Ngô Bảo Thiên Khải

Thần Hồng Thiên Hạ

Mục lục

- Giới Thiệu
- Chương 1 - Phụ Tử Phế Vật
- Chương 2 - Trùng Mạch. (1)
- Chương 3 - Trùng Mạch. (2)
- Chương 4 - Trùng Mạch. (3)
- Chương 5 - Dạy Dỗ Nô Tài
- Chương 6 - Bán Vũ Thân Thể. (1)
- Chương 7 - Bán Vũ Thân Thể. (2)
- Chương 8 - Linh Thảo Đường. (1)
- Chương 9 - Linh Thảo Đường. (2)
- Chương 10 - Sơ Chiến. (1)
- Chương 11 - Sơ Chiến. (2)
- Chương 12 - Bạch Vũ Tích.
- Chương 13 - Lăng Chiến Kích Động. (1)
- Chương 14 - Lăng Chiến Kích Động. (2)
- Chương 15 - Mua Binh Khí. (1)
- Chương 16 - Mua Binh Khí. (2)
- Chương 17 - La Khinh Sương. (1)
- Chương 18 - La Khinh Sương. (2)
- Chương 19 - Uy Lực Một Chiêu! (1)
- Chương 20 - Uy Lực Một Chiêu! (2)
- Chương 21 - Chấn Động. (1)
- Chương 22 - Chấn Động. (2)
- Chương 23 - Chấn Động. (3)
- Chương 24 - Tập Sát!
- Chương 25 - Chó Chặn Cửa. (1)
- Chương 26 - Chó Chặn Cửa. (2)
- Chương 27 - Nội Viện Lăng Gia. (1)
- Chương 28 - Nội Viện Lăng Gia. (2)
- Chương 29 - Nghiêm Từ Chấn Nhiếp
- Chương 30 - Trở Thành Huyền Giả. (1)
- Chương 31 - Trở Thành Huyền Giả. (2)
- Chương 32 - Huyền Kỹ Các
- Chương 33 - Khổ Tu Ngoại Công! (1)
- Chương 34 - Khổ Tu Ngoại Công! (2)
- Chương 35 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (1)
- Chương 36 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (2)
- Chương 37 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (3)

- Chương 38 - Vũ Thí. (1)
- Chương 39 - Vũ Thí. (2)
- Chương 40 - Ngươi Có Bệnh! (1)
- Chương 41 - Ngươi Có Bệnh! (2)
- Chương 42 - Xuất Kỳ Chế Thắng? (1)
- Chương 43 - Xuất Kỳ Chế Thắng? (2)
- Chương 44 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách!
- Chương 45 - Bại Lăng Tinh. (1)
- Chương 46 - Bại Lăng Tinh. (2)
- Chương 47 - Thái Thượng Trưởng Lão Giá Lâm. (1)
- Chương 48 - Thái Thượng Trưởng Lão Giá Lâm. (1)
- Chương 49 - Luyện Bì Đại Thành. (1)
- Chương 50 - Luyện Bì Đại Thành. (2)
- Chương 51 - Có Phải Bổn Thiếu Gia Trở Nên Đẹp Trai Quá Không?
- Chương 52 - Vi Đại Nhi. (1)
- Chương 53 - Vi Đại Nhi. (2)
- Chương 54 - Lăng Tiếu Phát Uy. (1)
- Chương 55 - Lăng Tiếu Phát Uy. (2)
- Chương 56 - Đánh Chết Hắc Lang. (1)
- Chương 57 - Đánh Chết Hắc Lang. (2)
- Chương 58 - Ngươi Là Không Thể Nào Chiến Thắng Hắn. (1)
- Chương 59 - Ngươi Là Không Thể Nào Chiến Thắng Hắn. (2)
- Chương 60 - Tu Luyện Biến Thái. (1)
- Chương 61 - Tu Luyện Biến Thái. (2)
- Chương 62 - Thiếu Gia, Ngươi Muốn Ta Đi! (1)
- Chương 63 - Thiếu Gia, Ngươi Muốn Ta Đi! (2)
- Chương 64 - Vũ Tích Gặp Chuyện Không May
- Chương 65 - Người Nào Dám Động Đến Nàng, Người Đó Sẽ Chết! (1)
- Chương 66 - Người Nào Dám Động Đến Nàng, Người Đó Sẽ Chết! (2)
- Chương 67 - Máu Nhuộm Túy Hương Lâu. (1)
- Chương 68 - Máu Nhuộm Túy Hương Lâu. (2)
- Chương 69 - Chém Giết Huyền Sĩ. (1)
- Chương 70 - Chém Giết Huyền Sĩ. (2)
- Chương 71 - Tiếp Ta Một Chiêu, Tha Cho Ngươi Khỏi Chết.
- Chương 72 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu!
- Chương 73 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (1)
- Chương 74 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (2)
- Chương 75 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (3)
- Chương 76 - Không Thể Không Có Lễ Phép Như Vậy. (1)

- Chương 77 - Không Thể Không Có Lễ Phép Như Vậy. (2)
- Chương 78 - Nội Viện Khẩu Chiến. (1)
- Chương 79 - Nội Viện Khẩu Chiến. (2)
- Chương 80 - Nội Viện Khẩu Chiến.
- Chương 81 - Nội Viện Khẩu Chiến.
- Chương 82 - Cùng Nhau Tham Khảo Nhân Sinh.
- Chương 83 - Cùng Nhau Tham Khảo Nhân Sinh
- Chương 84 - Luyện Cân Tiểu Thành
- Chương 85 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch.
- Chương 86 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch
- Chương 87 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch
- Chương 88 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch. (4)
- Chương 89 - Nhị Giai U Văn Báo.
- Chương 90 - Nhị Giai U Văn Báo. (2)
- Chương 91 - Đánh Chết U Văn Báo. (1)
- Chương 92 - Đánh Chết U Văn Báo. (2)
- Chương 93 - Để Cho Ta Chiến Thống Khoái Đi! (1)
- Chương 94 - Để Cho Ta Chiến Thống Khoái Đi! (2)
- Chương 95 - Tàng Tụ Tiễn Sáo. (1)
- Chương 96 - Tàng Tụ Tiễn Sáo. (2)
- Chương 97 - Đúng Dịp Thu Hoạch Thủy Lam Hoa
- Chương 98 - Chẳng Lẽ Thiếu Gia Thích Ngược Đãi. (1)
- Chương 99 - Chẳng Lẽ Thiếu Gia Thích Ngược Đãi. (2)
- Chương 100 - Sinh Hùng Bảo Bảo? (1)
- Chương 101 - Sinh Hùng Bảo Bảo? (2)
- Chương 102 - Độc Ưng Khiếp Sợ. (1)
- Chương 103 - Độc Ưng Khiếp Sợ. (2)
- Chương 104 - Người Tốt Không Có Tốt Báo. (1)
- Chương 105 - Người Tốt Không Có Tốt Báo. (2)
- Chương 106 - Ai Dám Đả Thương Thiếu Gia Nhà Ta!
- Chương 107 - Vào Lang Nha Cốc. (1)
- Chương 108 - Vào Lang Nha Cốc.
- Chương 109 - Bách Lang Triều Bái, Lang Vương Đản Sinh! (1)
- Chương 110 - Bách Lang Triều Bái, Lang Vương Đản Sinh! (2)
- Chương 111 - Hàng Phục Lang Vương. (1)
- Chương 112 - Hàng Phục Lang Vương. (2)
- Chương 113 - Mê Huyễn Cốc. (1)
- Chương 114 - Mê Huyễn Cốc. (2)
- Chương 115 - Thời Điểm Báo Thù Đến Rồi!
- Chương 116 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Mở Sát Giới. (1)
- Chương 117 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Mở Sát Giới. (2)

- Chương 118 - Thi Huyết Biên Bức. (1)
- Chương 119 - Thi Huyết Biên Bức. (2)
- Chương 120 - Tà Thuật? (1)
- Chương 121 - Tà Thuật? (2)
- Chương 122 - Nguyên Lai Là Đại Ca A! (1)
- Chương 123 - Nguyên Lai Là Đại Ca A! (2)
- Chương 124 - Đại Chiến Trước Cư Thu, Thanh Viêm Lang Hiện!
- Chương 125 - Huyễn Yêu Hiên. (1)
- Chương 126 - Huyễn Yêu Hiên. (2)
- Chương 127 - Hảo Đệ Đệ, Ngươi Thật Vô Sỉ! (1)
- Chương 128 - Hảo Đệ Đệ, Ngươi Thật Vô Sỉ! (2)
- Chương 129 - Tuyệt Sẽ Không Để Cho Người Khác Khi Dễ Ngươi. (1)
- Chương 130 - Tuyệt Sẽ Không Để Cho Người Khác Khi Dễ Ngươi. (2)
- Chương 131 - Ưu Điểm Lớn Nhất Chính Là Không Tham Lam. (1)
- Chương 132 - Ưu Điểm Lớn Nhất Chính Là Không Tham Lam. (2)
- Chương 133 - Mê Huyễn Cốc Chi Mê
- Chương 134 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (1)
- Chương 135 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (1)
- Chương 136 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (2)
- Chương 137 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (3)
- Chương 138 - May Là Bản Thiếu Gia Thân Thể Cứng Rắn. (1)
- Chương 139 - May Là Bản Thiếu Gia Thân Thể Cứng Rắn. (2)
- Chương 140 - Lệ Không. (1)
- Chương 141 - Lệ Không. (2)
- Chương 142 - Âm Phong Thảo, Thiểm Điện Điêu
- Chương 143 - Đại Chiến Thiểm Điện Điêu. (1)
- Chương 144 - Đại Chiến Thiểm Điện Điêu. (2)
- Chương 145 - Rơi Vào Vực Sâu
- Chương 146 - Đột Phá Trong Sơn Động. (1)
- Chương 147 - Đột Phá Trong Sơn Động. (2)
- Chương 148 - Thật Lớn, Thật Co Giãn A. (1)
- Chương 149 - Thật Lớn, Thật Co Giãn A. (2)
- Chương 150 - Đa Trọng Thuộc Tính
- Chương 151 - Chém Giết Vô Số Hắc Phệ Nghĩ. (1)
- Chương 152 - Chém Giết Vô Số Hắc Phệ Nghĩ. (2)
- Chương 153 - Tuyệt Cảnh
- Chương 154 - Cường Giả Vương Giai
- Chương 155 - Tiến Giai Biến Thứ Ba. (1)
- Chương 156 - Tiến Giai Biến Thứ Ba. (2)

- Chương 157 - Ngộ Nhập Bí Cảnh
- Chương 158 - Quán Thâu Truyền Thừa. (1)
- Chương 159 - Quán Thâu Truyền Thừa. (2)
- Chương 160 - Cứu Ấu Kỳ Lân
- Chương 161 - Thiên Âm Phong Châu. (1)
- Chương 162 - Thiên Âm Phong Châu. (2)
- Chương 163 - Đại Thu Hoạch
- Chương 164 - Thoát Khốn
- Chương 165 - Lang Vương Nguy Cấp. (1)
- Chương 166 - Lang Vương Nguy Cấp. (2)
- Chương 167 - Lang Vương Phản Công
- Chương 168 - Đuổi Tới Kịp Thời
- Chương 169 - Ta Cho Các Ngươi Đi Sao? (1)
- Chương 170 - Ta Cho Các Ngươi Đi Sao? (2)
- Chương 171 - Bại Gia Tử Tốt Lắm. (1)
- Chương 172 - Bại Gia Tử Tốt Lắm. (2)
- Chương 173 - Lang Vương Tiến Giai
- Chương 174 - Sát Ý Lẫm Liệt. (1)
- Chương 175 - Sát Ý Lẫm Liệt. (2)
- Chương 176 - Dịch Trạm Nhuốm Máu
- Chương 177 - Bị Chặn Giết. (1)
- Chương 178 - Bị Chặn Giết. (2)
- Chương 179 - Giết Chóc
- Chương 180 - Âm Mưu Sơ Hiển. (1)
- Chương 181 - Âm Mưu Sơ Hiển. (2)
- Chương 182 - Gài Bẫy Cả Lão Ba. (1)
- Chương 183 - Gài Bẫy Cả Lão Ba. (2)
- Chương 184 - Sử Dụng Bao Tay Linh Thú
- Chương 185 - Thái Thương Trưởng Lão Khiếp Sợ. (1)
- Chương 186 - Thái Thượng Trưởng Lão Khiếp Sợ. (2)
- Chương 187 - Bảo Tàng Trong Không Gian Giới
- Chương 188 - Luyện Đan Quyết. (1)
- Chương 189 - Luyện Đan Quyết. (2)
- Chương 190 - Khống Thần Quyết. (1)
- Chương 191 - Khống Thần Quyết. (2)
- Chương 192 - Giao Dịch Linh Thảo
- Chương 193 - Khu Dương Độc. (1)
- Chương 194 - Khu Dương Độc. (2)
- Chương 195 - Thu Được Nhân Tình. (1)
- Chương 196 - Thu Được Nhân Tình. (2)
- Chương 197 - Học Luyện Đan. (1)

- Chương 198 - Học Luyện Đan. (2)
- Chương 199 - Thiếu Gia, Vũ Tích Đã Đủ Rồi. (1)
- Chương 200 - Thiếu Gia, Vũ Tích Đã Đủ Rồi. (2)
- Chương 201 - Gặp Lại Lãnh Xà Huynh Muội
- Chương 202 - Cháu Rể Có Nhị Giai Đan Dược Đấu Giá? (1)
- Chương 203 - Cháu Rể Có Nhị Giai Đan Dược Đấu Giá? (2)
- Chương 204 - Không Xứng Nhúng Chàm Nữ Nhân Của Bản Thiếu Gia. (1)
- Chương 205 - Không Xứng Nhúng Chàm Nữ Nhân Của Bản Thiếu Gia. (2)
- Chương 206 - Ta Giết Ngươi Như Giết Chó! (1)
- Chương 207 - Ta Giết Ngươi Như Giết Chó! (2)
- Chương 208 - Đấu Giá Hội. (1)
- Chương 209 - Đấu Giá Hội. (2)
- Chương 210 - Đấu Giá Hội. (3)
- Chương 211 - Đấu Giá Hội. (4)
- Chương 212 - Sớm Muộn Bản Thiếu Gia Cũng Ăn Ngươi. (1)
- Chương 213 - Sớm Muộn Bản Thiếu Gia Cũng Ăn Ngươi. (2)
- Chương 214 - Trước Giờ Đại Bỉ. (1)
- Chương 215 - Trước Giờ Đại Bỉ. (2)
- Chương 216 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (1)
- Chương 217 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (2)
- Chương 218 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (3)
- Chương 219 - Đồ Ăn Tốt Đều Cho Heo Cả! (1)
- Chương 220 - Đồ Ăn Tốt Đều Cho Heo Cả! (2)
- Chương 221 - Hắn Là Một Ác Ma! (1)
- Chương 222 - Hắn Là Một Ác Ma! (2)
- Chương 223 - Người Của Tử Thiên Tông. (1)
- Chương 224 - Người Của Tử Thiên Tông. (2)
- Chương 225 - Bản Thiếu Gia Vẫn Còn Quá Thiên Lương! (1
- Chương 226 - Bản Thiếu Gia Vẫn Còn Quá Thiên Lương! (2)
- Chương 227 - Đại Chiến Của Nửa Bước Vương Giai
- Chương 228 - Lăng Gia Kinh Biến. (1)
- Chương 229 - Lăng Gia Kinh Biến. (2)
- Chương 230 - Các Ngươi Cùng Lên Đi. (1)
- Chương 231 - Các Ngươi Cùng Lên Đi. (2)
- Chương 232 - Lấy Một Đich Bốn. (1)
- Chương 233 - Lấy Một Đich Bốn. (2)
- Chương 234 - Đoat Được Khôi Thủ
- Chương 235 - Cắn Chết Những Thứ Vương Bát Đản Kia. (1)
- Chương 236 - Cắn Chết Những Thứ Vương Bát Đản Kia. (2)

- Chương 237 - Lăng Gia Khó Khăn. (1)
- Chương 238 - Lăng Gia Khó Khăn. (2)
- Chương 239 - Lại Là Ngươi Ải Đông Qua. (1)
- Chương 240 - Lại Là Ngươi Ải Đông Qua. (2)
- Chương 241 - Hắc Diệu Đỉnh?
- Chương 242 - Khởi Tử Hồi Sinh, Đột Phá Vương Giai. (1)
- Chương 243 - Khởi Tử Hồi Sinh, Đột Phá Vương Giai. (2)
- Chương 244 - Có Cừu Oán Mà Không Báo, Không Phải Là Quân Tử! (1)
- Chương 245 - Có Cừu Oán Mà Không Báo, Không Phải Là Quân Tử! (2)
- Chương 246 - Ta Muốn Làm Nữ Nhân Của Ngươi! (1)
- Chương 247 - Ta Muốn Làm Nữ Nhân Của Ngươi! (2)
- Chương 248 - Ngươi Đã Thích Như Vậy Liền Ăn Đi! (1)
- Chương 249 - Ngươi Đã Thích Như Vậy Liền Ăn Đi! (2)
- Chương 250 - Yêu Cầu Này Tựa Hồ Quá Dễ Dàng Đi! (1)
- Chương 251 - Yêu Cầu Này Tựa Hồ Quá Dễ Dàng Đi! (2)
- Chương 252 - Tỷ Thí Luyện Đan
- Chương 253 - Tam Phẩm Luyện Dược Sư. (1)
- Chương 254 - Tam Phẩm Luyện Dược Sư. (2)
- Chương 255 - Phá Linh Đan. (1)
- Chương 256 - Phá Linh Đan. (2)
- Chương 257 - Độc Ưng Đột Phá. (1)
- Chương 258 - Độc Ưng Đột Phá. (2)
- Chương 259 - Trước Khi Rời Đi. (1)
- Chương 260 - Trước Khi Rời Đi. (2)
- Chương 261 - Uy Phách Vẫn Thạch Thành
- Chương 262 - Điểm Tướng. (1)
- Chương 263 - Điểm Tướng. (2)
- Chương 264 - Tiến Về Tử Thiên Tông. (1)
- Chương 265 - Tiến Về Tử Thiên Tông. (2)
- Chương 266 - Hạ Huyên Huyên. (1)
- Chương 267 - Hạ Huyên Huyên. (2)
- Chương 268 - Ước Hẹn Năm Chiêu
- Chương 269 - Ngươi Ngay Cả Đệ Muội Cũng Không Buông Tha. (1)
- Chương 270 - Ngươi Ngay Cả Đệ Muội Cũng Không Buông Tha. (2)
- Chương 271 - Nữ Nhân Này Đúng Là Một Yêu Tinh. (1)
- Chương 272 - Nữ Nhân Này Đúng Là Một Yêu Tinh. (2)
- Chương 273 - Đối Chiến Linh Sư Giai. (1)
- Chương 274 - Đối Chiến Linh Sư Giai. (2)
- Chương 275 - Đi Dao Tử Thiên Thành

- Chương 276 - Cuồng Nhân Giả Heo Ăn Thit Hổ? (1)
- Chương 277 - Cuồng Nhân Giả Heo Ăn Thit Hổ? (2)
- Chương 278 - Thu Phuc Lý Cuồng Hồ. (1)
- Chương 279 - Thu Phuc Lý Cuồng Hồ. (2)
- Chương 280 - Tử Thiên Tông
- Chương 281 - Bới Móc. (1)
- Chương 282 - Bới Móc. (2)
- Chương 283 - Đột Phá Trước Măt Chấp Sư?
- Chương 284 - Tiến Vào Tử Phong Cốc. (1)
- Chương 285 - Tiến Vào Tử Phong Cốc. (2)
- Chương 286 - Các Trưởng Lão Tử Thiên Tông
- Chương 287 - Lớn Lên Đẹp Trai Cũng Là Cái Tội. (1)
- Chương 288 - Lớn Lên Đẹp Trai Cũng Là Cái Tội. (2)
- Chương 289 - Hoa Hiểu Quế Chấp Nhất
- Chương 290 - Tiểu Kim Sính Uy
- Chương 291 - Đột Phá Cao Giai Huyền Sĩ. (1)
- Chương 292 - Đột Phá Cao Giai Huyền Sĩ. (2)
- Chương 293 - Tắm Với Mỹ Nữ. (1)
- Chương 294 - Tắm Với Mỹ Nữ. (2)
- Chương 295 - Đùa Giỡn Băng Nhược Thủy. (1)
- Chương 296 - Đùa Giỡn Băng Nhược Thủy. (2)
- Chương 297 - Lão Nhân Cưỡi Trâu
- Chương 298 - Ai Dám Làm Tổn Thương Huynh Đệ Ta, Ta Phế Hắn! (1)
- Chương 299 - Ai Dám Làm Tổn Thương Huynh Đệ Ta, Ta Phế Hắn! (2)
- Chương 300 - Phệ Huyết Ma Đao. (1)
- Chương 301 - Phệ Huyết Ma Đao. (2)
- Chương 302 - Kiểm Kê Điểm Tích Lũy
- Chương 303 - Bỗng Nhiên Nổi Tiếng. (1)
- Chương 304 - Bỗng Nhiên Nổi Tiếng. (2)
- Chương 305 - Khảo Thí Thuộc Tính. (1)
- Chương 306 - Khảo Thí Thuộc Tính. (2)
- Chương 307 - Kinh Diễm Tứ Toa
- Chương 308 - Thu Đệ Tử. (1)
- Chương 309 - Thu Đệ Tử. (2)
- Chương 310 - Bái Nhập Dược Phong
- Chương 311 - Trưởng Lão Đời Trước Của Mộc Kỳ Phong. (1)
- Chương 312 - Trưởng Lão Đời Trước Của Mộc Kỳ Phong. (2)
- Chương 313 - Cút Sang Một Bên Cho Ta
- Chương 314 - Lai Lich Của Hoa Hiểu Quế? (1)

- Chương 315 - Lai Lich Của Hoa Hiểu Quế? (2)
- Chương 316 - Gặp Lại Hạ Huyên Huyên
- Chương 317 - Hoàng Tủy Thảo Xuất Hiện. (1)
- Chương 318 - Hoàng Tủy Thảo Xuất Hiện. (2)
- Chương 319 - Chạy Tới Phủ Thành Chủ. (1)
- Chương 320 - Chạy Tới Phủ Thành Chủ. (2)
- Chương 321 - Thiên Âm Phong Châu Dị Động
- Chương 322 - Hứa Hẹn. (1)
- Chương 323 - Hứa Hẹn. (2)
- Chương 324 - Ám Toán
- Chương 325 - Ẩn Mộc Quyết Ẩn Huyễn Thất Sát. (1)
- Chương 326 - Ẩn Mộc Quyết Ẩn Huyễn Thất Sát. (2)
- Chương 327 - Đan Thành
- Chương 328 - Tẩu Hỏa Nhập Ma? (1)
- Chương 329 - Tẩu Hỏa Nhập Ma? (2)
- Chương 330 - Ngộ Nhập Thức Hải
- Chương 331 - Mai Hoa Mê Tung Trận. (1)
- Chương 332 - Mai Hoa Mê Tung Trận. (2)
- Chương 333 - Bích Tuyền Các
- Chương 334 - Luyện Chế Băng Hàn Đan. (1)
- Chương 335 - Luyện Chế Băng Hàn Đan. (2)
- Chương 336 - Cơ Hồ Tất Cả Nam Nhân Đều Háo Sắc
- Chương 337 - Đến Diễm Hỏa Cốc. (1)
- Chương 338 - Đến Diễm Hỏa Cốc. (2)
- Chương 339 - Họa Hỏa Độc
- Chương 340 - Khu Trừ Hỏa Độc. (1)
- Chương 341 - Khu Trừ Hỏa Độc. (2)
- Chương 342 - Hỏa Độc Luyện Tạng
- Chương 343 - Ba Nữ Quan Tâm. (1)
- Chương 344 - Ba Nữ Quan Tâm. (2)
- Chương 345 - Sư Đệ Cũng Không Phải Nam Nhân Tùy Tiện. (1)
- Chương 346 - Sư Đệ Cũng Không Phải Nam Nhân Tùy Tiện. (2)
- Chương 347 - Sung Quân Diễm Hỏa Cốc
- Chương 348 - Đánh Chết Hỏa Hồ. (1)
- Chương 349 - Đánh Chết Hỏa Hồ. (2)
- Chương 350 - Hắn Mang Theo Linh Khí Chí Bảo?
- Chương 351 - Ngẫu Nhiên Lấy Được Hoạt Ban Trúc. (1)
- Chương 352 - Ngẫu Nhiên Lấy Được Hoạt Ban Trúc. (2)
- Chương 353 - Kẻ Tù Tội
- Chương 354 - Băng Hỏa Lưỡng Trong Thiên. (1)
- Chương 355 - Băng Hỏa Lưỡng Trong Thiên. (2)

- Chương 356 - Nguyệt Nữ Của Bái Nguyệt Tông.
- Chương 357 - Đại Chiến. (1)
- Chương 358 - Đại Chiến. (2)
- Chương 359 - Chém Giết Vương Giai
- Chương 360 - Thử Triều, Núi Lửa Bộc Phát. (1)
- Chương 361 - Thử Triều, Núi Lửa Bộc Phát. (2)
- Chương 362 - Trục Xuất Tông Môn? (1)
- Chương 363 - Trục Xuất Tông Môn? (2)
- Chương 364 - Bụng Núi Lửa, Hỏa Huyền Tinh
- Chương 365 - Tu Luyện Trong Lòng Núi. (1)
- Chương 366 - Tu Luyện Trong Lòng Núi. (2)
- Chương 367 - Căn Nguyên Của Núi Lửa
- Chương 368 - Song Châu Nhập Vào Thức Hải
- Chương 369 - Tiến Giai Linh Sư. (1)
- Chương 370 - Tiến Giai Linh Sư. (2)
- Chương 371 - Đỉnh Hồn Hiện! (1)
- Chương 372 - Đỉnh Hồn Hiện! (2)
- Chương 373 - Dược Đỉnh Biến Thái
- Chương 374 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Đại Khai Sát Giới. (1)
- Chương 375 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Đại Khai Sát Giới. (2)
- Chương 376 - Các Ngươi Quá Xấu Rồi. (1)
- Chương 377 - Các Ngươi Quá Xấu Rồi. (2)
- Chương 378 - Hỏa Kỳ Lân Rời Đi. (1)
- Chương 379 - Hỏa Kỳ Lân Rời Đi. (2)
- Chương 380 - Cổ Tế Thành Đại Tế Điển!
- Chương 381 - Lăng Tiếu Kinh Hãi! (1)
- Chương 382 - Lăng Tiếu Kinh Hãi! (2)
- Chương 383 - Hỗn Chiến Tranh Đoạt
- Chương 384 - Tranh Đoạt Cuối Cùng. (1)
- Chương 385 - Tranh Đoạt Cuối Cùng. (2)
- Chương 386 - Phò Mã Tế Ti. (1)
- Chương 387 - Phò Mã Tế Ti. (2)
- Chương 388 - Thống Khổ Phệ Tâm
- Chương 389 - Quyết Định Sai Lầm? (1)
- Chương 390 - Quyết Định Sai Lầm? (2)
- Chương 391 - Nữ Tế Ti Và Phu Mã. (Phu Mã: Ngưa Giống)
- Chương 392 - Thiên Cổ Chi Thể. (1)
- Chương 393 - Thiên Cổ Chi Thể. (2)
- Chương 394 - Tình Cổ Đáng Sợ
- Chương 395 - Luyện Tạng Đại Thành
- Chương 396 - Phu Mã, Ta Sẽ Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi. (1)

- Chương 397 - Phu Mã, Ta Sẽ Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi. (2)
- Chương 398 - Rời Khỏi Thành Cổ Tế. (1)
- Chương 399 - Rời Khỏi Thành Cổ Tế. (2)
- Chương 400 - Huynh Đệ Không Phải Người Keo Kiệt
- Chương 401 - Con Ruồi Luôn Bức Bản Thiếu Gia Đánh. (1)
- Chương 402 - Con Ruồi Luôn Bức Bản Thiếu Gia Đánh. (2)
- Chương 403 - Đối Chiến Linh Sư Cao Giai
- Chương 404 - Miểu Sát. (1)
- Chương 405 - Miểu Sát. (2)
- Chương 406 - Lão Tổ Lao Gia
- Chương 407 - Nện Thành Thịt Vụn
- Chương 408 - Trở Lại Thành Tử Thiên. (1)
- Chương 409 - Trở Lại Thành Tử Thiên. (2)
- Chương 410 - Cát Bối Hân Gặp Phiền Toái
- Chương 411 - Ngươi Nói Ta Không Còn Là Đệ Tử Dược Phong? (1)
- Chương 412 - Ngươi Nói Ta Không Còn Là Đệ Tử Dược Phong? (2)
- Chương 413 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (1)
- Chương 414 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (2)
- Chương 415 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (3)
- Chương 416 - Hợp Hoan Chi Thuật? (1)
- Chương 417 - Hợp Hoan Chi Thuật? (2)
- Chương 418 - Chuyện Kia Thật Có Thể Gia Tốc Tu Luyện?
- Chương 419 - Chư Trưởng Lão Ngươi Là Ngu Ngốc A! (1)
- Chương 420 - Chư Trưởng Lão Ngươi Là Ngu Ngốc A! (2)
- Chương 421 - Ẩm Ĩ Trong Dược Phong. (1)
- Chương 422 - Ẩm Ĩ Trong Dược Phong. (2)
- Chương 423 - Sư Phụ, Đồ Nhi Trở Lại. (1)
- Chương 424 - Sư Phụ, Đồ Nhi Trở Lại. (2)
- Chương 425 - Khảo Hạch Đệ Tử Chân Truyền
- Chương 426 - Cũng Không Gì Hơn Cái Này. (1)
- Chương 427 - Cũng Không Gì Hơn Cái Này. (2)
- Chương 428 - Luyện Dược Thành Vũ. (1)
- Chương 429 - Luyện Dược Thành Vũ. (2)
- Chương 430 - Thông Qua Khảo Hạch. (1)
- Chương 431 - Thông Qua Khảo Hạch. (2)
- Chương 432 - Luyện Chế Tứ Phẩm Đan Dược? (1)
- Chương 433 - Luyện Chế Tứ Phẩm Đan Dược? (2)
- Chương 434 - Chư Như Thường Điên Cuồng
- Chương 435 - Tấn Chức Trưởng Lão. (1)
- Chương 436 - Tấn Chức Trưởng Lão. (2)
- Chương 437 - Ta Không Thích Nam Nhân. (1)

- Chương 438 - Ta Không Thích Nam Nhân. (2)
- Chương 439 - Biệt Viện Tĩnh Tu. (1)
- Chương 440 - Biệt Viện Tĩnh Tu. (2)
- Chương 441 - Cầu Đan. (1)
- Chương 442 - Cầu Đan. (2)
- Chương 443 - Tiểu Hoat Đầu Này Cũng Quá Tham Đi!
- Chương 444 - Bản Nguyên Chi Thuyết. (1)
- Chương 445 - Bản Nguyên Chi Thuyết. (2)
- Chương 446 - Điều Kiện Nhập Vương. (1)
- Chương 447 - Điều Kiện Nhập Vương. (2)
- Chương 448 - Bản Thiếu Gia Cũng Không Phải Là Kẻ Tùy Tiện Đánh Người. (1)
- Chương 449 - Bản Thiếu Gia Cũng Không Phải Là Kẻ Tùy Tiện Đánh Người. (2)
- Chương 450 - Bế Quan Tu Luyện
- Chương 451 - Kinh Thiên Chỉ. (1)
- Chương 452 - Kinh Thiên Chỉ. (2)
- Chương 453 - Xuất Quan! (1)
- Chương 454 - Xuất Quan! (2)
- Chương 455 - Điển Tàng Các
- Chương 456 - Chẳng Lẽ Tông Chủ Là Thủy Tinh? (1)
- Chương 457 - Chẳng Lẽ Tông Chủ Là Thủy Tinh? (2)
- Chương 458 - Khó Nhất Tiêu Thu Ân Mỹ Nhân
- Chương 459 - Ca Cũng Không Phải Là Người Tùy Tiện. (1)
- Chương 460 - Ca Cũng Không Phải Là Người Tùy Tiện. (2)
- Chương 461 - Này Có Tính Là Bị Cường Hôn Không? (1)
- Chương 462 - Này Có Tính Là Bị Cường Hôn Không? (2)
- Chương 463 - Tặng Nàng Cổ Cầm
- Chương 464 - Người Kia Chính Là Tiểu Tiếu Của Ngươi
- Chương 465 - Trước Tông Môn Thi Đấu. (1)
- Chương 466 - Trước Tông Môn Thi Đấu. (2)
- Chương 467 - Mộc Hòe Ban Thưởng. (1)
- Chương 468 - Mộc Hòe Ban Thưởng. (2)
- Chương 469 - Chẳng Lẽ Thanh Kiếm Này Lai Là Linh Khí?
- Chương 470 - Tốt Nhất Đều Cưới Hết! (1)
- Chương 471 - Tốt Nhất Đều Cưới Hết! (2)
- Chương 472 - Ngươi Không Tư Cách Quyết Chiến Sinh Tử Với Ta
- Chương 473 - Nhường Ngươi Ba Chiêu. (1)
- Chương 474 - Nhường Ngươi Ba Chiêu. (1)
- Chương 475 - Chiến Thắng
- Chương 476 - Ta Có Việc Gấp!

- Chương 477 - Trước Thệ Tông Đại Hội. (1)
- Chương 478 - Trước Thệ Tông Đại Hội. (2)
- Chương 479 - Đến Vạn Thú Thành. (1)
- Chương 480 - Đến Vạn Thú Thành. (2)
- Chương 481 - Huề Mỹ Dạo Thành
- Chương 482 - Thập Tam Thái Tử Thái Ly Tông. (1)
- Chương 483 - Thập Tam Thái Tử Thái Ly Tông. (2)
- Chương 484 - Thế Lực Khắp Nơi
- Chương 485 - Xuất Phát Vạn Thú Quật
- Chương 486 - La Mỹ Anh Gặp Nạn!
- Chương 487 - Vương Cấp Cũng Chỉ Như Vậy! (1)
- Chương 488 - Vương Cấp Cũng Chỉ Như Vậy! (2)
- Chương 489 - Kim Linh Ưng Tứ Giai
- Chương 490 - Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả. (1)
- Chương 491 - Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả. (2)
- Chương 492 - Tranh Đoạt Thánh Quả Kịch Liệt
- Chương 493 - Ngư Ông Đắc Lợi. (1)
- Chương 494 - Ngư Ông Đắc Lợi. (2)
- Chương 495 - Sư Tỷ Làm Sao Vậy?
- Chương 496 - Bí Cảnh Trấn Thiên Tông. (1)
- Chương 497 - Bí Cảnh Trấn Thiên Tông. (2)
- Chương 498 - Ngốc Sư Ưng
- Chương 499 - Chẳng Lẽ Ngươi Đang Lừa Dối Chúng Ta? (1)
- Chương 500 - Chẳng Lẽ Ngươi Đang Lừa Dối Chúng Ta? (2)
- Chương 501 - Có Tin Ta Giết Sạch Các Ngươi Hay Không?
- Chương 502 - Cương Thi
- Chương 503 - Bổn Thiếu Bị Đánh Lén. (1)
- Chương 504 - Bổn Thiếu Bị Đánh Lén. (2)
- Chương 505 - Yêu Càng Sâu, Hận Càng Sâu!
- Chương 506 - Vi Đại Thúc Này, Ngươi Là Ai? (1)
- Chương 507 - Vi Đại Thúc Này, Ngươi Là Ai? (2)
- Chương 508 - Mẫu Lang Này Hẳn Là Thích Hợp Với Ngươi
- Chương 509 - Tinh Thần Lực Oai
- Chương 510 - Ta Tiêu Diệt Ngươi Trước. (1)
- Chương 511 - Ta Tiêu Diệt Ngươi Trước. (2)
- Chương 512 - Phản Truy Sát
- Chương 513 - Tử Giao Long Khâu
- Chương 514 - Xung Đột. (1)
- Chương 515 - Xung Đột. (2)
- Chương 516 - Ngươi Có Thể Đi Chết Đi!
- Chương 517 - Lang Vương Tiến Giai. (1)

- Chương 518 - Lang Vương Tiến Giai. (2)
- Chương 519 - Sau Này Hai Người Là Nữ Nhân Của Ta
- Chương 520 - Có Đao Đức Công Công Hay Không Chứ? (1)
- Chương 521 - Có Đao Đức Công Công Hay Không Chứ? (2)
- Chương 522 - Chẳng Lẽ Thật Sư Bị Đại Trùng Tử Lừa Dối Sao?
- Chương 523 - Tinh Anh Tam Tông
- Chương 524 - Sơn Phúc Đông Thiên. (1)
- Chương 525 - Sơn Phúc Đông Thiên. (2)
- Chương 526 - Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch. (1)
- Chương 527 - Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch. (2)
- Chương 528 - Hàn Nhũ Thánh Hoa. (1)
- Chương 529 - Hàn Nhũ Thánh Hoa. (2)
- Chương 530 - Hôm Nay Ta Cho Phép Ngươi Ăn Người
- Chương 531 - Trước Chủ Điện. (1)
- Chương 532 - Trước Chủ Điện. (2)
- Chương 533 - La Bá Hưng Hung Ác. (1)
- Chương 534 - La Bá Hưng Hung Ác. (2)
- Chương 535 - Linh Khí Ẩn Xà Kiếm
- Chương 536 - Lăng Tiếu Cường Thế. (1)
- Chương 537 - Lăng Tiếu Cường Thế. (2)
- Chương 538 - Lâu Các Bảo Tàng (1)
- Chương 539 - Lâu Các Bảo Tàng. (2)
- Chương 540 - Địa Hoàng Giai Khôi Lỗi
- Chương 541 - Hủy Diệt Khôi Lỗi (1)
- Chương 542 - Hủy Diệt Khôi Lỗi. (2)
- Chương 543 - Tranh Đoạt. (1)
- Chương 544 - Tranh Đoạt. (2)
- Chương 545 - Lúc Này Thật Là Bị Lừa Thảm Rồi!
- Chương 546 - Ngươi Muốn Giết Hắn Liền Giết Ta Trước Đi. (1)
- Chương 547 - Ngươi Muốn Giết Hắn Liền Giết Ta Trước Đi. (2)
- Chương 548 - Ma Biến. (1)
- Chương 549 - Ma Biến. (2)
- Chương 550 - Tàn Sát. (1)
- Chương 551 - Tàn Sát. (2)
- Chương 552 - Ma Vương Sinh Thiên Địa Biến
- Chương 553 - Thiên Tinh Vẫn! (1)
- Chương 554 - Thiên Tinh Vẫn! (2)
- Chương 555 - Kiếp Này Tất Diệt Trong Kiếm Môn! (1)
- Chương 556 - Kiếp Này Tất Diệt Trong Kiếm Môn! (2)
- Chương 557 - Tiếu, Ngươi Còn Nhớ Rõ Ta Sao? (1)
- Chương 558 - Tiếu, Ngươi Còn Nhớ Rõ Ta Sao? (2)

- Chương 559 - Ma Đế?
- Chương 560 - Người Hầu Đế Giai. (1)
- Chương 561 - Người Hầu Đế Giai. (2)
- Chương 562 - Mô Trủng. (1)
- Chương 563 - Mô Trủng. (2)
- Chương 564 - Thành Vương
- Chương 565 - Cao Cấp Linh Khí. (1)
- Chương 566 - Cao Cấp Linh Khí. (2)
- Chương 567 - Uy Lực Của Trảm Nguyệt! (1)
- Chương 568 - Uy Lực Của Trảm Nguyệt! (2)
- Chương 569 - Trở Lại Vạn Thú Thành. (1)
- Chương 570 - Trở Lại Vạn Thú Thành. (2)
- Chương 571 - Tùy Tiện Vừa Đứng Đều Có Mỹ Nữ Tới Gần
- Chương 572 - Lữ Phủ. (1)
- Chương 573 - Lữ Phủ. (2)
- Chương 574 - Đường Đi Bị Ngăn Trở. (1)
- Chương 575 - Đường Đi Bị Ngăn Trở (2)
- Chương 576 - Kim Long Diệu Thế (1)
- Chương 577 - Kim Long Diệu Thế (2)
- Chương 578 - Kịch Chiến
- Chương 579 - Trốn Chạy (1)
- Chương 580 - Trốn Chạy (2)
- Chương 581 - Cổ Hoàng Thần Công (1)
- Chương 582 - Cổ Hoàng Thần Công (2)
- Chương 583 - Bị Buộc Đám Hỏi (1)
- Chương 584 - Bị Buộc Đám Hỏi (2)
- Chương 585 - Hư Hỏa Bay Lên
- Chương 586 - Cứu Viện (1)
- Chương 587 - Cứu Viện (2)
- Chương 588 - Hoàng Giai Đại Chiến (1)
- Chương 589 - Hoàng Giai Đại Chiến (2)
- Chương 590 - Diễn Trò Đánh Lén (1)
- Chương 591 - Diễn Trò Đánh Lén (2)
- Chương 592 - Hoàng Gia Nhi Lão Khó Khăn
- Chương 593 - Toàn Bộ Là Của Ta! (1)
- Chương 594 - Toàn Bộ Là Của Ta! (2)
- Chương 595 - Cảm Giác Bao Mãn! (1)
- Chương 596 - Cảm Giác Bao Mãn! (2)
- Chương 597 - Tàn Đồ Chi Bí (1)
- Chương 598 - Tàn Đồ Chi Bí (2)
- Chương 599 - Nam Thiên Thành (1)

- Chương 600 - Nam Thiên Thành (2)
- Chương 601 - Thật Là Một Cái Tử Pha Ly
- Chương 602 - Ngươi Trời Sinh Mệnh Phạm Đào Hoa (1)
- Chương 603 - Ngươi Trời Sinh Mệnh Phạm Đào Hoa (2)
- Chương 604 - Đấu Giá Dưỡng Thần Thảo! (1)
- Chương 605 - Đấu Giá Dưỡng Thần Thảo! (2)
- Chương 606 - Thất Giai Giao Long Tinh Huyết (1)
- Chương 607 - Thất Giai Giao Long Tinh Huyết (2)
- Chương 608 - Ta Chỉ Không Muốn Bị Cưỡng Bức
- Chương 609 - Thật Lớn Thật Mềm A! (1)
- Chương 610 - Thật Lớn Thật Mềm A! (2)
- Chương 611 - Phản Đánh Cướp (1)
- Chương 612 - Phản Đánh Cướp (2)
- Chương 613 - Đấu Hỏa (1)
- Chương 614 - Đấu Hỏa (2)
- Chương 615 - Chỉ Là Nhất Thời Thất Thủ.
- Chương 616 - Lão Phu Thu Ngươi Làm Đồ Đệ Thì Như Thế Nào? (1)
- Chương 617 - Lão Phu Thu Ngươi Làm Đồ Đệ Thì Như Thế Nào? (2)
- Chương 618 - Luyện Hóa Tinh Huyết Lĩnh Ngộ Thần Thông (1)
- Chương 619 - Luyện Hóa Tinh Huyết Lĩnh Ngộ Thần Thông (2)
- Chương 620 - Đại Giang Nguy Cơ
- Chương 621 - Cửu Đầu Long Xà (1)
- Chương 622 - Cửu Đầu Long Xà (2)
- Chương 623 - Đáy Sông Tầm Bảo (1)
- Chương 624 - Đáy Sông Tầm Bảo (2)
- Chương 625 - Vạn Năm Huyết San Hô (1)
- Chương 626 - Vạn Năm Huyết San Hô (2)
- Chương 627 - Tiến Giai Giao Long (1)
- Chương 628 - Tiến Giai Giao Long (2)
- Chương 629 - Khiến Cho Oanh Động
- Chương 630 - Giết Bọn Họ Cho Ta! (1)
- Chương 631 - Giết Bọn Họ Cho Ta! (2)
- Chương 632 - Giao Long Chi Uy (1)
- Chương 633 - Giao Long Chi Uy (2)
- Chương 634 - Ngắm Cảnh Ngộ Đạo (1)
- Chương 635 - Ngắm Cảnh Ngộ Đạo (2)
- Chương 636 - Coi Chừng Ta Thực Dâm Cho Ngươi Xem
- Chương 637 - Cùng Mỹ Nhân Đi Dạo (1)
- Chương 638 - Cùng Mỹ Nhân Đi Dạo (2)
- Chương 639 - Đối Phó Tiểu Nhân Vật (1)
- Chương 640 - Đối Phó Tiểu Nhân Vật (2)

- Chương 641 - Nam Hoang Chư Thế Lực
- Chương 642 - Thiết Lặc Bộ Lạc Thiết Lặc Vương (1)
- Chương 643 - Thiết Lặc Bộ Lạc Thiết Lặc Vương (2)
- Chương 644 - Thật Khiến Hắc Diêu Bôi Phục (1)
- Chương 645 - Thật Khiến Hắc Diêu Bôi Phục. (2)
- Chương 646 - Dược Đỉnh Tầng Thứ Hai.
- Chương 647 - Luyện Lấy Luyện Lấy Liền Phát Nổ. (1)
- Chương 648 - Luyện Lấy Luyện Lấy Liền Phát Nổ. (2)
- Chương 649 - Khẩn Cầu Của Thiết Lặc Vương. (1)
- Chương 650 - Khẩn Cầu Của Thiết Lặc Vương. (2)
- Chương 651 - Đây Là Có Chuyện Gì?
- Chương 652 - Đến Thần Đạo Thành. (1)
- Chương 653 - Đến Thần Đạo Thành. (2)
- Chương 654 - Kỳ Nhân Dị Sĩ. (1)
- Chương 655 - Kỳ Nhân Dị Sĩ. (2)
- Chương 656 - Thiên Diện Thư Sinh?
- Chương 657 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Rất Thuần Khiết. (1)
- Chương 658 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Rất Thuần Khiết. (2)
- Chương 659 - Từ Nay Về Sau Ngươi Nhiều Thêm Ta. (1)
- Chương 660 - Từ Nay Về Sau Ngươi Nhiều Thêm Ta. (2)
- Chương 661 - Tiến Đến Cổ Thành
- Chương 662 - Phụ Quân Ngươi Không Gì Không Làm Được. (1)
- Chương 663 - Phụ Quân Ngươi Không Gì Không Làm Được. (2)
- Chương 664 - Khiến Nàng An Tâm Đột Phá Hoàng Cấp Được Không? (1)
- Chương 665 - Khiến Nàng An Tâm Đột Phá Hoàng Cấp Được Không? (2)
- Chương 666 - Song Song Tiến Giai. (1)
- Chương 667 - Song Song Tiến Giai. (2)
- Chương 668 - Ta Lại Tặng Cho Ngươi Thêm Một Giai.
- Chương 669 - Ta Không Vội. (1)
- Chương 670 - Ta Không Vội. (2)
- Chương 671 - Ta Chính Là Lăng Tiếu. (1)
- Chương 672 - Ta Chính Là Lăng Tiếu. (2)
- Chương 673 - Cả Đời Phụng Ta Làm Chủ Được Không?
- Chương 674 - Phá Huyễn Dược Thủy Lục Nhãn Đồng. (1)
- Chương 675 - Phá Huyễn Dược Thủy Lục Nhãn Đồng. (2)
- Chương 676 - Oan Hồn Cổ Thành. (1)
- Chương 677 - Oan Hồn Cổ Thành. (2)
- Chương 678 - Diệt Oan Hồn.
- Chương 679 - Thiên Hỏa Dương Oai. (1)

- Chương 680 - Thiên Hỏa Dương Oai. (2)
- Chương 681 - Chiến Thiên Tôn Diệt Hỏa Loan. (1)
- Chương 682 - Chiến Thiên Tôn Diệt Hỏa Loan. (2)
- Chương 683 - Thiên Đỉnh Thần Đỉnh? (1)
- Chương 684 - Thiên Đỉnh Thần Đỉnh? (2)
- Chương 685 - Lão Ẩu Đáng Sợ!
- Chương 686 - Kim Tàm Cổ. (1)
- Chương 687 - Kim Tàm Cổ. (2)
- Chương 688 - Lại Lấy Được Thiên Đỉnh. (1)
- Chương 689 - Lại Lấy Được Thiên Đỉnh. (2)
- Chương 690 - Trong Kiến Cổ Thành?
- Chương 691 - Huyết Mạch Dị Biến. (1)
- Chương 692 - Huyết Mạch Dị Biến. (2)
- Chương 693 - Mưu Kế. (1)
- Chương 694 - Mưu Kế. (2)
- Chương 695 - Địa Bàn Đường Gia. (1)
- Chương 696 - Địa Bàn Đường Gia. (2)
- Chương 697 - Đại Thúc Chơi Đùa Đi Xa Một Chút.
- Chương 698 - Thật Sự Là Đủ Xảo. (1)
- Chương 699 - Thật Sự Là Đủ Xảo. (2)
- Chương 700 - Đối Thị.
- Chương 701 - Công Bố Thân Phận. (1)
- Chương 702 - Công Bố Thân Phận. (2)
- Chương 703 - Hình Như Còn Lớn Hơn Một Chút. (1)
- Chương 704 - Hình Như Còn Lớn Hơn Một Chút. (2)
- Chương 705 - Đường Lão Gia Tử
- Chương 706 - Ca Gặp Sét Đánh. (1)
- Chương 707 - Ca Gặp Sét Đánh. (2)
- Chương 708 - Bổn Thiếu Oanh Không Chết
- Chương 709 - Nó Cũng Có Thể Tiến Giai? (1)
- Chương 710 - Nó Cũng Có Thể Tiến Giai? (2)
- Chương 711 - Chẳng Lẽ Gặp Sét Đánh Còn Có Thể Tiến Giai?
- Chương 712 - Chúng Ta Hẳn Nên Kính Già Yêu Trẻ. (1)
- Chương 713 - Chúng Ta Hẳn Nên Kính Già Yêu Trẻ. (2)
- Chương 714 - Tân Băng Hỏa Kiếm
- Chương 715 - Đường Lão Gia Tử Ngô Đạo. (1)
- Chương 716 - Đường Lão Gia Tử Ngô Đạo. (2)
- Chương 717 - Cầm Thú, Buông Biểu Muội!
- Chương 718 - Chẳng Lẽ Ngươi Trúng Ý Biểu Ca Ta Sao? (1)
- Chương 719 - Chẳng Lẽ Ngươi Trúng Ý Biểu Ca Ta Sao? (2)
- Chương 720 - Tân Gia Khí Thiếu.

- Chương 721 - Trùng Tố Kinh Mach.
- Chương 722 - Vi Sư Đều Làm Chủ Cho Ngươi. (1)
- Chương 723 - Vi Sư Đều Làm Chủ Cho Ngươi. (2)
- Chương 724 - Xông Vào Tân Gia.
- Chương 725 - Ta Thật Chán Ghét Người Khác Ở Trên Đầu Ta. (1)
- Chương 726 - Ta Thật Chán Ghét Người Khác Ở Trên Đầu Ta. (2)
- Chương 727 - Thực Lực Lăng Tiếu.
- Chương 728 - Ta Chỉ Là Một Người Hầu Của Thiếu Gia. (1)
- Chương 729 - Ta Chỉ Là Một Người Hầu Của Thiếu Gia. (2)
- Chương 730 - Bằng Không Lão Tử Trục Xuất Ngươi Khỏi Sư Môn. (1)
- Chương 731 - Bằng Không Lão Tử Trục Xuất Ngươi Khỏi Sư Môn. (2)
- Chương 732 - Trở Lại Cổ Thành.
- Chương 733 - Kinh Hiện Hạt U Hỏa. (1)
- Chương 734 - Kinh Hiện Hạt U Hỏa. (2)
- Chương 735 - Hồi Tông Môn
- Chương 736 - Tử Thiên Tông Chi Biến. (1)
- Chương 737 - Tử Thiên Tông Chi Biến. (2)
- Chương 738 - Tranh Chấp
- Chương 739 - Trọng Kiếm Môn La Bá Thiên. (1)
- Chương 740 - Trọng Kiếm Môn La Bá Thiên. (2)
- Chương 741 - La Bá Thiên Hung Hăng Càn Quấy. (1)
- Chương 742 - La Bá Thiên Hung Hăng Càn Quấy. (2)
- Chương 743 - Ai Dám Động Đến Sư Phụ Ta, Ta Diệt Cả Nhà Hắn! (1)
- Chương 744 - Ai Dám Động Đến Sư Phụ Ta, Ta Diệt Cả Nhà Hắn! (2)
- Chương 745 - Kinh Ngạc
- Chương 746 - Ngươi Lại Đây Nhận Lấy Cái Chết!
- Chương 747 - Ác Chiến. (1)
- Chương 748 - Ác Chiến. (2)
- Chương 749 - La Bá Thiên Vẫn. (1)
- Chương 750 - La Bá Thiên Vẫn. (2)
- Chương 751 - Vân Tiểu Thư Xin Tự Trọng. (1)
- Chương 752 - Vân Tiểu Thư Xin Tự Trọng. (2)
- Chương 753 - Tìm Đồ Tôn Bảo Bối Cho Ngài
- Chương 754 - Sau Khi Mây Mưa. (1)
- Chương 755 - Sau Khi Mây Mưa. (2)
- Chương 756 - Bất Phẫn Của Lăng Tiếu. (1)
- Chương 757 - Bất Phẫn Của Lăng Tiếu. (2)
- Chương 758 - Lời Khuyên. (1)
- Chương 759 - Lời Khuyên. (2)

- Chương 760 - Lão Đại Ngươi Là Ngũ Phẩm Luyện Dược Sư Rồi?
- Chương 761 - Ta Muốn Còn Không Được Sao? (1)
- Chương 762 - Ta Muốn Còn Không Được Sao? (2)
- Chương 763 - Ngươi Cái Tử Pha Ly Này. (1)
- Chương 764 - Ngươi Cái Tử Pha Ly Này. (2)
- Chương 765 - Mông Kỳ, Gả Cho Ta Đi! (1)
- Chương 766 - Mông Kỳ, Gả Cho Ta Đi! (2)
- Chương 767 - Thời Điểm Làm Chuyện Xấu Nhỏ Giong Một Chút!
- Chương 768 - Chinh Phục Vân Mông Kỳ. (1)
- Chương 769 - Chinh Phục Vân Mông Kỳ. (2)
- Chương 770 - Binh Tới Dưới Thành. (1)
- Chương 771 - Binh Tới Dưới Thành. (2)
- Chương 772 - Tử Vong Quỷ Dị. (1)
- Chương 773 - Tử Vong Quỷ Dị. (2)
- Chương 774 - Tên Này Bị Thiểu Não Hay Là Ngu Ngốc?
- Chương 775 - Thu Hoạch Phong Ngoa. (1)
- Chương 776 - Thu Hoạch Phong Ngoa. (2)
- Chương 777 - Chẳng Lẽ Gia Hỏa Này Là Một Con Rồng Đực? (1)
- Chương 778 - Chẳng Lẽ Gia Hỏa Này Là Một Con Rồng Đực? (2)
- Chương 779 - Nam Nhân Ghê Tởm Cút Cho Ta! (1)
- Chương 780 - Nam Nhân Ghê Tởm Cút Cho Ta! (2)
- Chương 781 - Hàng Lâm Trong Thành. (1)
- Chương 782 - Hàng Lâm Trong Thành. (2)
- Chương 783 - Cắt Đứt Cái Chân Thối Thứ Ba Của Hắn.
- Chương 784 - Tiểu Phương Thế Giới Của Tàn Báo. (1)
- Chương 785 - Tiểu Phương Thế Giới Của Tàn Báo. (2)
- Chương 786 - Vô Cực Vân Phách! (1)
- Chương 787 - Vô Cực Vân Phách! (2)
- Chương 788 - Lão Gia Hỏa, Ngươi Không Được! (1)
- Chương 789 - Lão Gia Hỏa, Ngươi Không Được! (2)
- Chương 790 - Muốn Chiến Liền Chiến
- Chương 791 - Thần Lực Nhất Kích. (1)
- Chương 792 - Thần Lực Nhất Kích. (2)
- Chương 793 - Cường Hành Thu Đồ Đệ. (1)
- Chương 794 - Cường Hành Thu Đồ Đệ. (2)
- Chương 795 - Trong Kiếm Môn Diệt Vong. (1)
- Chương 796 - Trong Kiếm Môn Diệt Vong. (2)
- Chương 797 - Chiến Hậu
- Chương 798 - Trưởng Thành Nhưng Không Cho Phép Ngươi Như Vậy. (1)
- Chương 799 - Trưởng Thành Nhưng Không Cho Phép Ngươi Như

Vậy. (2)
- Chương 800 - Nhi Tử Của Ta Gọi Là Phượng Lăng Thiên! (1)
- Chương 801 - Nhi Tử Của Ta Gọi Là Phượng Lăng Thiên! (2)
- Chương 802 - Khổ Tâm Của Đại Tế Ti. (1)
- Chương 803 - Khổ Tâm Của Đại Tế Ti. (2)
- Chương 804 - Cổ Tộc Vương
- Chương 805 - Thân Thể Kim Cổ. (1)
- Chương 806 - Thân Thể Kim Cổ. (2)
- Chương 807 - Nhất Chỉ Phá Thiên. (1)
- Chương 808 - Nhất Chỉ Phá Thiên. (2)
- Chương 809 - Tiểu Ma Vương. (1)
- Chương 810 - Tiểu Ma Vương. (2)
- Chương 811 - Nam Nhi Khóc!
- Chương 812 - Hôm Nay Ta Sẽ Nói Cho Ngươi Biết Cái Gì Gọi Là Kính Già Yêu Trẻ. (1)
- Chương 813 - Hôm Nay Ta Sẽ Nói Cho Ngươi Biết Cái Gì Gọi Là Kính Già Yêu Trẻ. (2)
- Chương 814 - Tiểu Long Đánh Ngã Lão Đầu Này Cho Ta. (1)
- Chương 815 - Tiểu Long Đánh Ngã Lão Đầu Này Cho Ta. (2)
- Chương 816 - Nguy Cơ Của Lăng Gia
- Chương 817 - Vứt Bỏ Lời Hứa. (1)
- Chương 818 - Vứt Bỏ Lời Hứa. (2)
- Chương 819 - Cường Đoạt. (1)
- Chương 820 - Cường Đoạt. (2)
- Chương 821 - Làm Chó Của Nhà Ta Đều Ngại Bẩn! (1)
- Chương 822 - Làm Chó Của Nhà Ta Đều Ngại Bẩn! (2)
- Chương 823 - Lưu Cuồng Cường Nhát Gan. (1)
- Chương 824 - Lưu Cuồng Cường Nhát Gan. (2)
- Chương 825 - Có Tôn Tử Liền Không Cần Nhi Tử Rồi
- Chương 826 - Có Phải Hay Không Bị Bản Thiếu Gia Cảm Động Rồi? (1)
- Chương 827 - Có Phải Hay Không Bị Bản Thiếu Gia Cảm Động Rồi? (2)
- Chương 828 - Chẳng Lẽ Các Ngươi Không Cảm Thấy Đỏ Mặt Sao? (1)
- Chương 829 - Chẳng Lẽ Các Ngươi Không Cảm Thấy Đỏ Mặt Sao? (2)
- Chương 830 - Tề Tập Tiến Giai. (1)
- Chương 831 - Tề Tập Tiến Giai. (2)
- Chương 832 - Tiên Thiên Đan Cùng Hồ Lô Thánh Đan
- Chương 833 - Thề Chết Theo Thiếu Gia. (1)

- Chương 834 - Thề Chết Theo Thiếu Gia. (2)
- Chương 835 - Tỷ Tỷ Không Nên A. (1)
- Chương 836 - Tỷ Tỷ Không Nên A. (2)
- Chương 837 - Thất Giai Hoàng Dực Đường Lang. (1)
- Chương 838 - Thất Giai Hoàng Dực Đường Lang. (2)
- Chương 839 - Kim Linh Quả
- Chương 840 - Nguy Khô Thảo, Nguy Thảo Xà. (1)
- Chương 841 - Nguy Khô Thảo, Nguy Thảo Xà. (2)
- Chương 842 - Hóa Hình Linh Thú. (1)
- Chương 843 - Hóa Hình Linh Thú. (2)
- Chương 844 - Địa Bàn Của Kỳ Lân. (1)
- Chương 845 - Địa Bàn Của Kỳ Lân. (2)
- Chương 846 - Gặp Lại Bại Gia Tử
- Chương 847 - Bản Thiếu Gia Kính Già Yêu Trẻ Liền Để Cho Ngươi Lưu Lại Đi. (1)
- Chương 848 - Bản Thiếu Gia Kính Già Yêu Trẻ Liền Để Cho Ngươi Lưu Lại Đi. (2)
- Chương 849 - Thu Phục Bạch Hồ. (1)
- Chương 850 - Thu Phục Bạch Hồ. (2)
- Chương 851 - Mọi Người Kinh Hãi. (1)
- Chương 852 - Mọi Người Kinh Hãi. (2)
- Chương 853 - Trên Tử Thiên Tông.
- Chương 854 - Phu Quân Ôm Thiếp Trở Về Phòng. (1)
- Chương 855 - Phu Quân Ôm Thiếp Trở Về Phòng. (2)
- Chương 856 - Huyết Ma Vực. (1)
- Chương 857 - Huyết Ma Vực. (2)
- Chương 858 - Phiền Toái. (1)
- Chương 859 - Phiền Toái. (2)
- Chương 860 - Đại Chiến Bắt Đầu
- Chương 861 - Ác Chiến. (1)
- Chương 862 - Ác Chiến. (2)
- Chương 863 - Nam Nhân Vô Tình. (1)
- Chương 864 - Nam Nhân Vô Tình. (2)
- Chương 865 - Người Trẻ Tuổi Rất Có Nghề A. (1)
- Chương 866 - Người Trẻ Tuổi Rất Có Nghề A. (2)
- Chương 867 - Thế Lực Ở Trung Vực
- Chương 868 - Vậy Nó Bây Giờ Là Của Ngươi. (1)
- Chương 869 - Vậy Nó Bây Giờ Là Của Ngươi. (2)
- Chương 870 - Ca Con Mẹ Nó Thật Là Một Người Tốt. (1)
- Chương 871 - Ca Con Mẹ Nó Thật Là Một Người Tốt. (2)
- Chương 872 - Diệp Thủy Thanh Gặp Rủi Ro. (1)

- Chương 873 - Diệp Thủy Thanh Gặp Rủi Ro. (2)
- Chương 874 - Giận Dữ Mắng Mỏ Diệp Thủy Thanh. (1)
- Chương 875 - Giận Dữ Mắng Mỏ Diệp Thủy Thanh. (2)
- Chương 876 - Ma Giáp Báo
- Chương 877 - Hỗn Chiến. (1)
- Chương 878 - Hỗn Chiến. (2)
- Chương 879 - Ma Hoàng Hoa Tới Tay. (1)
- Chương 880 - Ma Hoàng Hoa Tới Tay. (2)
- Chương 881 - Huyết Phong Ưng.
- Chương 882 - Vừa Vào Trung Vực. (1)
- Chương 883 - Vừa Vào Trung Vực. (2)
- Chương 884 - Lão Đại Muốn Làm Giặc Cỏ.
- Chương 885 - Chạy Tới Diệp Gia Thành. (1)
- Chương 886 - Chạy Tới Diệp Gia Thành. (2)
- Chương 887 - Phiền Toái Của Diệp Gia.
- Chương 888 - Thiếu Gia Nhà Ta Gọi Là Lăng Tiếu. (1)
- Chương 889 - Thiếu Gia Nhà Ta Gọi Là Lăng Tiếu. (2)
- Chương 890 - Bằng Hữu Của Ngươi Có Thể Đã Chết. (1)
- Chương 891 - Bằng Hữu Của Ngươi Có Thể Đã Chết. (2)
- Chương 892 - Ma Môn Phân Chi.
- Chương 893 - Lăng Tiếu, Ta Muốn Cùng Ngươi Quyết Đấu. (1)
- Chương 894 - Lăng Tiếu, Ta Muốn Cùng Ngươi Quyết Đấu. (2)
- Chương 895 - Bại Ngươi, Ta Chỉ Cần Một Chiêu. (1)
- Chương 896 - Bại Ngươi, Ta Chỉ Cần Một Chiêu. (2)
- Chương 897 - Lấy Cước Ngư Đao. (1)
- Chương 898 - Lấy Cước Ngư Đao. (2)
- Chương 899 - Sau Này Sẽ Là Người Của Ngươi. (1)
- Chương 900 - Sau Này Sẽ Là Người Của Ngươi. (2)
- Chương 901 - Diệp Gia Chi Nguy.
- Chương 902 - Lão Đại Ta Cũng Không Thể Đánh. (1)
- Chương 903 - Lão Đại Ta Cũng Không Thể Đánh. (2)
- Chương 904 - Đại Ca, Ngươi Thu Ta Đi. (1)
- Chương 905 - Đại Ca, Ngươi Thu Ta Đi. (2)
- Chương 906 - Phục Dung Ma Hoàng Hoa. (1)
- Chương 907 - Phục Dung Ma Hoàng Hoa. (2)
- Chương 908 - Người Phong Gia Lớn Lối.
- Chương 909 - Hoàng Cốt Đan. (1)
- Chương 910 - Hoàng Cốt Đan. (2)
- Chương 911 - Tà Đế. (1)
- Chương 912 - Tà Đế. (2)
- Chương 913 - Sư Cố. (1)

- Chương 914 - Sự Cố. (2)
- Chương 915 - Ác Phu.
- Chương 916 - Phong Gia Tộc Bôi. (1)
- Chương 917 - Phong Gia Tộc Bôi. (2)
- Chương 918 - Truyền Thuyết. (1)
- Chương 919 - Truyền Thuyết. (2)
- Chương 920 - Tàn Báo Thành Đế. (1)
- Chương 921 - Tàn Báo Thành Đế. (2)
- Chương 922 - Phong Gia.
- Chương 923 - Cũng Bất Quá Như Thế Mà Thôi. (1)
- Chương 924 - Cũng Bất Quá Như Thế Mà Thôi. (2)
- Chương 925 - Khinh Người Quá Đáng. (1)
- Chương 926 - Khinh Người Quá Đáng. (2)
- Chương 927 - Khinh Người Quá Đáng. (3)
- Chương 928 - Khinh Người Quá Đáng. (4)
- Chương 929 - Phong Gia Tam Lão
- Chương 930 - Chẳng Lẽ Cô Cô Cùng Hắn Có Quan Hệ? (1)
- Chương 931 - Chẳng Lẽ Cô Cô Cùng Hắn Có Quan Hệ? (2)
- Chương 932 - Nguyên Nhân. (1)
- Chương 933 - Nguyên Nhân. (2)
- Chương 934 - Ta Nhớ Kỹ Ngươi! (1)
- Chương 935 - Ta Nhớ Kỹ Ngươi! (2)
- Chương 936 - Gặp Lại Thần Côn
- Chương 937 - Lấy Được Tử Mẫu Song Kiếm. (1)
- Chương 938 - Lấy Được Tử Mẫu Song Kiếm. (2)
- Chương 939 - Bát Diệp Hỏa Liên Tọa. (1)
- Chương 940 - Bát Diệp Hỏa Liên Tọa. (2)
- Chương 941 - Di Vật Của Phần Thiên Đại Đế. (1)
- Chương 942 - Di Vật Của Phần Thiên Đại Đế. (2)
- Chương 943 - Giết Người Phát Tiết.
- Chương 944 - Tà Đế Lại Xuất Hiện. (1)
- Chương 945 - Tà Đế Lại Xuất Hiện. (2)
- Chương 946 - Đồ Đệ Nhưng Là Rất Thuần Khiết, Rất Một Lòng. (1)
- Chương 947 - Đồ Đệ Nhưng Là Rất Thuần Khiết, Rất Một Lòng. (2)
- Chương 948 - Giai Đoạn Thứ Hai "khống Hồn". (1)
- Chương 949 - Giai Đoạn Thứ Hai "khống Hồn". (2)
- Chương 950 - Khống Hồn Ảo Diệu
- Chương 951 - Độc Tôn Tà Vương Thần Công. (1)
- Chương 952 - Độc Tôn Tà Vương Thần Công. (2)
- Chương 953 - Bí Văn Cảnh Giới
- Chương 954 - Quân Sư An Bài. (1)

- Chương 955 - Quân Sư An Bài. (2)
- Chương 956 - Chia Tay
- Chương 957 - Sơ Lâm Minh Thành. (1)
- Chương 958 - Sơ Lâm Minh Thành. (2)
- Chương 959 - Sơ Cấp Tinh Thần Khế Ước Chú Ngữ.
- Chương 960 - Thủ Đoạn Tàn Báo. (1)
- Chương 961 - Thủ Đoạn Tàn Báo. (2)
- Chương 962 - Chiểu Trạch Sâm Lâm
- Chương 963 - Độc Sư Phượng Tiêm Vân. (1)
- Chương 964 - Độc Sư Phượng Tiêm Vân. (2)
- Chương 965 - Thiên Tôn Rất Mạnh Sao?
- Chương 966 - Ác Chiến
- Chương 967 - Cổ Độc Hoàng Giai Siêu Cường. (1)
- Chương 968 - Cổ Độc Hoàng Giai Siêu Cường. (2)
- Chương 969 - Khốn Ma Trận Thất Giai
- Chương 970 - Quỷ Nga Khủng Bố. (1)
- Chương 971 - Quỷ Nga Khủng Bố. (2)
- Chương 972 - Liệt Viêm Hổ Chiến Quỷ Nga
- Chương 973 - Quá Khứ Tàn Báo. (1)
- Chương 974 - Quá Khứ Tàn Báo. (2)
- Chương 975 - Cao Thủ Hắc Ma Môn
- Chương 976 - Tĩnh Tu. (1)
- Chương 977 - Tĩnh Tu. (2)
- Chương 978 - Trong Quyền Oai
- Chương 979 - Chữa Tri Tinh Thần
- Chương 980 - Tình Thủ Túc Cũng Chỉ Đến Vậy Thôi.
- Chương 981 - Tình Thủ Túc Cũng Chỉ Đến Vậy Thôi 2
- Chương 982 - Đi Theo Thiếu Gia Cùng Gầy Dựng Bá Nghiệp
- Chương 983 - Hoàng Bảng Thủy Nguyên. (1)
- Chương 984 - Hoàng Bảng Thủy Nguyên. (2)
- Chương 985 - Phong Cách Đăng Tràng
- Chương 986 - Kết Cục Tiên Miêng
- Chương 987 - Bắt Đầu Hoàng Bảng Chi Tranh. (1)
- Chương 988 - Bắt Đầu Hoàng Bảng Chi Tranh. (2)
- Chương 989 - Quả Nhiên Làm Bổn Thiếu Xấu Hổ Nhập Bọn Ah!
- Chương 990 - Ta Bị Hù Dọa Đó!
- Chương 991 - Ta Bị Hù Dọa Đó! 2
- Chương 992 - Thật Vô Sỉ!
- Chương 993 - Bổn Thiếu Kiên Quyết Không Muốn Làm Cơ! (1)
- Chương 994 - Bổn Thiếu Kiên Quyết Không Muốn Làm Cơ! (2)
- Chương 995 - Bảy Đại Hoàng Giả

- Chương 996 - Ngoan Nhân Quan Hùng
- Chương 997 - Gãy Chân
- Chương 998 - Gãy Chân 2
- Chương 999 - Hành Hạ Đến Chết.
- Chương 1000 - Trận Đấu Top 10
- Chương 1001 - Mị Lực Bổn Thiếu Chẳng Lẽ Lại Tăng Lên Sao? (1)
- Chương 1002 - Mị Lực Bổn Thiếu Chẳng Lẽ Lại Tăng Lên Sao? (2)
- Chương 1003 - Ta Là Lão Đại Của Hắn.
- Chương 1004 - Ngay Phế Vật Cũng Không Bằng. (1)
- Chương 1005 - Ngay Phế Vật Cũng Không Bằng. (2)
- Chương 1006 - Hương Vị Thật Kém.
- Chương 1007 - Truy Mao Tiễn Nỗ
- Chương 1008 - Lão Gia Hỏa Này Không Phải Là Trúng Ý Bổn Thiếu Đi? (1)
- Chương 1009 - Lão Gia Hỏa Này Không Phải Là Trúng Ý Bổn Thiếu Đi? (2)
- Chương 1010 - Cự Tuyệt
- Chương 1011 - Các Thế Lực Lớn Đã Đến. (1)
- Chương 1012 - Các Thế Lực Lớn Đã Đến. (2)
- Chương 1013 - Chư Nữ Diệu Thành
- Chương 1014 - Tiến Chiến Loạn Uyên
- Chương 1015 - Ta Thu Mạng Của Hắn. (1)
- Chương 1016 - Ta Thu Mạng Của Hắn. (2)
- Chương 1017 - Đối Chiến Hỏa Phong
- Chương 1018 - Hắn Chính Là Phu Quân Của Ta! (1)
- Chương 1019 - Hắn Chính Là Phu Quân Của Ta! (2)
- Chương 1020 - Thật Là Một Kẻ Khoe Khoang
- Chương 1021 - Huyết Tinh Ma Thu
- Chương 1022 - Cực Phẩm Huyết Tinh. (1)
- Chương 1023 - Cực Phẩm Huyết Tinh. (2)
- Chương 1024 - Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai. (1)
- Chương 1025 - Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai. (2)
- Chương 1026 - Đế Đan.
- Chương 1027 - Hấp Thu Tàn Hồn Nửa Bước Huyền Đế. (1)
- Chương 1028 - Hấp Thu Tàn Hồn Nửa Bước Huyền Đế. (2)
- Chương 1029 - Nô Sát! (1)
- Chương 1030 - Nô Sát! (2)
- Chương 1031 - Tiếng Trống
- Chương 1032 - Tiếng Trống 2
- Chương 1033 - Khống Chế Hai Sư Huynh Đệ
- Chương 1034 - Khống Chế Hai Sư Huynh Đệ 2

- Chương 1035 - Cảm Giác Này Thật Là Không Tệ
- Chương 1036 - Tình Tình
- Chương 1037 - Tình Tình 2
- Chương 1038 - Leo Núi Này Thật Mệt Mỏi
- Chương 1039 - Leo Núi Này Thật Mệt Mỏi 2
- Chương 1040 - Thôn Phệ Hắc Động.
- Chương 1041 - Bên Trong Động
- Chương 1042 - Bên Trong Động 2
- Chương 1043 - Lá Bài Tẩy Của Riêng Mình
- Chương 1044 - Lá Bài Tẩy Của Riêng Mình 2
- Chương 1045 - Nguy Cơ
- Chương 1046 - Nguy Cơ 2
- Chương 1047 - Tử Thương Thảm Trong.
- Chương 1048 - Trấn Thiên Cổ, Long Tàng.
- Chương 1049 - Trấn Thiên Cổ, Long Tàng 2
- Chương 1050 - Đại Thu Hoạch
- Chương 1051 - Đại Thu Hoạch 2
- Chương 1052 - Luyện Hóa Đế Giai Tàn Hồn!
- Chương 1053 - Luyện Hóa Đế Giai Tàn Hồn! 2
- Chương 1054 - Tiền Căn Của Thần Công.
- Chương 1055 - Thực Lực Đại Trướng. (1)
- Chương 1056 - Thực Lực Đại Trướng. (2)
- Chương 1057 - Phách Long Hàng Thế. (1)
- Chương 1058 - Phách Long Hàng Thế. (2)
- Chương 1059 - Diệp Vân Phong Lâm Nguy.
- Chương 1060 - Liều Chết Chiến Một Trận
- Chương 1061 - Đuổi Tới Kịp Thời. (1)
- Chương 1062 - Đuổi Tới Kịp Thời. (2)
- Chương 1063 - Thực Lực Của Thác Bạt Nguyên
- Chương 1064 - Đánh Bại Thác Bạt Nguyên. (1)
- Chương 1065 - Đánh Bại Thác Bạt Nguyên. (2)
- Chương 1066 - Linh Hồn Xuất Khiếu.
- Chương 1067 - Mở Rộng Thức Hải. (1)
- Chương 1068 - Mở Rộng Thức Hải. (2)
- Chương 1069 - Cuộc Chiến Số Mệnh
- Chương 1070 - Lăng Tiếu Chiến Viên Chiến Thiên
- Chương 1071 - Kích Đấu. (1)
- Chương 1072 - Kích Đấu. (2)
- Chương 1073 - Thế Và Lực Ngang Nhau
- Chương 1074 - Phá Thiên Diệt Địa, Phách Long Tê Thiên
- Chương 1075 - Muốn Giết Phu Quân Của Ta Có Dễ Dàng Như Vậy

Sao. (1)
- Chương 1076 - Muốn Giết Phu Quân Của Ta Có Dễ Dàng Như Vậy Sao. (2)
- Chương 1077 - Ngươi Vừa Ý Bản Thiếu Gia?
- Chương 1078 - Vỗ Tay Ước Định. (1)
- Chương 1079 - Vỗ Tay Ước Định. (2)
- Chương 1080 - Bất Tử Chi Tâm
- Chương 1081 - Lão Đại Nhất Định Phải Áp Trục
- Chương 1082 - Lão Đại Nhất Định Phải Áp Trục 2
- Chương 1083 - Đế Đan Của Ta Chỉ Có Như Vậy Thôi
- Chương 1084 - Đế Cấp Quỳ
- Chương 1085 - Đế Cấp Quỳ 2
- Chương 1086 - Ân Của Tà Đế
- Chương 1087 - Tiến Vào
- Chương 1088 - Minh Ngộ Trì, Ngộ Đạo Kỳ Hoa
- Chương 1089 - Minh Ngộ Trì, Ngộ Đạo Kỳ Hoa 2
- Chương 1090 - Thế Giới Chi Lực
- Chương 1091 - Dùng Một Địch Hai
- Chương 1092 - Dùng Một Địch Hai 2
- Chương 1093 - Kích Sát.
- Chương 1094 - Làm Bản Thiếu Gia Phát Bực, Ta Không Cho Thuê.
- Chương 1095 - Thực Sự Ta Rất Mẫu Mực
- Chương 1096 - Ngươi Thấy Ta Có Đẹp Hay Không
- Chương 1097 - Ngươi Thấy Ta Có Đẹp Hay Không 2
- Chương 1098 - Người No Là Lừa Đảo.
- Chương 1099 - Lê Tuyết Chi Nguy
- Chương 1100 - Lê Tuyết Chi Nguy 2
- Chương 1101 - Nguyên Cùng Sư Muội Phục Thị Ngươi!
- Chương 1102 - Nguyên Cùng Sư Muội Phục Thị Ngươi! 2
- Chương 1103 - Dùng Thân Cảm Ngộ
- Chương 1104 - Lĩnh Ngộ Thế Giới Chi Lực
- Chương 1105 - Lĩnh Ngộ Thế Giới Chi Lực. (2)
- Chương 1106 - Cuối Cùng Cũng Đột Phá!
- Chương 1107 - Cuối Cùng Cũng Đột Phá! 2
- Chương 1108 - Khiêu Chiến Ba Gã Bán Đế!
- Chương 1109 - Tăng Vị Trí Đoàn Trưởng Cho Ngươi
- Chương 1110 - Tăng Vị Trí Đoàn Trưởng Cho Ngươi 2
- Chương 1111 - Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết!
- Chương 1112 - Lại Thu Người Hầu Đế Giai.
- Chương 1113 - Lại Thu Người Hầu Đế Giai. 2
- Chương 1114 - Tề Đồng. (1)

- Chương 1115 - Tề Đồng. (2)
- Chương 1116 - Đan Minh Đan Hội Đại Bỉ.
- Chương 1117 - Vừa Đến Cốc Gia
- Chương 1118 - Vừa Đến Cốc Gia 2
- Chương 1119 - Viêc Này Lão Đai Thay Ngươi Làm Chủ
- Chương 1120 - Viêc Này Lão Đai Thay Ngươi Làm Chủ 2
- Chương 1121 - Ta Có Gì Phải Sợ!
- Chương 1122 - Toàn Lưc Đánh Môt Trân!
- Chương 1123 - Toàn Lưc Đánh Môt Trân! 2
- Chương 1124 - Ta Bồi Các Ngươi Một Mạng!
- Chương 1125 - Người Ngoại Đạo?
- Chương 1126 - Người Ngoại Đạo? 2
- Chương 1127 - Ăn Gian?
- Chương 1128 - Ăn Gian? 2
- Chương 1129 - Trong Luyện
- Chương 1130 - Lăng Đại Sư Báo Phục! (1)
- Chương 1131 - Lăng Đại Sư Báo Phục! (2)
- Chương 1132 - Bạch Nhãn Lang Tề Đồng
- Chương 1133 - Bạch Nhãn Lang Tề Đồng 2
- Chương 1134 - Không Nói Lão Tử Để Cho Ngươi Đi Ăn Shit!
- Chương 1135 - Không Nói Lão Tử Để Cho Ngươi Đi Ăn Shit!
- Chương 1136 - Tiểu Gia Hỏa, Bổn Thần Cư Tuyệt Làm Cơ!
- Chương 1137 - Thiên Địa Dị Tượng Tiến Giai Thất Phẩm.
- Chương 1138 - Thiên Địa Dị Tượng Tiến Giai Thất Phẩm. 2
- Chương 1139 - Cho Rằng Bản Thiếu Gia Là Khai Thu Dụng Sở Sao?
- Chương 1140 - Cho Rằng Bản Thiếu Gia Là Khai Thu Dụng Sở Sao? 2
- Chương 1141 - Ta Liền Giáo Huấn Hắn Một Chút Mà Thôi!
- Chương 1142 - Chúng Ta Phải Lấy Đức Phục Người. (1)
- Chương 1143 - Chúng Ta Phải Lấy Đức Phục Người. (2)
- Chương 1144 - Ta Cũng Không Cần Bị Khi Phụ Rồi!
- Chương 1145 - Ta Cũng Không Cần Bị Khi Phụ Rồi! 2
- Chương 1146 - Ta Đã Biết Rõ Là Các Ngươi Thành Thật Nhất!
- Chương 1147 - Ta Đã Biết Rõ Là Các Ngươi Thành Thật Nhất! 2
- Chương 1148 - Tự Mình Chỉ Điểm
- Chương 1149 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu!
- Chương 1150 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu! 2
- Chương 1151 - Nhiều Hơn Mười Điểm!
- Chương 1152 - Nhiều Hơn Mười Điểm! 2
- Chương 1153 - Cùng Bản Thiếu Gia Đấu Nhãn Lưc Còn Non Lắm!
- Chương 1154 - Quan Đạo Ngô Tập! (1)

- Chương 1155 - Quan Đạo Ngô Tập! (2)
- Chương 1156 - Phản Sát, Cửa Ải Cuối Cùng! (1)
- Chương 1157 - Phản Sát, Cửa Ải Cuối Cùng! (2)
- Chương 1158 - Di Tướng Liên Hiện.
- Chương 1159 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (1)
- Chương 1160 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (2)
- Chương 1161 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (3)
- Chương 1162 - Thanh Quang Đầy Trời. (1)
- Chương 1163 - Thanh Quang Đầy Trời. (2)
- Chương 1164 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (1)
- Chương 1165 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (2)
- Chương 1166 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (3)
- Chương 1167 - Nhiệm Vụ Cấp Bảy.
- Chương 1168 - Kết Cục Của Các Ngươi Càng Thảm.
- Chương 1169 - Trảm Sát. (1)
- Chương 1170 - Trảm Sát. (2)
- Chương 1171 - Ai Mới Là Đống Shit.
- Chương 1172 - Nhập Dược Môn. (1)
- Chương 1173 - Nhập Dược Môn. (2)
- Chương 1174 - Đều Tiêu Rồi!
- Chương 1175 - Ngươi Có Lẽ Nên Gọi Ta Một Tiếng Sư Thúc! (1)
- Chương 1176 - Ngươi Có Lẽ Nên Gọi Ta Một Tiếng Sư Thúc! (2)
- Chương 1177 - Đứa Trẻ Không Tham Lam Không Nhiều Lắm. (1)
- Chương 1178 - Đứa Trẻ Không Tham Lam Không Nhiều Lắm. (2)
- Chương 1179 - Kim Liệt U Hỏa Hiện.
- Chương 1180 - Phong Ấn! (1)
- Chương 1181 - Phong Ấn! (2)
- Chương 1182 - Trấn Áp Địa Liệt Viêm Hổ. (1)
- Chương 1183 - Trấn Áp Địa Liệt Viêm Hổ. (2)
- Chương 1184 - Địa Ngục Thành.
- Chương 1185 - Hai Tin Tức!
- Chương 1186 - Hai Tin Tức! 2
- Chương 1187 - Hắn Chính Là Huynh Đệ Của Ta, Diệp Vân Phong.
- Chương 1188 - Trong Phong Ấn.
- Chương 1189 - Trong Phong Ấn. 2
- Chương 1190 - Kim Liệt U Châu Phản Phê.
- Chương 1191 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Không Bằng Cầm Thú.
- Chương 1192 - Ngươi Có Thể Bớt Vô Sỉ Hay Không?
- Chương 1193 - Có Phải Già Không Dùng Được Không.
- Chương 1194 - Thù Lao Nên Tính Toán Một Chút Đi?
- Chương 1195 - Thù Lao Nên Tính Toán Một Chút Đi? 2

- Chương 1196 - Ta Cam Nguyện Phụ Giúp Ngươi!
- Chương 1197 - Ta Cam Nguyện Phụ Giúp Ngươi! 2
- Chương 1198 - Hoan Nghênh Thiếu Gia Trở Về!
- Chương 1199 - Hoan Nghênh Thiếu Gia Trở Về! 2
- Chương 1200 - Quỷ Mẫu Yêu Tử Trận.
- Chương 1201 - Quang Minh Huyết Trận, Phổ Chiếu Đại Địa.
- Chương 1202 - Quang Minh Huyết Trận, Phổ Chiếu Đại Địa. 2
- Chương 1203 - Tử Khí Tung Hoành!
- Chương 1204 - Tử Khí Tung Hoành! 2
- Chương 1205 - Thất Tinh Thất Sát Trận.
- Chương 1206 - Hấp Thu Tử Khí.
- Chương 1207 - Hấp Thu Tử Khí. 2
- Chương 1208 - Trận Nhãn, Tiểu Quan Tài.
- Chương 1209 - Trận Nhãn, Tiểu Quan Tài. 2
- Chương 1210 - Đột Biến! (1).
- Chương 1211 - Đột Biến! (2)
- Chương 1212 - Phát Đạt Rồi!
- Chương 1213 - Phong Vân Chi Thành!
- Chương 1214 - Phong Vân Chi Thành! 2
- Chương 1215 - Bách Phế Đãi Hưng .
- Chương 1216 - Bách Phế Đãi Hưng .2
- Chương 1217 - Mật Mưu!
- Chương 1218 - Binh Đến Dưới Thành!
- Chương 1219 - Binh Đến Dưới Thành! 2
- Chương 1230 - Lấy Một Địch Vạn!
- Chương 1231 - Lấy Một Địch Vạn! 2
- Chương 1232 - Hoàng Giả Chi Uy.
- Chương 1233 - Hoàng Giả Chi Uy. 2
- Chương 1234 - Chưa Đến Thành Đã Chết Trước!
- Chương 1235 - Dương Danh Trung Vực!
- Chương 1236 - Dương Danh Trung Vực! 2
- Chương 1237 - Tâm Tư Của Đông Phương Tinh.
- Chương 1238 - Tâm Tư Của Đông Phương Tinh. 2
- Chương 1239 - Mỹ Nữ Đến Tìm Hiểu.
- Chương 1240 - Mỹ Nữ Đến Tìm Hiểu. 2
- Chương 1241 - Tranh Phong.
- Chương 1242 - Bản Thiếu Gia Còn Phải Bồi Tiền Thuốc Men Đấy!
- Chương 1243 - Bản Thiếu Gia Còn Phải Bồi Tiền Thuốc Men Đấy! 2
- Chương 1244 - Đấu Giá Hội Bắt Đầu.
- Chương 1245 - Đấu Giá Sư Xinh Đẹp. (1)
- Chương 1246 - Đấu Giá Sư Xinh Đẹp. (2)

- Chương 1247 - Xà Chủy Hắc Nha. (1)
- Chương 1248 - Xà Chủy Hắc Nha. (2)
- Chương 1249 - Ngươi Muốn Ban Thưởng Thế Nào!
- Chương 1250 - Hắc Nha Đầy Trời. (1)
- Chương 1251 - Hắc Nha Đầy Trời. (2)
- Chương 1252 - Phục Kích!
- Chương 1253 - Truy Kích. (1)
- Chương 1254 - Truy Kích. (2)
- Chương 1255 - Đào Ngũ. (1)
- Chương 1256 - Đào Ngũ. (2)
- Chương 1257 - Thật Sự Là Một Tên Chịu Ngược Đãi Cuồng!
- Chương 1258 - Vững Vàng Phát Triển. (1)
- Chương 1259 - Vững Vàng Phát Triển. (2)
- Chương 1260 - Ô Phục Đến Đầu.
- Chương 1261 - Đỗ Thiết Bi Tình. (1)
- Chương 1262 - Đỗ Thiết Bi Tình. (2)
- Chương 1263 - Tất Cả Mọi Người Đều Là Nam Nhân, Các Ngươi Hiểu.
- Chương 1264 - Nước Mắt Nam Nhân. (1)
- Chương 1265 - Nước Mắt Nam Nhân. (2)
- Chương 1266 - Vậy Mạng Đỗ Thiết Sẽ Thuộc Về Lăng Thành Chủ! (1)
- Chương 1267 - Vậy Mạng Đỗ Thiết Sẽ Thuộc Về Lăng Thành Chủ! (2)
- Chương 1268 - Đào Tình Cốc.
- Chương 1269 - Phiêu Hương Thiết Ngọc. (1)
- Chương 1270 - Phiêu Hương Thiết Ngọc. (2)
- Chương 1271 - Ai Cho Ngươi Động Vào Nữ Nhân Của Ta!
- Chương 1272 - Chỉ Cầu Hai Các Ngươi Có Thể Nhẹ Một Điểm! (1)
- Chương 1273 - Chỉ Cầu Hai Các Ngươi Có Thể Nhẹ Một Điểm! (2)
- Chương 1274 - Phải Hảo Hảo Trừng Phạt Cái Nam Nhân Bại Hoại Này! (1)
- Chương 1275 - Phải Hảo Hảo Trừng Phạt Cái Nam Nhân Bại Hoại Này! (2)
- Chương 1276 - Các Ngươi Đều Là Thuộc Họ Nhà Chó A! (1)
- Chương 1277 - Các Ngươi Đều Là Thuộc Họ Nhà Chó A! (2)
- Chương 1278 - Chẳng Lẽ Mắt Của Ngươi Đã Bị Ghèn Che Kín Hay Sao?
- Chương 1279 - Ta Chính Là Khinh Người Thì Lại Làm Sao? (1)
- Chương 1280 - Ta Chính Là Khinh Người Thì Lại Làm Sao? (2)
- Chương 1281 - Diễm Vũ. (1)

- Chương 1282 - Diễm Vũ. (2)
- Chương 1283 - Làm Ác Bá Một Lần.
- Chương 1284 - Ai Bảo Ngươi Loạn Phát Thẻ Người Tốt!
- Chương 1285 - Ai Bảo Ngươi Loạn Phát Thẻ Người Tốt! 2
- Chương 1286 - Băng Hỏa Tiêu Yên.
- Chương 1287 - Đinh Chiến Thiên Tuyệt Hồ.
- Chương 1288 - Đinh Chiến Thiên Tuyệt Hồ. 2
- Chương 1289 - Mạch Nước Ngầm Trước Khi Chiến.
- Chương 1290 - Mạch Nước Ngầm Trước Khi Chiến. 2
- Chương 1291 - Trước Đánh Bại Ta, Lại Chiến Với Hắn Đi!
- Chương 1292 - Bản Thiếu Gia Rất Bận Rộn.
- Chương 1293 - Bản Thiếu Gia Rất Bận Rộn. 2
- Chương 1294 - Thiên Kiêu Chi Chiến Bắt Đầu.
- Chương 1295 - Thiên Kiêu Chi Chiến Bắt Đầu. 2
- Chương 1296 - Thế Quân Lực Địch.
- Chương 1297 - Cực Hóa Thủy Thiên Châu.
- Chương 1298 - Cực Hóa Thủy Thiên Châu. 2
- Chương 1299 - Ngũ Hành Chi Thể, Hỗn Độn Thế Giới!
- Chương 1300 - Ngũ Hành Chi Thể, Hỗn Độn Thế Giới! 2
- Chương 1301 - Va Cham Giữa Đỉnh Cấp Hoàng Giới.
- Chương 1302 - Thắng Bại Thảm Liệt.
- Chương 1303 - Thắng Bại Thảm Liệt. 2
- Chương 1304 - Quần Công!
- Chương 1305 - Quần Công! 2
- Chương 1306 - Người Dám Phạm Lão Đại Ta Chết!
- Chương 1307 - Tình Thế Đại Biến.
- Chương 1308 - Tình Thế Đại Biến. 2
- Chương 1309 - Hôm Nay Để Ta Đồ Sát Cho Thống Khoái Đi!
- Chương 1310 - Bát Giai Hóa Hình Lôi Xà. (1)
- Chương 1311 - Bát Giai Hóa Hình Lôi Xà. (2)
- Chương 1312 - Điểm Bắt Đầu Phục Thù.
- Chương 1313 - Diệt Sát Thiên Phân Đà.
- Chương 1314 - Diệt Sát Thiên Phân Đà. 2
- Chương 1315 - Bản Thiếu Gia Thế Nhưng Rất Chuyên Tình Đấy! (1)
- Chương 1316 - Bản Thiếu Gia Thế Nhưng Rất Chuyên Tình Đấy! (2)
- Chương 1317 - Goi Là Tiếu Ngao Cung Đi.
- Chương 1318
- Chương 1319
- Chương 1320
- Chương 1321
- Chương 1322 - Xuất Đông Khẩn Cấp.

- Chương 1323 - Xuất Đông Khẩn Cấp. 2
- Chương 1324 - Tao Phản.
- Chương 1325 - Đối Chiến Áp Đảo. (1)
- Chương 1326 - Đối Chiến Áp Đảo. (2)
- Chương 1327 - Hắc Ma Kinh Hiện.
- Chương 1328 - Phong Nha Chiến Hắc Ma.
- Chương 1329 - Long Mạch Chi Địa. (1)
- Chương 1330 - Long Mạch Chi Địa. (2)
- Chương 1331 - Bại Gia Tử Lại Rời Đi.
- Chương 1332 - Diệp Vân Phong Trở Về. (1)
- Chương 1333 - Diệp Vân Phong Trở Về. (2)
- Chương 1334 - Bị Truy Sát.
- Chương 1335 - Vạn Độc Giải Thể. (1)
- Chương 1336 - Vạn Độc Giải Thể. (2)
- Chương 1337 - Diệp Vân Phong Tới.
- Chương 1338 - Tàn Sát Đơn Phương.
- Chương 1339 - Tàn Sát Đơn Phương. 2
- Chương 1340 - Vi Đại Nhi Tỉnh Lại.
- Chương 1341 - Những Năm Này Khổ Ngươi.
- Chương 1342 - Những Năm Này Khổ Ngươi. 2
- Chương 1343 - Không Bằng Ta Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi.
- Chương 1344 - Có Địch Tập Kích.
- Chương 1345 - Tổ Ba Người Cường Hãn. (1)
- Chương 1346 - Tổ Ba Người Cường Hãn. (2)
- Chương 1347
- Chương 1348 - Chiến Cơ Kéo Dài.
- Chương 1349 - Chiến Cơ Kéo Dài. 2
- Chương 1350 - Thành Lập Tiếu Ngạo Cung.
- Chương 1351 - Cổ Gia Nội Loạn.
- Chương 1352 - Tất Cả Đều Có Tính Toán.
- Chương 1353 - Tất Cả Đều Có Tính Toán. 2
- Chương 1354 - Lưu Dương Tông.
- Chương 1355 - Dương Đế Lưu Húc.
- Chương 1356 - Dương Đế Lưu Húc. 2
- Chương 1357 - Cửu Dương Diễm Thế.
- Chương 1358 - Cửu Dương Diễm Thế. 2
- Chương 1359 - Lăng Tiếu Động Dung.
- Chương 1361 - Đích Thân Tới Lưu Dương Tông.
- Chương 1361 - Đích Thân Tới Lưu Dương Tông. 2
- Chương 1362 - Nhất Định Là Hắn Đang Sử Dụng Yêu Thuật.
- Chương 1363 - Đối Chiến Lưu Húc.

- Chương 1364 - Đối Chiến Lưu Húc. 2
- Chương 1365 - Bản Cung Sẽ Mất Mặt.
- Chương 1366 - Chém Ngay Lập Tức.
- Chương 1367 - Chém Ngay Lập Tức. 2
- Chương 1368 - Trước Đại Điển Khai Tông..
- Chương 1369 - Cổ Gia Cầu Hòa.
- Chương 1370 - Cổ Gia Cầu Hòa. 2
- Chương 1371 - Mất Thể Diện Tới Cả Nhà Bà Ngoại.
- Chương 1372 - Tỉnh Sử Tà Đế Cùng Phong Thanh Duyên.
- Chương 1373 - Tỉnh Sử Tà Đế Cùng Phong Thanh Duyên. 2
- Chương 1374 - Hắc Ma Môn Tấn Công.
- Chương 1375 - Phong Thanh Duyên Ra Tay.
- Chương 1376 - Phong Thanh Duyên Ra Tay. 2
- Chương 1377 - Tiếu Ngạo Cung Đối Chiến Hắc Ma Môn.
- Chương 1378 - Chiến Đấu Kịch Liệt. (1)
- Chương 1379 - Chiến Đấu Kịch Liệt. (2)
- Chương 1380 - Tức Giác Ma Ngưu Hung Hãn
- Chương 1381 - Long Nữ Hiện Thân
- Chương 1382 - Thu Tức Giác Man Ngưu. (1)
- Chương 1383 - Thu Tức Giác Man Ngưu. (2)
- Chương 1384 - Sát Thiên Kinh Hiện
- Chương 1385 - Linh Hồn Chi Chiến. (1)
- Chương 1386 - Linh Hồn Chi Chiến. (2)
- Chương 1387 - Tu Luyện Cửu Dương Phần Thiên Công.
- Chương 1388 - Về Quê.
- Chương 1389 - Tình Cờ Gặp Trong Thành Thị. (1)
- Chương 1390 - Tình Cờ Gặp Trong Thành Thị. (2)
- Chương 1391 - Lại Gặp Lão Thái Gia
- Chương 1392 - Tao Ngộ Của Lão Thái Gia. (1)
- Chương 1393 - Tao Ngộ Của Lão Thái Gia. (2)
- Chương 1394 - Toàn Bộ Phế Đi.
- Chương 1395 - Tiết Hận. (1)
- Chương 1396 - Tiết Hận. (2)
- Chương 1397 - Diệt Môn!
- Chương 1398 - Phượng Lăng Thiên Và Đại Tế Tự
- Chương 1399 - Bị Nhi Tử Lừa. (1)
- Chương 1400 - Bị Nhi Tử Lừa. (2)
- Chương 1401 - Lại Về Tử Thiên Tông. (1)
- Chương 1402 - Lại Về Tử Thiên Tông. (2)
- Chương 1403 - Gặp Lại Đồ Đệ.
- Chương 1404 - Tân Lập Thành Vương. (1)

- Chương 1405 - Tân Lập Thành Vương. (2)
- Chương 1406 - Chỉ Điểm Đồ Đệ. (1)
- Chương 1407 - Chỉ Điểm Đồ Đệ. (2)
- Chương 1408 - Lăng Tiếu Cường Thế.
- Chương 1409 - Sử Dụng Bất Tử Chi Tâm.
- Chương 1410 - La Mỹ Anh Sống Lại?
- Chương 1411 - Nụ Hôn Định Tình.
- Chương 1412 - Vũ Tư Tuyết Tự Ti.
- Chương 1413 - Lăng Gia Hiện Tại.
- Chương 1414 - Về Đến Nhà. (1)
- Chương 1415 - Về Đến Nhà. (2)
- Chương 1416 - Phúc Của Lăng Gia
- Chương 1417 - Tình Huống Tội Nhân. (1)
- Chương 1418 - Tình Huống Tội Nhân. (2)
- Chương 1419 - Phong Hồi Lộ Chuyển
- Chương 1420 - Tập Hợp Rời Đi
- Chương 1421 - Mộ Lăng Truyền Thừa
- Chương 1422 - Tin Tức Đã Lâu
- Chương 1423 - Hàng Lâm Đông Hải Thành
- Chương 1424 - Ra Biển. (1)
- Chương 1425 - Ra Biển. (2)
- Chương 1426 - Sóng Thần Đột Kích
- Chương 1427 - Lam Thủy Ngạc
- Chương 1428 - Diệt Sát.
- Chương 1429 - Ngân Toàn Hải Đằng Bát Giai
- Chương 1430 - Thu Hoạch. (1)
- Chương 1431 - Thu Hoạch. (2)
- Chương 1432 - Tam Đoàn Liên Quân.
- Chương 1433 - Thât Sư Chết Không Gì Đáng Tiếc!
- Chương 1434 - Cút Lại Đây Cho Ta! (1)
- Chương 1435 - Cút Lại Đây Cho Ta! (2)
- Chương 1436 - Khốn Thú Đấu
- Chương 1437 - Ta Muốn Luyện Tập Một Chút.
- Chương 1438 - Tung Tích Vân Mông Kỳ.
- Chương 1439 - Quy Thừa Tướng.
- Chương 1440 - Vi Này, Ngươi Đừng Như Vây Đươc Không? (1)
- Chương 1441 - Vi Này, Ngươi Đừng Như Vây Đươc Không? (2)
- Chương 1442 - Long Cung.
- Chương 1443 - Long Vương Cùng Thập Tam Thái Tử. (1)
- Chương 1444 - Long Vương Cùng Thập Tam Thái Tử. (2)
- Chương 1445 - Long Trì.

- Chương 1446 - Lăng Tiếu Thành Đế.
- Chương 1447 - Hóa Thân Long Nhân, Kim Long Thương Tiến Giai.
- Chương 1448 - Ngươi Có Bằng Lòng Trở Thành Thái Tử Của Tôc Ta Hay Không?
- Chương 1449 - Long Tôc Khách Khanh Tướng Quân. (1)
- Chương 1450 - Long Tôc Khách Khanh Tướng Quân. (2)
- Chương 1451 - Tàn Hồn Đông Phương Chấn.
- Chương 1452 - Em Rể, Thật Sự Là Ngươi Sao! (1)
- Chương 1453 - Em Rể, Thật Sự Là Ngươi Sao! (2)
- Chương 1454 - Tọa Khách Đông Phương Thế Gia.
- Chương 1455 - Thượng Quân Vân Ẻo Lả. (1)
- Chương 1456 - Thượng Quân Vân Ẻo Lả. (2)
- Chương 1457 - Đông Phương Mỗ Mỗ Bá Đạo.
- Chương 1458 - Mười Chiêu Đánh Bại Các Ngươi. (1)
- Chương 1459 - Mười Chiêu Đánh Bại Các Ngươi. (2)
- Chương 1460 - Người Ta Thật Sự Rất Thích Ngươi.
- Chương 1461 - Người Có Tình Trở Thành Quyến Thuộc.
- Chương 1462 - Nghe Tin Bất Ngờ Về Thiên Điểm Yếu Tắc.
- Chương 1463 - Tiếp Tục Tu Luyện Cửu Dương Phần Thiên Công.
- Chương 1464 - Thế Lực Quật Khởi. (1)
- Chương 1465 - Thế Lực Quật Khởi. (2)
- Chương 1466 - Tấn Công Thi Nhân Tông.
- Chương 1467 - Thánh Giai Thi Ma. (1)
- Chương 1468 - Thánh Giai Thi Ma. (2)
- Chương 1469 - Đối Chiến Thi Ma.
- Chương 1470 - Càn Khôn Dưới Lòng Đất.
- Chương 1471 - Song Song Tiến Giai.
- Chương 1472 - Song Song Tiến Giai. (2)
- Chương 1473 - Biến Di Sư Hổ.
- Chương 1474 - Ta Nguyện Ý Truy Tùy Thái Tử.
- Chương 1475 - Mãnh Nam Cùng Hanh Vân Tinh.
- Chương 1476 - Tổn Thương Quỷ Di. (1)
- Chương 1477 - Tổn Thương Quỷ Di. (2)
- Chương 1478 - Thực Lực Chư Nữ.
- Chương 1479 - Sinh Hoạt Yên Tĩnh.
- Chương 1480 - Nam Uyên Nam Cổ Lĩnh. (1)
- Chương 1481 - Nam Uyên Nam Cổ Lĩnh. (2)
- Chương 1482 - Bạch Xà Biến Di.
- Chương 1483 - Diệt Bầy Rắn.
- Chương 1484 - Dẫn Hoa Sang Đông. (1)
- Chương 1485 - Dẫn Hoa Sang Đông. (2)

- Chương 1486 - Cực Diễm Hình Hỏa. (1)
- Chương 1487 - Cực Diễm Hình Hỏa. (2)
- Chương 1488 - Luyện Hóa Cực Diễm Hình Hỏa. (1)
- Chương 1489 - Luyện Hóa Cực Diễm Hình Hỏa. (2)
- Chương 1490 - Rời Khỏi Nam Cổ Lĩnh. (1)
- Chương 1491 - Rời Khỏi Nam Cổ Lĩnh. (2)
- Chương 1492 - Tình Cảnh Tuyệt Vọng. (1)
- Chương 1493 - Tình Cảnh Tuyệt Vọng. (2)
- Chương 1494 - Số Mạng Bất Tử.
- Chương 1495 - Đẩy Lui Thánh Giả. (1)
- Chương 1496 - Đẩy Lui Thánh Giả. (2)
- Chương 1497 - Lại Đột Phá Đối Chiến Thánh Giả. (1)
- Chương 1498 - Lại Đột Phá Đối Chiến Thánh Giả. (2)
- Chương 1499 - Liền Giết Hai Thánh. (1)
- Chương 1500 - Liền Giết Hai Thánh. (2)
- Chương 1501 - Tình Cờ Gặp Hoa Phiêu Nguyệt. (1)
- Chương 1502 - Tình Cờ Gặp Hoa Phiêu Nguyệt. (2)
- Chương 1503 - Van Hoa Tông. (1)
- Chương 1504 - Vạn Hoa Tông. (2)
- Chương 1505 - Uy Hiếp ! (1)
- Chương 1506 - Uy Hiếp ! (2)
- Chương 1507 - Hợp Luyện Thuật. (1)
- Chương 1508 - Hợp Luyện Thuật. (2)
- Chương 1509 - Người Kia Chính Là Hắn!
- Chương 1510 - Lăng Tiếu Ra Tay. (1)
- Chương 1511 - Lăng Tiếu Ra Tay. (2)
- Chương 1512 - Ra Mắt Lăng Thánh Sư! (1)
- Chương 1513 - Ra Mắt Lăng Thánh Sư! (2)
- Chương 1514 - Muốn "hai Đóa Hoa" (1)
- Chương 1515 - Muốn "hai Đóa Hoa" (2)
- Chương 1516 - Lão Tông Chủ Van Hoa Tông. (1)
- Chương 1517 - Lão Tông Chủ Van Hoa Tông. (2)
- Chương 1518 - Xuất Khiếu Cảnh. (1)
- Chương 1519 - Xuất Khiếu Cảnh. (2)
- Chương 1520 - Tình Thế Trước Cuộc Chiến. (1)
- Chương 1521 - Tình Thế Trước Cuộc Chiến. (2)
- Chương 1522 - Tình Huynh Đệ. (1)
- Chương 1523 - Tình Huynh Đệ. (2)
- Chương 1524 - Nghĩa Huynh Đệ
- Chương 1525 - Tam Đại Thế Đột Kích. (1)
- Chương 1526 - Tam Đại Thế Đột Kích. (2)

- Chương 1527 - Đại Chiến Bắt Đầu. (1)
- Chương 1528 - Đại Chiến Bắt Đầu. (2)
- Chương 1529 - Đại Chiến Bùng Nổ! (1)
- Chương 1530 - Đại Chiến Bùng Nổ! (2)
- Chương 1531 - Long Quy Dũng Mãnh. (1)
- Chương 1532 - Long Quy Dũng Mãnh. (2)
- Chương 1533 - Lưu Húc Phản Bội. (1)
- Chương 1534 - Lưu Húc Phản Bội. (2)
- Chương 1535 - Thánh Giả Liên Tục Xuất Hiện. (1)
- Chương 1536 - Thánh Giả Liên Tục Xuất Hiện. (2)
- Chương 1537 - Cường Viện Đến.
- Chương 1538 - Ngươi Đã Hỏi Ta Chưa! (1)
- Chương 1539 - Ngươi Đã Hỏi Ta Chưa! (2)
- Chương 1540 - Phong Nha Bỏ Mạng. (1)
- Chương 1541 - Phong Nha Bỏ Mạng. (2)
- Chương 1542 - Tình Hình Chiến Đấu Thảm Thiết. (1)
- Chương 1543 - Tình Hình Chiến Đấu Thảm Thiết. (2)
- Chương 1544 - Vương Giả Trở Về. (1)
- Chương 1545 - Vương Giả Trở Về. (2)
- Chương 1546 - Lửa Giận Ngập Trời. (1)
- Chương 1547 - Lửa Giận Ngập Trời. (2)
- Chương 1548 - Con Bài Cuối Cùng Chưa Lật. (1)
- Chương 1549 - Con Bài Cuối Cùng Chưa Lật. (2)
- Chương 1550 - Chiến Dịch Kết Thúc
- Chương 1551 - Kết Cục. (1)
- Chương 1552 - Kết Cục. (2)
- Chương 1553 - Huynh Đệ Nói Chuyện Cũ. (1)
- Chương 1554 - Huynh Đệ Nói Chuyện Cũ. (2)
- Chương 1555 - Thành Thánh Đan. (1)
- Chương 1556 - Thành Thánh Đan. (2)
- Chương 1557 - Nữ Nhi Lăng Oánh. (1)
- Chương 1558 - Nữ Nhi Lăng Oánh. (2)
- Chương 1559 - Khống Chế Âu Dương Siêu. (1)
- Chương 1560 - Khống Chế Âu Dương Siêu. (2)
- Chương 1561 - Kẻ Địch Lại Xuất Hiện. (1)
- Chương 1562 - Kẻ Địch Lại Xuất Hiện. (2)
- Chương 1563 - Lại Giết Thánh Giả.
- Chương 1564 - Thánh Giả Hiện Ra Khắp Nơi. (1)
- Chương 1565 - Thánh Giả Hiện Ra Khắp Nơi. (2)
- Chương 1566 - Tranh Giành Lăng Tiếu. (1)
- Chương 1567 - Tranh Giành Lăng Tiếu. (2)

- Chương 1568 - Van Độc Xà Ngã Xuống. (1)
- Chương 1569 - Van Độc Xà Ngã Xuống. (2)
- Chương 1570 - Thiên Binh Thiên Tướng. (1)
- Chương 1571 - Thiên Binh Thiên Tướng. (2)
- Chương 1572 - Sát Thiên Bi Bắt. (1)
- Chương 1573 - Sát Thiên Bi Bắt. (2)
- Chương 1574 - Hộ Vệ Đặc Biệt. (1)
- Chương 1575 - Hộ Vệ Đặc Biệt. (2)
- Chương 1576 - Gà Chó Không Yên.
- Chương 1577 - Sau Chiến Đấu. (1)
- Chương 1578 - Sau Chiến Đấu. (2)
- Chương 1579 - Càng Nhiều Càng Tốt.
- Chương 1580 - Diệt Hắc Ma Môn. (1)
- Chương 1581 - Diệt Hắc Ma Môn. (2)
- Chương 1582 - Mục Tiêu Cố Gắng.
- Chương 1583 - Tranh Giành Hoàng Bảng Mới.
- Chương 1584 - Phượng Lăng Thiên Chiến Lãnh Phong.
- Chương 1585 - Thiên Nhân Hợp Nhất.
- Chương 1586 - Kích Sát Lãnh Phong. (1)
- Chương 1587 - Kích Sát Lãnh Phong. (2)
- Chương 1588 - Thánh Dương Giáo.
- Chương 1589 - Kim Sa Thu Và Kim Sa Quả.
- Chương 1590 - Long Mã. (1)
- Chương 1591 - Long Mã. (2)
- Chương 1592 - Ngươi Làm Nô Lệ Cho Ta.
- Chương 1593 - Di Chỉ Thánh Dương Giáo. (1)
- Chương 1594 - Di Chỉ Thánh Dương Giáo. (2)
- Chương 1595 - Ảo Cảnh.
- Chương 1596 - Ảo Cảnh Không Dứt, Quyền Ý Ngập Trời.
- Chương 1597 - Siêu Phàm Nhập Thánh. (1)
- Chương 1598 - Siêu Phàm Nhập Thánh. (2)
- Chương 1599 - Tiên Thải Thiên Hỏa?
- Chương 1600 - Bên Trong Có Càn Khôn. (1)
- Chương 1601 - Bên Trong Có Càn Khôn. (2)
- Chương 1602 - Bắt Giữ Ngọc Nhu Phỉ.
- Chương 1603 - Ta Nguyện Ý Cùng Ngươi Một Lần.
- Chương 1604 - Ngươi Không Phải Người. (1)
- Chương 1605 - Ngươi Không Phải Người. (2)
- Chương 1606 - Ngươi Làm Nữ Nhân Của Ta.
- Chương 1607 - Giết Chuột Dùng Dao Mổ Trâu. (1)
- Chương 1608 - Giết Chuột Dùng Dao Mổ Trâu. (2)

- Chương 1609 - Đêm Nay Chúng Ta Ngủ Chung Đi.
- Chương 1610 - Trước Khi Rời Đi. (1)
- Chương 1611 - Trước Khi Rời Đi. (2)
- Chương 1612 - Không Gian Quan Tạp.
- Chương 1613 - Không Gian Cuồng Bạo
- Chương 1614 - Tầng Không Gian Thứ Sáu. (1)
- Chương 1615 - Tầng Không Gian Thứ Sáu. (2)
- Chương 1616 - Vạn Niên Địa Tâm Tuyền.
- Chương 1617 - Tầng Thứ Tám.
- Chương 1618 - Ngươi Còn Thích Ta Không? (1)
- Chương 1619 - Ngươi Còn Thích Ta Không? (2)
- Chương 1620 - Chinh Phục Ngọc Nhu Phỉ.
- Chương 1621 - Lôi Điện Cuồng Phong. (1)
- Chương 1622 - Lôi Điện Cuồng Phong. (2)
- Chương 1623 - Tới Cứ Điểm Thiên Vực.
- Chương 1624 - Bói Đại Hung. (1)
- Chương 1625 - Bói Đại Hung. (2)
- Chương 1626 - Sát Thiên Thánh Hoàng.
- Chương 1627 - Thật Sự Có Hương Vị Nam Nhân.
- Chương 1628 - Dược Linh Các
- Chương 1629 - Dược Linh Các. (2)
- Chương 1630 - Giao Dịch Thánh Vật.
- Chương 1631 - Sát Lục Vô Tình.
- Chương 1632 - Bị Tập Kích. (1)
- Chương 1633 - Bị Tập Kích. (2)
- Chương 1634 - Kế Hoạch Phản Công.
- Chương 1635 - Thật Sự Là Miệng Quạ Đen. (1)
- Chương 1636 - Thật Sự Là Miệng Quạ Đen. (2)
- Chương 1637 - Bắt Thánh Hoàng.
- Chương 1638 - Mất Trấn Thiên Cổ.
- Chương 1639 - Bán Kỳ Vật. (1)
- Chương 1640 - Bán Kỳ Vật. (2)
- Chương 1641 - Kết Giao Dịch Hoành.
- Chương 1642 - Công Khai Thân Phận.
- Chương 1643 - Xem Ra Ngươi Thật Sự Là Lừa Đảo. (1)
- Chương 1644 - Xem Ra Ngươi Thật Sự Là Lừa Đảo. (2)
- Chương 1645 - Đan Thành.
- Chương 1646 - Mưu Đồ. (1)
- Chương 1647 - Mưu Đồ. (2)
- Chương 1648 - Tiến Giai.
- Chương 1649 - Thảo Phạt Âm Bạt Tông. (1)

- Chương 1650 - Thảo Phat Âm Bạt Tông. (2)
- Chương 1651 - Cao Tầng Âm Bạt Tông.
- Chương 1652 - Khai Chiến.
- Chương 1653 - Quyền Ý Ngập Trời.
- Chương 1654 - Duẫn Tuyết.
- Chương 1655 - Chỗ Dựa Của Âm Bạt Tông. (1)
- Chương 1656 - Chỗ Dựa Của Âm Bạt Tông. (2)
- Chương 1657 - Thiên Ma Hàng Thế!
- Chương 1658 - Bắt Đầu Giao Chiến.
- Chương 1659 - Toàn Diện Khai Chiến.
- Chương 1660 - Đây Quả Thật Là Rất Hố Người! (1)
- Chương 1661 - Đây Quả Thật Là Rất Hố Người! (2)
- Chương 1662 - Thiên Hỏa Phá Trận.
- Chương 1663 - Tìm Kiếm Quỷ Mẫu Trận.
- Chương 1664 - Gặp Lại Hắc Ma. (1)
- Chương 1665 - Gặp Lại Hắc Ma. (2)
- Chương 1666 - Thiên Ma Sính Uy.
- Chương 1667 - Thật Không Có Chút Chân Tài Thực Học!
- Chương 1668 - Tìm Được Mẫu Trận.
- Chương 1669 - Thần Thai. (1)
- Chương 1670 - Thần Thai. (2)
- Chương 1671 - Luyện Hóa Thần Thai.
- Chương 1672 - Phá Rồi Lại Lập.
- Chương 1673 - Thực Lực Tăng Lên. (1)
- Chương 1674 - Thực Lực Tăng Lên. (2)
- Chương 1675 - Sơ Hiện Thần Uy.
- Chương 1676 - Xuất Phát Thông Thiên Trận.
- Chương 1677 - Bị Đuổi Đi.
- Chương 1678 - Thông Thiên Trận Mở Ra. (1)
- Chương 1679 - Thông Thiên Trận Mở Ra. (2)
- Chương 1680 - Đăng Thiên Sát Lục.
- Chương 1681 - Thần Hồn Oai!
- Chương 1682 - Đến Thiên Vực. (1)
- Chương 1683 - Đến Thiên Vực. (2)
- Chương 1684 - Tù Binh Cấp Thấp. (1)
- Chương 1685 - Tù Binh Cấp Thấp. (2)
- Chương 1686 - Cửu Giai Địa Thứ Long. (1)
- Chương 1687 - Cửu Giai Địa Thứ Long. (2)
- Chương 1688 - Đấu Ngục Tràng. (1)
- Chương 1689 - Đấu Ngục Tràng. (2)
- Chương 1690 - Trước Lúc Tử Đấu.

- Chương 1691 - Lăng Tiếu Thương Tràng. (1)
- Chương 1692 - Lăng Tiếu Thương Tràng. (2)
- Chương 1693 - Một Chiêu Sát Địch. (1)
- Chương 1694 - Một Chiêu Sát Địch. (2)
- Chương 1695 - Chiến Võ Si.
- Chương 1696 - Lôi Ngục Điện Lao. (1)
- Chương 1697 - Lôi Ngục Điện Lao. (2)
- Chương 1698 - Hôm Nay Ta Không Giết Hắn Thì Không Thể Được! (1)
- Chương 1699 - Hôm Nay Ta Không Giết Hắn Thì Không Thể Được! (2)
- Chương 1700 - Lấy Một Chọi Năm. (1)
- Chương 1701 - Lấy Một Chọi Năm. (2)
- Chương 1702 - Man Phong Tử Xuất Thủ
- Chương 1703 - Lăng Tiếu Này Quá Cường Đại! (1)
- Chương 1704 - Lăng Tiếu Này Quá Cường Đại! (2)
- Chương 1705 - Tối Nay Hoa Hoa Đến Hầu Hạ Ngươi Thì Như Thế Nào? (1)
- Chương 1706 - Tối Nay Hoa Hoa Đến Hầu Hạ Ngươi Thì Như Thế Nào? (2)
- Chương 1707 - Ngũ Đại Địa Giới Bản Vực. (1)
- Chương 1708 - Ngũ Đại Địa Giới Bản Vực. (2)
- Chương 1709 - Lần Nữa Bị Câu Dẫn.
- Chương 1710 - Đợi Ngày Sau Ta Lại Chiến Với Ngươi Một Trận! (1)
- Chương 1711 - Đợi Ngày Sau Ta Lại Chiến Với Ngươi Một Trận! (2)
- Chương 1712 - Khổ Khuyên Man Phong Tử! (1)
- Chương 1713 - Khổ Khuyên Man Phong Tử! (2)
- Chương 1714 - Giết Thánh Hoàng Của Cao Gia. (1)
- Chương 1715 - Giết Thánh Hoàng Của Cao Gia. (2)
- Chương 1716 - Đánh Chủ Ý Tới Địa Thứ Long.
- Chương 1717 - Tìm Long Huyệt. (1)
- Chương 1718 - Tìm Long Huyệt. (2)
- Chương 1719 - Ngay Cả Rồng Đều Có Thể Lừa Dối! (1)
- Chương 1720 - Ngay Cả Rồng Đều Có Thể Lừa Dối! (2)
- Chương 1721 - Thần Hồn Chiến Địa Thứ Long. (1)
- Chương 1722 - Thần Hồn Chiến Địa Thứ Long. (2)
- Chương 1723 - Hàng Phục Địa Thứ Long.
- Chương 1724 - Đi Tới Giang Thủy Trấn! (1)
- Chương 1725 - Đi Tới Giang Thủy Trấn! (2)
- Chương 1726 - Tai Họa Của Điền Gia. (1)
- Chương 1727 - Tai Họa Của Điền Gia. (2)

- Chương 1728 - Trừng Phạt Còn Nhẹ Rồi! (1)
- Chương 1729 - Trừng Phạt Còn Nhẹ Rồi! (2)
- Chương 1730 - Muốn Sờ Cũng Chỉ Có Bổn Cung Mới Có Thể Sờ.
- Chương 1731 - Diệt Tiểu Gia!
- Chương 1732 - Diệt Tiểu Gia! (2)
- Chương 1733 - Không Bằng Ngươi Đi Đoạt!
- Chương 1734 - Không Bằng Ngươi Đi Đoạt! 2
- Chương 1735 - Khiêu Chiến Tất Cả Người Của Cao Gia.
- Chương 1736 - Khiêu Chiến Tất Cả Người Của Cao Gia. 2
- Chương 1737 - Bổn Cung Ngay Cả Nữ Nhân Cũng Giết!
- Chương 1738 - Thiên La Địa Võng Trận.
- Chương 1739 - Thiên La Địa Võng Trận. 2
- Chương 1740 - Đại Gia Lăng Tiểu Còn Chưa Giết Đủ Đâu! (1)
- Chương 1741 - Đại Gia Lăng Tiểu Còn Chưa Giết Đủ Đâu! (2)
- Chương 1742 - Bổn Cung Nhưng Là Sẽ Xấu Hổ Đấy! (1)
- Chương 1743 - Bổn Cung Nhưng Là Sẽ Xấu Hổ Đấy! (2)
- Chương 1744 - Phu Quân Ngươi Là Thiên Tài! (1)
- Chương 1745 - Phu Quân Ngươi Là Thiên Tài! (2)
- Chương 1746 - Lựa Chọn!
- Chương 1747 - Cầu Lăng Tiểu Thiếu Gia Tha Thứ Cho Ta Đi! (1)
- Chương 1748 - Cầu Lăng Tiểu Thiếu Gia Tha Thứ Cho Ta Đi! (2)
- Chương 1749 - Liệt Viêm Thành. (1)
- Chương 1750 - Liệt Viêm Thành. (2)
- Chương 1751 - Khảo Nghiệp Nhập Minh! (1)
- Chương 1752 - Khảo Nghiệp Nhập Minh! (2)
- Chương 1753 - Đối Chiến Với Bán Thần Vương.
- Chương 1754 - Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam Tử! (1)
- Chương 1755 - Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam Tử! (2)
- Chương 1756 - Hậu Duệ Kim Tộc? (1)
- Chương 1757 - Hậu Duệ Kim Tộc? (2)
- Chương 1758 - Tưởng Thưởng. (1)
- Chương 1759 - Tưởng Thưởng. (2)
- Chương 1760 - Liệt Như Ý Hối Hận!
- Chương 1761 - Nhưng Ngàn Vạn Lần Đừng Nhìn Trúng Bổn Cung A! (1)
- Chương 1762 - Nhưng Ngàn Vạn Lần Đừng Nhìn Trúng Bổn Cung A! (2)
- Chương 1763 - Chiêu Thân Trên Thuyền. (1)
- Chương 1764 - Chiêu Thân Trên Thuyền. (2)
- Chương 1765 - Cuộc Chiến Đoạt Tú Hoa. (1)
- Chương 1766 - Cuộc Chiến Đoạt Tú Hoa. (2)

- Chương 1767 - Tiểu Nương Tử.
- Chương 1768 - Vô Địch Trảo Công. (1)
- Chương 1769 - Vô Địch Trảo Công. (2)
- Chương 1770 - Sát Thần Cuồng Tăng. (1)
- Chương 1771 - Sát Thần Cuồng Tăng. (2)
- Chương 1772 - Giao Long Chiến Đôi. (1)
- Chương 1773 - Giao Long Chiến Đôi. (2)
- Chương 1774 - Ta Muốn Giết Dâm Tăc Này!
- Chương 1775 - Nguyên Tâm Quả. (1)
- Chương 1776 - Nguyên Tâm Quả. (2)
- Chương 1777 - Tiến Vào Hỗn Loạn Chi Lĩnh. (1)
- Chương 1778 - Tiến Vào Hỗn Loạn Chi Lĩnh. (2)
- Chương 1779 - Biến Cố. (1)
- Chương 1780 - Biến Cố. (2)
- Chương 1781 - Bản Thiếu Gia Cũng Muốn Giết Lưu Khấu.
- Chương 1782 - Nữ Nhân Ngực Lớn Vô Não! (1)
- Chương 1783 - Nữ Nhân Ngực Lớn Vô Não! (2)
- Chương 1784 - Lời Của Bé Con Ngươi Đều Nói Ngược Rồi! (1)
- Chương 1785 - Lời Của Bé Con Ngươi Đều Nói Ngược Rồi! (2)
- Chương 1786 - Nguyên Tâm Quả Nhỏ Một Chút. (1)
- Chương 1787 - Nguyên Tâm Quả Nhỏ Một Chút. (2)
- Chương 1788 - Tăng Nhân
- Chương 1789 - Giao Dịch Chợ Đen. (1)
- Chương 1790 - Giao Dịch Chợ Đen. (2)
- Chương 1791 - Tranh Mua Linh Thảo. (1)
- Chương 1792 - Tranh Mua Linh Thảo. (2)
- Chương 1793 - Muốn Bao Nhiêu Có Bấy Nhiêu.
- Chương 1794 - Đại Tiểu Thư Xuất Thủ, Ai Dám Tranh Phong! (1)
- Chương 1795 - Đại Tiểu Thư Xuất Thủ, Ai Dám Tranh Phong! (2)
- Chương 1796 - Bản Cung Trừng Mắt Chết Các Ngươi! (1)
- Chương 1797 - Bản Cung Trừng Mắt Chết Các Ngươi! (2)
- Chương 1798 - Thay Ta Chăm Sóc Người Thân Của Ta.
- Chương 1799 - Giết Sạch Bọn Họ Cho Ta! (1)
- Chương 1800 - Giết Sạch Bọn Họ Cho Ta! (2)
- Chương 1801 - Chẳng Lẽ Đan Điền Bị Phá.
- Chương 1802 - Ca Sẽ Đỏ Mặt Đấy! (1)
- Chương 1803 - Ca Sẽ Đỏ Mặt Đấy! (2)
- Chương 1804 - Ta Thích Con Mẹ Ngươi! (1)
- Chương 1805 - Ta Thích Con Mẹ Ngươi! (2)
- Chương 1806 - Thần Hồn Thảo.
- Chương 1807 - Đỉnh Phong Thần Vương Kiều Phong. (1)

- Chương 1808 - Đỉnh Phong Thần Vương Kiều Phong. (2)
- Chương 1809 - Trong Ngực Ca Ca Thật Là Thoải Mái! (1)
- Chương 1810 - Trong Ngực Ca Ca Thật Là Thoải Mái! (2)
- Chương 1811 - Thần Quyền Chi Tranh.
- Chương 1812 - Hài Nhi Cuối Cùng Tìm Được Nghĩa Phu Rồi!
- Chương 1813 - Hài Nhi Cuối Cùng Tìm Được Nghĩa Phu Rồi! 2
- Chương 1814 - Tin Tức Về Tà Đế.
- Chương 1815 - Tin Tức Về Tà Đế. 2
- Chương 1816 - Liệt Như Ngọc Thương Tâm.
- Chương 1817 - Không Đáng Để Ngài Thích A!
- Chương 1818 - Không Đáng Để Ngài Thích A! 2
- Chương 1819 - Chỉ Một Bên Tình Nguyện.
- Chương 1820 - Chỉ Một Bên Tình Nguyện. 2
- Chương 1821 - Ta Không Phải Là Người Tham Lam!
- Chương 1822 - Tác Hợp Muội Muội Cùng Lăng Tiếu?
- Chương 1823 - Tác Hợp Muội Muội Cùng Lăng Tiếu? 2
- Chương 1824 - Chạy Tới Thiên Long Thành.
- Chương 1825 - Chạy Tới Thiên Long Thành. 2
- Chương 1826 - Có Huyết Thống Ưu Tú Của Tộc Ta!
- Chương 1827 - Địa Bàn Kim Tộc.
- Chương 1828 - Địa Bàn Kim Tộc. 2
- Chương 1829 - Kim Long Đàn Chi Biến..
- Chương 1830 - Lăng Tiếu Thúc Công!
- Chương 1831 - Lăng Tiếu Thúc Công! 2
- Chương 1832 - Thúc Công Cường Hãn!
- Chương 1833 - Thúc Công Cường Hãn! 2
- Chương 1834 - Vậy Thì Ở Chung Một Chút Đi!
- Chương 1835 - Khiến Người Ta Thẹn Thùng Ah!
- Chương 1836 - Khiến Người Ta Thẹn Thùng Ah! 2
- Chương 1837 - Khống Thần Quyết Chi Khống Thần Thiên.
- Chương 1838 - Huyền Diệu Đi Rồi!
- Chương 1839 - Huyền Diệu Đi Rồi! (2)
- Chương 1840 - Bế Quan Hai Năm. (1)
- Chương 1841 - Bế Quan Hai Năm. (2)
- Chương 1842 - Ném Bọn Họ Ra Ngoài!
- Chương 1843 - Bán Thần Vương Khiêu Chiến. (1)
- Chương 1844 - Bán Thần Vương Khiêu Chiến. (2)
- Chương 1845 - Lớn Lên Xấu Cũng Không Phải Lỗi Của Ngươi. (1)
- Chương 1846 - Lớn Lên Xấu Cũng Không Phải Lỗi Của Ngươi. (2)
- Chương 1847 - Ngươi Hèn Hạ Vô Sỉ!
- Chương 1848 - Cùng Mọi Người Tương Thân Tương Ái. (1)

- Chương 1849 - Cùng Mọi Người Tương Thân Tương Ái. (2)
- Chương 1850 - Đều Là Họ "lăng". (1)
- Chương 1851 - Đều Là Họ "lăng". (2)
- Chương 1852 - Cảnh Giới Bán Thần Vương!
- Chương 1853 - Thân Thế Tiêu Linh. (1)
- Chương 1854 - Thân Thế Tiêu Linh. (2)
- Chương 1855 - U Hồn Thần Đàm.
- Chương 1856 - Đi Tới U Hồn Thần Đàm. (1)
- Chương 1857 - Đi Tới U Hồn Thần Đàm. (2)
- Chương 1858 - Xung Đột. (1)
- Chương 1859 - Xung Đột. (2)
- Chương 1860 - Truyền Thụ Cảnh Giới Quyền Ý. (1)
- Chương 1861 - Truyền Thụ Cảnh Giới Quyền Ý. (2)
- Chương 1862 - Xông Vào Hư Không Liệt Phùng. (1)
- Chương 1863 - Xông Vào Hư Không Liệt Phùng. (2)
- Chương 1864 - Cư Nhiên Chỉ Ôm Sư Tỷ Mà Không Ôm Ta!
- Chương 1865 - Tam Vĩ Biên Bức. (1)
- Chương 1866 - Tam Vĩ Biên Bức. (2)
- Chương 1867 - Người Lớn Lên Đẹp Trai Liền Không Có Biện Pháp! (1)
- Chương 1868 - Người Lớn Lên Đẹp Trai Liền Không Có Biện Pháp! (2)
- Chương 1869 - Kinh Biến! (1)
- Chương 1870 - Kinh Biến! (2)
- Chương 1871 - Ma Hổ Tộc Cuồng Vong. (1)
- Chương 1872 - Ma Hổ Tộc Cuồng Vong. (2)
- Chương 1873 - Ngươi Muốn Phá Hoại Quy Củ Sao?
- Chương 1874 - Lại Là Một Người Cuồng Vong Vô Biên! (1)
- Chương 1875 - Lại Là Một Người Cuồng Vong Vô Biên! (2)
- Chương 1876 - Lăng Tiếu Đối Chiến Khương Hoa Hổ! (1)
- Chương 1877 - Lăng Tiếu Đối Chiến Khương Hoa Hổ! (2)
- Chương 1878 - Đối Phó Với Bọn Họ Thì Ta Một Người Là Đủ Rồi! (1)
- Chương 1879 - Đối Phó Với Bọn Họ Thì Ta Một Người Là Đủ Rồi! (2)
- Chương 1880 - Đại Thắng Toàn Diện.
- Chương 1881 - Tìm Thần Tuyền. (1)
- Chương 1882 - Tìm Thần Tuyền. (2)
- Chương 1883 - Xà Ngư Huynh Bình Tĩnh Một Chút! (1)
- Chương 1884 - Xà Ngư Huynh Bình Tĩnh Một Chút! (2)
- Chương 1885 - Bổn Cung Lại Bị Đánh Lén Rồi! (1)

- Chương 1886 - Bổn Cung Lai Bị Đánh Lén Rồi! (2)
- Chương 1887 - Hàng Lâm Vân Cương Giáo. (1)
- Chương 1888 - Hàng Lâm Vân Cương Giáo. (2)
- Chương 1889 - Trở Thành Thần Vương.
- Chương 1890 - Một Cái Sư Nương Thư Tử Thiến Khác. (1)
- Chương 1891 - Một Cái Sư Nương Thư Tử Thiến Khác. (2)
- Chương 1892 - Thư Tử Thiến Cùng Phong Thanh Duyên. (1)
- Chương 1893 - Thư Tử Thiến Cùng Phong Thanh Duyên. (2)
- Chương 1894 - Ta Chính Là Luyện Dược Sư!
- Chương 1895 - Tầng Cuối Cùng Của Dược Đỉnh.
- Chương 1896 - Ta Đang Luyện Chế Thần Đan, Các Ngươi Tin Không? (1)
- Chương 1897 - Ta Đang Luyện Chế Thần Đan, Các Ngươi Tin Không? (2)
- Chương 1898 - Ta Đối Với Lão Nam Nhân Không Có Hứng Thú!
- Chương 1899 - Kim Long Thương Bị Đoạt. (1)
- Chương 1900 - Kim Long Thương Bị Đoạt. (2)
- Chương 1901 - Đến Cửa Đòi Kim Long Thương. (1)
- Chương 1902 - Đến Cửa Đòi Kim Long Thương. (2)
- Chương 1903 - Thật Sự Không Chịu Nổi Một Kích.
- Chương 1904 - Lời Đồn Nổi Lên Bốn Phía.
- Chương 1905 - Lọt Vào Nghi Vấn. (1)
- Chương 1906 - Lọt Vào Nghi Vấn. (2)
- Chương 1907 - Truyền Văn Chưa Đủ Tin .
- Chương 1908 - Bản Cung Thật Sự Người Gặp Người Thích. (1)
- Chương 1909 - Bản Cung Thật Sự Người Gặp Người Thích. (2)
- Chương 1910 - Tiến Vào Long Cốc.
- Chương 1911 - Nhân Phẩm Tốt Cũng Không Phải Biện Pháp. (1)
- Chương 1912 - Nhân Phẩm Tốt Cũng Không Phải Biện Pháp. (2)
- Chương 1913 - Sắp Đi Xa.
- Chương 1914 - Tới Liệt Viêm Thành. (1)
- Chương 1915 - Tới Liệt Viêm Thành. (2)
- Chương 1916 - Bắc Vực Môn.
- Chương 1917 - Sinh Tử Chiến Ở Bên Ngoài Thành.
- Chương 1918 - Không Biết Huynh Đài Có Cho Mặt Mũi. (1)
- Chương 1919 - Không Biết Huynh Đài Có Cho Mặt Mũi. (2)
- Chương 1920 - Một Chiêu Bại Hắn.
- Chương 1921 - Tin Tức Một Loại Thiên Hỏa Khác. (1)
- Chương 1922 - Tin Tức Một Loại Thiên Hỏa Khác. (2)
- Chương 1923 - Không Có Gì Đáng Nói.
- Chương 1924 - Ta Và Lăng Tiểu Ca Ca Ở Cùng Một Chỗ. (1)

- Chương 1925 - Ta Và Lăng Tiếu Ca Ca Ở Cùng Một Chỗ. (2)
- Chương 1926 - Tiêu Gia Nguy Cơ.
- Chương 1927 - Ta Là Sứ Giả Diêm Vương Phái Tới. (1)
- Chương 1928 - Ta Là Sứ Giả Diêm Vương Phái Tới. (2)
- Chương 1929 - Thật Đáng Sợ.
- Chương 1930 - Hà Đồ Phong Ấn Long. (1)
- Chương 1931 - Hà Đồ Phong Ấn Long. (2)
- Chương 1932 - Thần Long Uy Vũ Chuyển Bai Thành Thắng.
- Chương 1933 - Đại Tẩu Đa Ta Ngươi!
- Chương 1934 - Tiêu Linh Gặp Chuyện Không May. (1)
- Chương 1935 - Tiêu Linh Gặp Chuyện Không May. (2)
- Chương 1936 - Đều Đi Chết Đi.
- Chương 1937 - Ngươi Dám Giết Bọn Họ. (1)
- Chương 1938 - Ngươi Dám Giết Bọn Họ. (2)
- Chương 1939 - Nhu Phỉ Ngươi Thật Tốt Với Ta.
- Chương 1940 - Hẳn Là Mộng Kỳ Thật Không Còn? (1)
- Chương 1941 - Hẳn Là Mộng Kỳ Thật Không Còn? (2)
- Chương 1942 - Phong Ba Trong Tửu Lâu.
- Chương 1943 - Không Nên Chọc Ta. (1)
- Chương 1944 - Không Nên Chọc Ta. (2)
- Chương 1945 - Cho Mặt Mũi Mà Không Biết Thẹn.
- Chương 1946 - Nàng Chính Là Bằng Hữu Ta Muốn Tìm. (1)
- Chương 1947 - Nàng Chính Là Bằng Hữu Ta Muốn Tìm. (2)
- Chương 1948 - Là Loại Hình Ta Ưa Thích.
- Chương 1949 - Thực Lực Lại Tăng Lên.
- Chương 1950 - Dùng Nữ Đệ Tử Xuất Sắc Kết Thân. (1)
- Chương 1951 - Dùng Nữ Đệ Tử Xuất Sắc Kết Thân. (2)
- Chương 1952 - Tam Thê Tứ Thiếp.
- Chương 1953 - Tung Tích Thần Thú. (1)
- Chương 1954 - Tung Tích Thần Thú. (2)
- Chương 1955 - Hỗn Đôn Thần Thú.
- Chương 1956 - Thôn Phệ Chi Uy.
- Chương 1957 - Tranh Đoạt Kịch Liệt. (1)
- Chương 1958 - Tranh Đoạt Kịch Liệt. (2)
- Chương 1959 - Nó Là Thần Thú Hỏa Kỳ Lân.
- Chương 1960 - Chi Dâu Mộng Kỳ, Ta Là Tử Tử A!
- Chương 1961 - Lăng Tiếu, Phu Quân Ta! (1)
- Chương 1962 - Lăng Tiếu, Phu Quân Ta! (2)
- Chương 1963 - Ông Trời Sao Quá Bất Công.
- Chương 1964 - Ý Tứ Một Chút Đi!
- Chương 1965 - Thần Vũ Quyền Pháp! (1)

- Chương 1966 - Thần Vũ Quyền Pháp! (2)
- Chương 1967 - Vương Bát Quyền, Cũng Chỉ Thường Thôi! (1)
- Chương 1968 - Vương Bát Quyền, Cũng Chỉ Thường Thôi! (2)
- Chương 1969 - Huyền Suất Kinh Biến!
- Chương 1970 - Âm Dương Phù Đồ! Chiến Bại! (1)
- Chương 1971 - Âm Dương Phù Đồ! Chiến Bại! (2)
- Chương 1972 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (1)
- Chương 1973 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (2)
- Chương 1974 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (3)
- Chương 1975 - Bắt Giết Hỗn Độn Thần Thú. (1)
- Chương 1976 - Bắt Giết Hỗn Độn Thần Thú. (2)
- Chương 1977 - Nỗi Khổ Của Bại Gia Tử Những Năm Này.
- Chương 1978 - Cút Cho Ta! (1)
- Chương 1979 - Cút Cho Ta! (2)
- Chương 1980 - Đàm Phán Vấn Đề Đi Hay Ở. (1)
- Chương 1981 - Đàm Phán Vấn Đề Đi Hay Ở. (2)
- Chương 1982 - Khuyên Bảo Thành Công. (1)
- Chương 1983 - Khuyên Bảo Thành Công. (2)
- Chương 1984 - Niếp Đao
- Chương 1985 - Vô Địch Tiếu Lang Quân. (1)
- Chương 1986 - Vô Địch Tiếu Lang Quân. (2)
- Chương 1987 - Độc Cô Cầu Bại. (1)
- Chương 1988 - Độc Cô Cầu Bại. (2)
- Chương 1989 - Đoạt Thể Trong Tu Giả. (1)
- Chương 1990 - Đoạt Thể Trong Tu Giả. (2)
- Chương 1991 - Gia Hỏa Kia Rất Muốn Ăn Đòn! (1)
- Chương 1992 - Gia Hỏa Kia Rất Muốn Ăn Đòn! (2)
- Chương 1993 - Mạnh Đến Để Cho Chính Ta Đều Cảm Thấy Quá Phân!
- Chương 1994 - Sau Này Bọn Họ Nhìn Thấy Ta Mới Sẽ Sợ Hãi! (1)
- Chương 1995 - Sau Này Bọn Họ Nhìn Thấy Ta Mới Sẽ Sợ Hãi! (2)
- Chương 1996 - Lăng Tiếu Chiến Niếp Đao. (1)
- Chương 1997 - Lăng Tiếu Chiến Niếp Đao. (2)
- Chương 1998 - Quỳ Xuống! (1)
- Chương 1999 - Quỳ Xuống! (2)
- Chương 2000 - Nhiệm Vụ Trở Về Tổ Địa.
- Chương 2001 - Luyện Đan Hội Của Thiên Long Môn. (1)
- Chương 2002 - Luyện Đan Hội Của Thiên Long Môn. (2)
- Chương 2003 - Tỷ Thí Giữa Thần Dược Sư. (1)
- Chương 2004 - Tỷ Thí Giữa Thần Dược Sư. (2)
- Chương 2005 - Không Thể Nào, Nhất Định Hắn Là Ăn Gian! (1)

- Chương 2006 - Không Thể Nào, Nhất Định Hắn Là Ăn Gian! (2)
- Chương 2007 - Ta Tin Tưởng Lăng Thần Sư. (1)
- Chương 2008 - Ta Tin Tưởng Lăng Thần Sư. (2)
- Chương 2009 - Thiếu Chút Nữa Trúng Kế Của Tiểu Tử Này Rồi!
- Chương 2010 - Cuồng Tăng Bi Bắt. (1)
- Chương 2011 - Cuồng Tăng Bi Bắt. (2)
- Chương 2012 - Lãnh Địa Của Xà Nghĩa Môn. (1)
- Chương 2013 - Lãnh Địa Của Xà Nghĩa Môn. (2)
- Chương 2014 - Biến Cố Ở Xà Lĩnh. (1)
- Chương 2015 - Biến Cố Ở Xà Lĩnh. (2)
- Chương 2016 - Cùng Xà Cộng Vũ.
- Chương 2017 - Thiên Thần Vương Nghiệm Chứng. (1)
- Chương 2018 - Thiên Thần Vương Nghiệm Chứng. (2)
- Chương 2019 - Yêu Văn Hắc Xà. (1)
- Chương 2020 - Yêu Văn Hắc Xà. (2)
- Chương 2021 - Triệu Tập Thánh Thú Đại Quân. (1)
- Chương 2022 - Triệu Tập Thánh Thú Đại Quân. (2)
- Chương 2023 - Thiên Cẩu.
- Chương 2024 - Nghênh Chiến Thất Bộ Xà. (1)
- Chương 2025 - Nghênh Chiến Thất Bộ Xà. (2)
- Chương 2026 - Kích Sát Thất Bộ Xà. (1)
- Chương 2027 - Kích Sát Thất Bộ Xà. (2)
- Chương 2028 - Thiên Cẩu Xuất Thủ. (1)
- Chương 2029 - Thiên Cẩu Xuất Thủ. (2)
- Chương 2030 - Ác Chiến!
- Chương 2031 - Chiến Trận Đại Thắng! (1)
- Chương 2032 - Chiến Trận Đại Thắng! (2)
- Chương 2033 - Xà Quật Cấm Địa. (1)
- Chương 2034 - Xà Quật Cấm Địa. (2)
- Chương 2035 - Đại Nạn Không Chết. (1)
- Chương 2036 - Đại Nạn Không Chết. (2)
- Chương 2037 - Mạng Treo Một Đường!
- Chương 2038 - Hai Vị Sư Nương Gặp Chuyện Không May. (1)
- Chương 2039 - Hai Vị Sư Nương Gặp Chuyện Không May. (2)
- Chương 2040 - Sư Nương Chịu Nhục.
- Chương 2041 - Thiên Vương Lão Tử Tới Ta Cũng Giết Không Lầm. (1)
- Chương 2042 - Thiên Vương Lão Tử Tới Ta Cũng Giết Không Lầm. (2)
- Chương 2043 - Ta Muốn Hắn Sống Không Bằng Chết.
- Chương 2044 - Thư Tử Thiến Tuyệt Vọng. (1)

- Chương 2045 - Thư Tử Thiến Tuyệt Vong. (2)
- Chương 2046 - Lại Bị Tập Sát.
- Chương 2047 - Kinh Biến.
- Chương 2048 - Kinh Biến. 2
- Chương 2049 - Tình Thế Đông Thái.
- Chương 2050 - Thân Nhân Nơi Cố Hương. (1)
- Chương 2051 - Thân Nhân Nơi Cố Hương. (2)
- Chương 2052 - Đột Phá Trong Bão Táp. (1)
- Chương 2053 - Đột Phá Trong Bão Táp. (2)
- Chương 2054 - Con Đường Nhàm Chán. (1)
- Chương 2055 - Con Đường Nhàm Chán. (2)
- Chương 2056 - Quỷ Ý Không Gian. (1)
- Chương 2057 - Quỷ Ý Không Gian. (2)
- Chương 2058 - Không Gian An Táng. (1)
- Chương 2059 - Không Gian An Táng. (2)
- Chương 2060 - Thần Âm Bạt. (1)
- Chương 2061 - Thần Âm Bạt. (2)
- Chương 2062 - Thần Thi Ma Ẩn Hồn Bí Thuật. (1)
- Chương 2063 - Thần Thi Ma Ẩn Hồn Bí Thuật. (2)
- Chương 2064 - Gặp Lại Tà Đế. (1)
- Chương 2065 - Gặp Lại Tà Đế. (2)
- Chương 2066 - Đồ Đệ Chiến Sư Phụ. (1)
- Chương 2067 - Đồ Đệ Chiến Sư Phụ. (2)
- Chương 2068 - Đệ Nhất Mỹ Nhân Xứ Sở Thiên Long. (1)
- Chương 2069 - Đệ Nhất Mỹ Nhân Xứ Sở Thiên Long. (2)
- Chương 2070 - Sư Phụ Không Nhìn Lầm Ngươi A. (1)
- Chương 2071 - Sư Phụ Không Nhìn Lầm Ngươi A. (2)
- Chương 2072 - Nguy Cơ Đột Nhiên.
- Chương 2073 - Cảnh Luân Hồi Trong Mơ. (1)
- Chương 2074 - Cảnh Luân Hồi Trong Mơ. (2)
- Chương 2075 - Chẳng Lẽ Ân Công Là Thần Tiên? (1)
- Chương 2076 - Chẳng Lẽ Ân Công Là Thần Tiên? (2)
- Chương 2077 - Hậu Duệ Hồn Tộc. (1)
- Chương 2078 - Hậu Duệ Hồn Tộc. (2)
- Chương 2079 - Vi Sư Chịu Không Dậy Nổi Người Này! (1)
- Chương 2080 - Vi Sư Chịu Không Dậy Nổi Người Này! (2)
- Chương 2081 - Bái Kiến Lão Tổ Tông! (1)
- Chương 2082 - Bái Kiến Lão Tổ Tông! (2)
- Chương 2083 - Long Phượng Thần Cô Trở Lại Quan Tài Cổ. (1)
- Chương 2084 - Long Phượng Thần Cô Trở Lại Quan Tài Cổ. (2)
- Chương 2085 - Thu Được Một Chút Cơ Duyên. (1)

- Chương 2086 - Thu Được Một Chút Cơ Duyên. (2)
- Chương 2087 - Vậy Liền Đi Cùng Các Ngươi Một Đoạn ! (1)
- Chương 2088 - Vậy Liền Đi Cùng Các Ngươi Một Đoạn ! (2
- Chương 2089 - Tới Cửa Bắt Nat !
- Chương 2090 - Ta Vẫn Cứ Đánh Hắn Răng Rơi Đầy Đất ! (1)
- Chương 2091 - Ta Vẫn Cứ Đánh Hắn Răng Rơi Đầy Đất ! (2)
- Chương 2092 - Lăng Thần Làm Cho Người Ta Thất Vọng. (1)
- Chương 2093 - Lăng Thần Làm Cho Người Ta Thất Vọng. (2)
- Chương 2094 - Chẳng Lẽ Hắn Là Người Hồn Tộc? (1)
- Chương 2095 - Chẳng Lẽ Hắn Là Người Hồn Tộc? (2)
- Chương 2096 - Trưởng Lão Hội Giao Chiến. (1)
- Chương 2097 - Trưởng Lão Hội Giao Chiến. (2)
- Chương 2098 - Trở Về Trong Tộc. (1)
- Chương 2099 - Trở Về Trong Tộc. (2)
- Chương 2100 - Chuẩn Bị Sớm. (1)
- Chương 2101 - Chuẩn Bị Sớm. (2)
- Chương 2102 - Đến Thành Ma Hồn. (1)
- Chương 2103 - Đến Thành Ma Hồn. (2)
- Chương 2104 - Ngươi Đoán Xem Ta Là Ai.
- Chương 2105 - Hồn Tộc An Cư. (1)
- Chương 2106 - Hồn Tộc An Cư. (2)
- Chương 2107 - Hành Động Săn Da Đầu. (1)
- Chương 2108 - Hành Động Săn Da Đầu. (2)
- Chương 2109 - Giết Chết Bán Thủy Thần. (1)
- Chương 2110 - Giết Chết Bán Thủy Thần. (2)
- Chương 2111 - Bại Lộ Thân Phận. (1)
- Chương 2112 - Bại Lộ Thân Phận. (2)
- Chương 2113 - Xông Vào Thư Gia. (1)
- Chương 2114 - Xông Vào Thư Gia. (2)
- Chương 2115 - Miếng Tiểu Chương Đặc Biệt Thú Vị Này. (1)
- Chương 2116 - Miếng Tiểu Chương Đặc Biệt Thú Vị Này. (2)
- Chương 2117 - Nghịch Ta Phải Chết! (1)
- Chương 2118 - Nghịch Ta Phải Chết! (2)
- Chương 2119 - Phong Thần Đàn Phong Thần Bảng. (1)
- Chương 2120 - Phong Thần Đàn Phong Thần Bảng. (2)
- Chương 2121 - Thần Vương Tề Tu!
- Chương 2122 - Phong Thần Đàn Mở Ra! (1)
- Chương 2123 - Phong Thần Đàn Mở Ra! (2)
- Chương 2124 - Chạy Tới Kịp Thời. (1)
- Chương 2125 - Chạy Tới Kịp Thời. (2)
- Chương 2126 - Qua Ải. (1)

- Chương 2127 - Qua Ải. (2)
- Chương 2128 - Dong Binh Chi Vương Yến Việt. (1)
- Chương 2129 - Dong Binh Chi Vương Yến Việt. (2)
- Chương 2130 - Khôi Lỗi Trong Điên Cổ. (1)
- Chương 2131 - Khôi Lỗi Trong Điên Cổ. (2)
- Chương 2132 - Không Trách Được Ta! (1)
- Chương 2133 - Không Trách Được Ta! (2)
- Chương 2134 - Có Thể Biến Thái Như Thế ! (1)
- Chương 2135 - Có Thể Biến Thái Như Thế ! (2)
- Chương 2136 - Liệt Hồng Oanh. (1)
- Chương 2137 - Liệt Hồng Oanh. (2)
- Chương 2138 - Ta Và Như Ngọc Là Bạn Tốt. (1)
- Chương 2139 - Ta Và Như Ngọc Là Bạn Tốt. (2)
- Chương 2140 - Danh Tiếng Mười Người Đứng Đầu Thiên Thần Vương.
- Chương 2141 - Nó Là Của Ta! (1)
- Chương 2142 - Nó Là Của Ta! (2)
- Chương 2143 - Lão Ngốc Lư Lão Dâm Côn.
- Chương 2144 - Trăm Năm Nhất Khải Thiên Thần Vương. (1)
- Chương 2145 - Trăm Năm Nhất Khải Thiên Thần Vương. (2)
- Chương 2146 - Bắt Đầu Giết Chóc.
- Chương 2147 - Lăng Tiếu Chiến Bạch Mộ Tịch.
- Chương 2148 - Ngươi Bại Cho Ta!
- Chương 2149 - Nữ Nhân Này, Ngươi Muốn Mưu Sát Chồng Sao?
- Chương 2150 - Sát Âm Phủ Uy.
- Chương 2151 - Liên Thủ Vây Công. (1)
- Chương 2152 - Liên Thủ Vây Công. (2)
- Chương 2153 - Thuấn Sát Chi Nguy.
- Chương 2154 - Cơ Thiên Phương Nhân Thua!
- Chương 2155 - Đại Chiến Kết Thúc. (1)
- Chương 2156 - Đại Chiến Kết Thúc. (2)
- Chương 2157 - Quang Vinh Mà Về.
- Chương 2158 - Phong Đặc Cấp Trưởng Lão. (1)
- Chương 2159 - Phong Đặc Cấp Trưởng Lão. (2)
- Chương 2160 - Bắt Xuống Phương Bất Nhị.
- Chương 2161 - Hết Thảy Đều Kết Thúc. (1)
- Chương 2162 - Hết Thảy Đều Kết Thúc. (2)
- Chương 2163 - Trở Lại Chốn Cũ.
- Chương 2164 - Cấp Bổn Cung Chủ Giải Buồn Cũng Tốt. (1)
- Chương 2165 - Cấp Bổn Cung Chủ Giải Buồn Cũng Tốt. (2)
- Chương 2166 - Thần Oai Bồ Đề Cung

- Chương 2167 - Bổn Đế Khi Nào Có Danh Hiêu Này!
- Chương 2168 - Vũ Lô Cam Trach. (1)
- Chương 2169 - Vũ Lô Cam Trach. (2)
- Chương 2170 - Mẫu Lão Hổ Thât Đáng Sơ!
- Chương 2171 - Bái Kiến Gia Gia!
- Chương 2172 - Lão Cung Chủ Hồi Cung!
- Chương 2173 - Hoan Nghênh Lão Cung Chủ Trở Về!
- Chương 2174 - Con Cảm Thấy Đươc Có Thể Tiếp Cha Môt Chiêu Sao?
- Chương 2175 - Cảm Ta Thần Ân Của Lão Cung Chủ!
- Chương 2176 - Ngươi Nói Thế Nào Chúng Ta Làm Thế Đó. (1)
- Chương 2177 - Ngươi Nói Thế Nào Chúng Ta Làm Thế Đó. (2)
- Chương 2178 - Ngươi Quả Thât Là Môt Quái Thai!
- Chương 2179 - Tinh Huyết Tầm Tổ.
- Chương 2180 - Lão Tổ Tông. (1)
- Chương 2181 - Lão Tổ Tông. (2)
- Chương 2182 - Hai Biện Pháp.
- Chương 2183 - Hấp Thu Lực Lượng Thủy Nguyên.
- Chương 2184 - Ngươi Có Muốn Quay Về Nhà Mình Nhìn Xem?
- Chương 2185 - Trở Lai Đông Hải Long Cung. (1)
- Chương 2186 - Trở Lại Đông Hải Long Cung. (2)
- Chương 2187 - Ta Đối Với Nam Nhân Không Hứng Thú.
- Chương 2188 - Gia Gia Nói Bổ Sính Lễ Cho Ngài Đâu!
- Chương 2189 - Đồ Vât Trong Này Là Thât Sự? (1)
- Chương 2190 - Đồ Vât Trong Này Là Thât Sự? (2)
- Chương 2191 - Gặp Lại Viên Chiến Thiên.
- Chương 2192 - Tam Đai Cổ Tôc.
- Chương 2193 - Chiến Hỏa Tái Khởi. (1)
- Chương 2194 - Chiến Hỏa Tái Khởi. (2)
- Chương 2195 - Hẳn Là Có Chí Tôn Ở Gần Đây?
- Chương 2196 - Hôm Nay Bổn Cung Bắn Chim. (1)
- Chương 2197 - Hôm Nay Bổn Cung Bắn Chim. (2)
- Chương 2198 - Đich Thủ Thảm Bai.
- Chương 2199 - Hội Nghi Trong Tôc.
- Chương 2200 - Lại Gặp Đinh Cô Độc. (1)
- Chương 2201 - Lai Gặp Đinh Cô Độc. (2)
- Chương 2202 - Trên Đường Thấy Chuyên Bất Bình Rống Một Tiếng.
- Chương 2203 - Hai Các Ngươi Hiên Tai Không Phải Đối Thủ Của Ta. (1)
- Chương 2204 - Hai Các Ngươi Hiên Tai Không Phải Đối Thủ Của Ta. (2)

- Chương 2205 - Thiên Nguyên Chi Thành.
- Chương 2206 - Kỳ Thật Xấu Xí Không Phải Lỗi Tại Ngươi.
- Chương 2207 - Thần Nữ Điệp Kiều. (1)
- Chương 2208 - Thần Nữ Điệp Kiều. (2)
- Chương 2209 - Chí Tôn Dược Thần Mới Là Đích Của Bản Thần Sư. (1)
- Chương 2210 - Chí Tôn Dược Thần Mới Là Đích Của Bản Thần Sư. (2)
- Chương 2211 - Huyền Phù Chi Thành.
- Chương 2212 - Bổn Cung Kiên Quyết Sẽ Không Bán Đứng Nhan Sắc Đâu! (1)
- Chương 2213 - Bổn Cung Kiên Quyết Sẽ Không Bán Đứng Nhan Sắc Đâu! (2)
- Chương 2214 - Khiêu Khích Của Ma Hổ Tông. (1)
- Chương 2215 - Khiêu Khích Của Ma Hổ Tông. (2)
- Chương 2216 - Nếu Không Ta Lại Giảm Bớt Chút Tặng Thưởng!
- Chương 2217 - Ám Chiêu Của Khương Huyễn. (1)
- Chương 2218 - Ám Chiêu Của Khương Huyễn. (2)
- Chương 2219 - Cho Là Ta Miễn Phí Luyện Chế Thay Ngươi Đi!
- Chương 2220 - Nhưng Có Chút Giống Mẫu Da Xoa! (1)
- Chương 2221 - Nhưng Có Chút Giống Mẫu Da Xoa! (2)
- Chương 2222 - Chí Tôn Dược Thần. (1)
- Chương 2223 - Chí Tôn Dược Thần. (2)
- Chương 2224 - Lăng Tiếu Ngươi Rất Không Tồi!
- Chương 2225 - Vây Treo Chức Khách Khanh Trưởng Lão Đi. (1)
- Chương 2226 - Vây Treo Chức Khách Khanh Trưởng Lão Đi. (2)
- Chương 2227 - Không Nên Để Ta Bị Người Khác Khi Dễ.
- Chương 2228 - Bán Nghệ Không Bán Thân. (1)
- Chương 2229 - Bán Nghệ Không Bán Thân. (2)
- Chương 2230 - Bình Phán Một Lần.
- Chương 2231 - Ngũ Thải Thần Thiên Thạch. (1)
- Chương 2232 - Ngũ Thải Thần Thiên Thạch. (2)
- Chương 2233 - Xem Ta Chơi Với Các Ngươi Thế Nào.
- Chương 2234 - Khoái Hoạt Tới Chết. (1)
- Chương 2235 - Khoái Hoạt Tới Chết. (2)
- Chương 2236 - Các Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách.
- Chương 2237 - Tự Tàn Sát. (1)
- Chương 2238 - Tự Tàn Sát. (2)
- Chương 2239 - Yêu Hổ Ma Tiều.
- Chương 2240 - Ngươi Thật Tự Đại! (1)
- Chương 2241 - Ngươi Thật Tự Đại! (2)

- Chương 2242 - Cửu Đại Hoang Cổ Thần Đỉnh.
- Chương 2243 - Nguyên Tháp Bế Quan. (1)
- Chương 2244 - Nguyên Tháp Bế Quan. (2)
- Chương 2245 - Đế Long Diệt Thiên Quyết! (1)
- Chương 2246 - Đế Long Diệt Thiên Quyết! (2)
- Chương 2247 - Bản Thần Sư Được Xưng Thành Thật Tin Cậy Tiểu Lang Quân.
- Chương 2248 - Hấp Dẫn Trần Trui! (1)
- Chương 2249 - Hấp Dẫn Trần Trui! (2)
- Chương 2250 - Hỏi Thế Gian Tình Là Chi?
- Chương 2251 - Ngươi Nói Ai Là Đồ Đê Tiện? (1)
- Chương 2252 - Ngươi Nói Ai Là Đồ Đê Tiện? (2)
- Chương 2253 - Uy Lực Của Đế Long Diệt Thiên Quyết. (1)
- Chương 2254 - Uy Lực Của Đế Long Diệt Thiên Quyết. (2)
- Chương 2255 - Kịch Chiến Xích Kim Điểu Vương.
- Chương 2256 - Hủy Diệt Lực Lượng Tương Khắc. (1)
- Chương 2257 - Hủy Diệt Lực Lượng Tương Khắc. (2)
- Chương 2258 - Cổ Tộc Thiên Tước Địa Vực. (1)
- Chương 2259 - Cổ Tộc Thiên Tước Địa Vực. (2)
- Chương 2260 - Chạy Tới Man Tộc.
- Chương 2261 - Nguy Cơ Của Tiên Vu Dã. (1)
- Chương 2262 - Nguy Cơ Của Tiên Vu Dã. (2)
- Chương 2263 - Tiên Vu Dã Chi Chiến!
- Chương 2264 - Giận Dữ Mắng Mỏ Người Man Tộc. (1)
- Chương 2265 - Giận Dữ Mắng Mỏ Người Man Tộc. (2)
- Chương 2266 - Kiến Thức Sự Lợi Hại Của Người Kim Tộc Ta! (1)
- Chương 2267 - Kiến Thức Sự Lợi Hại Của Người Kim Tộc Ta! (2)
- Chương 2268 - Cho Các Ngươi Biết Một Chút Về Sự Lợi Hại Của Ta!
- Chương 2269 - Lấy Một Địch Mười Cuồng Ảnh Tê Thiên! (1)
- Chương 2270 - Lấy Một Địch Mười Cuồng Ảnh Tê Thiên! (2)
- Chương 2271 - Khiêu Chiến Chí Tôn. (1)
- Chương 2272 - Khiêu Chiến Chí Tôn. (2)
- Chương 2273 - Song Long Phong Sát! Liên Hoa Tịnh Đế!
- Chương 2274 - Nguy Sơn Ta Nhận Thua Rồi! (1)
- Chương 2275 - Nguy Sơn Ta Nhận Thua Rồi! (2)
- Chương 2276 - Tin Tức Của Thủy Nguyên Thạch. (1)
- Chương 2277 - Tin Tức Của Thủy Nguyên Thạch. (2)
- Chương 2278 - Thái Độ Chuyển Biến Nhanh Chóng! (1)
- Chương 2279 - Thái Độ Chuyển Biến Nhanh Chóng! (2)
- Chương 2280 - Xin Thứ Lỗi, Ta Đi Nhầm Doanh Trướng Rồi!
- Chương 2281 - Lão Đại Không Phải Là Người Tùy Tiện! (1)

- Chương 2282 - Lão Đại Không Phải Là Người Tùy Tiện! (2)
- Chương 2283 - Điệu Múa Của Tiên Vu Hương Mạt. (1)
- Chương 2284 - Điệu Múa Của Tiên Vu Hương Mạt. (2)
- Chương 2285 - Quá Trực Tiếp Đi!
- Chương 2286 - Sau Này Ngươi Liền Đi Theo Ta Đi! (1)
- Chương 2287 - Sau Này Ngươi Liền Đi Theo Ta Đi! (2)
- Chương 2288 - Chạy Tới Vạn Thú Minh! (1)
- Chương 2289 - Chạy Tới Vạn Thú Minh! (2)
- Chương 2290 - Con Ruồi Đến Thăm. (1)
- Chương 2291 - Con Ruồi Đến Thăm. (2)
- Chương 2292 - Bất Quá Là Hắn Xin Lỗi Chúng Ta! (1)
- Chương 2293 - Bất Quá Là Hắn Xin Lỗi Chúng Ta! (2)
- Chương 2294 - Đuổi Tới Vạn Thú Sơn Mạch.
- Chương 2295 - Lần Đầu Gặp Mặt Thuần Thú Sư Vạn Thú Minh. (1).
- Chương 2296 - Lần Đầu Gặp Mặt Thuần Thú Sư Vạn Thú Minh. (2)
- Chương 2297 - Vạn Thú Sơn Mạch Kinh Biến! (1)
- Chương 2298 - Vạn Thú Sơn Mạch Kinh Biến! (2)
- Chương 2299 - Hoa Là Từ Miệng Mà Ra!
- Chương 2300 - Chu Tước Và Thiên Nữ Hiện! (1)
- Chương 2301 - Chu Tước Và Thiên Nữ Hiện! (2)
- Chương 2302 - Ra Tay Cứu Người!
- Chương 2303 - Thập Nhất Giai Thứ Giáp Báo. (1)
- Chương 2304 - Thập Nhất Giai Thứ Giáp Báo. (2)
- Chương 2305 - Cơ Thiên Chiến Giác Khủng Bố Giết Âm! (1)
- Chương 2306 - Cơ Thiên Chiến Giác Khủng Bố Giết Âm! (2)
- Chương 2307 - Ta Là Huyên Huyên A!
- Chương 2308 - Thiên Nữ Thiên Chân Vô Tà! (1)
- Chương 2309 - Thiên Nữ Thiên Chân Vô Tà! (2)
- Chương 2310 - Chuyện Cũ Của Hạ Huyên Huyên. (1)
- Chương 2311 - Chuyện Cũ Của Hạ Huyên Huyên. (2)
- Chương 2312 - Vạn Thú Chí Tôn Độc Cô Tấn. (1)
- Chương 2313 - Vạn Thú Chí Tôn Độc Cô Tấn. (2)
- Chương 2314 - Đại Ca Ca Thật Là Toàn Tài! (1)
- Chương 2315 - Đại Ca Ca Thật Là Toàn Tài! (2)
- Chương 2316 - Vực Ngoại Chiến Trường.
- Chương 2317 - Toán Kế Của Độc Cô Tấn. (1)
- Chương 2318 - Toán Kế Của Độc Cô Tấn. (2)
- Chương 2319 - Điều Kiện Của Độc Cô Tấn. (2)
- Chương 2320 - Điều Kiện Của Độc Cô Tấn. (1)
- Chương 2321 - Đứng Ở Trên Lưng Chu Tước. (1)
- Chương 2322 - Đứng Ở Trên Lưng Chu Tước. (2)

- Chương 2323 - Tiến Vào Niết Bàn Không Gian.
- Chương 2324 - Hỏa Diễm Thú. (1)
- Chương 2325 - Hỏa Diễm Thú. (2)
- Chương 2326 - Lạc Nhập Hỏa Vực. (1)
- Chương 2327 - Lạc Nhập Hỏa Vực. (2)
- Chương 2328 - Hỏa Điểu Quỷ Di. (1)
- Chương 2329 - Hỏa Điểu Quỷ Di. (2)
- Chương 2330 - Tử Hắc Hỏa Kinh Khủng, Thủy Nguyên Thạch Hiện!
- Chương 2331 - Niết Bàn Thiên Hỏa Châu. (1)
- Chương 2332 - Niết Bàn Thiên Hỏa Châu. (2)
- Chương 2333 - Ngô Đồng Thần Thụ. (1)
- Chương 2334 - Ngô Đồng Thần Thụ. (2)
- Chương 2335 - Điềm Báo Đột Phá. (1)
- Chương 2336 - Điềm Báo Đột Phá. (2)
- Chương 2337 - Đột Phá Trở Thành Chí Tôn Thủy Thần!
- Chương 2338 - Nói Chuyện Cũng Phải Nhìn Đến Lương Tâm A! (1)
- Chương 2339 - Nói Chuyện Cũng Phải Nhìn Đến Lương Tâm A! (2)
- Chương 2340 - Thành Tựu Chí Tôn Dược Thần. (1)
- Chương 2341 - Thành Tựu Chí Tôn Dược Thần. (2)
- Chương 2342 - Quay Về Vạn Thú Sơn Mạch! (1)
- Chương 2343 - Quay Về Vạn Thú Sơn Mạch! (2)
- Chương 2344 - Dư Chiến Giữa Siêu Cấp Thế Lực!
- Chương 2345 - Sớm Tập Kích! (1)
- Chương 2346 - Sớm Tập Kích! (2)
- Chương 2347 - Ngươi Là Đến Làm Bà Mối Cho Viêm Dương Sao. (1)
- Chương 2348 - Ngươi Là Đến Làm Bà Mối Cho Viêm Dương Sao. (2)
- Chương 2349 - Họa Là Từ Miệng Mà Ra!
- Chương 2350 - Đàm Phán Giằng Co! (1)
- Chương 2351 - Đàm Phán Giằng Co! (2)
- Chương 2352 - Ta Tiếp Nhận Lời Cầu Hòa Của Vạn Thú Minh Các Ngươi! (1)
- Chương 2353 - Ta Tiếp Nhận Lời Cầu Hòa Của Vạn Thú Minh Các Ngươi! (2)
- Chương 2354 - Làm Khách Viêm Tộc.
- Chương 2355 - Trao Đổi Thủy Nguyên Thạch. (1)
- Chương 2356 - Trao Đổi Thủy Nguyên Thạch. (2)
- Chương 2357 - Lực Địch Hai Đại Chí Tôn.
- Chương 2358 - Cháu Ngoan A! (1)
- Chương 2359 - Cháu Ngoan A! (2)
- Chương 2360 - Luyện Chế Chí Tôn Thần Đan! (1)
- Chương 2361 - Luyện Chế Chí Tôn Thần Đan! (2)

- Chương 2362 - Trở Lại Dược Minh Công Hội. (1)
- Chương 2363 - Trở Lại Dược Minh Công Hội. (2)
- Chương 2364 - Đây Coi Như Là Trừng Phạt Đối Với Ta Sao? (1)
- Chương 2365 - Đây Coi Như Là Trừng Phạt Đối Với Ta Sao? (2)
- Chương 2366 - Chúc Mừng Lăng Tiếu Dược Thần Đại Nhân!
- Chương 2367 - Chỉ Sợ Ngươi Không Có Cái Đảm Lượng Này! (1)
- Chương 2368 - Chỉ Sợ Ngươi Không Có Cái Đảm Lượng Này! (2)
- Chương 2369 - Ta Làm Sao Lại Khổ Như Vậy A! (1)
- Chương 2370 - Ta Làm Sao Lại Khổ Như Vậy A! (2)
- Chương 2371 - "hạnh Phúc" Cả Đời Bán Bằng Bất Cứ Giá Nào Rồi! (1)
- Chương 2372 - "hạnh Phúc" Cả Đời Bán Bằng Bất Cứ Giá Nào Rồi! (2)
- Chương 2373 - Vinh Quy Thiên Long Môn!
- Chương 2374 - Địa Vị Siêu Nhiên. (1)
- Chương 2375 - Địa Vị Siêu Nhiên. (2)
- Chương 2376 - Gia Gia Thật Không Có Lương Tâm. (1)
- Chương 2377 - Gia Gia Thật Không Có Lương Tâm. (2)
- Chương 2378 - Tình Huống Của Thủ Hạ Huynh Đệ.
- Chương 2379 - Ba Chủng Thần Thú Tề Tụ.
- Chương 2380 - Nhưng Không Thể Không Có Lăng Tiếu. (1)
- Chương 2381 - Nhưng Không Thể Không Có Lăng Tiếu. (2)
- Chương 2382 - Túy Sinh Mộng Tử.
- Chương 2383 - Ngày Sau Thành Tựu Chỉ Sợ Rất Cao!
- Chương 2384 - Ta Hình Như Cũng Không Trêu Chọc Nữ Nhân Đi!
- Chương 2385 - Ước Định Giữa Các Thần Thú.
- Chương 2386 - Cắn Nuốt Niết Bàn Thiên Hỏa Châu.
- Chương 2387 - Ta Ra Tay Không Thành Vấn Đề!
- Chương 2388 - Đúc Lại Thần Binh, Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai.
- Chương 2389 - Lăng Thần Chí Tôn!
- Chương 2390 - Lăng Tiếu Chiến Lăng Thần.
- Chương 2391 - Hoàng Uy Hao Đãng!
- Chương 2392 - Trận Chiến Này Đến Đây Là Thôi!
- Chương 2393 - Không Cho Cách Chúng Ta Quá Xa.
- Chương 2394 - Trọng Lâm Liệt Viêm Thương Minh. (1)
- Chương 2395 - Trọng Lâm Liệt Viêm Thương Minh. (2)
- Chương 2396 - Hương Rượu Say Người.
- Chương 2397 - Vân Thiên Chi Dương.
- Chương 2398 - Giết Sạch Bọn Hắn Cho Ta!
- Chương 2399 - Ngươi Cút Lại Đây Cho Ta!
- Chương 2400 - Chí Tôn Giận Dữ, Thi Phục Khắp Nơi!

- Chương 2401 - Vực Ngoại Kích Chiến! (1)
- Chương 2402 - Vực Ngoại Kích Chiến! (2)
- Chương 2403 - Bát Nhãn Da Biên Bức.
- Chương 2404 - Thật Sự Là Đáng Tiếc!
- Chương 2405 - Niết Bàn Nguy Cơ!
- Chương 2406 - Vân Thiên Niết Bàn Sống Lại.
- Chương 2407 - An Bài Mới.
- Chương 2408 - Người Đến Nhờ Vả.
- Chương 2409 - Hỏa Liên Thần Tâm.
- Chương 2410 - Tử Kiếp Thần Công.
- Chương 2411 - Đinh Cô Độc Tán Công.
- Chương 2412 - Long Ngũ Khủng Bố.
- Chương 2413 - Hàng Phục Long Ngũ – Phượng Niết Thần Đan.
- Chương 2414 - Nói Chuyện Với Lăng Thần. (1)
- Chương 2415 - Nói Chuyện Với Lăng Thần. (2)
- Chương 2416 - Thật Sự Là Tiện Ah!
- Chương 2417 - Vạn Yêu Sâm Lâm.
- Chương 2418 - Thánh Thú Nhạc Viên.
- Chương 2419 - Kích Đấu Thanh Lưu Độc Ngạc.
- Chương 2420 - Huyết Hung Yêu Hiện! (1)
- Chương 2421 - Huyết Hung Yêu Hiện! (2)
- Chương 2422 - Huyết Đàm Trì.
- Chương 2423 - Ác Chiến Huyết Hung Yêu.
- Chương 2424 - Huyết Hung Yêu. (1)
- Chương 2425 - Huyết Hung Yêu. (2)
- Chương 2426 - Tình Huống Nguy Cấp Của Lăng Tiếu.
- Chương 2427 - Mệnh Căn Của Bản Cung Không Thể Hủy A.
- Chương 2428 - Huyết Đàm Trì Thần Kỳ.
- Chương 2429 - Địa Bàn Truy Hồn Yêu. (1)
- Chương 2430 - Địa Bàn Truy Hồn Yêu. (2)
- Chương 2431 - Quỷ Hồn Thú Kinh Hiện.
- Chương 2432 - Bản Cung Chuyên Thu Vương Tử. (1)
- Chương 2433 - Bản Cung Chuyên Thu Vương Tử. (2)
- Chương 2434 - Hồn Lực Công Kích.
- Chương 2435 - Quỷ Hồn Thú Vương Hiện! (1)
- Chương 2436 - Quỷ Hồn Thú Vương Hiện! (2)
- Chương 2437 - Làm Bạn Với Ta Xông Pha Thiên Hạ! (1)
- Chương 2438 - Làm Bạn Với Ta Xông Pha Thiên Hạ! (2)
- Chương 2439 - Dược Thần Chủ Nhân Đúng Là Thần Nhân!
- Chương 2440 - Thần Hồn Tiến Giai. (1)
- Chương 2441 - Thần Hồn Tiến Giai. (2)

- Chương 2442 - Quỷ Thụ Lĩnh. (1)
- Chương 2443 - Quỷ Thụ Lĩnh. (2)
- Chương 2444 - Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, Nhập Ảo Cảnh! (1)
- Chương 2445 - Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, Nhập Ảo Cảnh! (2)
- Chương 2446 - Kịp Thời Phá Huyễn Thuật!
- Chương 2447 - Kích Sát Huyễn Yêu! (1)
- Chương 2448 - Kích Sát Huyễn Yêu! (2)
- Chương 2449 - Thu Hoạch Huyễn Nhãn Cảnh Thạch. (1)
- Chương 2450 - Thu Hoạch Huyễn Nhãn Cảnh Thạch. (2)
- Chương 2451 - Mặc Liên Tiên Hà.
- Chương 2452 - Tiểu Hữu A, Ngươi Liền Bỏ Qua Cho Lão Hủ Đi! (1)
- Chương 2453 - Tiểu Hữu A, Ngươi Liền Bỏ Qua Cho Lão Hủ Đi! (2)
- Chương 2454 - Bất Tử Chi Tâm, Biệt Ly Thương Cảm! (1)
- Chương 2455 - Bất Tử Chi Tâm, Biệt Ly Thương Cảm! (2)
- Chương 2456 - Tình Hình Vực Ngoại! (1)
- Chương 2457 - Tình Hình Vực Ngoại! (2)
- Chương 2458 - Thương Nghị Chuẩn Bị Đi Đến Mộc Văn Tộc .
- Chương 2459 - Giúp Mẫu Thân Đề Thăng Thực Lực. (1)
- Chương 2460 - Giúp Mẫu Thân Đề Thăng Thực Lực. (2)
- Chương 2461 - Sự Thần Kỳ Của Mặc Liên Tiên Hà. (1)
- Chương 2462 - Sự Thần Kỳ Của Mặc Liên Tiên Hà. (2)
- Chương 2463 - Tái Kiến Tiêu Linh! (1)
- Chương 2464 - Tái Kiến Tiêu Linh! (2)
- Chương 2465 - Mộc Văn Tộc! Cửu Thải Linh Lung Thụ!
- Chương 2466 - Thủ Đoạn Thần Kỳ Của Mộc Văn Tộc! (1)
- Chương 2467 - Thủ Đoạn Thần Kỳ Của Mộc Văn Tộc! (2)
- Chương 2468 - Tìm Kiếm Cửu Thải Linh Lung Thụ. (1)
- Chương 2469 - Tìm Kiếm Cửu Thải Linh Lung Thụ. (2)
- Chương 2470 - Tai Nạn Của Cửu Thải Linh Lung! (1)
- Chương 2471 - Tai Nạn Của Cửu Thải Linh Lung! (2)
- Chương 2472 - Ta Nhất Định Có Thể Giúp Được Nó Đấy!
- Chương 2473 - Thuyết Phục Đi Đến Vực Ngoại! (1)
- Chương 2474 - Thuyết Phục Đi Đến Vực Ngoại! (2)
- Chương 2475 - Chuẩn Bị Đi Tới Vực Ngoại! (1)
- Chương 2476 - Chuẩn Bị Đi Tới Vực Ngoại! (2)
- Chương 2477 - Xem Ra Huynh Đệ Ta Là Tâm Ý Tương Thông A!
- Chương 2478 - Cáo Biệt Lúc Rời Đi! (1)
- Chương 2479 - Cáo Biệt Lúc Rời Đi! (2)
- Chương 2480 - Hành Trình Vực Ngoại. (1)
- Chương 2481 - Hành Trình Vực Ngoại. (2)
- Chương 2482 - Hành Hạ Lược Đoạt Giả.

- Chương 2483 - Cao Cấp Chí Tôn Ngăn Cản. (1)
- Chương 2484 - Cao Cấp Chí Tôn Ngăn Cản. (2)
- Chương 2485 - Doa Lui Cao Cấp Chí Tôn! (1)
- Chương 2486 - Doa Lui Cao Cấp Chí Tôn! (2)
- Chương 2487 - Huyễn Thuật Chi Uy.
- Chương 2488 - Thiên Khiển Viên Chiến Thiên Đột Phá! (1)
- Chương 2489 - Thiên Khiển Viên Chiến Thiên Đột Phá! (2)
- Chương 2490 - Bi Đuổi Giết. (1)
- Chương 2491 - Bi Đuổi Giết. (2)
- Chương 2492 - Xông Địa Bàn Cự Thạch Nhân..
- Chương 2493 - Truy Binh Tới Gần. (1)
- Chương 2494 - Truy Binh Tới Gần. (2)
- Chương 2495 - Chạy Trối Chết!
- Chương 2496 - Bắt Lấy Tào Thao Thương. (1)
- Chương 2497 - Bắt Lấy Tào Thao Thương. (2)
- Chương 2498 - Bạo Phong Không Gian Kim Long Cuồng Bạo Phong. (1)
- Chương 2499 - Bạo Phong Không Gian Kim Long Cuồng Bạo Phong. (2)
- Chương 2500 - Hắc Phong Thần Thạch Lĩnh Ngộ Bạo Phong Ảo Diệu.
- Chương 2501 - Thu Hoạch Cự Đại! (1)
- Chương 2502 - Thu Hoạch Cự Đại! (2)
- Chương 2503 - Bạo Phong Thân Pháp Phong Thanh Dương.
- Chương 2504 - Đối Chiến Với Khúc Chấn Lộ. (1)
- Chương 2505 - Đối Chiến Với Khúc Chấn Lộ. (2)
- Chương 2506 - Phong Thanh Dương Ra Tay. (1)
- Chương 2507 - Phong Thanh Dương Ra Tay. (2)
- Chương 2508 - Thanh Phong Minh! Thanh Nguyệt Không Gian!
- Chương 2509 - Chẳng Lẽ Ở Trên Chí Tôn Còn Có Cảnh Giới Sao? (1)
- Chương 2510 - Chẳng Lẽ Ở Trên Chí Tôn Còn Có Cảnh Giới Sao? (2)
- Chương 2511 - Tái Kiến Liễu Phiêu Phiêu. (1)
- Chương 2512 - Tái Kiến Liễu Phiêu Phiêu. (2)
- Chương 2513 - Ngươi Tính Là Cái Thứ Gì! (1)
- Chương 2514 - Ngươi Tính Là Cái Thứ Gì! (2)
- Chương 2515 - Một Chiêu Đẩy Lui Bảy Người. (1)
- Chương 2516 - Một Chiêu Đẩy Lui Bảy Người. (2)
- Chương 2517 - Một Lần Gặp Nhau.
- Chương 2518 - Bổn Cung Chỉ Là Bán Nghệ Không Bán Thân A!
- Chương 2519 - Thu Được Thủy Nguyên Thạch Phong Thuộc Tính. (1)
- Chương 2520 - Thu Được Thủy Nguyên Thạch Phong Thuộc Tính. (2)

- Chương 2521 - Mang Theo Mỹ Nữ Xông Pha Vực Lộ! (1)
- Chương 2522 - Mang Theo Mỹ Nữ Xông Pha Vực Lộ! (2)
- Chương 2523 - Thu Hai Tên Điểu Nhân! (1)
- Chương 2524 - Thu Hai Tên Điểu Nhân! (2)
- Chương 2525 - Kinh Hiện Chí Tôn U Ảnh Tộc. (1)
- Chương 2526 - Kinh Hiện Chí Tôn U Ảnh Tộc. (2)
- Chương 2527 - Lửa Giận Ngập Trời!
- Chương 2528 - Phiêu Phiêu Tỷ Theo Ta Đi! (1)
- Chương 2529 - Phiêu Phiêu Tỷ Theo Ta Đi! (2)
- Chương 2530 - Ngũ Long Quy Nhất! (1)
- Chương 2531 - Ngũ Long Quy Nhất! (2)
- Chương 2532 - Tai Nạn Phệ Thiên Hoàng.
- Chương 2533 - Thiêu Đốt Triệt Để Cho Ta! (1)
- Chương 2534 - Thiêu Đốt Triệt Để Cho Ta! (2)
- Chương 2535 - Cứu Được Cửu Thải Linh Lung Thu.
- Chương 2536 - Bế Quan Đột Phá. (1)
- Chương 2537 - Bế Quan Đột Phá. (2)
- Chương 2538 - Tin Tức Của Viên Chiến Thiên. (1)
- Chương 2539 - Tin Tức Của Viên Chiến Thiên. (2)
- Chương 2540 - Viên Chiến Thiên Bị Bắt.
- Chương 2541 - Giải Cứu Viên Chiến Thiên. (1)
- Chương 2542 - Giải Cứu Viên Chiến Thiên. (2)
- Chương 2543 - Đối Chiến Với Chí Tôn Đỉnh Phong. (1)
- Chương 2544 - Đối Chiến Với Chí Tôn Đỉnh Phong. (2)
- Chương 2545 - Bức Lui Chí Tôn Đỉnh Phong. (1)
- Chương 2546 - Bức Lui Chí Tôn Đỉnh Phong. (2)
- Chương 2547 - Đại Loạn Chi Tương.
- Chương 2548 - Âm Mưu Phục Kích. (1)
- Chương 2549 - Âm Mưu Phục Kích. (2)
- Chương 2550 - Lăng Nhục, Tàn Sát Bừa Bãi. (1)
- Chương 2551 - Lăng Nhục, Tàn Sát Bừa Bãi. (2)
- Chương 2552 - Nô Sát!
- Chương 2553 - Thần Hồn Bị Nhốt. (1)
- Chương 2554 - Thần Hồn Bị Nhốt. (2)
- Chương 2555 - Uy Lực Của Kim Long Đàn.
- Chương 2556 - Húc Nhật, Băng Thủy.
- Chương 2557 - Khống Chế Hướng Dẫn. (1)
- Chương 2558 - Khống Chế Hướng Dẫn. (2)
- Chương 2559 - Giết Người Đoạt Kiếm.
- Chương 2560 - U Ảnh Tộc Diệt Tộc.
- Chương 2561 - Các Thế Lực Tới Giúp. (1)

- Chương 2562 - Các Thế Lực Tới Giúp. (2)
- Chương 2563 - Tin Tức Kiều Phong.
- Chương 2564 - Khúc Nhạc Dạo Chinh Chiến.
- Chương 2565 - Đại Quân Tiếp Cận.
- Chương 2566 - Trước Đại Chiến.
- Chương 2567 - Hỗn Chiến Tập Sát.
- Chương 2568 - Đại Chiến Đỉnh Cấp. (1)
- Chương 2569 - Đại Chiến Đỉnh Cấp. (2)
- Chương 2570 - Quay Về Huyền Linh Đại Lục.
- Chương 2571 - Lưu Công Kể Chuyện Xưa.
- Chương 2572 - Lại Hiến Máu.
- Chương 2573 - Là Vĩnh Hằng. (1)
- Chương 2574 - Là Vĩnh Hằng. (2)
- Chương 2575 - Thổ Sát Hung Địa.
- Chương 2576 - Địa Long Chi Khí.
- Chương 2577 - Hấp Thu Hỗn Độn Chi Khí.
- Chương 2578 - Hỗn Độn Cự Kiển Phá, Kinh Hiện Bất Phàm!
- Chương 2579 - Thuyết Phục Võ Bất Phàm. (1)
- Chương 2580 - Thuyết Phục Võ Bất Phàm. (2)
- Chương 2581 - Toàn Lực Chuẩn Bị. (1)
- Chương 2582 - Toàn Lực Chuẩn Bị. (2)
- Chương 2583 - Chém Băng Tộc Chí Tôn.
- Chương 2584 - Một Mình Xông Băng Tộc. (1)
- Chương 2585 - Một Mình Xông Băng Tộc. (2)
- Chương 2586 - Long Hình Chiến Khí Chi Uy! (1)
- Chương 2587 - Long Hình Chiến Khí Chi Uy! (2)
- Chương 2588 - Minh Tuyết Băng Kình.
- Chương 2589 - Xin Ngài Giơ Cao Đánh Khẽ. (1)
- Chương 2590 - Xin Ngài Giơ Cao Đánh Khẽ. (2)
- Chương 2591 - Thập Vạn Niên Băng Sơn Tìm Người
- Chương 2592 - Kiều Phong Qua Lại. (1)
- Chương 2593 - Kiều Phong Qua Lại. (2)
- Chương 2594 - Ta Không Muốn Làm Muội Muội Của Ngươi! (1)
- Chương 2595 - Ta Không Muốn Làm Muội Muội Của Ngươi! (2)
- Chương 2596 - Băng Cực Hùng. (1)
- Chương 2597 - Băng Cực Hùng. (2)
- Chương 2598 - Kịch Chiến Băng Thánh Thú.
- Chương 2599 - Truy Sát Băng Cực Hùng Vương. (1)
- Chương 2600 - Truy Sát Băng Cực Hùng Vương. (2)
- Chương 2601 - Minh Tuyết Băng Thạch! Minh Tuyết Chi! (1)
- Chương 2602 - Minh Tuyết Băng Thạch! Minh Tuyết Chi! (2)

- Chương 2603 - Luyện Hóa Minh Tuyết Chi. (1)
- Chương 2604 - Luyện Hóa Minh Tuyết Chi. (2)
- Chương 2605 - Đoat Lấy Long Tích Băng Đằng.
- Chương 2606 - Băng Long Đại Nhân Có Lời Hảo Hảo Nói! (1)
- Chương 2607 - Băng Long Đại Nhân Có Lời Hảo Hảo Nói! (2)
- Chương 2608 - Ta Nhớ Ngươi Muốn Chết! (1)
- Chương 2609 - Ta Nhớ Ngươi Muốn Chết! (2)
- Chương 2610 - Thiên Vực Cổ Tộc!
- Chương 2611 - Tiểu Tử Ngươi Chính Là Quái Thai! (1)
- Chương 2612 - Tiểu Tử Ngươi Chính Là Quái Thai! (2)
- Chương 2613 - Nhớ Kỹ Sau Này Nói Chuyện Cẩn Thận Một Chút! (1)
- Chương 2614 - Nhớ Kỹ Sau Này Nói Chuyện Cẩn Thận Một Chút! (2)
- Chương 2615 - Bức Hôn. (1)
- Chương 2616 - Bức Hôn. (2)
- Chương 2617 - Lôi Điện Khôi Lỗi.
- Chương 2618 - Đóng Băng Lôi Lạc Quân. (1)
- Chương 2619 - Đóng Băng Lôi Lạc Quân. (2)
- Chương 2620 - Khổ Chiến! (1)
- Chương 2621 - Khổ Chiến! (2)
- Chương 2622 - Nhận Nhiệm Vụ Cứu Người! (1)
- Chương 2623 - Nhận Nhiệm Vụ Cứu Người! (2)
- Chương 2624 - Vũ Bất Phàm Đến! (1)
- Chương 2625 - Vũ Bất Phàm Đến! (2)
- Chương 2626 - Thôn Phệ Thần Thông Tái Hiện!
- Chương 2627 - Thực Lực Của Vũ Bất Phàm! (1)
- Chương 2628 - Thực Lực Của Vũ Bất Phàm! (2)
- Chương 2629 - Ta Đúng Là Muốn Thử Một Chút. (1)
- Chương 2630 - Ta Đúng Là Muốn Thử Một Chút. (2)
- Chương 2631 - Nội Gian Cường Đại.
- Chương 2632 - Quát Lui Chí Tôn Đỉnh Phong.
- Chương 2633 - Ảo Trận Giết Địch. (1)
- Chương 2634 - Ảo Trận Giết Địch. (2)
- Chương 2635 - Tăng Cường Thần Hồn.
- Chương 2636 - Lực Địch Điêu Phong Chí Tôn Bảng.
- Chương 2637 - Đại Hoạch Toàn Thắng. (1)
- Chương 2638 - Đại Hoạch Toàn Thắng. (2)
- Chương 2639 - Chúng Ta Có Thể Chủ Động Xuất Kích.
- Chương 2640 - Hỗn Chiến. (1)
- Chương 2641 - Hỗn Chiến. (2)
- Chương 2642 - Chiến Quang Ám Thể.
- Chương 2643 - Lĩnh Ngộ Phong Tỏa Ý Cảnh.

- Chương 2644 - Thần Hồn Phân Thân Bị Hủy. (1)
- Chương 2645 - Thần Hồn Phân Thân Bị Hủy. (2)
- Chương 2646 - Chữa Trị Tổn Thương Thần Hồn.
- Chương 2647 - Người Lôi Tộc Tới.
- Chương 2648 - Kế Sách Ly Gián. (1)
- Chương 2649 - Kế Sách Ly Gián. (2)
- Chương 2650 - Tập Kích Tộc Địa Ma Hổ Tộc.
- Chương 2651 - Lôi Đình Diệt Tộc.
- Chương 2652 - Hắc Ma Lại Xuất Hiện. (1)
- Chương 2653 - Hắc Ma Lại Xuất Hiện. (2)
- Chương 2654 - Tới Lưu Kim Không Gian.
- Chương 2655 - Thất Hồn Yêu Hoa.
- Chương 2656 - Phòng Ngự Chiến Y.
- Chương 2657 - Chí Tôn Thần Tài Đỉnh Cấp. (1)
- Chương 2658 - Chí Tôn Thần Tài Đỉnh Cấp. (2)
- Chương 2659 - Giao Dịch Thành Công. (1)
- Chương 2660 - Giao Dịch Thành Công. (2)
- Chương 2661 - Diệt Hồn Lão Quỷ. (1)
- Chương 2662 - Diệt Hồn Lão Quỷ. (2)
- Chương 2663 - Một Đoạn Bí Ẩn Khác.
- Chương 2664 - Dị Tượng Hỗn Độn.
- Chương 2665 - Đột Phá Đưa Tới Nguy Cơ. (1)
- Chương 2666 - Đột Phá Đưa Tới Nguy Cơ. (2)
- Chương 2667 - Không Gian Lôi Điện.
- Chương 2668 - Lão Tộc Trưởng Lôi Tộc Đáng Sợ.
- Chương 2669 - Biến Cố Ngoài Ý Liệu. (1)
- Chương 2670 - Biến Cố Ngoài Ý Liệu. (2)
- Chương 2671 - Lôi Giao Long Chi Uy. (1)
- Chương 2672 - Lôi Giao Long Chi Uy. (2)
- Chương 2673 - Lăng Tiếu Xuất Thủ! (1)
- Chương 2674 - Lăng Tiếu Xuất Thủ! (2)
- Chương 2675 - Ngươi Nhẫn Tâm Đối Đãi Với Lão Mã Như Vậy Sao? (1)
- Chương 2676 - Ngươi Nhẫn Tâm Đối Đãi Với Lão Mã Như Vậy Sao? (2)
- Chương 2677 - Bộ Dáng Hình Người Là Uy Vũ Nhất!
- Chương 2678 - Thật Sự Là Bị Bức Đến Bất Đắc Dĩ A! (1)
- Chương 2679 - Thật Sự Là Bị Bức Đến Bất Đắc Dĩ A! (2)
- Chương 2680 - Ta Nhường Ngươi Mười Chiêu! (1)
- Chương 2681 - Ta Nhường Ngươi Mười Chiêu! (2)
- Chương 2682 - Hắn Như Thế Nào Có Thể Trực Tiếp Như Vậy Được!

(1)
- Chương 2683 - Hắn Như Thế Nào Có Thể Trực Tiếp Như Vậy Được! (2)
- Chương 2684 - Tuyệt Đối Không Phải Là Cố Ý Mạo Phạm Ngươi!
- Chương 2685 - Phản Bắt, Khống Chế! (1)
- Chương 2686 - Phản Bắt, Khống Chế! (2)
- Chương 2687 - Trở Lại Lôi Điện Không Gian! (1)
- Chương 2688 - Trở Lại Lôi Điện Không Gian! (2)
- Chương 2689 - Vào Trong Thiên Lôi Sơn.
- Chương 2690 - Đại Điện Chủ Sư Thương Dương. (1)
- Chương 2691 - Đại Điện Chủ Sư Thương Dương. (2)
- Chương 2692 - Xem Ra Mị Lực Của Bản Cung Không Giảm.
- Chương 2693 - Cứu Người Và Bị "cưỡng Bức". (1)
- Chương 2694 - Cứu Người Và Bị "cưỡng Bức". (2)2
- Chương 2695 - Toàn Lực Phá Vòng Vây.
- Chương 2696 - Kéo Dài Thời Gian.
- Chương 2697 - Bại Lộ Thân Phận. (1)
- Chương 2698 - Bại Lộ Thân Phận. (2)
- Chương 2699 - Lực Địch Hai Chí Tôn Đỉnh Phong.
- Chương 2700 - Thần Hồn Lại Bị Hủy. (1)
- Chương 2701 - Thần Hồn Lại Bị Hủy. (2)
- Chương 2702 - Bị Ép Đột Phá Ở Hỗn Độn Lôi Vực.
- Chương 2703 - Vĩnh Hằng Chi Thần. (1)
- Chương 2704 - Thần Vĩnh Hằng. (2)
- Chương 2705 - Hắc Ám Và Quang Minh. (1)
- Chương 2706 - Hắc Ám Và Quang Minh. (2)
- Chương 2707 - Đột Phá Cao Cấp.
- Chương 2708 - Thủy Nguyên Thạch Thuộc Tính Lôi, Hỗn Độn Xà Ngạc. (1)
- Chương 2709 - Thủy Nguyên Thạch Thuộc Tính Lôi, Hỗn Độn Xà Ngạc. (2)
- Chương 2710 - Loạn Thế Chi Thu. (1)
- Chương 2711 - Loạn Thế Chi Thu. (2)
- Chương 2712 - Hắc Động Ma Vân. (1)
- Chương 2713 - Hắc Động Ma Vân. (2)
- Chương 2714 - Khí Vận Thần Khí.
- Chương 2715 - Tai Nạn Diệt Môn. (1)
- Chương 2716 - Tai Nạn Diệt Môn. (2)
- Chương 2717 - Chư Nữ Chi Nguy. (1)
- Chương 2718 - Chư Nữ Chi Nguy. (2)
- Chương 2719 - Lục Kế Chạy Về.

- Chương 2720 - Lăng Thái Sơ Trở Về. (1)
- Chương 2721 - Lăng Thái Sơ Trở Về. (2)
- Chương 2722 - Thảm Đam Thu Tràng..
- Chương 2723 - Hàng Lâm Ma Hổ Không Gian. (1)
- Chương 2724 - Hàng Lâm Ma Hổ Không Gian. (2)
- Chương 2725 - Nghênh Chiến Hắc Ma. (1)
- Chương 2726 - Nghênh Chiến Hắc Ma. (2)
- Chương 2727 - Kich Chiến Ma Hổ Tôc Nhân.
- Chương 2728 - Hỗn Độn Thế Giới Chi Uy. (1)
- Chương 2729 - Hỗn Độn Thế Giới Chi Uy. (2)
- Chương 2730 - Chống Lại Vĩnh Hằng Phân Thân. (1)
- Chương 2731 - Chống Lại Vĩnh Hằng Phân Thân. (2)
- Chương 2732 - Đối Phó Vĩnh Hằng.
- Chương 2733 - Tình Huống Thiên Vực. (1)
- Chương 2734 - Tình Huống Thiên Vực. (2)
- Chương 2735 - Quay Trở Lại Quấy Rầy.
- Chương 2736 - Đừng Trách Ta Trở Mặt Không Lưu Tình. (1)
- Chương 2737 - Đừng Trách Ta Trở Mặt Không Lưu Tình. (2)
- Chương 2738 - Ba Chiêu Ước Hẹn.
- Chương 2739 - Vô Địch Lão Tổ. (1)
- Chương 2740 - Vô Địch Lão Tổ. (2)
- Chương 2741 - Trở Lại Tông Môn.
- Chương 2742 - Chúng Nữ Mạnh Khỏe.
- Chương 2743 - An Bài Cuối Cùng. (1)
- Chương 2744 - An Bài Cuối Cùng. (2)
- Chương 2745 - Gặp Lại Quỷ Hồn Và Lục Ông.
- Chương 2746 - Hai Vĩnh Hằng Đích Thân Tới. (1)
- Chương 2747 - Hai Vĩnh Hằng Đích Thân Tới. (2)
- Chương 2748 - Vĩnh Hằng Quyết Đấu.
- Chương 2749 - Thỏa Hiệp Và Nguy Cơ. (1)
- Chương 2750 - Thỏa Hiệp Và Nguy Cơ. (2)
- Chương 2751 - Cứu Người.
- Chương 2752 - Thành Công Cứu Ra. (1)
- Chương 2753 - Thành Công Cứu Ra. (2)
- Chương 2754 - Trạng Thái Của Lăng Hồng Vũ.
- Chương 2755 - Dưc Nhân Xâm Pham. (1)
- Chương 2756 - Dực Nhân Xâm Phạm. (2)
- Chương 2757 - Quang Minh Không Gian Hàng Lâm.
- Chương 2758 - Kề Vai Chiến Đấu Với Lão Tổ
- Chương 2759 - Hỗn Độn Lôi Long Chết. (1)
- Chương 2760 - Hỗn Độn Lôi Long Chết. (2)

- Chương 2761 - Lần Này Chết Thât Rồi.
- Chương 2762 - Vẫn Lạc Chi Dương.
- Chương 2763 - Quét Ngang Thế Lực Ma Hổ Tộc Thiên Vực. (1)
- Chương 2764 - Quét Ngang Thế Lực Ma Hổ Tộc Thiên Vực. (2)
- Chương 2765 - Thần Côn Tái Hiện!
- Chương 2766 - Năm Mươi Mốt Năm! (1)
- Chương 2767 - Năm Mươi Mốt Năm! (2)
- Chương 2768 - Di Biến Tái Sinh! (1)
- Chương 2769 - Di Biến Tái Sinh! (2)
- Chương 2770 - Nguy Cơ Trước Trận!
- Chương 2771 - Tề Tụ Xuất Chiến! (1)
- Chương 2772 - Tề Tụ Xuất Chiến! (2)
- Chương 2773 - Phục Nghĩa Vẫn, Hồng Vũ Hiện! (1)
- Chương 2774 - Phục Nghĩa Vẫn, Hồng Vũ Hiện! (2)
- Chương 2775 - Cường Thế Trở Về!
- Chương 2776 - Ta Có Lẽ Còn Chưa Xem Như Vô Địch! (1)
- Chương 2777 - Ta Có Lẽ Còn Chưa Xem Như Vô Địch! (2)

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Giới Thiệu

Nếu ai đã từng mê mẩn tuyệt phẩm Phong Vân của Mã Vinh Thành và Đan Thanh, đã từng theo bước chân của Tử Thần Bất Khốc Bộ Kinh Vân và Phong Trung Chi Thần Nhiếp Nhong thì tuyệt đối không thể bỏ qua Thần Khống Thiên Hạ.

Với những tuyệt kỹ thành danh của Phong Vân như Bài Vân Chưởng, Phong Thần Cước mà khi Lăng Tiếu xuyên việt đến dị giới đã sử dụng chém giết hết thảy trở ngại, thành tựu đỉnh phong trên con đường cường giả. Luyện cường giả Thần giai làm khôi lỗi, bắt thần thú làm tọa kỵ, nạp thần nữ làm thê thiếp tiến lên con đường trở thành Thần Khống Thiên Hạ.

Đẳng cấp võ giả: Võ đồ, Huyền giả, Huyền sĩ, Linh sư, Vương giai, Địa hoàng, Thiên tôn, Huyền đế, Thánh cảnh, Thần cảnh.
Đẳng cấp huyền kỹ: hôi, hoàng, thanh, lục, lam, hồng, tử, hạt, hắc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1 - Phụ Tử Phế Vật

- Ta dựa vào, cư nhiên cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ lão tử không chết?

Lăng Tiếu mở mắt hừ nhẹ nói.

- Tiếu nhi, ngươi đã tỉnh, nương thật là lo lắng đến chết rồi.

Một phụ nữ ăn mặc mộc mạng lại không mất phong vận lau nước mắt, vỗ về trên khuôn mặt Lăng Tiếu nói.

- Đây, sao lại thế này? Mặc dù lão tử cũng giỏi tán gái, nhưng mà thật giống như…

Lăng Tiếu nghĩ tới đây, bỗng nhiên đầu óc một trận trướng đau, một mảnh trí nhớ mơ hồ hướng não hải hắn trùng kích mà đến.

Người phụ nữ nhìn bộ dạng thần tình hoảng hốt của Lăng Tiếu, vội vàng năm tay hắn nói:

- Tiếu nhi, Tiếu nhi làm sao vậy? Còn có cái gì không thoải mái sao? Ngươi cũng đừng hù dọa nương a.

- Không, không, nương, ta, ta không sao cả.

Lăng Tiếu vội vàng chát chát miệng đáp.

Mẹ nó, lão tử cư nhiên xuyên việt rồi!

Lăng Tiếu mới ý thức tới hắn đã không phải là ở địa cầu, mà là xuyên qua một cái thế giới gọi là Huyền Linh đại lục. Hắn cùng với Quỷ môn tứ đại siêu cấp cao thủ đại chiến, cuối cùng tự bạo đan điền, coi như là hoàn toàn xong rồi, không nghĩ tới vận khí của hắn cũng không tệ lắm, lại xuyên qua sống lại, mà người phụ nữ ở trước mắt này chính là mẫu thân Mộng Tích Vân của cái thân thể này.

Mộng Tích Vân đau lòng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Không có chuyện gì là tốt rồi, sau này ngươi cũng đừng đi luyện võ nữa, đỡ phải luôn bị bọn họ khi dễ, ta nhìn phụ thân ngươi cũng là bộ dáng này, ta, ta khổ sở trong lòng a!

- Ừ, ta nghe nương, nương, ngươi có thể hay không đi ra ngoài trước một chút, ta cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi nhiều một chút.

Lăng Tiếu nặn ra một cái nụ cười nói.

- Tốt, nương không làm phiền ngươi nữa, ngươi lại ngủ thêm một lát đi, nương đi sắc thuốc cho ngươi.

Mộng Tích Vân lau nước mắt một chút, gật đầu, kéo cái chăn lên cho Lăng Tiếu rồi lúc này mới đi ra khỏi gian phòng, lúc đi ra ngoài vẫn không quên đem cửa đóng lại thật tốt.

Lăng Tiếu là cố ý để cho Mộng Tích Vân đi ra ngoài, hắn muốn sửa sai lại trí nhớ hỗn loạn trong đầu.

Sau một canh giờ, Lăng Tiếu mở mắt ra, nặng hề thở ra một hơi:

- Tình huống so sánh với trong tưởng tượng thì khá hơn, ít nhất thì lão tử còn sống.

Lăng Tiếu sửa sang lai trí nhớ nguyên lai của cái thân thể này, biết mình xuyên việt trọng sinh trên người một 'Lăng Tiếu' cùng ở Lăng gia Vẫn Thạch thành. Về phần tự mình tại sao lại kiếm được cái thân thể này, có thể ứng với câu 'Trong minh minh sớm đã chú định rồi'.

Nguyên lai 'Lăng Tiếu' vốn là thiên tài tu luyện kiệt xuất nhất của đời thứ mười tám Lăng gia, ở thời điểm mười lăm tuổi đột phá Huyền Giả giai trở thành đê giai Huyền Sĩ, thành tựu thanh danh đệ nhất thiên tài của Vẫn Thạch thành.

Không ngờ, cây tú vẫn bị gió rừng thổi bật rễ!

Ở khi 'Lăng Tiếu' trở thành Huyền Sĩ không bao lâu lại bị người đánh trộm, phế bỏ một thân kinh mạch, từ nguyên lai là Huyền Sĩ phong quang biến thành bình dân bình thường ngay cả võ đồ cũng không được tính. Từ đó, danh tiếng đệ nhất thiên tài biến thành phế vật ngay cả bình dân cũng không bằng.

Thân ở một cái thế giới lấy võ vi tôn, lấy võ là vương, thân ở Lăng gia là đệ nhất gia tộc của Vẫn Thạch thành, không thể luyện võ, liền chú định cuố cùng cũng chỉ là ảm đạm bình thường sống hết một đời.

Nhưng mà, 'Lăng Tiếu' lại có tính cách kiên cường bất khuất, lại bắt đầu tu luyện lại từ đầu, đáng tiếc hai năm qua vẫn là không công mà lui. Trong hai năm qua hắn nhận lấy châm chọc, cười nhạo của Lăng gia cùng người đời, chỉ có thể nhẫn nhịn mà sống, không thể làm gì.

Nhưng mà ở hai ngày trước tôn tử Lăng Duệ của Lăng gia ngũ trưởng lão lên tiếng khiêu khích 'Lăng Tiếu', cuối cùng lại càng làm nhục cha mẹ, 'Lăng Tiếu' mặc dù hổ lạc đồng bằng có thể tùy ý bị người khác châm biếm mình, tuy nhiên lại không thể dung nhẫn cho người khác nhục mạ cha mẹ hắn. Cho nên nén giận hướng về phía Lăng Duệ xuất thủ, đáng tiếc hắn một thân tu vi

bị phế, như thế nào là đối thủ của đê giai Huyền Giả như Lăng Duệ, đương tràng bị đánh đến bán sống bán chết.

Lúc này mới có một màn Lăng Tiếu nằm ở trên giường!

…

- Thế giới của cường giả sao? Càng hợp ý ta!

Hai mắt Lăng Tiếu phát ra tinh quang tự tin nói. Hắn bò xuống giường sờ sờ bộ dạng thân thể suy nhược của chính mình, sờ sờ một kích chí mạng nơi cái ót, còn có một khối sưng lên chưa tiêu tan.

- Mối thù của ngươi liền để ta giúp ngươi báo đi.

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu đánh giá hoàn cảnh trong phòng.

Gian phòng coi như là rộng rãi, chỉ là thiết kế đơn giản đi một tý, trừ một cái giường lớn một thước rưỡi ra, còn có mấy cái ghế cùng một bàn trà, dễ thấy nhất là cái cọc gỗ ở góc tường, không khó tưởng tượng 'Lăng Tiếu' nguyên lai là dụng công tu luyện cỡ nào, chỉ tiếc là tốn công vô ích.

'Kẽo kẹt' cửa phòng bị mở ra, lần này đi tới là một trung niên nhân dáng vẻ hào sảng, ước chừng tầm bao mươi bảy tuổi, góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, hai mắt hỗn độn vô thận, một bộ hôi sắc bào tử mặc ở trên người, trong tay cầm một chai rượu, hình tượng này nếu là đổi lại kiếp trước có lẽ thuộc về loại sát thủ thiếu phụ điển hình, nhưng mà ở một đời này, lại chỉ là một trung niên nhân chán chường không chịu nổi.

Trung niên nhân trước mắt này chính là phụ thân Lăng Chiến của Lăng Tiếu, đồng dạng là một cái phế tài bị hủy đi kinh mạch. Hai cha con là 'Phế tài phụ tử' tiếng tăm lừng lẫy ở Vẫn Thạch thành.

Mười mấy năm trước, Lăng Chiến cũng là nhân vật thiên tài hiếm có của Vẫn Thạch thành, mặc dù không có biến thái hư Lăng Tiếu, nhưng mà ở 18 tuổi đã đột phá Huyền Giả cấp, thành tựu Huyền Sĩ giai, mà ở lúc hai lăm tuổi đã là Huyền Sĩ đỉnh phong, kém một chút có thể trở thành hàng ngũ Linh Sư cấp được liệt vào hàng tối cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của Vẫn Thạch thành. Đáng tiếc, dự tính phấn chấn của hắn lại cũng là rơi xuống một cái kết quả đánh lến tới tàn phế. Tình huống cùng Lăng Tiếu hiện tại giống như nhau, thật sự khiến cho người ta ý vị sâu xa.

Lăng Chiến nhìn Lăng Tiếu một cái, uống một ngụm rượu, sâu xa nói:

- Cảm giác như thế nào?

Lăng Tiếu nhìn lão ba tiện nghi ở trước mắt nói:

- Còn chưa chết!

- Vậy thì tốt!

Lăng Chiến ngồi ở méo giường một chút, bỗng nhiên nói với hắn:

- Có muốn uống một ngụm hay không?

Lăng Tiếu cũng không khách khí, đoạt lấy chai rượu của Lăng Chiến, ngửa đầu uống một ngụm, cái loại mùi vị nóng rát này tràn ngập thân thể tứ chi bách hài của hắn, khiến cho hắn không nhịn được thở nhẹ một tiếng thoải mái, tiếp theo lại uống vào vài hớp.

Hắn ở kiếp trước cũng uống không ít rượu mạnh, tỷ như Thiêu Đao Tử, Nữ Nhi Hồng, Trần Niên Lão Diếu…

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2 - Trùng Mạch. (1)

Lăng Chiến dùng ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử một cái, nhưng ngay sau đó ánh mắt lại nhìn đến trên cái cọc gỗ kia, hắn nhàn nhạt nói:

- Quân tử khong ngừng vươn lên, lời này không sai, nhưng mà ở trên người phụ tử chúng ta lại thể hiện không ra.

- Cha!

Lăng Tiếu không lưu loát kêu to một tiếng, một cỗ cảm xúc cộng minh dâng lên. Chèn ép, châm chọc, cười nhạo hai năm qua nhất nhất hiện lên trong đầu, tựa hồ hắn cũng nhìn thấy tao ngộ của phụ thân lúc còn trẻ cùng giống như mình.

- Phú quý do trời, Tiếu nhi, đừng lại cưỡng cầu tự mình nữa, cố gắng của ngươi cha đều nhìn vào trong mắt, cha sẽ không trách ngươi.

Lăng Chiến tràn đầy bất đắc dĩ dùng ngữ khí mất mát nói. Năm đó hắn là bậc nào hăng hái, cơ hồ ở bên trong được didhj hạ là tộc trưởng đời sau, đáng tiếc phong vân đột biến, trong một đêm hắn lại khiến cho hắn biến thành phế nhân tồi tệ. Vốn là thấy trên người nhi tử mạnh mẽ, thấy được bóng dáng còn mạnh hơn mình năm đó cũng cảm thấy rất là an ủi, lại không biết làm sao lịch sử tái diễn lần nữa, khiến cho nhi tử của hắn cũng gặp đả kích đồng dạng, trong lòng hắn là đắng cùng đau mà không nói nên lời!

Lăng Tiếu không có trả lời, chỉ là hốc mắt dần dần phủ kín một tầng hơi nước. Hắn có thể cảm nhận được quan ái chân tâm thật ý của Mộng Tích Vân đối với hắn, cũng có thể cảm nhận được quan tâm vô thanh vô tích kia của Lăng Chiến.

- Phụ tử các ngươi đang nói chuyện gì thế, Tiếu nhi, mẹ sắc thuốc cho ngươi rồi đây, nhanh uống đi.

Mộng Tích Vân đem một chén dược thủy đen thui đi đến nói. Tiếp theo nàng nhìn đến dị trạng của Lăng Tiếu, khẩn trương hỏi:

- Tiếu nhi ngươi tại sao lại không, có phải hay không cha ngươi lại mắng ngươi lười biếng rồi?

Dứt lời Mộng Tích Vân nghi vấn nhìn chằm chằm vào Lăng Chiến.

- Không có… Nương, ta chỉ là, chỉ là hạt cát bay vào trong mắt, mau đưa thuốc đây, ta muốn uống thuốc.

Lăng Tiếu vội vàng che giấu nói. Hắn kiếp trước từ khi hiểu chuyện đến nay cũng chưa từng khóc qua, ngược lại là nghe người nha nói hắn từ nhỏ liền thích cười, cho nên đặt tên là 'Tiếu', hôm nay thiếu chút nữa khóc rồi, để cho người ta biets đây không phải là mất thể diện ném về nha sao, cho nên đânhs chết hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Sau khi uống thuốc, Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân thối lui ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu cảm thấy đầu vẫn trướng đau cho nên lại ngủ tiếp.

Trong nháy mắt, ba ngày đi qua, Lăng Tiếu hầu như không ra khỏi phòng nửa bước, chỉ là đang sửa sang lại mảnh nhỏ trí nhớ, để cho tự mình mau chóng thích ứng với thân phận mới.

Đồng thời hắn cũng tự kiểm tra thân thể một chút, phát hiện thập nhị chính kinh trên người mình đều bị chấn đoạn rồi, khó trách hai năm qua một mực khổ tu lại là không thủ hoạch được gì.

Bất quá, lúc này Lăng Tiếu cũng không tức giận, hắn kiếp trước nhưng là cao thủ siêu cấp tập võ, bản lĩnh mạnh nhất chính là Bài Vân Chưởng của Thần Bộ Kinh Vân, Phong Thần Thối của Phong Thần Nhiếp Phong, Thiên Sương Quyền của Tần Sương, vốn là hắn muốn đem Tam Phân Quy Nguyên Khí của Hùng Bá đều học, đáng tiếc còn chưa có thời gian nghiên cứu liền cùng tứ đại siêu cấp cao thủ của Quỷ môn đồng quy vu tận rồi. Nếu như lúc ấy để cho hắn thêm một năm nữa, tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, cũng học xong Tam Phân Thần Chỉ đệ nhất thức 'Đoạn Ngọc Phân Kim', như vậy cho dù đối mặt với tứ đại siêu cấp cao thủ của Quỷ môn cũng không cần phải dùng đến phương pháp tự bạo đan điền, đồng quy vu tận rồi.

May là, Lăng Tiếu mang theo tất cả trí nhớ của kiếp trước, trong lòng đã sớm đem Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền… những võ học tâm pháp này cũng đều nhớ lấy, hơn nữa rất nhiều chiêu thức còn có thể sử dụng, chỉ là hôm nay thân thể suy nhược không cách nào phát huy ra uy lực chân chính của những chiêu thức kia mà thôi.

Ở trong mấy mạng võ công này, Lăng Tiếu thích nhất chính là Phong Thần Thối, mỗi một chiêu đều là phong cách đẹp trai, dựa vào Phong Thần Thối, hắn có thể hấp dẫn được phương tâm của sư tỷ, sư muội của không ít môn phái, đây cũng là chuyện mà hắn một mực vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Muốn ở cái thế giới cường giả sinh tồn này đứng vững bước chân chính là phải có thực lực cường đại để dựa vào, nếu không sẽ thành đối tượng cho người khác khi dễ, châm chọc.

- Thập nhị chính kinh bị phế, chỉ có trọng tân tẩy tủy, trùng phá, điều chỉnh kinh mạch mới có thể lần nữa tu luyện, bất quá nơi này tu luyện không gọi là nội công, mà là huyền khí, chỉ là không biết hai cái này có gì khác biệt, để cho ta thử một chút Tam Phân Quy Nguyên Khí có hay không thật có thể có hiệu quả như Tẩy Tủy Kinh của Thiếu Lâm tự?

Trong lòng Lăng Tiếu cân nhắc, đồng thời tính toán tu luyện Tam Phân Quy

Nguyên Khí mà kiếp trước cũng chưa có học xong, xem một chút có thể hay không để cho cái thân thể tàn tạ này một lần nữa khôi phục sinh cơ tu luyện.

Tam Phân Quy Nguyên Khí chính là Tam Tuyệt lão nhân sáng chế, nạp Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, được xưng là quyền chưởng cước tam tuyệt làm một thể, lại lấy một phần nội lực của tam tuyệt chuyển hóa xưng là Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Năm đó Hùng Bá dựa vòa Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng cùng Phong Thần Thối liền chấn kinh thiên hạ, lại càng lợi dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Tam Phân Thần Chỉ đối phó Phong Vân, uy lực của nó lại càng vô cùng cường đại. Như lời của Nê Bồ Tát nói 'Thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân' …, chỉ sợ uy danh của Hùng Bá càng hơn nhất đại Kiếm Thần Vô Danh.

Muốn học được Tam Phân Quy Nguyên Khí nhất định phải trước tiên tu luyện pháp môn thôn tức của Thiên Sương khí, Bài Vân kình, Phong Thần công ba loại nội kình, sau đó lấy từng phần luyện hóa, như vậy ba loại nội kình hợp lại một chỗ, trở thành một loại nội kình bá đạo mới.

Tam Phân Quy Nguyên Khí tổng cộng chia làm chín tầng, mỗi đột phá một tầng nội lực liền tăng lên một tầng lâu, hơn nữa nếu so với nội lực của nội công khác càng thêm thâm hậu gấp mấy lần, nhớ năm đó Hùng Bá cũng chỉ là đột phá tầng thứ bảy liền xưng bá thiên hạ, uy lực có thể thấy được một chút.

Lăng Tiếu hồi tưởng lại ghi chép của cổ thư, từng có một câu nói là Tam Phân Quy Nguyên Khí có thể tẩy tủy kinh mạch, cùng Tẩy Tủy Kinh của Thiếu Lâm tự có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, chỉ là không biết thật sự có tồn tại uy năng như vậy hay không.

Lăng Tiếu quyết định chủ ý, đem trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, dần dần

lực chú ý tập trung lại, tâm thần bão thủ quy nhất, trong đầu đầu tiên là mặc niệm khẩu quyết của Thiên Sương khí, một lát sau lại chuyển thành Bài Vân kình, tiếp theo là Phong Thần công, ba loại nội kình sau nhiều lần mặc niệm, tiếp theo liền dựa vào phương pháp đả tọa của kiếp trước bắt đầu thổ nạp khí tức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 3 - Trùng Mạch. (2)

Ước chừng đả tọa hơn một canh giờ, Lăng Tiếu từ từ trở nên có chút nôn nóng, bởi vì hắn không thể cảm ứng được bất kỳ nội lực lưu động nào.

Theo lý luận mà nói, bất luận kẻ nào đều có nội lực tồn tại, chỉ là mọi người nhiều ít bất đồng, tu luyện cũng có chỗ bất đồng. Hôm nay khiến cho Lăng Tiếu lo âu chính là cho dù thập nhị chính mạch bị phế, biến thành người bình thường, cũng không thể cảm ứng được nửa điểm nội lực a!

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu muốn vứt bỏ, huyệt Dũng Tuyền ở chân bắt đầu có từng tia nhiệt lưu nhẹ nhàng khởi động.

Lăng Tiếu vui mừng, tiếp theo lại lần nữa thu liễm tâm thần, tinh thần lần nữa tập trung gia tăng vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Nhiệt lưu ở dưới huyệt Dũng Tuyền từ lúc mới bắt đầu chỉ hơi nóng lên, biến thành nhiệt lưu ấm áp vang lên, bắt đàu từ dưới tuôn lên trên, tựa như một dòng suối chậm rãi lưu động khiến cho cả người Lăng Tiếu một trận sảng khoái.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, nhiệt lưu mới kéo dài được một phút đồng hồ liền cũng đã không thể di động lên trên nữa rồi.

Bất kể Lăng Tiếu cố gắng như thế nào cũng không thể tiến thêm phía trước một bước.

Lăng Tiếu lại không hề miễn cưỡng, khẽ thở ra một hơi, lộ ra tiếu dung mừng rỡ lẩm bẩm:

- Xem ra thật sự là có phản ứng, chỉ là hiệu quả không biết sẽ như thế nào, hi vọng đừng làm cho ta thất vọng a!

Tiếp theo Lăng Tiếu nhảy xuống giường, mở ra hai chân, phát hiện lực đạo hai chân tựa hồ mạnh mẽ thêm một phần, lại nói:

- Chỉ cần tích lũy đủ nội lực, xông phá cái kinh mạch thứ nhất không phải là vấn đề gì, cứ tiếp tục tu luyện như thế, đả thông thập nhị chính kinh hẳn chỉ là vấn đề thời gian rồi, thật là trời không tuyệt ta a!

Thông qua lần đầu tiên đả tọa tu luyện, biết rõ Tam Phân Quy Nguyên Khí xác thực có thể đả thông thập nhị chính kinh bị phế, trong lòng mừng rỡ như điên, đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ nếu như mình sau khi thành công tẩy tủy, để cho lão ba tiện nghi của hắn cũng tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, hản là cũng có thể để cho hắn trọng tu huyền lực đi?

Cái này chỉ sợ muốn chờ mình sau khi chân chính thành công rồi lại kết luận!

Tiếp theo, lại qua hai ngày.

Hai ngày này Mộng Tích Vân ngoại trừ chiếu cố cuộc sống ăn uống hàng ngày của Lăng Tiếu ra, cũng sẽ lấy ra một hai canh giờ cùng hắn tâm sự. Lăng Tiếu càng phát ra cảm giác thích thú mẫu thân cẩn thận chăm sóc này từ tận đáy lòng. Lăng Chiến cũng mỗi ngày đến nhìn xem nhi tử một chút, chỉ bất quá nói không nhiều lắm, ngược lại là hai người uống rượu không ít, nhìn thấy phụ thân tiều tụy, chán chường, cam chịu, Lăng Tiếu thiếu chút nữa không nhịn được đem Tam Phân Quy Nguyên Khí truyền cho hắn, chỉ là Lăng Tiếu vẫn khắc chế được vọng động.

Ban đêm cùng ngày, Lăng Tiếu đả tọa như thường lệ, kinh qua tích lũy của hai ngày, Lăng Tiếu đã có năm chắc đả thông cái kinh mạch thứ nhất rồi.

Ba loại nội kình càng không ngừng chuyển hóa cách hợp, từng đạo nhiệt lưu càng không ngừng từ huyệt Dũng Tuyền dâng lên, nhiệt lượng kia phát ra khiến cho phía sau người lh bốc lên từng sợi khói trắng, để cho hắn thoạt nhìn có vài phần phiêu miểu chi ý.

Trải qua nửa giờ dự trữ, từng đạo nhiệt lưu hội tụ lại với nhau, biến thành một cái nhiệt lưu thô tráng hùng dũng, dồn dập, gầm thét một tiếng, hướng lên quan khẩu bế tắc đã lâu ở phía trên phóng đi.

- A!

Lăng Tiếu kêu thảm một tiếng, mồ hôi to như hạt đầu từ khuôn mặt kiên nghị nhỏ xuống, loại thống khổ trùy tâm này để cho hắn đau đến không muốn sống.

Lần đầu tiên, trùng quan thất bại, chỉ có thống khổ trùy tâm kia đã khiến cho hắn khó có thể tiêu thụ.

- Mẹ kiếp, lão tử cũng không tin ngay cả cái kinh mạch thứ nhất cũng đả không thông.

Lăng Tiếu mắng một câu, tín niệm kiên định, song chưởng lật lại, thôn tức tăng nhanh, nhiệt lưu lần nữa ngưng kết, sóng nhiệt gầm thét mãnh liệt lần nữa xông lên.

- Oanh!

-A!

Lần thứ hai thất bại!

- Oanh!

- A!

Lần thứ ba thất bại!

Coo đến thời điểm lần thứ tám, môi của Lăng Tiếu đã cắn ra máu, sắc mặt cực kỳ trắng bệch, bất quá trên bộ mặt thanh tú lộ ra thần sắc bất khuất.

Lần trùng kích thứ tám.

- Ầm!

- Răng rắc.

Sóng nhiệt như sông kia rốt cục thoát khỏi trói buộc, tách ra vô só nhiệt lưu thật nhỏ bắt đầu hướng quanh thân lan tràn, ước chừng sau khi kéo dài hai phút nhiệt lưu mới dừng lại, hẳn là gặp phải trở ngại của cái kinh mạch thứ hai.

Giờ phút này, thân thể trần trụi của Lăng Tiếu đã hiện đầy mồ hôi, phảng phất như vừa mới trải qua một phen xông hơi, toàn thân còn mơ hồ hiện ra hồng quang.

Lăng Tiếu nhảy xuống giường, híp mắt, cảm thụ sảng khoái vô cùng. Hắn mở mắt, nhìn song quyền nắm chặt, trong cặp song đào hoa mâu kia nổi lên tinh quang tinh thần rạng rỡ, cả người thoạt nhìn so sánh với trước đây sung mãn tinh thần phấn chấn bồng bột.

- Ha ha, cuối cùng cũng thành công!

Lăng Tiếu lau mồ hôi một cái cười ha ha, trên mặt đều là sắc thái vui sướng, tựa như cảm giác ở kiếp trước hắn lần đầu tiên tu luyện ra nội lực, loại cảm giác này thật là không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

- Cứ theo đà này không tới ba tháng mới có thể đem thập nhị chính kinh toàn bộ tu phục rồi.

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Đang lúc này truyền đến tiếng gõ cửa 'Đông đông…'

- Tiếu nhi, ngươi làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?

Ngoài cửa truyền tới lời nói quan tâm của mẫu thân Mộng Tích Vân.

Lăng Tiếu một trận uất ức, không chú ý mặc một bộ y phục vào, đi tới mở cửa phòng ra, hướng về phía Mộng Tích Vân đang thần sắc lo lắng nói:

- Nương, ta không sao.

Mộng Tích Vân trên dưới đánh giá nhi tử một chút, tựa hồ nhìn không ra cái gì khác thường, cũng cảm thấy nhi tử gầy đến đáng thương, sờ lồng ngực nhi tử một cái nói:

- Tiếu nhi, xem ngươi gầy thành như vậy, ngày mai nương lĩnh cung phụng rồi, đến lúc đó mua cho ngươi một chút thứ tốt bồi bổ thân thể.

Lăng Tiếu bị đầu ngón tay của Mộng Tích Vân đụng vào, thân thể nhẹ run lên một cái, co rút trở lại, lộ ra một nụ cười xấu hổ nói:

- Nương, nam nữ thụ thụ bất thân…

- Phốc!

Mộng Tích Vân khe che đôi môi mềm mại một chút, cười nói:

- Ngươi đứa nhỏ này, ngươi là nương sinh ra, nương cũng không phải là không có sờ qua, tốt lắm, xem ngươi xuất ra một thân mồ hôi thối như vyaja, nhanh đi tắm rửa đi, đi ngủ sớm một chút đi.

- Vâng nương, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm mọt chút.

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Mộng Tích Vân mang theo ánh mắt khác thường nhìn qua nhi tử, đầy bùng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ nhi tử đã thông suốt? Từ hai nắm trước sau chuyện kia cũng không thấy cười qua mà, hơn nữa tựa hồ cũng hiểu chuyện không ít, quên đi, chỉ cần nhi tử bình bình an an, ta cũng không còn cầu mong gì nữa rồi.

Tiếp đó xoay người rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 4 - Trùng Mạch. (3)

Lăng Tiếu nhìn mẫu thân rời đi, trong lòng thầm nghĩ:

- Nương… Chờ xem, những ngày an nhàn của ngươi không xa nữa rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, phương đông hừng sáng!

Ở trong đình viện chừng trăm mét vuông có trồng mấy cái cây, còn có một chút hoa cỏ, phụ cận lại có một cái bàn đá cùng mấy cái ghế đá, hoàn cảnh đơn giản, không khí tràn đầy mới mẻ khiến cho tinh thần người ta chấn động.

Lăng Tiếu mặc y phục đơn giản đang ở trong đình viện bắt đầu ngày luyện võ thứ nhất của hắn.

Kiếp trước hắn đã đem tất cả chiêu thức của Bài Vân chưởng, Phong Thần thối cùng với Thiên Sương quyền luyện đến thuộc lòng rồi, hôm nay chỉ là muốn trọng sử xuất ra, theo lý luận mà nói hẳn là không khó khăn gì. Đáng tiếc thân thể hiện tại quá yếu, cho nên Lăng Tiếu cũng không vội vã cầu thành, mà là lựa chọn đem bộ pháp thành danh Vân Tung Mị Ảnh của Bộ Kinh Vân luyện tập.

Vân Tung Mị Ảnh, tàn ảnh như quỷ mị, như hư vân xuyên toa, ở trong đám người thông hành không có trở ngại lại khó có thể bắt lấy.

Lăng Tiếu hiện tại mặc dù đả thông một dudongf kinh mạch, có nội lực ít ỏi, đủ để chống đỡ hắn sử xuất bộ thân pháp chạy trốn này đi ra rồi.

Hắn bây giờ cùng người bình thường không sai biệt lắm, đương nhiên phải trước tiên đem công phu chạy trối chết học cho tốt, vạn nhất lại bị người khi dễ, đánh không lại còn có thể trốn a!

Lăng Tiếu căn cứ lĩnh ngộ ở kiếp trước, nhắm mắt lại, hai chân án trứ phương vị có chút hyền ảo bước đi. Thời điểm mới đầu chỉ cảm thấy cũng không có gì vượt trội, tiếp tục quan sát lại phát hiện bộ pháp này có chỗ kỳ dị, tiếp tục tỉ mỉ quan sát lại làm cho người ta ngạc nhiên không dứt. Chỉ thấy Lăng Tiếu tùy ý bước ra một bước rất lớn, tựa hồ một bước có thể bước ra được gần hai thước, tốc độ cực nhanh, cả người lộ ra vẻ linh động phiêu dật.

Lăng Tiếu ở trong đình viện ước chừng sau khi chạy mười vòng, thân thể dần dần cảm thấy mệt mỏi không thôi, dừng bước lại, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy.

- Xem ra phải đả thông thập nhị chính kinh nhanh một chút mới được, điểm nội lực này thật sự là không đáng kể rồi.

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Sau khi nghỉ ngơi thêm vài phút, Lăng Tiếu lại không tiếp tục luyện bộ pháp, mà là luyện thức thứ nhất của Bài Vân chưởng 'Lưu Thủy Hành Vân'.

Lưu Thủy Hành Vân chưởng thức tròn trịa, liên miên không dứt, như dòng nước lại như mây bay, lưu loát không trở ngại, uy lực kinh người, nếu như nội lực thâm hậu, trong một giây có thể đánh ra chín chín tám mươi mốt chưởng, chưởng ảnh vô số, khiến cho người ta khó có thể đoán bắt được, đánh đến đối thủ không có lực phản kích.

Lăng Tiếu từng trong một giây có thể đánh ra bảy mươi hai chưởng, một chiêu liền đem một tên tiên thiên cao thủ thành danh đã lâu đánh thành bùn

nhão.

Lăng Tiếu mới luyện được vài phút, Mộng Tích Vân liền từ trong phòng đi ra.

- Tiếu nhi, thương thế của ngươi vừa mới tốt lên, không nghỉ ngơi nhiều một chút, làm sao có thể khắp nơi loạn động được.

Mộng Tích Vân oán giận nói. Nàng biết từ sau khi hai nắm trước bị phế, cho tới bây giờ tu luyện không gián đoạn, tuy nhiên lại luôn là không công mà lui, song nhi tử lại không muốn đối mặt với thực tế, nàng làm mẹ nhìn ở trong mắt vừa đau lòng vừa là bất đắc dĩ.

- Nương, ta sớm không sao rồi, đứng lên rèn luyện nhiều một chút đối với thân thể cũng có chỗ tốt.

Lăng Tiếu dừng động tác đáp.

Mộng Tích Vân đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, móc ra khăn tay tùy thân lau lau mặt cho hắn.

Lăng Tiếu nhìn gương mặt đoan trang, tú lệ này, khóe mắt kia khó giấu được có nếp nhăn ẩn hiện, cũng sinh ra vài sợi tóc trắng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ vị đạo chua xót.

- Nương, khiến ngươi lo lắng rồi.

Trong đầu Lăng Tiếu hiện lên lão mụ tiện nghi này quan tâm đối với 'hắn' trước kia rất cẩn thận, không nhịn được bật thốt lên.

- Đứa nhỏ ngốc… Ta là nương của ngươi.

Mộng Tích Vân rất vui mừng đáp, trong lòng nàng cảm khái, nhi tử lần này bị thương chưa hẳn là chuyện xấu, hắn hiện tại đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi.

- Uy, mau tới đây cầm phụng dưỡng tháng này.

Một đạo thanh âm chán ghét từ ngoài cửa truyền đến.

Đứng gọi ở cửa chính là hai gã người hầu mặc quần áo sai vặt, tuổi đều ở chừng hai mươi, một tên thì mụn đầy mặt, một tên thì lỗ mũi bị ngoặt khó coi, hai người hai mắt luôn lưu chuyển, khiến cho người ta cảm thấy giống như tặc, vừa nhìn sẽ khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Hai người này một người kêu là Ma Tử, một người tên là Cẩu Tị Tử, theo thứ tự là hai con chó bên cạnh Lăng Duệ, chó thì sẽ cắn người.

Mới vừa nói ra chính là tên Ma Tử, trong tay hắn cầm một cái túi nhỏ đang không ngừng xoay tròn, vẻ mặt khinh thường nhìn hai mẹ con Lăng Tiếu.

Tài vụ của Lăng gia do Ngũ trưởng lão trông coi, mà Lăng Chiến thân là đích hệ của Lăng gia vốn hẳn nên do quản gia đưa lên nguyệt phụng (cung phụng từng tháng), hôm nay tới lại là hai con chó bên cạnh tôn tử của Ngũ trưởng lão, có thể thấy được một nhà Lăng Chiến không được người của Lăng gia chào đón.

- Ta đây liền tới lấy.

Mộng Tích Vân vội vàng hướng hai người đi đến.

Mộng Tích Vân còn chưa tới gần, Ma Tử lại là tùy ý đem túi tiền ném qua.

Tên Ma Tử này hóa ra là muốn khiến cho Mộng Tích Vân khó coi, bởi vì lực

ném túi tiền kia không đủ, chỉ vứt xuống trước mặt Mộng Tích Vân một thước, mắt thấy túi tiền sẽ phải rơi trên mặt đất.

Trên mặt Mộng Tích Vân hiện lên vẻ không thoải mái không thể phát hiện, cước bộ tăng nhanh mấy phần, cư nhiên còn có thể miễn cưỡng đem túi tiền chụp vào trong tay.

Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử đều có chút kinh ngạc, không nghĩ tới phụ nhân này còn có thể bắt được túi tiền.

Mộng Tích Vân cười nói:

- Cảm ơn nhị vị đi một chuyến rồi.

Tiếp theo nàng ước lượng túi tiền một chút, vội vàng mở ra nhìn lại, tiếp theo hướng hai người nói:

- Nhị vị, nguyệt phụng của một nhà chúng ta không phải là mỗi tháng ba mươi cái kim tệ sao? Làm sao chỉ có mười cái nữa?

- Phu nhân, đừng nói là chúng ta tham lam kim tệ của ngươi? Đây cũng là tài vụ chấp sự tự mình phát xuống, nếu không ngừng tự mình đi hỏi hắn một chút:

- Cẩu Tị Tử ngẩng đầu lên, dùng lỗ mũi âm dương quái khí của hắn nói. Thái độ này của hắn thật sự không giống một cái nô tài, ngược lại giống như là bề trên cao cao tại thượng.

Tài vụ chấp sự trong miệng của Cẩu Tị Tử là nhi tử của Ngũ trưởng lão, cũng chính là phụ thân Lăng Trùng của Lăng Duệ. Ở Lăng gia ai cũng biết Lăng Trùng cùng Lăng Chiến từ nhỏ đến lớn đều đối đầu nhau, Cẩu Tị Tử để cho Mộng Tích Vân đi tìm Lăng Trùng, đây rõ ràng là cầm Lăng Trùng tới

uy áp Mộng Tích Vân mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 5 - Dạy Dỗ Nô Tài

- Ngươi, quên đi, các ngươi đi đi thôi.

Mộng Tích Vân tức giận nói. Cầm lấy mười cái kim tệ trong tay, trong lòng rất là không có tư vị, nàng còn muốn tháng này mua ít bổ phẩm cấp cho nhi tử bồi bổ thân thể, hôm nay thiếu hai mươi cái kim tệ, thời gian này thật là không quá tốt, bởi vì nàng còn muốn để dành một ít cho trượng phu Lăng Chiến mua rượu uống.

Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử khẽ đắc ý, đang muốn xoay người rời đi.

- Chậm đã.

Lúc này Lăng Tiếu đi tới quát lên.

- Không biết ngươi có cái gì phân phó?

Ma Tử quay đầu lại khinh miệt nhìn Lăng Tiếu một cái nói. Hắn lại không gọi Lăng Tiếu là thiếu gia, mà gọi là 'ngươi', có thể thấy được những nô tài này cũng muốn theo chủ tử chế nhạo một nhà Lăng Chiến.

- Đem 20 kim tệ lấy ra, nếu không đừng nghĩ lúc này có thể rời đi.

Lăng Tiếu lạnh lùng nói. Mẹ kiếp, dù gì cũng là đường đường một gã thiếu gia, lại muốn xem sắc mặt của hai tên nô tài, xem ra ở địa lục này không có thực lực cường đại, lại là so sánh với nô tài ti tiện còn muốn ti tiện hơn một cấp.

- Mới vừa rồi Cẩu Tị Tử không phải đã nói sao? Muốn 20 kim tệ kia cứ việc hướng đén tài vụ chấp sự mà nói, hoặc là… Đến chỗ Lăng Duệ thiếu gia cũng được, liền không biết ngươi có dám đi hay không thôi.

Ma Tử vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

Mấy ngày hôm trước, Lăng Tiếu bị đánh đến gần chết, hoàn toàn là bởi vì Lăng Duệ lên tiếng làm nhục cha mẹ, sau đó mới cùng Lăng Duệ liều mạng, lúc ấy Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử cũng có mặt ở hiện trường quan sát, hai người bọn họ cũng ỷ là nô tài bên cạnh Lăng Duệ mà lộ ra vẻ cực kỳ hung hăng ngang ngược, đối với Lăng Tiếu lại càng không thèm ngó tới.

- Xem ra hai tên cẩu nô tài các ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi.

Lăng Tiếu sắc mặt âm trầm nói.

Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử vẻ mặt không sợ hãi, bọn chúng mặc dù là người hầu nhưng mà hai người lại cũng là tứ cấp Võ Đồ, đối mặt với tên phế nhân Lăng Tiếu này có thể được cho là cao thủ, bọn họ như thế nào lại sợ Lăng Tiếu đây.

- Quên đi Tiếu nhi, để bọn họ đi đi.

Mộng Tích Vân kéo tay Lăng Tiếu một chút nói. Nàng chỉ sợ nhi tử vọng động, vạn nhất lại bị thương, nàng cũng không muốn thấy tình huống này.

- Nương, ngươi yên tâm, ngươi hãy nhìn Tiếu nhi giáo huấn hai tên nô tài này vì người mà hết giận.

Lăng Tiếu tránh tay của Mộng Tích Vân, chậm rãi đi về phía Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử.

- Ngươi muốn làm gì?

Ma Tử khẽ lùi một bước, Không quản bọn hắn làm cái khỉ gió gì có thể khinh bỉ một nhà Lăng Chiến, nhưng mà bọn hắn lại không có tư cách dĩ hạ phạm thượng, dám ra tay bất kính đối với Lăng Tiếu. Quy của của Lăng gia sâm nghiêm, nếu là phát hiện bất kỳ một gã người hầu nào dám bất kính đối với người của Lăng gia, nhẹ thì đuổi khỏi cửa, nặng thì giết chết bất luận tội.

- Trong ba tiếng, lấy ra 20 kim tệ rồi cút cho ta.

Lăng Tiếu lớn tiếng quát.

- Đã nói tất cả kim tệ đều không ở chỗ chúng ta, ngươi có bản lĩnh thì đi tìm đại tổng quản mà đòi.

Cẩu Tị Tử ở một bên chen miệng nói.

- Ba!

- Chúng ta đi, đừng để ý đến hắn.

Ma Tử kéo Cẩu Tị Tử một cái nói.

- Hai!

Hai người không để ý tới Lăng Tiếu xoay người rời đi. Bọn họ mặc dù không dám dĩ hạ phạm thượng, nhưng mà bằng thân thủ của bọn hắn, Lăng Tiếu cũng không làm gì được bọn hắn.

- Quên đi, Tiếu nhi, chúng ta trở về thôi.

Mộng Tích Vân từ phía sau kêu to nói.

- Một, ba tiếng đã qua, các ngươi là muốn chết!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, đột nhiên di chuyển cước bộ, trong nháy mắt liền đuổi theo Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử hai người.

Hai người đều là Võ đồ cấp bốn, Lăng Tiếu từ sau đánh tới, hai người lập tức phát hiện, lập tức phân ra.

- Lưu Thủy Hành Vân.

Lăng Tiếu đánh ra thức thứ nhất của Bài Vân chưởng, hướng Ma Tử đánh tới.

Ma Tử kinh hãi, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại ra chiêu nhanh như vậy, vội vàng muốn tránh né.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu sử dụng Vân Tung Mị Ảnh tốc độ cực nhanh, như thế nào Ma Tử tùy ý có thể tránh được.

Lăng Tiếu một chưởng nặng nề vỗ vào sống mũi của Ma Tử.

- Răng rắc.

- A!

Sống mũi của Ma Tử bị Lăng Tiếu một chưởng đập vụn, đau đến kêu thảm thiết không dứt, chỗ lỗ mũi kia máu tươi phun vãi ra.

Lăng Tiếu thấy Ma Tử ngồi chồm hổm xuống, một cước lại đá vào hai tay đang che nơi sống mũi, Ma Tử lần nữa kêu thảm thiết, ngã trên mặt đất.

- Ngươi… Ngươi lại dám đánh người, chẳng lẽ ngươi không sợ Duệ thiếu

gia sao?

Cẩu Tị Tử không nghĩ tới Ma Tử cư nhiên bị xưng là phế tài đệ nhất Vẫn Thạch thành đánh, hơn nữa mới hai chiêu đã đánh bại, hắn vội vàng liền mang danh tiếng chủ tử nhà mình ra, cố gắng uy hiếp Lăng Tiếu.

- Hừ, ta sớm muộn sẽ tìm Lăng Duệ tính dổ, hiện tại ta trước tiên giáo huấn hai nô tài không có mắt các ngươi một chút.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, dưới chân có gió, đi tới trước mặt Cẩu Tị Tử vẫn đang sững sờ, vung lên một cước, trực tiếp đá vào dưới quần của hắn.

- Ngao!

Cẩu Tị Tử kêu thảm một tiếng, ôm lấy mệnh căn ở tại chỗ nhảy lên không ngừng.

Tên này cư nhiên đánh chiêu âm độc!

Lăng Tiếu hai ba cái liền khiến cho hai người mất đi lực chiến đấu, bắt đầu tiến hành trừng phạt với hai người này.

- Tiện nô tài, đem kim ta nhổ ra cho ta.

Lăng Tiếu nắm cổ áo Cẩu Tị Tử, liên tục đánh hai quyền vào mắt của hắn. Nhất thời Cẩu Tị Tử biến thành gấu mèo.

- Ta, ta…

Cẩu Tị Tử vừa muốn mở miệng nói chuyện.

Lăng Tiếu hai tay nắm lấy hai vai của hắn, đồng thời đầu gối dưới chân nặng

nề đánh lên phía trên, đánh tại chỗ khố quần vừa mới bị thụ thương của Cẩu Tị Tử.

Cẩu Tị Tử nói cũng không nói được, trực tiếp đau đến hôn me, đoán chừng trứng chim cũng bị đánh nát rồi.

Lăng Tiếu chuyển qua tức giận Ma Tử.

Ma TỬ sinh lòng sợ hãi, lập tức ai thanh nói:

- Tiếu thiếu gia, không, không nên đánh nữa, ta đây liền đưa cho ngài 20 kim tệ.

- Ta con mẹ ngươi!

Lăng Tiếu cười mắng một câu, một cước đãm trên mặt Ma Tử.

Ma Tử đáng thương sống mũi liên tục bjij thương, thật là gãy đến nỗi không thể gãy được nữa, khuôn mặt đầy máu, bộ dáng chật vật, làm sao còn có bộ dáng hung hăng ngang ngược như vừa rồi.

Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử đều hôn mê bất tỉnh, Lăng Tiếu tìm ở hạ thân, ở trên thân hai người lục lọi một hồi, từ trên người bọn họ móc ra hai túi tiền, cũng không nhìn kỹ bên trong có bao nhiêu kim tệ, trực tiếp hướng về phía cửa nhà đi về.

Nơi của, Mộng Tích Vân vẻ mặt trợn mắt há hôc mồm mà nhìn nhi tử đại phát thần uy. Nàng thật sự không thể tin được nhi tử của chính mình chỉ hai ba chiêu đã đem hai gã tứ cấp Võ Đồ đánh cho ngất xỉu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 6 - Bán Vũ Thân Thể. (1)

- Nương, trở về đi thôi, đừng để cho bộ dạng của hai cẩu nô tài này làm ô uế mắt của người.

Lăng Tiếu kéo Mộng Tích Vân đi trở về, đột nhiên sau đó xoay người đem đại môn khóa lại.

Lăng Tiếu đem một cái túi tiền ở trong người nhét vào trong tay Mộng Tích Vân, sau đó thu lấy một cái, trực tiếp trở về phòng.

Mộng Tích Vân hai tay nắm lấy túi tiền, vẫn sững sờ nhìn thân ảnh nhi tử yếu nhược biến mất ở trong phòng phía trước.

Lăng Tiếu trở lại trong phòng, tiện tay đem túi tiền ném ở một bên, hai tay không ngừng vẩy ra, trong miệng kêu lên:

- Ta dựa vào, mới đánh hai quyền tay liền đau rồi, thân thể này thật là quá yếu đuối rồi, hoàn hảo lão tử tiên hạ thủ vi cường, nếu không cũng không nhất định có thể phế được hai tên cẩu nô tài kia.

Mới vừa rồi Lăng Tiếu lựa chọn công kích là có mục đích. Hắn hiện tại chỉ đả thông một đường kinh mạch, chỉ khôi phục một tia khí lực của người bình thường, cho nên hắn rất lý trí lựa chọn tiên hạ thủ vi cường, hơn nữa chuyên công kích bộ vị yếu ớt nhất của đối thủ.

Bất kể là ai, lỗ mũi vĩnh viễn là chỗ dễ bị thương nhất, chỉ cần một quyền nhẹ nhàng, cho dù là võ giả cũng cảm thấy chịu không được, cho nên Ma Tử ở dưới hai kích của Lăng Tiếu liền đau đến không có cách nào hoàn thủ, mà

Cẩu Tị Tử kia thì thảm hại hơn, 'tiểu đệ đệ' càng là chỗ chí mạng của tất cả nam nhân, Lăng Tiếu xuống tay độc ác đem 'tiểu đệ đệ' của hắn phế ngay lập tức, mục đích đúng là muốn kinh sợ Ma Tử. Ma Tử mặc dù lỗ mũi bị thương, nếu như hắn dám liều mạng phản kháng, Lăng Tiếu không nhất đinh là đối thủ của hắn, may là Ma Tử không dám dĩ hạ phạm thượng, càng bị thủ đoạn của Lăng Tiếu hù ngã rồi, đây mới khiến cho lh nhất cử bắt lại hai người.

Trải qua vận động sáng sớm, lại thu thập hai nô tài, Lăng Tiếu một thân mồ hôi, vội vàng đánh một thùng nước đi tắm.

Sau khi tắm rửa, Lăng Tiếu lại ở trong phòng bắt đầu đả tọa, trnah thủ ở trong thời gian nhanh nhất giải khai đạo kinh mạch thứ hai. Hắn dự đoán được, hôm nay dạy dỗ hai cẩu nô tài kia, chủ tử của nó khẳng định sẽ không để yên, cho nên hắn phải tranh thủ thời gian, chỉ cần toàn bộ đả thông thập nhị chính kinh, ngưng kết nội lực, hắn cũng không sợ đối phương tìm đến cửa rồi.

Trở nên mạnh mẽ là nhiệm vụ thiết yếu hiện tại của hắn!

Một gã thiếu niên ở trần tuổi tầm đôi mươi xếp bằng trên giường, song chưởng mở ra đều đưa vào trước bụng, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt cực kỳ chuyên chú, mái tóc màu đen như mực như thác nước kia mơ hồ có thể thấy được từng sợi khói trắng, phảng phất như đang tiếp thụ xông hơi, lộ ra vẻ cực kỳ kỳ lạ.

Sau một canh giờ, thiếu niên kia chậm rãi mở mắt, song chưởng bỗng nhiên thu lại, nhảy xuống giường.

Lúc này ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa 'Đông đông'.

Đi vào là phụ thân Lăng Chiến của Lăng Tiếu, trong tay hắn như cũ là nắm

bầu rượu, tựa hồ bình tượu này đều chưa từng rời khỏi người hắn, vẻ mắt của hắn hơi hưng phấn mà nhìn nhi tử.

- Nghe nương của ngươi nói, ngươi đánh hai con chó bên cạnh Lăng Duệ?

Lăng Chiến tìm một cái ghế ngồi xuống liền hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Vâng, cha.

Lăng Chiến chân mày cau lại, mang theo chút hưng phấn hỏi:

- Ngươi có thể trọng tân tu luyện huyền lực rồi?

Lăng Tiếu lắc đầu:

- Tạm thời còn không được, bất quá… Không cần bao lâu nữa ta nhất định có thể trọng tu huyền lực.

Ở đại lực này đem nội lực gọi là huyền lực, vậy sau này liền xưng là huyền lực đi!

- Thật!

Lăng Chiến kích động đứng lên hỏi, chợt thần sắc lại ảm đạm xuống, cười khổ nói:

- Kinh mạch bị phế, trừ khi có nghịch thiên đan dược cấp năm trở lên có lẽ còn có một tia hi vọng trọng tu kinh mạch, nếu không… Ai, Tiếu nhi, chúng ta hai cha con đều đang tự lừa mình dối người mà…!

Dứt lời Lăng Chiến ngửa mặt lên trời uống một ngụm, ý đồ dùng tinh tửu tới mê hoặc chính mình.

Lăng Tiếu nhìn phụ thân của mình ở trước mắt, song quyền nắm chặt một cái, sau đó từ từ buông lỏng nói:

- Cha, không nên nản chí, bởi vì cái gọi là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (hi vọng trong hoàn cảnh khốn khó), nhất định có thể một lần nữa nắm giữ vận mệnh của chúng ta.

Lăng Chiến ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhi tử, khẽ thở dài một hơi, xoay người đi khỏi phòng ốc, chỉ để lại cho Lăng Tiếu một cái thân ảnh tịch lạc.

- Yên tâm đi lão ba, nhi tử ngươi đã xưa đâu bằng nay rồi.

…

Trong đại trạch viện của Ngũ trưởng lão.

Trước đình viện Tây sương phòng, một gã thanh niên mười tám tuổi mặc áo bào xanh đang huy tửu lấy kiếm kỹ

- Thanh Hồng Quán Nhật!

Ở trong miệng thanh niên kia hét lớn một tiếng, cả người giống như thương ưng nhảy lên, trường kiếm trong tay quay lại uyển chuyển, ngay sau đó hướng phía trước đâm tới, một đạo kiếm quang dài nửa thước bắn ra khí tức lẫm liệt.

Thanh niên kia ổn định hạ xuống mặt đất, thu hồi kiếm thế, trên mặt lộ ra nụ cười, phối với đôi mắt một mí kia vừa nhìn liền biết người này cũng không phải là hạng người lòng dạ rộng lớn gì.

Hắn chính là đích tôn Lăng Duệ của Ngũ trưởng lão, cũng chính là nhi tử thứ hai của tài vụ chấp sự Lăng Trùng.

Lăng Duệ vừa mới thu thế, một thị nữ dáng điệu không tệ lập tức bưng lên một chậu nước, đi tới trước mặt Lăng Duệ nói:

- Thiếu gia rửa mặt đi!

Lăng Duệ ngâm ngâm cười một tiếng, ở trên mặt thị nữ sờ soạng một cái nói:

- Tiểu Mai ngươi thật là hiểu chuyện.

- Thiếu gia ngươi thật là xấu!

Tiểu Mai thị nữ nhẹ tránh ra rồi âm thanh cười cười tránh cứ nói.

- Hắc hắc, thiếu gia vốn chính là người xấu, tối nay cửa phòng của ngươi cũng không cần đóng lại a, tối nay thiếu gia muốn đi làm chuyện xấu.

Lăng Duệ lấy ra khăn lông ở trong bòn, một bên rửa mặt, một bên cười nói.

Gương mặt phấn nộn của Tiểu Mai dâng lên màu hồng cho đến tận tai, khẽ lên tiếng:

- Vâng, thiếu gia.

Sau khi rửa mặt, Lăng Duệ tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đối với Tiểu Mai hỏi:

- Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử còn chưa trở lại sao?

- Còn chưa thấy trở lại!

Tiểu Mai đáp.

- Hai kẻ ngu ngốc này, làm môt ít chuyện cũng không lưu loát.

Lăng Duệ đem khăn lông ném vào trong bồn khẽ mắng.

Liền vào lúc này, ngoài cửa lảo đảo chạy vào hai người, đây nhưng không phải là Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử sao?

Chỉ thấy hai người bọn họ, một người che mũi, một người cong eo, che ở phía dưới, vừa thấy được Lăng Duệ, mấy bước tiến lên liền quỳ gối ở trước mặt Lăng Duệ khóc lóc kể lể nói:

- Thiếu gia thỉnh làm chủ cho nô tài a…

- Xảy ra chuyện gì?

Lăng Duệ không rõ ràng cho lắm hỏi.

Ma Tử lỗ mũi đau đớn, nói chuyện cũng khó khăn, cuối cùng do Cẩu Tị Tử đứt quãng đem chuyện mới vừa rồi nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 7 - Bán Vũ Thân Thể. (2)

Lăng Duệ hướng về phía Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử đá một cước mắng:

- Xuẩn tài, hai người các ngươi đều là tứ cấp Võ Đồ, thậm chí ngay cả một cái phế tài cũng đánh không lại, thật là đem mặt mũi của ta làm mất hết rồi.

Cẩu Tị Tử run run nói:

- Thiếu gia, hắn… Tốc độ của hắn rất nhanh, chúng ta còn chưa thấy rõ động tác của hắn liền bị hắn đánh rồi.

Ma Tử ở một bên cũng gật đầu phụ họa liên tục.

- Khốn kiếp, chẳng lẽ ngươi muốn nói ta hắn đã có thể tu luyện huyền lực sao? Tên ngu ngốc!

Lăng Duệ nhéo mặt mắng to.

Vốn là vài ngày trước hắn khiêu khích Lăng Tiếu, mục đích đúng là muốn cho cái trò cười Lăng gia này biến mất ở trên thế giới này, ai ngờ sau khi bị trúng ám thủ của hắn, tiểu tử này lại không chết, hơn nữa còn dám hung hăng kiêu ngạo với người của hắn, hắn sao lại không tức giận? Một cái phế tài lại dám không để hắn vào trong mắt, hắn nghi hoặc, tiểu tử kia không phải là phế tài sao? Làm sao lại đánh cho hai con chó này không có lực hoàn thủ? Chẳng lẽ tiểu tử kia thật có thể tu luyện huyền lực rồi?

Không thể nào, tiểu tử kia kinh mạch bị phế, ngay cả Thái thượng trưởng lão cũng kết luận hắn cả đời đều không thể tu luyện huyền lực, đây nhất định là

trùng hợp.

- Thiếu gia, chúng ta nói chính là thật lòng, tiểu tử kia chuyên sử chiêu âm độc, đánh lỗ mũi Ma Tử, còn… còn đá ở đũng quần của ta, cuối cùng đem kim ta của chúng ta đều đoạt đi.

Cẩu Tị Tử vẻ mặt đưa đám nói.

- Ít ở chỗ này mất mặt cho ta, Tiểu Mai cho bọn hắn mươi cái kim tệ đi trị liệu, cút nhanh lên cho ta.

Lăng Duệ không vui quát lên. Trong lòng hắn ẩn ẩn có chút hỗn loạn.

Tiểu Mai đáp một tiếng, sau đó mang theo hai người đi ra khỏi đình viện.

Lăng Duệ nắm trường kiếm, hét lớn một tiếng, đem trường kiếm toàn lực hướng về một gốc cây cao bằng hai người ở trong viện chém tới.

Kiếm tới, cây ngã.

- Hừ, cho dù ngươi có thể trọng tu huyền lực thì như thế nào, qua hai tháng nữa khảo nghiệm của gia tộc lại bắt đầu, trừ khi ngươi không thể khảo nghiệm, bằng không, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi biến mất ở trên thế giới này.

Lăng Duệ cắn răng lạnh lùng nói.

Đem lạnh như nước, trăng đẹp treo cao, bóng cây sa xuống.

Cách Lăng Tiếu đột phá cái kinh mạch thứ nhất đã hơn nữa tháng rồi.

Giờ phút này, Lăng Tiếu lần nữa chuẩn bị đột phá đạo kinh mạch thứ sáu.

Trước đây, hắn vốn tưởng rằng đả thông thập nhị chính kinh cần ba tháng, hôm nay mỗi lần đả thông một đạo kinh mạch chỉ cần hai tới ba ngày. Lăng Tiếu mừng rỡ như điên, hắn mới ý thức được Tam Phân Quy Nguyên Khí thần kỳ như thế, lại có thể so với tu luyện nội công bình thường thì nhanh hơn gấp mấy lần, Lăng Tiếu trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng suy đoán là bởi vì kết quả đồng thời tu luyện Thiên Sương khí, Bài Vân kình cùng với Phong Thần công. Trong lòng hắn đối với Tam Tuyệt lão nhân tự nghĩ ra loại tâm pháp độc nhất vô nhị này mà cảm thấy sùng kính.

Nguyên lai đả thông năm đạo kinh mạch, thân thể của Lăng Tiếu đã tràn đầy sinh cơ, nguyên lai thân thể gầy yếu bệnh hoạn bệnh hoạn dần dần trở nên cường tráng, da cũng dần lộ ra vẻ huyết khí, cả người lộ ra vẻ tinh thần rạng rỡ, thanh tú tuấn lãng.

- Giờ phút này không đột phá còn đợi khi nào.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, hai tay buông xuống một phen, nơi huyệt Dũng Tuyền, hai cỗ nhiệt lưu dâng lên, sau đó chia làm năm đạo khí lưu bôn đằng, cuối cùng hội tụ tụ lại ở chung một chỗ, tạo thành một đoàn năng lượng cỡ ngón cái giống như thực chất, hướng một cái phương hướng bế tắc phóng đi.

- Ầm!

Đoàn năng lượng hướng đến chỗ kinh mạch bế tắc.

- A!

Loại thóng khổ trùy tâm này khiến cho Lăng Tiếu không nhịn được phát ra kinh hô, khóe miệng đã cắn ra vết máu.

Lần đầu tiên trùng kích thất bại!

Đối với lần này, Lăng Tiếu đã quen thuộc rồi. Hắn biết kinh mạch không phải là một lần có thể xông phá, mà là cần đem huyền lực càng không ngừng áp súc ngưng kết, một lần lại một lần phát khởi trùng kích, liền như sĩ binh thời cổ công phá thành, dùng mộc trùy một lần lại một lần đụng vòa cửa sắt, cuối cùng cửa sắt không chịu lực được nhất định sẽ bị đánh vỡ.

Có vết xe đổ, Lăng Tiếu sẽ không tức giận, tiếp tục đem huyền lực áp súc ngưng kết, lại hướng đến kinh mạch bế tắc trùng kích.

- Oanh!

- Oanh!

Trải qua hơn mười lần trùng kích, rốt cuộc đả thông một đạo kinh mạch.

- Ha ha!

Lăng Tiếu từ trên giường nhảy xuống, trực tiếp nhảy vào trong thùng nước đã sớm chuẩn bị ở trong lòng, trên mặt đều lộ vẻ vui thích.

Hôm nay đã đả thông sáu đạo kinh mạch, có thể coi là bán vũ thân thể rồi.

Người bình thướng mới sinh có kinh mạch bế tắc, người như thế nhất định không cách nào tu luyện huyền lực, mà những người thiên sinh có thập nhị chính kinh đều được đả khai, những những người này nhất định ử trên đường tu võ sẽ có thành tựu.

Chỉ là loại thập nhị chính kinh này có phân lớn nhỏ, kinh mạch nhỏ có tốc độ tu luyện chậm, tốc độ lên cấp cần tốn thời gian tự nhiên rất lâu, cho nên thành tự nhất định của võ giả tiểu kinh mạch là có hạn; mà đại kinh mạch có thể tăng nhanh tu luyện huyền lực, càng có thể dự trữ càng nhiều huyền lực, ở thời điểm đả đấu mới hiện ra năng lượng càng lớn hơn, người có đại kinh

mạch bình thường được gọi là võ giả trời sinh, cũng chihs là nhân vật thiên tài, nhân vật như vậy bất kể là ở đâu cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hôm nay kinh mạch của Lăng Tiếu chính là thuộc về loại người có đại kinh mạch trời sinh. Nguyên lai kinh mạch mặc dù bị phế, tuy nhiên nó không ảnh hưởng đến lớn nhỏ của kinh mạch, hôm nay đã đả thông sáu đạo kinh mạch, khoảng cách đả thông thập nhị chính kinh còn cách một đoạn, cho nên xưng là bán vũ chi thể.

Nếu nói bán vũ chi thể chỉ có thể so sánh với người bình thường thì tốt hơn, nhưng mà không đả thông sáu đạo kinh mạch khác mà nói, võ lực của Lăng Tiếu cũng chỉ có thể dừng bước ở Võ Đồ, vĩnh viễn không có cách nào đột phá tới Huyền Giả.

Cho nên, nhiệm vụ của Lăng Tiếu vẫn là nặng gánh đường xa.

May mà sự thật kỳ của Tam Phân Quy Nguyên Khí thật khiến cho người ta vui mừng, muốn đả thông thập nhị chính kinh là ở trong tầm tay.

Trăng xuống, mặt trời lên, lại là một ngày mới bắt đầu.

Sau khi Lăng Tiếu ở đình viện luyện hai thức Vân Tung Mị Ảnh cùng Bài Vân chưởng một canh giờ, lại không tiếp tục tu luyện, mà là đặc biệt rửa mặt một phen, sau đó chuẩn bị đến chợ đi dạo một chút.

Đây là lần đầu tiên đến nay Lăng Tiếu xuyên việt mà đi ra khỏi nhà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 8 - Linh Thảo Đường. (1)

Chợ ở Vẫn Thạch thành là trung ương nhất, cùng Lăng gia bất quá cách một dặm đường, đi chưa tới một khắc đồng hồ đã đến.

Lăng Tiếu còn là lần đầu tiên thấy loại thị trường giao dịch kỳ dị này, nhất thời nhiều hứng thú tùy tiện đi dạo một chút. Nhìn phố lớn ngõ nhỏ tiếng rao hàng của thương nhân, nhìn trên đường phố chút kỳ dị vật sức rực rỡ muôn màu. Lăng Tiếu lần đầu tiên cản thấy cái thế giới này thật đúng là thú vị, thật giống như trở lại thời cổ đại.

Lăng Tiếu quét qua buồn bực trong lòng, hắn hôm nay liền muốn hảo hảo buông lỏng một chút, liên tục tu luyện nửa tháng, mặc dù không cảm thấy nhàm chán nhưng mà một vị khổ tu mà không buông lỏng, lại là phương pháp tu luyện không thích hợp nhất với hắn. Lăng Tiếu trước sau như một cho rằng kết hợp tu luyện với nghỉ ngơi mới là phương pháp thích hợp nhất với hắn.

Lăng Tiếu xem phía đông một chút, xem phía tây một chút, phảng phất tựa như hai lúa vào thành chưa từng thấy qua, thấy gì cũng là một bộ dáng kỳ quái không hiểu, khiến cho người ta cảm thấy hết sức buồn cười.

Lăng Tiếu đi tới trước một chỗ cổ lâu tương đối to lớn, nhìn trên tấm biển điêu khắc ba chữ to phong cách cổ phác thương kính hữu lực 'Linh Thảo đường'.

Lăng Tiếu tìm tòi một chút trí nhớ, biết đây là một chỗ chuyên thu mua tiêu thụ linh thảo duy nhất của Vẫn Thạch thành.

Ở Huyền Linh đại lục. linh thảo chia ra làm thập giai, cấp bậc càng đi lên,

giá trị linh thảo càng cao, bình thường nhất giai linh thảo giá trị ở 10 kim tệ trở lên, nhị giai linh thảo giá trị một ngàn kim tệ trở lên, tam giai linh thảo giá trị một vạn kim tệ trở lên, đến linh thảo tứ giai cơ hồ phải mười vạn kim tệ trở lên rồi, hơn nữa bình thường vẫn là có tiền mà không mua được, về phần linh thảo ngũ giai tới thập giai giá trị càng thêm không thể đo lường.

Linh thảo đường cũng chỉ có mua bán nhị giai linh thảo, bình thường đến linh thảo tam, tứ giai trở lên cũng sẽ để vào trong hội đấu giá, chỉ có như vậy mới có thể xuất ra giá trị càng cao hơn.

Ở Vẫn Thạch thành có không ít dong binh đoàn, mạo hiểm giả đều đến Hoang Tùng sơn mạch ở phụ cận tìm kiếm linh thảo, sau đó đem đến linh thảo đường đổi lấy kim tệ, nếu như người khác vận khí tốt, đạt được linh thảo tam giai, thậm chí tứ giai trở lên vậy thì phát tài. Chỉ bất quá Hoang Tungg sơn mạch nhưng lại là có không ít linh thú, phía bên ngoài thường xuyên gặp được một chút linh thú cấp thấp, đây có lẽ là không có nguy hiểm gì, nếu như hướng bên trong xâm nhập, gặp phải linh thú cao cấp, đây chính là muốn mất mạng. Cho nên người nào nếu như mang theo mơ ước tìm kiếm linh thảo cao cấp thì đó là không thực tế, bởi vì thường thường chưa tìm được linh thảo, trước tiên đã bị linh thú cường đại phân thây rồi.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn là hướng linh thảo đường đi vào.

Của trước, hai thị nữ dáng điệu không tệ khom cung nói:

- Hoan nghênh quang lâm.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua hai thị nữ, thầm khen:

- Hai bé con này so sánh với nghênh tân nữ ba sao còn tốt hơn nhiều.

Đi vào Linh thảo đường, trong đại sảnh rộng rãi sảng khoái tràn đầy mùi vị

linh thảo nồng nặc, chỉ là hơi hô hấp một chút đều cảm thấy tinh thần chấn động.

Lăng Tiếu từ quầy bên phải nhìn lên, chỉ thấy từng gốc linh thảo kỳ dị mà chưa từng thấy qua bị đưa vào trong quầy, nhìn mà hoa cả mắt, nhìn một vòng chuyên khu nhất giai linh thảo, lại chạy đến chuyên khu nhị giai.

Ánh mắt của Lăng Tiếu rơi vào một gốc cây linh thảo màu xám tro không chút ánh sáng nào, nhìn lên thuyết minh ở phía trước.

- Nhị giai đê cấp linh thảo, Hàn Tinh thảo, giá trị 1500 kim tệ, linh thảo thủy thuộc tính, có thể làm thuốc luyện đan, có thể trợ giúp võ giả thủy thuộc tính hấp thu, có thể tăng trưởng huyền lực, giúp chữa thương…

- Ta dựa vào, một gốc cây thảo dược thối nát lại đáng giá như vậy?

Lăng Tiếu ở trong lòng phi phúc nói.

Tiếp theo, hắn lại đưa ánh mắt phóng đến một gốc linh thảo khác, hắn thấy được một gốc cây linh thảo quen thuộc.

- Nhị giai đê cấp linh thảo, Ô Tham Vương, giá trị 1800 kim tệ, linh thảo không thuộc tính, có thể làm thuốc luyện đan, có thể tăng trưởng huyền lực, kéo dài thọ nguyên…

- Cái nhân sâm này tối thiểu có 500 năm đi, lại chỉ là nhị giai đê cấp linh thảo, vậy linh thảo nhị giai trung cấp chẳng phải là phải hơn ngàn năm?

Lăng Tiếu không khỏi chặc lưỡi hít hà thầm nghĩ.

Kỳ thực, Lăng Tiếu chỉ đoán đúng một bộ phận, linh thảo trừ chú ý đến năm tuổi ra, chủ yếu vẫn là lấy công hiệu của nớ mà định luận, công hiệu càng rõ

rệt, phẩm cấp lại càng cao.

Sau khi Lăng Tiếu đi dạo một vòng, ở trước quầy một gã lão giả cười hỏi:

- Thiếu giá có chọn trúng linh thảo nào không?

- Ha hả, ta liền tùy tiện xem một chút!

Lăng Tiếu có chút ngượng ngùng nói.

- Vô phương!

Lão giả khẽ gật đầu nói, trên mặt không có chút thần tình nhìn không vui nào.

Sau khi dạo qua một vòng, Lăng Tiếu cũng không có ý tứ chỉ nhìn không mua, đang ở lúc hắn muốn xoay người rời đi.

Lão giả kia không biết từ đâu móc ra một quyển sách đưa tới trước mặt Lăng Tiếu:

- Đây là Linh thảo lục mà bổn điếm miễn phí biếu tặng, mời thiếu gia lấy về xem một chút, nếu có linh thảo thích hợp có thể đến mua ở chỗ chúng ta, hoặc là có linh thảo tốt cũng có thể cung cấp cho chúng ta, giá tiền của Linh thảo đường chúng ta tuyệt đối công bằng hợp lý.

Lăng Tiếu hai mắt tỏa sáng, mừng rỡ nhận lấy Linh thảo lục, cảm ơn một tiếng mới rời Linh thảo đường.

Có Linh thảo lục, Lăng Tiếu liền có thể lý giải được chủng loại, công hiệu cùng với hình dáng của linh thảo trên địa lục này. Chờ sau khi hắn đả thông thập nhị chính kinh, hắn không thể thiếu muốn tìm một chút linh thảo bồi bổ

thân thể, gia tăng một chút huyền lực, dễ dàng lên cấp, hoặc là cũng có thể lấy ra bán. Đầu năm nay không có tiền trên người là không thể làm gì được, mà tìm kiếm linh thảo không hề nghi ngờ là một con đường phát tài nhanh nhất.

Lăng Tiếu vui vẻ đem Linh thảo lục cất vào trong ngực, đang chuẩn bị đi về lại phát hiện trước đường phố lại có một đống người chen chúc nhau. Lăng Tiếu tò mò, hướng về trong đám người đi tới.

Chỉ thấy một cô gái tóc dài mặc y phục đơn giản quỳ gối ở phía trước, tóc dài che dấu dung nhan của nàng, chỉ từ thân thể của nàng là có thể khẳng định cô gái này hẳn là tầm 15, 16 tuổi, ở trước ngực nàng đeo một cái chỉ bài, trên đó viết mấy chữ đỏ lòm to lớn 'Bán mình chôn cất mẫu thân'.

Ở Vẫn Thạch thành, trừ đại gia tộc cùng số ít tiểu thương có đầu óc buôn bán ra, những bình dân bình thường mỗi ngày đều được ăn no mặc ấm đều coi như là không tệ rồi, gia đình nghèo khó một chút, người chết đói cũng không phải là chuyện lạ gì, cho nên hiện tại chuyện nữ hài tử này 'Bán mình chôn cất mẫu thân' ở Vẫn Thạch thành cũng là nhìn mãi mà quen mắt rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 9 - Linh Thảo Đường. (2)

Sách sách… Nữ hài tử này tư thái không tệ, mua về làm thiếp thân nha hoàn cũng không sai.

Một gã phú thương có cái bụng bự, híp mắt nhìn nữ hài tử quỳ trên mặt đất nói.

- Nói là không tệ, nhưng mà có người chết rồi, có thể hay không sẽ xúi quẩy, vạn nhất mua về ảnh hưởng tới khí vận thì phiền toái.

Một gã trung niên nhân khác mặc áo choàng hoa lệ âm dương quái khí nói.

- Đi, người nào không biết cọp mẹ của nhà Lô Đông Qua ngươi, nếu để cho nàng biết ngươi mua một cái nha hoàn, sợ rằng nàng cắt đứt chân của ngươi.

Phú thương bụng bự kia đối với trung niên nhân gầy thấp nói, tiếp theo hắn hướng về phía nữ hài tử kia nói:

- Uy, ngẩng đầu lên để cho đại gia xem một chút, nếu như lớn lên còn được mà nói, đại gia liền mua ngươi.

Thân thể của nữ hài tử kia khẽ run lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó nhẹ nhàng vén lên tóc dài ở trước mặt.

Một khuôn mặt sạch sẽ trắng noãn hiện ra ở trước mặt, không dùng một chút phấn trang điểm, hiển lộ rõ vẻ tự nhiên xinh đẹp, liễu diệp mi cong cong, một đôi thu mâu hiện ra vô số ủy khuất, khiến người ta thương tiếc, cái mũi ngạo nghễ ưỡn lên, đôi môi đỏ mọng mượt mà mê người, khiến cho người ta

có một loại vọng động muốn lập tức nghênh đón mút cho thỏa thích một phen.

Nữ hài tử này cư nhiên là một mỹ nhân, ngây thơ trên mặt còn chưa hết, còn mang theo một tia ngây ngô, nhưng mà tư thái lung linh kia lại là hiển lộ ra vẻ duyên dáng yêu kiều, không khó tưởng tượng, chỉ cần cho nàng thời gian hai năm trưởng thành, nhất định là một cô gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Nam nhân ở chung quanh đều nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt lộ ra vẻ tham lam.

- Ta ra mười cái kim tệ, ta muốn ngươi!

Phú thương bụng bự kia khẩn cấp ra giá nói. Mười cái kim tệ đầy đủ cho người bình thường sống một năm rồi, đổi lại là người hầu bình thường cũng chỉ bất quá có thể bán được 5 cái kim tệ. Phải biết rằng ở Huyền Linh đại lục không thiếu nhất đúng là nhân khẩu, chỉ là một Vẫn Thạch thành này thì đã có hai, ba ức nhân khẩu rồi, có thể tưởng tượng trên đại lục rộng lớn vô ngần có bao nhiêu nhân khẩu.

- Ta ra hai mươi kim tệ.

Trung niên nhân gầy thấp kia nói, trong lòng hắn nghĩ, mẹ kiếp, cho dù phải liều mạng với con cọp cái trong nhà cũng phải đem cô nương này mua lấy, quá đẹp rồi.

- Hừ, ta ra ba mươi kim tệ.

Phú thương bụng bự ki hừ lạnh một tiếng nói.

- Ta ra năm mươi kim tệ.

Lúc này lại có một gã phú thương khác gia nhập kêu giá.

- Ta ra năm mươi lăm kim tệ.

- Ta ra sáu mươi kim tệ.

…

Giá tiền liên tiếp kéo lên, để cho bình dân ở chung quanh đều hơi chặc lưỡi hít hà, bọn họ làm sao gặp qua mua một cái người hầu mà lại có giá tiền cao như vậy, nếu như đổi lại là bọn họ cũng sẽ bị những kim tệ này nện đến hạnh phúc mà chết rồi.

Nữ hài tử quỳ trên mặt đất, tóc dài kia lần nữa che lại gương mặt của nàng, nàng không nhúc nhích, tựa hồ đối với giá tiền mà những phú thương này báo ra không thèm để ý chút nào.

Cuối cùng, phú thương bụng bự kia thân thể chấn động, hét lớn:

- Lão tử ra hai trăm kim tệ, nếu ai cao hơn lão tử, lão tử nhận thua.

- Oa!

Lúc này, người ở chung quanh một mảnh xôn xao.

Hai trăm kim tệ này đã đầy đủ mua rất nhiều người hầu, cũng đủ mua rất nhiều nữ nhân xinh đẹp rồi.

Không ít phú thương cũng rối rít im lặng rồi, không phải là bọn hắn không có tiền đấu giá, chỉ là cảm thấy ra hai trăm kim tệ mua một cái nha hoàn quả thật có chút không có lời rồi.

- Hắc… Không ai đấu giá với ta, ngươi chính là của ta rồi.

Phú thương bụng bự vẻ mặt tham lam nhìn nữ hài tử quỳ trên mặt đất nói.

Lúc này, đám người xuất hiện xôn xao, mọi người rối rít nhường ra một con đường.

Một gã sai vặt lớn lối đi tới trước người phú thương bụng bự kia, chỉ vào nữ hài tử quỳ trên mặt đất nói:

- Cô gái này, thiếu gia chúng ta muốn rồi, các ngươi ai cũng đừng suy nghĩ.

- Như vậy sao được, ta đã ra giá hai trăm kim tệ rồi, chẳng lẽ thiếu gia nhà ngươi ra nhiều hơn so với ta sao?

Phú thương bụng bự không nguyện ý nói.

Gã sai vặt kia hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi có biết thiếu gia nhà ta là ai không?

- Bất kể là ai, ai muốn tranh giành nữ nhân với ta sẽ phải xuất ra giá tiền cao hơn ta.

Phú thương bụng bự ở Vẫn Thạch thành cũng coi như là có chút danh khí, trừ mấy đại gia tộc ra, hắn thật đúng là không sợ hãi người nào.

- Vậy sao? Xem ra mặt mũi của Lý gia ở Vẫn Thạch thành không quá hữu hiệu rồi!

Đám người lần nữa tản ra một cái đường lớn, một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi chậm rãi đi đến, phía sau hắn còn có mấy tên người hầu tráng kiện

đi theo.

Thanh niên nhân này tướng mạo hình thường, thân thể hơi gầy, sắc mặt trắng bệch mang theo bệnh hoạn, cước bộ phù phiếm, vừa nhìn liền biết là hạng người tửu sắc quá độ rồi. Hắn chính là trực hệ tử tôn Lý Quang Ngâm của Lý gia trong ba đại thế gia Vẫn Thạch thành, hắn ở Vẫn Thạch thành coi như là thiếu niên hư hỏng nổi danh, luôn ỷ vào là người của Lý gia mà khắp nơi khi nam phách nữ, cùng Lăng Duệ của Lăng gia, La Bưu của La gia tịnh xưng là Tam đại ác thiếu của Vẫn Thạch thành.

Phú thương bụng bự ghé mắt nhìn lại, thần sắc biến đổi, cái trán lập tức rỉ ra mồ hôi lạnh, cung kính hướng về Lý Quang Ngâm nói:

- Nguyên… Nguyên lai là Lý đại thiếu, tiểu nhân lại thế nào dám cùng Lý đại thiếu tranh giành nữ nhân này, tiểu nhân liền rời đi… Liền rời đi đây.

Phú thương bụng bự một bên khom người, một bên càng không ngừng lùi về phía sau.

- Hừ, muốn đi, không cho chút giáo huấn các ngươi thật đúng là không đem Lý gia chúng ta để vào trong mắt, chặt đứt một chân của hắn.

Lý Quang Ngâm hừ lạnh nói.

Phú thương bụng bự kia vừa nghe lời này, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ nói:

- Lý đại thiếu tha mạng a… Bỏ qua cho ta đi…

Phú thương bụng bự mồ hôi rơi như mưa cầu xin tha thứ, đáng tiếc Lý Quang Ngâm cũng không nhìn vào trong mắt, chỉ đem con mắt đưa đến trên người cô gái đang quỳ.

Người hầu phía sau Lý Quang Ngâm đã sớm biết tính cách của thiếu gia bọn họ, bình thường mở miệng nói đánh người sẽ rất ít khi phá lệ khai ân, cho nên ba bốn người kia đem phú thương bụng bự đánh cho kêu thảm thiết không dứt.

- Răng rắc.

- A!

Phú thương bụng bự kia bị một gã người hầu trong đó cắt đứt một chân, đau đến hắn kêu thảm thiết một tiếng, đương tràng hôn mê bất tỉnh.

Đám người ở bên cạnh đã sớm chạy ra xa xa, bọn họ sợ tai bay vạ gió.

Lý Quang Ngâm phân phó một tiếng:

Đem hắn ném xa một chút, đừng ở chỗ này chướng mắt.

Những người hầu kia liền đem phú thương bụng bự kia khiêng đi chỗ khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 10 - Sơ Chiến. (1)

Tiểu muội muội mau ngẩng đầu lên cho ca ca nhìn một cái.

Lý Quang Ngâm lộ ra một bố dáng háo sắc nói.

Nữ hài tử kia sợ hãi ngẩng đầu lên, lần nữa đẩy ra mái tóc che mặt, lộ ra gương mặt kinh diễm.

- Oa! Bé ngoan vâng lời!

Lý Quang Ngâm lộ ra dâm quang, xoa xoa đôi bàn tay, nước miếng đều nhanh chóng chảy ra rồi.

- Thiếu, thiếu gia nếu như ngươi chịu xuất tiền an táng mẫu thân của ta, tiểu nữ tử nguyện ý làm nô tỳ.

Nữ hài tử kia quỳ trên mặt đất cầu khẩn nói, thanh âm của nàng như khóc lóc như thút thít, thật sự khiến người ta thương tiếc.

- Đi, xúi quẩy, nương thân của nàng đều chết hết, còn chôn cất cái rắm a, tới, mau cùng đi với thiếu gia ta, chỉ cần ngươi hầu hạ được bổn thiếu gia thư thái, bổn thiếu gia mua cho ngươi đồ mới cùng châu báu trang sức.

Lý Quang Ngâm nói xong, một bên muốn đưa tay kéo nữ hài tử kia đi.

Nữ hài tử ngược lại là hiếu nghĩa quật cường, tránh được Lý Quang Ngâm, nói:

- Thiếu gia ngươi không muốn xuất tiền an táng mẹ ta, ta sẽ không đi theo ngươi.

- Ơ, ngươi làm dám không nghe theo, chẳng lẽ mới vừa rồi ngươi không nhìn thấy thiếu gia ta tính tình không phải là tốt như vậy đi? Ngoan ngoãn theo ta trở về, nói không chừng ta sẽ để cho ngươi làm thiếp thân nha hoàn, nếu là tiếp tục dám phản kháng, đừng trách thiếu gia ta lòng dạ độc ác rồi.

Lý Quang Ngâm hai tay chống eo, khá khó chịu nói.

Nữ hài tử kia không hề nói lời nào nữa, đứng lên, nguyên nhân có thể là nàng đã quỳ quá lâu rồi, máu không lưu thông tốt, thiếu chút nữa lảo đảo lại quỳ xuống.

- Đúng, như thế nào mới tốt!

Lý Quang Ngâm đắc ý nói.

Ai ngờ, nữ hài tử kia không nói hai lời, xoay người liền muốn rời đi.

- Tiểu bì nương còn muốn chạy, ngăn cản nàng cho ta!

Lý Quang Ngâm quát to, hắn đường đường là Lý gia đại thiếu lại không được nhân gia để vào trong mắt, rất là căm tức rồi, hắn nhất định phải ép cho nữ nhân này dậy không nổi mới thôi.

Mấy tên người hầu ngăn cản nữ hài tử muốn chạy kia.

Lý Quang Ngâm hai bước tiến lên, tay giơ lên hướng nữ hài tử kia đánh tới.

Nữ hài tử kia nhắm chặt hai mắt, tựa như có lẽ đã đón nhận vận mệnh bị đánh.

Lúc này, một cái tay trắng nõn chụp lên cánh tay của Lý Quang Ngâm, để cho hắn không có cách nào vung xuống.

- Đường đường là Lý gia đại thiếu lại khi dễ một nữ hài tử trói gà không chặt, thật là đem mặt mũi của Lý gia mất hết rồi.

Lăng Tiếu mang theo nụ cười khinh thường nói với Lý Quang Ngâm. Hắn ở một bên nhìn đã lâu rồi, nếu như nữ hài tử này cuối cùng bị phú thương nào đó mua mất, hắn tuyệt đối sẽ không đi ra can thiệp, đã là mọi người ngươi tình ta nguyện, lại không phạm pháp, cũng không liên quan đến hắn, hắn không cần thiết đại phát đồng tình mà đi trợ giúp nhân gia thay đổi vận mệnh.

Nhưng mà, bất kể là kiếp này hay kiếp trước, Lăng Tiếu không ưa nhất là loại ác thiếu khi nam phách nữ này, nếu như Lý Quang Ngâm nguyện ý xuất tiền chôn cấp mẫu thân của nữ hài tử này thì còn không nói, nhưng mà người này lại muốn cả chút tiền chôn cất kia đều không bỏ ra, trực tiếp muốn dẫn người đi, trong lòng không khỏi đối với Lý Quang Ngâm này chán ghét tới cực điểm, cho nên mới lựa chọn đi ra ngoài ngăn lại.

Lý Quang Ngâm bị ngăn cản lại, căm tức không dứt, quay đầu nhìn lại, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là cười to nói:

Ta còn tưởng là ai, nguyên lai là 'thiên tài' lợi hại nhất của Vẫn Thạch thành chúng ta a, làm sao, chẳng lẽ Lăng 'thiên tài' ngươi cũng muốn đoạt nữ nhân phải không?

Thời điểm Lăng Tiếu mười lăm tuổi đột phá Huyền Giả giai, trở thành đe giai Huyền Sĩ, từng được khen là thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch thành, nhưng mà không bao lâu bị ám toán, phế bỏ tu vi, biến thành phế tài. 'Sự tích phong quang' về hắn ở Vẫn Thạch thành là ai cũng biết.

Lăng Tiếu xem thường nói:

- Mới vừa rồi có người ra hai trăm kim tệ mua vị cô nương này, ngươi Lý đại thiếu muốn vị cô nương này sao không xuất ra 500 kim tệ mua đi, nếu không chẳng phải là ném đi mặt mũi Lý gia các ngươi sao.

Lý Quang Ngâm tránh ra cánh tay của Lăng Tiếu, khinh miệt nói:

- Lăng phế tài, đầu ngươi có phải hay không bị lừa đá rồi, nếu như là Lăng Duệ ở chỗ này nói không chừng ta sẽ cho hắn mấy phần mặt mũi, nhưng mà ngươi cái phế nhân này ngay cả Võ Đồ cũng không phải, cũng có tư cách dạy dỗ ta? Còn không cút ngay, chớ trách ta không khách khí với ngươi.

- Xem ra ngươi là không có ý định xuất tiền rồi?

Lăng Tiếu hiện lên một tia lệ mang nói.

- Mẹ kiếp, lão tử liền muốn bên đường đánh chết nàng, xem ngươi có thể làm gì ta.

Lý Quang Ngâm mắng, đồng thời chuẩn bị ra tay đánh nữ hài tử kia.

Lý Quang Ngâm mặc dù thiên tư bình thường, lại không thích luyện võ, là một tên có võ lực thấp nhất trong tam đại ác thiếu, nhưng dầy gì cũng là bất cấp Võ Đồ, hắn dĩ nhiên không đem Lăng Tiếu cái 'Phế tài' này để vào trong mắt, huống chi bên cạnh hắn còn có nhiều người hầu như vậy, mỗi một người đều là tam, tứ cấp Võ Đồ.

- Đây là ngươi tự tìm, không trách được ta!

Lăng Tiếu thấp giọng hừ một tiếng, dưới chân bước ra Vân Tung Mị Ảnh, trong nháy mắt đi tới sau ót Lý Quang Ngâm.

Lưu Thủy Hành Vân, mọt chưởng chụp được cái ót của Lý Quang Ngâm.

Phản ứng của Lý Quang Ngâm cũng rất nhanh, trong nháy mắt tránh thoát được đánh lén sau ót, chỉ là bả vai lại rắn chắc bị Lăng Tiếu đánh trúng một chưởng, để hắn hắn lảo đảo bước về phía trước vài bước, đau đớn từ bả vai truyền đến khiến cho hắn khó chịu không thôi.

- Ngươi muốn chết!

Lý Quang Ngâm xoay người lại, một quyền hướng về mwatj Lăng Tiếu đánh tới, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến phía trước Lăng Tiếu.

Chỉ là, Lăng Tiếu hôm nay đã không phải là Lăng Tiếu khi xưa, hắn đã là bán võ chi thể, thực lực có thể nói là đã đạt đến lục cấp Võ đồ, hơn nữa bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, tốc độ so với Lý Quang Ngâm nhanh hơn không chỉ một lần.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Tiếu ở kiếp trước lại đặc biệt phong phú, đối với loại công kích thuần lực lượng này lựa chọn lấy nhu khắc cương.

Hắn lệch đầu ra một chút, giơ lên một tay bắt được cánh tay của Lý Quang Ngâm, sau đó thân thể thuận thế rời xa, Lý Quang Ngâm liền theo hắn tiến lên phía trước đánh tới, lúc này hắn lại hạ xuống đá một cược vào bắp chân của Lý Quang Ngâm.

- Phác thông!

Lý Quang Ngâm hướng về phía trước chụp phải một đống cứt chó.

- Thiếu gia!

Những người hầu kia lập tức kinh hô, rối rít muốn chạy tới trợ trận.

Lăng Tiếu bắt đầu sinh ra chiến ý, hắn vừa lúc muốn luyện năng lực phản ứng của cái thân thể này một chút, dưới chân đạp xuống Vân Tung Mị Ảnh, song chưởng hướng về một tên người hầu phía trước công tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 11 - Sơ Chiến. (2)

Lưu Thủy Hành Vân!

Người hầu kia phản ứng không kịp, ngay mặt bị Lăng Tiếu oanh ột chưởng, thân thể lùi lại mấy bước rồi ngã xuống.

Lúc này có hai gã người hầu đã đánh tới Lăng Tiếu, một người trọng quyền vung tới, một người lăng không đá tới, hai người một trên một dưới muốn đem Lăng Tiếu công đến ứng phó không kịp.

Lăng Tiếu không sợ hãi, ngược lại môi hiện lên nụ cười, bộ pháp liên tục biến áo, đi vòng qua phía sau một người trong đó, thức thứ nhất Sương Phong Phác Diện của một chiêu Thiên Sương quyền oanh ở phía sau lưng người nọ, ngay sau đó thân thể lăng không trở mình, một cước liên tục đá ra mấy đạo thối ảnh, đây chính là đệ nhất thức Bộ Phong Tróc Ảnh của Phong Thần thối.

Trong nháy mắt hai người hầu đã bị Lăng Tiếu đánh cho bay ra.

Lúc này còn có ba tên người hầu cuối cùng công tới, Lăng Tiếu chiến ý mười phần, hóa thành từng đạo tàn ảnh, ở trước khi ba người phát ra tiến công, luôn là xuất kỳ bất ý một chiêu đem bọn họ đánh ngã.

Lý Quang Ngâm ở không xa trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lăng Tiếu uy phong lẫm liệt, thân thể không khỏi rùng mình một cái:

- Chẳng… Chẳng lẽ đây… Tên phế tài này lại có thể tu luyện huyền lực rồi?

Khi Lăng Tiếu đem người cuối cùng đánh ngã, Lý Quang Ngâm không chần chờ nữa, xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu hừ nhẹ một tiếng, thân thể như yến truy đuổi tới, một cước nặng nề đá vào sau lưng Lý Quang Ngâm.

Lý Quang Ngâm kêu thảm một tiếng, lần nữa chụp vào một đống cứt chó.

Lăng Tiếu một cước dẫm vào trên mặt Lý Quang Ngâm, khinh thường nói:

- Lý đại thiếu làm sao không trốn nữa?

Lăng Tiếu vô cùng thích loại cảm giác giẫm lên người khác này, trong lòng hắn thề nhất định phải mau chóng đem thực lực tăng lên, chỉ cần có thực lực, có thể lần nữa quân lâm thiên hạ.

- Lăng… Lăng thiếu, thỉnh năng cao quý cước bỏ qua cho ta đi, đây… Nữ nhân này ta không cần nữa được không?

Mặt của Lý Quang Ngâm tiếp xúc thân mật với mặt đất, đang thương cầu xin tha thứ nói. Hắn thật không nghĩ tới mới vừa rồi đánh tên bụng bự kia, trong nháy mắt hắn lại bị người khác chỉnh sửa, báo ứng khó chịu a!

- Hừ, ta cũng không kiêu ngạo như Lý đại thiếu ngươi, cầm 500 kim tệ ra, ta bỏ qua cho ngươi.

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Mẹ kiếp, Tiểu Quế Tử đã chết hay chưa? Chưa chết thì mau nghe theo lời Lăng thiếu nói mà làm, cầm 500 kim tệ đưa cho Lăng thiếu.

Lý Quang Ngâm mắng to.

Một gã sai vặt nhanh chóng bò dậy, cầm trong tay một túi kim tệ nặng trịch, cung kính giao tới tay cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, đá Lăng Tiếu một cước, nói:

- Biến, sau này nếu là ta còn nhìn thấy ngươi khi nam phách nữ, nhất định không tha cho ngươi.

- Vâng, vâng!

Lý Quang Ngâm bò dậy, ngay cả mấy câu sau trả lời cũng không để ý, phải gọi chút ít người hầu kia, từng cái vội vàng chạy đi.

Lăng Tiếu lại không để ý tới đám người Lý Quang Ngâm nữa, xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy nữ hài tử kia vẫn đứng lại ở giữa sân, tựa hồ bị tình huống vừa rồi hù dọa.

Lăng Tiếu đi tới trước người nàng, đem kim tệ đưa tới trước mặt nàng nói:

- Cầm đi đi, tìm địa phương chôn cất tốt một chút ẹ của ngươi, kim tệ còn dư lại cũng đầy đủ cho ngươi có chút vốn làm ăn rồi.

Lăng Tiếu trời sinh thương hương tiếc ngọc, mới vừa rồi hắn cũng nhìn thấy dung nhan của nữ hài tử này, ngay cả hắn cũng không khỏi sợ hãi dung nhan của nữ tử này, chỉ cần hơi ăn mặc một chút, tuyệt đối so mới minh tinh kiếp trước của hắn phải đẹp hươn nhiều lắm, hơ nữa tiền cảnh khai phát càng thêm khả quan. Chỉ là cô gái này đáng thương như thế khiến cho hắn không sinh ra bất kỳ ý niệm xấu xa gì trong đầu, chỉ là ý nghĩ tinh khiết muốn giúp nàng một chút mà thôi.

Nàng kia vươn ra bàn tay nhỏ bé mềm mại, sợ hãi nhận lấy kim tệ, sau đó nặng nề quỳ ở trên mặt đất:

- Tạ ơn thiếu gia… Ta ơn thiếu gia…

Khi cô gái này ngẩng đầu lên, lại phát hiện Lăng Tiếu đã đi xa rồi.

- Ân nhân, ta nhất định sẽ tới tìm ngươi, ta đã là người của ngươi rồi.

Chiến tích của Lăng Tiếu ở thành nam đánh một trận trong nháy mắt giống như ôn dịch lan tràn ra.

Hắn từng là thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch thành, hắn từng giống như là mặt trời từ từ bay lên!

Hắn từng trong một đem biến thành phế tài không làm được việc gì, hắn từng như tuệ tinh trong nháy mắt rơi xuống!

Bất kể hắn từng bởi vì vinh quang mà thành danh, hay là hiện tại bởi vì sỉ nhục mà bị người quên lãng, chỉ là hôm nay hắn lại một lần nữa trở thành đề tài tiêu điểm của Vẫn Thạch thành.

Bắc thành Lý gia, Lý Quang Ngâm đang quỳ gối trước mặt của phụ thân mình, không dám giơ lên cái đầu lớn lối kia.

Trung niên nam tử ở phía trước chính sảnh không giận tự uy chính là phụ thân Lý Nguyên Hóa của hắn, thực lực trung cấp Huyền Sĩ, là nhi tử thứ hai của tộc trưởng Lý gia; thanh niên ngồi ở phía dưới cùng Lý Quang Ngâm có ba phần tương tự chính là đại ca Lý Quang Hán cùng cha khác mẹ của Lý Quang Ngâm, thực lực cao cấp Huyền Giả, ở trong đám người đồng đại cũng coi là hạng người thiên tư trác tuyệt rồi, tin tưởng không cần một hai năm nữa có lẽ có thể huyền lực ngoại phóng, đột phá tới cường giả cấp bậc

Huyền Sĩ rồi.

Lý Nguyên Hóa nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi xác định hôm nay đánh ngươi chính là Lăng gia Lăng Tiếu? Lăng Tiếu này cùng phụ thân Lăng Chiến của hắn được gọi là 'phụ tử phế vật' không thể luyện võ được nữa?

Lý Quang Ngâm không ngừng gật đầu nói:

- Cha, hài nhi nói là sự thật, đây tuyệt đối là Lăng Tiếu, đám người Tiểu Quế Tử có thể vì ta làm chứng.

Lý Nguyên Hóa chuyển sang nói với đại nhi tử:

- Quang Hán ngươi nhìn như thế nào?

Lý Quang Hóa nói:

- Ta cảm thấy lời của nhị đệ hẳn là thật.

- Chẳng lẽ Lăng gia lấy lùi làm tiến, cố ý tung ra lời đồn nói Lăng Tiếu không thể luyện võ nữa, cố ý tê liệt mọi người, khiến chúng ta buông tha kiêng kỵ với Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu có thể an tâm tu luyện?

Lý Nguyên Hóa suy đoán nói.

Lý Quang Hán trầm ngâm một chút nói:

- Ta nghĩ chắc không phải như vậy, làm như vậy mặc dù có thể khiến cho người ta không nhìn thấy sự tồn tại của Lăng Tiếu, nhưng mà mặt mũi của Lăng gia lại bị tước mất, đây cũng là không bù đắp được cái mất.

Lý Nguyên Hóa khoát tay nói:

- Cây tốt được gió rừng thúc giục, nếu như để cho Lăng Tiếu cái thiên tài trăm năm khó gặp này hảo hảo tu luyện, cho dù tổn thất một chút thể diện lại có gì quan trọng, vạn nhất, vạn nhất Lăng Tiếu đột phá Linh Sư giai, đến lúc đó ở Vẫn Thạch thành lại có mấy người có thể làm gì được hắn, như thế Lăng gia lại là tăng thêm một cái đại trợ lực rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 12 - Bạch Vũ Tích.

Nếu không để cho hài tử lại thử hắn một lần?

Lý Quang Hán hỏi.

- Cái này đợi ta với gia gia ngươi thương lượng một chút rồi định đoạt tiếp.

Lý Nguyên Hóa trầm ngâm nói, tiếp theo hắn đối với Lý Quang Ngâm mắng:

- Phế vật, mặt mũi của Lý gia đều bị ngươi ném hết rồi, lăn đến hậu sơn đi diện bích suy nghĩ, một tháng không được bước ra nửa bước.

Lý Quang Ngâm thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói:

- Vâng, cha.

Chỗ ở của Lăng Duệ.

Ma tử đang dùng vải trắng bọc ở sống mũi đang sinh động như thật kể cho Lăng Duệ chuyện của ngày hôm nay.

Sau khi nghe xong, Lăng Duệ nhíu mày lâm vào trầm tư, sau một lát hắn khoát tay áo để cho Ma Tử lui xuống, tiếp theo đi ra khỏi cửa phòng.

Hắn đi tới bên Đông sương phòng, gõ cửa.

- Đi vào… Bên trong phòng truyền đến thanh âm nhàn nhạt.

Bên trong nhà ngồi một gã trung niên nam tử mặc thanh sắc trường bào, xương trán hơi lồi, khuôn mặt gầy gò, môi đôi mắt ưng khiến người ta phát rét, cầm trong tay một quyển sách, thần tình lạnh nhạt.

- Phụ thân!

Lăng Duệ khom người thăm hỏi nói.

Trung niên nam tử ở trước mắt hày chính là phụ thân Lăng Trùng của Lăng Duệ, một thân tu vĩ Huyền Sĩ trung cấp đỉnh phong, chỉ cần tu luyện một năm nữa tuyệt đối vó thể đột phá đến cao cấp Huyền Sĩ.

- Duệ nhi có chuyện gì?

Lăng Trùng như trước xem sách hỏi.

- Hài nhi có việc bẩm báo!

Lăng Duệ nói.

- Nói nghe một chút.

Lăng Trùng để sách xuống, nhìn Lăng Duệ nói.

Tiếp theo, Lăng Duệ đem chuyện tình Lăng Tiếu đánh Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử, cùng với chuyện hôm nay Lăng Tiếu ở trong chợ đánh đoàn người Lý Quang Ngâm nhất nhất hướng phụ thân hắn hồi báo.

Nghe xong nhi tử bẩm báo, Lăng Trùng chau mày một chút, sau đó phất phất tay nói:

- Được rồi, ta biết rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi, ở trước khi gia tộc khảo

nghiệm không nên tìm Lăng Tiếu phiền toái.

Lăng Duệ cung kính đáp một tiếng, sau đó thối lui ra khỏi cửa phòng.

Cũng không lâu lắm, Lăng Trùng đi ra khỏi phòng, thân thể chợt lóe, hướng phương hướng nội viện gia tốc mà đi.

…

Đối với phản ứng của người khác Lăng Tiếu hồn nhiên chưa phản ứng ra, về đến nhà hướng cha mẹ thăm hỏi một tiếng, lần nữa đi vào gian phòng. Sau đó bắt đầu nghiên cứu Linh thảo lục, chỉ cần nắm giữ Linh thảo lục, lại nghĩ biện pháp chuẩn bị chút ít linh thảo, không những có thể cải thiện thể chất, tăng cường thực lực, lại có thể phát đại tài, cuộc sống gia đình này tuyệt đối có thể trôi qua rất dễ chịu.

Liên tiếp ba ngày, mỗi ngày Lăng Tiếu đều sẽ rút ra hai canh giờ đọc sách, thời gian còn lại liền là tu luyện huyền lực, tranh thủ sớm ngày trùng phá thập nhị chính kinh.

Qua ba ngày, Lăng Tiếu lần nữa trùng đột một đạo kinh mạch, đã đả thông bảy đạo kinh mạch, tiếp tục đi xuống như vậy, không cần nửa tháng tuyệt đối có thể toàn bộ đả thông thập nhị chính kinh, khôi phục võ giả thân, đến lúc đó mới có thể nạp huyền lực ở đan điền, tu luyện tầng thứ nhất Tam Phân Quy Nguyên Khí. Lấy thiên phú hôm nay của hắn, muốn tu luyện tới tầng thứ bảy như Hùng Bá năm đó tuyệt đối không thành vấn đề, về phần tầng thứ tám cùng tầng thứ chín hẳn là cũng không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu liền đặc biệt hưng phấn, ở đại lục này lấy võ vi tôn, dùng võ là vương, hắn có thể rong ruổi đại giang nam bắc, có thể tiếu ngạo giang hồ, có thể suất tính mà làm, không cần lại giống như trước đây muốn làm chuyện gì cũng cần chịu chế ước khuôn sáo của thế tục, hắn có mộng

tưởng 'Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm mỹ nhân gối' vĩ đại nhất của nam nhân, hắn tin tưởng ở chỗ này tuyệt đối không phải là nằm mơ.

Buổi sáng ngày này, Lăng Tiếu cuois cùng đem Linh thảo lục đều xem được thất thất bát bát, không nhĩ tới trí nhớ của mình theo xuyên việt mà trở nên hết sức biến thái. Nguyên bổn quyển sách này dày đến bảy, tám phân, bị hắn xem một lần lại có thể nhớ được bảy thành, nhìn nội dung trong sách lần thứ hai đã toàn bộ khắc ở trong đầu, làm thế nào cũng sẽ không biến mất.

Linh thảo lục đã vô dụng, Lăng Tiếu tiện tay nhét vào đầu giường, đang chuẩn bị bắt đầu đả tọa.

Bên ngoài cửa truyền tới một trận tiếng gõ cửa, tiếp theo vang lên thanh âm của mẫu thân hắn:

- Tiếu nhi, phía ngoài có người tìm con.

Lăng Tiếu rất nghi hoặc, đi ra khỏi gian phòng hỏi:

- Nương, là ai tìm ta?

Hắn tìm kiếm trí nhớ, hắn nguyên lai là cuồng nhân tu luyện, căn bản không có bằng hữu gì, thật sự nghĩ không ra người nào lại tìm đến hắn.

Mộng Tích Vân nhìn nhi tử dần dần cường tráng vô cùng hài lòng cười cười, nói tiếp:

- Phía ngoài có một tiểu cô nương nói muốn tìm ngươi.

- Tiểu cô nương?

Lăng Tiếu đầu tiên là kinh ngạc một chút, tiếp theo hiện lên một nụ cười,

trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ là nàng?

Lăng Tiếu cùng Mộng Tích Vân đi đến trước đại môn.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc đơn giản mộc mạc đang câu thúc đứng ở trước cửa, hai tay khẩn trương năm lấy bao quần áo trong tay. Nàng nhưng không phải là nữ tử mà mấy ngày trước Lăng Tiếu cứu ở chợ sao?

Hôm nay nàng đơn giản đem mái tóc đen như mực như thác buộc lên một chút, một khuôn mặt thanh lệ như hoa sen nở rộ lộ ra mấy phần đỏ bừng, lộ vẻ cực kỳ linh động kiều diễm, liễu mi, mắt hạnh, quỳnh tị, môi đỏ mọng phối hợp hoàn mỹ vô khuyết, bộ ngực cổ trướng kia như nụ hoa muốn nở ra, tùy thời có thể nở rộ, vòng eo nhỏ và dài kia dễ dàng nắm chặt, kiều đồn uyển chuyển, hai chân thon dài càng lộ ra vẻ duyên dáng yêu kiều, khiến người thích thú.

Nàng kia vừa thấy được Lăng Tiếu, lập tức quỳ xuống cung kính nói:

- Nô tỳ ra mắt thiếu gia.

Lăng Tiếu cùng Mộng Tích Vân đều là sửng sốt. xem tại

Lăng Tiếu vội vàng muốn lên trước đem cô gái kia đỡ lên, nhưng mà tạm thời lại hướng về Mộng Tích Vân cầu trợ.

Mộng Tích Vân lúc này mới tiến lên muốn đem cô gái kia đỡ dậy, nói:

- Tiểu cô nương đứng lên mà nói.

Cô gái kia vẫn quỳ ở trên mặt đất, không chịu đứng lên.

- Có chuyện gì đứng lên nói đi, ngươi quỳ như vậy cũng không tốt.

Lăng Tiếu không vui lên tiếng nói. Hắn hiện tại không hiểu ra sao rồi, thật không hiểu nổi thiếu nữ này là chuyện gì xảy ra nữa.

Thiếu nữ này cũng rất nghe lời của Lăng Tiếu, đáp một tiếng "Vâng, thiếu gia", sau đó mới chậm rãi đứng lên.

- Tới, có gì vào trong nhà nói.

Mộng Tích Vân trên dưới đánh giá cô gái này một chút, trên mặt nụ cười sáng lạn kia đủ để chứng minh nàng đối với cô gái này vô cùng hài lòng, làm vợ cũng không ủy khuất cho nhi tử.

Trở về trong đại sảnh, Mộng Tích Vân cùng Lăng Tiếu ngồi xuống, còn cô gái kia lại không chịu ngồi xuống, chỉ là đứng thẳng ở bên cạnh Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 13 - Lăng Chiến Kích Động. (1)

Lúc này, Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Ngươi ngồi xuống đi.

- Nô tỳ không dám!

Cô gái kia khẽ mở miệng nói.

Lăng Tiếu hết chỗ nói rồi, hóa ra nữ nhân này thật đem nàng làm thành nha hoàn của hắn rồi.

- Ngươi tên là gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Nô tỳ Bạch Vũ Tích.

Thiếu nữ đáp.

- Vũ Tích, tiểu vũ làm cho người ta tiếc, tên rất không sai, cũng rất phù hợp với ngươi.

Lăng Tiếu cười khẽ khen nói, bỗng nhiên hắn có chút nói:

- Vũ Tích tiểu… Vũ Tích cô nương, ngày đó ta chỉ là không ưa Lý Quang Ngâm làm việc ác, cho nên xuất thủ giáo huấn hắn một chút, cũng không phải là cố ý muốn cứu ngươi, cho nên ngươi không cần để trong lòng,

chuyện ngày đó coi như xong, ngươi cũng không cần làm nô tỳ cho ta, huống chi tiền cũng không phải là của ta đấy, nếu như ngươi thật muốn báo đáp ta mà nói…, sau này hai ta liền là bằng hữu, ngươi nói phải không?

Lăng Tiếu mới vừa nói xong, Bạch Vũ Tích lần nữa quỳ xuống, nàng khẽ nấc nói:

- Vũ Tích đã sớm lập xuống trọng thệ, nếu ai giúp ta an táng mẫu thân của ta, ta liền làm nô tỳ cho hắn, nếu như thiếu gia khăng khăng không cần nô tỳ mà nói…, như vậy… Như vậy nô tỳ chỉ có lấy cái chết để báo đáp ân tình của thiếu gia.

- Này, hãn, ngươi nữ nhân này, cái gì lời thề chó má, ta không muốn ngươi làm nô tỳ của ta không phải là tốt sao? Chúng ta có thể làm bằng hữu a, ngồi ngang hàng, nói chuyện trời đất, tham khảo nhân… Hảo bằng hữu tham khảo võ công a. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lăng Tiếu thật sự đối với thiếu nữ cố chấp này hết chỗ nói rồi, phải giải thích một phen, ngay cả 'Tham khảo nhân sinh' kia đều muốn nói ra khỏi miệng, may là kịp thời đổi lời rồi.

Bạch Vũ Tích nghe xong lời của Lăng Tiếu, lại là không nói, chỉ là càng không ngừng khóc thương tâm.

Lăng Tiếu phải lần nữa cầu trợ mẫu thân của hắn.

- Tiếu nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi nói với nương một chút.

Mộng Tích Vân cũng không hiểu quan hệ của hai người, nghe đến không hiểu ra sao.

Cho nên Lăng Tiếu vô cùng đơn giản đem chuyện nói một lần. Chỉ nói là tự

mình vô cùng tùy ý giúp đỡ Bạch Vũ Tích một phen, mà Bạch Vũ Tích bây giờ muốn tới thực hiện lời thề của nàng, muốn làm nô tỳ cho hắn.

Lăng Tiếu không nhịn được nói ở trong lòng:

- Chẳng lẽ lão tử nhân phẩm đại bạo phát, tùy tiện một cái vưu vật đều coi trọng chính mình, còn phản đối hay sao?

Mộng Tích Vân tổng coi như là hiểu, đối với Bạch Vũ Tích khuyên nói:

- Tiểu cô nương ngươi thật tính toán cả đời đi theo Tiếu nhi nhà ta sao?

Bạch Vũ Tích kiên định gật đầu nói:

- Vâng, phu nhân, cả đời này Vũ Tích nguyện ý làm nô tỳ cho thiếu gia, làm trâu làm ngựa, tuyệt đối sẽ không đổi ý.

- Vậy cũng tốt, ta liền thay Tiếu nhi nhận lấy ngươi, sau này ngươi chính là người của Lăng gia chúng ta, bất quá không phải là nô tỳ, mà là con gái nuôi của ta, ngươi có bằng lòng hay không?

Mộng Tích Vân nắm tay của Bạch Vũ Tích hiền lành nói.

- Con gái nuôi?

Lăng Tiếu cùng Bạch Vũ Tích đều kinh ngạc.

Một bàn cơm thịnh sọn được bày lên, người một nhà đều ngồi ở trước bàn, còn nhiều thêm một cô gái thẹn thùng động lòng người, tổng cộng bốn người vui cười vừa ăn vừa nói chuyện.

Một nhà Lăng Chiến đã thật lâu chưa cao hứng như vậy!

Ngay cả Lăng Chiến cái hán tử cả ngày mặt mày buồn bực, hôm nay cũng khó có được lộ ra nụ cười vui mừng.

Lăng Tiếu giơ chén rượu lên hướng người một nhà cười nói:

- Từ hôm nay trở đi Vũ Tích chính là con gái nuôi của nương ta, là con gái nuôi của cha ta, là muội muội kết nghĩa của ta, chúng ta bốn người chính là người một nhà, hi vọng mọi người có thể yêu thương lẫn nhau đến vĩnh viễn, uống một chén này.

Dứt lời, Lăng Tiếu ngửa đầu nâng cốc uống hết. Có một cái muội muội xinh đẹp như vậy, Lăng Tiếu là vui vẻ phát ra từ nội tâm.

- Đúng, đúng, Tiếu nhi nói đúng, chúng ta người một nhà đều muốn yêu thương lẫn nhau đến vĩnh viễn:

- Mộng Tích Vân nhìn thoáng qua nhi tử, hiển nhiên bị lời của con làm cảm động, vội vàng che mặt nâng cốc mà uống. Nàng thật không thể tin được đay là nhi tử của nàng, bởi vì từ sau khi khi kinh mạch của nhi tử bị phế, trở nên trầm mặc ít nói, chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, chỉ càng không ngừng nghĩ tới như thế nào một lần nữa trọng tân huyền lực, mà nửa tháng này nàng nhận thức được nhi tử của nàng trở nên sáng sủa hẳn lên, nàng là cảm thấy cao hứng từ trong lòng.

Lăng Chiến mỉm cười một cái, cũng nâng cốc lên uống.

Bạch Vũ Tích e thẹn mà đem rượu lên uống, sau đó cầm lấy bầu rượu rót cho ba người, mọi người cũng không cự tuyệt.

Bạch Vũ Tích cầm lấy rượu của Mộng Tích Vân, hai đầy gối quỳ trước Mộng Tích Vân:

- Mẹ nuôi, Vũ Tích kính rượu mẹ.

- Tốt, tốt, mẹ nuôi cũng không có cái gì đưa cho ngươi, cái kim quyền này mặc dù không phải là vật danh quý gì, nhưng mà đã theo ta nhiều năm, hôm nay liền đưa cho ngươi, sau này người chính là con gái tốt của mẹ nuôi rồi.

Mộng Tích Vân một mực đều mơ đến có một nữ nhi, đáng tiếc sau khi Lăng Chiến bị phế, năng lực cũng bị ngăn trở rồi, hôm nay cuối cùng đạt được ước muốn, nàng cũng thật là cao hứng.

Bạch Vũ Tích cũng không từ chối, bái tạ đem kim xoa thu lấy, tiếp theo lại kính rượu với Lăng Chiến, cuối cùng cũng kính rượu với Lăng Tiếu.

Bạch Vũ Tích mấy chén uống xuống, khuôn mặt kia đã đỏ bừng không dứt, nàng đi tới trước mặt Lăng Tiếu, đang muốn quỳ xuống, Lăng Tiếu lại là dẫn đầu ngăn cản nàng nói:

- Ta và ngươi là huynh muội, cần gì phải đa lễ như vậy, một chén này của ngươi ca uống, về phần lễ vật thì hôm khác sẽ cấp cho ngươi.

Dứt lời Lăng Tiếu ngửa đầu nâng cốc uống cạn.

Ai ngờ, Lăng Tiếu vừa mới buông Bạch Vũ Tích ra, hai đầu gối của nàng lại quỳ xuống:

- Thiếu gia chính là ân nhân của nô tỳ, hôm nay mặc dù phu nhân thu ta làm con gái nuôi, nhưng mà ở trong lòng nô tỳ, thiếu gia đã là chủ nhân của ta, mẫu thân của ta từ nhỏ đã dạy ta, ân một giọt nước báo đáp bằng dòng suối, thỉnh thiếu gia không nên cự tuyệt nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc thiếu gia chu đáo.

- Như vậy sao được, mau đứng lên cho ta, sau này chúng ta là huynh muội,

sao có thể để cho ngươi làm nô tỳ của ta được.

Lăng Tiếu vội vàng khoát tay nói.

Ai ngờ, Bạch Vũ Tích cư nhiên lại muốn khóc lên.

- Quên đi, Tiếu nhi, nếu Vũ Tích có lòng như vậy, ngươi liền tùy nàng hầu hạ ngươi đi, dù sao chúng ta vốn hẳn nên có thị nữ, chỉ là…

Mộng Tích Vân ở bên cạnh khuyên.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ gật đầu:

- Tốt lắm, tốt lắm, Vũ Tích mau dậy đi, sau này không thể động một chút liền quỳ xuống, nếu không ta trực tiếp đem ngươi đuổi ra khỏi nhà, ai cũng không ngăn cản được ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 14 - Lăng Chiến Kích Động. (2)

Tạ ơn thiếu gia!

Bạch Vũ Tích lập tức bái tạ nói, lúc này mới lần nữa đứng lên.

Một nhà mấy người sau khi dùng xong bữa tối, Lăng Chiến đem Lăng Tiếu gọi vào trong thư phòng.

- Mấy ngày trước ngươi đánh Lý gia Lý Quang Ngâm?

Lăng Chiến lập tức khai môn kiến sơn hỏi.

Lăng Tiếu cũng không có cái gì cần giấu diếm, lúc này gật đầu nói:

- Vâng!

Nghe Lăng Tiếu khẳng định, thân thể Lăng Chiến khẽ run lên, tiếp theo hai mắt kích động nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi, ngươi có thể trọng tân tu luyện huyền lực rồi?

Nhìn ánh mắt lửa nóng của Lăng Chiến, Lăng Tiếu không biết nên đáp như thế nào cho phải. Không phải là hắn không muốn thừa nhận, àm là sau khi thừa nhận nên giải thích tình huống của mình như thế nào cho phải. Không thể nào nói ta đã không phải là con trai ruột thịt của ngươi, ta là nhân sĩ xuyên việt, lợi dung nội công tâm pháp kiếp trước, tự hành công phá kinh mạch đi. Nếu như không thừa nhận thì việc đánh đoàn người Lý Quang Ngâm lại nên giải thích như thế nào, không thể nào nói đối phương quá yếu

rồi, ngay cả phế tài cũng không bằng được, đây rõ ràng là nói không qua được rồi.

- Tiếu nhi, chẳng lẽ ngươi có lời nào khó nói sao?

Lăng Chiến nhìn thấu vẻ do dự của Lăng Tiếu, không khỏi có chút khẩn trương hỏi.

- Cha, thật không dám giấu diếm, hài nhi quả thật có thể trọng tu huyền lực, nhưng mà…

Lăng Tiếu lộ ra vdr khó nói.

- Thật, đây, đây là vì cái gì?

Lăng Chiến đầu tiên là vui mừng, tiếp theo lại nghiêm túc xuống nói:

- Chẳng lẽ ngươi… Ngươi tu ma công gì?

Lăng Chiến từng nghe nói qua, trước kia Vẫn Thạch thành xuất hiện qua một người kinh mạch toàn bộ bị phế, sau lại tu luyện loại ma công nào đó, trở thành hấp huyết ma nhân thập phần đáng sợ, cuối cùng cao thủ của mấy đại cao thủ xuất ra hết cùng nhau tiến hành tiễu trừ mới có thể đem được ma nhân kia tiêu diệt, bất quá một số lần đại chiến lại là có tám đại cao thủ bị ma nhân kia giết đi, tổn thất thật là thảm trọng.

- Làm sao có thể!

Lăng Tiếu lúc này đáp, tiếp theo hắn mới nói:

- Cha, kỳ thật ta muốn muộn một chút nữa rồi mới đem tin tức kia nói cho ngươi, hiện tại ngươi đã biết rồi, ta đây sẽ nói rõ cho ngươi, bất quá ngươi

phải thay ta giữ bí mật.

Lăng Chiến thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Cha biết, ngươi là nhi tử của ta, cho dù ta chết cũng không hi vọng ngươi xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Lăng Tiếu bắt đầu làm ra một cái thiện ý chợt nói:

- Cha, nửa tháng trước ta bị Lăng Duệ đánh cho gần chết, chuyện này ngươi cũng biết rồi, sau ta lại ngủ ba ngày ba đêm đều không tỉnh lại, ngươi biết tại sao không?

Lăng Chiến lắng nghe, rất phối hợp liền lắc đầu.

- Đó là bởi vì ta gặp một cái tiên mộng!

Lăng Tiếu vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Tiên mộng?

Lăng Chiến kinh ngạc nói.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Không sai, ta lúc ấy có một giấc mộng thật dài, trong mộng có một tiên nhân gọi là Tam Tuyệt, thấy ta cốt cách kinh kỳ, muốn thu ta làm đồ đệ, hơn nữa truyền thụ cho ta không ít huyền kỹ, trong đó có một môn huyền kỹ có thể đả thông kinh mạch bế tắc, vừa mới bắt đầu ta còn tưởng rằng hắn là gạt người, không nghĩ tới ta thử luyện một chút lại có thể đả thông kinh mạch, tin tưởng lại qua không lâu nữa ta có thể đem thập nhị chính kinh đả thông, đến lúc đó ta lại có thể một lần nữa trở thành Huyền Giả rồi, ta vốn định chờ

sau khi đem thập nhị chính kinh đều đả thông rồi lại nói với ngươi.

- Lại có chuyện thần kỳ như thế!

Lăng Chiến hưng phấn mà nói, hắn nhìn bộ dạng rất nghiêm túc kia của Lăng Tiếu đã tin bảy tám phần, hơn nữa Lăng Tiếu tu luyện đã thấy hiệu quả, hắn càng thêm tin tưởng, huống chi đại lục rộng lớn như thế, nghe nói ở một ít địa phương nhưng là có cường giả có thần thông vô cùng quảng đại, nói không chừng là một vị cường giả trong bọn hắn nhìn trúng nhi tử, rồi muốn thu nhi tử của hắn làm đồ đệ cũng nói không chừn. Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lăng Chiến trở nên cháy bỏng lên.

- Đúng vậy a, bất quá tiên nhân kia nói không thể để cho ta đem chuyện này nói với những người khác.

Vẻ mặt Lăng Tiếu có chút khiếp đảm nói, phảng phất hắn đem chuyện này nói ra, sợ bị tiên nhân kia sẽ biết.

- Ai nha, đều do cha, tốt lắm, ngươi đi ra ngoài đi, cha sau này không hề can thiệp vào bất cứ chuyện gì của ngươi nữa, nhớ kỹ, nhất định phải hảo hảo tu luyện, không nên cô phụ kỳ vọng của tiên nhân.

Lăng Chiến vỗ vỗ cái ót của mình, hết sức ảo não nói.

Lăng Tiếu nhìn ra được lão cha tiện nghi này quả thật không phải là loại người chỉ vì cái trước mắt, hơn nữa cũng rất qua tâm hắn, trong lòng cảm thấy cha mẹ đối với hắn quả thật không tồi.

- Cha, nếu hiện tại đều nói cho ngươi biết rồi, hiện tại ta liền đem bộ huyền kỹ có thể đả thông kịch bạch kia truyền thụ cho ngươi đi, để người sớm này thoát khỏi khốn cảnh hiện tại, sau này nếu ai dám chửi hai cha con chúng ta là 'phế tài', đều khiến cho bọn họ đi gặp diêm vương.

Lăng Tiếu nghiêm nghị nói.

- Đây, đây thích hợp sao? Vạn nhất để cho tiên nhân biết được, hắn có thể trách tội ngươi hay không?

Lăng Tiếu hổ thể chấn động, song quyền của hắn nắm chặt, trạng này này của hắn đã bán đứng nội tâm của hắn.

Hắn đã bị phế đi mười hai năm, bị khinh bỉ, châm chọc mười hai năm, mỗi ngày đều hồn hồn độn độn uống rượu hết ngày, hắn từng muốn tự sát đi, may là có kiều thê ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo, lại thấy được thiên phú kinh người của nhi tử, lúc này mới khiến hắn giữ vững được, ai ngờ, nhi tử của hắn hai năm trước lại đi theo con đường của hắn, bị ám toán, cuois cùng lại không tra ra hung thủ là người nào, hai cha con chỉ có thể biệt khuất ở trong tiểu viện không người hỏi thăm này, hắn nằm mộng cũng muốn một lần về trong gia tộc, nằm mông cũng muốn trở về giúp phụ thân tộc trưởng của hắn.

Hôm nay, chỉ cần một câu nói của nhi tử, hắn lại có thể một lần nữa đứng lên, hắn có thể không kích động sao? Có thể không muốn sao? Chỉ là nếu như hắn đón nhận truyền thừa của nhi tử, lại sợ bị tiên nhân biết được, đây chẳng phải là hại nhi tử của hắn? Nội tâm của hắn mâu thuẫn không dứt.

Lăng Tiếu phảng phất như xem thấu mâu thuẫn của phụ thân hắn, chặn lại nói:

- Cha, không có chuyện gì, tiên nhân kia từng nói qua bộ huyền kỹ này đối với hắn mà nói chỉ là chủng loại bình thường nhất…, có thể tùy ý ta an bài, truyền cho người nào hắn cũng sẽ không trách tội ta.

- Thật… Thật.

Lăng Tiếu kích động đến hai hàng lão lệ tuột xuống. Ban đầu hắn bị hủy kinh mạch cũng chưa từng khóc, nhưng hôm nay ở trước mặt nhi tử của chính mình thất thố, có thể thấy được tâm tình giờ phút này của hắn là hưng phấn kích động như thế nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 15 - Mua Binh Khí. (1)

Lăng Tiếu nói truyền liền truyền, cũng không có nói nhảm, dù sao hắn đã quyết định muốn quên đi quá khứ, toàn tâm toàn ý đi hiếu kính cha mẹ hắn, ở dị giới làm chính mình hoàn toàn mới.

Lăng Chiến cũng không thuộc làu ba loại nội công Thiên Sương khí, Bài Vân kình, Phong Thần công như Lăng Tiếu, cho nên ghi nhớ những khẩu quyết này có chút phí sức, cho đến lần thứ năm Lăng Tiếu nói xong mới đem toàn bộ nhớ kỹ, sau đó lại đem tinh yếu của Tam Phân Quy Nguyên Khí cho Lăng Chiến, sau này phải dựa vào tự mình hắn tu luyện rồi.

Lăng Tiếu nhìn Lăng Chiến đã toàn thân vùi đầu vào trong tu luyện, cũng không nói gì thêm nữa, trực tiếp thối lui ra khỏi thư phòng.

Lăng Tiếu trước tiên trở lại gian phòng của mình, lại thấy nha đầu Bạch Vũ Tích này đang đứng trước cửa, không khỏi cười khổ, nha đầu này thật là quyết tâm làm thị nữ của hắn rồi. nguồn

- Thiếu gia đã trở lại, nô tỳ đã đem nước tắm chuẩn bị tốt rồi, nô tỳ liền hầu hạ thiếu gia tắm rửa thay quần áo.

Bạch Vũ Tích khẽ trì lễ nói.

Lăng Tiếu thấy nàng cố chấp như thế cũng bỏ đi ý niệm để nàng rời đi, nếu nàng muốn báo ân liền tùy nàng đi, thử nghĩ xem sau này bên cạnh mình có một tỳ nữ tươi đẹp kiều diễm như vậy cũng là một chuyện tình cực kỳ có mặt mũi.

Lăng Tiếu gật đầu, sau khi mở cửa, quả nhiên thấy trong thùng gỗ đã chứa đầy nước ấm.

- Nô tỳ giúp thiếu gia thay quần áo!

Bạch Vũ Tích tiến lên có chút tay chân vụng về giúp Lăng Tiếu cởi quần áo.

Lăng Tiếu nhìn khuôn mặt của nàng hiện ra nộn hồng, hóa ra đã làm tốt chuẩn bị tâm tư rồi, cho dù là Lăng Tiếu muốn nàng, nàng cũng sẽ không phản kháng. Bất quá Lăng Tiếu tuyệt sẽ không hiếp ân cầu sắc, cho dù hắn muốn Bạch Vũ Tích cũng là ở mọi người cam tâm tình nguyện, không có xen lẫn những liên quan khác ở bên trong mới được.

- Được rồi, sau này ngươi liền đem nước để ở trong thùng là được rồi, ta có thói quen một mình tắm rửa, ngươi đi về nghĩ ngơi đi.

Lăng Tiếu sau khi đem áo ngoài cởi xuống, hướng về Bạch Vũ Tích nói.

- Đây, đây không được, nô tỳ…

Bạch Vũ Tích vội vàng nói.

Nàng còn chưa nói hết, Lăng Tiếu liền cắt đứt lời nói của nàng:

- Ngươi có phải hay không là muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?

Bạch Vũ Tích lập tức hoảng sợ nói:

- Nô tỳ không dám!

- Một khi đã không dám thì liền theo như phân phó của ta mà làm.

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

- Vâng, thiếu gia!

Bạch Vũ Tích phức tạp nhìn Lăng Tiếu một cái, sau khi thi lễ liền thối lui ra khỏi cửa phòng.

- Nha đầu này, xem ra phải hảo hảo điều giáo một chút mới được.

Lăng Tiếu cởi hết nhảy vào trong thùng nước lẩm bẩm.

Thời gian đảo mắt lại trôi qua mười ngày.

Lăng Tiếu đi tới thế giới này đã được một tháng, vốn là theo dự tính dễ dàng xông phá thập nhị chính kinh, đáng tiếc mấy đạo kinh mạch cuối cùng xông phá dị thường khó khăn, đến nay hắn chỉ là đả thông được mười đạo kinh mạch.

Tối nay, hắn lại đang chuẩn bị trùng kích đạo kinh mạch thứ mười một.

Huyền lực tụ kình đã lâu, tạo thành một đoàn nhiệt lưu mãnh liệt, một đường không trở ngại đi về phía trước, cho đến thời điểm gặp được quan khẩu.

- Ầm!

Toàn thân năng lượng trùng kích lên kinh mạch bị bế tắc.

Đụng chạm cự liệt khiến cho Lăng Tiếu lại một lần này bị đau đến trùy tâm, để cho hắn kêu thảm thiết không dứt. Mồ hôi to như hạt đậu càng không ngừng chảy đầm đìa, toàn thân đã ướt đẫm rồi, gân xanh trên người hiện ra dữ dội, lỗ chân lông trong lúc mơ hồ có từng điểm huyết quang, cả người lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Hắn hiện tại đã là thất bại lần thứ mười lăm rồi.

- Mẹ kiếp, lão tử cũng không tin không xông phá được.

Lăng Tiếu cắn răng, lại một lần nữa tụ lực, lại một lần nữa phát động trùng kích.

- Ầm!

- Phốc!

Lần này Lăng Tiếu cũng không thể thành công, ngược lại bị năng lượng cắn trả, chấn thành nội thương, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra ngoài.

- Ta dựa vào, thiếu chút nữa muốn mạng nhỏ của lão tử rồi!

Lăng Tiếu một đầu lúc này mới ngã xuống đất, toàn thân trở nên suy yếu vô lực.

Cứ bộ dạng như vyaja, Lăng Tiếu híp mắt lẳng lặng nằm một đêm.

Ngày thứ hai khi hắn tỉnh lại, tinh thần lại trở nên chấn hưng lên, phảng phất giống như chưa từng bị thương, đây là may mắn có công năng chữa thương của Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Lăng Tiếu vừa mới ra khỏi phòng, lập tức phát hiện Bạch Vũ Tích đã sớm chuẩn bị nước rửa mặt chờ ở ngoài cửa rồi.

Lăng Tiếu đã thành thói quen có sự hầu hạ của nàng, đối với nàng cười cười nói:

- Vũ Tích, ngươi thức dậy thật sớm, cực khổ ngươi.

Lăng Tiếu nói xong, một bên cầm khăn lông lên rửa mặt.

Bạch Vũ Tích cười nở rộ động lòng người nói:

- Nô tỳ hầu hạ thiếu gia là thiên kinh địa nghĩa, không có gì mà khổ cực cả.

Lăng Tiếu vừa lúc nhìn thấy nụ cười này của nàng, không khỏi có chút ngây người!

Bạch Vũ Tích trước sau như một khuôn mặt trắng thuần, không có một tia son phấn trang điểm, trời sinh da thịt mềm mịn tinh tế, mị nhãn cong cong như nguyệt nha, cái miệng ảnh đào nhỏ nhắn lại mượt mà mỏng hồng, bên cạnh có hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt, rất dễ khiến cho người ta luân hãm vào trong đó.

Bạch Vũ Tích bị Lăng Tiếu chăm chú nhìn như vậy, trong lòng 'bang bang' nhảy rất nhanh, trái tim không khỏi dâng lên một cỗ ý nghĩ ngọt ngào, khuôn mặt nhẹ nhàng dâng lên màu đỏ hồng càng lộ ra vẻ thẹn thùng động lòng người.

- Thật… Thật xin lỗi.

Lăng Tiếu nói một tiếng xin lỗi, đem khăn lông buông xuống, chạy tới đình viện bắt đầu một ngày luyện công.

Lăng Tiếu một bên đạp Vân Tung Mị Ảnh, một bên thầm mắng mình vô sỉ, mới vừa rồi thời điểm nhìn Bạch Vũ Tích lại có phản ứng.

Bạch Vũ Tích nhìn bộ pháp kỳ dị của Lăng Tiếu, bỗng nhiên lần nữa nở ra nụ cười như hoa, để cho hết thảy cảnh sắc quanh thân đều muốn ảm đạm thất

sắc.

Cũng không laai lắm, ở trong một gian phòng truyền đến một trận tiếng cười sảng khoái:

- Ha ha, ta thành công!

- Chiến ca, ngươi làm sao vậy?

Theo đó liền nghe thấy thanh âm của Mộng Tích Vân.

Lăng Tiếu vừa mới dừng bước, phụ thân của hắn liền từ trong nhà chạy ra.

Lăng Chiến lúc này giống như một hài tử vừa được một cái kẹo mà hưng phấn, hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Nhi tử, cha đã thành công, ta thành công rồi!

Lăng Tiếu vui mừng:

- Cha, ngươi đã đả thông toàn bộ kinh mạch rồi?

Lời này của Lăng Tiếu lập tức khiến cho Lăng Chiến cười xấu hổ:

- Nào có nhanh như vậy, ta chỉ là… Chỉ là đả thông đạo kinh mạch thứ nhất, cố gắng của mười ngày rốt cục có hiệu quả, ta tin tưởng không đến nửa năm nữa ta nhất định lại có thể tiếp tục tu luyện, ha ha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 16 - Mua Binh Khí. (2)

Nga, vậy thì tốt, chúc cha sớm ngày khôi phục thực lực.

Lăng Tiếu chúc mừng nói. Mười ngày qua phụ thân hắn một mực bế quan tu luyện, hiện tại xuất quan, cười đến vô cùng vui vẻ, hắn còn tưởng rằng phụ thân hắn đã đả thông toàn bộ kinh mạch rồi, không nghĩ tới chỉ là đả thông một đường kinh mạch mà thôi, không khỏi có chút hưng ý san lan rồi.

Lăng Chiến nhìn ra được Lăng Tiếu có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, không khỏi hỏi:

- Tiếu nhi, ngươi ban đầu đột phá đạo kinh mạch thứ nhất cần bao lâu?

- Cũng dùng thời gian rất lâu.

Lăng Tiếu không muốn đả kích lòng tin của phụ thân hắn, suy nghĩ một chút nói.

Nghe lời này, Lăng Chiến đứng thẳng người lên nói:

- Ngươi cũng không cần nản chí, là cha cũng phải trải qua ngày đêm tu luyện mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đột phá, chỉ cần ngươi mỗi ngày kiên trì cố gắng, tin tưởng ngươi rất nhanh cũng có thể có tốc độ như cha.

Lăng Tiếu có chút hết chỗ nói rồi, hắn lười đả kích lòng tin của phụ thân hắn, đang định trở về phòng.

Song, Lăng Chiến có chút quá hưng phấn rồi, đắc ý tiếp tục hỏi một câu:

- Tiếu nhi, ngươi đã tu luyện một tháng, tổng cộng đả thông bao nhiêu đạo kinh mạch?

Kỳ thật, ở trong lòng hắn nghĩ có thể hay không nhi tử chỉ là đả thông một hai đạo kinh mạch mà thôi, đả thông kinh mạch là một quá trình rất thống khổ, không biết nhi tử có thể hay không giết qua được!

- Còn kém hai cái là toàn bộ đả thông thập nhị chính kinh.

Lăng Tiếu nói một câu, xoay người trở về phòng.

- Hai cái không tồi rồi… Cái gì, còn kém hai cái toàn bộ đả thông?

Lăng Chiến tự nói một câu, bỗng nhiên kinh hãi kêu lên.

Hắn tân tân khổ khổ tiêu tốn thời gian mười ngày mới đả thông đạo kinh mạch thứ nhất, vốn tưởng rằng đã rất giỏi rồi, nhưng mà nhi tử chỉ tốn một tháng liền đả thông mười đạo kinh mạch, tốc độ này so với hắn nhanh gấp mấy lần a!

Trong nháy mắt, Lăng Chiến giống như bị xối một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, tất cả đắc ý đều biến mất hết.

Mộng Tích Vân từ phía sau vỗ vỗ bả vai Lăng Chiến nói:

- Chiến ca, ngươi ở sáng sớm hét cái gì vậy.

- Không được, ta không thể thua nhi tử!

Lăng Chiến không hề để ý tới thê tử, ánh mắt trở nên kiên định nói một câu, đột nhiên sau đó xoay người chạy về thư phòng bế quan.

- Này, có chuyện gì thế, giống như là một đứa bé láo nháo a!

Mộng Tích Vân u oán nhìn thoáng qua trượng phu đang chạy về thư phòng, lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu hôm nay không tu luyện nữa, tối hôm qua hắn không thể đột phá đạo kinh mạch thứ mười một, biết đọa kinh mạch này có thể tổn thương quá lớn, cho nên tính toán đến Hoang Tùng sơn mạch một chuyến, tìm kiếm một gốc Ô Tham Vương nhị giai. Ô Tham Vương có công hiệu sơ kinh hoạt lạc, tăng huyền lực duyên thọ nguyên, có thể trực tiếp phục dụng. Mặc dù phục dụng Ô Tham Vương không thể giúp hắn trực tiếp xông phá kinh mạch, nhưng mà lại có thể mở rộng kinh mạch, khuếch trương kinh mạch đã được đả thông, tăng cường huyền lực, có thể giúp hắn ở thời điểm trùng kích kinh mạch nhất cử xông phá quan khẩu.

Ô Tham Vương ở Linh thảo đường có thể mua được, nhưng mà phải tốn 1800 kim tệ, số tiền kia nhưng không phải là người bình thường có thể lấy ra được, nếu như phụ thân hắn có thể được gia tộc trọng dụng, có lẽ chút này không coi vào đâu, nhưng mà hiện nay địa vị của cả nhà bọn họ mất hết, một tháng chỉ có 30 cái kim tệ phụ cấp, 1800 kim tệ này đối với bọn họ mà nói lại là con số thiên văn rồi.

Cho nên, Lăng Tiếu muốn đạt được Ô Tham Vương chỉ có đi Hoang Tùng sơn mạch tìm kiếm.

Bất quá, ở trước khi xuất phát đi Hoang Tùng sơn mạch, Lăng Tiếu nhất định phải đến chợ một chuyến, chuẩn bị một chút đồ dùng dã ngoại, còn phải tìm một thanh vũ khí vừa tay, phải biết rằng trừ võ công lợi hại nhất của hắn là Thiên Sương quyền, Bài Vân chưởng, Phong Thần thối ra, còn có những võ công có uy lực càng mạnh hơn khác một mực chưa biểu diễn qua.

Sau khi tắm rửa, Lăng Tiếu đổi lại một bộ trường bào trắng noãn, tóc dài do

Bạch Vũ Tích cắt tỉa cực kỳ có hình, hợp mới khuôn mặt tuấn tú, lại có mấy phần phong thái mỹ thiếu niên nhẹ nhàng.

- Vũ Tích, ta hôm nay đi chợ, có muốn cùng đi hay không?

Lăng Tiếu trưng cầu hỏi.

Bạch Vũ Tích nhẹ giọng nói:

- Nô tỳ nghe thiếu gia!

- Đều theo như ngươi nói, sau này không cho phép lại nói hai chữ 'nô tỳ', nếu không ta không thể để cho ngươi hầu hạ nữa rồi.

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói.

- Nô… Vũ Tích biết rồi.

Đôi mắt Bạch Vũ Tích khẽ hồng, nắm chéo áo có chút ủy khuất nói.

Trong lòng Lăng Tiếu mềm nhũn, vuốt ve một chút khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Vũ Tích nói:

- Sau này biết điều nghe lời một chút, ngươi phải nhớ kỹ sau này ngươi là người của Lăng gia chúng ta, không phải là một nô tỳ, nha hoàn, là con gái nuôi của mẹ ta, ngươi phải ưỡn ngực làm người có biết không?

Bạch Vũ Tích chớp chớp lông mi thật dài, trên mặt đỏ rừng tực rất là khả ái, nàng cảm thụ được vuốt ve ôn nhu của Lăng Tiếu, phảng phất cả trái tim đều bị Lăng Tiếu làm tan ra, lúc này thấp giọng đáp:

- Ta nghe thiếu gia, sau này ta chỉ hầu hạ thiếu gia, còn có cha mẹ.

- Ừ, đây là được rồi, đi theo ta đến chợ đi.

Lăng Tiếu gật đầu nói. Hắn nói như vậy là vì tạo lòng tự tin cho Bạch Vũ Tích, khiến cho nàng sau này có được cuộc sống kiên cường độc lập.

Sau một khắc hai người từ trong nhà đi ra, lần nữa đến chợ của Vẫn Thạch thành.

- Vũ Tích, ngươi biết có cửa hàng vũ khí nào không?

Lăng Tiếu quay đầu hướng Bạch Vũ Tích ở một bên nói.

Bạch Vũ Tích cũng không biết mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, ngẩn người liền nói:

- Thiếu gia ngươi, ngươi hỏi ta cái gì?

- Ngươi biết ở đâu có bán vũ khí không?

Lăng Tiếu lần nữa lặp lại nói.

- Ta biết ở thành đông có một nhà.

Bạch Vũ Tích đáp.

- Tốt, mang ta đi qua.

Lăng Tiếu nói.

Sau khi đi một lát, hai người liền tới một gian cửa hàng ở nơi cửa treo binh khí đủ loại kiểu dáng.

Lăng Tiếu đánh giá một chút, cất bước đi vào.

- Hai vị, nếu muốn binh khí vừa tay nào mời tùy tiện nhìn một chút.

Một lão giả tuổi gần năm mươi tiến lên đón nói.

Lăng Tiếu hướng lão nhân kia gật đầu, sau đó trực tiếp đi tới chỗ để các loại kiếm khí.

Những kiếm khí này tạo hình đều có chút đặc biệt, chỉ là lại khuyết thiếu một loại linh khí hấp dẫn người, nhìn một cái liền biết chẳng qua là phàm binh phổ thông rồi.

Bất quá muốn ở loại địa phương này tìm một thanh binh khí tốt lại là rất không dễ dàng.

Lăng Tiếu cầm lấy một thanh cự kiếm chói mắt đánh giá một chút, bề ngoài của thanh kiếm này chế tạo đến cực kỳ đại khí, cuối kiếm là đầu rồng, thân kiếm khắc mấy đạo linh văn, hẳn là một thanh kiếm không tệ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 17 - La Khinh Sương. (1)

Thiếu gia, ánh mắt của ngươi thật tốt, thanh này là nhất giai trung cấp Cự Long kiếm, là dùng huyền thiết hiếm thấy chế tạo, trọng lượng 48 cân, coi như là Xuyên Sơn thú nhị giai đều đả thương được.

Lão giả kia lập tức giới thiệu nói.

Nhị giai Xuyên Sơn thú là một loại linh thú có phòng ngự cực mạnh, vũ khí bình thường không thể đả thương được da thịt.

- Thanh kiếm này bao nhiêu tiền?

Lăng Tiếu hỏi.

- Chỉ cần bảy mươi kim tệ, nếu như thiếu gia quả thật cần mà nói, sáu mươi tám kim tệ ta liền để ngươi mang đi.

Lão giả rất biết nói chuyện.

- 68 kim tệ?

Lăng Tiếu vừa nghe được lời này lập tức trừng mắt. Lần trước hắn đạot được túi tiền từ chỗ Ma Tử bất quá là 25 cái kim tệ mà thôi, song một thanh nhất giai trung cấp vũ khí lại đắt như vậy, chỗ của hắn còn chưa thể mua được.

- Ta lại nhìn xem còn có binh khí khác nào tốt hơn một chút.

Lăng Tiếu tự nhiên không thể lộ ra bộ dạng nghèo rớt mồng tơi, hắn vốn là

một người sĩ diện, lúc này cố làm ra vẻ nói.

Lão giả hai mắt tỏa sáng, sau đó cười đối với Lăng Tiếu nói:

- Bổn điếm còn có cực phẩm binh khí ở hậu viện, mời thiếu gia dời bước.

Lăng Tiếu cùng Bạch Vũ Tích đi theo lão giả tới hậu viện cửa hàng, sau đó đi vào một căn phòng, sau khi đi vào, binh khí khiến cho người ta hoa cả mắt bày ra trước mắt.

- Nơi này đều là nhất giai cao cấp binh khí trở lên, cũng không thiếu nhị giai binh khí, thiếu gia ngươi tùy ý xem một chút, có thể hài lòng hay không.

Lão giả giới thiệu nói.

Lăng Tiếu bắt đầu đánh giá nơi này, kiếm, đao, thương, câu… Những binh khí này không tệ, nhìn một chút giá tiền niêm yết ở trên, giá thấp nhất cư nhiên đều trên một trăm kim tệ, đắt tiền nhất lại cao gần năm nghìn kim tệ. Trong lòng hắn không khỏi thầm than thì ra là chính mình thật đúng là một tên nghèo rớt mồng tơi.

- Nhất giai cao cấp Thanh Vũ kiếm, trọng lượng 10 cân, giá bán 150 kim tệ.

- Nhất giai cao cấp Quỹ Quỷ đao, trọng lượng 30 cân, giá bán 380 kim tệ.

- Nhị giai đê cấp Thạch Đảm thương, trọng lượng 20 cân, giá bán 1200 kim tệ.

- Nhị giai đê cấp Đoạt Hồn câu, trọng lượng 22 cân, giá bán 1800 kim tệ.

…

Lăng Tiếu mở ta mắt nhìn những vũ khí này, thoạt nhìn đều vô cùng bất phàm, đáng tiếc chính mình ngay cả một cái cũng mua không nổi, không khỏi lắc đầu.

Lão giả kia căng thẳng, chẳng lẽ thiếu gia này một cái đều nhìn không thuận mắt.

- Thiếu gia, ở Vẫn Thạch thành liền kể ra là binh khí của ta tốt nhất, những thứ này là do luyện khí đại sư Lệ lão nổi danh nhất trong thành chúng ta luyện chế, ta nưi này chính là chỉ định điểm tiêu thụ duy nhất, nếu như ở chỗ của ta không tì được binh khí thích hợp, ngươi đến chỗ khác càng không có rồi.

Lão giả kia sợ mất đi một đại cố khách như vậy, hướng về phía Lăng Tiếu tự thổi phồng nói. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Bất quá, hắn nói cũng là lời thật, Lệ lão là tam giai đê cấp luyện khí đại sư duy nhất của Vẫn Thạch thành, ở Vẫn Thạch thành cũng chỉ có hắn một người có thể luyện thành nhị giai cao cấp binh khí.

- Ta biết rõ những lời ngươi nói, chỉ là… Ta muốn tìm một thanh tam giai huyền binh, không biết quý điếm có hay không?

Lăng Tiếu cố tình đáng tiếc nói.

Binh khí bình thường chia làm Phàm, Huyền, Linh, Thánh, Thần năm cái đại loại, phàm binh bình thường chỉ chính là nhị giai binh khí, huyền binh chính là chỉ tam, tứ giai binh khí, ngũ giai tới lục giai liền được xưng là linh khí, mà thất giai đến bát giai là thánh khí, cuối cùng cửu đến thập giai xưng là thần khí.

Phàm binh, ở trên đại lục tùy ý có thể thấy được, mà huyền binh liền cực kỳ

trân quý, giống như Vẫn Thạch thành cái nơi vắng vẻ bần cùng này lại càng khó gặp, cho dù có huyền binh đều là trấn tộc chi bảo của các đại gia tộc, về phần linh khí cái này liền chỉ chút ít tông môn cường đại mới có thể tồn tại, mà thánh khí cùng thần khí đó là tồn tại hư vô phiêu miểu.

- Huyền binh… Đây… Bổn điếm không có, phải biết rằng Lệ lão cả đời cũng chỉ là mới chế tạo qua ba kiện huyền binh, phân biệt bị Lăng, Lý hai nhà đoạt được, mà một cái khác thì được Lệ lão xem như tác phẩm đắc ý nhất để bảo tồn, đó là cực kỳ trân quý, ta xem thiếu gia ngươi cũng đừng hi vọng rồi.

Lão giả thật là uyển chuyển luyến tiếc nói.

- Đã như vậy,ta đây liền tùy tiện ở bên ngoài chọn một kiện đi, dù sao cũng chỉ là dùng để đốn củi.

Lăng Tiếu rất tùy ý nói.

Lời này khiến cho lão giả thành thực bị kinh hãi:

- Thiếu gia là công tử nhà ai, lại muốn mua một thanh huyền binh đốn củi, chỉ sợ các đại tộc trưởng nghe được đều muốn hộc máu a.

Lăng Tiếu ra đến bên ngoài cửa hàng, chọn lấy thanh nhất giai trung cấp Cự Long kiếm kia.

- Vũ Tích, ngươi trước giúp ta ứng ra, ta dùng không bao lâu nhất định trả lại cho ngươi.

Lăng Tiếu hạ giọng hướng về phía Bạch Vũ Tích nói.

Lúc trước, Lăng Tiếu nhưng là hướng Lý Quang Ngâm đòi 500 kim tệ, toàn

bộ đưa cho Bạch Vũ Tích dùng để chôn cất mẫu thân. Sau khi Bạch Vũ Tích làm xong việc còn dưa lại 495 kim tệ, nàng vốn là đưa cho Lăng Tiếu nhưng mà Lăng Tiếu lại như thế nào không biết xấu hổ lấy tiền của nàng, cho nên liền cự tuyệt.

Hiện tại bởi vì cần mua binh khí, phải hướng Bạch Vũ Tích mượn tạm rồi, điều này khiến cho Lăng Tiếu cực rất không có ý tứ.

Bạch Vũ Tích lại không cảm thấy có cái gì không ổn, trong lòng hắn cho là số tiền này vốn là của thiếu gia, hiện tại thiếu gia cần tiền, đây là rất bình thường.

Bạch Vũ Tích trả tiền, Lăng Tiếu cầm cự kiếm, mà lão giả kia tặng kèm một cái vỏ kiếm cho Lăng Tiếu, coi như là mua một tặng một.

- Vũ Tích, mới vừa rồi cám ơn ngươi, thiếu gia rất nhanh liền có thể đem tiền trả lại cho ngươi rồi.

Lăng Tiếu lần nữa cường điệu nói. Hắn cho tới bây giờ không có thói quen hướng nữ nhân vay tiền, đây còn là lần đầu tiên, ngượng ngùng đến chết rồi.

- Không, không cần cảm ơn, đây là nên làm đấy.

Bạch Vũ Tích liên tục khoát tay nói. Nàng đã thành thói quen khách khí của Lăng Tiếu, cảm thấy thiếu gia nàng so với tatsac ả mọi người đều rất có lễ phép, so với mấy cái xú nam nhân còn lại tốt hơn nhiều lắm, những người đó chỉ muốn đoạt lấy nàng, mà thiếu gia lại không, hơn nữa thiếu gia lại đã cứu nàng, cho nên nàng đối với Lăng Tiếu là hết mình nghe theo.

- Không được, đã nói trả lại cho ngươi liền trả lại cho ngươi, đi, ta còn thiếu ngươi một phần lễ vật, hiện tại liền mua cho ngươi.

Lăng Tiếu vuốt mũi của Bạch Vũ Tích một cái, dẫn đầu đi trước.

Bạch Vũ Tích nhìn bóng lưng tiêu sái của Lăng Tiếu, lại đưa tay sờ sờ mũi của mình, cười thầm một tiếng, rất nhanh liền đuổi theo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 18 - La Khinh Sương. (2)

Lăng Tiếu đi tới tiệm thợ may vì Bạch Vũ Tích đặt lại ba bộ xiêm y, lại vì mẫu thân hắn đặt làm hai bộ, cũng đặt cho phụ thân hắn hai bộ, dùng chất lượng tốt chỉ là xài năm cái kim tệ, hơn nữa chỉ cần chờ thêm hai canh giờ là có thể lấy về rồi, hiệu suất cực cao.

Lăng Tiếu giao tiền cọc, mang theo Bạch Vũ Tích chuẩn bị đi tửu lưu ăn uống một bữa, cả ngày ăn ở nhà cũng không phải là một chuyện thích thú, thỉnh thoảng đi ra bên ngoài ăn một chút phong vị đặc sắc cũng không tồi.

Vị Hương cư là tửu lâu nổi danh nhất Vẫn Thạch thành, nơi này không chỉ là tửu luaau lớn nhất toàn thành, đồng thời cũng là tưu lâu tiêu phí nhiều tiền nhất, có thể ra vào nơi này đều là tượng trưng cho thân phận.

Lăng Tiếu mang theo Bạch Vũ Tích nghênh ngang đi vào.

Sự xuất hiện của hai người nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

- Di, đây không phải là Lăng gia 'phế tài' sao? Hắn lại xuất hiện ở chỗ này.

Mọt gã thiếu gia của tiểu gia tộc hướng về hảo hữu ở bên cạnh nói.

Hảo hữu kia cũng là thiếu gia của một cái tiểu gia tộc, hắn làm một cái động tác đừng lên tiếng nói:

- Nhỏ giọng một chút, đừng để cho hắn nghe được.

- Sợ cái gì, hắn chỉ là một cái phế tài của Lăng gia, cho dù là đắc tội hắn, Lăng gia cũng sẽ không ra mặt.

Thiếu gia lúc đầu nói chuyện nói.

Hảo hữu kia của hắn hạ giọng nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết nửa tháng trước, Lý gia Lý Quang Ngâm thiếu gia bị Lăng Tiếu đánh sao?

- Cái gì, Lý đại thiếu mặc dù là đứng cuối tam đại ác thiếu, nhưng mà thực lực cũng không yếu a, chẳng lẽ tên phế tài này lại có thể trọng tu huyền lực rồi.

- Chỉ sợ là như vậy, ngày đó nhưng là có rất nhiều người nhìn thấy Lăng Tiếu đem đoàn người Lý Quang Ngâm đánh thảm.

Lăng Tiếu không có để ý tới những thực khách mang theo ánh mắt khác thường kia, mang theo Bạch Vũ Tích lên lầu hai, sau đó tìm một cái vị trí một bên ngồi xuống.

Bạch Vũ Tích là lần đầu tiên đến nơi sang trọng như vậy, mang theo ý tứ sợ hãi cầm lấy chéo áo của Lăng Tiếu đi theo lên.

- Buông lỏng một chút, tất cả mọi người đều là người, bọn họ ăn không được ngươi, chỉ bất quá nơi này tiêu phí ột chút, không có gì đặc biệt hơn người.

Lăng Tiếu hướng về phía Bạch Vũ Tích an ủi.

Bạch Vũ Tích nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Lăng Tiếu, nặng nề gật đầu, lúc này mới buông lỏng tâm thái.

Lăng Tiếu phân phó bồi bàn đưa lên ba món ăn, lại gọi một bầu rượu, đơn giản mấy thứ như vậy liền tốn của Lăng Tiếu năm cái kim tệ, đây cũng là tương đương với một năm chi tiêu của bình dân rồi. Bất quá Lăng Tiếu cũng không đau lòng, dù sao hắn rất nhanh có thể kiêm được một đống tiền, mấy kim tệ này quả thật không coi vào đâu.

Lăng Tiếu mới uống hai ngụm rượu, hơi ăn chút thức ăn, lầu dưới liền truyền đến thanh âm xôn xao.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Chỉ có ba người đi lên, hai nam một nữ.

Hấp dẫn người ta nhất chính là nữ hài tử đi ở chính giữa, tầm khoảng 17 tuổi, dung nhan rực rỡ bức nhân không thua gì Bạch Vũ Tích, chỉ là ít vài phần rung động lòng người chi ý của Bạch Vũ Tích, nhưng nhiều thêm vài phần lãnh ngạo cự người ngoài ngàn dặm, một thân xiêm y hỏa hồng đặc biệt chói mắt, nơi cổ áo có đính viền vàng lộ ra vẻ cực kỳ huyễn lệ cao quý, một đôi tay mềm mại trắng noãn như thông dịu dàng nắm một cái tử sắc trường tiên (roi dài màu tím), bộ bộ sinh liên (từng bước như hoa sen nở), dáng vẻ động lòng người.

Một gã nam tử ở bên phải nữ hài tử này lớn lên cực kỳ cường tráng, khiến cho người ta có một loại cảm giác khôi ngô khó lay chuyển, hai tay hắn để trần lộ ra hai cánh tay tráng kiện, gân xanh kia hiện ra dữ dội giống như từng con mãng xà hẹp dài dữ tợn, cực kỳ dọa người, trong tay còn đang nắm Lang Nha bổng, từng căn gai nhọn khổng lồ khiến người ta phát rét.

Ở bên trái nữ hài tử là một gã nam tử có ba phần tương tự với Lý Quang Ngâm, bộ dáng của hắn không phải là rất xuất chúng, nhưng một thân y phục tinh tế lại đem hắn làm nổi bật lên quý khí bức người hết sức, một đôi ánh mắt như độc xà khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, trong tay hắn nắm

một thanh kiếm mảnh lóe lên tinh quang, hiển nhiên là một thanh kiếm khí cực kỳ bất phàm.

Lăng Tiếu mới gặp nữ hài tử kia lại là có một cảm giác đã từng quen biết, bất quá ấn tượng cũng không phải là rất sâu, cho nên chỉ là liếc mắt phiết qua một cái rồi lại uống rượu.

Nữ hài tử kia nhìn bốn phía chung quanh, tựa hồ đang tìm vị trí, bỗng nhiên hướng bên phía Lăng Tiếu nhìn lại, sau đó chỉ vào vị trí ở chỗ Lăng Tiếu, đối với tiểu nhị nói:

- Ta muốn vị trí này, để cho bọn họ rời đi.

Tiểu nhị lập tức khom người nói:

- Vâng, La tiểu thư, ta đây liền để cho bọn họ rời đi.

Tiểu nhị đi tới trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Hai vị không có ý tứ, các ngươi có thể hay không di giá sang một bàn khác, vị trí của các ngươi bị La tiểu thư đặt rồi.

Lăng Tiếu khó chịu nói:

- Tại sao chúng ta phải rời đi, chẳng lẽ tửu lâu của các ngươi liền đối với khách nhân như thế này sao?

- Thiếu gia ngươi nhưng có thể thấy rõ rnagf, nàng là tiểu thư của La gia, ngươi trêu chọc nàng cũng không có quả ngon để ăn.

Tiểu nhị giải thích nói.

Ở Vẫn Thạch thành, ai dám không cho ba đại thiếu gia mặt mũi, thiếu nữ ở trước mắt này chính là cháu gái La Khinh Sương của La gia tộc trưởng, nàng vô cùng được lão gia tử sủng ái, tuổi còn trẻ cũng đã là trung cấp Huyền Giả rồi, thiên tư như vậy ở Vẫn Thạch thành cũng là ít có.

- La gia thì như thế nào, ta còn là người của Lăng gia đây, ngươi mau tránh ra cho ta, chớ làm phiền bản thiếu gia ăn cơm.

Lăng Tiếu mới không để ý tới những thứ này, đối với loại yêu cầu vô lý mất mặt này hắn kiên quyết sẽ không đồng ý.

- Ngươi…

Tiểu nhị còn muốn nói cái gì, đã bị người cắt đứt.

- Đây không phải là Lăng gia Lăng Tiếu sao? Không nghĩ tới hôm nay người của ba đại thế gia chúng ta đều ở nơi này, đúng lúc chúng ta cùng nói chuyện một chút.

Lúc này, tên nam tử tương tự Lý Quang Ngâm kia nói. Hắn chính là đại ca Lý Quang Hán của Lý Quang Ngâm.

- Ngươi là người nào a, đừng ở chỗ này mò mẫm kéo quan hệ, ta không nhận ra ngươi, đừng ở chỗ này làm ầm bản thiếu gia uống rượu, nơi này còn nhiều vị trí, muốn dùng bữa thì ngồi vào bàn khác đi.

Lăng Tiếu không nhịn được nói. Ăn một chút đồ lại có những con ruồi này tới làm phiền, thật là đáng ghét.

Lăng Tiếu vừa mới dứt lời, sắc mặt của Lý Quang Hán liền đen lại, một bộ muốn phát tác.

Lúc này thiếu nữ hồng sắc y thường kia hỏi:

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

- Chính là bản thiếu gia, vị mỹ nữ kia xưng hô như thế nào, thoạt nhìn có chút quen mắt a?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 19 - Uy Lực Một Chiêu! (1)

Lăng Tiếu uống một ngụm rượu nhẹ nhàng ứng đối nói. Lăng Tiếu kiếp trước chính là một cái gia hỏa lãng tích hoa tùng, một cái lá không dính thân, vừa thấy được nữ nhân xinh đẹp liền không nhịn được miệng hoa lên.

- Hừ, đương nhiên nhìn quen mắt rồi, chúng ta nhưng là đã gặp mặt.

Thiếu nữ kia hừ lạnh nói.

Lăng Tiếu đánh giá thiếu nữ này nói:

- Giống như chúng ta chưa đụng chạm gì mà, cần gì phải đen mặt lên nhìn như vậy?

- Ta và ngươi liền đã có đụng chạm.

Thiếu nữ kia nói một câu, tử tiên trong tay run lên, nhất thời giống như linh xà đánh tới Lăng Tiếu.

- Ta dựa vào, ngươi cô nàng này muốn mưu sát a.

Lăng Tiếu quát to một tiếng, thân thể từ chỗ ngồi bắn ra.

- Ba!

Nhất thời chỗ ngồi của Lăng Tiếu bị tử tiên đánh cho chia năm xẻ bảy.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích ở một bên lo lắng kêu lên.

Lăng Tiếu cả ngươi hạ xuống bàn cơm, hướng về thiếu nữ kia quát lên:

- Này, ngươi nữ nhân này có bệnh à, cho dù ta không nhường vị trí cho ngươi cũng không cần phải la đánh kêu giết a, thật là không có tố chất.

- Miệng ti tiện!

Thiếu nữ kia mắng một câu, tử tiên lại một lần nữa hướng bên hông Lăng Tiếu quét tới, tốc độ so với mới vừa rồi nhanh hơn vài phần.

Song, thiếu nữ này chỉ lo muốn tìm xui xẻo cho Lăng Tiếu, hoàn toàn đã quên ở bên cạnh còn có người.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu không quên, nếu như hắn né tránh một roi này mà nói, như vậy trước hết nhất định sẽ đánh trúng người Bạch Vũ Tích, nếu như không tránh ra, lại là không tốt chống đỡ.

- Mẹ nó, nữ nhân điên!

Lăng Tiếu mắng một câu, xoay người lại ôm Bạch Vũ Tích trong lòng, chịu đựng một roi.

Ba!

Nhất thời bên hông Lăng Tiếu bị da tróc thịt bong, một miệng vết thương thật dài xé rách, máu tươi không ngừng rỉ ra.

Tê!

Lăng Tiếu không nhịn được hít sâu một hơi lạnh, một roi này bị quất thật là

đau.

La Khinh Sương không tiếp tục công kích, sắc mặt tựa hồ có chút khó xem.

- Lăng thiếu đúng là người thương hương tiếc ngọc, cho dù làm mình bị thương cũng không muốn để tỳ nữ bị thương, thật sự làm cho người bội phục!

Lý Quang Hán đứng một bên bỏ đá xuống giếng châm chọc nói.

Tráng hán cầm lang nha bổng không nói gì, chỉ thật hứng thú nhìn Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, ngài……..ngài chảy thật nhiều máu!

Sắc mặt Bạch Vũ Tích trắng bệch, đôi mắt đẹp đỏ hồng nhìn vết thương bên hông Lăng Tiếu, trong lòng nàng tự trách vạn phần, bởi vì thiếu gia muốn cứu nàng nên mới bị thương.

- Ta không sao, ngươi tránh xa một chút!

Lăng Tiếu đẩy Bạch Vũ Tích ra xa, sau đó xé một mảnh vải áo băng bó miệng vết thương kia, tiếp theo ngẩng lên nhìn La Khinh Sương nhỏ nhẹ nói:

- Hôm nay không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ngươi đừng mong rời khỏi nơi này!

Mẹ nó, nữ nhân xinh đẹp thì thế nào, nếu như là nữ nhân độc địa rắn rết, hắn cũng đánh không tha.

- Chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ chuyện bảy năm trước hay sao?

La Khinh Sương bĩu môi.

- Chuyện gì bảy năm trước?

Lăng Tiếu tìm tòi trí nhớ một chút, sau đó lại nhìn tướng mạo La Khinh Sương, đột nhiên cùng một thân ảnh trong trí nhớ trùng điệp cùng nhau.

- Ngươi..ngươi chính là tiểu a đầu béo mập kia sao?

Lăng Tiếu mở to mắt hỏi.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời kia, sắc mặt La Khinh Sương lập tức đỏ bừng, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, nàng giậm chân oán trách:

- Ngươi..ngươi mới là tiểu a đầu béo mập!

Bảy năm trước Lăng Tiếu cùng La Khinh Sương chỉ mới mười tuổi.

Lúc ấy La Khinh Sương đi theo gia gia của nàng đến Lăng gia làm khách. La Khinh Sương được gia gia nàng gọi đi chơi cùng nhi đồng của Lăng gia, khi đó nàng mập mạp rất khả ái, chơi thân thiết với nhóm nhi đồng của Lăng gia, chỉ riêng Lăng Tiếu đứng ở một bên, không để ý tới nàng.

Nàng tức giận nói với Lăng Tiếu:

- Ta muốn ngươi chơi với ta!

Lăng Tiếu cười khinh thường:

- Tiểu a đầu béo mập, ngươi đánh thắng được ta thì ta sẽ chơi với ngươi!

La Khinh Sương chống nạnh tức giận nói:

- Ta không phải tiểu a đầu béo mập, ta đánh thắng ngươi, ngươi phải làm con rùa cho ta!

Lăng Tiếu nói:

- Nếu ta đánh thắng thì sao?

- Nếu…..nếu ngươi đánh thắng ta, sau này ta sẽ làm tân nương của ngươi!

La Khinh Sương nói.

- Ngươi rất mập, không phải loại nữ nhân mà ta thích!

Lăng Tiếu đả kích.

Cuối cùng hai người luận võ, khi đó La Khinh Sương chỉ là tứ cấp võ đồ, mà Lăng Tiếu là bát cấp võ đồ, kết quả liền biết được.

Chuyện thời thơ ấu, Lăng Tiếu đương nhiên không để trong lòng, nhưng La Khinh Sương vẫn nhớ kỹ việc này. Sau đó La Khinh Sương không ngừng cố gắng tu luyện, hi vọng có một ngày đánh bại Lăng Tiếu rửa nhục, đồng thời không ngừng hỏi thăm tin tức về Lăng Tiếu, mỗi lần nghe được tin nàng vừa vui lại buồn, vui là vì Lăng Tiếu ngày càng mạnh mẽ, buồn là vì bản thân nàng cách hắn ngày càng xa.

Cho đến hai năm trước nàng đột nhiên nghe được tin tức Lăng Tiếu bị người đánh lén biến thành phế nhân, trong lòng nàng biến thành trống rỗng, giống như đã mất đi vật gì trân quý, cực kỳ khó chịu.

Cuối cùng nàng dần dần tiếp nhận sự thật Lăng Tiếu đã biến thành phế nhân,

nhưng tốc độ tu luyện của nàng cũng hạ thấp xuống, nàng mất hai năm thời gian mới từ huyền giả đê cấp đột phá tới trung cấp.

Nàng thật sự không thể tưởng được sau bảy năm nàng gặp lại hắn tại tửu lâu này, nhưng hắn còn ở chung một chỗ với một thiếu nữ xinh đẹp, không biết vì sao trong lòng nàng chợt tức giận, muốn giáo huấn Lăng Tiếu tiết hận.

- Uy, tiểu a đầu mập, chuyện cách nhiều năm như vậy mà ngươi còn nhớ rõ, chẳng lẽ ngươi thầm mến ta bảy năm? Muốn ta cưới ngươi làm vợ?

Lăng Tiếu giống như quên đi đau đớn bên hông, không khỏi trêu ghẹo.

- Ngươi…..hỗn đản!

La Khinh Sương giống như bị vạch trần tâm sự, gương mặt đỏ bừng như nhỏ máu, tử tiên lại quất ra ngoài.

- Tiểu cô nương không nên động một chút thì đánh người, sẽ làm tổn hại hình tượng, ngày sau sẽ không ai muốn lấy cọp mẹ như thế đâu!

Lăng Tiếu rút Cự Long kiếm quấn tới trường tiên.

Nháy mắt tử tiên như một con rắn quấn quanh Cự Long kiếm.

- Ngươi mới là cọp mẹ!

La Khinh Sương tức giận quát một tiếng, đá một cước về hướng Lăng Tiếu.

La Khinh Sương là huyền giả trung giai, lực lượng cùng tốc độ cực kỳ kinh người, nháy mắt đã đá tới mặt Lăng Tiếu.

Hoàn hảo Lăng Tiếu đã không còn là phế vật, hắn đả thông mười đường kinh

mạch, mà mười kinh mạch đều tràn đầy huyền lực, với năng lực hiện tại của hắn đã tương đương võ đồ bát cấp. Tuy rằng còn chênh lệch không nhỏ với La Khinh Sương, nhưng hắn vẫn còn võ công cùng kinh nghiêm lâm địch của kiếp trước, không hề sợ hãi La Khinh Sương.

Chỉ thấy hắn không chút hoang mang vươn tay ngăn cản một cước của La Khinh Sương.

Tuy rằng hóa giải được chiêu thức, nhưng đáng tiếc trên lực lượng vẫn còn chênh lệch nên Lăng Tiếu bị đẩy lui vài bước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 20 - Uy Lực Một Chiêu! (2)

Ngươi khôi phục huyền lực sao?

La Khinh Sương không nhịn được hỏi. Một cước của nàng đã dùng nửa thành lực lượng, cho dù huyền giả đê cấp cũng không dám chống cự, mà Lăng Tiếu chỉ bị chấn lui vài bước, một phế vật không khả năng có thực lực này.

- Nếu ta đã khôi phục huyền lực còn cho ngươi hung hăng càn quấy như bây giờ? Nhưng hiện tại ta cũng đủ đối phó ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói. Cổ tay hắn bị chấn đến run lên, thật sự khổ sở, trong lòng càng thêm bức thiết sớm đả thông kinh mạch hơn một chút.

- Vậy ngươi cứ thử xem, hiện tại ta báo mối thù bảy năm trước, hi vọng ngươi có thể chắn được vài chiêu!

La Khinh Sương vung vẩy trường tiên nói.

- Hắc, ta chỉ cần một chiêu là đánh bại ngươi!

Lăng Tiếu cười khẽ nói.

- Thối lắm, nếu ngươi dùng một chiêu có thể đánh bại ta, tùy tiện ngươi xử trí, nếu ngươi thua phải làm nô tài cho ta!

La Khinh Sương bị Lăng Tiếu làm tức giận đến xanh mặt.

- Tốt, một lời đã định, hi vọng ngươi đừng hối hận!

Hai mắt Lăng Tiếu lóe dị quang, kiên định đáp.

- Hãy bớt nói nhảm đi, muốn tới thì tới!

La Khinh Sương quát khẽ.

- Được, ta tới!

Lăng Tiếu ứng tiếng, thân thể phóng lên, đồng thời cự kiếm trong tay chém ra ngoài. Nhất thời bóng kiếm phủ đầy trời hướng La Khinh Sương cuốn tới, một cỗ kiếm quang sắc bén phát ra từng điểm sáng chói vẩy ra, những chiếc bàn chung quanh bị kiếm quang tàn phá vỡ nát.

- Một chiêu thật mạnh!

Lý Quang Hán đứng một bên cảm nhận được khí tức sắc bén, không khỏi lui ra sau mấy bước thở dài.

- Tiểu muội cẩn thận!

Tráng hán cầm lang nha bổng hét lớn một tiếng, đồng thời vung lang nha bổng đón lấy mũi kiếm.

La Khinh Sương cảm nhận được một cỗ uy hiếp đến ngạt thở, từng đạo kiếm quang cắt lên quần áo của nàng, vài chỗ còn bị tua nhỏ lộ ra da thịt mềm mại như nước.

May mắn tráng hán đúng lúc đánh thức nàng, trường tiên trong tay nàng biến thành hình dạng như xoắn ốc làm ra phòng ngự cực mạnh.

- Đinh đương!

- Ba!

- Ba!

..

Một thoáng va chạm, phát ra thanh âm thanh thúy.

Kiếm quang rốt cục tiêu tán, hiện trường quay về bình tĩnh.

- Phốc…..

Thanh kiếm của Lăng Tiếu cắm trên đất, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị nội thương, so với hôm qua bị phản phệ khi trùng kích kinh mạch càng thêm nghiêm trọng, mười kinh mạch đả thông không ngừng trướng đau xé rách làm hắn đau đớn khó tả.

La Khinh Sương ở đối diện càng thêm chật vật, trường tiên chỉ còn lại một nửa, hơn phân nửa biến thành đứt đoạn rơi trên mặt đất, quần áo bị cắt rách nhiều nơi, lộ ra da thịt, cũng may không có vết thương chảy máu, một phần tóc mai trên trán rơi xuống, nếu một kiếm vừa rồi của Lăng Tiếu chém vào đầu nàng, khẳng định nàng đã hương tiêu ngọc vẫn tại đương trường.

Tình huống của tráng hán đỡ hơn một chút, quần áo bị rách vài nơi, hơi thở có chút hỗn độn ngoài ra không có dị trạng nào khác.

- Ah, thiếu gia không sao chứ!

Bạch Vũ Tích nhìn thấy thần sắc của Lăng Tiếu kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh chóng chạy tới đỡ lấy hắn hỏi, chảy nước mắt đau lòng.

- Yên tâm đi, ta không sao, chúng ta trở về!

Sắc mặt Lăng Tiếu trắng bệch, hắn miễn cưỡng cười đáp, sau đó cố nén đau đớn dựa vào Bạch Vũ Tích nâng đỡ đi xuống tửu lâu.

- Ta..ta lại thua rồi!

La Khinh Sương lẩm bẩm như mất hồn. Xem ra một chiêu vừa rồi đả kích nàng quá lớn, sau đó hai mắt nàng chợt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Tráng hán lập tức đỡ lấy nàng, nhìn Lý Quang Hán nói:

- Lý thiếu, hôm nay xin lỗi, chúng ta hẹn lại hôm khác vậy!

Dứt lời hắn ôm La Khinh Sương rời khỏi tửu lâu.

Lý Quang Hán gật đầu, vẻ mặt hồi tưởng một chiêu kiếm vừa rồi của Lăng Tiếu, trong lòng tự hỏi nếu đổi lại là mình có thể tiếp được một chiêu kiếm đó không? Đáp án đương nhiên là không thể nào.

- Không được, người kia tuyệt đối không thể lưu!

Trên trán Lý Quang Hán tuôn mồ hôi lạnh, cắn chặt răng xoay người chạy xuống lầu, hắn quyết định phải xử lý Lăng Tiếu, bằng không đợi ngày sau hắn trưởng thành nơi này sẽ là thiên hạ của Lăng gia.

Lăng Tiếu được Bạch Vũ Tích nâng đỡ, kinh mạch cơ thể không ngừng trướng đau, sắc mặt trắng bệch cực điểm, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

- Thiếu gia, ngài đừng làm tôi sợ, tôi đi tìm đại phu cho ngài!

Bạch Vũ Tích chảy nước mắt nức nở nói.

- Không, mang ta đến khách điếm gần nhất, nhanh!

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

- Được, được!

Bạch Vũ Tích đối với Lăng Tiếu luôn nói gì nghe nấy, không ngừng gật đầu.

Lý Quang Hán đi xuống tửu lâu, lập tức đi về hướng Lăng gia, ý đồ đợi trước khi Lăng Tiếu trở về nhà phải xử lý hắn. Nhưng Lý Quang Hán không dự đoán được Lăng Tiếu không về nhà, làm hắn chờ đợi mãi vô ích.

Bạch Vũ Tích đưa Lăng Tiếu đến khách điếm, dặn dò không cho ai đi vào quấy rầy, sau đó vận công chữa thương.

Lăng Tiếu đem toàn bộ huyền lực tiêu hao không còn, mười kinh mạch không chịu nổi phản phệ, nếu hắn không nhanh ổn định kinh mạch, chỉ sợ lại bị hao tổn mà tàn phế lần nữa, như vậy toàn bộ cố gắng trước đó sẽ uổng phí.

Cho nên Lăng Tiếu không lập tức về nhà mà tìm kiếm khách điếm chữa thương, nhờ vậy hắn mới tránh được một kiếp.

…

Trong một gian phòng bình thường trong khách sạn, một thiếu nữ tú lệ đang dựa cửa nhìn chăm chú vào thiếu niên mặc trường bào màu trắng ngồi trên giường.

Sắc mặt thiếu niên kia cực kỳ tái nhợt, khóe môi còn dính vết máu đã khô cạn, hai tay đặt trước bụng đang vận chuyển pháp môn nào đó. Chỉ thấy sắc mặt hắn từ trắng biến thành hồng, lại từ hồng thành lam, cuối cùng lại trắng…cứ lặp lại không ngớt. Dần dần trên mái tóc lại bốc lên khói trắng, có

vẻ vô cùng thần kỳ.

Thiếu nữ tú lệ vừa bối rối lại tò mò nhìn chằm chằm thiếu niên trên giường, nhìn thấy hiện tượng kỳ dị như vậy làm nàng vô cùng nghi hoặc, nhưng không dám phát ra nửa điểm thanh âm, tựa hồ sợ quấy nhiễu tới thiếu niên kia, mãi cho tới khi mắt nàng khép lại.

Lăng Tiếu vận công suốt cả một ngày!

Khi hắn mở mắt đã là sáng sớm hôm sau.

Trải qua một đêm chữa trị, cuối cùng đã ổn định lại kinh mạch, nhưng mười kinh mạch vẫn bị vây trong trạng thái suy yếu, ít nhất cần dùng nửa tháng thời gian mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Hồi tưởng lại hôm qua hắn đem hết toàn lực sử xuất thức thứ nhất Kiếm Lưu Ngân trong Kiếm Bá do Bất Khốc Tử Thần Bộ Kinh Vân tự nghĩ ra, uy lực bá đạo hung hãn thế nào. Với thực lực võ đồ bát cấp của hắn hiện tại tuyệt đối có thể một chiêu lấy mạng huyền giả trung giai như La Khinh Sương. Nhưng Lăng Tiếu cũng không muốn diệt sạch, hắn không có oán niệm gì với La Khinh Sương, vạn nhất giết nàng hắn tuyệt đối phải thừa nhận lửa giận của La gia, đây là chuyện mà hiện tại hắn không thể đối kháng.

Hôm qua hắn đi mua kiếm mục đích là vì muốn tìm tuyệt chiêu bảo mệnh khi đi vào Hoang Tùng sơn mạch mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 21 - Chấn Động. (1)

Kiếm Bá chia làm ba thức, thức thứ nhất Kiếm Lưu Ngân là một chiêu hung hãn bá đạo nhất, kiếm xuất thấy máu. Thức thứ hai Kiếm Lưu Vân cùng thứ ba Kiếm Lưu Tinh hiện tại hắn còn chưa thể sử dụng.

Ở kiếp trước hắn chỉ miễn cưỡng đánh ra thức thứ ba Kiếm Lưu Tinh, một kiếm giết chết tám gã tiên thiên cao thủ, có thể thấy được uy lực của nó kinh người đến bao nhiêu.

Lăng Tiếu bước xuống giường, ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Vũ Tích đang ngồi tại cửa, thân thể co rụt lại run rẩy.

Lăng Tiếu kinh hãi lập tức đi tới, chỉ thấy sắc mặt nàng cực kỳ tái nhợt, lông mi không ngừng run rẩy lên, hai tay vòng ôm trước ngực giống như con mèo nhỏ đáng thương đang híp mắt làm người ta cảm thấy thật thương tiếc.

Lăng Tiếu sờ sờ lên trán của nàng, thật nóng, xem ra là phát sốt.

Lăng Tiếu cúi xuống đem nàng bế lên, tuy rằng thân thể hắn suy yếu nhưng muốn bế một thiếu nữ chưa đầy trăm cân như Bạch Vũ Tích vẫn có thể làm được.

Bạch Vũ Tích giống như tìm được chăn ấm, ôm chặt cổ Lăng Tiếu, đầu nàng vùi vào lòng hắn, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi rung động, bộ ngực mềm của nha đầu này làm cho hắn sảng khoái vô cùng, thật hận không thể đem nàng hung hăng tàn phá một phen.

Bất kể là kiếp này hay kiếp trước, bên cạnh Lăng Tiếu luôn có nữ nhân làm bạn, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa mở ra thân "xử nam" của mình.

Thật nhiều người cảm thấy nghi hoặc, đây là vì sao? Chẳng lẽ thân dưới của người này có tật xấu?

Sai, kỳ thật về chuyện này chính bản thân Lăng Tiếu cũng bắt cuồng.

Từ nhỏ hắn luôn rất nghe lời lão quỷ sư phụ.

Năm đó khi lão quỷ sư phụ truyền thụ võ công cho hắn, từng nói qua một câu làm cho hắn mãi tới bây giờ luôn phi thường hối hận.

- Tiếu nhi, muốn luyện võ công tuyệt thế nhất định phải bảo trì thân đồng tử, như vậy mới có thể lấy thuần chính khí thành tựu vô thượng chân công!

Lúc ấy Lăng Tiếu rất thích luyện võ, chí hướng của hắn chính là trở thành võ lâm chí tôn, cho nên hắn luôn nhớ kỹ câu nói này của lão quỷ sư phụ, mãi cho tới khi cùng tứ đại siêu cấp cao thủ của Quỷ Môn ôm nhau cùng chết, Lăng Tiếu mới chợt tỉnh ngộ, mắng to vị sư phụ đáng chết kia, làm hại hắn còn chưa được hưởng thụ nhân sinh đã phải chết.

May mắn hắn còn có cơ hội lặp lại một lần, bằng không hắn phải hối hận suốt đời.

Lăng Tiếu áp chế dục vọng đem Bạch Vũ Tích đặt lên giường, sau đó đắp mền cho nàng, lại gọi tiểu nhị mang tới chậu nước ấm lau mặt cho nàng, sau đó dùng chút huyền lực mới khôi phục truyền qua cho Bạch Vũ Tích, tin tưởng cho tới trưa nàng sẽ giảm sốt.

Nhìn gương mặt khả ái xinh đẹp của Bạch Vũ Tích, Lăng Tiếu đột nhiên dâng lên một ý niệm trong đầu:

- Cứ để cho nàng làm thị nữ ình cả đời tốt lắm, bằng không tiện nghi cho nam nhân khác không phải là quá thiệt thòi!

Tại Vẫn Thạch thành, toàn bộ thị nữ đều phải làm bất kỳ chuyện gì cho thiếu gia hoặc chủ nhân, dù là ấm giường vào buổi tối.

- Phi! Từ khi nào mình lại hư hỏng như vậy!

Lăng Tiếu hứ một tiếng, sau đó ăn chút điểm tâm tiểu nhị mới bưng lên, thu liễm tâm thần ngồi dưới đất đả tọa.

Ngay khi Lăng Tiếu đang ở trong khách điếm đả tọa chữa thương, thế giới bên ngoài đang điên cuồng tìm kiếm hắn.

Tối hôm qua, Lăng Chiến vốn đả tọa khôi phục nguyên khí nhưng lại bị Mộng Tích Vân quấy rầy. Cũng không có gì kỳ quái, nhi tử mang theo dưỡng nữ ra ngoài cả ngày không trở về, làm mẫu thân như bà đương nhiên cảm thấy lo lắng, hơn nữa bà cũng không biết nhi tử đã trùng tu huyền lực, không muốn nhìn thấy bộ dạng bất tỉnh của nhi tử khi bị trọng thương ngày trước.

Ngay lúc Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân muốn đi ra ngoài tìm nhi tử, sân viện của bọn họ đã lâu không có người hỏi thăm lại nghênh đón tam đệ của Lăng Chiến là Lăng Thao viếng thăm.

Lăng Thao, ba mươi ba tuổi, vừa đột phá huyền sĩ trung giai không lâu, trên người mặc bộ trường bào màu lam, lưng đeo trường thương, mạnh mẽ uy vũ đi thẳng tới trong sân viện của Lăng Chiến.

Lăng Thao vừa nhìn thấy Lăng Chiến, lập tức ôm quyền mang theo thần sắc tôn kính nói:

- Nhị ca, nhị tẩu!

Mộng Tích Vân cười nói:

- Tam đệ tới rồi!

- Tam đệ, sao ngươi lại tới đây?

Lăng Chiến ôm hai vai Lăng Thao hỏi.

Tuy rằng trước kia Lăng Chiến bị phế đi kinh mạch, nhưng vị tam đệ này vẫn tôn kính hắn như đại ca, cảm tình giữa hai huynh đệ thật thân thiết.

Lăng Thao cười cười nói:

- Đệ không phải tới thăm nhị ca sao, đúng rồi, sao không thấy Tiếu nhi?

- Ta đang muốn ra ngoài tìm tên tiểu tử thúi kia đây, đi ra ngoài cả ngày không thấy bóng dáng, nhị tẩu của ngươi khẩn trương thật lâu đâu!

Lăng Chiến nói.

- Cái gì, Tiếu nhi còn chưa trở lại?

Lăng Thao kinh hô.

- Tam đệ không cần khẩn trương, có lẽ Tiếu nhi chơi đùa quên thời gian mà thôi!

Lăng Chiến cũng không lo lắng cho Lăng Tiếu quá nhiều, hắn đã biết nhi tử trùng tu huyền lực, chỉ cần không gặp phải đại phiền toái sẽ không xảy ra

chuyện gì.

- Ai nha, xảy ra chuyện lớn, nhị ca, đệ cùng nhị ca đi tìm Tiếu nhi trở về, nhị tẩu ở nhà chờ đi!

Lăng Thao lộ vẻ lo lắng nói.

Lời này làm Mộng Tích Vân hoảng sợ muốn té xỉu, bà vội vàng chụp lấy tay Lăng Thao hỏi:

- Tam đệ, ngươi nói cho rõ ràng hãy đi, Tiếu nhi của ta xảy ra chuyện gì?

Lăng Thao nói ngắn gọn:

- Hôm nay Tiếu nhi của nữ oa của La gia đánh nhau tại Vị Hương Cư, đánh bại nữ oa của La gia nhưng chính Tiếu nhi hình như cũng bị thương…

Lăng Thao còn chưa nói xong Mộng Tích Vân đã lảo đảo nói:

- Cái gì, con ta bị thương?

- Nam nhân nói chuyện, nữ nhân đừng nói chen vào!

Lăng Chiến hừ lạnh nói, lại hỏi Lăng Thao:

- Chẳng lẽ Tiếu nhi bị trọng thương?

- Có bị trọng thương hay không đệ không biết, nhưng đệ muốn hỏi nhị ca một câu, có phải Tiếu nhi trùng tu lại huyền lực hay không?

Lăng Thao không đáp mà hỏi ngược lại.

Lăng Chiến ý thức được việc này nhất định không thể che giấu, vì vậy gật đầu:

- Tiếu nhi đạt được ít cơ duyên có thể trùng tu huyền lực!

- Vậy thì được rồi, người trong tửu lâu đều biết Tiếu nhi có thể trùng tu huyền lực, tin tức truyền thật nhanh, tin tưởng rất nhiều người sẽ biết tin tức Tiếu nhi hồi phục, dù là phụ thân đại nhân cũng đã hay biết, cho nên mới để cho đệ tới đây!

Lăng Thao nghiêm túc nói.

- Đệ muốn nói…sẽ có người bất lợi đối với Tiếu nhi?

Lăng Chiến suy đoán.

- Chẳng lẽ nhị ca không cảm thấy thật kỳ quặc, cả huynh cùng Tiếu nhi đều bị người phế đi kinh mạch, cho nên khẳng định có người có ý đồ bất lợi với thiên tài của Lăng gia chúng ta, hiện tại ta phải sớm tìm được Tiếu nhi, vận dụng lực lượng mạnh nhất của gia tộc bảo vệ hắn, chờ sau khi hắn trở thành linh sư như vậy Lăng gia chúng ta có thể xưng hùng Vẫn Thạch thành!

Lăng Thao phân tích nói.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đi tìm Tiếu nhi!

Lăng Chiến vội vàng nói. Hắn vô cùng tin tưởng lời nói của Lăng Thao, hắn chính là người bị hại, biết có người đố kỵ đỏ mắt thiên phú của hai phụ tử hắn, vì vậy muốn bóp chết họ từ trong trứng nước. Bởi vì có câu nói, cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 22 - Chấn Động. (2)

Cùng lúc này La Khinh Sương được đại ca của nàng mang về nhà, tráng hán kia chính là La Bưu, một trong tam đại ác thiếu Vẫn Thạch thành, "việc ác" của hắn là thái độ làm người khá bá đạo càn quấy, so sánh với hành vi lấn nam bá nữ của Lý Quang Hán quang minh lỗi lạc hơn rất nhiều.

- Bưu nhi, Sương nhi đã xảy ra chuyện gì?

Một trung niên nhân uy nghiêm chừng bốn mươi hai tuổi nhìn La Bưu đang ôm La Khinh Sương vội vàng chạy vào hỏi. Người này chính là đại bá của La Bưu tên La Thiên Chính, là phụ thân của La Khinh Sương, tu vi huyền sĩ cấp cao.

- Đại bá, Sương nhi không có việc gì, chỉ bị hôn mê mà thôi!

La Bưu đáp.

La thiên Chính nhìn thấy quần áo trên người nữ nhi có nhiều vết kiếm cắt tua nhỏ, nháy mắt đôi mày cau lại, quát lớn:

- La Bưu, nói rõ ràng đã xảy ra chuyện gì?

La Bưu rùng mình, sau đó đem La Khinh Sương đưa cho hai thị nữ, dặn hai nàng đưa La Khinh Sương về phòng, sau đó mới kể lại cho La Thiên Chính toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Sau khi nghe xong, La Thiên Chính thở ra một hơi, đồng thời lại nghiêm túc hỏi:

- Ngươi muốn nói tiểu tử bị phế của Lăng gia một chiêu đã đem Khinh Sương đánh bại?

La Bưu gật mạnh đầu nói:

- Đúng vậy, lúc ấy cháu thấy uy lực một chiêu đó hết sức kinh người, cho nên cùng Sương muội đồng loạt ra tay, nhưng vì Sương muội thừa nhận công kích chính diện, có vẻ…có vẻ chật vật một ít, nếu Lăng Tiếu muốn giết tiểu muội, chỉ sợ cháu cũng không cứu được nàng!

Trong lòng La Bưu còn sợ hãi, cho dù với thực lực huyền giả cấp cao của hắn hiện tại cũng không có lòng tin lưu được mạng sống dưới một chiêu của Lăng Tiếu, có lẽ chỉ có tu vi huyền sĩ mới có thể áp chế được Lăng Tiếu.

- Tốt lắm, việc này nếu do Khinh Sương trêu chọc thì thôi, ngươi đi xuống đi!

La Thiên Chính xua tay nói.

Chờ La Bưu đi xuống, La Thiên Chính khởi động thân hình phóng nhanh về hướng nội viện gia tộc.

Phế tài bị phế hoàn toàn của Lăng gia lại có thể trùng tu huyền lực, tin tức này nhất định phải báo cho phụ thân đại nhân hay biết. Hơn nữa phế tài kia hai năm trước còn được xưng là đệ nhất thiên tài Vẫn Thạch thành, ai biết lần này quật khởi sẽ mang tới kinh ngạc như thế nào.

Nội viện La gia là một tòa kiến trúc thật hùng vĩ, dưới bóng đêm nhìn qua như một tòa thành sâu thẳm.

La Thiên Chính ngừng lại trước một tòa lầu các hùng vĩ nhất, nháy mắt hai bên lầu các xuất hiện mấy thân ảnh, sau đó lại ẩn vào trong bóng tối.

Bỗng nhiên bên trong lầu các truyền ra thanh âm trầm thấp:

- Chính nhi đến có việc gì?

La Thiên Chính cung kính thi lễ:

- Con có việc bẩm báo!

Hắn vừa nói xong, cửa lớn tự động mở ra.

La Thiên Chính cũng không ngạc nhiên, đi vào bên trong lầu.

Bên trong có một lão giả mặc trường bào màu xám đang ngồi, trong tay cầm chén trà, một bên còn đặt một quyển sách. Bộ dạng lão giả cực kỳ thần sáng, dáng người trung đẳng, vòng eo thẳng thắn, không hề có nửa điểm già lão, trong đôi mắt ưng lóe ra quang mang rạng rỡ. Vị lão giả này chính là gia chủ La gia La Tường Minh, sáu mươi sáu tuổi, vốn là cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của Vẫn Thạch thành, tu vi linh sư.

- Có chuyện gì trọng yếu như thế, khiến cho ngươi phải đi trong đêm đến hội báo?

La Tường Minh thản nhiên hỏi.

Vì thế La Thiên Chính kể lại chuyện La Bưu đã nói với hắn thêm một lần.

- A, Lăng gia tiểu tử có thể tiếp tục tu luyện, thật sự là không tệ!

La Tường Minh tùy ý đáp, giống như không để ý trong lòng.

- Phụ thân, nếu hắn chỉ có thể trùng tu trở lại cũng không có gì, nhưng mà…

La Thiên Chính do dự nói.

- Chỉ là cái gì, có chuyện nói thẳng!

La Tường Minh trừng mắt nói.

- Chỉ là Bưu nhi nói Lăng Tiếu chỉ dùng một kiếm đã đánh bại Sương nhi, hơn nữa còn là bị đánh bại dù đã liên thủ với Bưu nhi. Có thể thấy được uy lực một kiếm kia thế nào, hơn nữa con nghe Bưu nhi nói, Lăng Tiếu còn chưa phải là huyền giả, nhiều nhất chỉ là võ đồ bát cấp, một chiêu kia có thể đem một huyền giả trung giai đánh bại, còn có thể bức lui một huyền giả cao giai, trong chuyện này có phải…

La Thiên Chính phân tích nói.

- Ngươi muốn nói Lăng gia tiểu tử có huyền kỹ gì kinh người?

La Tường Minh ngắt lời.

- Ý của con là như vậy!

La Thiên Chính đáp.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng Lăng Tiếu có thanh giai công pháp?

La Tường Minh khẽ nhíu mày nói.

Huyền kỹ trên Huyền Linh đại lục tổng cộng chia thành chín đại giai, theo thứ tự là “Hôi, Hoàng, Thanh, Lục, Lam, Hồng, Tử, Hạt, Hắc”.

La Thiên Chính không nói chỉ gật gật đầu.

- Lăng gia chỉ có một quyển thanh giai trấn tộc Kim Thương Quyết, mà Lăng gia tiểu tử lại dùng kiếm chiêu, chẳng lẽ Lăng gia có hai quyển thanh giai huyền kỹ? Không có khả năng, nếu như thế sẽ không dạy cho tiểu bối để tiểu tử kia đi ra khoe khoang, chẳng lẽ tiểu tử kia đạt được cơ duyên khác?

La Tường Minh suy đoán.

- Con cảm thấy được là rất có thể, hai năm trước tiểu tử kia đã bị Lăng gia thái thượng trưởng lão chứng thật là không có biện pháp trùng tu huyền lực, mà hiện giờ hắn lại là võ đồ bát cấp, điều này thật sự làm người ta cảm thấy ý vị sâu xa!

La Thiên Chính trầm ngâm nói.

Hai người đều trầm mặc hồi lâu, La Tường Minh chợt nói:

- Ngươi đi xuống trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý!

Khi La Thiên Chính đang chuẩn bị rời khỏi, La Tường Minh lại nói:

- Sương nhi giống như đặc biệt để ý tiểu tử đó, có thời gian cho nàng đi lại với Lăng gia nhiều một chút!

Hai mắt La Thiên Chính tỏa sáng, gật gật đầu mới đi ra lầu các.

Sau khi La Thiên Chính rời đi, La Tường Minh thản nhiên nói:

- Phong Ảnh, ngươi đi tra xét tình huống của Lăng gia tiểu tử một chút, ngàn vạn lần đừng làm kinh động bất luận kẻ nào, có biến lập tức hội báo với ta!

Ở một góc lầu các phát ra thanh âm u lãnh:

- Dạ, tộc trưởng!

…

Bên trong hầm ngầm một biệt việt xinh đẹp tĩnh mịch trong Lăng gia.

Hội nghị gia tộc vừa mới chấm dứt, ngũ trưởng lão Lăng Ngôn cùng một lão giả cao gầy lặng yên đi tới nơi này mật sự.

Lão giả kia chính là nhị trưởng lão Lăng gia Lăng Mạc, hai người là huynh đệ ruột thịt, địa vị tại Lăng gia tiếp cận tộc trưởng Lăng Thương, thậm chí ở phương diện nào đó quyền lực còn lớn hơn Lăng Thương.

Lăng gia thân là một trong ba đại gia tộc đứng đầu Vẫn Thạch thành, kỳ thực tuy rằng thực lực hùng hậu nhưng người nào cũng biết Lăng gia không đoàn kết như vẻ bề ngoài, mà Lăng gia nhị trưởng lão Lăng Mạc cùng ngũ trưởng lão Lăng Ngôn là người chuyên quấy rối bên trong.

Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn đều là nhi tử của tiền nhiệm tộc trưởng, nhưng sau khi lão tộc trưởng qua đời, Lăng Mạc không được lên làm tộc trưởng như ý nguyện, ngược lại bị Lăng Thương ngồi lên vị trí. Việc này luôn làm hai huynh đệ bọn hắn hận thù trong lòng, mỗi khi Lăng Thương hành sử quyền lực tộc trưởng, hai huynh đệ luôn phá rối, ở trong tộc cũng có không ít người ủng hộ hai huynh đệ nên mới làm quyền uy của Lăng Thương không quá uy nghiêm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 23 - Chấn Động. (3)

Mượn chuyện Lăng Chiến mà nói, vốn Lăng Chiến là con thứ hai của Lăng Thương, từng được tôn xưng nhân vật thiên tài, nhưng sau khi Lăng Chiến bị phế lại bị an bài vào tiểu đình viện hẻo lánh nhất Lăng gia ở lại, hơn nữa không có một người hầu nào. Đây đều là do Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn ở giữa gây khó dễ, bằng không với thân phận của Lăng Thương cũng có thể an bài được một nơi an cư tĩnh mịch xinh đẹp hơn cho gia đình của Lăng Chiến.

Bởi vậy có thể thấy được Lăng Mạc huynh đệ oán niệm sâu đậm với Lăng Thương ra sao.

- Đại ca, việc này huynh nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Vừa đi vào mật thất, Lăng Ngôn lập tức hỏi.

- Nhìn ngươi gấp thành cái dạng gì, dù tiểu tạp chủng kia trùng tu huyền lực cũng chỉ là một võ đồ nho nhỏ, ngươi gấp cái gì!

Lăng Mạc phất tay hừ lạnh nói.

- Đệ…đệ không phải vì sốt ruột cho Khuông nhi sao!

Lăng Ngôn hờn giận nói.

- Ngươi không cần lo lắng, Khuông nhi đã đột phá huyền sĩ, tới thời gian gia tộc trắc thí tuyệt đối sẽ giành được vị trí đứng đầu, đến lúc đó thái thượng trưởng lão thu Khuông nhi làm đệ tử quan môn là chuyện ván đóng thuyền thôi!

Lăng Mạc trầm thấp nói.

- Ai, một tháng trước Duệ nhi không đem hắn đánh chết ngược lại để cho hắn hàm ngư xoay người, mạng của tiểu tạp chủng thật đúng là cứng rắn!

Lăng Ngôn thở dài nói.

- Hừ, chuyện này ta còn chưa tìm ngươi tính toán sổ sách đâu, ngươi thật sự là cực kỳ ngu xuẩn, biết rõ tiểu tử đó đã không khả năng trùng tu huyền lực thì cứ để cho hai phụ tử bọn hắn tự sinh tự diệt, may mắn lần này tiểu tử đó không chết…Hừ, tên Lăng Thương kia tuyệt đối sẽ không cho ngươi sống dễ chịu!

Lăng Mạc hừ lạnh nói.

- Chẳng lẽ hắn sẽ vì một tên phế vật liều mạng với đệ?

Lăng Ngôn không cho là đúng nói.

- Hắn chắc là sẽ không liều mạng với ngươi, nhưng chỉ làm cháu của ngươi biến mất mà thôi!

Lăng Mạc lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, bỗng nhiên khựng lại:

- Được rồi, ngươi đi về trước, chuyện của tiểu tạp chủng ta có định luận!

Lăng Ngôn còn định nói gì đó, thoáng do dự, vẫn khẽ thở dài đi ra mật thất.

- Hừ, muốn hàm ngư xoay người? Không có cửa!

Chờ sau khi Lăng Ngôn rời khỏi, trong mắt Lăng Mạc tràn ngập sát khí.

Thành bắc Lý gia.

Lý Quang Hán canh giữ con đường mà Lăng Tiếu phải quay về Lăng gia một đêm, nhưng không thấy bóng dáng của hắn, rốt cục đành phải buông tha việc chặn giết chạy về gia tộc hội báo cho phụ thân rõ tình huống.

Nghĩ tới một chiêu kiếm của Lăng Tiếu, trong lòng Lý Quang Hán lạnh run.

Hiện tại Lăng Tiếu chỉ là một võ đồ bát cấp, ra vẻ xuất chiêu đó còn dùng toàn bộ huyền lực chống đỡ, với thực lực huyền giả cao giai của hắn có lẽ miễn cưỡng ngăn trở được, nhưng nhất định cũng bị trọng thương, vạn nhất chờ sau khi Lăng Tiếu đột phá huyền giả, đây chẳng phải là vô địch với cùng cấp hay sao?

Nghĩ tới đây hắn nhất định phải nghĩ biện pháp để gia tộc đem đối thủ thu dọn, vạn nhất cho thời gian đối phương trưởng thành, như vậy Lăng gia sẽ trở thành một nhà độc đại tại Vẫn Thạch thành.

Khi Lý Quang Hán tìm tới phụ thân Lý Nguyên Hóa chuẩn bị bẩm báo, nhưng Lý Nguyên Hóa cũng đã biết hết thảy.

Lý Nguyên Hóa nói với Lý Quang Hán:

- Chuyện xảy ra hôm qua tại tửu lâu ta đã biết, việc này con không cần quản, trong tộc đã có an bài, về phần hôn nhân với La gia tạm thời gác lại, lão hồ ly La Tường Minh chưa chắc để ý tới La gia chúng ta, hiện tại con lập tức đi bế quan, tranh thủ trong vòng nửa năm đột phá huyền sĩ, một năm sau trong cuộc thi đấu giữa ba gia tộc Lý gia chúng ta tuyệt đối không thể rớt lại phía sau!

Lý Quang Hán cũng không nhiều lời, gật gật đầu xoay người đi ra ngoài.

…

Ánh mặt trời treo cao, vào giữa trưa.

Trong một gian phòng trong khách điếm thật bình thường, Lăng Tiếu đang uống rượu ăn điểm tâm, có mỹ nhân làm bạn một bên, hoàn toàn không biết chuyện đang xảy ra bên ngoài.

- Ăn chân gà, nhìn cô gầy thật đáng thương, nên ăn nhiều thịt mập lên một chút mới đẹp!

Lăng Tiếu cười gắp một đùi gà bỏ vào trong chén Bạch Vũ Tích.

Trải qua một ngày đêm đả tọa, trạng thái của Lăng Tiếu đã tốt hơn không ít, ít nhất sắc mặt đã có thêm chút huyết sắc.

- Cảm ơn thiếu gia!

Trên gương mặt kiều diễm của Bạch Vũ Tích trôi nổi vẻ thẹn thùng đỏ hồng, cặp mắt nhìn đùi gà trong chén, trong lòng thật ngọt ngào.

Tối hôm qua Bạch Vũ Tích canh chừng cho Lăng Tiếu một đêm, sáng sớm bị sốt cao, may mắn Lăng Tiếu đúng lúc phát hiện truyền cho nàng tia huyền lực, để nàng ngủ một giấc đã bớt sốt.

- Khách khí cái gì, chúng ta là quan hệ gì đây, sau này không cho phép khách khí như vậy, biết không?

Lăng Tiếu vừa ăn vừa nói.

Nghe Lăng Tiếu nói chuyện thân thiết như thế, Bạch Vũ Tích không nhịn được ứa nước mắt.

Lăng Tiếu thấy thế hoảng hốt, vội an ủi:

- Vũ Tích, cô…cô làm sao vậy? Khái khái…

Lăng Tiếu kích động liền động tới vết thương, nhịn không được ho lên hai tiếng.

Bạch Vũ Tích cuống quýt đứng dậy đi tới vỗ vỗ sau lưng của hắn:

- Thiếu gia, tôi không sao, tôi…tôi chỉ là quá cảm động, vốn nghĩ trên đời này chỉ có mẫu thân của tôi là đối xử với tôi tốt nhất, nhưng bây giờ tôi phát hiện…tôi phát hiện thiếu gia thật tâm đối tốt với tôi, tôi không phải cố ý làm cho thiếu gia lo lắng!

Bạch Vũ Tích giống như một nhi đồng làm sai chuyện, vừa vỗ lưng Lăng Tiếu vừa giải thích, nàng sợ động tới vết thương làm hắn đau đớn, lòng nàng sẽ vô cùng khó chịu.

- Nha đầu ngốc, cô không chỉ là muội muội kết nghĩa của tôi, còn là…bằng hữu của tôi, tôi không đối tốt với cô thì tốt với ai, được rồi, tôi không sao, mau nhanh ăn cho no, chúng ta còn phải về, bằng không cha cùng mẫu thân sẽ lo lắng!

Lăng Tiếu vuốt mũi Bạch Vũ Tích cười nói.

Bạch Vũ Tích gật đầu, ngồi trở lại bên bàn.

Hai người rời khỏi khách điếm, đi tới chỗ đặt quần áo hôm qua lấy y phục, chuẩn bị quay về nhà.

Trên đường về nhà Lăng Tiếu mơ hồ cảm giác được sau lưng có người đi theo, nhưng khi quay đầu lại nhìn không thấy ai, trong lòng không khỏi thầm

mắng có phải mình thật quá đa nghi hay không.

Nhưng khi họ vừa rời khỏi con đường đi chợ thì nguy hiểm đã tới.

Một cỗ khí tức lạnh thấu xương từ sau lưng đánh úp lại, khí tức đã hoàn toàn tập trung Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã sớm cảm giác không ổn, hiện tại đã âm thầm đề phòng.

Khi công kích bất ngờ lao tới, cự kiếm trong tay hắn nháy mắt làm ra phản ứng.

- Đương!

Binh khí va chạm, Lăng Tiếu nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích cực kỳ hoảng sợ, lập tức lao tới.

Hung thủ không dự đoán được chiêu công kích của mình bị ngăn chặn, thoáng lặng người, sau đó lại vung lên trường kiếm hướng Lăng Tiếu giết tới.

- Tặc tử ngươi dám!

Lăng Thao đúng lúc lao tới, khua trường thương đâm thẳng vào sát thủ kia.

Sát thủ không thể không buông tha công kích Lăng Tiếu, chém ngược một kiếm ngăn cản trường thương của Lăng Thao, sau đó lăng không nhảy lên muốn chạy trốn.

Lăng Thao tràn ngập sát khí, dưới ban ngày ban mặt lại có người dám tập sát cháu của hắn, hắn hét lớn một tiếng vận khí mười hai tầng huyền lực, toàn thân trôi nổi kim sắc quang mang, trường thương hướng sát thủ kia đâm tới.

Nguồn: Truyen.Org

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 24 - Tập Sát!

Kim quang đầy trời, vô số thương ảnh chớp động, từng đạo huyền khí ngưng tụ thành thực chất tản ra quang mang sáng ngời hướng sát thủ đang bỏ trốn bao trùm.

Sát thủ hú lên một tiếng quái dị, thân hình dừng lại, trường kiếm trong tay chém ra hơn mười đạo kiếm quang.

- Oanh!

- Oanh!

Giữa không trung bắn ra quang mang rạng rỡ.

Tuy sát thủ ngăn chặn được chiêu thức của Lăng Thao, nhưng trên người đã có vết thương, hơn nữa khí tức đã bị Lăng Thao tập trung, trừ phi tốc độ của hắn nhanh hơn Lăng Thao, bằng không hắn tuyệt đối không chạy thoát khỏi sự truy kích của Lăng Thao.

- Tặc tử dấu đầu lộ đuôi, vì sao phải nhiều lần hại cháu của ta, hôm nay nếu không nói rõ ràng nhất định lấy mạng của ngươi!

Trường thương của Lăng Thao chỉ vào hắc y nhân quát.

- Hừ, vậy nhìn xem ngươi có bổn sự này hay không!

Sát thủ đè nặng thanh âm nói, đồng thời trường kiếm chém ra hai đóa kim sắc kiếm hoa hướng Lăng Thao đánh tới.

- Chút tài mọn!

Lăng Thao khinh thường hừ lạnh, trường thương trong tay quét ngang, nhất thời đem hai đóa kim sắc kiếm hoa chấn vỡ.

Nhưng Lăng Thao không dự đoán được đối phương chỉ ra hư chiêu, khi Lăng Thao bị kiếm hoa ngăn cản sát thủ liền lấy tốc độ cực nhanh xoay người bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lăng Thao tức giận dùng trường thương đập mạnh xuống mặt đất chấn động, sau đó mới xoay lại chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu.

Bạch Vũ Tích ôm lấy Lăng Tiếu đang không ngừng phun máu tươi òa khóc.

Lăng Tiếu ngược lại cười khổ an ủi nàng:

- Đừng khóc, mạng của thiếu gia cứng rắn, còn chưa chết được!

Lăng Tiếu vừa rồi súc kình phản kích, bị đối phương chấn ngược khiến ngũ tạng lục phủ đều rung chuyển, kinh mạch mới ổn định tối hôm qua lại bắt đầu trướng đau, làm cho hắn vô cùng buồn bực.

- Hảo tiểu tử, đi, tam thúc mang cháu về nhà trước!

Lăng Thao khen ngợi một câu, sau đó vác Lăng Tiếu lên vai triển khai thân pháp phóng về hướng nhà Lăng Tiếu.

Bạch Vũ Tích còn chưa kịp phản ứng đã không còn thấy bóng dáng của hắn, liền ngẩn người chạy về nhà.

Rất nhanh, Lăng Thao đã đưa Lăng Tiếu về tới nhà.

Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân lại hoảng sợ một phen, nhất là Mộng Tích Vân không ngừng khóc nức nở.

- Nhị tẩu đừng nóng vội, ta có Hồi Lộ đan, Tiếu nhi sẽ không có chuyện gì!

Lăng Thao nói xong lấy ra một bình nhỏ bên hông, đổ ra hai viên đan dược màu đen cỡ đầu ngón tay.

Hồi Lộ đan, linh đan cao giai nhất phẩm, có được hiệu dụng chữa thương cùng hồi khí, là lương đan mà võ giả dùng cứu mạng. Đừng xem thường viên đan dược nho nhỏ này, bởi vì nó giá trị ngàn vàng.

- Vậy là tốt rồi, nhanh, nhanh cho Tiếu nhi ăn vào!

Mộng Tích Vân vội vàng thúc giục nói.

Lăng Thao đem hai viên đan dược bỏ vào trong miệng Lăng Tiếu cho hắn nuốt vào, sau đó đặt hắn lên giường.

- Tốt lắm, đều đi ra ngoài trước, uống xong Hồi Lộ đan hẳn là không có việc gì!

Lăng Chiến nhìn thoáng qua nhi tử, sau đó lôi kéo thê tử nói.

Ba người quay về đại sảnh, Lăng Chiến không nhịn được hỏi thăm Lăng Thao chuyện vừa trải qua.

Lăng Thao cũng không giấu diếm, đem sự tình kể lại.

Lăng Chiến nhíu mày nói:

- Theo như lời đệ nói thực lực đối phương hẳn không sai biệt với đệ sao?

- Hẳn là, hắn đánh một kích không trúng lập tức lui lại, đệ xuất ra toàn lực cũng chỉ làm hắn dừng lại nửa khắc, đủ thấy thực lực hung thủ không thua kém đệ!

Lăng Thao gật đầu nói.

Lăng Chiến suy tư một chút, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ không cùng một người?

- Nhị ca ý muốn nói gì?

Lăng Thao hỏi.

- Ta suy nghĩ đối phương có phải là người đánh lén ta mười hai năm trước hay không, lấy thực lực của hắn lại không giống, lúc trước kẻ đánh lén ta ít nhất có thực lực huyền sĩ, bằng không lúc ấy ta cũng không rơi vào kết cục như vậy!

Lăng Chiến nói.

- Việc này đệ cũng không rõ, nhưng đệ nghĩ ngoại trừ Lý gia hẳn sẽ không ai làm loại chuyện này!

Lăng Thao nói.

- Ai, con của tôi thật sự là mạng khổ ah!

Mộng Tích Vân khổ sở nói.

- Nhị tẩu xin yên tâm, hiện tại đệ quay về gia tộc xin chỉ thị phụ thân đại nhân, để cho phụ thân tăng cường bảo hộ đối với Tiếu nhi, tuyệt đối không

để cháu tiếp tục xảy ra chuyện gì sai lầm!

Lăng Thao an ủi, sau đó xoay người rời khỏi nhà Lăng Chiến.

…

Trong phòng Lăng Tiếu, sau khi dùng Hồi Lộ đan dược lực đã bắt đầu hiệu dụng.

Một đoàn dược lực dịu dàng thanh lương bắt đầu lan tràn trong ngũ tạng lục phủ của hắn, chậm rãi làm dịu kinh mạch máu huyết của hắn. Cùng lúc đó, Tam Phân Quy Nguyên Khí bắt đầu tự chữa thương, tốc độ tuy thật thong thả nhưng phối hợp cùng Hồi Lộ đan cũng vô cùng có hiệu lực.

Ngoại trừ đem kinh mạch dần dần ổn định lại, huyền lực đã có trạng thái hồi sinh.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Lăng Tiếu dần dần khôi phục huyết sắc, trên vầng trán đã thư giãn.

Hai canh giờ sau Lăng Tiếu mở mắt, sau đó nhanh chóng ngồi dậy, lập tức tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Hồi Lộ đan được dùng hơn mười loại linh thảo nhất giai luyện chế, ngoại trừ có thể chữa thương, còn có thể hồi khí.

Lăng Tiếu bị hai lần tiêu hao huyền lực trong kinh mạch, hiện tại có Hồi Lộ đan trợ giúp, kinh mạch chẳng những được củng cố huyền lực đã khôi phục tới đỉnh, hơn nữa Lăng Tiếu phát hiện dược lực của Hồi Lộ đan rất mạnh, tựa hồ còn có thể tiếp tục lợi dụng, cho nên hắn không cần nghĩ ngợi đã bắt đầu tu luyện, ý đồ hôm nay trùng kích kinh mạch thứ một.

Tam Phân Quy Nguyên Khí, ba loại nội kính Thiên Sương Khí, Bài Vân Kính, Phong Thần Công không ngừng dung hợp, tiếp tục hấp thu dược tính sau đó tiến hành tích súc, không ngừng lặp đi lặp lại vận hành.

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy thời cơ đã đến, toàn bộ đoàn năng lượng tích súc hình thành một đạo sóng nhiệt cuồn cuộn hướng kinh mạch thứ mười một phóng đi.

- Oanh long…

- Ca sát…

Đạo kinh mạch thứ mười một rốt cục sau hai lần bị thương, phối hợp cùng dược liệu Hồi Lộ đan vừa mới đột phá.

Lăng Tiếu nhảy xuống giường, đột nhiên phá lên cười:

- Ha ha, không nghĩ tới lại cho ta đột phá, chỉ cần tiếp tục đả thông kinh mạch cuối cùng liền có thể chứa đựng huyền lực, thật sự là sảng khoái!

Mười một kinh mạch trong cơ thể ẩn chứa huyền lực dịu dàng ấm áp, huyền lực bắt đầu làm dịu ngũ tạng lục phủ, khiến cho chúng tràn ngập sinh cơ cùng sức sống.

Giờ phút này Lăng Tiếu không còn chút bộ dáng như bị thương, ngược lại tinh thần rạng rỡ, ý chí thịnh vượng. NGuồn: Truyen.Org

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Tiếu nhi, con không có việc gì chứ?

Mộng Tích Vân lập tức chạy vào quan tâm hỏi.

Trong lòng Lăng Tiếu ấm áp, gật đầu:

- Mẹ, con không sao!

- Hài tử này, thật sự làm mẹ bị hù chết đi, sau này không cho phép đi ra ngoài, con ngoan ngoãn ở lại trong nhà thì tốt hơn!

Mộng Tích Vân sợ hãi nói.

- Đã biết, mẹ, sau này con sẽ không để ẹ tiếp tục lo lắng!

Lăng Tiếu vội đáp.

Lăng Chiến mở miệng nói:

- Lần này ít nhiều nhờ tam thúc của con, bằng không con sẽ không về được!

Lăng Tiếu hiểu ý, cười cười nói:

- Cha, con đã biết, tam thúc ở đâu?

- Hắn đã quay về nội viện!

Lăng Chiến đáp.

Lăng Tiếu ứng tiếng, sau đó hỏi thăm Bạch Vũ Tích đang ở đâu, nguyên lai nha đầu kia đang ở trong phòng bếp nấu canh tẩm bổ cho hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 25 - Chó Chặn Cửa. (1)

Nghe mẫu thân căn dặn một lát, Lăng Tiếu bị Lăng Chiến gọi vào thư phòng.

Lăng Chiến nghiêm túc nói:

- Tiếu nhi, hiện tại tuy rằng con có thể trùng tu huyền lực, nhưng cha hi vọng ngày sau con đừng quá phô trương!

Lăng Tiếu làm sao không rõ phụ thân đang lo lắng, vì thế thuận theo gật đầu nói:

- Cha, con nhớ kỹ!

- Ân, năm đó chính vì cha quá càn rỡ, cho nên mới lâm vào kết cục như vậy, nhưng con cũng kế thừa cá tính của cha, lại bị đả kích như thế, cho nên cha hi vọng con rút lại kinh nghiệm hai lần giáo huấn, phải học được ẩn nhẫn, khi thực lực của chúng ta bao trùm hết thảy, toàn bộ địch nhân đều sẽ nhượng bộ lui binh, bọn hắn không còn dám nhảy ra đi chịu chết!

Lăng Chiến giáo huấn.

Lăng Tiếu đối với việc này thấm sâu trong người, thấu hiểu thật rõ, chợt hiểu được khổ tâm của phụ thân, phải điệu thấp làm người mới là tốt nhất! Chờ khi nào thực lực của mình đạt tới mức người khác không thể uy hiếp, sau đó mới tung hoành, quét ngang bốn phương!

- Xem ra sau này không nên kiêu ngạo như vậy, bằng không bị đánh lén lần nữa cũng không còn mạng tốt như thế!

Trong lòng Lăng Tiếu tự nhủ.

Trong một khu rừng rậm ngoại ô Vẫn Thạch thành, sát thủ tập sát Lăng Tiếu kéo mảnh vải đen che mặt, lộ ra khuôn mặt vô cùng xấu xí, người bình thường nhìn thấy sẽ cảm giác sợ hãi.

Bỗng nhiên sát thủ quay đầu kêu lên:

- Ai? Đi ra, đừng lén lút!

Một người mặc trường bào màu vàng, đeo mặt nạ chậm rãi bước ra. Mặt nạ vẽ đồ án quỷ dị, hai răng nanh nhìn vào làm người kinh hãi đảm chiến.

Sát thủ nắm chặt trường kiếm, nhìn người đeo mặt nạ hỏi:

- Các hạ là ai, sao không lấy mặt thật gặp người đây?

Người đeo mặt nạ phát ra thanh âm âm lãnh nói:

- Người chết không tư cách nhìn thấy mặt thật của ta!

- Khẩu khí thật lớn!

Sát thủ quát một tiếng, lăng không nhảy tới, trường kiếm chém ra một đạo kim sắc kiếm quang, đâm thẳng về hướng người đeo mặt nạ.

Những nơi kim sắc kiếm quang đi qua cây cối bị cắt thành hai nửa, cho tới khi oanh lên trên thân người đeo mặt nạ.

- Oanh…

Sát thủ nhìn thấy người đeo mặt nạ trúng chiêu, thở phào một hơi nhẹ nhõm nói:

- Nguyên lai chỉ là bao cỏ!

- Vậy sao?

Sát thủ vừa dứt lời, lại vang lên thanh âm sâu kín của người đeo mặt nạ.

Sát thủ vừa nhìn lại, không khỏi chấn kinh, đối phương có thể chịu đựng một chiêu của hắn không hề có chút tổn thương, trong lòng hắn bắt đầu sợ hãi.

Ý niệm duy nhất hiện tại trong đầu hắn chính là "trốn".

Lúc này người đeo mặt nạ phát ra tiếng cười lạnh, bóng người chợt lóe, nháy mắt đi tới trước mặt sát thủ, một bàn tay chộp lấy cổ họng hắn.

Sát thủ kia lộ ra vẻ hoảng sợ:

- Ngươi…ngươi là linh…

Chữ "sư" còn chưa kịp nói xong đã bị người đeo mặt nạ bẻ gãy cổ.

- Dám hại cháu của ta, chết không có gì đáng tiếc!

Người đeo mặt nạ lưu lại một câu, nháy mắt biến mất trong rừng rậm.

Trong một căn phòng sơ sài đơn giản, một thiếu niên thanh tú trần trụi thân trên khoanh chân mà ngồi.

Trong buổi tối lạnh lẽo giá rét kia, hắn cũng không sợ bị hàn khí xâm nhập,

ngược lại có thể mơ hồ nhìn thấy được trên thân hắn bốc lên khói trắng, mười một đạo kinh mạch ngẫu nhiên hiện lên nhiều điểm lửa đỏ, có vẻ vô cùng kỳ lạ, nếu có người nhìn thấy nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng.

Thiếu niên vẫn bảo trì tư thế kia suốt một đêm bất động.

Bỗng nhiên thiếu niên mở mắt, lộ ra ánh mắt rạng rỡ tinh quang, có vẻ cực kỳ trong trẻo linh động.

Trải qua một đêm đả tọa, Lăng Tiếu đã củng cố huyền lực trong mười một đạo kinh mạch, chỉ cần đánh thông mười hai đạo kinh mạch xỏ xuyên qua đan điền khí hải, có thể ngưng tụ huyền lực đến lúc đó mới được xem là võ giả chân chính, mới có cơ hội bước lên cảnh giới võ đạo đỉnh phong, nếu không cả đời cũng không thành tựu được thân thể võ giả.

Kiếp trước Lăng Tiếu là một kẻ điên si võ, kiếp này cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ nghịch thiên cải mệnh, còn phải đem vận mệnh của mình nắm giữ chặt chẽ trong tay.

Lý tưởng vĩ đại nhất của hắn chính là “tỉnh chưởng quyền thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân”.

Lăng Tiếu vừa mở cửa phòng, Bạch Vũ Tích đã sớm chuẩn bị nước ấm chờ đợi.

Lăng Tiếu đã sớm thành thói quen Bạch Vũ Tích hầu hạ, cũng rất vui vẻ nhận lấy, nhưng mỗi khi Bạch Vũ Tích nhìn thấy thân trần của hắn gương mặt đều đỏ lên, có vẻ vô cùng đáng yêu.

Sau khi rửa mặt, Lăng Tiếu cùng Bạch Vũ Tích đều ra phòng trước dùng bữa.

Vừa đi tới phòng trước, hôm nay trong đại sảnh có thêm một người, chính là Lăng Thao hôm qua cứu hắn.

Đôi mắt Lăng Thao lướt trên người Lăng Tiếu, lộ ra thần sắc kinh ngạc nói:

- Hảo tiểu tử, lại có thể khỏe nhanh đến như vậy?

Tuy rằng Hồi Lộ đan có công hiệu chữa thương hồi khí thật tốt, nhưng hôm qua Lăng Tiếu bị thương nặng, dù trị liệu tốt thương thế cũng chỉ đạt được chừng sáu bảy phần đã không tệ rồi, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Lăng Tiếu lại tinh khí mười phần, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, không hề có chút bộ dạng đã bị tổn thương qua.

Lăng Thao đương nhiên không biết Tam Phân Quy Nguyên Khí của Lăng Tiếu có được công năng tự mình chữa thương, có thêm được Hồi Lộ đan phối hợp hiệu quả khẳng định là rõ rệt, hơn nữa đêm qua Lăng Tiếu nhân cơ hội đột phá mười một đạo kinh mạch, cơ năng trở nên hòa dịu, trạng thái tinh thần dĩ nhiên là rất tốt.

- Đa tạ tam thúc hôm qua đã cứu mạng!

Lăng Tiếu tiến lên thi lễ nói. Hôm qua nếu không phải Lăng Thao xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ hắn đã bị mất mạng, thật không biết sau khi chết rồi còn được xuyên qua nữa hay không? Phỏng chừng cũng không còn vận khí tốt như vậy.

Lăng Thao cười vỗ vai Lăng Tiếu:

- Khách khí làm gì, ta là tam thúc của ngươi, người một nhà thôi, trước ăn chút gì ta đưa ngươi đi gặp tộc trưởng!

- Nga, được!

Lăng Tiếu ứng tiếng, ngồi xuống ăn điểm tâm.

Lăng Chiến nhìn thấy phản ứng thản nhiên của Lăng Tiếu, nhẹ giọng hỏi:

- Tiếu nhi, con không phải có ý kiến gì đối với gia gia đi?

Gia gia của Lăng Tiếu chính là tộc trưởng Lăng gia Lăng Thương. Từ khi Lăng Tiếu bị phế tới nay, đây là lần đầu tiên triệu kiến, đổi lại người bình thường đều thấy kích động, nhưng Lăng Tiếu lại không hề để ý chút nào.

- Có ý kiến? Có ý kiến gì?

Lăng Tiếu ngẩn người nói. Trong ấn tượng của hắn gia gia đối đãi hắn không tệ, khi tuổi nhỏ từng nhiều lần chỉ đạo hắn tu luyện huyền lực, là một lão nhân không tệ lắm. Tuy rằng hai năm qua lão nhân không quan tâm hắn, nhưng trong lòng hắn cũng không hề oán hận. Bởi vì đây là một thế giới dùng võ vi tôn, có thực lực thì được sủng ái, không có thực lực thì bị thất sủng, đây là chuyện vô cùng bình thường, sinh trong gia tộc đương nhiên là phải có giác ngộ như thế.

- Nhị ca đừng quản Tiếu nhi, bị lạnh nhạt hai năm ai cũng phải băng giá trái tim, nào, uống rượu!

Lăng Tiếu hỏi ngược lại một câu nhưng nghe vào trong tai Lăng Thao lại cảm giác có ý tứ khác, nghĩ tới trong lòng Lăng Tiếu vẫn còn lưu oán khí.

Lăng Chiến lắc đầu cũng không tiếp tục hỏi lại, năm đó khi hắn bị phế, phụ thân đã nghĩ đủ mọi biện pháp nhưng cuối cùng bất đắc dĩ lựa chọn buông tha, nhưng hắn vẫn cảm giác được phụ thân vô cùng lo lắng cho hắn. Hắn chỉ cảm khái người ở địa vị cao cũng có thật nhiều chuyện vô cùng bất đắc dĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 26 - Chó Chặn Cửa. (2)

Mọi người ăn điểm tâm xong, Lăng Thao mang theo Lăng Tiếu đi tới nội viện Lăng gia.

Nội viện Lăng gia nằm tại thành nam, diện tích vạn mẫu, kiến trúc quỳnh lâu ngọc vũ, mái cong kiều ngõa, phong cách cổ xưa thương mang, phảng phất như đã trải qua vô số năm tháng, hiện tại vẫn sừng sững bao la.

Lăng gia đã trải qua mười tám thời đại, truyền thừa gần ngàn năm, ở tại Vẫn Thạch thành duy trì địa vị đệ nhất gia tộc, nội tình đương nhiên là người ngoài không thể tưởng tượng.

Lăng Tiếu cùng Lăng Thao đi tới trước cổng lớn, hai tượng mãnh thú giống hổ giống sư mở to miệng máu, uy vũ dữ tợn, đại môn dùng vàng đúc thành, bên trên còn điêu khắc hình long phương, có vẻ dị thường tôn quý.

Đây là khí thế của đệ nhất gia tộc Vẫn Thạch thành!

Hai huyền giả cao giai cầm trường thương trong tay ưỡn ngực uy vũ bất phàm đứng gác trước cửa.

Lăng Thao mang theo Lăng Tiếu muốn đi vào cổng lớn, không ngờ hai huyền giả lại ra tay ngăn trở, hai trường thương bắt chéo cản đường.

- Đương!

- Các ngươi làm cái gì vậy?

Lăng Thao trầm giọng nói.

- Ngũ trưởng lão có lệnh, Lăng Tiếu thiếu gia nếu muốn vào nội viện Lăng gia nhất định phải qua cửa ải của chúng ta!

Một huyền giả cao giai nói.

- Hỗn đản, Lăng Tiếu nhận lệnh tộc trưởng triệu kiến, hai người còn không nhanh tránh ra, bằng không lão tử tiễn các ngươi đi gặp Diêm Vương!

Lăng Thao nổi nóng, bị ngăn cản ngay cửa nhà mình làm hắn giận dữ.

- Thật xin lỗi Lăng nghi trượng, chúng tôi nhận lệnh của ngũ trưởng lão!

Hai người cùng kêu lên đáp.

- Ngươi…

Lăng Thao chán nản, muốn rút trường thương trên lưng, hắn biết rõ mình không thể ra tay đối với thị vệ trong nhà, nhưng loại tình huống này rõ ràng là khinh người quá đáng.

- Tam thúc không nên nổi giận, vì hai con chó săn thì không đáng, hãy xem cháu làm sao chỉnh trị hai con chó giữ cửa không nghe lời này!

Lăng Tiếu vội vàng cười an ủi.

Lăng Tiếu vừa dứt lời, hai huyền giả cao giai gác cửa trợn mắt trừng trừng nhìn hắn.

Lăng Thao nhìn Lăng Tiếu, chợt nói:

- Được, nếu ngươi đánh không lại, lão tử cho dù liều mạng bị đá ra khỏi nhà cũng phải xử lý hai con chó này!

- Coi chừng không giáo huấn được chó, ngược lại bị chó cắn tổn thương đi!

Lúc này cháu trai Lăng Duệ của ngũ trưởng lão vừa lúc xuất hiện trước cửa lớn, phía sau còn đi theo Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử, vẻ mặt diễn ngược nhìn Lăng Tiếu.

Hôm qua hắn nhận được tin tức đã chứng minh Lăng Tiếu có thể trùng tu huyền lực, dọa hắn nhảy dựng, nhưng không bao lâu nghe được tin Lăng Tiếu bị ám sát, bản thân bị trọng thương, vì vậy lại cao hứng, không ngờ hôm nay Lăng Tiếu lại được tộc trưởng triệu kiến, trong lòng bất mãn. Nhưng khi hắn biết được gia gia của hắn muốn giáo huấn Lăng Tiếu, từ sáng sớm hắn đã tới nơi này chờ xem cuộc vui.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Lăng Duệ, chỉ thấy người kia mặc trường bào màu xanh hoa lệ, tướng mạo bộ dạng rất tuấn tú, chỉ tiếc đôi mắt híp lại thành khe hở làm hắn vô cùng chán ghét. Người trước mắt này chính là người làm cho hắn thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương.

- Chỉ là một gã huyền giả đê giai cũng dám ở chỗ này gọi bậy, thật sự là liều lĩnh!

Lăng Tiếu khinh thường nói.

- Ngươi…miệng lưỡi thật bén nhọn, hừ, ta xem ngươi làm sao mà vào nội viện, loại phế tài như ngươi vĩnh viễn thích hợp làm bình dân tạp chủng!

Lăng Duệ tức giận đến tím mặt quát.

Hôm kia Lăng Tiếu đánh bại La gia La Khinh Sương, chuyện này đã truyền

khắp Vẫn Thạch thành, hiện tại Lăng Tiếu mắng hắn làm hắn vô cùng uất ức.

- Thật to gan!

Lăng Tiếu cùng Lăng Thao giận quát một tiếng.

Hai người đều động, nhưng Vân Tung Mị Ảnh của Lăng Tiếu tựa hồ còn nhanh hơn.

- Ba!

- A!

Lăng Duệ bị một tát đánh bay ra ngoài.

Lăng Duệ ôm gò má đỏ bừng, khóe miệng bật máu tươi, chật vật bò lên chỉ vào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi…ngươi dám đánh ta? Ta phải đi gặp tộc trưởng tố cáo ngươi!

- Hắc hắc, đi đi, lại dám mắng ta là tạp chủng, mà tộc trưởng là gia gia của ta, vậy chẳng phải ngươi đang nhục mạ tộc trưởng, ngươi bất kính với tộc trưởng, là tội khinh nhờn, chờ ta đi vào nội viện nhất định hướng các trưởng lão xin trị tội ngươi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Lăng Duệ nghe xong lời này, thần sắc biến đổi, “oa” một tiếng phun ra búng máu, hôn mê bất tỉnh đương trường.

Ma Tử cùng Cẩu Tị Tử không dám nhìn Lăng Tiếu, ôm Lăng Duệ vội vàng rời đi.

- Thật là phế vật!

Lăng Tiếu khinh thường nói.

- Ha ha, tốt, tiểu tử thật tốt quá!

Lăng Thao vỗ mạnh lên vai Lăng Tiếu vô cùng hài lòng, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu phảng phất như mới lần đầu tiên quen biết cháu của mình.

- Được rồi, tam thúc chờ một chút xem cháu làm sao giáo huấn hai con chó này, làm cho bọn hắn phải mở to mắt nhìn xem sự chênh lệch giữa người cùng chó!

Lăng Tiếu giắt lại cự kiếm, hắn không có ý định sử dụng kiếm.

- Tiếu nhi không thể khinh thường, hai người bọn hắn có tu vi huyền giả đỉnh, chỉ cần ngưng kết nguyên lực đạt tới cảnh giới huyền lực ngoại phóng là đột phá huyền sĩ, ta xem ngươi nên cẩn thận một chút đi!

Lăng Thao khuyên nhủ.

- Yên tâm đi tam thúc, chỉ là hai con chó không đáng cháu dùng toàn lực!

Vẻ mặt Lăng Tiếu khẳng định nói.

Nếu đổi lại lúc trước, hắn không dám tùy tiện, nhưng hiện tại hắn đã đột phá kinh mạch mười một, đạt tới cảnh giới võ đồ cửu cấp, tuy rằng còn kém hơn hai người trước mắt, nhưng dựa vào bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh tuyệt đối có thể chiến thắng.

- Được, ngươi cẩn thận!

Lăng Thao thấy Lăng Tiếu khăng khăng, cũng không nhiều lời, tránh ra.

- Đến đây đi, hai con chó chán sống!

Lăng Tiếu chỉ tay, vô cùng ô nhục chỉ chỉ hai gã huyền giả cao giai nói.

Hai huyền giả cao giai đều căm tức, nhưng mặt ngoài vẫn khách khí nói:

- Đắc tội!

Hai huyền giả cao giai đều tu luyện hôi giai huyền kỹ Vũ Thương Quyết của Lăng gia.

Vũ Thương Quyết, thương thuật như danh, tổng cộng chia làm năm thức, mỗi thức đều như mưa rơi rừng rậm, làm người khó lòng phòng bị.

Hai người cùng xuất thủ, trước mặt Lăng Tiếu liền tản ra khí tức huyền khí đáng sợ, chỉ cần bị dính vào một chút liền bị xuyên thủng thân thể.

Lăng Tiếu nhếch môi cười nhạt, bước ra Vân Tung Mị Ảnh, nháy mắt vòng qua công kích hai thị vệ.

- Lưu Thủy Hành Vân!

Song chưởng xuất ra, huyền lực tích tụ, hùng hậu liên miên, nhanh như nước chảy, nặng nề vỗ lên lưng hai người.

Phản ứng của hai thị vệ cực nhanh, đồng thời thi triển Hồi Mã Thương.

Lăng Tiếu trầm xuống, hai người này tuyệt đối không phải thị vệ bình thường, hai thương lại đâm thẳng tới cổ họng của hắn, rõ ràng muốn giết hắn.

- Một khi đã như vậy cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Lăng Tiếu nhảy lên, giống như chim ưng vồ thỏ, hai chân hóa thành mười cước ảnh hướng hai người đá tới, thân ảnh vô cùng phiêu dật linh động cực kỳ.

Đây chính là thức thứ hai Phong Trung Kính Thảo trong Phong Thần Thối mà kiếp trước Lăng Tiếu thích sử dụng nhất, tốc độ cực nhanh, uy lực bá đạo tới cực điểm.

- Phốc!

- Phốc!

Ở kiếp trước, Phong Thần Niếp Phong lấy Phong Thần Thối vô thượng, uy chấn giang hồ, thành thần thoại một thời.

Hiện giờ Lăng Tiếu đã sớm thẩm thấu tinh túy của Phong Thần Thối, chỉ cần huyền lực tăng lên, sẽ tái hiện thần uy của Phong Thần năm xưa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 27 - Nội Viện Lăng Gia. (1)

Hai cước tích súc huyền lực toàn thân, đem hai gã thị vệ giẫm nát dưới chân.

Hai gã thị vệ không kịp phòng ngự, đương trường gãy mũi, phun máu, rơi thật xa.

Lăng Tiếu tiêu sái rơi xuống đất, sắc mặt thoáng trắng bệch, hít sâu một hơi, thản nhiên nói với Lăng Thao:

- Tam thúc đi thôi, hai con chó kia không dám tiếp tục loạn cắn người!

Lăng Thao nhìn hai thị vệ té lăn lóc, thoáng ngây người, phức tạp liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó cùng hắn sóng vai đi vào nội viện.

Vừa mới đi vào bên trong, Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy trước mắt sáng ngời. Đây xem như là lần đầu tiên hắn đặt chân vào nội viện Lăng gia.

Một con đường rộng rãi thẳng tắp nối liền phía trước, chung quanh trăm hoa đua nở, tản ra hương thơm say lòng người, những tòa núi giả kỳ dị, giống như linh thú chạy chồm, nước chảy vờn quanh phát ra thanh âm nhỏ giọt róc rách, thỉnh thoảng lại có vài tiểu đình xen lẫn, nhìn qua chẳng khác gì hoàng cung nội viện, có vẻ vô cùng mỹ lệ, an tường tĩnh mịch.

Đi tới cuối đường là một luyện võ trường gần ngàn thước vuông, ở giữa có đài cao, đây là lôi đài luận võ của Lăng gia, đồng thời cũng là địa phương trắc thí hàng năm trong gia tộc.

Trước mặt là một tòa lầu các hùng vĩ bất phàm, tổng cộng bảy tầng, dùng

Hồng Sam ngàn năm dựng thành, vách tường điêu khắc linh văn, thoạt nhìn cực kỳ huyền ảo, mơ hồ tản ra ánh sáng nhàn nhạt, có vẻ đại khí huy hoàng.

Nếu có trận pháp đại sư tại đây, nhất định có thể nhận ra chung quanh lầu các được bố trí trận pháp.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi than nhẹ:

- Lăng gia không hổ là đứng đầu tam đại thế gia, nội viện lại được kiến tạo hùng vĩ độc đáo như thế!

Trên luyện võ trường có không ít thiếu niên từ mười tới mười sáu tuổi đang được nghi trượng chỉ dạy luyện võ.

Có không ít thiếu niên khá lớn đều nhận ra Lăng Tiếu, bởi vì hai năm trước Lăng Tiếu là thần tượng được bọn hắn truy đuổi, hiện giờ thần tượng bị phá nát, biến thành phế tài bị người châm biếm.

- Kia không phải là sỉ nhục của gia tộc Lăng Tiếu sao?

- Phải đó, sao hắn có thể tiến vào nội viện? Loại phế tài này không có tư cách đặt chân vào nội viện nửa bước!

- Còn không phải sao? Đây quả thật làm dấy bẩn danh dự của gia tộc, gia tộc không cần phế tài như thế!

- Các ngươi không được nói Lăng Tiếu ca như vậy, huynh ấy là thần tượng của ta, tuy rằng không thể tu luyện huyền lực nhưng ta tin tưởng huynh ấy sẽ đứng lên lần nữa!

- Buồn cười, thái thượng trưởng lão đã nhận định hắn không thể tiếp tục tu luyện huyền lực, cả đời này hắn nhất định chỉ là một tên phế vật!

Đại bộ phận thiếu niên luyện võ chỉ trỏ vào Lăng Tiếu, không ít người ác miệng mắng nhiếc, chỉ có một tiểu cô nương mặc y phục hồng nhạt ủng hộ Lăng Tiếu.

Tiểu cô nương này là đường muội của Lăng Tiếu tên Lăng Linh, là tiểu nữ nhi của đại bá Lăng Tuyệt, chỉ mới tám tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ khả ái.

Đứng bên cạnh Lăng Linh là cháu trai của nhị trưởng lão Lăng Mạc tên Lăng Chí, mười lăm tuổi đã đạt tới huyền giả đê giai đỉnh, thêm nửa năm có thể đột phá huyền giả trung giai, thiên phú như vậy trong Vẫn Thạch thành xem như là thượng đẳng, so với Lăng Duệ đã mười tám vẫn là huyền giả đê giai mạnh hơn không ít.

- Ta không cho phép các ngươi nói Lăng Tiếu ca như vậy, huynh ấy mạnh hơn các ngươi rất nhiều!

Lăng Linh nắm chặt bàn tay nhỏ bé bi phẫn quát. Hiện tại a đầu đã là võ đồ tam cấp, nắm chặt cũng mang theo vài phần uy thế.

- Hừ, tiểu nha đầu xem kỹ, xem ta làm sao giáo huấn Lăng Tiếu ca của ngươi!

Lăng Chí xăn tay áo, vẻ mặt khinh thường nhìn thoáng qua Lăng Linh, sau đó đi nhanh về hướng Lăng Tiếu.

Mặc dù hắn là cháu trai của Lăng Mạc, nhưng hắn còn nhỏ tuổi, chuyện của Lăng gia không phải chuyện gì cũng nói cho hắn biết, hắn chỉ biết hôm qua Lăng Tiếu bị đánh trọng thương, không biết Lăng Tiếu đã có thể trùng tu huyền lực, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn hôm qua, nếu hắn biết cũng sẽ không tự mình chạy đi tìm đánh.

- Uy, phế vật, ngươi không có tư cách đi vào nội viện của gia tộc chúng ta, thức thời mau nhanh cút đi ra, bằng không ta cho ngươi bài học!

Tính cách Lăng Chí ngang ngược, căn bản không xem Lăng Thao vào trong mắt, trực tiếp nhìn Lăng Tiếu quát.

Bởi vì trong gia tộc có một quy định bất thành văn, cùng một thế hệ có thể luận bàn, chỉ cần không hạ sát thủ trưởng bối không được nhúng tay. Cho nên Lăng Chí mới dám ở trước mặt Lăng Thao bất kính với Lăng Tiếu, cũng giống như Lăng Duệ không xem Lăng Thao vào trong mắt.

Lăng Thao đã kiến thức qua thực lực của Lăng Tiếu, đối với sự khiêu khích của Lăng Chí hắn cũng không nói thêm lời nào, chỉ ở một bên xem kịch vui.

Vẻ mặt Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn Lăng Chí nói:

- Ngươi đang nói ta sao?

Lăng Chí chống nạnh nói:

- Lăng gia trừ ngươi ra còn ai là phế vật, phụ thân ngươi cùng ngươi đều là phế vật, thật sự mất mặt Lăng gia, nếu ta là ngươi đã đi chết cho xong!

Lời nói của Lăng Chí nghe thật chói tai, Lăng Thao nghe được nhíu mày, mà các thiếu niên đứng xa xa đều giống như muốn xem cuộc vui, tựa hồ bọn hắn đã chứng kiến được cảnh tượng bi thảm của Lăng Tiếu khi Lăng Chí giáo huấn Lăng Tiếu.

Chỉ riêng Lăng Linh nắm chặt tay kêu lên:

- Lăng Tiếu ca không phải phế vật, Lăng Tiếu ca, huynh tấu Lăng Chí, hắn thật đáng ghét!

Lăng Tiếu nhìn Lăng Linh cười cười:

- Tiểu Linh nhi nói rất đúng, xem hắn ngu xuẩn chẳng khác gì đầu ngưu, quả thật thực chán ghét!

- Ha ha, Lăng Chí chính là một đầu ngưu!

Lăng Linh thiên chân khả ái, liền ứng theo lời của Lăng Tiếu cười nói.

- Thật to gan, phế vật ngươi dám nhục ta, ta cho ngươi biết tay!

Lăng Chí hét lớn một tiếng, thân hình bổ nhào tới Lăng Tiếu, hai đấm ngưng kết tám phần lực đạo đánh tới.

- Nói ngươi ngưu thì ngươi chính là ngưu, ta không nói họ tên, tự mình nhảy ra nhận, thật là ngu ngốc vô cùng!

Lăng Tiếu khinh thường nhìn Lăng Chí đánh tới, với lực lượng tuy Lăng Tiếu không so được với huyền giả, nhưng tốc độ của hắn huyền giả cao giai cũng không thể so sánh, chỉ có huyền sĩ mới uy hiếp được hắn.

Lăng Tiếu vừa cười nói, bước chân thay đổi, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

Hai tay Lăng Chí đánh tới, nhất thời đánh xuyên qua tàn ảnh, hắn quát to một tiếng:

- Không xong!

Đáng tiếc đã muộn, Lăng Tiếu đã vòng ra sau lưng hắn.

- Lưu Thủy Hành Vân!

- Ba!

Lăng Tiếu một chưởng vỗ lên gáy Lăng Chí, đem hắn đánh bay ra vài thước, trực tiếp chấn động hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời toàn bộ thiếu niên trong luyện võ trường ngây người nhìn Lăng Tiếu, bọn hắn còn không biết đã phát sinh chuyện gì, đã chứng kiến Lăng Chí bị đánh bay, hơn nữa cũng không đứng lên được nữa.

Đó là phế vật không thể tu luyện sao?

Trong lòng bọn hắn đều nghi vấn. Đáp án cuối cùng chính là phủ định, Lăng Tiếu chẳng những không phải phế vật, còn mạnh hơn bọn hắn, Lăng Chí một chưởng bị đánh bại, cho dù là huyền giả trung giai cũng chưa chắc có được thực lực này đi!

Ở nơi đó chỉ có nghi trượng dạy võ cho các thiếu niên cùng Lăng Thao nhìn ra được một ít dấu vết, hai người đều thầm nghĩ trong lòng:

- Bộ pháp của tiểu tử này thập phần quỷ dị!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 28 - Nội Viện Lăng Gia. (2)

- Oa, Lăng Tiếu ca thật giỏi!

Lăng Linh vui sướng nhảy nhót kêu to.

Lăng Tiếu tiến lên hai bước, đem tiểu a đầu khả ái ôm vào lòng, hôn lên trán nàng nói:

- Không giỏi bằng tiểu Linh nhi nhà ta, còn nhỏ tuổi đã là võ đồ tam cấp, thêm chút sức rất nhanh sẽ thành huyền giả!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Linh đỏ hồng nói:

- Lăng Tiếu ca, huynh thật là hư hỏng! Lại chiếm nụ hôn đầu tiên của người ta, sau này người ta không gả ra được thì làm sao bây giờ?

Lời này của tiểu nha đầu làm Lăng Tiếu cùng Lăng Thao phá lên cười, trong lòng không khỏi thầm than tiểu nha đầu trưởng thành sớm.

- Tốt lắm, đi nhanh đi, đừng làm cho tộc trưởng đợi lâu!

Lăng Thao vỗ vỗ đầu Lăng Linh cười nói.

Buông Lăng Linh, Lăng Tiếu cùng Lăng Thao đi vào trong lầu các nội viện.

Trong lầu các, chín lão giả đã sớm ngồi đợi.

Ngồi trên cao nhất là gia gia của Lăng Tiếu, là tộc trưởng Lăng gia Lăng

Thương, trên người mặc trường bào vàng nhạt, tóc dài thắt gọn, xen lẫn chút hoa râm, gương mặt gầy gò thoạt nhìn thật hòa ái, nhưng trong mắt mang theo cỗ sắc bén làm người không dám nhìn thẳng.

Dưới tay phải của hắn là nhị trưởng lão Lăng Mạc, thần sắc vô cùng khó chịu, một bàn tay đặt trên tay ghế, ngón tay không ngừng gõ nhẹ phát ra thanh âm đát đát khe khẽ.

Bên tay trái là tam trưởng lão Lăng Viên, thân hình như một quả bóng da đầy thịt béo, khuôn mặt béo mập khó thể nhìn thấy được ngũ quan, chỉ có khóe mắt lộ ra hai đạo lệ mang đánh giá Lăng Tiếu.

Dưới Lăng Viên cùng Lăng Mạc là tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão…

Lăng Thao hành lễ với Lăng Thương nói:

- Tộc trưởng, đã đưa Lăng Tiếu đến!

Dứt lời hắn thối lui sang một bên gương mặt không chút biểu tình đứng thẳng.

Tuy Lăng Thao là nhi tử của Lăng Thương, nhưng Lăng gia cấp bậc sâm nghiêm, còn chưa trở thành trưởng lão trong lầu các vĩnh viễn không có chỗ ngồi của hắn.

Lăng Tiếu hành lễ nói:

- Gặp qua tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão!

- Hừ!

Lúc này ngũ trưởng lão Lăng Ngôn chợt hừ lạnh, một cỗ uy áp thật lớn

hướng Lăng Tiếu tràn qua.

Lăng Thương nhướng mày, nhưng lại giãn ra, không ngăn cản hành động của Lăng Ngôn.

Nhất thời Lăng Tiếu cảm thấy có một cỗ lực lượng to lớn từ bốn phương tám hướng trấn áp người hắn, làm hơi thở của hắn càng dồn dập gian nan, thân thể như bị tảng đá lớn áp bách, chỉ cần hắn thoáng buông lỏng sẽ phải quỳ xuống đất.

Trong lòng Lăng Tiếu dâng lên cỗ lửa giận, mẹ nó, từ bên ngoài một đường tới bây giờ liên tiếp lọt vào bài xích khiêu khích, thật sự là không thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Lăng Tiếu cắn răng, giận đỏ hai mắt, môi cắn vỡ, chảy ra vết máu nhè nhẹ, thân hình bị ép tới khom xuống nhưng hắn vẫn kiên trì, một tay khoát lên Cự Long kiếm sau lưng, tựa hồ chuẩn bị xuất chiêu liều mạng.

- Đủ rồi!

Nhị trưởng lão Lăng Mạc vung tay đánh uy áp của Lăng Ngôn xơ xác.

Uy áp tan biến, Lăng Tiếu cảm thấy thể xác cùng tinh thần buông lỏng, trong bụng muốn trào ra ngụm máu tươi nhưng bị tâm tính quật cường trực tiếp ngăn chặn.

Lăng Tiếu nhìn ngũ trưởng lão cười lạnh nói:

- Đánh nhỏ đến lão, ngũ trưởng lão muốn ỷ lớn hiếp nhỏ sao?

Lăng Ngôn không biết chuyện Lăng Duệ bị Lăng Tiếu đánh bại, lập tức không vui nói:

- Lời này của ngươi có ý gì, ta chỉ vâng theo ý tứ của các trưởng lão, thử xem ngươi có phải thật sự trùng tu được huyền lực hay không mà thôi!

- Nga, thì ra là thế, vậy thì ta đã hiểu lầm ngũ trưởng lão!

Lăng Tiếu mỉm cười nói, tiếp theo lại hỏi:

- Ta còn tưởng rằng ngũ trưởng lão muốn ra mặt cho tôn tử của ngươi đâu, nhưng ta nghĩ ngũ trưởng lão công tư luôn rõ ràng, tin tưởng sẽ không bao che bất cứ con cháu nào bất kích đối với tộc trưởng đi?

Lăng Ngôn vẫn không biết chuyện gì, chỉ gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên!

Lăng Tiếu cười nói:

- Như vậy thì tốt!

Tiếp theo hắn ngẩng đầu nhìn các trưởng lão cao giọng nói:

- Vừa rồi ở ngoài cửa có người nhục mạ ta, vốn cũng không có chuyện gì lớn, hai năm qua ta đã chết lặng, cũng không muốn theo người khác tính toán cái gì, nhưng ta muốn cả gan hỏi các vị trưởng lão một câu, nếu đệ tử Lăng gia dám bất kính với tộc trưởng phải bị tội gì?

Lời của Lăng Tiếu làm các trưởng lão đều đưa mắt nhìn hắn với vẻ nghiền ngẫm.

Cuối cùng tứ trưởng lão Lăng Uy chưởng quản hình phạt nói:

- Đệ tử Lăng gia bất kính với tộc trưởng hủy bỏ huyền lực, trục xuất Lăng

gia!

- Tội nên hủy bỏ huyền lực, trục xuất Lăng gia!

Những lời này giống như tiếng chuông cổ mộ buổi sáng, làm ánh mắt ngũ trưởng lão Lăng Ngôn nhảy mạnh, tâm thần trở nên có chút bất an.

Lăng Tiếu đứng thẳng người, nhìn các trưởng lão, cuối cùng rơi xuống trên người Lăng Ngôn thản nhiên hỏi:

- Xin hỏi ngũ trưởng lão ta có phải là cháu ruột của tộc trưởng hay không?

Mí mắt ngũ trưởng lão nhảy lên, không thể phủ nhận gật đầu nói:

- Đây là tự nhiên, nhưng có quan hệ gì tới chuyện ngươi nói?

- Chuyện này đương nhiên có liên hệ, liên hệ thật lớn!

Lăng Tiếu bí ẩn nói.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc mất kiên nhẫn:

- Có chuyện gì nói nhanh!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua nhị trưởng lão, lại nhìn ngũ trưởng lão nói:

- Xin hỏi ngũ trưởng lão đường ca Lăng Duệ có phải là cháu của ngài không?

Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn không vui nói:

- Việc này là đương nhiên, các trưởng lão đang ngồi đều tận mắt thấy hắn sinh ra!

- Nếu như có người nhục mạ Lăng Duệ là tạp chủng? Vậy…

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Hắn còn chưa nói xong, Lăng Ngôn đã vỗ bàn bật lên, phẫn nộ quát:

- Ai dám lớn mật như thế, ta giết cả nhà hắn!

- Ngũ trưởng lão đừng tức giận, ta nói chỉ là nếu như, trên thực tế trong gia tộc cũng không ai dám đắc tội ngũ trưởng lão!

Lăng Tiếu cười khan nói.

Lăng Ngôn tức giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu:

- Ngươi có hết hay không, đem chuyện kéo xa như thế!

Lúc này tứ trưởng lão Lăng Uy cũng trầm giọng nói:

- Lăng Tiếu, có chuyện nói thẳng, không cần quanh co nữa!

Lăng Tiếu nhìn tứ trưởng lão lên tiếng:

- Dạ!

Tiếp theo hắn nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi khi ta cùng Lăng Thao nghi trượng đi vào trong nội viện, đường ca

Lăng Duệ nói năng lỗ mãng với ta, nhục mạ ta là tạp chủng, hơn nữa ngũ trưởng lão cũng thừa nhận ta là cháu ruột của tộc trưởng, tin tưởng các vị trưởng lão có mặt cũng thay ta làm chứng, xin hỏi tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão, đây có phải là bất kính với tộc trưởng hay không?

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, thần sắc các trưởng lão biến đổi, nhất là Lăng Ngôn, bộ dáng như muốn xé xác Lăng Tiếu.

- Nói lung tung, ta không tin đứa cháu không nên thân của ta sẽ nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế!

Lăng Ngôn đứng lên quát.

- Việc này Lăng Thao nghi trượng có thể làm chứng!

Lăng Tiếu chỉ chỉ Lăng Thao đứng trong góc phòng.

Lúc này Lăng Thao bước tới đáp:

- Đúng vậy, Lăng Duệ quả thật nhục mạ Lăng Tiếu là tạp chủng!

Lời này của hắn rất có lực, chỉ nói Lăng Duệ mắng Lăng Tiếu là tạp chủng, cũng không nói người ta nhục mạ tộc trưởng, lời này của hắn có ý tứ công chứng với các vị trưởng lão, nhưng mọi người đều biết ý của hắn là như thế nào.

- Thật kỳ cục, lại còn nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy!

Tam trưởng lão Lăng Viên nhướng mắt thản nhiên nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 29 - Nghiêm Từ Chấn Nhiếp

Lăng Ngôn nhìn thoáng qua Lăng Viên, không dám nhiều lời, ngồi xuống ghế nhưng hai tay siết chặt lại.

Lúc này Lăng Mạc mở miệng nói:

- Lời nói đùa của tiểu nhi, không thể xem là thật!

Lăng Mạc vừa nói ra lời này, các trưởng lão đang ngồi cũng không ai lên tiếng nữa, tam trưởng lão liếc mắt nhìn Lăng Thương, lại híp mắt yên lặng.

Lăng Tiếu đột nhiên ha ha phá lên cười:

- Ha ha…

Thanh âm của hắn vang vọng toàn bộ lầu các.

Lăng Uy hừ lạnh nói:

- Không được ồn ào trong nghị sự điện!

Lăng Tiếu thu liễm dáng cười nhìn Lăng Uy quát:

- Nghe nói tứ trưởng lão vốn là vị trưởng lão công chính nghiêm minh nhất trong gia tộc, hiện giờ cũng không gì hơn cái này, vừa rồi ta hỏi ngũ trưởng lão, nếu như có người nhục mạ Lăng Duệ là tạp chủng, chính là đối với ngũ trưởng lão bất kính, hắn liền muốn giết cả nhà của người ta, mà bây giờ Lăng Duệ nhục mạ ta là tạp chủng, chẳng lẽ không tính là bất kính đối với tộc

trưởng sao? Tứ trưởng lão vừa rồi nói, tội này nên phế bỏ huyền lực trục xuất gia tộc, nhưng chỉ bằng vào một câu của nhị trưởng lão "lời nói đùa của nhi đồng, không thể xem là thật" thì không dám định tội hắn sao? Nếu Lăng Duệ chỉ là một đứa con nít ba tuổi, Lăng Tiếu này đương nhiên không thèm chấp nhặt với hắn, nhưng hắn đã cử hành lễ thành nhân, đã là người trưởng thành, nhất định phải phụ trách lời nói của mình, chẳng lẽ nhị trưởng lão cùng tứ trưởng lão không thèm để ý tới uy nghiêm của tộc trưởng hay sao?

Những câu nói của Lăng Tiếu vang vang mạnh mẽ, từng câu xuyên sâu lòng người, mỗi câu đánh tỉnh tâm trạng, uyển như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim các vị trưởng lão!

- Nói đúng, theo đạo lý phế bỏ huyền lực, trục xuất gia tộc!

Tam trưởng lão Lăng Viên mở to mắt, nhìn Lăng Tiếu, trong mắt mang theo ý cười tán thành nói. Nhưng dáng cười của hắn có vẻ còn khó coi hơn khóc, thịt béo thật quá nhiều.

- Đúng vậy, theo lý nên nghiêm trị Lăng Duệ!

Người thứ hai mở miệng chính là lục trưởng lão.

Tiếp theo thất trưởng lão cùng cửu trưởng lão cũng bắt đầu phụ họa.

Chỉ riêng bát trưởng lão đưa mắt nhìn qua nhị trưởng lão, không mở miệng.

Tứ trưởng lão Lăng Uy, ngũ trưởng lão Lăng Ngôn đều nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, Lăng Uy mang bộ dạng suy nghĩ sâu xa, tựa hồ muốn nhìn thấu Lăng Tiếu, Lăng Ngôn thì nghiến răng nghiến lợi, bộ dạng thù sâu như biển.

Nhị trưởng lão liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, ngón tay tiếp tục gõ lên ghế dựa, không tiếp tục mở lời.

Lăng Thương ngồi phía trên, cho tới bây giờ chưa từng mở miệng, gương mặt trầm tĩnh, giống như đang ngủ, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Thật lâu sau, tứ trưởng lão thở nhẹ một hơi nói:

- Căn cứ hình phạt thứ mười chín của gia quy, Lăng Duệ bất kính đối với tộc trưởng, phế đi huyền lực, trục xuất gia tộc!

Tứ trưởng lão vừa nói ra lời này, ngũ trưởng lão nuốt xuống một bụng cơn tức, tiếp theo đứng lên hướng Lăng Thương khom người nói:

- Tộc trưởng, Lăng Ngôn dạy cháu không đúng, thỉnh tộc trưởng phá lệ khai ân, xử lý nhẹ tội!

Lăng Thương đột nhiên mở mắt, rốt cục mở miệng nói chuyện, thản nhiên nói:

- Niệm tình Lăng Duệ thơ dại, đặc chuẩn miễn phế bỏ huyền lực cùng trục xuất gia tộc, nhưng phải phạt hắn đến sau núi diện bích nửa năm!

Ngũ trưởng lão vui vẻ cảm tạ.

- Tốt lắm, hôm nay triệu tập chư vị trưởng lão mục đích là thương nghị việc Lăng Tiếu quay về nội viện, thỉnh các vị trưởng lão phát biểu ý kiến!

Lăng Thương thừa cơ nói.

Lăng Thương vừa nói, tam trưởng lão Lăng Viên lập tức phụ họa:

- Ta tán thành!

Tiếp theo nhị trưởng lão Lăng Mạc cũng mở miệng:

- Ta không ý kiến!

Ngay sau đó các trưởng lão đều đồng ý, không có người nào phản đối, cả ngũ trưởng lão cũng không dám làm trái lại trong lúc này.

Vốn hôm nay hắn định làm khó dễ Lăng Tiếu, không ngờ bị Lăng Tiếu đánh đòn phủ đầu đem hắn đánh ngược, thiếu chút nữa làm cho hắn không thể xuống đài, khoản nợ này hắn sẽ nhớ kỹ.

- Tốt lắm, việc này cứ quyết định như vậy, sau này Lăng Tiếu có thể tùy ý ra vào nội viện, cho phép lật xem huyền kỹ trên lầu hai trong Duyệt Tàng Kỹ, có thể lĩnh một món binh khí nhất giai, cho phép tham gia cuộc trắc thí của gia tộc một tháng sau. Nghị sự hôm nay tới đây, tất cả giải tán đi!

Lăng Thương tuyên bố xong, lại xua tay tan họp, tiếp theo lại nói:

- Lăng Tiếu lưu lại!

Lăng Tiếu đang định xoay người nghe vậy liền dừng lại, đợi sau khi các trưởng lão đã rời đi, Lăng Thương nhẹ nhàng vung tay, cửa phòng liền đóng lại.

Lăng Tiếu cực kỳ hâm mộ với chiêu thức ấy của Lăng Thương, làm vậy ít nhất phải đạt tới cảnh giới huyền lực ngoại phóng mới có thể làm được, hơn nữa nếu như có thể khống chế tùy tâm sở dục, chỉ sợ phải linh sư giai mới làm được đi!

Lăng Thương ngồi xuống, nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Nhi đồng, cháu thật giận gia gia sao?

Giờ phút này Lăng Thương không còn chút vẻ uy nghiêm của thượng vị giả,

chỉ có bình tĩnh tường hòa của một vị gia gia.

Lăng Tiếu chẳng hiểu tại sao trong lòng cảm thấy chua xót, khẽ đáp:

- Lúc ban đầu có hận, cháu hận gia gia vì sao lại nhẫn tâm như vậy, đem gia đình cháu không để ý tới, cháu hận gia gia vì sao suốt hai năm qua không tới thăm Tiếu nhi một lần, cháu hận cháu vì sao không sinh ra trong một gia đình bình thường, như vậy cháu có thể cùng gia gia chơi đùa cho tới khi mình đã lớn!

Nói tới đây, Lăng Thương khẽ thở dài một hơi, quay mặt sang nơi khác không cho lão lệ chảy ra khỏi vành mắt.

Sau đó Lăng Tiếu lại nói:

- Nhưng hôm nay sau khi cháu gặp gia gia, cháu không còn hận, gia gia thân là tộc trưởng, đương nhiên phải lấy lợi ích của gia tộc đi trước, Lăng gia là đại gia tộc của Vẫn Thạch thành, những thế gia khác như hổ rình mồi, muốn chiếm đoạt Lăng gia, gia gia phải nhìn toàn bộ thế cục, nhất định phải quên gia đình riêng, huống chi bây giờ nội ưu trong tộc chưa giải quyết, gia gia làm sao có thời gian đi chiếu cố gia đình cháu đây? Cho nên Tiếu nhi cũng không còn hận gia gia!

Lăng Thương nhìn Lăng Tiếu đang chậm rãi nói, nước mắt chợt dâng lên, cũng may hắn nhẫn nhịn xuống không cho chảy ra.

Lăng Thương đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, nặng nề vỗ vỗ lên vai hắn:

- Lăng Thương này có được đứa cháu hiểu biết như cháu thật sự trong lòng cảm thấy trấn an!

- Gia gia nói quá lời, nhưng cháu cũng hi vọng gia gia cố gắng rút một ít thời

gian đi thăm cha cùng mẫu thân của cháu, mấy năm nay họ thật sự không vui chút nào!

Lăng Tiếu nhẹ giọng nói.

Lăng Thương gật đầu nói:

- Mấy năm nay khổ cho gia đình của cháu, hi vọng Chiến nhi cùng Tích Vân đừng trách lão nhân như ta mới tốt, kỳ thật gia gia làm sao không muốn dỡ xuống gánh nặng tộc trưởng này, hưởng thụ tuổi già cùng con cháu đâu!

Lăng Tiếu chợt nói:

- Đừng, cháu còn muốn có một vị gia gia làm tộc trưởng đâu, thật phong quang ah!

- Tiểu tử, nói đi, muốn bồi thường cái gì?

Lăng Thương ra vẻ tức giận nói.

- Cái gì…bồi thường cái gì?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu hỏi.

- Bồi thường hai năm qua đã vắng vẻ cháu, chỉ cần gia gia làm được sẽ tận lực thỏa mãn!

Lăng Thương chắp tay sau lưng thản nhiên nói.

- Vậy sao, vậy để cháu suy nghĩ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 30 - Trở Thành Huyền Giả. (1)

Lăng Tiếu vui vẻ, sau đó vuốt vuốt mũi suy tư một chút nói:

- Tùy tiện cấp vài vạn kim tệ dùng dùng, lại cho thêm mười mấy Ô Sâm Vương nhị giai, càng lâu năm càng tốt!

- Mấy vạn kim tệ? Cháu cho là gia gia mở tiền trang sao?

Lăng Thương chán nản nói, sau đó hắn lại hỏi:

- Cháu cần Ô Sâm Vương nhị giai làm chi? Bằng lực lượng võ đồ cửu cấp của cháu căn bản không thể hoàn toàn hấp thu dược tính của Ô Sâm Vương, chỉ làm lãng phí tài nguyên!

Lăng Tiếu nói:

- Cháu muốn dùng nó đột phá võ đồ, thành tựu huyền giả!

- Tiếu nhi, ý tưởng này của cháu không sự thật, tuy rằng Ô Sâm Vương có thể tăng cường huyền lực nhưng chỉ là ngoại lực, căn bản không khả năng giúp cháu đột phá giai vị, nếu cháu muốn đột phá chẳng thà lấy một viên Tăng Huyền đan nhị giai, nhưng dùng đan dược đột phá giai vị huyền giả căn cơ không vững, đối với ngày sau phát triển cực kỳ bất lợi, cho nên cháu tuyển vật khác đi!

Lăng Thương phân tích rõ ràng.

Lăng Tiếu đương nhiên hiểu được ý tứ của Lăng Thương, nhưng hắn vẫn

muốn chọn Ô Sâm Vương, bởi vì tác dụng chủ yếu của nó là khơi thông kinh mạch, đồng thời tăng cường huyền lực, làm hắn có thể phá tan đạo kinh mạch cuối cùng thành tựu thân thể võ giả, chỉ có như vậy hắn mới có thể tiếp tục tu luyện, bằng không cả đời phải dừng tại cảnh giới võ đồ cửu cấp.

Vì vậy Lăng Tiếu lại đem chuyện "tiên mộng " bịa đặt với Lăng Chiến nhắc lại một lần cho Lăng Thương nghe qua, cuối cùng cũng đem tình huống bản thân nói với Lăng Thương thêm một lần.

Lăng Thương mang theo thần sắc khiếp sợ nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Cháu…cháu nói là thật sao?

Lăng Tiếu gật gật đầu, khẳng định nói:

- Tuyệt đối là sự thật, bằng không cháu làm sao có thể trùng tu huyền lực, năm đó thái thượng trưởng lão đã nhận định trừ phi có đan dược nghịch thiên ngũ giai, bằng không cháu không có biện pháp trùng tu huyền lực!

Lăng Thương suy tư một chút, tiếp theo nghiêm túc nói:

- Chuyện này ngoại trừ cháu còn có ai biết?

- Còn có phụ thân!

Lăng Tiếu đáp.

- Ân, nhi đồng, sau này bất kể là ai cũng không nên đem việc này nói ra, dù là người thân nhất, biết không?

Lăng Thương nghiêm túc dặn dò.

Lăng Tiếu gật mạnh đầu.

Tiếp theo Lăng Thương nở nụ cười nói:

- Thật sự là trời cũng giúp Lăng gia chúng ta, lại làm cho Tiếu nhi có được cơ duyên này, đúng rồi, phụ thân cháu cũng có thể đả thông kinh mạch như cháu sao?

- Đương nhiên, qua không bao lâu nữa phụ thân tuyệt đối có thể trở thành huyền giả lần nữa!

Lăng Tiếu tự tin nói.

- Tốt, tốt, ta có hai gốc Ô Sâm Vương ngàn năm, đi lấy cho cháu!

Lăng Thương liên tục nói, gương mặt hiện lên dáng tươi cười, giống như trẻ hơn mười mấy tuổi.

Chuyện Lăng Tiếu quay về nội viện nhất lên một mảnh sóng lớn trong Lăng gia!

Một đời thiên tài Vẫn Thạch thành từ hai năm trước bị nhận định không thể tiếp tục tu luyện, đã bị mọi người châm chọc mỉa mai, hiện giờ lần thứ hai niết bàn sống lại, chỉ trong một tháng ngắn ngủi quật khởi, trước tiên giáo huấn Lý gia Lý Quang Ngâm, tiếp đó dùng một chiêu kiếm uy lực đánh bại La gia La Khinh Sương tại Vị Hương Cư.

Lăng Tiếu lại thêm một lần chứng minh thiên phú của hắn tuyệt đối không chỉ là hư danh.

Ngay trong lúc Lăng gia nghị luận sôi nổi về chuyện Lăng Tiếu trở về nội viện, Lăng Tiếu lấy được hai gốc Ô Sâm Vương ngàn năm từ tay Lăng

Thương, chuẩn bị đột phá kinh mạch thứ mười hai, thành tựu huyền giả.

Ô Sâm Vương bình thường chỉ thuộc về linh thảo đê cấp nhị giai, ngoại trừ có công hiệu mở rộng kinh mạch còn có thể gia tăng huyền lực kéo dài tuổi thọ, Ô Sâm Vương này đã hơn ngàn năm, tốt hơn Ô Sâm Vương bình thường rất nhiều, dược lực càng mạnh, cho nên được thế nhân xưng tụng là linh thảo trung cấp nhị giai, giá trị hơn vạn kim tệ, trong Vẫn Thạch thành dù có tiền cũng không mua được.

Lăng Thương cũng chỉ ngẫu nhiên có được trong một lần đi vào Hoang Tùng sơn mạch mà thôi.

Vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Tối nay là lúc Lăng Tiếu trùng kích kinh mạch.

Dùng qua bữa tối, Lăng Tiếp sớm quay về phòng, bắt đầu đả tọa, đem tinh, thần, khí điều tới trạng thái tốt nhất, đó chính là lúc có thể trùng quan!

Hai canh giờ sau Lăng Tiếu lấy ra năm mảnh Ô Sâm Vương ngàn năm đã chuẩn bị sẵn.

Đúng như lời của Lăng Thương, hiện tại Lăng Tiếu còn chưa phải là huyền giả, còn chưa thể hấp thu trọn vẹn dược tính của cả gốc Ô Sâm Vương ngàn năm, nếu hắn vội vã dùng hết sẽ làm lãng phí dược tính. Cho nên hắn không lỗ mãng dùng hết một lần mà đem một gốc cắt phân nửa, sau đó chia thành năm phần từ từ dùng, chuẩn bị khi cần đến.

Đập vào kinh mạch cuối cùng, đồng thời vừa muốn đột phá võ đồ trở thành huyền giả, điều này cần năng lượng không ít, hơn nữa không nhất định một lần duy nhất thành công, Lăng Tiếu đã sớm chuẩn bị sẵn, hắn nắm chắc tối nay nhất định hoàn thành.

Lăng Tiếu đem một mảnh Ô Sâm Vương bỏ vào trong miệng, trong cơ thể thật nhanh vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí, mười một đạo nhiệt khí từ huyệt Dũng Tuyền mãnh liệt tràn lên, cuối cùng hội tụ chung một chỗ, hướng kinh mạch thứ mười hai trùng kích vào. Đồng thời Ô Sâm Vương lúc này cũng phát huy dược liệu, một cỗ năng lượng kéo dài không dứt tràn tới, cùng mười một đạo nhiệt khí tan ra cùng một chỗ, biến thành đoàn năng lượng thật lớn, một đường làm kinh mạch trướng căng lên gấp hai lần.

Cuối cùng đập vào kinh mạch bị tắt nghẽn đã lâu.

- Oanh long…

- Ah!

Lăng Tiếu kêu thảm một tiếng, mồ hôi rơi như mưa, gân xanh bạo lộ, huyết quang rỉ ra, bộ dáng thập phần dữ tợn.

Lần đầu tiên thất bại!

Lăng Tiếu không hề bỏ qua, hắn cắn chặt răng tiếp tục vận chuyển huyền lực trong cơ thể, dược tính Ô Sâm Vương càng phát ra thêm nồng đậm.

Một đoàn năng lượng lớn hơn lúc nãy lại ngưng kết, một lần nữa xông thẳng tới kinh mạch bị tắt nghẽn.

- Oanh long…

- Ah!

- Oanh long…

- Ah!

…

Lăng Tiếu cũng không biết mình đã trùng kích bao nhiêu lần, nhưng kinh mạch vẫn không bị phá tan. Toàn thân hắn đẫm mồ hôi, lỗ chân lông phiếm ra không ít tơ máu, nhìn qua thật giống huyết nhân, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

- Mẹ nó, năng lượng vẫn không đủ!

Lăng Tiếu mắng khẽ một câu, lại đả tọa, vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí hòa dịu nỗi thống khổ vừa rồi.

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, thân thể Lăng Tiếu khôi phục lại bình thường, hắn mở mắt, trong con ngươi lộ ra thần thái vô cùng tự tin.

- Lại đến, tối nay không thành công thì chết thôi!

Lăng Tiếu khẽ quát một tiếng, cầm hai mảnh Ô Sâm Vương ném vào trong miệng, tiếp tục trùng kích kinh mạch.

Không biết đập vào bao nhiêu lần, khi phiến Ô Sâm Vương thứ hai sắp hết dược tính thì kinh mạch bị phế bỏ rốt cục xuất hiện khe hở.

Trong lòng Lăng Tiếu vui vẻ, không quản toàn thân đau đớn đem ba phiến Ô Sâm Vương cuối cùng ném vào miệng, đoàn năng lượng thật lớn giống như quả cầu lửa lăn nhanh hướng mục tiêu phóng đi.

- Ca sát!

Rốt cục quả cầu lửa năng lượng như phá tan tắt nghẽn, hướng toàn thân ngũ tạng lục phủ tràn tới.

Thân thể Lăng Tiếu tràn ngập sảng khoái, giống như mùa hè chói chang

ngâm trong nước mát, lại giống như mùa đông ngâm trong ôn tuyền, khiến tâm tình chấn động, thanh lương tươi mát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 31 - Trở Thành Huyền Giả. (2)

Ngay khi hắn muốn lớn tiếng hoan hô, huyền lực lưu động trong mười hai kinh mạch chậm rãi hội tụ vào vị trí đan điền.

Lăng Tiếu nhanh chóng thu liễm tâm thần, vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Giờ phút này chính là hiện tượng thành tựu huyền giả, huyền lực đang hội tụ về đan điền.

Bất kỳ một gã võ đồ nào cũng có thể thông qua tu luyện làm thân thể gia tăng lực lượng, nhưng mặc kệ lực lượng tăng cường như thế nào cuối cùng nếu không thể làm lực lượng hội tụ tại đan điền, vĩnh viễn không thể xưng là huyền giả.

Chỉ khi nào mười hai đạo kinh mạch trong cơ thể tràn đầy huyền lực, sau đó dẫn đường tới đan điền, làm đan điền trở thành đại bản doanh sau này của huyền lực, như vậy mới xem như trở thành huyền giả. Sau đó chờ đợi huyền lực đã đủ cường đại, có thể phóng ra ngoài, trở thành một huyền sĩ làm người tôn sùng.

Nửa đêm về sáng, lặng yên vượt qua.

Khi Lăng Tiếu mở mắt, hai đạo tinh mang sắc bén như lưỡi đao làm người không dám nhìn thẳng bắn ra, trên mặt dần dần hóa thành dáng tươi cười vui sướng.

- Ha ha…lão tử cuối cùng thành công!

Lăng Tiếu cười lớn, bay ra ngoài, ở giữa không trung xoay chuyển một vòng, cuối cùng thật chuẩn xác nhảy vào trong thùng gỗ chứa đầy nước.

- Phốc…

Nước trong thùng vẩy ra tứ tán!

Nhất thời một cỗ hôi thối xông lên tận trời.

- Chuyện…chuyện gì vậy, ai đang đi đại tiện lại bốc mùi tới tận phòng của ta đây?

Lăng Tiếu khịt khịt mũi nói.

Ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn vào thùng gỗ, thấy nước trong thùng biến thành màu đen, còn bốc lên mùi hôi thối.

- Ta kháo, nguyên lai là như vậy!

Lăng Tiếu hoàn toàn hiểu ra.

Đêm qua hắn trùng kích kinh mạch, dẫn đường huyền lực ngưng tụ trong đan điền, thành tựu huyền giả, khiến thân thể biến hóa, đem tạp chất dơ bẩn trong nội thể bài xuất ra ngoài, mùi hôi thối là tạp chất dơ bản xuất ra mang tới.

- Thiếu gia, có chuyện gì cần giúp không?

Bên ngoài cửa truyền vào thanh âm thăm hỏi ân cần của Bạch Vũ Tích.

Lăng Tiếu biết mỗi buổi sáng Bạch Vũ Tích đều đúng giờ đến thăm chừng hắn, liền nói:

- Vũ Tích, phiền cô giúp tôi bưng hai thùng nước vào đây!

- Dạ, thiếu gia!

Bạch Vũ Tích khẽ đáp, liền đi ra múc nước.

…

Rửa sạch thân thể chải đầu, Lăng Tiếu mặc một chiếc áo bó sát đem cơ ngực hiển lộ lên, phủ thêm một áo đen trên vai, toàn thân có vẻ tinh thần rạng rỡ, khí vũ hiên ngang.

Bạch Vũ Tích nhìn thấy không khỏi có chút ngây người.

Nàng chợt phát hiện thiếu gia giống như trở nên càng mê người, hơn nữa càng thêm cao lớn cường tráng.

Nghĩ tới đây, Bạch Vũ Tích chợt đỏ mặt.

Lăng Tiếu nhìn thấy, nghĩ nàng có gì không thoải mái, vì thế sờ sờ trán nàng, trầm ngâm nói:

- Vũ Tích, cô không có sốt nha, vì sao mặt đỏ như vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?

Bạch Vũ Tích ngẩn người, chợt bỏ chạy ra ngoài.

Ai ngờ ngoài phòng vừa lúc có người đi tới.

- Ôi…

- Thật…thật xin lỗi!

Bạch Vũ Tích vội vàng xin lỗi, tiếp theo nàng ngẩng đầu nhìn lên, lại kinh ngạc nói:

- Tại sao là cô?

Người tới chính là La Khinh Sương.

Nàng vẫn mặc một thân y phục hỏa hồng sắc diễm lệ, gương mặt lãnh diễm xinh đẹp, rực rỡ rạng ngời, phong thái hiển lộ.

Nàng sầm mặt nhìn Bạch Vũ Tích hỏi:

- Cô…cô từ trong phòng hắn đi ra?

Lời này có chút hương vị như lừa mình dối người, đây không phải nhìn thấy rõ ràng rồi hay sao.

Bạch Vũ Tích kinh ngạc với sự xuất hiện của La Khinh Sương, ở tại tửu lâu nàng làm Lăng Tiếu bị thương, vì vậy Bạch Vũ Tích không có hảo cảm với nàng. Lúc này không khách khí nói:

- Tôi đương nhiên là trong phòng thiếu gia đi ra!

Lời này nàng nói chính là sự thật, nhưng không có ý tứ gì mờ ám.

Nhưng nghe vào trong tai La Khinh Sương thì lại có ý nghĩa khác, làm nàng tức giận muốn xoay người bỏ đi.

Lúc này Mộng Tích Vân từ phía sau đi tới cười nói:

- Vị tiểu thư này, cô nhìn thấy Tiếu nhi nhà tôi rồi chưa?

Tiếp theo bà lại nhìn Bạch Vũ Tích nói:

- Vũ Tích, Tiếu nhi còn chưa thức dậy sao?

Hai nàng còn chưa đáp lời, Lăng Tiếu đã từ trong phòng cười dài đi ra.

- Mẹ, con đã thức dậy từ sớm!

Lăng Tiếu vừa đáp liền nhìn thấy La Khinh Sương, ngẩn người:

- Tiểu a đầu mập, cô đến báo thù sao?

- Ngươi…ngươi vô lại, ai muốn đến báo thù!

La Khinh Sương vừa nghe câu "tiểu a đầu mập" nhất thời mặt đỏ tai hồng, giậm chân quay mặt sang nơi khác, bộ dáng kiều diễm ướt át, trông cực kỳ đẹp mắt.

- Tiếu nhi, vị tiểu thư này là? Sao không giới thiệu với mẹ một chút!

Mộng Tích Vân mỉm cười hỏi Lăng Tiếu. Trong lòng đã nhận định nữ hài tử kia là con dâu mà con bà tìm đến.

Lăng Tiếu đi tới nói:

- Mẹ, mẹ muốn biết thì hỏi nàng thôi, con không quá quen thuộc với nàng!

Chương mới nhất tại : Truyen.Org

- Ngươi hỗn đản…

La Khinh Sương chán nản quát. Hôm nay nàng đến nhà muốn xin lỗi, lại bị người này trêu chọc làm tức giận, nếu không có Mộng Tích Vân đứng nơi đây, chỉ sợ đã đánh hắn.

Mộng Tích Vân trừng mắt liếc Lăng Tiếu, đang định nói chuyện với La Khinh Sương, chợt kêu lên:

- Tiếu nhi…con…con trở thành huyền giả sao?

Lời này của Mộng Tích Vân làm La Khinh Sương đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đắc ý ha ha cười:

- Ha ha, tối hôm qua không cẩn thận đột phá, mẹ, Tiếu nhi đã không còn là phế vật!

Mộng Tích Vân đến gần Lăng Tiếu, sờ sờ mặt hắn, kích động khóc:

- Tốt, tốt, tốt, nhi tử, thiên tài nhà ta đã quay trở lại!

Để ăn mừng Lăng Tiếu lại trở thành huyền giả lần nữa, Mộng Tích Vân cùng Bạch Vũ Tích nấu nướng một bàn món ăn ngon, chuẩn bị thưởng cho hắn.

Lăng Tiếu cùng La Khinh Sương ngồi trong ghế đá tại đình viện.

Lăng Tiếu đánh giá trang phục rạng rỡ xinh đẹp của La Khinh Sương, trong lòng rung động, không khỏi cười nói:

- Tiểu a đầu mập, chẳng lẽ cô xem trúng tôi, không gả cho tôi không được?

Kiếp trước tuy Lăng Tiếu còn thân xử nam, nhưng tính tình lãng tử, khiến vô số mỹ nữ vây quanh, đời này cũng mang theo tính cách phóng đãng không hề lãng quên.

La Khinh Sương hứ một tiếng, nói:

- Da mặt của ngươi thật dày, nghe nói ngươi bị thương nên ta hảo tâm tới thăm ngươi một chút mà thôi!

Sắc mặt La Khinh Sương đỏ hồng, có chút lời không đúng tâm nói.

Từ sau khi nàng bị Lăng Tiếu đánh bại, y phục bị xé rách vài nơi, thân thể lại không hề bị thương, có thể thấy được Lăng Tiếu cũng không có sát ý với nàng, bằng không nàng cũng không được an toàn như thế. Trải qua lần trước thất bại, trong nội tâm nàng lại có thêm một ảnh tử.

Tối hôm qua cha của nàng nói chuyện với nàng, trong giọng nói mơ hồ lộ ra ý tứ cho nàng gần gũi với Lăng Tiếu. La Khinh Sương vui vẻ, nàng đang lo lắng không tìm được cơ hội đi gặp Lăng Tiếu quang minh chính đại. Vì vậy từ sáng sớm nàng đã viện cớ đi gặp Lăng Tiếu xin lỗi, thuận tiện thăm hỏi vết thương của hắn đã lành lại hay chưa.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Bạch Vũ Tích từ trong phòng Lăng Tiếu chạy ra, trong lòng cảm thấy ê ẩm, giống như đồ vật mình yêu thích bị người cướp đi, nhưng khi nàng phát hiện thương thế của Lăng Tiếu chẳng những đã lành, còn trở thành huyền giả, trong lòng thật sự kinh ngạc, hình như mấy ngày trước hắn còn là võ đồ bát cấp mà thôi, như vậy thăng cấp thật sự là quá nhanh! Nhớ rõ nàng từ võ đồ bát cấp thăng lên huyền giả cũng cầm tới một năm rưỡi thời gian!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 32 - Huyền Kỹ Các

Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Tiếu ngày trước đã là huyền sĩ, hiện giờ hắn trở thành huyền giả cũng không còn quá mức kinh ngạc.

Lăng Tiếu bĩu môi, khều nhẹ nói:

- Ta bị thương chẳng phải tại cô sao, việc này cô nên phụ trách ah!

- Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta!

La Khinh Sương ủy khuất nói. Vốn nàng còn muốn giải thích với tên hỗn đản này, ai biết hắn không có chút phong phạm nam nhân, còn tính toán nhỏ nhặt, trong lòng không khỏi tức giận, đồng thời cũng mang theo chút cảm giác yêu thích.

- Nói cũng không thể nói như vậy, đầu tiên nếu không phải do cô ra tay với tôi trong tửu lâu, tôi cũng sẽ không bị phản phệ, cũng sẽ không bị thương, tên vương bát đản đánh lén tôi đã sớm đi gặp Diêm Vương, tôi làm sao có thể bị thương nữa!

Lăng Tiếu tức giận nói, nghĩ tới hôm đó nữ nhân này đột nhiên bão nổi không có lý do gì, thật sự muốn đem nàng đè xuống đánh vào mông trừng phạt.

La Khinh Sương tức giận nói:

- Hừ, ai kêu con người ngươi đáng ghét như vậy!

- Tôi đáng ghét? Tôi làm sao đáng ghét? Thứ nhất tôi không có rình xem cô tắm rửa, thứ hai không có sờ qua bộ ngực của cô, thứ ba…

Lăng Tiếu thao thao bất tuyệt phản bác.

Hắn còn chưa nói xong, sắc mặt La Khinh Sương đã tối sầm, rút mạnh nhuyễn kiếm bên hông.

- Uy…có chuyện từ từ nói, vì sao phải động đao động thương đâu, thật là tổn hại phong độ của nữ hài tử…

Lăng Tiếu bật lui ra sau xua tay sợ hãi nói.

La Khinh Sương trừng mắt liếc hắn, đột nhiên bật cười, khuôn mặt vô cùng kiều diễm, làm người ta không nhịn được phải tán thưởng mỹ nhân bại hoại.

- Vậy không phải tốt sao, cô hẳn nên cười nhiều một chút mới đẹp!

Lăng Tiếu không chút keo kiệt khen ngợi.

- Ai cần ngươi lo!

La Khinh Sương tức giận nói một câu, tiếp theo dùng thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nói:

- Thật xin lỗi!

- Gì? Cô nói gì?

Lăng Tiếu đột phá tới huyền giả toàn bộ cảm ứng đều tăng lên, tự nhiên nghe được lời xin lỗi của La Khinh Sương, nhưng hắn lại giả vờ không nghe thấy, đùa giỡn nha đầu kia.

La Khinh Sương đỏ mặt nhìn Lăng Tiếu quát to một tiếng:

- Thật xin lỗi…

Sau đó nàng quay lưng bỏ chạy.

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ tai, nhìn La Khinh Sương chạy xa lẩm bẩm:

- Tiểu a đầu này cũng không tệ lắm, nếu có thể thu làm nha hoàn bên người như Vũ Tích thật tốt!

Lời này nếu để cho những thiếu gia công tử trong Vẫn Thạch thành nghe được chỉ sợ phải dùng thái đao chém chết hắn, mỹ nhân như thế ai không muốn tranh đoạt cưới làm lão bà, người này lại chỉ muốn an bài thân phận nha hoàn cho người ta, thật sự là người si nói mộng.

Tới lúc dùng cơm, Lăng Chiến biết nhi tử đã trở thành huyền giả, vừa thấy cao hứng đồng thời tự mắng tốc độ tu luyện của mình quá chậm, hơn nửa tháng chỉ mới phá tan được một kinh mạch, cách thời gian phá kinh mạch thứ hai còn không ngắn, so sánh với nhi tử đúng là một trời một vực.

Lăng Tiếu tựa hồ nhìn ra được phụ thân chán nản, dùng bữa xong theo phụ thân đi tới thư phòng, đem một gốc Ô Sâm Vương ngàn năm đặt tới trước mặt Lăng Chiến nói:

- Cha, có thêm gốc Ô Sâm Vương ngàn năm này mới có thể tăng nhanh tốc độ đột phá kinh mạch!

Lăng Chiến như lấy được chí bảo tiếp nhận Ô Sâm Vương nói:

- Vật này…con ở đâu lấy được, ngay cả Linh Thảo Đường cũng rất ít xuất hiện Ô Sâm Vương ngàn năm ah!

Ô Sâm Vương năm trăm năm trở xuống vẫn thường thấy, nhưng vượt hơn năm trăm năm thì rất ít thấy, mà ngàn năm thì càng thêm trân quý.

Lăng Tiếu đáp:

- Lấy của gia gia!

Lăng Chiến ngẩn người, cười khổ nói:

- Tiểu tử, ngay cả gia gia mà con cũng dám gõ!

Sau đó hắn nhìn nhìn Ô Sâm Vương trong tay nói:

- Hãy để con dùng đi, trước khi đột phá tới cấp huyền giả, cha lấy chỉ vô dụng!

Hắn biết Ô Sâm Vương trân quý, có được khả năng mở rộng kinh mạch cùng tăng huyền lực kéo dài tuổi thọ, nhưng nó không khả năng đả thông kinh mạch thôi! Vì vậy hắn đành cự tuyệt.

Lăng Tiếu ngăn cản:

- Cha, cha lưu trữ, mỗi lần trùng minh dùng một ít, phối hợp Tam Phân Quy Nguyên Khí sẽ đạt được hiệu quả không tưởng được, tối hôm qua con dựa vào Ô Sâm Vương mới đột phá võ đồ, trở thành huyền giả!

Lăng Chiến không hề hoài nghi lời nói của nhi tử, thoáng do dự, trân trọng cất kỹ gốc Ô Sâm Vương.

Lăng Tiếu rời khỏi thư phòng của phụ thân, trực tiếp đi vào nội viện gia tộc. Ngày hôm qua hắn đã lấy được đặc quyền trở về nội viện, cho nên hắn đi vào cổng lớn không còn chút trở ngại.

Đi tới trước luyện võ trường, các thiếu niên cùng thiếu nữ Lăng gia đang luyện công vẻ mặt sùng bái nhìn Lăng Tiếu, chỉ riêng Lăng Chí trong mắt hiện lên vẻ ghét hận.

Lăng Tiếu cũng không ngừng lại, đi thẳng tới lầu các phía nam, sau đó dừng lại trước một tòa lầu ba tầng.

Trên cửa lầu các có một tấm biển rồng bay phượng múa, khắc ba chữ lớn cứng cáp mạnh mẽ "Huyền Kỹ Các", ba chữ mơ hồ tản ra khí tức huyền ảo xảo diệu, phảng phất như bên trong ẩn chứa huyền cơ nào đó.

Kiếp trước Lăng Tiếu vốn là cao thủ tiên thiên tuyệt đỉnh, ánh mắt phi phàm, liếc mắt nhìn ba chữ kia thân hình chấn động, hắn đã nhìn ra người khắc ba chữ kia tuyệt đối là một võ giả cường đại, mỗi nét chữ ẩn chứa khí thế lạnh thấu xương, hắn giống như thấy được một gã võ giả cường đại đang cầm trường thương không ngừng huy vũ chớp động, một loại ảnh tượng huyền diệu tựa hồ xâm nhập trong đầu hắn, chợt lóe lướt qua.

Một thanh âm già nua từ trong lầu các truyền ra:

- Ngươi có thể xem hiểu ba chữ kia?

Lăng Tiếu hướng trong lầu hành lễ, tiếp theo thản nhiên nói:

- Ba chữ kia dùng thương điêu khắc thành!

Bỗng nhiên trong lầu các truyền ra thanh âm:

- Ngươi rất không tệ, vào đi!

Lăng Tiếu cũng không do dự, bước vào bên trong.

Nơi này là Huyền Kỹ Các của Lăng gia, chứa đựng bí tịch bí điển của mười mấy đời tiền bối Lăng gia lưu lại.

Lầu một là hôi giai huyền kỹ, lầu hai là hoàng giai huyền kỹ, lầu ba cất bí tịch gì chỉ có các trưởng lão biết được.

Lăng Tiếu có tư cách đi lên xem huyền kỹ công pháp trên lầu hai trong này.

Bản thân Lăng Tiếu đã có không ít vũ kỹ, mục đích hắn đến nơi đây chính là muốn tham khảo một chút huyền kỹ nơi này cùng uy lực vũ kỹ của bản thân hắn có gì khác nhau, đồng thời cũng muốn học thêm chút tri thức, dù sao kỹ nhiều không thiệt thòi mà thôi!

Hôi giai huyền kỹ là công pháp cấp thấp nhất, cũng là nơi chứa công pháp nhiều nhất, công pháp chất đầy trên giá sách của lầu một. Lăng Tiếu tùy ý đi dạo một vòng, không phát hiện có huyền kỹ gì đặc biệt, lúc này mới lên lầu hai.

Vừa lên lầu hai, chỉ thấy một lão giả đang ngồi trên ghế thái sư thưởng thức trà. Thoạt nhìn lão giả đã hơn trăm tuổi, trên thực tế đã là một trăm bốn mươi ba tuổi, gương mặt tràn đầy nếp nhăn, tản ra khí tức thương tang già lão, thân mình câu lũ tựa hồ không chịu nổi một cơn gió thổi qua, chỉ riêng trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện lên vài tia tinh quang không dễ dàng phát giác.

Lăng Tiếu thoáng chấn động, sau đó cung kính khom người nói:

- Gặp qua thái thượng trưởng lão!

Lão giả kia chính là Lăng gia thái thượng trưởng lão.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 33 - Khổ Tu Ngoại Công! (1)

Thái thượng trưởng lão nhìn Lăng Tiếu, ánh mắt chợt lóe, ngữ khí có chút kích động:

- Tiểu tử ngươi lại trở thành huyền giả sao? Quái tai…quái tai…chẳng lẽ lúc trước ta trông nhầm?

Lúc trước là do hắn khẳng định Lăng Tiếu không còn khả năng trùng tu huyền lực, ngoại trừ có được đan dược nghịch thiên ngoài ngũ giai, chẳng lẽ tiểu tử này dùng đan dược ngũ giai? Điều này hiển nhiên là không thể nào, trong Vẫn Thạch thành muốn tìm một viên đan dược tam giai còn muôn vàn khó khăn, đừng nói tới tứ giai hoặc ngũ giai, đồ vật đó đối với bọn họ xa không thể chạm.

- Tiểu tử nói mau, làm sao ngươi có thể trùng tu huyền lực?

Thái thượng trưởng lão kích động đứng lên hỏi.

Lăng Tiếu đương nhiên không đem bí mật về Tam Phân Quy Nguyên Khí nói ra, phải biết rằng thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội ai cũng biết rõ đạo lý.

- Ta cũng không biết, đột nhiên tu luyện tựa hồ lại tu luyện ra huyền lực!

Lăng Tiếu xòe hai tay vẻ mặt vô tội nói.

Thái thượng trưởng lão nháy mắt đã đi tới trước người Lăng Tiếu, một tay nắm lấy cánh tay hắn.

Lăng Tiếu còn chưa kịp phản ứng đã bị nắm tay, không khỏi thầm hô lão nhân này nhất định là siêu cấp cao thủ.

Thái thượng trưởng lão thoáng trầm tư, đi quanh Lăng Tiếu một vòng, lẩm bẩm:

- Quái lạ…quái lạ…lại khôi phục cả mười hai kinh mạch, hơn nữa lực lượng còn phi thường thuần túy, không giống tu luyện ma công, quả thật không sao tưởng tượng nổi, thôi…thôi…nếu là cơ duyên của tiểu tử ngươi, cũng là phúc của Lăng gia, ta sẽ không ép hỏi ngươi!

Thái thượng trưởng lão nói một câu, sau đó quay về ngồi xuống ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần.

Lăng Tiếu đi về hướng giá sách đặt huyền kỹ.

Trên lầu hai đều là hoàng giai công pháp, so với hôi giai công pháp cao hơn một bậc, uy lực mạnh hơn gấp mấy lần, số lượng ít hơn lầu một rất nhiều, nơi này chỉ có gần trăm quyển mà thôi.

Lăng Tiếu đi tới giá sách, tiện tay cầm lên một quyển.

- Hoàng gia hỏa hệ công pháp – Liệt Viêm Quyết!

Quyển công pháp này yêu cầu đạt tới huyền sĩ giai, thích hợp huyền sĩ hỏa thuộc tính tu luyện, tổng cộng chia làm tam quyết, mỗi quyết uy lực bất phàm.

Lăng Tiếu tùy tiện lật xem một chút, sau đó thả lại tại chỗ, cầm lên quyển bên cạnh.

- Hoàng giai thủy hệ công pháp – Ngũ Lãng Điệp Triều!

Đồng dạng cũng yêu cầu đạt tới huyền sĩ giai, võ giả thủy hệ mới có thể tu luyện.

Lăng Tiếu nhìn xem mấy quyển, đều là công pháp ngũ hành hoàng giai kim mộc thủy hỏa thổ. Những công pháp này đối với hắn mà nói tạm thời không có bao nhiêu giá trị tham khảo, lúc hắn đang định xoay người rời đi, lại phát hiện ở trong góc đặt một quyển sách khá cũ nát.

Lăng Tiếu tò mò đi tới cầm lên xem.

- Không ngờ là tàn quyển?

Lăng Tiếu tùy ý lật ra xem, lại phát hiện chỉ có vài tờ giấy, so với những công pháp khác còn thiếu thật nhiều thuyết minh, nguyên lai chỉ là một tàn quyển.

Hắn lật lại từ đầu nhìn xem, bên trong chú giải:

- Cấp bậc không rõ, thuộc tính không rõ – Kim Cương Ngũ Biến Quyết…

Lăng Tiếu lật xem qua một lần, lẩm bẩm:

- Lại có thể tu luyện từ huyền giả giai, là một quyển công pháp phòng ngự, chỉ tiếc chỉ có hai biến, dù tu luyện ra được chỉ chịu đựng một kích của huyền sĩ giai đỉnh, tạm dùng xem như không tệ, nhưng không biết ba biến về sau có tác dụng phòng ngự tới trình độ nào?

Lăng Tiếu lại nhìn xem một lần, sau khi ghi nhớ trong đầu không quên mới chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi hắn không quên hành lễ với thái thượng trưởng lão vẫn đang ngồi nhắm mắt.

Sau khi hắn rời khỏi, thái thượng trưởng lão hé mắt lẩm bẩm:

- Hi vọng tiểu tử này có thể mang theo nhiều kinh ngạc cho ta!

Chuyện Lăng Tiếu trở về nội viện chỉ sôi nổi vài ngày cuối cùng bình tĩnh lại.

Lăng Tiếu không hề chú ý tới việc này, mỗi ngày chỉ chuyên tâm tu luyện không biết mệt mỏi. Ngoại trừ mỗi đem dùng Tam Phân Quy Nguyên Khí ngưng tụ huyền lực, ban ngày phần lớn thời gian tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, những thời gian còn lại chạy tới thư các nội viện tìm đọc về lịch sử cùng tri thức tương quan tới đại lục này, tăng trưởng thêm hiểu biết nơi đây.

Trước mắt Lăng Tiếu chỉ biết hai biến trước của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, thứ nhất là Luyện Bì, thứ hai là Luyện Cân.

Luyện Bì đầu tiên cần đem các bộ vị trên thân xác cường hóa, khiến thân thể cứng rắn tới mức tận cùng, điểm này có kết quả tương tự như Thiết Bố Sam cùng Kim Chung Tráo mà Lăng Tiếu biết được kiếp trước.

Kiếp trước Lăng Tiếu tu luyện võ công của Niếp Phong, nhưng không luyện ngoại công phòng ngự, hiện tại hắn cần tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết mục đích là vì muốn bảo vệ mình trước khi đạt đủ thực lực, như vậy sẽ có điều dựa vào, ít nhất đối mặt với cao thủ thực lực mạnh hơn vẫn còn có chút thủ đoạn bảo mệnh, không tới mức mặc người chém giết.

Liên tục năm ngày buổi sáng Lăng Tiếu tiến hành vận động thân thể thật lớn, tỷ như đeo vật nặng chạy bộ, nhảy cóc, hít đất vân vân.

Đến buổi trưa khi mặt trời lên cao, hắn lại cởi áo phơi nắng suốt hai canh giờ, sau đó nhảy vào nước lạnh ngâm mình, cuối cùng lại thừa nhận ngoại

vật công kích.

Đây là những yêu cầu cơ bản trong Luyện Bì, có thể nói đây là một loại pháp môn tự ngược rất nặng nề.

Hiện giờ Lăng Tiếu trải qua hơn một tháng tu luyện, đã trở thành huyền giả đê giai, thân thể càng thêm cứng rắn, trải qua mấy ngày Luyện Bì, toàn thân càng thêm cường tráng, làn da đen đến tỏa sáng, làm người ta có cảm giác tràn ngập sức sống, vô cùng khỏe mạnh tinh thần.

Giữa trưa ngày thứ sáu, Lăng Tiếu vẫn như trước đó đứng trung bình tấn, cởi trần, hai tay vươn phía trước cầm theo hai thùng nước tràn đầy, phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang.

Không bao lâu sau, hai thùng nước gợn sóng, tựa hồ muốn tràn ra. Chỉ thấy Lăng Tiếu vẫn kiên trì cắn răng chịu đựng, hắn nhìn vào thân ảnh mình phía trước, trong lòng hô to:

- Kiên trì…tiếp tục kiên trì…sắp được hai canh giờ…

Rốt cục khi thân ảnh đã từ từ chuyển tới vị trí đã định, tâm thần hắn buông lỏng, thùng nước văng ra chút ít, Lăng Tiếu xoay người đi tới hai bước, cầm thùng nước đổ vào trong thùng gỗ lớn, sau đó nhảy vào trong thùng gỗ.

- Tư…

Lăng Tiếu vừa nhảy vào thùng gỗ, trong mơ hồ nghe thanh âm thật khẽ phát ra, ngay sau đó thần sắc hắn biến đổi, nhịn không được hít sâu một tiếng.

Giờ khắc này thân thể cháy bỏng của hắn phát ra thanh âm khi rơi vào nước lạnh, cũng giống như một thanh thép đỏ bừng bị ném vào trong chậu nước.

Lăng Tiếu cắn răng, thân thể vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết tiến hành tu luyện.

Dần dần vẻ mặt hắn thả lỏng xuống, không còn loại biểu tình đau khổ như trước đó.

Một lát sau, Lăng Tiếu nhảy ra khỏi thùng, miệng quát khẽ:

- Thật sự là đau chết lão tử, không có việc gì lại tự tìm tai vạ! Vì sao lại tuyển chọn tu luyện công pháp này, nếu làm cho người ta chứng kiến bộ dáng này của ta, còn tưởng rằng ta là tự ngược cuồng đi!

Oán giận thì oán giận, nhưng hắn là người thật quật cường, chỉ cần đã tuyển chọn con đường sẽ đi tới cuối.

…

Theo từng ngày trôi qua, Lăng gia nghênh đón ngày hội lớn của gia tộc, mỗi năm gia tộc sẽ trắc thí một lần, ba ngày sau buổi lễ được cử hành trong luyện võ trường nội viện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 34 - Khổ Tu Ngoại Công! (2)

Nếu liên tục hai năm thực lực không gia tăng, sẽ bị đưa ra nội viện, an bài ra ngoài đi quản lý kinh doanh cho Lăng gia, hoặc đảm đương vũ vệ bảo hộ của cải của gia tộc, địa vị trong Lăng gia sẽ xuống dốc không phanh.

Hoặc là trước hai mươi tuổi không đột phá huyền giả cũng sẽ bị điều ra ngoài. Có thể thấy được Lăng gia thật xem trọng võ học, đây cũng là nguyên nhân địa vị của Lăng gia luôn đứng tên Lý gia cùng La gia tại Vẫn Thạch thành.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm tới việc này, tựa hồ không quan hệ gì tới hắn, vẫn không ngừng tu luyện, có rỗi rảnh lại chỉ dạy cho Bạch Vũ Tích tu luyện.

Tuy rằng Bạch Vũ Tích luôn luôn xem Lăng Tiếu là thiếu gia, nhưng Lăng Tiếu chưa từng xem nàng là tỳ nữ, ngoại trừ để nàng hầu hạ một chút cuộc sống sinh hoạt thường ngày đơn giản, những việc nặng khác hắn cũng không để nàng làm, hiện tại hắn quay về nội viện, gia tộc cũng an bài bốn người hầu cho hắn, hai nam bộc cùng hai tỳ nữ, Lăng Tiếu để mẫu thân Mộng Tích Vân sắp xếp công việc cho bọn họ, cho nên hiện giờ thời gian nhàn rỗi của Bạch Vũ Tích cũng khá nhiều.

Trong lòng Lăng Tiếu đã sớm có dự định để Bạch Vũ Tích làm thiếp thân nha hoàn cho hắn cả đời, hắn cũng không muốn để vị muội muội kết nghĩa này trở thành sủng vật cho nam nhân khác. Hắn là một nam nhân bình thường, thích nữ nhân là chuyện đương nhiên, nhất là nữ nhân càng xinh đẹp thì càng muốn lấy làm của riêng, cho nên hắn lựa chọn ích kỷ, trừ phi một ngày nào đó Bạch Vũ Tích yêu nam nhân khác, có lẽ hắn sẽ buông tay, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh, có nam nhân

nào e ngại mình có thật nhiều nữ nhân đâu.

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng không hiểu rõ nỗi lòng của Bạch Vũ Tích, nàng đã tuyển định Lăng Tiếu làm thiếu gia trọn đời nàng, nàng tuyệt đối sẽ không phản bội hắn, trừ phi nàng đã chết.

Lăng Tiếu vốn dự định truyền nội công tâm pháp Tam Phân Quy Nguyên Khí cho Bạch Vũ Tích, nhưng đây là loại công pháp phi thường bá đạo, không thích hợp cho nữ tử tu luyện, suy đi nghĩ lại hắn cấp cho nàng tu luyện bộ nội công tâm pháp Thủy Nguyệt thần công chuyên dùng cho nữ tử tu luyện kiếp trước, sau đó lại dạy nàng một bộ Thủy Nguyệt kiếm pháp phòng thân.

Bộ công pháp này do Thủy Nguyệt sư thúc của hắn nghĩ ra, Thủy Nguyệt sư thúc là cao thủ bất thế tiếp cận lão quỷ sư phụ của hắn, cả đời sư thúc chỉ thu một nữ đệ tử, đáng tiếc lại bị Quỷ Môn giết chết, trong cơn giận dữ Thủy Nguyệt sư thúc dựa vào Thủy Nguyệt kiếm pháp giết chết mười hai tiên thiên cao thủ của Quỷ Môn, cho tới khi môn chủ Quỷ Môn đích thân chạy đến mới khiến cho Thủy Nguyệt sư thúc dừng tay, từ đó về sau sư thúc không còn thu đồ đệ, vì vậy đem khẩu quyết công pháp cùng kiếm pháp truyền cho Lăng Tiếu, nói là làm quà gặp mặt cho lão bà tương lai của hắn.

- Ôi…

Một thanh âm thanh kêu lên sợ hãi.

Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Bạch Vũ Tích ngã dưới đất, cau mày, bộ dạng thật khó chịu vội vàng đi tới:

- Vũ Tích, làm sao vậy?

Vũ Tích miễn cưỡng cười nói:

- Thiếu gia, tôi…tôi không sao…

Đáp một câu, nàng chuẩn bị đứng lên, ai ngờ dưới chân lại đau đớn, làm thân thể nàng chợt lảo đảo lại muốn té xuống.

- Cẩn thận!

Lăng Tiếu chợt lóe nhanh chóng đem nàng đỡ lấy.

- Có phải trật chân hay không? Luyện võ không thể quá gấp gáp!

Lăng Tiếu quan tâm nói.

Nhưng Bạch Vũ Tích lại cúi đầu không đáp lời của hắn.

Lăng Tiếu vừa nhìn, phát hiện tay mình đang ôm trước ngực nàng, khó trách lại cảm thấy thoải mái như thế.

Lăng Tiếu xấu hổ cười, có chút lưu luyến rút tay nói:

- Thật…thật xin lỗi…

- Không…không có việc gì…

Bạch Vũ Tích đỏ mặt nhỏ giọng đáp.

- Ngồi xuống cho tôi xem thử có phải bị trật chân hay không!

Lăng Tiếu nhanh chóng chuyển đề tài, trong lòng thầm hô:

- Co dãn thật tốt!

Lăng Tiếu cởi giày nàng, nhìn mắt cá chân sưng đỏ, đau lòng nói:

- Bị sưng rồi, không sao, tôi đi lấy nước lạnh cho cô đắp vào, xoa một chút sẽ vô sự!

Lăng Tiếu nói một câu sau đó đứng dậy đi lấy nước.

- Thiếu gia…thật tốt!

Trong lòng Bạch Vũ Tích yên lặng nói.

Lăng Tiếu bưng nước tới đem chân Bạch Vũ Tích ngâm một lúc, sau đó truyền huyền lực xoa cho nàng tiêu sưng.

Không bao lâu mắt cá chân đã không còn sưng như trước.

Lăng Tiếu tỉ mỉ giúp nàng mang giày, dặn dò:

- Tốt lắm, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, cô đả tọa cẩn thận, ngày mai hẳn không còn việc gì!

Bạch Vũ Tích gật đầu, đỏ mặt nói:

- Cảm ơn thiếu gia!

Lăng Tiếu cười cười, vừa định nói chuyện trong phòng chợt truyền ra thanh âm kêu to.

- Ha ha, lại phá tan!

Thanh âm từ thư phòng truyền đến, đó chính là tiếng hô của Lăng Chiến.

Mấy ngày nay Lăng Chiến bế quan tu luyện đột phá kinh mạch, đây là lần thứ năm hắn phá tan được kinh mạch bị tắt nghẽn.

Lăng Chiến tinh thần phấn chấn đi ra phòng, vẻ mặt tỏa sáng, so với dáng vẻ lôi thôi lúc trước đã khác nhau một trời một vực.

Mộng Tích Vân thần tình vui sướng đi tới trước mặt chồng, mang theo ngữ khí kích động hỏi:

- Chiến ca, huynh trở thành võ đồ ngũ giai sao?

Lăng Chiến nhìn thê tử gật đầu nói:

- Phải, ta đã phá tan kinh mạch thứ sáu, tin tưởng qua thêm một tháng sẽ trở thành huyền giả!

- Như vậy tốt quá!

Mộng Tích Vân kêu lên. Bà nằm mơ cũng không dám nghĩ nhi tử cùng trượng phu có thể trùng tu huyền lực, rốt cục gia đình họ có thể thoát khỏi lời châm chọc "phụ tử phế vật", trong lòng bà cảm thấy vạn phần tự hào, bao nhiêu ủy khuất trong những năm nay như tan thành mây khói.

- Tích Vân, mấy năm nay uất ức uội, ta thề sau này không bao giờ uội phải chịu uất ức như vậy nữa!

Lăng Chiến nắm tay thê tử trịnh trọng tuyên bố.

Lăng Chiến phá tan đạo kinh mạch thứ sáu, người một nhà đều phi thường cao hứng.

Mộng Tích Vân càng là đặc biệt phân phó người hầu làm một bữa tiệc phong

phú để chúc mừng, hi vọng Lăng Chiến sớm ngày trở thành Huyền Giả

Sau khi ăn xong, Lăng Chiến gọi Lăng Tiếu vào thư phòng.

- Nhi tử, cám ơn ngươi!

Lăng Chiến nặng nề vỗ vỗ bả vai Lăng Tiếu cảm kích nói.

Lăng Tiếu khoát tay nói

- Cha, ngươi là cha ta, không có ngươi sẽ không có ta, cần gì nói cảm tạ? Người một nhà không nói hai lời, khách khí rồi.

Lăng Chiến vui mừng nhìn nhi tử, nhẹ thở dài một cái nói:

- Ta cho rằng cả đời này sẽ trôi qua một cách mơ mơ màng màng, chưa từng nghĩ tới có một ngày lại có thể tu luyện Huyền lực, chuyện này đối với võ giả chẳng khác nào cho ta tánh mạng lần thứ hai, chỉ cần có thể lần nữa tu luyện lại thực lực đỉnh phong trước kia thì ta cũng không còn mong gì hơn nữa.

Nói đến đây hắn dừng một chút, nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngươi khác với cha, nếu tiên nhân đã chọn trúng ngươi làm đồ đệ, vậy thì chứng minh ánh mắt tiên nhân sẽ không sai, tương lai của ngươi so cha, so với bất cứ người nào trong Lăng gia, trong Vẫn Thạch Thành đều sẽ đi xa hơn, cho nên ngươi nhất định phải chăm chỉ tu luyện, chớ cô phụ kỳ vọng của tiên nhân đối với ngươi ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 35 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (1)

Lăng Tiếu nghe phụ thân nghiêm túc dạy bảo cũng không phản bác, rất thuận theo gật gật đầu nói:

- Cha, ngươi yên tâm, hài nhi nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không cô phụ cha, không cô phụ kỳ vọng của tiên nhân đối với ta đâu.

- Như vậy cũng tốt, đúng rồi, ba ngày sau chính là gia tộc trắc thí, ngươi phải biểu hiện cho tốt, để những gia hỏa xem thường hai cha con chúng ta toàn bộ câm miệng lại.

Lăng Chiến dặn dò.

- Vâng, cha!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Ba ngày, đảo mắt đã qua.

Trắc thí mỗi năm một lần của Lăng gia chính là cử hành vào hôm nay.

Sáng sớm, trên luyện võ trường to lớn đã đứng đầy hơn 100 thiếu niên tuổi chừng mười hai đến hai mươi.

Những thiếu niên này đều là tử tôn đời thứ mười tám của Lăng gia, có trực hệ, cũng có chi thứ, chỉ cần có thể thông qua khảo thí thì bọn hắn đều sẽ là trụ cột tương lai của Lăng gia, bất kể là trực hệ hay chi thứ đều sẽ có được đãi ngộ như nhau, hoặc là tiếp tục lưu lại nội viện, hoặc là bị điều động ra

ngoài làm việc.

Giờ phút này, tất cả mọi người trên luyện võ trường chia làm ba bộ phận, một bộ phận là ủng hộ đoàn do đích tôn tộc trưởng Lăng Lệ cầm đầu, một bộ phận khác là ủng hộ đoàn do đích tôn nhị trưởng lão Lăng Khuông cầm đầu, bộ phận thứ ba là các đệ tử chi thứ, dùng Lăng Hổ thực lực mạnh nhất cầm đầu. Ba bộ phận này lấy ủng hộ đoàn do Lăng Khuông cầm đầu là nhiều nhất, cơ hồ chiếm hơn phân nửa, tiếp theo ủng hộ đoàn của Lăng Lệ, cuối cùng mấy người Lăng Hổ là ít nhất.

Ở đại lục dùng thực lực mà nói chuyện này, tất cả thế gia đều tôn sùng vũ lực, Lăng gia cũng không ngoại lệ.

Hôm nay Lăng Khuông là võ giả xuất xắc nhất đời thứ mười tám ở độ tuổi dưới hai mười, dùng mười chín tuổi thành tựu Huyền Sĩ đê giai, cho nên rất được những người khác ủng hộ; Lăng Lệ cũng không yếu, hiện giờ mười tám tuổi, thực lực Huyền Giả cao giai, có hi vọng trước mười chín tuổi đột phá Huyền Sĩ đê giai, trong khảo thí năm trước bài danh vị thứ ba, lại thêm là cháu ruột tộc trưởng nên người ủng hộ không ít; về phần Lăng Hổ, mười chín tuổi, thực lực Huyền Giả trung giai, tuy rằng chỉ có thể xếp hạng thứ năm trong đời mười tám, nhưng hắn lại là người xuất sắc nhất trong chi thứ, tất cả đệ tử chi thứ đều lấy hắn làm tấm gương cả.

Người ba ủng hộ đoàn tụ cùng một chỗ, càng không ngừng bắt chuyện trao đổi với nhau, mỗi người hoặc là kinh hỉ hoặc là khẩn trương, kinh hỉ chính là khảo thí mỗi năm một lần đến, khẩn trương chính là không biết bản thân có thể thuận lợi thông qua khảo thí hay không.

- Các ngươi nói, khảo thí hôm nay Lăng Khuông đại ca có thể đạt được đệ nhất tiếp không? Hắn đã liên tục hai năm đạt được đệ nhất rồi, thật khiến người sùng bái ah!.

- Đây nhất định không cần nói nữa, Lăng Khuông đại ca đã là Huyền Sĩ đê giai, người mạnh nhất trong thế hệ này của chúng ta, không phải hắn được đệ nhất thì còn ai nữa?

- Cũng đúng, tuy rằng Lăng Lệ thực lực cũng rất mạnh, đáng tiếc còn chưa đột phá Huyền Sĩ giai, nhất định sẽ vẫn là bại tướng dưới tay Lăng Khuông đại ca thôi.

- Tuy rằng Lăng Lệ không nhất định có thể chiến thắng Lăng Khuông đại ca, nhưng hiện giờ không phải có một người khẳng định có thể uy hiếp được Lăng Khuông đại ca sao?

- Đánh rắm, ai có thể có thực lực này, Huyền Sĩ giai có thể phóng Huyền lực ra ngoài, có thể tu luyện công phái thuộc tính hợp với bản thân, uy lực vô cùng, cùng Huyền Giả giai có cách biệt một trời, trừ phi người nọ cũng là Huyền Sĩ giai.

- Chẳng lẽ các ngươi không nghe nói trong gia tộc gần đây cũng có người đột Phá Huyền Sĩ giai sao?

- Chẳng lẽ là. . . Lăng Bân năm trước bài danh thứ hai sao?

- Đúng, chính là nàng.

Mọi người nghị luận nhao nhao, hiện trường hào khí cực kỳ náo nhiệt ồn ào.

Lăng Tiếu chậm rãi đi đến, tùy tiện tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống. Trong ấn tượng của hắn, trong đời mười tám cũng không có ai có giao tình đặc biệt sâu, hắn cũng chẳng muốn đi trò chuyện, chỉ hi vọng khảo thí có thể nhanh lên tiến hành.

Được một lát, chúng trưởng lão và một đám chấp sự trong nội các cuối cùng

cũng đã đi ra.

Tộc trưởng Lăng Thương đi đến trên đài cao ở chính giữa luyện võ trường, hai tay thả lỏng phía sau, uy nghiêm mười phần trầm giọng nói:

- Hôm nay, lại đến khảo thí mỗi năm một lần của Lăng gia chúng ta, hàng năm hôm nay đều là thời khắc nhìn thấy thực lực các ngươi tăng lên, ưu thắng nhược là pháp tắc sinh tồn tự nhiên, cho nên lưu lại hay đi đều nắm giữ ở trong tay các ngươi, quy tắc ta cũng không nói nữa, cũng như trước kia, ta hiện giờ muốn tuyên bố chính là năm tên đệ tử Lăng gia đạt được top 5 năm nay có thể tham gia tỷ thí giữa các đại gia tộc Vẫn Thạch Thành cuối năm nay!

Lăng Thương vừa nói đến đây, dưới đài liền một mảnh xôn xao!

Vẫn Thạch Thành tất cả lớn nhỏ tổng cộng có mười thế gia, mỗi ba năm sẽ cử hành một lần tỷ thí giữa lớp trẻ, dùng đó để chứng minh tiềm lực tương lai của các đại thế gia, đồng thời các gia tộc sẽ xuất ra ban thưởng phong phú, đệ tử có thể lấy được thành tích tốt không những có thể làm vẻ vang thay gia tộc, càng có thể đạt được ban thưởng, những phần thưởng này đều là Huyền kỹ, Linh Dược hoặc là binh khí thượng phẩm có trợ giúp tu luyện, . . .

Yêu cầu tỷ thí là đệ tử dưới hai mươi lăm tuổi.

Lăng Thương đè ép thanh âm, tiếp tục nói

- Đồng thời, đệ tử top 5 sẽ được các trưởng lão tự mình chỉ điểm, được đãi ngộ ngang với chấp sự nội viện, hơn nữa thái thượng trưởng lão sẽ từ trong năm người chọn lấy một người làm đệ tử!

- Oa. . .

Tất cả mọi người đều khi hô

Không phải là vì được các trưởng lão tự mình chỉ điểm, cũng không phải vì được đãi ngộ ngang với chấp sự nội viện, khiến bọn hắn kinh ngạc nhất chính là câu "Thái thượng trưởng lão sẽ từ trong năm người chọn ra một người làm đệ tử" .

Thái thượng trưởng lão ở Lăng gia có địa vị chí cao vô thượng, là một vị có thực lực thâm bất khả trắc nhất Lăng gia. Uy tín của hắn ở Lăng gia còn trên cả tộc trưởng, ở Vẫn Thạch Thành càng có uy danh hiển hách. Mười năm trước, từng có một gã Linh Sư trung giai từ bên ngoài đến rõ ràng dám đến khiêu khích uy nghiêm của Lăng gia, lúc ấy chúng trưởng lão Lăng gia cũng không phải đối thủ của tên Linh Sư kia, cuối cùng bị thái thượng trưởng lão một chiêu đánh thành thịt vụn, từ đó về sau không người nào dám khiêu khích uy nghiêm của Lăng gia nữa, dù là hai đại gia tộc Lý, La cùng Lăng gia nổi danh đều kiêng kị ba phần đối với vị thái thượng trưởng lão này của Lăng gia. Chỉ cần Lăng gia thái thượng trưởng lão còn đây một ngày, địa vị của Lăng gia sẽ không bị bất luận cái gì nguy hiếp.

Có thể nghĩ, có thể trở thành đệ tử của thái thượng trưởng lão là vinh quang cỡ nào, đáng vui mừng cỡ nào. Không chỉ địa vị ở Lăng gia từ nay về sau cao cả mà còn được thái thượng trưởng lão truyền thụ pháp môn tu luyện, đến lúc đó muốn không biến cường cũng kho a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 36 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (2)

Bất kể là Lăng gia đời mười bảy, hay là đời trẻ tuổi hiện giờ đều cực kỳ tôn sùng đối với thái thượng trưởng lão, ai cũng khát vọng có thể trở thành tiếp ban đệ tử của thái thượng trưởng lão, chỉ là người trước thì không có cơ hội nữa, còn người sau sẽ vì danh nghạch duy nhất này mà cạnh tranh kịch liệt!

Lăng Thương tiếp theo lại tùy ý nói vài câu cổ vũ liền tuyên bố khảo thí bắt đầu.

Cửa thứ nhất là khảo thí vũ lực trị.

Cửa ải này khảo thí vô cùng đơn giản, chủ yếu là lợi dụng Trắc Thí Tinh Thạch khảo thí vũ lực trị của mọi người, chỉ cần trắc thí giả sử dụng toàn lực oanh đánh lên trên tinh thạch thì tinh thạch sẽ phản hồi sắc trị, từ sắc giá trị mà đánh giá vũ lực trị.

Cửa này do Cửu trưởng lão Lăng Phúc khảo thí!

Lăng Phúc là một lão đầu tử chừng 60 tuổi, bộ dáng gầy, tướng mạo phi thường bình thườn, g, bất quá ngươi cũng không nên xem hắn là lão đầu bình thường, bằng không sẽ phải trả giá không nhỏ.

Lăng Phúc đứng trên đài cao, cầm danh sách trong tay trầm ngâm nói:

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Nham lên đài.

Vừa dứt lời, một gã thiếu niên mười lăm tuổi, khoẻ mạnh kháu khỉnh từ trong đám người đi ra, khẽ quát một tiếng, dùng một tư thế phi thường xinh

đẹp lăng không nhảy lên trên đài cao.

Lăng Nham sau khi thi lễ với Lăng Phúc một cái liền hét lớn một tiếng, lực đạo toàn thân tụ ở nắm tay phải, nặng nề nện lên Trắc Thí Tinh Thạch.

Oanh.

Lăng Nham thu quyền, trên Trắc Thí Tinh Thạch từ màu trắng biến thành màu xám nhạt, tiếp theo từ màu xám nhàn nhạt biến đậm đặc, sau khi đạt đến trình độ nhất định liền dừng lại.

Lăng Phúc trưởng lão nhẹ gật đầu cất cao giọng nói:

- Ân, không tệ, Võ Đồ bát cấp, so với năm trước tấn thăng một cấp, có thể tiếp tục lưu lại nội viện tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá Huyền Giả giai a!

Lăng Nham được Lăng Phúc tán dương, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hướng về phía Lăng Phúc trưởng lão bái, sau đó rời khỏi đài cao.

Thanh âm của Lăng Phúc lần nữa vang lên:

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Viêm mời lên đài.

Lăng Viêm còn nhỏ tuổi hơn cả Lăng Nham, chỉ có mười ba tuổi, bộ dáng thiên yếu, là đệ tử chi thứ. Chỉ thấy hắn mang bộ dáng hơi sợ hãi lên đài, trực tiếp đánh một quyền lên Trắc Thí Tinh Thạch.

Trắc Thí Tinh Thạch cũng từ trắng hóa xám, tiếp theo lại bắt đầu đậm đặc, chỉ là không đạt tới trình độ sâu như Lăng Nham thôi.

Lăng Phúc tuyên bố

- Lăng Viêm, Võ Đồ tứ cấp, có thể tiếp tục lưu lại nội viện tu luyện, tiếp theo Lăng Thủy.

- Lăng Thủy, Võ Đồ lục cấp, có thể tiếp tục lưu lại nội viện tu luyện.

- Lăng Vân, Võ Đồ tam cấp, liên tục hai năm chưa thăng cấp, bị điều ra khỏi nội viện, chờ an bài.

. . .

Nguyên một đám đệ tử Lăng gia lên đài khảo thí có đại bộ phận bởi vì thông qua khảo thí mà hưng phấn không thôi, mà số ít không thông qua thì là ủ rũ, bộ dạng thập phần khổ sở.

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Thiên mời lên đài.

Lăng Phúc trưởng lão vừa dứt lời, dưới đài đã một mảnh ồn ào.

Ngay sau đó, một gã thiếu niên áo trắng tuổi chừng mười sáu, cưng đeo một thanh kiếm, thở nhẹ một tiếng, ở trên không xoáy qua một vòng, dùng một động tác phi thường ưu nhã rơi vào trên đài, chỉ thấy thiếu niên này mày kiếm mắt sáng, lớn lên nhất biểu nhân tài, chỉ là ánh mắt luôn cao cao tại thượng, ngạo khí mười phần kia lại khiến người có chút khó chịu.

Lăng Thiên, cháu trai của Tứ trưởng lão Lăng Uy, bộ dạng bất phàm, từ năm trước đã dùng mười lăm tuổi nhược quán chi linh đột phá Võ Đồ, đã trở thành Huyền Giả đê giai.

- Năm trước Lăng Thiên đã là Huyền Gia đê giai rồi, không biết hắn năm nay hắn có đột phá thành Huyền Giả trung giai không.

- Muốn trong vòng một năm đột phá một tiểu giai vị độ khó không nhỏ ah, ta

thấy khả năng không lớn.

- Cái này không phải không thể, Lăng Khuông đại ca năm đó cũng 16 năm đã trở thành Huyền Giả trung giai rồi, Lăng Thiên thiên tư không chênh lệch với Lăng Khuông đại ca bao nhiêu, xem bộ dáng đắc chí của hắn hiện giờ, chắc hẳn đã đột phá Huyền Giả trung giai rồi.

Lăng Thiên bỏ qua nghị luận dưới đài, nhẹ phủi khóe miệng một chút, một tay phong khinh vân đạm đánh lên Trắc Thí Tinh Thạch.

Oanh.

Trắc Thí Tinh Thạch từ trắng biến xám, cuối cùng lại từ xám biến thành màu vàng nhạt nhàn nhạt, cuối cùng lặng yên đình chỉ ở trình độ nhất định.

Trên mặt Lăng Phúc lộ ra vẻ tán thưởng, gật gật đầu với Lăng Thiên nói:

- Phi thường không tệ, một năm đột phá một tiểu giai vị, Lăng Thiên Huyền Giả trung giai, có thể tiếp tục lưu lại nội viện tu luyện.

- Oa

Lúc Lăng Phúc tuyên bố kết quả của Lăng Thiên thì dưới đài đại bộ phận mọi người đều kinh hô lên, hiển nhiên đối với thực lực của Lăng Thiên cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Lăng Thiên tựa hồ phi thường hài lòng, chỉ có điều lúc ánh mắt quét đến một góc hẻo lánh thì sắc mặt cứng đờ, lướt qua một tia bất mãn mới xuống khỏi đài cao.

Lăng Thiên sau khi xuống dưới thì hào khí của hiện trường cũng dần tăng vọt.

Ngay sau đó, mấy người đi lên đều chừng lục đến cửu cấp Võ Đồ, không người nào bị điều khỏi nội viện cả.

Lúc này, hơn 100 tên đệ tử Lăng gia đã khảo nghiệm được một phần ba nhân số, chỉ có Lăng Thiên và hai gã đệ tử Lăng gia khác đạt tới Huyền Giả giai, có thể thấy lớp trẻ muốn đột phá đến Huyền Giả giai ngoại trừ cố gắng của bản thân ra, thiên phú cá nhân cũng phi thường trọng yếu.

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Chí lên đài.

Thanh âm của Lăng Phúc lại vang lên.

Lăng Chí mang theo vẻ mặt ngạo mạng đi tới, cũng không thấy hắn thi lễ đối với Cửu trưởng lão, vươn tay đánh lên trên Trắc Thí Tinh Thạch.

Lăng Phúc không chút nào để ý, nhìn thoáng qua sắc trị của Trắc Thí Tinh Thạch liền cao giọng tuyên đọc nói:

- Lăng Chí, Huyền Giả đê giai, so với năm trước cửu cấp Võ Đồ, đột phá một giai vị, có thể tục lưu lại nội viện.

- Hừ

Lăng Chí đắc ý khẽ hừ một tiếng quay người đang muốn xuống đài.

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Tiếu lên đài

Lăng Phúc tiếp tục kêu lên.

Lăng Phúc vừa hô xong, dưới đài vốn yên tĩnh liền như nổ bung, trở nên phi thường náo nhiệt lên.

- Thật không nghĩ tới Lăng Tiếu còn có thể lần nữa khảo thí, thật sự là kỳ tích, chỉ là không biết hiện giờ tu vị hắn thế nào?

- Ta thấy hắn ít nhất cũng đạt tới Huyền Giả cao giai rồi, ngày đó ta đã tận mắt thấy Lăng Chí cũng không địch lại hắn!

- Cá ướp muối cũng có thể xoay người, lúc trước thái thượng trưởng lão đã tuyên bố hắn quyết không thể tu luyện Huyền lực nữa.

- Ai biết hắn ngày nào đó có thể lại biến thành phế tài không.

Lớp trẻ Lăng gia không ngừng nghị luận.

Lăng Tiếu khom người, theo cầu thang đi lên đài cao, hắn không lựa chọn xuất hiện phong cách như Lăng Thiên, bởi vì nơi này đều là tiểu thí hài, hơn nữa lại không có mỹ nữ, cho nên hắn không muốn lãng phí khí lực.

Lúc đi qua bên người Lăng Chí, Lăng Chí không chút che dấu vẻ hung ác trong mắt, hắn híp mắt nói với Lăng Tiếu:

- Lần trước ta chỉ là nhất thời chủ quan, đợi lát nữa ngươi tốt nhất nên cầu nguyện đừng gặp phải ta, bằng không thì... Ngươi nhất định phải chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 37 - Cửa Khảo Thí Thứ Nhất. (3)

Lăng Tiếu liếc hắn, cũng không chấp nhặt với hắn lẩm bẩm

- Loại thời tiết trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây thế này, rõ ràng nghe thấy tiếng chó sủa, thật đúng phá hư phong cảnh.

Dứt lời liền thản nhiên đi lên đài cao.

Lăng Chí nắm chạt nắm đấm, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu trong nội tâm thâm nói:

- Ta xem ngươi còn có thể hung hăng càn quấy bao lâu.

Lăng Tiếu đi tới đài cao, rất thức thời cung kính cúi người với Lăng Phúc ân cần thăm hỏi nói:

- Cửu trưởng lão tốt.

Lăng Phúc mỉm cười gật đầu nói:

- Bắt đầu đi!

Lăng Tiếu đáp nhẹ một tiếng, đi đến trước Trắc Thí Tinh Thạch, tùy ý vung một quyền.

Trên Trắc Thí Tinh Thạch biến thành màu vàng nhạt.

Lăng Phúc nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi nghi hoặc tuyên bố

- Lăng Tiếu, Huyền Giả đê giai, có thể tiếp tục lưu lại nội viện.

- Đê... Huyền Giả đê giai? Điều này sao có thể, ta nghe nói hắn ngay cả hai hộ vệ Huyền Giả cao giai của Ngũ trưởng lão cũng đánh bại, hẳn là Huyền Sĩ đê giai mới đúng a!

- Có thể hắn che giấu thực lực hay không ?

- Cái này có khả năng.

...

Lăng Chí ở dưới đài nghe được Lăng Phúc tuyên bố, vốn ngẩn người, ngay sau đó lẩm bẩm:

- Cho dù ngang giai thì đã sao, ta sẽ không thua.

Lăng Thiên ở hướng khác thì hai tay ôm ở trước ngực, khinh thường nói:

- Uổng cho trước kia ta còn coi ngươi như thần tượng, nguyên lai cũng chỉ là phế tài đê giai.

Bên phái đệ tử chi thứ, Lăng Hổ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu trên đài lẩm bẩm nói:

- Không hổ đã từng là nhân vật thiên tài, kinh mạch bị phế đi rõ ràng còn lần nữa quật khởi, thật sự lợi hại!

Nơi đệ tử Lăng gia nhiều nhất, một thanh niên chừng 19 tuổi đứng ở phía trước nhất vẻ mặt cười lạnh nói:

- Hừ, danh tiếng thiên tài Lăng gia chỉ thuộc về ta.

Sau khi Lăng Tiếu xuống dưới thì khảo thí vẫn tiến hành như trước.

Cửa khảo thí thứ nhất dùng gần hai canh giờ mới chấm dứt, hơn 100 tên đệ tử Lăng gia, có chừng hơn mười người bị điều khỏi nội viện, còn lại toàn bộ đều lưu lại.

Trong cửa khảo thí thứ nhất, ngoại trừ Lăng Thiên và Lăng Tiếu khiến ọi người sợ hãi thán phục ra còn có vài tên đệ tử Lăng gia năm trước từ cửu cấp Võ Đồ đột phá đã đến Huyền Giả đê giai, khiến mọi người chú ý, mà Lăng Hổ đại biểu đệ tử chi thứ năm trước từ Huyền Giả trung giai đột phá đến Huyền Giả, càng được mọi người chú mục, mà ngay cả trưởng lão trên đài cũng đều nhao nhao quăng ánh mắt tán thưởng cho Lăng Hổ, dùng thiên tư của Lăng Hổ, đột phá Huyền Sĩ có hi vọng, Lăng gia tương lai lại thêm một thành viên mãnh tướng.

Mấy người khác tuy rằng đều phi thường xuất sắc, nhưng khiến người chú ý nhất, sợ hãi thán phục nhất vẫn là Lăng Lâm đã đột phá đến Huyền Sĩ giai.

Lăng Lâm chính là cháu gái của Tứ trưởng lão Lăng Uy, chị em ruột với Lăng Thiên, thiên tư cũng phi thường xuất chúng, năm nay vừa mới hai mươi, vài ngày trước đã lặng yên đột phá Huyền Sĩ giai, trở thành người thứ hai trong đệ tử đời mười tám từ hai mươi trở xuống.

Cửa thứ nhất chấm dứt, cửa thứ hai ngay sau đó tiến hành.

Cửa thứ hai là luận võ khảo thí, dùng đó để bài danh trước sau.

Tuy rằng, Trắc Thí Tinh Thạch có thể trắc ra võ giai cá nhân, nhưng cái này không đại biểu cho võ giả cấp thấp không bằng võ giả cao giai, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện tiền lệ Võ Đồ cấp thấp chiến thắng Võ Đồ cao cấp, đó là vấn đề thiên phú chiến đấu của một người.

Cửa thứ hai, bắt đầu từ Võ Đồ cấp thấp nhất, là phương thức đào thải ngang cấp, tỷ như ngũ cấp Võ Đồ đối chiến ngũ cấp Võ Đồ, lục cấp chiến lục cấp, quyết ra bài danh trong ngang cấp, lúc sau bài danh cao nhất trong ngang cấp có thể khiếu chiến lên trên hoặc buông tha, giữ lại bài danh, cứ đó tính ra bài danh cuối cùng.

Bởi vì nhân số quá đông, cho nên trên luyện võ tràng phân chia bốn khối sân luận võ, phân biệt do bốn gã chấp sự làm trọng tài, đầu tiên quyết ra bài danh cấp Võ Đồ, mà mười lăm tên đệ tử Lăng gia đã đột phá đến Huyền Giả giai thì ở trên lôi đài luyện võ tràng phân cao thấp.

Bốn sân luận võ đều đã bị mọi người biến thành một vòng nhỏ hẹp, mọi người phân biệt ủng hộ lấy huynh đệ tỷ muội của mình.

Tham gia cửa tỷ thí thứ hai ít nhất phải đạt tới thực lực ngoài ngũ cấp Võ Đồ.

Vòng luận võ đầu tiên cũng không có gì đáng xem, ngũ cấp Võ Đồ đấu với ngũ cấp Võ Đồ, không có gì kinh diễm cả, chỉ có tốc độ phản ứng cùng với đối kháng man kình.

Cho đến ngoài thất cấp Võ Đồ, hào khí trên hiện trường đã tăng lên, bởi vì có không ít đệ tử Lăng gia dùng ra hôi giai huyền kỹ, hiện trường trở nên kịch liệt hơn không ít.

Một vài chấp sự gia tộc cũng nhao nhao lưu ý những hạt giống này, nếu phát hiện đệ tử thiên phú chiến đấu kinh người thì tương lai trong một năm sẽ đạt được chú ý và bồi dưỡng tốt hơn.

Đối với tỷ thí loại này, mười mấy người đạt đến Huyền Giả giai đều không có hứng thú đi xem tỷ thí Võ Đồ, bởi vì bọn hắn đều có tự ngạo và tôn nghiêm của Huyền Giả giai.

Bất quá, chỉ có một người là ngoại lệ

Lăng Tiếu giống như chưa từng thấy qua vậy, thay phiên đi vòng quanh Tứ đại luận võ tràng, xem tình huống tỷ thí trên đó, ngẫu nhiên chìm vào suy tư, được một lát lại lộ ra thần thái bừng tỉnh đại ngộ, phảng phất như có chỗ lĩnh ngộ vậy.

Không xa Lăng Chí gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lăng Tiếu, hai đấm nắm chặt lại, bộ dáng như muốn xé xác Lăng Tiếu ra vậy.

Lăng Thiên chú ý đến Lăng Tiếu, chỉ là khinh thường trong mắt lại càng đậm.

Trải qua một phen đấu võ, Võ Đồ giai mạnh nhất đã xác định, chẳng ai ngờ rằng sẽ là một nữ tử đoạt được, nàng chính là cháu gái Lăng Tuyết của Tam trưởng lão Lăng Viên, vừa đầy mười lăm tuổi, thực lực cửu cấp Võ Đồ, dựa vào hôi giai công pháp "Tán Hoa Thủ", đánh bại ba gã đệ tử Lăng gia ngang giai, tổng xếp hạng bay lên 16, nàng đã có tư cách chọn chiến tỷ thí Huyền Giả giai hoặc là có thể buông tha.

Tỷ thí Võ Đồ giai vừa xong, ngay sau đó tỷ thí Huyền Giả giai cũng sắp bắt đầu.

Lăng Tuyết cuối cùng lựa chọn không tham gia tỷ thí Huyền Giả giai, nhưng dù thế cũng không có ai cười nhạo hoặc mỉa mai nàng, ai cũng cho rằng đây là lựa chọn sáng suốt, tất nhiên giữa Võ Đồ giai và Huyền Giả giai có một lạch trời khó mà vượt qua được.

Luận võ ở Huyền Giả giai không phải là tỷ thí ngang giai như Võ Đồ, mà là lựa chọn phương thức rút thăm, mặc kệ rút thăm được đối thủ là ai cũng phải đối mặt, hoặc là buông tha. Đương nhiên, Lăng Khuôngvà Lăng Lâm đã đạt đến Huyền Sĩ giai không tham dự trận đấu của Huyền Giả giai, bọn hắn đã

được xác định là hai người đầu tiên rồi, danh ngạch Top 5 chỉ còn lại ba cái, được xác định từ trong mười ba tên Huyền Giả giai còn lại.

Bởi vì Lăng Tuyết không tham dự tỷ thí Huyền Giả giai nên mười ba tên Huyền Giả sẽ xuất hiện số lẻ, nếu rút thăm sẽ có một người không bị gặp đối thủ, mà người đó chính là người may mắn, có thể trực tiếp tiến vào trận đấu vòng tiếp theo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 38 - Vũ Thí. (1)

Một gã chấp sự Lăng gia cầm hòm rút thăm đi lên, mười ba tên Huyền Giả từng người đi lên rút thăm.

Người lên đầu tiên là Lăng Thiên, sau khi hắn rút xong cũng không thèm nhìn trực tiếp giao cho tên chấp sự kia, phảng phất như hắn gặp người nào cũng có thể chiến thắng vậy, bộ dạng thập phần tự tin.

Tiếp theo, lại có đệ tử Lăng gia đi lên rút thăm.

Lúc đến Lăng Tiếu đi lên rút thăm thì bên cạnh hắn có một người đi tới.

Một thiếu niên mặc võ phục màu xanh da trời, thiếu niên này không đẹp trai lắm, nhưng dáng người rất rất gầy, khiến người không nhịn được phải nhìn lần hai, quanh thân tản ra một cổ khí thế khiến người khác không thể bỏ qua, sau lưng một thanh trường thương màu vàng lộ ra cực kỳ chói mắt, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Người này chính là đường ca của Lăng Tiếu, Lăng Lệ, thực lực Huyền Giả cao giai.

Trong trí nhớ của i Lăng Tiếu, vị đại ca kia của hắn chỉ biết khổ tu, là loại người trầm mặc lãnh khốc, chiếu theo cách nói kiếp trước của Lăng Tiếu chính là loại nam nhân thích trang b.

- Đại ca

Lăng Tiếu hô, trong trí nhớ hắn cùng với vị đại ca kia cũng không trở mặt,

giao tình cũng không tính sâu, nhưng loại lễ phép này không thể bỏ được, dù sao đây cũng là đại ca hắn.

Lăng Lệ nhàn nhạt gật gật đầu, nói tiếp

- Cùng đi rút thăm.

Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn thoáng qua Lăng Lệ, chợt nhẹ gật đầu đáp

- Tốt.

Lăng Lệ và Lăng Tiếu cùng nhau đi lên rút thăm, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

- Mau nhìn, tu luyện cuồng nhân cùng với phế vật đi chung kìa

- Cút đi, Lăng Tiếu nếu là phế tài thì chúng ta là gì, người ta hiện giờ đã là Huyền Giả rồi.

- Lầm... Chỉ là nói lầm thôi mà, tu luyện cuồng nhân mắt cao hơn đầu lại có thể đi cùng với Lăng Tiếu, trong này có gì mờ ám không?

- Cái này có gì đâu chứ, người ta là bổn gia huynh đệ, điều này rất bình thường, huống hồ hiện giờ Lăng Tiếu lại có thể tu luyện rồi, ai biết hắn có thể lần nữa phi tốc thăng cấp thành Huyền Sĩ hay không, đương nhiên phải giao hảo cảm tình rồi.

...

Lăng Lệ và Lăng Tiếu đồng thời rút thăm, Lăng Lệ rút số 5, mà Lăng Tiếu rõ ràng đã trở thành người may mắn, rút thăm được số 7, vòng đầu tiên không luân, trực tiếp tiến tấn.

Lăng Lệ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu thản nhiên nói

- Vận khí không tệ, phải chú ý Lăng Tinh.

Dứt lời Lăng Lệ tách ra khỏi Lăng Tiếu.

- Lăng Tinh?

Lăng Tiếu nghi ngờ một chút, tiếp theo tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, lại lộ ra một dáng cười không sao cả.

Có mấy đệ tử Lăng gia vừa tấn cấp thành Huyền Giả đối với vận khí của Lăng Tiếu thập phần hâm mộ đố kị, những người khác thì thầm mắng tên này thật là vận khí cứt chó, cơ hội duy nhất cũng bị hắn bốc được.

Rút thăm chấm dứt, trận đầu là Lăng Hổ số 1 đấu với Lăng Quang số 13

Lăng Hổ, mười chín tuổi, mới vào Huyền Giả cao giai, tu luyện hôi giai huyền kỹ Mãnh Hổ Quyết, am hiểu quyền pháp, uy lực cực kỳ bất phàm, tỷ thí năm trước xếp hạng thứ năm, thực lực có thể thấy được lốm đốm.

Lăng Quang, hai mươi tuổi, mới vào Huyền Giả trung giai, tu luyện hôi giai huyền kỹ Trọng Đao Quyết, năm trước dùng thực lực Huyền Giả đê giai xếp hạng thứ mười, hôm nay lại lần nữa đột phá, hắn vốn tưởng rằng ít nhất có thể vượt lên hai thứ tự, không nghĩ tới ngay từ đầu đã gặp phải Lăng Hổ đột phá Huyền Giả cao giai, trong nội tâm thầm hô không may.

Bên lôi đài, tộc trưởng, chúng trưởng lão đều ngồi ở bên sân đích thân tới quan sát trận tỷ thí giữa đời tuổi trẻ này

Cửu trưởng lão Lăng Phúc sau khi nói một ít quy tắc liền tuyên bố luận võ bắt đầu.

Lăng Quang chắp tay nói với Lăng Hổ:

- Thỉnh hạ thủ lưu tình.

Lăng Hổ khách khí nói

- Thỉnh!

Lăng Hổ giọng điệu cứng rắn vừa dứt, lăng không đạp mấy cái, , cả người bay ra ngoài, động tác cực nhanh, tựa như báo săn săn mồi khiến người khó lòng phòng bị.

Lúc hắn đén trước mặt Lăng Hổ tthì một tay đặt sau lưng, trọng đao xuất vỏ.

Lăng Quang là trực hệ Lăng gia, thân phận không thấp, hắn sử dụng chính là một thanh nhất giai trung giai đại đao, đại đao như ảnh tùy hình bổ về phía cái ót Lăng Hổ.

Dưới đài một mảnh kinh hô, không ai ngờ rằng Lăng Quang rõ ràng xuất kỳ bất ý, đánh đòn phủ đầu, hơn nữa tốc độ cực nhanh, khiến người phải líu lưỡi.

Trọng đao bổ tới phát ra khí tức lạnh lùng, đổi thành Huyền Giả ngang giai sợ rằng đã bị chấn nhiếp rồi.

Nhưng mà, Lăng Hổ cao hơn Lăng Quang một giai vị, hơn nữa kinh nghiệm lâm địch thập phần phong phú, chỉ thấy hắn không chút hoang mang giơ hai tay lên nghênh tiếp.

Đệ tử Lăng gia chưa thấy qua Lăng Hổ ra tay đều nhao nhao kinh hô.

- Hắn không muốn sống nữa, rõ ràng dám dùng tay không tiếp trọng đao của

Lăng Quang.

- Có thể là hắn tự ình quá cao a, cho rằng mình cao hơn một tiểu giai vị là có thể nhẹ nhõm giành được thắng lợi, xem ra hai tay của hắn phải bị phế rồi.

- Các ngươi biết cái gì, không thấy trên hai tay Lăng Hổ đeo gì sao? Thật sự là ngu ngốc không có kiến thức!

...

Lăng Hổ không phải não tàn, nếu hắn không tự tin tiếp được một đao kia thì sẽ tuyệt đối không dám dùng hai tay đón đỡ một đao kia của Lăng Quang, bởi vì trên hai tay hắn có đeo độc môn vũ khí, nhất giai cao giai Kim Ti Thủ Sáo, dùng da của Xuyên Sơn Thú cấp hai tạo thành, vũ khí đê giai không thể nào làm hư tổn được. Cho nên, Lăng Hổ mới dám dùng hai tay đón lấy một đao kia của đối phương.

Nhưng mà, Lăng Quang giống đã sớm liệu trước, một đao sắp bổ tới mặt Lăng Hổ liền bỗng nhiên cải biến phương hướng, lướt về phía cổ Lăng Hổ.

Biến đổi đột nhiên này khiến mọi người dưới đài đều cả kinh, mà chúng trưởng lão thì đều nhao nhao lộ ra vẻ tán thưởng, tựa hồ cực kỳ thỏa mãn với biến chiêu này của Lăng Quang.

Lăng Hổ nhíu mày lại, hét lớn một tiếng "Tới tốt", sau đó tay trái vươn ra đỡ.

Đinh

Binh khí giao thoa.

Dưới một kích toàn lực của trọng đao, Lăng Hổ thoáng lui về phía sau nửa bước, mà tay trái lại không hề tổn hại, có thể thấy Kim Ti Thủ Sáo kia quả

nhiên bất phàm.

---Xem chương mới tại TRUYEN.ORG

Lăng Quang thấy một đao không có kết quả liền hét lớn một tiếng

- Trọng đao vô ảnh.

Cường chiêu sử xuất, vô số đao ảnh bao trùm về phía quanh thân Lăng Hổ, đao chiêu chưa đến đã nhấc lên một mảnh đao mang khiến người đau buốt.

Đây là một chiêu mạnh nhất trước mắt của Lăng Quang, hắn cùng với Lăng Hổ không phải chỉ chênh lệch một chút, cho nên ngay từ đầu đã toàn lực ứng phó, thừa dịp Lăng Hổ chưa động liền xuất kỳ bất ý, muốn đánh bại Lăng Hổ.

Đệ tử Lăng gia bên sân lại một hồi kêu sợ hãi, dưới đài về cơ bản đều là Võ Đồ cấp, bọn hắn có thể thấy tỷ thí giữa Huyền Giả giai, đối với bọn họ mà nói được lợi không ít, đồng thời cũng khiến bọn hắn có cơ hội lĩnh ngộ tiến giai .

Lăng Tiếu ở một bên đánh giá đao chiêu của Lăng Quang, lẩm bẩm nói:

- Một chiêu này thoạt nhìn uy lực không kém, nhưng chỉ là hào nhoáng bên ngoài, nếu như dùng kiếm đánh ra còn không sai biệt lắm, trọng đao phải nên dùng lực phá vạn quân, một chiêu này đã hoàn toàn mất hết chân ý rồi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 39 - Vũ Thí. (2)

Lăng Lệ ở một bên khẽ liếc Lăng Tiếu, sau đó lại chuyển đến trên đài.

Trên đài, Lăng Hổ cũng dùng mãnh chiêu phản công, toàn thân khí thế tăng vọt, chỉ thấy trong miệng hắn hét lớn một tiếng, phảng phất như Hổ Khiếu Sơn lâm, khiến người điếc tai, đồng thời hai đấm hóa thành quyền ảnh đầy trời.

- Hổ Khiếu Sơn Lâm.

Leng keng.

Đao ảnh, quyền ảnh giao thoa, phát ra từng đợt tiếng vang.

Lăng Quang một chiêu dùng hết toàn lực, lúc kiệt lực Lăng Hổ lại vừa vặn dũng cảm, quát to một tiếng

- Bại cho ta!

Một quyền tách trọng đao Lăng Quang ra, một quyền khác đánh về phía bụng hắn.

Oanh.

Lăng Quang lập tức như diều đứt dây bay ngược ra ngoài đài.

- PHỐC

Lăng Quang ngã ra khỏi đài, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó liền có hai gã thị vệ Lăng gia đi ra khiêng Lăng Quang xuống.

Lăng Phúc trưởng lão trên đài liền tuyên bố

- Lăng Hổ thắng!

- Oa! Lăng Hổ đại ca thực dữ dội.

- Còn phải nói, một ngày nào đó ta cũng muốn như Lăng Hổ đại ca vậy, thật lợi hại.

- Lăng Hổ đại ca vẫn một mực là thần tượng của ta, ta không chỉ muốn mạnh như hắn mà còn muốn vượt qua hắn nữa.

...

Dưới đài đám đệ tử chi thứ ủng hộ Lăng Hổ nhao nhao hoan hô Lăng Hổ.

Tiếp theo là cuộc tỷ thí giữa hai gã đệ tử Lăng gia khác, hai người đều có thực lực Huyền Giả đê giai, cuộc tỷ thí này có thể nói là ngang tay, sau khi trải qua đấu võ kịch liệt, cuối cùng hai người liều đến lưỡng bại câu thương, dùng một người đứng lên được trong đó chiến thắng, bất quá mặc kệ ai thắng ai thua, cũng không thể tham gia trận đấu vòng tiếp theo được nữa.

Cuộc tỷ thí này, đám đệ tử Lăng gia dưới đài xem mà nhiệt huyết sôi trào, trong ánh mắt càng lộ ra một cổ khát vọng muốn sớm ngày đột phá trở thành Huyền Giả giai.

Trận tỷ thí thứ ba đã bắt đầu, Lăng Phúc trưởng lão lại tuyên bố

- Lăng Chí và Lăng Tinh thượng đài

Lúc gọi tên hai người, dưới đài nổi lên một mảnh hoan hô, có thể thấy hai người này trong lớp trẻ Lăng gia rất được hoan nghênh.

Lăng Lệ bên người Lăng Tiếu lần nữa thản nhiên nói

- Chú ý Lăng Tinh.

Lăng Tiếu hiểu ý gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lăng Tinh.

Chỉ thấy một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi, mặc võ phục màu xanh cùng Lăng Duệ có ba phần tương tự, một thanh trường kiếm màu xanh buộc ở sau lưng, một đầu tóc dài phóng đãng tùy ý thả xõa, thoạt nhìn có vài phần hương vị xuất trần. Đây chính là Lăng Tinh, thân đại ca của Lăng Duệ, thực lực Huyền Giả cao giai, năm trước vẻn vẹn chỉ thua Lăng Lệ một chiêu, đành phải bài danh thứ tư, là người nổi bật trong đệ tử đời mười tám.

Ở trên đài, Nhị trưởng lão truyền âm với Ngũ trưởng lão bên cạnh:

- Lão Ngũ, Lăng Tinh có hi vọng nửa năm sau đột phá Huyền Sĩ giai ah! "

Ngũ trưởng lão lộ vẻ đắc ý:

- Mấy tiểu tử kia còn có thể tranh giành với Lăng Tinh một chút, bất quá so với Khuông nhi còn kém rất xa ... Dù là Chí nhi cũng không hề kém với hắn, hiện giờ mới mười lăm tuổi đã đột phá Huyền Giả đê giai rồi, thiên phú không hề kém hơn Khuông nhi a!

Lăng Mạc lộ ra dáng cười không dễ dàng phát giác, sau đó nói sang chuyện khác

- Sau khi trở về ngươi phải hảo hảo giám sát Lăng Tinh, để hắn sớm ngày đột phá a, Lăng Lệ không quá ba tháng nữa tuyệt đối sẽ trở thành Huyền Sĩ.

Lăng Ngôn mịt mờ nhìn Lăng Mạc, sau đó yên lặng gật gật đầu.

Trên lôi đài, Lăng Phúc trưởng lão tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Lăng Chí chắp tay nói với Lăng Tinh:

- Tinh ca, ngươi phải hạ thủ lưu tình ah!

Lăng Tinh cười nói

- Ta không cần vũ khí, ngươi có thể sống quá mười chiêu coi như ngươi thắng.

Lăng Chí là cháu trai của Nhị trưởng lão Lăng Mạc, Lăng Tinh lại là cháu trai của Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn, hai người đều là bổn gia, lén quan hệ cực kỳ mật thiết hữu hảo.

Lăng Chí trong tay một thanh trường thương nhất giai cao giai run lên, quát to

- Vậy ta không khách khí nữa, xem thương.

Trường thương như xà chui ra ngoài, lập tức đến ngay cổ họng Lăng Tinh, nhanh đến mức khiến người khó kịp phản ứng.

Lăng Tinh không sợ chút nào, phi thường bình tĩnh làm ra một động tác ngửa ra sau, cổ họng khó khăn lắm tránh khỏi trường thương của Lăng Chí, cùng một thời gian, trường thương của Lăng Chí còn chưa kịp thu hồi, Lăng Tinh đá lên một cước, quán chú vào năm thành huyền lực, trực tiếp đá bay

trường thương của Lăng Chí lên không.

Trường thương rời tay, Lăng Chí không dễ dàng buông tha, cả người bay lên không mà đi, lần nữa bắt lấy trường thương, hung hăng đánh tới Lăng Tinh bên dưới.

Trường thương khí thế như cầu vồng, ở giữa không trung mang ra một đạo thương ảnh màu xám.

- Tới tốt

Lăng Tinh cái eo cao ngất, mắt sáng như đuốc, tán thưởng quát to một tiếng, cả người như Mị Ảnh tránh thoát khỏi một kích toàn lực của Lăng Chí, cùng lúc hóa chưởng thành trảo, một tay bắt lấy trường thương của Lăng Chí, nghiêng người quét một cước về phía bả vai hắn.

Ngay cả động tác trở mình cũng thập phần mau lẹ, khiến đám đệ tử Lăng gia dưới đài đều hoa cả mắt.

BA

~Lăng Chí trúng một cước, trường thương bị đoạt, cả người lui về phía sau hai bước, sắc mặt hơi có chút trắng bệch.

Lăng Tinh vứt trường thương cho Lăng Chí, mỉm cười nói

- Chí đệ, ngươi thua!

Lăng Chí tiếp lấy trường thương gật đầu nói

0 Bại bởi Tinh ca cũng không oan.

Lăng Chí chẳng qua chỉ là Huyền Giả đê giai, mà Lăng Tinh lại là Huyền Giả cao ggiai, hai người thực lực sai biệt quá nhiều, cho dù Lăng Tinh không cần vũ khí, muốn thắng Lăng Chí cũng thập phần nhẹ nhõm.

Lăng Phúc trưởng lão tuyên bố

- Lăng Tinh thắng! ".

Lăng Tinh và Lăng Chí cùng nhau xuống đài, Lăng Chí nhỏ giọng nói với Lăng Tinh bên cạnh:

- Tinh ca, Lăng Tiếu tạp chủng kia làm phiền ngươi hảo hảo giáo huấn rồi.

Nghe được hai chữ Lăng Tiếu, trong mắt Lăng Tinh hiện lên lệ mang, tiếp theo buồn bả nói

- Hừ, cho dù trở thành Huyền Giả thì đã sao, chẳng qua chỉ là Huyền Giả đê giai thôi, ta sẽ đích thân đánh hắn về nguyên hình.

Cả nhà Lăng Tinh sớm đã có oán niệm sâu đậm đối với nhà Lăng Tiếu, hơn nữa gần đây lại vì Lăng Duệ mà thiếu chút nữa đã bị trục xuất khỏi gia, giận lây sang Lăng Tiếu, Lăng Tinh tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Lăng Tiếu ròi.

Trận tỷ thí tiếp theo là Lăng Lệ, hắn chống lại chính là một gã đệ tử Lăng gia khác, chỉ có thực lực Huyền Giả đê giai, thắng bại không có bất kỳ lo lắng, chỉ một chiêu đã bị Lăng Lệ đánh bay ra ngoài.

Hồi tỷ thí kế tiếp là giữa hai gã Huyền Giả trung giai, cuối cùng Lăng Hoa năm trước xếp hạng thứ sáu sau 100 chiêu đã giành được thắng lợii cuối cùng.

Cuộc tỷ thí cuối cùng giữa Huyền Giả giai vòng thứ nhất là Huyền Giả trung giai Lăng Thiên đấu với Huyền Giả đê giai Lăng Hồng, đáng nhắc tới chính là Lăng Hồng là cháu gái của Lục trưởng lão, mười bảy tuổi, là nữ tử duy nhất đến Huyền Giả giai .

Trên đài, Lăng Thiên hai tay ôm tay trước ngực, vẻ mặt khinh thường nhìn Lăng Hồng nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, ta không muốn làm khó ngươi, nhận thua đi.

Lăng Hồng Thiên sinh ra đã là nhân vật không chịu thua, nghe Lăng Thiên khinh miệt như thế liền quát một tiếng.

- Nếu muốn thắng hắn ta thì đánh ta rớt đài đã nói sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 40 - Ngươi Có Bệnh! (1)

Dứt lời, bàn tay trắng nõn run lên, rút ra hai thanh đoản kiếm hình cong óng ánh lóe sáng, dưới ánh mặt trời lộ ra cực kỳ chói mắt bất phàm.

- Lại là cấp hai đê cấp Phong Nguyệt Kiếm", kiếm này vừa ra, dưới đài đã có người kinh hô lên.

- Không nghĩ tới Lục trưởng lão lại nhìn trúng Lăng Hồng như thế, vừa trở thành Huyền Giả đã lập tức vì nàng xin lấy Phong Nguyệt Kiếm, thật sự cam lòng hạ tiền vốn a!

- Có Song Nguyệt Kiếm nơi tay, chiến lực của Lăng Hồng nhiều nhất chỉ thăng một cấp, Lăng Thiên muốn thắng cũng không phải dễ dàng.

Trên quan đài, Tứ trưởng lão Lăng Uy truyền âm Lục trưởng lão nói:

- Lão Lục ah, không nghĩ tới ngươi bảo vệ tiểu Hồng như vậy, rõ ràng cho nàng đôi kiếm đó.

Lục trưởng lão cười khan thoáng một phát nói:

- Đứa bé kia thcihs đoản kiếm, tu luyện rất khắc khổ, cho nàng một chút ban thưởng cũng không vào đâu.

Trong lớp trẻ trực hệ Lăng gia, nếu có người đột phá Huyền Giả thì nhiều nhất chỉ cho bọn hắn một kiện vũ khí nhất giai trung giai hoặc cao giai, đây là chuyện rất thông thường, nhưng giống như Lăng Hồng, vừa mới mới vào Huyền Giả, Lục trưởng lão đã làm cho nàng một bộ vũ khí nhị cấp đê giai,

đây quả thật là hiếm thấy.

Tứ trưởng lão mang theo dáng cười quỷ ý nói:

- Đúng vậy a, đối với hài tử chúng ta phải hào phóng một chút, nên cho vẫn phải cho.

Lục trưởng lão nhìn dáng cười không cholaf đúng của Tứ trưởng lão, sau đó chuyển ánh mắt lên trên người Lăng Thiên trên đài, lại chú ý tới thanh kiếm trên lưng Lăng Thiên, tâm thần run lên:

- Chẳng lẽ....

Trên lôi đài, Lăng Thiên thấy Lăng Hồng rút ra Song Nguyệt Kiếm cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại nghiền ngẫm nói

- Ngươi cho rằng dựa vào vũ khí liền có thể kéo ra chênh lệch giữa chúng ta sao? Ngươi quá ngây thơ rồi.

- Hừ, cái này phải thử qua mới biết được

Lăng Hồng hừ lạnh một tiếng, kiều thủ vừa lộn, song kiếm như Nguyệt Nha liền chém về phía Lăng Thiên.

- Nữ nhân không biết tốt xấu, ta sẽ cho ngươi biết luận võ khí ta cũng không thua ngươi.

Lăng Thiên không vui hừ một tiếng, thân thể chấn động, thanh kiếm sau lưng như Đằng Long bay ra ngoài.

Một đạo quang mang hồng sắc lóng lánh trên lôi đài.

- Rõ ràng lại là nhị cấp đê giai kiếm khí

Dưới đài lại có người kinh hô lên.

- Là Viêm Dương Kiếm, Viêm Dương Kiếm có thể phát ra kiếm khí hỏa thuộc tính, so với Song Nguyệt Kiếm còn phải mạnh hơn một bậc ah!

- Xem ra Lăng Hồng phải thua không thể nghi ngờ rồi.

...

Dưới đài Lăng Tiếu tò mò nhìn vũ khí của hai người, không nghĩ tới hai người trên đài đều dùng tới nhị cấp đê giai kiếm khí rồi, hắn ở cửa hàng binh khí đã xem qua kiếm khí nhị cấp, ít nhất cũng cần mấy nghìn kim tệ ah, mẹ nó, không nghĩ tới người ta tùy tiện đã lấy ra, xem ra hắn cũng phải đòi tộc trưởng gia gia kia một thanh để chơi mới được.

Lăng Lệ ở một bên phảng phất phát giác ra được tâm tư của Lăng Tiếu, nhàn nhạt nói:

- Đợi ngươi lần nữa trở thành Huyền Sĩ, nói không chừng gia gia sẽ thưởng Kim Hoàng Thương cho ngươi cũng nên.

Kim Hoàng Thương, vũ khí nhị cấp trung giai, là Lăng Tiếu hai năm trước đột khi phá Huyền Sĩ, Lăng Thương đã ban thưởng cho hắn, về sau Lăng Tiếu kinh mạch tận phế, lại bị Lăng Thương lấy về lại.

Lăng Tiếu nhếch miệng nói:

- Chờ ta trở thành Huyền Sĩ, ít nhất cũng phải dùng huyền binh, dùng những thứ rác rưởi này làm gì!

Lăng Lệ kéo ra khuôn mặt, không tiếp lời Lăng Tiếu, bởi vì hắn chỉ coi lời Lăng Tiếu như vào tai này ra tai kia.

Có thể xưng là Huyền Binh phải là vũ khí đạt tới tam giai mới được xem như nhập huyền, ở Vẫn Thạch Thành huyền binh có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà ở Lăng gia chỉ có một thanh trấn tộc Huyền Binh, nghe nói là từ trong tay một vị tam giai luyện khí đại sư duy nhất của Vẫn Thạch Thành, Lệ đại sư đạt được, mà hôm nay Lăng Tiếu há miệng đã muốn tam giai huyền binh, đây không phải là nói chuyện hoang đường viển vông sao?

Trên đài, Lăng Hồng không nghĩ tới Lăng Thiên cũng dùng tới nhị cấp kiếm khí, phải biết rằng năm trước Lăng Thiên vẫn còn dùng nhất cấp cao giai kiếm khí, mà hôm nay tấn thăng thành Huyền Giả trung giai, cùng giống như nàng, được lão gia tử trong nhà khen thưởng, lấy được một thanh nhị cấp đê giai kiếm khí, nàng vốn ỷ vào ưu thế vũ khí, nhưng giờ đã không còn chút nào nữa.

Bất quá, nàng trời sinh là một nhân vật không chịu thua thiệt, không dễ tùy ý nhận thua, khua lên Song Nguyệt Kiếm phản công.

Nhưng Lăng Thiên mặc kệ là thực lực hay kinh nghiệm đều cao hơn Lăng Hồng một bậc, rất nhanh Lăng Hồng đã bị bức phải đỡ trái hở phải.

Lúc này, Lăng Hồng bị Lăng Thiên một kiếm bức lui đến mép lôi đài, thiếu chút nữa đã ngã ra ngoài.

Lăng Thiên không tiến công nữa, mà ngẩng đầu ngạo mạn thản nhiên nói

- Tự mình đi xuống hay đợi ta đánh ngươi xuống/

- Hỗn đãn.

Lăng Hồng dậm chân yêu kiều quát một tiếng, toàn thân huyền lực ngưng tụ, song kiếm giao nhau vung vẩy, hóa ra từng đạo kiếm quang, khiến người cảm thấy một hồi hoa mắt, không chút cẩn thận sẽ bị xoắn nát đầu ngay.

Đây chính là một chiêu mạnh nhất của Lăng Hồng, tên là "Giảo Nguyệt" .

Lục trưởng lão trên đài đứng lên quát

- Tiểu Hồng hồ đồ, sao lại dùng ra chiêu thức liều mạng ấy chứ.

Lục trưởng lão biết rõ một chiêu này của Lăng Hồng uy lực bất phàm, Huyền Giả trung giai bình thường cũng sẽ chịu thiệt, mà bây giờ chỉ là tỷ thí, không cần phải sinh tử tương tàn, huống hồ Lăng Thiên còn là cháu trai đắc ý của Tứ trưởng lão, vạn nhất bị Lăng Hồng làm bị thương thì sẽ không hay.

Tứ trưởng lão không kích động giống Lục trưởng lão, mà phi thường chắc chắc nói

- Tỷ thí phải xem bản lĩnh thật sự, nếu như tiểu Hồng thật có thể bức tiểu Thiên xuống đài, vậy cũng chỉ trách hắn học nghệ không tinh, lão Lục ngươi không cần chú ý.

Lục trưởng lão khẽ thở dài một hơi, lại ngồi lại chỗ, nhưng hắn còn chưa ngồi vững vàng đã lại một lần nữa đứng lên.

Bởi vì hắn thấy được Lăng Hồng bay ra lôi đài, bị Lăng Thiên một kiếm đánh bay.

Trên đài, Lăng Hồng bị Lăng Thiên lần nữa chọc giận, sử xuất ra tuyệt chiêu của mình, vốn định cho Lăng Thiên một chút giáo huấn, nhưng Lăng Thiên cũng không phải thịt cá trên thớt, hắn cũng có cường chiêu áp trục.

Chỉ thấy Lăng Thiên đối mặt với thế công của nàng, dáng cười nghiền ngẫm treo trên mặt càng đậm, ngay sau đó hắn lăng không nhảy lên, hô to một tiếng:

- Viêm Dương Cao Chiếu.

Viêm Dương kiếm tản ra sát khí đầm đặc, một cổ quang mang đỏ đến chói mắt càng thêm tràn đầy, trường kiếm như cầu vồng đập tới song kiếm của Lăng Hồng, kiếm quang màu đỏ giống như một đóa Thái Dương Hoa tách ra trông rất đẹp mắt

Đinh đương

Oanh

Song Nguyệt Kiếm của cùng Viêm Dương Kiếm của Lăng Thiên kịch liệt đụng đụng vào nhau, Lăng Hồng thực lực yếu hơn lúc này bị chấn bay ra ngoài tràng, may mắn Cửu trưởng lão Lăng Phúc vung tay lên, huyền khí vô hình lập tức nâng lấy Lăng Hồng, không đến mức khiến nàng rơi quá mức chật vật, bất quá nàng vẫn bị chấn cho nội thương, máu tươi từ khóe miệng tràn ra, trong con ngươi vẫn đang lộ ra ánh mắt bất khuất nồng đậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 41 - Ngươi Có Bệnh! (2)

Lăng Thiên như làm một chuyện không có ý nghĩa vậy, tiêu sái ném Viêm Dương Kiếm lên không, thân thể xoay chuyển, Viêm Dương Kiếm liền chuẩn xác trở về trong vỏ.

- Không biết tự lượng sức mình.

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, phiêu nhiên xuống đài.

Dưới đài, vốn một mảnh lặng ngắt như tờ, ngay sau đó mới hống kêu lên.

- Vừa rồi Lăng Thiên dùng... Dùng chính là Hoàng giai kiếm kỹ?

- Hoàng giai kiếm kỹ không phải chỉ đến Huyền Sĩ giai mới có thể tu luyện sao?

- Lý luận là nói như vậy, nhưng Huyền Giả giai cũng có thể tu luyện, chỉ là huyền lực không phóng ra ngoài, không phát huy được thực lực chân chính thôi. Hiện giờ Lăng Thiên nhiều nhất chỉ dùng ra được 1% uy lực của chiêu này, nếu hắn đạt đến Huyền Sĩ giai, thuộc tính bản thân phù hợp với thuộc tính kiếm kỹ, như vậy một chiêu này tuyệt đối có thể miểu sát Lăng Hồng.

- Cái này, lợi hại như vậy ah! Vậy chờ ta đến Huyền Giả giai ta cũng chọn Hoàng giai huyền kỹ tu luyện.

- Hừ, ngươi cho rằng dễ luyện như vậy sao? Trước khi không biết thuộc tính của mình thì tốt nhất đừng luyện, bằng không thì tu luyện công pháp thuộc tính tương khắc với mình, vậy bản thân sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát,

Lăng Thiên người ta một nhà đều là hỏa thuộc tính, như vậy ngày sau hắn tiến giai Huyền Sĩ giai khẳng định cũng là hỏa thuộc tính, bởi vậy mới dám luyện sớm!

Lăng Tiếu nhắm hai mắt nhớ lại một chiêu vừa rồi của Lăng Thiên, một lúc sau, lộ ra một dáng tươi cười hiểu ý, trong nội tâm lẩm bẩm

- Chẳng qua là một chiêu dựa thế, vận dụng ũng không tệ lắm.

Theo Lăng Thiên kết thúc, võ thí vòng thứ nhất đã xong, đợt rút thăm thứ hai lại bắt đầu.

Bởi vì, trong vòng thứ nhất có một cuộc tỷ thí xuất hiện tình huống lưỡng bại câu thương, người chiến thắng đã bỏ quyền, cho nên đợt thứ hai không xuất hiện số lẻ, Lăng Tiếu không có cơ hội làm người may mắn nữa, đợt thứ hai tỷ thí vô luận thế nào cũng phải đấu với một người.

Danh sách tiến vào đợt thứ hai phân biệt như sau: Lăng Tiếu, Lăng Hổ, Lăng Tinh, Lăng Lệ, Lăng Hoa, Lăng Thiên; trong đó dùng Lăng Tiếu thực lực thấp nhất, chỉ là Huyền Giả đê giai, những người khác đều ngoài Huyền Giả trung giai cả.

Sáu người từng người đi lên rút thăm, Lăng Tiếu rút thăm được số 2, rõ ràng phải đấu với Lăng Thiên rút thăm được số 6, ở trong mắt người khác có lẽ xem như may mắn, không rút phải Huyền Giả cao giai, thua cũng sẽ không thua quá khó coi.

Lăng Thiên đi đến bên người Lăng Tiếu khẽ cười nói

- Đã từng là thiên tài, ta thấy ngươi vẫn nên sớm làm bỏ quyền đi, bằng không thì... Ngươi thất bại sẽ phi thường khó coi!

Lăng Tiếu khó hiểu Lăng Thiên vì sao lần nữa lộ ra địch ý vơi hắn, nhưng đã khiêu khích thì hắn cũng không sợ, không sao cả nói:

- Hi vọng thực lực của ngươi cũng lợi hại như miệng lưỡi.

Lăng Thiên hừ lạnh nói

- Xem ra ngươi cũng như Lăng Hồng, không biết tốt xấu.

Lăng Tiếu nhìn thẳng Lăng Thiên, nhàn nhạt nói mấy chữ

- Ngươi có bệnh!

Nói xong dứt lời xoay người về lại vị trí trước kia của mình.

Lăng Thiên nắm chặt hai đấm, sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn rất muốn ra tay với Lăng Tiếu, bất quá vẫn đè nén xúc động trong lòng, lẩm bẩm nói:

- Phế tài cũng dám hung hăng càn quấy, đợi lát nữa nhất định phải ngươi biết chữ ‘ chết ’ viết như thế nào.

Lăng Thiên và g Lăng Tiếu vốn không có thù cũ, chỉ là Lăng Tiếu trước kia thể hiện ra thiên phú quá mức kinh người, Lăng Thiên nhỏ hơn Lăng Tiếu một tuổi, thiên phú cũng không yếu, nhưng ở trước mặt Lăng Tiếu thì tất cả hào quang đều bị bao phủ, ngay từ đầu hắn vì đuổi theo Lăng Tiếu mà cố gắng, cũng như tất cả đệ tử Lăng gia coi Lăng Tiếu như thần tượng và tấm gương, về sau phát hiện mình vô luận cố gắng như thế nào cũng không đuổi kịp Lăng Tiếu, thời gian dần trôi qua cũng từ sùng bái biến thành đố kị, đến cuối cùng Lăng Tiếu bỗng nhiên biến thành phế nhân, Lăng Thiên không khỏi hưng tai nhạc họa.

Hôm nay Lăng Tiếu lại lần nữa quật khởi, lại khiến Lăng Thiên sinh ra nguy

cơ, hắn sợ hào quang của mình sẽ lại lần nữa bị che dấu, trong lòng của hắn không khỏi cửu thị Lăng Tiếu, cho nên định trên tỷ thí hung hăng nhục nhã Lăng Tiếu một phen, tốt nhất là có thể triệt để chơi đùa hắn, khiến hắn triệt để không trở mình nổi nữa

Đây là một thế giới của cường giả, cũng là một thế giới mạnh nuốt yêu, thế hệ trước ai cũng muốn trở thành Vương giả cao cao tại thượng, một đời trẻ tuổi ai cũng muốn trở thành ngôi sao mới chói mắt nhất. Trong thế giới tàn khốc này, ai cũng đạp trên phong mang của người khác mà thượng vị cả, cho dù là huynh đệ tỷ muội đồng tộc cũng là như thế. Được làm vua thua làm giặc, là pháp tắc sinh tồn ở đây, chỉ có phá vỡ tất cả ngăn cản mới có thể thành cường giả tôn quý được vạn người kính ngưỡng .

Đợt tỷ thí thứ hai tiếp theo chính là thời khắc thấy một đời mới của Lăng gia thượng vị, trận đầu Lăng Tinh đối chiến Lăng Hoa.

Lăng Tinh trận đầu đấu với Lăng Chí, vốn cũng không tiêu hao bất cứ huyền lực nào, thực lực được bảo tồn hoàn hảo, mà Lăng Hoa thì không giống, bản thân hắn chỉ là Huyền Giả trung giai, kém hơn Lăng Tinh một tiểu giai vị, hơn nữa trong trận đầu chống lại đối thủ ngang giai, một mực liều mạng hơn 100 chiêu mới gian nan đạt được thắng lợi, tuy rằng không bị trọng thương, nhưng huyền lực đã hao tổn hơn phân nửa, cuộc tỷ thí này hắn chống lại Lăng Tinh lợi hại hơn mình một bậc tự biết khó mà thủ thắng, nhưng thua cũng phải thua có tôn nghiêm, hắn kiên trì đứng ở trên lôi đài.

Cửu trưởng lão Lăng Phúc sau khi tuyên bố bắt đầu thì Lăng Tinh nhàn nhạt cười nói với Lăng Hoa sắc mặt trắng bệch:

- Chỉ cần ngươi có thể tiếp ta một chiêu, cuộc tỷ thí này ta nhận thua được không?

Lăng Hoa vốn nghi hoặc nhìn Lăng Tinh, ngay sau đó nắm lấy trường kiếm

trong tay kiên định nói:

- Đến đây đi.

Trong lòng của hắn tự nhận dù sao cũng phải thua, chẳng lẽ mình còn không tiếp nổi một chiêu của hắn sao?

Lăng Tinh âm hiểm cười nói

- Hắc hắc, vậy ngươi đỡ lấy.

Ngưng cười, Lăng Tinh đạp dưới chân một cái, cả người như mũi tên rời dây, động tác thật nhanh nhanh, hắn một tay đặt ở sau lưng, một tay nắm lấy chuôi kiếm sau lưng, ngay khi hắn đi đến trước mặt Lăng Hoa đang trận địa sẵn sàng đón quân địch thì liền hét lớn một tiếng:

- Thanh Mang Quỹ!.

Một kiếm ra tay, thanh mang đại thịnh!

Lăng Hoa đang tụ tập tất cả huyền lực, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, lúc thanh mang hiện ra liền cắn chặt răng, ngay khi kiếm quang sắp đến trước mắt hắn liền hét lớn một tiếng

- Đến đây đi! truyen.org

Theo gầm rú, Lăng Hoa dùng trường kiếm nghênh đón thanh mang.

Đinh đương

Oanh

Ah

Tiếng binh khí giao kích vang vọng, càng có một người phát ra tiếng kêu thảm liệt, chỉ thấy một người bay ngược ra ngoài lôi đài, may mắn Cửu trưởng lão Lăng Phúc vận dụng xảo kình khiến người bay ra ngoài kia không rơi quá thảm.

Người bay ra ngoài kia thình lình đúng là Lăng Hoa đón đỡ một chiêu của Lăng Tinh, chỉ thấy thanh trường kiếm nhất cấp cao giai kia đã bị chém thành hai đoạn, miệng khẩu hai tay máu tươi chảy đầm đìa không ngớt, nếu như không phục dùng đan dược trị liệu thì ít nhất cần ba tháng mới có thể lành lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 42 - Xuất Kỳ Chế Thắng? (1)

Lăng Hoa bị đánh bay, Lăng Phúc trưởng lão tuyên bố

- Lăng Tinh chiến thắng.

Vừa mới tuyên bố rồi kết quả, đám đệ tử Lăng gia dưới đài đều kêu sợ hãi hô lên.

- Lăng Tinh thật lợi hại, rõ ràng một chiêu đã đánh bay Lăng Hoa.

- Ta cũng không thấy rõ hắn ra tay thế nào, Lăng Hoa đã bay ra ngoài, nếu sinh tử tương bác, Lăng Hoa sợ rằng đã đầu thân mỗi nơi rồi.

- Không biết năm nay Lăng Tinh lợi hại hay là Lăng Lệ mạnh hơn nữa ah!

...

Thấy Lăng Tinh một chiêu bại địch, Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn ở trên quan đài mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng, hiển nhiên phi thường hài lòng đối với biểu hiện của Lăng Tinh.

Tộc trưởng Lăng Thương ở giữa quan đài thì lại khẽ nhíu mày, trên trán lộ ra một tia sầu lo.

Trên đài, Lăng Tinh đã sớm thu kiếm, nhẹ phẩy tóc dài ngang trán một cái, nhàn nhạt phát ra một tia cười lạnh nói

- Không biết tự lượng sức mình!

Sau đó liếc về phía Lăng Tiếu, lúc này mới phiêu nhiên xuống đài.

- Lăng Thiên và Lăng Tiếu mời lên đài

Thanh âm của Lăng Phúc trưởng lão lại lần nữa vang lên.

Lăng Thiên trước sau như một một, từ dưới đài tiêu sái bay vọt lên đài, bộ dáng thập phần phiêu dật linh động, mà Lăng Tiếu lại thong dong đi trên cầu thang, không phải hắn không muốn làm náo động, mà là mỹ nữ dưới đài quá ít, huống hồ lại là người đồng tộc, hắn cảm thấy không cần phải biểu lộ quá mức.

- Lần này Lăng Tiếu không gặp may mắn nữa rồi, rõ ràng để một Huyền Giả đê giai như hắn đi tới đợt thứ hai, thật sự tiện nghi cho hắn rồi!

- Ai bảo nhân gia nhân phẩm đại bộc phát, phế tài cũng có thể trọng luyện, có thể đi đến một bước này cũng không thần kỳ.

- Lăng Thiên đã ở học xong Hoàng giai kiếm kỹ, hơn nữa hắn là người thích làm náo động, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Lăng Tiếu đâu.

Dưới đài, đệ tử Lăng gia nhao nhao nghị luận trận chiến sắp xảy ra giữa Lăng Thiên và Lăng Tiếu.

Tỷ thí rốt cục đã bắt đầu!

- Đến đây đi, cho ta xem xem nhân vật thiên tài của Lăng gia chúng ta inh đến bực nào, ta có thể nhường ngươi ba chiêu.

Lăng Thiên phi thường khinh miệt dùng ngón tay ngoắc Lăng Tiếu một cái nói.

- Hồ đồ, đứa nhỏ này xem ra kiêu căng quá độ rồi, trở về ta nhất định phải giáo huấn hắn thoáng một phát mới được

Trên quan đài Tứ trưởng lão Lăng Uy vỗ bàn một cái cả giận nói, hắn nhìn Lăng Thương ở chính giữa, tựa hồ sợ hành vi của cháu trai như vậy sẽ đắc tội với tộc trưởng Lăng Thương vậy, Lăng Tiếu dù sao cũng là cháu trai của Lăng Thương.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc ở một bên buồn bả nói:

- Người trẻ tuổi xúc động tự ngạo một chút cũng rất bình thường, không ảnh hưởng toàn cục.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc một mực chống đối với tộc trưởng Lăng Thương, hắn thừa cơ giúp Lăng Uy phái trung gian nói chuyện, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Lăng Thương ở giữa gật đầu lên tiếng nói:

- Chúng ta cũng đã trải qua thời tuổi trẻ khinh cuồng, Lăng Thiên là hạt giống tốt, lão Tứ về sau phải hảo hảo bồi dưỡng, khiến hắn mau chóng trở thành trụ cột của gia tộc ah!

Lăng Uy nhìn thoáng qua Lăng Mạc, cuối cùng mới hướng Lăng Thương nói:

- Lăng Uy biết rõ.

Kỳ thật, hiện giờ trong lòng Lăng Uy vẫn phi thường đắc ý, thiên phú của Lăng Lâm và Lăng Thiên trong lớp trẻ có thể nói là đứng đầy, hắn trên mặt dày đương nhiên có hết, cho dù Lăng Thiên hiện giờ kiêu ngạo tự phụ, Lăng Uy cũng không thấy có gì không phải, người tuổi trẻ nha, có thể hiểu được,

vừa rồi hắn nói như vậy chỉ là vì chiếu cố mặt mũi Lăng Thương một chút thôi.

Ánh mắt trở lại trên đài, Lăng Tiếu lộ ra một tia cười quỷ ý, lớn tiếng nói

- Đây chính là ngươi nói, nhường ta ba chiêu sao?

Lăng Tiếu lời này khiến mọi người dưới đài đều nghe được, không khỏi đều mỉa mai nở nụ cười.

Lăng Thiên tự nhiên cho rằng Lăng Tiếu đang luống cuống, cố ý nói chuyện lớn tiếng là để tăng thêm lòng dũng cảm, lúc này khinh thường nói:

- Đó là đương nhiên, Lăng Thiên ta nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngươi trong ba chiêu có thể bức ta ra chiêu thì xem như ta thua.

Lăng Thiên lời này nói cũng rất lớn, như sợ người ở dưới đài không nghe được vậy.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Vậy tốt, ngươi chuẩn bị cho tốt, ta tiến công đây.

Lăng Thiên làm một động tác mời phi thường thân sĩ nói:

- Phóng ngựa tới đi, đừng nói ba chiêu rồi, cho dù 30 chiêu ngươi cũng chưa hẳn có thể gây tổn thương cho ta nửa điểm.

Lăng Thiên tương đối tự tin, bởi vì hắn là Huyền Giả trung giai, cho dù chỉ mới vào Huyền Giả trung giai nhưng thực lực của hắn cho dù đồng thời chống lại năm tên Huyền Giả đê giai cũng không bại, huống chi hắn đã lĩnh ngộ hai chiêu Hoàng giai kiếm kỹ, muốn đối phó với Lăng Tiếu mới tiến vào

Huyền Giả đê giai, đây không phải quá dễ dàng sao.

- Ta đến đây, ngươi chờ.

Lăng Tiếu vừa nói, một bên chậm rãi bước tới Lăng Thiên, thoạt nhìn rất nhàn nhã dạo chơi, không chút nào giống như sắp tiến công cả.

- Cứ tới đi.

Lăng Tiếu nói xong, rõ ràng dùng ra một thế công bình thường, một quyền đánh về phía mặt Lăng Thiên.

Lăng Thiên hai tay ôm ở trước ngực, thân thể có chút hơi nghiêng, dễ dàng tránh khỏi một quyền của Lăng Tiếu, khinh bỉ nói:

- Bằng loại dã quyền sơn thôn này mà cũng muốn đánh trúng ta, nằm mơ.

Lăng Tiếu rút nắm đấm về, tiện tay lung lay hai cái:

- Móa, rõ ràng bị ngươi tránh được, lại xem một quyền này.

Lăng Tiếu vung mạnh lấy nắm đấm, thêm thêm vài phần tốc độ lần nữa đánh tới Lăng Tiếu, không có bất kỳ ngoài ý muốn, Lăng Thiên lại một lần nữa tránh qua.

Đám êệ tử Lăng gia dưới đài đối với màn biểu diễn của Lăng Tiếu đều mở rộng tầm mắt.

- Cái này, cái này là thực lực của Huyền Giả đê giai sao, coi như quyền do ngũ cấp cấp võ đồ đánh ra còn nhanh hơn hắn.

- Có phải hắn cảm thấy không phải là đối thủ của Lăng Thiên nên cố ý đùa

nghịch mấy quyền liền chịu thua không.

- Ta không nghĩ hắn lại bất lực như vậy đâu?

...

Lăng Chí dưới đài cũng không hiểu nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, lúc trước hắn đã bị Lăng Tiếu một chiêu cho đánh ngất xỉu, hắn cũng không tin Lăng Tiếu ngay cả dũng khí liều mạng cũng không có, xem ra hắn hai quyền này của hắn chỉ là để dời lực chú ý của Lăng Thiên, chiêu thứ ba khẳng định sẽ xuất kỳ bất ý.

Các trưởng lão trên quan đài cũng khó hiểu v ới biểu hiện của Lăng Tiếu, cách nghĩ cũng giống như Lăng Chí, đều cho rằng hậu chiêu của Lăng Tiếu là ở chiêu thứ ba, bất quá bọn hắn nhất trí cho rằng cho dù Lăng Tiếu cuối cùng xuất kỳ bất ý như thế nào cũng có khả năng đánh bại Lăng Thiên, dù sao chênh lệch thực lực vẫn còn đó.

- Một chiêu cuối cùng rồi, có chiêu gì thì dùng hết ra đi.

Lăng Thiên cười lạnh. Hắn tuy rằng tự phụ, nhưng cũng không phải loại người ngốc nghếch, khẳng định đoán được ý đồ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sờ lên cái mũi nói:

- Không tệ, không tệ, có thể tránh thoát hau quyền của ta, coi như ngươi có chút bổn sự, xem ra ta không chăm chú một chút thì không đánh bại được ngươi rồi.

Lăng Thiên nói:

- Nói nhảm đừng nhiều như vậy, ngươi chỉ có một cơ hội cuối cùng thôi, rút

kiếm đi, phải biết rằng quý trọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 43 - Xuất Kỳ Chế Thắng? (2)

Vừa rồi Lăng Tiếu chỉ tay không không quyền đánh về phía Lăng Thiên, mà bất luận chiêu mạnh nhất nào của võ giả bình thường đều dùng vũ khí cả, chỉ có vũ khí mới có thể khiến đối phương có cảm giác cưỡng bức, mới có thể dùng ra uy lực mạnh nhất.

Hai mắt Lăng Tiếu hiện lên một tia quỷ ý không dễ dàng phát giác, lúc này khẽ cười nói

- Đối phó một tiểu tử Huyền Giả trung giai như ngươi còn không đáng để ta rút kiếm.

Lăng Thiên vốn sững sờ, chợt cười to nói:

- Ha ha, ngươi cho rằng ngươi còn là Huyền Sĩ năm đó sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật mới tiến giai, cũng xứng nói với ta lời này sao, không sợ đau đầu lưỡi hả?

Trên quan đài, Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn cười lạnh nói:

- Đầu năm nay, có chút hài tử quả thật không chừng mực.

Ngũ trưởng lão từng ở nội các bị Lăng Tiếu trêu đùa hí lộng một phen, thiếu chút nữa đã khiến cháu trai Lăng Duệ của mình bị trục xuất gia tộc, hắn đối với Lăng Tiếu có thể nói là phi thường thống hận.

Tứ trưởng lão Lăng Uy nhịn lại không cười đi ra, hắn cũng cho rằng Lăng Tiếu tuy rằng lại lần nữa có thể tu luyện, nhưng hắn tin tưởng cháu trai của

mình tuyệt đối sẽ không bại.

Nhưng sự thật là vậy sao?

Sau một khắc, Lăng Tiếu đã dùng hành động chứng minh cách nghĩ của người khác là sai, hơn nữa sai rất không hợp thói thường.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Chuẩn bị xong chưa, ta xuất chiêu đây!

- Ít nói nhảm, mau tới đi, đừng lãng phí thời gian, đây là cơ hội xuất thủ cuối cùng của ngươi đấy.

Lăng Thiên tự tin nói.

Hắn vừa dứt lời, Lăng Tiếu đã bắt đầu động, động tác của hắn nhìn như chậm kì thực cực nhanh, bước chân hành tung phiêu miểu kỳ dị, phảng phất như một trận gió lập tức đi tới trước mặt Lăng Thiên.

- Lưu Thủy Hành Vân.

- Bộ Phong Trảo Ảnh

Lăng Tiếu không chút lưu tình, song chưởng nhanh như lưu thủy đánh về phía ngực Lăng Thiên cò chưa kịp phản ứng, ngay sau đó lại liên tục đá ra mấy cước Phong Thần Thối, khiến Lăng Thiên không có lực chống đỡ.

Lăng Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, Lăng Tiếu đã đánh tới trước ngươi hắn nhưng hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, hắn như đống cát vậy, không có bất kỳ cơ hội đánh trả đã bị đánh bay ra ngoài.

Bất kể là dưới đài hay trên quan đài, tất cả mọi người đều sợ ngây người, lúc Lăng Thiên như diều bị đứt dây bị đánh bay ra ngoài thì bọn hắn đều choáng váng.

Đệ tử Lăng gia dưới đài không biết Lăng Tiếu ra tay thế nào, chỉ có những chấp sự Huyền Sĩ đang quan chiến ở một bên cùng các trưởng lão trên quan đài mới nhìn rõ Lăng Tiếu quyền cước tất cả đánh ra chín đạo, tổng cộng mười tám đạo công kích, đều rơi vào trên người Lăng Thiên.

- Cái này... Điều đó không có khả năng.

Lăng Chí dưới đài mắt trợn tròn hoảng sợ nói.

Lăng Tinh ở một bên thì thần sắc hơi có chút kinh ngạc, bất quá cũng không quá mức giật mình, trong nội tâm thầm nghĩ

- Lăng Thiên thật là một tên tự phụ ngu ngốc, bất quá như vậy cũng tốt, trận tiếp theo để cho ta chống lại tên này, xem ta làm sao giày vò hắn.

Lăng Khuông và Lăng Lâm ngồi cùng một chỗ với chấp sự dưới đài đều vẻ mặt khiếp sợ, bởi vì bọn hắn đều nhìn ra bộ pháp quái dị kia của Lăng Tiếu cực nhanh, cơ hồ có thể sánh với tốc độ của Huyền Sĩ giai rồi.

Trên đài, Tứ trưởng lão Lăng Uy và Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn sắc mặt đều phát xanh, một người không nghĩ tới cháu trai rõ ràng thật sự thất bại, một người thì bị tốc độ Lăng Tiếu bày ra dọa cho chấn kinh.

Tộc trưởng Lăng Thương ngồi ở chính giữa rốt cục lộ ra một tia tươi cười vui mừng.

Trên đài, Lăng Tiếu nói với Cửu trưởng lão Lăng Phúc:

- Trưởng lão, có phải nên tuyên bố kết quả không?

Lăng Phúc mới kịp phản ứng

- Úc... Cuộc tỷ thí này Lăng Tiếu thắng.

Giờ khắc này, dưới đài như nổ tung, không ai nghĩ tới Lăng Tiếu Huyền Giả đê giai thật sự đánh bại Lăng Thiên Huyền Giả trung giai.

- Không... Không có khả năng, ta sẽ không thua, chúng ta đấu lại.

Lăng Thiên giãy giụa khỏi thị vệ dìu hắn đi nghỉ ngơi, không thể tiếp nhận sự thật giận dữ hét lên.

Lăng Tiếu liếc Lăng Thiên, sau đó phá lên cười nói:

- Ha ha, đa tạ rồi, nếu không phải ngươi nhường ta ba chiêu, ta cũng không có cơ hội thắng ngươi đâu.

Dừng một chút, lại nói:

- Huyền Giả trung giai cũng không gì hơn cái này.

Dứt lời, mới phiêu nhiên đi xuống đài đi.

Lăng Thiên trợn mắt trừng trừng nhìn Lăng Tiếu, hét lớn:

- Ta giết ngươi.

Trường kiếm sau lưng lập tức ra khỏi vỏ, muốn đánh về phía Lăng Tiếu.

- Làm càn!

Trên quan đài, Tứ trưởng lão trầm thấp hừ một tiếng, một cổ áp lực cường đại vô hình ép về phía Lăng Thiên.

Lăng Thiên lập tức như ngừng lại tại chỗ, trên gương mặt mồ hôi chảy ròng, không được một lát, Viêm Dương Kiếm trong tay hắn đã thoát tay rơi xuống đất, hai đầu gối nặng nề quỳ xuống.

- Còn không dẫn đi, thật sự là mất mặt xấu hổ

Lăng Uy quát lên với thị vệ.

Lúc này, hai gã thị vệ mới vội vàng vịn Lăng Thiên mặt xám như tro rời đi.

Lăng Uy quay người khom người nói với Lăng Thương:

- Tộc trưởng, lão phu quản giáo không nghiêm, sau khi trở về nhất định sẽ nghiêm trị tên nghiệt tôn này, thỉnh tộc trưởng rộng lượng.

Lăng Thương khua tay nói

- Hài tử tranh giành nhau thôi, trở về giáo huấn vài câu là được rồi, tỷ thí tiếp tục tiến hành.

- Tạ tộc trưởng rộn lượng.

Lăng Uy lại thi lễ rồi lui về chỗ ngồi. Mặc kệ Lăng Thiên thua oan hay không oan, Lăng Thiên rõ ràng ở trước mặt nhiều người như vậy mà dám tuyên bố muốn giết Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu lại là cháu trai của tộc trưởng Lăng Thương, đây không phải là đánh mặt tộc trưởng sao? Lăng Uy trong lòng bàn tay chảy không ít mồ hôi lạnh. Đừng nhìn Lăng Thương bình

thường phi thường ôn hòa, nhưng người ta thực lực bản thân còn trên hắn, hơn nữa thủ đoạn sát phạt lại phi thường quả quyết, nhớ năm đó lúc bọn hắn đều thanh niên, hắn đã thấy Lăng Thương một người ở hoang tùng sơn mạch tự tay tiêu diệt một binh đoàn, giờ nhớ lại lòng vẫn còn sợ hãi.

Qua nhiều năm như vậy, hai người Lăng Thương và Lăng Mạc tranh đấu gay gắt, hắn tả hữu không thiên vị, chủ yếu vẫn là do bên nào hắn cũng không đắc tội nổi, cho nên dứt khoát chỉ lo thân mình, ngoan ngoãn làm hình trừng trưởng lão của hắn thôi, hắn cũng không muốn bởi vì Lăng Thiên mà đánh vỡ sự cân bằng này, bởi vì hắn thiên về bên nào cũng là con đường không có lối về.

Việc của Lăng Thiên chỉ là một chuyện nhỏ xen vào giữa, theo trận tỷ thí tiếp theo bắt đầu, lại bị mọi người quên mất.

Lăng Hổ đối chiến Lăng Lệ, trận đầu va chạm giữa Huyền Giả cao giai, không có người nào coi trọng Lăng Hổ cả, Lăng Hổ chỉ là vừa đột phá đến Huyền Giả cao giai hơn một tháng, mà Lăng Lệ đã đột phá hơn một năm rồi, hắn đã đạt tới Huyền Giả đỉnh phong, tương lai trong vòng ba tháng nữa huyền lực sẽ phóng ra ngoài, đột phá thành Huyền Sĩ giai rồi, hai người này có chênh lệch không hề nhỏ.

Bất quá, Lăng Hổ không phải loại nhân vật không đánh mà lui, ít nhất cũng phải dốc hết toàn lực đánh một trận, thua cũng không sao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 44 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách!

Theo Cửu trưởng lão Lăng Phúc tuyên bố, hồi đấu cuối cùng của đợt thứ hai cũng bắt đầu!

Lăng Hổ, Lăng Lệ hai người hơi thi lễ một chút liền không nói nhảm, đại chiến đã bắt đầu.

Đầu tiên tiến công chính là Lăng Hổ, hắn hét lớn một tiếng, uyển như Hổ Khiếu, hai đấm như Rồng ra biển, hung hăng đánh về phía Lăng Lệ.

Lăng Lệ nhanh chóng lui về phía sau, một tay đặt sau lưng, nhanh chóng rút ra, một thanh trường thương màu bạc óng ánh liền xuất hiện trên tay.

Đây cũng là một thanh vũ khí nhị cấp đê giai, Tham Lang Ngân Thương, dùng gân cốt của Tuyết Lang nhị cấp tạo thành, cứng cỏi khó bì kịp, còn có thể phát ra một cổ sát tinh của Tham Lang Phệ Huyết, khiến người không chiến đã sợ.

Tham Lang Ngân Thương nơi tay, Lăng Lệ mắt hổ lộ ra hung mang, vung vẩy trường thương đón Lăng Hổ mà đi, tốc độ còn nhanh hơn Lăng Hổ vài phần.

Lăng Hổ tự biết luận võ khí không chiếm bất kỳ ưu thế nào, hắn không dám đón đỡ, mà đạp bước mạnh mẽ uy vũ tránh tới, huy động liên tục mấy quyền đánh về phía hông Lăng Lệ.

Lăng Lệ không ngờ tới phản ứng của Lăng Hổ lại tấn mãnh như thế, bất quá trong mắt hắn lộ ra lãnh ý khinh thường, trường thương biến đổi phương

hướng, lập tức hét lớn

- Vũ tiễn.

Trong lúc nhất thời, vô số thương ảnh lộ ra, giống như vô số hạt mưa rơi vãi, trong đó còn mang theo khí tức lạnh lùng khiến mặt đau nhức.

Lăng Hổ tránh cũng không thể tránh, hổ quyền đối oanh cùng một chỗ với thương ảnh.

Đinh đương... Đinh đương...

Từng đợt tiếng giao hưởng của vũ khí vang lên.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, Lăng Hổ hai bờ vai liên tục bị mở ra nhiều lỗ máu, máu tươi vẩy ra rất dọa người.

Dưới đài không ít đệ tử Lăng gia vị thành niên bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Bất quá, Lăng Hổ vẫn đang cắn răng kiên trì, hắn đối với chút tổn thương ấy cũng không để trong lòng, vẫn đang tìm kiếm cơ hội phản kích.

- Gian ngoan mất linh.

Lăng Lệ thấy Lăng Hổ ương ngạnh như thế liền rút thương biến chiêu, trong lúc nhất thời thương ảnh như mưa rơi biến thành một xà ảnh, mở lớn ra cái miệng như bồn máu cắn về phía Lăng Hổ.

- Đây là Xà Thương Biến, uy lực so với năm trước càng thêm bất phàm, xem ra Lăng Lệ cũng sắp sửa bước ra một bước kia rồi.

Dưới đài Lăng Khuông híp hai mắt thì thào lẩm bẩm.

Lăng Tinh ở không xa thần sắc thập phần ngưng trọng, hắn cùng với Lăng Lệ vốn chênh lệch không lớn, nhưng nhìn thấy chiêu thức hỗn nhược thiên thành kia của Lăng Lệ, cảm giác mình vẫn kém hơn Lăng Lệ một điểm, trên lôi đài, một điểm chênh lệch rất nhỏ cũng đủ để quyết thành bại rồi.

- Chờ xem Lăng Lệ, hôm nay đối thủ duy nhất của ngươi chỉ có ta.

Lăng Tinh nắm chặt nắm đấm, tín niệm kiên định thầm nói.

Chiêu này định thành bại, Lăng Hổ khép hai đấm lại, hai mắt trợn thật lớn, huyền lực toàn thân rất nhanh tụ tập trên hai đấm:

- Hổ Dược Sơn Lâm.

Hai đấm như cự chùy hung hăng đón nhận lấy trường thương như mãng xà kia.

Oanh

- Ah

Lăng Hổ kêu thảm một tiếng, thủ sáo bị chấn nát, hổ khẩu máu tươi chảy đầm đìa, bất quá dù như thế nhưng Lăng Hổ rõ ràng vẫn không lui lại.

- A...?

Lăng Lệ nhíu mày lại, chỉ cảm thấy có một ít không ổn.

Quả nhiên, Lăng Hổ còn có hậu chiêu, chỉ thấy hắn muốn bắt lấy Tham Lang Thương của Lăng Lệ, một quyền khác thì rót vào tất cả huyền lực, hét lớn

một tiếng

- Bại cho ta!

Một quyền như mãnh hổ xuống núi, đánh thẳng vào chỗ yếu hại của Lăng Lệ.

Hổ thanh rung trời, khí thế rộng rãi, toàn trường khiếp sợ!

Lăng Lệ bị quản chế trường thương, hơn nữa không ngờ tới Lăng Hổ lại ương ngạnh như thế, phần bụng rắn rắn chắc chắc ăn hết một quyền.

- Hỗn đãn.

Lăng Lệ đau nhức, bị chấn lùi lại mấy bước, hắn hét lớn một tiếng, trường thương trong tay run lên, một chuyến, lập tức chấn khai tay của Lăng Hổ.

- Tham Lang Phệ.

Lăng Lệ bị Lăng Hổ chọc giận, lần đầu vận dụng toàn lực, trường thương đâm về phía lưng Lăng Hổ.

Một đầu ác lang hung ác gào thét hướng về phía Lăng Hổ không có lực hoàn thủ

Ngay khi Lăng Hổ sắp bị mất mạng dưới trường thương của Lăng Lệ, Lăng Phúc trưởng lão ở một bên liền hét lớn, vội ra tay ngăn cản, đáng tiếc khoảng cách khá xa, đã tới không kịp.

Dưới đài một mảnh kinh hãi, phảng phất như bọn hắn sắp sửa chứng kiến thời khắc Lăng Hổ bị mất mạng vậy.

Cũng may, Lăng Lệ vẫn đang thập phần lý chí, ngay khi trường thương sắp đâm vào cổ họng Lăng Hổ thì đầu thương có chút lệch qua, trực tiếp đâm vào vai Lăng Hổ.

Máu tươi phiêu tán, hổ thân tung bay.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, sau đó tất cả mọi người thở dài một hơi, phải biết rằng Lăng gia không cho phép tự giết lẫn nhau, nếu ra tay thì coi như là cháu trai của tộc trưởng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lăng Phúc trưởng lão lau mồ hôi trán, có chút thở dài một hơi, vừa rồi nhưng hắn đã bị Lăng Lệ hù chết, có hắn ở đây mà vẫn xảy ra án mạng, đó chính là lỗi của hắn.

Lăng Hổ thần sắc thảm sắc nằm trên mặt đất, gian nan nói:

-Đa... Đa tạ... Hạ thủ lưu tình.

Lăng Lệ thu thương đạm mạc nhìn Lăng Hổ, lúc này mới phiêu nhiên xuống đài, không ai phát hiện khóe miệng Lăng Lệ chảy ra chút máu tươi, hiển nhiên, vừa rồi lần phản công cuối cùng của Lăng Hổ đã khiến hắn bị nội thương.

Theo, Lăng Lệ thắng, rốt cục quyết ra ba người mạnh nhất trong Huyền Giả giai, theo thứ tự là Lăng Tinh, Lăng Tiếu, Lăng Lệ. Ba người này sẽ cùng với Lăng Khuông, Lăng Lâm Huyền Sĩ giai cùng nhau tham gia tỷ thí một đời trẻ tuổi giữa các gia tộc ở Vẫn Thạch Thành sang năm, hơn nữa hưởng thụ đãi ngộ ngang với chấp sự, một người trong đó càng có thể được thái thượng trưởng lão ưu ái, trở thành nhận ca đệ tử của thái thượng trưởng lão.

Đệ tử Lăng gia dưới đài đối với Lăng Tiếu trúng cử nhao nhao bi phẫn, trong top 5 rõ ràng có một tên Huyền Giả đê giai, cho dù sang năm có thể trở thành

Huyền Giả trung giai, nhưng đại biểu Lăng gia đi dự thi thì thực lực vẫn còn kém rất nhiều, tất nhiên ngoại trừ một ít tiểu gia tộc sẽ trong phái Huyền Giả trung cao giai tham gia thi đấu ra, cấp bậc thấp nhất của hai đại gia tộc dự thi còn lại đều là Huyền Giả cao giai, đây chính là đại sự tranh giành vinh dự gia tộc, không thể có chút sai lầm nào được.

Việc này tạm dừng không nói, tỷ thí còn chưa kết thúc, còn phải tiến hành lần tỉ thí thứ ba, quyết ra xếp hạng sau cùng.

Lăng Tinh, Lăng Tiếu cùng với Lăng Lệ phân biệt đi lên rút thăm, lần này không phải đấu vòng loại nữa mà là đấu vòng tròn, người thắng liên tiếp hai trận sẽ là đệ nhất trong Huyền Giả giai, hai người thua một trận sẽ quyết thắng bại, chiến định bài danh.

Vì công chính trận đấu nên trong trận đấu nế có người bị thương, sau khi cuộc tỷ thí kết thúc có thể phục dụng đan dược mà gia tộc cung cấp để khôi phục thương thế tái chiến, đương nhiên cũng có thể lựa chọn bỏ quyền.

Rút thăm rất nhanh chấm dứt, trận đầu Lăng Tinh đấu với Lăng Tiếu, Lăng Lệ tạm thời nghỉ ngơi.

Lăng Lệ lần nữa nhắc nhở Lăng Tiếu nói:

- Không nên chọi cứng.

Lăng Tiếu trong nội tâm ấm áp, tiếp theo lại bật cười lớn nói:

- Lời này hẳn là ta nên nói với ngươi, đừng nhịn, thừa dịp hiện giờ tìm một chỗ nhổ máu ra cho dễ chịu một chút đi.

Dứt lời, cũng không quay đầu lại đi lên lôi đài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 45 - Bại Lăng Tinh. (1)

Người khác chú ý không đến dị trạng của Lăng Lệ, nhưng Lăng Tiếu lại chú ý tới, Lăng Lệ lúc này đang cố nén huyết dịch bốc lên, như vậy nhịn xuống rất dễ dàng tạo thành bệnh kín, mà nếu nhổ khẩu nghịch huyết kia ra, lại dùng huyền lực khai thông thoáng một phát thì có lẽ sẽ không lưu lại di chứng gì.

Lăng Lệ lộ ra thần sắc kỳ dị, do dự một chút, vẫn lặng yên lui ra khỏi hiện trường.

Bên này, Lăng Tinh muốn lên sàn trước, một bên Lăng Chí nói với hắn:

- Tinh ca, cũng không thể đơn giản buông tha cho tên tạp chủng kia.

- Đây là tự nhiên, trừ phi hắn nhận thua, bằng không thì... Hắc hắc.

Lăng Tinh lè lưỡi liếm môi một cái cười gian nói

Lăng Tiếu, Lăng Tinh lên tới trên đài, bên dưới mọi người bắt đầu nghị luận nhao nhao, tóm lại không ai cho rằng Lăng Tiếu sẽ lại có kết quả bất ngờ, đều kết luận Lăng Tiếu nhất định phải thua.

Trên trận, Lăng Tinh cũng cười cười nói:

- Ngươi vẫn nên nhận thua đi, thực lực ngươi quá kém, không cùng cấp bậc với ta, đừng giãy dụa làm gì.

Lăng Tiếu hơi sững sờ, chợt cười nói

- Ha ha, ngươi cũng rắm thí như tên vừa rồi, kết quả không phải cũng thua ta sao.

Dừng thoáng một phát hắn lại nói

- Vừa rồi tên kia cao hơn ta một tiểu giai vị, nhường ta ba chiêu, ngươi cao hơn ta hai giai, có phải sẽ nhường ta sáu chiêu không, bằng không thì cũng quá mất mặt rồi.

Tất cả mọi người nghe thấy lời Lăng Tiếu liền không khỏi thầm mắng, tên này quá vô sỉ đi nha, rõ ràng ở trước mặt mọi người yêu cầu nhường chiêu, còn cảm thấy đương nhiên nữa.

Lăng Tinh sắc mặt khẽ biến thành hơi xanh nói:

- Trên lôi đài chỉ có thắng bại, không có nhường chiêu, nếu như ngươi không tự tin thì cứ dứt khoát nhận thua, bằng không thì khó tránh khỏi chút đau khổ xác thịt đấy!

- Aiz, xem ra ngươi cũng không hào phóng như tên vừa rồi, bất quá không sao, đối phó loại tiểu nhân vật như ngươi quả thật cũng không cần ngươi nhường chiêu, ngươi... Còn chưa đủ tư cách.

Lăng Tiếu thở dài một hơi, khinh thường nhìn Lăng Tinh nói.

Lời này vừa ra, toàn trường đều lộ ra thần săc quái dị.

"Ngươi còn chưa đủ tư cách! " Lời này nếu như là Lăng Tinh nói với Lăng Tiếu có lẽ sẽ không có ai cảm thấy buồn cười, nhưng Lăng Tiếu nói với Lăng Tinh, một tên Huyền Giả đê giai nói với một tên Huyền Giả cao giai loại lời này, thật sự khiến người có cảm giác khóc cười không xong.

Trên quan đài Nhị trưởng lão Lăng Mạc nhàn nhạt nói

- Người tuổi trẻ thật không biết trời cao đất rộng.

- Có lẽ hắn còn tưởng rằng mình là võ giả Huyền Sĩ!

Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn phụ họa châm chọc nói.

Hai người từng câu từng chữ tựa hồ không đệ tộc trưởng Lăng Thương vào mắt.

Lăng Thương ngồi ở chính giữa nhất thần sắc bình tĩnh, không để ý đến hai người, trong nội tâm kì thực âm thầm thay lo lắng thay Lăng Tiếu. Nhị trưởng lão và Ngũ trưởng lão đôi huynh đệ này sớm đã bất mãn hắn, hai người vẫn âm thầm phân cao thấp, xem nhau không vừa mắt, hắn cũng sợ Lăng Tinh sẽ ra tay độc ác với Lăng Tiếu.

Trên lôi đài, Lăng Tinh cười to nói:

- Ha ha, ngươi nói lời này cũng không sợ đau đầu lưỡi sao, đừng tưởng rằng may mắn thắng được Lăng Thiên là có thể không coi ai ra gì, hiện giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, ta có đủ tư cách hay không.

Lăng Tinh cười xong, cả người giống như Đại Bằng giương cánh, lăng không nhảy tới, đá về phía trước mặt Lăng Tiếu.

- So thối công với ta, cầu còn không được

Lăng Tiếu nở một nụ cười tự tin, hai chân đạp tại chỗ vài bước, sau đó cũng nhảy lên như Lăng Tinh, cùng lúc đá ra vô số cước ảnh, cước ảnh hình thành bộ dạng một vòi rồng nhỏ, ma sát khiến không khí sinh ra tiếng vang vù vù.

Lăng Tinh không am hiểu thối công, chiêu này của hắn chỉ là cho Lăng Tiếu một hạ mã uy, bất quá hắn cũng không lơ là giống như Lăng Thiên, một cước này hắn sử dụng tám phần huyền lực, Huyền Giả trung giai bị đá trúng cũng phải trọng thương.

Thế nhưng mà, hắn không ngờ tới thối công của Lăng Tiếu lại lợi hại như thế, vô số cước ảnh, khiến hắn không biết làm sao, quả thực nhanh đến không bắt kịp.

Một chiêu này đúng là Phong Thần Thối thức thứ hai "Phong Trung Kình Thảo", tốc độ tuyệt luân, lực bá đạo cương mãnh, nếu không kịp đề phòng tuyệt đối sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lăng Tinh coi như đã rất nhanh rồi, nhưng hắn cũng không phải liệu sự như thần, hắn đầu biết được thối công của tên kia lại ngưu như vậy, trước mặt đã trúng Lăng Tiếu mấy cước.

- Cái này... Đây là thối pháp gì, rõ ràng có thể khiến Lăng Tinh chịu thiệt.

- Chẳng lẽ là Hoàng giai thối pháp? Nhưng trong huyền kỹ các tựa hồ không phát hiện có loại thối pháp này ah!

- Khó trách Lăng Tiếu bảo trì không sợ hãi, nguyên lai có dựa vào, bất quá hắn làm như vậy chỉ sẽ càng chọc giận Lăng Tinh, Lăng Tinh cũng không phải hạng hồng mềm mặc người vuốt ve.

Dưới đài đệ tử Lăng gia lại bắt đầu nghị luận nhao nhao.

Trên đài, Lăng Tinh lau vết máu nơi khỏe miệng, bộ dáng trở nên dữ tợn lên, trầm giọng nói

- Rõ ràng khiến ta đổ máu, ngươi hỗn đãn.

Lăng Tiếu đơn chân độc lập, một cước hơi giơ lên, bày ra một tư thế tiêu sái nói:

- Hừ, cho ngươi đổ máu thì có là gì, ta nói đối phó loại tiểu nhân vật như ngươi, thật sự là không chịu nổi một kích.

Nếu đổi lại là đối thủ khác, Lăng Tiếu có lẽ sẽ không kiêu ngạo quá mức như vậy, nhưng hắn đã biết rõ Lăng Tinh không có hảo ý với hắn, tự nhiên sẽ không để Lăng Tinh mặt mũi gì. Hắn mặc dù chỉ là Huyền Giả đê giai, nhưng Lăng Tinh thân là Huyền Giả cao giai quả thật không phải đối thủ của hắn, chỉ có đạt tới Huyền Sĩ giai mới có thể tạo thành uy hiếp với hắn! Cho nên, hắn cũng không phải chỉ nói được miệng.

- Ngươi rất tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta rồi, xem chiêu.

Lăng Tinh giận đến đổ hai mắt, một tay đưa ra sau lưng, trường kiếm ra khỏi vỏ.

- Thanh Mang Trảm!

Trường kiếm vung vẩy, thanh mang hiện ra, một đạo sát khí đầm đặc cuốn về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối mặt với chiêu này, sắc mặt khẽ biến thành ngưng lại trọng, dưới chân không chút do dự, bước ra "Vân Tung Mị Ảnh" .

Thân ảnh Lăng Tiếu lưu lại tại chỗ bị một kiếm phá vỡ.

Đám đệ tử Lăng gia dưới đài một hồi kinh hô, đều cho rằng Lăng Tiếu bị giết chết tại chỗ rồi.

- Không đúng, hắn ở sau lưng Lăng Tinh.

Lăng Khuông ánh mắt nhảy lên, lập tức thở nhẹ nói.

Quả nhiên, Lăng Tiếu ỷ vào ưu thế thân pháp, tránh thoát một kiếm, cùng lúc, hắn bắt đầu sử dụng vũ khí, Cự Long kiếm hiện.

- Trọng Kiếm Vô Ảnh.

Mấy đạo bóng kiếm, bay nhanh chém tới sau lưng Lăng Tinh, nếu như bị chém trúng thì thương thế sẽ không hề nhẹ.

Một chiêu này đúng là một thứ đao chiêu lúc Lăng Tiếu quan sát trận đầu Lăng Hổ đấu với Lăng Quang, Lăng Quang đã dùng ra, Lăng Tiếu cảm thấy một chiêu này thích hợp dùng với kiếm hơn.

Lăng Tinh cũng rất inh, lập tức quay người lại, trong tay vẽ ra một vòng kiếm phòng ngự, đỡ lấy kiếm quang mà Lăng Tiếu đâm tới.

Đinh đương... Đinh đương...

Trường kiếm đụng nhau, âm vang khắp nơi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 46 - Bại Lăng Tinh. (2)

Trong tay Lăng Tinh chính là nhị cấp đê giai Thanh Quang Kiếm, mà trong tay Lăng Tiếu chỉ là nhất cấp trung giai Cự Long Kiếm, phẩm giai kém quá xa, hai kiếm đụng nhau, trên thân Cự Long kiếm liền có nhiều chỗ văng tung tóe ra.

Bất quá, lúc này ngạnh bính, ai cũng nhìn ra Lăng Tinh lại l bị Lăng Tiếu đè đánh, tất cả mọi người đều lộ vẻ khó có thể tin.

- Thanh kiếm mẻ này vẫn không được ...

Lăng Tiếu nhìn trên thân Cự Long Kiếm có nhiều chỗ tổn hại, phi thường bất mãn lẩm bẩm.

- Rõ ràng dám khinh thị ta, bại cho ta!

Trên lôi đài, Lăng Tiếu rõ ràng còn cố tình chú ý kiếm của hắn, Lăng Tinh cảm thấy cử động đó của Lăng Tiếu rõ ràng là miệt thị hắn, một cổ lửa giận trước nay chưa từng có bạo phát ra, vung lấy Thanh Quang Kiếm, một chiêu kiếm kỹ cường đại chém nhanh về phía Lăng Tiếu.

Mấy đạo Thanh Quang kiếm quang, thành hình ba đóa Thanh Hoa kiếm quang, phân thành hình chữ "Phẩm" phi tốc đã chém đến trước người Lăng Tiếu.

- Bà mẹ nó, rõ ràng ngưng hình công kích.

Lăng Tiếu bị một chiêu này của Lăng Tinh dọa cho hoảng sợ, tranh thủ thời

gian triển khai thân hình tránh né, bằng không thì bằng vào thực lực Huyền Giả đê giai của hắn căn bản ăn không tiêu một chiêu này.

Oanh.

Lăng Tiếu vừa mới né tránh, chỗ hắn đứng trước kia đã sinh ra tiếng kiếm quang nổ mạnh, lực phá hoại thập phần kinh người.

Lăng Tinh dậm chân, Thanh Quang Kiếm như ảnh tùy hình vung về phía Lăng Tiếu, cường chiêu liên tục khiến người thấy kinh tâm động phách.

- Mạnh thật, đây cũng là Hoàng giai kiếm kỹ a, uy lực thật sự là kinh người.

- Lăng Tiếu có thể bị giết không?

- Có Cửu trưởng lão coi chừng hẳn không có vấn đề, bất quá đứt tay hoặc đứt chân thì khó mà nói.

Dưới đài lại nghị luận, trên quan đài lại là một mảnh trầm mặc.

Lăng Tiếu ở trên lôi đài tuy rằng một mực bị bức phải đỡ trái hở phải, nhưng cẩn thận xem xét, ngươi sẽ phát hiện trên mặt hắn rõ ràng ôm tia cười nhạt phi thường thong dong thoải mái, tựa hồ dù đối mặt với bóng kiếm hung hiểm như thế vẫn không chút sợ hãi vậy.

- Này, đùa nghịch lâu như vậy ngươi có mệt không thế!

Lăng Tiếu đạp "Vân Tung Mị Ảnh", sau khi tránh thoát khỏi một kiếm của Lăng Tinh thì hai tay ôm ở trước ngực cười khẩy nói.

Lăng Tinh nhẹ nhàng thở hổn hển nhìn Lăng Tiếu, trong lòng của hắn đang sôi trào ah! Hắn vừa rồi đã vận dụng toàn lực, rõ ràng ngay cả một Huyền

Giả đê giai cũng không làm gì được, cái này quá ghê tởm. Vốn định trong cuộc tỷ thí này muốn cho Lăng Tiếu đẹp mắt, nhưng bây giờ tiếp tục như vậy cũng quá uất ức đi, nhất là thấy khuôn mặt Lăng Tiếu hiện giờ, hắn đã cảm thấy trên mặt nóng rát.

- Chẳng lẽ ngươi chỉ biết chạy sao? Có gan thì cùng ta đại chiến 100 hiệp.

Lăng Tinh mặt âm trầm quát.

- Cái này phải đợi ngươi kịp ta rồi nói, ai bảo ngươi là võ giả cao giai, ngay cả một võ giả đê giai như ta cũng đuổi không kịp, ngươi còn không biết xấu hổ muốn đại chiến 100 hiệp với ta sao.

Lăng Tiếu tiếp tục trào phúng nói.

- Nếu ngươi đã vô lại như thế thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Lăng Tinh sâu kín nói, đồng thời huyền lực toàn thân cực tốc tăng lên. Thời gian dần trôi qua, trên mặt Lăng Tinh rõ ràng biến thành màu xanh sẫm, bộ dáng lộ ra thập phần dữ tợn, khí thế của hắn tăng trưởng còn cao hơn vừa rồi một đoạn.

- Rõ ràng khiến Lăng Tinh dùng ra một chiêu Thanh Sát Liệt mạnh nhất này.

Lúc Lăng Lệ lần nữa trở về, thình lình phát hiện dị trạng của Lăng Tinh, trong nội tâm không khỏi lo lắng thay Lăng Tiếu.

Thanh Sát Liệt, là một chiêu mạnh nhất trước mắt của lăng Tinh, uy lực hết sức kinh người, dù hắn đón đỡ cũng thập phần gian nan, mà Lăng Tiếu chẳng qua là Huyền Giả đê giai, muốn tiếp được chiêu này, không chết cũng phải bị thương nặng.

- Có thể bị thương dưới một chiêu mạnh nhất của Tinh ca, Lăng Tiếu ngươi cũng đủ để tự ngạo rồi.

Không xa Lăng Chí thì thào lẩm bẩm, hắn cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng có thể bức Lăng Tinh đến nước này.

Người bên ngoài phát hiện dị trạng của Lăng Tinh, Lăng Tiếu không có khả năng không phát giác, bất quá hắn lại rất muốn xem thử Lăng Tinh này rốt cuộc có tuyệt chiêu gì, dù sao mặc kệ Lăng Tinh muốn ra sát chiêu gì, hắn cũng đều có lòng tin tiếp được, đây chính là tự ngạo của người thân là cường giả tuyệt thế như hắn.

Trong chốc lát sau, Lăng Tinh đã tụ lực xong, khí thế của hắn đạt đến Huyền Giả đỉnh phong, cả khuôn mặt xanh đến dọa người, một chiêu này sau khi sử xuất ít nhất cần một tháng mới có thể khôi phục huyền lực, hắn vốn định lưu lại để đối chiến Lăng Lệ mới dùng, hiện giờ bị Lăng Tiếu lần nữa trêu đùa hí lộng, hắn đã quyết tâm nhất định phải khiến Lăng Tiếu muốn sống không được, muốn chết không xong, hắn đã động sát cơ rồi.

- Thừa dịp ta tụ kình, ngươi rõ ràng không tiến công, hôm nay ngươi phải chết.

Lăng Tinh âm trầm cười nói, sau đó trong tay Thanh Quang Kiếm chậm rãi giơ lên, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Thanh Sát Liệt!

Ngay sau đó, từng vòng kiếm quang màu xanh mãnh liệt cuốn về phía Lăng Tiếu, tựa như một cổ kiếm lãng thao thiên, tràn ngập trên lôi đài khiến Lăng Tiếu không có chỗ nào có thể trốn.

Uy lực một chiêu này rõ ràng như vậy, ít nhất cũng có thể so với một kích

của Huyền Sĩ đê giai rồi!

- Bà mẹ nó, rõ ràng mạnh như vậy!

Lăng Tiếu mặt sắc mặt ngưng trọng đề phòng, Cự Long Kiếm trong tay nắm chặt, khi kiếm lãng thôn phệ đến, hắn rốt cục cũng xuất thủ.

- Viêm Dương Cao Chiếu.

Một chiêu Hoàng giai kiếm kỹ Lăng Tiếu học trộm từ Lăng Thiên, vô số bóng kiếm đối oanh, phát ra trận trận tiếng nổ to.

Đinh đương... Đinh đương...

Bất kể là trên kiếm kỹ hay trên vũ khí, Lăng Tiếu đều không chiếm ưu thế, mới liều mạng hơn mười kiếm Cự Long Kiếm rốt cục cũng không ngăn được Thanh Quang Kiếm, trực tiếp bị chặt thành hai đoạn.

- Ta chóng mặt, thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích

Lăng Tiếu thầm than không may, vẫn lợi dụng kiếm gãy không ngừng che chở quanh thân.

- Ha ha, bại đi cho ta!

Lăng Tinh rõ ràng lộ ra tia cười đắc ý, Thanh Quang Kiếm trong tay không khỏi lại nhanh hơn vài phần, càng không ngừng hướng vung về phía Lăng Tiếu.

- Móa nó, lão tử không chơi

Lăng Tiếu bị bức cho thập phần chật vật, trên người có vài chỗ đều bị vạch

phá rồi, may mắn không có bị vết cắt da thịt, dù thế thì Lăng Tiếu cũng đã bắt đầu chăm chú lên, hắn quyết định muốn chấm dứt cuộc tỷ thí này.

- Xem chiêu

Lăng Tiếu phi thường vô sỉ ném kiếm gãy về phía Lăng Tinh.

Lăng Tinh không nghĩ tới Lăng Tiếu lại quăng kiếm, không thể không thu kiếm đón đỡ kiếm gãy, trong nội tâm đã bắt đầu đắc ý, Lăng Tiếu không có kiếm, hắn còn đáng sợ sao?

Đáng tiếc, Lăng Tinh không nghĩ tới ngay một khắc này đã rơi vào tính toán của Lăng Thiên.

Kết thúc cường chiêu của Lăng Tinh, Lăng Tiếu cất bộ pháp như mị ảnh, lập tức lấn đến phía trước Lăng Tinh, song chưởng như bài sơn đảo hải đánh tới trước ngực Lăng Tinh.

Bài Vân Chưởng đệ tam thức "Phiên Vân Phúc Vũ" .

Oanh... Oanh...

Lăng Tinh không kịp đề phòng, trước ngực trúng một kích mãnh liệt, cả người đều bị đánh cho hồ đồ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 47 - Thái Thượng Trưởng Lão Giá Lâm. (1)

Cuối cùng, sau một tiếng kêu thảm, hắn liền bay ngược ra vài mét, té lăn quay xuống lôi đài.

- Cái này... Không có khả năng.

Trên quan đài Ngũ trưởng lão cả kinh, lập tức đứng lên quát. Hắn thật sự không thể tin được đứa cháu mình đắc ý nhất cứ như vậy bị đánh bại, hơn nữa còn thua trên tay một Huyền Giả đê giai.

- Bộ pháp, thối công, chưởng kình... Lăng Tiếu học được từ chỗ nào? Uy lực rõ ràng lợi hại như vậy, lại biết được Viêm Dương kiếm kỹ của Thiên nhi.

Tứ trưởng lão Lăng Uy mang theo thần sắc kinh ngạc thì thào tự nói nói.

Trên quan đài chúng trưởng lão đều nhìn ra sự bất phàm của Lăng Tiếu, không khỏi trong lòng âm thầm lấy làm kỳ, bọn hắn cũng là lần đầu tiên được thấy huyền kỹ quỷ ý kỳ diệu như thế, bọn hắn càng không ngừng tìm kiếm huyền kỹ trong Huyền Kỹ Các, không có một loại nào giống với chiêu số Lăng Tiếu thi triển ra lúc này cả.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc không nói được lời nào, đôi mắt kia lướt qua một tia sát ý không dễ phát giác, sau đó lập tức liền khôi phục.

Lăng Thương ngồi ở chính giữa không có chút biểu lộ nào, nhưng nhưng trong lòng tràn đầy kinh hỉ, bất quá vẫn hơi lo lắng, đồng thời đã hạ quyết tâm kiên định, lần này vô luận như thế nào cũng không thể để Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì nữa.

- Trưởng lão, có thể tuyên bố kết quả chưa?

Lăng Tiếu quay đầu hỏi Lăng Phúc vẫn đang không tuyên bố kết quả.

Cửu trưởng lão Lăng Phúc, phục hồi tinh thần lại, đang muốn tuyên bố kết quả.

- Chậm... đã, ta... Ta còn chưa bại.

Lăng Tinh nằm trên mặt đất phát ra thanh âm yếu ớt, sau đó chậm rãi đứng lên, chỉ là trước ngực tựa hồ như "lõm" vào, ít nhất đã bị Lăng Tiếu đánh nát mấy cây xương ngực, thân thể lung la lung lay, ai cũng có thể nhìn ra hắn giờ đã là nỏ mạnh hết đà rồi.

Quả nhiên, còn chưa đứng vững gót chân, thân thể đã lại một lần nữa ngã xuống.

Cái này, ánh mắt đệ tử Lăng gia dưới đài nhìn về phía Lăng Tiếu đã không như trước nữa, sau khi thoáng yên tĩnh liền nổ lên từng đợt tiếng hoan hô nhiệt liệt .

Đây là một đại lục sùng bái cường giả, Lăng gia cũng giống như thế.

Hôm nay, đám đệ tử Lăng gia tận mắt chứng kiến kỳ tích phát sinh.

Huyền Giả đê giai rõ ràng chiến thắng Huyền Giả cao giai, sự thật này nói ra chỉ sợ không ai tin, nhưng quả thật xảy ra trước mặt bọn hắn, cái này khiến bọn hắn không tin không được.

Giờ khắc này, bọn hắn lần nữa chứng kiến thiên tài Lăng gia bọn hắn, người từng là thiên tài mạnh nhất Vẫn Thạch Thành rốt cục lần nữa đứng lên, khỏa sùng kính chi tâm kia lần nữa nhiệt huyết sôi trào lên, bọn hắn nhịn không

được muốn hoan hô thỏa sức vì thần tượng.

Chỉ có Lăng Bàng không cam lòng gắt gao trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, hai đấm xiết chặt, bộ dáng như muốn xé xác Lăng Tiếu vậy.

- Sớm biết như vậy đã mang Vũ Tích tới, để cho nàng thấy uy phong của bổn thiếu gia.

Lăng Tiếu nhìn phản ứng dưới đài, không khỏi nghĩ tới Vũ Tích, tên này cảm thấy mình chiến thắng uy phong như vậy rõ ràng không có bị Bạch Vũ Tích thấy được, cảm thấy phi thường tiếc nuối!

Lăng Tinh bị mang đi trị liệu, trận tiếp là Lăng Tiếu đấu với Lăng Lệ.

Đến giờ khắc này, Lăng Tiếu rõ ràng trực tiếp bỏ quyền rồi.

Cái này khiến Cửu trưởng lão Lăng Phúc ngẩn người hỏi:

- Ngươi thật muốn buông tha cho cuộc tỷ thí này sao?

- Đúng vậy, ta bỏ quyền.

Lăng Tiếu lần nữa nhẹ gật đầu đáp. Kỳ thật không phải hắn không muốn so với Lăng Lệ, mà là không muốn chiếm tiện nghi của Lăng Lệ thôi, cho dù Lăng Lệ ở trạng thái đỉnh phong, Lăng Tiếu cũng có nắm chắc đánh bại Lăng Lệ, nhưng đây là đường ca của mình, cho hắn chút mặt mũi cũng không sao, cũng đỡ lãng phí khí lực của mình.

Lăng Tiếu không hề để ý đến loại bài danh này, cường giả chân chính bình thường đều phi thường ít xuất hiện. Hắn cảm thấy mình có lẽ ít xuất hiện một ít mới tốt.

Nếu như lời này của hắn để đệ tử Lăng gia khác nghe được..., sợ rằng sẽ đều bị tức giận đến hộc máu, mới vừa rồi là ai nói một gã Huyền Giả cao giai chỉ là tiểu nhân vật, hơn nữa không có tư cách làm đối thủ của hắn, người có thể nói ra loại lời này sẽ là người làm việc ít xuất hiện sao? Bọn họ đánh chết cũng sẽ không tin tưởng.

Lăng Lệ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo thản nhiên nói:

- Đợi ngươi trở thành Huyền Sĩ ta và ngươi lại đánh một trận!

- Không có vấn đề.

Lăng Tiếu không sao cả gật gật đầu nói, hắn cũng không để việc này trong lòng.

Trận này Lăng Phúc trưởng lão tuyên bố Lăng Lệ chiến thắng.

Kế tiếp vốn hắn nên đến Lăng Lệ đánh với Lăng Tinh một trận, đáng tiếc Lăng Tinh sau khi dùng qua đan dược vẫn đang ở vào trạng thái thoát hư, hơn nữa tin tưởng bị đả kích nghiêm trọng, căn bản vô lực ứng chiến, trực tiếp tuyên bố bỏ quyền.

Bởi vậy, Lăng Lệ không chiến mà thắng, đã giành được bài danh Huyền Giả giai mạnh nhất, được xếp vào cường giả đệ tám đời mười tám dưới 20 tuổi của Lăng gia, Lăng Tiếu bài danh thứ tư, Lăng Tinh hạ thấp một cấp, bị bài danh thứ năm, Lăng Hổ xếp thứ sáu...

Gia tộc khảo thí cuối cùng kết thúc!

Sau khi tộc trưởng cùng với chúng trưởng lão lên đài nói nói một ít chuyện liền phân phố tất cả đệ tử trở về, chỉ để lại năm người bài danh top 5, Lăng Khuông, Lăng Lâm, Lăng Lệ, Lăng Tiếu cùng với Lăng Tinh.

Tộc trưởng Lăng Thương nói với năm người:

- Năm người các ngươi đều là tinh anh một đời trẻ tuổi của Lăng gia chúng ta, từ hôm nay trở đi, các ngươi sẽ được hưởng đãi ngộ như chấp sự, cùng với đám đại ca đại tỷ của các ngươi năm sau cùng đi tham gia thi đấu giữa các gia tộc Vẫn Thạch Thành, hi vọng các ngươi trong một năm tương lại không kiêu không ngạo cố gắng tu luyện, nếu gặp khó khăn, tùy thời có thể hướng ta cùng với các vị các trưởng lão đang ngồi chỗ này thỉnh giáo, bọn hắn sẽ không keo kiệt mà giảng giải cho các ngươi.

Dừng một chút, hắn lại nói tiếp

- Phía sau là do Tam trưởng lão ban thưởng cho các ngươi.

Tam trưởng lão Lăng Viên đứng lên, tiến lên vài bước nói:

- Lăng Khuông tiếp nhận ban thưởng, bởi vì ngươi ba tháng trước đột Phá Huyền Sĩ giai, biểu hiện xuất sắc, ban thưởng ngươi hai bình Hồi Lộ Đan, hai bình Dưỡng Khí Đan, Phá Tốc Đan một Viên, nhị cấp trung giai thương khí một thanh.

Nghe được Tam trưởng lão tuyên bố ban thưởng, Lăng Khuông không khỏi vui vẻ, đáp lễ lại với Tam trưởng lão. Hắn tuy rằng là cháu trai của Nhị trưởng lão Lăng Mạc, nhưng tất cả tài nguyên tu luyện có được đều do gia tộc thống nhất cấp cho, cho nên một lần đạt được nhiều ban thưởng như vậy hắn cũng đặc biệt hưng phấn, nhất là Phá Tốc Đan cùng nhị cấp trung giai thương khí, đều là thu hoạch hắn không tưởng được cả.

Phá Tốc Đan, nhị cấp đê giai đan dược, có thể tăng lên tốc độ gấp hai bản thân, cái này nếu trong lúc đánh nhau ăn vào, tuyệt đối có thể dưới cấp bậc ngang nhau dựng ở thế bất bại.

Nhị cấp trung giai thương khí càng không cần phải nói, hắn là dùng thương, hiện giờ dùng chính là một thanh nhị cấp đê giai thương khí, phẩm giai không tính thấp, nhưng có trung giai thương khí tốt hơn thì hắn đương nhiên càng thích hơn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 48 - Thái Thượng Trưởng Lão Giá Lâm. (1)

Tam trưởng lão lại tuyên bố ban thưởng của Lăng Lâm, phần thưởng của nàng về cơ bản cũng giống như Lăng Khuông, chỉ là vũ khí có chỗ khác, nàng lấy được là nhị cấp trung giai kiếm khí, bởi vì nàng là dùng kiếm.

Kế tiếp đến ban thưởng của Lăng Lệ, hắn lấy được là một lọ Hồi Lộ Đan, một lọ Dưỡng Khí Đan, cùng với một viên Ngưng Lực Đan

Huyền Giả giai đương nhiên không được ban thưởng nhiều bằng Huyền Sĩ giai, nhưng hắn đạt được một viên Ngưng Lực Đan đã cực kỳ đã hài lòng.

Ngưng Lực Đan, nhị cấp đê giai đan dược, có công hiệu ngưng thần dưỡng khí, tăng lên huyền lực, đối với Huyền Giả đột Phá Huyền Sĩ giai có hiệu quả phi thường rõ rệt.

Kế tiếp vốn nên đến tuyên bố phần thưởng cho Lăng Tiếu, nhưng Tam trưởng lão lại nhảy vọt qua không nói ban thưởng của Lăng Tiếu, trực tiếp tuyên bố ban thưởng của Lăng Tinh .

Ban thưởng của Lăng Tinh giống hệt Lăng Lệ, không có bất kỳ khác biệt.

Tam trưởng lão tuyên bố xong ban thưởng cho Lăng Tinh liền lui về chỗ ngồi

Lăng Tiếu không khỏi nóng nảy, người ta mỗi người điều được ban thưởng, ngay cả tên bại tướng Lăng Tinh cũng có không ít chỗ tốt, duy chỉ có hắn không có phần, chợt hỏi Tam trưởng lão:

- Tam trưởng lão, có phải ngươi đã quên phần thưởng của ta rồi không?

Ngoại trừ Tam trưởng lão ra, tất cả trưởng lão cùng với tộc trưởng Lăng Thương đều phi thường khó hiểu Tam trưởng lão không tuyên bố ban thưởng của Lăng Tiếu, việc này trước nay chưa từng có a!

Tam trưởng lão Lăng Viên sờ lên râu cười nói:

- Ngươi không có ban thưởng.

- Cái ... Cái gì, ta không có ban thưởng, Tam trưởng lão ngài phải nói cho rõ ràng, ta lợi hại hơn tên bất tài này nhiều lắm, hắn có ban thưởng ta sao lại không có chứ? Cái này không công bình!

Lăng Tiếu phi thường bi phẫn nói.

Lăng Tinh ở một bên sắc mặt trắng bệch nghe xong hắn nói, trong nội tâm không khỏi lửa giận công tâm, phun ra một ngụm trọc huyết.

- Người xem xem, ta chỉ nói một câu hắn đã hộc máu, loại phế tài này thật sự không dùng được, như vậy đi, ngài cứ lấy ban thưởng của hắn cho ta hai phần là được rồi.

Lăng Tiếu rõ ràng trước mặt mọi người chỉ vào Lăng Tinh mỉa mai nói, nhưng lại được một tấc lại muốn tiến một thước, muốn nhiều hơn một phần ban thưởng. Không thể không nói tên này rất trâu bò.

Lăng Thương khẽ nhíu mày nói:

- Lăng Tiếu không được hồ ngôn loạn ngữ.

Tiếp theo hắn quay đầu nói với Tam trưởng lão Lăng Viên:

- Lão Tam ngươi làm gì vậy?

Tam trưởng lão Lăng Viên bất đắc dĩ giang tay ra, chỉ chỉ cách đó không xa nói:

- Tộc trưởng xem ai đã đến.

Lăng Thương cùng với chúng trưởng lão theo hướng Tam trưởng lão Lăng Viên chỉ nhìn lại, chỉ thấy một gã lão nhân tóc trắng xoá, cong lấy thân thể đi tới.

Bộ pháp lão nhân kia bước thoạt nhìn rất chậm chạp, nhưng mỗi một bước lại bước thật lớn, cơ hồ một bước năm mét, lập tức liền đi tới trước chúng trưởng lão.

- Thái thượng trưởng lão

Tất cả mọi người đều thi lễ hô lên.

Thái thượng trưởng lão thản nhiên nói v ới mọi người:

- Miễn đi!

Chứng kiến thái thượng trưởng lão xuất hiện, ngoại trừ Lăng Tiếu ra, bốn người khác đều trở nên cực kỳ hưng phấn, mà ngay cả Lăng Lệ gần đây lạnh lùng cũng phi thường kích động.

Bởi vì bọn hắn biết rõ kế tiếp sắp sửa phát sinh chuyện gì, thái thượng trưởng lão từ trong năm người bọn hắn chọn ra một người làm nhận ca đệ tử. Chuyện này đối với Lăng gia mà nói tuyệt đối càng khiến người phấn chấn nhân tâm hơn bất cứ phần thưởng nào.

Lúc này, Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn lặng yên đưa một ánh mắt tới Nhị trưởng lão Lăng Mạc, tựa hồ đang truyền tin tức gì đó, mà Nhị trưởng lão cũng hiểu ý gật gật đầu.

Ngay sau đó, Nhị trưởng lão Lăng Mạc vượt lên trước đứng dậy nói:

- Thái thượng trưởng lão, Lăng Mạc có chuyện nói.

Thái thượng trưởng lão nhìn Lăng Mạc nói:

- Nói đi, ta nghe.

Lăng Mạc chỉ chỉ cháu trai Lăng Khuông của mình, sau đó nói với thái thượng trưởng lão:

- Tử tôn đời mười tám, Lăng Khuông vào ba tháng trước may mắn đột Phá Huyền Sĩ giai, là một người tiến giai Huyền Sĩ nhanh nhất dươi 20, năm nay chỉ có mười chín tuổi, hắn thiên phú thượng giai, hi vọng thái thượng trưởng lão có thể chỉ điểm hắn nhiều hơn.

Lăng Mạc vừa nói ra lời ấy, Lăng Thương cùng với một phái ủng hộ Lăng Thương sắc mặt đều biến đổi, mà vài tên trưởng lão ủng hộ Lăng Mạc thì ý cười đầy mặt.

Lăng Khuông thừa cơ tiến lên khom người nói với thái thượng trưởng lão:

- Lăng Khuông bái kiến thái thượng trưởng lão, hi vọng Lăng Khuông có may mắn đó.

Giờ phút này, Lăng Khuông trong nội tâm phi thường bành trướng không thôi ah, nếu như hắn có thể trở thành đệ tử của thái thượng trưởng lão, như vậy hắn chính là đệ nhất nhân tương lai của Lăng gia, cái loại cảm giác cao

cao tại thượng kia, ngẫm lại đã khiến hắn mở cờ trong bụng rồi.

Đúng lúc này, Tứ trưởng lão Lăng Uy rõ ràng cũng đứng dậy nói:

- Thái thượng trưởng lão, tử tôn đời mười támLăng Lâm thiên phú cũng không tệ, vào một tháng trước cũng đột phá Huyền Sĩ giai, hi vọng thái thượng trưởng lão có thể dạy dỗ nàng một phen.

Chúng trưởng lão đều kinh ngạc nhìn Lăng Uy, không nghĩ tới Lăng Uy gần đây không tranh giành đến lúc này cũng thông suốt, rõ ràng dám công nhiên tranh đoạt danh ngạch với Nhị trưởng lão Lăng Mạc.

Lăng Lâm mặc một bộ võ phục màu tím cũng tiến lên nịnh nọt thái thượng trưởng lão một phen.

Ngay sau đó, không cần người khác đề cử, Lăng Lệ và Lăng Tinh đều tranh giành tự đề cử mình, đều hy vọng có thể được thái thượng trưởng lão thưởng thức.

Cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua sẽ không còn nữa, bọn hắn có thể không quý trọng sao?

Chỉ có Lăng Tiếu không chấp nhặt với bọn họ, tuy rằng thái thượng trưởng lão thâm bất khả trắc, nhưng Lăng Tiếu cảm thấy so với lão quỷ sư phó của hắn kiếp trước có lẽ còn kém không ít, lòng hắn nghĩ, cũng không phải tùy tiện một người liền có tư cách làm sư phó hắn, cho nên trong năm người chỉ có hắn bất vi sở động.

- Lăng Tiếu, còn không mau hành lễ với thái thượng trưởng lão.

Lăng Thương một mực không có mở miệng cũng sốt ruột lên tiếng nói.

Lăng Tiếu sững thoáng một phát, cũng thi lễ với thái thượng trưởng lão, bất quá lại không nịnh nọt như bốn người khác.

Thấy Lăng Tiếu như thế, Lăng Thương trong nội tâm chán nản ah, thầm mắng tiểu tử này thật sự là không biết tiến thối.

Thái thượng trưởng lão phụ tay sau lưng, híp hai nhìn Lăng Khuông, tiếp theo cười ha hả nói:

- Không tệ không tệ, quả nhiên là hạt giống tốt .

Nghe được thái thượng trưởng lão khen ngợi, Lăng Khuông thiếu chút nữa đã cao hứng hoan hô lên, bất quá hắn lại bình tĩnh hoàn lễ nói:

- Cảm ơn thái thượng trưởng lão ngợi khen.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc ở một bên lộ ra c dáng tươi cười khó đượ, phảng phất như Lăng Khuông được thái thượng trưởng lão nhìn trúng là chuyện ván đã đóng thuyền vậy.

Ngay sau đó, thái thượng trưởng lão lại quét đến trên người Lăng Lâm:

- Ngươi cũng không tệ

Ngay khi Lăng Lâm muốn cảm ơn thì hắn lại nói tiếp:

- Đáng tiếc thuộc tính ngươi không phù hợp với ta!

Một câu này như đánh Lăng Lâm và Tứ trưởng lão Lăng Uy vào hầm bằng, khiến cho các nàng vô cùng khó chịu .

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 49 - Luyện Bì Đại Thành. (1)

- Ngươi không cần bi quan, chỉ cần cố gắng, thành tựu của ngươi cũng không dưới hắn.

Thái thượng trưởng lão còn nói thêm, hắn cũng không muốn thấy tin tưởng của một hạt giống tốt bị hắn phá hủy mất.

Thái thượng trưởng lão một câu lại khiến Lăng Lâm khôi phục tự tin, kiên định gật gật đầu nói:

- Tạ thái thượng trưởng lão, ta nhất định sẽ cố gắng .

Thái thượng trưởng lão nhẹ gật đầu với nàng, lại đưa ánh mắt nhìn Lăng Lệ trên người, tiếp theo lông mày nhẹ nhàng nhảy lên nói:

- Không tệ không tệ, sắp đột phá Huyền Sĩ rồi, tâm tính thập phần kiên định, tương lai thành tựu bất khả hạn lượng.

- Tạ thái thượng trưởng lão khen ngợi.

Lăng Lệ khom người cảm kích nói. Hắn hiện giờ mười tám tuổi, qua nửa năm nữa mười chín tuổi, tin tưởng trong vòng nửa năm nhất định có thể đột phá Huyền Sĩ, thiên phú của hắn tuyệt đối chỉ mạnh chứ không yếu hơn Lăng Khuông, hắn chỉ thua Lăng Khuông ở chỗ nhỏ hơn một tuổi, bằng không thì thành tựu của hắn hiện giờ sẽ không thấp hơn Lăng Khuông.

Thái thượng trưởng lão lại đưa ánh mắt nhìn vào trên người Lăng Tiếu và Lăng Tinh, Lăng Tiếu vẫn không sao cả, bất quá hắn vẫn phi thường tôn

trọng lão nhân gia kia, mà Lăng Tinh thì dị thường khẩn trương, hắn hiện tại thân thể suy yếu, thực sợ thái thượng trưởng lão trực tiếp không để ý đến hắn.

Đối với hai người Lăng Tiếu và Lăng Tinh, thái thượng trưởng lão cũng chỉ nói một câu:

- Đều phi thường không tệ.

Lời này khiến cho tộc trưởng cùng với chúng trưởng lão khó hiểu, bọn hắn cũng không biết thái thượng trưởng lão đến tột cùng vừa ý ai, Lăng Khuông hay là Lăng Lệ? Cơ hội của hai người này là lớn nhất, đánh giá mà thái thượng trưởng lão giành cho hai người này cũng cao nhất.

Cái này không chỉ quan hệ đến vấn đề thành tựu cá nhân mà còn quan hệ đến sự cân đối giữa phe phái Lăng gia, nếu như thái thượng trưởng lão chọn Lăng Khuông, như vậy lực lượng của phái Nhị trưởng lão sẽ càng tăng cường, vị trí tộc trưởng lần tiếp theo chắc chắn khuynh hướng nhi tử của Nhị trưởng lão, mà thái thượng trưởng lão chọn Lăng Lệ, như vậy địa vị của Lăng Thương sẽ không gì phá nổi, về sau Nhị trưởng lão và Ngũ trưởng lão nhất định sẽ thu liễm khí diễm, sẽ không khắp nơi nhằm vào Lăng Thương nữa. Uy nghiêm của thái thượng trưởng lão bọn hắn bất luận người nào cũng không dám xúc phạm.

Hiện trường đều lâm vào yên tĩnh tuyệt đối, tất cả mọi người lẳng lặng yên chờ đợi thái thượng trưởng lão quyết định.

Bất quá, chỉ có một người phi thường không kiên nhẫn mở miệng nói:

- Tam trưởng lão, trước phát thưởng cho ta đi, ta còn phải vội quay về ăn cơm nữa.

Nói chuyện không phải người khác, đúng là Lăng Tiếu. Hắn cũng không có hứng thú chờ lão đầu tử này quyết định, khảo thí đã hao tổn hơn nửa ngày rồi, hắn đã sớm đói bụng.

Lăng Tiếu lời này vừa ra, hắn liền lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người, tên này cũng quá dở hơi đi nha, rõ ràng không biết trời cao đất rộng, thái thượng trưởng lão ở chỗ này, nào có chỗ cho hắn nói chuyện.

Lăng Thương nhíu nhíu mày quát:

- Không được vô lễ!

- Ngươi mau về đi, không có người nào ngăn đón ngươi cả.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc cũng vui mừng mở miệng nói.

- Thế nhưng ta còn chưa cầm ban thưởng ah!

Lăng Tiếu nói, trong lòng của hắn cũng rất khó chịu, vất vất vả vả đánh đến nước này, rõ ràng một chút chỗ tốt cũng không có, cái này quá không thể nào nói nổi đi nha.

- Hừ, mạo phạm thái thượng trưởng lão là tử tội, thức thời hãy mau ly khai, bằng không thì coi như là tộc trưởng cũng không bảo vệ được ngươi đâu!

Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn tức giận hừ lạnh nói.

- Bà mẹ nó, ngươi lão gia hỏa này, lão tử đánh bại tôn tử của ngươi, một phần ban thưởng cũng chưa cầm được đã đuổi ta đi, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu mắng to. Hắn nhịn đã lâu rồi, tên Ngũ trưởng lão này khắp nơi gây khó dễ cho hắn, rõ ràng là nhìn hắn khó chịu, hắn cũng không cần phải

cho hắn mặt mũi.

- Ngươi dám mắng ta, tộc trưởng, ngươi cũng thấy đấy, Lăng Tiếu rõ ràng phía dưới phạm thượng, phạm vào tộc quy, nên trị tội!

Ngũ trưởng lão tức giận đến râu ria đều thổi lên, thừa cơ nắm lấy cơ hội muốn trị tội Lăng Tiếu, đồng thời khiến Lăng Thương xuống đài không được, có thể một hòn đá ném hai chim, tâm cơ thập phần ác độc.

Đang lúc Lăng Thương khó xử chi thì thái thượng trưởng lão phát ra tiếng cười hiền lành ha ha:

- Chớ có sốt ruột, phần thuởng của ngươi ở chỗ ta

Dứt lời trong tay thái thượng trưởng lão nhiều hơn một bản tàn quyển.

- Đây là đồ chơi gì?

Lăng Tiếu khó hiểu nói.

- Tự mình xem chẳng phải sẽ biết sao.

Thái thượng trưởng lão dứt lời, trong tay nhẹ nhàng vung lên, tàn quyển phiêu nhiên rơi xuống trước mặt Lăng Tiếu .

Bốn người bên cạnh Lăng Tiếu đều không hiểu thái thượng trưởng lão đây là có ý gì, mà chúng trưởng lão ở một bên đều ẩn ẩn đoán được gì đó, Nhị trưởng lão và Ngũ trưởng lão sắc mặt lập tức khó coi tới cực điểm, chỉ có Tam trưởng lão Lăng Viên lộ vẻ tươi cười, phảng phất hắn đã sớm biết vậy.

Lăng Tiếu cầm tàn quyển lật ra vài trang, hai mắt nổi lên tinh quang, thì thào lẩm bẩm:

- Lại là ba biến sau của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, tiếp theo hắn ngẩng đầu nói với thái thượng trưởng lão:

- Tạ thái thượng trưởng lão ban thưởng, nếu không có chuyện gì nữa thì ta xin về trước, các ngươi tiếp tục trò chuyện.

Dứt lời, Lăng Tiếu thu ba biến sau bản thiếu của Kim Cương Ngũ Biến vào ngực, quay người muốn rời đi.

Tất cả mọi người đối với hành vi của Lăng Tiếu đều bó tay rồi, tên này tựa hồ còn không biết mình đã đụng phải vận khí cứt chó.

- Tiếu nhi, không được vô lễ, còn không mau cám ơn thái thượng trưởng lão

Lăng Thương sốt ruột ah, không nghĩ tới thái thượng trưởng lão rõ ràng coi trọng Lăng Tiếu, trong lòng của hắn mừng rỡ như điên, nhưng khi thấy Lăng Tiếu không quý trọng như thế, thật muốn một tát chụp chết hắn, đứa nhỏ này quá tùy hứng rồi.

- Ta không phải đã cám ơn sao? Ta còn phải vội quay về ăn cơm nữa, không cần tiễn!

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại, phất phất tay tiếp tục tiến về trước, không có bất kỳ lưu luyến.

- Hỗn tiểu tử!

Lăng Thương quát nhẹ một tiếng, đang muốn đi bắt Lăng Tiếu trở về, không ngờ thái thượng trưởng lão quơ quơ tay áo, cười ha hả nói:

- Bụng ta cũng đã đói, vừa vặn đòi tiểu tử này một bữa ăn.

Dứt lời, rõ ràng hai bước đuổi theo Lăng Tiếu.

Chỉ để lại tất cả mọi người sửng sờ trong tràng.

...

Nửa tháng sau, một gã thiếu niên ở trần, đang ở dưới Liệt Dương nhận lấy lửa đốt nghiêm khắc nhất, làn da trên người đen thui như than, từng đạo mồ hôi chảy ròng không ngừng như mưa, khiến cho người sợ hãi thán phục nhất chính là trên người của hắn ẩn ẩn còn toát ra chút khói trắng bị nướng cháy.

Nguyên lai, hắn không chỉ phơi nắng dưới mặt trời mà quanh thân hắn còn có các mặt gường đồng ở tứ phía tập trung ánh sáng mặt trời vào người hắn, nhiệt quang gấp năm lần tập trung cùng một chỗ, dù là người cũng đã bị nướng chín, mà thiếu niên kia lại hai tay mang hai thùng nước, đứng mã bộ, cắn chặt răng kiên trì, trong nội tâm nhớ kỹ khẩu quyết tu luyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 50 - Luyện Bì Đại Thành. (2)

Không xa dưới kệ Thanh Đằng, một vị lão nhân gia đang nhàn nhã uống chút rượu, một bên thì có một thiếu nữ thanh tú diễm lệ ở một bên không ngừng rót rượu cho hắn, khiến hắn sảng khoái không thôi, phảng phất đã rất lâu không được vui vẻ như vậy rồi.

- Lão thái gia, có thể để thiếu gia nghỉ ngơi một chút hay không, ngươi xem hắn sắp không kiên trì nổi rồi

Thiếu nữ một bên giúp lão nhân gia đấm nhẹ bả vai, một bên thay thiếu niên đang phơi nắng kia khuyên bảo.

Lão nhân kia gia cười cười nói:

- Ta cũng không bảo hắn chăm chỉ như vậy mà, là hắn tự mình kiên trì đấy chứ, ngươi trực tiếp khuyên hắn đi.

Cô gái kia cả giận nói

- Thiếu gia sẽ không nghe lời của ta .

- Vậy lời của ta, hắn cũng sẽ không nghe.

Lão nhân gia chơi xấu đáp.

Cô gái kia bị tức giận tới mức dậm chân, nhưng lại không thể làm gì.

Chẳng được bao lâu, thiếu niên phơi nắng dưới ánh mặt trời kia trong miệng

càng không ngừng phát ra gào rú, sắc mặt cực kỳ dữ tợn, phảng phất như biến thành một đ đầu dã thú vậy, da đen trên người rõ ràng ẩn ẩn bắt đầu rạn nứt, bộ dạng cực kỳ dọa người.

- Thiếu gia, đừng luyện nữa.

Cô gái kia không hầu hạ lão nhân gia nữa, trong miệng hoảng sợ nói.

Thiếu niên kia phảng phất như không nghe thấy vậy, trong miệng càng không ngừng kêu thảm:

-Ah... Ah...

Làn da mặt hắn rốt cục rạn nứt tróc ra, vết rạn thật nhỏ kia giống như mạng nhện, rậm rạp chằng chịt theo mặt lan xuống cổ, lồng ngực, cánh tay... Tràn ra khắp toàn thân.

- Ngâm nước lạnh.

Dưới kệ Thanh Đằng, lão nhân gia bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Thiếu niên kia hai tay run lên, hai thùng nước bay về phía thùng gỗ không xa, cuối cùng cả người cũng nhảy vào trong thùng gỗ.

Tư... Tư...

Từng đạo thanh âm nóng lạnh đan vào vang lên.

- Ah!

Thiếu niên trong thùng gỗ lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người .

- Thiếu gia!

Cô gái kia mặt hoảng sợ nói, nàng không dám nhìn thiếu niên kia chịu khổ, nàng hiện tại trong lòng dị thường khó chịu.

- Ha ha, không nghĩ tới chỉ một tháng rõ ràng luyện thành ‘ luyện bì ’ chi cảnh tầng thứ nhất, thiên tư như vậy, cố gắng như vậy đều không thể tách ra được.

Lão nhân gia phi thường hài lòng vuốt râu bạc tán thán nói, không có chút nào vì thảm trạng của thiếu niên mà cảm thấy đau lòng.

Thật lâu sau, thiếu niên trong thùng gỗ từ trong thùng chui ra, hoảng sợ nói:

- Đau chết ta rồi, luyện con mẹ nó công thực con mẹ nó chịu tội.

- Thiếu gia, ngươi không sao chứ.

Cô gái kia kinh hô một tiếng, sau đó vội vội vàng vàng chạy tới thiếu niên trong thùng.

- Ta không sao, có thể có chuyện gì, chút khổ đó bản thiếu gia vẫn chịu được!

Thiếu niên vỗ vỗ lồng ngực cường tráng nói.

Cô gái kia lúc mới ý thức hiếu niên đang trần trụi thân thể, không khỏi đỏ hồng đôi má, đang muốn quay mặt qua chỗ khác thì giống như phát hiện ra chuyện gì kỳ dị vậy, kinh ngạc nói:

- Thiếu gia, mặt của ngươi...

- Mặt của ta làm sao vậy?

Thiếu niên sờ lên khuôn mặt mình hỏi lại.

Nhưng mà, vừa sờ lại phát hiện da mặt mình rõ ràng bong ra một khối lớn, thật sự dọa khiến hắn kêu to một tiếng.

Theo hắn sờ lên, da mặt kia như kỳ tích tróc ra toàn bộ, lộ ra làn da như trẻ con mới sinh bên trong, thật sự là trắng noãn mượt mà đến khiến cho người hâm mộ.

- Cái này... Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ tầng thứ nhất đã luyện thành?

Thiếu niên nhìn da tróc ra trước ngực lẩm bẩm.

- Đúng vậy, ‘ luyện bì ’ tầng thứ nhất ngươi tính toán đã luyện thành

Không xa lão nhân gia hồi đáp.

- Ha ha, chịu đau khổ một tháng, cuối cùng cũng kết thúc.

Thiếu niên phá lên cười, sau đó từ trong thùng gỗ nhảy dựng lên, da chết trên người hoàn toàn tróc ra, cả người trở nên tinh thần rạng rỡ, da thịt tinh tế tỉ mỉ trơn bóng, lại không mất tráng kiện tuấn mỹ, thật sự là một gã khinh mỹ thiếu niên.

Thiếu niên này không cần phải nói, đúng là Lăng Tiếu vẫn một mực khổ luyện "Kim Cương Ngũ Biến Quyết", cô gái kia đúng là thị nữ của hắn Bạch Vũ Tích, mà lão nhân gia kia đúng là thái thượng trưởng lão của Lăng gia.

Lăng Tiếu tu luyện "Kim Cương Ngũ Biến Quyết" đã một tháng, hôm nay cuối cùng đã luyện thành "Luyện Bì" đại thành tầng thứ nhất! Cái này khó

tránh khỏi liên quan đến cố gắng và thiên phú bản thân hắn, hơn nữa lại có thái thượng trưởng lão tự mình dạy bảo giám sát, muốn không đột phá cũng không được.

Bất quá, Lăng Tiếu vì đột phá đệ nhất biến, tháng nay cũng chịu không ít đau khổ, mỗi ngày ngoại trừ đại lượng thể năng huấn luyện, còn phải phơi nắng cả buổi, cuối cùng lại tiếp nhận thống khổ giữa lạnh và nóng, loại tư vị này quả thật người thường khó mà chịu nổi, cũng may Lăng Tiếu tính tình cứng cỏi, bằng không đã nửa đường bỏ cuộc rồi, hôm nay cuối cùng được hồi báo, đệ nhất biến tu luyện đại thành, thân thể hắn hiện giờ có thể chống lấy một kích toàn lực của Huyền Giả cao giai mà không có việc gì, đạt đến cường độ phòng ngự sơ giai, đợi sau khi tu luyện thành "Luyện gân" biến thứ hai thì có thể chống cỡ được một kích toàn lực của Huyền Sĩ cao giai rồi.

Đến lúc đó ở Vẫn Thạch Thành, chỉ cần không gặp phải Linh Sư, bảo vệ tánh mạng hẳn không phải vấn đề gì rồi.

Hôm nay lại có thái thượng trưởng lão cho khẩu quyết tu luyện ba biến sau trong Kim Cương Ngũ Biến Quyết, Kim Cương Ngũ Biến Quyết cũng đã gom đủ rồi. Ba biến sau theo thứ tự là "Luyện Tạng", "Luyện Cốt", "Luyện Huyết", mỗi biến phòng ngự đều phi thường biến thái, luyện đến đệ ngũ biến cho dù là Vương cấp thậm chí Địa Hoàng giai cường giả trong truyền thuyết một kích toàn lực cũng chưa hẳn có việc gì. Công pháp phòng ngự này không ghi chú rõ là giai vị gì, nhưng theo thái thượng trưởng lão suy đoán, cái này ít nhất cũng là công pháp ngoài cấp sáu.

Vì sao nói là suy đoán? Bởi vì bản thân thái thượng trưởng lão cũng chỉ luyện đã đến đệ tam biến "Luyện Tạng" tiểu thành mà thôi. "Kim Cương Ngũ Biến Quyết" ngoại trừ đệ nhất biến không cần linh thảo phụ trợ là có thể luyện thành ra, bốn biến còn lại đều cần đại lượng linh thảo, đan dược phụ trợ, bằng không thì công pháp còn chưa luyện thành, người đã bị tu luyện tàn khốc kia hành hạ chết rồi.

Linh thảo và đan dược vốn đã hiếm thấy, cho dù mạnh như thái thượng trưởng lão cũng chỉ có thể kiếm được tam giai linh thảo, lúc này mới có thể tu luyện thành đệ tam biến tiểu thành, mà tới biến thứ tư thì phải cần linh thảo và đan dược phụ trợ tứ giai, thậm chí là ngũ giai mới được, hắn cũng chỉ có thể chùn bước thôi.

Lăng Tiếu sau khi tắm rửa thay quần áo thì mặc một bộ võ phục màu đen may sát ngươif, sau lưng lại hất lên một kiện đấu bồng, cả người lộ ra tiêu sái bất phàm dị thường.

Một đầu tóc dài như thác nước tùy ý rơi lả tả, càng thể hiện ra cá tính phóng đãng không bị trói buộc, một đôi mắt như hút hồn lộ ra thần mang khiến người phải mê say, khuôn mặt thanh tú trơn bóng như ngọc càng có thể khiến các thiếu nữ nảy mầm tình cảm.

- Thiếu gia thực mê người.

Bạch Vũ Tích nhìn qua Lăng Tiếu gần trong gang tấc, trong lòng tán thán nói, đồng thời trên mặt không khỏi nổi lên hai mảnh rặng mây đỏ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 51 - Có Phải Bổn Thiếu Gia Trở Nên Đẹp Trai Quá Không?

- Vũ Tích, bổn thiếu gia có phải trở nên rất đẹp trai không?

Lăng Tiếu nhìn qua mình trong gương, không khỏi đắc ý hỏi.

- Ân, thiếu gia ngươi xem thật kỹ.

Bạch Vũ Tích có chút cúi đầu, sắc mặt say hồng đáp.

- Hắc hắc, bổn thiếu gia cũng cho là vậy!

Lăng Tiếu phi thường rắm thí tự kỷ nói.

Bạch Vũ Tích trong nội tâm tự nhiên thập phần đồng ý với lời Lăng Tiếu. Nàng hiện giờ cơ toàn bộ tâm đều thuộc về Lăng Tiếu rồi, nếu như Lăng Tiếu muốn thân thể của nàng, nàng cũng sẽ không kháng cự chút nào, thậm chí sẽ càng thêm mừng rỡ.

Ra gian phòng, Lăng Tiếu cùng Bạch Vũ Tích đi ra khỏi phòng.

Hai người một đường đi vào trong đại sảnh, không ít người hầu đều cung kính chào hỏi Lăng Tiếu:

- Chấp sự đại nhân.

Hiện giờ, thân phận Lăng Tiếu đã không như ngày xưa, lúc hắn đạt được top 5 khảo thí thì đã có thân phận chấp sự, gia tộc điều cho hắn vài người hầu, cung phụng cũng tốt hơn trước mười mấy lần, mỗi tháng có thể nhận lấy 200

kim tệ chi tiêu, đây là đãi ngộ của chấp sự. Không chỉ như thế, bởi vì Lăng Tiếu bị thái thượng trưởng lão nhìn trúng tuyển làm nhận ca đệ tử, lại ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu nên thân phận Lăng Tiếu tự nhiên thập phần tôn quý, cho dù trưởng lão gia tộc thấy Lăng Tiếu cũng phải khách khí tươi cười, bởi vì, ai bảo nhân gia là đệ tử của thái thượng trưởng lão chứ, thân phận này có thể đè chết rất nhiều người rồi.

Vì chuyện này, Nhị trưởng lão về đến nhà còn đập nát bình hoa mà hắn quý nhất. Hắn vốn tưởng rằng cháu trai Lăng Khuông của mình mười phần có thể trở thànhnhận ca đệ tử của thái thượng trưởng lão, Lăng Khuông các phương diện điều kiện đều phi thường ưu tú, trọng yếu nhất là thuộc tính bản thân Lăng Khuông ăn khớp với thuộc tính bản thân thái thượng trưởng lão, đều là kim thuộc tính, đổi lại hắn là thái thượng trưởng lão thì cũng sẽ chọn Lăng Khuông. Nào ngờ tới, thái thượng trưởng lão rõ ràng chọn Lăng Tiếu thực lực thấp nhất, một tên Huyền Giả đê giai, hơn nữa còn quyết thu Lăng Tiếu làm đồ đệ, Lăng Tiếu tiểu tử kia tựa hồ còn phi thường không vui, khiến hắn giận điên lên.

Đối với cái này, tất cả mọi người vi phi thường khó hiểu, thầm than thế đạo này thật sự khiến cho người đoán không ra ah! Mọi người chỉ có thể kinh hô vận khí cứt chó của Lăng Tiếu thật sự quá ngưu bức.

Sau khi dùng cơm xong, Lăng Tiếu bị thái thượng trưởng lão một mình gọi tới.

Nhìn lão nhân thâm tàng bất lộ này, Lăng Tiếu cũng rất khó hiểu, vì sao lại chọn hắn làm đệ tử, hắn trong lòng thầm than

- Xem ra nhân phẩm của mình đi đến chỗ nào cũng đều tốt như vậy ah, ngay cả lão đầu tử cũng coi trọng.

- Lão thái gia, ngài bảo ta đến có phải có ban thưởng gì không?

Lăng Tiếu không chút nào vì thân phận của thái thượng trưởng lão mà có chỗ câu nệ, rất là tùy ý cười nói.

Thái thượng trưởng lão cười ha hả nói:

- Ngươi tiểu gia hỏa này, nửa tháng qua đánh cướp ta bao nhiêu thứ, giờ ngươi còn dám hỏi lại, có tin ta gõ nát đầu ngươi không!

- Hắc hắc... Không phải là đã xin ngài vài thanh vũ khí nát cùng mấy bình tiểu dược hoàn thôi sao, mấy thứ này với ngài đâu là gì, ngài làm sư phó cũng không thể quá keo kiệt được!

Thái thượng trưởng lão nghe xong lời này sắc mặt đều phát xanh, nhị cấp trung giai vũ khí, nhị cấp đan dược rõ ràng bị tiểu gia hỏa này nói thành vũ khí nát và tiểu dược hoàn, phải biết rằng những vật này phóng tới Vẫn Thạch Thành sẽ gây ra một mảnh tranh đoạt điên cuồng a!

- Nếu là vũ khí nát, tiểu dược hoàn thì ngươi trả lại cho ta đi, ta không ngại

Thái thượng trưởng lão khẽ vuốt râu nói.

- Đồ đã đưa ra ngoài nào có đạo lý lấy về, chúng ta nói chuyện chánh sự đi, không biết Lão thái gia bảo ta đến có chuyện gì?

Lăng Tiếu cười cười, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

- Tiểu hoạt đầu.

thái thượng trưởng lão nhẹ mắng một câu, sau đó nghiêm nét mặt nói

- Đệ nhất biến ngươi đã đã luyện thành, tốc độ tu luyện cũng không tệ lắm, nhưng biến thứ hai tiếp theo càng thêm khó luyện, hơn nữa càng thêm vất

vả, ngươi có lòng tin vượt qua được hay không?

Lăng Tiếu lóe lên thần mang tự tin nói:

- Đương nhiên không có vấn đề, chỉ chút này cũng muốn khó thiên tài như ta, quả thực là nói đùa.

- Ha ha, đã như vầy, vậy chúng ta mà bắt đầu tu luyện biến thứ hai đi!

thái thượng trưởng lão lộ ra nụ cười giảo hoạt nói.

Lăng Tiếu vươn thẳng mặt nói:

- Không cần liều như vậy, luyện công phải kết hợp nghỉ ngơi, hơn nữa hôm nay ta cũng đặc biệt bận rộn, trước hết cứ từ từ đi.

Dứt lời liền rút chân chạy ra ngoài, căn bản không coi uy nghiêm của thái thượng trưởng lão vào đâu.

Thái thượng trưởng lão nhìn Lăng Tiếu chạy ra ngoài, không chỉ không tức giận, ngược lại lộ ra một dáng tươi cười thê lương lẩm bẩm:

- Tiểu gia hỏa phát triển nhanh lên a, thời gian không nhiều nữa!

Lăng Tiếu tự nhiên nghe không nghe được câu thở dài đằng sau của thái thượng trưởng lão.

Giờ phút này, hắn đã chạy ra khỏi nhà, đi đến khu chợ rồi.

Hôm nay, hắn chủ yếu là muốn đi mua sắm một ít công cụ dã ngoại, thuận tiện vài ngày sau đến Hoang Tùng Sơn Mạch một chuyến. Hắn hiện giờ muốn tới Hoàng Tùng Sơn Mạch cũng không phải muốn kiếm kim tệ, mà

hướng tới linh thú, linh thảo. Thông qua khoảng thời gian này tìm hiểu, hắn đối với đại lục này cũng ngày cảm thấy hứng thú, hắn biết rõ một ít linh thảo nghịch thiên có thể khiến người sống sinh cốt, tăng lên tu vị, càng có linh thú cường đại có thể phóng hỏa, nhả nước, nếu có một đầu linh thú cường đại làm tọa kỵ thì thật phong cách a!

Cho nên, Lăng Tiếu quyết định nhất định phải đến Hoang Tùng Sơn Mạch một chuyến.

Hôm nay, Lăng Tiếu đã là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Lăng gia, vừa đi ra khỏi phạm vi Lăng gia, lập tức đã có hai gã cao thủ Huyền Sĩ giai theo sát lấy hắn, để ngừa Lăng Tiếu lại lần nữa xảy ra vấn đề. Hai người này đều là hộ vệ trung tâm của Lăng gia, cũng là 24 hổ vệ cường đại nhất Lăng gia, đều dùng danh xưng thống nhất để xưng hô, một người gọi Hổ Lục, một người gọi Hổ Thất, hai người đều là cao thủ xếp hạng top 10 trong Hổ vệ, đều có tu vị Huyền Sĩ trung giai, ở Vẫn Thạch Thành đã thuộc về hàng ngũ cao thủ rồi.

Hai người này là do tộc trưởng Lăng Thương an bài, mới đầu Nhị trưởng lão và Ngũ trưởng lão cực lực phản đối, nói Lăng Thương bao che khuyết điểm, rõ ràng vận dụng Hổ vệ bảo hộ Lăng Tiếu, rõ ràng làm việc thiên tư v... v, nhưng mà, sau khi Lăng Thương nói đây là ý của thái thượng trường lão thì hai người cũng không dám lên tiếng nữa.

Đối với cái đuôi sau lưng, Lăng Tiếu không chỉ không thấy phiền, ngược lại có một loại làm cảm giác phong cách làm hào phú quần là áo lượt, ỷ thế hiếp người nữa.

Mua sắm một ít đồ dùng dã ngoại tốn không bao nhiêu thời gian, chỉ một canh giờ đã xong toàn bộ rồi.

Mua đồ xong, Lăng Tiếu cũng không vội ở trở về, hắn lần nữa đến quán

rượu đứng đầu toàn thành, Vị Hương Cư.

Lần trước hắn cùng với Bạch Vũ Tích đã tới chỗ này nhấm nháp qua món ngon, cảm thấy cũng không tệ lắm, đáng tiếc về sau bị La Khinh Sương quấy rầy hứng thú, thiếu chút nữa ngay cả quán rượu cũng bị hắn đập phá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 52 - Vi Đại Nhi. (1)

Vị Hương Cư sau khi trải qua sửa chữa, sinh ý vẫn mạnh như vậy.

Nguyên một đám phú thương quý nhân, gia tộc đệ tử, ôm lấy nữ cơ xinh đẹp trên mặt tràn đầy cười dâm đãng ra ra vào vào, rất phong lưu khoái hoạt.

Thấy tình huống này, Lăng Tiếu không khỏi ảo não bản thân sao không mang Vũ Tích theo, khiến cho bây giờ nhìn người khác đang ôm mỹ nữ phi thường chướng mắt.

- Lão tử cũng không tin, bổn thiếu gia anh tuấn tiêu sái như vậy lại không có mỹ nữ!

Lăng Tiếu đã run đấu bồng sau lưng một cái, đi nhanh vào trong Vị Hương Cư.

Lăng Tiếu lời này cũng không phải tự biên tự diễn, hắn vốn lớn lên đã cực kỳ thanh tú, hôm nay không chỉ đã thành Huyền Giả, hơn nữa lại luyện thành Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ nhất biến, cả người khí chất tăng hơn trước gấp bộ, càng thêm khí vũ hiên ngang, anh tuấn bất phàm.

Lúc hắn vừa vào Vị Hương Cư đã hấp dẫn rất nhiều Mỹ Cơ ném đến mị nhãn, cái này khiến Lăng Tiếu rất hưởng thụ, không khỏi chớp chớp mày rậm, trong nội tâm cực sướng rồi.

Chưởng quầy và bồi bàn của Vị Hương Cư đều nhận ra Lăng Tiếu, lần trước Lăng Tiếu cho bọn hắn ấn tượng quá sâu sắc, thiên tài Lăng gia lại lần nữa có thể tu luyện, gần đây nghe nói đã trở thành Huyền Giả rồi, lại được thái

thượng trưởng lão của Lăng gia thu làm nhận ca đệ tử, tin tức này cơ hồ khiến Vẫn Thạch Thành đều chấn động.

Chưởng quầy tự mình ân cần hầu hạ Lăng Tiếu lên lầu hai, an bài cho hắn vị trí tốt nhất.

Lúc Lăng Tiếu vừa đi lên, dưới lầu đã bắt đầu xì xào bàn tán.

- Vừa rồi chính là Lăng Tiếu kia của Lăng gia sao? Không phải nghe nói hắn đã trở thành phế nhân sao? Sao hôm nay còn hăng hái như thế?

- Không phải thế sao, hôm nay người ta lại có thể tu luyện huyền lực rồi, một tháng trước còn ở nơi này đánh bại thiên kim La Khinh Sương của La gia, gần đây ta còn nghe nói hắn được thái thượng trưởng lão Lăng gia nhìn trúng, thu làm nhận ca đệ tử.

- Không thể nào, ngưu như vậy, cá ướp muối cũng có thể xoay người, vận khí này thật tốt quá a!

- Cũng không phải, về sau thấy Lăng Tiếu cần phải tôn trọng chút, vừa rồi ngươi thấy hộ vệ hắn mang theo phía sau khôngg, hai người đều tràn đầy sát khí, đoán chừng là 24 hổ vệ của Lăng gia.

...

Lên lầu hai, Lăng Tiếu ngồi trên giường êm lót da thú, cảm giác thập phần thoải mái.

- Lăng thiếu gia, có định ăn chút gì không?

Chưởng quầy cung kính ân cần thăm hỏi Lăng Tiếu.

- Nghe nói các ngươi nơi này có Linh Xà Thang, cho ta ba phần, cộng thêm thịt sói mười cân, lại đến năm cân rượu.

Lăng Tiếu quát to, hắn cũng muốn hưởng thụ sinh hoạt thoải mái của con nhà giàu một chút.

- Vâng, Lăng Tiếu thiếu gia

chưởng quầy cung kính đáp.

Ngay khi chưởng quầy muốn lui xuống thì một giọng dịu dàng như oanh truyền đến:

- Vị thiếu gia này, bữa này tính cho ta đi!

Lăng Tiếu theo phương hướng thanh âm nhìn lại, không khỏi ngẩn ngơ!

Chỉ thấy một mỹ nữ vóc người xinh đẹp khêu gọi mặc một bộ tử sắc vệ giáp hướng hắn bên này cười híp mắt nhìn đến.

Trong đầu Lăng Tiếu chỉ còn có một câu kinh tán:

- Hảo ột tuyệt sắc vưu vật!

Đây là một nữ tử chừng 25 tuổi, một gương mặt trái xoan điển hình, một đôi môi diễm hồng khêu gọi, một mái tóc dài màu vàng hình dáng cuộn sóng, bộ ngực đầy đặn bốc lửa, vòng eo tinh tế như liễu tràn đầy sung mãn, nàng một cước đặt ngang, một cước đặt lên cái ghế, lộ ra cái đùi đẹp thon dài uyển chuyển, da thịt trắng noãn đẹp không sao tả xiết.

Nữ nhân như vậy khiến cho tất cả nam nhân nhìn đều sẽ chảy nước miếng, thú tính nổi lên muốn đem nàng đẩy ngã ở trên mặt giường.

Bất quá, nghĩ thì nghĩ, nhưng không có bao nhiêu nam nhân dám làm như thế.

Bởi vì nàng có một ngoại hiệu gọi là 'Mỹ nhân xà' vô cùng chói tai, nam nhân muốn đem nàng đẩy ngã xuống giường đều bị nàng đưa đi gặp diêm vương rồi.

Vi Đại Nhi, Phó đoàn đội của Vẫn Thạch thành đệ nhị đại dong binh đoàn Lãnh Xà đoàn, thực lực đê giai Huyền Sĩ, ở Vẫn Thạch thành hàng ngũ cao thủ tấn cấp đến Huyền Sĩ trừ mấy đại gia tộc ra, cơ hồ không có người nào dám chọc vào. Truyen.org

Vi Đại Nhi ở dưới trường hợp không có bất ký người nào chỉ điểm, lấy hai mươi lăm tuổi chi linh đạt tới đê giai Huyền Sĩ, thiên tư như vậy để ở trong đại gia tộc tuyệt đối là thượng đẳng.

Chưởng quỹ kia hiển nhiên cũng biết Vi Đại Nhi, hướng nàng cười gật đầu một cái nói:

- Vâng, Đại Nhi tiểu thư.

- Ha hả, ra cửa gặp mỹ nhân tỷ tỷ mời khách, thật là may mắn của Lăng Tiếu, thịnh tình như vậy ta mà từ chối thì liền bất kính rồi.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại, phất mái tóc ngang trán một cái, làm một cái thần thái tự cho là đẹp trai nhất hướng về phía Vi Đại Nhi chắp tay cười nói. Giờ phút này trong lòng hắn đắc ý thầm nói:

- Xem ra bản thiếu gia thật là đẹp trai không gì nói được, ngay cả mỹ nhân như thế cũng có thể câu dẫn, xem ra ngày sau có đủ 'hạnh' phúc rồi.

Vi Đại Nhi câu dẫn ra một nụ cười mê chết người không đền mạng nói:

- Uy danh của Lăng gia đại thiếu ta sớm đã nghe thấy, hôm nay may mắn gặp được, có thể hay không có may mắn cùng nâng mấy ly với Lăng thiếu.

Lăng Tiếu vô cùng thân sĩ đứng lên nói:

- Nếu mỹ nhân tỷ tỷ đã mời, Lăng Tiếu dám can đảm không theo, đó chính là bất kính với tỷ tỷ rồi.

Khi Lăng Tiếu muốn đi tới, Hổ Lục, Hổ Thất nhất tề chắn trước người của Lăng Tiếu, khom người nói:

- Thiếu gia thỉnh nghĩ lại!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của hai người Hổ Lục, Hổ Thất cười nói:

- Hai ngươi yên tâm đi, tỷ tỷ chắc là sẽ không khi dễ vị đệ đệ tốt như ta đâu.

Vi Đại Nhi bị Lăng Tiếu trái một câu tỷ tỷ, phải một câu tỷ tỷ khiến ở cờ trong bụng, không khỏi cười nói:

- Ta cũng không dám để cho Lăng gia thiếu gia làm đệ đệ của ta, đây là khiến ta tổn thọ rồi.

Lăng Tiếu từ giữa hai người Hổ Lục, Hổ Thất đi xuyên qua, đi thẳng tới đối diện Vi Đại Nhi, ngồi xuống nói:

- Có gì không dám, tuổi của ta so với tỷ tỷ thì nhỏ hơn mấy tuổi, ta đương nhiên là đệ đệ của tỷ tỷ, chẳng lẽ là tỷ tỷ ghét bỏ Lăng Tiếu ta?

- Làm sao lại như vậy, tỷ tỷ có thể có đệ đệ như ngươi nhưng là cầu còn không được đây.

Vi Đại Nhi đôi mắt đẹp sóng gợn lưu chuyển ở trên mặt Lăng Tiếu, không có một chút tránh né, chỉ là trên khuôn mặt mang theo vẻ đỏ bừng nhàn nhạt như có như không.

- Đã như vậy, vậy sau này ngươi liền gọi ta là đệ đệ, ta liền gọi ngươi là tỷ tỷ, ngày sau nếu có người khi dễ đệ đệ, tỷ tỷ ngươi nhưng phải giúp đỡ ta a!

Lăng Tiếu không khỏi trêu ghẹo nói. Hắn vốn là một gã mê gái, hôm nay tuyệt sắc mỹ nữ như vậy ở trước mặt, tự nhiên không thể thiếu một phen càn rỡ.

- Đây là dĩ nhiên, bất quá… Nếu là tỷ tỷ bị người khi dễ thì làm sao bây giờ?

Vi Đại Nhi gật gật đầu, ngón tay ngọc chạm vào môi dưới nói.

Lăng Tiếu sắc mị mị nhìn Vi Đại Nhi một cái, lúc này vỗ ngực hào khí can vân nói:

- Nếu là ai dám khi dễ tỷ tỷ, đó chính là cùng Lăng Tiếu ta gây khó dễ, ta nhất định để cho hắn hối hận đi tới cái thế giới này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 53 - Vi Đại Nhi. (2)

- Ha hả, đệ đệ ngươi thật tốt!

Vi Đại Nhi che cái miệng nhỏ nhắn si ngốc cười nói, hai vú lay động để cho nam nhân bên cạnh thấy đến thẳng mắt, Lăng Tiếu ngồi ở đối diện nàng lại càng nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này, tiểu nhị đã mang tới Xà canh, thịt sói cùng hảo tửu thượng hạng đến cho Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu để cho tiểu nhị phân ra một nửa đem đến trên bàn cho Hổ Lục, Hổ Thất, để cho bọn họ cùng nhau ngồi xuống ăn.

Hổ Lục, Hổ Thất mới đầu nhất định không chịu cùng Lăng Tiếu ngồi ăn, Lăng Tiếu phải dùng giọng ra lệnh để cho bọn họ ngồi xuống cùng dùng.

- Hai vị đại ca thật là thái quá mức hủ lậu rồi!

Lăng Tiếu uống một ngụm rượu, hướng về phía Vi Đại Nhi lắc đầu than tiếc nói.

Mặc dù Hổ Lục, Hổ Thất là hộ vệ của Lăng gia, hưng mà Lăng Tiếu lại không đem bọn họ trở thành người hầu, tuy nói không đem bọn họ làm thành huynh đệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, nhưng cùng nhau ngồi xuống uống rượu một chút, ăn thịt một chút vẫn là có thể.

Liền ở một điểm này, Vi Đại Nhi không khỏi đối với Lăng Tiếu xem trọng một phần, trong lòng thầm nghĩ:

- Lăng gia thiên tài này dáng điệu tựa hồ không phải là rất lớn đi! Bất quá…

Nghĩ đến đây, một đạo tiếng hô tục tằng từ dưới lầu truyền đén:

- Vi Đại Nhi, ngươi cái thối phiếu tử mau cút xuống dưới cho lão tử, nếu không lão tử liền giết chết ngươi.

Tiếng hô này trong nháy mắt truyền khắp Vị Hương cư.

Vi Đại Nhi đang cùng Lăng Tiếu đối ẩm trong nháy mặt khuôn mặt đỏ bừng, bất quá nàng vẫn cố nén tức giận, nhẹ nhàng nói với Lăng Tiếu:

- Đệ đệ, có người nhục mạ tỷ tỷ của ngươi, ngươi nói tỷ tỷ nên làm cái gì bây giờ?

Không nhận thức Vi Đại Nhi còn tưởng nàng là nữ tử yếu ót một tay trói trói gà không chặt, lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu, khiến cho người ta đau lòng.

Lúc này Lăng Tiếu rốt cục ý thức được Vi Đại Nhi vì sao phải mời khách rồi, xem ra ý không ở trong lời a (có dụng ý khác)!

Bất quá Lăng Tiếu nhưng không thèm để ý bị lợi dụng một chút nào, ở trong nhận thức của hắn chỉ có hắn là nam nhân anh tuấn như vậy mới có tư cách bảo vệ nữ nhân xinh đẹp như vậy, nhân cơ hội này cướp lầy trái tim của nàng cũng chưa hẳn là không thể.

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, không đáp lại lời nói của Vi Đại Nhi:

- Sơn thôn dã nhân ở đâu đến, dám đối với tỷ tỷ ta lên tiếng bất kính, có can đảm đi lên đây, bản thiếu gia đem ngươi thiến đi, ném đi cho dã thú ăn.

Chỉ chốc lát sau, cầu thang truyền đến một trận tiếng bước chân vội vàng xao

động, lục tục xuất hiện thân hình năm người.

Năm người đều là lộ ra một cỗ bản sắc thảo mãng, một cỗ sát lục chi khí nồng đậm từ da thịt bền chắc cường tráng phát ra, trên cánh tay từng vết thương dữ tợn khiến cho người ta thấy mà kinh hãi.

Người cầm đầu lag cao nhất cùng cường tráng nhất, trên đầu có khắc một cái đầu sói dữ tợn, đầu sói lộ ra từng chiếc răng âm thâm hung ác, cực kỳ dọa người. Hắn chính là Phó đoàn trưởng Hắc Lang của đại dong binh đoàn Thanh Lang đoàn ở Vẫn Thạch thành.

Hắc Lang, ba mươi ba tuổi, thực lực đồng dạng với Vi Đại Nhi là đê giai Huyền Sĩ, nhưng hắn đã bước vào đê giai Huyền Sĩ nhiều năm, lại trải qua nhiều năm ở Hoang Tùng sơn mạch săn giết linh thú, một thân tu vi sớm đã đến đê giai Huyền Sĩ đỉnh phong, nếu không phải là lực lĩnh ngộ của hắn hơi thấp một chút, sợ đã sớm trở thành trung giai Huyền Sĩ rồi.

Mới vừa rồi ở dưới lầu hét lớn chính là bản thân Hắc Lang.

Hắc Lang nhìn lướt qua Lăng Tiếu liền nhìn được ra hắ chỉ là đê giai Huyền Giả tu vi, sau đó không nhìn tới Lăng Tiếu nữa, chuyển qua nhìn chằm chằm vào Vi Đại Nhi, lạnh lùng nói:

- Vi Đại Nhi, thức thời mau đem vật đó giao ra đây, nếu không lão tử không chỉ muốn giết ngươi, còn muốn Lãnh Xà đoàn các ngươi từ Vẫn Thạch thành biến mất.

- Khẩu khí thật lớn, nếu là Thanh Lang ở chỗ này có lẽ ta còn e ngại mấy phần, nhưng Hắc Lang ngươi còn không có bổn sự kia.

Vi Đại Nhi nhìn Hắc Lang, đôi mắt đẹp hiện lên sát khí nồng đậm nói.

- Hừ, có hay không có bổn sự này hiện tại ta sẽ cho ngươi biết.

Hắc Lang hừ lạnh một tiếng, rút Lang Nha bổng ở sau lưng ra, từng cái gai sắt dữ tợn tràn đầy sát cơ.

- Uy, ngươi đây là cái đại thúc ghê tởm nào a, chẳng lẽ không nghe thấy lời nói của bổn thiếu gia sao? Lại dám khi dễ tỷ tỷ của ta, ngươi là muốn chết đi?

Lăng Tiếu một bên xé một khối thịt sói ném vào trong miệng, một bên dương dương tự đắc nói.

Cái trán của Hắc Lang hiện lên một đạo hắc tuyến, căm tức trừng mắt liếc Lăng Tiếu, ngay sau đó cất tiếng cười to nói:

- Ha ha, ta còn tưởng rằng 'Mỹ nhân xà' ngươi thích nam nhân có bộ dáng gì, nguyên lai là cái nhân tình nho yếu này, một cái Huyền Giả nho nhỏ cũng dám ở trước mặt lão tử càn rỡ, có tin hay không một ngón tay của lão tử có thể đem ngươi bóp chết.

Lời vừa nói ra, Hổ Lục, Hổ Thất ở bên cạnh muốn đứng lên động thủ, nhưng mà bọn hắn thấy được Lăng Tiếu lặng lẽ sử ra tiểu động tác với bọn hắn, bất đắc dĩ chỉ có thể cố nén vọng động.

Hắc Lang cũng không nhìn thấy tiểu động tác của tl, chỉ là đem tất cả lực chú ý để trên người Vi Đại Nhi.

Vi Đại Nhi tự nhiên biết thực là của Lăng Tiếu thấp kém, nhưng mà nàng mượn chẳng qua là thân phận của Lăng Tiếu, còn có thực lực của hai gã hộ vệ ở phía sau lưng hắn.

- Đệ đệ, ngươi nhìn người này thật khiến cho người ta chán ghét a, khiến cho

tỷ tỷ đều không có tâm tư uống rượu tâm sự với ngươi rồi.

Vi Đại Nhi giống như là bị ủy khuất lớn lao, chu lên đôi môi khêu gợi, làm nũng nói.

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, sau đó đứng lên, run lên tay áo, uy phong lẫm lẫm căm tức Hắc Lang, một thanh lam sắc trường kiếm từ phía sau xuất ra, kiếm chỉ Hắc Lang, kiếm khi bắt đầu khởi động, rất có khí thế một người đã đủ giữ quan ải.

- Lập tức cút ra khỏi nơi này cho ta, nếu không mỗi người lưu lại một ngón tay.

Lăng Tiếu âm u nói.

Hắc Lang nghe lời này không khỏi càn rỡ cười to lần nứa nói:

- Ha ha, đây là chuyện cười mà lão tử nghe được buồn cười nhất, ngươi có biết ta là ai không, lão tử là Phó đoàn trưởng Hắc Lang của Thanh Lang đoàn, nghe nói qua chưa, nếu không lập tức biến đi, lão tử lập tức lấy mạng của ngươi.

Trừ Hắc Lang là đê giai Huyền Sĩ ra, phía sau hắn còn có hai gã cao giai Huyền Giả cùng hai gã trung giai Huyền Giả, mà Lăng Tiếu chỉ có thực lực đê giai Huyền Giả, lại dám đối với bọn hắn nói như vyaaj, ở trong mắt người khác quả thật là không biết tự lượng sức mình.

Vi Đại Nhi cũng không khỏi khinh bỉ Lăng Tiếu một phen, bất quá nàng cũng không gấp, dù sao hai gã hộ vệ kia sớm muộn sẽ xuất thủ, đến lúc đó nàng thoát thân tuyệt đối vô cùng dễ dàng.

- Ngươi đại khái có thể thử một chút có thể hay không lấy được mạng của ta.

Lăng Tiếu cười lạnh nói. Có thể ở trước mặt nữ nhân khoe khoang, đó là một chuyện vô cùng uy phong cùng tự hào, hắn tự nhiên không thể bỏ qua được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 54 - Lăng Tiếu Phát Uy. (1)

Đối phương mặc dù có thực lực đê giai Huyền Sĩ, nhưng mà hắn chưa hẳn là không thể đánh một trận, huống chi muốn vấn đỉnh thực lực đỉnh phong dĩ nhiên cần một cái lòng tin dũng cảm tiến tới, chỉ có đánh vỡ hết thảy gông cùm xiềng xíc mới có thể thành tựu nhất phương uy danh.

Lăng Tiếu vô luận là ở tu luyện hay là ngộ tính đều rất tốt, nhưng mà hắn biết dựa vào hai điểm này còn chưa đủ, phương pháp tăng cường thực lực nhanh nhất thủy chung còn là lấy chiến dưỡng chiến, chỉ có thông qua chiến đấu mới có thể khiến cho tự mình biến mạnh nhanh hơn, đây cũng là một nguyên nhân trọng đại khi hắn ở kiếp trước tuổi còn trẻ mà đã trở thành một đại siêu cấp cao thủ.

Hắn hôm nay liền lấy năm người này ra luyện tay, thuận tiện bắt luôn trái tim của mỹ nữ kia, đây không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Chỉ sợ buồn bực nhất vẫn là vị chưởng quỹ của Vị Hương cư rồi, trong lòng hắn âm thầm mắng Lăng gia thiếu gia này tại sao mỗi lần tới đều muốn đánh nhau a, thật là một siêu cấp ôn thần! Nếu để cho hắn lại tới nơi này mấy lần, sợ rằng Vị Hương cư này muốn xóa tên ở Vẫn Thạch thành rồi.

- Ngươi đã muốn tìm chết, sẽ thành toàn cho ngươi, Đường Mộc đi tới đem tiểu tử này giết chết.

Hắc Lang không nhịn được đối với một gã hán tử bên cạnh nói.

- Vâng, Phó đoàn trưởng!

Hán tử tên là Đường Mộc từ bên cạnh Hắc Lang đi ra đáp, hắn chính là một trong hai gã trung giai Huyền Giả.

- Đến đây đi, bản thiếu gia sẽ khiến các ngươi biết rõ kết quả của đắc tội ta nhưng là phải mất mạng.

Lăng Tiếu khinh miệt, ngoắc ngoắc ngón tay nó với đoàn người Hắc Lang.

Vi Đại Nhi thấy lr lại thật muốn đi lên ứng chiến, hơn nữa hai gã hộ vệ cũng không có ý xuất thủ, không khỏi có chút gấp gáp nói với Lăng Tiếu:

- Đệ đệ ngươi không phải là đối thủ của hắn, không bằng ngươi đem tỷ tỷ giao cho bọn hắn là được rồi.

Lời này của Vi Đại Nhi đơn giản chỉ là ép Lăng Tiếu để cho hộ vệ xuất thủ mà thôi.

- Tỷ tỷ không cần lo lắng, nhân vật nhỏ như vậy còn không thể đả thương đệ đệ chút nào, hãy nhìn đệ đệ như thế nào giết chết bọn họ.

Lăng Tiếu hướng về phía Vi Đại Nhi quăng một cái nụ cười vô cùng tự phụ nói.

- Tiểu tử thúi, ngươi đi chết đi.

Đường Mộc thấy Lăng Tiếu phân tâm hết sức, đúng là lúc giết người, hét lớn một tiếng, trọng đao trong tay hướng Lăng Tiếu bổ tới.

Trọng đao của Đường Mộc tới rất nhanh, chỉ là trong nháy mắt liền đến đỉnh đầu của Lăng Tiếu.

Vi Đại Nhi ở một bên cũng không nhịn được kinh hô 'Cẩn thận!', nàng một

tay đã khoác lên trường kiếm ở bên hông rồi, chuẩn bị xuất thủ. Nàng mặc dù đang lợi dụng Lăng Tiếu, nhưng mà lại không muốn Lăng Tiếu thật vì nàng mà gặp chuyện không may, bằng không Lăng gia tuyệt đối sẽ khiến cho Lãnh Xà dong binh đoàn các nàng biến mất ở Vẫn Thạch thành.

- Hừ, dám đánh lén bản thiếu gia, ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu mặc dù mặt nhìn về phía Vi Đại Nhi, nhưng mà hắn đã sớm thầm sinh đề phòng, hắn mặt ngoài thoạt nhìn là một nhân vật vô cùng tự phụ, nhưng trên thực tế lại là một người cho tới bây giờ chưa từng coi nhẹ bất cứ địch nhân nào.

Liền khi trọng đao bổ tới hết sức, trường kiếm màu lam nhạt trong tay Lăng Tiếu huy động, trực tiếp đón nhận trọng đao kia.

- Đinh đương.

Đao kiếm giao nhau, phát ra một tiếng va chạm. Truyen.Org

- Đúng là sắt vụn!

Lăng Tiếu nhìn trọng đao trong tay của Đường Mộc chỉ còn lại nửa đoạn, không khỏi đắc ý cười lạnh một tiếng, tiếp đó nhanh chóng đá ra một cước.

Đường Mộc còn đang ở trong sững sờ nhìn cao giai trọng đao trong tay mình chỉ còn nửa đoạn, thình lình bị Lăng Tiếu đá một cước vào đũng quần.

- Ngao!

Đường Mộc kêu thảm một tiếng, đoạn đao trong tay rơi ra, ôm lấy mệnh căn của mình không ngừng nhảy lên.

- Đi chết đi!

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên hung mang, trường kiếm màu lam nhạt trong tay vung lên, đầu người rơi xuống đất, máu tươi chảy ra.

Đường Mộc chỉ ở trong một lần giao thủ liền bị Lăng Tiếu chém chết dưới kiếm.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Vi Đại Nhi không nghĩ tới Lăng gia thiếu gia này thoạt nhìn chỉ bất quá vừa mới trưởng thành lại là một nhân vật tàn nhẫn như vậy, trong nháy mắt miểu sát một người, trong lòng không khỏi âm thầm có chút khiếp ý rồi.

- Lại có thể giết Đường Mộc, xem ra trong tay ngươi là một thanh nhị giai kiếm khí rồi, lão tử đã muốn rồi.

Hắc Lang đầu tiên là kinh ngạc một chút, tiếp theo lạnh lùng quét mắt về phía thi thể Đường Mộc một cái, hướng về Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Bọn họ những thành viên dong binh đoàn sống trên lưỡi đao này đã sớm nhìn quen sinh tử, huống chi Đường Mộc chỉ là một tiểu nhân vật, đối với cái chết của hắn Hắc Lang cũng không có bất kỳ thương cảm nào, ngược lại đối với kiếm khí trong tay Lăng Tiếu sinh ra ý tham lam.

Lăng Tiếu vuốt vuốt trường kiếm màu lam nhạt tinh oánh, rất là nghiềm ngẫm đối với Hắc Lang nói:

- Muốn thanh kiếm này? Ta sợ ngươi không có mạng để dùng.

Kiếm trong tay Lăng Tiếu gọi là Lam Tinh kiếm, nhị giai trung cấp kiếm khí, đúng là hắn từ nơi Thái thượng trưởng lão thu hoạch tới.

- Đường Thủy, còn không đi ra vì đệ đệ của ngươi báo thù còn chờ đến khi nào.

Hắc Lang thân là Huyền Sĩ, tự nhiên sẽ không dễ dàng xuất thủ, lúc này hướng một gã hán tử có mấy phần tương tự với Đường Mộc quát lên.

Đường Thủy là đại ca của Đường Mộc, thực lực càng là hơn đệ đệ, cao giai Huyền Giả, trong tay cầm một bộ vũ khí liêm câu lạnh lùng, răng nanh thị huyết khiến cho người ta sợ hãi.

Đưởng Thủy không nói nhảm, hét lớn một tinegs:

- Trả lại mạng cho đệ đệ của ta!

Bộ song câu kia hóa thành từng đạo hồ mang bán nguyệt mang theo duệ khí lạnh thấu xương hướng Lăng Tiếu cắt tới.

Chỉ trên cái khí thế kia liền mạnh hơn Đường Mộc không chỉ là gấp hai lần.

- Hắc hắc, vội vã muốn đi gặp quỷ lão đệ kia đây mà, yên tâm, sau một khắc các ngươi sẽ gặp nhau ở dưới địa ngục.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, dưới chân bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, tàn ảnh ở chỗ cũ bị song câu của Đường Thủy cắt phá.

Nhãn lực của Hắc Lang bất phàm, nhìn một cái liền biết Lăng Tiếu tránh khỏi, không khỏi nhắc nhở kêu lên:

- Cẩn thận phía sau.

Đường Thủy phản ứng đồng dạng cũng nhanh hơn Đường Mộc rất nhiều, cũng không quay đầu lại, trở tay múa lên một câu hướng Lăng Tiếu ở phía

sau đánh tới.

Lăng Tiếu dùng kiếm chắn lại, thân hình bị chấn lui mấy bước, bất quá liêm câu của Đường Thủy cũng bị mất đi một đoạn, có thể thấy được Lam Tinh kiếm của Lăng Tiếu so với liêm câu thì cấp bậc cao hơn nhiều.

Hắc Lang ở một bên ánh mắt càng đỏ hơn, lúc này hướng về hai người chưa xuất thủ ở phía sau quát lên:

- Các ngươi cùng nhau ra tay, đừng lãng phí thời gian đem tiểu tử này giết chết đi.

Lời nói của Hắc Lang vừa dứt, hai người ở phía sau lưng hắn lập tức cầm vũ khí hướng Lăng Tiếu trùng sát mà đi.

Giờ phút này, lông mày của Vi Đại Nhi hơi chau lại một chút, ánh mắt hướng hai hộ vệ cách đó không xa nhìn lại, trong lòng lo lắng nói:

- Làm sao còn không ra tay?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 55 - Lăng Tiếu Phát Uy. (2)

Kỳ thật, Hổ Lục, Hổ Thất sớm muốn ra tay rồi, chỉ là Lăng Tiếu đã sớ dùng công pháp mật nhĩ truyền âm ra lệnh cho bọn họ không cho phép xuất thủ, trừ phi hắn gặp phải nguy cơ sinh tử rồi hãy nói.

Hai người bất đắc dĩ chỉ đành phải âm thầm đề phòng, tùy thời chuẩn bị xuất thủ. Bọn họ mặc dù biết Lăng Tiếu từng lấy lực lượng một người chiến bại cao giai Huyền Giả Lăng Tinh, nhưng mà đối mặt với hai gã cao giai Huyền Giả cùng một gã trung giai Huyền Giả vây công, cho dù là cao giai Huyền Giả cũng phải vẫn lạc, huống chi Lăng Tiếu chỉ là một gã đê giai Huyền Giả.

Dong, Lăng Tiếu tự có tính toán, có bộ pháp kỳ diệu, lại có kinh nghiệm tác chiến của kiếp trước, thực lực mặc dù chênh lệch rất lớn nhưng mà hắn lại có sợ hãi gì!

- Đến đây đi, hôm nay liền để cho ta chiến thống khoái!

Lăng Tiếu bỗng dâng lên một cỗ chiến ý cường đại, khí thế thẳng ép đê giai Huyền Giả đỉnh phong, sau trận chiến này hắn có nắm chắc đột phá trung giai Huyền Giả, trận chiến này chính là cơ hội hiếm có, hắn như thế nào lại bỏ qua được.

- Kiếm Lưu Ngân!

Lăng Tiếu lần thứ hai đánh ra 'Phách thức' kiếm chiêu, nhất thời vô số kiếm quang tản phát ra hàn ý nồng đậm, hướng ba người tập quyền mà đi.

Vô số kiếm quang để cho cái bàn ở quanh thân trong nháy mắt chia năm xẻ

bảy. Lần này so với lần trước đánh ra uy lực mạnh hơn gấp đôi.

- Một chiêu thật mạnh mẽ, chẳng lẽ là Thanh giai kiếm kỹ?

Hắc Lang cùng Vi Đại Nhi đều bị một chiêu này của Lăng Tiếu khiến cho kinh hãi.

Gặp phải kiếm chiêu cường đại, ba người của Thanh Lang đoàn hợp lực chống đỡ, Đường Thủy cùng một gã cao giai Huyền Giả khác miễn cưỡng chặn lại nơi yếu hại trí mạng, tên trung giai Huyền Giả kia lại không có may mắn như vậy, trực tiếp bị kiếm quang phá vỡ cổ họng, tại chỗ bị đánh chết.

Hai gã cao giai Huyền Giả kia cũng không được tốt, mặc dù ngăn trở tất cả kiếm quang đánh vào nơi yếu hại, nhưng mà một thân y phục bị cắt rách nhiều chỗ, trên da thịt thô ráp kia chảy ra từng đợt máu tươi, thoạt nhìn cực kỳ chật vật.

- Ta giết ngươi!

Đường Thủy trợn mắt trừng trừng, hắn chưa bao giờ bị một gã đê giai Huyền Giả khiến cho chật vật không chịu nổi như vậy, mà một gã cao giai Huyền Giả khác đồng dạng như thế.

Hai người không để ý đến đau đớn trên người, điểm đau đớn này còn không đế mức để cho bọn họ luống cuống, bọn họ đều là người sống trên lưỡi đao, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ điểm đau đớn này sao?

Một người múa lên liêm câu, một người huy vũ trường kiếm từ hai góc độ bất đồng đánh tới.

Lăng Tiếu sau một chiêu, kinh mạch trong thân thể chỉ bất quá xuất hiện một trận đau đớn, không hề giống như lần trước bị cắn trả, theo cảnh giới đề

thăng, uy lực cũng càng mạnh hơn rồi.

- Phi Vân Đái Nguyệt!

Lăng Tiếu khẽ quát một tiếng, đấu bồng phía sau rốt cục phát huy tác dụng, đây chính là thức thứ hai của Bài Vân chưởng.

Đấu bồng kia giống như màn trời, hướng về phía cao giai Huyền Giả cầm kiếm kia trùm đến, để cho hắn ngăn ngủi tạm mất đi mục tiêu.

Sau một khắc, Lăng Tiếu bộ pháp đã bước đến phía sau hắn, Lam Tinh kiếm giống như rắn độc hướng vê phía sau lưng hắn mà đi.

- Ngươi dám!

Hắc Lang rốt cục tức giận rồi, hắn hét lớn một tiếng, Lang Nha bổng trong tay hướng Lăng Tiếu ném tới. Trung giai Huyền Giả tổn thất có thể một lần nữa chiêu mộ, nhưng mà cao giai tuyền giả lại không dễ tìm như vậy, hắn nhưng không muốn vì một tên tiểu tử như vậy khiến cho thực lực của đoàn đội rơi xuống.

Lang Nha bổng còn chưa có ném tới trước mặt Lăng Tiếu, trường kiếm của hắn cũng đã vô thanh vô tức đam xuyên qua thân thể của cao giai Huyền Giả kia.

- Hắc Lang, đối thủ của ngươi là ta!

Vi Đại Nhi thấy hai gã hộ vệ kia vẫn không có định xuất thủ, tế kiếm bên hông hướng Hắc Lang nhanh chóng đâm tới.

- Đinh đương.

Thực lực Vi Đại Nhi cùng Hắc Lang xê xích không nhiều, hai người vừa mới giao thủ nhất thời đánh ra một mảnh tia lửa.

Đường Thủy phục hồi tinh thần lại, cũng đã phát hiện đồng bạn của chính mình lại đã chết một người, một cỗ lãnh ý dần lan khắp toàn thân, mẹ kiếp, đây đúng là một gã đê giai Huyền Giả sao?

Hắn sợ, ở thời khắc gặp phải sinh tử chân chính, cỗ tử vong chi ý này đủ để thôi hủy ý chí của bất kỳ kẻ nào.

Lăng Tiếu đang giết đến nghiện, hắn liếm liếm đầu lưỡi, không có để ý tới hai gã Huyền Sĩ đánh nhau, cười lạnh đối với Đường Thủy nói:

- Hiện tại liền đưa ngươi đi gặp đệ đệ của ngươi.

Trốn là trốn không thoát được rồi. Đường Thủy thông suốt rồi, hét lớn một tiếng:

- Ta liều mạng với ngươi!

Song liêm câu kia hóa thành vô số câu ảnh hướng Lăng Tiếu đánh tới, một chiêu này đã là một chiêu mạnh nhất của hắn, không cầu giết địch, chỉ cầu có thể bức lui Lăng Tiếu mới có thể có một tia sinh cơ.

Lăng Tiếu ở trên thực lực không bằng Đường Thủy, hắn mới sẽ không ngu đi liều mạng, chỉ là dựa vào bộ pháp kỳ diệu, mỗi lần tránh thoát một kích trí mạng, Lam Tinh kiếm trong tay tránh nặng tìm nhẹ, đem song liêm câu của Đường Thủy va chạm thành từng cái lỗ hổng.

Đường Thủy nơi đó làm gì có thời gian cố kỵ vũ khí tốt xấu, đang ở lúc đem hết huyền lực cuối cùng, hắn muốn hướng cửa sổ đánh tới, ý đồ giờ phút này chạy trốn.

- Để cho ngươi chạy, đây không phải là để cho ta mất mặt trước mặt tỷ tỷ sao?

Lăng Tiếu cười lạnh, Lam Tinh kiếm trong tay lần nữa họa xuất vô số kiếm quang, hướng về phía Đường Thủy đang muốn chạy trốn tới cửa sổ đánh tới.

- Oanh!

Nhất thời cửa sổ bị oanh thành một cái lỗ thủng to lớn, ngay cả Đường Thủy kia cũng bị oanh bay ra ngoài.

Lăng Tiếu ngay cả nhìn cũng không nhìn, hắn đã có thể xác định Đường Thủy đã chết không thể chết thêm nữa rồi.

Hắn đưa ánh mắt phóng tới trên người Hắc Lang vẫn đang dây dưa không ngừng với Vi Đại Nhi.

Hai người này đánh nhau hiển nhiên là đặc sắc, quang mang vàng đỏ dây dưa, đem bàn ở trong tửu lâu phá hủy thành vô số vụn gỗ.

Hắc Lang là võ giả Thổ thuộc tính, mỗi khi xuất ra một bổng cũng sẽ hiện ra quang mang màu vàng nhạt, lộ ra vẻ cực kỳ hậu trọng, một cỗ sát lục chi khí cổ dũng vô địch lại không thể nghi ngờ.

Vi Đại Nhi là thuộc tính chúc hỏa, tế kiếm trong tay nàng thời khắc đều tản ra hồng khí nóng bỏng, bất quá thực lực của nàng so với Hắc Lang còn thua một bậc, bị Hắc Lang bức đến vòa trong hiểm cảnh.

- Huyền Sĩ giai quả nhiên bất phàm!

Lăng Tiếu híp mắt nhìn hai người đánh nhau, không có chút ý xuất thủ nào, đồng thời thỉnh thoảng liếc trộm hai vú sung mãn nhảy lên của Vi Đại Nhi,

thật cho là cảnh đẹp ý vui chí cực.

Giờ phút này, Hổ Lục, Hổ Thất đã che ở bên cạnh Lăng Tiếu, bọn họ lần đầu tiên đối với Lăng Tiếu sinh ra tôn sùng chi ý. Hai người bọn họ đều là trung giai Huyền Sĩ, là hộ vệ tuyệt đối trung thành do Lăng gia bồi dưỡng, bình thưởng chỉ nghe chỉ huy của tộc trưởng, mà hôm nay để cho bọn họ thủ hộ một gã Lăng gia thiếu niên, trong lòng bọn họ ít nhiều có chút khó chịu, nhưng mà sau khi nhìn thấy lực chiến đấu của Lăng Tiếu, mới biết Lăng gia thiên tài quả nhiên không thể dùng lẽ thường mà nói, khó trách Thái thượng trưởng lão đối với hắn có vài phần kính trọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 56 - Đánh Chết Hắc Lang. (1)

- Hảo đệ đệ, còn không mau tới giúp tỷ tỷ một chút!

Tử y của Vi Đại Nhi bị Lang Nha bổng của Hắc Lang phá vỡ mấy chỗ, vừa vặn thiếu chút nữa còn bị đánh cho một bổng, không khỏi hướng Lăng Tiếu cầu cứu.

- Hảo tỷ tỷ, ta xem trọng ngươi a, cái đại thúc ác tâm kia thế nào lại là đối thủ của ngươi được?

Lăng Tiếu cũng không nóng nảy xuất thủ, mà là một mực quan sát hai người kịch chiến, đây đối với ngày sau đột phá Huyền Sĩ giai có ích lợi rất lớn, huống chi tư thái của Vi Đại Nhi ở trong sân quá để cho hắn mê muội, hắn mới không nỡ cứ như vậy kết thúc phong cảnh mỹ hảo ở trước mắt.

Vi Đại Nhi kia tức giận a! Nàng vốn tưởng rằng hoa hoa đại thiếu này bị nàng mê đến thần hoàn điên đảo, nhưng mà giờ phút này lại không ra tay. Nàng hiện tại không có cơ hội phân thần, tes kiếm trong tay hỏa mang đại thịnh, trong miệng quát nhẹ một tiếng:

- Hỏa Xà Triền!

Rốt cục đánh ra cường chiêu huyền lực ngoại phóng ứng với Huyền Sĩ giai rồi!

Một con hỏa xà giống như chân thực như có linh tính, trương lên cái miệng lớn như cái bồn hướng Hắc Lang táp tới, thân thể hỏa hồng thiêu đốt liệt viêm chước nhiệt hừng hực, thiêu cháy hết thảy quanh thân.

Huyền lực của Huyền Sĩ giai có thể ngoại phóng, vận dụng thuộc tính tự nhân ngưng hình xuất chiêu, uy lực này không biết so với khảo nghiệm Lăng Lệ cùng Lăng Tinh ở gia tộc mạnh mẽ sử xuất kiếm kỹ thì mạnh gấp bao nhiêu lần.

Đây cũng là nơi khác biệt của cấp độ Huyền Sĩ giai với Huyền Giả giai.

- Hừ, chút tài mọn!

Hắc Lang đối mặt với cường chiêu như thế vẫn không sợ hãi, chỉ thấy Lang Nha bổng trong tay hắn phá ra thổ hoàng sắc quang vực càng thêm nồng đậm, ngay sau đó hắn xuất ra một bổng, một con hoàng sắc thổ lang nhanh chóng mà ra.

- Oanh!

Cường chiêu đối oanh, phát ra một trận tiếng nổ vang, mặt ngoài của Vị Hương cư cũng bị oanh thành một cái lỗ thủng.

Hắc Lang nhân cơ hội lần nữa vung Lang Nha bổng đập đến, Vi Đại Nhi tật kiếm tương nghênh, dù sao kinh nghiệm chiến đấu của Hắc Lang càng cao hơn một chút, rất nhanh liền đè ép Vi Đại Nhi mà đánh.

Giờ khắc này, Hắc Lang đập mở ra tế kiếm của Vi Đại Nhi, Vi Đại Nhi sơ hở đại lộ, hung mang của Hắc Lang đại thịnh, tụ tập toàn lực, quát to:

- Bại cho lão tử!

Lang Nha bổng như cực chùy ngàn cân nặng nề hướng trước mặt Vi Đại Nhi đập tới.

Vi Đại Nhi hồi thủ không kịp, mắt thấy chỉ có thể bị trọng thương rồi.

- Muốn thương tổn tỷ tỷ ta, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu ở một bên bắt được cơ hội đánh lén tốt nhất, Lam Tinh kiếm trong tay như rắn độc hướng về phía sau lưng Hắc Lang đâm tới.

Nếu như Hắc Lang không trở về phòng ngự, như vậy chỉ có một đường bỏ mạng.

Trong lòng Hắc Lang thầm mắng một câu:

- Tiểu nhân âm hiểm!

Thân thể lệch ra, trở tay đem Lang Nha bổng quay trở lại đánh tới Lăng Tiếu.

- Đinh đương.

Nhất thời Lăng Tiếu bị nện đến lui về vài bước, cánh tay cầm Lam Tinh kiếm bị chấn thành trận trận tê dại.

- Lực phản chấn thật mạnh!

Lăng Tiếu lập tức vận khí huyền lực để triệt tiêu đau đớn, hắn lần đầu tiên cảm giác được đẳng cấp chênh lệch thật quá lớn.

- Hảo đệ đệ, ngươi thật muốn tỷ tỷ chết a!

Vi Đại Nhi nhân cơ hội thối lui đến bên cạnh Lăng Tiếu giận trách nói. Trải qua một phen đả đấu, huyền lực của nàng hao tổn quá nhiều, hô hấp dồn dập, trước ngực trên dưới phập phồng hấp dẫn ánh mắt của Lăng Tiếu.

Vi Đại Nhi phát hiện ánh mắt khác thường của Lăng Tiếu, mới phát hiện

người này đang nhìn địa phương khêu gợi của mình, thân thể nhẹ nhàng tránh ra, lần nữa sẵng giọng:

- Hảo đệ đệ, ánh mắt của ngươi là nhìn lung tung đâu vậy.

- Ta làm gì nhìn lung tung a, ta liền xem một chút tỷ tỷ có bị thương không.

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi lẽ thẳng khí hùng nói.

- Hừ, tốt cho một đôi cẩu nam nữ, ta hôm nay liền đều đưa các ngươi lên đường.

Hắc Lang xanh cả mặt hừ một câu, tiếp theo khua lên Lang Nha bổng lần nữa đánh tới.

- Các ngươi nên xuất thủ, bổn thiếu gia không chơi!

Trường kiếm của Lăng Tiếu bỏ vào vỏ, rốt cục hướng Hổ Lục, Hổ Thất hạ đạt mệnh lệnh.

- Vâng thiếu gia!

Hai người đáp một tiếng, đồng thời lướt hướng Hắc Lang.

Lúc này Hắc Lang mới chú ý tới hai người vẫn không có động tĩnh, tốc độ của hai người này rất nhanh, ngay cả hắn cũng thấy không rõ lắm, trong lúc bất chợt một cỗ dấu hiệu không tốt hiện ra.

- Không tốt, là cao thủ!

Hắc Lang nguyên bổn một mực không đem Hổ Lục, Hổ Thất vào trong mắt, không nghĩ tới hai người này mới là cao thủ chân chính, khi thời điểm hắn

nhận thất được liền muốn trốn.

Đáng tiêc, thực lực của Hổ Lục cùng Hổ Thất hai người so với hắn cao hơn một tiêu giai vị, đồng thời xuất thủ làm sao có đạo lý có thể để cho hắn chạy trốn.

Chỉ thấy hai người đồng thời bạt kiếm, hai đạo kiếm khí như trăng lưỡi liềm hướng Hắc Lang cắt đến.

- Oanh!

- A!

Hắc Lang giống như chó chết bị oanh đập vào trên vách tường, hai đạo vết thương thấy rõ đến xương ở sau lưng của hắn hiển lộ, máu tươi chảy xuống đầm đìa.

- Ngươi đến tột cùng là người nào?

Hắc Lang mặt xám như tro tàn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi. Hắn hiện tại hối hận rồi, vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một gã đê giai Huyền Giả nên cũng không để vào trong mắt, nhưng mà thủ hạ của chính mình lại toàn bộ bị chết ở trên tay một gã võ giả cấp thấp như vậy, hắn càng không ngờ tới chính là, hai gã hộ vệ của đối phương cư nhiên lợi hại như thế, ít nhất cũng là trung giai Huyền Sĩ, chẳng lẽ Vi Đại Nhi này dựa vào đại gia tộc rồi?

- Hắc, ngay cả ta cũng không biết là ai, thiệt thòi cho ngươi còn không biết xấu hổ lăn lộn ở Vẫn Thạch thành.

Lăng Tiếu chân mày gảy nhẹ nói, tiếp theo hắn hướng Vi Đại Nhi mỉm cười nói:

- Hảo tỷ tỷ, ngươi nói người này nên xử trí như thế nào đây?

Vi Đại Nhi nghĩ một chút, tiếp theo khẽ nhăn chân mày hướng về phía Hắc Lang nói:

- Hắc Lang, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, đồ trong tay ta ngươi cùng đừng đánh chủ ý thì như thế nào?

Hắc Lang sắc mặt âm trầm một chút, tiếp theo gật đầu nói:

- Tốt, ngươi thả ta, chuyện này cứ như vậy mà tính.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, trước bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, đồ mất đi sớm muộn sẽ đoạt lại.

- Hi vọng ngươi không nên lật lọng, ngươi đi đi!

Vi Đại Nhi nhàn nhạt nói.

Hắc Lang gian nan đứng lên, phức tạp nhìn mấy người ở hiện trường, đột nhiên sau đó xoay người muốn rời đi.

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu đột nhiên xuất thủ, tay naag kiếm lạc.

Phốc!

Nhất thời, Hắc Lang không kịp phản ứng đã bị chém thành hai nửa, hắn đến khi chết vẫn không rõ đây là xảy ra chuyện gì.

- Ngươi!

Vi Đại Nhi thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có thể đột nhiên ra tay giết chết Hắc Lang, không phải nói là do nàng quyết định sao?

- Hảo tỷ tỷ, ta đây là vì tốt cho ngươi a, vừa nhìn liền biết người nọ là tiểu nhân không giữ lời, ngươi để cho hắn trở về chỉ là thả hổ về rừng, ngày sau thiệt thòi cũng là ngươi.

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm (gió nhẹ mây bay) giải thích.

var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 57 - Đánh Chết Hắc Lang. (2)

Vi Đại Nhi nhất thời chán nản, lúc này cùng với Thanh Lang đoàn là kết đại thù rồi, mục đích mà nàng tha cho Hắc Lang đúng là vì không đến nỗi cùng Thanh Lang đoàn vạch mặt, bàn về lực chiến đấu, Lãnh Xà đoàn các nàng cũng không được như Thanh Lang đoàn, chân chính muốn khai chiến mà nói, các nàng chỉ có một đường diệt vong, hôm nay Hắc Lang chết rồi, cùng Thanh Lang đoàn tạo thành cục diện không chết không thôi, bởi vì Hắc Lang chính là thân đệ đệ của đoàn trưởng Thanh Lang đoàn, Thanh Lang nhưng là nổi danh bao che khuyết điểm.

Bát quá nàng cũng cảm thấy lời nói của Lăng Tiếu không phải là không có lý, để Hắc Lang trở về, không thấy được Hắc Lang sẽ biết điều tuân thủ lời hứa hay không, nhưng Thanh Lang dong binh đoàn bọn họ lại nổi danh là tàn nhẫn, thường xuyên ở Hoang Tùng sơn mạch giết người cướp của.

- Ai!

Vi Đại Nhi khẽ thở dài một hơi, vì 'vật kia' cũng không biết là có đáng giá hay không.

- Tỷ tỷ có gì phiền não, có thể nói ra không để đệ đệ vì ngươi mà phân nhiễu giải nan?

Lăng Tiếu nhích tới gần một bước, ngửi được nữ nhân hương vị độc hữu của Vi Đại Nhi, một trận tâm thần sảng khoái.

Bất kể là kiếp này hay kiếp trước, hắn vẫn là đặc biệt thích thục nữ, tổng cảm giác dạng nữ nhân như vậy mới là có mị lực nhất, chinh phục mới là thích thú nhất.

- Không có chuyện gì, hôm nay cảm ơn đệ đệ rồi, sau này tỷ tỷ lại mời ngươi uống rượu.

Vi Đại Nhi giọng nói lãnh đạm một phần,cùng Lăng Tiếu cách xa một chút khoảng cách, nói một câu liền muốn rời đi.

- Tỷ tỷ cứ như vậy mà đi tựa hồ quá không thể nào nói nổi đi.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nói, ở trong long fhawns thầm nghĩ, lợi dụng xong lão tử đã muốn đi, tốc độ qua cầu rút ván này cũng quá nhanh đi!

Vi Đại Nhi có chút cảnh giác nhìn Lăng Tiếu, tiếp theo nhoẻn miệng cười nói:

- Tỷ tỷ có việc gấp thật muốn đi rồi, lần sau sẽ tìm đệ đệ cùng nhau chơi đùa được không?

- Ha hả, tỷ tỷ còn là đem ta xem như tiểu hài tử ba tuổi a, ngươi bước đi không chịu trách nhiệm như vậy quá là không thể nói nổi đi.

Lăng Tiếu vuốt hai tay nói.

- Hảo đệ đệ ngươi muốn thế nào đây.

Vi Đại Nhi hướng Lăng Tiếu ném ra một cái mị nhãn, lộ ra vẻ mặt làm rung động lòng người nói.

Nhìn vẻ mặt này của Vi Đại Nhi, Lăng Tiếu thân thể không khỏi một trận sốt nóng, thiếu chút nữa bị Vi Đại Nhi đến thần hồn điên đảo, may mà lúc này Tam Phân Quy Nguyên Khí tự động vận chuyển, nhất thời để cho hắn thanh tỉnh lại, không khỏi thầm kêu, mẹ kiếp, nữ nhân này lại biết mị công?

Kỳ thật, Lăng Tiếu thật đúng là hiểu lầm Vi Đại Nhi rồi, không phải là nàng biết mị công, chẳng qua là trời sinh mị cốt mà thôi, chỉ cần nàng hơi lộ ra thái độ hấp dẫn, rất dễ dàng để cho nam nhân kém tự chủ một chút lâm vào trong mê hoặc.

- Tỷ tỷ, ngươi có phải hay không nên tỏ vẻ mấy thứ gì đó rồi mới đi đâu này?

Lăng Tiếu như cũ nói.

- Chẳng lẽ… Đệ đệ muốn ăn tỷ tỷ rồi sao?

Vi Đại Nhi rất là ủy khuất nói.

- Ngươi đem tỷ tỷ nghĩ thành người như thế nào rồi, ta là chân quân tử quang minh lỗi lạc, nếu muốn ăn tỷ tỷ cũng phải đợi ngươi muốn đệ đệ ăn mới ăn a!

Lăng Tiếu đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Vi Đại Nhi ở trong lòng phi một cái, nàng vốn tưởng rằng Lăng Tiếu là một tên gia tộc đại thiếu không hiểu việc đời, không nghĩ tới cư nhiên là kẻ không thật thà như thế.

- Nếu hưu vậy, vậy để cho tỷ tỷ lại bồi tiếp đệ đệ một chút? Nếu như đệ đệ là thật tâm thích tỷ tỷ, tỷ tỷ liền… liền nhường ngươi ăn một miếng.

Vi Đại Nhi cố gắng tiếp tục dụ dỗ Lăng Tiếu, thuận tiện thoát thân.

- Ăn một lần làm sao đủ được, ít nhất cũng phải ăn một vạn lần mới được, không… Hẳn là ăn cả đời, ai kêu tỷ tỷ ngươi thơm như vậy.

Lăng Tiếu tựa hồ vô cùng hưởng thụ cùng nàng trêu ghẹo nói.

- Đệ đệ ngươi thật là tham lam, tỷ tỷ đi trước, lần sau gặp mặt.

Vi Đại Nhi hướng Lăng Tiếu vứt ra một cái mị nhãn, xoay người muốn nhân cơ hội rời đi.

Song, Hổ Lục cùng Hổ Thất lại trước một bước chắn ở trước người nàng.

- Ngươi đến tột cùng là muốn thế nào?

Vi Đại Nhi có chút căm tức nói.

- Tỷ tỷ không nên tức giận, đệ đệ không có ác ý, chỉ bất quá muốn nhìn một chút đồ vật gì đó có đáng giá cho những người này đối với ngươi đả động can qua không mà thôi.

Lăng Tiếu tìm một cái ghế còn chưa có bị đánh vỡ ngồi xuống.

- Ngươi!

Vi Đại Nhi tức giận a, trước đuổi sói, sau lại hổ, không nghĩ tới mao đầu tiểu tử này cư nhiên trái lại uy hiếp nàng.

- Làm sao, chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn?

Lăng Tiếu hỏi một câu, lại nói tiếp:

- Đã như vậy, vi đệ không ngần ngại tự mình tìm kiếm trên người tỷ tỷ.

Lời này vừa nói xong, sắc mặt của Vi Đại Nhi liền biến đổi, lúc này nói:

- Ta cho ngươi xem!

Tiếp theo àng từ bên hông lấy xuống một cái túi nhỏ hướng Lăng Tiếu ném tới:

- Đây chính là đồ mà bọn họ muốn tìm.

Lăng Tiếu cười cười, mở ra cái túi, lộ ra một hộp gấm nhỏ tinh xảo ở bên trong, sau khi mở ra hộp gấm, chỉ thấy một quả trái cây màu hỏa hồng lớn nhỏ cỡ nắm tay xuất hiện ở trước mặt.

- Hiện tại có thể để cho ta đi chưa?

Vi Đại Nhi tức giận nói. Nàng cũng không cần thiết cùng Lăng Tiếu tiếp tục diễn trò nữa.

- Ha hả, xem ra tỷ tỷ còn là muốn cho ta lục soát thân thể của ngươi.

Lăng Tiếu đột nhiên đứng lên hướng Vi Đại Nhi đi tới.

- Ngươi muốn làm gì, đồ vật ta đã cho ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không muốn bỏ qua cho ta?

Vi Đại Nhi khẩn trương nói.

- Hừ, hảo tỷ tỷ, một quả nhị giai trung cấp Xích Chu quả quả thật giá trị không rẻ, nhưng là cũng không hể khiến cho người ta liều mạng, đừng tưởng rằng đệ đệ ta dễ lừa gạt a!

Lăng Tiếu hừ nhẹ nói.

Nghe Lăng Tiếu vừa nói như thế, Vi Đại Nhi rốt cục lộ ra vẻ sầu lo.

- Tỷ tỷ, ta soát người ngươi nha!

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh Vi Đại Nhi nhẹ giọng nói.

- A, không nên!

Vi Đại Nhi vừa mới thất thần, nghe lời nói của Lăng Tiếu liền sợ hết hồn, ngay sau đó bàn tay trắng nõn đưa vào trong ngực, móc ra một vật khác.

- Cầm đi đi!

Vi Đại Nhi vô cùng không tình nguyện đem đồ vật nọ cấp cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhận lấy đồ vật, đầu tiên là dùng mũi ngửi một chút nói:

- Thật là thơm.

Vi Đại Nhi không khỏi khẽ đỏ mặt, mới vừa rồi vật này nhưng là đặt trong ngực của nàng, hôm nay bị Lăng Tiếu nói như vậy, giống như là bị Lăng Tiếu khinh bạc đến chỗ kín của mình, khiến cho nàng có một loại cảm giác muốn tìm lỗ mà chui xuống.

Lăng Tiếu mở ra đồ vật trong tay, đây là một tấm vải rách, trên vải rách lại vẽ một bức lộ đồ, lộ đồ còn có các loại chỉ tiêu.

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi:

- Đây là cái gì? Tàng bảo đồ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 58 - Ngươi Là Không Thể Nào Chiến Thắng Hắn. (1)

Vi Đại Nhi chép miệng, sâu kín nói:

- Đây là địa hình đồ một chỗ bí cảnh của Hoang Tùng sơn mạch, là một cái phân đội đội trưởng của Thanh Lang đoàn vẽ ra, bọn họ ngộ nhập một chỗ hiểm cảnh, có nói nơi đó có linh thú cường đại ít nhất là tam giai trở lên bảo vệ, phân đội bọn họ năm mươi người toàn bộ đã chết ở dưới trảo của linh thú, cuối cùng tên đội trưởng kia dựa vào tự thân là Phong thuộc tính mới trốn thoát, hắn vẽ ra bản đồ này cuối cùng rơi vào trong tay của ta.

Vi Đại Nhi tự biết không thể nào lại lừa gạt Lăng Tiếu, cho nên lời của nàng hơn phân nửa đều là lời thật.

- Bí cảnh?

Lăng Tiếu nghe được có chút kinh ngạc, nhất thời hiểu rõ được, lúc trước hắn ở tàng thư các của nội viện Lăng gia cũng xem qua không ít kiến thức của cái đại lục này, ít nhiều hiểu được ý tứ của cái từ này.

Bí cảnh, là chỉ địa phương võ giả cường đại tọa hóa, nơi đó sẽ lưu tất cả để dành của võ giả từ lúc sinh ra, bao gồm huyền kỹ, vũ khí, đan dược, thậm chí là truyền thừa cả đời.

Ba hạng phía trước đã để cho rất nhiều người điên cuồng, song hạng mục cuối cùng chỉ sợ đều là bất cứ người nào cũng tha thiết ước mơ.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cũng có chút động tâm rồ.

Vô luận là huyền kỹ, vũ khí cùng đan dược, Lăng Tiếu cũng sẽ không ngại nhiều, về phần truyền thừa có cũng được mà không có cũng không sao, dù sao hắn chính bản thân mình là nhân sĩ xuyên việt, mang theo truyền thừa cùng trí nhớ của kiếp trước, chỉ cần lần nữa hồi phục tài nghệ kiếp trước, hắn cũng là một siêu cấp cao thủ.

Lăng Tiếu lại liếc một cái lộ đồ trên vải rách, mạnh mẽ đem lộ tuyến đại khái nhớ lại, tiếp theo đem vải rách vứt trở về cho Vi Đại Nhi nói:

- Quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác, còn là cấp cho ngươi thì tốt hơn, nhìn ánh mắt của tỷ tỷ thật giống như đem ta thành cừu nhân giết cha của ngươi, ai, thiệt thòi ta mới vừa rồi còn vì ngươi ra mặt, hiện tại thế đạo này, người tốt khó làm a!

Vi Đại Nhi bắt được vải rách, sững sờ nhìn Lăng Tiếu, nàng thật sự không dám tin Lăng gia đại thiếu này đối với địa hình đồ bí cảnh cảm tháy không có hứng thú, đây chính là tồn tại bí cảnh a, coi như là tộc trưởng của các đại gia tộc ở chỗ này cũng sẽ động tâm, chẳng lẽ hắn không biết bí cảnh là cái gì?

- Hảo tỷ tỷ, chớ nhìn chằm chằm đệ đệ như vậy, đệ đệ xấu hổ a!

Sắc mặt của Lăng Tiếu cư nhiên khẽ hồng nhuận lên nói.

Vi Đại Nhi ở trong lòng 'phi' một cái, sau đó đem vải rách lần nữa bỏ vào trong ngực.

- Tốt lắm, đệ đệ phải về nhà rồi, hi vọng lần sau gặp mặt, tỷ tỷ nhớ phải mời khách a!

Lăng Tiếu phất phất tay mang theo Hổ Lục, Hổ Thất đi xuống lầu.

Vi Đại Nhi nhìn thân ảnh tiêu sái của Lăng Tiếu, khẽ thất thần, trong phương tâm tựa hồ có cái gì đó bị xúc động rồi, ngay sau đó nhớ ra cái gì, chạy tới cửa sổ hướng về phía Lăng Tiếu ở dưới lầu kêu lên:

- Khốn kiếp, đem Xích Chu quả trả lại cho ta.

- Hảo tỷ tỷ, đây là lễ ra mắt đưa cho đệ đệ đi.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại phất phất tay cười nói.

- Khốn kiếp!

Vi Đại Nhi dậm chân quát lên, tiếp theo đi xuống lầu, từ một phương hướng khác rời đi.

…

Sau nửa canh giờ, trước Vị Hương cư xuất hiện một nhóm đại hán cưỡi tuấn mã, có khoảng gần trã người, mọi người hung thần ác sát, bình dân bình thường nhìn đến đều vội vàng trốn vào trong nhà.

Có mấy người hán tử nhảy xuống ngựa, nhanh chóng hướng tới chỗ Vị Hương cư bị tổn hại không chịu nổi chạy đi, một lát sau một người chạy ra, đi tới trước mặt nhất giai đê cấp Liệt Viêm mã cường tráng nhất, hướng về một tráng hán ngồi trên lưng ngựa, người mặc một bộ thanh sắc vệ giáo nói:

- Bẩm báo đoàn trưởng, phó đoàn trưởng hắn… Hắn đã chết.

- Cái gì, nói rõ ràng cho ta!

Hán tử kia cưỡi trên ngựa không giận tự uy quát lên.

- Phó đoàn trưởng đã chết.

- Khốn kiếp!

Hán tử kia ngồi trên ngựa quát to một tiếng, ngay saong đó song cước đạp vào lưng ngựa, như hùng ưng giương cánh hướng lầu hai của Vị Hương cư nhảy lên.

Người này chính là đoàn trưởng Thanh Lang của Thanh Lang dong binh đoàn, là thân đại ca của Hắc Lang, có thực lực kinh khủng Huyền Sĩ cao cấp, ở Vẫn Thạch thành cũng là cao thủ xếp hàng thượng đnăgr, dong binh đoàn kia có quy mô hơn 500 người, ở Vẫn Thạch thành ngoài các đại gia tộc ra, không người nào dám chọc đến Thanh Lang dong binh đoàn.

Thanh Lang nhìn Hắc Lang chết mà trong mắt vẫn không hiểu, song quyền nắm chặt, xương ngón tay phát ra tiếng vang 'ba ba', ngửa đầu giận dữ hét lên:

- Vi Đại Nhi, ngươi con hàng lẳng lơ này, lão tử nhất định phải khiến cho Lãnh Xà đoàn các ngươi biến mất khỏi Vẫn Thạch thành.

…

Lăng gia nội viện, dưới mật thất của Nhị trưởng lão Lăng Mạc, Ngũ trưởng lão đang mật sự cùng hắn.

- Đại ca chẳng lẽ cứ chờ đợi như vậy sao?

Ngũ trưởng lão ngồi ở một bên vẻ mặt buồn bực nói với Nhị trưởng lão.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Nhị trưởng lão thưởng thức một ngụm trà, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

- Theo ý của ta, muốn nhanh chóng giết chết miễn ngôi tử kia.

Ngũ trưởng lão lộ ra ánh mắt hung ác nói.

- Hừ, chẳng lẽ ta không muốn sao? Hiện tại hắn có Hổ hộ vệ, huống chi lão bất tử này đối với hắn bảo vệ có thừa, làm sao lại cho phép hắn gặp chuyện không may được, vạn nhất lộng xảo thành chuyết, lúc trước chúng ta làm hết thảy liền mất hết rồi.

Nhị trưởng lão tức giận nói, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Lại nhịn một chút đi, chờ đến thời điểm các đại gia tộc tỷ thí, ta muốn đem hết thảy mất đi đều đoạt lại.

Ngũ trưởng lão nhìn thoáng qua Nhị trưởng lão, sau đó nặng nề thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Trên thực tế hắn cũng hiểu rõ lời của đại ca nói là không sai, nhưng mà hắn thật sự không muốn xem con thỏ kia lớn lên, nghĩ đến hắn đã cảm thấy tiểu tử kia ngày sau sẽ trở thành ác mộng của bọn họ, nếu không sớm diệt trừ, trong lòng hắn khó an ổn.

- Được rồi, chuyện này ngươi không cần tiếp tục quan tâm, nhanh chóng đốc thúc lão quỷ kia đem thuốc luyện ra cho ta, chúng ta chỉ có một năm, hắn cần bất kỳ vật gì tận lực thỏa mãn hắn.

Nhị trưởng lão phân phó nói.

- Vâng đại ca.

…

Lăng Tiếu từ nơi Vi Đại Nhi lấy được nhị giai trung cấp Xích Chu quả, vui vẻ đi về nhà.

Trên đường đi, hắn đều đang cảm khái, Xích Chu quả anyf nhưng là đồ tốt!

Lăng Tiếu đã sớm thuộc làu Linh thảo lục rồi, khi lần đầu tiên thấy Xích Chu quả liền nhận ra được. Xích Chu quả này đối với vũ giả Hỏa thuộc tính có công hiệu tăng trưởng huyền lực, đề cao độ tinh khiết của Hỏa thuộc tính, lại càng là linh quả thường dùng để luyện chế đan dược, nếu như cầm đi bán ít nhất có thể bán được vài nghìn kim tệ, giá trị so với nhị giai trung cấp vũ khí không kém chút nào.

Xích Chu quả đối với Lăng Tiếu hiện tại mà nói có lẽ không có gì dùng, nhưng mà loại linh quả này có nhiều cũng không ngại, nếu không được thì bán cũng có thể bán được một khoản tiền nhỏ, coi như là đại giới mà Vi Đại Nhi lợi dụng hắn đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 59 - Ngươi Là Không Thể Nào Chiến Thắng Hắn. (2)

Sau khi trở về, Lăng Tiếu đem Xích Chu quả cùng những đồ vật lấy được từ chỗ Thái thượng trưởng lão cùng nhau cất kỹ, tiếp theo liền bắt đầu tu luyện huyền lực.

Hôm nay đánh xong một trận, huyền lực tích súc nhiều ngày bắt đầu có biến hóa, hắn nhận thấy được huyền lực của mình đã đủ để đột phá đến trung giai Huyền Giả rồi.

Bất kỳ võ giả tu luyện nào đột phá đến vũ giai càng cao, lực lượng phải cần càng lớn, tốc độ tiến giai sẽ từ từ chậm lại. Lăng Tiếu mặc dù là thiên túng chi tư, muốn đột phá đê cấp Huyền Giả dĩ nhiên sẽ không đơn giản như đột phá Võ Đồ cấp.

Lăng Tiếu ngồi xuống nhập định, trong cơ thể bắt đầu vận chuyển giai đoạn thứ nhất 'Kết Nguyên' của Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Tam Phân Quy Nguyên Khí tổng cộng chia làm tam giai, cửu tầng, mỗi một giai đều có ba tầng, giai thứ nhất 'Kết Nguyên', giia thứ hai 'Hóa Tinh', giai thứ ba 'Hư Vô'.

Đệ nhất giai Kết Nguyên chia làm: Nạp Khí, Thác Mạch, Khoát Huyệt ba tầng.

Lăng Tiếu hôm nay chính là lợi dùng nội kình của Bài Vân kình, Phong Thần công, Thiên Sương khí làm cơ sở, dẫn đạo ba loại nội kình bất đồng hóa thành Tam Phân Quy Nguyên Khí, như thế liên tục không ngừng đề cao tự thân huyền lực, đây cũng là đang tu luyện đệ nhất tầng Nạp Khí.

Nguyên lai Lăng Tiếu đả thông thập nhị chính kinh có thể ngưng luyện huyền lực, trở thành Huyền Giả, hôm nay tu luyện Nạp Khí lại càng có lợi cho hắn tích lũy huyền lực, thuận tiện đột phá.

Ba loại nội kình tương hỗ dẫn đạo nhập vào cơ thể, trên mặt Lăng Tiếu thỉnh thoảng hiện ra màu sắc, lộ ra vẻ cực kỳ kỳ dị.

Trải qua hai canh giờ đả tọa, quanh thân Lăng Tiếu ẩn ẩn hiện lên bạch vụ nhàn nhạt, huyền lực trong cơ thể đã đạt đến chỗ cửa khẩu.

Giờ phút này không đột phá còn đợi đến khi nào!

Lăng Tiếu tăng nhanh tốc độ vận hành huyền lực, từng đoàn huyền lực kia giống như sóng lớn không ngừng mãnh liệt mà tới, một tầng lại một tầng trùng điệp ở một chỗ hướng cửa khẩu trùng kích vào.

Oanh oanh oanh!

Tất cả huyền lực tập trung một chỗ, dưới sự luân phiên trùng kích rốt cục phá tan cửa khẩu, huyền lực bắt đầu làm dịu đi tứ chi bắt hài, lục phủ ngũ tạng.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy quanh thân sảng khoái chí cực, lực lượng toàn thân đang lấy gấp đôi tăng trưởng, cả người so với nguyên lai càng lộ vẻ tinh thần rạng rỡ.

- Trung giai Huyền Giả cuối cùng đã tới, thật là quá chậm rồi.

Lăng Tiếu quệt một chút mồ hôi, khẽ cười một cái, tiếp đó bất mãn lẩm bẩm.

Nếu là lời này của hắn để cho người khác nghe được, chỉ sợ nhổ nước bọt ra cũng đủ dìm chết hắn rồi. Mẹ kiếp, tốc độ đột phá như vậy còn ngại chậm,

người khác đều tất cả gặp trở ngại rồi.

Võ giả bình thường muốn từ đê giai Huyền Giả đột phá tới trung giai Huyền Giả ít nhất cần tốn một năm hoặc hai năm trở lên, đây là chỉ võ giả thiên tư không tệ, võ giả thiên tư không tốt có thể cần ba đến năm năm thời gian mới có thể đột phá, không có thiên phú thậm chí cả đời đều không thể đột phá.

Tam Phân Quy Nguyên Khí vốn là một bộ nội công tâm pháp vô cùng khí phách, hơn nữa bản thân hắn là thiên phú kinh người, hơn nữa lại cố gắng tu luyện, ba cái nhập một, tu luyện đương nhiên là gấp mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần thường nhân, tốc độ như vyaaj có thể so với tồn tại yêu nghiệt.

Đây nếu là đổi lại trên thân người khác đều là hết lần này đến lần khác cười ngoác miệng, người này còn ghét bỏ, không dẫn tới mọi người căm phẫn mới là lạ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, phương đông dần sáng.

Một sáng sớm, Lăng Chiến chạy đến đình viện cuồng tiếu lên.

- Chiến ca, đừng cười lớn như vậy, ầm ĩ không cho ai ngủ cả.

Mộng Tích Vân nhìn trượng phu đều là vẻ mừng rỡ nói.

- Cha, mẹ có chuyện gì cáo hứng sao? Di, cha, ngươi trở thành Huyền Giả rồi.

Lăng Tiếu từ trong phòng đi ra ngoài, hỏi một câu, vừa nhìn thoáng qua phụ thân hắn một cái mới biết được vì sao phụ thân hắn lại cao hứng như vậy.

- Đúng vậy a, nhi tử, phụ thân vừa trở thành Huyền Giả rồi, ha ha.

Lăng Chiến tựa như một hài tử được cho kẹo, không ngừng cuồng tiếu nói.

- Chúc mừng phụ thân a, xem ra hôm nay chúng ta lại có thêm thức ăn rồi.

Lăng Tiếu thay Lăng Chiến cao hứng nói.

- Đúng, hôm nay hai người chúng ta phải hảo hảo uống một chén, bất quá hiện tại ngươi trước phải cùng ta qua hai chiêu.

Lăng Chiến đáp một tiếng, sau đó tay không hướng Lăng Tiếu phất qua một quyền.

- Thua thì đừng trách nhi tử để cho ngươi mất thể diện.

Lăng Tiếu phản ứng cực nhanh, không đợi Lăng Chiến đánh tới, liền lui ra.

- Chúng ta cấp bậc ngang hàng, mặc dù ngươi đột phá sớm hơn một tháng so với ta, nhưng mà phụ thân lại sẽ không bại bởi ngươi.

Lăng Chiến chiến ý mười phần nói. Hắn đã từng tu luyện tới Huyền Sĩ đỉnh phong, kinh nghiệm chiến đấu cùng huyền kỹ còn đang ở đó, tự nhận là tịnh không bại bởi nhi tử.

- Đã như vậy liền tới đi thôi, do mẫu thân làm chứng.

Lăng Tiếu lộ ra một cái nụ cười nắm chắc phần thắng nói. Cho dù hắn chỉ là đê giai Huyền Giả thì cũng có mười phần nắm chắc chiến thắng Lăng Chiến hiện tại, chớ nói chi là hắn hiện tại đã trở thành trung giai Huyền Giả rồi, thực lực so với cao giai Huyền Giả bình thường còn lợi hại hơn, cho dù chống lại Huyền Sĩ giai, muốn bảo vệ tính mạng tuyệt đối là không thành vấn đề.

- Dám xem thường lão tử của ngươi sao, xem chiêu.

Lăng Chiến lần nữa đánh tới, một quyền này so với vừa rồi càng nhanh càng mạnh hơn.

Lăng Tiếu làm sao cũng sẽ cho lão đầu tử hắn mấy phần mặt mũi, cũng không có trực tiếp đem hắn đánh ngã, mà là áp chế lực lượng cùng lão đầu tử hắn đối oanh lên.

Quyền cước lần lượt thay đổi, phát ra từng đợt tiếng kinh hô.

Mộng Tích Vân ở một bên càng xem càng là vui mừng, các nàng một nhà rốt cục cũng không còn là phế vật.

Hai người tay khôn đánh quyền nửa canh giờ.

Lăng Chiến dừng lại quyền đầu, vô cùng bất mãn nói:

- Ngươi tiểu tử này không tệ, lão tử đánh không thắng ngươi.

- Hắc hắc, phụ thân ngươi không tồi, nhi tử cũng đánh không thắng ngươi.

Lăng Chiến không muốn đả kích lão đầu tử hắn, trong lúc đánh nhau cơ hồ đều là nhường nhịn.

- Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, đợi lão tử lại khôi phục mấy ngày, tuyệt đối có thể chiến thắng tiểu tử ngươi.

Lăng Chiến vô cùng tự tin nói.

- Ngươi là không thể nào chiến thắng hắn.

Không xa có một đạo thanh âm khàn khàn khẳng định nói.

- Thái thượng trưởng lão!

Mọi người hướng về người tới cung thanh nói.

Người tới chính là Thái thượng trưởng lão, hắn nhìn Lăng Tiếu mà vuốt râu a a nói:

- Không tệ, nhanh như vậy đã đột phá một cái tiểu cấp bậc, xem ra ở trước khi gia tộc đại bỉ còn có thể trở thành cao cấp Huyền Giả.

Lăng Chiến kinh ngạc nhìn nhi tử nói:

- Nhi tử, ngươi… Ngươi đã là trung giai tu vi rồi?

Lăng Tiếu cười cười gật đầu, coi như là thừa nhận, tiếp theo hắn hướng về phía mẫu thân nói:

- Nương, ngươi nhanh chóng đi phân phó hạ nhân chuẩn bị thiện yến, hôm nay chúng ta hảo hảo nâng ly một phen.

Mộng Tích Vân vui mừng cười cười cùng Bạch Vũ Tích cùng nhau lui ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 60 - Tu Luyện Biến Thái. (1)

Ngươi tiểu tử này coi như là thức thời biết nhường cha ngươi.

Lăng Chiến vỗ vỗ bả vai Lăng Tiếu nói. Hắn là thay Lăng Tiếu cao hứng đồng thời cũng cảnh báo cho chúng mình cần thêm chút sức, không thể để thua nhi tử mới được.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều ngồi dùng cơm, mà Lăng Chiến thi nâng ly một phen, trực tiếp say ngã xuống trong ngực của nhi tử. Trải qua mười mấy năm, rốt cục lần nữa trở lại thực lực Huyền Giả, thật sự để cho hắn cảm thấy có chút không chân thực, đây hết thảy đều là nhi tử mang đến cho hắn, trong lòng thật sự đối với nhi tử có cảm kích mà không nói ra lời.

- Lão thái gia, chúng ta đi đâu?

Lăng Tiếu bị Thái thượng trưởng lão kêu lại, nhưng mà hắn lại không biết lão nhân gia muốn dẫn hắn đi đâu.

- Đến nơi phải đến thì ngươi liền biết.

Thái thượng trưởng lão nhàn nhạt đáp lại một câu, không nhanh không chậm đi về phía hậu sơn Lăng gia.

Trên đường đi không ít thị vệ của Lăng gia nhìn thấy hai người đều cung kính hành lễ.

Khi hai người đi được một đoạn xa, những thị vệ kia len lén nghị luận.

- Thấy không, ở bên cạnh Thái thượng trưởng lão đúng là Lăng Tiếu thiếu gia.

- Hắn chính là Lăng Tiếu thiếu gia bị phế kinh mạch lại trọng tu sao? Thật không nghĩ tới hắn vận khí tốt như vậy, lại có thể được Thái thượng trưởng lão tán thưởng.

- Chớ xem thường Lăng Tiếu thiếu gia, hắn mặc dù chỉ là đê giai Huyền Giả, nhưng mà ở trên khảo nghiệm gia tộc lại có thể chiến thắng Lăng Tinh thiếu gia là cao giai Huyền Giả.

- Thật hay giả, đê giai võ giả có thể chiến thắng cao giai võ giả, đây là quá không có khả năng đi.

- Hừ, không tin thì ngươi đi hỏi thăm một chút, chuyện này người nào mà không biết.

…

Lăng Tiếu cùng Thái thượng trưởng lão một mực hướng tới hậu sơn Lăng gia mà đi.

Ước chừng sau khi đi một khắc đồng hồ, đi tới hậu sơn Lăng gia.

- Lão thái gia chúng ta tới hậu sơn để làm gì?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

Lúc này, Thái thượng trưởng lão rốt cục nói rõ ý đến:

- Tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến.

Kim Cương Ngũ Biến đệ nhị biến là Luyện Cân.

Lăng Tiếu không hề nói nhiều, lẳng lặng chờ Thái thượng trưởng lão ai bài.

Thái thượng trưởng lão quát nhẹ một tiếng:

- Đều ra đi.

Ngay sau đó, năm người từ các phương hướng khác nhau nhảy ra, bọn họ đều mặc võ phục thống nhất, hướng về phía Thái thượng trưởng lão cung kính thăm hỏi nói:

- Ra mắt Thái thượng trưởng lão.

Lăng Tiếu nhìn về phía những người này, từng cái thần đình sung mãn, mỗi một người hắn đều không nhìn ra tu vi của bọn hắn, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết những người này ít nhất đều là tu vi Huyền Sĩ trở lên.

- Bọn họ năm người là cao thủ Huyền Sĩ giai thuộc tính bất đồng theo thứ tự là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ bất đồng, sau này bọn họ sẽ thay phiên dùng thuộc tính bất đồng tiến hành công kích ngươi, mà nhiệm vụ của ngươi liền là không thể phản kháng, chỉ có thể vận dụng Kim Cương Ngũ Biến bí quyết tiến hành chống cự, mới đầu nửa tháng ngươi có thể phục dụng Hồi Lộ đan tiến hành chữa thương, những ngày kế tiếp ngươi không thể tiếp tục phục dụng Hồi Lộ đan rồi, mỗi đem ta sẽ phái người đưa tới dược thủy cho ngươi ngâm, nếu như ngươi ngay cả một cái cửa ải này đều không chịu qua được, như vậy thì ngươi có thể rơi vào kết quả tứ chi tàn phế.

Thái thượng trưởng lão thu hồi nụ cười dĩ vãng, nghiêm túc hướng về phía Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nghe được há to miệng nói không ra lời. Hắn biết muốn tu luyện

đệ nhị biến nhất định phải tiếp nhận vật cứng không ngừng công kích thân thể, nhất là tứ chi huyết quản, sau đó thông qua tu luyện Kim Cương Ngũ Biến bí quyết Đoạn Cân Trọng Tiếp, liên tục như thế, tu luyện cho đến cảnh giới gân như cương thiết mới coi là đại thành.

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới Thái thượng trưởng lão lại nghiêm nghị như thế, lại trực tiếp để cho Huyền Sĩ công kích, hơn nữa dùng thuộc tính bất đồng thay phiên nhau mà tới, loại huấn luyện tàn khốc này sợ là người nào nghe thấy đều bị làm cho sợ đến chân tay mềm nhũn không dám luyện.

- Lão thái gia, ngươi sẽ không ác độc như vậy đi, vạn nhất tứ chi của ta thật bị cắt đi thì làm như thế nào?

Lăng Tiếu trái tim băng giá nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ để cho bọn họ vừa bắt đầu hạ thủ không nặng như vậy, trước bắt đầu từ một kích toàn lực của cao giai Huyền Giả, ngày sau chờ ngươi chịu đựng được lại dần dần gia tăng công kích mạnh hơn, cho đến khi ngươi luyện thành đệ nhị biến đến cảnh giới tiểu thành mới thôi.

Thái thượng trưởng lão nói.

Nghe lời này, tâm của Lăng Tiếu mới hơi an ổn xuống, hắn đã luyện thành đệ nhất biến Luyện Bì, hoàn toàn có thể trụ được một kích toàn lực của cao giai Huyền Giả rồi.

- Tốt lắm, trong khoảng thời gian này ngươi cũng ở lại hậu sơn tu luyện đi, chờ ngươi tu luyện đến cảnh giới tiểu thành rồi lại đi ra.

Thái thượng trưởng lão sau khi nói dứt lời, xoay người trực tiếp rời đi.

Lăng Tiếu nhìn bóng lưng của Thái thượng trưởng lão rời đi khó chịu nói:

- Thật là một lão đầu không có nhân tình vị.

- Thiếu gia, chúng ta muốn bắt đầu tiến công.

Thái thượng trưởng lão vừa rời đi, liền có một người đối với Lăng Tiếu nói.

- Đừng nóng vội, thiếu gia ta còn chưa có chuẩn bị xong đâu.

Lăng Tiếu vội vàng ngăn cản nói.

- Thái thượng trưởng lão đã phân phó rồi, nếu như thiếu gia lười biếng không tu luyện mà nói, ngày hôm đó liền không cần ăn cơm.

Người nọ lại một lần nữa nhàn nhạt nói.

Chương mới nhất tại truyen.org

- Ta dựa vào, quá độc ác đi!

Lăng Tiếu mắng một câu, sau đó đem đấu bồng phía sau lấy xuống, vỗ vào lồng ngực nói:

- Các ngươi người nào tới trước, bổn thiếu gia chưa sợ qua ai cả.

Lăng Tiếu mới vừa nói dứt lời thì một người đứng dậy nói:

- Thiếu gia, ta là Kim thuộc tính, ta tới trước, đắc tội.

Người nọ dứt lời, song quyền đồng thời xuất ra hai đạo kim sắc quang mang hướng hai cánh tay Lăng Tiếu oanh tới.

- Oanh!

- Oa!

Lăng Tiếu bị quang mang đánh trúng, không nhịn được kinh hô lên.

- Di, lại không có chuyện gì!

Lăng Tiếu nhìn hai cánh tay một chút lại phát hiện không có chuyện gì, không khỏi có chút kinh ngạc.

- Thiếu gia, mới vừa rồi chỉ là lực lượng một kích của trung giai Huyền Giả, kế tiếp là lực lượng một kích cao giai Huyền Giả, thiếu gia cần xem trọng rồi

Mới vừa rồi là võ giả Kim thuộc tính nói.

Ngay sau đó lại là hai đạo kim mang đánh tới, kim mang so với vừa rồi càng thêm tràn đầy vài phần.

- Oanh!

- A, đau chết mất!

Lúc này Lăng Tiếu đau đến lớn tiếng kêu lên, áo chỗ hai tay bị chấn nát, trên cánh tay xuất hiện tổn thương sưng đỏ.

Tầng thứ nhất Luyện Bì, mặc dù có thể ngăn cản được một kích toàn lực của cao giai Huyền Giả, nhưng cũng không phải là sau khi ngăn trở thì hoàn toàn không có chuyện gì, sưng đau căn bản vẫn sẽ có.

Ngay sau đó, võ giả Kim thuộc tính kia đem Lăng Tiếu trở thành bao cát, đem lực đạo khống chế ở cao giai Huyền Giả, hướng về phía Lăng Tiếu

không ngừng oanh tới.

Mới đầu Lăng Tiếu kêu thảm thiết không ngừng, giống như tội phạm đang phải chịu hình phạt, tùy ý bị đánh, sau lại hắn vận khởi Kim Cương Ngũ Biết quyết để ngăn cản, đau đớn dần dần giảm bớt không ít, hơn nữa còn phát hiện sau mỗi lần bị đánh, tốc độ vận chuyển huyền lực sẽ nhanh hơn một phần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 61 - Tu Luyện Biến Thái. (2)

Một ngày đi qua, Lăng Tiếu toàn thân đều là vết thương, tứ chi lại càng là sưng đỏ vô cùng, thậm chí còn rỉ ra không ít vết máu, bộ dáng hết sức dọa người.

Thời điểm ban đêm đến, Bạch Vũ Tích mang theo giỏ đưa cơm tới cho Lăng Tiếu.

Nàng nhìn thấy bộ dáng này của Lăng Tiếu, trong lòng nổi lên đau đớn khó có thể nói rõ.

- Thiếu gia, ngươi bị thương thật nhiều a!

Bạch Vũ Tích khẽ vuốt vết thương của Lăng Tiếu đau lòng nói, nhưng mà nghĩ đến thân phận của chính mình không khỏi rụt cổ tay lại.

Lăng Tiếu nhân cơ hội cầm bàn tay nhỏ nhắn, dài mảnh của nàng, cảm giác được mảnh mai bóng loáng để cho Lăng Tiếu tâm thần rung động.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích thở nhẹ một tiếng, cúi mặt nở nụ cười, vẻ ửng đỏ lan tràn tới mang tai.

- Vũ Tích, tới cho thiếu gia ăn cơm, hai tay của thiếu gia đều không nhúc nhích được rồi.

Lăng Tiếu không chịu được buông lỏng Bạch Vũ Tích ra nói.

- Ừ.

Bạch Vũ Tích hơi có chút mất mác gật đầu, sau đó cần thức ăn lên đút cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn gương mặt tinh oánh phấn nộn của nàng, nhìn bộ dạng biết điều thiên y bách thuận kia, một cỗ cảm giác ấm áp lan khắp toàn thân.

Bạch Vũ Tích phát hiện Lăng Tiếu đang nhìn chằm chằm vào nàng, tâm tình đột nhiên khẩn trương, cả một khỏa phương tâm này của nàng cũng đã sớm nhào tới trên người Lăng Tiếu rồi, mà hôm nay mới là lần đầu tiên thân mật hầu hạ Lăng Tiếu, trái tim phác thông phác thông nhảy lên rất nhanh.

Sau khi dùng cơm xong, lập tức có hai gã người hầu đem một thùng nước nóng tới, bên trong đã sớm ngâm các loại dược liệu trân quý.

- Thiếu gai, nên tắm rửa rồi, lão thái gia nói sau này ngươi mỗi ngày đều phải dùng loại dược thủy này tắm rửa, như vậy mới có thể giúp thân thể tu luyện.

Bạch Vũ Tích nhớ đến phân phó của Thái thượng trưởng lão, hiện tại chuyển cáo cho Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật đầu, đứng lên, đáng tiếc hai chân mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa muốn ngã xuống rồi, may là Bạch Vũ Tích ở một bên kịp thời đỡ lấy.

Ngửi thấy mũi hương xử nữ nhàn nhạt, Lăng Tiếu đều có điểm tâm hươu ý vượn rồi, hắn ở trong lòng thầm mắng, là người của hai thế giới đều chưa một lần phá thân, đây là quá uất ức rồi.

Bạch Vũ Tích đỡ Lăng Tiếu đến bên cạnh thùng gỗ, chỉ thấy nước ở bên

trong cư nhiên còn có bong bóng, nhiệt khí bốc hơi.

- Thiếu gia, ta… Ta tắm rửa thay quần áo cho ngươi.

Bạch Vũ Tích hơi có chút khẩn trương nói. Dĩ vãng đều là Lăng Tiếu tự mình tắm rửa, mà hôm nay tứ chi Lăng Tiếu bất tiện, nàng đã làm tốt toàn bộ hành trình chuẩn bị phục thị thiếu gia rồi.

- Cái này, vẫn là ta tự mình làm đi.

Lăng Tiếu vẫn là không có thói quen bị nhìn hết sạch, có chút không có ý tứ nói.

Sog, lần này Bạch Vũ Tích cũng không như dĩ vãng biết điều rời đi như vậy, mà là có chút ủy khuất nhìn Lăng Tiếu, trong mắt đẹp nhộn nhạo hơi nước nhàn nhạt.

- Vũ Tích, ngươi làm sao vậy?

Lăng Tiếu có chút không hiểu hỏi.

- Thiếu gia, ngươi có phải là rất chán ghét ta hay không?

Ngữ khí của Bạch Vũ Tích hàm chứa khiến cho người ta thương tiếc nói.

- Làm sao lại như vậy, ta thương ngươi đều không kịp, làm sao sẽ chán ghét ngươi?

- Vậy ngươi tại sao không cần ta hầu hạ ngươi, những lão gia cùng thiếu gia khác đều sẽ để cho nha hoàn hầu hạ tắm rửa thay quần áo, hơn nữa còn giúp… Còn giúp làm ấm giường, nhưng mà… Nhưng mà thiếu gia ngươi lại không để cho ta làm những chuyện này, đây không phải là chán ghét ta sao?

Lăng Tiếu giơ lên cánh tay sưng đỏ sờ sờ mũi của Bạch Vũ Tích nói:

- Nha đầu ngốc, chẳng lẽ ngươi thật nguyện ý vì thiếu gia làm những chuyện này sao? Những nha hoàn kia đều là bị bất đắc dĩ mới hiến thân, ta cũng không muốn đối với ngươi như vậy, đừng quên ngươi còn là muội muội kết nghĩa của ta.

- Thiếu gia, ta có thể vì ngươi làm bất cứ chuyện gì, là ta tự nguyện.

Dứt lời, Bạch Vũ Tích lại tự mình giải khai lụa mỏng ở trên người, một bộ thân thể dụ nhân mạn diệu như xà, có lồi có lõm, mượt mà trơn bóng hiện lên ở trước mắt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không phải là lần đầu tiên xem qua thân thể của nữ hài tử, kiếp trức hắn cũng rình coi một chút sư tỷ, sư muội tắm rồi, nhưng mà khi chân chính xuất hiện ở trước mắt chính mình, huyết mạch lập tức trương lên, hạ thân chỉ trong nháy mắt nhô lên cao như một cái lều nhỏ, cổ họng không tự chủ bỗng nhúc nhích một cái.

- Thiếu gia, để cho ta hầu hạ ngươi tắm rửa thay quần áo được không?

Bạch Vũ Tích khuôn mặt đỏ tươi như hoa, bàn tay trắng nõn kia càng không ngừng giúp đỡ Lăng Tiếu cởi võ phục xuống.

Nhất thời, trong sơn động tràn ngập không khí mập mờ rung động.

Lăng Tiếu rơi vào trong thùng gỗ to.

- Hí!

Lăng Tiếu không nhịn được hút vào một ngụm lãnh khí, nước này quá nóng, ngay cả da cũng có thể bóc đi một tầng, may mà hắn đã luyện thành đệ nhất

biến, da thịt trở nên cứng rắn vô cùng, nếu không đều muốn từ trong thùng gỗ nhảy ra ngoài.

Lăng Tiếu bắt đầu thu liễm tâm thần, trong lòng mặc niệm Kim Cương Ngũ Biến quyết, bắt đầu hấp thu dược tính trong thùng gỗ.

Vừa bắt đầu, tốc độ hấp thu không phải là rất nhanh, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn có thể rõ ràng cảm giác được da thịt đang sưng đỏ của mình từ từ biến mất, những vết thương kia lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang khép lại, các tế bào cũng trở nên nhúc nhích hẳn lên, cướp lấy hấp thu dược tính. Dần dần, Lăng Tiếu tiến vào trạng thái vật ngã lưỡng vong, tốc độ hấp thu từ từ biến nhanh, dược thủy trong thùng gỗ biến thành hình dạng vòng xoáy, lấy Lăng Tiếu làm trung tâm chậm rãi xoay tròn, trạng thái này thoạt nhìn hết sức thần kỳ.

Một bên Bạch Vũ Tích mở lớn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không dấm phát ra bất kỳ thanh âm gì, sợ quấy rầy Lăng Tiếu, nàng lui sang một bên bắt đầu tu luyện Thủy Nguyệt thần công.

Hôm nay nàng đã là tứ cấp võ giả, từ một người bình thường không có bất kỳ căn cơ gì trở thành tứ cấp võ giả lại chỉ tốn hơn một tháng, đây là không thể thoát khỏi công hiêu của Thủy Nguyệt thần công mà Lăng Tiếu dạy cho nàng. Vốn là kinh mạch của nàng đều là hoàn hảo vô khuyết, thiên phú cũng không phải là loại hạ đẳng, tu luyện tự nhiên giống như được thần trợ giúp, sau một thời gian đột phá Huyền Giả giai tuyệt đối không thành vấn đề.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Kim Cương Ngũ Biến quyết không chỉ là công pháp cường thân ngoại gia, lại còn là một loại công pháp cường đại nhanh chóng hấp thu dược tính, hắn thật sự nghĩ không ra Thái thượng trưởng lão từ đâu mà kiếm được một quyển công pháp thần kỳ như vậy, cứ như vậy tu luyện xuống, sau này nếu để cho hắn tìm được các loại cao giai linh thảo để hấp thu, có thể hay không để cho thân thể của hắn đạt tới cảnh giới đao thương bất nhập, ngũ hành bất gia thân?

Lăng Tiếu tạm thời không có thời gian suy tư những vấn đề này, tốc độ hấp thu càng lúc càng nhanh, Tam Phân Quy Nguyên Khí cư nhiên tự động vận chuyển lên, lục phủ ngũ tạng cũng hấp thu một phần dược lực, tang cường thần thể cơ năng của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 62 - Thiếu Gia, Ngươi Muốn Ta Đi! (1)

Sự thần kỳ của Tam Phân Quy Nguyên Khí khiến cho Lăng Tiếu tặc lưỡi không dứt, không trách được năm đó Hùng Bá lấy được Tam Phân Quy Nguyên Khí liền có thể xưng bá võ lâm, quả nhiên là có chỗ độc đáo của mình.

Một lúc lâu sau, một ít dược thủy đen tuyền lại trở nên trong suốt, rất nhiển nhiên dược tính trong nước đều bị Lăng Tiếu hấp thu sạch sẽ rồi.

Nếu như Thái thượng trưởng lão ở nơi này mà nói, nhất định sẽ bị chấn kinh, lão ban đầu hấp thu nhiều dược lực như vậy cơ hồ tiêu tốn hơn phân nửa thời gian ban đêm, mà Lăng Tiếu lại chỉ dùng một canh giờ, tốc độ hấp thu này quá kinh khủng rồi!

- Thoải mái!

Lăng Tiếu giương đôi mắt, hai đạo nhãn thần sắc bén bạo xạ mà ra, không khỏi thở nhẹ một chút, từ trong thùng gỗ bắn ra ngoài, cả người ở giữa không trung xoay một vòng mới rơi xuống mặt đất.

- Thiếu gia, ngươi đã tốt rồi?

Bạch Vũ Tích lập tức từ trong đả tọa tỉnh lại, cao hứng thở nhẹ nói.

Lăng Tiếu nhìn Bạch Vũ Tích, mới vừa muốn nói chuyện, sắc mặt trong nháy mắt 'Xoát' một cái hồng lên, giống như một cái đại khuê nữ, mắc cỡ chết người. Hắn hiện tại mới nhớ toàn thân chính mình còn chưa mặc gì a.

Bạch Vũ Tích ở trong lúc Lăng Tiếu ngâm dược thủy đã nhìn qua thân thể của hắn, hiện nay lần nữa nhìn thấy thân thể hùng tráng của Lăng Tiếu đã không còn ngượng ngùng như mới vừa rồi, chỉ là thân thể mang theo mấy phần hồng nhuận đi tới trước mặt Lăng Tiếu, lớn mật ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia, ngươi muốn ta đi!

- Oanh!

Nhất thời, Lăng Tiếu trừ hạ thân thẳng tắp như một cây trường thương ra, đầu óc hắn trong lúc này bất chợt trống rỗng.

Mặc dù hắn từng không ngừng ảo tưởng đem Bạch Vũ Tích đoạt lấy, nhưng thật đến lúc thời điểm phát sinh hắn giống như một tên tuyệt thế cao thủ biến thành một người bình thường tay trói gà không chặt, không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.

Bạch Vũ Tích đem gương mặt tinh xảo dán sát vào lồng ngực của Lăng Tiếu, nộn thủ ôm chặt lấy eo hổ của hắn, nàng là khuê nữ chưa hiểu việc đời, cũng không hiểu được như thế nào làm nam nhân vui mừng.

Lăng Tiếu hồi phục lại một tia thanh minh, sâu kín hỏi:

- Vũ Tích, ngươi thật không hối hận sao?

Lăng Tiếu hô hấp trở nên dồn dập, hai mắt dần dần hiện lên vẻ tham lam chiếm hữu.

- Thiếu gia, kể từ một khắc kia khi ngươi cứu ta, Vũ Tích liền quyết định cả đời này chỉ làm nữ nhân của ngươi rồi, thiếu gia, ngươi muốn ta đi, Vũ Tích tuyệt không hối hận:

- Trong ngữ khí mềm mại kia của Bạch Vũ Tích có một cỗ giọng điệu vô cùng kiên định.

- Tốt, bổn thiếu gia thành toàn ngươi, từ nay về sau, ngươi chính là nữ nhân của Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu trong lòng triệt để bộc phát, sau khi nói một câu, thô lỗ ôm lấy Bạch Vũ Tích, đôi môi dày nặng nề đặt ở trên cánh môi mỏng của nàng, một tay thô bạo xé khai xiêm y của nàng.

- Hí!

Một đạo tiếng vải bị xé choi tai vang lên.

Mỹ nhân trong ngực, khuôn mặt như hoa, da thịt uyển chuyển như ngọc, thổ tức như lan, hấp dẫn động lòng người chí cực.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, kiều hoa như thế mặc cho người ngắt lấy, nếu không làm ra đáp lại xứng đáng, khẳng định bị thiên khiển.

Lăng Tiếu không muốn bị thiên khiển, hắn rốt cục làm một cái 'hành vi man rợ' mà bất kỳ một nam nhân nào đều biết làm.

- A!

Một đạo tiếng kiều mị vang lên, bên trong đan xen một khúc xuân ca động lòng người.

Trên bầu trường, trăng tròn lặng lẽ trốn vào trong tầng mây màu đen, tựa hồ không muốn thấy một màn khó xử này.

…

Phương đông dần sáng, một luồng dương quan chiếu sáng cả vùng đất.

Lăng Tiếu đã sớm ở ở ngoiaf động nhận lấy hành hạ tàn khốc rồi.

Đêm qua, trải qua hấp thu dược tính của các loại dược tài trân quý, thân thể của Lăng Tiếu đã lần nữa khôi phục, hơn nữa vừa phá cấm chế của hai đời, trở thành nam nhân chân chính, tinh thần là đặc biệt tràn đầy.

Hôm nay, công kích Lăng Tiếu chính là võ giả Mộc thuộc tính, từng đạo cây mây như bụi gai càng không ngừng quất ở trên thân thể Lăng Tiếu, từng đạo vết máu dữ tợn đáng sợ.

Đau đớn của Mộc thuộc tính cùng Kim thuộc tính không giống nhau, công kích Kim thuộc tính tới dứt khoát, đau đến khiến cho người ta thét chói tai không dứt, mà công kích của Mộc thuộc tính lại là trong nhu có cương, đau đến thấu tim can, chậm rãi kéo dài thần kinh các nơi, loại đau đớn này quả thật là cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Lực độ công kích hôm nay đã có năm thành lực đạo của đê giai Huyền Sĩ, Lăng Tiếu càng không ngừng vận dụng Kim Cương Ngũ Biến quyết chống cự, nhưng mà hắn vẫn cảm giác được gân xanh ở trên tay chân chính mình tựa hồ đã bị xé rách rồi, khi hắn thật sự chống đỡ không nổi, mới miễn cưỡng nuốt vào một viên Hồi Lộ đan.

- Đến đây đi, lão tử chính là tiểu cường đánh không chết!

Sau khi phục dụng Hồi Lộ đan, Lăng Tiếu lần nữa phấn chấn quát to, khí thế kinh hồng, giống như chiến thần bất tử, đạo đạo vết thương như xà dữ tợn dọa người.

Ngay cả vũ giả Mộc thuộc tính chịu trách nhiệm công kích Lăng Tiếu cũng bị sợ hết hồn.

- Đấu chí thật đáng sợ!

Bốn gã võ giả ở một bên khác đều kinh hô ở trong lòng.

- Ba ba!

- Không đủ, lại đến cực phẩm nữ tiên!

Sau khi lại là một trận phong trừu, Lăng Tiếu tựa như có lẽ đã thích ứng với cường độ này, hướng về phía võ giả công kích hắn quát to.

Võ giả Mộc thuộc tính kia còn là lần đầu tiên hành hạ người như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy người chịu đòn như vậy, nhất thời dùng sức hướng về phía Lăng Tiếu điên cuồng tấn công, lực công kích của hắn đã dùng đến tám phần công lực của đê giai Huyền Sĩ rồi, đổi lại là Huyền Sĩ bình thường đón đỡ đều muốn gãy tay đứt chân rồi.

Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, tay chân của hắn đều bắt đầu biến hình rồi, cả người cũng sắp gục xuống, chỉ có một khỏa đấu chí không chịu thua còn đó.

Rốt cục, trước khi hắn ngã xuống, mặt trời không đành lòng rốt cục hạ xuống khỏi núi.

- Rốt cục lại qua một ngày!

Lăng Tiếu mơ hồ ngã xuống, trên mặt còn treo nụ cười chiến thắng.

Bạch Vũ Tích lại đưa cơm tới, nhìn Lăng Tiếu bị hành hạ đến bộ dạng tàn tật, trong lòng đau đến rỉ máu. Ban đêm ngày hôm qua nàng đã là người của thiếu gia, cả trái tim cũng là đọng ở trên người của Lăng Tiếu, nhìn vết thương của Lăng Tiếu, lòng như đao cắt.

Nhưng mà nàng biết Lăng Tiếu đang tiếp thụ huấn luyện nghiêm khắc nhất, chỉ có thể cắn răng cầu nguyện 'Thiếu gia nhất định có thể gánh vác được'.

Nàng đem Lăng Tiếu đưa vào trong thùng gỗ, để cho Lăng Tiếu lần nữa hấp thu dược lực chữa thương.

Ngoài động, năm tên võ giả thuộc tính bất đồng trong lòng vẫn còn sợ hãi trò chuyện với nhau.

- Thái thượng trưởng lão để cho Lăng Tiếu thiếu gia luyện cái gì mà huyền kỹ, cư nhiên nghiêm khắc như thế.

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây, chỉ có Thái thượng trưởng lão nhân gia mới biết, Lăng Tiếu thiếu gia là tiếp ban đệ tử mà Thái thượng trưởng lão nhìn trúng, tự nhiên nghiêm khắc một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 63 - Thiếu Gia, Ngươi Muốn Ta Đi! (2)

- Nhưng mà đây cũng quá muốn chết đi, ngươi nhìn gân của tay chân Lăng Tiếu thiếu gia đều đứt rồi, đổi lại là chúng ta cũng không chịu được, huống chi Lăng Tiếu thiếu gia chỉ là trung giai Huyền Giả, không biết ngày mai hắn còn có thể tiếp tục thụ huấn luyện hay không a?

- Ta xem là làm bằng sắt cũng khó có thể bò lên được.

…

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu sinh long hoạt hổ xuất hiện ở trước mấy tên võ giả bồi luyện, dọa cho bọn hắn không thể tin tưởng đây là sự thật.

Bọn họ rốt cục hiểu được Lăng Tiếu thiếu gia là tồn tại yêu nghiệt bậc nào, lại giống như là bất tử chi thân, bị đánh đến nửa sống nửa chết lại có thể đứng lên, quá cường đại rồi, quả nhiên là tiếp ban đệ tử được Thái thượng trưởng lão coi trọng.

Một ngày này là võ giả Thủy thuộc tính võ giả phá hủy Lăng Tiếu. Công kích của võ giả Thủy thuộc tính tương đói khác với bốn thuộc tính khác, muốn ôn hòa nhiều lắm, cho nên hắn vừa lên tới chính là toàn lực oanh kích.

Lăng Tiếu lại cắn răng kiên trì tiếp một ngày, thời khắc cuối cùng còn có thể đứng.

Lại là một ngày, ngày thứ tư đến võ giả Hỏa thuộc tính công kích.

Hỏa thuộc tính cùng công kích của Kim thuộc tính đều là lấy cương mãnh

trứ danh, tư vị bị đốt để cho Lăng Tiếu liên tục kêu thảm thiết không dứt, hai cánh tay như nữ nhân kia cơ hồ đều bị nướng cháy rồi. Một ngày nay Lăng Tiếu liên tục dùng hai khỏa Hồi Lộ đan mới có thể trụ được xuống.

Ngày thứ năm, đến công kích của võ giả Thổ thuộc tính.

Lặp lại nhiều lần như thế, Lăng Tiếu ước chừng bị đánh nửa tháng.

Ban đêm ngày này, Lăng Tiếu mới vừa chịu ngược đãi trở về, mới vừa nhảy vào trong thùng gỗ, không đến thập phần chung, dược tính trong thùng liền toàn bộ bị hấp thu xong.

Nhưng mà phát hiện huyết quản của tự mình cũng không trở lại đầy đủ như dĩ vãng.

- Ta dựa vào, không nên chơi như vậy đi!

Lăng Tiếu vươn thẳng người nói.

Hồi Lộ đan chỉ có số lượng nửa tháng, hắn đã dùng hết rồi, sau này không thể lại phục dụng Hồi Lộ đan để chữa thương nữa, mà hôm nay ngay cả dược thủy đều không đủ để hồi phục thân thể, vậy phải làm sao bây giờ.

Lăng Tiếu cũng biết nguyên nhân đó không phải là dược thủy không đủ, mà là trừ Kim Cương Ngũ Biến quyết ra, Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng hấp thu dược tính ở tỷ lệ nhất định, tình huống xuất hiện dược tính không đủ này tự nhiên không có biện pháp hồi phục huyết quản trở lại như cũ rồi.

Vừa vặn hôm nay lại không thấy Bạch Vũ Tích ới đây đưa cơm, mà là một người hầu khác, Lăng Tiếu lúc này đúng là kêu trời trời không thấu, gọi địa địa không nghe rồi.

- Chỉ có thể dựa vào tự mình chữa trị.

Lăng Tiếu tự biết lần này không thể lại dựa vào ngoại vật rồi, thu liễm tâm thần bắt đầu vận chuyển khẩu quyết đệ nhị biến Luyện Cân của Kim Cương Ngũ Biến quyết, bắt đầu lợi dụng huyền lực tự thân chậm rãi khơi thông làm dịu huyết quản.

Thời điểm vừa mới bắt đầu vô cùng chậm chạp, nhưng mà hiệu quả vẫn là rõ ràng, huyết quản dần dần có tri giác. Lăng Tiếu không khỏi thầm than Kim Cương Ngũ Biến quyết này quả thật rất bất phàm, chỉ cần sau này có đầy đủ huyền lực, tốc độ hồi phục tuyệt đối so với hiện tại muốn nhanh hơn nhiều lắm, hắn không khỏi cảm thấy đây không nên gọi là Kim Cương Ngũ Biến quyết mà gọi là Trọng Sinh quyết thì tốt hơn.

Song, thời điểm mà Lăng Tiếu tự cho là rất thỏa mãn, Tam Phân Quy Nguyên Khí lại cũng bắt đầu vận chuyển lên, đan điền phân ra một cỗ huyền lực khác hướng một chỗ khác của huyết quản chữa trị.

- Xem ra Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng có chức năng chữa trị, quá cường đại.

Lăng Tiếu vừa thở dài một câu, sau đó bắt đầu tập trung tinh thần.

Lăng Tiếu tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong, thân thể đang chậm rãi khôi phục. Nếu như Lăng Tiếu có thể nội thị mà nói, hắn chắc sẽ ngạc nhiên phát hiện huyết quản của mình cư nhiên so với nguyên lai thì bền bỉ gấp mấy lần.

Đả tọa một đêm, Lăng Tiếu cuối cùng cũng hồi phục xong.

Đang ở lúc hắn đang thoải mái cười sung sướng lại nghe đến một cái tin tức để cho hắn tức giận không thôi.

Một cỗ lửa giận ngất trời để cho hắn mất đi lý trí, giống như biến thành ma thú khát máu.

Bạch Vũ Tích sau khi trở thành nữ nhân của Lăng Tiếu, tâm tình một mực vô cùng tốt, nàng rốt cục trở thành nữ nhân của thiếu gia, trong lòng nàng không biết có bao nhiêu vui vẻ nhiệt huyết!

Từ khi thiếu gia đem nàng cứu ra khỏi tay của Lý Quang Ngâm, nàng liền quyết định cả đời này đi theo thiếu gia rồi. Bởi vì… đầu năm này nữ tử bình dân được người xuất thủ cứu giúp quá ít, huống chi sau khi cứu người không cầu hồi báo, người như thế quả thật đáng giá để người ta theo đuổi, sau nàng lại đi tới Lăng gia, ngày ngày tiếp xúc thiếu gia, mới phát hiện thiếu gia cùng tất cả thiếu gia của các gia tộc khác nhau rất lớn.

Hắn đối đãi với nàng luôn là nho nhã lễ độ như vậy, chưa từng đem nàng trở thành tỳ nữ, hơn nữa còn đem nàng trở thành thân nhân, hắn nói chuyện vừa không mất phong độ hài hước dịu nhẹ, hơn nữa còn vì nàng mà bị thương, lại rảnh rỗi dạy cho nàng huyền kỹ, khiến cho nàng trở thành một gã võ giả được người ta tôn trọng.

Đây tất cả hết thảy khiến cho nàng cảm động cỡ nào, đây đối với nàng một cái đã nhận mệnh làm một thị nữ nô tỳ mà nói, những thứ này là nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Nàng trừ đem thân thể giao cho thiếu gia ra, nàng không biết nên làm như thế nào để báo đáp ân tình của thiếu gia, đồng thời nàng tự mình cũng đã yêu thiếu gia tha thiết, nàng không yêu cầu xa vời thiếu gia sẽ danh chính ngôn thuận cưới nàng, chỉ cần trong lòng thiếu gia đều có một điểm vị trí của nàng, nàng liền đủ hài lòng rồi.

Nàng ngày ngày đi đưa cơm cho thiếu gia, biết võ phục của thiếu gia toàn bộ bị đánh nát rồi, nàng nhìn thấy đau lòng, đồng thời lại nghĩ tới tự mình cũng

chưa vì thiếu gia làm bất cứ chuyện gì, cho nên nàng đã nghĩ hôm nay ra chợ mua một chút vải vóc thượng đẳng làm chút ít y phục cho thiếu gia. Kỳ thật nàng có thể gọi thợ cắt may làm, nhưng mà đây không thể hiện được tâm ý của mình, cho nên nàng tính toán chính mình đích thân làm y phục cho thiếu gia, trước kia ở nhà nàng cũng là tự mình làm y phục cho mẫu thân.

Đến tiệm bán vải, Bạch Vũ Tích tuyển chọn vài tấm vải thượng hạng, tính tiền đi ra ngoài, không cẩn thận cùng người ta va chạm một chút.

- Ai nha, mắt chó của ngươi mù rồi à, lại dám đụng bổn cô nương.

Người nọ bị Bạch Vũ Tích dùng vải va chạm một chút, lập tức chửi mắng.

Bạch Vũ Tích là người thiện lương, cảm thấy lại là tự mình đã làm sai trước, lập tức hướng về phía nữ nhân kia nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi tiểu thư, ta không phải cố ý.

- Một câu thật xin lỗi coi như xong sao? Ngươi có biết bổn cô nương là ai hay không, cũng là loại tiện tỳ như ngươi có thể chạm vào sao?

Nữ nhân kia tư sắc lớn lên không tệ, nhưng mà so với Bạch Vũ Tích lại kém xa, nàng thấy Bạch Vũ Tích lớn lên động lòng người như thế, hỏa khí trong lòng càng lớn thêm, lúc này vung tay hướng khuôn mặt của Bạch Vũ Tích đánh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 64 - Vũ Tích Gặp Chuyện Không May

- Ba!

Một cái tát mạnh mẽ đánh lên trên mặt yêu kiều của Bạch Vũ Tích.

Không chỉ như vậy, nữ nhân kia lại được thế không buông tha người, lại ở trên bụng của Bạch Vũ Tích đạp một cước.

- A!

Bạch Vũ Tích kinh hô một tiếng, trong tay vải vóc nhất thời rơi lả tả trên đất, tự mình cũng ngã trên mặt đất. Nàng vốn là tứ cấp Võ Đồ, nhưng mà ở trước mặt nữ nhân này lại không có lực hoàn thủ, một cái nguyên nhân là nàng không ngờ rằng đối phương lại đột nhiên đánh nàng, một nguyên nhân khác thì là thực lực của đối phương mạnh hơn so với nàng.

- Quên đi Liễu Thanh tiểu thư, nàng cũng không phải cố ý, xin ngài bớt giận, ta bên này có vải vóc thượng đẳng, ngài sang đây nhìn xem một chút.

Chưởng quỹ vì Bạch Vũ Tích cảm thấy đồng tình, lúc này hướng về phía nữ nhân kia cung kính nói.

- Hừ, ngươi tiện tỳ này, sau này đừng để cho ta gặp lại được ngươi, nếu không ta gặp một lần đánh một lần.

Nữ nhân kia vẫn như cũ vô cùng bất phẫn mắng, trong lòng nàng chính là đặc biệt đố kỵ Bạch Vũ Tích so vói nàng xinh đẹp hơn.

- Thanh muội, người nào chọc cho ngươi tức giận rồi?

Nơi cửa truyền đến một đạo thanh âm từ tính hỏi thăm.

Đi tới là một gã công tử ca lớn lên không tầm thường, ước chừng 25 tuổi, một bộ lam sắc trường sam, tay cầm bạch phiến (Quạt trắng), hiển thị rõ bản sắc phong lưu.

Hắn gọi là Lam Cuồng Sinh, là thế hệ cao thủ trẻ tuổi của Lam gia gần nhất với ba đại gia tộc của Vẫn Thạch thành, ở trước đó không lâu mới vừa đột phá thành Huyền Sĩ giai.

Nữ nhân đối diện đánh Bạch Vũ Tích chính là đệ tử Lý Thanh Thanh của thế hệ trẻ Lý gia trong ba đại gia tộc, hai mươi tuổi, thực lực Huyền Giả trung giai.

Hiện nay Lam Cuồng Sinh đang điên cuồng theo đuổi Lý Thanh Thanh, chủ yếu là Lam gia hi vọng thông qua đám hỏi để tạo khoảng cách gần hơn với Lý gia, tạo thành quan hệ đồng minh, chuẩn bị vì ngày sau đi vào hàng ngũ đại gia tộc.

- Yêu, chính là xú phiếu tử này đụng đau ta.

Lý Thanh Thanh chỉ chỉ Bạch Vũ Tích đang nhặt vải trên mặt đất nói.

Kỳ thật, mới vừa rồi Bạch Vũ Tích cũng chỉ là dùng vải nhẹ nhàng đụng nàng một cái mà thôi, coi như là người bình thường cũng sẽ không cảm thấy đau, mà nàng thân là trung giai Huyền Giả lại nói bị đụng đau, đây rõ ràng là tìm cớ rồi.

Lam Cuồng Sinh hướng Bạch Vũ Tích nhìn lại, nhất thời hai mắt tỏa sáng, trong lòng kinh tán:

- Nữ tử thật xinh đẹp.

Lý Thanh Thanh vừa lúc bắt được vẻ mặt của Lam Cuồng Sinh nhìn Bạch Vũ Tích, nhất thời trong lòng lại càng tức giận, lập tức đem lửa giận trút sang người Bạch Vũ Tích, đi tới phía Bạch Vũ Tích hung hăng đá tới một cước:

- Còn không mau cút đi.

Bạch Vũ Tích là ủy khuất vô cùng, nàng không nghĩ tới chính mình đi ra ngoài mua ít đồ cũng bị cái tội này, nàng thiên tính lại thiên lương, cố nén cái bụng đau đớn, cố nén nước mắt ủy khuất ôm vải vóc muốn chạy ra khỏi tiệm bán vải.

Song, nàng chưa chạy ra ngoài lại bị Lý Thanh Thanh từ phía sau nắm lấy tóc.

- A, ta đã nói xin lỗi rồi, ngươi còn muốn làm gì.

Bạch Vũ Tích bị đau kinh hô một câu.

- Xú phiếu tử, dám mạnh miệng, ta xé nát miệng ngươi.

Lý Thanh Thanh giơ tay lên, liên tục ở trên mặt Bạch Vũ Tích tát mấy cái.

- Ba… Ba…

Mấy tiếng giòn vang chói tai.

Bạch Vũ Tích đáng thương, trên khuôn mặt yêu kiều khắc lên mấy cái dấu tay đỏ bừng, khóe miệng cũng lộ ra vết máu, bộ dáng hết sức hỗn loạn.

Lúc này, một nữ bộc nhân của Lăng gia đi cùng với Bạch Vũ Tích từ bên ngoài xông vào, chỉ vào Lý Thanh Thanh quát lên:

- Ngươi sao lại đánh người?

Nữ bộc nhân này là người giúp việc được phân phối cho một nhà Lăng Tiếu, mười chín tuổi, gọi là Tiểu Mai, nàng mới vừa rồi cùng Bạch Vũ Tích cùng đi ra mua đồ, nàng không nghĩ tới chỉ mới tách ra Bạch Vũ Tích một lát, Bạch Vũ Tích đã bị người đánh thành dạng như vậy.

Nàng nhưng là biết địa vị của Bạch Vũ Tích ở trong nhà Lăng Tiếu, hơn nữa Lăng Tiếu thiếu gia đối với nàng cực kỳ sủng ái, nếu để cho Lăng Tiếu thiếu gia biết Bạch Vũ Tích bị đánh thành như vậy không trách tội nàng mới là lạ.

- Lại tới một tiện tỳ không có mắt!

Lý Thanh Thanh tính cách vốn là không tốt, vừa thấy có người dám đụng vào nàng, lập tức chỉ vào Tiểu Mai mắng một câu, tiếp theo hướng về phía Lam Cuồng Sinh nói:

- Sinh ca, ngươi giúp ta hảo hảo dạy dỗ nàng.

Lam Cuồng Sinh gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hung mang, bạch phiến hướng Tiểu Mai vung lên:

- Ba!

Tiểu Mai chỉ là người bình thường, không có bất kỳ võ lực gì, bị Lam Cuồng Sinh đánh một cái như vậy, toàn bộ thân hình bị đánh ra ngoài cửa, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Tiểu Mai!

Bạch Vũ Tích kinh hô, tiếp theo nàng nhìn chằm chằm vào Lý Thanh Thanh cùng Lam Cuồng Sinh nói:

- Các ngươi đánh đủ chưa? Chúng ta là ngươi của Lăng gia!

Bạch Vũ Tích vốn không muốn mang danh tiếng của Lăng gia ra, các nàng chẳng qua là tỳ nữ, nhưng mà hôm nay đều nhanh bị người muốn đánh chết, lại không phản kháng, chẳng lẽ ở loại nhục nhã này lại chờ chết sao?

Không, nàng còn phải đi về gặp thiếu gia, nàng còn phải đi về làm y phục cho thiếu gia, nàng không cam lòng cứ như vậy bị người khác đánh đến chết.

- Lăng gia?

Lý Thanh Thanh kinh ngạc một chút.

Lam Cuồng Sinh cùng Chưởng quỹ ở một bên thì là sắc mặt biến đổi một chút, Lăng gia là đệ nhất đại gia tộc ở Vẫn Thạch thành, cũng không phải là bọn họ có thể đắc tội được.

- Thanh muội, ta xem cứ như vậy coi như xong đi.

Lam Cuồng Sinh chột dạ, không khỏi đối với Lý Thanh Thanh khuyên nói.

Lý Thanh Thanh không tốt như vậy nói:

- Lăng gia thì thế nào, các ngươi chẳng qua là tiện tỳ, cho dù ta đem các ngươi đều bán đi rồi, Lăng gia cũng sẽ không vì các ngươi ra mặt, huống chi Lý gia chúng ta sợ Lăng gia sao?

Lý gia sợ Lăng gia sao? Đáp án dĩ nhiên là khẳng định. Lăng gia là đại gia tộc phát triển gần ngàn năm, nọi tình so với Lý, La hai nhà còn muốn thâm

hậu hơn nhiều lắm, huống chi Thái thượng trưởng lão của Lăng gia uy danh hiển hách, là Lý gia các nàng tạm thời đắc tội không được.

Nhưng mà Lý Thanh Thanh không cam lòng cứ như vậy bỏ qua cho tỳ nữ này, lại nghĩ tới thân phận đê tiện của đối phương, tin tưởng Lăng gia sẽ không vì một cái tỳ nữ mà đối nghịch với Lý gia các nàng đi.

Nghĩ tới chỗ này, Lý Thanh Thanh cũng đủ thoải mái, đồng thời cũng nghĩ tới một cái phương thức hết giận tuyệt hảo.

Nàng muốn đem cái tiện tỳ xinh đẹp hơn so với nàng bán đi, để cho tiện tỳ này trở thành phiếu tử vạn người cưỡi.

Không thể phủ nhận, nữ nhân một khi đố kỵ, đó là vô cùng tàn nhẫn muốn chết đấy!

Lam Cuồng Sinh không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho tỳ nữ xinh đẹp này, hắn còn chưa được hưởng thụ đấy.

Bạch Vũ Tích bị Lý Thanh Thanh mạnh mẽ mang đi.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Mai mới yếu ớt tỉnh lại.

- Vũ Tích ngươi ở đâu?

Tiểu Mai tỉnh lại trước tiên là lập tức muốn tìm Bạch Vũ Tích.

Chưởng quỹ hảo tâm nói với Tiểu Mai:

- Nàng đã bị Lý gia tiểu thư mang đi rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 65 - Người Nào Dám Động Đến Nàng, Người Đó Sẽ Chết! (1)

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiểu Mai nhất thời trở nên trắng bệch, sau khi ngốc trệ, nàng lập tức hướng Lăng gia vội vã chạy về, nhất định phải đem tin tức này nói cho thiếu gia biết.

…

Túy Hương Lâu, một trong những sản nghiệp của Lý gia, là kỹ viện nổi danh của Vẫn Thạch thành.

Nơi này thường xuyên lui tới đều là một chút con nhà phú thương, còn có một ít dong binh cùng mạo hiểm giả thường xuyên vào sinh ra tử, bọn họ cũng vô cùng hưởng thụ loại cuộc sống tiêu dao xa hoa đồi trụy này.

Lý Thanh Thanh đem Bạch Vũ Tích đánh đến ngất xỉu, đem nàng dẫn tới Túy Hương lâu, sau đó giao cho lão mụ tử nơi này, hướng bà ta dặn dò mọt phen, lúc này mới đi lên trên lầu xem cuộc vui.

Lý Thanh Thanh nhìn thoáng qua Lam Cuồng Sinh nói:

- Có phải hay không rất không nỡ cho xú phiếu tử kia?

Lam Cuồng Sinh lúc này giải thích:

- Làm sao như vậy được, nàng xinh đẹp không bằng một phần ngàn Thanh muội, không, là một phần vạn.

- Coi như ngươi thức thời.

Lý Thanh Thanh hừ nhẹ một câu, trong lòng vô cùng hưởng thụ.

Đại sảnh Túy Hương lâu, tiếng người huyên náo.

Bạch Vũ Tích bị nước lạnh giội tỉnh lại, nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chính mình bị giam vào trong một cái lồng sắt, chung quanh đều là nam nhân thuần một sắc, trẻ tuổi, trung niên, già nua… Mọi người đều dùng ánh mắt sắc mị mị nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng không biết mình đang ở đâu, nhưng là nàng biết tình cảnh của mình không ổn, lập tức buồn bã hô:

- Thả ta ra ngoài… Thả ta ra ngoài…

Song, cho dù nàng la đến rát cổ họng cũng không có người để ý đến nàng, chỉ có một mảnh tiếng cười tục tĩu quanh quẩn.

Lúc này, lão mụ tử chậm rãi ở phía sau đi ra.

- Các vị đại gia, các vị hảo hán, các ngươi nhìn đây là món hàng tốt nhất gần đây của Túy Hương lâu chúng ta, hôm nay vị đại gia nào ra giá cao nhất, nàng hôm nay tất cả liền thuộc về người đó, cơ hội chỉ có một lần, không nên sai sót a, giá khởi điểm 50 kim tệ.

Lão mụ tử cười híp mắt hướng về các nam nhân ở dưới lầu nói to.

Nàng vừa dứt lời, lập tức có một vị phú thương ra giá:

- Ta ra 50 kim tệ.

- Cô nàng này không tệ, ta ra 55 kim tệ.

Giọng điệu phú thương cứng rắn hạ xuống, lại có một người ra giá kêu lên.

- Lão tử ra 60.

- Ta 80.

…

Giá tiền liên tiếp kéo lên, không khí ở hiện trường như thủy triều liên tục nổi lên.

Bạch Vũ Tích ở trong lồng sắt, trong lòng bịt kín một tầng cảm giác âm u, nàng rốt cục biết mình thân ở chỗ nào rồi.

Lăng Tiếu mới vừa có thể vận dụng Kim Cương Ngũ Biến quyết khôi phục thân thể, dĩ nhiên Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng có quan hệ không thể tách rời. Nếu để cho Thái thượng trưởng lão biết được Lăng Tiếu tối hôm qua là tự mình tu luyện khôi phục kinh mạch mà nói, hắn nhất định sẽ bị dọa cho giật mình, bởi vì đây chính là đấu hiệu tiểu thành của đệ nhị biến Luyện Cân

Năm đó, Thái thượng trưởng lão nhưng là chịu nhiều đau khổ, xài gần một năm thời gian mới đem đệ nhị biến Luyện Cân tu luyện tới tiểu thành, mà Lăng Tiếu chỉ tốn ngắn ngủi nửa tháng, tốc độ này thật sự cực kỳ kinh người.

Lăng Tiếu mới từ trong động đi ra, trải qua nửa tháng điên cuồng huấn luyện, một bộ quần áo trên người hắn cũng tơi tả như tên khất cái, chỉ là những thứ này như cũ không thể che giấu được vóc người anh vĩ kia, khuôn mặt thanh tú góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt lộ ra vẻ tinh thần rạng rỡ, trong suốt rõ ràng.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, Tiểu Mai thở hổn hển chạy tới.

Nàng còn chưa chạy tới gần đã bị một gã võ giả trong đó ngăn cản, ban ngày trừ Bạch Vũ Tích có thể tới gặp Lăng Tiếu ra, những người khác nhất luật không cho phép tới quấy rầy hắn, đây là mệnh lệnh của Thái thượng trưởng lão.

- Thiếu… Thiếu gia cứu mạng…!

Tiểu Mai bị ngăn cản, bất đắc dĩ nàng đem hết toàn lực hướng về phía Lăng Tiếu kêu to nói.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại, nhìn một cái liền nhận ra là thị nữ nhà mình, vội vàng đi tới.

- Tiểu Mai, đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

Tiểu Mai thở từng ngụm hào hển, một bên tiếp tục nói:

- Vũ… Vũ Tích nàng… Nàng không xong rồi…

Lăng Tiếu vừa nghe đến Bạch Vũ Tích gặp chuyện không may, cả người lạnh lại, lúc này mới bắt được hai vai của Tiểu Mai hỏi:

- Nói rõ ràng, nàng làm sao?

Bạch Vũ Tích nhưng là nữ nhân duy nhất có quan hệ trong sinh mệnh của hắn, tầm quan trọng kia không cần nói cũng biết.

Tiểu Mai bị khí thế âm lãnh này của Lăng Tiếu khiến sợ hết hồn, lúc này càng nói không ra lời.

Võ giả một bên ngăn Lăng Tiếu đang kích động lại nói:

- Thiếu gia, chớ dao động nàng, nàng không thở nổi.

Lăng Tiếu lúc này mới ý thức được mình dùng quá sức, không khỏi buông lỏng hai vai của Tiểu Mai ra, càng đưa một tia huyền lực vào trong người nàng, sâu xa nói:

- Ngươi từ từ nói.

Tiểu Mai trở lại bình thường, lúc này mới nói đến chuyện vừa mới xảy ra ở tiệm bán vải.

- Ngươi nói Vũ Tích bị bắt đi ròi?

Lăng Tiếu trên trán vắt thành hình chữ 'Xuyên', một cỗ sát khí lạnh lùng bốc lên.

Tiểu Mai nặng nề gật gật đầu, nàng biết lúc này trở về thiếu gia khẳng định nổi giận.

- Khốn kiếp!

Sau khi Lăng Tiếu mắng một câu, trực tiếp chạy về trong nhà, làm gì còn quản đến cái gì huấn luyện, cứu Vũ Tích so sánh với cái gì đều trọng yếu hơn.

Lăng Tiếu lòng như lửa đốt, trở về trong phòng của mình lấy Lam Tinh kiếm cùng một thanh ngân sắc đại đao.

Đao này đồng dạng là nhị giai trung cấp vũ khí, Ngân Quỷ huyết đao, là từ chỗ Thái thượng trưởng lão lấy được.

Đao kiếm để ở sau lưng, Lăng Tiếu ngay cả quần áo cũng không đổi lại, trực tiếp gọi Tiểu mai hỏi chỗ tiệm bán vải rồi chạy như điên.

Hổ Lục, Hổ Thất thời khắc chú ý đến động tĩnh của Lăng Tiếu, chỉ tháy hắn vừa mới xuất hiện hai người liền đuổi tới, bọn họ vô cùng nghi hoặc:

- Thiếu gia có chuyện gì mà vội vã như thế.

Song hai người bọn họ mặc dù là trung giai Huyền Sĩ, nhưng mà so với Lăng Tiếu toàn lực triển khai Vân Tung Mị Ảnh mà nói còn muốn kém hơn một bậc, mới chạy được một dặm nhất thời không thấy thân ảnh của Lăng Tiếu nữa.

Trong lòng bọn họ chấn động mãnh liệt, bọn họ là đã nhìn thấy thực lực của Lăng Tiếu, nhưng mà không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại hãi nhiên như thế, sợ rằng chỉ có cao giai Huyền Sĩ mới có thể so sánh được.

Bọn họ không rảnh nghĩ nhiều, lập tức toàn lực đuổi tới, vạn nhất Lăng Tiếu có cái gì ngoài ý muốn, bọn họ đảm đương không nổi trách nhiệm này.

Lăng Tiếu đi tới tiệm bán vải, Chưởng quỹ đang hướng tới một ít quý phụ đề cử vải vóc.

Lăng Tiếu xông vào, không nói hai lời lập tức cầm cổ áo chưởng quỹ hỏi:

- Mới vừa rồi bắt người đi đâu rồi?

Chưởng quỹ bị hỏi đến sững sờ một chút, nhìn một thân rách nát của Lăng Tiếu vừa muốn nổi giận, nhưng khi nhìn đến hai ánh mắt như muốn giết

người kia, còn có hai thanh vũ khí âm lãnh sau lưng hắn, nhất thời đem lời nói nuốt lại, khiếp đảm nói:

- Không biết vị thiếu gia ngươi đang nói cái gì, tiểu nhân nghe không rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 66 - Người Nào Dám Động Đến Nàng, Người Đó Sẽ Chết! (2)

- Mới vừa rồi nơi này là có một nữ hài tử bị người đnahs phải không? Thành thật trả lời ta, nếu không giết ngươi!

Lăng Tiếu hai mắt âm sâm hỏi.

Lúc này chưởng quỹ đã hồi tỉnh lại, ngay lập tức lắp bắp gật đầu nói:

- Vâng… Vâng, bị Lý gia tiểu thư mang đi rồi.

- Mang đi đâu rồi?

- Nghe… Nghe nàng nói muốn… Muốn đưa đến Túy Hương lâu bán rồi.

- Khốn kiếp!

Lăng Tiếu toàn thân sát khí lẫm liệt, mắng một tiếng, nắm chưởng quỹ vung lên một cái, khiến cho chưởng quỹ cũng bị ném đến thất điên bát đảo.

Giờ phút này, trong Túy Hương lâu đã dần vào cao trào nhất hôm nay, kêu giá đã từ 50 kim tệ lên tới 280 kim tệ rồi.

Mới vừa kêu giá là một gã mạo hiểm giả tự do, một thân cao giai Huyền Giả thực lực, bộ dáng hết sức tục tằng, hai cánh tay gân xanh dữ tợn đáng sợ như xà, thanh âm hắn vừa ra nhất thời khiến cho không ít người ngậm miệng lại.

Đang lúc đều cho là không có ai tăng giá nữa, một đạo âm thanh âm nhu nhàn nhạt vang lên:

- 350 kim tệ.

Thanh âm này vừa dứt, trong Túy Hương lâu nhất thời một mảnh xôn xao.

Người kia là ai, lại từ 280 kim tệ gia tăng lên 350 kim tệ, hơn nữa dám công khai đấu giá với cao giai Huyền Giả, đúng thật là sợ sống lâu quá rồi.

Cao giai Huyền Giả kia khó chịu hướng về người đấu giá cùng hắn nhìn lại, trong lúc nhất thời nguyên lai là vẻ mặt muốn nổi giận, như băng quyết gặp hỏa, trong nháy mắt biến hóa, biến thành nụ cười hòa khí hướng về một tên nam tử ở lầu hai chắp tay nói:

- Nguyên lai là Mộ Dung đại nhân, tại hạ thất kính, cô gái này lý ra nên thuộc về Mộ Dung đại nhân.

Cao giai Huyền Giả kia hiển nhiên đã nhận ra đối phương, vẻ mặt vô cùng kiêng kỵ, lúc này nịnh nọt một câu, không dám tiếp tục đấu giá siêu cấp mỹ nữ này nữa.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm âm nhu kia lần nữa vang lên:

- Ha hả, các vị lại tiếp tục không ra giá, nàng này hiện tại chính là Mộ Dung Cô ta có được rồi.

- Nguyên lai là Mộ Dung đại nhân, khó trách có thể khiến dã trư không dám lên tiếng.

- Nghe nói Mộ Dung đại nhân đã đột phá đến trung giai Huyền Sĩ rồi, hơn nữa Thanh Lang đoàn trưởng của Thanh Lang dong binh đoàn tự thân muốn mời hắn gia nhập Thanh Lang đoàn, hứa lấy một vị trí đội trưởng cấp cho hắn.

- Không sai, bất quá ta nghe nói Mộ Dung đại nhân trực tiếp cự tuyệt.

- Thế lực của Thanh Lang dong binh đoàn ở trong thành chỉ kém một điểm so với mấy đại gia tộc, Mộ Dung đại nhân lại cự tuyệt?

- Có thể là nhân gia Mộ Dung đại nhân tiêu diêu tự tại quen rồi.

…

Mộ Dung Cô, 35 tuổi, nghề nghiệp mạo hiểm giả tự do, ở trước đó không lâu đột phá trung giai Huyền Sĩ, hắn có danh xưng 'Cô Lang', là người háo sắc tham luyến, giết người như ngóe, mạo hiểm gia hoặc dong binh đoàn nhỏ yếu ở Hoang Tùng sơn mạch sợ nhất là gặp phải hắn, bởi vì hắn rất thích giết người cướp của.

Mộ Dung Cô vừa mới nhìn thấy Bạch Vũ Tích đã bị dung nhan của nàng khiến cho sợ ngây người, trong lòng quyết định không tiếc bất cứ giá nào phải lấy được tới tay.

Lão mụ tử của Túy Hương lâu cười lên một tiếng nói:

- Vị đại nhân này đã ra giá 350 kim tệ, còn có người nào ra giá cao hơn không?

Lão mụ tử cũng vui mừng nở hoa rồi, đầu năm nay bán một cô bé bình thường chỉ bất quá mười cái kim tệ, mà hôm nay nữ hài tử xinh đẹp này mà tiểu thư các nàng mang đến lại đánh ra cái giá trên trời hơn 300 kim tệ, thật là khiến cho người ta không nghĩ tới.

Trên lầu, Lý Thanh Thanh lộ ra nụ cười đắc ý nói:

- Không nghĩ tới xú phiếu tử này lại đáng giá như vậy.

Lam Cuồng Sinh ở một bên cũng cười theo, bất quá hắn lại nghĩ tới mới vừa rồi cô gái này nói là người của Lăng gia, liền khiến cho trong lòng hắn cảm thấy không nỡ. Vạn nhất thật là người cảu Lăng gia, chuyện này liền náo lớn rồi. Lam gia bọn họ ở Vẫn Thạch thành gần với tam đại gia tộc, nhưng mà thực lực của bọn họ chênh lệch khá xa, cũng không phải là Lam gia bọn họ tùy ý có thể đắc tội được, nếu không hắn cũng sẽ không cần phải lấy lòng Lý Thanh Thanh rồi.

- Tốt, nếu không ai kêu giá, như vậy …

Lão mụ tử thấy không có người tiếp tục kêu giá, đang chuẩn bị tuyên bố kết quả.

- Chậm đã, ra ta 400 kim tệ.

Một đạo thanh âm cuồng vọng từ trên lầu truyền đến.

Mọi người lại là một mảnh kinh hô, ai có thể nghĩ tới một cái phiếu tử lại có thể đánh ra một cái giá cao như vậy, hơn nữa còn có người dám công khai đấu giá cùng Cô Lang.

Mộ Dung Cô chân mày gảy nhẹ, hướng về người đấu giá cùng hắn nhìn lại, lúc này khinh thường nói:

- Ta còn tưởng rằng là ai, nguyên lai là 'Độc Ưng' huynh, nếu như Độc Ưng huynh có hứng thú, vậy Độc Ưng, Cô Lang hai ta liền sẽ tranh giành một chút, ta ra giá 410 kim tệ.

Cùng Mộ Dung Cô đấu giá chính là mạo hiểm giả nổi danh với hắn, ngoại hiệu Độc Ưng. Chỉ thấy người nọ cao lớn uy mãnh, một thân hắc sắc võ phục bao lấy toàn thân, một mắt dùng hắc tráo bao lại, một mắt khác tán phát ra hung mang sắc bén, bên cạnh còn có hai nữ tử tư sắc không tệ giúp hắn rót

rượu hầu hạ.

Độc Ưng nghe được lời nói của Mộ Dung Cô nhất thời phá lên cười:

- Ha ha, nữ nhân mà bổn đại gia coi trọng tự nhiên sẽ không bỏ qua, ta ra 450 kim tệ.

- 460 kim tệ.

- 500 kim tệ.

- 510 kim tệ.

… Truyen.org

Hiện trường chỉ còn lại có hai người tiếp tục đấu giá, những người khác đều không dám lên tiếng. Hai người này đều là sát thần có danh của Vẫn Thạch thành, bọn họ dám đắc tội lên, đây chính là chuyện tình tùy thời mất mạng.

Bất tri bất giác, giá tiền của hai người đã lên tới 710 kim tệ rồi.

- Độc Ưng, nếu là ngươi lại tăng giá nữ thì lão tử nhận thua.

Mộ Dung Cô vỗ bàn lớn tiếng quát, hiển nhiên hắn đã bị kích đến tức giận rồi, nếu không phải là thực lực của Độc Ưng càng ở trên hắn, chỉ sợ hắn đều muốn trở mặt giết người.

Sau khi Độc Ưng không nhanh không chậm uống một chén, lộ ra một nụ cười đắc ý nói:

- Ta không có tài đại khí thô như Cô Lang ngươi, lại vì một cái kỹ nữ xuất ra 710 kim tệ, lão ca ta bội phục bội phục.

Lời này của Độc Ưng vừa ra, Mộ Dung Cô nhất thời biết mình bị lừa, lúc này hướng về cái bàn vỗ 'Ba', cái bàn trở nên chia năm xẻ bảy, tiếp theo hướn về phía Độc Ưng quát lên:

- Ngươi đùa bỡn ta!

- Hừ, đây là ngươi tự nguyện đấu giá, chẳng lẽ là Cô Lang ngươi đại danh đỉnh đỉnh lại không đủ kim tệ, nếu như không đủ thì lão ca ta có thể lấy tạm cho ngươi mượn cũng không sao, nếu là ngươi thật không tiếp thu, chỉ sợ không ra khỏi cái Túy Hương lâu này.

Độc Ưng giống như là đoán chừng được Mộ Dung Cô, hướng về phía hắn chê cười nói.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Mộ Dung Cô liên tục kêu tốt, trong đôi mắt lộ ra sát cơ nồng đậm.

- Ha hả, lão ca ta rất tốt!

Độc Ưng cười, ăn một quả nho do cô gái bên cạnh đưa tới khóe miệng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 67 - Máu Nhuộm Túy Hương Lâu. (1)

Mộ Dung Cô không có nói tiếp, hừ lạnh một tiếng móc ra một túi kim tệ hướng lão mụ tử ở lầu dới ném đi, sau đó trừng mắt liếc Độc Ưng, quay người liền muốn rời đi.

Lão mụ tử tiếp được kim tệ liền nhìn cũng không nhìn, lập tức cười đối với người hầu nói:

- Đem nàng đưa đến lầu số một chữ Thiên đi.

Bạch Vũ Tích trong lồng sắt tuyệt vọng đến cực điểm, nàng tự biết mình khó thoát khỏi vận hạn, một cỗ muốn chết từ đáy lòng dâng lên.

- Ta cho dù chết cũng không để cho người khác hoen ố thân thể, ta sinh là người của thiếu gia, chết cũng là quỷ của thiếu gia.

Mỹ mâu của Bạch Vũ Tích chảy ra nước mắt khiến người ta thương hại, trong lòng kiên định cảnh cáo tự mình.

Liền lúc nàng muốn cắn lưỡi tự vẫn, một đạo thanh âm chợt quát từ bên ngoài truyền đến, đem nàng từ bên bờ vực tử vong kéo lại.

- Người nào dám động đến nàng, người đó sẽ chết!

Bên trong Túy Hương lâu, tất cả mọi người đem ánh mắt phóng tới nơi đại môn.

Chỉ thấy mọt gã thiếu nien đeo đao kiếm chậm rãi đi đến, hắn mặc một thân

nhếch nhác, y phục lôi thôi giống như 'Tê lợi ca' bản hiện đại, một đầu tóc dài như mực như thác tự nhiên tán phát, khuôn mặt thanh tú lộ ra một cỗ sát khí nồng đậm.

Bộ pháp của thiếu niên kia mang theo quỷ ý, nhìn như chậm chạp, kỳ thực rất nhah, trong mấy bước lại xuyên qua tất cả đám người vây xem, đi thẳng tới trước lồng sắt.

Hắn không phải là Lăng Tiếu thì là người nào.

Lão mụ tử phản ứng nhanh nhất, cầm lấy khăn tay quệt lỗ mũi, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét thét lên:

- Ở đâu ra tên xú khất cái này, còn không mau đi ra ngoài, bằng không ta gọi người cắt đứt chân của ngươi.

- Vũ Tích, ngươi không sao chứ?

Lăng Tiếu không nhìn lão mụ tử, vô cùng thương tiếc nhìn Bạch Vũ Tích ở trong lồng sắt, nhìn nước mắt giàn dụa của nàng, nhìn gò má có mấy vết sưng đỏ của nàng, tim của hắn giống như bị đao cắt.

- Thiếu… Thiếu gia, Vũ Tích khiến ngươi… Khiến ngươi mất thể diện rồi.

Bạch Vũ Tích nhất thời khóc ồ lên. Nàng không nghĩ tới thiếu gia thật xuất hiện, trong lòng nàng mặc dù vẫn cầu nguyện thiếu gia có thể xuất hiện cứu nàng rời đi, nhưng mà nàng biết hi vọng vô cùng xa vời, khi thiếu gia thật sự xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng biết đây không phải là nằm mơ, thiếu gia thật đến rồi!

- Đừng khóc, thiếu gia liền dẫn ngươi rời đi!

Lăng Tiếu tận lực hòa hoãn tâm cảnh của mình, đáng tiếc hung mang âm sâm trong đôi mắt kia đã bán đứng suy nghĩ nội tâm của hắn.

Hôm nay, nhất định phải có người vì chuyện này mà trả giá, không thấy máu thề không bỏ qua!

- Còn đứng ngây đó làm gì, cắt đứt hai chân hắn ném xuống.

Lão mụ tử hướng về phía hai gã thị vệ quát lên.

Hai gã thị vệ đều là bát cấp Võ Đồ, nghe được chỉ thị của lão mụ tử, vẻ mặt hung thần ác sát hướng Lăng Tiếu đi tới.

- Trước bắt hai con ruồi vì ngươi hết giận.

Lăng Tiếu ngay cả đầu cũng không quay trở lại, lầm bầm nói một câu, một tay đã khoác lên Lam Tinh kiếm rồi.

- Xú khất cái muốn chết…

Một gã bát cấp Võ Đồ vừa mắng, một bên vung lên một quyền hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Song lời của hắn còn chưa kịp nói hết, kiếm quang chợt lóe.

Tên bát cấp Võ Đồ kia nhất thời đầu một nơi thân một nơi rồi.

Bát cấp Võ Đồ cùng đi với hắn ngẩn người,trong đôi mắt vừa lộ ra thần sắc kinh hãi, còn chưa kịp lui về phía sau cũng đã bước theo gót đồng bạn kia.

Chỉ ở trong nháy mắt hai bát cấp Võ Đồ tại chỗ bị giết chết.

Trong tràng tất cả mọi người đều chấn kinh ngốc trệ rồi!

Ngay sau đó phát ra một mảnh tiếng kinh hô, một ít bình dân phú thương làm sao gặp qua loại tình cảnh này, không ít người ở tại chỗ kêu lên sợ hãi nôn ói ra, cũng có không ít người bị dọa đến trốn trở về phòng, hoặc trực tiếp trốn ra Túy Hương lâu.

Chỉ để lại một chút khách có can đảm hơn người đã gặp qua tràng diện giết người.

Lão mụ tử cũng là thét lên một tiếng: truyen.org

- A! Giết người rồi!

Tiếp đó liên tiếp lùi về phía sau, để phòng tên khất cái này ngộ sát.

- Vũ Tích đừng sợ, thiếu gia sẽ khiến cho người đắc tội ngươi quỳ ở trước mặt ngươi sám hối.

Lăng Tiếu hướng về Bạch Vũ Tích nhàn nhạt nói một câu, Lam Tinh kiếm ở trên lồng sắt chém một cái, lồng sắt bị chém ra một cái lỗ lớn.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích như nhặt được đại xá, kinh hô một tiếng, hướng Lăng Tiếu nhào tới, đem khuôn mặt thật sâu nấp trong ngực của Lăng Tiếu khóc rống lên không ngừng.

Nàng rốt cục cảm nhận được khí vị nam tử độc hữu kia của thiếu gia, cảm nhận được lồng ngực khoan hậu kia của thiếu gia, một cỗ cảm giác an toàn trước nay chưa từng có khiến cho nàng an lòng.

- Ngoan, đừng khóc, khiến cho nhân gia chế giễu!

Lăng Tiếu không nhìn tất cả mọi người ở trong Túy Hương lâu, nhẹ vỗ về mái tóc của Bạch Vũ Tích, nhẹ giọng an ủi.

Quả nhiên, Bạch Vũ Tích biết điều, lập tức ngừng khóc, nhưng vẫn đang nhẹ nhàng nức nở.

- Ngươi là ai, dám đến địa bàn Lý gia gây chuyện, chán sống rồi hả?

Lý Thanh Thanh ở trên lầu rốt cục mở miệng nói chuyện, nàng không nghĩ tới nửa đường lại giết ra một cái Trình Giảo Kim, phá hủy trò hay của nàng.

Nghe được thanh âm này, Bạch Vũ Tích không khỏi cảm thấy môt trận sợ hãi, không nhịn được ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu thật chặt.

Lăng Tiếu là thông minh bực nào, lập tức đoán được thân phận của Lý Thanh Thanh. Khi hắn trên đường tới đây, bắt chưởng quỹ của tiệm vãi chỉ đường, hắn đã biết thân phận của Lý Thanh Thanh, là một thiên kim tiểu thư của Lý gia, Bạch Vũ Tích chính là do nàng bắt.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Bạch Vũ Tích, ngẩng đầu hướng tới Lý Thanh Thanh nhìn lại, một đôi ánh mắt sát khí nghiêm nghị dừng lại ở trên người Lý Thanh Thanh.

- Chính là ngươi đem nàng bắt tới nơi này phải không?

Lăng Tiếu không đáp, hỏi ngược lại.

- Đúng thì thế nào, ai kêu nàng đụng vào bổn tiểu thư, thức thời liền lập tức tự vẫn ở trước mắt, nếu không ta sẽ khiến cho ngươi chết rất khó coi.

Lý Thanh Thanh hướng về phía Lăng Tiếu không khách khí nói.

- Liền vì nàng dùng vải không cẩn thận đụng vào ngươi một chút, ngươi liền muốn bán nàng? Ha ha, tốt… Tốt cho một cái Lý gia tiểu thư, bản thiếu gia coi như là thêm kiến thức.

Lăng Tiếu híp mắt sâu kín nói, tiếp theo ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, trong lòng đã đối với Lý Thanh Thanh phán quyết tử hình.

- Bổn tiểu thư thân thể quý giá, há lại để đám tiện tỳ chạm vào, lập tức đem tên xú khất cái này bắt cho ta, ta muốn để hắn sống không được, muốn sống không xong.

Lý Thanh Thanh quát to một tiếng.

Ngay sau đó, mấy chỗ góc tối của Túy Hương lâu liền đi ra bốn gã võ giả Huyền Giả giai.

Hai gã trung giai Huyền Giả, hai gã cao giai Huyền Giả, chính là chỗ dựa chân chính thủ hộ Túy Hương lâu.

- Trước tiên lui sang một bên, nhìn thiếu gia vì ngươi hết giận.

Lăng Tiếu nhẹ giọng hướng về Bạch Vũ Tích nói.

Bạch Vũ Tích biết lúc này không thể liên lụy thiếu gia, biết điều trốn ở một góc tường, vẫn không quên dặn dò:

- Thiếu gia cẩn thận!

Liền ở lúc này, một gã trung giai Huyền Giả dẫn đầu hướng về Lăng Tiếu oanh một quyền.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 68 - Máu Nhuộm Túy Hương Lâu. (2)

Lăng Tiếu ngay cả người cũng không động, trực tiếp cứng rắn ăn một quyền này của trung giai Huyền Giả.

Trung giai Huyền Giả kia đánh ở trên thân thể Lăng Tiếu giống như đánh ở trên tảng đá cứng rắn, chỉ cảm thấy nắm đấm của minh bị đau một trận.

Lăng Tiếu xoay người lại, âm u nói:

- Ngươi đâ là đang gãi ngứa cho ta sao?

Tình cảnh này để cho tất cả võ giả trong Túy Hương lâu rất là khiếp sợ, trong lòng đều đang nghĩ:

- Chẳng lẽ người này là cao thủ Huyền Sĩ giai? Lại cứng rắn ăn một quyền của trung giai Huyền Giả mà bình yên vô sự? Nhưng mà nhìn hắn bất quá là thực lực trung giai Huyền Giả mà thôi, chẳng lẽ hắn còn che giấu thực lực hay sao?

Lăng Tiếu tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, đệ nhất biến đã luyện thành, coi như là đón đỡ một kích toàn lực của cao giai Huyền Giả cũng bình yên vô sự, huống chi là trung giai Huyền Giả này, hiện nay Lăng Tiếu đang tu luyện đệ nhị biến, trải qua hành hạ khổ tu nửa tháng, lại hấp thu đại lượng dược tính trân quý cường hóa thân thể, cho dù là đê giai Huyền Sĩ bình thường oanh đả hắn, cũng sẽ đối với hắn tạo thành tổn thương không phải là rất lớn.

Đây chính là chỗ cường đại của Kim Cương Ngũ Biến quyết.

Trung giai Huyền Giả này không tin quỷ quái, thiếu niên trước mắt này rõ ràng không tới 20, có lẽ chỉ là 17, 18 tuổi, không thể nào đạt đến Huyền Sĩ giai, nhiều nhất bất quá là cao giai Huyền Giả, chẳng lẽ một kích toàn lực của mình còn sợ không thể gây thương tổn được hắn sao?

Trung giai Huyền Giả kia đánh ra huyền lực toàn thân, ngưng tụ một quyền bá đạo vô cùng, hướng lồng ngực Lăng Tiếu hung hăng đập tới.

Lăng Tiếu như cũ nguy nga bất động, lại ăn tiếp một quyền này của hắn.

Lại là một quyền không công mà lui, trung giai Huyền Giả kia đang muốn thối lui, nhưng mà đã muộn rồi.

- Phế vật vô dụng, cho bản thiếu gia bắt cũng đều không xứng.

Lăng Tiếu mắng một câu, đồng dạng một quyền hướng trung giai Huyền Giả kia huy tới.

- Sương Phong Phác Diện!

Thức thứ nhất của Thiên Sương quyền.

Không có sương khí tán phát ra, có chỉ là quyền thế lạnh thấu xương.

- Phốc!

Trung giai Huyền Giả này lui không kịp nữa, bị Lăng Tiếu một quyền đánh vào sống mũi, sống mũi ứng tiếng mà gãy, trung giai Huyền Giả kêu thảm một tiếng bay ngược sang một bên.

Ba tên đồng bạn khác lau này cũng không tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, ba người đồng thời xuất thủ.

Hai người tấn công phía trên Lăng Tiếu, một người tấn công hạ bàn, muốn một chiêu chế địch. Nếu như không phải là tiểu thư bọn hắn yêu cầu còn sống, bọn họ liền sử dụng vũ khí đem tiểu tử này phân thây rồi.

Bọn họ không dùng vũ khí, không có nghĩa là Lăng Tiếu không cần.

Lăng Tiếu đối mặt với vây công, không một chút sợ hãi, trên mặt hiện lên nụ cười, Lam Tinh kiếm lần nữa xuất ra.

Nhất thời lam sắc kiếm mang tung bay, vô số bóng kiếm từ bốn phương tám hướng hướng ba người mà đi.

Phách Thức đệ nhất chiêu 'Kiếm Lưu Ngân!'

Ba tên võ giả Huyền Giả giai đáng thương, bọn họ không ngờ tới đối phương lại có kiếm chiêu uy lực như thế, ba người lùi lại không kịp, bị kiếm quang trực tiếp nuốt hết.

- A!

- A!

- A!

Ba đạo tiếng kinh hô thảm thiết, ba người một chết hai bị thương. Chết chính là tên trung giai Huyền Giả kia, hai gã cao giai Huyền Giả đều bị gãy một cánh tay, toàn thân còn bị cắt phá nhiều chỗ, máu tơi chảy đầm đìa không ngừng.

Trung giai Huyền Giả mới vừa rồi bị đánh gãy mũi ở một bên thấy vậy mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, phía sau lưng toàn bộ ướt đẫm, trong lòng hắn âm thầm may mắn vì đã không có gia nhập trong lần vây công này.

- Kẻ tàn phế, sống không bằng đi chết đi!

Lăng Tiếu âm u nói một câu, thân thể nhất thời giống như quỷ mị hướng hai gã cao giai Huyền Giả đã bị thương lao đi.

Trên lầu, Lam Cuồng Sinh bên cạnh Lý Thanh Thanh hô to một tiếng:

- Cẩn thận!

Ngay sau đó hắn từ trên lầu nhảy xuống, chuẩn bị cứu người.

Song, tốc độ của hắn như thế nào lại đủ nhanh bằng Lăng Tiếu được.

Kiếm xuất tất nhuốm máu, hai gã cao giai Huyền Giả còn chưa biết là chuyện gì xảy ra, cổ chỉ cảm thấy chợt lạnh, đầu liền bị phân ra.

Bốn gã võ giả Huyền Giả giai thủ hộ Túy Hương lâu chỉ còn lại một gã trung giai Huyền Giả cuối cùng rồi.

Lăng Tiếu quét mắt nhìn hắn một cái, trung giai Huyền Giả này lập tức rợn cả tóc gáy, không khỏi liên tiếp lùi về phía sau, đồng thời rút ra đại đao của mình lấy thêm can đảm.

- Các hạ rốt cuộc là người nào, chẳng lẽ không biết đây là địa bàn của Lý gia sao?

Lam Cuồng Sinh hướng về phía Lăng Tiếu quát lên.

Lăng Tiếu hoàn toàn không để ý đến hắn, Lam Tinh kiếm lần nữa xuất thủ.

Trung giai Huyền Giả biết rõ trên dưới đều là chết, không bằng đem hết toàn lực nghênh chiến.

Đáng tiếc, vẫn là kết quả đao hủy nhân vong!

- Lại dám khinh thường ta, ngươi được lắm!

Lam Cuồng Sinh đã là đê giai Huyền Sĩ, cư nhiên bị một thiếu niên nhìn như chỉ là trung giai Huyền Giả ngay ở trước mặt hắn giết một người, không khỏi cuồng nộ, đồng thời cũng tính toán ở trước mặt Lý Thanh Thanh đem người này giết chết, đại xuất danh tiếng một phen, dùng cái này nhốt lại trái tim của nàng.

Bạch phiến trong tay hắn nhất trương nhất hợp, lại là từ đằng sau đánh lén Lăng Tiếu.

- Rốt cục đến một cái còn tốt một chút.

Lăng Tiếu sát ý nghiêm nghị, hắn hôm nay sẽ vì nữ nhân đầu tiên của mình giết đến thống khoái.

Lăng Tiếu hồi kiếm đón đỡ, nhưng mà thực lực so với Lam Cuồng Sinh kém hơn một đoạn, trực tiếp bị chấn lui mấy bước.

Bạch Vũ Tích ở không xa không nhịn được kinh hô:

- Thiếu gia!

Lam Cuồng Sinh vốn tưởng rằng đối phương ít nhất gióng hắn là đê giai Huyền Sĩ, thật không nghĩ đến thậm chí ngay cả một chiêu này của hắn cũng không đón đỡ được, không khỏi nghi ngờ:

- Thật sự chỉ là trung giai Huyền Giả sao?

Nếu như chỉ là trung giai Huyền Giả, nhưng mà lại có thể trực tiếp ngược sát

hai gã trung giai Huyền Giả cùng hai gã cao giai Huyền Giả, điều này có thể sao?

Ở trong mắt Lăng Tiếu, hết thảy đều có khả năng!

Từ chiến đấu của Lăng Tiếu xem ra, người nào cũng sẽ không cho hắn chỉ là một tên trung giai Huyền Giả, nhưng mà từ mặt ngoài nhìn quả thật chỉ có tu vi trung giai Huyền Giả, đây thật sự là khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một tình huống này cũng chỉ có bản thân Lăng Tiếu tự biết, vượt cấp giết người đối với hắn mà nói không phải là chuyện ly kỳ gì, ai bảo hắn là nhân sĩ xuyên việt trâu bò.

- Người trẻ tuổi kia không phải là thiếu gia của Lam gia sao? Nghe nói hắn đã đột phá Huyền Sĩ giai rồi, xuất thủ quả nhiên bất phàm.

Lam Cuồng Sinh mới xuất hiện đã có người nhận ra hắn rồi.

- Huyền Sĩ giai xuất thủ, tiểu tử này có chín cái mạng cũng không đủ chết.

- Đây nhưng là chưa chắc, nhân gia dễ dàng liền chém giết hai gã cao cấp Huyền Giả, thực lực không hề tầm thường.

- Bất kể như thế nào tiểu tử này khó thoát khỏi cái chết, dám ở địa bàn Lý gia sinh sự, thật là chán sống rồi.

Khách nhân của Túy Hương lâu càng không ngừng nghị luận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 69 - Chém Giết Huyền Sĩ. (1)

Trong đại sảnh, Lam Cuồng Sinh thấy Lăng Tiếu cư nhiện bị hắn một chiêu bức lui, không khỏi lòng tin tăng nhiều, hắn muốn ở trước mặt Lý Thanh Thanh đem tiểu tử lớn lối này bắt giữ, lấy được tán thành của trái tim nàng.

- Tiểu tử thúc thủ chịu trói, ta có thể để cho ngươi tạm thời chịu chút ít hành hạ.

Lam Cuồng Sinh một tay thả lỏng phía áu, một tay mở ra bạch phiến, một bộ dáng tự nhận là tiêu sái.

- Hắc hắc, loại ngươi không cảm thấy biết thẹn như ngươi ta thấy nhiều rồi, bất quá cuối cùng đều bị ta đánh cho thành chó cầu xin tha thứ.

Lăng Tiếu một bên cười nhạt, một bên ngưng thần đề phòng.

Đây là hắn lần đầu tiên đối chiến với Huyền Sĩ giai, hắn biết rõ huyền lực của Huyền Sĩ giai có thể ngoại phóng, thực lực không thể khinh thường, mặc dù hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết có chút hiệu quả, nhưng mà cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, chớ để lật thuyền ở trong mương mới tốt.

- Tạp chủng, thật can đảm!

Lam Cuồng Sinh buồn bực thành giận, dưới chân đạp một cái, cả ngươi như một con báo hướng Lăng Tiếu đánh tới, trong con mắt không hề giấu diếm tất sát chi tâm chút nào.

- Hoa Phiến Thành Nhận!

Bạch phiến liên tục huy sái, mấy đạo thanh sắc phiến ảnh tựa như lưỡi dao sắc bén hướng Lăng Tiếu cắt tới.

Đây là huyền lực ngoại phóng cường chiêu đặc biệt của Huyền Sĩ giai, tuyệt đối không phải là chiêu thức hư ảo mà cao giai Huyền Giả cố ý ngưng hình, mà là dùng thuộc tính tự thân thúc dục phát ra, giống như công kích thực chất.

- Hư Hữu Kỳ Biểu!

Lăng Tiếu hiện lên một nụ cười khinh thị, dươi chân Vân Tung Mị Ảnh khởi bước, trong nháy mắt tránh khỏi chiêu thức của Lam Cuồng Sinh, cùng lúc Lam Tinh kiếm hướng bên sườn của Lam Cuồng Sinh đâm ra tám kiếm, từng kiếm quán chú huyền lực tối cường, cốt phải trước tiên nghịch chuyển thế cục.

Nếu như đổi lại là Huyền Giả bình thường, sợ cũng bị một chiêu này của Lam Cuồng Sinh làm cho kinh sợ rồi, làm sao còn dám phản kích, nhưng mà Lăng Tiếu đối với cường chiêu của Huyền Sĩ giai một chút đều không xa lạ gì, trải qua nửa tháng tiếp nhận năm tên Huyền Sĩ giai thuộc tính bất đồng oanh kích thân thể, đối với phương thức tiến công của Huyền Sĩ giai cũng coi như có một chút hiểu rõ, cho nên mới có thể dễ dàng tránh thoát, đồng thời phát khởi phản công.

Lam Cuồng Sinh không ngờ tới Lăng Tiếu phản ứng nhanh như vậy, bất quá hắn cũng không giống như tên xoàng xĩnh, bạch phiến vòng lại, liên tục ngăn chặn tám kiếm của Lăng Tiếu.

- Đinh đương… Đinh đương…

Hỏa tinh văng khắp nơi.

- Phiến Điệp Cuồng Triều.

Lam Cuồng Sinh không chỉ ngăn chặn tiến công của Lăng Tiếu, càng nhân cơ hội phản kích, bạch phiến xuất ra từng con thanh sắc hồ điệp tựa như sống lại, lộ ra vẻ cực kỳ đẹp mắt, nhưng mà uy lực của nó cũng không yếu.

Tốc độ của Lăng Tiếu mặc dù vô song nhưng mà có thời điểm thua thiệt, hắn vẫn là coi thường thủ đoạn công kích của Huyền Sĩ giai.

- Oanh… Oanh…

Mấy con thanh sắc hồ điệp hung hăng đụng vào trên người Lăng Tiếu, cả người bay ra đến mấy thước, đem không ít ghế ở trong phòng khách đều bị đụng gãy.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích lớn tiếng kinh hô, vội vàng hướng Lăng Tiếu nhào qua.

- Chiến đấu kết thúc, uy lực của Huyền Sĩ quả nhiên đáng sợ.

- Đúng vậy, tên kia chết chắc, còn tưởng rằng đánh được vài cái, không nghĩ tới liền ngoẻo nhanh như vyaaj, thật là không có tý sức lực nào.

- Thật không biết người này có phải là não tàn hay không, vì một nữ nhân mà dâng mạng, thật là bị coi thường, hồng nhan họa thủy lời này chẳng lẽ chưa từng nghe qua ư, ta còn là thích loại cuộc sống phong hoa tuyết nguyệt này ở Túy Hương lâu, mới sẽ không vì một tiện tỳ mà tự tìm khổ ăn đâu.

…

Trên lầu, Độc Ưng cùng Cô Lang Mộ Dung Cô đều chỉ là lẳng lặng nhìn trò

hay, cũng không có xuất thủ, nơi này là địa bàn Lý gia, ở chỗ này gặp chuyện không may tự nhiên sẽ có người giải quyết.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Lăng Tiếu hẳn phải chết, chỉ có ánh mắt của Độc Ưng cùng Cô Lang nhìn chằm chằm vào phương hướng của Lăng Tiếu, ánh mắt bọn họ đều tràn đầy nghi ngờ.

Bạch Vũ Tích đi tới bên người Lăng Tiếu, cả trái tim đều trầm xuống một chút, nàng ngã trên người Lăng Tiếu kêu khóc:

- Thiếu gia, ngươi không nên chết, thiếu gia ta không muốn ngươi chết, ngươi mau tỉnh lại a!

Nếu như Lăng Tiếu vì nàng mà chết, nàng cũng tuyệt không sống một mình, đây là ý nghĩ giờ phút này của nàng.

- Yên tâm đi, chỉ là đê giai Huyền Sĩ còn không có lực để giết chết thiếu gia ta, huống chi ta làm sao có thể bỏ được Tích Tích của ta cơ chứ.

Lăng Tiếu mở hai mắt ra, chậm rãi từ trên mặt đất bò dạy, trêu ghẹo nói.

Nhìn Lăng Tiếu cợt nhả, tất cả mọi người đều choáng váng rồi, một kích toàn lực của đê giai Huyền Sĩ lại còn có thể bình yên vô sự bò dạy, đây cũng quá làm cho người ta khó có thể tin đi.

Bình thường trung giai Huyền Giả ở dưới một kích toàn lực của đê cấp Huyền Sĩ sợ rằng đều phải bị thương, song lúc này trung giai Huyền Giả giống như là tiểu cường đánh không chết, lại ngay cả một chút thương tích đều không có, nói ra sợ cũng khiến cho người ta tin tưởng đây là sự thật.

Lam Cuồng Sinh kinh ngạc một chút, không thể tiếp nhận thực tế rống lên:

- Ngươi lại không có chuyện gì? Cái này không thể nào.

Lăng Tiếu đem Bạch Vũ Tích đẩy sang một bên, lắc cổ một chút, cười nói:

- Bằng loại tiểu hao chiêu như ngươi mà cũng muốn mạng của lão tử, kiếp sau đi!

Lăng Tiếu ngưng cười, Lam Tinh kiếm trong tay nhân cơ hội xuất ra, kiếm quang rực rỡ chói mắt.

- Kiếm Lưu Ngân!

Ở mới vừa rồi Lam Cuồng Sinh đã sớm được chứng kiến một chiêu này của Lăng Tiếu, hắn mặc dù không thể nhất thời tìm ra được sơ hở, nhưng mà sớm có phòng bị, bạch phiến ở trong tay hắn vừa chuyển, thanh sắc mang hoàn từ từ trở nên to lớn, tựa như thanh sắc đại thuẫn toàn bộ ngăn cản kiếm mang đầy trời của Lăng Tiếu.

Song, hắn làm sao ngờ tới một chiêu này của Lăng Tiếu chẳng qua là quấy nhiễu kẻ địch, hắn giờ phút này đã vây quanh bên sườn Lam Cuồng Sinh, Phong Thần thối tụ sức đã lâu lập tức khởi động.

- Không tốt!

Lam Cuồng Sinh đã nhận ra dị động của Lăng Tiếu, lập tức kinh hô, đáng tiếc đã muộn.

- Phong Trung Kính Thảo!

Cước ảnh như lưỡi đao, chi chít đá vào bên hông của Lam Cuồng Sinh.

Phốc phốc!

Lam Cuồng Sinh như diều bị đứt dây bay ra bên ngoài, một ngụm máu tươi phun đầy trời.

- Ta muốn ngươi chết không toàn thây!

Lam Cuồng Sinh miễn cưỡng không bị ngã xuống, quệt một chút vết máu ở khóe miệng, trên gương mặt tuấn tú trở nên dữ tợn đáng sợ, bạch phiến trong tay gập lại, tiếp đó liền nghe hắn hét lớn một tiếng:

- Phiến Chiết Hoa Cốt!

Nhất thời nhị giai đê cấp bạch phiến trong tay Lam Cuồng Sinh từng căn phiến cốt cư nhiên biến dài một đoạn, lộ ra lưỡi dao sắc bén được dấu ở bên trong, kỳ quái nhất chính là lưỡi dao sắc biết kia trực tiếp rời phiến phóng ra ngoài, không chỉ như thế, sau đó lại có một loạt lưỡi đao sắc bén lại bay ra ngoài.

Trong phiến cư nhiên giấu diếm càn không!

Chi chít lưỡi dao sắc bén đồng loạt hướng Lăng Tiếu bay tới, tốc độ hãi nhân đến cực điểm, hơn nữa lại là xuất kỳ bất ý, ngay cả Lăng Tiếu cũng bất ngờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 70 - Chém Giết Huyền Sĩ. (2)

- Muốn chết sớm một chút thì ta thành toàn cho ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, đấu bồng rách nát ở sau lưng run lên, hướng lưỡi dao sắc bén kia trùm tới.

- Phi Vân Đái Nguyệt!

Một chiêu này cư nhiên bị Lăng Tiếu dùng để phòng ngự rồi.

Ngay sau đó, Ngân Quỷ huyết đao sau lưng Lăng Tiếu rốt cục ra khỏi vỏ.

Hung mang thị huyết âm sâm chí cực, ngân quang như hồng hoa xuất một đạo hình bán nguyệt, kiếm quang vô cùng cường đại giống như thực chất hướng mặt của Lam Cuồng Sinh trực tiếp chém xuống.

Lam Cuồng Sinh tâm sinh sợ hãi, hắn là nghĩ đến Lăng Tiếu không chỉ có thể đem ám chiêu của hắn đỡ lấy, còn đánh ra một chiêu hung ác cường đại như thế, đao ảnh kia để cho hắn từ trong lòng sản sinh ra một cỗ sợ hãi, bạch phiến trong tay nghênh đón.

- Đinh đương!

Bạch phiến đương tràng bị Ngân Quỷ huyết đao chém đứt, đao thế vẫn không thể đỡ!

- Không!

Lam Cuồng Sinh kinh hãi gầm thét, song kết cục như cũ không có cách nào thay đổi.

- Phốc!

Lam Cuồng Sinh lại trực tiếp bị phách thành hai nửa, thân thể tách ra, một đoàn huyết vụ tanh hôi tản mát bốn phía.

Tràng diện kinh khủng dọa người chí cực, để cho không ít hạng người nhát gan nôn ói tại chỗ.

Lý Thanh Thanh ở trên lầu thần sắc trắng bệch tới cực điểm, song thủ nàng khẩn trương nắm chặt, móng tay cũng cắm vào da thịt rồi, nội tâm khó chịu như đao cắt.

Mặc dù nàng vẫn chưa tỏ vẻ tiếp nhận Lam Cuồng Sinh, nhưng mà nội tâm của nàng đã sớm hướng tới Lam Cuồng Sinh rồi. Lam Cuồng Sinh vô luận là từ tướng mạo hay là trên thực lực, ở trong thế hệ trả cũng là chọn lựa vô cùng không tồi, lấy 25 tuổi đột phá Huyền Sĩ giai, ở Vẫn Thạch thành coi như là thiên tư bất phàm rồi. Nàng vốn định tiếp tục treo ngược khẩu vị của Lam Cuồng Sinh, bởi vì nàng biết vật mà nam nhân càng dễ dàng đạt được thì càng sẽ không quý trọng, cho nên nàng cùng hắn luôn là vẫn duy trì quan hề như gần như xa.

Hôm nay Lam Cuồng Sinh vì nàng ra mặt, cư nhiên bị một tên tiểu tử không có danh tiếng giết chết, điều này khiến cho nàng như thế nào mà không giận? Nhưng mà giận thì lại được cái gì, hiện ở chỗ này cũng không có cao thủ Lý gia các nàng trấn giữ, hai gã trung giai Huyền Giả cùng cao giai Huyền Giả đều bị chém giết, ngay cả Lam Cuồng Sinh là đê cấp Huyền Sĩ cũng chết ở trên tay đối phương. Nàng chẳng qua là trung giai Huyền Giả làm sao có thể đối phó được với người trước mắt này.

Giờ phút này nàng vừa sợ vừa giận, nhưng mà lý trí nói cho nàng biết, nàng nhất định phải trốn, nếu không chết chắc.

Lăng Tiếu mặc dù chém giết Lam Cuồng Sinh nhưng một thân huyền lực cũng đã rút sạch rồi, kinh mạch bắt đầu mơ hồ đau đớn, hoàn hảo miễn cưỡng có thể áp chế được, không giống như lúc ở Võ Đồ giai sử dụng Kiếm Lưu Ngân bị cắn trả như vậy, trừ thực lực bản thân tăng cường, cũng cùng hắn gần đây cường hóa thân thể không thoát khỏi quan hệ.

Trong lòng Lăng Tiếu than thở:

- Chưa trở thành Huyền Sĩ giai, không thể huyện lực ngoại phóng, miễn cưỡng sử dụng Ngạo Tuyết lục quyết liền không xong.

Ngạo Tuyết lục quyết là Nhiếp gia gia truyền đao pháp, mới vừa rồi Lăng Tiếu sử dụng chính là thức thứ nhất Kinh Hàn Nhất Miết hết sức bá đạo. Nếu như phối hợp với băng hệ huyền lực mà nói, uy lực càng thêm kinh khủng.

Kiếp trước Lăng Tiếu sớm đối với võ công của Phong Vân hai người nghiên cứu thấu triệt, hôm nay sử xuất một chút cũng không trúc trắc, chỉ là tự thân thực lực còn chưa mạnh đến mức có thể tùy tâm sở dụng sử dụng ra mà thôi.

- Tiện nữ nhân trên lầu, là ngươi tự mình xuống đây hay là ta… Tự mình đi tới mời ngươi xuống!

Lăng Tiếu ngẩng đầu hướng Lý Thanh Thanh ở trên lầu âm u nói.

- Nô tài chết tiệt, ngươi lại dám mắng ta, ngươi có biết hay không ta là người của Lý gia, hơn nữa ngươi giết Cuồng Sinh, Lam gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi tốt nhất tự cầu nhiều phúc đi.

Lý Thanh Thanh tức giận đến xanh mặt, nhưng lại tự biết không phải là đối

thủ của người ta, không khỏi lần nữa mang xuất thân của minh lấy ra để thêm can đảm.

- Lý gia cùng Lam gia sao? Nếu như ta sợ ta cũng không lại ở chỗ này giết người, nữ nhân ngu xuẩn, ta đếm ba tức, không xuống đây quỳ xuống dập đầu trước nữ nhân của ta, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Lăng Tiếu lạnh lùng hướng về phía Lý Thanh Thanh nói.

Hắn còn chưa bắt đầu đếm, lại có người nhảy ra khiêu khích.

- Nỏ mạnh hết đà, hôm nay ta liền vì Lý gia giết tiểu tử lớn lối ngươi.

Mở miệng nói chuyện chính là Cô Lang Mộ Dung Cô. Hắn đã nhịn rất lâu rồi, đầu tien là bị Độc Ưng đùa bỡn một cái, đang muốn cùng mỹ nhân làm chút ít việc tiết hỏa, không ngờ thức ăn đến miệng lại có người nhảy ra phá hư chuyện tốt của hắn.

Vốn cho là người của Lý gia có thể có chút khả năng đem ngừi này giải quyết thật sớm, như vậy hắn cũng lười nhúng tay, nhưng mà người của Lý gia tựa hồ không quá có tác dụng, cư nhiên bị nhân gia ở ngay địa bàn nhà mình giết mấy người, mắt thấy tiểu bì nương sắp tới tay mình sẽ phải chắp tay đưa cho người ta, hắn làm sao có thể cam tâm bỏ qua cho Lăng Tiếu đã tiêu hao huyền lực không sai biệt lắm được.

Huống chi Mộ Dung Cô trong lòng tính toán nhỏ nhặt, nếu như có thể cùng Lăng Tiếu kéo chút quan hệ, sau này ở Vẫn Thạch thành cũng là có thể càng thêm hòa đồng hợp ý một chút, dĩ nhiên nếu như có thể tiến vào Lý gia làm cung phụng chấp sự, hắn sẽ không để ý, tổng so sánh với một cái tự do mạo hiểm gia như hiện tại thì tốt hơn nhiều lắm, hắn đã không muốn tiếp tục cuộc sống vào sinh ra tử loại này nữa, bằng không hắn cũng sớm đã đáp ứng Thanh Lang làm đội trưởng của Thanh Lang dong binh đoàn rồi.

Lý Thanh Thanh thấy Mộ Dung Cô mở miệng, nhất thời vui mừng, vội vàng hướng Mộ Dung Cô nói:

- Cô Lang, ngươi mau giết hắn, ta có thể để cho gia tộc cho ngươi một tkhoanr thù lao hậu hĩnh, đồng thời nữ nhân này cũng sẽ miễn phí đưa cho ngươi.

Mộ Dung Cô chau mày một chút, hắn vô cùng không thích ngữ khí ra lệnh của nữ nhân này.

Lăng Tiếu không biết đối phương là người nào, nhưng mà đối phương dám nhảy ra nói chuyện, dám chắc có vài phần bản lĩnh, lúc này nghiền ngẫm nhìn Mộ Dung Cô nói:

- Lý gia nho nhỏ đáng giá ngươi tống mạng mình sao?

- Lý gia nho nhỏ?

Có người nghe được lời này nhất thời có một loại cảm giác dở khóc dở cười, tất cả mọi người đều đang nghi ngờ:

- Chẳng lẽ người này là tới từ bên ngoài? Thậm chí ngay cả Lý gia Vẫn Thạch thành cũng không biết, khó trách không đem Lý gia để vào trong mắt.

- Hừ, đừng tưởng rằng giết mấy người là có thể không coi ai ra gì, để ta cho ngươi biết người nào mới là kẻ bỏ mạng cuối cùng.

Mộ Dung Cô hai mắt hiện lên hung mang, cả người giống như hùng ưng từ trên lầu nhả xuống, hai chân liên tục đạp hơn mười đạo cước ảnh, hướng trước mặt Lăng Tiếu đi tới, tốc độ nhanh đến khiến cho người ta phản ứng không kịp.

Mộ Dung Cô mặc dù tự tin nhưng hắn một chút cũng không dám khinh thị Lăng Tiếu, hai chân đã quán chú mười tầng huyền lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 71 - Tiếp Ta Một Chiêu, Tha Cho Ngươi Khỏi Chết.

Lăng Tiếu cảm nhận được khí thế cường đại nghênh mặt đánh tới, trong lòng thầm than một tiếng:

- Là một cao thủ!

Hắn tự biết không bằng, lựa chọn tạm lánh mũi nhọn, mở ra cước bộ đã tránh qua tiến công của Mộ Dung Cô.

Mộ Dung Cô rơi xuống đất, trong mắt hiện lên tiếu dung quỷ ý, trong lòng thầm nghĩ:

- Quả nhiên là nỏ mạnh hết đà rồi!

Hắn nhìn một cái liền có thể thấy được tốc độ của Lăng Tiếu không bằng với lúc trước, trong lòng càng thêm chắc chắn, tuyệt đối có thể chém giết người này.

Lăng Tiếu càng biết rõ tình huống của chính hình thập phần không xong, huyền lực tiêu hao quá lớn, lại không có Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan ở trên người, chỉ sợ tự vệ đều là vấn đề, huống chi lại phải bảo vệ Bạch Vũ Tích.

Giờ phút này hắn đã đánh tốt đường lui rồi, chỉ cần có thể bình yên rút đi, ngày sau báo thù tuyệt đối không muộn.

Tục ngữ nói: Quân tử báo thù mười năm không muộn.

Lăng Tiếu có đôi khi thoạt nhìn vọng động, nhưng tuyệt đối không phải là người không có đầu óc.

Hắn trong lòng có tính toán, lúc này không do dự nữa, Lam Tinh kiếm trong tay lần nữa xuất ra.

- Kiếm Lưu Ngân!

Kiếm quang vừa mới bắt đầu chớp động, Mộ Dung Cô lập tức tiến vào trạng thái phòng bị, hắn luôn luôn cẩn thận chặt chẽ, dĩ nhiên sợ Lăng Tiếu tạm thời phản công khiến cho hắn lật thuyền trong mương.

Ai ngờ, Lăng Tiếu chẳng qua chỉ là hư chiêu, hắn nhân cơ hội đi đến Bạch Vũ Tích, kéo tay nàng hô nhẹ nói:

- Đi mau!

Bạch Vũ Tích còn không kịp phản ứng đã bị Lăng Tiếu kéo ra ngoài cửa chạy trốn.

- Cô Lang, đừng để cho hắn chạy.

Lý Thanh Thanh trên lầu thấy Lăng Tiếu muốn chạy trốn, đặc biệt gấp gáp, hướng về Mộ Dung Cô kêu lên.

- Dám đùa giỡn ta, đi chết đi!

Mộ Dung Cô thẹn quá thành giận, trường thương sau lưng bắn ra.

Tiếp theo, hắn nắm trường thương toàn lực vung lên, một đạo kim sắc quang đoàn hướng hai người ly đánh tới.

- Nguy rồi!

Lăng Tiếu lập tức đã nhận ra khí tức nguy hiểm, thầm kêu một tiếng, lập tức đem Bạch Vũ Tích che ở trước người, ở sau lưng chính mình ngạnh sinh sinh đỡ một chiêu.

- Oanh!

Lăng Tiếu cùng Bạch Vũ Tích nhất thời bị oanh bay ra ngoài.

Vừa vặn lúc này, Hổ Lục cùng Hổ Thất của Lăng gia rốt cục tìm tới, hai người không khỏi kinh hô một tiếng:

- Thiếu gia!

Hai người đồng thời đưa thân lên trước xem xét, chỉ thấy Lăng Tiếu che chở cho Bạch Vũ Tích, y phục phía sau lưng toàn bộ vỡ ra, lộ ra một cái vết thương sâu đến thấy xương, máu tươi lại càng không ngừng chảy đầm đìa.

- Lại dám đả thương thiếu gia nhà ta, ngươi muốn chết!

Hổ Lục nhìn Mộ Dung Cô hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay lập tức thẳng hướng Mộ Dung Cô.

Nếu như Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì, hắn cùng Hổ Thất khó tránh khỏi liên quan.

- Thiếu gia ngươi có khỏe không?

Hổ Thất đỡ Lăng Tiếu ngồi dậy, trong tay lập tức móc ra hai khỏa Hồi Lộ đan đưa vào trong miệng Lăng Tiếu.

Bạch Vũ Tích có Lăng Tiếu che chở nên cũng không bị thương, nhưng nàng nhìn thấy Lăng Tiếu lại một lần vì nàng mà lấy thân đi vào nơi nguy hiểm, cả khỏa phương tâm đều bị tan chảy, nàng cả đợi này nhất định là nữ nhân yêu Lăng Tiếu nhất. Yêu đến có thể để cho nữ nhân khác cùng hưởng Lăng Tiếu, một loại yêu không có chút nào giữ lại.

Lăng Tiếu miễn cưỡng ăn vào Hồi Lộ đan, thân thể lậ tức trở nên dễ chịu, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết lại đồng thời bắt đầu vận chuyển, nhanh chóng hấp thu dược lực của Hồi Lộ đan.

Rất nhanh dược lực của Hồi Lộ đan liền bị phân hóa đến các nơi trong thân thể, nhất là thương thế ở phía sau lưng Lăng Tiếu đã ngừng chảy máu.

- Lấy thêm hai khỏa Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan tới.

Lăng Tiếu miễn cưỡng ngồi dậy, hữu khí vô lực nói với Hổ Thất.

Hổ Thất không có chút do dự lại lấy ra bốn viên đan dược đưa vào trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu một ngụm toàn bộ đem đan dược ăn vào, hai tay bắt đầu kết thủ ấn, lại ngay tại chỗ nhắm mắt bắt đầu đả tọa luyện công.

Bên kia, Hổ Lục chính là cao thủ trước hạng mười trong 24 Hổ vệ, cùng Mộ Dung Cô đều là trung giai Huyền Sĩ, nhưng hắn so với Mộ Dung Cô thì tiến giai sớm hơn, căn cơ so với Mộ Dung Cô thì thậm hậu hơn, dưới tình huống dùng hết toàn lực khiến cho Mộ Dung Cô liên tiếp bại lui.

Mộ Dung Cô tâm thần hoảng hốt, hắn thật sự ghĩ mãi mà không rõ tên thiếu niên giống như khất cái này vì sao lại có hộ vệ hung hãn như thế, sợ rằng chỉ có nhân vật thiên tài của ba đại gia tộc mới có tư cách có được.

Hắn hiện tại đang hối hận tới cực điểm, trong lòng thầm mắng tự mình vận khí sao mà đen đủi như vậy, lại vì một nữ nhân chọc ra một cái đại phiền phức như vậy, lúc này xem như đá lên thiết bản rồi. Hôm nay hắn không phải là đối thủ của hộ vệ trước mắt này, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản, trong lòng đã manh động thối ý.

Trên lầu, Lý Thanh Thanh cùng Độc Ưng đồng dạng giật mình không thôi, bọn họ đều muốn biết thiếu niên kia đến tột cùng là ai, chẳng lẽ thật là đại thiếu gia từ ngoài thành tới sao?

Bởi Hổ Lục cùng Mộ Dung Cô đánh nhau hết sức kịch liệt, cả gian Túy Hương lâu đều bị phá hủy hơn phân nửa, không ít khách nhân cùng kỹ nữ rối rít cướp đường mà chạy, có mấy khách nhân xui xẻo bị tai bay vạ gió, trực tiếp bị huyền lực của hai người oanh chết.

Lý Thanh Thanh cũng không có dũng khí tiếp tục ở lại nữa, nàng không biết thiếu niên kia khi nào sẽ tỉnh lại, đến lúc đó sẽ tìm nàng phiền toái, nàng liền thảm rồi.

Đáng tiếc, nàng nhất định vị hành vi hôm nay mà trả giá.

- Đừng để cho nữ nhân kia chạy trốn.

Lăng Tiếu phân tâm nhị dụng, hướng về Hổ Thất chỉ thị nói.

Hổ Thất không có bất kỳ nghi vấn gì, trực tiếp thi hành, Lý Thanh Thanh căn bản không phải là đối thủ của hắn, trong nháy mắt bị hắn đánh cho ngất xỉu rồi.

Lăng Tiếu lần nữa bảo vệ tâm thần, có Hồi Lộ đan ổn định tẩm bổ thương thế, lại có Dưỡng Khí đan khôi phục huyền lực, dược lực hết sức đầy đủ, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết giống như là

hài tử tranh giành thức ăn, hướng về dược lực tận tình hấp thu thỏa thích, cuối cùng lại biến thành huyền lực trở về trong đan điền của Lăng Tiếu, huyền lực ở đan điền dần dần khôi phục, hơn nữa có khuynh hướng lớn mạnh.

- Các hạ đến tột cùng là người phương nào, ta nghĩ trong chuyện này tất có hiểu lầm!

Mộ Dung Cô bị Hổ Lục bức đến cực kỳ nguy hiểm, cũng không có cơ hội chạy trốn, không khỏi lên tiếng giải thích nói.

- Ta là ai không quan trọng, ta khuyên ngươi vẫn là thúc thủ chịu trói, đợi thiếu gia nhà ta xử lý, như vậy còn có sinh lộ, nếu không ngươi chỉ có một con đường chết.

Hổ Lục hừ lạnh nói, tiến công lại tăng thêm một phần.

Mộ Dung Cô là dám đầu hàng, nhưng hắn là được chứng kiến thiếu niên kia giết người ngoan độc, đầu hàng chỉ có một con đường chết, không bằng liều mạng.

- Được ăn cả ngã về không!

Mộ Dung Cô không đếm xỉa đến rồi, toàn thân huyền lực hội tụ ở trên trường thương, trường thương từ trên cao ném xuống Hổ Lục, khí thế so với Kinh Hàn Nhất Miết của Lăng Tiếu còn mạnh hơn gấp mấy lần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 72 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu!

Hổ Lục lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngưng trọng, hắn không dám qua loa, trường kiếm trong tay đồng dạng tụ tập tất cả huyền lực trực tiếp cùng Mộ Dung Cô đối oanh.

- Oanh!

Cường chiêu va chạm, sinh ra thanh âm oanh phá cường đại, mặt đất giữa hai người cư nhiên bị đánh thành một cái hố nhỏ rộng hơn hai thước, có thể thấy được uy lực của trung giai Huyền Sĩ kinh người đến bực nào.

Hổ Lục cùng Mộ Dung Cô đều bị chấn đến lùi lại, người trước lui bảy, tám bước miễn cưỡng có thể đứng vững, nhưng mà vết máu ở khóe miệng đã nói rõ hắn chịu nội thương; người sau càng thêm không chịu nổi, hắn là ngã bay ra ngoài, cho đến khi đụng phải cái trụ ở góc tường thì thân hình mới dừng lại, trong miệng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Hai người đồng loạt dùng chữa thương đan dược.

Khi Hổ Lục muốn tiến công lần nữa, Mộ Dung Cô lại không chần chờ xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng mà hắn không để ý đến Hổ Thất còn chưa tham chiến, còn chưa chạy ra mấy bước thì Hổ Thất đã mặt không biểu tình chắn trước người hắn.

Trong lúc nhất thời, Mộ Dung Cô sinh ra ý niệm tuyệt vọng.

Lúc này, Lăng Tiếu đã đả tọa xong, trừ sắc mặt tái nhợt ra, thân thể đã khôi

phục được bảy phần, vết thương sau lưng cũng đã bắt đầu đóng vảy rồi.

- Thiếu gia ngươi không sao chứ?

Bạch Vũ Tích quan tâm hỏi.

Lăng Tiếu hướng nàng cười cười nói:

- Mạng của thiếu gia rất cứng, không có chuyện gì, yên tâm đi!

Tiếp theo Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Lý Thanh Thanh bị đánh ngất xỉu một cái, cuối cùng mới đưa ánh mắt bỏ vào trên thân Mộ Dung Cô.

- Tiếp ta một chiêu, tha cho ngươi khỏi chết!

Lăng Tiếu âm u nói với Mộ Dung Cô.

- Thật?

Mộ Dung Cô mừng rỡ hỏi ngược lại, mặc dù hắn đã tiêu hao không ít huyền lực, nhưng mà hắn vẫn có tự tin tiếp một chiêu của Lăng Tiếu, bởi vì Lăng Tiếu với hắn đều là người đang bị thương, huống chi thực lực của hắn còn mạnh hơn Lăng Tiếu rất nhiều.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Lời nói của ta luôn luôn chắc chắn.

- Tốt, hi vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa!

Mộ Dung Cô mừng rỡ nhìn ra bên ngoài, vội vàng đáp.

Lăng Tiếu hướng Hổ Thất sử một cái ánh mắt, Hổ Thất yên lặng lui sang một bên.

- Cẩn thận!

Lăng Tiếu nhắc nhở một tiếng, hắn lần nữa đánh ra kiếm chiêu Kiếm Lưu Ngân.

Từng đạo kiếm quang rực rỡ chói mắt, đáng tiếc so với trước khi bị thụ thương thì yếu hơn vài phần.

Mộ Dung Cô trên mặt vui mừng, giống hư thấy được ánh rạng đông thắng lời, trường thương hóa thành lá chắn, toàn bộ ngăn chặn được kiếm quang của Lăng Tiếu, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Còn tưởng rằng có gì khó khăn, đều là chiêu thức cũ, cho lão tử là mặt hàng bình thường a!

Kiếm quang tán, trường thương ngừng!

- Ta đã ngăn được!

Mộ Dung Cô lộ ra một nụ cười kinh hô lên.

- Thật sao?

Chẳng biết lúc nào Lăng Tiếu đã đến trước người hắn một thước, rung đấu bồng rách nát ở sau lưng một cái, sau đó tiêu sái xoay người, góc cạnh của đấu bồng hóa thành lợi nhận bén nhọn hướng cổ của Mộ Dung Cô hủy diệt.

- Phốc!

- Ngươi…

Mộ Dung Cô chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, đầu óc trống rỗng, trường thương rời tay, hai tay bản năng cầm lấy cổ họng, đáng tiếc máu tươi vẫn là từ giữa kẽ tay của hắn tràn ra.

Tự do mạo hiểm giả, một đời hung nhân Cô Lang Mộ Dung Cô, vẫn lạc!

Hắn đến chết vẫn không rõ chính mình tại sao lại chết, rõ ràng đã đỡ một chiêu a!

Hắn chết không nhắm mắt!

Lăng Tiếu giống như làm một chuyện tình nhỏ bé không đáng kể, đi trở lại bên cạnh Bạch Vũ Tích.

Hổ Lục cùng Hổ Thất đều là vẻ mặt cung kính nhìn Lăng Tiếu, bọn họ vừa mới rồi cũng không biết thiếu gia làm sao giết Mộ Dung Cô, rõ ràng tất cả kiếm chiêu đều bị ngăn chặn rồi, cuối cùng người lại đã chết.

Lăng Tiếu ra tay khiến cho tất cả mọi người vô cùng chấn động, đáng tiếc người ở không xa quan sát cũng không có bao nhiêu.

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Lý Thanh Thanh đang ngất đi, một cước giơ lên liền đá vào bụng của Lý Thanh Thanh, nhàn nhạt nói:

- Đừng giả bộ chết rồi.

Lý Thanh Thanh bị đau, con ngươi âm u tỉnh lại. Nàng đầu tiên nhìn liền thấy khuôn mặt thanh tú của Lăng Tiếu, nhưng mà phản ứng đầu tiên chính là giống như nhìn thấy quỷ, kinh hãi kêu lên:

- Ngươi không thể giết ta!

- Hừ, mới vừa rồi không phải là rất lớn lối sao? Để cho ta muốn sống không được, muốn chết không xong.

Lăng Tiếu đối với loại tiện nữ nhân ác như xà hạt này không có chút thương hại nào, một cái tát hung hăng đính lên trên mặt nàng.

- Ba!

Cái tát vang dội chói tai.

Bên tai Lý Thanh Thanh ông ông không ngừng vang lên, nàng bối rối rồi! Nàng từ nhỏ đến giờ còn chưa có bị đánh qua như vậy, hôm nay lại bị một kẻ không quen biết mạnh mẽ cho một cái tát, thứ đau nhói cùng nóng rát kia khiến cho nàng khóc ồ lên.

- Tiếp tục khóc, lão tử hiện tại liền giết ngươi!

Lăng Tiếu vô cùng không nhịn được quát lên.

Lý Thanh Thanh sợ chết, ngoan ngoan không khóc nữa, nhưng trong hai trong mắt của nàng lộ ra thần sắc ác độc, phảng phất hận không ăn tươi nuốt sống đươc Lăng Tiếu.

- Ta biết ngươi rất muốn giết ta, nhưng là ngươi không có cơ hội này rồi, thức thời thì nhanh dập đầu nhận sai với nữ nhân của ta, đến khi nàng tha thứ cho ngươi mới thôi, nếu không ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của ngươi.

Lăng Tiếu âm tàn nói.

Bạch Vũ Tích là nữ nhân đầu tiên có quan hệ trong sinh mệnh của hắn, hơn nữa còn là một nữ nhân vô cùng thiện lương khả ái, hôm nay thiếu chút nữa bị mua đi làm kỹ nữ, cái này bảo sao Lăng Tiếu lại không giận. Lăng Tiếu không tính là người hiền lành gì, hắn là một người ích kỷ vô cùng coi trọng người ở bên cạnh mình, sinh tử của người khác hắn có thể bất kể, nhưng mà thân nhân hoặc bằng hữu bên cạnh hắn, cho dù hắn ngay cả mạng cũng dám liều, không thể để người khác thi dễ thương tổn.

- Ngươi để cho ta đường đường là Lý gia Đại tiểu thư hướng một cái nô tỳ cầu xin tha thứ, cái này không thể nào.

Lý Thanh Thanh làm sao có thể chịu được khuất nhục như thế, lập tức cố gắng gào thét phản đối kêu lên.

Bạch Vũ Tích ở một bên nhìn bộ dáng đáng thương kia của Lý Thanh Thanh, trong lòng mềm nhũn, kéo kéo ống tay áo Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, ta… Ta xem coi như xong đi, dù sao ta cũng không có chuyện gì.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Bạch Vũ Tích, sờ sờ gò má của nàng nhu tình nói:

- Nếu không phải Tiểu Mai kịp thời tới nói cho ta biết, ngươi hiện tại… Ai, Vũ Tích ngươi quá mềm lòng, hôm nay nàng nếu không dập đầu nhận sai với ngươi, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng.

Lăng Tiếu nói xong, ánh mắt chuyển qua, hai đạo ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng vào trái tim của Lý Thanh Thanh:

- Ta hỏi một lần nữa, ngươi dập đầu hay là không?

- Không dập đầu, cho dù chết ta cũng không dập đầu!

Lý Thanh Thanh gào lên một tiếng, muốn bò dậy chạy trốn.

- Không biết sống chết!

Lăng Tiếu nhướng mày, Lam Tinh kiếm trong tay hướng Lý Thanh Thanh phất qua.

Mắt thấy kiếm quang liền đánh lên trên người Lý Thanh Thanh, nhưng là không biết từ đâu đánh tới một đoàn hỏa sắc quang đoàn, đem kiếm quang của Lăng Tiếu tán ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 73 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (1)

Chân mày Lăng Tiếu cau lại, hướng một cái phương hướng nhìn đến.

Ngăn cản Lăng Tiếu giết Lý Thanh Thanh rõ ràng là Độc Ưng một mực đứng không xa xem cuộc chiến.

- Có ý gì?

Lăng Tiếu nhìn Độc Ưng một cái khó chịu hỏi.

Ánh mắt của Độc Ưng cùng Lăng Tiếu nhìn nhau một cái, không khỏi có một loại cảm giác luống cuống, lập tức lộ ra nụ cười hữu hảo nói:

- Vị thiếu gia này đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn để cho thiếu gia ngươi chọc phải phiền toái không cần thiết.

Lăng Tiếu xem thường cười cười nói:

- Ngươi cho rằng ta sẽ sợ Lý gia sao?

- Không… Ngươi hẳn là nghe qua một câu nói, bởi vì cái gọi là cường long bất áp địa đầu xà, có lẽ ngươi ở những địa phương khác thế lực rất lớn, nhưng mà ở Vẫn Thạch thành vẫn là không nên đắc tội Lý gia mới tốt.

Độc Ưng cho là Lăng Tiếu nhất định là người từ bên ngoài đến, xuất từ hảo ý mà khuyên, đồng thời trong lòng đánh tính toán, hai bên đều lấy lòng không tốn sức.

- Đúng, ngươi không thể giết ta, nếu không gia tộc ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lý Thanh Thanh kinh sợ xuất ra một thân mồ hôi lạnh, vẫn còn sợ hãi nói.

- Ha ha… Lý gia sao, chẳng lẽ Lăng gia chúng ta còn có thể sợ Lý gia?

Lăng Tiếu cuồng tiếu nói.

Giờ khắc này, Lăng Tiếu cuối cùng đem thân phận công bố ra, dù sao danh tiếng gia tộc có thì ngu sao mà không dùng, huống chi hắn có Thái thượng trưởng lão là sư phụ, ở Vẫn Thạch thành hắn sợ người nào a! Nếu là đem danh hào của hắn nói ra, sợ là không ai dám động thủ với hắn đi, danh tiếng của Thái thượng trưởng lão ở Vẫn Thạch thành cũng không phải bừa bãi, thân là đệ tử của lão tự nhiên không phải là tùy ý người khác nhẹ nhàng nắm lấy.

Lăng gia! Khách nhân ở không xa vây xem đều nghe được thanh thanh sở sở.

- Cư nhiên là người của Lăng gia, chẳng lẽ là Lăng Tiếu kia của Lăng gia, hắn từng được ca ngợi là thiên tài trăm năm khó gặp được của Vẫn Thạch thành.

- Đây là có khả năng, nghe nói hắn được Thái thượng trưởng lão thu làm tiếp ban đệ tử, bằng không cũng sẽ không có cao thủ như thế bảo vệ hắn.

- Lực chiến đấu này thật sự quá kinh người, trung giai Huyền Giả ngay cả trung giai Huyền Sĩ đều có thể chém giết được, cái này thật quá đáng sợ.

- Khó trách nhân gia một điểm cũng không sợ Lý gia, hóa ra nhân gia là không đem Lý gia để vào trong mắt.

Độc Ưng ở bên cạnh Lăng Tiếu đồng dạng là kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, hắn cũng không nghĩ tới thì ra nhân gia cũng là người trong ba đại gia tộc của Vẫn Thạch thành, lại càng là thiếu gia của Lăng gia có thực lực mạnh nhất, khó trách a!

- Nguyên lai là Lăng thiếu gia, tại hạ Độc Ưng, thất kính rồi!

Độc Ưng hướng Lăng Tiếu chắp tay nói, thái độ cung kính một chút, nhưng lại không mất phong độ.

- Vậy ngươi nói ta có thể giết nàng hay không?

Lăng Tiếu chỉ vào Lý Thanh Thanh nói.

- Đây…

Lời này đem Độc Ưng cho hỏi khó rồi.

- Lăng gia thì như thế nào, thật đem Lý gia chúng ta sợ các ngươi sao?

Một giọng nói từ xa truyền đến.

Người của Lý gia rốt cục cũng đến rồi!

Hai người tới là hai gã chấp sự của Lý gia, một gã trung giai Huyền Sĩ cùng một gã đê giai Huyền Sĩ, niên kỷ đều tầm 36, 37 tuổi, trung giai Huyền Sĩ gọi là Lý Quân, đê giai Huyền Sĩ gọi là Lý An.

Hổ Lục cùng Hổ Thất lập tức đề phòng, nơi này chính là địa bàn của Lý gia, tuyệt đối không thể để cho thiếu gia xảy ra chuyện gì.

Độc Ưng thấy người của Lý gia, vội vàng lui qua một bên không hề lên tiếng

nữa. Chuyện giữa hai đại gia tộc không phải là một cái trung giai Huyền Sĩ như hắn có thể nhúng tay vào, hắn đắc tội bất kỳ phương nào thì cũng không còn đất dung thân trong Vẫn Thạch thành.

Lý Thanh Thanh thấy người tới, thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Lý Quân cùng Lý An nói:

- Các ngươi mau đem bọn họ giết đi, bọn họ đem Túy Hương lâu làm hỏng rồi, còn giết mấy hộ vệ của Lý gia chúng ta.

- Người của Lăng gia, vì sao lại đến Lý gia ta giương oai? Chẳng lẽ lại muốn khi dễ Lý gia chúng ta.

Lý Quân nhìn thoáng qua Lý Thanh Thanh, sau đó nhìn chằm chằm vào Hổ Lục, Hổ Thất không khách khí nói.

Hổ Lục cùng Hổ Thất trầm mặc không nói, bởi vì bọn họ cũng không biết nguyên do của chuyện này, nhiệm vụ của bọn họ là lấy an toàn của thiếu gia làm chủ.

Lăng Tiếu không có để ý tới Lý Quân cùng Lý An, khinh thường đối với Lý Thanh Thanh nói:

- Ngươi cho là bọn họ có thể cứu ngươi sao?

Lý Thanh Thanh nhìn nụ cười lãnh khốc của Lăng Tiếu, không biết tại sao lại có một loại cảm giác sợ hãi.

Sau một khắc, Lăng Tiếu động thủ, Lam Tinh kiếm không có chút dấu hiệu nào đâm hướng Lý Thanh Thanh.

- Tặc tử ngươi dám!

Lý Quân đầu tiên đã nhận ra Lăng Tiếu động thủ, nhất thời hét lớn, đang muốn xuất thủ ngăn cản, đáng tiếc Hổ Lục cùng Hổ Thất song song chắn trước người hắn.

Lý Thanh Thanh dù gì cũng là tu vi trung giai Huyền Giả, đáng tiếc ở trước mặt Lăng Tiếu lại không có bất cứ cơ hội phản kháng nào, thân thể đã bị trường kiếm của Lăng Tiếu đâm xuyên qua.

Lý Quân cùng Lý An hai người trơ mắt nhìn Lý Thanh Thanh táng mạng tại chỗ.

Người chung quanh đều choáng váng rồi!

Lăng gia thiếu gia này cũng quá điên cuồng đi, lại ở trước mặt chấp sự của Lý gia giết tiểu thư của Lý gia, đây hoàn toàn là khiêu khích cùng vẽ mặt trần trụi đối với Lý gia.

- Tiểu tử kia, ta muốn giết ngươi!

Sắc mặt của Lý Quân khó nhìn tới cực điểm, thân thể run lên, trường kiếm sau lung bay ra, trong tay một trảo, hướng Lăng Tiếu chém tới, một đạo hỏa mang hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Hừ!

Hổ Thất hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay đồng dạng xuất thủ, một đạo lam sắc quang mang cùng hướng hỏa mang kia hung hăng đụng vào nhau.

- Oanh!

Tiếng vang cự liệt, để cho mặt đất đều lõm xuống.

Trong lúc nhất thời, Lý Quân cùng Hổ Thất đấu cùng với nhau, Lý An cũng cùng Hổ lục chiến cùng một chỗ.

Lý Quân là Hỏa thuộc tính, mà Hổ Thất là Thủy thuộc tính, Thủy khắc Hỏa, Lý Quân cơ hồ đều bị Hổ Thất áp chế, Hỏa khí cũng đánh không ra rồi, mà Lý An là đê giai Huyền Sĩ thua Hổ Lục một giai, làm sao là đối thủ của Hổ Lục.

Bốn người chiến một hồi, Lý An đầu tiên bị Hổ lục chém hương một cánh tay.

Lý Quân vội vàng bức lui Hổ Thất, thối lui đến bên cạnh Lý An, sau đó hướng về phía Hổ Lục cùng Hổ Thất quát:

- Các ngươi thật muốn hai nhà khai chiến sao?

Lý Quân cùng Lý An đều không dám xuất thủ nữa, vạn nhất đối phương hạ quyết tâm liều mạng bị thương cũng muốn giết chết bọn họ, vậy thì không đáng giá rồi, dù sao tiểu thư của bọn hắn cũng đã chết, tự có đại nhân vật trong gia tộc đi ra lấy công đạo.

- Hắc hắc, nếu muốn hai nhà khai chiến chính là vị Đại tiểu thư này của các ngươi, lại dám bắt nữ nhân của ta đi bán, cho dù chết một ngàn lần cũng không đủ.

Lăng Tiếu gạt ra Hổ Lục cùng Hổ Thất cười lạnh nói.

- Ngươi… Cho dù như thế, Lý gia chúng ta sẽ cho Lăng gia các ngươi một câu trả lời thỏa đáng, cũng không đáng giết tiểu thư nhà ta.

Lý Quân xanh mặt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 74 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (2)

- Đây là nàng tự tìm, trách được người nào, tốt lắm, bổn thiếu gia không có thời gian chơi đùa với các ngươi, ta phải đi về rồi, nếu như muốn tìm lại công đạo cho tiểu thư nhà các ngươi, nhớ kỹ gọi tộc trưởng của các ngươi tự mình đến, bổn thiếu gia gọi là Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tức giận nói một câu, sau đó kéo tay của Bạch Vũ Tích xoay người rời đi.

Hổ Lục cùng Hổ Thất cũng đuổi theo phía sau, bất quá bọn hắn ại không buông lỏng cảnh giác.

Lý Quân cùng Lý An vẻ mặt oán độc nhìn Lăng Tiếu rời đi, cũng không dám đi chặn lại, trong lòng bọn họ đang quay xung quanh câu nói kia:

- Bổn thiếu gia gọi là Lăng Tiếu!

Vẫn Thạch thành người nào không biết Lăng gia Lăng Tiếu được Lăng gia lão bất tử thu làm tiếp ban đệ tử, ai dám quang minh chính đại đem Lăng Tiếu giết chết, coi như là Lý gia tộc trưởng cũng không có can đảm này đi! Huống chi là bọn họ, chỉ có thể trở mắt nhìn mấy người Lăng Tiếu rời đi.

- Đi thôi, trở về đem chuyện bẩm báo cho gia chủ, chuyện này chúng ta không có cách nào làm chủ!

Lý An vỗ vỗ bả vai của Lý Quân thở dài nói.

Lý Quân lắc đầu, cùng Lý An ôm thi thể của Lý Thanh Thanh rời đi.

Lăng Tiếu kéo Vũ Tích đi được một đoạn đường, chân mày nhẹ nhàng giương lên nói:

- Cùng đi lâu như vậy không mệt mỏi sao? Còn không ra đi?

Hổ Lục cùng Hổ Thất trong nháy mắt đều đề phòng lên, bọn họ trên đường đi đều không cảm giác được có cái gì không ổn, song thiếu gia bọn họ đã nói như vậy, bọn họ quen nhìn thấy năng lực biến thái của thiếu gia nên đối với lời của hắn hết sức tin phục.

Quả nhiên ở một góc bí mật, Độc Ưng nhảy ra ngoài.

Lúc này, Hổ Lục cùng Hổ Thất liền muốn động thủ, bọn họ cho là Độc Ưng này khẳng định là muốn bất lợi với thiếu gia.

- Đừng động thủ, Lăng thiếu gia, ta là đầu nhập vào ngươi mà tới.

Độc Ưng lui về phía sau một bước, khoát tay áo hướng về phía Lăng Tiếu kêu to.

Lăng Tiếu rất hứng thú nhìn Độc Ưng nói:

- Đầu nhập vào ta? Ngươi có tư cách gì?

Lăng Tiếu mới không phải là cái loại công tử ca nóng đầu, cho là nhân phẩm của mình đại bộc phát, tùy tùy tiện tiện liền sẽ thu lưu một người có lai lịch không rõ.

Độc Ưng tựa hồ sớm có chuẩn bị, từ trong lồng ngực móc ra một cái hộp gấm đưa ra ngoài nói:

- Lăng thiếu gia, đây là một gốc linh thảo kỳ dị mà ta từ Hoang Tùng sơn

mạch ngẫu nhiên đạt được, hi vọng Lăng thiếu gia nhìn một chút.

Lăng Tiếu hướng Hổ Thất đưa một cái ánh mắt, Hổ Thất đi qua đem hộp gấm trong tay Độc Ưng lấy qua, sau đó hắn mở ra, đưa tới trước mặt Lăng Tiếu.

- Đây là?

Lăng Tiếu nhìn một gốc linh thảo tản ra điểm điểm hôi sắc quang vừng, thân cây đặc biệt mảnh, lá rất lớn, phía trên còn mơ hồ có đóa hoa màu xám tro, trong lúc nhất thời Lăng Tiếu lại không nhớ nổi đây là linh thảo gì.

Kỳ thật, Độc Ưng bản thân cũng không biết tên gọi của gốc linh thảo này, cũng không biết là linh thảo mấy giai, chỉ là từ trong tay mấy mạo hiểm giả đoạt được, vốn định đem tới Linh thảo đường bán đi, nhưng mà hiện tại bởi vì nịnh bợ Lăng Tiếu mà dâng ra, dù sao cũng không biết có phải là linh thảo cao giai thật hay không, tự mình lại không có tổn thất gì.

Lăng Tiếu đem nắp hộp đậy lại, sau đó âm u nói với Độc Ưng:

- Ngươi muốn theo ta?

Độc Ưng gấp rút liên tục gật đầu nói:

- Vâng, Lăng thiếu gia.

- Bằng thực lực của ngươi, muốn gia nhập vào bất kỳ một cái gia tộc nào tin tưởng đều có thể làm một gã chấp sự, vì sao lại lựa chọn theo ta?

Lăng Tiếu chất vấn.

- Ách… Ta tin tưởng cảm giác của chính mình, thiếu gia là nhân trung long

phượng, chỉ cần đi theo thiếu gia, tin tưởng tổng có một ngày sẽ dương danh Vẫn Thạch thành.

Độc Ưng do dự một chút đáp.

Lăng Tiếu từ chối cho ý kiến cười cười nói:

- Theo ta là có thể, nhưng phải có đầy đủ thành ý.

Độc ưng nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó không do dự nặng nề quỳ xuống nói:

- Cầu xin thiếu gia thu ta làm bộc?

- Ha ha, vậy ngươi liền từ hôm nay trở đi làm người hầu của ta, chờ đến thời điểm ngươi khiến ta hài lòng, ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Lăng Tiếu cầm lấy hộp gấm cười nói.

- Đa tạ thiếu gia!

Độc Ưng đáp.

…

Thành bắc Lý gia, một chỗ trong biệt viện.

- Khốn kiếp, đến tột cùng là người nào giết nữ nhi của ta?

Một đạo thanh âm trung khí mười phần gầm rống nói.

Chỉ thấy bên trong phòng khách đứng một lão giả gần năm mươi tuổi, vẻ mặt tức giận, hai mắt giận hồng lên nhìn thi thể nữ nhi của mình trên mặt đất, hắn chính là phụ thân Lý Nguyên Long của Lý Thanh Thanh.

Bên cạnh hắn đứng một phụ nữ không ngừng khóc lóc, đó chính là mẫu thân Triệu Thị của Lý Thanh Thanh.

Triệu Thị kéo kéo tay Lý Nguyên Long khóc lóc nói:

- Nguyên Long, ngươi nhất định phải đem tên tạp chủng kia giết con gái của ta bầm thây vạn đoạn, diệt cả nhà của hắn, để cho hắn chết cũng không được an bình.

Triệu Thị nói chuyện hết sức ác độc đáng sợ, Lý Thanh Thanh chính là di truyền tính cách của mẹ nàng.

- Lý Quân ngươi nói ngọn nguồn là có chuyện gì xảy ra?

Lý Nguyên Long vỗ vỗ bả vai thê tử, sau đó trầm giọng hướng về phía Lý Quân hỏi.

- Đây… Là người của Lăng gia làm.

Lý Quân do dự một chút, không dám giấu diếm hướng về phía Lý Nguyên Long nói.

- Lăng gia!

Lý Nguyên Long đầu tiên là cả kinh, tiếp theo vẻ tức giận trên mặt không giảm, vung tay lên, một cái ghế làm bằng gỗ lim ngàn năm trong nháy mắt bị đánh tan.

- Ba!

truyen.org chương mới nhất

- Khinh người quá đáng, chớ cho là Lý gia chúng ta dễ khi dễ.

Lý Nguyên Long tức sùi bọt mép hét lớn.

Ba đại thế gia, Lăng gia cùng Lý gia từ trước đến giờ liền có chút không đúng, chỉ có La gia hai bên đều không đắc tội, ở thế trung gian, Lăng, Lý hai nhà đồng lứa thanh niên ngẫu nhiên có ma sát nhưng mà không có người nao dám hạ sát thủ, bởi vì hai đại gia tộc cũng không muốn khai chiến, như thế chỉ tiện nghi cho La gia mà thôi.

Hôm nay nữ nhi của Lý Nguyên Long bị Lăng Tiếu giết chết, Lý Nguyên Long thân là đại nhi tử của đương đại tộc trưởng, đồng thời lại là người nối nghiệp tộc trưởng đời sau, hắn vô luận như thế nào cũng nuốt khôi trôi một ngụm khẩu khí này, nhất định phải bắt Lăng gia giao ra hung thủ, nếu khoog…

Vẫn Thạch thành, Lam gia!

Lam chỉ là gia tộc mới thành lập chưa đầy hai tram năm, nhưng lại so sánh với gia tộc có tư lịch lâu năm một chút thì phát triển lại nhanh hơn, chỉ vì Lam gia mỗi một thời đại gia tộc đều là dã tâm bừng bừng, đều muốn mau chóng xâm nhập vào hang ngũ đại gia tộc. Bọn họ trừ đem thực lực bản thân củng cố ra, còn không ngừng cùng với trung tiểu gia tộc khác làm đám hỏi, mục đích là để cho Lam gia ở Vẫn Thạch thành đánh ra một mảnh quan hệ vô cùng tốt, để trái phải đều có người của mình. Dĩ nhiên đó cũng không phải là nguyên nhân thực sự mà Lam gia phát triển nhanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 75 - Xin Thiếu Gia Thu Ta Làm Bộc. (3)

Chủ yếu nhất vẫn là mỗi đời Lam gia gia chủ đều có thực lực sâu không lường được, nếu muốn lên làm Lam gia gia chủ, thiết yếu nhất một cái điều kiện chính là thực lực cường đại phải đến Linh Sư giai mới có tư cách lãnh đạo gia tộc. Cho nên Lam gia mỗi một thời đại đều có nhân tài xuất hiện lớp lớp, chủ yếu vẫn là cạnh tranh kịch liệt, ai cũng muốn tranh giành vị trí gia chủ, một khi ở trước 25 tuổi không đột phá Huyền Sĩ giai liền vĩnh viễn không có cơ hội tranh giành vị trí tộc trưởng, thậm chí vị trí trưởng lão cũng khó khan đạt được.

Lam Cuồng Sinh thân là mọt người nổi bật trong thế hệ này, trừ cố gắng tự thân cùng thiên ân ra, càng trọng yếu hơn hắn chính là tôn tử của đương đại Lam gia gia chủ, từ nhỏ đã có được tài nguyên tu luyện hơn xa so với đệ tử bình thường, đây mới khiến hắn ở trước 25 tuổi đột phá Huyền Giả giai trở thành cao thủ Huyền Sĩ giai.

Đáng tiếc, hắn còn chưa có hưởng thụ đủ khoái cảm của Huyền Sĩ giai mang đến lền chết rồi.

Lúc Lam gia nhận được tin tức cái chết của Lam Cuồng Sinh đã là xế chiều rồi.

- Ba!

Đương đại gia chủ Lam gia trên đại sảnh vừa mới nghe được tin tức tôn tử chết đi, giận đến một chưởng đánh bàn trà tan thành mảnh nhỏ.

- Lăng gia khinh người quá đáng!

Lam gia gia chủ híp hai mắt, cắn rang nói, trong mắt lão lộ ra sát cơ nồng đậm.

- Phụ thân, Sinh nhi không thể chết vô ích a!

Một trung niên nhân ở dưới tay hắn đầy mặt bi thương, hắn chính là phụ thân Lam Đinh Sơn của Lam Cuồng Sinh.

Lam Đinh Sơn tổng thảy chỉ có một nhi tử cùng một nữ nhi, hắn đối với nhi tử cực kỳ hợp ý, từ nhỏ đối với hắn vô cùng nghiêm khắc, quyết định muốn đem hắn bồi dưỡng thành người nối nghiệp một đời gia chủ tương lai, không ngờ hôm nay người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trong lòng hắn thật là bi phẫn, ở trong nhất đã quyết định phải đánh chết Lăng gia Lăng Tiếu vì nhi tử báo thù.

Cừu hận đã mơ hồ chiếm mất đi lý trí của hắn, hắn không biết hắn làm như vậy chỉ khiến cho gia tộc của bọn họ đến tai họa diệt tộc mà thôi.

Lam gia gia chủ nặng nề thở dài một hơi, sau khi chắp tay sau lưng đi lại mấy lần, hướng về phía Lam Đinh Sơn nói:

- Lý gia bên kia phản ứng như thế nào?

- Lý gia tộc trưởng yêu cầu phụ thân cùng hướng Lăng Thương hỏi tội.

Lam Đinh Sơn đáp.

- Hừ, đây có ích lợi gì, nếu như Lăng Tiếu kia vẫn là một cái phế vật, nói không chừng Lăng Thương sẽ đại nghĩa diệt thân, hiện tại Lăng Tiếu kia được Lăng gia lão bất tử thu làm tiếp đệ tử ban (đệ tử nối nghiệp), Lăng gia quả quyết sẽ không đem Lăng Tiếu giao ra.

Lam gia gia chủ hừ lạnh, bỗng nhiên dừng lại một chút lại nói:

- Bất quá một chuyến này ta phải đi, nếu không cho là Lam gia chúng ta cùng Lý gia sợ Lăng gia bọn họ.

…

Lăng Tiếu ở Túy Hương lâu đánh một trận, hôm sau liền truyền khắp Vẫn Thạch thành, mọi người đều biết thiên tài Vẫn Thạch thành kia rốt cục lần nữa trở lại, thực lực trong Huyền Giả cấp chém giết hai gã trung giai Huyền Giả cùng hai gã cao giai Huyền Giả của Lý gia, một đời tân cao thủ của Lam gia là Lam Cuồng Sinh cũng bị một đao phân thân, lại thêm Mộ Dung Cô danh xưng Cô Lang đồng dạng bị chém giết, còn có một thiên kim tiểu thư của Lý gia bị giết ở trước mặt hai gã chấp sự Lý gia.

Trong lúc nhất thời, uy danh của Lăng Tiếu chấn động Vẫn Thạch thành, giận dữ vì hồng nhan, đồng thời đắc tội hai đại gia tộc, phần quyết đoán này không phải là ai cũng dám làm.

Đến đây, ở Vẫn Thạch thành Lăng Tiếu được đeo lên một cái danh hiệu là 'Tiếu Bá Vương'.

Hôm nay, trong nhà Lăng Tiếu nghênh đón một người khách nhân, La gia La Khinh Sương.

La Khinh Sương một bộ hồng sắc tơ lụa đem thân thể mạn uyển chuyển của nàng thể hiện ra vô cùng tinh tế, thân thể có lồi có lõm kia bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều sẽ thú tính nổi lên, chỉ là tế kiếm quấn ở bên hông nàng giống như là rắn độc khiến cho nam nhân chùn bước.

Khí chất của La Khinh Sương so với trước càng them kiều diễm, trên mái tóc dài có khăn vải hồng sắc hồ điệp xinh đẹp, lộ ra vẻ cực kỳ động lòng người,

đôi con ngươi như nước kia thỉnh thoảng tản ra tinh amng, không cần phải nói huyền lực tu vi của nàng khẳng định rất có tinh tiến rồi.

Ở trong đại sảnh nhà Lăng Tiếu bồi tiếp chính là mẫu thân Mộng Tích Vân cảu Lăng Tiếu, nàng xem thấy La Khinh Sương duyên dáng yêu kiều, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn nói:

- La tiểu thư ngươi tìm Tiếu nhi nhà ta sao?

La Khinh Sương bị Mộng Tích Vân nhìn chăm chú rất ngừng ngùng khẽ gật đầu một cái nói:

- Ta… ta nghe nói hắn… Hắn ngày hôm qua có chút chuyện, cho nên mới đến xem một chút.

Mộng Tích Vân sửng sốt một chút, tiếp theo khẩn trương hỏi:

- Ta… Con ta đã xảy ra chuyện rồi?

Sau Lăng Tiếu cứu Bạch Vũ Tích căn bản chưa đi về trong nhà, mà là tự mình đi đến hậu sơn huấn luyện, căn bản không có đối với mẫu thân hắn nói Bạch Vũ Tích gặp chuyện không may, mà sau khi Bạch Vũ Tích trở về cũng không dám nói với Mộng Tích Vân, đó cũng không phải là chuyện tốt gì, nói ra cũng chỉ là khiến cho Mộng Tích Vân lo lắng mà thôi.

La Khinh Sương kinh ngạc nói:

- A di, chẳng lẽ người không biết ngày hôm qua Lăng Tiếu làm chuyện gì sao?

Mộng Tích Vân lắc đầu, đầy mặt mơ hồ, sau đó phân phó tỳ nữ ở bên cạnh một tiếng để cho nàng đi gọi Bạch Vũ Tích tới đây.

Bạch Vũ Tích nghe được Mộng Tích Vân gọi đến liền vội vàng chạy tới, nàng vừa nhìn thấy bên trong phòng khách là La Khinh Sương, không biết vì sao trong lòng rất không thoải mái, tiếp đó nàng đối với Mộng Tích Vân nói:

- Mẹ nuôi, người tìm ta?

Mộng Tích Vân đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Vũ Tích, ngươi gọn gang dứt khoát nói với ta, thiếu gia ngày hôm qua rốt cuộc làm chuyện gì?

Bạch Vũ Tích thấy sắc mặt nghiêm túc của Mộng Tích Vân, cúi đầu do dự một chút, mới đứt quãng đem chuyện xảy ra nói một lần.

- Mẹ nuôi, người đừng trách thiếu gia, thiếu gia cũng là vì cứu ta mới giết người.

- Bạch Vũ Tích càng là động tình, nước mắt từ trong mỹ mâu chảy ra hướng Mộng Tích Vân cầu khẩn, nàng sợ Mộng Tích Vân sẽ trách tội Lăng Tiếu.

Mộng Tích Vân sau khi nghe xong biết Lăng Tiếu không có chuyện gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo tay của Bạch Vũ Tích yêu thương nói:

- Nữ nhi ngoan đừng khóc, Tiếu nhi là không có sai, ta làm sao lại trách tội hắn, ta chỉ là lo lắng hắn đã xảy ra chuyện gì mà thôi, sau này ngươi cũng đừng tự mình đi ra ngoài có biết không?

Bạch Vũ Tích ngừng khóc, gật đầu liên tục.

- A di, ta có thể hay không gặp Lăng Tiếu một chút?

La Khinh Sương hơi đỏ mặt hỏi.

Mộng Tích Vân lập tức nói:

- Dĩ nhiên có thể, ta đây liền gọi hắn trở về, ta cũng đã hơn nửa tháng chưa gặp hắn.

- Đại ca, đại tẩu các ngươi có ở đây không?

Lúc này ngoài phòng vang lên một tiếng thăm hỏi dồn dập.

- Tam đệ ngươi đã đến rồi, có chuyện gì mà bối rối như vậy?

Mộng Tích Vân vội vàng đi ra ngoài nghênh đón.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 76 - Không Thể Không Có Lễ Phép Như Vậy. (1)

Người tới chính là tam đệ Lăng Thao của Lăng Chiến.

Lăng Thao cước bộ vững vàng đi vào đại sảnh, nhìn quanh bên trong phòng khách một chút, chân mày nhăn một cái nói:

- Đại tẩu, Tiếu nhi đâu?

Mộng Tích Vân khẩn trương hỏi:

- Tam đệ tìm Tiếu nhi làm gì? Hắn đang ở hậu sơn huấn luyện.

- Ai nha, Tiếu nhi lần này gây ra đại họa rồi, hiện tại gia chủ của Lý gia cùng Lam gia hai nhà đều ở nội viện hướng tộc trưởng muốn bàn giao, nói nhất định muốn Lăng Tiếu lấy mạng đền mạng.

Lăng Thao sắc mặt cực kỳ khó nhìn nói.

- Cái gì!

Sauk hi Mộng Tích Vân nghe xong quá sợ hãi.

- Đại tẩu chớ nên lo lắng, Tiếu nhi là đệ tử của Thái thượng trưởng lão, lão nhân gia hắn chắc là sẽ không để cho Tiếu nhi gặp chuyện không may, hiện tại chủ yếu nhất là trước hết để cho Tiếu nhi tìm một địa phương tránh đầu gió đi.

Lăng Thao an ủi nói.

- Tam đệ ngươi nó cái gì thế, Tiếu nhi cái gì mà gây ra đại họa rồi?

Lăng Chiến từ ngoài phòng đi vào hỏi.

Lăng Thao vội vàng đem chuyện hướng về phía Lăng Chiến nói lại một lần.

- Vũ Tích đi gọi thiếu gia về đây.

Sauk hi nghe xong, Lăng Chiến lập tức phân phó cho Bạch Vũ Tích nói.

- Không thể đi, chúng ta không thể để cho Tiếu nhi trở lại nộp mạng.

Mộng Tích Vân lập tức kéo tay của Bạch Vũ Tích lại, nhìn chằm chằm vào Lăng Chiến nói.

- Nàng biết cái gì, Lăng gia chúng ta chẳng lẽ còn sợ Lý gia cùng Lam gia, huống chi Thái thượng trưởng lão nhất định sẽ vì Tiếu nhi mà ra mặt, ta để cho Tiếu nhi trở lại là để cho hắn đên trước mặt tộc trưởng đem chuyện giải thích rõ rang, ta cũng không tin tộc trưởng sẽ không ủng hộ Tiếu nhi.

Lăng Chiến tức giận nói.

Mộng Tích Vân nghe xong lời nói của Lăng Chiến, trầm mặc một chút, kiên định nói:

- Bất kể như thế nào ta cũng sẽ không để cho Tiếu nhi đi phạm hiểm, trừ phi ta chết.

- Đại ca, ta xem vẫn là để cho Tiếu nhi đi nội viện.

Lăng Thao ở một bên khuyên.

Lăng Chiến dùng ánh mắt không hiểu nhìn Lăng Thao.

Lăng Thao lộ ra thần sắc tức giận nói:

- Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão cực lực tán đồng đem Tiếu nhi giao cho Lý gia cùng Lam gia.

- Hừ, lại là bọn hắn.

Lăng Chiến híp mắt, vô cùng khó chịu nói.

Trong lúc nhất thời, bên trong nhà lâm vào trong yên tĩnh.

Lúc này, ngoài phòng một gã người hầu vội vã chạy vào nói:

- Lão gia, phía ngoài có hai vị chấp sự đại nhân tới tìm Lăng Tiếu thiếu gia.

Chân mày của Lăng Chiến nhăn lại một chút, sau đó đi ra ngoài, mọi người cũng theo sau đi ra ngoài.

Người tới là hai gã trung niên nhân, đều là một bộ thanh sắc trường bào, một người cao gầy, mắt ưng tinh nhnah, diện cốt nhô cao, thần sắc hết sức lạnh lùng; tên còn lại là thấp một chút, thân thể hơi mập, trên mặt treo nụ cười khi thấy người gặp tai họa, sau lung của hắn đeo một thanh Trảm Quỷ đại đao cùng với thân thể hắn có tỷ lệ ngược lại.

- Lăng Trùng ngươi tới đây không biết có chuyện gì?

Lăng Chiến nhìn trung niên nhân cao gầy kia đạm mạc nói.

Người này chính là nhi tử Lăng Trùng của Ngũ trưởng lão, cũng chính là phụ thân của Lăng Duệ, nhân xưng đại tổng quản, chủ quản tài chính của

Lăng gia, tu vi cao giai Huyền Sĩ, đã từng cùng Lăng Chiến đều được vinh dự là một trong những người nối nghiệp tộc trưởng, cùng Lăng Chiến từ nhỏ đều đối đầu, đáng tiếc từ nhỏ đến lớn đều bị Lăng Chiến áp một đầu, sau đó, kinh mạch của Lăng Chiến bị phế, hắn cũng âm thầm làm khó không ít cho một nhà Lăng Chiến.

Lăng Trùng khẽ cười một cái, tiếp theo sâu xa nói:

- Ta là tới đón Lăng Tiếu đến nội viện, mời đem người gọi ra đi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Lăng Chiến lại là có thể trọng tu huyền lực rồi?

Hắn nhìn một cái liền biết Lăng Chiến đã là đê giai Huyền Giả rồi.

- Không biết Tiếu nhi nhà ta phạm vào sai lầm gì phảilàm phiền ngươi tài vụ tổng quản đến mời hắn?

Lăng Chiến cười lạnh nói. Hắn cùng với Lăng Trùng đối đầu nhau là mọi người đều biết, hắn thực lực không bằng lúc trước, nhưng ở ngoài miệng cũng không để cho Lăng Trùng được tốt.

Lời này của Lăng Chiến là chỉ ngươi đường đường là một cái quản tài vụ, cư nhiên cũng quản đến hình phạt rồi.

Kỳ thật, mập tử ở bên cạnh Lăng Trùng mới là chấp sự Lăng Đường thủ hạ của Tứ trưởng lão Lăng Uy chưởng quản hình phạt.

- Hừ, ta đây là tới hiệp trợ Lăng Đường lão đệ đến tìm Lăng Tiếu, mời mau đem người gọi ra đi, chúng ta còn phải chạy về nội viện phục mệnh đây.

Lăng Trùng không vui hừ lạnh nói.

Lúc này, Lăng Đường ở một bên mới nói:

- Đúng vậy a, ta cùng Lăng Trùng tổng quản khéo léo đi cùng một chỗ, cho nên lúc này mời đem Lăng Tiếu gọi ra đi.

Lăng Chiến nhìn một cái liền biết hai người này là một đường mà tới, bất quá cũng biết là dùng miệng khong phải là trì hoãn thời gian là có thể giải quyết vấn đề, liền nói ngay:

- Thái thượng trưởng lão để cho hắn đến hậu sơn tu luyện rồi, có bản lĩnh các ngươi tự mình đi mời hắn đi.

Lăng Chiến đem danh tiếng của Thái thượng trưởng lão mang ra, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Quả nhiên, Lăng Trùng cùng Lăng Đường hai người đều lộ ra vẻ khó khăn.

Cuối cùng, Lăng Đường khó khăn nói:

- Lăng Chiến ngươi cũng đừng làm khó dễ chúng ta, ta là phụng mệnh của trưởng lão tới mời Lăng Tiếu chấp sự, còn xin đem người gọi về đây đi.

- Ha hả, lời của Đường chấp sự ngươi nghiêm trọng rồi, ta không phải là nói cho ngươi biết là đứa con bất hiếu của ta ở hậu sơn sao? Ngươi muốn tìm hắn thì cứ việc đi ta, ta lại không ngăn ngươi.

Lăng Chiến khẽ cười nói.

Lúc này, Lăng Thao ăn không nói có nhắc nhở:

- Phía sau núi hình như là chỗ tu luyện của Thái thượng trưởng lão nhân gia hắn đi.

Lúc này, Lăng Trùng cùng Lăng Đường sắc mặt càng them xanh rồi.

'Thái thượng trưởng lão' ở Vẫn Thạch thành, ở Lăng gia bốn cái chữ này có thể áp đảo hết thảy! Ai kêu Thái thượng trưởng lão là đệ nhất nhân Vẫn Thạch thành cơ chứ, cường thế đến có thể khiến cho tất cả mọi người không dám tùy tiện khiêu khích.

- Chúng ta đi hậu sơn, ta tin tưởng Thái thượng trưởng lão lão nhân gia hắn sẽ minh bạch lý lẽ.

Lăng Trùng vỗ vỗ bả vai của Lăng Đường bất đắc dĩ nói, chỉ là ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Chiến, trong đó không che giấu chút lệ mang nào.

- Chiến ca…

Nghe lời nói của Lăng Trùng, Mộng Tích Vân khẩn trương kéo kéo ống tay áo của Lăng Chiến nói.

Lăng Chiến nhìn thê tử một cái, vỗ vỗ lưng bàn tay nàng nói:

- Không cần khẩn trương, có Thái thượng trưởng lão ở đó, Tiếu nhi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đang ở lúc Lăng Trùng cùng Lăng Đường muốn xoay người rời đi, Lăng Trùng dừng thân hình lại nhàn nhạt hỏi:

- Ai là tỳ nữ của Lăng Tiếu?

Bạch Vũ Tích ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ lập tức bật thốt lên:

- Chính là nô tỳ.

Lăng Tiếu ở trong lòng nàng là thâm căn cố đế, nàng là lấy tỳ nữ của Lăng Tiếu mà vẻ vang, cho nên thời điểm Lăng Trùng hỏi nàng phản ứng rất nhanh.

- Vũ Tích ngươi nói cái gì đó, ngươi là con gái nuôi của chúng ta.

Lăng Chiến quát khẽ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 77 - Không Thể Không Có Lễ Phép Như Vậy. (2)

Lăng Trùng hiện lên vẻ tươi cười nói:

- Đường chấp sự đem nàng mang về đi, mới vừa rồi ngươi chưa nghe chúng trưởng lão nói cần phải đem người trong cuộc mang theo sao.

Lăng Trùng trong lòng đắc ý a, Lăng Tiếu ngươi có thể vì tỳ nữ này giết người của Lý gia cùng Lam gia, tin tưởng cũng sẽ vì tỳ nữ này mà từ hậu sơn biết điều một chút đi ra đi.

Hảo chủ ý của Lăng Trùng, một chiêu này của hắn là 'Bức xà xuất động'!

- Nàng là con gái nuôi của ta, ais dám động đến hắn chính là làm khó dễ Lăng Chiến ta.

Lăng Chiến tự nhiên có thể đoán được dụng ý của Lăng Trùng, lúc này kiên định lập trường nói.

- Lăng Chiến, ngươi chẳng lẽ không phục tùng quyết định của các trưởng lão sao?

Lăng Trùng lớn tiếng hướng về phía Lăng Chiến quát.

Lăng Chiến cũng không yếu nhược nói:

- Có bản lĩnh xuất ra thủ dụ của Tộc trưởng hoặc Tứ trưởng lão, nếu không ta sẽ không để cho Vũ Tích đi với các ngươi.

- Ngươi rõ rang là không muốn giao người, hai người chúng ta đích thân tới chính là phụng mệnh của trưởng lão, nếu như ngươi lại nhất định không chịu giao ngừi, đừng trách chúng ta không khách khí.

Lăng Trùng lạnh lùng nói.

- Tới a, ai sợ ai a!

Lăng Thao ở một bên luôn là nhân vật thích mềm không thích cứng, vừa nghe Lăng Trùng muốn động thủ, trường thương lập tức trở trên tay.

Lăng Trùng cũng không chậm, trường kiếm như hồng từ phía sau lưng bay ra.

Lúc này Lăng Đường vội vàng giảng hòa nói:

- Đều đừng động thủ, mọi người có lời gì hảo hảo nói.

Lăng Đường mặc dù quan hệ gần với Lăng Trùng, nhưng mà hắn cũng không tiện vạch mặt với Lăng Chiến, Lăng Thao, nhân gia là nhi tử của tộc trưởng, huống chi hiện tại lại có chỗ dựa là Thái thượng trưởng lão, hắn là vạn vạn không dám tùy ý đắc tội người.

Lăng Trùng đã bất cứ giá nào rồi, lần này là cơ hội tốt để diệt trừ Lăng Tiếu, đồng thời cũng là cơ hội đả kích tộc trưởng nhất phái, căn bản không có để ý đến lời nói của Lăng Đường, hôm nay nhất định phải ép Lăng Tiếu xuất hiện, hét lớn một tiếng liền muốn xuất thủ.

- Người nào ở trước cửa nhà ta a, thật là không có có tố chất!

Một đạo thanh âm dương dương tự đắc từ phía sau mọi người truyền đến.

Người tới không phải là Lăng Tiếu lại là người phương nào, phía sau hắn còn đi theo Độc ưng độc nhãn.

Ngày hôm qua, sau khi Lăng Tiếu giết người, trực tiếp về lại hậu sơn, hắn không có tiếp tục tu luyện, mà là lựa chọn tĩnh tu hồi lâu, đầu tiên là ngồi xuống khôi phục huyền lực, đến buổi tối lại ngâm mình ở trong thùng tắm hấp thu dược lực.

Một đêm đi qua, Lăng Tiếu đã khôi phục được không sai biệt lắm.

Hắn đã giết người của Lý gia cùng Lam gia, tin tưởng hai nhà chắc chắn sẽ không chịu để yên, cho nên rất sớm đã để cho Độc Ưng thần phục hắn đi hỏi thăm tin tức.

Tin tức về người tới của Lý, Lam hai nhà là từ trong miệng của Độc Ưng mà biết được.

Lăng Tiếu không muốn làm khó cha mẹ mình, huống chi hắn cũng không sợ hai nhà tới tìm phiền toái, lúc này mới chủ động hiện thân.

- Lăng Tiếu (thiếu gia)!

La Khinh Sương cùng Bạch Vũ Tích đồng thời kinh hô.

- Di, tiểu bàn nữu ngươi sao lại tới đây rồi?

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc nhìn La Khinh Sương tịnh lệ hỏi:

- Ngươi… Ngươi khốn kiếp!

La Khinh Sương dậm chân cả giận nói. Nàng không rõ vì sao người này mỗi lần đều sẽ đem nàng giận đến ngứa rang, nhưng mà không biết vì sao trong

lòng nàng lại sinh ra một cỗ cảm giác ngọt ngào không ném đi được.

- Ngươi có phải hay không nhớ bản thiếu gia rồi, ta đã nói rồi, ngươi cấp cho bản thiếu gia làm thiếp thân nha hoàn không phải là có thể ngày ngày thấy bản thiếu gia sao? Thật là…

Lăng Tiếu nhịn không được true ghẹo nói.

Ở trong mắt của hắn, La Khinh Sương cùng Bạch Vũ Tích đều là mỹ nhân khó có được, một cương một nhu, nhìn cũng đẹp mắt.

- Hừ, ngươi hiện tại tai họa đến nơi rồi còn có tâm tư cười.

Gương mặt của La Khinh Sương dâng lên rặng mây đỏ, chán nản nhắc nhở Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cười cười, đưa ánh mắt nhìn vào hai người Lăng Trùng cùng Lăng Đường đang nhìn hắn.

- Ơ, đây không phải là tổng quản đại nhân sao, như thế nào lại ở trước của nhà ta vậy, có phải hay cha ta không mời ngươi đi vào uống trà a, cha, ngươi thật là, người tới đều là khách, không thể không có lễ phép như vậy được.

Lăng Tiếu đổi một bộ dáng buồn cười, âm dương quái khí đối với Lăng Trùng nói.

- Phốc!

La Khinh Sương đầu tiên nhịn không được bật cười lên, ngay sau đó lại dùng tay nhỏ che lại thất thố của mình.

Lăng Trùng đang muốn nói chuyện, lần này Lăng Đường giành nói:

- Lăng Tiếu chấp sự, các trưởng lão mới ngươi đến nội viện một chuyến, nhanh chóng đi theo chúng ta đi, đừng để cho các trưởng lão chờ lâu.

Lăng Đường thở phào nhẹ nhõm, Lăng Tiếu có thể tự động xuất hiện là không còn gì tốt hơn rồi.

- Tiếu nhi không nên đi.

Lăng Tiếu còn chưa đáp, Mộng Tích Vân liền lập tức giành trước lôi kéo Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không có để ý tới lời của mẫu thân hắn, mà là nghiêm ngẫm nhìn Lăng Đường cùng Lăng Trùng nói:

- Nga, nguyên lai là trưởng lão cho mời, ta đã nói rồi, mới sáng sớm mà đã có người tới nhà tìm ta uống trà đó là không có khả năng, huống chi nhà ta cũng không còn nhiều trà như vậy để chiêu đãi các ngươi.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chóng đi theo chúng ta.

Lăng Trùng nghe giọng nói âm dương quái khí của Lăng Tiếu, đặc biệt khó chịu ra lệnh.

- Ha hả, ngươi gọi ta đi thì đi a, ta đây không phải là không có mặt mũi!

Lăng Tiếu buông tay ra cười nói.

- Ngươi dám kháng ý của các trưởng lão?

Lăng Trùng lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu không có để ý tới Lăng Hướng, mà là hướng Lăng Đường hỏi:

- Lăng Đường chấp sự, các trưởng lão gọi ta đi qua?

Lăng Đường gật đầu đáp:

- Đúng vậy a, đúng vậy a, mau đi theo ta đi.

- Tốt, nếu Lăng Đường chấp sự đã có ý, ta liền cố mà đi theo ngươi một chuyến đi.

Lăng Tiếu lộ ra bộ dáng vô cùng miễn cưỡng đáp.

Lời này của Lăng Tiếu để cho Lăng Trùng tàn nhẫn muốn một kiếm đem hắn đâm chết! Đây rõ ràng là tại tràng hạ thấp mặt mũi của Lăng Trùng hắn.

Lăng gia nội viện!

Trong nội các, trong đại sảnh Lăng gia tộc trưởng cùng tám vị đại trưởng lão đều ngồi ở chỗ này, mặ khác ở trên chỗ khách quý còn có hai vị lão giả xa lạ gần 70 tuổi. Sắc mặt mọi người rất khó coi, hai gã lão giả xa lạ kia vẻ mặt lại càng tức giận, hiển nhiên nơi này vừa mới xảy ra chuyện tình vô cùng không vui.

Ở trên ghế khách quý, lão giả mặc một bộ màu xám tro hướng về Lăng Thương ở trung ương đại sảnh nói:

- Lăng tộc trưởng, ta hôm nay cùng Lam gia chủ đến đây chỉ là vì đòi công đạo, từ trước đến giờ hai nhà chúng ta đều là nước sông không phạm nước giếng, cho dù thực lực Lăng gia các ngươi cường đại, nhưng mà chúng ta cũng không phải là ngồi không, nếu như hôm nay không cho chúng ta một cái đáp án hài lòng, như vậy… Chúng ta chỉ thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành rồi.

Lão giả này rõ ràng chính là đương đại tộc trưởng Lý Trọng Thiên của Lý gia, lão giả còn lại ngồi ở một bên hắn là Lam gia gia chủ Lam Chấn Phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 78 - Nội Viện Khẩu Chiến. (1)

Lăng Thương híp mắt, thay đổi bộ dáng hòa khí bình thường, khí thế thượng vị giả toàn bộ mở ra, ở trước mặt hai người này tuyệt không thể mất đi khí thế.

- Lý tộc trưởng, Lam gia chủ, chuyện này đợi Lăng Tiếu tới tụ có công luận, nếu như hai vị không có kiên nhẫn đợi mà nói, Lăng gia chúng ta không tiễn, xin cứ tự nhiên.

Lăng Thương nhàn nhạt nói.

- Hừ, kẻ giết người thì đền mạng, nếu không không cần thương lượng.

Lam Chấn Phong ở một bên hừ lạnh nói.

- Lam gia chủ nói đúng, Lăng gia chúng ta nhất định sẽ cho các ngươi một cái bàn giao hài lòng.

Ngũ trưởng lão đáp.

- Có phải hay không muốn đem Lăng gia chúng ta cũng chắp tay dâng cho người ta a!

Tam trưởng lão âm dương quái khí lên tiếng nói.

- Ngươi nói gì?

Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn nhướng mày nhìn chằm chằm Tam trưởng lão

nói.

- Hừ hừ, ta nói gì bản thân ngươi đã rõ ràng, người của Lăng gia chúng ta không phải là người khác có thể tùy tiện giết.

Tam trưởng lão Lăng Viên nghênh đón Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn âm u nói.

- Chẳng lẽ người của hai nhà chúng ta đáng chết sao?

Lý gia tộc trưởng Lý Trọng Thiên một thân khí thế phát ra, lạnh lùng nói.

Toàn trường đều là cao thủ nhất đẳng, nhưng mà đối mặt với khí thế của Lý gia tộc trưởng phát ra đều có một loại cảm giác hít thở không thong.

Nhị trưởng lão Lăng Mạc nhẹ nhàng phất tay nói:

- Ta tin tưởng tộc trưởng chúng ta sẽ không bao che cho hung thủ, vì ba nhà có thể hòa bình phát triển sẽ làm ra quyết định chính xác, cho các ngươi đáp án hài lòng.

Nhị trưởng lão lời này là ngấm ngầm hại người, trước tiên đem Lăng Thương nâng lên, sau đó đem hắn đặt ở không trung, để cho hắn xuống đài không được.

- Nếu như Lăng Tiếu vô cớ giết người, ta sẽ đích thân giết hắn.

Lăng Thương một đoàn lửa giận rốt cục bạo phát, sau khi lạnh lùng nói một câu, chén trà trong tay trực tiếp bị hắn bóp thành phấn vụn.

Giờ phút này khí thế trên người Lăng Thương toàn bộ phát ra, một cỗ khí thế so với Lý gia tộc trưởng càng thêm bá đạo trong nháy mắt bao phủ trong đại sảnh, tiếp đó lại nghe hắn nói:

- Nếu như là có người dám một mình cầm tôn tử của ta làm vật hi sinh, cho dù ta không làm cái tộc trưởng này nữa cũng sẽ đem đầu của hắn vặt xuống.

Lăng Thương kể từ khi lên làm tộc trưởng thật đúng là chưa có hưởng thụ qua cái gì mà niềm vui gia đình, mỗi ngày đều vì phát triển của gia tộc mà lao tâm lao lực, cả ngày còn muốn đối mặt với Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão mà tức giận.

Hắn đối với mấy cái tôn tử này của chính mình chưa từng có trách nhiệm của gia gia, ngược lại thiếu chút nữa một cái nhi tử cùng tôn tử của mình bị người ta làm hại, còn để cho bọn họ khổ cực nhiều năm, hắn cái này là một phụ thân, là một gia gia thật ẩn nhẫn đã đủ lâu, hôm nay có người ngay mặt muốn đòi mạng của tôn tử hắn, hắn rốt cục bộc phát ra hỏa khí đè nén đã lâu.

Lăng Thương hắn khong nhịn nữa, ai muốn mạng của tôn tử ta, cho dù không làm tộc trưởng cũng phải đem đầu của hắn vặn xuống.

Trong lúc nhất thời, hai, ba trưởng lão bên phía Nhị trưởng lão bị khí thế của Lăng Thương khiến cho thở mạnh cũng không dám, giờ khắc này bọn họ rốt cục biết được tộc trưởng này cũng không phải là khôi lỗi mặc cho người định đoạt, chỉ là bình thường không hiển sơn lộ thủy mà thôi.

- Lăng tộc trưởng, xem ra ngươi là không có ý định đem hung thủ giết người giao cho chúng ta? Đã như vậy Lam gia chủ chúng ta đi, ta cũng không tin Lăng gia các ngươi có thể một tay che trời.

Lý gia tộc trưởng đứng lên giận quát một tiếng, đang chuẩn bị phất tay áo rời đi.

Lúc này Nhị trưởng lão Lăng Mạc đứng lên nói:

- Lý tộc trưởng chậm đã!

Tiếp đó hắn quay đầu hướng về phía Lăng Thương chấp tay nói:

- Tộc trưởng, ta biết Lăng Tiếu là tôn tử của ngươi, nhưng là thỉnh ngươi công tư phân minh, không nên đem lợi ích của gia tộc không để ý mới tốt a!

- Nhị trưởng lão ngươi là đang dạy ta làm việc sao?

Lăng Thương nhìn chằm chằm vào Nhị trưởng lão Lăng Mạc sâu kín nói.

Lăng Mạc tâm đầu chấn động, hắn không nghĩ tới Lăng Thương cư nhiên hỏi hắn như thế, ở trong ấn tượng của hắn Lăng Thương vẫn là lần đầu tiên mạnh mẽ như thế! Bất quá hắn sẽ sợ Lăng Thương sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định!

Qua nhiều năm như vậy, hắn cùng với Lăng Thương một mực đối đầu, ai cũng đều biết dã tâm của hắn, tộc trưởng đời trước chính là tiên phụ của hắn, hắn hôm nay chỉ bất quá muốn đoạt lại phụ vị mà thôi, đây là có gì sai?

Trong lúc nhất thời, trong cả đại sảnh lạnh lẽo xuống.

Liền ở lúc này, ngoài cửa rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó Lăng Đường đi tới mọi người đang ngồi ở từng chỗ, hành lễ nói:

- Tộc trưởng, chúng trưởng lão, Lăng Tiếu chấp sự đã tới.

Tứ trưởng lão Lăng Uy phất phất tay để cho Lăng Đường lui xuống.

Lăng Tiếu nghênh ngang đi đến, trên mặt còn treo nụ cười thản nhiên, hướng về phía Lăng Thương đang ngồi ở trung ương khom ngừi nói:

- Lăng Tiếu ra mắt tộc trưởng, ra mắt chúng trưởng lão!

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

Lam gia gia chủ Lam Chấn Phong nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu sâu kín nói, trong con mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

- Vị lão bá này là?

Lăng Tiếu dĩ nhiên có thể suy đoán hai lão đầu ngồi ở một bên này nhất định là đương đại chủ sự của Lý gia cùng Lam gia, chỉ là không biết hắn là họ lý hay là họ Lam.

Lam Chấn Phong hừ lạnh nói:

- Ngươi không có tư cách biết lão phu là ai, hôm nay ngươi liền tự vẫn ở trước mặt chúng ta, chuyện này coi như xong, nếu không ngươi liền trở thành tội nhân của Lăng gia đi.

Lăng Tiếu nhéo cằm đánh giá Lam Chấn Phong, vô cùng khinh thường nói:

- Ngươi lão gia hỏa này, ta tôn kính gọi ngươi một tiếng lão bá, cư nhiên mở miệng liền muốn cho ta chết đi, cái con mẹ ngươi, làm sao ngươi không tự vẫn ở trước mặt ta, lão tử sẽ tới trước mộ phần ngươi tiểu một vũng để hiếu kính ngươi.

Lời này của Lăng Tiếu thật sự thất đức, giận đến Lam Chấn Phong cơ hồ muốn xuất thủ.

Lăng Tiếu ngồi ở thượng tọa mở miệng nói:

- Vị này là Lam gia gia chủ, một vị khác là Lý gia tộc trưởng, bọn họ đều nói ngươi giết tôn tử cùng cháu gái của bọn họ, Lăng Tiếu đây là ngươi làm sao?

Lăng Tiếu đối với Lăng Tiếu ở thượng tọa vẫn là rất tôn kính, lúc này thành thật trả lời nói:

- Ta ngày hôm qua có giết mấy cái a miêu a cẩu, nhưng mà ta không biết là tôn tử Lý gia hay là cháu gái của Lam gia rồi.

- Hỗn trướng!

Lý gia tộc trưởng Lý Trọng Thiên nghe được lời này, lúc này hét lớn một tiếng, một tay đem bàn trà bên cạnh chấn vỡ, khí thế toàn thân hướng Lăng Tiếu bao phủ mà đi.

Nhất thời Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thật giống như có một bàn tay vô hình nắm chặt cổ họng của hắn, để cho hắn hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn, đang ở thời điểm hắn muốn vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí, Lăng Thưởng ở thượng tọa vung tay lên, khí thế của Lý gia tộc trưởng liền tiêu tán.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 79 - Nội Viện Khẩu Chiến. (2)

- Đây chính là người của Lăng gia các ngươi, hảo tu dưỡng, hảo lớn lối, chúng ta coi như là kiến thức, Lam huynh chúng ta đi.

Lý Trọng Thiên nhìn Lăng Tiếu cùng Lăng Thương một cái, sau đó hướng về Lam Chấn Phong nói.

- Các ngươi liền đợi đến cùng hai nhà chúng ta khai chiến đi.

Lam Chấn phong gật đầu, sau đó hạ ngoan thoại nói.

Nếu như chỉ là Lam gia bọn hắn, Lam Chấn Phong quả quyết không dám khiêu khích uy nghiêm của Lăng gia như thế, nhưng mà hôm nay cùng Lý gia đứng ở trên cùng một cái thuyền, hai đại gia tộc liên thủ chẳng lẽ còn sợ không đối phó được với Lăng gia sao?

- Chậm đã!

- Khoan đã!

Hai đạo thanh âm đồng thời vang lên, một đạo là Lăng Tiếu gọi, một đạo khác lại là của Nhị trưởng lão.

- Các ngươi còn có lời gì để nói?

Lý Trọng Thiên nói.

Lăng Tiếu không có để ý đến Nhị trưởng lão Lăng Mạc, nhìn Lý Trọng

Thiên nói:

- Chẳng lẽ các ngươi tính toán cứ như vậy rời đi? Tựa hồ quá không có đạo nghĩa đi?

- Làm sao? Chẳng lẽ ngươi có bản lĩnh đem lão phu lưu lại? Hay là Lăng gia các ngươi muốn lấy nhiều khi ít?

Lý Trọng Thiên đánh giá Lăng Tiếu, hắn thật sự nghĩ không ra tiểu tử này vì sao lớn lối như thế, chẳng lẽ đơn giản là trở thành tiếp ban đệ tử của Lăng gia lão bất tử liền cuồng vọng như thế sao?

- Lăng Tiếu, nơi này ngươi không có tư cách nói chuyện, câm miệng cho ta!

Nhị trưởng lão Lăng Mạc hướng về phía Lăng Tiếu hừ lạnh nói.

- Ta không có phần nói chuyện thì gọi ta tới đây làm gì, ta đi đây, không tiễn!

Lăng Tiếu sớm nhìn ra dã tâm của Nhị trưởng lão Lăng Mạc, bộ dáng cố tình muốn đi.

Nhị trưởng lão mặt mũi tối sầm, lớn tiếng quát:

- Càn rỡ, ngươi là nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Ngày hôm qua ngươi giết tôn nữ của Lý gia tộc trưởng cùng tôn tử của Lam gia chủ, ngươi có biết tội của ngươi không!

Lăng Tiếu xoay người lại, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Nhị trưởng lão, sau đó lại nhìn thần sắc của các trưởng lão ở chung quanh bốn phía, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phá lên cười:

- Ha ha! Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, các ngươi mỗi người có phải hay không muốn ta ở trước mặt hai lão bất tử này tự vẫn a?

- TIếu nhi, không nên vọng động, đem lời nói ra rõ ràng, gia gia vĩnh viễn đứng ở bên cạnh ngươi.

Lăng Thương nhìn Lăng Tiếu cô độc không ai giúp đỡ, nội tâm nhận lấy trùng kích mãnh liệt, hắn tuyệt đối không thể để cho hài tử này có bất kỳ bất trắc gì nữa. Dứt lời, hắn rời đi khỏi ghế của tộc trưởng, trong nháy mắt đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, sợ Lăng Tiếu không chịu nổi áp lực mà coi thường mạng sống của mình.

Nghe được Lăng Tiếu liều lĩnh nhất thiết bảo toàn hắn, trong lòng Lăng Tiếu ấm áp, thầm nghĩ lão gia tử này coi như có chút nhân tình vị. Quá khứ hai năm, Lăng Thương cho tới bây giờ chưa có đi qua nhà bọn họ, nội tâm Lăng Tiếu đối với lão gia tử trong lòng còn có ngăn cách, hôm nay một chút ít ngăn cách đã tan thành mây khói rồi.

- Yên tâm đi gia gia, Tiếu nhi không phải là nghĩ không thông!

Lăng Tiếu nhìn Lăng Thương cảm động đáp, tiếp theo hắn nhìn Nhị trưởng lão nói:

- Nhị trưởng lão, ta biết ngươi cùng Ngũ trưởng lão đều xem một nhà chúng ta không vừa mắt, đều muốn thế chỗ vị trí của gia gia ta đi?

Nhị trưởng lão sửng sốt, tiếp theo trong mắt lão lộ ra sát khí âm u nói:

- Hoàng xỉ tiểu nhi, ngươi dám nói xấu lão phu?

Không chỉ có Nhị trưởng lão sắc mặt khó coi, chúng trưởng lão Lăng gia ở tại tràng đều là sắc mặt biến hóa không ngừng. Nhị trưởng lão muốn thay thế

vị trí Lăng Thương trong lòng mọi người biết rõ, nhwung mà không ai dám nói ra khỏi miệng, hôm nay Lăng Tiếu lại ở trước mặt mọi người nói ra, đây là có phải hay không ý nghĩa Lăng Thương cùng Nhị trưởng lão muốn vạch mặt rồi?

- Ta nói xấu ngươi? Ha hả, tốt, vậy ta hỏi ngươi vì sao muốn giúp đỡ ngoại nhân để đối phó ta? Chẳng lẽ ngươi không biết ta là tôn tử của tộc trưởng sao?

Lăng Tiếu nhìn Nhị trưởng lão, trong cơ thể vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí chống lại khí thế của Nhị trưởng lão.

- Tôn tử của tộc trưởng liền có thể muốn làm gì thì làm sao? Lăng gia chúng ta bất kể người nào phạm sai lầm đều phải gánh chịu sai lầm, ngươi giết hại người của Lý, Lam hai nhà, muốn khơi dậy chiến hỏa của ba đại gia tộc, ngươi là tội nhân của gia tộc.

Con mắt âm lãnh của Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm vòa Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Ha ha, vậy ngươi cũng không hỏi thị phi đúng sai liền đem ta ra trị tội sao? Vậy nếu như người của hai nhà bọn họ đem thê nữ của ngươi bắt tới làm kỹ nữ, ngươi sẽ không động đậy gì, mặc người lăng nhục, vì cái gọi là lợi ích của gia tộc mà không muốn đại động can qua?

Lăng Tiếu cười to chấn vấn lại, từng câu nói đến âm vang hữu lực, không sợ Nhị trưởng lão chút nào.

- Ngươi muốn chết!

Nhị trưởng lão có tu dưỡng khá hơn nữa nhưng lần này lại bị Lăng Tiếu chạm vào điểm mấu chốt, muốn ra tay một chưởng đập chết Lăng Tiếu.

Tiểu tử này nói quả thực là muốn đánh vào khuôn mặt già nua của hắn, cho dù Lăng Thương thân là tộc trưởng cũng không dám nói chuyện với hắn như vậy, cái này kêu hắn làm sao có thể nhịn được.

Lăng Tiếu rất nhanh, trong nháy mắt liền trốn ử phía sau Lăng Thương, còn cố ý vươn đầu ra gào lên:

- Giết người rồi!

Tại trường đều là trưởng lão cảu Lăng gia, mọi người đều là im lặng không nói nhìn Lăng Tiếu, tiểu tử này lá gan quá lớn rồi, lại dám công khai nhục mạ Nhị trưởng lão.

Lúc này, Ngũ trưởng lão lên tiếng nói:

- Tộc trưởng, ngươi cũng nghe thấy được, Lăng Tiếu lại công khai nhục mạ Nhị trưởng lão, đây rõ ràng là coi rẻ trưởng lão, Tứ trưởng lão ngươi nói là bị tội gì?

Tứ trưởng lão trầm ngâm một chút, trộm liếc mắt nhìn Lăng Thương một cái thản nhiên nói:

- Tội này lấy hình phạt phế tay làm cảnh cáo, nếu như tái phạm phế trừ huyền lực, trục xuất gia tộc.

- Ha hả, tội danh thật to a, mới vừa rồi các ngươi chẳng lẽ cũng không có lấy hết ráy tai sao? Ta chỉ nói là ‘nếu như’ chứ không nói là sự thật, vậy cũng là coi rẻ trưởng lão sao?

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng nói, vẻ mặt không một chút sợ hãi.

- Trưởng lão là tùy tiện cho ngươi nói ‘nếu như’ sao? Tứ trưởng lão không

phải là trước tiên chấp hình?

Ngũ trưởng lão thúc dục nói, rõ ràng không đem Lăng Thương nhìn vào trong mắt.

Một đoạn thời gian gần đây, Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão trôi qua có chút biệt khuất, chủ yếu là bởi vì Lăng Tiếu được Thái thượng trưởng lão thu làm tiếp ban đệ tử, lấy Lăng Thương cầm đầu nhất phái tương đối đắc ý đại thế, mỗi lần ở trên trưởng lão hội cũng áp bọn hắn một bậc, hôm nay chính là thời điểm thừa cơ đả kích Lăng Thương nhất phái, dĩ nhiên có thể đem Lăng Tiếu tiểu tử thúi này diệt trừ là tốt nhất.

- Ta nhổ vào, ta không thể đối với trưởng lão nói ‘nếu như’, chỉ có trưởng lão lung tung định tội ta thôi sao? Thật là hoang đường!

Lăng Tiếu phi một cái, vô cùng không phục nói, lại nói tiếp:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 80 - Nội Viện Khẩu Chiến.

- Còn Ngũ trưởng lão ngươi nữa, nhân gia Tứ trưởng lão còn chưa mở miệng nói, ngươi liền cướp đi ra ngoài phát hiệu lệnh, ngươi đem ngươi là tộc trưởng a, còn tưởng rằng ngươi là Tứ trưởng lão, nếu không các ngươi chuyển vị trí một chút?

Lời này để cho sắc mặt của Ngũ trưng lão trong nháy mắt khó có thể nhìn, lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh nhè nhẹ, những lời này nói quá trực tiếp rồi, hắn lập tức giải thích:

- Ta chỉ là nói sự thật, đây chẳng lẽ cũng không được sao?

- Có thể, dĩ nhiên có thể, chỉ là vừa mới thấy bộ dáng phát hào sư lệnh của ngươi thật uy phong, Tứ trưởng lão cùng Tộc trưởng đều phải đứng sang bên cạnh rồi.

Lăng Tiếu thừa cơ châm chọc nói.

- Ngươi…

Ngũ trưởng lão bị tức đến râu mép dựng lên, con ngươi trợn trừng thật lớn, nhưng không có lời gì có thể nói.

- Lăng Tiếu đừng lại nói bậy, nhanh chóng đem chuyện giải thích rõ.

Lăng Thương lạnh lùng cắt đứt lời nói của hai người, hắn ở trong lòng thực thay cho cái tôn tử to gan này mà đổ mồ hôi lạnh, đều đến lúc này cư nhiên còn dám ra đây xé da hổ.

Lúc này, tất cả mọi người yên tĩnh lại, Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Phong riêng mình quang một cái ánh mắt mờ mịt, hai người cũng im lặng chờ Lăng Tiếu lên tiếng, nhìn hắn rốt cuộc giải thích như thế nào.

Lăng Tiếu thu hồi nụ cười, sắc mặt dần dần nghiêm túc lên, hắn đưa ánh mắt bỏ vào trên người Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Sơn, âm u nói:

- Hai vị các ngươi hôm nay nhưng là có mang lễ vật tới?

Lăng Tiếu lời này vừa ra, mọi người trong đầu đều mang theo vô số câu hỏi, tên này làm sao lại hỏi chuyện không đâu như vậy, nhân gia tới lấy tính mạng của hắn, cư nhiên còn hỏi nhân gia có mang lễ vật tới hay không?

Hai người không nói gì, chỉ là nặng nề hừ lahj một tiếng.

- Ta xem các ngươi là không có mang theo lễ vật rồi, như vậy hôm nay các người đều rời đi thôi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Cuồng vọng!

Hai đại gia chủ trong nháy mắt đứng lên quát lớn, hai cỗ khí thế lập tức hướng Lăng Tiếu áp đến, hai cỗ khí thế này không giống như hù dọa người như mới vừa rồi, mà là tồn tại chân thật, liền coi như là Huyền Sĩ giai đều phải trực tiếp bị chấn thành trọng thương.

Đang ở thời điểm Lăng Thương muốn bảo vệ Lăng Tiếu, ngoài phòng vang lên một thanh âm già nua:

- Ai dám khi dễ đồ đệ của ta!

- Lão thái gia, ngươi lại không tới thì cái đồ đệ anh tuấn đẹp trai vô địch của ngươi liền bị nhân gia giết chết!

Lăng Tiếu kéo ra cổ họng gào to nói.

Thái thượng trưởng lão đến rồi!

Trong nội các, tất cả mọi người đều hiện lên cái ý nghĩ này.

Khí thế của Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Phong trong nháy mắt biến mất, ngược lại bọn họ còn bị đẩy lùi mấy bước.

Mọi người thấy tình huống này đều kinh hãi, Thái thượng trưởng lão xuất thủ!

- Cung nghênh Thái thượng trưởng lão!

Lăng Thương dẫn đầu cung kính nói, tiếp đó một đám trưởng lão của Lăng gia cũng đi theo vấn an.

Thái thượng trưởng lão hai tay chắp sau lưng, chậm rãi bước vào trong nội các, một đôi ánh mắt lim dim đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chung quanh bốn phía một cái, cuối cùng dừng lại ở trên người Lý gia tộc trưởng cùng Lam gia gia chủ.

Lý gia tộc trưởng cùng Lam gia gia chủ cùng Thái thượng trưởng lão nhìn nhau một cái, thân thể chấn động, lộ ra thần sắc khiếp đảm, cuối cùng hai người khó khăn hướng Thái thượng trưởng lão vấn an một tiếng:

- Lăng lão gia tử!

Thái thượng trưởng lão hừ một tiếng không nói, trực tiếp đi đến vị trí bên

cạnh tộc trưởng ngồi xuống, lúc này mới âm u nói:

- Ai dám động đến đồ đệ của ta, ta diệt cả nhà hắn.

Dứt lời, Thái thượng trưởng lão không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ khắc này, những trưởng lão kia lấy Nhị trưởng lão cầm đầu đều cúi đầu chột dạ, bọn họ coi như là lần đầu tiên thấy được Thái thượng trưởng lão bao che khuyết điểm rồi, trong lòng dần dần bắt đầu dao động ủng hộ đối với Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão đồng dạng thở mạnh cũng không dám, ngồi trở lại vị trí của mình.

Chỉ có Lăng Thương rốt cục hiện lên nụ cười nhàn nhạt, trong lòng rốt cục thay Lăng Tiếu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đắc ý nhất không ai bằng Lăng Tiếu rồi, hắn lúc vừa bắt đầu liền cho người báo cho Thái thượng trưởng lão, mặc dù có Lăng Thương che chở hắn, nhưng mà vạn nhất không trụ được áp lực, hắn bị nhân gia giết rồi thì phiền tới liền lớn, hắn xé da hổ lâu như vậy chính là vì đợi Thái thượng trưởng lão xuất hiện, trong lòng hắn mới bình tĩnh lại được.

- Tất cả mọi người ngồi xuống, hiện tại để cho Lăng Tiếu nói một chút rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Lúc này Lăng Thương nắm lấy cơ hội lên tiếng nói.

Sauk hi đợi tất cả mọi người ngồi xuống, Lăng Tiếu cuối cùng đem chuyện từ đầu đến cuối nói ra, ở giữa dĩ nhiên không thể thiếu thêm mắm thêm muối rồi.

- Tộc trưởng, chúng trưởng lão, các ngươi nói một chút xem, muội muội kết nghĩa của ta cũng là tằng tôn nữ nuôi của thái lão gia, bị người bắt tới làm kỹ nữ, chuyện này nói ta nhẫn nhịn như thế nào, chẳng lẽ là người của Lăng gia chúng ta hèn nhát sao? Dĩ nhiên không phải như vậy, cho nên ta liền đi khuyên Lý gia tiểu thư thả người, ta nói ta là người của Lăng gia, nhưng mà Lý gia tiểu thư lại nói coi như là Lăng gia lão bất tử tới nàng cũng sẽ không tha, hơn nữa còn để cho Lam thiếu gia tới giết ta, ta vì cầu tự vệ, vì ép bất đắc dĩ mới ra tay, mà Lam gia thiếu gia là cường giả Huyền Sĩ giai, ta làm sao có thể giết được hắn, các ngươi cũng nhìn thấy ta chỉ là trung giai Huyền Giả, nếu không phải Hổ Lục cùng Hổ Thất kịp thời chạy tới, sợ rằng ta cũng đã chết từ lâu rồi, lại làm sao có thể vẫn còn ở nơi này nói chút chuyện cũ thương tâm với mọi người được.

Lăng Tiếu chắp tay sau lưng, bộ dạng giống như là người kể chuện, thỉnh thoảng lắc đầu đau lòng bóp tay nói.

- Một bên nói bậy nói bạ! Rõ ràng là ngươi đích thân giết Cuồng Sinh!

Lam Chấn Phong tự nhiên sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của Lăng Tiếu, lúc ấy nhưng có không ít người chứng kiến, rõ ràng cùng lời nói của Lăng Tiếu không giống.

Lăng Tiếu không để ý đến lời nói của Lam Chấn Phong, tiếp tục giả vờ nói:

- Sau khi Lam gia thiế gia bị Hổ Lục cùng Hổ Thất liên thủ ngộ sát, ta vốn định gọi Lý tiểu thư vào nói lời xin lỗi với muội muội kết nghĩa của ta coi như xong, ai ngờ Lý tiểu thư không những không xin lỗi, còn lớn tiếng mắng muội muội kết nghĩa của ta là phiếu tử, chủi Lăng gia chúng ta đều là loại ô quy rút đầu, nói là sẽ giết chết nàng.

Nói tới đây Lăng Tiếu dừng lại một chút, lại nói:

- Ta là người của Lăng gia, lại là đàn ông, làm sao có thể rút đầu ô quy được, cho nên chỉ có thể giết nàng chứng minh đàn ông Lăng gia chúng ta không phải là loại như vậy, mọi người thấy nói vậy có đúng không.

Lăng Tiếu nói đến xúc động tha thiết, không ít trưởng lão nghe được dựng râu, không khỏi đối với lời nói cảu Lăng Tiếu mà gật đầu, nà ánh mắt bọ họ nhìn về Lý gia tộc trưởng rõ ràng mang theo vẻ oán hận

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 81 - Nội Viện Khẩu Chiến.

Bọn họ đều là trưởng lão của Vẫn Thạch thành đệ nhất đại gia tộc, bị một hậu bối ô nhục là ô quy rút đầu, đây nói bọn hắn làm sao có thể chịu được, chỉ có thể đem oán hận dời đến trên nguwofi Lý Trọng Thiên.

- Lời từ một phía, do các ngươi nói được tốt.

Lý Trọng Thiên không chút tức giận nói.

- Có phải hay không là lời từ một phía, đợi lát nữa các ngươi sẽ biết, Tam thúc, người đã mang tới chưa?

Sau khi Lăng Tiếu chắc chắn nói một câu, hướng về phía ngoài cửa gọi một tiếng.

- Người mang đến rồi!

Lăng Thao đáp một tiếng, tiếp theo mang bốn người đi đến.

Tất cả mọi người nghi ngờ nhìn Lăng Tiếu, người nào cũng không biết Lăng Tiếu muốn làm cái gì.

- Vị này là chưởng quỹ của tiệm bán vải, ngươi có thể nhớ được nàng không?

Lăng Tiếu chỉ một gã lão giả ước chừng 50 tuổi, hắn rõ ràng chính là Chưởng quỹ của tiệm bán vải ngày hôm qua.

Chưởng quỹ nhìn Bạch Vũ Tích ở bên cạnh một cái, liền vội vàng gật đầu nói:

- Nhận được, nhận được, ngày hôm qua nàng tới trong tiệm của ta mua vải, thời điểm đi ra ngoài không cẩn thận đụng vào Thanh tiểu thư một chút, sau đó liền bị Thanh tiểu thư đánh cho một trận, cuối cùng Thanh tiểu thư cùng Lam gia thiếu gia đem nàng bắt đi.

Trong lòng của Chưởng quỹ kia khổ a, bất kể là Lăng gia hay Lý gia hắn cũng không dám đắc tội, nhân gia muốn tiêu diệt hắn đơn giản giống như con sâu cái kiến, nhưng mà hắn lại phải đi ra làm chứng, hoàn hảo vị thiếu gia này đáp ứng sau này có Lăng gia bảo kê, tin tưởng làm ăn sẽ tốt hơn chút ít đi.

Sau đó lại là Tiểu Mai, Bạch Vũ Tích cùng Độc Ưng liên tục đứng ra làm chứng xác thực là Lý Thanh Thanh làm việc ác trước, mới bị Lăng Tiếu trả thù, đây hết thảy đều là Lý Thanh Thanh tự tạo thành.

Sau khi nghe xong căn cứ xác thực của mọi người, Lý Trọng Thiên giận đến râu mép dựng đứng, mà Lam Chấn Sơn ở một bên sắc mặt cũng là khó coi đến cực điểm.

- Lý tộc trưởng, Lam gia chủ, hiện tại hết thảy chân tướng đều rõ ràng đi, Lam gia thiếu gia là đồng lõa, Lý tiểu thư là hung thủ, ngươi nói người của Lăng gia chúng ta có phải là tùy ý bọn họ khi dễ hay không, có phải hay không để cho ta trơ mắt nhìn xem muội muội kết nghĩa luân lạc đến bị làm kỹ nữ?

Lăng Tiếu tiến lên hai bước nhìn Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Phong chất vấn nói.

Hai người đều chỉ là hừ lạnh một tiếng, không có lại phát ngôn.

Lăng Tiếu lại đưa ánh mắt để lên trên người Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão:

- Hai vị trưởng lão, bây giờ còn cảm thấy ta giết người là không đúng sao? Còn cảm thấy ta đây là làm tổn hại lợi ích của Lăng gia sao?

Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão sắc mặt hết sức khó coi, lại không tiếp tục đáp lời. Bọn ho quả thật từ lúc bắt đàu không biết sự tình từ đầu đến cuối, cho là sau khi Lăng Tiếu được Thái thượng trưởng lão nhân là tiếp ban đệ tử, muốn làm gì thì làm, đem Lý gia cùng Lam gia đồng thời đắc tội, liền muốn nhân cơ hội bắt Lăng Tiếu lại, đồng thời đả kích Lăng Thương nhất phái, đáng tiếc bọn họ ngàn tính vạn tính, cũng không tính được Thái thượng trưởng lão lại bao che khuyết điểm như thế, đi thẳng tới nội các bao che cho Lăng Tiếu, hơn nữa chuyện nếu như theo lời của Lăng Tiếu, là người của Lý gia không đúng trước, mà người của Lam gia còn là đồng lõa. Bọn họ thân là người của Lăng gia, đến một bước này dĩ nhiên không thể nào lại giúp ngoại nhân để khi phụ người trong nhà, cho dù mượn một trăm lá gan thì bọn hắn cũng không dám, nếu như mất đi sự ủng hộ của mấy trưởng lão khác, đại kế đoạt vị của hai huynh đệ bọn họ liền càng thêm gian nan rồi.

- Nếu chuyện giải thích rõ rồi, Lý tộc trưởng, Lam gia chủ, các ngươi còn có lời gì muốn nói sao?

Lăng Thương lên tiếng hỏi.

- Lăng tộc trưởng, quấy rầy rồi, Lam gia chủ chúng ta đi!

Lý Trọng Thiên biết rõ cán cân của chuyện này đã không nghiêng về phía bọn họ, hơn nữa hắn hôm nay cũng đã sớm làm ra khả năng thất bại rồi, hắn chỉ bất quá muốn đến xem thái độ của Lăng gia, hôm nay Lăng gia nội đấu một mực hiểu rõ, chỉ cần thêm chút lợi dụng, diệt trừ Lăng Tiếu, tiêu diệt hết thảy Lăng gia chỉ là chuyện sớm muộn.

Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Phong vừa muốn đi, Lăng Tiếu mở miệng lần nữa nói:

- Hai vị, các ngươi không có ý định bồi thường lại một điểm lễ vật gì đó cho vị muội muội kết nghĩa này của ta sao? Nàng ngày hôm qua có thể là bị sợ hãi rồi.

Lời này của Lăng Tiếu liền thiếu chút nữa khiến cho hai người cùng nhau ngã xuống.

Người đều bị ngươi giết rồi, lại còn dám đưa tay đòi lễ vật, tên này quả thật quá vô sỉ rồi.

- Trước ngày mai, một người đưa một kiện lễ vật không thấp hơn nhị giai trung cấp đến đây, nếu không lão phu sẽ đích thân tới của đòi.

Thái thượng trưởng lão một mực không mở miệng nhàn nhạt nói.

Tê!

Lăng gia chúng trưởng lão đều hít một hơi lãnh khí, Thái thượng trưởng lão đây cũng là quá cưng chiều Lăng Tiếu đi!

Lần này, Lăng Tiếu đồng thời đắc tội hai đại gia tộc, lại để cho Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão mất hết mặt mũi, con đường tương lai của hắn càng khó đi hơn rồi.

Bất quá, hắn sẽ sẽ sợ những ngăn cản này sao?

Đáo án dĩ nhiên là phủ định!

Gây sức ép hơn nửa ngày, Lý gia tộc trưởng cùng Lam gia gia chủ mặt xám

tro rời khỏi Lăng gia.

- Lý huynh, chẳng lẽ chuyện này coi như xong?

Lam Chấn Phong không cam lòng hỏi Lý Trọng Thiên.

- Vậy ngươi nghĩ như thế nào, chỉ cần Lăng gia lão nhân kia còn không quy thiên, chúng ta một ngày không có cách nào đối nghịch với Lăng gia.

Lý Trọng Thiên đồng dạng không cam lòng đáp, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Tên kia có thể đã đột phá một bước kia rồi, nếu là như vậy, Lăng gia ít nhất ở trong vòng 20 năm không có người dám chọc vào.

- Ngươi nói là Lăng gia lão nhân kia đã đột phá đến một bước kia rồi?

Lam Chấn Phong trong lòng chấn động mãnh liệt nói.

- Nếu không phải như vậy, bằng một mình hắn làm sao có thể đồng thời đem hai người chúng ta đẩy lui được.

Lý Trọng Thiên sắc mặt ngưng trọng nói.

Lam Chấn Phong hồi tưởng lại mới vừa rồi ở bên trong nội các Lăng gia, khí thế của Lăng gia lão bất tử kia chấn cho khí huyết sôi trào, thực lực kia thật sâu không lường được, không khỏi gật đầu đồng ý.

- Bất quá một chuyến này cũng không phải là đến vô ích, đã sớm nghe nói Lăng gia nội đấu không ngừng, hôm nay xem ra quả nhiên là không giả, chỉ cần chúng ta bắt lại một điểm này, tiến thêm một bước mãnh liệt dụ dỗ bên trong Lăng gia, khiến cho bọn hắn tự mình tan rã, như vậy Lăng gia tự nhiên

không đủ khiến người ta sợ.

Trong mắt của Lý Trọng Thiên hiện lên vẻ đắc ý nói.

- Lời này của Lý huynh không sai, như vậy sau này Lam gia liền là đầu ngựa của Lý gia, hi vọng Lý huynh đừng ghét bỏ mới tốt.

Lam Chấn Phong nhân cơ hội hướng Lý Trọng Thiên cho thấy tâm ý của mình nói.

Giờ phút này chính là cơ hội tốt để nịnh bợ Lý gia, Lam Chấn Phong dĩ nhiên không thể để mất đi cơ hội tốt, nếu như có thể cùng Lý gia kết thành đồng minh, như vậy ngày sau Lý gia thế lớn, bọn họ cũng có thể dính một chút ánh sáng, đi vào hang ngũ đại gia tộc cũng không phải là không được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 82 - Cùng Nhau Tham Khảo Nhân Sinh.

Lý Trọng Thiên cười nói:

- Ha ha, có Lam huynh tương trợ, Lý mỗ dĩ nhiên là hoan nghênh cực kỳ.

Khi hai vị đương gia của hai nhà Lý, Lam rời đi, trong Lăng gia nội các còn cử hành một cái hội nghị hơn một canh giời, sau khi hội nghị kết thúc, sắc mặt của Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão hết sức khó coi liền trở về bí thất.

- Đại ca, ta không nhịn được rồi, ta muốn tự tay đem tiểu tạp chủng kia diệt trừ.

Mới vừa trở lại mật thất, Ngũ trưởng lão lập tức hướng về phía Nhị trưởng lão oán giận nói.

- Việc nhỏ không nhẫn lập tức đại loạn, lần trước ám sát tiểu tạp chủng kia không được, đã đả thảo kinh xà, hiện tại hắn càng rất ít rời khỏi gia tộc, muốn diệt trừ hắn không phải là dễ dàng như vậy.

Nhị trưởng lão nhàn nhạt nói.

- Chẳng lẽ cứ mặc cho tùy hắn lớn lối như thế sao? Nếu như không sớm diệt trừ hắn, đợi ngày sau hắn phát triển rồi, chúng ta càng khó làm hơn.

Ngũ trưởng lão tức giận nói.

- Thời gian một năm nắm trưởng thành không được quá lớn, bất quá có cơ

hội vẫn là trước đem hắn xử lý, không có hắn, Thái thượng trưởng lão không nhất định còn có thể đứng bên phía Lăng Thương, nói không chừng đến lúc đó hắn coi trọng Khuông nhi, như thế chúng ta càng có thêm phần thắng rồi.

Nhị trưởng lão phân tích nói.

- Đại ca cao kiến, chỉ là phái người nào đi giết tạp chủng kia đây, nghe nói hắn ngay cả đê giai Huyền Sĩ đều bị hắn giết, lại có hai gã thiếp thân Hổ vệ, không bằng ta tự mình đưa hắn lên đường?

Ngũ trưởng lão đề nghị.

- Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, huống chi còn có người so với chúng ta còn muốn giết tạp chủng kia hơn, chỉ cần phái người tùy thời chú ý tới hướng đi của tạp chủng kia, sau đó chúng ta đem tin tức thả ra, tự nhiên sẽ có người lấy mạng chó của hắn.

Trong mắt Nhị trưởng lão lóe lên sát ý âm sâm nói.

Ngũ trưởng lão nghe xong suy nghĩ một chút, không khỏi gật gật đầu:

- Kế sách hay, trừ phi tạp chủng kia không ra khỏi nhà, nếu không hắn chết chắc.

- Tốt lắm, không nói những thứ này, lão quỷ bên kia tiến hành như thế nào rồi?

Nhị trưởng lão nói sang chuyện khác.

Nói đến đây, Ngũ trưởng lão hơi có chút tức giận nói:

- Gần đây Thanh Lang đoàn cũng không biết làm gì, không có cung cấp hàng

tới, lão quỷ kia cả ngày la hét lại không có độc thảo đưa tới, hắn liền không luyện, thật là tức chết người đi được.

- Nhị đệ ngươi cũng không cần tức giận, lão quỷ tính tình như vậy, huống chi không có độc thảo quả thật không làm được chuyện gì, ngươi có thể để cho người tung chút tin tức, thu mua những cao giai độc thảo kia, tin tưởng có không ít dong binh cùng mạo hiểm giả có thể tạm thời giải quyết một chút vấn đề của chúng ta, dù sao độc thảo lại không phải là cái gì khó tìm.

Nhị trưởng lão khuyên nói.

- Ta biết rồi, bất quá tỷ lệ thành công của lão quỷ kia thật sự quá thấp, hiện tại đã cung cấp 50 phần dược liệu, mới thành công được 5 phần, loại tổn hại lâu dài này sợ rằng chúng ta chống đỡ không quá nửa năm a!

Ngũ trưởng lão nói.

- Cái này thì có biện pháp gì, cả Vẫn Thạch thành cũng chỉ có lão quỷ một người có thể luyện chế, trước nhịn một chút, chỉ cần phương diện đan được đầy đủ chính là thời cơ chúng ta đoạt lại gia nghiệp.

…

Lăng Tiếu thối lui ra khỏi nội viện, lần nữa trở về trong nhà.

Vốn là Lăng Thương có việc nói với hắn, nhưng mà La Khinh Sương còn dừng lại ở trong nhà hắn, nhất định phải trước chào hỏi cô nàng này một chút, người tới là khách, huống chi nhân gia quan tâm chính mình như vậy, dù sao cũng phải đối với nhân gia cảm kích một phen, nếu không rất xin lỗi nhân gia rồi.

Lăng Tiếu đã nghĩ kỹ rồi, đã không có đồ vật gì đó đưa cho nhân gia, không

thể làm gì khác hơn là lấy thân báo đáp. Tùy tiện nhân gia xử lý thế nào cho tốt, chỉ cần thời điểm kia nhẹ một chút, hắn cũng liền nhịn rồi.

Vào đến đại sảnh, nhìn thấy La Khinh Sương cùng mẫu thân Mộng Tích Vân của hắn đang hàn huyền rất vui mừng.

- Tiếu nhi trở lại rồi, thật là lo lắng chết nương rồi.

Mộng Tích Vân vừa thấy Lăng Tiếu lập tức tiến lên nói, trong tay còn không ngừng vuốt lên thân thể Lăng Tiếu, giống như sợ hắn sẽ phải chịu thương tổn gì đó.

Lăng Tiếu trong lòng ấm áp, lúc này an ủi:

- Nương, hài nhi không có chuyện gì, tất cả mọi người đều là người giảng đạo lý, hài nhi đem chuyện giải thích rõ ràng, bọn họ liền đi về, còn đáp ứng ngày mai tặng lễ bồi tội cho Vũ Tích, đừng lo lăng.

Lời này nếu để cho Lý Trọng Thiên cùng Lam Chấn Phong vừa rời đi nghe được, sợ đều muốn tại chỗ tức giận đến hộc máu, đem người đều giết rồi, còn để cho bọn họ phải nhận lỗi, đây còn nói giảng đạo lý, nói ra ai tin tưởng a!

Ngay cả Bạch Vũ Tích ở một bên nghe được cũng không khỏi ‘phác phốc’ bật cười.

- Không có chuyện gì là tốt rồi, La tiểu thư tới nơi này đã hơn nửa ngày, ngươi theo nàng trò chuyện, ta cùng Vũ Tích đi chuẩn bị đồ ăn!

Mộng Tích Vân an tâm lại, lại đối với Lăng Tiếu sử ra một ánh mắt sắc bén, sau đó kéo Bạch Vũ Tích đi ra ngoài.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Lăng Tiếu cùng La Khinh Sương hai người.

Lăng Tiếu cũng không nói chuyện, tự mình ngồi xuống, rót một chén trà, một bên thưởng thức trà, một bên lẳng lặng nhìn La Khinh Sương.

Hắn ở trong lòng khen ngợi:

- Vóc người của cô nàng này trước sau lồi lõm so sánh với Vũ Tích càng thêm to lớn một chút, gương mặt tuy không có trắng noãn như Bạch Vũ Tích nhưng là thắng ở khỏe mạnh co giãn, để cho nàng cùng Vũ Tích đều là thiếp thân nha hoàn của ta vừa lúc tương hỗ lẫn nhau ngược lại cũng không sai.

La Khinh Sương bị Lăng Tiếu nhìn chằm chằm, sắc mặt trở nên hồng mà quay đi chỗ khác, nộn thủ càng không ngừng nắm chéo áo, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau một lát, La Khinh Sương không nhịn được nhẹ gắt một cái nói:

- Làm gì mà nhìn người ta như vậy.

Nhìn bộ dạng nhăn nhó của La Khinh Sương, Lăng Tiếu cho là cô nàng này có ý tứ đối với mình, không khỏi vui mừng, lúc này ho khan nói:

- Tiểu bàn nữu cám ơn ngươi đã từ xa chạy tới, ta cảm động hết sức.

Nói tới đây, trong lòng La Khinh Sương ngòn ngọt, bất quá ngoài miệng lại không chịu thừa nhận nói:

- Ta chỉ là… Chỉ là đúng dịp đi ngang qua.

Lăng Tiếu biết cô bé luôn là nghĩ một đằng nói một nẻo, dĩ nhiên sẽ không tin tưởng, bất quá cũng không vạch trần, nói tiếp:

- Khinh Sương, ta có thể gọi ngươi như thế được không?

La Khinh Sương dùng thanh âm giống như muỗi kêu khẽ 'Ừ' một tiếng, trên gương mặt đỏ ửng càng sâu hơn.

Trong lòng Lăng Tiếu mừng như điên, có hi vọng!

- Khinh Sương, hai ta có đánh mới biết nhau, coi như là thanh mai trúc mã rồi đúng không.

Lăng Tiếu bắt đầu gợi mở cho La Khinh Sương nói.

La Khinh Sương không có phản bác, coi như là chấp nhận.

- Bình thường người ta những thanh mai trúc mã kia đều là hảo bằng hữu không có chuyện gì giấu diếm nhau đúng không?

- Ừ.

- Bọn họ thường xuyên chơi chung một chỗ, cùng nhau tham khảo nhân sinh đúng không?

- Ừ.

- Ngươi nhìn, chúng ta là không phải nên trước tới căn phòng đi tham khải nhân sinh một chút, tốt tang tiến tình hữu nghị lẫn nhau đi?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 83 - Cùng Nhau Tham Khảo Nhân Sinh

Lăng Tiếu chạy tới bên cạnh La Khinh Sương, nhìn chằm chằm vào gương mặt kiều diễm của nàng, xoa xoa hai tay, nước miếng ở khóe miệng tựa hồ đều nhanh muốn chảy xuống.

La Khinh Sương nghĩ lại lời của Lăng Tiếu một chút, giương lên đôi mắt đẹp, lại thấy sắc dạng giống như 'Ngạ lang' kia của hắn, lúc này một quyền vung ra:

- Ngươi đi chết đi!

- Phốc!

- A!

Một quyền mạnh mẽ đánh nhẹ ở trên gương mặt tuấn tú của Lăng Tiếu, để cho hắn đau đớn hét lên một tiếng.

- A, ngươi làm gì mà không né tránh.

La Khinh Sương kêu nhỏ một tiếng, nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại không né tránh, trong lòng không khỏi thay Lăng Tiếu cảm thấy đau lòng.

- Ha hả, ta người này miệng tiện, đáng đánh!

Lăng Tiếu sờ sờ gương mặt, mang theo xin lỗi cười nói.

Hắn đã luyện thành Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhất biến, một quyền

binh thường như vậy có thể đánh đau hắn sao?

La Khinh Sương vào đời chưa lâu, nào biết khổ nhục kế của Lăng Tiếu, lúc này thấp mặt xin lỗi nói:

- Thật xin lỗi, người ta không phải cố ý, bất quá ngươi lại không nên nói những lời khinh bạc này nữa, được không?

- Tốt, ta không nói nữa, xem ra là ta tự tác đa tình rồi.

Lăng Tiếu đau lòng khổ sở nói.

- Không… Không phải thế, chỉ cần ngươi không đối với nhân gia nói những lời đó, nhân gia mới sẽ không đánh ngươi.

La Khinh Sương vội vàng giải thích.

- Nhưng mà, nhìn thấy ngươi xinh đẹp động lòng người như vậy, ta cuối cùng là không nhịn được nói lên mấy câu, ai, quyên đi, sau này ngươi đừng tìm tới ta, ta sợ ta…

Khuông mặt tuấn tú của Lăng Tiếu dần dần vặn vẹo, bộ dáng thoạt nhìn hết sức khó chịu.

La Khinh Sương chẳng biết tại sao trong lòng cảm thấy hết sức khó chịu, khó chịu đến làm cho nàng nhanh chóng thở không được, nàng không muốn thấy bộ dạng như vậy của Lăng Tiếu, lúc này lớn mật bắt lấy tay của hắn nói:

- Nếu như ngươi có thể ở trên các gia tộc đại bỉ lấy được đầu bảng, nhân gia liền… cùng ngươi có được không?

La Khinh Sương bị Lăng Tiếu dùng kế lạt mềm buộc chặt, bức rồi lại bức,

rốt cuộc không nhịn được biểu lộ cõi lòng.

Từ sau lần trước ở Vị Hương cư bị Lăng Tiếu đả bại, trong đầu nàng dần dần nhiều thêm một cái bóng dáng, mỗi lần luôn là tránh đi không được. Từ nhỏ đến lớn nàng đều lấy hắn làm mục tiêu, vốn là sau khi hắn biến thành phế nhân, nàng chỉ là cảm thấy tâm tình hạ xuống, nhưng cũng sẽ không cảm thấy khó chịu. Nhưng là gặp lại hắn sau khi cách nhiều năm, hắn lại có thể khôi phục huyền lực, cũng dùng thân phận Võ Đồ đánh bại nàng, làm cho nàng bắt đầu nảy mầm tình cảm, mà ngày hôm qua lại nghe hắn đến địa bàn của Lý gia giết người, trong lòng thực vì hắn mà đổ một thân mồ hôi lạnh, nàng biết mình đã yêu Lăng Tiếu đến hết thuốc chữa rồi, cho nên sáng sớm hôm nay liền tới đây thăm Lăng Tiếu.

Nàng không muốn hôm nay sẽ đối với Lăng Tiếu bày tỏ cõi lòng, nàng tính toán đến thời điểm các đại gia tộc đại bỉ, nếu như Lăng Tiếu có năng lực áp quần hùng, đoạt được khôi thủ mà nói, nàng lại hướng hắn biểu lộ.

Hôm nay nàng bất tri bất giác mắc mưu của Lăng Tiếu, nàng cảm thấy Lăng Tiếu tựa hồ cũng đã yêu nàng, hiện tại đem lời trong lòng nói ra, tâm tình vừa là khẩn trương vừa là xấu hổ.

- Chuyện này là thật?

Lăng Tiếu đổi ngược lại nắm bàn tay mềm mại của La Khinh Sương hỏi.

La Khinh Sương đỏ mặt gật gật đầu, muốn đem tay giãy đi ra ngoài, đáng tiếc Lăng Tiếu lại là không chịu buông tay, cũng chỉ có thể tùy ý hắn chiếm chút ít tiện nghi.

- Tốt, ngươi chờ, ngày các đại gia tộc đại bỉ ta nhất định sẽ đoạt được khôi thủ, đến lúc đó liền chờ ngươi biết điều một chút làm nha hoàn của ta đi, ha ha!

Lăng Tiếu đắc ý cười nói.

- Ngươi đi chết!

La Khinh Sương mắng một câu, tránh ra khỏi tay của Lăng Tiếu, ủy khuất xoay người liền chạy ra khỏi nhà hắn.

Chỉ là làm nha hoàn sao?

…

Chưa đến hôm sau, đang ở xế chiều hôm đó, Lý gia cùng Lam gia liền sai người đưa tới lễ bồi thường, Lý gia đưa chính là nhị giai trung cấp Nhuyễn Vệ giáp, Lam gia sai người đưa tới một gốc nhị giai trung cấp linh thảo.

Sau khi lấy được đồ đưa tới, Lăng Tiếu không nói hai lời liền đem Nhuyễn Vệ giáp nhét vào trong ngực Bạch Vũ Tích, để cho nàng nhanh chóng mặc vào.

Bạch Vũ Tích lúc bắt đầu còn cự tuyệt, nói nàng cầm tới cũng vô dụng, muốn đem nó cho Lăng Tiếu, cuối cùng hắn phải lấy ra uy nghiêm của thiếu gia, nàng mới ngoan ngoãn nhận lấy. Về phần nhị giai trung cấp linh thảo kia, Lăng Tiếu dĩ nhiên không thể nào giao cho Bạch Vũ Tích rồi, một là đưa cho nàng thì vô dụng, hai là không có năng lực giữ nó, cho nên Lăng Tiếu nhận thay bảo tồn xuống.

Hôm nay chính hắn nhưng là có thêm không ít hàng tồn thật tốt, chỉ đợi ngày sau thời điểm chính mình đột phá tới Huyền Sĩ giai, những thứ trữ tồn này có thể cần dùng đến rồi.

Trong nháy mắt lại qua bảy ngày.

Vào đêm, sau khi Lăng Tiếu trải qua một ngày hành hạ, lần nữa ngâm mình trong thùng dược liệu, dược tính trong thùng kia chỉ ở trong một khắc thời gian đã bị Lăng Tiếu hấp thu sạch sẽ.

Những dược lực này căn bản không đủ để cho Lăng Tiếu khôi phục thân thể, ngay sau đó hai loại huyền công trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, huyền lực tuần hoàn đảo lưu, càng không ngừng làm dịu tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng, thương thế quanh thân lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang khôi phục.

Qua nửa đêm, Lăng Tiếu từ trong đả tọa tỉnh lại, thân thể trần trụi tản ra kim quang nhàn nhạt, kỳ thật là da thịt bạch tính đã bị màu vàng nhạt thay thế rồi, màu vàng nhạt tinh oánh lưu chuyển, lộ ra quang thải cực kỳ sáng loáng không tỳ vết, thời khắc lộ ra vẻ thần thánh.

Lăng Tiếu khó có thể tin nhìn biến hóa của màu da trên thân thể mình, miệng há thật to, lẩm bẩm tự nói:

- Đây là dấu hiệu của đệ nhị biến tiểu thành rồi!

Lời của hắn vừa dứt, vầng sáng màu vàng nhạt biến mất, da thịt lại một lần nữa khôi phục bộ dáng trắng nõn nhẵn nhụi.

- Ta dựa vào, lúc này biến thành tắc kè hoa rồi!

Lăng Tiếu quát khẽ, trên mặt đều là mừng rỡ.

Trải qua hơn nửa tháng hành hạ tàn bạo, Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến Luyện Cân cuối cùng có tiểu thành tựu, tốc độ này thực sự nhanh đến kinh người.

Thực lực trung giai Huyền Giả của bản thân hắn cũng có đại đề thăng, đang

dần dần hướng về trung giai đỉnh phong mà đi, tin tửng không cần mấy tháng đột phá cao giai Huyền Giả không phải là viejc gì khó khăn. Đây đều là thần kỳ của Tam Phân Quy Nguyên Khí mang đến, trừ tốc độ tu luyện tang nhanh, còn có thể cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết đồng dạng hấp thu dược lực, đem dược lực chuyển thành huyền lực, đây mới khiến hắn ở trong khoảng thời gian ngắn có đề thăng rõ rệt như vậy.

- Lão thái gia đã nói, đợi sau khi đệ nhị biến tu luyện tiểu thành, có thể kết thúc huấn luyện giai đoạn thứ nhất rồi, đợi hừng sáng tìm Lão thái gia nói một chút, để cho ta nghỉ ngơi cả tháng mới được, là lúc đi Hoang Tùng sơn mạch dạo một vòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 84 - Luyện Cân Tiểu Thành

Lăng Tiếu ở trong lòng quyết định chủ ý, rốt cuộc quyết định đi Hoang Tùng sơn mạch biết một chút về phi cầm mãnh thú, kỳ hoa dị thảo thần kỳ ở trên cái đại lục này, đồng thời cũng muốn nhìn xem một chút cái địa đồ đã ghi nhớ kia rốt cuộc có cái bảo tang gì, đáng giá để hai đại dong binh đoàn xuất thủ.

Cách trời sáng còn một chút thời gian, Lăng Tiếu đem hộp gấm mà mình lấy được từ Độc Ưng ra, mở ra nhìn xem một gốc hôi sắc linh thảo, trong lòng càng không ngừng tìm tòi Linh thảo lục trong đầu, bất kể là thường gặp hay trân quý nhất nhất hồi tưởng một lần, nhưng là khó có thể tìm được linh thảo đối ứng trên đó.

- Quái sự, chẳng lẽ Linh thảo lục cũng không ghi lại.

Lăng Tiếu đánh giá gốc linh thảo tản ra hôi quang nhàn nhạt này một cái, trăm mối vẫn không có cách giải.

- Chờ một chút, đây… Đây không phải là Âm Phong thảo sao?

Bỗng nhiên con ngươi của Lăng Tiếu mở lớn, cuối cùng nhớ ra đây là gốc linh thảo gì rồi.

Âm Phong thảo, hay sinh trưởng ở tuyệt âm chi địa, là tam giai cao cấp linh thảo cực kỳ hiếm thấy, thuộc về Phong thuộc tính linh thảo, đối với võ giả Phong thuộc tính mà nói, đây có thể so với tứ giai linh thảo trở lên rồi. Bởi vì Âm Phong thảo đối với võ gia Phong thuộc tính mà nói là linh thảo vô cùng khó có được, không những có thể đều cao thuộc tính tỷ lệ của võ giả Phong thuộc tính ra, càng có thể mượn nhờ cơ hội này tu luyện ra Âm Phong

sát khí, khiến cho lực sát thương của huyền kỹ được đề cao thật lớn, cơ hồ là tồn tại vô địch trong võ giả ngang cấp.

Lăng Tiếu thật sự nghĩ mãi mà không rõ Độc Ưng là như thế nào lấy được một gốc cao giai Âm Phong thảo sinh trưởng ở tuyệt âm chi địa như vậy.

Trừ bản thân hiếm thấy ra, cũng bởi vì phụ cận nó sẽ có một con Âm Phong thú ít nhất là tam giai bảo vệ, coi như là linh sư cường đại cũng sẽ không phải là đối thủ của Âm Phong thú, chỉ có thực lực đạt tới Vương giai trở lên mới có thể chiến thắng!

Độc Ưng chỉ là võ giả trung giai Huyền Sĩ, hắn nhưng có thể lấy được một gốc Âm Phong thảo như vậy, chỉ sợ để cho người khác nhận ra, hắn trong nháy mắt liền sẽ gặp phải họa sát thân đi!

Lăng Tiếu trân trọng đem Âm Phong thảo cất lại, giờ phút này tâm tình của hắn dị thường bành trướng. Tam giai cao cấp linh thảo, giá trị có thể so với tứ giai linh thảo, nếu là đem đến trên hội đấu giá để đấu giá chỉ sợ có thể xuất ra cái giá trên trời.

Dĩ nhiên hắn mới sẽ không ngu cầm đi đấu giá. Dị bảo như thế dĩ nhiên để lại cho mình dùng rồi, vạn nhất chính mình đột phá Huyền Sĩ giia Phong thuộc tính vậy thì kiếm lợi lớn rồi.

Nhưng mà căn cứ trí nhớ trước đây của Lăng Tiếu, nguyên lai ở hắn trước kia khi chưa đột phá đến Huyền Sĩ giai là Kim thuộc tính, hiện tại chính mình lần nữa đột phá Huyền Sĩ giai có thể hay không vẫn là Kim thuộc tính. Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu lại khổ não, nếu như là Kim thuộc tính thì hắn là không có biện pháp hưởng dụng gốc Âm Phong thảo này rồi.

- Quên đi, làm người không thể quá tham lam, thật sự không được sau này liền thưởng lại cho Độc Ưng, mặc dù hắn lấy Hỏa thuộc tính làm chủ, nhưng

mà hàm chứa một ít Phong thuộc tính, phục dụng Âm Phong thảo có thể đề cao Phong thuộc tính của hắn thật lớn, khiến cho hai thuộc tính thăng bằng, bất quá phải đợi sau khi ta tẩy não tên kia đã, đối với ta trung thành không đổi mới đem hắn chế tạo thành hộ vệ mạnh nhất.

Lăng Tiếu quyết định chủ ý liền đem hộp gấm cất lại.

Rất nhanh, mặt trời ở phương đông hiện lên.

Lăng Tiếu không tiếp tục tu luyện nữa, mà là đi tìm Thái thượng trưởng lão rồi.

Lycs không có chuyện gì Thái thượng trưởng lão đều sẽ tọa trấn ở Huyền Kỹ các.

Lăng Tiếu đến nội viện, một đường thong thuận không trở ngại trực tiếp đi lên lầu hai Huyền Kỹ các, chỉ thấy lão nhân đang nằm ở ghế thái sư híp mắt, phảng phất như không để ý đến chuyện bên ngoài.

- Tiểu tử, lại trộm chạy đến đây?

Thái thượng trưởng lão cũng không cần mở mắt ra, phảng phất hắn đã biết Lăng Tiếu tới rồi.

- Lão thái gia, ta có là trộm đi cũng sẽ không đi tới nơi này a!

Lăng Tiếu khẽ cười nói.

- Vậy ngươi tới để làm gì, chẳng lẽ chuyện ngày hôm qua còn chưa giải quyết?

- Không phải, ta là tới xin nghỉ phép?

- Xin nghỉ phép? Ý tứ gì?

Thái thượng trưởng lão chưa từng nghe qua từ mới như thế, nhất thời hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu bó tay rồi, nói tiếp:

- Ta nghĩ đi Hoang Tùng sơn mạch một chuyến, rèn luyện chính mình một chút.

- Không được, ở trước lúc đệ nhị biến chưa đến tiểu thành ngươi không được ra khỏi gia tộc nửa bước, huống chi hiện tại bao nhiêu người muốn giết ngươi, ngươi chẳng lẽ không biết sao?

Thái thượng trưởng lão rốt cục mở mắt một ngụm phủ quyết nói.

Lăng Tiếu không khỏi có vội vàng la lên:

- Đệ nhị biến ta đã đến tiểu thành rồi.

Cả ngày buồn bực tu luyện hắn đều nhanh chóng cảm thấy vô vị rồi, lại không đi ra ngoài để thông khí, hắn sẽ điên mất.

Thái thượng trưởng lão nhìn một cái, vuốt râu bạc hiền lành cuwoif nói:

- Ngươi tên tiểu tử này chớ nói đùa, ngươi nếu là tu luyện tiểu thành rồi, ta đây cái lão già này liền không cần sống nữa, nhớ ngày đó ta nhưng là dùng hơn một năm mới đến tiểu thành, cho dù ngươi thiên tư trác tuyệt hơn nữa, lại phối hợp với hành hạ thường nhân khó chịu được, ít nhất cũng phải nửa năm mới tiểu thành, ngươi nhưng đừng nghĩ lừa gạt ta.

- Chẳng lẽ ta còn không tu luyện tiểu thành?

Lăng Tiếu nghe lời nói của Thái thượng trưởng lão không khỏi rất nghi hoặc, tiếp theo hắn đem áo giật ra nói:

- Lão thái gia, ngươi nhìn đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến quyết lên, da thịt tráng nõn nơi lồng ngực trong nháy mắt biến thành màu vàng nhạt, hơn nữa quanh thân cũng nhẹ nhàng phát ra quang vựng nhàn nhạt, lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ.

Thái thượng trưởng lão nhìn Lăng Tiếu, miệng của lão cũng há ra rồi, con mắt tản ra quang mang bất khả tư nghị:

- Đây… Điều này sao có thể!

Lăng Tiếu thu hồi huyền lực, da thịt lần nữa khôi phục lại bộ dạng trắng nõn.

- Lão thái gia, đây có tính hau không là tu luyện tiểu thành rồi?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Theo dấu hiệu mà nói là tu luyện tiểu thành rồi, bất quá phải thử một chút mới biết được.

Thái thượng trưởng lão dứt lời, lập tức cầm tay của Lăng Tiếu lên, nhẹ nhàng nắn một cái.

Lăng Tiếu còn chưa kịp phản ứng, tay lập tức đau xót, trong miệng không nhịn được thở nhẹ một tiếng:

- Tê!

- Ta chặt đứt mấy cái gân của ngươi, lập tức dùng Kim Cương Ngũ Biến

quyết chữa trị.

Thái thượng trưởng lão nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu không dám suy nghĩ nhiều, Kim Cương Ngũ Biến quyết lập tức vận chuyển lên, một đoàn huyền lực lập tức hướng cổ tay dũng mãnh lao tới, huyền lực khơi thông cân lạc một chút, cân lạc liền bắt đầu từ từ khôi phục sinh cơ, cân lạc gãy lìa từ từ nối lại với nhau.

Ước chừng một lúc sau, Lăng Tiếu liền cảm thấy cánh tay có dị trạng gì nữa rồi, cân lạc đã lần nữa phục hồi như cũ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 85 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch.

Thông qua tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, Lăng Tiếu không khỏi không cảm khái huyền công này có chỗ độc đáo của mình, lại có thể có công năng tự mình chữa trị, đây tựa hồ là quá thần kỳ rồi! Công pháp như vậy nếu là truyền ra ngoài, sợ không biết sẽ có bao nhiêu người đoạt đến bể đầu chảy máu, cũng không biết là Thái thượng trưởng lão là từ nơi nào đạt được.

- Quả nhiên đã tu luyện tiểu thành rồi!

Thái thượng trưởng lão thở dài nói, hắn rốt cục thấy được năng lực tu luyện biến thái của Lăng Tiếu. Hắn thật sự không thể tin được cso nguwofi có thể trong khoảng thời gian ngắn tu luyện đến tiểu thành, nguyên bản hắn coi trọng Lăng Tiếu thiên tư trác tuyệt, ngộ tính cùng nhận tính cũng vô cùng không tệ, lúc này mới thu hắn làm đồ đệ, mà hôm nay hắn mới ý thức được thiên phú của Lăng Tiếu đã không còn ở trong phạm trù tưởng tượng của hắn.

Kỳ thật liền ngay cả Lăng Tiếu cũng không biết, hắn có thể tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết nhanh như vậy, trừ thiên phú tự thân ra, một điểm trọng yếu nhất vẫn là chỗ tốt do Tam Phân Quy Nguyên Khí mang tới. Nếu như không có Tam Phân Quy Nguyên Khí ở một bên phụ trợ, hắn quả quyết không thể tu luyện nhanh như vậy được. Về điểm này cũng chỉ chờ hắn ngày sau cường đại mới từ từ phát hiện.

- Lão thái gia, như vậy ta có thể đi Hoang Tùng sơn mạch chưa?

Lăng Tiếu lần nữa hỏi.

- Ngươi đã tu luyện tiểu thành rồi, nhưng mà đây càng không thể để cho

ngươi đi ra ngoài. Người của Lý gia, Lam gia chắc là sẽ không chịu để yên, ngươi vừa đi ra ngoài nhất định sẽ gặp phải trả thù điên cuồng của hai nhà, chờ ngươi đầy đủ cường đại rồi lại đi đi.

Thái thượng trưởng lão khẩu khổ bà tâm nói.

Khó có được thu được đệ tử xuất sắc như vậy, làm sao yên tâm để cho hắn hiện tại đi ra ngoài, nếu như bị cừu gia trả thù giết chết, vậy tâm huyết của hắn liền nước chảy về biển rồi. Thái thượng trưởng lão trong lòng tính toán wor trước khi Lăng Tiếu chưa trở thành võ giả cường đại, tuyệt đối không thể để cho Lăng Tiếu rời đi Vẫn Thạch thành.

Lăng Tiếu dĩ nhiên có thể cảm nhận được sự quan tâm của lão nhân này đối với hắn, lúc này cung kính cúi đầu nói:

- Lão thái gia, ta biết ngươi quan tâm Tiếu nhi, nhưng mà hùng ưng cuối cùng một ngày muốn giương cánh bay cao, muốn trở thành bá chủ trường không, nếu không có dũng khí đánh phá bầu trời, làm sao có thể làm nên trò trống gì, ta không muốn trốn ở trong gia tộc chịu sự che chở mà trưởng thành, đây đối với tương lai của ta là không có chỗ tốt.

- Lời của ngươi, ta dĩ nhiên biết, nhưng mà hiện tại ngươi là thực lực gì? Ngươi đi ra ngoài người ta muốn giết ngươi như giết một con kiến hôi, không đợi ngươi có thành tựu liền chết rồi, đây không phải là chết vô ích sao? Ý ta đã quyết, trước khi ngươi không thể trở thành cao giai Huyền Sĩ, tuyệt đối không thể để ngươi bước ra Lăng gia nửa bước.

Thái thượng trưởng lão kiên định đến cùng nói.

- Lão thái gia, ngươi thật không yên lòng liền để cho đám người Ngũ hành sứ giả, Hổ Lục, Hổ Thất theo ta cùng đi a, cả ngày tu luyện như vậy cũng không phải là biện pháp, chúng ta cần chú ý lao dật kết hợp có phải hay

không, vạn nhất ta lại tu luyện tẩu hỏa nhập ma thì làm sao bây giờ…

Lăng Tiếu thao thao bất tuyệt nói.

Đáng tiếc, Thái thượng trưởng lão đã nhắm mắt lại, giống như là đã ngủ, hoàn toàn không động đậy.

Cuối cùng Lăng Tiếu chỉ có thể vươn mặt ra khỏi Huyền Kỹ các, bất quá hắn rất nhanh liền nghĩ đến kế sách đi ra ngoài.

Vào đêm, trong sơn động của Lăng Tiếu, hắn mặc một bộ đồ hoàn toán mới, từ nguyên lai là mỹ nam biến thành 'mỹ nữ'.

- Thiếu gia, ngươi thật muốn rời gia tộc một đoạn thời gian?

Trong mắt của Bạch Vũ Tích ẩn chứa thần tình lưu luyến không rời hỏi.

Giờ phút này, Lăng Tiếu nam giả trang nữ, bộ dáng hết sức tức cười khôi hài, hắn làm như vậy đơn giản chính là muốn cả đêm trốn ra khỏi gia tộc mà thôi. Phải biết rằng hiện tại Thái thượng trưởng lão đối với Ngũ hành sứ giả hạ xuống tử lệnh, phải thay phiên nhau trông coi Lăng Tiếu, phòng ngừa hắn chạy trốn, Lăng Tiếu đã chạy trốn thất bại mấy lần, lúc này mới nghĩ tới diệu kế di hoa tiếp mộc.

- Đúng vậy a, thiếu gia đi ra ngoài, trong khoảng thời gian này nhất định phải hảo hảo tu luyện Thủy Nguyệt thần công có biết không, chờ ta trở lại nhất định phải thấy ngươi trở thành Huyền Giả, cố gắng lên.

Lăng Tiếu vỗ vỗ gương mặt trắng noãn của Bạch Vũ Tích khích lệ nói.

Bạch Vũ Tích nặng nề gật đầu nói:

- Thiếu gia yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng.

Ở trong lòng Bạch Vũ Tích quyết định phải hảo hảo tu luyện, thông qua chuyện tình vài ngày trước nàng biết tự mình nhất định phải cường đại lên, tuyệt đối không thể để sau chân của thiếu gia, tuyệt không thể để cho thiếu gia vì nàng mà tiếp tục thụ thương quấy nhiễu nữa.

- Như vậy mới ngoan!

Lăng Tiếu hôn lên đôi môi của Bạch Vũ Tích một cái nói.

Mặc dù Bạch Vũ Tích đã là nữ nhân của Lăng Tiếu, nhưng mà nàng da mặt mỏng, vừa bị hôn như vậy trong nháy mắt khuôn mặt đỏ hồng lên.

Đợi Lăng Tiếu chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, Bạch Vũ Tích tiến lên ôm lấy Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia nhanh chóng trở lại một chút, Vũ Tích sẽ nhớ đến ngươi.

Lăng Tiếu khẽ vuốt mái tóc của Bạch Vũ Tích một chút nói:

- Yên tâm đi, nhanh thì một tháng, lâu thì ba tháng, thiếu gia nhất định trở lại.

Lăng Tiếu giả trang thành bộ dáng của Bạch Vũ Tích, từ trong động bước từng bước đi ra khỏi hậu sơn.

Ngũ hành sứ giả một mực âm thầm quan sát quả nhiên không có nhận ra hắn, cho đến khi Lăng Tiếu một đường ra khỏi gia tộc, chợt có hộ vệ nhìn đến, nhưng là không ai nhận ra được đây là Lăng Tiếu thiếu gia của bọn hắn, chỉ là tâm lý kỳ quái tại sao tỳ nữ của Lăng Tiếu thiếu gia lại ra ngoài vào buổi tối đâu này? Bọn họ mặc dù nghi ngờ nhưng mà lại không có đi tới nói ra

nghi vấn, bởi vì động tĩnh của Lăng Tiếu thiếu gai bọn họ đều có nghe thấy, một thiếu gia dám đảm đương ở trước mặt người của Lý gia giết chiết Lý gia tiểu thư, bọn họ đắc tội không được, huống chi lại là tiếp ban đệ tử của Thái thượng trưởng lão, ở Lăng gia được hưởng đặc quyền vô thượng.

Đã ra khỏi gia tộc, Lăng Tiếu bước ra Vân Tung Mị Ảnh trong nháy mắt rời đi phạm vi của Lăng gia.

Đợi đến thời điểm Hổ Lục cùng Hổ Thất phát hiện, Lăng Tiếu đã không biết tung tích.

Ở một chỗ cỏ dại hoang tàn vắng vẻ, một thân ảnh đang chớp động, tựa hồ đang thay quần áo.

- Ha ha, bổn thiếu gia rốt cục trốn ra được rồi.

Người này không phải Lăng Tiếu thì lại là ai. Hắn hướng tới Hoang Tùng sơn mạch đã lâu rồi, hắn khẩn cấp muốn kiến thức một chút về những linh thú cùng linh thảo cao cấp kia, nói không chừng nhân phẩm đại bộc phát có thể bắt một hai con linh thú vui đùa một chút hẳn là thoải mái.

Lăng Tiếu tựa như một hài tử chưa từng trải qua việc đời, tâm tình dị thường hung phấn!

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng ở trên thương khung tròn như cái khay, vầng sáng nhàn nhạt thập phần nhu hòa, thoạt nhìn hết sức duy mỹ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 86 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch

Lăng Tiếu tâm tình một trận thư sướng, tựa như là chim con xuất lồng hướng đến địa phương ước định với Độc Ưng mà đi.

Không bao xa đã thấy Độc Ưng ngồi trên một con ngựa ở cách đó không xa, bên cạnh còn có một thất bạch mã thần tuấn khác.

Lăng Tiếu không khỏi thầm than, có một người hầu quả thật không sai, trong lòng quyết định vô luận như thế nào cũng phải tẩy não Độc Ưng hoặc chân chính chinh phục, để cho hắn vĩnh viễn thần phục ở dưới chân mình, cho hắn làm người hầu cả đời.

- Thiếu gia ngươi đã đến rồi!

Độc Ưng tung mình xuống ngựa, hướng về phía Lăng Tiếu khom người nói.

Độc Ưng hôm nay đã 33 tuổi, hắn vì sao lại muốn lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, chủ yếu có ba nguyên nhân: Điểm thứ nhất chính là Lăng Tiếu là thiếu gia của Vẫn Thạch thành đệ nhất đại gia tộc, đi theo Lăng Tiếu tương đương với gia nhập dưới sự che chở của Lăng gia; điểm thứ hai chính là nhìn trúng tiềm lục của Lăng Tiếu, bởi vì thời điểm ở Túy Hương lâu, hắn thấy được thủ đoạn sát phát quyết đoán kia của Lăng Tiếu, còn có huyền kỹ vượt cấp giết người kinh hân, lại trẻ tuổi như thế mà đã có được thực lực cùng thr đoạn kinh nhân như vậy, đi theo chủ nhân như thế tuyệt đối so với đi theo cường giả bình thường nào càng có tiền cảnh hơn; điểm thứ ba chính là bởi vì Lăng Tiếu là tiếp ban đệ tử duy nhất của Lăng gia Thái thượng trưởng lão, thân phận này đủ để cho rất nhiều người ngưỡng mộ, có thể trở thành người hầu của nhân gia đó là vinh hạnh của Độc Ưng hắn, bởi vì Lăng gia cũng không thiếu hộ vệ Huyền Sĩ giai.

Ba điểm này là lý do mà Độc Ưng đi theo Lăng Tiếu, nếu có một ngày Lăng Tiếu để cho hắn thất vọng, để cho hắn không chiếm được thứ hắn muốn, như vậy hắn cũng sẽ lựa chọn rời đi, dù sao cũng không tổn thất cái gì.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Độc Ưng nói:

- Cực khổ rồi, xuất phát thôi.

- Có thể giúp thiếu gia làm việc chính là vinh hạnh của Độc Ưng.

Độc Ưng thành khẩn nói.

- Được rồi, chấm chứt chuyện này đi, bổn thiếu gia không phải là những nhân vật quen thét lớn kia, ngươi tới đầu nhập vào ta, ngày khác nhất định sẽ nhận được thứ ngươi muốn, mà ta muốn chính là ngươi phải tuyệt đối trung thành với ta, mà không phải là người ở sau lưng ta tùy thời đâm cho ta một đao, đi thôi, tổng có một ngày ngươi sẽ chân chính thần phục ta.

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói.

Hai người trở mình lên ngựa, một đường nhah chóng mà đi.

Lăng Tiếu không biết ở phía sau hắn có một đạo hắc ảnh đang nhìn chăm chú vòa phương hướng hắn ly khai, trong tay còn mang theo một người chết, lẩm bẩm một chút:

- Tiểu tử quá tùy hứng rồi, hi vọng ngươi có thể bình an trở lại.

…

Hoang Tùng sơn mạch cách Vẫn Thạch thành ước chừng ba ngày lộ trình, Lăng Tiếu cùng Độc Ưng một đường đánh ngựa lên đường,t rên đường vừa

ăn một chút thịt khô giết thời gian, đồng thời Độc Ưng cũng đem không ít tình huống của Hoang Tùng sơn mạch nói cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này mới biết nguyên lai Hoang Tùng sơn mạch là nơi tràn đầy sát cơ, một cái bất cẩn tùy thời đều có thể vứt bỏ tính mạng, bởi vì không chỉ là linh thú sẽ công kích nhân loại, còn có chuyện giữa nhân loại công kích lẫn nhau càng làm thường gặp, nếu như không có thực lực đủ chấn động, hoặc là tổ chức thành đoàn thể cùng nhau đi vào, mười phần sẽ chết ở trong Hoang Tùng sơn mạch này.

Chạy hai ngày đường, còn một ngày nữa liền đến Hoang Tùng sơn mạch rồi.

Thời điểm ban đêm, hai người chạy tới một gian dịch trạm mà Độc Ưng chỉ.

Dịch trạm này là nhằm vào tất cả dong binh đoàn, mạo hiểm gia cùng khách thương vãng lai mà tạo ra, nơi này cung cấp phương tiện vô cùng không tệ. Ăn, uống, đùa giỡn đều có, chỉ cần ngươi có kim tệ đầy đủ, ở chỗ này ngươi sẽ thấy được không thể kém hơn so với Túy Hương lâu.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng mới vừa đi vào dịch trạm, lập tức nghe được thanh âm náo động từ bên trong truyền tới, có người đang ăn uống, có người đang ba hoa khoác lác, cũng có người ôm nữ nhân thân mật…

- Thật là thiên đường ở nhân gian.

Lăng Tiếu nhìn đám nam nhân tràn đầy khí tức thảo mãng ở chỗ này, tâm tình liền vui mừng, không khỏi thầm khen một tiếng.

Hai người mới vừa đi đến, lập tức có hai cô gái gợi cảm mặc da thú tiến lên nghênh đón.

- Hai vị, mời vào bên trong!

Một vị nữ tử gần sát bên cạnh Lăng Tiếu thở nhẹ nói, đôi mắt đẹp càng không ngừng hướng Lăng Tiếu vứt mị nhãn.

Lăng Tiếu liếc cô gái ở bên cạnh mình một cái, dung mạo chỉ là bình thường, nhưng mà vóc người kia thật sự gợi cảm cực kỳ, hai vú cao vút kia đem quần áo bằng da báo trương phình lên, bên hông lộ ra da thịt nhẵn nhịn không có chút thịt thừa nào quả thật có tiền vốn đem nam nhân mê hoặc.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng được hai nữ tử này đưa vào bên trong phòng khách, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt.

- Di, đây không phải là Độc Ưng đại nhân sao? Thiếu niên bên cạnh hắn là ai?

- Nghe nói đoạn thời gian trước Độc Ưng đại nhân giết không ít linh thú, hẳn là cầm về trong thành bán a, làm sao nhanh như vậy lại đi ra ngoài săn bắt rồi.

- Tâm tư của đại nhân vật như thế nào chúng ta có thể suy đoán được, vẫn là đừng lắm miệng mới tốt.

Bên trong phòng khách không ít dong binh cùng mạo hiểm giả đều nhận ra thân phận của Độc Ưng, lén lutsnghij luận không ngừng, càng có không ít người đứng lên đối với Độc Ưng cung kính chào hỏi.

- Nhìn không ra ngươi còn rất nổi danh đi!

Lăng Tiếu không khỏi trêu ghẹo nói.

Độc Ưng nói:

- Thiếu gia chê cười, ta từ mười tám tuổi liền lăn lộn đến hiện tại, tự nhiên có

không ít người biết danh hiệu của ta.

Hai người tuyển một nơi ngồi xuống, sau đó còn gọi mấy cân rượu cùng một ít thịt, liền bắt đầu ăn.

Lăng Tiếu vừa ăn, một bên chú ý đến gần trăm người bên trong phòng khách, những người này tối thiểu đều có thực lực đê giai Huyền Giả, càng nhiều là trung giai hoặc cao giai Huyền Giả, không có bất kỳ Võ Đồ giai nào, mọi người đều là tràn đầy sát lục chi khí, khiến cho người ta đè có một loại cảm giác vô cùng bưu hãn.

Hắn ngồi ở chỗ này ngược lại lộ vẻ như một cô nương, có chút không thích hợp rồi.

Đang ở thời điểm hai người ăn được không sai biệt lắm, một nữ nhân phong tao lắc mông, thân thể to lớn, mặc hết sức lộ liễu hướng bọn họ đi tới, kéo ra tiếng nói:

- Yêu, Độc Ưng đại nhân, tới đây cũng không gọi nô gia lại bồi tiếp ngươi, có phải hay không ghét bỏ ta rồi!

Người còn chưa tới gần, một cỗ mùi vị son phấn liền xông vào mũi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng:

- Thật là quá lăng lơ!

Độc Ưng nhìn nữ nhân kia quát lên:

- Ngươi con đàn bà lẳng lơ này, bổn đại gia tối nay không rảnh chơi ngươi, trước an bài cho thiếu gia nhà ta một phòng thượng đẳng, tối nay thiếu gia nhà ta muốn ở trọ.

Giọng điệu cứng rắn của Độc Ưng rơi xuống, cô gái phong tao kia ngơ ngác một chút, tiếp theo đưa ánh mắt bỏ vào trên người Lăng Tiếu:

- Yêu, vị thiếu gia này lớn lên thật anh tuấn, nhìn đến nô gia tâm cũng ngứa rồi, không bằng liền để nô tỳ hầu hạ ngươi tối nay thì như thế nào?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 87 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch

Cô gái phong tao kia một bên ai nha nói, một bên một tay khẽ vuốt ở bộ ngực, mị nhãn càng không ngừng hướng Lăng Tiếu ném đi.

Loại nữ nhân này quá phong tao, phong trần chi khí quá nặng, Lăng Tiếu như thế nào lại để mắt đến được.

- Con mụ lẳng lơ ngươi động xuân tâm cũng phải cầm gương hảo hảo soi bản thân mình đã, ngươi xứng với thiếu gia nhà ta sao, nếu có đồ mới tươi đẹp giới thiệu ra còn không sai biệt lắm.

Độc Ưng một chút mặt mũi đều không cho, trực tiếp đối với nữ nhân phong tao kia nói.

Nữ nhân phong tao cũng không để ý, thuận thế an vị ở bên cạnh Độc Ưng, hai vú toàn bộ đặt ở trên vai của Độc Ưng nói:

- Đương nhiên là có, ngày hôm qua mới vừa đưa tới một muội tử thủy linh, còn chưa khai phong, chỉ là tính tình còn có chút bướng bỉnh, không biết vị thiếu gia này có hứng thú hay không.

Tiếp theo, Độc Ưng đưa ánh mắt để vào trên nguwofi Lăng Tiếu, chờ đợi chỉ thị của hắn.

- Vẫn là quên đi, ngày mai còn phải lên đường, đợi lần sau trở lại lại hưởng thụ một phen đi.

Lăng Tiếu lần này không phải là đi ra ngoài chơi đùa, trong mắt của hắn chủ

yếu là Hoang Tùng sơn mạch, cũng không muốn còn chưa tới mục đích liền làm cho mình vui đến quên cả trời đất rồi!

- Lời của thiếu gia nhà ta ngươi nghe rồi chứ, nhanh an bài gian phòng thượng hạng, để cho thiếu gia nhà ta nghỉ ngơi.

Độc Ưng vỗ vỗ cặp mông của cô gái phong tao nói.

Cô gái phong tao có chút không tình nguyện đứng lên, đi an bài gian phòng cho hai người.

Khi cô gái phong tao kia vừa mới rời đi, liền có hai mạo hiểm giả hướng bọn hắn đi tới.

- Ra mắt Độc Ưng đại nhân!

Hai gã mạo hiểm giả đi tới bên cạnh Độc Ưng cung kích hỏi thăm nói.

Độc Ưng nhăn chân mày một cái, nhàn nhạt hỏi:

- Có chuyện gì nói nhanh, không thấy thiếu gia nhà ta đang dùng bữa sao?

Hai gã mạo hiểm giả tâm thần chấn động, lập tức hướng Lăng Tiếu khom người thăm hỏi:

- Thiếu gia!

Bọn họ thật sự nghĩ không ra Độc Ưng luôn luôn độc lai độc vãng lại đem mình làm người hầu cho người ta.

- Có chuyện gì các ngươi cứ nói, ta uống rượu của ta.

Lăng Tiếu xé một miếng thịt, vừa uống một ngụm rượu nói.

Độc Ưng thấy Lăng Tiếu nói như thế, lúc này lại nói:

- Có lời gì nói mau, có rắm mau thả.

Hai gã mạo hiểm giả gật đầu, một gã trong đó giảm thanh âm xuống thấp đối với Độc Ưng nói:

- Độc Ưng đại nhân, các ngươi ngày mai không phải là muốn vào sơn mạch?

Độc Ưng không trả lời, coi như là chấp nhận.

- Không biết có thể hay không mời Độc Ưng đại nhân cùng hai người chúng ta cùng nhau săn giết một đầu nhị giai U Văn báo, sau khi chuyện thành công, Độc Ưng đại nhân có thể chiếm năm thành, hai ta chiếm năm thành liền được.

Mạo hiểm giả kia xoa xoa đôi bàn tay nói, tựa hồ sợ Độc Ưng sẽ không đáp ứng.

- Các ngươi phát hiện nhị giai U Văn Báo?

Độc Ưng hiển nhiên có chút động tâm, bất quá nhìn thoáng qua Lăng Tiếu ở đối diện, lúc này liền lạnh mặt xuống quát lên:

- Các ngươi vẫn à tìm người khác đi, ta còn muốn theo thiếu gia, không rảnh.

Nhị giai trung cấp U Văn Báo là linh thú Phong thuộc tính có thể so với trung giai Huyền Sĩ, chủ yếu lấy tốc độ mà giương danh, trung giai Huyền Sĩ bình thường sợ cũng khó mà giết được, chỉ có cao giai Huyền Sĩ trở lên mới có thể đánh chết.

U Văn Báo có giá trị nhất chính là da báo cùng rang nanh, mấy cái này cái nào cũng có giá trị mấy ngàn kim tệ, mặt khác cân cốt cũng có thể bán được giá tiền không nhỏ. Chỉ là U Văn Báo hành tung phiêu dật không chừng, thường khó có thể phát hiện tung tích của nó, hơn nữa cũng không đủ thực lực tốt nhất vẫn à không nên đi trêu chọc cho thỏa đáng, nếu không tùy thời đều sẽ vứt bỏ cái mạng nhỏ.

Lăng Tiếu trừng mắt lên, nhìn về phía hai gã mạo hiểm giả kia, hai người phân biệt chỉ là trung giai Huyền Giả cùng cao giai Huyền Giả, lại cũng dám đánh chủ ý vào nhị giai trung cấp linh thú, không khỏi hỏi:

- Thực lực của Độc Ưng không tệ, nhưng là dựa hết vào hắn không đủ để đánh chết U Văn Báo, các ngươi muốn cho hắn đi chịu chết sao?

Hai gã mạo hiểm giả liên tục khoát tay nói:

- Không phải như vậy thiếu gia, U Văn Báo kia đã bị thương, cho nên Độc Ưng đại nhân đánh cho bị thương nó hẳn là không phải việc khó gì.

- Bị thương rồi?

Độc Ưng kinh hô. Hắn lăn lộn ở Hoang Tùng sơn mạch nhiều năm, có lẽ chưa từng giết qua U Văn Báo, hôm nay cơ hội ở trước mắt, không khỏi tâm động.

- Ngươi muốn đi?

Lăng Tiếu nhìn Độc Ưng nói.

Độc Ưng lúc này mới hồi tưởng lại thân phận của mình, có chút ngượng ngùng nói:

- Độc Ưng không dám, hết thảy theo thiếu gia phân phó.

Mạo hiểm giả bên cạnh nhìn thái độ cung kính của Độc Ưng đối với thiếu niên này, không khỏi suy đoán thân phận của Lăng Tiếu:

- Đây là thiếu gia nhà nào, lại có thể để cho Độc Ưng đi theo.

- Ngươi gấp cái gì, ta lại không trách ngươi, ngày mai liền theo bịn họ đi nhìn xem U Văn Báo một chút.

Lăng Tiếu vón chính là muốn đi ra ngoài tang trưởng kiến thức, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này rồi.

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

Hai gã mạo hiểm giả vội vàng cảm ơn nói, sau đó lại hướng tới Độc Ưng hẹn thời gian ngày mai lên đường, lúc này mới rời đi.

Sauk hi dùng cơm xong, Lăng Tiếu cùng Độc Ưng trở về phòng.

Lăng Tiếu không có thói quen ở chung với đại nam nhân, để cho Độc Ưng đi tìm một gian phòng khác. ĐỘc Ưng dĩ nhiên là rất thích ý, hắn còn băn khoăn với con mụ lẳng lơ mới vừa rồi kia.

Lăng Tiếu vừa mới trở lại bên trong phòng, lập tức truyền đến thanh âm tán tỉnh ve vãn của hai người ở phía ngoài.

- Tại sao lâu như thế mới đến, ta nhớ ngươi muốn chết.

- Gấp cái gì, nhìn tối nay lão tử làm sao chơi chết ngươi.

- Nhân gia chính là gấp gáp, đúng rồi, mới vừa ròi vị công tử thiếu gia kia là

nhà ai?

- Không nên hỏi thì đừng hỏi, hắn là chủ tử của ta, sau này nhìn thấy thì nàng tốt nhất cung kính chút ít, nếu không lão tử cũng bảo vệ không được ngươi.

…

Theo hai người càng lúc càng xa, Lăng Tiếu không khỏi mắng nhẹ một câu:

- Một đôi tiện nhân.

Trở lại bên trong phòng, Lăng Tiếu vô sự ngồi xuống, lập tức khoanh chân đả tọa.

Tam Phân Quy Nguyên Khí không ngừng vận chuyển, huyền lực trong cơ thể hắn tràn đầy đang lao nhanh không nghỉ.

Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ nhất tầng Nạp Khí, chính là lợi dụng huyền lực tự thân quán chú vào trong đan điền, khiến cho đan điền từ từ mở rộng bão hòa, khiến cho sau khi đạt tới trình độ nhất định là có thể lợi dụng huyền lực sung túc phát triển kinh mạch, đến lúc đó chính là đột phá tầng thứ nhất, tiến vào cảnh giới đệ nhị tầng Thác Mạch.

Chiếu theo với huyền lực giờ phút này của Lăng Tiếu, dự tính phải tới cao giai Huyền Giả mới có thể khiến cho Tam Phân Quy Nguyên Khí đột phá tầng thứ hai đi.

Bất quá Lăng Tiếu một chút đều không nóng nảy, tu luyện không phải thoáng cái là có thể thành công, muốn trở thành một gã cường giả chân chính, trừ có một cỗ tín niệm dũng mãnh tinh tiến ra, còn có một khỏa trái tim kiên nhẫn không kiêu không nóng nảy mới có thể vấn đỉnh vũ đạo đỉnh

phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 88 - Tiến Về Hoang Tùng Sơn Mạch. (4)

Trải qua mấy lần tuần hoàn rửa sạch của huyền lực, Lăng Tiếu một thân mỏi mệt bị khu tán ra không thấy, ngược lại càng lộ ra vẻ thần thái sáng láng, tinh lực dồi dào rồi.

Thời điểm Lăng Tiếu đang muốn buông lỏng nằm ngủ, trong lúc mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện với nhau ở cách vách truyền đến.

Vốn là hắn không muốn nghe lén đối phương nói chuyện, nhưng mà hắn nghe được ba chữ để cho hắn khởi lên mười hai phần tinh thần, lặng lẽ đi tới tấm ván gỗ trên tường nghe trộm.

- Có nghe nói hay không, Thanh Lang dong binh đoàn cùng Lãnh Xà dong binh đoàn ở trong sơn mạch khai chiến rồi.

Một người nhỏ giọng hướng về phía tên còn lại nói.

Tên còn lại đáp:

- Chuyện này người nào không biết, hai đoàn đại chiến tử thương không ít, bất quá Lãnh Xà dong binh đoàn thực lực vẫn là kém Thanh Lang dong binh đoàn một bậc, cơ hồ đều nhanh chóng bị hủy đoàn rồi.

- Đúng vậy a, hình như là bởi vì Mỹ Nhân Xà đoạt đồ của Thanh Lang đoàn, hơn nữa còn đem thân đệ đệ Hắc Lang của Thanh lang giết chết, lúc này mới không chết không thôi.

- Sách sách!

Mỹ Nhân Xà Vi Đại Nhi kia là một đóa hoa đứng đầu nhất Vẫn Thạch thành, bao nhiêu người muốn chinh phục, hôm nay chỉ sợ phải vẫn lạc, thật là đáng thương.

- Hừ, nói nhỏ thôi, dong binh thích Vi Đại Nhi cũng không ít, vạn nhất để cho bọn họ nghe được, cái mạng nhỏ này của chúng ta khó giữ được, ngay mai mang thu hoạch tháng này trở về rồi bán, sung sướng a một phen trở ra được, thật con mẹ nó mệt mỏi.

…

Nghe xong đối thoại của hai người, Lăng Tiếu không khỏi thay tỷ tỷ xinh đẹp kia mà phiền nhiễu, mặc dù hai người chỉ có một lần gặp gỡ, nhưng không thể phủ nhận lực hấp dẫn của Vi Đại Nhi nếu so với Bạch Vũ Tích, La Khinh Sương thì còn lớn hơn một chút. Ai kêu Lăng Tiếu có sở thích thục nữ trưởng thành.

- Ngày mai tiến vào son mạch, nếu như có cơ hội liền cứu nàng một lần đi, nói không chừng nàng cảm động đến lấy thân báo đáp.

Lăng Tiếu cười tự nói, trong đầu đã ảo tưởng tình cảnh Vi Đại Nhi thần phục dưới chân hắn rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, phương đông dần sáng.

Sau khi ở dịch trảm bổ sung thịt khô cùng nước, Lăng Tiếu liền cùng Độc Ưng, còn có ai gã mạo hiểm giả kêu là Phó Trữ, Phó Duy cùng nhau hướng Hoang Tùng sơn mạch xuất phát.

Rất nhanh một ngày liền đã qua.

Ban đêm, mặt trời ngã về tay, mảng lớn mây được thiêu đến đỏ bừng, đám

mây có đủ loại hình dạng, lộ ra vẻ cực kỳ yêu dị đẹp mắt. Trước mắt là một mảnh sơn mạch liên mien, rừng cây xanh lá, cỏ dại khắp nơi, vô số hoa cỏ dại không biết tên có thể thấy được, làm nổi bật lên trời chiều, quả thật là đẹp như tiên cảnh.

Lăng Tiếu tùy ý dừng ngựa ở tịa phụ cận, tự mình thì là thất thần nhìn xem mỹ cảnh ở trước mắt, trong lòng không khỏi bay theo lên:

- Nơi này chính là Hoang Tùng sơn mạch sao? Nghe nói có rất nhiều linh thú cường đại lui tới, gặp người liền ăn, nhưng khi nhìn thấy cũng không khủng bố như trong tưởng tượng a!

- Ngao ô…

Bỗng nhiên một tiếng thú rống truyền đến đem Lăng Tiếu kéo về thực tế.

- Xem ra càng là địa phương xinh đẹp thì càng tràn đầy nguy hiểm, bất quá… Ta thích!

Lăng Tiếu híp mắt lẩm bẩm, trong ánh mắt tràn đầy quang mang nóng bỏng.

- Thiếu gia, chúng ta nghỉ ngơi trước một đêm, đợi này mai lại tiến vào sơn mạch.

Độc Ưng cung kính đi đến bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật đầu, cùng Độc Ưng tìm một cái địa phương yên tĩnh ngồi xuống.

Phó Trữ cùng Phó Duy hai người thì đi nhặt củi nhóm lửa.

Ở sơn mạch, bất kể là bên ngoài hay là chỗ sâu. Nhiệt độ chênh lệch giữa

ban ngày cùng ban đêm trong một ngày tương đối lớn, không nổi lửa mà nói, võ giả bình thường căn bản không chịu đựng được.

Bốn người đốt lửa lên, vây lại với nhau vừa uống rượu vừa ăn thịt.

Phó Trữ cùng Phó Duy thì càng không ngừng lấy lòng Lăng Tiếu cùng Độc Ưng, Độc Ưng những năm này xông ra uy danh cũng không phải là không tốt, mà Độc Ưng phụng dưỡng Lăng Tiếu là thiếu chủ, có thể thấy được thân phận của Lăng Tiếu không đơn giản.

- Tới, thiếu gia, Độc Ưng đại nhân nếm thử bình rượu của ta một chút, tuyệt đối là rượu ngon.

Phó Trữ đem một bầu rượu bên người hướng hai người đưa tới.

Lăng Tiếu không khách khí nhận lấy, trực tiếp uống một ngụm:

- Hải, thật là rượu ngon, Độc Ưng ngươi nếm thử.

- Độc Ưng không dám!

Độc Ưng biết rõ chủ tớ khác biệt, tự nhiên không dám uống cùng Lăng Tiếu.

- Bảo ngươi uống thì uống, đừng giống như con mẹ nó bà bà mụ mụ.

Lăng Tiếu mạnh mẽ nhét vào trong tay Độc Ưng.

Độc Ưng lộ ra cảm động nhè nhẹ:

- Lăng thiếu gia này vẫn có chút nhân tình vị.

Sau khi uống rượu, Lăng Tiếu không khỏi hỏi đến tình huống của U Văn Báo.

- Các ngươi phát hiện ra U Văn Báo lúc nào?

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn hai huynh đệ Phó Trữ cùng Phó Duy hỏi.

Phó Trữ tiếp lời nói:

- Là ở hai ngày trước, chúng ta ừ trong sơn mạch đi ra ngoài, lúc đi ngang qua một cái đầm nước để rửa mặt thì phát hiện, nếu không phải chúng ta chạy nhanh sớ liền muốn táng mạng tại chỗ rồi, gia hỏa đang cùng một đầu Bạch Viên chiến đấu, nó cắn chết Bạch Viên nhưng là lại bị Bạch Viên đả thương.

Lăng Tiếu ngưng thần nhìn vào hai mắt của Phó Trữ, từ trong đó phân rõ thực giả trong lời nói của Phó Trữ.

Nghe Phó Trữ nói một hơi ra ngoài, trong ánh mắt trừ tham lam ra thì không còn nhìn thấy một dị trạng gì khác.

- Nhị giai trung cấp Bạch Viên lực lớn vô cùng, ở trong đồng giai cơ hồ là tồn tại vô địch, U Văn Báo cư nhiên có thể giết chết nó, xem ra đây là một đầu U Văn Báo sắp tiến giai rồi, có lẽ chính là cao giai U Văn Báo cũng nói không chừng.

Độc Ưng suy đoán nói.

- Cao… Cao giai U Văn Báo, vậy phải làm sao bây giờ?

Phó Duy ở một bên thất vọng nói.

Nhị giai cao cấp U Văn Báo là tồn tại có thể so với võ vỉa cao giai Huyền Sĩ của nhân loại, mà Độc Ưng chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, coi như là U Văn Báo bị thương, Độc Ưng cùng mấy người bọn hắn hợp lực cũng không nhất định là đối thủ của U Văn Báo a. Xem ra đánh chủ ý vào U Văn Báo muốn rơi vào khoảng không rồi.

- Ngược lại không cần bi quan, nếu như U Văn Báo thật bị thương, chắc chắn sẽ không ở trong thời gian ngắn như vậy mà khôi phục được, chỉ cần tiêu hao năng lượng của nó, đợi lúc nó kiệt lục chính là lúc nó táng mạng.

Độc Ưng lộ ra tự tin cường đại nói.

- Đó chính là làm phiền Độc Ưng đại nhân.

Phó Trữ cùng Phó Duy vội vàng cung kính nói.

Lăng Tiếu cười:

- Ngươi tiêu hao thể lực của nó chỉ là hạ sách, linh thú cũng có trí khôn, nó phát hiện gặp nguy hiểm nhất định sẽ trốn, lấy tốc độ của nó chúng ta lại làm sao có thể đuổi được.

- Đây…

Phó Trữ cùng Phó Duy nhất thời lại không biết nên nói cái gì rồi, bởi vì lời này của Lăng Tiếu xác thực không sai.

- Thiếu gia cao kiến!

Độc Ưng ngơ ngác một chút, vội vàng ứng tiếng nói. Kỳ thật ở trong lòng hắn vẫn là không tán đồng nhiều với thuyết pháp của Lăng Tiếu, theo kinh nghiệm dĩ vãng của hắn, Lăng Tiếu chỉ cần bị chọc giận, bình thường đều rất

ít khi chạy trốn, đánh cho đến chết thì mới thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 89 - Nhị Giai U Văn Báo.

- Ta có một cái hảo chủ ý!

Lăng Tiếu trầm tư một chút nói.

Ba người đều đem con mắt phóng tới trên người Lăng Tiếu, đợi lời nói kế tiếp của hắn.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Ta hấp dẫn tiến công của U Văn Báo, Độc Ưng nhân cơ hội ở trên vể thương cũ của nó bổ thêm một kích, như vậy không sợ nó còn có thể chạy trốn.

Phó Trữ cùng Phó Duy nghe xong lời của Lăng Tiếu không khỏi đứng thẳng lên, nghĩ thầm:

- Thiếu gia này xem ra chưa từng vào đời, mình mới là thực lực trung giai Huyền Giả, có tư cách hấp dẫn công kích của U Văn Báo sao? Chỉ sợ bị một trảo của U Văn Báo liền chết rồi.

Độc Ưng ngược lại là đối với kiến nghị của Lăng Tiếu vô cùng động tâm, hắn nhưng là được chứng kiến thủ đoạn của Lăng Tiếu, chỉ là hấp dẫn tiến công của U Văn Báo hẳn là không có chuyện gì. Bất quá hắn vẫn là muốn cố tình quan tâm nói:

- Thiếu gia, đây có thể hay không quá mạo hiểm rồi?

Lăng Tiếu không đáp lại Độc Ưng, mà là nghiền ngẫm nhìn Phó Trữ cùng Phó Duy nói:

- Hai vị, các ngươi chỉ đường, hai người chúng ta đánh chết, da báo cùng răng nanh thuộc về chúng ta, còn lại đều thuộc về các ngươi thì như thế nào?

Ai cũng biết U Văn Báo đáng giá nhất là da báo cùng răng nanh, Lăng Tiếu mở miệng liền muốn hai thứ này, đổi lại là người khác chỉ sợ sẽ không đáp ứng, nhưng mà Phó Trữ cùng Phó Duy không có lựa chọn khác, những vật khác cũng có thể bán được không ít kim tệ, thử nghĩ xem cũng cảm thấy có lời, dù sao bọn họ không phải động thủ.

Một đêm rất nhanh qua đi, Lăng Tiếu rốt cục đặt chân đến ngoại vi của Hoang Tùng sơn mạch.

Hoang Tùng sơn mạch, núi non liên miên không biết mấy ngàn dặm, cây cối xanh um một mảnh, cỏ dại giống như lưỡi hái lần lượt giao thoa tung hoành, hoa dại không biết tên tranh nhau nở rộ, hương thơm bốn phía, khiến cho tinh thần người ta chấn động.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng đi theo Phó Trữ cùng Phó Duy, trên đường thỉnh thoảng chạy ra vài con dã thú, những dã thú này ngay cả cấp bậc cũng không có, đối với bọn họ căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, bọn họ cũng lười đánh chết những dã thú những dã thú có giá trị không cao này.

Từ điểm xuất phát đến chỗ bọn hắn bây giờ đã đi hơn một canh giờ rồi.

Lăng Tiếu có chút nhịn không được hỏi:

- Còn bao lâu mới đến nơi?

Phó Trữ thật thà nói:

- Còn nửa canh giờ, chỗ kia có chút bí mật, chỉ có một con đường nhỏ thông qua, hiếm có dấu hiệu của con người, lần trước chúng ta cũng chỉ là ngộ nhập trong đó, cuối cùng lúc trốn ra, trên đường đi có để lại dấu hiệu.

Nghe Phó Trữ giải thích, Lăng Tiếu không nói gì thêm mà à cảnh giác chú ý đến bốn phía, hắn cảm giác trên đường đi quá mức bình tĩnh, không phải nói là Hoang Tùng sơn mạch thường có linh thú lui tới sao, làm sao đến hiện tại một con cũng không thấy, đây lộ ra vẻ có chút quỷ ý.

Ngay cả Độc Ưng cũng nhận ra không ổn, sau đó cấp cho Lăng Tiếu một cái ảnh mắt, chỉ có Phó Trữ cùng Phó Duy không biết chút nào mà dẫn đường ở phía trước.

Hai người đi tiếp một hồi, bỗng nhiên Lăng Tiếu kinh quát một tiếng:

- Có biến!

Tất cả mọi người đề phòng lên.

- Hống!

Một đạo thú rống vang lên, một con Kiếm Xỉ Hổ từ trong bụi cỏ chui ra.

- Còn tưởng rằng là cái gì, chẳng qua là một con dã thú.

Phó Duy khinh thường nói, trọng đao trong tay nghênh đón Kiếm Xỉ Hổ đánh tới.

Ngờ đâu Kiếm Xỉ Hổ căn bản không có đánh về phía bọn họ, chỉ là quay đầu bỏ chạy, bộ dáng hết sức chật vật.

- Mẹ kiếp, dã thú nhát gan!

Phó Duy khó chịu mắng.

- Tê!

Lại là một đạo tê khiếu, một đạo hắc ảnh ở phụ cận Phó Duy đánh ra.

- Cẩn thận!

Lăng Tiếu lại một lần nữa kinh hô lên.

Lúc này trường kiếm của Độc Ưng hướng tới phương hướng kia đâm tới, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, trên trường kiếm còn lóe lên hỏa quang chí nhiệt.

- Phốc!

- Tê!

Một con đại xà dài gần tám thước từ trong bụi cỏ đánh ra, con rắn này toàn thân ngân bạch, nhẹ nhàng phát ra ngân sắc quang huy, thân rắn giống như cái thùng lớn ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, nó đưa thân thể dựng lên một phần ba, giương ra cái miệng to như cái bồn máu hướng Phó Duy táp tới, may là Độc Ưng xuất thủ kịp thời, một kiếm đâm vào thân rắn, khiến cho đại xà đau đớn bỏ qua công kích Phó Duy.

- Là Mãng Ngân Xà!

Phó Trữ ở một bên kinh hô một tiếng, cũng theo đó bạt kiếm xuất thủ.

Mãng Ngân Xà là nhất giai cao cấp linh thú, thực lực có thể so với cao giai Huyền Giả, ở trong cùng một cấp độ, võ giả nhân loại căn bản không phải là đối thủ của linh thú, linh thú có thân thể cường hãn, điểm này võ giả nhân loại là vĩnh viễn không có cách nào bằng được.

Mãng Ngân Xà bị đâm một kiếm, một cái lỗ lớn bị đánh ra, nhất thời thú tính nổi lên, bỏ qua Phó Duy, đuôi rắn khổng lồ hướng Độc Ưng quét tới, đồng thời hướng Phó Trữ phun ra một ngụm độc dịch.

Độc Ưng chính là trung giai Huyền Sĩ, một thân thực lực so với nhất giai cao cấp Mãng Ngân Xà thì cao hơn nhiều lắm, nhẹ nhàng quét ngang qua Mãng Ngân Xà, hỏa kiếm trong tay liên tục huy động mấy chục kiếm, mỗi một kiếm đều thế như chẻ tre bổ vào trên thân rắn.

- Tê!

Mãng Ngân Xà gặp phải một trận đánh đau, càng không ngừng phát ra tiếng tê minh, thân rắn càng không ngừng quay cuồng.

- Chịu chết đi!

Độc Ưng toàn thân tản ra sát khí, trường kiếm ngưng kết huyền lực cường đại, thân thể nhanh chóng lóe lên, trường kiếm trực tiếp lướt qua cổ của Mãng Ngân Xà.

Xà huyết văng khắp nơi, một cỗ mũi máu tươi khó chịu nồng đậm lan ra.

Phó Duy nhìn Mãng Ngân Xà bị chém ra làm hai nửa, trong lòng lau mồ hôi lạnh một cái, lúc này hướng về phía Độc Ưng không ngừng cảm ơn.

- Tranh thủ thời gian lên đường!

Lăng Tiếu ở một bên không có xuất thủ thúc giục.

Quả nhiên như hắn đoán, có chút linh thú cũng là vô cùng giảo hoạt, bọn chúng so sánh với nhân loại càng biết phục kích, chỉ cần nhìn đúng thời cơ sẽ cấp cho nhân loại một kích trí mạng. Mới vừa rồi nếu không phải con

Kiếm Xỉ Hổ sợ hãi chạy ra, chỉ sợ Phó Duy sớm đã chết ở trong bụng rắn rồi.

- Làm sao còn chưa đi?

Lăng Tiếu đi hai bước, phát hiện không có ai đi theo, không khỏi nhíu mày hỏi.

- Thiếu gia, chúng ta trước tiên có thể thu thập tài liệu của con rắn này một chút, tối thiểu cũng đáng giá mấy trăm kim tệ!

Độc Ưng hồi đáp. Hắn nguyên vốn là mạo hiểm giả tự nhiên biết da rắn, gân rắn của nhất cấp cao giai Mãng Ngân Xà này có thể bán được không ít tiền, còn có mật rắn đáng giá nhất, nghe nói ă vào còn có công hiệu bổ huyết tráng dương.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Mãng Ngân Xà đã chết, bỗng nhiên nghĩ ra được một kế, lúc này gật đầu nói:

- Mật rắn thuộc về ta, những thứ khác các ngươi phân ra đi, đúng rồi, nhớ lưu lại một đoạn thịt rắn, ta giữ lại có việc cần dùng.

Phó Trữ cùng Phó Duy mừng rỡ, Phó Trữ xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Đây là Độc Ưng đại nhân giết chết, vẫn là thuộc về Độc Ưng đại nhân đi!

- Nói cho ngươi liền cho ngươi, đừng dài dòng nữa!

Lăng Tiếu không tức giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 90 - Nhị Giai U Văn Báo. (2)

Phó Trữ cùng Phó Duy nhìn thoáng qua Độc Ưng, thấy hắn gật đầu, lập tức bắt đầu phân cách Mãng Ngân Xà.

Tay chân hai người đặc biệt lưu loát, có thể thấy được àm những chuyện này đã vô cùng lành nghề rồi.

Hai người đem mật rắn móc ra giao cho Lăng Tiếu, còn lại đều vô cùng cẩn thận đóng gói lại, đây đối với bọn họ mà nói là một khoản thu nhập không tệ.

Sau khi thu thập xong hết thảy, bốn người tiếp tục đi về phía trước, chỉ là trong tay của Phó Trữ cùng Phó Duy nhiều hơn một đoạn thịt rắn máu chảy đầm đìa.

Bọn họ không biết Lăng Tiếu vì sao lại lấy một đoạn thịt rắn này, chẳng lẽ là lưu lại chờ lúc sau nướng ăn sao? Nhưng mà ở trong sơn mạch này phi cầm tẩu hú còn rất nhiều, cần gì phải ăn thịt rắn đâu.

Bọn họ không giải thích được, nhưng mà cũng không dám hỏi Lăng Tiếu, chỉ có thể tuân theo phân phó của hắn mà làm.

Lại qua nửa canh giờ, sau khi bốn người thông qua một cái khe suối hẹp, rốt cục đi tới một chỗ u tĩnh trong rừng rậm, ở trong rừng rậm có một cái u đầm thật lớn, nước hồ xanh biếc trong suốt, quanh hồ mọc ra các loại thực vật, hoa cỏ tươi tốt, ong bướm thành đàn, bay lượn lờ chung quanh, cảnh sắc cực kỳ ưu mỹ, không hề giống như là chỗ tràn đầy sát cơ.

- Thiếu gia, Độc Ưng đại nhân, lầ trước chúng ta là ở phía trước không xa

phát hiện ra U Văn Báo.

Phó Trữ sợ hãi chỉ vào một chỗ cây cối sụp đổ, cỏ dại lung tung ở không xa nói.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng nghe lời nói của Phó Trữ, bắt đầu đề phòng lên, cảm ứng nâng lên tới lớn nhất, chỉ cần có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng sẽ không thoát khỏi lỗ tai của bọn hắn.

- Thiếu gia, U Văn Báo bình thường hay lui tới vào ban đêm, chúng ta có muốn hay không chờ một chút.

Độc Ưng đề nghị nói. Cuộc sống dã ngoại mạo hiểm của hắn so sánh với những người khác đều phong phú hơn nhiều lắm, đối với thói quen của linh thú bình thường đều lý giải được.

- Không cần, chúng ta dụ nó đi ra ngoài là được rồi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói, tiếp theo hướng Phó Trữ cùng Phó Duy nói:

- Đem thịt rắn cắt thành từng khúc ném ra ngoài.

- Thiếu gia ngươi là muốn dẫn nó đi ra ngoài?

Độc Ưng tựa hồ nghĩ tới ý nghĩ của Lăng Tiếu hỏi.

- Ngô, nó bị thương, hành động bất tiện, kiếm ăn nhật định có điều bất tiện, chỉ cần ngửi thấy được mùi máu tươi thì nó sẽ đi ra, chúng ta ở một bên chờ là tốt rồi.

Lăng Tiếu gật đầu thừa nhận nói.

Lúc này Độc Ưng không khỏi hướng về phía Lăng Tiếu ném ra một ánh mắt kính nể.

Phó Trữ cùng Phó Duy tuân theo lời nói của Lăng Tiếu, đem thịt rắn cắt ra thành từng khối để trên đất trống, đem thịt rắn quấy nát, máu tươi bên trong cuồn cuộn chảy ra, để cho mấy trăm thước phụ cận đều dễ dàng ngửi thấy được.

Bốn người lựa chọn một bụi rậm ở không xa nấp vào, yên lặng chờ đợi U Văn Báo xuất hiện.

- Đợi lát nữa ta đi ra ngoài cuốn lấy U Văn Báo, Độc Ưng ngươi chớp lấy thời cơ, nhất định phải ở chỗ vết thương cũ của nó cho một kích trí mạng, hai người các ngươi thì phòng ngừa nó trọng thương chạy trốn, cần phải ở trong thời gian ngắn nhất giải quyết xong.

Lăng Tiếu thấp giọng dặn dò.

Ba người không hẹn mà cùng gật gật đầu, tỏ vẻ nghe theo phân phó của Lăng Tiếu.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, Báo ảnh còn chưa thấy xuất hiện.

Sắc mặt của hai người Phó Trữ cùng Phó Duy không khỏi khó nhìn, nếu như cuối cùng U Văn Báo không có xuất hiện, vậy phải làm sao bây giờ? Vạn nhất thiếu gia này cùng Độc Ưng đại nhân cho là đang lừa gạt bọn họ, bọn họ liền thảm rồi.

Đã qua nửa canh giờ rồi, Độc Ưng đã lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Chỉ có Lăng Tiếu như cũ là đang nhắm mắt dưỡng thần, tựa như là đã ngủ rồi.

Đang ở lúc Độc Ưng chuẩn bị lên tiếng, Lăng Tiếu mở mắt ra thản nhiên nói:

- Tới!

Tất cả mọi người khẩn trương lên, ngay cả tiếng hít thở đều ngừng lại rồi.

Quả nhiên một con U Văn Báo lớn gần ba thước chậm rãi từ trong bụi cỏ lộ liễu đi ra ngoài.

Lăng Tiếu không khỏi thầm hô:

- Tiểu báo thật hùng tráng!

U Văn Báo chậm rãi đi tới, hai mắt lộ ra thần sắc cảnh giác, một đôi răng nanh lộ ra ngoài hiển lộ vẻ dữ tợn đáng sợ, trên thân thể hiện đầy những chấm đen trắng kia có một vết thương rõ ràng, hiển nhiên là thương tích do Bạch Viên gây ra từ trong miệng của Phó Trữ.

U Văn Báo đi rất chậm, một đôi ánh mắt càng không ngừng đánh giá bốn phía, phát hiện không có dị trạng gì mới đi tới chỗ thịt rắn, nó hết sức cảnh giác ngửi thịt rắn kia một chút, sau đó mới cắn lên, chuẩn bị rời đi.

- Muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu!

Lăng Tiếu quát lên một tiếng lớn, dẫn đầu từ trong bụi cỏ nhảy ra, Lam Tinh kiếm trong tay vung lên kiếm quang đánh úp về phía U Văn Báo.

- Hống!

U Văn Báo đột nhiên thấy nhân loại, một đôi con mắt càng thêm hung ác rồi, nó gào thét một tiếng, thân thể mạnh mẽ đạp một cái, trong nháy mắt tránh

khỏi công kích của Lăng Tiếu.

- Phản ứng thật nhanh!

Lăng Tiếu khen, Lam Tinh kiếm trong tay chuyển phương hướng một cái, một kiếm hướng tới đầu báo bổ tới.

U Văn Báo bị Lăng Tiếu hoàn toàn chọc giận, mở ra miệng máu, một cỗ phong nhận hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Ta dựa vào, còn hiểu được năng lượng ngoại phóng.

Lăng Tiếu hiển nhiên không ngờ tới U Văn Báo có thể có loại thủ đoạn công kích này, không khỏi kêu lên một tiếng, vội vàng đạp Vân Tung Mị Ảnh tránh ra.

Nhưng mà U Văn Báo cũng không tính bỏ qua cho Lăng Tiếu, sau khi hống lên một tiếng, thân thể khổng lồ hướng Lăng Tiếu đánh tới, chân trước hung hăng chộp tới.

Nếu như bị duệ trảo sắc bén như đao kia đánh trúng, ợ rằng liền là bỏ mạng tại chỗ.

- Thật là nhanh!

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, lập tức vội vàng thối lui, căn bản không dám chống lại U Văn Báo.

Phó Trữ cùng Phó Duy ở trong bụi cỏ cách đó không xa không khỏi vì dũng khí của Lăng Tiếu mà lây nhiễm, nếu đổi lại bọn ho đi chóng lại U Văn Báo sợ rằng chân cũng mềm nhũn ra rồi, Độc Ưng ở một bên nhìn Lăng Tiếu không sợ sinh tử, đối với hắn càng thêm bội phục một phần, phần dũng khí

này nhưng không phải là người bình thường có được.

- Kiếm Lưu Ngân!

Lăng Tiếu bị U Văn Báo bức đến không có biện pháp, cũng không dám tiếp tục khinh thường, toàn lực đánh ra kiếm chiêu.

Vô số kiếm quang hướng U Văn Báo tập quyển mà đi, cỏ dại cây cối ở phụ cận liên tục bị cắt đứt.

U Văn Báo liên tục phun ra phong nhận hóa giải kiếm quang của Lăng Tiếu, nó hoàn toàn bị nhân loại thấp kém này chọc giận, không để ý tới thương thế trên người, toàn lực đánh về phía trước, miệng máu hướng Lăng Tiếu táp tới, nhất thiết phải một ngụm đem nhân loại đáng chết này ăn hết.

- Độc Ưng, giờ không ra tay còn đợi đến khi nào?

Lăng Tiếu bị phong nhận bức đến không còn đường thối lui, mà U Văn Báo đã nhào tới trước mặt, khí thế cũng đã tập trung vào hắn, một cỗ uy hiếp tử vong để cho lông tơ của hắn đều dựng đứng lên.

- Nghiệt súc nhận lấy cái chết!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 91 - Đánh Chết U Văn Báo. (1)

Độc Ưng cách đó không xa đã sớm chờ chực lâu rồi, huyền lực toàn thân vận chuyển, cả người trở nên hỏa hồng chói mắt, trường kiếm xuất ra, một đạo hỏa mang giống như xà hướng vết thương cũ của U Văn Báo đánh tới.

U Văn Báo tựa hồ đặc biệt cơ cảnh, nó đột nhiên bỏ qua công kích Lăng Tiếu, quay đầu lại, đồng thời liên tục thổ ra hai đạo phong nhận hướng hỏa xà của Độc Ưng đánh tới.

Rầm rầm!

Lăng Tiếu bắt được thời cơ ngàn cân treo sợi tóc, Ngân Quỷ huyết đao sau lưng trong nháy mắt ra khỏi vỏ.

- Kinh Hàn Nhất Miết!

Một cỗ đao mang tụ tập huyền lực toàn thân Lăng Tiếu từ phía trên hướng xuống thân thể U Văn Báo bổ tới.

- Phốc!

Đâm vào thịt ba phân, cư nhiên lại không đánh vào được nữa rồi.

- Hống!

U Văn Báo phát ra tiếng tê hống kinh thiên, đuôi báo giống như xà tiên vừa nhanh vừa độc quét qua.

- Ba!

- A!

Thân thể Lăng Tiếu bị hung hăng quất trúng, cả người giống như diều đứt đây bay ra ngoài.

- Thiếu gia!

Độc Ưng giận dữ, kinh hô một tiếng, trường kiếm trong tay liên tục xuất ra mấy đạo hỏa mang, hùng hổ hướng U Văn Báo đánh tới.

Cỏ dại ở phụ cận đều bị hỏa mang đốt thành xám tro, không ít cây cối cũng dấy lên hỏa viêm.

Vết thương cũ của U Văn Báo chưa phục hồi tốt, lại bị một đao của Lăng Tiếu, có thể nói là phong tuyết đan xen, đã thương còn thêm thương, động tác chậm trễ đi rất nhiều, tránh được hai đạo hỏa mang, còn có ba đạo hỏa mang trực tiếp oanh ở trên người nó.

Lại là một đạo tê hống, da lông trên người nó bị đốt cháy hơn phân nửa.

U Văn Báo lăng không nhảy lên, nhanh như thiểm điện hướng Độc Ưng đánh tới, năng lực Phong thuộc tính của Độc Ưng cũng không phải là rất mạnh, tránh không đủ nhanh, chỉ có thể lần nữa huy kiếm nghênh đón.

U Văn Báo tựa hồ quyết tâm muốn giết nhân loại đáng chết này, liều mạng lưỡng bại câu thương, một trảo chộp tới trước ngực Độc Ưng, mà Độc Ưng một kiếm đâm về chỗ cổ họng của nó.

Phốc phốc!

Trước ngực Độc Ưng bị trảo một trảo, bị trảo đi một khối thịt lớn, vạn hạnh chính là thương thế chưa chạm tới xương, mà một kiếm của hắn cũng đã đâm vào cổ của U Văn Báo nửa phân, lại cũng không thể tiếp tục đâm sâu vào.

Thân thể của linh thú cường hãn đến đáng sợ!

Về điểm này hắn sớm hiểu được.

U Văn Báo sau khi đau đớn lùi qua một bên, máu tươi trên người không ngừng chảy đầm đìa, con mắt báo như cũ càng không ngừng lưu chuyển, tựa hồ lộ ra ý nghĩ khiếp đảm muốn chạy trốn rồi.

Lúc này Lăng Tiếu bò dậy hướng về phía Phó Trữ cùng Phó Duy hô:

- Mau ngăn cản nó, đừng để cho nó chạy trốn.

Nghe được chỉ thị của Lăng Tiếu, Phó Trữ đầu tiên nhảy ra ngoài, nhưng mà Phó Duy lại mới vừa rồi bị U Văn Báo hung hãn khiến cho sợ đến tay chân mềm nhũn, căn bản không dám đi ra ngoài.

Phó Trữ đối với đệ đệ mắng một câu:

- Tiểu quỷ nhát gan!

Sau đó giơ kiếm hướng U Văn Báo phất qua.

Chỉ tiếc, bị một đạo phong nhận của U Văn Báo đánh bay ra.

Song, thời gian ngắn ngủi như vậy đã đầy đủ cho Lăng Tiếu lần nữa xuất ra sát chiêu.

- Kinh Hàn Nhất Miết!

Lại là một đao tụ tập huyền lực toàn thân, một đao kia hướng về vết thương cũ của U Văn Báo bổ tới.

Lúc này U Văn Báo không còn cơ hội phản công, mạnh mẽ ăn một đao của Lăng Tiếu.

Một đao kia không có bất kỳ trở ngại gì, trực tiếp chém vào trong bụng báo, máu tươi bắn ra đầy mặt Lăng Tiếu.

U Văn Báo phát ra tiếng hống kinh thiên, thân thể điên cuồng vặn vẹo, hất Ngân Quỷ huyết đao ở trên người ra, mở ra miệng máu hướng Lăng Tiếu hung hăng táp tới.

Lăng Tiếu hoảng hốt, vội vàng triển khai tốc độ nhanh nhất lùi về phía sau, Lam Tính kiếm không quên xuất thủ lần nữa.

Đáng tiếc U Văn Báo trước khi chết vồ đến đã không để ý đến sinh tử, cho dù tất cả kiếm quang của Lăng Tiếu đánh tới nó vẫn hướng Lăng Tiếu mà táp.

- Xong!

Lăng Tiếu đối mặt với miệng máu kia lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đúng lúc này, một đạo hỏa hồng kiếm quang hỏa tốc đánh lên trên người U Văn Báo.

Oanh!

U Văn Báo bị hỏa mang bắn bay ra ngoài.

Độc Ưng ở không xa hai tay huy kiếm, càng không ngừng thở dốc, hiển nhiên đúng là hắn mới vừa rồi cứu Lăng Tiếu một mạng.

- Hô!

Lăng Tiếu nhìn U Văn Báo bay ra ngoài không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay cùng với sau lưng đều rỉ ra mồ hôi lạnh. Mới ngày đầu tiên vào sơn mạch lại khiến cho hắn cảm nhận được tiếng gọi của tử vong, loại tràng diện kích thích này không chỉ không khiến cho Lăng Tiếu sợ hãi, ngược lại càng khơi dậy lòng tin nghênh khó mà lên của hắn.

- Rốt cục đã chết đi!

Phó Trữ cách đó không xa quệt một chút mồ hôi lạnh, kinh hãi nhìn U Văn Báo không nhúc nhích, lẩm bẩm nói.

Lúc này Phó Duy cũng ló đầu ra hỏi nói:

- U Văn Báo đã chết chưa?

- Hừ!

Lúc này Lăng Tiếu vô cùng khó chịu nhìn Phó Duy hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với hắn mới vừa rồi nhát gan không dám ra ngăn cản U Văn Báo là vô cùng bất mãn.

Phó Duy cũng là xấu hổ không dám trực tiếp đối mặt với Lăng Tiếu cùng Độc Ưng, đưa ánh mắt để vào trên người đại ca hắn, đáng tiếc đại ca hắn cũng là đối với hắn khinh thường một cái, để cho trên mặt hắn bỏng rát.

Lăng Tiếu kéo thân thể mệt mỏi không chịu nổi đi tới bên cạnh Độc Ưng, ném ra một viên Hồi Lộ đan, tự mình cũng ăn vào một viên, ngồi xuống khôi

phục huyền lực.

Mới vừa rồi hắn bị U Văn Báo quất một cái thật sự là đau vô cùng, nếu không phải là hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, sợ rằng một chiêu này đã khiến hắn mất mạng rồi.

Độc Ưng ăn vào Hồi Lộ đan, lại lấy ra ngoại thương dược tùy thân đem vết thương nơi ngực băng bó một chút, cũng ngồi xuống khôi phục huyền lực.

Phó Trữ cùng Phó Duy thì ở cách hai người không xa thay bọn họ hộ pháp.

Lúc này Phó Duy len lén hướng về phía đại ca của hắn nói:

- Đại ca, có phải hay không muốn?

Hắn nói chuyện đồng thời làm ra một cái động tác 'Giết', hiển nhiên muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Phó Trữ trừng mắt liếc hắn một cái, nhẹ mắng:

- Ngươi muốn chết cũng đừng kéo ta đệm lưng.

Phó Duy co đầu lại, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lăng Tiếu cùng Độc Ưng ở không xa, không dám nói gì nữa.

Đúng lúc này đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Chỉ nghe một giọng nói truyền đến:

- Đội trưởng, con U Văn Báo đã bị thương kia liền ở phía trước.

- Nói nhỏ thôi, ngươi muốn kinh động nó à!

Một người mắng.

Ngay sau đó, từ chỗ vào khe suối xuất hiện năm cái nhân ảnh.

- Di, bên kia có người, chẳng lẽ có người nhanh chân đến trước rồi?

Một người kinh ngạc nói.

- Không tốt, có người tới!

Phó Trữ thở nhẹ nói, sau đó lập tức hướng Lăng Tiếu cùng Độc Ưng hai người áp sát lưng vào.

- Đó là U Văn Báo!

Một người trong đó phát hiện ra thi thể của U Văn Báo kinh hô lên.

- Mau qua tới xem một chút.

Năm người ta xa đi đến, đều là mặc võ phục một màu xanh, trức ngực có một con sói dữ tợn.

- Là người của Thanh Lang đoàn!

Phó Duy trên mặt khó coi đối với Phó Trữ ở bên cạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 92 - Đánh Chết U Văn Báo. (2)

- Trấn định một chút, có Độc Ưng đại nhân ở đây, bọn họ không dám làm gì đâu.

Phó Trữ nhẹ giọng nói.

- U Văn Báo là các ngươi giết?

Một người có khí thế thịnh nhất trong đó nhìn Phó Trữ cùng Phó Duy khinh thường hỏi.

- Là chúng ta may mắn giết chết, vị đại nhân của THanh lang đoàn này xưng hô thế nào?

Phó Trữ cung kính hỏi.

Một người bên phía Thanh Lang đoàn đứng lên chỉ vào hai người lớn lối nói:

- Ngay cả Kim Lang đội trưởng của chúng ta cũng không nhận ra, ngươi là muốn chết a!

- Nguyên lai là Kim Lang đại nhân, tiểu nhân Phó Trữ ra mắt đại nhân!

Phó Trữ tâm thần chấn động, vội vàng lần nữa chào hỏi, mà Phó Duy ở một bên cũng theo đó cung kính chào hỏi một tiếng.

Thanh Lang đoàn trừ Thanh Lang cường hãn nhất ra, liền đến Phó đoàn trưởng Hỏa Lang, tiếp theo là đến Kim Lang đứng đầu ngũ đại đội trưởng

rồi. Về phần Hắc Lang chết đi chỉ có thể xếp ở vị trí thứ năm, hắn là bởi vì nguyên nhân có Thanh Lang nên mới lên làm Phó đoàn trưởng, nếu không vị trí của hắn đã sớm thuộc về Kim Lang rồi.

- U Văn Báo chúng ta thu, các ngươi lập tức lăn!

Kim Lang khinh miệt quát lên.

- Đây...

Hai người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đều không dám trả lời thuyết phục Kim Lang, bởi vì... U Văn Báo này cũng không phải là bọn họ giết, bọn họ cũng không có quyền làm chủ được.

- Kim Lang, ngươi vẫn là kiêu ngạo như vậy, U Văn Báo này nhưng là con mồi mà ta giết, chẳng lẽ ngươi ngay cả đồ đạc của ta cũng muốn đoạt?

Độc Ưng ở phía sau Phó Trữ đứng lên xoay người nói.

- Là ngươi Độc Ưng!

Kim Lang kinh ngạc nhìn Độc Ưng cả kinh kêu lên.

- Ngươi đi đi, lần sau trở về trong thành liền mời ngươi uống một chén, U Văn Báo này ngươi đừng nghĩ nhúng chàm rồi.

Độc Ưng nhàn nhạt nói. Hắn phục dụng Hồi Lộ đan, thương thế đã khôi phục một nửa, nhưng mà mất máu quá nhiều, thân thể còn có chút suy yếu, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hắn hôm nay cũng không dám khiêu khích Kim Lang, vạn nhất chọc giận hắn, lấy thực lực hiện giờ của mình quả thật không phải là đối thủ của hắn.

Kim Lang mục quang sắc bén như thế nào, hắn nhìn một cái liền thấy trước ngực Độc Ưng có một ít vết máu, lại nghe hắn khách khí như thế lập tức đoán được hắn bị trọng thương, lúc này cười nói:

- Độc Ưng, người thấy là có phần, ta chỉ muốn da báo cùng nanh báo kia, những thứ khác thuộc về ngươi thì như thế nào?

Trân quý nhất trên người U Văn Báo đúng là da báo cùng một ít răng nanh rồi, da báo làm đệm ngồi có công hiệu khu hàn ngưng thần, cũng có thể thông qua thủ pháp đặc thù chế thành vệ giáp, nhất giai vũ khí không thể tổn hại chút nào, mà răng nanh lại là tài liệu luyện khí tốt nhất, có thể luyện thành đặc tính kèm the Phong thuộc tính của U Văn Báo, tăng cường phẩm cấp, khiến cho vũ khí càng có lực sát thương.

Kim Lang vừa mở miệng liền đòi hai thứ này, có thể thấy được cũng không tính bán mặt mũi cho Độc Ưng.

- Kim Lang, mọi việc lưu một đường, liền coi như đoàn đội Thanh Lang các ngươi thấy ta cũng không dám công phu sư tử ngoạm, nhìn ở trên mặt mũi Thanh Lang ta không so đo với các ngươi, nhanh cút cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Độc Ưng híp mắt hừ lạnh nói.

- Ha ha, nếu là bình thường ta thấy Độc Ưng ngươi tự nhiên sẽ khách khí, nhưng mà hôm nay khác, bản thân ta muốn nhìn một chút ngươi có cái gì không khách khí, U Văn Báo này ta muốn định rồi.

Kim Lang ha ha phá lên cười, sau đó lấy ra một thanh Hoàng Kim kiếm muốn cùng Độc Ưng đánh một trận.

Kim Lang là vừa mới tấn thăng trung giai Huyền Sĩ, chiếu theo thực lực mà

nói tự nhiên không phải là đối thủ của Độc Ưng, nhưng mà hôm nay Độc Ưng đã bị thương, Kim Lang lại là huyền lực tràn đầy, hắn một khi đã dám lớn lối, dĩ nhiên sẽ không sợ Độc Ưng rồi.

Sắc mặt Độc Ưng biến ảo mấy cái, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lăng Tiếu ở một bên, cuối cùng quyết định nói:

- Lần này ta chịu thiệt thòi, U Văn Báo thuộc về ngươi.

- Ha ha, ngươi cái này sáng suốt nha, quay trở về ta mời ngươi uống một chén, cảm ơn rồi!

Kim Lang đắc ý cười nói. Hắn cũng không muốn cùng Độc Ưng một mất một còn, vạn nhất Độc Ưng cùng hắn liều mạng đánh một trận, cho dù có thể giết chết Độc Ưng, chỉ sợ hắn cũng phải giao ra đại giới thảm thống, nếu Độc Ưng thức thời hắn cũng chỉ tốt một chút liền thu, không muốn bức đến thái quá.

Đang ở thời điểm Kim Lang chỉ thị hai gã thủ hạ phân cách U Văn Báo, Lăng Tiếu rốt cục mở miệng nói:

- Ai dám động đến U Văn Báo, ta chém đứt móng vuốt của hắn.

Lăng Tiếu chậm rãi đứng lên, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Kim Lang. Mới vừa rồi hấp thu một viên Hồi Lộ đan, huyền lực đã khôi phục tám phần, hắn đã có thực lực để tự vệ, dĩ nhiên không thể trơ mắt nhìn chiến lợi phẩm mà mình liều chết có được bị người khác lấy đi.

Kim Lang kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu một cái, nguyên lai chỉ là một gã thiếu niên 17, 18 tuổi, không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Ha ha, trung giai Huyền Giả nho nhỏ cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn, thật

là không biết trời cao đất rộng, nếu như ngươi muốn chết thì ta không ngại tiễn ngươi một đoạn đường.

- Thiếu gia chớ vọng động.

Độc Ưng thấp giọng nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không đáp, mà là đưa ánh mắt bỏ vài trên người hai gã thủ hạ của Kim Lang đang muốn hướng U Văn Báo hạ thủ, bóng người chợt lóe, tốc độ nhanh như quỷ mị.

- Cẩn thận!

Kim Lang phản ứng cực nhanh, nhận thấy được động hướng của Lăng Tiếu, lập tức hướng đồng bạn của mình kinh hô, Hoàng Kim kiếm trong tay cũng đối với Lăng Tiếu đánh qua.

Độc Ưng thấy Lăng Tiếu đã xuất thủ, chỉ có thể nhịn đau, vung hỏa kiếm nghênh hướng Hoàng Kim kiếm của Kim Lang.

Lăng Tiếu không có nỗi lo ở sau, Lam Tinh kiếm hướng về hai gã dong binh vừa mới kịp phản ứng kia phất qua.

Hưu hưu!

Phốc phốc!

Hai người phòng thủ không kịp, trên người lập tức bị đâm ra mấy cái lỗ máu, táng mạng tại chỗ.

- Độc Ưng, ngươi thật muốn cùng dong binh đoàn chúng ta là địch sao?

Kim Lang bị Độc Ưng ngăn cản như vậy, mắt thấy hai người đồng bạn của mình bị giết, hướng về phía Độc Ưng giận dữ hét lên.

Độc Ưng lạnh lùng nhìn Kim Lang nói:

- Thiếu gia nhà ta đã lên tiếng, là các ngươi tự mình muốn chết!

Lăng Tiếu chính là thế hệ trẻ tuổi xuất sắc nhất của Lăng gia, là người được Lăng gia bảo hộ, coi như là đoàn trưởng Thanh Lang của Thanh Lang dong binh đoàn biết thân phận của Lăng Tiếu sợ rằng đều phải kiêng kỵ mấy phần. Có tầng quan hệ này, Độc Ưng cũng không tiếp tục e sợ, huống chi lấy tình thế hôm nay không cần thiết sợ Kim Lang, bởi vì hắn tin tưởng Lăng Tiếu cùng hắn liên thủ tuyệt đối có thể giết chết Kim Lang.

- Đi hoặc chết, bản thân ngươi liền chọn đi!

Lăng Tiếu cũng không nhìn hai người đã chết kia một cái, lạnh lùng hướng về Kim Lang nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 93 - Để Cho Ta Chiến Thống Khoái Đi! (1)

Kim Lang híp mắt nhìn Lăng Tiếu, trong lòng nhất thời không có chủ ý, hắn hiện tại chỉ còn lại ba người, hắn là trung giai Huyền Sĩ, còn có hai gã cao giai Huyền Giả, mà đối phương là một gã trung giai Huyền Sĩ, một gã cao giai Huyền Giả cùng hai gã trung giai Huyền Giả, mà gã thiếu niên trước mắt ở trong đó lại để cho Kim Lang vô cùng nhìn không thấu, lại có thể khiến cho Độc Ưng luôn luôn độc lai độc vãng thần phục, hơn nữa trong nháy mắt đem hai gã thủ hạ trung giai Huyền Giả của hắn giết chết, thật sự là quỷ ý chí cực.

Đúng lúc này, một gã cao giai Huyền Giả nhích tới gần bên cạnh Kim Lang thấp giọng nói gì đó, sắc mặt của hắn liền vui mừng.

- Tiểu tử, người giết người của Thanh Lang đoàn chúng ta, lão tử lấy máu của ngươi để tế huynh đệ.

Kim Lang quyết định muốn giết rụng đám người Lăng Tiếu, bởi vì hắn hiện tại nắm chắc rồi.

- Kim Lang ngươi xác định muốn cùng chúng ta trở mặt?

Độc Ưng trường kiếm nơi tay, huyền lực toàn thân không ngừng lưu chuyển, đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

- Bớt sàm ngôn đi, giết cho ta!

Kim Lang quát to một tiếng, dẫn đầu vung Hoàng Kim kiếm hướng Độc Ưng bổ tới.

Hai gã cao giai Huyền Giả bên phía Kim Lang lập tức tìm tới hai người Phó Trữ cùng Phó Duy.

Lăng Tiếu không có xuất thủ mà là cảnh giác, bởi vì hắn có thể khẳng định Kim Lang này nhất định là có hậu chiêu, nếu không sẽ không quả quyết như thế lựa chọn khai chiến với bọn họ.

Quả nhiên, Lăng Tiếu thấy được ở cách chỗ lối vào không xa có bóng người xuất hiện.

Một người, hai người, ba người... Tổng cộng xuất hiện mười lăm người.

Lăng Tiếu lẳng lặng đếm nhân số xuất hiện, lại có mười lăm người, khó trác Kim Lang dám lập tức trở mặt.

Độc Ưng cùng Kim Lang liều mạng một chiêu, cả người lui về phía sau vài chục bước, mà Kim Lang chỉ bất quá lùi ba bước.

- Không tốt, thiếu gia, đối phương có người đến.

Độc Ưng lúc này mới phát hiện dị trạng.

Đúng lúc này truyền đến thanh âm kêu thảm thiết:

- A!

Nguyên lai là Phó Duy nghe được Độc Ưng nói có người tới, tâm thần kinh hoảng, bị thủ hạ của Kim Lang một đao bổ xuống đỉnh đầu.

- Đệ đệ!

Phó Trữ tê tâm liệt phế rống lên một tiếng, toàn thân bắn ra một cỗ sát ý

cường đại, rốt cuộc không để ý đến đối thủ của mình, hướng cao giai Huyền Giả chém giết đệ đệ chém tới.

Kiếm quang cường đại phân phân nhiễu nhiễu hướng cao giai Huyền Giả kia che phủ.

- Hừ, đưa ngươi cùng lên đường!

Cao giai Huyền Giả kia cũng không sợ hãi, bọn họ đều là trải qua sinh tử giết chóc mà tới, sẽ không bị một chút kiếm quang hù dọa, huống chi hắn cùng với Phó Trữ là đồng giai.

Đao kiếm giao thoa, phát ra trận trận tinh mang.

Lúc này, cao giai Huyền Giả mới vừa rồi giao chiến với Phó Trữ nhân cơ hội đánh lén từ phía sau.

Đang ở thời điểm Phó Trữ cho là chính mình sẽ chết, một người xuất kiếm chắn ở phía sau hắn, cứu hắn một mạng.

- Người chết không thể sống lại, đi ra ngoài lăn lộn, sớm liền định sẵn sinh tử rồi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói. Hắn đối với Phó Duy chết đi cũng không có bất kỳ thương tiếc gì, bởi vì Phó Duy là loại người nhát gan, hiện tại không chết, sớm muộn cũng sẽ chết trong tay người khác.

Phó Trữ phảng phất như không nghe thấy lời nói của Lăng Tiếu, vẫn điên cuồng công kích cao giai Huyền Giả kia.

Hai người kích đấu giương lên một mảnh lộn xộn.

Lúc này 15 người kia rốt cục tới bên cạnh Kim Lang, 15 người này mặc y phục đồng nhất với đám người Kim Lang, hiển nhiên đều là người của Thanh Lang dong binh đoàn.

- Kim đội trưởng, đây là?

Một gã đê giai Huyền Sĩ duy nhất trong đám người hướng Kim Lang hỏi.

- Giết bọn họ, U Văn Báo chính là của chúng ta rồi!

Kim Lang nhìn chằm chằm vào Độc Ưng nói. Mới vừa rồi hắn thiếu chút nữa không nhớ rõ phía sau mình còn có đội ngũ, nếu không phải thủ hạ của mình nhắc nhở, sợ là muốn buông tha cho gặt hái lần này rồi. Hôm nay thủ hạ của mình đến đông đủ, cũng không cần tiếp tục bận tâm cái gì, trực tiếp phân phó hạ sát thủ.

- U Văn Báo?

Đê giai Huyền Sĩ kia liếc mắt nhìn lại, quả nhiên thấy thi thể khổng lồ của một con tiểu báo, hiển nhiên đã chết đi, nhất thời trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Độc Ưng thối lui đến bên cạnh Lăng Tiếu, sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Thiếu gai, chúng ta trước tiên lùi đi, đối phương người đông thế mạnh.

Lăng Tiếu không ói lời nào, mà là móc ra hai khỏa Dưỡng Khí đan, những đan dược này đều là trước kia lấy được từ chỗ của Thái thượng trưởng lão, hắn tự mình ăn vào một viên, cho Độc Ưng một viên nói:

- Con mồi của ta quả quyết không thể có đạo lý nhường cho, ngươi trước cuốn lấy thủ lĩnh của đối phương, những thứ khác để ta lo.

Trong ánh mắt của Lăng Tiếu lộ ra chiến ý cường đại, hắn liền là thích loại tu luyện lấy chiến dưỡng chiến này, không chỉ có thể khiến cho kinh nghiệm chiến đấu của mình phong phú, càng có thể tăng nhanh tinh yếu về lĩnh ngộ cường chiêu của chính mình, khiến cho tu vi của mình dễ dàng đột phá hơn.

Đối phương nhiều người thì thế nào, hắn giết người cũng không sợ đối phương nhiều người, chủ yếu là thực lực của đối phương cũng không phải cường đại đến trình độ khiến cho hắn sợ hãi, một cái trung giai Huyền Sĩ do Độc Ưng quấn lấy, một cái đê giai Huyền Sĩ khác Lăng Tiếu có nắm chắc giết chết, mà còn lại mấy tên đê giai cho tới cao giai Huyền Giả kia nói cho cùng chỉ là một ít tiểu nhân vật mà thôi, căn bản không đủ gây khó khăn.

- Độc Ưng, hôm nay chính là ngày ngươi bỏ mạng, giết cho ta!

Ý chí chiến đấu của Kim Lang sôi sục mà quát lên, hắn dẫn đầu vung Hoàng Kim kiếm hướng Độc Ưng giết tới.

Tên đê giai Huyền Sĩ kia hướng Lăng Tiếu đi tới, hắn thấy Lăng Tiếu chẳng qua là trung giai Huyền Giả, lộ ra khinh thường nồng đậm. Đều có chút không muốn ra tay, chỉ vào một gã cao giai Huyền Giả đồng bận đi đối phó Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thần tình sục sôi, một kiếm một đao ở trên tay, hai mắt lộ ra chiến ý cường đại, một khỏa trái tim hiếu chiến kia ở trong lòng đang reo hò:

- Để cho ta chiến thống khoái đi!

Dưới chân bước Vân Tung Mị Ảnh, một đao tiên phong dũng mãnh vô địch hướng tên cao giai Huyền Giả kia tấn công tới.

Cao giai Huyền Giả kia đối mặt với một chiêu cường đại của Lăng Tiếu không khỏi đánh một cái giật mình, hắn thật sự nghĩ không ra một cái trung

giai Huyền Giả lại có trình độ khiến cho hắn khiếp đảm, lúc này giơ lên trường qua trong tay nghênh đón.

Đáng tiếc hắn căn bản không biết trong tay Lăng Tiếu chính là nhị giai trung cấp Ngân Quỷ huyết đao, trường qua kia trực tiếp bị chém thành hai nửa, hắn trơ mắt nhìn đao ảnh kia hướng mặt hắn tiếp tục bổ tới.

- Không!

Hắn mở to mắt, không dám tin quát lên, trong tay của hắn nhưng là một thanh nhất giai cao cấp vũ khí, làm soa có thể dễ dàng bị chém đứt như vậy.

Phốc!

Cao giai Huyền Giả kia ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, cả người trực tiếp bị Lăng Tiếu chém thành hai nửa.

Đê giai Huyền Sĩ kia ngây ngốc, sau đó lộ ra tham lam càng lớn, trong lòng thầm nghĩ:

- Tuyệt đối là nhị giai trung cấp đao khí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 94 - Để Cho Ta Chiến Thống Khoái Đi! (2)

- Tiểu tử đem đao kia để xuống, ta lưu cho ngươi toàn thây.

Đê giai Huyền Sĩ âm u nói. Hắn cho là đồng bạn của mình chỉ là khinh địch, lại thêm đối phương nắm giữ cao giai vũ khí xuất kỳ bất ý mới có thể bị giết, hắn không cho là thực lực của bản thân Lăng Tiếu mạnh đến bao nhiêu.

- Ngu ngốc!

Lăng Tiếu khinh miệt mắng một câu, đồng thời khóe mắt liếc về hướng Phó Trữ, giờ phút này Phó Trữ đã bị mấy người của đối phương bao vây, tử cục đã định rồi, nhì lại Độc Ưng chẳng qua là miễn cưỡng có thể cùng Kim Lang đánh ngang tay, chính mình phải tốc chiến tốc thắng.

- Cuồng vọng, lão tử cho ngươi chết không toàn thây!

Đê giai Huyền Sĩ quát to một tiếng, rốt cục lựa chọn tự mình xuất thủ, một thanh nhị giai đê cấp trọng đao đánh ra một đao, một đoàn thổ hoàng sắc quang đoàn hướng Lăng Tiếu bắn nhanh mà đến.

Lăng Tiếu không dám cứng đối cứng với đối phương, triển khai Vân Tung Mị Ảnh hướng những dong binh không xuất thủ kia giết tới.

Những đê giai Huyền Giả kia căn bản ngăn không nổi Lăng Tiếu một đao một kiếm, một cái đối mặt xuống thì hai gã đê giai Huyền Giả đã chết ở dưới đao kiếm của hắn.

- Cẩn thận, trong tay của hắn chính là nhị giai đao kiếm, tách ra vây công

hắn!

Đê giai Huyền Sĩ kia lập tức hạ mệnh lệnh nói.

Trong lúc nhất thời mười mấy người phân ra, tạo thành một vòng vây, từng đạo kiếm quang, đao ảnh, thương đoàn... Toàn bộ hướng Lăng Tiếu ở trung tâm oanh tới.

Đối mặt với nhiều kiếm kỹ như vậy, Lăng Tiếu không dám chậm trễ, đấu bồng đặc chế ở sau lưng bao lấy thân thể, thân thể giống như con ốc xoay chuyển bay lên, chặn lại tất cả công kích, đồng thời một chiêu Kiếm Lưu Ngân hướng mấy người yếu nhất đánh qua.

Vô số kiếm quang, kiếm kiếm chi mạng đáng sợ đem những người kia bao phủ.

A a a!

Mấy đạo tiếng kêu thảm thiết, mấy người ngã bay ra ngoài, vòng vây bị đánh ra một cái lỗ hổng.

- Tránh ra, để cho ta tới.

Đê giai Huyền Sĩ kia giận dữ, vung lên đao ảnh hàm chứa Thổ thuộc tính vô cùng nhanh chóng hướng Lăng Tiếu đập tới.

Lăng Tiếu lại làm sao dám cùng đối phương cứng đối cứng, lúc này đem Vân Tung Mị Ảnh phát huy đến cực hạn, nhanh chóng tránh né một đao này của đê giai Huyền Sĩ, đồng thời lại chém giết những Huyền Giả giai ở hướng khác.

Từng cái Huyền Giả biết rõ huyền kỹ của Lăng Tiếu đáng sợ, hơn nữa lại có

nhị giai vũ khí, mọi người giống như gặp quỷ tháo chạy bốn phía.

Song, như thế càng hợp với ý của Lăng Tiếu, bàn về tốc độ, tại trường lại có người nào có thể so được với hắn, tối thiểu cũng phải là trung giai Huyền Sĩ mới có thể truy đuổi được hắn.

Lăng Tiếu rất nhanh đuổi theo một gã trung giai Huyền Giả, trung giai Huyền Giả này hiển nhiên là một nhân vật không sợ chết, hét lớn một tiếng:

- Lão tử liều mạng với ngươi!

Trường kiếm trong tay hắn xuất ra ba đạo bóng kiếm trọng điệp, uy lực hết sức bất phàm, đoán chừng cao giai Huyền Giả bình thường đều không dám đón đỡ.

Lăng Tiếu thoáng qua vẻ tươi cười, Ngân Quỷ huyết đao trong tay trước sau như một đơn giản chém một đao, hướng kiếm ảnh của đối phương oanh tới.

Oanh!

Phốc!

Người nọ không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, một đao liền bị chém giết, một đoàn huyết vụ dữ dội tản ra, mùi máu tanh khiến cho người ta cảm thấy hết sức buồn nôn.

- Tạp chủng hèn hạ, có bản lĩnh đại chiến với ta một trăm hiệp.

Đê giai Huyền Sĩ kia cũng bị tức giận đến nổ phổi rồi. Mẹ kiếp, tiểu tử này liền giống như một con giun trơn trượt, căn bản không thể bắt được, ngược lại là đồng bạn của mình từng người bị đối phương chém giết, mà chính mình lại không làm gì được.

- Có bản lĩnh ngươi đuổi theo ta rồi hãy nói!

Lăng Tiếu đắc ý cười nhẹ một tiếng, lại hướng sang một người khác đuổi theo.

- Tất cả mọi người đều lui về phía sau ta!

Đê giai Huyền Sĩ kia không thể không hạ lệnh để cho người của bọn họ trốn ở sau lưng hắn, nếu không từng cái bị Lăng Tiếu giết chết, tổn thất kia liền lớn rồi.

Mới vừa rồi tới 15 người, đã chết năm, vì một con U Văn Báo mà thiệt thòi rồi.

- Trốn? Trốn được sao?

Lăng Tiếu cười lạnh, lần đầu tiên đao kiếm đồng thời xuất ra, ở chung quanh hắn tịch quyển lên một mảnh đao quang kiếm ảnh đầy trời.

- Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Một chiêu này là Lăng Tiếu kiếp trước tự mình tổng hợp võ công của Phong Vân mà sáng chế ra, uy lực hết sức đáng sợ.

Chỉ thấy một đoàn lam ngân quang mang giao thoa, một cỗ khí thế vô cùng vường đại khiến người ta sợ hãi, đao quang kiếm ảnh kia càng không ngừng lóe lên, hướng đê giai Huyền Sĩ kia cùng với đám người phía sau hắn đánh tới.

Đê giai Huyền Sĩ kia tức thì cảm nhận được uy hiếp của tử vong, lúc này không do dự nữa, cắn răng một cái, thổ hành huyền lực toàn thân vận chuyển cực nhanh, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Thổ Nhận Trảm!

Một chiêu ngưng tụ tất cả huyền lực của hắn hướng tới cường chiêu của Lăng Tiếu đập tới.

Oanh!

Nhất thời hai chiêu đụng nhau, oanh tạc đến trên mặt đất xuất hiện một cái hố cự đại.

Đê giai Huyền Sĩ kia mặc dù chặn lại sát chiêu cường đại của Lăng Tiếu, nhưng mà một thân võ phục bị cắt thành vô số mảnh, bộ dáng hết sức chật vật không chịu nổi.

- Tiểu tử ta khiến ngươi chết không được tử tế!

Đê giai Huyền Sĩ kia giận vô cùng quát lên, đáng tiếc hắn đã không thấy được bóng dáng của Lăng Tiếu.

Đang ở trong lúc hắn muốn tìm thân ảnh của Lăng Tiếu, lại nghe đến sau lưng truyền đến trận trận tiếng kêu thảm thiết.

Hắn quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Lăng Tiếu như sói vào bây dê, chỗ đi qua đều có người bị một đao hoặc một kiếm giết chết.

Tất cả những người này đều bị sự cường đại của Lăng Tiếu dọa đến một điểm chiến ý cũng không còn.

Đê giai Huyền Sĩ tức đến nổ phổi rồi, cuối cùng đem sát chiêu áp trục của mình sử xuất ra.

- Thổ Nhận Giảo Sát!

Từng đạo đao nhận thổ hoàng sắc giống như xà từ bốn phương tám hướng tràn ra khắp nơi, dần dần đem Lăng Tiếu bao vây vào trong.

- Không tốt!

Huyền lực của Lăng Tiếu đã tiêu hao đến không sai biệt lắm, nếu không phải mới vừa rồi đánh ra đao kiếm nhất chiêu, sau đó liền phục dụng mấy viên Dưỡng Khí đan, sợ rằng đều không có khí lực chém giết võ giả Huyền Giả giai của đối phương.

Lần này Lăng Tiếu cũng lại trốn không thoát rồi, tất cả thổ hoàng sắc kiếm khí lập tức bao lại, đem thân thể của hắn mà oanh đến.

- A!

Lăng Tiếu trúng chiêu, phát ra một đạo tiếng kiêu thảm thiết kinh người, ngã bay ra ngoài.

- Thiếu gia!

Độc Ưng ở không xa kinh hô, song hắn vừa phân thần đã bị Kim Lang nhân cơ hội đâm một kiếm, may là không phải chỗ yếu hại, nếu không đương tràng liền phải chết rồi.

- Hô! Rốt cục cũng chết rồi, tiểu tử thật là khó dây dưa!

Đê giai Huyền Sĩ thở phào nhẹ nhõm, hắn đã đem huyền lực tiêu hao đến tám phần, nếu như như vậy cũng không giết được tên tiểu tử kia, chính mình liền xui xẻo, hắn chưa từng nghĩ tới một gã trung giai Huyền Giả lại có thể đem bọn họ bức đến chật vật như vậy.

Mang đến 15 người, cộng thêm bốn người do Kim Lang mang tới, tổng cộng

là 19 tên Huyền Giả, chỉ còn lại bốn gã cao giai Huyền Giả đáng thương, mà 15 tên thì bị Lăng Tiếu một người giết chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 95 - Tàng Tụ Tiễn Sáo. (1)

Đê giai Huyền Sĩ kia hướng Lăng Tiếu đi tới, hắn đã nói cho dù chết cũng muốn Lăng Tiếu chết không toàn thây, huống chi hắn rốt cục muốn một đao một kiếm kia, nhị giai trung cấp nhưng là giá trị gần vạn kim tệ, ở trong đoàn cũng chỉ có Thanh Lang đoàn trưởng cùng Phó đoàn trưởng Hỏa Lang của bọn hắn mới có mà thôi.

- Tiểu tử, ngươi chết ở ở trong tay đại gia không oan.

Đê giai Huyền Sĩ kia đi tới trước người Lăng Tiếu âm u nói, sau đó đề khởi trọng đao muốn phân thây Lăng Tiếu.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu nằm trên mặt đất mở hai mắt ra, Lam Tinh kiếm trong tay xuất kỳ bất ý một kiếm đâm vào cổ họng của đê giai Huyền Sĩ này.

Đê giai Huyền Sĩ kia hai mắt trợn thật lớn, đến chết vẫn không thể tin được tiểu tử kia còn chưa chết, ngược lại cho hắn một kích chí mạng, hắn chết không nhắm mắt a!

Lăng Tiếu khó khăn bò dậy, lại cho đê giai Huyền Sĩ kia một kiếm, đem đầu lâu của hắn cắt xuống.

- Thổ... Thổ đội trưởng bị... Bị giết rồi!

Một gã cao giai Huyền Giả nhìn Lăng Tiếu đem đầu của đê giai Huyền Sĩ kia cắt xuống, nhất thời bị hù dọa đến bể mật, không khỏi kinh hô lên.

Ba tên cao giai Huyền Giả còn lại cũng đều nhìn thấy đầu người ở trong tay

Lăng Tiếu, toàn thân vết máu loang lổ, từng bước từng bước đi về phía bọn họ giống như là sát thần, đem một chút phòng tuyến cuối cùng của bọn họ đều đánh tan rồi.

Bốn gã cao giai Huyền Giả không chút nghĩ ngợi liền xoay người tháo chạy bốn phía.

Lăng Tiếu đem đê giai Huyền Sĩ kia hướng địa phương hai người Độc Ưng cùng Kim Lang giao chiến ném đi, hai người lập tức tách ra.

Kim Lang nhìn Lăng Tiếu giống như là thấy quỷ, kinh hãi nói:

- Ngươi... Ngươi cư nhiên giết Thổ Lang rồi!

Hắn lại nhìn bốn phía chỉ thấy thi thể của đồng bạn mình ngổn ngang nằm trong bụi cỏ, người bên mình một cái cũng không còn, chỉ còn lại mỗi mình hắn rồi.

- Độc Ưng, đồng loạt ra tay giết chết hắn!

Lăng Tiếu âm u nói, đồng thời đao kiếm lại giơ lên, lại là đoạn mở đầu cho mãnh chiêu.

Kim Lang kia đâu dám trì hoãn, lúc này xoay người bỏ chạy, tốc độ nhanh đến kinh người, bất quá hắn vẫn ném ra ngoan thoại nói:

- Tiểu tử thúi, ta không quan tâm ngươi là ai, Thanh Lang đoàn chúng ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi, còn Độc Ưng ngươi cứ chờ đó cho ta.

- Thiếu gia, đuổi theo hay không?

Độc Ưng hỏi.

Lăng Tiếu không nói gì, mà là móc ra Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan ném vào trong miệng, đồng thời cũng ném qua cho Độc Ưng mấy viên.

Sau một lát, hắn phát hiện Kim Lang quả thật chạy xa rồi, Lăng Tiếu tinh thần buông lỏng, cả người mềm nhũn ngã xuống.

- Thiếu gia!

Độc Ưng lập tức đưa thân lên trước đỡ Lăng Tiếu.

- Không có chuyện gì, chẳng qua là hư thoát thôi, mau ngồi xuống khôi phục huyền lực.

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói một câu, lập tức ngồi xuống.

Độc Ưng dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, cũng ngồi xuống khôi phục huyền lực.

Một trận gió nhẹ thôi qua, bụi cỏ nhuốm máu như từng thanh lưỡi hái đoạt mệnh lộ ra cực kỳ quỷ ý, chỉ có hai người giống như tượng điêu khắc ngồi xếp bằng.

...

Ở một chỗ khác trong rừng rậm của sơn mạch, có gần trăm người đang không ngừng tìm kiếm cái gì, một ít mãnh thú cùng đê giai linh thú đều bị sát khí của đám người này dọa cho sợ hãi trốn chạy bốn phía.

Cuối cùng đám người kia ở trước một cái dòng suối nhỏ trong suốt ngồi xuống nghỉ ngơi.

Những người này mỗi người tràn đầy khí tức thảo mãng, đều là mặc dong

binh võ phục thống nhất, trước ngực có hình một con sói dữ tợn, hiển nhiên chính là người của Thanh Lang đoàn.

Tráng hán dẫn đầu hướng về một người bên cạnh hỏi:

- Kim Lang cùng Thổ Lang hai người này chạy đi đâu rồi? Không phải nói trước buổi trưa tập hợp ở chỗ này sao? Làm sao ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy?

Người bị ở bên cạnh thản nhiên nói:

- Đoàn trưởng không cần gấp gáp, có thể Kim đội trưởng cùng Thổ đội trưởng gặp linh thú gì đó nên bị trễ một chút, chúng ta trước nghỉ ngơi một chút, phía trước có ký hiệu do Phó đoàn trưởng lưu lại, cho dù bọn họ chưa kịp chạy tới, bọn họ thấy ký hiệu thì cũng liền đuổi theo sau.

Tráng hán dẫn đầu kia nhíu mày, hiển nhiên có chút bất mãn, bất quá cũng không còn nói cái gì, lúc này nói sang chuyện khác:

- Hôm qua Hỏa Lang đưa tin trở lại nói đã phát hiện ra bóng dáng của Lãnh Xà cùng vd hai người, hắn một đường đuổi theo, không biết có đuổi được hay không, con đường này rõ ràng là hướng về chỗ sâu sơn mạch mà đi, chẳng lẽ Lãnh Xà bọn họ đi tìm cái bí cảnh kia rồi?

Những người bên cạnh trầm tư một chút nói:

- Lãnh Xà đoàn đã bị chúng ta giết đến không sai biệt lắm, Lãnh Xà huynh muội không có chỗ để trốn, quả thật có thể đi nước cờ hiểm, nếu như bí cảnh quả thực tồn tại, để cho bọn họ lấy được mà nói, sợ rằng...

Người nọ còn chưa nói hết, tráng hán dẫn đầu liền ngắt lời nói:

- Bí cảnh là của Thanh Lang dong binh đoàn chúng ta, người nào cũng không thể nhúng chàm.

Dứt lời, một quyền oanh vào một gốc cây đại thụ, gốc đại thụ kia ứng tiếng mà gãy.

...

Ở phương hướng đi vào sâu trong sơn mạch, có một nam một nữ cầm lấy một tấm vải rách đang tìm kiếm cái gì.

Nam lãnh tuấn bất phàm, chỉ là quần áo trên người có nhiều chỗ tổn hại, đầu tóc rối bời, bộ dạng ít nhiều có chút chật vật, thần sắc lúc này lộ ra ý bi phẫn; mà nữ thì khuôn mặt quyến rũ động lòng người, trước ngực trên dưới phập phồng lộ ra vẻ rộng lớn mạnh mẽ, hết sức mê người, eo nhỏ kia giống như là xà dịu dàng thon gọn, toàn thân không chỗ nào là không lộ ra hấp dẫn chí mạng với nam nhân.

- Đại ca, muốn hay không tiếp tục đi vào?

Nàng kia hướng nam tử hỏi.

Nếu như Lăng Tiếu giờ phút này ở đây nhất định có thể nhận ra cô gái này đúng là hảo tỷ tỷ Vi Đại Nhi mà hắn có duyên gặp một lần, còn nam tử tầm 35 tuổi ở bên cạnh chính là đại ca Lãnh Xà của Vi Đại Nhi, cũng chính là đoàn trưởng của Lãnh Xà dong binh đoàn đứng thứ hai của đại dong binh đoàn trong Vẫn Thạch thành. Chỉ tiếc hôm nay Lãnh Xà dong binh đoàn đã chỉ còn là danh nghĩa rồi, hai trăm huynh đệ có hơn phân nửa bị Thanh Lang dong binh đoàn giết chết, có một chút thì chịu không được loại đuổi giết này, thoát khỏi Lãnh Xà dong binh đoàn mà đi, hôm nay dong binh đoàn chỉ còn lại hai huynh muội bọn họ.

- Vào, tại sao lại không vào, đều đến một bước này rồi, huynh đệ của chúng ta không thể chết vô ích, chúng ta nahats định phải nhận được hết thảy trong bí cảnh, chờ chúng ta đều cường đại lên, nhất định phải giết đến Thanh Lang đoàn gà chó không yên.

Lãnh Xà song quyền nắm chặt quát lên, rất hiển nhiên trong lòng hắn một đoàn báo thù chi hỏa kia vẫn đang hừng hực thiêu đốt.

Trên mặt Vi Đại Nhi cũng lộ ra thần sắc bi thương nói:

- Đại ca, thật xin lỗi, nếu là ta đem bản đồ bí cahr giao ra, có lẽ... Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi.

Lãnh Xà vỗ vỗ bả vai của Vi Đại Nhi nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 96 - Tàng Tụ Tiễn Sáo. (2)

- Ngươi cũng không cần tự trách, bản đồ này vốn là người của chúng ta đầu tiên nhận được, là Thanh Lang đoàn không nói đạo nghĩa đoạt đi, chúng ta chẳng qua là cầm về, huống chi Thanh Lang sớm muốn diệt trừ chugns ta, hôm nay chỉ là lấy danh nghĩa mà làm thôi, đi thôi, suy nghĩ nhiều vô ích.

Vi Đại Nhi gật đầu, hai người tiếp tục hướng chỗ sâu của sơn mạch đi tới.

Bọn họ cũng không biết, ở cách đó không xa có một đạo nhân ảnh màu đen lặng lẽ đi theo ở phía sau bọn họ.

...

Vào đêm, gió lạnh nổi lên, Lăng Tiếu cùng Độc Ưng đã từ trong đả tọa tỉnh lại.

Lăng Tiếu tiêu hao quá độ, cho dù hấp thu Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan cũng không đủ để hắn khôi phục huyền lực, thân thể còn vô cùng suy yếu. Hắn lần này đại nạn không chết, hết sức may mắn là chính mình tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, bằng không ở sát chiêu cuối cùng của Thổ Lang hắn không có đạo lý còn sống, cũng chính là bởi vì như thế Lăng Tiếu mới có thể xuất kỳ bất ý giết Thổ Lang.

Thổ Lang này thực lực rõ ràng so với Lam Cuồng Sinh của Lam gia thì cường đại hơn, xem ra hẳn là cao thủ đã lên Huyền Sĩ giai một đoạn thời gian rất dài rồi, bằng không sẽ không khiến cho Lăng Tiếu chật vật như vậy.

Độc Ưng cùng Kim Lang giao chiến, trên người có nhiều vết thương, hắn

không có thân thể cường hãn như Lăng Tiếu, chỉ là nhiều năm qua đã trải qua rất nhiều thời khắc sinh tử, để cho hắn tính dai mười phần, lại dùng Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan, hôm nay khôi phục năm thành huyền lực, tự vệ không phải là vấn đề.

Lăng Tiếu phân phó Độc Ưng đem U Văn Báo kia phân cách xong, lấy da báo, răng nanh, gân báo... Một số thứ đáng giá đóng gói lại, sau đó đốt lửa lên nướng thịt báo ăn.

Lăng Tiếu nhân cơ hội thu thập chiến lợi phẩm, nơi này có mười mấy thi thể dong binh của Thanh Lang đoàn, trên thân mỗi người ít nhiều cũng sẽ chuẩn bị một ít đan dược chữa thương, những thứ này cũng không thể lãng phí.

Nửa canh giờ sau, Lăng Tiếu thoát đi thân thể mệt mỏi đem tất cả chiến lợi phẩm chồng chất lại với nhau.

Một đống vũ khí nhất giai trung cấp đến cao cấp, còn có một thanh nhị giai đê cấp trọng đao, càng có thêm một nghìn kim tệ, mười mấy viên Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan, mà ở trên người đê giai Huyền Sĩ kia, Lăng Tiếu còn tìm được một bộ cung tên bắn lén.

- Độc Ưng, đây là cái đồ chơi gì?

Lăng Tiếu đem tên bắn lên để ở trên tay vuốt vuốt hỏi Độc Ưng.

Độc Ưng quay mặt nhìn sáng, phát hiện bộ tên bắn lên kia hướng về phía hắn, không khỏi kinh hô:

- Thiếu gia... Cái này không nên chơi loạn, sẽ chết người đó.

Lăng Tiếu để bộ tên bắn lén xuống nói:

- Mấy cái vật nhỏ này đáng sợ như vậy sao?

Độc Ưng lau mồ hôi lạnh một cái nói:

- Không nghĩ tới trên người Thổ Lang còn có vật này, hoàn hảo hắn mới vừa rồi không dùng cái này đối phó ngươi, nếu không chúng ta liền chết rồi.

- Thật lợi hại như thế?

Lăng Tiếu không hiểu nói.

- Đây là Tàng Tụ Tiễn Sáo, là một loại ám khí bắn lén có tốc độ cực nhanh, giết người trong vô hình, nếu như dưới tình huống thình lình cho dù là cao giai Huyền Sĩ cũng có thể trúng chiêu, cuối cùng độc phát thân vong, chỉ là không biết Thổ Lang này làm sao có hoàn hảo hắn mới vừa rồi không dùng tới.

Độc Ưng hiển nhiên đối với vật này có một chút lý giải.

- Hung ác như vậy, vậy nếu mỗi cái dong binh đều phối một bộ, như vậy Thanh Lang đoàn không phải là vô địch thiên hạ rồi?

Lăng Tiếu lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Làm sao sẽ đơn giản như vậy, Tàng Tụ Tiễn Sáo này ở trong Vẫn Thạch thành bất quá ba, bốn bộ, đều là luyện hí đại sư Lệ đại sư cao cấp nhất trong thành chúng ta luyện chế, chế tác hết sức tinh tế, độ khó vô cùng lớn, Tàng Tụ Tiễn này được bầu thành nhị giai cao cấp lãnh binh khí, không phải là thứ đơn giản, mà Lệ đại sư cảm thấy lãnh khí này quá mức ác độc, cho nên tuyên thệ cả đời này tuyejt sẽ không tiếp tục luyện chế loại lãnh khí này nữa, hai bộ trong đó đã bị Lệ đại sư tiêu hủy, mà một bộ khác mất tích ở bên ngoài thì không biết rơi vào tay người nào.

Độc Ưng giải thích nói.

- Thì ra là như vậy, vật này thật không tệ, ta thích.

Lăng Tiếu dứt lời đem lãnh tiễn trang bị ở trên tay.

Tàng Tụ Tiễn Sáo này ở ngày sau còn cứu qua mạng của Lăng Tiếu đây.

Hồ đàm thanh u, ba quang thiểm diệu, trăng sáng trên trời phản chiếu cái bóng lên trên hồ, hai cái tương hỗ hô ứng, lộ ra vẻ nhàn tĩnh ưu mỹ.

Phụ cận một mảnh màu đen âm u, thỉnh thoảng truyền tới tiếng tê hống của linh thú.

Bên cạnh hồ đầm có hai đạo nhân ảnh, bên cạnh bọn họ có đống lửa, trong tay cầm thịt nướng đang từng ngụm nuốt ăn.

- Lâu dài ăn thịt những linh thú này thân thể cũng có thể được cải thiện không ít, không thu kém so với bổ dược trân quý kia.

Độc Ưng vừa ăn vừa nói.

Lăng Tiếu ăn vài miếng xuống bụng, quả nhiên lúc này trong bụng có một đoàn nhiệt hỏa đang khuếch tán, đoàn nhiệt hỏa nhỏ ày rõ ràng chính là từng tia huyền lực, chỉ là trong nháy mắt liền bị Tam Phân Quy Nguyên Khí cunfgkc đồng thời cướp đoạt nhau, đồng thời dẫn hướng cân lạc.

Lăng Tiếu không khỏi mở miệng nói:

- Thật là cực phẩm, nếu là thường xuyên đều ăn thịt của những linh thú này, chỉ sợ người bình thường cũng có thể biến tahnfh Huyền Giả rồi.

Độc Ưng nghe được lời này không khỏi toát ra một tia hắc tuyến, hiển nhiên vô cùng không đồng ý lời nói của Lăng Tiếu.

Linh thú là ai cũng có thể săn giết sao? Huống chi cao giai linh thú càng khó có thể săn giết, mà sau mỗi lần giết chết linh thú, chút ít thịt kia rất nhanh sẽ rữa nát, căn bản không cách nào ăn được, chỉ có những dong binh cùng mạo hiểm giả mới có thể thường xuyên ăn vào, chỉ bất quá ăn chút ít thịt này chỉ có thể tăng cường thể chất, căn bản không thể chuyển hóa huyền lực, vậy làm sao mà tăng cường huyền lực được.

Nếu là cái dạng này, không biết sẽ có bao nhiêu người đến săn giết linh thú, ăn thịt linh thú để tăng cường thực lực.

Lăng Tiếu căn bản không biết những chuyện này, hắn như cũ từng ngụm từng ngụm ăn thịt báo, từng tia huyền lực càng không ngừng bị hóa giải, ngay sau đó lại bị hai loại công pháp trong nháy mắt hấp thu.

Sau khi ăn vài cân thịt báo, huyền lực của Lăng Tiếu lại chiếm được bổ sung không ít, Độc Ưng cũng phát hiện huyền lực của Lăng Tiếu lại đang từ từ hồi lại, chỉ có thể ở trong lòng thầm khen:

- Không hổ là thiếu gia, ngay cả trong lúc ăn cũng không quên tu luyện khôi phục huyền lực.

Nếu như Độc Ưng biết Lăng Tiếu là bởi vì ăn thịt báo mà nhận được huyền lực tăng trưởng mà nói, chỉ sợ hắn cũng sẽ chấn kinh rồi, bởi vì hắn mười mấy năm ăn thịt linh thú nhưng cũng không có xuất hiện loại tình huống như thế, hơn nữa cũng không nghe được người khác nói ăn thịt linh thú có thể tăng trưởng huyền lực.

Mấy chục cân thịt xuống bụng, bụng Lăng Tiếu đã bão hòa rồi, hắn hiện tại không chỉ có huyền lực được bổ sung thạt lớn, ngay cả da thịt quanh thân

cũn nhận được khôi phục, đây là chỗ huyền diệu của Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 97 - Đúng Dịp Thu Hoạch Thủy Lam Hoa

Đêm dần khuya, Độc Ưng ở trên một chỗ vách núi đào ra một cái động sâu ba trượng, lại ở chỗ cửa động dùng mấy tảng đá ngăn lại, chặn lại hai phần ba cửa động, lại ở trên cửa trải lên không ít cỏ dại đem tảng đá che giấu, sau đó lấy ra phòng trùng phấn tùy thân mang theo rắc một ít ở cửa động, hai người mới ở bên trong an tâm đả tọa.

Nửa đêm, trên mặt hồ bình tĩnh nổi lên từng vòng rung động, rung động càng không ngừng mở rộng, hồ nước ở dưới ánh trawnglooj ra vẻ ba quang lăn tăn, thần kỳ chí cực.

Một lát sau, ở giữa mặt hồ lộ ra một cái đầu giống như xà, đỉnh đầu xanh lam như hắc, hai con mắt to như chuông đồng trong nháy mắt lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn đáng sợ, thời gian dần qua toàn bộ đỉnh đầu hoàn toàn lộ ra mặt nước, cuối cùng một cái 'Tiểu sơn khâu' giống như huyền thiết lơ lửng ở trên mặt nước.

Nguyên lai là một con linh quy, một con linh quy chiếm một phần tư cái thủy đàm này, trên quy bối có từng đạo quy văn thần kỳ ảo diệu giống như vô số linh xà linh hoạt.

Linh quy ngẩng đầu nhìn lên trăng sáng, há hốc miệng ra, tựa hồ đang thổ tức cái gì.

Sau một lát, một viên cầu lớn nhỏ bằng cái đầu trong suốt giống như châu báu từ trong miệng rùa thổ ra, một lát sau lại bị nó hút vào trong bụng, sau lát nữa lại phun ra, như thế lặp đi lặp lại không ngừng, cho đến khi trăng sáng trốn vào trong tầng mây không hề lộ ra nữa, lúc này mới dừng lại, tiếp đó nó lần nữa tiến vào trong hồ đàm.

Mặt hồ lại lâm vào bình tĩnh, một chút cũng không nhìn ra hết thảy hiện tượng thần kỳ vừa mới phát sinh nơi này.

Nếu có võ giả cường đại ở chỗ này nhất định sẽ kinh ngạc, đây là linh thú ở triều nguyệt thổ tức, thổ đan tu luyện, hấp thu tinh hoa của thiên địa, đây là chỉ có linh thú đã đạt tới cấp ba trở lên, linh trí đã mở ra mới hiểu được tu luyện.

Nếu như Lăng Tiếu cùng Độc Ưng biết phía dưới hồ đàm có một con linh thú cường đại như vậy chỉ sợ sẽ bị dọa đến hồn bất phụ thể.

Trời sáng, mặt trời đã treo cao, chung quanh hồ đàm hơi nước dần dần tản đi.

Trải qua một đêm đả tọa, Lăng Tiếu đã khôi phục trạng thái mười phần, đây đều là công lao của Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết, hai loại huyền công này hấp thu dược lực cực nhanh, hơn nữa có thể nhanh chóng hồi trở lại tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng để khôi phục thương thế.

Một sáng sớm tỉnh lại, Lăng Tiếu cảm thấy huyền lực của mình tựa hồ tăng trưởng không ít, không khỏi nhớ tới tối hôm qua ăn thịt báo tăng thêm không ít huyền lực, nếu như là như vậy, ngày ngày ăn thịt linh thú chỉ sợ không đến một tháng tuyệt đối có thể đột phá đến cao giai Huyền Giả rồi, nghĩ đến đây, Lăng Tiếu không khỏi khẩn cấp mà muốn săn giết linh thú. Hắn tới Hoang Tùng sơn mạch vốn chính là vì tu luyện cùng tăng trưởng lịch duyệt, nếu như có thể thu phục một hai con linh thú làm ngựa cưỡi thì càng thêm sảng khoái.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu không khỏi vui mừng lên.

Lúc này Độc Ưng cũng từ trong đả tọa tỉnh lại, một thân tu vi khôi phục tám

phần, mặc dù không khôi phục được nhanh như Lăng Tiếu, nhưng mà cũng vô cùng hiếm thấy rồi, đây là cùng kinh nghiệm của hắn nhiều năm vào sinh ra tử ở trong Hoang Tùng sơn mạch không thoát khỏi quan hệ.

- Khôi phục như thế nào rồi?

Lăng Tiếu quan tâm hỏi.

Độc Ưng đáp:

- Không sai biệt lắm, nếu là Kim Lang ở chỗ này quả quyết sẽ không để cho hắn lại kiêu ngạo như vậy.

- Vậy thì tốt, ta nghĩ hắn cũng sẽ không nghĩ tới chúng ta còn dám qua đêm ở chỗ này, nếu là lại đến tuyệt đối khiến cho hắn chịu không nổi.

Lăng Tiếu tự tin nói.

Độc Ưng thì không có nhẹ nhàng như Lăng Tiếu, mà là mang theo sầu lo nói:

- Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, vạn nhất Thanh Lang hoặc Hỏa Lang tự mình tìm đến, vậy chúng ta...

Lăng Tiếu một tay cắt đứt lời nói của Độc Ưng:

- Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi không nên nghĩ quá nhiều, hiện tại Thanh Lang đoàn không có nhiều tinh lực hạ thủ với chúng ta như vậy, bọn họ hẳn là có chuyện trọng yếu hơn muốn làm, chờ bọn hắn làm xong chuyện nói không chừng chúng ta đã trở lại Vẫn Thạch thành rồi, đến lúc đó người nào hạ thủ với người nào còn chưa biết được.

Độc Ưng tâm thần chấn động, hắn phức tạp nhìn Lăng Tiếu một cái, không khỏi đối với Lăng Tiếu lại kính nể một phần. Thông qua tiếp xúc những ngày qua, hắn đối với Lăng Tiếu có một loại cảm giác nói không ra lời. Có đôi khi ngươ cảm thấy hắn nho nhã lễ độ, có đôi khi ngươi cảm thấy hắn hết sức cơ trí, có đôi khi ngươi lại cảm thấy hắn đối với rất nhiều thứ thật tò mò, có đôi khi lại cảm thấy hắn hết sức hiền hòa, có đôi khi ngươi lại cảm thấy hắn hết sức tàn nhẫn...

Hắn thật sự cũng không hiểu Lăng Tiếu rốt cục là người như thế nào, tóm lại đánh giá của hắn đối với Lăng Tiếu chỉ có hai chữ 'Kiêu hùng'. Đợi ngày sau Lăng Tiếu trưởng thành tuyệt đối là nhân vật nhất đại kiêu hùng. Trong lòng hắn không khỏi đối với lựa chọn đi cùng Lăng Tiếu mà cảm thấy may mắn, chỉ là trong lòng lo lắng Lăng Tiếu quá mức cấp tiện, sợ vì vậy tráng niên...

- Đi thôi, mang ta đi xem linh thú của Hoang Tùng sơn mạch một chút.

Lăng Tiếu một chưởng đem tảng đá che thạch động đánh bay, dẫn đầu đi ra ngoài.

Hô hấp một ngụm không khí mới mẻ, cả người sảng khoái không ít.

Đang ở lúc Lăng Tiếu cùng Độc Ưng muốn rời đi hồ đầm, một trận hương thơm đặc biệt truyền đến.

Lỗ mũi Lăng Tiếu khẽ co rút lại một cái hỏi:

- Đây là hương hoa gì?

Độc Ưng xem thường nói:

- Hương hoa tầm thường, thiếu gia quá lo lắng!

- Không đúng!

Lăng Tiếu cảm giác hương hoa này vô cùng đặc biệt, sau đó đi tìm mùi hương kia.

Đi tới bên bờ hồ đầm, Lăng Tiếu giương mắt nhìn chung quanh lại không phát hiện ra bất kỳ đóa hoa nào.

- Kỳ quái!

Lăng Tiếu hết sức không giải thích được, đang ở lúc hắn chuẩn bị buông tha cho tìm kiếm, chỉ thấy ở bờ hồ đầm trên một mảnh phù diệp có một chút thanh lục sắc tiểu hoa điểm, hoa diểm này chỉ lớn nhỏ cỡ đầu ngón tay, hơn nữa sắc hoa mặc như lam, cùng màu nước hòa làm một thể, cơ hồ khó có thể phát hiện.

- Đây là... Thủy Lam Hoa.

Lăng Tiếu kinh ngạc kêu lên.

- Cái gì!

Độc Ưng tâm thần chấn động, theo phương hướng của Lăng Tiếu nhìn lại, lúc này lại kinh hô lên:

- Thật... Thật sự là Thủy Lam Hoa.

Thủy Lam Hoa, nhị giai cao cấp Thủy thuộc tính linh thảo, có công hiệu sinh cơ hoạt cốt, đối với võ giả tu luyện Thủy thuộc tính có chỗ tốt cực lớn, có thể khiến cho võ giả Thủy thuộc tính tăng nhanh lĩnh ngộ công pháp Thủy hệ, là linh thảo hiếm thấy vạn kim khó cầu.

- Không phải nói là ở thiên niên thủy đàm mới có thể sinh trưởng sao? Chẳng lẽ hồ đầm này đã hơn ngàn năm rồi?

Lăng Tiếu đối với Linh thảo lục sớm đã thuộc làu, vẻ mặt tràn đầy không thể tin lẩm bẩm.

- Thiếu gia đừng ngây người nữa, trước... Trước tiên đem Thủy Lam Hoa lấy rồi hãy nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 98 - Chẳng Lẽ Thiếu Gia Thích Ngược Đãi. (1)

Độc Ưng nuốt một ngụm nước bọt nói. Loại nhị giai cao cấp linh thảo này ở ngoại vi Hoang Tùng sơn mạch là cơ hồ khó gặp, không nghĩ tới lần này lại có thể ở một đầm nước như vậy lại phát hiện được một gốc, nếu là cầm đi bán ít nhất trị giá vài vạn kim tệ, đây chính là một khoản thu nhập vô cùng phong hậu rồi.

Lăng Tiếu gật đầu, hết sức cẩn thận đem Thủy Lam Hoa hái xuống, Độc Ưng ở một bên vội vàng mở ra hộp gấm, để cho Lăng Tiếu đem Thủy Lăng Hoa để vào trong đó bảo tồn.

- Xem ra đại nạn không chết tất có hậu phúc, lời này không sai.

Lăng Tiếu mỉm cười nói.

- Đó là thiếu gia hồng phúc tề thiên!

Độc Ưng lập tức cung kính nói.

Lăng Tiếu cười một chút không nói thêm gì nữ, trong lòng thầm nghĩ:

- Độc Ưng này càng ngày càng có giác ngộ làm người, không tệ không tệ.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng rời đi tiểu cốc hồ đàm, hướng sơn mạch ở phụ cận đi tới.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của Độc Ưng, hắn biết chỗ sơn mạch này đều có không ít nhất giai linh thú, nhị giai linh thú trở lên thì ít đi một chút, tính

nguy hiểm đối với bọn họ mà nói là rất thấp, trừ phi gặp phải một đoàn linh thú; mà linh thảo nhất giai cũng là không ít, nhị giai là ít một chút, sinh trưởng nhiều ở vách đá sơn nhai khó có thể ngắt lấy được, hay là có linh thú đang bảo vệ.

Lăng Tiếu cùng Độc Ưng hai người một đường đi tới, gặp được không ít linh thú, đều là nhất giai linh thú, những thú này Lăng Tiếu đều lười hạ sát thủ, chỉ là muốn thuần phục một con nhất giai Kiếm Xỉ Hổ để cưỡi, nhưng mà dã tính khó thuần, căn bản không có biện pháp ngoan ngoãn để hắn khu sử, điểm này để cho Lăng Tiếu buồn bực không dứt.

Sau khi Lăng Tiếu đem một đầu nhất giai cao cấp Dã Trư thả ra, vô cùng im lặng hỏi Độc Ưng:

- Ngươi nói những linh thú này làm sao khó thuần phục như vậy?

Độc Ưng cười nói:

- Thiếu gia có điều không biết, những linh thú này vốn là từ dã thú tấn cấp mà lên, nguyên bản liền là dã tính khó thuần, nếu muốn hàng phục đó là không có khả năng, trừ phi thiếu gia có thể lấy được trứng linh thú hoặc tiểu linh thú từ nhỏ cung dưỡng, ngày sau nhất định sẽ vì thiếu gia sử dụng, hoặc là thiếu gia có thể hàng phục những tam giai linh thú kia, bọn chúng đã có linh trí sơ khai, đã hiểu được cái gì gọi là sợ hãi, như vậy bọn chúng mới biết được hàng phục là lựa chọn tốt nhất, bất quá tam giai linh thú nhưng là cường đại tồn tại tương đương với Linh Sư, thiếu gia tạm thời vẫn là không nên nghĩ tới.

Nghe được lời của Độc Ưng, cả khuôn mặt của Lăng Tiếu cũng đều ủ rũ xuống, xem ra nguyện vọng của mình phải tan vỡ rồi.

Bất quá cũng bởi vì lời nói của Độc Ưng mà linh quang chợt lóe, có thể bắt

được một con ấu thú trở về đưa cho Vũ Tích làm sủng vật cũng không tồi, ngày sau lại có thể dùng để cưỡi ngựa, nhất cử lưỡng tiện. Quyết định chủ ý, Lăng Tiếu thay đổi sách lược, đưa ánh mắt nhắm trúng những ấu thú kia.

- Độc Ưng, ở vùng này linh thú nào có đẳng cấp cao nhất?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ách, chung quanh đây có ba loại linh thú đẳng cấp cao nhất, một loại là Xuyên Sơn thú, nhị giai cao cấp Linh thú, có thể xuyên sơn liệt thạch, một thân da thú có thể so với nhị giai vũ khí; một loại là Độc Huyết Hạt, cũng là nhị giai cao cấp linh thú, ác độc vô cùng, một ngụm nọc độc, phương viên một dặm không một ngọn cỏ; còn có một loại là Hắc Phong Ưng, nhị giai cao cấp linh thú, là bá chủ không trung vùng này.

Độc Ưng suy nghĩ một chút trầm ngâm nói.

Lăng Tiếu khổ não, ba loại này đều không thích hợp làm sủng vật cho nữ hài tử a!

Sơn mạch vô tận, cây cối chọc trời che nắng, một màu xanh thẳm, cỏ dại mọc thành bụi, trăm hoa đua nở, phi cầm tẩu thú đua tiếng.

Một chỗ tươi tốt trong sơn lâm, một tên thiếu niên cùng một tên tráng hán độc nhãn vô cùng cẩn thận đi tới, tựa hồ đang đề phòng nguy hiểm gì đó.

Bỗng nhiên, một tiếng thú hống, một đầu hắc hùng to lớn cao khoảng ba mét từ chỗ sâu chạy ra, hai mắt lộ ra quang mang hung ác, hướng bọn hắn lao đến.

- Không tốt, bị phát hiện rồi!

Độc nhãn tráng hán ở một bên thở nhẹ nói.

- Gấp cái gì, ngươi đi hấp dẫn chú ý của nó, ta đi tìm linh thảo.

Thiếu niên bên cạnh một điểm cũng không sợ hãi, mà là phân phó kế sách ứng phó cho tráng hán kia.

Hắc Hùng gầm thét, song chưởng vỗ vỗ lồng ngực, tựa hồ cực kỳ giận dữ, lại có nhân loại đáng chết bước vào lãnh địa của nó, tiếp theo phách gãy cự mộc ở bên cạnh, sau đó ôm lấy cự mộc hướng thiếu niên cùng tráng hán kia đập tới.

- Đại gia hỏa này thật độc ác!

Thiếu niên thở nhẹ một tiếng, vội vàng tránh ra.

Độc nhãn tráng hán kia cũng là nghiêng người né qua, đồng thời một thanh hỏa kiếm hướng Hắc Hùng đâm tới.

Hắc Hùng không tránh không né, vung lên hùng chưởng khổng lồ, một đoàn thổ hoàng sắc quang mang trực tiếp đem hỏa kiếm kia đánh bay, ngay sau đó một chưởng khác không chút lưu tình phách tới bên hông độc nhãn tráng hán.

Nếu như tráng hán bị một chưởng này đánh lên, chỉ sợ cũng phải bỏ mạng tại chỗ.

Tráng hán kia cũng coi như là tốt, thân thể uốn éo một cái giống như là một trận gió khiến cho thân thể mình thối lui sang một bên, không có bị phách vào trong đó, tiếp theo hắn liên tục đâm năm kiếm, mỗi một kiếm đều giống như hỏa xà đánh thẳng Hắc Hùng.

Hắc Hùng giận dữ rồi! Song chưởng nó không ngừng huy vũ, hỏa xà còn chưa tới gần thaant hể nó đã bị phách tán, tiếp theo nó gào thét một tiếng, từ trong miệng phun ra một đạo thổ hoàng sắc quang mang, quang mang giống như đạn pháp hướng tráng hán kia nhanh chóng bắn tới.

- Nhị giai trung cấp Hắc Hùng quả nhiên hung hãn.

Độc nhãn tráng hán kia kinh hô một tiếng, không dám đón đỡ, lợi dụng tốc độ của mình tránh ra.

Bên này, thiếu niên kia đã hướng về một phương hướng khác chạy đi, hắn đi tới trước một cái động khẩu khổng lồ, không chút do dự chạy vào.

Huyệt động đen nhánh tanh hôi để cho thiếu niên kia thiếu chút nữa muốn điên cuồng ói ra.

Sau khi đi vào hai thước, thiếu niên kia tựa hồ phát hiện cái gì, vui vẻ nói:

- Ha ha, tìm được rồi.

Chỉ thấy hai gốc cây linh thảo giống như là nấm sinh trưởng ở trong thành động, hai gốc linh thảo này ước chừng lớn bằng cái chén nhỏ, đen như mực, trong đó tiêm nhiễm một chút điểm trắng, đây chính là nhị giai trung cấp linh thảo Hắc Linh Chi.

Công hiệu của Hắc Linh Chi cùng Ô Tham Vương không sai biệt lắm, nhưng hiệu quả lại càng hơn Ô Tham Vương, đều có được công hiệu thư kinh hoạt lạc, tăng trưởng huyền lực, tăng trưởng thọ nguyên, giá trị gần vạn kim tệ. Nhìn hai gốc Hắc Linh Chi này một cái ít nhất có 500 năm trở lên rồi.

Thiếu niên xoa xoa đôi bàn tay đang muốn ngắt lấy, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình. Hắn liếc mắt nhìn lại chỉ thấy hai

con mắt thật to giống như chuông đồng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- Không thể nào, nơi này còn có một con Hắc Hùng?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 99 - Chẳng Lẽ Thiếu Gia Thích Ngược Đãi. (2)

Cái trán của thiếu niên tối sầm, lúc này ngay cả Hắc Linh Chi cũng không dám động, vội vàng hướng con Hắc Hùng bên trong kia khoát tay nói:

- Người cao to, đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy, ta... Ta chỉ là đi ngang qua, đừng có đánh, ta hiện tại liền đi ra, đừng nóng giận.

- Hống!

Một đạo tiếng hống từ trong động truyền ra.

- Mẹ ơi!

Tiếp theo lại là một đạo tiếng kêu sợ hãi, chỉ thấy một đạo thân ảnh từ bên trong động chật vật tháo chạy đi ra ngoài.

- Không thể nào, bên trong còn có một con Hắc Hùng?

Độc nhãn tráng hán kia hết chỗ nói rồi.

Thiếu niên cùng độc nhãn tráng hán nhưng không phải là Lăng Tiếu cùng Độc Ưng sao.

Lăng Tiếu vốn định bắt một con ấu thú, nhưng mà vẫn chưa tìm được, chỉ đành phải ở một bên trước ngắt lấy một ít linh thảo, chuẩn bị cầm về thành bán đi kiếm một khoản tiền rồi lại nói. Hai người tiến vào sơn mạch đã là ngày thứ năm rồi, trừ ở trong hồ đầm lấy được một gốc nhị giai cao cấp Thủy Lam Hoa ra, bọn họ còn góp nhặt được một trăm gốc nhất giai linh

thảo, trong đó nhiều nhất là đê cấp linh thảo giá trị không tính là cao, trung cấp chỉ có một bộ phận nhỏ, cao cấp liền đặc biệt ít rồi, chỉ tìm được có bảy gốc.

Cho đến hiện tại đi tới một chỗ là địa bàn của Hắc Hùng này, nghe Độc Ưng nói trong động của Hắc Hùng ngẫu nhiên sẽ có Hắc Linh Chi sinh trưởng, cho nên đặc biệt mạo hiểm dẫn Hắc Hùng đi ra ngoài, sau đó nhân cơ hội đi vào bên trong động tìm kiếm Hắc Linh Chi. Nhưng mà bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không thể tính đến trong động này lại còn một con Hắc Hùng khác.

Lăng Tiếu bước Vân Tung Mị Ảnh gọi Độc Ưng một tiếng "Đi mau", sau đó không ngừng lưu lại bụi đất mà chạy.

Độc Ưng không dám có ý trì hoãn, để cho một mình hắn đối phó với hai con Hắc Hùng không phải là tìm chết sao, hắn chạy trốn cũng không chậm hơn bao nhiêu so với Lăng Tiếu.

Sau khi hai người chạy được nửa canh giờ, xác định hai con Hắc Hùng kia không đuổi theo, lúc này mới dừng lại thở từng ngụm hào hển.

- Mẹ kiếp, hai con này đoán chừng là một mái một trống, bằng không sẽ không sống ở cùng một cái sơn động.

Lăng Tiếu tức giận mắng một tiếng.

Độc Ưng cái trán tối sầm lại, ở trong lòng nhổ ra nói:

- Đây không phải là nói nhảm sao, chẳng lẽ là hai con trống sống chung một chỗ.

- Đáng tiếc a, hai gốc Hắc Linh Chi thiếu chút nữa liền tới tay rồi.

Lăng Tiếu một bộ vô cùng đau đớn thở dài nói.

- Thiếu gia, trong... Trong đó thật có Hắc Linh Chi?

Độc Ưng tâm thần chấn động nói.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, bên trong có ai gốc Hắc Linh Chi, đều lớn như cái chén a!

Hai mắt của Độc Ưng lộ ra nhãn thần nóng cháy, tựa hồ đặc biệt hưng phấn.

- Làm sao? Muốn?

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng hưng phấn kia của Độc Ưng hỏi ngược lại.

Độc Ưng ngoan ngoãn gật đầu.

- Vậy ngươi đi đoạt a, bản thiếu gia không ngăn cản ngươi.

Lăng Tiếu rất là hào phóng nói.

Nhất thời Độc Ưng như quả bóng bị xì hơi xẹp xuống.

- Ngươi rất muốn lấy được Hắc Linh Chi kia?

Lăng Tiếu lần nữa hỏi.

Lần này Độc Ưng nghiêm túc nói:

- Đúng, nếu có cơ hội ta nhất định phải lấy được Hắc Linh Chi kia.

- Tại sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi. Công hiệu của Hắc Linh Chi là Lăng Tiếu biết được, nhưng hắn không rõ Độc Ưng cần cấp bách như thế.

Độc Ưng nói:

- Thiếu gia ngươi có điều không biết, ta tiến giai trung giai Huyền Sĩ đã qua ba năm rồi, ta cảm thấy được sắp tới có thể đột phá cao giai Huyền Sĩ, nếu có nhị giai linh thảo phù hợp với thuộc tính của ta, ta có thể hấp thu, giúp ta đột phá, nhưng mà nhị giai linh thảo trở lên cũng không dễ tìm, huống chi trong Hỏa thuộc tính của ta lại hàm chứa một chút Phong thuộc tính, muốn đồng thời tìm được nhị giai linh thảo hai loại thuộc tính càng khó hơn, mà Hắc Linh Chi chính là linh thảo Vô thuộc tính, bất kỳ võ giả thuộc tính nào cũng có thể hấp thu, ta nghĩ nếu như thiếu gia có thể lấy được hai gốc Hắc Linh Chi này mà nói, có thể hay không nhường cho ta, để cho ta nếm thử đột phá cấp bậc một chút.

Độc Ưng nói xong, có chút mong đợi nhìn Lăng Tiếu, nhị giai linh thảo trở lên nhưng là giá trị ngàn vàng, giống như Hắc Linh Chi càng là nhị giai trung cấp linh thảo có thể ngộ nhưng không thể cầu, cũng không phải là mỗi người đều bỏ được.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Độc Ưng, đứng lên nói:

- Đi, chúng ta trở về.

- Trở về đâu?

Độc Ưng trong lúc nhất thời phản ứng không kịp hỏi.

Lăng Tiếu không có đáp lời, hướng tới phương hướng của Hắc Hùng mới

vừa rồi kia đi trở lại.

Độc Ưng kích động nhìn thân ảnh của Lăng Tiếu, trong lòng không khỏi tràn đầy cảm kích.

Hai người lại một lần nữa đi tới phụ cận động khẩu của Hắc Hùng, một con Hắc Hùng trong đó vô cùng cơ cảnh, rất nhanh liền xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu cùng Độc Ưng.

- Độc Ưng ngươi thối lui, để cho ta chiếu cố nó, chờ ta đến thời điểm không trụ được nữa ngươi lại ra tay cứu ta.

Lăng Tiếu ngăn cản Độc Ưng xuất thủ nói.

Độc Ưng đầu tiên là ngạc nhiên một chút, tiếp theo là khẩn trương nói:

- Thiếu gia không thể mạo hiểm!

Song, Độc Ưng nói chưa hết lời, Lăng Tiếu đã tay không tấc sắt cùng con Hắc Hùng kia đối quyền.

Lăng Tiếu không có ý định dùng binh khí, hắn am hiểu nhất không chỉ là binh khí, còn có chưởng, quyền, cước tam tuyệt.

Lăng Tiếu trong nháy mắt đi tới trước mặt Hắc Hùng khổng lồ kia, đánh ra Bài Vân chường thức thứ tư Bài Sơn Đảo Hải.

Vô số chưởng ảnh bay tán loạn, mỗi một chưởng đều ẩn chứa tất cả huyền lực của hắn.

Ba ba ba!

Hắc Hùng phản ứng chậm một chút, chỗ bụng liên tục dính chưởng.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng Hắc Hùng ít nhất cũng phải chịu một chút đả thương, đáng tiếc Hắc Hùng giống như núi cao nguy nga không hề nhúc nhích.

Hắc Hùng giơ lên hùng chưởn, giống như đập một con ruồi, một chưởng đem Lăng Tiếu đang sững sờ đánh bay rồi.

- Thiếu gia!

Độc Ưng cả kinh kêu một tiếng, vội vàng chạy tới xem xét Lăng Tiếu.

Ai ngờ, hắn còn chưa có chạy tới, Lăng Tiếu đã lần nữa bắn ra, lại hướng đến Hắc Hùng kia tấn công tới.

- Lão tử không tin ngươi không có nhược điểm!

Lăng Tiếu lăng không nhảy lên, hai chân đá ra vô số cước ảnh hướng trước mặt Hắc Hùng đá tới.

Từng đợt cước ảnh cắt mặt, không một cước dư thừa đá lên trên mặt Hắc Hùng.

Hắc Hùng cuồng nộ, hai tay bắt được chân của Lăng Tiếu, vung lên, Lăng Tiếu lại giống như đạn pháp bay ra ngoài.

Thân thể Lăng Tiếu liên tục đụng gãy không ít cây cối mới dừng lại.

- Lão tử là tiểu cường đánh không chết, tới a!

Lăng Tiếu lại lần nữa đứng lên, lại hướng Hắc Hùng oanh tới.

Chưởng, quyền, cước tam tuyệt cũng đã dùng hết, đều không thể lay động được con Hắc Hùng này, chênh lệch của hai người thật sự quá lớn, Lăng Tiếu lần lượt bị ném bay, cả người đều biến thành huyết nhân.

Hắc Hùng kia tựa hồ cũng nghiện chơi đùa, mỗi một lần cũng chỉ là đem Lăng Tiếu đập bay ra ngoài, cũng không có nhân cơ hội truy kích, bằng không Lăng Tiếu sớm liền chết rồi.

Nửa ngày đi qua, Lăng Tiếu lại không có năng lực chiến đấu rồi, Độc Ưng ôm hắn rời đi phạm vi của Hắc Hùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 100 - Sinh Hùng Bảo Bảo? (1)

Độc Ưng thật sự nghĩ mãi mà không rõ Lăng Tiếu vì sao không sử dụng vũ khí, nếu như sử dụng vũ khí, cho dù không thể giết chết Hắc Hùng, tối thiểu cũng có thể khiến nó bị thương a!

Lăng Tiếu không có giải thích với Độc Ưng, mà là nuốt mấy viên đan dược chữa thương rồi đả tọa.

Từng đoàn huyền lực không ngừng lưu chuyển, dược tính của đan dược theo huyền lực làm dịu tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng.

Sau khi trải qua một canh giờ, những thương thế kia của Lăng Tiếu lại khôi phục lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, Độc Ưng ở một bên thấy đến nghẹn họng trân trối, thật sự không thể tin được hết thảy trước mắt.

Một đêm đi qua, thương thế của Lăng Tiếu lại khôi phục.

Tiếp theo hắn lại ăn mấy khối thịt linh thú được phơi khô, trong cơ thể sinh ra nhiệt lượng nhỏ bé, vài tia huyền lực bị nạp nhập vào trong đan điền, cả người trở nên long tinh hổ mãnh lại.

- Đi, lại đi tìm con Hắc Hùng không may kia.

Lăng Tiếu ý chí chiến đấu sục sôi vỗ ngực nói.

Độc Ưng hết chỗ nói rồi, chẳng lẽ thiếu gia thích ngược đãi?

Lần này cũng không có ngoài ý muốn, Lăng Tiếu lại bị Hắc Hùng đánh cho

gần chết.

Nhưng mà hắn mỗi hai ngày lại có thể khôi phục giống như kỳ tích.

Độc Ưng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, chỉ bằng mấy viên Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan kia làm sao có thể khôi phục được nhanh như vậy?

Độc Ưng nghĩ mãi mà không ra, liền không tiếp tục nghĩ nữa.

Liên tiếp mấy ngày Lăng Tiếu đều là tay không đối chiến như thế với Hắc Hùng, mỗi ngày thảm bại mà về.

Lần này, Lăng Tiếu trở lại địa phương nghỉ ngơi, đặc biệt cường điệu Độc Ưng hộ pháp, không được để cho bất kỳ linh thú nào tới quấy nhiễu hắn, đêm nay hắn muốn đột phá rồi!

Bóng đêm mông lung, thụ ảnh đưa qua đưa lại!

Một gã thiếu niên ước chừng 17, 18 tuổi ngồi ở trên một khối đá lớn, hắn một thân võ phục rách nát, vết máu loang lổ, vốn nên là thân thể bị trọng thương, tuy niên lại phát hiện ra thần sắc của hắn bình tĩnh chuyên chú như vậy, khiến cho người ta có một loại cảm giác phiêu miểu tinh, khí, thần đều đang thăng hoa, hoàn toàn không giống như bộ dáng bị trọng thương.

Quanh thân hắn phủ lên quang đoàn màu vàng nhạt, trên đỉnh đầu còn lộ ra bạch vụ nhàn nhạt, hết thỷ lộ ra vẻ thần thánh không thể xâm phạm.

Thiếu niên này chính là Lăng Tiếu muốn đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ nhất tầng Nạp Khí.

Tam Phân Quy Nguyên Khí tổng cộng chia làm tam giai cửu tầng, đệ nhất tầng chính là Nạp Khí, đệ nhị tầng Thác Mạch, đệ tam tầng Khoát Huyệt.

Hôm nay Lăng Tiếu đã đến điểm giới hạn của đệ nhất tầng Nạp Khí, chỉ cần lần này dẫn dắt thành công liền có thể đột phá đệ nhất tầng tiến vào đệ nhị tầng Thác Mạch rồi.

Lăng Tiếu bị Hắc Hùng tàn phá chừng mấy ngày, mỗi một lần đều là huyền lực dùng hết, ngoại thương cực kỳ nghiêm trọng, cân lạc không biết bị cắt đứt bao nhiêu cái. Nhưng mà hắn mỗi đêm đều lợi dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết, lại phục dụng đan dược khiến cho thân thể lần nữa khôi phục, tiếp theo lại đi khiêu chiến Hắc Hùng.

Lần lượt kiệt lực khổ tu trọng thương, lần lượt hấp thu đan được cùng thịt của linh thú, đan điền trong cơ thể xuất hiện biến hóa, nguyên lai là khối không khí chỉ lớn bằng nửa nắm tay nhỏ dần dần ngưng tụ, đan điền giống như bọt biển cường lực hấp thu huyền lực toàn thân, từng sợi huyền lực nhũ bạch như từng mảnh nước hẹp dài hướng biển rộng hội tụ, càng không ngừng tràn đầy đan điền.

Đan điền khí đoàn so sánh với nguyên lai tăng lên một phần ba, bốn phía hình thành một cái khí đoàn không lớn không nhỏ, lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ.

Sắc mặt Lăng Tiếu một trận đỏ một trận xanh, cuối cùng lại hiện lên màu trắng, liên tục không ngừng như thế, trên mặt lại bình tĩnh trước sau như một, không một chút bởi vì biến hóa mà sinh ra bất cứ ba động gì.

Độc Ưng ở không xa thời khắc cảnh giác động tĩnh bốn phía, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc về Lăng Tiếu đang tu luyện một chút, trong lòng đối với loại tinh thần đánh không chết này của Lăng Tiếu đặc biệt bội phục. Thiếu gia tính cách bền bỉ như thế, không thành châu báu chỉ sợ cũng khó khăn. Hắn không khỏi nhớ tới lúc trước thiếu gia ở Vẫn Thạch thành truyền lưu là thiên tài trăm năm khó gặp cùng với phế tài vẫn lạc nhanh nhất, hai cái so sánh với nhau, đến tột cùng là cái danh hiệu nào thích hợp hơn, hiện tại vừa xem đã hiểu.

Rất nhanh ba canh giờ đi qua.

Lăng Tiếu không khỏi phát ra một tiếng ngâm khẽ, huyền lực trong cơ thể đã toàn bộ hội tụ ở đan điền, chính là thời khắc huyền lực đưa trở lại kinh mạch, tiến vào đệ nhị tầng Thác Mạch chi cảnh rồi.

Huyền lực cuồn cuộn không dứt lần nữa từ trong đan điền khuếch tán, hướng những kinh mạch bế tắc không biết tên kia phóng đi, trong nháy mắt có mấy cái tiểu kinh mạch lập tức bị đả thông, những kinh mạch khác còn lại là vẫn không nhúc nhích.

Lăng Tiếu không có miễn cưỡng, trường khiếu một tiếng, lăng không nhảy lên, trên mặt đều là vẻ mừng rỡ.

- Tiến vào đệ nhị tầng rồi, thật là sảng khoái!

Lăng Chiến đều là vẻ đắc ý, cảm thụ được lực lượng vô cùng cường đại quanh thân, ngũ quan trở nên đặc biệt nhạy bén, phảng phất phụ cận bất kỳ gió thổi cỏ lay nào đều chạy không khỏi cảm ứng của hắn, đây chính là chõ tốt khi đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí mang tới. Mặc dù không có vì vậy mà đột phá cao giai Huyền Giả, nhưng mà hắn tin tưởng cách một bước kia đã không xa, chỉ cần sau khi hắn củng cố cảnh giới chính là ngày đột phá cao giai Huyền Giả.

Giờ phút này Độc Ưng nhìn Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hắn trở nên càng thêm phong thần tuấn lãng, một thân y phục rách rưới cũng không thể che lại một cỗ khí chất phiêu dật linh động.

- Độc Ưng, lấy thịt tới cho ta!

Sau khi Lăng Tiếu hạ xuống, chỉ cảm thấy bụng trống rỗng, lúc này gọi Độc Ưng đem một ít thịt linh thú đã phơi khô kia lấy ra, hắn muốn ăn một bữa.

Độc Ưng không nói hai lời, lập tức đem thịt lấy ra. Hắn thật sự nghĩ mãi mà không hiểu vì sao thiếu gia có sức ăn lớn như vậy, mỗi một lần đều có thể ăn mười mấy cân thịt linh thú, chẳng lẽ nguyên nhân là tiêu hao quá lớn?

Hắn làm sao có thể biết Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết của Lăng Tiếu có thể từ trong thịt linh thú phân giải hấp thu huyền lực được. Chỉ sợ Lăng Tiếu chính miệng nói ra cũng không có người tin tưởng.

Nhưng mà sự thật đúng là như thế, mà bản thân Lăng Tiếu lại nhận thức thành tất cả mọi người ăn thịt linh thú đều có thể phân giải hấp thu huyền lục, cho nên hắn mãi cho đến ngày sau mới biết được, thì ra loại bản lĩnh thần kỳ này không phải là tất cả mọi người đều có được.

Lăng Tiếu ăn vào đêm khuya, nhổ ra một cái, sau đó hướng về phía Độc Ưng nói:

- Ngày mai giúp ngươi lấy Hắc Linh Chi để ngươi đột phá.

Nói xong nằm xuống đi ngủ.

Chỉ chừa Độc Ưng một người ở chỗ này không khỏi nở nụ cười.

Mặt trời lên, ánh dương quang tươi đẹp chiếu rọi, trời xanh không mây.

Lăng Tiếu tinh thần chấn hưng hướng cửa động Hắc Hùng giết tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 101 - Sinh Hùng Bảo Bảo? (2)

Đi tới phụ cận động khẩu, Hắc Hùng vượt ra ngoài tưởng tượng lại không có tiếp tục đi ra ngoài, không khỏi làm Lăng Tiếu cùng Độc Ưng cảm thấy kỳ quái.

Lăng Tiếu hai tay chống eo, hướng về phía cửa động kêu to:

- Tử Hắc Hùng, đại gia Lăng Tiếu tới, mau mau ra đây nhận lấy cái chết.

Quả nhiên, khi Lăng Tiếu vừa gọi như vậy, trong động khẩu truyền đến từng trận lắc lư, chỉ chốc lát, Hắc Hùng kia xuất hiện ở trước động khẩu, chỉ là nó vô cùng khác thường, chưa tới công kích hai người Lăng Tiếu cùng Độc Ưng, mà là càng không ngừng ở trước động khẩu tê hống, hai cánh tay càng không ngừng vuốt trước ngực, tựa hồ bộ dạng rất khó dằn lòng được.

- Đây tính là chuyện gì? Mau tới cùng đại gia ngươi đại chiến ba trăm hiệp, lần này tuyệt đối đánh cho ngươi tè ra quần.

Lăng Tiếu một tay chống eo một tay chỉ vào Hắc Hùng mắng.

Ai ngờ, Hắc Hùng kia như cũ không có giết qua.

- Có phải hay không sợ bổn thiếu gia, ngươi không đến, bản thiếu gia liền giết qua.

Lăng Tiếu cho là Hắc Hùng đã ngán đánh với hắn, không muốn đánh nhau với hắn, cho nên lựa chọn tấn công trước.

Vậy mà Lăng Tiếu mới vừa bước lên trước một bước, Hắc Hùng kia mở cái miệng rộng, một đạo thổ hoàng sắc quang ddaonf hướng hắn đập qua.

- Ta dựa vào, không phải nói là nhục thân đánh nhau sao, tại sao lại động công kích từ xa rồi.

Lăng Tiếu mắng to một câu, vọi vàng né tránh.

Những ngày qua Lăng Tiếu cùng Hắc Hùng đều là tay không đối chiến, căn bản không có động vũ khí, mà Hắc Hùng kia cũng là từ đầu đến cuối không có lợi dụng tự thân thuộc tính công kích, chỉ dùng thân thể cường hãn đem Lăng Tiếu đánh cho gần chết. Mà hôm nay nó lại là lần đầu tiên lợi dụng thuộc tính công kích Lăng Tiếu, không khỏi để cho Lăng Tiếu cảm thấy kỳ quái.

- Được rồi, là lúc làm một cái kết thúc đi!

Lăng Tiếu rút ra Ngân Quỷ huyết đao ở sau lưng, quyết định giải quyết xong con Hắc Hùng này, sau đó lại hợp lực đem con thư hùng bên trong giết chết, vì Độc Ưng lấy được Hắc Linh Chi.

Bất quá giờ phút này Lăng Tiếu nhưng trong lòng sinh ra vài phần bất nhẫn, những ngày qua, ngày ngày cùng Hắc Hùng đối chiến, lại không đành lòng giết chết con Hắc Hùng này. Lăng Tiếu lắc đầu vứt cái ý niệm mềm lòng kia đi, thành đại sự giả, làm sao có thể nhân từ nương tay? Đây cũng không phải là tác phong nhất quán của hắn.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu muốn tiến công, Độc Ưng ở một bên ngăn cản Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, trước không nên gấp gáp, ngươi nghe bên trong tựa hò có động tĩnh.

- Không phải là hùng gọi sao, có cái gì đáng ngạc nhiên.

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Không, thư hùng ở bên trong có thể đang sinh nở.

Độc Ưng chân mày giãn ra cười nói.

- Sinh nở? Ngươi... Ngươi nói bên trong thư hùng bên trong đang sinh Hùng bảo bảo sao?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi.

- Đúng vậy, nghe tiếng kêu từ bên trong truyền tới, rõ ràng là đang sinh Tiểu Hắc Hùng, nếu không Hắc Hùng kia sẽ không bảo vệ cửa động chặt chẽ, bất quá nhìn dạng này tựa hồ xuất ra chút tình huống.

Độc Ưng khẳng định gật đầu nói.

Lăng Tiếu đối với lời nói của Độc Ưng tin tưởng không hề nghi ngờ, Độc Ưng ở Hoang Tùng sơn mạch lăn lộn nhiều năm, biết được tự nhiên nhiều hơn so với hắn.

- Thiếu gia, hiện tịa chúng ta hợp lực đem Hắc Hùng này giết chết, con thư hùng bên trong kia vốn không có năng lực tái chiến với chúng ta, đợi nó sinh ra con nhỏ liền càng tốt rồi, bốn đôi hùng chưởng, Hắc Linh Chi, ấu thú, chúng ta phát lớn rồi!

Độc Ưng suy nghĩ một chút, thập phần hưng phấn nói, đồng thời từ phía sau lưng rút ra hỏa kiếm của hắn, muốn cùng Lăng Tiếu liên thủ.

Hắc Hùng canh giữ ở cửa động vừa thấy Độc Ưng lộ ra sát ý, hai mắt trở nên

đỏ hồng lên, toàn thân tản ra quang mang thổ hoàng sắc nhàn nhạt, tựa như đã làm tốt chuẩn bị cho cuộc chiến sinh tử rồi.

Lúc này Lăng Tiếu do dự rồi, thật không muốn giết chết đầu Hắc Hùng này!

- Thiếu gia ngươi làm sao vậy? Nơi này chính là có Hùng ấu thú, bắt trở về, sau này nuôi lớn nhất định là một đại trợ lực.

Độc Ưng nhìn Lăng Tiếu không hề nói gì nói ra.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn Hắc Hùng đang đề phòng kia, đồng thời nghĩ đến tự mình kiếp trước là thân thế cô nhi thê lương, nếu không phải lão quỷ sư tôn chứa chấp hắn, chỉ sợ sớm đã chết đói đầu đường rồi, cả đời trước hắn không được hưởng thụ qua yêu mến của cha mẹ, cả đời này bồi bổ lại cho hắn, hôm nay hắn thật nhẫn tâm giết chết hai con Hắc Hùng này sao? Quên đi, loại hành động ném đá xuống giếng này lão tử không làm được, trong lòng hắn không khỏi mềm nhũn, hắn nặng nề thở dài một hơi:

- Ai! Quên đi, hôm nay tới đây thôi!

- Thiếu... Thiếu gia?

Độc Ưng hết sức không hiểu nhìn Lăng Tiếu nói.

Ở Độc Ưng cho là, bây giờ là cơ hội trời ban, mà Lăng Tiếu sao lại muốn buông tha cho nó? Hắn không cam lòng, hắn phải có Hắc Linh Chi kia để cho chính mình đột phá đến cao giai Huyền Sĩ, cho dù là mạo hiểm đến tính mạng cũng nguyện ý, cơ hội như thế hết sức khó có được.

- Thiếu gia, ngươi hiện tại không giết chúng nó, ngày sau để cho người khác phát hiện sự hiện hữu của chúng nó, bọn họ cũng là khó thoát khỏi cái chết, chúng ta sao không...

Độc Ưng vẫn cố gắng khuyên.

- Ý ta đã quyết, đi thôi! Ta sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi đột phá.

Lăng Tiếu nhìn ra không cam lòng nồng đậm trong ánh mắt của Độc Ưng, không thể không lên tiếng an ủi.

- Ai!

Độc Ưng lắc đầu than nhẹ, đem Hỏa kiếm một lần nữa thu lại, tính toán cùng Lăng Tiếu cùng nhau rời đi.

- Hống!

Trong động khẩu truyền đến tiếng hùng rống kinh thiên.

Hắc Hùng canh giữ ở động khẩu thần sắc có chút lo lắng, lúc này truyền đạt qua, vội vã hướng bên trong động chạy về.

- Không phải là khó sinh đi?

Lăng Tiếu nhìn Hắc Hùng kia lo lắng chạy về trong động, không khỏi tự nói.

- Đúng là khó sinh rồi, nếu không sẽ không kêu thảm như vậy, linh thú bình thường lúc sinh nở rất ít khi xuất hiện tình huống như thế, nhưng mà ngẫu nhiên cũng có ngoại lệ, hoặc là ấu hùng kia quá lớn, mẫu hùng khó có thể sinh ra được.

Độc Ưng căn cứ nhiều năm ở tùng lâm sinh hoạt phân tích nói.

Lăng Tiếu một tay nâng cằm, sau khi trầm mặc một hồi nói:

- Đi vào xem một chút!

- Cái... Cái gì?

Độc Ưng giật mình nhìn Lăng Tiếu, tiếp theo có thể đoán được ý đồ của Lăng Tiếu, lúc này nói:

- Thiếu gia chớ vọng động, hiện tại công hùng kia nhất định sẽ thề chết bảo vệ mẫu hùng. Tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta tới gần, chúng ta vẫn là đi thôi.

Song, Lăng Tiếu không nghe lời nói của Độc Ưng, phi thẳng đến hùng động đi tới.

Độc Ưng đối với tâm tư của vị thiếu gia này đúng là đoán không ra, thầm nghĩ:

- Thật không biết trong đầu thiếu gia nghĩ cái gì.

Nếu đã lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, Độc Ưng chỉ đành phải kiên trì đuổi theo.

Lần này, Lăng Tiếu đi thẳng tới trước động khẩu, công hùng kia cũng không thấy đi ra, chỉ là nghe được tiếng hô thảm hại hơn ở bên trong.

- Độc Ưng, ngươi ở bên ngoài canh chừng giùm, trừ phi nghe được ta cầu viện, nếu không không cho phép đi vào.

Lăng Tiếu phân phó một tiếng, tiếp theo không do dự hướng bên trong động đi vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 102 - Độc Ưng Khiếp Sợ. (1)

Vừa đi được một hồi, Độc Ưng liền nghe được tiếng hống tràn đầy địch ý của Hắc Hùng, trong lòng không khỏi thay Lăng Tiếu lo lắng, bất quá hắn vẫn là tuân theo phân phó của Lăng Tiếu, tùy thời chuẩn bị cứu viện.

Bên trong động, Lăng Tiếu khoát tay hướng vè phía công hùng nói:

- Hùng lão đại, đừng hiểu lầm, ta là tới giúp thê tử của ngươi.

Lăng Tiếu vừa nói, đồng thời vừa chỉ vào mẫu hùng đang thống khổ rên rỉ ở một bên nói.

- Hống!

Công hùng lại thế nào nghe hiểu được lời nói của Lăng Tiếu, lúc này vung hùng chưởng liền hướng Lăng Tiếu đập tới.

- Này, lão huynh, ta nói tại sao ngươi không giảng đạo lý chứ.

Lăng Tiếu phải dùng bộ pháp tránh thoát công kích của công hùng.

Ai ngờ công hùng thú tính nổi lên, song chưởng lần nữa hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Mẹ kiếp, tiên hạ thủ vi cường rồi!

Lăng Tiếu đem tốc độ đề thăng đến tận cùng, ở trong động tránh khỏi công kích của công hùng, chạy đến bên cạnh mẫu hùng.

Công hùng càng thêm tức giận rồi, di chuyển thân thể khổng lồ, thề phải giết chết nhân loại đáng chết này.

Nhưng mà khi nó muốn tiến công, lại thấy một thanh đao của Lăng Tiếu đặt ở trước mẫu hùng, nó không thể không dừng tiến công, trong đôi mắt lộ ra sát khí nồng đậm, gầm lên giận dữ, chấn cả thành động cũng lắc lư mấy cái.

Trong rừng rậm cây cối chọc trời, truyền đến từng đợt tiếng thú hống, kinh hãi đến dã thụ gần trăm dặm phụ cận tán loạn, đê giai linh thú sợ hãi.

Độc Ưng một người lo lắng đứng ở ngoài động, trường kiếm trong tay không ngừng di động lặp đi lặp lại, tựa hồ hận không được xông vào trong động, chỉ là ở bên trong động thật lâu không có truyền đến chỉ thị, không dám tự ý chủ trương.

Trong nháy mắt, nửa thời thần trôi qua, bên trong động thần kỳ biến đổi thành yên tĩnh lại.

Độc Ưng nghi ngờ không giải thích được lẩm bẩm tự nói:

- Chẳng lẽ thiếu gia bị... Ai, người trẻ tuổi còn chưa đủ thành thục, quá hành động theo cảm tính rồi, quên đi, khôi phục thân tự do cũng không có cái gì không tốt.

Độc Ưng thấy bên trong động không có phản ứng, trong lòng suy đoán Lăng Tiếu đã gặp bất trắc, Hắc Hùng đã nổi điên, hắn tự nhận là chính cũng không phải là đối thủ, huống chi là Lăng Tiếu.

Lại qua một canh giờ, Độc Ưng muốn xoay người rời đi, lại dừng cước bộ, hắn hướng bên trong động nhìn lại, cắn răng tính toán xông vào, bên trong nhưng là có Hắc Linh Chi, chỉ cần chiếm được Hắc Linh Chi hắn liền có hi vọng đọt phá đến cao giai Huyền Sĩ rồi, đến lúc đó ở Vẫn Thạch thành chỉ

cần không đắc tội đại gia tộc thì có thể đi ngang rồi.

Đang lúc hắn muốn xông vào động, bên trong đi ra mọt đạo nhân ảnh.

Đây không phải là Lăng Tiếu còn là người phương nào.

- Thiếu... Thiếu gia, ngươi không có chuyện gì?

Độc Ưng ngẩn người kinh ngạc hỏi. Phải biết rằng bên trong nhưng là có nhị giai trung cấp Hắc Hùng, cho dù Lăng Tiếu có may mắn không chết, nhưng là cũng không thể không có hư hao chút nào a!

Lăng Tiếu cười nói:

- Ngươi rất hi vọng ta có việc?

Độc Ưng vội vàng khoát tay nói:

- Dĩ nhiên không phải, ta... Ta thấy thiếu gia lâu như vậy không có đi ra ngoài, đang định xông vào cứu thiếu gia đây.

Độc Ưng chột dạ rơi một phen mồ hôi lạnh nói. Giờ phút này hắn đối với Lăng Tiếu càng ngày càng kính nể rồi, lại tự mình xông vào Hắc Hùng động mà không hư hao chút nào, đổi lại hắn đi vào chưa chắc có thể làm được dễ dàng như Lăng Tiếu.

- Yêu, cầm đi đi!

Lăng Tiếu móc ra một vật hướng Độc Ưng ném qua.

Độc Ưng thuận tay nhận lấy, định nhãn nhìn lại, hai mắt hiện ra ánh sáng:

- Đây... Đây là Hắc Linh Chi!

Độc Ưng kích động a, không nghĩ tới thiếu gia thật giúp hắn lấy Hắc Linh Chi, đây nhưng là nhị giai trung cấp linh thảo, giá trị không rẻ, lại là mạo hiểm nguy hiểm tính mạng mới lấy được, thiếu gia lại thật cho hắn rồi.

- Đi thôi, tìm một chỗ ta thay ngươi hộ pháp, nhanh chóng đột phá!

Lăng Tiếu không một chút đau lòng nói. Đối với người bên cạnh mình, hắn một mực đều không keo kiệt.

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

Độc Ưng một chân quỳ xuống chân thành bái tạ nói. Lần này hắn là trong tâm vui mừng thần phục quỳ xuống cám ơn, độ trung thành trong lòng đối với Lăng Tiếu thẳng tắp bay lên.

- Được rồi, sau này chỉ cần ngươi trung thành đi theo ta, Huyền Sĩ giai cũng phải là điểm cuối cùng của ngươi.

Lăng Tiếu bị Độc Ưng một bái, rất là tự tin đối với hắn nói.

Giờ phút này, Độc Ưng đối với lời nói của Lăng Tiếu là tin phục mười phần rồi.

Huyền Sĩ giai không phải là điểm cuối? Chẳng lẽ thật sự có một ngày đột phá đến Linh Sư giai sao?

Đang ở lúc Lăng Tiếu cùng Độc Ưng muốn rời đi, trong Hắc Hùng động truyền ra từng đợt thanh âm chấn động.

Độc Ưng lập tức đề phòng lên, trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Hắc Hùng còn sống?

- Không cần khẩn trương!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Độc Ưng nói.

Lúc này, ở cửa động đi ra hai con Hắc Hùng khổng lồ, mà một con Hắc Hùng trong đó ở trong ngực còn ôm một con Tiểu Hắc Hùng.

Tiểu Hắc Hùng chỉ lớn bằng hùng chưởng của đại Hắc Hùng, núp ở trong ngực mẫu hùng, lông mềm như nhung, bộ dáng lộ ra vẻ cực kỳ khả ái.

Hai con Hắc Hùng đi tới phía trước Lăng Tiếu, Độc Ưng ở một bên không khỏi lui về phía sau hai bước, đối với Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia đi mau!

Lăng Tiếu không có để ý tới Độc Ưng, mà là đối với Hắc Hùng chắp tay cười cười nói:

- Hắc Hùng lão đại, ta đi, có nhiều chỗ đắc tội thỉnh xin tha tha.

Công hùng cùng mẫu hùng kia cũng gầm nhẹ mấy tiếng, lấy đó để đáp lại, mà mẫu hùng kia vô cùng nhân tính vỗ bả vai của công hùng, công hùng hiểu ý, tiến lên một bước mở ra hùng chưởng, vài cọng Hắc Linh Chi bày ra ở trước mặt Lăng Tiếu.

- Nhiều Hắc Linh Chi như vậy, còn có một gốc Hắc Linh Chi ngàn năm.

Độc Ưng ở không xa trợn to mắt nhìn mấy gốc linh thảo ở trong tay công hùng kinh hô lên.

Ngay cả Lăng Tiếu cũng sửng sốt một chút, hắn ở trong vách động rõ ràng chỉ phát hiện ra hai gốc Hắc Linh Chi, hắn đi ra ngoài trước hái được một gốc, để lại một gốc, mà ở trong tay công hùng nhưng có đến năm gốc Hắc Linh Chi, đây quá ngoài ý muốn đi!

Công hùng thấy Lăng Tiếu không cầm lấy, dùng hùng chưởng đẩy Lăng Tiếu, lại lắc lắc Hắc Linh Chi ở trong tay một chút.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn công hùng, dùng ngón tay chỉ vào chính mình nói:

- Đây là cho ta?

Công hùng tựa hồ có thể nghe hiểu được tiếng người, rất hữu hảo gật đầu.

Lăng Tiếu do dự một chút, đem năm gốc Hắc Linh Chi ở trong tay công hùng đều cầm vào trong tay, sau đó đi tới bên cạnh mẫu hùng nói:

- Cho ta xem tiểu tử một chút.

Mẫu hùng cúi người để cho Lăng Tiếu đụng đến Tiểu Hắc Hùng trong ngực.

Tiểu Hắc Hùng kia tỉnh táo mở ra mắt lớn nhìn Lăng Tiếu, lại miễn cưỡng đứng thẳng người lên lè lưỡi liếm liếm mặt của Lăng Tiếu, lại ngã xuống trong ngực mẫu hùng.

Lăng Tiếu trên tay sờ sờ đầu của Tiểu Hắc Hùng, vô cùng hài lòng cười, sau đó từ trong tay lấy ra một gốc Hắc Linh Chi đưa tới trước mặt Tiểu Hắc Hùng.

- Tới, Tiểu Hắc, đây là tên sau này của ngươi, mau ăn nhiều vào, nhanh nhanh trưởng thành đi!

Lăng Tiếu đặt cho Tiểu Hắc Hùng một cái tên là Tiểu Hắc nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 103 - Độc Ưng Khiếp Sợ. (2)

Tiểu Hắc Hùng cũng không khách khí, đoạt lấy Hắc Linh Chi trong tay Lăng Tiếu liền nhai nhai lên.

Độc Ưng ở không xa thấy vậy đau lòng muốn chết, đây chính là gần vạn kim tệ a.

- Tốt lắm, đi thôi, sau này lại trở về thăm đám các ngươi!

Lăng Tiếu ở trên người hai con đại hùng vỗ vỗ, đột nhiên sau đó xoay người liền mang theo Độc Ưng rời đi.

Hai con Hắc Hùng kia ôm Tiểu Hắc Hùng vẫn đi theo sau một lúc lâu, mới lần nữa quay trở về.

Lăng Tiếu nhìn hai cái thân ảnh khổng lồ kia trở về, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

- Thiếu gia, bọn họ trở về rồi!

Độc Ưng nhàn nhạt nói, trong ánh mắt đối với Lăng Tiếu khâm phục tới cực điểm. Hắn lăn lộn ở Hoang Tùng sơn mạch nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên thấy một màn thần kỳ như thế.

Thiếu gia lại cùng với một nhà Hắc Hùng kia hữu hảo như vậy, chỉ sợ truyền đi cũng không có người sẽ tin tưởng đây là sự thật.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ừ, chúng ta tìm một chỗ an toàn, ta giúp ngươi hộ pháp để ngươi đột phá.

Hai người đi tới một địa phương thanh u, Độc Ưng mở mở ra một cái động, chuẩn bị tiến vào trong đó đột phá.

Lúc này, Lăng Tiếu gọi lại Độc Ưng, lấy ra một gốc Hắc Linh Chi ngàn năm duy nhất đưa tới trước mặt Độc Ưng nói:

- Dùng một gốc này đi như vậy nắm chắc hơn một chút.

Bỗng nhiên, cổ họng Độc Ưng nghẹn lại, ánh mắt nóng lên, thiếu chút nữa cũng chảy ra nước mắt, chỉ là cố nén đón tới, xoay người đi vào bên trong động. Từ giờ khắc này Độc Ưng đối với Lăng Tiếu là tuyệt đối trung thành không hai lòng rồi.

Ngàn năm Hắc Linh Chi, so với Hắc Linh Chi ngàn năm trở xuống cao hơn một cái tiểu giai vị, đã là nhị giai cao cấp linh thảo rồi, giá trị kia không cần nói cũng biết, mà Lăng Tiếu đều không nhướng mày một cái liền đem một gốc Hắc Linh Chi trân quý này cho hắn phục dụng, hắn có thể không cảm động sao?

Lăng Tiếu thì không đem chuyện này để ở trong lòng, những thứ linh thảo trân quý này mặc dù hiếm thấy, nhưng là cũng chưa chắc là tìm không được, đợi ngày sau cường đại, chỉ cần hướng chỗ sâu sơn mạch đi vào, cao giai linh thảo còn không phải là một tay ôm lấy sao.

Dĩ nhiên, Lăng Tiếu cũng không phải là không có nửa điểm tư tâm, ít nhất Độc Ưng lớn mạnh đối với hắn mà nói cũng là một cái đại trợ lực.

Độc Ưng đột phá đến cao giai Huyền Sĩ không phải là chuyện một hai phút, Lăng Tiếu lấy thịt khô ra bắt đầu ăn, vì trợ giúp Hắc Hùng hắn là hao tổn không ít, nghĩ tới một màn ở trong động kia quả thật vô cùng mạo hiểm, hắn

mạo hiểm nguy hiểm tính mạng mới đổi được cảm kích của hai con Hắc Hùng đối với hắn.

Lúc ấy Lăng Tiếu lấy đao gác ở cổ mẫu hùng, uy hiếp công hùng không được làm loạn.

Nhưng mà công hùng làm sao có thể đoán được tâm ý của Lăng Tiếu, nhất thời nổi điên lên, nếu không có mẫu hùng làm bia đỡ đạn, chỉ sợ Lăng Tiếu sớm đã chết ở dưới công kích của công hùng rồi.

Mẫu hùng bởi vì sinh nở cho nên mất đi lực chiến đấu, lại bởi vì khó sinh, căn bản đối với Lăng Tiếu không tạo thành uy hiếp, chỉ biết là không ngừng gào thét muốn đem tiểu hùng sinh ra, nhưng vô luận nó dùng sức thế nào đều không thể đem tiểu hùng sinh ra được, đau đến giống như chết đi sống lại.

Lăng Tiếu dĩ nhiên không hiểu đỡ đẻ, nhưng mà hắn lại hiểu tùy cơ ứng biến, một tay khoác lên sau lưng mẫu hùng, đem huyền lực của mình quán thâu đến trong cơ thể mẫu hùng, giúp nó thông thuận kinh mạch, tăng cường lực độ dùng sức.

Quả nhiên, khi hắn toàn lực phối hợp, mẫu hùng rốt cuộc thuận lợi sinh ra Tiểu Hắc.

Lăng Tiếu huyền lực tiêu hao quá độ, hư thoát ngồi trên mặt đất.

Công hùng nắm lấy cơ hội, trong nháy mắt chạy đến trước Lăng Tiếu, một cái hùng chưởng ẩn chứa lực lượng cường đại liền hướng về đầu Lăng Tiếu phách tới.

Lúc ấy Lăng Tiếu cũng cho là một mạng của mình ô hô rồi.

Vạn hạnh chính là, người tốt luôn có tốt bóa.

Mẫu hùng miễn cưỡng hống khiếu một tiếng, tựa hồ đang nói gì đó với công hùng, lúc này mới khiến Lăng Tiếu tránh được một kiếp.

Cũng vì vậy mà Lăng Tiếu mới cùng một nhà Hắc Hùng giải hạ thiện duyên.

Dã thú sở dĩ thoát biến thành linh thú, đó là đã có được 'Linh' tính nhất định mới có thể xưng laflinh thú, là thăng hoa của dã thú, đã có thể có một chút ý thức đơn giản, mặc dù so với tam giai linh thú có linh trí sơ khai còn kém một chút, nhưng mà đã có một chút tư tưởng rồi.

Lăng Tiếu giúp mẫu hùng thuận lợi sinh ra Tiểu Hắc Hùng, mẫu hùng hoàn toàn cảm nhận được Lăng Tiếu đói với chúng cũng không có ác ý, đây mới khiến cho một nhà Hắc Hùng đối với Lăng Tiếu cảm kích vạn phần, đồng thời cũng vì thế mà đem Hắc Linh Chi ở trong động dâng ra. Lunh thú không giống nhân loại, bọn họ một khi nhân thức là bằng hữu, bọn họ liền sẽ vô cùng trung thành vô tư trợ giúp bằng hữu của chúng, mà Lăng Tiếu là người đầu tiên trở thành bằng hữu của một nhà Hắc Hùng, cũng là một cái bằng hữu có một không hai.

...

Lăng Tiếu ăn no, cũng không lười biếng, bắt đầu đả tọa lên. Chỉ có không lúc nào là không ngừng tu luyện mới để cho tự mình càng nhanh trở nên mạnh mẽ.

Thông qua tay không đối chiến trong khoảng thời gian này với Hắc Hùng, Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến của Lăng Tiếu đã có tiến bộ rõ ràng, nguyên lai là cảnh giới tiểu thành dần dần hướng cảnh giới trung thành đi tới. Hôm nay hắn lần nữa thụ ngoại thương, tin tưởng không cần đan dược trị liệu cũng có thể thông qua Kim Cương Ngũ Biến quyết tiến hành chữa trị.

Vì thế Lăng Tiếu cũng cảm thấy Kim Cương Ngũ Biến quyết này có phải

hay không là 'Bất Tử Thần Công' trong truyền thuyết, nếu không làm sao có thể có công năng chữa trí cường đại như thế. Thật không biết Thái thượng trưởng lão từ đâu có được bản huyền công này.

Lăng Tiếu chìm đắm trong tu luyện, Tam Phân Quy Nguyên Khí tuần hoàn ở trong thân thể hắn, thanh trừ chướng ngại đột phá cao giai Huyền Giả, chỉ cần tâm cảnh của hắn cùng trạng thái đạt đến cảnh giới tốt nhất, chính là ngày hắn đột phá.

Bất quá hắn hiện tại cũng không nóng nảy, trước áp súc trạng thái trung giai Huyền Giả một chút, khiến cho sau khi chân chính bão hòa, sẽ thuận lợi đột phá một cách tự nhiên.

Đang ở lúc Lăng Tiếu một bên đả tọa, một bên vì Độc Ưng hộ pháp, nghe được tiếng nói chuyện của mấy cái mạo hiểm giả cách tùng lâm không xa, lúc này cảnh giác lên, nếu để cho bọn họ quấy rầy Độc Ưng đột phá lần này, vậy lần tiếp theo cũng không biết là đến lúc nào.

Trong rừng rậm cách Lăng Tiếu không xa xuất hiện bảy đạo thân ảnh, bảy người này đều có ba phần tương tự, không cần phải nói khẳng định là huynh đệ với nhau. Trẻ tuổi nhất ước chừng 26 tuổi, lớn tuổi nhất cũng hơn 40 tuổi.

Nếu như Độc Ưng ở nơi này khẳng định có thể nhận ra bảy người này, bọn họ ở trong mạo hiểm giả có chút danh tiếng, nguyên lai được xưng là Bành thị thất lang, nhưng mà sau đó lại bị Thanh Lang dong binh đoàn biết sự hiện hữu của bọn hắn, tuyên bố bảy người này không quy thuận Thanh Lang dong binh đoàn mà nói, liền đem danh hiệu từ bỏ, nếu không tuyệt đối để cho bảy người bọn họ biến mất khỏi Vẫn Thạch thành, cho nên bảy người phải đem danh hiệu sửa thành Bành thị thất ưng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 104 - Người Tốt Không Có Tốt Báo. (1)

- Đại ca, chúng ta tìm nhiều đê giai độc thảo như vậy thật có thể bán lấy tiền sao?

Ưng Thất trẻ tuổi nhất không rõ ràng cho lắm hướng về phía Ưng Đại lớn tuổi nhất hỏi.

- Lão Thất, ngươi có phiền hay không, trên đường đi ngươi cũng hỏi nhiều lần rồi, không thể bán lấy tiền thì ta gọi các ngươi đến làm gì?

Ưng Đại không nhịn được hồi đáp.

Ưng Tam hướng về phía Ưng Thất nói:

- Lão Thất, đại ca làm việc nhất định là có phân tấc, hắn nói có thể bán lấy tiền nhất định là có thể bán lấy tiền.

Ưng Thất vẫn không rõ nói:

- Nhưng mà những đê giai độc thảo này bán cho Linh thảo đường cũng không được mấy cái kim tệ, còn không bằng chuyên tâm tìm kiếm mấy gốc linh thảo bán được giá cao hơn đi.

- Ngươi biết cái gì, những độc thảo này cũng không phải là bán cho Linh thảo đường.

Ưng Đại hét lớn nói.

Ưng Thất không dám nhiều lời nữa, chẳng qua là không cam lòng mà đem lời nói nuốt trở vào.

Lúc này Ưng Nhị nói:

- Đại ca, hiện tại liền có đủ Thất huynh đệ chúng ta, ngươi liền dứt khoát một chút đem lời nói rõ ra, những độc thảo này đến tột cùng là ai muốn thu mua, cũng tốt để cho huynh đệ chúng ta biết ngọn nguồn.

Ưng Đại do dự một chút, sau đó hướng bốn phía nhìn quanh, xác định không có ai, sau đó mới nói nhỏ:

- Là nhiệm vụ do Lăng gia đại tổng quản ban bố, mỗi một gốc độc thảo trị giá 50 kim tệ, cấp bậc càng cao giá trị càng cao, cái giá tiền này nhưng là gấp hai đê giai linh thảo, ngươi nói chúng ta thu hay không thu thập độc thảo? Bất quá Lăng đại tổng quản nói, chuyện này ngàn vạn không thể tiết lộ tin tức, nếu không hậu quả của chúng ta...

Những huynh đệ khác thấy Ưng Đại nói xong liên tục nghiêm túc gật đầu.

Ưng Thất rõ ràng nhiều lời, lại không nhịn được hỏi:

- Lăng gia thu thập nhiều độc thảo như vậy thì có ích lợi gì, thật là.

Ưng Đại trợn mắt nhìn Ưng Thất một cái nói:

- Vấn đề của ngươi thật nhiều, ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây.

- Quên đi lão đại, Tiểu Thất là dạng như vậy, chúng ta nhanh chóng thu thêm vài gốc độc thảo đi, bất quá có linh thảo cũng không thể bỏ qua.

Ưng Tam lên tiếng giảng hòa nói.

Bảy người cũng không nói thêm gì nữa, bắt đầu ở phụ cận tìm kiếm độc thảo.

Lăng Tiếu ở không xa đem những lời này của bảy người bọn họ thu hết vào trong tai, thần sắc không khỏi nghiêm nghị lên, trong lòng thầm nghĩ:

- Lăng Trùng thu thập nhiều độc thảo như vậy rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ hai lão bất tử kia không đợi được nữa muốn đoạt vị rồi?

Lăng Trùng chính là Lăng gia đại tổng quản trong miệng của Ưng Đại, Lăng Tiếu vừa nghe liền có thể đoán được, ở Vẫn Thạch thành nhưng là chỉ có một Lăng đại tổng quản.

Lăng Tiếu càng suy nghĩ xuống, đáy lòng càng là thay tộc trưởng gia gia kia của hắn mà lo lắng, nhưng mà hiện tại Độc Ưng lại đang đột phá, sợ sau khi rời đi, vạn nhất có linh thú hoặc mạo hiểm giả quấy rầy hắn thì làm sao bây giờ?

- Không được, ta nhất định phải tra ra rõ ràng.

Lăng Tiếu suy tính một chút, quyết định muốn tra cho rõ ràng, nếu không trong lòng không thoải mái.

Lăng Tiếu cầm đi một ít chạc cây, cỏ dại đem cửa động kia của Độc Ưng che đậy, sau đó hướng Thất Ưng cách không xa lướt tới.

- Đại ca, ta phát hiện một gốc Xà Hình thảo!

Ưng Thất nắm lên một gốc thực vật hình dạng giống như xà, vui vẻ nói.

- Không tốt!

Ưng Tam quay đầu lại kinh hô một tiếng, tiếp theo hét lớn:

- Tiểu thất mau tránh ra, bên cạnh Xà Hình thảo có Thất Tinh độc xà.

Đáng tiếc Ưng Tam nhắc nhở đã muộn, ở trong bụi cỏ có một cái thân ảnh nhỏ mảnh tiêu xạ mà ra.

- A!

Cánh tay của Ưng Thất bị cắn một cái, kêu thảm thiết một tiếng, lúc này một tay bắt được Thất Tinh độc xà kia, hung hăng đem nó đạp xuống dưới đất, dưới chân cũng không dừng lại, lại nặng nề dậm ở trên đầu con rắn kia, đầu rắn lập tức bị giẫm thành thịt vụn.

- Dám cắn ta, ta cho ngươi chết không toàn thây!

Ưng Thất như cũ không giải thích được tàn nhẫn xuất cước liên tục đối với Thất Tinh độc xà đã chết.

Song, lúc này Ưng Tam sắc mặt ngưng trọng đi đến bên cạnh Ưng Thất, loan câu trong tay hướng cánh tay bị rắn cắn của Ưng Thất vung lên.

- A!

Ưng Thất không kịp đề phòng, một cánh tay đã bị chặt đứt rồi, phát ra thanh âm tê tâm liệt phế.

- Tiểu Thất!

Mấy huynh đệ còn lại kinh hô một tiếng, vội vàng hướng Ưng Thất chạy tới.

Ưng Thất một tay che cánh tay đang phun máu, thống khổ lăn lộn trên mặt

đất.

Ưng Tam từ bên hông móc ra một viên đan dược cứng rắn nhét vào trong miệng Ưng Thất, những người khác giúp đỡ Ưng Thất băng bó vết thương.

- Tam... Tam ca, ngươi làm cái gì vậy.

Ưng Lục so với Ưng Thất hơi lớn hơn hai tuổi vô cùng tức giận hỏi Ưng Tam.

- Ngươi biết cái gì, Tam ca của ngươi là đang cứu Tiểu Thất, chớ xem thường Thất Tinh độc xà này, nó nhưng là kịch độc vô cùng, cho dù chúng ta có Giải Độc đan nhwung mà cũng không cứu được Tiểu Thất, Tam ca của ngươi đem tay của tiểu Thất chặt đứt là phòng ngừa nọc độc lan tràn, cũng là cứu Tiểu Thất một mạng rồi.

Ưng Đại mở miệng quát lên, hắn nhìn Ưng Thất nằm trên mặt đất sắc mặt khó coi cực kỳ. Tuy nói đệ đệ nhỏ nhất này hơi nhiều lời, đặc biệt làm cho người ta phiền nhiễu, nhưng mà đây chính là anh em ruột của hắn, hôm nay chặt đứt một cái tay, có thể nào không thay hắn khổ sở được.

Nghe lời nói của Ưng Đại, Ưng Lục sửng sốt một chút, sau đó thở dài một hơi đem mặt quay đi.

- Người nào!

Lúc này Ưng Đại hướng một cái phương hướng quát lên.

Người tới không phải là Lăng Tiếu thì là người phương nào.

- Các vị đại ca, ta chỉ là đi ngang qua.

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười hữu hảo nói.

Ưng Đại nhìn thấu tu vi của Lăng Tiếu, tính cảnh giác thấp xuống chút ít, chẳng qua là thấy Lăng Tiếu lớn lên phong thần tuấn lãng, nhưng mà một thân quần áo lại toàn bộ rách nát, vết máu loang lổ, lúc này nghi ngờ:

- Tiểu tử này lại có tu vi trung giai, thực lực không tầm thường, chẳng qua là hắn lại dám một mình một người đi đến sơn mạch, lá gan thật đúng là không nhỏ.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Ưng Thất nằm trên mặt đất thống khổ không chịu nổi, nghĩ ra một kế, lúc này nói:

- Các vị lại không cầm máu cho hắn, chỉ sở chảy máu quá nhiều, hắn không thể chịu nổi a!

Kỳ thật, không phải là không cầm máu cho Ưng Thất, mà là miệng máu cụt tay quá lớn, mặc dù trải qua băng bó nhưng mạch máu vẫn đang chảy đầm đìa không ngừng, bọn họ cũng không có biện pháp.

- Ngươi nói lung tung, nếu ngươi không đi ta liền giết ngươi!

Ưng Lục tính tình hỏa bạo, hướng về phía Lăng Tiếu quát.

Những người khác đồng dạng vẻ mặt khó coi nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, tựa hồ cũng đang trách tội Lăng Tiếu nói loại lời nói không tốt này.

Lăng Tiếu cũng không để ý, nhàn nhạt nói:

- Nếu như các ngươi tin được lời nói của tiểu đệ, ta có thể vì hắn cầm máu.

Thất Ưng mấy huynh đệ đều là sửng sốt một chút, cuối cùng Ưng Tam mở

miệng nói:

- Vị tiểu huynh đệ này thật có nắm chắc giúp Thất đệ của chúng ta cầm máu?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 105 - Người Tốt Không Có Tốt Báo. (2)

- Các ngươi đã không tin, ta đi đây!

Lăng Tiếu dứt lời xoay người sang, như muốn rời đi.

Lúc này, Ưng Đại ngăn cản Lăng Tiếu nói:

- Chỉ cần ngươi có thể giúp Thất đệ nhà ta cầm máu, ta cho ngươi 100 kim tệ.

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười nói:

- Kim tệ ta không cần, ta chỉ muốn hỏi các ngươi mấy cái vấn đề đơn giản, các ngươi phải chi tiết trả lời ta.

- Đừng nói mấy, coi như là một trăm cái cũng không thành vấn đề, mau giúp Thất đệ ta cầm máu.

Ưng Lục gấp gáp đồng ý cùng thúc giục nói.

Lăng Tiếu gật đầu, sau đó ngồi xuống, ở một bên tay cụt của Ưng Thất tiện tay điểm mấy chỗ huyệt đạo, sau đó đứng lên, phủi tay nói:

- Xong rồi!

Thất Ưng mấy huynh đệ đều là không tin, nhưng nhìn Ưng Thất lại thấy hắn không hề rên rỉ thống khổ nữa, thần sắc hòa hoãn lại, lúc này hôn mê bất tỉnh, lại nhìn miệng vết thương kia quả nhiên là ngừng chảy máu.

Mặc dù Lăng Tiếu không biết điểm huyệt cứu người, nhưng mà kiếp trước đối với một chút căn bản điểm huyệt công pháp vẫn là hiểu được, đối với điểm huyệt cầm máu thường dùng này hắn vẫn là tương đối có tự tin.

- Đa tạ tiểu huynh đệ hỗ trợ, ngươi có vấn đề gì cứ hỏi!

Ưng Đại hướng Lăng Tiếu chắp tay cảm ơn nói, trong mắt lóe lên nghi hoặc, hắn không biết tiểu tử này rốt cuộc muốn hỏi điều gì.

Ánh mắt của Lăng Tiếu chuyển một cái, sau đó nói ngay vào điểm chính:

- Ta chỉ muốn biết các ngươi lấy nhiều độc thảo như vậy để làm cái gì?

Thần sắc Ưng Đại hơi đổi, hắn đang muốn trả lời, Ưng Tam ở một bên cướp lời nói:

- Đương nhiên là muốn cầm đi Linh thảo đường bán chút kim tệ, tiểu huynh đệ chẳng lẽ đối với độc thảo có hứng thú?

Lăng Tiếu dĩ nhiên biết Ưng Tam lừa gạt hắn, lúc này nói ngay vào điểm chính:

- Lời nói của vị đại ca này chỉ sợ không thành thật, ta mới vừa rồi nhưng là nghe được các ngươi muốn cầm đi bán cho Lăng gia đại tổng quản.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, Thất Ưng sáu người đều đề phòng lên, Ưng Đại híp mắt nói:

- Nếu Tiểu huynh đệ nghe thấy được, cần gì phải hỏi nữa?

- Mấy vị chớ khẩn trương, tiểu đệ cũng là đi ra ngoài lăn lộn, muốn kiếm một ít kim tệ mà thôi, chỉ muốn để cho các vị đại ca lộ chút tin tức, nếu có

độc thảo mà nói, làm sao liên lạc được với đại tổng quản?

Lăng Tiếu chớp mắt một cái, giải thích nói.

- Tiểu huynh đệ không nên hỏi, vẫn là hỏi ít thì tốt hơn, phải biết rằng họa là từ miệng mà ra, nhìn ở trên việc ngươi giúp Thất đệ ta cầm máu, ngươi đi đi!

Ưng Đại không khách khí nói.

- Xem ra các vị đại ca là không muốn trả lời vấn đề của ta rồi!

Lăng Tiếu cũng dần dần mất đi kiên nhẫn, nếu là thật không nói, không thể thiếu muốn dùng vũ lực đi giải quyết.

- Hừ, mau cút, bằng không lão tử liền chém ngươi, đừng tưởng rằng trợ giúp chúng ta liền có thể bắt buộc phải báo đáp!

Ưng Lục hướng về phía Lăng Tiếu quát lên.

- Có nghe hay không, mau cút đi, nếu không đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!

Ưng Tứ một mực không có mở miệng âm u nói.

Lăng Tiếu tức giận a, trợ giúp linh thú còn có được ân huệ, hôm nay trợ giúp người nhưng gặp phải đối phương khi dễ, thật là ai cũng không thể nhẫn nổi rồi.

- Đã như vậy, ta đây không thể làm gì khác hơn là thu hồi giúp đỡ vừa rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một câu, sau đó bóng người chợt lóe, lần nữa đến bên cạnh Ưng Thất, ngón tay nhanh chóng điểm mấy cái.

Ưng Thất mới vừa bắt đầu hôn mê đột nhiên tỉnh lại, lại bắt đầu càng không ngừng kêu thảm thiết:

- A... Đau... Đau chết ta!

- Thất đệ, tạp chủng chết tiệt!

Ưng Lục kinh hô một tiếng, sau đó song câu trong tay hướng Lăng Tiếu huy vũ tới, trong mắt tràn đầy sát khí nồng đậm.

Đáng tiếc, Ưng Lục cùng Lăng Tiếu đồng dạng chỉ là trung giai Huyền Giả, hắn lại làm sao có thể là đối thủ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngay cả vũ khí đều lười động đến, đầu tiên là tránh được song câu của Ưng Lục, tiếp theo hướng hạ sườn của hắn liên tục đập mấy quyền, Ưng Lục bị đánh đến bay ra ngoài.

- Có mấy phần bản lĩnh, bất quá... Trong ba tức không cầm máu cho huynh đệ của ta, lập tức khiến cho ngươi đầu một nơi thân một nơi.

Ưng Tứ căm tức Lăng Tiếu âm u nói.

- Ta nói rồi, giúp hắn cầm máu, các ngươi phải trả lời vài vấn đề của ta, đáng tiếc các ngươi không biết quý trọng, ta chỉ là thu hồi, để cho hắn chảy máu mà chết đi!

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực nói.

- Vẻn vẹn là trung giai Huyền Giả cũng dám càn rỡ, xem ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi!

Ưng Tứ hai mắt hiện lên lệ mang, song câu trong tay liên tục huy vũ mấy

cái, mấy đạo quang mang hướng Lăng Tiếu mau chóng đuổi theo.

Ưng Tứ là cao giai Huyền Giả, chiêu số sử ra này so với Ưng Lục phải mãnh liệt hơn nhiều lắm.

Nếu như đổi lại là trung giai Huyền Giả khác đoán chừng là khó có thể tránh, đáng tiếc hắn hết lần này đến lần khác gặp phải Lăng Tiếu.

Bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh của Lăng Tiếu nhưng là độc nhất vô nhị trên cái đại lục này, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, hơn nữa phiêu hốt không chừng, chỉ trong nháy mắt liền tránh khỏi công kích của Ưng Tứ, đồng thời xuất hiện ở phía sau hắn.

- Lão Tứ cẩn thận phía sau!

Ưng Đại cùng Ưng Tam bắt được thân ảnh của Lăng Tiếu, cùng quát lên nhắc nhở.

- Đã muộn!

Lăng Tiếu động sát cơ, Lam Tinh kiếm sau lưng ra khỏi vỏ.

Kiếm quang chợt lóe, có người đầu một nơi thân một nơi rồi!

Đáng tiếc không phải là Lăng Tiếu, mà là Ưng Tứ.

- Lão Tứ (Tứ ca)!

Mấy người còn lại kinh hô.

Đáng tiếc Ưng Tứ đã hoàn toàn chết rồi.

Vốn là, Lăng Tiếu không muốn khai sát giới, nhưng mà hắn rất rõ rangc cảm nhận được sát khí của Ưng Tứ cùng Ưng Lục, cho nên lựa chọn giết gà dọa khỉ, nếu không còn tưởng rằng chính mình dễ khi dễ.

- Ngươi tạp chủng này, ta muốn ngươi chôn cùng huynh đệ ta!

Ưng Đại giận giữ đỏ hồng hai mắt, song câu trong tay xuất ra vài đạo hỏa mang hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Liệt hỏa như long, khí thế hùng hổ, cực kỳ đáng sợ, cao cấp Huyền Giả cũng muốn ở dưới một chiêu này mà chết không thể chết lại.

Lăng Tiếu nhìn mãnh chiêu trong nháy mắt tới, trên mặt hiện lên một tia tiếu dung quỷ ý, thân thể không nhúc nhích, tùy ý hỏa quang kia oanh ở trên trười của mình.

Oanh!

- Thật là tiện nghi cho tiểu tạp chủng này rồi, lại để cho hắn giết Tứ đệ!

Ưng Đại cho là Lăng Tiếu đã bỏ mạng trong tay hắn, như cũ không giải thích được tàn nhẫn mắng.

- Đại ca ngươi nhìn!

Ưng Tam giống như nhìn thấy quỷ chỉ vào phía trước nói.

Ưng Đại hướng phương hướng được chỉ nhìn lại, thấy Lăng Tiếu đang cười hì hì nhìn hắn, dụi dụi con ngươi, còn tưởng rằng là ảo giác, sau khi hắn xác định Lăng Tiếu không có chút tổn hại nào, không khỏi sợ hết hồn:

- Cái này không thể nào, cứng rắn ăn một chiêu của ta lại không có chuyện

gì.

Lăng Tiếu bẻ bẻ cổ, cười nói:

- Một chiêu này của ngươi gãi ngứa cho ta cũng không xứng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 106 - Ai Dám Đả Thương Thiếu Gia Nhà Ta!

Lăng Tiếu đã sớm trải qua Lăng gia Ngũ hành sứ giả oanh kích hơn nửa tháng, Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến Luyện Cân đã là tiểu thành chi cảnh, hơn nữa lại cùng Hắc Hùng đối oanh mấy ngày, hiện tại cách ngày đến đại thành không tính là quá xa, chọi cứng Ưng Đại một chiêu đối với hắn căn bản không có thương tổn gì.

- Lão tử không tin ngươi làm bằng sắt, lại ăn của ta một chiêu!

Ưng Đại lần nữa huy động song cầu, lần này xuất hết mười tầng công lực, hỏa long so với trước còn muốn lớn mạnh gấp đôi, nhanh chóng tuyệt luân hướng Lăng Tiếu oanh đến.

- Ngươi cho rằng lão tử ngu, cho ngươi chiếm chút tiện nghi còn tiếp tục.

Lăng Tiếu quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt bước ra nửa bước, né qua cường chiêu của Ưng Đại, Lam Tinh kiếm trong tay nháy mắt xuất thủ, vô số kiếm quang lóe ra điểm điểm kiếm hoa, đánh úp về phía Ưng Đại.

Ưng Nhị cùng Ưng Tam đồng thời kinh hô:

- Đại ca cẩn thận!

Hai người bọn họ đồng thời hướng Lăng Tiếu xuất thủ.

Ưng Đại, Ưng Tam trong thất ưng đều có thực lực đê giai Huyền Sĩ, Ưng Nhị còn là cao cấp Huyền Giả, nhuwg mà hắn cùng với Ưng Tam đồng thời xuất thủ so ra không kém Ưng Đại bao nhiêu, nhất thời đương tràng biến

thành một phiến biển lửa!

Ưng Ngũ cùng với Ưng Lục mang Ưng Thất nhanh chóng tránh ra rất xa.

Lăng Tiếu đồng thời gặp phải công kích, hắn bất đắc dĩ bỏ qua công kích với Ưng Đại, né qua cường chiêu của Ưng Tam, hướng Ưng Nhị có thực lực hơi yếu chém tới.

Ưng Nhị so với Lăng Tiếu cao hơn một cấp, tự nhiên không sợ cùng Lăng Tiếu liều mạng, đáng tiếc hắn lại không để ý đến nhược điểm trí mạng.

Đó chính là song câu của hắn chỉ là nhất giai cao cấp vũ khí, còn đối phương lại là so với hắn cao hơn hai cái phẩm giai.

Song câu bị trường kiếm chém đứt, trung môn đại lộ, trường kiếm tiến nhanh mà vào.

Ưng Nhị nhìn trường kiếm xỏ xuyên qua lồng ngực của mình, không thể tin được nói:

- Là... Nhị... Nhị giai kiếm...

Lời còn chưa dứt, khí đã đoạn, chết ngay tại chỗ!

- Nhị đệ (Nhị ca)!

Mấy người còn lại kinh hô một lần nữa, bọn họ không nghĩ tới thực lực của đối phương thoạt nhìn rất yếu, tuy nhiên lại giết hai huynh đệ của bọn họ, đây thật sự quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

- Đại ca, ta và ngươi liên thủ, đem hết toàn lực giết chết tạp chủng này!

Ưng Tam giận đỏ mắt hướng về phía Ưng Đại hô lên!

Ưng Đại không dám sơ sài, gật đầu, tụ khởi huyền lực toàn thân, cùng Ưng Tam mỗi người một cái phương hướng hướng Lăng Tiếu tấn công tới.

Nhất thời, câu ảnh tung bay, hỏa mang đại thịnh!

Đối mặt với hai gã đê giai Huyền Sĩ toàn lực oanh sát, Lăng Tiếu không dám khinh thường, Ngân Quỷ đao ở sau lưng xuất ra khỏi vỏ, cả người lăng không nhảy lên, đao kiếm đồng thời đánh ra:

- Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Đao kiếm binh chia làm hai đường đồng thời chống đỡ công kích của Ưng Đại cùng Ưng Tam hai người.

Oanh oanh oanh!

Lăng Tiếu bị khí thế của hai đại đê giai Huyền Sĩ oanh đến bay ngược ra ngoài, mà Ưng Đại cùng Ưng Tam hai người nhưng là bị cường chiêu của Lăng Tiếu cắt thương nhiều chỗ, hai người lộ ra vẻ cực kỳ chật vật không chịu nổi.

Bất quá hai người không có thời gian chú ý những thứ này, mà là không có dừng lại, tiếp tục hướng Lăng Tiếu giết tới.

- Mẹ kiếp, thực lực vẫn là kém không ít!

Lăng Tiếu quệt một chút vết máu ở khóe miệng nhẹ mắng, sau đó triển khai thân hình hướng Ưng Ngũ, Ưng Lục cùng Ưng Thất phi nhanh tới.

- Không tốt, Ngũ đệ, Lục đệ các ngươi mau dẫn Thất đệ chạy đi, tạp chủng

kia đã đi qua rồi!

Ưng Tam từ phía sau đuổi theo, một bên nhắc nhở huynh đệ của hắn.

Ưng Đại cùng Ưng Tam rốt cục ý thức được bộ pháp quỷ ý kia của Lăng Tiếu, trong lòng thật sự hoảng sợ:

- Đây ít nhất là Thanh giai bộ pháp, nếu không làm sao so với bọn hắn còn nhanh hơn.

Trong lòng hai người bắt đầu nảy sinh tham lam, không chỉ muốn báo thù, còn muốn ép đối phương đem khẩu quyết tu luyện bộ pháp phun ra.

Song, hai người tính toán mặc dù tốt, nhưng mà bọn hắn còn chưa bắt được đối phương, nhưng lại lần nữa nhìn đối thủ sát hại thân huynh đệ của bọn hắn.

- Ngươi không phải là muốn giết ta sao? Ta hiện tại đưa đến cho ngươi giết!

Chương mới tại truyen.org

Lăng Tiếu chạy hướng Ưng Lục âm u nói, Lam Tinh kiếm lại không hề lưu tình, hắn đã quyết đinh trong bảy người chỉ để lại một người nói ra nghi vấn là được, những người khác đều là dư thừa.

Ưng Lục liều mạng phản kháng, kết cục gặp phải cũng như nhị ca của hắn, binh hủy nhân vong.

Ưng Ngũ bị dọa đến trong lòng run dợ, trực tiếp đem Ưng Thất gần chết vứt bỏ, lập tức bỏ chạy.

Lăng Tiếu muốn đuổi theo đánh, Ưng Đại cùng Ưng Tam đã từ phía sau

đuổi tới, hai người đồng thời đánh ra một chiêu tuyệt sát.

Nhất thời một cái biển lửa thiêu đến cây cối cỏ dại chung quanh hết thảy nám đen.

- Muốn nướng heo rồi!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, nắm lên Ưng Thất đang nửa sống nửa chết nằm trên mặt đất hướng hai người ném tới.

Chiêu này qua nhiên hiệu quả, Ưng Đại cùng Ưng Tam kinh hô một tiếng, lập tức thu hồi chiêu thức.

Lăng Tiếu nắm lấy cơ hội nhân đó phản kích, Ngân Quỷ huyết đao súc lực đánh ra một đao trọng ảnh.

- Kinh Hàn Nhất Miết!

Ưng Tam phản ứng cực kỳ nhanh, trong tay của hắn chính là nhị giai đê cấp câu khí, đỡ một kiếm của Lăng Tiếu, thân câu bị băng liệt một chỗ, người bị chấn lui lại mấy bước.

Lăng Tiếu được thế không buông tha, lần nữa đao kiếm tề xuất.

Ưng Tam chật vật chống đỡ, miễn cưỡng bảo vệ chỗ yếu hại quanh thân, không bị chết dưới đao kiếm.

- Tạp chủng chớ có càn rỡ!

Ưng Đại an trí tốt cho Ưng Thất, lại thấy Ưng Tam nguy hiểm, lúc này vung câu giải vây.

Lăng Tiếu thấy không có thể nhất cử bắt lại Ưng Tam, mà huyền lực của mình đã tiêu hao đến không sai biệt lắm, xem ra lần này thật sự vô công mà về.

Lăng Tiếu vốn muốn để cho Ưng Đại giải thích rõ vì sao Lăng Trùng lại thu mua độc thảo, đáng tiếc Thất Ưng mấy người quá không biết điều, lúc này mới khiến hắn hạ sát tâm, hắn cho là tự mình có năng lực giết chết bảy người này, đáng tiếc đối phương có hai người là đê giai Huyền Sĩ, mặc dù hắn có bản lĩnh vượt cấp chiến đấu nhưng mà tạm thời còn chưa có năng lực đồng thời giết chết hai gã đê giai Huyền Sĩ, hắn đánh giá thực lực của mình quá cao rồi, hiện tại tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa, ngược lại đến khi chính mình kiệt lực, nói không chừng còn muốn bị đối phương cắn ngược lại một cái.

Lăng Tiếu buông tha cho tiến công Ưng Tam, đồng thời tránh ra khỏi Ưng Đại tập sát, trong lòng không khỏi thầm hô:

- Nếu là Độc Ưng hiện tại đột phá thành công thì thật tốt biết bao.

- Đại ca ngăn cản hắn, hắn muốn chạy trốn rồi!

Ưng Tam đặc biệt cảnh giác, lúc này nhắc nhở Ưng Đại hét lên.

Ưng Đại múa lên song câu chắn ở phía trước Lăng Tiếu, từng đạo hỏa mang khiến cho Lăng Tiếu tránh trái tránh phải, trong lúc nhất thời không có cách nào nhanh chóng rời đi.

Bên này, Ưng Tam rốt cục chịu đánh ra một chiêu cấm chiêu cường hãn nhất của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 107 - Vào Lang Nha Cốc. (1)

- Một cái trung giai Huyền Giả nho nhỏ có thể đem Thất huynh đệ chúng ta bức đến như thế này, ngươi chết cũng không tiếc rồi!

Ưng Tam ngưng tụ chiêu thức xong, cả khuôn mặt trở nên trắng bệch dọa người, song câu của hắn vung lên, từng đạo hỏa hỏa quang đan vòa thành một mảnh, tạo thành một tấm hỏa võng khổng lồ hướng Lăng Tiếu xiết tới.

- Không hay rồi!

Lăng Tiếu mệt mỏi ứng phó Ưng Đại, trong lúc nhất thời không có chú ý tới Ưng Tam lại còn có cường chiêu này, không khỏi kinh hô lên.

Lần này Lăng Tiếu không có cách nào né tránh, chỉ đành phải nhanh chóng vận khởi Kim Cương Ngũ Biến quyết, quyết định chọi cứng với một chiêu này, chỉ bất quá sau khi tiếp xong chiêu này có thể trốn hay không như cũ là không thể tính ra được.

- Tạp chủng, lúc này trốn không thoát đi.

Ưng Đại nghiến răng nghiến lợi mắng.

Đang lúc hỏa võng muốn bao lấy Lăng Tiếu, một đạo hỏa quang càng thêm diễm liệt trong nháy mắt lao đến, hỏa võng kia trong nháy mắt bị vỡ thành hai nửa, hỏa quang tản mát ra tứ phía.

- Ai dám đả thương thiếu gia nhà ta!

Một đạo kinh hãi truyền đến, một thân ảnh lướt tới bên cạnh Lăng Tiếu, người tới chính là Độc Ưng vừa mới đột phá cao giai Huyền Sĩ.

Giờ phút này toàn thân Độc Ưng tản ra một cỗ khí thế cường đại, quanh thân từng vòng hồng sắc quang mang nhàn nhạt, có thể thấy được một thân tu vi đã đạt tới một tầng thứ khác cao hơn, trong độc nhãn kia lộ ra quang mang sắc bén, tựa hồ nhìn một cái là có thể chấn hám tại chỗ.

- ĐỘc... Độc Ưng đại nhân!

Ưng Đại thấy rõ người không khỏi kinh hô lên.

Ưng Tam ở không xa đồng dạng thấy rõ người, toàn thân mềm nhũn ngã trên mặt đất.

- Thiếu gia ngươi không sao chứ?

Độc Ưng không đáp lại Ưng Đại, mà là quan tâm hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm thụ được khí tràng cường đại kia của Độc Ưng, biết hắn đã đột phá thành công, lúc này cười nói:

- Bản thiếu gia không có chuyện gì, ngươi tới vô cùng kịp thời, xem ra ngươi đã thuận lợi đột phá!

Độc Ưng hướng về phía Lăng Tiếu cong thân thể xuống chín mươi độ, chân thành nói:

- Nhờ có thiếu gia thành toàn.

Hiện tại, Độc Ưng là vui lòng phục tùng trung thành với Lăng Tiếu rồi, thực lực của Lăng Tiếu mặc dù không bằng hắn, nhưng mà lại có tiềm lực kinh

người, lại có đầu óc cơ trí, quyết tâm sát phạt quyết đoán, quan trọng nhất là đối với thủ hạ vô cùng tín nhiệm và rộng lượng... Đây hết thảy đủ để cho Độc Ưng chân chính đi theo. hắn cảm thấy đi theo thiếu gia đúng là quyết định anh danh nhất của cả đời hắn, bởi vì thiếu gia đã nói Huyền Sĩ giai cũng không phải là điểm cuối của hắn.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Độc Ưng nói:

- Ngươi đã đi theo ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, tốt lắm, trước giúp ta giết hai con tôm cá nhãi nhép này, mẹ kiếp, ngu ngốc ân tương cừu báo!

Độc Ưng nghe lời nói của Lăng Tiếu, lúc này đi về phía Ưng Đại cùng Ưng Tam.

Ưng Đại nhưng mà biết rõ uy danh của Độc Ưng, hắn không nghĩ tới Độc Ưng luôn luôn độc lai độc vãng lại có thể là người hầu của thiếu niên trước mắt này, hai chân mềm nhũn, lập tức đối với Độc Ưng cầu xin tha thứ nói:

- Độc Ưng đại nhân tha mạng!

- Nguyên lai là mấy cái tiểu ưng các ngươi, lại dám đắc tội thiếu gia chúng ta, vậy ngươi liền đi đến Diêm Vương sám hối đi!

Độc Ưng một tay giơ kiếm liền hướng đầu của Ưng Đại chém tới.

Ưng Đại mặt xám như tro tàn, nhắm mắt chờ chết. Hắn tự biết không phải là đối thủ của Độc Ưng, phản kháng chỉ là tốn công vô ích, dứt khoát nhận mệnh rồi, như thế còn có thể được thống khoái.

- Chậm đã, trước tha mạng chó của hắn, ta có lời hỏi hắn.

Đang ở lúc kiếm của Độc Ưng chém xuống đầu của Ưng Đại, Lăng Tiếu lên

tiếng ngăn cản nói.

Ưng Đại nghe thấy lời này giống như là thanh âm của lão thiên, dễ nghe cực kỳ!

- Thiếu gia ngươi có cái gì cứ hỏi, tiểu nhân biết là sẽ nói, nói sẽ nói hết!

Ưng Đại trước khi gặp phải tử thần triệu hoán, rốt cục hoàn toàn hỏng mất, hướng Lăng Tiếu quỳ xuống cầu xin nói.

Lăng Tiếu châm biếm nhìn Ưng Đại nói:

- Sớm khách khí như vậy, huynh đệ của ngươi cũng không cần phải tống mạng rồi!

Bỗng nhiên một chút lại nói:

- Ta hỏi ngươi, Lăng gia đại tổng quản vì sao lại thu mua độc thảo?

Ưng Đại vội vàng nói:

- Cái này tiểu nhân thật sự không biết.

- Thật không biết?

Lăng Tiếu hai mắt nhìn thẳng Ưng Đại lần nữa hỏi.

Ưng Đại tâm thần chấn đọng, vội vàng khoát tay nói:

- Tiểu nhân thật không biết, ta chỉ biết là Lăng tổng quản gần đây một mực bí mật thu mua độc thảo, hơn nữa giá trị so sánh với đê giai linh thảo bình

thường thì cao hơn gấp hai, ba lần, cho nên chúng ta mới đến đây tìm kiếm độc thảo.

Lăng Tiếu nhìn thần sắc của Ưng Đại không giống như là lừa gạt người, trong lòng suy tư một chút, lại nói:

- Vậy làm như thế nào cùng Lăng gia đại tổng quản tiến hành giao dịch?

Ưng Đại nói:

- Ngày 15 mỗi tháng, chỉ cần đem độc thảo đến Liễu Đình Hiên ở bên ngoài thành, nơi đó tự nhiên sẽ có người tiếp ưng, tiểu nhân chỉ biết là như vậy.

- Liễu Đình Hiên ở ngoài thành?

Lăng Tiếu thầm nghĩ một chút, tiếp theo lại hỏi:

- Ngươi là làm sao biết Lăng gia tổng quản thu mua cái này?

Ưng Đại quệt một chút mồ hôi lạnh đáo:

- Thời điểm tiểu nhân đi theo một cái huynh đệ lĩnh nhiệm vụ, vô ý nghe được.

Lăng Tiếu trầm ngâm một chút nói:

- Tốt lắm, ngươi có thể đi.

- Tạ ơn thiếu gia tha mạng... Tạ ơn thiếu gia tha mạng.

Ưng Đại quỳ xuống cảm ơn mấy câu, như nhặt được đại xá, ôm lấy Ưng

Thất ở không xa, cùng với Ưng Tam xoay người bỏ chạy.

Lúc này Lăng Tiếu hướng về phía Độc Ưng làm ra một cái động tác 'Giết'.

Độc Ưng ngầm hiểu, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đuổi theo Ưng Đại cùng Ưng Tam, Hỏa kiếm từ trên cao chém xuống một cái.

Thời điểm Ưng Đại nhận thấy được nguy hiểm, hắn cùng với Ưng Tam đã à đầu một nơi thân một nơi rồi.

Độc Ưng phảng phất giống như chưa từng làm chuyện gì, lập tức lại đi tới bên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hướng về phía Độc Ưng nói:

- Thu hồi vũ khí của bọn hắn, lại thấy bọn hắn có vật gì tốt toàn bộ thu hết, nhớ kỹ đem độc thảo của bọn họ đều lấy đi.

Độc Ưng gật đầu, y theo phân phó của Lăng Tiếu đối với thi thể trên mặt đất bắt đầu lục soát.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn thương khung, trong lòng suy nghĩ phập phồng.

Lăng Trùng sẽ không vô duyên vô cớ thu mua độc thảo, chẳng lẽ muốn độc chết gia gia Lăng Thương của hắn? Điều này hiển nhiên là không thể nào, độc dược bình thường đối với võ giả cường đại sẽ không tạo thành quá nhiều thương tổn, cho dù độc tính rất mạnh vậy thì gia gia của hắn hẳn là có thể phát hiện ra được, hoặc là có giải độc đan.

Vậy tại sao Lăng Trùng muốn thu mua nhưng đê giai độc thảo này? Lăng Tiếu trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng mà hắn mơ hồ cảm thấy trong chuyện này nhất định có âm mưu.

- Hai lão gia hỏa này, ta không biết các ngươi muốn đánh cái chủ ý gì, nhưng là ta sẽ không để cho các ngươi vừa lòng đẹp ý!

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên lệ mang lẩm bẩm nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 108 - Vào Lang Nha Cốc.

Sau khi Độc Ưng đem chiến lợi phẩm thu hết, Lăng Tiếu trở lại động khẩu bế quan mà Độc Ưng đột phá cao giai Huyền Sĩ, hắn muốn hiện tại đột phá đến cao giai Huyền Giả.

Thông qua một trận chiến vừa rồi, huyền lực của Lăng Tiếu không còn, tân lực tái sinh, huyền lực rất nhiên nhiên đạt đến bình cảnh, hắn biết giờ phút này chính là thời cơ đột phá tốt nhất.

Sau khi bàn giao tốt cho Độc Ưng, Lăng Tiếu chui vào trong cửa động ngồi xuống, thu liễm toàn bộ khí tức, chuyên chú dẫn đạo huyền lực, khiến cho trạng thái của mình đạt tới tốt nhất, chính là lúc đột phá.

Một đêm qua đi rất nhanh.

Tờ mờ sáng ngày mới, một cỗ khí tức cường đại từ bên trong động truyền ra ngoài.

Độc Ưng ở ngoài động thủ hộ sửng sốt một chút, sau đó hướng về phía cửa động cung kính nói:

- Chúc mừng thiếu gia đột phá thành công.

Lăng Tiếu từ cửa động chậm rãi đi ra, toàn thân lưu động một cỗ khí tràng vô hình khiến người tâm sinh cảm giác bị áp bách, một đôi mắt hổ lộ ra vẻ càng thêm sáng ngời, khí chất cũng tăng lên một tầng.

Lăng Tiếu mở ra hai tay đánh giá chính mình, cảm thụ được tự thân lực

lượng cường đại, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Hiện nay đê giai Huyền Sĩ hẳn là không đủ gây sợ, cho dù gặp phải trung giai Huyền Sĩ cũng có sức đánh một trận rồi.

Sau khi ăn một ít thịt linh thú sấy khô xong, Lăng Tiếu mở iệng nói với Độc Ưng:

- Độc Ưng, đợi lát nữa ngươi lập tức trở về Vẫn Thạch thành giúp ta làm một chuyện.

- Vậy thiếu gia ngươi thì sao?

Độc Ưng không hiểu hỏi.

- Ta còn muốn ở sơn mạch ngốc một thời gian ngắn.

Lăng Tiếu đáp.

- Đây...

Độc Ưng phiền muộn nhìn Lăng Tiếu muốn nói lại thôi.

Lăng Tiếu tựa hồ xem thấy tâm tư của Độc Ưng, phất tay nói:

- Không cần lo lắng cho ta, linh thú ở chỗ này có thể lưu lại bổn thiếu gia không nhiều lắm, ngươi cứ việc giúp ta làm tốt chuyện này là được.

Độc Ưng biết thiếu gia bản lĩnh lớn, hiện tại lại đột phá đến cao giai Huyền Giả, tự vệ hẳn là không thành vấn đề, lúc này gật đầu nói:

- Thỉnh thiếu gia phân phó.

Tiếp theo, Lăng Tiếu nghiêm túc nói:

- Ngươi cầm lấy lệnh bài chấp sự của ta đến nội viện gia tộc tìm gia gia của ta, đem chuyện tình Lăng Trùng thu mua độc thảo nói cho hắn biết, thuận tiện để cho hắn phái người tra xét một chút động tĩnh của Liễu Đình Hiên, để cho hắn cần phải đề phong hai lão gia hỏa muốn đoạt vị này, còn có giúp ta nói cho Lão thái gia một tiếng, ta rất nhanh sẽ trở về, để cho hắn không cần lo lắng, hai gốc Hắc Linh Chi này ngươi giúp ta giao cho phụ thân đại nhân, những thứ vũ khí cùng linh thảo cấp thấp có được kia đều cầm đi bán đi, giữ lại cũng vô dụng.

- Vâng thiếu gia, Độc Ưng nhất định thuận lợi đem lời truyền đến.

Độc Ưng đáp.

0 Còn có, giúp ta bảo vệ tốt an toàn của Vũ Tích, cứ như vậy đi, ngươi nhanh chóng về đi, nhớ kỹ chuyện này ngàn vạn không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

Lăng Tiếu phân phó một câu cuối cùng liền để cho Độc Ưng rời đi.

Độc Ưng khom người một chút đang muốn xoay người rời đi, Lăng Tiếu đột nhiên gọi hắn lại.

- Thiếu gia còn có chuyện gì phân phó?

- Lang Nha cốc ở đâu?

Lăng Tiếu hỏi.

Độc Ưng không chút nghĩ ngợi chỉ vào một cái phương hướng nói:

- Cứ đi như vậy, ước chừng nửa ngày sẽ đến, nơi đó thường có lang quần lui tới, thiếu gia ngươi muốn đi mà nói, nhất định phải cẩn thận.

- Ừ, ngươi có thể trở về!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Sau khi Độc Ưng rời đi, Lăng Tiếu đổi một bộ võ phục lấy được từ trên người Thất Ưng, sau đó hướng Lang Nha cốc lao đi.

Lăng Tiếu triển khai tốc độ nhanh nhất, càng không ngừng lướt qua cỏ dại tùng lâm, thức tỉnh không ít đê giai linh thú, nhưng mà bọn họ chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua bình thường, lại không cảm thấy có bất kỳ dị trạng gì, lại lần nữa lâm vào ngủ say.

- Tốc độ này hẳn là so với trung giai Huyền Sĩ thì nhanh hơn mấy phần, có thể so với cao giai Huyền Sĩ rồi, chỉ cần không gặp phải võ giả Phong thuộc tính, ai cũng đừng nghĩ lưu ta lại.

Lăng Tiếu một bên chạy về phía trước, một bên tự tin nói.

Nửa ngày sau, Lăng Tiếu đi tới một chỗ sơn cốc.

Người vừa mới đi tới gần, liền từ trong sơn cốc truyền đến từng đợt lang khiếu.

- Tới chỗ này rồi, ta biết là nên đi như thế nào rồi, bất quá trước tiên chuẩn bị chút thịt sói nếm thử rồi hãy nói.

Lăng Tiếu nhìn sơn cốc trước mắt lẩm bẩm nói, sau đó cất bước hướng bên

trong sơn cốc đi vào.

Lăng Tiếu mới vừa đi vào trong đó, trong cỏ dại liền toát ra vài đôi hàn mang âm sâu.

Lăng Tiếu lập tức cảnh giác lên, bất quá hắn cũng không nóng nảy, mà là tiếp tục đi về phía trước.

Đi không bao xa liền thấy trên mặt đất có một ít quần áo phế phẩm cùng với tàn chi của con người, xem ra có người bị linh thú tập kích rồi. Chuyện như vậy ở trong sơn mạch thường xuyên phát sinh.

Không phải là người giết linh thú thì chính là linh thú ăn thịt người, đây chính là pháp tắc sinh tồn trong rừng.

Đang ở lúc Lăng Tiếu đi vào chỗ sâu, tụ tập ở phía sau hắn đã có hơn mười đạo hàn mang rồi.

- Ngao!

Một đạo tiếng lang khiếu vang lên, một con sói dẫn đầu từ một bên hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu chợt hiện lên một đạo cười lạnh, trở tay một kiếm, lam quang hiện ra, con sói đánh tới kia lập tức bị chém thành hai nửa.

Sau đó ở phía sau Lăng Tiếu kế tiếp tràn vào mới mấy con nhất giai trung cấp Phong Lang, mỗi một con đều dài gần hai thước, đều là thị huyết hung mang hiện ra, răng nanh âm u, từng bước từng bước tiến về phía Lăng Tiếu, không thể bởi vì mới vừa rồi đồng bạn bị giết mà luống cuống.

Nếu như cao giai Huyền Giả bình thường gặp phải nhiều Phong Lang như

vậy quả thật khó thoát khỏi cái chết, nhưng mà bọn chúng tìm tới chính là Lăng Tiếu, như vậy chỉ có phần bị giết.

Lăng Tiếu một đao một kiếm ở trên, liếm một chút đầu lưỡi nói:

- Vừa lúc để cho ta tới luyện tay một chút.

Tiếp theo, Lăng Tiếu không đợi Phong Lang đánh tới, tự mình liền huy vũ đao kiếm hướng Phong Lang giết tới.

Phong Lang cũng là bị kích lên hung tính rồi, vài đầu Phong Lang phía trước nhất mở lớn miệng máu hướng Lăng Tiếu táp tới.

- Tới tốt!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, Lam Tinh kiếm trong tay run lên, đánh ra vô số kiếm quang chói mắt lóe sáng.

Phốc phốc phốc!

Nhất thời, vài đầu Phong Lang đi lên liền bị một kiếm mất mạng.

Lại có vài đầu Phong Lang không sợ sinh tử hướng Lăng Tiếu đánh tới, lợi trảo lóe ra khí tức âm sâu, chỉ cần bị trảo đến sẽ phải mất đi một khối thịt lớn, thậm chí vứt bỏ tính mạng.

Lăng Tiếu chiến ý dâng cao, múa lên đao kiếm, kích khởi từng tầng bụi đất, hướng về chút ít Phong Lang kia tập quyển mà đi.

Mỗi một con Phong Lang đều chưa chạm được vào y phục của Lăng Tiếu liền bị kiếm quang chém đứt đầu hoặc đâm xuyên qua thân thể.

Trước sau không tới một khắc đồng hồ, trên mặt đất liền nhiều hơn thi thể mười mấy đầu Phong Lang, vết máu loang lổ, chỉ có Lăng Tiếu không nhiễm một hạt bụi, tay áo bồng bềnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 109 - Bách Lang Triều Bái, Lang Vương Đản Sinh! (1)

Nhất giai trung cấp Phong Lang toàn thân giá trị không lớn, nhưng mà đối với mạo hiểm giả bình thường mà nói coi như là một bút tiểu tài phú, hơn nữa nhiều Phong Lang như vậy cộng dồn lại, thu vào cũng không nhỏ.

Nhưng mà Lăng Tiếu đối với cái này không có chút nào hứng thú, bọc đồ của hắn cũng không phải là rất lớn, có thể chứa đựng cũng có hạn, dĩ nhiên muốn lưu lại để chứa đựng những vật có giá trị.

Lăng Tiếu khiêng một con Phong Lang, tìm một chỗ dễ thủ khó công, nổi lửa lên, chuẩn bị nướng thịt sói ăn.

Sau khi ăn thịt sói, Lăng Tiếu có chút bất mãn nói:

- Thịt của đê giai linh thú huyền lực thật ít, đã ăn vài cân rồi lại chỉ hấp thu được vài tia huyền lực, thật là không thú vị.

Sau khi đi vào sơn mạch, Lăng Tiếu một mực ăn thịt linh thú. Thông qua khoảng thời gian này rất hieur rõ, ăn thịt linh thú có cấp bậc càng thấp thì huyền lực hấp thu đến càng ít, ăn thịt linh thú có cấp bậc càng cao thì huyền lực hấp thu đến càng nhiều.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lăng Tiếu tiếp tục lên đường, trên đường đi lại gặp được vài con Phong Lang, dĩ nhiên toàn bộ đều chết ở dưới đao kiếm của hắn, trong đó chỉ gặp được hai con nhất giai cao cấp Phong Lang.

Trước khi vào đêm, Lăng Tiếu đã đến trong lòng núi Lang Nha cốc.

Sau khi Lăng Tiếu ăn thịt của cao cấp Phong Lang, đi tới một gốc cây mười mấy người ôm mới hết, ở trên cây nghỉ ngơi.

Đây cũng là vì phòng ngừa lúc nghỉ ngơi bị linh thú tập kích, trên tàng cây so sánh với trên mặt đất thì an toàn hơn một chút.

Lăng Tiếu ngồi ở trên cành cây lớn nhất. Mới vừa đột phá cao giai Huyền Sĩ, hắn phải nhanh một chút đem tu vi củng cố mới được.

NGAO...OOO... NGAO...OOO...

Nửa đêm, Lăng Tiếu bị từng đợt tiếng Phong Lang khiếu làm thức tỉnh.

- Mẹ kiếp, những con sói này ăn xuân dược rồi, nửa đêm cũng kêu không ngừng, còn để cho người ta ngủ hay không.

Lăng Tiếu tâm thần bị nhiễu, cũng đã không thể an tâm đả tọa, không khỏi mở mắt mắng.

Không có việc gì làm, Lăng Tiếu lại móc ra thịt sói bắt đầu ăn.

Mới vừa ăn vài miếng, Lăng Tiếu nhìn dưới tàng cây, không khỏi mở to hai mắt, sắc mặt trở nên kinh hãi.

- Ta dựa vào, đây... Nhiều Phong Lang như vậy, đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu nằm ở trên cành cây của đại thụ chọc trời, nhìn phía dưới tàng cây có hơn 500 đầu cao cấp Phong Lang, thần sắc thay đổi vài lần.

Nhiều Phong Lang như vậy chỉ sợ Huyền Sĩ giai đều chỉ phải nhìn thấy rồi chạy mà thôi.

- Không phải là tới tìm ta tính sổ đi!

Lăng Tiếu trong lòng phiền muộn nghĩ tới.

Lăng Tiếu đã khởi lên toàn bộ tinh thần, đang chuẩn bị từ đại thụ mộc tháo chạy.

Bỗng nhiên hơn 500 đầu nhất giai cao cấp Phong Lang tách ra một con đường, từ giữa lối đi chậm rãi đi ra tám con Phong Lang trưởng thành gần ba thước.

Tám con Phong Lang này thần tình cao ngạo, hung nha lộ ra, cao lớn uy mãnh, một cỗ khí thế bề trên để cho hơn 500 con nhất giai cao cấp Phong Lang phủ phục trên mặt đất, giống như là hạ nhân cung kính khi nhìn thấy tướng quân.

Tám con Phong Lang này cư nhiên đều có thực lực không thấp hơn nhị giai đê cấp, thực lực có thể so với võ giả nhân loại đê giai Huyền Sĩ, còn có ba con có thực lực nhị giai trung cấp.

Đội hình này vô luận để vào chỗ nào đều là tương đối đáng sợ, dong binh đoàn bình thường gặp phải cũng chỉ đành bị phanh thây mà thôi.

Tám con Phong Lang xếp thành một hàng, lại ngẩng đầu lên trời trường khiếu.

Ngao ô!

Tiếng trường khiếu liên miên, cao giọng, khiến cho phi cầm tẩu thú cấp thấp ở phụ cận sự hãi chạy tán loạn không ngừng.

Ngay cả một chút tiểu dong binh đoàn cùng mạo hiểm giả đều sợ hãi.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Nhiều thanh âm lang khiếu như vậy?

- Tối nay trăng tròn, chẳng lẽ có lang nhân hóa hình?

- Đoán mò cái gì, đây nhất định là bách lang triều bái, Lang Vương đản sinh.

Bách lang triều bái, Lang Vương đản sinh!

- Cái này ngươi như thế nào khẳng định?

- Ta từng ở trên một bản cổ tịch xem qua, trước kia từng có người gặp phải tình huống này, theo ghi lại giữa chúng lang quần, môt khi có một con sói đứng đầu thành cao cấp lang thú, lại chiế thắng nhiều con sói khác, liền được tôn sùng là Lang Vương, mà tình huống như thế sẽ triệu tập tất cả lang tộc tới đây chứng kiến Lang Vương thượng vị, nghe nói trước kia người đó liền gặp phải hơn vạn con sói tụ tập chứng kiến Lang Vương đản sinh, đây liền xưng là 'Vạn lang triều bái, Lang Vương đản sinh', bất quá bên ngoài sơn mạch sẽ không có nhiều sói như vậy, nhiều nhất hai ba nghìn con, hơn nữa cấp bậc không cao, tin tưởng đẳng cấp của con Lang Vương này cũng sẽ không quá cao.

- Thì ra là như vậy, vậy chúng ta có muốn hay không đi qua xem một chút?

- Ngươi muốn chết thì hãy đi đi, ngu ngốc!

...

Sau khi bát đại lang đầu đến, giữa lối đi lại chậm rãi đi ra một con Phong Lang có màu sắc không đồng dạng với những con Phong Lang khác.

Con Phong Lang này đồng dạng dài ba thước, uy mãnh cường tráng, thần phong tuấn lãng, nó một thân lông sói màu vàng như châm khoog đồng dạng

với Phong Lang khác, càng lộ vẻ như là vua của loài sói, lộ ra đại thế hoàng giả khí phách, răng nanh bén nhọn kia, hai mắt âm sâu, không một cái là không lộ ra được vẻ hung hãn cùng cường đại của nó.

Kim sắc Phong Lang đi vào trung ương nhất, nhìn lang quần bốn phía phủ phục trên mặt đất, cao cao giương lên lang đầu lộ ra khí khái bễ nghễ thiên hạ, ngạo thị lang quần.

Chỉ có tám con Phong Lang nhị giai thực lực kia mắt lộ ra hung quang bất phẫn, chân trước cũng đang không ngừng cào trên mặt đất, một bộ chiến ý mười phần.

Kim sắc Phong Lang nhìn lướt qua tám con Phong Lang kia, trong con mắt lộ ra khinh thường nồng đậm, tiếp đó ngẩng đầu lên trời lại là một tiếng trường khiếu.

Ngao ô!

Lang thanh sục sôi, trời rung đất chuyển, khí thế lại không kém gì thanh âm của tám con lang cùng khiếu.

Tiếng khiếu thanh vừa mới dừng lại, hai con nhị giai đê cấp Phong Lang nhanh chóng chụp một cái đi ra ngoài, tốc độ nhanh đến kinh người, trong nháy mắt liền đến trước mặt kim sắc Phong Lang, hai cái chân trước từ phương hướng bất đồng hung hăng hướng kim sắc Phong Lang chụp tới.

Kim sắc Phong Lang run rẩy kim mao toàn thân, một đoàn kim hoàng sắc quang mang tán phát mà ra, nó cũng bắt đầu động, tốc độ so với hai con Phong Lang kia càng nhanh hơn.

Chỉ thấy nó trước tiên hướng tới con Phong Lang bên trái nghênh đón, một cái trảo trước xẹt qua một đạo kim sắc quang mang, cùng với chân trước của

con Phong Lang kia cứng rắn đụng vào nhau.

Ngao ô!

Con Phong Lang bên trái kêu thảm một tiếng, thân sói gần ba thước bị hung hăng đập bay ra, đánh thẳng lên trên cây đại thụ mới dừng lại, một ngụm lang huyết liền phun ra, bất quá nó vẫn có thể bò dậy được.

Con Phong Lang bên phải nhân cơ hội chụp vào chỗ cổ của kim sắc Phong Lang, chỉ cần bị móng vuốt sắc bén kia bắt trúng, chỉ sợ kim sắc Phong Lang kia cũng không tốt được.

Song con kim sắc Phong Lang này không phải là Phong Lang bình thường, phản ứng của nó cực nhanh, thân thể nhảy về một cái, một ngụm cắn lấy bụng của con Phong Lang này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 110 - Bách Lang Triều Bái, Lang Vương Đản Sinh! (2)

Con Phong Lang kia nhịn đau một trảo chộp tới, chính là đả pháp lưỡng bại câu thương.

Nhưng mà một trảo của nó nhưng không tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với kim sắc Phong Lang, liền bị kim sắc Phong Lang cắn một cái, một khối thịt sói ngạnh sinh sinh bị cắn xuống, vết thương chảy máu đầm đìa lộ ra vẻ cực kỳ đáng sợ dữ tợn.

Con Phong Lang kia đau đớn liên tiếp lùi về phía sau, nhưng mà kim sắc Phong Lang lại không chịu bỏ qua, trong nháy mắt nhào tới, một trảo lại đem con Phong Lang kia đánh bay, mà con Phong Lang mới bò dậy kia không khỏi khiếp đảm, lại không dám đi lên, ngược lại liên tiếp lùi về phía sau.

Kim sắc Phong Lang đối với cái này vẫn không hài lòng, lần nữa truy kích mà lên, dùng lang đầu hung hăng đụng vào con Phong Lang khiếp đảm kia, con Phong Lang kia giống như một viên đạn pháo lại bay ra ngoài.

Lúc này, kim sắc Phong Lang mới hài lòng ngửa mặt lên trời trường khiếu.

Hơn 500 đầu lang quần ở phụ cận nhìn kim sắc Phong Lang lộ ra vẻ kính sợ thật sâu.

Đúng lúc này, lại có ba con đê cấp Phong Lang hướng kim sắc Phong Lang đánh tới.

Ba con đê cấp Phong Lang này rõ ràng nếu so với hai con vừa rồi thì phải mạnh hơn một chút, phương diện tốc độ cũng nhanh hơn rất nhieuf, thực lực

đoán chừng đã là nhị giai đê cấp đỉnh phong rồi, chỉ cần thời gian đầy đủ, đột phá trở thành nhị giai trung cấp không là vấn đề.

Kim sắc Phong Lang chiến ý dâng trào, kim mao toàn thân từng cái giương lên, răng nanh hoàn toàn lộ ra, nghênh đón ba con Phong Lang kia mà lên.

Bốn con sói lăn lộn ở trong đại chiến, đáng tiếc ba con đê cấp Phong Lang cùng kim sắc Phong Lang chênh lệch quá lớn, đối với kim sắc Phong Lang không có tạo thành bao nhiêu thương tổn, đã bị kim sắc Phong Lang cắn cho toàn thân thương tích, không dám tái chiến.

Ba con nhị giai trung cấp Phong Lang khác rốt cục cũng gia nhập vòng chiến.

Ba con nhị giai trung cấp Phong Lang này thực lực so với mấy con Phong Lang trước cường hãn hơn rất nhiều, cùng nhau vây công khiến cho kim sắc Phong Lang nhiều lần bị cắn thương hoặc trảo thương.

Kim sắc Phong Lang bị một con trung cấp Phong Lang trong đó trảo một khối thịt lớn, nó còn lấy một ngụm kéo một khối thịt lớn của đối phương, hai con trung cấp Phong Lang khác nhân cơ hội mà lên, tạo thành tiểu vòng vây, cùng nhau tê chiến.

Ngao ô!

Kim sắc Phong Lang vương giả chi uy bị khiêu khích, sau khi đem một con trong đó đánh lui lại, lùi về phía sau mấy bước trường khiếu một tiếng.

Bỗng nhiên ở trên người nó xuất hiện biến hóa kinh người.

Da lông giữa đầu sói kia chậm rãi tách ra, dần dần lộ ra con mắt thứ ba, con mắt soi này so sánh với hai con mắt khác càng lộ vẻ âm sâu đáng sợ, cả con

kim sắc Phong Lang lộ ra vẻ cực kỳ quỷ ý.

Trong lúc nhất thời ba con trung cấp Phong Lang đều lộ ra khiếp đảm chi ý.

Năm con đê cấp Phong Lang mới vừa rồi cùng toàn bộ nhất giai Phong Lang liền toàn bộ phủ phục trên mặt đất, không hề nhúc nhích, chỉ là ngẩng đầu nhìn con kim sắc Phong Lang kia.

- Ta dựa vào, đây... Đây là chuyện gì xảy ra? Lại là Tam nhãn Phong Lang cực kỳ hiếm thấy, không, hẳn là biến dị Tam nhãn Phong Lang!

Lăng Tiếu ở trên cây đồng dạng phát hiện biến hóa của kim sắc Phong Lang, không khỏi ở trong lòng thán một tiếng.

Lăng Tiếu ngay từ lúc ở Lăng gia nội viện xem rất nhiều kiến thức về đại lục này, về phương diện linh thú lại càng nhiều hơn, nhìn một cái liền biết con Phong Lang ở trước mắt này cùng những con khác bất đồng.

- Có thể có được con Phong Lang này làm thú cưỡi liền sảng khoái rồi, ai, thật là đáng tiếc!

Nội tâm Lăng Tiếu lập tức sinh ra khát vọng cường đại, hi vọng bắt được con biến dị Tam nhãn Phong Lang này, chỉ là hắn cũng biết chính mình thực lực có hạn, chỉ sợ còn chưa hàng phục được nó đã bị nó phân thây rồi.

Một con trung cấp Phong Lang trong đó hống lên một tiếng, ba con Phong Lang lần nữa cùng liên thủ.

Đột nhiên con mắt thứ ba của kim sắc Phong Lang lóe ra môt đạo quang đoàn chói mắt, đánh thẳng vào ba con trung cấp Phong Lang.

Ba con trung cấp Phong Lang vừa tiếp xúc với quang đoàn, thân thể cư nhiên

dừng lại, đôi mắt hung ác kia cũng trở nên tan rã, một thân khí thế cùng ý chí chiến đấu phảng phất ở trong nháy mắt liền biến mất rồi.

Kim sắc Phong Lang bắt lấy cơ hội này nhào tới ba con trung cấp Phong Lang kia cắn xé.

Ngay sau đó chỉ nghe được tiếng tê hống của ba con trung cấp Phong Lang kia, trong thanh âm tựa hồ truyền đến tin tức cầu xin tha thứ.

Sau một hồi, kim sắc Phong Lang ngừng công kích, con mắt thứ ba lần nữa khép lại, tựa như cho tới bây giờ đều chưa xuất hiện qua.

Kim sắc Phong Lang trường khiếu một tiếng, tiếp theo tất cả Phong Lang đều trường khiếu lên.

Trong Lang Nha cốc tất cả Phong Lang đều phủ phục trên mặt đất, thấp giọng trường minh, vẻ mặt rất là hưng phấn, chúc mừng.

Vạn lang triều bái, Lang Vương đản sinh!

Sau khi Kim sắc Lang Vương thu con mắt thứ ba về, dần dần yếu ớt ngã trên mặt đất, tựa hồ một kích mới vừa rồi kia đã rút đi tất cả lực lượng của nó.

Tám con nhị giai Phong Lang kia cũng đem thân thể bị thương lên, đi tới trước người kim sắc Lang Vương, hướng về miệng vết thương của nó không ngừng liếm, kim sắc Lang Vương thấp giọng kêu lên một tiếng đáp lại cái gì đó.

Sau một lát, kim sắc Lang Vương chậm rãi đứng lên hống một tiếng, hơn 500 con nhất giai cao cấp Phong Lang từ từ thối lui.

Trong tràng chỉ còn lại tám con nhị giai Phong Lang cùng con kim sắc Lang

Vương kia.

Chín con Phong Lang tựa hồ đang giao lưu cái gì, cũng đang không ngừng gầm nhẹ, qua một lúc lâu tám con Phong Lang kia cũng vô cùng không muốn rời đi khỏi con kim sắc Lang Vương kia.

- Trời cũng giúp ta!

Lăng Tiếu ở trên cây thấy tình huống này không khỏi thở nhẹ.

Khi tất cả Phong Lang đều rời đi, kim sắc Phong Lang hứng chỗ sâu Lang Nha cốc chậm rãi đi tới, bóng sói kéo dài lộ ra vẻ cực kỳ cô tịch.

Trở thành người đứng đầu chúng lang, mặc dù có thể hiệu triệu lang quần, nhưng mà lại không thể cùng với những con sói khác kết lại thành quần ở chung một chỗ, thân phận của nó không giống lúc trước, trừ lang phi của nó ra, bình thời cũng sẽ không có con sói nào làm bạn, bản thân sói liền là một loại linh thú cực kỳ cao ngạo, đây chú định là một con đường thành vương cô tịch.

Kim sắc Lang Vương trải qua luân phiên đại chiến, đã hao hết thể năng, ngay cả năng lực nhìn rõ cũng kém đi rất nhiều, căn bản không biết ở trên đại thụ phía sau lại có một thân ảnh.

Đại thụ một gốc tiếp một gốc, Lăng Tiếu liền liên tục nhảy, một mực đuổi theo kim sắc Lang Vương đi tới trước lang động của nó.

Mắt thấy kim sắc Lang Vương muốn vào trong đó, Lăng Tiếu giống như đại bàng giương cánh hướng kim sắc Lang Vương nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này, kim sắc Lang Vương có cảnh giác, lập tức quay đầu lại, lộ ra răng nhanh hung ác cảnh giác.

Lăng Tiếu không dám sơ suất, vừa lên tới chính là sử dụng đao chiêu, ngưng tụ tất cả huyền lực của hắn, đao mang khổng lồ hướng kim sắc Lang Vương chém tới

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 111 - Hàng Phục Lang Vương. (1)

Kim sắc Lang Vương tránh không kịp, thân thể khổng lồ bị chém một đao, thân thể lui về phía sau mấy bước, lộ ra vết đao chảy máu đầm đài thấy cả xương.

Lăng Tiếu đơn đao chỉ vào kim sắc Lang Vương lạnh lùng nói:

- Thần phục ta hoặc chết?

Đối mặt với nhân loại đột nhiên xuất hiện, thân là kim sắc Lang Vương của Phong Lang, không có lộ ra vẻ khiếp đảm, ngược lại mở ra cái miệng máu lớn như cái khay, lộ ra đôi răng nanh dữ tợn sắc bén, phi thẳng đến Lăng Tiếu bổ tới.

Sau khi Kim sắc Lang Vương đại chiến tám con nhị giai Phong Lang, thân thể là thời điểm suy yếu nhất, tốc độ rõ ràng so với mới vừa rồi muốn giảm xuống rất nhiều.

Lăng Tiếu cười nói:

- Xem ra không để cho ngươi chút giáo huấn, ngươi là không biết nên lựa chọn như thế nào rồi.

Lăng Tiếu từ khi nhìn ra con Kim sắc Lang Vương này chính là Tam nhãn Phong Lang biến dị, tương lai có thể trưởng thành đến Lang Vương đẳng cấp cao đáng sợ, đối với hắn mà nói tuyệt đối là một cái đại trợ lực, nội tâm của hắn từ trước đến giờ chưa từng có khát vọng đánh bại con kim sắc Lang Vương này để làm tọa kỵ như bây giờ.

Hôm nay con kim sắc Phong Lang này hẳn chỉ có thực lực mới vào nhị giai cao cấp, còn chưa đạt tới thời điểm tam giai linh trí sơ khai, nhưng mà Lăng Tiếu tin tưởng nó đã có được linh tính, chỉ cần thể hiện ra thực lực càng cường đại hơn đánh ngã nó, tuyệt đối có thể thu phục được, giống như mấy ngày trước gặp hai con trung giai Hắc Hùng kia, chỉ cần xuất ra đày đủ chân thành cũng có thể đạt được tín nhiệm của bọn chúng.

Lăng Tiếu tự biết cứng đối cứng tuyệt đối không có khí lực lớn như con Lang Vương này, cho nên chỉ có ở trên tốc độ mà mưu lợi rồi. Hôm nay con Lang Vương này nếu không bị thương, có cho Lăng Tiếu một trăm lá gan cũng không dám vuốt râu nó, bởi vì bất kể là trên tốc độ hay lực lượng, Lăng Tiếu cùng Lang Vương này chênh lệch quá xa, mà hôm nay Lăng Tiếu chính là biết lúc này thân thể của Lang Vương là suy yếu nhất, giờ phút này không hạ nó, ngày sau chỉ sợ là không có cơ hội.

Lăng Tiếu triển khai thân hình, né qua Lang Vương nhào tới, trở tay dùng chuôi đao hướng thân sói chém tới.

Ngao ô!

Lang Vương lần nữa bị công kích, chịu không nổi hống khiếu một tiếng.

Nó chỉ cảm thấy uy nghiêm Lang Vương của mình bị nhận lấy ô nhục, nhân loại đáng chết này lại dám bỏ đá xuống giếng.

Lang Vương điều chỉnh thân thể, mở ra miệng máu, một đạo kim sắc quang mang giống như sấm hướng Lăng Tiếu oanh tới.

- Ta dựa vào, còn uy mãnh như vậy.

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, lăng không nhảy lên tránh khỏi oanh tạc, Ngân Quỷ huyết đao trong tay hướng vết thương trên người Lang Vương

không ngừng chém tới.

Kim sắc Phong Lang vừa mới trở thành Lang Vương thật là xui xẻo a!

Mới vừa vặn thuận lợi đoạt được vương vị, hiện giờ lại bị một cái nhân loại đáng chết thực lực thường thường chém lung tung, không khỏi khơi dậy hung tính nguyên thủy nhất của nó.

Nó chống đỡ được một cái oanh đả, sau đó dùng lang đầu trực tiếp đụng vào bộ ngực Lăng Tiếu.

Nhất thời Lăng Tiếu tựa như đạn pháo bắn bay ra ngoài, trục tiếp đụng phải thân cây lớn mới dừng lại.

Lang Vương càng thông tuệ hơn người, thừa cơ lần nữa đánh tới, lợi trảo kiên quyết đánh thẳng vòa trên mặt của Lăng Tiếu.

- Mẹ kiếp, ngươi đây là ép ta đả thương ngươi.

Lăng Tiếu vừa mới bò dậy, liền thấy lợi trảo nghênh mặt mà đến, không thể không nghiêm túc, trực tiếp dùng đao phong bổ tới.

Phốc!

Lang trảo bị Lăng Tiếu chém trúng, Lăng Tiếu lại bị chấn lui mấy bước, mà Lang Vương kia đau đớn thu lang trảo về, càng không ngừng dùng đầu lưỡi liếm chân trước bị thương.

Lăng Tiếu thấy tình huống này thầm nghĩ:

- Xem ra phải cho nó đổ máu nhiều một chút mới bằng lòng nghe lời.

Quyết định chủ ý, hắn cất đảo lại, rút ra Lam Tinh kiếm.

Thân thể nghiêng về phía trước mau lẹ, kiếm quang đại thịnh.

- Kiếm Lưu Ngân!

Vô số kiếm ảnh hướng Lang Vương tập quyển mà đi.

Lang Vương muốn lần nữa há miệng xuất ra công kích thuộc tính, đáng tiếc mới vừa rồi mở ra con mắt thứ ba đã hao tổn tất cả năng lượng của nó, lúc vừa rồi miễn cưỡng sử dụng một lần, hiện tại lại không thể tiếp tục xuất ra thuộc tính công kích, chỉ đành phải xoay người chạy trốn.

- Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy!

Lăng Tiếu nhìn thấu ý đồ của Lang Vương, tốc độ lại đề thăng một phần.

Kiếm quang vẫn là đánh đến sau lang vĩ, một đoạn lang vĩ trực tiếp bị cắt đứt.

Ô ô ô!

Lang Vương bi thương kêu lên.

Đúng lúc này, trong lang động lại chạy ra ba con Phong Lang, đi thẳng tới trước mặt Lang Vương, càng không ngừng hướng tới chỗ Lang Vương bị thương.

Nhìn một cái liền biết tam con Phong Lang này đoán chừng là lang phi của Lang Vương rồi.

Ba con Phong Lang này dài chừng hơn hai mét, thực lực hẳn chỉ là nhất giai

cao cấp, Lăng Tiếu cũng không phải là rất sợ, nhưng mà hắn biết lại không tốc chiến tốc thắng, để cho Lang Vương này gọi về nhiều lang quần hơn thì phiền toái.

Không đợi ba con Phong Lang kia công kích tới, Lăng Tiếu chính là đoạt tấn công rồi.

Lần anyf Lăng Tiếu xuất thủ không lưu lại đường sống nào, trực tiếp hạ sát thủ.

Ba con Phong Lang kia nhận thấy được nguy hiểm, vô cùng nhanh chóng tránh ra.

Phong Lang trời sinh liền có Phong thuộc tính, tốc độ tự nhiên so với linh thú bình thường thì nhanh hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu không chiếm dược tiện nghi, không dám khinh thường, lần nữa rút ra Ngân Quỷ huyết đao, đao kiếm hợp bíc, đánh ra một chiêu mạnh nhất mà trước mình chính mình có thể sử dụng hướng Lang Vương đánh tới:

- Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Lang Vương vẫn đang liếm nỏa đoạn lang vĩ bị chặt đứt của nó, đối với loài sói mà nói đây là tượng trưng đắc ý nhất, tự ngạo nhất của nó, hôm nay bị chặt đứt, nó có thể không bi thương sao?

Lang Vương không kịp phản ứng, ăn trọn một chiêu của Lăng Tiếu, cả người bị oanh bay, kim mao trên người nhiều chỗ bị cắt đứt, vết thương lại nhiều thêm mấy chục chỗ, ngã trên mặt đất không còn khí lực bò dậy.

Lăng Tiếu cũng không quá tốt, hắn mặc dù đánh trúng Lang Vương, đáng tiếc phía sau lại bị ba con Phong Lang trảo mấy cái, trên người mấy đạo vết

thương hiện lên, máu tươi điên cuồng chảy ra không ngừng.

- Tê!

Lăng Tiếu khuôn mặt vặn vẹo, không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí, nếu không phải hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết đặc biệt có thể chịu đau mà nói, chỉ sợ hiện tại cũng muốn ngã xuống rồi.

Ba con Phong Lang thấy Lang Vương đang không ngừng thấp giọng kêu, đối với Lăng Tiếu lại càng hận cực kỳ, làn nữa đồng thời hướng Lăng Tiếu đánh tới, tự mình mở ra miệng máu dường như muốn ăn tươi hắn.

- Bản thiếu gia đưa các ngươi cùng lên đường.

Lăng Tiếu chịu đựng đau đớn, đao kiếm lần nữa xuất ra.

Một ngân một lam, lưỡng sắc quang mang thẳng cắt vào trong miệng của ba con Phong Lang.

Phốc phốc phốc!

Ba con Phong Lang đều bị Lăng Tiếu một đao một kiếm chém đầu mà chết.

Lăng Tiếu cũng không nhìn ba con Phong Lang đã chết một cái, vội vàng nuốt hai khỏa đan dược, sau đó sải bước hướng Lang Vương đi tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 112 - Hàng Phục Lang Vương. (2)

Lang Vương toàn thân là vết thương, vết máu cũng chảy xuôi trên thân thể nó, mặc dù là như thé, sau khi thấy Lăng Tiếu đi tới, như cũ trợn to hung mục, trong ánh mắt lộ ra không cam lòng nồng đậm, tựa hồ đang nói:

- Nếu không phải ta bị thương, ta làm sao sẽ bị ngươi nhân loại đáng chết này gây thương tích.

- Hàng phục ta hoặc chết?

Lăng Tiếu lần nữa đi tới trước mặt Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

Lang Vương thấp giọng kêu một tiếng, sau đó muốn đứng dậy phản kích, đáng tiếc sau khi đứng lên một chút lại nặng nề ngã xuống

- Xem ra ngươi còn muốn chịu chút đau khổ mới được.

Lăng Tiếu nói một câu, hảo hảo thu về đau kiếm, vung song quyền hướng vết thương trên người Lăng Tiếu đánh xuống.

- Ngươi hàng hay không hàng?

- Ngươi hàng hay không hàng?

...

Lang Vương bi kịch a!

Vết thương trên người nó còn đang chảy máu, lại càng không ngừng gặp phải oanh kích, thân thể càng không ngừng giãy dụa, trong miệng càng không ngừng kêu thảm:

- Ô... ô...

Lăng Tiếu ước chừng đánh một lúc lâu mới dừng lại, lần nữa nhìn chằm chằm vào Lang Vương hỏi:

- Ngươi hàng hay không hàng phục ta?

Lần này Lang Vương dứt khoát nhắm mắt lại, tựa hồ đang nói cho Lăng Tiếu:

- Muốn ta đầu hàng, không bằng để cho ta chết.

- Tốt, có cốt khí!

Lăng Tiếu giơ ngón tay cái lên khen một tiếng, sau đó rút ra Lam Tinh kiếm nói:

- Bản thiếu gia thành toàn ngươi, cho ngươi nhận hình phạt thiên đao vạn quả mà chết, ta xem ngươi có thể nhận được hay không.

Dứt lời Lăng Tiếu một kiếm phất qua, một khối thịt sói bay ra.

Ngao ô!

Lang Vương trong nháy mắt mở mắt ra, trong miệng phá ra tiếng hống khiếu thê thảm nhất.

Song Lăng Tiếu không có nửa điểm thương hại, tiếp theo lại là một kiếm

phất qua, lại là một khối thịt sói bay ra.

- Một cơ hội cuối cùng, hàng hay không hàng?

Lăng Tiếu một kiếm cắm ở trước chân trước của Lăng Tiếu, hỏi một lần cuối cùng.

Lăng Tiếu tự biết những linh thú này dã tính khó thuần, hơn nữa chưa đạt tới thực lực tam giai, linh trí chưa mở, chỉ sợ khó có thể lĩnh hội ý tứ của hắn, cho nên hắn cũng không có quá nhiều kiên nhẫn nói dông dài rồi, vạn nhất đưa tới lang quần công kích, hắn liền thảm!

Lần này Lang Vương không dám giơ lên cái đầu cao ngạo của nó, mà là lộ ra thần sắc khiếp đảm, miệng sói khẽ mở ra.

Lăng Tiếu cho là Lang Vương này chuẩn bị một kích sắp chết, vừa muốn ra tay giết chết Lang Vương này.

Bỗng nhiên hắn thấy Lang Vương thổ ra cũng không phải là quang mang công kích, mà là một viên thú đan lớn nhỏ cỡ nắm tay, óng ánh trong suốt.

- Đây... Đây chính là linh thú thú đan trong truyền thuyết, nhưng mà không phải là chỉ có tam giai linh thú mới có thể ngưng kết sao?

Lăng Tiếu lẳng lặng nhìn thú đan xoay tròn ở trước mặt hắn lẩm bẩm tự nói.

Căn cứ ghi chép, nhị giai linh thú bình thường tịnh không có thú đan, chỉ có đạt đến tam giai linh thú mới có thể ngưng kết thành thú đan, sau khi thú đan ngưng kết chính là sơ khai linh trí, thông hiểu thiên địa thôn túc, để dễ dàng tu luyện hơn.

Hôm nay con Lang Vương này vẻn vẹn chỉ là nhị giai cao cấp đã có thể

ngưng kết thú đan, điều này có thể không để cho Lăng Tiếu kinh ngạc sao?

- Chẳng lẽ đầu Tam nhãn Phong Lang biến dị này là cao đẳng giai linh thú sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc thầm nghĩ.

Linh thú bình thường là tam giai mới có thú đan ngưng kết, nhưng mà linh thú cũng chia thành nhiều loại, có chút linh thú đẳng cấp cao, tỷ như thần thú Long, Phượng trong truyền thuyết... Những linh thú này sinh ra liền đã có thú đan, những thứ này liền thuộc về linh thú đẳng cấp cao nhất, so với linh thú bình thường muốn tiến hóa càng nhanh hơn, trưởng thành cũng là cường đại nhất.

- Quản nó làm gì, trước thu rồi hãy nói.

Ánh mắt của Lăng Tiếu trở nên nóng rực, cắn đầu ngón tay, một giọt tinh huyết nhỏ lên trên thú đan của Lang Vương.

Thu đan một khi nhiễm vào vết máu của nhân loại, con linh thú này liền cả đời liền đi theo nhân loại, trở thành nô thú trung thành nhất của nhân loại, nếu như nhân loại này chết đi, linh thú đó cũng tuyệt đối không sống được; mà linh thú chết đi, đói với nhân loại lại không bị ảnh hưởng; đây cũng là phương thức chủ tớ ký kết thường dùng nhất của Linh Huyền đại lục.

Dĩ nhiên, ngày sau cảm tình của nhân loại với linh thú đã vô cùng tốt, cũng có thể thay linh thú giải trừ hiệp nghị này, chỉ cần để cho linh thú lại phun ra thú đan, lại nhỏ thêm một giọt máu lên trên đó, triệt tiêu lẫn nhau, là có thể giải ký kết rồi.

Sau khi Lăng Tiếu đem máu nhỏ lên thú đan, một cỗ cảm giác không hiểu liền nhập vào trong đầu, tựa hồ chỉ ở trong nháy mắt liền cùng Lang Vương

sinh ra quan hệ thân mật nào đó.

Lang Vương dần dần nuốt lại thú đan, mắt sói nhìn đến Lăng Tiếu khong còn nửa điểm hung tính, có cũng chỉ là thần mang đáng thương nhân tính hóa.

- Chủ nhân tôn kính!

Trong đầu Lăng Tiếu lại xuất hiện một câu như vậy.

Hắn đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó hướng Lang Vương nhìn lại hỏi:

- Là ngươi đang nói chuyện với ta phải không?

- Vâng chủ nhân!

Lang Vương nhẹ gật đầu một cái, ý niệm lần nữa truyền ra.

- Ta dựa vào, quá ghê gớm rồi, lại có thể vô tuyến trò chuyện.

Lăng Tiếu không khỏi vui mừng quái khiếu nói.

- Chủ nhân, trước đừng cao húng, lại không chữa thương cho ta, ta sẽ chết.

- A, Tiểu Kim thân ái, ngươi cần phải chịu đựng, bản thiếu gia nhưng là thiên tân vạn khổ mới thu phục ngươi, ngươi cần phải chịu đựng, bản thiếu gia chữa thương cho ngươi.

...

Ở giữa ngoại vi cùng nội vi của Hoang Tùng sơn mạch có chỗ giao tiếp, từ

phía trên quan sát xuống, một đạo thâm uyên như thiên câu đem hai giới ngăn cách ra, phảng phất như là một đao hoặc một kiếm uy lực khôn cùng của thượng cổ thần ma bổ ra mà thành, lộ ra vẻ cực kỳ đáng sợ thâm sâu.

Trong một tòa sơn mạch ở ngoại vi gần thiên câu nhất, giữa rừng rậm tràn đầy mê vụ nồng đậm, một mảnh trắng xóa, phảng phất bị phủ thêm một cái sa y màu trắng, như nhân gian tiên cảnh, lộ ra vẻ cực kỳ thần thánh lại thần bí.

Từ bên ngoài chợt nhìn, phần lớn mọi người sẽ bị sơn vụ mỹ lệ này mê hoặc, nhưng mà dong binh cùng các mạo hiểm giả hiểu rõ sơn cốc này thì đối với chỗ này nhìn mà chùn bước.

Sơn cốc này gọi là Mê Huyễn cốc, kỳ thật đều bởi vì nơi này hàng năm tràn đầy sương mù, để cho dong binh cùng mạo hiểm giả tiến vào trong sơn cốc thường thường đều không tìm được phương hướng đi ra, cuối cùng tươi sống bị vây chết trong sơn cốc, cho nên đặt tên là Mê Huyễn cốc.

Có một câu nói, vừa vào Mê Huyễn cốc, cửu tử nhất sinh.

Vốn là Mê Huyễn cốc này hiếm có dấu vết người lui tới, hôm nay dưới chân núi nhưng lại tràn vào không ít bóng người.

Người cầm đầy mặc một bộ thanh sắc vệ giáp, tướng mạo tục tằng, vóc người cực kỳ hùng vĩ, khí tràng quanh thân cường đại, người này chính là đoàn trưởng Thanh Lang của Thanh Lang đoàn.

Ở bên cạnh hắn đứng một gã hán tử gầy gò đầu tóc hỏa sắc, sau lưng cắm một cây giáo, toàn thân tảm ra khí tức nóng rực khi có khi không, khiến cho người ta không dám thân cận, người này chính là Hỏa Lang một trong hai gã Phó đoàn trưởng của Thanh Lang đoàn, thực lực gần với Thanh Lang nhất, ở trước đó không lâu vừa mới đột phá cao giai Huyền Sĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 113 - Mê Huyễn Cốc. (1)

Ở phía sau hắn còn đi theo ba tên cao thủ Huyền Sĩ giai có thực lực không tầm thường, một người trong đó rõ ràng chính là Kim Lang đã giao thủ cùng đám người Lăng Tiếu, hai người khác còn lại là đội trưởng hai đại phân đội của Thanh Lang đoàn, ở phía sau mấy người đi theo hơn mười người khác, những người này ít nhất đều có thực lực là đê giai Huyền Giả.

Thanh Lang đoàn là dong binh đoàn lớn nhất ở Vẫn Thạch thành, mấy tên cao thủ Huyền Sĩ giai, hơn năm trăm tên dong binh đi theo, để cho bọn họ có thể có thực lực so với tiểu gia tộc bình thường, song hôm nay dong binh đoàn cũng chỉ còn lại mười mấy người như vậy.

Đây hết thảy đều là Bí cảnh đồ dẫn dắt tới.

Đầy tiên là Hắc Lang ngoài ý muốn vẫn lạc ở Vị Hương cư, Thanh Lang vì báo thù cho đệ đệ, suất lĩnh đoàn vây công Lãnh Xà dong binh đoàn có thực lực gần với bọn họ nhất. Mặc dù Thanh Lang đoàn cũng hủy diệt được hơn hai trăm dong binh của Lãnh Xà đoàn, đáng tiếc cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Song hết thảy đây cũng không phải là thảm nhất, thảm nhất chính là trong đoàn tổn thất ba tên đê giai Huyền Sĩ, trừ Hắc Lang không được tính ra, Thổ Lang ngoài ý muốn vẫn lạc để cho Thanh Lang cảm thấy đau lòng, còn có một người còn lại là bị đoàn trưởng Lãnh Xà của Lãnh Xà dong binh đoàn giết chết, tên còn lại là ở trong nửa tháng này đuổi theo Lãnh Xà huynh muội, trên đường bị linh thú quần công mà chết, chính là bởi vì hy sinh của vị huynh đệ kia mới để cho bọn họ từ trong bầy linh thú công kích mà trốn thoát, cuối cùng chỉ còn lại có một đám người nhỏ như vậy rồi.

- Hỏa Lang, ngươi xác định hai người bọn họ vào Mê Huyễn cốc?

Thanh Lang thần sắc lạnh lùng hỏi.

Hỏa Lang ở bên cạnh đáp.

- Đúng vậy, ngày hôm qua ta thấy tận mắt bọn họ vào Mê Huyễn cốc, Mê Huyễn cốc này sương mù trọng trọng, ta không dám xâm nhập, cho nên đợi đoàn trưởng tới định đoạt.

Thanh Lang chau mày một chút, thần sắc sầu muộn nhìn sơn cốc tầng tầng sương mù này khiến cho hắn lâm vào trầm tư.

Sau đó, hắn âm u nói:

- Kim Lang cùng những huynh đệ khác lưu lại, một khi phát hiện có người đến gần hoặc từ trong cốc đi ra lập tức giết không tha, Hỏa Lang cùng Vạn Trọng, Vạn Khinh đội trưởng theo ta vào cốc.

- Vâng!

Mấy người ở sau lưng Thanh Lang cùng kêu lên đáp.

Kim Lang bị lưu lại ngay từ đầu có chút buồn bực, nhưng mà sau khi đợi đám người Thanh Lang đi vào trong Mê Huyễn cốc thì dâng lên nụ cười nhàn nhạt, nội tâm dâng lên dục vọng dã tâm bừng bừng.

...

Ở trong Mê Huyễn cốc, hai đạo thân ảnh chật vật đang cùng một con linh thú dây dưa.

Nam chính là đoàn trưởng Lãnh Xà của Lãnh Xà dong binh đoàn, nữ chính là muội muội của hắn được xưng là Mỹ Nhân Xà Vi Đại Nhi.

Cùng bọn họ triền đấu chính là một con nhị giai cao cấp Xuyên Sơn Thú.

Con Xuyên Sơn Thú này thân hình cực ngắn, chỉ có hai thước, đầu hình mảnh dẹt, một cái miệng bén ngọn, thân thể cực kỳ mập mạp, thoạt nhìn cực kỳ kỳ dị, một thân hậu khải nặng nề, chồng chất lên nhau, giống như huyền thiết đao thương khó phá.

Xuyên Sơn Thú là một trong linh thú không chịu ảnh hưởng sương mù, bọn họ muốn rời đi Mê Huyễn cốc chỉ cần chạy trốn xuống mặt đất, từ trong lòng núi thong dong rời đi.

Ở trong hoàn cảnh này, ngược lại là thuận tiện nhất để Xuyên Sơn thú đánh giết con mồi.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi hai người vừa vào Mê Huyễn cốc liền bị lạc mất phương hướng, ở trong sơn cốc này đưa tay không thấy được năm ngón, muốn tìm bất kỳ phương hướng nào đều là đặc biệt khó khăn.

Bọn họ cũng không muốn vào Mê Huyễn cốc này, nhưng mà phía sau có truy binh, phía trước lại có bí cảnh hấp dẫn, bởi vì chỉ cần xuyên qua Mê Huyễn cốc là có thể đến được chỗ của bí cảnh, cho nên bọn họ cũng là vạn bất đắc dĩ mới đi nước cờ hiểm, mang ý nghĩ cầu phú quý trong nguy hiểm tiến vào Mê Huyễn cốc.

Đáng tiếc bọn họ vẫn đánh giá thấp hoàn cảnh ác liệt của Mê Huyễn cốc, trừ tầng tầng sương mù ra, còn có các loại linh thú hết lớp này tới lớp khác, những linh thú này hàng năm sống ở trong Mê Huyễn cốc, đối với nơi này rõ như lòng bàn tay, qua lại tự nhiên, tựa hồ cũng không bị sương mù ảnh hưởng.

Hôm nay Xuyên Sơn Thú đánh lén bọn họ đã là con linh thú thứ sau công kích, lúc trước nếu không phải là Lãnh Xà thực lực cường hãn, chỉ sợ hai người đều táng mạng dưới hoàng tuyền rồi.

Xuyên Sơn Thú phòng ngự kinh người, vũ khí nhị giai trung cấp trở xuống khó có thể tạo thành thương tổn đối với nó, nhưng mà lực công kích của nó cũng không coi là mạnh, lúc này mới cùng Lãnh Xà huynh đệ chiến đấu nửa canh giờ mà vẫn không thể giết chết đối phương.

- Tiểu muội không nên công kích thân thể của nó, công kích vào mắt của nó!

Trải qua một phen đại chiến, Lãnh Xà biết được muốn đánh lui con Xuyên Sơn Thú này chỉ có chọc mù cặp mắt của nó, bọn họ mới có thể thoát khỏi dây dưa của Xuyên Sơn Thú.

Hai người buông tha công kích vào thân thể Xuyên Sơn Thú, đổi thành hỏa viêm cường chiêu ngoại phóng chuyên hướng tới đôi mắt của Xuyên Sơn Thú mà oanh đến.

Quả nhiên, sau khi Xuyên Sơn Thú liên tục phát ra thổ hoàng sắc quang mang triệt tiêu công kích, hai mắt bị hỏa mang đả thương, phải từ dưới đất tháo chạy.

Vi Đại Nhi vừa thấy Xuyên Sơn Thú bỏ chạy, lúc này hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất, tay đẹp càng không ngừng vỗ vỗ ngực của mình thở hào hển.

Lãnh Xà ở một bên cũng là mồ hôi đầm đìa, hắn đi tới trước mặt Vi Đại Nhi, một bả đỡ nàng dậy nói:

- Tiểu muội trước đừng nghỉ ngơi, Xuyên Sơn Thú kia nói không chừng đang ở dưới chân chúng ta, thừa cơ đánh lén, chúng ta trước tìm một chỗ

nghỉ ngơi một chút.

Vi Đại Nhi thuận lòng gật gật đầu, khó khăn đứng lên, sau đó tìm một gốc đại thụ nhảy lên, trốn ở trên cành cây nghỉ ngơi.

Đang ở lúc tâm thần của hai người hết sức buông lỏng, Lãnh Xà thần sắc căng thẳng, chân mày cau lại, trường kiếm đột phá hướng Vi Đại Nhi đâm tới.

Vi Đại Nhi thần sắc hốt hoảng, nàng còn tưởng đại ca muốn giết nàng, lúc này nhắm mắt chờ chết.

Song, nàng nhưng không có nhận được cảm giác đau đớn gì, lần nữa mở mắt ra lại phát hiện trường kiếm trong tay hắn nhiều hơn một con trường xà thô to bằng cánh tay.

Lãnh Xà phá vỡ bùng rắn, móc ra mật rắn, đưa tới trước mặt Vi Đại Nhi nói:

- Tiểu muội, là một gã dong binh hợp cách, ở bất cứ lúc nào cũng không thể thiếu cảnh giác, nhất là lúc chính mình suy yếu nhất, càng cần thời khắc cảnh giác, bằng không chúng ta là chết như thế nào cũng không biết.

Vi Đại Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy mật rắn nói:

- Đại ca, ta biết rồi!

Nàng từ nhỏ cùng đại ca sống nương tựa lẫn nhau, đại ca từ nhỏ đối với nàng chiếu cố có thừa, còn thật không thể tin được đại ca sẽ giết nàng, nguyên lại đại ca nàng là đang cứu nàng, trong lòng nàng đối với đại ca lại càng tràn đầy cảm kích.

Vi Đại Nhi dùng thanh thủy rủa mật rắn một cái, sau đó trực tiếp nuốt vào

trong bụng, một đoàn nhiệt lượng khiến cho nàng cảm thấy thoải mái, trạng thái cả người tốt hơn không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 114 - Mê Huyễn Cốc. (2)

- Đại ca, Thật... Thật xin lỗi, nếu không phải ta mà nói, chúng ta cũng sẽ không như vậy.

Vi Đại Nhi mắt đỏ lên nhàn nhạt nói với Lãnh Xà.

Lãnh Xà cười nhạt nói:

- Chuyện đã tới nước này, nhiều lời vô ích, chúng ta nhất định phải tìm được bí cảnh, chờ lúc chúng ta đi ra ngoài chính là ngày mà Thanh Lang đoàn bị tiêu diệt.

Trong đôi mắt Lãnh Xà hiện lên hung mang thị huyết, một cỗ phục thù chi hỏa đang hừng hực thiêu đốt trong lòng hắn.

Vi Đại Nhi nặng nề gật đầu nói:

- Đại ca nói không sai, chúng ta nhất định phải vì các huynh đệ chết đi mà sống sót, nhất định hải tự chính tay mình giết đám tạp chủng Thanh Lang đoàn kia.

- Hôm nay chúng ta tạm thời quên đi những chuyện này đi, việc cấp bách là phải nhanh một chút xuyên qua Mê Huyễn cốc, nếu từng có người có thể từ nơi này đi vào, lại từ trong này đi ra, nhất định là có chỗ xuất nhập nào đó mà chúng ta không biết.

Lãnh Xà tỉnh táo phân tích nói.

Vi Đại Nhi nghe lời của đại ca nàng mà nói, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

... Hai ngày sau, trong sơn cốc cách Mê Huyễn cốc không xa, một gã thiếu niên trên người mặc da hổ, sau lưng treo một đao một kiếm, trong miệng ngậm lấy một cây cỏ khô, dưới thân cưỡi một con kim sắc Phong Lang thần tuấn, đáng tiếc duy nhất chính là đuôi của con kim sắc Phong Lang này bị chặt đứt một đoạn, trên người còn có nhiều vết thương, vết thương đã đóng vảy, nhưng vẫn ahr hướng tới mỹ cảnh toàn thân.

Một người một lang nhởn nhơ vênh váo đi ở trong đường núi, một ít đê giai linh thú mới vừa ngửi được khí tức của kim sắc Phong Lang bị họa cho tháo chạy bốn phía.

- Tiểu Kim, ngươi nói còn bao lâu nữa mới đến Mê Huyễn cốc?

Thiếu niên ngồi ở trên người Kim sắc Phong Lang lười biếng hỏi.

Kim sắc Phong Lang dùng ý thức truyền lại nói:

- Chạy hết tốc lực mà nói, nửa ngày có thể dạt tới.

- Vậy ngươi còn không thêm chút sức đi, mau mang ta đi.

Thiếu niên thúc dục.

- Chủ nhân, bụng ta đói rồi, có thể hay không trước tiên chuẩn bị ăn chút gì?

Kim sắc Phong Lang nghiêm mặt nói.

- Ngươi con ăn hàng này, hai ngày này đã ăn năm con linh dương, ba con Kiếm Xỉ Hổ, còn chưa đủ?

Thiếu niên khó chịu vỗ cái đầu của kim sắc Phong Lang một cái, không tức giận nói.

Kim sắc Phong Lang vô cùng vô tội nói:

- Muốn khôi phục thương thế đương nhiên là phải ăn nhiều một chút.

Bỗng nhiên nó nhấc lên lang mục mọt chút, hiện lên vài tia tinh quang nói:

- Chủ nhân, phía trước có một gia hỏa cường đại, thực lực cùng ta không sai biệt lắm, bất quá đây là địa bàn của nó, sợ rằng chúng ta không phải là đối thủ của nó.

Thiếu niên thần sắc cảnh giác nói:

- Là lai lịch gì?

- Là Hoa Cự Tích!

Kim sắc Phong Lang đáp, tiếp theo nó kinh hãi kêu một tiếng:

- Không tốt, chủ nhân, chúng ta bị phát hiện rồi.

- Vậy còn không chạy mau!

Thiếu niên lo lắng vỗ đầu sói nói.

Song hắn vừa mới nói xong, trước mắt liền xuất hiện một nhóm cự tích tựa như xà tựa như long, có khoảng gần trăm con, mỗ một con dài năm, sáu thước, tích thân hiện lên từng đạo hoa văn, thoạt nhìn hết sức dữ tợn huyền ảo.

Một đầu Hoa Cự Tích cầm đầu dài tám thước, phun ra nuốt vào cái lưỡi thật dài, cặp mắt lớn trừng to hướng một người một lang phát ra tín hiệu địch ý cường đại.

Thiếu niên khẩn trương hỏi Kim sắc Phong Lang:

- Nó đang nói cái gì?

Kim sắc p; lại hướng Hoa Cự Tích lộ ra răng ranh thâm sâu, một bên truyền tin nói:

- Nó nói đây là lãnh địa của nó, bảo chúng ta nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ ăn chúng ta.

Thiếu niên trầm tư một chút nói:

- Ngươi nói với nó, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, cũng không có ác ý, xem nó có thể cho mượn đường đi qua không?

Kim sắc Phong Lang hiểu ý, hướng Hoa Cự Tích cầm đầu càng không ngừng gầm nhẹ.

Hai con linh thú trao đổi với nhau một lúc lâu, kim sắc Phong Lang mới đối với thiếu niên trên người nó truyền tin nói:

- Nó nói không thành vấn đề, nhưng mà không cho phép chúng ta ở nơi này ăn bất cứ Hoa Cự Tích nào, cũng không cho phép chúng ta ở nơi này ngắt lấy bất luận linh hoa dị thảo gì.

Thiếu niên nhoẻn miệng cười:

- Đáp ứng nó, chúng ta tuyệt sẽ không phá hư từng cọng cây ngọn cỏ nơi

này!

Hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Có con Tiểu Tích Tử khó coi này ở trên đường, giảm đi không ít phiền toái.

Ngồi ở phía trên kim sắc Phong Lang chính là Lăng Tiếu, từ sau khi thu phục được Kim sắc Phong Lang, tâm tình hắn tốt vô cùng. Trên đường đi đều là cưỡi Kim sắc Lang Vương từ Lang Nha cốc đi tới địa bàn của Hoa Cự Tích. Có khí tức cường đại của kim sắc Lang Vương, căn bản không có bất kỳ linh thú nào dám đi ra ngăn cản, ngược lại sau khi ngửi được khí tức của kim sắc Lang Vương liền vội vàng tháo chạy nhường đường, hơn nữa Kim sắc Lang Vương đối với ngoại vi sơn mạch rất tinh tường, căn bản không cần dùng lộ tuyến của Lăng Tiếu mà đi, Lăng Tiếu chỉ nói ra Mê Huyễn cốc, kim sắc Lang Vương liền đi tắt mang theo Lăng Tiếu chạy đi, không biết giảm bớt được bao nhiêu thời gian.

Chuyện càng khiến cho Lăng Tiếu vui vẻ chính là trên đường đi này có không ít linh thảo trân quý, trong đó còn có ba gốc nhị giai đê cấp linh thảo, đây cũng là thu hoạch phong phú a!

Lăng Tiếu cùng tọa kỵ kim sắc Lang Vương của hắn ở dưới con mắt nhìn chằm chằm của Hoa Cự Tích, vô cùng cẩn thận đi ngang qua địa bàn của nó, Hoa Cự Tích cũng là hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không có đột nhiên tập kích.

Lăng Tiếu không khỏi thầm than, linh thú cùng linh thú ở giữa câu thông quả nhiên tiện lợi, hơn nữa so sánh với nhân loại thì khả ái hơn nhiều, ít nhất sẽ không lật lọng.

Sau khi đi qua địa bàn của Hoa Cự Tích, kim sắc Lang Vương truyền ý niệm:

- Chủ nhân, mới vừa rồi tên kia nói ba ngày hôm trước nơi này có nhân tộc đi ngang qua, bị bọn họ ăn mất một bộ phận, còn một bộ phận trốn về hướng Mê Huyễn cốc.

Chân mày Lăng Tiếu cau lại, lâm vào trong trầm tư:

- Chẳng lẽ là hảo tỷ tỷ dẫn người đến Mê Huyễn cốc rồi? Không biết bí cảnh kia có bị các nàng phát hiện hay không?

Vị 'hảo tỷ tỷ' kia trong lòng của Lăng Tiếu tự nhiên là Vi Đại Nhi có duyên gặp mặt một lần.

- Tiểu Kim, toàn lực đi tới, mau sớm chạy tới Mê Huyễn cốc.

Lăng Tiếu giống như cưỡi ngựa, thúc một chút lưng sói thét nói

Kim sắc Lang Vương ủy khuất chạy nói:

- Chủ nhân, ta đói bụng rồi.

- Đói cái đầu ngươi, đến Mê Huyễn cốc lại cho ngươi ăn thoải mái.

Lăng Tiếu một chưởng vỗ lên đầu sói quát lên.

Kim sắc Lang Vương bất đắc dĩ toàn lực chạy lên, tốc độ thật đúng nhanh như thiểm điện, tốc độ nếu so với Lăng Tiếu triển khai Vân Tung Mị Ảnh còn muốn nhanh hơn nhiều lắm.

Nửa ngày sau, trước Mê Huyễn cốc, mười mấy tên dong binh của Thanh Lang dong binh đoàn tụ ở một chỗ, hoặc là uống rượu nói chuyện phiếm, hoặc là nổi lửa nướng thịt, hoặc là một mình tu luyện...

Kim Lang cùng mấy tên cao giai Huyền Giả ở một chỗ thật xa một bên nướng thịt, một bên thấp giọng trò chuyện cái gì, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 115 - Thời Điểm Báo Thù Đến Rồi!

- Đoàn trưởng bọn họ đã tiến vào ngày thứ ba rồi, đến bây giờ còn không có bóng dáng, sợ rằng...

Kim Lang thấp giọng nói, hai mắt cẩn thận chú ý phản ứng của mấy tên cao giai Huyền Giả.

Mấy tên cao giai Huyền Giả này ở trong đoàn có uy vọng không tệ, hơn nữa cũng là hảo thủ có tiềm lực đột phá Huyền Sĩ giai, Kim Lang mấy ngày qua một mưc tính toán, đem bọn họ kéo vào, nếu như Thanh Lang mấy người thật không ra dược, vậy chức đoàn trưởng này không phải là hắn thì ai có thể hơn.

Hôm nay thực lực của Thanh Lang đoàn không bằng lúc trước, nhưng mà hắn tin tưởng chỉ cần có Kim Lang hắn ở đây, nhất định từ từ có thể khôi phục thực lực dĩ vãng.

Một gã cao giai Huyền Giả thở dài nói:

- Vừa vào Mê Huyễn cốc, cửu tử nhất sinh, đoàn trưởng quá vọng động rồi.

Tên còn lại lại nói:

- Lời tuy nói như vậy, nhưng ban đầu Phong đội trưởng lại có thể từ trong nơi này trốn ra được, tin tưởng nhất định có cách xuất nhập cũng nói không chừng, đoàn trưởng bọn họ nhất định có thể thuận lợi trở về.

- Nhưng mà chúng ta chờ đợi như vậy không phải là biện pháp, thanh thủy

cùng rượu của mọi người đều nhanh hết rồi, huống chi lại không biết lúc nào sẽ có linh thú đi ra ngoài công kích, tối hôm qua không phải là đột nhiên thiếu mấy huynh đệ sao, tiếp tục như vậy chỉ sợ chưa đợi đến khi đoàn trưởng bọn họ đi ra ngoài, chúng ta đều chết ở chỗ này rồi.

- Đúng vậy a, tiếp tục như thế thật không phải là biện pháp.

- Nhưng mà mệnh lệnh của đoàn trưởng không thể trái, nếu là chúng ta một mình rời đi, đến ngày sau đoàn trưởng đi ra, chỉ sợ...

Lời này nói ra mọi người đều là trầm mặc lại.

Thục lực cùng thủ đoạn của Thanh Lang bọn đều được chứng kiến, nếu như bọn họ một mình rời đi, Thanh Lang chết ở trong Mê Huyễn cốc thì còn hoàn hảo, nếu có thể sống đi ra ngoài, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không có kết quả tốt.

Lúc này Kim Lang mở miệng lần nữa nói:

- Bản thân ta có một hảo chủ ý, vừa có thể khiến cho đoàn trưởng không trách tội chúng ta, lại để cho mọi người hiện tại có thể an toàn rời đi.

- Kim đội trưởng, chúng ta tất cả nghe theo ngươi, ngươi nói làm như thế nào liền làm như thế đấy.

Một gã cao cấp Huyền Giả bình thời cùng Kim Lang có quan hệ vô cùng tốt ứng tiếng nói.

Những người khác cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hôm nay nơi này lấy Kim Lang là thực lực mạnh nhất, bình thường ở trong đoàn coi như là nhân vật thứ ba, hắn lên tiếng tự nhiên có lực hiệu triệu cao

nhất rồi.

Kim Lang nói nhỏ:

- Nếu tất cả mọi người nghe ta, ta đây đề nghị mọi người cùng nhau rời đi trước, trở về trạm dịch nghỉ ngơi, nếu như đoàn trưởng có thể từ nơi này đi ra ngoài, quay về lại tìm được chúng ta mà nói, ta liền cùng đoàn đội giải thích nói mọi người gặp phải tập kích của Hoa Cự Tích, mọi người vạn bất đắc dĩ mới rời đi, tin tưởng đoàn trưởng hắn sẽ không trách tội chúng ta, chẳng lẽ hắn hi vọng chúng ta bị những Hoa Cự Tích kia quần công mà chết sao? Đoàn trưởng nghĩa khí can vân, tự nhiên là không đành lòng, mặc dù chúng ta lừa gạt đoàn trưởng nhưng là biện pháp này của ta cũng là vì nghĩ cho tính mạng của huynh đệ an toàn, các ngươi tán thành mà nói liền đi đến nói với mọi người một chút, nếu không tán thành mà nói liền coi như ta thả một cái rắm là tốt rồi, mọi người tiếp tục ở nơi này đợi đoàn trưởng bọn họ ra ngoài.

Mấy tên cao giai Huyền Giả trầm mặc một hồi, tên cao giai Huyền Giả mới vừa hưởng ứng Kim Lang kia dẫn đầu nói:

- Ta cảm thấy được Kim đội trưởng nói có lý, chẳng lẽ đoàn trưởng nhẫn tâm để cho chúng ta đợi chết ở chỗ này sao?

Sau khi mấy tên cao giai Huyền Giả riêng mình liếc nhau một cái, đều rối rít gật đầu.

Kim Lang ở trong lòng không khỏi đắc ý, đồng thời cầu nguyện đám người Thanh Lang đừng từ trong Mê Huyễn cốc đi ra.

Đúng lúc này, không xa truyền đến tiếng kinh hô của một người:

- Không tốt, có Xuyên Sơn Thú!

Tất cả dong binh của Thanh Lang đoàn rối rít cầm lấy vũ khí hướng chỗ người nọ kinh hô chạy tới.

Kim Lang thầm mắng "Xui xẻo", hắn phải giành nói "Cùng đi!", sau đó dẫn đầu lướt tới.

Mấy tên cao giai Huyền Giả kia cũng đuổi bám theo.

Chỉ thấy một con Xuyên Sơn Thú mập mạp, trên cái miệng nhọn đang xuyên lấy thân thể của một gã dong binh, thỏa thích mút huyết nhục của hắn.

Con Xuyên Sơn Thú này chính là con nhị giai cao cấp Xuyên Sơn Thú trước kia đánh lén qua Lãnh Xà huynh muội, nơi khóe mắt còn có vết thương do bọn họ lưu lại, quanh thân cũng lưu lại không ít vết kiếm, bất quá cũng không tổn thương tới chỗ yếu hại.

- Đồ súc sinh, chịu chết đi!

Kim Lang dẫn đầu gương mẫu, Hoàng Kim kiếm đánh ra mấy đạo kim quang hướng Xuyên Sơn thú đánh tới.

Mọi người đều biết Xuyên Sơn Thú tốc độ chậm, công kích cũng không mạnh, cho nên Kim Lang cũng không sợ đối kháng với nó.

Xuyên Sơn Thú vung thi thể khô khốc, mấy đạo bùn đất lại từ trong cái miệng nhọn phun ra, cùng kim mang đụng vào một chỗ.

Oanh!

Lúc này Xuyên Sơn Thú nhân cơ hội chui xuống mặt đất, khi nó lại xuất hiện cũng đã ở duois chân một gã dong binh khác, cắn hắn trực tiếp kéo vào trong lòng đất.

- A!

Dong binh kia chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Mọi người liên tục hoảng hốt, vội vàng tìm đại thụ trèo lên.

- Gia hỏa đáng chết, khẳng định là có chuẩn bị mà đến!

Kim Lang không khỏi mở to miệng nói.

Khi Xuyên Sơn Thú xuất hiện lần nữa, không có mục tiêu công kích, phải chui ra khỏi mặt đất, hướng một cây đại thụ trong đó đánh tới, ý đồ đem đại thụ đánh ngã, để cho người ở phía trên rơi xuống.

Kim Lang lập tức triển khai thân thể hướng Xuyên Sơn Thú công tới, mấy kiếm chém vào trên người nó.

Đinh đinh đương đương!

Trong tay của hắn chính là nhị giai đê cấp kiếm khí, song chém vào trên người Xuyên Sơn Thú trừ phát ra từng đợt tiếng va chạm ra, căn bản không thể chém vào trong xương thịt nó.

Thú giáp của Xuyên Sơn thú có thể so với nhị giai cao cấp vũ khí, nếu như có thể đánh chết Xuyên Sơn Thú lấy được một thân thú giáp, có thể bán ra hơn vạn kim tệ, là tài liệu tốt nhất để luyện chế nhị giai trung cấp, thậm chí là cao cấp quyền sáo cùng với vệ giáp.

Xuyên Sơn Thú sau lưng thụ địch, cái đuôi lớn nhanh chóng vung lên.

Kim Lang lui lại không kịp, cự vĩ hung hăng oanh trên người của hắn, cả

người bay ra hơn mười thước, một ngụm nghịch huyết phun ra ngoài.

- Mọi người cùng nhau tiến lên, chém chết gia hỏa này!

Một gã cao giai Huyền Giả kinh hô một tiếng, giơ đại đao hướng Xuyên Sơn Thú chém tới.

Dong binh còn lại đều từ trên cây nhảy xuống, giơ vũ khí hướng Xuyên Sơn Thú giết tới.

Bọn họ đều là người trải qua sinh tử, biết giờ khắc ày chỉ có đoàn kết mới có thể không bị từng cái đánh bại.

Công kích của mười mấy tên dong binh Huyền Giả giai, lực lượng có thể so với mấy tên đê giai Huyền Sĩ, khiến cho Xuyên Sơn Thú liên tục lùi về phía sau, nó thỉnh thoảng lợi dụng thân thể cùng thuộc tính công kích lấy đi tính mạng của vài tên dong binh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 116 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Mở Sát Giới. (1)

Một gã dong binh có ánh mắt sắc bén kêu lên:

- Mọi người nhanh công kích hai mắt của nó, mắt của nó đã từng bị đả thương.

Lời này để cho tất cả dong binh hơi bị chấn động, từng đạo kiếm quang, đao ảnh, thương kích... hướng hai mắt của Xuyên Sơn thú công kích tới.

Xuyên Sơn Thú phát ra tiếng quái khiếu, lập tức xoay người muốn trốn hướng gò núi không xa.

- Tránh ra, để cho ta tới!

Kim Lang hồi khí trở lại, hét lớn một tiếng, cả người bắn ra, huyền lực cả người tụ ở trên mũi kiếm, một đạo kim sắc quang mang cường đại hướng hai mắt của Xuyên Sơn Thú đâm tới.

- Chít chít!

Xuyên Sơn Thú chưa kịp trốn xuống đất đã bị kim mang đâm bị thương hai mắt, trong miệng phát ra tiếng kêu bén nhọn chói tai.

- Cặp mắt của nó mù rồi, mọi người hợp lực chém chết nó!

Kim Lang một kích đắc thủ, không khỏi phấn chấn trong lòng quát lên.

Chúng dong binh khí thế đại thịnh, lần nữa công kích Xuyên Sơn Thú.

Xuyên Sơn Thú phòng ngự mặc dù biến thái, nhưng là cũng không chịu được nhiều vũ khí cuồng oanh như vậy.

Chỉ chốc lát sau, Xuyên Sơn Thú mất đi phương hướng càng không ngừng tán loạn, căn bản không biết chui vào lòng núi, bị mười mấy tên dong binh tươi sống chém chết.

- Mọi người còn tốt chứ, đem thú giáp của Xuyên Sơn thú chết tiệt này cắt đi, còn có lợi chủy kia cũng bảo lưu lại, mọi người lấy thịt của nó nướng ăn, đợi ăn no, chúng ta cùng nhau trở về đợi đoàn trưởng quay lại.

Kim Lang lau một chút vết máu ở khóe miệng chỉ huy nói, tâm tình trở nên hào tình vạn trượng, phảng phất như một khắc nhìn thấy chính mình lên làm đoàn trưởng.

Chúng dong binh đã sớm không muốn ngốc ở chỗ này chờ đợi rồi, vừa nghe được Kim Lang thét như vậy, lúc này đều đồng ý kêu lên:

- Trở về đợi đoàn trưởng... Trở về đợi đoàn trưởng...

Ở trên đồi núi không xa, một người một lang đang nhìn xuống hết thảy những phát sinh ở nơi này.

Lăng Tiếu trên người sói hiện lên một đạo tiếu dung nói:

- Tiểu Kim, chúng ta đi xuống tham gia náo nhiệt một chút thì như thế nào?

Kim sắc Lang Vương ngẩng đầu nói:

- Chủ nhân, ta nên ăn cơm rồi, nếu không ta không còn khí lực chiến đấu.

- Ngươi con hàng này, ngu ngốc đến nhà rồi, thịt Xuyên Sơn Thú phía dưới

kia không phải là mỹ vị tốt nhất áo? Chẳng lẽ ngươi không muốn ăn?

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu sói mắng nhẹ.

Lăng Tiếu lời này vừa ra, kim sắc Lang Vương hai mắt lộ ra vẻ tham lam nói:

- Lời của chủ nhân thật đúng, ta đây sẽ đi xuống đoạt lấy.

Vừa truyền tín niệm xong, nó lập tức chở Lăng Tiếu từ trên đồi núi phi nhanh xuống dưới.

- Hắc hắc, thời điểm báo thf đến rồi!

Lăng Tiếu nhìn Kim Lang uy phong, lạnh lùng cười nói.

Dong binh của Thanh Lang đoàn lợi dụng vũ khí, rất nhanh liền đem thi thể của Xuyên Sơn thú phân cách ra rồi, ước chừng mấy chục khối thú giáp chồng chất ở trước mặt Kim Lang, còn có một cái chủy cáp bén nhọn như kiếm, những thú này đều là vật có giá trị nhất của Xuyên Sơn Thú.

Kim Lang nhìn chút ít thú giáp kia, hai mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ, phảng phất thấy được một bút đại tài phú hiện lên ở trước mặt mình.

- Kim đội trưởng, mau nhìn bên kia.

Một gã cao giai Huyền Giả chỉ vào phương hướng lang khiếu của đám người Lăng Tiếu nói.

Kim Lang phục hồi lại tinh thần, hướng phương hướng cao cấp Huyền Giả kia chỉ nhìn lại, tâm thần rùng mình:

- Lại là tiểu tử kia, hắn... Hắn làm sao có thể hàng phục được một con linh thú, không biết Độc Ưng có ở chỗ này hay không?

Thực lực của Độc Ưng so với hắn mạnh hơn một phần, mặc dù hắn ở đây nhiều người, nhưng mà hắn không chắc hẳn đã chiếm ưu thế, thủ đoạn của tiểu tử kia nhưng là hết tầng này đến tầng khác a!

Người của Thanh Lang dong binh đoàn đều phát hiện ra Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương tiếp cận, lúc này cũng tụ tập ở bên người Kim Lang chờ đợi ban bố hiệu lệnh, đồng thời cũng đối với một người một lang chỉ chỉ trỏ trỏ.

- Kia là loại sói gì, tại sao cùng Phong Lang giống nhau, chỉ là màu sắc không phải là xám tro, mà lại là màu vàng?

- Hẳn là biến dị Phong Lang đi, xem bộ dáng kia của nó ít nhất có thực lực nhị giai trở lên, cường tráng như vậy.

- Ngươi ngu ngốc a, Phong Lang có thực lực nhị giai trở lên sao có thể bị một tên thiếu niên thu phục được, có lẽ chỉ là một con dã lang chăn nuôi từ nhỏ đi.

- Vậy ngươi đã từng gặp qua dã lang lớn như vậy chưa? Nhất định là linh thú.

...

Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương đến gần ở phía trước bọn họ, đối với Kim Lang cười nói:

- Nhân sinh hà xử bất tương phùng (Trong đời, kiểu gì cũng có lúc gặp lại nhau), Kim Lang chúng ta lại gặp mặt rồi.

Kim Lang đề phòng, hừ lạnh nói:

- Hảo tiểu tử, ta không đi tìm ngươi ngươi lại còn dám tìm tới tận cửa rồi, thật khi Thanh Lang dong binh đoàn chúng ta ăn chay sao?

Hắn không rõ Độc Ưng có ở phụ cận hay không, hơn nữa con Kim sắc Phong Lang ở trước mắt kia cho hắn cảm thấy một trận áp bức sợ hãi, hắn không thể tin được thiếu niên trước mắt này có thể thu phục được linh thú nhị giai trở lên.

Lăng Tiếu khinh thường nhìn Kim Lang cùng nhóm người ở phía sau hắn nói:

- Thanh Lang dong binh đoàn có ăn chay hay không ta không biết, nhưng mà ta biết hôm ay ngươi hẳn phải chết, còn những người không liên quan thức thời nhanh chóng rời đi, nếu không... hừ hừ, chớ trách ta đại khai sát giới rồi.

Lăng Tiếu một cái liền nhìn ra những người này trừ Kim Lang thực lực cường đại ra, những người khác đều là Huyền Giả giai, đối với hắn mà nói căn bản không đủ gây sợ, nhiều người thì như thế nào, bằng tốc độ của hắn đánh chết từng cái không là vấn đề. Nhưng mà hắn nhận thức chính mình vẫn là chớ tạo nhiều giết chóc mới tốt, trời xanh nhưng là có đức hiếu sinh!

Lời này nếu để cho những người đã bị hắn giết nghe được, sợ rằng ở trên đường đến hoàng tuyền cũng bị chọc giận đến hộc máu.

- Ở đâu ra đứa nhà quê càn rỡ như vậy, lão tử trước tiêu diệt ngươi!

Một gã cao giai Huyền Giả khó chịu quát lên, sau đó xách theo trường thương hướng Lăng Tiếu đâm tới.

- Lão Dương trở lại.

Kim Lang lên tiếng chặn lại nói.

Đáng tiếc đã muộn!

Không đợi Lăng Tiếu phân phó, Kim sắc Lang Vương nhảy lên, cái miệng máu lớn như cái bồn trực tiếp cắn lấy đầu của tên cao giai Huyền Giả này.

Nhấ thời, đầu bạo máu tung tóe!

Kim sắc Lang Vương tựa hồ cực đói rồi, lại hai ba cái liền đem cao giai Huyền Giả kia nuốt xuống bụng.

Lăng Tiếu thấy tình huống này không khỏi một trận ghê tởm muốn ói, hắn một quyền nặng nề đánh lên trên đầu Lang Vương mắng:

- Gia hỏa ghê tởm, sau này không cho phép ăn thịt người, chỉ cho giết người, có nghe hay không?

Kim sắc Lang Vương nuốt một ngụm, truyền ý niệm nói:

- Chủ nhân, ta đói quá rồi, không có biện pháp.

- Đói, đói cái đầu ngươi a, giết chết người này, Xuyên Sơn Thú bên kia thì cho ngươi ăn, con kia đầy đủ cho chúng ta ăn một bữa no rồi.

Lăng Tiếu cả giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 117 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Mở Sát Giới. (2)

Kim Lang cùng dong binh phía sau hắn nhìn hết thảy trước mắt, không khỏi hoảng hốt, một gã cao giai Huyền Giả một cái đối mặt liền bị ăn, bọn họ bây giờ có thể khẳng định đây là một con nhị giai linh thú trở lên, nếu không sẽ không lợi hại như thế, nhưng mà bọn hắn thật sự nghĩ mãi không rõ làm sao có thể sẽ bị một tên thiếu niên hàng phục được?

Chẳng lẽ là linh thú chăn nuôi từ nhỏ? Đây có thể sao?

- Các ngươi suy nghĩ tốt chưa, ta chỉ cùng Kim Lang có cừu oán, nếu như các ngươi muốn đứng về phía của hắn, như vậy đừng trách ta không cho các ngươi cơ hội chạy trốn, Tiểu Kim của ta đây nhưng là đói bụng từ lâu rồi.

Lăng Tiếu một bên vỗ nhẹ đầu của Kim sắc Lang Vương, một bên mang theo nụ cười nói.

Người khác không nhận ra Lăng Tiếu, chỉ cho hắn là một tiểu tử thiện lương, dễ nói chuyện.

- Hừ, ít ở chỗ này dao động nhân tâm đi, chúng ta đều là hảo huynh đệ của Thanh Lang đoàn, cùng sinh cùng tử, mọi người đừng sợ hắn, hắn chỉ có thực lực cao giai Huyền Giả, mà con sói kia để cho ta đối phó, xem một chút con kim sắc lang này lợi hại hay là Kim Lang ta lợi hại!

Kim Lang hừ lạnh nói, sau đó vung Hoàng Kim kiếm hướng Kim sắc Lang Vương đâm tới.

- Đi đi Tiểu Kim, giết chết người dám trộm danh hiệu của ngươi, sau đó liền

ăn cơm!

Lăng Tiếu từ trên người Kim sắc Lang Vương nhảy xuống, tùy ý để Kim sắc Lang Vương chống lại Kim Lang.

Mấy ngày trước, Kim sắc Lang Vương đã tiêu hao hết năng lượng, càng bị Lăng Tiếu đánh cho gần chết, nhưng mà Kim sắc Lang Vương ăn xong Hồi Lộ đan của Lăng Tiếu mang theo, thương thế khôi phục hơn phân nửa, huống gì năng lực khôi phục của bản thân linh thú nếu so với nhân loại muốn nhanh hơn, hôm nay Kim sắc Lang Vương thực lực tuy nói còn chưa khôi phục đến đỉnh phong, nhưng mà muốn đối phó với Kim Lang so với nó thấp hơn một cấp ước chừng là đủ rồi, cho dù là dưới trường hợp đồng giai, thực lực của linh thú cũng so sánh với nhân loại mạnh hơn, trừ linh thú không thiện trường công kích ra.

- Cùng tiến lên, giết chết tiểu tử kia, chỉ cần tiểu tử kia vừa chết, con linh thú kia liền không bị hắn chỉ huy rồi!

Một gã cao giai Huyền Giả kêu to nói, đồng thời vung kiếm hướng về phía Lăng Tiếu giết tới.

Hắn vừa ra tay, liền vài tên dong binh hảo hữu đồng thời xuất thủ với Lăng Tiếu.

Những người khác đều đem lực chú ý để lên chiến đấu giữa đội trưởng bọn họ cùng Kim sắc Lang Vương, bởi vì bọn họ đều cho rằng tiểu tử lớn lối kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thiếu niên chỉ là cao giai Huyền Giả, đồng thời chống lại một gã cao giai Huyền Giả cùng mấy tên trung giai Huyền Giả, làm sao có thể sống được?

Song, ý nghĩ của Lăng Tiếu lại cùng bọn họ giống nhau, ở trong mắt của hắn

những người này đã là người chết.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng:

- Cho là ta dễ khi dễ đúng không, không nên ép bản thiếu gia mở sát giới, thật là tội lỗi.

Khi trường kiếm của cao giai Huyền Giả kia chém tới, Lam Tinh kiếm của Lăng Tiếu ra khỏi vỏ, lam mang chợt lóe, tay nâng kiếm hạ.

Cao giai Huyền Giả kia tập kích Lăng Tiếu thân thể cùng trường kiếm lập tức chia ra làm hai, máu tươi vẩy ra.

Phía sau mấy người đi theo lập tức dừng lại thân hình, bọn họ không nghĩ tới thiếu niên này lại cũng kinh khủng như thế, một kiếm liền giết một gã cao giai Huyền Giả của bọn họ.

Lăng Tiếu giết một người cũng không dừng lại, bóng người chợt lóe, kiếm ảnh hướng mấy người bọn họ nhanh chóng mà đi.

Những người kia rối rít huy động vũ khí chống cự phản kích.

Song Lăng Tiếu cũng không tính ở chỗ này tốn thời gian, tốc độ đề thăng tới cực hạn, mấy kiếm hạ xuống, mấy tên dong binh không còn ai sống sót.

Lăng Tiếu giết mấy người này cũng lại không hướng những dong binh khác giết tới, mà là vô cùng hứng thú nhìn Kim sắc Lang Vương hành hạ Kim Lang đến chết.

Giờ phút này Kim Lang huy vũ Hoàng Kim kiếm, từng đạo kim mang tựa như xà như long càng không ngừng hướng Kim sắc Lang Vương oanh tới.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất bị đánh lên vô số tro bụi, từng cái hố sâu hiện ra.

Đáng tiếc tốc độ của Kim sắc Lang Vương nhanh như thiểm điện, liên tục lách mình tránh ra, đồng thời trong miệng phun ra từng đoàn kim sắc quang mang hướng Kim Lang oanh tới.

Quang mang này so với huyền lực của Kim Lang càng thêm chói mắt, Kim Lang trốn tránh cực kỳ chật vật.

Kim sắc Lang Vương nhân cơ hội đánh tới, hai cái chân trước nặng nề hướng Kim Lang trảo tới.

Kim Lang tránh không kịp, bộ ngực bị nanh vuốt hạo xuất vài đường vết thương máu chảy đầm đìa.

Lúc này hắn rốt cục ý thức được con Lang Vương này nhất định là có thực lực nhị giai cao cấp rồi, nếu không tuyệt sẽ không đáng sợ như thế, trong đầu hắn chỉ có một chữ "Trốn".

Hắn không để ý đến những đồng bạn còn thất thần kia, xoay người liền hướng trong rừng rậm nhanh chóng lao đi.

- Tiểu Kim, ngươi nếu để cho hắn chạy, liền một ngày không cho phép ngươi ăn thứ gì.

Lăng Tiếu lúc này hạ lệnh quát lên.

Kim sắc Lang Vương bất phẫn gầm rú một tiếng:

- Ngao ô!

Thân thể khổng lồ chợt lóe, một đạo kim sắc thân ảnh biến mất ngay tại chỗ, hướng Kim Lang đuổi theo.

Đám dong binh ở tại tràng cũng phục hồi tinh thần lại, cường giả Huyền Sĩ giai duy nhất trong bọn họ, lãnh tụ trước mắt của bọn họ lại không để ý đến bọn họ mà chạy trốn, trong lòng đối với Kim Lang thất vọng cực kỳ.

- Các ngươi cút đi, thừa dịp bản thiếu gia tâm tình tốt!

Lăng Tiếu nhịn không được đối với mấy chục tên dong binh kia quát lên.

Đám dong binh nhìn thi thể ở phụ cận Lăng Tiếu, đám dong binh sợ chết một chút rối rít lui về phía sau, cuối cùng sợ hãi chiến thắng hết thảy, không chút do dự xoay người chạy trốn.

Mấy chục tên dong binh, chỉ có chừng mười mấy tên vẫn không có trốn.

- Thừa dịp linh thú của hắn còn chưa trở lại, mọi người cùng nhau giết hắn, chúng ta lại phân ra những thú giáp này rồi trốn.

Một gã cao giai Huyền Giả dẫn đầu quát lên.

Thú giáp của Xuyên Sơn Thú nhưng là đồ tốt, hơn mười tên dong binh này lộ ra vẻ tham lam, riêng mình vung lên vũ khí hướng Lăng Tiếu giết tới.

- Gian ngoan mất linh!

Trong mắt Lăng Tiếu hung mang chợt lóe, thân thể lần nữa di chuyển, Lam Tinh kiếm trong tay lần nữa tách ra từng đạo kiếm quang yêu dị.

Mỗi một đạo kiếm quang xẹt qua, liền có một gã dong binh bỏ mạng.

Một kiếm một mạng, giống như là sát thần thu hoạch chút ít tính mạng dong binh không biết tiến thối.

Giết tới một gã cuối cùng, dong binh kia bị dọa đến hai chân run run, không khỏi quỳ xuống cầu xin tha thứ nói:

- Thiếu gia tha mạng... Thiếu gia tha cho...

Câu thứ hai còn chưa nói xong, đầu người liền bay ra.

- Nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình!

Lăng Tiếu thu hồi Lam Tinh kiếm đạm mạc nói.

Lúc này Kim sắc Lang Vương cũng cắn một cái thi thể chạy trở lại.

Thanh Lang dong binh đoàn phân đội đội trưởng Kim Lang, chết!

Lăng Tiếu phát hiện một thanh Hoàng Kim kiếm kia của Kim Lang lại không thấy, lúc này lại phân phó Kim sắc Lang Vương đi mang về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 118 - Thị Huyết Biên Bức. (1)

Vì vậy, hắn liền bắt đầu kiểm duyệt chiến lợi phẩm, trên người những dong binh chết đi này ít nhiều gì cũng sẽ có Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan, hắn mang đến đã không còn lại bao nhiêu rồi, đương nhiên phải hảo hảo quý trọng.

Trừ sau khi thu hết đan dược, càng đem kim tệ cùng vũ khí tùy thân mang theo của bọn họ tập trung một chỗ, những thứ này mang về trong thành bán cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

Nếu như chỉ là một mình hắn muốn mang theo những đồ vật này tất hành động sau này sẽ không thuận tiện, nhưng mà hiện tại có Kim sắc Lang Vương làm thú cưỡi, một ít đồ này không phải là vấn đề gì.

Thu hoạch lớn nhất của lần này chính là một thanh nhị giai đê cấp Hoàng Kim kiếm của Kim Lang cùng với thú giáp và tiêm chủy (cái miệng nhọn, giống như là miệng con nhím) của Xuyên Sơn Thú, những thứ này mới là thứ đáng giá nhất.

Vì Kim sắc Lang Vương lập đại công, Lăng Tiếu quyết định cho nó thiêu nướng thịt ăn, không để cho nó ăn thịt sống.

Từng đợt thịt nướng tràn đầy mùi thơm để cho Kim sắc Lang Vương không ngừng chảy nước miếng.

Vài trăm cân thịt, có hơn phân nửa là vào trong miệng của Kim sắc Lang Vương, Lăng Tiếu một người cũng ăn chừng 20 cân, một cỗ huyền lực cường đại không ngừng lưu nhập vào trong đan điền của hắn.

Quả nhiên, ăn thịt của linh thú càng cao cấp, huyền lực hấp thu đến càng nhiều.

Lăng Tiếu nhìn thịt của Xuyên Sơn Thú không còn bao nhiêu, không khỏi đau lòng nói:

- Ngươi con hàng này, chẳng lẽ không biết tiết kiệm cho ta một chút sao?

Kim sắc Lang Vương ủy khuất a! Thân thể của nó lớn như vậy, khẳng định ăn được nhiều a, dường như chỉ ăn no được bảy tám phần đi!

Phơi khô thịt của Xuyên Sơn Thú còn dư lại, Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương bắt đầu hướng tới Mê Huyễn cốc tiến vào rồi.

Mê Huyễn cốc, quanh năm sương mù tầng tầng, ánh mặt trời cũng khó có thể xua tan những bạch vụ tầng tầng tích lũy này.

Đây là một cái sơn cốc thần bí nhất ở ngoại vi Hoang Tùng sơn mạch, chưa từng có người khai quật ra sơn cốc này rốt cuộc là làm sao mà tạo thành. Từng có một gã mạo hiểm giả đột phá đến Linh Sư giai, ỷ vào một thân thực lực muốn xuyên qua Mê Huyễn cốc tiến vào nội vi sơn mạch, đáng tiếc tên mạo hiểm giả Linh Sư giai kia một đi không quay lại.

Đến đây, hiếm có dấu chân người còn dám bước vào Mê Huyễn cốc nửa bước, coi như là Linh Sư cường đại cũng như vậy.

Nhưng ở không lâu trước kia, Thanh Lang đoàn cùng Lãnh Xà đoàn hai đại dong binh đoàn cùng có người ngộ nhập vào trong đó, cuối cùng trốn ra được, cũng có vẻ bản đồ địa hình chỉ thị sau Mê Huyễn cốc có bí cảnh, chỉ cần thông qua Mê Huyễn cốc liền có thể tìm được bí cảnh.

Chuyện này dẫn phát đến hai đại dong bình đoàn đại chiến với nhau, Thanh

Lang đoàn phá hủy Lãnh Xà đoàn, cũng đuổi theo Chính - Phó đoàn trưởng của Lãnh Xà đoàn cùng nhau tiến vào trong Mê Huyễn cốc.

Trong Mê Huyễn cốc, nước uống và thịt khô mà Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi mang theo đã dùng hết.

Hai người vẫn ở trong cốc cầm lấy tấm vải rách tìm kiếm đường ra, vẻ mặt đều hết sức lo lắng, nếu tiếp tục không tìm được nước uống cùng thức ăn trong năm ngày tới, tuyệt đối sẽ bị tươi sống mà chết đói.

Vi Đại Nhi mất đi phong thái quyến rũ nhất quán, thần sắc u buồn đối với Lãnh Xà ở một bên nói:

- Đại ca, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.

- Vậy có thể làm sao? Chẳng lẽ ở đây đợi chết sao?

Lãnh Xà không nhịn được quát lên. Hắn bắt đầu hối hận tới tìm cái gì bí cảnh rồi, bản đồ bí cảnh này có phải hay không là người khác muốn chơi ác đây?

Vi Đại Nhi biết hiện tại tâm tình của đại ca nàng không tốt, lúc này không dám nói thêm gì nữa.

Lãnh Xà nhìn bộ dáng chịu ủy khuất của Vi Đại Nhi, khẽ thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai của nàng nói:

- Tiểu muội, thật xin lỗi, đại ca tâm tình không tốt, ngươi đừng để trong lòng.

Vi Đại Nhi nói:

- Tiểu muội như thế nào lại trách đại ca được, nếu không phải tiểu muội đoạt được tấm phá đồ này, chúng ta cũng sẽ không có loại kết cục này rồi nên nói xin lỗi chính là ta.

Lãnh Xà thần tình thản nhiên nói:

- Ngươi chớ tự trách mình, nếu như lần này đại nạn không chết, đợi sau khi phá hủy Thanh Lang đoàn, chúng ta tìm thế gia dựa vào đi, không cần lại tiếp tục sống loại cuộc sống đánh đánh giết giết này nữa, ngươi cũng là lúc tìm một người tốt mà gả đi.

Nói đến lập gia đình, trong đầu Vi Đại Nhi không tự chủ hiện lên hảo đệ đệ có khuôn mặt tươi cười, có duyên gặp mặt một lần kia, nàng ở trong lòng ưu thương nói:

- Hảo đệ đệ, ngươi còn hớ rõ hảo tỷ tỷ chứ, chỉ sợ ngươi cả đời này cũng không ăn được tỷ tỷ rồi.

- Làm sao, nhớ tới Cuồng Đao rồi?

Lãnh Xà suy đoán hỏi.

Cuồng Đao là người có thực lực nhất ở Vẫn Thạch thành theo đuổi Vi Đại Nhi, người này không chỉ lớn lên anh tuấn tiêu sái, hơn nữa thực lực rất mạnh, tất cả mọi người cho là chỉ có hắn mới xưng đôi với Vi Đại Nhi. Đáng tiếc, Vi Đại Nhi vẫn không có tỏ vẻ, đến hiện tại một bước này, Lãnh Xà cũng là hiểu lầm Vi Đại Nhi đang suy nghĩ đến Cuồng Đao.

Vi Đại Nhi lắc đầu nói:

- Không phải.

- Tiểu muội, ta biết ngươi rất hiếu thắng, nhưng mà Cuồng Đao là người cũng không tệ lắm, chỉ là ngạo khí cuồng vọng một chút, ta cảm thấy các ngươi rất tương xứng.

Lãnh Xà nhàn nhạt nói.

- Đại ca đừng nói những thứ này, chúng ta vẫn là thử nghĩ xem làm sao rời đi thôi.

Vi Đại Nhi không muốn thảo luận chuyện này rồi, nói sang chuyện khác.

Hai người lại tiếp tục hướng phía trước đi tới, bọn họ không biết đã dần dần đi tới chỗ càng thêm hung hiểm.

...

Một nhóm người khác trong Mê Huyễn cốc.

Thanh Lang, Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng đồng dạng lâm vào khốn cảnh.

- Mẹ kiếp, sơn cốc này rốt cuộc rọng bao nhiêu, đã đi mấy ngày rồi lại còn chưa tới cuối.

Thanh Lang mở miệng mắng to.

Một tổ hợp này của bọn hắn coi như là mạnh mẽ, một ít linh thú tới đánh lén đều chết ở dưới kiếm của bọn hắn, đây để cho bọn họ ít nhất là bảo đảm cái ăn, không đến nỗi giống như Lãnh Xà huynh muội đến lương khô cũng không có. Chỉ là bọn hắn cũng không có nước uống rồi, điểm này ai cũng đồng dạng hỏng bét.

Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng ở một bên sắc mặt đồng dạng không xinh đẹp, bọn họ vô cùng hối hận theo Thanh Lang đi vào, bọn họ cũng đều biết vừa vào Mê Huyễn cốc cốc, cửu tử nhất sinh, còn tiếp tục đi mãi không dừng lại như thế, chỉ sợ đều phải bị chôn sống trong buồn bực rồi.

- Các ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

Thanh Lang thấy mấy người đều không nói lời nào, cau mày hỏi.

Hỏa Lang trầm ngâm một chút nói:

- Chỉ có hướng cái phương hướng này đi tiếp, không còn cách nào, ở chỗ này chúng ta căn bản không cách nào phân biệt đông tây nam bắc, cho dù muốn đi về cũng không còn kịp rồi.

- Đây không phải là tương đương với chưa nói sao?

Thanh Lang tức giận nói.

Khuôn mặt Hỏa Lang co quắp một chút, không nói gì nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 119 - Thị Huyết Biên Bức. (2)

- Đoàn trưởng, tâm tình của ngươi tất cả mọi người đều hiểu, ta tin tưởng ở dưới sự hướng dẫn của đoàn trưởng, chúng ta nhất định có thể rất nhanh rời khỏi Mê Huyễn cốc.

Một gã đội trưởng lên tiếng cung kính nói.

- Mẹ kiếp, lão tử cũng không tin ngươi cái sơn cốc này vĩnh viễn không có điểm cuối.

Thanh Lang mắng một câu, tự mình triển khai thân hình, hết tốc lực lao đi về phía trước.

Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng kia không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo, nếu là bọn hắn cũng phân tán, vậy nhất định phải chết.

...

Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương mới vừa bước vào Mê Huyễn cốc, đối mặt với tầng tầng sương mù đồng dạng cảm thấy mờ mịt, không biết nên đi như thế nào.

- Sơn cốc quỷ quái này thật đúng là kỳ lạ, chỉ sợ cất giấu bí mật gì cũng nói không chừng, bằng không làm sao ngay cả ánh mặt trời đều không thể xua tan sương mù được?

Lăng Tiếu ngồi trên lưng sói thầm nghĩ.

- Tiểu Kim, hướng về cái phương hướng này chạy đi cho ta.

Lăng Tiếu chỉ vào một cái phương hướng truyền ý niệm cho Kim sắc Lang Vương nói.

Kim sắc Lang Vương ăn thịt của Xuyên Sơn Thú, lực lượng khôi phục được không sai, không chút nào có ý trì hoãn, liền hướng phương hướng mà Lăng Tiếu chỉ toàn lực chạy đi, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Nửa ngày sau, Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương tiến vào trong Mê Huyễn cốc, bị nhất giai cao cấp Thị huyết Biên Bức công kích.

Thị huyết Biên Bức cùng Xuyên Sơn Thú đồng dạng là linh thú có thể hoạt động ở trong Mê Huyễn cốc, bọn chúng mặc dù không có giống như Xuyên Sơn Thú có thể chạy trốn rời đi như vậy, nhưng bọn chúng có thể lợi dụng sóng âm cảm ứng phân biệt phương hướng cùng sự vật, có thể ở trong Mê Huyễn cốc qua lại tự nhiên săn thức ăn.

Công kích Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương tổng cộng có tám con Thị huyết Biên Bức, mỗi một con hình thể đều tương đối lớn, triển khai hai cánh ước chừng cũng đến 1,5 thước chiều rộng, mặt khác cấp bậc bọn chúng cũng không cao, nhưng mà trong miệng máu kia lại óc hai hàm răng kịch độc khiến người ta tương đối sợ hãi, chỉ cần bị cắn rách da, ngay cả Huyền Sĩ giai cũng khó có thể bảo vệ tính mạng.

Lăng Tiếu một bên ra lệnh cho Kim sắc Lang Vương chạy trốn, một bên làm nhiều việc cùng lúc, đao kiếm nơi tay, dựa vào phản ứng mẫn duệ cùng nhanh chóng hơn người, lợi dụng đao quang kiếm ảnh bảo vẹ thân thể phòng ngừa bị Thị huyết Biên Bức cắn bị thương.

- Đáng chết, những gia hỏa kia làm sao một đường đều đuổi theo.

Lăng Tiếu không khỏi mắng một câu. Hắn lợi dụng đao kiếm khiến cho tám con Thị huyết Biên Bức không dám nhích tới gần, nhưng mà những Thị huyết Biên Bức này lại vẫn ở phụ cận đuổi theo, để cho hắn buồn rầu không thôi.

- Chủ nhân, bọn chúng là đang gọi đồng bạn tới.

Kim sắc Lang Vương nhắc nhở.

- Ta dựa vào, Tiểu Kim dừng lại, bản thiếu gia giết chết mấy cái tiểu biên bức này.

Lăng Tiếu để cho Kim sắc Lang Vương dừng lại, sau đó hét lớn một tiếng, từ trên lưng sói nhảy lên, đao kiếm hướng một con Thị huyết Biên Bức trong đó phất qua.

Đao ảnh kiếm quang đem con Thị huyết Biên Bức phản ứng không kịp kia bao phủ lấy, giữa không trung nổ tung thành một đoàn huyết vụ.

Lăng Tiếu mới chỉ giết một con, thân thể lại bắt đầu rơi xuống.

Lúc này bảy con Thị huyết Biên Bức khác thấy Lăng Tiếu mất đi thăng bằng, liền đồng thời hướng Lăng Tiếu cắn tới.

Bảy cái bóng đen bao phủ giữa không trung, bảy đôi răng nanh âm sâu đáng sợ.

- Đừng tưởng rằng bản thiếu gia dễ khi dễ.

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, đao kiếm ở chung quanh thân thể huy vũ tạo thành từng vòng bảo hộ, khiến cho những Thị huyết Biên Bức này không nhích tới gần được.

Đang ở lúc Lăng Tiếu nhanh chóng rơi xuống đất, Kim sắc Lang Vương nhìn đúng cơ hội, một đạo kim sắc quang đoàn phun ra.

Thị huyết Biên Bức tựa hồ rất sợ ánh sáng, vừa gặp phải quang đoàn liền rối rít sợ hãi, bắt đầu tháo chạy bốn phía, song có hai con lại trốn không nhanh như vậy, trực tiếp bị kim sắc quang đoàn bắn cho nát bấy.

Sau khi Lăng Tiếu rơi xuống đất kinh thán một tiếng:

- Còn tốt chứ Tiểu Kim.

- Chủ nhân, ta đói bụng!

Kim sắc Lang Vương vô cùng thành thật nói.

- Ta dựa vào, ngươi là heo a, mới nửa ngày liền đói bụng.

Lăng Tiếu hết chỗ nói rồi, con Kim sắc Lang Vương này ăn nhiều lắm.

- Chủ nhân, ta là sói, không phải là loài heo cấp thấp kia.

Kim sắc Lang Vương nói.

- Ngươi con hàng này, ở chỗ này tự mình ngươi nhìn xem một chút đi, ta cũng không biết đi đâu tìm thức ăn.

Lăng Tiếu nhẹ mắng.

- Chủ nhân, lại có biên bức tới.

Kim sắc Lang Vương nhắc nhở.

Lần này tổng cộng là tới gần hai mươi con Thị huyết Biên Bức, trong đó có hai con đặc biệt lớn, triển khai hai cánh đoán chừng tầm hai thước rưỡi, nhìn dáng dấp ít nhất có thực lực nhị giai đê cấp.

- Ngao!

Kim sắc Lang Vương rất nhanh tiến vào trạng thái chiến đấu, lộ ra răng nanh hung ác nhnf hắc ảnh đến gần càng ngày càng nhiều.

- Mẹ ơi, đám gia hỏa này thật đúng là quấn thân, Tiểu Kim chạy mau!

Đối mặt với nhiều Thị huyết Biên Bức như vyaaj, Lăng Tiếu không dám khinh thường, nhảy lên lưng của Kim sắc Lang Vương phân phó nói.

Kim sắc Lang Vương lần nữa chạy nhanh lên, những Thị huyết Biên Bức kia như ảnh tùy hình (theo sát không bỏ).

Tốc độ của Kim sắc Lang Vương mặc dù nhanh, nhưng mà ở trên điểm này thì phi hành linh thú chiếm cứ ưu thế, Kim sắc Lang Vương căn bản không thoát được truy kích của những Thị huyết Biên Bức này, bất đắc dĩ lần nữa ngừng lại.

Mới vừa dừng lại, một con Thị huyết Biên Bức đầu lĩnh trong đó liền đánh xuống.

Kim sắc Lang Vương lần nữa phun ra công kích thuộc tính, dọa cho những con nhất giai Thị huyết Biên Bức kia chạy tán loạn, chỉ có hai con Thị huyết Biên Bức đầu lĩnh kia là không sợ hãi kim quang.

Thấy tình huống này, Lăng Tiếu hảo hảo thu về một đao một kiêm của mình, lấy nhị giai đê cấp Hoàng Kim kiếm lấy được từ trong tay Kim Lang khởi lên.

Ở trong sơn cốc sương mù mờ mịt, Hoàng Kim kiếm lộ ra vẻ dị thường chói mắt.

Một ít nhất giai Thị huyết Biên Bức vốn định tấn công Lăng Tiếu lại không dám nhích tới gần.

Lăng Tiếu không khỏi vui mừng, đồng thời vận khởi Kim Cương Ngũ Biến quyết, một tầng quang quyển màu vàng nhạt bao trùm quanh thân hắn, tiếp theo truyền tin cho Kim sắc Lang Vương để cho nó cũng vận khởi hộ kình.

Kim mao toàn thân của Kim sắc Lang Vương dâng lên một tầng kim sắc quang huy, ánh sáng rạng rỡ, lộ ra vẻ quý khí dị thường đặc biệt.

Trong lúc nhất thời, tất cả nhất giai Thị huyết Biên Bức trốn đến không còn một con, chỉ có hai còn nhị giai Thị huyết Biên Bức vẫn chưa từ bỏ ý định, phát ra âm ba công kích.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, trong tai ông ông vang lên không ngừng, một loại cảm giác muốn ngất xỉu.

- Ngao ô... Ngao ô...

Kim sắc Lang Vương liên tục hống khiếu, thanh thanh chấn thiên động địa, đem những âm ba của Thị huyết Biên Bức kia chấn tán.

- Gia hỏa đáng chết!

Lăng Tiếu hồi phục thanh tĩnh, đặc biết căm tức, quát một tiếng, lần nữa từ trên lưng sói bắn ra, Hoàng Kim kiếm nở rộ ra kiếm quang cường đại, một kiếm hướng một con trong đó chém tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 120 - Tà Thuật? (1)

Kim sắc Lang Vương cũng không chậm, ba đạo kim quang hướng về một con Thị huyết Biên Bức khác phun tới.

Phản ứng của nhị giai Thị huyết Biên Bức so với nhất giai thì nhanh hơn nhiều lắm, nhưng mà vẫn bị một kiếm của Lăng Tiếu chém thương một chân, một con khác thì tránh thoát hai đạo kim quang, bị môt đạo cuối cùng đập thương một cái cánh.

Hai con Thị huyết Biên Bức đều quái khiếu một tiếng, không dám lưu lại nữa, biến mất ở trong sương mù.

Nhìn Thị huyết Biên Bức lùi về phía sau, Lăng Tiếu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Những Thị huyết Biên Bức này công kích mặc dù chưa ra hình dáng gì, nhưng mà quá khó chơi, số lượng lại nhiều, lại hàm chứa độc, một khi bị dính vào, phiền toái cũng không nhỏ.

Vừa đi được nửa ngày, không cần Kim sắc Lang Vương đi săn thức ăn thì mọt con nhị giai trung cấp U Văn Báo đưa tới của.

U Văn Báo vốn là có một đôi mắt nhìn ban đêm, ở trong sơn cốc sương mù tầng tầng này cũng không thắng được nó.

Gặp lại U Văn Báo, Lăng Tiếu bình tĩnh hơn nhiều, không lại giống như thời điểm liều mạng phục kích như mới vừa vào sơn mạch, chính mình không phải động thủ, Kim sắc Lang Vương cũng đã đem con U Văn Báo muốn

đánh lén này giết chết.

Lăng Tiếu lấy da báo cùng nanh báo, những thứ khác nhất luật cho Kim sắc Lang Vương ăn, chính hắn cũng ăn không ít, còn có một phần ba sấy khô rồi đóng gói lại.

Ở trong sơn cốc này tầm nhìn chỉ có vài mét, còn không biết muốn đi tới khi nào, Lăng Tiếu phải cẩn thận chặt chẽ, trước bảo tồn tốt lương thực, vạn nhất tìm không được linh thú, vậy thì thảm rồi, mình là có thể nhịn trong một thời gian ngắn, nhưng mà Kim sắc Lang Vương anyf thì không được, như hắn hình dung, nó chính là một con ăn hàng, không có ăn thì không được.

Vào trong này căn bản không phân biệt được lúc nào là ban đêm cùng ban ngày, tóm lại ngày đêm đều là trắng xóa một mảnh.

Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương đều không biết đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy mệt mỏi, sau đó tìm một nơi dừng lại nghỉ ngơi.

Lăng Tiếu gãi đầu đang suy nghĩ đối sách:

- Tiếp tục như vậy thì không được a, phải nghĩ một cái biện pháp mới được.

Lăng Tiếu truyền ý niệm cho Kim sắc Lang Vương hỏi:

- Tiểu Kim, ngươi trước kia đã tới nơi này chưa? Biết phải đi bao lâu mới có thể xuyên qua không?

Lăng Tiếu lúc trước căn bản không biết hung danh bên ngoài của Mê Huyễn cốc, nếu không hắn cũng sẽ không mạo muội xông vào.

Kim sắc Lang Vương vuốt vuốt hai cái chân trước nói:

- Trước kia ta chưa từng tới nơi này, trong sơn mạch từng cái sơn cốc cơ hồ đều có linh thú cường đại thủ hộ lãnh địa của mình, trừ một ít khu ngoài tự do hoạt động, chúng ta sẽ không mạo hiểm xông vào lãnh địa người khác.

- Như vậy a, xem ra cũng chỉ có thể tiếp tục đi rồi.

Lăng Tiếu thở dài nói.

- Chủ nhân, nhưng ta biết, xuyên qua nơi này liền đến chỗ sâu sơn mạch, nơi đó nhưng là có rất nhiều tồn tại cường đại, ngay cả ta cũng cảm giác sợ hãi.

Kim sắc Lang Vương nhân tính hóa lộ ra thần sắc khiếp đảm nói.

Lăng Tiếu dĩ nhiên biết tiến vào chỗ sâu hơn của Hoang Tùng sơn mạch có càng nhiều linh thú cường đại tồn tại, tùy tiện một con cũng so với Kim sắc Lang Vương cường đại hơn, nó sợ hãi cũng là bình thường.

- Ngươi có biện pháp nào mang ta xuyên qua nơi này hay không?

Lăng Tiếu không biết rồi, chỉ có thể hỏi Kim sắc Lang Vương. Hắn biết linh thú sinh tồn ở trong thiên nhiên rộng lớn, có rất nhiều năng lực phân biệt phương hướng mà nhân loại không hiểu được, có lẽ Kim sắc Lang Vương có thể dẫn hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Ở chõ này ta cũng không biết đi như thế nào.

Kim sắc Lang Vương đáp.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu muốn điên cuồng, nó lại nói:

- Bất quá ta có biện pháp.

- Biện pháp gì?

Lăng Tiếu không khỏi vui mừng hỏi.

- Ta mở con mắt thứ ba mới có thể nhìn thấu hết thảy sương mù.

Kim sắc Lang Vương nói.

- Ta dựa vào, không nói sớm, vậy ngươi hiện tại mau mở a!

Lăng Tiếu vội vàng thúc giục.

Kim sắc Lang Vương lại nói:

- Nhưng mà con mắt thứ ba mỗi tháng chỉ có thể mở một lần, tháng này ta đã mở ra một lần, phải đợi tháng sau mới có thể mở.

Nghe lời này, Lăng Tiếu hoàn toàn té xỉu.

- mẹ kiếp, ngươi cái ăn hàng này không có tác dụng gì.

Lăng Tiếu nhảy lên, hướng về phía cái mông của Kim sắc Lang Vương đá một cước.

Kim sắc Lang Vương ủy khuất a, nó cũng không biết làm sao lại chọc tức chủ nhân rồi.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương nghỉ ngơi hai canh giờ, lại tiếp tục lên đường.

Lăng Tiếu nằm ở trên người Kim sắc Lang Vương, tùy ý để cho Kim sắc

Lang Vương chạy như điên.

Nếu như là bình thường, ai cũng cảm giác đến dạng như vyaaj là hết sức thoải mái nghỉ ngơi, nhất định là vô cùng hướng tới. Nhưng mà hôm nay Lăng Tiếu lại không có bộ dạng vui vẻ, có chẳng qua là vẻ mặt không biết làm sao, cảm giác hẳn là đều đã chạy hai ngày đi.

Lấy tốc độ của Kim sắc Lang Vương chạy hai ngày, cũng không biết có thể xuyên qua bao nhiêu sơn lĩnh, nhưng mà Mê Huyễn cốc giống như là không có điểm cuối, vĩnh viễn giống như không có bờ bến, vẫn là ở trong tịch mịch vượt qua, hắn có thể vui vẻ sao?

- Ai, cho dù có bản đồ chỉ thị, sợ rằng cũng đi không ra nơi này, trừ phi người quen thuộc dẫn đường a!

Lăng Tiếu buồn rầu lẩm bẩm.

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu linh quang chợt lóe:

- Đúng rồi, lão mã thức đồ (người già thuộc đường), ta sao không tìm một con linh thú quen đường dẫn đường a, thật là, ha ha, bản thiếu gia chính là thông minh.

Sau khi Lăng Tiếu nghĩ được hảo chủ ý, lập tức hướng về Kim sắc Lang Vương nói:

- Tiểu Kim, lần sau có linh thú đi ra ngoài trước tiên đừng cắn chết nó, để cho nó dẫn đường cho chúng ta.

Nguyên lai Lăng Tiếu là tính toán lợi dụng linh thú sinh trưởng ở trong Mê Huyễn cốc dẫn đường cho hắn, ý nghĩ này tựa hồ rất tốt, linh thú đã sinh trưởng ở trong Mê Huyễn cốc đối với nơi này rất quen thuộc.

Cũng không lâu lắm, một con đại tri chu toàn thân tuyết bạch xuất hiện, móng vuốt thật dài tựa như lưỡi hái dựng thẳng, thân thể kia giống như là ngọn núi để cho Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương trưởng thành ba thước đều cảm nhận được nhỏ bé.

Lăng Tiếu cho là con tri chu này trừ khổ người lớn ra, thực lực hẳn là chưa ra hình dáng gì, để cho nó dẫn đường thì không tồi, lúc này hướng về phía Kim sắc Lang Vương hạ lệnh:

- Tiểu Kim, đánh ngã nó, nhưng mà không được giết nó.

Kim sắc Lang Vương hướng về phía tri chu đang vung móng vuốt như lưỡi hái kia tống lên mấy tiếng, thân thể không ngừng lùi về phía sau, sau đó đưa trở lại tin tức cho Lăng Tiếu nói:

- Chủ nhân, nó cường đại hơn so với ta, ta không phải là đối thủ của nó.

- Cái gì!

Lăng Tiếu quá sợ hãi.

Đúng lúc này, bạch sắc tri chu thổ ra một cái gì đó, hướng bọn hắn đánh tới, may mà Kim sắc Lang Vương phản ứng rất nhanh, tránh được.

Nguyên lai nó thổ ra chính là một thứ đồ vật giống như cái lưới màu trắng, đây chính là tàm ti trong miệng nó, chỉ cần bị dính vào, sợ rằng Kim sắc Lang Vương cũng trốn không thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 121 - Tà Thuật? (2)

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, chạy mau a!

Lăng Tiếu lúc này hướng về phía Kim sắc Lang Vương hạ lệnh.

Sưu!

Hắn vừa mới nói xong, Kim sắc Lang Vương đem tốc độ đề thăng tới nhanh nhất, trong nháy mắt chạy ra khỏi hiện trường.

- Ta dựa vào, mới vừa rồi là một con nhị giai đỉnh cấp Tuyết Tri Chu a, trách không được ngay cả Tiểu Kim đều sợ.

Lăng Tiếu phát hiện con Tuyết Tri Chu không đuổi theo, không khỏi vỗ vỗ lồng ngực đang nhớ lại lai lịch của Tri Chu mà lẩm bẩm.

Sau hai canh giờ, Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương rốt cục bắt được một con nhị giai đê cấp Tam Vĩ Yêu Hồ dẫn đường.

Tam Vĩ Yêu Hồ ở dưới sự đe dọa của Kim sắc Lang Vương ngoan ngãn mang theo đám người Lăng Tiếu hướng chỗ sâu Mê Huyễn cốc đi tới.

...

Chỗ sâu Mê Huyễn cốc, đã sớm có hai người trước một bước đi đến.

Đây chính là Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi hai người.

Tới nơi này, bọn họ đã kiệt sức.

Đáng tiếc, chờ chực bọn họ không phải là điểm cuối của Mê Huyễn cốc mà là một gốc thụ mộc chọc trời cự đại, thụ mộc này so với bất kỳ một gốc cây nào trong sơn mạch đều phải lớn hơn gấp mấy lần, cái thân cây kia chỉ sợ mười mấy người ôm mới miễn cưỡng có thể ôm lấy.

Nhìn dáng dấp, ít nhất là lão yêu thụ có vạn năm thụ linh rồi.

- Đây chính là điểm cuối sao?

Vi Đại Nhi hữu khí vô lực hỏi.

- Ta cũng không biết, bất quá cái cây này thoạt nhìn có chút cổ quái.

Lãnh Xà lắc đầu đáp.

Lúc này, hai người đều đem lực chú ý bỏ vào trên cây, càng không ngừng đánh giá một gốc đại thụ hiếm thấy này, xem một chút có trái cây hay không hái tới ăn, để cho bọn họ giải khát.

Sau khi bọn hắn thấy hai điểm lục quang trên cây, vẻ mặt cứng đờ, tiếp theo nhìn hai người song mục đều đỏ hồng lên.

- Thanh Lang đáng chết, để mạng lại, là ngươi giết tất cả huynh đệ của Lãnh Xà đoàn ta, ta bắt ngươi đền mạng.

Lãnh Xà nhìn về chỗ phía trước không có vật gì, nhưng trong mắt lại xuất hiện bộ dáng của Thanh Lang, xuất ra kiếm của mình đánh tới.

- Hắc Lang, ngươi lại không chết?

Tình hình của Vi Đại Nhi cùng đại ca nàng tương tự, chỉ là trong mắt nàng xuất hiện là bộ dáng Hắc Lang, Hắc Lang tựa hồ chết đi mà sống lại, tìm đến nàng báo thù rồi.

Ngay sau đó, hai người giống như là bị điên, ở chung quanh bọn họ cuồng oanh loạn tạc.

Ở phụ cận hai huynh muội bọn họ, Thanh Lang, Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng tựa hồ nghe được động tĩnh.

- Ở bên kia!

Thanh Lang cảm ứng mạnh nhất, lập tức triển khai thân hình lướt tới.

Những người khác theo sát phía sau đuổi tới.

Bốn người tới trước đại thụ, nhìn thấy Lãnh Xà hai huynh muội không khỏi vui mừng.

- Rốt cục để cho ta tìm được hai người các ngươi, ta muốn giết các ngươi báo thù cho đệ đệ của ta!

Thanh Lang vừa thấy được Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi, lúc này quát to một tiếng, muốn hướng hai người giết qua.

- Đoàn trưởng chậm đã, bọn họ tựa hồ không ổn!

Hỏa Lang kịp thời kéo tay Thanh Lang lại nói.

- Bọn họ đang luyện công sao?

Một gã đội trưởng cười khẩy nói.

Lúc này Thanh Lang bình tĩnh lại, nhìn Lãnh Xà huynh muội đang không ngừng múa kiếm vung chiêu, cũng nhận thấy được bọn họ không đúng.

- Bọn họ có thể trúng tà thật gì đó, mọi người phải cẩn thận.

Hỏa Lang đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Trong lúc nhất thời, bốn người đều đề phòng lên.

Bọn họ không ngừng nhìn bốn phía chung quanh, trừ sương mù ra cũng chỉ có đại thụ, căn bản không có phát hiện gì, không khỏi đem lực chú ý bỏ vào trên cây đại thụ.

Nhất thời, mấy người đồng thời thấy được lục quang, tình huống cùng Lãnh Xà hai huynh muội giống nhau, tiến vào trong ảnh tượng báo thù.

- Vi Đại Nhi, ngươi cái xú phiếu tử này, lại giết đệ đệ của ta, ta cho người chết không dược tử tế.

Trong mắt Thanh Lang thấy được bộ dáng khêu gợi của Vi Đại Nhi, tựa hồ còn đang gây hấn với hắn, để cho hắn nhất thời căm tức, rút ra Trảm Long trọng đao đánh tới.

Trong mắt Hỏa Lang thì hiện ra một gã mạo hiểm giả từng bị hắn đánh lén giết chết, thực lực đối phương còn đang trên hắn, bị dọa cho hắn sợ đến kinh hãi, tự mình đem giáo ném trên mặt đất, quỳ xuống không ngừng cầu xin tha thứ.

Hai gã đội trưởng khác của Thanh Lang đoàn cũng phân biệt xuất hiện ảnh tượng bất đồng, để cho bọn họ đồng dạng như kẻ điên vung lên vũ khí.

Trong lúc nhất thời, quanh thân càng không ngừng có huyền lực ngoại phóng

cường chiêu của Huyền Sĩ giai oanh tạc.

Tràng diện thật bất khả tư nghị, chẳng lẽ bọn họ cũng trúng cái tà thuật gì?

Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương có Tam Vĩ Yêu Hồ dẫn đường, đồng dạng rất nhanh đến trước đại thụ chọc trời.

Nhìn một mảnh chật vật trước mắt, thấy mấy người không ngừng vung vũ khí, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

- Đang làm cái gì đây, ở chỗ này mở luyện võ biểu diễn sao?

Lăng Tiếu không hiểu lẩm bẩm.

Bỗng nhiên hắn thấy được Vi Đại Nhi, lúc này vui mừng cười nói:

- Hảo tỷ tỷ, đệ đệ rốt cuộc tìm được ngươi.

Đáng tiếc Vi Đại Nhi không có trả lời hắn, vẫn đang vung lên trường kiếm, từng đạo hỏa quang trào ra, để cho mặt đất biến thành mấy rãnh to.

- Chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu tựa hồ ý thức được cái gì, thần sắc ngưng trọng xuống.

Đúng lúc này, Thanh Lang vung lên Trảm Long trọng đao vô ý thức hướng về phía sau lưng Vi Đại Nhi chém tới.

Mắt thấy sẽ phải hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, Hoàng Kim kiếm rời tay ném tới.

Đinh đương!

ở trước khi Trảm Long trọng đao sẽ phải chém vào Vi Đại Nhi, Hoàng Kim kiếm cuối cùng đem Trảm Long trọng đao đánh lệch sang, để cho Vi Đại Nhi không bị thương.

- Mẹ kiếp, ai tới nói cho ta biết đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu mắng to.

Song, tất cả mọi người đều không có phản ứng, như cũ đang không ngừng cuồng oanh loạn tạc.

- Nhất định có cổ quái!

Lăng Tiếu nghi ngờ nói, sau đó bắt đầu cảnh giác.

Đang ở trước lúc Lăng Tiếu muốn nhìn hướng thân cây đại thụ, Kim sắc Lang Vương rống giận một tiếng:

- Ngao ô!

- Bên kia có một gia hỏa nham hiểm có thể mê hoặc tâm trí của nhân loại các ngươi, bọn họ chính là bị tên kia mê hoặc.

Kim sắc Lang Vương che ở trước người Lăng Tiếu, hướng về phía đại thụ lộ ra ranh sói âm tàn, một bên truyền tin nói.

Lăng Tiếu phiền nhiễu nói:

- Tên kia rất mạnh sao? Ngươi có thể giải quyết hay không?

- Lực chiến đấu hẳn là không phải rất mạnh, nhưng mà nó trốn ở trên tàng cây, ta không có biện pháp bắt nó xuống được.

Kim sắc Lang Vương đáp.

- Ngu ngốc, ngươi không biết dùng công kích thuộc tính oanh nó xuống a!

Lăng Tiếu gõ đầu của Kim sắc Lang Vương một cái quát lên, tiếp theo hắn nhìn về phía Vi Đại Nhi bên kia, lại thấy nàng lần nữa bị ngộ thương hiểm cảnh, quát to một tiếng:

- Không tốt, Tiểu Kim ngươi mau đi đói phó với gia hỏa trên tàng cây kia đi, ta đi cứu người.

Lăng Tiếu từ trên lưng sói bắn ra ngoài, hướng Vi Đại Nhi lướt tới.

Mắt thấy Vi Đại Nhi lại bị một gã đội trưởng của Thanh Lang đoàn chém trúng, Lăng Tiếu một đao xuất thủ, nặng nề chém vào giữa hai người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 122 - Nguyên Lai Là Đại Ca A! (1)

Oanh!

Lăng Tiếu một chiêu oanh lệch chiêu thức của hai người, sau đó vọt đến phía sau Vi Đại Nhi, tay đánh vào phần gáy Vi Đại Nhi đem nàng đánh hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tiếu tiếp được thân thể của Vi Đại Nhi, cảm thụ được mùi hương xử nữ nhàn nhạt từ trên người nàng truyền đến, nhìn đến trước ngực hùng vĩ phập phồng để cho hắn một trận mê say, không khỏi thầm khen:

- Tỷ tỷ thật là thơm...!

Đúng lúc này, Lãnh Xà bị lạc mất tâm trí một kiếm hướng Lăng Tiếu oanh đến.

- Này lão huynh, ngươi bình tĩnh chút.

Lăng Tiếu nói một câu, tranh thủ ôm chặt Vi Đại Nhi rời đi mấy người bị mất đi lý trí.

Lúc này Kim sắc Lang Vương đã đến trước khỏa đại thụ này, mấy đạo kim quang hướng tàng cây đại thụ oanh tới.

Oanh oanh oanh!

Một cái thân ảnh phát ra âm thanh quái khiếu, liên tục hướng trên cây xông lên.

Kim sắc Lang Vương không biết leo cây, công kích thuộc tính cũng không lên cao được như vậy, chỉ có thể ở phía dưới không ngừng hống khiếu.

Ngay lúc này, mấy người công kích lung tung vẻ mặt buông lỏng, toàn bộ mềm oặt ngã trên mặt đất.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lãnh Xà trống rỗng ngồi trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy.

Thanh Lang, Hỏa Lang cùng với hai gã đội trưởng đồng dạng trống rỗng thở hổn hển, mồ hôi càng không ngừng từ trên khuôn mặt chảy xuống, đầu óc cùng lãnh huyết giống như đang tự hỏi không rõ ràng cho lắm.

- Thanh Lang, Hỏa Lang!

Lãnh Xà đầu tiên thấy được đám người Thanh Lang, lúc này muốn đứng dậy hướng hai người giết tới.

Đáng tiếc, thân thể còn chưa có đứng vững liền ngã xuống.

- Lãnh Xà!

Thanh Lang, Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng kia đồng thời phản ứng lại.

Tất cả mọi người không còn khí lực tái chiến, đều móc ra Hồi Lộ đan cùng Dưỡng Khí đan phục dụng, bắt đầu ngồi xếp bằng khôi phục huyền lực.

Lúc này Lãnh Xà cũng muốn đả tọa, nhưng mà hắn lại nhớ tới Vi Đại Nhi:

- Tiểu muội, ngươi ở đâu?

Lãnh Xà kinh hoảng nhìn bốn phía, trong lòng hắn hết sức gấp gáp, Vi Đại Nhi là thân nhân duy nhất của hắn, nếu như nàng có chuyện gì không hay xảy ra, trong lòng hắn tuyệt không quá tốt.

Bỗng nhiên hắn thấy được một gã thiếu niên mặc da thú cách đó không xa đang ôm một nữ tử, đó không phải là tiểu muội Vi Đại Nhi của hắn sao?

- Ngươi là ai, mau đem tiểu muội của ta thả ra!

Lãnh Xà đem kiếm cắm trên mặt đất, chậm rãi đứng người lên hướng về phía Lăng Tiếu quát lớn.

- Nàng là muội muội của ngươi?

Lăng Tiếu ngẩn người, chỉ Vi Đại Nhi ở trong ngực hỏi.

Lãnh Xà dùng qua Dưỡng Khí đan, huyền lực dần dần khôi phục, gật đầu, từ từ hướng Lăng Tiếu đi tới nói:

- Các hạ kinh xin đem xá muội để xuống, nếu không đừng trách ta không khách khí.

- Ha hả, nguyên lai ngươi là đại ca a, ngươi đừng nổi giận, cùng là người trong nhà, ngươi vẫn là trước ngồi xuống khôi phục huyền lực đi, bọn họ nhưng rất nhanh sẽ khôi phục lại đó.

Lăng Tiếu chợt hiểu ra, cười cười hướng về phía Lãnh Xà nói.

Lãnh Xà làm sao còn có tâm tình bận tâm đến những thứ này, hướng về Lăng Tiếu nói:

- Ai cùng ngươi là người trong nhà, ngươi rốt cuộc đã làm gì tiểu muội ta?

- Yên tâm, nàng không có chuyện gì, chỉ là hôn mê bất tỉnh, ta đây liền giúp ngươi gọi tỉnh nàng.

Lăng Tiếu an ủi một câu, sau đó một tay nắm lấy cánh tay bóng loáng của Vi Đại Nhi, vận chuyển huyền lực đi qua.

Lăng Tiếu không khỏi tán thán:

- Thật trơn thật nhu!

Vi Đại Nhi đang hôn mê 'Ưm' một tiếng, tỉnh lại.

- Hảo tỷ tỷ, ngươi tỉnh rồi, còn nhớ rõ hảo đệ đệ của ngươi chứ?

Lăng Tiếu như cũ ôm lấy thân thể của Vi Đại Nhi hỏi.

Vi Đại Nhi nhìn gương mặt tuấn tú trong gang tấc, trong mắt lóe lên thần sắc không thể tin nói:

- Ta... Ta đây là đang nằm mơ sao? Đệ đệ làm sao ngươi ở chỗ này?

Vi Đại Nhi đưa tay lên sờ khuôn mặt của Lăng Tiếu, nàng cho là mình còn đang nằm mơ, bởi vì nàng không tin Lăng Tiếu lại xuất hiện ở trong Mê Huyễn cốc.

Nhưng mà khi nàng tiếp xúc đến khuôn mặt của Lăng Tiếu, bàn tay run lên, thân thể bắn ra, lớn tiếng hỏi:

- Làm sao ngươi ở chỗ này?

Vi Đại Nhi mới vừa rồi cuồng oanh loạn tạc một trận huyền kỹ, huyền lực cũng tiêu hao hết rồi, còn chưa có đứng vững, thân thể mềm nhũn, liền muốn

ngã xuống.

Bàn tay của Lăng Tiếu ôm lấy, lần nữa đem Vi Đại Nhi ôm vào trong lòng nói:

- Hảo tỷ tỷ không nên kích động, đệ đệ không quản ngàn dặm xa xôi đến tìm tỷ tỷ đó là tự nguyện, tỷ tỷ ngàn vạn lần không nên quá cảm động, chỉ cần tùy tiện cho một hai cái thơm môi là được rồi, tưởng thưởng một chút cho ta là rất tốt.

Vi Đại Nhi nghe những lời vô lại kia của Lăng Tiếu, trong phương tâm giống như chảy vào một đạo cam tuyền, nàng rốt cục tin chắc thiếu niên trước mắt chính là Lăng gia đại thiếu mà nàng đã từng gặp một lần rồi.

Lúc này Lãnh Xà đã đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, hướng về phía Vi Đại Nhi nói:

- Tiểu muội mau dùng đan dược, Thanh Lang bọn họ đã tới.

- Hừ, nếu biết chúng ta tới rồi, liền biết điều một chút chịu chết đi!

Thanh Lang bỗng đứng dậy, toàn thân khí thế đã khôi phục tám phần.

Ngay sau đó, Hỏa Lang cùng hai gã đội trưởng cũng đứng lên.

Bọn họ đều bị mê hoặc, dùng hết không ít huyền lực, ếu không phải là Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương xuất hiện, chỉ sợ bọn họ một mực không ngừng loạn đánh cho đến khi kiệt lực mà chết mới thôi.

Lăng Tiếu vừa tới cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hắn không nhận ra đám người Thanh Lang, nếu như biết mấy người trước mắt này là đầu não của Thanh Lang đoàn mà nói, chỉ sợ Lăng Tiếu sẽ xuất thủ trước đem bọn họ

giết chết, lại nghĩ biến pháp cứu Vi Đại Nhi.

Cơ hội bỏ qua liền không thể tới nữa, đám người Thanh Lang huyền lực khôi phục, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi phiền toái liền đến, Lăng Tiếu cũng không thể không đếm xỉa đến rồi.

Vi Đại Nhi tránh thoát lồng ngực của Lăng Tiếu, nuốt hai khỏa đan dược, hy vọng có thể nhanh một chút khôi phục huyền lực.

Lãnh Xà cũng sớm dùng qua đan dược, đáng tiếc hắn không kịp thời đả tọa, tốc độ hấp thu xa không nhanh bằng đám người Thanh Lang, hắn chỉ khôi phục được ba, bốn thành, chống lại đê giai Huyền Sĩ cũng sẽ gặp nguy hiểm, huống chi là chống lại Thanh Lang cao giai Huyền Sĩ, nhất thời trong lòng lạnh một nửa.

- Không nghĩ tới Thanh Lang ngươi cũng dám vào Mê Huyễn cốc, cho dù ngươi có giết hai huynh muội chúng ta, chỉ sợ ngươi cũng không sống được bao lâu.

Lãnh Xà trầm mặt nói, hắn tính toán kéo dài thêm một ít thời gian, làm cho mình có thể khôi phục thêm một chút huyền lực.

- Ha ha, giết xong các ngươi, chúng ta tự nhiên có thể tìm được đường ra.

Thanh Lang tự tin cuồng tiếu nói, tiếp đó đưa ánh mắt bỏ vào trên người Vi Đại Nhi, lộ ra ánh mắt dục vọng:

- Bất quá, trước đó ta sẽ để cho ngươi thưởng thức trò hay, hắc hắc.

Hắn vừa mới cười xong, thân thể liền hướng Vi Đại Nhi lướt tới, tốc độ nhanh tới kinh người.

- Không tốt, tiểu muội chạy mau!

Lãnh Xà đã nhận ra cái gì, thần sắc biến đổi, lập tức kinh hô một tiếng, đồng thời muốn huy kiếm ngăn cản.

Đáng tiếc, Hỏa Lang lại trước một chút chắn ở phía trước Lãnh Xà:

- Lãnh Xà, đối thủ của ngươi là ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 123 - Nguyên Lai Là Đại Ca A! (2)

Mắt thấy Vi Đại Nhi sẽ bị Thanh Lang bắt được, lúc này lại có một người so với Thanh Lang còn nhanh hơn, đoạt trước một bước đem Vi Đại Nhi ôm sang một bên, để cho Thanh Lang chụp một cái vào khoảng không.

- Tiểu tử chưa dứt sữa, ngươi muốn chết!

Thanh Lang lúc này mới chú ý đến Lăng Tiếu, nhưng khi nhìn Lăng Tiếu chỉ là có thực lực cao giai Huyền Giả, để cho hắn rất là căm tức, Huyền Giả nho nhỏ cũng dám phá hư chuyện tốt của hắn, quả thực muốn chết.

- Ha hả, vị đại gia này ngươi bao nhiêu niên kỷ rồi? Lại dám đánh chủ ý với tỷ tỷ ta, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà nhìn xem chính mình, làm người a, nên tự biết rõ chính mình mới được.

Lăng Tiếu một tay nắm lấy Vi Đại Nhi, lại hướng Thanh Lang cười khẩy nói.

- Miệng lưỡi bén nhọn, lão tử trước đưa ngươi lên đường!

Thanh Lang sắc mặt lạnh lẽo, thân thể lần nữa tăng tốc hướng Lăng Tiếu lướt tới, một chưởng hóa trảo, hướng mặt của Lăng Tiếu chộp tới.

Vi Đại Nhi khẩn trương kinh hô:

- Ngươi đi mau, không cần để ý tới ta.

Tuy nàng cùng Lăng Tiếu chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng mà Lăng

Tiếu để lại cho nàng ấn tượng quá khắc sâu. Chớ nhìn bộ dáng cười hi hi dễ bị lừa gạt của hắn, ai biết rõ hắn lại là giả trang thành bộ dạng đại ngu nhược trí, câu dẫn người khác mắc mưu, điểm này nàng thấm sâu trong lòng, thấu hiểu rất rõ, hơn nữa thủ đoạn kinh người kia khiến cho nàng đến nay không thể quên được, chẳng biết lúc nào trong lòng nàng đã lặng lẽ lưu lại bóng dáng của hắn.

Mắt thấy thủ trảo của Thanh Lang bắt được trước mặt của Lăng Tiếu, hắn vẫn như cũ bất động, ở trong mắt người khác hắn phảng phất giống như dã bị Thanh Lang dọa sợ đến không thể động đậy được rồi.

Ngay một khắc này, một đạo kim mang hướng Thanh Lang bay nhanh mà đến.

Thanh Lang căn bản không có ngờ tới một bên sẽ còn người đánh lén, xoay sở đề phòng không kịp, cả người bị hung hăng oanh vào một cái.

Oanh!

- A!

Thanh Lang kêu thảm một tiếng, bay ra hơn mười thước.

Tất cả mọi người không rõ ràng cho lắm nhìn một màn bất thình lình này!

Một đạo kim sắc ảnh tử xuất hiện ở bên người Lăng Tiếu.

- Tiểu Kim, làm tốt lắm!

Lăng Tiếu treo một nụ cười nhạt, một tay nhẹ vỗ vào đầu của Kim sắc Lang Vương.

Kim sắc Lang Vương vẻ mặt lấy lòng, càng không ngừng dùng thân thể cọ vào người Lăng Tiếu.

Vi Đại Nhi ở trong ngực Lăng Tiếu bị Kim sắc Lang Vương vừa mới hiện ra ở trước mắt dọa cho sợ đến thần sắc trắng bệch, nhưng mà lại nhìn đến Lăng Tiếu cư nhiên còn đang vuốt đầu của nó, mà con Kim sắc Lang Vương giống như là sủng vật đang dùng động tác lấy lòng chủ nhân, điều này khiến cho đầu của nàng đều xoay chuyển không kịp.

Thanh Lang khó khăn đứng dậy, lau một ít vết máu ở khóe miệng, lại phục dụng mấy viên đan dược rồi ngồi xuống. Hắn cũng không kinh ngạc đầu Kim sắc Lang Vương đột nhiên xuất hiện này, bởi vì hắn nếu không chữa thương liền sẽ phải chết ở chỗ này.

Hai gã đội trưởng của Thanh Lang đoàn vội vàng che ở bên cạnh Thanh Lang, Hỏa Lang cũng không còn dám tiếp tục tìm Lãnh Xà phiền toái, đồng dạng thối lui đến bên cạnh Thanh Lang, hộ pháp cho hắn, thần sắc lúc này nhiều thêm vài phần ngưng trọng, tựa hồ tình huống đã ở ngoài ý liệu của bọn họ rồi.

Lăng Tiếu vô vỗ bả vai của Vi Đại Nhi nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, đây là vật cưỡi Tiểu Kim của đệ, tỷ ngồi xuống trước tiên khôi phục huyền lực đi, có đệ đệ ở chỗ này ai cũng đừng hòng thương tổn tỷ tỷ.

Vi Đại Nhi thân thể run rẩy, mỹ mâu lộ ra vẻ phức tạp nhìn Lăng Tiếu một cái, tiếp đó trên mặt hiện lên nụ cười phong tình vạn chủng nói:

- Vậy thì phiền toái đệ đệ hộ pháp cho tỷ tỷ rồi.

Dứt lời, Vi Đại Nhi hướng về phía đại ca nàng gật đầu, hai người đồng thời

ngồi xuống khôi phục huyền lực.

Lăng Tiếu nhân cơ hội hỏi Kim sắc Lang Vương:

- Gia hỏa mới vừa rồi ở trên tàng cây đã chết chưa?

Kim sắc Lang Vương nói:

- Nó chạy trốn lên trên cây ra, ta không có biện pháp oanh nó xuống.

- Đồ vô dụng.

Lăng Tiếu đá Kim sắc Lang Vương một cước, tiếp theo chau mày một chút lẩm bẩm nói:

- Nơi này nhất định là có cổ quái.

Thời điểm hai phe nhân mã đều đang đề phòng đối phương, đại thụ nhưng lại xảy ra biến hóa kinh người, thời điểm đến khi mọi người phát hiện, mỗi người đều lâm vào trong tuyệt cảnh.

Trên đại thụ chọc trời che thiên, một đôi lục nhãn đang ở trên tàng cây nhìn xuống mọi người.

Đôi lục nhãn này chính là của con linh thú cao nửa thước, con linh thú này hình dạng như anh nhi, đầu vô cùng lớn, cặp lục nhãn kia chiếm một phần hai khuôn mặt, nó không có lỗ mũi, chỉ có một cái mồm há to, cùng một đôi tai nhọn như tinh linh, thân thể nhỏ bé mọc đầy lục sắc trường mao, bộ dáng toàn thân thoạt nhìn hết sức quái dị khó coi.

Con linh thú này ở trên tàng cây không ngừng nhảy lên một hồi, lộ ra ánh mắt hung ác, cái mồm há to ra này chít chít như đang gọi cái gì, hai tay lại

đang vỗ vỗ trên thân cây, tựa hồ là đang chỉ thị cái gì đó.

Sau một khắc, đại thụ làm ra đáp lại, trên tàng cây từng đạo phân cành giống như dây leo lại bắt đầu lan tràn sinh trưởng, tốc độ sinh trưởng kia nhanh đến khiến cho người ta chặc lưỡi hít hà, chỉ ở trong nháy mắt liền dài hơn nửa thước.

Dưới tàng cây, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi khôi phục xong.

- Đại ca, có muốn hay không tới một chút!

Lăng Tiếu mang theo nụ cười lấy lòng, cầm thịt khô trong tay đưa tới trước mặt Lãnh Xà cười nói.

Lãnh Xà nhìn Lăng Tiếu một cái, lại nhìn Vi Đại Nhi một cái, lúc này mới nói:

- Nếu có nước liền cho ta vài ngụm đi!

- Có, có!

Lăng Tiếu vội vàng gật đầu nói, sau đó từ bên hông móc ra túi nước đưa tớ cho Lãnh Xà.

Lãnh Xà uống vài ngụm, sau đó lại đem túi nước đưa tới trước mặt Vi Đại Nhi, nàng cũng không khách khí uống lên.

Hai ngươi đều đã hai ba ngày chưa uống nước rồi, nước trong túi thoáng cái đã bị hai người uống cạn.

Bên này, Thanh Lang cũng đả tọa xong, chẳng qua là huyền lực lại không cách nào khôi phục trạng thái mười phần, mới vừa rồi trúng một chiêu kia

của Kim sắc Lang Vương khiến cho hắn bị nội thương không nhẹ, mặc dù phục dụng Hỏa Lang nhưng mà cũng không thể trong nháy mắt có được hiệu quả, hắn bây giờ chỉ có thể sử dụng bảy thành huyền lực mà thoi.

Bất quá hắn nhưng không có e ngại đám người Lãnh Xà, hắn cùng với Hỏa Lang đều là cao giai Huyền Sĩ, còn đói phương chỉ có Lãnh Xà một người là cao giai Huyền Sĩ, chỉ cần có một người cuốn lấy Lãnh Xà, những người khác cùng con Kim sắc Phong Lang kia không đủ gây sợ, huống chi hắn còn có hậu chiêu chưa có đánh ra.

- Đoàn trưởng, không sao chứ?

Hỏa Lang quan tâm hỏi.

- Hừ, tạp chủng chết tiệt, ta nhất định phải cho hắn chết không được tử tế!

Thanh Lang không có để ý tới Hỏa Lang, mà là đầy mặt giận dữ nhìn Lăng Tiếu ở không xa mắng.

- Đại ca, bọn họ chạy tới rồi!

Vi Đại Nhi nhìn đám người Thanh Lang đi tới nhắc nhở, đồng thời nắm chặt tay vào tế kiếm đề phòng lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 124 - Đại Chiến Trước Cự Thụ, Thanh Viêm Lang Hiện!

Cũng là lúc làm cái kết thúc rồi!

Lãnh Xà híp mắt nhìn đám người Thanh Lang, trong lòng âm thầm hạ một cái quyết tâm, sau đó đứng dậy chắn trước mặt Vi Đại Nhi, rồi hướng Lăng Tiếu âm u nói:

- Tiểu tử, ta không quan tâm ngươi là ai, nhưng mà ta hi vọng ngươi lập tức mang tiểu muội của ta rời đi, sau này... Thỉnh thay ta hảo hảo chiếu cố nàng.

Lãnh Xà vừa mới dứt lời, Vi Đại Nhi lúc này phản đối nói:

- Không, ta muốn cùng đại ca chiến đấu đến cuối cùng.

- Tiểu muội, nghe lời của ta, cùng tiểu tử này cưỡi Phong Lang rời đi thôi, như vậy có lẽ các ngươi còn có cơ hội sống, nếu không... Chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.

Lãnh Xà nhàn nhạt nói.

Tình huống hiện tại nhìn một cái liền biết rõ, lấy thực lực bây giờ muốn ngăn trở hai gã cao giai Huyền Sĩ là không thể nào, huống chi còn có hai gã đê giai Huyền Sĩ, tràng chiến đấu này không đánh cũng biết thất bại rồi, cho nên Lãnh Xà tính toán hi sinh chính mình để cho Vi Đại Nhi rời đi. Có thể thấy được hắn đối với muội muội này là cỡ nào quan tâm cùng bảo hộ.

- Chết thì chết, dù sao muốn chết ta cũn phải cùng đại ca chết một chỗ.

Vi Đại Nhi nắm chặt tế kiếm trong tay kiên định nói.

- Yên tâm đi, hôm nay các ngươi tuyệt đối có thể gặp mặt ở dưới suối vàng.

Thanh Lang đi tới trước hai thước, lạnh lùng nói, tiếp theo hắn vung tay lên, Hỏa Lang cùng hai gã đê giai Huyền Sĩ kia bắt đầu động.

- Đã như vậy, hãy để cho ta kéo hai cái đệm lưng đi.

Việc đã đến nước này, Lãnh Xà cũng không quản nhiều như vậy, hắn quát to một tiếng, trường kiếm trong tay liền hướng hai gã đê giai Huyền Sĩ giết tới.

- Đừng nóng vội, đối thủ của ngươi là ta.

Hỏa Lang vung giáo lên chắn ở phía trước Lãnh Xà.

Hai người lập tức chiến cùng một chỗ, nhất thời hỏa quang văng khắp nơi.

Hai gã đội trưởng của Thanh Lang đoàn trực tiếp tìm đến Vi Đại Nhi, lấy hai chiến một, tình huống của Vi Đại Nhi không ổn rồi.

Lăng Tiếu muốn giúp một phen, đáng tiếc một thanh Trảm Long trọng đao của Thanh Lang chắn ở trước mặt hắn.

- Con súc sinh chết tiệt, dám đả thương ta, chết đi cho lão tử!

Thanh Lang vung lên trọng đao hướng Kim sắc Lang Vương bổ tới. Ở trong mắt hắn chỉ có nhị giai Phong Lang này so với Lăng Tiếu còn có uy hiếp hơn, cho nên tính toán trước chém chết con Phong Lang này, sau đó lại tiếp tục đến tên cao giai Huyền Giả nho nhỏ kia.

- Tiểu Kim, cuốn lấy hắn, có thể giết hắn là tốt nhất, nếu như không phải là

đối thủ của hắn vậy thì bảo vệ tốt chính mình đừng để bị thương, đợi lát nữa ta tới giúp ngươi.

Lăng Tiếu hạ chỉ thị nói.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Kim sắc Lang Vương đáp một tiếng, đón lấy Thanh Lang, một người một thú cũng chiến lại với nhau.

Lúc này Lăng Tiếu thần sắc nghiêm túc, một đao một kiếm nơi tay, bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh hướng hai gã đội trưởng của Thanh Lang đoàn giết tới.

Hai gã đội trưởng Thanh Lang đoàn một mực ép sát Vi Đại Nhi, lại không nghĩ rằng có người hướng bọn ho đánh lén mà tới.

Đang ở trong lúc trọng đao của một người muốn bổ về phía bên hông của Vi Đại Nhi, một cỗ cảm giác không rõ đánh tới, người này phản ứng cực nhanh, vội vàng rút đao trở về phòng thủ.

Đinh đương!

Một kiếm đánh lén của Lăng Tiếu bị người nọ ngăn chặn xuống.

- Hảo gia hỏa, lại dám chơi lão tử, lão tử trước giết chết ngươi.

Tên đội trưởng kia lửa giận đại thịnh nhìn Lăng Tiếu đánh lén hắn, trọng đao thay đổi phương hướng hướng Lăng Tiếu giết tới.

- Hừ, ai giết ai còn không nhất định đâu.

Lăng Tiếu hừ nhẹ một tiếng, cường chiêu vung ra ngoài.

- Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Lăng Tiếu vừa bắt đầu liền dùng tới toàn lực, khiến cho đối phương ứng phó không kịp.

Tên đội trưởng kia vốn tưởng rằng Lăng Tiếu chỉ là cao giai Huyền Giả, thực lực đẳng cấp kém xa với hắn, vừa bắt đầu liền không sử dụng cường chiêu huyền lực ngoại phóng, chỉ là lợi dụng công kích đơn giản không màu mè hướng Lăng Tiếu chém tới.

Song khi hắn cảm nhận được đao kiếm chiêu mà Lăng Tiếu đánh tới, một cỗ cảm giác hít thở không thông để cho hắn dựng lên lông tơ.

Hắn phải vội vàng rút đao trở về phòng thủ, trọng đao càng không ngừng che ở trên đao ảnh kiếm quang kia.

Nhưng mà đao ảnh kiếm quang kia quá nhiều quá dày khiến cho hắn khó lòng phòng bị, quanh thân bị đâm thương tích nhiều chỗ.

- Lão tử liều mạng với ngươi!

Đội trưởng kia bị đánh đến hết sức biệt khuất, rõ ràng đối phương yếu hơn so với hắn, vậy mà đánh cho nhân gia không hề có lực hoàn thủ, không khỏi cắn răng, quyết định liều mạng lưỡng bại câu thương cũng phải giết tiểu tử này.

Huyền lực toàn thân tụ ở trên trọng đao, một đao đơn giản lần nũa hướng vô số đao ảnh kiếm quang bổ tới.

Oanh!

Cường chiêu đụng nhau, tất cả đao quang kiếm ảnh biến mất, chỉ còn lịa mặt

đất bị đánh tung lên một mảnh.

- Hô!

Tên đội trưởng phá đao kiếm chiêu của Lăng Tiếu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Song, chỉ là một cái buông lỏng không để ý, một đạo lam sắc kiếm quang giống như rắn độc từ phía sau đâm xuyên qua thân thể của hắn.

Tên đội trưởng kia sững sờ nhìn trường kiếm xuyên qua bụng của mình, hai mắt lồi lên, ngã xuống trong vũng máu, cũng không đứng dậy được nữa.

- Đã nói là ai chết trước cũng nói không chừng, ngươi lại không tin.

Lăng Tiếu rút Lam Tinh kiếm về rồi nhàn nhạt nói, sau đó hướng một gã đội trưởng khác của Thanh Lang đoàn đang đối chiến với Vi Đại Nhi giết tới.

- Tỷ tỷ, đệ đệ tới giúp ngươi!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, Ngân Quỷ huyết đao lăng không hướng tên đội trưởng kia chém tới.

Tên đôi trưởng kia phân thần chống đỡ hết sức, tế kiếm trong tay Vi Đại Nhi một kiếm đâm vào cánh tay của hắn.

- A!

Tên đội trưởng kia kêu thảm thiết một tiếng, thân thể lui lại mấy bước.

- Cùng nhau giết chết hắn!

Lăng Tiếu lần nữa bước theo bộ pháp hướng đội trưởng bị thương kia giết tới.

Vi Đại Nhi mang theo nụ cười nhợt nhạt ứng quát một tiếng:

- Tốt!

Tế kiếm xuất ra từng đạo hỏa xà triền hướng tên đội trưởng kia.

Tên đội trưởng kia đã bị thương, ở dưới sự dây dưa của Vi Đại Nhi, Lăng Tiếu lại tùy thời ra lãnh chiêu đánh lén.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, tên đội trưởng kia không duy trì được bao lâu liền đã bị chết ở dưới hai người mãnh công.

- Hô!

Vi Đại Nhi tâm thần toàn bộ nới lỏng, bàn tay trắng nõn quệt một mảnh mồ hồi nơi trán.

- Tỷ tỷ, tay của ngươi chảy máu rồi, để ta giúp ngươi cầm máu.

Lăng Tiếu nhìn một đạo vết thương rướm máu trên cánh tay của Vi Đại Nhi thở nhẹ một tiếng, không nói hai lời nắm cánh tay của nàng trực tiếp dùng miệng hôn xuống.

Hắn tính toán cứ như vậy giúp Vi Đại Nhi cầm máu!

Hôn lên da thịt mềm mại kia, Lăng Tiếu tâm thần rung động, trong lòng cười dâm nói:

- Hắc hắc, lúc này coi như là có quan hệ xác thịt đi!

- Hừ, lại dám chiếm tiện nghi của tỷ tỷ, ngươi muốn chết sao?

Vi Đại Nhi rút cánh tay về, trên mặt đỏ ửng giận trách nói. Nàng ở trong lòng thầm mắng:

- Gia hỏa này thật sẽ chiếm tiện nghi, cầm máu cũng không phải là làm như vậy a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 125 - Huyễn Yêu Hiện. (1)

Lăng Tiếu sờ sờ cái mũi cười khan nói:

- Đệ đệ không phải là khẩn trương vì tỷ tỷ sao, thật là.

Ngao ô!

Đúng lúc này truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Kim sắc Lang Vương.

- Không tốt, ta phải đi qua giúp Tiểu Kim rồi!

Lăng Tiếu thần sắc biến đổi, kinh hô một tiếng, hướng Kim sắc Lang Vương bên kia lướt tới.

Vi Đại Nhi nhìn thoáng qua thân hình phiêu dật của Lăng Tiếu, trong phương tâm không khỏi bị động đến cái gì, lẩm bẩm nói:

- Nếu lần này đại nạn không chết, có lẽ tỷ tỷ cho phép ngươi khinh bạc một lần.

Tiếp theo, nàng phục dụng một viên Hồi Lộ đan, liền đi trợ giúp đại ca của mình.

Bên này, Kim sắc Lang Vương bị huyền đao của Thanh Lang chém một cái, nó cũng ở trước ngực Thanh Lang dùng móng vuốt hoa một đạo, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

- Con súc sinh chết tiệt, lão tử muốn rút gân của ngươi, lột da của ngươi!

Thanh Lang bị chọc giận tới cực điểm.

Hắn không nghĩ tới con kim sắc Phong Lang này lại có thực lực nhị giai cao cấp, vừa bắt đầu còn tưởng rằng chỉ là nhị giai đê cấp hoặc trung cấp thực lực. Nếu như hắn trạng thái mười phần mà nói tự nhiên không cần sợ hãi Kim sắc Lang Vương này, nhưng mà hắn hiện tại chỉ có thể đánh ra bảy thành huyền lực, chỉ có thể cùng Kim sắc Lang Vương chiến ngang tay, điều này khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

Đang ở lúc hắn tiếp tục tấn công Kim sắc Lang Vương, sau lưng có gió, hắn không chút suy nghĩ trở tay đón đỡ trở lại.

Đinh đương!

Hai đao chạm vào nhau, Lăng Tiếu bị phản chấn bay ngược ra ngoài đến mấy thước mới dừng lại được, hổ khẩu cầm đao cũng bị đánh rách tả tơi rồi, máu tươi chậm rãi tràn ra.

Sai biệt thực lực giữa hai người vừa xem liền biết.

Lúc này Kim sắc Lang Vương nhanh chóng chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn mọt ít đạo vết thương dữ tợn trên người Kim sắc Lang Vương, cực kỳ đau lòng nói:

- Tiểu Kim, chúng ta hợp lực giết chết lão cẩu này báo thù cho ngươi!

Ngao ô! Kim sắc Lang Vương chiến ý mười phần trường khiếu một tiếng.

Thanh Lang nhìn hai cái thi thể không xa, thần sắc khó nhìn tới cực điểm, ánh mắt muốn giết người kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương nói:

- Tạp chủng chết tiệt, ta sẽ khiến cho các ngươi chết không được tử tế, bạn tốt của ta, đến lúc cho ngươi uống máu người rồi.

Thanh Lang một bên mắng, một bên sờ sờ Ngọc Hộ Oản trên cánh tay.

Ngọc Hộ Oản kia quang mang chợt lóe, một đạo ảnh tử xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu.

Lại cũng là một con lang linh thú, chỉ bất quá con lang linh thú này rõ ràng rất khác nhau so với Kim sắc Lang Vương, bởi vì đây là một con thanh sắc lang linh thú, toàn thân thanh sắc lang mao xanh ngát như lục thông, cực kỳ mềm mại, ở giữa đầu sói có một nhúm bạch sắc lang mao, khiến cho nó lộ ra vẻ vô cùng tuấn tú yêu dị.

Đây là một con nhị giai trung cấp Thanh Viêm Lang!

Thanh Viêm Lang là linh thú Hỏa thuộc tính, là linh thú đồng đẳng cấp với Phong Lang, sinh trưởng nhiều ở trong sơn lĩnh có nhiều cây cối hướng về ánh mặt trời.

Con Thanh Viêm Lang này là lúc Thanh Lang còn trẻ cứu được ở trong sơn mạch.

Thanh Lang nguyên danh là CHu Đại Lâm, hắn ở trong sơn mạch vô ý phát hiện ra con Thanh Viêm Lang này triền đấu với một con nhị giai trung cấp Xà Mãng, Thanh Viêm Lang không địch lại, lúc con Thanh Viêm Lang này sắp bị Xà Mãng nuốt chửng thì Chu Đại Lâm đánh lén kích sát Xà Mãng, cứu được Thanh Viêm Lnag. Lúc ấy tính mạng của Thanh Viêm Lang đã bị đe dọa, Chu Đại Lang lãng phí không ít linh thảo cùng đan dược đem nó cứu sống.

Con Thanh Lang này cảm kích Chu Đại Lâm đã cứu nó, cho nên liền đi theo

hắn.

Từ đó trở đi Chu Đại Lâm liền hảo vận liên miên, hắn cảm thấy được chính là con Thanh Viêm Lang này mang đến may mắn cho hắn. Sau đó không lâu, hắn sáng lập dong binh đoàn, mệnh danh là Thanh Lang dong binh đoàn, mà ngoại nhân cũng biết biết tên thật của Chu Đại Lâm, tất cả mọi người chỉ biết gọi hắn là Thanh Lang đoàn trưởng, Chu Đại Lâm vui vẻ đón nhận cái ngoại hiệu này, cũng chính là khi đó bắt đầu gây nên uy danh của Thanh Lang ở Vẫn Thạch thành.

Chu Đại Lâm ở dưới tình huống bình thường sẽ không để cho người ta biết hắn còn có một con nhị giai linh thú, bởi vì đây sẽ mang đến cho hắn không ít phiền toái, cho nên một mực để cho Thanh Viêm Lang sống ở trong hộ oản.

Cái Ngọc Hộ Oản kia là một loại vật phẩm trang sức tương tự với không gian trữ vật, cực kỳ trân quý hiếm thấy, đây là Chu Đại Lâm ở trong chợ giao dịch tình cờ đoạt được, lúc ấy người bán cũng không biết đây là một cái hộ oản chuyên tàng trữ linh thú, chỉ cho rằng là vật phẩm trang sức bình thường bán cho Chu Đại Lâm, điều này khiến cho trở mình.

Hiện tại, hắn vì muốn giết rụng con Kim sắc Lang Vương cùng với Lăng Tiếu ở trước mắt, bất đắc dĩ mới để cho Thanh Viêm Lang hiện thân.

Thanh Viêm Lang vừa mới xuất hiện liền cùng Kim sắc Phong Lang đối mắt với nhau, mới nhìn thoáng qua nó liền lộ ra một cái vẻ mặt khiếp đảm, thân thể khổng lồ không khỏi lui về phía sau một bước.

Thanh Viêm Lang cùng Phong Lang là thuộc về chủng loại lang bất đồng, nhưng mà tất cả đều là Lang linh thú, Thanh Viêm Lang tự nhiên có thể cảm ứng đạo khí tức thượng vị giả này của Kim sắc Lang Vương, đây là hoàng giả khí phách độc hữu thuộc về Lang Vương, khiến nó có một loiaj cảm giác

bị áp bách thần phục, cho nên phản ứng đầu tiên của nó là luống cuống.

Chu Đại Lâm lông mày nhăn lại, lúc này quát lên:

- Ông bạn già đừng sợ, con Phong Lang này do ta đối phó, ngươi đi đối phó với hắn.

Ngao ô! Kim sắc Lang Vương hướng về phía Thanh Viêm Lang rống giận một tiếng, tựa hồ đang truyền đến tin tức gì đó.

Thanh Viêm Lang không khỏi lại lui về phía sau mấy bước.

- Lão tử giết ngươi con súc sinh này!

Chu Đại Lâm nhìn thấu Thanh Viêm Lang đang luống cuống, điều này khiến cho hắn không tưởng được, lúc này vung Trảm Long trọng đao hướng Kim sắc Lang Vương chém tới, mấy đạo thanh sắc quang mang tiên diễm chói mắt oanh đi ra ngoài.

Kim sắc Lang Vương liền thổ ra mấy đạo kim quang, triệt tiêu thanh sắc quang mang này, thân thể từ một bên hiện lên, hướng Chu Đại Lâm đánh tới, răng nanh hoàn toàn lộ ra, trực tiếp cắn hướng đỉnh đầu của Chu Đại Lâm.

Con Thanh Viêm Lang kia do dự một chút, rốt cục cũng hướng về phía Lăng Tiếu lộ ra hung quang, hướng Lăng Tiếu nhào tới.

- Không hay rồi, gia hỏa này tựa hồ rất cường đại!

Lăng Tiếu thầm hô một câu.

Giờ khắc này hắ không có đường lui, cũng chỉ có thể kiên trì lên, hắn vội vàng triển khai bộ pháp, đao kiếm liên tục xuất ra đón nhận Thanh Viêm

Lang.

Bên kia Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi đem Hỏa Lang ép cho chật vật không chịu nổi, hắn đã bị thương nhiều chỗ, lại tiếp tục như thế tất sẽ bị Lãnh Xà huynh muội giết chết.

Trong lòng Hỏa Lang lộ ra thối ý, hôm nay đang ở trong Mê Huyễn cốc, chỉ cần có tốc độ đầy đủ, đem hai người hất ra, trốn ở trong sương mù, tin tưởng không ai có thể tìm ra hắn, chỉ là như thế sẽ tương đương với phản bội Thanh Lang đoàn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 126 - Huyễn Yêu Hiện. (2)

Trong lúc nhất thời Hỏa Lang do dự, thất thần hết sức, phía sau lưng lại bị Vi Đại Nhi oanh một cái, để cho hắn ngã bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

- Mẹ kiếp, còn không biết có thể còn sống rời đi Mê Huyễn cốc hay không, phản bội liền phản bội đi!

Hỏa Lang cắn răng hạ quyết tâm, hắn muốn chạy trốn, nếu không giờ phút này liền chết ở chỗ này rồi, chạy trốn mà nói còn có một đường sinh cơ.

Đang ở lúc hắn muốn xoay người chạy trốn, phía dưới tựa hồ bị vật gì đó quấn lấy.

- Thứ gì?

Hỏa Lang không hiểu nhìn dưới chân.

Chỉ thấy một thứ giống như thanh đằng đem châm của hắn trói lại, hơn nữa thanh đằng kia còn đang hướng trên thân thể hắn lan tràn buộc chặt.

- Cút ngay cho ta!

Hỏa Lang không chút suy nghĩ, vung lên giáo trong tay hướng về phía thanh đằng kia chém tới.

Hỏa mang đại thịnh, nhất thời đem những thanh đằng kia thiêu hủy.

Song, đang lúc Hỏa Lang cho là mình có thể thoát khốn, thanh đằng kia lại lần nữa lan tràn qua, hơn nữa còn có ý thức trước tiên đem tay của hắn quấn lấy, khiến cho tay của hắn không thể nhúc nhích.

- Chết tiệt!

Hỏa Lang mắng một câu, muốn lợi dụng một cái tay khác đem những thanh đằng này chuẩn bị bứt ra, nhưng mà tốc độ lan tràn của thanh đằng cực kỳ nhanh, chỉ ở trong nháy mắt liền đem tứ chi của hắn trói lại, để cho hắn không tránh thoát được.

- Khốn kiếp, đây là cái đồ chơi gì, a...

Hỏa Lang tâm thần hoảng hốt, toàn thân đều bị thanh đằng quấn chặt lấy, càng kỳ dị chính là sau khi thanh đằng kia trói Hỏa Lang lại, liền đem hắn treo lên trên cây cự thụ.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi tận mắt nhìn thấy Hỏa Lang sống sờ sờ liền biến mất ở trước mắt, giật mình sợ hãi, thân thể càng không ngừng lui lại về phía sau.

- Tiểu muội chạy mau, cây đại thụ này có cổ quái.

Lãnh Xà kéo tay của Vi Đại Nhi muốn xoay người chạy trốn.

Đáng tiếc hai người bọn họ vẫn là đã muộn một bước, thanh đằng đã quấn lấy hai chân của bọn họ.

A!

Hai người căn bản không có đường để phản kháng, lại giống như Hỏa Lang bị thanh đằng trói lại giữa không trung.

Chu Đại Lâm bên kia vẫn cùng Kim sắc Lang Vương ở triền đấu, Lăng Tiếu thì bị Thanh Viêm Lang đuổi cho chạy tán loạn chung quanh.

Nếu như Thanh Viêm Lang chỉ là nhị giai đê cấp, Lăng Tiếu tự nhiên không sợ hãi, nhưng mà đây là một con Thanh Viêm Lang trung cấp, tốc độ một chút cũng không kém gì hắn, để cho ưu thế của hắn mất hết, chỉ có thể lựa chọn du đấu, hắn không hi vọng có thể giết địch, nhưng mà cũng không thể để Thanh Viêm Lang thương tổn đến hắn, bởi vì hắn mong đợi Lãnh Xà huynh muội có thể nhanh lên một chút giải quyết Hỏa Lang tới đây trợ giúp hắn.

Nhưng mà hắn đang cố gắng du đấu nhưng nghe được tiếng kinh hô của hai người, phân thần nhìn lại, chỉ thấy hai người đồng thời bị thanh đằng của đại thụ trói lại.

Lăng Tiếu dừng lại thân hình, lộ ra ánh mắt bất khả tư nghị,

Hắn quên mất ở phía sau còn có Thanh Viêm Lang đang truy kích, một đạo hỏa mang oanh ở trên người hắn, khiến cho hắn bay xa mấy thước, một ngụm máu tươi phun ra, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Lăng Tiếu bò dậy không để ý đến Thanh Viêm Lang mà hướng về phía Kim sắc Lang Vương hạ lệnh:

- Tiểu Kim chạy mau!

Đáng tiếc, đều đã muộn!

Thanh đằng tựa như là mạng nhện, chi chít điên cuồng hướng bọn hắn bao trùm mà đến.

- Đáng chết, đây là ảo giác sao?

Lăng Tiếu nhìn hai chân bị quấn đầy thanh đằng không khỏi mắng một câu, đao kiếm trong tay càng không ngừng cuồng chém.

Song, đây hết thảy đều là tốn công vô ích, thanh đằng chặt đứt lại sinh, chặt đứt lại dài, trong nháy mắt đem Lăng Tiếu trói lại.

Bên kia, Chu Đại Lâm, Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang cũng không thoát khỏi may mắn, ai cũng trốn không thoát, đều bị cùng nhau treo lên giữa không trung.

Hỏa Lang, Lãnh Xà huynh muội, Lăng Tiếu, Chu Đại Lâm cùng với hai con linh thú, tổng cộng bảy cái kén thanh đằng treo ngược giữa đại thụ, giống như là trái cây hình người mà đại thụ kết thành, khiến cho người ta nhìn rất là ngạc nhiên.

Ngô ngô ngô!

Tất cả mọi người đều bị trói, ngay cả miệng cũng bị thanh đằng đút vào, khiến cho bọn họ muốn nói chuyện cũng khó khăn, hoàn hảo lỗ mũi còn có thể hô hấp, bằng không bọn họ toàn bộ đều sẽ bị hít thở không thông mà chết rồi.

Lăng Tiếu bị trói chặt, tâm cũng lạnh lại đến cực điểm, thanh đằng chết tiệt này càng giãy dụa thì càng là cuốn lấy chặt.

- Chẳng lẽ đây là cây ăn thịt người sao?

Lăng Tiếu khiến cho chính mình tỉnh táo lại, nhưng mà gặp phải thời khắc sinh tử hắn cũng là không thể tĩnh tâm nổi, hết ức lo lắng suy đoán lai lịch của khỏa đại thụ này.

- Tiểu Kim, ngươi có tốt không?

Lăng Tiếu truyền niệm cho Kim sắc Lang Vương hỏi.

Kim sắc Lang Vương nói:

- Chủ nhân ta không tốt rồi, ta có chứng sợ độ cao, ta nhanh chóng sẽ ngất đi thôi.

Lăng Tiếu nghe được lời này thiếu chút nữa muốn bị sặc, mẹ kiếm, còn chứng sợ độ cao, đây là cái gì quỷ Lang Vương, nhát gan sợ phiền phức như vậy.

- Có biện pháp gì thoát khốn không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Chủ nhân, ta cũng không biết!

Kim sắc Lang Vương hồi đáp.

- Xem ra chỉ có thể dựa vào mình.

Lăng Tiếu mờ mịt thầm nghĩ.

Nhưng mà hiện tại toàn thân đều không nhúc nhích được, như thế nào tự cứu đây?

Đúng lúc này, Lăng Tiếu phát hiện trên một cái kén ở đối diện bốc lên khói xanh, khói xanh kia càng lúc càng lớn, dần dần thanh đằng lại đang bị thiêu đốt lên, chỉ chốc lát sau thanh đằng kia cư nhiên bị thiêu hủy rồi.

- Như vậy cũng được?

Lăng Tiếu không khỏi sửng sốt.

Người trong cái kén kia chính là Hỏa Lang bị vây khốn đầu tiên, hắn lợi dụng thuộc tính toàn thân nhanh chóng truyền đến bốn phía thân thể, năng lượng hỏa nhiệt đốt lấy thanh đằng để cho hắn thoát khốn.

Hắn một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, thanh đằng chưa đến một lúc đã bị đốt đứt, cả người hắn bắt đầu rỡi xuống rồi.

Đang lúc Hỏa Lang cho là mình đã thoát được, một đạo cự ảnh từ phía sau hắn oanh tới.

Ba!

A!

Sau lưng Hỏa Lang gặp phải đòn nghiêm trọng, kêu thảm một tiếng, một ngụm huyết dịch tiên diễm chói mắt phu n ra ngoài.

Oanh!

Hỏa Lang cả người nện trên mặt đất, sinh tử chưa biết, lại bị thanh đằng lan tràn ra trói lại.

Mọi người thấy một màn như vậy không có ai dám vọng động.

Ngay cả Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi hỏa thuộc tính cũng không dám tự cứu giống như Hỏa Lang.

- Ta dựa vào, cái cây này còn sẽ công kích người.

Lăng Tiếu đáy lòng nguội lạnh, mới vừa rồi hắn tận mắt thấy cành cây hung

hăng quất vào trên người Hỏa Lang, cảm thấy cái cây này thật giống như là có linh tính, sẽ chủ động công kích.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh thấp bé từ trên đại thụ nhảy xuống.

Linh thú quái dị hình dạng như anh nhi, cặp lục nhãn to đến dọa người.

- Tiểu Kim, đây có phải hay không là gia hỏa nham hiểm?

Lăng Tiếu vội vàng truyền tin cho Kim sắc Lang Vương hỏi.

- Vâng chủ nhân, nó chính là tên gia hỏa nham hiểm, tính công kích không mạnh, tuy nhiên nó có thể để cho nhân loại các ngươi sinh ra các loại ảo giác.

Kim sắc Lang Vương đáp.

- Sinh ra ảo giác... Sinh ra ảo giác, đây là một con Huyễn Yêu!

Lăng Tiếu nỉ non mấy câu, rốt cục biết đây là linh thú gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 127 - Hảo Đệ Đệ, Ngươi Thật Vô Sỉ! (1)

Huyễn Yêu, nhị giai đê cấp linh thú, tính công kích cũng không mạnh, tuy nhiên nó bị nhân loại liệt vào một trong những linh thú nguy hiểm nhất. Bởi vì cặp lục nhãn kia có thể khiến người ta sinh ra đủ loại ảo giác, khiến người trầm mê trong đó không thể thoát ra, cho đến một khắc kia chết đi cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Huyễn Yêu rất hứng thú nhìn bảy cái đại kén bị treo, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng kêu 'Chít chít', tựa hồ vô cùng vui vẻ.

Sau đó, nó từ trên thanh đằng hướng Hỏa Lang đi đến.

Đi tới trước mặt Hỏa Lang đã ngất đi, cặp lục nhãn kia hướng về phía đầu Hỏa Lang bắn ra hai đạo lục mang hư huyễn.

Ngay sau đó liền nghe thấy Hỏa Lang càng không ngừng vùng vẫy, thần sắc trở nên kinh hãi, trong miệng càng không ngừng phát ra thanh âm 'Ngô... Ngô...'.

Bộ dáng của hắn rất thống khổ, hắn rất muốn kêu lên, tuy nhiên hắn bị thanh đằng nhét vào đầy miệng, ngay cả kêu cũng không kêu được.

Hỏa Lang càng giãy dụa, thanh đằng cuốn lấy càng chặt.

Con Huyễn Yêu kia tựa hồ rất cao hứng, ở trên thanh đằng càng không ngừng nhảy nhót.

Không đầy một lát, thân hình của Hỏa Lang ngừng động đậy, tựa hồ bị thanh

đằng tươi sống siết chết rồi, vẫn là bị Huyễn Yêu sử dụng huyễn thuật cho giết chết.

Hỏa Lang đã chết cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là con Huyễn Yêu kia kế tiếp lại làm ra chuyện ghê tởm khiến cho mấy người cả đời khó quên.

Huyễn Yêu vỗ vỗ thanh đằng của đại thụ, những thanh đằng kia tựa như chiếm được chỉ thị nào đó, trong nháy mắt thanh đằng ở trên người Hỏa Lang rút đi hơn phân nửa, chỉ có mấy cây thanh đằng vẫn quấn chặt lấy hắn, để cho hắn không có rơi xuống.

Tất cả mọi người thấy được thảm trạng của Hỏa Lang, vẻ mặt hết sức hoảng sợ, tuyệt vọng trước khi chết kia phảng phất như hắn nhìn thấy chuyện gì rất kinh hãi.

Ngay sau đó, liền xảy ra một màn khiến cho mọi người cả đời khó quên!

Huyễn Yêu lại há to mồm trực tiếp cắn lấy đầu lâu.

Phốc!

Đầu lâu bị cắn xuyên qua, nó lộ ra vẻ mừng rỡ, miệng rộng gia tăng hấp lực.

Sau một khắc, tất cả mọi người đều biết nó đang làm cái gì rồi!

Nó lại đang hút não tương của Hỏa Lang!

Theo ghi lại, Huyễn Yêu thích ăn não tương của nhân loại, đây nguyên lai là thật.

Mọi người đang bị treo thấy một màn như vậy, nhất thời một trận ghê tởm, dạ dày trong nháy mắt có cảm giác muốn nôn mửa.

Ngô ngô ngô!

Bao gồm Lăng Tiếu ở bên trong, mọi người càng không ngừng muốn ói, đáng tiếc thanh đằng gắt gao trói buộc, mọi người muốn ói cũng phun không ra.

- Mẹ ơi! Tiểu quái vật này thật ghê tởm!

Lăng Tiếu toàn thân đều toát mồ hôi lạnh, hắn không khó tưởng tượng đợi lát nữa thời điểm đến phiên hắn, chỉ sợ kết quả cùng hỏa lang đồng dạng bị chết rất thảm.

- Chủ nhân, ta đói bụng rồi!

Lúc này, Kim sắc Lang Vương truyền ý niệm cho Lăng Tiếu. Kim sắc Lang Vương là linh thú, đối với Huyễn Yêu làm những thú này cũng không cảm giác được cái gì, ngược lại bị cử động của Huyễn Yêu đưa tới con giun ở trong bụng ngọ nguậy, cũng muốn ăn một cái gì đó.

- Ngươi con ăn hàng này lại gọi nữa, lão tử sẽ để cho ngươi ăn kiêng, tươi sống đem ngươi chết đói.

Lăng Tiếu không khỏi mắng. Dạ dày của hắn khổ sở muốn chết, gia hỏa này lại còn muốn ăn cái gì, có mắng đều không hết giận.

Chỉ chốc lát sau, Huyễn Yêu tựa hồ mút thỏa thích rồi, đứng thẳng người dậy lộ ra một cái nụ cười thỏa mãn, hàm răng sắc bén trong cái miệng rộng kia khiến cho người ta hết sức sợ hãi.

Nó nhìn mọi người chung quanh một cái, sau đó lại di động.

Tất cả mọi người kinh hoảng vùng vẫy, người nào cũng đều sợ hãi là người

tiếp theo liền đến phiên bọn họ.

Huyễn Yêu lựa chọn cái kén người gần nhất.

Người ở trong kén này không biết là người nào, bởi vì cũng bị thanh đằng bao phủ không thấy rõ rồi.

Dù sao Lăng Tiếu biết người đó không phải là mình, bởi vì hắn vẫn hảo hảo mà ở chỗ này.

Đang ở thời điểm Huyễn Yêu muốn thi triển ảo thuật, Lăng Tiếu không khỏi kêu lên:

- Ngô... Ngô...

Hắn rõ ràng nhận ra người ở trong kén là ai, bởi vì hắn từ trong khe hở của thanh đằng thấy được một tấm vãi, một khối băng gạc màu đỏ, ở trong mấy người này chỉ có Vi Đại Nhi mặc võ phục màu đỏ, Lăng Tiếu trăm phần trăm có thể khẳng định người bị khốn trụ trong kén đó là Vi Đại Nhi.

Tuy nói hắn đối với Vi Đại Nhi được gọi là thân mật, tuy nhiên hắn đối với nàng tình cảm không phải sâu như vyaaj, nhiều nhất chỉ là đối với nàng có chút hứng thú mà thôi, nhưng mà hắn căn bản là một người tiếc hoa, lại thế nào nhẫn tâm nhìn Vi Đại Nhi bị Huyễn Yêu hành hạ đến chết như thế.

Thôi, dù sao ta vốn nên là một người đã chết, có thể để cho ta sống thêm mấy tháng là lời rồi, nói không chừng ta nhân phẩm tốt, sau khi chết đi còn có thể xuyên qua lần nữa.

Lăng Tiếu một bên suy nghĩ ở trong lòng, một bên càng không ngừng vùng vẫy, hi vọng có thể khiến cho Huyễn Yêu chú ý, trước tiên tìm tới hắn.

Dĩ nhiên, hắn cũng không phải là một lòng muốn chết, bởi vì hắn nghĩ tới một cái phương pháp đưa thân vào chỗ chết hoàn sinh.

Lăng Tiếu giãy dụa quả nhiên đưa tới chú ý của Huyễn Yêu, nó do dự một chút, bỏ qua thi triển ảo thuật với Vi Đại Nhi, lại hướng bên phía Lăng Tiếu đi tới.

Huyễn Yêu đi tới phía trước Lăng Tiếu, cặp lục nhãn kia lại chợt lóe, lục mang hư ảo hướng Lăng Tiếu ở trong thanh đằng đánh tới.

Đầu của Lăng Tiếu tựa hồ bị cái gì đó xâm nhập, vẻ mặt thoáng cái cứng lại, tiếp theo hắn lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Bởi vì ở trước mắt hắn xuất hiện một người, một lão nhân để cho hắn cả đời đều không thể quên được.

Lão nhân này vóc dáng cũng không cao, một bộ lam sắc trường bào phủ lấy thân thể, một đầu ngân bạch trường phát, hai đạo lông mi dài dài đến dưới cằm, trên khuôn mặt luôn là treo nụ cười hòa nhã giống như là tiên nhân tiên phong đạo cốt, lại giống như gặp lão gia tử nhà mình, khiến cho người ta không nhịn được muốn thân cận.

Đây chính là lão quỷ sư tôn ở kiếp trước của Lăng Tiếu!

- Này lão bất tử, là ngươi sao?

Lăng Tiếu vừa mừng vừa sợ hướng người kia hỏi.

Lão nhân kia vốn là mang theo nụ cười, đột nhiên thu vào, hai tròng mắt trở nên bén nhọn quát lên:

- Đệ tử chẳng ra gì, đối với bổn tôn bất kín, bổn tôn phế đi võ công của

ngươi, trục xuất ra khỏi sư môn.

- Này lão bất tử, ngươi mở cái trò đùa gì thế, trục xuất ta thì còn người nào xuống núi mua rượu cho ngươi, thiệt là.

Lăng Tiếu xem thường cười nói.

Lão nhân kia không nói gì thêm, mà là lắc mình hướng Lăng Tiếu lướt tới, vung lên một chưởng hướng trước ngực Lăng Tiếu ấn đi.

- Tới thật?

Lăng Tiếu không thể tin được đáp, song đang lúc hắn muốn tránh ra, lại phát hiện mình vô luận như thế nào đều không nhúc nhích được.

Phốc!

A!

Lão nhân một chưởng ẩn chứa nội lực toàn thân, một chưởng liền đem lồng ngực của Lăng Tiếu đánh cho lõm vào.

Lăng Tiếu nhịn đai không được kinh hãi kêu lên, trong miệng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 128 - Hảo Đệ Đệ, Ngươi Thật Vô Sỉ! (2)

- Ngươi kẻ này đại nghịch bất đạo, thiệt thòi bản tôn còn dưỡng dục ngươi hai mươi mấy năm, hôm nay bổn tôn liền để ngươi nhận hành hạ, lại phế bỏ một thân võ công của ngươi, trục xuất ngươi ra khỏi sư môn.

Lão nhân hiền lành trở nên dữ tợn đáng sợ, nói xong, lại là từng chưởng oanh lên thân thể của Lăng Tiếu.

Thân thể của Lăng Tiếu giống như là bao cát, bị đánh đến các nơi đều biến hình, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, sư tôn hắn kinh yêu nhất cư nhiên lại tàn nhẫn đối đãi với hắn như vậy, cái loại cảm giác bị người thân nhất phản bội này để cho hắn cảm thấy một loại đau đớn tê tâm liệt phế, đau vào trong cốt tủy, để cho hắn vĩnh viễn khó quên.

Mà thôi, nếu thân võ công là sư phụ cho, vậy để cho hắn thu hồi đi.

Cuối cùng lão nhân kia lại vung lên một chưởng, liền muốn hướng đan điền nơi bụng của hắn oanh tới, một đạo cảm giác thanh lương đột nhiên hiện lên trong lòng Lăng Tiếu.

- Không đúng, hắn không phải là lão bất tử này, hắn không phải là sư phụ của ta, đây là ảo giác, đúng, đây là ảo giác... Đây là ảo giác!

Lăng Tiếu như tỉnh lại từ trong mộng, ý thức được trước mắt chính mình là ảo giác, vội vàng bảo vệ tâm thần Tam Phân Quy Nguyên Khí đã sớm vận chuyển.

Nhất thời, lão nhân kia hướng bụng Lăng Tiếu oanh tới trong nháy mắt liền biến mất.

Lăng Tiếu khẽ thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi thiếu chút nữa hắn liền muốn tẩu hỏa nhập ma, chết ở trong ảo cảnh rồi, hoàn hảo Tam Phân Quy Nguyên Khí có thể tự động vận chuyển, bảo vệ thiên linh của hắn, để cho hắn ở thời khắc cuối cùng khôi phục thanh tỉnh.

Bất quá hắn biết chuyện này còn chưa kết thúc, lúc này lại vùng vẫy mấy cái, sau đó ngừng lại hô hấp, giống như là một người đã chết, không hề nhúc nhích.

Huyễn Yêu ở một bên thấy Lăng Tiếu không còn vùng vẫy nữa, lại giống như lúc trước vỗ thanh đằng một cái, trong nháy mắt đại bộ phận thanh đằng từ từ rút đi, chỉ có mấy căn vẫn treo trên thân thể của Lăng Tiếu.

- Chít chít!

Huyễn Yêu thấy Lăng Tiếu quả nhiên ngừng thở rồi, không khỏi vỗ vỗ song chưởng cao hứng lên.

Vi Đại Nhi ở không xa thấy được Lăng Tiếu, nước mắt chảy ra đầm đìa.

Hắn là vì nàng mà chết, nàng ở trong lòng như bị đao cắt, khiến cho nàng thống khổ không chịu nổi.

Mắt thấy Huyễn Yêu liền muốn cắn đầu của Lăng Tiếu, Kim sắc Lang Vương lo lắng truyền tin nói:

- Chủ nhân mau tỉnh lại a!

Nếu là Lăng Tiếu chết đi, nó cũng sống không nổi, nó có thể không gấp sao?

- Ầm ĩ cái gì!

Lăng Tiếu trả lời một câu, hai mắt mở ra, một tay cứng rắn tránh thoát căn thanh đằng quấn quanh kia.

Huyễn Yêu ở một bên kinh hãi, nó không nghĩ tới nhân loại đáng chết này là đang giả chết, vội vàng xoay người muốn chạy trốn.

- Để cho ngươi chạy, ta cũng không phải là Lăng Tiếu rồi!

Khóe môi Lăng Tiếu hiện lên một nụ cười lạnh, một tay khác cũng tránh thoát thanh đằng, sau đó bàn tay vỗ vào trên cánh tay của một cái tay khác.

Hưu!

Một chi lãnh tiễn nhanh chóng tuyệt luân bắn đi ra ngoài.

Kỷ!

Huyễn Yêu thân thể trúng tiễn, kêu thảm thiết một tiếng, sau đó thân thể mất đi thăng bằng từ trên đại thụ ngã xuống.

Phốc!

Huyễn Yêu nặng nề rơi trên mặt đất, vết máu loang ra giống như một bãi mực.

Huyễn Yêu rốt cục đã chết!

Thanh đằng cuốn lấy Lăng Tiếu không có Huyễn Yêu chỉ thị, quả nhiên liền không sống lại.

- Hô... Lại giữ được mạng nhỏ rồi!

Lăng Tiếu nặng nề thở một hơi, một tay quệt chút mồ hôi lạnh nơi trán, lộ ra một cái nụ cười sống sót sau tai nạn.

Mới vừa rồi thật hung hiểm, hoàn hảo tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí bảo vệ hắn một mạng, mà trong cánh tay của hắn vẫn cất giấu Tàng Tụ Lãnh Tiễn lấy được từ Thổ Lang, bằng không để cho Huyễn Yêu kia chạy thoát mà nói, hắn như cũ là một cái tử lộ.

Lăng Tiếu xé đứt thanh đằng lưu lại ở trên người mình, sau đó bắt được một cây thanh đằng trong đó, thân thể rung động, nhảy tới bên phía Vi Đại Nhi.

Huyễn Yêu mặc dù đã chết, nhưng mà thanh đằng của đại thụ vẫn vây khốn Vi Đại Nhi, Lãnh Xà, Chu Đại Lâm cùng với hai con linh thú.

- Hảo tỷ tỷ không nên sợ hãi, đệ đệ cứu ngươi ra ngoài.

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh Vi Đại Nhi, an ủi nói, sau đó bắt đầu tay không đem thanh đằng vây khốn Vi Đại Nhi xé đứt ra từng mảnh hẹp dài.

Tại sao lại là tay không xé thanh đằng đây?

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Lăng Tiếu bị thanh đằng trói lại, Lam Tinh kiếm cùng Ngân Quỷ huyết đao đều rơi dưới tàng cây, giờ phút này chỉ có thể lấy tay từ từ kéo ra thanh đằng rồi.

- Chủ nhân, còn không mau tới cứu ta a!

Lúc này Kim sắc Lang Vương hướng về phía Lăng Tiếu truyền ý niệm.

- Gấp cái gì, không thấy được ta đang bận a!

Lăng Tiếu tức giận hồi đáp.

Lúc này Lăng Tiếu nhưng là kiếm lợi lớn, hắn ở thời điểm xé thanh đằng, bàn tay to càng không ngừng ở trên thân thể uyển chuyển kia của Vi Đại Nhi mà du đãng, điều này khiến cho hắn hô to thoải mái, nhất là xé những thanh đằng ở trước ngực Vi Đại Nhi, bàn tay kia không kìm lòng được sờ soạng cái thánh nữ phong hùng vĩ kia vài cái, không khỏi thầm hô:

- Ghê gớm thật, co dãn thật tốt.

Lăng Tiếu lưu luyến mà đem Vi Đại Nhi giải cứu đi ra ngoài, sắc mặt mang theo vẻ buồn phiền hết sức, bởi vì hắn ở phía dưới ngứa ngáy đến quá khó tiếp thu rồi, trong lòng hắn thật muốn ngay tại chỗ đem Vi Đại Nhi ăn mất.

Vi Đại Nhi thành công được giải cứu, nhảy tới lên cành cây, nhìn bộ dạng ủy khuất kia của Lăng Tiếu, không khỏi sắc mặt đỏ lên, gắt một cái nói:

- Hảo đệ đệ, ngươi thật vô sỉ.

- Nếu ta thật vô sỉ, mới vừa rồi sẽ đem tỷ tỷ ngươi ăn!

Lăng Tiếu khom người không để cho Vi Đại Nhi phát hiện 'lều nhỏ' ở phía dưới, u buồn hồi đáp.

- Hừ, nhìn trên phần ngươi đã cứu ta, tỷ tỷ không so đo với ngươi.

Vi Đại Nhi khẽ hừ một tiếng, sau đó thay đổi sắc mặt, nụ cười vui vẻ treo trên mặt Lăng Tiếu nhìn không thấy nữa, tiếp đó nàng liền hướng phương hướng đại ca nhảy tới.

Đang ở Lăng Tiếu đi đến thả ra Kim sắc Lang Vương, Chu Đại Lâm bên kia lại tự hành đem những thanh đằng kia đánh tan ra.

- Mạng của các ngươi trước lưu lại cho lão tử, tổng sẽ có một ngày lão tử cho các ngươi chết không được tử tế.

Chu Đại Lâm ngay cả Thanh Viêm Lang cũng không để ý tới nữa, lưu lại ngoan thoại, biến mất ở trong sương mù.

Song, hắn không biết thời điểm mình tránh thoát thanh đằng, đồng dạng rơi xuống một vật trân quý.

Chỗ sâu Mê Huyễn cốc, trước một gốc tham thiên thụ mộc khổng lồ, hai nam một nữ ngồi xếp bằng, bên cạnh còn có hai con linh thú một vàng một xanh, một con uy phong lẫm lẫm, một con biết điều quỳ trên mặt đất, vẻ mặt tựa hồ đối với con kim linh thú kia hết sức cung kính.

Mấy người này chính là Lăng Tiếu, Lãnh Xà, Vi Đại Nhi cùng hai con linh thú theo thứ tự là Kim sắc Lang Vương, cùng Thanh Viêm Lang.

Lăng Tiếu lấy thân phạm hiểm, trước là bị ảo thuật của Huyễn yêu, thẳng đến sau đó giả chết để cho Huyễn Yêu mắc mưu, cuối cùng dùng Tàng Tụ Tiễn Sáo bắn chết nó, mọi người mới có thể được giải cứu, bằng không tất cả mọi người sẽ bị Huyễn Yêu hành hạ đến chết rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 129 - Tuyệt Sẽ Không Để Cho Người Khác Khi Dễ Ngươi. (1)

Bất quá mọi người mặc dù được cứu, nhưng mà lại để cho Chu Đại Lâm chạy trốn.

Một lúc lâu sau, Lăng Tiếu đầu tiên khôi phục xong,

Hắn lúc trước bị thanh đằng quấn lấy, đã bị Thanh Viêm Lang bắn cho một chiêu, bị nội thương không nhỏ, phục dụng qua đan dược, sau khi đả tọa mới khôi phục trạng thái.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi tiêu hao tương đối lớn, hơn nữa đan dược của bọn họ đã sớm dùng hết, nếu không phải đan dược của Lăng Tiếu tương đối đầy đủ, chỉ sợ khôi phục sẽ vô cùng chậm chạp, hơn nữa vạn nhất tái ngộ linh thú, đó liền nguy hiểm rồi.

Lăng Tiếu thấy hai người vẫn đang đả tọa, cho nên đi tới bên cạnh thi thể Huyễn Yêu ở không xa.

- Sách sách, vật nhỏ như vậy thiếu chút nữa đem ta giết rồi, thật là đủ nguy hiểm!

Lăng Tiếu nhìn thân thể của Huyễn Yêu vẫn còn sợ hãi nói, sau đó lại triệu hồi Kim sắc Lang Vương lại:

- Tiểu Kim, ngươi không phải là đói bụng sao, yêu, thưởng cho ngươi lấp đầy bao tử.

Kim sắc Lang Vương chạy tới, vẻ mặt vô tội nói:

- Chủ nhân, đây quá nhỏ.

- Ngươi có ăn hay không, không ăn liền ba ngày sau không để cho ngươi ăn cái gì.

Lăng Tiếu hạ lệnh.

Kim sắc Lang Vương đối với mệnh lệnh của Lăng Tiếu không dám cãi lời, một ngụm liền cắn lên thi thể của Huyễn Yêu, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Lăng Tiếu đang muốn xoay người tránh ra, Kim sắc Lang Vương quái khiếu một tiếng, nhả ra một ngụm tàn vật.

Lăng Tiếu vốn không muốn đi xem những thứ ghê tởm kia, nhưng mà hai đạo lục mang lóe sáng hấp dẫn sự chú ý của hắn.

- Đây là thứ quái quỷ gì?

Lăng Tiếu tò mò đánh giá đồ vật do Kim sắc Lang Vương nhổ ra.

Ba dạng đồ vật này đều giống như tinh thạch, lập lóe tỏa sáng, đều lớn bằng nửa cái nắm tay nhỏ, có hai cái nhìn một cái liền biết rõ đó là song lục nhãn của Huyễn Yêu, con mắt kia phảng phất như ngọc phỉ thúy đế vương, quang mang rạng rỡ thoạt nhìn hết sức tôn quý, ở bên cạnh đôi lục nhãn này thì còn lại một khối tinh đồng hình thoi không chênh lệch bao nhiêu, khối tinh đồng này giống như thuần thủy tinh trong suốt lóe sáng, bên trong cũng rõ ràng hiện ra cái bóng của Lăng Tiếu, nó không giống như con ngươi lục nhãn tản ra lục mang, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn mỹ hết sức thuần khiết không tỳ vết.

Lăng Tiếu nhặt lấy ba dạng đồ vật này, cặp lục nhãn kia nắm ở trong tay có một loại cảm giác ôn hòa, mà bạch sắc tinh đồng nhưng lộ ra cảm giác băng

lãnh nhè nhẹ, tựa như là một khối băng vậy.

- Huyễn Yêu đã chết, đôi mắt này nhưng còn lộ ra sinh cơ linh khí, nhất định là có chỗ bất phàm, thu lại rồi hãy nói.

Lăng Tiếu nhìn đôi lục nhãn trong tay phải, trong lòng cân nhắc một chút cảm thấy khẳng định không phải là vật phàm, cho nên cất nó vào trong túi, hắn lại nhìn tinh đồng hình thoi ở bên tay trái một chút, cảm thấy trừ ánh sáng trong suốt ra, cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

- Chẳng lẽ đây là thú đan?

Lăng Tiếu không khỏi nghi hoặc thầm nghĩ.

- Quản nó nhiều như vậy, trước cất xong rồi hãy nói, trở về lại tìm thêm tài liệu, xem có cách dùng gì.

Lăng Tiếu tự nói một câu, sau đó đem tinh đồng hình thoi kia cũng cùng nhau thu vào.

Lăng Tiếu xoay người sang một chỗ khác, đang muốn nhìn khỏa đại thụ này có chỗ nào đặc biệt, lại thấy Thanh Viêm Lang ngậm một vật đi tới trước mặt hắn.

Lăng Tiếu không biết Thanh Viêm Lang muốn làm gì, không khỏi lui về phía sau một bước:

- Còn muốn cùng ta đánh một trận? Tiểu Kim, ngươi tới thu thập nó.

Kim sắc Lang Vương trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Lăng Tiếu, hướng về Thanh Viêm Lang liền muốn nhào tới.

Thanh Viêm Lang kia vội vàng phủ phục xuống, thấp giọng ô ô kêu lên.

Kim sắc Lang Vương dừng lại thân hình, đối với Lăng Tiếu truyền ý niệm:

- Chủ nhân, nó có cái gì đưa đến!

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, sau đó nhìn về phía trước lang trảo, quả nhiên có một vật, đây rõ ràng là Ngọc Hộ Oản của Chu Đại Lâm.

Ngọc Hộ Oản này là ở lúc Chu Đại Lâm tránh khỏi thanh đằng, không cẩn thận rơi xuống, hiện nay lại bị Thanh Viêm Lang phát hiện.

Lăng Tiếu đưa tay nhặt lên, nhìn cái Ngọc Hộ Oản sắc màu rất bình đạm này, cùng với vật phẩm trang sức Ngọc Hộ Oản ở ngoài chợ không sai biệt lắm, nếu nhưu Lăng Tiếu hôm nay không thấy được Chu Đại Lâm dùng cái Ngọc Hộ Oản này đem Thanh Viêm Lang thả ra mà nói, hắn cũng sẽ không cảm thấy đây là đồ vật trân quý gì.

Trữ tàng linh thú Hộ Oản mặc dù không hiếm thấy như không gian giới chỉ, nhưng mà giá trị tuyệt đối không rẻ, ở loại thành thị vắng vẻ như Vẫn Thạch thành, có tiền cũng khó mà mua được, có thể nói Lăng Tiếu là nhặt được bảo rồi.

Nhưng mà, hộ oản này đến tột cùng là dùng như thế nào đây?

Lăng Tiếu vuốt vuốt hộ oản, nhưng không biết cách sử dụng như thế nào.

- Chẳng lẽ cần nhỏ máu nhận chủ?

Lăng Tiếu nghi ngờ một chút, sau đó đang chuẩn bị cắn ngón tay nhỏ máu.

- Hộ oản này không phải là nhận chủ như vậy.

Lúc này truyền đến thanh âm của Lãnh Xà.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi đã đả tọa xong, hướng Lăng Tiếu đi tới.

- Đại ca, tỷ tỷ, các ngươi tốt rồi chứ?

Lăng Tiếu cười hỏi.

- Đa tạ Lăng thiếu gia cứu giúp, sau này gọi ta Lãnh Xà là tốt rồi!

Lãnh Xà hướng về phía Lăng Tiếu chắp tay nói. Mới vừa rồi hắn đã nghe Vi Đại Nhi đem thân phận của Lăng Tiếu nói ra.

- Cái gì thiếu hay không thiếu gia, bằng quan hệ của ta cùng tỷ tỷ, đại ca ngươi khách khí rồi, ngươi cứ gọi ta Lăng Tiếu là được.

Lăng Tiếu khoát tay nói. Hắn ở trong lòng nghĩ:

- Muội tử ngươi sau này nếu là đi theo ta, ngươi chính là đại ca tiện nghi của ta rồi, gọi ngươi là đại ca cũng không lỗ.

Vi Đại Nhi tức giận nói một câu:

- Người nào cùng ngươi có quan hệ?

Lăng Tiếu không ngần ngại cười cười, sau đso hướng về phía Lãnh Xà nói:

- Đại ca, ngươi nói đồ chơi này làm sao chơi?

Lãnh Xà nhìn Hộ oản trong tay Lăng Tiếu, trong mắt lộ ra quang mang nóng rực nói:

- Đây là một cái linh thú hộ oản, thật không nghĩ tới Thanh Lang lại có vật trân quý như thế.

- Hộ oản này rất trân quý sao?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

Lãnh Xà thản nhiên nói:

- Vạn kim khó cầu!

- Đáng giá như vậy!

Trong lòng Lăng Tiếu chấn động, hắn còn không biết cái đồ chơi nhỏ này lại trân quý như thế. Hắn không khỏi đắc ý, ở trong lòng thầm nghĩ, tiểu thanh lang này còn rất thức thời, xem ra để cho Tiểu Kim thu nó làm tiểu đệ, sau này lại là một cái trợ lực rồi.

- Hộ oản này cùng không gian giới chỉ trong truyền thuyết đều là dùng để trữ vật, nhưng mà hộ oản này chỉ có thể dùng để cất chứa linh thú, mà không gian giới chỉ có thể chứa vật chết, cũng không chứa được đồ vật có sinh mệnh, hai loại đều là vật trân quý hiếm thấy, chỉ là linh thú hộ oản dễ dàng luyện chế hơn một chút, nhưng cũng cực kỳ trân quý, ở Vẫn Thạch thành ta còn chưa nghe nói qua người nào có linh thú hộ oản cùng không gian giới chỉ, về phần ba đại thế gia có cất giấu hay không liền không biết được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 130 - Tuyệt Sẽ Không Để Cho Người Khác Khi Dễ Ngươi. (2)

Lãnh Xà giải thích nói.

- Vậy ngươi nói nhanh lên một chút, rốt cuộc là như thế nào mới có thể sử dụng hộ oản này?

Lăng Tiếu cấp bách hỏi.

Hôm nay hắn thu phục được Kim sắc Lang Vương, hắn còn muốn thu luôn cả con Thanh Viêm Lang này, có hai con linh thú bên người là chuyện vô cùng oai phong, nhưng mà hắn biết nếu để cho người khác biết hắn có hai con linh thú, chỉ sợ trêu chọc phải đố kỵ của người khác, nếu như là thực lực thấp hơn so với hắn thì không sao cả, nhưng mà gặp được cao thủ Linh Sư cường đại, vậy hắn bị nhân gia tiêu diệt hết cũng là chuyện tình trong một phần chung.

Huống chi sau khi có hộ oản, đem Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang thu vòa ở bên trong, vạn nhất sau này gặp được chuyện gì khó giải quyết cũng có thể xuất kỳ bất ý đánh cho đối phương một cái trở tay không kịp.

Tóm lại, có thể dùng được cái hộ oản này, chỗ tốt chính là nhiều, chính là thuận tiện.

- Theo như ghi chép, linh thú hộ oản không cần nhỏ máu nhận chủ, chỉ cần ý niệm xâm nhập vào trong hộ oản, đem ý niệm của chủ nhân trước đó lau sạch đi, cái hộ oản này liền tất cả thuộc về ngươi.

Lãnh Xà đáp.

- Thì ra là như vậy, ta đây thủ một chút.

Lăng Tiếu vui mừng, hắn không nghĩ tới đơn giản như vậy, lúc này liền muốn lập tức thử một lần.

- Ta khuyên ngươi vẫn là đừng thử, ngươi xóa không nổi ý niệm của Thanh Lang, đẳng cấp của hắn so với ngươi cao hơn quá nhiều, phải tìm một người có thực lực mạnh hơn so với hắn mới có thể lau đi ý niệm của hắn, bất quá nếu là như vậy, chỉ sợ cái hộ oản này liền không thuộc về ngươi, cho nên ngươi ít nhất trở thành cao giai Huyền Sĩ lại thử một lần.

Lãnh Xà lên tiếng nhắc nhở.

Lăng Tiếu nghe lời này, nhất thời như bị tạt một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, để cho hắn buồn bực không thôi.

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

Lăng Tiếu không buông bỏ hỏi.

Muốn hắn đến cao giai Huyền Sĩ còn không biết đến khi nào rồi, hắn cũng không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy, hiện tại đã muốn dùng.

Lãnh Xà bất đắc dĩ lắc đàu, tỏ vẻ không có biện pháp khác rồ.

Nếu Lãnh Xà đã khẳng định như thế, Lăng Tiếu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận thực tế, đem hộ oản đeo vào trong tay của mình, đợi sau này hãy nói.

Lúc này Lãnh Xà nhìn về phía cánh tay kia của Lăng Tiếu hỏi:

- Lăng thiếu gia, trong ống tay áo của ngươi giấu cái ám khí gì?

Lăng Tiếu không quanh co lòng vòng, trực tiếp đáp:

- Tàng Tụ Tiễn Sáo!

Nghe được lời này, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi biến sắc, nhìn bộ dạng của bọn họ tựa hồ đối với Tàng Tụ Tiễn Sáo vô cùng kiêng kỵ.

- Tiễn sáo này còn miễn cưỡng có thể sử dụng, nếu không có nó chúng ta cũng đã chết rồi.

Lăng Tiếu phủi cánh tay nói.

Nhìn động tác đập vào cánh tay của Lăng Tiếu, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi không khỏi lùi về phía sau một bước, nghe lời nói của Lăng Tiếu, bọn họ hết chỗ nói rồi.

Tàng Tụ Tiễn Sáo nhưng là được mệnh danh nhị giai cao cấp lãnh ám khí, bất kỳ cao thủ Huyền Sĩ giai nào nếu là hơi không chú ý, đều có thể chết ở dưới tiễn sáo này, giá trị không cần nói cũng biết, mà Lăng Tiếu còn nói chẳng qua là miễn cường có thể dùng được, nói những lời này cũng không sợ đau đầu lưỡi sao? Bất quá vừa nghĩ tới thân phận của Lăng Tiếu, tựa hồ lại cảm thấy nhân gia có tư cách nói lời như thế, ai bảo nhân gia là thiếu gia của Lăng gia cơ chút, hơn nữa còn là tiếp ban đệ tử của Lăng gia vị kia.

Lăng Tiếu từ trên người Kim sắc Lang Vương lấy xuống mọt chút thịt sấy khô phân cho Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi, ban ngày không có ăn cái gì, ba người đều đói bụng, nhất là Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi, mấy gày qua vẫn luôn là ăn một bữa bỏ một bữa, cho nên đặc biệt đói.

Hoàn hảo Lăng Tiếu ở trong Mê Huyễn cốc cùng Kim sắc Lang Vương bắt

được mấy con linh thú, phần lớn cũng là để cho Kim sắc Lang Vương ăn, con lưu lại không ít đồ dự bị sấy khô, hôm nay vừa lúc phát huy công dụng.

Sau khi đã ăn hết thịt khô, Lãnh Xà lần nữa đối với Lăng Tiếu cảm ơn nói:

- Nếu không phải Lăng thiếu kịp thời chạy tới, chỉ sợ hai huynh muội chúng ta liền chết ở chỗ này rồi, sau này hai huynh muội chúng ta liền nghe theo sự sai khiến của Lăng thiếu, tuyệt không hai lời.

Lãnh Xà vốn là hán tử ân oán rõ ràng, huống chi hiện tại Lãnh Xà đoàn đã không còn tồn tại nữa, hắn cho dù không vì mình suy nghĩ cũng vì muội muội Vi Đại Nhi của hắn mà suy nghĩ, nếu như có thể kề sát Lăng Tiếu, chẳng khác nào kề sát Lăng gia, cũng coi như an ổn hạ xuống, đây đối với bọn hắn mà nói có lẽ là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Đại ca không cần khách khí như thế, nếu như đại ca nguyện ý, sau này ngươi chính là đại ca của Lăng Tiếu ta, tỷ tỷ dĩ nhiên là tỷ tỷ của ta, không cần phải nói, nếu như ở Vẫn Thạch thành có ai dám bất kính với đại ca cùng tỷ tỷ, ta là người đầu tiên không tha cho hắn.

Lăng Tiếu hào khí can vân vỗ ngực nói, ánh mắt kia càng không ngừng nhìn ở trên người Vi Đại Nhi, lời nói này của hắn đương nhiên là hướng về phía Vi Đại Nhi mà nói.

Thu một cái muội muội kết nghĩa, lại nhận một chị kết nghĩa, sau này cũng có tỷ tỷ 'Nuôi' thật là nhiều hạnh phúc.

Lăng Tiếu đối với cái này nhưng là vô cùng ước mơ.

Lãnh Xà nhìn Vi Đại Nhi một cái, sau đó nghiêm túc nói:

- Nếu Lăng thiếu nói như vậy, ta đây cũng cũng không sĩ diện rồi, sau này

chúng ta lấy huynh đẹ tương xưng, ngươi kêu ta đại ca, ta gọi ngươi Tiếu đệ.

- Ha ha, liền như vậy mới phải sao.

Lăng Tiếu thoải mái cười to nói, tiếp theo hắn đối với Vi Đại Nhi nói:

- Tỷ tỷ, lúc này ngươi nhưng là tỷ tỷ của ta a, sau này nếu là ai dám khi dễ ngươi, ta nhất định cắt cái đầu chó của hắn xuống uống rượu.

Vi Đại Nhi khẽ đỏ mặt dịu dàng nói:

- Tốt a, đệ đệ sau này nhưng phải hảo hảo bảo vệ tỷ tỷ nha.

- Yên tâm đi, Lăng Tiếu ta còn sống một ngày, tuyệt sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi.

Lăng Tiếu trịnh trọng cam kết.

Chỗ sâu Mê Huyễn cốc, sương mù tầng tầng, không thể phân biệt được ngày đêm.

Từng đợt lãnh phong đánh tới, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều, đoán chừng đã là vào nửa đêm.

Dưới đại thụ chọc trời, một đống lửa được đốt lên, ấm áp cho mấy người ở phụ cận.

Dưới tàng cây chỉ còn Lăng Tiếu, Lãnh Xà cùng với Vi Đại Nhi, Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang bị Lăng Tiếu phái đi săn bắt linh thú.

Lăng Tiếu cũng không lo lắng Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang sẽ bị lạc phương hướng, cảm giác của linh thú so sánh với nhân loại thì

mạnh hơn rất nhiều, bọn chúng có thể dựa vào khứu giác, ngửi được khí vị do mình lưu lại, tìm được đường trở về.

Lăng Tiếu, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi một bên sưởi ấm, một bên trò chuyện.

Lăng Tiếu nhìn Lãnh Xà hỏi:

- Đại ca, các ngươi lần này tới là muốn tìm cái bí cảnh kia sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 131 - Ưu Điểm Lớn Nhất Chính Là Không Tham Lam. (1)

Lãnh Xà không có phủ nhận, gật đầu đáp:

- Bí cảnh hấp dẫn quá lớn, chúng ta cũng không thể tránh được, nếu không phải vì cái bí cảnh này, dong binh đoàn của ta cũng sẽ không... Ai, hôm nay tìm hay không tìm cái bí cảnh kia cũng không cần thiết nữa rồi, chỉ cần có thể còn sống rời đi Mê Huyễn cốc là được, dù sao hiện tại Thanh Lang cũng không đủ gây sợ rồi, chỉ cần lại giết chết Thanh Lang, chúng ta coi như là thay các huynh đệ báo thù rồi.

- Đại ca nói đúng, bí cảnh này đến tột cùng có tồn tại hay không còn chưa biết, huống chi trong Mê Huyễn cốc tràn đầy sát cơ, chúng ta có thể sống sót hay không cũng là chưa biết được.

Vi Đại Nhi ảm đạm nói.

- Đại ca, tỷ tỷ, các ngươi cũng không nên bi quan, trời không tuyệt đường người, ta tin tưởng muốn lúc anyf rời đi cũng không phải là việc gì khó.

Lăng Tiếu không cho là đúng nói.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo đều là khẩn trương nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi biết như thế nào đi ra ngoài?

Lăng Tiếu buông tay ra nói:

- Ta cũng không biết, nhưng mà chúng ta muốn đi ra ngoài cũng không khó.

- Này... Nói nhanh lên một chút xem có biện pháp gì.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi ở chỗ này ngây người đã nhiều ngày, hai người đều bị hoàn cảnh nơi đây khiến cho hỏng mất, nếu là thật có thể đi ra ngoài, bọn họ cũng không hi vọng xa vời tìm cái gì bí cảnh rồi, chỉ cần có thể sống sót là tốt nhất.

- Ha hả, ta chỉ cần gọi Tiểu Kim bắt đi một con linh thú là có thể dẫn chúng ta đi ra ngoài.

Lăng Tiếu thoải mái mà cười nói. Phải biết rằng hắn tới nơi này cũng là bởi vì có linh thú dẫn đường, cho nên thời điểm muốn đi ra ngoài chỉ cần lại bắt một con linh thú, tin tưởng có thể để cho linh thú mang theo đi ra Mê Huyễn cốc rồi.

- Đệ đệ, ngươi thật là hảo ý kiến!

Vi Đại Nhi vui mừng khen một tiếng, sau đó đứng người lên, ở trên trán Lăng Tiếu hôn nhẹ một cái, lại ngồi về vị trí cũ nở nụ cười.

Không chỉ là Lăng Tiếu sửng sốt, ngay cả Lãnh Xà cũng sửng sốt.

Lăng Tiếu là bởi vì phần thưởng đột nhiên xuất hiện mà sửng sốt, mà Lãnh Xà còn là lần đầu tiên thấy muội muội của hắn thân mật với một người nam tử như thế.

Vi Đại Nhi bình thường biểu hiện nhiệt tình như lửa, kỳ thực Lãnh Xà biết nàng so với ai khác ánh mắt đều cao hơn, hơn nữa chừng cùng bất kỳ nam nhân nào có biểu hienj thân mật như thế, cho dù là Cuồng Đao vẫn điên cuồng theo đuổi nàng cũng là như thế.

Trong lúc nhất thời, Lãnh Xà xem hiểu rất nhiều thứ, trong lòng đã thay muội muội hắn cao hứng, nếu như Lăng Tiếu là muội phu của hắn cũng không tồi.

Mặc dù thực lực Lăng Tiếu bây giờ không cao, nhưng là thủ đoạn cùng bối cảnh của hắn rất là kinh người, tương lai tuyệt đối sẽ tỏa sáng, Vi Đại Nhi nếu là đi theo hắn coi như là phúc khí của nàng.

- Tỷ tỷ, có thể hay không tới một lần nữa, mới vừa rồi quá nhanh, ta cũng không biết được tư vị gì.

Lăng Tiếu vuốt cái trán bị Vi Đại Nhi hôn nói.

- Không để ý tới ngươi nữa!

Vi Đại Nhi nó một tiếng, sau đó chạy chậm sang một bên.

Lãnh Xà thấy Vi Đại Nhi đi rồi, sau đó hướng về phía Lăng Tiếu trịnh trọng nói:

- Tiếu đệ, sau này hảo hảo đợi Đại Nhi.

Lăng Tiếu thu hồi khuôn mặt tươi cười, nặng nề gật đầu nói:

- Đại ca yên tâm đi, ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố tỷ tỷ. không để cho nàng có bất cứ thương tổn gì.

- Ừ, đi xem nàng một chút đi, tin tưởng nàng có rất nhiều lời muốn nói với ngươi!

Lãnh Xà vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu 'Ừ' một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh Vi Đại Nhi đứng dưới tàng cây, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, giận đệ đệ rồi?

- Hừ!

Vi Đại Nhi khẽ hừ một tiếng, đem khuôn mặt quay sang một bên khác, không để ý tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thấy Vi Đại Nhi không để ý tới hắn, vừa muốn nói gì, do dự một chút, ngậm miệng lại, cùng Vi Đại Nhi sóng vai đứng, không nói thêm câu nào nữa.

Ở dưới cự thụ lộ ra vẻ cực kỳ yên tĩnh, trữ tình.

Một lát sau, Vi Đại Nhi đầu tiên phá vỡ yên lặng thản nhiên nói:

- Ngươi tại sao tới? Cũng là vì bí cảnh sao?

Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Nếu như ta nói là vì tỷ tỷ mà tới, tỷ tin tưởng sao?

Vi Đại Nhi cả giận nói:

- Dĩ nhiên không tin, ta nhưng cảm thấy ngươi không có lòng tốt như vậy.

Lăng Tiếu cười nói:

- Ha hả, tỷ tỷ không tin thì quên đi, thật ra ta thật sự có một nửa là vì tỷ tỷ

mà đến, về phần bí cảnh ta chỉ là thuận đường tới đi dạo một chút, vạn nhất ta nhân phẩm tốt tìm được nó, ta sẽ không để ý mà nhận lấy.

- Nói thật là dễ nghe!

Vi Đại Nhi tức giận nói, chỉ là trong lòng lưu chuyển một cỗ ngọt ngào nồng đậm.

- Đúng tồi tỷ tỷ, ngày mai là trước đưa các ngươi đi ra ngoài? Hay tiếp tục tìm bí cảnh?

Lăng Tiếu hỏi.

- Mới vừa rồi đại ca không phải đã nói rồi sao, tìm hay không tìm bí cảnh không quan trọng rồi, đã như vậy chúng ta hay là trước đi ra ngoài đi, huống chi cho dù tìm được bí cảnh, chúng ta cũng rất khó lấy được, nghe nói nơi đó có một con tam giai linh thú ở phụ cận, bằng thực lực của chúng ta căn bản rất khó tới gần.

Vi Đại Nhi lắc đầu nói.

- Nói cũng đúng, vậy ngày mai ta liền đưa các ngươi đi ra ngoài, nếu như tỷ tỷ cùng đại ca không ngại mà nói, có thể đến Lăng gia chúng ta, sau này đệ đệ sẽ bảo vệ ngươi.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Ha hả, khẩu khí thật đúng là không nhỏ, đại ca ta là cao giai Huyền Sĩ, ta cũng đạt tới Huyền Sĩ giai, chỉ bằng vào ngươi là cao giai Huyền Giả nho nhỏ cũng có thể bảo vệ được chúng ta sao?

Vi Đại Nhi cười trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu nhìn nụ cười của Vi Đại Nhi không khỏi ngẩn ngơ, nhẹ khen nói:

- Tỷ tỷ, ngươi cười lên thật đẹp.

Vi Đại Nhi nghe được lời này, trên mặt 'Xoát' một cái phiếm hồng lên, sau đó cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Có thật không?

- Dĩ nhiên là thật!

Lăng Tiếu gật đầu lia lịa đáp.

Nhìn bộ dáng nũng nịu của Vi Đại Nhi, hắn cái miệng đại động, muốn thăm dò đi xuống hôn Vi Đại Nhi.

- Đừng nghĩ loạn chiếm tiện nghi!

Vi Đại Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tiếu, sau đó đem Lăng Tiếu đẩy ra, tiếp theo phát ra một trận tiếng cười như chuông bạc, trở lại bên cạnh Lãnh Xà.

Lãnh Xà sờ sờ mũi cười khan một chút, trong lòng đắc ý a! Xem ra sắp có được Vi Đại Nhi rồi!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đi trở lại bên cạnh hai người, một cỗ cảm giác không hiểu đánh tới, để cho hắn dừng bước.

- Làm sao cảm thấy lạnh sống lưng!

Lăng Tiếu nhìn đại thụ có chút sợ hãi lẩm bẩm, sau đó đang muốn rời đi.

Bỗng nhiên, một cái thanh đằng quấn lấy chân của Lăng Tiếu.

- Không thể nào, chẳng lẽ cái cây ăn thịt người này lại muốn bắt người rồi!

Lăng Tiếu trong lòng hoảng hốt, lúc này muốn mở miệng nhắc nhở Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi.

Đúng lúc này, thanh đằng kia nhưng lại buông lỏng chân của Lăng Tiếu ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 132 - Ưu Điểm Lớn Nhất Chính Là Không Tham Lam. (2)

- Đây...

Lăng Tiếu không nghĩ tới thanh đằng này lại tự động buông ra, trong lúc nhất thời đầu óc xoay chuyển không thôi.

- Mẹ kiếp, vẫn là mau rời đi cái địa phương quỷ quái này.

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng một câu, sau đó lại muốn chạy đi.

Nhưng mà thanh đằng kia lại lần nữa quấn lấy chân hắn.

Khi Lăng Tiếu dừng lại, thanh đằng kia lại buông lỏng hắn ra.

- Ta dựa vào, ngươi có thôi hay không, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.

Lăng Tiếu không khỏi đối với thanh đằng kia mắng.

Ai ngờ, thanh đằng kia lại uốn lượn lên, hướng thân cây khổng lồ chỉ tới, ý tứ thật giống như là muốn để Lăng Tiếu đi qua.

Lăng Tiếu trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, hắn thật sự không nghĩ tới khỏa đại thụ này cư nhiên có linh tính như thế, trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ nó có chuyện gì cần ta hỗ trợ?

Lăng Tiếu do dự một chút, cắn răng lần nữa đi tới bên cạnh đại thụ, lại phát hiện đại thụ không có gì khác thường a.

Tiếp teo hắn nhìn về phía thanh đằng, thanh đằng kia lại rút vào bên trong thân cây, sau đó lại xông ra, câu động mấy cái, liền giống như là ngón tay của nhân loại câu động.

- Không phải là muốn để ta tiến vào trong thân cây đi.

Lăng Tiếu lộ ra một cái biểu tình khoa trương, lẩm bẩm.

Thanh đằng kia liên tục mấy lần rút vào bên trong thân cây, lại xông ra, đối với Lăng Tiếu hạ xuống chỉ thị.

Lăng Tiếu rốt cục không chịu được hấp dẫn, đem tay để lên trên cự thụ.

Bỗng nhiên cả người chợt lóe, hắn biến mất ngay tại chỗ.

- Đây là đâu?

Lăng Tiếu hoảng hốt, không nghĩ tới chạm vào đại thụ một cái, lại đã đến một chỗ khác.

Nơi này hình như là một phương thế giới khác, bên trong tràn đầy lục sắc sinh cơ.

Từng đạo thanh đằng đan vào tung hoành giống như là linh xà đang không ngừng ngọ nguậy. Giữa thanh đằng cũng không thiếu bạch sắc thủy tích (giọt nước màu trắng) di động, mỗi một giọt đều lộ ra vẻ tinh oánh mượt mà, tựa hồ lộ ra một cỗ sinh cơ cường đại.

Lúc này ở trong đầu Lăng Tiếu vang lên một giọng nói:

- Hoan nghênh tiểu hữu đi tới thế giới của ta.

- Là ai?

Lăng Tiếu khẩn trương nhìn bốn phía hỏi.

Ngay sau đó một đạo lục mang lóe lên, một lão nhân hòa ái đầu đầy tóc xanh biếc, tay nắm quải trượng xanh biếc xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu.

- Ngài là?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Lão nhân hòa ái kia vuốt chòm râu màu xanh một cái cười a a nói:

- Ta là thụ linh của cây cự thụ mà ngươi vừa mới nhìn thấy, ngươi có thể gọi ta là Lục Ông, hiện tại ngươi đang ở trong bụng của ta.

Lăng Tiếu không khỏi ngây dại, hắn thật sự không nghĩ tới khả đại thụ này thật sự có linh hồn, mẹ ơi, đại lục này thật là không gì không có a!

- Ngài là thụ linh? Không phải là thụ yêu?

Lăng Tiếu thử dò xét hỏi.

Thụ linh Lục Ông cười a a nói:

- Lão phu đương nhiên là thụ linh, tại sao có thể là thụ yêu được?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi:

- Vậy ngài để cho ta vào trong bụng ngài làm gì? Sẽ không phải muốn hấp thu ta đi.

Lục Ông sắc mặt xanh lại, không, hẳn là tối sầm, mặt của nó vốn chính là màu xanh rồi.

- Tiểu hữu đừng nên lo lắng, lão phu để ngươi đi vào tuyệt không có ý gia hại, lão phu đây là tới đáp tạ ngươi.

Lục Ông giải thích nói.

- Đáp tạ? Sẽ không lừa ta chứ, ngươi có thể có cái gì cho ta?

Lăng Tiếu lộ ra một cái nhãn thần đánh chết cũng không tin nói.

Lục Ông nói:

- Lão phu là vạn năm thụ linh, cất dấu tương đối khá, chỉ cần ngươi muốn, lão phu tự nhiên có.

Lăng Tiếu mừng rỡ, lúc này xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Như thế rất tốt, vậy trước cho ta 180 thanh huyền binh, phẩm cấp càng cao càng tốt, còn có kim tệ, tùy tiện cho mấy ngàn vạn là tốt rồi, về phần linh thảo nha, càng nhiều càng tốt, mà nói trước, không có tam giai trở lên thì ngươi đừng cầm ra, ừ, tạm thời trước hết muốn những thứ này đi, ta người này a, ưu điểm lớn nhất chính là không tham lam.

Lục Ông nghe được lời nói của Lăng Tiếu, thất thần không nói ra lời.

- Như thế nào? Có phải hay không ngươi không có nhiều như vậy? Đã như vậy, vậy ngươi có bao nhiêu thì lấy ra bấy nhiêu đi, bản thiếu gia chưa từng thấy lão đầu hẹp hòi như ngươi.

Lăng Tiếu lộ ra một cái vẻ mặt nhụt chí nói.

Lục Ông nhẹ thở dài một tiếng nói:

- Những thứ ngươi nói ta đều không có.

Nghe xong lời này, sắc mặt Lăng Tiếu tối sầm lại, lúc này hướng về phía Lục Ông hét lớn:

- Vậy mới vừa rồi ngươi còn nói cất dấu tương đối khá mà, chỉ cần ta muốn thì ngươi sẽ có, ngươi xú lão đầu này chỉ được cái nói lung tung a, thật là lãng phí thời gian của bản thiếu gia, quên đi, bản thiếu gia không có thời gian chơi đùa với ngươi, mau để bổn thiếu gia đi ra ngoài.

Lục Ông bị Lăng Tiếu mắng như vậy, cả người đều choáng váng rồi!

Hắn đường đường là vạn niên thụ linh, toàn thân đều là bảo, tiểu tử này cư nhiên không biết hàng, chọn những thứ hắn không cất giấu, như vậy hắn cuồng trảo không thôi.

Nếu như là bình thường, chỉ sợ hắn lập tức đem Lăng Tiếu ném ra rồi, nhưng mà vừa nghĩ tới chính mình có chuyện muốn cầu cạnh tiểu tử này, chỉ có thể nhịn thôi.

Lục Ông chỉ vào mấy giọt nước trong suốt nói:

- Đây là vạn niên thụ phù trấp, tuy không quý giá như vạn niên thạch chung phù, nhưng cũng là vạn năm khó gặp, mỗi một giọt cũng có thể để cho nhân loại các ngươi kéo dài trăm năm thọ nguyên, còn có vạn niên thụ căn của ta, chỉ cần nhân loại các ngươi có thể một ngụm ăn vào, thụ căn của ta đây tuyệt đối có thể khởi tử hồi sinh, còn có thụ quả do ta kết xuất...

Lục Ông còn chưa nói hết, lúc hắn thấy vẻ mặt khoa trương kia của Lăng Tiếu, lúc này không nói thêm gì nữa rồi.

- Nói a, cây quả có công hiệu gì?

Lăng Tiếu lau một cái nước miếng, hai mắt hiện ra ánh sáng vàng hỏi.

- Hừ, lão phu không nói nữa, tốt lắm, ngươi đã xem thường lão phu, lão phu bây giờ đưa ngươi ra ngoài là tốt.

Lục Ông đắc ý hừ nhẹ nói.

- Cái kia, mới vừa rồi tiểu tử có mắt không tròng, hiểu lầm ngườii rồi, người xem, người cũng đừng cùng tiểu tử so đo.

Lăng Tiếu vội vàng đề thấp bộ dáng, lấy lòng nói.

Hắn biến sắc mặt thật rất nhanh, mới vừa rồi còn đầy mặt tức giận, hiện giờ lại là đầy mặt tiếu dung, một bộ dáng bé ngoan.

- Ta xem vẫn là quên đi, ít đồ này của lão phu chịu không được ngươi giày vò, ta đưa ngươi đi ra ngoài đi!

Lục Ông vuốt râu nói, hắn nhìn Lăng Tiếu bộ ăn điểm thiệt thòi, trong lòng sảng khoái a.

Lăng Tiếu nhìn ánh mắt của Lục Ông, trong lòng vừa chuyển, thu hồi vẻ lấy lòng, nhè nhẹ thở dài một tiếng nói:

- Đã như vậy, vậy thì đưa ta đi ra ngoài đi.

- Tốt, tốt!

Lục Ông liền ứng hai câu, tiếp theo sửng sốt, thử dò xét hỏi:

- Ngươi thật muốn đi ra ngoài?

- Đó là dĩ nhiên, con người của ta không thích miễn cưỡng người khác, nếu ngài không có đồ cho ta, ta cũng sẽ không trương da mặt ở chỗ này, tốt lắm, nhanh đưa ta ra ngoài đi!

Lăng Tiếu đại nghĩa lẫm nhiên nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 133 - Mê Huyễn Cốc Chi Mê

Nhất thời, trong lòng Lục Ông có chút lo lắng rồi, lão lần nữa hấp dẫn nói:

- Vạn năm thụ nhũ, vạn năm thụ căn... Ngươi đều không muốn sao?

Lăng Tiếu thở dài nói:

- Ta dĩ nhiên là muốn, nhưng mà đây không phải là đồ của ta, ta tự nhiên sẽ không cứng rắn đoạt nó đúng không, ta nhưng là được hào xưng là thành thực thiện lương tiểu lang quân, tuyệt đối sẽ không đoạt chỗ tốt của người khác.

- Thật không?

Lục Ông nghi ngờ nói.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đương nhiên!

Kỳ thật hắn ở trong lòng khẩn trương a, vạn nhất lão đầu này thật không cho, tổn thất liền lớn.

Lục Ông gãi gãi đầu đầy tóc xanh nói:

- Ta đưa còn không được sao?

- Thật không?

- Đương nhiên!

- Ha ha, tốt lắm, vạn năm thụ phù trấp, vạn năm thụ căn, vạn năm thụ quả các loại cho ta 180 là tốt, ta người này thật không tham lam.

Lăng Tiếu thoải mái cười to nói.

- Ai nha, ta già mà hồ đồ a!

Lục Ông nhìn ánh mắt đắc ý kia của Lăng Tiếu, ý thức được mình bị mắc lừa, không khỏi ảo não kêu lên một tiếng, lại nói tiếp:

- Nhân loại các ngươi chính là giảo hoạt đa đoan.

- Dễ nói dễ nói!

Lăng Tiếu đắc ý chắp tay cười nói.

Lục Ông khẽ thở dài một hơi, tiếp theo nghiêm túc nói:

- Ngươi muốn ta đều có thể cho ngươi, nhưng mà ta có một điều kiện tiên quyết.

- Quả nhiên không phải là dễ dàng như vậy!

Lăng Tiếu lập tức ở trong lòng thầm nghĩ, hỏi tiếp:

- Ngài nói một chút xem, đầu tiên nói trước, quá khó khăn thì ta đây nhưng không giúp được ngươi.

Lăng Tiếu hết sức cẩn thận, vạn năm lão quái giống như lão cũng cần sự hỗ

trợ của hắn, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt gì, vạn nhất để cho hắn làm một chút chuyện mà không cách nào làm được, kia còn không bằng trước tiên liền làm rõ, huống chi hắn cũng không cho mình thật sự là nhân phẩm đại bộc phát, tùy tiện liền có chuyện tình tốt như vậy đụng vào hắn.

Có một câu nói nói rất hay: Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm!

Lục Ông sâu xa nói:

- Tiểu hữu không cần lo lắng, điều kiện của ta vô cùng đơn giản, hơn nữa đối với ngươi cũng có rất nhiều chỗ tốt!

- Thật hay giả?

Lăng Tiếu vẻ mặt không tin hỏi ngược lại.

Lục Ông nói:

- Tiểu hữu ngươi trước hãy nghe ta nói.

Lăng Tiếu ngậm miệng lại, gật đầu, ý bảo không hề xen mồm nữa.

Lục Ông vuốt vuốt chòm râu xanh lục nói:

- Tiểu hữu có biết sơn cốc này vì sao sương mù hàng năm đều không tiêu tan?

Lăng Tiếu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

- Nơi này có thể nói là bởi vì ta mà dựng nên.

Lục Ông lộ ra một cái thần sắc ảm đạm nói, tiếp đó còn nói:

- Tám trăm năm trước, nơi này vốn là giống với những sơn cốc khác, khắp nơi tràn đầy ánh mặt trời, mưa móc, cây cối linh thảo chỗ nào cũng có, linh khí hết sức đầy đủ, sau ở chỗ này liền tới một con Huyễn Yêu, nó phát hiện ra sự tồn tại của ta, sử dụng Mê Huyễn thuật khiến cho ta làm yêu bộc của nó, bởi vì Huyễn Yêu ưa sinh tồn ở nơi sương mù ẩm thấp, cho nên nó thao túng ta, để cho ta mỗi ngày phát ra thụ linh khí cùng sương sớm hội tụ lại một chỗ, do đó gia tăng độ dày của sương mù, tích lũy ngày đêm, cuối cùng tạo thành sương mù mờ mịt, sơn cốc không có chút ánh dương quang như ngày hôm nay, trở thành địa bàn do Huyễn Yêu chúa tể.

- Theo ngươi nói như vậy, Mê Huyễn cốc này là do Huyễn Yêu cùng ngươi mà tạo thành?

Lăng Tiếu không nhịn được mở miệng hỏi.

Lục Ông đáp:

- Đúng vậy, hôm nay trong sơn cốc trừ linh thú thường hay lui tới ra, tất cả hoa cỏ cây cối đều không có ánh dương quang làm dịu đề chết khô hết rồi, ai!

Lục Ông vốn là thụ linh, cùng hoa cỏ cây cối vốn là đồng loại thực vật, bởi vì nguyên nhân của nó mà tạo thành cả cái sơn cốc này không có một ngọn cỏ, điều này khiến cho tâm tình của nó hết sức khó chịu.

- Điều này cũng không hoàn toàn là lỗi của ngươi.

Lăng Tiếu lên tiếng an ủi.

Lục Ông thở dài nói:

- Ai, ngươi cũng không cần an ủi ta, chuyện này nếu là ta tạo thành, ta sẽ toàn lực đền bù sai lầm của ta.

- Vậy ngươi tính toán làm sao đền bù?

Lăng Tiếu không rõ ràng cho lắm hỏi.

- Đây chính là nguyên nhân mà ta muốn mời ngươi tiến vào.

Lục Ông nói.

- Chuyện này đâu có liên quan gì đến ta, chẳng lẽ ngươi cho là ta có thể khiến cho sương mù nơi này tan hết, vạn vật hồi phục? Nếu là ta thật có thần thông này, hôm nay cũng sẽ không bị ngươi trói chặt rồi!

Lăng Tiếu tức giận nói.

- TIểu hữu, chuyện ngày hôm nay là Huyễn Yêu kia gây nên, ta cũng là thân bất do kỷ, ngươi chớ để ở trong lòng rồi.

Sau khi Lục Ông giải thích một câu, lại nói tiếp:

- Sương mù tan hết, vạn vật hồi phục tự nhiên là không cần tiểu hữu đi làm, lão phu tự có biện pháp.

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn ta làm gì.

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

Lục Ông nghiêm tục nhín Lăng Tiếu nói:

- Ta cần tiểu hữu cứu ta một mạng.

Lăng Tiếu nghe được lời này liền sửng sốt, tiếp theo là không tin nói:

- Nói đùa gì vậy, thụ linh ngươi đã có đại thần tông khiến cho vạn vật hồi phục, làm sao cần ta cứu ngươi? Huống chi ngươi bây giờ không phải là rất tốt hay sao?

Lăng Tiếu cho là lời nói của Lục Ông có chút thiên phương dạ đàm rồi, năng lực của thụ linh so với hắn mạnh hơn quá nhiều, hắn không cho là mình có bản lĩnh gì cứu Lục Ông, huống chi hiện tại Lục Ông không phải là hoàn hảo sao?

- Tiểu hữu ngươi hãy nghe ta nói, lão phu tính toán hấp thu thụ linh khí của ta trở về, sương mù sẽ dần dần mất đi, đến lúc đó ta sẽ hao tổn sinh mệnh lực của ta khiến cho cả cái sơn cốc này lần nữa khôi phục sinh cơ, đến lúc đó lão phu khẳng định nguyên khí tổn thương nặng nề, cho nên mới cần sự hỗ trợ của tiểu hữu.

Lục Ông giải thích.

Lăng Tiếu nghe xong lời nói của Lục Ông, cảm thấy có mấy phần tin cậy, hỏi tiếp:

- Ta có thể giúp ngươi cái gì?

- Đến lúc đó ta muốn ở nhờ trong tinh thần thức hải của tiểu hữu để khôi phục nguyên khí!

Lục Ông chỉ chỉ đầu của Lăng Tiếu nói.

- Cái gì? Ở... Ở nhờ trong tinh thần thức hải của ta, không được... không

được... Ngươi rõ ràng là muốn đoạt nhục thể của ta, ngươi quả nhiên là thụ yêu mà không phải là thụ linh.

Lăng Tiếu bị sợ hết hồn, lúc này liên tiếp lui về phía sau nói.

Lục Ông vội vàng nói tiếp:

- Tiểu hữu chớ vội cự tuyệt, ta không phải là muốn đoạt than thể của ngươi, nếu như ta thật muốn chiếm nhục thể của ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống được đứng ở chỗ này nói chuyện với ta sao? Ta cần gì lãng phí miệng lưỡi nói với ngươi nhiều như vậy?

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời nói của Lục Ông không sai, Lục Ông thần thông quảng đại, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

- Tiểu hữm ta gửi nhờ vào trong tinh thần thức hải của ngươi đối với ngươi là trăm lợi mà không có một hại!

Lục Ông dụ dỗ nói.

- Nói nhìn một chút!

Lăng Tiếu có chút động tâm hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 134 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (1)

- Sau khi nguyên khí của ta tổn thương, là trạnh thái ta suy yếu nhất, đến lúc đó ta sẽ lấy trạng thái thụ linh chui vào trong tinh thần thức hải của ngươi, chữa trị nguyên khí của ta, dĩ nhiên ta sẽ không chiếm quá nhiều địa phương trong thức hải của ngươi, bởi vì ta phát hiện tinnh thần thức hải của ngươi rất lớn, tựa hồ là gấp mấy lần thường nhân, thậm chí là mười mấy lần, điểm này cũng là nguyên nhân mà ta chọn ngươi, nếu như là người bình thường căn bản không chịu nổi thụ linh của ta, miễn cưỡng tiến vào mà nói, bọn họ sẽ bạo não mà chết.

Lục Ông nói.

- Ta dựa vào, nguy hiểm như vậy, sẽ bạo não mà chết?

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, vỗ vỗ lồng ngực, hiển nhiên là bị dọa.

- Ta là nói người bình thường, tiểu hữu bản thân thì sẽ không có tình huống như thế, sau khi ta tiến vào thức hải của ngươi, ý thức của ngươi nguyên bản sẽ không phải chịu bất kỳ trở ngại cùng ước thúc nào, hơn nữa chờ thời điểm ngươi đầy đủ cường đại, ngươi còn có khả năng hấp dẫn thiên địa linh khí do ta tụ tập, tăng nhanh tốc độ tu luyện của ngươi, ngươi càng có thể lây nhiễm thụ linh khí của ta, đối với ngươi có công hiệu kéo dài tuổi thọ, sau khi chờ ta hồi phục nguyên khí, ta lại cấp cho ngươi vạn năm thụ phù trấp, vạn năm thụ căn cùng với vạn năm thụ quả, những thứ này đối với nhân loại các ngươi mà nói, tuyệt đối là thế gian hiếm thấy.

Lục Ông vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lăng Tiếu nói.

- Làm sao ngươi biết tinh thần thức hải của ta so với thường nhân thì gấp

mấy lần?

Lăng Tiếu hỏi.

- Bởi vì ngươi là nhân loại thứ nhất phá được ảo thuật của Huyễn Yêu, nếu không phải tinh thần thức hải cường đại, là tuyệt đối không thể nào chạy trốn khỏi khống chế của nó!

Lục Ông khẳng định nói.

- Chẳng lẽ thật là như thế?

Lăng Tiếu ở trong lòng hỏi ngược lại, hắn còn tưởng rằng là công lao của Tam Phân Quy Nguyên Khí, không nghĩ tới còn là cùng thức hải của hắn có quan hệ.

Bất qúa vừa nghĩ tới mình là nhân sĩ xuyên qua, hai tinh thần thức hải hợp lại làm một, có thể đã xảy ra dị biến, đây mới khiến cho thức hải của hắn so với thường nhân thì gấp mấy lần đi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lăng Tiếu động tâm.

Mặc dù hắn không biết thụ linh của Lục Ông là cái gì, chỉ bằng nhân gia có thể khiến cho hắn tăng nhanh tốc độ tu luyện, lại có thể để cho hắn kéo dài tuổi thọ, hai điểm này vô luận đổi lại là người nào cũng nhịn không được động tâm.

Phải biết rằng, thế nhân ai cũng đang theo đuổi mộng trường sinh, nhưng mà lại có bao nhiêu người có thể làm được đến bước này? Chỉ sợ chẳng qua là kéo dài thọ nguyên, rất nhiều người đều cảm thấy là trời cao ân tứ rồi.

Lăng Tiếu rơi vào trong trầm mặc.

Lục Ông cũng không quấy rầy, lão biết lời nói của mình, người bình thường rất khó sẽ tin tưởng, tổng cần phải có thời gian suy nghĩ thật lâu.

Một lúc lâu, Lăng Tiếu ngẩng đầu lên nhìn Lục Ông thản nhiên nói:

- Ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng mà ta muốn nghiệm chứng lời của ngươi có phải là thật hay không mới được.

- Nghiệm chứng như thế nào thì ngươi mới tin?

Lục Ông hỏi ngược lại.

- Hiện tại sẽ để ta dùng một giọt vạn năm thụ phù trấp, nếu như thấy hiệu quả mà nói..., liền thành giao, nếu như không có hiệu quả thì không cần bàn nữa.

Lăng Tiếu chỉ vào từng giọt thủy châu giống như ngôi sao nói.

- Tốt, không thành vấn đề!

Lục Ông sảng khoái đáp ứng.

Sau khi Lục Ông đáp ứng, một giọt vạn năm thụ phù trấp bay đến trước mặ Lăng Tiếu.

- Ta không biết mình tồn tại đã bao nhiêu năm, dù sao sẽ không ít hơn một vạn năm ngàn năm, lúc này tổng cộng mới đọng lại hơn 100 giọt vạn năm thụ phù trấp, mỗi một giọt đều là tinh nguyên của ta, hôm nay cho ngươi một giọt, hi vọng ngươi tuân thủ lời hứa của ngươi.

Lục Ông đau lòng nhìn một giọt vạn năm thụ phù trấp nói.

Đây là một trong một trăm giọt vạn năm thụ phù trấp mà nó trải qua hơn vạn năm tích lũy mới có được, mỗi một giọt đều là tinh nguyên của nó, thiếu một giọt này ít nhất cần phải qua gần ngàn năm mới có thể lần nữa ngưng tụ, nó có thể không thịt đau sao?

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng đau đớn của Lục Ông, nhanh chóng hé miệng đem giọt vạn năm thụ phù trấp này hút vào.

Nhất thời một cỗ cảm giác thanh lương đạm sảng lan khắp toàn thân.

- Thoải mái!

Lăng Tiếu không khỏi mở miệng khen.

Kế tiếp chuyện tình kỳ diệu xảy ra, một cỗ lực lượng mênh mông tinh khiết hướng toàn thân Lăng Tiếu lan tràn mà đi, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết trong nháy mắt cũng vận chuyển lên, bọn nó điên cuồng hướng về cỗ lực lượng tinh khiết kia mà cắn nuốt.

Một cỗ năng lượng tinh khiết kia trong nháy mắt bị chia làm hai, một nửa hấp thu đến trong đan điền, đan điền chiếm được đầy đủ ấm áp, một bộ phận năng lượng lại hướng kinh mạch phân hóa mà đi, mấy đạo kinh mạch thật nhỏ trong nháy mắt bị xông phá; một nửa bị hấp thu tới các nơi trong thân thể, kích hoạt tính sinh động của tế bào toàn thân, tứ chi bách hải, lục phủ ngũ tạng đều được làm dịu, nhất là những cân lạc kia sau khi hấp thu năng lượng trở nên bền bỉ hơn gấp đôi so với trước, nhàn nhạt phủ lên kim quang, đây chính là dấu hiệu Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến Luyện Cân trung thành rồi.

Dĩ vãng tu luyện đệ nhị biến Luyện Cân cũng cần hấp thu dược lực phụ trợ cường hóa cân lạc, hôm nay một giọt vạn năm thụ phù trấp chính là bổ phẩm tốt nhất, trong nháy mắt để cho đệ nhị biến có tiến triển.

Lăng Tiếu tâm thần chấn động, không dám chậm trễ, lúc này liền ngồi xuống, chuyên tâm hấp thu cỗ lực lượng tinh khiết này.

Sau một lát, quanh thân Lăng Tiếu đều phủ lên từng đạo quang thải lục sắc như long rất sống động, khiến cho người ta cảm thán không thôi, mà trên da cũng là phủ lên một tầng kim quang đạm sắc, hai tầng màu sắc giao thoa lộ ra vẻ cực kỳ kỳ lạ, thánh khiết!

Khí tức của Lăng Tiếu một đường dâng cao, từ cảnh giới cao giai Huyền Giả sơ thành, một đường tiêu thăng đến cao giai Huyền Giả trung thành chi cảnh, khí tức cũng khoogn có dừng lại mà trực tiếp một đường vọt tới Huyền Giả giai đỉnh phong, ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá Huyền Sĩ giai.

Liền ở lúc này, khí thế của Lăng Tiếu trực tiếp dừng lại rồi.

Lục Ông thấy tình huống này, nắm chòm râu lục sắc, ở trong lòng thầm nghĩ:

- Người này tâm tính kiên định, lại có thể nhịn được hấp dẫn của đột phá, ngày sau tiền đồ vô lượng a, xem ra lựa chọn hắn cũng là không tệ.

Một lúc lâu sau, Lăng Tiếu bỗng đứng lên, khí tưc của hắn rõ ràng so với vừa rồi mạnh hơn gấp hai, toàn thân lưu chuyển sinh mệnh tinh khí nồng đậm, một cỗ thanh hương nhàn nhạt như có như không khiến cho người ta hơi hơi sảng khoái, hắn rõ ràng cảm thấy thân thể của mình lộ ra sinh cơ bừng bừng, phảng phất toàn thân có vô số tinh lực cùng năng lượng.

- Cái này để cho ta tăng thêm 100 năm thọ nguyên sao?

Lăng Tiếu xòe hai tay không thể tin được nhìn mình, hắn cảm giác trên người mình xác thật xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng mà hắn còn phải lần nữa hướng Lục Ông chứng thực nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 135 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (1)

- Đó là dĩ nhiên, trừ gia tăng thọ nguyên ra, còn có chỗ tốt rất lớn, ngày sau ngươi liền tự biết rồi.

Lục Ông thần sắc ngạo nghễ nói.

Hiện tại Lăng Tiếu đối với lời nói của Lục Ông không hề chất vấn nữa rồi.

- Tốt, điều kiện của ngươi ta đáp ứng, cho ngươi vào trong tinh thần thức hải của ta khôi phục.

Lăng Tiếu chiếm được chỗ tốt, lúc này sảng khoái đáp ứng.

Hắn ở trong lòng vô cùng cao hứng a, vô duyên vô cớ liền tăng 100 năm thọ nguyên, đây là bất luận kẻ nào cũng tha thiết ước mơ, muốn mà không có.

Thông qua nghiệm chứng, hắn cảm thấy lời nói của Lục lão đầu tử thật đúng là có thể tin, cho lão vào trong thức hải, có lẽ thật sự là cục diện cả hai cùng có lợi.

- Tiểu hữu, ngươi ngày sau sẽ vì quyết định này của mình mà cảm thấy may mắn.

Lục Ông hài lòng nói.

- Cái này đợi ngày sau hãy nói, Lục lão, vậy ngài lúc nào mới đem sương mù này xua tan?

Lăng Tiếu ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, được chỗ tốt rồi nhất định phải tôn kính lão nhân gia một chút đi!

- Ở nơi này một hai ngày đi, chờ ta thu hồi thụ linh khí, sương mù sẽ lập tức tiêu tán.

Lục Ông nhàn nhạt nói.

- Được, vậy hiện tại trước hết để cho ta đi ra ngoài đi, bằng hữu của ta không thấy ta mà nói, chỉ sợ sẽ lo lắng.

Lăng Tiếu đáp một tiếng, sau đó lại nhớ Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi ở bên ngoài, vạn nhất bọn họ thấy mình biến mất, chỉ sợ sẽ gấp gáp.

- Tốt, một hai ngày này ngươi trước ở lại phụ cận chỗ này, không nên chạy loạn, sau khi chờ ta tiêu hao nguyên khí, tự nhiên sẽ trực tiếp tiên vào trong thức hải của ngươi, chỉ cần ngươi thuận theo tự nhiên không cần kháng cự, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì, nếu như ngươi kháng cự mà noi, vậy tự gánh lấy hậu quả rồi.

Lục Ông bàn giao nói.

Ngay sau đó Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chính mình lần nữa xuất hiện ở trước cây đại thụ rồi.

- Ta dựa vào, cái này quá thần kỳ rồi!

Lăng Tiếu không khỏi thở dài nói.

Lúc này, Lãnh Xà huynh muội một mực ở phụ cận tìm kiếm Lăng Tiếu cũng đã phát hiện ra hắn.

Vi Đại Nhi chạy chậm mấy bước, hai tay chống eo nhìn Lăng Tiếu tức giận nói:

- Mới vừa rồi ngươi chạy đi đâu? Làm sao một mực gọi ngươi mà không đáp lời, còn tưởng rằng ngươi bị linh thú ăn rồi.

Lăng Tiếu gãi gãi cái ót nói:

- Ách... Người là có ba việc cấp bách nha, a a!

- Ngươi cấp bách cũng quá lâu đi, cư nhiên tốn hơn một canh giờ.

Vi Đại Nhi làm sao tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu.

- Này... Nín chừng mấy ngày rồi nha, đúng rồi, tỷ tỷ có phải hay không đang lo lắng vì đệ a?

Lăng Tiếu vô lại cười nói, tiếp theo nói sang chuyện khác, hắn cũng không đem chuyện mới vừa rồi nói cho bất luận người nào biết, bởi vì... đây quá không thể tưởng tượng nổi rồi, nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Vi Đại Nhi khẽ đỏ mặt gắt lên một cái nói:

- Người nào lo lắng cho ngươi a!

Lúc này Lãnh Xà ở một bên kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu đệ, ngươi lại đạt tới Huyền Giả giai đỉnh phong rồi?

Hắn nhớ được mới vừa rồi Lăng Tiếu chẳng qua là sơ nhập cao giai Huyền Giả, hôm nay lại chỉ là cách hơn một canh giờ đã đén Huyền Giả đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá đến Huyền Sĩ giai, đây... Đây quá làm cho

người ta không nói được lời nào đi.

Vi Đại Nhi ở một bên lần nữa nhìn về phía Lăng Tiếu, thần sắc thu lại, tiếp đó đồng ý nói:

- Thật sự là Huyền Giả đỉnh phong rồi, di, tựa hồ có một cỗ vị đạo gì đó, cảm giác rất mới, chẳng lẽ ngươi dùng linh thảo gì?

- Nào có dùng linh thảo gì, đệ dệ ta thiên tư trác tuyệt, thực lực tăng lên đó là chuyện bình thường không quan trọng, chẳng lẽ các ngươi không có nghe nói ta hai năm rưỡi trước cũng đã đột phá tới Huyền Sĩ giai sao, hôm nay chẳng qua là từ từ khôi phục thực lực mà thôi.

Lăng Tiếu rất là rắm thúi nói.

Bất quá Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi nghe xong nhưng cảm thấy lời nói của Lăng Tiếu có mấy phần đạo lý, bọn họ đã sớm nghe danh thiên tài của Lăng Tiếu, có lẽ đúng như lời nói của hắn, hôm nay chẳng qua là đang khôi phục thực lực mà thôi.

- Tốt lắm, nếu Tiếu đệ không có chuyện gì, liền đi qua ăn chút gì đi!

Lãnh Xà không có nghĩ nhiều nữa, lúc này nói sang chuyện khác.

Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang bắt về một con nhị giai trung cấp U Văn Báo, đủ để giải quyết vấn đề ăn uống của ba người.

Sau khi ăn xong thịt báo, Lăng Tiếu mới đối với Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi nói:

- Lãnh đại ca, tỷ tỷ, các ngươi thật là muốn vứt bỏ bí cảnh?

Hai người không hiểu nhìn Lăng Tiếu, lúc trước hai người bọn họ đã nói rất rõ ràng, bọn họ đã không còn ý định đi tìm bí cảnh nữa rồi, chỉ cần có thể rời đi Mê Huyễn cốc là được, nhưng không biết Lăng Tiếu vì sao lại hỏi lại.

- Tiếu đệ, chẳng lẽ ngươi tính toán...

Lãnh Xà suy đoán nói.

Lăng Tiếu không có phủ nhận gật gật đầu nói:

- Không sai, ta là người có lòng hiếu kỳ đặc biệt nặng, nếu là đã đến nơi này, ta nghĩ tìm tòi đến tận cùng, hơn nữa sương mù của Mê Huyễn cốc hai ngày nữa có thể sẽ toàn bộ tiêu tán rồi.

Qua một hai ngày nữa sương mù của Mê Huyễn cốc sẽ tiêu tán, đến lúc đó là có thể nhận rõ đường đi đến bí cảnh, Lăng Tiếu dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ duyên nhìn thấy bí cảnh, cho nên hắn lần nữa hỏi Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi, nếu như bọn họ còn kiên trì đi ra ngoài mà nói, trước hết liền đưa bọn họ đi ra ngoài, chính mình trên đường một người cũng thuận tiện, nếu như bọn họ vẫn có hứng thú tìm tòi bí cảnh mà nói, mang theo bọn họ cũng không sao, dù sao thực lực của Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi cũng không tính là yếu, gặp chuyện không may cũng có thể chiếu ứng.

- Sương mù của Mê Huyễn cốc tiêu tán? Cái này không thể nào, Mê Huyễn cốc đã được tạo thành mấy trăm năm rồi, chưa từng nghe nói qua sương mù sẽ tiêu tán, Tiếu đệ ta xem ngươi cũng đừng đánh chủ ý vào cái bí cảnh kia, nghe nói bí cảnh có tam giai linh thú canh giữ, chỉ sợ là Linh Sư đến đây cũng khó mà lấy được.

Lãnh Xà cười khổ lắc đầu khuyên.

Vi Đại Nhi ở một bên cũng là gật đầu, cho là lời nói của Lăng Tiếu cũng

không thể tin.

Mê Huyễn cốc đã tồn tại mấy trăm năm rồ, thậm chí đế ngàn năm, làm sao có thể bởi vì Lăng Tiếu nói tán liền tán được, đây quả thực là thiên phương dạ đàm.

Lăng Tiếu cười cười không nói nữa, dù sao lại giải thích thêm bọn họ cũng nghe không lọt, vậy hãy để cho bọn họ mỏi mắt chờ mong đi.

Trong nháy mắt, hai ngày trôi qua.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi chia ra ngồi ở trên người Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang xuất hiện ở ngoại vi Mê Huyễn cốc.

- Thật tốt quá, rốt cục rời đi địa phương quỷ quái này rồi.

Mới ra khỏi Mê Huyễn cốc, Vi Đại Nhi liền nhịn không được của kinh hô lên.

- Đúng vậy a, lần này thật là hung hiểm, nếu không phải Tiểu đệ kịp thời xuất hiện, chỉ sợ chúng ta sẽ chết ở trong cốc rồi.

Lãnh Xà cảm khái nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 136 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (2)

Sau khi Vi Đại Nhi từ trên người Kim sắc Lang Vương nhảy xuống, quay đầu nhìn lại sơn cốc một mảnh sương mù ở trước mắt, trong mỹ mâu tràn đầy nhu tình nói:

- Đúng vậy a, tên kia mặc dù hơi có chút vô lại, nhưng bản lĩnh lại không yếu, thậm chí ngay cả Kim sắc Lang Vương cũng có thể thu phục, hi vọng hắn thật có thể thuận lợi tìm được bí cảnh đi.

- Ngô, hi vọng hắn hết thảy thuận lợi đi, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài.

Lãnh Xà đồng dạng nhìn Mê Huyễn cốc, vỗ vỗ bảo vai của Vi Đại Nhi nói.

Lúc này Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang lại lần nữa chui vào trong sương mù, bọn họ phải về đến bên cạnh Lăng Tiếu.

Đang ở lúc Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi muốn rời đi, Mê Huyễn cốc rốt cục bắt đầu phát sinh đại biến rồi.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi đều là vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn hết thảy trước mắt, há miệng thật to, tựa hồ thật không thể tin được đây là sự thật.

Chỉ thấy sương mù bên trong Mê Huyễn cốc đột nhiên sôi trào dũng động lên, từng tầng sương mù nhanh chóng hướng đến chỗ sâu Mê Huyễn cốc dũng mãnh lao tơi, chỗ sâu Mê Huyễn cốc tựa như có một cái vòng xoáy khổng lồ, như muốn nuốt hết sương mù.

Trong lúc nhất thời phi cầm tẩu thú trong cốc rốt rít kinh hoảng, đều liên tục

cướp đường mà chạy.

Dong binh cùng mạo hiểm giả ở phụ cận Mê Huyễn cốc cũng nhìn thấy được hiện tượng kinh người này.

- Mau nhìn sương mù của Mê Huyễn cốc bên kia lại từ từ biến mất.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Mê Huyễn cốc bên kia thật có cái linh vật gì đản sinh?

- Thiên địa dị biến, thật có thể đúng a! Đáng tiếc bên kia gần đến chỗ sâu sơn mạch, nhị giai linh thú trở lên đặc biệt nhiều, qua đó chỉ có một con đường chết.

- Ngày trước nghe nói Thanh Lang đoàn thật giống như hướng về phía Mê Huyễn cốc mà đi, chẳng lẽ động tĩnh này là bọn họ làm ra?

- Như thế xem ra, chẳng lẽ Thanh Lang đoàn lấy được cái linh vật gì?

...

- Thật... Thật tán rồi!

Vi Đại Nhi nhìn sương mù dần dần biến mất, kinh ngạc nói.

- Đúng vậy a, thật không biết tiểu tử này là làm sao làm được.

Lãnh Xà cảm khái vô hạn nói.

- Đại ca, ngươi sẽ không cho là chuyện này hắn làm ra chứ?

Vi Đại Nhi kinh hãi nói.

- Không phải là hắn, ngươi cho còn có thể là ai? Hắn nếu đã sớm kết luận hai ngày sau sương mù sẽ tán đi, vậy hắn khẳng định biết chút gì đó, chỉ là không nói rõ thôi.

Lãnh Xà nhàn nhạt nói.

Nghe được lời của Lãnh Xà, thân thể mềm mại của Vi Đại Nhi chấn động, mỹ mâu nhìn chỗ sâu sơn cốc lộ ra chân tình nói không ra lời.

- Nếu có cảm giác liền hảo hảo quý trọng đi, hắn có lẽ là một cái lựa chọn tốt.

Lãnh Xà nhìn Vi Đại Nhi đang thất thần nói.

- Một cái tiểu hài tử xấu xa, mới là không thích hắn!

Vi Đại Nhi khuôn mặt đỏ ửng, nói một câu, đột nhiên sau đó xoay người bỏ chạy.

Một phương hướng khác của sơn cốc, trên bầu trời ba đầu nhị giai đê cấp Thanh Phong Hạc từ xa hướng về phía Mê Huyễn cốc bên này bay tới.

Nhìn kỹ, trên người ba đầu Thanh Phong Hạc này lại có người ngồi, hai nam một nữ.

Nếu để cho người thấy tình cảnh như thế chỉ sợ sẽ bị giật mình, đến tột cùng là ai lại có khả năng cưỡi ở trên nhị giai linh thú, chỉ sợ ba đại thế gia của Vẫn Thạch thành không có một nhà nào có loại khả năng cùng thực lực này!

Để cho người ta xưng kỳ chính là hai nam một nữ này đều vô cùng trẻ tuổi,

hơn nữa thực lực hết sức cường đại.

Hấp dẫn người ta nhất chính là thiếu nữ ngồi ở trên đầu Thanh Phong Hạc chính giữa kia, khuôn mặt nàng mang theo một cái bạch sắc diện sa, chỉ lộ ra mỹ mâu trong suốt tựa như thu thủy, da trắng nõn nà, mấy ngàn cái liễu ti phiêu đãng theo gió, trên người của nàng mặc một cái thắt lưng màu lam thắt hình con bướm lộ vẻ cực kỳ linh động ưu nhã, một bộ lam sắc vệ giáp bao quanh thân thể lung linh hấp dẫn kia, một cái hồng sắc yêu đái có khắc từng con phượng hoàng lộ ra vẻ sáng lạn rực rỡ, cao quý bất phàm.

Một mực nhìn lại, liền bị tiên tử phong tư yểu điệu kia khiến cho mê hoặc, mặc dù cái khăn che mặt che kín khuôn mặt của nàng, nhưng mà không khó tưởng tượng được vẻ đẹp tuyệt thế kia tuyệt đối khiến cho người ta sợ hãi than.

Ở bên phải của nàng một thanh niên tuấn lãng bất phàm ngồi trên một con Thanh Phong Hạc, thanh niên này ước chừng 25 tuổi, mặc một bộ hắc sắc võ phục đơn giản, hai tay ôm lại trước ngực, tùy ý để cho từng trận gió đem quần áo thổi bay phất phới, mà cả người yên lặng, lộ ra vẻ cực kỳ tiêu sái phiêu dật, song nhãn thần kia tập trung ở trên người thiếu nữ ở chính giữa, hàm chứa ái ý nồng đậm, thỉnh thoảng mang theo khuôn mặt tươi cười mê người đang nói gì đó.

Trên Thanh Phong Hạc ở bên trái thiếu nữ là một gã thanh niên cường hãn cao lớn, ước chừng 23 tuổi, tướng mạo của hắn hết sức thật thà đường hoàng, trên người hắn chỉ mặc một bộ như áo ba lỗ, trên hai tay mạnh mẽ mà hữu lực kia có từng đạo gân xanh tựa như linh xà bò ở trên đó, da thịt bền chắc trước ngực đem bối tâm chống đỡ chặt chẽ, ở sau lưng hắn có một đôi cự phủ khiến người ta ghé mắt.

- Di, tiểu sư muội ngươi nhìn sơn cốc ở phía trước kìa.

Thanh niên tuấn lãng chỉ vào Mê Huyễn cốc ở phía trước, đối với thiếu nữ ở giữa kinh ngạc nói.

Thiếu nữ kia nhàn nhạt đáp:

- Ta thấy được!

Thanh âm của nàng như chim hoàng oanh xuất cốc hót lên, khiến người ta nghe hoài mà không chán, chỉ là trong giọng nói kia lộ ra cảm giác cự người ngoài ngàn dặm.

Lúc này, thanh niên thật thà kia nói:

- Bát sư huynh, nơi đó không phải là Mê Huyễn cốc sao? Năm ngoái chúng ta thật giống như cũng đi ngang qua nơi này!

Thanh niên tuấn lãng kia đáp:

- Không sai, nghe nói nơi này đã được tạo thành từ mấy trăm năm rồi, sương mù chưa bao giờ tiêu tan qua, hôm nay lại tiêu tan rồi, hơn nữa nhưng sương mù kia tất cả đều hướng về chỗ sâu dũng mãnh lao tới, chẳng lẽ bên kia xảy ra tình huống gì?

- Sư phụ đã nói, thiên địa dị tượng tất có linh vật xuất hiện, Bát sư huynh ngươi nói có phải là có cái linh vật gì đó xuất hiện hay không?

Thanh niên thật thà kia gãi cái ót nói.

Thanh niên tuấn lãng chưa trả lời hắn, mà là hướng thiếu nữ ở giữa hỏi:

- Tiểu sư muội, chúng ta có muốn hay không đi qua xem một chút?

Thiếu nữ khẽ chau mày một chút, tiếp đó thản nhiên nói:

- Qua xem một chút đi, dù sao cũng là thuận đường.

- Tốt, chúng ta đi thôi!

Bát sư huynh kia tựa hồ đối với lạnh lùng của thiếu nữ đã tập mãi thành thói quen rồi, không ngần ngại cười cười nói.

Ngay sau đó, ba đầu Thanh Phong Hạc mở hết tốc lực hướng chỗ sâu Mê Huyễn cốc mà đi.

...

Chỗ sâu Mê Huyễn cốc, Lăng Tiếu thân đang ở dưới cự thụ, ngắm nhìn lên một màn trước mắt khiến cho người ta sợ hãi than, nội tâm kinh ngạc không dứt.

Một tầng thủy vụ giống như mưa nhỏ xuống hướng đại thụ bao trùm mà đến, nếu không phải hắn có hộ quang tráo của đại thụ ngăn chặn, chỉ sợ hiện tịa hắn cũng biến thành ướt sũng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 137 - Mê Huyễn Cốc Kinh Biến. (3)

- Xem ra hành trình sơn mạch lần này thật không có đi vô ích a!

Lăng Tiếu không nhịn được cảm khái trong lòng nói. Nếu là hắn hiện tịa vẫ ở trong hậu sơn gia tộc tu luyện, chỉ sợ không có kỳ ngộ như vậy rồi.

- Lãnh Xà đại ca cùng hảo tỷ tỷ hẳn là đã đến ngoại vi sơn cốc rồi, cái này khẳng định bọn họ đã bị giật mình, ha ha, lại không tin lời nói của bản thiếu gia, bí cảnh ta liền ăn một mình.

Lăng Tiếu mìm cười lẩm bẩm.

Ước chừng nửa ngày sau, sương mù xung quanh Mê Huyễn cốc đã tiêu tán hơn một nửa rồi, tầm nhìn đã có thể thấy được phía trước 50 thước.

Sương mù đã đình chỉ dũng động, nhưng mà những sương mù này lại ở trong ánh mặt trời rực rỡ dần dần bị khu tán đi, không giống như trước sương mù tầng tầng như vậy, phạn vi nhìn bị ngăn trở. Hôm nay tựa như một tầng diện sa bị vạch ra rồi, dần dần lộ ra sơn cốc trụi lủi ở bên trong.

Sơn cốc liên miên, nhưng không có chút sinh cơ nào, duy chỉ có một gốc đại thụ chọc trời ở chỗ sâu nhất đang đứng thẳng.

Lúc này đại thụ dần dần run rẩy, từng đoàn từng đoàn lục mang từ quanh thân kia trong nháy mắt tán phát ra.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày lẩm bẩm:

- Muốn bắt đầu sao?

Ngay sau đó, lấy quanh thân đại thụ bắt đầu, mặt đứt cư nhiên bắt đầu xảy ra biến hóa kinh người.

Chỉ thấy nguyên lai mặt đất khô khốc từ từ phá ra một cái cây cỏ non lấy tốc độ trưởng thành bằng mắt thường có thể thấy được, đầu tiên là từ chồi mà lên, tiếp theo liền dài ra thành cỏ nhỏ xanh lục, không lâu lắm cỏ nhỏ kia lại cao hơn nửa thước, không chỉ như thế, một chút hoa cỏ dã cây cũng trong nháy mắt trưởng thành lên, tốc độ một chút không không chậm hơn so với cỏ nhỏ.

Tựa hồ chỉ ở trong khoảnh khắc, sơn cốc trụi lủi lúc này lại dần dần có từng bụi cỏ xanh um tươi tốt kéo dài, hoa tươi đầy khắp núi đồi, từng khỏa thụ mộc mọc lên, một cỗ linh khí nồng đậm trong nháy mắt hiện ra cat tòa sơn cốc, trong lúc hô hấp chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Nhìn từ chỗ xa tới, Mê Huyễn cốc nguyên lai đã thay đổi thành một dạng khác, sương mù mịt mờ tản đi, trở nên lục cảnh tiên mỹ, sinh cơ bộc lộ, giống như một bức họa cảnh duy mỹ tự nhiên sinh ra, khiến cho tâm thần người ta sảng khoái.

Lúc sơn cốc biến hóa, một khỏa đại thụ chọc trời ở chỗ sâu sơn cốc đã biến mất, nó từ thân đại thụ mười mấy người ôm cũng không hết từ từ rút nhỏ lại gấp mấy lần, mà thân cây đâm vào trong tầng mây kia trong nháy mắt điêu linh co lại, không đầy một lát sau, đại thụ chọc trời trở thành một gốc cây bình thường.

Đúng lúc này, khỏa thụ kia lần nữa sinh ra biến đổi lớn, từ thụ mộc biến tahnfh một cái lục sắc lão nhân hơi còng, lão nhân này thần thái hết sức mệt mỏi không chịu nổi, thân thể gầy yếu bị cong lại giống như gần đất xa trời, tùy thời có thể biến mất.

- Tiểu... Tiểu hữu, ta muốn tiến vào!

Lục sắc lão nhân hữu khí vô lực nói.

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông lúc này, nội tâm phảng phất như bị xúc động cái gì, không chút do dự nói:

- Lục lão, ngài mau vào đi.

Lăng Tiếu buong lỏng tâm thần toàn thân, ngồi xuống nhắm mắt lại.

Lục sắc lão nhân khẽ gật đầu, cả người bay về phía đỉnh đầu Lăng Tiếu chui vào.

Hưu!

Một đạo lục quang trực tiếp chui vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

Thân thể của hắn khẽ run lên, tiếp theo giống như mất đi ý thức, ngơ ngác ngồi nguyên tại chỗ.

Trong thức hải Lăng Tiếu, Lục Ông thuận lợn tiến vào. Lão nhìn thức hải rộng rãi của Lăng Tiếu vô cùng hài lòng gật đầu nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu, thức hải của người thật so với người mình thường phải lớn gấp mấy lần, thật là gặp may mắn a!

Lục Ông nhìn chung quanh một chút lại nói:

- Như vậy lão phu liền có thể an tâm ở chỗ này khôi phục nguyên khí rồi.

Lục Ông nói xong, trong nháy mắt biến thành một gốc cây nhỏ, bắt đầu cắm rễ ở một góc trong thức hải của Lăng Tiếu.

Cũng không lâu lắm, trong thức hải Lăng Tiếu liền có một mảnh nhỏ biến thành lục mang, lộ ra vẻ sinh khí dồi dào, thức hải lúc này cũng từ từ bắt đầu dị biến.

Sau nửa canh giờ, ba đầu Thanh Phong Hạc bay đến trên bầu trời phía trên Lăng Tiếu.

- Phía dưới có người!

Thanh niên thật thà chỉ vào Lăng Tiếu ngồi xếp bằng ở phía dưới nói.

- Đi xuống xem một chút!

Thanh niên tuấn lãng kia đáp một tiếng, dẫn đầu chỉ thị Thanh Phong Hạc của mình bay xuống phía dưới.

Ngay sau đó thiếu nữ cùng thanh niên thật thà kia cũng cưỡi Thanh Phong Hạc đi theo xuống.

Thanh Phong Hạc còn chưa có hạ xuống đất, ba người liền từ trên lưng nhảy xuống.

- Ngươi là người phương nào? Có biết mới vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì không?

Thanh niên tuấn lãng hướng về phía Lăng Tiếu quát khẽ, thần thái của hắn lúc này lộ ra vẻ cực kỳ ngọa mạn, nghe đến khiến cho người ta hết sức khó chịu.

Giờ phút này Lăng Tiếu đang ở vào lúc không ý thức được gì, căn bản không nghe thấy lời nói của thiếu niên tuấn lãng, vẫn đang ngồi xếp bằng.

- Bát sư huynh, hắn thật giống như đang tu luyện?

Người trẻ tuổi thật thà nhắc nhở.

- Hừ, cao giai Huyền Giả nho nhỏ cũng dám tự cao tự đại, có tin hay không hiện tại ta liền giết ngươi.

Thanh niên tuấn lãng hết sức không vui hừ lạnh nói.

Lăng Tiếu như cũ là không nhúc nhích.

Lúc này thiếu nữ ở một bên cũng cảm thấy không vui.

- Xem ra không để cho ngươi chút giáo huấn là không biết sợ.

Thanh niên tuấn lãng nhăn chân mày một chút, trong tay giương lên, một đạo kim sắc quang mang liền hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Một chiêu này lại là cường chiêu huyền lực ngoại phóng của Huyền Sĩ giai.

Mắt thấy kim mang liền muốn oanh ở trên người Lăng Tiếu, một đạo lam mamg từ bên kia bay ra, trực tiếp đem kim mang của hắn bắn cho tản mát ra.

- Tiểu sư muội, ngươi đây là?

Thanh niên tuấn lãng kia không rõ ràng cho lắm nhìn thiếu nữ kia hỏi.

Một đạo lam mang mới vừa rồi kia hiển nhiên chính là thiếu nữ kia phát ra.

Thiếu nữ nhàn nhạt nói:

- Đừng ở chỗ này làm mất thời gian, xem chung quanh một chút có phát hiện gì không?

Thanh niên tuấn lãng không cam lòng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hướng về thiếu nữ kia thuận theo gật gật đầu.

Lúc ba người đang muốn rời đi, Lăng Tiếu phát ra một tiếng ngâm khẽ, thanh tỉnh lại.

- Lục lão, hẳn là tiến vào rồi đi?

Lăng Tiếu lắc đầu lẩm bẩm.

- Bát sư huynh, tiểu sư muội, hắn tỉnh rồi!

Thanh niên thật thà chỉ vào Lăng Tiếu thở nhẹ nói.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc một chút nói:

- Cư nhiên có người đến mà ta lại không biết.

Mê Huyễn cốc mới phát sinh biến hỏa nửa ngày, Lăng Tiếu không nghĩ tới ở chỗ này cư nhiên đã có người xuất hiện rồi.

- Ngươi có biết mới vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì không?

Thanh niên tuấn lãng lần nữa hướng Lăng Tiếu cao cao tại thượng hỏi.

- Phát sinh chuyện gì? Ta không biết a!

Lăng Tiếu thuận miệng đáp.

Ngay sau đó, con mắt hắn sáng ngời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiếu nữ mặc tơ lụa màu lam nhạt kia, trong lòng khen:

- Bé con thật xinh đẹp, cái tư thái này thật là... Sách sách... Thật là không còn gì để nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 138 - May Là Bản Thiếu Gia Thân Thể Cứng Rắn. (1)

Thanh niên tuấn lãng nghe được Lăng Tiếu tùy ý trả lời, trong lòng cũng không sảng khoái, sau đó lại thấy Lăng Tiếu dùng ánh mắt hèn mọn kia nhìn tiểu sư muội của hắn, một cỗ lửa giận vô danh dâng lên.

Thiếu nữ kia bị ánh mắt của Lăng Tiếu nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, lúc này hừ lạnh một tiếng không vui.

- Tiểu tử thúi, lại dám mạo phạm đến tiểu sư muội ta, ta móc cặp mắt chó của ngươi, tha cho ngươi mạng chó.

Tên thanh niên tuấn lãng kia nổi giận mắng.

Lăng Tiếu thu hồi ánh mắt, cười khan một chút nói:

- Vị huynh đệ kia đừng nổi giận, không phải là chỉ nhìn một chút thôi sao, cũng không có tổn thất gì, ta ở chỗ này hướng vị tiểu thư này nói xin lỗi.

Tiếp theo hắn nhìn về phía thiếu nữ kia nói:

- Tiểu thư, tiểu sinh thất lễ, tiểu sinh chẳng qua là bị thiên tư tiên dung của tiểu thư hấp dẫn đến, thỉnh chớ trách móc.

- Khốn kiếp, tiểu sư muội của ta há lại ngươi bậc sơn thôn dã nhân này khen tặng.

Thanh niên tuấn lãng kia khuôn mặt khẽ vặn vẹo một chút, một đạo kim quang từ trong tay bắn nhanh ra, thẳng hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Lăng Tiếu nói chuyện nho nhã, nghe vào trong tai thanh niên tuấn lãng lại là giống như đang đùa giỡn tiểu sư muội của hắn, lúc này hướng về phía Lăng Tiếu oanh ra một kích, muốn để cho tiểu tử chán ghét này biến mất ở trước mặt hắn.

- Ta dựa vào, lời nói mà cũng phạm pháp sao!

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, lúc này triển khai bộ pháp tránh thoát oanh kích của thanh niên kia.

Oanh!

Kim mang kia oanh ở một chỗ cách đó không xa, phát ra một trận tiếng vang, khởi lên một trận tro bụi.

- Di! Lại có thể tránh thoát một kích của Bát sư huynh!

Thanh niên thật thà kia kinh ngạc nói.

Người thiếu nữ kia đồng dạng lộ thần sắc kinh dị.

Thanh niên tuấn lãng đồng dạng không nghĩ tới cao giai Huyền Sĩ nho nhỏ này lại có thể tránh thoát một kích của hắn, bất quá đây càng để cho trong lòng hắn hạ xuống tất sát chi tâm.

- Xem ra tiểu tử này đã gần như có thể huyền lực ngoại phóng đạt tới Huyền Sĩ giai rồi, bất quá cho dù như thế, trong mắt ta cũng chỉ là sâu kiến không chịu nổi một kích:

- Thanh niên tuấn lãng kia suy nghĩ một một chút, ngay sau đó hai tay nổi lên kim quang, âm sâu cười nói:

- Ta xem ngươi còn thế nào trốn được hai quyền của ta.

Hưu hưu!

Lại là một đạo kim mang ngưng tụ thành hai cái đại quyền đầu, nhanh chóng hướng Lăng Tiếu đập tới, tốc độ lần này so với mới vừa rồi còn phải nhanh hơn gấp hai lần.

- Tới thật rồi, đây là muốn mạng người mà.

Lăng Tiếu kêu lên một tiếng, thời điểm muốn trốn nhưng lại phát hiện chính mình bị khí thế của nhân gia khóa lại rồi, chưa kịp trốn, hai đạo kim mang trực tiếp oanh ở trên người của hắn.

- A!

Lăng Tiếu kêu thảm thiết một tiếng, một ngụm máu tới phun ra, thân thể bay ra hơn mười thước, ngã vào trong bụi cỏ, không bò dậy được nữa.

- Không chịu nổi một kích, chúng ta đi thôi, xem một chút chung quanh đây có linh vật gì không.

Thanh niên tuấn lãng kia khinh thường nói một câu, sau đó cười hướng thiếu nữ kia nói một câu. Hắn cho là Lăng Tiếu bị trúng công kích của hắn hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, cho nên cũng không có tiến lên xem xét.

Thiếu nữ kia hướng chỗ Lăng Tiếu ngã xuống liếc mắt một cái, sau đó gật đầu, ba người liền rời đi.

Sau khi ba người rời đi một lát, Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, từ trên mặt đất bắn ra.

- Mẹ kiếp, may là bản thiếu gia thân thể cứng rắn, nếu không thật muốn chết ở chỗ này rồi, không nghĩ tới tên thanh niên kia cũng là Huyền Sĩ giai rồi, cảm giác thật giống như so với Lãnh Xà đại ca còn mạnh hơn, xem ra ít nhất cũng có thực lực cao giai Huyền Sĩ, khí tức của hai người khác cũng rất mạnh, lại để cho ta nhìn không ra, chẳng lẽ là Linh Sư cấp? Cái này không thể nào đi?

Lăng Tiếu nhìn phương hướng mấy người rời đi may mắn lẩm bẩm.

Mới vừa rồi hắn bị trúng một kích của thanh niên tuấn lãng kia, quả thật là bị thương, nhưng mà còn chưa đến mức muốn tính mạng của hắn, hiện tại Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ nhị biến Luyện Cân của hắn đã đến cảnh giới trung thành, có thể chống đỡ một kích của trung giai Huyền Sĩ mà không việc gì, thanh niên tuấn lãng mới vừa rồi kia chẳng qua là sử ra một nửa thực lực, cho nên Lăng Tiếu mới có thể bình yên vô sự.

Hắn sở dĩ phải lựa chọn giả chết hoàn toàn là không có nắm chắc chiến thắng ba người, nếu như chỉ là thanh niên tuấn lãng kia mà nói, hắn ngược lại có thể liều mạng, nhưng mà thực lực của ba người so với hắn đều mạnh hơn quá nhiều, chỉ có thể lựa chọn trước tránh đi mũi nhọn, dù sao hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Lăng Tiếu cũng không phải là hạng người hữu dũng vô mưu.

- Bé con kia mặc dù che đậy dung nhan, nhưng mà từ tư thái của nàng đến xem tuyệt đối là siêu cấp mỹ nữ, tư sắc như vậy mới phù hợp làm lão bà của ta, lần sau lại để cho ta bắt gặp, tuyệt không thể bỏ qua cho, nếu không cả đời đều sẽ không cam lòng a!

Lăng Tiếu nghĩ tới thiếu nữ mới vừa rồi, nội tâm tuôn ra một cỗ suy nghĩ ham muốn giữ lấy trước nay chưa từng có.

- Bất quá, trước tiên vẫn là nghĩ biện pháp nhanh sớm tăng lên thực lực, nếu

không ngay cả con ruồi bên người nàng cũng đánh không lại, làm sao có thể đuổi đến bên người nàng được.

Lăng Tiếu xoay chuyển ý nghĩ, lấy phương thức như thế tới khích lệ chính mình cố gắng tu luyện.

Vừa nói đồng thời ngồi xuống, bắt đầu vận khởi huyền công tu luyện.

Lăng Tiếu thời khắc không quên tăng lên thực lực, chính là bởi vì hắn biết mỗi một tên siêu cấp cường giả đều là thông qua không ngừng cố gắng mà đạt tới đỉnh phong, cũng không phải là chỉ có dựa vào thiên ân là có thể quyết định hết thảy. Nếu như tự thân không cố gắng, kết quả là có lẽ có thể trở thành cường giả, nhưng mà muốn đoạt tới loại siêu cấp cường giả là không thể nào.

Lăng Tiếu phục dụng một giọt vạn năm thụ phù trấp, nguyên nhân chủ yếu là hắn còn không có chuẩn bị sẵn sàng, tinh khí cũng chưa hợp nhất, nếu như miễn cưỡng đột phá mà nói, đối với căn cơ của hắn sẽ có hao tổn.

Cho nên Lăng Tiếu cũng không vội vã nhất thời, hắn tính toán đợi dến thời điểm trạng thái của chính mình đạt tới tốt nhất, mới là lúc hắn lựa chọn đột phá.

Hôm nay hắn làm chính là hết sức áp súc năng lượng, khiến cho huyền lực tinh luyện đến một trình độ nhất đinh, hơn nữa phân hóa ra huyền lực dùng để đột phá nhất giai đệ nhị tầng Thác Mạch chi cảnh của Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Kinh mạch bế tắc toàn thân có 365 cái, Lăng Tiếu đã đả thông 31 cái, chỉ cần lại đả thông 331 cái nữa liền tu thành Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ nhị tầng, tiến vào đệ tam tầng Khoát Huyệt chi cảnh.

Mỗi đột phá một tầng Tam Phân Quy Nguyên Khí, huyền lực mà Lăng Tiếu vận huyển liền càng nhanh càng nhiều, đây đối với hắn tu luyện rất có ích lợi, hơn nữa thăng cấp hết sức nhanh chóng.

Bằng không, hắn cũng sẽ không ở trong mấy tháng ngắn ngủi liền từ một tên phế nhân trở thành một gã cao giai Huyền Giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 139 - May Là Bản Thiếu Gia Thân Thể Cứng Rắn. (2)

Lại là một ngày đi qua, Lăng Tiếu miễn cưỡng lại đả thông một đạo kinh mạch, hắn đã đả thông 25 đạo kinh mạch rồi.

Một lúc lâu sau, Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang lần nữa trở lại bên cạnh Lăng Tiếu, hơn nữa còn ngậm trong mồm một con nhị giai đê cấp linh thú trở lại cho Lăng Tiếu hưởng dụng.

Sau khi ăn thịt xong, Lăng Tiếu một thân huyền lực hết sức đầy đủ, tinh thần trạng thái thật tốt.

- Tốt, là lúc đi tìm bí cảnh kia rồi, đợi khi tìm được bí cảnh là có thể trở về, tin tưởng lão thái gia thấy ta lên cấp nhanh như thế cũng sẽ không trách tội ta đi.

Lăng Tiếu ngồi ở trên Kim sắc Lang Vương, tự nhiên tự đắc đi về phía chỗ sâu Hoang Tùng sơn mạch.

Trên đường đi, Lăng Tiếu gặp gỡ không ít nhị giai trung cấp cho đến nhị giai cao cấp linh thú, thậm chí còn có kết thành quần đội.

May là Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang ở đây, đánh thắng được liền đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, nếu không đã trở thành thức ăn trong miệng linh thú rồi.

Trước mắt là một đạo hồng câu khổng lồ sâu không thấy đáy, sâu sắc đem ngoại vi cùng nội vị ngăn cách, dưới đáy câu đen nhánh, một cỗ âm phong từ phía dưới dâng lên khiến cho Lăng Tiếu bất giác co người lại.

- Thật là lạnh, đối diện chính là chỗ sâu sơn mạch sao!

Lăng Tiếu nhìn sơn lĩnh ở phía sau hồng câu lẩm bẩm nói.

- Theo lộ tuyến đồ mà cái bí cảnh kia chỉ thị, bí cảnh này hiển nhiên là ở phụ cận nơi này, không phải là ở dưới hồng câu này sao?

Lăng Tiếu nâng cằm lên suy tư nói.

Lăng Tiếu nhớ được bí cảnh lộ tuyến đồ nhìn được từ chỗ Vi Đại Nhi, vị trí cuối cùng chỉ đến ước chừng liền là phụ cận nơi này, cụ thể ở đâu ngược lại là nói không rõ, chẳng qua là nghe nói có một con tam giai linh thú ở phụ cận, điều này khiến cho Lăng Tiếu có chút khó khăn rồi.

- Tiểu Kim, cảm thụ một chút, chung quanh đây có linh thú cường đại nào không?

Lăng Tiếu vỗ đầu của Kim sắc Lang Vương hỏi.

- Hồi bẩm chủ nhân, ở phụ cận ngang cấp với ta có mấy gia hỏa, nhưng mà so với ta cường đại hơn nhiều thì không có phát hiện.

Kim sắc Lang Vương hồi đáp. Năng lực cảm ứng của linh thú hết sức nhạy cảm, khí tức của linh thú ở trong phương viên trăm dặm là có thể cảm ứng được đến.

- Kỳ quái, không phỉa là ở đối diện sao, có lẽ đây chỉ là một cái âm mưu?

Lăng Tiếu nghi ngờ nghĩ tới.

- Quên đi, ở chung quanh đây đi dạo rồi hãy nói!

Lăng Tiếu quyết định chủ ý, sau đó cưỡi Kim sắc Lang Vương di chuyển ở phụ cận, xem một chút có phát hiện gì.

Di chuyển một hồi lâu, cái thu hoạch gì cũng không phát hiện, bất đắc dĩ chỉ đành phải tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vào đêm, lương phong như thủy, giảo nguyệt như bàn.

Trong sơn mạch, từng đạo tiếng tế hống của linh thú không ngừng truyền đến.

Lăng Tiếu một bên ăn thịt khô, một bên ở trên cây nghỉ ngơi.

Kim sắc Lang Vương ở không xa hướng về giảo nguyệt thôn tức, một viên thú đan lớn nhỏ chỉ bằng nửa cái quyền đầu từ trong miệng phun ra, thú đan tản ra nhàn nhạt kim sắc uân nhân chi khí, một cỗ Lang Vương chi khí lan ra, để cho Thanh Viêm Lang ở một bên phủ phục trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ tôn sùng.

Trên giảo nguyệt ừng đạo ôn hòa chi sắc từ trên trời hạ xuống, bắn thẳng đến lên trên thú đan, thú đan kia dần dần có khuynh hướng bành trướng.

- Thì ra linh thú là tu luyện như vậy.

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng kia của Kim sắc Lang Vương, cuối cùng đối với phương thức tu luyện của linh thú có điều lý giải.

Bỗng nhiên lúc này cách đó không xa truyền đến một trận xôn xao, Lăng Tiếu lập tức cảnh giác, Kim sắc Lang Vương cũng thu hồi thú đan, lộ ra răng nanh, Thanh Viêm Lang cũng là như thế.

Ngay sau đó một đầu Song Đầu Sư Thú giống như phát điên hướng bên phía

đám người Lăng Tiếu chạy tới.

- Chủ nhân, gia hỏa này so với ta còn mạnh hơn!

Kim sắc Lang Vương lập tức truyền tin cho Lăng Tiếu.

- Gia hỏa thật cường tráng, bất quá xem bộ dạng của nó rất cấp bách, chẳng lẽ nó gặp được linh thú nào so với nó còn lợi hại hơn sao?

Lăng Tiếu lo lắng nhìn một con Song Đầu Sư Thú trưởng thành đến bốn thước âm u nói.

- Chủ nhân nhanh lên đây, nó hướng bên phía chúng ta!

Kim sắc Lang Vương lộ ra răng nanh nhìn chằm chằm vào Song Đầu Sư ở phía trước, lại hướng Lăng Tiếu truyền ý niệm.

- Không vội, nó chỉ so với ngươi mạnh hơn một chút, chúng ta không cần sợ nó.

Lăng Tiếu rút ra đao kiếm, âm thầm đề phòng.

Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang lui dần đến bên cạnh Lăng Tiếu.

Đầu Song Đầu Sư Thú kia càng không ngừng chạy nhanh, trong miệng hướng tới Lăng Tiếu cùng với hai đầu lang linh thú gào thét.

Hai đầu lang linh thú cũng theo đó tê rống lên, muốn cùng Song Đầu Sư Thú đánh một trận đến cùng.

Vậy mà Song Đầu Sư Thú kia liền ở vào lúc nhanh chóng đến trước mặt

Lăng Tiếu bọn họ, đột nhiên thay đổi phương hướng, không có hướng bọn họ công kích.

- Tiểu huynh đệ phía trước, có thể hay không giúp lão phu đem đầu Song Đầu Sư Thú kia ngăn cản một chút, lão phu sẽ có trọng tạ.

Một đạo thanh âm từ không xa truyền đến.

Trong lòng Lăng Tiếu chấn động, thanh âm này lại hàm chứa huyền lực cường đại, khiến người ta có một loại cảm giác bị áp bách không dám không nghe theo, giống như là từng ở Lăng gia nội viện đối mặt cới khí thế của Lý gia tộc trưởng cùng Lam gia gia chủ.

- Tuyệt đối là cao thủ Linh Sư giai.

Lăng Tiếu thầm nghĩ nói.

Tiếp theo thanh âm kia lần nữa truyền đến:

- TIểu huynh đệ có thể giúp đỡ ngăn trở một chút hay không?

Thanh âm này đã gần lại một phần, hiển nhiên đang lấy tốc độ cực nhanh đến gần.

- Tiểu Kim, Tiểu Viêm, ngăn cản đầu Song Đầu Sư Thú kia.

Lăng Tiếu do dự một chút hạ lệnh.

Song Đâu Sư Thú kia đã hướng một cái phương hướng khác chạy đi rồi, nhưng mà Kim sắc Lang Vương có Phong thuộc tính, trong nháy mắt liền đuổi tới trước mặt Song Đầu Sư Thú chặn lại trước mặt, Thanh Viêm Lang từ phía sau đi theo.

Song Đầu Sư Thú bị buộc dừng lại, mở ra cái miệng rộng lập tức hướng Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang phun ra hỏa diễm nồng đậm.

Trải qua một phen ngăn cản này, người mở miệng kia rốt cục đi tới phía sau Song Đầu Sư Thú rồi.

- Hảo gia hỏa, để cho ta đuổi đến cực khổ!

Lăng Tiếu phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy một gã lão giả phổ thông mặc một bộ hôi sắc trường bào xuất hiện ở phía trước, lão giả này ước chừng 60 tuổi, vóc người hơi có chút mập, vóc dáng cũng không cao, thoạt nhìn một cái cũng cảm thấy rất bình thường, như g khi ngươi thấy được hắn xuất thủ liền sẽ không cho là hắn chỉ là lão nhân gia bình thường.

Chỉ thấy hắn rống một tiếng, một tay liền hướng cái đuôi của Song Đầu Sư Thú kia chộp tới.

Song Đầu Sư Thú kia tựa hồ rất sợ lão nhân gia này, lúc này hống khiếu một tiếng, không để ý đến Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang đang chặn lại liền muốn chạy trốn.

- Hừ, còn muốn chạy trốn, thể diện của lão phu toàn bộ bị ngươi ném hết rồi.

Lão giả kia hừ lạnh một tiếng, thân thể lần nữa tiến lên, bàn tay lập tức bắt được cái đuôi của Song Đầu Sư Thú.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 140 - Lệ Không. (1)

Tiếp theo Lăng Tiếu liền thấy được một màn khiến cho hắn kinh hãi.

Lão giả kia lại tay không liền lôi kéo đầu Song Đầu Sư Thú vài trăm cân kia ném bay ra ngoài.

Oanh!

Sư thân khổng lồ kia nặng nề đập vào trên một cây đại thụ, đại thụ ứng tiếng mà gãy.

Song Đầu Sư Thú gào thét một tiếng, bò dậy muốn tiếp tục chạy trốn.

Đáng tiếc, lão giả kia đã lần nữa đến trước người nó, quát to một tiếng, quyền đầu nặng nề đánh vào trên thân thể của nó.

Lão giả cũng không bỏ qua, liên tục xuất ra mấy quyền, từng quyền oanh đả vào trên sư thân.

Song Đầu Sư Thú liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, cho đến cuối cùng không có chút lực phản kích nào mềm oặt ngã trên mặt đất.

Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang thấy cảnh tượng như vậy vội vàng lui trở về bên cạnh Lăng Tiếu, thân thể cũng khẽ run rẩy.

- Chủ nhân, nhân... Nhân loại này thật cường đại!

Kim sắc Lang Vương hướng về phía Lăng Tiếu truyền ý niệm.

- Ừ, ta biết!

Lăng Tiếu nắm chặt đao kiếm đáp. Hôm nay hắn trăm phần trăm có thể khẳng định người này tuyệt đối là cường giả Linh Sư giai, chỉ là không biết cảnh giới đến tình trạng nào mà thôi.

Từ khí thế mà nói, hắn cùng tộc trưởng gia gia cơ hồ không phân cao thấp, chẳng qua là ai mạnh ai yếu cũng không biết.

Song Đầu Sư Thú bị lão giả kia tay không tươi sống đánh chết.

Tiếp theo lão giả kia xoay đầu lại, hướng Lăng Tiếu chào hỏi:

- Tiểu tử mượn vũ khí của ngươi sử dụng một chút, lúc ra khỏi nhà quên mất mang theo vũ khí rồi.

Lăng Tiếu sắc mặt tối sầm, lão đầu này thật đúng là không khách khí, chẳng lẽ lão không biết hắn cầm trên tay nhưng là nhị giai trung cấp vũ khí vài nghìn kim tệ sao?

Bất quá vừa nghĩ đến nhân gia đường đường là cường giả Linh Sư giai, như thế nào lại đem hai thanh tiểu vũ khí này của hắn nhìn vào trong mắt, cho nên không do dự cầm Lam Tinh kiếm trong tay hướng lão giả kia ném qua.

Sau khi lão giả kia bắt được Lam Tinh kiếm, ngón tay búng vào thân kiếm một cái, phát ra một cái thanh âm thanh thúy.

- Ngô, cũng không tệ lắm, đáng tiếc phẩm chất hơi thấp một chút.

Lão giả hướng về Lam Tinh kiếm đánh giá một tiếng, tiếp theo vung Lam Tinh kiếm phân giải Song Đầu Sư Thú.

Không lâu sau, đầu Song Đầu Sư Thú kia liền bị lão giả phân cách ra, bên trong một mảnh gân xanh hẹp dài dữ tựn bị lão giả rút ra, còn có một hàng răng nanh bén nhọn đều bị lão giả thu vào trong túi.

- Tiểu tử, nơi này còn lại không ít đồ vật, ngươi có cần hay không?

Lão giả quay đầu lại hỏi Lăng Tiếu.

Nhị giai cao cấp Song Đầu Sư Thú toàn thân nhưng đều là bảo vật, ngoài gân xanh cùng răng nanh ra, nó còn có sư não tương, sư mao... Những thứ này đều trị giá không ít kim tệ a! Lão giả ày chỉ lấy gân xanh cùng răng nanh, những thứ khác cũng không cần rồi.

Lăng Tiếu sửng dốt một chút nói:

- Lão nhân gia, đây nhưng cũng thiếu thứ tốt, người chẳng lẽ không muốn sao?

- Ha hả, những thứ này đối với ta vô dụng, mang theo cũng chỉ là gánh nặng, tiểu tử, nếu như ngươi cần mà nói thì cứ lấy đi, bất quá thịt sư này lưu lại cho ta mấy khối để nướng ăn.

Lão giả kia cười đem Lam Tinh kiếm ném trở lại cho Lăng Tiếu a a nói.

- Tiểu tử liền không khách khí rồi.

Lăng Tiếu đáp một tiếng, sau đó động thủ lấy não tương, sư mao... Đợi lấy xong mấy thứ đáng giá, sau đó lại cắt ra một khối thịt lớn, lại gọi Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang đem số thịt còn lại phân ra.

- Tiểu tử, hai con này là hộ thân linh thú của ngươi?

Lão giả đã chú ý hai con Lang linh thú này lâu rồi, khi thấy Lăng Tiếu chỉ huy hai con Lang linh thú này xé thịt của sư thú, vẫn là thất kinh hỏi.

Lăng Tiếu khẽ đắc ý nói:

- Đây là linh thú hàng phục được vài ngày trước đó, cảm thấy thực lực không tệ liền để cho chúng nó đi theo ta.

- Ha hả, tiểu tử làm người cần chân thành a, hai con linh thú này so với thực lực của ngươi thì mạnh hơn nhiều, ta cũng không tin ngươi có thể hàng phục bọn chúng, đây là trưởng bối của ngươi từ nhỏ chăn nuôi cho ngươi a.

Lão giả híp mắt cười nói.

Một con nhị giai cao cấp Phong Lang. một con nhị giai trung cấp Thanh Viêm Lang, so sánh với Lăng Tiếu thực lực đều muốn mạnh hơn nhiều, lão giả tự nhiên không tin lời nói của Lăng Tiếu là sự thật.

Lăng Tiếu cười khổ một cái không có tiếp tục giải thích, sau đó ở phụ cận tìm một chút ít củi khô rồi đốt lửa lên, đem thịt sư tới nướng.

- Lão nhân gia xưng hô như thế nào?

Lăng Tiếu cảm thấy nhàm chán, một bên nướng thịt, một bên không nhịn được tò mò hỏi.

- Lão phu họ Lệ, người khác gọi ta là Lệ lão.

Lão giả kia đáp.

- Lệ lão?

Lăng Tiếu nghi ngờ một chút, trong lòng cảm thấy xưng hô này có chút quen tai, chỉ là một thời gian không có nhớ được là đã nghe qua ở đâu?

- Tiểu tử ngươi xưng hô như thế nào? Một người đến sơn mạch lịch luyện, nơi này chính là tiếp cận nội vi son mạch nhất rồi, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sợ sao?

Lão giả tự xưng là Lệ lão kai đnahs giá Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu nói:

- Lệ lão ngài gọi ta Lăng Tiếu là được rồi, ta là một người lén chạy đến đây lịch luyện, luôn ở trong nhà tu luyện cũng không phải là một việc tốt.

- Ngươi là hậu bối của Lăng gia?

Lệ lão kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, Lệ lão ngài cũng là người ở Vẫn Thạch thành sao?

Lăng Tiếu đáp.

Lăng Tiếu cảm thấy lão nhân gia trước mắt này cũng không có ác ý, bộ dáng hết sức hiền hòa, cho nên cũng không ngại nói thật với lão nhân gia, nếu như lão giả này thật muốn đánh chủ ý với hắn, mười hắn cũng không phải là đối thủ của người ta.

- Ha hả, lão phu cũng là người ở Vẫn Thạch thành, hơn nữa cùng tộc trưởng Lăng Thương của gia tộc các ngươi coi như là hảo bằng hữu.

Lệ lão vuốt râu cười nói.

Trong lòng lão lại mang theo nghi ngờ:

- Lăng gia khi nào nuôi hai con Lang linh thú này?

- Nguyên lai là người biết gia gia của ta a, ta đây cũng phải tôn xưng người một tiếng Lệ gia gia.

Lăng Tiếu rất biết nịnh bợ nói. Người này nhưng là cường giả Linh Sư cấp, ở Vẫn Thạch thành nhưng là cao thủ nhất đẳng, nếu như có thể cùng nhân gia leo lên một chút quan hệ, đó là trăm lợi mà không có một hại.

- A, thì ra ngươi là tôn tử của Lăng Thương, không tệ không tệ, trẻ tuổi như thế liền muốn đột phá Huyền Giả giai, trở thành Huyền Sĩ giai rồi, xem ra Lăng gia các ngươi tương lai sẽ lại nhiều thêm một vị cường giả a.

Lệ lão kinh ngạc một chút, tiếp theo khích lệ Lăng Tiếu nói.

- Lệ lão quá khen rồi, tới đây ta đưa thịt cho ngài.

Lăng Tiếu chuyển thịt nướng khiêm tốn nói.

Lệ lão cũng không khách khí nhận lấy, từng ngụm lớn bắt đầu ăn.

Lăng Tiếu lại nướng một khối cho mình, lại hỏi:

- Lệ gia gia, ngài đến sơn mạch chính là vì bắt con Song Đầu Sư Thú này thôi sao?

- Đây cũng không phải, mục tiêu của ta là đi tới đối diện, tính toán chuẩn bị chút tài liệu trở về chế tạo mấy món vũ khí.

Lệ lão rất tùy ý đáp, căn bản không có nửa điểm bộ dạng cường giả thịnh khí

lăng nhân.

- Chế tạo vũ khí?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 141 - Lệ Không. (2)

Lăng Tiếu lẩm bẩm một câu, tiếp theo là mở to hai mắt nhìn Lệ lão kinh hô:

- Ngài là... là thủ tịch luyện khí đại sư của Vẫn Thạch thành, Lệ đại sư?

- Cái gì thủ tịch luyện khí đại sư, chỉ là người khác xưng hô thôi!

Lệ lão khoát tay nói.

- Nguyên lai là Lệ đại sư, tiểu tử thất kính!

Lăng Tiếu vội vàng cung kính nói.

Nguyên lai lão giả ở trước mắt này chính là một vị tam giai luyện khí sư duy nhất ở Vẫn Thạch thành Lệ Không Lệ đại sư. Ở Vẫn Thạch thành Lệ Không nhưng là có địa vị hết sức tôn quý, các đại gia tộc đối với hắn đều muốn tôn sùng là thượng khách, bởi vì Vẫn Thạch thành đại bộ phận cao cấp vũ khí đều là do lão hoặc môn đồ của lão chế tạo, quan trọng hơn một chút là ở trong Vẫn Thạch thành chỉ có lão một người có thể chế tạo ra tam giai huyền binh.

Đối với bất kỳ võ giả nào mà nói, có vũ khí nơi tay, lực chiến đấu có thể gia tăng rất nhiều, nhất là vũ khí càng cao cấp còn có thể xuất kỳ bất ý vượt cấp giết địch, cho nên võ giả bình hường đều sẽ trang bị vũ khí, như vậy mới có thể gia tăng năng lực chiến đấu của mình.

Mà luyện khí sư có thể chế tạo ra cao cấp vũ khí hết sức hiếm thấy, địa vị liền lộ ra vẻ đặc biệt cao quý rồi, nhất là tam giai luyện khí sư như Lệ đại sư

lại càng hưởng địa vị vô thượng.

- Cái gì Lệ đại sư hay không Lệ đại sư, ngươi tiểu tử này cũng không tệ lắm, tựa như mới vừa rồi gọi ta là Lệ gia gia thì tốt rồi, đợi đến khi trở về Vẫn Thạch thành ta lại thăng cấp cho hai kiện vũ khí này một chút, mới có thể đạt đến nhị giai cao cấp, coi như là vì công lao mới vừa rồi ngươi giúp ta ngăn trở đầu Song Đầu Sư Thú này đi.

Lệ Không khoát tay nói.

- Vậy... Vậy thì đa tạ Lệ gia gia.

Lăng Tiếu đáp, trong lòng hắn hiện tại có thể đắc ý a, không nghĩ tới tùy tiện biets được lão đầu này lại là luyện khí đại sư có dnah khí nhất trong thành, hơn nữa còn đáp ứng giúp hắn một lần nữa thăng cấp vũ khí, đây quả là khiến cho hắn vui mừng quá đỗi.

Nhị giai vũ khí ở Vẫn Thạch thành không ít, nhưng mà nhị giai cao cấp vũ khí trở lên lại hết sức hiếm thấy, ở trong gia tộc những chấp sự kia tất cả đều là mang theo nhị giai trung cấp vũ khí mà thôi, đến nay vẫn chưa thấy có người sử dụng nhị giai cao cấp vũ khí.

Ban đầu Lăng Tiếu hướng Thái thượng trưởng lão đòi vũ khí, biết Thái thượng trưởng lão có cất giấu, nhưng mà Thái thượng trưởng lão cũng không cho hắn, phải đợi hắn đến trung giai Huyền Sĩ mới bằng lòng cho hắn sử dụng, có thể thấy được nhị giai cao cấp vũ khí có giá trị hết sức bất phàm.

Bất quá Lăng Tiếu tựa hồ đối với cái này còn chưa hài lòng lắm, hắn thử dò xét hỏi:

- Lệ gia gia, người nhìn kiện vũ khí này của ta có thể lên đến tam giai huyền binh hay không?

Binh khí tổng cộng chia làm năm đẳng cấp mười phẩm giai, theo thứ tự là Phàm, Huyền, Linh, Thánh, Thần, mỗi hai giai là một cái cấp bậc, đạt tới cấp ba xưng là Huyền binh rồi.

Nghe lời này, Lệ Không sắc mặt tối sầm lắm, hắn tức giận nói:

- Ngươi cho rằng Huyền binh tùy thời đều có thể chế tạo a? Muốn chế tạo Huyền binh, trừ muốn dùng tại liệu phẩm cấp cao, còn phải có thú đan của tam giai linh thú mới có thể luyện chế, tam giai linh thú đây chính là tồn tại đồng đẳng với cường giả Linh Sư giai, ngươi cho rằng tùy tiện liền có thể bắt được a.

- Thì ra là như vậy, Lệ gia gia đừng trách tiểu tử không hiểu chuyện.

Lăng Tiếu vội vàng nói, trong lòng lại đang khinh bỉ:

- Xem ra tam giai luyện khí sư cũng không gì hơn cái này.

Nếu để cho Lệ Không nghe được tiếng lòng của Lăng Tiếu mà nói, chỉ sợ lập tức một cái tát đánh cho hắn nằm xuống,d đường đường là thủ tịch luyện khí đại sư của Vẫn Thạch thành lại bị một tên tiểu tử như vậy khinh bỉ, thật sự là thiên đại trào phúng.

- Đúng rồi, Lệ gia gia ngài còn chưa thu đồ đệ, ngươi nhìn tư chất của ta thì như thế nào?

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay hỏi. Hắn đang suy nghĩ, nếu luyện khí sư được hoan nghênh như vậy, chính mình sao không học một chút, lấy thiên tư của hắn có lẽ rất nhanh học xong.

Lệ Không trên dưới đánh giá Lăng Tiếu một chút nói:

- Chờ ngươi đột phá Huyền Sĩ giai rồi lại nói, luyện khí sư cùng luyện đan sư giống nhau, đều phải là võ giả Hỏa thuộc tính mới có thể học tập, hơn nữa ta khuyên ngươi vẫn là đừng đem tâm tư thả vào cái này, tin tưởng Lăng Thương cũng không cho phép ngươi bái ta làm thầy, muốn trở thành một gã luyện khí sư cũng phải cần rất nhiều tinh lực, như thế sẽ hao phí thời gian tu luyện của ngươi, chỉ sẽ làm giảm tiến trình của ngươi.

Lăng Tiếu gãi gãi cái ót nói:

- Vậy hay là thôi đi!

Trong lòng hắn thầm nghĩ, lấy hắn đẹp trai như vậy đi làm nghề rèn sắt, chỉ sợ sẽ tổn hại hình tượng, nếu như là luyện đan sư còn suy nghĩ một chút.

Mặt trời lên, khi Lăng Tiếu tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của Lệ Không ròi.

Bất quá tối hôm qua hắn cùng với Lệ Không tán gẫu cũng biết rõ là lão muốn tiến vào nội vi sơn mạch. Theo Lệ Không nói ở không xa chỗ này có một cái cầu có thể đi vào chỗ sâu nội vi, chẳng qua là cái cầu này dị thường hung hiểm, hơi không cẩn thận sẽ phải rơi xuống vực sâu, hơn nữa cho dù sau khi qua cầu đến nội vi, linh thú thấp nhất đều là trên nhị giai cao cấp, hơn nữa tam giai linh thú cũng là thường thường lui tới, ở nội vi chỗ sâu này còn có tứ giai, ngũ giai... Những linh thú đẳng cấp cao này, lão khuyên bảo Lăng Tiếu ngàn vạn lần không được tùy ý bước vào nội vi sơn mạch kia.

Lăng Tiếu biết Lệ Không đây là nói lời thật, hắn cũng tạm thời không có can đảm tiến vào trong nội vi, trừ phi hắn đạt tới cao giai Huyền Sĩ, có lực tự vệ mới đi tìm tòi đến tột cùng.

Lăng Tiếu tiếp tục hành trình tìm kiếm bí cảnh.

Hắn nghĩ đến, nếu như trong vòng 3 ngày lại tìm không được bí cảnh liền buông tha trở về. Hắn đã đi ra hơn một tháng rồi, thật sự nếu không trở về chỉ sợ người trong nhà cùng Lão thái gia cũng sẽ lo lắng.

Ba ngày đảo mắt mà qua.

- Chung quanh đây cũng không thấy tam giai linh thú thường lui tới, đến tột cùng là chỗ nào?

Lăng Tiếu như cũ không có bất kỳ phát hiện nào, trong lòng đối với cái gọi là bí cảnh này càng ngày càng không có suy nghĩ nhiều rồi.

- Quên đi, xem ra thật chỉ là một âm mưu, vẫn là trở về đi thôi.

Lăng Tiếu thất vọng tự nói một câu, trong lòng đã hoàn toàn buông tha cho tiếp tục tìm kiếm bí cảnh rồi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn rời đi, Thanh Viêm Lang hướng về phía Kim sắc Lang Vương gầm nhẹ mấy tiếng.

Tiếp theo Kim sắc Lang Vương đối với Lăng Tiếu truyền ý niệm nói:

- Chủ nhân, Tiểu Viêm có phát hiện.

- Phát hiện cái gì? Đi xem một chút.

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Đi không bao xa, đi tới bên cạnh vách đá thâm uyên hai giới, Thanh Viêm Lang càng không ngừng hướng phía dưới gầm nhẹ.

Lăng Tiếu co thân thể lại, đi tới bên cạnh thâm uyên đưa đầu nhìn xuống

dưới, từng đợt âm phong đánh tới để cho hắn lạnh đến muốn chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 142 - Âm Phong Thảo, Thiểm Điện Điêu

- Không có phát hiện gì a?

Lăng Tiếu hơi nhìn mấy lần, chỉ thấy ở dứi vách đá trừ một ít cỏ dại ra lại không phát hiện ra cái khác, đang ở lúc hắn muốn đem đầu rụt về lại, con ngươi co rụt lại, lập tức kinh hô lên:

- Đó... Đó là Âm... Âm Phong thảo!

Ở dưới vách đá hơn mười thước, có ba gốc hôi sắc tiểu thảo, cái này hiển nhiên là Âm Phong thảo.

Âm Phong thảo, tam giai cao cấp Phong thuộc tính linh thảo, ban đầu Độc Ưng quy thuận hắn liền hiến cho hắn một gốc Âm Phong thảo, không nghĩ ở dưới vách đá của thâm uyên tiếp giáp hai giới này lại sinh trưởng, hơn nữa còn không chỉ có một gốc, tổng cộng có ba gốc Âm Phong thảo, chỉ sợ hắn lại đem vài cọng tiểu thảo cho rằng là cỏ dại bình thường để đối đãi, thật không ngờ vừa nhỏ vừa tầm thường quả thật làm cho người ta khó có thể nhìn ra được.

Song, Lăng Tiếu không có bị vui sướng bất thình lình khiến cho bị váng đầu, hắn vội vàng không ngừng lui về phía sau, bởi vì hắn biết địa phương có Âm Phong thảo bình thường sẽ có Âm Phong thú, cho dù hắn cộng thêm hai con lang linh thú cũng không phải đối thủ của người ta a!

- Tiểu Kim, ngươi xem một chút chung quanh đây có hay không gia hỏa đặc biệt cường đại?

Lăng Tiếu hỏi Kim sắc Lang Vương.

Kim sắc Lang Vương cảm ứng một chút nói:

- Chủ nhân, thật không có phát hiện gia hỏa cường đại.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, sau đó lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ nơi này không có Âm Phong thú thủ hộ?

Lúc này Lăng Tiếu do dự, ba gốc tam giai Âm Phong thảo a!

Đây cũng là linh thảo có thẻ đánh ra giá trị trên trời, nói không động tâm là gạt người, nhưng mà lại sợ có linh thú cường đại bảo vệ, trước khi chưa hái được linh thảo sợ rằng liền bị linh thú ăn.

- Chủ nhân, ta muốn ăn ba gốc linh thảo kia, nó có thể khiến cho ta tăng lên lực chiến đấu.

Kim sắc Lang Vương truyền ý niệm nói.

Kim sắc Lang Vương là Tam nhãn Phong Lang biến dị, bó trừ có Kim thuộc tính ra, còn có Phong thuộc tính tự thân, nếu như ăn cái tam giai linh thảo Phong thuộc tính này nhất định có thể tăng cường thực lực của nó thật lớn.

Lăng Tiếu lần nữa hỏi:

- Ngươi xác định chung quanh thật không có gia hỏa cường đại?

- Chủ nhân, thật không có, cảm ứng của ta sẽ không sai.

Kim sắc Lang Vương khẳng định đáp.

- Mẹ kiếp, liều mạng!

Lăng Tiếu xoa xao đôi bàn tay hạ quyết tâm muốn lấy ba gốc Âm Phong thảo này rồi.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, không có một chút nguy hiểm thì kiếm đâu ra chỗ tốt.

Lăng Tiếu ở phụ cận tìm được một chút thảo đằng (dây leo), sau đó đem bọn họ đều trói chặt lại, sau khi dùng sức lôi kéo xác định không có vấn đề gì lại lần nữa đi tới thâm uyên kia, đem thảo đằng cột vào một thân cây đại thụ.

- Tiểu Kim, nhất định phải cẩn thận, không cho phép bất kỳ vật gì có thể làm đứt thảo đằng này, nếu không chủ nhân anh tuấn vĩ đại nhất của ngươi liền chết có biết không?

Lăng Tiếu đối với Kim sắc Lang Vương trịnh trọng bàn giao nói.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Kim sắc Lang Vương đáp.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu đem thảo đằng cũng trói ở trên người, sau đó từ từ hướng vách đá ở phía dưới bò xuống.

Từng đợt âm phong sát khí từ phía dưới dâng lên, Lăng Tiếu phải vận khí huyền lực hộ thể, nhưng mà cái này vẫn cảm thấy hết sức âm lãnh khó chịu.

- Âm khí thật nặng, khó trách có thể sinh trưởng ra Âm Phong thảo.

Lăng Tiếu ở trong lòng thở dài một câu, vô cùng cẩn thận bò xuống phía dưới.

Nếu là hơi không cẩn thận rơi xuống vực sâu vạn trượng này, chỉ sợ mười cái mạng cũng không đủ chết rồi.

Đúng lúc này, trên bầu trời ba đầu nhị giai đê cấp Thanh Phong Hạc từ trên bay qua.

- Di, phía dưới có hai con Lang linh thú!

Gã thanh niên thật thà ngồi ở trên Thanh Phong Hạc kinh ngạc nói.

- Có cái gì kỳ quái, nơi này liền gần đến nội vi rồi, cao cấp linh thú cũng không ít.

Thanh niên tuấn lãng ngồi ở trên một đầu Thanh Phong Hạc khác đáp.

Thiếu nữ duy nhất ở giữa mang mạng che mặt kia không có lên tiếng.

Ba người này nhưng không phải là mấy ngày trước Lăng Tiếu đã gặp qua sao?

- Di, phía dưới còn có người.

Tên thanh niên thật thà kia lần nữa kinh ngạc nói.

Lần này thanh niên tuấn lãng kia bĩu môi không đáp lời nữa, hiển nhiên đối với thanh niên thật thà có chút không nhịn được.

- Bát sư huynh!

Thanh niên thật thà hướng về thanh niên tuấn lãng kia kêu to nói.

- Sư đệ ngươi lại làm sao nữa rồi?

Thanh niên tuấn lãng nhịn không được đáp.

- Người nọ ở phía dưới không phải là cái mà mấy ngày trước đây ngươi đã giết chết sao?

Thanh niên thật thà nói.

- Làm sao có thể?

Thanh niên tuấn lãng không tin nói một câu, bất quá ánh mắt vẫn là nhìn xuống.

- Thật sự là tiểu tử thúi kia, lại không chết, lần này ta cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Thanh niên tuấn lãng trong nháy mắt tuôn ra sát khí, hắn không nghĩ tới đối phương lại trúng một chiêu của hắn mà không chết, trong lòng rất là căm tức.

Đúng lúc thanh niên tuấn lãng muốn khu sử Thanh Phong Hạc bay xuống, thiếu nữ kia cuối cùng mở miệng, nàng khẩn trương nói:

- Đi mau, là tam giai Thiểm Điện Điêu.

- U!

Cách đó không xa một con hắc sắc đại điêu phát ra một tiếng tê minh, hướng bọn hắn bên này đánh tới.

Hắc sau đại điêu minh khiếu một tiếng, ba người ngồi trên Thanh Phong Hạc đều lắc lư lên, hiển nhiên đối với đại điêu kia hết sức e ngại.

Nhưng mà liền ở lúc ba người muốn vội vàng rút lui, lại thấy con đại điêu kia hướng vách đá phi nhanh xuống.

Kim sắc Lang Vương cùng Thanh Viêm Lang hướng về hắc sắc đại điêu kia đều hống khiếu lên, thân thể nhưng đang không ngừng lui về phía sau, đều bởi vì bọn chúng biết thực lực của con đại điêu này so sánh với bọn chúng thì mạnh hơn nhiều lắm.

- Chủ nhân, có gia hỏa cường đại tới!

Kim sắc Lang Vương không quên đối với Lăng Tiếu truyền ý niệm.

Lăng Tiếu đã nhanh chóng đến gần ba gốc Âm Phong thảo kia rồi, nhưng mà lại nghe được ý niệm của Kim sắc Lang Vương truyền tới, trong tay khẽ run rẩy, dưới thân thể trượt xuống mấy thước, cũng vượt qua vị trí của Âm Phong thảo kia.

- Mẹ kiếp, chim thật là to a!

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái bóng đen che trời đang hướng hắn phi phác xuống, ở trong lòng kinh hãi nói.

Lăng Tiếu không dám chần chờ, nắm đằng thảo toàn lực bò lên, cả ba gốc Âm Phong thảo kia cũng không dám động, không có gì so với mạng mình còn quan trọng hơn rồi.

Đáng tiếc hắn bò lên vẫn không đủ nhanh, cự trảo của Thiểm Điện Điêu kia đã hướng hắn trảo xuống rồi.

- Nguy rồi!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, ở giữa không trung hắn vô kế khả thi, chỉ có thể mặc cho Thiểm Điện Điêu xem là thịt cá rồi.

Thiểm Điện Điêu một trảo bắt được thân thể của Lăng Tiếu, lại là một tiếng tê minh, trực tiếp kéo Lăng Tiếu hướng lên trời cao, thảo đằng buộc Lăng Tiếu kia trong nháy mắt bị xé đứt rồi.

- Ha ha, tạp chủng chết tiệt, xem ra coi như là linh thú cũng không muốn bỏ qua cho ngươi a!

Ở giữa không trung tên thanh niên tuấn lãng thấy tình huống này không khỏi ha ha phá lên cười.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 143 - Đại Chiến Thiểm Điện Điêu. (1)

- Đi mau, nó hướng chúng ta bay tới rồi!

Thiếu nữ kia lần nữa kinh hô, sau đó không dám chần chờ khu sử Thanh Phong Hạc chạy trốn.

Hai gã thanh niên khác cũng không dám lưu lại, cùng theo đó khu sử Thanh Phong Hạc chạy trốn.

- U!

Thiểm Điện Điêu lần nữa hí lên một tiếng, một đạo phong nhận trong nháy mắt bắn nhanh ra, hướng thanh phong hạc mà thanh niên tuấn lãng kia cưỡi đánh tới.

Thanh Phong Hạc căn bản không kịp né tránh, một cái liền bị phong nhận cắt rớt, nó kinh hô một tiếng, thân thể lập tức rơi xuống phía dưới.

- Không! Sư đệ mau cứu ta!

Thanh niên tuấn lãng kia kinh khiếu một tiếng, chỗ đặt chân của thân thể không ổn cũng từ không trung rơi xuống.

Trên cao đến mấy trăm thước a! Chỉ sợ cao thủ Linh Sư giai rơi xuống cũng đều phải chết!

- Bát sư huynh!

Thanh niên thật thà kia gọi một tiếng, lập tức để cho Thanh Phong Hạc của hắn bay đến đón thanh niên tuấn lãng kia.

- Hô!

Thanh niên tuấn lãng kia rơi xuống trên Thanh Phong Hạc của thanh niên thật thà, thần sắc hết sức trắng bệch thở phào nhẹ nhõm.

- Các ngươi mau đi xuống phía dưới trốn, ta tới ứng phó nó!

Thiếu nữ kia rút ra nhuyễn kiếm, đứng ở trên lưng Thanh Phong Hạc nghênh hướng Thiểm Điện đại điêu.

Lăng Tiếu ở dưới trảo của Thiểm Điện Điêu nhìn lam y thiếu nữ anh tư hiên ngang, trong lòng thầm hô:

- Thật đẹp!

Tam giai linh thú đã có linh thức, biết rõ cư nhiên có người ở trên không trung khiêu khích uy nghiêm hoàng giả của nó, lần nữa phun ra một đạo phong nhận hướng thiếu nữ kia oanh tới.

Song thực lực của thiếu nữ kia hết sức bất phàm, nhuyễn kiếm trong tay đồng dạng xuất ra một đạo lam sắc quang mang đối oanh tới.

Oanh!

Giữa không trung giống như nở rộ ra phó hoa lam sắc duy mỹ.

- Thật là đáng sợ, chẳng lẽ bé con kia cũng có thực lực Linh Sư giai?

Lăng Tiếu nhìn đối oanh ở trước mặt, trong lòng cuồng hãi.

- Bát sư huynh, chúng ta đi trợ giúp tiểu sư muội!

Thanh niên thật thà hỏi thanh niên tuấn lãng ở phía sau hắn nói.

Thanh niên tuấn lãng có chút mất bình tĩnh nói:

- Vẫn là... Đừng đi, thực lực của tiểu sư muội hơn xa chúng ta, tin tưởng nàng có thể thoát khỏi Thiểm Điện Điêu.

Mới vừa rồi hắn bị Thiểm Điện Điêu hù dọa cho vỡ mật, làm sao còn dám lại đi nghênh chiến, đây không phải là tự tìm đường chết sao.

- Không được, vạn nhất tiểu sư muội lại xảy ra chuyện thì làm thế nào bây giờ.

Thanh niên thật thà kia không đồng ý nói, tiếp đó khu sử Thanh Phong Hạc lần nữa bay lên phía trên.

- Ngươi điên rồi, ngươi muốn đi một mình ngươi đi đi, trước để cho ta xuống.

Thanh niên tuấn lãng kia gấp gáp hống khiếu nói.

Oanh oanh!

Giữa không trung lại là mấy đạo năng lượng đối oanh vang lên.

- Ai! Bát sư huynh, ta coi như là nhìn nhầm ngươi!

Thanh niên thật thà thán một tiếng, không cam lòng nhìn đối chiến trên cao không, sau đó sử Thanh Phong Hạc hạ xuống, để cho sư huynh của hắn ở sau lưng nhảy xuống mặt đất.

Thanh niên tuấn lãng kia không do dự nhảy xuống mặt đất, thanh niên thật thà kia lần nữa khu sử Thanh Phong Hạc bay lên, đồng thời rút ra Song Cự Phủ kia ở sau lưng hét lớn:

- Tiểu sư muội, ta tới giúp ngươi.

Thanh niên trẻ tuổi tay cầm một đôi cự phủ màu bạc sáng bóng, vừa nhìn đã biết đây tối thiểu là vũ khí trên cấp hai trung giai.

Hắn đứng trên lưng Thanh Phong hạc múa cự phủ, hai đạo hào quang màu vàng đất từ phía sau đánh về phía Thiểm Điện Điêu.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ tạo thành tổn thương gì đó với Thẩm Điện Điêu, ai ngờ Thầm Điện Điêu giống như có mắt sau lưng né tránh lên trên, đồng thời dùng móng vuốt ngăn cản công kích của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đáng thương bị hai đạo hào quang màu vàng đất trực tiếp đánh vào người.

Lăng Tiếu đành chịu bị đánh hai cái và phát ra tiếng kêu thảm thiết, miệng phun máu tươi.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong thân thể quay cuồng, hiển nhiên đã bị thương nặng, nhưng hắn vẫn gầm rú nói với người thanh niên kia.

- Đại tử, ngươi có thể sáng mắt ra hay chưa, ngươi muốn mưu tài hại mạng à!

- Ta... Ta không cố ý, thực xin lỗi, ta chỉ muốn giúp tiểu sư muội của ta mà thôi.

Người trẻ tuổi chất phác xin lỗi.

- Sư huynh, ngươi xuống trước đi, ngươi không phải đối thủ của nó đâu!

Thiếu nữ kia đứng trên người Thanh Phong hạc kêu to nói với tên thanh niên.

Lúc này, Thiểm Điện Điêu không còn để ý đến thiếu nữ nữa, trực tiếp quay đầu đánh về hướng người trẻ tuổi chất phác, hiển nhiên nó tức giận vì vừa rồi bị đánh lén.

- Con chim đáng chết, ta không sợ ngươi đâu!

Người trẻ tuổi chất phác đối mặt với Thiểm Điện Điêu cũng không e ngại, ngược lại cầm cự phủ nghênh đón công kích.

- Sư huynh chạy mau!

Thiếu nữ kia lập tức hoảng sợ hét lên, trong tay ngưng kết huyền lực cường đại, múa kiếm bay tới.

Một đạo kiếm khi còn mạnh hơn mấy chục lần công kích của Huyền Sĩ cao giai đánh thẳng vào Thiểm Điện Điêu.

Thiểm Điện Điêu dường như đã sớm có phòng bị, thân thể nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, né tránh đạo công kích kia, đồng thời cánh của nó vỗ mạnh, có hai đạo điện quang đánh thẳng vào người trẻ tuổi kia.

- Công kích lôi thuộc tính!

Thiểm Điện Điêu chụp thẳng vào Lăng Tiếu hoảng sợ hét lên.

Nói chung thuộc tính chia thành thuộc tính ngũ hành, gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Nhưng cũng có các loại thuộc tính hiếm thấy khác, như phong, lôi,

quang, ám. Trong đó lực công kích mạnh nhất trong chín đại thuộc tính cũng không phải thuộc tính kim hay hỏa, mà là lôi thuộc tính.

Thiên lôi có thiên uy hủy thiên diệt địa, thân có lôi thuộc tính cũng phải hấp thu thiên lôi lực để tu luyện thân thể, khi thân thể đạt đến mức tận cùng, có thể dẫn động thiên lôi làm thủ đoạn công kích mạnh nhất.

Nhưng Thiểm Điện Điêu tam giai này dường như chỉ có thể sử dụng thuộc tính công kích của bản thân, vẫn không thể dẫn động thiên lôi công kích, mặc dù công kích như vậy cũng vô cùng khủng khiếp.

Điện mang màu tím phát ra tiếng vang ù ù, không khí xung quanh đều bị xé nứt.

Người trẻ tuổi biến sắc, Thanh Phong hạc căn bản không kịp trốn tránh, hắn chỉ có thể cắn chặt răng, liên tục huy động cự phủ tạo ra hơn mười đạo huyền lực nghênh tiếp điện mang kia.

Ầm!

Ah!

Chiêu số của người trẻ tuổi kia căn bản vô dụng, trực tiếp bị điện mang kia nuốt hết, điện mang trực tiếp đánh trúng thân thể của hắn, khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, từ giữa không trung bay ngược xuống dưới, may mắn Thanh Phong hạc kịp thời tiếp được hắn, để hắn may mắn thoát khỏi đau đớn. Nhưng nhìn thảm trạng toàn thân cháy đen, chắc chắn không thể tái chiến.

- Sư huynh!

Thiếu nữ kia kinh hô, trong mắt lộ ra sát khí đậm đặc, nhuyễn kiếm trong tay

vung vẩy liên tục, từng đạo linh lực như nước hội tụ tới.

- Có thể tụ tập linh lực? Chuyện này... không thể nào!

Lăng Tiếu hoảng hốt nhìn qua thiếu nữ kia rõ ràng tụ tập linh lực trong không khí, phải biết rằng đây chính là cường chiêu chỉ có cường giả siêu cấp cấp vương mới có thể đánh ra!

Huyền giả giai, có thể ngưng tụ huyền lực tu luyện, sau khi tu luyện huyền lực đạt tới trình độ nhất định, khi có thể phóng ra ngoài cơ thể chẳng khác nào đột phá Huyền Sĩ giai thành công.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 144 - Đại Chiến Thiểm Điện Điêu. (2)

Nếu đạt tới Linh Sư giai là có thể điều động linh khí thiên địa tu luyện, đến lúc đó trong cơ thể cũng không phải tu luyện huyền lực mà là linh lực, thế nhưng Linh Sư giai chỉ có thể hấp thu linh lực tu luyện, lại không thể điều động linh khí thiên địa làm thủ đoạn công kích, nếu như có thể lợi dụng thiên địa linh khí công kích, vậy chỉ có đạt trên cấp Vương, mới có khả năng.

Người thiếu nữ trước mắt này tối đa chỉ là Linh Sư cấp thấp, nhưng có thể điều động linh khí công kích, chuyện này thực sự không thể tưởng tượng!

Người trẻ tuổi khôi ngô dưới đất nhìn cuộc chiến giữa không trung, đồng dạng khiếp sợ lẩm bẩm.

- Tiểu sư muội muốn sử dụng chiêu kia, thật sự là đáng sợ, tin tưởng nhất định có thể giết chết tên tạp mao súc sinh này.

Ở bên kia Lang Vương kim sắc và Thanh Viêm Lang cũng không ngừng gầm rú, chúng lo lắng cho Lăng Tiếu, nhất là Lang Vương kim sắc, đây là chuyện quan hệ đến tánh mạng của nó, nếu Lăng Tiếu chết, nó cũng chỉ có thể chôn cùng Lăng Tiếu.

Linh khí quanh người thiếu nữ càng không ngừng hội tụ, khí thế cũng không ngừng tăng vọt, sinh ra cảm giác áp bách rất lớn xung quanh.

Chiếc khăn che mặt bị mồ hôi thấm ướt, có thể thấy được nàng sử xuất ra chiêu này cũng không hề thoải mái.

Thiểm Điện Điêu đương nhiên phát giác ra chiêu cường đại này, nó ngửa

mặt lên trời hét to một tiếng, trong miệng nhổ ra mấy đạo phong nhận, hai cánh lại đồng thời vỗ, mấy đạo Lôi Điện xen lẫn gió thổi tập kích về phía cô gái kia.

- Chiến đấu kịch liệt, chỉ sợ Huyền sĩ cao giai bị một đạo năng lượng trong đó đụng vào cũng bị đánh cho te tua!

Lăng Tiếu ở dưới điêu trảo, như quên đi an nguy của mình, nhìn đại chiến kinh thiên trước mắt, trong lòng kinh hãi.

Ngay lúc này, cô gái kia kinh hô một tiếng, nhuyễn kiếm chém ra, Thủy Linh Lực đã ngưng kết cực lớn, giống như thủy cầu, ẩn chứa lực phá hoại cường đại, đối chọi với Lưỡi Dao Gió và Lôi Điện của Thiểm Điện Điêu.

Rầm rầm!

Công kích vô cùng ác liệt, phát ra tiếng nổ khủng bố giữa không trung.

Cự cầu Thủy Linh Lực đánh tan Lưỡi Dao Gió Lôi Điện, tiếp tục đập về phía Thiểm Điện Điêu.

Ôi!!!

Thiểm Điện Điêu kinh hãi kêu lên, cự cánh đập điên cuồng, lại là mấy đạo Lôi Điện đánh tới, đồng thời trảo hạ buông lỏng, Lăng Tiếu từ giữa không trung té xuống.

Thiểm Điện Điêu tránh được công kích cường đại kia, chỉ là dưới bụng có rất nhiều lông vũ bị đánh rơi xuống.

- A! Cứu mạng!

Lăng Tiếu ở giữa không trung giống như con rùa đen vung vẩy tứ chi cả kinh kêu lên.

Hắn hiện tại cách không trung vài trăm mét, nếu té xuống sẽ thập tử vô sinh.

- Mẹ kiếp, không phải nói người tốt sẽ có phúc tốt sao, người tốt như bản thiếu gia làm sao có thể đoản mệnh như vậy, trời xanh! Ngươi thực là có mắt không tròng!

Trong lòng Lăng Tiếu tuyệt vọng khôn cùng, rống giận.

Hắn không cam lòng! Hai lần đều chết trẻ như vậy, là ai cũng vô cùng không muốn!

- Lục lão, ngươi mau ra đây cứu mạng!

Lăng Tiếu trong tình cảnh vô kế khả thi, lại nhớ tới Lục Ông trong thức hải của hắn, không ngừng kêu gọi.

Đáng tiếc Lục Ông không có bất kỳ đáp lại.

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, Lăng Tiếu nhắm mắt lại, nhận lấy triệu hoán của tử thần lần nữa.

Bỗng nhiên hắn thấy mình rơi lên một vật mềm nhũn.

Lăng Tiếu mở to mắt kêu to.

- Chẳng lẽ nhân phẩm bản thiếu gia bộc phát không chết?

- Không muốn chết thì im miệng!

Một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Lúc này Lăng Tiếu mới nhìn rõ tình huống, thì ra hắn đang ngồi trên Thanh Phong hạc, chính là thiếu nữ kia đã cứu hắn.

- Tiên... Tiên nữ, đa tạ ân cứu mạng!

Lăng Tiếu vội vàng cảm kích nói với thiếu nữ đang nửa nằm trên Thanh Phong hạc, trong lòng cũng khinh bạc nói.

- Thơm quá! Dáng người tuyệt đẹp!

Cô gái kia không đếm xỉa tới hội (sẽ) Lăng Tiếu, nàng sử xuất cấm chiêu, toàn thân vô lực địa bới ra tại Thanh Phong hạc phía trên, thúc giục Thanh Phong hạc xuống bỏ chạy.

Thiểm Điện Điêu chính là bá chủ trên không trung, tiếc rằng nó không phải đối thủ của người ta, đến trên mặt đất có lẽ còn có một tia sinh cơ.

Đáng tiếc Thanh Phong hạc cùng Thiểm Điện Điêu chênh lệch cấp bậc quá lớn, hơn nữa thiếu nữ vừa rồi dùng một chiêu siêu mạnh đã chọc giận Thiểm Điện Điêu, tuy không có đánh trúng chỗ hiểm của nó thế nhưng mà cũng làm nó rơi rụng không ít lông vũ, nó thề phải giết chết mấy tên nhân loại ghê tởm này.

Nó vỗ cánh mấy cí, lập tức bay thẳng về phía Thanh Phong Hạc.

Lần này Thiểm Điện Điêu không có dùng thuộc tính công kích, nó dùng mỏ mổ vào Thanh Phong hạc, móng vuốt sắc bén cũng không có nhàn rỗi, trực tiếp trảo lên hai cánh của Thanh Phong hạc.

Thanh Phong hạc kêu to Xi..Xiiii.. một tiếng, thân thể càng không ngừng lay

động, thiếu nữ cùng Lăng Tiếu trên lưng lắc qua lắc lại như sắp rơi xuống, khá tốt Lăng Tiếu một tay kịp thời bắt lấy lông vũ của Thanh Phong hạc, một tay nắm lấy thân thể mềm mại của thiếu nữ kia.

Mà Thiểm Điện Điêu nhìn thấy thiếu nữ cùng Lăng Tiếu vùng vẫy giãy chết thì dường như càng thêm đắc ý, nó tiếp tục mổ vào cổ của Thanh Phong hạc, một khối huyết nhục bị mổ ra.

Thanh Phong hạc lay động vài cái, từ trên cao bay thẳng xuống dưới.

Thiếu nữ cùng Lăng Tiếu trên người của nó kinh hô lên, khăn che mặt của thiếu nữ bị gió mạnh cuốn đi.

Một gương mặt tuyệt diễm hiện ra trước mặt Lăng Tiếu, gần trong gang tấc.

Trên gương mặt bóng loáng trắng nõn như ngọc chính là đôi mắt dễ thương như thu thủy, ai nhìn thấy cũng phải thương hoa tiếc ngọc, đôi mi lá liễu của nàng nhíu một cái càng làm cho nam nhân xiêu lòng, đôi môi thơm như hoa lan, ngũ quan phối hợp hoàn mỹ vô khuyết, trên người tỏa ra tiên khí khiến người ta không thể sinh lòng khinh nhờn, lại phối hợp với tơ lụa mỏng trên người của nàng, tay áo bồng bềnh giống như không ăn khói lửa nhân gian, như tiên nữ thiên giới hạ phàm, đẹp tới mức khiến người ta hoa mắt.

- Đẹp quá!

Lăng Tiếu ngơ ngác nhìn qua thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, kìm lòng không được tán thưởng một câu. Trong lòng của hắn đột nhiên nhảy mạnh, một cảm xúc trước nay chưa từng có xuất hiện.

Cô gái kia có chút nhíu mày, cũng không quan tâm tới Lăng Tiếu, mà là đang tự hỏi tự cứu mình thế nào.

- Ôi!!!!

Thiểm Điện Điêu thấy hai người không có té ra khỏi lưng Thanh Phong hạc thì kêu to một tiếng, một đạo phong nhận đánh vào người Thanh Phong hạc.

XÍU...UU!!

Thanh Phong hạc bị phong nhận cắt thành hai nửa, mà thiếu nữ cùng Lăng Tiếu trên lưng của nó kêu to lên, từ trên lưng hạc té xuống

- Súc sinh đáng chết, lão tử cho dù chết cũng kéo ngươi đệm lưng!

Lăng Tiếu tự biết lần này không có vận khí tốt như vậy, lúc này một tay ôm thiếu nữ trong ngực, thấp giọng nói với thiếu nữ.

- Ôm chặt thân thể của ta!

Sau đó hắn buông thiếu nữ ra, một tay vỗ lên tay áo.

XÍU...UU!!

Một mũi tên bắn lén từ trong tay áo của Lăng Tiếu bắn ra ngoài.

- Ôi!!!

Thiểm Điện Điêu do không kịp đề phòng bị tên bắn lén đánh trúng vào bụng dưới, phát ra tiếng kêu xé lòng.

Thiểm Điện Điêu cũng không có chết đi như vậy, ngược lại càng kích thích hung tính của nó, đôi cánh lớn vỗ một cái, hai đạo lôi điện chi lực nện vào Lăng Tiêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 145 - Rơi Vào Vực Sâu

- Không tốt!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, ôm chặt thiếu nữ kia, hắn dùng thân thể của mình làm tấm chắn cho thiếu nữ.

Oanh!

Lăng Tiếu bị đánh trúng và phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết, một ngụm máu tươi phun lên mặt kiều diễm của thiếu nữ.

Hai người rơi xuống thật nhanh.

Lúc này Thiểm Điện Điêu cũng giãy dụa vài cái, thân thể khổng lồ cũng rơi xuống, hiển nhiên là tên bắn lén độc phát.

Giữa không trung, Lăng Tiếu ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp kia, bị Thiểm Điện Điêu đánh trúng làm thân thể rơi xuống nhanh hơn.

Dưới đất Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang đồng thời hét to lao tẳng về hướng Lăng Tiếu té xuống.

Bên kia thanh niên chất phác bị Thiểm Điện Điêu đánh trọng thương miễn cưỡng ăn vào đan dược vào, nhìn thấy tiểu sư muội bị đánh rơi xuống, hắn nhanh chóng thúc dục Thanh Phong hạc đuổi theo.

- Nhanh, lại nhanh hơn nữa!

Thanh niên chất phác không có để ý tới thương thế trên người, cắn răng thúc giục Thanh Phong hạc.

Đáng tiếc cách xa nhau khoảng cách quá xa, mà tốc độ rơi xuống của hai người quá nhanh, hắn đuổi theo không kịp.

Hai người cũng không có ngã xuống đất, mà là rơi vào trong vực sâu.

- Xuống đi, nhất định phải tiếp được bọn họ!

Thanh niên chất phác quát lên. Trong lòng của hắn gấp gáp, tiểu sư muội có địa vị trong tông môn rất siêu nhiên, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì bọn họ không chịu nổi lửa giận của tông môn.

Thanh Phong hạc kêu một tiếng, giương cánh bay theo

Thanh Phong hạc bay xuống gần trăm trượng và sắp đuổi kịp, nó lại phát ra một tiếng kêu to, cũng không có đuổi theo xuống dưới, mà là bay thẳng lên trên, dường như cảm giác được thứ gì quá đáng sợ.

- Ngươi làm gì, nhanh bay xuống tiếp bọn họ đi!

Thanh niên chất phác tức giận vỗ lên người Thanh Phong hạc và thúc dục.

Thế nhưng mà Thanh Phong hạc vẫn không có để ý tới, càng không ngừng phát ra tiếng Xi..Xiiii.., mặc kệ thanh niên chất phác thúc dục thế nào cũng không bay xuống dưới.

- Súc sinh đáng chết!

Thanh niên chất phác tức giận quát một tiếng, hắn tức giận nện một quyền vào người Thanh Phong hạc, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu sư muội và Lăng

Tiếu rơi vào vực sâu không đáy.

- Tiểu sư muội!

Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang chạy tới biên giới vực sâu và kêu to lên.

Trong khi hai người rơi xuống thần sắc đều trắng bệch, cô gái kia sợ hãi ho dung thất sắc, ôm chặt lấy eo của Lăng Tiếu. Cho dù thực lực của nàng mạnh hơn Lăng Tiếu nhiều, thế nhưng mà vào thời khắc đối mặt với sinh tử thì nàng vẫn không kiềm được sợ hãi trong lòng.

- Làm sao bây giờ? Nên xử lý thế nào?

Trong lòng Lăng Tiếu không ngừng hô to, lúc này hắn cũng chẳng biết làm gì.

Hai người cũng rơi xuống không bao lâu, cô gái kia té xỉu trong ngực Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tuy ôm người đẹp như tiên, thế nhưng mà trong lòng không có chút vui mừng nào, hắn nhìn thấy thiếu nữ gần trong gang tấc và nói:

- Hai người chết, không bằng một người chết!

Vào thời khắc hai người sắp rơi vào đất thì Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, thân thể ôm cô gái kia xoay lại, hắn ôm thân thể cô gái hướng lên, mà chính mình lại lót dưới nàng.

Oanh!

Hai người rơi vào mặt đất rắn chắc.

...

Nửa ngày sau, trên vực sâu.

Hai người trẻ tuổi đang cãi lộn.

- Sư đệ ngươi chết tâm này đi, chúng ta mau chóng quay về tìm sư môn cứu giúp, có lẽ tiểu sư muội còn có một đường sinh cơ!

Tên thanh niên tuấn lãng nhìn qua thanh niên chất phác nói.

Tên thanh niên chất phác đã phục dụng đan dược xong, thương thế đã ổn định, nhưng mà thần sắc của hắn vô cùng tái nhợt, tóc cháy đen không chịu nổi. Hắn trừng mắt với tên trẻ tuổi tuấn lãng kia.

- Đi về thì ngươi tự về đi, nếu như không tìm thấy tiểu sư muội ta tuyệt đối sẽ không trở về.

- Tại sao đầu óc của ngươi đông cứng như vậy, Thanh Phong hạc căn bản không dám bay xuống, ngươi lấy gì tìm kiếm tiểu sư muội?

Thanh niên tuấn lãng khó chịu nói.

- Ta là đầu óc đông cứng, nhưng mà ta không phải loại người như ngươi, trước kia tính toán ta nhìn lầm ngươi, ngươi không xứng làm sư huynh của ta!

Thanh niên chất phác tức giận quát lên, sau đó kéo thân thể trọng thương tìm kiếm dây mây, buộc tiếp lại với nhau, muốn tự mình xuống vực sâu tìm kiếm.

- Ta là loại người gì thì sao ngươi biết, không phải đối thủ của Thiểm Điện

Điêu còn dám ngạnh kháng, đây rõ ràng là muốn chết, ngươi xem ngươi bây giờ đi, ngươi đến giúp tiểu sư muội cái gì? Còn không phải liên lụy nàng!

Tên thanh niên tuấn lãng không cam lòng phản bác một câu.

- Nói bậy, ngươi đừng kiếm cớ cho mình, muốn đi thì chính ngươi đi, ta không tìm được tiểu sư muội tuyệt đối sẽ không trở về!

Tên thanh niên chất phác kiên định nói ra.

Sắc mặt tên thanh niên tuấn lãng co quắp lại, hai đấm nắm quá chặt, sát khí dang lên.

- Hô!

Trong chốc lát người trẻ tuổi tuấn lãng không có hạ sát thủ, hắn đi tới con Thanh Phong Hạc vốn là củ thanh niên chất phác, sau đó nhảy lên lưng hạc, không quan tâm tới tên thanh niên chất phác và rời đi.

Tên thanh niên chất phác người quay đầu lại, nhìn qua tên thanh niên tuấn lãng nói:

- Đúng là tiểu nhân, khó trách tiểu sư muội không có vừa ý ngươi.

Sau đó tên thanh niên chất phác lại kết dây mây lại với nhau.

...

Dưới vực sâu tối tăm, gió lạnh thổi qua, từng đợt khí tức âm hàn ăn mòn thân thể thổi qua.

Trên mặt đất một đôi nam nữ đang nằm đó, không phải Lăng Tiếu cùng cô

gái kia sao?

Không bao lâu thiếu nữ được Lăng Tiếu đỡ tỉnh lại.

- Ta chết sao?

Thiếu nữ thì thào lẩm bẩm, sau đó nàng cảm giác mình đang đè lên cái gì đó, hắn nhanh chóng xem xét, đã thấy là thiếu niên anh tuấn đang bị nàng đè lên.

- Ah!

Thiếu nữ cả kia kinh kêu một tiếng, vội vàng đứng khỏi người Lăng Tiếu, dường như tiếp xúc da thịt nàng rất chú ý tới.

Thế nhưng mà khi nàng nhìn thấy máu tươi trên khóe miệng Lăng Tiếu thì hiểu ra ngay, sau đó dùng tay động cánh tay Lăng Tiếu.

- Uy, ngươi tỉnh... Ngươi tỉnh...

Thiếu nữ gọi Lăng Tiếu vài tiếng nhưng không có phản ứng nào, nàng duỗi ngón tay đặt lên mũi của Lăng Tiếu.

- Chết... Chết!

Thiếu nữ kia kinh hãi địa co rúm người lại, thần sắc tái nhợt vài phần.

Nàng nhìn qua Lăng Tiếu, lại ngẩng đầu nhìn lên trên, nhớ tới lúc rơi xuống đây hai người ôm nhau, tại sao thiếu niên này bị nàng áp dưới than.

Đáp án rõ ràng, thiếu niên này vì cứu nàng mà chết đi!

Thời điểm thiếu nữ không biết làm sao, từng tiếng kêu quái dị làm nàng hoảng sợ vang lên.

Nàng móc mấy viên đan dược trong người ra, sau đó kéo thân thể Lăng Tiếu tới một nơi sạch sẽ hơn.

Nàng sử dụng cấm chiêu, tối thiểu trong một tháng không cách nào vận dụng linh lực, hôm nay nàng chẳng khác gì người bình thường, trong tình cảnh không biết gì thế này, nàng cũng thập phần sợ hãi.

- Lúc này nên làm gì đây?

Thiếu nữ hai tay ôm gối nhìn qua Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Dần dần cô gái này quá mệt mỏi, lại nhắm mắt ngủ.

Giờ phút này thân thể Lăng Tiếu sinh ra biến hóa kinh người, chỉ thấy thân thể của hắn giờ phút này nổi lên hào quang vàng nhạt, lộ ra nét thánh khiết, chiếu sáng mặt đất chung quanh.

Trong thức hải của Lăng Tiếu có một gốc cây nhỏ tỏa sinh cơ nồng đậm, vài đạo năng lượng màu xanh lá từ trong nó truyền ra khắp tứ chi bách hài bị hao tổn của Lăng Tiếu, cũng đưa vào ngũ tạng lục phủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 146 - Đột Phá Trong Sơn Động. (1)

Năng lượng màu xanh đi qua đâu, kinh mạch và nội phủ bị hư hao xuất hiện dấu hiệu khôi phục.

Đồng thời trong cơ thể Lăng Tiếu hai đại huyền công không ngừng vận chuyển, Tam Phân Quy Nguyên Khí vẫn chuyển huyền lực trong đan điển ra khắp người Lăng Tiếu; Kim Cương Ngũ Biến Quyết thì vạn chuyển hấp thu năng lượng màu xanh lá từ trong thức hải, thoải mái chữa trị thân thể Lăng Tiếu.

Những kinh mạch, huyết quản, nội tạng bị hư hao dưới sự vạn chuyển hai đại huyền công dần dần khôi phục lại, khu vực trái tim hấp thu năng lượng màu xanh lá lại đập lên.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng từ trong quỷ môn quan tỉnh táo lại.

- Đây... Đây là đâu?

Lăng Tiếu gian nan bò dậy, đáng tiếc xương cốt toàn thân của mình tổn thương, nội thương rất nặng, căn bản không đứng lên được.

- Chẳng lẽ ta còn chưa có chết sao?

Lăng Tiếu cảm giác thân thể của mình vô cùng đau đớn, nghi hoặc lẩm bẩm.

Lăng Tiếu mình cảm giác một chút, quả nhiên phát hiện mình vẫn còn sống, chỉ bị tổn thương thập phần nghiêm trọng mà thôi.

- Không chết là tốt rồi, còn sống thì có hy vọng.

Lăng Tiếu âm thầm may mắn nói ra.

Lúc này bên cạnh hắn có giọng nói của thiếu nữ vang lên.

- Ngươi... Ngươi còn chưa có chết?

Lăng Tiếu sững sờ, hữu khí vô lực nói:

- Còn chưa có chết, nhưng mà ta không nhúc nhích được, ngươi có thể lấy Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan trong ngực của ta ra được không, để cho ta ăn vào chữa thương.

Cô gái kia không nói hai lời, trực tiếp ném mấy viên đan dược tới trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn đan dược và cười khổ.

- Có thể cho vào miệng ta hay không, tứ chi của ta gãy toàn bộ rồi.

- Úc!

Cô gái kia ứng một tiếng, ngón tay cầm đan dược bỏ vào trong miệng Lăng Tiếu.

Đan dược tới trước môi, Lăng Tiếu há mồm nhẹ nhàng hợp lại, không ngờ lại ngặm ngón tay của thiếu nữ luôn.

- Ah!

Cô gái kia thở nhẹ một tiếng, nhanh chóng rút tay về.

- Khục khục!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa phun đan dược ra khỏi miệng, liên tục khục vài cái, khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Ah... Thực xin lỗi, ta không phải cố ý!

Cô gái kia đỏ mặt cúi đầu xin lỗi.

Lăng Tiếu nuốt đan dược vào, cười nhạt nói.

- Không có việc gì, là ta mạo phạm trước.

- Ah!

Cô gái kia ứng một tiếng xong thì không nói nữa.

Kế tiếp nơi này lâm vào trầm mặc.

Chỉ còn lại tiếng gió thổi qua cùng tiếng linh thú quái dị kêu lên.

- Đúng rồi, ngươi có thể đào cái động hay không, chúng ta đi vào tránh gió!

Lăng Tiếu đánh vỡ trầm mặc.

- Ta không mở được, ta... Ta không có linh lực!

Cô gái kia sâu kín trả lời.

Lăng Tiếu nghe thiếu nữ trả lời, nhớ tới một chiêu mạnh mẽ của thiếu nữ, biết rõ thiếu nữ này tình huống chỉ tốt hơn hắn một chút mà thôi, cũng không có nói cái gì nữa, mà chuyên tâm chữa thương.

Lăng Tiếu vận chuyển hai đại huyền công tốc độ nhanh nhất, hấp thu đan dược vừa ăn vào.

Nhất thời một đạo dược lực phân ra, hai đại huyền công như sói săn mồi, lập tức cắn nuốt dược lực.

- Cái này... Đây là đan dược gì, nhất định là cao cấp hơn Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan nhiều.

Lăng Tiếu lập tức cảm giác đan dược thiếu nữ cho hắn rất bất phàm.

Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan cũng không có dược lực mạnh như vậy, cái hai chủng đan dược này là đan dược đê giai nhất, trong thành Vẫn Thạch cũng coi như cực kỳ trân quý.

Nhưng mà thiếu nữ này cho hắn ăn là ngoài cấp hai, bằng không cũng không có dược tính như vậy.

Có dược lực sung túc, Lăng Tiếu nhắm con mắt lại, toàn lực chữa thương, hy vọng mau chóng khôi phục thương thế.

Nhưng mà không bao lâu sau, trong bóng tối có bóng đen chậm rãi đi tới.

- Cái gì thế?

Cô gái kia nhìn thấy bóng đen thì hoảng sợ nói ra.

Trong bóng tối, một đạo bóng đen chậm rãi đi tới.

Cô gái kia nhặt nhuyễn kiếm lên đề phòng.

Xuất hiện trước mặt nàng chính là một con linh thú màu đen, trừ chỉ có thể nhìn rõ hai mắt to của nó ra, thân thể của nó dung hòa vào trong bóng tối, thời điểm nó tới gần một chút và nhìn kỹ, chỉ thấy nó cao hơn một mét và dưới bung là chân dài thật nhỏ, phía sau có hai cái chân lớn chèo chống thân thể, hai chân mảnh khảng phía trước giơ lên, đầu của nó đặc biệt lớn, hai mắt to như đèn lòng, còn mang theo hai cái râu dài, phía sau có cái đuôi hình cầu to, trong miệng phát ra từng tiếng kêu "Chít chít...".

- Hắc Phệ Nghĩ!

Cô gái nhận ra thân phận của con linh thú và hoảng sợ nói ra.

Hắc Phệ Nghĩ thuộc về linh thú hắc ám hiếm có, ưa thích ở trong vách đá cheo leo và vực thẳm, là linh thú quần cư, hơn nữa số lượng quần cư vô cùng khổng lồ. Con Hắc Phệ Nghĩ này chỉ cao hơn một mét, xem ra chỉ là cấp một mà thôi, nếu như như là Hắc Phệ Nghĩ ngoài cấp hai phải cao hơn hai mét.

Hiện tại chỉ có một con Hắc Phệ Nghĩ ở chỗ này, xem bộ dáng là nó đi tìm con mồi.

Mặc dù như thế thiếu nữ cũng cảm thấy không xong. Linh lực của nàng hiện tại đã dùng hết, giống như người bình thường, căn bản không thể nào là đối thủ của Hắc Phệ Nghĩ.

Hắc Phệ Nghĩ không có phát động tiến công, nó không ngừng đong đưa cặp râu dài, trong miệng phát tiếng "Chít chít" không ngừng, dường như quan sát tình huống của con mồi.

- Không phải sợ, trên cánh tay của ta có ám tiễn kịch độc, ngươi dùng nó bắn con kiến đi.

Lăng Tiếu mở to mắt nói ra.

Giờ phút này thân thể của hắn đang khôi phục thật nhanh, thế nhưng mà vẫn chưa chữa trị toàn bộ, căn bản không thể đứng lên ứng chiến, chỉ có thể sử dụng ám tiễn lần nữa.

Ám tiễn này chính là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn sử dụng, bởi vì ám tiễn này chỉ sử dụng năm lần, lần thứ nhất dùng trên người Huyễn Yêu, lần thứ hai tắc dùng trên người Thiểm Điện Điêu, chỉ còn lại ba lượt.

Cô gái kia nghe Lăng Tiếu thì đi tới cánh tay có ám tiễn của Lăng Tiếu.

Hắc Phệ Nghĩ thấy côn mồi động thì nó bắt đầu lay động tay chân, công kích thiếu nữ cùng Lăng Tiếu.

Rốt cuộc thiếu nữ cũng tháo ám tiễn trên cánh tay Lăng Tiếu và nhắm vào người Hắc Phệ Nghĩ mà bắn.

Hắc Phệ Nghĩ lập tức trúng tên, thân thể của nó dừng lại, liên tục phát ra tiếng kêu to.

Thế nhưng mà thời điểm cho rằng Hắc Phệ Nghĩ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, con Hắc Phệ Nghĩ chạy tới làn nữa.

- Tại sao vô dụng?

Cô gái kia hoảng sợ kêu lên một tiếng, cầm ám tiễn bắn liên tục.

Ám tiễn bắn ba mũi tên lên người Hắc Phệ Nghĩ.

Hắc Phệ Nghĩ liên tục bị xạ kích, toàn thân có ba lỗ nhỏ mở ra, đau đến mức

cuồng nộ, lao nhanh về phía trước, một chân nện vò thiếu nữ.

Thiếu nữ tránh không kịp, thân thể bị đánh bay, nặng nề té xuống đất.

Con Hắc Phệ Nghĩ dường như chưa hết giận, cái chân khác nện vào người thiếu nữ.

Ah ah!

Đáng thương thiếu nữ bị Hắc Phệ Nghĩ hành hạ kêu thảm thiết, lụa mỏng trên người bị xé rách, từng vết máu bắn ra ngoài.

Lúc này trong lòng Lăng Tiếu khó chịu như bị đau cắt, hắn nằm trên mặt đất cắn răng, trong miệng không ngừng hô.

- Nhanh lên ah... Nhanh lên nữa..

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 147 - Đột Phá Trong Sơn Động. (2)

Lăng Tiếu vận chuyển hai đại huyền công trên người thật nhanh, huyền lực một lần lại một lần rửa sạch tổn thương trong người, hào quang quanh người hắc cực kỳ chói mắt.

Rốt cục hai đại huyền công hấp thu đan dược trên người của hắn càng nhanh, những tổn thương kia dùng tốc độ mắt thường thấy khép lại.

- Thành!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, thân thể bắn lên.

Hắn không có nghĩ nhiều, hai chân vận chuyển huyền lực đá vào con Hắc Phệ Nghĩ

Phốc phốc!

Lăng Tiếu liên tiếp đá vào mấy cái chân của Hắc Phệ Nghĩ.

Hắc Phệ Nghĩ bị Lăng Tiếu đá bay ra ngoài.

- Gia hỏa đáng chết, ta giết ngươi!

Lăng Tiếu nhìn qua thiếu nữ vết thương đầy người, lòng đang nhỏ máu, hai mứt tức giận đánh thẳng vào Hắc Phệ Nghĩ.

Vô số chưởng ảnh đánh thẳng vào Hắc Phệ Nghĩ, mỗi một chưởng đều ẩn chứa toàn bộ huyền lực của Lăng Tiếu.

Rầm rầm!

Chít chít!

Hắc Phệ Nghĩ căn bản chưa kịp phản ứng bị song chưởng của Lăng Tiếu đánh thành thịt nát, rất nhiều chất lỏng bắn ra ngoài.

Không qua một lát, Hắc Phệ Nghĩ liền chết dưới công kích điên cuồng của Lăng Tiếu.

- Vù vù...

Lăng Tiếu không ngừng thở hổn hển, sau đó hắn lết tới gần thiếu nữ.

Trên người thiếu nữ vết thương chồng chất, máu tươi chảy ra ngoài.

- Ngươi phải chịu đựng a!

Lăng Tiếu nâng thiếu nữ đang hấp hối dậy, không do dự lấy Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan trong người cho thiếu nữ ăn, trong tay càng không ngừng rót huyền lực vào người thiếu nữ.

Thiếu nữ miễn cưỡng ăn đan dược xong, Lăng Tiếu cõng nàng lên và nhặt Lam Tinh Kiếm và Ngân Quỷ Huyết Đao, rời khỏi nơi này.

Nếu như không đi thì đi không được.

Bọn họ vừa đi không xa, lập tức có vài con Hắc Phệ Nghĩ đi tới, có một con đặc biệt lớn, thn thể có hơn hai mét, rất hiển nhiên chính là Hắc Phệ Nghĩ ngoài cấp hai.

May mắn mấy con Hắc Phệ Nghĩ chỉ dò xét chung quanh không có phát hiện

gì, khiêng thi thể Hắc Phệ Nghĩ chết rời khỏi đây.

Lúc này Lăng Tiếu gian nan mang theo thiếu nữ đi vào một nơi ẩn khuất, lợi dụng đao kiếm mở ra cái động sâu hai mét trên vách đá, sau đó lại ôm thiếu nữ chui vào trong hang động.

Sau khi an trí tốt thiếu nữ, Lăng Tiếu đi ra bên ngoài che lắm hơn phân nửa cửa động lại, chính mình leo vào trong động.

Vào động liền ngăn cách gió lạnh bên ngoài, thân thể mới cảm thấy ấm áp một ít.

Lăng Tiếu móc tinh khối có từ chỗ Huyền Yêu ra, nhất thời trong động trở nên hơi sáng lên, tối thiểu có thể nhìn thấy hoàn cảnh trong động.

Lăng Tiếu thương tiếc nhìn qua thiếu nữ, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm vafoon nhu.

Thiếu nữ linh lực mất hết, thân thể bị thương nhiều chỗ, sắc mặt thập phần tái nhợt, xem ra rất không xong.

- Ngươi cảm thấy như thế nào rồi?

Lăng Tiếu ôn nhu hỏi.

Thiếu nữ mơ hồ co rút thân thể nói:

- Lạnh... Lạnh quá...

Lăng Tiếu không nói hai lời, hắn cởi da thú khoác lên người thiếu nữ.

Nhưng mà thiếu nữ vẫn co rúm người như trước, tình huống không chuyển

biến tốt đẹp.

Lăng Tiếu sờ sờ trán cô gái, cảm thấy nóng hầm hập.

- Phát sốt ah!

Lăng Tiếu thầm hô, ngay sau đó một tay đặt lên cổ tay thiếu nữ, từng đạo huyền lực rót vào người của nngf.

Nhưng mà hắn biết bản thân mình không khá lên được, huyền lực rót vào như muối bỏ biển, căn bản không đủ.

Lăng Tiếu nhìn thấy bộ dáng đáng thương của thiếu nữ thì tâm tình không đành lòng.

Có thể nói trái tim của hắn đều thắt trên người thiếu nữ này, đây là nữ hài đầu tiên làm hắn động tâm. Cho dù Bạch Vũ Tích, La Khinh Sương và Đại Nhi các nàng cũng không tệ, nhưng mà các nàng chưa bao giờ làm Lăng Tiếu chính thức động tâm qua, với thiếu nữ này hắn có cảm giác không giống.

Lăng Tiếu vô kế khả thi, ôm thiếu nữ vào trong ngực.

Hương thơm của thiếu nữ xông vào trong mũi, làm tâm tình Lăng Tiếu ý loạn, hạ thân lập tức có phản ứng.

- Đến lúc nào rồi còn nghĩ những chuyện này!

Lăng Tiếu tát mình một cái, sau đó lại phục mấy khỏa đan dược, bắt đầu thu liễm tâm thần, trong cơ thể vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến Quyết, sau đó khôi phục trạng thái toàn thịnh, một bên chữa trị thân thể đồng thời sinh ra nhiệt lượng xua tan rét lạnh cho thiếu

nữ.

Dần dần Lăng Tiếu tiến vào trạng thái vong ngã, huyền lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển.

Thiếu nữ cảm ứng được nhiệt lượng ấm áp, lập tức ôm eo củ Lăng Tiếu, đầu càng chui vào trong ngực của Lăng Tiếu, cho đến khi tìm được vị trí thỏa mái dễ chụi mới thôi, không bao lâu thì ngủ trong ngực của Lăng Tiếu.

Rất nhiều dược lực bị hai đại huyền công hấp thu phân hóa, các bộ vị tổn thương đã khôi phục như ban đầu.

Sau khi Lăng Tiếu chữa trị thna thể và vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết, chỉ có Tam Phân Quy Nguyên Khí vẫn đang cắn nuốt dược lực, đem dược lực chuyển hóa thành huyền khí dẫn đạo vào đan điền.

Đoàn năng lượng trong đan điền không ngừng sáng bóng, huyền lực tinh khiết hội tụ lại, nhiều ra một ít lại phan hóa vào trong kinh mạch, lập tức lại có hai ba đạo tiểu kinh mạch bị xung đột, tốc độ vận chuyển huyền lực càng nhanh.

Lăng Tiếu không biết ngồi xuống bao lâu, chỉ cảm giác rất mỹ diệu

Năng lượng trong người bành trướng, càng không ngừng chạy quanh người của hắn, cảm giác thoải mái làm hắn không nói nên lời, giống như huyền lực trong người hắn không chống đỡ nổi, tùy thời có thể cho nó phá thể mà ra.

Rốt cục Lăng Tiếu ý thức được cái gì.

Huyền lực có thể phóng ra ngoài, ngưng hình công kích, đây chẳng phải nói chính là dấu hiệu đột phá Huyền Sĩ giai sao?

Hôm nay bất kể là trạng thái tinh thần hay là huyền lực đều thập phần ổn định sung túc, không đột phá chờ đợi khi nào.

Lăng Tiếu hạ quyết tâm, vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí trong người điên cuồng, hắn khống chế huyền lực không ngừng chạy trong kinh mạch, huyền lực một đạo tiếp một đạo rút ra khỏi đan điền, cuối cùng hội tụ vào trong hai tay.

Rầm rầm!

Hai chưởng của Lăng Tiếu đánh vào vách đá, nhất thời hai tiếng nổ vang lên.

Hai bên cưa động bị huyền lực của Lăng Tiếu đánh ra hố sâu một mét.

Lăng Tiếu há to mồm nhìn qua lực phá hoại kinh người, thì thào lẩm bẩm.

- Đạt tới Huyền Sĩ giai?

Nhưng mà hắn còn chưa kịp suy nghĩ, trong người sinh ra biến hóa lần nữa, từng đạo huyền lực như con ngựa hoang thoát cương, càng không ngừng trùng kích cơ thể của Lăng Tiếu. Nguồn truyen.org

Trong lúc nhất thời những kinh mạch của Lăng Tiếu mở rộng gấp đôi có thừa, hơn nữa kinh mạch thật nhỏ đả thông hơn mười cái, từ ba mươi bốn đầu đả thông đến năm mươi hai đầu, cách Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng thứ ba lại gần thêm một bước.

Không chỉ có như thế, khi thực lực của Lăng Tiếu tăng lên, thức hải của hắn mở rộng vài lần, tiểu thụ trong thức hải thừa cơ hấp thu huyền lực của Lăng Tiếu, không đầy một lát rõ ràng thành lâu một chút, màu xanh lá sinh cơ càng lộ ra tràn đầy.

Lại trải qua một giờ sau, Lăng Tiếu cuối cùng co rút huyền lực vào trong cơ thể, đan điền bành trướng gấp đôi, huyền lực lưu chuyển càng nhanh hơn, hơn nữa huyền lực cũng trở nên rõ ràng, lộ ra hào quang đẹp mắt.

- Rốt cục trở thành Huyền Sĩ!

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập năng lượng, hắn có chút kìm lòng không được muốn đứng lên hoan hô, lại nhớ tới trong ngực đang ôm mỹ nhân cho nên mới dừng lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 148 - Thật Lớn, Thật Co Giãn A. (1)

Hắn nhìn qua thiếu nữ ngủ say trong ngực của mình, sâu trong lòng có cảm giác hạnh phúc dạt dào.

Bên ngoài và bên trong Hoang Tùng sơn mạch có một cái vực sâu to lớn, gió lạnh không ngừng từ bên dưới tuôn ra, từng tiếng linh thú gào thét vang vọng.

Nơi này hiếm dấu chân người, có một con sói vàng và xanh không ngừng kêu lên, giống như đang gào thét gì đó.

Dưới vực sâu quanh năm là bóng tối, cỏ dại khô tàn, khắp nơi tràn ngập khí tức âm hàn.

Trong một nơi ẩn nấp, trong động khẩu ẩn mật có một nam một nữ đang dựa sát vào nhau.

Nam anh tuấn bất phàm, nữ xinh đẹp động lòng người, nhưng mà bộ dáng của hai người chật vật không chịu nổi, không cần phải nói chính là Lăng Tiếu cùng thiếu nữ rơi xuống vực.

Lăng Tiếu không dám lộn xộn, chỉ bảo trì tư thế xếp bằng, thân thể càng không ngừng vận chuyển huyền lực xua tán hàn khí trong vực sau, cung cấp nhiệt độ cho thiếu nữ trong ngực.

Hai người cũng không biết bảo trì tư thế này trong bao lâu, cho đến khi cô gái kia từ trong giấc ngủ mệt mỏi bắt đầu động thân.

- Ah!

Nàng khẽ động làm vết thương trên người bị động nên rất đau đớn.

- Ngươi tỉnh rồi!

Lăng Tiếu vỗ vai của thiếu nữ ôn nhu hỏi.

Thiếu nữ tỉnh táo một chút, kế tiếp phát ra tiếng hét kinh người.

- Ah!

Nàng muốn thoát khỏi ôm ấp của Lăng Tiếu. Ai ngờ nàng vừa khẽ động thì đông tới vết thương trên người, đau đớn hít thở không thông, hai chân mềm nhũn, thân thể ngã vào trong ngực Lăng Tiếu.

Bộ ngực sữa chạm vào ngực của Lăng Tiếu, cảm giác mềm nhũn làm Lăng Tiếu sảng khoái, quần áo trước ngực của nàng bị Hắc Phệ Nghĩ đánh rách nát, xuân quang tiết ra ngoài, hơn phân nửa bộ ngực tuyết trắng xuất hiện trước mặt của hắn.

Lăng Tiếu trước kia chỉ lo cung cấp nhiệt độ cho thiếu nữ và đột phá, cũng không có nhìn kỹ thân thể của nàng, nhưng mà bây giờ nhìn thấy những vết thương dữ tợn cũng không cách nào che lấp được thân thể kiều nộn và da thịt mịn màng của nàng.

- Hỗn đản, ngươi thả ta ra!

Cô gái kia nội thương chưa lành, ngoại thương lại rất nặng, căn bản không có chút khí lực nào cả, đành phải hữu khí vô lực kêu to.

Lăng Tiếu khẽ thở dài một cái, thu hồi tâm tư thưởng thức xuân quang, vỗ

nhẹ vai của thiếu nữ và an ủi.

- Ngươi bị thương rất nặng, không nên lộn xộn được chứ?

- Ta ai cần ngươi lo, loại người như ngươi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngươi sẽ bị trời đánh, ô ô...

Cô gái kia cắn cặp môi đỏ mọng mắng, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có nước mắt ủy khuất chảy ra.

Nàng từ nhỏ đến lớn đâu có chịu ủy khuất như vậy, rõ ràng bị một nam nhân lạ lẫm khinh bạc, trong nội tâm xuất hiện ý chí quyết chết.

- Này, ngươi đừng khóc ah, ta không phải đang cứu ngươi sao?

Lăng Tiếu giải thích. Trong lòng của hắn phiền muộn ah, không phải chỉ ôm một cái sao, vừa rồi không có làm gì cả, có tổn thất gì sao?

Lăng Tiếu chẳng nói gì hơn.

- Ngươi là tiểu nhân vô sỉ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngươi chết không yên lành...

Thiếu nữ vừa khóc vừa không ngừng mắng Lăng Tiếu.

- Ngươi mắng đủ chưa, ta ba lần bốn lượt cứu ngươi, không có cảm kích cũng thôi, còn mắng chửi người, không có tố chất.

Lăng Tiếu đẩy thiếu nữ qua một bên và mắng.

Thiếu nữ bị đẩy ra thì khóc lóc phản bác.

- Ngươi cứu ta có thể ô nhục ta sao? Ta tình nguyện ngươi giết ta, cho ta được thanh thản.

- Cái gì... Ta... Chính ngươi hảo hảo cảm giác một chút xem, ta ô nhục ngươi thế nào, thật sự là nữ nhân cố tình gây sự.

Lăng Tiếu sững sờ một chút, có chút im lặng sau đó quát to, thì ra nữ nhân này cho rằng hắn làm chuyện đó.

Lăng Tiếu biết rõ thiếu nữ này trong lúc nhất thời không có nhận rõ sự thật, hắn cũng đành phải an ủi, làm cho nàng suy nghĩ thật kỹ có lẽ tốt hơn.

Vì vậy Lăng Tiếu một cước đá bay hòn đá, xoay người đi ra khỏi động.

Thiếu nữ thấy Lăng Tiếu tức giận đi ra ngoài, nhớ lại câu nói của Lăng Tiếu câu và cảm ứng chỗ riêng tư của mình không có gì không ổn cả.

Qua trong chốc lát sau nàng rốt cục ý thức được chính mình khả năng trách oan Lăng Tiếu. Cho dù toàn thân của nàng bị thương, nhưng mà tất cả là do Hắc Phệ Nghĩ tạo thành, mà thời điểm nàng hôn mê mơ hồ nhớ rõ chính mình dường như rất ấm áp, cho nàng cảm giác an toàn và ấm áp trong nơi tối tăm lạnh giá này.

- Ta thực trách oan hắn?

Thiếu nữ thu hồi nước mắt và lẩm bẩm, nàng nói thêm:

- Thế nhưng mà hắn ôm ta, cũng là khinh bạc ta a!

Thiếu nữ cho mình cái cớ, nàng vẫn không tha thứ cho Lăng Tiếu, thế nhưng mà trong nội tâm đã dễ chịu nhiều.

Kế tiếp nàng muốn lấy đan dược chữa thương trong ngực ra, thế nhưng mà tay nàng da tróc thịt bong, mới nhúc nhúc là đau đớn, làm cho nàng không nhịn được kêu thảm.

Thiếu nữ bất lực nhìn ra ngoài cửa động, đáng tiếc lại không phát hiện than ảnh của Lăng Tiếu.

Ngay sau đó nàng nghe được bên ngoài có tiếng linh thú truyền tới, lúc này nhớ tới Hắc Phệ Nghĩ, nội tâm của nàng lại sợ hãi. Không có bị thương thì nàng chính là Linh Sư cường đại, thế nhưng mà sau khi bị thương nàng thì nàng chỉ là người bình thường, cũng cảm thấy sợ hãi.

Thiếu nữ muốn gọi Lăng Tiếu, tuy nhiên lại không bỏ được rụt rè của nữ nhân, không có kêu ra tiếng, đành phải thất lạc lẩm bẩm.

- Thật sự là nam nhân hẹp hòi.

Chít chít...

Lại có tiếng linh thú vang lên, âm thanh dường như càng ngày càng gần.

Thần sắc thiếu nữ bị dọa tái nhợt, không nhịn được kêu to lên.

- Này... Uy, ngươi đi đâu rồi?

Trong vực sâu này chỉ có Lăng Tiếu có thể ỷ lại, bằng không thì nàng sẽ biến thành đồ ăn của linh thú. Nàng đang lo lắng Lăng Tiếu bỏ nàng mà đi, nàng phải làm sao bây giờ?

- Biết rõ ta không có làm gì ngươi rồi chứ?

Lăng Tiếu từ bên ngoài cửa động đi vào. Kỳ thật hắn vẫn ở ngoài cửa động,

không có rời đi nửa bước, hắn chỉ cho nàng tĩnh tâm mà thôi.

- Hừ, nam nhân hẹp hòi!

Thiếu nữ thấy Lăng Tiếu đi vào thì nội tâm cảm thấy an ổn một ít, nhưng mà đang nói chửi thầm, nhớ lị ở trong tông môn, những sư huynh sư đệ của nàng không ai không ái mộ nàng, yêu mến có thừa, mà nam tử này lại hung dữ với nàng, làm cho nàng rất khói chịu, nếu thực lực của nàng khôi phục thì nàng sẽ cho hắn đẹp mặt.

Lăng Tiếu im lặng lắc lắc đầu nói:

- Nói đi, muốn bản thiếu gia giúp ngươi làm gì?

Lăng Tiếu biết rõ đối mặt với mỹ nữ cao cao tại thượng, không thể dùng lẽ thường đi đối đãi, ngươi càng nịnh nọt nàng thì nàng càng cảm thấy ngươi đê tiện, sẽ không coi trọng ngươi, cho nên hắn đi con đường riêng, lão tử ưa thích ngươi nhưng mà lão tử không có thời gian hầu hạ ngươi.

Thiếu nữ thấp giọng nói:

- Có thể lấy đan dược giúp ta hay không?

- Đan dược ah, bản thiếu gia có mấy viên!

Lăng Tiếu móc trong vạt áo mấy bình Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan.

- Đan dược của ngươi quá thấp, khôi phục quá chậm, đan dược của ta là cấp hai trung giai.

Thiếu nữ đáp.

- Ah, ở đâu, ta lấy cho ngươi!

Lăng Tiếu cất kỹ đan dược của mình, hắn lúc trước phục dụng đan dược của thiếu nữ này đúng là mạnh hơn Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan thiệt nhiều, bằng không hắn cũng không nhanh chóng khôi phục lại như vậy

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 149 - Thật Lớn, Thật Co Giãn A. (2)

- Tại... Trên đai lưng!

Sắc mặt cô gái hồng lên, âm thanh nhỏ như mũi kêu.

Nếu không phải lỗ tai Lăng Tiếu thính thì không nghe rõ.

Lăng Tiếu đại hỉ, lúc này gật đầu đáp:

- Ta lấy giúp ngươi..

Dứt lời, Lăng Tiếu dò xét hạ thân, một tay sờ soạng ngực của thiếu nữ.

- Ah!

Lăng Tiếu tay còn chưa tới, cô gái đã kinh hô lên.

- Ách... Còn không có đụng phải, ngươi có lấy hay không!

Lăng Tiếu để tay trước ngực của thiếu nữ. Kỳ thật nội tâm của hắn đã đặc biệt muốn sờ rồi, thế nhưng mà làm ra bộ dáng mình không cố tình xúc phạm nàng, chỉ có thể nhịn.

- Ngươi lấy đi, nhưng mà không muốn tùy tiện lộn xộn!

Sắc mặt thiếu nữ càng hồng lên, gương mặt xinh đẹp của nàng giống như sắp chảy ra nước, lộ ra dáng vẻ thập phần đáng yêu.

- Ta lấy đây!

Lăng Tiếu ứng một tay, bàn tay sờ soạng lên ngực của thiếu nữ.

Nhất thời cảm giác mềm mại co giãn từ bộ ngực truyền tới, một loại cảm giác sảng khoái làm cho "Thú huyết" Lăng Tiêu sôi trào lên, trong lòng nghĩ thầm:

- Ngoan nghe lời không được, thật lớn, thật co giãn.

Lăng Tiếu nhịn không được bàn tay cố ý lục lọi, chiếm hết tiện nghi của thiếu nữ này.

- Ôi...

Thiếu nữ giống như giống như bị điện giật, thân thể mềm mại nhịn không được bắt đầu run rẩy, đôi môi phát ra tiếng rên rỉ.

- Ngươi... Ngươi tìm được chưa?

Toàn thân thiếu nữ mềm yếu vô lực hỏi thăm. Nàng không biết vì cái gì bị đụng vào lại có cảm giác nỳ, làm cho nàng không nhịn được rên rỉ, hạ thân có chút ướt át, nàng thầm mắng mình nóng nảy, khuôn mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại không dám nhìn thẳng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sờ thêm vài cái mới lưu luyến móc cái bình nhỏ trong ngực của nàng ra.

- Rốt cuộc tìm được!

Trong nội tâm thầm nghĩ:

- Không tìm được mới tốt.

Lăng Tiếu đổ ra hai khỏa đan dược, mùi thuốc tràn ngập cả sơn động, làm cho người ta thoải mái.

- Thật không hổ là đan dược cấp hai, một viên như vậy có giá gần vạn kim tệ.

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

Kế tiếp hắn mang đan dược cho thiếu nữ ăn, đôi môi thiếu nữ khẽ chạm vào bàn tay của hắn, nội tâm của hắn nhộn nhạo không thôi.

Sau khi thiếu nữ phục dụng đan dược xong, Lăng Tiếu cũng mặc kệ thiếu nữ có nguyện ý hay không, hắn ôm nàng vào òng.

Thiếu nữ hoảng hốt nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Lăng Tiếu lắc đầu không có trả lời, hắn vịn nàng ngồi xuống, làm cho nàng ấm áp hơn nhiều.

Thiếu nữ tự biết mình hiểu lầm Lăng Tiếu, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

- Đúng rồi, ngươi tên là gì?

Lăng Tiếu gặp không nói nhiều, hỏi tên thiếu nữ.

Thiếu nữ do dự một chút, nhếch đôi môi đáp:

- Vân Mộng Kỳ!

- Ha ha, thật sự là người cũng như tên, còn có hai chữ giống tên mẹ của ta, hai ta thật có duyến!

Lăng Tiếu cười nói.

- Ai có duyên với ngươi!

Thiếu nữ tức giận nói, sau đó tò mò hỏi:

- Mẹ ngươi tên gì?

Thiếu nữ lúc trước tuy thực lực cường đại, thế nhưng mà nàng cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, cũng có lòng hiếu kỳ của thiếu nữ.

- Mộng Tích Vân, Mộng cùng Vân không phải có hai chữ giống tên của ngươi sau, cho nên Mộng Kỳ, chúng ta thật sự có duyến, ta tên là Lăng Tiếu, đừng quên đấy!

Lăng Tiếu đáp, trong nội tâm suy nghĩ ông trời cho mình gặp gỡ giai nhân tuyệt sắc như vạy, cả đời này nhất định phải lấy nàng làm vợ mới được, bằng không buông tha lão bà đẹp như thế, thiên lý khó tha.

- Đây chỉ là trùng hợp, ngươi nghĩ nhiều.

Thiếu nữ tức giận nói, trong nội tâm nàng suy nghĩ:

- Thằng này thực vô lại, nhưng mà tính cách của hắn lại giống như tên của hắn, luôn nở nụ cười chán ghét.

- Ngươi có thừa nhận hay không cũng được, dù sao ta cho rằng như vậy rồi.

Lăng Tiếu nói một câu, nói tiếp:

- Ngươi chắc đói bụng rồi, ta đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn.

- Đừng... Ta... Ta không muốn sống một mình ở đây!

Thiếu nữ lo lắng nói.

- Yên tâm đi, nơi này rất bí mật, linh thú bình thường khó phát hiện được, ta đi đi sẽ trở lại, được không nào?

Lăng Tiếu mỉm cười an ủi nàng.

- Thế nhưng mà, ta...

Vân Mộng Kỳ do dự nói không ra lời, nàng da mặt mỏng, không có ý tứ nói mình sợ hãi.

- Ta phải đi ra ngoài tìm đồ ăn, bằng không thì chúng ta sẽ chết đói ở đây, nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ bao phủ cửa động kín lại, trở về đây thật nhanh, nghe lời nghe lời nào!

Lăng Tiếu dò xét Vân Mộng Kỳ, vỗ vai của nàng nói ra.

Sau đó hắn khoác da thú lên người của nàng.

Còn không chờ Vân Mộng Kỳ có đáp ứng hay không, xoay người rời khỏi động, sau đó đi ra ngòi tìm một ít hòn đá che cửa động lại, chỉ lộ ra một ít lỗ thông khí mới rời đi.

Vân Mộng Kỳ sững sờ nhìn qua Lăng Tiếu rời đi, nhìn da thú khoác lên người của nàng, tâm hồn thiếu nữ không ngừng rung động.

- Đáng tiếc, thực lực kém một chút...

Trong mắt đẹp của Vân Mộng Kỳ hiện ra thần sắc bối rối, thở dài nói.

Lăng Tiếu ra khỏi động và nhìn thấy bóng tối vô biên vô hạn, từng đợt gió lạnh thổi qua làm hắn không dễ chịu, co người lị, vận dụng hỏa thuộc tính ấm áp thân thể, trong lúc nhất thời cũng không biết đi nơi đâu tìm đồ ăn.

- Đúng là nơi đáng chết, chẳng lẽ chết ở tuyệt địa sao?

Lăng Tiếu thất vọng nhìn qua hoàn cảnh ác liệt, mắng một câu.

- Đúng rồi, lúc trước không phải Thanh Phong hạc bị Thiểm Điện Điêu đánh rơi xuống đây sao, có lẽ ở bên này, tìm thử xem, cố gắng còn có thể tìm được!

Đột nhiên Lăng Tiếu nhớ trước khi bọn họ rơi xuống đây thì tọa kỵ của tên thanh niên tuấn lãng bị Thiểm Điện Điêu đánh rớt, ôm tâm lý may mắn tìm chung quanh.

Lăng Tiếu đi trở về nơi lúc trước, phát hiện con Hắc Phệ Nghĩ bị giết không thấy.

- Mẹ kiếp, xem ra ở gần đây chắc chắn có ổ Hắc Phệ Nghĩ, ai, lúc này Thanh Phong hạc đoán chừng bị chúng nó mang đi rồi.

Tâm tình Lăng Tiếu đột nhiên không xong, nhưng mà hắn vẫn kiên trì tìm kiếm, ngồi chờ chết không phải biện pháp.

Lăng Tiếu đi không bao xa, nghe được từng đợt "Chít chít..." quái dị

Đây rõ ràng là âm thanh của Hắc Phệ Nghĩ phát ra, những âm thanh này rất

liên tục, xem ra Hắc Phệ Nghĩ cũng không phải một, là một đám.

Lăng Tiếu ngừng thở, lén lút đi qua.

Quả nhiên thấy hơn mười con Hắc Phệ Nghĩ cấp một đang đi chung quanh, ở bên trong là bốn con Hắc Phệ Nghĩ đang kiêng cái gì đó, trong bóng đêm tầm mắt bị ngăn cản, khó nhìn là cái gì.

Sau khi Hắc Phệ Nghĩ đi tới gần một chút, Lăng Tiếu nhìn rõ chúng kiêng cái gì.

Rõ ràng chính là đầu Thiểm Điện Điêu cấp ba bị trúng tên độc.

- Đáng tiếc không phải Thanh Phong hạc ah, Thiểm Điện Điêu trúng độc cũng không thể ăn!

Trong lòng Lăng Tiếu thầm kêu đáng tiếc, dừng một cái, hắn nghĩ tới.

- Nhưng mà thú đan của Thiểm Điện Điêu không thể bỏ qua, đó là đồ tốt, tuyệt không thể buông tha!

Lăng Tiếu nghĩ đến thú đan linh thú cấp ba, thú đan giá trị không thể đo lường, có thể dùng làm hạch tâm của vũ khí cấp ba, làm vũ khí kèm theo thuộc tính công kích, hoặc có thể dùng làm năng lượng giúp hắn tiến giai, nhưng mà thuộc tính giống nhau mới được.

Bất kể là chỗ tốt gì thì Lăng Tiếu cũng phải cướp thú đan của Thiểm Điện Điêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 150 - Đa Trọng Thuộc Tính

Huống chi trước mắt Hắc Phệ Nghĩ chỉ là cấp một, hắn hôm nay đã đột phá Huyền Sĩ giai, muốn tiêu diệt hơn mười con Hắc Phệ Nghĩ hẳn không phải là vấn đề gì.

Quyết định chú ý, Lăng Tiếu kéo Lam Tinh Kiếm hét lớn một tiếng, vung kiếm khí cường đại quét qua hơn mười đầu Hắc Phệ Nghĩ này.

Nhất thời trên Lam Tinh Kiếm tản ra kim sáng sáng bóng, từng đạo kiếm khí kim thuộc tính hiện ra.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Chít chít chít chít!

Kiếm khí chém qua và mấy con Hắc Phệ Nghĩ là vong hồn dưới kiếm của Lăng Tiếu.

Lọt vào công kích nên cơ hồ tất cả Hắc Phệ Nghĩ đều kinh hoảng lên, nhao nhao tấn công địch nhân vừa xuất hiện.

Lăng Tiếu một chiêu đắc thủ tin tưởng tăng nhiều, hắn giết qua đám Hắc Phệ Nghĩ khác.

- Đến đây đi, giúp ta chiến thống khoái!

Lăng Tiếu chiến ý đại thắng, đây là trận chiến đầu tiên sau khi hắn đột phá Huyền Sĩ giai, hắn muốn dùng Hắc Phệ Nghĩ làm đá thử vàng, nhìn xem

chiến lực của mình là bao nhieu.

- Kiếm Lưu Ngân!

Lúc này chuyện kỳ quái diễn ra, Lam Tinh Kiếm trong tay Lăng Tiếu không còn tỏa hào quang sáng bóng, mà là một đoàn hỏa diễm hừng hực, hỏa mang như hỏa long quét qua, từng đạo hỏa diễm đánh ra, hiện trường trở nên bị ánh lửa bao phủ.

Hắc Phệ Nghĩ là linh thú ám thuộc tính, sợ nhất hỏa thuộc tính công kích.

Trước mắt bị một đám bị Lăng Tiếu quét qua, hỏa diễm thiêu đốt thân thể của chúng.

Cơ hồ tất cả Hắc Phệ Nghĩ nhao nhao kêu sợ hãi, hơn mười con Hắc Phệ Nghĩ lập tức còn lại ba con.

Ba con Hắc Phệ Nghĩ không dám mang theo đồ ăn, liên tục phát ra tiếng hét quái dị và biến mất trong bóng đen.

- Cái này... Cái này xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu sững sờ nhìn qua thành quả mình tạo thành, hắn không rõ chính mình vì sao có thể phát ra hỏa thuộc tính công kích đâu này?

Lăng Tiếu mười lăm tuổi trước khi đột phá Huyền Sĩ giai cũng đã biết rõ chính là kim thuộc tính. Hiện tại hắn vừa đột phá Huyền Sĩ giai, có thể sử xuất kim thuộc tính công kích cũng không kỳ quái, thế nhưng mà chiêu "Kiếm Lưu Ngân" của hắn lại là hỏa thuộc tính công kích, hơn nữa năng lượng công kích còn không yếu hơn kim thuộc tính, điều này nói rõ chính mình có kim hỏa song thuộc tính đều ngang nhau.

Hắn hôm nay chỉ không rõ vì sao mình có được hỏa thuộc tính mà thôi, chẳng lẽ là do sau khi hắn xuyên việt sống lại thì có dị biến?

Lăng Tiếu chìm vào trong trầm tư, người bình thường đều chỉ một thuộc tính, choduf là song thuộc tính hoặc đa trọng thuộc tính thì chỉ có một thuộc tính độ tinh khiết cao nhất, cơ hồ khó gặp có song thuộc tính hoặc đa trọng thuộc tính độ tinh khiết bằng nhau, nếu như song thuộc tính hoặc đa trọng thuộc tính độ tinh khiết đều bằng nhau, hơn nữa độ tinh khiết đều rất cao, như vậy loại chuyện này thập phần hiếm thấy, hơn nữa là tồn tại vô địch cùng giai, bởi vì hắn có thể thay phiên dùng thuộc tính khác nhau giết địch, làm cho đối phương khó lòng phòng bị. Nhưng mà mang nhiều thuộc tính cũng có tai hại, chính là cảnh giới càng cao thì đột phá độ khó càng cao, so với võ giả một thuộc tính còn cao hơn nhiều.

Vì cái gì lại như vậy?

Bởi vì một võ giả đạt tới Linh Sư giai thì huyền lực trong người chuyển thành linh lực, Linh Sư giai tiến giai cũng cần dự trữ linh lực giống nhau, chỉ võ giả một thuộc tính chỉ cần hấp thu thuộc tính linh lực phù hợp là tiến giai, về phần võ giả song thuộc tính hoặc đa trọng thuộc tính phải đồng hợp hấp thu hai loại hoặc nhiều loại mới tiến giai, hao phí thời gian nhiều hơn võ giả khác.

Về phần là tốt là xấu tạm dừng không nói.

Lăng Tiếu suy nghĩ một lúc lâu, trong đầu hiện lên vẻ hiểu ra.

- Chẳng lẽ là Tam Phân Quy Nguyên Khí sao? Nếu như vạy thì ta đây tối thiểu còn có băng thuộc tính cùng phong thuộc tính.

Lăng Tiếu nghĩ tới đây, cất kỹ Lam Tinh Kiếm, tay không chém ra một quyền "Sương Phong Phác Diện".

XÍU...UU!!

Trên nắm tay xuất hiện một tầng băng đánh ra.

Oanh!

Trên vách đá dựng đứng bị đánh trúng có vết băng rạn.

- Thực sự băng thuộc tính!

Trên mặt Lăng Tiếu cuồng tiếu kinh hô.

Ngay sau đó hắn lại dùng một chiêu Phong Thần Thối "Bộ Phong Tróc Ảnh".

Từng đạo thối ánh hiện ra, mang bùn đất ở gần và thi thể Hắc Phệ Nghĩ thổi tung tóe.

- Ha ha, Tam Phân Quy Nguyên Khí, lại là tam đại thuộc tính cùng tu, theo thứ tự chính là hỏa thuộc tính, thiên sương băng khí thuộc tính, phong thần phong thuộc tính, cộng thêm bản thân ta là kim thuộc tính, trên người của ta có bốn thuộc tính, nếu độc chiến với người khác liền có thể cải biến thuộc tính, thần kỳ giết địch chế thắng. Chương mới tại truyen.org

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cười lên ha hả, trong nội tâm đắc ý không thôi.

Đúng lúc này không xa có tiếng kêu gào vang vọng, hiển nhiên lại có Hắc Phệ Nghĩ tới.

- Trước lấy thú đan rồi nói sau!

Lăng Tiếu chú ý tới động tĩnh, nhanh chóng lấy thú đan của Thiểm Điện

Điêu thú.

Bàn tay mở ra, một đạo phong nhận sắt bén cắt vào đầu của Thiểm Điện Điêu.

Phốc!

Đầu của Thiểm Điện Điêu vỡ ra, lập tức lộ ra thú đan như nắm tay, thú đan này rõ ràng còn lớn hơn Lang Vương kim sắc gấp đôi, chủ yếu là Lang Vương kim sắc còn chưa có đột phá tam giai, cho nên thú đan hơi nhỏ một chút.

Lăng Tiếu thò tay cầm thú đan, thời điểm định rời đi thì Hắc Phệ Nghĩ đã đi tới.

Lần này có vài chục con Hắc Phệ Nghĩ, đông nghịt một mảnh, vây quanh hắn

- Bà mẹ nó, không cần phải đội hình lớn như vậy a?

Lăng Tiếu nhìn thấy đám Hắc Phệ Nghĩ, hắn hú lên quái dị, trong nội tâm đều cảm thấy sợ hãi.

Bọn Hắc Phệ Nghĩ này đại đa số đều có thực lực cấp một cao cấp, chỉ có hai con phía trước đạt tới cấp hai, thân thể đều cao hơn hai mét.

Chít chít!

Hai con Hắc Phệ Nghĩ đi đầu kêu to, đám Hắc Phệ Nghĩ cấp một sau lưng chúng kêu to, lao thẳng vào Lăng Tiếu trước mặt.

Lăng Tiếu vừa muốn quay người trốn đi, thế nhưng mà vừa nghĩ tới nếu như

mình trốn đi, nhất định sẽ bị đám Hắc Phệ Nghĩ này tìm ra cửa động, đây chính là tai họa Vân Mộng Kỳ.

- Đến đây đi, để cho ta giết thống khoái!

Lăng Tiếu rút đao kiếm ra, dâng lên một đạo chiến ý to lớn.

Đám Hắc Phệ Nghĩ lao tới trước người thì Lam Tinh Kiếm của Lăng Tiếu bay ra, lại một chiêu"Kiếm Lưu Ngân".

Vô số hỏa mang bóng kiếm quét qua đám Hắc Phệ Nghĩ bên này, đồng thời tay kia cầm Ngân Quỷ Huyết Đao quét qua một chiêu "Kinh Hàn Nhất Miết ", một đạo đao ảnh ngưng kết băng sương chém tới.

Chít chít!

Hai chiêu đồng thời dùng ra, ánh lửa trùng thiên, băng hàn thấu xương!

Hơn mười con Hắc Phệ Nghĩ bị chém giết, có vài con bị hỏa diễm thuấn sát, trên thi thể còn bốc cháy hừng hực phát ra từng đợt tanh tưởi, có vài con bị đao băng chém chém, trên thi thể còn có bông tuyết óng ánh.

- Lực lượng Huyền Sĩ giai quả bất phàm!

Lăng Tiếu tin tưởng tăng nhiều. Nếu như hắn bây giờ còn ở Huyền Giả cao giai, một đao một kiếm vừa rồi giết một hai con là không tệ, huống chi thân thể Hắc Phệ Nghĩ phòng ngự đều không kém, hiện tại đạt tới Huyền Sĩ giai, chiêu lực tăng lên vài chục lần.

Bởi vì Hắc Phệ Nghĩ đặc biệt e ngại hỏa thuộc tính công kích, nhóm đầu tiên Hắc Phệ Nghĩ bị giết, Hắc Phệ Nghĩ khác không dám xông lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 151 - Chém Giết Vô Số Hắc Phệ Nghĩ. (1)

Hai con Hắc Phệ Nghĩ đứng đầu râu chúng không ngừng đung đưa, giống như đang trao đổi cái gì đó.

Lăng Tiếu không có thời gian hao tổn với chúng, chiến ý của hắn bành trướng, bay thẳng tới chém giết hai con Hắc Phệ Nghĩ cấp hai.

Bởi vì cái gọi là bắt giặc trước bắt vua!

Giết hai con Hắc Phệ Nghĩ cấp hai này, những con khác chắc chắn thoái lui.

Lăng Tiếu lấy đao kiếm ra, một đạo kim quang chói mắt bắn qua phía đám Hắc Phệ Nghĩ đang tập kích tới.

NHưng mà hai con Hắc Phệ Nghĩ cấp hai cũng chẳng phải dễ đối phó như vạy, chúng đã có thể sử dụng huyền lực công kích, chỉ thấy hai cái râu của chúng tỏa ra khói đen cuồn cuộn, ngay sau đó bốn đạo khói đen lập tức nghênh đón kim quang mà Lăng Tiếu đánh tới.

Kim quang chói mắt bắn thẳng khói đen đánh trúng và bị ăn mòn mất, còn đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn thấy thế thì kinh hô.

- Công kích ám thuộc tính, nhưng lại còn mang theo kịch độc.

- Xem ra chỉ có thể dùng công kích hỏa thuộc tính!

Lăng Tiếu cất kỹ Ngân Quỷ Huyết Đao, chỉ dùng Lam Tinh Kiếm, một chiêu "Kiếm Lưu Ngân" chém thẳng vào Hắc Phệ Nghĩ.

Hắc Phệ Nghĩ cấp hai lại lợi dụng khói độc công kích Lăng Tiếu.

Đáng tiếc ăn mòn của chúng bị hỏa thuộc tính khắc chế, Lăng Tiếu đánh tan làn khói đen, hỏa kiếm khí còn chém thẳng vào râu của hai con Hắc Phệ Nghĩ.

Chít chít!

Hai con Hắc Phệ Nghĩ tốc độ phản ứng không linh hoạt, chưa kịp lui lại đã bị Lăng Tiếu chém đứt râu.

Sát tính của Lăng Tiếu bạo tăng, hắn chỉ sử dụng công kích hỏa thuộc tính, từng đạo hỏa long đánh thẳng vào Hắc Phệ Nghĩ.

Số lượng của Hắc Phệ Nghĩ rất nhiều, giống như giết không hết.

- Đến đây đi, tới bao nhiêu giết bấy nhiêu!

Đối mặt với đám Hắc Phệ Nghĩ không ngừng xông tới, Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, rốt cuộc hắn sử dụng tới "Kiếm Lưu vân" thức thứ hai.

Kiếm Lưu vân, kiếm khí du dương liên tục giống như nước chảy bèo trôi, nó khác với Kiếm Lưu Ngân bá đạo mạnh mẽ, một chiêu này phi thường phù hợp với quần chiến.

Chỉ thấy hỏa diễm không ngừng xuyên qua trong đám Hắc Phệ Nghĩ, đến mức không ít Hắc Phệ Nghĩ bị hỏa viêm gây thương tích.

Những Hắc Phệ Nghĩ này hơi gặp lửa sẽ bị cháy, phát ra từng tiếng kêu thảm

thiết.

Trong lúc nhất thời trong nơi này tràn ngập hương vị tanh tưởi.

Một hồi giết chóc diễn ra tại đây, đại bộ phận Hắc Phệ Nghĩ bị Lăng Tiếu giết sạch, cũng chỉ còn lại vài con chạy trốn.

Đình chỉ tiến công, Lăng Tiếu thở hổn hển liên tục, đánh xong một trận này huyền lực của hắn tiêu hao thật lớn, hắn dù không muốn cũng phải mang viên Dưỡng Khí Đan ném vào trong miệng, khôi phục huyền lực.

Trong hoàn cảnh ác liệt này, nếu như hao hết sạch huyền lực thì đó là chuyện phi thường nguy hiểm, bởi vì không biết lúc nào sẽ bị linh thú ám thuộc tính công kích.

Lăng Tiếu không dám dừng lại ở chỗ này, nhanh chóng quay trở về.

Ai ngờ còn chưa chạy được bao nhiêu bước, cây khô trên vách đá có bóng đen hiện ra.

- Cái gì đó?

Lăng Tiếu lập tức cảnh giác.

Nhìn kỹ lại chính là thi thể Thanh Phong hạc đọng trên cây khô không rơi xuống

- Thật sự tìm được!

Lăng Tiếu đại hỉ, hắn giơ tay lên, một đạo phong nhận chém tới trước.

Cây khô bị chặt đứt, Thanh Phong hạc trên cây khô cũng rơi xuống

Lăng Tiếu lập tức nhảy tới gần thi thể Thanh Phong hạc và mang đi, sau đó không có dừng lại, lập tức chạy thẳng tới sơn động lúc trước.

Thời điểm chạy tới cửa động thì truyền ra tiếng kêu sợ hãi của Vân Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu lúc này sốt ruột, hắn chạy nhanh tới tận cùng, hắn muốn nhanh chóng quay về.

Chỉ thấy hai con Hắc Phệ Nghĩ đang đẩy hòn đá trước sơn động ra, rất hiển nhiên chúng phát hiện vị trí của Vân Mộng Kỳ, muốn đi vào bắt nàng.

- Đúng là thứ đáng chết!

Lăng Tiếu ném Thanh Phong hạc qua một bên, Lam Tinh Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, một đạo hỏa quang hiện ra.

Hai con Hắc Phệ Nghĩ lập tức bị chém đầu

Lăng Tiếu nhanh chóng ném đá ra.

- Mộng Kỳ, đừng sợ, ta trở về rồi.

Vân Mộng Kỳ nhìn thấy Lăng Tiếu trở về, nàng cố nén đau đớn lao vào trong ngực của Lăng Tiếu khóc rống lên, hiển nhiên mới vừa rồi bị dọa không nhẹ.

Lăng Tiếu đau lòng, lúc này vỗ lưng của nàng an ủi.

- Thực xin lỗi, là ta không tốt, hiện tại không sao rồi, đừng sợ.

Vân Mộng Kỳ khóc một lúc mới đẩy Lăng Tiếu ra, cà lăm mà nói:

- Ta... Ta không sao.

Lăng Tiếu biết rõ Vân Mộng Kỳ đang xấu hổ, cũng không có vạch trần, lúc này lại nói:

- Ăn nhiều đan dược vào, đợi lát nữa chúng ta ta ăn ít đồ ăn, lại đổi nơi khác, gần đây có rất nhiều Hắc Phệ Nghĩ, không thể ở lâu.

- Ân!

Vân Mộng Kỳ nhu thuận, nhẹ nhàng gật đầu đáp.

Lăng Tiếu trấn an Vân Mộng Kỳ xong, lại đi ra ngoài cửa động đốt lửa nướng Thanh Phong hạc.

Thân thể Thanh Phong hạc rất lớn, bỏ một thân lông vũ cũng có không ít thịt, đầy đủ cho hai người ăn một thời gian ngắn.

Lăng Tiếu nướng một ít đồ chín, cầm vào động trong cho Vân Mộng Kỳ ăn.

- Đến đây, ta cho ngươi ăn, ăn nhiều mới nhanh khỏi!

Lăng Tiếu biết rõ Vân Mộng Kỳ tay chân không tiện, lúc này mang thức ăn đưa tới miệng của nàng, giọng nói của hắn giống như đang dỗ hài tử.

Vân Mộng Kỳ do dự một chút, cái miệng nhỏ há ra đón thịt của Lăng Tiếu đưa tới.

Lăng Tiếu hạnh phúc nhìn qua Vân Mộng Kỳ ăn, cười nói:

- Bộ dáng ngươi ăn thật đẹp!

Sắc mặt Vân Mộng Kỳ hơi đỏ lên, không để ý đến Lăng Tiếu tiếp tục ăn thịt.

Qua một lát một khối thịt lớn đã vào bụng của Vân Mộng Kỳ.

- Còn muốn ăn nữa không, bên ngoài cũng không còn không ít!

Lăng Tiếu nhẹ giọng hỏi.

- Cảm... Cám ơn ngươi, không cần!

Vân Mộng Kỳ sinh lòng cảm kích nói.

- Vậy là tốt rồi, ta đi ra ngoài ăn một chút, đợi lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Lăng Tiếu nói một tiếng, sau đó đi ra ngoài động.

Vân Mộng Kỳ nhìn qua Lăng Tiếu rời khỏi, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, bộ dáng xinh đẹp không gì sánh được.

Đáng tiếc Lăng Tiếu không có may mắn nhìn thấy cảnh này.

Lăng Tiếu ăn bảy phần no bụng và mang thịt còn lại nướng chín, sau đó cởi nội y cuối cùng trên người của mình ra, một phần hai nửa, một nửa là thịt, một nửa chính là linh thảo và thú đan, sau đó lại quay vào trong động.

Lần này Cân Mộng Kỳ nhìn thấy bộ dáng trần trụi của Lăng Tiếu thì trong nội tâm xấu hổ, nhưng mà không có biểu hiện kịch liệt như lúc trước, trong mắt vẫn hiện ra một chút cảnh giác.

Lăng Tiếu lắc cái bao trong tay của mình.

- Quần áo phải chứa thịt đã chín thôi.

Vân Mộng Kỳ lúc này buông lỏng cảnh giác, nói:

- Ngươi phủ nó lên người đi.

Vân Mộng Kỳ lấy da thú khoác lên người ra, đây lf do Lăng Tiếu khoác trên lên vai của nàng.

- Không có việc gì, thân thể của ta rất cường tráng.

Lăng Tiếu vỗ bộ ngực rắn chắc, sau đó ngồi xổm người xuống nói:

- Ta cõng ngươi rời khỏi nơi này được không?

Lăng Tiếu dùng ngữ khí hỏi thăm, hắn cũng không muốn đường đột mạo phạm giai nhân lần nữa.

Vân Mộng Kỳ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu ứng một tiếng.

Kế tiếp Lăng Tiếu cũng cõng Vân Mộng Kỳ trên lưng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 152 - Chém Giết Vô Số Hắc Phệ Nghĩ. (2)

Lúc này hắn một hai tay đặt lên bờ mông co giãn của Vân Mộng Kỳ, trong lòng Lăng Tiếu hô to quá sướng, trên lưng còn có hai khối thịt mềm đang áp lên lưng, càng làm cho tâm ý của hắn thác loạn.

Cho dù hắn hai lần cõng Vân Mộng Kỳ nhưng mà không có cảm thụ gì, chỉ lo trốn chết, mà bây giờ thì hắn chính thức cảm nhận được cảm giác thoải mái từ mỹ nhân, làm dục hỏa của hắn tăng cao.

Trên lưng Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cũng bị cảm giác khác thường trùng kích, thân thể càng mềm ra. Hai bàn tay kia đặt lên mông của nàng và đi xóc nẫy, làm cho nàng có khoái cảm muốn rên rỉ, chỗ kín của nàng có phản ứng, trong lòng của nàng rất kháng cự khoái cảm này, đáng tiếc nàng lại ngửi được mùi hương nam nhân gần trong gang tấc, vòng tay ôm lấy bờ vai săn chắc, lại làm cho nàng dần dần ý loạn tình mê.

Nàng phát hiện gương mặt của nam nhân này góc cạnh như đao gọt, da thịt lại mềm mại sáng bóng như nữ nhân, thân thể tỏa ra khí khái nam nhân.

Giờ khắc này trong lòng của nàng sinh ra một tia cảm tình với nam nhân ba bốn lần cứu mạng nàng, sâu trong lòng ỷ lại cho nên nàng không kháng cự bị hắn khinh bạc.

Trong lúc nhất thời nàng cảm giác trong tính mạng củ mình đường như phong phú hơn, đối mặt với hoàn cảnh không biết này cũng không cảm giác đáng sợ như trước nữa.

Trong vực thẳm này chỉ có một con đường, hoặc về đi tới trước hoặc đi về phía sau, không có lựa chọn khác.

Lăng Tiếu biết rõ ở phía sau có ổ của Hắc Phệ Nghĩ, tự nhiên không dám đi ra phía sau, đành phải đi tới phía trước, hy vọng có thể tìm được nguồn sáng cùng nguồn nước, đương nhiên tìm được đường ra mới tốt, nhưng mà khả năng này cơ hồ là bằng không.

Hai người chưa đi được bao xa thì nghe phía sau có tạp âm truyền tới, không cần nói cũng biết đám Hắc Phệ Nghĩ đang đuổi theo.

Vừa rồi Lăng Tiếu giết không sạch sẽ cho nên mấy con kia quay về tìm viện binh, chắc hẳn là cả bầy Hắc Phệ Nghĩ sẽ tới.

Lăng Tiếu bước chân dần dần nhanh hơn.

Vân Mộng Kỳ nói khẽ:

- Nếu không... Ngươi buông ta xuống đi, một mình bỏ chạy.

- Nói bậy, cho dù ta chết cũng không để ngươi có việc gì.

Lăng Tiếu thập phần kiên định mắng một câu, bước chân quán thâu phong thuộc tính, lại phối hợp bộ pháp "Vân Tung Mị Ảnh" tốc độ càng nhanh hơn.

Trên lưng Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ không có bởi vì Lăng Tiếu mắng mà khinh bỉ Lăng Tiếu, ngược lại cảm thấy tâm khảm ấm áp.

Hai người không biết chạy bao lâu, sau lưng không còn nghe được âm thanh của Hắc Phệ Nghĩ, thế nhưng mà đối mặt với phong sát ngỳ càng mạnh.

Huyền lực của Lăng Tiếu tiêu hao không ít, hơn nữa cảm giác phía trước càng nguy hiểm, vì vậy không hề đi lên phía trước.

- Ngươi ngồi xuống đi, ta mở động khẩu!

Lăng Tiếu buông Vân Mộng Kỳ xuống, sau đó đánh mấy quyền mang thuộc tính mở một cái động trên vách đá.

Động này còn rộng và sâu hơn trước kia, vì thuận tiện hai người thoải mái một chút.

Vân Mộng Kỳ nhìn thấy công kích thuộc tính của Lăng Tiếu thì kinh ngạc hỏi.

- Ngươi đột phá Huyền Sĩ giai?

Trước khi hai người rớt xuống thì Lăng Tiếu chỉ có thực lực Huyền Giả đỉnh phong, mà Vân Mộng Kỳ hiện tại linh lực mất hết, căn bản nhìn không ra thực lực chân chính của Lăng Tiếu, khi thấy huyền lực của Lăng Tiếu phóng ra ngoài thì kinh ngạc.

- Ân, may mắn đột phá!

Lăng Tiếu gật đầu đáp. Xem chương mới tại truyen.org

Nói thật nếu là trước kia thì hắn sẽ hét to lên đắc ý, thế nhưng mà Vân Mộng Kỳ tuổi giống như hắn cũng đã có thực lực Linh Sư giai đáng sợ, đặt trong thành Vẫn Thạch thì đám thiên tài trăm năm có một sẽ cảm thấy tự ti, xấu hổ muốn tự sát đấy.

Lăng Tiếu ôm Vân Mộng Kỳ đặt vào trong động, sau khi tìm được mấy tảng đá lớn lấp kín hơn phân nửa cửa động, bản thân hắn đi vào.

Vào động thì Lăng Tiếu cảm giác ấm áp hơn một chút.

Hắn hiện tại đang trần trụi, nếu không phải vừa đột phá Huyền Sĩ giai, chỉ sợ đã bị phong sát làm đông cứng mà chết

- Chỗ của ta có đan dược, ngươi ăn một viên là có thể khôi phục huyền lực.

Vân Mộng Kỳ nói. Sau khi nói xong gương mặt đỏ lên, dường như nhớ lại màn bị Lăng Tiếu khinh bạc lúc trước.

- Trước giữ đi, trong tình huống không khẩn cấp có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm một ít, ta nhập định là được!

Lăng Tiếu nói một câu liền tiến vào trạng thái nhập định.

Hai người bọn họ cũng không biết tình cảnh của bọn họ càng thêm hung hiểm.

Trong khe núi rộng mấy chục thước có đám linh thú màu đen đi đi lại lại, những linh thú này giống như quân đội, xếp đặt chỉnh tề, số lượng khủng bố, hướng chúng đang đi thẳng về phía trước, trên đường đi phát ra âm thanh chít chít, lộ ra tiếng hét chói tai.

Mấy ngàn con linh thú này chính là đám Hắc Phệ Nghĩ, ở giữa bầy Hắc Phệ Nghĩ có một con đặc biệt cao lớn, nó cao chừng ba mét, hai cọng râu dài của nó không ngừng chuyển động, đôi mắt tỏa ra hung quang đáng sợ.

Không cần đoán cũng biết nó là Hắc Phệ Nghĩ Vương, là linh thú cấp ba cấp thấp.

Chung quanh nó là mấy chục con Hắc Phệ Nghĩ cấp hai cao hai mét, mấy chục con Hắc Phệ Nghĩ này uy phong lẫm lẫm thủ hộ chung quanh Hắc Phệ Nghĩ Vương, trước và sau chính là một đám Hắc Phệ Nghĩ cấp một mở đường cùng cản phía sau.

Cách bầy Hắc Phệ Nghĩ phía trước không xa, một sơn động bị đá che khuất một nửa hiện ra, có một nam một nữ, nam đang ngồi tu luyện, nữ thì không

hề chớp mắt nhìn qua nam kia, trong đôi mắt đẹp dịu dàng ngẫu nhiên hiện ra nét mê mang nồng đậm.

Hai người này không phải Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ sao?

- Đáng chết, Hắc Phệ Nghĩ đã tới!

Lăng Tiếu từ trong nhập định tỉnh táo lại.

- Chẳng lẽ chúng ta phải tiếp tục chạy sao?

Vân Mộng Kỳ sâu kín hỏi thăm.

- Không tiến lên chẳng lẽ chờ chết, nghe âm thanh thì chỉ sơn đám Hắc Phệ Nghĩ này chừng mấy ngàn con, chắc hẳn chúng đã dốc toàn bộ lực lượng rồi.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thở dài nói.

Vân Mộng Kỳ nhìn ra cửa động, nàng cười thê mỹ.

- Có lẽ chúng ta khó thoát khỏi cái chết rồi.

Lăng Tiếu nhìn qua Vân Mộng Kỳ mỉm cười miễn cưỡng, nhìn thấy nụ cười mê người kia tràn ngập thê lương, giống như một câu thi từ cổ ví von: vừa cười khuynh nhân thành, lại cười khuynh nhân quốc, có lẽ Lăng Tiếu cảm thấy nghiêng nước nghiêng thành còn không đủ hình dung vẻ đẹp của Vân Mộng Kỳ.

nNooijt âm của Lăng Tiếu tê rần, một đạo nhiệt huyết xông lên, ôm cổ Vân Mộng Kỳ và hôn lên môi Vân Mộng Kỳ.

Oanh!

Vân Mộng Kỳ chỉ cảm thấy đầu óc của nàng mất đi năng lực suy nghĩ.

Nàng chỉ biết mình bị khinh bạc!

Đôi môi bị chắn khó chịu, răng trắng mở ra, đinh hương trong miệng bị hút đi, thân thể run lên, một cảm giác khác thường chạy khắp toàn thân.

- Hí!

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu đẩy Vân Mộng Kỳ ra, trong miệng cảm thấy đau đớn, môi của hắn có máu chảy ra, rất hiển nhiên là bị Vân Mộng Kỳ cắn.

- Ngươi còn khinh bạc ta như vậy thì ta tình nguyện cắn lưỡi tự vận!

Vân Mộng Kỳ thập phần kiên định. Cho dù nàng đang dần dàn cải biến cái nhìn về Lăng Tiếu, nhưng mà cũng không thể cải biến tư tưởng truyền thống của nàng, hơn nữa nàng với Lăng Tiếu vẫn không thể nói là yêu, chỉ là lần đầu gặp được nam tử cùng chung hoạn nạn, trong nội tâm sinh ra một tia hảo cảm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 153 - Tuyệt Cảnh

- Thực xin lỗi, ta nhất thời không kìm được, ai kêu ngươi đẹp như tiên nữ chứ?

Lăng Tiếu biểu lộ thành khẩn xin lỗi.

Vân Mộng Kỳ hừ lạnh một tiếng sau đó quay mặt đi.

Đột nhiên hương thơm xộc vào mũi, nàng hiếu kỳ nhìn qua tìm mùi hương này.

Chỉ thấy Lăng Tiếu mở cái hộp gấm bên người ra, hắn mở hộp gấm ra lấy một đóa ho nhỏ, hoa này chỉ lớn như đầu ngón tay, hơn nữa màu sắc và ho văn có màu lam, nó thanh tịnh như hồ nước, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt.

- Đây... Đây là Thủy Lam Hoa!

Vân Mộng Kỳ nhận ra linh thảo trong hộp của Lăng Tiếu.

Thủy Lam Hoa là linh thảo thủy thuộc tính cấp hai, có công dụng sinh cơ hoạt cốt, có chỗ tốt lớn lao với võ giả tu luyện thủy thuộc tính, có thể giúp võ giả thủy thuộc tính lĩnh ngộ công pháp thủy thuộc tính nhanh hơn, có thể so với linh thảo cấp ba cấp thấp, là linh thảo vạn kim khó cầu.

Gốc Thủy Lam Hoa này Lăng Tiếu mới vào sơn mạch săn giết U Lam Báo thu hoạch được trong đầm nước.

Hắn mang theo bên người, bây giờ lấy ra sử dụng.

Trên người có tầm mười gốc linh thảo cấp hai cấp thấp, những linh thảo này hắn sưu tập trong lúc đi lại trong sơn mạch.

- Đúng vậy, chính là Thủy Lam Hoa!

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp, sau đó đưa nó tới trước mặt Vân Mộng Kỳ, nói:

- Ăn nó vào đi.

- Ngươi... Ngươi cho ta sao?

Vân Mộng Kỳ kinh ngạc hỏi thăm.

Lăng Tiếu thập phần khẳng định nói:

- Đương nhiên, ngươi bây giờ phi thường cần nó khôi phục miệng vết thương trên người, bằng không thì không thể hoạt động được.

Lăng Tiếu trước kia không có lấy Thủy Lam Hoa ra, chủ yếu là trong nhất thời hắn không nhớ là mình có linh thảo chữa thương như vậy, nếu không phải phải cởi quần áo ra nhìn thấy thì không nhớ nổi. Mang theo Vân Mộng Kỳ trốn tới đây hắn nghĩ kỹ sẽ cho Vân Mộng Kỳ phục dụng, như vậy có thể tăng nhanh quá trình khôi phục cho nàng, không lưu lại hậu hoạn, hơn nữa cũng thuận tiện hành động.

Lăng Tiếu vốn là người thương hoa tiếc ngọc, giá trị linh thảo cấp hai đẳng bất phàm, nhưng mà nó không bằng nụ cười của hồng nhan.

Vân Mộng Kỳ cảm kích nhìn qua Lăng Tiếu, sau đó cầm Thủy Lam Hoa đưa vào miệng.

- Ân tình hôm nay, ngày khác sẽ hoàn trả gấp mười lần.

Vân Mộng Kỳ phục hết sau trịnh thừa địa đối với lăng cười nói.

Lăng Tiếu cười không sao cả.

- Đây là ta cam tâm tình nguyện, có trả hay không chẳng sao cả, ta chỉ hy vọng ngươi cho ta cơ hội theo đuổi ngươi mf thôi.

Vân Mộng Kỳ lườm Lăng Tiếu và không nói chuyện, dược tính bắt bắt đầu có hiệu lực, một dòng năng lượng tinh khiết tràn ra khắp toàn thân của nàng, một đoàn quang mang màu lam hiện ra, chỉ thấy thương thế của nàng khép lại cực kỳ nhanh chóng, tốc độ kia nhanh kinh người.

Lăng Tiếu sợ hãi thán phục, quả nhiên không hỗ là linh thảo tiếp cận cấp ba, tốc độ chữa trị quá kinh người.

Nhưng mà đúng vào lúc này Hắc Phệ Nghĩ đã tới gần bọn họ.

Từng âm thanh chói tai làm cho bọn họ cảm thấy rất khó chịu.

Nghe được âm thanh này Vân Mộng Kỳ co rúm người lại.

Lăng Tiếu làm ra động tác cấm âm, sau đó dừng thở, chỉ hy vọng có thể né qua chú ý của Hắc Phệ Nghĩ.

Đáng tiếc Lăng Tiếu vẫn đánh giá thấp cảm ứng của Hắc Phệ Nghĩ, cặp râu của chúng khá nhập với mùi, từ khi đi qua đây chúng đã phát hiện ra bọn họ rồi.

- Xem ra chỉ có thể liều mạng!

Lăng Tiếu phát hiện đã có Hắc Phệ Nghĩ đang di chuyển hòn đá, nói nhỏ.

- Nếu không ngươi... Ngươi rời khỏi đây đi!

Vân Mộng Kỳ nhàn nhạt nói ra.

- Ta nói rồi, ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu, trừ phi ta chết!

Lăng Tiếu lắc đầu kiên định nói một câu.

Tâm hồn thiếu nữ của Vân Mộng Kỳ run lên, chẳng biết tại sao thời điểm nhìn Lăng Tiếu thì nội tâm của nàng cải biến.

Lúc này một đạo năng lượng tinh khiết bao phủ lấy nàng, bám vào người của Vân Mộng Kỳ, nàng cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, linh lực trong người không ngừng vận chuyển.

- Ta... Ta có linh lực!

Vân Mộng Kỳ vui mừng hét lên. Nàng không nghĩ tới Thủy Lam Hoa không chỉ trị liệu hết thương thế của nàng, còn có thể kích hoạt linh lực của nàng.

Ai ngờ sau khi nàng kinh hô thì thân thể ngừng hấp thu linh lực.

- Cảm giác thế nào?

Lăng Tiếu đề phòng nhìn ra cửa động, nhàn nhạt hỏi Vân Mộng Kỳ.

- Không vui một hồi, chỉ khôi phục lực lượng tới Huyền Giả!

Vân Mộng Kỳ bất mãn trả lời. Vừa rồi nàng còn cho rằng thân thể có thể khôi phục linh lực, ai biết linh lực chỉ mới hấp thu vào cơ thể làm cho nàng khôi phục một chút thực lực, dược tính của Thủy Lam Hoa đã hao hết.

- Được rồi, cầm kiếm đi, chúng ta giết ra ngoài.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, mang Lam Tinh Kiếm vứt cho Vân Mộng Kỳ.

Lúc này Hắc Phệ Nghĩ đã tới cử động.

Nhưng mà cửa động quá nhỏ, một lần chỉ có thể vào hai con Hắc Phệ Nghĩ.

Lăng Tiếu không nói hai lời, Ngân Quỷ Huyết Đao chém xuống, đao băng hàn chém giết Hắc Phệ Nghĩ.

- Hỏng bét, thiệt nhiều Hắc Phệ Nghĩ!

Lăng Tiếu kéo tay của Vân Mộng Kỳ ra cửa động, nào biết bên ngoài quá nhiều.

Làm sao mà liều đây? Đối phương xông vào là đè chết bọn họ rồi.

Hai người bất đắc dĩ lui vào sơn động lần nữa.

- Làm sao bây giờ?

Vân Mộng Kỳ hoang mang lo sợ nói ra.

- Không nên gấp, ta có thể ngăn cản phía trước một lát!

Lăng Tiếu đứng ở cửa sơn động ứng một câu, trong tay cầm Ngân Quỷ Huyết Đao không ngừng chém giết.

Phàm là Hắc Phệ Nghĩ vừa vào cửa động là bị Lăng Tiếu chém giết.

Thế nhưng mà số lượng của Hắc Phệ Nghĩ thật sự quá nhiều, giống như giết không ngớt, Lăng Tiếu cảm thấy rất khó khăn.

Đúng lúc này bỗng nhiên hắn nhìn thấy Hắc Phệ Nghĩ biến đổi, có mấy chục con Hắc Phệ Nghĩ đang lao tới cửa động.

Từng đoàn từng đoàn khói độc phun ra, chỉ cần bị dính là bị hủ thực.

Lăng Tiếu không ngừng đánh ra mười đao hỏa diễm thiêu đốt khói đen, Vân Mộng Kỳ quay đầu cầm kiếm trong tay chém lên vách động, chỉ hy vọng đào động này sâu hơn một chút, kéo dài thời gian sống sót của bọn họ.

- Lúc này chết chắc!

Lăng Tiếu càng không ngừng chém giết phía trước, trong sơn động càng không ngừng có đá và bùn rơi xuống, toàn thân của nàng bẩn thỉu không chịu nổi.

Hắc Phệ Nghĩ tiến vào, dường như phải ăn tươi hai người mới chịu.

- Mộng Kỳ, xem ra chúng ta phải làm uyên ương đồng bệnh rồi!

Lăng Tiếu tự biết vô lực xoay chuyển trời đất, xoay người nhìn qua Vân Mộng Kỳ nói một câu.

Lúc này Vân Mộng Kỳ tiến lên cầm chặt tay của Lăng Tiếu, nói:

- Nếu như... Nếu có kiếp sau, có lẽ ta sẽ cho ngươi cơ hội theo đuổi ta.

- Có những lời này của ngươi ta chết cũng cam tâm!

Lăng Tiếu ứng một câu, một tay cầm Lam Tinh Kiếm trong tay Vân Mộng

Kỳ và đao kiếm liên hợp chém giết Hắc Phệ Nghĩ.

Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Hào quang lóe lên, thủy hỏa giao hội.

Tư tư!

Hắc Phệ Nghĩ tiến vào trong động bị một đao chém giết, bị chết cháy, mùi cháy khét bao phủ hang động.

Đao kiếm trong tay Lăng Tiếu giống như sát thần, uy phong lẫm lẫm ngăn ở trước người Vân Mộng Kỳ.

Đôi mắt dễ thương của Vân Mộng Kỳ không chớp nhìn chằm chằm vào bóng lưng to lớn cao ngạo của Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ càng không ngừng run rẩy. Trong tuyệt cảnh này hắn có thể chết vì nàng, ngăn cản tất cả cho nàng, cho dù ý chí sắt đá cũng bị tan chảy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 154 - Cường Giả Vương Giai

- Sát!

Lăng Tiếu bất kể giá nào, hét lớn một tiếng, không ngừng vung đao kiếm chém giết đám Hắc Phệ Nghĩ bên ngoài.

Ánh đao kiếm quang bắn ra bốn phía, đá chung quanh không ngừng rơi xuống, cát bay đá chạy tung tóe.

Từng đám Hắc Phệ Nghĩ chết trong đao kiếm của Lăng Tiếu, trên người Lăng Tiếu đổ mồ hôi như mưa.

Thời điểm Lăng Tiếu sắp kiệt lực thì cửa động rung lay mạnh mẽ.

Rầm rầm!

Bỗng nhiên lúc này cửa sơn động lay chuyển, dường như muốn đổ rạp xuống, đá tuôn rơi.

- Không tốt!

Sắc mặt Lăng Tiếu đại biến, xoay người sang chỗ khác, hắn đè lên người của Vân Mộng Kỳ, dùng thân thể của mình che chắn cho Vân Mộng Kỳ.

Lúc này một tảng đá lớn nện xuống, trực tiếp rơi lên người Lăng Tiếu.

- Ah!

Lăng Tiếu kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế, phun một ngụm máu tươi trên mặt Vân Mộng Kỳ.

- Không!

Nước mắt Vân Mộng Kỳ chảy ra ngoài, đây là nam tử đã hai lần phun máu tươi trên mặt của nàng, hơn nữa mỗi một lần đều cứu nàng nên mới thế.

Máu tươi nóng nhưng trong mắt của nàng rất đẹp.

Vân Mộng Kỳ chân chân chính chính bị tâm chân thành của Lăng Tiếu chinh phục, giờ khắc này nàng chính thức tiếp nhận nam tử không quen biết này. Trong lòng của nàng thầm nghĩ, nếu có kiếp sau mình sẽ gả cho hắn.

Trên đất của sơn độngđột nhiên lõm xuống, vô số đá rơi xuống, Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ cũng nằm bên dưới đất đá.

Rầm rầm!

...

Trên vực sâu tên thanh niên chất phác buộc dây mây lên người bò xuống, hắn muốn đi xuống đáy vực.

Đây chính là sư huynh Thạch Thiên Hậu của Vân Mộng Kỳ.

Hắn đã trèo xuống ba ngày ba đêm liên tục, hắn muốn xuống đay tìm kiếm tiểu sư muội, thân thể của hắn tiều tụy không chịu nổi, hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu, toàn thân tỏa ra mùi tanh, tóc tai rối bù.

Thạch Thiên Hậu làm người trung thực trọng nghĩa, hắn cũng như tất cả sư huynh đệ đều ưa thích tiểu sư muội, nhưng mà hắn biết rõ mình không xứng

với tiểu sư muội, cho nên vẫn đối đãi với nàng như muội muội của mình, huống hồ tiểu sư muội có địa vị siêu nhiên trong tông phái, cho dù hắn không tìm được tiểu sư muội còn sống cũng phải tìm được thi thể của nàng.

Thời điểm hắn trèo xuống thêm mười mét, từng đợt gió lạnh thổi qua, làm hắn lạnh tới cực điểm.

Nhưng mà tính tình của hắn kiên định, vẫn đang cắn răng chậm rãi bò xuống.

Lúc này trên bầu trời xuất hiện hai người.

Hai người này không cần cưỡi tọa kỵ, mà là lăng không bay xuống.

Nếu như có người nào nhìn thấy sẽ vô cùng kinh hãi.

Bởi vì chỉ có siêu cấp cường giả ngoài Vương giai mới có thể lăng không phi hành.

Trong thành Vẫn Thạch chưa từng nghe nói có cường giả Vương giai, chỉ có Lăng gia thái thượng trưởng lão mới có thể bước tới bước kia, nhưng mà không biết hắn có thành công hay không.

Hai người trên không trung là lão giả, một người mặc áo đen, cao gầy, sau lưng mang theo trường kiếm màu đen, mắt ưng bắn ra tinh quang, quanh người có khí tức nóng bỏng; một người mặc áo bào xám, hơi lùn hơn người áo đen, dáng người hơi mập, sau lưng mang theo trọng đao, dưới chân có hào quang màu vàng đất, khí thế không kém gì lão giả kế bên.

- Sư huynh, theo lời của Dật Phong nói thì ở đây!

Lão gia áo xám nói với người áo đen.

- Ta nghĩ hẳn là nơi này!

Lão giả áo đen nhàn nhạt gật đầu đáp.

- Tốt rồi, chúng ta đi xuống xem một chút!

Lão giả áo xám nói ra, hai người bắt đầu hạ thấp.

Bỗng nhiên hai người nhìn thấy Thạch Thiên Hậu đang bò xuống.

- Thiên Hậu!

Thần sắc lão giả áo xám vui vẻ, lúc này không do dự bay xuống gần Thạch Thiên Hậu.

Lão giả áo đen cũng bay qua.

Thạch Thiên Hậu dừng một chút, không ngừng leo xuống.

Nhưng mà lúc này thời hắn đang bò trên vách đá dựng đứng, một con rắn màu đe bò nhanh qua phía hắn.

Thạch Thiên Hậu đang thất thần, căn bản không quan tâm tới con rắn này, con rắn há miệng muốn cắn vào tay của hắn.

- Nghiệt súc đi chết đi!

Một tiếng quát vang len, một đạo hào quang màu vàng đất bay tới.

Tâm thần Thạch Thiên Hậu chấn động, nhìn qua con rắn sắp cắn hắn, thời điểm hắn kinh hoàng thì con rắn bị đánh nát sọ, rơi xuống vực sâu.

Thạch Thiên Hậu thở ra một hơi, mới nhìn lên trên.

- Sư... Sư phó!

Thạch Thiên Hậu nhìn qua lão giả áo xám phát động công kích thì kêu lên.

- Lên đây đi!

Lão giả áo xám hơi run dây mây, Thạch Thiên Hậu liền bị kéo lên bờ vực.

Thạch Thiên Hậu nhanh chóng hành lễ với hai lão giả.

- Đồ nhi bái kiến sư phó, sư bá.

Hai gã lão giả nhẹ gật đầu xem như đáp lại.

Lão giả áo xám đi tới trước mặt Thạch Thiên Hậu, vỗ nhẹ hắn và nói:

- Ngươi xem như rất tốt.

Lão giả này hiển nhiên rất tán thưởng Thạch Thiên Hậu.

Thạch Thiên Hậu nặng nề quỳ xuống, buồn bã nói:

- Sư phó, Tiểu sư muội nàng... Nàng...

- Đừng nói, bát sư huynh của ngươi đã nói cho ta biết rồi, đây không phải các ngươi sai, hiện tại ta và sư bá đi xuống, ngươi ở đây chờ chúng ta.

Lão giả áo xám nói ra.

- Bát sư huynh hắn...

Thạch Thiên Hậu muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn qua lão giả áo đen thì dừng lại, nói:

- Sư phó, sư bá các ngươi phải cẩn thận, phía dưới gió rất lạnh, ngay cả Thanh Phong hạc cũng không dám bay xuống.

- Vi sư biết rõ!

Lão giả áo xám ứng một tiếng, sau đó nhìn qua lão giả áo đen, đồng thời bay xuống vực sâu.

Nhưng mà khi hai người bay xuống chừng trăm mét, gió lạnh bắt đầu thổi lên người hai người, làm cho bọn họ vận linh lực bảo hộ thân thể.

- Sư huynh, phía dưới này khẳng định có cổ quái!

Lão giả áo xám ngưng trọng nói với lão giả áo đen.

Lão giả áo đen gật đầu đồng ý.

- Nơi này có phong sát khí, phía dưới khẳng định có đồ vật hung ác gì đó.

- Mộng Kỳ có thể hay không...

Lão giả áo xám suy đoán.

- Dật Phong nói Mộng Kỳ trước đó đã sử dụng cấm chiêu, linh lực của nàng đã mất hết, từ cao như vậy rơi xuống chỉ sợ... Dữ nhiều lành ít!

Lão giả áo đen khó coi nói ra.

- Thật sự là tổn thất lớn của tông môn, vạn nhất tông chủ xuất quan, chỉ sợ sẽ giận dữ, ai...

Lão giả áo xám lắc đầu thở dài nói.

Lão giả áo đen gật gật đầu, hai người bay xuống.

Hai người bay gần ngàn trượng mới đi xuống vực sâu.

- Phong sát khí nặng nề, tuyệt đối có đồ vật hung ác ở đây!

Lão giả áo đen bắn ra hỏa quang, nhìn vách đá tối đen chung quanh nói ra.

Lão giả áo xám nhìn qua chung quanh, thần sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

- Nơi này có thể so với tuyệt âm chi địa, nói không chừng có ám linh thú ngoài cấp ba ở đây.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có thi thể Hắc Phệ Nghĩ.

- Ồ, là Hắc Phệ Nghĩ!

Lão giả áo xám kinh hô lên, nhanh chóng tiến lên xem xét.

- Có dấu vết băng sương và hỏa diễm, chẳng lẽ còn có người rơi xuống đây?

lão giả áo xám nói.

Lão giả áo đen nói:

- Dật Phong nói cùng rơi xuống với Mộng Kỳ là một thanh niên có tu vị Huyền Giả, hiển nhiên không phải động tĩnh hắn làm ra, có lẽ là linh thú chiến đấu với nhau.

- Không, sư huynh ngươi mau nhìn, đây là vết đao kiếm!

Lão giả áo xám quan sát cẩn thận và nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 155 - Tiến Giai Biến Thứ Ba. (1)

Lão giả áo đen cũng nhìn qua chung quanh, đột nhiên nhìn thấy không xa có một thanh nhuyễn kiếm, hắn đưa tay lên và nhuyễn kiếm bay vào trong tay của hắn.

- Là kiếm của Mộng Kỳ!

Lão giả áo đen nhìn thấy đây là kiếm của Vân Mộng Kỳ.

Trong lúc nhất thời hai gã lão giả nhìn nhau, thần sắc càng thêm khó coi, hiển nhiên bọn họ đã nghĩ tới mức xấu nhất.

Khẩn trương, bọn họ tiếp tục bay ra chung quanh, đi qua cửa động lại đi vào xem một phen.

- Sư huynh, nơi này thực sự có người!

Lão giả áo xám nói.

- Ân, chỉ mong Mộng kỳ cát nhân thiên tướng!

Lão giả áo đen đáp.

Hai người không ngừng lại, lần nữa bay tới phía trước.

Chít chít!

Từng con Hắc Phệ Nghĩ không ngừng kêu to.

Hai gã lão giả đi tới phía trước thì nhìn thấy mấy ngàn con Hắc Phệ Nghĩ, da đầu run lên.

- Xem ra Mộng Kỳ đứa nhỏ này thật khó may mắn thoát khỏi!

Lão giả áo đen nhìn thấy đám Hắc Phệ Nghĩ lắc đầu nói ra.

Hắc Phệ Nghĩ đông nghịt trước mặt, cho dù là Linh Sư giai cũng bị hao tổn chết, trừ phi đạt tới Vương giai mới có thể còn sống.

- Ai, sư huynh, chúng ta liên thủ tiêu diệt Hắc Phệ Nghĩ, xem như báo thù cho Mộng Kỳ.

Lão giả áo xám nói ra, trong mắt có lệ quang, bàn tay đánh xuống và mặt đất run mạnh, mấy chục con Hắc Phệ Nghĩ bị khe hở cắn nuốt.

Hắc Phệ Nghĩ và Hắc Phệ Nghĩ Vương cùng với đám Hắc Phệ Nghĩ cấp hai phun khói đen vào hai lão giả.

Nhất thời tầng tầng khói đen lượn lờ, khí tức ăn mòn tỏa ra khắp nơi.

- Loại âm sát chi địa này quả nhiên hàm dưỡng ra đám ám linh thú này!

Lão giả áo đen nói ra, trong tay bắn ra một đám lửa lớn, hỏa diễm đậm đặc còn mạnh hơn Lăng Tiếu nhiều lần.

Chỉ thấy những khói đen bị hỏa diễm quét qua, những con Hắc Phệ Nghĩ bị đốt sạch.

Hai đại Vương giai liên thủ, mấy ngàn Hắc Phệ Nghĩ cũng bị diệt sát trong thời gian ngắn.

Thủ đoạn của Vương giai quả nhiên làm cho người ta sợ hãi tới cực điểm.

- Đi thôi sư huynh, nơi này có lẽ cũng không chỉ có một loại Hắc Phệ Nghĩ đâu, ta cảm giác được bên kia có khí tức phi thường cường đại, chỉ sợ tông chủ đích thân tới đây cũng khó mà làm gì!

Sau khi diệt sát Hắc Phệ Nghĩ thì lão giả áo xám nói ra.

- Ân, nơi này quá mức tà ác, có lẽ có thứ gì đó rất cao cấp, chúng ta nên ít chọc mới tốt.

Lão giả áo đen đồng ý gật đầu, hai người cùng bay lên cao.

Trở lại vách đá, lão giả áo xám nhìn qua Thạch Thiên Hậu nói:

- Si nhi trở về đi!

Thạch Thiên Hậu sững sờ một chút, hỏi:

- Sư phó, tiểu sư muội nàng...

- Tất cả đều có định số, việc này dừng ở đây, sau khi trở về nên quên chuyện này đi, chuyên tâm tu luyện cho ta, không đạt tới Linh Sư giai thì không được ra.

Lão giả áo xám nói.

Sau khi Thạch Thiên Hậu nghe xong, thần sắc im lặng, hắn đã sớm chuẩn bị dự đoán xấu nhất, hôm nay nghe được trong lòng khó chịu.

- Tiểu sư muội, gặp lại!

Thạch Thiên Hậu quay đầu nhìn qua vực sâu bên dưới, trong nội tâm bối rối nói.

Nhưng mà sau khi bọn họ rời đi, dưới vực sâu lại có động tĩnh vang lên.

Trong sơn mạch rậm rạp cây cối che trời, từng tiếng linh thú gào thét vang vọng.

Ở dưới vực sau, một đám Hắc Phệ Nghĩ bị hủy diệt toàn bộ.

Mà dưới đáy cách thi thể của Hắc Phệ Nghĩ không xa có một nam một nữ bị đá đè..

Nam nhân bảo hộ nữ nhân bên dưới, một tảng đá lớn đè lên người của hắn, bên hông bị áp biến hình, xem ra sắp chết.

Lúc này nữ tử được nam nhân che trở tỉnh lại, trong đôi mắt của nàng đầy nét mê mang, bỗng nhiên đôi mắt dễ thương co rút lại, thân thể muốn giãy dụa, đáng tiếc bị đè quá chặt nên không thoát được.

- Lăng Tiếu... Lăng Tiếu ngươi tỉnh đi, ngươi đừng dọa ta!

Thiếu nữ càng không ngừng kinh hô, nàng vỗ nhẹ bả vai Lăng Tiếu, hy vọng đánh thức Lăng Tiếu.

Nàng chỉ còn tu vị Huyền Giả, căn bản không đủ đẩy tảng đá trên người Lăng Tiếu ra.

Nàng gọi vài tiếng và Lăng Tiếu không có phản ứng, đôi mắt dễ thương có nước mắt chảy ra.

- Lăng Tiếu ngươi không phải nói muốn theo đuổi ta sao? Ta hiện tại cho

ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi tỉnh lại thì ta cho ngươi theo đuổi ta, ta chỉ muốn ngươi tỉnh lại, được chứ... Ô ô!

Trong lòng Vân Mộng Kỳ tuyệt vọng tới cực điểm, đoán chừng Lăng Tiếu không sống được là do nàng làm gánh nặng, nhưng mà nàng không có biện pháp sử dụng linh lực, không có mấy ngày thì nàng chết chắc rồi.

- Tính toán, có lẽ đây là ông trời chú định cho chúng ta chết cùng một chỗ.

Trong mắt của Vân Mộng Kỳ hiện ra thần sắc tuyệt vọng. Trong nội tâm nàng ở cùng với Lăng Tiếu một thời gian ngắn nhưng lại rất phong phú.

- Mộng... Mộng Kỳ... Đừng lo lắng... Chúng ta sẽ không chết đâu!

Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ nghe thế giọng nói này như bị điện giật, nhanh chóng vui mừng, nói:

- Lăng Tiếu ngươi... Ngươi còn sống quá tốt

Lăng Tiếu gian nan ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, hắn nhìn qua Vân Mộng Kỳ gần trong gang tấc, thản nhiên nói:

- Yên tâm chờ ta vận công chữa thương, chúng ta nhất định... Có thể thoát khốn.

- Ừ, ta tin tưởng ngươi... Ta tin tưởng ngươi Lăng Tiếu!

Vân Mộng Kỳ vui đến phát khóc, càng không ngừng đáp, sau đó hôn lên môi của Lăng Tiếu.

Oanh!

Lăng Tiếu phát mộng, cảm giác ngọt ngào hiện ra trong lòng của hắn.

Đột nhiên hắn cảm giác hạnh phúc tới quá đột nhiên.

Bờ môi dính chặt và hai người từ từ nhắm mắt lại, vong tình hưởng thụ cảm giác say mê và kích thích.

Thật lâu bờ môi hai người tách ra.

Gương mặt Vân Mộng Kỳ đỏ lên, sau đó nghiêng mặt qua một bên, đôi mắt của nàng không dám nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thì sững sờ nhìn qua giai nhân trước mặt, gương mặt đỏ như hồng ngọc, ánh mắt kiều diễm, bộ dáng ướt át của Vân Mộng Kỳ.

- Mộng Kỳ, có thể... Có thể hôn thêm một lần không?

Lăng Tiếu liếm liếm môi chưa đã thèm, dường như hắn quên cả tảng đá đè lên người, ngay cả miệng vết thương toàn thân chỉ là râu ria.

Vân Mộng Kỳ mí mắt run run vài cái, không có trả lời Lăng Tiếu, sắc mặt của nàng càng đỏ hơn, quả thực là đẹp không gì sánh được.

Thyas Vân Mộng Kỳ không có động tĩnh, Lăng Tiếu suy nghĩ lúc trước là nàng cố hết can đảm hôn hắn, nhưng mà thời điểm hắn còn đang suy nghĩ Vân Mộng Kỳ đang mắc cỡ, không dám nhìn mặt hắn.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn vận chuyển công pháp chữa thương thì Vân Mộng Kỳ lần nữa ngẩng đầu lên hôn đôi má Lăng Tiếu, ngượng ngập nói:

- Quỷ tham lam!

- Ha ha, khục khục...

Lăng Tiếu cười vui vẻ, máu tươi lại phun ra ngoài.

- Ngươi đừng kích động, cảm thấy thế nào?

Vân Mộng Kỳ đau lòng nhìn qua Lăng Tiếu.

- Không có... Không có việc gì, còn chưa chết được, nội tạng đều bị chấn thương, ta... Ta cần vận công chữa thương là tốt rồi, ngươi... Ngươi đừng nhúc nhích!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, sau đó đặt đầu lên bả vai của Vân Mộng Kỳ và nhắm mắt lại.

Tình huống của hắn hiện tại rất nghiêm trọng, nội tạng lệch vị trí và chảy quá nhiều máu, cho dù Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến Quyết đang chữa trị, nhưng mà không có đan dược hấp thu nên tốc độ chữa trị rất chậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 156 - Tiến Giai Biến Thứ Ba. (2)

Lăng Tiếu nhắm mắt lại, hắn vận chuyển hai đại huyền công, tốc độ chữa trị từ từ nhanh hơn.

Nhưng mà hắn vẫn không thể ngăn cản thương thế chuyển biến xấu, sống lưng bị áp gãy, ngũ tạng lục phủ rách tả tơi, nếu là người khác đã sớm chết rồi, mà Lăng Tiếu may mắn không chết, bản hoàn toàn là do Kim Cương Ngũ Biến Quyết, lúc trước hắn tu luyện đến biến thứ hai đại thành, thân thể cứng cỏi đã sớm vượt qua tưởng tượng của người thường, cho nên còn còn kéo dài một hơi chưa chết.

- Lục lão ah, nếu ngài không giúp đỡ thì ta chết mất.

Trong đầu Lăng Tiếu không ngừng gọi Lục Ông đi ra hỗ trợ. Hiện tại hắn không có gãy, tay chân nhưng không động đậy được, không cách nào vào lấy đan dược hay linh dược phục dụng, chỉ bằng vào chữa thương là không có biện pháp, cần Lục Ông hỗ trợ.

Hiện tại Lục Ông khẳng định biết rõ tình huống của hắn, trước đó hắn từ trên cao rơi xuống nếu không phải Lục Ông cung cấp năng lượng, chỉ sợ hắn hiện tại đã chết, Lục Ông cho hắn một cơ hội.

Quả nhiên Lăng Tiếu kêu gọi không bao lâu, trong thức hải có từng sợi linh lực màu xanh hiện ra ngòi. Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến Quyết tranh giành chúng.

Sau khi có được năng lượng, thương thế của Lăng Tiếu được khống chế, hai đại huyền công có hiệu lực thần kỳ.

Tam Phân Quy Nguyên Khí vẫn hấp thu huyền lực trong đan điền, làm cho Lăng Tiếu dần dần khôi phục lại.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết thì hấp thu năng lương gấp hai lần Tam Phân Quy Nguyên Khí, bởi vì nó sắp tiến hóa.

Năng lượng màu xanh này rửa sạch huyết quản, những huyết quản sụp đổ khôi phục lại, hơn nữa huyết quản còn rộng rãi hơn trước gấp đôi, cuối cùng huyết quản được năng lượng biến thành màu vàng óng, mỗi một sợi giống như dây xích vàng, vô cùng cứng cỏi, huyết dịch chảy trong huyết quản giống như vàng lỏng, ẩn ẩn hiện ra màu sắc tôn quý.

Qua một giờ sau, quanh thân Lăng Tiếu không ngừng tỏa ra kim quang, thân thể lộ rất thánh khiết.

Vân Mộng Kỳ dưới người của hắn mở to mồm, trong mắt đẹp hiện ra thần thái khiếp sợ.

- Đây là huyền công gì? Tốc độ chữa trị nhanh như vậy?

Trong lòng Vân Mộng Kỳ thầm nghĩ. Nàng cảm nhạn được khí thế của Lăng Tiếu tăng nhanh, hơn nữa tỏa ra kim quang chói mắt, ẩn ẩn lộ ra khí tức thần thánh, làm cho nàng cảm giác muốn quỳ bái, giống như nhìn thấy vương giả tôn quý. Nàng thật sự không rõ vì sao trên người Lăng Tiếu có huyền công thần kỳ như vậy.

- Chẳng lẽ là... Là công pháp lục giai hoặc là lam giai?

Vân Mộng Kỳ suy đoán.

Công pháp bình thường chia làm: tro, hoàng, thanh, lục, lam, hồng, tử, hạt, hắc; công pháp tro, hoàng là thường thấy nhất, công pháp thanh giai vô cùng

trân quý, tại thành Vẫn Thạch cũng chỉ có ba đại gia tộc có công pháp trấn tộc là thanh giai, về phần công pháp ngoài lục giai không nghe thấy, thấy cũng không thấy.

Vân Mộng Kỳ tới từ đại tông môn, tầm mắt tự nhiên cao hơn một chút, nhưng mà nàng vẫn không thấu Lăng Tiếu tu luyện là công pháp gì, hơn nữa nàng nghi hoặc chính là Lăng Tiếu có thể sử dụng công pháp băng hệ cùng hỏa hệ, hôm nay lại thấy hắn dùng công pháp kim hệ chữa thương, chuyện này làm đàu óc của nàng u mê.

Rốt cuộc hắn có bao nhiêu thuộc tính?

Giờ phút này Lăng Tiếu đang chìm đắm trong cảm giác chữa thương mỹ diệu, huyết quản giống như do hoàng kim tạo thành, giống như tràn ngập lực lượng, huyết quản toàn thân tiến hóa làm tốc độ chữa thương tăng lên, huyền lực bắt đầu rót vào lục phủ ngũ tạng.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết biến thứ hai đại thành.

Biến thứ ba "Luyện tạng" không ngừng vận chuyển.

Rể cây trong thức hải không ngừng rút năng lượng màu xanh.

Chỉ thấy con nhỏ không ngừng run lên, sắc mặt Lục Ông trở nên buồn bực.

- Tiểu tử này rốt cuộc tu luyện như thế nào, không ngờ hấp thu sạch năng lượng lão phu vừa mới tu luyện được, không được, nếu hấp thu nữa chẳng khác gì lấy cái mạng già của ta!

Lục Ông thì thào lẩm bẩm.

Ngay từ đầu vận chuyển năng lượng cho Lăng Tiếu chính là giúp Lăng Tiếu

khởi tử hồi sinh, hiện tại hắn dùng năng lượng vừa tu luyện được chuyển vào người Lăng Tiếu, nhưng mà thằng này như cái động không đáy, hút lấy năng lượng của hắn không buông, lập tức sắp hấp thu tới tinh nguyên bổn mạng của hắn, hắn không thể không chặt đứt liên hệ với Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà khi nó muốn chặt đứt liên hệ với Lăng Tiếu thì lực hấp thu mạnh hơn, vẫn đang hấp thu tiếp.

- Khá lắm, rõ ràng còn dám cắn trả!

Thân thể Lục Ông hơi khẽ chấn động, trong tay vung lên, một đạo hào quang màu xanh đánh lui hấp lực quay về.

- Tiểu tử này thực tà môn, xem ra lão phu sau này phải đề phòng mới tốt, làm không tốt nguyên khí giúp bản thân khôi phục cũng bị tiểu tử này hút khô, vậy thảm rồi.

Lục Ông tự nói một câ, sau đó nhắm mắt lại chữa thương.

Lăng Tiếu cũng không biết những chuyện này, hắn chỉ biết vận hành Kim Cương Ngũ Biến Quyết tăng lên gấp bội, hơn nữa thân thể của hắn dần dần biến hóa, nội thương trong người không ngừng được chữa trị, ngũ tạng lục phủ cũng chầm chậm khép lại, hơn nữa còn cứng cỏi hơn nhiều.

Qua chừng nửa ngày, Kim Cương Ngũ Biến Quyết đình chỉ vận hành, kim quang trên ngườii Lăng Tiếu dần dần biến mất.

Lăng Tiếu mở to mắt, trong mắt hiện ra tinh khí mạnh mẽ, sau lưng bị đè nặng giống như không nặng.

Lúc này hắn cảm nhận được thân thể mềm mại và tràn ngập co dãn, trước ngực hai luồng thịt mềm bị hắn ép biến hình, từng hương thơm xử nữ truyền

tới, làm cho dục hỏa trong người bốc cháy.

- Ồ... Có gì đó đang dính vào người của ta.

Bỗng nhiên Vân Mộng Kỳ cảm giác cái gì đó áp vào bụng dưới của nàng, cảm giác ki làm cho nàng ngứa, thân thể bắt đàu mềm yếu lại.

- Lăng Tiếu ngươi thế nào, có thể bỏ nâng khối đá lên chưa?

Vân Mộng Kỳ thở không ra hơi nói.

Thứ áp lên bụng dưới của nàng từ từ biến lớn, sắp cắm vào chỗ đó của nàng rồi, cảm giác ngứa ngáy này làm cho nàng sắp lên đỉnh, trong nội tâm nàng lo lắng ah, nàng nghĩ chẳng lẽ là rắn?

Lúc này sắc mặt Lăng Tiếu đỏ bừng, phía dưới khó chịu không thôi, bởi vì "Kim thương" của hắn đang cắm vào huyệt động của Vân Mộng Kỳ, bị hai chân của nàng khẹp chặt, chỉ cần hơi động một chút liền rất sảng khoái, hắn sắp tiết ra rồi.

Trong lúc nhất thời hắn có cảm giác muốn hiếp Vân Mộng Kỳ ngay tại chỗ này.

- Không... Không được, ta không thể đối xử với nàng như thế, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện hiến thân cho ta!

Lăng Tiếu giãy dụa trong lòng, cuối cùng quyết định không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Oanh!

Huyền lực của Lăng Tiếu tập trung vào lưng, thân thể khom người, hắn dùng

huyền lực đánh nát khối đá sau lưng.

- Hô, đại nạn không chết, bản thiếu gia tất có hậu phúc, ha ha...

Lăng Tiếu bật lên, thở nhẹ một tiếng, đột nhiên đắc ý cười lên ha hả.

Lần này đúng là nhân họa đắc phúc, giúp hắn thuận lợi luyện thành Kim Cương Ngũ Biến Quyết biến thứ hai "Luyện gân ", càng bước vào biến thứ ba "Luyện tạng". Hắn thật sự không nghĩ tới Lục Ông cung cấp năng lượng cho hắn cường đại như vậy, thoáng cái giúp hắn đột phá biến thứ hai, hơn nữa Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng nhận được không ít chỗ tốt, hơn năm mươi kinh mạch giờ phút này đã đột phá tới sáu mươi, cách đột phá ba trăm sáu mươi lăm đường kinh mạch gần thêm một bước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 157 - Ngộ Nhập Bí Cảnh

Lúc này Vân Mộng Kỳ cũng đứng lên, nhưng mà thân thể như nhũn ra, nàng có chút lo lắng nhìn qua Lăng Tiếu nói.

- Mau nhìn xem có rắn hay không?

- Có rắn, ở đâu?

Lăng Tiếu sững sờ thoáng hỏi ngược lại.

- Vừa... Vừa rồi dường như... Ah, là trên người của ngươi.

Vân Mộng Kỳ xấu hổ muốn tìm chỗ chui xuống, nàng nhìn thấy lều nhỏ của Lăng Tiếu đang trướng lên, chỉ vào đó cả kinh kêu lên.

Lăng Tiếu nhìn qua hướng nàng chỉ, sắc mặt đỏ bừng, sau đó xoay người lại, song dùng tay che khuất "Lều nhỏ ", trong nội tâm ngượng ngùng kêu lên.

- Thật sự là mắc cở chết người.

- Ngươi không sao chớ, có phải bị rắn cắn không.

Vân Mộng Kỳ lo lắng hỏi thăm. Nàng là thiếu nữ thuần khiết không có trải qua chuyện đời, căn bản không biết đó là mệnh căn củ Lăng Tiếu!

- Ta... Ta không sao, ta đi một chút và quay về.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, ý định tìm nơi giải quyết dục hỏa. Hắn vừa đi hai

bước, đột nhiên nhớ tới cái gì, mở to hai mắt nhìn qua bốn phía, nghi ngờ nói:

- Ồ, đây là nơi nào?

Hắn nhớ rõ mình và Vân Mộng Kỳ bị đá đè dưới động, bất tỉnh nhân sự.

Nhưng mà nơi này giống như động phủ, trừ nơi bọn họ rơi xuống có đất đá chồng chất ra, chung quanh không có gì cả, địa phương này vô cùng rộng rãi.

Lăng Tiếu vội vàng tách đất đá ra, sau đó tìm tinh khối ra, chiếu sáng động phủ nỳ.

Động phủ này không biết bao sâu, vách đá hai bên bóng loáng giống như dùng kiếm chém ra, trên vách đá cách hai ba mét có một thứ gì đó bị vải bố che lại.

Lăng Tiếu muốn vạch vải bố ra.

- Coi chừng, không nên lộn xộn!

Vân Mộng Kỳ mở miệng ngăn cản, nàng đang lo xúc động cơ quan.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn qua Vân Mộng Kỳ, sau đó lại đi tới nhặt đao kiếm lên, sau đó lại đi qua, dùng Lam Tinh Kiếm chém rách vải bố.

Bỗng nhiên một đạo hào quang từ nơi bị rách bắn ra ngoài.

Khiến cho Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đưa tay che mắt lại.

- Đây là dạ quang châu ngàn năm!

Lăng Tiếu nhìn qua trong vải bố là dạ quang châu.

Dạ quang châu ngàn năm giá trị xa xỉ, là châu báu cực kỳ hiếm thấy, nghe nói nó có thể giúp người ta an thần tĩnh khí, an ổn tâm thần, khu ma tích tà, như một viên lớn như vậy có giá chừng mười vạn kim tệ.

Ngay sau đó Lăng Tiếu liên tục xé rách vải bố ra, tám khỏa dạ quang châu ngàn năm sáng mười phần, vô cùng chói mắt chiếu sáng cả động phủ.

- Ai mà thủ bút lớn như vậy, rõ ràng dùng tám khỏa dạ quang châu ngàn năm làm thứ chiếu sáng? Chẳng lẽ đây là bí...

Lăng Tiếu nhìn qua đám dạ quang châu và lẩm bẩm.

- Ah!

Lăng Tiếu suy nghĩ và đột nhiên Vân Mộng Kỳ sau lưng thét lên chói tai.

Lăng Tiếu nhanh chóng quay đầu lại hỏi:

- Mộng Kỳ làm sao vậy?

Vân Mộng Kỳ co người lại, chỉ vào phía trước sợ hãi nói:

- Đó là... Có một bộ xương khô.

Lăng Tiếu xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy một bộ xương khô, hơn nữa bộ xương khô đang ngồi xếp bằng, tọa hóa mà chết, thần kỳ là bộ xương khô này không có màu bạc như xương bình thường, mà là màu xanh da trời.

- Không có việc gì, người chết mà thôi!

Lăng Tiếu đi đến bên người Vân Mộng Kỳ, nhẹ nhàng linh hoạt cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Kỳ thật Lăng Tiếu đang im lặng, Vân Mộng Kỳ đã là cường giả Linh Sư giai thì tại sao sợ xương khô?

Kỳ thật cũng trách không Vân Mộng Kỳ, nàng từ khi rơi vào trong vực sâu này, linh lực hoàn toàn biến mất, chẳng khác gì người bình thường, lại bị Hắc Phệ Nghĩ tàn phá tâm lý một hồi, nàng chỉ là một thiếu nữ, sau khi trải qua nhiều kinh hãi thì vô cùng yếu đuối.

Bị Lăng Tiếu nắm tay, ban đầu Vân Mộng Kỳ có chút giãy dụa, tuy nhiên bàn tay bị Lăng Tiếu cầm chặt, nàng cũng đành phải tùy ý hắn, trong lòng có cảm giác khác thường.

- Chúng ta qua đi xem, đây là bí cảnh đấy!

Hai mắt Lăng Tiếu sáng lên nhìn qua bộ xương màu xanh da trời. Vốn đi vò sơn mạch lần này chính là tìm bí cảnh, hôm nay đang ở ngay trước mắt, hắn làm sao không hưng phấn chứ?

Nhưng mà hắn thật sự không nghĩ ra tại sao phải có người chọn nơ ẩn mật thế này? Nếu không phải bọn họ đánh bậy đánh bạ, căn bản không phát hiện trong vực sâu này có bí cảnh tồn tại.

Nghĩ tới đây Lăng Tiếu linh quang lóe lên, chẳng lẽ Vi Đại Nhi cho tấm bản đồ không phải lf bí cảnh, mà là vị trí tìm kiếm Âm Phong Thảo?

Đúng vậy, nhất định là như vậy.

Độc ưng từng hiến cho hắn một gốc Âm Phong Thảo, mới đầu độc ưng nói là hắn ngẫu nhiên tìm được, thế nhưng mà sau đó Lăng Tiếu hỏi hắn trong sơn mạch thì hắn thừa nhận gốc Âm Phong Thảo này lấy được từ chỗ Lãnh Xà dong binh đoàn, nhưng mà hắn không cho rằng đây là Âm Phong Thảo,

cho nên mới hiến cho Lăng Tiếu.

Kể từ đó nhất định là Lãnh Xà dong binh đoàn biết được nơi hái Âm Phong Thảo, tuy nhiên bởi vì gặp Thiểm Điện Điêu cấp ba cho nên chỉ hái được một cây, đại bộ phận người thì chết dưới trảo của Thiểm Điện Điêu, mà Thanh Lang dong binh không biết từ chỗ nào tìm được tin tức này, cho nên đuổi giết đám dong binh thoát khỏi trảo của Thiểm Điện Điêu, đoạt bản đồ địa hình, mà tên dong binh mang theo Âm Phong Thảo bọ độc ưng chặn giết, do đó đạt được Âm Phong Thảo.

Về sau Vi Đại Nhi lại giết tên dong binh có địa đồ trong tay.

Tất cả mọi người từ đầu tới cuối không biết mà suy đoán nó là địa đồ bí cảnh, lúc này mới dẫn phát một loạt chuyện sau đó.

Lúc này Lăng Tiếu cũng hiểu ra.

Nhưng mà hắn quả thật bởi vì địa đồ mà tìm được bí cảnh chính thức.

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đi qua, nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh bộ xương.

Chỉ thấy bàn đá trước mặt của bộ xương có ba bình nhỏ, một thanh trường kiếm màu xanh và một quyển sách.

Những vật này ánh mắt Lăng Tiếu hiện ra nét tham lam.

Không cần phải nói những bình này chính là đan dược, vũ khí cùng với huyền công.

Vân Mộng Kỳ bên cạnh dùng ánh mắt không dám tin nhìn qua, thì thào lẩm bẩm.

- Đây là xương của cường giả Địa Hoàng giai.

- Cái... Cái gì?

Thân thể Lăng Tiếu run rẩy một hồi hỏi lại.

- Đây nhất định là xương của cường giả Địa Hoàng giai.

Vân Mộng Kỳ trả lời.

- Vì cái gì nói như vậy?

Lăng Tiếu không rõ hỏi ngược lại.

- Ngươi xem màu sắc trên xương khô, tất cả có màu xanh da trời.

Vân Mộng Kỳ chỉ vào khô lâu nói ra.

- Ta biết rõ a, dựa vào cái gì nói hắn khi còn sống nhất định là cường giả Địa Hoàng giai?

Lăng Tiếu im lặng, hắn hắn đã sớm nhìn ra màu xanh da trời.

- Chỉ có cường giả Địa Hoàng giai mới có thể tu luyện màu sắc xương cốt thành màu của thuộc tính, xương khô này gọi là hoàng cốt, toàn bộ khô lâu này là màu xanh da trời, có thể khẳng định khi còn sống hắn nhất định là cao thủ Địa Hoàng giai thủy thuộc tính.

Vân Mộng Kỳ khẳng định nói phân tích.

- Thì ra là thế!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, trong nội tâm nổi sóng lớn.

Đây chính là nơi tọa hóa của cường giả Địa Hoàng giai đấy!

Võ giả bình thường chia làm: Võ Đồ, Huyền Giả, Huyền Sĩ, Linh Sư, Vương giai, Địa Hoàng, Thiên Tôn, Huyền Đế, Thánh Cảnh, Thần Cảnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 158 - Quán Thâu Truyền Thừa. (1)

Trong thành Vẫn Thạch Võ Đồ cùng Huyền Giả là thường thấy nhất, Huyền Sĩ được xưng là cao thủ, Linh Sư giai đã là cao thủ nhất lưu, về phần Vương giai chưa từng xuất hiện qua, về phần Địa Hoàng giai càng không tồn tại, đã có thể khiến hắn đối đãi như thần.

Vào nơi tọa hóa của cường giả như vậy Lăng Tiếu không khiếp sợ cùng hưng phấn sao? Đồ vật trong này chắc chắn vô cùng hiếm thấy.

Lăng Tiếu nghĩ tới đây tâm tư chấn động, hắn không thể chờ đợi được đi qua giường đá.

Đầu tiên hắn cầm lấy giường nhỏ, sau đó mở đan dược ra.

Lăng Tiếu cho rằng đây là đan dược cao cấp, nó sẽ tỏa ra mùi thuốc đậm đặc, không nghĩ tới truyền ra mùi thúi.

Lăng Tiếu tức giận lắc cái chai, đổ ra bột phấn màu đen.

- Sẽ không quá hạn chứ?

Lăng Tiếu im lặng nói.

- Ngươi không cần uổng phí tâm cơ, mặc kệ là đan dược phẩm giai gì cũng không chịu nổi thời gian ăn mòn, chiếu theo hoàn cảnh nơi này thì đã có mấy trăm năm không ai đi qua, những đan dược này khẳng định không còn.

Vân Mộng Kỳ vừa nói thì cầm lấy quyển sách.

- Công pháp Lam giai thủy hệ Nhu Tịch Điệp Lãng!

Trong mắt Vân Mộng hiện ra thần thái khiếp sợ.

- Công pháp Lam... Lam giai công pháp!

Lăng Tiếu nuốt nuốt nước miếng nói ra.

- Lăng Tiếu, công pháp này có thể cho ta không?

Vân Mộng không có xem qua, trực tiếp ôm quyển công pháp vào ngực, phi thường nghiêm túc nhìn Lăng Tiếu.

Công pháp Lam giai có bao nhiêu mê người thì ai cũng biết.

Chỉ sợ dù là thân huynh đệ cũng trở mặt thành thù, huống chi hai người chỉ quen vài ngày, mặc dù nói hoạn nạn gặp chân tình, nhưng mà ai biết bây giờ có trở mặt hay không?

Lăng Tiếu buông buông tay không sao cả nói:

- Muốn thì ngươi cầm đi, công pháp thủy thuộc tính không thích hợp cho ta, huống chi bí cảnh là hai ta phát hiện, đồ vật ở đây ngươi một nửa.

- Lăng Tiếu ngươi thật tốt!

Vân Mộng Kỳ đại hỉ, lúc này hôn lên mặt của Lăng Tiếu một cái.

Chuyện này khiến cho Lăng Tiếu vuốt mặt tự cười một hồi.

Công pháp Lam giai thì thế nào, cho dù là công pháp hồng giai chỉ cần

chiếm được nụ cười mỹ nhân hắn cũng cam lòng.

- Ở đây còn một thanh kiếm, hẳn không phải làl phàm phẩm, ngươi lấy đi!

Vân Mộng Kỳ chỉ vào thanh kiếm nói ra.

Lăng Tiếu gật gật đầu, thò tay cầm thanh kiếm lên.

Thanh kiếm màu xanh da trời này dài hai mét, vỏ kiếm không bởi vì lâu năm mà mất đi sáng bóng, chỉ thấy trên võ kiếm có đường vân sáng ngời, lộ ra phong cách cổ xưa đại khí, cầm trong tay có cảm giác linh lực rót vào trong tay, làm cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu, không có nửa điểm thô ráp.

Lăng Tiếu rút thanh kiếm ra.

Hào quang màu lam nhạt hiện ra, một đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt hiện ra, hai người giống như nhìn thấy linh thú thủy thuộc tính nhảy ra ngoài, giương nanh múa vuốt, khiến người ta sinh lòng sợ.

- Cái này... Đây tuyệt đối là huyền binh cao cấp.

Lăng Tiếu nhìn qua thanh trường kiếm này, trên thân kiếm điêu khắc một con lính thú thủy hệ, trông rất sống động, không cần phải nói đây tuyệt đối là huyền binh cao cấp, bằng không cũng không sinh ra kiếm khí như vậy.

Lăng Tiếu vỗ về thân kiếm, nhìn thấy trên thanh kiếm có khắc ba chữ "Nhu tịch kiếm" cổ xưa, trong lúc nhất thời tâm tình hỏng bét.

Rất rõ ràng đây là huyền binh thủy thuộc tính, cũng nguyên bộ với huyền kỹ của Vân Mộng Kỳ, tin tưởng đy là huyền kỹ và huyền binh của cao thủ Địa Hoàng giai này.

- Ngươi như thế nào, đây tối thiểu là huyền binh tứ giai hoặc ngũ giai đấy, không kém gì công pháp của ta đâu!

Vân Mộng Kỳ khó hiểu nói. Nàng còn tưởng rằng Lăng Tiếu ghét bỏ thanh kiếm này.

- Không có việc gì, đây cho ngươi!

Lăng Tiếu cười nhạt một cáu, mang Nhu Tịch kiếm đưa cho Vân Mộng Kỳ.

- Cái này... Thực cho ta sao?

Vân Mộng Kỳ kích động hỏi thăm.

- Đương nhiên, ta không dùng được, cầm đi đi!

Lăng Tiếu phi thường hào phóng nói ra. Tuy Nhu Tịch kiếm này không kém, thế nhưng mà với hắn tác dụng không lớn, còn không bằng hào phóng cho Vân Mộng Kỳ.

Kì thực nội tâm của hắn đang nhỏ máu a, phát hiện bí cảnh nhưng hắn không có chỗ tốt gì cả, chuyện nỳ làm cho hắn khó chịu và biệt khuất.

Lăng Tiếu tiếp tục ngắm nhìn bốn phía, nhìn qua có phát hiện gì hay không.

Đúng lúc này khô lâu phúa sau bắn ra một đoàn ánh sáng màu lam bắn vào người Vân Mộng Kỳ cầm huyền kỹ cùng huyền binh.

- Cái này... Đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu xoay đầu lại nhìn qua Vân Mộng Kỳ lo lắng hỏi thăm.

- Ta... Ta cũng không biết!

Vân Mộng Kỳ cũng không rõ ràng cho lắm.

- Là khô lâu này giở trò quỷ!

Lăng Tiếu đưa ánh mắt nhìn qu khô lâu màu xanh, sau đó chuẩn bị ra chiêu phá hủy bộ xương.

- Lăng Tiếu ngươi không nên cử động, nó... Nó dường như quán thâu truyền thừa cho ta.

Vân Mộng Kỳ mở miệng ngăn cản.

Giờ phút này nàng cảm giác được hào quang màu lam bao phủ, trong đầu dần dần có thứ gì đó, lúc này mới nghĩ tới khô lâu này truyền thừa kinh nghiệm tu luyện huyền kỹ và huyền công cho nàng.

- Quán thâu truyền thừa!

Lăng Tiếu há to mồm hoảng sợ nói.

Lúc trước hắn trong Lăng gia xem qua lai lịch của bí cảnh, biết rõ trong bí cảnh trân quý nhất không phải đan dược, huyền binh hoặc huyền công, mà là truyền thừa của bí cảnh.

Mà người thừa kế sẽ đạt được luyện kinh nghiệm cùng kiến thức cả đời của người truyền thừa, thậm chí có thể đạt được công lực cả đời của người truyền thừa. Điều này đại biểu cho cái gì thì kẻ nào cũng biết rõ ràng.

Hiện tại Vân Mộng Kỳ đã ngồi xuống, nhắm mắt lại, tiến vào truyền thừa chân chính.

Lăng Tiếu hâm mộ nhìn qua Vân Mộng Kỳ, lúc này cảm thấy phiền muộn cho vạn khí của mình.

Hắn cảm thấy lần này mình đi gặp nguy hiểm, lại không có chỗ tốt gì, đổi lại ai cũng cảm thấy khó chịu!

Lăng Tiếu quay người nhìn xem nơi này có gì không, khóe mắt đột nhiên nhìn qua chiếc nhẫn nằm ở xương bành chè của khô lâu.

Chiếc nhẫn này không chói mắt, màu bạc nhạt chẳng khác gì chiếc nhẫn bình thường, thế nhưng mà lại hấp dẫn ánh mắt của Lăng Tiếu.

- Lấy đồ chơi này làm kỷ niệm cũng được, đây chính là đồ củ cường giả Địa Hoàng giai đấy!

Lăng Tiếu cẩn thận từng li từng tí vuốt chiếc nhẫn trong tay, sau đó mang vào ngóng giữ, khoa tay múa chân nhìn xem, cảm thấy rất vừa, thoạt nhìn cảm thấy không tệ, vì vậy tâm tình thất lạc cũng biến mất không ít.

Truyền thừa không biết bao lâu mới chấm dứt, Lăng Tiếu đi đến chỗ cũ, hắn dời toàn bộ đá vụn ra, tìm cái túi thịt khô và linh thào cấp hai của mình.

Sau đó bắt đầu đi ra khắp bí cảnh, tìm xem có đường ra hay không.

Đi tới phía trước nhất thì cửa động bị một tảng đá lớn ngăn cản, tin tưởng đây là cường giả Địa Hoàng giai phong lại trước khi chết.

Lăng Tiếu thử đẩy tảng đá ra

Hắn vốn cho rằng tảng đá này rất khó đẩy, ai biết vừa vận năm phần khí lực thì tảng đá đã dịch chuyển, gió lạnh thổi vào trong.

Lăng Tiếu xoa xoa con mắt của mình, ra tăng thêm vài phần lực, nham thạch bị dịch chuyển từ từ, Lăng Tiếu liền chui ra ngoài.

Đi ra bên ngoài, từng cơn gió lạnh thổi qua, sát khí đầm đặc trùng thiên, so với gió lạnh chỗ của Hắc Phệ Nghĩ còn mạnh hơn vài lần.

- Đây rốt cuộc là nơi nào, còn khó chịu hơn cả ở Mê Huyễn Cốc a.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 159 - Quán Thâu Truyền Thừa. (2)

Lăng Tiếu co rút thân thể, hắn vận chuyển huyền lực ngăn cơn gió lạnh này, phòng ngừa bị phong hàn tập kích thân thể.

Nhìn qua mây đen che khuất bầu trời, nơi đây không có một ngọn cỏ nào, Lăng Tiếu cũng không biết tìm đường ra thế nào, có lẽ chỉ có leo ra khỏi vực sâu mới tìm được đường ra.

Nhưng mà vách đá dựng đứng cực điểm, làm thế nào leo lên đỉnh đây? Chỉ sợ không leo lên được trăm mét là phải bò xuống rồi.

- Không phải nói đại nạn không chết tất cả hậu phúc sao? Vì cái gì trước mặt của ta không có đường sống vậy?

Lăng Tiếu thì thào tự nói và thở dài.

Thời điểm Lăng Tiếu đi vào trong động, nhìn thấy trên vách đá dựng đứng không xa có một bụi cỏ.

- Bà mẹ nó, nhiều Âm Phong Thảo như vậy!

Lăng Tiếu há to mồm nhìn qua bụi cỏ này, thình lình tất cả đều là Âm Phong Thảo cấp ba.

- Quả nhiên là đại nạn không chết tất có hậu phúc ah, nhiều Âm Phong Thảo như thế, phát... Phát...

Lăng Tiếu càng không ngừng xoa xoa hai tay, hai mắt sáng lên.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn không dám dễ dàng lộn xộn, nhiều Âm Phong Thảo như thế nói không chừng có Âm Phong Thú thủ hộ.

Trên vách đá có ba gốc Âm Phong Thảo bị Thiểm Điện Điêu thủ hộ, mà trước mặt nhiều như thế nói không chừng thực sự có Âm Phong Thú, đây chính là tam linh thú cường đại cấp ba ngoài cấp bốn đấy, so với Thiểm Điện Điêu còn mạnh hơn quá nhiều lần.

Lăng Tiếu chỉ là Huyền Sĩ giai, trước mặt linh thú cao cấp còn không chịu nổi một kích.

Lăng Tiếu cảnh giác nhìn qua bốn phía, sau đó từ dưới đất nhặt cục đá nhỏ ném qua Âm Phong Thảo.

Ba!

Vẫn là gió lạnh từng hồi, cũng không có linh thú đi ra.

- Nói không chừng không có linh thú canh giữ!

Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm, lúc này lòng dũng cảm tăng nhiều, sau đó cẩn thận đi về phía trước..

Thời điểm Lăng Tiếu tiến tới trước Âm Phong Thảo thì tiếng thú rống vang lên.

- Mẹ khiếp, không phải tới thật chứ?

Lăng Tiếu hú lên quái dị, lập tức nhanh chân chạy vào cửa động.

- Ồ, không đúng, âm thanh này truyền tới từ bên kia!

Lăng Tiếu nhìn qua phía trước không có linh thú xuất hiện, mới nhớ tới âm thanh gào rú là từ bên kia.

Ngay sau đó tiếng thú rống vang lên, còn có tiếng nổ đan xen.

- Chẳng lẽ có linh thú đại chiến?

Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn qua, vì vậy chậm rãi đi về hướng có linh thú rống.

Đi trong chốc lát, tới gần nơi phát ra tiếng thú rống, gió lạnh càng đậm.

- Ta xem rốt cuộc là linh thú gì!

Lăng Tiếu ngừng thở, tiếp tục đi về phía trước.

Đi không bao xa thì tới một nơi hình tròn, chung quanh có nhiều Âm Phong Thảo, làm cho Lăng Tiếu hoa mắt.

Oanh!

Bỗng nhiên một đạo hào quang đỏ tươi đánh qua Âm Phong Thảo, hơn trăm gốc Âm Phong Thảo bị thiêu hủy.

Trong lòng Lăng Tiếu đau lòng ah, sau đó nhìn qua đạo hỏa quang kia.

Chỉ thấy con linh thú đỏ đang đối mặt với con linh thú màu xám.

Con linh thú đỏ dài một mét năm, nhưng mà chung quanh người nó có hỏa diễm cường đại, uy phong lẫm lẫm, cực kỳ cường tráng; trên đầu mọc sừng hưu, mình sư tử, hổ trảo, đuôi ngựa... Đây chính là thần thú kỳ lân trong truyền thuyết, giữa trán của nó còn có một cái sừng nhọn, bộ dáng cực kỳ tôn quý.

Mà khác với con cự thú màu xám nhìn buồn nôn, chỉ thấy nó thân thể của nó thật tròn, từng đoàn thịt mỡ nhấp nhô, cái miệng cũng không lộ ra răng nanh, cằm không ngừng có dịch chảy ra, từng cột sương từ trong mũi của nó thở ra, chỉ thấy con thú này không phải cấp ba, rất có thể là Âm Phong Thú cấp bốn.

Thì ra Âm Phong Thảo cũng không phải không có linh thú thủ hộ, mà là Âm Phong Thú đang đại chiến.

Chỉ thấy ấu kỳ lân phun hỏa diễm đánh thẳng vào con Âm Phong Thú.

Âm Phong Thú phình bụng co người, trong miệng phun ra một cơn gió thổi ngược hỏa diễm quay về, ngay sau đó nó hét lớn một tiếng, thân thể lao thẳng vào ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân phản ứng cực nhanh, bắn ngược hỏa diễm quay về, giương nanh múa vuốt phóng thẳng vào Âm Phong Thú, móng vuốt bén nhọn chụp vào đầu của Âm Phong Thú.

Nhưng mà nó vẫn còn nhỏ, căn bản không phải đối thủ của Âm phong Thú, bị Âm Phong Thú đánh bay ra ngoài.

Oanh!

Ấu kỳ lân đâm vào vách đá, vách đá bị nghiền nát, bụi mù bay tứ tung.

Xoát xoát!

Âm Phong Thú phun mấy đạo phong nhận lần nữa, chém thẳng vào ấu kỳ lân.

Vách đá bị phong nhạn của Âm Phong Thú chém vỡ.

Một đạo thân ảnh màu đỏ bay lên cao, một đoàn hỏa diễm bay thẳng vào Âm Phong Thú.

Âm Phong Thú tránh không kịp, hỏa diễm thiêu đốt trên người, khiến nó hú lên quái dị, thân thể không ngừng quay cuồn tại chỗ muốn dập tắt hỏa diễm.

Ấu kỳ lân thừa cơ lao thẳng vào cơ thể của Âm Phong Thú.

NGAO... NGAO...

Gió lạnh thú bị ấu kỳ lân cắn tổn thương nhiều chỗ, khiến nó đau đớn không thôi.

Trong chốc lát Âm Phong Thú lật người đứng lên, cự trảo vỗ lên người ấu kỳ lân, ấu kỳ lân bị đánh bay như con ruồi.

Âm Phong Thú phun từng đoàn chất lỏng màu xám ra ngoài, nó hiện tại đã bị chọc giận, than thể bành trướng hơn nhiều.

Ngay sau đó một đoàn phong nhận lớn cũng bắn ra.

Đá vụn bốn phía bị thổi bay lên, trên mặt đất kéo lê nhiều dấu vết sâu.

Ầm ầm!

Nơi ấu kỳ lân ngã bị phong nhận cắt nát, đá vụn bắn ra bốn phía.

Lăng Tiếu nhìn đại chiến kinh thiên trước mặt, tâm thần càng không ngừng chấn động.

Âm Phong Thú này tối thiểu cũng ngoài cấp bốn, mà ấu kỳ lân thoạt nhìn nhỏ như vậy nhưng có thể chiến đấu với Âm Phong Thú, cũng làm cho Âm

Phong Thú bị thương. Đáng tiếc vẫn bị một kích cường đại cuối cùng của Âm Phong Thú đánh bay vào vách đá, không biết sinh tử.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dáng cảnh giác của Âm Phong Thú, chẳng lẽ ấu kỳ lân còn chưa có chết sao?

Vị trí bị Âm Phong Thú oanh ra hố sâu mấy chục trượng, một đạo thân ảnh bay tới.

Quả nhiên ấu kỳ lân còn chưa chết, nhưng mà tình huống của nó rất không tốt.

Hỏa diễm toàn thân ấu kỳ lân yếu đi thật nhiều, trên người có vài đạo vết thương dữ tợn, huyết dịch đỏ tươi bắn ra ngoài, bộ dáng tùy thời ngã xuống, xem ra một kích vừa rồi nó bị thương thật nặng.

- Tiểu gia hỏa đáng thương!

Lăng Tiếu nhìn qua ấu kỳ lân tôn quý kia, trong nội tâm cảm thấy đáng tiếc.

Hắn nhớ lại uyên duyên khó hiểu của Niếp Phong cùng hỏa kỳ thì lân, kiếp trước hắn rất sùng bái Niếp Phong, còn tu luyện Phong Thần Thối của hắn, tự nhiên cũng sinh ra cảm giác cộng minh với kỳ lân.

Âm Phong Thú dùng một chiêu cường đại, trên người lại có nhiều chỗ bị thương, khí tức cũng yếu đi thật nhiều. Lúc nó nhìn thấy ấu kỳ lân xuất hiện thì một đạo phong nhận bắn xuyên qua

Ấu kỳ lân miễn cưỡng nhích người, đáng tiếc vẫn không đủ nhanh, thân thể lại bị đánh trúng và bay xa mười mét.

Lăng Tiếu nắm chặt đao kiếm, có xúc động muốn lao ra tiêu diệt Âm Phong

Thú, nhưng mà hắn biết nếu mình đi ra thì hắn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù là Âm Phong Thú bị thương, cũng không phải Huyền Sĩ có thể đối phó.

Lúc này ấu kỳ lân rõ ràng gian nan đứng lên, trong miệng phát ra tiếng gào không cam lòng, cái sừng nhọn trên trán của nó tỏa ra hào quang sáng ngời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 160 - Cứu Ấu Kỳ Lân

Âm Phong Thú nhìn thấy tình huống này liền hét lớn một tiếng, thân thể của nó không ngừng co rút lại, chuẩn bị cho ấu kỳ lân một kích cuối cùng.

Hai linh thú đều súc thế, khí tràng chung quanh trở nên vặn vẹo, chỉ có hai con linh thú phương xa đối kháng và gió lạnh mà thôi, không có thứ gì quấy nhiễu hai con linh thú.

Súc thế hoàn tất, sừng nhọn giữa trán của ấu kỳ lân bắn ra một đạo hỏa diễm đỏ sậm, ngọn lửa này giống như hỏa long lao thẳng vào Âm Phong Thú.

Âm Phong Thú cũng phun ra một vòi rồng, so với trước kia còn đáng sợ hơn nhiều, đá chung quanh cũng bị cắt nát, những phong nhận này tỏa ra tiếng rít chói tai.

Lăng Tiếu ôm chặc tảng đá lớn trước mặt, trên người bị gió lạnh ma sát đau đớn, nếu không phải tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, thân thể xưa đâu bằng nay, bằng không đã bị cắt thành mảnh nhỏ.

- Thật đáng sợ, đây là thực lực của linh thú cấp bốn!

Lăng Tiếu híp mắt nhìn qua đại chiến phía trước, trên mặt đổ mồ hôi lạnh, trong nội tâm kinh hãi vạn phần. Hắn biết rõ nếu mình xen vào quyết đấu của hai con linh thú thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đối phương không có phát chiêu, hắn đã bị đánh thành thịt vụn.

Hỏa diễm và vòi rồng chạm nhau.

Ầm ầm!

Từng tiếng oanh tạc không dứt bên tai.

Lực lượng cuối cùng của ấu kỳ lân còn kém Âm Phong Thú một bậc, sau khi vòi rồng cắn nuốt hỏa diễm, vòi rồng bay thẳng về phía ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân đã không có linh khí nào, chỉ có thể ngã xuống, tiếp nhận vận mệnh thất bại.

Thời điểm Âm Phong Thú cho rằng mình thắng lợi, một đạo hỏa diễm thật nhỏ xuyên qua vòi rồng, trực tiếp đánh lên người của nó.

Rống!

Âm Phong Thú vừa dính hỏa diễm này, lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Ấu kỳ lân sắp sửa bị vòi rồng thôn phệ, Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, hắn sử dụng "Vân Tung Mị Ảnh" và quán chú phong thuộc tính vào chân, hắn từ bên cạnh lao qua ấu kỳ lân.

Rầm rầm!

Vòi rồng bao phủ Lăng Tiếu cùng ấu kỳ lân, vách đá cũng xuất hiện rãnh sâu một trăm mét.

Đây là uy lực của linh thú cấp bốn oanh kích, có thể so sánh với cường giả Vương giai của nhân loại, thậm chí còn mạnh hơn.

Con Âm Phong Thú cũng không qua được, hỏa diễm dính trên người của nó không tắt, tùy ý cho nó quay thế nào cũng không tắt, không qua một lát hỏa

diễm đã thiêu đốt hỏa diễm thiêu đốt da thịt của nó, lộ ra bộ xương khô bên trong.

Nó kêu lên thê lương thảm thiết, toàn thân vận chuyển linh vực dập lửa.

Cuối cùng nhất nó không có biện pháp, không dám chiến đấu tiếp nó lao thẳng vào nơi có phong sát dầy dặc nhất.

Trong rãnh sâu một trăm mét, Lăng Tiếu cùng ấu kỳ lân rơi qua hai bên, một người một thú né qua công kích mạnh mẽ kia, nhưng mà dư âm ảnh hưởng vẫn làm hắn tổn thương không nhỏ

Giờ phút này quanh người Lăng Tiếu xuất hiện vết mú, một cánh tay bị vòi rồng cắt qu, cánh tay vô lực rũ xuống, giống như bị phế.

- Khá tốt xương cốt không gãy, bằng không thì bị phế rồi.

Một tay Lăng Tiếu bụm máu rủ xuống trên cánh tay kia, thần sắc trắng bệch lẩm bẩm. Hắn thật không nghĩ tới có lúc mình lại nhiệt huyết xông lên đầu, lao ra đây cứu ấu kỳ lân, vạn hạnh là động tác của hắn nhanh hơn, không bị cường lực đánh trúng, nếu không hắn phải chết cặn bã không còn, khá tốt thân thể của hắn có Kim Cương Ngũ Biến Quyết khôi phục. Hôm nay Kim Cương Ngũ Biến Quyết khôi phục nhanh hơn trước gấp bội.

Lăng Tiếu không có chú ý tới máu trên cánh tay đang chảy tới gần chiếc nhẫn, chiếc nhẫn lặng yên hấp thu máu huyết, sau đó xuát hiện ngân quang và bình tĩnh lại.

Lăng Tiếu bụm cánh tay rủ xuống, hắn vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết chữa trị huyết quản và thương tích trên tay, sau đó chậm rãi nhìn qua ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân nằm trên mặt đất, trong ánh mắt lộ ra thần sắc bối rối, quanh chỗ nó nằm huyết dịch nồng đậm, răng nanh lộ ra ngoài, dường như cảnh giác buông lỏng.

- Tiểu gia hỏa ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu không dám tới quá gần, cẩn thận hỏi. Nhưng mà hắn nói ra lời sau lại rất muốn cho mình một cái tát, đây không phải nói nhảm sao, toàn thân vết máu có thể không sao à?

Ấu kỳ lân nháy mắt mấy cái, lỗ mũi thở hồng hộc, khóe miệng máu tươi lại chảy ra.

- Ta... Ta nên làm thế nào mới cứu ngươi được đây?

Lăng Tiếu nhìn thấy ấu kỳ lân và lo lắng, hắn cũng không muốn ấu kỳ lân mà mình nhất thời cứu được lại chết đi, trong lòng đang tự hỏi có nên cứu nó hay không.

- Đúng rồi, còn có hắc linh chi!

Lăng Tiếu lo lắng nhớ tới mình từ chỗ gấu chó lấy được hắc linh chi cấp hai trung giai, hắn cho độc ưng phục một cây, một cây cho tiểu gấu chó, còn có hai gốc bảo độc ưng mang về cho phụ thân, hắn hôm nay còn thừa hai gốc.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu cắn răng tới gần ấu kỳ lân.

- Tiểu gia hỏa ta không có ác ý, ta mang ngươi rời khỏi đây, ta nghĩ tới ta có biện pháp cứu ngươi đấy.

Ấu kỳ lân dường như nghe hiểu lời của Lăng Tiếu, cặp mắt của hắn nháy mấy cái.

Thời điểm Lăng Tiếu dò xét nên cõng ấu kỳ lân lên lưng thì chuyện kỳ quái hiện ra.

Ấu kỳ lân biến nhỏ vài lần, cuối cùng biến thành bộ dáng con chó nhỏ mới sinh, bộ lông đỏ thẫm, lông mềm như nhung vô cùng đáng yêu, hai cái sừng co rút lại, chỉ còn lại cái sừng ở giữa trán.

- Bà mẹ nó, còn có thể biến... Biến thân!

Lăng Tiếu bị ấu kỳ lân biến hóa làm giật mình, lúc này rú lên quái dị, sau đó một tay ôm ấu kỳ lân ra khỏi rãnh sâu.

- Ồ, đại gia hỏa kia chạy rồi à?

Lăng Tiếu từ trong rãnh sâu dò xét bên ngoài, không có phát hiện Âm Phong Thú đâu cả, lập tức chạy tới cửa động.

Lăng Tiếu ôm ấu kỳ lân vào động phủ, sau đó đi tới trước Vân Mộng Kỳ đang tiếp nhận truyền thừa, cảm ứng được linh lực của nàng đang từ từ khôi phục lại.

Bộ xương khô co lại còn nửa khắc, hào quang màu lam tiếp tục cung cấp truyền thừa cho Vân Mộng Kỳ.

- Truyền thừa quả nhiên bất phàm!

Lăng Tiếu nói thầm một tiếng, sau đó đi lên nhặt cái bao củ mình, mở ra lấy hắc linh chi.

Hai gốc hắc linh chi bày ra trước mặt, tuy hắc linh chi không phải thánh dược chữa thương gì, nhưng nó có thể gia tăng huyền lực, kéo dài thọ nguyên.

Trước mắt ấu kỳ lân đang hấp hối, Lăng Tiếu cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống, chỉ hy vọng hắc linh chi có thể giúp ấu kỳ lân khôi phục chút nguyên khí, trị liệu cho nó.

Mỗi một cây hắc linh chi có giá gần vạn kim tệ, Lăng Tiếu lấy ra một gốc mà thịt đau như cắt.

Lăng Tiếu ôm ấu kỳ lân, cầm hắc linh chi và cái bao ra khỏi động phủ, hắn không hy vọng ở trong đây quấy rầy Vân Mộng Kỳ tiếp nhận truyền thừa.

- Tiểu gia hỏa đến đây đi, ăn nó đi, như vậy ngươi sẽ nhanh chóng khôi phục.

Lăng Tiếu đặt một cây hắc linh chi trước mặt ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân mở mứt ra, sau đó dùng cái mũi ngửi ngửi hắc linh chi trong tay Lăng Tiếu.

Thời điểm Lăng Tiếu cho rằng ấu kỳ lân sẽ ăn tươi hắc linh chi, hắn lại phát hiện ấu kỳ lân nhắm mắt lại lần nữa, không có ăn gốc hắc linh chi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 161 - Thiên Âm Phong Châu. (1)

- Tiểu gia hỏa, đừng bướng bỉnh, mau ăn nó đi!

Lăng Tiếu không rõ ràng cho lắm khuyên bảo.

Ai ngờ ấu kỳ lân không ngừng thở hổn hển, vẫn không ăn hắc linh chi.

- Chẳng lẽ không hợp khẩu vị?

Lăng Tiếu im lặng nói ra, sau đó mở cái bao ra, hắn bày linh thảo cấp thấp và thú đan Thiểm Điện Điêu ra.

- Đến xem, những thứ này ăn ngon đấy, xem thử đi nào!

Lăng Tiếu như dỗ tiểu hài tử nói ra.

Ấu kỳ lân mở mứt lần nữa, sau đó vừa muốn nhắm mắt lại thì giãy dụa muốn đứng lên, nó đi qua hộp gấm.

- Đừng...

Lăng Tiếu muốn ngăn cản, nhưng mà không họp rồi, đồ vật trong hộp gấm đã bị ấu kỳ lân nuốt vào bụng.

- Bà mẹ nó, tiểu gia hỏa ngươi lấy mạng già củ ta sao?

Lăng Tiếu thương tâm không dứt nói ra.

Ấu kỳ lân ăn chính là thú đan Thiểm Điện Điêu.

Thú đan này còn trân quý hơn toàn bộ số linh thảo ở đây nhiều, hắn không nghĩ tới ấu kỳ lân không ăn linh dược mà ăn thú đan, chuyện này lắm hắn đau lòng không xiết.

Sau khi nuốt thú đan vào, ấu kỳ lân rốt cuộc bắt đầu có phản ứng.

Thú đan, đây chính là tinh nguyên của linh thú, tập trung năng lượng suốt đời của linh thú.

Võ giả bình thường muốn hấp thu thú đan cũng không dám ăn trực tiếp, bởi vì năng lượng trong thú đan rất cuồng bạo, hơi có chút không cẩn thận là bạo thể mà chết. Cho nên võ giả bình thường phải dùng linh thảo và thú đan luyện chung thành đan dược mới dám phục dụng, như vậy mới không có nguy hiểm bạo thể.

Trước mắt ấu kỳ lân lại trực tiếp ăn thú đan Thiểm Điện Điêu thú cấp ba vào bụng, Lăng Tiếu đau lòng nhưng cũng đổ mồ hôi lạnh, tiểu chút chít này quá xúc động rồi.

Lăng Tiếu không dám tiến lên, không dám tới quá gần, vạn nhất tai bay vạ gió thì hỏng bét.

Nhưng mà ấu kỳ lân không có bạo thể mà chết như tưởng tượng của Lăng Tiếu.

Chỉ thấy nó nuốt thú đan vào bụng, sau đó quanh người có tinh khí hiện ra, liền khôi phục bộ dáng lúc trước, vết thương trên người dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy khép lại, khí tức cũng dần dần vững vàng hơn.

Không qua một lát, ấu kỳ lân liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, nó ngáp một cái và

mê mang đi.

- Cái này... Cái này tính toán là cái gì?

Lăng Tiếu sững sờ một chút, không rõ ràng cho lắm lẩm bẩm.

Nhưng mà nhìn thấy tình huống của ấu kỳ lân ổn định thì không nghĩ nhiều, hắn thu linh thảo lại.

Sau đó ôm ấu kỳ lân đi vào trong động lần nữa.

Lăng Tiếu mang ấu kỳ lân đặt qua một bên, nhìn qua Vân Mộng Kỳ đang tiếp nhận truyền thừa. Chỉ thấy khí tức của nàng càng ngày càng mạnh, có lẽ đã khôi phục đến Huyền Sĩ giai đỉnh phong, càng trở nên thánh khiết xinh đẹp.

- Không biết ngươi khôi phục thực lực có đánh ta vì khi nhục ngươi không!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Hắn biết rõ đây là thế giới sùng bái cường giả, cũng không phải thế giới lớn lên đẹp trai là tán gái, chỉ cần có thực lực thì xấu cỡ nào cũng có thể tìm được nữ nhân xinh đẹp làm lão bà; trái lại cho dù ngươi đẹp trải cỡ nào mà không có thực lực cũng không có người nào để mắt tới. Thế giới này chân thật như thế đấy.

Lăng Tiếu lắc đầu, dứt bỏ tạp niệm của mình, ngồi xuống vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết khôi phục thương thế của mình.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết đã bước vào biến thứ ba "Luyện tạng" chút thành tựu, tốc độ chữa thương nhanh gấp đôi. Chỉ chốc lát sau vết thương quanh người khép lại, những thương thế trên cánh tay cũng khỏi, qua nửa

canh giờ thì cánh tay khôi phục hoàn toàn.

Lăng Tiếu không thể không tán thưởng Kim Cương Ngũ Biến Quyết quá nghịch thiên, không yếu hơn Tam Phân Quy Nguyên Khí chút nào.

Lăng Tiếu nhìn qua ấu kỳ lân và Vân Mộng Kỳ, thấy cả hai không có tỉnh lại, vì vậy đi ra khỏi động phủ lần nữa, nhìn Âm Phong Thảo cách đó không xa, lẩm bẩm nói:

- Âm Phong Thú không biết chạy đâu rồi, thừa dịp này hái Âm Phong Thảo trước đã, dù sao ngu mới không lấy.

Trong ánh mắt Lăng Tiếu tỏa ra hào quang sáng rực, thân thể lóe lên đi tới trước Âm Phong Thảo.

Ngay sau đó Lăng Tiếu không chút do dư hái Âm Phong Thảo xuống.

Nhưng mà lúc hắn hái được mười gốc thì từng đạo thú rống vang lên, hắn sợ tới mức cuống quít lên, Âm Phong Thảo cũng vút xuống đất và bỏ chạy.

Nhưng mà tiếng thú rống như thế chính là của Âm Phong Thú lúc trước.

- Âm Phong Thú hét thê thảm như vậy, chẳng lẽ nó cũng bị trọng thương?

Lăng Tiếu đứng lại, nghi hoặc nói thầm.

Do dự một chút, hắn quay lại địa bàn của con Âm Phong Thú.

Không thể không nói lòng hiếu kỳ của Lăng Tiếu rất nặng, hơn nữa rất lớn mật. Đổi lại người khác biết Âm Phong Thú tồn tại thì có thể chạy bao xa sẽ chạy bấy nhiêu xa, hắn lại dám quay lại xem xét.

Lăng Tiếu bế khí, cẩn thận từng li từng tí đi tới nơi Âm Phong Thú cùng ấu kỳ lân đánh nhau lúc trước, tuy nhiên không có phát hiện thân ảnh của Âm Phong Thú.

- Chẳng lẽ ẩn núp đi?

Lăng Tiếu cảnh giác nhìn quanh.

Đúng lúc này ở khu vực gió lạnh đậm đặc bên kia lại truyền tới tiếng gào rú của Âm Phong Thú, âm thanh này phi thường thống khổ.

- Đó là hang ổ của Âm Phong Thú sao?

Lăng Tiếu cầm chặt đao kiếm, nói thầm.

Từng đợt gió lạnh thổi qua người làm Lăng Tiếu đau nhức, từng cơn gió lạnh xâm nhập cơ thể của hắn.

Lăng Tiếu nhanh chóng vận hỏa sát và phong sát ngăn cản gió lạnh.

Sắc mặt của hắn ngưng trọng, mỗi lần đi đều vô cùng gian nan, trong gió lạnh này áp lực tăng gấp mấy chục lần, càng đi vào trong càng đậm đặc.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn không đi lên phía trước, hắn nhìn thấy vết bới đất của Âm Phong Thú.

Chỉ thấy thân thể của nó bị bỏng nhiều nơi, xương trắng đáng sợ lộ ra ngoài.

Trên đỉnh đầu của nó có hạt châu quỷ dị, mà hạt châu này như ngón cái, có màu xám đậm, vòng xoáy giữa không trung tản ra sát khí ghê người, từng đạo ma vân màu đen xuất hiện, tại chỉ cần dính vào một chút là có thể bị ăn không còn gì cả.

- Đây là thú đan của Âm Phong Thú sao? Không có khả năng nhỏ như vậy a!

Lăng Tiếu phi thường khó hiểu nhìn qua hạt châu và lẩm bẩm.

Thời diểm Lăng Tiếu sững sờ thì bỗng nhiên Âm Phong Thú nhìn qua hắn, hiển nhiên đã phát hiện ra hắn rồi, ngay sau đó kéo thân thể trọng thương đứng lên, nhìn qua Lăng Tiếu gào rú.

- Bị phát hiện!

Lăng Tiếu lui nhanh ra phía sau.

Ai ngờ hạt châu màu xám lóe lên, một đạo gió lạnh quét qua người của hắn.

- Không tốt!

Lăng Tiếu nhìn thấy hạt châu mang theo gió lạnh thổi qua, nhanh chóng bỏ chạy thật nhanh.

Đáng tiếc hắn dù thế nào cũng không nhanh bằng hạt châu này.

Vào lúc này một cơn gió màu đen cuốn qua người của hắn.

- Đáng chết, đây là thứ gì?

Lăng Tiếu hoảng hốt, hắn dùng hỏa công kích gió lạnh, đáng tiếc đám gió lạnh này giống như keo dính, căn bản không bị công kích của hắn ảnh hưởng, trực tiếp kéo hắn về phía hạt châu màu xám.

Con Âm Phong Thú thấy Lăng Tiếu bị bắt trở lại, lúc này một trảo chụp vào đầu của Lăng Tiếu.

- Chết chắc!

Lăng Tiếu nhìn thấy một trảo này liền nhắm mắt lại.

Hắn nào đoán được hạt châu màu xám phát ra cơn gió đen đánh lên người Âm Phong Thú.

Oanh!

Âm Phong Thú bị gió lạnh này đánh bay ra ngoài, sống chết không rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 162 - Thiên Âm Phong Châu. (2)

- Sao... Xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu không rõ tình huống.

Nhưng mà tình huống bết bát nhất cũng không xảy ra.

Hạt châu màu xám này tỏa ra khói đen bao trùm thân thể của Lăng Tiếu thân.

Lăng Tiếu cảm giác quanh mình có phong sát xâm lấn, cảm giác giống như thân thể bị ăn mòn, hệ thần kinh cũng dần dần chết lặng không bị khống chế.

Nhìn từ đàng xa thì hắn biến thành kén màu đen.

Cây nhỏ trong thức hải của Lăng Tiếu dường như ý thức được cái gì đó, run run lên.

Lục Ông trong cây nhỏ hiện ra thần sắc ngưng trọng, nói:

- Tiểu tử này đã đi tới nơi nào, âm sát khí nặng như vậy?

- Tính toán, nếu như tiểu tử này xảy ra tình huống gì, ta chỉ có thể đi tìm nơi khác khôi phục nguyên khí, tiểu tử này đúng là họa tinh.

Lục Ông lắc đầu lẩm bẩm.

Nó đã hai lần trợ giúp Lăng Tiếu, lần này nó quyết định không trợ giúp nữa,

bằng không nguyên khí của nó không có khôi phục, đã bị tiểu tử này làm hao tổn sinh mệnh lực.

Giờ phút này phong sát khí tiến vào tứ chi Lăng Tiếu, ngũ tạng lục phủ. Những kinh mạch, huyết nhục, cốt cách bị phong sát khí nhuộm thành màu đen, sau đó xâm thực và trái tim và thức hải, Lăng Tiếu tuyệt đối phải chết.

Nhưng mà vào thời điểm mấu chốt, Tam Phân Quy Nguyên Khí bắt đầu phát huy chỗ thần kỳ của nó.

Nó tự hành vận chuyển, lập tức cắn nuốt phong sát khí, những phong sát khí này bị nó phân giải thành huyền lực, trực tiếp tiến vào trong đan điền, lớn mạnh huyền lực trong đan điền.

Chỗ tốt của Tam Phân Quy Nguyên Khí quá lớn, nó vô cùng hưng phấn, lần nữa cắn nuốt nhanh hơn, thật giống như sói đói vồ mồi, nó cắn nuốt sát khí.

Đan điền của Lăng Tiếu càng lúc càng lớn, huyền lực càng ngày càng nhiều, thời điểm nó bảo hòa thì những huyền lực kia lại từ trong đan điền chảy vào kinh mạch, lập tức có mấy kinh mạch bị xung phá.

Phong sát khí không ngừng nhập thể, Tam Phân Quy Nguyên Khí hấp thu nhanh hơn.

Qua một phút ngắn ngủi, kinh mạch trong người Lăng Tiếu từ hơn sáu mươi đầu, liền phá tan một trăm năm mươi mấy cái, nó không ngừng tăng lên, chỉ cần phong sát khí không dứt thì muốn đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí thứ "Thác Mạch" không phải chuyện khó.

Trong nửa canh giờ Lăng Tiếu đã xung phá hơn hai trăm đầu kinh mạch, cách ba trăm sáu mươi lăm đầu đã không xa. Huyền lực từ thấp giai lên trung giai, còn có xu thế tăng cường, đan điền trong người tăng lên nhiều, nhìn qua

càng ngày càng ngưng kết.

Hạt châu màu xám trên đỉnh đầu của Lăng Tiếu dường như ý thức được cái gì đó, nó thu hồi toàn bộ phong sát khí vào.

Nhất thời phong sát khí trong người Lăng Tiếu cũng không còn, phong sát khí chung quanh cũng như thế, dùng hạt châu màu xám làm trung tâm hình thành vòng xoáy khổng lồ, phong sát khí chung quanh không ngừng cuốn tới.

Phong vân trên bầu trời biến hóa, thiên địa biến sắc, càng cực kỳ đáng sợ.

Cũng không lâu lắm, đại bộ phận phong sát khí bị hạt châu màu xám hấp thu hoàn toàn.

Nếu như hiện tại có người ở đây, nhất định sẽ phát hiện phong sát khí bao phủ nơi này bình thản hơn nhiều, vực sâu cũng sáng hơn. Giống như phong sát khí đã yếu đi quá nhiều.

Lăng Tiếu ở dưới hạt châu màu xám không bị ảnh hưởng chút nào, hắn dang dùng huyền lực đột phá bình cảnh.

Không qua bao lâu, Lăng Tiếu mở to mắt ra, lại phát hiện chung qunh sáng hơn, vách đá đầy vết cắt, mặt đất cát bụi, Âm Phong Thảo cấp ba... Tất cả vẫn còn, phong sát khí tản đi đâu?

- Cuối cùng phát sinh chuyện gì?

Lăng Tiếu phát mộng.

Chẳng lẽ đây cũng là ảo cảnh?

Thời điểm hắn nghi hoặc, hạt châu màu xám trên đỉnh đầu của hắn rơi xuống.

- Cái gì đó?

Lăng Tiếu nhìn qua đỉnh đàu, hạt châu màu xám chui vào thức hải của hắn.

Sau khi hạt châu màu xám tiến vào thức hải của Lăng Tiếu thì trong nơi hẻo lánh có vòng xoáy hiện ra, cũng không phát ra dị trạng gì.

Cây nhỏ lúc này run rẩy một chút, Lục Ông ở trong cây nhỏ nhìn thấy hạt châu màu xám, mắt già mở to.

- Đây chính là Thiên Âm Phong Châu!

- Tiểu tử này làm sao được nó tán thành? Quá không thể tưởng tượng nổi!

Lục Ông mặt mũi tràn đầy không dám tin lẩm bẩm. Hắn dịch chuyển cây nhỏ ra xa một chút, tận lực rời xa hạt châu màu xám này, hiển nhiên cực kỳ kiêng kị.

Lăng Tiếu sững sờ sau một lúc lâu, dùng tay sờ cái trán của mình, lại phát hiện không có gì khác thường, trên người không có cảm giác không ổn, trong lúc nhất thời có chút nghi hoặc.

- Chẳng lẽ mình gặp ảo giác?

Lăng Tiếu lắc đầu, hắn không biết làm sao.

- Quản nó thế nào, lần này xem như nhân họa đắc phúc, nhanh như vậy đã đột phá trung giai, ha ha!

Tính cách của Lăng Tiếu sáng sủa, nghĩ mãi không ra thì không cần nghĩ nữa.

Lăng Tiếu cảm thụ được năng lượng bành trướng trong người, trong lúc nhất thời hưng phấn không thôi, dùng thực lực trung giai thì chỉ sợ Huyền Sĩ cao giai cũng có thể một trận chiến, lại dựa vào huyền kỹ càng thắng dễ dàng.

- Đúng rồi, Âm Phong Thú đâu rồi?

Lăng Tiếu bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn kỹ động tĩnh bốn phía, lại không phát hiện Âm Phong Thú đâu. Lăng Tiếu không có phát hiện Âm Phong Thú, nhanh chóng quay về động phủ.

Thời điểm đi qua khu vực hình tròn, hắn nhìn thấu một hố sâu trên vách đá dựng đứng, nhìn kỹ trong hố sâu chính là Âm Phong Thú.

Thần sắc Lăng Tiếu biến đổi, đang muốn toàn lực chạy trốn, lại cảm ứng không thấy khí tức của Âm Phong Thú cho nên dừng bước lại.

- Âm Phong Thú... Chết?

Lăng Tiếu nhìn qua hố to, nhìn thấy thân thể to lớn khảm lên vách đá, lúc này suy đoán Âm Phong Thú chết thật không?

Lăng Tiếu tới gần dò xét một chút, quả nhiên thấy Âm Phong Thú khí tuyệt tử vong.

Lăng Tiếu không có vui mừng, thần sắc ngưng trọng lên.

- Hạt châu kia giết Âm Phong Thú?

Lăng Tiếu bị hạt châu bao phủ, chỉ biết Âm Phong Thú chính là bị hạt châu

đánh bay ra ngoài, chỉ một cơn gió thổi qua là quất chết Âm Phong Thú, bởi vậy có thể thấy được hạt châu này có bao nhiêu lực lượng.

Âm Phong Thú là linh thú cấp bốn, có thể so sánh với cường giả Vương giai củ nhân lọi, bây giờ nó chết như thế, không khó tưởng tượng Thiên Âm Phong Châu này là vật thần kỳ bực nào.

Lăng Tiếu cảm ứng thoáng một chút nhưng không có cảm thấy có gì đó không ổn, vì vậy đến gần Âm Phong Thú và lẩm bâm.

- Thịt của nó cũng nhiều, không biết có thể ăn được không, đúng rồi, thú đan của nó là của ta!

Lăng Tiếu vung tay lên, một đạo phong nhận chém vào đầu của Âm Phong Thú.

Xoát!

Một đạo phong nhạn màu đen chém vỡ đầu của Âm Phong Thú.

Thi thể của Âm Phong Thú bị cắt thành bùn nhão, những huyết nhục kia bị phong sát ăn mòn, chỉ còn lưu lại hạt châu lớn bằng hai nắm tay.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu sững sờ nhìn qua công kích của mình, hắn không rõ phong nhận của mình vì sao lại có phong sát khí.

- Chẳng lẽ Tam Phân Quy Nguyên Khí hấp thu gió đen kia cho nên ngưng tụ thành phong sát hay sao? Hay là do hạt châu kia?

Lăng Tiếu không thể hiểu nổi, hắn liên tưởng tới phương diện hạt châu.

Suy nghĩ một hồi, Lăng Tiếu tiến lên thu thú đan của Âm Phong Thú lại, cười nói:

- Tiên thiên âm phong sát khí, đủ phong cách, cho dù Huyền Sĩ cao giai chỉ cần bị đánh trúng là ăn mòn, ha ha...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 163 - Đại Thu Hoạch

Lăng Tiếu ở trong bí cảnh không kiếm được thứ gì, nhưng mà ở bên ngoài lại thu được tiên thiên âm phong sát khí, trong thời gian ngắn đột phá lên Huyền Sĩ trung giai, thật sự làm cho tâm tình của hắn thoải mái.

Hơn nữa trước mặt còn có một đống Âm Phong Thảo, Âm Phong Thú đã chết, những Âm Phong Thảo này vô chủ, có thể bỏ qu sao?

- Nhưng mà nơi này tối thiểu có cả ngàn gốc Âm Phong Thảo, cho dù ta hái toàn bộ cũng không có hộp chứa, hao tổn tâm trí ah!

Lăng Tiếu gãi gãi đầu và buồn rầu.

Nhiều Âm Phong Thảo như vậy, nếu như không có hộp gấm cất chứa thì chỉ sợ quay về linh khí mất hết, dược lực không còn, mà không hái thì trời đánh.

Âm Phong Thảo có thể giúp võ giả phong thuộc tính chiết suất độ tinh khiết, càng khiến cho võ giả có cơ hội ngưng luyện thành âm phong sát khí, thế nhưng mà hôm nay Lăng Tiếu đã có được tiên thiên âm phong sát khí, những Âm Phong Thảo với hắn có cũng được, không có chẳng sao, nhưng mà Âm Phong Thảo mang đi đấu giá lại bán được giá trên trời, đây chính là đại phát! Huống chi độc ưng cũng có một ít phong thuộc tính, có thể cho hắn hấp thu, nếu như năng lực lĩnh ngộ của hắn đủ mạnh, ngưng luyện ra âm phong sát khí thì kiếm lớn rồi.

- Đáng chết, nếu có không gian giới trong truyền thuyết thì ta không phiền não như vậy rồi!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, tam tư của hắn chuyển động, chiếc nhẫn trong tay phát sáng.

Bỗng nhiên lúc này trong óc Lăng Tiếu hiện ra nhiều thứ.

Trong óc hiện ra trạng thái chân không chừng mười mét vuông, bên trong có một quyển sách và một quyển trục bằng da thú cổ xưa, còn có mấy bình nhỏ, trong góc còn có linh thảo và thú đan.

- Cái này...

Sắc mặt Lăng Tiếu hoảng hốt, ánh mắt củ hắn nhìn qua chiếc nhẫn, đồng tử co rụt lại, hắn rõ ràng nhìn thấy đồ vật giống như đúc trong đầu của hắn.

Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần ý thức muốn lấy quyển sách, ngay sau đó quyển sách hiện ra trong tay của hắn.

- Đây là không... Không... Không gian giới!

Lăng Tiếu nuốt nuốt nước miếng tự nói ra.

Ngay sau đó hắn cầm quyển sách ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Ha ha... Ha ha... Nhân phẩm của ta bạo phát rồi, đây tuyệt đối là không gian giới củ cường giả Địa Hoàng giai, ta nói cường giả Địa Hoàng giai vì sao cần đồ trang sức bình thường chứ, Âm Phong Thảo không cây nào thoát được.

Lăng Tiếu có thể dùng ý niệm thu lấy thứ gì hắn muốn trong không gian giới.

- Quả nhiên thuận tiện, khó trách trong sách nói nó khoa trương như thế, hơn

mười mét vuông có thể chứa nhiều thứ, về sau không cần mang đồ trên lưng rồi, Mộng Kỳ được truyền thừa, ta rỗi rãnh không ít,

Lăng Tiếu phi thường hài lòng nhìn qua không gian giới, sau đó hắn mang thú đan Âm Phong Thú cất vào, sau đó hắn bắt đầu thu thập Âm Phong Thảo.

Lăng Tiếu tốn nửa giờ mới thu hạch xong ngàn gốc Âm Phong Thảo.

- Ha ha, lần này phát!

Lăng Tiếu thoả mãn cười một tiếng, đang chuẩn bị quay về động phủ.

Ầm ầm!

Nhất thời một tiếng nổ vang lên, trên mặt đất có đất đá bắn ra.

- Không tốt, Mộng Kỳ!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa té ngã, lúc này nhớ tới trong động phủ lf Vân Mộng Kỳ, kinh hô một tiếng lao qua.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn chưa tới gần, toàn bộ đất đá lớn đã phong bế cửa động phủ, tình huống trong động phủ không rõ ràng, hiện trường càng lộn xộn.

Lắc lư đình chỉ, tất cả khôi phục bình tĩnh

- Không, Mộng Kỳ còn ở bên trong, Mộng Kỳ, ngươi ngàn vạn không thể có việc gì!

Thần sắc Lăng Tiếu khẩn trương lên, tâm của hắn khó chịu, đao kiếm mang

theo huyền lực chém đá.

Rầm rầm!

Những tảng đá bị đao kiếm của Lăng Tiếu chém bay tứ tung, đáng tiếc cái quá nhiều đá rơi, thể tích vừa lớn lại cứng rắn, bằng thực lực Huyền Sĩ trung giai của hắn muốn chém ra quá khó khăn.

Cho dù như vậy hắn vẫn liều mngj.

Đúng vào lúc này trong động truyền ra âm thanh đùng đùng.

Ầm ầm!

Tiếng động còn lớn hơn cả Lăng Tiếu nghe được, chỉ thấy đất đá ở cửa động bay ra ngoài.

Lăng Tiếu cũng bị khí thế cường đại làm lui vài chục bước.

Cửa động đả thông, một đạo hỏa quang bắn về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vung đao kiếm nghênh đón, lại phát hiện là ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân trực tiếp chui vào trong ngực Lăng Tiếu, Lăng Tiếu ôm lấy nó, vuốt lông đỏ thẫm mềm mại của nó.

- Tiểu gia hỏa không sao chứ?

Ấu kỳ lân không có trả lời Lăng Tiếu, nó nhe răng với cửa động và ánh mắt đầy địch ý.

Lúc này Vân Mộng Kỳ từ trong động phủ đi ra.

Chỉ thấy toàn thân của nàng có hào quang óng ánh như nước, một cảm giác áp bách cường đại từ trên người của nàng hiện ra, rất hiển nhiên thực lực của nàng đã khôi phục, hơn nữa càng thêm tinh tiến. Gương mặt của nàng hoàn mỹ thuần khiết, trong đôi mắt dịu dàng mang theo ý vị hàm súc, giống như đầm nước tĩnh mịch, thanh tịnh trong veo không mang tạp chất nào, làm cho người ta càng không dám có tâm tư với nàng, da thịt tuyết trắng như ngọc, thân thể càng thành thục hơn.

Giờ khắc này Lăng Tiếu bị phong thái của Vân Mộng Kỳ làm hấp dẫn không kiềm được.

- Súc sinh đáng chết, không ngờ dám phá hỏng truyền thừa của ta, ta giết ngươi!

Vân Mộng Kỳ nhìn qua ấu kỳ lân trong ngực Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương mang theo sát cơ đậm đặc.

Ấu kỳ lân trong ngực Lăng Tiếu nhìn qua Vân Mộng Kỳ gầm nhẹ, một chút cũng không sợ Vân Mộng Kỳ. Ấu kỳ lân đại chiến với Âm Phong Thú cấp bốn đại mà đi sợ một Linh Sư nhân loại sao.

- Hỏng bét!

Thần sắc Lăng Tiếu nhảy dựng lên, biết rõ ấu kỳ lân khẳng định gây rắc rối làm gián đoạn truyền thừa, vậy đối với Vân Mộng Kỳ mà nói là tổn thất không đo lường được, khó trách nàng tức giận như vậy.

- Ngươi ném nó ra, ta giết nó!

Đôi mắt dễ thương của Vân Mộng Kỳ nhìn qua Lăng Tiếu nói ra, trong

giọng nói tràn ngập vẻ đạm mạc, giống như nên như vậy.

- Kỳ... Mộng Kỳ, nó là ta cứu trở về, muốn trách thì ngươi trách ta đi, ta nghĩ nó cũng không cố ý!

Lăng Tiếu trấn an Vân Mộng Kỳ.

- Ngươi... Chẳng lẽ ngươi không biết ta đang tiếp nhận truyền thừa sao, ngươi có biết ta tổn thất bao nhiêu không, nếu như cho ta nhiều thời gian một chút, ta nhất định còn có thể tiến thêm một bước.

Vân Mộng Kỳ nhìn qu Lăng Tiếu tức giận nói.

Lăng Tiếu làm sao không biết chuyện đột phá quá trọng yếu với võ giả chứ, huống chi võ giả càng cao giai mỗi khi tiến thêm một bước rất gian nan, có đôi khi vài năm, thậm chí vài chục năm mới có thể tiến giai đột phá, mà hôm nay Vân Mộng Kỳ đạt được truyền thừa khiến người ta mơ ước, thế nhưng mà cuối cùng lại bị ấu kỳ lân làm gián đoạn, cũng không thể trách Vân Mộng Kỳ tức giận như vậy.

- Thế nhưng mà... Chuyện đã diễn ra, ta xem cũng bỏ đi, ngươi xem nó đáng yêu như vậy, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm giết nó sao?

Lăng Tiếu giải vây cho ấu kỳ lân.

Vân Mộng Kỳ tức giận nhìn qua Lăng Tiếu, hừ lạnh một tiếng, quay người đi vào trong động.

- Ai, tiểu gia hỏa ngươi xông đại họa, hạnh phúc của bản thiếu gia chỉ sợ hủy trong tay của ngươi rồi.

Lăng Tiếu vuốt ấu kỳ lân trong ngực.

Nhưng mà nói thật, hôm nay thực lực Vân Mộng Kỳ tăng lên rất nhiều, nhưng mà hắn không cho rằng Vân Mộng Kỳ sẽ là đối thủ của tiểu gia hỏa này, tiểu gia hỏa này tối thiểu có thực lực cấp ba cao cấp hoặc là cấp bốn, có thể so với võ giả Vương giai của nhân lọai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 164 - Thoát Khốn

Ấu kỳ lân trợn mắt nhìn qua Lăng Tiếu, sau đó nhắm mắt lại ngủ đi, dường như đặc biệt yên tâm với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đành phải ôm nó đi vào động phủ.

Lăng Tiếu vào trong động phủ, đem ấu kỳ lân đặt qua một bên. Sau đó nhìn thấy Vân Mộng Kỳ đang mai táng xương cốt màu xanh da trời biến thành màu tro.

- Mộng Kỳ, thực xin lỗi, ta không nghĩ tới chuyện này biến thành như vậy!

Lăng Tiếu phi thường chân thành nói xin lỗir.

Vân Mộng Kỳ mai táng xong xương cốt màu xanh da trời, cung kính bái chỗ mai táng ba cái, mới nhàn nhạt nói.

- Ta cũng có không trách ngươi, nếu không phải nhờ ngươi thì ta chẳng sống tới bây giờ, càng đừng nghĩ đến được tiến bối truyền thừa, ta có lẽ nên thấy đủ.

Lăng Tiếu thấy Vân Mộng Kỳ nói thế cũng không giải thích thêm. Nhưng mà hắn cảm giác được mình và Vân Mộng Kỳ sinh ra ngăn cách vô hình, làm cho hắn không dám đi lên đùa giỡn khinh bạc nàng như lúc trước.

- Đi thôi, có lẽ chúng ta sẽ tìm được đường ra, âm phong sát khí ở nơi này biến mất rồi.

Lăng Tiếu thấy không còn gì để nói thì nói sang chuyện khác.

Lúc này Vân Mộng Kỳ xoay người lại nhìn qua Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương không hề chớp mắt nhìn vào Lăng Tiếu nói:

- Rời khỏi tại đây, duyên phận của chúng ta dừng ở đây!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, hắn cảm thấy nữ nhân này rất thiện biến, rõ ràng vì cứu nàng thì nàng động tâm với hắn, nhưng bây giờ khôi phục lực lượng thì trở nên cao cao tại thượng, chẳng thèm ngó tới hắn, làm cho hắn cực kỳ khó chịu, có một loại cảm giác bị lừa

- Tốt!

Lăng Tiếu giả bộ như không sao cả, trên mặt hắn tươi cười gượng ép.

- Vậy đi thôi, thật sự tìm không thấy đường ra thì leo lên từ đâu vậy!

Vân Mộng Kỳ không có ngờ tới Lăng Tiếu tiêu sái như thế, tâm hồn thiếu nữ của nàng hít thở không thông khó hiểu.

- Như vậy ah, nếu không ngươi rời đi trước đi, ta muốn ở chỗ này thêm vài ngày, ta cảm thấy được phong cảnh nơi này không tệ.

Lăng Tiếu nhìn chung quanh, giả bộ như thưởng thức cảnh đẹp.

Ai cũng nhìn ra được hắn đang tránh né.

Trong này trừ vách đá và vách đá thì có gì là phong cảnh?

Trong mắt của Vân Mộng Kỳ hiện ra thần thái phức tạp, ngay sau đó gật đầu nói:

- Tốt, ta đây đi trước.

Dứt lời Vân Mộng Kỳ đi ra ngòi động.

Nhìn thấy thân ảnh của Vân Mộng Kỳ rời đi, gương mặt Lăng Tiếu bắt đầu vặn vẹo, hai tay nắm chặt nhưng trong lòng đang cổ vũ chính mình.

- Vân Mộng Kỳ, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận vừa lựa chọn này.

Lúc Vân Mộng Kỳ đi tới cửa động, nàng dừng bước lại thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi thực yêu thích ta, vậy hãy dùng năng lực chứng minh đi, nếu có một ngày ngươi có thể vượt qua ta, có lẽ... Ta sẽ thực cân nhắc ở cùng với ngươi.

Dứt lời Vân Mộng Kỳ rời khỏi cửa động.

Lăng Tiếu nhìn qua bóng lưng Vân Mộng Kỳ, hai tay nắm chặt môt chút.

Lúc này nghe được giọng của Vân Mộng Kỳ từ xa truyền vào.

- Lúc đó nhớ tới Tử Thiên Tông tìm ta!

- Tử Thiên Tông sao? Ta sẽ đi!

Lăng Tiếu mắt hổ sáng ngời, phi thường tự tin lẩm bẩm.

Nghe Vân Mộng Kỳ nói thì hắn biết rõ Vân Mộng Kỳ cũng không phải có ý quên tất cả, có lẽ nàng cũng có khổ tâm của nàng, mà thực lực của hắn kém xa nàng, cho dù nàng chịu buông mặt mũi ở cùng chỗ với hắn, chỉ sợ thế lực sau lưng của nàng tuyệt đối không cho phép như vậy.

Trên vách đá dựng đứng, Vân Mộng Kỳ nhìn qua hướng động phủ, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo thần sắc không muốn, lẩm bẩm.

- Lăng Tiếu, ta làm như vậy cũng vì tốt cho ngươi, nếu có một ngày ngươi thật tới Tử Thiên Tông tìm ta, có thể được bọn họ tán thành, chúng ta mới có thể ở cùng một chỗ, bằng không thì ngươi chỉ chọc họa sát thân, gặp lại, hy vọng ngươi có thể nhanh chóng tới Tử Thiên Tông tìm ta.

Dứt lời thân ảnh Vân Mộng Kỳ rời đi, càng không ngừng nhảy lên trên, mỗi bước nhảy của nàng cách xa mười mét, hơn nữa tốc độ nhảy cực nhanh, giống như vách đá dựng đứng chẳng là gì với nàng, có thể thấy được thực lực của nàng hiện tại quá mnhj.

Trong động phủ, Lăng Tiếu cầm tám viên dạ quang châu ngàn năm ra, đặt vào trong không gian giới. Chiếu theo ý của hắn thì bí cảnh này đã hoang phế, về sau cũng không tới nữa, để ở chỗ này thật lãng phí, không bằng thu đi.

Đi vào ngoài động, Lăng Tiếu nhìn qua vách núi dựng đứng và buồn rầu.

Dùng thực lực Huyền Sĩ trung giai của hắn, làm sao có thể bò lên đây? Cao như thế không cẩn thận sẽ ngã xuống, chỉ sợ không chết cũng tàn phế.

Lăng Tiếu đi quanh một vòng, xác thực không tìm được đường lên, chán chường quay lại động.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải leo lên? Ai.

Đúng lúc này ấu kỳ lân nằm không xa tỉnh lại, ung dung đứng lên, sau đó phát hiện Lăng Tiếu, nhảy qua phía Lăng Tiếu.

- Tiểu gia hỏa nhanh tỉnh như vậy?

Lăng Tiếu vuốt ấu kỳ lân nói ra.

Ấu kỳ lân liếm liếm tay của Lăng Tiếu, sau đó nhỏ giọng kêu lên, giống như nói gì đó với Lăng Tiếu.

- Tiểu gia hỏa sao thế? Đã đói bụng?

Lăng Tiếu suy đoán.

Không nghĩ tới ấu kỳ lân đúng là nghe hiểu tiếng cười, biểu tình nhân tính hóa gật đầu, lè lưỡi ra liếm mét, cực đói.

- Vì tiểu gia hỏa như ngươi mà ta suýt thất tình đấy biết không còn không biết xấu hổ tìm ta muốn ăn, thật sự là phục ngươi!

Lăng Tiếu trêu ghẹo tiểu gia hỏa đáng yêu đang đói, sau đó lấy thịt khô ra.

- Ăn đi, không được kiêng ăn, chỉ có thịt mà thôi, không có thú đan cho ngươi ăn nữa.

Lăng Tiếu đưa thịt tới trước mặt ấu kỳ lân nói ra.

Ấu kỳ lân lúc này không có kén chọn, trực tiếp cắn thịt khô, không bao lâu nó săn sạch khối thịt lớn.

Lăng Tiếu nhìn qua ấu kỳ lân ăn thịt thì bát ngờ.

- Này, chừa cho ta một chút, đây là thịt khô cuối cùng của ta đấy!

Lăng Tiếu giành thịt khô lai.

Đáng tiếc động tác của hắn chậm, ấu kỳ lân há to miệng nuốt vào.

- Đáng chết xéo đi!

Lăng Tiếu oán hạn, giơ tay lên muốn động thủ với ấu kỳ lân, nhưng mà nghĩ tới thực lực ấu kỳ lân kinh người, thu tay lại, đạp nghiêm mặt khổ sở nói:

- Đây không phải muốn ta đói chết sao, ai...

Ấu kỳ lân không có để ý tới Lăng Tiếu, nó ngáp một cái và đi ra ngoài.

- Này, ngươi đi đâu?

Lăng Tiếu nhìn qua ấu kỳ lân kêu to, thấy ấu kỳ lân không có để ý tới hắn, vì vậy lại nói:

- Tính toán, nó là họa tinh, cho nó đi thôi, trước dưỡng đủ tinh thần, nhìn xem có thể chậm rãi bò lên không.

Lăng Tiếu tìm được một nơi sạch sẽ, nằm xuống ngủ, hắn có ý định dưỡng đủ tinh thần thì leo lên, bằng không thì chết đói mất.

Ngủ không qua một giờ, Lăng Tiếu cảm thấy gương mặt ướt át, lúc này mở mắt ra.

- Tiểu gia hỏa này tại sao lại trở về? Ngươi qua một bên chơi đi, đừng phiền ca ngủ!

Lăng Tiếu nhìn ấu kỳ lân nói ra.

Nhưng mà ấu kỳ lân vẫn không ngừng liếm mặt của hắn, trong miệng kêu to, Lăng Tiếu bịt lấy lỗ tai, nghiêng mặt không quan tâm tới nó.

Ấu kỳ lân bất đắc dĩ cắn quần của Lăng Tiếu day day.

- Tiểu gia hỏa, ngươi làm cái quỷ gì?

Lăng Tiếu không kiên nhẫn ngồi dậy nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 165 - Lang Vương Nguy Cấp. (1)

Ở trước mặt của hắn là một con Liệt Viêm Hổ cấp ba khổng lồ. Nhưng mà Liệt Viêm Hổ đã chết, trên cổ vẫn còn chảy máu tươi, hiển nhiên vừa mới chết đi.

- Cái này... Đây là ngươi làm ra?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn qua ấu kỳ lân hỏi.

Ấu kỳ lân gật gật đầu, lại giật nhẹ ống quần của Lăng Tiếu, hiển nhiên là bảo Lăng Tiếu ăn Liệt Viêm Hổ.

- Xem như tiểu gia hỏa ngươi thức thời.

Lăng Tiếu chà xát tay, sau đó đi đến trước mặt Liệt Viêm Hổ, Lam Tinh Kiếm trong tay phân giải Liệt Viêm Hổ.

Liệt Viêm Hổ có có không ít thứ tốt, trân quý nhất đương nhiên là thú đan, còn có da hổ, gân hổ, vuốt...

Thời điểm Lăng Tiếu phân giải thành tài liệu thì lại phát hiện thú đan không thấy.

Lúc này nhìn qua ấu kỳ lân, quả nhiên thấy nó tinh khí cường đại, xem ra mạnh hơn lúc trước nhiều.

Lăng Tiếu mắng thầm:

- Sớm biết như vậy thu thú đan trước, thật sự là bại gia tử.

Ăn thịt hổ nướng, Lăng Tiếu lại luyện hóa thành huyền lực, cảm giác này thực là phi thường sướng.

- Tiểu gia hỏa, nhìn ngươi hiếu kính ca như vậy, ca cũng đặt tên cho ngươi, về sau ngươi đã gọi là bại gia tử!

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của ấu kỳ lân nói ra, dừng một chút, lại nói:

- Bại gia tử, mau dẫn ca đi xem, ngươi làm sao bắt được Liệt Viêm Hổ?

Lăng Tiếu xem xét qua ở đây căn bản không có bất luận linh thú gì khác, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ ấu kỳ lân làm sao bắt được Liệt Viêm Hổ, hắn suy nghĩ nói không chừng có thể tìm được đường ra.

Ấu kỳ lân cái rắm rung động vài cái rồi đi ra ngoài cửa động, sau đó lại quay đầu nhìn qua Lăng Tiếu, hiển nhiên đang dẫn đường.

- Đợi một chút, nơi này còn rất nhiều thịt, cũng không thể lãng phí!

Lăng Tiếu thu thịt của Liệt Viêm Hổ còn sót lại, mới đi theo ấu kỳ lân ra ngoài.

Kế tiếp hắn nhìn thấy ấu kỳ lân biến thân thành bộ dáng một mét năm, toàn thân tỏa ra khí tức nóng rực, cả bộ dáng uy phong lẫm lẫm, cực khốc.

- Bại gia tử, ta biết rõ ngươi rất tuấn tú rất khốc, nhưng mà ngươi đừng nói là bắt Liệt Viêm Hổ ở đây đấy.

Lăng Tiếu nói.

Đúng lúc này ấu kỳ lân trực tiếp lăng không bay lên, bay ra ngoài vách đá.

- Cái này...

Lăng Tiếu thoáng ngây ngốc, hắn không nghĩ tới ấu kỳ lân lại có năng lực phi hành.

- Này... Uy... Bại gia tử mau xuống đây mang ca lên, ca không bay được.

Lăng Tiếu nhanh chóng gầm lên. Hắn cực kỳ hưng phấn, rốt cục có thể rời khỏi nơi chim không thèm ỉa này.

Ấu kỳ lân hạ xuống lần nữa, sắc mặt thập phần đắc ý, hiển nhiên nó sảng khoái vì Lăng Tiếu cầu nó.

Lăng Tiếu không nói hai lời, trực tiếp nhảy lên lưng ấu kỳ lân, nói với nó:

- Bại gia tử, mau dẫn ta đi lên, thực không lỗ ca liều chết cứu ngươi.

Ấu lưng kỳ lân mang theo Lăng Tiếu cũng không thấy cố hết sức, chỉ thấy nó đạp một cái bay lên không.

Ngồi ở trên lưng ấu lưng kỳ lân, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy tâm tình sung sướng, cười lên ha hả.

- Ta rốt cục đi ra... Ta rốt cục đi ra...

Cũng không trách hắn cao hứng như vậy, mấy lần cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa mất mạng dưới này, mặc cho ai như hắn cũng kích động lên.

Vừa thoát khốn Lăng Tiếu có suy nghĩ đầu tiên là đi tìm Lang Vương kim sắc, đây chính là con linh thú đầu tiên nó thu phục được, tuyệt đối không thể

cho nó có gì ngoài ý muốn, hắn có thể tài bồi nó thật tốt.

Nếu là trước đây hắn sẽ đi vòng quanh vách núi, xem có không có tìm được linh thảo hay không.

Lăng Tiếu không muốn vì tìm linh thảo tốn thời gian, lúc gặp lại Lang Vương kim sắc thì Lang Vương kim sắc thiếu chút nữa đã chết.

Chuyện này làm hắn tức giận, một hồi đại chiến hết sức căng thẳng!

Tự Lăng Tiếu rơi vào trong vực sâu, Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang vẫn đi lại ở gần đó, mỗi ngày mỗi đêm đều rầu rĩ nhìn qua vực sâu.

Lang Vương kim sắc biết rõ chủ nhân của nó chưa chết, bằng không thì nó cũng không còn sống. Nó bị Lăng Tiếu thu phục nên trên thú đan còn có máu huyết của Lăng Tiếu, nó trung thành với Lăng Tiếu là tuyệt đối, cho nên nó mỗi ngày đều ngóng trông chủ nhân xuất hiện.

Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang một con cấp hai cao giai, một con cấp hai trung giai, bên ngoài sơn mạch là tồn tại vô địch, nhưng mà ở đây lại không dám đi trêu chọc cái gì.

Sau khi ra khỏi Mê Huyễn Cốc, không ngừng va chạm với bên ngoài, trở nên không hề thần bí, không ít dong binh cùng mạo hiểm giả cũng tới đây tìm kiếm linh thảo và đánh chết linh thú.

Hơn nữa không biết ai truyền ra ở nơi giao giới có bí cảnh tồn tại, trong lúc nhất thời các thế lực lớn nhỏ trong nội thành đi thử thời vận, nhìn xem có thể tìm được bí cảnh hay không.

Vì vậy khu vực giao giới này náo nhiệt hơn.

Vài ngày trước bọn họ nhìn thấy cái vực sâu này có biến đổi lớn, âm phong sát khí toàn bộ tiêu tán, Mê Huyễn Cốc biến hóa kinh thiên.

Vì vậy tất cả mọi người càng khẳng định nơi này có bí cảnh.

Tất cả mọi người bắt đầu dò thám nơi đây.

Nhưng mà ở nơi đây trừ một ít linh thú ngoài cấp hai ra, còn có không ít linh thú cấp hai cao giai và thú đàn.

Mà võ giả nhân loại điều tra khó tránh khỏi giao chiến với linh thú.

Vì vậy có rất nhiều thực lực có võ giả thực lực kém chết trong miệng thú, cũng có không ít linh thú biến thành tài liệu của nhân loại.

Kể từ đó Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang cũng bị võ giả phát hiện.

Trong đó có một ít dong binh và mạo hiểm giả cấp thấp chết trong tay của chúng.

Thế nhưng mà hai con linh thú cũng khiến người ta chú ý tới.

Đầu tiên là người hai nhà Lý Lam muốn khai đai với hai con sói.

Sau lần Lăng Tiếu chém giết người ở Túy Hương Lau chém giết thiên kim Lý gia Lý Thanh Thanh và thiếu gia Lam gia Lam Cuồng Sinh, hai nhà Lý Lam đã kết minh với nhau.

Dẫn đội hai nhà lần này chính là Lý gia Lý Nguyên Long cha ruột của Lý Thanh Thanh, Lam gia Lam Đinh Sơn cha ruột của Lý Cuồng Sinh.

Hai người một người chết con gái, một người chết con trai, nhân dịp ra ngoài tìm kiếm bí cảnh thay đổi tâm tình, tùy tiện tìm Lăng Tiếu gây phiền toái. Bởi vì Lăng Tiếu xuất hiện trong sơn mạch đã, tin tức rơi vào trong tai người Lý Lam rồi.

Mục đích của bọn họ lần này trừ tìm kiếm bí cảnh ra, quan trọng hơn chính là đánh chết Lăng Tiếu trong sơn mạch.

Nhưng mà hai nhà chẳng tìm được bí cảnh và Lăng Tiếu, lại gặp gỡ hai con linh thú bên cạnh bờ vực, vì vậy ý định vây giết hai con linh thú này, cũng tốt hơn quay về mà không có thu hoạch gì.

Lần này Lý gia tổng cộng xuất động hai mươi tên hảo thủ, mỗi một gã đều là chấp sự của Lý gia, đều có được thực lực Huyền Sĩ cao giai, mà Lam gia ít hơn một chút, nhưng có tám gã Huyền Sĩ cùng với năm tên Huyền Giả cao giai.

Người hai nhà cộng lại hơn ba mươi ba người, xem như tổ đội đông nhất.

Lúc này Lý Nguyên Long cùng Lam Đinh Sơn đứng cùng chỗ, hai người đều có thực lực Huyền Sĩ đỉnh phong, chỉ cần cơ duyên đến liền có cơ hội bước vào Linh Sư giai.

- Lý huynh, chúng ta cùng lên săn giết hai con sói chứ?

Lam Đinh Sơn nhìn qua Lý Nguyên Long nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 166 - Lang Vương Nguy Cấp. (2)

- Lam huynh ngứa tay ta biết rõ, nhưng mà trước khi tìm được bí cảnh, chúng ta nên bảo trì thực lực đi, lần này Lăng gia cùng La gia xuất động không ít người đấy.

Lý Nguyên sinh không đồng ý nói ra.

- Lý huynh nghĩ thật chu đáo, cho thủ hạ ra tay đi.

Lam Đinh Sơn hiểu ý gật đầu.

- Con Phong Lang màu vàng sẽ là của Lý gia!

Lý Nguyên Long nhàn nhạt nói với Lam Đinh Sơn.

Lam Đinh Sơn sẽ không để ý, gật đầu nói:

- Đây là tự nhiên, con Thanh Viêm Lang chúng ta nhận!

Người của Lý Lam hai nhà đã tới gần hai con sói, tất cả mọi người vây hai con sói vào giữa.

Ngay sau đó Lý Nguyên Long phái hai tên Huyền Sĩ đi ra, một tên tu vị cao giai, một gã tu vị trung giai, Lam Đinh Sơn cũng phái hai gã Huyền Sĩ, hai gã đều có tu vị trung giai.

Lý Nguyên Long lên tiếng nói:

- Lý Minh, Lý Quân, các ngươi hợp lực dùng thời gian nhanh nhất tiêu diệt Phong Lang, nếu để cho nó trốn thì khấu trừ nửa năm bổng lộc của các ngươi.

Hai gã Lý gia Huyền Sĩ ra khỏi hàng, ứng lời Lý Nguyên Long.

- Vâng.

Bên Lam Đinh Sơn cũng phái Huyền Sĩ ra, nói:

- Đều có nghe hay không, các ngươi cũng không thể làm yếu khí thế Lam gia chúng ta.

- Vâng!

Hai gã Huyền Sĩ của Lam gia ứng một tiếng.

Ngay sau đó bốn người xông qua hai con linh thú.

Lý Lam hai nhà động tĩnh khiến tất cả dong binh cùng với mạo hiểm giả chú ý.

Mà ở khu vực đóng trại của Lăng gia thì yên tĩnh.

Dẫn đầu Lăng gia chính là trung niên nhân chưa từng xuất hiện qua, nhưng mà bộ dáng có vài phần tương tự cha của Lăng Tiếu là Lăng Chiến.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra vị này chính là Lăng Viễn đại thống lĩnh của hai mươi bốn hổ vệ, đồng thời hắn cũng có thân phận khác, đại bá của Lăng Tiếu.

Lăng Viễn lần này nghe lệnh mang theo hai mươi bốn hổ vệ đến tìm kiếm bí

cảnh, đủ thấy coi trọng bí cảnh cỡ nào.

Phải biết rằng hai mươi bốn tên hổ vệ tại thành Vẫn Thạch có uy danh lan xa, chỉ có đạt tới ngoài Huyền Sĩ giai và tuyệt đối trung thành với Lăng gia nhân mới làm hổ vệ được.

Lăng Viễn thân là đại thống lĩnh của hổ vệ, kỳ thật thực lực cũng không cần nói, dưới tay hắn còn có năm hổ tướng mạnh mẽ, theo thứ tự là Hổ Đại, Hổ Nhị, Hổ Tam, Hổ Tứ, Hổ Ngũ, năm người này đều có thực lực Huyền Sĩ cao giai, hổ vệ còn lại tu vị là Huyền Sĩ thấp giai đến Huyền Sĩ trung giai.

Lăng Viễn nhìn qua người hai nhà Lý Lam, lẩm bẩm nói:

- Lý Nguyên Long, Lam Đinh Sơn đã đi, xem ra bọn chúng đúng là nể mặt Tiếu nhi, nhưng mà muốn mạng của người Lăng gia chỉ sợ không dễ như vậy.

Bên La gia cũng phái ra không ít hảo thủ, có hai mươi tên Huyền Sĩ, chỉ hơi yếu hơn hai nhà Lăng, Lý một chút.

Địa bàn của La gia có một nữ tử che mặt, ăn mặc lụa đỏ, cách ăn mặc diễm lệ chói mắt.

Giờ phút này nàng nhìn qua động tĩnh hai nhà Lý Lam và ngưng trọng.

Bên người của nngf còn có một lão nhân gia, lão nhân gi tay cầm quải trượng, đầu đội khăn thoa.

- Hảo khuê nữ của ta, ngươi bảo bà bà theo ngươi đi xa như vậy, thực là muốn mạng của bà bà mà!

Lão nhân gia đi tới bên cạnh thiếu nữ phàn nàn.

Cô gái kia đong đưa cánh tay của lão nhân gia làm nũng.

- Nãi nãi, ngươi thân thể rất cường tráng, ít nhất còn có thể sống ngàn năm đấy.

Lão bà bà cười nói

- Khuê nữ ngốc, nếu bà bà còn sống nhiều hơn vài năm là thỏa mãn rồi, đến lúc đó ta còn muốn nhìn thấu cháu chắt ra đời đấy.

- Bà bà!

Thiếu nữ có chút nhăn nhó nói ra.

Hiển nhiên nói tới chuyện nuôi dưỡng con cái, thiếu nữ cực kỳ thẹn thùng.

- Chẳng lẽ bà bà nói sai sao, ngươi không phải vì tính lang mà kéo bà bà tới đây à?

Lão bà bà trêu chọc.

- Ai nói tình lang của ta á..., ta chỉ là muốn tới sơn mạch xem linh thú, sau đó lịch lãm rèn luyện mà thôi.

Thiếu nữ lúc này phủ nhận.

- Ha ha, như thế là tốt rồi, vạn nhất Lý gia cùng Lam gia tìm được tình lang của ngươi, đừng trách bà bà không ra tay giúp đỡ đấy!

Lão bà bà trêu ghẹo cười nói.

- Bà bà, người ta không để ý tới ngươi!

Thiếu nữ kêu to một tiếng, dậm chân một cái chạy tới trước vài bước, nhìn Lý gia cùng Lam gia vây giết linh thú.

Lý, Lam hai nhà tổng cộng phái bốn gã Huyền Sĩ, cầm vũ khí trong tay chém giết Lang Vương kim sắc cùng Thanh Viêm Lang.

Lý gia Huyền Sĩ có một tên kim thuộc tính, một tên hỏa thuộc tính, hai người này ngay từ đầu dùng đại chiêu chém giết Lang Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc nhe răng nanh dữ tợn, nó phun ra một đạo kim quang qua tên Huyền Sĩ cao giai.

- Súc sinh ngoan ngoãn nhận lấy cái chết!

Lý gia Huyền Sĩ cao giai hét lớn một tiếng, vung đao khí cấp hai trung giai chém vào kim sắc quang mang của Lang Vương kim sắc phun.

Ầm ầm!

Hai đạo kim mang va chạm nhau, Lý gia Huyền Sĩ trung giai thừa cơ chém vào phần bụng của Lang Vương kim sắc.

Hỏa khắc Kim, Lang Vương kim sắc không dám ngạnh kháng, lợi dụng tốc độ bản thân nhanh nhẹn, mở to miệng táp thẳng vào Huyền Sĩ trung giai.

- Tốc độ thật nhanh!

Tên Huyền Sĩ trung giai hoảng hốt, nhanh chóng đánh ra mấy đạo hỏa quang đánh lên người Lang Vương kim sắc.

Lý gia Huyền Sĩ cao giai tụ tập toàn lực, từng đạo kim quang ngưng tụ trên trọng đao lóng lánh, sau khi ngưng tụ xong chém vào lưng của Lang Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc phản ứng cực nhanh, lúc này buông tha tên Huyền Sĩ trung giai, nó phun mấy đạo kim quang ngăn cản công kích của đao mang.

Nhưng mà thực lực Huyền Sĩ cao giai dường như rất mạnh, đao mang màu vàng không hao tổn gì, chưa từng dừng lại chém thẳng vào Phong Lang.

Phong Lang muốn tránh, nhưng mà Huyền Sĩ trung giai lại dùng hơn mười đạo hỏa diễm đánh tới..

Một chiêu này của Huyền Sĩ trung giai lập tức dùng toàn bộ huyền lực của hắn, mục đích chính là nhờ đồng bạn chém giết Lang Vương kim sắc thật nhanh.

Quả nhiên hai người phối hợp chém đao mang lên lưng của Lang Vương kim sắc một cí, phần bụng của nó xuất hiện vết thương sâu tận xương.

- Thân thể linh thú quả nhiên cường hãn, trúng một chiêu này của ta mà còn sống sót, Lý An nhanh ăn đan dược, chúng ta lên!

Tên Huyền Sĩ cao giai nói một tiếng, hắn lao qua phía Lang Vương kim sắc.

Thanh Viêm Lang bị hai tên Huyền Sĩ trung giai của Lam gia vây công, vô cùng chật vật.

Bởi vì Lam gia xuất động hai tên võ giả Huyền Sĩ thủy thuộc tính, vừa vặn khắc chế Thanh Viêm Lang hỏa thuộc tính, khiến thuộc tính công kích nó không có ưu thế.

Chống cự một hồi, trên người Thanh Viêm Lang có thêm mấy vết thương, máu chảy nhiều, cực kỳ đáng thương.

Nhưng mà trong mắt của nó lộ ra hung quang, răng nanh, tử chiến tới cùng.

Thanh Viêm Lang liên tục bị hai gã Huyền Sĩ trung gia của Lam giai liên thủ oanh kích, thuộc tính lại bị chế khắc, toàn thân bị thương nhiều chỗ, lực công kích lập tức hạ thấp gấp bội.

- Ha ha, ta nhìn ngươi còn có thể chống cự bao lâu!

Một tên Lam gia Huyền Sĩ trung giai đánh tới nghiện, cười một tiếng, trong tay có mấy đạo lam quang lần nữa đâm vào phần bụng của Thanh Viêm Lang phần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 167 - Lang Vương Phản Công

Thanh Viêm Lang phản ứng trì độn, hung tính trong mắt của nó nồng đậm, nó nhìn qua Lang Vương kim sắc phía sau bị bức chật vật như thế, trong miệng phát ra tiếng tru dài.

NGAO...OOO!

Thanh Viêm Lang bịHuyền Sĩ trung giai Lam gia đâm mấy kiếm, đánh bay ra mười thước, nằm trong vũng máu.

- Chết nhanh như vậy, chưa đã!

Tên Huyền Sĩ trung giai dường như còn chưa đủ nghiền, đi nhanh tới gnaf Thanh Viêm Lang ý định mang xác nó lên.

Lúc Huyền Sĩ trung giai đi tới bên cạnh Thanh Viêm Lang thì Thanh Viêm Lang bỗng nhiên mở mắt to, thân thể từ trong vũng máu táp thẳng vào tên Huyền Sĩ trung giai.

Ah!

Tên Huyền Sĩ trung giai căn bản không ngờ Thanh Viêm Lang còn sống, phản ứng không kịp trực tiếp bị Thanh Viêm Lang cắn đứt đầu.

Thiếu nữ áo đỏ ở cách đó không xa nhìn qua và kêu lên, đôi mắt của nàng nhắm lại.

Lão bà bà nói với nàng.

- Cách sinh tồn chính là nhược nhục cường thực, nhưng mà dù ngươi mạnh hơn người khác cũng không được chủ quan, hơi chút không cẩn thận là chết.

Thiếu nữ áo đỏ lại nhìn qua đánh nhau bên kia, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiểu ra, gật đầu nói:

- Biết rõ nãi nãi, sau này ta sẽ cẩn thận.

Thanh Viêm Lang cắn đứt đầu tên Lam gia Huyền Sĩ trung giai xong, tên Huyền Sĩ trung giai khác quát một tiếng, trường kiếm trong tay chém vào đầu Thanh Viêm Lang.

Một kiếm chém xuống vào cổ của Thanh Viêm Lang, một đạo máu tươi bắn ra ngoài, thân thể của nó ngã vào đồng cỏ, rốt cuộc không đứng dậy được.

Lang Vương kim sắc đã cảm ứng được Thanh Viêm Lang bị giết, lúc này ngửa mặt lên trời rống to, da lông toàn thân sáng ngời như kim châm, răng nanh hiện ra nét hung tàn khát máu, giờ khắc này nó khôi phục bản tính Lang Vương chính thức, thú tính đại phát.

Không đợi tên Lý gia Huyền Sĩ cao giai chém xuống, nó bổ nhào qua tên Huyền Sĩ trung giai hơi yếu.

Tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt đã tới trước mặt tên võ giả này.

- Lý Quân cẩn thận!

Tên Huyền Sĩ cao giai mở miệng nhắc nhở.

Tên Lý Quân vừa dùng một chiêu toàn lực, phong tỏa đường đi của Lang Vương kim sắc, tiêu hao tám phần huyền lực, tuy đã phục dụng đan dược, thế nhưng mà hấp thu không nhanh như vậy, tốc độ giảm nhiều.

Nghe đồng bạn nhắc nhở, trong tay bắn ra mấy đạo hỏa quang vào người Lang Vương kim sắc.

Nhưng mà Lang Vương kim sắc đã quyết tâm giết người, Phong thuộc tính bày ra đến tận cùng, liên tục tránh thoát công kích, một đôi cự trảo vỗ vào người Lý Quân.

Ah!

Lý Quân trốn nhanh vẫn bị một trảo của Lang Vương kim sắc cắt một tay, lúc này phát ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế, một cánh tay máu chảy đầm đìa hiện ra, lộ ra xương trắng bên trong.

-Súc sinh đáng chết!

Tên Huyền Sĩ cao giai của Lý gi đuổi theo, trọng đao trong tay không ngừng bổ vào Lang Vương kim sắc.

Lập tức một người một sói triền đấu với nha.

Lý Nguyên Long cùng Lam Đinh Sơn quan sát bên cạnh thần sắc cực kỳ khó coi, bọn họ đúng là xem thường hai con linh thú này rồi.

Lý Nguyên Long ra lệnh.

- Lý Thiên Bảo ngươi đi lên liên thủ với Lý Minh giải quyết con Phong Lang này đi, Lý Quân quay về.

Lý gia có một tên Huyền Sĩ cao giai ứng tiếng, lao thẳng về phía Lang Vương kim sắc.

Lúc này có một tên Lý gia hỏa thuộc tính Huyền Sĩ cao giai gia nhập vây

giết Lang Vương kim sắc.

Cho dù Lang Vương kim sắc ỷ vào phong thuộc tính tránh thoát công kích, thế nhưng mà đối phương hai người liên thủ làm nó chật vạt không chịu nổi, nhất là võ gia hỏa thuộc tính, cơ hồ khắc chế toàn bộ kim thuộc tính của Lang Vương, khiến lực công kích của nó suy yếu.

Ở cách đó không xa Lý Nguyên Long dường như phát giác được Lang Vương kim sắc muốn chạy trốn, vì vậy sắc mặt của hắn âm trầm.

- Thu nhỏ trận hình, cùng xông lên tiêu diệt nó.

Nghe Lý Nguyên Long ra lệnh, Huyền Sĩ giai của Lý gia nhao nhao xông lên, muốn tiêu diệt Lang Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc không còn đường chạy trốn, từng đạo năng lượng tư bốn phương tám hướng bắn tới.

Ầm ầm!

Trên mặt đất có dấu huyền lực nổ tung hiện ra, không ít bóng đao kiếm đánh cây cối thành bụi phấn.

May mắn Lang Vương kim sắc có Phong thuộc tính, tốc độ phản ứng cực nhanh, mấy lần tránh thoát công kích chỗ hiểm.

Nhưng mà cẩn thận mấy cũng có sơ sót, có vài đạo công kích huyền lực đánh trúng, bộ dáng của nó thê thảm hơn nhiều.

Sau khi Lang Vương kim sắc trúng thêm vài vết thương, máu trên người chảy ra ngày càng nhiều, máu tươi chảy nhiều cũng ảnh hưởng tới tốc độ của nó, nó càng khó chạy trốn, bởi vì nó dường như cảm ứng được khí tức chủ

nhân càng ngày càng gần, chỉ cần chủ nhân đến thì nó sẽ sống, cho nên vô cùng kiên cường.

Lang Vương kim sắc dừng lại, hắn nhìn qua hướng năm người vây quanh, da lông trên trán mở ra, con mắt thứ ba hiện ra ngoài!

Một đạo kim quang kỳ di từ con mắt thứ ba bắn ra, tốc độ cực nhanh, năm tên Huyền Sĩ Lý gia ngăn cản không kịp tránh né.

Đạo kim quang này rất quỷ dị, trực tiếp ảnh hưởng đầu óc năm người, trong lúc nhất thời bọn họ sửng sốt, mắt trở nên tan rả không ánh sáng, không có nhận thức.

Lang Vương kim sắc xem chuẩn cơ hội, dùng lực cuối cùng xông qua năm tên kia

Tất cả mọi người nhìn thấy một hiện tượng kỳ dị.

Tâm thần Lý Nguyên Long chấn động, không ngừng kêu to.

- Mau giết nó!

Nếu như tổn thất năm tên Huyền Sĩ chấp sự thì lần này quay về hắn sẽ bị trách phạt, Huyền Sĩ giai chính là lực lượng trung kiên của gia tộc, bồi dưỡng được một gã Huyền Sĩ phi thường không dễ dàng.

Lam Đinh Sơn cùng quát lên:

- Tất cả mọi người vây giết Phong Lang.

Lam gia dùng Lý gia cầm đầu, tự nhiên phải biểu hiện thành ý một chút, tuy giờ phút này không cần bọn họ, nhưng làm dáng vẫn cần thiết.

Lang Vương kim sắc nắm lấy cơ hội, lập tức lao tới trước mặt năm tên Huyền Sĩ không còn sức chiến đấu.

Phốc phốc!

Hai móng Lang Vương kim sắc đảo qua, hai đầu lâu bay lên cao.

Thời điểm Lang Vương kim sắc muốn đi giết chết ba tên Huyền Sĩ khác thì hào quang đánh tới.

Lang Vương kim sắc trốn không kịp, lưng và bụng bị Huyền Sĩ Lý gia đánh trúng, thân thể bị đánh bay ra xa mấy chục thước, vài gốc cây bị Lang Vương kim sắc đụng gẫy.

NGAO...OOO!

Một tiếng kêu bi thống xé trời vang vọng cả sơn cốc.

- Phong Lang này muốn chết sao? Hào quang trong con mắt thứ ba quá khủng bố, rõ ràng có thể làm năm tên Huyền Sĩ mất đi sức chiến đấu, đây tuyệt đối lf Phong Lang biến dị.

- Đoạn thời gian trước Lang Nha cốc có Lang Vương xuất thế, chẳng lẽ chính là con này?

- Lý gia chết hai tên Huyền Sĩ, một gã tàn phế, vì bắt Phong Lang đúng là xa xỉ.

- Ai cũng không nghĩ tới Phong Lang đáng sợ như vậy, nhưng mà cuối cùng vẫn chấm dứt.

Đám dong binh cùng với mạo hiểm giả không xa sợ hãi nghị luận.

Chỗ đóng trại của Lăng gia, Lăng Viễn cũng bị khiếp sợ.

- Lại là biến dị tam nhãn Phong Lang, thật đáng sợ, không gì hơn thế này, cũng làm cho Lý gia xuất huyết, miễn bị nói không biết điều.

Thiếu nữ áo đỏ nghe Lang Vương kim sắc rống lên, thiếu nữ đồng tình vài phần, nhìn qua lão bà bà.

- Nãi nãi, con Phong Lang kia quá đáng thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 168 - Đuổi Tới Kịp Thời

- Có cái gì đáng thương, chúng vốn là dã thú diễn biến thành, dã tính khó thuần, nếu như ngươi một mình chạy trong sơn mạch, chỉ sợ không qua một giờ dã bị linh thú ăn thịt, những linh thú này có đồng tình với ngươi sao?

Lão bà bà nhìn qua thiếu nữ áo đỏ giáo huấn.

Thiếu nữ áo đỏ vẫn lộ ra vài phần đồng tìn nhìn qua Phong Lang, nhưng mà nàng biết nãi nãi nói là sự thật.

Giờ phút này dưới vực sâu, một thanh niên cưỡi ấu kỳ lân đỏ thẫm bay lên.

Thiếu niên này không phải là Lăng Tiếu sao?

Hắn ngồi lên lưng ấu kỳ lân cũng không có trực tiếp bay quanh vực sâu, mà là cho ấu kỳ lân bay ra khỏi vực sâu.

Hiện tại hắn đột nhiên cảm ứng được dự cảm không tốt, dường như nghe được tiếng kêu gào của Lang Vương kim sắc. Những ngày này hắn rơi xuống vực sau, bởi vì cách nhau quá xa, đoạn tuyệt liên hệ với Lang Vương kim sắc.

Hôm nay đi ra thì hắn cảm ứng được sự tồn tại của Lang Vương kim sắc.

Lăng Tiếu nhướng mày, quát to

- Bại gia tử, tăng tốc độ cao nhất.

Ấu kỳ lân nghe theo lời của Lăng Tiếu, nghe Lăng Tiếu chỉ thị thì nó bay lên cao.

- Tiểu kim, chịu đựng cho ta, ta trở lại cứu ngươi!

Trong lòng Lăng Tiếu truyền tin cho Lang Vương kim sắc.

Giờ phút này Lăng Tiếu nhíu mày thật chặt, hắn tuyệt đối không hy vọng Lang Vương kim sắc xảy ra chuyện gì.

Trên vách núi, Lý Nguyên Long muốn ra tay đánh chết Phong Lang, hắn muốn giải mối hận trong lòng.

- Súc sinh đáng chết, hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử tư vị phanh thây xé thịt.

Lý Nguyên Long cầm dao găm tinh quang sáng ngời, đi tới trước mặt Lang Vương kim sắc đang hấp hối, nói rất âm tàn.

Hiện tại ba tên Huyền Sĩ đã treo, nhưng mà vì một con Phong Lang mà chết hai tên Huyền Sĩ và phế một người, lòng hắn nhỏ máu, lòng hắn cực hận, vì cái gì nhàn rỗi không việc gì đi trêu chọc Phong Lang, cho dù giết Phong Lang cũng chẳng vãn hồi tổn thất của hắn.

Dứt lời dao găm đâm vào bụng của Lang Vương kim sắc.

Phốc!

NGAO...OOO!

Lang Vương kim sắc bị dao găm đâm vào người, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó muốn giãy dụa đào thoát, nhưng mà toàn thân không còn khí lực nào cả, hơn nữa vết thương chồng chất, có thể chịu đựng tới bây giờ là do tín

niệm của nó.

Lý Nguyên Long rút dao găm ra, máu tươi bắn ra thành dòng.

Phốc phốc...

Lý Nguyên Long như nổi điên lên, dao găm không ngừng đâm năm sáu nhát liên tục trên người Lang Vương kim sắc, mỗi khi rút ra máu tươi bắn ra ngoài, thịt thú bay tứ tung, làm cho người ta không dám nhìn.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn qua lão bà bà, sắc mặt tái nhợt, nói:

- Nãi nãi chúng ta trở về đi, quá tàn nhẫn.

- Sợ cái gì, chỉ là giết linh thú mà thôi, cũng do tên tiểu tử Lý gia muốn tạo ra tác dụng cảnh cáo đấy, thật sự là nhàm chán!

Lão bà bà lạnh lùng nói.

Thiếu nữ áo đỏ không dám vi phạm lời của lõ bà bà, tiếp tục xem Lý Nguyên Long dùng thủ đoạn tàn nhẫn.

Lang Vương kim sắc bị đâm hơn mười đao, trên người ít đi vài khối thịt, mú tươi chảy như suối, toàn thân nhộm đỏ.

- Được rồi, là thời điểm tiễn ngươi ra đi!

Lý Nguyên Long dường như phát tiết xong, muốn giết chết Lang Vương kim sắc, hắn giơ dao găm lên muốn đâm vào cổ của Lang Vương kim sắc.

Dao găm sắc bén sắp đâm vào cổ của Lang Vương kim sắc.

Một tiếng quát to vang lên.

- Dừng tay cho ta, bằng không thì ta giết cả nhà ngươi.

Giọng nói vang vọng, một đạo thân ảnh nhanh chóng xuyên qua tầm mắt của mọi người, tất cả mọi người cảm thấy con gió thổi qua mà thôi.

- Ai dám khẩu xuất cuồng ngôn, cút ra đây cho ta!

Lý Nguyên Long dừng động tác, xoay đầu lại quát lớn. Hắn vừa mới lợi dụng thủ đoạn tra tấn linh thú tàn nhẫn trấn nhiếp, muốn người khác biết rõ Lý gia không dễ trêu chọc. Hôm nay linh thú chưa chết đã có người nhảy ra khiêu chiến hắn, đây rõ ràng là đánh vào mặt Lý gia.

Hắn vừa mới nói xong thì đạo nhân ảnh kia tới trước mặt Lang Vương kim sắc.

- Tiểu kim, ngươi phải sống cho t, chủ nhân không cho phép ngươi chết, ngươi không được chết!

Người tới chính là Lăng Tiếu, hắn nửa ngồi trước mặt Lang Vương kim sắc, nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Lang Vương kim sắc thì hắn hận tới cực điểm.

Hắn không nói hai lời, lập tức lấy một gốc "Sinh Cơ Thảo" ra.

Sinh Cơ Thảo là linh thảo cấp hai trung giai, bởi vì là linh thảo mộc thuộc tính, nó có công dụng tăng sức sống như Thủy Lam Hoa, nhưng mà hiệu quả kém hơn Thủy Lam Hoa nhiều, Sinh Cơ Thảo là tài liệu chủ yếu luyện chế Sinh Cơ Đan.

Lăng Tiếu bỏ qua bất luận kẻ nào, mang Sinh Cơ Thảo bỏ vào miệng Lang

Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc vô lực mở mắt nhìn qua Lăng Tiếu, truyền âm.

- Chủ... Chủ nhân, lại... Nếu không đến tiểu kim sẽ chết.

- Nói bậy, nhanh ăn linh thảo đi!

Lăng Tiếu mắng một câu, lại mang một gốc linh thảo Huyết tinh đằng ra.

Huyết tinh đằng là linh thảo cấp hai cấp thấp, không tính là linh thảo, có tác dụng bổ huyết dưỡng khí, là Lăng Tiếu cùng độc ưng ngẫu nhiên đạt được trong sơn mạch.

Lăng Tiếu liền cầm hai gốc cấp linh thảo cấp hai xuất hiện, đám người chung quanh nhìn rõ ràng, tất cả mọi người đang nghi hoặc tiểu tử này là người nào, không ngờ dám ô nhục người Lý gia.

Không xa Lăng Viễn và thiếu nữ áo đỏ đều cảm thấy thanh niên vừa xuất hiện quen thuộc, hơn nữa giọng nói quen tai, chỉ nhìn thấy đối phương người bẩn thỉu thì không dám xác định.

- Xú tiểu tử, ngươi dám bỏ qua Lý gia ta, ta làm thịt ngươi!

Lý Nguyên Long dường như chưa từng cảm giác khuất nhục như vậy, hắn không nghĩ tới một tên "Dã nhân" như vậy dám ở trước mặt nhiều người bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Hắn mắng một câu, dao găm đâm thẳng vào cổ họng của Lăng Tiếu.

Một đâm này hắn dùng năm phần thực lực, quản chi là ai, Huyền Sĩ trung giai cũng phải chết dưới dao này..

- Đáng chết!

Tinh quang trong mắt Lăng Tiếu hiện ra, hét lớn một tiếng, xoay người đánh tới.

Phiên Vân Phúc Vũ!

Bài Vân Chưởng thức thứ ba.

Chỉ thấy Lăng Tiếu một tay gạt dao của Lý Nguyên Long, song chưởng hóa làm vô số chưởng ảnh, một chưởng đánh vào ngực đối thủ, tốc độ nhanh kinh người, mỗi một chiêu mang theo khí tức cực nóng.

Hỏa chưởng tung bay, chưởng chưởng lăng lệ ác liệt..

Phốc phốc!

Ah!

Lý Nguyên Long do không kịp đề phòng, lập tức ăn hơn mười chưởng của Lăng Tiếu, kêu thảm một tiếng, thân thể bay rớt ra ngoài.

- Đại nhân!

Một đám Huyền Sĩ Lý gia kinh hô, lập tức lao thẳng vào Lăng Tiếu.

Không xa trận doanh Lăng gia, đám người sau lưng Lăng Viễn nhìn rõ gương mặt Lăng Tiếu và hoảng hốt nói:

- Thống... Thống lĩnh, là Lăng Tiếu thiếu gia!

- Cái gì!

Lăng Viễn biến sắc, lúc này quát to:

- Hổ vệ nghe lệnh, theo ta bảo vệ Lăng Tiếu.

Hắn vừa mới nói xong, lập tức hóa thành hào quang bay thẳng tới chỗ của Lăng Tiếu, tốc độ của hắn vượt qua phạm trì của Huyền Sĩ cao giai, dường như nhanh hơn Huyền Sĩ đỉnh phong mấy phân.

Hai mươi bốn hổ vệ không chút do dự, lập tức lao theo Lăng Viễn.

Không xa thiếu nữ áo đỏ thấy rõ Lăng Tiếu, thân thể mềm mại khẽ run lên, trong mắt đẹp hiện ra vẻ lo lắng nói:

- Nãi nãi, nhanh... Mau cứu hắn.

- Tại sao phải cứu hắn? Chẳng lẽ tiểu tử này chính là tình lang của ngươi sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 169 - Ta Cho Các Ngươi Đi Sao? (1)

Lão bà bà dường như không lo lắng, ngược lại trêu ghẹo cháu gái của mình.

- Nãi nãi... Ngươi không đi ta đi!

Thiếu nữ áo đỏ dậm chân một cái lao tới.

Ai ngờ lão bà bà kéo nàng lại, nói:

- Lăng gia nhiều người như vậy đi qua, ngươi còn đi qua xem náo nhiệt gì chứ, tiểu tử kia có lẽ không có việc gì.

Lúc này thiếu nữ áo nhìn qua trận doanh Lăng gia lao tới thì nội tâm an định lại.

- Nãi nãi, ta nghĩ phải đi tới xem.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn qu phía trước, vẫn đang nghĩ tới đi gặp Lăng Tiếu.

- Được rồi, ngươi cô gái nhỏ này thật sự quá mê trai, ta thấy chắc là cháu rể của ta rồi, không biết hắn làm cách gì khiến cháu gái của ta mê muội như vậy.

Lão bà bà nói một câu, thân ảnh lóe lên, lôi kéo thiếu nữ áo đỏ xuất hiện gần trận doanh Lý gia. Tốc độ này quả thực còn nhanh hơn Lăng Viễn gấp đôi.

Nếu có người chú ý tới thì chỉ sợ cả kinh rồi, lão bà bà nỳ tuyệt đối là Linh Sư giai tuyệt đỉnh.

Lăng Tiếu cầm đao kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn qua Huyền Sĩ Lý gia vây quanh, toàn thân có kím sắc quang mang lóng lánh, khí thế của hắn không ngừng tăng lên.

- Chủ nhân, tiểu viêm nó chết rồi!

Lang Vương kim sắc hữu khí vô lực thì thầm với Lăng Tiếu, nó ăn hai linh thri cấp hai của Lăng Tiếu cho, miệng vết thương toàn thân từ từ khép lại, thương thế xem như ổn định.

Lăng Tiếu lúc đến không phát giác được tung tích Thanh Viêm Lang, bây giờ chấn động.

- Ta biết rõ, sẽ có người chôn cùng với nó.

Lăng Tiếu gật gật đầu, mắt hổ hiện ra sát cơ đậm đặc.

Hắn không nghĩ tới vừa thoát khốn không lâu lị gặp chuyện này, may mắn hắn hôm nay thực lực tăng nhiều, bằng không trước mặt nhiều Huyền Sĩ như vậy hắn không thể hung hăng càn quấy được.

Bị Lăng Tiếu đánh bay, Lý Nguyên Long đứng lên, lau máu trên khóe miệng, trên mặt cảm thấy cay nồng, hắn đường đường dòng chính Lý gia, tương lai có khả năng leo lên vị trí tộc trưởng Lý gia, hôm nay hắn bị tiểu tử nỳ đánh bay, mặt mũi quá tổn thát, hắn quyết định phải bầm thây tiểu tử này vạn đoạn.

- Đại nhân, hắn... Hắn là Lăng gia Lăng Tiếu

Tên Lý Quân nhận ra Lăng Tiếu nên báo cáo cho Lý Nguyên Long.

- Hắn chính là Lăng Tiếu!

Lý Nguyên Long cùng Lam Đinh Sơn đồng thời cả kinh.

- Hắn chính là Lăng gia Lăng Tiếu thiếu gia sao? Khí thế mạnh như vậy? Chẳng phải lúc trước nói tu vị của hắn là Huyền Giả trung giai sao? Hôm nay chỉ sợ đã là Huyền Sĩ giai, một chưởng vừa rồi mang theo thuộc tính nha.

- Đừng nói nữa, người Lưng gia tới.

Đám dong binh cùng với mạo hiểm giả chung quanh ngừng nghị luận.

- Thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, hôm ny có thể báo thù cho con gái của ta rồi,

Quanh người Lý Nguyên Long tỏa ra hào quang cường đại, kiếm trong tay đỏ thẫm, trong ánh mắt hiện ra nét cừu hận

Lam Đinh Sơn ở bên cạnh cầm trường thương câm hận nói:

- Làm gì do Lý huynh ra tay được, để cho ta tự tay tiêu diệt tiểu tử không biết trời cao đất rộng này báo thú cho con trai của ta.

Lam Đinh Sơn còn đoạt trước Lý Nguyên Long một bước, trường thương như rắn, tỏa ra một đoàn thanh sắc quang mang đâm vào cổ họng Lăng Tiếu, rất rõ ràng một chiêu muốn giết Lăng Tiếu.

Lam Đinh Sơn vừa ra tay đã vận tám phần huyền lực, hắn ý định không để cho Lăng Tiếu bất cứ cơ hội nào, nhất kích tất sát!

- Đừng vội động cháu của ta!

Một tiếng quát kinh thiên động địa, một đạo kim quang sắc bén hiện ra trước

mặt Lăng Tiếu.

Ầm ầm!

Thương mang chia năm xe bảy, không tạo thành nửa điểm thương tổn cho Lăng Tiếu.

Ngay sau đó một đạo thân ảnh cao lớn xen vào giữa Lăng Tiếu cùng Lam Đinh Sơn.

Lăng Tiếu nhìn thấy người giúp hắn, tâm thần nhảy dựng, lúc này khom người chào.

- Tiếu nhi bái kiến đại bá!

Lăng Tiếu ấn tương với đại bá này không sâu, thế nhưng mà nhìn qua đã nhận ra đây là đại thống lĩnh của hai mươi bốn hổ vệ, đại bá trong tộc có địa vị cao, hắn được mấy đại trưởng lão ủng hộ, chỉ cần hắn muốn làm tộc trưởng quá dễ dàng.

Nhưng mà vị đại bá này lạnh nhạt với chức tộc trưởng, trái lại rất vui vẻ khi đi huấn luyện, cho nên lựa chọn làm thống lĩnh hai mươi bốn hổ vệ, muốn giữ gìn an nguy của Lăng gia.

Lăng Viễn cao thấp dò xét Lăng Tiếu vài lần, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Ha ha... Tốt... Phi thường tốt... Không nghĩ tới ngươi đã trở thành Huyền Sĩ, còn đột phá đến trung giai, không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp của Lăng gia chúng ta.

Lăng Viễn nói câu này vang vọng cả sơn cốc, quanh quẩn bên tai mọi người.

Cơ hồ tất cả mọi người đều khiếp sợ, ngay sau đó là tiếng nghị luận vang lên.

Mười bảy tuổi Huyền Sĩ trung giai, trong thành Vẫn Thạch đại biểu cho cái gì?

Danh tiếng thiên tài không đủ hình dung hắn nữa, hắn phải dùng yêu nghiệt mà đánh giá.

Thiên tài trăm năm khó gặp của Thành Vẫn Thạch, rốt cục lần nữa bộc phát tốc độ tu luyện vượt bậc, thời gian nửa năm ngắn ngủi khôi phục thân phận Huyền Giả, lần nữa trở thành Huyền Sĩ trung giai, chuyện này khiến người ta sợ hãi.

Nếu để cho Lăng Tiếu tiếp tục phát triển như vậy, chỉ sợ trong tương lai hắn chính là nhân vật lãnh tụ của thành Vẫn Thạch.

- Không có khả năng, hắn còn trẻ như thế làm sao là Huyền Sĩ trung giai chứ?

Một bên Lý Nguyên Long như nổi điên gào lên.

Nhưng mà sự thật ở ngay trước mắt, hắn là Huyền Sĩ cao giai, chú ý xem xét liền có thể phát giác được khí thế trên người Lăng Tiếu, xác thực là tu vị trung giai, hơn nữa cảnh giới thập phần vững chắc, không hề giống như cưỡng ép đột phá..

Một bên Lam Đinh Sơn cũng giật mình, ánh mát nhìn qua Lăng Tiếu sát ý càng đậm.

Thời điểm này Lăng gia hai mươi bốn hổ vệ đều đi tới bên cạnh Lăng Tiếu cùng Lăng Viễn, đối xứng với hai nhà Lý Lam.

Những dong binh và mạo hiểm giả tranh nhanh chóng lẫn xa, sợ đại chiến lan tới.

- Lý Nguyên Long, Lam Đinh Sơn, nếu các ngươi dám động vào cháu của ta, vậy hôm nay không chết không ngớt!

Lăng Viễn chính diện nhìn qua Lý Nguyên Long cùng Lam Đinh Sơn quát lớn, khí thế toàn thân tăng vọt, thân thể kim sáng lóng lánh, uy phong bất phàm, phong độ đại tướng hiển thị rõ ràng.

Lăng Tiếu hôm nay bày ta thiên tư kinh người, lại là đệ tử của thái thượng trưởng lão Tiếp Ban, Lăng gia bất luận kẻ nào cũng xem Lăng Tiếu thành đối tượng bảo hộ trọng điểm. Trước khi tới đây tìm bí cảnh, Lăng gia tộc trưởng Lăng Thương đặt biệt dặn Lăng Viễn, nếu như nhìn thấy Lăng Tiếu thì bảo vệ hắn chu toàn, cho dù kẻ địch nào ngăn cản cũng vậy, đủ thấy Lăng Thương quyết tâm bảo vệ cháu trai này thế nào.

Thần sắc Lý Nguyên Long cùng Lam Đinh Sơn càng không ngừng biến hóa, xem ra trong lòng bọn họ khó quyết đoán.

Một khi khai chiến với Lăng Viễn thì đại biểu bọn họ khai chiến với Lăng gia.

Giờ phút này hai nhà bọn họ chiếm nhân số tuy nhiều, nhưng mà so với hi mươi bốn hổ vệ củ Lăng gia là cao thủ một địch trăm, sức chiến đấu không yếu hơn bọ họ.

- Tốt... Tốt, tốt cho Lăng Viễn, ta xem Lăng gia các ngươi có thể giữ gìn tiểu tử thúi này đến bao lâu, Lam huynh chúng ta đi!

Lý Nguyên Long lạnh lùng kêu to, kêu to gọi Lam Đinh Sơn rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 170 - Ta Cho Các Ngươi Đi Sao? (2)

Trước khi đi Lý Nguyên Long trừng mắt Lăng Tiếu, xoay người sang chỗ khác mang theo Lý gia cùng Lam gia rời đi.

Lúc này Lăng Tiếu sâu kín nói ra:

- Chuyện này còn chưa xong, các ngươi đã muốn chạy đi?

- Được rồi Tiếu nhi, chuyện hôm nay dừng ở đây thôi.

Lăng Viễn không rõ ràng Lăng Tiếu cho lắm, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự muốn bức Lý Nguyên Long phản công mới cam tâm.

- Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng chiếm chút thượng phong là kêu gào, chẳng lẽ thực cho rằng Lăng Viễn cùng hai mươi bốn hổ vệ bảo vệ ngươi thì ta liền giết không được ngươi sao?

Lý Nguyên Long mặt âm trầm nói ra, hai đấm nắm quá chặt, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ:

- Một ngày nào đó đừng rơi vào trong tay ta, bằng không thì lão tử cho ngươi sống không bằng chết.

- Ngươi giết hay không là một chuyện, thương thế của ngươi gây ra cho tiểu kim còn chưa tính xong, lưu một cánh tay lại!

Khí thế toàn thân Lăng Tiếu tập trung vào Lý Nguyên Long nói ra, dừng một cái lại nói:

- Vừa rồi ai giết Thanh Viêm Lang, đứng ra đây chôn cùng.

Lăng Tiếu nói lời này tất cả mọi người há hốc mồm.

Nghe Lăng Tiếu nói thì dường như là chủ nhân của hai con sói, mà ở thành Vẫn Thạch thì bọn họ chưa từng nghe nói qua ai từng thu linh thú cao cấp như vậy. Tất cả mọi người cho rằng Lăng Tiếu đâyđang mạnh miêng.

Lý Nguyên Long càng cười ha hả nói.

- Đúng rồi, ta quên con sối này là con mồi của Lý gia, Lý Quân lên giết con sói cho ta, đồ tốt trên người của nó không ít, cũng không thể lãng phí.

Lúc này tên Huyền Sĩ cao giai vây công Lang Vương kim sắc đi tới, không chút sợ hãi Lăng Tiếu và hai mươi bốn hổ vệ.

Huyền Sĩ cao giai của Lý gia đi tới truwos người Lăng Tiếu, nhìn qua Lăng Tiếu và cười miệt thị.

- Phiền toái nhường một chút, đây là con mồi của ta, ta muốn làm thịt nó, vạn nhất máu thú làm bẩn người Lăng thiếu thì không tốt.

Lăng Tiếu có chút híp mắt, sát cơ đại thịnh.

Lăng Viễn ngăn cản:

- Tiếu nhi không nên vọng động.

- Ha ha!

Huyền Sĩ cao giai của Lý gia cười lạnh vài tiếng, trong tay giơ kim đao lên chém vò Lang Vương kim sắc.

- Ngươi muốn chết!

Rốt cuộc Lăng Tiếu đã động, hơn nữa xuất chiêu là cường chiêu.

Kiếm Lưu Ngân!

Gần trong gang tấc tên Huyền Sĩ cao giai Lý gia sớm có đề phòng, thế nhưng mà hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu ra chiêu mãnh liệt như thế, hơn nữa phát sau mà tới trước, là hỏa khắc kim.

Đối chiến vài chiêu thì tên Huyền Sĩ cao giai của Lý gia bị ép lùi lại mấy bước, thân thể bị thương nhiều chỗ.

- Hỗn đản!

Tên Huyền Sĩ cao giai của Lý gia chợt quát một tiếng, muốn dùng cường chiêu tiêu diệt Lăng Tiếu.

Nhưng mà hắn chỉ nhìn thấy bóng dáng của Lăng Tiếu

Lúc này Lý Nguyên Long không xa hoảng sợ quát:

- Lý Minh, hắn ở sau lưng của ngươi.

Huyền Sĩ cao giai của Lý gia kinh hãi, nhanh chóng xoay người lại.

Đáng tiếc, đã trễ.

Lại là một chiêu mang theo hỏa quang nóng rực đánh tới.

- Không!

Huyền Sĩ cao giai của Lý gia hoảng hốt kêu lên, hắn căn bản không có khả năng phản khnags, trực tiếp bị phân thành hai nửa.

Phốc!

Hai đoạn thi thể ngã xuống đất, thi thể còn mang theo mùi khét, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

- Ngươi rõ ràng dám giết Lý Minh, nếu như Lăng Viễn ngươi không cho chúng ta câu trả lời thỏa mãn, hôm nay Lý gia, Lam gia sẽ không chết không thôi với các ngươi, ta nói được thì làm được!

Rốt cuộc Lý Nguyên Long không kìm được tức giận quát Lăng Viễn một câu.

Giờ phút này Lăng Viễn cũng không nên nói cái gì, hắn thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu thật sự giết đối thủ, trong lòng của hắn kinh hỉ, lại lo lắng, vui là Lăng Tiếu thực lực thực phi thường đáng sợ, lo chính là vạch mặt với Lý Lam hai nhà.

- Quay đầu lại ta sẽ đưa cho ngươi ba kiện vũ khí cấp hai cao cấp, việc này cứ như vậy là xong.

Lăng Viễn nhàn nhạt nói.

- Không có khả năng!

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Một giọng là Lý Nguyên Long phát ra, một giọng là Lăng Tiếu phát ra.

- Chỉ là ba kiện vũ khí cấp hai cao cấp mà đổi mạng chấp sự Lý gia sao, Lăng Viễn ngươi nghĩ quá ngây thơ.

Lý Nguyên Long tức giận quát, hắn nói:

- Ta cần ngươi đưa cho ta ba mươi thanh vũ khí cấp hai cao cấp, ta giết mười tên chấp sự của các ngươi được không?

- Ngươi...

Lăng Viễn nghe lời này đang muốn nổi giận.

- Đại bá, chuyện này ngươi không cần phải xen vào, bọn chúng đánh chết linh thú của ta, ta giết bọn họ là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm nói ra, dường như giết một tên Huyền Sĩ cao giai chẳng có gì không ổn.

- Xú tiểu tử, ngươi nói lời này cũng không đỏ mặt, nhiều người như vậy xem chúng ta săn giết hai con sói, hiện tại sắp chết thì ngươi chạy đến nói là linh thú của ngươi, chẳng lẽ chỉ bằng vài câu nói của ngươi thì linh thú ở đây đều là của ngươi cả sao, không cho mọi người săn giết à, thật sự là buồn cười, ngươi nghĩ rằng tất cả mọi người là tiểu hài tử ba tuổi sao?

Lý Nguyên Long lạnh lùng chất vấn, hơn nữa cũng lôi kéo một đám dong binh cùng mạo hiểm giả làm chứng, mục đích chính làm cho Lý gia cùng Lam gia đứng ở bên lý, hắn lại nói:

- Trừ phi ngươi có thể chứng minh nó là linh thú của ngươi, nếu không ngươi ra lệnh cho nó xem.

- Hừ, linh thú của ta không cần chứng minh!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu nói lời này không chỉ Lý Nguyên Long cảm thấy khinh thường, mà ngay cả Lăng Viễn cũng xấu hổ thay Lăng Tiếu, hắn nói khẽ với Lăng Tiếu.

- Chất nhi của ta, đừng náo nữa được không, thật nhiều người đang nhìn đấy.

Lăng Tiếu nhìn qua chung quanh, quả nhiên đám dong binh và mạo hiểm giả đang tươi cười nghiền ngẫm.

Kế tiếp hắn khong nói gì, mà là truyền âm với Lang Vương kim sắc.

- Tiểu kim có thể đứng lên không?

Lang Vương kim sắc truyền âm.

- Hồi chủ nhân, tiểu kim hiện tại tốt hơn nhiều, có lẽ có thể đứng lên được.

- Tốt, đứng lên, đi đến chỗ của ta!

Lăng Tiếu truyền âm.

Lúc này Lăng Tiếu nhìn qua Lý Nguyên Long lớn tiếng nói:

- Mở to mắt chó của ngươi ra, nhìn rõ ràng nó có phải linh thú của ta không, tiểu kim, tới đây.

Lăng Tiếu vừa mới nói xong, Lang Vương kim sắc từ trên đất đứng lên, thân

thể lay động đi tới trước mặt Lăng Tiếu, lè lưỡi liếm láp cánh tay Lăng Tiếu duỗi ra, thân thể không ngừng cọ chân của Lăng Tiếu, cực kỳ thân mật.

Giờ khắc này tất cả mọi người cảm thấy há hốc mồm.

- Cái này... Đây chính là Phong Lang cấp hai cao cấp đấy, thật sự là linh thú của hắn, quá khó tin!

- Chẳng lẽ thật sự là Lăng gia chăn nuôi từ nhỏ sao? Thế nhưng mà cho tới bây giờ chưa nghe qua.

- Lăng Tiếu thiếu gia có tu vị trung giai, nhưng mà có linh thú này trợ giúp, chỉ sợ trẻ tuổi trong thành không ai dám tranh phong, thật sự là đáng sợ.

- Nếu như Thanh Viêm Lang còn chưa chết, đây khômg phải nói hắn có hai con linh thú sao?

Những dong binh cùng với mạo hiểm giả ngươi một lời ta một câu, chung quanh nhao nhao lên.

BỌn họ vốn không tin tiểu kim là linh thú của Lăng Tiếu, nhưng mà sự thật trước mặt bọn họ không thể không tin.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 171 - Bại Gia Tử Tốt Lắm. (1)

Trên mặt Lý Nguyên Long tái nhợt tới cực điểm, lúc này hừ lạnh nói:

- Chúng ta đi!

- Chậm đã, ta cho các ngươi đi sao?

Lăng Tiếu mở miệng lần nữa.

Ta cho các ngươi đi sao?

NẾu như lời này là từ miệng của cao thủ Linh Sư giai nói với đám người Lý Nguyên Long thì đám người này sẽ không cho rằng có gì đó không ổn, nhưng mà từ trong miệng của một tên Huyền Sĩ trung giai nói ra thì mọi người cảm thấy quái dị, tuy nói có hai mươi bốn hổ vệ của Lăng gia ở đây, thế nhưng mà hai nhà Lý Lam lại không sợ, nếu thực sự đánh nhau sống chết thì không ai biết là bên này sẽ chết. Vì sao vị thiếu gia của Lăng gia này lại hung hăng càn quấy như thế? Chẳng lẽ thực sự bởi vì thái thượng trưởng lão của Lăng gia nhận đệ tử mà không quan tâm tới lợi ích, đồng thời khai chiến với hai gia tộc sao?

- Xú tiểu tử, có bản lĩnh thì ngươi lưu chúng ta lại đây đi, xem ao có thể còn sống rời khỏi nơi này!

Lý Nguyên Long quay đầu lại mắng.

Lăng Tiếu không nói gì thêm, hắn quán chú phong thuộc tính vào hai chân, lại sử dụng thân pháp "Vân Tung Mị Ảnh" mang theo Thanh Viêm Lang

xông vào đám Huyền Sĩ của Lam gia.

- Giết tiểu tử kia cho ta!

Lý Nguyên Long phát giác được Lăng Tiếu thực động thủ, lập tức hạ lệnh.

Lăng Viễn đứng bên cạnh ra lệnh.

- Hổ vệ, bảo hộ Lăng Tiếu!

Lăng Viễn nói xong sau lưng có một cây thương dài hiện ra, lập tức đâm thẳng vào Lý Nguyên Long.

Lam Đinh Sơn cũng tiến vào trạng thái chiến đấu, hắn giữ hai mươi bốn Hổ vệ lại, một mình giết qua.

Trong lúc nhất thời Lăng gia cùng đã khai chiến với Huyền Sĩ của Lý, Lam hai nhà.

Nhưng tên dong binh, mạo hiểm giả và đám người La gia lại đứng ngoài xem cuộc vui.

Thiếu nữ áo đỏ ở gần đó cầm tay lão bà bà cầu cứu.

- Nãi nãi, ngươi mau giúp Lăng Tiếu đi.

- Gấp cái gì, hắn dám khiêu chiến người ta thì tự nhiên có vài phần bổn sự rồi, nếu như không có bản lĩnh mà đi động vào người ta chỉ có thể nói rõ hắn là một tên ngốc hữu dũng vô mưu!

Lão bà bà trả lời đầy lạnh nhạt, cặp đôi mắt của bà ta nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lập tức mang theo thi thể Thanh Viêm Lang lao thẳng tới Huyền Sĩ trung giai trước mặt, Ngân Quỷ Huyết Đao chặt từ trên xuống dưới, một đạo tinh quang băng hàn thấu xương hiện ra.

"Kinh Hàn Nhất Miết" là thứ thứ nhất trong đao pháp Niếp gia.

Mà Huyền Sĩ trung giai của Lam gi không chút suy nghĩ bỏ qua Thanh Viêm Lang, hắn giơ trường kiếm trong tay ngăn cản.

Đinh đương!

Tên Huyền Sĩ trung giai của Lam gia ngăn cản vội vàng, lập tức bị một chiêu của Lăng Tiếu đánh bay ra ngoài mười mét, hơn nữa toàn thân có khí tức rét lạnh hiện ra, thân thể khe run rẩy, nhanh chóng vận huyền lực chống cự.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại quỷ dị hiện ra trước mặt của hắn lần nữa, một đạo hỏa mang chém thẳng vào ngực của hắn.

Tên Huyền Sĩ trung giai của Lam gia đang muốn ngăn cản, nhưng mà một đạo hỏa quang hiện ra trước ngực, trong miệng lẩm bẩm nói

- Tốt... Thật nhanh...

Vừa mới nói xong thì hắn ngã xuống.

Bên kia người của Lăng gia đang đấu với Lý, Lam hai nhà, từng tiếng nổ vang xuất hiện trên sườn núi, từng đạo hào quang huyễn lệ như pháo hoa không ngừng bắn ra chung quanh.

Lăng Tiếu ôm lấy Thanh Viêm Lang quay về trước Hoàng Lang Vương, sau đó tiến lên hét to.

- Đại bá bảo Hổ vệ dừng lại đi.

Lăng Viễn đánh ra một chiêu bức lui Lý Nguyên Long, hét lớn một tiếng.

- Hổ vệ trở về!

Ngay sau đó Lăng Viễn và hai mươi bốn Hổ vệ lui tới bên người Lăng Tiếu.

- Hừ, giết người của chúng ta xong lại muốn bỏ chạy, không có khả năng, tiểu tử ngươi hôm nay phải chết!

Lý Nguyên Long hừ lạnh một tiếng, hắn muốn tiến lên giết Lăng Tiếu.

Chiến hỏa đã nổi lên, quả quyết không có khả năng bỏ qua như vậy được.

- Bại gia tử, giúp ta cắn cánh tay của nó xuống.

Lăng Tiếu chỉ vào Lý Nguyên Long và kêu to lên.

XÍU...UU!!

Một đạo hỏa quang từ giữa không trung lao nhanh tới tấn công Lý Nguyên Long.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đôi mắt hoa lên, ngay sau đó lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lý Nguyên Long.

Ah!

Chỉ thấy trên vai của hắn có một tiểu linh thú màu đỏ, nó đang cắn vào vai của hắn ta, sau đó giật mạnh kéo bả vai của hắn xuống.

Sau khi con tiểu linh thú đỏ thẫm này cắn cánh tay của Lý Nguyên Long xong thì bay về bên cạnh Lăng Tiếu, trực tiếp đáp lên vai Lăng Tiếu, nhìn chằm chằm vào đám người.

Tất cả mọi người bị một màn đột ngột này dọa ngây ngốc.

Tiểu chút chít này là linh thú gì mà đáng sợ như vậy? Chỉ một kích là cắn cánh tay của Huyền Sĩ cao giai xuống, nếu như cắn vào yết hầu thì chết chắc rồi.

Người của Lý gia bên nỳ đi lên nâng cánh tay của Lý Nguyên Long lên, lại có người đưa cho hắn mấy viên đan dược ổn định thương thế, Lam Đinh Sơn bên này lo lắng nhìn qua Lý Nguyên Long, sau lưng của hắn đổ mồ hôi lạnh, hắn sợ con linh thú kia lao qua chỗ của hắn, không biết mình có khả năng còn mạng rời đi hay không.

- Đây là kết cục của kẻ dám tổn thương linh thú của ta, nếu như các ngươi ai có bát mãn với Lăng Tiếu ta, ta sẽ phụng bồi tới cùng.

Lăng Tiếu tay cầm đao kiếm, lạnh lùng nhìn qua người hai nhà Lý Lam quát lớn.

Giờ phút này Lăng Tiếu giống như sát thần tản ra uy phong lẫm lẫm, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bên cạnh, Lăng Viễn nhìn thấy tiểu linh thú đỏ thẫm trên bờ vai Lăng Tiếu thì có chút kiêng kị tránh xa chắt nhi của hắn hai bước, trong nội tâm giật mình.

- Tại sao Tiếu nhi có linh thú lợi hại như vậy, chẳng lẽ hắn chính là tuần thú sư trong truyền thuyết sao?

- Giết... Giết, nhanh chóng giết tạp chủng này cho ta!

Lý Nguyên Long ôm miệng vết thương cánh tay cụt quát lên, hắn không ngừng chửi mắng. Cánh tay bị phế làm cho hắn mất đi lý trí củ mình, chỉ nghĩ phải trả thù mà thôi.

Nhưng mà người của Lý gia và Lam gia không ai dám bước lên một bước, bọn họ thập phần sợ hãi con ấu thú ki, tốc độ của nó không phải bọn họ có khả năng vượt qua.

Lúc này một tên chấp sự Lý gia từ phía sau đi lên đánh Lý Nguyên Long ngất đi.

- Đi, chúng ta về trước đi.

Tên chấp sự này trong Lý gia địa vị khá cao, trực tiếp hạ lệnh cho người của Lý gia, sau đó nhìn qua Lăng Viễn lạnh lùng nói:

- Lần này trở về ta nhất định sẽ bẩm báo cho gia chủ nhà ta biết, người Lăng gia các ngươi chờ khai chiến đi!

Nói xong mang theo người của Lý gia cùng rời đi.

Lam Đinh Sơn do dự một chút trừng mắt nhìn qua Lăng Tiếu, cũng phất tay mang theo người của mình rời đo.

- Chuyện này còn chưa xong.

Lăng Viễn nhìn qua người hai nhà Lý Lam rời đi thì lẩm bẩm.

Lăng Tiếu thấy người Lý gia cùng Lam gia rời đi thì khích lệ ấu kỳ lân.

- Bại gia tử tốt lắm!

Ấu kỳ lân dùng cái đầu của nó cọ lên lỗ tai Lăng Tiếu đáp lại.

- Đại bá, lần này đa tạ ngươi!

Lăng Tiếu tiến lên chắp tay với Lăng Viễn. Nếu hôm nay không có Lăng Viễn dẫn người đứng ở bên hắn, chỉ sợ hắn tự thân đối mặt với nhiều cao thủ của Lý Lam hai nhà chắc chắn lành ít dữ nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 172 - Bại Gia Tử Tốt Lắm. (2)

- Xú tiểu tử, khôi phục chút ít thực lực thì cuồng vọng tự đại, ta nhìn thấy ngươi trở về bàn giao với tộc trưởng gia gia như thế nào.

Lăng Viễn tức giận mắng.

- Ta bảo lão thái gia giao ta ra là được rồi, miễn cho bị gia gia mắng!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ trả lời.

- Ngươi... Tính toán, chờ về gia tộc rồi nói sau.

Lăng Viễn nghe Lăng Tiếu nói thế thì tức giận.

- Đại bá, các ngươi về trước nói cho gia gia chuẩn bị sớm đi, hai ngày sau ta sẽ trở về.

Lăng Tiếu nói.

- Không được, gia gia của ngươi hạ tử lệnh phải lập tức mang ngươi quay về.

Lăng Viễn thập phần kiên định nói.

- Đại bá ngươi yên tâm đi, không phải đi giết người, ta phải chờ thương thế của tiểu kim tốt lên mới quay về.

Lăng Tiếu khuyên.

Lăng Viễn cự tuyệt.

- Vẫn chưa được, vạn nhất ngươi làm ra sai lầm gì thì thái thượng trưởng lão trách tội xuống ta không thể gánh nổi.

Lăng Tiếu muốn nói thêm cái gì đó lại thấy hai người đi qua bên này.

Lăng Viễn cũng nhìn qua, chắp tay với lão bà bà kia.

- Xin hỏi là vị trưởng lão nào của La gia?

Lăng Viễn không nhìn thấu tu vị củ lão bà bà này, nhưng mà có thể kết luận người ta tối thiểu cũng là cao thủ Linh Sư giai, cho nên suy đoán hắn là vị trưởng lão nào đó của La gia.

Lão bà bà ki không có trả lời, mang theo thiếu nữ áo đỏ đi tới bên người Lăng Tiếu, nói:

- Lăng Tiếu, ngươi không sao chớ?

- Ách... Ngươi là?

Lăng Tiếu cao thấp dò xét thiếu nữ áo đỏ dáng người uyển chuyển trước mặt của mình, ngay sau đó tỉnh ngộ lại nói.

- Ngươi không phải là tiểu bàn nữu nữu sao?

- Ngươi mới là tiểu bàn nữu nữu đấy! (*Tiểu bàn: tiểu béo)

Thiếu nữ áo đỏ dậm chân oán trách.

- Ha ha, mang mạng che mặt làm gì, thiếu chút nữa ta không nhận ra đấy.

Lăng Tiếu mỉm cười nói.

Thiếu nữ áo đỏ nghe Lăng Tiếu nói như vậy đầu ngón tay khoác kéo khăn che mặt xuống, lộ ra dung mạo thanh thuần khả nhân, kiều diễm ướt át, không phải La gia La Khinh Sương thì còn ai?

La Khinh Sương nhẹ giọng hỏi lần nữa.

- Vừa rồi có bị thương hay không?

- Đương nhiên không có, chỉ có ta làm người khác bị thương mà thôi, không có người nào làm ta bị thương cả.

Lăng Tiếu thoải mái nói ra.

- Thực rắm thí, tiểu linh thú của ngươi là thứ gì? Tại sao nó đáng sợ như vậy?

La Khinh Sương chỉa chỉa ấu kỳ lân trên vai Lăng Tiếu, trong mắt hiện ra ý sợ hãi.

Lăng Tiếu ngắm nhìn ấu kỳ lân, nói:

- Ta cũng không biết nó là thứ gì, nó vừa thấy ta là dính vào ta rồi, ta đuổi thế nào thì nó cũng chẳng chịu đi, đoán chừng cảm thấy nhân phẩm của thiếu gia rất tốt.

Lăng Tiếu phi thường rắm thí sơn sơn thiếp vàng lên mặt của mình, hơn nữa không có nửa phần xấu hổ.

Lời này vừa ra sắc mặt người chung quanh xanh lại, tên này đúng là mặt dày.

Lúc này lão bà bà bên cạnh đánh giá Lăng Tiếu.

- Tiểu gia hỏa không tệ, rất hợp làm tôn nữ tế của ta!

- Nãi nãi, ngươi nói gì đó!

La Khinh Sương thẹn thùng trừng mắt nhìn qua lão bà bà, trên gương mặt xinh xắn hồng nhuận phơn phớt, lộ ra nét diễm lệ mê người.

- Lăng Tiếu bái kiến lão bà bà, để bà bà chê cười rồi.

Lăng Tiếu rất tôn trọng người già, lúc này khom người ân cần thăm hỏi.

- Ha ha, không cần đa lễ, không nghĩ tới con cháu Lăng gia thế hệ này lại có người xuất sắc như vậy, làm tôn nữ tử tế của ta rất tốt.

Lão bà bà vẫn nói thẳng.

- Nãi nãi, ta không để ý tới ngươi!

La Khinh Sương dậm chân một cái, liếc mắt nhìn Lăng Tiếu sau đó quay người chạy đi.

- Da mặt con gái thật mỏng.

Lão bà bà nói một câu, lách mình quay về.

- Đúng rồi, đại bá mang nhiều người tới đây làm gì?

Lăng Tiếu mới phát giác được ngoài người của ba đại thế gia, còn có rất nhiều dong binh, mạo hiểm giả tụ tập bên này, chẳng lẽ xảy ra đại sự gì sao?

Lăng Viễn đáp:

- Có người nói bên này có bí cảnh, cho nên tất cả mọi người muốn tới đây thử thời vận.

- Ah!

Lăng Tiếu đáp nhẹ một tiếng, nói tiếp:

- Nơi này làm gì có bí cảnh, đều là lời nói dối của người khác tạo ra.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm nghĩ.

- Bí cảnh đương nhiên muốn, nhưng mà phải là thiếu gia ta phát hiện, không có phần của các ngươi đâu.

- Ta muốn cũng thế, nơi này trừ cái vực sâu rộng lớn còn chưa đi tìm ra, chung quanh đây đã tìm một lần rồi, đều không có tung tích bí cảnh đâu cả, nghĩ đến là bị người ta lừa gạt, nhưng mà nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là bảo vệ ngươi quay về.

Lăng Viễn gật đầu đáp.

- Đại bá, ngươi đi về trước đi, ngươi phải tin tưởng ta, hai ngày sau ta tuyệt đối bình an quay về.

Lăng Tiếu nói ra yêu cầu lần nữa.

Lăng Tiếu khuyên can mãi Lăng Viễn vẫn không chịu quay về, nhưng mà

ngược lại phân phó cho mười hai Hổ vệ quay về trước bẩm báo cho tộc trưởng, làm tốt kế sách phòng bị.

Lăng Tiếu thấy Lăng Viễn kiên quyết như thế, cũng tùy ý đại bá làm gì thì làm.

La gia bên này cũng cho tất cả mọi người quay về, chỉ có lão bà bà kia cùng La Khinh Sương là gia nhập vào trận doanh của Lăng gia.

Lăng Viễn cũng mới biết được thì ra lão nhân này chính là phu nhân của đương đại tộc trưởng La gia, Mạc Hồng Mai, có tu vị Linh Sư giai, về phần hắn không đi tới bước đó nên không cảm ứng được rõ ràng, trong nội tâm lại nghĩ tới nếu Lăng gia cùng La gia liên hôn, chỉ sợ Lý Lam hai nhà phải cụt đuôi làm người.

Vốn Lăng gia đứng đầu trong ba đại thế gia thành Vẫn Thạch, không người nào có thể lay chuyển, nhưng mà Lăng gia hiện tại cao thấp còn không đoàn kết, bằng không làm gì quan tâm tới Lý Lam hai nhà liên minh chứ.

Vào đêm Lăng Tiếu phân phó ấu kỳ lân bắt hai con linh thú kia về.

Ấu kỳ lân không chút suy nghĩ và bay lên vách núi bắt hai con Kim Nhãn Linh Trư về.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng ấu kỳ lân chỉ đi bắt linh thú cấp hai là đủ, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này chuyên đi bắt linh thú cấp ba, làm cho hắn thật sự im lặng, nhưng mà nghĩ tới tiểu gia hỏa này thực lực cường hãn nên không nghĩ nhiều.

Lăng Tiếu thu thú đan của Kim Nhãn Linh Trư xong, đã kêu mọi người tới làm thịt Kim Nhãn Linh Trư.

Lăng Viễn và Mạc Hồng Mai đều nhận ra đây là hai con linh thú tam giai, tâm thần chấn động giật mình, phải biết linh thú tam giai có tu vị tương đương nhân loại Linh Sư giai, không ngờ chúng lại chết trước mặt của mọi người.

Lăng Viễn nuốt nước bọt một cái, nói:

- Tiếu nhi, Kim Nhãn Linh Trư này ngươi bắt thế nào vậy?.

Mạc Hồng Mai cũng dùng ánh mắt trông mong nhìn qua Lăng Tiếu, chờ hắn trả lời.

Lăng Tiếu buông thịt trong tay ra.

- Là bại gia tử bắt, hắn là nó bắt từ sơn mạch đối diện đấy.

Ấu kỳ lân sau khi bắt hai con Kim Nhãn Linh Trư về thì biến nhỏ lại, hai người căn bản không biết thân phạn của ấu kỳ lân.

Hai người đều khiếp đảm nhìn qua ấu kỳ lân, vốn cho rằng tiểu gia hỏa này chỉ là linh thú tam giai, nhưng bây giờ thì phát hiện không phải là tam giai.

Hai người không có hỏi nhiều nữa, ánh mắt phức tạp nhìn qua Lăng Tiếu, bọn họ biết Lăng Tiếu nói khẳng định không phải nói thật, nhưng mà cảm thấy Lăng Tiếu nói tên của tiểu gia hỏa kia có tên là "Bại gia tử".

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 173 - Lang Vương Tiến Giai

Lăng Viễn phân phó Hổ vệ phân thịt Kim Nhãn Linh Trư ra, ăn thịt heo nướng.

Lăng Tiếu móc một viên thú đan cho tiểu gia hỏa ăn, thế nhưng mà ấu kỳ lân lại không chịu ăn, nghĩ tới hôm nay nó vừa ăn thú đan của Liệt Viêm Hổ còn chưa tiêu hóa xong.

Lăng Tiếu ngẫm lại đi tới trước Lang Vương kim sắc.

- Tiểu kim, ngươi có ăn thứ này không?

Lang Vương kim sắc phục dụng linh thú cấp hai xong, vết thương trên người tốt hơn không ít, nhưng mà đổ máu quá nhiều thân thể vẫn đang suy yếu, nó nhìn thấy thú đan trong tay Lăng Tiếu thì tinh quang trong mắt bắn ra ngoài, ánh mắt như đang nói:

- Chủ nhân nhanh cho ta ăn.

Lăng Tiếu không do dự ném thú đan vào trong miệng Lang Vương.

Lang Vương lập tức nuốt thú đan vào bụng, không qua một lát trên người của nó tỏa ra khí thế cường đại, da lông như kim châm củ nó dựng thẳng lên, quanh thân tỏa ra từng đạo kim quang sáng bóng, đầu sói ngẩng lên cao và gào lên.

NGAO...OOO!

Vết thương trên người Lang Vương lạp tức khôi phục nhanh chóng.

Lăng Tiếu bên này kinh ngạc lẩm bẩm.

- Chẳng lẽ linh thú muốn tiến giai phải nuốt thú đan sao?

Lăng Tiếu nghĩ đúng vậy, linh thú trừ tu luyện ra còn có thể dựa vào hấp thu thú đan cùng thuộc tính tiến giai, tương đối mà nói linh thú tự tu hành tốc độ tăng lên thật chậm chạp, thế nhưng mà linh thú có tuổi thọ tương đối dài, mà nuốt thú đan lại giúp chúng tăng tốc độ tu luyện lên.

Nếu như Lang Vương là linh thú cấp hai cao cấp bình thường, nó còn không ngừng kết thú đan, nuốt thú đan vào chỉ sợ bạo thể mà chết, mà nó là Tam Nhãn Phong Lang biến dị, thuộc về linh thú cao cấp, đã ngưng kết thú đan, hiện tại nó nuốt thú đan vào lại là củ Kim Nhãn Linh Trư cùng là kim thuộc tính, thú đan này hợp với thuộc tính, cho nên nó hấp thu thú đan tiến giai thành linh thú tam giai.

Khí thế của Lang Vương không ngừng kéo lên, thân thể của nó dần dần biến lớn, thân thể từ ba mét biến thành bốn mét, cái đầu sói nâng lên cực kỳ hung vĩ, từng đạo kim quang chói mắt hiện ra, con mắt thứ ba hiển hiện lần nữa, hàm răng của nó càng trở nên sắc bén hung tàn, người bình thường đứng trước mặt của nó chỉ sợ bị dọa phá gan.

Giờ phút này Lang Vương nuốt thú đan xong thì từ linh thú cấp hai tiến giai lên linh thú cấp ba, hơn nữa cảnh giới còn là cấp thấp đỉnh phong. Xem ra đây là do bản thân Lang Vương sớm có thú đan, cho nên nó mới tăng lên nhanh như vậy.

Lăng Viễn không xa, Mạc Hồng Mai và mười hai hổ vệ nhìn thấy Lang Vương tiến giai, tâm tư hoảng sợ, nếu như hôm nay lý lam hai nhà hiện tại đối mặt với Lang Vương, chỉ sợ đã sớm chuồn rồi.

Ấu kỳ lân trên vai Lăng Tiếu khó chịu nhìn qua Lang Vương gầm nhẹ, Lang Vương đưa ánh mắt hung dữ nhìn nó, lúc này nhụt chí như bóng da, vội vàng thu hồi khí thế lại, con mắt thứ ba cũng đóng lại.

Lang Vương cúi cái đầu cao ngạo xuống, khí thế cua Lang Vương khí không còn lại chút nào, đi tới trước mặt ấu kỳ lân và gầm nhẹ, dường như đang trao đổi cái gì đó, bộ dáng thập phần cung kính.

Ấu kỳ lân trên vai Lăng Tiếu lập tức hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, trực tiếp nhắm mắt lại không quan tam tới Lang Vương.

Lăng Tiếu hỏi:

- Tiểu kim, ngươi nói cái gì với bại gia tử vậy?

Lang Vương nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, vị này chính là hoàng tử thú hoàng của chúng ta, ta tới triều kiến nó.

- Ngươi nói bại gia tử là hoàng tử? Mà thú hoàng là ai?

Thân thể Lăng Tiếu co lại, có chút sợ hãi nói ra. Nếu như ấu kỳ lân là hoàng tử, vậy người nhà nó chính là hoàng tộc kỳ lân, vạn nhất kỳ lân thần thú tìm tới thì hắn chết chắc.

- Thú hoàng chính là hoàng trong sơn mạch này, là hoàng thượng của tất cả linh thú chúng ta, nghe nói đang ở chỗ sâu nhất trong sơn mạch kia, tiểu kim chỉ nghe nói qua, không có tư cách gặp hoàng thượng.

Lang Vương nói.

- Thì ra là thế!

Lăng Tiếu nỉ non, trong lòng của hắn nghĩ:

- Thú hoàng của sơn mạch này là lão tử của bại gia tử nha.

Ngay sau đó trong lòng Lăng Tiếu mâu thuẫn, hắn vốn muốn mang bại gia tử quay về thành Vẫn Thạch, về sau nó sẽ là tọa kỵ phi hành của mình, thế nhưng mà vừa nghĩ tới thân phận của nó lại sợ hãi, thật sự buồn rầu không thôi.

- Bại gia tử, ta phải về nơi ta sinh hoạt, ngươi muốn đi theo ta hay không?

Lăng Tiếu nhẹ giọng nhìn ấu kỳ lân nói.

Ấu kỳ lân dùng đôi mắt linh động nhìn qua Lăng Tiếu, phi thường có tính người gật đầu.

- Tốt, về sau ngươi hãy theo ta, vạn nhất người nhà ngươi tìm tới thì nên giải thích cho tốt, đừng khiến chúng nó ăn ca của ngươi biết không?

Lăng Tiếu cẩn thận dặn dò.

Ấu kỳ lân giống như hài tử nghe lời, lại gật gật đầu, sau đó con mắt linh hoạt của nó nhìn chung quanh.

Lang Vương cũng đi tới bên người Lăng Tiếu, ánh mắt hung tàn nhìn qua người tới.

Đi tới chính là La Khinh Sương.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu ấu kỳ lân, nói:

- Buông lỏng một chút, là người một nhà.

- Lăng Tiếu, ta... Ta có thể đi không?

La Khinh Sương nhìn qua Lang Vương hung ác, thân thể run lên, đứng cách năm mét kêu to.

Lăng Tiếu không có ứng nàng, mà là nhìn qua nàng nói.

- Tiểu bàn nữu nữu khách khí làm gì.

La Khinh Sương thấy Lăng Tiếu đi tới, trong nội tâm cảm thấy không có sợ hãi, nhưng mà chỉ vào Lang Vương nói.

- Đây... Đây là linh thú của ngươi sao?

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán của Lang Vương nói.

- Đương nhiên, chính là Phong Lang Lang Vương ta thu phục thời gian trước, ngươi có thể gọi nó lf tiểu kim, đúng rồi, còn nó là bại gia tử.

La Khinh Sương nhìn qua hai linh thú bên người của Lăng Tiếu, thập phần sùng bái nói.

- Lăng Tiếu ngươi thật lợi hại, không chỉ khôi phục thực lực, còn thu phục linh thú cường đại, ta còn kém ngươi thật nhiều.

La Khinh Sương từ nhỏ dùng Lăng Tiếu làm mục tiêu, vẫn muốn đuổi theo bước chân của hắn, thế nhưng mà cho tới bây giờ nàng phát hiện dù mình cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp.

- Ách... Cái này nha, bổn thiếu gia chỉ tốt hơn các ngươi một chút, nhưng mà

ngươi cũng không cần tự ti, ngươi bây giờ có tu vị Huyền Giả cao giai, trong thành Vẫn Thạch là thiếu nữ thiên tài đấy.

Lăng Tiếu sờ sờ cái mũi nói ra.

Mấy tháng trước Lăng Tiếu đả bại La Khinh Sương, nàng chỉ là Huyền Giả trung giai, hiện tại đột phá tới Huyền Giả cao giai, cho dù tư chất của nàng không bằng đường ca Lăng Lệ nhưng vẫn sánh ngang với cháu trai của nhị trưởng lão Lăng Khuông.

- Ngươi đừng an ủi ta, đúng rồi, ta có thể sờ chúng được không?

La Khinh Sương nổi tính thiếu nữ trẻ con, có hiếu kỳ thật lớn với linh thú.

- Đương nhiên không có vấn đề!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

La Khinh Sương tăng thêm lòng dũng cảm đi tới bên người Lăng Tiếu, nhìn qua hai linh thú bên cạnh, nội tâm kích động, nữ sinh có ưu thích với sủng vật rất lớn.

Nhưng mà La Khinh Sương muốn sờ nhất chính là ấu kỳ lân đáng yêu, thế nhưng mà vừa duỗi tay lại lùi về, hôm nay nàng nhìn thấy tiểu gia hỏa nỳ cắn xé cánh tay của Lý Nguyên Long, không nên xem thường nó còn nhỏ, nó chính là linh thú khủng bố đấy. Vì vậy nàng lại đi sờ Lang Vương, nhưng khi nhìn lấy đôi mắt và răng nanh của Lang Vương lộ ra ngoài cũng không dám buông tay sờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 174 - Sát Ý Lẫm Liệt. (1)

Lúc này Lăng Tiếu nhìn thấy nàng sợ hãi, vì vậy bắt lấy bàn tay kiều nộn của nàng đặt lên đầu Lang Vương và nói.

- Có ta ở đây đừng sợ, tiểu kim thật biết điều.

- Ân!

La Khinh Sương đáp nhẹ một tiếng, gương mặt kiều diễm của nàng nóng lên, bởi vì Lăng Tiếu đang cầm bàn tay của nàng không buông, một dòng nước ngọt ngào không ngừng chảy vào trong tâm tư thiếu nữ của nàng.

- Sương nhi, ngươi thật đẹp!

Lăng Tiếu nhìn thấy mỹ nhân gần trong gang tấc, không nhịn được ca ngợi nàng. Tuy Vân Mộng Kỳ là nữ nhân đầu tiên làm hắn động tâm, thế nhưng mà Lăng Tiếu cũng không ngại nữ nhân của mình nhiều, huống chi La Khinh Sương đã sớm biểu lộ ý nghĩ yêu thương hắn, đối với mỹ nhân này hắn không cự tuyệt.

La Khinh Sương nghe Lăng Tiếu nói thế thì sắc mặt đỏ bừng, ngay sau đó nâng đôi mắt xinh đẹp lên nhìn qua Lăng Tiếu.

- Ngươi bây giờ trở nên lợi hại như vậy, về sau chênh lệch giữa ta và ngươi ngày càng lớn, ngươi... Ngươi còn sẽ thích ta sao?

Lăng Tiếu nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của La Khinh Sương.

- Đương nhiên ưa thích rồi..., nhưng mà ngươi cũng phải không ngừng vươn lên mới được, ta không có khả năng ở trong thành Vẫn Thạch lâu đâu, ngày sau ta phải rời khỏi thành Vẫn Thạch, đến càng nhiều nơi võ giả phải đi, chỉ có như thế ta mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn, cho nên ngươi muốn làm nha hoàn của bản thiếu gia cũng phải cố gắng.

Lần này La Khinh Sương không có chạy đi, mà là cảm nhận được khát vọng trở thành cường giả mạnh mẽ của Lăng Tiếu, cảm giác nội tâm say mê, lúc này dựa vào lồng ngực của hắn, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không kéo chân sau ngươi đâu, hy vọng về sau ngươi không bỏ ta mới tốt.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn qua bầu trời sao thưa thớt, trong nội tâm cảm thấy thương cảm không hiểu, ngày sau hắn sẽ cùng La Khinh Sương cùng Bạch Vũ Tích rời khỏi thành Vẫn Thạch sao?

Một hồi đấu võ sắp diễn ra

Hôm nay trời vừa sáng Lăng Viễn đã dẫn mười hai hổ vệ quay về thành Vẫn Thạch, mà nãi nãi của La Khinh Sương cùng rời đi một mình, bọn họ dường như rất yên tâm với Lăng Tiếu, bởi vì có một con linh thú tam giai Phong Lang thủ hộ thì người trong thành Vẫn Thạch có thể động tới Lăng Tiếu không tới một đầu ngón tay, huống hồ ở bên cạnh của hắn còn có một con ấu thú thần bí.

Những người khác đi, kế tiếp là thời gian khoái hoạt ấm áp củ Lăng Tiếu.

Hắn ôm La Khinh Sương ngồi lên người Lang Vương kim sắc và nhãn nhã dạo chơi trong sơn cốc.

Mỹ nhân như ngọc, kiều hoa thịnh mỹ, cảnh sơn dã trong cốc càng đẹp hơn.

Loại cảm giác này chẳng phải thứ mà Lăng Tiếu muốn sao?

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu đã mang đau đớn Vân Mộng Kỳ để lại cho hắn quên đi, không thể không nói Lăng Tiếu không có cải biến hoa tâm của kiếp trước cái gì cả.

Trên đường đi Lăng Tiếu chiếm hết tiện nghi của La Khinh Sương, từng mùi hương xử nữ và da thịt bóng loáng làm cho thú huyết của hắn sôi trào, trước đó sau khi phá than của Bạch Vũ Tích và Lăng Tiếu cũng thích chuyện hoan ái nam nữ. Nhưng mà hắn cũng biểu hiện như không có bất cứ quan hệ nào với La Khinh Sương, vạn nhất La gia thực sự buộc hắn lấy La Khinh Sương thì phiền toái.

Không phải hắn không muốn, nhưng mà hắn phải mang vị trí lưu lại cho Vân Mộng Kỳ, cho nên La Khinh Sương cùng Bạch Vũ Tích tối đa được hắn cho làm thiếp thất hoặc nha hoàn mà thôi.

Không thể không nói khẩu vị của Lăng Tiếu quá lớn, ngay cả đóa hoa nổi tiếng của La gia trong thành Vẫn Thạch ai cũng muốn, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại cho người ta thân phận thiếp thất hoặc nha hoàn, nếu cho người ta biết rõ chỉ sợ dùng dao phay chém hắn thành mười tám khúc rồi.

Qua mấy ngày liên tục Lăng Tiếu cùng La Khinh Sương không ngừng lại chút nào, nhưng mà bọn họ cũng không nóng vội chạy đi.

Trên đường đi hai người ngắm hoa rất thoải mái, ngẫu nhiên gặp được linh thảo nhất giai cao cấp thì ngắt lấy, những linh thảo này đều là kim tệ, chỉ có đồ ngu mới không muốn, hơn nữa có một ít lại dùng tới.

Như thế Lăng Tiếu đi tới nơi sáu ngày rước gặp được độc ưng và gấu chó.

Nhưng mà không nghĩ tới tới chỗ không thấy thân ảnh của hai con gấu chó

đâu cả, cây cối chung quanh cửa động lộn xộn, hố sâu không ít, cũng có không ít vết máu, rất rõ ràng đã trải qua chiến đấu kịch liệt.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu hiện ra dự cảm không tốt, hắn lớn tiếng kêu.

- Hắc Hùng lão đại... Hắc Hùng lão đại...

Từng tiếng kêu không có hồi âm vang vọng trong sơn cốc.

Hắn lại hồi tưởng màn đối chiến với gấu chó mấy ngày hôm trước, còn có việc trợ giúp gấu cái sinh ra mấy con gấu con đáng yêu, nội tâm của hắn có lửa giận hừng hực.

- Tiếu ca, ngươi làm sao thế?

La Khinh Sương nhìn thấy Lăng Tiếu lúc này thì trong nội tâm xuất hiện cảm giác đau đớn khó hiểu. Trải qua những ngày này đi chung với Lăng Tiếu, tình cảm của nàng và Lăng Tiếu tiến triển cực nhanh, hiện tại đã cải biến xưng hô rồi, còn kém một lớp giấy chưa xuyên phá mà thôi.

- Hỗn đản trời đánh, ai giết gấu chó thì ta sẽ diệt cả nhà của hắn.

Lăng Tiếu tức giận hai mắt đỏ lên, lập tức rống to.

Giọng nói tràn ngập sát khí quanh quẩn trong sơn cốc, chim chóc cả kinh bay loạn lên.

- Tiểu kim, ngửi mùi chung quanh cho ta, nhớ kỹ cho một khi có phát hiện phải báo cho ta biết.

Lăng Tiếu truyện niệm cho Lang Vương kim sắc.

- Vâng thưa chủ nhân, cái mùi này mới lưu lại ngày hôm qua mà thôi, đi qua hướng bên này.

Lang Vương kim sắc ngửi vết máu trên đất và nói ra.

Lang Vương kim sắc nói chính là hướng quay về thành Vẫn Thạch.

Lăng Tiếu nhảy lên lưng sói.

- Toàn lực đuổi theo cho ta!

Nghe Lăng Tiếu ra lệnh, Lang Vương kim sắc chở Lăng Tiếu cùng với La Khinh Sương lướt đi, tốc độ quả thực nhanh như bay.

...

Bên ngoài sơn mạch có một đội dong binh bốn mươi năm mươi người đang chay thẳng về hướng dịch trạm.

Trong mấy chục người này có hơn phân nửa bị thương, hoặc nhẹ hoặc nặng, làm cho người ta cực kỳ chật vật.

Trong những người này có người gầy gò thực lực đạt tới Huyền Sĩ cao giai, trong tay cầm theo một cái lồng sắt, trong lồng sắt có một con gấu chó nhỏ cao nửa mét.

Con gấu chó nhỏ không ngừng giãy dụa trong lồng sắt, ánh mắt trừng tên hán tử gầy gò này không ngừng kêu lên.

- Tiểu chút chít hung tính cũng không nhỏ, đợi ngày sau lớn lên tuyệt đối sẽ là đại hung thú, ha ha, ta thích!

Tên hán tử gầy gò nhìn qua con gấu nhỏ trong lồng sắt, càng nhìn càng ưa thích.

Hắn phải trả cái giá lớn mới bắt được, đáng tiếc trong động gấu chó không phát hiện hắc linh chi, bằng không càng thoải mái hơn nữa.

Người này tên là Mã Mãnh, bốn mươi tuổi, mới từ Huyền Sĩ trung giai đột phá lên Huyền Sĩ cao giai, trong dong binh đoàn có một trăm hai mươi người.

Vừa đột phá thành công, Mã Mãnh liền mang theo dong binh đoàn của mình đi vào trong sơn mạch tìm hung thú, thuận tiện thử tu vị tăng tiến của mình.

Không nghĩ tới vừa mới tiến vào sơn mạch không lâu thì phát hiện động gấu chó, căn cứ kinh nghiệm nhiều năm thì trong động gấu chó bình thường sẽ có hắc linh chi sinh trưởng, vì vậy liền hạ sát thủ với gấu chó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 175 - Sát Ý Lẫm Liệt. (2)

Hắn là Huyền Sĩ cao giai tự nhiên không sợ gấu chó, hơn nữa còn có hai tên phó đoàn trưởng Huyền Sĩ cấp thấp và một đám huynh đệ.

Thời điểm cho rằng thắng chắc rồi, không nghĩ tới trong động còn có một con gấu chó khác.

Hai con gấu chó đại chiến với bọn họ một hồi, hơn một trăm thủ hạ tổn thương phân nửa, còn có một gã Huyền Sĩ cấp thấp chết trong tay gấu chó, một tên khác bị thương nặng, mà hắn cũng bị thương không nhẹ, hắn phải trả cái giá lớn mới tiêu diệt được hai con gấu chó, hắn lấy được hai đôi tay gấu và hai cái mật gấu và một con gấu chó nhỏ.

Với hắn mà nói đây là tổn thương nghiêm trọng, nếu không phải đạt được con gấu chó nhỏ, chỉ sợ tâm tình của Mã Mãnh không tốt được bao nhiêu, bởi vì trong động gấu chó không có phát hiện hắc linh chi.

- Đoàn trưởng, chúng ta nghĩ ngơi trong dịch trạm một đêm rồi đi nhé?

Bên cạnh Mã Mãnh có hai tên Huyền Giả cao cấp hỏi.

- A..., nghỉ ngơi một đêm đã, đêm nay mọi người nên vui vẻ thật tốt, ta mời khách.

Mã Mãnh hô to.

- Tốt!

Những tên dong binh sĩ khí sa sút hét to lên.

Những dong binh như bọn họ vào sinh ra tử, chuyện vui vẻ nhất chính là hưởng thụ sau khi trở về, sau đó lại tìm một đám nữ nhân chơi thật thống khoái một lượt, dùng phát tiết sợ hãi trong sơn mạch, đồng thời cũng thừa dịp bản thân còn sống mà hưởng thụ xa xỉ một chút.

Vào đêm đoàn người Mã Mãnh đã đi vào dịch trạm.

Trước khi tiến vào dịch trạm, Mã Mãnh dùng miếng vải đen đắp lên lồng sắt, để tránh cho người ta phát hiện hắn bắt được ấu linh thú, không công rước phiền toái.

- Có nghe nói hay không, mấy ngày hôm trước con của gia chủ Lý gia là Lý Nguyên Long đại nhân bị một con linh thú của một thiếu gia Lăng gia cắn một cánh tay, hơn nữa người của Lý gia cùng Lam gia đều bị thiếu gia đó giết, người của hai nhà không dám nói lời nào mà bỏ chạy về.

- Thôi đi, ta còn tận mắt nhìn thấy đó là thiên tài tu luyện Lăng Tiếu của Lăng gia, trước đó không lâu bị thái thượng trưởng lão Lăng gia nhận làm đệ tử, mười bảy tuổi đã có thực lực Huyền Sĩ trung giai, lúc ấy hắn chỉ dùng hai chiêu là giết chấp sự của Lý gia, hơn nữa thực lực của chấp sự là Huyền Sĩ cao giai đấy.

- Không thể ngờ tu vị của thiếu gia Lăng gia chỉ là trung giai đấy, làm sao có thể trong hai chiêu giết chấp sự Lý gia được?

- Có gì mà không có khả năng, nói không chừng người ta tu luyện công pháp Thanh giai, vượt cấp giết người cũng không phải không được.

- Còn có một chuyện đặc sắc hơn đấy, Lý gia săn giết hai con linh thú cấp hai kia chính là tọ kỵ của thiếu gia Lăng gia, lúc ấy thiếu gia Lăng gia nói là

linh thú của hắn thì người ta không tin tưởng, kế tiếp thiếu gia Lăng gia gọi tên của con Phong Lang một tiếng, con Phong Lang kia giống như con chó nhỏ nhu thuận đi tới trước mặt của hắn, thè lưỡi liếm tay của hắn.

- Thiệt giả, thực sự là không hợp thói thường nha.

- Không tin thì thôi, có quá nhiều người nhìn thấy đấy.

- Đúng vậy, chúng ta cũng ở đó xem, thiếu gia Lăng gia còn có một con linh thú nhỏ, đừng nhìn con thú kia nhỏ, thực lực của nó đã ngoài tam giai đấy, nháy mắt đã cắn cánh tay đại nhân của Lý gia xuống, thực sự quá đáng sợ.

...

Trong dịch trạm không ít dong binh vf mạo hiểm giả vẫn không ngừng nghị luận chuyện ngày hôm trước.

Đoàn người Mã Mãnh sau khi đi vào dịch trạm thì tách ra tìm vị trí của mình.

Mã Mãnh vừa uống rượu vừa nghe người khác nghị luận, trên mặt lộ ra khinh thường, hắn mới không tin một gã Huyền Sĩ trung giai có thể hai chiêu tiêu diệt một tên Huyền Sĩ cao giai. Bởi vì hắn vừa mới từ Huyền Sĩ trung giai bước vào Huyền Sĩ cao giai, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được sự chênh lệch trong đó, cho dù đối phương có huyền kỹ cao cấp cũng không có khả năng nhanh chóng tiêu diệt Huyền Sĩ cao giai, chẳng lẽ còn không biết tránh né sao? Đúng là ngu xuẩn.

Mã Mãnh không cho là đúng, tiếp tục nói chuyện uống rượu với đám huynh đệ của mình, hắn còn chưa biết đại kiếp nạn của mình đang tới gần.

Trên đường đi thông tới dịch trạm, một con linh thú bảo trì tốc độ chạy như

gió tới trước, giống như một tia chớp màu vàng vạch phá trời đêm, làm cho đám dong binh và mạo hiểm giả sợ tới mức chạy đi, còn tưởng rằng linh thú cường đại trong sơn mạch tập kích bọn họ.

Ngồi trên linh thú, sắc mặt của Lăng Tiếu cực kỳ khó coi, mà La Khinh Sương ngồi bên cạnh ôm chặt lấy hắn, không có nói nửa câu, bởi vì nàng có thể cảm nhận được tâm tình của Lăng Tiếu hiện tại quá kém.

Nhưng mà chỉ có ấu kỳ lân đang nằm trên đầu Lang Vương kim sắc nhắm hai mắt lại, mặc kệ tốc độ thật nhanh cũng không thể tạo thành ảnh hưởng gì tới nó.

- Chủ nhân, ngửi được mùi kia rồi, cách đây không xa.

Lang Vương kim sắc vừa chạy tới trước vừa truyền âm cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đáp nhẹ một tiếng, híp mắt nhìn qua dịch trạm không xa, một đạo sát khí vô hình hiện ra, đêm nay phải có người nhuốm máu.

Sau lưng La Khinh Sương bị sát khí của Lăng Tiếu áp tới mức không thể thở nổi, nhưng mà nàng vẫn không rên một tiếng.

Một lát sau Lang Vương kim sắc đã đứng bên ngòi dịch trạm.

Đám dong binh và mạo hiểm giả ở chung quanh nhìn qua Lang Vương hùng tuấn đứng ở đó, bị dọa la hét, nhao nhao cướp đường mà trốn.

Có không ít dong binh và mạo hiểm giả đang đứng uống rượu trước cửa ra vào thì sợ hãi chạy đi, mà đám dong binh ngồi bên trong lập tức ngã xuống đất, bộ dáng rất buồn cười.

- Lang... Là Phong Lang thật lớn.

Sắc mặt đám dong binh và mạo hiểm giả biến hóa, nhanh chóng chạy vào trong dịch trạm.

Vài tên thủ hạ của Mã Mãnh nhìn thấy Phong Lang, lập tức nhanh chóng chạy tới gnaf Mã Mãnh lắp bắp nói.

- Đoàn... Đoàn trưởng, bên ngoài có Phong Lang thật lớn.

- Có cái gì phải sợ, ở đây nhiều người như thế, chẳng lẻ còn sợ không đối phó được một con Phong Lang sao? Xem ra các ngươi bị dọa tiểu ra quần rồi.

Mã Mãnh nhìn qua đám thủ hạ dưới tay, lại tiếp tục uống rượu.

Hắn cho rằng Phong Lang cũng không có mạnh bo nhiêu, mạnh nhất cũng chỉ là cấp hai trung giai mà thôi, có cái gì phải sợ, một mình hắn cũng có thể bắt nó được.

Lúc này có vài tên dong binh từ bên ngoài chạy vào.

- Người tới là thiếu gia Lăng gia Lăng Tiếu, là Phong Lang tọa kỵ của hắn, mọi người không phải sợ.

Vừa nói ra lời này không ít dong binh và mạo hiểm giả bình tĩnh lại, càng có không ít người đứng lên quan sát.

Mã Mãnh cũng muốn biết một chút thiếu gia Lăng gia cưỡi Phong Lang có chiến lực thế nào, vì vậy cũng mang theo thủ hạ dưới tay đi ra, tay vẫn không quên cầm theo lồng sắt có con gấu chó nhỏ.

Bên ngoài dịch trạm Lăng Tiếu ngồi ở trên lưng Lang Vương kim sắc giống như kỵ sĩ, uy phong lẫm lẫm, thần phong tuấn lãng, ngồi sau lưng hắn là La

Khinh Sương giống như hoa sen mới nở, kiều diễm như hoa, làm cho người ta nhìn mờ mắt.

- Chủ nhân, khí tức này hiện ra trước mặt.

Lang Vương kim sắc thì thầm với Lăng Tiếu.

- A..., ta biết rõ!

Lăng Tiếu nhàn nhạt ứng một câu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 176 - Dịch Trạm Nhuốm Máu

Trong dịch trạm có hai ba trăm dong binh, muốn từ đó tìm ra hung thú sát hại gấu chó là không thể.

Đám dong binh, mạo hiểm giả trong dịch trạm nhao nhao chỉ vào Lăng Tiếu cùng Lang Vương kim sắc, mỗi một đều tràn ngập hiếu kỳ và hâm mộ. Những người kia không tin tọa kỵ của Lăng Tiếu là Phong Lang cấp hai cao cấp, nhưng mà bây giờ lại tập trung nhìn vào con ấu thú màu đỏ thì tất cả mọi người đều biết nó chính là con ấu thú đã cắn đứt tay của đại nhân Lý gia.

Mã Mãnh đi ra ngoài phòng nhìn thấy tổ hợp uy phong bát diện này, con mắt sáng ngời, trong lòng khen.

- Phong Lang thật uy vũ hùng tráng.

Lúc này một trung niên áo bào màu xám từ trong dịch trạm đi tới, những dong binh và mạo hiểm giả chung quanh tránh một lối đi. Trung niên nhân khí định thần nhãn đi tới trước mặt Lăng Tiếu, nhìn thấy Lang Vương kim sắc thì sắc mặt co rút, sau đó chắp tay ới Lăng Tiếu nói

- Kẻ hèn chính là lão bản dịch trạm Phùng Đức, bái kiến Lăng thiếu gia.

Đám dong binh và mạo hiểm giả chung quanh nhìn qua tên lão bản.

- Hắn chính là lão bản thần bí của dịch trạm? Có kẻ nói hắn có tu vị Linh Sư.

- Nghĩ chắc không sai, ngươi thấy khí độ của người ta là giả được sao?

- Không nghĩ tới lại kinh động lão bản, thật không biết Lăng thiếu gia này định làm gì?

...

Lăng Tiếu nhảy ra khỏi lưng Lang Vương kim sắc và nhìn qua người trước mặt.

- Thì ra là Phùng lão bản, có quấy nhiễu xin thứ lỗi.

Lăng Tiếu trước kia từng nghe Độc Ưng nói qua, sau lưng dịch trạm nỳ là một cường giả Linh Sư giai mở ra, cho nên những võ giả kia không dám đánh chủ ý lên dịch trạm, hôm nay nhìn thấy trung niên nhân trước mặt quả nhiên có tu vị Linh Sư giai, tối thiểu cũng không phải khí thế của Huyền Sĩ giai có khả năng có được.

Phùng Đức cười nhạt nói:

- Lăng Tiếu thiếu gia có thể tới nơi này chính là vinh hạnh của Phùng Đức ta, không biết Lăng Tiếu thiếu gia tới đây ở trọ hay dùng bữa.

Phùng Đức là cường giả Linh Sư không sai, những Huyền Sĩ cao giai căn bản không có tư cách cho hắn đi ra ngoài, thế nhưng mà dùng thân phận cua Lăng Tiếu đủ cho hắn cúi người nghênh đón.

Không nói trước kia thân phận đệ tử Lăng gia thái thượng trưởng lão Nhận Ca, chỉ bằng vào Lang Vương tam giai thì Phùng Đức coi trọng, chính thức muốn đánh nhau thì hắn chẳng phải đối thủ của Lang Vương kim sắc, phải biết rằng linh thú cùng giai còn mạnh hơn nhân loạii nhiều lắm.

- Phùng lão bản, bản thiếu gia là tới tìm người.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, nhìn qua đám dong binh và mạo hiểm giả, đồng thời bảo Lang Vương kim sắc lưu ý khí tức lúc trước.

- Úc, không biết Lăng Tiếu thiếu gia cần tìm người phương nào? Nhìn xem tại hạ có thể nghe ngóng giúp được không?

Phùng Đức đáp.

- Không cần, bản thiếu gia muốn tìm người đã tìm được.

Lăng Tiếu nhàn nhạt ứng một câu, sau đó ánh mắt tập trung nhìn qua người Ma Mãnh.

Lăng Tiếu chỉ vào Mã Mãnh và lạnh lùng quát.

- Ngươi đi ra cho ta.

Người bên cạnh Mã Mãnh nhao nhao né qua, chỉ có Mã Mãnh một người đứng ở đó không biết làm sao.

Mã Mãnh chỉ vào chính mình.

- Vị thiếu gia này ngươi tìm ta sao?

- Đúng vậy chính là ngươi!

Lăng Tiếu híp mắt đáp.

Trong lòng Mã Mãnh nói thầm.

- Hình như ta không có lỗi với Lăng gia nha, nhưng mà hắn vì sao kiên trì

tìm ta.

Hắn đi tới nói:

- Tại hạ Mã Mãnh bái kiến Lăng Tiếu thiếu gia, không biết Lăng thiếu gia tìm ta có gì không?

Lăng Tiếu cũng không có ứng tiếng, nhìn qua lồng sắt trong tay Mã Mãnh và nhẹ giọng kêu.

- Tiểu hắc là ngươi sao?

Ô ô!

Trong lồng sắt của Mã Mãnh lay động lên, con gấu chó nhỏ không ngừng kêu lên.

Thần sắc Mã Mãnh xiết chặt, lúc này nói ra.

- Lăng Tiếu thiếu gia, nếu như không có chuyện gì thì tại hạ cáo lui!.

- Ta cho ngươi đi sao? Đem lồng sắt buông xuống cho ta.

Lăng Tiếu lạnh lùng quát, khí thế toàn thân bao phủ Ma Mãnh.

Mã Mãnh biến sắc, nói:

- Lăng Tiếu thiếu gia chẳng lẽ muốn đoạt đồ vật của ta?

Thời điểm này đám thủ hạ dong binh của Mã Mãnh từ bốn phương tám hướng đi tới sau lưng Mã Mãnh, phụ trợ thanh thế của Mã Mãnh.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn qua những người trước mặt, không cần phải nói cũng chính là đám dong binh giết hai con gấu chó.

- Tốt, tất cả người đã tập hợp đủ.

Lăng Tiếu cười lạnh nói, sau đó nhìn qua Phùng Đức và đám dong binh, mạo hiểm giả chung quanh quát:

- Không liên quan thì tránh ra cho ta.

Lăng Tiếu dứt lời, thân ảnh lóe lên, lam tinh kiếm ra khỏi vỏ, hỏa mang chém vào Ma Mãnh.

Trong lòng Mã Mãnh rùng mình, nhanh chóng lui ra phía sau.

Đáng tiếc tốc độ của Lăng Tiếu nhanh như quỷ mị, lập tức tới bên cạnh hắn và một kiếm chém vào cánh tay của Ma Mãnh.

Ah!

Mã Mãnh kêu thảm một tiếng, cánh tay phun máu tươi rơi xuống mặt đất.

- Đoàn trưởng!

Thủ hạ của Mã Mãnh kinh hô một tiếng, nhanh chóng đi lên đỡ hắn, cho hắn ăn đan dược.

Lăng Tiếu không có truy kích, cầm lấy lồng sắt và kéo vải đen ra, một con gấu nhỏ xuát hiện. Con gấu nhỏ này chính là con được Lăng Tiếu tự tay "Đỡ đẻ", không người nào có cảm giác trìu mến nó bằng hắn cả.

Lăng Tiếu bổ lồng sắt ra, con gấu nhỏ lao vào trong ngực Lăng Tiêu và

không ngừng kêu lên, giọng của nó cực kỳ bi ai.

Trong lòng Lăng Tiếu đau xót không hiểu, vuốt đầu con gấu.

- Tiểu hắc ngươi yên tâm, ta sẽ báo thù cho cha mẹ của ngươi.

Tiểu gấu chó dường như nghe hiểu lời của Lăng Tiếu nói, liên tục liếm láp gương mặt của Lăng Tiếu.

Đám người dong binh và mạo hiểm giả ở chung quanh cho rằng Mã Mãnh trộm lấy linh thú của Lăng Tiếu thiếu gia?

Mã Mãnh trải qua băng bó của thủ hạ, gương mặt đầm đìa lấy mồ hôi, hắn không cam lòng nhìn qua Lăng Tiêu.

- Lăng... Lăng Tiếu, đây là linh thú huynh đệ của ta thu hoạch trong sơn mạch, vì sao ngươi đoạt của chúng ta.

Lăng Tiếu không có trả lời Mã Mãnh, hắn giao gấu nhỏ cho La Khinh Sương ôm, sau đó quy đầu buồn bả nói:

- Người chết thì không cần biết đáp án.

Lăng Tiếu nói một câu, đao kiếm ra khỏi vỏ, thân thể của hắn xoẹt qua đám ndong binh bên cạnh Mã Mãnh.

Đồng bạn bên người Mã Mãnh lập tức ra tay nghênh đón.

Đáng tiếc bọn họ trừ Mã Mãnh ra, cũng chỉ có một phó đoàn trưởng Huyền Sĩ cấp thấp, những người khác chỉ là Huyền Giả. Bọn họ làm sao là đối thủ của Lăng Tiếu chứ?

Nhớ ngày đó Lăng Tiếu ở Huyền Giả trung giai đã có thể đồ sát Huyền Giả cao gii, mà hôm nay đạt tới Huyền Sĩ trung giai, trừ Linh Sư giai ra những kẻ khác đều áp chế hết.

Chỉ thấy hắn như sát thần từ địa ngục đi ra ngoài, đến mức có người không kịp kêu đã ngã xuống.

Dong binh và mọ hiểm giả chung quanh nhao nhao tránh ra xa, miễn cho bị người ta ngộ sát.

Trước sau không qua một phút, đám người Mã Mãnh không ngừng ngã xuống đất.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh!

Một hồi gió đêm thổi qua, mùi vị huyết tinh ập vào mũi.

Lăng Tiếu cất kỹ đao kiếm, nhìn qua Phùng Đức thản nhiên nói.

- Có chỗ đắc tội, xin thứ lỗi!

Dứt lời hắn nhảy lên lưng Lang Vương kim sắc sau đó biến mất trong bóng tối.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 177 - Bị Chặn Giết. (1)

Phùng Đức nhìn qua những thi thể dưới đất, lại nhìn qua bóng màu vàng lướt đi trong bóng tối.

- Chỉ sợ thành Vẫn Thạch sắp biến thiên rồi.

Lúc này cơ hồ tất cả dong binh cùng với mạo hiểm giả thảo luận như tạc nồi.

- Thật đáng sợ, chẳng lẽ chỉ có thực lực Huyền Sĩ trung giai sao? Vừa thấy mặt đã chém cánh tay của Mã Mãnh, không qua một phút đã giết sạch toàn bộ?

- Cũng không phải thế, sát khí trên người của hắn quả thực quá khủng bố, hắn chính là sát thần.

- Quả nhiên không hổ là đệ tử thái thượng trưởng lão Lăng gia Tiếp Ban, thực lực như vậy, thủ đoạn như thế, chỉ sợ ngày sau trưởng thành chính là cao thủ tuyệt đỉnh của thành Vẫn Thạch.

...

Trong thành Vẫn Thạch xa xa, Lăng Viễn đã quay về gia tộc, giờ phút này đang đi gặp cha Lăng Thương của hắn.

Từ sơn mạch đi ra ngoài, Lăng Viễn mang theo hổ vệ chạy suốt đêm về nhà.

- Viễn nhi, ngày hôm qua hổ vệ hồi báo, nói Tiếu nhi cùng trở về với ngươi, tại sao không gặp Tiếu nhi?

Lăng Thương lưng còn hai mắt mờ đục nhìn qua Lăng Viễn.

- Cha, Tiếu nhi đang trên đường về, Viễn nhi sợ gia tộc có việc, đầu tiên quay về chuẩn bị.

Lăng Viễn đáp.

- Hồ đồ, ngươi làm sao có thể cho Tiếu nhi ở ngoài một mình chứ, chẳng lẽ ngươi không biết Lý Lam hai nhà hiện tại hận không thể đưa Tiếu nhi vào chỗ chết sao?

Lăng Thương nổi giận quát lên.

Hôm nay hắn vì đứa cháu trai này xé da mặt với Lý Lam hai nhà, đối phương khẳng định suy nghĩ cách diệt trừ cháu trai của hắn, hắn phái Lăng Viễn đi chính là bảo vệ đứa cháu này, nhưng mà bây giờ Lăng Viễn về trước mà không ở lại bảo vê cháu trai, đây không phải là đưa cháu trai vào nơi nguy hiểm sao?

- Cha ngươi phải nghe ta nói trước!

Lăng Viễn trấn an nói ra.

- Không được, ngươi nhanh chóng mang hổ vệ tìm Tiếu nhi không chút sứt mẻ về đây cho ta!

Lăng Thương đánh gãy lời của Lăng Viễn, hắn sợ chậm một chút thì Lăng Tiếu vứt bỏ tánh mạng, đủ thấy hắn yêu mến Lăng Tiếu bực nào.

- Cha, Tiếu nhi hắn không cần ta bảo hộ, bên cạnh hắn có hai con linh thú ngoài tam giai bảo vệ rồi, trong thành Vẫn Thạch trừ thái thượng trưởng lão ra thì ai có thể động vào hắn chứ?

Lăng Viễn lớn tiếng giải thích.

- Cái... Cái gì?

Lăng Thương lúc này không kịp phản ứng.

Sau đó Lăng Viễn không kiên nhẫn mang chuyện ngày đó nói lại cho Lăng Thương nghe, còn đặc biệt nói Phong Lang tiến giai, còn có con ấu thú thần bí ngoài tam giai nữa.

Nghe xong lời này Lăng Thương thần sắc đầy tức giận đã biến thành hòa hoãn, hắn cười ha hả, nói:

- Thật sự là trời giúp Lăng gia, trời giúp Tiếu nhi rồi!

- Cha, ngươi nói Tiếu nhi có phải là tuần thú sư trong truyền thuyết không?

Lăng Viễn suy đoán hỏi.

- Ta không biết, chờ hắn trở về hỏi hắn là được, tiểu tử này không nói một tiếng đã chạy ra khỏi gia tộc, làm thái thượng trưởng lão tức giận không chịu nổi.

Lăng Thương thỏa mãn nói ra, dừng một chút, nói:

- Viễn nhi, ngươi liên tục chạy đi chắc mệt mỏi rồi, về nghỉ đi.

- Cha ta không sao, hai lão hồ ly kia gần đây có động tĩnh gì?

Lăng Viễn hỏi ngược lại.

- Bọn chúng rất ít khi đi ra ngoài, nhưng mà ta biết chúng đang chờ cơ hội!

Lăng Thương nhàn nhạt trả lời, lão trong mắt hiện lên vài tia lệ mang.

- Cha ngươi vì cái gì không vạch trần bọn chúng việc thu mua phòng tài vụ đưa độc thảo vào, sau đó trị tội và trục xuất bọn chúng khỏi gia tộc.

Lăng Viễn hỏi ngược lại.

- Hiện tại vẫn chưa phải lúc đánh rắn động cỏ, việc này chúng ta phải lợi dụng tốt, bằng không chẳng những chưa bắt được rắn, bị rắn cắn là không tố

Lăng Thương lắc đàu nói, giống như hắn đang nói ké sách ứng phó.

Trong quan đạo trong sơn mạch man hoang đi tới thành Vẫn Thạch trên.

Một con Phong Lang màu vàng mang theo kim đồng ngọc nữ rong ruổi, thiếu niên kia tay ôm một con gấu chỏ nhỏ, lông mềm nhưng cực kỳ đáng yêu.

Tổ hợp này chính là bọn người Lăng Tiếu vừa rời khỏi dịch trạm.

Từ trong dịch trạm quay về nội thành bình thường cần thời gian hai ngày mới kịp, mà cưỡi Lang Vương kim sắc chỉ một đêm là tới cửa thành, cửa thành đã nhanh hiện r trước mắt.

La Khinh Sương từ sau ôm lấy Lăng Tiếu, thập phần không bỏ nói:

- Tiếu ca, sau khi trở về chúng ta chẳng phải ít gặp mặt nhau sao?

Lăng Tiếu sau khi báo thù cho gấu chó xong lại đoạt lại tiểu gấu chó, tâm tình hòa hoãn không ít, hắn nhàn nhạt đáp:

- Ngươi nhớ ta thì tùy thời có thể tới tìm ta.

La Khinh Sương ôn nhu nói:

- Người ta là nữ hài tử, luôn chạy tới tìm ngươi thật là xấu hổ mà.

Trong lòng của nàng thì nghĩ nam nhân phải chủ động một chút, đến nhà nàng thăm nàng mới đúng.

- Vậy ngươi tới làm thê thiếp nha hoàn cho ta đi, như vậy có thể mỗi ngày nhìn thấy bản thiếu gia ta rồi.

Lăng Tiếu nghiêm trang nói.

- Chán ghét chết ngươi!

La Khinh Sương giận mắng một câu, sau đó cắn lên vai của Lăng Tiếu một cái.

- Hí! Ngươi là chó à, cắn đau quá!

Lăng Tiếu làm bộ đau nhức bộ dáng nói ra. Hắn không có bị thương gì cả, bị cắn chẳng khác gì gãi ngứa.

La Khinh Sương áy náy sờ lên vai bị cắn của Lăng Tiếu, ôn nhu nói

- Đau không?

- Đồ ngốc, cho dù cho ngươi cắn mười cái cũng không sợ, thiếu gia mình đồng da sắt đấy!

Lăng Tiếu nghe ra La Khinh Sương có ý không bỏ được, lúc này trấn an nói ra.

- Tiếu ca, ta quyết định sẽ dọn tới nhà của ngươi ở!

La Khinh Sương nắm tay quyết định. Thông qua những ngày này ở cùng Lăng Tiếu sớm chiều, nàng phát hiện mình không có thuốc chữa bệnh tương tư về Lăng Tiếu, nàng không muốn rời khỏi hắn một phút nào cả.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị La Khinh Sương nói làm té xỉu.

Phải biết rằng nữ nhi gia cũng không thể tùy tiện ở lại nhà của bạn trai, trừ phi là đi làm nha hoàn hay tỳ nữ, như La Khinh Sương là thiên kim của đại gia tộc, không phải cưới hỏi đàng hoàng thì chỉ sợ sẽ khiến cho người khác chỉ trích cùng cười nhạo, hơn nữa La gia cũng chú trọng mặt mũi.

- Sương nhi, đừng xúc động được chứ, đường của chúng ta còn dài mà, có rảnh ta sẽ đi qua dẫn ngươi đi dạo!

Lăng Tiếu nghiêm trang nói, tuy hắn rất muốn nhận La Khinh Sương làm nha hoàn, nhưng mà thực lực của hắn bây giờ lại không được, trừ phi hắn có năng lực áp đảo thực lực La gia, như vậy cũng chẳng sợ người ta nói cái gì.

Đây là thế giới của cường gỉ, chỉ có cường giả mới được người ta tôn trọng, chỉ có cường giả mới có thể áp đảo toàn bộ quy tắc.

- Đây chính là ngươi nói, không thể nuốt lời!

La Khinh Sương lúc này tươi cười lên.

Thời điểm Lăng Tiếu phải về thì Lang Vương kim thì thầm.

- Chủ nhân, có địch nhân, là những tên còn lại trốn ra khỏi Mê Huyễn Cốc, những tên còn lại có khí tức mạnh hơn hắn.

Lăng Tiếu nhanh chóng thu liễm tâm thần, đem ý thức mở rộng ra lớn nhất, ở cách đó một trăm mét và nghe Lang Vương kim sắc nói là đoàn trưởng Thanh Lang, mà tên còn lại mạnh hơn hắn, đoán chừng là cao thủ Linh Sư, nhưng mà không biết là thần thánh phương nào.

Nếu như hiện tại chỉ có mình Lăng Tiếu thì hắn đã quay đầu bỏ chạy, hôm nay hắn có Lang Vương kim sắc và ấu kỳ lân tương trợ, trong thành Vẫn Thạch hoàn toàn có thể đi ngang, còn sợ bị đánh lén cái gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 178 - Bị Chặn Giết. (2)

Lăng Tiếu cưỡi Lang Vương kim sắc đi tới cách chỗ hai tên kia năm mươi mét và hét lớn.

- Thanh Lang trốn lâu như vậy có mệt không?

Tên Thanh Lang từ trong đám cỏ tạp nhảy ra, nói:

- Không nghĩ tới bị ngươi phát hiện, ngươi quả nhiên là Lăng gia Lăng Tiếu, đây là thời điểm kết thúc mối thù ở Mê Huyễn Cốc.

- Ha ha, chỉ bằng ngươi thì chưa đủ tư cách, bảo tên gia hỏa lén lúc kia xuất hiện đi.

Lăng Tiếu vẻ mặt thoải mái cười nói.

Mấy bóng đen nhảy ra ngoiaf.

Nhìn thyas đám này thì sLăng Tiếu sửng sốt, rõ ràng cảm ứng hai người, tại sao xuất hiện nhiều người như vậy.

Lăng Tiếu nhìn kỹ mấy tên trước mặt đều ăn mặc áo đen, trừ tên chính giữa lùn ra, bốn tên còn lại không có chút sinh khí, sắc mặt tái nhợt dọa người, trong ánh mắt trừ khát máu hung tàn thì chẳng còn gì nữa.

Tên lùn cười nói:

- Ha ha, tam giai Lang Vương thật không tệ, cao lớn anh tuấn, phù hợp làm

tọa kỵ cho ta.

Tên lùn này giọng khàn khàn già nua, nghe xong đã biết là lão yêu quái sống trăm tuổi, hơn nữa hắn quay mắt nhìn qua Lang Vương kim sắc không sợ chút nào, bộ dáng còn rất hưng phấn, xem ra thực lực tương đối đáng sợ.

- Giả thần giả quỷ!

Lăng Tiếu thập phần khinh thường mắng.

- Hảo tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tên lùn hừ lạnh một tiếng, bàn tay khô héo giơ lên, một đoàn khói đen bay thẳng tới chỗ Lăng Tiêu.

Khói đen rất đáng sợ, lập tức tới trước mặt của Lăng Tiêu.

Lúc này trên đầu Lang Vương kim sắc là ấu kỳ lân mở to miệng ra, nó hút khói đen vào trong cái bụng nhỏ, ngay sau đó nó phun ra một đạo hỏa diễm tập kích tên lùn kia.

- Ồ, đây chính là con ấu thú tổn thương Lý gia?

Tên lùn nhìn thấy ấu kỳ lân phun lửa thì ngạc nhiên.

- Biết rõ là tốt rồi, thức thời thì mau cút đi, bằng không thì hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.

Lăng Tiêu cười nói.

- Ha ha, đã nhiều năm qua chưa từng có kẻ nào nói với ta như vậy, tiểu tử ngươi là kẻ đầu tiên đấy, đừng tưởng rằng chỉ ngươi mới có linh thú, người

khác lại không có.

Tên lùn cười cười âm trầm, cánh tay lóe lên, một con rắn đen một sừng hiện ra.

Thân thể con rắn đen một sừng này phải hai người mới ôm hết, một thân da rắn đen kịt, chính giữa còn có đường vân màu trắng, cái đầu rắn tam giác, bộ dáng vô cùng đáng sợ.

Sau lưng Lăng Tiếu, La Khinh Sương bị con rắn này làm sợ hãi, mà Thanh Lang bên cạnh tên lùn lui ra vài bước, sợ bị con rắn ngộ thương.

Lúc này thần sắc Lăng Tiếu ngưng trọng lên, không nghĩ tới Thanh Lang lại mời cao thủ như vậy đối phó mình, xem ra một trận chiến này khó tránh khỏi.

Hôm nay trời còn chưa sáng, trên quan đạo cũng chi có bọn họ mà thôi, hiện trường hào khí cực kỳ áp bách.

- Ha ha, con rắn của ta xem con sói của ngươi là đồ ăn sáng, hảo hảo hưởng dụng đi!

Tên lùn nói ra.

Con rắn một sừng nhìn qua Lang Vương kim sắc, hung quang hiện ra thần sắc khác máu, phun cái lưỡi thật dài ra.

- Tê tê...

Dường như đang gây hấn với Lang Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc cũng nghênh đón địch nhân, nó nhe nanh múa vuốt.

- Tiểu kim, ngươi có đánh thắng nó không?

Lăng Tiếu hỏi Lang Vương kim sắc.

- Hồi chủ nhân, đánh qua mới biết.

Lang Vương kim sắc đáp.

- Tốt, ngươi phải cẩn thận!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó giao tiểu gấu chó cho La Khinh Sương, sau đó bảo La Khinh Sương ôm tiểu gấu chó đi xuống, chuẩn bị cho Lang Vương kim sắc đấu với con rắn.

- Bắt đầu đi, giết cho ta!

Tên lùn hạ lệnh.

Hắn vừa ra lệnh xong thì con rắn và Lang Vương kim sắc lao vào nhau, tốc độ rất kinh người.

Đồng thời bên cạnh hắn là bốn tên cương thi lao qua chém giết Lăng Tiếu, mà Thanh Lang cũng không rãnh rỗi, hắn cầm đao lao vào Lăng Tiếu.

- Tiểu gia hỏa, tới nơi chỗ của ta có đồ ăn!

Tên lùn móc vài viên đan dược hấp dẫn ánh mắt của ấu kỳ lân trên đầu Lang Vương kim sắc.

Đan dược trên tay của hắn chuyên môn tinh luyện cho linh thú, nó có hương vị linh thú ưa thích, hắn muốn lợi dụng đan dược này thu phục ấu kỳ lân.

Ai ngờ ấu kỳ lân trong lúc Lang Vương kim sắc đang lao đầu cắn giết với con rắn, nó lại bay lên trước, lao vào con rắn, trực tiếp cắn vào cổ của con rắn một cái.

Tê tê...

Chỗ bị cắn của con rắn có hỏa diễm bốc cháy hừng hực, vị trí đó biến thành tro bụi.

- Hỗn đản!

Tên lùn không nghĩ tới ấu kỳ lân không có bị hắn hấp dẫn, nhưng lại tổn thương con rắn của hắn, lúc này hắn dùng khóa sắt đen ném thẳng vào ấu kỳ lân.

Ấu kỳ lân phản ứng cực nhanh, thời điểm khóa sắt nện xuống mới bay lên, xích sắt kia nện vào người của con rắn, khiến nó đau nhức không thôi.

Thời điểm này Lang Vương kim sắc thừa cơ nhào tới, điên cuồng cắn xé con rắn bị thương.

Tên lùn đấu với ấu kỳ lân, mỗi một chiêu đều tỏa ra khói đen đáng sợ, nhưng lại mang theo nhiều độc tính, khá tốt ấu kỳ lân là hỏa thuộc tính tinh khiết, không bị độc tính gây thương tích, chỉ không ngừng tránh né, tức giận làm tên lùn nghiến răng nghiến lợi nhưng không có biện pháp.

Bên kia Lăng Tiếu đang lọt vào vây công của Huyền Sĩ cao giai Thanh Lang, lâm vào khổ chiến.

- Đáng chết, mấy tên này là thế nào, tại sao không có sinh khí!

Lăng Tiếu đao kiếm đã dùng cả, càng không ngừng đánh vào mấy tên kia.

Nhưng mà làm cho hắn cảm thấy kỳ quái là bốn tên này không có thuộc tính công kích, chỉ hiểu một ít đầu pháp liều mạng, chiêu chiêu dường như không quan tâm tới sinh tử của mình.

Kiếm Lưu Ngân!

Lăng Tiếu dùng lam tinh kiếm chém ra mười đạo hỏa quang đánh vào bốn tên này, vô số kiếm quang nhao nhao đáng lên người của chúng.

Lăng Tiếu thấy bốn người không có né tránh, cho rằng mấy người kia đều chết.

Ai ngờ sau một khắc một màn làm hắn sợ hãi diễn ra.

Bốn người này trên người trừ chảy ra chất lỏng màu xanh, rõ ràng còn có thể đánh tiếp, hơn nữa giống như chưa từng bị thương, động tác không chậm lại chút nào.

- Độc nhân!

Trong đầu Lăng Tiếu hiện ra hai chữ này.

Thanh Lang cũng thừa cơ bổ một đao đáng sợ vào lưng của Lăng Tiếu.

Khá tốt Lăng Tiếu phản ứng kịp thời, Ngân Quỷ Huyết Đao quay lại ngăn cản.

Đinh đương!

Lăng Tiếu bị đánh xa mấy mét, trong cơ thể chấn động, há miệng nhả phun máu tươi. Hắn và Thanh Lang có cách biệt, liều mạng đương nhiên không phải đối thủ của hắn.

Nhưng mà chuyện này cũng nhắc nhở Lăng Tiếu phải tiêu diệt Thanh Lang trước.

Lúc này phong thuộc tính toàn bộ mở ra, hơn nữa "Vân Tung Mị Ảnh" xuất hiện trước mặt Thanh Lang.

- Đi chết đi!

Lăng Tiếu đao kiếm tề xuất.

Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Ánh đao ánh kiếm óng ánh chém tới.

- Công kích song thuộc tính!

Thanh Lang hoảng hốt, nhanh chóng vận huyền lực toàn thân ngăn cản.

Đinh đương đinh đương!

Vũ khí giao thoa, hoa lửa bắn ra khắp nơi.

Thanh Lang miễn cưỡng ngăn cản một chiêu đáng sợ này, toàn thân có nhiều chỗ bị cắt trúng.

Thời điểm hắn vừa thở ra một hơi thì một đạo băng tinh hiện ra.

- Không!

Thanh Lang hét lớn một tiếng, vội vàng lui ra phía sau.

Nhưng mà đao thế như cầu vồng, tốc độ nhanh tới kinh người, hắn căn bản trốn không thoát.

Lập tức thân thể bị chém thành hai khúc, máu tươi bắn ra ngoài như mưa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 179 - Giết Chóc

Thanh Lang bị Lăng Tiếu một kiếm giết chết.

Lăng Tiếu lập tức chạy ra khỏi công kích vài bước, quay người trở lại liên tục phản kích.

Đao kiếm chém lên người bốn tên này, bốn tên này khó ngăn cản lại bị Lăng Tiếu bồi đao vào người.

- Bà mẹ nó, quái vật đánh không chết.

Lăng Tiếu mắng một tiếng, xoay người tung nhảy ra đi.

Nếu không phải hắn có phong thuộc tính, lại có kinh nghiệm phong phú và ưu thế bộ pháp, chỉ sợ đã bỏ mạng dưới tay của đám độc nhân này rồi. Đổi lại giống những Huyền Sĩ trung giai khác đoán chừng đã bị giết từ lâu rồi.

Bên kia con rắn một sừng bị Lang Vương kim sắc cắn thương tích đầy mình, Lang Vương kim sắc cũng bị đánh bay nhiều lần, nếu không phải tiến giai tam giai thì chỉ sợ hai ba chiêu như vậy nó đã chết rồi.

Lang Vương kim sắc phun ra một đạo kim quang bắn thẳng vào con rắn một sừng, con rắn một sừng này bị thương rất nặng nhưng vẫn phun ra một làn khói đen, những khói đen này hóa thành những con linh xà đen chống lại kim quang đánh tới.

Lang Vương kim sắc thừa cơ hội này bổ nhào qua, lần này nó xem chuẩn cơ hội trực tiếp ắn vào chỗ cổ bị thương lúc trước của con rắn.

Hí!

Con rắn một sừng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể càng không ngừng lăn lộn liên tục.

Móng vuốt sắc bén của Lang Vương kim sắc cũng không có dừng lại, càng không ngừng vạch phá da thịt của con rắn một sừng.

Từng vết thương dài hiện ra trên người của con rắn, máu tươi chảy đầm đìa không dứt.

Con rắn một sừng không ngừng trúng trảo của Lang Vương kim sắc, đột nhiên thân thể mấy chục thước của nó co rút lại, nó muốn dùng thân thể to lớn xiết chết Lang Vương kim sắc.

Hai con linh thú không ngừng chém giết lẫn nhau.

Bên kia tên Linh Sư lùn không ngừng tấn công ấu kỳ lân, hắn càng không ngừng dùng cường chiêu công kích ấu kỳ lần, thế nhưng mà ấu kỳ lân giống như hài tử bị chọc cười, không ngừng bay qua bay lại né tránh khắp nơi, ngẫu nhiên lại phun ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt tên lùn.

Tên lùn thấy yêu xà của mình gặp nguy hiểm, lúc này không dám kéo dài, lập tức thúc dục linh lực toàn thân dùng cường chiêu.

Chỉ thấy khí tràng chung quanh người của hắn đông cứng lại, khí tràng này mạnh hơn Huyền Sĩ cao giai không biết bao nhiêu lần, từng đoàn từng đoàn sương đen phát ra ngoài, cỏ dại ven đường dính vào một chút là khô ngay, có thể thấy được những khói đen này rất độc.

Ấu kỳ lân trên không trung dùng ánh mắt linh động đánh giá tất cả, toàn thân tản ra một đoàn hỏa diễm bao phủ bản thân mình, nó cũng tùy ý cho thằng

lùn này ngưng tụ khí tràng, dường như muốn nhìn cường chiêu của tên này mạnh bao nhiêu.

Đánh nhau cách đó không xa, Lăng Tiếu cũng cảm nhận được áp bách vô cùng đáng sợ, sắc mặt của hắn ngưng trọng lại, lập tức nhìn qua không trung kêu to lên.

- Bại gia tử phải cẩn thận ah!

Ai ngờ lúc đó ấu kỳ lân nhìn qua phía hắn còn kêu vài tiếng.

Ngay vào khắc này thằng lùn đã ngưng tụ chiêu thức xong, khí thế đạt tới đỉnh phong, hai làn khói đen ngưng tụ vào trong tay như hai đạo hỏa diễm thần kỳ phập phồng.

- Đi chết đi a, Hắc Ám Vụ!

Tên lùn này hét to một tiếng, cầm khói đen trong tay phải ném ra.

Khói đen này bay nhanh như đạn pháo, đừng nhìn nó thể tích nhỏ nhưng mà lực phá hoại rất kinh người.

Ấu kỳ lân lại vừa vặn quay người lại, khá tốt nó phản ứng nhanh nhẹn, khói đen chỉ xẹt qua da lông của nó.

Lăng Tiếu ở cách đó không xa thấy vậy kinh hãi lạnh mình, nhìn qua ấu kỳ lân mới thở ra một hơi.

Nhưng mà vào lúc này tên lùn lại ném đạo khói đen còn lại ra.

Tốc độ kia rõ ràng so nguyên lai nhanh hơn gấp hai đã ngoài, đây mới là chính thực sát chiêu.

Ấu kỳ lân căn bản không có biện pháp né tránh.

Ầm ầm!

- Bại gia tử!

Lăng Tiếu trợn mắt nhìn qua ấu kỳ lân giữa không trung và đạo khói đen đánh trúng nó.

Lăng Tiếu thất thần, bốn kiếm chém lên người của hắn.

Ah!

Bốn kiếm vô cùng bén, sau lưng của Lăng Tiếu lộ ra vết kiếm thật dài, La Khinh Sương ở xa la hoảng lên, không chút suy nghĩ đem tiểu gấu chó đặt qua một bên, vung nhiễm kiếm chém qua bốn độc nhân.

...

Trong thành Vẫn Thạch, sau núi Lăng gia một gã lão giả từ trong nhập đỉnh tỉnh táo lại, đôi mắt của hắn có tinh quang bắn ra, lẩm bẩm.

- Ai đại chiến ở ngoài thành?

Hắn nghi hoặc một câu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kinh hô một tiếng:

- Không tốt, khẳng định có người chặn giết tiểu tử kia.

Lúc này bóng người lóe lên, hắn lập tức bay thẳng tới nơi đánh nhau, tốc độ kia còn nhanh hơn Lang Vương kim sắc mấy phần.

Lúc này các cường giả Linh Sư của mấy đại gia tộc cũng cảm giác có đánh nhau.

Ở một hướng khác với Lăng gia, một lão giả cao gầy trên mặt cười nhạt, nói:

- Tiểu tử rầm rĩ nên biến mất a!

Tộc trưởng Lăng gia tộc nghi hoặc, mí mắt của Lăng Thương nhảy không ngừng, một dự cảm không rõ hiện ra.

- Tiếu nhi gặp chuyện không may!

Sắc mặt Lăng Thương âm trầm tới cực điểm, hai tay đánh văng cửa sổ, hắn từ cửa sổ bay ra ngoài.

Trong nơi nghỉ ngơi của tộc trưởng Lý gia Lý Thiên Trọng cười nói.

- Tạp chủng đáng chết, cuối cùng biến mất đi!

Sau đó hắn nhắm mắt lại dưỡng thần.

...

La Khinh Sương chỉ là Huyền Giả cao giai, một kiếm chém lên người độc nhân chỉ lưu lại vết kiếm nhạt, căn bản không tạo thành tổn thương cho độc nhân, tiếp theo chính là bị đánh bay ra ngoài.

- Sương nhi, ngươi cùng tiểu hắc trốn qua một bên đi.

Lăng Tiếu lật người che ba thanh kiếm của ba độc nhân đánh tới, Kim Cương Ngũ Biến Quyết trong người vận chuyển thật nhanh, sau lưng máu chảy đầm đìa và miệng vết thương đông cứng lại, hơn nữa nhanh chóng kết

thành sẹo nhỏ.

Bởi vì Lăng Tiếu đổ máu quá nhiều, sắc mặt còn thập phần tái nhợt, hắn không có chém giết nhiều, trực tiếp vận dụng kim thuộc tính đánh thẳng vào đầu của độc nhân.

Oanh!

Đầu của độc nhân bị Lăng Tiếu chém đứt, một đoàn chất lỏng màu xanh bắn ra, rốt cuộc cũng chết.

Lăng Tiếu vui vẻ, hắn rốt cuộc biết được nhược điểm của độc nhân rồi, lúc này đao kiếm chém lên đầu của ba độc nhân còn lại.

Ai ngờ sau một khắc thân thể của hắn bị cái gì đó cấm cố cố định, một đạo khí áp ép hắn không thở nổi.

Thì ra là tên Linh Sư lùn phóng thích uy áp, đồng thời lợi dụng khói đen trói buộc hắn lại.

- Tiểu tử, dám hủy độc nhân của ta, mượn mạng của ngươi thay thế.

Lăng Tiếu bị một đạo áp lực vô hình bóp chặt yết hầu, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn, hơn nữa khói đen xâm nhập vào người của hắn.

Loại cảm giác này giống như gió lạnh và sát khí bao phủ bản thân, nhưng mà những khói đen và sát khí này quá đậm đặc, thế nhưng mà ngâm mình trong kịch độc làm Lăng Tiếu khó chịu, dưới làn da xuất hiện những khói u ác tính màu xanh, thoạt nhìn thập phần buồn nôn.

Lăng Tiếu ném đao kiếm lên đất, thống khổ không chịu nổi lăn qua lăn lại.

- Ha ha, ta thấy ngươi chịu được bao lâu!

Tên Linh Sư lùn cười một tiếng, sau đó hắn quay đầu lại nhìn qua Lang Vương kim sắc.

- Phong Lang đáng chết!

Tên lùn nhìn thấy con rắn của mình chết, hắn lập tức bỏ qua Lăng Tiếu, qua đi hỗ trợ, hắn cho rằng Lăng Tiếu phải chết không thể nghi ngờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 180 - Âm Mưu Sơ Hiển. (1)

Lúc này trên người Lăng Tiếu xảy ra chuyện kỳ dị.

Chỉ thấy trong thức hải của Lăng Tiếu có Thiên Âm Phong Châu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, một đạo hấp lực hút lấy khói đen trong người của Lăng Tiếu.

Chỉ qua một lát khói đen bị Thiên Âm Phong Châu hấp thu không còn gì.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu cảm thấy toàn thân không còn đau đớn, làn da cũng khôi phục như thường.

Lăng Tiếu không rảnh nghĩ nhiều, bởi vì La Khinh Sương đang bị ba độc nhân đuổi giết.

Hắn từ sau đuổi theo ba tên độc nhân, Lam Tinh Kiếm chém đầu của chúng, ba tên độc nhân ngã xuống đất, thi thể không còn năng lực tiến công.

- Sương nhi, ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu nhanh chóng chạy tới ôm lấy La Khinh Sương hỏi.

- Không có... Không có việc gì!

La Khinh Sương vừa rồi còn đang lẩn trốn, chỉ mấy chiêu đánh chết độc nhân, bị chấn thành nội thương, thân thể cũng không có bao nhiêu ngoại thương.

Lăng Tiếu vịn La Khinh Sương đi qua một bên, sau đó cho nàng ta ăn đan dược vào, sắc mặt rét lạnh, Lang Vương kim sắc đang quan sát tình hình chiến đấu.

Giờ phút này Lang Vương kim sắc đang du đấu với tên lùn, con rắn một sừng không còn chút sức chiến đấu.

Thời điểm Lăng Tiếu đang muốn đi lên ngăn cản, giữa không trung xuất hiện linh thú màu đỏ hiện ra.

Chẳng phải là ấu kỳ lân đang biến lớn sao?

- Bại gia tử không có việc gì!

Lăng Tiếu nhìn thấy ấu kỳ lân oai phong lẫm lẫm thì thở ra. Vừa rồi hắn bị dọa hỏng, thật vất vả mới mới có được ấu kỳ lân, đương nhiên không hy vọng nó cứ chết như vậy.

- Rống!

Ấu kỳ lân hét lớn một tiếng, trong mắt hiện ra hung quang, một đạo hỏa diễm đánh qua tên Linh Sư.

Tốc độ và hỏa diễm của nó còn hơn xa lúc còn biến nhỏ nhiều lần.

Tên lùn nhìn thấy lập tức hoảng sợ, bỏ qua công kích của Lang Vương kim sắc, ngẩng đầu nhìn qua hỏa diễm đang lao tới, tâm thần hoảng hốt.

- Đó là linh thú gì?

Hắn không kịp suy nghĩ, toàn thân linh lực tập trung đánh ra một chưởng, hai luồng khói đen nghênh tiếp hỏa diễm.

Khói đen lập tức bị ngọn lửa thôn phệ, tiếp tục lao thẳng vào tên lùn.

- Hắc Hậu Giáp?

Hỏa diễm tới gần, thằng lùn không có thời gian lui ra phía sau, lập tức hét lớn một tiếng, khói đen bao phủ toàn thân, hình thành một hộ giáp màu đen.

Đây chính là thủ đoạn phòng ngự chỉ có Linh Sư giai mới có, đủ ngăn được cường chiêu của cùng giai.

Oanh!

Ah!

Tên lùn bị hỏa diễm đánh bay, thân thể bay rớt ra ngoài, khói đen trên người không còn hiện ra bản thể thấp bé của nó.

Tên lùn không có nghĩ nhiều, quần áo của hắn bị đánh xơ xác, hỏa diễm không ảnh hưởng tới thân thể của hắn, sau đó xoay người lại chạy trốn thật nhanh.

- Như vậy mà không chết, lão gia hỏa này quá đáng sợ!

Lăng Tiếu nhìn qua tên lùn trúng một kích của ấu kỳ lân, vốn cho rằng hắn phải chết, không nghĩ tới hắn vẫn trốn, Lăng Tiếu cảm thấy tên lùn này rất đáng sợ, Linh Sư giai quả nhiên không phải hắn hiện tại có thể đối phó được.

Chiến đấu vừa mới chấm dứt, một đạo thân ảnh lao tới nhanh chóng.

Lăng Tiếu nhanh chóng nghênh địch, Lang Vương kim sắc thối lui đến bên cạnh hắn nhìn chằm chằm vào người tới, ấu kỳ lân lần nữa thu nhỏ bản thể nằm trên đầu sói.

- Lão thái gia, sao ngươi tới đây?

Lăng Tiếu thấy rõ người tới thì cả kinh kêu lên.

- Hừ, cam lòng quay về sao?

Người tới chính là thái thượng trưởng lão Lăng gia, hắn chỉ lườm qua Lăng Tiếu, giống như chuyện Lăng Tiếu vụng trộm rời khỏi gia tộc rất chú ý.

- Ha ha, Lão thái gia ngài đừng nóng giận, ngươi xem lần này ta mang về nhiều thứ phong phú lắm đấy, đây là bại gia tử, đây là tiểu kim, đây là tiểu hắc, đều qua đây bái kiến Lão thái gia nào!

Lăng Tiếu ôm tiểu gấu chó và chỉ vào ấu kỳ lân cùng với Lang Vương kim sắc nói ra.

- Chúng đều là linh thú trong sơn mạch sao?

Thái thượng trưởng lão nhìn qua ba con linh thú của Lăng Tiếu thì kinh ngạc! Tiểu tử này nuôi linh thú như sủng vật, còn nuôi nhiều như thế nữa, hơn nữa nhìn đám linh thú này đặc biệt thân cận với Lăng Tiếu, không có chút bộ dáng cưỡng ép mang về. Huống hồ Phong Lang trước mặt có thực lực tam giai, cho dù Lăng Tiếu muốn cưỡng ép nó cũng không có bổn sự này.

- Còn thế nào nữa? Đương nhiên là chúng tự nguyện đi theo ta mà, đoán chừng chúng cảm thấy ta thiện lương, dễ ở chung đấy mà.

Lăng Tiếu sờ sờ cái mũi trả lời phi thường rắm thí.

- Hừ, ngươi tiểu tử này, bổn sự khoác lác tăng nhiều rồi đấy!

Thái thượng trưởng lão gõ gõ đầu của Lăng Tiếu mắng, trong mắt hiện ra nét cưng chiều, không nghĩ tới mới đi ra ngoài một hồi mà đệ tử của mình mang về ba con linh thú, hơn nữa thực lực của hắn cũng từ Huyền Giả tăng lên Huyền Sĩ trung giai, bổn sự hôm nay đúng là tăng nhiều.

- Đúng rồi, vừa rồi là ai giết ngươi?

Thái thượng trưởng lão mới nhớ tới nguyên nhân mình chạy tới đây, hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa muốn nói chuyện thì một đạo thân ảnh hiện ra.

- Tiếu nhi ngươi không sao chớ?

Người chưa tới âm thanh đã truyền tới.

Lăng Tiếu thấy rõ người tới, lúc này nói:

- Gia gia, Tiếu nhi không có việc gì.

Hắn vừa nói xong Lăng Thương đã đi tới trước mặt và dò xét Lăng Tiếu, dường như sợ đứa cháu này có sơ suất gì đó.

- Không có việc gì là tốt rồi

Lăng Thương buông lỏng một hơi, đón lại nhìn qua thái thượng trưởng lão bên cạnh, cung kính nói một tiếng:

- Lăng Thương bái kiến thái thượng trưởng lão.

- Đúng rồi, Sương nhi, mau qua đây bái kiến lão thái gia và gia gia của ta đi!

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới La Khinh Sương đang ở bên cạnh, bảo nàng lại gàn.

La Khinh Sương đi tới trước mặt hai người, ngượng ngùng chào.

- La Khinh Sương bái kiến Lăng lão thái gia, bái kiến Lăng tộc trưởng.

Hai người nhìn qua La Khinh Sương lớn lên trổ mã rất đẹp, đều gật đầu thỏa mãn, thầm khen.

- Tiểu tử thúi này không chỉ mang linh thú quay về, ngay cả con câu tương lai cũng tìm về, đúng là không còn gì để nói.

- Hài tử, về sau ngươi và Tiếu nhi cùng gọi ta là Lăng gia gia, lần này đi vội không có lễ vật cho ngươi, lần sau bổ sung.

Lăng Thương hòa ái nhìn qua La Khinh Sương nói ra.

Lúc này thái thượng trưởng lão thì cầm ra một thanh kiếm, vỏ kiếm màu đen hiện ra hào quang màu đỏ, điêu khắc linh vân giống như lông vũ bảy màu, lộ ra vẻ cao quý bất phàm.

- Thất Thải Kiếm!

Lăng Tiếu nhìn ra thanh kiếm trong tay thái thượng trưởng lão là cái gì, trong đôi mắt hiện ra nét hâm mộ.

Đây là kiếm khí cấp hai cao cấp, lúc trước thái thượng trưởng lão muốn thu hắn làm đồ đệ nhưng hắn lại cứng rắn muốn đạt được một thanh kiếm khí cấp hai cao cấp này, thế nhưng mà thái thượng trưởng lão chết sống không chịu cho, cho nên Lăng Tiếu đành phải lấy lùi làm tiến, muốn Lam Tinh Kiếm và Ngân Quỷ Huyết Đao, nhưng mà dù hắn có vũ khí vẫn biết rõ giá

trị của Thất Thải Kiếm.

Huyền khí không xuất ra, kiếm khí cấp hai là vũ khí cao cấp nhất.

- Cầm đi đi, đây là lễ gặp mặt của lão đầu ta đấy!

Thái thượng trưởng lão đưa thanh kiếm cho La Khinh Sương.

La Khinh Sương do dự một chút, dưới ánh mắt cổ vũ của Lăng Tiếu thì nàng tiến lên tiếp nhận Thất Thải Kiếm, trong nội tâm nàng vui sướng khó hiểu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 181 - Âm Mưu Sơ Hiển. (2)

- Tốt, đều trở về rồi hãy nói!

Lăng Thương theo bên cạnh nói ra.

- Chờ một chút, ta phải đi thu thập chiến lợi phẩm.

Lăng Tiếu gật gật đầu, sau đó bắt đầu kiểm duyệt chiến lợi phẩm hôm nay.

Đồ vật có giá trị nhất không gì qua được thú đan của con rắn một sừng, còn có túi mật rắn, gân rắn, da rắn, mấy thứ này có giá trị xa xỉ.

Lúc này thái thượng trưởng lão cùng Lăng Thương cũng chú ý tới mấy độc nhân, sắc mặt hiện ra thần sắc sầu lo.

Thu hoạch hết chiến lợi phẩm và Lăng Tiếu mang theo La Khinh Sương đưa về La gia, sau đó mới quay về gia tộc.

Đã cách hai tháng, bây giờ hắn mới quay về thành Vẫn Thạch, trở lại Lăng gia, thực lực của hắn đã không như ngày xưa, có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

...

Ở ngoài thành, ở khu vực vắng vẻ có một trang viên vứt đi. Phòng ốc trang viên này tàn phá không chịu nổi, thế nhưng mà chiếm diện tích lại không nhỏ, từ diện tích có thể thấy được quá khứ huy hoàng của nó.

Nơi này từng có cái tên rất tao nhã, Liễu Đình Hiên.

Kiến trúc của nơi này vốn rất đẹp, có cầu nhỏ nước chảy, có dương liễu nhộn nhạo, có đình hiên quỳnh lâu, cho nên gọi là Liễu Đình Hiên.

Đáng tiếc Liễu Đình Hiên năm mươi năm trước xảy ra một cơn ôn dịch, hơn một trăm người trong Liễu Đình Hiên chết toàn bộ, từ đó về sau không có người nào dám bước vào Liễu Đình Hiên nửa bước.

Nhưng mà lúc này tên Linh Sư lùn bị ấu kỳ lân công kích đang ở Liễu Đình Hiên này.

Hắn đi vào trong một phòng ốc vắng vẻ, nhìn hai bên không có ai trực tiếp đi vào, hắn đi tới một cái giường vặn vẹo, cái giường đá này từ từ mở ra.

Qua một lát một bí thất hiện ra trước mặt.

Tên lùn không cần suy nghĩ, trực tiếp thả người nhảy xuống, kế tiếp giường đá khép lại, hoàn toàn không nhìn ra cửa ra vào bí thất.

Dưới bí thất rất rộng rãi, có vài ngọn đèn dầu u tĩnh, lộ ra vẻ u sầu yên lặng.

Nhưng mà trong này có hơn trăm bóng đen.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này nhất định sẽ phát hiện những bóng đen này chính là độc nhân, mỗi một tên không có sinh khí, sắc mặt dữ tợn, toàn bộ là người chết, màu da thập phần trắng bệch đáng sợ, nghĩ tới còn chưa có bị luyện thành độc thi hoàn toàn.

Trong góc tường có một cái đỉnh cao bằng nửa người, bên cạnh còn để đó một đống độc thảo, hiển nhiên là dùng luyện chế Độc đan.

Một đạo tử khí đậm đặc, một hương vị độc thảo ghê người làm cho người ta cảm giác khủng bố.

Linh Sư lùn trở lại bí thất và nuốt mấy viên đan dược, sau đó ngồi lên giường đá.

Không qua nửa giờ hắn mới tinh táo lại.

- Tiểu tạp chủng đáng chết, làm sao có linh thú lợi hại như thế giúp đỡ hắn chứ?

Tên Linh Sư lùn nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm, trong ánh mắt tràn ngập sát cơ.

Đúng lúc này cửa ra vào bí thất truyền ra tiếng gõ vang.

Linh Sư lùn hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, do dự một chút vẫn đi ra khỏi bí thất.

Trên phòng ốc có một gã áo bào xám, che mặt và dáng người cao gầy, chắp tay sau lưng đi qua đi lại.

Cửa bí thất mở ra, Linh Sư lùn từ dưới đi lên.

- Lão quỷ, lần này đa tạ ngươi ra tay!

Tên che mặt nhìn thấy Linh Sư lùn lập tức chắp tay cảm ơn.

- Hừ, trước đừng cảm tạ sớm, tiểu tử kia còn chưa có chết!

Linh Sư lùn vung tay lên hừ lạnh nói ra.

- Cái gì... Ngươi gây ra động tĩnh lớn như vậy còn không giết tiểu tử kia?

Người che mặt cả kinh.

Thực lực của tên lùn này hắn biết rõ ràng, không có khả năng ngay cả một tên Huyền Sĩ trung giai còn không làm gì được, cho dù có linh thú hỗ trợ cũng không có khả năng thất thủ.

- Ai bảo ngươi cung cấp tình báo sai, vốn cho rằng hắn chỉ có con ấu thú màu đỏ là phiền toái, nhưng mà ngươi lại nói con Phong Lang chỉ là cấp hai, nhưng bây giờ là Phong Lang Vương cấp ba, ngay cả yêu xà của ta cũng chết trong tay của nó, còn một con linh thú khác thiếu chút nữa muốn mạng già của ta!

Linh Sư lùn tức giận nói. Hắn căn bản không biết con linh thú công kích sau cùng chính là ấu kỳ lân, nghĩ lầm lại có một chỉ (cái) cường đại linh thú bang (giúp) Lăng Tiếu.

- Không có khả năng Lý gia cung cấp tình báo sai lần, con Phong Lang kia rõ ràng chỉ cấp hai, bằng không chẳng bị bọn người Lý Nguyên Long vây giết.

Tên che mặt phản bác.

- Lăng lão ngũ, lão tử tận mắt nhìn thấy còn sai sao, lần này không chỉ chết yêu xà, còn tổn thất bốn gã tử sĩ, đây là lỗ lớn, các ngươi không nghĩ biện pháp đền bù tổn thất cho lão tử, lão tử không làm!

Tên Linh Sư lùn nhìn qua tên che mặt hét lên.

- Lão quỷ, ngươi phải nhớ kỹ hứa hẹn của ngươi, trước khi chúng ta đoạt quyền khống chế gia tộc, tuyệt đối không thể rời khỏi!

Tên che mặt nhìn như không thấy.

- Ngươi uy hiếp ta? Ta cho ngươi biết Lăng lão ngũ, trong thành Vẫn Thạch không có người nào có thể uy hiếp ta, nếu như ngươi không cho ta thù lao thỏa mãn, vậy đừng trách ta trở mặt.

Tên Linh Sư lùn ngẩng đầu trừng mắt nhìn qua tên che mặt,

Tên che mặt nắm chặt hai đấm, cuối cùng cười nói:

- Lão quỷ, trước không nên vọng động, sau khi chuyện thành công chúng ta tuyệt đối cho ngươi vào trong tàng khí các lấy dược đỉnh mà ngươi muốn làm thù lao.

- Đây chính là ước định trước đó, còn phải giao thêm hai kiện huyền khí đền bù tổn thất yêu xà của ta!

Linh Sư lùn dùng lời lẽ không thương lượng nói ra.

Huyền khí ah, trong thành Vẫn Thạch có bao nhiêu kiện mà lấy ra chứ, tên Linh Sư lùn này dám dùng công phu sư tử ngoạm đòi hai kiện, đổi lại người khác chắc chắn bị mắng là đồ điên.

Tên che mặt đang mắt trong lòng, nhưng mà vẫn mở miệng trấn an Linh Sư lùn.

- Lão quỷ, huyền khí trong thành Vẫn Thạch này chỉ có số lượng một bàn tay, ngươi mở miệng muốn hai kiện, ta đi đâu chuẩn bị cho ngươi, tối đa chỉ có thể cho ngươi một kiện, cho ngươi thêm mười kiện cấp vũ khí cấp hai cao cấp, thế nào?

- Vũ khí cấp hai cao cấp ta dùng làm quái gì, nếu như ngươi chỉ có thể cho

một kiện, vậy lấy Thanh giai huyền công của Lăng gia các ngươi thay thế đi.

Linh Sư lùn nói ra.

Tên che mặt híp mắt lại, trong đôi mắt lộ ra một tia lệ quang, nói:

- Tốt, hy vọng trong vòng nửa năm ngươi không có làm ta thất vọng, bằng không thì những thứ ngươi cần ta không cách nào làm được.

- Đây là tự nhiên, chỉ cần các ngươi cung cấp cho ta đủ độc thảo, chuyện ta đáp ứng các ngươi tự nhiên sẽ làm được.

Linh Sư lùn hứa hẹn.

Ngay sau đó hai người nói chuyện với nhau một hồi, người che mặt bí mật rời khỏi nơi đây.

- Gia hỏa ngu xuẩn, nếu như dám không tuân thủ hứa hẹn với ta, ta sẽ cho cả gia tộc các ngươi chôn cùng.

Linh Sư lùn nhìn qua tên che mặt rời đi và mắng trong lòng.

Về đến gia tộc, chuyện đầu tiên Lăng Tiếu làm chính là đi tắm rửa, chuyện gì cũng không làm, ngày mai nói sau.

Đây là chuyện không có biện pháp, trong thời gian này hắn vẫn ở trong núi, chỉ có lúc đầu là tới thủy đàm tắm rửa một hồi, về sau tiến vào Mê Huyễn Cốc lại rớt xuống vực sâu đều lâm vào nguy hiểm cực độ, đối mặt với tử vong thường xuyên, làm gì có thời gian mà tắm rửa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 182 - Gài Bẫy Cả Lão Ba. (1)

Hai vị lão gia tử thấy tiểu tử này vừa mới chiến đấu xong, cũng không tiện hỏi nhiều, chờ khi hắn nghỉ ngơi xong lại đi tìm bọn họ, có chuyện trọng yếu hỏi hắn.

Lăng Tiếu đáp ứng sau đó quay về đình viện của mình.

Lúc này ngày mới đã tới.

Hộ vệ tốp ba tốp năm tuần tra chung quanh, bọn họ không ngừng tuần tra quanh chợ.

Những người này vừa nhìn thấy Lăng Tiếu cưỡi Lang Vương kim sắc đi tới, nhao nhao hoảng sợ né tránh.

Những hộ vệ gan lớn một chút nhận ra Lăng Tiếu, nhanh chóng nhìn qua Lăng Tiếu khom người ân cần thăm hỏi:

- Bái kiến chấp sự đại nhân.

Lăng Tiếu gật gật đầu, bảo Lang Vương kim sắc nhanh chóng về nhà, trong lòng của hắn thầm hô.

- Tiểu kim quá phong cách, nhưng mà... Ta thích!

Rất nhanh Lăng Tiếu đã quay về đình viện của mình.

Chỉ thấy một cô thiếu nữ ăn mặc tơ lụa thanh nhã thất thần nhìn qua cửa nghĩ

cái gì đó.

Thiếu nữ này có gương mặt mịn màn phấn nộn, đôi mắt thuần khiết vô hại, đôi môi như cánh hoa hé nụ, tư thái duyên dáng yêu kiều, vòng eo nhỏ nhắn mê người, bộ ngực căng lên như muốn xé áo mà ra, từ xa nhìn nàng chẳng khác gì một đóa hoa thủy tiên, đẹp và tĩnh mịch hợp lòng người, làm cho người ta trìu mến.

Thiếu nữ này dường như nghe được cái gì đó, nàng nhìn qua thì thấy một con sói chạy qua đây.

Ah!

Thiếu nữ kinh hô một tiếng, sắc mặt bị dọa tái nhợt, nhanh chóng quay người muốn chạy vào phòng.

Đúng lúc này một làn gió thổi qua người của nàng.

Sau một khắc vòng eo nhỏ nhắn của nàng bị một cánh tay tráng kiện ôm lấy.

- Ai, thả ta ra... Bằng không thì ta sẽ hét lên...

Thiếu nữ giãy dụa khỏi cánh tay ôm eo của nàng, càng không ngừng sợ hãi hét lên.

- Bảo bối của ta, mới hai tháng không gặp đã quên thiếu gia rồi.

Một tiếng nói khinh bạc vang lên bên tai của nàng.

Bỗng nhiên thiếu nữ đình chỉ giãy dụa, thân thể rung động vài cái, sau đó xoay người lại nhìn qua gương mặt tuấn tú đang áp lên má của nàng.

- Thiếu... Thiếu gia!

Thiếu nữ nhìn thấy người ôm mình thì kinh hỉ kêu lên.

Ôm thiếu nữ không phải Lăng Tiếu thì là ai, mà người hắn ôm chính là nha hoàn thiếp thân kiêm muội muội Bạch Vũ Tích.

Lăng Tiếu từ từ nhắm hai mắt, đưa đầu tới gần và ngửi hương thơm trên người Bạch Vũ Tích, khen một câu.

- Vũ Tích, ngươi hôm nay thơm hơn trước kia đấy.

Bạch Vũ Tích "Ưm" cười cười, nói một câu.

- Thiếu gia ngươi rốt cục trở về!

Sau đó đầu của nàng vùi vào ngực của Lăng Tiếu, cảm giác an ổn, an tâm, hạnh phúc dâng lên sâu trong lòng thiếu nữ.

Từ khi Lăng Tiếu tiến vào sơn mạch thì nàng mỗi ngày cũng chờ ở nơi này để nhìn thấy thiếu gia an toàn quay về. Trải qua ngày đêm hy vọng, rốt cục thiếu gia của nàng đã về, trong nội tâm nàng thực thật vui vẻ, thật vui vẻ.

- Tiếu... Tiếu nhi ngươi đã về rồi!

Âm thanh kinh hỉ của một phụ nữ vang lên.

Không cần phải nói là mẹ của Lăng Tiếu, Mộng Tích Vân.

Vừa nghe giọng của Mộng Tích Vân, Bạch Vũ Tích nhanh chóng giãy dụa khỏi ôm ấp của Lăng Tiếu, thế nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không buông tay, ôm chặt lấy nàng.

- Mẹ, Tiếu nhi trở về!

Lăng Tiếu ôm lấy Bạch Vũ Tích, đi vào trong phòng, nhìn qua Mộng Tích Vân.

Mộng Tích Vân đi nhanh tới bên người Lăng Tiếu, thương yêu nói:

- Tiểu tử đã quay về rồi, làm cho mẹ lo lắng muốn chết, về sau có đi ra ngoài phải mang theo hộ vệ, chi như vậy mẹ mới an tâm.

Cảm giác được Mộng Tích Vân quan tâm, trong lòng Lăng Tiếu hiện ra cảm giác ấm áp và hạnh phúc.

Lúc này Lăng Tiếu buông Bạch Vũ Tích, đi qua ôm vai của mẹ hắn.

- Mẹ, Tiếu nhi rất đói, ngươi mau phân phó hạ nhân làm cơm đi, ta đi tắm rửa.

- Mau đi đi, người hôi quá, ta bảo hạ nhân chuẩn bị đồ ăn cho ngươi.

Mộng Tích Vân nhìn qua Bạch Vũ Tích đang mắc cỡ, mỉm cười nhìn Lăng Tiếu nói ra.

- Mẹ, chờ một chút, ta giới thiệu mấy bằng hữu quen trong sơn mạch cho mọi người, tiểu kim tới đây!

Lăng Tiếu nói một câu, sau đó quay đầu ra ngoài kêu lên.

Nghe được Lăng Tiếu kêu, Lang Vương kim sắc chở ấu kỳ lân, tiểu gấu chó đi tới.

- Ah!

Mộng Tích Vân cùng Bạch Vũ Tích bị dọa hoa dung thất sắc, nhanh chóng trốn ra sau lưng Lăng Tiếu.

- Mẹ, Vũ Tích các ngươi đừng sợ, chúng là bạn của ta, đều là người của mình, bại gia tử, tiểu kim, tiểu hắc, sau này các người có thể gọi chúng như vậy, các ngươi cũng nhận ra đây là mẹ của ta, đây là Vũ Tích, muội muội tốt của thiếu gia.

Lăng Tiếu trấn an mẹ và Bạch Vũ Tích, giới thiệu các nàng cho ba con linh thú.

Ba con linh thú dường như nghe hiểu lời của Lăng Tiếu, nhìn qua hai nữ kêu lên hai tiếng đáp lại.

Mộng Tích Vân cùng Bạch Vũ Tích lúc này ổn định tâm thần, các nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại mang linh thú trong truyền thuyết về nhà. Nhưng mà các nàng vẫn không dám tới gần Lang Vương kim sắc, bởi vì nó khổ người quá lớn, ngược lại ấu kỳ lân cùng tiểu hắc càng được hoan nghênh.

Nhưng mà ấu kỳ lân dường như không thích người khác đụng nó, ai muốn sờ nó thì nó đều nhe răng ra, làm hai nữ sợ hãi không dám tới gần, đành phải ôm tiểu gấu chó, càng không ngừng sờ mó.

Tiểu gấu chó vừa mới sinh ra không lâu, không có dã tính gì, đối với ai cũng thè lưỡi ra liếm bàn tay.

Đúng lúc này Lăng Chiến bế quan trong đi ra ngoài.

Lăng Chiến cũng như hai nữ bị Lang Vương kim sắc làm giật mình, Lăng Tiếu lại phải giới thiệu một phen.

- Hảo tiểu tử, không ngờ có thể hàng phục linh thú!

Lăng Chiến mừng rỡ vỗ vai Lăng Tiếu tán dương. Trước mắt chính là linh thú cấp ba đấy, thực lực tương đương Linh Sư giai của nhân loại, trong thành Vẫn Thạch cường giả Linh Sư giai có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi một Linh Sư đều là cao thủ nhất đẳng, người bình thường ai dám trêu chọc chính là tìm chết.

Hôm nay con của mình mang về ba linh thú cường đại như vậy, kẻ làm cha như hắn cũng nở mặt, xem sau này còn có ai dám dương oai.

- Cũng không nhìn con của ngươi là người nào chứ?

Lăng Tiếu vểnh lên miệng phi thường đắc ý khoe khoang.

- Đúng rồi, nhi tử, tu vị của ngươi bây giờ là thế nào? Chẳng lẽ đã tấn cấp Huyền Giả cao giai?" Lăng Chiến hỏi. Hắn trải qua hai tháng khổ tu, lại có Lăng Tiếu cung cấp hắc linh chi, mỗi ngày phục dụng một chút nên tăng huyền lực lên nhiều, hiện tại đã từ Huyền Giả cấp thấp tăng lên Huyền Giả trung giai.

Trước khi Lăng Tiếu rời nhà thì hắn chỉ là Huyền Giả trung giai, hiện tại Lăng Chiến không nhìn rõ tu vị của hắn, cho nên suy đoán hắn là Huyền Giả cao giai.

- Không phải Huyền Giả cao giai.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói, dừng một chút mới nói:

- Lão ba, ngươi quá chậm, nhi tử đã là Huyền Sĩ trung giai rồi.

Nói một tiếng, Lăng Tiếu không quan tâm cha của hắn, hắn lao thẳng vào

phòng của mình.

- Huyền Sĩ trung giai?

Lăng Chiến nhìn qua bóng lưng con mình và thì thào tự nói, sau đó dùng ngữ khí đánh chết không tin nói ra.

- Tiểu tử thúi này, ngay cả lão ba cũng dám lừa, thật sự là bất hiếu.

Lăng Tiếu đi vào gian phòng không bao lâu, Bạch Vũ Tích mang theo vài tên thị nữ tới muốn tắm rửa cho hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 183 - Gài Bẫy Cả Lão Ba. (2)

Sau khi mấy thị nữ rời đi, Bạch Vũ Tích hơi hơi đỏ mặt đi tới trước mặt Lăng Tiếu và nói:

- Thiếu gia, Vũ Tích thay quần áo cho ngài.

Lăng Tiếu nhìn qua Bạch Vũ Tích kiều diễm ướt át, nuốt nuốt nước miếng nói.

- Tốt!

Trong khoảng thời gian hắn nín hỏng rồi, từ trước ở cùng với La Khinh Sương nhưng không dám xử lý nàng, trong nội tâm vẫn áp chế.

Vào lúc Bạch Vũ Tích nhẹ nhàng linh hoạt cỡi áo của hắn ra, dục hỏa trong người Lăng Tiếu càng mạnh.

Rốt cục hắn cũng cởi quần áo của Bạch Vũ Tích ra, ôm lấy Bạch Vũ Tích sau đó hôn lên môi ngọc.

Bạch Vũ Tích đã sớm hy vọng vào Lăng Tiếu, cảm thụ Lăng Tiếu bức thiết như vậy, nàng không có bất kỳ phản kháng, ngược lại thèm khát vì được thiếu gia sủng hạnh. Nàng ôm eo hổ của Lăng Tiếu, bộ dáng mặc quân chà đạp.

Hai lưỡi dây dưa, đinh hương bốn phía.

Lăng Tiếu vừa hôn Bạch Vũ Tích, vừa sờ mó khắp người Bạch Vũ Tích.

Hương thơm thanh thuần mười phần, than thể hấp dẫn động lòng người hiện ra trước mặt.

Thân thể Bạch Vũ Tích càng không ngừng run rẩy, lông mi run run hiện ra ý khó xử, nói khẽ:

- Thiếu gia, Vũ Tích muốn!

Oanh!

Lăng Tiếu bạo phát, dục hỏa dâng trào, thân thể chấn động, trên người hắn không còn quần áo dư thừa, bàn tay vuốt ve bộ ngực của Bạch Vũ Tích, ma chưởng còn lại sờ mó từ trên xuống dưới, kéo thân thể của nàng vào sát người của hắn.

- Ah...

Khe suối của Bạch Vũ Tích bị kim thương của Lăng Tiếu đâm vào, bộ dáng đau đớn không thôi, nội tâm thầm hô:

- Chỗ đó của thiếu gia thật lớn!

Tuy nàng trước kia đã thành nữ nhân của Lăng Tiếu, nhưng mà hai tháng qua chưa làm chuyện này, phía dưới đương nhiên co lại rồi, thời điểm Lăng Tiếu tiến vào thì nhất định cảm thấy đau.

Lăng Tiếu dường như tìm được điểm phát tiết, cảm giác ướt át kia làm cho hắn cảm giác thật thoải mái, lúc này gầm nhẹ một tiếng, điên cuồng dập mạnh.

Trong lúc nhất thời trong phòng Lăng Tiếu tràn ngập tiếng rên rỉ mê người, xuân quang đại phóng.

Sau khi trải qua thích ứng, hạ thân của Bạch Vũ Tích không còn đau nữa, ngược lại cảm thấy rất sướng, cảm giác dục tiên dục tửu làm nàng mê say, nàng càng ngày càng mất phương hướng, nàng chỉ biết là nàng phi thường cần thiếu gia, cần thiếu gia vĩnh viễn làm vậy với nàng, cho nàng khoái hoạt muốn chết.

Lăng Tiếu cũng thập phần hưởng thụ, nghẹn hai tháng bây giờ lại tìm được nơi phát tiết sung sướng.

Thời gian dần qua, động tác của Lăng Tiếu chậm dần, ôm Bạch Vũ Tích cùng tiến vào trong bồn tắm, chiến đấu dưới nước càng thêm kịch liệt, trong thùng gỗ nước bắn ra tung tóe.

Bất tri bất giác hai người làm trong phòng cả buổi sáng. (Trâu chứ chẳng phải người)

Hai người cùng nằm trên giường, thân thể trần trụi cúi đầu nói nhỏ với nhau.

Bạch Vũ Tích càng không ngừng hỏi Lăng Tiếu thời gian này trải qua chuyện gì, mỗi lần nghe được Lăng Tiếu nói tới chỗ đặc sắc thì lại ôm lấy thân thể Lăng Tiếu.

Nàng biết rõ tuy thiếu gia ngoài miệng nói thập phần nhẹ nhõm, nhưng mà lúc đó chắc chắn rất nguy hiểm.

- Đúng rồi, Vũ Tích hiện tại đã là Võ Đồ cấp bảy, chờ khi đột phá lên Huyền Giả, thiếu gia tìm người đối luyện cho ngươi, cho ngươi gia tăng kinh nghiệm thực chiến, như vậy mới có ích cho tu luyện.

Lăng Tiếu tham luyến vuốt ve bộ ngực và khe suối ướt át của Bạch Vũ Tích nói ra.

Hai tháng đi qua, Bạch Vũ Tích đã từ Võ Đồ cấp bốn tăng lên Võ Đồ cấp bảy.

Tốc độ này không thể nói là nhanh kinh người, chủ yếu là Lăng Tiếu truyền cho nàng Thủy Nguyệt Thần Công xác thực là công pháp cường đại, hơn nữa cũng do Bạch Vũ Tích cố gắng.

Từ khi nàng trải qua chuyện ở Túy Hương Lâu thì nhớ kỹ dặn dò, để không trở thành vướng víu cho thiếu gia, nàng ngày đêm tu luyện Thủy Nguyệt Thần Công cùng Thủy Nguyệt kiếm pháp, lúc này mới có thực lực hôm nay.

Bạch Vũ Tích núp ở trong ngực Lăng Tiếu, nhu thuận đáp.

- Vũ Tích toàn bộ nghe thiếu gia.

Sau khi vuốt ve an ủi Bạch Vũ Tích xong, toàn bộ tinh thần của Lăng Tiếu đã thả lỏng, hắn nằm ngủ.

Thời điểm tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối.

Hắn không nghĩ tới vừa ngủ là ngủ như chết thế này, ngay cả Bạch Vũ Tích rời giường lúc nào hắn cũng không biết. Đủ thấy hắn hai tháng qua thật sự quá mệt mỏi, hôm nay sau khi về đến nhà thì tinh thần buông lỏng, mới có thể ngủ được sâu như vậy.

Đúng lúc này Bạch Vũ Tích từ bên ngoài đi vào, trong tay còn mang theo bữa tối.

Lăng Tiếu nhìn thấy đồ ăn thơm như vậy, bụng kêu vag.

- Thiếu gia đói a, mau dùng bữa đi.

Bạch Vũ Tích trải qua ân ái với Lăng Tiếu thì thân thể càng thêm mê người.

- Vũ Tích, cám ơn ngươi!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, thân thể trần trụi nhảy xuống giường, bắt đầu càn quét bữa tối.

Sau khi ăn sạch đồ ăn Bạch Vũ Tích mang tới, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy no bảy phần, nghĩ đến ở trong sơn mạch lâu như thế chỉ ăn thịt khô, đã ăn chán rồi, cảm thấy bữa tối trong nhà đặc biệt ngon miệng.

Sau khi dùng cơm xong Lăng Tiếu đi ra ngoài đình viện trò chuyện với cha mẹ, sau đó đi trấn an ba con linh thú.

Trước kia Lang Vương kim sắc đặc biệt dễ đói, hôm nay nuốt thú đan và thành tựu linh thú cấp ba ngược lại sức ăn giảm rất nhiều.

Ấu kỳ lân dường như đang chén nằm trên đầu của Lang Vương kim sắc, vừa thấy Lăng Tiếu xuất hiện thì nhảy vào trong ngực Lăng Tiếu, tiểu gấu chó trên mặt đất cũng kêu lên, muốn Lăng Tiếu ôm.

Lăng Tiếu đặt ấu kỳ lân lên vai, ôm lấy tiểu gấu chó lên, trong nội tâm suy nghĩ sau này phải giao tiểu gấu chó cho Bạch Vũ Tích nuôi nấng a, đợi nó lớn lên sẽ bảo vệ Vũ Tích.

Về phần Lang Vương kim sắc Lăng Tiếu phải an trí nó thật tốt, hắn nghĩ tới bao tay linh thú.

Bao tay linh thú hắn lấy được trên người Thanh Lang, là đồ vật chuyên môn cất giữ linh thú, sau khi Thanh Lang chết hắn nhất định phải làm ý niệm tinh thần trên đó biến mất mới có thể sử dụng.

Hôm nay Thanh Lang đã chết, không biết ý niệm trên bao tay linh thú còn không?

Chỉ có thể dùng bao tay linh thú mà thôi, như vậy tùy thời mang theo Lang Vương kim sắc cũng không gây quá nhiều chú ý, dọa quá nhiều người.

Nghĩ tới đây Lăng Tiếu ngưng kết ý chí tinh thần rót vào trong bao tay linh thú.

Sau khi ý chí tinh thần của Lăng Tiếu tiếp cận bao tay thì bao tay hấp thu ý chí này.

- Ha ha, thực tự động biến mất, có thể dùng.

Lăng Tiếu lúc này cười rộ lên.

Không gian trong bao tay linh thú chừng mười mét vuông, đầy đủ Lang Vương kim sắc, ấu kỳ lân cùng tiểu gấu chó hoạt động.

Lăng Tiếu truyền ý thức tinh thần cho Lang Vương kim sắc, mặt đất lóe lên, Lang Vương kim sắc biến mất trước mặt của hắn.

Lăng Tiếu nhìn qua bao tay linh thú, quả nhiên thấy Lang Vương kim sắc đang ở giữa không gian.

- Như vậy thuận tiện nhiều!

Lăng Tiếu cười cười, sau đó thu ấu kỳ lân vào trong không gian linh thú.

Sau khi thu linh thú vào trong, muốn câu thông lấy linh thú ra thì phải hoàn thành lúc ý thức linh thú không kháng cự mới được. Cũng không phải tùy tiện thu ra thu vào là được.

Linh thú muốn đi ra cũng phải được chủ nhân bao tay đồng ý mới ra được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 184 - Sử Dụng Bao Tay Linh Thú

Lăng Tiếu thân là chủ nhân bao tay linh thú, thời khắc nào cũng có thể cảm ứng được không gian bên trong.

Lúc này thu ấu kỳ lân vào, dường như nó không thích hoàn cảnh trong đấy, yêu cầu đi ra ngoài, Lăng Tiếu liền cảm ứng được.

Vì vậy Lăng Tiếu thả nó ra.

Giải quyết vấn đề linh thú, Lăng Tiếu tâm tình thật tốt.

- Độc ưng, ngươi đi ra một chút.

Lăng Tiếu nhìn qua một hướng kêu to.

Ngay sau đó một thân ảnh xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, chính là người hầu độc ưng của Lăng Tiếu.

- Độc ưng bái kiến thiếu gia!

Độc ưng cung kính khom người trước mặt Lăng Tiếu.

Độc ưng cùng Lăng Tiếu đi vào sơn mạch, do Lăng Tiếu giúp hắn lấy được hắc linh chi ngàn năm, làm cho hắn đột phá đến Huyền Sĩ cao giai, một thân tu vị này trong thành Vẫn Thạch tính toán là tồn tại đỉnh cấp. Độc ưng biết rõ tất cả là do thiếu gia ban cho hắn, nội tâm của hắn đã sớm trung thành với Lăng Tiếu bái.

Hôm nay Lăng Tiếu ra khỏi sơn mạch, tu vị tăng tới Huyền Sĩ trung giai, chuyện này làm độc ưng khiếp sợ vạn phần, nhớ ngày đó hắn từ Huyền Sĩ cấp thấp đột phá lên Huyền Sĩ trung giai tốn rất nhiều năm, mà thiếu gia mới hai tháng đã từ Huyền Giả trung giai tăng lên Huyền Sĩ trung giai, tốc độ khủng bố đúng là đả kích người.

Khi nhìn Lăng Tiếu mang theo mấy linh thú trở về, càng làm hắn im lặng, hắn trăm phần trăm có thể khẳng định, thiếu gia là một "yêu nghiệt".

Đồng thời chuyện này làm hắn tin tưởng tương lai của Lăng Tiếu.

- Trong khoảng thời gian này vất vả ngươi rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói với độc ưng.

Độc ưng vẫn đi theo hắn vào trong sơn mạch, do Lăng Thương đề phòng Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão hai người, càng phân phó độc ưng thời khắc bảo hộ an nguy của Bạch Vũ Tích.

Sau khi Lăng Tiếu về đến nhà, hắn liền cảm ứng được độc ưng đang tồn tại, biết rõ hắn đang âm thầm bảo hộ Bạch Vũ Tích, không vi phạm dặn dò của hắn, cảm thấy độc ưng rất trung thành với hắn.

- Làm việc cho thiếu gia chính là vinh hạnh của độc ưng!

Độc ưng đáp, hắn móc trong túi ra.

- Bẩm thiếu gia, ta mang toàn bộ vũ khí trước kia bán đi rồi, tổng cộng là hai vạn năm nghìn kim tệ, thỉnh thiếu gia nghiệm thu.

Độc ưng nói vũ khí chính là bên cạnh sơn mạch thủy đàm đánh chết đám người Thanh Lang và Bành thị thất ưng đoạt được.

Lăng Tiếu không có tiếp nhận kim tệ, mà nhàn nhạt nói:

- Những kim tệ này ngươi mang theo, về sau ngươi ở bên cạnh ta, lúc cần thì lấy dùng.

- Vâng, thiếu gia!

Độc ưng ứng một tiếng sau đó thu lại.

- Độc ưng, bản thiếu gia đã nói với ngươi, chỉ cần trung tâm theo tùy tùng bản thiếu gia, bản thiếu gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, Huyền Sĩ giai cũng không phải cuối cùng, lời này ngươi nhớ rõ chứ?

Lăng cười hỏi.

- Độc ưng nhớ rõ!

Độc ưng có chút kích động đáp.

Ban đầu ở sơn mạch, Lăng Tiếu đã từng nói qua lời này với hắn, lúc ấy hắn còn bán tín bán nghi, hôm nay nhìn thấy tốc độ phát triển của Lăng Tiếu thì hắn triệt để tin tưởng.

- Nhớ gốc linh thảo này chứ?

Lăng Tiếu từ không gian giới lấy Âm Phong Thảo ra hỏi độc ưng.

Độc ưng tâm thần bất định gật đầu, tỏ vẻ nhớ rõ. Trong lòng của hắn nghĩ:

- Chẳng lẽ đây là linh thảo cấp thấp?

Lúc trước hắn hiến cho Lăng Tiếu cũng không biết đây là Âm Phong Thảo, chỉ cảm thấy bất phàm mới hiến cho Lăng Tiếu. Nếu như giá trị không cao mà bị thiếu gia biết rõ thì quá thảm.

- Đây là Âm Phong Thảo cấp ba cao giai!

Lăng Tiếu nói.

- Âm Phong Thảo!

Độc ưng cả kinh nói.

Lăng Tiếu nhìn qua, biểu lộ của độc ưng tự nhiên là không biết Âm Phong Thảo, bằng không cũng không hiến cho hắn, giá trị của nó cũng cao đấy, huống chi độc ưng cũng có chút ít phong thuộc tính, đối với độc ưng mà nói tuyệt đối phi thường hữu dụng.

Lăng Tiếu đem Âm Phong Thảo ném cho độc ưng.

Độc ưng không rõ ràng lắm nhìn qua Lăng Tiếu, hắn cho rằng Lăng Tiếu muốn đuổi hắn đi, lúc này rất dứt khoát quỳ trên đất nói:

- Độc ưng đáng chết, thỉnh thiếu gia đừng đuổi độc ưng đi, độc ưng nguyện thừa nhận hình phạt nào cũng được.

- Ha ha, ai nói muốn đuổi ngươi đi!

Lăng Tiếu cười một tiếng, sau đó nâng độc ưng lên.

- Đây là thưởng cho ngươi, hy vọng ngươi dựa vào Âm Phong Thảo có thể tăng độ tinh khiết của phong thuộc tính, đương nhiên, có thể ngưng kết ra phong sát khí là tốt nhất.

Âm Phong Thảo có thể đề cao độ tinh khiết của phong thuộc tính, có cơ hội ngưng kết phong sát khí, đề cao lực sát thương.

Võ giả bình thường đột phá lên Huyền Sĩ giai có thể phân rõ thuộc tính bản thân, mà thuộc tính càng đại biểu lực lượng tương lai của võ giả. Ví dụ như một gã Huyền Sĩ giai là hỏa thuộc tính, nếu như độ tinh khiết của hắn chỉ là 30%, như vậy tốc độ của hắn chậm hơn võ giả có 40% độ tinh khiết rất nhiều, nếu như có thể đạt được linh thảo hoặc đan dược tăng độ tinh khiết lên, như vậy tốc độ tu luyện sẽ đề cao thật lớn.

Kỳ thật đây cũng là vấn đề thiên tư của mỗi người.

Độc ưng dùng hỏa thuộc tính làm chủ, phong thuộc tính làm phụ, độ tinh khiết phog thuộc tính của hắn không cao, có lẽ chỉ có 15%, nếu như hấp thu Âm Phong Thảo thì độ tinh khiết tăng thêm 10%. Như vậy phong thuộc tính liền đạt tới 25%, tốc độ tu luyện phong thuộc tính của hắn tăng lên nhiều lắm, tốc độ chạy còn nhanh hơn trước kia nhiều. Nhưng mà bất luận kẻ nào cũng chỉ có thể hấp thu một cây Âm Phong Thảo, ăn thêm cũng vô dụng.

Âm Phong Thảo còn có một đặc điểm, chính là có cơ hội ngưng kết ra phong sát khí.

Lực sát thương của phong sát khí rất lớn, nhưng lại có chứa tính ăn mòn, có thể đề cao sức chiến đấu của võ giả.

Độc ưng không nhận ra Âm Phong Thảo, tuy biết rõ tác dụng cua Âm Phong Thảo nhưng mà trong lòng nhất thời không nói ra lời.

Nhưng mà ý nghĩ của hắn vẫn thanh tỉnh như trước, hắn cảm thấy Lăng Tiếu có khả năng thăm dò trung tâm của hắn, vì vậy đem Âm Phong Thảo lần lượt đưa cho Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, gốc Âm Phong Thảo này ngươi giữ đi.

- Bảo ngươi nhận lấy đi, bổn thiếu gia không cần, đêm nay ngươi quay về bế quan, cho đến ngươi phải hấp thu Âm Phong Thảo xong mới trở ra.

Lăng Tiếu thập phần hào phóng nói. Ai kêu không gian giới của hắn còn có rất nhiều Âm Phong Thảo chứ, huống chi hắn đã có phong sát khí, căn bản không thèm để ý tới một cây Âm Phong Thảo.

- Đa tạ Thiếu gia thành toàn!

Độc ưng sững sờ một chút, dập đầu cảm tạ.

Trong lòng của hắn thật sự vô cùng cảm động! Thiếu gia thật sự là quá hào phóng.

Giá trị của Âm Phong Thảo tối thiểu vượt qua trăm vạn kim tệ, xuất ra đấu giá chỉ sợ đáng giá nhiều hơn, mà bây giờ thiếu gia lại thưởng cho hắn, hắn có thể không cảm động sao?

- Tốt, đừng cảm động như đàn bà vậy, chờ ngươi sau khi xuất quan ta sẽ cho ngươi hai bộ công pháp tu luyện, cho ngươi sớm ngày đột phá chí Linh Sư Giai.

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

Độc ưng cảm tạ lần nữa, sau đó trở lại phòng của mình tu luyện.

Một số năm sau, độc ưng nhớ lại tình cảnh năm này, hắn vẫn cảm động vạn phần, cảm giác lúc trước mình lựa chọn theo thiếu gia là quyết định sáng suốt nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 185 - Thái Thượng Trưởng Lão Khiếp Sợ. (1)

Lăng Tiếu không đặt chuyện này trong lòng, hắn đối xử tốt với người bên cạnh, quản chi độc ưng chỉ là người hầu của hắn, chỉ cần trung tâm một mực theo hắn, vậy hắn sẽ không tiếc bồi dưỡng hắn thành cường giả.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau Lăng Tiếu trực tiếp đi vào nội viện gặp Lăng Thương.

Thời điểm đi qua diễn võ trường, cơ hồ tất cả thế hệ trẻ của Lăng gia trẻ dùng ánh mắt sùng bái nhìn qua Lăng Tiếu, có đại bộ phận người tiến lên vấn an Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mỉm cười đáp lễ, không có biểu hiện cao ngạo tự mãn chút nào.

Tuy bình thường hắn rất tự kỷ rắm thí, nhưng hắn đối xử mọi người vẫn không tệ.

Sau khi đi vào nội các, Lăng Thương gọi Lăng Tiếu vào thư phòng.

Lăng Thương nhìn qua Lăng Tiếu cười nói:

- Tiếu nhi, tốt lắm, thật không ngờ ngươi khôi phục tu vị Huyền Sĩ, còn đột phá tới trung giai, gia gia cảm thấy kiêu ngạo thay ngươi, nhưng mà ngươi ngàn vạn lần không kiêu không ngạo, tranh thủ sớm ngài đột phá cao giai, nếu như mười năm có thể tiến giai Linh Sư giai, Lăng gia chúng ta chắc chắn nghênh đón thời đại huy hoàng đấy.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu, có chút xấu hổ cười nói:

- Gia gia, Tiếu nhi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngài.

- Ân, ngươi có thể tin tưởng như vậy là tốt, lần này ngươi đột phá đến Huyền Sĩ giai vốn nên ban thưởng cho ngươi, thế nhưng mà gia gia của ngươi không có cất giữ sung túc như thái thượng trưởng lão, cho nên gia gia cũng không có ý định cho ngươi cái gì!

Lăng Thương nói một câu, uống một ngụm trà lại nói:

- Lần này gọi ngươi tới chủ yếu là nói cho ngươi hai chuyện, ngươi chủ ý nghe kỹ,

- Gia gia ngài nói!

Lăng Tiếu nghiêm túc nghe.

- Thứ nhất trước khi xong phần giao đấu trong gia tộc, ngươi không thể lại rời khỏi gia tộc, nếu quả thật muốn ra ngoài làm việc phải mang theo hổ vệ; thứ hai, ngươi không được nhúng tay vào tranh đấu trong gia tộc, chỉ cần một lòng tu luyện là tốt rồi!

Lăng Thương nghiêm túc khuyên bảo.

Đối với điểm thứ nhất Lăng Tiếu tự nhiên nhìn ra được tâm tư của gia gia.

Chính là sợ Lý Lam hai nhà trả thù, trước kia hắn giết người của hai nhà này, hơn nữa trong sơn mạch còn đoạn một tay Lý Nguyên Long, ở trước mặt nhiều dong binh và mạo hiểm giả sỉ nhục mặt mũi Lý gia. Đổi lại là hắn tuyệt đối sẽ không chịu để yên, thậm chí còn không tiếc khai chiến với người ta. Cho nên gia gia của hắn bảo hắn ở trong gia tộc cũng là vì suy nghĩ cho hắn.

Về phần điểm thứ hai Lăng Tiếu không đồng ý.

- Gia gia, hai lão ô quy kia vẫn bất mãn với ngươi, chẳng lẽ chúng ta nén giận sao? Ta hoài nghi ta và phụ thân bị phế bỏ kinh mạch lúc trước là do chúng làm ra.

Lăng Tiếu có chút căm phẫn nói ra.

- Những chuyện này gia gia cũng biết, gia gia có kế sách ứng phó rồi, sau khi thi đấu gia tộc chấm dứt, như vậy cục diện này sẽ không tồn tại, cho nên ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần lo lắng tu luyện thì đó là phúc của Lăng gia rồi!

Lăng Thương thập phần chắc chắc nói.

Lăng Tiếu do dự một chút, nói:

- Tiếu nhi biết rõ.

Nhìn thấy thần sắc của gia gia, Lăng Tiếu có thể cảm giác được gia gia của hắn có lẽ đã sớm có chuẩn bị, mình cũng không nói thêm gì nữa.

- Đúng rồi, ngươi biết ngày hôm qua đám người chặn giết ngươi có địa vị gì không? Lý gia hay là Lam gia?

Lăng Thương nhớ tới hôm qua Lăng Tiếu bị chặn giết nên hỏi.

Vì vậy Lăng Tiếu nói chuyện trải qua một lần.

- Ám thuộc tính Linh Sư, hơn nữa còn rất lùn?

Lăng Thương trầm tư một chút, sắc mặt kinh hãi, nói:

- Chẳng lẽ là hắn?

- Gia gia, hắn là ai?

Lăng cười hỏi.

- Một gã Độc sư tàn nhẫn, người ta xưng là ‘ lão quỷ ’, chuyên dùng độc đan nổi danh, mười năm trước không biết trong thành Vẫn Thạch giết bao nhiêu nhân mạng, có một lần hắn vào trong gia tộc trộm đồ bị thái thượng trưởng lão đánh thành trọng thương đuổi ra khỏi thành Vẫn Thạch, không nghĩ tới lần này lại quay về.

Thần sắc Lăng Thương ngưng trọng nói.

Lúc này Lăng Thương lại nghĩ tới Lăng Tiếu cho người mang tin tức quay về, Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão chính là người thu mua độc thảo, chẳng lẽ bọn họ cấu kết với lão quỷ sao?

Nếu là như vậy thì khó đối phó.

Lăng Tiếu cũng nghĩ nhiều như Lăng Thương, bằng không tại sao thân phận như Thanh Lang có thể mời được cao thủ như vậy chứ?

- Tiếu nhi, đợi lát nữa ngươi đi gặp thái thượng trưởng lão, nhớ rõ mang việc này nói cho hắn biết, xem hắn có nói gì không.

Lăng Thương nghiêm túc nói ra.

- Dạ gia gia!

Lăng Tiếu ứng một câu, lại kéo việc nhà với Lăng Thương một chút mới rời đi.

Rời khỏi nội các, Lăng Tiếu đi tới Huyền Kỹ các lầu hai.

- Lão thái gia ta đến rồi!

Lăng Tiếu vừa gặp thái thượng trưởng lão nằm trên ghế thái sư thì nói một câu.

- Ở bên ngoài chơi hai tháng cũng tới thời điểm tu luyện rồi.

Thái thượng trưởng lão không nói nhảm, trực tiếp nói chính đề.

- Dạ Lão thái gia, nhưng mà gia gia bảo ta nhắn lại với ngài.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó mang chuyện Độc sư chặn giết hắn nói một lần.

Sau khi nghe xong, trong mắt thái thượng trưởng lão có lệ quang lóe lên, buồn bã nói:

- Khó trách lúc ấy cảm thấy có độc tính, không nghĩ tới là tên kia trở về.

- Lão thái gia, tên lùn kia rất lợi hại sao?

Lăng cười hỏi.

Tuy hắn biết rõ tên lùn là Linh Sư, nhưng mà gia gia của hắn và thái thượng trưởng lão trước mặt cũng không yếu a, thấy thế nào cũng không cần nghiêm túc như vậy.

- Mười năm trước hắn chính là Linh Sư trung giai, ngươi nói hắn có lợi hại không?

Thái thượng trưởng lão nói ra, lại nói tiếp:

- Hắn lợi hại nhất không phải tu vị, mà là công kích mang độc tính, người bình thường bị dính chết ngay lập tức, cho dù không chết cũng mất đi sức chiến đấu, lúc đó mặc người ta xâm lược.

- Đáng sợ như vậy?

Lăng Tiếu hồi tưởng lại thảm trạng ngày hôm qua khi mình bị khói độc bao phủ, trên người sưng vù lên vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà hắn không rõ vì sao mình không bị độc phát thân vong, ngược lại độc tính kia không có tràn vào ngũ tạng lục phủ đã biến mất rồi. Chẳng lẽ là hạt châu kia hỗ trợ sao?

Lăng Tiếu còn không có đột phá Linh Sư giai, còn không thể nội thị đan điền và thức hải của mình, hắn chỉ biết là ngày đó dưới vực sâu sơn mạch có hạt châu tiến vào đầu của hắn, cho nên suy đoán có phải hạt châu trợ giúp không, hoặc là trong thức hải lục ông ra tay giúp đỡ.

- Sớm biết hắn không chết tâm, ngày đó ta nên giết hắn!

Thái thượng trưởng lão hối hận nói ra.

- Lão thái gia, ngươi cũng không nên tự trách, chẳng ai ngờ thằng này dám quay về.

Lăng Tiếu an ủi một câu, lại nói tiếp:

- Lão thái gia, Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão lợi dụng tài vụ gia tộc thu mua độc thảo, có quan hệ tới lão quỷ này hay không?

Trên mặt thái thượng trưởng lão hiện ra nét khó coi.

- Lúc trước ta đã hứa hẹn với lão tộc trưởng, ta sẽ không can thiệp vào chuyện trong gia tộc, lão Nhị cùng lão Ngũ đều nhìn chằm chằm vào gia gia của ngươi thì ta biết, nhưng ta biết rõ ngày nào còn có ta, bọn chúng cũng không dám quá phận, nhưng không nghĩ tới bọn chúng mưu đồ đoạt vị rõ ràng cấu kết với người như thế, thật sự làm người ta đau lòng, việc này ngươi không cần phải xen vào, nếu quả thật ta tra ra bọn chúng có quan hệ với lão quỷ, ta sẽ đích thân mang bọn chúng đi gặp lão tộc trưởng sám hối.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 186 - Thái Thượng Trưởng Lão Khiếp Sợ. (2)

- Dạ lão thái gia!

Lăng Tiếu nhìn qua biểu lộ của thái thượng trưởng lão, biết rõ hắn có lẽ có khổ tâm khó nói, vì vậy không có nói cái gì nữa.

- Tốt rồi, ngươi đi ra sau núi luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đi, không tới biến thứ hai không được đi ra, ta sẽ cho người mang cơm nước qua, nơi này có ba bình Sinh Cơ Đan cùng Hồi Khí Đan, đầy đủ cho ngươi tu luyện tới đại thành, về phần có thể tu tới đại thành hay không phải xem tạo hóa của ngươi.

Thái thượng trưởng lão nói một câu, trong tay xuất hiện hai bình đan dược.

Lúc này Lăng Tiếu mới chú ý tới đầu ngón tay thái thượng trưởng lão có một chiếc nhẫn, không cần đoán đã biết rõ đây là không gian giới.

Lăng Tiếu thầm than.

- Lão thái gia không hổ là đệ nhất nhân thành Vẫn Thạch, ngay cả bảo vật hiếm có như không gian giới cũng có.

Nếu như đổi lại trước kia, chỉ sợ Lăng Tiếu đã sớm nghĩ cách hống thái thượng trưởng lão cho hắn một chiếc, hôm nay hắn cũng có một chiếc, cũng không cần đỏ mắt với chiếc của thái thượng trưởng lão.

Lăng Tiếu mang Sinh Cơ Đan cùng Hồi Khí Đan thu lại, hai chủng đan dược này là đồ tốt, đều là đan dược cấp hai, cái trước là phiên bản năng cấp của

Hồi Lộ Đan, có công hiệu chữa thương thật tốt, cái thứ hai là bản nâng cấp của Dưỡng Khí Đan, có tác dụng hồi khí nhanh hơn.

- Lão thái gia, ngươi nhìn ta có thể tu tới biến thứ hai đại thành không?

Lăng Tiếu dứt lời, trong cơ thể vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết, toàn thân bao phủ một tầng kim quang óng ánh.

Thái thượng trưởng lão tức giận nói ra:

- Đây là hào quang của thuộc tính, làm sao xem như đại thành được?

Thái thượng trưởng lão biết rõ Lăng Tiếu là kim thuộc tính, đối với hắn giờ phút này có thể phát ra kim quang cũng không cho rằng đã đạt tới biến thứ hai đại thành.

- Lão thái gia, ngươi nhìn rõ đi!

Lăng Tiếu đem mình áo giật ra đến, lộ ra lồng ngực làm cho thái thượng trưởng lão nhìn rõ ràng chính mình màu da.

Chỉ thấy làn da và hào quang trong ngực của hắn là giống nhau, hiện ra màu vàng kim óng ánh, dường như là vàng đúc thành, lộ ra nét cường ngạnh bưu hãn.

- Cái này...

Thái thượng trưởng lão đứng lên, mở to hai mắt nhìn qua cơ bắp của Lăng Tiếu.

Huyền Sĩ bình thường cũng có thể phát hào quang của thuộc tính, thế nhưng mà hào quang thuộc tính là ngoài cơ thể, mà không phải trên làn da, nhưng

mà Lăng Tiếu hiện tại biến thành màu vàng, chính là dấu hiệu Luyện Gân đại thành của Kim Cương Ngũ Biến Quyết biến thứ hai.

- Ngươi làm sao đạt được?

Thái thượng trưởng lão vội vàng hỏi thăm.

Nghĩ tới Lăng Tiếu bắt đầu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đã nửa năm, hiện tại đã luyện thành biến thứ hai, chuyện này làm sao hắn chịu nổi. Nhớ ngày đó hắn đạt tới bước này, thế nhưng mà tốn không ít năm, chịu nhiều đau khổ mới đạt tới.

Vì vậy Lăng Tiếu thô sơ giản lược chuyện trong sơn mạch và đối luyện với gấu chó, lại nói thêm một ít chuyện mạo hiểm cho thái thượng trưởng lão nghe.

- Ngươi nói ngươi đạt được Thụ Phù Trấp vạn năm, còn tìm được bí cảnh?

Thái thượng trưởng lão nghe xong mục quang bắn ra ngoài.

- Dạ lão thái gia, bằng không ta làm sao có thể trong thời gian ngắn đạt tới Huyền Sĩ cơ chứ?

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Ha ha, số phận của tiểu tử ngươi làm cho người ta đố kỵ nha!

Thái thượng trưởng lão cao hứng thay Lăng Tiếu, cười nói, sau đó nghiêm túc khuyên bảo.

- Những chuyện này ngnf vnj lần không được nhắc tới cho kẻ nào khác, cho dù là bằng hữu bên cạnh cũng vậy, bằng không sẽ chọc họa sát thân.

- Biết rõ Lão thái gia!

Lăng Tiếu nghiêm túc nói, hắn nói thêm:

- Ta đây hiện tại đã luyện biến thứ ba ‘ Luyện Tạng ’, lão nhân gia có thể cho thêm chút đan dược hay linh thảo tu luyện không?

Thái thượng trưởng lão nghe Lăng Tiếu nói thì lắc đầu.

- Ngươi tiểu tử này, rõ ràng đã luyện thành biến thứ hai, còn dám cầm Sinh Cơ Đan cùng Hồi Khí Đan của ta, hiện tại còn xảo trá, muốn bị đánh đúng không?

- Thế nhưng mà không có đan dược thì ta làm sao luyện đây?

Lăng Tiếu bất đắc dĩ nói. Hắn biết rõ muốn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, mỗi một biến cần nhiều đan dược và linh thảo, càng luyện tới cuối đan dược và linh thảo càng cao giai, tu luyện mà không có đan dược, linh thảo thì không cần tu luyện, như vậy chỉ làm hư thân thể.

Thái thượng trưởng lão thở dài một hơi nói.

- Ta và ngươi chỉ luyện đến biến thứ ba còn chưa có biện pháp tu luyện tới đại thành, bởi vì muốn luyện thành biến thứ ba nhất định phải có đan dược và linh thảo cấp ba hoặc cấp bốn mới được, đan dược cấp ba cấp bốn làm sao dễ kiếm như vậy?

Nghe thái thượng trưởng lão nói, Lăng Tiếu nói không ra lời, dường như thành Vẫn Thạch hắn còn chưa từng nghe nói có Tam phẩm Luyện Đan Sư.

Chẳng lẽ Kim Cương Ngũ Biến Quyết chỉ có thể luyện tới biến thứ ba tiểu thành là không còn biện pháp tu luyện tiếp sao?

Rời khỏi Huyền Kỹ Các, Lăng Tiếu quay về chỗ ở lần nữa.

Trong lòng của hắn thập phần phiền muộn ah, Kim Cương Ngũ Biến Quyết thần kỳ hắn biết rõ.

Tuy nhiên tu luyện mỗi biến đều phải chịu nhiều đau khổ, thế nhưng mà một khi luyện thành thì phòng ngự của hắn tuyệt đối rất biến thái, lại có công hiệu tự khôi phục cực kỳ mạnh mẽ, hắn suy nghĩ nếu như mình tu luyện tới "Luyện huyết" thì không phải Đoạn Chi Trọng Sinh sao?

Lăng Tiếu không cam lòng, nhưng mà hắn biết rõ trước mắt không có biện pháp, thái thượng trưởng lão tu vị cao thâm như vậy cũng chỉ mới tu luyện tới "Luyện tạng" chút thành tựu mà thôi, đó hoàn toàn là vì tài nguyên của thành Vẫn Thạch quá nghèo nàn.

Linh thảo cấp ba còn có thể vào sâu trong sơn mạch tìm được, thế nhưng mà đan dược cấp ba đi đâu mà tìm đây?

Trong thành Vẫn Thạch luyện khí đại sư cấp ba thì có, thế nhưng mà Luyện dược sư cấp ba không có người nào, đây cũng là nguyên nhân thái thượng trưởng lão dừng lại ở bước này.

- Tính toán, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, dùng thực lực trước mắt của ta không gặp được cao thủ Linh Sư giai thì tự bảo vệ mình không có vấn đề, hiện tại trước tiên tăng thực lực lên trước thì tốt hơn, không chừng đi tới Tử Thiên Tông có được Luyện dược sư cấp ba cũng không chừng!

Lăng Tiếu lắc đầu bảo mình quên phiền não đi, bắt đầu tĩnh tâm ngồi xuống.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, bắt đầu vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí, huyền lực trong người không ngừng áp súc trong thân thể, hắn chỉ cảm giác huyền lực của mình phong phú hơn một chút.

Trong lòng của hắn cảm thán lần này đi tới sơn mạch mang về quá nhiều kinh hỉ.

Tuy mấy lần gặp tử vong, nhưng lại có thể tăng cường thực lực rất nhiều, tất cả vẫn đáng.

Thời điểm Lăng Tiếu ngồi xuống thì Tiểu Thụ trong thức hải có tinh quang sáng lên, từng sợi huyền lực bị rễ Tiểu Thụ này không ngừng hút lấy.

Hạt châu bên cạnh cũng tỏa sáng, huyền lực cũng bị nó thu một bộ phận, hào quang của nó cũng sáng lên vài phần, vô cùng kỳ diệu.

Ngồi xuống cả buổi Lăng Tiếu cảm thấy toàn thân thư giãn.

- Về đến gia tộc không cần ăn thịt linh thú, cũng không có đường tắt tăng cường huyền lực, về sau được an tâm tu luyện!

Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 187 - Bảo Tàng Trong Không Gian Giới

Hắn ở trong sơn mạch mỗi ngày ăn thịt linh thú có thể tăng cường huyền lực, đều không cần tu luyện huyền lực tăng trưởng như vậy. Thế nhưng mà về đến gia tộc thì khác, không có thịt linh thú ăn, muốn tăng cường thực lực phải thành thành thật thật ngồi xuống tu luyện mới được.

- Đúng rồi, thứ tốt trong giới chỉ của ta còn chưa nhìn rõ lắm, hiện tại ta muốn xem siêu cấp cao thủ Địa Hoàng giai cất chứa cái gì, hy vọng đừng làm cho ta thất vọng mới tốt!

Lăng Tiếu lúc này tự đắc quan sát kỹ không gian giới của mình có cái gì, hiện tại hắn đang sống tốt nên phải xem chúng là thứ gì.

Nghĩ tới đây Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn, ánh mắt nhìn vào trong không gian giới.

Đầu tiên Lăng Tiếu nhìn thấy một đống linh thảo, trong đó tối thiểu có một trăm gốc linh thảo, mỗi một cây tràn ngập linh khí sáng ngời, nghĩ đến phẩm giai tuyệt đối sẽ không quá thấp.

Hắn trước tiên nhìn qua một cây linh thảo khá lớn, hơn nữa phi thường xanh biếc.

Gốc linh thảo này thô như cánh tay, trên đỉnh của nó chỉ có ba phiến lá, mỗi một mảnh lá cây đều phi thường kỳ dị, những lá cây này có hình đinh ốc mà không phải thẳng tắp, giống như là từng con mắt, lộ ra hình dáng quỷ dị.

- Nhãn Tinh Thảo?

Lăng Tiếu há to mồm nhìn qua gốc linh thảo này, thần sắc thật sự kinh ngạc. Lăng Tiếu đã sớm thuộc làu Linh Thảo Lục, vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của linh thảo này ngay.

Nhãn Tinh Thảo là linh thảo cấp ba cấp thấp, là loại linh thảo cao hơn Bổ Huyết Đằng, cho dù kẻ nào đánh nhau mất máu quá nhiều, chỉ cần còn có một hơi ăn nó vào sẽ khôi phục mười phần máu huyết, xem như một loại linh thảo bảo vệ tính mạng; hơn nữa nó còn có một đại đặc điểm chính là con mắt của người sử dụng nó có thể nhìn ngàn dặm trong hai ngày, bóng tối cũng không ngăn cản tầm mắt được, phi thường phù hợp dùng thăm dò.

Ngoài ra Nhãn Tinh Thảo còn là luyện tài trong nhiều đan dược cấp ba.

Nhưng với tình cảnh trước mặt của Lăng Tiếu, tác dụng của Nhãn Tinh Thảo không quá lớn.

Sau đó hắn xem linh thảo khác, gốc linh thảo này hình dáng như dây mây, có màu xanh da trời, tỏa ra linh khí thủy thuộc tính nồng đậm.

- Tinh Quang thảo!

Lăng Tiếu nhìn qua nó và đôi mắt sáng lên, nhìn qua linh thảo và kinh hô lên.

Tinh Quang thảo này còn cao giai hơn cả Nhãn Tinh Thảo, là linh thảo cấp bốn trung giai, là linh thảo thủy thuộc tính, công hiệu giống như Thủy Lam Thảo mà Lăng Tiếu tùm được trong đầm nước, nhưng mà hiệu quả của nó mạnh hơn Thủy Lam Thảo không biết bao nhiêu lần, có thể chiết xuất độ tinh khiết thủy thuộc tính cho võ giả, càng có thể gia tăng huyền lực, nhanh chóng lĩnh ngộ thủy thuộc tính.

Nếu như mang gốc Tinh Quang thảo này đi đấu giá, chỉ sợ thành Vẫn Thạch

sẽ oanh động to lớn, đây cũng không phải là thứ dùng kim tệ đo đếm giá trị được.

Linh thảo ngoài cấp bốn bình thường chỉ dùng thứ ngang giá trao đổi, hoặc là linh thảo, đan dược, huyền kỹ...

- Ma Lam Hoa, linh thảo cấp bốn trung giai, có thủy thuộc tính...

- Thiên Niên Xích Quả, linh thảo cấp ba trung giai, có hỏa thuộc tính...

- Thiên Niên Băng Liên Quả, linh thảo cấp bốn cao cấp, có băng thuộc tính...

...

Lăng Tiếu nhìn qua mỗi gốc linh thảo thì thần sắc đều sáng lên vài phần, trong nội tâm của hắn hô mình nhặt được bảo rồi, cường giả Địa Hoàng giai cất chứa quả nhiên bất phàm.

Lăng Tiếu lại nhìn qua một cây linh thảo có kim quang lóng lánh, hai mắt trợn thật lớn.

- Năm... Kim Tích Thảo cấp năm cao cấp!

Kim Tích Thảo là linh thảo kim thuộc tính, công hiệu của nó tự nhiên phi thường rõ rệt, nhưng mà Lăng Tiếu kinh ngạc không phải bởi vì giá trị phẩm giai của nó, mà là nhớ tới tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết biến thứ tư "Luyện cốt" cần có loại linh thảo này nhất.

- Phát đạt... Phát đạt...

Lăng Tiếu nhìn qua không gian giới và tung tăng như chim sẻ.

Trong lòng của hắn kinh hô, thật không hỗ là tồn tại trong bí cảnh, khó trách không ít người cho dù mất mạng cũng phải vào bí cảnh dò xét, nhìn thấy đống linh thảo này, chỉ sợ cường giả Vương giai cũng phải đỏ mắt.

- Bình tĩnh... Bình tĩnh...

Lăng Tiếu khẽ vuốt ngực, cho trái tim bình ổn lại, hít sâu một hơi, hắn cố gắng trấn định, sau đó nhìn qua đống thú đan.

Lăng Tiếu chậm rãi nhìn qua vài lần, trong đây tối thiểu có gần trăm khỏa thú đan, mỗi khỏa thú đan đều không kém hơn thú đan Lăng Tiếu đạt được cái kia khỏa thú đan Âm Phong Thú, đủ mọi màu sắc đều có, hắn là có thú đan ngũ hành.

Trong đống thú đan có một khỏa tỏa ra hào quang màu tím chói mắt, quanh thân có dòng điện tinh tế chạy qua, lộ ra nét thần kỳ bất phàm.

- Thú đan lôi thuộc tính!

Lăng Tiếu nhìn qua thú đan trước mặt kêu to lên.

Hắn nhìn thấy cất chứa trong không gian giới bất phàm, đã kích động quá nhiều.

Linh thú lôi thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, trong sơn mạch Lăng Tiếu gặp được Thiểm Điện Điêu cấp ba có thuộc tính phong lôi, nhưng mà lôi thuộc tính của nó có lẽ chỉ là phụ trợ, thú đan của nó không có lôi thuộc tính như thú đan trước mặt.

Nhìn qua viên thú đan lôi thuộc tính to như đầu người này, Lăng Tiếu trăm phần trăm có thể khẳng định con linh thú lôi thuộc tính này chắc chắn phải ngoài cấp năm, hắn thật không nghĩ tới cường giả Địa Hoàng giai đáng sợ

như vậy, linh thú ngũ giai tương đương với cường giả Địa Hoàng giai của nhân loại, rõ ràng còn bị hắn diệt, nghĩ tới cường giả Địa Hoàng giai này lúc trước thực lực cực cao.

- Như thế rất tốt, có nhiều thú đan như thế muốn luyện chế huyền khí không thành vấn đề, nhưng lại có thể cho bại gia tử và tiểu kim hấp thu, khiến chúng nó tiến giai nhanh hơn, ha ha, quá phát tài!

Lăng Tiếu nhìn qua đống thú đan này vô cùng cao hứng.

Muốn luyện huyền khí điều kiện chủ yếu chính là phải có thú đan, có kèm theo thú đan mới có thể xưng là huyền khí. Vì sao huyền khí trong thành Vẫn Thạch hiếm thấy?

Một nguyên nhan là chỉ có một người đạt tới Luyện Khí Sư cấp ba, hơn nữa cần tài nguyên cực kỳ hi hữu mới khiến cho huyền khí quý hiếm như vậy.

Hôm nay Lăng Tiếu có thú đan tối thiểu có thể cam đoan cần luyện huyền khí thì không thiếu tài liệu trọng yếu.

Còn có ấu kỳ lân cùng Lang Vương kim sắc cần hấp thu thú đan tiến giai, chỉ cần cho chúng nó đầy đủ thú đan, kiến chúng nó tiến giai nhanh hơn là không khó khăn, nếu để cho ấu kỳ lân đạt tới cấp năm và Lang Vương kim sắc đạt tới cấp bốn thì hắn có thể hoàn toàn xưng bá thành Vẫn Thạch.

Lăng Tiếu có chút tưởng tượng tương lai của mình tốt cỡ nào, đến lúc đó có linh thú mạnh mẽ hộ thân, con đường trở thành cường giả càng dễ dàng hơn.

Sau khi nhìn thấy thú đan và linh thỏ, Lăng Tiếu lại nhìn qua một đám đá có màu sắc sáng ngời, có lớn có nhỏ, màu sắc khác nhau.

- Đây chính là huyền tinh?

Vừa mới bình tĩnh trở lại, Lăng Tiếu lại kích động lên.

Kế tiếp Lăng Tiếu xuất ra một khối tinh thạch đánh giá, lúc này vui vẻ càng đậm.

- Thật sự là huyền tinh, quá... Quá... Úc, ta hạnh phúc muốn ngất đi mà.

Lăng Tiếu hú lên quái dị, trực tiếp ngã xuống giường, nhắm mắt lại, chậm rãi tiêu hóa hạnh phúc bất ngờ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 188 - Luyện Đan Quyết. (1)

Huyền tinh là cái gì?

Lăng Tiếu xem qua không ít điển tịch ghi lại, đây là tiền tệ giao dịch của đại tông môn cùng cường giả trên đại lục, cũng giống như đồng, ngân, kim tệ vậy, có thể dùng huyền tinh đi mua linh thảo, cho dù là linh thảo, đan dược cao giai và thú đan cao cấp vẫn có thể dùng huyền tinh mua sắm.

Vì cái gì huyền tinh có thể mua sắm linh thảo, đan dược cùng với thú đan, mà kim tệ thì không thể?

Đó là vì huyền tinh còn có một trọng dụng khác, chính là trong mỗi khối huyền tinh có ẩn chứa linh lực cường đại, hơn nữa còn là linh lực không thuộc tính, chỉ cần đạt tới Linh Sư giai là có thể hấp thu huyền tinh tăng cao tốc độ tu luyện của mình. Cũng chính bởi vì như thế cho nên huyền tinh là thứ mơ ước của quá nhiều võ giả, cũng là đồ vật thiết yếu.

Huyền tinh cũng chia trên dưới, nó phân thành thượng trung hạ, cũng không khác gì đồng, ngân, kim tệ cả, một khối thượng phẩm huyền tinh tương đương một ngàn khối trung phẩm huyền tinh, một khối trung phẩm huyền tinh tương đương một ngàn khối hạ phẩm huyền tinh.

Trước mắt Lăng Tiếu đạt được huyền tinh chỉ là hạ phẩm huyền tinh, khoảng chừng hơn mười vạn khối, trung phẩm huyền tinh cũng có gần ngàn khối, thượng phẩm huyền tinh thì chừng trăm khối.

Những huyền tinh này với bất cứ võ giả gì cũng là tài phú to lớn, quả thực có thể dùng vật báu vô giá mà hình dung.

Nếu như Lăng Tiếu đột phá tới Linh Sư giai, hắn hoàn thành có thể lợi dụng những huyền tinh này đột phá lên Vương giai, nói không chừng còn chưa dùng hết. Tài phú của hắn hiện tại còn hơn tài phú của gia tộc nhiều lắm.

Chuyện này cũng khó trách Lăng Tiếu lại hạnh phúc muốn ngất đi.

Lăng Tiếu mở to mắt, hít sâu mấy hơi bình tĩnh nội tâm của mình, lại tiếp tục nhìn qua nơi hẻo lánh.

Chỗ đó chồng chất các vật phẩm lẫn lộn, như Thiên Niên Hắc Huyền Thiết, Thâm Hải Ngân Thạch... Rõ ràng đều là tài liệu luyện huyền binh hiếm thấy.

Còn có một ít thứ lộn xộn khác, chúng đều có giá trị xa xỉ, nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu tạm thời chưa dùng tới mà thôi.

Cuối cùng hắn nhìn thấy một bình nhỏ đan dược cùng một quyển sách cùng với một tấm da thú.

Trong bí cảnh của sơn mạch, Lăng Tiếu vẫn cho là mình ngay cả chút chỗ tốt cũng không đạt được.

Lam giai công pháp, huyền binh và truyền thừa đều bị Vân Mộng Kỳ đoạt được.

Cho dù hắn trời sinh tính rộng rãi, nhưng trong nội tâm vẫn có cảm giác không cam lòng.

Bí Cảnh mà mình thiên tân vạn khổ tìm được, kết quả cái gì cũng không đạt được, đổi lại ai cũng sẽ có chút khó chịu.

Cũng may hắn ở bên ngoài Bí Cảnh đã lấy được Tiên Thiên Âm Phong sát khí, còn có một đống lớn Âm Phong Thao, còn có cân tùy của Âu Kỳ Lân,

chút khúc mắc trong nội tâm cũng biến mất không thấy gì nữa.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới Không Gian Giới hắn nhặt được dưới Địa Hoàng giai Hoàng Cốt mới là trọng bảo, ở đó có sưu tầm cả đời của Địa Hoàng giai, quả thực khiến hắn sướng ngất trời.

Cao giai linh thảo, thú đan, huyền tinh, không loại nào mà không khiến nhân tâm vui mừng như điên.

Kế tiếp, còn có mấy cái bình nhỏ, một quyển sách và một tấm da thú vẫn chưa dò xét.

Lăng Tiếu cho rằng, mấy thứ này tuyệt đối không phải loại đơn giản.

Hắn ngừng thở chậm rãi nhìn về phía mấy cái bình nhỏ kia, vừa nhìn đã biến là bình đựng đan dược, hắn chọn lấy một cái lấy ra xem.

Hắn chậm rãi mở nắp bình ra, tiếp theo một cổ vị thuốc hương thơm thấm lòng người tán phát ra, tràn ngập cả gian phòng.

Lăng Tiếu để vào sát mũi ngửi một chút, chỉ cảm thấy huyền lực của mình đột nhiên vận chuyển nhanh chóng lên, khiến hắn có một cổ xúc động muốn xuất ra đan dược bên trong, ăn hết toàn bộ

Lăng Tiếu đè nén xúc động, đậy nắp bình lại, sau đó lại ném vào trong Không Gian Giới.

- Tuyệt đối là cao giai đan dược, chỉ là không biết gọi là gì, dược lực thực đậm đặc.

Lăng Tiếu thì thào tự nói, trong nội tâm thở dài, mình không nhận ra đây là đan dược gì, bởi vì hắn không có kiến thức về phương diện này lắm.

Tiếp theo, hắn lại mở bình khác ra xem, mỗi một khỏa đều lưu chuyển lấy dược lực cường đại, theo hắn thấy thì đây tối thiểu cũng là đan dược tứ giai, bằng không dược lực sẽ không nồng đậm như vậy

- Nuốt một khỏa không biết có thể khiến mình đạt tới Linh Sư giai không nữa.

Lăng Tiếu suy đoán nói. Bởi vì hắn biết rõ một ít đan dược nghịch thiên không những được công hiệu hoạt nhân bạch cốt, càng có thể đề cao huyền lực, đột phá giai vị cũng không phải việc gì khó khăn.

Lăng Tiếu nghiêng đầu qua một chút, tạm thời không để ý tới những đan dược này nữa, đợi sau này mình hiểu rõ đan dược rồi tự nhiên sẽ biết rõ đây đan dược gì,

Cuối cùng chỉ còn lại một quyển sách và một tấm da thú, Lăng Tiếu một lần lấy ra cả hai thứ quan sát.

- Sẽ không trùng hợp như vậy chứ!

Lăng Tiếu nhìn quyển sát, biểu lộ khoa trương kêu lên.

Chỉ thấy ở trên bìa quyển sách có viết mấy chữ phong cách cổ xưa: Luyện Đan Quyết.

Vừa rồi Lăng Tiếu vẫn còn vì không có kiến thức đan dược mà buồn rầu, không nghĩ tới trước mắt lập tức liền xuất hiện một quyển sách về đan dược, cái này cũng thật trùng hợp a.

Theo ghi lại, trên đại lục này Luyện Khí Sư và Luyện Dược Sư đều phi thường hi hữu, mỗi khi xuất hiện một vị cao giai Luyện Khí Sư hoặc Luyện Dược Sư đều sẽ danh chấn một phương, có vô số người đi theo và sùng kính.

Hai chức nghiệp này thực tế Luyện Dược Sư tôn quý hơn chút, chủ yếu là vì đan dược mà Luyện Dược Sư luyện chế có thể cứu người mạng sống, lại có thể giúp người tăng huyền lực đột phá giai vị. Chỉ bằng hai điểm này, đủ để cho bất luận kẻ nào cũng tôn kính Luyện Dược Sư rồi.

Lăng Tiếu hai mắt trở nên nóng bỏng, sau đó liếm liếm đầu lưỡi, để tấm da thú kia qua một bên, mở ra Luyện Đan Quyết xem xét.

Lăng Tiếu vừa xem liền mất mấy ngày, hắn đã bị tri thức mênh mông của Luyện Đan Quyết hấp dẫn thật sâu rồi.

...

Liên tiếp mấy ngày, thành bắc Lý gia không truyền đến bất luận phong thanh nào, Lam gia cũng không có gì dị thường.

Theo lý thuyết, Lăng Tiếu phế đi tay Lý Nguyên Long, Lý gia vô luận thế nào cũng phải làm ra chút phản ứng mới đúng, chẳng lẽ Lý gia thật sự sợ Lăng gia sao? Hiển nhiên không có khả năng, bằng không thì Lý gia cũng không có khả năng phát triển thành đại gia tộc có quy mô như hiện giờ được.

Tất cả mọi người cảm thấy, khác thường tất có trá!

Lý gia nhất định là đang bí mật tìm cách hành động gì đó mới đúng.

Về phần, Lăng gia thì tương đối bình thường hơn chút, phòng vệ sâm nghiêm hơn lúc thường, ở các sản nghiệp cũng gia tăng thêm võ giả bảo hộ, sợ Lý gia tới làm loạn.

Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, tất cả tựa hồ đều không có bất cứ quan hệ nào đến Lăng Tiếu cả.

Giờ phút này, hắn vẫn đang trong phòng chính cầm Luyện Đan Quyết lật xem, thần sắc chuyên chú dị thường.

Thật lâu sau, Lăng Tiếu rốt cục khép sách lại, đã xem xong Luyện Đan Quyết.

Lạc khoản ở cuối quyển sách này có ghi hai chữ "Dược Tông", nghĩ đến sách này hẳn là được xuất ra từ đó. Lăng Tiếu không khỏi hoài nghi tên cường giả Địa Hoàng giai kia có phải là người Dược Tông không? Nhưng hắn là võ giả thủy thuộc tính, căn bản không có khả năng luyện đan a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 189 - Luyện Đan Quyết. (2)

Hắn đặt quyển sách nhận lại vào trong Không Gian Giới, nhẹ khẽ thở dài một hơi nói:

- Điều khiện của Luyện Dược Sư quả nhiên hà khắc, chỉ là không biết ta có ưu thế về phương diện này hay không nữa.

Trong mấy ngày nay, Lăng Tiếu đã nhớ lấy tên và công hiệu của hơn mấy ngàn loại dược phẩm trong Luyện Đan Quyếtvào đầu, hắn biết rõ mình đã hướng đến chức nghiệp Luyện Dược Sư thần kỳ này rồi.

Giờ Lăng Tiếu tuy rằng còn không có biện pháp luyện đan, bất quá hắn lại có thể phân biệt một chút mấy bình đan dược trong Không Gian Giới kia là gì.

Nơi này có ba bình đều là Tứ phẩm đan dược, còn có một lọ là Ngũ phẩm đan dược.

Thông qua Luyện Đan Quyết, Lăng Tiếu biết rõ, đan dược đạt tới ngoài tam giai thì lấy "Phẩm" làm đơn vị, không có cách nói nghiễn tôn giống đan dược cấp thấp. Bởi vì chỉ có đan dược nhập phẩm mới được gọi là linh đan diệu dược.

Theo thứ tự là: Tốc Linh Đan, Hồi Thiên Đan, Vương Cực Đan và Bạo Hoàng Đan

Tốc Linh Đan, là một loại Tứ phẩm đan dược có thể khôi phục linh lực cực nhanh chóng, lúc chiến đấu với người khác xuất hiện tình huống linh lực

không đủ sẽ cần dùng đến, thuộc về đan dược cùng loại với Dưỡng Khí Đan, Hồi Khí Đan, chỉ cao giai hơn chúng, dược hiệu cũng mạnh hơn nữa.

Hồi Thiên Đan, là đan dược chữa thương ngang với Hồi Lộ Đan, Sinh Cơ Đan, chỉ là Hồi Thiên Đan càng thêm nghịch thiên, chỉ cần là cường giả dưới Hoàng cấp, vô luận chịu bao nhiêu tổn thương, cũng có thể dựa vào Hồi Thiên Đan giữ được tánh mạng, là đan dược mà bất luận cường giả nào cũng cần đến.

Vương Cực Đan so với hai loại đan dược trước trân quý hơn nhiều. Cái bình đựng Vương Cực Đan chỉ có một khỏa, chính khỏa khiến Lăng Tiếu sinh ra xúc động một nuốt vào kia.

Sau khi Lăng Tiếu xem xong Luyện Đan Quyết đã biết rõ khỏa Vương Cực Đan này cực kỳ trân quý bất phàm, đủ để khiến bất luận cường giả Vương cấp cao giai nào đều tha thiết ước mơ. Bởi vì nó có thể khiến cường giả Vương cấp cao giai khi đột phá Địa Hoàng giai sẽ gia tăng thêm ba thành tỷ lệ đột phá Địa Hoàng giai, hơn nữa cho dù đột phá thất bại thì cảnh giới của cường giả Vương cấp cũng sẽ không có bất luận tổn hại gì.

Đan dược này cho dù đặt tới bất cứ nơi nào, đều sẽ gây ra một mảnh gió tanh mưa máu.

Bởi vậy có thể thấy được, đây là đan dược nghịch thiên cỡ nào. /

Khỏa Ngũ phẩm Bạo Hoàng Đan cuối cùng kia cũng trân quý bất phàm, có thể nói là một khỏa đan dược vừa đề cao giai vị, lại có thể giết địch bảo vệ tánh mạng.

Giới hạn chỉ cho cường giả Địa Hoàng giai phục dụng, phục dụng viên thuốc này có lợi cũng có tệ.

Lợi, là vì phục dụng Bạo Hoàng Đan có thể khiến cường giả Địa Hoàng giai trong vòng một canh giờ đề cao tu vị một giai. Ví dụ như một gã cường giả Địa Hoàng đê giai sau khi phục dụng Bạo Hoàng Đan có thể khiến cho hắn trong vòng một canh giờ đạt tới thực lực Địa Hoàng trung giai.

Chớ có coi thường một giai tăng lên này, võ giả cấp bậc càng cao, chênh lệch càng lớn, mặc dù chỉ là một ít giai nhưng lại có thể mạnh hơn trước kia gấp mười lần, nếu như chống lại đối thủ ngang giai, sau khi dùng Bạo Hoàng Đan chỉ một lát là đã có thể hạ gục đối phương; hoặc là gặp phải đối thủ cao hơn mình một giai, phục dụng Bạo Hoàng Đan liền có thể đánh ngang tay với đối thủ, cũng khiến mình có đủ thời gian để trốn.

Tệ, là sau khi phục dụng Bạo Hoàng Đan sẽ có tầm một tháng thoát hư kỳ, nói cách khác sau khi dược tính qua đi, bản thân võ giả sẽ từ cường giả Địa Hoàng giai biến thành như người thường, không thể cưỡng ép sử dụng bất luận linh lực nào cả. Cho nên, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì bình thường cao thủ Địa Hoàng giai sẽ không phục dụng Bạo Hoàng Đan.

Dùng thực lực trước mắt của Lăng Tiếu, hắn còn chưa có tư cách hưởng dụng những đan dược này.

Nếu như hắn ăn vào bất luận khỏa đan dược nào, vậy thì chỉ có kết cục bạo thể mà vong.

Dược tính của đan dược ngoài Tứ phẩm không phải chuyện đùa, không phải một Huyền Sĩ trung giai nho nhỏ như hắn có thể hấp thu được.

Sau khi biết được Luyện Đan Quyết và đan dược, Lăng Tiếu mới có tâm tư xem thứ tấm da thú cuối cùng là thứ gì.

Lăng Tiếu cầm tấm da thú trên tay liền cảm giác được linh lực chấn động cường đại bên trên, hắn muốn dùng tay mở ra, nhưng vô luận hắn dùng sức

như thế nào đều không có biện pháp mở ra được, không khỏi nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ cần hỏa thiêu, nước thấm mới có thể mở ra sao?

Bất quá, hắn cũng chỉ nghĩ thế, vạn nhất khiến đồ vật bên trong da thú cháy mất thì thiệt lớn rồi..

- Nếu không nhỏ chút máu thử xem sao.

Lăng Tiếu nghĩ đến một hướng mới, sau đó cắn nát ngón tay, nhỏ một giọt máu huyết lên.

Thế nhưng mà, chuyện kỳ quái đã xảy ra, khi máu huyết sắp đến gần thì rõ ràng bị linh lực trên da thú đánh cho tan đi.

- Chẳng lẽ cấm chế cường giả Địa Hoàng giai bày ra, vậy phải làm sao bây giờ!

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói.

Hắn cho rằng thứ càng khó tới tay sẽ càng trân quý, tấm da thú này khẳng định có chỗ nào đó bất phàm, bằng không thì trong Không Gian Giới còn hạ cấm chế làm gf.

Ngay sau đó Lăng Tiếu liền buồn rầu, tiếp theo hắn nghĩ đến có nên đưa cho Lão thái gia xem thử không, hắn có lẽ có biện pháp mở ra cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu liền đến Huyền Kỹ Các tìm thái thượng trưởng lão.

Thế nhưng jôm nay thái thượng trưởng lão nhưng lại thần kỳ không ở Huyền Kỹ Các, mà đổi thành một gã trưởng lão khác ở chỗ này trông coi.

Tìm không thấy người, Lăng Tiếu chỉ có thể trở về.

Bất quá, hắn vẫn hông chết tâm, lại muốn tìm xem có cách nào mở ra hay không.

Hắn vốn ngồi xuống nửa giờ, khiến trạng thái của mình đạt tới tốt nhất, sau đó một cổ tinh thần lực liền tập trung vào da thú.

Quả nhiên, Lăng Tiếu phát hiện tinh thần lực của mình thật sự có thể xuyên thấu qua linh lực chấn động kia tốc hành cuốn vào trong da thú.

Ngay khi Lăng Tiếu sắp thấy rõ bên trên viết thì bỗng nhiên, da thú cuốn tán phát một đoàn tinh quang đánh vào chính giữa thức hải Lăng Tiếu.

Ah!

Thức hải Lăng Tiếu bị tinh quang vô hình kia chui vào, chỉ cảm thấy đầu của hắn như sắp nổ tung ra, thống khổ kia khiến hắn nhịn không được kinh hãi kêu lên

Nhưng mà, đúng lúc này, Tiểu Thụ và Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải hắn ý thức được đoàn tinh quang này mang đến nguy hiểm cho chúng nên đều phát ra ánh sáng rực rỡ, xua sạch tinh quang lẻn vào, khiến thức hải Lăng Tiếu lần nữa bình tĩnh lại.

Đau đớn biến mất, trên mặt Lăng Tiếu chảy xuống từng đợt mồ hôi lạnh, trong nội tâm thầm hô

- Thiếu chút nữa đã ngoẻo rồi, thứ này thật sự tà môn.

Chỉ là, ngay khi Lăng Tiếu muốn cất kỹ nó thì lại phát hiện mình có thể trông thấy nội dung hiện ra trên da thú.

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu lại lần nữa bị hấp dẫn.

Lăng Tiếu nhìn qua linh lực tỏa ra trên da thú, cuối cùng linh lực kia hóa thành nguyên một đám chữ cổ xưa huyền phù trên không trung, lộ ra cực kỳ thần kỳ.

Lăng Tiếu không lưu loát đọc lấy mấy văn tự cổ xưa kia, không khỏi bị nội dung trong đó hấp dẫn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 190 - Khống Thần Quyết. (1)

Nhưng khi hắn đọc đến những chữ cuối cùng thì những chữ màu vàng kia liền bay luôn vào đầu hắn.

Lần này không giống như vừa rồi, thiếu chút nữa đã đòi mạng Lăng Tiếu, mà khiến trong óc hắn nhiều ra một khẩu quyết.

Nguyên lai, tấm da thú kia là khẩu quyết của một môn huyền kỹ, chỉ là khẩu quyết này chỉ có một phần ba, cũng không hoàn chỉnh.

May mắn, Lăng Tiếu thu được là một phần ba trước, bằng không thì hắn đạt được cũng không làm được gì.

Môn Huyền kỹ này tên này Khống Thần Quyết, cùng các huyền kỹ khác rất khác nhau, nó không cần bất luận huộc tính hoặc vũ khí nào làm thủ đoạn công kích, mà là một loại huyền kỹ thần kỳ dùng một loại tinh thần lực đi công kích và điều khiển người khác.

Khống Thần Quyết tổng cộng chia làm ba giai đoạn tu luyện, theo thứ tự là: Khống Kỹ, Khống Hồn, Khống Thần.

Đầu quyển sách đã nói rõ, luyện thành giai đoạn thứ nhất "Khống Kỹ" liền có thể lợi dụng tinh thần lực giết người trong vô hình, không chỉ có có thể khiến cho mình vô địch trong cùng cấp bậc, còn có thể xuất kỳ bất ý vượt cấp giết người cũng không phải việc khó.

Thử hỏi, ai có thể đề phòng được công kích vô hình của tinh thần lực?

Luyện thành giai đoạn thứ hai "Khống Hồn" liền có thể mê hoặc tâm trí đối thủ, khiến đối thủ tinh thần tan rả không tập trung, nếu sử dụng trong lúc đánh nhau thì có thể dùng chiêu này khiến đối thủ trong thời gian ngắn mất đi sức chiến đấu, từ đó đánh chết đối thủ; nếu như có thể luyện giai đoạn thứ hai đến đại thành, còn có thể lợi dụng tinh thần lực cường đại khống chế đối thủ ngang giai hoặc thấp giai hơn, cùng với người tâm trí không kiên định, chỉ cần dùng tinh thần lực lau đi ý thức trước kia của đối phương, lại quán thâu ý thức của mình qua, dù là võ giả cao giai cũng phải bị điều khiển; "Khống Hồn" còn có một công hiệu khác, chính là có thể khống chế tâm trí linh thú, bị mình điều khiển.

Bởi vậy có thể thấy được, luyện thành giai đoạn thứ hai đáng sợ cỡ nào.

Về phần, giai đoạn thứ ba "Khống Thần" càng cực kỳ khủng khiếp

Đến cảnh giới này rồi thì có thể dựa vào tinh thần lực cường đại, có thể diệt sát bất luận cường giả nào, khống chế bất luận cường giả nào, dù là cường giả Thần Cảnh cũng phải bị hắn điều khiển.

Cảnh giới này đến nay vẫn không người nào có thể luyện thành, cho dù là người sáng tạo ra huyền kỹ này cũng không đạt tới giai đoạn này.

Bởi vì muốn luyện thành giai đoạn này, đầu tiên bản thân phải đạt tới thực lực ngoài Thánh Giai, bằng không thì ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Thánh Giai, đó là cảnh giới thế nào?

Lăng Tiếu không dám nghĩ nữa.

Trong đầu Lăng Tiếu là khẩu quyết của "Khống Kỹ" giai đoạn thứ nhất.

Chỉ cần thỏa mãn một điều kiện liền có thể tùy thời tu luyện, đó chính là tinh

thần lực đủ cường đại, mà tinh thần lực có cường đại hay không phải xem tinh thần thức hải của mình có đủ rộng hay không, người tinh thần thức hải rộng rãi tinh thần lực tự nhiên sẽ mạnh hơn người thường.

Lăng Tiếu có thể khẳng định mình hoàn thành có thể học tập "Khống Kỹ".

Bởi vì lúc trước Lục Ông cũng đã có nói tinh thần thức hải của hắn nếu so với người khác thì lớn hơn mấy lần, thậm chí là mười mấy lần, cho nên yếu tố đầu tiên để tu luyện "Khống Kỹ" đã đủ.

Lăng Tiếu vừa nghĩ tới uy lực của Khống Thần Quyết thì nội tâm bành trướng không thôi.

Nếu như hắn luyện thành "Khống Kỹ" thì.., tuyệt đối có thể trở thành thủ đoạn tuyệt vời để bảo vệ tánh mạng, công kích vô hình ai có thể ngăn cản?

- Cái này quả thật cực kỳ khủng khiếp, huyền kỹ này thật sự quá nghịch thiên, ngay cả thần cũng có thể khống chế, chỉ sợ đây là hắc giai công pháp trong truyền thuyết, về sau nếu có thể để ta tìm được khẩu quyết hai giai đoạn sau thì. lão tử có thể tung hoành đại lục này rồi.

Lăng Tiếu trong lòng nghĩ tới khẩu quyết hai gian đoạn cuối cùng, không khỏi hướng tới lẩm bẩm.

Khẩu quyết "Khống Kỹ" đã bay vào t đầu, da thú trong tay cũng biến thành phế phẩm.

Lăng Tiếu trong tay dấy lên một đoàn hỏa diễm thiêu hủy da thú, sau đó vội vã muốn luyện tập môn huyền kỹ này.

Lăng Tiếu vốn ngồi xuống nhập định, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, sau đó trong đầu càng không ngừng minh tưởng tập trung.

Cái gọi là "Khống Kỹ" chính là dùng tinh thần lực mô phỏng thành công kích các loại hình dạng, cùng với huyền kỹ bản thân tu tập, dùng lực lượng vô hình đi công kích thức hải đối phương, khiến đối thủ mất tập trung, thừa dịp hư mà vào, từ đó dành được chiến thắng.

Lăng Tiếu lặng yên niệm khẩu quyết, tu luyện tinh thần lực của mình, đến khi bản thân có thể khống chế chấn động tinh thần lực cũng là lúc nhập môn "Khống Kỹ".

Lăng Tiếu lần ngồi xuống đã qua trọn vẹn năm ngày.

Trong năm ngày, hắn càng không ngừng nhớ kỹ khẩu quyết, minh tưởng tinh thần lực, ngay từ đầu cảm thấy phi thường mỏi mệt không chịu nổi, nhưng lúc sau sau khi quen thuộc bí quyết của khẩu quyết thì bản thân càng ngày càng có tinh thần, như thế không ngủ không nghỉ, suốt năm ngày, hắn không chỉ không biết mệt mỏi, ngược lại tinh thần còn vô cùng phấn chấn, trạng thái tinh thần cực tốt.

Lăng Tiếu biết rõ tu luyện đã có hiệu quả.

Bất quá, Lăng Tiếu cảm thấy tốc độ tu luyện như vậy quá chậm, phải chờ tới lúc có thể cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực, còn không biết phải đến năm tháng nào nữa

Vì vậy, Lăng Tiếu lại nghĩ tới đường tắt.

Lăng Tiếu liên tiếp bế quan gần nửa tháng, lần nữa đi ra khỏi phòng

Chỉ thấy Bạch Vũ Tích trong đình viện vung vẩy lấy kiếm, đang luyện tập Thủy Nguyệt kiếm pháp.

Nhìn Bạch Vũ Tích như tinh linh đang mua, thân thể linh lung hấp dẫn kia

tản ra mị lực chỉ thiếu nữ mới có, da thịt sáng loáng như ẩn như hiện, thật sự câu động nhân tâm, động tác nhẹ nhàng linh hoạt lại không mất linh hoạt kia lại như hồ điệp đang nhẹ nhàng nhảy múa, khiến người cảnh đẹp ý vui, mê luyến không thôi.

Lăng Tiếu không khỏi tán thưởng

- Thật đẹp

Bạch Vũ Tích đang luyện tập dừng lại động tác, ngoái đầu lại nhìn Lăng Tiếu, kinh hỉ nói:

- Thiếu gia ngươi đi ra rồi!

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, đi tới giúp Bạch Vũ Tích chỉnh lại mái tóc có chút mất trật tự nói:

- Mệt thì nghỉ ngơi một chút đi.

- Vũ Tích không mệt.

Bạch Vũ Tích không biết là do luyện công mệt mỏi hay do nhìn thấy Lăng Tiếu mà gương mặt lộ ra hồng nhuận phơn phớt, càng lộ ra kiều diễm khó tả.

- Vậy là tốt rồi, đúng rồi, Tiểu Hắc có nghe lời khong?

Lăng cười hỏi. Hắn trước khi bế quan đã giao Tiểu Hắc Hùng cho Bạch Vũ Tích nuôi nấng.

- Nó đang chơi bên kia, rất nghe lời, chỉ ăn hơi nhiều chút.

Bạch Vũ Tích chỉ vào Tiểu Hắc Hùng đang chơi đùa ở góc tường nói.

- Nó muốn ăn thì cứ để cho nó ăn, nó còn nhỏ, đang là thời điểm phát triển.

Lăng Tiếu khẽ cười nói, sau đó từ trong cái máng đặt lấy thịt dã thú ở không xa cầm một khối thịt ném qua cho Tiểu Hắc Hùng.

Tiểu Hắc Hùng phản ứng không tệ, vững vàng tiếp được thịt mà Lăng Tiếu quăng ra, ngồi ở một bên trung thực ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng còn há mồm cười với Lăng Tiếu, bộ dáng lộ ra rất đáng yêu, rất có linh khí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 191 - Khống Thần Quyết. (2)

- Tốt rồi, ngươi luyện tiếp đi, ta đi ra ngoài một chuyến.

Lăng Tiếu sờ lên đầu Bạch Vũ Tích nói.

- Thiếu gia, hai ngày trước La gia tiểu thư đến tìm ngươi, ta... Ta thấy ngươi đang bế quan nên không quấy rầy ngươi, ngươi... Ngươi sẽ không trách ta chứ?

Bạch Vũ Tích như hài từ làm sai, hơi cúi đầu nói.

- Nha đầu ngốc, cái này có gì đâu chứ, bất quá về sau nếu không phải thiếu gia bế tử quan thì ngươi có thể tới gọi ta, ta biết rõ trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, bất quá ngươi yên tâm, thiếu gia cả đời đều hảo hảo thương ngươi.

Lăng Tiếu vuốt mũi Bạch Vũ Tích một cái nói.

Bạch Vũ Tích nâng lên đôi mắt dễ thương, không nháy mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia ngươi đối với ta thật tốt, Vũ Tích về sau biết phải làm sao đây.

Nàng trước kia không đi gọi Lăng Tiếu, hoàn thành là vì không thích La Khinh Sương, nàng còn nhớ rõ lúc ở Vị Hương Cư, nàng kia đã đả thương thiếu gia. Bất quá, bây giờ nhìn thiếu gia tựa hồ không thèm để ý, hơn nữa lại hứa hẹn với mình, nàng cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều rồi, nàng chỉ là một tỳ nữ, có thể ở lại bên người thiếu gia đã là vinh hạnh lớn lao rồi, làm

sao có thể tranh giành vị trí chính thê của thiếu gia chứ. Nghĩ đến đây, Bạch Vũ Tích cũng uốn nắn tâm tình của mình.

Lăng Tiếu rời khỏi nhà, đi về phía phương chợ.

Nhưng hắn còn chưa rời khỏi gia tộc thì Ngũ Hành Sứ Giả liền xuất hiện ở trước người hắn.

Năm vị võ giả Lăng gia có thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bất đồng này chính là năm người lúc trước cùng Lăng Tiếu tu luyện biến thứ hai "Luyện cân", xưng là Ngũ Hành Sứ Giả.

Nguyên lai Lăng Tiếu chỉ cho là năm người này có thực lực Huyền Sĩ đê giai, nhưng theo cảnh giới hắn đề cao liền phát hiện khí thế của năm người này còn cao hơn hắn một bậc, rất hiển nhiên năm người này đều có được thực lực Huyền Sĩ cao giai.

- Thiếu gia muốn đi đâu?

Kim sứ giả tiến lên cung kính hỏi.

- Ta muốn đi chợ một chuyến.

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy chúng ta đi cùng thiếu gia.

Kim sứ giả nói.

Lăng Tiếu không cự tuyệt, nhẹ gật đầu, tùy tiện đi theo bọn hắn.

Hắn bây giờ là đối tượng bảo hộ trọng điểm của gia tộc, năm người này

chính là hộ vệ mà thái thượng trưởng lão phái đến. Có năm người này ở đây, cho dù gặp phải cao thủ Linh Sư giai cũng có sức liều mạng, bởi vì bọn hắn biết một môn Tiểu Ngũ Hành Kiếm Trận, uy lực bất phàm.

Lăng Tiếu mang theo Ngũ Hành Sứ Giả rời khỏi gia tộc, đi về phía chợ.

Hôm nay Lăng Tiếu ở Vẫn Thạch Thành đã là danh nhân, hắn mới vừa đi tới chợ liền có không ít người nhận ra hắn.

Đều là vì trong khoảng thời gian này hắn đã làm quá nhiều chuyện khiến người cảm thấy oanh động.

Vốn đánh cho Lý Quang Ngâm của Lý gia đánh một trận, lại ở Vị Hương Cư lấy yếu chống mạnh thắng La gia La Khinh Sương, về sau càng là tru sát Lam Cuồng Sinh của Lam gia và Lý Thanh Thanh của Lý gia.

Mỗi một chuyện đều xảy ra ở chợ, có nhiều người tận mắt chứng nhận, hắn giờ đã được người khác đặt cho một ngoại hiệu gọi là "Tiếu Bá Vương".

Lăng Tiếu lần này đến chợ mục đích chỉ có một chỗ, đó chính là Linh Thảo Đường.

Đây là lần thứ hai Lăng Tiếu đến Linh Thảo Đường, tiếp kiến hắn vẫn là lão giả cho hắn Linh Thảo Lục lần trước.

Lăng Tiếu nhìn lão giả này, mới phát hiện lão giả này tu vị rõ ràng không kém, ít nhất cũng có tu vị Huyền Sĩ cao giai, trong lòng của hắn thầm than

- Xem ra Linh Thảo Đường không phải là nơi bình thường.

- Vị thiếu gia này không biết cần linh thảo loại nào, hay là có linh thảo bán ra cho bổn điếm?

Lão giả hỏi Lăng Tiếu.

- Ta muốn mua linh dược luyện chế Hồi Lộ Đan và Dưỡng Khí Đan, không biết mỗi loại cần bao nhiêu tiền?

Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề nói.

Nghe Lăng Tiếu vừa nói như vậy, lão giả ngược lại tò mò đánh giá Lăng Tiếu nói:

- Tiểu ca hẳn là muốn tự mình luyện đan?

- Ha ha, là trưởng bối gia tộc muốn tự mình luyện.

Lăng Tiếu không trực tiếp thừa nhận nói.

Lão giả nghi hoặc lên tiếng sau đó nhân tiện nói:

- Linh thảo luyện chế Hồi Lộ Đan và Dưỡng Khí Đan mỗi một phần cần 150 kim tệ.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong giá cả liền nhớ lại trong Luyện Đan Quyết, chủ dược của hai loại đan dược này chỉ chừng 60 kim tệ, còn lại đều là linh thảo phụ trợ nhất cấp đê giai, giá trị không cao, nhưng cộng hết lại cũng chừng giá này, người ta làm buôn bán, tự nhiên sẽ bán ra giá cao hơn gia thu mua một ít, hơn nữa một khi luyện thành đan, giá tiền này ít nhất cũng tăng gấp đôi.

Lăng Tiếu trầm tư một chút liền nói:

- Mỗi loại trước tiên cho ta mười phần đi!

Lúc này Lăng Tiếu cũng không có kim tệ, chỉ có thể trước tiên lấy một ít linh thảo mình không dùng được ra bán.

Lăng Tiếu lên sơn mạch chừng hai tháng, tổng cộng đạt được hơn hai trăm gốc linh thảo, mà nhất cấp đê giai đến trung giai là nhiều nhất, nhất cấp cao giai thì ít một chút, chỉ chừng 50 gốc, linh thảo ngoài nhị cấp lại càng ít, nhị cấp đê giai chừng 20 gốc, trung giai chừng 10 gốc, cao giai không đến 5 gốc.

Những linh thảo này cùng một ít tài liệu linh thú trước kia đều dùng dùng da thú cột vào trên lưng Kim Sắc Lang Vương chừng từng mất đi. Lăng Tiếu sau khi đi ra khỏi Thâm Uyên liền bắt bọn nó vào trong Không Gian Giới.

- Xin chờ một chút, ta muốn dùng một ít linh thảo để hối đoái.

Lăng Tiếu quay người đi ra khỏi đại môn của Linh Thảo Đường.

Nhìn linh thảo trong Không Gian Giới, cơ hồ mỗi một gốc đều có tác dụng và công hiệu riêng, về sau mình muốn luyện đan cũng sẽ dùng đến.

Trải qua một phen sàng chọn, Lăng Tiếu lấy ra mười gốc linh thảo nhất cấp cao giai cùng với hai cây linh thảo nhị cấp đê giai, những linh thảo này đối với hắn mà nói giá trị cũng không cao, xuất ra bán cũng không sao cả, trước dùng để ứng phó tình huống nghèo đói hiện giờ đã.

Nếu như Độc Ưng ở đây thì hắn cũng không cần phiền não như vậy rồi, ít nhất trên người hắn có hơn hai vạn kim tệ, chỉ là không biết Độc Ưng lần này bế quan cần bao lâu, có lẽ cũng sắp xuất quan rồi a.

Lăng Tiếu cầm linh thảo trong tay lần nữa về tới Linh Thảo Đường.

- Chưởng quầy, giúp ta xem một chút những linh thảo này trị giá bao nhiêu kim tệ!

Lăng Tiếu đưa mười hai gốc linh thảo đến trước mặt lão giả hỏi.

Lão giả kia mắt sáng ngời, lúc này mới lấy linh thảo của Lăng Tiếu đặt trên ngăn tủ.

- U Lan Hoa, nhất cấp cao giai, giá trị 150 kim tệ; Xà Lục Đằng, nhất cấp cao giai, giá trị 180 kim tệ; Vạn Tử Tham, nhất cấp cao giai, giá trị hai trăm kim tệ...

Lão giả cầm lấy từng gốc, trong miệng vừa nói vừa dùng bàn tính tính toán giá cả.

- Mười gốc nhất cấp cao giai, tổng cộng là 1680 kim tệ, ta cho ngươi một số nguyên, 1700 kim tệ.

Lão giả ngẩng đầu nhìn qua Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, giá tiền này rất hợp lý, lúc này lại chỉ vào hai gốc linh thảo nhị cấp đê giai khác:

- Ngươi xem hai gốc này trị giá bao nhiêu tiền?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 192 - Giao Dịch Linh Thảo

Lão giả dời ánh mắt lên hai gốc linh thảo linh khí không tầm thường, ngay sau đó chỉ gốc linh hảo thân dẹp màu đỏ sậm nói:

- Ám Xích Cầm, nhị cấp đê giai, bình thường giá trị chừng 1000 kim tệ, bất quá ta thấy gốc này của ngươi năm tương đối cao, ta mua nhiều thêm 200 kim tệ, 1200 kim tệ, ngươi thấy thế nào?

Khái niệm của Lăng Tiếu đối với kim tệ không sâu, hơn nữa giá đối phương báo ra cũng rất công đạo, bình thường linh thảo ngoài nhị cấp giá cả đều cao gấp 10 lần nhất cấp, lúc này gật đầu nói:

- Có thể, vậy bụi Hắc Tiết Trúc kia cũng cho một cái giá đi.

Hắc Tiết Trúc, vẻn vẹn chỉ có ba đoạn trúc tiết, không dài đến nửa thước, hiện lên màu đen, thuộc về linh thảo ám thuộc tính, đúng là hắn cùng với Ấu Kỳ Lân ở trên vách đá dựng đứng ở Thâm Uyên đoạt được.

Lão giả nhìn gốc linh thảo ám thuộc tính trước mắt, trong mắt hiện lên hưng phấn khác thường, hắn cầm lên Hắc Tiết Trúc quan sát một chút rồi nói:

- Hắc Tiết Trúc này không biết Tiểu ca ngươi còn không?

Lăng Tiếu có chút sửng sốt một chút nói:

- Chưởng quầy, ta chỉ có một cây như vậy.

Lăng Tiếu biết rõ lão già này muốn làm gì rồi, hắn đọc thuộc lòng Linh Thảo

Lục biết rõ linh thảo ám thuộc tính so với linh thảo Ngũ Hành thuộc tính phải hiếm thấy hơn nhiều, bình thường đều sinh trưởng ở âm u tuyệt địa, cho nên linh thảo bốn thuộc tính ám, quang, lôi, phong nếu so với linh thảo ngang giai thì giá cao hơn nhiều.

Chưởng quầy này đương nhiên là muốn thu nhiều vài gốc, chờ đến khi hắn qua tay bán cũng có thể bán được giá tốt.

Bất quá, Lăng Tiếu quả thật chỉ có một gốc Hắc Tiết Trúc, nhưng linh thảo ám thuộc tính hắn vẫn còn, chỉ bất quá hắn cũng không muốn lấy ra bán, nói không chừng về sau còn có chỗ hữu dụng.

Lão giả thần sắc có chút thất vọng nói:

- Gốc Hắc Tiết Trúc này ta ra 2500 kim tệ.

Lăng Tiếu không chút do dự gật đầu:

- Không có vấn đề.

Mười gốc linh thảo nhất cấp cao giai bán được 1700 kim tệ, hai gốc linh thảo nhị cấp đê giai bán được 3700 kim tệ, tổng cộng tựu là 5400 kim tệ. Trừ đi linh thảo để luyện chế Hồi Lộ Đan và Dưỡng Khí Đan, tổng cộng hai mươi phần chính là 3000 kim tệ, còn thừa lại 2400 kim tệ.

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ, bản thân muốn tự mình học luyện đan thì kim tệ dư ra lại mua thêm linh thảo để luyện chế Cố Khí Đan nữa.

Cố Khí Đan này cũng là đan dược nhất giai, bình thường dùng khi cửu cấp võ đồ đột phá đến Huyền Giả. Có công hiệu vững chắc tâm thần, đề cao huyền khí, gia tăng tỷ lệ đột phá Huyền Giả giai.

Phải biết rằng bình thường võ đồ sau khi đến cửu cấp sẽ ngưng kết thành huyền lực hối tụ ở đan điền, tiến vào Huyền Giả giai.

Thế nhưng bình thường hài tử thiên phú bình thường muốn bước ra bước này lại không dễ dàng, ở Vẫn Thạch Thành hàng năm đều sẽ có người đột phá Huyền Giả, nhưng hàng năm đều có hai phần ba người không có biện pháp đột phá thành công. Như thế tầm quan trọng của Cố Khí Đan không cần nói cũng biết, giá tiền của nó cũng cao hơn đan dược ngang cấp một chút.

Linh thảo luyện chế Cố Khí Đan mỗi một phần cũng cần 250 kim tệ, mười phần cũng cần 2500 trăm kim tệ.

Lăng Tiếu còn kém 100 kim tệ, hắn đang muốn gọi Ngũ Hành Sứ Giả giúp, nhưng chưởng quỹ kia lại hào phóng nói:

- 100 kim tệ coi như ưu đãi cho Tiểu cai, nếu như Tiểu ca về sau còn linh thảo nào tốt có thể mang đến Linh Thảo Đường ta bán, phương diện giá tiền chúng ta tuyệt đối sẽ công đạo.

- Như thế liền đa tạ chưởng quỹ được rồi.

Lăng Tiếu chắp tay nói.

Trước khi đi, chưởng quỹ kia cầm một tấm tinh tạp giao cho Lăng Tiếu nói:

- Tiểu ca, đây là thẻ khách quý của Linh Thảo Đường chúng ta, về sau đến Linh Thảo Đường chúng ta mua sắm linh thảo tất cả có thể ưu đãi giảm giá 90%, còn có thể tính gộp điểm tích lũy lại, nếu Tiểu ca giao dịch nhiều ở Linh Thảo Đường thì còn có thể thăng cấp, chiết khấu sẽ thấp hơn.

- Ah.

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng, nhận lấy tạp rời khỏi Linh Thảo Đường.

Hắn trong lòng khó chịu nói thầm:

- Giảm giá! Đây không phải làm tổn hại thân phận bổn thiếu gia sao? Thiệt là.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không ném tinh tạp đi, hắn cũng không nghĩ tới cái tạp này về sau sẽ giảm bớt cho hắn không ít tài phú.

Lăng Tiếu sau khi ra khỏi Linh Thảo Đường lại chuyển tới cửa hàng thu mua tài liệu linh thú.

Lăng Tiếu bán đi toàn bộ những tài liệu hắn kiếm được ở sơn mạch, kim tệ thu được cũng không ít, khoảng chừng gần tám vạn kim tệ.

Tại sao lại được nhiều như vậy?

Chủ yếu là do sau khi Lăng Tiếu thu phục được Kim Sắc Lang Vương, tiến vào Mê Huyễn Cốc liền săn giết không ít linh thú ngoài nhị cấp, tài liệu kiếm được tự nhiên đều trân quý, giá bán đi tự nhiên đặc biệt cao.

Ngũ Hành Sứ Giả đi theo sau lưng Lăng Tiếu thấy Lăng Tiếu không ngừng xuất ra đồ vật đều choáng váng, bọn hắn một mực đi theo bên người Lăng Tiếu, cũng không biết thiếu gia bọn họ làm sao mang theo nhiều đồ như vậy, trong nội tâm không khỏi suy đoán chẳng lẽ thiếu gia có bảo vật trữ vật?

- Tám vạn kim tệ ah, hiện giờ ta cũng là người có tiền rồi.

Lăng Tiếu ném kim tệ cho Ngũ Hành Sứ Giả cầm, trong lòng không khỏi đắc ý thầm nghĩ.

Lăng Tiếu trở về mới đi vài bước hướng về nhà, mới nhớ tới có một đồ vật rất quan trọng còn chưa mua.

- Kim sứ, các ngươi biết rõ chỗ nào có bán dược đỉnh không?

Lăng Tiếu hỏi Kim sứ giả sau lưng.

- Bẩm thiếu gia, bình thường binh khí bộ không có, bất quá ta biết rõ chỗ nào có thể mua được.

Kim sứ giả đáp.

- Ở đâu?

Lăng cười hỏi.

- Đúc Khí Phường lớn nhất Vẫn Thạch Thành chúng ta là do Lệ đại sư mở, chỗ đó có lẽ sẽ có dược đỉnh mà thiếu gia muốn, cho dù không có, cũng có thể đặt bọn họ làm.

Kim sứ giả nói.

- Lệ đại sư!

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới lão giả gặp được trong sơn mạch

- Tốt, Kim sứ dẫn ta qua đi.

Lăng Tiếu nói, trong nội tâm đang tính toán cũng đến lúc để vài món vũ khí của mình tăng lên một giai rồi, lúc trước Lệ đại sư kia đã từng đáp ứng hắn.

Sau đó, do bọn người Kim sứ giả dẫn đường, Lăng Tiếu rất nhanh đi tới một đúc khí phường.

Lăng Tiếu nhìn mặt tiền cửa hiệu cũ nát không chịu nổi trước mắt, sắc mặt liền không được tốt, hắn trong lòng mắng:

- Móa nó, cái này mà là đúc khí phường lớn nhất gì chứ, gạt người cũng không nên gạt như vậy a!

Kim sứ tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Lăng Tiếu, lúc này giải thích nói:

- Thiếu gia chớ xem thường mặt tiền cửa hiệu, này, nơi chế tạo chính thức của bọn hắn là ở hậu viện.

Lăng Tiếu nhếch miệng không nói gì thêm, sau đó trực tiếp cất bước đi vào.

- Người kia dừng bước, hôm nay không mở cửa, muốn chế tạo vũ khí xin hẹn trước, nửa tháng sau lại đến

Nột gã trung niên nhân nằm trên mặt ghế, hai chân đặt trên mặt bàn phía trước, trong tay cầu một bầu rượu, lười biếng nói.

Lăng Tiếu vừa muốn nói chuyện, Kim sứ giả đã đoạt trước một bước, đưa ra lệnh bài của mình nói:

- Chúng ta là người Lăng gia, thiếu gia nhà ta cần một cái dược đỉnh, thỉnh dàn xếp một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 193 - Khu Dương Độc. (1)

Trung niên kia ử nhìn thoáng qua lệnh bài, cũng không thấy hắn có bất kỳ vẻ kinh hoảng nào, vẫn nhàn nhạt nói:

- Nếu là khách quen, vậy thì đi vào trong phòng cuối cùng bên cạnh cuối cùng sẽ có đồ vật các ngươi cần, tự mình đi lấy, chọn tốt lại tới nơi này tính tiền.

Kim sứ giả tựa hồ đối với việc này cũng không trách gì, hướng về phía Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, sau đó cùng nhau đi vào

Chỉ là Lăng Tiếu lại liếc tên trung niên đang uống rượu kia thêm vài cái, trong mắt hiện lên vài tia nghi hoặc, trong nội tâm hơi so đo.

Lăng Tiếu sau khi tiến vào hậu viện liền trông vài tên đàn ông đang trần trụi thân thể ở cạnh bếp lò ra sức èn sắt, đoán tạo vũ khí, mấy tên hán tử này mỗi người thân thể đều cực kỳ cường tráng, hơn nữa mỗi người đều có tu vị không thua kém Huyền Giả trung giai, thậm chí còn có một hai người có tu vị Huyền Sĩ giai.

- Chậc chậc, không nghĩ tới tu vị của thợ rèn cũng cao như vậy.

Lăng Tiếu trong lòng thầm hô nói.

Lời này nếu để cho người khác nghe được, chỉ sợ mỗi người đều sẽ hận không thể tiêu diệt hắn.

Bởi vì lời này của hắn thật sự là đã khinh miệt ô nhục Luyện Khí Sư cao

quý.

Kỳ thật, Lăng Tiếu cũng không có ý xem thường bọn hắn, mà đang nghĩ lúc trước mình không làm đồ đệ Lệ Không, nếu không mình cũng thành bộ dáng này, làm sao mà tán gái nữa!

Lăng Tiếu một đường đi vào, lúc hắn rốt cục cũng thừa nhận nơi này không hổ là đúc khí phường lớn nhất Vẫn Thạch Thành rồi!

Vũ khí ở đây đầy đất, không có một thanh nào dưới nhất cấp cao giai, hơn nữa đại bộ phận đều loại nhị cấp, đê giai, trung giai chiếm tỉ lệ nhiều nhất, ngẫu nhiên cũng có thể trông thấy vài thanh vũ khí nhị cấp cao giai.

Ở đây ít nhất cũng có hơn một ngàn món vũ khí nha, chỉ riêng những vũ khí trước mắt này cũng không biết giá trị bao nhiêu rồi.

Bất quá nghe Kim sứ giả nói những thứ này chỉ là thứ phẩm, thứ tốt chính thức đều ở trong các căn phòng.

Nghe xong lời này, Lăng Tiếu càng líu lưỡi không thôi, xem ra tên tuổi tam giai Luyện Khí Sư của Lệ lão cũng không giả, chỉ nhìn quy mô này thôi đã không uông tên tuổi hắn rồi.

Đi đến gian phòng cuối cùng, bên trong đặt vài cái dược đỉnh cao hơn nửa thước, mỗi một cái dược đỉnh chế tác đều cực kỳ tinh tế, hoa văn kết cấu cũng rất hợp lý, chỉ là khuyết thiếu linh khí.

Lăng Tiếu chọn lấy một cái dược đỉnh tương đối nhỏ đi ra khỏi phòng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm quen thuộc kêu lên:

- Lệ Dương cút ra đây cho ta!

Lăng Tiếu nghe ra đạo thanh âm kia đúng là xuất phát từ bản thân Lệ Không, chỉ là không biết hắn phát hỏa lớn như vậy là vì sao.

Lăng Tiếu và Ngũ Hành Sứ Giả ra khỏi phòng để dược đỉnh liền trông thấy gã trung niên ở cửa ra vào ban nãy mang theo một bầu rượu đi tới, trong miệng còn lẩm bẩm nói:

- Nghĩ kỹ thiệt nhiều uống vài chén cũng không dễ dàng ah.

Ngay khi Lăng Tiếu đi ngang qua trung niên hán tử kia thì trung niên hán tử kia vẫn không quên thò tay ra nói:

- Thanh Dược Đỉnh, đỉnh nhị cấp trung giai, giá cả hai vạn kim tệ, trả tiền trước rồi ra khỏi cửa.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa đã bị gã trung niên này dọa xỉu rồi, không nghĩ tới tên này còn dùng công phu sư tử ngoạm, bình thường vũ khí nhị cấp trung giai cũng chỉ gần vạn kim tệ, mà tên này rõ ràng trực tiếp mở miệng muốn hai vạn.

Trung niên hán tử kia tựa hồ nhìn ra Lăng Tiếu bất mãn, lúc này còn nói thêm:

- Vị thiếu gia này ngàn vạn đừng trả giá, đúc khí phường này của ta không trả giá, bằng không thì lần sau cũng không chào đón ngươi nữa đâu.

- Thiếu gia.

Kim sứ ở một bên tranh thủ thời gian kêu Lăng Tiếu một tiếng, nhẹ gật đầu, ý bảo lời đối phương rất chính xác.

- Xem ra Luyện Khí Sư chỗ này thật đúng là hung hăng càn quấy đấy!

Trong lòng Lăng Tiếu thì thầm một tiếng, phất phất tay bảo người thanh toán kim tệ.

- Lệ Dương ngươi còn không mau cút cho ta!

Lại một giọng nói từ trong một lầu các tinh xảo không xa truyền đến.

- Mấy vị xin mời, ta sắp phải đi rồi.

Lệ Dương cười nhạt nói một tiếng, sau đó chạy về phía lầu các tinh xảo có ba tầng kia.

- Vị này chính là nhi tử Lệ Dương của Lệ đại sư.

Kim sứ giả ở một bên giải thích cho Lăng Tiếu nói.

- Hắn có phải bị bệnh không?

Lăng Tiếu híp mắt nhìn trung niên nhân đã đi xa hỏi ngược lại.

Kim sứ giả thần sắc nhảy dựng, lúc này nói khẽ:

- Thiếu gia chúng ta đi về trước đi, trên đường ta sẽ nói tỉ mỉ cho ngươi.

- Đầu tiên chờ chút đã, các ngươi ở bên ngoài chờ ta, ta đi qua chút sẽ về.

Lăng Tiếu phân phó một tiếng, đuổi theo hướng Lệ Dương.

Lăng Tiếu vẫn chưa đến gần lầu các đã có hai gã Huyền Sĩ giai cao tay chặn đường đi của hắn.

- Nơi đây chính là trụ sở của Lệ đại sư, người không có phận sự không được đi vào.

Một gã hán tử không chút khách khí lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu không để ý đến hai người, hét lớn với lầu các:

- Lệ gia gia, Lăng Tiếu cầu kiến.

- Ngươi muốn chết.

Một gã hán tử thấy Lăng Tiếu vô lễ như thế, không khỏi giơ trọng đao chém tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhanh chóng lui về phía sau vài bước, không bị chém trúng, cười nhạt nói:

- Ta là bằng hữu của Lệ gia gia, ngươi bây giờ dừng tay còn kịp.

- Móa nó, lông còn chưa đủ dài lại dám giả mạo bằng hữu của Lệ đại sư, ngươi đây là đang ô nhục Lệ đại sư.

Hán tử kia mở miệng mắng, sau đó cường chiêu hỏa thuộc tính chém tới trước mặt Lăng Tiếu, muốn Lăng Tiếu toi mạng dưới đao.

- Làm càn!

Một đạo thanh âm trầm trọng truyền đến, một cổ lực đạo vô hình bay nhanh qua, đánh bay hán tử kia ra ngoài.

- Lệ gia gia, quấy rầy.

Lăng Tiếu nhìn người ttowis cung kính ân cần thăm hỏi nói.

- Ha ha, tiểu tử ngươi còn dám đi ra khỏi cửa? Chẳng lẻ không sợ người hai nhà Lý Lam tìm ngươi trả thù sao?

Lệ Không đi đến trước Lăng Tiếu nặng nề vỗ bờ vai của hắn cười nói.

Tên hán tử bị đánh nằm trên đất kia và tên ở bên vẫn chưa động thủ trong nội tâm lấy làm kinh ngạc, người trẻ tuổi này là ai, rõ ràng có quan hệ tốt với Lệ đại sư như vậy

- Ta ngược lại hi vọng bọn hắn đến báo thù, tránh khỏi rảnh rỗi đến bị khùng.

Lăng Tiếu giang tay ra nói.

- Ngươi tiểu tử này.

Lệ Không nhẹ mắng một tiếng, tiếp theo nhìn kỹ Lắng Tiếu nói:

- Không nghĩ tới hơn nửa tháng không gặp, tiểu tử ngươi rõ ràng có thể từ Huyền Giả cao giai trở thành Huyền Sĩ trung giai, chẳng lẽ ngươi đã dùng linh đan diệu dược gì đó sao?.

- Đâu có, tiểu tử chỉ là may mắn thôi.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Ngay sau đó, Lệ Không cũng không hỏi nhiều, mang theo Lăng Tiếu cùng nhau tiến vào trong lầu các của hắn.

Sau khi tiến vào lầu các, Lăng Tiếu cũng không gặp trung niên hán tử ban nãy.

Lệ Không nói:

- Ngươi hôm nay là muốnthăng cấp vũ khí của ngươi phải không, ngươi trước lưu lại, hai ngày sau bảo người đến lấy, ta cam đoan bắt bọn nó chế tạo thành vũ khí nhị cấp đỉnh phong cho ngươi.

- Năng lực của Lệ gia gia ta tự nhiên tin tưởng, chỉ là... Ta muốn chính là Huyền khí, không biết...

Lăng Tiếu mỉm cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 194 - Khu Dương Độc. (2)

Hắn còn chưa nói dứt lời đã bị Lệ Không cắt đứt.

- Ngươi tiểu tử này, Huyền khí đâu dễ chế tạo như vậy, ít nhất cũng cần một khỏa thú đan tam giai, còn có mấy thứ huyền thiết trân quý khác, mỗi loại tài liệu đều là vạn kim khó cầu, ngươi bảo ta làm sao chế tạo cho ngươi, hơn nữa nhân tình ngươi giúp ta chặn đường Song Đầu Sư Thú cũng không lớn như vậy.

Lệ Không hơi có chút căm tức nói.

Tiểu tử này thực không cảm thấy đủ, hắn suốt đời cũng chỉ chế tạo ra vài món Huyền khí, đủ thấy độ khó khi chế tạo Huyền khí thế nào. Hắn rõ ràng không biết xấu hổ mở miệng trực tiếp muốn hắn chế tạo Huyền khí, nếu không phải nhìn trên phân thượng đôi mắt hắn thì chỉ sợ đã lập tức tiễn khách rồi.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian nói:

- Lệ gia gia đừng tức giận, ta nói là nếu như ta tự mình cung cấp tài liệu, Lệ gia gia có thể giúp ta chế tạo không, cho dù muốn bao nhiêu thù lao cũng được.

- Ngươi nói là, tự ngươi cung cấp tài liệu?

Lệ Không kinh ngạc một chút hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, tự mình cung cấp, Lệ gia gia ngươi xem cần tài liệu gì có thể liệt

một phần danh sách cho ta là được.

Lăng Tiếu phi thường nghiêm túc nói.

- Ha ha, tốt, nếu như ngươi có thể xuất ra một khỏa thú đan tam giai và thiên niên hắc huyền thiết ta sẽ giúp ngươi chế tạo, những thứ tài liệu khác ta có thể giúp ngươi bổ sung.

Lệ Không cười to nói.

Hắn cũng không biết tiểu tử trước mắt này có năng lực xuất ra thú đan tam giai, cho dù là trưởng bối gia tộc giúp hắn lấy ra, nhưng thiên niên hắc huyền thiết là vật cực kỳ hiếm thấy, ngay cả hắn lúc trước cũng chỉ tìm được một ít khối, về sau chế tạo Huyền khí đều dùng hết rồi, hôm nay hắn một mực không tạo ra được Huyền khí cũng chính vì thiếu thiên niên hắc huyền thiết kia.

Những năm gần đây bao nhiêu người đến cầu hắn chế tạo Huyền khí, tuy nhiên lại không có người nào có thể lấy ra được thiên niên hắc huyền thiết, cho nên đến nay hắn cũng chỉ có thể chế tạo ra ba kiện Huyền khí thôi.

Ngay lúc Lăng Tiếu chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì từ trên lầu phát ra từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, nghe rất dọa người.

Nhất thời, thần sắc Lệ Không nghiêm trọng lại nói:

- Đợi ngươi tìm được hai loại ta nói thì lại đến tìm ta, hôm nay lão phu có việc, ngươi đi về trước đi.

Lăng Tiếu nghe thấy Lệ Không mở miệng tiễn khách, mỉm cười, cao thâm mạt trắc nói:

- Lệ gia gia, trong nhà phải chăng có người trúng độc?

Lệ Không nhìn Lăng Tiếu, lông mày trùng trùng điệp điệp nhảy lên, lập tức đã tới biên giới tức giận

Lăng Tiếu tiếp theo khẳng định nói:

- Hơn nữa còn là trúng dương độc.

- Ngươi biết?

Lệ Không thần sắc biến đổi, cực kỳ kinh ngạc nói.

Con của hắn trúng độc là chuyện nhiều người biết, nhưng lại không có mấy người biết là trúng dương độc.

- Ta biết rõ.

Lăng Tiếu chăm chú gật gật đầu, lại nói tiếp

- Ta còn có thể trị liệu.

- Thật sao!

Lệ Không thoáng kích động đứng lên hoảng sợ nói.

- Thật sự!

Lăng Tiếu đáp.

- Nếu như ngươi thực có thể trị liệu dương độc của con ta thì lão phu tặng

Huyền khí mà ta đã cất giữ nhiều năm cho ngươi cũng không sao!

Lệ Không cầm lấy tay Lăng Tiếu phi thường nghiêm túc nói.

- Lệ gia gia, ngươi đây không phải là giết ta sao? Ta cũng gọi ngươi là gia gia ồi, cháu trai giúp gia gia làm chút chuyện là nên làm, đừng nói nữa, trước tiên mang ta đi xem Lệ thúc đi.

Lăng Tiếu cực kỳ khiêm tốn nói. Hắn biết rõ việc này không thể nói giỡn, liền thu hồi lại bộ dạng bất cần đời bình thường.

Lệ Không không nói nhảm nữm, mang theo Lăng Tiếu đi lên lầu.

Vừa mới đến gần cửa phòng phát ra tiếng kêu thảm thiết liền có một cổ khí lạnh lẽo hông ngừng tràn ra, coi như Lăng Tiếu đạt tới Huyền Sĩ giai cũng không thể không vận khí hỏa thuộc tính để chống cự.

Hai người vào trong phòng, chỉ thấy trung nhiên nhân Lăng Tiếu thấy lúc trước đang bị dùng khóa sắt khóa trên một cái giường thiên niên hàn ngọc.

Giường thiên niên hàn ngọc kia lớn như một cái giường bình thường, một cái giường hàn ngọc lớn như vậy là vật phi thường quý trọng, chỉ sợ có kim tệ cũng không thể mua được, nó có màu sắc xanh biếc sáng loáng, hàn khí bức người, một cổ mờ mịt mù mờ chi khí phát ra, lộ ra cực kỳ thần kỳ.

Lệ Dương toàn thân như khối sắc đỏ thẫm, đạt đến tột đỉnh biến thành màu đen, một mảnh gân xanh dài hẹp như rắn nổi lên dữ dội, cả người như phát điên, trong miệng càng không ngừng gào thét, khuôn mặt vặn vẹo dự tợn đến dọa người,

- Không tốt, dương độc đã bắt đầu nhập xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ hắn rồi, phải gấp rút cứu chữa.

Lăng Tiếu liếc mắt liền nhìn ra tình huống Lệ Dương lúc này, quát to một tiếng, lập tức đoạt thân đến trước người Lệ Dương.

Lăng Tiếu không khách khí xé bỏ quần áo trước ngực Lệ Dương, chỉ thấy một đoàn màu đỏ sậm như Kim Dương chậm rãi tập trung vào trái tim Lệ Dương, chỉ cần dương độc bức đến trái tim, Lệ Dương khẳng định sẽ mất mạng.

- Lệ gia gia, phiền toái ngươi giúp ta hộ pháp, ta phải lập tức cứu hắn, nếu chậm thì hắn sẽ chết.

Lăng Tiếu thần sắc trịnh trọng nói.

- Tốt, nếu có thể cứu Lệ Dương, ta cái gì cũng có thể đáp ứng ngươi.

Lệ Không thần sắc lo lắng lên tiếng, liền ra khỏi cửa phòng, đóng kín cửa lại.

- Không biết là dùng chí dương chi vật gì, rõ ràng lại bá đạo như vậy.

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, toàn thân vận lên Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí vỗ vào trên người Lệ Dương.

Hắn lúc tiến vào đúc khí phường đã cảm thấy Lệ Dương thập phần quái ý, toàn bộ mặt đỏ thẫm, ngay cả tay cầm rượu cũng đỏ thẫm, nhưng màu lại hơi tối, vậy nên mới kết luận Lệ Dương trúng dương độc.

Vạn vật tương sinh tương khắc, muốn giải được chí dương chi vật, nhất định phải có chí âm chi vật mới được.

Lăng Tiếu thân mang Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, đúng là chí âm chi vật, vừa vặn khắc chế dương độc, cho nên hắn mới dám hứa với Lệ Không là có thể chữa cho Lệ Dương.

Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí trong cơ thể Lăng Tiếu lập tức lan tràn khắp thân thể Lệ Dương, một đoàn hắc khí liền tràn vào người Lệ Dương đang kêu thảm thiết.

Khi lúc Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí nhập vào cơ thể Lệ Dương thì dương độc trong cơ thể Lệ Dương tựa hồ cảm thấy Âm Phong Sát Khí có uy hiếp đến nó, vì vậy nó nhanh chóng lui về phía sau, chỉ cần là chỗ Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí đến thì dương độc đều lui sạch sẽ, cuối cùng trốn ở trong đan điền Lệ Dương.

Dương độc bị áp chế, Lệ Dương rất nhanh đình chỉ tiếng kêu thảm thiết, ngược lại cảm thấy vô cùng lạnh, trong miệng càng không ngừng phát ra thanh âm rên rỉ, thần sắc tái nhợt kêu to nói:

- Lạnh... Lạnh quá...

- Tên giảo hoạt, không biết nó ở chỗ này đã bao lâu, để ta triệt để tiêu diệt ngươi đi!

Lăng Tiếu phát hiện dương độc rõ ràng trốn về chỗ đan điền Lệ Dương, vì vậy không để ý tới tiếng kêu thảm của Lệ Dương, khống chế Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí chậm rãi ép tới đan điền.

Không nghĩ tới Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí vừa tiếp cận gần đan điền Lệ Dương liền có một cổ dương độc mãnh liệt vọt ra, khiến Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí tán đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 195 - Thu Được Nhân Tình. (1)

- Tập trung lực lượng đối kháng của ta Âm Phong Sát Khí của ta, thật sự rất tốt, bản thiếu gia xem ngươi có bao nhiêu năng lực.

Lăng Tiếu sau khi thì thào một câu liền đẩy nhanh tốc độ vận chuyển Huyền lực, Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí như thủy triều vọt mạnh qua.

Lệ Dương lúc này càng không ngừng kêu lạnh, thân thể như muốn co lại, tuy nhiên lại bị khóa sắt một mực khóa lại, khiến hắn khó chịu tới cực điểm, nếu không phải ý chí của hắn kiên cường thì chỉ sợ đã bị hành hạ đến chết rồi.

Lăng Tiếu đẩy nhanh tốc độ vận chuyển, Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí cuồn cuộn không dứt đánh về phía dương độc trong đan điền Lệ Dương.

Trải qua nửa canh giờ tiêu hao, cuối cùng cũng khu trừ sạch sẽ dương độc trong cơ thể Lệ Dương.

Lăng Tiếu thu hồi Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, thần sắc trở nên tái nhợt đi nhiều, trên mặt đổ ra mồ hôi do tiêu hao quá độ.

- Cuối cùng cũng xong.

Lăng Tiếu lau mồ hôi bước ra ngoài cửa.

Lệ Không ở ngoài cửa đi qua đi lại, bộ dáng thập phần sốt ruột, vừa nhìn thấy Lăng Tiếu liền lập tức bắt lấy tay hắn hỏi:

- Tiểu gia hỏa, Lệ Dương nhà ta thế nào rồi?

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười sáng lạn nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

- Thật sự, cái này... Xin nhận lão phu cúi đầu!

Lệ Không kinh hỉ đáp, tiếp theo hắn lại hướng Lăng Tiếu bái tạ một cái.

Lăng Tiếu tranh thủ nâng thân thể Lệ Không lên nói:

- Lệ gia gia, ngươi đây không phải là muốn tiểu tử tổn thọ sao, chuyện này nếu để ông nội ta biết rõ, vậy không phải sẽ bị lột da sao, ngài bây giờ vẫn nên nhanh thả Lệ thúc ra đi.

- Ân, ta quên mất, tiểu gia hỏa ngươi ở bên dưới chờ ta, ngàn vạn không được đi đấy.

Lệ Không vỗ trán nói một câu, lập tức liền lách người đi vào trong nhà.

Lăng Tiếu cười khổ lắc đầu, trong nội tâm cảm thấy, hiện tại vị đệ nhất luyện khí đại sư của Vẫn Thạch Thành này không khác gì một người bình thường cả, chỉ như một lão nhân cực kỳ quan tâm đến con mình thôi.

Lăng Tiếu xuống lầu dưới chỉ được một lát liền nghe trên lầu truyền đến một hồi tiếng nổ.

- Cái gọi là đại nạn không chết tất có hậu phúc, lời này thật đúng không giả.

Lăng Tiếu nhìn đại động bị đánh ra trê lầu cũng không kỳ quái, ngược lại thì thào nói một câu, tựa hồ đã sớm ngờ tới rồi vậy.

Tiếp theo bên trên truyền đến một hồi tiếng cười to:

- Ha ha, ta tốt rồi... Rốt cục tốt rồi...

Cũng không lâu lắm, trên lầu liền bình tĩnh lại, tiếp theo Lệ Không và Lệ Dương cùng nhau đi ra.

Lệ Dương lúc này đã hoàn toàn không còn thái độ chán chường trước kia, cả người so với trước kia không biết tinh thần hơn gấp bao nhiêu lần, trong đôi mắt hiện lên tinh quang rạng rỡ, màu da toàn thân khôi phục bình thường, hơn nữa tựa hồ như thoáng cái đã trẻ lại hơn mười năm, tu vị cũng từ Huyền Sĩ trung giai trước kia đột phá đến Huyền Sĩ cao giai, có thể nói là nhân họa đắc phúc.

Hai cha con đi nhanh đến trước mặt Lăng Tiếu, Lệ Dương càng phi thường chăm chú khom người nói với Lăng Tiếu:

- Đa tạ ân cứu mạng của ân công, Lệ Dương ta cả đời khó quên, ngày sau dù bảo ta lên núi đao xuống biển dầu thì Lệ mỗ cũng tuyệt không một chút nhíu mày.

Lệ Dương và phụ thân hắn bình thường đều là nhân vật ân oán rõ ràng, lập tức hứa hẹn với Lăng Tiếu.

- Lệ thúc lời này của ngươi khách khí rồi, về sau gọi ta là Lăng Tiếu là được rồi, ta cũng chỉ may mắn gặp phải thôi, cũng không hỗ trợ cái gì.

Lăng Tiếu khó được khiêm tốn nói.

Lệ Không ở một bên đối với cử động này của Lăng Tiếu càng xem càng thoả mãn, lúc này liền nói:

- Tốt, hai cha con chúng ta cũng không khách khí nữa, về sau ngươi chính là cháu nuôi của Lệ Không ta, ngày sau có gì cần Lệ gia gia hỗ trợ thì cứ tới

tìm ta, trong thành gia gia ta còn có mấy phần tình mọn.

- Như thế liền cảm ơn Lệ gia gia.

Lăng Tiếu lúc này vui vẻ đáp. Có thể được Lệ Không tán thành, làm cháu nuôi của hắn cũng là chuyện rất có mặt mũi, ngày sau ở Vẫn Thạch Thành cũng là một đại trợ lực. Lần này tới tại đây thật sự không tệ.

Dương độc của nhi tử bị khu trừ, Lệ Không tâm tình rất tốt, lôi kéo Lăng Tiếu, bắt hắn phải lưu lại uống vài chén mới bằng lòng bỏ qua.

Lăng Tiếu cũng không chối từ, vì vậy lưu lại cùng phụ tử Lệ Không đối ẩm mấy chén.

Trong khi uống rượu Lăng Tiếu mới biết được, nguyên lai Lệ Dương là lúc ở sơn mạch gặp được một đầu Xích Lân Xà biến dị, tuy rằng chém giết nó nhưng lại bị nó cắn bị thương.

Xích Lân Xà là linh thú hỏa thuộc tính, mọi người đều biết nó là một loại xà linh thú không có cự độc.

Nhưng đầu Xích Lân Xà biến dị này lại ngoại lệ, nó rõ ràng ẩn chứa dương độc thật nhỏ, mới đầu cũng không tạo thành cho Lệ Dương tổn thương gì, chỉ là thân thể ngẫu nhiên nóng lên, phát nhiệt.

Thế nhưng dương độc kia rõ ràng lại chậm rãi lớn mạnh trong cơ thể Lệ Dương, mỗi lần độc phát đều khiến Lệ Dương thống khổ, gần đây thời gian phát độc càng ngày càng nhiều lần, hơn nữa mỗi lần độc phát đều như tên điên vậy, khắp nơi phá đồ, thậm chí còn tàn bạo giết người.

Về sau, mỗi lần trước khi độc phát Lệ Không đành bất đắc dĩ khóa Lệ Dương lại.

- Đến, tiểu Tiêu, hôm nay nếu không có ngươi, ta đã quy thiên rồi, lão đầu tử cũng không còn truyền nhân y bát nữa, Lệ thúc mời ngươi ba chén.

Lệ Dương làm người tiêu thoát, nhưng bị dương độc tra tấn nhiều năm, hôm nay được giải trừ nên tâm tình thật tốt, nói một câu với Lăng Tiếu liền tự mình làm liền ba chén.

- Đó là mệnh Lệ thúc chưa đến tuyệt lộ.

Lăng Tiếu đáp lễ uống một ly nói.

Tiếp theo, ba người vừa uống vừa trò chuyện lấy.

Cuối cùng, Lăng Tiếu đưa ra muốn cáo từ, Lệ Không nói với hắn:

- Tiếu nhi, ngươi trước tiên chờ đã.

Lệ Không nói một câu, sau đó liền xoay người đi vào một gian phòng, không bao lâu cầm trong tay một kiện vũ khí đi ra.

Lăng Tiếu nhìn nhìn kiện vũ khí kia liền biết rõ đây chính là Huyền khí mà Lệ Không đã trân tàng nhiều năm.

- Thanh Hỏa Vân Kiếm này là t đỉnh phong chi tác cả đời của ta, Kiếm khí tam cấp trung giai, hôm nay liền tặng cho ngươi đấy.

Lệ Không giới thiệu nói một câu, không chút do dự trực tiếp đưa tới trước mặt Lăng Tiếu.

- Lão đầu tử...

Lệ Dương biết rõ thanh kiếm nầy đối với phụ thân hắn có giá trị kỉ niệm rất

lớn, hôm nay vì hắn lại muốn tặng cho người khác, trong nội tâm rất cảm động.

- Cái gì cũng đừng nói nữa, mạng của ngươi sao một kiện Huyền khí có thể so sánh được.

Lệ Không khoát tay nói ra.

Lăng Tiếu tiếp nhận Hỏa Vân Kiếm, đánh giá vỏ kiếm ẩn ẩn hiện ra hỏa khí, không chút dự lập tức rút trường kiếm.

XÍU... UU!

Một đạo hành hỏa kiếm khí bay nhào ra, kiếm khí trên không trung ngưng thành hình một Hỏa điểu đua tiếng, nhiệt tính bức người, kiếm sáng lóng lánh, chỉ một kiếm đơn giản cũng có thể khiến một gã cao thủ Huyền Sĩ giai phải táng mệnh tại chỗ.

- Quả nhiên không hổ là Huyền khí.

Lăng Tiếu trong nội tâm thầm khen.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 196 - Thu Được Nhân Tình. (2)

Bất quá, hắn cầm thanh Hỏa Vân Kiếm này so sánh với Nhu Tịch Kiếm Vân Mộng Kỳ đoạt được ở Bí Cảnh thì không phải chỉ kém hơn nửa trù.

Lăng Tiếu cho Hỏa Vân Kiếm vào vỏ, đưa trả lại cho Lệ Không nói:

- Lệ gia gia, kiếm này mặc dù tốt, tuy nhiên lại không thích hợp ta dùng, ngươi vẫn nên lấy về đi.

- Không phải là ngươi chướng mắtthanh kiếm này của gia gia đấy chứ?

Lệ Không nói.

- Tự nhiên không phải, Lệ gia gia xin xem.

Lăng Tiếu nói một tiếng, sau đó vận khởi huyền lực, toàn thân lập tức bao phủ một đoàn màu vàng óng.

Lệ Không lúc này cũng hiểu ý Lăng Tiếu, Hỏa Vân Kiếm của hắn là hỏa thuộc tính kiếm khí, mà Lăng Tiếu lại là võ thể kim thuộc tính, hỏa khắc kim, dùng Huyền khí hỏa thuộc tính không chỉ không phát huy được uy lực của Huyền khí mà còn khiến huyền lực bản thân hạ thấp, được không bù mất.

- Ta đã quên Lăng gia các ngươi phần lớn là Kim hành thuộc tính, xem ra chỉ có thể một lần nữa giúp ngươi chế tạo một thành Huyền khí Kim hành thuộc tính thôi, bất quá thú đan kim thuộc tính ta cũng không có, về phần thiên niên hắc huyền thiết càng khó tìm.

Lệ Không thở dài một hơi nói, dừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ sẽ nghĩ tất cả biện pháp giúp ngươi.

- Lệ gia gia, ngài không nên gấp gáp, Huyền khí sau này hãy nói a, giờ ngài thăng cấp kiếm này cho ta một chút là được, chờ ta tìm được tài liệu lại tới tìm ngươi giúp ta chế tạo Huyền khí.

Lăng Tiếu nói. Hắn vốn định hiện giờ cầm thú đan và thiên niên hắc huyền thiết cho Lệ Không giúp hắn chế tạo Huyền khí. Nhưng nếu để cho người khác biết rõ hắn có không gian giới, chỉ sợ sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết, nghĩ nghĩ, việc này trước tiên vẫn để đó đã tính sau.

- Tốt, ta lập tức đi giúp ngươi thăng cấp chuôi vũ khí này, bất quá đây là nhân tình ở sơn mạch, mà ân tình ngươi cứu con ta đợi ngày sau ngươi cần phụ tử chúng ta hỗ trợ thì chúng ta quyết không hai lời.

Lệ Không nhận lời nói.

Sau đó, Lăng Tiếu giao Lam Tinh Kiếm và Ngân Quỷ Huyết Đao vào tay Lệ Không.

Đang lúc Lệ Không muốn đi chế tạo thì Lệ Dương ở một bên lại chủ động xin đi giết giặc thăng cấp vũ khí giúp Lăng Tiếu.

Lệ Không cũng không tranh chấp, mỉm cười giao cho nhi tử.

Lệ Dương vội vàng rời đi, sau đó Lệ Không mới giải thích cho Lăng Tiếu, nguyên lai thiên phú luyện khí của hắn còn cao lớn lão, nếu có đầy đủ tài liệu, Lệ Dương hoàn toàn có thể chế tạo Huyền khí rồi, nói cách khác tiêu chuẩn của Lệ Dương đã đạt đến tam giai Luyện Khí Sư, chỉ là không có đủ tài liệu để hắn tự mình luyện chế Huyền khí mà thôi.

Nghe xong lời giải thích của Lệ Không thì Lăng Tiếu cũng hoàn toàn yên tâm.

Đến buổi chiêu, Lệ Dương giao một đao một kiếm vào tay Lăng Tiếu.

Nhìn Lam Tinh Kiếm và Ngân Quỷ Huyết Đao hoàn toàn biến dạng, Lăng Tiếu còn tưởng rằng Lệ Dương cầm hai thanh đao kiếm khác trở về gạt hắn. May mắn hắn còn có thể cảm ứng được cảm giác quen thuộc của mình với đao kiếm này mới vững tin hai thanh đao kiếm trước mắt này là của mình.

Một đao một kiếm đã đạt tới nhị cấp vũ khí đỉnh phong, một ngân một lam bộc lộ tài năng, lóe lên ánh sáng chói mắt.

Lăng Tiếu càng xem càng mừng rỡ, lúc này cảm ơn nói:

- Lệ thúc, thật sự đa tạ ngươi rồi.

Lệ Dương khoát tay nói:

- Tiểu Tiếu, lời này của ngươi khách khí rồi, ngươi cứu Lệ thúc, chỉ hai thanh nhị cấp vũ khí có là gì, vũ khí ở đúc khí phường chỉ cần ngươi vừa ý thì cứ tùy ý chọn đi.

Nghe lời này của Lệ Dương, Lăng Tiếu cũng có chút động tâm rồi, bất quá hắn vẫn kềm chế xúc động nói:

- Đợi về sau gom góp đủ tài liệu Huyền khí lại đến phiền toái Lệ gia gia và Lệ thúc.

Ba người lần nữa khách sáo một phen, Lệ Không v à Lệ Dương mới cùng nhau tiễn Lăng Tiếu ra khỏi đúc khí phường.

Những Luyện Khí Sư làm việc ở chỗ Lệ Không nhao nhao cảm thấy hiếu kỳ đối với Lăng Tiếu.

Bọn hắn đều nghĩ đây là thiếu gia nhà nào, rõ ràng có thể khiến phụ tử Lệ Đại sư cùng nhau đưa tiễn, cho dù là gia chủ ba đại thế gia cũng không có phân lượng này a.

Lăng Tiếu thắng lợi trở về, trên đường đi tâm tình tốt vô cùng.

Chỉ bất quá trong lòng hắn đối với người hai nhà Lý Lam có chút thất vọng, hắn suy nghĩ, bổn thiếu gia như vậy qua lại trên phố như vậy rõ ràng không có người đến chặn giết, thật sự quá thất bại.

Lời này nếu để cho người khác nghe thấy sợ rằng sẽ mắng lên, tên này thật là tên điên. Rõ ràng còn hi vọng có người đến chặn giết mình, đầu óc khẳng định nước vào rồi.

Lăng Tiếu không cho rằng hai nhà Lý Lam sẽ bỏ qua như vậy, hắn ẩn ẩn cảm thấy bọn hắn nhất định đang trù tính âm mưu kinh thiên nào đó.

Bất quá, cái này cũng không thuộc phạm vi hắn quản, hắn bây giờ cần chuyên tâm luyện tốt Luyện Đan Quyết và Khống Thần Quyết, chỉ có bản thân cường đại mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Sau khi về đến nhà, Lăng Tiếu phân phó Bạch Vũ Tích không cho bất luận kẻ nào quấy rầy hắn, sau đó không thể chờ đợi được tiến vào phòng bắt đầu học luyện đan.

Hắn sốt ruột học luyện đan như thế là vì hai phương diện, một phương diện đương nhiên là xem thử mình có thiên phú chơi đùa chức nghiệp Luyện Đan Sư hay không; một phương diện khác chính là vì đề cao tinh thần lực của mình, khiến mình sớm ngày có thể tu luyện giai đoạn thứ nhất "Khống Kỹ"

của Khống Thần Quyết.

Lăng Tiếu thông qua đọc thuộc lòng Luyện Đan Quyết, biết rõ luyện đan là một chuyệ rất tiêu hao tinh lực, hơn nữa phải tập trung tinh thần cao độ mới có thể luyện tốt đan dược. Hắn cho rằng như vậy có thể sớm ngày ngưng kết tinh thần lực, có thể cảm ứng được chấn động của tinh thần lực, từ đó khiến mình có thể tu luyện được Khống Thần Quyết, chính là nhất cử lưỡng tiện.

Cách nghĩ này Lăng Tiếu quả thật rất chính xác, trên khối đại lục này, bất luận gã Luyện dược sư nào cũng đều có được tinh thần lực phi thường cường đại, bọn họ cùng người so chiêu, hoàn toàn có thể dựa vào uy áp của tinh thần lực mà sát nhân, tinh thần lực này chính là do ngày đêm luyện đan không biết mệt mỏi mà hình thành.

Lăng Tiếu điều chỉnh tâm tính đến tốt nhất, hành trình lần đầu tiên luyện đan của hắn liền bắt đầu

Luyện đan đệ nhất yếu quyết chính là phải học khống hỏa.

Trước khi học luyện đan, khởi động đầu tiên của Lăng Tiếu chính là luyện tập khống hỏa.

Chỉ thấy trong hai bàn tay hắn dấy lên một đoàn tiểu hỏa, tiểu hỏa đỏ thẫm nóng rực, lúc lớn lúc nhỏ, cực kỳ linh động như linh xà.

- Luyện đan cực kỳ chú ý hỏa hầu, lớn hơn một chút quá tải, nhỏ một chút chưa đủ, đó đều là nguyên nhân thất bại khi luyện đan, cho nên nhất định phải nắm giữ tùy tâm sở dục mới có thể luyện đan.

Lăng Tiếu nhìn hai luồng tiểu hỏa trong lòng bàn tay mình thì thào lẩm bẩm.

Luyện tập khống hỏa được ưu tiên đầu tiên, Lăng Tiếu liền xài hai ngày, sau

khi hắn cảm giác được mình quả thật có thể nắm giữ tốt hỏa hầu mới bắt tiến vào trạng thái luyện đan chính thức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 197 - Học Luyện Đan. (1)

Lăng Tiếu từ trông Không Gian Giới lấy ra dược đỉnh, lại lấy ra một cây linh thảo tản ra màu xanh biếc, thân cây lá cây linh thảo này đều thập phần kiều nộn, tự hồ chỉ cần hơi dùng sức một chút sẽ bị hư hao vậy.

Đây chính dược tài chủ yếu để luyện chế Hồi Lộ Đan, Thần Lộ Thảo, đối với thân thể có được công hiệu khôi phục vô cùng tốt.

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi, ném Thần Lộ Thảo vào trong dược đỉnh, sau đó đưa hỏa diễm trong tay nhanh chóng chậm rãi thiêu đốt về phía dược đỉnh.

Lăng Tiếu trong nội tâm đã sớm nhớ kỹ Luyện Đan Quyết, biết rõ luyện dược nhất định phải khống chế hỏa hầu vô cùng tốt, bước đầu tiên cần phải chắt lọc tinh hoa dược lực trong linh thảo.

Ngay từ đầu Lăng Tiếu vẫn còn chậm rãi đun nóng, Thần Lộ Thảo cũng đang dần dần áp súc lại.

- Cũng sắp rồi.

Lăng Tiếu thấy tình huống này, cảm xúc không khỏi có chút chấn động, độ mạnh hỏa diễm không khỏi tăng lớn một phần.

Tư...

Ngay lập tức, tinh hoa của Thần Lộ Thảo sắp được chắt lọc ra từ trong dược đỉnh lập tức bị đốt trụi.

Lăng Tiếu nghiêm mặt nhìn bàn tay của mình lẩm bẩm:

- Không thể kích động, không thể kích động, phải tâm như băng thanh, thiên đạp không sợ hãi...

Lăng Tiếu lần nữa thu liễm tâm thần, điều tiết tốt tâm tình của mình, lại ném một gốc Thần Lộ Thảo vào trong dược đỉnh, dựa theo yếu điểm nhắc đến trong Luyện Đan Quyết, chậm rãi đun nóng dược đỉnh.

Chỉ thấy Thần Lộ Thảo cũng như vừa rồi, chậm rãi chắt lọc thành tinh hoa, dần dần biến thành màu ngà sữa.

Lăng Tiếu hết sức chăm chú, thần sắc không có chút chấn động.

Ngay sau khi Thần Lộ Thảo toàn bộ biến thành một ít đoàn màu ngà sữa

Lăng Tiếu bàn tay run lên, hỏa diễm đun nóng hơn vừa rồi một phần.

Bồng!

Tinh hoa của Thần Lộ thảo đã hoàn toàn bị rút ra, hình dạng phù bạch lộ ra chút ánh sáng lóng lánh, trắng noãn tự nhiên.

Lăng Tiếu không dám có một tia chủ quan, ngăn cách đoàn tinh hoa này ra, tiếp theo đầu nhập vào một bụi linh thảo phụ trợ khác, hỏa diễm lần nữa tăng cao.

Liên tiếp ngưng kết tinh hoa của bốn gốc linh thảo, trên trán Lăng Tiếu cũng hiện đầy mồ hôi, có thể thấy luyện đan cũng không phải chuyện dễ dàng.

Quả nhiên, khi đến gốc linh thảo thứ năm thì Lăng Tiếu không nắm tốt hỏa hầu lại thiêu hủy một gốc linh thảo.

Đối mặt với linh thảo tổn hại, Lăng Tiếu không hề sinh ra bất cứ ba động gì, lại đầu nhập vào một gốc linh thảo như trước bắt đầu ngưng luyện.

Từng gốc linh thảo tinh hoa bị hắn chắt lọc, nhưng cũng phải tiêu hao trọn vẹn sáu gốc linh thảo mới có thể chắt lọc toàn bộ linh thảo mà Hồi Lộ Đan cần thiết.

Bất quá đừng vui vẻ quá sớm, đây chỉ là trình tự cơ bản đầu tiên khi luyện đan thôi.

- Móa nó, việc này thật đúng là mệt mỏi.

Lăng Tiếu không chỉ cảm thấy huyền lực hao tổn, mà ngay cả tinh thần cũng cảm thấy phi thường mỏi mệt.

Hắn trên miệng tuy rằng oán trách, nhưng một khi hắn đã làm chuyện gì thì sẽ không dễ dàng buông tha, đây chính là yếu tố đầu tiên để hắn có thể trở thành một gã cường giả.

Kế tiếp, liền đã bước cách hợp tất cả linh thảo tinh hoa. Đây là một bước khó nhất, cũng là bước mấu chốt có thể thành đan hay không.

Lăng Tiếu dựa theo trình tự Luyện Đan Quyết đã nói, trước tiên đầu nhập tinh hoa của Thần Lộ Thảo vào chính giữa, dùng nó làm trung tâm, sau đó lại tập trung tinh hoa từng các thảo dược khác qua.

Lăng Tiếu một bên vận kình, một bên cung cấp mồi lửa.

Lúc này là lúc cần tăng lớn hỏa hầu, nhất định phải khiến tất cả tinh hoa linh thảo dung hóa nhu hợp cùng một chỗ.

Ai ngờ, ngay khi Lăng Tiếu tăng lớn hỏa lực thì một tiếng nổ mạnh liền vang

lên.

Bồng!

Trong dược đỉnh, toát ra một đoàn khói bụi đầm đặc.

- Khục khục!

Ngay cả Lăng Tiếu cũng phản ứng không kịp, bị khói đặc phun vào mặt, khuôn mặt tuấn tú cũng biến thành như than đen, lúc ho khan còn phun ra nước bọt ra, bộ dáng lộ ra thập phần mà buồn cười chật vật.

- Cái này tốt rồi, bản thiếu gia biến thành hắc thán đầu rồi, ta không tin nhất giai đan dược nho nhỏ này lại có thể khó được bản thiếu gia.

Lăng Tiếu tự giễu một tiếng, sau đó lại cổ vũ cho mình một phen, lại lần nữa bắt đầu chắt lọc tinh hoa linh thảo.

Đã có kinh nghiệm ban nãy, lần này Lăng Tiếu chỉ tổn thất hai gốc linh thảo, liền đã ngưng luyện tốt tất cả linh thảo.

Kế tiếp lại đến đến bước dung hợp.

Lăng Tiếu hít sâu vài ngụm hơi, vững vàng nỗi lòng một chút, linh thảo tinh hoa lần nữa tập trung vào cùng một chỗ.

Lần này Lăng Tiếu cũng không dám thêm hỏa diễm quá lớn.

Thế nhưng lại lần nữa thất bại, chỉ vì hỏa hầu không đủ, tinh hoa không thể dung hợp đã tán mất, bất quá lại không nổ tung thảm như lần trước, lần này xem như may mắn rồi.

Lăng Tiếu lại thử lần nữa..

Ngay sau đó, rất nhanh lần thứ ba thất bại, tiếp theo lại tiếp tục.

Lần thứ tư thất bại.

Lần thứ năm thất bại.

...

Cho đến lần thứ tám, Lăng Tiếu mới dung hợp linh thảo lại được với nhau.

Bước thứ hai cuối cùng cũng đã vượt qua

Bất quá đừng tưởng rằng như vậy đã thành đan, vẫn còn bước thứ ba, cũng là bước gian nan nhất, "Ngưng Đan".

Lăng Tiếu hết sức chăm chú, tinh thần tập trung đến cực điểm, mồ hôi càng không ngừng chảy xuống như mưa, nhưng hắn vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, trong nội tâm nhớ kĩ lấy yếu quyết, trước tăng lớn hỏa diễm, đề cao nhiệt độ, tiếp theo lại chặt đứt mồi lửa làm lạnh Ngưng Đan.

Quá trình này nhiều một giây không được, ít một giây cũng không được, nhất định phải nắm tốt thời gian.

Lăng Tiếu cảm xúc có chút gợn sóng, quát nhẹ một tiếng

- Ngưng cho ta!

Một tay rút lui hỏa diễm, một tay huyền lực áp tới.

XÍU... UU!!

Linh thảo tinh hoa đã sớm dung hợp cùng một chỗ, lập tức kết hợp lại với nhau, biến thành hình ba khỏa đan dược.

- Thành!

Lăng Tiếu vui vẻ, lập tức lấy đan dược ra xem.

Chỉ thấy đan dược so với đan dược bình thường hắn dùng màu sắc kém rất nhiều, còn có chút hương vị bị đốt cháy, hơn nữa cũng không mượt mà tự nhiên như đan dược bình thường, thấy thế nào cũng không giống như một khỏa đan dược.

Lăng Tiếu tự an ủi bàn thân:

- Không tệ rồi, lần thứ nhất Ngưng Đan có thể có thành tích này cũng không kém rồi.

Ai ngờ, hắn vừa dứt lời, ba khỏa đan dược rõ ràng đều rơi xuống như, biến thành một vật hình bột lọc.

- Không thể nào, ta... thành quả ta vất vả cả buổi lại biến thành thế sao?

Lăng Tiếu đạp nghiêm mặt, trong mắt như sắp khóc, đan dược vừa rồi còn đắc ý thoáng cái đã bị phá hủy, cái này cũng quá đả kích người đi a

- Bà mẹ nó, chẳng lẽ bản thiếu gia thiên phú không được, ta cũng không tin tà, luyện không thành đan.

Lăng Tiếu mắng một câu, cũng không tiếp tục luyện đan nữa mà khoanh chân ngồi xuống khôi phục trạng thái.

Đồng thời, hắn nhớ lại bí quyết yếu quyết được nhắc đến trong Luyện Đan Quyết, trong đó có nói đến một ít thủ pháp độc nhất vô nhị cực kỳ hữu ích đối với luyện đan, không những có thể đề cao tốc độ, còn có thể đề cao xác xuất thành công, chỉ là thủ pháp này muốn dùng ra cũng có chút khó khăn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 198 - Học Luyện Đan. (2)

Lăng Tiếu sau khi khôi phục trạng thái cũng không vội luyện đan, mà là nhớ lại thủ pháp luyện đan độc nhất vô nhị của "Dược Tông" được trọng điểm nhắc đến trong Luyện Đan Quyết, "Diễm Ảnh Thủ".

Diễm Ảnh Thủ, tổng cộng chia làm bảy bảy mươi bốn chín ảo ảnh, ra tay xích như hỏa vân, ảo anh rất nhanh, thủ pháp này lấy điều khiển hỏa diễm làm chủ, mỗi một ảnh đều đang khống chế lấy hỏa diễm lớn nhỏ khác nhau, cũng chính là khống chế hỏa hầu.

Chỉ cần luyện tốt Diễm Ảnh Thủ liền có thể tùy tâm sở dục khống chế hỏa hầu, lại có thể đề cao thật lớn tốc độ luyện đan, chnhs là bí mật bất truyền độc nhất vô nhị của "Dược Tông".

Lăng Tiếu dụng tâm nhận thức khẩu quyết và bí quyết của Diễm Ảnh Thủ, trong lúc nhất thời tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, thần sắc nghiêm nghị, hai tay dần dần chậm rãi tại lật qua lật lại.

Động tác trong tay từ chậm biến nhanh, thời gian dần trôi qua chỉ thấy vô số thủ ảnh tung bay theo một quỹ tích nào đó.

Nếu như giờ phút này có người trông thấy sẽ chỉ cảm thấy hoa mắt, không phân rõ những bàn tay này cái nào mới là chân thật.

Lăng Tiếu cũng không biết bảo trì ở trạng thái này bao lâu, hắn biết rõ Diễm Ảnh Thủ này tựa hồ là một loại chưởng pháp thượng thừa nào đó, cùng Bài

Vân Chưởng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng vận dụng lại hoàn toàn bất đồng.

Bài Vân Chưởng uy lực bộc phát kinh người, mà Diễm Ảnh Thủ lại liên tục không ngừng, hư thật không ngừng, biến hóa thất thường.

Lăng Tiếu mở mắt, trong mắt lộ ra thần sắc hiểu ra, thì thào lẩm bẩm:

- Bảy bảy bốn mươi chín huyễn ảnh thủ, quả thật có chỗ độc đáo, chỉ cần quen thuộc vận dụng thì chắt lọc dược lực tinh hoa sẽ thuận tiện mau lẹ hơn nhiều lắm, hơn nữa đối với Ngưng Đan cũng có hiệu quả rõ rệt!

Lăng Tiếu chỉ trong một đêm đã học xong Diễm Ảnh Thủ, ngoại trừ bản thân ngộ tính cực cao ra, chủ yếu vẫn là do trước kia hắn đã học qua Bài Vân Chưởng, hơn nữa vận dụng phi thường thành thạo, hôm nay lại học chưởng pháp khác, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lăng Tiếu không thể chờ đợi được muốn nghiệm chứng một chút xem Diễm Ảnh Thủ có thật sự tốt như vậy không.

Hắn ném một gốc Thần Lộ Thảo vào trong dược đỉnh, diễm ảnh thủ pháp lập tức đánh ra, một đoàn hỏa diễm đốt khắp bốn phía dược đỉnh.

Sau đó, Lăng Tiếu y theo chưởng pháp của Diễm Ảnh Thủ biến ảo nhiều lần, hỏa hầu cũng lúc lớn lúc nhỏ, khống chế tùy tâm sở dục.

Quả nhiên, tinh hoa một gốc Thần Lộ Thảo rất nhanh đã bị rút ra.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu lại tiếp tục tinh luyện linh thảo khác.

Có sự trợ giúp của Diễm Ảnh Thủ, tốc độ cũng nhanh hơn gấp hai lần trước kia.

Bất quá, Lăng Tiếu cho rằng đây còn không phải là tốc độ nhanh nhất, chỉ cần luyện Diễm Ảnh Thủ đến mức tận cùng, đồng thời có thể đánh ra bảy bảy bốn mươi chín đạo ảo ảnh, như vậy tốc độ luyện đan ít nhất phải nhanh hơn gấp mười lần hiện giờ.

Tinh hoa chắt lọc hoàn tất, lại đến dung hợp.

Đã có kinh nghiệm trước kia, dung hợp cũng rất thuận lợi.

Cuối cùng, đã đến giờ khắc Ngưng Đan.

Lăng Tiếu liền đánh ra 24 chưởng, hỏa diễm cực mạnh đốt ở phía trên dược đỉnh, sau đó chặt đứt hỏa diễm.

- Ngưng!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng đè huyền lực xuống.

Trong chốc lát sau, tinh hoa linh thảo chia ra làm năm, cuối cùng rốt cục hợp thành, đan thành rồi!

Lăng Tiếu cẩn thận từng li từng tí lấy ra, nhìn năm khỏa đan dược bóng loáng, một cổ vị thuốc mùi thơm ngát xông vào mũi.

- Ha ha, lần này đã thành công rồi!

Lăng Tiếu cười to một tiếng, lập tức lấy ra một bình bỏ mấy khỏa đan dược kia vào

Đan dược đê giai bình thường một phần phối dược có thể luyện ra mười khỏa đan dược, như Lăng Tiếu lần này có thể luyện ra năm khỏa, nói rõ hắn vẫn đang lãng phí một nửa dược tính.

Bất quá, số lượng này lại đỡ hơn Luyện Đan Sư bình thường một ít rồi.

Nếu để cho Luyện Đan Sư khác thấy tên này học luyện đan vài ngày, lần đầu Ngưng Đan thành công đã có thể luyện ra năm khỏa đan dược, chỉ sợ sẽ lập tức kinh hô lên thiên tài.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã nửa năm qua đi.

Lăng Tiếu đi tới Huyền Linh đại lục này cũng dã được một năm.

Nửa năm trước, Lăng Tiếu đắc tội một trong tam đại gia tộc Vẫn Thạch Thành là Lý gia, cùng với Lam gia có xu thế bước vào đại gia tộc.

Vốn cho rằng hai nhà Lý Lam sẽ tiến hành thảo phạt đối với Lăng gia, ai biết nửa năm qua Vẫn Thạch Thành bình bình yên yên, hai nhà Lý Lam tựa hồ đã quên mất sỉ nhục mà Lăng Tiếu mang đến cho bọn hắn, đối với Lăng gia cũng không làm ra bất kỳ phản ứng nào cả.

Nửa năm qua, trong Lăng gia cũng yên tĩnh hài hòa hơn nhiều. Mỗi lần nội các nghị sự, Nhị trưởng lão và Ngũ trưởng lão cũng không còn đối nghịch với tộc trưởng Lăng Thương như trước nữa. Điều này cũng khiến cho người cảm thấy kỳ quái.

Mặc kệ bên ngoài đến cùng thế nào, Lăng Tiếu nửa năm trước sau khi trở về từ sơn mạch cơ hồ đều ru rú trong nhà, rất ít bước ra khỏi nhà nửa bước, toàn tâm toàn ý ngốc trong phòng mình, đồng thời bảo Độc Ưng hộ pháp trước cửa, không có hắn đồng ý thì không ai được tới làm phiền hắn cả.

Độc Ưng từ khi phục dụng Âm Phong thảo mà Lăng Tiếu cho thì thực lực lại tiến thêm một tầng, từ mới vào cao giai Huyền Sĩ trước kia tiến vào tầng giữa cao giai chi cảnh, cách Huyền Sĩ đỉnh phong cũng không xa, độ tinh khiết của Phong thuộc tính cũng nhờ Âm Phong Thảo mà đề cao không ít,

tốc độ của hắn đương nhiên cũng theo đó đề cao rất nhiều, hơn nữa nó còn ngưng luyện ra vài tia Âm Phong Sát Khí, nếu chống giai đối thủ ngang giai thì cơ hồ nắm chắc phần thắng.

Nửa năm này, phụ thân Lăng Tiếu lại đột phá một tầng, đã trở thành trung giai Huyền Giả. Tốc độ như vậy mặc dù không biến thái như Lăng Tiếu nhưng phóng mắt khắp Vẫn Thạch Thành lại phi thường nhanh rồi. Cái này ngoại trừ thiên phú bản thân Lăng Chiến không kém ra, một điểm quan trọng hơn chính là tu vị hắn trước kia chính là đỉnh phong Huyền Sĩ, lần nữa tu luyện đột phá tự nhiên nhanh hơn người khác nhiều.

Mặt khác, Bạch Vũ Tích một năm trước chỉ là người bình thường, hiện giờ rõ ràng cũng đột phá đến đê giai Huyền Giả, cái này ngoại trừ bản thân nàng cố gắng tu luyện ra còn nói rõ Thủy Nguyệt thần công quả thực bất phàm, tốc độ tu luyện không biết nhanh hơn người khác gấp bao nhiêu lần.

Đối với cái này, Lăng Tiếu truyền thụ Thủy Nguyệt thần công cho mẫu thân hắn tu luyện.

Mộng Tích Vân vốn cũng có tu vị cao giai Huyền Giả, sau khi tu luyện Thủy Nguyệt thần công cũng thuận lợi đột phá thành đê giai Huyền Sĩ, hơn nữa thân có Mộc thuộc tính và Thủy thuộc tính.

Có thể nói nửa năm này, một nhà Lăng Tiếu chuyện liên tục.

Bất quá, Lăng Tiếu lại không rãnh chia sẻ những vui sướng này, hắn vẫn không biết mệt mỏi ở trong phòng liều mạng luyện đan.

Độc Ưng bảo vệ ngoài phòng thỉnh thoảng còn có thể nghe được trong phòng truyền tới tiếng nổ mạnh, tiếng vang kinh thiên kia mới đầu còn kinh động đến người nhà Lăng Tiếu chú ý, nhưng sau này cũng dần quen, hơn nữa tiếng nổ mạnh cũng dần dần ít đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 199 - Thiếu Gia, Vũ Tích Đã Đủ Rồi. (1)

Ở trong phòng của Lăng Tiếu, chỉ thấy hắn đang trần trụi thân thể, song chưởng tản ra hỏa diễm ôn hòa, chưởng chưởng thủ ảnh càng không ngừng đánh vào trên dược đỉnh, trong dược đỉnh truyền đến từng đợt vị thuốc thơm ngát, khiến người nghe được đều thấy sáng khoải.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ xuất chưởng, hỏa diễm trong tay cũng càng ngày càng vượng, ngay khi hỏa diễm đốt tới thịnh nhất thì hắn bỗng nhiên thu chưởng, trong miệng hét lớn một tiếng

- Ngưng cho ta!

Song chưởng cũng ép xuống dược đỉnh.

Bồng!

Một đoàn khói trắng xông ra, vị thuốc đầm đặc lập tức tràn ngập khắp phòng.

Lăng Tiếu khẽ vuốt trán một cái, đôi mắt hổ hiện ra tinh quang rạng rỡ, trên mặt cũng hiện lên vẻ cười đắc ý:

- Hắc, cuối cùng cũng tốt rồi.

Tiếp theo, Lăng Tiếu thu mười khỏa đan dược trong dược đỉnh lại.

Nếu như có võ giả có hiệu rõ nhất định đối với đan dược ở đây, nhất định sẽ nhận ra đây là nhị cấp đan dược Sinh Cơ Đan.

Nhin Lăng Tiếu một lò liền luyện thành mười khỏa đan dược, hơn nữa còn là đan dược nhị cấp, hắn đã là một gã nhị phẩm Luyện Dược Sư phi thường xuất sắc rồi.

Trong nửa năm, hắn cố gắng học luyện đan, dưới tình huống không người chỉ đạo rõ ràng trở thành một gã nhị phẩm Luyện Dược Sư, nếu để cho người khác biết rõ việc này, chỉ sợ đều sẽ kinh hô yêu nghiệt.

Vì sao Luyện Dược Sư lại là chức nghiệp tôn quý nhất trên đại lục này?

Chính là vì chức nghiệp Luyện Dược Sư này cũng không phải ai cũng học được.

Ngoại trừ bản thân phải có hỏa thuộc tính ra, càng cần tâm tính kiên định và tính nhẫn nại, hơn nữa càng phải xem năng lực lĩnh ngộ, mấy yếu tố này thiếu một cái cũng không được.

Bình thường Luyện Dược Sư muốn đạt tới tiêu chuẩn nhị phẩm, ít nhất cũng cần ba đến năm năm trở lên mới có thể, đây là chỉ Luyện Dược Sư thiên phú tốt, nếu như là Luyện Dược Sư tư chất bình thường chỉ sợ phải mất mười năm trở lên, thậm chí càng lâu hơn.

Hiện giờ Lăng Tiếu chỉ tốn nửa năm đã thành Luyện Dược Sư nhị phẩm, hơn nữa thành phẩm ngưng luyện rõ ràng còn là trăm phần trăm, không lãng phí bất luận dược lực nào. Cái này không phải nói rõ thiên phú hắn yêu nghiệt sao?

Bất quá, bản thân Lăng Tiếu đối với cái này lại phi thường không hài lòng, bởi vì hắn cảm thấy muốn đạt Luyện Dược Sư nhị phẩm lại phải mất hơn nửa năm, điều này thật sự quá lâu, nếu như chỉ phí ba tháng còn không sai biệt lắm.

Nếu để cho người khác biết rõ gia hỏa này còn cảm thấy không đủ thì chỉ sợ mọi người đều muốn bổ hắn ra.

Đương nhiên, Lăng Tiếu dốc sức liều mạng luyện đan như vậy còn có một nguyên nhân trọng yếu, đó chính là vì cảm ứng chấn động của tinh thần lực.

Hắn mỗi ngày ban ngày dùng toàn tâm toàn ý mà luyện đan, đến buổi tối sức cùng lực kiệt, sau đó lựa chọn ngồi xuống khôi phục huyền lực, sau mỗi lần huyền lực tràn đầy lại lựa chọn minh tưởng tinh thần lực, hi vọng sớm ngày cảm ứng được vân động tinh thần lực.

Quả nhiên, phương pháp của hắn phi thường chính xác.

Vào tháng thứ tư khi bắt đầu luyện đan hắn bắt đầu cảm ứng được vân động tinh thần lực, cái này khiến hắn mừng rỡ không thôi, kế tiếp lại tốn không ít thời gian bắt đầu luyện tập kỹ năng Khống Kỹ.

Đầu tiên, hắn thử ngưng kết tinh thần lực thành các loại hình dạng, ví dụ như châm, quyền, chưởng, chỉ...

Đến hiện giờ thì hắn đã có thể khống chế tinh thần lực hóa ra hình châm công kích bất kỳ vật gì rồi, hình dạng này cũng chỉ có bản thân hắn cảm ứng được chấn động trong đó.

Trong vòng 2m chung quanh,, nếu có người so chiêu với hắn, chỉ cần hắn sử xuất ra tinh thần lực công kích thức hải đối phương thì chỉ sợ dù là đối thủ cao giai hơn hắn cũng sẽ bị chê trụ, dù là Linh Sư giai cũng phải chịu thiệt thòi nhỏ

Bất quá dùng tinh thần lực hiện giờ của Lăng Tiếu, nhiều nhất chỉ có thể phát ra hai lần công kích.

Người ngoại trừ trái tim ra còn có rất nhiều nơi chí mạng, ví dụ như tinh thần thức hải, một khi bị thương, nặng thì lập tức tử vong, nhẹ thì trong óc xuất hiện tinh thần hỗn loạn, tạo thành Tâm Ma, đối với tu luyện ngày sau sẽ tạo thành tổn thương phi thường lớn, thậm chí suốt đời nửa bước khó tiến.

Một khi luyện thành Khống Thần Quyết cấp thứ nhất "Khống Kỹ", chỉ cần là chống lại người tinh thần lực không mạnh lắm thì cơ hồ có thể miểu sát.

Sát nhân trong vô hình, đây chính là chỗ đáng sợ khi lợi dụng tinh thần lực công kích, cũng là chỗ tinh túy của nó.

...

Cót kẹtzz!

Cửa phòng Lăng Tiếu mở ra, Độc Ưng ở một bên lập tức cung kính nói:

- Bái kiến thiếu gia.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Độc Ưng nói:

- Nửa năm này vất vả ngươi rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, sau đó lại đến đây gặp ta.

Dừng một chút, hắn lại nói:

- Đúng rồi, gọi Vũ Tích bảo hạ nhân múc nước tới, bản thiếu gia muốn tắm rửa thay quần áo.

Độc Ưng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, không nhiều lời nữa, cung kính một cúi người lui ra.

Lăng Tiếu cười nhạt, trong nội tâm thầm nói:

- Độc Ưng này xem ra cũng là người trung thành.

Không bao lâu, Bạch Vũ Tích liền bảo người mang theo nước tắm rửa đến

Đợi sau khi mọi người đi, Bạch Vũ Tích nói:

- Thiếu gia để Vũ Tích tắm rửa thay quần áo cho ngươi.

Nửa năm qua đi, Bạch Vũ Tích trở thành Huyền Giả, cả người trở nên càng thêm thanh lệ thoát tục, mị hoặc tự nhiên, thân thể phát dục động lòng người.

Lăng Tiếu nửa năm lo bế chuyên chú luyện đan tu luyện, đã lâu không làm chuyện phòng the rồi.

Hôm nay bế quan chấm dứt, tự nhiên cần phải hảo hảo buông lỏng một chút.

Hắn một ôm lấy Bạch Vũ Tích, lập tức khóa lấy môi nàng, bàn tay lớn men tới trên bộ ngực sữa, một cổ cảm giác mềm mại sảng khoái đánh úp lại, khiến Lăng Tiếu một phát không thể vãn hồi.

Bạch Vũ Tích không có bất kỳ kháng cự, ngược lại cực lực phối hợp Lăng Tiếu, nội tâm của nàng khát vọng được thiếu niên này thương yêu. Từ khi nàng giao thân thể cho thiếu gia, nếm được tư vị phiêu phiêu dục tiên đó thì liền khó có thể thoát ra.

Hai thân thể nhanh chóng dính cùng một chỗ, gian phòng chỉ còn lại một mảnh rên rỉ thở dốc trầm thấp.

Hai ngày qua đi, Lăng Tiếu g mặc một bộ võ phục thuần trắng sắc xuất hiện trong đình viện, một kiện đấu bồng dùng da xuyên sơn thú đặc chế khoác sau

lưng, cả người lộ ra phiêu dật tuấn lãng, lại không mất khí phách dương cương của võ giả.

Lăng Tiếu tuy rằng rắm thí một chút, nhưng giờ trải qua sửa sang một chút, quả thật có một cổ mị lực nam nhân khiến không ít thiếu nữ ghé mắt.

Bạch Vũ Tích gần trong gang tấc nhìn Lăng Tiếu cũng trở nên mê ly.

- Thiếu gia ngươi thật là đẹp trai.

Bạch Vũ Tích nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu khen nói.

Lăng Tiếu sờ trên mặt nàng một cái, cười mỉm nói:

- Bổn thiếu gia một mực đều đẹp trai như vậy ah, chẳng lẽ ngươi mới phát hiện sao? Thật là đáng đánh đòn.

Lăng Tiếu ra vẻ muốn đánh Bạch Vũ Tích, Bạch Vũ Tích ngọt ngào cười cười, thấp giọng nói

- Thiếu gia muốn đánh tới buổi tối lại đánh, người ta tùy ngươi thế nào cũng được.

Lăng Tiếu đại chưởng vỗ vào trên kiều đồn của Bạch Vũ Tích, nhẹ mắng:

- Ngươi cô nàng này, xem buổi tối thiếu gia làm sao thu thập ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 200 - Thiếu Gia, Vũ Tích Đã Đủ Rồi. (2)

Bạch Vũ Tích bị Lăng Tiếu vỗ bờ mông, một cổ cảm giác mềm mại đánh úp lại, khiến cho nàng thiếu chút nữa đã mềm nhũn ngã vào trong ngực Lăng Tiếu, nàng hiện giờ đối với Lăng Tiếu càng ngày càng không muốn xa rời, cũng không còn rụt rè thẹn thùng như trước kia, lúc này đến lượt Bạch Vũ Tích nói:

- Thiếu gia, ta... Ta muốn.

Lăng Tiếu bị cô nàng này một câu khơi gợi lên dục sơn, không nói hai lời, ôm lấy cô nàng này lần nữa về tới trong phòng, trước tiết hỏa đã rồi nói sau.

Lần này lại bỏ ra một ngày một đêm, cơ hồ giày vò khiến Bạch Vũ Tích vô lực cầu xin tha thứ mới thôi. Nếu như không phải nàng hiện giờ đã là Huyền Giả thì đã sớm không chịu được Lăng Tiếu rồi.

Một sáng sớm, Lăng Tiếu bị nha hoàn của mẫu thân kêu to, nói mẫu thân có việc gọi hắn đi qua.

Lăng Tiếu mới lưu luyến ra khỏi chăn, đi ra ngoài trước vẫn không quên vỗ một cái vào ngực Bạch Vũ Tích:

- Cô gái nhỏ, thoải mái đủ rồi chứ.

- Thiếu gia, Vũ Tích đã đủ rồi... Thật sự đã đủ rồi...

Bạch Vũ Tích ở trong chăn mặt đỏ bừng liên tục đáp.

- Hắc hắc, đã biết sự lợi hại của thiếu gia chưa?

Lăng Tiếu sau khi cười một câu mới ra khỏi gian phòng.

Lúc đến đại sảnh thì phụ thân hắn Lăng Chiến và Tam thúc hắn Lăng Thao đều ở đó.

- Tam thúc, ngọn gió nào thổi ngươi tới đây thế?

Lăng Tiếu cười nói với Lăng Thao.

- Hảo tiểu tử, chẳng lẽ không muốn gặp Tam thúc sao?

Lăng Thao cười mắng.

- Đương nhiên không phải rồi, ta chỉ đau lòng thay rượu nhà ta thôi!

Lăng Tiếu ngồi xuống trêu ghẹo nói ra.

- Ngươi tiểu tử này thật nhỏ mọn

Lăng Thao sau khi cười nói một câu liền hỏi tiếp:

- Tiếu nhi, gần đây có thấy thái thượng trưởng lão không?

- Không có, ta cũng có một đoạn thời gian không gặp lão nhân gia ông ta rồi!

Bị Lăng Thao hỏi, Lăng Tiếu mới nhớ tới dường như đã có một thời gian dà không gặp lão thái gia lão nhân gia ông ta rồi.

- Chẳng lẽ thái thượng trưởng lão xuất ngoại du lịch rồi sao?

Lăng Thao nghi ngờ nói.

- Tam thúc, ngươi tìm lão nhân gia ông ta làm gì vậy?

Lăng Tiếu hỏi.

- Là thế này, các đại gia tộc tỷ thí nửa tháng nửa sẽ bắt đầu rồi, chúng trưởng lão đã nhất trí hi vọng thái thượng trưởng lão lão nhân gia ông ta có thể ra mặt cổ vũ huấn đạo đám tiểu bối Lăng gia đại biểu gia tộc tham gia thi đấu một chút.

Lăng Thao đáp.

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới.

Chỉ là vừa nghĩ tới rõ ràng không thấy lão thái gia lão nhân gia ông ta đâu thì không biết vì sao tâm thần luôn luôn có chút bất an.

Sau khi tiễn Lăng Thao về, Lăng Tiếu lại gọi Độc Ưng đến

- Ngày mai La gia cử hành đấu giá hội?

Lăng Tiếu hỏi. Thông qua báo cáo của Độc Ưng trước kia, Lăng Tiếu biết rõ đấu giá hội duy nhất ở Vẫn Thạch Thành là do La gia khống chế.

Đấu giá hội có thể trợ giúp người khác đấu giá cao giai linh thảo, đan dược, vũ khí...

Độc Ưng gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là ngày mai.

- Tốt, hiện giờ theo ta đi xem đấu giá hội.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu nói.

Độc Ưng cũng không nhiều lời, lập tức đi theo Lăng Tiếu cùng nhau ra khỏi nhà.

Một khi Lăng Tiếu r khỏi nhà, Ngũ Hành Sứ Giả sẽ lập tức đi theo sau lưng Lăng Tiếu.

Cho dù hôm nay Vẫn Thạch Thành gió êm sóng lặng, nhưng Ngũ Hành Sứ Giả lại tuân theo phân phó của thái thượng trưởng lão, chỉ cần Lăng Tiếu ra khỏi phạm vi Lăng gia phải lập tức thời khắc duy trì an toàn cho hắn.

Ngũ Hành Sứ Giả dĩ nhiên đã trở thành loại như hộ vệ riêng của Lăng Tiếu, đây là đãi ngộ mà trong lớp trẻ Lăng gia không ai có được cả.

Ngay lúc Lăng Tiếu vừa ra khỏi phạm vi gia tộc rõ ràng thấy được hai người quen, thình lình chính là Lãnh Xà và Vi Đại Nhi đã nửa năm không gặp.

Lăng Tiếu đang muốn tiến lên chào hỏi, bất quá lại phát hiện bọn hắn tựa hồ gặp phải phiền toái gì đó.

Lại nói lúc trước Lãnh Xà và Vi Đại Nhi sau khi ra khỏi Mê Huyễn Cốc vẫn một mực truy tìm nơi hạ lạc của Thanh Lang, hy vọng có thể giết Thanh Lang để báo thù cho các huynh đệ.

Thế nhưng bọn hắn dù tìm thế nào vẫn một mực không tìm được Thanh Lang.

Về sau, bọn hắn nghe nói Lăng Tiếu trở về Vẫn Thạch Thành, vì vậy định đầu nhập vào Lăng Tiếu, nhưng Lăng gia đã tiến vào trạng thái đề phòng,

không có người Lăng gia dẫn tiến, bất luận người xa lạ nào cũng không được bước vào phạm vi Lăng gia nửa bước.

Bọn hắn còn chưa tiến vào phạm vi Lăng gia đã bị người chặn đường, bất kể bọn hắn có nói mình là bằng hữu của Lăng Tiếu nhưng vẫn không ai chịu thả đi.

Bởi vì hộ vệ Lăng gia đều sợ hai người này là sát thủ mà hai nhà Lý Lam thuê, vạn nhất thả bọn họ đi vào ám sát Lăng Tiếu thiếu gia, vậy thì tội bọn hắn sẽ rất lớn.

Cho nên, nửa năm qua Lãnh Xà và Vi Đại Nhi thỉnh thoảng xuất hiện ở phụ cận phạm vi Lăng gia, hy vọng có thể gặp được Lăng Tiếu đi ra ngoài rồi.

Hôm nay, bọn hắn cũng mang tâm lý may mắn đến phụ cận Lăng gia đi dạo, ai biết lần này lại trở thành đối tượng bị hiềm nghi.

Hiện giờ, mang theo hộ vệ hỏi bọn hắn đúng là cháu trai của Ngũ trưởng lão, Lăng Duệ.

Lăng Duệ và Lăng Tiếu từng có quan hệ, lúc trước bởi vì buổi nói chuyện của Lăng Tiếu trong nội các thiếu chút nữa đã khiến hắn bị trục xuất gia tộc, thù này hắn cả đời vẫn nhớ kỹ.

Chỉ là theo địa vị của Lăng Tiếu ở gia tộc tăng vọt, Lăng Duệ hắn tự nhiên sẽ không dám Lăng Tiếu gây phiền toái.

Ai ngờ hôm nay ra đi du ngoạn, lại gặp phải Lãnh Xà huynh muội.

Hắn lần đầu tiên thấy khuôn mặt đầy mê hoặc, tư thái xinh đẹp của Vi Đại Nhi đã lập tức thần hồn điên đảo, trong nội tâm nổi lên ý niệm xấu xa.

Vì vậy mang theo hộ vệ đang thủ hộ ở phụ cận đi qua thăm hỏi bọn hắn.

Ai biết hai người này rõ ràng đến tìm Lăng Tiếu, cái này khiến trong lòng hắn cực tức giận, cho nên mới gán cho bọn hắn một cái thân phận hiềm nghi sát thủ, muốn bắt bọn họ về.

Hắn đang tưởng tượng, chỉ cần bắt về thì nữ nhân này còn không phải tùy ý hắn bài bố sao?

Thế nhưng Lăng Duệ lại không để ý đến thực lực của Lãnh Xà huynh muội, bằng hai gã trung giai Huyền Giả và một gã cao giai bên cạnh hắn đã muốn bắt nhân gia trở về, thật sự là nói chuyện hoang đường viển vông.

Lãnh Xà và Vi Đại Nhi không muốn dây dưa, nhưng Lăng Duệ lại sai người ngăn cản đường đi của bọn hắn.

- Hai người các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cùng ta trở về đi, chỉ cần nói cho rõ ràng, chứng minh các ngươi không phải sát thủ, ta có thể tha cho các ngươ irowif đi.

Lăng Duệ híp mắt dừng lại trên bộ ngực của Vi Đại Nhi, nước miếng cũng sắp trào cả ra ngoài.

- Vị thiếu gia này, chúng ta đã nói rất nhiều lần, chúng ta chỉ là đến tìm Lăng Tiếu thiếu gia thôi, chúng ta là bằng hữu của hắn, không phải sát thủ gì cả.

Lãnh Xà lần nữa nhẫn nại giải thích nói..

Nếu như đây không phải là địa bàn của Lăng gia, chỉ sợ hắn đã lập tức phế tên trung giai Huyền Giả nho nhỏ này rồi, nói nhảm nhiều như vậy với hắn làm gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 201 - Gặp Lại Lãnh Xà Huynh Muội

- Ta chưa từng nghe nói Lăng Tiếu có bằng hữu gì cả, chỉ biết hắn chọc không ít phiền toái, người khác đều nghĩ cách tiêu diệt hắn, các ngươi nhất định là muốn giả mạo bằng hữu của hắn, sau đó trà trộn vào giết hắn đúng không?

Lăng Duệ khẳng định nói, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi Vi Đại Nhi.

- Ca, đừng nhiều lời với hắn nữa, chúng ta đi

Vi Đại Nhi phi thường chán ghét ánh mắt Lăng Duệ, lôi kéo tay Lãnh Xà muốn rời đi.

Ai ngờ, Lăng Duệ lần nữa phất phất tay bảo hộ vệ của mình ngăn trước Lãnh Xà và Vi Đại Nhi.

- Nếu như các ngươi không nói rõ ràng, đừng trách ta không khách khí.

Lăng Duệ chỉ vừa tiến giai trung giai Huyền Giả không lâu, nào nhìn ra được tu vị của Lãnh Xà và Vi Đại Nhi, chỉ là ỷ vào ở gia tộc ở gần, lại có hộ vệ ở một bên, muốn đối phó hai người này không phải rất dễ dàng sao.

Ngay khi hiện trường giương cung bạt kiếm thì Lăng Tiếu từ sau đi tới âm trầm nói:

- Lăng Duệ, ngươi sẽ không khách khí với bằng hữu ta thế nào?

Lăng Duệ nghe được tiếng Lăng Tiếu, thân thể khẽ run lên, lúc này quay đầu

qua trừng mắt liếc Lăng Tiếu, hừ lạnh một tiếng, tự biết lần này không cách nào đoạt được nàng này rồi, đành mang theo không cam lòng rời đi.

- Đứng lại, ta có cho ngươi đi sao?

Lăng Tiếu quát. Nhớ ngày đó hắn thiếu chút nữa đã bị tiểu tử này ám toán chết rồi, về sau cũng đã giáo huấn hắn một lần, nhưng giờ không giống xưa nữa, hắn dù sao cũng phải đòi lại chút mặt mũi.

- Ngươi còn muốn làm gì?

Lăng Duệ có chút yếu thế hỏi ngược lại. Nhìn Ngũ Hành Sứ Giả sau lưng Lăng Tiếu, đó đều là chấp sự của gia tộc, hắn tự biết mình không có năng lực đối khán với Lăng Tiếu, tự nhiên sẽ không tìm Lăng Tiếu gây phiền toái, chỉ sợ Lăng Tiếu tìm hắn phiền toái thôi.

- Nhớ rõ chưa, bọn hắn đều là bằng hữu của ta, không phải ngươi có thể tùy tiện thét to đâu, nếu để ta lần sau lại thấy ngươi làm vậy với bọn họ, đừng trách ta không khách khí.

Lăng Tiếu giương mắt lạnh lẽo cảnh cáo Lăng Duệ.

Lăng Duệ bị ánh mắt sắc bén kia của Lăng Tiếu nhìn vào khiến không dám nhìn thẳng, cũng không dám tranh luận, quay người xám xịt rời đi. Chỉ là trong lòng hắn không cam lòng oán độc nói:

- Ngươi sẽ không hung hăng càn quấy được lâu nữa đâu, rất nhanh bản thiếu gia sẽ giẫm ngươi như con sâu cái kiến

- Thứ gì chứ, nếu không phải đã nghiêm lệnh không được nội đấu, bản thiếu gia đã phế ngươi rồi.

Lăng Tiếu phi thường khinh thường nói.

Tiếp theo, hắn xoay đầu lại cười nói với Lãnh Xà và Vi Đại Nhi:

- Lãnh đại ca, tỷ tỷ đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp.

Lãnh Xà nhàn nhạt đáp Lăng Tiếu, mà Vi Đại Nhi một bên lại hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với Lãnh Xà:

- Ca, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiếu cảm giác được hai người này thấy hắn tựa hồ mất hứng a, nói như thế nào lúc ở sơn mạch còn cứu bọn hắn, sao mau quên như vậy chứ?

- Lãnh đại ca, tỷ tỷ mời không bằng vô tình gặp mặt, ta mời các ngươi đi uống một chén được không?

Lăng Tiếu mỉm cười nói.

- Muốn uống tự ngươi đi uống đi, chúng ta chỉ là dã sơn tiểu dân không dám trèo cao thiếu gia Lăng gia.

Vi Đại Nhi lạnh lùng nói, tiếp theo lôi kéo tay phải Lãnh Xà rời đi.

Lãnh Xà kéo lấy tay Vi Đại Nhi không cho nàng đi, tiếp theo nói với Lăng Tiếu:

- Chúng ta vẫn một mực đợi ngươi, đang tiếc một lần đợi lại mất cả nửa năm, tiểu muội đang giận ngươi thôi.

- Ca, nói với hắn nhiều như vậy làm gì.

Vi Đại Nhi tức giận nói. Tiếp theo gạt cánh tay Lãnh Xà chạy đi.

Lăng Tiếu há có thể để nàng đơn giản rời đi, lập tức liền ngăn ở phía trước Vi Đại Nhi, nói khẽ:

- Tỷ tỷ đừng nóng giận, đệ đệ nửa năm này một mực bế quan, không biết các ngươi đang tìm ta.

- Hừ, ai tìm ngươi, là tự chúng ta bị coi thường.

Vi Đại Nhi phi thường khó chịu nói, trong đôi mắt đẹp dịu dàng còn hiện ra hơi nước ủy khuất.

Ở trong sơn mạch, Lăng Tiếu từng nói qua với bọn họ, nếu như bọn hắn không có nơi nào để đi thì có thể đi tìm hắn. Bọn hắn cũng sớm chán ghét sinh hoạt dong binh chém chém giết giết trước kia, cho nên khi Lăng Tiếu quay về Vẫn Thạch Thành liền định đến đầu nhập hắn.

Ai biết lại như vậy, Vi Đại Nhi trong lòng rất tức giận.

Huống chi trong lòng nàng đã sớm thích nam nhân nhỏ hơn nàng mấy tuổi này, hôm nay lần nữa thấy hắn xuất hiện trong nội tâm ủy khuất, lúc này mới nổi lên tính tình nữ nhân như thế.

- Hảo tỷ tỷ, là đệ đệ không đúng, nếu ngươi chưa hết giận, đệ đệ tùy ngươi làm sao cũng được, chỉ cần ngươi có thể hảo hảo nghe ta giải thích.

Lăng Tiếu như hài tử làm sai chuyện, nghiêm mặt nói với Vi Đại Nhi.

Vi Đại Nhi thấy Lăng Tiếu bộ dáng như vậy, tâm tình có chút chuyển biến

tốt đẹp hơn chút, lúc này nói:

- Tùy tiện ta thế nào cũng được sao?

- Đúng vậy, đánh không hoàn thủ, mắng không mắng lại, chỉ cần tỷ tỷ có thể hả giận, cho dù giết ta cũng không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu hiên ngang lẫm liệt vỗ ngực nói.

Trong lòng của hắn hò hét, đến đây đi, đánh là thân, mắng là yêu, bản thiếu gia chịu được.

Vi Đại Nhi ra vẻ muốn đánh Lăng Tiếu, ai ngờ Ngũ Hành Sứ Giả lập tức xuất hiện ở bên người Lăng Tiếu, dọa cho Vi Đại Nhi sợ tới mức không dám xằng bậy.

Lăng Tiếu bảo Ngũ Hành Sứ Giả thối lui, sau đó lại nói:

- Tỷ tỷ, Lãnh đại ca, ta thật không biết các ngươi một mực đang đợi ta, nếu như các ngươi thực tin tưởng ta, hãy theo ta đi uống một chén, ta sẽ xin lỗi giải thích cho các ngươi.

Lãnh Xà huynh muội thấy thái độ Lăng Tiếu chân thành tha thiết như thế, vì vậy cũng đáp ứng cùng Lăng Tiếu đến Vị Hương Cư.

Vị Hương Cư hôm nay đã xem như một trong các sản nghiệp Lăng gia bảo hộ, cái này cũng là do Lăng Tiếu bức.

Lăng Tiếu đến Vị Hương Cư hai lần, Vị Hương Cư cũng bị hủy đi hai lần.

Chưởng quầy bất đắc dĩ, chỉ có thể sang tay, khéo sao lại bị chấp sự Lăng gia thu mua.

Đi vào Vị Hương Cư, chưởng quầy tự nhiên nhận ra thiếu gia lừng lẫy nổi danh của gia tộc bọn họ, tranh thủ thời gian vứt bỏ bàn tính trong tay đi ra đón.

- Tiếu thiếu gia mời vào trong.

Chưởng quầy cung nghênh nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, bảo Ngũ Hành Sứ Giả ở bên ngoài trông coi, mang theo Lãnh Xà huynh muội và Độc Ưng lên hai trên lầu.

Lên đến trên lầu, Lăng Tiếu không nói nhảm, lập tức giải thích hắn sau khi quay lại gia tộc vẫn một mực bế quan, thật không biết bọn hắn tìm hắn, bằng không đã sớm gọi người ra đón rồi.

Điểm này Độc Ưng có thể làm chứng cho Lăng Tiếu.

Lãnh Xà và Vi Đại Nhi liếc nhau một cái, sau đó Lãnh Xà mở miệng nói:

- Tiếu đệ, là chúng ta đã hiểu lầm ngươi, rượu này ta uống.

Dứt lời liền cầm lấy chén rượu lớn trên bàn uống sạch sẽ.

- Là tiểu đệ đã làm sai trước, khiến Lãnh đại ca và tỷ tỷ chịu ủy khuất.

Lăng Tiếu nói một câu cũng uống cạn sạch rượu của mình.

- Tiếu đệ, chúng ta đã sớm định đi theo ngươi, không biết ý của ngươi?

Lãnh Xà đi thẳng vào vấn đề nói.

Lăng Tiếu lập tức đáp:

- Đó là cầu còn không được, chỉ cần Lãnh đại ca và tỷ tỷ nguyện ý, chúng ta chính là người một nhà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 202 - Cháu Rể Có Nhị Giai Đan Dược Đấu Giá? (1)

- Ai cùng ngươi là người một nhà

Vi Đại Nhi lại khôi phục tính cách ngay thẳng của nàng, tức giận nói với Lăng Tiếu một câu, dạng như vậy quả nhiên quyến rũ động lòng người.

Lăng Tiếu da mặt dày nói:

- Lãnh đại ca là đại ca ta, ngươi là tỷ tỷ của ta, đương nhiên là người một nhà rồi.

- Tiếu đệ, về sau ta sẽ xưng hô ngươi là thiếu gia a, miễn cho cho người khác dị nghị.

Lãnh Xà rất thức thời nói. Hắn ở trong sơn mạch tuy rằng cùng Lăng Tiếu xưng huynh gọi đệ, nhưng thân phận Lăng Tiếu còn đó, chỉ cần Lăng Tiếu một mực phát triển xuống dưới, hắn sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bá chủ một phương ở Vẫn Thạch Thành, nếu để cho hắn gọi mình đại ca, vậy cũng không khỏi có chút giọng khách át giọng chủ rồi.

- Cứ mặc kệ, người ta thích nói thế nào kệ họ, quan hệ gì đâu chứ!

Lăng Tiếu ngược lại không sao cả nói.

Lãnh Xà lần nữa kiên trì, về sau sẽ xưng hô Lăng Tiếu là thiếu gia, hắn đã có giác ngộ cả đời đi theo Lăng Tiếu, đồng thời cũng thay muội muội của hắn định tốt, chỉ cần Lăng Tiếu gật đầu, dù để muội muội hắn làm thiếp cho Lăng Tiếu cũng không sao cả, chỉ cần muội muội của hắn có thể hạnh phúc.

Được Lãnh Xà và Vi Đại Nhi đi theo, tâm tình Lăng Tiếu rất tốt.

Mấy người ở Vị Hương Cư ngây người nửa canh giờ, sau đó cùng nhau tới đấu giá hội của La gia.

Ngày mai mới là ngày đấu giá, Lăng Tiếu hiện giờ đi tự nhiên không phải là muốn mua đồ, mà là có đồ nhờ La gia giúp hắn đấu giá.

Hắn bỏ ra nửa năm luyện đan, vì mua linh thảo không biết đã bỏ ra biết bao nhiêu kim tệ, hiện tại hắn đã nghèo rớt mồng tơi rồi, vì có thể lại tiếp tục luyện tiếp thì nhất định phải mua linh thảo, nhưng giờ hắn đã không còn kim tệ, chỉ có thể mang đồ đi đấu giá.

Đồ vật có thể mang đi đấu giá cũng không phải loại người, bằng không cũng sẽ không được đấu giá.

Lăng Tiếu luyện chế rất nhiều đan dược nhất giai đến nhị giai, cầm một bộ phận ra đấu giá thu lại vốn đã rồi nói sau.

Đương nhiên, những đan dược nhất giai kia không có tư cách xuất ra đấu giá, hắn muốn bán chính là những đan dược nhị giai kia.

Ở Vẫn Thạch Thành nhất phẩm Luyện Dược Sư có có hai ba người, muốn tìm được đan dược nhất giai cũng không khó, chỉ cần có kim tệ, ai cũng có thể mua. Nhưng là, đan dược nhị giai lại đặc biệt ít.

Ở trên hội đấu giá cũng là một năm khó gặp một hai lần, hơn nữa mỗi lần đều do Linh Thảo Đường cung cấp cho đấu giá hội đấu giá đấy, nghe nói trong Linh Thảo Đường có một vị Luyện Dược Sư nhị phẩm, chỉ là đan dược hắn luyện chế quá ít, căn bản không thỏa mãn được nhu cầu của các gia tộc.

Những điều này đều là Lăng Tiếu bảo Độc Ưng đi điều tra mới biết được.

Cho nên, hắn định cầm một bộ phận đan dược đi a đấu giá, như vậy mới có đủ kim tệ để tiếp tục tiêu xài.

Lăng Tiếu mang theo Độc Ưng, Lãnh Xà huynh muội cùng với Ngũ Hành Sứ Giả rêu rao khắp nơi, không ít người nhận ra Lăng Tiếu, đều đang lén vụng trộm nghị luận, càng có không ít thiếu nữ cam đảm không ngừng ném mị nhãn cho Lăng Tiếu, hy vọng có thể được Lăng Tiếu ưu ái, từ đó thay đổi được địa vị của mình.

Lăng Tiếu trong nội tâm đắc ý thầm nói:

- Loại cảm giác này không tệ, có chút giống nhà giàu mới nổi, khó trách nhiều thiếu gia tiểu thư thích mang theo hộ vệ đi rêu rao khắp nơi như vậy.

Rất nhanh, đoàn người Lăng Tiếu đã đi tới đấu giá hội của La gia.

Ba đại thế gia Vẫn Thạch Thành dùng Lăng gia thực lực mạnh nhất, Lý gia thế mạnh nhất, La gia một mực phi thường ít xuất hiện, tuy nhiên lại không ai dám đánh giá thấp thực lực La gia cả.

Đầu tiên là từ tai phú, La gia chiếm cứ vị trí đầu não, La gia hàng năm đấu giá đồ vật cũng lên đến mười ức kim tệ, lợi nhuận trong đó cũng khiến bọn hắn lời không ít, điểm này hai nhà khác không cách nào sánh được.

Đấu giá hội kiến tạo thập phần hùng vĩ đồ sộ, lộ ra khí thế rộng rãi, trác mà bất phàm.

Mấy người vừa đến cửa vào đấu giá hội, lập tức đã có võ giả La gia ngăn cản bọn người Lăng Tiếu:

- Đấu giá hội ngày mai mới bắt đầu, hôm nay không mở cửa!

Lăng Tiếu lười nói chuyện, Độc Ưng ở một bên nói:

- Thiếu gia nhà ta có vật muốn đấu giá.

Hai gã hộ vệ nghe xong lời Độc Ưng..., một gã hộ vệ làm một thủ hiệu mời nói:

- Chư vị mời theo ta.

Bọn người Lăng Tiếu đi theo hộ vệ La gia tiến vào nơi tiếp đãi của đấu giá hội.

Tiếp theo, một thiếu phụ dáng điệu không tệ xuất hiện trước mặt bọn người Lăng Tiếu.

Thiếu phụ này chừng ba mươi, một đôi mắt đẹp nhìn Lăng Tiếu anh tuấn bất phàm từ trên xuống dưới, đôi mắt dễ thương lóe lên, dịu dàng nói:

- Vị thiếu gia này không biết có bảo vật gì cần đấu giá.

Lăng Tiếu nhìn thiếu phụ kia, thân thể tướng mạo quả c thực có vài phần tiền vốn ngạo nhân, nhưng so với Vi Đại Nhi ở một bên vẫn không đủ xem, căn bản không hấp dẫn được hắn.

Lăng Tiếu lấy ra ba bình đan dược đặt trước mặt thiếu phụ thản nhiên nói:

- Đấu giá đan dược nhị giai.

- Nhị... Nhị giai đan dược!

Thiếu phụ kia hiển nhiên đã bị khiếp sợ.

Không chỉ có thiếu phụ kia, mà ngay cả Ngũ Hành Sứ Giả cùng với Lãnh Xà huynh muội sau lưng Lăng Tiếu đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiếu phụ không nói hai lời, sắc mặt nghiêm túc lên, cầm lên một lọ đan dược trong đó mở nắp ra, một cổ vị thuốc đầm đặc tràn ngập ra.

- Vị thiếu gia này xin chờ một chút, ta gọi trưởng lão ra giam định một chút.

Thái độ thiếu phụ trở nên cung kính thêm vài phần nói một tiếng, sau đó lui ra.

Lúc này, Kim sứ giả ở một bên nói với Lăng Tiếu:

- Thiếu gia, đan dược này thật sự là đan dược nhị giai?

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu đáp:

- Hàng thật giá thật.

- Vậy sao thiếu gia không bán cho gia tộc dùng?

Kim sứ giả cẩn thận hỏi.

Phải biết rằng đan dược ngoài nhị giai trong gia tộc cũng không nhiều lắm, mỗi năm gia tộc đều rút ra một số lớn tài chính để thu mua đan dược, mà những đan dược này ngoại trừ phân cho trưởng lão làm ra cống hiến đối với gia tộc ra, hàng năm còn có thể xuất ra mấy khỏa làm phần thưởng để ban thưởng cho một đời trẻ tuổi, tiêu hao cũng rất kinh người.

Nếu như đan dược nhị giai có thể thu mua bình thường thì dùng tài chính của Lăng gia không có vấn đề gì, nhưng ở nơi nhỏ bé như Vẫn Thạch Thành này, đan dược nhị giai thật sự quá ít, huống chi không chỉ có Lăng gia thu mua

đan dược nhi giai mà gia tộc khác cũng tranh mua.

Lúc này, Lăng Tiếu cầm đan dược nhị giai đi ra đấu giá, Kim sứ giả biết rõ lợi hại trong đó, vì vậy đề nghị Lăng Tiếu bán lại cho gia tộc. Như thế, Lăng Tiếu không chỉ xem như làm ra cống hiến với gia tộc, mà còn mang đến chỗ tốt lớn cho gia tộc, đây là cục diện cả hai đều có lợi.

Lăng Tiếu bất vi sở động đáp:

- Việc này ta đều có chủ trương.

Hắn để ba bình đan dược này vào mắt sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 203 - Cháu Rể Có Nhị Giai Đan Dược Đấu Giá? (2)

Ba bình này là loại phẩm cấp thấp kém nhất mà hắn luyện ra, hắn chỉ muốn xem một chút đan dược nhị giai đến cùng có thể bán được bao nhiêu tiền thôi, đồng thời cũng kiếm thêm chút kim tệ, thuận tiện lại mua linh thảo để tiếp tục luyện đan thôi.

Không được một lát, thiếu phụ dẫn một già một trẻ đi ra.

Hai người này rõ ràng là người quen của Lăng Tiếu, lão giả là phu nhân Mạc Hồng Mai Mạc bà bà của tộc trưởng La gia, người khác chính là La Khinh Sương.

- Tiếu ca, ngươi rốt cục đến gặp ta rồi!

La Khinh Sương vừa nhìn thấy Lăng Tiếu, trên mặt liền lộ ra vui sướng, lập tức buông tay Mạc bà bà ra, chạy về phía Lăng Tiếu.

- Có tình lang rồi quên mất nãi nãi.

Mạc Hồng Mai vui tươi hớn hở nói.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới La Khinh Sương lại ở chỗ này, bất quá nghĩ đến đây là địa bàn của La gia nên cũng hiểu rõ.

- Sương nhi thật không nghĩ tới ngươi tại đây ah.

Lăng Tiếu mỉm cười nói một tiếng, sau đó cung kính nói với Mạc Hồng Mai:

- Bái kiến Mạc bà bà.

Mạc Hồng Mai ha ha cười nói:

- Cháu rể ngươi tới rồi, còn mang theo nhiều người như vậy nữa, hẳn là muốn hủy đi đấu giá hội này của ta sao?

Lời này vừa nói ra, Vi Đại Nhi một bên tâm hồn thiếu nữ chấn động, không biết vì sao trong nội tâm cảm thấy dị thường khó chịu.

- Mạc bà bà chê cười, vãn bối đắc tội rất nhiều người, trưởng bối trong nhà lo lắng, mới bảo bọn họ theo ta.

Lăng Tiếu đáp.

- Ngươi cũng biết mình đắc tội nhiều người sao?

Mạc Hồng Mai nói một câu, tiếp theo lại nói với thiếu phụ một bên:

- Ngươi nói khách quý muốn đấu giá đan dược đâu?

Thiếu phụ kia hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó chỉ vào Lăng Tiếu nói:

- Mạc trưởng lão, chính là vị thiếu gia này muốn đấu giá.

- Cháu rể có đan dược nhị giai đấu giá?

Lúc này ngay cả Mạc Hồng Mai cũng kinh hãi nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, lần nữa đặt ba bình đan dược trước mặt Mạc Hồng Mai nói:

- Mạc bà bà, ở đây một lọ là Cố Khí Đan, một lọ là Tật Phong Đan, một lọ là Sinh Cơ Đan, người xem xem.

Mạc Hồng Mai phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo cầm lên ba bình đan dược nghiệm chứng.

Quả nhiên, một lọ là Cố Khí Đan nhất giai cao giai, một lọ là Tật Phong Đan nhị giai đê giai, một binh khác là Sinh Cơ Đan nhị giai trung giai.

- Cháu rể, ngươi theo ta tới đây một chút.

Mạc Hồng Mai phong kín ba bình đan dược này lại trả cho Lăng Tiếu, sau đó gọi Lăng Tiếu một tiếng, đi sang gian phòng khác.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, bảo người khác ở bên ngoài chờ, chuẩn bị đi theo Mạc Hồng Mai đi qua.

Lúc này, La Khinh Sương lại phi thường cao hứng, kéo lấy cánh tay Lăng Tiếu nói:

- Tiếu ca, ta cùng ngươi đi vào.

Sau khi hai người cùng nhau tiến vào phòng thì trên mặt Vi Đại Nhi hiện lên vẻ khổ sở không dễ dàng phát giác.

Lãnh Xà ở một bên một mực đều chú ý đến thần sắc của muội tử, trong nội tâm cũng thay nàng cảm thấy vài phần thất lạc, bất quá lại không cảm thấy gì. Dùng thân phận của Lăng Tiếu, về sau tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, hiện giờ để Vi Đại Nhi sớm đối mặt cung xlaf chuyện tốt.

Nếu như nàng không tiếp thụ được sự nhận Lăng Tiếu và nữ nhân hắn ở cùng một chỗ, vậy thì sớm nên chặt đứt tình căn với Lăng Tiếu thì hơn, miễn

cho ngày sau thống khổ.

Kỳ thật, ở Huyền Linh đại lục nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường, điều kiện tiên quyết là bản thân có năng lực, cũng không ai nói gì cả.

Lăng Tiếu và sau khi La Khinh Sương tiến vào phòng thì Mạc Hồng Mai nhìn Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề nói:

- Ngươi biết đây là đan dược nhị giai?

Lăng Tiếu gật đầu nói

- Mạc bà bà ta biết rõ ngươi muốn hỏi gì, đan dược là của ta, về phần tại sao ta không lưu cho gia tộc, ta tự nhiên có nguyên nhân, phương diện này ta không tiện nói.

- Vậy ngươi cũng biết ba bình đan dược này đối với bất kỳ một gia tộc nào cũng đều phi thường trọng yếu không?

Mạc Hồng Mai nhìn thẳng Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Cái này đương nhiên, Cố Khí Đan mặc dù chỉ là đan dược nhất giai, nhưng giá trị lại cao nhất trong tất cả đan dược, nó có thể đề cao tỷ lệ cửu cấp võ đồ đột phá Huyền Giả giai, là một loại đan dược khó luyện cũng trân quý nhất trong đan dược nhất giai. Tật Phong Đan đan dược nhị giai đê giai, có thể khiến cho bất luận võ giả Huyền Sĩ giai trở xuống nào đề cao tốc độ từ hai đến ba lần, tác dụng không cần nói cũng biết. Sinh Cơ Đan là linh đan cứu mạng, công hiệu không nói cũng biết.

Lăng Tiếu nói dược tính của ba đan dược một lần.

- Ngươi nói không sai, nhưng ngươi không biết ba bình đan dược này có thể

cung cấp cho Lăng gia các ngươi không ít bảo đảm sao?

Mạc Hồng Mai lại hỏi.

Có một lọ Cố Khí Đan như vậy, ít nhất có thể khiến vài tên võ đồ thuận lợi đột phá thành Huyền Giả, mà Tật Phong Đan và Sinh Cơ Đan đều dùng để giết địch bảo vệ tánh mạng, chia cho những chấp sự gia tộc ra ngoài làm việc cũng nhiều thêm mấy phần bảo đảm.

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Mạc bà bà ngươi là đang khuyên ta lấy lợi ích của gia tộc làm đầu đúng không? Nếu ngươi đã biết đan dược là xuất từ tay ta, vì sao không cho rằng ta còn nhiều đan dược hơn nữa.

Mạc Hồng Mai mắt nhảy lên, tiếp theo hiện ra quang mang hưng phấn:

- Ngươi... Ngươi quen biết Luyện Dược Sư nhị phẩm, không... Hẳn là Luyện Dược Đại Sư ngoài tam phẩm sao?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, gật đầu nói:

- Có thể nói như vậy, chỉ là ngươi sao lại cho rằng đối phương là Luyện Dược Sư tam phẩm?

Mạc Hồng Mai nói:

- Xem màu sắc và vị thuốc mấy bình đan dược ban nãy đều tương đối cao, tuyệt đối không phải một gã Luyện Dược Sư nhị phẩm bình thường có thể luyện ra, trừ phi là Luyện Dược Sư ngoài tam phẩm mới có năng lực này.

Lăng Tiếu sáng ngời, bất quá hắn cũng không cho rằng mình là Luyện Dược

Sư tam phẩm, tối thiểu phải để hắn luyện một lò đan dược ngoài tam phẩm mới được a. Đan dược tam phẩm cần tam giai linh thảo cùng với đại lượng linh thảo phụ trợ ngoài nhị giai, những tài liệu này cũng không dễ kiếm.

- Cháu rể, ngươi giới thiệu vị kia cho ta quen biết được không?

Ngữ khí nói chuyện của Mạc Hồng Mai lại thân thêm vài phần, phảng phất như thật sự coi Lăng Tiếu thành cháu rể của mình rồi vậy.

Phải biết rằng bất luận một gã Luyện Đan Sư nào đều đáng giá bất kỳ gia tộc nào lôi kéo, Mạc Hồng Mai nàng tự nhiên biết rõ lợi hại trong đó, nhất định phải nghĩ biện pháp nịnh nọt rồi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Tính tình thối của lão gia hỏa kia, trừ ta ra ai cũng không gặp, khiến Mạc bà bà chê cười rồi.

Mạc Hồng Mai đồng ý nói:

- Cũng đúng, Luyện Dược Sư mỗi người tính tình cổ quái cao ngạo, ta cũng không miễn cưỡng nữa, bất quá ba bình đan dược này của ngươi nên bán cho bà bà ta, dù sao ngươi cầm đi đấu giá cũng là vì tiền, như vậy đi, ta đại biểu La gia ra một trăm vạn kim tệ, toàn bộ mua hết, ngươi thấy thế nào?

Một trăm vạn, ba bình đan dược, giá tiền này tuyệt đối công đạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 204 - Không Xứng Nhúng Chàm Nữ Nhân Của Bản Thiếu Gia. (1)

Mỗi bình đan dược mười khỏa, Cố Khí Đan mỗi khỏa giá trị chừng năm nghìn kim tệ, Tật Phong Đan mỗi khỏa giá trị chừng hai vạn kim tệ, Sinh Cơ Đan giá trị chừng năm vạn kim tệ, tổng giá trị bảy mươi lăm vạn, mà Mạc Hồng Mai ra giá một trăm vạn cũng coi như hợp lý, tất nhiên mang đến đấu giá hội khẳng định giá sẽ không thấp hơn.

Lăng Tiếu trầm tư một chút nói:

- Mạc bà bà, đan dược này cũng không thể bán cho ngài.

Mạc Hồng Mai nghe Lăng Tiếu nói liền không vuo:

- Cháu rể, ta cho ngươi thêm thêm mười vạn kim tệ, tổng cộng một trăm mười vạn kim tệ, nếu như ngươi còn cố ý muốn cầm đi đấu giá thì thôi đi.

Mạc Hồng Mai vốn có ấn tượng không tệ với Lăng Tiếu, trẻ tuổi như vậy đã đạt đến trung giai Huyền Sĩ, còn có linh thú đáng sợ đi theo, nàng cơ hồ có thể đoán được tương lai Vẫn Thạch Thành sẽ là thiên hạ của Lăng Tiếu, cho nên mới một mực gọi Lăng Tiếu là cháu rể, định gả cháu gái cho Lăng Tiếu, cũng là lui lại một đường lui cho La gia sau này.

Thế nhưng hiện giờ ấn tượng của nàng đối với Lăng Tiếu đã hoàn toàn thay đổi, chẳng chỉ là ba bình đan dược, tuy rằng khó lấy tới một chút, nhưng hàng năm vẫn có thể đạt được một ít. Hôm nay nàng ra một trăm mười vạn để Lăng Tiếu bán trao tay cho La gia rõ ràng còn không chịu bán, nàng cho rằng Lăng Tiếu quá mức bợ đít nịnh bợ, không thấy rõ tình thế trước mắt. Nếu vì ba bình đan dược này mà cùng nàng huyên náo không vui, hắn không nàng nàng ngăn cản không cho hắn và cháu gái ở cùng một chỗ sao?

La Khinh Sương ở bên cũng tức giận nói:

- Tiếu ca, ngươi thật nhỏ mọn, ta... Ta về sau không để ý tới ngươi nữa.

Lăng Tiếu sờ lên mũi cười nói:

- Bà bà ngươi hiểu lầm ý ta rồi, ta nói là những đan dược này không bán cho ngươi, chứ không nói là không bán thứ khác!

- Ngươi... Ngươi còn có đan dược nhị giai?

Mạc Hồng Mai sửng sốt một chút hỏi.

Ngay sau đó Lăng Tiếu như ảo thuật lại lấy ra ba bình đan dược giống hệt như trước, sau đó nói:

- Bà bà, ba bình vừa rồi ta cho ngươi xem chỉ là phẩm chất kém nhất, ba bình này mới thật sự là đan dược tốt.

Mạc Hồng Mai không thể chờ đợi được đoạt mất, tiếp theo mở nắp bình ra, một cổ vị thuốc còn đậm hơn trước tán phát ra, trong bình từng khỏa đan dược ôn hòa mượt mà, so với trước kia nhìn thấy quả thật tốt hơn không ít

Mạc Hồng Mai tuy rằng không phải Luyện Dược Sư, nhưng nàng vẫn có thể phân biệt phẩm chất tốt xấu của những đan dược này.

- Thật sự là đan dược tốt chỉ Luyện dược đại sư tam phẩm mới có thể luyện ra ah, màu sắc và dược lực so với vị Luyện Dược Sư của Linh Thảo Đường kia luyện ra càng tốt hơn, ba bình này ta cho ngươi 150 vạn, bán cho bà bà được không?

Mạc Hồng Mai có chút kích động nói.

Lăng Tiếu cười khổ lắc đầu.

Hắn đang muốn nói chuyện, Mạc Hồng Mai lần nữa hiểu lầm hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi vẫn còn chê ít? Giá này không thấp hơn giá đấu giá đâu!

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian nói:

- Bà bà ngươi đừng vội, ba bình đan dược này xem như lễ vật vãn bối hiếu kính ngài, sao không biết xấu hổ mà thu kim tệ chứ, ngươi đây không phải là đang làm khó tiểu tử sao?

Trong lòng của hắn không khỏi nhớ tới một câu kinh điển kiếp trước, đàm tiền thương thế ah!

- Ngươi... Ngươi nói là muốn tặng ba bình đan dược này cho ta?

Mạc Hồng Mai không thể tin được hỏi thăm.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, ba bình này tặng ngài, ba bình trước kia thì phiền ngài thay ta đấu giá một chút.

- Tốt... Tốt... Ánh mắt Sương nhi quả nhiên không sai, vậy lão thân không khách khí nữa, kim tệ lần này ngươi đấu giá được ta sẽ phân phó người không thu hoa hồng,, xem như chút tâm ý của ba ba a!

Mạc Hồng Mai trong lòng phiền muộn đều bị quét sạch, hiện giờ càng thấy Lăng Tiếu càng thoả mãn.

La Khinh Sương một bên nhìn Lăng Tiếu càng si mê không thôi, nếu như

hiện giờ Lăng Tiếu thật sự muốn ăn luôn nàng thì chỉ sợ nàng cũng sẽ không do dự đáp ứng.

Lăng Tiếu lại trò chuyện một hồi với Mạc Hồng Mai, sau đó mới đứng dậy cáo từ.

La Khinh Sương thì thập phần không muốn bỉu môi nói:

- Tiếu ca, trước kia ngươi nói đến gặp người ta, hiện giờ nửa năm không gặp, chẳng lẽ ngươi không ở lại bồi người ta sao?

Lăng Tiếu nhéo nhéo mặt La Khinh Sương nói:

- Sương nhi nghe lời, đợi ngày mai đấu giá hội chấm dứt, Tiếu ca lại cùng ngươi được không?

- Đây là ngươi nói, không thể lừa gạt ta, bằng không thì về sau sẽ không để ý ngươi nữa đâu.

La Khinh Sương hết sức cao hứng nói.

- Đương nhiên.

Lăng Tiếu đáp.

Trước khi bọn người Lăng Tiếu rời khỏi đấu giá hội, thiếu phụ tiếp đãi bọn hắn ban đầu trong tay cầm một tấm Tử Tinh Tạp đưa cho Lăng Tiếu. Loại tạp này đại biểu cho Lăng Tiếu ở trong đấu giá hội của La gia chính là khách quý đỉnh cấp.

Lăng Tiếu biết rõ đây là chút ý tứ nhỏ Mạc Hồng Mai hồi báo hắn nên cũng không khách khí nhận lấy.

Hắn sở dĩ hào phóng như vậy, tặng ba bình đan dược cho Mạc Hồng Mai, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì La Khinh Sương, nói như thế nào đó cũng là người tình của hắn, đương nhiên phải đối tốt với nàng. Một nguyên nhân khác chính là muốn thông qua phương thức như vậy để giao hảo với La gia, hắn hiện giờ đã đắc tội Lý gia, tự nhiên không thể lại gây cường địch, bởi vì cái gọi là nhiều địch nhân, không bằng nhiều một người bạn.

Hắn làm như vậy hoàn toàn là vì tương lai.

Trên đường quay lại Lăng gia, Vi Đại Nhi có chút không vui, Lăng Tiếu luôn trêu chọc nàng nhưng nàng chỉ lãnh đạm đáp lại vài câu, so với trước kia như hai người khác.

Lăng Tiếu trong lòng nói thầm

- Chẳng lẽ tỷ tỷ ghen tị?

Hắn suy đoán không sai, Vi Đại Nhi đúng là đang ghen tị, trong nội tâm đang mâu thuẫn có nên tiếp tục đi theo bên người Lăng Tiếu hay không.

Lúc đi qua chợ, có mấy người ngăn cản đường của bọn người Lăng Tiếu.

Người tới rõ ràng còn mặc võ phục có tiêu chí Lý gia.

Nhất thời, Ngũ Hành Sứ Giả lập tức liền trở nên cảnh giác.

Những người này tổng cộng có năm người, tuy rằng đều là cao thủ Huyền Sĩ giai nhưng chỉ có một gã là cao giai Huyền Sĩ, mặt khác còn có một gã trung giai Huyền Sĩ cùng với ba gã đê giai Huyền Sĩ.

Lăng Tiếu thật sự không hiểu nổi chỉ với chút thực lực của bọn hắn rõ ràng lại không biết xấu hổ ngăn đường bọn mình.

Lăng Tiếu bên này, trừ hắn là trung giai Huyền Sĩ và Vi Đại Nhi là đê giai Huyền Sĩ ra, những người khác đều cao giai Huyền Sĩ, hơn nữa cũng chừng bảy người, cho dù đối phương đến nhiều thêm hai tốp đội ngũ như vậy nữa hắn cũng không sợ.

Bên phía võ giả Lý gia, tên cao giai Huyền Sĩ kia rất trẻ tuổi, thoạt nhìn chỉ chừng ba mươi, khuôn mặt anh tuấn cương nghị, dáng người cao lớn uy mãnh, so với Lăng Tiếu phải cao hơn nữa cái đầu, đủ để hắn có lực sát thương cực lớn với thiếu nữ.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới Lý gia còn nhân vật như vậy, hắn cảm thấy tên này vô luận là tướng mạo hay tu vị đều chỉ kém hơn hắn một chút, nếu như không có sự hiện hữu của hắn thì danh xưng Vẫn Thạch Thành đệ nhất mỹ nam không phải là người trước mắt này thì có thể là ai nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 205 - Không Xứng Nhúng Chàm Nữ Nhân Của Bản Thiếu Gia. (2)

- Lãnh ca, Đại Nhi

Tên cao giai Huyền Sĩ kia không để ý đến sự tồn tại của Lăng Tiếu, chằm chằm vào Lãnh Xà huynh muội sau lưng Lăng Tiếu hỏi.

Lãnh Xà từ sau đi ra cười nói:

- Cuồng Đao lão đệ, hiện giờ lăn lộn coi như không tệ.

Lúc này, Độc Ưng một bên ghé vào tai Lăng Tiếu thấp giọng nói:

- Người này tên là Cuồng Đao, trước khi giống ta, đều là mạo hiểm giả tự do, bất quá người này trời sinh cao ngạo, thực lực bất phàm, tự xưng là Vẫn Thạch Thành đệ nhất đao, là một nhân vật hung ác, cũng là người theo đuổi Vi Đại Nhi, không nghĩ tới lại đầu phục Lý gia.

Cuồng Đao lạnh lùng đáp:

- Lãnh ca, chúng ta cũng là bằng hữu cũ rồi, hôm nay ta lần nữa mời ngươi và Đại Nhi có thể gia nhập Lý gia chúng ta, tộc trưởng tất nhiên sẽ thiện đãi với những hảo thủ như các ngươi.

Lãnh Xà lắc đầu cự tuyệt nói:

- Cuồng Đao, trước kia chúng ta nói rõ rồi, hảo ý của ngươi ta tâm lĩnh, hai huynh muội chúng ta đã có nơi đi, về sau cũng đừng nói nữa.

Cuồng Đao thần sắc trở nên âm trầm thêm vài phần, lúc này ôn nhu nói với Vi Đại Nhi sau lưng Lăng Tiếu:

- Đại Nhi, ngươi thực không cân nhắc đi cùng ta sao? Ngươi nên biết tâm ý của ta đối với ngươi, chỉ cần ngươi và ta cùng gia nhập vào Lý gia, chúng ta tương lai nhất định có thể rất tốt, rất hạnh phúc, đây không phải là điều ngươi vẫn muốn sao?

Tình địch!

Trong đầu Lăng Tiếu t lập tức hiện lên hai chữ, trong nội tâm một đoàn lửa đố kị dần dần bùng phát.

Vi Đại Nhi thiên tính nhiệt tình như lửa, nhưng một khi gặp gỡ người mình thích, cũng khó tránh khỏi sẽ bị quấy nhiễu và ảnh hưởng.

Trước kia, trong tất cả nam nhân theo đuổi nàng, Cuồng Đao là đẹp trai nhất có thực lực nhất, trong nội tâm nàng sớm đã liệt Cuồng Đao vào danh sách trượng phu tương lai. Nhưng về sau nàng cảm thấy Cuồng Đao làm người quá mức cứng nhắc, không hiểu tư tưởng, cho nên một mực không đáp ứng ở cùng hắn. Về sau, gặp được Lăng Tiếu, thời gian dần qua cũng bị cá tính vô lại lại không mất cơ trí kia của Lăng Tiếu hấp dẫn; ở trong sơn mạch sau khi Lăng Tiếu từ trên tay huyễn yêu cứu được nàng thì trong nội tâm nàng đã sớm sinh ra tình cảm với Lăng Tiếu.

Chỉ nàng cũng là một nữ nhân, nữ nhân đều ích kỷ, nàng mặc dù biết nam nhân ba vợ bốn nàng hầu không có gì, nhưng khi nàng đối mặt thì trong nội tâm lại khó mà chấp nhận.

Hiện giờ, Cuồng Đao mở miệng mời, nội tâm của nàng dao động, nàng muốn biết trong nội tâm Lăng Tiếu rốt cục có nàng tồn tại hay không.

- Đao ca, không biết Lý gia an bài cho ngươi thế nào, ngươi nói xem thử, nếu như không tệ thì ta có thể cân nhắc một chút.

Vi Đại Nhi nhoẻn miệng cười dịu dàng nói, tự hồ ngay lập tức liền khôi phục lại cá tính của nàng trước kia, chỉ là nụ cười của nàng khó mà dấu đi cảm xúc thất lạc.

Ngũ Hành Sứ Giả bên người Lăng Tiếu đều nháy mắt, tự hồ chỉ cần Vi Đại Nhi thật sự đi theo Lý gia thì liền lập tức ra tay đánh chết.

Cuồng Đao cho rằng Vi Đại Nhi thật sự có ý với hắn, lúc này mở cờ trong bụng cười nói:

- Gia chủ đối với ta hứa cấp cho vị trí chấp sự, còn có thể đến huyền kỹ các tùy tiện chọn Hoàng giai huyền kỹ để tu luyện, vũ khí và đan dược tự nhiên đều không ít.

Vi Đại Nhi cắn đôi môi cố tình suy nghĩ nói:

- Nghe không tệ lắm.

- Đó là đương nhiên, nếu như Đại Nhi ngươi nguyện ý thì hiện giờ ta sẽ mang ngươi đi gặp mặt tộc trưởng, đến lúc đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Cuồng Đao không thể chờ đợi được nói, trong mắt lộ ra vẻ chiếm hữu nồng đậm, phảng phất như đã thấy Vi Đại Nhi hầu hạ dưới háng của hắn vậy.

Lãnh Xà ở một bên thần sắc khó coi nhìn chằm chằm vào Vi Đại Nhi nói:

- Tiểu muội, đừng tùy hứng nữa.

Hắn sớm đã phát giác được thần sắc của Ngũ Hành Sứ Giả, nếu như lúc này Vi Đại Nhi thật sự lựa chọn đi cùng Cuồng Đao thì chỉ sợ Vi Đại Nhi sẽ lập tức hương tiêu ngọc vẫn.

- Ca, ta có quyền tự do lựa chọn.

Vi Đại Nhi đáp, ánh mắt lại liếc trộm Lăng Tiếu vẫn bất động thanh sắc ở một bên.

Cuồng Đao lúc này lại nói:

- Đúng vậy, Lãnh ca ngươi cũng gia nhập vào Lý gia đi, thật sự, gia chủ hùng tài vĩ lược, lễ ngại hạ sĩ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.

Lãnh Xà đang muốn nói chuyện thì Lăng Tiếu ở bên rốt cục bắt đầu bão nổi rồi, mẹ nó, rõ ràng ở trước mặt hắn đào góc tường nhà hắn, thật sự là có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục.

- Chó ngoan không cản đường, đừng ở chỗ này sủa bậy nữa, khiến bản thiếu gia thật khó chịu.

Lăng Tiếu mắng một câu, còn làm ra động tác móc tay buồn nôn.

Điều này thật sự là khinh miệt và ô nhục rất lớn với Cuồng Đao.

Cuồng Đao nắm chặt hai đấm, hai mắt trừng trừng nhìn Lăng Tiếu, một cổ sát khí vô hình nổi lên.

Ngũ Hành Sứ Giả lập tức phân tán chắn phía trước Lăng Tiếu để phòng ngừa vạn nhất.

Lăng Tiếu gạt Ngũ Hành Sứ Giả ra, nhìn Cuồng Đao nói:

- Chẳng qua là một con chó thôi, thiếu gia ta còn không đặt vào mắt.

- Hừ, nhị thế tổ.

Cuồng Đao hừ lạnh một tiếng, tiếp theo lại nói với Vi Đại Nhi:

- Đại Nhi chúng ta đi thôi, loại nhị thế tổ này thật sự không đáng để ngươi và Lãnh ca đi theo.

- Đúng vậy, ta chính là nhị thế tổ, nhưng ngươi lại là chó, ngươi chỉ là một con chó không xứng nhúng chàm nữ nhân của bản thiếu gia.

Lăng Tiếu thập phần sảng khoái đáp.

Dứt lời, hắn lui về phía sau một bước, trực tiếp nắm lấy eo thon của Vi Đại Nhi.

Vi Đại Nhi muốn giãy dụa, tuy nhiên lại cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ hữu lực kia không hề buông lỏng, cảm giác khó chịu trong lòng lập tức biến mất. Trong đầu nàng chỉ quanh quẩn câu "nữ nhân của bản thiếu gia! " kia, trong nội tâm chảy một cổ cảm giác ngọt ngào khác thường.

Cuồng Đao lập tức nổi điên rồi, trọng đao sau lưng hắn lập tức ra khỏi vỏ, chỉ vào Lăng Tiếu quát to:

- Buông ra Đại Nhi ra, bằng không thì ta giết ngươi!

Hắn thích Vi Đại Nhi không phải chuyện một hai ngày, hôm nay nữ nhân mình yêu thích bị người khác ôm, không nổi giận thì cũng không phải là nam nhân nữa.

- Ha ha...

Lăng Tiếu nghe xong lời Cuồng Đao cũng không tức giận, ngược lại nở nụ cười, cười rất lớn tiếng, bộ dạng như phi thường vui vẻ vậy.

- Ta thấy đầu óc ngươi có vấn đề rồi, nữ nhân của ta lúc nào đến phiên ngươi múa tay múa chân thế!

Lăng Tiếu thập phần khinh miệt nói, trong tay ôm Vi Đại Nhi càng chặt hơn. Bộ ngực lớn của Vi Đại Nhi ép vào cánh tay khiến trong lòng của hắn thầm hô

- Thật co dãn!

- Ngươi... Có giỏi cùng ta quyết đầu, ta thắng, Đại Nhi sẽ theo ta đi, ngươi thua thì không được dây dưa Đại Nhi nữa.

Cuồng Đao trọng đao chỉ về phía Lăng Tiếu. Hắn tuy rằng rất muốn bổ sống tên nhị thế tổ trước mắt, nhưng hắn cũng biết đối phương người đông thế mạnh, hơn nữa mỗi người thực lực đều bất phàm, nếu chính thức động thủ thì hắn chỉ có nước chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 206 - Ta Giết Ngươi Như Giết Chó! (1)

Cho nên, hắn muốn chọc giận Lăng Tiếu. Hắn tin tưởng một người có tiếng là thiên tài ở Vẫn Thạch Thành sẽ không phải là người nhu nhược. Chỉ cần Lăng Tiếu chịu ứng chiến với hắn, hắn dốc sức liều mạng đánh chết Lăng Tiếu, quay lại trong tộc cũng coi như lập được đại công. Phải biết rằng ân cừu giữa Lý gia và Lăng Tiếu ai cũng biết cả.

- Thiếu gia, Độc Ưng nguyện thay ngài xuất chiến.

Độc Ưng một bên lập tức khom người đi ra nói.

Hắn hiện giờ thực lực tăng mạnh, lại ngưng kết ra vài tia Âm Phong Sát Khí làm chỗ dựa, hắn tin tưởng bản thân có thể chiến thắng Cuồng Đao.

- Nhị thế tổ quả nhiên chính là nhị thế tổ, nguyên lai thiên tài Vẫn Thạch Thành cũng chỉ là hạng nhu nhược, ta xem như kiến thức.

Cuồng Đao châm chọc nói.

- Lớn mật!

Ngũ Hành Sứ Giả đồng thời hét lớn, lập tức muốn ra tay giáo huấn tên cuồng nhân trước mặt này.

Lăng Tiếu quát to

- Đều trở về!

Ngũ Hành Sứ Giả không cam lòng lui về sau lưng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thả Vi Đại Nhi, tiến lên hai bước khẽ cười nói:

- Phép khích tướng của ngươi không tệ, ta thừa nhận, ngươi đã thành công chọc giận ta, ta và ngươi đánh một trận cũng được, bất quá nữ nhân của ta không phải hàng hóa, không phải dùng để đặt cược, nếu như ta thua, mạng của ta là của ngươi, ngươi có thể quay về Lý gia tranh công, tin tưởng bọn họ sẽ ban thưởng tốt cho ngươi.

Dừng một chút, hắn liếc qua Vi Đại Nhi nói:

- Còn nếu Đại Nhi muốn đi theo ngươi, chỉ cần nàng nguyện ý, sẽ không có người nào cản nàng cả.

Vi Đại Nhi ở một bên thân thể khẽ run lên, nàng nghe được Lăng Tiếu đang tức giận, không biết vì sao nàng rất muốn xin lỗi hắn một tiếng, nhưng cổ họng như mắt phải thứ gì đó vậy, khiến cho nàng nói không ra lời.

- Tốt, đây chính là ngươi nói, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì mới gọi là thực lực chân chính.

Cuồng Đao khí thế toàn bộ trương, kim mang sáng rọi hiện ra, trọng đao trong tay cũng lòe lòe ra kim quang.

Rất hiển nhiên, Cuồng Đao là võ giả kim thuộc tính.

Hắn cho rằng Lăng Tiếu chẳng qua chỉ dựa vào lực Lăng gia bồi dưỡng mới được thực lực như hiện giờ, hắn biết rõ những võ giả dựa vào đan dược tiến giai kia căn cơ sẽ bất ổn, thực lực so với tự đột phá kém hơn rất nhiều, huống hồ Lăng Tiếu chỉ là một trung giai Huyền Sĩ, hắn muốn đánh bại Lăng Tiếu là một chuyện rất dễ dàng.

- Đối phó một con chó của Lý gia, bản thiếu gia cũng không cần vũ khí!

Lăng Tiếu thân thể chấn động, đao kiếm sau lưng lập tức rơi xuống trong tay Độc Ưng sau lưng.

- Thiếu gia không thể chủ quan.

Ngũ Hành Sứ Giả lập tức nhắc nhở, bọn hắn trong lòng đều đang lo lắng thay Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu thực xảy ra chuyện gì, bọn hắn sẽ không cách nào trở về giao phó với tộc trưởng và thái thượng trưởng lão được.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng phẩy tay nói:

- Hôm nay sẽ cho các ngươi xem ta giáo huấn chó thế nào!

Cuồng Đao bị Lăng Tiếu một lần lại một lần mắng là "chó", trong lòng đã sớm bốc hỏa, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Ngươi là đang tìm chết!

Cùng lúc đại đao màu vàng trong tay cũng bổ về phía Lăng Tiếu.

Kim đao như dương, tản ra khí thế lạnh run!

Cuồng Đao tự xưng là Vẫn Thạch Thành đệ nhất đao, thực lực quả thực có chỗ độc đạo.

Vi Đại Nhi ở bên đã bắt đầu hối hận, giọng dịu dàng quát:

- Đệ đệ coi chừng.

Lúc này, Lãnh Xà cũng lo lắng thay Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Tiếu quá tự đại, quá ngông cuồng rồi, thực lực bản thân đã có chênh lệch, hiện giờ còn buông vũ khí, hắn cảm thấy Lăng Tiếu hắn phải thua không thể nghi ngờ.

Thật vất vả mới đi theo Lăng Tiếu được, không nghĩ tới Lăng Tiếu lại xúc động như thế, lúc này khiến Lãnh Xà sinh ra tâm tư dao động.

Bất quá, rất nhanh tâm tư dao động kia đã kiên định lại.

Lăng Tiếu sẽ khinh địch chủ quan sao? Hắn tự cao tự đại sao?

Tự nhiên không phải, hắn kiếp trước có thể thành siêu cấp cao thủ cũng chưa bao giờ đánh giá thấp bất cứ đối thủ nào cả.

Hắn hiện giờ làm vậy chính là thể hiện sự tin tưởng với bản thân, hắn đã là trung giai Huyền Sĩ, muốn đối phó một gã cao giai Huyền Sĩ quả thật không phải việc gì khó.

Đồng thời, hắn muốn cho một ít người biết rõ, Lăng Tiếu hắn tuyệt đối không phải a miêu a cẩu gì cũng đối phó được.

Võ giả bình thường không có vũ khí lão hổ mất răng, nhưng Lăng Tiếu am hiểu nhất cũng không phải chỉ có đao kiếm, quyền, chưởng, cước tam tuyệt của hắn cũng không kém hơn đao kiếm bao nhiêu.

Ngay khi Kim Đao của Cuồng Đao chém đến trước mặt thì Lăng Tiếu cũng bắt đầu động.

Nhanh như tia chớp, ra tay như gió!

Dùng tám chữ này để hình dung động tác của Lăng Tiếu lúc này cũng không đủ!

Bài sơn đảo hải!

Lăng Tiếu khai bước, vây quanh bên cạnh thân Cuồng Đao, lập tức sử xuất ra thức thư tư trong Bài Vân Chưởng/

Chưởng pháp như ảnh, hỏa diễm nóng rực dọa người!

Bang bang!

Cuồng Đao vừa đối mặt đã bị Lăng Tiếu đánh cho bay ra ngoài.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường, quát to một tiếng:

- Cho rằng trở thành chó của Lý gia liền có thể hung hăng càn quấy sao, ta x con mẹ nó**, đánh ngươi thành đầu heo!

Lăng Tiếu tức giận, hắn tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mẹ nó, rõ ràng dám ở trước mặt của hắn đào góc tường, hơn nữa lớn lên tựa hồ còn uy mãnh hơn hắn một chút, hắn tự nhiên sẽ không để cho Cuồng Đao sống tốt, hắn sẽ để cho không ai không biết đây chỉ là một gia hỏa trông thì ngon mà không dùng được thôi.

Lăng Tiếu xuất chưởng không chút lưu tình, toàn bộ đánh về phía khuôn mặt tuấn tú của Cuồng Đao.

Ah ah!

Cuồng Đao căn bản không có cơ hội phản ứng, chỉ cảm giác mình phảng phất như lâm vào khu vực bão tố đặc thù, không có bất kỳ chỗ trống phản kháng nào, bị đánh cho không thể phản kháng.

Ngũ Hành Sứ Giả, Lãnh Xà huynh muội và đám võ giả Lý gia ở một bên lúc này đều đã bị Lăng Tiếu đang tức giận khiến cho kinh ngạc.

Đây là thực lực thế nào!

Vừa ra tay đã đánh cho một cao giai Huyền Sĩ không hề có lực hoàn thủ, thực lực của Linh Sư giai cũng không hơn gì thế này a!

- Ta liều mạng với ngươi!

Cuồng Đao liều mạng bộ mặt đang bị đánh cực kỳ đau đớn, cắn răng, trọng đao trong tay chém ngang về phía bên hông Lăng Tiếu, hi vọng có tể bắt buộc Lăng Tiếu phải rời khỏi hắn, như vậy hắn mới có cơ hội phản kích.

Lăng Tiếu sao có thể như hắn mong muốn được, Phong Thần Thối khởi động.

Bang bang!

Một hồi thối ảnh kim mang mãnh liệt liên tục giẫm vào trước ngực Cuồng Đao.

PHỐC PHỐC!

Thân thể Cuồng Đao bay ra ngoài, ở giữa không trung còn nhổ ra mấy ngụm máu tươi.

Máu tươi như hoa, sáng lạn xinh đẹp như Hạ Hoa vậy.

- Giờ biết rồi chứ? Ta giết ngươi như giết chó vậy!

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Cuồng Đao, một tay cầm lấy cổ Cuồng Đao, nhấc

cả thân thể "Uy mãnh" của hắn lên.

Cuồng Đao còn chưa chết, bất quá hắn hiện giờ còn khó chịu hơn cả chết.

Hắn vốn tưởng rằng dựa vào thực lực cao giai của mình, muốn giết chết tên nhị thế tổ này chỉ là chuyện dễ dàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 207 - Ta Giết Ngươi Như Giết Chó! (2)

Nhưng không nghĩ tới người ta thật sự có thực lực. Mình còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra đã bị đánh cho nằm một cục, hiện giờ mạng nhỏ còn nằm trong tay người ta, quả thật khiến hắn khó chịu không thôi, huống chi nữ nhân mà hắn thích còn đang ở trước mặt.

Hắn vốn là một người tự ngạo sĩ diện, hiện giờ tất cả tin tưởng đều đã bị phá hủy sạch sẽ rồi.

- Đệ đệ, ngươi... Ngươi tha cho hắn một mạng đi.

Vi Đại Nhi trong nội tâm mềm nhũn, cuối cùng lúc trước Cuồng Đao đối với nàng cũng không tệ, nàng thật sự không đành lòng nhìn Cuồng Đao vì nàng mà chết.

Lăng Tiếu hơi nhíu mày một chút, nhìn thoáng qua Vi Đại Nhi, tiếp theo hất Cuồng Đao lên, đồng thời thần sắc xiết chặt, tinh thần lực vô hình hóa thành hình châm, lặng yên tập vào thức hai Cuồng Đao.

Ah!

Nhất thời, Cuồng Đao đang như choscheets liền ôm cái đầu, lăn qua lăn lại kêu thảm trong bảo tháp.

Bộ dáng này của Cuồng Đao thập phần dọa người, Lý gia chấp sự một bên lại càng hoảng sợ, trong lúc nhất thời không ai dám lên đón hắn

Mấy người sau lưng Lăng Tiếu thần sắc đều thập phần đặc sặc, Ngũ Hành

Sứ Giả không khỏi kính nể, bọn hắn biết rõ, sức chiến đấu của thiếu gia này đã vượt trên hắn rồi.

Chỉ có Độc Ưng đối với tất cả những thứ mà Lăng Tiếu làm nó đều không lạ chút nào cả.

Bởi vì hắn lúc ở trong sơn mạch đã được chứng kiến thủ đoạn vượt cấp sát nhân của thiếu gia, hắn cảm thấy Cuồng Đao này rõ ràng là muốn hắn chết.. Trong lòng hắn nghĩ "Chỉ sợ chỉ có Cao lão Linh Sư giai còn chấn được thiens gia nha.

- Chúng ta trở về

Lăng Tiếu không thèm nhìn Cuồng Đao, mang theo mọi người đi về phía gia tộc.

Lãnh Xà ở trong lòng thầm thấy tiếc cho Cuồng Đao. Hắn biết rõ Cuồng Đao cả đời này cũng chỉ có thể dừng lại ở đây, đồng thời cũng lo lắng thay muội muội, hắn cảm thấy muội muội của hắn vừa rồi thay Cuồng Đao cầu xin tha thứ, chỉ sợ sẽ khiến Lăng Tiếu ah!

Vi Đại Nhi trong nội tâm cảm giác không phải là tâm thần bất định mà là bất an.

Nàng chỉ là muốn thử xem trong nội tâm Lăng Tiếu có vị trí của mình hay không, nàng đã thử ra, nhưng nàng cuối cùng lại thay Cuồng Đao nói chuyện, đây rõ ràng là khiến Lăng Tiếu hiểu lầm nàng mà.

- Được rồi, một cái hoa tâm quỷ thôi, có gì không được chứ!

Vi Đại Nhi dù sao cũng là nữ hài tử không bỏ được da mặt giải thích với Lăng Tiếu, trong lòng tự an ủi.

Lăng Tiếu về đến trong nhà, an bài gian phòng cho Lãnh Xà và Vi Đại Nhi, sau đó giao phó Độc Ưng vài câu rồi một mình đi tu luyện

Vào đêm, Vi Đại Nhi một người nằm ở trên giường mất ngủ.

...

Cuồng Đao bị đồng bạn của hắn đưa về gia tộc.

Nhìn Cuồng Đao nằm như chó chết, Lý Thiên Trọng nhíu chặt mày nói:

- Ai đánh Đao chấp sự đánh thành ra bộ dạng thế này?

Hiện giờ Lý gia đang là lúc dùng người, Cuồng Đao ở Vẫn Thạch Thành cũng coi như có danh khí nhất định, đoạn thời gian trước đầu phục Lý gia bọn hắn. Lý Thiên Trọng lần đầu tiên nhìn thấy Cuồng Đao đã cảm thấy không tệ.

Tuổi còn trẻ rõ ràng đã có tu vị cao giai Huyền Sĩ, phóng mắt trong ba đại thế gia, một đời tuổi trẻ cũng không có mấy người có thể có được tốc độ tiến giai như hắn.

Lý Thiên Trọng cảm thấy thiên phú tu luyện của Cuồng Đao tuyệt đối không kém, đợi một thời gian đột phá đến Linh Sư giai hẳn không phải hỏi, đến lúc đó Lý gia bọn hắn sẽ tăng thêm một viên Đại tướng rồi.

Ai biết, Cuồng Đao mới gia nhập Lý gia bọn hắn không bao lâu đã bị đánh cho trọng thương, xem ra ngay cả tin tưởng cũng bị hủy rồi, nếu như không thể thoát khỏi Tâm Ma thì chỉ sợ Huyền Sĩ giai đã là điểm cuối của hắn.

Lý Thiên Trọng còn không biết thức hải Cuồng Đao đã bị Lăng Tiếu cho đâm bị thương, về sau cũng chỉ là một tên phế nhân thôi.

Chấp sự Lý gia nói lại chuyện hôm nay cho Lý Thiên Trọng.

Lý Thiên Trọng phất phất tay bảo người mang Cuồng Đao xuống, một người ở trong đại sảnh híp mắt, trong mắt hiện ra sát cơ đậm đặc.

- Xú tiểu tử, cho ngươi lại nhảy nhót thêm nửa tháng, nửa tháng sau, nhất định phải cho ngươi biết cái gì gọi là kết cục cửa nát nhà tan!

Lý Thiên Trọng thì thào lẩm bẩm.

Hội đấu giá duy nhất ở Vẫn Thạch Thành, hội đấu giá La gia.

Mỗi tháng sẽ cử hành một lần vào giữa tháng

La gia cùng lúc mời một ít nhân vật có uy tín ở Vẫn Thạch Thành tới tham gia, cũng sẽ có không ít người có kim tệ vào xem, xem thử có cơ hội kiếm được đồ tốt hay không.

Đồ vật có thể ở trên đấu giá hội đồ vật tự nhiên đều bất phàm, bằng không cũng không cần phải mang đến đấu giá hội để đấu giá.

Một sáng sớm, đấu giá hội liền có mấy nhân vật có danh dự uy tín ở Vẫn Thạch Thành đến, đương nhiên cũng có không ít đại biểu của tiểu gia tộc và một ít dong binh có danh tiếng đến tham gia.

Bọn hắn cho dù không đấu giá được gì, nhưng có thể tới mở mang tầm mắt cũng tốt.

Đấu giá hội không phải tất cả mọi người đều có thể tiến vào, ngoại trừ khách quý đỉnh cấp của đấu giá hội ra, tất cả mọi người muốn vào trước hết phải giao nộp một ngàn kim tệ, cần ghế lô thì phải một vạn kim tệ mới được.

Thu phí như vậy có thể ngăn cản không ít các bình dân muốn vào xem trò vui rồi.

Theo người tiến vào ngày càng nhiều, đấu giá hội cũng dần dần trở nên náo nhiệt.

- Có nghe gì không, lần này La gia tìm được không ít thứ tốt đấu giá, nghe có nói có tam giai đê giai linh thảo nữa.

- Thôi đi..., cái này có gì thần kỳ chứ, những năm qua trên đấu giá hội còn có tam giai trung giai linh thảo xuất hiện đấy!

- Tiểu đệ lần đầu tiên tới, chưa quen thuộc, không biết lần đấu giá có xuất hiện huyền khí không?

- Ngươi ngốc ah, nếu quả thật có huyền khí thì chỉ sợ La gia đã mua đầu tiên, tuyệt đối sẽ không lấy ra đấu giá, thật không biết ngươi làm sao trà trộn vào đấu giá hội nữa.

- Mau nhìn, là người Lam gia đến.

Lối vào đấu giá hội, Lam gia Lam Đinh Sơn mang theo một cô thiếu nữ cùng với vài tên hộ vệ đi đến.

Lam gia và Lý gia kết minh, địa vị của Lam gia tự nhiên tăng lên, Lam gia hiện giờ ẩn ẩn có xu thế rảo bước tiên vào đại gia tộc, bất quá thật muốn đặt chân vào hàng ngũ đại gia tộc còn cần năm tháng lắng đọng và tích lũy, cũng không không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

- Người của Lý gia cũng tới.

Tiếp theo, lối vào lại xuất hiện một người trung niên, bên cạnh hắn mang

theo một người trẻ tuổi và hộ vệ.

Người đến là nhi tử thứ hai của tộc trưởng Lý gia Lý Nguyên Hóa, đứng bên cạnh hắn rõ ràng là Lý Quang Ngâm từng bị Lăng Tiếu giáo huấn qua, không nghĩ tới một năm qua đi tên này lại từ bát cấp võ đồ trở thành đê giai Huyền Giả rồi, xem ra trong một năm này hắn cũng thu hoạch không ít.

- Nguyên Hóa huynh, Nguyên Long huynh có khỏe không.

Lam Đinh Sơn vừa thấy được Lý Nguyên Hóa lập tức tiến lên ân cần thăm hỏi nói.

Lý Nguyên Hóa cười nói

- Làm phiền Lam huynh quan tâm, đại ca ta vẫn tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 208 - Đấu Giá Hội. (1)

- Như vậy cũng tốt, ngày sau tất nhiên sẽ tự mình đi bái phỏng Nguyên Long và Nguyên Hóa huynh, chúc quý tộc sớm ngày xưng bá Vẫn Thạch Thành.

Lam Đinh Sơn hạ thấp tư thái nịnh nọt nói.

- Ha ha, đây là tự nhiên, Lam huynh mời.

Lý Nguyên Hóa hiển nhiên rất vui vẻ, làm một động tác mời sau đó cùng Lam Đinh Sơn đi vào lô khách quý.

Lý Quang Ngâm nhìn Lam Đinh Sơn duyên dáng yêu kiều bên người, không nén được bản tính, càng không ngừng ở một bên ân cần, nịnh nọt mọi cách.

Thế nhưng thiếu nữ kia tựa hồ không tích Lý Quang Ngâm, mỗi lần trả lời cũng chỉ phi thường hàm súc.

Ở trong mắt Lý Quang Ngâm cảm thấy cô gái như rất có nội hàm, càng khiến cho hắn quyết định phải đoạt thiếu nữ này tới tay.

Theo người hai nhà Lý Lam tới, Lăng gia cũng người đến, đại biểu Lăng gia đến chính là Ngũ trưởng lão Lăng Trùng, hắn chính là Lăng gia Đại tổng quản, khống chế tài chính, loại đấu giá hội này tự nhiên do hắn ra tay.

Lăng Trùng cũng mang theo người đến, không cần phải nói chính là của tiểu nhi tử Lăng Duệ của hắn rồi.

Lăng Trùng trực tiếp đi đến ghế lô khách quý.

Theo giờ đấu giá đã đến, trong đấu giá hội cũng kín người hết chỗ.

Lúc này thiếu phụ đấu giá sư ngày hôm qua tiếp đãi bọn người Lăng Tiếu cũng đi vào trong tràng, phía sau nàng còn đi theo hai thị nữ trong tay còn mang theo vật phẩm đấu giá dùng khăn đò che phủ.

Thiếu phụ hôm nay ăn mặc rất đẹp, thập phần nóng nảy chói mắt. Nàng vừa vào tràng đã khiến nam nhân trong tràng nổi lên từng đợt tiếng thét chói tai.

Thiếu phụ vuốt một phần tóc ngang tráng, lộ ra một dáng cười xinh đẹp nói:

- Hoan nghênh đại giá quang lâm bản đấu giá hội, mọi người đều là bằng hữu cữ, tin tưởng cũng biết quy củ của đấu giá hội, đó chính là bất luận vật phẩm đấu giá gì đều là người trả giá cao được, bắt đầu từ dưới lên trên. Kiện vật phẩm thứ nhất nhị giai cao giai Quân Tử Kiếm.

Thị nữ bên cạnh liền kéo lụa đỏ ra, một thanh trường kiếm dài một thước rưỡi liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Vỏ kiếm màu thuần trắng, lòe lòe tỏa sáng, ở trên chuôi kiếm có khảm có một khỏa thủy tinh màu tím lớn chừng ngón cái, mặt khác cũng không có trang trí dư thừa nào cả, chỉ nhìn mặt ngoài ngắn gọn hào phóng, quả nhiên có phong phạm của quân tử.

- Kiếm này xuất từ tay luyện khí đại sư Lệ đại sư, thuộc về hàng tinh phẩm trong nhị giai cao giai kiếm khí, giá khởi điểm năm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 500 kim tệ.

Thiếu phụ chỉ vào Quân Tử Kiếm lần nữa nói.

Thiếu phụ vừa dứt lời đã có một gã thanh niên của tiểu gia tộc kêu giá:

- Ta ra năm vạn năm trăm kim tệ.

- Ta ra năm vạn một ngàn kim tệ.

Một hướng khác, cũng là thanh niên một tiểu gia tộc kêu giá.

- Năm vạn 1500 kim tệ

Thanh niên kêu giá đầu tiên cũng không cam lòng đáp trả.

- Năm vạn hai ngàn kim tệ.

...

Theo đấu giá bắt đầu, tiếp theo lại có mấy người theo vào kêu giá, hơn nữa kêu giá càng ngày càng cao.

Lăng Duệ trong rạp Lăng gia cũng coi trong thanh kiếm trước mắt này, nói với phụ thân hắn:

- Cha, ngươi xem chuôi kiếm này thế nào?

Lăng Trùng từ từ nhắm hai mắt thản nhiên nói:

- Trừ phi ngươi có thể đột phá Huyền Sĩ, bằng không thì ngươi cả đời cũng đừng nghĩ tới kiếm khí cao giai như vậy

Lăng duệ không có ý tứ nói:

- Ý của ta là nói mua cho đại ca dùng cũng không tệ, đại ca không phải vừa đột phá Huyền Sĩ giai sao?

Lăng Trùng hừ lạnh một tiếng không tiếp tục nói chuyện.

Ngược lại bên phía Lý gia, Lý Nguyên Hóa cảm thấy chuôi kiếm nầy không tệ, con lớn nhất của hắn cũng vừa bế quan đột phá Huyền Sĩ giai đang lo không có vũ khí xử dụng, kiếm này tựa hồ rất phù hợp.

Hắn thấp giọng nói một câu với Lý Quang Ngâm ở bên.

Lý Quang Ngâm thập phần thoải mái hét lớn:

- Lý gia chúng ta ra mười vạn kim tệ

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc lại, không người nào dám đái giá với Lý gia cả

- Còn ai tăng giá không, không người nào tăng giá thì kiếm này sẽ thuộc về thiếu gia Lý gia.

Thiếu phụ thét to nói, bất quá nàng biết rõ bình thường Lý gia hoặc Lăng gia đã mở miệng thì có rất ít người dám đấu giá.

Ngay khi thiếu phụ muốn giải quyết dứt khoát thì một giọng nói từ trong một rạp khách quý khác truyền ra:

- Thiếu gia nhà ta ra mười lăm vạn kim tệ.

Oa!

Lời này vừa nói ra, mọi người trong đấu giá hội đều ồ lên.

Bọn hắn chẳng ai ngờ rằng rõ ràng còn có người dám khiêu khích Lý gia.

- Ghế lô số 8 là ai thế, rõ ràng dám đấu giá với Lý gia, hẳn không phải là người Lăng gia chứ.

- chẳng lẽ là người bên ngoài thành đến, bằng không thì không có khả năng dám đấ u giá với Lý gia a!

- Ha ha, chung quy vẫn có ít người ăn tim gấu gan báo.

...

Lý Quang Ngâm trong rạp Lý gia tức giận ah, lúc này không đợi lão tử hắn lên tiếng, lần đã lần nữa kêu lên:

- Lý gia ra hai mươi vạn kim tệ.

Lý Nguyên Hóa ở bên nhíu mày muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra.

Dùng nội tình Lý gia bọn hắn, nhị giai cao giai kiếm khí vẫn có, hắn muốn đấu giá thanh kiếm nầy coi như lễ vật cho nhi tử, nhưng không nghĩ tới rõ ràng có người nhảy ra đấu giá, rõ ràng không để Lý gia để vào mắt, trong nội tâm dĩ nhiên nổi sát cơ.

Lúc này trong rạp số 8 lần nữa truyền ra:

- Thiếu gia nhà ta ra giá hai mươi mốt vạn kim tệ.

- Chết tiệt, ta ra hai mươi lăm vạn kim tệ.

Lý Quang Ngâm hoàn toàn không cân nhắc lập tức lại tăng giá.

Lúc này, Lý Nguyên Hóa hơi phẫn nộ quát:

- Đã đủ rồi, vì một thanh kiếm khí không đáng.

Đáng tiếc, hắn đã nói muộn.

Quả nhiên, sau khi Lý Quang Ngâm nói xong thì trong rạp số 8 cũng không đấu giá nữa, Quân Tử Kiếm cũng thuộc về Lý gia.

Lý Nguyên Hóa tức giận thiếu chút nữa đã đá bay Lý Quang Ngâm ra ngoài, nhị giai cao giai kiếm khí quả thật bất phàm, nhưng không đáng giá đó, lúc này xem như đã coi tiền như rác rồi, có thể sẽ bị các gia tộc khác âm thầm cười nhạo cũng nên.

Đấu giá tiếp tục, kiện thứ hai trình lên là một kiện nhuyễn vệ giáp màu xanh da trời.

Thiếu phụ giới thiệu nhuyễn vệ giáp này là do thiên niên tơ tằm của nhị giai cao giai tơ tằm thú làm ra, có thể ngăn trở vũ khí nhị giai cao giai trở xuống công kích mà không hủy, giá khởi điểm tám vạn kim tệ.

- Vệ giáp này ngược lại không tệ

Trong rạp số 8, thiếu niên mặc áo bào trắng nhìn kiện nhuyễn vệ giáp kia lẩm bẩm nói.

Phòng ngự vệ giáp cực kỳ thưa thớt, ngay từ đầu đã có người nâng giá lên đến mười lăm vạn.

Bên phía Lam gia, thiếu nữ Lam Đinh Sơn mang đến cũng coi trọng kiện nhuyễn vệ giáp.

- Diễm Nhi, thích thì cha giúp ngươi đấu giá

Lam Đinh Sơn lộ ra nụ cười từ ái nhìn con gái ở bên nói.

Cô gái kia khẽ mĩm cười nói:

- Cảm ơn phụ thân.

- Nha đầu ngốc, ngươi là bảo bối trong lòng phụ thân, cảm ơn gì chứ

Lam Đinh Sơn sờ đầu thiếu nữ nói.

Tiếp theo hắn phân phó hộ vệ tham dự đấu giá.

Thiếu nữ trong nội tâm tràn đầy cảm động, chỉ là nàng cũng biết vốn bảo bối trong mắt phụ thân không phải nàng, mà là đại ca nàng Lam Cuồng Sinh, sau khi đại ca bị người giết thì phụ thân mới chậm rãi coi trọng nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 209 - Đấu Giá Hội. (2)

- Cha ngươi yên tâm đi, thù của đại ca ta sẽ giúp hắn báo

Thiếu nữ ở trong lòng yên lặng nói.

Bởi vì sự góp mặt của Lam gia nên nhuyễn vệ giáp đã lên đến hai mươi vạn.

- Thiếu gia nhà ta ra hai mươi lăm vạn kim tệ.

Lúc này, ghế lô số 8 lại truyền ra tiếng đấu giá.

Lúc này, mọi người trong đấu giá hội càng thêm hiếu kỳ với thiếu gia thần bí ở ghế lô số 8.

Đến tột cùng là thiếu gia nhà ai, rõ ràng không cho Lý gia mặt mũi, hiện giờ lại cùng Lam gia đấu.

Ghế lô Lam gia lại truyền ra

- Hai mươi sáu vạn kim tệ.

Ghế lô số 8 rất nhanh cũng tăng giá.

Không được một lá, ghế lô số 8 đã ra giá 30 vạn kim tệ.

Lúc này, Lam gia cũng không tăng giá nữa, nhuyễn vệ giáp thuộc về ghế lô số 8.

Trong rạp Lam gia, Lam Đinh Sơn bị tức giận đến xanh mặt

- Đến cùng là người nào, rõ ràng dám đồng thời tát vào mặt hai nhà Lý Lam, người tới, theo dõi kĩ cửa ra vào ghế lô số 8 cho ta, đợi đấu giá hội chấm dứt, lập tức giết chết người cho ta.

- Vâng!

Hai gã hộ vệ lập tức lên tiếng thối lui ra khỏi ghế lô.

- Diễm Nhi, ngươi yên tâm, đợi đấu giá hội chấm dứt, kiện nhuyễn vệ giáp kia vẫn là của ngươi

Lam Đinh Sơn mở miệng an ủi con gái.

Thiếu nữ không có nửa điểm thất vọng, ngược lại nhu thuận đáp:

- Cảm ơn, cha.

Bên này, trong rạp Lý gia, Lý Nguyên Hóa cũng gọi hộ vệ đi giám thị ghế lô số 8.

Lúc này mới bắt đầu mà ghế lô số 8 đã khiến người chú ý.

Ngay từ đầu, đấu giá hội ghế lô số 8 đã khiến mọi người chú ý.

Bất quá theo ngày càng nhiều vũ khí tinh phẩm đấu giá, lực chú ý mọi người đều đặt vào đấu giá hội, ghế lô số 8 cũng không có bất kỳ động tĩnh gì nữa, tất cả mọi người cũng không quá để ý nữa.

Vũ khí vòng đấu giá thứ nhất tổng cộng có mười hai kiện, tất cả đều là tinh phẩm nhị giai cao giai, hơn phân nửa là do các tiểu gia tộc đấu được, Lăng

gia và Lý gia đều không tham dự đấu giá, ngược lạ Lam gia đấu được một thương một đao.

Lăng gia và Lý gia nội tình đủ, nhị giai vũ khí bình thường căn bản không lọt vào mắt bọn hắn, mà tiểu gia tộc lại không thế, trong quá trình bọn hắn tích lũy rất cần một ít đồ vật cao giai để củng cố căn cơ, đánh trụ cột vững chắc cho ngày sau.

Vũ khí đấu giá xong, kế tiếp chính là đấu giá linh thảo rồi.

Linh thảo bất kể là đại tiểu thế gia đều là đồ vật trân quý thiếu khuyết, cho nên đấu giá còn kịch liệt hơn cả võ khí.

Bất luận võ giả nào muốn tiến giai nhanh chóng, nhất định phải có linh thảo hoặc đan dược phụ trợ tu luyện.

Chỉ cần đạt được linh thảo phù hợp với thuộc tính của mình liền có khả năng khiến tu vị tiến thêm một bước, đây là việc bất luận kẻ nào cũng nghĩ đến.

Đầu tiên đấu giá chính là hai cây linh thảo nhị giai trung giai hỏa thuộc tính, một vạn kim tệ khởi điểm.

Cuối cùng do một tiểu gia tộc kêu giá tám vạn kim tệ đấu giá đoạt được.

Linh thảo đấu giá tiếp theo ngày càng nhiều, hào khí cũng dần dần tăng vọt.

Lăng gia, Lý gia đều nhao nhao ra tay, mà ngay cả chủ nhà La gia cũng có người đi ra đấu giá.

Đấu giá hội tuy rằng là địa bàn La gia, nhưng người bán ngay từ đầu không bán cho La gia bọn hắn cũng không có cách nào, bọn hắn không có khả năng cưỡng ép chiếm đồ của người ta được, loại hành vi này sẽ phá hư quy củ,

bọn hắn quả thật không làm được, cho nên bọn hắn muốn đạt được nhất định phải đấu giá với gia tộc khác.

Theo đấu giá thời gian trôi qua, dần dần đã đến khâu cuối, đồ vật đưa lên sau này cũng ngày càng trân quý.

- Đấu giá tiếp theo chính là nhị giai cao giai linh thảo Thanh Mao Nhĩ, công hiệu Thanh Mao Nhĩ tin tưởng mọi người đều biết, nó là linh thảo mộc thuộc tính, có thể trực tiếp dùng được, võ giả Huyền Giả giai phục dụng có thể tăng lên một giai tu vị, võ giả Huyền Sĩ giai phục dụng có thể tăng cường lĩnh ngộ đối với mộc thuộc tính cùng với gia tăng nửa giai tu vị, giá khởi điểm mười lăm vạn kim tệ

Thiếu phụ chỉ vào một cây linh thảo kỳ dị giới thiệu nói.

Thiếu phụ vừa mới báo giá, Lăng Trùng ở chính giữa ghế lô Lăng gia đã không thể chờ đợi được mà hô giá:

- Lăng gia chúng ta ra hai mươi vạn kim tệ

Lăng Trùng một nhà đều tu luyện mộc thuộc tính, hôm nay gặp phải linh thảo thuộc tính giống nhau tự nhiên sẽ không buông tha, chỉ cần hắn đạt được gốc Thanh Mao Nhĩ này thì có thể tăng tu vị lên tới Huyền Sĩ giai đỉnh phong, đột phá Linh Sư giai chỉ trong tầm tay.

Nhưng chỗ này ai cũng biết sự trân quý của Thanh Mao Nhĩ, Lăng gia ở Vẫn Thạch Thành là lão đại, nhưng dưới hấp dẫn tuyệt đối, người một ít tiểu gia tộc cũng không quản nhiều như vậy.

Rất nhanh, giá Thanh Mao Nhĩ đã nâng lên tới 30 vạn.

Tiếp theo Lý gia, Lam gia lần lượt gia nhập đấu giá.

Trong rạp số 8, một gã thiếu niên áo trắng lại không quá thấy hứng thú với Thanh Mao Nhĩ, chỉ nhắm mắt dưỡng thần nằm trên giường nghỉ ngơi, tựa hồ bất cứ chuyện gì cũng không quan hệ đến hắn vậy

- Tiểu hữu, tỉnh, có thể giúp lão phu đoạt gốc Lục Châm Căn kia tới tay được không?

Trong thức hải thiếu niên, có một gốc cây Tiểu Thụ truyền lại tin tức.

- Lục Châm Căn? Đó là cái gì?

Thiếu niên khó hiểu hỏi lại.

Thiếu niên này không cần phải nói chính là Lăng Tiếu rồi, giữa thức hải hắn đúng là vạn niên thụ linh Lục Ông.

- Hiện giờ linh thảo màu xanh mà nhân loại các ngươi muốn đoạt, nó căn bản không phải Thanh Mao Nhĩ, mà là Lục Châm Căn, đối với lão phu có tác dụng lớn.

Lục Ông ngữ khí thập phần bức thiết, xem bộ dáng có vẻ nó đối với gốc linh thảo kia cảm thấy tương đối hứng thú.

Lăng Tiếu cũng không vội ra tay, huống chi hắn còn không biết mình có đủ kim tệ mua được gốc linh thảo này hay không.

- Ngài trước tiên nói thử Lục Châm Căn nàu là vật tốt gì?

Trước kii, Lăng Tiếu ở trong sơn mạch đã nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, vô luận hắn gọi Lục Ông thế nào cũng không hiện thân, hôm nay vì một gốc linh thảo, Lục Ông lại chủ động hiện thân, gốc linh thảo này khẳng định có chỗ nào đó kinh người, hắn điều tra Linh Thảo Lục một chút, trong cũng

không có "Lục Châm Căn"

- Lục Châm Căn là một loại căn loại châm thụ, loại cây này cực kỳ hiếm thấy, nhưng lớn lên khác biệt rất lớn với mộc thụ bình thường, bởi vì nó lớn lên còn thấp bé hơn cả cỏ dại, nhưng rễ của nó phi thường đặc biệt, dài như hình lông, rất giống Thanh Mao Nhĩ, nó tuy rằng là linh thảo mộc thuộc tính, nhưng không thể trực tiếp dùng, nếu như trực tiếp dùng thì chỉ sợ người nọ sẽ lập tức bị vạn châm đâm thủng mà vong, huống hồ đối với võ giả nhân loại các ngươi tác dụng cũng không lớn.

Lục Ông giải thích nói.

- Vậy ngài còn muốn đoạt làm gì.

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi ngược lại.

- Tiểu hữu đừng quên ta là vạn niên thụ linh, ta cần hấp thu linh khí nó để khôi phục Tinh Nguyên của ta, cho nên xin tiểu hữu nhất định phải đoạt nó tới tay.

Lục Ông dùng ngữ khí cầu xin nói.

Lăng Tiếu trầm tư một chút, giá giờ đã lên đến bốn mươi vạn kim tệ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 210 - Đấu Giá Hội. (3)

- Đồ vật này cũng không dễ làm, ta muốn lấy được nó phải trả giá không ít, nếu như ta đạt được thứ đó, không biết Lục lão sẽ cho ta ban thưởng gì, ví dụ như vạn niên thụ căn hoặc vạn niên thụ quả các loại đều được ah!

Lăng Tiếu tự nhiên có thể nghe ra Lục Ông rất cần Lục Châm Căn, cho nên phải đòi hỏi chút thứ tốt trên người Lục Ông.

Lục Ông tức giận nói:

- Tiểu hữu làm người đừng tham như vậy, ta đã cứu mạng ngươi hai lần, không biết tổn thất bao nhiêu nguyên khí của ta rồi.

- Nói thì nói như thế, nhưng ngươi đứng ở giữa thức hải ta tự nhiên phải tốn chút tiền thuê, ngươi cứu mạng của ta coi như tiền thuê đi!

Lăng Tiếu phi thường vô lại nói.

- Được rồi, chỉ cần ngươi đạt được Lục Châm Căn, ta đáp ứng ngươi lại ban thưởng ngươi một giọt vạn niên thụ phù trấp.

Lục Ông cố gắng đáp.

- Tốt thành giao

Lăng Tiếu lập tức nhận lời, vừa nghĩ tới lại có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên hắn liền cực kỳ vui vẻ.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không biết lúc này đã bị Lục Ông lừa gạt một lần.

Lăng Tiếu lập tức phân phó Độc Ưng:

- Độc Ưng vô luận trả giá gì cũng phải đấu giá cho được gốc linh thảo này cho ta!

- Thế nhưng, thiếu gia chúng ta đâu có nhiều kim tệ như vậy?

Độc Ưng khó hiểu hỏi ngược lại.

- Ngươi đừng kể nhiều như vậy, cứ gọi giá đi.

Lăng Tiếu nói.

Độc Ưng không cần phải nhiều lời nữa lập tức nâng giá lên đến 50 vạn kim tệ.

Lần này, ghế lô số 8 lại khiến mọi người chú ý.

Tất cả mọi người đang nghi hoặc ghế lô số 8 này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể giàu có như thế, lại công nhiên đấu giá với người của ba đại thế gia.

- Lẽ nào lại như vậy, đây rõ ràng là không để Lăng gia chúng ta vào mắt

Trong rạp Lăng gia, Lăng Trùng thập phần căm tức quát.

Vốn Lý gia gia nhập đấu giá hắn cũng cảm thấy khó chịu rồi, nhưng Lý gia và Lăng gia bọn họ là đại gia tộc, đối phương tự nhiên không sợ hắn, nhưng người trong ghế lô số 8 này có địa vị gì, đắc tội hai nhà Lý Lam, hiện giờ còn dám đối đầu với Lăng gia hắn, thật sự là không muốn sống nữa.

- 51 vạn kim tệ

Lăng Trùng lớn tiếng kêu lên. Thanh Mao Nhĩ cũng không dễ gì gặp được, nếu như không đấu giá được, hắn sẽ hối hận chết. Bất quá giá tiền này cao đến không hợp thói thường, nếu như đối phương lại nâng giá lên 55 vạn thì hắn quyết không dám tăng giá nữa.

Hiện giờ, Lý gia cũng không dám lên tiếng đấu giá.

50 vạn kim tệ mua một cây linh thảo mộc thuộc tính đối với bọn họ mà nói hiển nhiên không đáng.

Độc Ưng đã có chỉ thị của Lăng Tiếu nên tiếp tục tăng giá.

Một mực tăng giá lên đến 60 vạn kim tệ, Lăng Trùng trong rạp Lăng gia mới thoát lực ngồi trên giường êm, hiển nhiên hắn cũng không cạnh tranh nổi nữa.

Tuy rằng, hắn là Lăng gia Đại tổng quản, có thể điều hành một bộ phận kim tệ sử dụng, nhưng nếu lợi dụng hơn mười vạn kim tệ mua sắm một cây linh thảo hắn muốn thì đó chính là lạm dụng tài chính gia tộc, không được chúng trưởng lão đồng ý, Đại tổng quản như hắn cũng không dám làm, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn buông tha.

Bất quá, hắn không cam lòng, thứ hắn muốn, ai cũng đừng mong mang đi.

Lăng Duệ ở một bên nói ra:

- Cha, không bằng để cho ta dẫn người đi qua:

- Nói đến đây, Lăng Duệ làm một động tác giết.

Lăng Trùng dẹp loạn lửa giận nói:

- Đây là địa bàn La gia, không thể xúc động, trước hết để cho người đi giám thị, một khi ra khỏi đấu giá hội, lập tức cho người bên kia biết được kết cục đối nghịch với Lăng Trùng ta là thế nào!

Trong rạp số 8, Lăng Tiếu hồn nhiên không biết mình đã khiến người khác động sát ý, chirdadng thầm nghĩ:

- Những vật này thật sự là đốt tiền ah, cũng không biết ba bình đan dược kia của ta có đấu giá được trăm vạn không nữa, bằng không thì không đủ gán nợ rồi.

Nhuyễn vệ giáp 30 vạn kim tệ, Lục Châm Căn 60 vạn kim tệ, tổng cộng là chín mươi vạn kim tệ. Lăng Tiếu hiện giờ đương nhiên không có nhiều kim tệ như vậy rồi, bản ý của hắn là chờ một chút sau khi đấu giá được đan dược cứ khấu trừ là được.

- Tiếp theo là đấu giá áp trục, tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?

Tiếu phụ đôi mắt dễ thương khẽ chuyển, lộ ra một dáng cười phong tình vạn chủng, lớn tiếng nói:

- Kế tiếp đấu giá chính là một lọ nhất giai cao giai Cố Khí Đan, một lọ nhị giai đê giai Tật Phong Đan cùng với trung giai Sinh Cơ Đan, ba bình tổng cộng 30 khỏa đan dược, cùng một chỗ đấu giá, khởi điểm bảy mươi vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm vạn kim tệ, thỉnh mọi người đấu giá.

Thiếu phụ vừa nói xong, lập tức đưa tới một mảnh xôn xao!

Trong vòng một năm, La gia cũng chỉ có có một lần đấu giá đan dược. hơn

nữa số lượng đấu giá không nhiều như giờ, lại là ba bình cùng nhau đấu giá, cái này khiến rất nhiều gia tộc đều trở nên điên cuồng.

Cố Khí Đan có thể khiến cửu cấp võ tăng thêm thêm cơ hội đột phá Huyền Giả, đúng là phù hợp một đời trẻ tuổi phục dụng, có thể bồi dưỡng cho gia tộc nhiều nhân tài; Tật Phong đan nghe giá trị không lớn, nhưng các đại gia tộc đều dùng rất nhiều, ở trên thi đấu, bất luận võ giả nào cũng có thể phục dụng đan dược tỷ thí, đã có Tật Phong Đan khiến võ giả nhà mình đề cao tốc độ, lúc đối địch càng thêm nắm chắc, Sinh Cơ Đan lại dùng để cứu mạng, đấu giá rất là cần thiết.

Giá ba bình đan dược này rất nhanh bị nâng lên tám mươi lăm vạn kim tệ.

Thế nhưng bản thân Lăng Tiếu lại phi thường không hài lòng

- Độc Ưng tăng giá lên chút, đấu như vậy bao giờ mới xong.

Độc Ưng hỏi:

- Đấu bao nhiêu là được?

- Một trăm vạn a!

Lăng Tiếu thoải mái nói tiếng ra. Mục đích hắn làm vậy đương nhiên là nâng giá đan dược bản thân, khiến những gia tộc không có thực lực trước tiên cút sang một bên, để đại gia tộc cạnh tranh là được, hắn tin tưởng nhất định sẽ có người xuất giá vượt qua giá này, từ đó hắn cũng đủ tiền trả cho hai loại đồ vật kia rồi.

- Thiếu gia nhà ta ra một trăm vạn kim tệ

Độc Ưng nghe theo Lăng Tiếu phân phó lập tức tham dự đấu giá

Quả nhiên, một ít tiểu gia tộc nhao nhao lộ ra cử động, đều buông tha đấu g ía, bọn hắn không có thực lực này ah!

- Một trăm mười vạn

Lam Đinh Sơn bên phía Lam gia kêu giá.

- 120 vạn

Lăng gia Lăng Trùng kêu giá.

- 150 vạn

Lý gia Lý Nguyên hóa kêu giá.

- 160 vạn

Dưới đấu giá hội còn có một tiểu gia tộc kêu giá.

Bất quá rất nhanh đã bị dìm ngập rồi.

Cuối cùng do Lăng gia và Lý gia cùng nhau đấu giá, trực tiếp tăng ba bình đan dược lên đến giá 200 vạn kim tệ, do Lý gia Lý Nguyên đấu được

Theo đan dược bị Lý gia đấu giá đi, đấu giá hội cũng đi vào khâu cuối, cũng là lúc gắt gao nhất.

Bởi vì bất luận đấu giá hội nào cũng đặt thứ tốt đấu giá cuối cùng, đây mới là trò hay của đấu giá hội.

- Đấu giá tiếp theo là một trong hai kiện vật phẩm cuối cùng hôm nay, mọi

người đã chuẩn bị xong chưa? Đây chính là thứ tốt một năm khó gặp!

Thiếu phụ hé lộ chút hấp dẫn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 211 - Đấu Giá Hội. (4)

Mọi người trong đấu giá hội liền trở nên dồn dập, bình thường đặt tới cuối đều là đồ tốt cả.

- Nhanh tuyên bố là vật gì đi, đừng úp mở nữa.

- Đúng vậy a, nhanh mang lên đi.

- Chẳng lẽ là cao giai linh thảo hoặc huyền khí?

...

- Tất cả mọi người đợi không được, vậy ta xin tuyên bố vật phẩm đấu giá tiếp theo là tam giai đê giai Tê Giác Thú

Thiếu phụ lập tức tuyên bố nói.

Ngay sau đó, vài tên tráng hán Huyền Giả giai mang một cỗ thi thể linh thú phi thường khổng lồ đi đến.

Tất cả mọi người kinh hô kêu lên.

- Là... Là thi thể tam giai linh thú, quá khổng lồ rồi.

- Tam giai đê giai Tê Giác Thú, sừng tê giác trân quý nhất không hư hao, hơn nữa bên trong khẳng định còn thú đan, thật là thủ bút lớn a!

- Không biết là ai có năng lực giết Tê Giác Thú này, loại này chính là linh

thú kim thuộc tính, lực công kích cực kỳ cao a, cường giả Linh Sư giai bình thường cũng không có bổn sự này!

Tất cả mọi người lại nhao nhao nghị luận lên.

Sừng Tê Giác Thú có thể luyện đan làm thuốc, thú đan càng là tài liệu hàng đầu để luyện chế huyền khí, hơn nữa Tê Giác Thú này ngoại trừ thân thể có chút hư hao ra, chút ít da, cốt, gân... của nó cũng đều có giá trị không nhỏ

- Giá trị của tam giai Tê Giác Thú này ta cũng không muốn nói nhiều, giá khởi điểm một trăm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn kim tệ, thỉnh mọi người đấu giá

Thiếu phụ nhoẻn miệng cười nói.

Một trăm vạn kim tệ ah!

Thoáng cái đã khiến không ít tiểu gia tộc và các dong binh đều hít ngược một hơi khí lạnh, cái này khiến bọn hắn chỉ có nước đứng nhìn.

- Ta ra 120 vạn kim tệ

Một tiếng to từ ghế lô số 6 vang lên.

Người trong rạp này hôm nay đây là lần đầu kêu giá.

Lăng Tiếu nghe thanh âm này cảm thấy thập phần quen tai, trầm tư một chút tựa hồ nghĩ tới gì đó, lúc này mới lẩm bẩm:

- Nguyên lai Lệ thúc cũng tới tham gia đấu giá hội ah!

Sau khi ghế lô số 6 kêu giá, bên phía Lý gia cũng bắt đầu báo giá

- 150 vạn kim tệ.

Ngay sau đó, giá cả chiến liền bắt đầu kịch liệt khai hỏa.

- 160 vạn kim tệ

- 170 vạn kim tệ

...

Giá cả liên tiếp tăng cao, rất nhanh liền lướt qua 200 vạn kim tệ.

Cuối cùng, ghế lô số 6 dùng 350 vạn đấu được cỗ thi thể Tê Giác Thú kia.

Ở trong rạp số 6 đúng là nhi tử Lệ Dương của Vẫn Thạch Thành thủ tịch luyện khí đại sư Lệ Không.

Nửa năm trước sau khi Lăng Tiếu giúp hắn khu trừ dương độc, cả người toả sáng thanh xuân, hắn nguyên lai 38 tuổi lúc này thoạt nhìn chỉ như tuổi tráng niên 30, hai mắt sáng ngời hữu thần, hiển nhiên tu vị càng thêm tinh tiến.

Hắn nhìn cổ thi thể Tê Giác Thú bị hắn đấu giá được kia lẩm bẩm:

- Thú đan kim thuộc tính đã có, chỉ cần tìm được thiên niên hắc huyền thiết là có thể chế tạo huyền khí cho ân công rồi.

- Đấu giá tiếp theo chính là tam giai đê giai linh thảo hai gốc, thỉnh mọi người đoán xem đây rốt cuộc là linh thảo gì?

Thiếu phụ nói một tiếng, sau đó kéo vải đỏ phủ trên vật phẩm ra.

Chỉ thấy ở trong tủ thủy tinh lộ ra hai đóa hoa nở rộ lấy khoe màu đua sắc.

Đó hiển nhiên là hai đóa linh hoa.

Hai đóa linh hoa này so với đóa hoa bình thường còn lớn hơn gấp bội, có chút giống với hoa loa kèn, nhưng trên mặt cánh hoa lại có thêm chút hoa ban vân đủ màu sắc, lộ ra cực kỳ yêu dị tươi đẹp mị, kiều diễm ướt át.

- Đây... Đây là Thất Thải Mị Hoa.

Vừa nhìn thấy linh hoa, lập tức có người kinh hô lên.

- Không có khả năng, đây tuyệt đối không phải Thất Thải Mị Hoa, Thất Thải Mị Hoa là bảy cánh hoa nhan sắc bất đồng, mà bây giờ cánh hóa hai đóa linh hoa này đều có màu sắc như nhau, chỉ là cánh hoa hoa văn nhan sắc nhiều, rất tương tự với Thất Thải Mị Hoa thôi.

- Đây rốt cục là linh thảo gì, linh thảo tam giai rất là hiếm thấy, chẳng lẽ có người tiến nhập vào sâu trong sơn mạch sao?

- Đừng đoán, nói nhanh lên đó là linh thảo gì?

- Đúng vậy, đừng lãng phí thời gian của mọi ngườ nữa.

...

Thiếu phụ thấy mọi người ồn ào, lúc này tự nhiên cười nói:

- Đây là tam giai Văn Mông Hoa.

- Quả nhiên là Văn Mông Hoa, ta sớm nên đoán được.

Một gã dong binh hưng phấn quát.

Hắn vừa nói, lập tức đã có không ít người dựng ngón giữa, khinh bỉ hắn

Văn Mông Hoa, tam giai đê giai linh thảo, công hiệu của nó rất đặc biệt, có thể khiến võ giả dưới Linh Sư giai sau khi dùng vào Văn Mông Hoa thì trên cánh tay sẽ sinh ra Linh Văn, có thể khiến võ giả trong thời gian ngắn có được huyền lực mộc thuộc tính, hơn nữa hai tay cũng tăng lực cánh tay gấp 10 lần bình thường.

Nhìn qua thì công hiệu không ra làm sao, nhưng người biến hàng thì đây tuyệt đối là thứ tốt.

Đối chiến giữa võ giả, nhiều thêm một loại công kích thuộc tính khác, nhất là khi gặp gỡ thuộc tính tương khắc, phục dụng Văn Mông Hoa sẽ có được công kích mộc thuộc tính, đối chiến tuyệt đối sẽ càng dễ chiến thắng. Còn có gia tăng gấp 10 lần lực cánh tay, tuyệt đối rất đáng sợ, nếu như bình thường chỉ có thể nhấc lên cự thạch một ngàn cân thì sau khi phục dụng có thể nhấc lên cự thạch vạn cân, đạt tới thực lực dùng lực phá vạn quân, chỉ sợ dù là đối thủ cường đại hơn gặp phải cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mặc dù như thế, giá trị của Văn Mông Hoa này so ra vẫn kém tam giai Tê Giác Thú phía trước, bất quá cũng may Văn Mông Hoa có hai cây cùng nhau đấu giá, cho nên giá khởi điểm cũng là một trăm vạn kim tệ.

Thanh Mao Nhĩ đấu giá trước kia cùng với tam giai Tê Giác Thú, Lăng Trùng không kiếm được chút chỗ tốt, hôm nay Văn Mông Hoa là kiện vật phẩm cuối cùng, hắn thề vô luận giá bao nhiêu cũng phải đoạt được, bằng không thì mặt mũi Lăng gia bọn hắn đều sẽ mất hết.

Thiếu phụ vừa báo giá, Lăng Trùng đã không thể chờ đợi được tăng giá lên đến 150 vạn kim tệ, hi vọng mượn đó để dọa lui đối thủ.

Lý gia đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội này, rất nhanh liền tăng giá

Không nghĩ tới La gia vẫn một mực không có động tĩnh cũng gia nhập hàng ngũ cạnh tranh.

Ba đại thế gia lần đầu chính diện giao phong hô giá.

Khi giá bị Lăng Trùng tăng lên 300 vạn kim tệ thì Lý gia và La gia đều buông tha.

- Hừ, còn ai ra giá cao hơn ta không?

Lăng Trùng ở trong rạp thập phần đắc ý nói. Văn Mông Hoa này hắn là tình thế bắt buộc, bởi vì Văn Mông Hoa này còn có công hiệu chiết xuất đối với võ giả mộc thuộc tính, công hiệu này không rõ ràng như công hiệu trước, tuy nhiên lại thật sự có. Cho nên, Lăng Trùng tuyệt không thể buông tha hai gốc Văn Mông Hoa này được.

Lập tức ba chùy hoà âm thì một giọng nói từ ghế lô số 8 truyền tới:

- Thiếu gia nhà ta ra 500 vạn kim tệ.

Oa!

Giá đó lập tức liền khiến mọi người kêu lên sợ hãi.

- Tiểu tử bên trong rốt cục có địa vị gì, rõ ràng vì hai gốc Văn Mông Hoa này ra nhiều kim tệ như vậy, chẳng lẽ kim tệ nhiều quá không có chỗ tiêu sao?

- Cũng không phải, rõ ràng còn chống lại cả Lăng gia, đợi sau khi đấu giá

xong sợ rằng có trò hay để xem đây.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 212 - Sớm Muộn Bản Thiếu Gia Cũng Ăn Ngươi. (1)

- Cũng khó biết, người ta đã dám cùng Lăng gia, Lý gia kêu gào, tin tưởng nhất định sẽ có cao thủ trấn thủ.

...

Trong ghế lô của Lý gia, Lý Nguyên Hóa vui vẻ cười nói

- Xem ra Lăng Trùng kia nhất định sẽ bị tức đến thổ huyết a, thật sự hiếu kỳ trong rạp số 8 đến cùng là thần thánh phương nào.

Xác thực, trong ghế lô Lăng gia, Lăng Trùng đang bị tức đến sắc mặt tái nhợt, hai đấm gắt gao nắm chặt, âm trầm nói:

- Ta không cần biết ngươi là ai, nếu để cho ngươi còn sống rời khỏi Vẫn Thạch Thành thì ta không mang họ Lăng nữa.

Trong ghế lô số 8, Lăng Tiếu lấy ra một vật giao cho Độc Ưng, sau đó nhỏ giọng nói với hắn vài câu.

Độc Ưng liên tục nói gì đó rồi quay người ra ghế lô.

Văn Mông Hoa 500 vạn kim tệ do ghế lô số 8 đấu được, đấu giá hội cũng đến hồi kết.

Ngay khi tất cả mọi người muốn tan họp thì một gã thị nữ vội vàng chạy thấp giọng nói vài câu bên tai thiếu phụ đấu giá vật phẩm kia.

Thiếu phụ kia sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó khôi phục lại bình tĩnh gật gật đầu, sau đó đuổi thị nữ kia đi.

- Các vị đừng vội đi, vốn Văn Mông Hoa là vật phẩm cuối cùng chúng ta đấu giá rồi, nhưng phòng đấu giá chúng ta tạm thời lại cung cấp cho mọi người thứ tốt hơn, mọi người xin xem vật phẩm cuối cùng này rồi đi cũng không muộn.

Thiếu phụ vội vàng gọi mọi người lại.

Những người chuẩn bị đều dừng lại, tất cả mọi người đều nghi kị, đến cùng có đồ tốt gì, rõ ràng lại tạm thời tăng lên.

Ngay sau đó, một thị nữ bưng lấy một cái khau đi đến.

- Mọi người xem là được, tam giai cao giai Âm Phong Thảo một cây, khởi điểm 500 vạn kim tệ.

Thiếu phụ kéo giọng đến lớn nhất, chỉ vào linh thảo linh thảo thị nữ nâng trong tay.

- Tam... Tam giai cao giai Âm Phong Thảo!

Thiếu phụ vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lúc này, tất cả đám tài chủ có kim tệ trong rạp đều hiện lên một ý niệm trong đầu:

- Linh thảo này vô luận tốn bao nhiêu cũng phải đấu giá xuống.

Công hiệu Âm Phong Thảo cũng không cần giới thiệu, nó vốn thuộc về cao giai linh thảo hiếm thấy ngoài Ngũ Hành, đối với bất luận võ giả Phong

thuộc tính nào cũng là chí bảo

Âm Phong Thảo vừa bị lấy ra, Lăng, Lý, La tam đại thế gia đều điên cuồng lên.

Mới không bao lâu, giá đã tăng lên tới tám trăm vạn kim tệ.

Khách quý trong một ít trong rạp cũng nhao nhao gia nhập đấu giá.

Bởi vì ở chỗ này không chỉ có người bản thổ Vẫn Thạch Thành, mà còn có người bên ngoài nữa.

Bất quá, cường long không áp địa đầu xà, cuối cùng Lăng gia dùng một ngàn tám trăm vạn kim tệ đấu giá được Âm Phong Thảo.

Tất cả mọi người sợ hãi thán phục lực hấp dẫn của cao giai linh thảo thật sự quá kinh người.

Một ngàn tám trăm vạn kim tệ, con số này đã bằng với nội tình cả một tiểu gia tộc rồi.

Lăng gia không hổ là Vẫn Thạch Thành đệ nhất đại gia tộc, phần phách lực này quả thật không phải gia tộc bình thường có thể sánh được.

Âm Phong Thảo đến cùng xuất từ tay ai đây?

Không hề nghi ngờ, đúng là xuất từ tay Lăng Tiếu, cũng chỉ có hắn mới có được Âm Phong Thảo.

Lăng Tiếu đối với kim tệ của gia tộc mình cũng không cảm thấy chút nào không thỏa đáng, ngược lại treo nụ cười hài lòng lẩm bẩm

- Chậc chậc, thật không nghĩ tới Âm Phong Thảo đáng giá như vậy, xem ra ta muốn nghèo cũng khó rồi.

Đấu giá hội chấm dứt, tất cả mọi người cũng bắt đầu rời đi.

Nhưng đã có ba nhóm đội ngũ đang ở chỗ cách lối rađấu giá hội không xa chờ người ở ghế lố số 8 xuất hiện.

Bởi vì bọn hắn đều có chung mục đích, đó chính là đoạt lại vật mất đi.

Loại chuyện giết người đoạt bảo này ở bất kỳ nơi nào cũng không hiếm lạ.

Đối với nguy hiểm sắp đến, Lăng Tiếu vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, hắn trước tiên thu lại nhuyễn vệ giáp, Lục Châm Căn cùng với hai cây Văn Mông Hoa đấu giá được đã rồi nói sau.

Huống hồ có chút sổ sách còn phải tính rõ nữa.

Lúc tính tiền, Mạc Hồng Mai mang theo La Khinh Sương đi tới.

- Cháu rể, ngươi quá không hiền hậu, có linh thảo cao gia như Âm Phong Thảo lại đến lúc mấu chốt mới lấy ra, phải chăng sợ bà bà ra không ra nổi giá sao?

Mạc Hồng Mai oán giận nói.

Nếu như nàng sớm biết Lăng Tiếu có Âm Phong Thảo thì chỉ sợ trước khi đấu giá đã nói chuyện với Lăng Tiếu, xem có thể khiến Lăng Tiếu ưu tiên Âm Phong Thảo cho các nàng hay không. Nhưng Lăng Tiếu vào thời điểm mấu chốt cuối cùng mới lấy ra đấu giá, khiến cho nàng cũng chỉ có thể làm việc theo quy củ, không tiện mua đứt, cuối cùng lại bị Lăng gia đấu đi, trong nội tâm chung quy vẫn có chút không cam lòng.

La Khinh Sương ở bên lại vui vẻ đi qua ôm lấy tay Lăng Tiếu, trên mặt treo nụ cười hạnh phúc, phảng phất như chỉ cần nhìn thấy Lăng Tiếu là nàng đã rất vui rồi.

Lăng Tiếu đáp:

- Bà bà ta cũng là bị bất đắc dĩ, vì mấy đồ vật này, chỉ bằng kim tệ của mấy binh đan dược kia của ta cũng không đủ tiền trả cho người ta.

Lăng Tiếu lấy ra ba bình đan dược đấu giá được 200 vạn kim tệ, mà nhuyễn vệ giáp, Lục Châm Căn cùng với Văn Mông Hoa tổng cộng lên đến năm trăm chín mươi vạn kim tệ, cho nên kim tệ của đan dược đoạt được căn bản không đủ, bất đắc dĩ hắn mới lấy Âm Phong Thảo ra đấu giá.

Âm Phong Thảo đối với người khác mà nói thập phần hiếm thấy trân quý, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói chỉ là chín trâu mất sợi lông, tùy tiện cầm ra hơn trăm gốc không phải vấn đề, phải biết rằng hắn lúc đầu ở dưới vực sâu đã lấy được gần ngàn gốc Âm Phong Thảo.

Mạc Hồng Mai nó:

- Chẳng lẽ ngươi không biết mấy thứ ngươi muốn căn bản không có giá trị bằng Âm Phong Thảo sao?

- Trong mắt người khác rất trân quý, nhưng cũng chỉ là do người ta thiếu, bà bà hẳn là hiểu được.

Lăng Tiếu không muốn lộ quá nhiều bí mật với Mạc Hồng Mai, nhưng cũng chó nàng biết Lăng Tiếu cũng không phải là người không biết cân nhắc.

- Chẳng lẽ tiểu tử này còn có cao giai linh thảo khác sao?

Mạc Hồng Mai nghe xong lời Lăng Tiếu không khỏi giật mình thầm nghĩ.

Bất quá, nàng nghe ngữ khí của Lăng Tiếu cũng biết mình đã can thiệp quá nhiều, vì vậy nói sang chuyện khác:

- Tốt rồi, lão thái bà ta cũng không lải nhải nữa, hôm nay ta sẽ giao Sương nhi cho ngươi, ngươi cũng không được khi dễ nàng.

Dứt lời liền quay người đi ra.

- Tiếu ca, hôm nay chúng ta đến ngoài thành đi chơi được không?

La Khinh Sương đong đưa cánh tay Lăng Tiếu dịu dàng nói. Ngày hôm qua nàng đã hẹn Lăng Tiếu, bảo hắn hôm nay nhất định phải đi với nàng.

Lăng Tiếu cười nói:

- Sương nhi yên tâm, hôm nay toàn bộ thời gian thiếu gia đều là của ngươi, kể cả buổi tối.

- Tiếu ca ngươi thật là xấu.

La Khinh Sương da mặt mỏng, bị Lăng Tiếu nói lời này khiến cho cả khuôn mặt đỏ bừng, bất quá trong nội tâm lại rất cao hứng.

Lăng Tiếu bảo Độc Ưng lấy đi hơn một nghìn vạn kim tệ còn lại, sau đó mới mang theo La Khinh Sương và Ngũ Hành Sứ Giả ra khỏi đấu giá hội.

Đội ngũ ba nhà Lăng, Lý, Lam đợi bên ngoài đã không còn kiên nhẫn nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 213 - Sớm Muộn Bản Thiếu Gia Cũng Ăn Ngươi. (2)

Lúc Lăng Tiếu đi ra, Lăng Trùng, Lý Nguyên Hóa cùng với Lam Đinh Sơn đều toát ra nghi hoặc

- sao lại là tiểu tử thúi này?

Lúc đấu giá, người ba nhà đã sai hộ vệ chú ý vào ghế lô của Lăng Tiếu, Độc Ưng lúc từ bên trong đi ra đã được nhớ kỹ.

Thế nhưng bọn người Lăng, Lý, Lam lại không nghĩ tới Độc Nhãn Long kia lại là người hầu Độc Ưng của Lăng Tiếu, mà thiếu gia thần bí ở ghế lô số 8 rõ ràng là Lăng Tiếu. Cái này không khỏi khiến bọn hắn kinh hãi.

- Cha, sao... Sao lại là tiểu tử thúi Lăng Tiếu này.

Lăng Duệ bên người Lăng Trùng kinh ngạc hỏi.

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây

Lăng Trùng tức giận nói.

- Vây... Chúng ta đoạt hay không đoạt?

Lăng Duệ nhỏ giọng hỏi thăm.

- Đoạt cái rắm, không thấy Ngũ Hành Sứ Giả ở phía sau hắn sao? Đều cút về cho ta

Lăng Trùng tức giận mắng. Trong lòng hắn đã hận Lăng Tiếu đến chết rồi, rõ ràng chiếm Thanh Mao Nhĩ mà hắn muốn, bất quá, hắn không cam lòng cứ như vậy buông tha Lăng Tiếu, nhất định phải tìm cơ hội cướp về.

Bên phía Lý gia, Lý Quang Ngâm có ấn tượng sâu sắc đối với Lăng Tiếu, đương nhiên không có khả năng quên giáo huấn Lăng Tiếu cho hắn.

- Cha, là tạp chủng Lăng gia kia.

Lý Quang Ngâm quăng ánh mắt ác độc về phía Lăng Tiếu, nói với Lý Nguyên Hóa ở bên.

- Ân, ta đã biết, chúng ta trở về đi

Lý Nguyên Hóa nhìn thoáng qua Lăng Tiếu không xa, trên mặt không xuất hiện bất kỳ cảm xúc nào, nhàn nhạt lên tiếng, sau đó dẫn đầu đi trước.

- Cha, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hắn sao?

Lý Quang ngâm không rõ ràng cho lắm hỏi thăm.

Đáng tiếc, lão tử hắn không trả lời hắn, mang theo hộ vệ đi xa, hắn cũng chỉ có thể không cam lòng đi theo.

Lăng gia và Lý gia đều đi rồi, Lam Đinh Sơn cũng biết chuyện không thể làm, thở dài một hơi nói với con gái bên người. Đi thôi, nhuyễn vệ giáp kia của ngươi lát lại mua về

Thiếu nữ nhìn liếc Lăng Tiếu, lại nhìn một chút La Khinh Sương bên người Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên vài tia kinh ngạc, tiếp theo liền đuổi kịp cha nàng.

Trong mắt Lam Đinh Sơn tràn đầy ưu thương và phẫn nộ, hắn nhẹ giọng nói với con gái một bên:

- Diễm Nhi, hắn chính là Lăng Tiếu.

- Cái gì!

Cô gái kia kinh ngạc nói, tiếp theo lộ ra vẻ phẫn nộ nói:

- Cha, ta đi giết hắn.

- Đi thôi, thù ca của ngươi rất nhanh sẽ báo, hiện giờ còn chưa phải lúc động đến hắn.

Lam Đinh Sơn lắc đầu nói.

Thiếu nữ không cam lòng quăng ánh mắt ngoan độc về phía Lăng Tiếu, lúc này mới đi theo phụ thân nàng rời đi.

Một màn này vừa vặn bị La Khinh Sương bắt được.

Không thể phủ nhận, độ mẫn cảm của nữ nhân phi thường cường đại.

- Tiếu ca, ngươi biết nàng sao?

- La Khinh Sương chỉ vào con gái Lam Đinh Sơn hỏi.

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Sương nhi, ghen tị? Bổn thiếu gia tuy rằng lớn lên người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng cũng không phải ai cũng để mắt đâu, nàng ngay cả

một phần mười ngươi cũng kém, bản thiếu gia sao có thể biết nàng chứ?

La Khinh Sương nghe xong lời Lăng Tiếu nói chỉ cảm thấy vô cùng hưởng thụ, cũng không nói gì, chỉ là ôm chặc lấy cánh tay Lăng Tiếu, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Lăng Tiếu bị cái kia hai luồng thịt mềm ép tới tâm vượn ý loạn, du hỏa bốc lên cao.

Trong lòng của hắn suy nghĩ, nếu có thể ở ngoài thành cùng cô nàng này đánh một hồi "Dã chiến", tư vị kia khẳng định phi thường thoải mái.

Bất quá, hắn cũng chỉ ngẫm thế, còn không dám hành động.

Lăng Tiếu thực hiện lời hứa, một ngày đều cùng La Khinh Sương du sơn ngoạn thủy, tâm tình cực kỳ khoan khoái dễ chịu vui vẻ.

- Sớm biết như vậy đã gọi Vũ Tích đi rồi

Lăng Tiếu lúc trở về không khỏi cảm khái nói, chợt lại nghĩ tới Vi Đại Nhi, cảm giác mình tựa hồ hơi bị keo kiệt quá mức, đêm nay trở về là có lẽ nên hảo hảo nói chuyện với nàng rồi.

Lăng Tiếu sau khi tiễn La Khinh Sương về thì một đường khoan thai tự đắc dẫn Độc Ưng cùng với Ngũ Hành Sứ Giả trở về.

Màn đêm buông xuống, chân trời bao phủ mảng lớn ráng đỏ, rặng mây đỏ diễm lệ phủ lên thành một bức họa quyển đẹp không sao tả xiết.

Sau khi dùng xong bữa tối, Lăng Tiếu gọi Vi Đại Nhi đến.

Tối nay, Vi Đại Nhi mặc một bộ đồ tơ lụa màu trắng nhạt, khiến thân thể đầy

đặn của nàng được phác hoạ vô cùng tinh tế, trước ngực non nửa viên cầu lộ ra ngoài, khiến người suy nghĩ miên man không thôi.

Trong đôi mắt hạnh của nàng lộ ra chút thần thái u buồn, thu hồi dáng cười mê người trước kia, rất chân thành hỏi thăm:

- Thiếu gia có gì phân phó?

Một ngày một đêm nghĩ lại, nàng biết rõ hành vi của mình hôm qua có lẽđã chọc giận Lăng Tiếu, vào thời khắc cuối cùng lại cầu xin tha thứ cho Cuồng Đao, nàng cảm thấy Lăng Tiếu nhất định cho rằng nàng và Cuồng Đao có quan hệ gì đó.

Hôm nay nàng còn muốn lưu lại, vậy thì phải chặt đứt tình căn trong lòng, hảo hảo đi theo bên người Lăng Tiếu làm hộ vệ thôi.

Chỉ là nàng thật sự hiểu rõ sao?

Lăng Tiếu trước tiên thả Xích Tử và Kim Sắc Lang Vương ra khỏi linh thú hộ oản, tiếp theo từ không gian giới lấy ra tơ tằm nhuyễn vệ giáp.

Hắn đi đến trước mặt Vi Đại Nhi ôn nhu nói:

- Đại Nhi tỷ tỷ, tặng cho ngươi!

Vi Đại Nhi có chút sửng sốt một chút, sau đó nhìn bộ nhuyễn giáp màu xanh da trời trong tay Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương dần dần hiện lên sương mù, tiếp theo trực tiếp nhào vào trong ngực Lăng Tiếu nức nở.

Trước song cửa sổ không xa, một gã thanh niên lãnh tuấn thấy một màn như vậy trên mặt thoả mãn cười cười, sau đó kéo cửa sổ lại

Thật lâu, Vi Đại Nhi ngừng khóc mỉm cười nói:

- Vì sao đối với ta tốt như vậy? Chẳng lẽ ngươi không biết ta là nữ nhân thủy tính dương hoa (*dâm loàn) sao?

- Ngươi nếu là nữ nhân thủy tính dương hoa thì thiên hạ này sẽ không có phụ nữ đàng hoàng.

Lăng Tiếu lau nước mắt của Vi Đại Nhi cười nói.

- Tham ăn

Chút mâu thuẫn trong nội tâm Vi Đại Nhi cũng bị lời này của Lăng Tiếu xua tan, sau khi nói một câu thì đôi môi trực tiếp dán vào ngoài miệng Lăng Tiếu.

Đang lúc Lăng Tiếu muốn thừa cơ hành động thì Vi Đại Nhi lại đẩy hắn ra, cười như chuông bạc nói:

- Đây là phần thưởng do ngươi tặng ta lễ vật, hảo đệ đệ của ta.

Ngưng cười, nàng vứt một cái mị nhãn cho Lăng Tiếu, thân thể uyển chuyển quay đi, cầm tơ tằm nhuyễn vệ giáp trở về phòng

Lăng Tiếu liếm lấy môi dưới, thì thào lẩm bẩm:

- Thật là một yêu tinh, sớm muộn bản thiếu gia cũng ăn ngươi.

Đêm nay, Lăng Tiếu trước tiên tha cho yêu tinh Vi Đại Nhi kia, bởi vì hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Trở lại trong phòng, Lăng Tiếu liền lấy Lục Châm Căn ra.

- Lục lão, ngài xuất hiện đi, thứ ngươi muôn ở đây.

Lăng Tiếu kêu lên.

Tiếp theo, một đoàn lục quang từ trong thức hải Lăng Tiếu chui ra.

Một đạo hư ảnh hiển hóa ở trước mặt Lăng Tiếu, thình lình chính là vạn niên thụ linh Lục Ông.

- Quả nhiên là Lục Châm Căn

Lục Ông kích động nhìn linh căn Lăng Tiếu lấy ra nói.

- Lục lão, thứ này đối với ngài thật sự có trợ giúp rất lớn sao?

Lăng Tiếu không rõ ràng lắm hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 214 - Trước Giờ Đại Bỉ. (1)

Lục Ông vuốt vuốt lục tu đáp:

- Đó là đương nhiên, Lục Châm Căn chứa linh khí mộc thuộc tính bổn nguyên, sau khi ta hấp thu nó ít nhất có thể khôi phục năm mươi năm nguyên khí.

- Bổn nguyên linh khí?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi lại, đây là lần đầu hắn nghe được từ này.

Lục Ông nhẹ gật đầu giải thích nói:

- Bất luận loại gì cũng có bổn nguyên linh khí, Lục Châm Căn này tuy rằng không phải bổn nguyên chí bảo, nhưng đối với thụ linh mà nói lại cực kỳ trân quý, đợi lão phu hấp thu đã.

Lục Ông giải thích một câu, không thể chờ đợi được nữa hé miệng hít Lục Châm Căn vào miệng.

Ngay sau đó, lần nữa hóa thành một đoàn lục quang chui vào chính giữa thức hải Lăng Tiếu.

- Này, lục lão, ngài còn chưa cho ta vạn niên thụ nhũ trấp đấy.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian kêu to nói.

Mục đích hắn đấu giá Lục Châm Căn này là vì vạn niên thụ nhũ trấp, khiến

mình có thể lại gia tăng một trăm năm thọ nguyên, việc này hắn không thể quên được.

Ngay sau đó, trong đầu Lăng Tiếu truyền đến thanh âm Lục Ông:

- Nhân loại các ngươi chỉ có thể phục dụng vạn năm thụ nhũ trấp một lần, lại phục dụng sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào cả, cho nên ngươi lại muốn một giọt cũng vô dụng, dứt khoát để lão phu bảo quản cho nguwoi đi.

Lăng Tiếu nghe xong lời này cơ hồ cuống lên, không nghĩ tới lão gia hỏa này rõ ràng lừa gạt hắn.

- Tức chết ta rồi, lần sau đừng có cầu ta vật khác nữa!

Lăng Tiếu ảo não nói.

Hắn thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời ah!

Cho dù Lăng Tiếu mắng Lục Ông vài câu, bất quá trong lòng vẫn đang khó chịu, trong nội tâm thầm nói:

- Sớm muộn cũng phải khiến lão gia hỏa ngươi nhổ vạn niên thụ nhũ trấp ra.

Lăng Tiếu thu thập xong tâm tình, lại từ trong Không Gian Giới lấy ra hai cây Văn Mông Hoa.

- Không nghĩ tới tại đấu giá hội lại có thể lấy được đồ tốt như vậy.

Lăng Tiếu hai mắt hiện quang nhìn hai đóa hoa kia

Nếu để cho người khác biết rõ Lăng Tiếu cầm Âm Phong Thảo để đấu giá là vì hai đóa Văn Mông Hoa này thì nhất định sẽ cho rằng Lăng Tiếu não tàn

rồi. Ở trong mắt người khác một cây Âm Phong Thảo ít nhất có thể đổi mười gốc Văn Mông Hoa, mà Lăng Tiếu tên này lại đổi hai đóa, lại còn đắc chí, người khác không mắng hắn não tàn mới là lạ đấy

Nhưng Lăng Tiếu thật là đầu óc có vấn đề sao?

Đương nhiên không phải, giá trị Văn Mông Hoa quả thật không bằng Âm Phong Thảo, nhưng mục đích của Lăng Tiếu không phải vì hai đóa hoa này, hắn chủ yếu muốn chính là thân cây của chúng.

Mọi người đều biết công hiệu của Văn Mông Hoa, tuy nhiên lại không người nào biết tác dụng của thân cây Văn Mông Hoa. Mà ngay cả trong Linh Thảo Lục cũng không có ghi lại, mà Lăng Tiếu lại từ trong Luyện Đan Quyết biết được thân cây Văn Mông Hoa xưng là "Bạo Hành", là chủ dược để luyện chế tam phẩm đan dược Bạo Linh Đan.

Bất quá, Lăng Tiếu cũng không phải muốn luyện chế Bạo Liunh Đan.

Thân cây Văn Mông Hoa sở dĩ được xưng là "Bạo Hành", đó là bởi vì trong thân cây tràn đầy nguyên tố bạo táo, nếu như trực tiếp dùng thì có thể khiến tinh thần lực của người lập tức tăng vọt, khiến người trong thời gian ngắn đột phá gông xiềng bản thân.

Phục dụng "Bạo Hành" có lợi cũng có tệ, đó chính là người dùng sẽ bị đau đớn như vạn châm tra tấn, người ý chí không đủ kiên định nhẹ thì sẽ sinh ra tinh thần thác loạn, cuối cùng biến thành một gã ngu ngốc, nặng thì sẽ chịu không nổi tra tấn, thức hải vỡ tan mà chết.

Cho nên, "Bạo Hành" này cơ hồ không ai dám trực tiếp dùng, bình thường đều là dùng để luyện chế Bạo Linh Đan.

Nhưng mà, Lăng Tiếu lại làm ra hành vi người khác cho rằng là tên điên, hắn

rõ ràng trực tiếp bẻ xuống một đoạn "Bạo Hành" bắt đầu nhai nhai.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu liền bắt đầu tỉnh tọa, trong óc mặc niệm khẩu quyết của khống thần quyết.

"Bạo Hành" bị nhai lập tức hóa thành một cổ năng lượng bạo táo trùng kích về phía thức hải của Lăng Tiếu.

Những năng lượng bạo táo kia lập tức khiến thức hải Lăng Tiếu càng không ngừng mở rộng bành trướng, một cổ năng lượng phân tán hóa thành hình châm đâm về bốn phía thức hải.

Ah ah!

Lăng Tiếu chỉ cảm giác trong óc như bị vạn châm giày vò, cảm giác đầu mình như muốn nổ ra vậy, khiến người cực kỳ thống khổ.

- Ý thủ Càn Khôn, bão thủ quy nhất..

Lăng Tiếu cắn răng, mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc theo khuôn mặt nhỏ, trong tay kết xuất thủ ấn huyền ảo, trong nội tâm càng không ngừng mặc niệm khẩu quyết.

Nhất thời, năng lượng táo bạo trong thức hại Lăng Tiếu liền yên tĩnh lại, đình chỉ khuếch tán ra ngoài. Ngay sau đó năng lượng phân tán kia bị một cổ tinh thần lực vô hình bao lại với nhau, khiến chúng nó không thể tiếp tục đâm kích thức hải, sau đó, theo áp lực vô hình kia càng lúc càng lớn, cổ năng lượng bạo táo này cũng bị nghiền ép thành hơn mười điểm chất lỏng trắng sữa, nhỏ trong thức hải.

Thức hải sau khi bị nhũ dịch dính vào liền trở tành màu trắng giống như nhũ dịch, hơn nữa màu trắng này theo hơn mười điểm nhũ dịch kia rơi xuống,

thức hải rõ ràng cũng dần dần lớn ra một phần tư mới ngừng lại.

Trong tiểu thụ xanh biếc ở cạnh thức hải, Lục Ông đang chuyển hóa năng lượng của Lục Ngân Châm nhưng cũng cảm nhận được biến hóa trng thức hải Lăng Tiếu.

- Tiểu tử này làm trò quỷ gì, thức hải rõ ràng hoá lỏng rồi!

Lục Ông kinh hãi nhìn hơn mười điểm chất lỏng màu ngà sữa kinh hãi lẩm bẩm nói.

Hạt châu màu xám ở một bên cũng theo đó lay động vài cái, tựa hồ cảm thấy mừng rỡ đôi với biến hóa của thức hảo.

Biến hóa sinh ra trong thức hải Lăng Tiếu không biết được.

Hắn chỉ biết thống khổ trong đầu mình đang dần dần giảm bớt, cho đến cuối cùng tất cả cảm giác đau đớn đều biến mất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lăng Tiếu chậm rãi mở to mắt, hai cổ tinh mang mãnh liệt bắn ra, mang đến cho người một loại cảm giác thâm bất khả trắc.

- Phân cho ta!

Lăng Tiếu đưa ánh mắt nhìn về phía đèn lồng ở hướng không xa, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

BA~!

Cái đèn lồng kia rõ ràng không chút dấu hiệu bị phân thành hai nửa.

Tình huống này nếu để cho người khác thấy chỉ sợ sẽ bị hù dọa một trận, bởi vì đây là công kích lợi dụng ý niệm uy áp chỉ có Linh Sư giai mới có thể làm được.

Thế nhưng Lăng Tiếu rõ ràng chỉ là trung giai Huyền Sĩ làm sao làm được loại ý niệm công kích này chứ?

Không cần phải nói đây chính là chỗ thần kỳ của Khống Thần Quyết.

Vừa rồi Lăng Tiếu là lợi dụng tinh thần công kích đèn lồng, tinh thần lực là tồn tại vô hình, mắt thường căn bản không thấy rõ ràng, chỉ có người tinh thần lực cao thâm mới có thể cảm ứng được

Lăng Tiếu thoả mãn cười cười, hắn biết rõ tinh thần lực của mình khẳng định đã tăng trưởng rất nhiều, tin tưởng trong một ngày phát ra năm lần công kích không có vấn đề gì, hơn nữa khoảng cách công kích từ 2m trước kia tăng trưởng đến phạm vi 3m.

Nhưng chớ xem thường 1m nhiều ra này, nếu như theo như tu luyện bình thường, đoán chừng Lăng Tiếu cũng phải tiêu tốn hơn nửa năm mới làm được đến trình độ này.

Lực công kích cùng với phạm vi công kích đều theo tinh thần lực tăng lên mà đang thay đổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 215 - Trước Giờ Đại Bỉ. (2)

Dùng thực lực Lăng Tiếu lúc này, dưới Huyền Sĩ giai tuyệt vô địch thủ, mà đối mặt với Linh Sư giai, ít nhất cũng có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, chỉ cần đối phương không thể trước tiên công sát hắn, hắn tuyệt đối có thể khiến đối phương không chịu nổi.

Lăng Tiếu mới nếm thử ngon ngọt, lúc này lại ăn vào non nửa đoạn "Bạo Hành" khác.

Mới đầu lại là một hồi đau đớn, bất quá rất nhanh đã bị Lăng Tiếu kìm lại.

Tính cách cứng cỏi của Lăng Tiếu đã được luyện từ kiếp trước, ngoại trừ nhịn không được hấp dẫn từ nữ nhân ra, những chuyện khác, chỉ cần hắn muốn nhẫn thì đều có thể làm được, kể cả loại đau đớn vạn châm đâm này.

Lăng Tiếu cũng không biết hắn lần này bế quan đã bỏ ra chừng mười ngày.

Vẫn Thạch Thành hiện giờ đang càng ngày càng náo loạn.

Bởi vì qua tiếp ba ngày nữa sẽ nghênh đón thịnh thế toàn thành, ngày đại gia tộc đại bỉ bốn năm một lần.

Gia tộc đại bỉ, là các gia tộc thượng đẳng ở Vẫn Thạch Thành phái ra một đời trẻ tuổi ngoài hai mươi lăm tiến hành lôi đài luận võ. Đây không chỉ vì tuyên dương làn gió tập võ ở Vẫn Thạch Thành mà càng là biểu hiện của một đời tuổi trẻ các đại gia tộc, để quyết định tương lai tiềm lực các đại gia tộc.

Đương nhiên, đây là bổn ý, nhưng theo thời gian trôi qua loại tỷ thí này dần dần biến thành các đại gia tộc tranh giành mặt mũi, tranh giành bài danh tỷ thí.

Nhà ai tỷ thí đoạt được đầu, hoặc là người chiếm được Top 10 nhiều nhất thì đại biểu cho một đời trẻ tuổi nhà đó thực lực hùng hậu, cũng đại biểu cho nhà đó cực kỳ có mặt mũi.

Cho nên, gia tộc đại bỉ mỗi một năm tất cả gia tộc đều sẽ phái ra một đời trẻ tuổi mạnh nhất nhà mình, thế tất phải đoạt được bài danh tốt.

Bởi vì Vẫn Thạch Thành các gia tộc lớn nhỏ tổng cộng có ba mươi mấy nhà, cho nên nhân số tỷ thí cũng có quy định, tam đại gia tộc có thể phái ra mười người, trung đẳng gia tộc có thể phái ra năm người, gia tộc nhỏ có thể phái ra hai người.

Gia tộc đại bỉ đã trải qua kinh lạch một trăm hai mươi năm, thời lịch năm trăm năm.

Giữa năm trăm năm này vẫn là tam đại gia tộc chiếm bài danh Top 10 là nhiều nhất, trong đó lại dùng Lăng gia chiếm cứ số lần nhiều nhất, từ đó nói rõ Lăng gia dù là đứng đầu trong tam đại gia cũng không đủ.

Mỗi lần đại bỉ, tất cả thế gia đều xuất ra một bộ phận sưu tầm xem như cược với nhau và làm phần th ưởng.

Đây cũng là lệ cũ của mỗi một lần tỷ thí.

Hôm nay các đại gia tộc đều đang khẩn trương trù bị đại bỉ.

Trong một sơn lĩnh ở đăng sau nội viện Lăng gia, trong một cái cửa động, một thanh niên trên thân trần trụi toàn thân tản ra kim sắc quang mang rạng

rỡ, phảng phất như Kim Phật xuất thế lộ ra dị thường chói mắt.

Bên ngoài động khẩu, hai gã hộ vệ cung kính thủ hộ lấy.

Hai tên hộ vệ này đều có tu vị đê giai Huyền Sĩ.

- Thiếu gia đột phá

Hai gã hộ vệ trong mắt đều lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

- Các ngươi đến có chuyện gì?

Một giọng nói từ trong truyền ra.

- Bẩm thiếu gia, ba ngày sau là ngày gia tộc đại bỉ, đặc biệt phụ mệnh trưởng lão đến thỉnh thiếu gia xuất quan

Một gã hộ vệ cong cong thân thể hồi đáp.

Người trẻ tuổi trong động mở ra ánh mắt giống như ngôi sao, trên mặt mang theo thần sắc như sóng lãng lẩm bẩm nói:

- Bốn năm đến rồi sao? Lý Thiên Hào ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng đáy..

Sau đó, thanh niên tử cửa động bắn ra, một thân kim quang như dương, lộ ra cực kỳ chói mắt, giống như ngôi sao vạch phá bầu trời, mau chóng tiến về phía nội các Lăng gia.

Hai gã đê giai Huyền Sĩ sau lưng lần nữa lộ ra vẻ khiếp sợ, tiếp theo tranh thủ thời gian đuổi tới.

Cùng lúc đó, tở mấy chỗ bế quan của Lăng gia đồng thời bắn ra mấy đạo nhân ảnh, tốc độ cũng không thua gì thanh niên trước đó.

Một ít hộ vệ đang tuần tra đều chú ý tới, bất quá khi bọn hắn thấy rõ người tới đều tranh thủ thời gian khom mình hành lễ.

...

Thành bắc Lý gia.

Trong một lòng núi hướng về phía mặt trời, cũng là một người trẻ tuổi trần trụi xếp bằng trên hỏa liên đàn. Hỏa liên đàn bốn phía hỏa diễm thiêu đốt chớp động, mà người trẻ tuổi trongd dó lại giống như không biết khô nóng vậy, vẫn đang nhắm mắt tu luyện.

Nếu đổi là người thường, không bị chết cháy cũng phải bị nóng đến chết, nhưng thanh niên kia lại điềm nhiên như không có việc gì vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, thanh niên thân thể khẽ run lên, ngay sau đó quát to một tiếng, cả người đứng lên, toàn thân tách ra một cổ màu đỏ tươi yêu dị, cùng hỏa liên đàn trên mặt đất phảng phất như dùng làm một thể, giống như đại nhật chi tử vậy.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, một đạo hỏa diễm như rồng cuốn về phía cây cối phía trước

Ầm ầm!

Lập tức, cây cối bị đánh trúng bị đánh thành bụi phấn, mộc thụ quanh thân cũng bị ngọn lửa ảnh hướng, toàn bộ thiêu đốt.

Chỉ qua một lát, hỏa diễm bốn phía lập tức đều dập tắt.

- Thời gian không sai biệt lắm a, tiểu nhị, nên cho ngươi đi ra ngoài uống máu tươi rồi.

Người trẻ tuổi tản ra hỏa mang kia ngửa mặt lên trời nhìn lại, sau khi thì thào nói một câu liền khẽ vẫy, một đạo hỏa mang từ phụ cận chui từ dưới đất lên.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm tản ra hỏa diễm màu xanh da trời rơi xuống vào tay thanh niên kia.

Nếu có người ở đây thì nhất định sẽ hoảng sợ phát hiện kiếm trong tay người trẻ tuổi này lại là huyền khí tam giai hỏa thuộc tính!

...

Một phương hướng khác, trong một lầu các phía sau nội viện La gia, một thanh niên lớn lên phi thường bình thường đang gãi tóc phát sầu.

- Đáng chết ah, bốn năm trôi qua nhanh như vậy, ta còn dậm chân tại chỗ, lần này xác định sẽ thua rất thảm.

Thanh niên kia nghiêm mặt lẩm bẩm, tiếp theo đi đến phía trước cửa sổ nhìn một gian lầu các khác cách đó không xa, chỉ thấy bên kia tản ra ánh sáng màu xanh nồng đậm.

Mặc dù chỉ lóe lên tức thì, tuy nhiên lại kinh động đến không ít người La gia.

Tên thanh niên kia nhìn thanh mang há to mồm thở nhẹ:

- Đại ca lại đột phá, quá đả kích người đi nha!

Cùng lúc đó, một ít người trẻ tuổi bế quan trong các gia tộc nhỏ cũng nhao nhao phá quan mà ra, cũng là vì thịnh hội bốn năm một lần này.

Gia tộc đại bỉ lần này tất nhiên sẽ là một phen long tranh hổ đấu đặc sắc.

Gia tộc đại bỉ tới gần, Lăng Tiếu vẫn đang ngồi trong phòng.

Chỉ thấy hắn thần sắc nghiêm nghị, song chưởng đặt trước bụng dưới, toàn thân tản ra khí thế lạnh run, càng kỳ lạ chính là hào quang quanh thân khi thì màu vàng, khi thì màu đỏ, khi thì màu trắng, cuối cùng lại là màu xám.

Nhan sắc chuyển đổi, vòng đi vòng lại, lộ ra cực kỳ thần kỳ bất phàm.

Thùng thùng!

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, tiếp theo tiếng Độc Ưng từ bên ngoài vang lên:

- Thiếu gia, gia tộc có việc gấp thỉnh ngươi đi qua nội viện một chuyến.

Lăng Tiếu mở to mắt, cả người đứng lên, khí chất rõ ràng còn hơn cả trước kia, khiến người cảm thấy càng thêm anh vĩ bất phàm.

- Ân, ta đã biết

Hắn nhàn nhạt ứng một câu, lúc này mới đứng dậy mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 216 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (1)

Độc Ưng đã sớm đợi đã lâu, lúc này nói khẽ với Lăng Tiếu:

- Là về chuyện gia tộc đại bỉ.

Rất nhiều chuyện không cần Lăng Tiếu phân phó, Độc Ưng đều sớm đã tra xét rõ ràng, sau đó trước tiên báo cáo cho Lăng Tiếu, hắn đã triệt triệt để để coi mình như người hầu của Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, cũng không trực tiếp tiến đến nội viện, mà sau khi đến đại sảnh dùng đồ ăn xong mới không vội không chậm đi về phía nội viện.

Giờ phút này, trong nội viện tộc trưởng cùng với bát đại trưởng lão đều đã đến đông đủ, trong đó còn đứng chín người trẻ tuổi.

Chín người trẻ tuổi này mỗi người tinh thần rạng rỡ, khí chất bất phàm, thần sắc đều cực kỳ lãnh ngạo.

Bọn hắn đúng là người nổi bật trong một đời trẻ tuổi Lăng gia, là người đại biểu Lăng gia xuất chiến đại bỉ.

Một năm trước, người đạt top 5 trong khảo thí gia tộc ngoại trừ Lăng Tiếu ra đều đã đến đông đủ, cháu trai Nhị trưởng lão Lăng Khuông, cháu gái Tứ trưởng lão Lăng Bân, cháu trai tộc trưởng Lăng Lệ, cháu trai Ngũ trưởng lão Lăng Tinh.

Lăng Khuông và Lăng Bân đã sớm đột phá Huyền Sĩ giai, mà Lăng Lệ lúc

gia tộc khảo thí vẫn là cao giai Huyền Giả trong nửa năm gần đây đã đột phá đến Huyền Sĩ giai, Lăng Tinh thì lại đột phá thất bại, có thể là do Lăng Tiếu đánh bại hắn đã tạo thành Tâm Ma.

Hôm nay năm người Top 5 một năm trước đã có bốn gã là Huyền Sĩ giai, đối với cái này tất cả trưởng lão Lăng gia đều đặc biệt vui mừng.

Chỉ có điều, còn có một người chưa tới, có người không vui vẻ lắm.

- Cũng đã nửa canh giờ rồi, đừng đợi nữa, tộc trưởng có chuyện gì thì tuyên bố đi, tránh cho mọi người ở đây tốn thêm thời gian.

Ngũ trưởng lão không kiên nhẫn nói với tộc trưởng Lăng Thương.

Lăng Thương lạnh nhạt nói:

- Vậy thì bắt đầu đi.

Tiếp theo hắn đứng lên nói với chín người trẻ tuổi trong đại sảnh:

- Gia tộc đại bỉ bốn năm một lần sắp đến, các ngươi là đại biểu cho vinh quang gia tộc mà chiến, hi vọng các ngươi đều có thể chiến thắng trở về trong lần đại bỉ này, mang đến huy hoàng cho Lăng gia ta.

Lăng Thương thao thao bất tuyệt nói một hồi lâu sau đó đến Nhị trưởng lão lên tiếng, cũng đều là một ít lời cổ vũ.

Đợi sau khi tứ đại trưởng lão lần lượt lên tiếng thì Lăng Thương lại nói:

- Các ngươi đều là tinh anh Lăng gia, có lòng tin đoạt được Top 10, thậm chí là hạng đầu trong lần tỷ thí này không?

- Có!

Chín người cùng quát lên.

- Tốt, đợi lát nữa sẽ do Tam trưởng lão cấp đan dược cho các ngươi, sau đó, các ngươi còn có thể đến tàng khí các chọn lựa phù vũ khí phù hợp với mình

Lăng Thương nói.

Ngay khi Tam trưởng lão cấp đan dược cho chín người thì Lăng Tiếu rốt cục cũng khoan thai đến chậm.

Nhất thời, tất cả mọi người đều dời ánh mắt lên trên người Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu bái kiến tộc trưởng và chúng trưởng lão

Lăng Tiếu hành lễ với Lăng Thương đang ngồi.

- Vì sao muộn?

Lăng Thương tức giận hỏi thăm. Trong lòng của hắn thật sự là thay cháu trai này mà cảm thấy đau đầu, vì sao mỗi lần đều không gây ra chút chuyện không được thế?

- Bẩm tộc trường, ta đang luyện công nên quên mất thời gian.

Lăng Tiếu hồi đáp.

- Niệm tình ngươi cố gắng như vậy, lần này coi như xong, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, đến đây lĩnh đan dược đi.

Lăng Thương nói.

- Ta thấy cái này không ổn.

Ngũ trưởng lão quả nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích Lăng Tiếu. Trong lòng của hắn đã sớm hận Lăng Tiếu đến thấu xương rồi.

- Ngũ trưởng lão ngươi nghĩ như thế nào?

Lăng Thương đạm mạc hỏi thăm.

- Lăng Tiếu triệu hoán đến trễ, lẽ ra nên bị phạt, bất quá niệm tình hắn là vì cố gắng tu luyện, có thể miễn trọng phạt, nhưng không được nhận lấy đan dược và vũ khí để coi như trừng phạt, bằng không thì về sau ai cũng có thể dùng luyện công làm cớ để chậm nghị sự, đây rõ ràng là coi rẻ trưởng lão hội, vậy bảo rưởng lão hội chúng ta làm sao phục chúng nữa.

Ngũ trưởng lão nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Ngũ trưởng lão tính toán rất tốt, hắn dùng lý do Lăng Tiếu đến muộn để đoạn tuyệt cơ hội Lăng Tiếu lựa chọn đan dược và vũ khí. Phải biết rằng tinh anh các đại gia tộc tham gia đại bỉ, bọn hắn đều mang theo đan dược tốt nhất, phối hợp vũ khí tốt nhất gia tộc đi ra ứng chiến, như thế có thể đề cao chiến lực của bản thân lên gấp bội.

Nếu như Lăng Tiếu không có đan dược và cao giai vũ khí, như vậy hắn trong tỷ thí sẽ rất chịu thiệt. Bởi vì trận đấu là một hồi tiếp một hồi, cho đến cuối cùng phân ra thắng bại mới thôi, mỗi cuộc tranh tài đều sẽ tiêu hao, nếu không có đan dược khôi phục thì.., cho dù sau khi thắng được, trận đấu kế tiếp cũng sẽ tương đối chịu thiệt; mà vũ khí thuận tay cũng như thế, mình cầm đê giai vũ khí đánh với cao giai vũ khí của đối thủ, sớm muộn gì cũng sẽ binh hủy người vong.

Lăng Thương trong mắt hiện lên vẻ giận dữ, hắn đang muốn nói chuyện thì Lăng Tiếu lại cười nói:

- Tộc trưởng, Ngũ trưởng lão nói đúng, Lăng Tiếu cam nguyện bị phạt, đan dược và vũ khí ta cũng có rồi.

Lúc này, tất cả trưởng lão cùng với chín người trẻ tuổi ở đây đều cảm thấy kinh ngạc.

- Chẳng lẽ thái thượng trưởng lão cho hắn thứ tốt rồi sao?

Tất cả mọi người đều hiện lên ý nghĩ này.

Lăng Thương đương nhiên cũng nghĩ đến đây, vì vậy nhẹ gật đầu:

- Vậy thì theo ý Ngũ trưởng lão mà làm đi, đều tản hết đi.

Tiếp theo hắn dùng truyền âm pháp nói với Lăng Tiếu:

- Tiểu tử hồ đồ, đi theo ta đến nội đường.

Chúng trưởng lão tán đi, chín người một đời trẻ tuổi cũng rời đi, bất quá cũng có hai đạo ánh mắt tràn ngập địch ý xẹt qua trên người Lăng Tiếu, đối với cái này Lăng Tiếu cũng không thấy ngại.

Đường ca Lăng Lệ của Lăng Tiếu đi đến bên cạnh hắn thấp giọng nói:

- Không nghĩ tới ngươi lại vượt lên trước ta, bất quá ta sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua ngươi.

Lăng Tiếu biết rõ đường ca này của hắn là một vị tu luyện cuồng nhân, cũng không có ý định đả kích hắn, vì vậy hồi đáp

- Ta chờ ngươi.

Mọi người tán đi, Lăng Tiếu đi theo Lăng Thương vào nội đường.

- Tiếu nhi, ngươi thật sự là càng ngày càng làm càn.

Lăng Thương thần sắc lạnh lùng quát.

- Gia gia, ta thật là đang bế quan, nếu như không phải ngài bảo người đến gọi ta thì chỉ sợ ta vẫn còn đang tu luyện đấy!

Lăng Tiếu giải thích nói.

- Ta bảo người đi gọi ngươi hơn nửa ngày rồi, ngươi còn lề mà lề mề, có phải cảm thấy mình tu vị tiến triển nên có thể kiêu ngạo tự mãn rồi không.

Lăng Thương tức giận nói.

- Tiếu nhi không dám.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian khom người nói, hắn biết rõ lần này lão gia tử tức giận rồi.

Lăng Thương thở dài một hơi nói:

- Được rồi, ta nơi này có hai bình đan dược ngươi cầm trước đi.

Dứt lời, hắn lấy ra hai bình đan dược đưa tới cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhận lấy đan dược, mở ra xem xét, lại là nhị giai Sinh Cơ Đan và Tật Phong đan, chỉ có điều cái này tỉ lệ quá kém, hiển nhiên Luyện Dược Sư

lúc trước luyện chế đan dược này chỉ có tiêu chuẩn sơ giai thôi.

Lăng Tiếu trong lòng nói thầm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 217 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (2)

Loại đan dược mặt hàng này cũng không biết xấu hổ mà bán ra, thật sự là mất mặt.

Biểu lộ của Lăng Tiếu lọt vào mắt Lăng Thương, Lăng Thương cho là hắn không hiểu đan dược, vì vậy giải thích nói:

- Một lọ là Sinh Cơ Đan, là đan dược chữa thương cao giai hơn Hồi Lộ Đan, một bình khác là Tật Phong Đan, lúc tỷ thí gặp phải đối thủ không thể địch lại được có thể phục dụng, bất quá ngươi ngàn vạn không thể khinh thường, tin tưởng hai nhà Lý, La đều chuẩn bị đan dược này.

Lăng Tiếu đắp kín chai lại, đặt trên mặt bàn nói:

- Gia gia, hai bình đan dược này tỉ lệ quá kém, hiệu quả cũng không tốt lắm, ta thấy ngài vẫn nên giữ lại đi.

- Ngươi tiểu tử này, ta biết rõ thái thượng trưởng lão che chở ngươi, có lẽ cũng cho ngươi đan dược dự bị, nhưng nhị giai đan dược chỗ thái thượng trưởng lão cũng không nhiều, ngươi rõ ràng không cần, có phải là muốn tức chết gia gia hay không?!

Lăng Thương căm tức nói.

Lăng Tiếu lắc đầu, từ trong Không Gian Giới lấy ra hai bình đan dược bỏ vào trước mặt Lăng Thương:

- Gia gia ngươi xem đây là cái gì?

Lăng Thương nghi hoặc nhận lấy đan dược Lăng Tiếu đưa, sau đó mở ra xem xét, tiếp theo lại đóng lại nói:

- Nguyên lai ngươi đã sớm có hai loại đan dược này, bất quá, gia gia đưa cho ngươi thì cứ nhận lấy đi, để ngừa ngày sau sẽ dùng đến.

- Không phải gia gia, ngài cầm hai bình của ngài so với hai bình của ta một chút đi.

Lăng Tiếu nói.

Lăng Thương theo hắn nói, mở cả bốn bình đan dược ra, dưới đối lập như thế mới phát hiện tỷ lệ hai bình đan dược kia quả thực quá mức rác rưởi.

- Xem ra vẫn là thái thượng trưởng lão sưu tầm được thứ tốt, đã như vậy, ta sẽ thu lại.

Lăng Thương cười khổ một cái, sau đó cất kỹ hai bình đan dược của mình lại.

- Gia gia, ngài ngay cả hai bình của ta cũng nhận lấy đi, dù sao ta cũng không cần!

Lăng Tiếu nói.

- Hỗn đãn, ngươi có biết hai bình đan dược này giá trị bao nhiêu kim tệ không, coi như trong tộc cũng chỉ có tầm mười bình, huống hồ đây chính là thái thượng trưởng lão tặng cho ngươi, lão nhân gia ông ta cũng không hi vọng ngươi ở trên đại bỉ có gì sơ xuất, ngươi đưa cho gia gia ta làm gì chứ!

Lăng Thương lớn tiếng quát trách móc nói.

Nhị giai đan dược ở Vẫn Thạch Thành cực kỳ trân quý, hắn cho rằng Lăng Tiếu không biết lợi hại trong đó, lúc này mới nghiêm khắc khiển trách Lăng Tiếu, để tránh hắn kiêu ngạo quá độ.

- Gia gia ngài trước đừng nóng giận, người xem những cái này là gì.

Lăng Tiếu như ảo thuật lập tức cầm hơn mười bình đan dược đặt ở trước mặt Lăng Thương.

Lúc này Lăng Thương đã bị khiếp sợ, hắn liên tục mở ra xem những đan dược này, rõ ràng tất cả đều là nhị giai đan dược, ngoại trừ Sinh Cơ Đan và Tật Phong Đan ra, còn có Tinh Khí Đan, Tăng Sĩ Đan...

- Ngươi... Ngươi sao có nhiều đan dược như vậy, chẳng lẽ đây là sưu tầm cả đời của thái thượng trưởng lão sao?

Lăng Thương chấn động lẩm bẩm nói, tiếp theo hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Tiếu hỏi:

- Tiếu nhi nhi ngươi nói thực ra, thái thượng trưởng lão làm sao vậy?

- Cái gì làm sao?

Lăng Tiếu bị hỏi đến mạc minh kỳ diệu.

- Lão nhân gia ông ta có phải đã... Giá hạc Tây Du rồi không?

Lăng Thương lộ ra vẻ thống khổ hỏi.

- Gia gia ngươi nói gì sai thế, ta mặc dù có một thời gian ngắn không gặp lão thái gia rồi, nhưng ta cảm thấy lão thái gia sẽ không dễ dàng Tây... Tây Du như vậy đâu nha?

Lăng Tiếu im lặng đáp.

- Vậy ngươi vì sao có nhiều đan dược như vậy, còn Không Gian Giới trên tay ngươi là sao, chẳng lẻ không phải đều là do thái thượng trưởng lão truyền cho ngươi sao?

Lăng Thương hỏi.

Lăng Tiếu giật mình, nguyên lai gia gia của hắn cho rằng thái thượng trưởng lão qua đời, sau đó truyền hết tài sản cho hắn, gia gia của hắn nghĩ cũng thật là xa.

- Gia gia, ngươi đã hiểu lầm, những đan dược này đều là tự ta luyện.

Lăng Tiếu thẳng thắn nói.

- Ngươi... Ngươi luyện?

Cái này Lăng Thương cực kỳ khiếp sợ, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Vì vậy, Lăng Tiếu liền kể lại một lần chuyện làm sao hắn trở thành Luyện Đan Sư.

Lăng Thương ở bên càng nghe càng kinh hỉ, cuối cùng phá lên cười ha ha:

- Tốt... Tốt, không nghĩ tới Lăng gia ta lại có thể ra một Luyện Dược Đại Sư, thật sự là thiên hữu Lăng gia ta.

- Trước kia tiền bối Lăng gia chúng ta cũng có người là Luyện Dược Sư sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại

Lăng Thương hai tay phụ sau lưng nói:

- Tổ tộc sớm có kỳ tai, vào hơn tám trăm năm trước Lăng gia chúng ta từng xuất hiện qua một vị tam phẩm Luyện Dược Đại Sư, lúc ấy thời gian Lăng gia chúng ta huy hoàng nhất ở Vẫn Thạch Thành, Lăng gia chúng ta cũng quật khởi vào lúc đó, ất cả gia tộc lớn nhỏ đều phải nịnh bợ Lăng gia chúng ta, lúc ấy Lăng gia chúng ta uy phong bực nào chứ, chỉ là hôm nay lại dần xuống dốc rồi.

- Gia gia ngài cũng không nên nản chí, ta tin tưởng gia tộc dưới sự dẫn dắt của gia gia nhất định có thể tái hiện huy hoàng.

Lăng Tiếu an ủi nói.

- Vốn ta cũng là nghĩ như vậy, nhưng gia gia già rồi, lực bất tòng tâm rồi, cho nên Tiếu nhi, ngươi là hi vọng một đời Lăng gia chúng ta, dùng thân phận Luyện Dược Sư của ngươi, tuyệt đối có thể trùng chấn uy danh của Lăng gia.

Lăng Thương vỗ bả vai Lăng Tiếu phi thường hiền lành nói, trong mắt tràng đầy viễn cảnh tương lai.

- Gia gia ngài quá coi trọng ta, nói thực ra ta đối với cái gì trưởng lão tộc trưởng cũng không có hứng thú, nhìn xem ngài và Nhị trưởng lão bọn hắn đấu đi đấu lại, ta cũng cảm thấy mệt mỏi.

Lăng Tiếu đáp, lại dừng một chút hỏi:

- Đúng rồi bọn hắn gần đây không có động tĩnh gì sao?

- Tiếu nhi, những chuyện này ngươi không cần để ý tới, gia gia đều có chủ trương, hiện giờ ngươi trở thành Luyện Dược Sư còn có bao nhiêu người

biết rõ?

Lăng Thương hỏi.

- Chỉ có ngài biết.

- Vậy là tốt rồi, chuyện này tạm thời không nên công khai, chờ ngươi đột phá đến Linh Sư giai lại công khai cũng không muộn, còn cái Không Gian Giới kia của ngươi ở trước mặt người ngoài tuyệt đối không thể biểu hiện ra được, biết không?

Lăng Thương dặn dò nói.

- Tiếu nhi biết rõ.

Lăng Tiếu đáp.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Đạo lý kia Lăng Tiếu vẫn hiểu được.

- Tiếu nhi, đại bỉ lần này ngươi ngàn vạn cẩn thận, ta nghĩ Lý gia sẽ không bỏ qua cơ hội đối phó ngươi đâu.

Lăng Thương khuyên bảo nói.

- Tiếu nhi biết rõ.

Lăng Tiếu đáp. Kỳ thật, trong lòng hắn lại có chút không cho là đúng, chẳng

lẽ Lý gia còn xuất hiện cao thủ Linh Sư giai sao? Dưới Linh Sư giai, không phải hắn nói mạnh miệng chứ hắn hoàn toàn có thể miểu sát

Vì vậy, ông cháu hai người mật đàm một lúc lâu Lăng Tiếu mới trở về.

Lăng Thương nhìn thân ảnh khí vũ hiên ngang kia của Lăng Tiếu, khẽ thở dài:

- Tương lai Lăng gia đều nhờ vào ngươi đấy.

Ba ngày thời gian chỉ một thoáng đã qua, ngày các đại gia tộc đại bỉ rốt cục cũng đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 218 - Lăng Thương Khiếp Sợ. (3)

Ở quảng trường chính giữa nhất đã do tam đại gia tộc bỏ vốn thành lập xong sáu cái lôi đài, để cung cấp cho thi đấu vòng lại, mà lôi đài ở chính giữa nhất dùng nham thạch cắt thành chính là dùng để thi đấu thập cường cuối cùng

Một sáng sớm, ở bốn phía lôi đài đã sớm tụ tập chật kín người.

Tràng diện lúc này chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung: chiêng trống vang trời, tiếng người huyên náo!

Lần này dự thi tổng cộng có 150 người, mỗi lôi đài lại phân ba mươi người rút thăm quyết định đối thủ.

Quy tắc luận võ rất đơn giản, nhận thua, bỏ quyền hoặc rơi xuống lôi đài tính là thua.

Bởi vì luận võ sẽ dùng tới vũ khí dốc hết toàn lực, cho nên lúc đánh nhau bị thương là chuyện khó tránh khỏi, nhưng không được hạ sát thủ, trên mỗi lôi đài đều có chấp sự d tam đại gia tộc phái ra nghiêm khắc coi chừng.

Nếu có người ở trên luận võ khai mở sát giới, tất nhiên sẽ bị bắt giết.

Luận võ trên lôi đài đều là nhân tài kiệt xuất các gia tộc, ai cũng không hi vọng trụ cột tương lai của gia tộc mình bị chết oan uổng.

Theo thời gian đến, gia tộc các đại gia tộc, trưởng lão mang theo một đời trẻ tuổi nhà mình tiến vào sân tỷ thí.

Trong lúc nhất thời, người chung quanh lại bắt đầu nghị luận nhao nhao.

- Mau nhìn, gia chủ hai nhà Tiết gia, Tần gia đều đã đến.

- Bốn năm trước Tiết gia và Tần gia đều có người tiến vào top 15 cả đấy.

- Bên kia người Chung gia cũng đến rồi, dẫn đội lại là trưởng lão đời trước của bọn hắn.

...

Một ít tiểu gia tộc nhao nhao vào bàn chọn xong vị trí.

Những vị trí này là do bài danh bốn năm trước mà định ra, ai cũng không thể tùy tiện đứng loạn được.

Cũng không lâu lắm, trên sân bãi tỷ thí đã đứng đầy người các đại gia tộc, quả nhiên là người ta tấp nập, phi thường náo nhiệt.

- Mau nhìn là người Lam gia đến.

- Là Lam Kiếm Nhân tự mình dẫn đội, hắn là cao thủ top 10 lần trước, lúc ấy hắn là đê giai Huyền Sĩ, thực lực hiện giờ có lẽ càng tịnh tiến rồi

- Những năm gần đây Lam gia thực lực tăng nhiều, năm nay bọn hắn có hi vọng tiến thêm một bước rồi.

- Mau nhìn là Lý... Thiên Hào, cao thủ top 5 lần trước.

- Bốn năm qua đi, năm nay hắn là là người lĩnh đội a!

- Lăng Phong của Lăng gia cũng tới, lần này có trò hay để xem rồi.

- Cũng không phải, lần đại chiến kinh thiên giữa Lý Thiên Hào và Lăng Phong lần kia đến nay vẫn khiến người khó mà quên, không biết lần này đến cùng là hưu chết về tay ai, thực nói không chính xác được.

- Đừng quên còn có La gia huynh đệ, bọn hắn cũng tới.

Ngay sau khi đại biểu các gia tộc đều đến, tám đạo thân ảnh từ tám phương hướng bất đồng nhanh chóng lao về phía đài cao.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hô lên.

Trên đài cao xuất hiện tám lão giả, đứng ở giữa nhất chính là Lăng gia tộc trưởng Lăng Thương, Lý gia tộc trường Lý Thiên Trọng cùng với La gia tộc trưởng La Tường Minh.

Năm người khác là tộc trưởng các trung tiểu gia tộc cùng với nhân vật trưởng lão đời trước, mỗi người thực lực đều thâm bất khả trắc, ít nhất đều ngoài Linh Sư giai, bằng không thì bọn hắn cũng không có tư cách ngồi cùng tộc trưởng tam đại gia tộc.

Lam gia gia chủ Lam chấn Phong ngồi ở bên cạnh Lý Thiên Trọng, chắp tay ân cần thăm hỏi nói:

- Lý huynh, vị trí đầu năm nay không phải Lý gia các ngươi thì không còn ai nữa.

Lam chấn Phong cấp cho Lý Thiên Trọng một cái mã thí tâng bốc, tựa hồ như thị uy với Lăng Thương ở một bên vậy.

- Ha ha, Lam huynh quá lời rồi.

Lý Thiên Trọng khiêm tốn đáp, chỉ là trong mắt lại tràn ngập vẻ ngạo nghễ, xem ra đối với vị trí đầu năm nay đã là thế bắt buộc rồi.

Lý Thiên Trọng và Lam Chấn Phong ở nơi này công khai nói chuyện với nhau, đây là đang truyền lại một tin tức, Lý gia và Lam gia bọn hắn xác thực kết minh rồi.

Lúc này, La gia tộc trưởng La Tường Minh khẽ đảo mắt, sau đó cười nói với Lăng Thương ở một bên:

- Lăng huynh, các ngươi muốn tới lúc nào mới đến La gia chúng ta cầu hôn đây!

La Tường Minh lời này thật sự khiến người sợ hãi không ngớt.

Lý Thiên Trọng và Lam chấn Phong nghe xong lời này thiếu chút nữa đã bị dọa đến đau đầu lưỡi, đại biểu trung tiểu gia tộc ở một bên cũng hoảng sợ.

Nếu Lăng gia à La gia kết minh điều này đại biểu cho điều gì?

Hai trong ba đại gia tộc kết minh, chỉ sợ sẽ khiến cho Vẫn Thạch Thành động đất ah!

Mà ngay cả bản thân Lăng Thương cũng hoảng sợ, lúc này có chút không hiểu hỏi thăm:

- La huynh lời này của ngươi là...?

- Lăng huynh chẳng lẽ ngươi không biết Lăng Tiếu nhà ngươi cùng Sương nhi nhà ta hai người bọn họ tình đầu ý hợp sao? Sương nhi nhà ta đã nói không phải Lăng Tiếu tiểu tử kia sẽ không lấy chồng, chẳng lẽ Lăng huynh ngươi xem thường La gia ta?

La Tường Minh cau mày nói

- La huynh lời này của ngươi nghiêm trọng rồi, Tiếu nhi đứa nhỏ này từ trước đến nay độc lập, lại có thái thượng trưởng lão dạy bảo, chuyện của hắn ta rất ít can thiệp, thật không biết hắn cùng với cháu gái nhà ngươi xảy ra chuyện gì.

Lăng Thương tranh thủ thời gian đáp, trong lòng lại cực kỳ vui mừng!

Hắn thật không nghĩ tới cháu hắn Lăng Tiếu rõ ràng đã dụ được cháu giá La gia, chỉ cần Lăng gia và La gia thông hôn thì tất cả vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng rồi.

- Vậy Lăng huynh ngươi bây giờ đã biết, ngươi nghĩ sao?

La Tường Minh nhàn nhạt hỏi thăm.

Lý Thiên Trọng ở một bên cực kỳ tức giận! Lúc trước hắn bảo cháu của hắn cầu hôn La gia lại La gia cự tuyệt, nguyên lai La gia coi trọng Lăng gia, hơn nữa còn là xú tiểu tử hắn cực kỳ ghét kia.

- Tốt cho tên La Tường Minh ngươi, đợi diệt Lăng gia thì La gia các ngươi cũng không cần tiếp tục lăn lộn ở Vẫn Thạch Thành nữa.

Lý Thiên Trọng trong lòng thầm hô nói.

Lăng Thương cười to nói:

- La huynh ngươi cũng đã nói như vậy rồi, Lăng Thương ta nếu cự tuyệt vậy chẳng phải là quá không biết điều sao, đợi đại bỉ chấm dứt ta sẽ bảo người đưa sính lễ đến.

- Sương nhi là cháu gái mà ta thích nhất, lễ này của ngươi cũng không thể nhẹ được.

La Tường Minh cười nói.

- Đây là tự nhiên.

Lăng Thương liền cười đáp.

Đúng lúc này, lại có hai đạo thân ảnh từ bên dưới lướt lên.

- Chúng ta có lẽ không muộn chứ?

Một thanh âm sang sảng truyền đến.

Trong lúc nhất thời, Tam đại tộc gia cùng với năm người khác trên đài cao đồng loạt đứng lên nghênh đón người tới.

Người đến là hai gã lão giả, một gã mặc áo choàng màu vàng nhạt, thân thể có chút mập ra, trên mặt treo dáng cười vui vẻ, mang đến cho người một loại cảm giác bình dị gần gũi, vừa rồi chính là hắn nói chuyện. Mà một lão giả khác lại mặc áo bào xám, vẻ mặt đạm mạc, dáng người cực kỳ cao gầy, đứng giữa mọi người có chút cảm giác như hạc giữa bầy gà.

- Lệ đại sư, Viên đại sư

Tộc trưởng ba đại gia tộc và năm người còn lại cùng nói.

Hai người này có thể khiến cho ba đại tộc trưởng cùng nhau cung nghênh cũng chỉ có luyện khí đại sư Lệ Không cùng với vị nhị phẩm Luyện Dược Sư thần bí Viên Bình kia của Linh Thảo Đường kia thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 219 - Đồ Ăn Tốt Đều Cho Heo Cả! (1)

Lệ Không và Viên Bình sau khi hướng mọi người đáp lễ thì Lệ Không trực tiếp đi đến trước mặt Lăng Thương chắp tay nói:

- Sớmđã muốn đến nhà bái phỏng Lăng huynh rồi, sau khi tỷ thí đến quý phủ uống chén rượu, Lăng huynh không ngại chứ.

Lệ Không lời này ngược lại có chút lớn tiếng, mọi người trên đài cao đều nghe được rõ ràng

Tất cả mọi người càng thêm giật mình!

Lệ Không thân là luyện khí đại sư duy nhất của Vẫn Thạch Thành, thân phận hắn có thể cùng tộc trưởng tam đại gia tộc bình khởi bình tọa, trước kia tam đại gia tộc đều vươn ra cành ô liu với Lệ Không, hi vọng Lệ Không có thể trở thành trưởng lão của bọn hắn. Đáng tiếc, Lệ Không không thích ước thúc nên đều nhất nhất cự tuyệt. Bất quá, hắn vẫn cùng tam đại gia tộc giao hảo, bảo trì trung lập, chưa từng nghe nói qua hắn đặc biệt ưu ái một nhà nào cả, mà hôm nay lại ở trước mặt đám đông lấy lòng Lăng Thương, cái này bảo mọi người sao có thể không kinh hãi.

Nếu như Lệ Không thật sự đặc biệt giao hảo với Lăng gia, như vậy về sau Lăng gia uy danh sẽ đại chấn, vị trí tam đại gia tộc thủ tịch sẽ trở nên không gì phá nổi, coi như là hai nhà Lý Lam cũng không dám đánh tâm tư gì.

Phải biết rằng Lệ Không mặc dù chỉ là một người, nhưng lực hiệu triệu của hắn vẫn tương đối kinh người.

Trong lúc nhất thời, tâm tử tất cả mọi người đều không ngừng nhảy lên, đại biểu một ít trung đẳng gia tộc và tiểu gia tộc đều đang suy nghĩ biện pháp kéo chút quan hệ với Lăng gia.

Bản thân Lăng Thương cũng không hiểu nổi đây là có chuyện gì, La Tường Minh tỏ thái độ với hắn còn nói được, nhưng tính tình Lệ Không từ trước đến nay ai cũng không bán mặt mũi, hôm nay sao lại đổi tính rồi?

Bất quá, Lăng Thương cũng không nghĩ nhiều, lúc này cười đáp:

- Lệ đại sư nếu tới quý phủ, Lăng Thương tự nhiên quét dọn giường chiếu đón chào, Lăng gia chúng ta cái khác không nhiều lắm, nhưng hảo tửu trân tàng trăm năm lại không ít.

- Như thế rất tốt, đúng rồi Tiếu nhi hôm nay tới tham gia tỷ thí a, ta xem thử hắn có thể giết vào Top 5 hay không.

Lệ Không hỏi.

- Lại là quan hệ với Tiếu nhi?

Lăng Thương trong lòng chấn động, lúc này nhẹ giọng hỏi

- Lệ đại sư nhận biết cháu trai không nên thân nhà ta sao?

- Ha ha, lại nói tiếp ta còn phải đa tạ Tiếu nhi đấy, nếu không phải hắn đã nhi tử ta thì ta phải người tóc bạc tiễn đưa người tóc xanh rồi, hắn chính là ân nhân nhà ta, ta còn bảo hắn nhận ta là ông nội nuôi nữa, Lăng huynh ngươi không ngại chứ!

Lệ Không cười nói.

- Lệ... Lệ đại sư, ngươi bảo Tiếu nhi nhận ngươi làm ông nội nuôi sao?

Lăng Thương có chút không biết làm sao mà hỏi ngược lại.

- Sao hả, chẳng lẽ Lăng huynh xem thường Lệ Không ta sao?!

Lệ Không túc nghiêm nói.

- Không... Đương nhiên không phải, đây chính là cầu còn không được ah!

Lăng Thương tranh thủ thời gian khoát tay đáp, trong đầu lại nhấc lên sóng to gió lớn.

Cháu trai này của hắn thật sự là càng ngày càng khiến hắn kinh hỉ, tương lai Lăng gia sẽ vì hắn mà quật khởi rồi.

Theo đại biểu gia tộc đều đi vào, tỷ thí cũng sắp bắt đầu

Vốn là do tộc trưởng tam đại gia tộc lên tiếng, sau đó các gia tộc trình lên vật cược cùng với ban thưởng, những thứ này đều giao cho Lệ Không và Viên Bình đảm bảo, đợi sau khi có bài danh cuối cùng liền do bọn hắn đến trao thưởng. bọn hắn cũng coi như là bình phán viên lần này.

Tất cả chuẩn bị hoàn tất, đám võ giả tỷ thí chuẩn bị đi rút thăm quyết định lôi đài và đối thủ.

Lăng Tiếu theo bọn người Lăng Phong cùng đi đến rương rút thăm.

Đúng lúc này, một thanh âm đạm mạc từ một bên truyền đến:

- Lăng Phong, đã lâu không gặp.

Nói chuyện chính là một gã thiếu niên mặt âm trầm, bộ dáng mặc dù nói không là anh tuấn, nhưng lại mang đến cho người một loại cảm giác thành thục trầm ổn, chỉ là ánh mắt như độc xà kia lại khiến người cảm thấy rất không thoải mái.

Hắn đúng là nhân tài kiệt xuất Lý gia thế hệ này Lý Thiên Hào, vào bốn năm trước hắn hai mươi mốt tuổi đã là đê giai Huyền Sĩ, hôm nay hai mươi lăm tuổi chỉ sợ đã đột phá đến trung giai Huyền Sĩ a.

Bên phía Lăng gia, một gã thiếu niên mặc võ phục màu vàng quăng tóc một cái nhìn Lý Thiên Hào nói:

- Lý Thiên Hào không nghĩ tới ngươi cũng tiến giai rồi, bất quá như vậy mới thú vị, hi vọng ngươi đừng bị bại quá nhanh.

Lý Thiên Hào ngạo nghễ cười nói:

- Lăng Phong, ngươi vẫn không coi ai ra gì như trước, bất quá lời này của ngươi ta cũng đang muốn nói với ngươi, đừng quên bốn năm trước ngươi là bại tướng dưới tay ta, năm nay... Cũng sẽ không ngoại lệ.

Lăng Phong tựa hồ bị nói trúng nỗi đau, hai đấm nắm chặt lại, nổi giận nói:

- Ngươi chờ xem, sỉ nhục bốn năm trước ta sẽ hoàn trả lại gấp bội.

Bốn năm trước, Lý Thiên Hào và Lăng Phong đều lọt vào top 5. Hai người vì tranh đoạt bài danh thứ tư đã tiến hành đại chiến. Bởi vì thực lực hai người tương đương, vậy nên một hồi kia đánh rất là kịch liệt, đáng g tiếc Lăng Phong thuộc về kim thuộc tính bị hỏa thuộc tính của Lý Thiên Hào khắc chế, cuối cùng dùng chênh lệch một chiêu bại bởi Lý Thiên Hào.

Bốn năm nay Lăng Phong chưa bao giờ ngừng nghĩ đến chuyện báo thù năm

đó.

- Yên tâm, ta sẽ ở trên lôi đài chờ ngươi, hi vọng ngươi không nên bị bại quá nhanh mới tốt.

Lý Thiên Hào phi thường đắc ý nói, tiếp theo hắn đưa ánh mắt đến trên người Lăng Tiếu ở một bên đạm mạc nói:

- Ngươi chính là Lăng Tiếu? Thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch Thành?

Lăng Tiếu nghênh tiếp ánh mắt Lý Thiên Hào lười biếng nói:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ ngươi là Fans hâm mộ của bản thiếu gia? Đến yêu cầu kí tên đúng không, bản thiếu gia hôm nay không rảnh, đợi lát nữa sẽ kí tên cho ngươi.

- Fans hâm mộ là cái gì?

Lý Thiên Hào không rõ mà hỏi thăm.

Ngay cả người Lăng gia bên người Lăng Tiếu cũng không hiểu lời hắn nói là có ý gì

- Bà mẹ nó, Fans hâm mộ mà cũng không hiểu, chính là người sùng bái ta đấy, ngươi nhất định là ngưỡng mộ uy danh của bản thiếu gia mới tới tìm ta đúng không, yên tâm đợi lát nữa bản thiếu gia lên lôi đài nhất định sẽ hạ thủ lưu tình cho ngươi.

Lăng Tiếu thập phần tự cho là đúng nói.

Lời này vừa ra, mọi người Lăng gia săc mặt đều khẽ đổi.

Cháu trai Nhị trưởng lão Lăng Khuông càng khinh bỉ trong lòng nói:

- Gia hỏa không biết xấu hổ.

Từ khi Lăng Tiếu bị thái thượng trưởng lão nhìn trúng thu làm nhận ca đệ tử thì Lăng Khuông cực kỳ hận Lăng Tiếu, bởi vì hắn cảm thấy vị trí kia hẳn là của hắn mới đúng.

Lý Thiên Hào nghe xong lời Lăng Tiếu trên trán toát ra một đầu màu đen, lúc này hừ lạnh nói:

- Ta là đại ca của Lý Thanh Thanh, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện không gặp phải ta, bằng không thì... Kết quả của ngươi chắc chắn sẽ rất thê thảm!

Lăng Tiếu móc móc tai, phi thường khinh miệt nói:

- Nguyên lai ngươi là đại ca của tiện nhân Lý Thanh Thanh kia sao, chẳng lẽ lão cha não tàn của ngươi không nói cho ngươi biết cánh tay đứt của hắn là do ai chặt đứt sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 220 - Đồ Ăn Tốt Đều Cho Heo Cả! (2)

Nhất thời, Lý Thiên Hào sát khí hiện ra, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát to:

- Tại trên lôi đài ta không giết chết ngươi thì ta không gọi là Lý Thiên Hào

- Yên tâm, về sau ngươi còn có thể đổi tên gọi là Lý Thiên Thỉ (phân)

Lăng Tiếu thật sự là không cho người chút mặt mũi.

- Thật can đảm!

Lý Thiên Hào thiếu chút nữa đã nhịn không đượ nổi giận tại chỗ.

- Thiên Hào trở lại cho ta

Một đạo thanh âm lạnh lùng từ bên phía võ giả Lý gia truyền đến.

Lý Thiên Hào hừ lạnh một tiếng, quay người trở về.

Lăng Tiếu nhìn lại hướng phát ra thanh âm kia, chỉ thấy một người đầu đang đội đấu bồng không thấy rõ mặt, bất quá quanh người hắn tản ra khí tức nóng rực, khiến Lăng Tiếu cảm thấy tên võ giả Lý gia này hẳn là cao giai Huyền Sĩ.

- Hắc, nguyên lai Lý gia có dấu một tay, bất quá như vậy mới thú vị chứ.

Lăng Tiếu cười lạnh trong lòng nói.

Lăng gia nghe lời Lăng Tiếu nói v ới Lý Thiên Hào quả thực hả giận, tin tưởng trong một đời trẻ tuổi ở Vẫn Thạch Thành không có một ai dám ô nhục Lý Thiên Hào như Lăng Tiếu cả.

- Lăng Tiếu vậy mới tốt chứ, vừa rồi thấy bộ dạng ăn thiệt thòi của Lý Thiên Hào thật sự sảng khoái ah!

Một gã thanh niên 23 tuổi của Lăng gia vỗ bả vai Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu biết rõ người này tên là Lăng Dũng, tu vị đê giai Huyền Sĩ đỉnh phong, cháu trai lớn của Tam trưởng lão.

Một tên đệ tử Lăng gia khác cũng khen:

- Cũng không phải, chờ sau khi lên lôi đài Lăng Tiếu nhất định phải hảo hảo giáo huấn tên gia hỏa không biết trời cao đất rộng kia đấy.

Hắn gọi Lăng Hạo, 24 tuổi, cũng là đê giai Huyền Sĩ đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá i trung giai Huyền Sĩ.

- Đi thôi, đừng lo lắng nữa, đi rút thăm.

Lăng Phong có chút khó chịu quát. Hắn là đang đố kị Lăng Tiếu đã đoạt danh tiếng của hắn, trong nội tâm rất không vui.

Rút thăm rất nhanh đã xong, Lăng Tiếu rút thăm được lôi đài số 5, thăm số 8, đối thủ của hắn chính là lôi đài số 5 võ giả số 7.

Năm lôi đài, đồng thời tiến hành tỷ thí, võ giả cuối cùng trên từng lôi đài tiến vào bài danh trận chung kết cuối cùng.

Trước khi Lăng Tiếu tỷ thí òn có ba cuộc tranh tài cử hành.

Ngay khi Lăng Tiếu đang buồn chán thì La Khinh Sương cô nàng này không biết từ chỗ nào xông ra.

Chỉ thấy nàng hôm nay mặc vệ giáp màu đỏ, khiên thân hình linh lung hấp dẫn của nàng được phát huy một cách vô cùng tinh tế, trên mái tóc cột một khăn lụa màu đỏ, lộ ra phiêu dật linh động, chỉnh thể thoạt nhìn tư thế hiên ngang lại không mất đi vẻ kiều diễm của thiếu nữ.

Một đời trẻ tuổi các gia tộc ở phụ cận đều nhao nhao bị mỹ mạo của La Khinh Sương hấp dẫn.

- Oa, cô nàng này không tệ, làm phu nhân của bổn thiếu gia cũng khong tê, xem bổn thiếu gia đi lên cua nàng tới tay này.

Một gã thiếu gia của tiểu gia tộc dùng ánh mắt hèn mọn bỉ ổi nhìn La Khinh Sương nói.

- Hư, ngươi nhỏ giọng một chút người ta là thiên kim tiểu thư của La gia, ngươi muốn chết cũng không nên liên lụy gia tộc chứ.

Một tên thiếu gia khcs bên cạnh hắn tranh thủ thời gian bịt kín miệng hắn nói.

- La... La gia thiên kim!

Tên thiếu gia hèn mọn bỉ ổi như bị tạc một chậu nước lạnh, lúc này không dám đánh chủ ý lên La Khinh Sương nữa. Bởi vì hắn biết rõ dùng thực lực gia tộc bọn họ ngay cả làm hộ vệ cho La gia cũng không đủ tư cách.

La Khinh Sương như chim sơn ca khoái hoạt, bước nhanh chạy về phía Lăng Tiếu:

- Cười ca, ngươi ở nơi này ah, làm cho nhân gia thật khó tìm".

Tất cả các thiếu gia thấy La Khinh Sương kéo tay Lăng Tiếu thì trong lòng đều vô cùng đau đớn mắng:

- Thức ăn ngon đều bị heo đoạt rồi!

Một đời trẻ tuổi Lăng gia ở bên lại quăng ánh mắt kị vẻ hâm mộ về phía Lăng Tiếu, cái này choáng nha, rõ ràng ngay cả thiên kim La gia cũng tới tay rồi, tựa hồ còn là tự tới nữa, thực ngưu ah.

Lăng Tiếu vuốt một mũi La Khinh Sương một cái nói:

- Ngươi lưu sao không ở bên mình mà chạy qua đây làm gì vậy.

- Người ta là tới cổ vũ cho Tiếu ca, ngươi cũng đừng quên lời hứa với ta đấy.

La Khinh Sương phồng hai má nói.

Lăng cười cười nói:

- Đương nhiên, ta chờ ngươi làm thiếp thân nha hoàn cho ta đấy.

- Chán ghét, người ta không thèm làm nha hoàn cho ngươi đâu!

La Khinh Sương không thuận theo nói.

Đúng lúc này, tỷ thí đã tuyên bố bắt đầu, trên từng lôi đài nhảy lên hai gã võ giả trẻ tuổi.

Trong lúc nhất thời, chiêng trống vang trời, rung trời động địa.

Lăng Tiếu đang muốn đi về phía lôi đài mình quan chiến, lại thấy phía trước mình đi tới mấy người.

Trong đám người, rõ ràng có hai vị mỹ nữ tuyệt sắc, một nữ nhìn như mềm mại như nước, uyển chuyển hàm xúc động lòng người, lần đầu tiên thấy nang ngươi sẽ có một loại xúc động hảo hảo thương yêu nàng. Một nữ tử khác lại quyến rũ động lòng người, dáng người đẫy đà mê người, một kiện thiên niên tơ tằm giáp mặc lên người, càng lộ ra tư thế oai hùng bất phàm.

Phía sau các nàng có hai gã hán tử, một gã cao lớn uy mãnh, một con mắt bịt lại, bộ dáng tục tằng dọa người; tên còn lại thì lãnh tuấn bất phàm, thần sắc đạm mạc, khí thế phóng ra ngoài bức người.

- Các ngươi sao lại tới đây thế?

Lăng Tiếu nhìn người tới hỏi.

Người tới rõ ràng là Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Độc Ưng và Lãnh Xà.

Bạch Vũ Tích nhìn thoáng qua La Khinh Sương bên người Lăng Tiếu, tiến lên có chút sợ hãi nói:

- Chúng ta là vội tới cổ vũ cho thiếu gia.

Lăng Tiếu tiến lên sờ lên đầu Bạch Vũ Tích nói:

- Tốt, hôm nay xem thiếu gia đại hiển thần uy, Độc Ưng đợi lát nữa nhất định phải bảo vệ tốt Vũ Tích, ở đây nhiều người đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

- Vâng, thiếu gia!

Độc Ưng đáp.

Vi Đại Nhi nhìn nhìn La Khinh Sương lại nhìn Bạch Vũ Tích một chút, trong lòng nhẹ mắng:

- Tiểu tử này sắc quỷ, rõ ràng khắp nơi hái hoa ngắt cỏ.

Một đời trẻ tuổi Vẫn Thạch Thành ở bên thấy Bạch Vũ Tích và Vi Đại Nhi kinh diễm xuất hiện, đều bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nhưng thấy hai mỹ nữ này rõ ràng lại đi về phía con "heo mà" thiên kim La gia vừa ý thì trong lúc nhất thời càng thêm khó có thể tiếp nhận.

- Móa nó, tên này là ai, rõ ràng khiến ba vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương đều tìm tới hắn, thật đúng mắt bị mù rồi, bổn thiếu gia ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái...

- Bớt ảo tưởng cho ta, ngươi biết người ta là ai không, bằng ngươi mà dám so với người ta, ngươi làm tùy tùng cho người ta cũng không xứng, người ta một ngón tay cũng có thể đè chết ngươi rồi.

- Thôi đi..., ngươi đừng nói với ta hắn là Lăng Tiếu của Lăng gia đấy.

- Đúng vậy, hắn chính là Lăng Tiếu Lăng gia, thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch Thành, hiện giờ mới mười tám tuổi đã là trung giai Huyền Sĩ rồi, ngươi nói ngươi có phải không xứng làm tùy tùng không?

...

Lăng Tiếu không để ý đến những người kia, mang theo Bạch Vũ Tích và Vi Đại Nhi đi về phía lôi đài số 5, mà La Khinh Sương thì bị Lăng Tiếu khuyên về lại lôi đài số 2 của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 221 - Hắn Là Một Ác Ma! (1)

Giờ phút này, đang đối chiến chính là tỷ thí giữa số 1 và số 2.

Hai người này đều là cao giai Huyền Giả đến từ tiểu thế gia, đánh nhau có thể nói là ngang tay.

Bất quá, thủy chung cũng phải phân ra thắng bại, cuối cùng do tên trẻ tuổi họ Tiết giành được thắng lợi.

Số 1 và số 2 luận võ chấm dứt, số 3 và số 4 lập tức liền lên đài.

Lần này song phương thực lực cách xa, một gã cao giai Huyền Giả đấu với một gã trung giai Huyền Giả, không có bất kỳ lo lắng, tên cao giai Huyền Giả kia lấy được thắng lợi.

Đến trận thứ ba thì đi lên chính là người Lý gia, hắn đấu với cao giai Huyền Giả của một trung đẳng gia tộc

Cao giai Huyền Giả kia cũng dứt khoát, đi lên liền chắp tay nhận thua, bởi vì hắn biết rõ người Lý gia có thực lực đê giai Huyền Sĩ, mình và đối phương không cùng cấp bậc, chọi cứng sẽ chỉ khiến bản thân rơi vào kết cục thảm bại, còn không bằng hiện giờ nhận thua còn hơn.

- Số 7 Tần Thái, Số 8 Lăng Tiếu mời lên tràng.

Ở lôi đài số 5 lão giả trọng tài kêu to nói.

- Thiếu gia đến ngươi ra sân, cố gắng lên.

Bạch Vũ Tích kêu lên với Lăng Tiếu.

Tần Thái nghe được đối thủ của mình lại là Lăng Tiếu được xưng là "Vẫn Thạch Thành đệ nhất thiên tài" thì thiếu chút nữa đã sặc khí.

Trước đại bỉ hắn còn đặc biệt gọi người bói cho hắn một quẻ, nói hắn hôm nay vận khí đặc biệt tốt, ít nhất có thể tiến vào top 25, hiện giờ đừng nói là top 25, có thể đi vào top 85 đã là không tệ rồi.

Đối với uy danh của Lăng Tiếu, chỉ sợ không ai không biết, Tần Thái hắn cũng không ngoại lệ.

Lăng Tiếu và Tần Thái đồng thời tung trên người lôi đài.

Nhất thời, ở bên dưới nhao nhao nổi lên tiếng nghị luận, trong đó không ít tiếng khen của các thiếu nữ hoài xuân.

- Hắn chính là Lăng Tiếu sao, rất đẹp trai ah!

- Hắn chính là bạch mã vương tử trong lòng ta, tuổi ngang ta mà đã là trung giai Huyền Sĩ rồi, thật lợi hại.

- Đừng mê trai rồi, vừa rồi ta thấy La gia tiểu thư người ta đã dính lấy Lăng Tiếu rồi

- Cái này có quan hệ gì, ta làm tiểu thiếp cho hắn cũng được ah!

- Chỉ sợ ngươi ngay cả cơ hội làm tiểu thiếp cũng không có ah!

...

Lăng Tiếu tai mắt xưa đâu bằng nay, nghe được tiếng hoan hô của các thiếu

nữ bên dưới, trong lòng của hắn liền nhộn nhạo!

Mi lực của bổn thiếu gia quả nhiên không phải bình thường a!

Lăng Tiếu đang cảm thấy hài lòng thì trọng tài đã kêu:

- Luận võ bắt đầu.

Tần Thái xem chuẩn cơ hội, giơ tay lên trọng đao trong tay chém tới Lăng Tiếu, trong nội tâm thầm hô:

- Chẳng lẽ lão tử quả thật may mắn sao?

Trọng đao vô cùng Lăng Lệ chém tới trước mặt Lăng Tiếu, chỉ lập tức sẽ đến ngay người Lăng Tiếu.

- Thiếu gia coi chừng!

Bạch Vũ Tích bên dưới hoảng sợ nói.

Ngay khi Tần Thái cho rằng mình đắc thủ thì trọng đao rõ ràng rơi vào khoảng không, cái gì cũng không chém được.

Hắn nhìn về trước nghi ngờ nói:

- Người đâu?

- Lão huynh, ta ở ngay sau lưng ngươi này.

Lăng Tiếu từ sau vỗ nhẹ nhẹ bả vai Tần Thái nói.

Tần Thái bị giật mình, tranh thủ thời gian nhảy về trước ra khỏi phạm vi của Lăng Tiếu.

Ngay lúc Tần Thái chuẩn bị lần nữa tiến công thì Lăng Tiếu hai tay ôm trước ngực khẽ cười nói:

- Lão huynh, có cái gọi là hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, không nên như vậy, ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình.

Lăng Tiếu nói lời khuyên bảo nhưng trong mắt Tần Thái lại biến thành cười nhạo, hắn phẫn nộ quát:

- Đừng vội xem thường người.

Tần Thái khí thế vọt lên đến cao nhất, song đao trong tay, một đao lăng không bổ tới.

Một đao kia đã là đỉnh phong của hắn rồi, đao mang ngưng hình chưa từng có từ trước đến nay.

Nếu như hắn chống lại chính là vỏ giả ngang giai, có lẽ một đao này của hắn nhất định có thể thắng

Đáng tiếc, hắn hết lần này tới lần khác lại gặp phải Lăng Tiếu, thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch Thành.

- Thật sự là gian ngoan mất linh

Lăng Tiếu bổ tới một đao cười khổ mà lắc đầu, lập tức tránh ra, cùng lúc chửng một cái đến trước ngực Tần Thái.

Bang bang!

Tần Thái còn chưa nhìn rõ tình huống, thân thể đã không tự chủ được bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống trên mặt đất.

- Số 8 Lăng Tiếu thắng!

Trọng tài phi thường chuyên nghiệp mà tuyên bố kết quả.

- Thiếu gia giỏi quá!

Bạch Vũ Tích ở bên dưới hoan kêu lên.

Lăng Tiếu hất lên mái tóc như thác nước, phiêu nhiên đi xuống đài.

- Thật lợi hại ah, ta còn chưa thấy rõ Tần Thái trúng chiếu thế nào đã phân ra thắng bại rồi.

- Tần Thái đáng tiếc, hắn đã là cao giai Huyền Giả đỉnh phong rồi, nếu như không gặp phải Huyền Sĩ giai, hoàn toàn có thể lọt vào top 50.

- Nói thì nói như thế, nhưng vận khí tốt hay không lại là chuyện khác.

...

Tỷ thí đợt đầu rất nhanh đã chấm dứt, có gần nửa võ giả dự thi bị loại, đa số đều là trung giai Huyền Giả và bộ phận cao giai Huyền Giả.

Lăng gia mười người trận đầu toàn bộ thông qua, thể hiện ra thực lực phi thường cưỡng hãn.

Bên phía Lý gia thì có một gã cao giai Huyền Giả bị thua, là bị một gã đê giai Huyền Sĩ của trung đẳng gia tộc đánh bại.

Bên phái La gia thì có một gã đê giai Huyền Sĩ ngoài ý muốn bị thua, bởi vì hắn gặp phải trung giai Huyền Sĩ của Lam gia Lam Kiếm Nhân.

Lam Kiếm? Nhân có hi vọng i năm nay tiến giai Top 5, thậm chí có thực lực vấn đỉnh quán quấn.

Trận đấu thứ hai rất nhanh đã bắt đầu.

Lôi đài số 1 chỉ còn lại có mười lăm người, lần nữa tiến hành rút thăm

Không thể không nói vận khí Lăng Tiếu cực kỳ tốt, thăm trống lại bị hắn rút được, trực tiếp luân không, không cần đánh trận thứ hai.

Nói thực ra đối với loại tỷ thí này Lăng Tiếu quả thật không chút hứng thú, trên lôi đài của hắn lợi hại nhất cũng chỉ là ba gã đê giai Huyền Sĩ, một gã là người Lý gia, một gã là người của trung đẳng gia tộc Vương gia, trong đó có một gã còn là người một nhà.

Dùng thực lực hắn hiện giờ, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Linh Sư cũng không đủ.

Ngay khi đợt thứ hai vừa mới bắt đầu, bên phía lôi đài số 3 đã xảy ra chuyện lớn.

Đường ca Lăng Lệ của Lăng Tiếu bị đối thủ đánh cho trọng thương, bị thua!

Lúc Lăng Tiếu đuổi tới lôi đàu số 3 đã có người Lăng gia cho Lăng Lệ ăn vào đan dược.

Bất quá, thấy Lăng Lệ toàn thân bị cháy cho chật vật không chịu nổi, hơn nữa tứ chi đều bị đánh cho biến hình, xem ra cho dù dùng Sinh Cơ Đan thì cũng phải nằm trên hai ba tháng mới có thể hoàn toàn khỏe lại, quan trọng

nhất là tin tưởng của Lăng Lệ bị đả kích, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến tu hành sau này của hắn.

Thấy tình hình này, trong nội tâm Lăng Tiếu nổi lên một cổ lửa giận.

- Rốt cuộc là ai làm?

Lăng Tiếu lạnh lùng hỏi thăm.

Tuy nói hắn cùng với Lăng Lệ tình cảm không sâu lắm, nhưng đây cũng là đường ca của mình, hơn nữa vị đường ca này của hắn lúc ở gia tộc khảo thí còn nhiều lần hảo ý nhắc nhở hắn, Lăng Tiếu tuyệt không cho phép người nhà mình lại bị khi dễ thảm hại như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 222 - Hắn Là Một Ác Ma! (2)

Người Lăng gia còn chưa đáp lời, thanh âm của Lý Thiên Hào đã từ không xa vang lên:

- Lăng Tiếu thấy rõ chưa, cầu nguyện đừng gặp ta trên lôi đài đi, bằng không thì kết quả của ngươi sẽ không khác hắn bao nhiêu đâu, ha ha!

Lăng Tiếu đứng lên nhìn Lý Thiên Hào lạnh lùng nói:

- Ngươi rất tốt, hi vọng người Lý gia các ngươi đều không có bọn hèn nhát, gặp ta không dám ứng chiến, nếu không ta sẽ hoàn lại gấp bội!

- Vậy thì chờ xem đi.

Lý Thiên Hào nói một tiếng, quay người rời đi.

Lúc này, Lăng Phong hừ nhẹ với Lăng Lệ đã ngất đi nói:

- Phế vật vô dụng, thật sự là mất hết mặt mũi gia tộc rồi.

- Ngươi nói gì, có giỏi lập lại lần nữa

Đôi mắt như muốn giết người kia của Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Lăng Phong quát lớn.

Lăng Phong đối mặt với khí thế của Lăng Tiếu không khỏi lui về phía sau nửa bước, bất quá hắn rất nhanh khôi phục lại, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát to:

- Ta nói Lăng Lệ là một phế vật vô dụng, ngay cả top 50 cũng chưa đạt được đã thua, mất hết mặt mũi gia tộc, chẳng lẽ ta nói sai sao?

Lăng Phong ở Lăng gia coi như là nhân vật thiên tài số một, dùng 24 tuổi tiến vào trung giai Huyền Sĩ, hắn vốn cho rằng mình sẽ lập nên tổ sử, trở thành thiên tài tiến giai trung giai Huyền Sĩ nhanh nhất.

Nhưng khi hắn xuất quan, biết rõ có người còn đột phát đến trung giai Huyền Sĩ sớm hơn hắn một bước, hơn nữa người này so với hắn còn nhỏ hơn sáu tuổi, khiến trong lòng hắn rất không dễ chịu

Trước khi tỷ thí, lại thấy những người khác nịnh nọt Lăng Tiếu, hắn lại càng thêm khó chịu.

Lăng Tiếu gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Phong nói:

- Ngươi có gan lập lại lần nữa, ta sẽ khiến ngươi lập tức biến mất khỏi nơi này.

Khí thế của Lăng Tiếu bao phủ về phía Lăng Phong, một cổ tinh thần lực vô hình uy áp lấy Lăng Phong.

Nhất thời, Lăng Phong chỉ cảm thấy có chút không thở nổ, sau lưng không toát ra mồ hôi lạnh.

- Không... Không có khả năng, hắn sao lại có khí thế mạnh như vậy!

Lăng Phong trong lòng thì thảo, hắn muốn lần nữa trách móc Lăng Tiếu, lại phát hiện mình vô luận thế nào cũng không mở miệng nói được.

Lăng Dũng ở bên khuyên:

- Lăng Tiếu được rồi, hiện giờ không thích hợp nội đấu, sẽ khiến người khác chê cười.

- Hừ, ai dám nói đại ca ta là phế vật, ta là người thứ nhất giết hắn.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, triệt hồi uy áp đối với Lăng Phong, quay người rời đi.

- Hô!

Lăng Phong thở nhẹ ra một hơi, thân thể lảo đảo một cái, rõ ràng trực tiếp ngồi bệt trên đất, thần sắc vô cùng trắng bệch, thật giống như vừa trải qua một trận đại chiến vậy.

Người chung quanh thấy tình huống này đều vô cùng giật mình, lại nhìn về phía thân ảnh đi xa kia, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ cao lớn.

Còn đối với Lăng Khuông, Lăng Tinh vẫn tràn ngập địch ý với Lăng Tiếu thì lại càng hoảng hốt, bọn hắn giờ mới phát hiện thì Lăng Tiếu đã sớm vượt xa bọn hắn rồi, đố kị trong nội tâm cũng tăng mạnh.

Trước khi Lăng Tiếu chưa tu luyện Khống Thần Quyết hắn căn bản không có khả năng sinh ra uy áp, bởi vì chỉ có đến Linh Sư giai mới có thể phát ra linh lực uy áp.

Lăng Tiếu tu luyện tinh thần lực hơn nửa năm, hơn nữa gần đây phục dụng "Bạo hành" khiến tinh thần lực lần nữa tăng lên, tinh thần lực của hắn so với uy áp của cao thủ Linh Sư giai cũng không kém chút nào. Nếu không phải hắn không muốn gây nội đấu thì trực tiếp lợi dụng tinh thần lực tàn phá Lăng Phong cũng không phải là chuyện không thể.

Không chỉ có Lăng Tiếu, bất luận kẻ nào của Lăng gia đều đã bị chọc giận.

Lý Thiên Hào ra tay quá độc ác.

Lúc này người Lăng gia phàm là gặp phải người Lý gia hoặc Lam gia đều nhất nhất dốc hết toàn lực, không chỉ muốn đánh bại càng muốn đánh tiện đối thủ, người Lý gia và Lam gia người cũng như thế.

Cái này, trận đấu vòng thứ ba lôi đài cũng trở nên càng thêm máu tanh.

Lăng Tiếu đợt thứ hai luân không, vòng thứ ba không gặp phải người của Lý gia hoặc Lam gia, hắn cũng không lãng phí thời gian, một chiêu đã trực tiếp quét ngang đối thủ.

Đã đến vòng thứ tư, Lăng Tiếu rốt cục gặp được một gã đê giai Huyền Sĩ của Lý gia.

Tên đê giai Huyền Sĩ của Lý gia kia tựa hồ bảo trì không sợ hãi, trên mặt còn treo dáng cười nhẹ nhõm, tựa hồ đối với cặp mắt tràn ngập lửa giận kia của Lăng Tiếu cũng coi như không thấy.

Lúc trọng tài tuyên bố tỷ thí thì tên đê giai Huyền Sĩ của Lý gia kia cũng không tiến công, mà cười nhạo nói với Lăng Tiếu:

- Lăng gia thiên tài sao? Có bản lĩnh ngươi tới phế ta đi, ngu ngốc.

- Thật can đảm!

Lăng Tiếu không nghĩ tới một gã đê giai Huyền Sĩ cư nhiên lại hung hăng càn quấy như thấy, lúc này lửa giận càng gia tăng.

Ngay khi Lăng Tiếu tới gần thì tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia kia đã cười mở miệng kêu lên

- Ta vứt bỏ...

Đáng tiếc, hắn còn chưa dứt lời đã bị Lăng Tiếu đánh một quyền vào miệng.

Một ngụm máu tươi vẩy ra, răng cửa chấn vỡ!

Ngay sau đó, một hồi công kích như vũ bão của Lăng Tiếu đã đánh vào tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia kia.

Răng rắc! Răng rắc!

Ah ah!

Tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia kia không có bất kỳ sức hoàn thủ, tứ chi bị Lăng Tiếu trực tiếp cắt đứt, hắn phát ra từng tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

- Đây chính là kết cục của các ngươi khi đắc tội Lăng gia ta.

Lăng Tiếu tay không bóp nát cổ tay tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia kia, ngay sau đó quát to một tiếng, cao cao vứt thân thể của hắn lên trên

- Hắn muốn làm gì?

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn động tác của Lăng Tiếu.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu cao cao nhảy tới, đầu gối kê vào lưng tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia đang rơi xuống kia.

Răng rắc!

Ah!

Tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia kia bị Lăng Tiếu dùng đầu gối đánh vào, xương lưng đứt đoạn!

Lăng Tiếu cũng không định buông tha hắn, tinh thần lực xiết chặt, châm vô hình đâm vào trong thức hải của tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia này, lúc này hắn thật sự xem như bị phế đi rồi.

Lúc tên đê giai Huyền Sĩ Lý gia trùng trùng điệp điệp rơi xuống ngoài tràng thì bên người hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả trọng tài cũng quên tuyên bố kết quả.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên năm chữ "Hắn là một Ác Ma! "

Ở dưới lôi đài, mọi người Lăng Tiếu giống như ác ma, đáy lòng cũng bốc lên một cỗ hàn ý, nhất là những võ giả còn muốn tham gia vào đệ ngũ lôi đài kia, mọi người đều là đang cầu nguyên trong lòng ngàn vạn lần đừng gặp gỡ ác ma này.

Tần Thái lúc trước bị Lăng Tiếu đánh bại còn là may mắn tận đáy lòng:

- Hoàn hảo hắn phản đối ta ra tay độc ác, thật là đáng sợ, đê giai Huyền Sĩ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị phế đi.

Người của Lý gia ở dưới đài đều là từng người vẻ mặt tức giận, nếu như ánh mắt có thể giết người mà nói, bọn họ hi vọng đem Lăng Tiếu bầm thây vạn đoạn.

Lăng Tiếu xuống đài, khinh miệt hướng về phía Lý Thiên Hào nói:

- Cầu nguyện ngàn vạn lần đừng gặp gỡ ta, nếu không kết quả của ngươi cũng giống hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 223 - Người Của Tử Thiên Tông. (1)

Lăng Lệ bị Lý Thiên Hào phế ngay tại chỗ, mà hiện tại Lăng Tiếu hạ thủ còn độc ác hơn, không chỉ phế đi tứ chi của đối phương, càng lợi dụng tinh thần lực của mình đâm bị thương thức hải của võ giả Lý gia này, chỉ sợ sau này không chết cũng biến thành ngu ngốc rồi.

Kỳ thật, mới vừa rồi võ giả Lý gia kia là muốn mở miệng nói bỏ cuộc, chẳng qua là tốc độ của Lăng Tiếu toàn bộ khai hỏa, trước khi hắn nói ra lập tức đánh cho hắn ngay cả cơ hội nhận thua cũng không có.

Hắn là lấy đạo của người trả lại cho người!

Hắn muốn nói cho Lý Thiên Hào biết rằng Lăng Tiếu hắn đã nói được nhất định sẽ làm được.

- Tiểu tử chớ lớn lối, chờ ngươi gặp phải Thiên Hào ca của chúng ta, ngươi nhất định phải chết.

Một gã võ giả của Lý gia giành trước kêu lên.

- Cái gì mà thiên tài của Vẫn Thạch thành, ta xem là phế vật còn không sai biệt lắm, Thiên Hào ca của chúng ta nhất định đánh cho ngươi tè ra quần, kêu cha gọi mẹ.

Lại có một gã võ giả của Lý gia kêu gào nói.

- Cũng không cần phải vậy, cho dù không gặp phải Thiên Hào ca, gặp phải ta cũng có thể đem ngươi bóp chết.

...

- Đủ rồi!

Lý Thiên Hào hướng về phía võ giả nhà mình quát một tiếng, sau đó nhìn Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Ngươi được, hi vọng ngươi có thể kiêu ngạo mãi như vậy, chúng ta đi!

- Yên tâm, ở trước khi chưa đánh cho những tạp chủng như Lý gia các ngươi tàn phế, ta vẫn sẽ lớn lối như vậy.

Lăng Tiếu hết sức cuồng vọng nói.

Lời này vừa nói ra, những võ giả của trung tiểu gia tộc ở xung quanh không khỏi bội phục vạn phần:

- Lăng Tiếu này tuổi còn nhỏ, nhưng mà tính tình cũng không nhỏ a, bất quá nhân gia thực lực quả thật đủ cứng a!

Lăng Tiếu nhìn người của Lý gia rời đi, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Bạch Vũ Tích, Độc Ưng cùng với Lãnh Xà huynh muội bên cạnh hắn đều vây quanh, bên trong năm thước không có người nào dám đến gần.

Không bao lâu, hai người về nhất của năm tòa lôi đài đều được tuyển chọn xong.

Lăng gia chiếm ba danh sách, theo thứ tự là Lăng Tiếu, Lăng Phong, Lăng Dũng, còn lại toàn bộ đào thải; Lý gia bên này cũng chiếm được hai danh sách, Lý Thiên Hào cùng một thanh niên dùng đấu bồng phủ kín đầu không thấy rõ bộ dáng; La gia lần này vận khí không tốt, bảy tên Huyền Sĩ ra sân trong đó có 3 tên cao giai Huyền Sĩ, chỉ chiếm được một cái danh sách, là đệ

tam danh La Tề đoạt được; bốn gã khác toàn bộ đều là đến từ người của trung tiểu gia tộc, mà trung đẳng gia tộc Lam gia lại chiếm hai danh sách, điều này khiến cho tất cả mọi người có chút không thể tưởng được.

Lam gia tiến vào phía trước mười người theo thứ tự là Lam Kiếm Nhân cùng một thiếu nữ, chính là nữ nhi Lam Diễm của Lam Đinh Sơn, nàng rõ ràng chỉ có thực lực cao giai Huyền Giả, thật không biết là làm cách nào lại lẫn vào được trước thập cường, chắc là vận khí cực tốt đi.

Quả thật, Lam Diễm một đường tới đây đều gặp phải đối thủ là Huyền Giả giai, căn bản không có gặp phải Huyền Sĩ giai, cho nên nàng vô cùng may mắn vào tiền thập cường.

Khác có hai gã vào tiền thập cường theo thứ tự là Tần gia Tần Lễ cùng với Tiết gia Tiết Cương.

Lúc này, tất cả mọi người tập trung đến phụ cận chủ lôi đài, mười tên thanh niên một đời nhân tài kiệt xuất được chọn vào thập cường của Vẫn Thạch thành đều đứng ở trên lôi đài.

Sau khi tất cả mọi người rút thăm xong, Lệ Không thân là bình phán viên sẽ phải tuyên bố tỷ thí bắt đầu, một đạo thanh âm trầm thấp từ dưới đám người vang lên:

- Chậm đã!

Thanh âm này nói được không lớn, tuy nhiên nó khiến cho người ta nghe được rõ ràng, có thể thấy được người nói thực lực tất nhiên bất phàm.

Lệ Không nhíu chân mày, hướng dưới đài nhìn lại, hắn thật sự không rõ người nào ở phía dưới lại to gan như vậy, lại dám ở trong lúc này lên tiếng ngăn trở việc trọng đại nhất của Vẫn Thạch thành.

Ở trên đài cao mỗi một vị đều là tu vi Linh Sư giai, coi như là Thái thượng trưởng lão của Lăng gia cũng chưa chắc dám ngăn lại tỷ thí đi.

- Ở đâu ra cuồng đồ lớn mật như thế, dám can thiệp gia tộc đại bỉ.

Lý Thiên Trọng ở lúc trước liền nhẫn nhịn một ngụm khẩu khí, liên tục nghe được La Tường Minh cùng Lệ Không đối với Lăng Thương lấy lòng, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, hiện tại có người tới quấy rầy tỷ thí, hắn đầu tiên đứng lên quát trách nói.

- Thật can đảm, Vẫn Thạch thành nho nhỏ thậm chí ngay cả người của Tử Thiên tông chúng ta cũng không để vào trong mắt.

Một đạo tiếng quát vang lên, hai đạo nhân ảnh từ trong đám người nhảy ra.

Đi lên lôi đài là một gã trung niên nhân so với Lệ Không còn muốn mập hơn gấp đôi, hắn mặc một bộ y phục hoa lệ, nâng cao cái bụng bự, làm cho người ta cảm giác đầu tiên tựa như bạo phát hộ (nhà giàu mới nổi), ở bên cạnh hắn là một lam sắc võ giả so với tuổi của hắn không sai biệt lắm, sau lưng đeo một thanh hắc sắc trường thương, cặp ánh mắt giống như mắt ưng tràn đầy sát lục chi khí.

Lý Thiên Trọng cũng không nhận ra người đến, nhưng mà mới vừa rồi lại nghe được đối phương báo ra tông môn, cả người bị dọa đến lảo đảo một cái, hắn vô cùng cẩn thận hỏi:

- Hai... Hai vị là... đại nhân của Tử Thiên tông?

Gã trung niên nhân bạo phát hộ kia hừ lạnh một tiếng, từ bên hông móc ra một cái lệnh bài như ngọc mà cũng không phải ngọc, phía trên có khắc một chữ "Tử" mang phong cách cổ xưa.

Đến lúc này, mọi người ngồi ở trên đài "Xoát" một cái đứng lên.

- Tham kiến Tử Thiên tông chấp sự đại nhân.

Tất cả tộc trưởng, gia chủ cùng với thượng đại trưởng lão của các gia tộc trong Vẫn Thạch thành ai cũng không dám làm ra bất kỳ cái bộ dáng gì, hướng bạo phát hộ cùng lam bào trung niên nhân khom mình hành lễ kêu to.

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở dưới đài đều là sửng sốt, người nào cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng là ai cũng dự đoán được Tử Thiên tông này tuyệt đối là tồn tại vô cùng cường đại, nếu không chỉ bằng một cái lệnh bài thì làm sao có thể để cho các lão đại của Vẫn Thạch thành khom lưng được.

- Mới vừa rồi là ngươi quát trách ta?

Bạo phát hộ kia hướng về phía Lý Thiên Trọng âm u hỏi.

Lý Thiên Trọng nghe lời này thiếu chút nữa mềm nhũn ngã xuống, lúc này đem lưng khom xuống thấp hơi giải thích nói:

- Đại... Đại nhân ta... Ta không biết là ngài, có chỗ mạo phạm xin hãy tha thứ.

- Hừ, tin tưởng ngươi cũng không dám, nhanh chóng an bài cho chúng ta hai cái vị trí, chúng ta muốn xem chiến đấu.

Bạo phát hộ kia dùng ánh mắt híp lại thành tuyến hừ lạnh nói.

- Vâng... Vâng, đại nhân mời.

Lý Thiên Trọng lau mồ hôi lạnh một cái, vội vàng đem người mới đến chỗ

ngồi ở phía trên. Hắn thật không nghĩ tới Tử Thiên tông lúc này lại có người đến, nếu là nhân gia trách tội xuống, chỉ sợ Lý gia bọn họ cũng không cần tiếp tục sinh tồn nữa. Rất nhiều người có lẽ không biết tồn tại của Tử Thiên tông, nhưng mà hắn thân là Lý gia tộc trưởng đối với một ít thế lực khổng lồ có chút hiểu rõ nhất định.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 224 - Người Của Tử Thiên Tông. (2)

Bạo phát hộ cùng lam sắc trung niên nhân một chút cũng không khách khí ngồi ở vị trí nguyên lai là của Lăng Thương cùng Lý Thiên Trọng, không ai dám thốt một tiếng, mà hai gã gia chủ của trung tiểu gia tộc cùng với thượng đại trưởng lão nguyên lai ở phía trên xem thi đấu bị đuổi xuống dọn ra vị trí.

- Tốt lắm, tỷ thí lần nữa bắt đầu, chúng ta hôm nay là phụng mệnh của tông môn mà tới Vẫn Thạch thành các ngươi lựa chọn ngoại môn đệ tử, đệ tử nhà ai cuối cùng đoạt được khôi thủ liền có tư cách tham gia tranh cử ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông chúng ta.

Bạo phát hộ nhàn nhạt nói.

Bạo phát hộ lời này vừa ra, mọi người trên đài đều vui mừng, lúc này hướng hai người của Tử Thiên tông chắp tay cảm ơn.

Hai vị đại nhân của Tử Thiên tông lại là phụng mệnh của tông môn mà tới chọn lựa ngoại môn đệ tử, bọn họ thân là gia tộc của Vẫn Thạch thành có thể không hưng phấn sao. Vạn nhất chinh là tiểu bối nhà mình đoạt được khôi thủ, đạt được Tử Thiên tông thu nhận, như vậy tương lai ở Vẫn Thạch thành tuyệt đối là không người dám chọc, ngày sau còn sẽ có không ít gia tộc đến ninh bợ.

Lăng Thương thân là đứng đầu tam đại gia tộc nghe được tin tức như thế cũng bắt đầu hưng phấn, nhưng mà trong lúc bất chợt lại lo lắng xuống, nếu như không phải là đệ tử của Lăng gia đoạt được khôi thủ, như vậy vị trí lão đại ở Vẫn Thạch thành của bọn họ sẽ phải bị rung chuyển a!

- Thật hi vọng Tiếu nhi có thể lấy được thứ hạng đầu tiên của tỷ thí a!

Lăng Thương ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Lúc này, Lý Thiên Trọng khẩn cấp đứng ra cất cao giọng nói:

- Các vị, hai vị ở trước mắt này là đại hân đến từ bát phẩm tông môn Tử Thiên tông lớn nhất Tây Bắc chúng ta, hôm nay người nào đoạt được khôi thủ sẽ có cơ hội trở thành ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông.

Lý Trọng Thiên vừa mới nói xong, mọi người phía dưới giống như là nổ tung lên, tiếng nghị luận vang lên rối rít.

- Bát phẩm tông môn Tử Thiên tông, ta nhớ ra rồi, ta ở trên tổ phổ xem qua có ghi chép liên quan, là tông môn cường đại nhất Tây Bắc chúng ta, nghe nói có siêu cấp cường giả Vương giai tồn tại, còn có luyện dược sư tam phẩm trở lên cùng luyện khí sư tam giai trở lên...

- Không trách được các đại gia chủ đối với hai vị đại nhân kia cung kính như vậy, thì ra là Tử Thiên tông cường đại như vậy a!

- Không biết ai có thể may mắn đoạt được vị trí khôi thủ a, cái này nhưng là có trò hay để nhìn.

...

Người của Tử Thiên tông tới tựa như là ở trong mặt hồ bình tĩnh ném xuống một tảng đá vô cùng lớn, bắn tung ra từng vòng sóng lớn vô cùng, sau khi mọi người hưng phấn lại bình tĩnh lại.

Thập cường tranh tài cuối cùng cũng bắt đầu.

Trước khi bắt đầu phải giải thích một chút quy tắc.

Thập cường tranh tài không còn là cuộc thi vòng loại, vì sắp xếp vị trí trước mười, cho nên thực hành bán tuần hoàn thi đấu.

Vòng thứ nhất đầu tiên tìm ra năm người thất bại cùng năm người thắng cuộc, sau đó năm người thất bại lại tiến hành một lần rút thăm tỷ thí, sắp xếp ra hạng thứ sáu đến mười, năm người chiến thắng đồng dạng như thế sắp xếp ra từ hạng thứ nhất đến hạng thứ năm.

Lăng Tiếu lấy tới vẫn là số tám, hắn không khỏi cười khổ:

- Nếu như mình là người buôn bán, nghĩ không 'phát' cũng không được.

Rất nhanh vòng tranh tài thứ nhất liền an bài ra, trận đầu là số 1 Lam Kiếm Nhân đối chiến số 2 Lăng Dũng, trận thứ hai là số 3 Lăng Phong đối chiến với số 4 Lý Viêm, trận thứ ba là số 5 La Tề đối chiến với số 6 Tiết Cường, trận thứ tư là số 7 Lam Diễm đối chiến với số 8 Lăng Tiếu, trận thứ năm là Lý Thiên Hào đối chiến với Tần Lễ.

Ở dưới tiếng hoan hô của chúng nhân, trận tỷ thí đầu tiên bắt đầu, đây mới thực sự là thời khắc khiến cho người ta sôi trào.

Lam gia Lam Kiếm Nhân, 25 tuổi, vừa bước vào trung giai Huyền Sĩ không lâu, là một người trác tuyệt nhất trong đồng đại Lam gia, là một người có lực cạnh tranh Lam gia gia chủ đời sau nhất.

Lăng gia Lăng Dũng, trưởng tôn của Tam trưởng lão, đê giai Huyền Sĩ đỉnh phong, cùng Lam Kiếm Nhân đồng dạng là lần thứ hai tham gia gia tộc đại bỉ bốn năm một lần, chỉ bất quá thời điểm lần đầu tiên hắn tham gia, chẳng qua là lọt vào xếp hạng trước hai mươi, cũng không thể vào trước mười.

- Tỷ thí bắt đầu!

Theo một tiếng hạ lệnh của một gã trưởng lão, chiến đấu bắt đầu.

Thực lực của Lăng Dũng so ra kém Lam Kiếm Nhân, cho nên hắn vừa bắt đầu liền đoạt tấn công, Lang Nha Bổng trong tay hướng Lam Kiếm Nhân đập tới.

Quang mang thổ hoàng sắc ở chung quanh Lang Nha Bổng lộ ra vẻ khí thế mười phần, uy lực bất phàm.

Lam Kiếm Nhân lộ ra một tia cười lạnh, trong lòng khinh miệt nói:

- Chút tài mọn.

Chỉ thấy thân thể của hắn nhẹ nhàng run lên, một thanh thanh sắc trường kiếm xuất hiện ở trong tay, trên thân kiếm tản ra kiếm khí bén nhọn vô cùng, đây rõ ràng là một thanh nhị giai cao cấp kiếm khí.

Lang Nha Bổng nện xuống, trường kiếm huy sái!

Đinh đương!

Hai kiện binh khí đụng nhau, tia lửa văng khắp nơi!

Lăng Dũng mặc dù là tiên phát chế nhân, nhưng là lại bị Lam Nhân Kiếm chấn lui lại mấy bước.

- Kém một cấp, khác nhau một trời một vực!

Lăng Dũng hổ khẩu bị chấn thành tê dại, ở trong lòng thầm hô một tiếng, biết mình cùng đối phương có không ít chênh lệch, lúc này không do dự dùng đến tuyệt chiêu.

- Quân Chấn Tứ Phương!

Lăng Dũng quát to một tiếng, quanh thân tản ra hoang sắc quang mang Thổ thuộc tính, Lang Nha Bổng trong tay hung hăng hướng về phía Lam Kiếm Nhân đập tới.

Nhất thời, một đoàn thổ hoàng quang mang như tường trụ chưa từng có từ trước đến nay đánh tới Lam Kiếm Nhân.

Chiêu này vừa ra, dưới đài một mảnh kinh hô, hiển nhiên đối với một chiêu này của Lăng Dũng mà cảm thấy kinh ngạc.

Lam Kiếm Nhân nhìn tường trụ ở trước mắt không lộ ra chút ý tứ khiếp đảm nào, trên mặt mang theo từng tia tà tiếu, Thanh kiếm trong tay quang mang nở rộ.

- Phá cho ta!

Lam Kiếm Nhân thân thể triệt thoái về phía sau một bước, Thanh kiếm nhanh chóng quét ngang tường trụ.

Ầm!

Tường trụ trong nháy mắt tan rã.

Đúng lúc này, Lăng Dũng nắm lấy cơ hội, đã phi thân đến trước người Lam Kiếm Nhân, Lang Nha Bổng hướng bên hông hắn quét tới.

Từng cái gai sắt như thị huyết lão nha của linh thú trên Lang Nha Bổng chỉ cần đụng tới, da tróc thịt bong là không nói chơi.

Song, Lam Kiếm Nhân sớm có đề phòng, khẽ quát một tiếng:

- Sớm đã chờ ngươi đến rồi.

Bỗng nhiên, Thanh kiếm của Lam Kiếm Nhân đem Lang Nha Bổng của Lăng Dũng đánh văng ra, đồng thời tay trái phách ra, một chưởng vỗ vào trên bờ vai của Lăng Dũng.

- Bại đi cho ta!

Nhìn thân thể của Lăng Dũng bay ngược, Lam Kiếm Nhân hai tay hợp lại cầm Thanh kiếm, từ bên trên phất xuống dưới, một đạo diễm mang như thanh long hướng Lăng Dũng oanh tới.

Oanh!

Phốc!

Lăng Dũng bị thanh mang đập trúng bụng, một đạo vết thương tận xương rách ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, mất đi năng lực chiến đấu rơi xuống tràng đấu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 225 - Bản Thiếu Gia Vẫn Còn Quá Thiện Lương! (1

- Không chịu nổi một kích!

Lam Kiếm Nhân vô cùng khinh thường hừ nhẹ nói, bộ dáng kia rất là thần khí cao ngạo.

Trận đầu lấy Lam Kiếm Nhân có được thắng lợi, trận thứ hai là Lăng Phong chiến Lý Viêm.

Hai người vừa lên tràng, phía dưới liền ầm ĩ lên.

- Phong ca giết chết tạp chủng Lý gia kia.

- Viêm ca sỉ nhục tên tạp chủng của Lăng gia kia đi!

- Lăng gia tất thắng!

- Lý gia tất thắng!

...

Người ở phía dưới thuộc về hai nhà vây xem rối rít thay người trong nhà cổ vũ.

Lúc trước, Lăng Phong bị Lăng Tiếu áp đến không thở được, trong lòng nín một đoàn lửa, hắn muốn ở trên lôi đài hung hăng phát tiết một phen.

Song Lăng Phong còn chưa có ra chiêu, Lý Viêm khoác đấu bồng ở đối diện

thản nhiên nói:

- Ra chiêu đi, ngươi chỉ có cơ hội tiến công một lần.

- Cái gì!

Lăng Phong hoài nghi thính giác của mình có vấn đề, không khỏi kinh hô một tiếng.

Hắn bốn năm trước lấy thực lực đê giai Huyền Sĩ giết vào trong top 5, ở trong một đời trẻ tuổi danh tiếng cực thịnh, trừ mấy người ở trên ra không ai dám nói với hắn như vậy, hôm nay lại lấy 24 tuổi đột phá tới trung giai Huyền Sĩ, lấy thiên ân cùng năng lực của hắn tuyệt đối là đứng đầu nhất Vẫn Thạch thành, không nghĩ tới Lý gia trừ Lý Thiên Hào ra, còn có người dám nói chuyện với hắn như thế, đây rõ ràng là trắng trợn coi rẻ hắn.

Lúc trước lại bị Lăng Tiếu quát trách một phen, hôm nay lại chạy ra một gia hỏa ầm ĩ không biết tên này.

Lăng Phong nổi giận, hắn là muốn để cho tiểu tử Lý gia này nằm dưới lôi đài!

- Ta nói ngươi không ra chiêu, ngươi sẽ không có cơ hội!

Thanh âm của Lý Viêm lần nữa vang lên.

- Ngươi muốn chết!

Lăng Phong giận quát một tiếng, nhị giai cao cấp trường thương trong tay giống như rắn độc hướng cổ họng của Lý Viêm đâm tới, tốc độ kia vừa nhanh vừa ngoan độc, tựa hồ giống như muốn một chiêu đánh chết Lý Viêm.

Mắt thấy trường thương trong nháy mắt liền đến trước mặt Lý Viêm, mọi người ở phía dưới cho là Lý Viêm hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Song, sau một khắc bọn họ lại thấy được một màn kinh người.

Chỉ thấy đầu thương kia vừa đến cổ họng thì bị Lý Viêm dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Tất cả mọi người bị một cái chuyển ngoặt này làm kinh hãi, Lăng Phong nhưng là thực lực trung giai Huyền Sĩ, là một trong những người có sức cạnh tranh khôi thủ nhất, mà Lý Viêm rốt cuộc là cái thực lực gì lại có thể lấy hai ngón tay kẹp lấy một kích toàn lực của Lăng Phong.

- Ta nói rồi, ngươi chỉ có cơ hội xuất thủ một lần.

Thanh âm của Lý Viêm lạnh lùng vang lên, một ngón tay của tay kia liền hướng về phía lồng ngực của Lăng Phong chỉ tới.

Hưu!

Một đạo hỏa hồng quang trụ thật nhỏ lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Cái gì!

Lăng Phong hoảng hốt, vội vàng muốn xách thương lui về phía sau, đáng tiếc trường thương của mình bị kẹp chặt đến gắt gao, hắn trong lúc nhất thời cũng quên mất thả thương né tránh.

Phốc!

Lồng ngực của Lăng Phong bị oanh thành một cái lỗ thủng thật nhỏ, thẳng

xuyên đến sau lưng, máu tươi từ lỗ thủng phun ra ngoài.

- Liệt... Liệt Viêm Chỉ!

Lăng Phong che bộ ngực, mồ hôi lạnh xông ra, sau khi trong miệng nói ra một câu, thân thể chậm rãi ngã xuống.

Trong lúc nhất thời toàn trường trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Ai cũng không ngờ tới, nhân vật lĩnh quân một đời trẻ tuổi của Lăng gia lại một chiêu liền bại!

yên lặng một hồi, tiếp theo là một mảnh tiếng xôn xao vang lên.

- Mới vừa rồi... Đó là trấn tộc Thanh cấp huyền kỹ Liệt Viêm Chỉ của Lý gia?

- Tuyệt đối sẽ không sai, nếu không không thể nào một chiêu liền đem Lăng Phong đánh bại, thật là đáng sợ.

- Chẳng lẽ đây là con át chủ bài mà Lý gia vẫn ẩn giấu?

- Xem ra Lăng gia lần này không cách nào đoạt được khôi thủ vị rồi.

...

Lăng Tiếu ở dưới trận đồng dạng bị một chiêu này của Lý Viêm làm cho kinh hãi một chút, trong lòng thầm nói:

- Quả nhiên có chút biệt tài, bất quá vẫn là không đáng giá được nhắc tới.

Lăng Thương ngồi ở trên đài cao thần sắc rất là khó coi, mà Lý Thiên Trọng ở một bên lại là hết sức đắc ý vuốt râu mỉm cười, một ngày này nhưng hắn là đã đợi bốn năm, hắn tin tưởng Lý Viêm tuyệt đối sẽ không để cho hắn thất vọng.

Kỳ thật, mọi người chỉ biết là nhân vật lĩnh quân của Lý gia một đời trẻ tuổi là Lý Thiên Hào, nhưng mà ở trong mắt Lý Trọng Thiên, Lý Viêm mới chân chính là kinh tài tuyệt diễm chi tử của Lý gia.

Vốn là ở bốn năm trước Lý Viêm đã là trung giai Huyền Sĩ rồi, khi đó Lý Viêm chỉ là 20 tuổi, dõi mắt cả Vẫn Thạch thành ở 20 tuổi đạt tới trung giai Huyền Sĩ cơ hồ là không có, đây có thể xưng là yêu nghiệt để cho Lý Thiên Trọng đối với Lý Viêm quan ái bằng mọi giá.

Ở khi đó, Lý Thiên Trọng đã đem Lý Viêm coi là người lựa chọn tốt nhất để kế thừa tộc trưởng tương lai, lại càng đem Thanh cấp huyền công trấn tộc duy nhất của Lý gia truyền cho Lý Viêm, mà gia tộc đại bỉ lần trước Lý Thiên Trọng cũng không để cho Lý Viêm ra sân, đợi chính là giờ khắc ngày hôm nay, hắn muốn mười phần nắm chặt hung hăng giẫm lên hai nhà Lăng, La để thượng vị, để cho Lý gia đoạt được danh tiếng đứng đầu đại bỉ lần này.

Lý Thiên Trọng vì đại bỉ lần này có thể nói là nhọc lòng rồi.

Hôm nay, hắn rốt cục nghênh đón loại khoái cảm thắng lợi này.

- Người trẻ tuổi này là ai, tư chất bất phàm a, tuổi còn trẻ mà đã có tu vi cao giai Huyền Sĩ rồi.

Bạo phát hộ trung niên nhân ngồi ở chỗ trung ương nhất kia nhàn nhạt nói.

Lý Thiên Trọng lập tức cười đáp lại nói:

- Đây là tôn tử Lý Viêm của tại hạ, hôm nay mới vừa 24 tuổi.

- Nga!

Bạo phát hộ kia nhàn nhạt đáp một tiếng, liền không có nói nữa.

Thái độ này khiến cho Lý Thiên Trọng buồn bực không thôi, hắn còn tưởng rằng đối phương coi trọng tôn tử của chính mình, sau đó thuận lý thành chương trở thành ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông.

Bất quá Lý Thiên Trọng cũng không có quá để ở trong lòng, dõi mắt nhìn thanh niên tiến vào thập cường, chỉ có Lý Viêm cùng La gia La Tề kia là cao giai Huyền Sĩ, hơn nữa Lý Viêm lại luyện Thanh cấp huyền kỹ Liệt Viêm Chỉ, chiến thắng La Tề trên bảng, đoạt được khôi thủ vị đó là chuyện sớm hay muộn. Cho nên danh sách ngoại môn đệ tử kia của Tử Thiên tông không phải là của Lý gia bọn họ thì không ai có thể hơn. Sau này có Tử Thiên tông ở phía sau đài, Lý gia bọn họ tuyệt đối sẽ xưng bá Vẫn Thạch thành.

Đang ở lúc Lý Thiên Trọng ảo tưởng hết sức, trận tỷ thí thứ ba bắt đầu.

La gia La Tề, là người tiến vào tam cường lần trước, mới vừa đột phá cao giai Huyền Sĩ không lâu, thần tình cả người thoạt nhìn vô cùng lạnh nhạt, tựa hồ giống như là cao nhân đắc đạo, không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cho hắn dao động tâm tình.

- Tiểu tử này không tồi, vừa nhìn tâm tính liền vô cùng bền gan vững chí, tương lai thành tựu không thua gì tiểu tử mới vừa rồi kia.

Bạo phát hộ đánh giá La Tề một cái khen ngợi nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 226 - Bản Thiếu Gia Vẫn Còn Quá Thiện Lương! (2)

La gia gia chủ La Tường Minh ở một bên lập tức cung kính nói:

- Đây là La Tề nhà ta.

Sau khi nghe xong, bạo phát hộ lại là lãnh đạm đáp lại một tiếng, liền không có nhìn nữa, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Trận thứ ba không có bất kỳ lo lắng nòa, Tiết gia Tiết Cường chỉ có thực lực đê giai Huyền Sĩ, một chiêu liền bị La Tề cho bại dưới chưởng.

- Trận thứ tư bắt đầu, số 7 Lam Diễm, số 8 Lăng Tiếu lên lôi đài.

- Lăng Tiếu!

Bạo phát hộ cùng với lam y trung niên nhân một mực vẫn không có nói chuyện sau khi nghe được tên của Lăng Tiếu liền lộ ra mấy phần thần sắc khác thường.

Biểu tình rất nhỏ này rơi vòa trong mắt Lý Thiên Trọng không thể nghi ngờ dâng lên kinh đào hải lãng!

Chẳng lẽ hai vị đại nhân này là hướng về Lăng Tiếu tiểu tử kia mà tới?

Sẽ không đâu, tuyệt đối không phải là như thế.

Trên lôi đài, ánh mắt của Lam Diễm tràn đầy cừu hận nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, nếu như ánh mắt của nàng có thể giết người, nàng không ngần

ngại đem Lăng Tiếu bầm thây vạn đoạn.

- Cô nàng, ta biết bản thiếu gia ta rất tuấn tú, nhưng mà ngươi cũng không cần nhìn chằm chằm vào bản thiếu gia nha, dưới trận còn có rất nhiều người nhìn, bản thiếu gia sẽ xấu hổ.

Lăng Tiếu nhìn Lam Diễm dáng điệu không tệ trêu ghẹo nói.

Không thể không nói Lăng Tiếu người này là một người có da mặt dày vô cùng.

- Là ngươi giết ca ca của ta?

Lam Diễm bàn tay nắm chặt nhuyễn kiếm lạnh lùng hỏi.

- Bản thiếu gia giết người không ít, nhưng mà ca ca của ngươi là ai, ta hoàn toàn liền không nhận ra.

Lăng Tiếu rất vô tội nói.

- Lam Cuồng Sinh!

- A, thật giống như có một chuyện như vậy, người muốn thay hắn báo thù?

- Ngươi đã thừa nhận, vậy ngươi liền đi chết đi!

Lam Diễm đã sớm biết là Lăng Tiếu giết đại ca của nàng, nàng hỏi hai câu này chỉ là vì trì hoãn một chút thời gian, để cho nàng cầm đan dược trong tay ăn vào.

Bỗng nhiên, Lam Diễm ăn vào đan dược dâng lên một cỗ khí thế cường đại, lại một đường nhanh chóng lên tới cảnh giới trung giai Huyền Sĩ.

- Tăng Sĩ đan!

Lăng Tiếu nhìn một cái liền có thể thấy được Lam Diễm phục dụng chính là Tăng Sĩ đan.

Tăng Sĩ đan, nhị giai trung cấp đan dược, có thể để cho cao giai Huyền Giả trong nửa canh giờ đạt tới tu vi trung giai Huyền Sĩ, sau nửa canh giờ người dùng ít nhất là ba tháng không có cách nào vận dụng huyền lực.

Lam Chấn Phong ở trên đài thì là trong lòng thở dài:

- Đứa nhỏ này quá bướng bỉnh rồi!

- Muốn giết ta, ngươi còn không có tư cách!

Lăng Tiếu đối mặt với một kiếm đâm tới, thong dong nói một câu, thân thể chợt lóe, đi vòng qua bên người Lam Diễm, một tay bắt được cổ tay của nàng, trong nháy mắt đem nhuyễn kiếm của nàng đoạt xuống, một chưởng đem nàng chấn lui lại mấy bước.

- Ca ca của ngươi là tự làm tự chịu, không trách được người khác, muốn trách chỉ trách hắn chọc giận đến ta.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói. Một chưởng kia của hắn căn bản không có dùng huyền lực gì, hắn mặc dù không coi là chính nhân quân tử, nhưng mà chuyện đánh nữ nhân hắn thật đúng là chưa từng làm qua.

- Có bản lĩnh ngươi liền giết ta đi, nếu không ta nhất định phải giết ngươi!

Lam Diễm quá mức chấp nhất, lại phục dụng một viên Tật Phong đan, đem tốc độ tăng lên gấp hai, ba lần, giương ra song chưởng càng không ngừng hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Nàng tựa như là một kẻ điên, không có phương pháp gì hướng Lăng Tiếu loạn oanh mà đến.

Tăng Sĩ đan có thể khiến cho Lam Diễm đạt tới tu vi trung giai Huyền Sĩ, tuy nhiên nó không thể để cho nàng sinh ra thuộc tính công kích huyền lực ngoại phóng.

Đối mặt với công kích của Lam Diễm, Lăng Tiếu căn bản không có bất cứ uy hiếp gì.

Cũng không cần lợi dụng Phong thuộc tính, chỉ bằng bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh của hắn liền có thể dễ dàng tránh thoát.

Chỉ là hắn không muốn tiếp tục dông dài, quát nhẹ một tiếng:

- Ngươi xuống đài tỉnh lại cho ta đi.

Tiếp theo, Lăng Tiếu đánh ra một chiêu Bài Vân chưởng, đem Lam Diễm trực tiếp chấn bay ra ngoài lôi đài.

Hắn ở trong lòng thầm than:

- Bản thiếu gia vẫn còn quá thiện lương!

Liền ở lúc gia tộc đại bỉ đang gấp rút tiến hành, một tràng âm mưu soán vị kinh thiên ở Lăng gia lặng lẽ triển khai.

Sau khi Nhị trưởng lão Lăng Mạc cùng Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn mật đàm nửa canh giờ, Ngũ trưởng lão thay hành trang hướng ngoài thành lướt đi.

Không bao lâu, hắn đi tới một cái đình hiên trang viện đổ nát không chịu nổi ở ngoài thành, tiến vào một cái gian phòng không có chút thu hút nào.

Hắn hướng về một cái giường đá gõ nhẹ vài cái có tiết tấu, cái giường đá kia lại tách ra, một cái thông đạo chỉ rộng một người đi hiện ra ở trước mắt.

Ngay sau đó, một đạo bóng dáng thấp bé từ lối vào nhảy ra ngoài.

Người có vóc dáng thấp bé này hiển nhiên là cao thủ Linh Sư giai nửa năm trước chặn đánh Lăng Tiếu, được xưng là "Lão Quỷ".

Ngũ trưởng lão nói:

- Lão Quỷ, tử sĩ đều chuẩn bị đủ số rồi đi?

- Hắc hắc, ta làm việc chẳng lẽ ngươi vẫn chưa yên tâm, một mình người xem đi:

Lão quỷ âm sâu cười cười, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Đều đi ra cho ta.

Tiếp đó, ở cửa ra vào, từng cái nhân ảnh từ phía dưới nhảy ra ngoài.

Đây chính là Độc nhân mà Lăng Tiếu đã từng thấy qua, từng cái đều có thực lực cao giai Huyền Sĩ.

Bất quá đều không sử dụng cường chiêu huyền lực ngoại phóng, hiển nhiên là Lão Quỷ lợi dụng đan dược nào đó thôi phát tất cả tiềm lực của những người này, để cho bọn họ trở thành cao giai Huyền Sĩ, hoàn toàn trở thành khôi lỗi tử sĩ của Lão Quỷ này.

Ngũ trưởng lão nhìn đến một đám tử sĩ đen nghịt ở trước mắt, lúc này hài lòng gật đầu nói:

- Thừa dịp hiện tại Lăng Thương không có ở trong tộc, nhanh chóng lên đường đi, trước tiên đem thế lực ủng hộ Lăng Tiếu khống chế lại, những cái khác hết thảy đều không là vấn đề rồi.

Đang ở thời điểm Ngũ trưởng lão cùng Lão Quỷ muốn dẫn 200 tử sĩ rời đi Liễu Đình Hiên, một đạo thanh âm giống như u minh vang lên:

- Lão Quỷ, người của ngươi quá không cẩn thận, có nguwofi theo dõi cũng không biết.

- Người nào?

Ngũ trưởng lão nghe được thanh âm này, lập tức cảnh giác.

- Chớ khẩn trương, là người bạn già của ta!

Lão Quỷ nói một câu, sau đó gọi một tiếng:

- Lão Minh ngươi nói có người theo dõi ta sao?

- Không sai, hắn tới rồi!

Ngay sau đó một đạo hắc ảnh lấy tốc độ tuyệt luân vô bì hướng phía trước lướt tới.

Ngũ trưởng lão ở phía dưới nhìn thấy tốc độ như tàn ảnh kia tương đối hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Lão Quỷ cư nhiên còn có trợ thủ bực này.

- Lăng Ngôn, ngươi thật là can đảm, lại dám cùng đại ca của ngươi cấu kết với ma nhân mưu đoạt tộc trưởng vị.

Một vòng kim sắc quang ảnh hiện ra trong nháy mắt đi tới trước mặt Ngũ

trưởng lão cùng Lão Quỷ.

Người tới rõ ràng là Lăng gia Thái thượng trưởng lão rõ ràng là đã biến mất từ lâu.

Lão kỳ thật một mực ở trong Lăng gia, chỉ là không người nào biết lão kỳ thực đang ẩn phục bên người Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão, thời thời khắc khắc chú ý động hướng của bọn họ, mục đích đúng là muốn chờ hai huynh đệ bọn họ lộ ra đuôi hồ ly.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 227 - Đại Chiến Của Nửa Bước Vương Giai

- Thái... Thái thượng trưởng lão.

Ngũ trưởng lão nhìn thấy người tới liền một trận kinh hoảng thất thố.

- Nhanh chóng theo ta trở về hướng tộc trưởng nhận lõi, nhìn ở trên phần lão tộc trưởng, ta sẽ để cho hai huynh đệ các ngươi đến phía sau núi diện bích suy nghĩ mười năm, lấy đó là trừng phạt, chuyện này cứ như vậy mà tính.

Thái thượng trưởng lão âm u nói.

- Không thể nào, Thái thượng trưởng lão, ngươi đã biết cha ta là tộc trưởng đời trước liền nên phụ trợ đại ca của ta lên làm tộc trưởng mới đúng, mà không phải là để cho Lăng Thương đảm đương Lăng gia tộc trưởng, hắn không xứng.

Ngũ trưởng lão ổn định tâm thần hướng về phía Thái thượng trưởng lão khuyên nói.

- Đừng chấp mê bất ngộ, ban đầu lão tộc trưởng truyền ngôi cho Lăng Thương là có nỗi khổ tâm, đợi sau khi trở về ta sẽ nói cho các ngươi rõ.

Thái thượng trưởng lão nói. Nếu không phải hắn cùng với tộc trưởng đời trước có giao tình, chỉ sợ lập tức sẽ ra tay bắt Ngũ trưởng lão.

- Cần gì tiếp tục nói nhảm với hắn, Lão Minh giết chết lão gia hỏa này đi!

Ngũ trưởng lão còn muốn nói điều gì, Lão Quỷ ở một bên hướng về một cái

phương hướng gọi quát lên.

Ngay sau đó, một đạo u ảnh hướng Thái thượng trưởng lão lướt qua, một đạo phong nhận cự đại hướng Thái thượng trưởng lão đập tới.

- Chút tài mọn!

Thái thượng trưởng lão tựa hồ sớm nhận thấy được có mai phục, con mắt lão vừa nhíu, trong tay giương lên, một đoàn kim quang cự đại hướng phía phong nhận kia đối oanh mà đi.

Ầm!

Lão Quỷ nhân cơ hội kêu lê:

- Lăng Ngôn chúng ta đi, nơi này giao cho Lão Minh thôi.

Ngũ trưởng lão phức tạp nhìn Thái thượng trưởng lão một cái, lúc này gật đầu:

- Tốt, đi!

- Ai cũng không đi được!

Thái thượng trưởng lão phân tâm nhị dụng, một cỗ uy áp hướng hai người quét ngang mà qua.

- Lão gia hỏa, chóng lại Hồn Minh ta cư nhiên dám phân tâm nhị dụng, ngươi muốn chết!

Một đạo thân ảnh xuất hiện ở giữa không trung, một gã mang mặt nạ hình quye xuất hiện ở phía trên của lão, trong tay năm một đôi thiết trao, chỉ thấy

hắn mắng một câu, thiết trảo trong tay hướng Thái thượng trưởng lão đập twois.

Thái thượng trưởng lão ngẩng đầu nhìn lại, không nhanh không chậm khẽ quát một tiếng:

- Tam Tật Thương!

Theo tiếng quát nhẹ của Thái thượng trưởng lão, chỉ thấy ở trước người lão ngưng tụ thành ba thanh kim sắc trường thương giống như thực chất, tản ra khí thế kim duệ vô bì, hướng Hồn Minh ở giữa không trung đâm tới.

- Vương giai, linh lực công kích!

Ngũ trưởng lão cùng Lão Quỷ hoảng hốt kinh hô.

Thái thượng trưởng lão một chiêu này hiển nhiên là lợi dụng thiên địa linh lực ở chung quanh ngưng kết ra linh lực kim thuộc tính tiến hành công kích, đây là cường chiếu mà cường giả đạt đến Vương giai mới có thê sử dụng, cùng Huyền Sĩ giai lợi dụng tự thân thuộc tính ngưng tụ công kích lại là khác biệt một trời một vực.

- Chó má, hắn chẳng qua là nửa bước Vương giai mà thôi.

Hồn Minh ở giữa không trung mắng một câu, thiết liên trong tay vừa chuyển, cặp thiết trảo kia quay về đánh tới hướng ba thanh kim sắc trường thương kia.

Kim sắc trường thương do linh lực ngưng tụ thành cư nhiên bị thiết trảo đánh xơ xác.

- Ngươi cũng là nửa bước Vương giai!

Trên khuôn mặt yên tĩnh như giếng nước của Thái thượng trưởng lão xuất hiện vẻ động dung.

- Ha ha, lão gia hỏa ngươi biết là tốt rồi, hôm nay chính là lúc ngươi bỏ mạng.

Hồn Minh kia ở giữa không trung biến ảo vị trí mấy lần, thiết liên trong tay càng không ngừng xoay tròn.

Một cỗ cụ phong vô hình hình thành ở trên đỉnh đầu hắn, cây cối ở phụ cận bị thổi đến vang lên vù vù, thanh thế dọa người.

- Các ngươi còn không mang theo tử sĩ đi trước?

Hồn Minh hét lớn một tiếng, hắn ngưng tụ thành cụ phong hướng Thái thượng trưởng lão tập quyển mà đi.

Cụ phong chưa tới, cây cối chung quanh lập tức bị thổi ngã, nhưng phòng ốc đổ nát không chịu nổi kia lại càng lập tức sụp xuống.

Uy lực của Vương giai mạnh mẽ như vậy! Không, đây chỉ là uy lực của nửa bước Vương giai mà thôi.

Ngũ trưởng lão cùng Lão Quỷ không còn chịu uy áp của Thái thượng trưởng lão, lập tức dẫn theo 200 tử sĩ rời đi Liễu Đình Hiên, hướng Lăng gia xuất phát mà đi.

Đối mặt với cụ phong, Thái thượng trưởng lão lộ ra thần sắc ngưng trọng, trong lòng thầm than:

- Không liều mạng già không được, Tiểu nhi, sau này Lăng gia liền nhờ vào ngươi.

Bỗng nhiên lúc này, Thái thượng trưởng lão toàn thân tách ra quang mang kim sắc lóng lánh, một cỗ khí thế vô cùng cường đại dâng lên, một thanh kim sắc trường thương trong không gian giới chỉ bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Kim Thương quyết đệ nhất thức, Kim Vũ Mạn Thiên!

Thái thượng trưởng lão đánh ra Thanh cấp huyền kỹ duy nhất của Lăng gia rồi, Kim Thương quyết thức thứ nhất.

Trong lúc nhất thời, kim sắc thương ảnh mãn thiê như từng hạt mưa hướng cụ phong kia bắn đi.

Cụ phong kia bị đâm thủng thành vô số lỗ nhỏ, hướng Hồn Minh ở giữa không trung đâm thẳng tới.

- Lão gia hỏa này quả nhiên có chút bản lĩnh!

Hồn MInh thầm hô một tiếng, thân thể liên tục lùi về phía sau.

- Ngươi không phải là muốn mạng của ta sao, làm sao lại chạy rồi!

Thái thượng trưởng lão xé tan cụ phong, hướng Hồn Minh kia giết tới, trường thương trong tay đâm ra một đạo thương nhả dài mấy chục thước, trường thương giống như được chế tạ bằng hoàng kim dũng mãnh không gì so sánh được xé rách không khí, hướng Hồn Minh đâm tới.

Hôn Minh không thể tránh khỏi, hai tay vừa thu lại, cũng đem thiết trảo đưa về trước ngực, lúc này ngăn trở thương ảnh kia.

Ầm!

Hồn Minh bị kim thương ảnh trực tiếp đập vào trên mặt đất, oanh tạc đến mặt đất biến thành một cái hố sâu mười mấy thước.

- Không biết tự lượng sức mình!

Thái thượng trưởng lão thu lại khí thế, thầm mắng một câu, chuẩn bị hướng bên trong thành lao đi.

Đúng lúc này, một cái thiết trao lấy tốc độ nhanh chóng tuyệt luân từ dưới hố sâu kia bắn nhanh ra ngoài.

Thái thượng trưởng lão tránh không kịp, sau lưng bị hung hăng trảo một cái, một khối huyết nhục lớn bị xé rách ra, cả nguwofi cũng bị oanh bay xa mấy chục thước.

Phốc!

Một ngụm máu tươi vừa từ trong miệng lão phun ra, lão không chần chờ từ trong không gian giới chỉ móc ra đan dược chuẩn bị phục dụng.

- Muốn dùng đan dược, không có cửa đâu!

Hồn Minh chẳng biết lúc nào đã từ bên trong hố sâu chui ra, hơn mười đạo phong nhận từ bốn phương tám hướng hướng Thái thượng trưởng lão bao vây mà đi.

Thái thượng trưởng lão không thể phục dụng đan dược, khởi lên kim thương đem chi chít phong nhận kia đánhcho tan ra.

Song lão nhân gia hắn đã bị nội thương, tốc độc chống đỡ chậm đi không ít, thân thể vẫn bị vài cái phong nhận oanh vào, ý phục cũng bị cắt ra vài chỗ, may mắn là có Hộ Minh Khải đỡ lại phần lớn công kích, nếu không lão nhất

định là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Hồn Minh một kích đắc thủ, lần nữa thúc dục cường chiêu, một cỗ cụ phong không kém gì lúc trước lần nữa tạo thành, hướng Thái thượng trưởng lão xé rách mà đi.

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Thái thượng trưởng lão bất chấp tất cả rồi, toàn thân lần nữa bắn ra khí thế cường đại, lão quyết định dốc một trận liều chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 228 - Lăng Gia Kinh Biến. (1)

Chỉ thấy, toàn thân lão kim mang đại thịnh, trường thương trong tay tản ra tiếng vang ông ông.

Kim Thương quyết đệ ngũ thức: Thương Phách Thiên Hạ!

Hơn mười đạo kim thương ảnh hiện ra, bay thẳng đến cụ phong kia oanh tới.

Ầm!

Cường chiêu đối onah, hai người đều tránh không được, đều bị chấn bay ra ngoài.

Song Thái thượng trưởng lão không để ý đến thương thế nặng thêm ngay cả đan dược cũng chẳng cần phục dụng, cắn răng hướng phương hướng Hồn Minh kia vọt tới.

Hồn Minh lúc trước bị Thái thượng trưởng lão oanh trúng một cái đồng dạng bị trọng thương, hiện nay bị phản chấn ảnh hưởng đến, đồng dạng là thương càng thêm thương, đang ở sau khi hắn bị nện rơi xuống đất, khó khăn đứng lên, toàn thân cũng trở nên vết máu loang lổ, cái mặt nạ quỷ trên mặt kia bị đánh rách tả tơi, lộ ra nét mặt già nua dữ tợn đáng sợ ở bên trong, nhìn đến dọa người chí cực.

Đang ở lúc hắn muốn phục dụng đan dược, một đạo kim ảnh đánh tới.

Hắn muốn tránh ra, tuy nhiên phát hiện mình không thể động đậy, hiển nhiên đã bị khí thế của Thái thượng trưởng lão tập trung vào.

- Không!

Đạo kim ảnh kia như điện quang xuyên qua, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, hắn còn chưa kịp tránh ra, cổ họng bị trực tiếp xỏ xuyên qua thành một cái lỗ thủng lớn.

Hai tay hắn che cổ họng, hai mắt lồi ra ngoài, không cam lòng ngã xuống.

Thái thượng trưởng lão dùng hết lực lượng cuối cùng đánh chết Hồn Minh, trạng thái của lão cũng không tốt đi đâu được.

Lão giờ phút này như lão nhân bình thường gần đất xa trời, không có nửa điểm khí thế của cường giả, lão liên tục ho mấy cái, mấy ngụm máu tươi tràn ra.

Tay lão run run từ trong không gian giới chỉ lấy ra mấy viên đan dược, còn chưa kịp ăn vào, đan dược từ trong bàn tay khô héo kia run run rơi xuống mặt đất.

- Tiếu... Tiếu nhi... Ngươi... Ngươi nhất định phải trọng chấn Lăng...

Thái thượng trưởng lão hai mắt vô thần nhìn phương hướng Vẫn Thạch thành, trong miệng lẩm bẩm nói cái gì đó. Song lời còn chưa nói hết liền chậm rãi ngã trên mặt đất.

Lăng Tiếu ở trong sân tỷ thí không biết vì sao tâm thần một trận hoảng hốt, tâm tình không yên.

- Lão thái gia, chẳng lẽ ngươi thật đã xảy ra chuyện gì sao?

Lăng Tiếu chẳng biết tại sao nghĩ tới Thái thượng trưởng lão gần đây vẫn không gặp, ở trong lòng tự hỏi.

Trong nội các Lăng gia, Nhị trưởng lão triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Trừ tộc trưởng Lăng Thương cùng với Ngũ trưởng lão ra, tất cả mọi người đều đến đông đủ.

Trừ người ủng hộ Nhị trưởng lão ra, những vị trưởng lão khác đều không minh bạch Nhị trưởng lão cấp bách triệu tập hội nghị là vì chuyện gì.

- Nhị trưởng lão, hôm nay là gia tộc đại bỉ trọng đại, tộc trưởng đi tham gia hội nghị rồi, không biết ngươi là vì sao phải triệu tập mọi người tới đây, có việc gì quan trọng cần nghị sự sao?

Tam trưởng lão Lăng Viên chất vấn.

Ở Lăng gia, bình thường trong một tháng quy định thời gian đều là do tộc trưởng chủ trì hội nghị, mà Nhị trưởng lão đột nhiên hành sử đặc quyền khẩn cấp hội nghị, triệu tập đồng loạt bọn họ, Tam trưởng lão mơ hồ phát hiện có chuyện gì đó không ổn.

Tứ trưởng lão Lăng Uy cũng nhận thấy được quỷ ý, lúc này cũng dò hỏi:

- Đúng vậy a, hiện tại mọi người đến đông đủ, có lời gì cứ việc nói thẳng đi.

Nhị trưởng lão nhìn mọi người một cái, sau đó rời đi vị trí nguyên lai của hắn, từng bước từng bước hướng tới vị trí trung ương nhất mà đi.

Chúng trưởng lão đều là cả kinh, tất cả mọi người đoán được dụng ý cử động lần này của Nhị trưởng lão rồi.

- Lăng Mạc ngươi muốn làm gì?

Tam trưởng lão hướng Nhị trưởng lão lớn tiếng quát.

Lúc này, Thất trưởng lão cùng Cửu trưởng lão thân là dòng chính của Lăng Thương cũng lần lượt đứng lên.

Chỉ có Lăng Uy ở chính giữa trong ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

- Lăng Mạc, ngươi thật to gan, lại dám mưu đoạt vị trí tộc trưởng, chư vị trưởng lão mời theo ta cùng nhau bắt lấy tặc tử này.

Tam trưởng lão một chưởng phách toái bàn trà ở bên cạnh chấn thanh quát lên.

Trong lúc nhất thời chúng trưởng lão lấy Tam trưởng lão cầm đầu lập tức giăng sẵn trận địa sẵn sàng đón địch, mà tên Bát trưởng lão đi theo Nhị trưởng lão kia lập tức thối lui đến bên cạnh hắn, Tứ trưởng lão cùng Lục trưởng lão ngồi bất động, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

- Lăng Viên, ngươi thật muốn cùng ta là địch.

Nhị trưởng lão lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tam trưởng lão hỏi.

- Ngươi dã tâm lang sói cũng không phải là một hai ngày, Lăng Mạc ngươi đừng đem chúng ta xem là kẻ ngu, gia tộc dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng uy danh đại thịnh, ngươi thức thời một chút liền sớm đầu hàng, nếu không đừng trách chúng ta không để ý đến tình thủ túc.

Lăng Viên nói.

Cho tới nay lòng dạ của Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão cũng đã rõ rành rành, cho nên Lăng Thương sớm có làm phòng bị, Lăng Viên tự nhiên không sợ hãi lúc này Lăng Mạc làm khó dễ. Chỉ là hiện tại Ngũ trưởng lão không có ở chỗ này, xem ra Lăng Mạc còn có hậu chiêu...!

- Lang Vương, ngươi đối với Lăng Thương trung thành không sai, nhưng mà các ngươi chẳng lẽ không biết cha ta mới là tộc trưởng đời trước sao, là hắn chiếm vị trí của ta, ta hôm nay chỉ là muốn lấy trở về hết thảy, cái này thì có gì sai?

Nhị trưởng lão kích động nói.

Nhớ ngày đó phụ thân của hắn là tộc trưởng đời trước, mà Lăng Mạc là nhi tử lớn nhất của phụ thân hắn, tu luyện cũng là người nổi bật trong đó. Lúc ấy hắn cùng Lăng Thương còn là bằng hữu vô cùng tốt, hai người cùng nhau chơi đùa, cùng nhau thiết tha tu luyện, quan hệ của hai người như tình thủ túc.

Tu vi của hai người vẫn là sàn sàn như nhau, mà Lăng Mạc là con tộc trưởng cho nên vẫn được coi là người nối nghiệp tộc trưởng đời sau. Đầu đội lên hào quang tộc trưởng đời sau để cho hắn vô cùng hưởng thụ, hắn vô cùng thích loại cảm giác cao cao tại thượng này, cảm giác phát ra mệnh lệnh, hắ cảm giác được mình nhất định có thể làm một gã tộc trưởng so với phụ thân còn xuất sắc hơn.

Song, sau khi phụ thân hắn đi ra ngoài bị trọng thương, lại là tuyên bố do Lăng Thương tiếp nhận tộc trưởng chi vị.

Lúc ấy Lăng Mạc bị đả kích rất lớn, hắn làm sao cũng không nghĩ tới vị trí tộc trưởng lại không phải là do hắn tới thay thế, ngược lại là do hảo bằng hữu Lăng Thương của ahwns tới tiếp vị.

Lăng Mạc không để ý phụ thân của hắn bị trọng thương mà chất vấn, vì sao không đem vị trí tộc trưởng truyền cho hắn, hắn bất luận ở trên một phương diện nào cũng đều không kém Lăng Thương a!

Phụ thân hắn chẳng qua là áy náy nhìn hắn nói một câu:

- Vị trí này vốn nên thuộc về Lăng Thương!

Sau đó liền vẫn lạc.

Từ đó, giữa Lăng Mạc cùng Lăng Thương sinh ra một đạo ngăn cách cực lớn, từng đã là hảo bằng hữu trong khoảnh khắc hóa thành hư ảo, càng biến thành lửa giận cừu hận, bởi vì Lăng Mạc cảm thấy nhất định là Lăng Thương dùng quỷ kế gì mới để cho phụ thân hắn truyền lại vị trí. Thế cho nên những năm này Lăng Mạc trăm phương ngàn kế muốn đem vị trí tộc trưởng của mình đoạt lại.

Hắn chịu nhục 20 năm, trù bị kế hoạch đoạt vị nhiều năm, hôm nay hắn tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào phá hư kế hoạch của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 229 - Lăng Gia Kinh Biến. (2)

- Năm đó lão tộc trưởng nhưng là ở trước mặt mọi người tuyên bố vị trí đương kim tộc trưởng là do hắn tiếp nhận, lúc ấy tất cả mọi người đều tại tràng chứng kiến, ngươi cần gì phải cố chấp như thế.

Lăng Viên khuyên. Hắn cũng biết những năm này trong lòng Lăng Mạc biệt khuất, ban đầu hắn cũng là một trong những bạn tốt của Lăng Mạc.

- Thúi lắm, đây hết thảy nhất định là Lăng Thương giở trò quỷ, nếu không làm sao có thể truyền cho hắn, mà không phải là truyền cho ta, ta có điểm nào thua kém so với hắn.

Lăng Mạc tức giận phản lại mắng.

- Xem ra ngươi là không muốn quay đầu rồi, lão Thất, lão Cửu, chúng ta hợp lực bắt giữ tặc tử này chờ tộc trưởng trở về xử trí.

Lăng Viên phất tay nói một tiếng, muốn hướng Lăng Mạc giết qua.

- Dừng tay cho ta!

Một đạo thanh âm trầm thấp từ bên ngoài truyền tới.

Tất cả trưởng lão đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hai gã lão giả thân mặc áo choàng màu xám tro thong dong đi tới, hai người đầu tóc trắng phau, chợt nhìn đều là lão nhân bình thường gần trăm tuổi, nhưng mà nhìn kỹ, trong cặp mắt kia của bọn họ hiện lên tinh

quang nóng rực, thực lực khẳng định sâu không lường được.

- Ra mát Hắc Bạch nhị vị trưởng lão!

Chúng trưởng lão ở bên trong đối với hai lão giả này khom người thăm hỏi nói.

Hai người này rõ ràng là trưởng lão đời trước của Lăng gia, Lăng Hắc cùng Lăng Bạch huynh đệ, là người trung thực ủng hộ tộc trưởng đời trước.

Lăng Viên nhìn thấy hai người đến, biết Lăng Mạc đã làm chuẩn bị đầy đủ rồi, xem ra chuyện này không thể dễ làm rồi.

Lăng Hắc cùng Lăng Bạch đạm mạc quét qua mọi người một cái, cuối cùng rơi vào trên người Lăng Viên.

- Ngươi phản đối Lăng Mạc làm tộc trưởng?

Lăng Hắc nhàn nhạt hỏi.

- Hắc trưởng lão, hôm nay tộc trưởng Lăng Thương chính là do lão tộc trưởng bổ nhiệm, cũng là tộc trưởng duy nhất của Lăng gia chúng ta.

Lăng Viên hướng về Lăng Hắc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Tốt, rất tốt!

Lăng Hắc liền ứng hai tiếng.

Bỗng nhiên hướng Lăng Viên xuất ra một chưởng.

Lăng Viên không nghĩ tới trưởng lão đời trước này lại sẽ không có chút dấu hiệu nào mà xuất thủ, trong lúc không kịp đề phòng, trước ngực bị hung hăng ấn một cái.

Phốc!

Thân thể mập mạp của Lăng Viên bị đánh bay đến vách tường, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

- Ngươi...

Thất trưởng lão cùng Cửu trưởng lão kinh hãi, muốn nói cái gì lại bị Lăng Bạch cắt đứt.

- Người không phục, giết!

Lăng Bạch tràn đầy túc sát chi ý quát lên.

- Các ngưi những thứ khốn kiếp này, có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không đợi Thái thượng trưởng lão biết chuyện, các ngươi ai cũng trốn không thoát.

Lăng Viên quệt một chút máu ở khóe miệng, biệt khuất nói.

- Muốn chết!

Lăng Hắc biến sắc, thân thể chợt lóe, bàn tay khô héo lại một lần nữa oanh ở trên người Lăng Viên.

Lăng Viên tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, mặc dù mới vừa rồi bị oanh một chưởng, nhưng mà vẫn có sức hoàn thủ.

Hai chưởng đối oanh, Lăng Viên lần nữa bị đánh bay ra.

Bất quá hắn một chưởng này là liều mạng bị thương mượn thế hướng ra ngoài cửa chạy trốn.

- GIan ngoan mất linh!

Lăng Hắc âm sâu nói một câu, chuẩn bị đuổi theo ra.

Lúc này Thất trưởng lão cùng Cửu trưởng lão cùng chắn trước người hắn.

- Các ngươi cũng tính toán muốn chết?

Lăng Hắc âm u hỏi.

- Hắc Bạch trưởng lão, các ngươi làm sao không phân biệt được chuyện này, nếu như các ngươi thật muốn để cho Nhị trưởng lão làm tộc trưởng, đại khái có thể triệu tập toàn tộc hội nghị, nghe ý kiến của mọi người một chút, lại nghe ý kiến của Thái thượng trưởng lão một chút...

Thất trưởng lão khuyên.

Ai ngờ, lời hắn còn chưa nói hết, Lăng Hắc đã song chưởng oanh tới.

Thất trưởng lão thực lực không kém, ra sức ngăn cản nhưng là vẫn bị oanh bay ra ngoài.

Lăng Hắc lắc mình tiến lên đem hắn bắt trở lại, thực lực này thật là đáng sợ.

- Tứ trưởng lão, Lục trưởng lão, Cửu trưởng lão các ngươi làm ra quyết định đi.

Lúc này Lăng Mạc nhìn Tứ trưởng lão, Lục trưởng lão, Cửu trưởng lão một mực không có động thủ hỏi.

Lăng Uy phức tạp nhìn Lăng Mạc một cái, thản nhiên nói:

- Ta chỉ muốn làm hình phạt trưởng lão của ta!

Lục trưởng lão, Cửu trưởng lão thì là chưa trả lời, bọn họ nghĩ Tam trưởng lão nhất định có thể chạy đi cầu binh.

Đáng tiếc, không đầy một lát sau, chỉ thấy Lăng Viên một ngụm bị một gã dáng vóc thấp lùn khuôn mặt dữ tợn xách vào, phía sau hắn còn đi theo Ngũ trưởng lão.

- Sách sách, trưởng lão của Lăng gia cũng không gì hơn cái này.

Lão Quỷ âm trầm cười nói.

- Ngươi... Ngươi là Lão Quỷ?

Cửu trưởng lão nhìn người tới kinh hãi nói.

Mười năm trước, Lão Quỷ này bị Thái thượng trưởng lão đuổi ra Vẫn Thạch thành, Cửu trưởng lão còn ở bên cạnh đứng xem cuộc chiến, không nghĩ tới Lăng Mạc lại cấu kết với loại Độc dược sư này.

- Hắc hắc, không nghĩ tới nhiều năm chưa trở về Vẫn Thạch thành lại còn có người nhận ra được lão phu, không tệ không tệ.

Lão Quỷ âm hiểm cười nói, sau đso đem Lăng Viên ở trong tay ném lên mặt đất giống như là chó chết.

- Tình huống bên ngoài như thế nào rồi?

Lăng Mạc nhìn thân đệ Ngũ trưởng lão của hắn nói.

- Lăng Thương lão thất phu tựa hồ sớm có phòng bị, Lăng Viễn Nhị Thập Tứ Vệ, Ngũ hành sứ giả, cùng với một bộ phận chấp sự đều đang phản kháng, bất quá ta đã để cho Trùng nhi mang theo tử sĩ vây quanh bọn họ, huống chi trưởng lão hội đã do chúng ta khống chế, bọn họ không đủ gây sợ rồi.

Lăng Ngôn cười hồi đáp. Trong con mắt kia hiện lên vui sướng khó hiểu, hắn đợi một ngày này cũng đã lâu rồi.

- Không có hành tung của Thái thượng trưởng lão?

Lăng Mạc phiền muộn hỏi.

Lăng Ngôn tiến lên ghé vào tai hắn nói thêm mấy câu, Lăng Mạc bỗng nhiên ha ha phá lên cười:

- Tốt, hôm nay đại cục đã định, vị trí tộc trưởng ày rốt cục trở lại trong tay ta rồi.

Lăng Mạc kích động cười nói, tiếp theo trực tiếp ngồi vào vị trí tộc trưởng đã mong chờ từ lâu.

Nào có thể đoán được, hắn kích động quá độ, khí thế trực tiếp đem tộc trưởng chi vị kia phá hư.

Mọi người sắc mặt đều là biến đổi, đây cũng là dự triệu không lành.

- Không xong, Nhị... Nhị trưởng lão.

Một gã chấp sự bên phía Nhị trưởng lão vội vàng chạy vào kêu lên.

- Hỗn trướng!

Lăng Mạc tức giận a, vị trí tộc trưởng còn chưa ngồi vững vàng, lại có người gọi hắn "Không xong", đây không phải là muốn mắng hắn sao.

Gã chấp sự kia tự biết mình nói sai, lúc này liên tục cầu xin tha thứ lên tiếng buồn bã nói:

- Tiểu nhân vô ý mạo phạm, cầu xin Nhị trưởng lão đừng tức giận.

- Nói mai, đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Ngôn ở một bên hừ lạnh hỏi.

- Lý... Người của Lý gia cùng Lam gia mang theo nhóm lớn cao thủ tới đây xâm phạm.

Chấp sự kia nói.

- Cái gì?

Tất cả mọi người ở bên trong nội các đều kinh hãi.

Lý gia cùng Lam gia hết lần này tới lần khác lựa chọn thời cơ Lăng Mạc đoạt vị mà xâm phạm, ý nghĩa rõ rành rành, chẳng lẽ bọn họ muốn nhân cơ hội để cho Lăng gia lúc này biến mất khỏi Vẫn Thạch thành sao?

- Mọi người theo ta đi ra ngoài xem một chút.

Lăng Mạc trong mắt hiện lên lệ mang quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 230 - Các Ngươi Cùng Lên Đi. (1)

Đúng lúc này Lão Quỷ kia nói:

- Lăng Mạc trước không vội, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đem thù lao mà ta muốn giao ra đây rồi hãy nói.

- Đây là đến lúc nào rồi, sau khi giúp ta đánh lui kẻ địch tự nhiên sẽ giao cho ngươi.

Lăng Mạc hừ lạnh nói.

- Hừ, chuyện này liên quan tới lão phu cái rắm, ta chỉ phụ trách luyện chế tử sĩ cho ngươi, đoạt lại vị trí tộc trưởng, chẳng lẽ ngươi hiện tại muốn trở mặt.

Lão Quỷ không mua lỗ nói.

- Lớn mật!

Hắc Bạch trưởng lão đời trước hét lớn một tiếng, muốn ra tay dạy dỗ Lão Quỷ.

- Sớm biết Lăng gia các ngươi là vương bát đản qua cầu rút ván rồi!

Lão Quỷ mắng một câu, hai tay nhanh chóng vận kình cùng Hắc Bạch trưởng lão đối oanh một cái.

Ba!

Lão Quỷ bị oanh thối lui ra ngoài cửa, mà hai gã Hắc Bạch trưởng lão kia là mỗi người đều bị đẩy lui lại sáu bảy bước.

Có thể thấy thực lực của ba người bọn họ đều không sai biệt lắm, liền ở thời điểm hai người đuổi theo đi ra đánh chết Lão Quỷ, lại phát hiện bàn tay của mình lại hiện lên vẻ xanh đậm.

- Có độc!

Hai người kinh hô một tiếng, lập tức vận kình bức độc.

Đúng lúc này Lăng Ngôn phía trên truyền đến một tiếng về phía Lăng Mạc, tiếp đó thần sắc của Lăng Mạc biến đổi.

- Chuyện này là thật?

Lăng Mạc hỏi.

- Ta tận mắt nhìn thấy làm sao còn giả được.

Lăng Ngôn nghiêm túc đáp.

- Không may rồ, Lão Quỷ chết tiệt lúc bắt đầu cũng không có hảo tâm gì.

Lăng Mạc tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần sắc trở nên ngưng trọng, tiếp theo thân thể hướng ngoài phòng lướt ra.

Lăng Mạc tính toán muốn nhất cử đem Lão Quỷ bắt được, nếu không đợi cường viện Nửa bước Vương giai của đối phương chạy tới thì càng thảm, lúc này trong lòng hắn càng là hi vọng Thái thượng trưởng lão cùng Nửa bước Vương giai của đối phương lưỡng bại câu thương.

Lão Quỷ thân là cao giai Linh Sư, cùng với thực lực của Lăng Mạc sàn sàn như nhau, hai người đều là lợi dụng linh lực đối oanh với nhau, chỉ ở trong chốc lát đem chung quanh Lăng gia nội viện phá đến không chịu nổi.

Đang ở thời điểm Ngũ trưởng lão muốn gia nhập vào vòng chiến, hơn mười đạo nhân ảnh từ bên ngoài lướt vào.

- Ai dám xông vào nội viên Lăng gia.

Một đạo tiếng quát kinh thiên từ chỗ sâu Lăng gia truyền đến, tiếp theo vài đạo nhân ảnh từ phía sau nội các lướt đi ra ngoài.

- Ha ha, Lăng Trần đã lâu rồi chưa gặp a, chẳng lẽ ngay cả lão bằng hữu cũng không nhận ra sao?

Trong nhân ảnh từ phía ngoài bay vào, một gã lão giả trong đó quanh thân bốc lên hỏa mang quát lên.

Hắn chính là trưởng lão đời trước của Lăng gia cùng với Hắc Bạch huynh đệ đồng bối, năm tên lão giả ở phía sau đều là trưởng lão đời trước.

Bọn họ một mực ở trong động phủ sau nội các bế quan tiềm tu, nếu không phải cảm gác được nhóm lớn khí tức cường đại, cũng sẽ không phá quan mà ra.

Mỗi một vị trưởng lão đời trước đều có thực lực Linh Sư giai đỉnh phong, đây chính là nội tình mà Lăng gia có.

Ở Lăng gia chỉ có Thái thượng trưởng lão là sống qua ba đời, hơn nữa thực lực cao nhất, cho nên mới được gọi là Thái thượng trưởng lão, là cột trụ chân chính của Lăng gia.

Võ giả của Lý gia cùng Lam gia từ ngoài lướt vào tổng cộng có 30 người, từng người cũng đã qua 50 tuổi, mỗi một người đều có được thực lực Linh Sư giai, mà Lý Thâm Báo là phụ thân của Lý Thiên Trọng, chính là tộc trưởng đời trước của Lý gia, năm người còn lại bên cạnh hắn là trưởng lão đời trước của Lý gia, còn có ba tên trưởng lão đời trước của Lam gia.

Tất cả cường giả Linh Sư giai của Lý gia cùng Lam gia dốc toàn bộ lực lượng, muốn lần này nhất định phải đem Lăng gia nhổ tận gốc.

Lý Thâm Báo nhìn Lăng Trần cười nói:

- Thừa dịp Lăng gia các ngươi tranh đấu nội bộ, chúng ta dĩ nhiên muốn đi qua tham gia náo nhiệt a!

Lăng Trần nhướng mày, lúc này thấy được Lăng Hắc, Lăng Bạch huynh đệ tử trong nội các đi ra hỏi:

- Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Đại trưởng lão đau rồi?

Đại trưởng lão trong miệng Lăng Trần chính là Thái thượng trưởng lão của Lăng gia, hắn cùng với Thái thượng trưởng lão chẳng qua là cách một thời đại, cho nên cùng đám người Lăng Mạc xưng hô có điều khác nhau.

Lăng Hắc cùng Lăng Bạch nhìn lẫn nhau một cái, đều là cười khổ nói:

- Trần lão đại, bây giờ không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm, trước tiên đánh lui kẻ địch rồi nói sau.

- Hừ!

Lăng Trần hừ lạnh một tiếng, sau đó lại đưa ánh mắt để vào trên người Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn, tựa hồ đoán được cái gì, bất quá hiện tại hắn cũng biết

rõ tịnh không phải là thời điểm xử lý bên trong, lúc này quay đầu hướng về phía Lý Thâm Báo nói:

- Lý Thâm Báo ngươi thật muốn cùng Lăng gia chúng ta liều cái cá chết lưới rách sao? Chờ đại trưởng lão nhà ta tới, các ngươi những người này căn bản không đủ nhìn.

- Ha ha, Lăng Trần xem ra ngươi những năm này bế quan đều bế đến u mê rồi, không có mười phần nắm chắc ta nào dám tới khiêu khích Lăng gia các ngươi, mọi người lên cho ta. Diệt bọn hắn, Lăng gia liền không đủ gây sợ rồi.

- Tốt, mọi người của Lăng gia, giết cho ta, giết một người không lỗ, giết hai người liền buôn bán lời rồi!

Lăng Trần vung ống tay áo, hét lớn một tiếng, đẫn đầu đối mặt với Lý Thâm Báo.

Trưởng lão đời trước lấy Lăng Trần cầm đầu liên tục xuất thủ, người của Lý gia cùng Lam gia lập tức tạo thành xu thế vây quanh, đại chiến hết sức căng thẳng.

Lăng Ngôn không biết làm sao hỏi Lăng Mạc:

- Đại ca, nên làm cái gì bây giờ, Lão Quỷ này nhất định là cùng Lý gia đã sớm thông đồng rồi.

- Còn có thể làm sao, cơ nghiệp ngàn năm của Lăng gia lại làm sao hủy ở trên tay hai huynh đệ chúng ta được, cho dù chết cũng muốn giết chết Lão Quỷ ghê tởm này.

Lăng Mạc hơi có chút hối hận nói.

Hắn mặc dù mỗi thời mỗi khắc đều muốn ngồi lên vị trí tộc trưởng, nhưng mà không có nghĩa là hắn đối với Lăng gia cũng không có tình cảm, ngược lại, hắn vấy lấy là đệ tử của Lăng gia mà vẻ vang. Hắn tuyệt đối không cho phép ngời khác nhúng chàm vào cơ nghiệp của Lăng gia. Hôm nay sai lầm lớn cũng đã mắc phải, lại hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể liều mạng đánh một trận.

Lấy tình thế trước mắt mà nói, tại trường bất luận kẻ nào đều biết, Lăng gia lần này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

...

Song trước lúc Lăng gia đại chiến, ở trên quảng trường của Vẫn Thạch thành, thập cường tỷ thí vòng thứ nhất đã kết thúc.

Năm người chiến thắng theo thứ tự là: Lam Kiếm Nhân, Lý VIêm, La Tề, Lăng Tiếu cùng với Lý Thiên Hào; năm người thua trận đương nhiên là Lăng Dũng, Lăng Phong, Tiết Cường, Lam Diễm cùng với Tần Lễ.

Vòng tỷ thí thứ hai đầu tiên là để cho năm người thua sau khi phục dụng đan dược, lại rút thăm quyết lấy năm xếp hạng của năm người.

Bởi vì ở vòng thứ nhất Lăng Dũng cùng Lăng Phong bị thương thảm trọng, cho dù phục dụng đan dược cũng khôi phục không đến trạng thái đỉnh, cho nên hai người bọn họ chỉ đứng hàng thứ 8 cùng thứ 9, thứ 10 là Lam Diễm, mà Tiết Cường cùng Tần Lễ theo thứ tự là thứ 6 cùng thứ 7.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 231 - Các Ngươi Cùng Lên Đi. (2)

Liền ở thời điểm vòng tỷ thí thứ hai, Lăng Tiếu ở dưới tràng căn bản không có tâm tình quan chiến, không biết vì sao trong lòng hắn vẫn không yên, cảm giác cảm thấy có đại sự gì đó xảy ra.

Bất quá tâm tư của hắn còn là bỏ vào trên người hai gã chấp sự của Tử Thiên tông bỗng nhiên xuất hiện.

- Xem ra Mộng Kỳ cũng không phải là vô tình như vậy.

Lăng Tiếu đang nhớ lại nữ nhân Vân Mộng Kỳ lần đầu tiên khiến chính mình động tâm.

Ban đầu Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ cùng nhau rơi xuongs vực sâu của sơn mạch, hai người nhiều lần khó khăn trắc trở, lưỡng tình tương duyệt. Đáng tiếc sau khi Vân Mộng Kỳ nhận được truyền thừa, lại là trở về hiện thực, ly khai khỏi Lăng Tiếu, cũng nói cho Lăng Tiếu trừ phi hắn có một ngày có thể vượt xa nàng, nếu không nàng cùng hắn là không thể nào ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu biết rõ ý tứ của Vân Mộng Kỳ, nàng hẳn là bận tâm đến phản ứng của thế lực phía sau, nếu như nàng thật cùng hắn ở chung một chỗ, chỉ sợ không chỉ là hắn gặp nạn, ngay cả Lăng gia cũng sẽ bị dính líu.

Hôm nay thấy thái độ của các đại gia chủ cùng với trưởng lão đời trước của Vẫn Thạch thành đối với hai gã chấp sự của Tử Thiên tông, Lăng Tiếu có thể nghĩ đến Tử Thiên tông là tồn tại khổng lồ ra sao.

Bởi vậy hắn cảm thấy hai người này có phải hay không là Vân Mộng Kỳ đặc biệt vì hắn mà an bài bọn họ tới Vẫn Thạch thành chiêu thu ngoại môn đệ tử?

Rốt cục là có phải hay không đây đã là không trọng yêu, quan trọng là... Chính hắn có thể nắm chặt cơ hội trở thành ngoại môn của Tử Thiên tông hay không, sau đó thuận lợi tiến vào Tử Thiên tông, ngay sau muốn gặp giai nhân một chút cũng tiện lợi hơn nhiều lắm.

Huống chi Lăng Tiếu cũng vô cùng có tự tin, lấy khả năng của hắn muốn vượt qua Vân Mộng Kỳ đã là Linh Sư giai cũng không phải là việc gì khó, bởi vì mục tiêu của hắn không đơn giản chỉ là vượt xa Vân Mộng Kỳ.

Đang ở lúc Lăng Tiếu suy nghĩ lung tung, vòng tỷ thí thứ ba bắt đầu.

Hòm rút thăm đã được đặt ở trên, bốn người còn lại đi lên một lượt rút thăm rồi, chỉ có Lăng Tiếu vẫn không có động tĩnh.

Lý Thiên Trọng ngồi ở phía trên không vui hừ nói:

- Còn không mau rút thăm, đừng làm lỡ thời gian của mọi người.

Lăng Tiếu không nhìn đến hắn, trực tiếp nhảy lên trên lôi đài.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt tập trung lên người hắn, cũng không rõ người này rốt cuộc là muốn làm gì.

- Chẳng lẽ Lăng Tiếu muốn bỏ cuộc?

- Ta nghĩ sẽ không phải, nói như thế nào cũng là đệ nhất thiên tài của Vẫn Thạch thành, nếu như hôm nay bỏ cuộc, chỉ sợ đối với tu luyện ngày sau của hắn có điều ảnh hưởng đi.

- Cái này nhưng khó nói, hắn còn rất trẻ tuổi, qua bốn năm nữa hắn tuyệt đối có thể trở thành khôi thủ trong một đời mới.

Người ngồi dưới nghị luận rối rít.

- Lăng Tiếu, còn không mau đi rút thăm.

Lăng Thương quát lạnh nói. Hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là khiến cho người ta không bớt lo được a!

Lăng Tiếu hướng lên mấy vị lão đại trên đài cao nhìn một cái, đột nhiên sau đó xoay người hướng về phía bốn người khác quát lên:

- Các ngươi cùng lên đi, tránh cho lãng phí thời gian của mọi người.

Yên lặng! Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh!

- Ha ha, đầu óc ngươi có phải hay không bị nước vào rồi, lại dám khiêu chiến bốn người chúng ta!

Lý Thiên Hào đầu tiên kịp phản ứng cười ha ha nói.

- Không tự lượng sức!

Lý Viêm khoác đấu bồng thản nhiên nói.

- Tiểu tử thúi thật cuồng vọng!

Lam Kiếm Nhân khinh thường nói.

Chỉ có La Tề trầm mặc không nói, bất quá trong mắt đồng dạng lộ ra ý tứ châm chọc nồng đậm.

- Tiểu tử thúi lớn lối, ngươi nhanh chóng rút thăm đi cho ta, nếu không ngươi lập tức cút xuống lôi đài đi!

Lý Thiên Trọng hướng về phía Lăng Tiếu phẫn nộ quát. Ban đầu hắn đến Lăng gia đòi công đạo, bị Lăng Tiếu phản lại nhận lấy một trận biệt khuất, nếu như không phải là đám đông ở phía dưới, hắn tuyệt đối tươi sống bóp chết tiểu tạp chủng làm cho người ta chán ghét này.

Lăng Tiếu lần nữa không nhìn đến Lý Thiên Trọng, hướng về bốn người chiến thắng phía dưới nói:

- Có gan liền cùng tiến lên, đơn đả độc đấu các ngươi không có một người nào là đối thủ của ta, cùng tiến lên có lẽ còn có một tia cơ hội.

Lăng Tiếu dứt lời, toàn thân dâng lên một cỗ kim mang, khí thế thẳng tuôn mà lên.

Kim quang nồng đậm thiểm diệu mơ hồ lộ ra một cỗ khí thế hoàng giả, làm cho người ta không dám khinh thị.

- Thật can đảm!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, bốn người ở dưới đài lập tức nhảy lên.

Lời này của Lăng Tiếu quá cuồng vọng rồi, lại ở dưới đám đông khinh miệt bọn họ như thế, không lấy lại danh dự, người khác còn cho bọn họ là quả hồng mềm.

- Chẳng lẽ hắn điên thật rồi, hay là tự đại đến trong mắt không có người rồi,

lại dám lấy một địch bốn.

- Cũng không ra gì, quá vọng động rồi, hắn chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, nhân gia La Tề một cái tay cũng có thể đánh thắng hắn.

- Ta cảm thấy được Lăng Tiếu này tựa hồ có tiền vốn để lớn lối, chẳng lẽ các ngươi không nhớ rõ thời điểm hắn ở Huyền Giả giai liền giết chết Lam gia Lam Cuồng Sinh sao, Lam Cuồng Sinh lúc ấy nhưng là đê giai Huyền Sĩ a!

...

- Lăng tộc trưởng, người của Lăng gia các ngươi quả nhiên là nuôi dạy tốt!

Lam Chấn Phong lúc này nhìn Lăng Thương châm chọc nói.

- Lại dám ở trước mặt hai vị đại nhân của Tử Thiên tông phá hư quy củ, để lão phu bắt hắn oanh chết!

Lý Thiên Trọng nói một câu, muốn đứng lên xuất thủ với Lăng Tiếu.

- Chậm đã, ta cảm thấy được tiểu tử này rất có ý tứ, lại có can đảm lấy một chiến bốn, dũng khí có thể khen, cũng không biết thực lực như thế nào, liền theo ý tứ của hắn mà làm đi!

Bạo phát hộ nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, Lý Thiên Trọng cả người cứng đờ, biết lần này coi như là vỗ mông ngựa lại vỗ trật đến vó ngựa rồi.

Trên lôi đài rộng rãi được chế tạo bằng đá cẩm thạch, năm tên thanh niên mạnh nhất một đời của Vẫn Thạch thành uy phong lẫm lẫm đứng ở trên đó.

Thiếu niên ở giữa nhất kia thân mặc bạch sắc trường y, gió nhẹ khẽ thổi, tay áo bồng bềnh, hợp với vẻ mặt phong khinh vân đạm kia phảng phất đặt mình ở giữa thiên địa, lộ ra vẻ tự nhiên tiêu sái.

Những thanh niên còn lại phân ở bốn góc, từng cái vẻ mặt không giống nhau, hai tay cũng ôm trước ngực, người nào cũng không tiến lên một bước, chẳng qua là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo trắng.

Sau một lúc lâu, thanh niên mặc làm bào kia trên môi khẽ hiện một tia cười nhẹ nói:

- Các ngươi đều không lên, liền do ta đem tiểu tử này giải quyết xong đi.

Dút lời, lam y thanh niên kia Thanh kiếm hiện lên trên tay, một vòng kiếm ảnh hướng bạch y thiếu niên ở giữa phất qua, từng đạo thanh mang như long gầm thét dữ tợn.

Song, bạch y thiếu niên ở giữa sân chỉ là đưa mắt lên nhìn về phía công kích đáng sợ kia, lại là không chút động lòng.

Công kích Mộc thuộc tính mười thành cho dù là cao giai Huyền Sĩ trúng chiêu cũng muốn rơi vào kết quả trọng thương!

Ầm!

Thanh mang hung hăng oanh ở trên người bạch y thiếu niên, phát ra tiếng vang kinh thiên

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 232 - Lấy Một Địch Bốn. (1)

- Hắc, tiểu tử ra vẻ mà thôi, ngay cả ta...

Lam bào thanh niên kia khinh thường cười nói.

Song, lời hắn còn chưa nói hết, cổ họng giống như mắc phải xương cá, hai mắt trợn thật lớn, thần sắc kinh hãi không nói ra lời, ba tên thanh niên khác đồng dạng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bạch y thiếu niên ở giữa kia sau khi trúng chiêu, như cũ nguy nga bất động, thần tình lạnh nhạt, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng như bị thương nặng.

- Loại công kích này gãi ngứa cho ta cũng không xứng.

Bạch y thiếu niên kia càng dùng ánh mắt khinh miệt xem thường lam bào thanh niên kia nói.

Lam bào thanh niên bị tức đến toàn thân phát run, cắn răng quát một tiếng:

- Đừng tưởng rằng mặc vào vệ giáp phòng ngự là ta không thể giết được ngươi.

Lam bào thanh niên kia khí thế tăng lên, cả người giống như diều hâu nhảy lên nhào tới, Thanh kiếm trong tay họa xuất ra từng vòng kiếm văn như cuộn sóng, hướng trước mặt bạch sắc thiếu niên kia công tới.

Kiếm quang nhộn nhạo tản ra sát khí lạnh thấu xương.

Lam bào thanh niên cho là bạch y thiếu niên kia mời vừa rồi ngăn trở một kích kia của hắn hoàn toàn là bởi vì trên người có phòng ngự giáp cao giai, bằng không làm sao có thẻ không hư hao chút nào được.

Bạch y thiếu niên liếc mắt nhìn thanh sắc kiếm quang một cái, không hề giống như mới vừa rồi là không nhìn công kích của đối phương, một tay đặt lên chuôi đao ở sau lưng.

- Bại cho ta đi!

Bạch y thiếu niên kia rốt cục động thủ, hắn hét lớn một tiếng, một đạo kim quang huy sái, phảng phất ở giữa không trung xẹt qua một cái kim sắc thải hồng.

Ầm!

Kim quang đụng vào thanh mang, thanh mang trong nháy mắt bị phá mở thành hai nửa, kim mang như cũ hướng lam bào thanh niên ở giữa không trung bổ tới.

- Không tốt!

Lam bào thanh niên ở giữa không trung không cách nào né tránh, hoành kiếm ở trước ngực ngăn chặn một chiêu này.

Phốc!

Lam bào thanh niên kia thân thể bị đao thế cường đại đánh bay ra.

Ngay sau đó chỉ thấy bạch y thiếu niên kia, đại đao vào vỏ, dưới chân đạp một cái, cả người giống như mị ảnh lướt đi ra ngoài.

Phanh phanh!

Lam bào thanh niên kia thân thể còn chưa rơi xuống mặt đất, bạch y thiếu niên kia đã đuổi tới trước người, liên tục oanh ra mấy chưởng.

A!

Lam bào thanh niên căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, liên tục gặp oanh kích, phát ra một tiếng hét thảm hướng phía ngoài lôi đài bay đi.

- Có mấy phần bản lãnh, để cho Lý Thiên Hào ta tới đánh bại ngươi!

Một gã thanh niên khác một mực không nhúc nhích quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay liên tục đâm vài kiếm, kiếm quang hỏa hồng khí thế lăng lệ hướng bạch y thiếu niên kia oanh tới.

Bạch y thiếu niên kia tự nhiên chính là Lăng Tiếu rồi, mà mới vừa rồi bị Lăng Tiếu hai chiêu bại địch chính là Lam gia Lam Kiếm Nhân.

- Ta nói rồi, gặp được người của Lý gia các ngươi, ta thấy một cái phế một cái.

Ánh mắt Lăng Tiếu trầm xuống một cái, hắn quyết định không để cho Lý Thiên Hào bất cứ cơ hội nào, hắn muốn thay Đường ca của hắn ác liệt báo thù.

Ngân Quỷ huyết đao lần nữa xuất ra khỏi vỏ, kiếm quang lại xuất hiện!

Mời vừa rồi Lăng Tiếu đây là dùng Kim khắc Mộc, phá vỡ công kích của Lam Kiếm Nhân, mà hắn lần này gặp phải Lý Thiên Hào là Hỏa thuộc tính, tự nhiên sẽ không lại dùng Kim thuộc tính công kích, mà là chuyển thành Băng thuộc tính công kích.

Kinh Hàn Nhất Miết!

Một đạo đảo ảnh băng hàn cự đại trong nháy mắt đem hỏa mang đang nhào tới kia đông kết lại, đao thế không giảm, so với một chiêu mới vừa rồi phá Lam Kiếm Nhân còn muốn đáng sợ hơn.

- Băng thuộc tính công kích!

Bất luận là Lý Thiên Hào hay là tất cả mọi người trên đài cao đều động dung rồi.

Mới vừa rồi Lăng Tiếu rõ ràng là phát ra Kim thuộc tính công kích, vậy mà bây giờ lại phát ra một loại thuộc tính khác, hơn nữa Băng thuộc tính công kích so với Kim thuộc tính công kích tựa hồ càng thêm bá đạo.

Lý Thiên Hào hoảng sợ, lập tức toàn lực đón đỡ.

Đáng tiếc, một chiêu này của Lăng Tiếu nhưng là ngưng tụ mười phần huyền lực của mình, uy lực vô cùng cường đại, coi như là cao giai Huyền Sĩ cũng không dám dễ dàng đón lấy.

Ầm!

Lý Thiên Hào trường kiếm bị chấn rời tay, thân thể bị đẩy lùi mười mấy bước, hổ khẩu tiên huyết vẩy ra.

Lăng Tiếu bổn cũ soạn lại, lần nữa phóng ra bộ cước truy sát tới.

Bất quá cũng đã sớm có người ngăn cản đường đi cảu hắn.

- Có chút ý tứ, thực lực có thể so với cao giai Huyền Sĩ, có thể xứng cho ta xuất kiếm.

Lý Viêm mang theo đấu bồng kia che ở trên đường đi của Lăng Tiếu, khẽ cười nói.

- Giả thần giả quỷ, đừng tưởng rằng ngươi là cao giai Huyền Sĩ liền rất giỏi, lão tử như cũ đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ.

Lăng Tiếu vô cùng không uy kẻ giả trang này, Ngân Quỷ huyết đao trong tay liên tục vung chém.

Bất quá lần này Lăng Tiếu lại không dùng chiêu cũ, mà là sử Nhiếp gia đao pháp thức thứ hai:

- Băng Phong Tam Xích!

Nhiếp gia đao pháp là gia truyền đao pháp của Phong Thần Nhiếp Phong, tổng cộng chia làm sáu thức, thức thứ nhất Kinh Hàn Nhất Miết, thức thứ hai Băng Phong Tam Xích, thức thứ ba Hồng Hạnh Xuất Tường, thức thứ tư Đào Chi Yêu Yêu, thức thứ năm Đạp Tuyết Tầm Mai, thức thứ sáu Lãnh Nhận Băng Tâm. Mỗi một chiêu so sánh với một chiêu trước uy lực càng thêm cường đại.

Lúc trước Lăng Tiếu chỉ là Huyền Giả giai, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ra thức thứ nhất, hôm nay trở thành trung giai Huyền Sĩ, ba thức trước đã có thể sử dụng, về phần ba thức sau chỉ sợ phải tới Linh Sư giai mới có thể sử ra đi.

Chỉ thấy một đạo băng trụ giống như thực chất hướng Lý Viêm đập xuống, Băng Hàn chi ý để cho mọi người ở phụ cận lôi đài đều rùng mình một cái.

- Thật là đáng sợ, cao giai Huyền Sĩ cũng sử không ra một chiêu cường đại như vậy, chẳng lẽ đây là cao giai huyền kỹ?

- Có khả năng, bất quá Lăng gia không phải là chỉ có Kim Thương quyết là

Thanh cấp huyền kỹ thôi sao?

- Lăng gia tích lũy ngàn năm, chẳng lẽ ngươi thật cho là nhân gia chỉ có một quyển Thanh cấp huyền kỹ sao?

...

Lý Thiên Hào ở không xa nhìn băng trụ kia, không khỏi may mắn mới vừa rời đối phương không dùng một chiêu này, nếu không hắn hiện tại nhất định là ở dưới lôi đài rồi.

Đối mặt với cường chiêu như thế, sắc mặt Lý Viêm mặc dù ngưng trọng nhưng lại không lựa chọn tránh né.

Một đạo hỏa mang cự đại hiện ra, trên lôi đài trở nên một mảnh chí nhiệt, một con linh thú Hỏa thuộc tính hư ảo xông về phía băng trụ kia, băng trụ trong nháy mắt bị tan rã ra.

Lăng Tiếu bị khí thế cường đại đánh lùi về phía sau mười mấy bước mới đứng vững thân hình.

- Huyền khí!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm Hỏa kiếm trong tay Lý Viêm kinh ngạc nói.

- Hảo nhãn lực, có thể để cho ta xuất kiếm, ngươi đủ tự ngọa rồi.

Lý Viêm tay nắm lấy một thanh trường kiếm tản ra hỏa mang nồng đạm âm u nói.

- Đó là Liệt Viêm huyền kiếm của Lý gia, cư nhiên cũng truyền cho Lý Viêm này rồi, xem ra Lý Viêm mới là nhân vật lĩnh quân một đời của Lý gia,

Lý Thiên Hào chẳng qua là làm nền a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 233 - Lấy Một Địch Bốn. (2)

- Có khả năng, Liệt Viêm huyền kiếm cùng Liệt Viêm Chỉ của Lý gia là chỉ truyền xuống cho tộc trưởng đời sau.

- Lý gia ẩn giấu thật là sâu, để cho Lý Viêm đạt đến cao giai Huyền Sĩ mới phái xuất tràng.

...

- Hãy bớt sàm ngôn đi, cho dù trên tay ngươi là linh khí, ngươi cũng đồng dạng nằm xuống cho ta.

Lăng Tiếu vẫn không sợ hãi, dưới chân thi triển bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, Ngân Quỷ huyết đao hướng Lý Viêm bổ tới, mấy đạo băng trụ phong dũng mà đi.

Lý Viêm âm hiểm cười một chút, huyền khí trong tay vung lên, mấy đạo băng trụ trong nháy mắt tan rã ra.

Lăng Tiếu trong lòng kinh hô, huyền khí quả nhiên bất phàm!

Khi bất kỳ vũ khí nào đạt tới tam giai trở lên đều được xưng là Huyền khí, Huyền khí có kèm theo thú đan của linh thú, có thể thôi phát thuộc tính công kích của linh thú, lực phá hoại có thể so với một chiêu toàn lực của đê giai Linh Sư bình thường.

Cho nên, Lý Viêm cầm trong tay Huyền khí cùng cường giả Linh Sư giai có lực đánh một trận, đây chính là chỗ trân quý của Huyền khí.

Lăng Tiếu từng thấy qua hai kiện Huyề khí, một thanh là tứ giai Huyền khí Nhu Tịch kiếm ở trong bí cảnh, một thanh khác còn lại là tam giai Hỏa Vân kiếm của Lệ Không, hơn nữa thanh Liệt Viêm kiếm ở trước mắt này đã là thanh huyền khí thứ ba mà hắn gặp qua rồi.

Lăng Tiếu biết rõ uy lực của Huyền khí, tự nhiên sẽ không ngu đi liều mạng với Huyền khí, mấy đạo băng trụ của hắn chẳng qua là kế sách nhiễu loạn kẻ địch mà thôi, Phong thuộc tính quán chú xuống dưới chân hướng Lý Thiên Hào ở một bên xem cuộc vui giết tới.

Lý Viêm không nghĩ tới Lăng Tiếu lại thay đổi phương hướng công kích, hơ nữa tốc độ của Lăng Tiếu quá nhanh để cho hắn phản ứng không kịp.

Lý Thiên Hào đồng dạng không nghĩ tới mục tiêu của Lăng Tiếu lại là hắn, khi hắn phát hiện Lăng Tiếu xuất hiện thì đã muộn.

- Ta nói rồi, ta sẽ phế ngươi!

Lăng Tiếu xuất hiện ở trước mặt Lý Thiên Hào, một đao trong nháy mắt chém ra.

A!

Lý Thiên Hào kêu thảm một tiếng, một cánh tay vẩy máu ra, máu tươi tung tóe như hoa.

- Ghê tởm!

Lý Viêm không nghĩ tới ở dưới mí mắt chính mình còn bị Lăng Tiếu làm trọng thương đường ca của hắn, không khỏi mắng một câu, rốt cục đánh ra toàn bộ huyền lực, từng đạo công kích giống như hỏa long hướng Lăng Tiếu tập quyển mà đi.

Lực chiến đấu thật không hổ là có thể cùng cường giả Linh Sư giai liều mạng.

Lăng Tiếu thu hồi Ngân Quỷ huyết đao, thân thể liên tục tung người nhảy né qua tất cả công kích.

Hắn thân chứa Phong thuộc tính, ở trên tốc độ có ưu thế vô cùng.

Bất kỳ huyễn kỹ nào, duy nhanh không thể phá!

Lăng Tiếu đi tới bên người Lý Viêm, Lam Tinh kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm Lưu Ngân!

Vô số kiếm hoa tán phát ra điểm điểm hỏa quang.

- Hỏa... Hỏa thuộc tính công kích!

Tất cả mọi người hoảng hốt cả kinh kêu lên.

Ai cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại lần nữa thay đổi thuộc tính công kích, đây quá khiến cho người ta không nói được lời nào đi.

Võ giả bình thường đều là một loại thuộc tính, song trọng thuộc tính thỉnh thoảng sẽ có, nhưng mà tam trọng thuộc tính giống như Lăng Tiếu lại quá hiếm thấy rồi.

Lý Viêm không hổ là một đời nhân tài kiệt xuất của Lý gia, rất nhanh phát hiện rra Lăng Tiếu từ mặt bên công tới, Liệt Viêm kiếm trong tay quay về đỡ lấy.

Đinh đương!

Cùng lúc, một ngón trỏ tay trái của Lý Viêm hướng Lăng Tiếu chỉ đi.

Hưu!

Một đạo hỏa trụ thật nhỏ hướng trước ngực Lăng Tiếu đánh tới.

Hỏa trụ xỏ xuyên qua lồng ngực của Lăng Tiếu.

- Trúng?

Lý Viêm mừng rỡ.

- Cẩn thận phía sau!

Một đạo tiếng nhắc nhở vang lên, đáng tiếc đã muộn.

Kiếm hoa Lam Tinh kiếm của Lăng Tiếu hướng phía sau Lý Viêm phấp qua.

Ầm!

Đấu bồng của Lý viêm bị hủy hết, lộ ra một kiện ám hồng sắc vệ giáp ở bên trong.

- Ta dựa vào, còn mặc vào cao giai nhuyễn vệ giáp!

Lăng Tiếu một chiêu đắc thủ, đáng tiếc lại thấy đối phương có mặc phòng ngự nhuyễn vệ giáp, không khỏi mắng một câu.

Vẻ mặt của Lý Viêm chậm rãi chuyển đổi bởi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo, cắn răng nói:

- Ta muốn giết ngươi!

Lý Viêm nổi giận!

Hắn thời điểm từ nhỏ ở gia tộc bộc lộ tài năng, đầu đội lên danh tiếng tuyệt thế thiên tài, một mực được gia tộc đem hết toàn lực bồi dưỡng, hắn cũng không cô phụ kỳ vọng của gia tộc đối với hắn, từ nhỏ khắc khổ tu luyện, rất ít ở trước mặt người khác lộ diện, người của Lý gia hay là Vẫn Thạch thành biết đến hắn căn bản không nhiều lắm.

Lần này hắn tham gia gia tộc tỷ thí mục đích chính là muốn đạt tới hiệu quả bỗng nhiên nổi tiếng, kinh ngạc quần anh, thay Lý gia bọn họ cướp lấy khôi thủ vị.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới lấy chính mình 24 tuổi đạt tới cao giai Huyền Sĩ, chẳng những chưa được hảo hảo biểu hiện một phen, đã bị một gã trung giai Huyền Sĩ nho nhỏ oanh trúng một chiêu, nếu như không phải là mình sớm nghe gia gia phân phó mặc một kiện nhị giai cao cấp Nhuyễn Vệ giáp này, chỉ sợ chính mình liền chết tại chỗ rồi.

Thiếu chút nữa ứng với một câu kia: Chưa xuất sư đã nhanh chóng chết rồi!

Liệt Viêm kiếm ở trong tay Lý Viêm huy vũ ra từng đạo hỏa long khí thế đáng sợ hướng Lăng Tiếu nuốt chửng mà đi, nhất thời ở trên lôi đài biến thành một cái biển lửa.

Lý Thiên Trọng ở trên đài cao trong lòng thầm hô lên:

- Viêm nhi giết tiểu tử ka cho ta đi!

Mới vừa rồi hắn thấy tay của Lý Thiên Hào bị chém xuống, trong đầu nhưng là đang rỉ máu.

Thiên phú của Lý Thiên Hào so với Lý Viêm chỉ kém hơn một chút, nhưng mà dõi mắt khắp Vẫn Thạch thành cũng là thiên chi kiêu tử, thành tựu ngày sau có thể càng tốt hơn để phát triển gia nghiệp của Lý gia, mà hôm nay thiếu đi một cánh tay, thành tự có hạn rồi.

Lý Thiên Trọng đối với Lăng Tiếu càng thêm hận đến xương tủy rồi, lần này sau khi đại bỉ kết thúc, vô luận dùng biện pháp gì nhất định phải khiến cho Lăng Tiếu hoàn toàn biến mất ở Vẫn Thạch thành.

Lăng thương ở một bên thì là lo lắng nhìn Lăng Tiếu thân hãm trong biển lửa, hôm nay Lý Viêm một chiêu này có thể so với công kích của đê giai Linh Sư bình thường, không biết Lăng Tiếu có thể ăn tiêu được hay không a!

- Tiểu tử này quá cuồng vọng rồi!

Lăng Tiếu ở trong lòng thở dài nói.

Lăng Tiếu ở giữa sân sắc mặt mặc dù ngưng trọng mấy phần nhưng mà vẫn không lộ ra vẻ khiếp đảm gì, hắn thân có Phong thuộc tính, lại phối hợp với bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, thân ảnh nhanh đến tận cùng, không chỉ có thể trước tiên né qua công kích của Lý Viêm, còn có thể cho hắn chút nhan sắc.

Điều này khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy cũng kích thích không dứt, đúng là ánh sáng tỷ võ kịch liệt so với vài lần trước kia thì đẹp mắt hơn nhiều lắm.

- Thật không nghĩ tới hai người này lại lợi hại như thế, nhất là Lăng Tiếu kia, lấy thực lực trung giai Huyền Sĩ đối chiến với cao giai Huyền Sĩ trong tay có Huyền khí mà đứng ở thế bất bại, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng a!

- Đúng vậy a, không hổ là tiếp ban đệ tử mà Thái thượng trưởng lão của Lăng gia nhìn trúng, ngay sau hắn khẳng định có thể xưng bá Vẫn Thạch

thành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 234 - Đoạt Được Khôi Thủ

- Ta xem hắn rất khó thắng, đừng quên còn có La gia La Tề chưa động thủ.

...

La Tề một mực đứng tại ở một góc, hai tay ôm lấy một thanh trường kiếm tán phát ra quang mang ôn hòa nhàn nhạt, hai mắt nhìn hai người chiến đấu kịch liệt trong tràng, trong lòn một khỏa nhiệt huyết háo chiến sôi trào lên.

Hưu!

Trường kiếm trong tay hắn rốt cục ra khỏi vỏ, một con linh thú Thủy thuộc tính chạy đến giữa không trung gầm thét một tiếng.

La Tề hét lớn một tiếng:

- Ta cũng muốn tới tham gia náo nhiệt một chút.

Dứt lời, mấy đạo thủy lãng hướng Lăng Tiếu trùng sát mà qua.

- Đợi ngươi đã lâu rồi!

Lăng Tiếu vẫn không sợ hãi, quát to một tiếng, đao kiếm rốt cục đều xuất hiện.

Một kiếm huy vũ kiếm kỹ cường đại, hỏa mang nhanh chóng bắn về phía hai người, một đao hàm chứa băng hàn chi ý, đao đao như mưa đá rơi xuống.

Oanh long oanh long!

Trên lôi đài bị huyền kỹ huyễn lệ oanh tạc đến đá vụn vẩy ra, bắn tung tóe đến người ở dưới lôi đài kêu đau không dứt.

- Ta muốn ngươi chết!

Khuôn mặt của Lý Viêm cực kỳ vặn vẹo dữ tợn, một bên huy vũ kiếm kỹ, một cái tay khác vẫn không quên sử ra Liệt Viêm Chỉ của bản thân.

Đáng tiếc mỗi một lần đều bị Lăng Tiếu tránh khỏi, hắn vô cùng hoài nghi tên kia có phải hay không trên người còn có Phong thuộc tính, nếu không làm sao có thể phản ứng nhanh như vậy.

La Tề bên này sử ra chính là kiếm kỹ Thủy thuộc tính, trong tay đồng dạng là Huyền khí Thủy thuộc tính, công kích trầm bổng kéo dài khiến cho Lăng Tiếu bị hãm trong hiểm cảnh.

Đang ở thời điểm Lý Viêm cùng La Tề ở cùng một cái phương hướng, trong mắt hổ của Lăng Tiếu đã hiện lên tinh quang, cơ hội đã đến!

Đao Vô Ảnh, Kiếm Lưu Ngân!

Đao kiếm hợp bích, một chiêu chí cường hướng hai người tập quyển mà đi.

Ầm!

Lại là thanh âm oanh tạc kịch liệt, trên lôi đài chỉ có một mảnh hồng quang cùng một phiến lam quang đan vào nhau.

Huyền kỹ của Lăng Tiếu mặc dù cường hãn, đáng tiếc đao kiếm của chính mình phẩm cấp có hạn, vẻn vẹn cùng với hai thanh Huyền khí của đối

phương đụng nhau mấy cái, lại xuất hiện trạng thái băng liệt.

- Huyền khí cư nhiên bất phàm!

Lăng Tiếu thầm nói một câu, lần nữa quát to một tiếng, đao kiếm trong tay quang mang càng tăng lên vài phần, huyền lực trong cơ thể điên cuồng mà tuôn ra bên ngoài.

- Kiếm Lưu Vân!

- Băng Phong Tam Xích!

Một đao một kiếm, thủy hỏa tương dung, một nhu một cương, uy lực càng thêm bất phàm.

Lý Viêm cùng La Tề đồng thời hồi chiêu về thủ, nhưng mà đao quang kiếm ảnh kia tựa hồ có mặt ở khắp nơi, chi chít để cho bọn họ ngăn chặn đến chật vật.

Hai người bọn họ đều kinh hãi ở trong lòng, nếu không phải bọn họ có Huyền khí nơi tay chỉ sợ muốn ở dưới một đao một kiếm kia mà mất mạng rồi.

- Viêm Mang Bạo Kích!

Lý Viêm cuồng quát một tiếng, đồng dạng đánh ra kiếm kỹ áp đáy hòm.

La Tề cũng không dám khinh suất:

- Đãng Trùng Tứ Hải!

Hai đại Thanh cấp huyền kỹ ở dưới sự phối hợp của Huyền khí, huyền kỹ

một đao một kiếm của Lăng Tiếu trong nháy mắt bị dìm ngập.

Đinh đương!

Đoản binh tương kiến, tia lửa bắn ra khắp nơi!

- Ta con mẹ nó!

Lăng Tiếu không khỏi há miệng mắng to một câu, chỉ thấy đao kiếm ở trong tay mình bị hủy hết, vội vàng thoát ra điên cuồng thối lui.

- Đại cục đã định, tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi!

Bạo phát hộ trên đài cao nhàn nhạt nói một câu.

Lý Thiên Trọng ở một bên trên mặt lập tức hiện lên sắc mặt vui mừng, mà Lăng Thương, La Tuowngg Minh vùng với Lệ Không ở một bên còn lại là thần sắc cực kỳ khó coi.

- Tiểu tử thúi, không phải mới vừa rồi rất uy mãnh a, tới a... Không phải là muốn phế người của Lý gia chúng ta sao, chẳng lẽ ngươi chỉ có một chút bản lĩnh như vậy?

Lý Viêm hướng về phía Lăng Tiếu quát to, trường kiếm trong tay lại càng không ngừng huy vũ khiến cho Lăng Tiếu chỉ có đường tránh né.

Mà La Tề ở một bên thấy Lăng Tiếu không có vũ khí, tựa hồ không muốn tái chiến rồi, dừng lại thân hình không có công kích.

- Ngươi đã vội vã tìm chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên lệ mang, tinh thần lực xiết chặt, trong thức hải

một cỗ công kích hình châm vô hình hướng thức hải của Lý Viêm đâm tới.

Lý Viêm đang muốn hướng Lăng Tiếu chém xuống, bỗng nhiên chỉ cảm thấy trong đầu một trận đau nhói, cảm giác kia tựa như nhận lấy vạn kim châm vào, khiến cho người ta đau không kêu lên được, thân thể không khỏi dừng lại.

Trước lúc hắn còn chưa kêu lên thảm thiết, Lăng Tiếu đã đi tới trước người hắn rồi.

Răng rắc!

A!

Lăng Tiếu trực tiếp bắt được tay của Lý VIêm, ngạnh sinh sinh đem tay của hắn chặt đứt.

Lúc này Lý Viêm mới phát ta tiếng tê khiếu thảm thống!

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh hãi.

Ai cũng không nghĩ tới Lý Viêm mới vừa rồi chiếm thượng phong trong nháy mắt đã bị phế đi một cánh tay.

Lăng Tiếu không để ý nhiều đến như vậy, tàn nhẫn tiếp tục.

Răng rắc răng rắc!

- Dừng tay!

Lý Thiên Trọng ở trên đài cao không nhịn được kinh hô một tiếng.

Lý Viêm nhưng là tôn tử đắc ý nhất của hắn, hắn lại làm sao nhẫn tâm nhìn tôn tử của hắn bị hành hạ như thế.

- Gia tộc đại bỉ không dung tha cho người khác can thiệp.

Lăng Thương ở một bên âm u nói.

- Ngươi...

Lý Thiên Trọng bị Lăng Thương ngăn cản đến nói không ra lời.

Quả thật, ở trên gia tộc đại bỉ chỉ cần tuyển thủ không bị giết, ai cũng không cho phép xuất thủ quấy nhiễu, như vậy sẽ phạm phải tối kỵ của Vẫn Thạch thành, sẽ khiến các gia tộc quần công.

Trên lôi đài, Lăng Tiếu cắt đứt tứ chi của Lý Viêm, giống như chó chết ném hắn xuống lôi đài.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn La Tề:

- Ngươi còn muốn tái chiến không?

La Tề nắm trường kiếm trong tay, cuối cùng nới lỏng rồi thở ra một hơi nói:

- Ta bỏ cuộc!

Mặc dù hắn không biết Lăng Tiếu làm sao lại đánh bại được Lý Viêm, nhưng mà hắn biết Lăng Tiếu nhất định là có sát chiêu kinh người gì đó, nếu không không thể nào tự tin hỏi ngược lại hắn như thế.

La Tề mặc dù còn muốn đánh một trận, nhưng mà hắn không có lòng tin chiến thắng Lăng Tiếu, hắn cũng không muốn gặp phải kết cục giống như Lý

Viêm, vì khôi thủ vị không đáng giá như vậy.

Lăng Thương ở trên đài cao rốt cục lộ ra sắc mặt vui mừng:

- Tốt... Tốt...

Hắn từng mong đợi Lăng Tiếu có thể đoạt được khôi thủ vị, nhưng sau khi thấy Lý Viêm thân mang Liệt Viêm Chỉ cùng Huyền khí, đã cảm thấy hi vọng xa vời rồi, nhưng mà hắn không nghĩ tới tiểu tử này lại cho hắn một lần vui mừng như vậy.

Lý Thiên Trọng ở một bên trong mắt đã hiện ra sát khí trọng liệt, trong lòng đang suy nghĩ:

- Hành động còn chưa bắt đầu sao?

Lăng Tiếu lấy một địch bốn mà chiến thắng, dưới đài đều là một mảnh tiếng hoan hô tận tình.

Đây là tỷ thí kịch liệt nhất, đặc sắc nhất mà bọn họ xem qua, thực lực Lăng Tiếu không thể nghi ngờ vượt qua bất kỳ một lần khôi thủ nào, bọn họ cũng thầm hô:

- Không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch thành.

- Ta đã nói người nào đoạt được khôi thủ lần này liền có cơ hội tham gia ngoại môn đệ tử tranh cử năm nay của Tử Thiên tông

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 235 - Cắn Chết Những Thứ Vương Bát Đản Kia. (1)

Bạo phát hộ ở trên đài cao sâu kín nói một câu, bỗng nhiên lúc này hắn nhìn Lăng Tiếu trên đài nói:

- Chúng ta cho ngươi một tháng, để ngươi xử lý tốt chuyện tình thế tục, một tháng sau chúng ta sẽ lại tới tìm ngươi.

Bạo phát hộ dứt lời, cùng lam bào trung niên nhân liếc nhau một cái, lập tức từ trên đài cao hướng phương hướng ngoài thành nhảy lên mà đi.

- Cung tiễn hai vị đại nhân!

Trên đài cao mấy vị lão đại lập tức đứng dậy cung tiễn kêu lên.

Sau khi đợi hai người đi xa, Lệ Không lần nữa đi ra tuyên bố khôi thủ lần này là Lăng Tiếu đạt được.

Về phần thứ hai đến thứ năm cũng không lại tiếp tục tỷ đấu nữa rồi, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì Lý Thiên Hào của Lý gia bị gãy một cánh tay, Lý Viêm bị phế mất tứ chi, hai người bọn họ là không thể nào tái chiến rồi, Lam Kiếm Nhân bị thương coi như là nhẹ một chút, nhưng hắn cũng không phải là đối thủ của La Tề.

Cho nên mọi người thương lượng một chút, quyết định xếp hạng như sau, đứng đầu là Lăng Tiếu, tên thứ hai là La Tề, tên thứ ba là Lam Kiếm Nhân, tên thứ tư là Lý Viêm, tên thứ năm là Lý Thiên Hào.

Gia tộc đại bỉ bốn năm một lần, Lăng Tiếu lấy thực lực trung giai Huyền Sĩ trong chiến đấu bày ra thực lực kinh nhân đoạt được khôi thủ.

Gia tộc đại bỉ rốt cục hạ màn!

Đang ở thời điểm Lệ Không chuẩn bị tuyên bố ban thưởng khích lệ, tất cả mọi người trên đài cao cảm ứng được cái gì.

- Khí thế cường đại thật nhiều!

Tất cả mọi người kinh hô một tiếng, ngay sau đó liếc nhau một cái.

- Tựa hồ đều là hướng về phương hướng Lăng gia mà đi.

La Tường Minh hướng về phía Lăng Thương nhàn nhạt nói.

- Chẳng lẽ...

Lăng Thương nội tâm run lên, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Ngược lại Lý Thiên Trọng ở một bên hiện lên vài tia cười lạnh, hắn biết rõ lực lượng của gia tộc rốt cục toàn bộ xuất động.

Liền ở lúc này, một giọng nói từ ngoài đám người vang lên:

- Tộc... Tộc trưởng...

Mọi người hướng về thanh âm kia nhìn lại, Lăng Thương đồng dạng cũng thấy rõ người.

- Lăng Thao!

Lăng Thương quát một tiếng, thân thể như gió hướng tiểu nhi tử lướt tới.

- Thao nhi ngươi làm sao vậy?

Lăng Thương đỡ Lăng Thao toàn thân là vết máu, khí thế tán phát ra, quả nhiên là dọa người cực kỳ.

- Nhị... Nhị trưởng lão... Muốn... Muốn đoạt vị, Lý... Lý, Lam hai nhà... Xâm phạm!

Lăng Thao khó khăn đem lời nói hết ra, cả người hôn mê bất tỉnh.

- Khốn kiếp, Lý Thiên Trọng, Lam Chấn Phong, Lăng Thương ta cùng các ngươi thế bất lưỡng lập.

Lăng Thương ôm nhi tử hướng Lý Thiên Trọng cùng Lam Chấn Phong ở trên đài cao giận dữ hét lên.

Tất cả mọi người không biết vì sao Lăng gia tộc trưởng lại thất thố như thế, vẫn đang trong thần thái phát mộng.

- Ha ha, Lăng Thương lão thất phu, hôm nay liền là ngày diệt vong của Lăng gia các ngươi.

Lý Thiên Trọng ở trên đài cao lớn lối quát lên, tiếp theo đối với người phía dưới quát:

- Không muốn chết liền cút ngay cho ta, đây là ân oán của Lý gia chúng ta cùng Lăng gia.

Lời này vừa nói ra, người ở chung quanh lôi đài đều biết đại sự muốn phát sinh rồi, nhất thời sợ hãi kêu lên kinh hãi, lập tức như chim thú chạy tán

loạn, hiện trường trở thành một mảnh hỗn loạn, một lúc sau liền không còn được mấy người nữa.

Lý gia cùng Lăng gia khai chiến.

Trận chiến này vốn là ở nửa năm rước nên xảy ra rồi, không nghĩ tới Lý gia có thể nhịn như vậy, cho đến lúc gia tộc đại bỉ mới động thủ, có thể thấy được tâm cơ của Lý Thiên Trọng là thâm sâu cỡ nào.

- La tộc trưởng, Lệ đại sư kính xin hai vị tạm thời tránh ra, Lý gia chúng ta muốn giải quyết một chút ân oán cá nhân với Lăng gia.

Lý Thiên Trọng chậm dần thanh âm hướng về phía La Tường Minh cùng Lệ Không nói.

Hai người còn chưa có đáp lời, hai người kia của trung tiểu gia tộc ở trên đài cao cùng với Luyện dược sư Viên Bình của Linh thảo đường rối rít lùi lại mà ra.

La Tường Minh cùng Lệ Không liếc nhau một cái, La Tường Minh do dự một chút mở miệng nói:

- Chúng đệ tử của La gia đều trở về cho ta.

Nghe được lời này của La Tường Minh, trên môi Lý Thiên Trọng không khỏi nở lên vài tia tiếu dung.

- Lý Thiên Trọng, để mạng lại!

Lăng Thương đem Lăng Thao giao vào trong tay đệ tử nhà mình, giống như hùng ưng hướng Lý Thiên Trọng lướt tới.

- Lý huynh, ta và ngươi liên thủ giết chết hắn.

Lam Chấn Phong ở một bên xoa tay nói.

- Đó là tự nhiên!

Lý Thiên Trọng cười cười, đón Lăng Thương mà lên.

Ầm!

Hai đại tộc trưởng chính thức khai chiến.

Ở chỗ lôi đài lại có hai đạo thân ảnh lướt lên, bay thẳng đến Lăng Thương giết tới, xem bộ dáng là người của Lý gia.

Lam Chấn Phong không ngại ngần cũng gia nhập vào vòng chiến.

Lấy một địch bốn, Lăng Thương nguy hiểm.

Lệ Không ở một bên nhìn tình hình chiến đấu, cắn răng quát to:

- Lăng huynh ta tới giúp ngươi.

- Lệ đại sư, ngươi thật muốn nhúng vào vũng nước đục này sao?

Lý Thiên Trọng cảnh cáo nói.

- Ta là gia gia nuôi của Lăng Tiếu, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lệ Không vốn là một người ân oán phân minh, không có Lăng Tiếu cứu nhi tử của lão, nhi tử của lão liền chết rồi, hiện tại coi như là hoàn lại ân tình của

Lăng Tiếu đi.

- Tốt... Tốt, vậy thì đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác, giết cho ta.

Lý Thiên Trọng quát một tiếng, liền đem hết toàn lực cùng Lam Chấn Phong chống lại Lăng Thương, mà hai tên trưởng lão khác của Lý gia thì đối mặt với Lệ Không.

Trong lúc nhất thời, trên đài cao chỉ phát ra từng đợt tiếng oanh tạc, yên hỏa nổi lên bốn phía!

Lúc này, phụ cận lôi đài chỉ còn lại đệ tử ba nhà, cùng với La gia La Khinh Sương, nàng chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu, kiên định muốn cùng hắn sóng vai đến cùng.

Lăng Tiếu cảm nhận được tâm ý của nàng, hắn cũng không muốn La Khinh Sương xảy ra chuyện gì,cho nên đánh ngất xỉu nàng, đem nàng đưa lại cho La Tề.

- Độc Ưng, Lãnh đại ca, các ngươi bảo vệ tốt Vũ Tích cùng Đại Vi tỷ tỷ.

Lăng Tiếu hướng về phía Độc Ưng cùng Lãnh Xà nói, sau đó phục dụng hai khỏa Hồi Khí đan, đem thực lực của mình điều tiết đến trạng thái tốt nhất.

- Lăng Khuông cùng Lăng Tinh chạy rồi!

Lúc này Lăng gia đệ tử bên này có người kêu lên nhắc nhở.

- Phản đồ chết tiệt, ta đuổi theo giết bọn họ.

Lăng Phong khởi lên thân thể trọng thương nói. Lòng dạ hắn mặc dù hẹp hòi một chút, nhưng mà cũng biết mình là một phần tử của Lăng gia, hiện tại nội

ưu ngoại hoạn hết sức, vẫn có thể không quên nguồn gốc, thật sự đáng quý.

- Trước không cần lo bọn họ, hiện tại trước hết giết tạp chủng của Lý gia cùng Lam gia.

Lăng Tiếu âm u mở miệng nói, đồng thời triệu hồi ấu Kỳ Lân cùng Kim sắc Lang Vương trong linh thú hộ oản ra ngoài.

Hai con linh thú hiện ra, thân thể khổng lồ của Kim sắc Lang Vương giống như một tòa núi nhỏ dọa người, kim mao như từng cây châm kia tràn đầy khí phách. Nửa năm bồi dưỡng, Kim sắc Lang Vương đã từ thực lực tam giai đê cấp tiến lên trung giai rồi, đơn giản là Lăng Tiếu có đầy đủ thú đan cho nó cắn nuốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 236 - Cắn Chết Những Thứ Vương Bát Đản Kia. (2)

Ấu Kỳ Lân chẳng qua là trạng thái thú con, thoạt nhìn rất là khả ái, nhưng mà cặp ánh mắt đỏ ngầu kia tản ra vẻ hung hãn khiến cho người ta không dám đến gần.

Lăng gia đệ tử ở một bên sớm nghe đồn được Lăng Tiếu có tam giai linh thú, hôm nay xuất hiện ở trước mắt vẫn là bị giật mình.

- Các ngươi bảo vệ mình cho tốt.

Lăng Tiếu nói một tiếng, sau đó hướng một đời thanh niên của Lý, Lam hai nhà giết tới.

- Mau... Mau nhìn, Lang... Lang linh thú thật to.

Một gã thanh niên của Lý gia nhìn thấy Kim sắc Lang Vương không khỏi hoảng sợ kêu lên.

Thanh niên của Lý, Lam hai nhà cũng đều nhìn qua, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- Mọi người chạy mau, là linh thú của Lăng Tiếu.

Một gã thanh niên khác của Lý gia vội vàng kêu to nói.

- Các ngươi ai cũng trốn không thoát, Tiểu Kim ăn bọn chúng cho ta.

Lăng Tiếu âm sâu nói một câu, thân thể chớp lên hướng Lý Thiên Hào cùng

Lý Viêm bị thương lướt tới.

- Ngươi muốn làm gì?

Lý Thiên Hào bây giờ đối với Lăng Tiếu sợ hãi đến cực điểm.

- Ta muốn làm gì, ta muốn con mẹ ngươi, các ngươi dám xâm phạm Lăng gia chúng ta còn dám hỏi lời này.

Lăng Tiếu nói một câu, Bài Vân chưởng hướng lồng ngực của Lý Thiên Hào oanh tới.

- Đừng vội càn rỡ!

Hai gã Lý gia chấp sự từ một bên giết ra ngoài kêu lên.

Song bọn họ còn chưa có giết đến, Kim sắc Lang Vương lập tức đem bọn họ đều đụng ngã trên mặt đất, cắn xé lên.

Song chưởng của Lăng Tiếu quán chú huyền lực, lập tức giết chết Lý Thiên Hào, còn đem Lý Viêm ở một bên bẻ gãy cổ, nhân tài kiệt xuất của một đời Lý gia vẫn lạc tại chỗ.

Lý Thiên Trọng liếc thấy một màn tôn tử của mình bị giết, không khỏi gầm hét lên:

- Đồ hỗn tạp chết tiệt, ta nhất định sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn.

Lý Thiên Trọng giận điên lên, bỏ qua vây giết Lăng Thương cùng Lam Chấn Phong, hướng Lăng Tiếu bay quá giết tới.

- Hắc, chỉ sợ ngươi không có cái mạng kia, bại gia tử bắt lấy lão nhân kia

cho ta!

Lăng Tiếu chỉ thị ấu Kỳ Lân nói.

ẤU Kỳ Lân không chút do dự, thân thể trong nháy mắt to lớn, lần này nó cũng không chỉ là cao lên một thước rưỡi nữa, mà là trực tiếp tăng tới hai thước, bộ dáng thần thú càng thêm uy vũ bất phàm, ngay cả Kim sắc Lang Vương ở một bên cũng muốn phủ phục xuống.

Sau khi ấu thú Kỳ Lân trở nên to lớn, bay thẳng đến Lý Thiên Trọng nhanh chóng bắn xuyên qua.

Lăng Tiếu không có lại để ý tới Lý Thiên Trọng, hắn tin tưởng ấu thú Kỳ Lân có thể giải quyết rụng gã, cho nên hắn đem Liệt Viêm Kiếm ở bên cạnh Lý Viêm lấy vào trong tay, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí vọt lên trên.

- Linh tính không tệ!

Lăng Tiếu lẩm bẩm một tiếng, vận khí Hỏa thuộc tính cùng Liệt Viêm kiếm dung hòa ra làm một thể.

- Sát!

Lăng Tiếu cầm Liệt Viêm kiếm trong tay, sát khí cực nồng, bay thẳng đến người của hai nhà Lý, Lam đang chạy trốn giết tới.

Thời gian cấp bách, Lăng Tiếu nhưng không có thời gian ở chỗ này chậm trễ.

Người của Lý, Lam hai nhà thối lui đều bị hù dọa cho mềm nhũn, cái con kia nhưng là tam giai linh thú, có thể so với cao thủ Linh Sư giai, mà Lăng Tiếu lại tay cầm Huyền khí, đây căn bản là không có cách nào đánh lại.

Phốc phốc!

A a!

Lăng Tiếu lợi dụng Liệt Viêm kiếm, huy vũ hỏa mang cường đại mà tới, trong nháy mắt cướp đi tính mạng của hai người; mà Kim sắc Lang Vương căn bản không cần công kích thuộc tính, đều là trực tiếp bổ nhào qua cắn xé, cực kỳ hung tàn giết chết dưới trảo.

Lăng Tiếu cùng Kim sắc Lang Vương đem một đời thanh niên tinh anh của hai nhà Lý, Lam đều giải quyết, mà nhóm chấp sự kia tới bảo vệ cũng là một tên không để lại.

Lăng gia đệ tử ở không xa nhìn thấy Lăng Tiếu giống như sát thần, trong lòng không khỏi sinh ra ý sùng kính đói với hắn.

Bên kia chiến trường, bởi vì Lý Thiên Trọng đi qua đuổi giết Lăng Tiếu, lại bị ấu Kỳ Lân chặn lại, Lam Chấn Phong một mình chống lại Lăng Thương lộ ra vẻ vô cùng cố hết sức.

Lăng Thương có thể lên làm tộc trưởng, thực lực của bản thân đương nhiên là có chỗ hơn người, nếu như Lý Thiên Trọng cùng Lam Chấn Phong hợp lực, Lăng Thương hắn có thể ngay cả mệnh cũng không còn dài rồi, nhưng bây giờ chỉ là chống lại Lam Chấn Phong so với hắn còn thấp hơn một cấp, áp lực giảm nhiều, đánh cho Lam Chấn Phong liên tiếp bại lui.

Về phần Lệ Không mặc dù bị hai tên trưởng lão của Lý gia dây dưa, nhưng mà lão cũng là một người nhẹ nhàng nhất, bởi vì... hai tên trưởng lão này của Lý gia chẳng qua là đê giai Linh Sư, mà hắn lại là trung giai Linh Sư, lấy một địch hai vẫn là dư thừa.

Lý Thiên Trọng chống lại ấu Kỳ Lân, mặc dù hắn cảm thấy con vật ở trước

mặt này rất giống Kỳ Lân thần thú, nhưng mà hắn đánh chết cũng sẽ không tin tưởng Lăng Tiếu sẽ có một con thần thú đi theo/ Hắn vốn tưởng rằng bằng thực lực cao giai Linh Sư của mình rất nhanh có thể đem con linh thú này thu phục, đáng tiếc hắn sai lầm rồi, tốc độ cùng lực lượng của con linh thú này đồng dạng đều vượt qua hắn.

Lý Thiên Trọng mấy lần thiếu chút nữa bị thương dưới trảo của nó, để cho hắn phải khởi lên toàn bộ tinh thần, trong lòng thầm mắng:

- Tạp chủng này lại có linh thú lợi hại như thế.

Lăng Tiếu giết chết một đời thanh niên của Lý, Lam hai nhà, đem ánh mắt bỏ lên đài cao.

Hắn nhảy lên lưng sói, quát to một tiếng:

- Tiểu Kim đi tới, cắn chết những vương bát đản kia.

Kim sắc Lang Vương hống khiếu một tiếng, trong đôi mắt thú tràn đầy thị huyết hung tính, trong nháy mắt liền chạy đến trên đài cao.

- Lệ gia gia ta tới giúp người.

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, cưỡi Kim sắc Lang Vương hướng một gã đê giai Linh Sư của Lý gia đánh tới.

Tốc độ của Kim sắc Lang Vương nhanh như tia chớp, tên đê giai Linh Sư kia căn bản không có thời gian phản ứng, trực tiếp bị một trảo của Kim sắc Lang Vương chụp tới, một khối lớn huyết nhục bị trảo ra.

- Tốt, hôm nay liền giết thống khoái!

Lệ Không hào hùng quát một tiếng, song chưởng tung bay, từng hỏa mang phiến lớn hướng đê giai Linh Sư của Lý gia áp tới.

Kém một cấp, khác biệt một trời một vực!

Không có đồng bạn hỗ trợ, đê giai Linh Sư kia ở dưới không tới hai chiêu của Lệ Không liền bị oanh thành trọng thương, rất nhah liền chết.

Lam Chấn Phong ở bên kia cũng bị Lăng Thương liên tiếp oanh mấy chiêu, nội thương rất nặng, lực chiến đấu mãnh liệt rơi xuống.

- Lý huynh mau tới giúp ta!

Lam Chấn Phong đã không trụ được rồi, hướng Lý Thiên Trọng cầu cứu nói.

Lý Thiên Trọng làm sao có thời giờ tới trợ giúp Lam Chấn Phong, hắn nhưng bị con xích hồng linh thú ở trước mắt bức đến không còn sức hoàn thủ rồi.

Lý Thiên Trọng biết, dưới mắt là đã không giết được Lăng Thương nữa rồi, lúc này quát một tiếng:

- Lam huynh rút lui!

Không chút do dự, Lý Thiên Trọng bay thẳng đến phương hướng Lăng gia bỏ chạy.

Lam Chấn Phong cũng không dám chậm trễ, cùng Lăng Thương liều mạng một chiêu, lại phun ra một ngụm máu tươi, nhân cơ hội hướng phương hướng của Lý Thiên Trọng đuổi tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 237 - Lăng Gia Khó Khăn. (1)

- Gia gia, chúng ta đuổi theo!

Lăng Tiếu cưỡi Kim sắc Lang Vương liền muốn đuổi theo.

- Tiếu nhi chậm đã!

Lăng Thương lên tiếng quát lên.

Lăng Tiếu biết điều một chút để Kim sắc Lang Vương dừng lại.

- Ngươi mang theo thúc thúc của ngươi cùng Lăng Phong bọn họ rời đi Vẫn Thạch thành đi.

Lăng Tiếu thần sắc khó coi nói.

- Gia gia (tộc trưởng)...

Lăng Tiếu cùng với mấy tên thanh niên tới dự thi nhìn Lăng Thương run giọng nói.

- Nhị trưởng lão nhân cơ hội đoạt vị, Lý, Lam hai nhà nhân cơ hội đến xâm phạm, Lăng gia lần này gặp phải đại nạn, ta không cảm giác được khí tức của Thái thượng trưởng lão, nói vậy lão nhân gia hắn... Cho nên các ngươi nhanh trốn đi, thoát được càng xa càng tốt, miễn cho bị đối phương một lưới bắt hết, chờ các ngươi một ngày cường đại lên rồi trở về báo thù.

Lăng Thương bàn giao một phen, rồi hướng Lệ Không nói:

- Lệ đại sư, lần nay có ngươi tương trợ, Lăng Thương vô cùng cảm kích, Lăng gia lần này không vong, ngươi liền là khách quý của Lăng gia chúng ta, ngay sau có chỗ cần đến Lăng Thương giúp, Lăng Thương nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ.

- Lăng huynh lời này khách khí rồi, ban đầu nếu như không phải Tiếu nhi cứu Dương nhi nhà ta, chỉ sợ ta đã là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh rồi, hôm nay ta liền coi như là liều cái mạng già này cũng đứng ở bên phía Lăng gia các ngươi.

Lệ Không đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Lăng Thương cảm kích nhìn Lệ Không một cái, hướng về phía Lăng Tiếu lại quát một tiếng:

- Đi mau!

Tiếp theo liền hướng về phương hướng gia tộc lướt đi.

Lăng Thương cùng Lệ Không cùng nhau rời đi, Lăng Tiếu cũng không có lập tức đuổi theo, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, tâm tình của hắn thập phần dâng cao.

- Lăng Tiếu chúng ta theo tộc trưởng cùng nhau giết trở về.

Lăng Phong lên tiếng nói.

- Đúng vậy a, chúng ta thề cùng gia tộc cùng sống chết.

Lăng Dũng tán thành đáp.

- Đúng, chúng ta giết trở về, nhất định phải để cho những tạp chủng của hai

nhà Lý, Lam kia biết được kết quả dám xâm phạm Lăng gia chúng ta.

- Giết trở về, chúng ta thề sống chết cùng gia tộc.

...

Bảy người thanh niên Lăng gia ở tại tràng từng người sát khí đằng đằng, không một chút bởi vì gia tộc khó khăn mà lùi bước, bởi vậy có thể thấy được lòng trung thành của bọn họ đối với gia tộc đều vô cùng coi trọng, có lẽ bọn họ cũng biết, Lăng gia một khi bị hai nhà Lý, Lam xâm chiếm, như vậy bọn họ sẽ trở thành người lưu lạc không có nhà để về.

- Lăng Phong, ngươi mang theo mọi người trốn đi.

Lăng Tiếu âm u nói.

- Cái gì, ngươi cho rằng Lăng Phong ta là người sợ chết sao?

Lăng Phong che vết thương chỗ bị thương hướng về phía Lăng Tiếu quát. Hắn cảm thấy lời này của Lăng Tiếu giống như là đang ô nhục hắn.

- Ta không có ý này, ta cảm thấy được các ngươi trở về cũng là chịu chết, lần này Lý Lam hai nhà đồng thời xuất động toàn bộ là tinh anh, nhất định phải đem Lăng gia chúng ta nhổ tận gốc, các ngươi phải sống sót, ngày sau vì gia tộc báo thù.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, hắn hiện tại phát hiện Lăng Phong này coi như là một người không tệ.

- Gia tộc mất rồi, chúng ta sống tạm thì có ý tứ gì.

Lăng Phong như cũ cố chấp nói.

- Đúng vậy, Lăng Tiếu ngươi đừng nói, chúng ta mọi người cùng nhau trở về, giết một người không lỗ, giết hai là đủ vốn rồi.

Lời này là Lăng Dũng nói ra.

- Đủ rồi, các ngươi liều chết hết, ngày sau còn có ai báo thù cho gia tộc!

Lăng Tiếu phẫn nộ quát, lại nói tiếp:

- Ta một người trở về là được, người nào đi theo ta, ta sẽ giết người đó, Độc Ưng ở đâu?

- Độc Ưng có mặt!

Độc Ưng bước lên hai bước đáp.

- Ngươi mang theo Vũ Tích đi, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của nàng, nếu như ta không chết, chắc chắn sẽ tìm các ngươi.

Lăng Tiếu sâu kín dặn dò.

- Không... Thiếu gia, ta không đi... Ta muốn cùng thiếu gia ở chung một chỗ.

Bạch Vũ Tích nước mắt rơi như mua nhào tới trong ngục Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu khẽ thở dài một hơi, một tay khẽ vuốt mái tóc của nàng, sau đó nhẹ nhàng ở phần gáy nàng đụng một cái, đem nàng đánh hôn mê bất tỉnh, giao cho Độc Ưng.

Tiếp theo, Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Lãnh Xà huynh muội nói:

- Lãnh đại ca, Đại Vi tỷ tỷ, các ngươi bảo trọng rồi.

Dứt lời, Lăng Tiếu nhảy lên trên lưng Hỏa Kỳ Lân hướng phương hướng gia tộc phi trở về.

Kim sắc Lang Vương cũng đi theo Lăng Tiếu phi nhanh quá.

- Lăng Phong, chúng ta cũng cùng nhau trở về.

Lăng Dũng nhìn thấy Lăng Tiếu đã quyết ý, ánh mắt đều có chút ươn ướt.

Thật không hổ là đàn ông Lăng gia!

Lăng Phong trầm mặc một chút, trong mắt hiện lên thần sắc kiên định nói:

- Lăng Tiếu nói đúng, chúng ta phải lập tức rời đi, đợi ngày sau có thực lực rồi trở về.

Dứt lời, đem thân thể trọng thương xoay người hướng ngoài thành đi tới.

Lăng Dũng do dự một chút, nhìn người ở phía sau mình một cái, cắn răng nói:

- Đều đi thôi, ngày khác trở lại Vẫn Thạch thành nhất định huyết tẩy tạp chủng hai nhà Lý, Lam.

Giờ khắc này, bọn họ biết lưu lại cũng chỉ là gánh nặng, không chỉ có không giúp được gì còn tặng không mạng, chết không đáng giá.

Chỉ có rời đi, tránh thoát khỏi Lý, Lam hai nhà đuổi giết, ngày sau mới có cơ hội báo thù.

Lúc này, Độc Ưng đem Bạch Vũ Tích giao cho Vi Đại Nhi nói:

- Vi Đại Nhi, Vũ Tích tiểu thư do ngươi chiếu cố, ta phải trở về giúp thiếu gia.

Lãnh Xà nhìn thân ảnh Độc Ưng đi xa thản nhiên nói:

- Thật là một hán tử, đi thôi, chúng ta trở về cũng không giúp đỡ được gì.

Vi Đại Nhi nhìn phương hướng Lăng Tiếu rời đi, ánh mắt cũng đã ươn ướt.

...

Lăng Tiếu ngồi ở trên người bại gia tử trực tiếp bay trở về gia tộc, bất quá hắn cũng không phải là hướng đến bên trong nội các mà đi, mà là bay trở về bên phía cha mẹ mình, bởi vì Lăng gia đến bây giờ được Lăng Tiếu quan tâm cũng chỉ có mấy thân nhân này, những người khác sống hay chết hắn không có tâm tư đi để ý tới.

Người luôn là ích kỷ, Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, ở trước cái gì đại nghĩa, vẫn là trước bận tâm đến thân nhân của mình.

- Cha, mẹ các ngươi phải chịu đựng.

Lăng Tiếu càng không ngừng cầu nguyện.

Kiếp trước hắn vốn chính là một cô nhi, cả đời này có quan ái của thân tình, dĩ nhiên không muốn để cho loại cảm giác ấm áp này biến mất.

Tốc độ của bại gia tử rất nhanh, chỉ ở trong mấy cái chớp mắt liền đến trên bầu trời của gia đình mình.

Lăng Tiếu không có mạo hiểm đi xuống, mà là ở trên bầu trời nhìn xuống tình huống phía dưới, vừa vặn thấy rõ tình thế lại giết địch cứu người.

Song để cho Lăng Tiếu ngoài ý muốn chính là, ở trong gia môn đình viện của hắn tụ tập Lăng gia tinh anh, Ngũ hành sứ giả, 24 Hổ vệ cùng với hơn mười người chấp sự toàn bộ ở chỗ này.

Giờ phút này, đại bá của hắn Lăng Viễn cùng một danh Hổ vệ đang cùng ba tên võ giả của hai nhà Lý, Lam chiến đấu.

Lăng Viễn ở nửa năm trước đã thành công đột phá đê giai Linh Sư, thực lực xưa đâu bằng nay, cùng đại bá của hắn sóng vai chiến đấu chính là Hổ Nhất đứng đầu Hổ vệ, thực lực đồng dạng là đê giai Linh Sư, mà Lý, Lam hai nhà bên này đồng dạng là ba tê đê giai Linh Sư, phía sau còn có vài chục tên Huyền Sĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 238 - Lăng Gia Khó Khăn. (2)

Chắc hẳn đây chính là chỗ của tinh anh của hai phe rồi, mà Lăng gia nội viện bên kia mới thật sự là chiến đấu cấp quan trọng.

- Hổ vệ thống lĩnh lại có mấy phần bản lĩnh, bất quá danh tiếng của các ngươi cũng đến đây là chấm dứt rồi.

Một gã võ giả Hỏa thuộc tính của Lý gia trong tay múa lên song câu hướng Lăng Viễn cuồng oanh.

Thực lực của Lăng Viễn mặc dù tương đương với đối phương, nhưng mà hắn lấy một địch hai, hơn nữa thuộc tính lại bị đối phương khắc chế, mắt thấy liền bị hai đạo hỏa diễm gây thương tích.

Lăng Tiếu ở giữa không trung không dám chần chờ, chỉ huy bại gia tử phóng xuống dưới, Liệt Viêm kiếm trong tay hướng võ giả của Lý gia chém tới.

Phốc!

Tốc độ của bại gia tử nhanh đến cỡ nào, Lý gia võ giả kia mới vừa kịp phản ứng đã bị Lăng Tiếu một kiếm chém thành hai nửa.

Đánh lén lần này tuyệt đối khiến cho người ta ra ngoài ý liệu, ai có thể nghĩ đến giữa không trung còn có người được.

hai gã đê giai Linh Sư kia của Lý gia cùng Lam gia hoảng hốt, lập tức hướng về phía sau rút lui.

- Tiếu nhi!

Lăng Viễn nhìn thấy người đến vui mừng kêu lên.

- Đại bá cái gì cũng đừng nói, gia gia đã chạy về nội viện rồi, chúng ta trước hợp lực giết chết những tạp chủng này.

Lăng Tiếu từ trên người bại gia tử nhảy xuống nói.

- Tốt, giết cho ta!

Lăng Viễn mới vừa rồi bị hai người vây đánh đến vô cùng tức giận, hiện nay đối phương chỉ có hai gã đê giai Linh Sư, mà hắn cùng với Hổ Nhất đồng dạng là Linh Sư, lấy một chọi một hắn hoàn toàn có thể nắm chắc đem hai người này giết chết.

- Bại gia tử giết sạch bọn họ cho ta!

Lăng Tiếu hướng về phía Hỏa Kỳ Lân hạ lệnh.

Bại gia tử mới vừa rồi không đem Lý Thiên Trọng giết được, tức giận rất lớn, nó cảm thấy mất thể diện ở trước mặt Lăng Tiếu, lần này nó nghẹn đủ rồi, nới rộng ra miệng máu, một đạo hỏa trụ hướng những Huyền Sĩ kia của Lý, Lam hai nhà bắn tới.

Tốc độ của hỏa trụ cực nhanh, hơn nữa hỏa thế rất lớn, người của Lý, Lam hai nhà một bộ phận phản ứng không kịp bị trúng hỏa diễm, đốt cháy tới bọn họ oa oa kêu thảm thiết.

Bên này, Ngũ hành sứ giả, 24 Hổ vệ cùng chấp sự của Lăng gia tụ lại ở trong nhà Lăng Tiếu khí thế đại chấn, cùng nhau hướng người của hai nhà Lý, Lam giết tới.

Lăng Viễn cùng Hổ Nhất lần nữa đối mặt với hai gã đê giai Linh Sư kia.

Lăng Tiếu ở một bên tùy thời mà động, hắn biết chỉ cần lại giải quyết một gã đê giai Linh Sư nữa, hắn bên này nhất định có thể chuyển bại thành thắng rồi.

Đúng lúc này, Kim sắc Lang Vương chạy đến, phía sau nó còn có mười mấy tên độc nhân đuổi tới.

Có Kim sắc Lang Vương tới, Lăng Tiếu không có suy nghĩ nhiều lập tức chỉ huy nó hướng Linh Sư giai của hai nhà Lý, Lam đánh tới, hắn vung lên Liệt Viêm kiếm xông vào trong Huyền Sĩ của Lý Lam hai nhà, ỷ vào tốc độ của Phong thuộc tính cùng với uy lực của Huyền khí giống như sói vào bầy cừu, đến mức lập ức có một người bị một kiếm chém thành hai nửa, giết đến đối phương sợ kinh hãi.

Không cần bao lâu, ở dưới sự giết chóc của Lăng Tiếu, Hỏa Kỳ Lân cùng với một đám tinh anh Lăng gia, chấp sự của hai nhà Lý, Lam một cái cũng trốn không thoát, mà những độc nhân kia tất cả đều bị Lăng Tiếu cắt mất đầu, bị chết đến không thể chết lại.

Về phần hai gã Linh Sư kia thấy đại thế đã mất liền muốn chạy trốn, nhưng mà ở dưới tốc độ của Kim sắc Lang Vương không có một người nào có thể thoát được.

Sau một phen giết chóc, trước nhà của Lăng Tiếu xác người khắp nơi, máu chảy thành sông, cảnh tượng có thể so với luyện ngục đáng sợ chí cực.

- Tiếu nhi, ngươi có hay không nhìn thấy Thái thượng trưởng lão.

Lăng Viễn sau khi phục dụng mấy viên đan dược, hướng Lăng Tiếu hỏi.

Bọn họ lần này toàn bộ thối lui đến bên nhà Lăng Tiếu, tất cả đều là Lăng Tiếu đã sớm tính toán an bài, bởi vì Lăng Thương cảm thấy ở thời khắc nguy hiểm, Thái thượng trưởng lão sẽ nhìn ở trên mặt mũi của Lăng Tiếu mà hỗ trợ, đáng tiếc người nào cũng không biết Thái thượng trưởng lão ở ngoài thành đại chiến, sinh tử còn chưa biết.

- Đại bá, ta cũng đã có một thời gian ngắn chưa gặp Lão thái gia rồi, chẳng lẽ...

Lăng Tiếu hồi đáp, trong lòng không khỏi phỏng đoán.

Nếu như không phải là Thái thượng trưởng lão đã xảy ra chuyện gì, Lý, Lam hai nhà thật dám xâm phạm đến sao?

Trong lúc nhất thời, thần sắc của Lăng Viễn lại ngưng trọng xuống.

- Thống lĩnh, chúng ta cùng đi trợ giúp tộc trưởng cùng trưởng lão bọn họ thôi.

Hổ Nhất ở một bên nói.

- Người của Lý, Lam hai nhà toàn bộ xuất động, chúng ta đi qua cũng không làm nên chuyện gì, bất quá cho dù chết ta cũng muốn kéo theo mấy cái đệm lưng.

Lăng Viễn âm u nói, tiếp theo hắn lại vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, sau này gia tộc liền nhờ vào ngươi.

Dứt lời, Lăng Viễn cùng Hổ Nhất liền hướng nội viện lướt nhanh tới.

Lăng Tiếu cũng không khuyên ngăn bọn họ, bởi vì bọn họ đều có được thực

lực Linh Sư giai, ít nhất có thể giúp được không ít việc.

- Mọi người theo ta cùng đi, giết sạch những vương bát đản kia của Lý, Lam hai nhà.

Lăng Tiếu vung cánh tay liền quát, sau đó hướng phương hướng có đánh nhau lướt tới.

Lý, Lam trừ Linh Sư giai ra, còn có rất nhiều chấp sự hộ vệ đều đồng thời xuất động, hơn nữa còn có những độc nhân kia, những người này đều là chịu trách nhiệm đối phó với nhóm hộ vệ cùng với giết sạch gia quyến của Lăng gia.

Lăng Tiếu biết mình đến nội các tạm thời không thể giúp đỡ được gì, nhưng mà nếu giết những chấp sự này của Lý, Lam hai nhà, hắn vẫn là thừa sức.

Ngũ hành sứ giả, 24 Hổ vệ cùng với một ít chấp sự của Lăng gia nghe được lời nói của Lăng Tiếu cũng không tiếp tục ở chỗ này nữa, toàn bộ đồng thời xuất động giết địch.

Lăng Chiến ở trong phòng nắm lấy một cây trường thương đồng dạng muốn đi ra ngoài giết địch, bất quá lại bị Mộng Tích Vân kéo lại.

- Tích Vân ngươi buông ra, ta thân là một thành viên của Lăng gia, há có thể trơ mắt nhìn gia tộc diệt vong.

Lăng Chiến sục sôi nói.

- Chiến ca, tâm của ngươi sao ta lại không biết, nhưng mà nhân gia hiện tại xuất động đều là cao thủ Huyền Sĩ giai, ngươi thân là một cái Huyền Giả chạy đi ra, trừ chịu chết còn có thể làm gì.

Mộng Tích Vân khuyên.

- Nhưng... Nhưng là để cho ta ở chỗ này chuyện gì cũng không làm, cùng hèn nhát có gì khác nhau.

Lăng Chiến áy náy nói.

- Không, Chiến ca, chúng ta mặc dù không thể tham chiến, nhưng chúng ta có thể chiếu cố những người thụ thương của gia tộc, coi như là tận một phần lực của chính mình rôi.

Mộng Tích Vân nói.

- Ai, ghê tởm, nếu như ta khôi phục lực lượng, nhất định phải giết cho bọn họ đến mảnh giáp không còn.

Lăng Chiến đem trường thương ném qua một bên buồn chán nói.

Trong nội viện của Lăng gia, từng đợt tiếng oanh tạc vang lên không dứt.

Nguyên lai là đình viện hùng vĩ phong cách cổ xưa cơ hồ ở dưới những lần oanh tạc này biến thành phế tích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 239 - Lại Là Ngươi Ải Đông Qua. (1)

Hơn mười đạo thân ảnh đang đang xen đối chiến, quang mang đủ loại màu sắc liên tục tung bay, tường ngói tro bụi bốc lên.

- Lăng Trần, chuyện cho tới bây giờ ngươi còn muốn ngoan cố dựa vào địa thế để chống lại sao, đã không có ý nghĩa nữa rồi, Lăng gia lão bất tử của các ngươi đã lên đường chờ các ngươi.

Tộc trưởng đời trước của Lý gia Lý Thâm Báo một bên cùng trưởng lão đời trước của Lăng gia Lăng Trần đối oanh, một bên đắc ý cười nói.

- Hừ, cho dù chết cũng phải kéo ngươi đệm lưng.

Lăng Trần hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn bộ khai hỏa, từng đạo quang mang nóng cháy từ bốn phương tám hướng hướng Lý Thâm Báo vây giết qua.

Ở bên kia, các trưởng lão đời trước của Lăng gia đều phát uy lực lớn nhất rồi, bọn họ thực lực mặc dù mạnh mẽ nhưng mà ở thời điểm đồng thời đối mặt với hai ba đối thủ cũng cảm thấy hữu tâm vô lực.

Lăng Mạc nhìn đình viện bị phá hư đến tận cùng, trong lòng dâng lên một cỗ hối hận.

Nếu như không phải là hắn phản bội, Lăng gia như thế nào lại rơi vào kết quả như vậy.

Hắn mặc dù muốn đoạt vị trí gia chủ, tuy nhiên lại không muốn nhìn đến Lăng gia bị hủy ở trong tay hắn.

Nhưng mà sai lầm lớn đã đúc thành, hắn hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể nghĩ biện pháp đền bù rồi.

Lăng Mạc nhanh chóng thoát ra hai gã đối thủ, móc ở trong ngực ra một viên đan dược, trong mắt hiện lên một cỗ quang mang kiên định.

Một khắc kia Lăng Ngôn ở không xa vừa lúc liếc thấy Lăng Mạc dùng đan dược, vội vàng kêu to nói:

- Đại ca, không nên a!

Nhưng mà dã muộn, Lăng Mạc đem viên đan dược này phục dụng xuống.

Nhất thời chỉ thấy kim quang quanh thân Lăng Mạc trở nên càng thêm huyễn lệ chói mắt, linh khí quanh thân hướng hắn bao vây mà đến, chỉ trong chốc lát, khí thế của Lăng Mạc đã tăng tới Nửa bước Vương giai.

- Không tốt, hắn phục dụng Nhiên Linh đan.

Lý Thâm Báo đang so chiêu với Lăng Trần nhận ra cái gì, lập tức nhắc nhở kinh hô.

Nghe được Lý Thâm Báo kinh hô, mọi người liền biến sác, tựa hồ đều biết Nhiên Linh đan là đan dược đáng sợ như thế nào.

Lăng Trần thừa dịp Lý Thâm Báo hết sức phân thần, một chưởng khắc ở trên lồng ngực của hắn, đem hắn oanh bay xa mấy chục thước, một ngụm máu tươi vẩy ra ngoài.

Lúc này, hai gã võ giả của Lý gia lập tức đón tiếp Lăng Trần, phòng ngừa hắn đuổi giết Lý Thâm Báo.

- Đều lên cho ta, không để cho hắn lại tăng lên nữa.

Lý Thâm Báo không để ý đến thương thế trên người, hướng Lăng Mạc nhào tới, bàn tay đánh ra hơn mười đạo hỏa long hướng Lăng Mạc gầm thét mà đi.

- Mọi người cùng nhau ngăn cản bọn họ.

Trên mặt Lăng Ngôn hiện lên vẻ thống khổ, thanh mang toàn thân bay vọt lên chắn hỏa long trước mặt Lăng Mạc.

Ầm!

Lăng Ngôn chẳng qua là thực lực trung giai Linh Sư, căn bản không ngăn được một kích toàn lực của Lý Thâm Báo, cả người bị oanh bay mấy chục thước, râu ria cơ hồ bị đốt rụi, một ngụm nghịch huyết phun ra ngoài, cả người cũng suy sụp xuống, hiển nhiên là bị nội thương rất nặng.

Trong lúc nhất thời, người của Lý, Lam hai nhà hướng Lăng Mạc ép bức mà đi, từng đạo công kích thuộc tính toàn bộ hướng Lăng Mạc oanh đến.

Các trưởng lão bên phía Lăng gia mặc dù căm phẫn chống cự, tuy nhiên lại không triệt tiêu được nhiều công kích như vậy.

Ầm!

Lăng Mạc liên tục bị oanh vào bên trong, giữa không trung nở rộ ra một đoàn như pháo hoa.

Cơ hồ cả Vẫn Thạch thành đều rõ ràng có thể nghe thấy.

- Chỉ sợ Lăng gia thật muốn bị hủy diệt.

- Lý, Lam hai nhà mặc dù rất mạnh, nhưng mà Lăng gia có Thái thượng trưởng lão ở đó trụ lại đi.

- Lý, Lam hai nahf dám lựa chọn hiện tại diệt Lăng gia, nhân gia nhất định là có chiến lược đối phó với Thái thượng trưởng lão của Lăng gia, bằng không bọn họ cũng không dám công khai giết đến Lăng gia như thế.

- Vẫn Thạch thành muốn biến thiên rồi.

...

Sau khi oanh tạc, mây khói biến mất, một thân ảnh như cũ khỏe mạnh.

- Không tốt, hắn không có chết!

Một gã Lam gia võ giả cả kinh kêu lên.

Chỉ thấy trong mắt Lăng Mạc hiện lên quang mang âm sâu, dáng người hiện lên khí tức Kim thuộc tính nồng đậm, trên trán gân xanh hiện ra, nét mặt già nua chỉ ở trong nháy mắt biến đổi rất nhiều, tựa hồ chỉ ở một lúc này đã giống như già nua mười mấy năm.

- Đều đi chết đi!

Lăng Mạc âm u nói một câu, tay không một trảo khiến Kim thuộc tính linh lực ở bốn phía hội tụ lại, sỏng chưởng oanh ra một cái chia ra hơn mười đạo lợi nhận Kim thuộc tính hướng Linh Sư hai nhà Lý, Lam oanh tới.

Hưu hưu!

A a!

Những Kim thuộc tính linh lực kia ở dưới sự khống chế của Lăng Mạc giống như là mang theo linh tính oanh tạc ở trên người chút ít Linh Sư chạy trốn không kịp.

Chỉ ở trong chốc lát, Lý, Lam hai nhà liền mất đi sáu, bảy tên Linh Sư, có thể nói tổn thất thảm trọng.

Cái thời khắc này, Lý Thiên Trọng, Lam Chấn Phong, Lăng Thương cùng với Lệ Không cũng liên tục từ lôi đài bên kia chạy tới, vừa lúc thấy một màn như vậy.

- Lăng Mạc làm sao có thể đạt tới thực lực Vương giai, không thể nào!

Lý Thiên Trọng không thể tin được quát lên.

Lam Chấn Phong ở một bên vẻ mặt càng là kinh hãi, nếu như hom nay đánh không được Lăng gia, như vậy ngày mai liền là ngày Lý, Lam hai nhà bọn hắn diệt vong rồi.

Lăng Thương không chần chờ từ trong tay móc ra một vật, hướng giữa không trung ném đi.

Oanh!

Một đạo pháo hoa nở rộ, trử nên tinh sáng lóng lánh.

Ngay sau đó ở một chỗ không xa Lăng gia hiện lên bốn người, lấy tốc độ cực nhanh lướt đến bên cạnh Lăng Thương.

- Tham kiến tộc trưởng!

Bốn người này hướng về phía Lăng Thương cung kính hành lễ nói.

- Thì ra là Lăng Thương còn có hậu chiêu!

Lý Thiên Trọng cùng Lam Chấn Phong lại càng vẻ mặt khiếp sợ thầm nghĩ.

- Trừ người của Lăng gia, những người khác giết cho ta!

Lăng Thương phân phó bốn người một tiếng, trực tiếp tìm tới Lý Thiên Trọng đại chiến.

Lệ Không đã lựa chọn đứng ở bên phía Lăng gia khẳng định cũng không thể nhàn rỗi, lão đối mặt với Lam Chấn Phong.

Bốn gã trung niên nhân vừa ra kia còn lại là tìm đến võ giả của Lý, Lam hai nhà.

Trong lúc nhất thời, ưu thế lại trở về phía Lăng gia.

Chỉ thấy Lăng Mạc đạt tới Vương giai giống như là sát thân, từng đạo linh lực ở chung quanh hắn càng không ngừng hạ xuống, một lúc lại ngã xuống hai tên Linh Sư, lực sát thương đáng sợ đến vô cùng.

- Tất cả mọi người phân tán thoát đi, thực lực này của hắn chỉ có thể duy trì một khắc đồng hồ mà thôi.

Lý Thâm Báo biết rõ công hiệu của Nhiên Linh đan, lập tức nhắc nhở người của mình.

- Một khắc đồng hồ cũng đủ để ta giết hết các ngươi rồi.

Lăng Mạc cảm ứng đến thực lực mênh mông của mình vô cùng tự tin nói.

Lăng Mạc nói xong, hướng Lý Thâm Báo bay qua.

Chỉ trong nháy mắt liền đến trước mặt Lý Thâm Báo, tốc độ nhanh đến khiến cho người ta chặc lưỡi hít hà.

- Mau bố trí Sát Vương trận!

Lý Thâm Báo hoảng hốt, liên tục lui về phía sau, cùng lúc không quên kinh hô người của mình bày trận.

Đáng tiếc hắn hiện tại gọi đã muộn, Lăng Viễn cùng với Hổ Nhất cũng đã giết đến, thực lực Linh Sư giai bên này của Lăng gia đã không thua gì hai nhà Lý, Lam, Linh Sư của Lý gia căn bản không có cơ hội tạo trận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 240 - Lại Là Ngươi Ải Đông Qua. (2)

Lăng Mạc hai tay vung lên, hai cây kim thương giống như thực chất hướng Lý Thâm Báo bay đi, tốc độ kia không biết so với tốc độ của Linh Sư giai nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

A!

Lý Thâm Báo căn bản tránh không kịp, hai cây kim thương hung hăng hướng trước ngực xỏ xuyên qua.

- Lão tộc trưởng!

Người của Lý gia bên này bi thiết nói.

Lý Thâm Báo che lỗ máu ở trước ngực, lẩm bẩm nói:

- Lão phu liều mạng với ngươi.

Dứt lời hắn cũng móc ra một viên đan dược, nghĩ một chút liền phục dụng xuống.

Nhiên Linh đan, lại là Nhiên Linh đan.

Đây là một viên tam phẩm đỉnh cấp đan dược, ở Vẫn Thạch thành chính là đan dược trăm năm khó gặp.

Nhiên Linh đan là linh đan có thể khiến cho bất kỳ cao giai Linh Sư nào đột phá tới Vương giai, nhưng mà thực lực Vương giai này chỉ có thể duy trì một

khắc đồng hồ, mà một khắc này lại là dùng mười mấy năm thọ nguyên để đổi lấy.

Phục dụng Nhiên Linh đan chẳng khác nào thiêu đốt mười mấy năm thọ nguyên của mình mới đạt tới thực lực Vương giai, sau một khắc đồng hồ cả người sẽ tiến vào trạng thái suy yếu nhất, nửa năm cũng không đứng dậy nổi, hơn nữa ngày sau cũng sẽ không còn bất kỳ cơ hội tấn cấp nào, chỉ có thể dừng bước ở cao giai Linh Sư lúc trước.

Tác dụng phụ này là lớn đến bực nào, nếu không phải là ở lúc sinh tử tồn vong tuyệt đối không có ai phục dụng.

Ở cả Vẫn Thạch thành cũng có chừng hai khỏa Nhiên Linh đan, cũng là xuất hiện ở 30 năm trước, khi đó phụ thân của Lăng Mạc cũng chính là tộc trưởng đời trước của Lăng gia cùng tộc trưởng đời trước Lý Thâm Báo của Lý gia mỗi người đều dùng giá cao để đấu giá được.

Cho nên, lúc Lăng Mạc cầm Nhiên Linh đan ra, Lý Thâm Báo nhìn một cái liền nhận ra lai lịch trong tay của Lăng Mạc. hơn nữa công hiệu cũng có thể nói ra được.

Hôm nay Lăng Mạc đạt tới Vương giai, mặc dù chỉ là một khắc đồng hồ, nhưng mà đủ để tàn phá Linh Sư của hai nhà Lý, Lam, hơn nữa Lý Thâm Báo lại bị thương nặng, nếu như hắn không thể đính trụ được Lăng Mạc, như vậy hành động lần này của hai nhà Lý, Lam chỉ sợ phải thất bại rồi, không chỉ là như thế, ngày sau còn phải thừa nhận lửa giận của Lăng gia.

Sau khi Lý Thâm Báo ăn vào Nhiên Linh đan, thương thế trên người ngừng lại, khí thế đồng dạng đạt đến Vương giai.

Hai đại Vương giai đối oanh, đem Lăng gia nội viện oanh tạc đến biến thành phế tích trong phế tích rồi.

Tất cả Linh Sư cũng tránh ra xa xa, đều sợ bị tai bay vạ gió.

Tất cả mọi người đang ở thời điểm đánh đến ngươi sống ta chết, một đạo bóng đen thấp bé hướng tàng khí các của Lăng gia lướt tới.

Tàng Khí các, Thư các, Huyền Kỹ các đều ở chỗ sâu nhất Lăng gia nội viện, cho nên chiến trường còn chưa lan tới gần đó.

- Người nào?

Hai gã Huyền Sĩ của Lăng gia canh giữ Tàng Khí các kinh hô.

Song, bọn họ vừa mới kinh khiếu lên, bóng đen kia xẹt qua, trên mặt hai người toàn bộ biến thành đen nhánh, miệng sùi bọt mép, chết ngay tại chỗ.

Bóng đen này chính là Độc sư Lão Quỷ.

Lão Quỷ một đường oanh mở ra thiết môn của Tàng Khí các, chỉ thấy trong căn phòng rộng rãi treo đầy binh khí.

Những binh khí này đại đa số đều là phàm binh nhất giai bình thường mà thôi.

Lão Quỷ nhìn lướt qua vũ khí nơi này, không có lưu luyến trực tiếp nhanh chóng đi lên lầu hai.

Trên lầu hai chính là nhiji giai vũ khí, đê cấp đến cao cấp tổng cộng có gần ngàn kiện.

Lão Quỷ càng không ngừng lật qua lật lại vũ khí, tựa hồ đang tìm thứ gì đó.

Sau khi tìm một lúc lâu, lại liếc thấy một góc nhỏ có một cái dược đỉnh đen

nhánh.

- Rốt cục tìm được rồi!

Lão Quỷ mừng rỡ, lập tức hướng dược đỉnh bắn tới.

Hưu!

Đang ở lúc Lão Quỷ bắt được dược đỉnh kia, một cỗ quang mang hiện ra cư nhiên khiến cho hắn đẩy lùi lại mấy bước.

- Phía dưới có cấm chế!

Thần sắc Lão Quỷ khẽ biến, từ bên hông móc ra thiết liên hướng dược đỉnh quất tới.

Oanh long oanh long!

Liên tục oanh tạc, cấm chế của dược đỉnh bị Lão Quỷ mạnh mẽ phá đi.

- Ha ha, tới tay!

Lão Quỷ nắm được dược đỉnh cười ha ha một tiếng, sau đó từ cửa sổ chụp một cái ra ngoài.

- Ai dám tới Lăng gia trộm bảo?

Mấy tên hộ vệ của Lăng gia phát hiện thân ảnh của Lão Quỷ kinh hô.

Lăng gia hộ vệ không nói lời nào liền giơ đao kiếm hướng Lão Quỷ giết tới.

Đáng tiếc đẳng cấp kém nhau quá nhiều, chỉ bất quá một cái chớp mắt, mấy tên Lăng gia hộ vệ chết thảm tại chỗ.

- Không biết tự lượng sức mình!

Lão Quỷ khinh thường nói một câu, sau đó hướng Lăng gia chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, Lão Quỷ chỉ cảm thấy sau ót có gió, nhận thấy được có người đánh lén, không chút suy nghĩ quay người đánh ra một chưởng hắc vụ.

- Lại là ngươi ải đông qua, hôm nay bản thiếu gia không giết rụng ngươi liền không phải là họ Lăng.

Lăng Tiếu từ đình viện nhà hắn ở bên kia một đường giết qua, giết chết chừng mười tên chấp sự của hai nhà Lý Lam, lại tiêu diệt mười mấy tên Độc Nhân.

Ngay sau đó nghe được nội viện bên này có tiếng nổ tung kinh thiên, cho nên vội vàng sang đây nhìn xem, rốt cuộc là ai có thể có lực phá hoại lớn như vậy.

Song khi hắn đi tới nội viện, linh lực công kích đáng sợ kia của Vương giai để cho hắn phải tránh đi rất xa.

Nhưng mà Hỏa Kỳ Lân lại mang heo Lăng Tiếu bay đến bên phía Tàng Khí các.

Lúc mới đầu Lăng Tiếu còn không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng khi thấy từ Tàng Khí các xông ra Lão Quỷ, Lăng Tiếu liền hiểu được vì sao Hỏa Kỳ Lân lại dẫn hắn đến bên này rồi.

Ban đầu lúc Lăng Tiếu ở Hoang Tùng sơn mạch trở lại,ở bên ngoài Vẫn

Thạch thành bị Lão Quỷ chặn đường, lúc ấy chính là Hỏa Kỳ Lân chống lại Lão Quỷ, hóa ra là Hỏa Kỳ Lân nhớ được khí tức của Lão Quỷ, lần này là tới báo thủ.

Lão Quỷ ngẩng đầu nhìn Lăng Tiếu cùng Hỏa Kỳ Lân ở giữa không trung, trong lòng một trận sợ hãi.

Hắn thân là cao giai Linh Sư tự nhiên không phải là sợ Lăng Tiếu, mà là sợ tọa kỵ Hỏa Kỳ Lân của Lăng Tiếu, hắn nhưng là biết rõ lợi hại của linh thú này, hơn nữa hôm nay lại trưởng thành, sợ rằng càng thêm khó đối phó.

Lão Quỷ không chút suy nghĩ, hướng các phòng ốc đang lay động tháo chạy.

Mục đích lần này của hắn đúng là vì cái dược đỉnh này của Lăng gia, hôm nay đã đắc thủ, không cần thiết lại ở lại chờ chết.

Đáng tiếc, Hỏa Kỳ Lân vô cùng mang thù, không đợi Lăng Tiếu phân phó lập tức hướng Lão Quỷ đuổi tới, trong miệng phun ra một đạo quả mang nóng rực đến mức tất cả đều bị thiêu đốt lên.

- Bại gia tử phiền toái ngươi nhắm trúng một chút, ngươi tiếp tục như vậy sẽ đem phòng ốc của gia tộc bản thiếu gia toàn bộ thiêu đốt.

Lăng Tiếu nhìn mấy cái phòng ốc đang bốc cháy, hướng về phía Hỏa Kỳ Lân nói.

Hỏa Kỳ Lân kêu nhẹ một tiếng, không lại phóng hỏa nữa, tang nhanh tốc độ thoáng cái nhào tới Lão Quỷ.

Nửa năm trước, thực lực của Hỏa Kỳ Lân đã đạt tới tam giai trung cấp, hiện tại nó ít nhất đã là tam giai đỉnh phong rồi, thực lực so với trước đây còn phải đáng sợ hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 241 - Hắc Diệu Đỉnh?

Hôm nay, nó ở bên lôi đài kia không đem được Lý Thiên Trọng giết đi, trong lòng đang rất tức giận, hiện tại gặp lại cừu nhân, nó không khinh thường chơi đùa nữa, một cái nhảy lên, chân trước hung hăng hướng Lão Quỷ đập tới.

Lão Quỷ hoảng hốt, quay đầu lại, hai đạo thiết liên hướng Hỏa Kỳ Lân đánh tới.

Cùng lúc, Lăng Tiếu nhìn đúng cơ hội, Liệt Viêm kiếm trong tay huy sái ra hỏa mang đáng sợ đánh úp về phía Lão Quỷ.

Trên dưới giáp công, Lão Quỷ bị Lăng Tiếu thiêu hủy không ít tóc, trong nháy mắt biến thành đầu trọc, giận đến oa oa kêu to.

Mặc dù như thế, hắn vẫn là ôm dược đỉnh xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc đã muộn, hỏa diễm của Hỏa Kỳ Lân đã đốt đến mông hắn.

A a!

Lão Quỷ trong nháy mắt bị thiêu đốt lên, đau đến hắn ở trên mặt đất không ngừng lăn lộn, đáng tiếc hỏa thế ở trên người hắn một chút cũng không giảm, ngược lại càng ngày càng tràn đầy.

Thấy tình huống này, Lăng Tiếu không khỏi nghĩ đến hỏa diễm của Hỏa Kỳ Lân chính là chí dương chi hỏa của thế gian, có thể thiêu tận vạn vật, sau khi dính vào khó có thể dập tắt, cho đến khi thiêu hủy mới thôi.

Lão Quỷ bị tươi sống đốt chết rồi, một chút tro cũng không còn dư lại, hiện trường chỉ có một mảnh mùi vị xú khí.

Bất quá một kiện dược đỉnh mà Lão Quỷ lén lấy ra đồng dạng bị thiêu đốt, tuy nhiên nó không có nửa điểm dấu hiệu tổn hại, ngược lại đem tro bụi đốt tới sạch sẽ, lộ ra đồ văn huyền ảo tỏa sáng ở bên trong, trong lúc mơ hồ còn có thể thấy xung quanh đỉnh hiện lên hắc sắc quang quyển nhàn nhạt, càng xem càng khiến cho người ta cảm thấy dược đỉnh này bất phàm.

Lăng Tiếu đã là Luyện dược sư, hắn tự nhiên có thể nhìn ra chỗ bất phàm của dược đỉnh này, không biết so với dược đỉnh lấy được được chú tạo phường của Lệ Không tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Bất kể là vẻ ngoài hay là thiết kế bên trong đều là vô cùng hoàn mỹ hợp lý.

Lăng Tiếu hai mắt hiện lên tinh quang, nuốt một ngụm nước bọt đem dược đỉnh bắt lấy, vuốt vẻ linh văn huyền ảo kia, chỉ cảm thấy vô cùng yêu thích, cái cảm giác ấm áp kia để cho hắn không muốn rời tay, để cho hắn có một loại vọng động lập tức luyện đan.

- Chẳng lẽ... Đây... Đây là Hắc Diệu đỉnh?

Lăng Tiếu đang nhớ lại truyền thuyết ở trong Luyện Đan quyết có giới thiệu đến cửu đại thiên dược đỉnh, thập bát địa dược đỉnh của Huyền Linh đại lục.

Những dược đỉnh này đều là vật trân quý mà tất cả Luyện dược sư trên đại lục này tha thiết ước mơ, bởi vì... những dược đỉnh này không những đề cao công hiệu luyện đan, càng có thể khiến cho tỉ lệ đan được thành công so với luyện chế bằng dược đỉnh bình thường thì tốt hơn gấp mấy lần, hơn nữa đối với Luyện dược sư mà nói, dược đỉnh này còn có thể làm vũ khí để công kích.

Có nói Thiên dược đỉnh nhưng là thuộc về phạm vi Thần khí, trừ uy lực bất phàm ra còn có đủ loại diệu dụng.

Dược đỉnh ở trước mắt này rất rõ ràng cùng với vẻ ngoài của Hắc Diệu đỉnh đứng hàng thứ năm trong cửu đại thiên dược đỉnh vô cùng tương tự, chẳng qua là Lăng Tiếu cho tới bây giờ chưa từng thấy, trong lúc nhất thời lại không biết cách nào phân rõ thật giả.

Bất quá bất kể dược đỉnh này là thật hay giả, so với dược đỉnh lúc đầu đều tốt hơn nhiều lắm, Lăng Tiếu tự nhiên muốn lấy nó.

Không phải là hắn muốn tham ô đồ vật của gia tộc, mà là gia tộc hiện tại căn bản không có ai là Luyện dược sư, nếu không cũng sẽ không một mực để ở bên trong Tàng Khí các mà không dùng.

- Thật là nhờ có ải đông qua này, bằng không lại thật sự bỏ lỡ dược đỉnh tốt như vậy.

Lăng Tiếu đem dược đỉnh thu vào, lẩm bẩm nói.

Tiếp theo lại cưỡi Hỏa Kỳ Lân một lần nữa hướng phương hướng nội viện đại chiến mà đi.

Lăng Mạc cùng Lý Thâm Báo hai người đối oanh đem đình viện phá hư đến tan hoang xơ xác, lầu các sụp đổ tổn hại.

Thời gian mà Lăng Mạc phục dụng Nhiên Linh đan phải sớm hơn Lý Thâm Báo, bất quá thời điểm mà Lý Thâm Báo phục dụng cũng đã bị thương nặng, hai người chiến đến cuối cùng, dược lực toàn bộ tan hết, đồng thời kiệt lực ngã xuống.

Lý Thâm Báo mặc dù thành công ngăn trở Lăng Mạc, nhưng mà Lăng gia

bên này đã một lần nữa nắm cục diện trong tay.

Lý Thiên Trọng cùng Lam Chấn Phong biế rõ đã bất lực, mang theo nhân thủ còn sót lại rút lui khỏi Lăng gia.

Trận chiến này, Lăng gia mặc dù hắng, nhưng mà cũng tổn thất thảm trọng.

Trưởng lão đời trước vẫn lạc bốn vị, trong trưởng lão thế hệ này thì đã chết Thất trưởng lão cùng Bát trưởng lão, hoặc nhiều hoặc ít cũng bị thương; mặt khác chấp sự chết hơn 60 người, hộ vệ đã chết gần 300 người.

Nếu như không phải là Lăng Mạc cuối cùng phục dụng Nhiên Linh đan nhất cử giết hết tám tên Linh Sư của hai nhà Lý, Lam mà nói, tin tưởng tổn thất có thể càng thêm thảm trọng, mà Lăng Thương kịp thời trở về, cùng với bốn gã cao thủ Linh Sư giai thần bí mà hắn ẩn giấu xuất hiện trợ trận, mới là mấu chốt nghịch chuyển tình thế.

Hành động lần này của Lý, Lam hai nhà đã thất bại không thể nghi ngờ, tổn thất của hai nhà bọn họ so với Lăng gia còn phải lớn hơn.

Chỉ là cao thủ Linh Sư giai đã bị đối phương giết 18 người, trong đó tộc trưởng đời trước của Lý gia Lý Thâm Báo chiến vong, hơn ba trăm gã chấp sự cùng với hộ vệ mà hai nhà phái ra toàn bộ bị hủy hết, 200 độc nhân mà Lão Quỷ mang đến đồng thời một cái cũng không còn dư lại.

Lăng gia tạm thời hội nghị ở bên trong nội các, một đám trưởng lão của Lăng gia toàn bộ có mặt, từng người vẻ mặt khác nhau, đa số là tức giận bất bình.

Lăng Thương như cũ ngồi ở vị trí thượng thủ ở chính giữa, mà vị trí thứ nhất ở bên tay phải hắn không phải là Nhị trưởng lão Lăng Mạc, mà là trưởng lão đời trước Lăng Trần, bên tay trái còn lại là Tứ trưởng lão Lăng Uy.

Trong đại sảnh, Nhị trưởng lão Lăng Mạc giống như lão nhân bị xói mòn theo năm tháng, ngồi ở trên ghế, vẻ mặt lãnh đạm.

Đứng ở bên cạnh hắn chính là Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn vẻ mặt buồn rầu.

Lên tiếng đầu tiên không phải là Lăng Thương, mà là trưởng lão đời trước Lăng Trần, ở nơi này hắn là có tư cách nhất.

- Lăng Mạc, Lăng Ngôn, các ngươi hồ đồ a, ai!

Lăng Trần vô cùng đau đớn nói.

- Trần trưởng lão, vị trí tộc trưởng vốn thuộc về đại ca ta, chúng ta đoạt lại thì sai ở chỗ nào?

Ngũ trưởng lão Lăng Ngôn bất phẫn đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Không nghĩ tới Lão Quỷ tên khốn này lại là người của Lý gia, thiếu chút nữa phá hủy gia tộc, nói thêm nữa cũng vô ích, ta mặc cho mọi người xử trí, chỉ là... Chỉ là đại ca của ta còn xin được chiếu cố nhiều.

Dứt lời, Lăng Ngôn vung bàn tay lên hướng thiên linh cái của mình oanh tới.

- Chậm đã!

Lăng Thương lên tiếng quát lớn, thân ảnh trong nháy mắt đến trước mặt Lăng Ngôn, bắt được tay của hắn.

- Lăng Thương, ngươi còn muốn thế nào?

Lăng Ngôn nhìn chằm chằm vào Lăng Thương hỏi ngược lại.

- Lão Ngũ, những năm này đấu đá còn chưa đủ sao, nếu như các ngươi muốn lấy lại vị trí tộc trưởng, Lăng Thương ta thối lui rời khỏi.

Lăng Thương trầm thấp nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 242 - Khởi Tử Hồi Sinh, Đột Phá Vương Giai. (1)

Lời này của hắn bị đè nén đã lâu, kỳ thật tộc trưởng mặt ngoài phong quang vô hạn như vậy, người nào lại biết hắn vì sự vụ lớn nhỏ của gia tộc mà nhịn bao nhiêu, quanh năm suốt tháng lại bao lâu có thể hưởng thụ được vui vẻ khi làm gia gia?

Lăng Thương làm những năm này cũng đã cảm thấy mệt mỏi rồi, hắn rất muốn buông xuống.

Sau khi trải qua sự kiện lần này, hắn hoàn toàn hiểu được, chính mình theo đuổi không còn là loại uy nghiêm của thượng vị giả này, mà là mỗi ngày có thể cùng tử tôn cùng nhau an hưởng niềm vui. Dĩ nhiên cũng là lúc hắn bế quan một đoạn thời gian ngăn, xem một chút có thể hay không bước vào cảnh giới Vương giai trong truyền thuyết kia không, đây mới là hiện tại mà hắn muốn theo đuổi.

Bất quá, trước tiên cần phải tiêu diệt xong hai nhà Lý, Lam mới được.

- Lăng...

Ngũ trưởng lão muốn nói cái gì, nhưng cũng nói không ra.

Lăng Thương ngồi xổm xuống nhìn Lăng Mạc đã già mất mười mấy năm, thản nhiên nói:

- Nhị ca, đấu nhiều năm như vậy đổi, chúng ta cũng nên buông xuống, vì Lăng gia chúng ta nên là đoàn kết nhất trí, đợi sau khi diệt xong Lý gia cùng Lam gia, ta sẽ đem vị trí tộc trưởng truyền lại cho Lăng Vĩ, cái này ngươi có

thể yên tâm.

Sau khi Lăng Mạc nghe xong, trong mắt hiện lên mấy phần thần mang hối hận, chẳng lẽ mình những năm này thật đã làm sai sao?

Sự rộng lượng của Lăng Thương khổng thể nghi ngờ để cho nội bộ Lăng gia tạm thời yên ổn lại. Việc cấp bách là nhất định phải tìm được Thái thượng trưởng lão.

Sau khi Lăng Ngôn đem chuyện Thai thượng trưởng lão cùng Hồn Minh ở Liễu Đình Hiên nói ra, nặng nề cho mình một cái bạt tai lập tức hướng Liễu Đình Hiên lao đi, hi vọng còn có thể tới kịp.

Bất quá khi Lăng Ngôn chạy đến Liễu Đình Hiên, Thái thượng trưởng lão đã tắt thở rồi.

Lăng Ngôn ân hận lúc đầu đã làm sai, hắn ôm thi thể của Thái thượng trưởng lão bi thống vạn phần trở lại Lăng gia.

Chuyện Thái thượng trưởng lão tạ thế lặng lẽ từ bên trong Lăng gia khuếch tán ra ngoài.

Trong lúc nhất thời Lăng gia lại toàn bộ bao phủ trong một tầng âm ảnh nặng nề.

- Tộc trưởng, chư vị trưởng lão, Lăng Ngôn tội đáng chết vạn lần.

Lăng Ngôn quỳ gối trước Lăng Thương cùng với chúng trưởng lão, lợi dụng dao găm ở trên bộ ngực của mình hung hăng đam một cái.

- Quên đi, các ngươi đã hối hận rồi, tin tưởng đại trưởng lão cũng sẽ không trách tội các ngươi, bất quá các ngươi phạm phải tội lớn của gia tộc, sau khi

tiêu diệt hết Lý, Lam hai nhà, phạt hai huynh đệ các ngươi cả đời không được bước chân ra khỏi gia tộc nửa bước, các ngươi có bằng lòng chịu phạt hay không?

Lăng Trần nặng nề thở dài một hơi nói.

- Chúng ta nhận phạt!

Ngũ trưởng lão chán chường nói.

Thái thượng trưởng lão một mực là trụ cột của Lăng gia bọn họ, hôm nay qua đời rồi, cho dù là ai cũng đều cảm thấy vạn phần đau lòng.

- Tộc trưởng, ngươi nhìn trước mắt có phải hay không để Thái thượng trưởng lão nhập thổ vi an (chôn cất)?

Lăng Uy ở một bên nói.

- Ừ, trước tiên đem Thái thượng trưởng lão để vào trong linh quan, đợi sau khi huyết tẩy hai nhà Lý, Lam lại sẽ vì lão nhân gia cử hành tang lễ.

Lăng Thương lạnh nhạt gật đầu nói.

Lúc này ngoài cửa vang lên một thanh âm vội vàng:

- Ta còn có thể cứu Lão thái gia!

Đi tới là Lăng Tiếu, sắc mặt của hắn hết sức trầm trọng bi thương.

Lão nhân nằm ở trên đại sảnh mặc dù dạy hắn không nhiều thứ lắm, nhưng mà lão nhân gia đối với hắn quan ái là không thể nghi ngờ.

Khi hắn nghe được chuyện lão nhân gia qua đời, hắn lập tức chạy tới, hắn không muốn xem nhìn lão nhân gia cứ như vậy mà đi, vô luận muốn hắn giao ra cái giá thật lớn gì hắn cũng muốn đem lão cứu sống.

Mặc dù hắn không có nắm chắc, nhưng mà không thử một chút hắn không cam lòng a.

- Tiếu nhi, Thái thượng trưởng lão đã ra đi, ngươi liền đừng quấy rầy lão nhân gia nữa.

Lăng Thương lên tiếng an ủi.

Lăng Tiếu không có đáp lại Lăng Thương, mà là nhìn chằm chằm vào Lăng Ngôn quát lên:

- Nếu như Lão thái gia thật không tỉnh lại, ta nhất định sẽ để cho cả nhà ngươi chôn cùng.

Nếu như đổi lại là trước kia, Lăng Ngôn nhất định sẽ giận dữ mắng mỏ Lăng Tiếu, thậm chí sẽ xuất thủ dạy dỗ hắn. Nhưng mà hiện ở trong lòng hắn chỉ có áy náy, căn bản nói không ra lời nửa câu.

Quả thật nếu như không phải là huynh đệ bọn họ trù tính mưu phản, Lý, Lam hai nhà làm sao có thể thừa dịp mà vào, Lăng gia lại làm sao có thể gặp khó khăn lần này.

- Được rồi, cũng đừng ở chỗ này làm ầm ĩ, mau để cho Đại trưởng lão nhập linh quan rồi hãy nói.

Lăng Trần không vui nói. Mặc dù hắn cũng biết Lăng Tiếu là tiếp ban đệ tử của Thái thượng trưởng lão, nhưng mà khi nhìn đến tiểu tử này kiêu ngạo như vậy, trong lòng hơi khó chịu.

- Ta nói ta có thể cứu sống lão thái gia, ai cũng không được phép động đến người.

Lăng Tiếu cúi người xuống nhìn Thái thượng trưởng lão thản nhiên nói.

- Hỗn trướng, đừng tưởng rằng ngươi là đệ tử của Đại trưởng lão là có thể trong mắt không có tôn trưởng, khí tức của Đại trưởng lão đã đứt, cho dù có đan dược nghịch thiên cũng không thể để cho lão khởi tử hoàn sinh, huống chi ngươi cái mao đầu tiểu tử này, Lăng Thương bắt hắn đuổi ra cho ta, đừng để hắn làm phiền Đại trưởng lão nghỉ ngơi.

Lăng Trần đập bàn một cái quát lên.

Lăng Thương tuy là tộc trưởng, nhưng mà quyền lợi của trưởng lão đời trước so với tộc trưởng như hắn cũng không thấp hơn, đang chuẩn bị đi qua khuyên Lăng Tiếu đi ra ngoài.

- Bại gia tử, Tiểu Kim!

Chân mày của Lăng Tiếu nhăn một chút, quát nhẹ nói.

Linh thú hộ oản chợt lóe, Hỏa Kỳ Lân cùng Kim sắc Lang Vương trong nháy mắt xuất hiện ở hai bên của Lăng Tiếu.

Hai đầu linh thú cũng cảm ứng được Lăng Tiếu đang tức giận, đồng thời mắt nhìn chằm chằm vòa mọi người, chỉ cần Lăng Tiếu hạ lệnh tuyệt đối nhào tới giết chóc.

Chúng trưởng lão nhìn hai đầu linh thú uy phong lẫm lẫm này của Lăng Tiếu, trong lòng kinh ngạc...!

Trong lúc nhất thời không người nào dám vọng động, ngay cả Lăng Trần

cũng ngậm miệng rồi, trong lòng đều là phiên giang đảo hải thầm nghĩ:

- Tiểu tử này không phải là Tuần Thú sư trong truyền thuyết chứ?

Tuần Thú sư là người có thiên phú dị bẩm nhất, cũng cực kỳ hiếm thấy nhất trên toàn bộ đại lục. Bọn họ có thể cùng linh thú giao lưu, cùng linh thú làm bạn, thuần phục linh thú. Từng cái Tuần Thú sư cũng có phân đẳng cấp, có thể thuần phục nhất giai linh thú là nhất giai Tuần Thú sư, có thể thuần phục nhị giai linh thú là nhị giai Tuần Thú sư, dùng cái này mà loại suy, càng là Tuần Thú sư càng cao cấp thì càng là đáng sợ, thực lực của bọn hắn có lẽ cũng không phải là rất cường đại, nhưng mà bọn hắn lại có thể để cho một nhóm lớn linh thú đi theo, thời khắc đều có cao giai linh thú ở bên cạnh, còn có ai có thể đối với bọn hắn bất kính,

Có thể nói Tuần Thú sư so với Luyện dược sư cùng Luyện khí sư còn thưa thớt hiếm thấy hơn.

- Trần trưởng lão, để cho Tiếu nhi thử một chút đi, hắn... Hắn là nhị phẩm luyện dược sư, nói không chừng có biện pháp gì tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 243 - Khởi Tử Hồi Sinh, Đột Phá Vương Giai. (2)

Lăng Thương hướng về phía Lăng Trần khuyên, hắn lời này chẳng qua là để cho Lăng Trần có thể xuống đài thôi.

- Nhị phẩm Luyện dược sư?

Tất cả trưởng lão đều giật mình, bất quá trong lòng bọn hắn có đánh chết cũng sẽ không tin tưởng.

- Ai, được rồi, dù sao tiểu tử này cũng là đệ tử của Đại trưởng lão, tin tưởng Đại trưởng lão cũng sẽ không trách hắn tội khinh nhờn.

Lăng Trần thở dài một tiếng nói.

Tất cả trưởng lão đều quay mặt đi, bọn họ không có người nào tin tưởng Lăng Tiếu có thể có bản lĩnh khởi tử hồi sinh, trừ phi là tồn tại Thánh cảnh hoặc Thần cảnh trong truyền thuyết, có lẽ có thể có một tia hi vọng.

Song, Lăng Tiếu chính mình đồng dạng cũng không có trăm phần trăm nắm chắc, chỉ có thể nói có một tia hi vọng mà thôi.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, ở trong lòng càng không ngừng kêu to:

- Lục lão, mau ra đây cứu người!

Lục Ông ở trong thức hải của Lăng Tiếu dĩ nhiên có thể cảm nhận được tâm tình khẩn cấp giờ phút này của hắn, lúc này đáp lại nói:

- Tiểu hữu, lão phu mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng mà ngươi cũng không thể hành hạ lão phu ta như vậy a, trong khoảng thời gian này mới hơi khôi phục được một chút nguyên khí lại muốn bóc lột ta a!

- Lục lão, ta thật không nghĩ muốn hành hạ người, ta chỉ muốn xin một giọt vạn năm thụ nhũ trấp, chẳng lẽ ngươi muốn ăn quịt hay sao?

Lăng Tiếu nói.

Trước đó vài ngày, Lăng Tiếu vì Lục Ông đấu giá xuống Lục Châm Ngân, Lục Ông lúc ấy đã đáp ứng Lăng Tiếu cấp cho hắn một giọt vạn năm thụ nhũ trấp. Hôm nay Lăng Tiếu chính là tính toán lợi dụng một giọt vạn năm thụ nhũ trấp này để cứu sống Thái thượng trưởng lão.

Lăng Tiếu phục dụng hơn qua vạn năm thụ nhũ trấp, cảm thấy công hiệu của nó không chỉ đơn giản dừng lại ở gia tăng trăm năm thọ nguyên, tin tưởng nhất định có công hiệu khởi tử hồi sinh. Bằng không, ban đầu Lục Ông như thế nào có thể khiến cho tất cả thực vật trong Mê Huyễn cốc ở trong khoảng thời gian ngắn một lần nữa sinh trưởng.

Lục Ông lắc đầu, lão ban đầu muốn kiếm một chút tiện nghi của Lăng Tiếu, không nghĩ tới hiện tại lại phải phun ra rồi, cười khổ một cái, phải cống hiến ra một giọt nhũ bạch trụ trấp óng ánh.

Mỗi một giọt vạn năm thụ nhũ trấp đều là tinh nguyên của lão, mỗi tiêu hao một chút cũng không biết phải tốn thời gian dài bao lâu mới có thể lần nữa ngưng tụ, bất quá nếu lúc trước đã đáp ứng Lăng Tiếu thì lão cũng sẽ không nuốt lời, huống chi Lăng Tiếu căn bản không biết giá trị của Lục Châm Ngân kia mà lão nhận được có giá trị đối với lão như thế nào, nếu không Lục Ông cũng sẽ không dùng một giọt vạn năm thụ nhũ trấp yêu cầu Lăng Tiếu giúp lão đấu giá.

Lăng Tiếu đem ngón tay để vào đôi môi khô cứng của Thái thượng trưởng lão, dẫn đạo một giọt vạn năm thụ nhũ trấp kia của Lục Ông đi tới.

- Lão thái gia, ta biết ngươi sẽ không dễ chết như vậy, ngươi còn chưa đêm ta dạy thành cường giả Vương giai cơ mà, nếu không ngươi làm sư phụ cũng quá vô dụng đi, nếu như ngươi không tỉnh lại, ngày sau ta sẽ không thừa nhận ngươi là sư phụ của ta, quá mất mặt.

Lăng Tiếu nhìn Thái thượng trưởng lão nhẹ giọng nói.

Các trưởng lão ở đại sảnh đều lầm tưởng Lăng Tiếu là không chịu được sự thật là Thái thượng trưởng lão đã tạ thế mà thôi.

Trong lòng Lăng Thương thì là vô cùng vui ừng, ít nhất tôn tử của mình cũng trọng tình trọng nghĩa.

Tất cả mọi người không biết lúc Lăng Tiếu nói chuyện cũng đã đem vạn năm thụ nhũ trấp cho vào trong miệng của Thái thượng trưởng lão.

Đúng lúc này, một cỗ năng lượng mênh mông thuần khiết ở trên thân thể tử khí trầm trầm của Thái thượng trưởng lão khuếch tán ra, vết thương trên người lão lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang khép lại.

Năng lượng lan ra khiến các trưởng lão ở đại sảnh đều giật mình.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Trần nhìn xuống Thái thượng trưởng lão nằm trên mặt đất đang phát sinh dị biến, kinh hãi nói.

- Lực lượng thật thuần khiết, thật là cường đại!

Lăng Thương cảm nhận được năng lượng phát ra trên người của Thái thượng trưởng lão lúc này lẩm bẩm nói.

Tất cả trưởng lão lại càng là vẻ mặt kinh hãi nhìn hết thảy trước mắt.

Chỉ thấy Thái thượng trưởng lão bị một đoàn lục quang tràn đầy sinh cơ bao quanh, lục quang tản ra quang mang chói mắt để cho người ta không thể nhìn thẳng. Dần dần vết thương trên người Thái thượng trưởng lão không chỉ ở dưới lục quang làm dịu đã được khôi phục, hơn nữa còn sinh ra biến hóa kinh người, vốn là mái tóc trắng hoa hoa kia cư nhiên dần dần biến thành màu đen như mực, làn da khô héo kia trở nên bền chắc hồng nhuận.

Tất cả mọi người không thể tin nhìn hết thảy chuyện này, ngay cả Lăng Tiếu cũng bị sợ hết hồn.

- Chẳng lẽ vạn năm thụ nhũ trấp còn có công hiệu phản lão hoàn đồng?

Lăng Tiếu ở trong lòng nghi ngờ nói.

Không bao lâu, biến hóa của Thái thượng trưởng lão đã dần dần ngưng lại, lão lại biến trở lại bộ dáng trung niên, trái tim cũng bắt đầu đập lại, khí tức cũng từ từ gia tăng.

Liền ở một khắc kia lục quang biến mất, Thái thượng trưởng lão mở mắt ra, nhãn thần sắc bén vô cùng, một cỗ khí tức cường đại tán phát ra, chấn đến tất cả mọi người đều lui bước.

Quanh thân Thái tượng trưởng lão từng cỗ linh lực cường đại mạnh mẽ tuôn ra, quanh thân lão không còn là lục mang, mà là quang mang kim sắc như mặt trời, lộ ra vẻ cực kỳ thần thánh không thể xâm phạm.

Khí tức của Thái thượng trưởng lão càng ngày càng mạnh, gian phòng hội

nghị nội các tạm thời này nhất thời bị linh lực ở phụ cận tẩy rửa áp thành nát bấy.

Tất cả mọi người cuống quít từ trong nội các trốn ra.

- Đại... Đại trưởng lão đột phá!

Lăng Trần há hốc miệng khí có thể tin nói.

Trong lúc nhất thời, Lăng Thương cùng với chúng trưởng lão trong lòng dâng lên kinh đào hải lãng, bọn họ lại không nhịn được muốn bái xuống cái khí tức cường đại mà Thái thượng trưởng lão tán phát ra kia. May là ý niệm lực của bọn họ coi như là kiên định, nếu không thật liền quỳ xuống rồi.

Lăng gia đệ tử ở chung quanh thu thập tàn cuộc còn lại là rối rít bị áp lực cường đại của Thái thượng trưởng lão khiến cho quỳ trên mặt đất, trong lòng tràn đầy ý tôn sùng.

Bỗng nhiên Thái thượng trưởng lão một mực đứng thẳng, quanh thân phát ra thanh âm ba lạp chói tai, tiếp đó, lão phát ra một trận tiếng cười thoải mái, sau đó tại chỗ bạt địa mà lên.

- Ta rốt cục đột phá!

Thanh âm của Thái thượng trưởng lão giống như là cổ mộ thần chuông vang lên ở trong lòng từng người của Lăng gia.

Giờ khắc này, Thái thượng trưởng lão lại một lần nữa trở thành thủ hộ thần trong lòng mọi người Lăng gia, bọn họ tin chắc, chỉ cần Thái thượng trưởng lão một ngày còn ở đó, Lăng gia nhất định sẽ huy hoàng.

Lăng Trần, Lăng Thương cùng với một đám trưởng lão hướng về phía Thái

thượng trưởng lão ở giauwx không trung đồng thời khom người nói:

- Chúc mừng Thái thượng trưởng lão thành công đột phá, thành tựu Vương vị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 244 - Có Cừu Oán Mà Không Báo, Không Phải Là Quân Tử! (1)

Lăng Tiếu cũng nhìn Thái thượng trưởng lão ở giữa không trung, cảm thụ được cỗ uy áp cường đại kia, trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ mênh mông:

- Đây chính là uy áp của cường giả Vương giai sao, thật cường đại a!

Võ giả bình thường đến Linh Sư giai có thể sinh ra uy áp, lợi dụng khí thế uy áp chấn trụ đối thủ, bất quá như vậy phải tận lực mà làm, mà Thái thượng trưởng lão hiện tại chỉ đứng ở nơi đó đã khiến cho tất cả những người ở dưới Linh Sư giai sinh ra cảm giác bị áp bách, nếu như Thái thượng trưởng lão cố ý phát ra uy áp mà nói, có thể tạo thành trọng thương đối với bất luận kẻ nào ở dưới Linh Sư giai, Huyền Sĩ giai trở xuống trực tiếp tử vong.

Đây chính là chỗ đáng sợ của cường giả Vương giai.

- Đều miễn đi!

Thái thượng trưởng lão từ giữa không trung chậm rãi đi xuống nói.

Sau khi Thái thượng trưởng lão đứng lại, đem ánh mắt để trên người Lăng Tiếu, thân ảnh chợt lóe liền đến bên cạnh hắn, nặng nề vỗ lên bả vai của hắn nói:

- Tiếu nhi, lão thái gia làm phiền ngươi a, nếu không thật đi gặp diêm vương rồi.

- Hắc hắc, đó là mạng của Lão thái gia cứng rắn, diêm vương cũng không

dám thu lão nhân gia ngài đâu.

Lăng Tiếu thoải mái cười nói.

Lần này trong lòng Lăng Tiếu thật rất vui vẻ, hắn cuối cùng đem Thái thượng trưởng lão Lão nhân gia cứu sống.

- Tốt, Lão thái gia cũng không sĩ diện, vây ngươi còn có cảm giác hay không có sư phó như ta liền ném mất mặt mũi của ngươi a!

Thái thượng trưởng lão không khỏi trêu ghẹo nói, trong lòng hắn thư sướng vạn phần a!

Kỳ thật, ngay từ lúc trước kia Thái thượng trưởng lão liền biết chính mình đại nạn buông xuống, chỉ có đột phá tới Vương giai mới có thể kéo dài 200 năm thọ nguyên, đáng tiếc thân thể trước kia của lão bị không ít trọng thương, bệnh kín không ít, cho nên vẫn không thể từ Nửa bước Vương giai đột phá tới Vương giai chi vị chân chính.

Đây cũng chính là nguyên nhân lão ban đầu tại sao gấp gáp chọn tiếp ban đệ tử, chỉ hi vọng ở hai năm cuối cùng giúp Lăng gia bồi dưỡng một người nối nghiệp có thể vì tương lai Lăng gia mà thủ hộ.

Ai ngờ, Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn phản bội, đưa đến lão cùng với Hồn Minh đối chiến, rơi xuống kết quả song song chết trận.

May mà lão ban đầu tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết để cho nội tạng của lão ở trong thời gian nhất định còn có sinh cơ, không đến nỗi mất đi toàn bộ sinh cơ. Nếu như Lăng Tiếu lại trễ một điểm thi triển cứu giúp lão, đợi toàn thân sinh cơ của lão toàn bộ chết hết mà nói, coi như là vạn năm thụ nhũ trấp cũng không có biện pháp để cho lão khởi tử hồi sinh.

Thái thượng trưởng lão nhìn thảm trạng điêu linh đã bị phá hủy ở chung quanh Lăng gia, nhăn mày một chút nhìn một đám trưởng lão, cuối cùng đưa ánh mắt để trên người Lăng Ngôn.

Lăng Ngôn tiến lên quỳ gối trước Thái thượng trưởng lão sám hối nói:

- Lăng Ngôn thẹn với Lăng gia, thỉnh Thái thượng trưởng lão ban cho cái chết!

- Ngươi quả thật đáng chết!

Thái thượng trưởng lão nhàn nhạt nói.

Lúc này, Lăng Thương tiến lên một bước hướng về phía Thái thượng trưởng lão nói:

- Thái thượng trưởng lão, Ngũ trưởng lão đã hối cải liền bỏ qua cho hắn đi!

Thái tượng trưởng lão nhìn thoáng qua hai người, nhẹ thở dài một tiếng nói:

- Thôi, Lăng Ngôn ngươi đi diện bích mười năm, không cho phép ra khỏi gia tộc nửa bước, nếu như tiếp tục làm ra chuyện bất lợi với Lăng gia, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Tạ ơn Thái tượng trưởng lão!

Lăng Ngôn bái tạ nói.

Sau khi Lăng Ngôn đi xuống, Thái tượng trưởng lão hỏi chuyện đã xảy ra một ngày một đêm này.

Lăng Thương giản lược đối với hắn nói một lần.

- Khá lắm, Lý gia, Lam gia!

Trong mắt Thái tượng trưởng lão tràn đầy sát ý nồng đậm.

- Đại trưởng lão, người xem chúng ta có phải hay không liền đi qua diệt Lý, Lam hai nhà?

Lăng Trần lên tiếng hỏi.

Vốn là lấy thực lực của Lăng gia muốn đánh hạ hai nhà Lý, Lam có thể còn có chút cố hết sức, nhưng mà hiện tại không giống với lúc trước, đột phá của Thái tượng trưởng lão không thể nghi ngờ cấp cho Lăng gia một cái Định Tâm Châm.

Chỉ bằng vào một người Thái tượng trưởng lão từng phút đều có thể giết hết tất cả người của hai nhà rồi.

- Dám phạm Lăng gia ta, tự nhiên không thể bỏ qua được.

Thái tượng trưởng lão lạnh lùng nói, tiếp theo hướng về Lăng Trần nói:

- Lăng Trần ngươi mang theo chúng trưởng lão đi diệt Lam gia, Lý gia liền do ta tự mình xuất thủ, cần phải trước khi bọn hắn rời đi Vẫn Thạch thành toàn bộ để cho bọn hắn biến mất, Lăng Thương ngươi là tộc trưởng của Lăng gia chúng ta cũng không cần xuất chiến, lưu lại gây dựng nội viện.

- Vâng!

Lăng Trần đáp một tiếng, lập tức mang theo năm tên trưởng lão còn sót lại, Lăng Viễn, Hổ Nhất cùng với tứ đại cao thủ Linh Sư do Lăng Thương bồi dưỡng hướng Lam gia mà đi.

- Tiếu nhi có hứng thú hay không theo Lão thái gia đi làm một tràng lớn?

Thái tượng trưởng lão nhìn Lăng Tiếu cười nói.

- Tiếu nhi đang có ý đó!

Lăng Tiếu đáp.

Tới mà không đáp, là vô lễ đấy!

Có cừu mà không báo, không phải là quân tử!

Hôm nay có Thái tượng trưởng lão xuất thủ, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không bỏ qua Lý gia, đương nhiên hắn đi qua cũng chỉ là đi luyện tay một chút thôi, bởi vì hắn cảm thấy lại nhanh gặp đến giới điểm tấn cấp rồi, di động nhiều đối với đột phá cũng có chỗ tốt.

- Đi thôi, Lão thái gia ta dẫn ngươi đi qua, đi nhanh một chút.

Thái tượng trưởng lão đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nói. Lão hiện tại nhưng là cường giả Vương giai có thể phi hành, tốc độ tự nhiên so sánh với đi trên đường thì nhanh hơn nhiều lắm.

- Lão thái gia người đi trước đi thôi, ta có thể đuổi theo, nói không chừng người lại không đuổi kịp ta đâu.

Lăng Tiếu hiện lên một nụ cười nói.

- Tọa kỵ của ngươi chạy trốn mặc dù nhanh, nhưng ngươi cho là đuổi được ta?

Thái tượng trưởng lão cười cười, lên tới giữa không trung hướng phương

hướng Lý gia bay đi.

Lão cố ý đem tốc độ thả chậm một chút, chờ Lăng Tiếu cưỡi Kim sắc Lang Vương chạy tới.

Nhưng mà lão không nghĩ tới con hồng sắc tiểu thú bên cạnh Lăng Tiếu cư nhiên lại có thể biến thân, trong nháy mắt dài tới hai thước, bộ dáng hết sức uy vũ bất phàm.

- Đây... Đây chẳng lẽ là Kỳ Lân thần thú trong truyền thuyết?

Thái tượng trưởng lão kinh hãi thầm nghĩ.

Lăng Tiếu bước lên Hỏa Kỳ Lân hướng Thái tượng trưởng lão bay tới, rất nhanh đã đến được bên người Thái tượng trưởng lão.

- Lão thái gia, đi mau a, tốc độ của bại gia tử có thể so sánh với ngươi a.

Lăng Tiếu dứt lời, chỉ huy Hỏa Kỳ Lân hướng Lý gia bay đi.

Tốc độ kia giống như là một trận gió trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài trăm thước.

- Hảo tiểu tử, lão phu thật không nhìn lầm ngươi.

Thái tượng trưởng lão cười khổ một cái, hết tốc lực hướng phía trước bayd di.

...

Bắc thành Lý gia, hiện tại không có một người nào đắc ý vui vẻ trong lòng, ngược lại mọi người tâm tình trầm trọng không thôi.

Vốn cho là thừa dịp Lăng gia bên trong nội loạn, nhất cử có thể đánh tan Lăng gia, nhưng mà không nghĩ tới cuối cùng đều là tiền mất tật mang, tổn thất thảm trọng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 245 - Có Cừu Oán Mà Không Báo, Không Phải Là Quân Tử! (2)

Hôm nay, dòng chính của Lý gia cũng tụ tập ở trong hội nghị các.

- Tộc trưởng, chúng ta bây giờ nên làm gì, vạn nhất... Vạn nhất Lăng gia xâm phạm...

Một gã trưởng lão bị thương nhẹ hướng về phía Lý Thiên Trọng lo lắng nói.

Hắn thật sự không nghĩ tới thực lực của Lăng gia lại hùng hậu như vậy, đầy đủ hợp nhân mã của hai nhà đi qua như cũ bị đối phương chém giết hơn phân nửa, hắn cũng biết chủ yếu vẫn là Lăng Mạc kia phục dụng Nhiên Linh đan, nếu không ai chết vào tay ai cũng nói không chừng.

- Sợ cái gì, Lăng gia cũng là tổn thất không nhỏ, ta nghĩ trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ không tới xâm phạm, bất quá chúng ta cũng phải gai tăng phòng ngự, báo cho tộc nhân trong khoảng thời gian này ít đi ra ngoài là được.

Lý Thiên Trọng cau mày quát trách nói.

Trong lòng hắn lại làm sao không sợ Lăng gia trả thù, bất quá hắn cảm thấy Lăng gia không nên nhanh như vậy giết qua, bởi vì Lăng gia cũng tổn thất không nhỏ. Nếu như Lăng gia lúc này lựa chọn xâm phạm, coi như là Lăng gia thành công diệt Lý gia bọn hắn, nhưng là bọn họ nhất định sẽ phải giao ra một cái giá thảm trọng, đến lúc đó không thể thịnh vượng, như vậy ba đại thế gia sẽ có hai nhà xóa tên ở Vẫn Thạch thành rồi, kết quả này tin tưởng người của Lăng gia cũng không muốn nhìn đến.

- Thiên Trọng, ta đã nói lần này tiến công Lăng gia thật không phải là cử chỉ sáng suốt, ngay cả lão tộc trưởng cũng...

Một gã trưởng lão đời trước của Lý gia lắc đầu thở dài nói.

Thời điểm lựa chọn là địch với Lăng gia, hắn liền cố gắng phản đối, hắn cảm thấy thực lực của Lý gia hôm nay căn bản khó có thể lay động được Lăng gia, nếu như không phải là nghe lão tộc trưởng nói có người đối phó với lão bất tử, hắn tuyệt đối sẽ không tán thành.

- Hồng trưởng lão, ngươi cảm thấy bây giờ nói ra những lời này có ý nghĩa sao, chẳng lẽ chỉ để cho Lăng gia khi dễ người của Lý gia chúng ta, Thanh Thanh bị giết, Nguyên Long bị chặt đứt tay, đây đều là tên tiểu tạp chủng kia của Lăng gia vén lên, chúng ta không làm ra đáp lại, đây không phải là thể diện của Lý gia bị mất hết sao?

Lý Thiên Trọng không vui quát lên.

- Chuyện đã tới nước này rồi thì nhiều lời vô ích, vẫn là nói chuyện một chút về phương hướng tương lai của gia tộc đi, ta cảm thấy được... Hay là hướng Lăng gia cầu hòa đi, các ngươi tất cả đều cảm ứng được, mới vừa rồi Lăng gia bên kia truyền đến khí tức kinh nhân, chỉ sợ...

Trưởng lão đời trước kia nói.

Hắn còn chưa nói hết, Lý Thiên Trọng liền cắt đứt lời của hắn nói:

- Hồng trưởng lão, ta xem ngươi là bế quan đến u mê rồi, hiện tại hai nhà đều là không chết không thôi, ngươi lại muốn cầu hòa, ngươi nói, ngươi có phải hay không muốn phản bội gia tộc?

Lý Thiên Trọng tuôn ra mọt cỗ sát khí bao tới hướng trưởng lão đời trước

kia.

- Hừ, Lý Thiên Trọng, ta là trưởng bối đời trước của ngươi, ngươi lại dám ô nhục ta như vậy, lão phu tuyên bố thoát khỏi gia tộc, sau này gia tộc phát sinh bất cứ chuyện gì không liên quan đến ta.

Trưởng lão đời trước kia không cam lòng yếu thế hừ lạnh nói.

Lần này xâm phạm Lăng gia không thành, trong lòng hắn liền sợ rồi, vạn nhất Lăng gia lão bất tử còn chưa chết, đó chính là Lý gia bọn họ tai họa ngập đầu, hắn cũng không muốn chôn cùng đâu.

- Thật can đảm, lại dám phản bội gia tộc!

Lý Thiên Trọng quát một tiếng, trong tay không có chút dấu hiệu nào liền xuất thủ, một đạo hỏa mang mảnh như sợi chỉ hướng trước ngực của trưởng lão đời trước oanh tới.

Phốc!

Trưởng lão đời trước kia không nghĩ tới Lý Thiên Trọng nói ra tay liền ra tay, căn bản chưa kịp làm bất cứ phòng bị nào, trái tim đã bị hỏa mang kia xỏ xuyên qua rồi, hắn đến chết cũng không nhắm mắt a!

- Ai dám tiếp tục kích động nhân tâm, người đó liền đi chết đi.

Lý Thiên Trọng âm trầm nói.

Trong lúc nhất thời, mấy tên trưởng lão ở trong đại sảnh mỗi người đều không dám nhiều lời nữa.

- Tộc... Tộc trưởng không tốt rồi...

Một gã chấp sự vội vàng hấp tấp chạy trở về nói.

- Hỗn trướng!

Lý Thiên Trọng quát một tiếng, trong tay giương ra, trực tiếp đem tên chấp sự kia chấn bay ra ngoài phòng, chết ngay tại chỗ.

Hiện tại Lý Thiên Trọng chính là đang tức giận, lại có người xông vào nói hắn không xong, đây không phải muốn chết thì là cái gì.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng oanh tạc kinh thiên, còn kèm theo trận trận tiếng kêu la thảm thiết.

- Chẳng lẽ Lăng gia nhanh như vậy đã giết tới rồi!

Một tên trưởng lão đánh một cái rùng mình nói.

- Ra đi xem một chút!

Lý Thiên Trọng thần sắc khó coi đến cực điểm, dẫn đầu vọt ra.

Năm tên trưởng lão còn sót lại của Lý gia tất cả đều đi theo ra ngoài phòng.

Tiếp theo thấy được một màn khiến cho người ta xấu hổ.

- Van cầu ngươi Lăng Tiếu thiếu gia, dù là ngươi để cho ta làm heo làm chó ta cũng nguyện ý, van cầu ngươi đừng giết ta!

Một gã thanh niên quỳ gối trược Lăng Tiếu, trên mặt một phen nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ nói.

Người trẻ tuổi này chính là tôn tử Lý Quang Ngâm của Lý Thiên Trọng, chính là một trong 'Tam phách' của Vẫn Thạch thành một năm trước muốn chiếm lấy Vũ Tích.

- Ha ha, để cho ta bỏ qua cho ngươi cũng có thể a, chỉ cần ngươi dám mắng gia gia Lý Thiên Trọng của ngươi là Vẫn Thạch thành đệ nhất hái hoa lão tặc, gian dâm tù binh, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, bản thiếu gia liền suy nghĩ bỏ qua cho ngươi.

Lăng Tiếu châm chọc cười nói.

- Ta... Ta...

Lý Quang Ngâm xấu hổ nhìn thoáng qua Lý Thiên Trọng, cũng là do dự không dám nói ra.

- Ngươi đã có gan như vậy, ta đây sẽ đưa ngươi lên đường đi.

Lăng Tiếu mất kiên nhẫn nói. Liệt Viêm kiếm ở trong tay giơ cao lên.

- Không... Ta... Ta mắng, ta mắng!

Lý Quang Ngâm ở lúc gặp phải tử thần vẫy gọi, tinh thần hoàn toàn hỏng mất, lúc này liền đáp. Tiếp theo hắn xoay đầu nhìn lại Lý Thiên Trọng mắng:

- Lý Thiên Trọng là Vẫn Thạch thành đệ nhất hái hoa lão tặc, gian dâm tù binh, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm...

- Ngươi... Ngươi này đồ hỗn trước, ta giết ngươi!

Lý Thiên Trọng khi nào chịu qua loại ô nhục này, hơn nữa còn là bị tôn tử của mình mắng, nét mặt già nua của hắn nơi nào mà nhịn được, một cỗ lửa

giận ngất trời dâng lên.

Tay hắn chỉ một cái, hai đạo hỏa mang thật nhỏ nhanh chóng bắn ra ngoài, một đạo bắn tới Lăng Tiếu, một đạo bắn tới tôn tử Lý Quang Ngâm của mình.

Cái gọi là hổ dữ không ăn thịt con, nhưng là Lý Thiên Trọng đối với cái tôn tử không có cốt khí này của hắn lại không có nửa phần thương hại, cư nhiên hướng địch nhân quỳ xuống, còn nhục mạ gia gia của mình, loại phế vật này lưu trên đời thì có gì dùng.

Ngay cả Lăng Tiếu cũng không khỏi đối với thủ đoạn độc ác này của Lý Thiên Trọng mà cảm thấy kính nể, Lý Thiên Trọng quả thật không hổ là một đời tộc trưởng, chuyện đại nghĩa diệt thân như vậy cũng làm được.

Đang ở thời điểm hỏa mang hướng tới Lăng Tiếu, một đạo kim mang hiện lên, hỏa mang kia liền biến mất không thấy, duy chỉ có đạo hỏa mang bắn về phía Lý Quang Ngâm kia như cũ kéo dài mà đi, cho đến khi xỏ xuyên qua giữa ấn đường của Lý Quang Ngâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 246 - Ta Muốn Làm Nữ Nhân Của Ngươi! (1)

- Người nào?

Lý Thiên Trọng kinh ngạc nhìn bốn phía, hắn không nghĩ tới cư nhiên còn có người có thể không tiếng động lặng lẽ đánh tan Liệt Viêm chỉ của hắn.

- Lý gia tiểu tử dám phạm Lăng gia ta, cá ngươi toàn bộ chết đi!

Một giọng nói ở giữa không trung giống như lôi minh vang lên, chấn đến người của Lý gia lỗ tai ông ông.

- Vị... Vị này đại... Đại nhân ngài là?

Lý Thiên Trọng ngẩng đầu nhìn Thái tượng trưởng lão đang huyền phù ở giữa không trung sợ hãi hỏi.

Hắn thề cho tới bây giờ chưa từng thấy Lăng gia có nhân vật số một như vậy, hơn nữa còn là một gã Vương giai cường giả chân chân chính chính, trong lòng hắn sinh ra hối hận chưa từng có, bởi vì hắn biết lần này động đến Lăng gia coi như đá lên thiết bản rồi.

- Ha ha, xem ra các ngươi đều không nhận ra lão phu rồi, lão phu là Lăng gia Lăng Hà!

Thái tượng trưởng lão cuồng tiếu nói.

Lão cũng không nghĩ tới minh có thể có một ngày đột phá Vương giai, điều này để cho lão tăng thêm 200 năm thọ nguyên, hơn nữa còn khôi phục bộ

dáng trung niên, trong lòng lão có thể không thoải mái sao.

- Lăng... Lăng Hà, ngươi... Ngươi là Thái tượng trưởng lão của Lăng gia!

Lý Thiên Trọng lẩm bẩm một câu, trong lòng dâng lên sóng biển kinh thiên.

- BIết là tốt rồi, lão phu đưa người của Lý gia các ngươi lên đường!

Thái tượng trưởng lão đáp một tiếng, song thủ khẽ vẫy, từng đạo linh lực hiện lên mà qua.

Sau khi kim sắc linh lực chuyển thành từng cái kim thương giống như là thực chất, Thái tượng trưởng lão trong tay khẽ đảo, vô số kim thương giống như mưa hướng Lý gia oanh tạc mà đi.

Ầm!

Thời gian nửa ngày, Lý, Lam hai nhà kohong có bất kỳ ngoài ý muốn đều bị Lăng gia diệt môn rồi.

Hai nhà tổng cộng mấy ngàn người, không ai sống sót.

Giết người không lưu tình, nhổ cỏ muốn nhổ tận gốc.

Nếu không ngày sau không chừng còn lưu lại tai họa gì.

Sau khi đánh xong một trận này, địa vị của Lăng gia đạt tới đỉnh phong trước đây chưa từng có, không ít trung tiểu gia tộc rối rít tỏ vẻ muốn kết minh với Lăng gia, các gia chủ hoặc nhân vật thay mặt trưởng lão đời trước mang theo lễ vật tới cửa chúc mằng, bởi vì Lăng gia có một vị Vương giai cường giả như mặt trời ban trưa, đây để cho bọn họ phải cúi đầu xưng thần, tránh khỏi ngày sau gặp phải hậu quả như hai nhà Lý, Lam.

Về phần La gia, La Tường Minh lại càng tự mình tới cửa chúc mừng cùng với nói xin lỗi, thuận tiện hướng Lăng Thương nói tới chuyện để cho La Khinh Sương gả cho Lăng Tiếu, để cho hai nhà cộng kết liên hợp.

Đối với cái này, Lăng Thương cũng không có trả lời minh xác chắc chắn với La Tường Minh. Ban đầu lập trường của La Tường Minh không đủ kiên định, nếu như lúc ấy hắn lựa chọn giúp đỡ Lăng gia một phen, có lẽ hiện tại Lăng Thương không có chút do dự nào liền đáp ứng rồi.

La Tường Minh minh bạch biết gia tộc đại bỉ ngày đó sai sót cơ hội cùng Lăng gia kết minh rồi, bất quá hắn cũng không hối hận với quyết định ban đầu của chính mình, đã liên quan đến an nguy sinh tử tồn vong của gia tộc, hắn không dám tự tiện làm chủ.

Bất quá hắn cũng không buông tha cho cơ hội đám hỏi với Lăng gia, bởi vì hắn nghe phu nhân của mình nói phía sau Lăng Tiếu còn có một tên luyện dược sư thần bí nhị phẩm hoặc tam phẩm. Cái này La Tường Minh nhưng là hối hận đến xanh cả ruột rồi, nếu như hắn sớm biết phía sau Lăng Tiếu còn có một gã luyện dược đại sư như vậy, ngày đó hắn liền liều lĩnh hỗ trợ Lăng gia rồi.

Hối hận thuộc về hối hận, trong lòng hắn kiên cố hơn quyết tâm muốn đám hỏi với Lăng gia rồi.

Cho nên hắn tự mình nói chuyện với cháu gái La Khinh Sương một phen, hắn biết rõ cháu gái đối với Lăng Tiếu yêu đến không còn gì nữa, cho nên khích lệ tôn nữ của mình cố gắng đem hạnh phúc của mình giữ tốt.

La Khinh Sương tự nhiên biết tâm tư của gia gia mình, bất quá nàng quả thật đối với Lăng Tiếu là yêu đến chết, cho dù gia gia của nàng không đồng ý, nàng cũng quyết định cuộc đời này không lấy ai ngoài Lăng Tiếu.

Gần đây, La Khinh Sương cũng không ít chạy tới Lăng gia, hộ vệ của Lăng gia cũng biết vị thiên kim này cùng Lăng Tiếu thiếu gia có quan hệ không cạn, cho nên mỗi lần nàng đều là có thể thông hành không trở ngại tiến vào trong nhà Lăng Tiếu.

Địa vị của nhà Lăng Tiếu hiện tại không giống với lúc trước, bởi vì nội viện bị hủy, Lăng gia bắt đầu xây dựng lại nội viện, cho nên một nhà Lăng Tiếu cũng trực tiếp tiến vào trong nội viện.

Cũng chính là địa vị của một nhà Lăng Tiếu cùng với trưởng lão khác ở bên trong nội viện giống nhau, mà Lăng Tiếu cũng không còn là chấp sự, mà là trực tiếp được đề danh làm trưởng lão thứ mười bốn.

Nguyên lai hai vị trưởng lão bài danh đệ thất, đệ bát đã chết trận, Cửu trưởng lão Lăng Phúc tấn thăng làm Thất trưởng lão, Lăng Viễn tấn thăng làm Bát trưởng lão, Hổ Nhất tấn thăng làm Cửu trưởng lão, trưởng lão thứ 10 đến 13 chính là tứ đại cao thủ Linh Sư giai mà Lăng Thương bí mật bồi dưỡng đảm nhiệm, Lăng Tiếu thì xếp hạng cuối cùng là trưởng lão thứ 14.

Bình thường muốn thượng vị trưởng lão ít nhất có tu vi Linh Sư giai, mà đối với việc Lăng Tiếu có thể ngồi lên trưởng lão vị khiến cho tất cả mọi người nghi ngờ không giải thích được.

Lúc bắt đầu tất cả mọi người cho là an bài của Thái tượng trưởng lão, nhưng sau khi tộc trưởng Lăng Thương công bố Lăng Tiếu là Nhị phẩm Luyện dược sư, tất cả mọi người đều bị kinh hãi không thôi.

Lăng gia bọn họ lại có thể có một gã Luyện dược sư như vậy, đây thật sự là làm cho người ta khó có thể tin được.

Mặc dù Lăng gia bọn họ ở mấy trăm năm trước từng xuất ra một vị Tam phẩm Luyện dược sư, nhưng mà hậu nhân lại không ai kế thừa y bát, cho đến

mấy đời gần đây cũng chưa từng xuất hiện qua Luyện dược sư.

Bọn họ căn bản không biết Lăng Tiếu rốt cục là kế tục nơi nào, lại lấy bằng từng này tuổi đã đến được cảnh giới Nhị phẩm Luyện dược sư, vậy vị Nhị phẩm Luyện dược sư Viên Bình sáu mươi tuổi ở Linh thảo đường kia chẳng phải là muốn đập đầu vào tường mà chết?

Đối với cái này, rất nhiều người cũng không tin Lăng Tiếu thật là Luyện dược sư.

Bất quá hôm nay nhưng lại có một cái cơ hội chứng kiến Lăng Tiếu là Luyện dược sư thật hay giả.

Ba ngày sau, Lăng Tiếu liền ở trong nội viện của mình tự thân làm một tràng luyện đan.

Lần luyện đan này, Lăng gia muốn mời những người thế hệ trước hơi có danh tiếng của Vẫn Thạch thành tới xem. Đây coi như là sau đại chiến, lần đầu tiên Lăng gia công khai biểu diễn, lấy thanh uy hôm nay của Lăng gia, để cho người khác biết Lăng gia bọn họ không chỉ xuất ra một vị cường giả Vương giai, còn có một vị Luyện dược sư, bọn hắn bây giờ mới chính là bá chủ hoàn toàn xứng đáng của Vẫn Thạch thành.

Mặc dù lần luyện đan này cũng không công khai với bình dân, nhưng mà hôm nay ở ngoài Vẫn Thạch thành lại truyền đến người người đều biết.

- Có nghe nói không, Lăng gia Lăng Tiếu thiếu gia là Nhị phẩm Luyện dược sư, ba ngày sau tự mình ở bên trong gia tộc công khai luyện đan

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 247 - Ta Muốn Làm Nữ Nhân Của Ngươi! (2)

- Không thể nào đâu, Lăng Tiếu thiếu gia mới bao nhiêu, 18 tuổi đã làm Nhị phẩm Luyện dược sư, vậy vị Viên đại sư kia ở Linh thảo đường chắc là phải đập đầu vào tường mà chết rồi.

- Ta cũng không tin a, bất quá là ta có một vị bằng hữu làm hộ vệ ở Lăng gia nói cho, tin tưởng hắn sẽ không lừa gạt ta lung tung a.

- Đây nhưng là khó nói, bất quá hiện tại Thái tượng trưởng lão của Lăng gia đã trở thành siêu cấp cường giả Vương giai, Vẫn Thạch thành sau này chính là thiên hạ của Lăng gia rồi, La gia cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần thôi.

- Điều này cũng đúng.

...

Trong nhà Lăng gia Lăng Tiếu.

Hôm nay nhà của Lăng Tiếu được phân phối một cái đình viện hết sức rộng rãi, hoàn cảnh đình viện bố trí so với nhà lúc trước không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Đình đài hiên các, giả sơn lưu thủy, trúc lâm thanh u, cả tòa đình viện lộ ra vẻ đại khí, lại không mất vẻ u nhã.

Đây là Lăng gia trả cái giá thật lớn, mời tất cả kiến trúc sư trong thành ở trong vòng nửa tháng hoàn toàn mới chuẩn bị xong.

Loại đình viện này cũng chỉ có cấp bậc trưởng lão mới có thể vào ở.

Giờ phút này, Lăng Tiếu đang ở gian phòng của mình nghiên cứu Thanh cấp huyền kỹ Liệt Viêm chỉ kia lấy được từ chỗ Lý gia.

Lăng Tiếu cùng Thái tượng trưởng lão đi diệt Lý gia, đồng thời cũng dò xét tất cả nội tình, huyền kỹ, vũ khí, linh thảo... của Lý gia. Đem hết thảy những vật có giá trị toàn bộ thu lấy.

Lăng Tiếu tự nhiên đem một vài đồ tốt lựa chọn ra, còn lại những thứ kia đối với hắn không dùng được mới giao cho gia tộc tịch thu.

Thứ tốt nhất mà Lăng Tiếu 'Tham ô' dĩ nhiên là Thanh cấp huyền kỹ Liệt Viêm Chỉ.

Số lượng của Thanh cấp huyền kỹ ở Vẫn Thạch thành chẳng qua là đếm được trong lòng bàn tay, đủ thấy độ trân quý cùng giá trị của Thanh cấp huyền kỹ.

Lăng Tiếu ở trên gia tộc đại bỉ gặp Lý Viêm thi triển qua, uy lực kia có thể so với Nhất Dương Chỉ mà kiếp trước hắn biết, hai cái là có cách thi triển khác nhau nhưng lại là cùng công hiệu.

Nếu như có thể luyện thành Liệt Viêm Chỉ này mình cũng nhiều hơn một hạng huyền kỹ bên người, hơn nữa uy lực của Liệt Viêm Chỉ bất phàm, ở dưới lúc xuất kỳ bất ý tuyệt đối có thể vượt cấp giết người, ở dưới cấp bậc ngang hàng tuyệt đối có thể một chiêu tất sát.

- Liệt Viêm Chỉ này chủ yếu là lợi dùng huyền lực toàn thân tập trung ở trên một ngón tay, lại bức ra bên ngoài cơ thể để công kích, đạt tới hiệu quả xuất kỳ bất ý, thoạt nhìn rất đơn giản nhưng khi luyện lại cũng không phải là đơn giản như vậy a!

Lăng Tiếu đem cuốn sách ghi lại huyền kỹ thu vào, lẩm bẩm một chút, đồng thời cũng vận khởi huyền lực, tập trung ở trên ngón trỏ của mình.

Hưu!

Một đạo hỏa diễm thật nhỏ bắn ra ngoài, đáng tiếc hỏa diễm này cũng không thể như tập trung như Lý Viêm từng đánh ra Liệt Viêm Chỉ, hơn nữa lực lượng cùng tốc độ khác biệt một trờ một vực.

Một ngón tay này của hắn chỉ có thể nói là chiêu thức huyền lực ngoại phóng bình thường, lực sát thương không lớn.

Lăng Tiếu biết muốn tu luyện Liệt Viêm Chỉ cũng không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành, đầu tiên nhất định phải cường hóa ngón trỏ của mình, khiến cho ngón trỏ có thể thừa nhận được càng nhiều huyền lực, như vậy mới có thể một lần thôi phát công kích thuộc tính cường đại.

Hiện nay Lăng Tiếu cũng không nóng nảy tu luyện chỉ pháp hạng nhất này, hắn còn có nửa tháng sẽ phải rời đi Vẫn Thạch thành đến Tử Thiên tông rồi, thời gian kế tiếp hắn muốn hảo hảo bồi tiếp người trong nhà mới phải.

Lăng Tiếu vừa định ra khỏi phòng đã nghe được tiếng gõ cửa.

- Thiếu gia, La tiểu thư tới.

Thanh âm của Độc Ưng ở bên ngoài vang lên.

Lăng Tiếu mở cửa, liền thấy La Khinh Sương, Bạch Vũ Tích cùng với Vi Đại Nhi líu ríu hàn huyên ở chung một chỗ.

Nửa tháng trước, thời điểm Lý, Lam hai nhà tiến công Lăng gia, Lăng Tiếu đem Bạch Vũ Tích đưa cho Độc Ưng, mà Độc Ưng lại đem nàng giao cho Vi

Đại Nhi, sau lại Lý, Lam hai nhà bị Lăng gia tiêu diệt, Lãnh Xà huynh muội lại dẫn Bạch Vũ Tích trở lại, bọn họ kỳ thật vẫn nấp ở Vẫn Thạch thành, căn bản không có rời đi.

Mặt khác đám người Lăng Phong đi tham gia gia tộc đại bỉ tất cả đều liên tục nghe được tin tức hai nhà bị diệt, cũng cùng nhau trở lại trong gia tộc.

Lăng Tiếu thấy tam nữ hòa hợp như vậy, tâm tình rất thư sướng, nếu như các nàng ba người thủy hỏa không dung, đó mới thật là khó chịu.

La Khinh Sương thấy Lăng Tiếu lập tức cười nghênh đón, kêu to nói:

- Tiếu ca!

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của La Khinh Sương nói:

- Sương nhi, ngươi dứt khoát dời qua chỗ của ta là được rồi, cùng Vũ Tích đồng dạng là thiếp thân nha hoàn của ta mới tốt, đỡ phải ngươi chạy tới chạy lui.

- Tiếu ca, chẳng lẽ Sương nhi thật không có tư cách làm vợ của ngươi sao, nếu như ngươi thật cảm thấy Sương nhi có cái gì làm không tốt, có thể nói với ta được chứ, ta nhưng sẽ thay đổi?

La Khinh Sương đôi mắt đẹp hiện lên hơi nước nhàn nhạt nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không khỏi đau nói, lúc này nhẹ nhàng nắm eo nhỏ của nàng ôn nhu nói:

- Sương nhi, không nói gạt ngươi, Tiếu ca không phải là một nam nhân tốt, Vũ Tích, Vi Đại Nhi cùng với ngươi, ta đều thích, ta là ai cũng không nỡ, ở

trong lòng ta các ngươi đều là nữ nhân tốt của ta, bất quá ta còn chưa có tính toán lập gia đình, huống chi ngươi cũng biết, nửa tháng sau ta liền phải đi Tử Thiên tông rồi, cũng không biết lúc nào có thể trở về.

- Bất kể ngươi lúc nào trở về, chúng ta nhất định đều sẽ chờ ngươi.

Vi Đại Nhi cùng Bạch Vũ Tích đi tới kiên định nói.

Bạch Vũ Tích gật đầu lia lịa nói:

- Đại Nhi tỷ tỷ nói đúng, vô luận thiếu gia ngươi khi nào trở lại, chúng ta cũng sẽ chờ ngươi.

Nhìn tam nữ tâm ý kiên định như thế, trong lòng Lăng Tiếu sinh ra nồng đậm ý không thôi, chỉ bất quá trong lòng hắn còn có lý tưởng cao hơn muốn theo đuổi, tự nhiên không thể bỏ qua được.

Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân!

Chờ một ngày kia chính mình cường đại lên, thành lập một phương thế lực thuộc về mình, tin tưởng cũng sẽ không chia lìa với các nàng nữa.

Vào đêm, gió mát như nước.

Lăng Tiếu nhảy lên trên nóc nhà nhìn trăng đẹp trên bầu trời, trong lòng một mảnh suy nghĩ tung bay.

- Đang suy nghĩ gì đấy?

Vi Đại Nhi mặc một bộ tơ lụa mỏng như cánh ve ngồi ở bên cạnh hắn.

Một trận mùi thơm nhàn nhạt của nữ nhân để cho Lăng Tiếu một trận mê

say, hai vú cao vút kia của nàng dâng lên khiến lụa mỏng kia cơ hồ rách ra rồi, đùi đẹp thon dài nhác lên phía trước, bắp chân mượt mà tinh oánh ở dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ hấp dẫn.

Lăng Tiếu híp mắt nhìn bắp chân kia, cổ họng nuốt một chút nước miếng nói:

- Đại Nhi tỷ tỷ, ngươi đây là đang hấp dẫn ta phạm tội có biết không?

Vi Đại Nhi phong tình vạn chủng nhéo Lăng Tiếu một cái, sau đó đầu nhẹ nhàng mà tựa vào bả vai của Lăng Tiếu nói:

- Ta thích ngươi gọi ta là Đại Nhi, ta không muốn làm tỷ tỷ của ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 248 - Ngươi Đã Thích Như Vậy Liền Ăn Đi! (1)

- Vậy ngươi muốn làm cái gì của ta?

Lăng Tiếu hỏi, bị Vi Đại Nhi dựa vào một chút như vậy, thân thể của hắn cũng bắt đầu nóng lên.

- Ta muốn làm nữ nhân của ngươi.

Vi Đại Nhi sâu kín nói, hai tay thật chặt ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu, hai vú dán chặt ở trên người hắn.

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu thú huyết sôi trào.

Lăng Tiếu áp chế vọng động đẩy ngã Vi Đại Nhi, nhàn nhạt nói:

- Ngươi không hối hận sao?

- Hối hận!

Vi Đại Nhi đáp, tiếp theo nàng nói tiếp:

- Ta hối hận tại sao không ra đời muộn mấy năm, như vậy ta sẽ không sợ bại bởi hai nha đầu Vũ Tích cùng Sương nhi rồi.

Lăng Tiếu khẽ run lên, hắn không nghĩ tới Vi Đại Nhi thật đối với hắn dùng tình chí thâm rồi.

- Đại Nhi tỷ tỷ, ngươi so với các nàng càng hấp dẫn hơn, ta thích nữ nhân

vừa mới thành thục giống như ngươi hơn.

Lăng Tiếu rất chân thành liếc 'Hung khí' phập phồng đến đáng sợ kia của Vi Đại Nhi nói.

Vô luận là kiếp này hay là kiếp trước, Lăng Tiếu đối với nữ nhân thành thục đều đặc biệt thích. Bởi vì các nàng có một loại phong tình vạn chủng nói không ra lời, giống như là mật đào chín mọng làm cho người ta không nhịn được mà tưởng tượng lan man.

- Ta xem ngươi chỉ thích thân thể của ta đúng không?

Đôi mắt như ngôi sao kia của Vi Đại Nhi nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏ, tiếp theo còn nói:

- Ngươi đã thích như vậy liền ăn đi!

Anh mắt của Lăng Tiếu lưu luyến rời khỏi 'Hung khí' kia, sâu xa nói:

- Đại Nhi, ta qua nửa tháng nữa phải đi Tử Thiên tông rồi, còn không biết lúc nào trở lại, ngươi nếu như lựa chọn theo ta chỉ sợ sẽ không hạnh phúc, hơn nữa đệ đệ ta nhưng là rất hoa tâm.

- Chỉ cần trong lòng ngươi có ta, cho dù là ngươi cách ta xa nữa, ta đều có thể cảm giác được vui vẻ, huống chi ta biết nam nhân của ta trời sinh bất phàm, cũng không phải là một cái Vẫn Thạch thành nho nhỏ có thể vây khốn, là rồng thủy chung cũng sẽ bay lên, tương lai nhất định có thể trở thành đại nhân vật vạn chúng chú mục, ta chỉ hi vọng thừa dịp hiện tại mình còn có chút tư cách, hảo hảo nắm chặt ngươi, tối nay muốn ta có được không? Ta cả đời này chỉ cấp cho một mình ngươi làm tỷ tỷ, tương lai chỉ sợ còn có thể có nhiều tỷ muội hơn nữa, ta cũng sẽ không cùng các nàng trnah giành cái gì.

Vi Đại Nhi hướng về phía Lăng Tiếu rỉ tai nhẹ giọng nói.

Miệng hương nhàn nhạt kia để cho Lăng Tiếu càng ngày càng không cầm giữ được.

Lăng Tiếu hít một hơi thật sâu nói:

- Đại Nhi...

Song hắn còn chưa nói ra miệng, đôi môi của Vi Đại Nhi đã chạm vào trên môi dày của hắn, một cỗ đinh hương ngọt ngào trong nháy mắt tràn ngập ra.

Vi Đại Nhi hôn vô cùng vụng về, hàm răng kia cũng chạm vào hàm răng của Lăng Tiếu, bất quá nàng như cũ thỏa thích cưỡng hôn Lăng Tiếu, cảm thụ được khí tức nam nhân độc hữu kia, bàn tay đẹp hướng chỗ thẳng cứng kia của Lăng Tiếu mà cầm lấy.

- Tê!

Lăng Tiếu đầu óc trống rỗng, hỏa khí toàn thân cũng không tiếp tục đè nén được nữa, toàn bộ dâng lên.

Đều đến lúc này rồi, Lăng Tiếu không tiếp tục phản ứng vậy thì không còn là nam nhân.

Lăng Tiếu phản ôm eo nhỏ của Vi Đại Nhi, một bàn tay lập tức sờ lên bộ ngực sữa mà hắn đã sớm muốn chạm đến, một cỗ cảm giác mềm mại đầy tính co giãn để cho hắn nhộn nhạo không dứt.

Vi Đại Nhi 'Ưm' một tiếng, thân thể bắt đầu phát nhũn ra, một cỗ cảm giác điện giật khiến cho nàng cảm thấy tê tê, thân thể mềm mại khẽ run rẩy lên.

Hỏa khí của Lăng Tiếu đã không nhịn được, ôm lấy Vi Đại Nhi từ trên nóc nhà nhảy xuống, một cước đá văng cửa phòng của mình, lại dùng một tay đem cửa đóng lại, saud đó đem Vi Đại Nhi vứt lên trên mặt giường lớn của hắn.

Vi Đại Nhi nhìn bộ dạng gấp gáp kia của Lăng Tiếu, trong lòng vô cùng ngọt ngào, nàng sớm đã làm tốt chuẩn bị hiến thân cho tiểu nam nhân này rồi, cũng không còn bận tâm đén cái gì căng thẳng của nữ nhân, đem lụa mỏng trên bắp đùi mình vén lên, lộ ra da thịt trắng không tỳ vết.

- Đến đây đi!

Vi Đại Nhi mị nhãn như tơ, lè lưỡi liếm liếm cánh môi, tay đẹp hướng Lăng Tiếu vẫy vẫy, bộ dáng kia quả thật là mê chết người không đền mạng, cho dù là một người đàn ông cũng vào giờ khắc này liền biến thành cầm thú rồi.

Lăng Tiếu hưởng qua chuyện tình yêu nam nữ, cái loại cảm giác ăn mà không chán này để cho hắn càng lún càng sâu.

Hôm nay Vi Đại Nhi hấp dẫn như vậy, quả thực là thiên lôi câu địa hỏa, Lăng Tiếu còn bận tâm đến gì nữa.

Hắn đem toàn thân y phục của mình chấn thành tan nát, hướng Vi Đại Nhi nhào tới.

Cảm nhận được ý khát vọng nồng đậm của Lăng Tiếu, Vi Đại Nhi dục cự hoàn nghênh (muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào), càng muốn treo ngược khẩu vị của Lăng Tiếu.

- Tê...

Đáng tiếc, Lăng Tiếu làm sao còn có thể thương hương tiếc ngọc, hắn đã

nghx nhanh một chút cỏ non để cho cao dương gặm rồi, hai tay thô bạo mà đêm lụa mỏng của Vi Đại Nhi xé rách ra.

Môi dày khắc lên chấm hồng kia, bàn tay tùy ý du đãng, rất nhanh thân thể hoàn mỹ mềm mại của Vi Đại Nhi bày ra trước mắt.

Trên khuôn mặt của nàng hiện lên thẹn thùng khát vọng, ngượng ngùng nhẹ giọng nói:

- Nhẹ chút!

Lăng Tiếu cúi đầu ngậm vào hai khỏa 'bồ đào' phấn hồng kia, bàn tay to nâng kiều đồn của nàng lên, thân thể xuống một cái.

A!

Một đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên ở trong phòng.

Hạ thân của Vi Đại Nhi giống như bị xé nứt khiến cho nàng đau đớn không dứt, chẳng qua là trong lòng nhưng lại cảm thấy ngọt ngào phong phú như vậy, nàng rốt cuộc thuộc về tiểu nam nhân này rồi, có lẽ loại cảm thụ kêu là 'Đau đớn cùng vui vẻ' mà tất cả nữ nhân đều trải qua là như thế này sao.

Theo tình hình chiến đấu càng diễn càng quyết liệt, Vi Đại Nhi dần dần quen với trùng kích mạnh mà hữu lực kia, không chỉ không cảm thấy đau, ngược lại cảm thấy cảm giác kia cực sướng rồi.

Không bao lâu, Vi Đại Nhi đem Lăng Tiếu phản đẩy ngã, trực tiếp ngồi ở trên bụng Lăng Tiếu điên cuồng ngồi lên ngồi xuống.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa cầm giữ không được liền nộp vũ khí đầu hàng rồi.

Cảm giác như vậy để cho hắn sảng khoái đến muốn chết, đây hoàn toàn là ở trên người Bạch Vũ Tích nhận thức không tới, có lẽ đánh chính là chỗ tình tình thật của Vi Đại Nhi, quả thực là nhiệt tình như lửa, muốn mạng già của người ta.

Tiếng rên rỉ ở trong phòng vang lên hơn nửa đêm mới dần dần trở lại bình thường.

Lực chiến đấu bực này là kinh người cỡ nào.

...

Ba ngày đảo mắt mà qua.

Ở trong nội viện Lăng gia, tất cả các trưởng lão, chấp sự đều tập trung tới đây.

Bọn họ hôm nay sắp sửa chứng kiến Luyện dược đại sư mới quật khởi của Lăng gia.

Nếu như thân phận Luyện dược sư của Lăng Tiếu được chứng thực, như vậy ngày sau địa vị của Lăng gia sẽ nâng cao một bước, càng thêm củng cố không gì phá nổi.

Ở trên khán thai, tộc trưởng Lăng Thương, Thái tượng trưởng lão Lăng Hà, trưởng lão đời trước Lăng Trần... Đợi đến khi trưởng lão đời trước cùng thế hệ này toàn bộ vào chỗ ngồi, mà Luyện khí đại sư Lệ Không rõ ràng cũng ở trong đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 249 - Ngươi Đã Thích Như Vậy Liền Ăn Đi! (2)

Lệ Không hiện tại đã là cung phụng trưởng ão của Lăng gia, địa vị cùng với mười bốn trưởng lão của Lăng gia không sai biệt lắm.

Lăng gia tất cả ọi người đều biết, có thể để cho Lệ Không trở thành trưởng lão của Lăng gia, đây đều là công lao của Lăng Tiếu, bởi vì Lệ Không hiện tại còn có một thân phận khác, đó chính là ông nuôi của Lăng Tiếu.

- La gia tộc trưởng đến!

Lúc này, ở bên trong ngoại viện vang lên thanh âm của hộ vệ canh cửa.

La Tường Minh mang theo phu nhân Mạc Hồng Mai hướng về phía Thái tượng trưởng lão đầu tiên là thi lễ, tiếp theo mới đối với Lăng Thương cười nói:

- Lăng huynh, chúng ta mạo muội đi tới, lính xin đừng lấy đó làm phiền lòng.

- La huynh nghiêm trọng rồi, ngồi xem!

Lăng Thương khẽ mỉm cười nói.

- Tiết gia gia chủ đến!

Ngoài cửa lại truyền tới thanh âm báo danh.

- Tần gia đại trưởng lão đến!

...

Liên tục nối nhau, gia chủ cùng với trưởng lão đời trước của trung tiểu gia tộc ở Vẫn Thạch thành đều đi tới Lăng gia, bọn họ đều nhận được thiệp mời của Lăng gia, để cho bọn họ cùng chứng kiến Lăng gia đản sinh ra thanh niên Luyện dược sư.

Không bao lâu, ở trên đài xem lễ chỗ ngồi đã ngồi đầy người không sai biệt lắm.

- Giờ lành đã đến, cho mười thập tứ trưởng lão!

Một gã chấp sự đi ra ngoài thông báo kêu lên.

Lăng Tiếu từ một bên đi tới, vẻ mặt rất là trang nghiêm, phía sau hắn còn có Độc Ưng mang theo dược đỉnh cùng với Lãnh Xà ôm lấy dược liệu.

Hôm nay Độc Ưng cùng Lãnh Xà đã là chấp sự của Lăng gia, đồng thời cũng là người hầu bên cạnh Lăng Tiếu.

Sau khi lên trên đài, Lăng Tiếu hướng nhìn mọi người ở trên đài một cái, thu liễm tâm thần tính toán bắt đầu luyện đan.

Lần này công khai ở trước mặt mọi người luyện đan là đề nghị của Lăng Tiếu.

Hắn làm như vậy cũng không phải là nghĩ tới chính mình làm náo động, mà là muốn ở trước khi chính mình rời đi vì gia tộc làm thêm chút chuyện, hắn cũng là một phần tử của Lăng gia, có thể để cho cao tầng của Vẫn Thạch thành biết Lăng gia còn có một vị Luyện dược sư như vậy, sẽ để cho bọn họ càng thêm cố kỵ, càng có kiên định với quyết định đi theo Lăng gia, bởi vì bọn họ chẳng qua là cùng Lăng gia kết minh, cũng không phải là toàn bộ

nghe theo Lăng gia.

Ở thời điểm Lăng Tiếu đang muốn bắt đầu nổi lửa, lại là một giọng nói vang lên:

- Linh thảo đường Viên đại sư đến!

- Không nghĩ tới Viên đại sư cũng tới, ta còn tưởng rằng hắn sẽ không tới chứ.

Lăng Thương lẩm bẩm nói. Thời điểm mới bắt đầu hắn phái ngời đi mời Viên Bình, cũng không cho là Viên Bình sẽ đến.

Bởi vì Viên Bình là Nhị phẩm Luyện dược sư của Vẫn Thạch thành, tính tình có chút quái gở, chuyện bình thường hắn cũng sẽ không xuất hiện, chỉ có gia tộc đại bỉ bốn năm một lần hắn mới đến làm một chút nhân chứng.

- Ha hả, xem ra hwans cũng muốn biết về Tiếu nhi có phải hay không là Nhị phẩm Luyện dược sư đây mà.

Lệ Không ở một bên cười nói.

- Có khả năng, tiểu tử kia lúc đầu tiên nói hắn là Luyện đan sư ta cũng tin, hi vọng hắn đừng lấy đá đập vào chân mình, đem mặt mũi của Lăng gia chúng ta làm mất hết mới phải.

Lăng Thương cười khổ nói.

Thẳng đến hiện tại Lăng THương thật đúng là hoài nghi Lăng Tiếu có phải hay không lừa gạt hắn, hắn thật không tin tiểu tử này vô sư tự thông (không thầy cũng tự thông tỏ), nếu là như thế chỉ sợ những Luyện dược sư khác cũng muốn xấu hổ mà chết rồi.

Sau khi Viên Bình đi vào, Lăng Thương tự nhiên là cho người an bài vị trí.

Nhưng mà Viên Bình cũng không ngồi xuống, mà là nhìn Lăng Tiếu ở trên đài âm u nói:

- Tiểu tử chớ ở chỗ này giả thần giả quỷ, chỉ bằng người chừng ấy tuổi sao có thể là Nhị phẩm Luyện dược sư được, xuống đây cho ta đi.

Viên Bình không hề bởi vì đây là địa bàn của Lăng gia mà có chỗ cố kỵ, trực tiếp hướng về phía Lăng Tiếu vô cùng khinh thường nói.

Hắn vừa bắt đầu đã cảm thấy Lăng Tiếu chừng ấy tuổi không thể nào đạt tới cảnh giới Nhị phẩm Luyện dược sư được, cho dù là Nhất phẩm Luyện dược sư ở dưới có người chỉ đạo cũng phải tiêu tốn một, hai năm thời gian mới có thể thành công luyện đan, đây là chỉ Luyện dược sư có thiên phú tốt, nếu như người không có thiên phú làm Luyện dược sư bất kể cố gắng như thế nào cũng vô pháp chân chính trở thành Luyện dược sư.

Viên Bình cũng không cho là mình vô cùng xuất sắc, ngược lại, hắn cảm giác mình đối với thiên phú luyện đan cũng không cao, nếu như ban đầu không phải là đi ra ngoài du lịch gặp được một vị cao phẩm Luyện dược sư chỉ điểm mấy chiêu, chỉ sợ hắn đến bây giờ còn là ở cảnh giới Nhất phẩm mà thôi.

Chế thuốc, luyện đan yêu cầu thiên phú cực cao, Viên Bình thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, cho nên hắn mới một mực chắc chắn Lăng Tiếu cũng không phải là Luyện dược sư, nhiều nhất chẳng qua là một tiểu tử bày ra một cái bộ dáng lừa bịp người khác mà thôi.

Luyện dược sư vô luận ở đâu cũng là tượng trung cho tôn quý, hắn tuyệt đối không cho phép tiểu tử này ô nhục danh hiệu Luyện dược sư, cho nên hắn mới lựa chọn tới đây vạch trần trò lừa bịp của Lăng Tiếu.

Các trưởng lão của Lăng gia đang ngồi nghe được lời nói của Viên Bình liên tục lộ ra vẻ mặt không vui, bất luận Lăng Tiếu có phải là Nhị phẩm Luyện dược sư thật hay không, Viên Bình làm trò nói chuyện với Lăng Tiếu trước rmặt mọi người như vậy còn là coi rẻ uy nghiêm của Lăng gia bọn họ.

- Viên đại sư, nếu như ngươi là tới xem lễ, chúng ta hoan nghênh, nếu như là ngươi tới khiêu khích, thứ cho Lăng gia ta không khách khí.

Lăng Thương âm u nói.

- Ha ha, Lăng tộc trưởng, ta biết Lăng gia các ngươi thế lớn, nhưng là ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ô nhục danh tiếng của Luyện dược sư, trừ phi ta chết!

Viên Bình cười ha ha kiên định nói.

Nhìn bộ dáng kia của hắn tựa hồ cho dù chết cũng muốn hung hăng bảo vệ tôn nghiêm của Luyện dược sư.

- Ngươi...

Thái tượng trưởng lão đang muốn tức giận, Lăng Tiếu ở trên đài thản nhiên nói:

- Viên đại sư nếu không tin ta là Luyện dược sư, vậy ngươi có dám cùng ta so đấu một trận?

Có dám so đấu với ta một trận!

Thanh âm của Lăng Tiếu tràn đầy ý châm chọc khiêu khích.

Mặc dù hắn trở thành Luyện dược sư không lâu, bắt quá dựa vòa thiên phú

cùng cố gắng hơn người của hắn, tỉ lệ luyện ra nhị giai đan dược tuyệt đối là thượng thành, hơn nữa tỷ số thành đan cao gần chín mươi phần trăm trở lên, loại năng lực này có thể so với Tam phẩm Luyện dược sư được rồi.

Hiện tại, Viên Bình này trực tiếp nhảy ra trách cứ nói hắn không phải là Luyện dược sư, Lăng Tiếu trong lòng khó chịu, bản thiếu gia thiên phú kinh người, trở thành Luyện dược sư chẳng qua là loại chuyện đơn giản, còn tưởng rằng như ngươi loại lão đầu này cả đời chỉ có điểm đó cảnh giới, thật là mắc cỡ chết người.

Lăng Tiếu cũng không có đem lời mắng chửi trong nội tâm nói ra, đối phương ở Vẫn Thạch thành cũng là nhân vật có uy tín danh dự, coi như là cấp cho hắn đủ mặt mũi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 250 - Yêu Cầu Này Tựa Hồ Quá Dễ Dàng Đi! (1)

- Hừ, hoàng xỉ tiểu nhi, thời điểm ta luyện đan ngươi còn đang ở trong bụng mẹ, ngươi có tư cách gì làm đối thủ của ta, chỉ cần ngươi ở trước mặt mọi người tự nhận không phải là Luyện dược sư, nhìn ở trên phần Lăng gia, chuyện này cứ như vậy mà quên đi.

Viên Bình hừ lạnh nói.

Ở Vẫn Thạch thành, Viê Bình hắn mặc dù xuất hiện ở trước mặt người khác, nhưng mà thanh danh của hắn cũng không thua gì Lệ Không, thân là Nhị phẩm Luyện dược sư duy nhất của Vẫn Thạch thành, thân phận tôn quý chí cực, tiểu tử trước mắt này lại dám khiêu chiến với hắn, thật không biết tự lượng sức mình.

- Luyện đan chú ý chính là nắm trong tay hỏa hầu lớn nhỏ, khống chế tốt nhiệt độ, lấy ra thành phần linh thảo tinh hoa...

Lăng Tiếu không hề tiếp tục tranh biện với Lăng Viên, mà là hắng giọng nói ra yếu quyết căn bản của luyện đan, cùng lúc hỏa diễm ở hai tay hiện lên đi ra ngoài.

Viên Bình nhìn Lăng Tiếu khinh thường nói:

- Yếu quyết căn bản ai cũng biết, đừng ở chỗ này làm ra vẻ đi.

Lăng Tiếu không để ý đến hắn, vẻ mặt hết sức chuyên chú cầm lên một gốc Thần Lộ thảo xanh tươi hướng vào trong dược đỉnh đánh qua, hỏa diễm trong tay Lăng Tiếu nhào tới.

Thần Lộ thảo kia trong nháy mắt biến thành hình dạng khô héo.

Viên Bình thấy tình huống này, ý châm chọc trong mắt càng đậm rồi, song hắn vừa muốn nói cái gì, thần sắc biến đổi.

Chỉ thấy sau khi Thần Lộ thảo ở trong đỉnh thai biến thành khô héo, vài điểm tinh hoa được áp súc ra.

Lăng Tiếu không chần chờ, vội vàng lợi dụng tinh thần lực đem vài điểm tinh hoa này ngăn cách ra, ngay sau đó lại vứt vào gốc linh thảo tiếp theo.

Song chưởng của Lăng Tiếu càng không ngừng tung bay, chỉ thấy giống như một đôi hỏa ảnh chưởng, hỏa diễm thỉnh thoảng nồng đậm, thỉnh thoảng ôn hòa, tinh hoa của từng gốc linh thảo nhanh chóng bị đề luyện ra ngoài.

Một đám Lăng gia trưởng lão cùng với gia chủ, các trưởng lão đời trước tới xem lễ ở trên đài rối rít lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này quả nhiên là Luyện dược sư.

Viên Bình nhìn chằm chằm vòa thủ chưởng như ảnh kia của Lăng Tiếu, thần sắc so với bất luận kẻ nào cũng càng thêm khoa trương, miệng há đến độ có thể để lọt một cái quyền đầu rồi.

Theo từng gốc linh thảo bị đề luyện ra ngoài, mùi thuốc rất nhanh tán phát ra, tràn ngập bốn phía luyện võ đường của Lăng gia.

Lăng Theo ở phía dưới hưng phấn mà nhìn nhị ca Lăng Chiến của mình hỏi:

- Nhị ca, Tiếu nhi thật sự là Luyện dược sư a, tiểu tử này thật là quá... Quá yêu nghiệt rồi.

- Ta cũng không biết tiểu tử này từ lúc nào đã học được luyện đan, chỉ bất quá có một thời gian ngắn, trong phòng của hắn luôn phát ra tiếng nổ mạnh, đoán chừng là hắn học vào lúc đó.

Lăng Chiến mang theo nụ cười vui vẻ đáp.

Có thể thấy nhi tử có thành tựu như thế, hắn là người làm phụ thân đương nhiên thay cho nhi tử cảm thấy kiêu ngạo vui vẻ.

Xem trên đài, Thái tượng trưởng lão cùng Lăng Thương hai người đều lộ ra nụ cười mừng rỡ, một khi chứng thật Lăng Tiếu thật sự là Luyện dược sư, như vậy Lăng gia cùng Lăng Tiếu tương lai đều muốn đi được xa hơn, huy hoàng hơn.

Lăng Tiếu khổ luyện đan dược nửa năm, hôm nay thủ pháp dị thường thành thạo, một chút cũng không nhìn ra là Luyện dược sư mới nhập môn, sau khi lấy ra tinh hoa của Hoàn Linh thảo, tất cả dược lực tinh hoa đều bị áp súc lại.

- Đọng lại cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, hỏa diễm ở song chưởng đột nhiên tăng lên đến tối đa, sau khi thấy dược lực tinh hoa tan ra co lại ở một chỗ, trong nháy mắt triệt tiêu hỏa diễm ở song chưởng, hai tay lật lại, huyền lực trong tay đem tinh hoa biến thành nguyên mẫu ngưng kết lại với nhau.

Oành!

Chỉ thấy dược đỉnh phát ra một tiếng nổ vang nhỏ bé, một cỗ khói trắng chậm rãi được đưa lên.

Ngay sau đó một cỗ dược vị nồng nặc tán phát ra.

Lăng Tiếu khẽ mỉm cười, cầm lấy dược bình bên cạnh nhanh chóng đem đan dược trong đỉnh lấy ra ngoài.

- Đan thành rồi?

Một gã Thái thượng trưởng lão của một tiểu gia tộc ở trên đài kinh hô

- Hẳn là như vậy, ngươi nhìn hắn cũng đã đem đan dược cất vào a, người này quả nhiên là nhân trong long phượng!

- Đúng vậy a, Lăng gia có thiên tài Luyện dược sư này lo gì nghiệp lớn không thành, hơn nữa hắn vẫn là một đời khôi thủ trẻ tuổi của gia tộc, thật là yêu nghiệt a!

- Chúc mừng Lăng tộc trưởng có tử tôn như thế này a!

...

Xem trên đài, gồi chừng mười mấy người khách quý rối rít nghị luận, cuối cùng đều hướng Lăng Thương đồng loạt chúc mừng.

Lăng Tiếu càng phát ra vui vẻ, lúc này đói với tất cả mọi người nhất nhất khách khí đáp lại một phen, trên mặt đều là vẻ hài lòng.

Lăng Tiếu cất xong dược bình, hướng Viên Bình ở không xa đánh qua:

- Viên đại sư, đây là đưa cho ngươi xem một chút.

Dược bình hướng Viên Bình đánh qua, Viên Bình một tay bắt vào trong tay, sau đó lập tức mở ra nắp bình.

Một cỗ dược vị nồng nặc xông vào mũi, chỉ thấy đan dược ở trong bình màu

sắc sáng loáng, nhẵn nhụi tinh trơn, hơn nữa mỗi một viên lớn nhỏ đều giống nhau, không có bất kỳ tỳ vết nào.

- Đây... Tuyệt đối là tinh phẩm trong đan dược, hơn nữa thành đan lại đạt đến trăm phần trăm, không thể nào!

Viên Bình khó có thể tin nhìn một bình đan dược này.

Một lần luyện thành mười viên Hồi Lộ đan, cho dù lấy tài nghệ hiện tại của hắn cũng chỉ có thể thỉnh thoảng mới luyện chế ra một hai lò tràn đầy, tỷ lệ thành đan bình thường của hắn cũng chỉ là chừng bảy mươi phần trăm, cũng chính là một lò đê giai đan dược, hắn một lần luyện chế nhiều nhất có thể ngưng kết ra bảy viên, có dược tính của ba viên đan dược là bị lãng phí cùng tiêu hao.

Hơn nữa hắn nhìn tỉ lệ đan dược mà Lăng Tiếu luyện chế lại muốn so với hắn luyện chế còn tốt hơn một bậc, đây càng thêm để cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Mặc dù hắn trở thành Luyện dược sư tương đối muộn, nhưng mà đến nay cũng đã có hai mươi mấy năm nghiên cứu rèn luyện, đến hôm nay phát hiện so ra kém một gã thiếu niên chưa đầy 20 tuổi, như vậy hắn làm sao có thể chịu nổi.

- Ta và ngươi so đấu một trận.

Sau khi Viên Bình sửng sốt, hướng về Lăng Tiếu ở phía trên đài nhàn nhạt nói. Thái độ của hắn đã không khinh thị giống như lúc trước rồi, hắn đã chấp nhận thân phận Luyện dược sư của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Vậy Viên đại sư là thừa nhận ta không có làm nhục danh tiếng của Luyện dược sư sao?

Viên Bình coi như là dám làm dám chịu, hướng về các trưởng lão của Lăng gia ngồi ở phía trên, chắp tay nói:

- Chư vị, ta thừa nhận mới vừa rồi tự đề cao mình, đặc biệt hướng Lăng tiểu hữu nói xin lỗi.

Tiếp đó hắn ở trước mặt mọi người hướng Lăng Tiếu bái một cái.

Lăng Tiếu vội vàng tiến lên ngăn trở động tác của Viên Bình nói:

- Viên đại sư đây là ngươi đang muốn làm tiểu tử tổn thọ sao.

Lăng Tiếu luôn luôn theo đuổi, người kính ta một thước, ta kinh người một trượng.

Lúc mới bắt đầu Viên Bình mặc dù khinh miệt hắn, nhưng đây cũng chỉ là xuất từ duy trì danh tiếng của Luyện dược sư, bây giờ đối thủ đã chân thành thừa nhận sai lầm như vậy, Lăng Tiếu dĩ nhiên sẽ không tiếp tục gây sự rồi, nói như thế nào hắn cũng là rất kính già yêu trẻ di!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 251 - Yêu Cầu Này Tựa Hồ Quá Dễ Dàng Đi! (2)

Viên Bình đứng thẳng người lên đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng tiểu hữu, mới vừa rồi lão phu mạo phạm tiểu hữu, tài nghệ của tiểu hữu quả thật đã là một gã Luyện dược sư hợp cách rồi, bất quá tiểu hữu mới vừa rồi muốn cùng lão phu so đấu một trận, xem ra đã đạt tới cảnh giới Nhị phẩm, lão phu hiện tại liền đáp ứng tỷ thí một trận với ngươi.

Lăng Tiếu vừa muốn đáp ứng, Lê Không ở trên khán thai nhưng mở miệng nói:

- Viên huynh ngươi cần gì phải làm khó tôn tử của ta, nếu hắn đã chứng minh mình là Luyện dược sư rồi, ta xem cuộc tỷ thí này coi như là xong đi.

- Lệ huynh, lời ấy sai rồi, ta cũng không phải là muốn làm khó tiểu hữu, mà là thấy tiểu hữu vừa rồi mới đại triển thân thủ, ta cũng ngứa nghề, huống chi mới vừa rồi tiểu hữu có lòng tin khiêu chiến ta, nói vậy hắn đã có cảnh giới không kém gì ta rồi, chúng ta là tương hỗ lẫn nhau một chút mà thôi.

Viên Bình không thuận theo nói.

Kỳ thật, hắn mặc dù thừa nhận thân phận Luyện dược sư của Lăng Tiếu, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy có chút không là tư vị, đối phương trẻ tuổi như thế liền trở thành Luyện dược sư, hơn nữa nhìn thủ pháp thành thạo của đối phương, tỷ lệ luyện đan thành công chỉ sợ đã không thua kém cảnh giới của hắn rồi, nếu như hôm nay không vãn hồi chút mặt mũi, chỉ sợ chuyện này sẽ trở thành tâm bệnh của hắn, đưa đến ngày sau lại khó có thể tiến thêm rồi.

- Nếu như Viên đại sư đã một ý như thế, Lăng Tiếu trước hết đa tạ chỉ giáo, bất quá nếu là tỷ thí, thế nào cũng muốn thêm chút tặng thưởng ngài nói có đúng không?

Lăng Tiếu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Viên Bình.

Theo hắn biết Viên Bình cũng là Nhị phẩm Luyện dược sư giống hắn, Lăng Tiếu cũng không sợ hắn, ở cảnh giới ngang hàng hắn lại sợ người nào, điểm tự tin này hắn vẫn phải có.

- Tiểu hữu đủ sảng khoái, lão phu liền trở về lấy lò luyện đan đây.

Viên Bình đáp một tiếng, đem bình Hồi Lộ đan kia trả lại trong tay Lăng Tiếu, sau đó nhanh chóng rời đi Lăng gia, trở về lấy dược đỉnh cùng tài liệu của hắn.

Sau khi Viên Bình rời đi, Lăng Tiếu đem Hồi Lộ đan đưa cho Thái tượng trưởng lão.

- Lão thái gia, bây giờ đã tin chưa, ta nhưng không có lừa gạt, ta đây chính là Nhị phẩm Luyện dược sư a!

Lăng Tiếu đắc ý hướng về phía Thái tượng trưởng lão nói.

Lăng gia trên dưới cũng chỉ có Lăng Tiếu mới dám nói chuyện cợt nhả như thế với Thái tượng trưởng lão.

Thái tượng trưởng lão nhìn đan dược một chút, lại đưa cho Lăng Thương, cười nói:

- Đúng vậy, xem ra ngày sau Lăng gia phải dựa vào tiểu tử ngươi rồi, bất quá phải không kiêu không ngạo, tranh thủ sớm ngày đột phá Tam phẩm Luyện

dược sư, cùng Lão thái gia ta đồng dạng trở thành người đệ nhất Vẫn Thạch thành.

- Ách... Yêu câu này tựa hồ quá dễ dàng đi!

Lăng Tiếu bỗng nhiên nói một câu.

- Xem ra tiểu tử ngươi là khen không được, mới có chút điểm thành tự liền tự đại như vậy.

Thái tượng trưởng lão hừ nhẹ nói.

- Ha hả, vậy Lão thái gia đợi lát nữa người hãy nhìn cho tốt.

Lăng Tiếu mỉm cười nói, nhìn dáng dấp tựa hồ đang đánh cái chủ ý gì đó.

Chúng trưởng lão của Lăng gia cùng với gia chủ, trưởng lão đời trước được mời tới đều nhìn Lăng Tiếu luyện chế đan dược thành công, từng người cũng tin tưởng Lăng gia thật sự có một vị thiên tài Luyện dược sư rồi.

Chỉ sợ ngày sau bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu đều phải tôn xưng một tiếng 'Lăng đại sư" rồi.

Nhìn Lăng Tiếu trẻ tuổi như thế, bọn họ đều ai thán ở trong lòng, thật là người so với người tức chết người, nhân gia ở tuổi thanh xuân thì đã có thành tựu như vậy, cùng so với mình lúc trước thật là khác nhau một trời một vực.

Lăng Thương đứng lên, hướng về phía Lăng gia chấp sự cùng với đệ tử đang xme ở phía dưới tuyên bố:

- Hôm nay, đặc mệnh thập bát đại tử tôn Lăng Tiếu là đệ thập tứ trưởng lão.

Chấp sự cùng các đệ tử của Lăng gia ở dưới đài đều hoan hô.

Lăng Tiếu không chỉ ở trên gia tộc đại bỉ đoạt được vị trí khôi thủ, vì Lăng gia tranh đoạt được vinh quang, hôm nay lại trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất trong các đời của Lăng gia kiêm Luyện dược sư trẻ tuổi nhất Vẫn Thạch thành. Những vinh quang này để cho tất cả bọn họ sùng bái không thôi, một đời trẻ tuổi lại càng đem Lăng Tiếu trở thành thần tượng.

Địa vị của Lăng Tiếu ở Lăng Tiếu cùng với Vẫn Thạch thành thành công quật khởi, trở thành một đời nhân vật lãnh tụ mới.

Trong Lăng gia nội viện, ở trên luyện võ tràng, Lăng Tiếu cùng Viên Bình mỗi một bên, trước người đều bày ra hai cái dược đỉnh cao cỡ nửa người, trên giá gỗ bên cạnh thì đặt từng gốc linh thảo có hình thái khác nhau.

- Lăng tiểu hữu, lần này chúng ta bằng thủ đoạn của mình luyện ra cao cấp đan dược, tỷ lệ đan dược cùng với tỷ lệ thành công để tham khảo, ngươi xem thế nào?

Viên Bình đề nghị.

- Ta dĩ nhiên không có vấn đề, bất quá tiểu tử vừa rồi mới nói, chúng ta nếu là tỷ thí nên thêm chút phần thưởng ngài nói có đúng không?

Lăng Tiếu gật đầu nói.

- Xem ra Lăng tiểu hữu rất có lòng tin a!

Viên Bình khen một câu, lại nói tiếp:

- Nếu như lão phu không đáp ứng thì đây chẳng phải là quá không có đảm lượng rồi, vậy Lăng tiểu hữu muốn đánh cuộc như thế nào?

- Nếu như ta thua bởi Viên đại sư, ta đây mặc cho đại sư xử trí, nhưng nếu ta may mắn thắng Viên đại sư, như vậy mời Viên đại sư hạ thân phận tôn quý của mình làm trưởng lão cung phụng cho Lăng gia chúng ta mười năm thì như thế nào?

Lăng Tiếu lòng tin mười phần nói.

Viên Bình híp mắt nhìn Lăng Tiếu, ở trong lòng âm thầm tính toán một hồi, lúc này gật đầu nói:

- Tốt, nếu Lăng tiểu hữu đã có tin tưởng như vậy, vậy lão phu liền tiếp nhận, nếu như ta thua coi như là cung phụng trưởng lão của Lăng gia, nếu như ta thắng Lăng tiểu hữu, vậy ngươi hãy đem bộ chưởng pháp khống hỏa kia truyền thụ cho ta thì như thế nào?

Viên Bình mới vừa rồi nhìn đến khổng hỏa chưởng pháp của Lăng Tiếu liền nổi lên tâm tư, cho nên hiện tại vừa lúc thừa dịp bày tỏ ý với Lăng Tiếu.

Trên mặt Lăng Tiếu hiện ra vẻ cười nhạt quỷ ý, trong lòng thầm nghĩ:

- Lão đầu này ngược lại là có chút nhãn lực, lại coi trọng Diễm Ảnh Chưởng của ta, bất quá liền xem ngươi có năng lực để ta truyền thụ hay không.

- Đã như vậy, vậy chúng ta liền bắt đầu đi!

Lăng Tiếu nói.

- Tốt, bắt đầu!

Viên Bình gật đầu đáp.

Hai người tuy đều nói đồng ý bắt đầu, nhưng mà hai người lại cũng chỉ là

đứng không hề nhúc nhích, hơn nữa còn nhắm hai mắt lại.

Mọi người xung quanh nhìn hai người ở trong tràng đều sửng sốt, bắt đầu bàn luận xôn xao nói.

- Bọn họ đang làm gì vậy, không phải nói muốn bắt đầu luyện đan sao, làm sao lại nhắm mắt dưỡng thần rồi?

- Đừng lớn tiếng như vậy, hai vị đại sư là đang nghỉ ngơi dưỡng sức, khiến cho tinh thần của mình đạt tới trạng thái tốt nhất, như vậy mới có thể luyện chế ra đan dược tốt hơn.

- Thì ra là vậy, không biết lần này bọn họ muốn luyện chế đan dược gì đây?

- Ta nghĩ, ít nhất cũng là nhị giai trung cấp trở lên đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 252 - Tỷ Thí Luyện Đan

Một lúc lâu, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, hai người cùng lúc mở mắt, đồng thời hai tay bắt đầu bay múa.

Hai người cũng riêng mình đem linh thảo bất đồng ném vào trong dược đỉnh, hỏa diễm lập tức bay đến đốt ở bốn phía vách đỉnh.

Linh thảo trong nháy mắt bị nung khô, tinh hoa rất nhanh đều bị chiết xuất ra.

Động tác của hai người cũng rất nhanh, lại thành thạo, chỉ bất quá thủ pháp của Viên Bình thoạt nhìn càng thêm già dặn, càng thêm mượt mà tự nhiên. Chỉ thấy hỏa diễm kia ở dưới sự khống chế của hắn từ lớn biến thành nhỏ, lại từ nhỏ biến thành lớn, quá trình trong đó không xuất hiện bất kỳ nhầm lẫn nào; mà Lăng Tiếu thoạt nhìn rất tùy ý dễ dàng, bàn tay hóa thành từng đoàn chưởng ảnh, ngọn lửa vù vù động vang, thao túng đến hết sức huyễn lệ đẹp mắt, hắn giống như là đang chơi đù với một bộ chưởng pháp huyền ảo, khiến cho người nhìn đến say sưa hứng thú.

Lăng gia trưởng lão cùng với khách quý được mời đến trên khán thai đều là ánh mắt cũng không nháy một cái nhìn chằm chằm vào hai người ở trong sân, loại luyện đan công khai này nhưng là trăm năm khó gặp, bọn ho tự nhiên muốn kiến thức một phen.

Nhìn thủ pháp khống hỏa của một già một trẻ ở giữa sân không khỏi thầm than, Luyện dược sư quả nhiên không hổ là nghề nghiệp khó tu luyện nhất.

Từ bước đầu tiên nhanh chóng lấy ra linh thảo đều phải tốn hao đại lượng thời gian cùng tính nhẫn nại, còn có khống chế đối với hỏa diễm, chỉ cần hơi

không cẩn thận liền sẽ lập tức hủy hoại linh thảo, đây cũng là một khảo nghiệm tính kiên nhẫn thật lớn đối với mọi người.

Mọi người cũng không biết hai người này đang luyện chế đan dược gì, lại đều đang vẫn không ngừng đề luyện tinh hoa của linh thảo, hơn nữa những linh thảo ở trong kia phần lớn là nhị giai linh thảo trở lên, còn có nhị giai cao cấp linh thảo hiếm thấy.

- Chẳng lẽ đều đang luyện chế nhị giai cao cấp đan dược sao?

Mọi người đều không hiểu đạo luyện đan, mặc dù biết lai lịch của những linh thảo này nhưng mà không biết nhiều linh thảo như vậy tập trung ở cùng một chỗ có thể luyện ra được dạng đan dược gì!

Viên Bình thấy Lăng Tiếu cùng hắn cùng không ngừng chiết xuất tinh hoa, rất hiển nhiên cũng là muốn luyện chế cao cấp đan dược, trong lòng có chút điểm thất thần, một gốc linh thảo không được đề luyện ra, bị hỏa diễm thiêu hủy rồi.

Viên Bình vội vàng thu liễm tâm thần, lần nữa đầu nhập vào một gốc linh thảo khác, lần nữa đề luyện.

Lăng Tiếu đối với cái này hồn nhiên không phát giác ra, hắn tận tình huy sái Diễm Ảnh Chưởng, ở trên tiết tấu khống chế hỏa hầu tương đương ổn định, Lăng Tiếu không thể không bội phục một bộ chưởng pháp này mà Dược Tông sáng chế được nhắc tới trong Luyện Đan quyết, đây quả thực là một huyền kỹ là căn cứ vào khống hỏa luyện đan mà diễn biến thành, khó trách Viên Bình cũng muốn đánh chủ ý vào nó.

Hai canh giờ đã qua, trên khuôn mặt hai người mồ hôi như tắm, chỉ là vẻ mặt chuyên chú như cũ, không dám có chút chậm trễ nào.

Mọi người ở bên tràng tất cả đều kiềm chế nóng lòng động tâm, yên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Bỗng nhiên, Viên Bình khẽ thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên trình tự đề luyện dược lực tinh hoa của hắn sắp kết thúc rồi.

Tiếp theo, hắn móc ra mọt gốc linh thảo màu xanh thẳm, linh thảo này có hình dáng đặc biệt hấp dẫn người ta, nhất là ở chỗ cành của nó có chi chít gai nhỏ, mỗi một cái gai nhỏ đều mang theo mấy cái lam điểm, giống như là trái cây do gai nhỏ kết, lộ ra vẻ rất thần kỳ.

- Đây... Đây là tam giai đê cấp Thứ Lam thảo.

Một gã gia chủ ở trên khán thai rõ ràng nhận ra lai lịch của linh thảo ở trong tay Viên Bình, không nhịn được thở nhẹ nói.

- Đúng là Thứ Lam thảo, chẳng lẽ Viên đại sư muốn luyện chế tam giai đan dược?

Tên đi theo còn lại kinh hô lên.

- Có khả năng, Viên đại sư luyện đan nhiều năm, không chừng đã sớm trở thành tam phẩm Luyện dược sư ròi, chỉ là chúng ta đều không biết thôi.

- Xem ra Lăng đại sư ở tràng tỷ thí này phải thua rồi, bất quá hắn còn trẻ, tiền đồ vô lượng a!

...

Viên Bình không chút do dự đem Thứ Lam thảo ném vào trong dược đỉnh, vẻ mặt càng thêm chuyên chú, hỏa diễm trong tay khống chế vô cùng cẩn thận, sợ không cẩn thận đem Thứ Lam thảo thiêu cháy.

Tam giai đê cấp linh thảo hắn tàng trữ cũng không nhiều, chỉ có rải rác vài gốc, hơn nữa mỗi một gốc đều có giá trị không rẻ, nếu như lãng phí một gốc chỉ sợ hắn cũng phải thịt đau muốn chết rồi, cho nên hắn phải cẩn thận vạn phần.

Sau khi thấy Thứ Lam thảo được đề luyện xong, hắn lần nữa thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, hắn lần nữa lấy ra một gốc tam giai đê cấp linh thảo Mạn Nhu Hoa, cũng là linh thảo Thủy thuộc tính giống như Thứ lam thảo, phẩm cấp cùng giá trị đều không thua kém Thứ Lam thảo.

Đã có hai gốc tam giai đê cấp linh thảo xuất hiện, tất cả mọi người trên đài đều xác định Viên Bình nhất định là muốn luyện chế tam phẩm đan dược.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu bên này cũng khẽ buông lỏng một chút, hắn liếc mắt một cái thấy Mạn Nhu Hoa ở trong tay Viên Bình, không khỏi ngẩn ra, bất quá rất nhanh lại phục hồi tinh thần lại.

- Xem ra phải nghiêm túc một chút mới được.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô một tiếng, trong tay cũng xuất hiện một gốc tam giai đê cấp linh thảo Hỏa Linh Chi.

Hỏa Linh Chi cùng Hắc Linh Chi rất tương tự, chỉ bất quá Hỏa Linh Chi là linh thảo Hỏa thuộc tính, toàn thân hiện lên một cỗ hỏa khí, lộ ra vẻ đặc biệt chói mắt.

Gốc Hỏa Linh Chi này chính là một trong những chiến lợi phẩm mà Lăng Tiếu lấy được trong tàng khố của Lý gia.

- Tam giai Hỏa Linh Chi a, hai năm trước ở trên buổi đấu giá bị Lý gia đấu

giá đoạt được, không nghĩ tới lại rơi vào trong tay Lăng đại sư!

Một gã Thái tượng trưởng lão của tiểu gia tộc kinh hô.

- Chẳng lẽ Lăng đại sư cũng đạt tới cảnh giới Tam phẩm rồi, cái... Cái này không thể nào đi?

- Tràng tỷ thí này càng ngày càng có ý tứ rồi.

- Tên tiểu tử này quả nhiên vẫn là tham ô không ít thứ tốt!

Thái tượng trưởng lão khẽ cười khổ thầm nghĩ.

Sau khi Lăng Tiếu đề luyện Hỏa Linh Chi xong, lại alays ra một gốc linh thảo đỏ ngầu, tam giai trung cấp ngàn năm xích quả.

Ngàn năm xích quả này cũng không phải là lấy được từ Lý gia, mà là ở trong không gian giới của cường giả Địa Hoàng giai cất trữ.

Ngàn năm xích quả vừa hiện, ánh mắt Lăng Trần ngồi ở phía trên cũng trở lên nóng cháy lên.

Hắn nhưng là võ giả Hỏa thuộc tính, nếu như hấp thu một gốc ngàn năm xích quả như vậy nhất định có thể khiến cho Linh Sư chi cảnh của hắn càng thêm viên mãn, đây đối với ngày sau đột phá với Vương giai cũng có chỗ tốt không nhỏ a!

- Đại trưởng lão...

Lăng Trần nhẹ giọng kêu lên với Thái tượng trưởng lão ở một bên.

Thái tượng trưởng lão nhìn Lăng Trần một cái thản nhiên nói:

- Đợi sau khi tỷ thí kết thúc rồi hãy nói.

Thái tượng trưởng lão dĩ nhiên biết Lăng Trần đang suy nghĩ gì, chẳng qua hiện tại chuyện đang liên quan đến tỷ thí của Lăng Tiếu, hắn tự nhiên không thể để cho Lăng Tiếu đem ngàn năm xích quả giao ra, cuộc tỷ thí này không chỉ có riêng quan hệ với một mình Lăng Tiếu, còn quan hệ đến tương lai của Lăng gia, tự nhiên không thể vì tư lợi của bản thân Lăng Trần mà ảnh hưởng đến đại cục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 253 - Tam Phẩm Luyện Dược Sư. (1)

Lăng Trần trơ mắt nhìn ngàn năm xích quả kia bị Lăng Tiếu ném vào trong dược đỉnh, trong lòng vạn phần thương tiếc a!

Viên Bình trước một bước đem hai gốc tam giai đê cấp linh thảo của mình đã đề luyện xong tất cả linh thảo tinh hoa đi ra ngoài.

Đúng lúc tất cả mọi người đều cho là muốn dung hợp kết đan, Viên Bình lại lấy ra mọt viên thú đan lớn nhỏ cỡ nắm tay.

Viên thú đan này lưu chuyển lên lam sắc quang mang, không nghi ngờ chút nào là một viên thú đan Thủy thuộc tính.

Viên Bình không chút suy nghĩ, đem tất cả tinh hoa linh thảo ngăn cách ra, sau đó đem thú đan ném vào trong dược đỉnh.

Oành!

Song chưởng của Viên Bình đều triển khai, hỏa lực nâng lên lớn nhất, đem dược đỉnh nấu tới bốn phía đỏ bừng.

Linh lực trong cơ thể hắn giống như nước chảy cuồn cuộn không dứt vận chuyển ra ngoài.

Muốn luyện hóa thú đan cũng không phải là chuyện dễ dàng, phải duy trì hỏa diễm mạnh nhất, năng lượng tiêu hao lại là tương đối lớn, cho dù hắn là cường giả Linh Sư giai cũng đồng dạng cảm thấy cố hết sức, mồ hôi trên mặt chảy xuống không ngừng, áo dài sau lưng cũng bị ướt đẫm.

Lăng Tiếu bên này cũng lấy ra một viên thú đan Hỏa thuộc tính, bất quá hắn cũng không có lập tức ném vào trong dược đỉnh, mà tiếp tục lấy ra một lộ Hồi Khí đan, trước tiên phục dụng hai khỏa.

Hắn cũng không có linh lực hùng hậu như Viên Bình, hắn chỉ là một tên trung giai Huyền Sĩ, năng lượng khi luyện chế Tam phẩm đan dược càn tiêu hao cực kỳ to lớn, Lăng Tiếu thông qua Luyện Đan quyết vẫn là biết được một hai.

Sau khi ăn vào đan dược, Lăng Tiếu mới đem thú đan ném vào trong dược đỉnh, bất quá hắn cũng không có vừa bắt đầu lại dùng hỏa diễm cực mạnh, bởi vì thú đan Hỏa thuộc tính bản thân không sợ hãi hỏa diễm, chỉ có thể lợi dụng lửa nhỏ trước từ từ nung luyện một phen, sau khi đem nó làm mềm ra lại lợi dụng lửa lớn một lần nữa đem luyện hóa lại.

Muốn luyện hóa thú đan nhưng là phải vô cùng chú ý, hơi không cẩn thận liền đem thú đan bạo tạc, vậy thì thảm rồi, uy lực nổ tung kia nhưng là tương đối đáng sợ.

Giống như VIên Bình đem hỏa lực tăng tới tối đa để luyenj hóa thu đan, kỳ thật thì vô cùng nguy hiểm, may là hắn hiện tại luyện là thú đan Thủy thuộc tính, nếu không chỉ sợ cũng đã nổ đỉnh rồi, bởi vì muốn luyện hóa thú đan Thủy thuộc tính quả thật cần hỏa lực mạnh nhất, mà luyện hóa những thú đan khác lại không thể như thế.

Lăng Tiếu cũng không chú ý tới Viên Bình đang luyện hóa thú đan, nếu là như vậy, hắn tình nguyện buông tha cho tỷ thí cũng không dám cùng hắn ở chung một chỗ, vạn nhất thú đan bạo, đó không phải là tìm chết sao.

Viên Bình ra sức thúc dục linh lực, hỏa diễm càng không ngừng bám vào trên dược đỉnh, chỉ thấy thú đan ở trong dược đỉnh đang từ từ nhỏ đi, linh lực Thủy thuộc tính từng cái khuếch ta ra.

Linh lực Thủy thuộc tính ở trong dược đỉnh không bị khống chế, phần lớn linh lực đều bị biến mất.

Viên Bình trơ mắt nhìn thấy hết tahyr nhưng không thể làm gì, hắn biết thú đan có năng lượng khổng lồ, nếu muốn toàn bộ khống chế được tất cả linh lực là không thể nào, huống chi hắn cũng là lần đầu tiên nếm thử luyện chế Tam phẩm đan dược, căn bản không biết nên như thế nào củng cố linh lực không bị khuếch tán ra. Mặc dù là như thế cũng không thể nói hắn luyện hóa thú đan thất bại, chỉ có thể nói là thủ pháp của hắn không đủ hoàn thiện mà thôi.

Mắt thấy thú đan càng ngày càng nhỏ, Viên Bình phục dụng hai khỏa Hồi Khí đan, lần nữa đem hỏa lực nâng lên cao nhất, chỉ thấy thú đan kia rút nhỏ được một nửa vỡ ra, cuối cùng biến thành một đoàn năng lượng quang đoàn ở trạng thái dịch, tản ra linh lực ba động cường đại.

- Dung hợp cho ta!

Viên Bình nắm lấy cơ hội lập tức lợi dụng tinh thần lực khống chế tinh hoa linh thảo hướng năng lượng quang đoàn dung hợp đi.

Hai luồng năng lượng bất đồng cùng dung hợp ở chung một chỗ, dần dần xen lẫn thành một đoàn, mắt thấy năng lượng càng ngày càng ngưng kết, năng lượng ba động càng lúc càng lớn.

Viên Bình vui mừng, lần nữa phục dụng hai khỏa Hồi Khí đan, sỏng chưởng lật lại áp xuống, lớn tiếng quát:

- Ngưng đọng cho ta!

Chỉ thấy Viên Bình dùng hết linh lực toàn thân hướng trong dược đỉnh áp đi, đây cũng chính là một bước ngưng đan cuối cùng.

Có thành đan hay không liền nhìn ở một chiêu này.

Lúc này Thái tượng trưởng lão ở trên nghế tựa hồ ý thức được cái gì, kinh hô một tiếng "Không tốt", lúc này giống như quỷ mị bay vút ra bên ngoài.

Oanh!

Đang ở sau khi linh lực của Viên Bình ép xuống, dược đỉnh xảy ra tiếng vang nổ tung kịch liệt.

Luyện võ trường cũng theo đó lắc lư lên, dược đỉnh của VIên Bình bị tạc thành nát bấy, những người cách dược đỉnh gần nhất bị liên lụy lớn nhất, chỉ thấy cả người hắn bay ra ngoài, áo bào trên người có hơn phân nửa bị tạc hủy, máu tươi cũng bắn ra.

May là Thái tượng trưởng lão ở giữa không trung lợi dụng linh lực giam cầm phạm vi năm thước phía dưới Viên Bình, để cho những mảnh nhỏ của dược đỉnh kia không lan đến các đệ tử Lăng gia ở bên ngoài, cũng không có lan đến gần Lăng Tiếu ở một bên.

Bất quá Lăng Tiếu cũng là bị sợ hết hồn, thiếu chút nữa để cho tâm thần thất thủ, dừng lại luyện hóa thú đan rồi, một khi dừng lại, linh lực của thú đan khuếch tán ra, vậy viên thú đan này của hắn cũng sẽ bị phá hủy.

Lúc này, Lăng Tiếu lần nữa thu liễm tâm thần, bàn tay càng không ngừng huy động, khống chế hỏa diễm tiếp tục luyện hóa thú đan, tinh thần lực hướng bên trong đỉnh bao vây mà đi, khiến cho năng lượng của thú đan tập trung ở bên trong dược đỉnh, cũng không khuếch tán đi ra ngoài.

Bên kia, Viên Bình liền phục dụng hai khỏa đan dược, vẻ mặt cực kỳ chán chường, bất quá khi thấy ở chỗ dược đỉnh mới vừa rồi có một viên đan dược tản ra vầng sáng nhàn nhạt, đan dược cũng không thành hình tròn, cao hứng

kinh hô lên:

- Thành rồi... Thành rồi.

Lúc này giống như là một tiểu hài tử nhận được kẹo, hướng đan dược kia chạy tới, đem đan dược nhặt lên.

Viên Bình giống như là nhặt được chí bảo, đem viên đan dược khó coi này dùng bình đựng vào, trên mặt đều là vẻ vui thích.

Người ngồi trên khán thai đều liên tục nghi ngờ không giải thích được.

- Chẳng lẽ Viên đại sư luyện thành Tam phẩm đan dược?

- Có khả năng, nếu không hắn cũng sẽ không cao hứng như vậy, chẳng qua là không biết hắn luyện chế là đan dược gì.

- Nhất định là đan dược Thủy thuộc tính, không biết Viên đại sư có thể lấy ra đấu giá hay không a, nếu như lấy ra đấu giá, coi như là táng gia bại sản ta cũng muốn lấy đến.

...

Viên Bình hảo hảo thu dược bình về, liền đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi kết quả bên phía Lăng Tiếu, trên mặt như cũ mang theo cười nhạt, nhìn bộ dáng kia của hắn tựa như có lẽ đã nắm chắc phần thắng.

Giờ phút này, Lăng Tiếu đã lâm vào trong một loại trạng thái vong ngã không hiểu.

Tinh thần lực của hắn từng sợi từ trong thức hải rút ra ngoài, giống như là một bản tay vô hình đem năng lượng thú đan đã luyện hóa kia từ từ bao

quanh, đồng thời có thể cảm ứng được linh lực của năng lượng nóng rực thuần khiết kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 254 - Tam Phẩm Luyện Dược Sư. (2)

Những linh lực này mất đi trói buộc muốn hướng bốn phía khuếch tán, trở về tự nhiên, mà tinh thần lực lại có thể ngăn cản linh lực khuếch tán, bắt chúng nó tập trung lại với nhau.

Những linh lực này ở dưới sự khống chế của tinh thần lực tựa như một con cừu nhỏ ôn thuần, tùy ý để tinh thần lực thao khống, chỉ cần tinh thần lực vừa động, những linh lực kia cũng sẽ theo đó mà động, rất hiển nhiên tinh thần lực có thể thao túng linh lực.

Một phần tinh thần lực còn hướng đến một nửa thú đan chưa luyện hóa cảm ứng tới, ở trung ương nhất của thú đan mới là chỗ cuồng bạo nhất, là nơi mà linh lực Hỏa thuộc tính cường đại nhất, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ gặp phải bạo tạc.

Lăng Tiếu một bên dùng lửa đốt, một bên thử nghiệm lợi dụng tinh thần lực tập trung vào nơi trung ương nhất kia, đem những linh lực này phân cách ra ngoài, như vậy sẽ đem thời gian luyện hóa thú đan rút ngắn lại, hơn nữa còn có thể phòng ngừa thú đan nổ tung.

Ý nghĩ của Lăng Tiếu không thể nghi ngờ là to gan, bất quá lại là có tính sáng tạo.

Thức hải của bản thân Lăng Tiếu so sánh với thường nhân thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa lại tu luyện Khống Thần quyết nửa năm, tinh thần lực so với Tam phẩm Luyện dược sư bình thường còn cao hơn, huống chi hắn còn có thể cảm ứng được ba động của tinh thần lực, lợi dụng tinh thần lực đi công kích, những điều này đều là các Luyện dược sư khác không thể có được.

Tinh thần lực là tồn tại vô ảnh vô hình, muốn tập trung vào trong nội bộ thú đan quả thực là dễ dàng.

Lăng Tiếu nghĩ tới là làm, đem tinh thần lực ngưng tụ thành năm thành tiểu lợi nhận, ở trong thú đan bắt đầu phân cắt năng lượng, đem năng lượng của thú đan tách ra thành từng mảnh nhỏ.

Năng lượng bị phân hóa đi ra như vậy rất nhanh đã bị luyện hóa chiết xuất ra ngoài.

Như thế lặp lại không ngừng, một ít khối lớn thú đan rất nhanh liền biến thành một đoàn năng lượng nồng nặc.

Viên Bình nhìn chằm chằm vào gò má mồ hôi chảy ròng ròng của Lăng Tiếu, vẻ mặt rất là kinh hãi.

Bởi vì hắn phát hiện hỏa hầu trong song chưởng của Lăng Tiếu không hề giống như được nâng lên tới lớn nhất, ngược lại là vẫn duy trì hỏa hầu cân bằng từ từ đốt cháy, mà năng lượng ở trong dược đỉnh từng điểm phân hóa ra, để cho hắn giật mình nhất chính là những linh lực kia phân hóa ra lại không có dấu hiệu nửa điểm tràn lan, thật giống như là có đồ vật gì đó đem chúng nó đều giam cầm lại, khiến cho chúng nó đều dừng lại ở trong dược đỉnh.

- Không thể nào, hắn rốt cuộc là làm sao làm được?

Trong lòng Viên Bình lật lên kinh đào hải lãng, ở trong lòng lẩm bẩm nói.

Mặc dù Lăng Tiếu khống chế tinh thần lực phân giải thú đan, nhưng mà ngưng hình khống chế đối với tinh thần lực hao tổn thật lớn, đang ở khi thú đan sắp bị phân giải xong, tinh thần lực xuất hiện trạng thái cung ứng không đủ, nếu như lại tiếp tục, chỉ sợ ngay cả tinh thần lực bao quanh linh lực cũng

phải hao tổn hết, như vậy những linh lực kia bị mất đi trói buộc sẽ toàn bộ tiêu tán.

Lăng Tiếu ý thức được tình huống này vội vàng kéo hồi lại từng chút tinh thần lực còn sót lại, hai tay lập tức tung bay đánh ra từng đạo hỏa long thiêu đốt ở trên dược đỉnh, đáng tiếc hắn chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, huyền lực cũng xuất hiện cảm giác không liên tục, lúc này lại ăn vào vìa viên Hồi Khí đan.

Hiện nay Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ nhị tầng Thác Mạch chi cảnh đã gần tới đại thảnh ồi, phân giải hấp thu đan dược chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Lấy được năng lượng bổ sung, song chưởng của Lăng Tiếu hội tụ tất cả huyền lực, thúc dục hỏa diễm cường đại bao trùm dược đỉnh!

Một chút năng lượng cuối cùng của viên thú đan này cũng bị luyện hóa.

- Ngưng đọng cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, lợi dụng điểm tinh thần lực cuối cùng đem tinh hoa linh thảo cùng năng lượng thú đan hội tụ lại với nhau, hai tay liên tục đánh ra thủ ấn rưỡm rà, cuối cùng đôi thủ chưởng trùm lên dược đỉnh, áp chế những linh lực rất nhanh muốn khuếch tán kia.

Nhưng mà linh lực của Tam phẩm đan dược cực kỳ cường đại, căn bản không phải là Lăng Tiếu có thể áp chế được.

Ầm!

Lại một lần nữa xuất hiện tiếng nổ vang do tạc đỉnh.

- Tiếu nhi!

Lăng Thương ở trên khán thai không nhịn được kinh hô lên, mà vợ chồng Lăng Chiến ở bên ngoài đều là hai tay nắm chặt lại với nhau.

Bọn họ nhưng là biết sự đáng sợ của tạc đỉnh, coi như Viên đại sư thân là trung giai Linh Sư cũng phải bị thương, mà Lăng Tiếu chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, ở dưới bạo tạc cường đại như vậy chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Bọn họ đều chỉ có thể mong đợi Thái tượng trưởng lão ở giữa không trung.

Bất quá Thái tượng trưởng lão ở giữa không trung cũng không phải rất lo lắng đối với Lăng Tiếu, lão tin tưởng Lăng Tiếu có thể dựa vào Kim Cương Ngũ Biến quyết gánh vác được uy lực của tạc đỉnh, huống chi cho dù lão muốn gánh vác hộ Lăng Tiếu cũng không thể ra sức được, bởi vì lão còn phải lợi dụng linh lực khống chế phạm vi nổ tung, không thể để cho sóng xung kích lan đến Lăng gia đệ tử.

Lăng Tiếu bị oanh bay ra mười mấy thước, một ngụm tiên huyết phun ra ngoài, toàn thân trở nên rách tả tơi giống như là một tên khất cái.

Tất cả mọi người cho là Lăng Tiếu chỉ sợ sẽ phải chết đi, trong lòng đều đang thay hắn cảm thấy tiếc hận.

Song, sau một khắc bọn họ lại thấy Lăng Tiếu từ trên mặt đất đứng dậy. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới hắn làm sao chịu được bạo tạc có thể so với một kích toàn lực của Linh Sư giai, Lăng Tiếu lại không có chết, hơn nữa còn có thể đứng lên, đây cũng quá để cho bọn họ khó có thể đón nhận rồi.

Viên Bình có thể ở dưới bạo tạc mà bị thương không chết, bọn họ có thể tiếp nhận, bởi vì Viên đại sư là trung giai Linh Sư, mà cao giai Huyền Sĩ ở dưới

bạo tạc đoán chừng cũng phải bỏ mạng tại chỗ, nhưng Lăng Tiếu chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, chính diện bị bạo tạc lại chỉ bị đả thương mà thôi, đây quá không thể tưởng tượng nổi đi.

- Con mẹ nó, thiếu chút nữa liền ngoẻo rồi.

Lăng Tiếu mắng một câu, lại ném mấy viên đan dược vào trong miệng, sau đó hướng dược đỉnh đi tới.

Chỉ thấy hắn đi tới chỗ dược đỉnh lúc nãy, có hai khỏa đan dược hiện lên quang mang chói mắt, linh lực Hỏa thuộc tính kia tản ra nóng rực, tất cả mọi người ở chung quanh đều cảm ứng được.

- Đây... Đây là Tam phẩm đan dược sao?

- Tuyệt đối sẽ không sai, ngưng kết ra hai khỏa a, Hỏa thuộc tính đan dược, ta... Ta nhất định phải lấy được chúng.

- Ta cũng muốn, người nào dám đoạt với ta, ta liều mạng với hắn.

...

Mấy vị Lăng gia trưởng lão cùng với tộc trưởng, trưởng lão đời trước của một ít tiểu gia tộc có Hỏa thuộc tính đang ở trên khán thai giống như là gặp ma đều trở nên điên cuồng, bọn họ đều đứng dậy muốn hướng về phía hai viên đan dược kia lướt qua.

- Đều ngồi lại cho ta!

Thanh âm của Thái tượng trưởng lão vang lên giữa không trung giống như là hồng chung, để cho những trưởng lão, gia chủ mất đi lý trí kia đều liên tục dừng động tác, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 255 - Phá Linh Đan. (1)

Bọn họ thiếu chút nữa quên mất Lăng gia còn có một vị siêu cấp cao thủ Vương giai, nếu như bọn họ dám làm loạn, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ phải đi gặp diêm vương rồi.

Lăng Tiếu đem hai khỏa đan dược kia nhặt lên, cảm thục được cảm giác ấm áp kia, nội tâm lại sinh ra một loại vọng động nuốt lấy đan dược.

- Lại thành công, ha ha, bản thiếu gia là Tam phẩm Luyện dược sư rồi.

Sau khi Lăng Tiếu cất đan dược vào, ngửa mặt lên trời phá lên cười.

Hắn hiện tại mặc dù chật vật không chịu nổi, tuy nhiên lại không có người nào dám châm chọc cười nhạo hắn, ngược lại là đều là ánh mắt nóng rực nhìn tới, không biết người nào dẫn đầu bị vẻ mặt khí phách hào hùng kia của Lăng Tiếu khiến cho rung động, nhịn không được cung kính hô lên:

- Bái kiến Lăng đại sư!

- Bái kiến Lăng đại sư!

...

Những gia chủ cùng với trưởng lão đời trước của tiểu gia tộc đang ở bên trên khán thai hướng về phía Lăng Tiếu ở trong sân khẽ khom lưng hành lễ kêu lên.

Lăng gia trưởng lão còn lại tất cả cũng liên tục đứng dậy cung kính khom

lưng.

Giờ khắc này, tất cả Lăng gia đệ tử đều trở nên tự hào, kiêu ngạo, bọn họ đồng thời hướng Lăng Tiếu hành lễ.

Lăng gia cách mấy trăm năm rốt cục lại xuất hiện một vị Tam phẩm Luyện dược sư, đây chú định là Lăng gia lại lần nữa lên tới đỉnh phong.

Viên Bình nhìn hai khỏa tam phẩm đan dược kia trong tay Lăng Tiếu, tự biết trận tỷ thí này là mình thua, hơn nữa thua rất hoàn toàn. Hắn tự cho là mình luyện đan nhiều năm, dựa vào chấp nhất của hắn đối với luyện dược, đạt đến cảnh giới Nhị phẩm, những năm gần đây hắn một mực cảm thấy mình có thể nếm thử luyện chế Tam phẩm đan dược, chỉ cần có thể luyện ra một viên tam phẩm đan dược, hắn mới xem như chân chính bước vào một cái cảnh giới khác, thực sư trở thành luyện dược đại sư để cho người ta kính ngưỡng.

Tại sao đan dược tam phẩm trở xuống lại chỉ có thể dùng 'giai' để hình dung, đó là bởi vì bọn họ còn chưa có tư cách bước vào phẩm, vẫn không thể xưng là linh đan diệu dược.

Cho nên chỉ cần có thể luyện chế ra tam phẩm đan dược, liền đại biểu thân phận bay vọt, mới coi là đặt chân vào hàng ngũ luyện đan chân chính.

Hôm nay, hắn vì muốn tấn thăng lên Luyện dược sư đích thực, lợi dụng những năm gần đây gom góp được một phần linh thảo của tam phẩm đan dược, bắt đầu lần đầu tiên chính mình nếm thử luyện chế tam phẩm đan dược.

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm luyện dược của hắn, hắn có bảy thành nắm chắc thành đan, cho nên mới ở chỗ này thử một lần.

Cuối cùng bởi vì năng lượng ba động của đan dược quá lớn, đem dược đỉnh

tạc nổ, may mà còn ngưng tụ thành một viên đan dược bán thành phẩm, mà đan dược bán thành phẩm cũng miễn cưỡng coi như là tam phẩm đan dược.

Song, lần này hắn lại phỏng đoán sai lầm.

Lăng Tiếu không chỉ cùng hắn lựa chọn luyện chế tam phẩm đan dược, hơn nữa còn thành công luyện chế ra hai khỏa, mặc dù còn không biết hai khỏa đan dược kia có công hiệu gì, bất quá lần này đã chứng minh hắn thua thất bại thảm hại rồi.

- Lăng đại sư, không biết ngươi luyện chế là đan dược gì?

Viên Bình thần sắc cung kính đối với Lăng Tiếu hỏi.

Giờ khắc này hắn đã đem Lăng Tiếu trở thành nhân vật có bối phận giống như chính mình để đối đãi, đạo không có trước sau, người đạt tới là thầy, bất kể là Lăng Tiếu bao nhiêu tuổi, chỉ bằng vòa thân phận Tam phẩm Luyện dược sư của Lăng Tiếu ở Vẫn Thạch thành đã đủ để ngang hàng nói chuyện với bất kỳ đại nhân vật nào rồi.

Lăng Tiếu lau một chút vết máu ở khóe miệng, nhếch môi cười nói:

- Hỏa thuộc tính Phá Linh đan.

- Phá Linh đan!

Viên Bình trong lòng chấn động, hiển nhiên hắn đã nghe nói qua đan dược này.

Những người khác thì đều chưa nghe nói qua.

Ở Vẫn Thạch thành tam phẩm đan dược mấy trăm năm khó gặp, bọn họ ai

cũng đều không hiểu công hiệu của Phá Linh đan là cái gì, bất quá đều cho rằng tác dụng của nó khẳng định là tương đối kinh người đi.

Lúc này, Thái tượng trưởng lão lần nữa bay trở lại chỗ ngồi, hướng về phái Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử thúi, nói một chút xem đan dược này có công hiệu gì.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều nghiêm túc lắng tai lên nghe, ai cũng muốn biết công hiệu của Phá Linh đan này.

Lăng Tiếu hướng về Thái tượng trưởng lão ngòi ở phía trên gật đầu nói:

- Đây là Hỏa thuộc tính Phá Linh đan, tam phẩm đan dược, Hỏa thuộc tính Linh Sư phục dụng đan dược này có thể đột phá một cái tiểu cấp bậc.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người kinh hô lên.

Các trưởng lão Hỏa thuộc tính ở trên khán thai đều lộ ra thần sắc tham lam nhìn chằm chằm đan dược ở trong tay Lăng Tiếu, mà Lăng Trần ở bên cạnh Thái tượng trưởng lão lại càng thêm gấp gáp rồi, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Vô luận như thế nào nhất định phải nhận được viên Phá Linh đan này, cho dù là van xin cũng phải van xin đến.

Lăng Trần ở Linh Sư giai đỉnh phong nhiều năm, nếu như nhận được một viên Phá Linh đan này, không cần nói có thể hay không lại để cho hắn tiến thêm một giai nữa, hắn cảm thấy nhất định là có thể gia tăng tỷ lệ để hắn đột phá tới Vương giai, chỉ cần vượt qua một đạo hạm của Linh Sư này liền có thể là cá vượt long môn rồi, hắn có thể không nóng nảy sao.

Bỗng nhiên lúc này, Lăng Tiếu lại nói:

- Dĩ nhiên Phá Linh đan không dừng lại ở một cái công hiệu này.

Cái này mọi người càng thêm dồn dập rồi, người người đều là vẻ mặt kích động chờ Lăng Tiếu tiếp tục nói ra một loại công hiệu khác của Phá Linh đan.

- Độc Ưng ngươi tới đây!

Lăng Tiếu mang theo nụ cười như mộc dục xuân phong (cây tắm mưa xuân), sau đó kêu Độc Ưng đi tới.

Độc Ưng lần này càng thêm cung kính đi đến trước mặt Lăng Tiếu, quỳ một chân nói:

- Độc Ưng ở đây, thỉnh thiếu gia phân phó.

Hiện tại Độc Ưng đã hoàn toàn trung thành như một đối với Lăng Tiếu rồi.

Kể từ sau khi hắn lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, mấy lần bị thủ đoạn cùng cơ trí của Lăng Tiếu thuyết phục, hơn nữa Lăng Tiếu còn trước sau ban thưởng Hắc Linh Chi để cho hắn đột phá đến cao giai Huyền Sĩ, lại ban thưởng Âm Phong thảo để cho hắn đạt tới cảnh giới Huyền Sĩ giai đỉnh phong, để cho hắn cô đọng ra vài phần Âm Phong sát khí, ở cấp bậc ngang hàng, hắn khó gặp được địch thủ.

Hắn biết hiện tại hết thảy đều là do thiếu gia ban tặng, không có thiếu gia, hắn không biết cần bao nhiêu năm mới có được thành tựu như hiện nay, có thể nói thiếu gia đối với hắn có chủ tớ chi nghĩa, lại còn có tình bằng hữu, căn bản không đem hắn trở thành hạ nhân để đối đãi. Nhưng mà, hắn biết vị trí của mình, chỉ có một mực đi theo thiếu gia, điểm cuối của hắn tuyệt đối không chỉ như thế.

Hôm nay, hắn lần nữa chứng kiến thiếu gia trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, trong lòng hắn đối với thiếu gia càng thêm sùng bái vạn phần rồi, hắn sở dĩ ở dưới đám đông quỳ trước Lăng Tiếu, đó hoàn toàn là để quyết tâm tỏ rõ cõi lòng trung thành của mình đối với Lăng Tiếu, đồng thời hắn cũng đối với lựa chọn ban đầu của chính mình mà cảm thấy may mắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 256 - Phá Linh Đan. (2)

- Đem ăn vào đi!

Lăng Tiếu lấy ra một viên đan dược đưa tới trước mặt Độc Ưng nói.

- Đây... Độc Ưng không dám!

Độc Ưng do dự một chút, cúi đầu xuống không dám nhận viên tam phẩm đan dược kia. Hắn không phải alf sợ Lăng Tiếu hại hắn, ngược lại là cảm giác mình căn bản khoogn xứng để phục dụng viên tam phẩm đan dược này, phải biết rằng tam phẩm đan dược là trân quý bậc nào, viên đan dược kia để ở trong gia tộc cũng không biết có bao nhiêu người muốn đoạt được đâu.

- Lăng... Lăng trưởng lão, nếu không ngươi đem nó cho ta đi, ta có thể dùng bất kỳ vật gì để đổi nó với ngươi.

Lăng Trần khẩn cấp kinh hô.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Lăng Trần sâu xa nói:

- Trần trưởng lão, không biết ngươi có vật gì có thể trao đổi viên đan dược này của ta?

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, Lăng Trần nhất thời chán nản, hắn còn chưa nói đến cái giá của mình, một gã trưởng lão đời trước của một tiểu gia tộc đầu tiên kinh hô:

- Lăng đại sư, Tần gia chúng ta dùng mười kiện nhị giai cao cấp vũ khí cùng

với mười gốc nhị giai cao cấp linh thảo để đổi lấy thì như thế nào?

- Tần trưởng lão liền chỉ có một điểm đồ vật này sao, ngươi đây là ô nhục tam phẩm đan dược, thiệt thòi ngươi còn không biết xấu hổ nói ra miệng, Tiết gia chúng ta xuất ra 20 gốc nhị giai cao cấp linh thả, hai gốc tam giai đê cấp linh thảo cùng với hai khối hạ phẩm Huyền tinh.

Tiết gia gia chủ thoải mái nói.

- Huyền... Huyền tinh!

Tất cả mọi người nghe được lời nói của Tiết gia gia chủ, không khỏi hút một hơi lãnh khí.

Aii chẳng biết rõ Huyền tinh ở Vẫn Thạch thành cực kỳ hiếm thấy, mỗi một khối hạ phẩm Huyền tinh giá trị cũng không thua kém một gốc tam giai đê cấp linh thảo, thậm chí càng thêm có giá trị.

Không nghĩ tới Tiết gia gia chủ này sẽ vì một viên tam phẩm đan dược như vậy, ngay cả Huyền tinh cũng đem ra rồi.

Ở cái thành thị lạc hậu vắng vẻ như Vẫn Thạch thành này, Huyền tinh quá mức hiếm thấy.

Lăng Thương ở một bên cũng muốn thay Lăng Tiếu đáp ứng rồi, Huyền tinh mà Lăng gia bọn họ cất giấu cũng chỉ có mười mấy khối như vậy, Huyền tinh cướp được khi diệt Lý gia, Lam gia tổng cộng cũng chỉ có chừng mười khối, toàn bộ cộng dồn lại tổng cộng ước chừng 30 khối, mỗi lần có một trưởng lão đột phá cấp bậc cũng sẽ hướng trong tộc xin Huyền tinh hấp thu năng lượng để trợ giúp đột phá. 30 khối Huyền tinh này cũng chỉ là như muối bỏ biển a!

Mà hôm nay Tiết gia gia chủ vì tam phẩm đan dược ngay cả Huyền tinh cũng lấy ra đổi, hắn có thể không động tâm sao?

- Chung gia chúng ta xuất ra 25 gốc nhị giai cao cấp linh thảo, ba gốc tam giai đê cấp linh thảo cùng với hai khối hạ phẩm Huyền tinh.

Một gã trưởng lão đời trước tuổi già sức yếu của Chung gia trầm giọng nói.

Tiếp theo lại lục tục có người báo ra cái giá mà bọn hắn quy định, đều hi vọng có thể đạt được Phá Linh đan ở trong tay Lăng Tiếu.

- Ta ra 50 nhị giai cao cấp vũ khí, năm gốc tam giai đê cấp linh thảo, ba khối Huyền tinh!

Lệ Không một mực không có mở miệng cũng nhịn không được hô lên.

Bản thân hắn là Linh Sư Hỏa thuộc tính, chẳng qua là hắn dừng lại ở trung giai nhiều năm, bởi vì vẫn chuyên chú luyện khí, cho nên đối với phương diện tu luyện thì chậm đi rất nhiều, nếu như nhận được viên Phá Linh đan này, là cso thể nhất cử bước vào cao giai Linh Sư, hắn tự nhiên không muốn buông tha.

Lời này của Lệ Không vừa mới nói ra, người của tất cả gia tộc cũng không có ý tứ hô lên nữa, bọn họ có giàu có như Lệ Không, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng nồng đậm.

- Đại trưởng lão, ta van ngươi, nhất định phải để cho thập tứ trưởng lão ban thưởng cho ta một viên Phá Linh đan.

Lăng Trần cũng không giàu có như Lệ Không, hắn không khỏi để xuống tất cả tôn nghiêm, hướng về phía Thái tượng trưởng lão quỳ xuống cầu khẩn nói.

Tất cả mọi người âm thầm mắng, lão già này quá vô sỉ rồi, lại hướng Thái tượng trưởng lão khóc lóc kể lể.

Không trách được thế nhân đều nói Luyện dược sư mỗi người giàu đến nứt đố đổ vách, đều sẽ trở thành đối tượng mà các gia tộc muốn mượn hơi, chỉ là một viên tam phẩm đan dược liền khiến cho những cao thủ Linh Sư giai này đều điên cuồng, thật không khó tưởng tượng, lực hiệu triệu của những Luyện dược sư thành danh kia mạnh đến bao nhiêu.

- Các ngươi cũng đừng làm ầm ĩ nữa, trước xem một chút Tiếu nhi nói như thế nào đi!

Thái tượng trưởng lão nhàn nhạt nói. Nói thật ra trong lòng hắn thật thay Lăng Tiếu cảm thấy kiêu ngạo vui vẻ, phảng phất hắn đã thấy thành tựu tương lai của Lăng Tiếu là huy hoàng cỡ nào rồi.

Lăng Tiếu nhìnđến chút ít gia chủ, trưởng lão đấu gia, khóe môi hiện lên một nụ cười, lúc này nói:

- Các vị đừng ở chỗ này tranh đoạt, hai viên đan dược này ta đều không tính bán ra.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, mọi người giống như là bị tạt một chậu nước lạnh, để cho bọn họ cực kỳ khó chịu, kỳ thật chỉ là bọn hắn một bên tình nguyện ở chỗ này đấu giá thôi.

Lăng Tiếu còn nói:

- Bất quá... Nếu như các ngươi có thể chuẩn bị hai phần linh thảo của Phá Linh đan cho ta, ta cũng có thể giúp các ngươi luyện chế.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy được một tia hi vọng, bất quá

nhưng không ai cảm thấy hưng phấn, bởi vì bọn họ đều thấy được tam giai linh thảo mà Lăng Tiếu lấy ra đều cực kỳ hiếm thấy, lại có tam giai thú đan, những thứ này thu thập xong cũng không biết phải tốn thời gian dài bao lâu mới có thể gom góp đủ hai phần linh thảo.

- Độc Ưng, ngươi ăn nó vào!

Lăng Tiếu lại một lần nữa cầm lấy đan dược nói với Độc Ưng.

- Thiếu gia ta...

Độc Ưng không dám nhận lấy, hắn thật sợ những Linh Sư kia sẽ tươi sống trừng mắt chết hắn a!

Nhân gia mỗi người đều xuất ra đại giới thật lớn đều muốn đạt được một viên Phá Linh đan, nhưng mà thiếu gia hắn lại muốn thưởng cho mình, hắn thật không biết phải làm sao rồi.

- Bảo ngươi ăn vào liền ăn vào đi, chớ nhiều lời như vậy, ta đã nói Huyền Sĩ giai cũng không phải là điểm cuối của ngươi, nếu như ngươi không cần ta đây liền cho người khác.

Lăng Tiếu tùy ý nói.

Độc Ưng kích động đến tay cũng run lên, hắn nhận lấy Phá Linh đan, cảm giác được viên đan dược này sẽ mang đến cho hắn lực lượng càng thêm cường đại, có thể để cho hắn chen thân vào trong hàng ngũ cao thủ đứng đầu của Vẫn Thạch thành.

Lãnh Xà đứng ở không xa cũng thay Độc Ưng cảm thấy hâm mộ a, nếu để cho hắn sớm một chút gặp gỡ Lăng Tiếu chỉ sợ viên đan dược kia là thuộc về hắn a, nghĩ tới đây, trong lòng hắn lặng lẽ kiên định một cái ý niệm, cuộc đời

này đi theo Lăng Tiếu có lẽ là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Độc Ưng ở dưới ánh mắt có thể giết người của mọi người phục dụng viên Phá Linh đan này.

Lăng Tiếu vội vàng cách hắn hơi xa một chút.

Mọi người ở trên khán thai tất cả đều đứng lên, nhìn chằm chằm vào Độc Ưng đang ngồi xếp bằng.

Toàn trường một mảnh yên lặng, không có ai phát ra một chút âm thanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 257 - Độc Ưng Đột Phá. (1)

Lăng gia nội viện, một mảnh yên lặng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng gió thổi tới nhè nhẹ.

Tất cả cao thủ đứng đầu của Vẫn Thạch thành ở trên khán thai đều nhìn chằm chằm vào Độc Ưng đang ngồi xếp bằng ở trong sân.

Độc Ưng phục dụng tam phẩm Phá Linh đan, tiến vào trạng thái đả tọa, khí thế trong cơ thể từ từ lên cao, khí tức Hỏa thuộc tính quanh thân óng ánh nồng đậm.

Khí tức này một đường hát vang tiến nhanh, rất nhanh để cho Độc Ưng đạt tới cảnh giới Huyền Sĩ viên mãn, tiếp theo trong cơ thể hắn lặng lẽ phát sinh biến hóa kinh người, một thân huyền lực đang lặng lẽ chuyển hỏa thành một cỗ hỏa hồng sắc linh lực.

Không lâu lắm, một thân huyền lực bị thay bởi linh lực, khí tức của hắn trong giây lát gia tăng lên mấy chục lần có thừa, linh lực quanh thân hướng hắn bao trùm mà đến, một cỗ khí thế cường đại lấy hắn làm trung tâm bắt đầu tán phát ra.

Các gia chủ, trưởng lão trên khán thai liên tục ý thức được cái gì, mỗi người miệng cũng trương lên thật to.

Lăng Tiếu như cũ mang theo nụ cười dễ dàng, tựa hồ sớm đoán được chuyện gì xảy ra.

Độc Ưng trong đả tọa hoàn toàn quên mất hoàn cảnh chỗ này, chỉ biết là cảm

thụ được một loại khoái cảm đột phá, linh lực trong cơ thể hắn không ngừng cọ rửa thân thể, kinh mạch của hắn, từng cái bệnh ngầm từng bị lưu lại ở trong sơn mạch cũng bị linh lực khu trừ sạch sẽ, thân thể giống như là được cải tạo một lần nữa, để cho hắn cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình mênh mông không thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, Độc Ưng mở mắt ra, hướng giữa không trung nhảy lên.

- Ha ha... Ta đột phá!

Độc Ưng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói.

Linh Sư giai, cảnh giới bất luận kẻ nào cũng tha thiết ước mơ, hôm nay hắn lại đạt đến, hơn nữa hắn hiện tịa bất quá là 35 tuổi, ở Vẫn Thạch thành lấy cái tuổi này đột phá Linh Sư giai chỉ sợ không có mấy người, mà hắn lại là chân thực trở thành một thành viên trong bọn họ, điều này thật sự là quá để cho hắn vui mừng vạn phần rồi.

Lăng gia đệ tử ở phía dưới bắt đầu thấp giọng nghị luận.

- Hắn đột phá cái gì?

- Ngươi thật ngớ ngẩn, đương nhiên là đột phá cấp bậc a, từ cao cấp Huyền Sĩ đột phá đến Linh Sư giai rồi.

- Không thể nào, Linh Sư giai dễ dàng đột phá như vậy sao?

- Ta cũng không biết, hẳn là do viên đan dược này của Thập tứ trưởng lão tạo ra đi, quá nghịch thiên, nếu như Thập tứ trưởng lão thưởng cho ta một viên, ta nguyện ý cả đời đi theo hắn.

...

Độc Ưng lần nữa hạ xuống mặt đất, hướng Lăng Tiếu quỳ xuống hai gối, bái hắn một cái:

- Đa tạ thiếu gia đã thành toàn!

Đã bao lâu rồi, thiếu niên trước mắt này nói với hắn rằng Huyền Sĩ giai cũng không phải là điểm cuối của hắn, hôm nay chính là xác minh lời nói của thiếu niên này rồi, hắn trừ đối với thiếu gia máu chảy đầu rơi ra, đã không thể dùng ngôn ngữ đi biểu đạt lòng cảm kích của mình rồi.

Lăng Tiếu khẽ mỉm cười nói:

- Đứng lên đi, đây là cái ngươi nên được.

Hơn nửa tháng trước, Lý, Lam hai nhà xâm phạm, Độc Ưng dứt khoát trở về trợ giúp Lăng gia giết địch, đây đã nói rõ Độc Ưng có tư cách đạt được Lăng Tiếu tán thành, đối với người của mình hắn luôn luôn đều sẽ không keo kiệt.

- Vâng thiếu gia!

Độc Ưng cung kính đáp một tiếng, vội vàng lui xuống.

Viên Bình lập tức đi tới hướng về Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Lăng đại sư quả nhiên là thiên tài của giới luyện dược, lão phụ mặc cảm không bằng.

Lăng Tiếu hoàn lễ nói:

- Viên đại sư quá khiêm nhượng rồi, tiểu tử chẳng qua là may mắn thôi.

- Phá Linh đan, thật đúng không hổ là tam phẩm đan dược, có thể để cho cao giai Huyền Sĩ nhất cử đột phá đến cảnh giới Linh Sư giai, hơn nữa cảnh giới hết sức củng cố, thật là đồ tốt, không biết viên Phá Linh đan trên tay Lăng đại sư có cần bán đi không?

Viên Bình hướng về phía Lăng Tiếu nói.

Chính hắn cũng là võ giả Hỏa thuộc tính, Hỏa thuộc tính Phá Linh đan đối với hắn mà nói cũng là tương đối có ích lợi.

Người trên khán thai nghe Viên Bình nói lời này đều nóng nảy.

Lệ Không trong nháy mắt lướt xuống đài đi tới quát lên:

- Viên huynh ngươi đừng đánh chủ ý Phá Linh đan của ta, Lăng Tiếu là cháu nuôi của ta, viên Phá Linh đan kia là thuộc về ta.

Lăng Trần bên kia cũng khẩn cấp lướt tới quát lên:

- Thập tứ trưởng lão, viên Phá Linh đan này của ngươi hản là trước cho ta phục dụng, sau này có chỗ phải dùng tới Lăng Trần, ta tuyệt đối sẽ không một chút nhíu mày.

Hiệu quả của Phá Linh đan đã xuất ra, ngạnh sinh sinh đem một gã cao giai Huyền Sĩ đề thăng đến cao thủ Linh Sư giai, tin tưởng đúng như lời nói của Lăng Tiếu cũng có thể khiến cho cường giả Linh Sư giai lần nữa tăng lên một tiểu cảnh giới.

Dưới mắt chỉ còn một viên Phá Linh đan rồi, lại không đoạt thì liền không có nữa.

- Đan được chỉ còn một viên nữa rồi, Viên đại sư ngươi là Luyện dược sư

sau này có thể từ từ luyện chế nha, Lệ gia gia ngươi là gia gia của ta, Trần trưởng lão lại là thân trưởng bối của Lăng gia ta, ngươi nói ta nên đưa cho ai bây giờ?

Lăng Tiếu vô cùng làm khó nói.

- Đương nhiên là cho ta!

Lệ Không cùng Lăng Trần trăm miệng một lời nói.

- Lệ đại sư, ngươi là cung phụng trưởng lão của Lăng gia chúng ta, bối phận của ta so vói ngươi cao hơn, lý ra nên trước nhường cho ta là trưởng lão đời trước mới đúng.

Lăng Trần cầm thân phận đi ra áp Lệ Không nói.

- Bối phận cao hơn so với ta thì thế nào, cảnh giới của ngươi so sánh với ta còn cao hơn, ngươi phục dụng Phá Linh đan cũng chỉ là lãng phí, không bằng ngươi nhường cho ta, ta cho ngươi một gốc tam giai Hỏa thuộc tính linh thảo thì như thế nào?

Lệ Không một bước cũng không nhường nói.

- Thúi lắm, ta chỉ muốn Phá Linh đan, nếu như ngươi dây dưa nữa thì đừng trách ta trở mặt!

Lăng Trần cũng bị bức đến trên một phần này, đều bất chấp cái gì thể diện rồi, cho dù là phải cướp cũng muốn đoạt được Phá Linh đan.

Lệ Không cũng không cam chịu yếu thế trừng mắt quát to:

- Tới a, ai sợ ai a!

Trong lúc nhất thời, hai người đều muốn xuất thủ đánh nhau rồi.

- Hai người các ngươi đủ rồi, tiếp tục ầm ĩ sẽ không có phần của các ngươi nữa.

Thái tượng trưởng lão ở phía trên lên tiếng quát.

Lăng Trần cùng Lệ Không bị khí thế của Thái tượng trưởng lão ép đến không thở nổi, ai cũng không dám tranh cãi nữa.

Lăng Tiếu cười cười, sau đó hướng về phía Viên Bình nói:

- Viên đại sư, sau này ngươi liền là cung phụng trưởng lão của Lăng gia chúng ta, ta còn có nửa tháng nữa sẽ phải đi Tử Thiên tông rồi, nếu như Viên đại sư có thời gian mà nói, chúng ta có thể cùng chung nghiên cứu, thảo luận một chút về luyện đan thuật.

Viên Bình nghe lời này mừng rỡ, lập tức đáp:

- Như thế rất tốt.

Không có gì có thể so sánh với luyện dược càng làm cho Viên Bình cảm thấy hứng thú hơn, nghe ngụ ý của Lăng Tiếu, tựa hồ cố ý cùng hắn nghiên cứu một phen, đây là không thể tốt hơn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 258 - Độc Ưng Đột Phá. (2)

Mặc dù hắn luyện dược hai mươi mấy năm, nhưng mà đạt giả vi sư (người có thành tựu là thầy), Lăng Tiếu nếu có thể thành công luyện chế ra tam phẩm đan dược, vậy thiên phú luyện đan tự nhiên so với hắn mạnh hơn rất nhiều, có thể cùng Lăng Tiếu nghiên cứu cùng thảo luận, hắn dĩ nhiên rất cao hứng.

- Tốc trưởng, trời đã tối rồi, có thể hay không để cho tất cả mọi người đi về trước.

Lăng Tiếu hướng về phía Lăng Thương nói.

Lăng Thương biết chuyện kế tiếp không nên lại để người khác biết, lúc này để cho toàn bộ đệ tử Lăng gia giải tán.

Về phần những gia chủ cùng với trưởng lão đời trước của trung tiểu gia tộc khác cũng biết Lăng Tiếu không thể nào đem đan dược nhượng lại cho bọn họ, chỉ đành nặng nề thở dài ở trong lòng hướng về phía đám người Lăng Thương nói một tiếng liền cáo từ.

Bất quá bọn họ cũng đều biết vị trí của Lăng gia ở Vẫn Thạch thành là không người nào có thể lay chuyển rồi, sau này chỉ có thể cùng Lăng gia đến gần nhiều hơn, đồng thời xem một chút nữ tử ở trong gia tộc lớn lên có xuất sắc hay không xứng cùng Lăng Tiếu làm thiếp thân lại càng thêm tốt.

La Tường Minh cũng chuẩn bị lên nói cáo từ, ngược lại là phu nhân Mạc Hồng Mai của hắn mang theo La Khinh Sương đến trước mặt Lăng Thương trực tiếp hỏi:

- Lăng tộc trưởng, Sương nhi nhà ta cùng Lăng đại sư tình đầu ý hợp, ngươi xem lúc nào để cho Lăng đại sư cưới Sương nhi nhà ta a!

Lời này của Mạc Hồng Mai vừa ra, khuôn mặt của La Khinh Sương đỏ bừng, cũng không dám đi nhìn người khác.

La Tường Minh lại là ở trong lòng thầm hô:

- Vẫn là phu nhân có biện pháp.

Lăng Thương biết ý tứ của Mạc Hồng Mai, hiện tại Lăng gia thế lớn, hơn nữa tôn tử Lăng Tiếu của hắn càng trở thành tôn quý chạm tay có thể bỏng, bọn họ dĩ nhiên không muốn bị người khác nhanh chân đến trước rồi.

Lăng Thương cười nói:

- La phu nhân, chuyện của Tiếu nhi ta luôn luôn không can thiệp, chỉ cần hắn đáp ứng thì bên phía ta hoàn toàn không có vấn đề.

- Hóa ra là vậy, ta hiện tại đi tìm cháu rể của ta, nếu là hắn dám không lập gia đình với cháu gái nhà ta, ta liền cắt đứt chân của hắn.

Mạc Hồng Mai dĩ nhiên biết Lăng Thương chỉ là lừa gạt nàng, bất quá nếu đối phương nói như vậy, nàng cũng không có ý tứ dây dưa, dù sao chỉ cần đi gặp Lăng Tiếu là được rồi, thật sự không được liền ủy khuất nha đầu này đem tiểu tử kia đẩy ngã, gạo sống nấu thành cơm chín rồi, sẽ không sợ Lăng gia không nhận.

Tất cả mọi người rời đi, Lăng gia cũng là mở ra trưởng lão hội nghị.

Hội nghị lân này chủ yếu là thỏa thuận Phá Linh đan trong tay Lăng Tiếu rốt cuộc thuộc về người nào.

Thái tượng trưởng lão tự mình trấn thủ, ai cũng không dám làm loạn.

Lăng Trần cùng Lệ Không nhìn đối phương đều không vừa mắt, mặt khác Tứ trưởng lão Lăng Uy cũng vô cùng khát vọng nhận được viên Phá Linh đan này, bản thân hắn cũng là võ giả Hỏa thuộc tính.

- Tiếu nhi, ngươi nói đi, ngươi định xử lý viên Phá Linh đan này như thế nào?

Lăng Thương ngồi ở thượng tọa nhìn về phía Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu vốn là được an bài ngồi ở phía sau cùng, lại được an bài ngồi ở vị trí bên phải Lăng Thương, bằng danh tiếng Tam phẩm Luyện dược sư của hắn, chúng trưởng lão không người nào dám oán hận nửa câu.

Lăng Tiếu cười nói:

- Gia gia, ngươi nói ta nên xử trí như thế nào?

- Cái này...

Lăng Thương đưa ánh mắt bỏ vào trên người Lăng Trần cùng Lệ Không, trong lúc nhất thời cũng không bieets nên trả lời như thế nào.

Kỳ thật, ở trong lòng hắn càng muốn để cho Lăng Trần đạt được viên Phá Linh đan này, bởi vì Lăng Trần mới là người của Lăng gia bọn hắn, nhưng mà nói thẳng là cho Lăng Trần như thế sao, vậy thì sẽ rét lạnh tâm của Lệ Không, nhân gia làm cung phụng trưởng lão cho ngươi, lại là luyện khí sư đệ nhất Vẫn Thạch thành, đây thật sự là làm khó người ta a!

- Gia gia ngươi cũng đừng làm khó dễ rồi, viên đan dược kia cho Trần trưởng lão đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng tính toán một chút nói.

Lăng Trần kích động đứng lên nói:

- Đây mới là hảo nam nhi của Lăng gia chúng ta, sau này Thập tứ trưởng lão xin cứ việc phân phó, có chuyện gì ta nhất định sẽ đứng ở bên phía ngươi.

Lệ Không cùng Tứ trưởng lão ở một bên sắc mặt cũng khó nhìn rồi.

- Ta dĩ nhiên sẽ không cho không, Trần trưởng lão có vật gì trân quý phải lấy ra cho ta chọn lựa, nếu như cũng không có một hai thứ tốt, đan dược này ta cũng thể để cho ngươi.

Lăng Tiếu nói.

Luyện chế Phá Linh đan nhưng là tốn không ít nhị giai linh thảo, còn có hai gốc tam giai linh thảo cùng với thú đan Hỏa thuộc tính trân quý, coi như là người trong nhà cũng phải cầm lại tiền vốn mới được.

- Đây là tự nhiên, ta nơi này còn có hai, ba gốc tam giai linh thảo.

Lăng Trần không chút do dự đáp ứng.

Tiếp theo, Lăng Tiếu chuyển sang nói với Lệ Không:

- Lệ gia gia người cũng không cần khổ sở, chỉ cần có thể cung cấp thú đan Hỏa thuộc tính cho ta, ta lại luyện một lò Phá Linh đan nữa, đến lúc đó mỗi người một viên hẳn không phải là vấn đề, bất quá Lệ gia gia người nên đem linh thảo tàng trữ cho ta vài gốc.

Lệ Không nghe lời này sắc mặt vui mừng, lúc này hỏi:

- Ngươi còn có linh thảo để luyện chế Phá Linh đan sao?

Lăng Tiếu gật đầu thừa nhận.

Trừ tam giai linh thảo khó chuẩn bị ra, nhị giai linh thảo phụ trợ cũng có thể đến Linh thảo đường mua, vừa lúc Hỏa Linh Chi cùng Ngàn năm xích quả, Lăng Tiếu còn có ba phần, lại luyện chế mấy viên Phá Linh đan là không thành vấn đề, bất quá thú đan Hỏa thuộc tính hắn tuy có, nhưng đều là tứ giai trở lên, quá mức lãng phí, cho nên mới nói là để cho Lệ Không lấy ra thú đan Hỏa thuộc tính, hắn tin tưởng một viên thú đan Hỏa thuộc tính Lệ Không hẳn là còn lấy ra được.

- Vậy gia gia ta liền tạ ơn ngươi trước, ta đây trở về lấy thú đan.

Lệ Không tâm tình kích động nói một tiếng, cũng không để ý đang họp hội nghị, lập tức chạy ra nội các, đi về nhà lấy thú đan rồi.

Thấy đến Lăng Trần cùng Lệ Không đều có thu hoạch, tâm tư của tất cả trưởng lão đều linh hoạt hẳn lên, bọn họ đều biết sau này nhất định phải hảo hảo nịnh bợ Thập tứ trưởng lão này mới được.

Trong nháy mắt bảy ngày trôi qua.

Ở chỗ sâu của Lăng gia nội viện, trong một gian thạch thất.

Lăng Tiếu đang nhắm mắt đả tọa, một thân huyền lực không ngừng cọ rửa kinh mạch toàn thân, sắc mặt càng không ngừng chuyển thành các màu sắc bất đồng, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

Trong bảy ngày, Lăng Tiếu phần lớn đều là luyện đan, Thanh Dược đỉnh lúc trước lấy từ Chú Khí phường của Lệ Không đã bị tạc hủy, hắn phải lợi dụng Hắc Diệu đỉnh đoạt lại từ trong tay Lão Quỷ để luyện đan. Hắc Diệu đỉnh

này không hổ là Thiên giai dược đỉnh, đối với ngưng đan lần nữa không có phát sinh ra chuyện tạc đỉnh, hơn nữa tỉ lệ đan dược ngưng kết táo với ngày đó tỷ thí với Viên Bình còn tốt hơn rất nhiều.

Một phương diện là hắn luyện đan càng ngày càng thành thạo, một phương diện khác chính là công hiệu của Hắc Diệu đỉnh này, nó tổng có thể giam cầm dược lực khuếch tán rất tốt, khiến cho đan dược được ngưng tụ thành càng thêm mượt mà, hoàn mỹ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 259 - Trước Khi Rời Đi. (1)

Trải qua một ngày một đêm luyện đan, Lăng Tiếu không chỉ càng có thêm tâm đắc về luyện chế tam phẩm đan dược, hơn nữa tinh thần lực cũng nhận được bay vọt về chất, mỗi một lần lợi dụng tinh thần lực phân cách thú đan, tinh thần lực cơ hồ bị rút hết không còn, lúc chữa trị lần nữa, tinh thần lực hiển nhiên lại có tăng trưởng, khống chế lại càng thêm dễ dàng.

Hôm nay Lăng Tiếu không những có thể đem tinh thần lực hóa thành hình châm, càng có thể diễn biến thành chưởng, quyền, đao... Đợi đến thời điểm đối địch cùng người khác, công kích ở trạng thái vô hình này hắn muốn đem đối phương vào chỗ chết thì chỉ cần lợi dụng tinh thần lực oanh đến thức hải của đối phương, đối phương không chết cũng sẽ ngu ngốc rồi.

Trừ luyện đan, tinh thần lực nhận được chỗ tốt ra, huyền lực trong thân thể thường bị rút hết, mỗi một lần đả tọa hồi phục huyền lực cũng có tăng trưởng rõ ràng, tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí chỗ tốt chính là so sánh với người khác tu luyện thì lên cấp nhanh hơn nhiều lắm.

Hôm nay Lăng Tiếu đã đạt tới trung giai Huyền Sĩ đỉnh phong, chỉ cần hắn muốn đột phá, tùy thời đều có thể,

Bất quá Lăng Tiếu cũng không vội, hắn muốn đen năng lượng liên tục áp súc chiết suất, đem trụ cột đánh thật vững chắc, đến lúc đó hậu tích bạc phát, liền nhất cử trùng quan, như vậy đối với tương lai tu luyện cũng có điểm tốt rất lớn.

Giờ phút này, hắn là đang đột phá, bất quá không phải là đột phá trung giai Huyền Sĩ, mà là đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ nhị tầng Thác Mạch chi cảnh. 365 đạo kinh mạch chỉ cần tiếp tục đả thông năm đạo cuối cùng

liền có thể tiến vào tầng thứ ba Khoát Huyệt chi cảnh rồi.

Huyền lực nơi đan điền của Lăng Tiếu càng không ngừng bị rút ra, hướng kinh mạch bốn phía cọ rửa mà đi, nguyên lai 360 đạo kinh mạch đã được đả thông cũng được phát triển lên gấp hai có thừa, những đạo kinh mạch này mỗi một cái đều hàm chứa huyền lực cường đại, những huyền lực này vì Lăng Tiếu mà cuồn cuộn không dứt cung cấp lực chiến đấu, lấy huyền lực giờ phút này của hắn cùng cao giai Huyền Sĩ liều mạng cũng không thấy được sẽ bại bởi đối phương.

Đây chính là chỗ biến thái của Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Hôm nay năm đạo kinh mạch cuối cùng không có bất kỳ ngoài ý muốn gì đều bị Lăng Tiếu toàn bộ đả thông.

Hắn chỉ cảm thấy chung quanh thân thể bình thản, năng lượng mênh mông để cho hắn say mê không dứt.

365 đạo kinh mạch như từng cái đường ống vận chuyển năng lượng, không ngừng qua lại làm dịu lục phủ ngũ tạng của Lăng Tiếu, cuối cùng lại trở về trong đan điền, đan điền càng phát ra ngang chất, ở bên ngoài của nó lưu chuyển tiểu quang quyển ngũ biến nhan sắc, hiển lộ ra vẻ vô cùng thần ký.

Tầng thứ hai Thác Mạch đã đại thành, sau này Lăng Tiếu vận dụng năng lượng sẽ càng lúc càng nhanh, đây đối với tốc độ lên cấp của hắn hết sức có lợi. Bởi vì theo cảnh giới tăng lên, năng lượng cần có càng lớn, mà Tam Phân Quy Nguyên Khí lại là giải quyết cái vấn đề này.

Tỷ như người khác cần 5 năm mới có thể đột phá tới cao giai Huyền Sĩ, mà hắn có lẽ chỉ cần một năm hoặc một năm rưỡi là có thể đến, tốc độ này gấp mấy lần người khác.

Hơn nữa theo đột phá của Tam Phân Quy Nguyên Khí, chỗ tốt mà tương lai hắn lấy được còn không chỉ như thế.

Thác Mạch đã thành, kế tiếp chính là Khoát Huyệt.

Thân thể của con người giống như kinh mạch, có 365 chỗ huyệt đạo, có khí huyệt, tử huyệt, tiếu huyệt...

Khoát Huyệt cùng Thác Mạch đại để giống nhau, chỉ cần lấp vào tất cả huyệt đạo quanh thân, khiến cho khoát huyệt tràn đầy chính là lúc đại thành rồi.

Thoạt nhìn giống như đột phá dễ dàng giống như Thác Mạch, nhưng mà Lăng Tiếu biết cũng không phải dễ dàng giống như trong tưởng tượng, năng lượng yêu cầu hản là nếu so với Thác Mạch còn lớn hơn gấp mấy lần mới có thể lấp đầy vào.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không nóng nảy, hắn còn trẻ, chỉ cần kiên trì tu luyện, muốn đạt tới tầng thứ chín của Tam Phân Quy Nguyên Khí chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Đối với cái này hắn một mực đều có tự tin.

Bế quan bảy ngày, cũng là lúc Lăng Tiếu đi ra ngoài rồi.

Còn có mấy ngày, người của Tử Thiên tông hẳn là đã tới rồi, phải đi ra ngoài đem chuyện thông báo một chút, chuẩn bị hướng một cái mục tiêu khác đi tới, đạo hình bóng xinh đẹp kia để cho hắn chờ đợi đã lâu, trong lòng không khỏi có chút tư niệm.

Sau khi rời khỏi thạch thất, Lăng Tiếu trước tiên đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới đi đến chỗ Lệ Không đem Phá Linh đan mang qua, thuận tiện để cho hắn giúp chế tạo một cái Huyền khí khác.

Dù sao tài liệu hắn sớm đã có, chỉ là trước kia một mực đem tâm tư đặt ở trên luyện đan, cho nên cũng không có gấp gáp muốn luyện Huyền khí..

Hôm nay trong tay hắn có một thanh Liệt Viêm kiếm, lại chế tạo thêm một thanh cũng là vì có chỗ dựa dẫm khi đến đại tông mà thôi.

Lệ Không mặc dù thân là cung phụng trưởng lão của Lăng gia, nhưng mà hắn lại có tự do ra vào tuyệt đối, cũng không có quá nhiều hạn chế, cho nên bình thường không có chuyện gì vẫn là ở trong Chú Khí phường của hắn.

Nhi tử Lệ Dương của hắn đã khôi phục khỏe mạnh, không hề bị dương độc hành hạ nữa, toàn tâm vùi đầu vào trong luyện khí, điều này khiến cho hắn cảm thấy vui mừng.

Càng trọng yếu hơn một chút là, Lệ Dương cùng một nữ tử của Lăng gia tình đầu ý hợp, tin tưởng rất nhanh có thể cho hắn bế cháu, hắn đợi ngày này đã lâu rồi.

Lăng Tiếu đến thăm để cho phụ tử Lệ Không rất là mừng rỡ.

- Lệ gia gia, Lệ thúc, không quấy rầy đến các ngươi chứ?

Lăng Tiếu khách khí nói. mặc dù hắn đã là Tam phẩm Luyện dược sư rồi, nhưng mà hắn đối với người khác cũng sẽ không thịnh khí lăng nhân, huống chi lại là người của mình.

- Ha hả, mới vừa rồi còn cùng Lệ thúc của ngươi lảm nhảm về ngươi, không nghĩ tới vừa mới nói đến ngươi thì ngươi đã tới rồi.

Lệ Không thoải mái cười nói.

- Lệ thúc, Dương độc của ngươi không có tái phát chứ?

Lăng Tiếu hướng về Lệ Dương ở một bên hỏi.

Lệ Dương cười nói:

- Đây cũng là làm phiền ngươi a, ta hiện tại đã không có chuyện gì rồi.

- Lệ thúc khách khí, đúng rồi, nơi này có hai khỏa Phá Linh đan, coi như là tôn tử vì Lệ gia gia hiếu kính một chút đi.

Lăng Tiếu hướng về Lệ Dương nói một tiếng, sau đó đem Phá Linh đan đưa về phía Lệ Không.

Lệ Không kích động nhận lấy Phá Linh đan ở trong tay Lăng Tiếu, lúc này liền đáp lại:

- Tốt, Lệ gia gia quả nhiên không nhìn lầm ngươi, tiểu tử ngươi ngày sau tuyệt đối có thể danh chấn thiên hạ a!

- Lệ gia gia nói đùa rồi, tiểu tử chẳng qua là có chút vận khí thôi.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói, trong lòng hắn cũng là cảm thấy được khẳng định trong một câu nói đó của Lệ Không.

Mấy người tùy ý hàn huyên một chút, sau đó Lệ Không mang theo Lăng Tiếu đến trong trữ tàng thất của hắn đi chọn lựa đồ tàng trữ.

Cuối cùng, Lăng Tiếu lấy mười gốc nhị giai linh thảo cùng tam giai đê cấp linh thảo của Lệ Không, lại thuận tiện cầm mấy vộ nhị giai cao cấp Nhuyễn vệ giáp tính toán trở về cho người khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 260 - Trước Khi Rời Đi. (2)

Có thể được Lệ Không để vào trong trữ tàng thất tự nhiên là đồ tốt, bất quá so sánh với hai viên Phá Linh đan trong tay hắn ngược lại không cảm thấy có cái gì tồi, cho dù Lăng Tiếu đem toàn bộ đồ trong trữ tàng thất của hắn mang đi, hắn cũng sẽ không một chút nhíu mày.

Sau khi ra khỏi trữ tàng thất, Lăng Tiếu từ trong không gian giới chỉ lấy ra một khối Thiên niên hắc huyền thiết cùng một khỏa thú đan.

Hai mắt Lệ Không dừng lại ở trên Thiên niên Hắc huyền thiết, vẻ mặt so với khi thấy Phá Linh đan còn muốn kích động hơn mấy phần:

- Đây... Đây là Thiên niên Hắc huyền thiết!

Thiên niên Hắc huyền thiết trong tay Lăng Tiếu chính là tài liệu luyện khí thiếu nhất trước mắt của Lệ Không, mặc dù hắn được gọi là tam giai luyện khí sư, nhưng mà không có tài liệu cũng khó luyện chế thành Huyền khí.

Hôm nay Lăng Tiếu đột nhiên lấy ra một khối Thiên niên Hắc huyền thiết lớn như vậy, hắn có thể không kích động sao.

- Lần này đến đây ta hi vọng Lệ gia gia có thể giúp ta chế tạo một thanh Huyền khí!

Lăng Tiếu nói.

- Có khối Thiên niên Hắc huyền thiết này hoàn toàn không thành vấn dề, coi như là lại chế tạo mười thanh Huyền khí cũng là đủ rồi,

Lệ Không ánh mắt nóng rực nhìn khối Thiên niên Hắc huyền thiết kia nói.

- Vậy thì làm phiền Lệ gia gia, ta muốn ở trước khi đi Tử Thiên tông lấy được nó không biết có thể được hay không?

Lăng Tiếu đem Thiên niên Hắc huyền thiết đưa cho Lệ Không hỏi.

- Không thành vấn đề... Hoàn toàn không thành vấn đề, Tiếu nhi thật là đa tạ ngươi a, lần này Lệ thúc của ngươi cũng có thể trở thành Tam giai Luyện khí sư rồi.

Lệ Không hướng về phía Lăng Tiếu cúi người nói.

- Lệ gia gia đây không phải là muốn tổn thọ của tiêu tử sao.

Lăng Tiếu vội vàng đỡ Lệ Không không để cho hắn cúi ngời, bất quá hắn làm sao có thể nâng được Lệ Không có tu vi Linh Sư giai.

Lăng Tiếu chỉ đành phải ngạnh sinh sinh nhận một xá của hắn.

Lăng Tiếu lúc trước cũng nghe Lệ Không nói là thiên phú luyện khí của Lệ Dương cao hơn so với hắn, chỉ là một mực thiếu hụt Thiên niên hắc huyền thiết mà không có biện pháp hoàn thành một kiện Huyền khí, cho nên hắn vẫn đem chuyện này canh cánh ở trong lòng.

Hôm nay Lăng Tiếu có thể lấy ra Thiên niên Hắc huyền thiết không thể nghi ngờ là đối với bọn họ là đưa than trong ngày tuyết rơi, lần nữa giải quyết tâm bệnh của Lệ Không, hắn có thể không cảm kích Lăng Tiếu sao.

- Tiểu Tiếu, ngươi yên tâm, Lệ Dương ta ba ngày sau nhất định sẽ chế tạo cho ngươi một thanh Huyền khí.

Lệ Dương ở một bên sục sôi nói.

- Vậy làm phiền Lệ thúc rồi, đúng rồi còn có viên Kim thuộc tính thú đan này.

Sau khi Lăng Tiếu hướng về phía Lệ Dương cảm ơn, lại đem thú đan đưa về phía Lệ Dương.

Muốn luyện chế Tam giai Huyền khí, thú đan là tài liệu không thể thiếu được.

- Tiểu Tiếu, viên thú đan này của ngươi cất đi, ta lúc trước ở chỗ đấu giá lấy được một cái thi thể của Tê Giác thú, bên trong vừa lúc có một viên thú đan Kim thuộc tính, hôm nay vừa lúc dùng đến nó.

Lệ Dương nói một tiếng cũng không nhận lấy thú đan.

Lăng Tiếu chợt hiểu ra, cái thi thể Tê Giác thú kia hắn cũng có ấn tượng, ban đầu là ở La gia bán đấu giá, thật không nghĩ tới Lệ Dương một mực thầm nghĩ thay hắn chế tạo ra Huyền khí Kim thuộc tính, cái này khiến cho hắn đối với phụ tử Lệ Không hảo cảm lại tăng thêm một tầng.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục nói thêm nữa, cùng hai cha con bọn họ hàn huyên ước chừng một canh giờ, sau đó liền trở về gia tộc.

Trong tay của hắn còn có hai khỏa Phá Linh đan là chuẩn bị cho Lãnh Xà huynh muội.

Vi Đại Nhi là nữ nhân của hắn, Lãnh Xà tự nhiên là anh vợ của hắn, ngày trước lựa chọn để cho Độc Ưng ăn vào, một mặt là phần thưởng cho sự trung thành của Độc Ưng, một mặt khác là mình còn có đầy đủ tài liệu luyện chế Phá Linh đan, cho nên mới chưa cho Lãnh Xà.

Nếu Lãnh Xà huynh muội lựa chọn đi theo hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi bọn họ.

Hôm nay Lăng gia một nhà độc đại, tin tưởng Lãnh Xà cũng sẽ không có dị tâm phản bội, đem hắn bồi dưỡng thành Linh Sư cũng là để cho thế lực của Lăng gia càng thêm lớn mạnh, cũng để cho bên cạnh cha mẹ của hắn có chiếu ứng tốt hơn.

Sau này hắn đi Tử Thiên tông rồi cũng sẽ không biết lúc nào trở lại, hắn làm như vậy cũng là vì người trong nhà chuẩn bị trước chút chăn đệm đi.

Lãnh Xà nhận được Phá Linh đan dĩ nhiên mừng rỡ như điên, hắn đối với Lăng Tiếu liên tục cảm ơn, sau đó liền vội vã đi bế quan đột phá.

Vi Đại Nhi thay đại ca nàng cảm thấy cao hứng, tự nhiên tránh không được hảo hảo "Tưởng thưởng" cho Lăng Tiếu một phen, để cho Lăng Tiếu hướng về nàng đại triển hùng phong của nam nhân, đây cũng là điên cuồng trước khi biệt ly đi.

Hai người chiến đấu đến thiên hôn địa ám, thiên địa biến sắc!

Lăng gia xuất ra một gã Tam phẩm Luyện dược đại sư, tin tức này nhanh chóng truyền đi.

Vẫn Thạch thành lại khởi lên một phen không khí náo nhiệt, xôn xao.

Ở Vẫn Thạch thành người nào cũng có thể không biết Lăng gia gia chủ là ai, nhưng mà ngào nào lại không thể không biết Lăng Tiếu là ai.

Hắn là truyền kỳ cùng kiêu ngạo của Vẫn Thạch thành, không quản lời này nói có chút quá sớm, nhưng mà hắn đã vượt qua rất nhiều tồn tại truyền kỳ.

Hắn từng lấy thiên tư 15 tuổi đột phá tới Huyền Sĩ giai, trở thành nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp của Vẫn Thạch thành.

Sau hai năm yên lặng, lại lấy tốc độ cực nhanh, 18 tuổi đạt tới trung giai Huyền Sĩ, hơn nữa ở trên các đại gia tộc đại bỉ lấy một địch bốn, đoạt được vị trí khôi thủ.

Hôm nay lại đột nhiên tăng thêm một cái thân phận Luyện dược đại sư khiến cho người ta cảm thấy tôn quý, đạp trên Luyện dược sư Viên Bình có tư cách già nhất của Vẫn Thạch thành mà thượng vị, nhất cử trở thành Tam phẩm Luyện dược sư.

Không chỉ có như thế, còn ở trước tất cả lão đại của Vẫn Thạch thành ngạnh sinh sinh đem người hầu của mình đề thăng lên cao thủ Linh Sư giai.

Điều này khiến cho tất cả mọi người hơi bị đỏ mắt lên, tin tức này truyền tới trong tai của những cao thủ Huyền Sĩ giai kia, không ít người đều nói:

- Có thể làm người hầu của Lăng đại dư, người đó đều sẽ cảm giác được vinh quang.

Bởi vì có thể làm người hầu cho Lăng Tiếu liền đại biểu ít nhất cũng có thể trở thành một gã cao thủ Linh Sư giai.

Những chuyện này sau đó còn trở thành một đoạn giai thoại của Lăng Tiếu ở Vẫn Thạch thành.

...

Hôm nay trước Lăng gia đại viện quỳ một nhóm dong binh cùng mạo hiểm giả tự do, có khoảng gần trăm người.

Tràng diện này cực kỳ có hình dáng, từng cái đều là thiết huyết hán tử, hôm nay đều là ở chỗ này quỳ một buổi sáng, không có người nào nhíu mày một chút, người đi đường thấy được cũng không ai dám châm chọc một tiếng.

Người biết tin tức này cũng biết là những người này đều là muốn tới đi theo Lăng đại sư.

Bởi vì xuất thân của Độc Ưng ban đầu chính là mạo hiểm giả tự do, chính là bởi vì đi theo Lăng đại sư, hiện tại trở thành cao thủ Linh Sư giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 261 - Uy Phách Vẫn Thạch Thành

Bất kể ở đâu chỉ có trở thành cường giả mới có thể được người khác tôn kính, bọn họ ai không khát vọng đạt được năng lực cao hơn, cho dù là trở thành người hầu của người khác, thậm chí là chó, bọn họ cũng muốn trở nên mạnh mẽ, muốn làm một cái người hầu giống như Độc Ưng được người cúng bái.

Trong đình viện nhà Lăng Tiếu, một đám phụ nhân đều đang vây quanh Mộng Tích Vân nhiệt tình ríu rít cái gì đó.

- Tích Vân muội tử, khuê nữ nhà ta hôm nay mới mười tám cùng Lăng đại sư nhà ngươi vừa lúc cùng lứa, lớn lên lại mặn mà, ta đem nàng đưa đến đây làm thiếp cho Lăng đại sư, ngươi nói có được không?

- Thôi đi, nha đầu ngẩn ngơ nhà ngươi cũng được coi là xinh đẹp sao, nữ nhi nahf ta mới được coi là thiên tiên mỹ mạo, hơn nữa bộ ngực cùng mông cũng khá lớn, là dấu hiệu sinh nhi tử, Lăng phu nhân mong suy nghĩ một chút cho khuê nữ nhà ta.

- Khuê nữ nhà ta không tồi, cho dù làm tỳ nữ cho Lăng đại sư cũng không sao a!

...

Một nhóm phụ nữ này mồm năm miệng mười mà thảo luận, vây quanh Mộng Tích Vân nói không ngừng.

Mộng Tích Vân bị những nữ nhân này ngươi một lời ta một câu cũng khiến

cho đầu choáng mắt hoa.

- Vũ Tích ngươi mau tới đây một chút!

Mộng Tích Vân hướng về phía ngoài phòng gọi một tiếng.

- Mẹ nuôi, có chuyện gì?

Bạch Vũ Tích từ ngoài phòng khẩn thiết đi tới.

Bạch Vũ Tích sau khi vị Lăng Tiếu khai khẩn, cả người lộ ra vẻ kiều diễm càng thêm động lòng người rồi. Chỉ thấy khuôn mặt nàng không có một tia son phấn trang điểm nào, thanh thuần quyến rũ, thân thể lướt la, làn da băng cơ ngọc cốt.

Nàng sau khi tu luyện Thủy Nguyệt thần công, khí chất cả người cũng tăng lên không chỉ một bậc, hoàn toàn không có bộ dáng ngượng ngùng như ban đầu, cả người lộ ra vẻ sáng sủa tự tin hơn.

- Tới, Vũ Tích mau bái kiến các vị phu nhân, đây là tỳ nữ của Tiếu nhi nhà ta, đồng thời cũng là con gái nuôi của ta.

Mộng Tích Vân kéo Bạch Vũ Tích hướng nhóm phụ nhân giới thiệu nói.

Nhóm phụ nhân này nhìn thấy Bạch Vũ Tích hai mắt rực rỡ, xinh đẹp như hoa, thoáng cái xấu hổ cũng không nói ra lời.

Các nàng làm sao cũng không nghĩ tới một cái tỳ nữ của người ta lại xinh đẹp động lòng người như thế, các nàng cũng là người của tiểu gia tộc trong Vẫn Thạch thành, khuê nữ trong nhà tư sắc coi như là không tệ, nhưng mà cùng tỳ nữ này của người ta so sánh chỉ sợ phải thất sắc hơn rất nhiều.

Bạch Vũ Tích xuất tràng, khiến cho nhóm phụ nhân này không có ý tứ tiếp tục lưu lại nữa, vội vã rời đi.

- Mẹ nuôi, các nàng là tới cầu hôn thiếu gia a?

Bạch Vũ Tích hướng Mộng Tích Vân hỏi.

- Đúng vậy a, hôm nay đã là nhóm thứ ba rồi, thật là phiền chết người!

Mộng Tích Vân cười nói. Trong miệng tuy nói là phiền nhưng mà trong lòng lại vui mừng như nở hoa. Nhi tử của mình được hoan nghênh như vậy, nàng làm mẹ có thể mất hứng sao.

- Ai kêu thiếu gia xuất sắc như vậy chứ, chỉ tiếc thiếu gia sẽ phải đi xa, nếu không để cho thiếu gia cưới mấy phòng thiếp thất cũng tốt.

Bạch Vũ Tích lộ ra ưu thương nhàn nhạt nói.

Mộng Tích Vân cầm lấy tay của Bạch Vũ Tích, tràn đầy trìu mến nói:

- Đứa nhỏ ngốc, có phải hay không không nỡ để thiếu gia rời đi a?

- Mẹ nuôi, ta...

Trong lòng Bạch Vũ Tích có chút luống cuống, nàng muốn nói cái gì lại bị Mộng Tích Vân cắt đứt.

- Ngươi cái gì đều không cần nói, mẹ nuôi đều biết, Tiếu nhi đứa nhỏ này hoa tâm một chút, nhưng mà từ đáy lòng lại rất tốt, để ngươi hầu hạ hắn ta rất yên tâm, chẳng qua là ngày sau hắn thành tựu tuyệt đối không chỉ như thế, cho nên ngươi phải tha thứ cho hắn nhiều một chút, mẹ nuôi cũng sẽ đứng ở bên phía ngươi.

Mộng Tích Vân vỗ mu bàn tay của Bạch Vũ Tích nhẹ giọng nói.

Nàng đã sớm biết Bạch Vũ Tích hẳn là đã xảy ra quan hệ với nhi tử, chỉ bất quá Bạch Vũ Tích lại là con gái nuôi trên danh nghĩa của nàng, nàng cũng ưa thích Bạch Vũ Tích đứa nhỏ này, dứt khoát làm rõ, để cho nàng không có gánh nặng trong lòng, đồng thời cũng hi vọng nàng có thể bao dung nhiều một chút, bởi vì nàng cảm thấy nhi tử tương lai tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, nhất định sẽ có không ít nữ nhân ôm ấp yêu thương, nàng làm mẫu thân không giúp được hắn cái gì, nhưng mà nàng có thể ở sau lưng giúp hắn khuyên những nữ nhân của hắn, đó là duy nhất nàng có thể làm được.

Bạch Vũ Tích nghe lời nói của Mộng Tích Vân, trong lòng vui mừng, nàng còn sợ mẹ nuôi nàng ghét bỏ nàng không xứng với thiếu gia.

- Mẹ nuôi, Vũ Tích cả đời này đều là tỳ nữ của thiếu gia, bất kể thiếu gia cưới bao nhiêu nữ nhân, Vũ Tích cũng sẽ hảo hảo hầu hạ thiếu gia.

Bạch Vũ Tích đáp.

- Như thế là tốt.

...

Ở trong đình viện, Lăng Tiếu cùng Viên Bình đang ở một bên thưởng thức trà, một bên tán gẫu.

- Lăng đại sư, ngươi trời sinh quả nhiên là thiên tài Luyện dược sư, lời tâm đắc vừa mới nói quả thật làm cho lão phu hiểu ra a.

Viên Bình vui vẻ đối với Lăng Tiếu nói.

Hôm nay hắn đã không hề đem Lăng Tiếu trở thành mao đầu tiểu tử để đối

đã, mà là đem hắn cho rằng anh em kết nghĩa cùng thế hệ, cùng nhau trao đổi tâm đắc luyện đan, đối với bí quyết luyện dược mà Lăng Tiếu đề xuất đúng là bội phục không thôi.

Nhưng mà hắn lại làm sao có thể biết được những luyện dược tâm đắc này hoàn toàn là Lăng Tiếu từ trong Luyện Đan quyết lấy ra một chút đơn giản thường dùng giải thích cho hắn.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không đem bí mật này nói cho Viên Bình rồi, có thể nói cho hắn biết những bí quyết này đối với Viên Bình tương lai cũng coi như có điều trợ giúp. Mặc dù, thẳng đến hiện tại Lăng Tiếu vẫn không biết Dược Tông được đề cập đến trong bản Luyện Đan quyết này trong tay của hắn là đại phái bực nào. Nhưng mà chỉ bằng vào bản Luyện đan quyết này ở trong tay hắn không khó tưởng tượng được tông môn có thể sao chép cùng sáng chế ra quyển sách nào tuyệt đối là tồn tại vô cùng khổng lồ.

- Đây chỉ là một chút ngu kiến của tiểu tử, Viên đại sư ngươi quá khen ngợi ta rồi.

Lăng Tiếu khiêm nhường nói.

- Lăng đại sư không cần tự coi nhẹ mình, lão phu từng đi ra ngoài du lịch, có thể đạt tới Tam phẩm Luyện dược sư có thể nói là đã ít càng thêm ít, huống chi trẻ tuổi giống như Lăng đại sư đúng là phượng mao lân giác rồi, chỉ sợ cho dù Lăng đại sư đến Tử Thiên tông bọn họ cũng muốn lấy lễ để đối đãi.

Viên Bình nói, bỗng nhiên hắn lại nói:

- Mạo muội hỏi một câu, người truyền luyện đan thuật cho Lăng đại sư là người phương nào?

Viên Bình thật sự nghĩ không ra lấy thiên tư của Lăng Tiếu làm sao có thể

nhanh như vậy đạt tới Tam phẩm, trừ thiên phú dị bẩm ra, tin tưởng nhất định có cao phẩm Luyện dược sư truyền thụ đi.

- Đây... Về phần sư phụ lão nhân gia của ta thật sự là không tiện tiết lộ, kinh xin Viên đại sư tha lỗi.

Lăng Tiếu đáp.

- Là lão phu lỡ lời rồi, chỉ là ta thấy khống hỏa chưởng pháp của Lăng đại sư giống như đã từng quen biết, cho nên mới có câu hỏi này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 262 - Điểm Tướng. (1)

Viên Bình nói.

- Viên đại sư gặp qua ở đâu?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đó là ở 20 năm trước, ban đầu ta đi ngang qua một cái đại thành, vừa lúc gặp gỡ vị luyện dược đại sư kia tỷ thí với người khác, người nọ chính là lấy khổng hỏa chưởng pháp tương tự Lăng đại sư để luyện đan, chỉ bất quá vị đại sư kia đã luyện thủ pháp tới trình độ lô hỏa thuần thanh, tốc độ luyện đan cực nhanh, thật là cực kỳ hiếm thấy, năm đó ta cũng nhờ vào lão nhân gia hắn chỉ điểm mấy câu, lúc này mới may mắn có chút thành tựu ngày hôm nay.

Viên Bình nhớ lại chuyện cũ sâu kín nói, trong mắt lão tràn đầy hồi ức nhớ về.

- Chẳng lẽ người nọ chính là Luyện dược sư của Dược Tông?

Lăng Tiếu ở trong lòng nghi ngờ, bất quá hắn mặt ngoài bất động thanh sắc nói:

- Có lẽ cùng với sư phụ kia có chút sâu xa, hoặc chẳng qua là trùng hợp, ta đây liền không biết được, không biết vị tiền bối này là Luyện dược sư mấy phẩm?

Viên Bình đưa ra một bàn tay khẳng định nói:

- Ít nhất là Ngũ phẩm Luyện dược sư, ban đầu ta thấy hắn tỷ thí với người kia chính là luyện chế Ngũ phẩm đan dược.

Lăng Tiếu tâm thần chấn động, Ngũ phẩm Luyện dược sư a!

Có thể đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm ít nhất cũng phải có thực lực Vương giai trở lên mới có thể đạt tới, nếu không căn bản không có biện pháp lợi dụng linh lực ngưng đan, đó cũng cần phải tiêu hao năng lượng vô cùng cường đại mới được.

- Lăng đại sư không cần kinh ngạc, lấy thiên phú của Lăng đại sư, tin tưởng ngày sau cũng có cơ hội đạt tới cảnh giới như vậy.

Viên Bình nhìn Lăng Tiếu đang kinh ngạc nói.

- Ha hả, cũng không biết là đến năm nào tháng nào!

Lăng Tiếu cười khổ nói.

Hai nguồi lại là hàn huyên một chút, Viên Bình mới đề xuất cáo từ.

Sau khi Viên Bình rời đi, Lăng Tiếu cầm lên một chùm nho bắt đầu ăn, trong lòng lo lắng cho mình nói:

- Chỉ bất quá là cảnh giới Ngũ phẩm mà thôi, bản thiếu gia còn muốn đạt tới cảnh giới Thần dược sư trong truyền thuyết cơ.

Lúc này, Độc Ưng cùng Lãnh Xà huynh muội đi tới.

- Tham kiến thiếu gia!

Ba người hướng về phía Lăng Tiếu cung kính kêu lên.

- Nơi này không có ngoại nhân không cần đa lễ như vậy, nói đi có chuyện gì?

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Độc Ưng cùng Lãnh Xà liếc nhau một cái, Độc Ưng tiến lên một bước nói:

- Thiếu gia, phía ngoài còn có 48 người quỳ, không biết thiếu gia thu hay không thu?

- Nửa ngày liền ít đi gần nửa người rồi, thật là không có tính nhẫn nại a!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một câu, tiếp theo đối với Độc Ưng nói:

- Ngươi để cho bọn họ vào đi.

- Vâng thiếu gia!

Độc Ưng trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, gật đầu đáp ứng một câu, quay người liền hướng ngoài phòng đi tới.

Không bao lâu, Độc Ưng liền dẫn đám dong binh cùng mạo hiểm giả quỳ ở ngoài Lăng gia nội viện đi vào.

Sau khi mọi người nhìn thấy Lăng Tiếu, đều cùng nahu quỳ xuống kêu to nói:

- Thỉnh Lăng đại sư thu ta làm nô bộc.

48 người này, mỗi người tràn đầy khí tức thảo mãng, hơn nữa đều có tu vi Huyền Sĩ giai, còn có ba tên đã đạt tới cao giai Huyền Sĩ rồi.

Bọn họ quỳ từ sáng cho đến bây giờ, chính là vì muốn gặp được Lăng Tiếu, cầu xin hắn thu bọn họ làm nô bộc.

Chỉ vì bọn họ đều khát vọng trở nên mạnh mẽ, ở Vẫn Thạch thành cũng chỉ có Lăng Tiếu có năng lực để cho bọn họ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Bởi vì Độc Ưng cùng Lãnh Xà chính là ví dụ tốt nhất.

Lăng Tiếu nhìn 48 người ở chung quanh một cái, niên kỷ cơ hồ cũng là ở 35 đến 40 tuổi, có chừng năm tên ở 30 tuổi trở xuống mà thôi, toàn thân lộ ra vẻ có chút già hóa.

Đây đã là một nửa cao thủ dong binh cùng mạo hiểm giả tập trung ở Vẫn Thạch thành.

- Các ngươi đều muốn đi theo ta, đều muốn trở nên mạnh mẽ, đều muốn trở thành cao thủ Linh Sư giai giống như Độc Ưng, Lãnh Xà?

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi.

- Vâng, Lăng đại sư!

48 người trăm miệng một lời đáp.

- Vậy các ngươi nói một chút, ta có lý do gì nhận lấy các ngươi?

Lăng Tiếu hỏi.

48 người hai mặt nhìn nhau, lúc này có một gã cao giai Huyền Sĩ 40 tuổi tiến lên một bước nói:

- Lăng đại sư, ta có thể giúp ngươi giết người, chỉ cần Lăng đại sư muốn giết

ai, cho dù ta liều mạng cũng sẽ giết chết đối phương.

- Vị đại thúc này ngươi tên là gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Hồi bẩm Lăng đại sư, ta gọi là Khang Thác.

Trung niên nhân kia đáp.

- Khang Thác, vậy ngươi cho rằng ngươi so sánh với Độc Ưng còn lợi hại hơn sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Đây...

Khang Thác bị hỏi đến không nói ra lời. Hắn có thể giết người, nhân gia Độc Ưng cũng có thể giết, hơn nữa Độc Ưng so với hắn lại càng thêm cường đại hơn nhiều, nhân gia tại sao để hắn đi giết đối phương được.

- Lăng đại sư, ta có thể vì ngươi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần ngươi chịu thu ta làm nô bộc.

Một gã đê giai Huyền Sĩ vóc dáng gầy gò cất cao giọng nói.

- Tốt, vậy ngươi tự sát ở trước mặt ta xem một chút!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Lời này vừa ra, tên đê giai Huyền Sĩ kia áy náy lui trở về, không dám nhiều

lời nữa. Hắn phải biến thành mạnh mẽ thì không sai, nhưng mà mạng cũng không còn thì thế nào trở nên mạnh mẽ?

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều sững sờ nói không ra lời, bọn họ đều cảm thấy Lăng đại sư rõ ràng là đang gây khó khăn cho bọn họ.

Lúc này, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên:

- Ta có thể vì Lăng đại sư đi tìm chết!

Đi ra là một nữ tử đầu tóc rối bù, thanh âm của nàng thanh thúy dễ nghe, dáng người uyển chuyển, chẳng qua là khuôn mặt bị mái tóc che kín hơn phân nửa, thấy không rõ dung mạo.

- Ngươi thật có thể vì ta đi chết?

Lăng Tiếu híp mắt nhìn nàng kia hỏi.

- Vâng, Lăng đại sư!

Nàng kia đáp lại một tiếng, không nói nhảm, rút ra lãnh nhận tùy thân mang theo, không chút do dự hướng cổ của mình kéo xuống.

- Đủ rồi!

Mắt thấy lãnh nhận kia sẽ phải cắt ngang qua cổ nàng, Lăng Tiếu ngăn cản quát lên.

Mặc dù Lăng Tiếu lên tiếng kịp thời, nhưng mà lãnh nhận kia vẫn quẹt làm bị thương cổ của nàng, vài tia máu tươi chảy ra, không thể phủ nhận, nếu như Lăng Tiếu gọi chậm một điểm, nàng có lẽ thật chết ở trước mặt Lăng Tiếu.

- Ngươi tới đây!

Lăng Tiếu hướng nàng vẫy vẫy tay nói.

Nàng kia cất đi lãnh nhận hướng Lăng Tiếu đi tới.

- Đem mặt ngươi ngẩng lên.

Lăng Tiếu phân phó nói.

Thân thể nàng kia khẽ run lên, vẫn là ngẩng đầu lên.

Lăng Tiếu đem mái tóc phủ ở trước mặt nàng vạch ra, mấy đạo vết thương dữ tợn hiện lên ở trước mắt.

Chỉ thấy nữ tử này trên mặt bị mười mấy vết đao ngổn ngang, cả khuôn mặt dữ tợn dọa người giống như quỷ, chỉ có cặp mắt kia như cũ trong suốt động lòng người.

Lăng Tiếu hít nhẹ một hơi, nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi tên là gì?

- Người khác đều gọi ta là Quỷ Tam Nương!

Nàng kia đáp.

Lúc này, các dong binh cùng mạo hiểm giả mặt liền biến sắc, hiển nhiên bọn họ cũng đều biết một cái danh hảo Quỷ Tam Nương này.

- Ngươi lưu lại đi!

Lăng Tiếu đem mái tóc của nàng để xuống, nhàn nhạt nói.

- Tạ ơn Lăng đại sư!

Nàng kia quỳ xuống cảm ơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 263 - Điểm Tướng. (2)

Tiếp the, Lăng Tiếu lại dùng vấn đề cổ quái hỏi những dong binh cùng mạo hiểm giả này, cuối cùng tiếp tục chọn ra được bảy tên có ý chí kiên định, tiềm lực không tệ lưu lại, những người khác một cái cũng không giữ lại.

Những dong binh cùng mạo hiểm giả này ở Vẫn Thạch thành có lẽ là một cỗ lực lượng không tệ, nhưng mà tư chất của bọn hắn có hạn, lưu lại cũng chỉ có thể làm hộ vệ cho Lăng gia.

Hôm nay ở Lăng gia có Thái tượng trưởng lão trấn giữ, trong 200 năm Vẫn Thạch thành tuyệt đối không người dám khiêu khích uy nghiêm của Lăng gia, cho nên Lăng Tiếu căn bản không nhất định phải nuôi những người có tiềm lực không lớn này.

Hắn sở dĩ tiếp tục chọn ra 8 người, là bởi vì tương lai của mình mà tính toán, bởi vì nhãn lực của hắn cũng sẽ không cực hạn ở Vẫn Thạch thành. Huyền Linh đại lục địa vực rộng rãi, cường giả đông đảo, Vẫn Thạch thành chnawgr qua là một cái thành nhỏ vắng vẻ, lạc hậu, đợi thời điểm ngày sau chính mình xông xáo đại lục nhất định phải có một nhóm trợ thủ trung thực mới được.

Cho nên, tám người trước mắt này sẽ trở thành phụ tá đắc lực ngày sau của Lăng Tiếu.

- Qua 3 ngày nữa, ta sẽ đi đến Tử Thiên tông tranh cử ngoại môn đệ tử, ta hiện tại để các ngươi lưu lại, ở trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào cho các ngươi chỗ tốt gì, nhưng mà ta sẽ cho các ngươi ba năm suy nghĩ thật kỹ, có hay không nhất định muốn đi theo ta, ba năm này các ngươi liề ở Lăng gia sung làm chức hộ vệ, thời gian rảnh rỗi liền tu luyện nhiều hơn, nếu

như ba năm sau ta trở về, các ngươi vẫn còn ở lại Lăng gia, như vậy thứ các ngươi muốn lấy được ta nhất định sẽ cho các ngươi được như nguyện,

Lăng Tiếu nói với tám người ở trước mắt.

- Ta thề chết đi theo Lằn đại sư!

Tam người một chân quỳ xuống tuyên thệ nói.

- Tốt, các ngươi ngày sau tuyệt đối sẽ không vì cái lựa chọn này mà hối hận.

Lăng Tiếu hài lòng cười nói.

Tám người ở trước mắt này cũng không biết, bọn họ lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, để cho bọn họ ngày sau trowrthanfh tám đại chiến tướng cường đại bên cạnh hắn, vang danh Huyền Linh đại lục.

Lăng Tiếu phân phó do Độc Ưng cùng Lãnh Xà tạm thời thống lĩnh tám người bọn họ, trước để cho bọn họ đảm đương bảo hộ gia đình mình.

Trong nháy mắt lại qua một ngày, hai ngày nữa chính là rời đi cuộc sống nơi Vẫn Thạch thành.

Lăng Tiếu đi tới chỗ Thái tượng trưởng lão tu luyện ở hậu sơn.

Hôm nay Thái tượng trưởng lão lần nữa phản lão hoàn đồng, lên cấp Vương vị, thọ nguyên tăng nhiều, cho nên lão cũng không giống như trước kia là trấn thủ Huyền Kỹ các, phái ra một gã trưởng lão đời trước khác đi trấn thủ, đem thời gian dùng để tu luyện.

- Lão thái gia, không biết ngài gọi ta tới là có chuyện gì?

Lăng Tiếu đi tới bên ngoài sơn động kêu to nói.

Ngay sau đó, Thái tượng trưởng lão liền từ bên trong động đi ra, cả người lộ ra vẻ hăng hái.

- Ngày hôm sau chính là ngươi đi đến Thái tượng trưởng lão rồi?

Thái tượng trưởng lão hỏi.

- Có hay không không muốn rời đi?

Thái tượng trưởng lão hỏi.

- Là có chút không muốn, bất quá ta càng muốn rời đi hơn.

Lăng Tiếu kiên định đáp.

- Tốt... Tốt một câu càng muốn rời đi.

Thái thượng trưởng lão vỗ bả vai của Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo lão còn nói:

- Kể từ khi tiểu tử ngươi lần nữa có thể tu luyện huyền lực, ta cảm giác tâm tính của ngươi càng thêm kiên nhận rồi, cho nên lúc đầu mới lựa chọn ngươi làm tiếp ban đệ tử của ta, chỉ là ta không nghĩ tới thiên phú của ngươi kinh người như thế, xem ra Vẫn Thạch thành là trói không được giao long như ngươi nữa rồi.

- Đó là dĩ nhiên, cũng không nhìn một chút bản thiếu gia là đệ tử của ai.

Lăng Tiếu nhẹ vuốt mông ngựa nói.

- Tiểu hoạt đầu, hôm nay ta gọi ngươi tới là muốn nói một chút chuyện tình về Tử Thiên tông cho ngươi, cẩn thận nghe kỹ cho ta, đây đối với tương lai của ngươi là có chỗ tốt.

Thái tượng trưởng lão nhẹ mắng một câu.

Lúc này Lăng Tiếu nghiêm túc, quả thật hắn căn bản không biết bất kỳ chuyện tình nào về tông môn.

- Đầu tiên, ta trước nói với ngươi về phân chia tông môn, ở đại lục chúng ta, tổng cộng chia làm cửu phẩm tông môn, cửu pháp thấp nhất, lần lượt tăng lên, thực lục càng mạnh, đạt đến ngũ phẩm trở lên là Đại tông môn, đạt tới nhị phẩm trở lên là Siêu cấp tông môn, các Đại tông môn phân chia đều có định nghĩa của nó, mà ỏ Tây Bắc chúng ta tổng cộng có ba cái tông môn, trong đó Tử Thiên tông xếp hạng thứ 8 trong 36 tông môn, thực lực vô cùng cường đại, có nói trong Tử Thiên tông Huyền Sĩ vô số, Linh Sư tùy ý có thể thấy được, lại còn mấy tên Vương giai cường giả tọa trấn.

Thái tượng trưởng lão nhàn nhạt nói.

Nghe lời nói của Thái tượng trưởng lão, Lăng Tiếu có chút cứng lưỡi rồi.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới Tử Thiên tông có địa vị lớn như vậy, cư nhiên lại cso mấy tên Vương giai cường giả tọa trấn.

Phải biết rằng ở Vẫn Thạch thành đạt tới Huyền Sĩ giai đã coi như là cao thủ rồi, mà Linh Sư giai đã là tồn tại đứng đầu, nếu là Thái tượng trưởng lão không phải may mắn đột phá, chỉ sợ Vẫn Thạch thành còn không có đến một gã cường giả Vương giai.

Khó trách ngày đó ở trên gia tộc đại bỉ, các đại gia chủ cùng với trưởng lão đối với hai tên chấp sự của Tử Thiên tông cung kính như thế, lai lịch này thật

là tương đối lớn a!

Vương giai cường giả là tồn tại bực nào, chỉ cần nhân gia phái một người đến Vẫn Thạch thành là có thể tru diệt tất cả gia tộc.

- Tử Thiên tông kiến lập tông phái đã hơn 2000 năm rồi, Vẫn Thạch thành chúng ta thuộc về phạm vi quản hạt của nó, ngay từ lúc trước kia, bọn họ thường cách một đoạn thời gian đều sẽ phái người tới Vẫn Thạch thành chọn lựa một đời tinh anh trẻ tuổi đi tranh cử danh sách ngoại môn đệ tử, chẳng qua là người của Vẫn Thạch thành mỗi lần được chọn đi đều không thể thông qua khảo nghiệm ngoại môn đệ tử, chẳng qua là không biết lần này Tử Thiên tông vì sao lại xuất hiện lần nữa, thật là khiến cho người ta không giải thích được.

Thái tượng trưởng lão nói.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu chợt hiểu ra. Hắn cảm thấy chắc là Vân Mộng Kỳ tranh thủ cơ hội tới cho hắn đi.

- Yên tâm đi Mộng Kỳ, ngươi sớm muộn sẽ là của ta!

Lăng Tiếu cảm nhận được khổ tâm của Vân Mộng Kỳ, ở trong lòng kiên định thầm nghĩ.

- Bất kể như thế nào, Tử Thiên tông có thể tới Vẫn Thạch thành chọn lựa đệ tử cũng là chuyện tốt, lần này sẽ phải xem ngươi có thể hay không thông qua tranh cử, cho Vẫn Thạch thành chúng ta khơi dòng rồi.

Thái tượng trưởng lão chờ mong nói.

- Đó là tự nhiên, chính là ngoại môn đệ tử thì có gì khó khăn, ta nhất định có thể thuận lợi thông qua.

Lăng Tiếu lòng tin mười phần nói

- Ta cũng tin tưởng ngươi có thể làm, cho dù võ lực không được, chỉ bằng vào thân phận Luyện dược sư kia của ngươi cũng đủ để cho Tử Thiên tông tôn sùng là thượng khách rồi.

Thái tượng trưởng lão tán dương nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Hôm nay nội ưu ngoại hoạn đã trừ, cũng là lúc ta đi du lịch một phen, xem một chút cuộc đời này còn có năng lực càng tiến một bước hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 264 - Tiến Về Tử Thiên Tông. (1)

Lão thái gia càng già càng dẻo dai, dĩ nhiên không thành vấn đề.

Lăng Tiếu nói.

- Nói thật, nếu không phải có giọt vạn năm thụ nhũ trấp kia của ngươi, Lão thái gia ta đã sớm đi gặp diêm vương rồi, kỳ thực ngay từ lúc thời điểm trẻ tuổi vì tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết cùng với đi chung quanh xông xáo, toàn thân đều rơi xuống rất nhiều bệnh ngầm, đây cũng là nguyên nhân đưa đến ta một mực không có cách nào đột phá, may mà lão phu ở lúc thọ nguyên gần hết lựa chọn tên tiểu tử là ngươi, chú định ngươi là phúc tinh trong đời của ta, cũng là phúc tinh của Lăng gia chúng ta a!

Thái tượng trưởng lão cảm khái nói.

Quả thật, nếu như không có giọt vạn năm thụ nhũ trấp kia của Lăng Tiếu, lão sớm đã chết rồi, lão một mực ở trong lòng may mắn vì đã tuyển một cái tiếp ban đệ tử tốt như hắn.

Được Thái tượng trưởng lão khen như vậy, Lăng Tiếu có da mặt dày cũng đều có chút ngượng ngùng.

Hắn ở trong lòng phản đối nghĩ đến:

- Ta là phúc tinh của đông đảo mỹ nữ còn không sai biệt lắm!

Cùng Thái tượng trưởng lão trò chuyện với nhau nửa ngày, Lăng Tiếu lại đi gặp gia gia Lăng Thương của hắn, tự nhiên tránh không khỏi lại lảm nhảm

một phen.

Điều này khiến cho Lăng Tiếu đối với hai vị lão nhân này đều là trong lòng có cảm kích, chờ mình ngày sau cường đại cũng tuyệt đối không thể quên nguồn gốc.

Kế tiếp thời gian ước định cùng chấp sự của Tử Thiên tông đã đến.

Lăng gia nội viện, tất cả những người đạt đến trưởng lão cấp đều đến bên trong nội các.

Lăng Thương ngồi ở thượng thủ, Thái tượng trưởng lão ngồi ở bên trái thượng thủ, mà vị trí vốn là của Lăng Tiếu lại theo thứ tự ngồi hai gã trung niên nhân.

Hai gã trung niên nhân này chính là hai ngoại môn chấp sự của Tử Thiên tông đã xuất hiện qua trên gia tộc đại bỉ.

Bạo phát hộ so sánh với Tam trưởng lão Lăng Viên còn muốn mập hơn một vòng gọi là Nhâm Hoa Phú, mà trung niên nhân thần sắc lạnh lùng, cầm trong tay một thanh hắc sắc trường thương gọi là Mạc Khắc, một thân khí tức so sánh với Bạo phát hộ còn mạnh hơn mấy phần.

Lăng Tiếu nghĩ thầm danh tự của hai người này còn thật có ý tứ, Bạo phát hộ là tên của buôn bán, ngược lại cùng một thân của hắn rất phù hợp, mà trung niên nhân cầm trường thương kia thì gọi là "Khốc ca", cái này trong nam nhân không hề nghi ngờ rất hấp dẫn nữ nhân, may là người này đã là trung niên nhân rồ, đã qua thời đại phong tao của hắn.

- Hai vị đại nhân, tiểu tử nhà ta lần này đầu tiên đi xa nhà, ngày sau liền nhờ cậy hai vị đối với hắn quản giáo nhiều hơn rồi.

Lăng Thương hướng về phía hai vị chấp sự của Tử Thiên tông nói, tiếp theo hướng Tam trưởng lão sử một cái ánh mắt.

- Điểm tiểu lễ này là Lăng gia chúng ta hiếu kính cho hai vị đại nhân, thỉnh hai vị đại nhân vui lòng nhận lấy.

Tam trưởng lão trong tay mang theo một cái khay, trong khay bày ra bốn khối hạ phẩm Huyền tinh cùng với bốn hộp gấm, bên trong theo thứ tự là tma giai trung cấp linh thảo.

Nhâm Hoa Phú nhận lấy đồ vật thản nhiên nói:

- Đồ chúng ta nhận, bất quá tiểu tử này có thể trở thành ngoại môn đệ tử của tông môn hay không còn phải xem vận mệnh của hắn rồi.

- Đó là tự nhiên, ta tin tưởng tiểu tử nhà ta còn có mấy phần bản lĩnh, nội đường đã thiết kế xong thiện yến, mời hai vị đại nhân trước dùng cơm, sau lại lên đường đi.

Lăng Thương nói.

- Không cần, nếu đều chuẩn bị xong vậy chúng ta liền nhanh chóng lên đường, thời gian tranh cử còn có một khoảng ngắn nữa sẽ bắt đầu, chúng ta phải nhanh chóng chạy về phục mệnh, không thể sai lầm được.

Nhâm Hoa Phú nói.

Sau đó Lăng Tiếu đi theo Nhâm Hoa Phú cùng với Mạc Khắc cùng nhau rời đi Lăng gia.

Một đám trưởng lão của Lăng gia tập thể đi ra ngoài đưa tiễn.

Lăng Tiếu nghiêng mặt sáng một hướng khác nhìn lại, chỉ thấy ba nữ nhân của hắn nước mắt cũng hoa lạp lạp chảy ra.

- Các ngươi đều chờ đợi, bổn thiếu gia nhất định sẽ trở lại cưới các ngươi.

Lăng Tiếu hướng về tam nữ nói một câu, tung mình nhảy lên Liệt Viêm Mã cùng hai người Tử Thiên tông đi xa.

- Đều trở về đi thôi, hắn nhất định sẽ trở về tìm chúng ta.

Vi Đại Nhi lau ánh mắt ướt át một chút, vỗ vỗ bả vai của Bạch Vũ Tích cùng La Khinh Sương nói.

- Ừ, ta biết thiếu gia nhất định sẽ trở lại, hắn sẽ không bỏ lại ta.

Bạch Vũ Tích kiên định nói.

Chỉ có La Khinh Sương trong lòng cực kỳ không có tư vị, nàng còn chưa trở thành nữ nhân của Lăng Tiếu đây, hắn sẽ nhớ tới nàng sao?

...

Ba tháng sau, trước một tòa cổ thành, mấy chục thớt Liệt Viêm mã từ ngoài thành hướng đại môn chạy tới.

Trên đường đi bốc lên một mảnh bụi đất tung bay.

- Phía trước chính là Tử Thiên thành rồi, là đệ nhất thành do Tử Thiên tông chúng ta trực tiếp quản hạt, mọi người trước vào trong thành nghỉ ngơi, năm ngày sau mới là đại điển tranh cử.

Nhâm Hoa Phú nâng cao cái bụng bự cất cao giọng nói.

- Ha ha, rốt cục đến Tử Thiên thành rồi!

Một gã tử sam thanh niên cao gầy ở phía sau cười nói, phảng phất hắn đã mong đợi hồi lâu rồi.

- Đúng vậy, lão tử đều nín gần chết rồi, tối nay nhất định phải trước tìm tiểu bì nương vui vẻ.

Một gã thanh niên thô tráng tán thành nói.

- Lão Lỗ, một cái tiểu bì nương liền thỏa mãn được ngươi rồi sao? Ngươi cũng quá không trụ được đi, đổi lại là ta ít nhất cũng phải tìm năm ba cái mới được.

- Ha ha, ngươi liền khoác lác đi a, khoác lác đến tận trời cũng không ngời sẽ tin tưởng cái tiểu thân thể này của ngươi.

- Ta đoán các ngươi bọn nam nhân này tinh trùng lên não rồi, không có một người nào dám đi tìm nữ nhân, đều là tiểu xử nam chỉ nói mà không làm rồi.

- Tỷ tỷ xinh đẹp, lời này của ngươi cũng quá đả kích người rồi.

...

Thanh niên nhân ở phía sau hai gã chấp sự Tử Thiên tông ngươi một lời ta một câu, hàn huyên rất là vui vẻ.

Ở phía sau cùng của đám người thanh niên này, một gã thiếu niên tuấn lãng khoác thú giáp đặc chế đấu bồng cùng một thiếu nữ linh lợi đáng yêu, văn tĩnh dịu dàng đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Thiếu niên kia hiển nhiên rất hiểu được lấy lòng cô bé, nói cho cô bé kia liên

tiếp cười đến mặt mày vui vẻ.

Ở bên cạnh thiếu niên còn có mọt gã thiếu niên gầy yếu khác, luôn là cách thiếu niên đấu bồng ở giữa kia mà mắc cỡ đỏ mặt nhìn về phía cô gái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ái mộ.

- Tiểu Tuyết, ta lại kể cho ngươi chuyện cười về ba người con rể, ngươi hãy nghe cho kỹ.

Thiếu niên khoác đấu bồng kia hướng về thiếu nữ ở bên cạnh nói.

Thiếu nữ kia mắt đẹp lưu chuyển lên vẻ tò mò, gật đầu lia lịa.

- Trước kia có một lão gia chủ, ba nữ nhi chia ra gả cho tú tài, thợ rèn, người dọn phân. Chuyện kể rằng một ngày kia lão gia củ đến đại thọ 60, ba con rể liền tới chúc thọ, địa chủ ngồi ở trên ghế tâm huyết dâng trào muốn để cho mấy người con rể của mình nhân ngày sinh làm mấy bài thơ, đề thi chính là con Thiên lý mã trong chuồng ngựa của địa chủ. Kỳ thật thì cái tên địa chủ này nhìn không hơn ba đứa con rể, biết rõ hắn là một cái đại lão thô, cũng muốn để cho hắn ở trước mặt người khác xuất ra một chút xấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 265 - Tiến Về Tử Thiên Tông. (2)

Thiên niên kia khẽ lắc đầu chê cười, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Tất nhanh, đứa con rể đầu tiên dẫn đầu nghĩ được một bài thơ, hắn nói: Đại tuyết như lông ngỗng, khoái mã đi đi Nam Kiều. Khoái mã trở lại, lông ngỗng vẫn phiêu phù trên mặt nước. Bài thơ này vừa ra, lão gia chủ kia thật là hài lòng tán dương liên tục: Hảo hảo, mã chạy qua lại, tuyết hoa còn đang ở trên mặt nước chưa biến hóa, không tệ.

Nói tới đây, thiếu nữ kia hỏi:

- Vậy nhị nữ tế (con rể thứ hai) cùng tam nữ tế lại làm bài thơ gì?

- Nhị nữ tế cũng ngâm một bài: Thiết con ném vào trong nước, khoái mã chạy Đông Kinh. Khoái mã trở lại, thiết con vẫn chưa chìm. Bài thơ này thì lão gia chủ kia cảm thấy tạm được. Tiếp theo lão gia chủ thấy tam nữ tế đang ở trong khổ tư, đoán hắn có thể nghĩ không ra thơ hay, cho nên nói: Quên đi, xem hình dạng của ngươi cũng nghĩ không ra được một bài thơ.

Thiếu niên nói tới đây đã bị thiếu nữ cắt đứt, chỉ thấy nàng tức giận nói:

- Thật là gia hỏa mắt cho nhìn người!

Thiếu niên không để ý đến lời nói của thiếu nữ, tiếp theo lại nói:

- Nghe lời nói của lão gia chủ, tam nữ tế kia cũng nghĩ ra được một bài thơ rồi, hắn giả bộ giống như thư sinh, lắc đầu ngâm nói: Cha vợ phóng cái rắm, khoái mãi đi hướng tây. Khoái mã trở lại, chỗ phun ra cái rắm còn chưa

đóng. Lão gia chủ nghe xong lời này, sắc mặt tối sầm, lúc này bị tức đến hôn mê bất tỉnh.

- Ha hả, đáng đời!

Cô gái kia cười đến xinh đẹp, khiến cho thanh thiếu niên ở phía trước đều quay đầu lại.

Gã thiếu niên văn nhược đứng ở một bên gã thiếu niên khoác đấu bồng kia lại càng nhìn đến hai mắt đăm đăm, trong lòng thầm khen:

- Cười đến thật là đẹp mắt.

- Tiểu Tuyết, đừng ở chỗ này hàn huyên, vào thành!

Một gã nam tử lớn lên âm nhu cưỡi ngựa dừng lại một chút hướng về phía cô gái kia kêu to nói, trong giọng nói lộ ra tư vị khó chịu, ánh mắt nhìn đến thiếu niên khoác đấu bồng kia trong mắt tràn đầy địch ý.

- Biết rồi!

Thiếu nữ đáp một tiếng, sau đó hướng về thiếu niên khoác đấu bồng ở bên cạnh cười ngọt ngào một cái mới ruổi ngựa đuổi theo thanh niên âm nhu này.

- Hắc, cô nàng này thật đúng là rất khả ái.

Thiếu niên khoác đấu bồng mang theo nụ cười nhạt lẩm bẩm.

- Lão... Lão đại, bộ dáng của ngươi thật dâm đãng, ngươi nhưng là nói giúp ta nghĩ kế, tại sao có thể hợp ý với vợ của tiểu tệ được.

Thiếu niên yếu gầy ở một bên hướng về phía thiếu niên đấu bồng nói.

- Tiểu Quy, yên nào, lão đại đây là thay ngươi trước thăm dò sở thích của nàng, đến lúc đó sẽ nói cho ngươi biết, ngươi lại đi tán nàng không phải là chuyện dễ dàng sao.

Thiếu niên đấu bồng đưa tay qua vỗ thiếu niên yếu gầy kia nói.

Thiếu niên yếu gầy kia tựa hồ không có tâm cơ gì, nghe lời nói của thiếu niên đấu bồng, cảm thấy rất có đạo lý, lúc này gật đầu nói:

- Lão đại không hổ là lão đại, vậy ngươi nhanh lên một chút tra ra rõ ràng, nếu không đến tông môn sẽ không còn phần của ta rồi.

- Tiểu Quy, là một nam nhân phải tự tin, ngẩng đầu ưỡn ngực cho ta, lớn tiếng nói một câu: Tiểu Tuyết... Ta yêu ngươi!

Thiếu niên đấu bồng kia vỗ ngực dạy thiếu niên yếu gầy, một câu nói cuối cùng kia nói lên cực kỳ lớn.

Hơn mười người ở phía trước đều nghe được lời nói của thiếu niên đấu bồng, đều thiếu chút nữa bị lời nói của tiểu tử này đánh ngã.

Tên này cũng quá lớn mật đi, lại ở trước mặt nhiều người như vậy hướng một cô bé biểu lộ, thật là ca khúc khải hoàn a!

Nhiều thanh thiếu niên trẻ tuổi đều quay đầu lại hướng về phía thiếu niên kia giơ ngón tay cái lên, cũng không cso ít người trên mặt tràn đầy ý khinh thường.

Thiếu nữ mới vừa rồi cùng với hắn nói chuyện phiếm kia lại càng nổi lên bộ dáng kiều diễm ướt át, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác ngọt ngào.

Thanh niên âm nhu ở bên cạnh nàng chú ý tới bộ dáng của thiếu niên kia, sắc

mặt càng thêm âm sâu xuống, lãnh mục tràn đầy tức giận.

- Lão đại, ngươi thật là trực tiếp, bất quá ngươi đem lời của ta cũng nói ra, Tiểu Tuyết hiểu lầm thì như thế nào?

Thiếu niên gầy yếu hướng về phía thiếu niên đấu bồng vừa là sùng bái vừa là lo lắng nói.

- Nga, ca ca ta thiếu chút nữa quên mất, bất quá không sao, ca ca không có mị lực như Tiểu Quy, tiểu nha đầu thủy chung là người của ngươi, ha ha, đi thôi, vào thành đi.

Thiếu niên đấu bồng kia đột nhiên mới nhớ tới chính mình bên ngoài biểu lộ rồi, tiếp theo cười ha ha một tiếng, đánh ngựa đuổi theo hướng mọi người.

Thiếu niên gầy yếu kia lắc đầu, cũng cưỡi Liệt Viêm Hỏa đuổi theo.

Thiếu niên đấu bồng mới vừa rồi kia không ai khác chính là Lăng Tiếu từ Vẫn Thạch thành lên đường.

Về phần tại sao lại xuất hiện nhiều người như vậy, vậy thì phải nói đến từ ba tháng trước.

Nói đến, sau khi Lăng Tiếu đi theo Nhâm Hoa Phú cùng với Mạc Khắc rời đi Vẫn Thạch thành, cũng không có lập tức hướng về Tử Thiên tông mà đi, mà là hướng những thành khác mà đi.

Sau đó, Lăng Tiếu mới biết được thì ra Tử Thiên tông mỗi ba năm đều hướng tới những thành khác chiêu thu ngoại môn đệ tử, mà Nhâm Hoa Phú cùng Mạc Khắc chịu trách nhiệm chiêu thu đúng là thanh niên một đời của bảy thành trì, mỗi một thành trì chiêu thu ước chừng năm đến mười người. Những người này đều là những thanh thiếu niên xuất sắc nhất của mỗi thành,

mỗi một tên đều có được thiên phú tu luyện xuất sắc, đều là nhân vật được gọi thành là thiên tài.

Lăng Tiếu ở trong những người này chẳng qua là lộ ra vẻ hơi xuất sắc một chút mà thôi, thực lực của hắn cản bản không có cái gì đáng được khoe khoang.

Lăng Tiếu không khỏi cảm thán chính mình lúc trước ánh mắt quá nông cạn rồi, hắn cho là với tuổi của mình mà có tu vi như vậy đã là không tệ rồi.

Sau khi đi đón những người còn lại này, mới một đường đuổi hướng Tử Thiên tông.

Thiếu niên gầy yếu kia ở bên cạnh Lăng Tiếu tuổi gần 17, gọi là Hoa Hiểu Quế, thực lực chẳng qua là trung giai Huyền Giả, nhưng hắn lại có một thân phận khác, đó chính là Nhất phẩm Luyện dược sư.

Nhân tài mà Tử Thiên tông chiêu nạp không chỉ có riêng là thiên phú tu luyện xuất sắc, mà còn đối với thanh niên luyện dược, luyện khí xuất sắc đều chiêu thu.

Thiếu nữ mới vừa rồi nói chuyện phiếm với Lăng Tiếu đến tử Vũ Minh thành, gọi là Vũ Tư Tuyết, mười chín tuổi đạt tới trung giai Huyền Sĩ; mà thanh niên âm nhu vừa mới rồi gọi Vũ Tư Tuyết là cùng một thành trì với nàng, trung giai Huyền Sĩ hai mươi tuổi Hạ Hầu Sử.

Ở trong những người này có uy vọng cao nhất lại là thiên tài Sâm Cách hai mươi tuổi có tu vi cao giai Huyền Sĩ đến từ Tề thành; còn có một nữ nhân hào sảng hai mươi một tuổi có tu vi cao giai Huyền Sĩ Ngọc Liệt Diễm đến tử Song Nguyệt thành.

Hai người bọn họ là thực lực mạnh nhất nơi này, mà cũng có khả năng giao

thiệp nhất, có khí chất lãnh tụ cao nhất.

Bất quá trong lòng Lăng Tiếu lại là khinh thường:

- Bổn thiếu gia là người điệu thấp, mới không cùng tiểu thí hài chơi đùa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 266 - Hạ Huyên Huyên. (1)

Tử Thiên thành là thành trì trực thuộc Tử Thiên tông, có cao thủ của Tử Thiên tông trấn giữ ở chỗ này, không người dám ở chỗ này gây chuyện sinh sự.

Diện tích của nơi này cơ hồ là gấp mười lần Vẫn Thạch thành, dòng người lui tới không dứt, cửa hàng chỗ nào cũng có, những thứ mà Vẫn Thạch thành có nơi này đều có, mà những thứ ở trong này có chưa chắc Vẫn Thạch thành đã có.

Sau khi theo đám người Nhâm Hoa Phú cùng Mạt Khắc đi vào thành, tất cả mọi người vô cùng hưng phấn tò mò, tất cả mọi người vẫn là người trẻ tuổi, đối với hoàn cảnh lạ lẫm tự nhiên tương đối hiếu kỳ.

Liền ở mọi người vừa tiến vào thành không lâu, hai gã hán tử thân mặc võ phục đi ra nghênh đón.

- Mạc chấp sự, Nhâm chấp sự các ngươi đã trở lại rồi, Lữ chấp sự bọn họ đều đã trở lại trước một bước từ ba ngày trước.

Một gã hán tử tiến lên nói.

- Ngô, biết rồi, ngươi đi an bài chỗ ở cho bọn hắn, chúng ta liền trở về trong tông thôi.

Mạc Khắc gật đầu nói.

Vì vậy Mạc Khắc cùng Nhâm Hoa Phú hai người không cần phải nhiều lời

nửa câu nữa, đem đám người mà mình mang đến giao cho hai người hán tử tiếp đãi, trước một bước rời đi.

- Tất cả các ngươi đi theo ta.

Một gã hán tử hướng mọi người vẫy vẫy tay, dẫn đầu hướng một nhà tửu lâu đi tới.

Tửu lâu này tự nhiên là sản nghiệp trực thuộc Tử Thiên tông, bình thường đều sẽ đối ngoại mở ra, chẳng qua là hôm nay lại đến đại hội chọn lựa ngoại môn đệ tử ba năm một lần, cho nên tửu lâu này liền toàn bộ dùng để tiếp đãi những thanh niên nhân tài kiệt xuất từ các nơi khác đến.

Sau khi đi vào tửu lâu, nơi này đã tụ tập không ít thanh niên nam nữ, hiển nhiên những người này cũng sớm đã đi tới nơi này, nhìn dáng dấp có vẻ rất quen thuộc, tin tưởng là thanh thiếu niên do đám chấp sự khác của Tử Thiên tông mang tới để cạnh tranh ngoại môn đệ tử rồi.

Đám thanh niên đang nhàn rỗi ở bên trong nhìn đám người mới tiến vào nghị luận rối rít.

- Ơ, lại có một nhóm người tới, xem ra hẳn là một nhóm cuối cùng đi, thật là đủ náo nhiệt.

- Nghe nói Tử Thiên tông năm nay chie lấy 150 người, từ ban đầu cho tới hiện tại đã có hơn 300 người, vậy sau khi tranh cử kết thúc có một nửa số người phải rời đi rồi.

- Ai biết, dù sao rời đi cũng không phải là ta, di, lại có hai đóa kiều hoa xinh đẹp, thật không sai, có thể so sánh với vị kia trong đội của chúng ta.

- Thôi đi, ánh mắt của ngươi cũng bị gỉ mắt nhét đầy rồi, mặt hàng như hai

người này cũng có thể so sánh với đóa hoa hồng có gai kia trong đội chúng ta sao, thiệt là.

- Ha hả, đây đều không phải là nữ nhân sao, tắt nến đi thì cũng giống nhau.

...

Đám người Lăng Tiếu ở dưới sự hướng dẫn của hai gã hán tử đều được phân phối xong phòng ốc.

Mọi người một đường phong trần đã lâu như vậy, ai cũng cảm thấy mệt mỏi, đều vào gian phòng của mình nghỉ ngơi.

- Hô, ba tháng, mệt chết đi được.

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, sau đó ngã vào trên giường gỗ liền lăn ra ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, phía ngoài truyền đến thanh âm vội vàng xao động.

Lăng Tiếu mơ hồ bò dậy, khó chịu lẩm bẩm:

- Giở trò quỷ gì mà ầm ĩ như vậy.

Lăng Tiếu vốn muốn tiếp tục ngủ, nhưng mà ở bên ngoài thật sự quá ồn rồi, hơn nữa bụng cũng đã đói, liền đi ra khỏi gian phòng.

Đi tới trên đại sảnh tửu lâu, chỉ thấy một đám người đang vây xem ở chung một chỗ, tựa hồ đang nhìn trò hay gì đó.

Lăng Tiếu tò mò đi tới nhìn lại, chỉ thấy một tiểu nữ hài không tới mười tuổi bị một một người thanh niên đi tới đánh, lại không một người đi ra ngoài

giúp tiểu nữ hài kia nói nửa câu.

Lăng Tiếu gạt mọi người ra, nhăn chân mày một chút, nhìn tiểu nữ hài co lại ở trên mặt đất, đôi mắt bất lực, cặp ánh mắt oán giận đối với thế tục để cho trong lòng hắn run lên, hắn phảng phất thấy được chính mình của kiếp trước.

Khi đó từ nhỏ mất đi song thân, không chỗ nương tựa, chịu đủ châm chọc đối xử lạnh nhạt, cùng chó dữ tranh giành thức ăn, còn bị cẩu nô tài đánh cho nửa sống nửa chết, nếu không phải là có lão quỷ sư tôn chứa cháp hắn, có lẽ liền ở lúc đó hắn đã bỏ mạng rồi.

- Xú khiếu hoa, lại dám trộm ngọc bội của bổn thiếu gia, cũng không nhìn một chút bổn thiếu gia là ai, mẹ kiếp!

Một gã thanh niên ăn mặc hoa lệ vô cùng bất phẫn đánh tới nữ hài tử yếu nhược kia.

- Đủ rồi!

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu vừa định lên tiếng, một tiếng quát trách móc như hoàng anh xuất cốc dịu dàng vang lên.

Mọi người ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một thieus nữ mặc một bộ tuyết bạch khinh sa, khuôn mặt lãnh nhược băng sương hiện lên vẻ giận dữ, đôi môi thật mỏng hồng nhuận mê người, vóc người yểu điệu lọ ra đường cong duyên dáng, quanh thân hiện lên hàn khí nhàn nhạt, khiến cho người chỉ dám đứng xa nhìn xem, không dám khinh nhờn, nàng đẹp đến khiến cho người ta hít thở không thông, đẹp đến không dính nửa điểm phong trần.

Nàng bước ra mấy bức liên tục xuyên qua mọi người nhìn tới thanh niên hoa lệ đang đánh cô bé kia.

Thanh niên hoa lệ kia nhìn thấy mỹ nữ lãnh diễm xuất hiện, thần sắc ngẩn ngơ, trong đôi mắt lộ ra dâm quang nồng đậm, lúc này ánh mắt gian tà vừa chuyển nói:

- Nhìn ở trên phần mỹ nữ này, ta liền tha cho ngươi tiểu phiến nha này.

Tiểu nữ hài gầy yếu kia lảo đảo bò dậy, quệt vết máu ở khóe miệng một chút, nhìn chằm chằm vào thanh niên hoa lệ quát lên:

- Ta không có trộm đồ của ngươi.

- Ơ, ngươi cái tiểu phiến nha này còn dám mạnh miệng, thanh niên hoa lệ kia khó chịu nói một câu, một cước lại đá hướng tiểu nữ hài kia.

Nữ tử lãnh diễm muốn ra tay ngăn cản, đáng tiếc đã muộn, bởi vì khoảng cách của thanh niên hoa lệ cùng tiểu cô nương kia quá gần rồi.

Tất cả mọi người đều cho là tiểu nữ hài này nhất định phải chết, bởi vì một cước này của thanh niên hoa lệ có ẩn chứa huyền lực, rất hiển nhiên là muốn đem tiểu nữ hài này phế ngay lập tức.

Ai ngờ, sau một khắc kia thanh niên hoa lệ lại một cước đá vào khoảng không.

Thanh niên hoa lệ nhướng mày, lập tức hướng bốn phía nhìn lại, lại thấy một gia hỏa đang ôm tiểu nữ hài kia.

- Ngươi muốn xen vào việc của người khác?

Thanh niên hoa lệ khó chịu hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu căn bản không để ý tới hắn, trực tiếp móc ra một viên đan dược,

không nói hai lời nhét vào trong miệng của tiểu cô nương kia.

Thanh niên hoa lệ cảm giác được mình không được để ý tới, nhất là bên cạnh mình còn có một thiếu nữ lãnh diễm, hắn tại sao có thể khiến cho người khác không nhìn thấy tồn tại của hắn được.

- Lập tức để xuống tiểu tạp chủng chết tiệt nọ, nếu không bổn thiếu gia hiện tại liền cho ngươi đi chết.

Thanh niên hoa lệ mặt âm trầm nói.

Lăng Tiếu như cũ không nhìn người trẻ tuổi kia, hướng về tiểu nữ hài ở trong ngực hắn hỏi:

- Còn có đau hay không?

Tiểu nữ hài cắn miệng kiên định gật đầu, trong mắt lộ ra thần mang quật cường.

Điều này khiến cho Lăng Tiếu đối với tiểu gia hỏa này càng sản sinh ra chỗ cộng minh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 267 - Hạ Huyên Huyên. (2)

- Ngươi muốn chết!

Thanh niên hoa lệ kia hét lên một tiếng, đơn thủ một quyền liền hướng mặt của Lăng Tiếu oanh tới.

Một quyền này đã hàm chứa thuộc tính công kích rồi, muốn để cho Lăng Tiếu không được đẹp mặt.

- Cẩn thận!

Thiếu nữ lãnh nhược băng sương kia lên tiếng nhắc nhở.

Đang ở thời điểm một quyền của thanh niên hoa lệ tới gần, Lăng Tiếu nhìn cũng không nhìn, dưới chân thình lình đá ra một cước.

Một cước này nhanh đến tuyệt luân, cương phách vô cùng.

Quyền đầu của thanh niên hoa lệ còn chưa tới trước mặt Lăng Tiếu đã bị hắn một cước đá trúng bụng ngã bay ra ngoài.

Ba ba!

Thanh niên hoa lệ kia đụng gãy hai cái bàn gppx, bộ dáng cực kỳ chật vật.

- Có muốn học làm sao đánh người hay không?

Lăng Tiếu nhìn tiểu nữ hài kia nhàn nhạt hỏi.

Ánh mắt như tinh linh của tiểu nữ hài kia vừa chuyển, không do dự nặng nề gật đầu.

- Vậy ta dạy cho ngươi thì như thế nào?

Lăng Tiếu trưng cầu hỏi.

- Vậy ngươi có thể đánh thắng bại hoại này sao?

Tiểu nữ hài chỉ tay vòa thanh niên hoa lệ đã bò dạy hỏi.

- Đại ca ca ngươi không dùng tay cũng có thể đánh thắng hắn.

Lăng Tiếu đáp.

- Đi chết đi cho ta!

Thanh niên hoa lệ kia rút ra bội kiếm, quang mang Kim thuộc tính âm u hướng Lăng Tiếu oanh đến.

Thoáng cái, mọi người ở chung quanh đều tránh đi rất xa rồi.

Lăng Tiếu ôm tiểu nữ hài, nhăn chân mày một chút, thân thể nhẹ nhàng nghiêng sang tránh khỏi một kích của thanh niên hoa lệ, tiếp theo hướng hắn lướt tới, thân thể nhảy lên giữa không trung.

Phong Trung Kính Thảo!

Một trận thối ảnh mang theo kim sắc quang mang hướng thanh niên hoa lệ kia đánh tới.

Thối ảnh tung bay, mang theo thanh âm duệ kim vù vù.

Phanh phanh!

A!

Thanh niên hoa lệ làm sao biết được tốc độ của đối phương nhanh như vậy, căn bản không kịp phản ứng, mặt đã đạp lên cho mười mấy cái, răng cửa cũng bay ra, thân thể lần nữa bay ra bên ngoài.

- A, thân pháp của tiểu tử này thật nhanh, mới vừa rồi ta cũng không bắt được bộ pháp, tà môn!

- Chẳng lẽ hắn có Phong thuộc tính, nhưng mà công kích của hắn lại là Kim thuộc tính, không phải là Kim Phong thuộc tính đồng thể đi.

- Quản hắn lợi hại cái khỉ gió gì, hắn rước lấy phiền phức rồi, ta nhưng là nhìn thấy gia hỏa bị đánh có mang theo người đến.

...

Trong lúc nhất thời, người ở chung quanh lại bắt đầu nghị luận.

Ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông ở trong tửu lâu không có một người nào đến quản, dù sao bọn họ đều biết trước một một lần tranh cử cũng sẽ có một lần náo nhiệt, người trẻ tuổi nha, dễ dàng vọng động, chỉ cần không náo lên cái đại loạn gì, bọn họ cũng là một mắt nhắm một mắt mở, nếu là người nào thật đã xảy ra chuyện gì, cũng chính là tương đương với đem người đào thải trước mà thôi, không có gì đặc biệt hơn người.

- Nhìn thấy không? Ta không cần hai tay đồng dạng đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

Lăng Tiếu dùng ánh mắt dẫn dụ hướng về tiểu nữ hài nói.

Trong con ngươi của tiểu nữ hài kia hiện lên vẻ vui mừng, lúc này gật đầu lia lịa nói:

- Đại ca ca, ta muốn học cái cước pháp này.

- Tốt, sau này đại ca ca dạy cho ngươi.

Lăng Tiếu thoải mái cười nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu không để ý tới ánh mắt của mọi người, ôm tiểu nữ hài hướng gian phòng của mình đi về.

Mọi người thấy bóng lưng của Lăng Tiếu đại đa số cũng là ánh mắt khinh thường, chỉ có thiếu nữ lãnh diễm kai trong mắt lộ ra quang mang không dễ gì phát giác.

Trong phòng Lăng Tiếu, nhìn tiểu nữ hài thôn lang hổ yết, Lăng Tiếu phảng phất thấy được bóng dáng kiếp trước, tình cảnh này là tương tự cỡ nào a!

- Ăn no chưa? Chưa no thì ta gọi thêm một phần nữa!

Lăng Tiếu cưng chiều nhìn tiểu nữ hài hỏi.

Tiểu nữ hài nuốt xuống một ngụm thức ăn cuối cùng, vỗ vào bụng nói:

- Ăn no rồi, bụng đều gần nổ tung rồi.

- Vậy ngươi còn liều mạng mà ăn à?

- Không ăn nhiều một chút, lần sau không biết còn ăn được ở đâu?

- Yên tâm đi, sau này ngươi đi theo đại ca ca ta cũng sẽ không cần chịu đói nữa.

Lăng Tiếu nói.

Tiểu nữ hài hiểu chuyện gật gật đầu nói:

- Cám ơn đại ca ca, sau này Huyên Huyên tất cả nghe theo ngươi.

- Ngô, vậy thì tốt, ngoan ngoãn tới giường ngủ trước một chút đi, đại ca ca đi ra ngoài một chút.

Lăng Tiếu thần sắc hơi hơi cứng đờ, sau đó hướng về phía tiểu nữ hài khuyên một câu, trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng.

Tiểu nữ hài mở to ánh mắt tròn trịa đem thân ảnh cao lớn của Lăng Tiếu vững vàng ghi tạc trong lòng.

Ra khỏi cửa phòng, quả nhiên nhìn thấy thanh niên hoa lệ mang theo một gã lão giả cùng hai gã tráng hán đi tới.

- Tạp chủng, lại không có chạy trốn, tiểu gia hôm nay liền muốn giết ngươi, lên cho ta, bắt hắn đánh thành tám khối cho ta.

Thanh niên hoa lệ kia hướng về phía thủ hạ của mình quát lên.

Tranh cử ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông còn chưa bắt đầu, một tràng sóng gió nho nhỏ đã mở màn trước rồi.

Cách Tử Thiên tông gần nhất chính là Phần Địa thành, khoảng cách giữa hai

thành, cưỡi khoái mã cũng bất quá là ba năm ngày liền tới.

Phần Địa thành cũng coi như là một trong những thanfht rì tương đối giàu có trong tất cả thành trì ở Tây Bắc, nhân khẩu đông đảo, võ phong thịnh hành. Gia tộc lớn nhất ở Phần Địa thành nổi tiếng gần nha chính là Lao gia.

Lao gia trừ tài đại khí thô ra, còn có hai vị Vương giai cường giả tọa trấn. Ở Tây Bắc, cường giả Vương giai là tồn tại cao nhất, là thuộc về phạm vi như thần linh. Rất nhiều thành trì trăm năm khó có được xuất hiện một gã cường giả Vương giai, mà Lao gia liền có hai gã, đủ thấy thực lực của Lao gia mạnh bao nhiêu.

Nếu không có sự tồn tại của Tử Thiên tông, chỉ sợ bọn họ cũng là bá chủ độc bá một phương.

Lao gia ở Tây Bắc xem như là một vượng tộc đỉnh phong, mặt khác còn có Băng gia ở Băng thành, Tề thành Sâm gia, Song Nguyệt thành Ngọc gia, Vũ Minh thành Vũ gia...

Những gia tộc này ở Tây Bắc đều có uy danh, trong mỗi một nhà có ít nhất là hai tên võ giả Vương giai tọa trấn.

Tên thanh niên mới vừa rồi ở ngoài tửu lâu đnahs tiểu nữ hài chính là người Lao Phạm Thanh của Lao gia, trung giai Huyền Sĩ 25 tuổi.

Kỳ thực, lấy tư chất này của hắn căn bản không có tư cách tham dự tranh cử ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông, chẳng qua là Lao gia ở gần Tử Thiên thành, mỗi năm đều sẽ tiến cống không ít thứ tốt cho Tử Thiên tông, cho nên Lao gia mỗi một lần đều có thể cử nhiều thêm một cái danh sách tham dự tranh cử ngoại môn đệ tử, mà Lao Phạm Thanh chính là người được chọn trong danh ngạch đi tranh cử.

Hắn tại sao trở thành người may mắn của Lao gia, tự nhiên bởi vì hắn chính là đích hệ tử tôn của Lao gia gia chủ.

Hắn tới Tử Thiên tông mấy ngày, hôm nay đi ra ngoài đi dạo, không thấy ngọc bội giắt ở bên hông, ngọc bội kia là tượng trung cho địa vị của hắn ở trong Lao gia, có ý nghĩ đặc thù.

Đang ở thời điểm hắn gấp gáp tìm kiếm khắp nơi, lại thấy một tiểu nữ hài như khất cái đem ngọc bội của hắn đưa tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 268 - Ước Hẹn Năm Chiêu

Thấy tiểu nữ hài dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi như thế, Lao Phạm Thanh liền lập tức cho rằng tiểu phiến nha này là tên trộm, cho nên không nói hai lời liền đánh tiểu nữ hài một trận.

Nếu không phải Lăng Tiếu xuất hiện, chỉ sợ tiểu nữ hài đã chết.

Tiểu nữ hài này chính là Hạ Huyên Huyên.

Phần Địa thành cùng Tử Thiên tông là lân cận, thân là dòng chính của Lao gia, bên cạnh Lao Phạm Thanh đương nhiên là có bảo tiêu đi theo.

Nếu không, hiện tại Lao Phạm Thanh bị người đánh, hắn thiết yếu phải lấy lại danh dự, nếu không mặt mũi của Lao gia bọn họ để ở nơi nào.

- Vị huynh đệ kia thật muốn giết ta?

Lăng Tiếu ngưng mắt nhìn Lao Phạm Thanh âm u hỏi.

- Nói nhảm, Lao Phạm Thanh ta chẳng phải bị đánh thành như vậy, ngươi cũng không hỏi thăm một chút Phần Địa thành Lao gia chúng ta là uy danh bực nào, quả nhiên dám đụng đến ta, ngươi con mẹ nó là muốn chết.

Lao Phạm Thanh bất phẫn quát lên.

- Như vậy chúng ta đi ra ngoài giải quyết.

Lăng Tiếu không muốn sinh sự ở trong tửu lâu này, càng trọng yếu hơn là

không muốn ầm ĩ đến tiểu nha đầu ở bên trong, huống chi tên lão giả kia để cho hắn kiêng kỵ, ít nhất là cao thủ Linh Sư giai.

- Ha ha, ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi a, để cho ngươi có đường chạy trốn a, lên cho ta!

Lao Phạm Thanh dữ tợn cười to nói.

Lúc này, hai gã cao giai Huyền Sĩ ở bên cạnh hắn liền muốn động thủ với Lăng Tiếu.

- Chuyện náo lớn, đối với các ngươi cũng không tốt đúng không? Bên cạnh ngươi mang theo cao thủ Linh Sư giai, còn có hai vị hộ vệ, chẳng lẽ còn sợ ta một cái trung giai Huyền Sĩ nho nhỏ chạy trốn sao?

Lăng Tiếu liếc qua lão giả kia một cái nhàn nhạt nói.

Lão giả kia giương mắt lên, ánh mắt bắn ra tinhq aung, lúc này hướng Lao Phạm Thanh ở một bên gật đầu.

- Tốt, chúng ta không náo ở trong tửu lâu, ta liền ở trên đường giết chết tên khốn kiếp không có mắt như ngươi.

Lao Phạm Thanh phi một cái, sau đó đi ra khỏi tửu lâu.

Lăng Tiếu cũng chậm rãi đi theo phía sau hắn, hai gã cao giai Huyền Sĩ kia thì từ phía sau nhìn Lăng Tiếu, để ngừa hắn chạy trốn.

Thời điểm đi tới đại sảnh tửu lâu, phần lớn mọi người dùng ánh mắt vui vẻ khi thấy người gặp họa nhìn Lăng Tiếu.

- Lão đại!

Hoa Hiểu Quế ở trong đám người cũng nhìn thấy Lăng Tiếu, không khỏi kinh hô lên.

Lăng Tiếu hướng hắn nhìn lại,, khẽ gật đầu với hắn.

Nhóm thanh niên do Nhâm Hoa Phú cùng Mạc Khắc dẫn đội tới Tử Thiên tông đều biết Lăng Tiếu hẳn là chọc tới phiền toái.

Bất quá trên đường đi tới Lăng Tiếu một mực giữ vững điệu thấp, trừ Hoa Hiểu Quế cùng Vũ Tư Tuyết trò chuyện một chút ra, những người khác nhất luật không có giao tình, cho nên hắn cũng không cho là trong những người này sẽ có người vì hắn mà ra mặt.

- Đại ca ca, ngươi không nên đi cùng bọn hắn.

Hạ Huyên Huyên từ phía sau đuổi tới, hướng về phía Lăng Tiếu kêu to nói.

Lăng Tiếu nhìn về phía tiểu nha đầu kia khuyên bảo nói:

- Huyên Huyên mau vào phòng đi, Đại ca ca rất nhanh sẽ trở lại, đến lúc đó sẽ dạy ngươi thối pháp đá người được chứ?

Hạ Huyên Huyên thoáng cái nhào tới trước mặt Lăng Tiếu khóc lóc nói:

- Đại ca ca là người tốt, Huyên Huyên không có trộm đồ của hắn, là hắn bị rơi, ta nhặt lên trả lại cho hắn mà thôi, ô ô...

- Mẹ kiếp, ngươi cái tiểu phiến nha này, cư nhiên còn dám giảo biện, bản thiếu gia muốn đem ngươi ném cho chó ăn.

Lao Phạm Thanh tức giận mắng. Thời điểm khi hắn lấy lại được ngọc bội tự nhiên biết chính mình rơi mất, nhưng mà không muốn thừa nhận mà thôi,

cho nên hắn vừa bắt đầu cũng không hạ tử thủ với Hạ Huyên Huyên, chỉ là muốn đánh nàng hả giận, ai biết khiến cho chính mình biến thành một thân như vậy.

Lăng Tiếu đối với Lao Phạm Thanh ném đi ánh mắt lãnh liệt, khiến cho Lao Phạm Thanh sợ hết hồn lui về phía sau một bước.

- Lên cho ta, giết chết bọn họ, nhìn sau này còn có ai không cho Lao gia chúng ta mặt mũi.

Lao Phạm Thanh đối với hộ vệ bên cạnh mình nói.

- Ai dám động đến lão đại ta, ta liều mạng với người đó.

Hoa Hiểu Quế lên tiếng kêu lên, lại đứng ở bên cạnh Lăng Tiếu. Người này thân thể mặc dù gầy yếu, nhưng mà hắn có một cái tâm trọng tình trọng nghĩa.

Hạ Hầu Sử ở không xa phảng phất biết danh tiếng của Lao gia, trên môi lướt qua nụ cười chế nhạo, ở trong lòng đắc ý nghĩ:

- Đáng đời xui xẻo, lại dám đánh chủ ý lên Tuyết nhi, hiện tại không cần ta xuất thủ, ngươi sẽ chết lềnh bềnh rồi.

Ai ngờ hắn vừa mới đắc ý được một chút, sau một khắc lại là u mê.

Vũ Tư Tuyết ở phía sau hắn đi ra ngoài, đứng ở bên cnahj Lăng Tiếu hướng về hắn kiên định nói:

- Lăng Tiếu, ta... Ta đứng ở bên phía ngươi.

Nói xong, sắc mặt nàng đều đỏ lên, trong lòng nghĩ đến lần biểu lộ của Lăng

Tiếu đối với nàng khi vào thành, mở ra trái tim phong bế nhiều năm của nàng, nàng không hi vọng nam nhân anh tuấn hài hước này có chuyện.

Trải qua một phen giãy dụa, nàng vẫn là lựa chọn đứng ở bên phía Lăng Tiếu.

- Ha hả, không tệ không tệ, lại còn có trợ thủ, Trữ bá, xuất thủ phế mỗi người một cái tay cho ta, còn nữ nhân kia... Schs sách, liền lưu lại theo ta đi.

Lao Phạm Thanh ánh mắt rơi vào trên người Vũ Tư Tuyết cười dâm nói.

- Các ngươi đều lui qua một bên, chuyện của ta để tự mình ta giải quyết.

Lăng Tiếu đem bọn họ che ở phía sau, nhàn nhạt nói một câu, tiếp theo hướng về phía Lao Phạm Thanh quát lên:

- Ta đứng ở chỗ này tùy ý ngươi công kích năm chiêu, nếu như ta không chết, chuyện này coi như xong thì thế nào?

Mới từ Vẫn Thạch thành đi ra ngoài, Lăng Tiếu thật sự không muốn đem chuyện náo lớn, hơn nữa đối phương có thể mang theo hộ vệ tới đây, nhìn dáng dấp hẳn là một phương thế lực, có thể không đắc tội liền tận lực không đắc tội đi.

Thật sự không thuận theo mà quấy nhiễu, vậy thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác rồi.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt kinh ngạc.

Lao Phạm Thanh mặc dù tuổi hơi lớn một chút, nhưng mà cũng có thực lực trung giai Huyền Sĩ, người này lại dám tiếp nhận năm chiêu của nhân gia,

đây không phải là tự tìm đường chết sao?

- Hắc hắc, lời này của ngươi có thật không?

Lao Phạm Thanh cười hỏi.

- Dĩ nhiên, chỉ càn ngươi bỏ qua cho ta cùng với tiểu muội, ta đứng bất động cứng rắn chịu năm chiêu của ngươi, đánh cho tàn phế cũng không trách ngươi, nhưng sau năm chiêu ta may mắn không chết, chuyện này xem như là bỏ qua?

Lăng Tiếu sâu kín nói.

- Lão đại ngươi...

Hoa Hiểu Quế lo lắng nói.

- Không có chuyện gì!

Lăng Tiếu ứng một câu, lúc này lần nữa hướng về phía Lao Phạm Thanh quát lên:

- Có dám không?

- Tốt, bổn thiếu gia hôm nay liền phế đi vương bát đản lớn lối như ngươi!

Lao Phạm Thanh đáp một tiếng, lúc này một quyền tám phần lực đạo hướng Lăng Tiếu đánh qua.

- Đại ca ca (Lăng Tiếu)!

Hạ Huyên Huyên cùng với Vũ Tư Minh đều nhịn không được kinh hô lên.

Phanh!

Thân thể Lăng Tiếu ngã bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 269 - Ngươi Ngay Cả Đệ Muội Cũng Không Buông Tha. (1)

Sau khi lùi lại mấy thước, thân hình miễn cưỡng dừng lại, hắn quệt một chút máu tươi nơi khóe miệng nhìn Lao Phạm Thanh nói:

- Một chiêu, còn có bốn chiêu.

- Bại hoại.... Bại hoại, không... Không nên đánh ca ca!

Hạ Huyên Huyên muốn xông vào ngăn cản Lao Phạm Thanh, nhưng mà Võ Tư Minh lại là kéo nàng không cho phép nàng đi ra ngoài.

Vũ Tư Minh lại làm sao không muốn đi ra hỗ trợ, nàng tâm tư mặc dù đơn thuần nhưng không phải là nữ nhân không có đầu óc, nếu Lăng Tiếu dám đáp ứng tiếp nhận công kích của đối phương, vậy thì chứng minh hắn có nắm chắc.

- Hảo hảo, lại còn có thể đứng lên, chiêu thứ hai!

Lao Phạm Thanh liên tục ứng hai câu, trong lòng cực sướng rồi, lại còn có người ngu không cần hoàn thủ, tùy ý làm cái cọc gỗ cho hắn đánh, vừa vạn có thể để cho hắn triển lộ uy phong.

Chiêu thứ hai, một đạo kim mang từ trong tay Lao Phạm Thanh chui ra, gầm thét về phía Lăng Tiếu oanh tới.

- Chiêu này xem ra đã dùng hết mười thành lực lượng rồi, tiểu tử kia đoán chừng không chết cũng phế đi.

- Thật không hiểu nổi, lại vì một cái tiểu dân đen mà đối đầu với Lao gia, đây không phải là tự tìm đắng sao?

- Có lẽ người này chính là đồ ngu đi.

- Như vậy rất tốt, tham gia tranh cử lại thiếu một người, chúng ta liền nhiều hơn một phần cơ hội.

... Nhóm thanh thiếu niên ở một bên xem náo nhiệt thấy vui khi người gặp họa thấp giọng nói.

Chiêu thứ hai, trực tiếp oanh lên trước ngực của Lăng Tiếu, phục trên người hắn bị đánh vỡ ra, cả người lại là bay ra ngoài.

- Hắc, đây chính là kết quả đắc tội bản thiếu gia.

Lao Phạm Thanh nhìn Lăng Tiếu nằm trên mặt đất cười nói, hắn cho là Lăng Tiếu dưới một chiêu này của hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, coi như là cao giai Huyền Sĩ ăn một chiêu này cũng phải bị thương nặng.

- Tiếp... Lại đến!

Lăng Tiếu lảo đảo bò dậy.

- Đại ca ca...

Ánh mắt linh động của Hạ Huyên Huyên không ngừng chảy ra nước mắt, cuối cùng nàng cắn cắn mu bàn tay của Vũ Tư Tuyết, tránh thoát tay của nàng, chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu.

Hoa Hiểu Quế móc ra mấy viên đan dược đưa tới:

- Lão đại... Ngươi phải chịu đựng a!

Lăng Tiếu cự tuyệt đan dược của Hoa Hiểu Quế, hữu khí vô lực nói:

- Đem... Đem Huyên Huyên kéo ra, ta còn chịu được.

Hoa Hiểu Quế nhìn ánh mắt kiên định của Lăng Tiếu, thở dài một hơi, ôm lấy Hạ Huyên Huyên đi sang một bên.

- Không nghĩ tới mạng ngươi còn rất cứng, bất quá như vậy mới có ý tứ.

Lao Phạm Thanh lộ ra thần sắc hung tàn nói, kỳ thật ở trong lòng hắn cũng là kinh hãi:

- Chẳng lẽ người này có mặc phòng ngự giáp, lại bị một kích toàn lực của hắn mà không chết.

Tiếp theo, chiêu thứ ba, thứ tư liên tục hướng chỗ yếu hại của Lăng Tiếu oanh tới.

Oanh oanh!

Lăng Tiếu giống như đạn pháo bay ra thật xa.

- Ha ha, tạp chủng chết tiệt, lúc này ngươi chết đi.

Lao Phạm Thanh đắc ý cười ha ha nói.

Ai ngờ tiếng cười của hắn mới được một nửa, nhưng lại bị ngạnh sinh sinh nuốt lại.

Lăng Tiếu lại lần nữa giống như tiểu cường đánh không chết, kỳ tích mà đứng lên.

- Còn có... Còn có một chiêu, đến đây đi!

Lăng Tiếu khó khăn phun ra mấy chữ này nói.

- Người này quá biến thái đi, như vậy cũng không chết.

- Nói không chừng người này khẳng định mặc cao cấp phòng ngự vệ giáp, nếu không bị công kích mạnh như vậy, khẳng định là chết lềnh bềnh rồi.

- Đây là có khả năng, trừ phi dùng vũ khí, nếu không người này thật đúng là không chết được.

...

Người ở chung quanh lại bắt đầu không giải thích được mà nghị luận.

Hoa Hiểu Quế lại là đối với Lăng Tiếu càng ngày càng bội phục rồi:

- Lão đại không hổ là lão đại, tinh thần đánh không chết này đáng giá học tập.

Trong mắt đẹp của Võ Tư Tuyết lưu chuyển lên quang thải khác thường, đồng thời lại xen lẫn mấy phần lo lắng.

Chỉ có Hạ Huyên Huyên thay đại ca của nàng cảm thấy vạn phần khó chịu.

Thân ảnh của Lăng Tiếu cũng từ đây vĩnh viễn khắc ở trong lòng Hạ Huyên Huyên.

Ở một cái góc nhỏ, một đạo bóng hình xinh đẹp cũng nhìn chăm chú vào hết thảy trong sân, quanh thân tản ra hàn khí nhàn nhạt khiến cho người ta không dám thân cận.

- Mẹ kiếp, ngươi khẳng định có mặc phòng ngự vệ giáp, nếu không không thể nào không có chuyện gì, lần ước định này không tính.

Lao Phạm Thanh xanh mặt quát lên.

Coi như là cao giai Huyền Sĩ đứng bất động cứng rắn nhận mấy chiêu toàn lực của hắn cũng tuyệt đối không thể nào đứng lên, mà người này lại là một lần lại một lần bò dậy, thật sự quá ghê tởm.

Lăng Tiếu híp mắt không nói gì, một tay đưa tới trước ngực, xé rách xiêm y, cơ ngực bền chắc rõ ràng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Một ít thiếu nữ trẻ tuổi không khỏi kinh hô một tiếng, sau đó khuôn mặt đều đỏ hồng lên, không dám nhìn tới, có mấy người to gan, lại là không hề kiêng kỵ nhìn cơ ngực của Lăng Tiếu.

Hào sảng nữ nhân Ngọc Liệt Diễm của Song Nguyệt thành cùng một đường đi tới với Lăng Tiếu thì trực tiếp nhìn chằm chằm vào cơ ngực của Lăng Tiếu, đôi mắt đẹp nở rộ ra vài tia quang thải kinh ngạc nói:

- Di, không nghĩ tới tiểu bạch này còn có mấy phần cơ nhục, thoạt nhìn rất bền chắc, bị oanh mấy chiêu lại không tổn hại chút nào.

Đừng xem Ngọc Liệt Diễm bình thời bộ dáng tùy tiện hào sảng, kỳ thực tâm tư của nàng rất chặt chẽ, nhìn một cái liền chú ý đến trước ngực của Lăng Tiếu lại không có bất kỳ vết thương nào.

Lời này của nàng nói ra rất nhỏ, nhưng mà cũng dẫn tới chú ý của mấy người

bên cạnh nàng, trong lúc nhất thời những người kia đều lâm vào trong trầm tư.

- Đường đường là Lao gia đại thiếu gia cũng nuốt lời sao?

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

Lao Phạm Thanh nhìn Lăng Tiếu ở trần, mặt liền biến sắc, trong lòng cũng đang nghi ngờ:

- Người này làm sao có thể còn chưa chết, nhất định là đang vùng vẫy giãy chết, đúng, nhất định là vùng vẫy giãy chết.

- Lão tử không tin ngươi là đánh không chết.

Lao Phạm Thanh song quyền hợp lại cùng một chỗ, hướng lên bầu trời giơ cao quyền lên, kim sắc quang mang như trụ phóng lên cao, trong lúc nhất thời tại chỗ tinh oánh nhanh chóng sáng lên, lộ ra vẻ cực kỳ tráng quan.

- Kim Quyền Song Kích!

Quanh thân Lao Phạm Thanh hiện lên kim mang chi sắc, quát to một tiếng, song quyền ngưng tụ công kích Kim thuộc tính mười hai tầng xuất ra hướng Lăng Tiếu bao phủ mà đi.

Một chiêu này ngay cả mấy thanh niên cường giả xung quanh cũng trở nên ngưng trọng, hiển nhiên bọn họ đều đang suy nghĩ đổi lại là chính mình có năng lực thừa nhận một chiêu này hay không.

Không khí chung quanh cũng bị kim mang cắt đến phát ra tiếng vang tê tê.

Lăng Tiếu đối mặt với một chiêu này không có chút nào động dung, chỉ là

ánh mắt quá mức khác thường, ở trên da thịt trần trụi của hắn lặng lẽ nổi lên kim hoàng chi sắc nhè nhẹ.

Người không nhìn kỹ chỉ cho là màu sắc bình thường của da, kỳ thật đây là dấu hiệu Lăng Tiếu vận hành Kim Cương Ngũ Biến quyết.

Ầm!

Kim mang mãnh liệt oanh tạc ở trên người Lăng Tiếu, hắn lại lần nữa giống như đạn pháo bay ra ngoài.

Tất cả mọi người cho là Lăng Tiếu lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 270 - Ngươi Ngay Cả Đệ Muội Cũng Không Buông Tha. (2)

Lao Phạm Thanh từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy, tiếp theo từ trong ngực móc ra đan dược phục dụng, hiển nhiên một kích mới vừa rồi đã rút hết huyền lực trên người hắn.

- Hừ, tạp chủng chết tiệt kia đã chết đi!

Lao Phạm Thanh hừ lạnh nói.

Hoa Hiểu Quế ôm Hạ Huyên Huyên chạy tới chỗ Lăng Tiếu, Vũ Tư Tuyết đồng dạng cũng vội vàng đi theo.

- Thiếu gia, chúng ta đi thôi, chuyện náo lớn, Tử Thiên tông mặt mũi cũng khó nhìn.

Lão giả hướng về phía Lao Phạm Thanh nhắc nhở nói.

Bên trong Tử Thiên thành cho phép một đời trẻ tuổi tự do đọ sức, nhưng mà không có nghĩa là bỏ mặc tàn sát lẫn nhau. Cho nên lão giả sợ rằng Tử Thiên tông sẽ ra mặt quản chuyện này, đến lúc đó đem chuyện náo lớn sẽ không tốt.

- Ừ, nếu đã giết chết tên tiểu tử này, bản thiếu gia cũng hết giận rồi, đi thôi.

Lao Phạm Thanh gật đầu, chuẩn bị cùng lão giả rời đi.

Ai ngời Lăng Tiếu bị cho là đã chết lại một lần nữa bò dậy.

- Không thể nào, người này tu luyện Bất Tử Thần Công sao? Lại còn chưa chết?

- Đoán chừng là tu luyện công pháp phòng ngự nào đó đi, quá biến thái rồi.

- Không trách được nhân gai dám cứng rắn chịu năm chiêu, thì ra là đến có chuẩn bị.

- Ta cảm thấy được hẳn là Lao Phạm Thanh tên kia quá yếu đi, nếu là ta trực tiếp liền có thể bóp chết hắn.

...

- Lão đại không sao chứ?

Hoa Hiểu Quế quan tâm hỏi một tiếng, muốn đem Lăng Tiếu đỡ lên.

Ai ngờ Vũ Tư Tuyết ở một bên lại là trước một bước đem Lăng Tiếu đỡ lấy, lo lắng hỏi:

- Lăng Tiếu ngươi không sao chứ?

- Yên tâm, không chết được!

Lăng Tiếu cười cười nói, hắn gối đầu lên đùi của Vũ Tư Tuyết, bộ mặt cơ hồ áp vào chỗ hai vú thẳng đứng của nàng, từng đượt mùi thơm cơ thể của thiếu nữ truyền đến, để cho hắn một trận xuân tâm nhộn nhạo, vội vàng trong lòng mặc niệm:- Vợ của bạn không thể lấn a, không đúng, nàng còn không phải là vợ của bạn, chiếm chút tiểu tiện nghi không được coi là tội phạm đi.

Người khác đều cho Lăng Tiếu là kẻ ngu, lại dám chọi cứng năm chiêu với nhân gia.

Nhưng mà ai biết Lăng Tiếu không phải là kẻ ngu, ngược lại là thông tuệ hơn người. Nếu như hắn không có chỗ dựa chắc chắn thì sẽ không nói lên yêu cầu như thế, hắn cũng không phải là không coi trọng, không phải là kẻ cuồng chịu hành hạ. Đơn giản là hắn ỷ vào Kim Cương Ngũ Biến quyết có thể chống đỡ được một kích toàn lực của đê giai Linh Sư, mà Lao Phạm Thanh chẳng qua là trung giai Huyền Sĩ, Lăng Tiếu tự nhiên không sợ hãi.

Từng ngụm máu tươi kia chẳng qua là Lăng Tiếu làm ra để lừa gạt mọi người mà thôi.

Như vậy mới có thể làm cho Lao Phạm Thanh nhụt chí, cũng không cần khai chiến, đồng thời cũng chẳng khác gì là tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết một chút, lấy phương thức như thế bảo vệ Huyên Huyên, đúng là phương pháp xử lý vô cùng hoàn thiện.

Lao Phạm Thanh còn chưa đi xa, nghe được ồn ào trong đám người, quay đầu nhìn lại, phát hiện Lăng Tiếu cư nhiên lại một lần nữa đứng lên, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không phải là trọng thương, còn là vẻ mặt cợt nhả, trong lúc nhất thời trong lòng nghẹn đến ủy khuất a!

- Thiếu gia, việc nhỏ không nhẫn thì đại loạn!

Lão giả ở một bên nhẹ giọng hướng về phía Lao Phạm Thanh khuyên.

- Mẹ kiếp, đem ta làm hầu tử để đùa bỡn, muốn chết.

Lao Phạm Thanh tức giận điên rồi, hắn cảm thấy Lăng Tiếu mới vừa rồi giả thành bộ dáng bị thương như vậy nhất định là đang đùa bỡn hắn, lửa giận trong nháy mắt mơ hồ che mất lý trí.

- Ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ lời nói của Lao gia đại thiếu lại không tính?

Lao Phạm Thanh giả bộ trọng thương vô lực, nằm ở trong ngực của Vũ Tư Tuyết nhàn nhạt nói.

- Cái con mẹ ngươi, dám ở trước mặt bản thiếu gia giả chết, ta liền cho ngươi chết!

Lao Phạm Thanh càng nhìn vẻ mặt của Lăng Tiếu lại càng thấy được hắn là đang cười nhạo mình, trường kiếm trong tay trong nháy mắt hướng Lăng Tiếu đâm tới.

- Dừng tay!

Hai đạo kiều thanh đồng thời vang lên, đáng tieecslp vẫn hướng về phía trước đâm tới, kim mang hiện ra.

Trong mắt hổ của Lăng Tiếu hiện lên sát cơ, hắn cũng bất chấp giả bộ bị thương:

- Cái con mẹ ngươi, lại dám mắng mẹ ta.

Lăng Tiếu tránh thoát lồng ngực của Vũ Tư Tuyết, trong nháy mắt tránh khỏi trường kiếm của Lao Phạm Thanh, một tay chế trụ tay của hắn, một quyền nặng nề oanh ở trên sống mũi.

A!

Lao Phạm Thanh ăn một quyền, máu mũi chảy đầm đìa.

Lăng Tiếu không có cứ như vậy quên đi, tiếp tục đối với Lao Phạm Thanh đánh tiếp mấy quyền.

- Dừng tay!

Tên cao thủ Linh Sư giai của Lao gia kia trong nháy mắt đi tới giữa hai người, muốn hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ để cứu thiếu gia nhà hắn.

- Cút ngay cho ta, nếu không ta sẽ giết hắn.

Lăng Tiếu lật tay chế trụ cổ của Lao Phạm Thanh, giơ hắn chắn ở trước người của mình, phòng ngừa lão giả kia xuất thủ đánh lén.

Tất cả mọi người u mê, người này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mới vừa rồi rõ ràng đều gần chết rồi, hiện tại lại biến thành long tinh hổ mãnh, chẳng lẽ công kích mới vừa rồi của Lao gia thiếu gia đều là hoa quyền tú thối sao?

- Tiểu tử, ngươi có biết hậu quả làm vậy chứ?

Lão giả đối với Lăng Tiếu thi triển uy áp nói.

Lăng Tiếu thừa nhận áp lực, lúc này không giống thường ngày, đối với uy áp của Linh Sư giai cũng không cảm thấy cố hết sức.

- Hừ, lão gia hỏa, ngươi nên biết là thiếu gia các ngươi nói không giữ lời trước, điều này có thể trách ta sao?

Lăng Tiếu hướng về phía lão giả kia hừ lạnh nói. Đồng thời tinh thần lực đã đề phòng, chỉ cần lão gia hỏa dám động thủ, quản chi là lưỡng bại câu thương cũng phải khiến cho hắn không được sống khá giả.

- Có... Có gan ngươi làm bị thương ta, Lao gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lao Phạm Thanh khó khăn tức giận nói.

- Đồ không có mắt!

Lăng Tiếu quát một tiếng, từng quyền nặng nề đánh lên trên lưng hắn, để cho hắn lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Ngươi rốt cục muốn thế nào?

Lão giả mặt xanh mét hỏi.

Gia tôc phái hắn ra đi chiếu cố thiếu gia, đương nhiên là không hi vọng Lao Phạm Thanh ở trước khi tranh cử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay lại bị một tên tiểu tử không sợ hãi uy hiếp hắn, đánh thiếu gia hắn một trận, nhất thời cảm thấy để cho hắn không còn mặt mũi, đồng thời cũng đánh vào mặt mũi của Lao gia bọn hắn.

- Ta muốn thế nào, mới vừa rồi ta đã nói với hắn rõ ràng rồi, là hắn không biết tốt xấu!

Lăng Tiếu bất phẫn nói một tiếng, lại nói tiếp:

- Cầm đồ tới chuộc hắn, nếu không thì không cần bàn nữa.

Lăng Tiếu trong lòng khó chịu, vốn tưởng rằng mọi người dĩ hòa vi quý, hắn không muốn đánh đánh giết giết, đều là bị người này ép, vậy dứt khoát làm tuyệt một chút, bắt bí một khoản rồi hãy nói.

Lão giả híp mắt, thần sắc sát ý lẫm nhiên âm u nói:

- Tiểu tử, mọi việc lưu một đường, ngày sau còn tốt gặp nhau, ở chỗ này người nào mà không biết uy danh của Lao gia chúng ta, chẳng lẽ ngươi thật muốn cùng với Lao gia chúng ta không chết không thôi áo?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 271 - Nữ Nhân Này Đúng Là Một Yêu Tinh. (1)

- Ha ha, dường như nơi này là Tử Thiên thành đi, chẳng lẽ các ngươi đem Tử Thiên thành làm thành hậu hoa viên của các ngươi sao, tông môn cũng không để vào mắt sao? Nếu không phải là các ngươi khinh người quá đáng, ta làm sao phải khổ như thế, hãy bớt sàm ngôn đi, tam giai linh thảo, huyền phẩm hoặc huyền tinh, chỉ cần lấy ra khiến ta hài lòng là được, ta lập tức đem hắn thả ra, bất quá đồ của các ngươi phải tốt một điểm, nếu không Lao gia đại thiếu của các ngươi có cảm giác mạng mình đê tiện a!

Lăng Tiếu hào tình vạn trượng cười nói.

Giờ khắc này, thanh niên một đời ở chung quanh đều cảm thấy cử động lần này của Lăng Tiếu thật không khôn ngoan, cảm giác hắn khẳng định chết chắc. Lại cậy mạnh, chỉ sợ sẽ gặp phải Lao gia điên cuồng trả thù a!

Đến lúc này một ít thiếu nữ đối với Lăng Tiếu quang đến thần thái thân mật, cảm thấy nam tử nên có hào khí can vân như vậy, làm việc sợ sợ hãi hãi, như thế nào cũng khiến cho các nàng cảm thấy không thích.

Trong mắt đẹp của Vũ Tư Tuyết lại càng khó nén vẻ ái mộ, nàng hưng không phải là thích loại nam nhân vừa dũng cảm vừa không mất hài hước này sao.

Hoa Hiểu Quế ở một bên cũng chú ý tới khác thường của Vũ Tư Tuyết, trong lòng khổ sở không thôi:

- Lão đại a, ngươi ngay cả đệ muội cũng không buông tha, thật không phải là người.

- Người thật xác định muốn cùng Lao gia chúng ta là địch?

Lão giả lần nữa hỏi.

- Ta không có thời gian nói nhảm cùng các ngươi, trong ba tức, không lấy ra vật trao đổi, ngươi liền thay hắn nhặt xác đi.

Lăng Tiếu không kiên nhẫn nói.

Liền ở lúc này, một đạo thanh âm to lớn từ chỗ xa truyền đến:

- Người phương nào dám ở chỗ này gây chuyện?

Một gã lão giả mặc hắc bào nhảy lên mấy cái liền đi tới trước mặt mọi người.

Người này tướng mạo thường thường, nhưng mà quanh thân phát ra một đoàn khí tức không thể bắt đến, thực lực sâu không lường được, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng sinh ra uy áp, thực lực của người này ít nhất là Linh Sư đỉnh phong.

Một đời thanh niên cũng không ai biết người này, nhưng mà người nguyên vốn ở Tử Thiên thành lập tức tề thanh kêu to nói:

- Ra mắt Cát đại nhân.

Danh Lao gia lão giả kia hiển nhiên cũng biết người này, hướng về phía hắc bào lão giả kia chắp tay nói:

- Ra mắt Cát đại nhân.

Tên hắc bào lão giả kia chính thành thành chủ của Tử Thiên thành, chấp sự

Cát Đồ của Tử Thiên tông.

Cát Đồ hướng về Lao gia lão giả gật đầu, nhìn lướt qua Lăng Tiếu cùng Lao Phạm Thanh, âm u nói:

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lao gia lão giả mới vừa muốn nói chuyện, một gã quản sự từ trong tửu lâu bước ra ghé vào bên tai của Cát Đồ thấp giọng mà đem chuyện sơ lược kể lại một lần.

Con mắt của Cát Đồ ở trên người Lăng Tiếu đảo qua một cái, khẽ nhíu mày một chút, sau đó hướng về phía quản sự kia khẽ lên tiếng, phất tay để cho hắn đi xuống.

- Đem người that đi, chuyện này đến đây chấm dứt.

Cát Đồ dùng giọng nói nhàn nhạt không thể cự tuyệt nói.

Lăng Tiếu chần chờ một chút, sau đó đem Lao Phạm Thanh đẩy về phía Lao gia lão giả ở bên kia.

- Khụ khụ...

Lao Phạm Thanh ho mấy cái, lúc này quay đầu lại hướng về phía Lăng Tiếu ném một cái ánh mắt oán độc mắng:

- Tạp chủng chết tiệt, ngươi dám đánh tiểu gia, ta nếu để cho ngươi còn sống đi ra Tử Thiên thành, ta liền không làm hộ Lao, Trữ bá lên cho ta.

- Im miệng, nói thêm một câu nữa thì lập tức cút đi cho ta.

Cát Đồ hướng về phía Lao Phạm Thanh lạnh lùng quát lên.

Lời này của Lao Phạm Thanh chính là không đem Tử Thiên tông để vào mắt, không đem hắn cái thành chủ của Tử Thiên thành này để vào trong mắt, lại dám công bố muốn ở trước mắt hắn mà giết người.

Nếu như bỏ mặc hắn uy hiếp người khác như thế, vậy uy tín của Tử Thiên tông bọn họ ở đâu, chẳng phải là để thanh thiếu niên trong tràng trái tim băng giá?

- Nhưng mà...

Lao Phạm Thanh từ nhỏ được cưng chiều, làm sao còn nhớ rõ nơi này là Tử Thiên thành, mà không phải là Phần Địa thành của bọn họ, muốn nói cái gì nữa, Lao gia lão giả ở một bên vội vàng nói:

- Thiếu gia, chúng ta trước đi về, Cát đại nhân, chúng ta cáo từ!

Lao gia lão giả không nói hai lời, kéo lấy Lao Phạm Thanh rời đi.

Tiếp theo Cát Đồ hắng giọng nói:

- Còn có năm ngày chính là ngày tranh cử của tông môn, ở trong năm ngày này ai dám tiếp tục gây chuyện sinh sự, lập tức hủy bỏ danh sách tranh cử.

Dứt lời, Cát Đồ lần nữa liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó rời đi.

- Thạt là ăn thiệt thòi rồi, còn tưởng tằng có thể kiếm được chút tiền chứ.

Lăng Tiếu cùng với đám người sau khi rời đi có chút bất phẫn nói.

Người ở chung quanh nghe nói như thế, thiếu chút nữa bị đánh ngã.

Người này thật là không biết sống chết, chẳng lẽ hắn thật không biết thực lực của Lao gia sao?

- Lão đại, ngươi thật không sao chứ, chỗ này của ta có đan dược.

Hoa Hiểu Quế hỏi.

- Không có chuyện gì, không nghĩ tới Tiểu Quy ngươi là một bằng hữu như vậy, sau này ngươi chính là huynh đệ của Lăng Tiếu ta, đến tông môn ta bảo kê ngươi.

Lăng Tiếu vỗ ngực nói.

- Vậy còn ta đây?

Vũ Tư Tuyết ở một bên khẽ cười hỏi.

- Ách... Ngươi đương nhiên là tiểu muội của ta..., người nào khi dễ ngươi cứ tới tìm ta, ta giúp ngươi đánh hắn.

Lăng Tiếu do dự một chút rồi đáp. Hắn cũng không tiếp tục đả kích tự tin của Tiểu Quy rồi.

Vũ Tư Tuyết nghe lời này, thần sắc không khỏi trở nên ảm đạm xuống.

- Đi thôi Tiểu Quy, chúng ta nâng ly một cuộc.

Lăng Tiếu ôm lấy Hạ Huyên Huyên, vỗ bả vai Hoa Hiểu Quế nói.

- Lão... Lão đại, ta... Ta sẽ không uống rượu.

Hoa Hiểu Quế không có ý tứ nói.

- Ngươi cái tên này, còn có phải là nam nhân hay không, ngay cả rượu cũng không uống, thật là phục ngươi rồi.

Lăng Tiếu tức giận nói.

Lúc này một đạo kiều thanh vang lên:

- Không biết có thể mời ta uống rượu hay không vậy?

Nói chuyện với Lăng Tiếu chính là Ngọc Liệt Diễm một đường cùng đi tới.

Vóc người của nàng kia lại có thể so được với Vi Đại Nhi, vô cùng bạo mãn to lớn, hấp dẫn tràn đầy của dã tính khó nén dưới tơ lụa, bắp đùi thon dài kia khẽ khép lại, thoạt nhìn tương đối có lực, rất dễ dàng làm cho người ta miên man bất định, ánh mắt kia như hàm chứa thần thái câu hồn đoạt phách.

- Diễm tỷ tỷ đã lên tiếng, Lăng Tiếu tự nhiên vô cùng vui lòng.

Lăng Tiếu không chút nào tránh né, nhìn thẳng vào Ngọc Liệt Diễm nói, mắt hổ còn tràn đầy tính xâm lược hướng hai vú sung mãn của nàng nhìn lại.

Ngọc Liệt Diễm nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy còn chờ cái gì, mau vào đi thôi.

Dứt lời, Lăng Tiếu ôm Hạ Huyên Huyên lần nữa đi vào trong tửu lâu, Hoa Hiểu Quế đi sau Vũ Tư Tuyết nửa bước, theo nhau cùng đi vào.

- Hồ ly tinh!

Vũ Tư Tuyết thấy Lăng Tiếu lại gọi Ngọc Liệt Diễm thân thiết như vậy, trong lòng đối với Ngọc Liệt Diễm khó chịu thầm nói.

- Tiểu Tuyết, cần gì tham dự vào với người này, hắn đắc tội Lao gia sẽ không có kết quả tốt.

Hạ Hầu Sử cùng một thành với Vũ Tư Tuyết lặng lẽ đi tới bên cạnh nàng thấp giọng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 272 - Nữ Nhân Này Đúng Là Một Yêu Tinh. (2)

- Ai cần ngươi lo!

Vũ Tư Tuyết tức giận ứng một câu, đuổi theo đám người Lăng Tiếu.

Hạ Hầu Sử cau mày, song quyền nắm chặt:

- Đàn bà thúi, sớm muộn ngươi cùng Vũ gia các ngươi đều là của ta.

...

Ở trong một gian tiểu lâu khác, sau khi Lao Phạm Thanh dùng đan dược ngồi ở trên giường đả tọa.

Ở dưới dược lực cường đại, Lao Phạm Thanh cuối cùng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, mới vừa rồi bị Lăng Tiếu đánh mấy quyền, thật là đau đến hắn muốn chết.

Chẳng qua là hắn cũng không biết Lăng Tiếu đã hạ thủ lưu tình, nếu không hắn đã sớm chết rồi.

- Trữ bá, ta nuốt không trôi khẩu khí này.

Lao Phạm Thanh hướng về lão giả ở một bên bất phẫn nói.

- Ta biết, nhưng mà hiện tại không nên hành động thiếu suy nghĩ, Cát Đồ tên kia không cho phép gây chuyện ở Tử Thiên thành, cho nên thỉnh thiếu gia nhẫn nại mấy ngày.

Lão giả gọi là Trữ bá hồi đáp.

- Quá ghê tởm, chẳng lẽ cứ như vậy mà quên sao?

Lao Phạm Thanh một chưởng vỗ vào mép giường nói.

Trữ bá trầm tư một chút nói:

- Bằng không, tối nay ta len lén đi giét hắn, đến lúc đó hắn đã chết, tin tưởng Cát Đồ cũng không còn biện pháp nào, đến lúc đó chỉ cần thiếu gia không thừa nhận, hắn cũng không bắt được ngươi, tin tưởng Tử Thiên tông sẽ không vì một đệ tử tới tranh cử mà gây chiến.

- Đúng, cứ làm như thế, tạp chủng chết tiệt này nhất định không thể để cho hắn nhìn thấy mặt trời vào ngày mai, đúng rồi, còn có tiểu thí hài kia, cũng cùng lúc làm sạch.

Lao Phạm Thanh âm sâu nói.

- Nếu như làm như vậy, ta lại không thể ở lại bên người thiếu gia rồi, giết chết hắn ta phải lập tức trở về Phần Địa thành.

Trữ bá nói.

- Đây có quan hệ gì, không phải là còn có Lao Lực, Lao Tài ở bên cạnh ta sao.

Lao Phạm Thanh nói.

- Ta đây tối nay liền thay thiếu gia xả giận.

Trữ bá gật đầu nói.

- Tốt, chờ sau khi ta hồi gia tộc sẽ gọi cha ta thưởng cho ngươi.

Lao Phạm Thanh thoải mái cười nói, tựa hồ hắn đã thấy bộ dáng chết thảm của Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên rồi.

...

Ở phương hướng phía đông Tử Thiên thành, từng ngọn núi khổng lồ mọc lên, từng gốc cây xanh mướt che khuất bầu trời, tề hoa dị thảo vô số tản ra từng đợt hương thơm nồng đậm, thỉnh thoảng có mấy con linh hạc bay qua càng tăng thêm sắc thái động lòng người.

Ở giữa sườn núi của từng tòa cự phong, từng cái quỳnh lâu ngọc vũ hùng vĩ, cổ phác, trang nghiêm được xây dựng ở trên đó giống như không trung lâu các, lại giống như tiên cung trên trời, khiến người xem mà tán thán.

Nơi này chính là tông môn chỗ ở của Tử Thiên tông, một chỗ bảo địa tràn đầy thiên địa linh lực.

Ở trong một tòa khuê phòng biệt viện, một bạch y thiếu nữ giống như nhân gian tiên tử ở trên liên đàn nhập định đả tọa, bộ dáng trang nghiêm kia khiến người ta không ra nủa điểm ý khinh nhờn.

Ở bên ngoài biệt viện truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, đem thiếu nữ đang ở trong đả tọa kia đánh thức.

Một đôi ánh mắt linh hoạt kỳ ảo giống như ngôi sao, trong suốt vô cùng.

Một gã trung niên nhân mặc áo lam đi tới ngoài viện, khom người nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, Mạc Khắc trở lại rồi.

- Chuyện làm được thế nào?

Thiếu nữ kia vang lên như thiên lại chi âm hỏi.

- Hắn đoạt được khôi thủ vị, chúng ta đã dẫn hắn tới Tử Thiên thành rồi.

Lam sam trung niên nhân đáp.

- Vậy thì tốt, ngươi đi xuống đi, nhớ không thể đem chuyện này nói ra bên ngoài.

Thiếu nữ nhàn nhạt nói.

- Vâng!

Lam sam trung niên đáp một tiếng, khom người lui xuống.

Thiếu nữ kia đi tới trước một gốc cây đào, đôi mắt đẹp lưu chuyển lên vẻ dịu dàng, khẽ ngâm nói:

- Cơ hội đã cho ngươi rồi, không biết ngươi có thể nắm chặt được hay không?

...

Sau một phen náo nhiệt, tửu lâu trở về bình tĩnh.

Lăng Tiếu cùng Ngọc Liệt Diễm uống không dưới năm vò rượu, bé con kia lại không có chút men say nào, mà Vũ Tư Tuyết thì ở thời điểm ba hũ đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, Hoa Hiểu Quế lại càng thêm không chịu nổi, uống không tới nửa vò đã say ngã.

- Xem ngươi giống như là tiểu bạch, không nghĩ tới có thể uống như vậy, Liệt Diễm ta thích nam nhân dạng như ngươi vậy.

Ngọc Liệt Diễm câu dẫn mắt phượng nhìn Lăng Tiếu cười nói. Cũng không biết là uống nhiều quá, hay là xấu hổ, trên khuôn mặt hiện lên vẻ say hồng, khiến cho cả người nàng lộ ra vẻ càng thêm quyến rũ động lòng người.

Lăng Tiếu hai mặt sáng lên, đón lấy ánh mắt của Ngọc Liệt Diễm, khẽ cười nói:

- Diễm tỷ, ngươi đây coi như là hướng ta biểu lộ sao? Có thể được Diễm tỷ yêu thích là phúc khí của Lăng Tiếu ta, đến, chúng ta lại cạn một vò.

- Ha hả, ngươi muốn ta say khướt sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ Tuyết muội muội tức giận sa?

Ngọc Liệt Diễm liếm liếm đôi môi cười nói.

Một động tác này khiến cho tất cả nam tử trẻ tuổi ở một bên đều yết hầu nuốt một cái, hai mắt lồi ra ngoài, dục hỏa trong ánh mắt cũng muốn phun ra, bọn họ đều đang thầm hô:

- Nữ nhân này thật là một yêu tinh.

- Diễm tỷ, lời này của ngươi liền không đúng rồi, tiểu đệ nhưng là rất thuần khiết, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý niệm xấu xa trong đầu.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào hai vú lộ ra non nửa của Ngọc liệt Diễm nói.

Ai cũng biết lời này của hắn nói không hợp với tâm rồi.

- Là vậy sao? Vậy thì đáng tiếc, ta còn tưởng rằng tối nay ngươi muốn ngắm

trăng với ta chứ?

Ngọc Liệt Diễm nũng nịu nói, trong mắt lộ ra vẻ quyến rũ mê người.

Thân thể Lăng Tiếu không hiểu trở nên khô nóng lên.

- Sắp không được nữa rồi, lại tiếp tục như vậy sẽ chọc lên hỏa diễm.

Lăng Tiếu vội vàng vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí đè nén dục hỏa dâng lên.

- Nếu Diễm tỷ tỷ có thành ý như thế, tiểu đệ tử nhiên là liều mình bồi tiếp.

Lăng Tiếu lộ ra bộ dạng cực kỳ tiêm cường nói.

- Xem ngươi khó khăn như vậy, tỷ tỷ liền không làm khó dễ ngươi, ai, tìm bằng hữu cùng nhau ngắm trăng cũng khó như vậy.

Ngọc Liệt Diễm nâng má thở dài.

- Đừng vậy a, Diễm tỷ tỷ, tiểu đệ đó là chân tâm thật ý.

Lăng Tiếu vội vàng nói.

- Ha hả, vậy thì xem ngươi sau này có thành ý hay không, tỷ tỷ say rồi, phải về phòng nghỉ ngơi.

Ngọc Liệt Diễm cười đến xinh đẹp, lắc lắc thắt lưng giống như xà đi ra.

Lăng Tiếu thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ:

- Cô nàng này thật tà môn!

Nhìn lại các nam nhân chung quanh, ánh mắt của mọi người đều nhìn tới phương hướng của Ngọc Liệt Diễm, tựa hồ ngay cả hồn cũng bị kéo ra ngoài rồi.

Vào đêm, Lăng Tiếu để cho Hạ Huyên Huyên ngủ ở trên giường gỗ, chính mình thì ngồi ở trên ghế lâm vào trầm tư.

- Nên an trí tiểu nha đầu này như thế nào đây?

Lăng Tiếu suy tư.

Trăng lên gió lớn, chính là thời điểm giết người.

Một đạo hắc ảnh thần không biết quỷ không hay lướt đến nóc nhà của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chọi cứng với Lao Phạm Thanh năm chiêu, không phải là một chút chuyện cũng không có, một ít bệnh ngầm chữa trị muộn sẽ đối với tương lai tạo thành thương tổn không nhỏ.

Hôm nay Kim Cương Ngũ Biến quyết đã đến đệ tam biến Luyện Tạng tiểu thành chi cảnh, chẳng qua là thiếu hụt linh thảo cùng đan dược phụ trợ tu luyện, cho nên vẫn dừng ở một bước này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 273 - Đối Chiến Linh Sư Giai. (1)

Bất quá điều này cũng đầy đủ Lăng Tiếu hoàn toàn khôi phục điểm vết thương nhỏ này rồi.

Kinh mạch trong thể nội Lăng Tiếu như kim sắc chú tạo chảy qua từng đạo kim sắc huyền lực, trong đó xen lẫn một phần ba lục mang, làm dịu tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng của hắn.

Nếu như Lăng Tiếu có thể nội thị mà nói, hắn nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, bên trong những kinh mạch kia lại hàm chứa Mộc thuộc tính.

Rất nhanh, những cơ năng bị tổn thương kia lấy tốc độ cực nhanh chữa trị, hơn nữa bộ phận cơ năng được chữa trị hiện lên điểm điểm kim quang, lộ ra vẻ cực kỳ thánh khiết, mơ hồ còn lộ ra cảm giác hoàng giả quý khí.

Sau khi tổn thương trên người khỏi hắn, Lăng Tiếu lại bắt đầu minh tưởng tinh thần lực.

Hắn đã mấy lần nếm đến khoái cảm dễ dàng giết nguwofi mà Khống Thần quyết mang lại cho hắn, chỉ biết có nhanh chóng nắm vững đệ nhất giai Khống Kỹ liền nhiều hơn một phần bảo đảm.

Hắn biết Lao gia tuyệt đối sẽ không chịu để yên chuyện này, mặc dù hắn còn không biết thực lực của Lao gia đến tột cùng là mạnh bao nhiêu, nhưng khi nhìn bộ dạng lớn lối kia của đối phương, nhất định là có chỗ dựa vào.

Đi ra bên ngoài, Lăng Tiếu không dám có chút khinh thường. Nơi này không thể so với Vẫn Thạch thành, chính mình là một người thế đơn lực bạc, cho

dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không có người hỗ trơ, cho nên vẫn là mọi sự cẩn thận thì tốt hơn.

Tinh thần thức hải dần đần hướng chung quanh khuếch tán, bên trong phương viên trăm thước đều không chạy khỏi cảm ứng của Lăng Tiếu.

Đây chính là chỗ tốt khi tu luyện tinh thần lực mang tơi, cảm ứng so với lúc trước mạnh hơn mười mấy lần. Nếu như tinh thần thức hải ngưng luyện ra tinh thần dịch, vậy phương viên 500 thước bên trong cũng sẽ không chạy thoát cảm ứng của hắn, đến lúc đó chỉ bằng tinh thần lực cũng có thể giết chết cao thủ Huyền Sĩ giai, coi như là cao thủ Linh Sư giai cũng phải chịu trọng thương.

Nương theo tinh thần lực khuếch tan, sau khi đạt đến cực hạn, Lăng Tiếu chậm rãi thu hồi tinh thần lực, đang ở một khắc thu hồi tinh thần lực kia, một cỗ dự cảm bất tường đánh tới.

Lăng Tiếu mở ra trong mắt hiện lên tinh quang, hô hấp không thay đổi nhìn lên nóc nhà.

Thanh âm cơ hồ không thể nghe thấy kia rơi vào trong tai hắn, để cho hắn cảnh giác, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Lúc người ở trên nóc nhà muốn xuất thủ, Lăng Tiếu tiên phát chế nhân, Liệt Viêm Kiếm trong không gian giới trong nháy mắt xuất hiện ở trên tay, ngửa mặt lên trời liền hướng nóc nhà đâm ra một kiếm.

Một kiếm này Lăng Tiếu tụ lực đã lâu, lại là tiên phát chế nhân, uy lực dọa người.

Cách cách!

Trong nháy mắt nóc nhà bị oanh thành một cái động lớn.

Hắc ảnh trên nóc nhà không có ngờ tới Lăng Tiếu có thể đoán được vị trí của hắn, may là hắn phản ứng rất nhanh, hiểm hiểm tránh khỏi kiếm chiêu của Lăng Tiếu.

- Bọn chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi!

Lăng Tiếu mắng một tiếng, trong nháy mắt hướng lên trên nhảy ra.

Hắc ảnh kia biết chuyện đã bại lộ, không dám lưu lại, lập tức hướng ngoài thành lướt đi.

Lăng Tiếu do dự một chút, cũng đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, trong tửu lâu đều biết vừa có chuyện xảy ra.

Mấy đạo nhân ảnh cũng nhảy lên trên phòng, bọn họ nhìn Lăng Tiếu đuổi tới, phần lớn người lại là đang cười lạnh:

- Nhân gia nếu dám đến hành hung, khẳng định là một tay rất cứng, mạo muội đuổi theo như vậy chỉ sợ có phần vẫn lạc thôi.

Ngọc Liệt Diễm mím đôi môi đỏ mọng lẩm bẩm:

- Thật là một gia hỏa lỗ mãng.

Một phương hướng khác, một đạo thân ảnh lãnh diễm khẽ nhíu mày, lại hướng nóc nhà của Lăng Tiếu nhảy tới, cuối cùng từ trên nóc nhà rơi vào trong phòng Lăng Tiếu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

...

Hai đạo nhân ảnh ở trên nóc nhà nhanh chóng nhảy qua.

Lăng Tiếu toàn lực đuổi theo, mà hắc ảnh kia tựa hồ cố ý thả chậm tốc độ, để cho Lăng Tiếu đuổi theo ra.

Không đầy một lát về sau, hai người liền đến cánh đồng bát ngát ở ngoài thành.

- Ha ha, không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại dám đuổi theo ra, tối nay liền là tử kỳ của ngươi rồi.

Ngươi bịt mặt kia cười ha ha một tiếng, xoay người sang chỗ khác hướng Lăng Tiếu đánh ra một chưởng.

Thanh sắc chưởng ảnh khổng lồ hướng Lăng Tiếu đè ép đi qua.

Liệt Viêm kiếm trong tay Lăng Tiếu một kiếm chém ra, trong nháy mắt đem thanh sắc chưởng ảnh kia xé rách ra.

- Hảo tiêu tử, cư nhiên mang theo Huyền khí, thật tốt quá.

Trong đôi mắt của người bịt mặt kia lộ ra vẻ tham lam, quát nhẹ một tiếng, lại liên tục xuất ra mấy đạo chưởng ảnh cường đại, mỗi một chưởng phát ra xé rách không khí vang lên tiếng ba ba.

- Ta dựa vào!

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, liên tiếp lùi về phía sau, Liệt Viêm kiếm trong tay càng không ngừng huy vũ.

Ầm!

Lăng Tiếu bị đánh bay là mười mấy thước, một ngụm nghịch huyết phun ra ngoài, hổ khẩu bị chấn thành tê dại không thôi.

- Đây chính là thực lực của Linh Sư giai sao, quả nhiên đáng sợ.

Lăng Tiếu lau máu tươi ở khóe miệng một chút, lẩm bẩm nói.

- Cho ngươi hai lựa chọn, một là giao ra Huyền khí lưu ngươi chết toàn thây, hai là ta giết ngươi, lấy đi Huyền khí, bất quá ta sẽ để cho ngươi chết không toàn thây.

Người bịt mặt âm trầm nói.

- Hừ, Lao gia lão cẩu, cần gì giấu đầu lòi đuôi, mạng của tiểu gia ở chỗ này, có bản lĩnh thì tới lấy.

Lăng Tiếu hừ lạnh nói, huyền lực toàn thân vận chuyển đến cực hạn,

365 đạo kinh mạch đã toàn bộ đả thông kia lưu chuyển lên huyền lực tràn đầy, rất nhanh đem khí tức bị chấn thành phập phồng bình phục lại.

Trong lúc nhất thời, khí thế của Lăng Tiếu đề thăng tới cảnh giới đỉnh phong.

Hắn quyết định tự mình toàn lực chiếu cố cao thủ Linh Sư giai này, xem một chút thực lực của mình có tư cách chống lại hay không.

Kỳ thật, trong linh thú hộ oản của hắn còn có bại gia tử cùng Tiểu Kim, nhưng là hắn muốn thông qua phương thức lấy chiến dưỡng chiến tăng lên thực lực của mình.

Người bịt mặt kéo miếng vải đen che mặt lộ ra diện mục vốn có, quả nhiên là lão giả kia bên cạnh Lao Phạm Thanh.

- Ngươi đã biết là lão phu, vậy ngươi có thể chết nhắm mắt được rồi.

Lao gia lão giả hừ lạnh một tiếng, liền phách ra mấy chưởng, mỗi một chưởng đều ẩn chứa linh lực cường đại.

Cho dù là cao giai Huyền Sĩ ở dưới một chưởng nàu cũng muốn lập tức bị mất mạng.

Lăng Tiếu thần sắc ngưng trọng, Liệt Viêm kiếm trong tay huy sái ra vô số hỏa mang.

Ầm!

May mà trong tay Lăng Tiếu chính là tam giai Huyền khí, mỗi huy xuất ra một kiếm đều có thể so với thực lực đê giai Linh Sư, mà Lao gia lão tổ kia cũng chỉ là đê giai Linh Sư.

Đối oanh, Lăng Tiếu vẫn có thể thủ trụ trận cước, chẳng qua là thủ lâu tất bại.

Lao gia lão giả kia thừ dịp Lăng Tiếu đón đỡ chiêu thức của hắn, hóa thành một đạo mị ảnh hướng bên người Lăng Tiếu nhanh chóng đi qua.

- Đi chết đi!

Lao gia lão tổ đắc ý cười, một chưởng hung hăng vỗ vòa bên hông của Lăng Tiếu.

A!

Lăng Tiếu bắn bay ra mấy chục thước, một đạo tiên huyết bay ra, có mấy cái xương sườn cũng bị cắt đứt rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 274 - Đối Chiến Linh Sư Giai. (2)

Lao gia lão tổ chậm rãi đi tới, vẻ mặt không có chút nào khinh thường, bởi vì hôm nay nhưng là hắn thấy Lăng Tiếu cứng rắn ăn năm chiêu của thiếu gia mà không có chuyện gì, hắn sợ Lăng Tiếu đang giả bộ chết.

Lăng Tiếu vận chuyển hai đại huyền công, điên cuồng là tu phục thân thể trọng thương.

- Lão quỷ này thật là lợi hại, xem ra chỉ có thể lợi dụng tinh thần lực công kích hắn.

Lăng Tiếu nằm trên mặt đất thầm nghĩ.

Khi Lao gia lão giả gần đến trước người hắn, Lăng Tiếu bắn người đi, Liệt Viêm kiếm trong tay lần nữa liên tục oanh ra vài kiếm.

Mỗi một kiếm đều tản ra hỏa diễm cường đại, hướng Lao gia lão giả oanh tới.

Lao gia lão giả trên môi hiện lên một nụ cười, lại không chút nào tránh né, cứng rắn ăn một chiêu này của Lăng Tiếu.

Ầm!

Sau khi kiếm chiêu tiêu tán, chỉ thấy Lao gia lão giả kia lui về phía sau mấy bước, trước người hắn có thanh mang bao phủ.

- Hộ Minh Khải!

Lăng Tiếu mở to hai mắt kinh hô một tiếng.

Đây chính là phòng ngự hộ kình độc hữu của Linh Sư giai, có thể ngăn trở công kích của cấp bậc ngang hàng hoặc dưới ngang hàng mà không có việc gì.

- Để cho ngươi nhảy nhót lâu như vậy, là lúc đưa ngươi lên đường.

Lao gia lão giả âm u nói một tiếng song chưởng vung ra, một đoàn thanh mang hội tụ ở giữa song chưởng của hắn, thanh mang kia càng lúc càng lớn, khí tức càng lúc càng mạnh.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một cỗ uy hiếp đáng sợ chạy nhanh lên não, không hề tiếp tục dám do dự nữa, Liệt Viêm kiếm trong tay lần nữa hỏa mang đại thịnh.

Một đạo long hỏa dũng mãnh chưa từng có hướng Lao gia lão giả gầm thét mà đi.

- Hắc, vùng vẫy giãy chết!

Lao gia lão giả khinh miệt cười cười, từ tại chỗ bắn ra tránh thoát kiếm chiêu của Lăng Tiếu, uy áp tỏa định đến Lăng Tiếu, thanh mang trong tay hóa thành một đạo thiểm điện, nhanh chóng tuyệt luân hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Lăng Tiếu căn bản không có biện pháp né tránh tỏa định của Lao gia lão giả, trong lòng thầm hô:

- Nguy rồi!

Thân thể của hắn căn bản không thể động đậy, bị thanh mang kia bao phủ.

Ầm!

Thân thể Lăng Tiếu bị oanh đến bay ra thật xa, Liệt Viêm kiếm rời khỏi tay, xem bộ dáng là dữ nhiều lành ít rồi.

- Huyền Sĩ nho nhỏ có thể làm cho ta xuất toàn lực, ngươi đủ để tự hào rồi.

Lao gia lão giả cười cười, sau đó đi qua nhặt lên Liệt Viêm kiếm của Lăng Tiếu.

- Kiếm khí thật không tệ, đáng tiếc là Hỏa thuộc tính, bất quá không cần gấp gáp, ta có thể cầm đi đổi lại một thanh Huyền khí Mộc thuộc tính, sau này địa vị ở trong gia tộc cũng có thể tăng lên mấy phần.

Lao gia lão giả đánh giá Liệt Viêm kiếm mọt chút lẩm bẩm nói.

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu vốn tưởng rằng đã chết lại lần nữa bắn ra.

- Tụ Châm Thứ!

Lăng Tiếu quát nhẹ một tiếng, tinh thần lực toàn bộ khai hỏa, tinh thần lục vô hình hóa thành hình châm, hướng thức hải của Lao gia lão giả phóng đi.

A!

Lao gia lão giả không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy đầu óc giống như bị vạn châm đâm vào, để cho hắn khó chịu không thôi, Liệt Viêm kiếm rơi ra khỏi tay, hai tay ôm đầu kêu thảm.

Lăng Tiếu nắm lấy cơ hội kéo lấy thân thể trọng thương, nhanh chóng hướng hắn lướt tới

Phong Thần Thối đệ tam thức Bạo Vũ Cuồng Phong!

Thối điểm, mũi chân như mưa trút xuống, thối thế mãnh liệt giống như cuồng phong, trong thối ảnh còn kèm theo hắc sắc phong nhận hướng Lao gia lão giả đang thống khổ quét đến.

Phanh phanh phanh!

Lao gia lão giả không có nửa điểm năng lực chống cự, thối ảnh toàn bộ đánh lên trên người của hắn.

Phong Chỉ Ảnh Đình!

Chỉ thấy Lao gia lão giả kia thân thể nhiều chỗ bị dấu chân đạp cho lõm vào, ở trên da thịt bị thương còn hàm chứa tính hủ thực của Tiên thiên âm phong sát khí, từng điểm đang ăn mòn trên thân thể của hắn.

- A... A... Mau... Mau giết ta!

Lao gia lão giả lăn lộn ở tại chỗ, não hải thức hải hỗn loạn, thân thể cơ năng lại bị sát khí xâm thực, đòng thời hành hạ để cho hắn đau đến không muốn sống.

Giờ khắc này hắn chỉ muốn nhanh một chút kết thúc tính mạng của mình.

Song Lăng Tiếu cũng không tốt so với hắn bao nhiêu, từng ngụm từng ngụm thở hào hển, ánh mắt càng ngày càng trầm.

Phốc!

Lăng Tiếu cảm giác được ý thức của mình mơ hồ, vội vàng cắn nát nôi của mìnhđể duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng, sau đó móc ra Sinh Cơ đan cùng

Hồi Khí đan lập tức phục dụng xuống.

Tiếp theo nhặt Liệt Viêm kiếm ở trên mặt đất lên, lê cái thân thể trọng thướng hướng trong thành chạy về.

Mà Lao gia lão giả kia sau khi bị một phen hành hạ, tại chỗ chỉ còn lại một bộ quần áo, tất cả xương cốt đều bị Tiên thiên âm phong sát khí hủ thực hết, ngay cả một ít cỏ dại ở chung quanh cũng trở nên khô héo rồi.

Nếu có người thấy một màn như vậy, chỉ sơ đều phải bị sợ choáng váng, thật quá đáng sợ, quá kinh khủng.

Lăng Tiếu lê thân thể trọng thương trở lại gian phòng của mình liền ngã xuống, bất tỉnh nhân sự rồi.

Nếu không phải lúc trước hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, sợ rằng lúc đó bị Lao gia lão giả oanh hai phát liền chết ngay tại chỗ rồi.

Mặc dù như thế, hắn cũng bị thương vô cùng nặng, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều bị vỡ vụn rồi.

Hoàn hảo hắn kịp thời phục dụng đan dược, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết đều đang tự hành vận chuyển, dược lực của đan dược rất nhanh liền bị phân hóa ra rồi.

Đáng tiếc hắn chảy máu quá nhiều, vẫn là hôn mê bất tỉnh, ý thức tự động không có, tốc độ hấp thu của hai đại huyền công cũng giảm bớt, chữa trị tự nhiên là chậm đi rất nhiều.

Lăng Tiếu căn bản không biết trong phòng của hắn trừ Hạ Huyên Huyên ra còn có một người, nếu như là địch nhân mà nói, Lăng Tiếu chỉ sợ sẽ không còn thấy được mặt trờ vào ngày mai nữa rồi.

- Tỷ tỷ, đại ca ca hắn thế nào, van cầu ngươi mau mau cứu hắn.

Hạ Huyên Huyên ở thời điểm Lăng Tiếu oanh phá nóc nhà đuổi theo Lao gia lão giả đã bị thức tỉnh.

Ở bên cạnh nàng rõ ràng là thiếu nữ lãnh diễm hôm nay ở tửu lâu lên tiếng trợ giúp Hạ Huyên Huyên.

Thiếu nữ này mặc một bộ tơ lụa màu trắng đơn giản, sau đó cúi người xuống thăm dò thương thế của Lăng Tiếu.

Bạch y thiếu nữ bắt mạch cho hắn, hơi nhíu chút chân mày, sau đó lấy ra hai khỏa đan dược cứng rắn nhét vào trong miệng hắn.

- Huyên Huyên đừng nóng vội, đại ca ca của ngươi nghỉ ngơi một chút sẽ khá hơn.

Bạch y thiếu nữ nhàn nhạt nói với Hạ Huyên Huyên. Kỳ thật trong lòng nàng cũng không biết Lăng Tiếu còn có thể sống qua được tối nay hay không.

Mới vừa rồi nàng kiểm tra thân thể của Lăng Tiếu, phát hiện thân thể của hắn cực kỳ suy yếu, lục phủ ngũ tạng cũng lệch vị trí, chỉ sợ đổi lại là người bình thường đã tuyệt không còn sinh cơ nữa rồi, mà Lăng Tiếu còn có thể một mực duy trì hơi thở, đây coi như đã là kỳ tích.

Nàng không đành lòng để cho Hạ Huyên Huyên khổ sở, cho nên mới nói một lời nói dối thiện ý để lừa gạt nàng.

- Nga, ta đây ở chỗ này coi chừng Đại ca ca, chờ hắn khỏe lên mới thôi.

Hạ Huyên Huyên ngồi ở bên cạnh Lăng Tiếu, ánh mắt lo lắng không nháy mắt chút nào nhìn hắn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 275 - Đi Dạo Tử Thiên Thành

Kỳ thật, đừng xem nàng nhỏ tuổi, ở trong lòng nàng vẫn là rất thông inh, nhìn Lăng Tiếu cả người bị đả thương, nàng cũng biết đại ca ca của nàng bị thương rất nặng rồi.

Bạch y thiếu nữ thấy Hạ Huyên Huyên chấp nhất như thế cũng không nói gì nữa, chẳng qua là liếc mắt nhìn Lăng Tiếu trên mặt đất một cái, sau đó ngồi xuống giường đả tọa.

Cũng không biết qua bao lâu, Hạ Huyên Huyên ngồi ở bên cạnh Lăng Tiếu đôi mắt cũng dần dần rủ xuống, cuối cùng ngồi ngủ ngay bên cạnh.

Mà Lăng Tiếu nằm ở trên mặt đất lại là bắt đầu xảy ra dị biến.

Chỉ thấy quanh thân hắn từ từ vọt lên kim sắc quang vựng, quang vừng này càng lúc càng lớn, cuối cùng chiếu sáng cả phòng ốc.

Bạch y thiếu nữ đang ở trong đả tọa đã nhận ra khác thường, mở mắt ra nhìn Lăng Tiếu bị kim quang bao quanh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, vẻ mặt rất là kinh ngạc.

- Đây là huyền pháp gì?

Bạch y thiếu nữ ở trong lòng nghi ngờ nói.

Lúc này Lăng Tiếu đang trong chữa trị chính mình.

Lúc trước hắn phục dụng đan dược của mình, Bạch y thiếu nữ lại cho hắn

phục dụng hai khỏa, dược lực cường đại đủ chống đỡ cho hai đại huyền công hấp thu.

Chỉ là tốc độ có chút chậm, tuy nhiên nó là chân thực chữa trị làm dịu cơ năng của thân thể, huyền lực đã sớm bị rút hết cũng nhận được bổ sung.

Lăng Tiếu lần nữa bày ra sinh cơ cường đại, đây chính là chỗ thần kỳ của Kim Cương Ngũ Biến quyết mang đến.

Một đêm qua đi rất nhanh, thân thể của Lăng Tiếu kim quang chói mắt đến cực điểm.

Cuối cùng, lại toàn bộ tiêu tán không còn thấy bóng dáng.

- Ngô...

Lăng Tiếu khẽ mở mắt ra, thở nhẹ một tiếng.

- Đại ca ca ngươi tỉnh rồi!

Hạ Huyên Huyên lập tức kinh hô lên.

- Huyên Huyên, làm sao ngươi lại ngồi ở đây?

Lăng Tiếu có chút suy yếu nói.

Mặc dù thân thể của hắn khôi phục, nhưng mà máu chảy không ít, thân thể còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

- Đại ca ca, ngươi tối hôm qua bị thương, là Thủy tỷ tỷ cứu ngươi!

Hạ Huyên Huyên nói.

- Thủy tỷ tỷ?

Lăng Tiếu đứng lên, nhìn gian phòng làm gì còn có người nào.

Hạ Huyên Huyên cũng quay đầu nhìn lại, cũng không còn phát hiện sự tồn tại của Bạch y tỷ tỷ kia.

- Rõ ràng mới vừa rồi còn ở đây, nàng đã chạy đi đâu rồi?

Hạ Huyên Huyên không hiểu nói.

- Tốt lắm, Đại ca ca biết rồi, Huyên Huyên ngươi nhanh lên giường ngủ một chút đi, xem mắt của ngươi cũng khó coi giống như là gấu trúc rồi, chờ một chút đại ca ca đi chuẩn bị thức ăn cho ngươi.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của Hạ Huyên Huyên nói.

Hạ Huyên Huyên rất biết điều gật gật đầu, sau đó đi tới trên giường đi ngủ.

Lăng Tiếu hài lòng nhìn thoáng qua, mình đang ngồi ở trên ghế đả tọa lần nữa.

Sau nửa canh giờ, Lăng Tiếu lần nữa tỉnh lại.

- Hô, thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa liền chết rồi, hoàn hảo cố gắng qua được, đợi sau khi tham gia tranh cử, ta hẳn là có thể đột phá lần nữa.

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng.

Hắn lần này quá mạo hiểm rồi, nếu như sớm đem bại gia tử hoặc Tiểu Kim thả ra, mình cũng không cần chịu tội như vậy. Bất quá hắn cũng không hối hận, chỉ có kinh nghiệm bác đấu ở thời khắc sinh tử, mới làm cho mình tích lũy nhiều kinh nghiệm đả đấu phong phú cùng cơ hội đột phá hơn.

Trải qua một trận chiến tối hôm qua, Lăng Tiếu rất rõ ràng cảm giác được bình cảnh của mình càng ngày càng buông lỏng rồi, huyền lực trung giai cũng đạt tới đỉnh, chỉ cần sau khi đem tâm cảnh điều tiết tốt là có thể nếm thử đột phá cao giai Huyền Sĩ rồi.

Hắn lên cấp trung giai Huyền Sĩ cũng đã nửa năm rồi, nếu không phải là đem phần lớn tinh lực đặt ở trên luyện đan cùng tu luyện tinh thần lực, chỉ sợ hắn sớm đã đột phá trở thành cao cấp Huyền Sĩ rồi.

Bất quá, có được tất có mất.

Chính mình mặc dù không thể gia tăng tấn cấp nhanh, tuy nhiên lại trở thành một gã Luyện dược sư khiến cho người ta tôn sùng cũng cảm thấy hết sức có lời, huống chi còn có thể lợi dụng tinh thần lực công kích, đây quả thực là được nhiều hơn mất rồi.

Sau khi Lăng Tiếu mang theo Hạ Huyên Huyên ra khỏi gian phòng, không ít người nhìn thấy bộ dáng của Lăng Tiếu cũng là vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Lão đại, chào vuổi sáng, hôm nay chúng ta đi ra bên ngoài dạo một chút đi.

Hoa Hiểu Quế xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu cười nói.

Tối hôm qua hắn uống rượu say, ngủ ở trên giường như chết, căn bản không biết chuyện Lăng Tiếu bị tập kích.

- Không thành vấn đề, bất quá trước giải quyết vấn đề đói bụng đã, làm thêm cho Huyên Huyên mấy bộ quần áo rồi hãy nói.

Lăng Tiếu đáp.

- Tốt, chúng ta cùng đi ăn đã.

Hoa Hiểu Quế sảng khoái đáp.

Kể từ khi Hoa Hiểu Quế từ gia tộc đi ra ngoài, cũng chỉ có Lăng Tiếu không ngần ngại thân phận của hắn là trung giai Huyền Giả, những người khác tựa hồ cũng không muốn làm bạn với hắn, bởi vì nhân gia phần lớn mọi người đều là cao thủ Huyền Sĩ giai, chỉ có hắn một người là Huyền Giả.

Nếu như người khác biết hắn là một gã Luyện dược sư, chỉ sợ đều vội vàng đi tới nịnh bợ hắn rồi.

Sau khi dùng cơm xong, Lăng Tiếu tìm một nhà thợ may làm cho Hạ Huyên Huyên năm bộ quần áo, mỗi một bộ đều là dùng tơ lụa vải vóc thượng đẳng.

Sau khi đợi Hạ Huyên Huyên thay đổi y phục, quả thực giống như là mọt tiểu công chúa khả ái, bộ dạng phấn nộn khến người ta vô cùng ưa thích, làm sao còn nửa điểm bộ dáng khất cái.

- Huyên Huyên, nahf ngươi ở đâu? Đại ca ca đưa ngươi trở về có được hay không?

Lăng Tiếu ôm Hạ Huyên Huyên nhẹ giọng hỏi.

Ngày hôm qua hắn cứu Hạ Huyên Huyên một mực đều không hỏi nhà nàng ở chỗ nào.

Hôm nay hắn sắp tới tranh cử, không có biện pháp mang theo Hạ Huyên Huyên, không thể làm gì khác hơn là trước hết để cho nàng về nhà, đợi thời cơ chín muồi rồ sẽ dạy nàng tu luyện.

Nói đến nhà, trong mắt nhỏ của Hạ Huyên Huyên nổi lên nước mắt:

- Đại ca ca... Huyên huyên không có nhà.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi đau nhói, nàng rất giống hắn ở kiếp trước, cũng là cô nhi không nhà để về.

Lúc này lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của nàng nói:

- Đừng khóc, sau này Đại ca ca liền mang theo ngươi, dạy ngươi tu luyện có được hay không.

Hạ Huyên Huyên ngừng khóc, nhìn Lăng Tiếu kiên định gật gật đầu.

Lăng Tiếu magn theo Hạ Huyên Huyên cùng Hoa Hiểu Quế đi dạo ở bên trong Tử Thiên thành.

Nơi này tụ tập các loại cửa hàng, ven đường thỉnh thoảng còn có mấy đệ tử mặc trang phục của Tử Thiên tông bày bán ở quầy hàng.

Trải qua một phen hỏi thăm, Lăng Tiếu mới biết được, những đệ tử của Tử Thiên tông này là đem những đồ mà họ không cần lấy ra bán, bọn họ không muốn bán cho cửa hàng, mà là lựa chọn bày quầy hàng hoàn toàn là vì có thể bán được cái giá tốt hơn.

Bởi vì nhân khẩu lui tới trong Tử Thiên thành khá nhiều, thường xuyên có võ giả ở các nơi tới đây đào bảo.

Bởi vì nơi này có không ít thứ tốt bán ra, tỷ như linh thảo, vũ khí..., vận khí tốt mà nói, gặp được vật thích hợp cho chính mình tu luyện, vậy thì có lời rồi.

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa như hai lúa vào thành, nhìn đồ vật được bày ra đều cực kỳ tò mò.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 276 - Cuồng Nhân Giả Heo Ăn Thịt Hổ? (1)

- Di, đây là Huyết Tinh Đằng!

Hoa Hiểu Quế đi tới một cửa hàng chỗ vỉa hè, nhìn thấy một gốc linh thảo đỏ ngầu kinh ngạc nói.

- Tiểu huynh đệ hảo nhãn lực, nhị giai đê cấp Huyết Tinh Đằng chỉ bán 8000 kim tệ, ở chỗ này của ta có tổng cộng ba gốc, nếu muốn lấy mà nói, chỉ cần 1 vạn 6000 kim tệ là được.

Nam tử bày quầy nói.

Nam tử này ước chừng 30 tuổ, có thực lực cao giai Huyền Sĩ, bất quá nhìn tiêu chí võ phục của hắn chỉ coi như là ngoại môn đệ tử của Tử Thiên tông.

- Quá đắt rồi, Huyết Tinh Đằng nhiều nhất trị giá 5000 kim tệ một gốc, ba gốc ta cho ngươi 1 vạn 3000 kim tệ là được rồi.

Hoa Hiểu Quế nhưng là Nhất phẩm Luyện dược sư, đối với giá tiền của những linh thảo này rất quen thuộc.

- Tiểu huynh đệ, giá cả này ngươi cắt xuống thật là lợi hại, ta nhưng là mạo hiểm mới có được, nếu như ngươi thật muốn, vậy 1 vạn 5000 kim tệ là chắc giá rồi.

Nam tử bày quầy nói.

- 1 vạn 3000 đã là giá cao nhất rồi, ngươi muốn bán hay không, dù sao Huyết

Tinh Đằng này cũng chỉ có luyện thành đan mới có thể phát huy công hiệu của nó, người bình thường có cầm cũng vô dụng.

Hoa Hiểu Quế nói.

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng của Hoa Hiểu Quế, cảm thấy người này thoạt nhìn gầy yếu dễ khi dễ, kỳ thực cũng có một mặt chấp nhất như thế, nghĩ tới ngày hôm qua người này có thể đứng ở bên cạnh mình, Lăng Tiếu liền đem hắn làm thành huynh đệ thật lòng thật dạ của chính mình.

Nam tử kia nhìn Ha Hiểu Quế kiên định như thế, lắc lắc đầu, đem ba gốc cây Huyết Tinh Đằng bán cho hắn.

- Ha hả, Huyết Tinh Đằng không dễ tìm, nếu như là Luyện dược sư khác thấy, ba gốc này bán ra 2 vạn 5000 kim tệ cũng không thành vấn đề, kiếm lời lớn rồi.

Hoa Hiểu Quế hướng về phía Lăng Tiếu vui vẻ nói, sau đó đem Huyết Tinh Đằng thu vào.

- Không nghĩ tới ngươi cái tên này còn có một bộ dáng như vậy, chúng ta qua bên kia xem một chút.

Lăng Tiếu nói một câu, sau đó lại hướng phía trước đi tới.

Sau khi đi được một đoạn, Hoa Hiểu Quế cũng là thu được không ít nhị giai linh thảo, người này cũng là trải qua chém giết mới mua lại được.

Lăng Tiếu đều có chút hết chỗ nói rồi. đổi lại là hắn cũng không mặc cả, trực tiếp cho kim tệ rồi.

Đi không bao xa, Lăng Tiếu phát hiện phía trước một gã thanh niên lôi thôi

bày biện hai gốc kim sắc tiểu hoa.

Đầu tiên là hấp dẫn ánh mắt của Lăng Tiếu vô cùng.

- Kim Lan Hoa!

Lăng Tiếu kéo Hạ Huyên Huyên bước nhanh về phía trước mặt thanh niên lôi thôi kia, nhìn hai đóa Kim sắc tiểu hao bày biện phía dưới kinh hô lên.

- Lão đại, Kim Lan Hoa không có gì dùng, đi thôi, chúng ta đi đến bên kia xem một chút.

Hoa Hiểu Quế cũng nhìn thoáng qua Kim Lan Hoa, cảm thấy không có ý tứ, hắn sợ Lăng Tiếu không biết được, kéo hắn muốn đi ra.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại là đứng lại, đối với thanh niên nam tử hỏi:

- Hai đóa hoa này bao nhiêu kim tệ? Ta muốn rồi!

Tam giai cấp thấp Kim Lan Hoa, trong mắt của người khác là gân gà.

Tất cả mọi người đều biết nó là linh thảo ngụy trang kim thuộc tính, người dùng toàn thân tỏa ra hào quang lấp lánh, giống như là Linh Sư giai dùng hộ giáp minh khải vậy.

Thông qua ngụy trang này dọa lùi đối thủ dưới Linh Sư giai, trên thực tế nó cũng không thể tăng thực lực người ta lên Linh Sư giai, có thể nói giá trị của nó không lớn.

Hoa Hiểu Quế cho rằng Lăng Tiếu không hiểu đặc tính của Kim Lan Hoa cho nên muốn kéo hắn rời đi, ai biết Lăng Tiếu trực tiếp hỏi giá cả còn không có bỏ đi.

Người trẻ tuổi lôi thôi giương mắt lên, giọng khàn khàn nói:

- Không cần kim tệ, ta chỉ muốn huyền tinh.

- Huyền tinh?

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đều sững sờ.

Linh thảo, huyền khí, đan dược, huyền công các các loại đều có thể dùng huyền tinh mua sắm, nhưn mà Kim Lan Hoa trước mặt dường như không đáng bằng huyền tinh nha.

- Đại ca ngươi quá biết nói giỡn, Kim Lan Hoa dường như không có giá trị này nha.

Lăng Tiếu nhìn qua n gười trẻ tuổi lôi thôi nói ra.

- Lão đại ngươi để ý đến hắn làm gì, đầu óc của hắn chắc có vấn đè, chúng ta đến nơi khác xem đi.

Hoa Hiểu Quế không vui nói ra.

Người trẻ tuổi lôi thôi nhìn qua Lăng Tiếu, mở miệng lần nữa:

- Có mua hay không?

- Thái độ gì vậy?

Hoa Hiểu Quế khinh thường nói một tiếng, sau đó muốn kéo Lăng Tiếu rời đi.

Lăng Tiếu do dự một chút, cũng đi theo Hoa Hiểu Quế rời đi, nhưng mà trước khi rời đi hắn nhìn kỹ thanh niên lôi thôi này, hắn cũng không có ý định buông tha Kim Lan Hoa, thứ này với hắn phi thường hữu dụng, huống hồ Kim Lan Hoa cũng không phải thường phát hiện ra được.

Mới đi không bao xa, phát hiện một gốc linh thảo cấp hai cao cấp, lần này Hoa Hiểu Quế không đủ kim tệ, Lăng Tiếu dùng mười lăm vạn kim tệ mua lại.

Trong đấu giá hội La gia trước kia, Lăng Tiếu dùng một gốc cây tam giai Âm Phong Thảo lấy được hơn một nghìn vạn kim tệ, sau khi khấu trừ tất cả còn lại vài trăm vạn kim tệ, hiện tại hắn cũng xem như đại gia có tiền.

Sau khi đi dạo một vòng, Lăng Tiếu lại tìm được không ít linh thảo, những linh thảo này rất cần thiết cho hắn luyện đan!

Lăng Tiếu mua sắm nhiều linh thảo như vậy, làm cho Hoa Hiểu Quế đều cảm thấy kinh ngạc.

- Lão đại, ngươi rốt cuộc có thuộc tính gì?

Hoa Hiểu Quế hỏi.

- Ách, kim thuộc tính, như thế nào?

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy ngươi mua sắm nhiều linh thảo ngũ hành như vậy làm gì?

Hoa Hiểu Quế hỏi.

Lăng Tiếu là kim thuộc tính, hắn mua sắm linh thảo kim thuộc tính thì Hoa

Hiểu Quế không xem là gì, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại đi mua linh thảo ngũ hành làm cho hắn khó hiểu.

Lăng Tiếu cười mà không nói, hắn tạm thời không muốn cho người khác biết thân phận Luyện dược sư này của hắn.

Lúc này người trẻ tuổi lôi thôi bán Kim Lan Hoa kia cũng thu dọn hàng chuẩn bị rời đi.

Xem dáng đi cà nhắc của hắn lại là người thọt.

Lăng Tiếu thầm hô, thật sự đáng tiếc.

Nhưng hắn phát giác được người trẻ tuổi lôi thôi này có tu vị Huyền Sĩ cao giai, dùng tuổi của hắn sau này muốn đột phá lên Linh Sư giai cũng chẳng khó khăn gì.

Thời điểm Lăng Tiếu trầm tư, bốn tên vô lại ngăn cản đường đi của tên đó, ngăn cản xong còn tươi cười nghiền ngẫm.

Một tên trẻ tuổi mặt rỗ đi ra cười nói:

- Hổ cà nhắc, ngày hôm qua ta không phải cảnh cáo ngươi không được bày hàng bán ở đây hay sao? Chẳng lẽ ngươi quên?

Tên trẻ tuổi lôi thôi né tránh, né qua tên mặt rỗ này, không muốn dây dưa với hắn.

Thế nhưng mà đối phương rõ ràng muốn bới mốc, tự nhiên sẽ không dễ dàng thả hắn rời đi.

Đồng bọn của tên mặt rỗ cũng đi ra ngăn cản.

- Hổ cả nhắc, ngươi đừng cho giả câm vờ điếc, mang Kim Lan Hoa lưu lại, nếu ta cao hứng sẽ buông tha ngươi đi, bằng không thì... Hắc hắc!

Tên mặt rỗ này cười âm hiểm.

- Cút ngay!

Tên trẻ tuổi lôi thôi gào lên một câu.

Giọng quát này rất to, giống như tiếng hổ gào thét, chẳng khác gì mãnh hổ đang đứng ở nơi này.

Lăng Tiếu không nghĩ tới giọng của người trẻ tuổi lôi thôi này đáng sợ đến thế, trong lòng của hắn có cảm giác chấn động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 277 - Cuồng Nhân Giả Heo Ăn Thịt Hổ? (2)

- Chẳng lẽ đây là Sư Tử Hống? Không, là hổ gầm mới đúng.

Lăng Tiếu nghi hoặc nói thầm.

- Lão đại đi thôi, lát nữa tại hoa dính vào người đấy. Hoa Hiểu Quế kéo nhẹ quần áo của Lăng Tiếu.

- Gấp cái gì, xem những tên này có thể làm gì.

Lăng Tiếu đáp.

Những người bán hàng chung quanh cũng không có tránh né rời đi, ngược lại còn tươi cười khi thấy người khác gặp họa, hoàn toàn không sợ tai họa tới mình.

- Cho mặt mũi không biết xấu hổ, đánh gãy chân khác của hắn cho ta!

Tên mặt rỗ cười âm tàn.

- Ha ha, sớm biết là chó săn do Lao Phạm Nhân gọi tới, làm gì phải tìm cớ như vậy chứ?

người trẻ tuổi lôi thôi ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười mang theo ý phẫn hận.

- Ngươi còn không đáng được lão đại nhớ thương, lên cho ta!

Tên mặt rỗ phất tay cho đám bên cạnh lao tới.

Ba tên người trẻ tuổi khác lập tức vây công tên cà nhắc.

Người trẻ tuổi lôi thôi phản ứng cũng cực nhanh, bộ mặt hơi nghiêng, thân thể uốn éo, hắn tránh được hai chieu, hắn dùng một quyền ngạnh kháng chiêu thức của một tên còn lại.

Tên mặt rỗ mà hắn đối quyền có tu vị Huyền Sĩ trung giai, lập tức bị đẩy lui năm bước.

Tên người trẻ tuổi lôi thôi cũng không có thể sống khá giả, thân thể loạng choạng lui về phía sau ba bước, còn kém bị ngã sấp xuống đất.

Lúc này ba gã người tuổi trẻ xem chuẩn cơ hội, cùng xông lên.

Người trẻ tuổi lôi thôi mặc dù là Huyền Sĩ cao giai, thế nhưng mà một chân của hắn không có linh hoạt, đành đối kháng mấy chiêu, sau đó bị mấy tên còn lại quyền đấm cước đá.

Ba người thì có hai người là Huyền Sĩ trung giai, một tên là Huyền Sĩ cấp thấp, ra tay đều mang theo công kích thuộc tính.

Rất nhanh người trẻ tuổi lôi thôi đã bị đè lên đất mà đánh, nhưng mà tính tình của hắn cường ngạnh, cũng không rên một tiếng.

- Đủ rồi, đánh gãy chân còn lại của hắn, về sau đừng có xuất hiện trước mặt của ta, bằng không lần sau cũng không dễ qua như vậy đâu!

Tên mặt rỗ kia tức giận quát lên.

Đám người bên cạnh đều xem náo nhiệt, cũng không có ai đi lên ngăn cản

hay khuyên can gì.

Thời điểm đám người kia định đánh gãy chân của người trẻ tuổi lôi thôi, một giọng nói lười biếng vang lên.

- Khi dễ một kẻ không có sức hoàn thủ tính toán là hảo hán gì chứ.

Đứng ra chính là Lăng Tiếu.

Hắn vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, ai kêu hắn cần gấp Kim Lan Hoa cơ chứ, bất đắc dĩ đành phải đứng ra làm người tốt một lần.

Trong lòng hắn thở dài.

- Là mỹ nữ thì tốt rồi, còn có thể diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân.

Ánh mắt của tên mặt rỗ nhìn qua người Lăng Tiếu, hắn tươi cười khinh thường.

- Tiểu tử, ngươi xác định muỗn xen vào chuyện của người khác? Chẳng lẽ ngươi không sợ rước họa vào thân?

- Ta đương nhiên sợ, nhưng mà ta lại muốn Kim Lan Hoa, không biết các vị đại ca có bỏ được thứ yêu thích hay không?

Lăng Tiếu làm ra động tấc "Tiểu sinh hơi sợ".

- Hừ, chẳng lẽ ngươi không biết ngươi đang định đoạt thức ăn trong miệng cọp à, Kiên Tử, xông lên đánh gãy răng của hắn cho ta, xem hắn sau này còn dám mở miệng nói chuyện tiện như vậy hay không!

Tên mặt rỗ ra lệnh cho thủ hạ.

Bọn họ thân là đệ tử ngoại môn của Tử Thiên Tông, thân phận khá cao, người bình thường nhận ra võ phục cho nên không dám làm gì bọn họ cả, nhưng bây giờ xuất hiện một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, không giáo huấn tiểu tử này thì chỉ sợ không ai còn sợ bọn họ.

Một tên trẻ tuổi đi tới, hắn lắc lắc đầu, khinh thường nói:

- Xú tiểu tử tới đây, gia gia đánh gãy răng của ngươi.

- Ngươi làm cháu trai của ta, chỉ sợ ta còn khinh thường đấy.

Lăng Tiếu khinh thường nói một câu.

Sắc mặt tên trẻ tuổi này tối sầm lại, không nói hai lời một quyền đánh thẳng vào cằm của Lăng Tiếu.

Ra quyền như gió, khí thế như cầu vồng.

- Lão đại coi chừng!

Hoa Hiểu Quế ở một bên hoảng sợ kêu to lên.

Lập tức Lăng Tiếu sắp bị đánh trúng, hắn mới chậm rãi nâng tay lên chế trụ tên này, lại đánh ra một quyền.

Ah!

Tên trẻ tuổi này bị Lăng Tiếu oanh bay ra ngoài, máu tươi bắn ra tung tóe, hai cây răng cửa cũng bay ra.

Sau đó Lăng Tiếu đá một cước vào bụng của tên này.

Thân thể tên trẻ tuổi này ba ra xa mấy mét giống như chó chết.

Lăng Tiếu cùng giai với tên này, thế nhưng mà Lăng Tiếu tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí cường đại, đã luyện thành hai tầng, một thân huyền lực đã có thể so với Huyền Sĩ cao giai, tên trẻ tuổi trước mặt này tự nhiên không phải đối thủ của hắn rồi.

- Đều lên cho ta, tiểu tử này chán sống rồi!

Tên mặt rỗ lập tức nhìn qua hai tên đồng bạn quát lên.

Hai gã đồng bạn không có khinh thường nữa, đều cầm vũ khí xông thẳng qua phía Lăng Tiếu.

Trong lúc nhất thời mọi người đứng ngoài quan sát đã lẫn xa, mà Hoa Hiểu Quế lại ôm Hạ Huyên Huyên lui lại.

- Chẳng lẽ đây là cuồng nhân giả heo ăn thịt hổ trong truyền thuyết?

Hoa Hiểu Quế trong lòng nghi hoặc mà nghĩ lấy, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Sở dĩ Hoa Hiểu Quế đi lại gần với Lăng Tiếu, một là vì Lăng Tiếu cũng không có vì hắn thực lực thấp kém mà khinh thường hắn, một nguyên nhân khác hắn cảm thấy bội phục miệng lưỡi như lò xo của Lăng Tiếu, trên đường đi tới thành Tử Thiên này hắn cảm nhận rất sâu, thấu hiểu rất rõ. Hôm nay hắn lại càng ấn tượng sâu hơn vài phần về Lăng Tiếu.

Một đường chạy đến thành Tử Thiên trước, Lăng Tiếu không chỉ nói chuyện phiếm với hắn và Vũ Tư Tuyết, hắn cũng biểu hiện ít xuất hiện, không có chút liều lĩnh tự đại.

Thế nhưng mà đi vào thành Tử Thiên thì Lăng Tiếu lại vượt qua dự kiến của hắn, rõ ràng liên tiếp gây chuyện, hơn nữa tư thái vô cùng mạnh mẽ biến thái, giống như vĩnh viễn không biết hắn mạnh bao nhiêu.

Bang bang!

Hai tên trẻ tuổi xông lên đánh nhau với Lăng Tiếu một lát đều nằm xuống.

Lăng Tiếu cũng không có hạ nặng tay, chỉ khiến bọn họ biết khó mà lui thôi.

- Vị đại ca này, còn đánh tiếp không?

Lăng Tiếu đi đến trước mặt tên mặt rỗ và mỉm cười hỏi, dường như không có động thủ gì cả.

Mặt rỗ không ngừng lui ra sau vài bước, hắn không nghĩ tới thiếu niên trước mắt lại có thực lực mạnh mẽ như thế, hắn cũng chỉ là Huyền Sĩ trung giai đỉnh phong, tự nhiên không dám giao thủ với đối phương.

- Ngươi có thể hiểu rõ ràng chúng ta là đệ tử Tử Thiên Tông, ngươi đắc tội bọn ta chính là đắc tội cả Tử Thiên Tông, đến lúc đó ngươi cũng không ăn được chỗ tốt gì đâu.

Tên mặt rỗ nói thẳng tông môn của mình ra.

- Ha ha, mặt hàng như các ngươi cũng chỉ là rác rưởi của tông môn mà thôi, yên tâm đi, qua mấy ngày nữa ta cũng trở thành thành viên của tông môn, đến lúc đó không thiếu được chào hỏi với ngươi vài câu đâu.

Lăng Tiếu khẽ cười nói, trong mắt hiện ra ý khinh thường nồng đậm.

Hắn cũng không nghĩ tới đệ tử Tử Thiên Tông cũng có mặt hàng như thế

này.

Nhưng mà vừa nghĩ tới chỉ cần nghĩ tới nơi có người là có giang hồ, cũng không có miệt mài theo đuổi.

Trên đại lục này, nắm đấm lớn chính là lão đại, quy tắc cũng do ngươi định đoạt.

- Ngươi tới tham gia tranh cử đệ tử mới lần này?

Mặt rỗ kinh ngạc hỏi một câu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 278 - Thu Phục Lý Cuồng Hồ. (1)

- Đương nhiên, rất nhanh có thể gọi mấy vị là sư huynh rồi.

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói.

- Hừ, ngươi đắc tội chúng ta còn muốn thông qua tranh cử sao? Thật sự là không biết sống chết, thức thời thì quỳ xuống nhận lỗi với chúng ta, lấy thêm chút chỗ tốt hiếu kính chúng ta, chúng ta còn cho ngươi cơ hội đi vào tông môn.

Tên mặt rỗ âm trầm hét lên.

- Tốt, ta cho các ngươi là được rồi!

Lăng Tiếu tươi cười rất chân thành, nói một câu này xong, không chút dấu hiệu đánh ra một chưởng.

Ba!

Tên mặt rỗ bị Lăng Tiếu đánh một chưởng bay ra xa.

Lăng Tiếu vẫn có chừng mực, chỉ đánh gãy mũi của hắn ta mà thôi, bị thương cũng nhẹ.

- Cút đi, xem mặt mũi tông môn ta không có so đo với ngươi, đúng rồi, đừng quên ta tên là Lao Phạm Thanh!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói. Đây là tên dùng thân phận đệ tử Tử Thiên Tông

cho rằng mình rất cao. Bởi vì hắn có tự tin cường đại gia nhập Tử Thiên Tông.

Nơi này có thê tử tương lai của hắn, cho dù như thế nào hắn cũng phải đi vào Tử Thiên Tông.

Hắn không cho rằng trước mắt cái này mấy đệ tử ngoại môn có năng lực trở thành trở ngại hắn tiến Tử Thiên Tông chướng ngại vật.

- Ngươi cũng họ Lao? Tốt... Ngươi rất tốt, ta xem ngươi vào tông môn như thế nào!

Tên mặt rỗ bụm mặt đau đớn, sau khi kêu gào xong kéo người của mình rời đi.

Lăng Tiếu cũng không biết tiểu nhân vật hắn không nhìn vào mắt này, mấy ngày sau mang lại cho hắn không ít phiền toái.

- Lão đại, vì cái gì ngươi nói cho chúng mình là Lao Phạm Thanh?

Hoa Hiểu Quế thấp giọng hỏi thăm.

- Cái tên không tệ, mượn tới sử dụng mà thôi!

Lăng Tiếu khoác tay nói một câu.

- Ách... Ha ha, ta biết rõ, ngươi là muốn...

Hoa Hiểu Quế suy tư một hồi, bỗng nhiên cười rộ lên.

Hoa Hiểu Quế còn chưa có nói hết lời, Lăng Tiếu đánh gãy lời của hắn.

- Biết rõ là tốt rồi, đừng đường hoàng, chúng ta nên ít xuất hiện đi.

- Hắc hắc, lão đại, hắn phải đi rồi!

Hoa Hiểu Quế cười cười, sau đó nhìn thấy tên trẻ tuổi lôi thôi kia kéo thân thể bị thương rơi đi.

- Đại ca ca, hắn thật đáng thương!

Hạ Huyên Huyên trong ngực Hoa Hiểu Quế nhìn qua người trẻ tuổi lôi thôi vô cùng chật vật kia, nàng vô cùng đồng tình.

- Tiểu Quy, ngươi mang Huyên Huyên về quán rượu trước, ta sẽ về muộn!

Lăng Tiếu phức tạp nhìn qua người trẻ tuổi lôi thôi kia, sau đó nhìn qua Hoa Hiểu Quế nói ra.

Hoa Hiểu Quế biết rõ Lăng Tiếu nhất định là vì Kim Lan Hoa, vì vậy gật gật đầu ôm Hạ Huyên Huyên rời đi.

Người trẻ tuổi lôi thôi vốn cà nhấc một chân, lại bị đánh nên thân thể càng kém, đi cũng không nhanh.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không có đi trợ giúp hắn.

Bởi vì hắn biết rõ nam nhân này có tôn nghiêm và cốt khí của mình, nếu như hắn hiện tại đi lên giúp sẽ tổn thương tự tôn của đối phương, mục đích của mình cũng không đạt được.

Đi được nửa canh giờ, người trẻ tuổi lôi thôi đi vào trong một gian phòng vắng vẻ.

- Đi lâu như vậy có phiền lụy ngươi không?

Người trẻ tuổi lôi thôi không có quay đầu lại, chỉ hỏi một câu.

- Không mời ta vào trong ngồi một chút sao?

Lăng Tiếu đáp.

Người trẻ tuổi lôi thôi do dự một chút, mở cửa ra.

Cửa ra vào cũng không có đóng lại, ý tứ rất rõ ràng.

Lăng Tiếu đi vào, trong phòng đồ vật mất trật tự, khắp nơi là bình rượu, còn có một hương vị khó ngửi, giống như đi vào trong hầm cầu vậy.

Nếu là người khác chỉ sợ đã rời đi rồi.

Mà Lăng Tiếu lực nhẫn nại không tệ, vẫn phong khinh vân đạm cười nhạt.

- Muốn Kim Lan Hoa, cầm năm khối hạ phẩm huyền tinh ra đây, ta sẽ đưa nó cho ngươi.

Tên trẻ tuổi lôi thôi ngồi dưới góc tường, vừa nói vừa bóp nát linh dược cấp thấp chà vào chân cà nhắc của mình.

Lăng Tiếu móc một lọ Hồi Lộ Đan đưa tới:

- Dùng cái này đi, nhanh hơn đấy.

Lăng Tiếu ngữ khí rất chân thành, không có nửa điểm giả bộ làm dáng.

Người trẻ tuổi lôi thôi cũng không khách khí, nhận lấy và ăn hai viên.

- Huyền tinh ta có, nhưng mà ngươi cũng hiểu nó không thể trị hết chân của ngươi.

Lăng Tiếu nhìn qua người trẻ tuổi lôi thôi nói ra.

Lăng Tiếu dường như nói trúng chỗ đau của người này, thần sắc hắn hơi đổi, lúc này kích động nói:

- Nó không trị hết chân của ta, nhưng mà ta có thể cầm nó đổi Tam phẩm đan dược.

Nghe xong lời này, Lăng Tiếu hiểu ý của hắn.

Tên này nhất định có khổ tâm khó nói.

- Ngươi nên biết Kim Lan Hoa cũng không đáng năm khối hạ phẩm huyền tinh, hơn nữa chưa chắc có người nào muốn đổi với ngươi đâu?

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Không cầm ra huyền tinh thì cút đi!

Người trẻ tuổi lôi thôi không khách khí nói câu này.

- Vừa rồi ta cứu mạng ngươi, cũng coi là ân nhân của ngươi, ngươi đối đãi với ân nhân như vậy sao?

Lăng Tiếu nói.

- Ta không có bảo ngươi cứu ta, ngươi chỉ muốn Kim Lan Hoa của ta mà thôi.

Người trẻ tuổi lôi thôi lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu lúc này tươi cười nghiền ngẫm, hắn cũng hiểu tính cách của tên này, hắn ưa thích, người trẻ tuổi này chỉ muốn trị khỏi chân của mình mà thôi, làm người hầu của mình cũng không tệ. Loại người tính cách càng cố chấp, chỉ cần hắn nguyện ý đi theo ngươi, tin tưởng sẽ là người hầu vô cùng trung thành và tận tâm.

- Ngươi muốn huyền tinh là vì trị chân của mình sao?

Lăng Tiếu lần nữa hỏi.

Nhưng mà người trẻ tuổi lôi thôi chỉ nhìn qua mà không trả lời.

Lăng Tiếu không cho là đúng, tiếp tục nói:

- Nếu như ta có biện pháp lấy Tam phẩm Tục Cân Sinh Cốt Đan cho ngươi, không biết ngươi có thể giao Kim Linh Hoa cho ta không?

Người trẻ tuổi lôi thôi mắt hổ tinh quang bắn ra, nhưng mà nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

- Chỉ bằng ta là Tam phẩm Luyện dược sư!

Lăng Tiếu chắp tay, rất lão đạo nói câu này.

- Ha ha... Ngươi cho rằng ta là hài tử ba tuổi sao? Ngươi dám dùng lời này

gạt ta, ngươi nhanh cút đi cho ta, cho dù ta chết cũng không giao Kim Lan Hoa cho ngươi!

Người trẻ tuổi lôi thôi giống như nghe được chuyện chê cười, hắn hét lớn lên.

Nếu tiểu tử trước mặt là Tam phẩm Luyện dược sư, chỉ sợ trên thế giới này ai cũng có thể làm luyện dược sư.

Lăng Tiếu không nói gì, từ trong không gian giới lấy một cái đỉnh ra, lại lấy một bộ phận linh dược ra.

Tên trẻ tuổi lôi thôi thấy Lăng Tiếu có một cái không gian giới, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi trước mặt này lại có đồ vật trân quý như vậy, hơn nữa nhìn thấy hắn lấy dược đỉnh và linh thảo ra, dường như đang định luyện đan.

Lăng Tiếu không có nhìn qua người trẻ tuổi lôi thôi, luyện đan ở trước mặt của hắn.

Một cây gốc linh thảo bị Lăng Tiếu ném vào trong dược đỉnh, những dược lực tinh hoa hiện ra.

Lăng Tiếu thông qua nửa năm cố gắng, diễm ảnh thủ đã xuất được hai mươ bốn thủ ấn, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân.

Nếu như Luyện dược sư thành Vẫn Thạch phát hiện tốc độ của Lăng Tiếu thì chắc chắn sẽ xấu hổ mà chết.

Lúc trước Lăng Tiếu tỷ thí với Viên Bình cũng không có dùng tốc độ nhanh

nhất, miễn bị người khác xem như quái vật.

Hôm nay vì muốn người trẻ tuổi lôi thôi trước mặt tin phục lời của mình, Lăng Tiếu không ngại biểu hiện trước mặt hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 279 - Thu Phục Lý Cuồng Hồ. (2)

Hắn lấy tất cả linh thảo ra đề luyện một hương vị đan dược truyền ra khắp gian phòng.

Không đến nửa canh giờ, một lò đan dược đã được Lăng Tiếu luyện ra.

Người trẻ tuổi lôi thôi chập choạng đứng lên nhìn qua Lăng Tiếu làm tất cả, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Lăng Tiếu thu đan dược vào, đưa tới trước mặt tên trẻ tuổi lôi thôi.

- Đây là Ôn Cân Đan, mỗi ngày ăn vào một viên, khơi thông chỗ đức gãy gân cốt trước kia, chờ ta tìm được Cân Ngưu Đằng là chủ tài Tục Cân Sinh Cốt Đan và Hoàng Tủy Thảo sẽ luyện đan giúp ngươi.

Người trẻ tuổi lôi thôi run rẩy tiếp nhận Ôn Cân Đan trong tay Lăng Tiếu, gương mặt của hắn khôi phục chút thần thái.

Hắn hít sâu một hơi, lập tức ăn một viên Ôn Cân Đan.

Ôn Cân Đan là đan dược cấp hai, nó có công hiệu ôn dưỡng gân cốt, có thể cường hóa kinh mạch võ giả, mở rộng và cứng cỏi hơn

Trước khi tới Tử Thiên Tông, Lăng Tiếu ở trong Linh Thảo Đường mua sắm nhiều linh thảo cấp hai, cho nên chuẩn bị cho tình huống này.

Ăn Ôn Cân Đan vào bụng, người trẻ tuổi lôi thôi rõ ràng cảm ứng được hiệu lực của đan dược, cái chân cà nhắc của hắn lúc này sinh ra cảm giác ngứa

ngứa.

Trong chốc lát sau, đau nhức đã biến mất, hắn có chút cảm giác sử dụng lực đạo, chuyện này làm cho hắn mừng như điên.

Người trẻ tuổi lôi thôi ngẩng đầu nhìn qua Lăng Tiếu, do dự một chút, nặng nề quỳ trước mặt Lăng Tiếu, nói:

- Vị đại sư này, Cuồng Hổ ta có mắt không thấy thái sơn, thỉnh đại sư tha thứ, hai gốc Kim Lan Hoa này hiến cho đại sư, thỉnh đại sư có thể luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan cho ta.

Người trẻ tuổi lôi thôi này có tên là Lý Cuồng Hổ, mọi người đừng hiểu lầm, hắn cũng không phải là người Lý gia thành Vẫn Thạch, hắn tới từ một tiểu thành hẻo lánh giống như thành Vẫn Thạch.

Hắn hiện tại cũng chỉ mới hai mươi lăm mà thôi, ba năm trước đây hắn cùng như Lăng Tiếu đi tới đây tham gia tranh cửa đệ tử ngoại môn của Tử Thiên Tông. Trong lúc tham gia tranh cử hắn vô tình đắc tội Lao Phạm Nhân, bị hắn đánh gãy chân,. Nếu không phải Tử Thiên Tông không cho phép hạ sát thủ, chỉ sợ hắn lúc ấy sẽ chết.

Ba năm qua hắn vẫn không có quay về quê hương của mình, vẫn ở lại thành Tử Thiên, hy vọng có ngày chữa được cái chân gãy, tiếp tục khôi phục như trước.

Thế nhưng mà theo hắn biết, muốn chũa được cái chân tàn phế này, trừ phi có Tam phẩm đan dược Sinh Cốt Đan mới được.

Nhưng mà Tam phẩm đan dược thì chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, huống hồ Tam phẩm đan dược không phải dùng kim tệ mua được, cần dùng huyền tinh mới có thể mua sắm.

Huyền tinh ở chỗ nào cũng là vật khan hiếm, Lý Cuồng Hổ chỉ có thể thường xuyên cầm hai gốc Kim Lan Hoa mình kiếm được lúc trước bày hàng bán, hy vọng mượn chúng đổi lấy huyền tinh.

Thế nhưng mà hắn biết rõ Kim Lan Hoa cũng không thể đổi huyền tinh, nhưng mà hắn không cam lòng buông tha.

Trời có mắt rồi, rốt cuộc hắn gặp được Lăng Tiếu, bằng không hắn cũng không biết mình có thể kiên trì bao lâu, có lẽ còn chưa tìm được đan dược đã bị tùy tùng Lao Phạm Nhân đánh chết.

Lăng Tiếu không khách khí tiếp nhận Kim Lan Hoa, thu vào trong không gian giới.

- Tam phẩm đan dược không phải dễ dàng luyện chế như vậy, linh thảo của chúng vạn kim khó cầu, ngươi nên chuẩn bị chờ đợi lâu dài đi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Ta... Ta biết rõ, mặc kệ đợi bao lâu ta cũng nguyện ý chờ, thỉnh đại sư nhất định phải giúp đỡ ta.

Lý Cuồng Hổ lại một lần nữa nhìn thấy hy vọng, cũng bất chấp khí khái nam tử gì, nhìn qua Lăng Tiếu dập đầu như băm tỏi, hy vọng Lăng Tiếu thật sự chữa trị cho hắn.

- Ngươi đứng lên đi.

Lăng Tiếu nâng Lý Cuồng Hổ lên, lúc này lại nói:

- Ta đã nói được, đương nhiên sẽ luyện chế cho ngươi, nhưng mà ngươi cũng nên biết, thiên hạ này không có bữa cơm miễn phí!

- Chỉ cần đại sư chịu cứu ta, Lý Cuồng Hổ ta nguyện ý chung thân tùy tùng đại sư, xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ!

Lý Cuồng Hổ phi thường nghiêm túc nói ra.

- Tốt, sau này ngươi chính là người hầu của ta.

Lăng Tiếu cười đáp, sau đó lại nói:

- Ngươi yên tâm đi, làm người hầu của ta tuyệt đối không bôi nhọ ngươi đâu, tương lai ngươi sẽ vì lựa chọn hôm nay mà cảm thấy tự hào.

Tương lai năm tên người hầu cường đại nhất của Lăng Tiếu đã có ba người.

Thu hoạch Kim Lan Hoa là việc Lăng Tiếu phải làm, mà hàng phục Lý Cuồng Hổ chỉ là ngoài dự kiến mà thôi.

Nếu như Lý Cuồng Hổ làm người hầu của hắn, vậy thì hắn phải tìm nơi an cử ở thành Tử Thiên trước đã, lại trị liệu cái chân của hắn đã, huống hồ Lăng Tiếu cũng phó thác Hạ Huyên Huyên cho Lý Cuồng Hổ chiếu cố, chờ hắn đến Tử Thiên Tông chính thức đứng vững bước chân mới an bài cho bọn họ được.

Lăng Tiếu tốn mười vạn kim tệ mua một cái đình viện tịch mịch cho Lý Cuồng Hổ cùng Hạ Huyên Huyên an thân.

- Cuồng Hổ, về sau ngươi tạm thời ở chỗ này, ta có một trăm vạn kim tệ ngươi cầm trước, về sau thỉnh mấy người hầu trở về quản lý, ta đi đón tiểu muội tới, ngươi trước chiếu cố nàng một thời gian ngắn, chờ ta đứng vững got chân ở Tử Thiên Tông sẽ nghĩ biện pháp luyện chế đan dược cho ngươi!

Lăng Tiếu mang một túi kim tệ lớn giao cho Lý Cuồng Hổ.

Lý Cuồng Hổ không phải là kẻ không biết làm người, nhận kim tệ đáp ứng.

- Vâng, thiếu gia!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai hắn nói:

- Yên tâm đi, thì của ngươi không bao lâu sau sẽ được báo.

Lý Cuồng Hổ cảm kích nhìn qua Lăng Tiếu gật đầu.

Tuy hắn không biết sau lưng Lăng Tiếu còn có thế lực gì nữa, thế nhưng mà dựa vào thân phận Tam phẩm Luyện dược sư của Lăng Tiếu, muốn trở thành nhân vật quan trọng của Tử Thiên Tông hết sức dễ dàng, quả thật muốn báo thù cho hắn cũng chẳng khó.

Bàn giao tất cả, Lăng Tiếu liền đi tới quán rượu đón Hạ Huyên Huyên, đồng thời cũng nói với Hoa Hiểu Quế đi qua bên đó.

Dù sao còn mấy ngày nữa là tranh cử, ở lại trong quán rượu cũng không thư thái gì.

Hoa Hiểu Quế thấy Lăng Tiếu nói thế cũng phi thường sảng khoái đáp ứng, nhưng mà trong lòng có vài phần không bỏ với Vũ Tư Tuyết.

- Lão đại, ngươi mua đình viện lớn như vậy, chẳng lẽ tính định cư ở thành Tử Thiên sao?

Hoa Hiểu Quế nhìn qua đình viện thì hỏi thăm, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu bạo tay như vậy, rõ ràng bỏ tiền mua cả đình viện này.

- Đây chỉ là nơi đặt chân tạm thời, qua mấy ngày chúng ta sẽ đi tham gia tranh cử, tự nhiên không thể chiếu cố Huyên Huyên, trước tiên an bài nàng ở

đây đã.

Lăng Tiếu đáp.

Ba người cùng vào phòng, Hoa Hiểu Quế nhìn thấy Lý Cuồng Hổ thì kinh ngạc.

- Hoa Hiểu Quế, Lý Cuồng Hổ sau này là người nhà của ta.

Lăng Tiếu giới thiệu hai người với nhau.

Tuy nói Lăng Tiếu bảo Lý Cuồng Hổ làm người hầu của hắn, thế nhưng mà hắn cũng không có đối đãi Lý Cuồng Hổ như người hầu.

- Quế thiếu gia, tiểu thư tốt!

Lý Cuồng Hổ lựa chọn làm người hầu của Lăng Tiếu thì phi thường giác ngộ làm người hầu, lúc này khom người chào hỏi Hoa Hiểu Quế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 280 - Tử Thiên Tông

Sau khi an bày xong, Lăng Tiếu ôm Hạ Huyên Huyên nói:

- Huyên Huyên về sau ngươi ở cùng với thúc thúc nhé?

Hạ Huyên Huyên nhu thuận gật đầu, lại hỏi:

- Đại ca muốn đi đâu? Chẳng lẽ ngươi không muốn Huyên Huyên sao?

Lăng Tiếu sờ sờ đầu nhỏ nhắn của nàng, trìu mến nói:

- Tiểu ngốc, đại ca ca đương nhiên muốn Huyên Huyên mà..., nhưng mà đại ca ca qua mấy ngày nữa có chuyện cần làm, cho nên không thể ở bên cạnh Huyên Huyên được, nhưng mà ngươi yên tâm, đại ca ca có rảnh sẽ trở về thăm Huyên Huyên.

Trong lòng Lăng Tiếu đã sớm xem Hạ Huyên Huyên trở thành muội muội của hắn rồi.

- Vậy ngươi đáp ứng Huyên Huyên, nhất định phải thường xuyên thăm Huyên Huyên đấy!

Hạ Huyên Huyên dùng ngữ khí cầu khẩn.

- Ân, Đại ca ca đáp ứng ngươi!

Lăng Tiếu đáp.

Vài ngày tiếp theo Lăng Tiếu trừ cùng Hoa Hiểu Quế tiếp tục đi ra ngoài mua sắm linh thảo, liền trở về dạy Hạ Huyên Huyên một ít pháp quyết thổ nạp cơ bản, trước hết đánh tốt căn cơ của nàng đã.

Hạ Huyên Huyên là cô gái nhỏ rất thông minh, thường thường chỉ nói hai ba lượt là lĩnh ngộ ý hắn muốn nói, làm cho Lăng Tiếu giảm bớt không ít tâm tư.

Hoa Hiểu Quế thìcó rảnh thì ở trước mặt Lăng Tiếu khoe khoang thiên phú luyện dược của chính mình, trong mắt Lăng Tiếu hắn chỉ là mao đầu tiểu tử mới tu hành mà thôi, còn có rất nhiều thứ cần phải học tập lĩnh ngộ đấy.

Lăng Tiếu nhiều lần muốn nói thân phận của mình cho Hoa Hiểu Quế biết, nhưng mà suy nghĩ thấy không nên nói sớm.

Tuy nói Hoa Hiểu Quế xem như không có tâm cơ, nhưng mà tâm phòng bị người vẫn phải có, đợi ngày sau lại quen thuộc một ít, nói ra cũng không muộn.

...

Trong nháy mắt năm ngày qua đi, ngày hôm nay sắp tới thời gian tranh cử Tử Thiên Tông.

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đã sớm chờ ở quán rượu.

Lúc Lao Phạm Thanh nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện thì sắc mặt của hắn kinh hãi.

Hắn phái trưởng lão đi tập sát Lăng Tiếu, cho rằng không sơ hở tý nào, cho nên không có chờ kết quả cuối cùng.

Nhìn thấy Lăng Tiếu cười tươi nhìn hắn, hắn chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nhanh chóng tránh đi nơi khác, trong nội tâm nghi hoặc nghĩ thầm:

- Trữ bá đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng không có giết hắn, chờ ta quay về gia tộc sẽ cho hắn đẹp mặt.

Lần này ở các đại thành nằm trong phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông có gần ba trăm thiên tài trẻ tuổi tới tham gia tranh cử. Những năm này người trong các gia tộc đều đề cử đệ tử thiên tài đi ra, trừ dùng đặc quyền ra, mỗi một người ít nhất cũng có thực lực Huyền Sĩ cấp thấp, hơn nũa thực lực Huyền Sĩ trung giai cũng nhiều, Huyền Sĩ cao giai thì âm mười người.

Tất cả mọi người sau khi tập trung, thành chủ thành Tử Thiên Cát Đồ xuất hiện trước mặt mọi người.

- Toàn bộ lên ngựa, theo ta đi vào trong tông.

Cát Đồ nói đơn giản vài câu, lập tức xuất phát.

Tử Thiên Tông thành lập trên dãy núi, chỗ đó thiên địa linh khí cực kỳ tràn đầy, hoàn cảnh cũng hợp lòng người.

Từ xa nhìn lại, nó giống như tiên cung hung vĩ mờ ảo với lầu các san sát, khiến người ta cảm thán.

Lúc đi dưới chân núi, một người trẻ tuổi anh tuấn cưỡi Thanh Phong hạc xuất hiện trên không trung.

- Là hắn?

Trong lòng Lăng Tiếu chấn động.

Người trẻ tuổi tuấn lãng trước mặt Lăng Tiếu đã nhìn thấy ở Hoang Tùng sơn mạch, chính là Hoàng Dật Phong.

Lúc ấy Lăng Tiếu trong Mê Huyễn còn kém bị hắn đuổi giết, hình như còn là sư huynh của Vân Mộng Kỳ.

- Bái kiến Đồ chấp sự, tông môn bảo ta dẫn đệ tử lên núi!

Hoàng Dật Phong từ trên Thanh Phong hạc nhảy xuống, sau đó ôn hòa chào hỏi Cát Đồ.

Cát Đồ đáp:

- Vậy làm phiền, ta quay về trong thành trước.

- Làm phiền Đồ chấp sự.

Hoàng Dật Phong chắp tay nói một tiếng, sau đó lãnh ngạo nhìn qua mọi người, cất cao giọng nói:

- Tất cả mọi người xuống ngựa, theo ta vào tông.

Ba trăm người tụ tập xuống ngựa, trực tiếp đi lên thềm đá trước mặt.

Một ít thiếu nữ xì xào bàn tán về Hoàng Dật Phong.

- Vị sư huynh kia thật đẹp trai, nếu có thể song tu với hắn thật tốt!

- Thật mê trai, không thấy người ta tài cao kiêu ngạo sao, ta xem hắn tám phần sẽ không vừa ý ngươi.

- Nam nhân đều là đồ đê tiện, chỉ cần bổn cô nương vén váy lên thì hắn sẽ mê đảo thôi.

- Vậy ngươi thử xem, nói không chừng không cần tham gia tranh cử, trực tiếp trúng cử đấy.

...

Lăng Tiếu lẫm trong đám người, cũng không có bị Hoàng Dật Phong phát hiện.

Hắn cũng không phải sợ Hoàng Dật Phong, mà là hắn không muốn có phiền toái trước khi tranh cử mà thôi.

Đáng tiếc hắn nghĩ thì nghĩ, có một số việc không như mong muốn.

Theo chân núi đi lên tông môn tổng cộng có một ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang.

Tuy tát cả mọi người là cao thủ Huyền Sĩ giai, thế nhưng mà đi lên cầu thang dài như vậy đều mồ hôi đàm đìa, mỏi mệt không chịu nổi, càng có mười mấy người trên đường không chịu nổi ăn Hồi Khí Đan mới đi hết đường.

Thời điểm nữa đường Hoa Hiểu Quế cũng thiếu chút không chịu nổi.

Khá tốt Lăng Tiếu ở bên cạnh cổ vũ hắn.

- Xem đây như khảo hạch nhập môn, dựa vào lực ý chí đi tiếp đi, tương lai tu luyện sẽ có chỗ tốt.

Cuối cùng nhất Hoa Hiểu Quế không có phục đan dược, dựa vào lời của Lăng Tiếu dùng ý trí kiên trì.

- Ngươi, ngươi... Còn các ngươi nữa, không cần tham gia tranh cử!

Hoàng Dật Phong chỉ vào mười mấy tên phục dụng đan dược.

- Dựa vào cái gì? Chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, hiện tại đến tông môn thì không cho chúng ta tranh cử?

- Đúng vậy, dựa vào cái gì, tranh cử còn chưa bắt đầu, ngươi có quyền lợi gì chứ?

- Không được, chúng ta phải chờ chấp sự đại nhân tới nói rõ ràng mới được.

...

Mười mấy người càng không ngừng chỉ trích Hoàng Dật Phong.

- Hừ, chỉ là một ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang còn không đi hết, còn cần phục dụng đan dược hồi khí, chứng minh ý chí của các ngươi không đủ, các ngươi có tư cách gì tham gia tranh cử, các ngươi ai không phục, đứng ra cho ta, nhưng mà các ngươi không nhất định có thể đi xuống dưới được đâu.

Hoàng Dật Phong hừ lạnh nói ra.

Mười mấy người nghe Hoàng Dật Phong nói lời này, lập tức xấu hổ cúi đầu, nhưng mà trong lòng không cam lòng suy nghĩ:

- Trước kia đâu có nói cấm phục dụng đan dược đâu?

Bọn họ chỉ dám nghĩ mà không dám nói ra, bằng không thực bị đánh là tự tìm.

Kế tiếp Hoàng Dật Phong nói với đám người còn lại.

- Các ngươi tới bên cạnh nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa chấp sự của các ngươi tới, hắn sẽ nói cho các ngươi biết quy tắc tranh cử.

Dứt lời Hoàng Dật Phong quay người rời đi.

Sau khi Hoàng Dật Phong đi được nửa đường, năm tên đồng môn đi tới.

- Hoàng sư huynh xin chờ một chút!

Tên cầm đầu kêu Hoàng Dật Phong lại.

- Lao sư đệ có chuyện gì?

Hoàng Dật Phong nhìn qua người tới hỏi.

Người họ Lao trẻ tuổi trước mặt chính là Lao Phạm Nhân, bên cạnh hắn còn có bốn người mấy ngày trước bị Lăng Tiếu giáo huấn.

- Hoàng sư huynh có thể đi qua nói chuyện được không?

Lao Phạm Nhân mang theo vẻ thần bí nói ra.

Hoàng Dật Phong do dự một chút vẫn đi cùng hắn.

- Hoàng sư huynh, bên ngoài có phải là đệ tử mới không?

- Đúng vậy, Lao sư đệ muốn đánh chủ ý gì đây?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 281 - Bới Móc. (1)

- Ha ha, Hoàng sư huynh quả nhiên thông minh, tiểu đệ là muốn...

Lao Phạm Nhân cười một tiếng, sau đó nói nhỏ vào lỗ tai Hoàng Dật Phong.

Hoàng Dật Phong nghe xong lộ ra sắc mặt làm khó.

- Hoàng sư huynh ngươi chỉ trở về chậm một chút là được, ta rất nhanh có thể giải quyết!

Lao Phạm Nhân khẩn cầu.

Lao Phạm Nhân cầu Hoàng Dật Phong, tự nhiên sớm có chuẩn bị, trong tay xuất một khối hạ phẩm huyền tinh nhét vào trong tay Hoàng Dật Phong.

Hoàng Dật Phong nhìn qua huyền tinh trong tay, nhẹ nhàng suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy Lao sư đệ nhanh xử lý một chút, bằng không các trưởng lão ta cũng không có quả ngon mà ăn đâu.

- Hoàng sư huynh yên tâm, ta sẽ không gây phiền toái cho ngươi đâu!

Lao Phạm Nhân nói một tiếng, sau đó đi về phía đám người.

Lăng Tiếu lười nhác nhìn qua đại điện trùng điệp ở xung quanh, nội tâm kinh ngạc không thôi.

- Cũng không biết lúc nào mình mới có lãnh địa như vậy, lại mang theo mấy cô nương tới đây sống khoái hoạt, thật là sảng khoái nha!

Lăng Tiếu đang có dâm ý trong lòng.

Tiếng bước chân xao động làm hắn chú ý.

Khi Lăng Tiếu thấy rõ người tới, trong lòng kêu khổ.

- Hỏng bét!

Thân phận đệ tử Tử Thiên Tông chia làm ba cấp, thân phận thấp nhất, nhân số nhiều nhất là đệ tử ngoại môn. Tử Thiên Tông mỗi ba năm sẽ tuyển nhận đệ tử trong các thành trì trong phạm vi quản hạt của mình, nhiều năm chiêu mộ tới nay đã có hơn năm ngàn đệ tử ngoại môn, những đệ tử ngoại môn này do chấp sự thống nhất quản lý, an bài nhiệm vụ.

Tiếp theo địa vị tương đối cao chính là đệ tử nội môn, có thể trở thành đệ tử nội môn bản thân chính là kẻ có thiên phú cao nhất trong đám đệ tử ngoại môn. Bọn họ nương theo thiên phú ưu tú, thiên phú chiến đấu, luyện đan, luyện dược để trở thành đệ tử nội môn, chủ yếu là các trưởng lão hoặc phong chủ lựa chọn, trở thành đệ tử của hắn, đây cũng là đệ tử nội môn, thân phận này chẳng khác gì có vượt long môn, địa vị cao hơn đệ tử ngoại môn không biết bao nhiêu lần. Ở trong tông môn có chừng ba trăm năm mươi đệ tử nội môn.

Mặt khác, trong tông có đệ tử cao cấp nhất, cũng thần bí nhất chính là đệ tử chân truyền. Mỗi một đệ tử chân truyền đều là trụ cột tương lai của Tử Thiên Tôn, bọn họ đại biểu cho chiến lực cao cấp nhất thời đại của tông phái, có thể trở thành đệ tử chân truyền, ở trong tông có địa vị và tài nguyên hưởng vô cùng, đãi ngộ gần với trưởng lão.

Mà Hoàng Dật Phong mang mọi người đi tới đây chính là đệ tử nội môn của Xích Viêm Phong, Huyền Sĩ cao giai đỉnh phong, chỉ cần hấp thu linh lực thay thế huyền lực thì hắn chính là cao thủ Linh Sư giai.

Mà hắn đạt thành hiệp nghị với Lao Phạm Nhân, tên này chính là đệ tử nội môn của Mộc Kỳ Phong, cũng là Huyền Sĩ cao giai, thực lực chênh lệch một bậc với Hoàng Dật Phong, xếp hạng trong đệ tử nội môn trong phạm vi hai mươi người.

Kỳ thật có thể trở thành đệ tử nội môn trừ luyện khí hoặc luyện sư các chức nghiệp ra, bất luận đệ tử nào tu vị thấp nhất cũng là Huyền Sĩ cao giai, đây chỉ là một nhân tố mà thôi, mặt khác thuộc tính tương đối cao cũng có thể trở thành đệ tử nội môn, có thể thấy muốn trở thành đệ tử nội môn không dễ dàng gì.

...

Lăng Tiếu nhìn thấy người trẻ tuổi này đi tới biết là tới tìm việc.

Hoa Hiểu Quế cũng nhìn thấy người tới, lúc này nhìn qua Lăng Tiếu.

- Lão đại, làm sao bây giờ?

- Hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi không được tham dự vào.

Thần sắc Lăng Tiếu âm trầm nói ra.

- Lão đại, ngươi xem ta là người nào?

Hoa Hiểu Quế tức giận trả lời. Hắn cảm thấy Lăng Tiếu nói lời này là xem thường hắn.

- Ngươi gào quỷ gì, việc này ta có thể tự mình giải quyết, bằng thực lực của ngươi xen vào chính là tìm chết, yên tâm đi, lão đại biết rõ tâm ý của ngươi, chúng ta là hảo huynh đệ.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Hoa Hiểu Quế nói ra.

Hoa Hiểu Quế nghe ý chân thành trong giọng nói của Lăng Tiếu thì gật gật đầu, lặng yên rời đi, tránh qua chỗ khác.

- Lao Phạm Thanh đi ra cho ta!

Lao Phạm Nhân cùng tên mặt rỗ đi thẳng tới đám người, trên mặt rỗ nhìn qua Lăng Tiếu hét lên.

Lăng Tiếu hai tay khoanh trước ngực, cũng không đi để ý tới hắn, dù sao hắn không phải là Lao Phạm Thanh.

- Vị sư huynh này... Ngươi... Ngươi tìm ta?

Lao Phạm Thanh từ trong góc đi ra hỏi tên mặt rỗ.

- Cút sang một bên cho ta, ta tìm là Lao Phạm Thanh, đừng tự làm mất mặt!

Tên mặt rỗ trách móc.

- Ta chính là Lao gia Lao Phạm Thanh nha!

Lao Phạm Thanh vẻ mặt đau khổ. Hắn thực không biết mình đắc tội ai, mới tiến vào tông đã bị mắng, trong nội tâm khó chịu. Nếu ở phạm vi thế lực của hắn, chắc chắn tên này sẽ đẹp mặt.

- Đường đệ?

Lao Phạm Nhân ở sau lưng tên mặt rỗ đưa ánh mắt nhìn qua Lao Phạm Thanh.

Lao Phạm Thanh nhìn qua người này thì ân cần, lúc này vui vẻ kêu lên:

- Đường ca!

Đúng vậy, Lao Phạm Nhân và Lao Phạm Thanh là huynh đệ đồng tông, đều là dòng chính Lao gia, tuy ba năm không gặp, nhưng mà hai bên vẫn nhận ra nhau.

Nghe xưng hô như thế, Lăng Tiếu đã biết rõ đùa giỡn không được rồi.

Tên mặt rỗ mặt xanh lại, tại sao mắng đệ đệ của lão đại chứ, đây là tìm chết mà.

- Ngươi đi ra cho ta!

Tên mặt rỗ nhìn qua Lăng Tiếu hét lên.

- Ơ, vị sư huynh này chúng ta lại gặp nhau rồi, lổ mũi của ngươi không còn đau chứ?

Lăng Tiếu ở trong đám người cười đùa.

- Lão đại, chính tên này tự xưng là Lao Phạm Thanh, đánh chúng ta, còn cứu tên Hổ què.

Tên mặt rỗ đi lên một bước, nhìn Lao Phạm Nhân nói ra.

- Đường ca, hắn giả mạo ta, tại thành Tử Thiên còn ô nhục qua Lao gia chúng ta!

Lao Phạm Thanh ở bên cạnh nhìn qua Lao Phạm Nhân nói ra.

Lao Phạm Nhân tiến lên đánh giá Lăng Tiếu, trên mặt cười lạnh.

- Chỉ là một tên Huyền Sĩ trung giai lại dám hung hăng càn quấy như thế, không biết tới từ thành nào? Rõ ràng dám đối đầu với Lao gia chúng ta.

- Tại hạ tới từ thành Vẫn Thạch, ta là một người bình thường, không chấp nhặt với ‘ phạm nhân ’ như ngươi.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nói.

Lăng Tiếu biết rõ việc này tuyệt đối sẽ không thiện, đã như vầy triệt để đắc tội cũng chẳng là gì, hắn không tin chỉ bằng mặt hàng này có thể đuổi hắn ra khỏi tông môn.

- Thật can đảm!

Sắc mặt Lao Phạm Nhân tái nhợt quát.

Hắn thật sự không nghĩ tới một tên tới đây tranh cử đệ tử ngoại môn lại càn rỡ như vậy, trước mặt mọi người nhục mạ hắn, cho dù là trong đệ tử nội môn cũng không phải ai cũng có đảm lượng này.

- Như thế nào, chẳng lẽ muốn quan báo tư thù? Đá ta ra khỏi danh ngạch?

Lăng Tiếu không sợ đáp lại.

- Hừ, ngươi cho rằng ta không làm gì được ngươi?

Lao Phạm Nhân hừ lạnh nói, nói tiếp:

- Hiện tại ta dùng thân phận đệ tử nội môn lệnh cho ngươi quỳ xuống dập đầu năm mươi cái, lại gọi ta là gia gia một trăm lần, như vậy ta bỏ qua cho ngươi, bằng không thì...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 282 - Bới Móc. (2)

- Bằng không thì thế nào? Ngươi cho rằng ngươi là tông chủ tông môn sao? Đầu óc ngươi bị nước vào à? Chúng ta là do chấp sự đại nhân gọi tới tham gia khảo hạch, không phải tới nghe ngươi la hét, dập đầu với ngươi, ngươi xứng sao? Ngươi gọi ta là gia gia, ta còn ngại cháu trai quá nhỏ tuổi, tướng mạo chẳng khác gì đống cứt, chỉ là cẩu nô tài ỷ thế hiếp người, thật không biết phụ mẫu ngươi là người thế nào mà sinh ra đứa con mất dạy như thế, nếu ta là phụ thân của ngươi chắc xấu hổ đập đầu chết rồi đấy.

Lăng Tiếu tinh thần lực mở ra, đè nặng Lao Phạm Nhân.

Lao Phạm Thanh chỉ cảm thấy khí thế mạnh mẽ đè ép bản thân mình không thở nổi, lại nghe Lăng Tiếu mắng chanh chua như thế, cơn túc bùng lên, tuy không cách nào phát tiết, nhưng mà khó chịu nghẹn một bụng.

Sau khi Lăng Tiếu trách mắng xong, hắn chỉ cảm thấy máu trong người sôi lên, suýt nữa thổ huyết.

Tất cả mọi người há hốc mồm!

Bọn họ không ai nghĩ tới Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nhục mạ đệ tử nội môn, tuy họ cảm thấy Lăng Tiếu mắng có lý, hả giận, nhưng mà cũng không tránh được cảm thấy Lăng Tiếu ngu xuẩn.

Trong đám người Hoa Hiểu Quế nhìn thấy Lăng Tiếu "Hiên ngang lẫm liệt", càng sùng bái không thôi.

- Không nghĩ tới lão đại mắng người lợi hại như vậy!

Trong lòng hắn thở dài.

Vũ Tư Tuyết dùng đôi mắt dễ thương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong nội tâm xuất hiện cảm giác khó hiểu, chỉ cảm thấy Lăng Tiếu hiện tại rất có khí khái nam nhân.

Ngọc Liệt Diễm khép mở đôi môi đỏ mọng lẩm bẩm.

- Mắng thật thống khoái, nhưng mà quá xúc động, chỉ sợ...

Một đạo thân ảnh tuyết trắng khác nhìn qua Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện ra dị sắc.

- Ta giết ngươi!

Lao Phạm Nhân bị Lăng Tiếu triệt để chọc giận, hắn hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết phải giết chết Lăng Tiếu trước mặt mới rửa được nhục này.

- Giết!

Lao Phạm Nhân hét to một tiếng, quanh người có hào quang lóe lên, hai tay của hắn vung lên phía trước, mười đạo thanh đằng đánh thẳng về phía Lăng Tiếu, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Lăng Tiếu còn không có phản ứng bị cuốn lấy.

Ngay sau đó chúng như lưỡi đao sắc bén cắt thành về phía Lăng Tiếu, dường như muốn tươi sống quấn chết Lăng Tiếu.

- Đây là Thanh giai huyền kỹ của Lao gia, Đằng Sát Quyết!

- Thanh giai huyền kỹ? Xem ra tiểu tử kia cũng bị xoắn giết chết rồi.

- Đây là kết cục của xúc động, sau này chúng ta nên ít xuất hiện một chút, đệ tử nội môn cũng không phải đèn cạn dầu.

- Cũng không phải vậy, sau khi chúng ta trở thành đệ tử nội môn, chúng ta sẽ phong quang như thế.

...

Phốc phốc!

Thanh mang cắt quần áo của Lăng Tiếu, toàn bộ cuốn lấy thân thể Lăng Tiếu.

Lao Phạm Thanh cùng mặt rỗ như nhìn thấy thảm trạng chia năm xẻ bảy của Lăng Tiếu, trên mặt tươi cười dắc ý.

Đúng lúc này kim quang trên người Lăng Tiếu hiện ra, xoắn nát những đạo lục quang trên người.

- Hộ minh khải? Không có khả năng, nhất định là ảo giác!

Lao Phạm Nhân biến sắc, hơn mười đạo thanh quang đánh ra.

Những thanh quang này như có linh tính, rậm rạp chằng chịt chen chúc Lăng Tiếu.

- Mẹ kiếp, là ngươi bức ta!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, vận chuyển bộ pháp "Vân Tung Mị Ảnh", lập tức né qua thanh quang, cũng ngưng tụ nắm đấm màu vàng nện vào Lao Phạm Nhân.

Lao Phạm Nhân không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu nhanh chóng như vậy, lập tức bị đánh hai quyền, thân thể bay ra phía sau.

- Ồ, không ngờ mặc nội giáp phòng ngự.

Lăng Tiếu hơi sững sờ.

Vừa rồi hắn đánh lên người Lao Phạm Nhân, chỉ cảm lực phản chấn, rất hiển nhiên đối phương mặc nội giáp phòng ngự.

Tất cả mọi người không nghĩ tới Lăng Tiếu lại phản kháng, còn đánh lui Lao Phạm Nhân.

Lao Phạm Nhân và mặt rỗ kinh hãi, trong nội tâm đều nghi hoặc:

- Chẳng lẽ tiểu tử này lợi hại như vậy!

- Tiểu tử, ngươi triệt để chọc giận ta rồi!

Lao Phạm Nhân thần sắc dữ tợn quát một tiếng, sau lưng xuất hiện thanh quang.

Hắn đã dùng vũ khí, rất hiển nhiên muốn đánh chết Lăng Tiếu mới cam tâm.

Hắn đường đường là đệ tử nội môn, rõ ràng bị một gã đệ tử chưa trở thành đệ tử ngoại môn đánh lui, thể diện ném mất. Nếu như hôm nay không giết tiểu tử này, về sau mặt mũi mình đặt ở đâu.

Trong tay Lao Phạm Nhân cầm mộc côn huyền khí, mỗi kích đánh ra mang theo công kích thuộc tính mạnh mẽ, uy lực thật sự kinh người.

Đám người trẻ tuổi nhượng bộ lui binh, để tránh bị tai bay vạ gió.

Mà Lao Phạm Nhân đối chiến Lăng Tiếu càng không đánh trả, chỉ lợi dụng Phong thuộc tính tránh né.

Trong mắt người khác, giờ phút này Lăng Tiếu đang vô cùng nguy hiểm, chỉ thấy hắn lần này côn chiêu đánh qua, thiếu chút nữa trúng chiêu.

Thế nhưng mà người khác cũng không biết, Lăng Tiếu chỉ cố ý làm như vậy mà thôi, hắn hiện tại còn muốn xem thực lực chân chính của mình.

Mặc dù như thế mọi người vẫn cảm thấy Lăng Tiếu lợi hại.

Muốn tranh cử đệ tử ngoại môn, người này tuyệt đối là đại địch.

- Dừng tay cho ta!

Một âm thanh to lớn vang lên.

Lăng Tiếu rất nghe lời, lập tức dừng lại.

Thế nhưng mà Lao Phạm Nhân giống như không nghe thấy, một côn nặng nề đánh lên người Lăng Tiếu.

Ah!

Trúng một con này, Lăng Tiếu giống như đạn pháo bay đi vài chục trượng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

- Lão đại!

Hoa Hiểu Quế kinh hô một tiếng, lập tức đuổi theo Lăng Tiếu.

Vũ Tư Tuyết do dự một chút, đang muốn đi ra ngoài, ai biết bàn tay Hạ Hầu Sử cầm lấy tay nàng.

- Tiểu Tuyết, ngươi không thể đi.

- Thả ta ra, chuyện tacủa ta không cần ngươi quản!

Vũ Tư Tuyết vung khỏi tay Hạ Hầu Sử, chạy về phía Lăng Tiếu.

- Lớn mật, không ngờ dám giết người trước mặt bản chấp sự!

Giọng nói vừa rồi vang lên lần nữa, bóng người lập tức hiện ra trước mặt mọi người, đằng sau còn có vài tên đệ tử và Hoàng Dật Phong.

Nói chuyện là một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi, thân hình của hắn cao lớn hùng tráng, vẻn vẹn mặc áo ba lỗ, thân thể tràn ngập tính bạo tạc hiện ra ngoài, từng gân xanh hiện ra, giống như những con rắn mạnh mẽ.

Khí thế toàn thân của hắn cường đại, đám người trẻ tuổi thở không nổi.

Người này tối thiểu cũng là Linh Sư đỉnh phong.

Người này là chấp sự nội môn Tử Thiên Tông, Hình Chiến Thiên, chưởng quản toàn bộ đệ tử ngoại môn mới vào.

Chấp sự của Tử Thiên Tông chia làm nội, ngoại hai phần, chấp sự nội môn lưu thủ trong tông môn, quản lý sự vụ hàng ngày, mà chấp sự ngoại môn chưởng quản sự vụ bên ngoài Tử Thiên Tông, ví dụ như tuyển đệ tử mới, bảo hộ sản nghiệp...

Chấp sự nội, ngoại môn khác nhau, nhưng mà chấp sự nội môn địa vị cao hơn nhiều.

Sau lưng Hình Chiến Thiên còn có sáu tên chấp sự ngoại môn, trong đó Mạc Khắc cũng đi theo.

- Nói, đã xảy ra chuyện gì?

Hình Chiến Thiên lạnh lùng nhìn qua Lao Phạm Nhân quát lên.

Uy danh của Hình Chiến Thiên trong tông môn không người không biết, không người không hiểu, cho dù hắn không phải trưởng lão, thế nhưng mà hắn thiết diện vô tư, tính tình như lửa cháy bừng bừng, khiến đệ tử sợ hãi hắn.

Lao Phạm Nhân không nghĩ tới tông môn cho người tới nhanh như vậy, lúc này bất mãn nhìn qua Hoàng Dật Phong, Hoàng Dật Phong buông buông tay, tỏ vẻ chính mình hết sức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 283 - Đột Phá Trước Mặt Chấp Sự?

- Hồi bẩm Hình chấp sự, hắn nhục mạ bản đệ tử, bản đệ tử chỉ ra tay giáo huấn hắn mà thôi!

Lao Phạm Nhân có chút khom người đáp.

- Lão đại... Lão đại ngươi không được chết!

Lúc này, Hoa Hiểu Quế ở không sơ lay động Lăng Tiếu quát lên.

- Xéo đi, giáo huấn hắn cũng không tính, ngươi còn đưa hắn vào chỗ chết? Huống hồ Hình chấp sự đã bảo ngươi dừng tay, còn muốn hạ sát thủ, ngươi còn giảo biện?

Hình Chiến Thiên còn chưa nói xong, ở phía sau hắn Mạc Khắc đã lên trước trách móc.

Sau đó chạy về hướng Lăng Tiếu, bộ dáng tương đối khẩn trương.

Người bên ngoài chỉ cho rằng Lăng Tiếu là hắn mang tới, cho nên mới khẩn trương a.

- Chuyện này ta sẽ ghi nhớ, chuyện này không phải khúc chiết, ta báo lại cho sư phụ của ngươi!

Hình Chiến Thiên sawcs mặt âm trầm nhìn qua Lao Phạm Nhân nói ra.

Lao Phạm Nhân cùng mặt rỗ khom người với Hình Chiến Thiên sau đó rời

đi.

- Lăng Tiếu ngươi không sao chớ?

Mạc Khắc nhét đan dược vào miệng Lăng Tiếu.

- Tạ... Tạ Mạc chấp sự quan tâm, chỉ bị gãy vài cây xương sườn mà thôi, còn chết không được!

Lăng Tiếu nuốt đan dược, giả bộ hữu khí vô lực.

- Là ngươi!

Hoàng Dật Phong từ chỗ Hình Chiến Thiên đi qua, nhận ra Lăng Tiếu.

Ban đầu ở Hoang Tùng sơn mạch, Hoàng Dật Phong đã từng gặp qua Lăng Tiếu, lúc ấy Lăng Tiếu mở miệng khinh bạc tiểu sư muội Vân Mộng Kỳ, cho nên hắn ra tay giáo huấn Lăng Tiếu, về sau lại gặp Lăng Tiếu thì vừa vặn gặp gỡ tam giai Thiểm Điện Điêu tập kích, hắn Vân Mộng Kỳ cùng Lăng Tiếu rơi xuống vực sâu.

Hắn vốn tưởng rằng Vân Mộng Kỳ cùng Lăng Tiếu đều chết, không nghĩ tới về sau Vân Mộng Kỳ quay trở lại tông môn, hơn nữa thực lực tăng nhiều, hắn vốn nên mừng rỡ như điên, thế nhưng mà Vân Mộng Kỳ đối xử lạnh nhạt với hắn. Hắn biết do mình lúc đó không xuất thủ tương trợ, lộ ra vẻ nhu nhược, cho nên Vân Mộng Kỳ mới tức giận.

Nhưng mà hắn không có hối hận vì lựa chọn này, so với mạng nhỏ của mình, nữ nhân không trọng yếu bằng.

Vân Mộng Kỳ có thể gặp được kỳ tích quay về, hắn cảm thấy không có gì, thế nhưng mà Lăng Tiếu lúc đó chỉ là Huyền Giả cao giai lại còn sống.

- Dật phong ngươi nhận ra hắn?

Hình Chiến Thiên nghi hoặc nhìn qua phía Hoàng Dật Phong hỏi.

- Ha ha, đâu chỉ nhận ra, quả thực rất quen thuộc....

Hoàng Dật Phong gương mặt tuấn lãng vặn vẹo.

- Đúng vậy a, ta... Ta và Hoàng sư huynh ở Hoang Tùng sơn mạch cùng xạ điêu đấy, sư huynh rất lợi hại!

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

Nghe được chữ "Điêu", thần sắc Hoàng Dật Phong biến đổi, lúc này nói ra:

- Đúng vậy a, có rảnh chúng ta nên cùng đi xạ điêu!

Hắn nói lời này sắc mặt oán độc.

Kế tiếp Hoàng Dật Phong chào Hình Chiến Thiên một tiếng, quay người rời đi.

- Xem ra đi Tử Thiên Tông đúng là không tịch mịch!

Lăng Tiếu thở dài trong lòng.

Sau khi ăn đan dược và chữa thương một thời gian, thân thể rất nhanh khôi phục, nhưng mà thần sắc trắng bệch.

Bị huyền khí đánh một cái, không có bị thương nặng là quá tốt rồi.

bởi vì thân thể của hắn đủ mạnh, căn bản không đủ tổn thương giết hắn.

- A...!

Thời điểm Lăng Tiếu muốn đứng lên, hắn phát hiện huyền lực trong người vận chuyển thật nhanh, càng không ngừng cọ rửa kinh mạch, chỗ bị thương nhanh chóng khôi phục, những khiếu huyệt kia nhanh chóng được lấp đầy, huyền lực trong đan điền bành trướng.

Đám chấp sự chung quanh phát hiện khí thế Lăng Tiếu tăng lên nhanh chóng.

- Muốn đột phá?

Hình Chiến Thiên cùng Mạc Khắc đồng thời hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu không dám khinh thường giãy dụa khỏi tay Hoa Hiểu Quế, hắn ngồi xuống, nhanh chóng vận chuyển công pháp.

Giờ khắc này hắn xác thực muốn đột phá Huyền Sĩ cao giai.

Vừa rồi nuốt hai viên đan dược của Mạc Khắc cho, huyền lực có biến hóa.

Nhưng mà hiện tại cũng không nên lập tức đột phá, như vậy căn cơ chưa đủ vững chắc, hắn phải dùng huyền lực cọ rửa, chỉ có ngưng kết huyền lực lại, trạng thái tinh thần đạt tới trạng thái đột phá tốt nhất, như thế mới có thể vững chắc, không có tai họa về sau.

Huyền lực trong người Lăng Tiếu giống như con ngựa thoát cương, càng không ngừng cọ rửa, giống như hiện trạng chưa đủ, càng muốn mở rộng khu vực thêm.

Huyền lực của người bình thường đạt tới lúc dự trữ tốt nhất, liền có thể nếm thử đột phá bình cảnh, tăng cường thực lực bản thân, bước vào capas độ khác.

Nhưng mà như Lăng Tiếu thì ít thấy.

Trước khi Lăng Tiếu tại đến Tử Thiên Tông, thực lực đã đạt tới Huyền Sĩ trung giai viên mãn chi cảnh, hắn vẫn áp súc không đột phá, hôm nay hấp thu hai viên đan dược, huyền lực của hắn tăng cường nhiều hơn, giống như chén nước tràn đầy chảy ra ngoài.

Nếu như Lăng Tiếu vẫn truy cầu khoái cảm đột phá nhất thời, hắn đã không do dự đột phá ngay. Thế nhưng mà hắn cũng không có bị khoái cảm này hấp dẫn.

Hắn lợi dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí dẫn dắt huyền lực quanh người, ngưng kết huyền lực.

Ngay lập tức vài chỗ khiếu huyệt được lấp đầy, nếu như Lăng Tiếu có thể nội thị thì hắn sẽ phát hiện khiếu huyệt trong người tỏa hào quang như ngôi sao, tràn ngập năng lượng thuần khiết, kỳ lạ nhất chính là huyền lực của hắn có đủ màu sắc.

Hình Chiến Thiên cùng Mạc Khắc cùng các chấp sự quan sát Lăng Tiếu, cả đám đều cười khổ.

Tiểu tử này còn không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ hắn không sợ bị quấy rầy đột phá thất bại?

Thế nhưng mà bon họ phát hiện khí thế Lăng Tiếu đang tăng vọt bị ngăn lại, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chấp sự định nói gì đó, lại bị Hình Chiến Thiên trừng mắt, ngừng lại không dám nói.

Nửa canh giờ qua đi, Lăng Tiếu ngâm khẻ một tiếng, sau đó tỉnh lại.

Không nghĩ tới hắn nhồi đầy mười hai khiếu huyệt, đan điền càng ngưng thực.

- Tiểu tử, khôi phục a?

Hình Chiến Thiên hỏi.

Lăng Tiếu mới ý thức được bên cạnh có chấp sự, nhanh chóng đứng lên, hành lễ với bọn người Hình Chiến Thiên.

- Bái kiến chư vị đại nhân, tiểu tử thất lễ.

- Việc này tạm thời ghi nhớ, hiện tại tuyên bố quy tắc tranh cử đệ tử ngoại môn.

Hình Chiến Thiên cũng không có ý định truy cứu Lăng Tiếu cùng Lao Phạm Nhân, người còn chưa chết, cũng không có gì lớn, lúc này quay lại chính đề.

- Tử Thiên Tông kiến tông tới nay hơn hai nghìn năm, mỗi cách ba năm đều có đệ tử ngoại môn nhập môn, có thể gia nhập bổn tông sẽ được bổn tông che chở, đồng thời cũng nhận ước thúc của bổn tông...

Hình Chiến Thiên thao thao bất tuyệt nói một đống quy định của Tử Thiên Tông.

Khiến cho một đám người tuổi trẻ đều có cảm giác buông ngủ, nhưng khi nhìn lấy Hình Chiến Thiên bộ dáng nghiêm túc, không có người nào dám

thực nhắm mắt dưỡng thần.

- Sau ngày hôm nay các ngươi sẽ được phái đi Tử Phong Cốc, ở trong đó một tháng, các ngươi ai có thể hái linh thảo và săn giết linh thú nhiều nhất, một trăm năm mươi người đầu tiên sẽ là đệ tử ngoại môn, top mười sẽ là đệ tử nội môn, đến lúc đó có thể lựa chọn trở thành đệ tử các phong tùy ý, trong Tử Phong Cốc có thể tranh đoạt lẫn nhau, nhưng không được hạ sát thủ, nếu không sẽ chém giết tại chỗ.

Hình Chiến Thiên sâu kín nói.

Ngay sau đó, tất cả đệ tử ngoại môn sẽ mang theo tính mạng ngọc đồng, mỗi người nhỏ máu lên đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 284 - Tiến Vào Tử Phong Cốc. (1)

Đây là báo cho các chấp sự biết các ngươi còn sống hay chết, chỉ cần gặp nguy hiểm, bóp nát ngọc đồng sẽ có chấp sự cảm ứng được, đến lúc đó sẽ nhanh chóng tới trợ giúp các ngươi. Nhưng mà bóp nát ngọc đồng, cũng tương đương chấm dứt tranh cử, cho nên không vạn bất đắc dĩ đừng ai bóp nát ngọc đồng.

Hình Chiến Thiên nói nhiều chuyện xong, đám chấp sự ngoại môn mang bọn họ đi nghỉ ngơi, duy chỉ có Lăng Tiếu lưu lại.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu, đến từ thành Vẫn Thạch?

Hình Chiến Thiên nhìn kỹ Lăng Tiếu hỏi thăm.

- Dạ đại nhân!

Lăng Tiếu chắp tay đáp.

- Ta rất ngạc nhiên ngươi vì cái gì lại không có lựa chọn đột phá huyền lực?

Hình Chiến Thiên lại hỏi.

- Bởi vì không phải là thời cơ đột phá tốt nhất!

Lăng Tiếu đáp.

- Ân, không tệ, trẻ tuổi như thế có thể nhịn được cơ hội đột phá, ngươi thấy được rất đáng quý.

Hình Chiến Thiên tán thưởng nói một câu, lại nói tiếp:

- Nói xem, mới vào tông môn vì sao đắc tội đệ tử nội môn?

Lăng Tiếu nghe ra ngữ khí của Hình Chiến Thiên không có ý trách phát, hắn cũng lớn mật nói rõ mọi chuyện rõ ràng, cũng không có bất kỳ thêm mắm thêm muối.

- Ân, việc này đúng là Lao Phạm Nhân không đúng, nhưng mà ngươi cũng quá kiêu ngạo, việc này ta sẽ xử lý, ngươi hảo hảo tham gia tranh cử đi, ta xem trọng ngươi!

Hình Chiến Thiên vỗ vỗ vai Lăng Tiếu nói ra, sau đó rời khỏi.

Vào đêm, trên ngọn núi lạnh buốt.

Lăng Tiếu được phân phối một gian phòng tu luyện, mau chóng ngưng thực huyền lực, đạt tới trạng thái viên mãn, như vậy hắn có thể thuận lợi đột phá lên Huyền Sĩ cao giai.

Hắn ngàn dặm xa xôi đến Tử Thiên Tông tham gia tranh cử chủ yếu chính là vì bóng hình xinh đẹp kia, một điểm khác chính là tìm chỗ dựa tông phái cường đại, khiến tầm mắt của mình càng khoáng đạt, càng bước lên tầng cao.

Võ không chừng mực, Lăng Tiếu chính là cuồng nhân tu luyện, hắn chấp nhấp truy cầu võ đạo vĩnh viễn không dừng lại.

Bằng không hắn ở lại thành Vẫn Thạch làm thiếu gia ăn chơi, trái ôm phải ấp, phong lưu khoái hoạt chẳng phải tốt hơn sao?

Trải qua hai giờ điều tức, Lăng Tiếu tâm thần sảng khoái, quanh thân tỏa hào quang, bị thương ở phần eo và bụng cũng khỏi.

- Lao Phạm Nhân, ngươi chờ, thù một côn này bản thiếu gia sẽ hoàn trả gấp mười lần!

Trong mắt Lăng Tiếu có lệ quang, thì thào lẩm bẩm.

Hôm nay cho dù hắn không bị Lao Phạm Nhân một côn làm bị thương, hắn cũng nhớ kỹ thù này, Lao Phạm Nhân cho cao thủ Linh Sư giai đuổi giết hắn, hiện tại huynh đệ họ Lao đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn đi tới cửa sổ, nhìn qua sao trên trời, nhìn qua mặt trăng tròn trên cao, nói khẽ:

- Mộng Kỳ, ngươi còn nhớ ta chứ?

Giờ phút này hắn hy vọng có thể gặp được Vân Mộng Kỳ.

Nhưng mà hắn biết rõ, cho dù hắn bây giờ có thể nhìn thấy Vân Mộng Kỳ cũng không thể dây vào.

Nàng đạt được truyền thừa của cường giả Địa Hoàng giai, tuy không hoàn chỉnh, thế nhưng mà nàng có lẽ sẽ đi vào cấp độ mới, hắn một gã Huyền Sĩ trung giai nho nhỏ làm sao xứng với nàng.

Trừ phi mình có thể kéo gần bước chân với nàng, bằng không thì hắn tuyệt không thể cho người khác biết rõ hắn có quan hệ với nàng.

Hắn tin tưởng một ngày nào đó, mình có thể phi thường tự hào tuyên bố Vân Mộng Kỳ là nữ nhân của hắn.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, mặt trời nhô lên cao.

Tất cả ba trăm tinh anh của các thành trì lúc này tụ tập ở sân lớn bên ngoài tông môn.

Hình Chiến Thiên dẫn theo mười chấp sự đi tới, trừ sáu chấp sự lúc trước ra, còn có bốn gã chấp sự nội môn, mỗi một người đều có thực lực ngoài Linh Sư trung giai. Những chấp sự này phụ trách hoạt động.

- Tất cả mọi người tiến vào Tử Phong Cốc!

Hình Chiến Thiên cao giọng nói một tiếng, hắn huýt sáo, mười một con Thanh Phong hạc từ trên cao bay xuống.

- Oa, linh thú cấp hai! Quá tốt, chúng ta có thể cỡi tọa kỵ.

- Ngươi nghĩ thật tốt, không thấy chỉ có mười một con sao, đó là cho chấp sự đại nhân cưỡi.

- Lúc nào chúng ta mới có tọa kỵ cưỡi đây, thật hâm mộ.

- Trừ phi ngươi có thể trở thành đệ tử nội môn, bằng không thì không có cơ hội.

...

Đám người trẻ tuổi nhìn qua linh thú cấp hai không ngừng thì thào, trong ánh mắt tràn ngập ước mơ.

Tuy bọn họ là nhân tài kiệt xuất của các thành trì, đã từng đến sơn mạch đánh chết linh thú, thế nhưng mà chưa từng phục tùng linh thú. Ai có thể có một con linh thú của mình mà không tự hào?

- Lão đại, ngươi nói chúng ta lúc nào có linh thú chơi đùa đây.

Bên người Lăng Tiếu, Hoa Hiểu Quế thấp giọng hỏi, trong ánh mắt cũng khát vọng đạt được linh thú của mình.

- Ngươi muốn thì ta chuẩn bị cho ngươi một con, nhưng mà không có bao tay linh thú rất bất tiện.

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói.

Hoa Hiểu Quế dùng ánh mắt kỳ quái nhìn qua Lăng Tiếu.

- Lão đại ngươi là tuần thú sư?

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói

- Không phải!

Kế tiếp Hoa Hiểu Quế càng xem trọng Lăng Tiếu nhiều hơn, hắn không cho rằng Lăng Tiếu nói dối.

- Nhanh chóng đuổi theo chúng ta.

Hình Chiến Thiên quát một tiếng dẫn dầu cưỡi lên Thanh Phong hạc, các chấp sự khác cũng cưỡi lên, đồng loạt bay lên cao.

- Không thể nào, bảo chúng ta chạy theo?

Hoa Hiểu Quế nghiêm mặt nói ra.

- Đừng nói nhảm, bằng không sẽ bị đuổi đi giống mấy tên nấm mốc ngày hôm qua, chạy mau đi!

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Hoa Hiểu Quế nói ra.

Hoa Hiểu Quế đánh giật mình, lúc này chạy theo.

Trên lưng Thanh Phong hạc, đám chấp sự nhìn quá đám trẻ tuổi tức giận bên dưới, lúc này cười khẽ nói chuyện với nhau.

- Mạc huynh, nghe nói các ngươi từ thành Vẫn Thạch chiêu mộ một tên thiên phú kinh người, không biết hắn có thể phá ghi chép thành Vẫn Thạch trở thành đệ tử ngoại môn Tử Thiên Tông hay không?

Một trung niên nhân nhìn qua Mạc Khắc.

- Làm phiền Lữ huynh quan tâm, hắn trở thành đệ tử ngoại môn hẳn không phải là vấn đề, có lẽ trở thành đệ tử nội môn cũng không phải không được.

Mạc Khắcnhìn qua trung niên đáp..

chấp sự trung niên này có quan hệ bình thường với Mạc Khắc, đều là chấp sự ngoại môn, tên là Lữ Trì Hải, phụ trách lựa chọn tinh anh ở các tòa thành.

Trong các chấp sự, Mạc Khắc cùng Lữ Trì Hải đều có hi vọng tấn giai chấp sự nội môn hay không mấu chốt còn phải xem lần này, hai người ai tuyển được đệ tử thiên phú cao nhất, có bao nhiêu người trở thành đệ tử ngoại môn, lại có bao nhiêu người có thể trở thành đệ tử nội môn, dùng số lượng mà quyết định địa vị của nhau.

Bởi vậy hai người đều là chấp sự ngoại môn, cho nên có quan hệ cạnh tranh.

- Ha ha, Mạc huynh ngươi tự tin với hắn quá, nhưng mà không biết tiểu tử đó đắc tội Lao gia thành Tử Thiên, ngươi cho rằng hắn có cơ hội sao?

Lữ Trì Hải cười to nói, sắc mặt mỉa mai.

- Đây là tự nhiên, không bằng ta và với Lữ huynh đánh bạc nhé?

Mạc Khắc tự tin đáp lời.

- Đánh bạc một hồi, đánh bạc thế nào?

Lữ Trì Hải hỏi lại, hắn đúng là không rõ vì sao Mạc Khắc tự tin với tiểu tử này như thế.

- Tựu đánh bạc tiểu tử này có thể trở thành đệ tử nội môn nhé? Ta nghe nói Lữ huynh gần đây được một cây Sí Xà Thảo, nếu như hắn có thể trở thành đệ tử nội môn, Sí Xà Thảo sẽ là của ta!

Mạc Khắc nhìn qua Lữ Trì Hải nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 285 - Tiến Vào Tử Phong Cốc. (2)

Lời này vừa nói ra, cơ hồ tất cả chấp sự đều mờ mịt nhìn qua Mạc Khắc.

Tuy bọn hắn biết rõ Lăng Tiếu sắp tấn giai Huyền Sĩ cao giai, thế nhưng mà Huyền Sĩ cao giai chỉ là yêu cầu thấp nhất, mặt khác còn phải muốn trở thành đệ tử nội môn cần đạt top mười lần này, còn phải có thuộc tính tinh kiết ngoài 70%, có thể thấy được độ khó quá lớn.

Lữ Trì Hải cười nói:

- Nếu Mạc huynh coi được kẻ này, ta tự nhiên phụng bồi, nếu như kẻ thành trở thành đệ tử nội môn, Sí Xà Thảo đưa cho Mạc huynh cũng không sao, nhưng mà Mạc huynh thua thì sao?

- Ta thua, đưa ngươi Bạch Mạt Đằng, thế nào?

Mạc Khắc đáp.

- Tốt, ta và ngươi đổ, Hình chấp sự làm chứng giúp chúng ta đấy!

Lữ Trì Hải sảng khoái đáp.

Hình Chiến Thiên chỉ cười nhạt gật đầu.

...

Nửa ngày sau, đi tới trước sơn cốc đầy khói tím, ba trăm người trẻ tuổi thở hồng hộc, toàn thân đổ mồ hôi như tắm.

Hơn mười nữ đệ tử bị mồ hôi thấm ướt tơ lụa, tư thái lung linh hấp dẫn ánh mắt của nam nhân, nhưng mà chẳng qua bây giờ quá mệt mỏi, cũng không có tâm tư cầu hoan.

Mười một con Thanh Phong hạc từ giữa không trung hạ xuống.

Hình Chiến Thiên nhìn qua đám người, nói ra:

- Rất tốt, các ngươi đều có thể kiên trì chạy đến nơi đây, có thể thấy các ngươi phi thường kiên tâm cùng nghị lực, trước mắt chính là Tử Phong Cốc là nơi tranh cử Tử Thiên Tông lần này, bên trong phần lớn là linh thú nhất giai tới nhị giai cao cấp, đương nhiên khi hiếm khi có thể xuất hiện linh thú tam giai, cũng xem vận khí của các ngươi, mỗi săn giết một đầu linh thú nhất giai cao cấp được 10 phân, linh thú nhị giai cấp thấp 100 phân, trung giai 300 phân, đẳng cấp cao 500 phân, linh thú cấp ba 5000 phân, đạt được cũng linh thảo cũng tính toán như vậy, hiểu chưa?

- Hiểu!

Tất cả mọi người đáp lời.

Hình Chiến Thiên lại bảo chấp sự phát cho mọi người một bình Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan làm đồ dự bị, vào trong đó khó tránh khỏi bị thương, cũng nên cung cấp một ít đảm bảo.

- Tốt rồi, tất cả mọi người lập tức vào cốc, một khi gặp được nguy hiểm tánh mạng liền bóp nát ngọc đồng, chúng ta sẽ tới cứu viện, nhớ kỹ một trăm năm mươi người điểm tích lũy cao nhất sẽ là đệ tử ngoại môn, điểm tích lũy top mười là đệ tử nội môn, xuất phát!

Hình Chiến Thiên tuyên bố xong.

Ngay sau đó những người trẻ tuổi khôi phục thể lực và đi vào trong Tử Phong Cốc, sợ linh thảo và linh thú bị người ta nhanh chân tới trước.

Bây giờ còn có không tới hai mươi người chưa đi vào, đều lựa chọn ngồi xuống khôi phục thể lực.

Lăng Tiếu cũng lôi kéo Hoa Hiểu Quế không cho hắn đi vào.

- Lão đại, nhanh đi vào thôi, chậm là không có phần.

Hoa Hiểu Quế sốt ruột kêu lên.

- Bằng chút thực lực của ngươi, ngươi cho rằng ngươi đi vào có thể kiếm được chỗ tốt gì?

Lăng Tiếu nhịn không được đả kích Hoa Hiểu Quế.

Nghe lời này Hoa Hiểu Quế lập tức im lặng.

- Lão đại ngươi nói đúng, bằng thực lực của ta thật là... Ai!

Hoa Hiểu Quế lắc đầu thở dài nói.

- Yên tâm đi, có lão đại thì ngươi thành đệ tử ngoại môn không thành vấn đề, tranh thủ thời gian khôi phục thể lực rồi nói sau!

Lăng Tiếu nói một câu, không để ý Hoa Hiểu Quế và ngồi xuống.

Đám chấp sự ở đó không xa nhìn qua.

Đừng tưởng rằng chạy vào trước là đệ nhất, nói không chính xác còn bị loại

bỏ đấy.

Nửa canh giờ sau, Lăng Tiếu khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Hoa Hiểu Quế phục một khỏa viên Dưỡng Khí Đan, nửa giờ sau tinh thần tràn đầy.

Thời điểm hai người tiến vào Tử Phong Cốc, Vũ Tư Tuyết đi tới chỗ bọn họ, sau lưng còn có vài người trẻ tuổi, một người trong đó Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế khó chịu, Hạ Hầu Sử.

- Lăng Tiếu, Hoa Hiểu Quế, các ngươi có muốn vào tổ đội của ta không?

Ánh mắt Vũ Tư Tuyết dừng lại trên người Lăng Tiếu.

Hoa Hiểu Quế trong lòng khó chịu, trong nội tâm thở dài:

- Tính toán, nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân, về sau nàng chính là đại tẩu của ta, không thể lại có tâm tư với đại tẩu.

Lăng Tiếu vẫn chưa trả lời, nhìn thấy hàn quang như giết người của Hạ Hầu Sử, dường như cảnh cáo Lăng Tiếu.

Vốn Lăng Tiếu không muốn đi cùng nàng, bằng thực lực của hắn tìm tích lũy không thành vấn đề, nhưng mà ánh mắt đó làm hắn khó chịu.

Vì vậy nhìn Vũ Tư Tuyết gật đầu nói:

- Có mỹ nữ tương mời, đây là vinh hạnh của Lăng Tiếu ta.

Nói xong còn khiêu khích nhìn qua Hạ Hầu Sử.

- Không biết ta tương mời, ngươi có đáp ứng không?

Một giọng nói thanh thúy từ xa truyền tới.

Người đi tới là Ngọc Liệt Diễm, đôi mắt thâm tình nhìn qua Lăng Tiếu.

Nhìn qua Ngọc Liệt Diễm có phong thái mê người, Lăng Tiếu kìm lòng không được mà nghĩ đến Vi Đại Nhi, nhưng mà Vi Đại Nhi không có tu luyện mị công, bằng không tuyệt đối không thể kém hơn Ngọc Liệt Diễm chút nào.

Vũ Tư Tuyết tràn ngập địch ý nói:

- Lăng Tiếu đã là tổ đội của ta!

- Ha ha, Tuyết muội muội ngươi gấp gáp như vậy làm gì, hắn là nam nhân của ngươi sao?

Ngọc Liệt Diễm nhìn thẳng Vũ Tư Tuyết nói ra.

Xoát!

Gương mặt Vũ Tư Tuyết đỏ bừng, ngượng ngùng nói.

- Ngươi nói bậy bạ gì đó!

- NẾu hắn không phải nam nhân của ngươi, ngươi dựa vào cái gì quyết định thay hắn, nam nhân của ngươi hắn là vị Hạ thiếu gia này nha.

Ngọc Liệt Diễm chỉ vào Hạ Hầu Sử nói ra..

- Hắn không phải nam nhân ta!

Vũ Tư Tuyết không chút suy nghĩ trả lời, dường như sợ bị người nào đó hiểu lầm.

- Thì ra không đúng nha, ta thấy vị thiếu gia này rất hữu tình với ngươi, còn tưởng rằng...

Ngọc Liệt Diễm làm ra bộ dáng người vô tội.

- Đủ rồi, tiểu Tuyết chúng ta đi!

Hạ Hầu Sử khó chịu quát lên.

- Lăng Tiếu chúng ta cùng đi a!

Vũ Tư Tuyết không quan tâm tới Hạ Hầu Sử, nhìn qua Lăng Tiếu nói.

- Tốt, chúng ta cùng đi, Liệt Diễm tỷ, chúc các ngươi gặp may!

Lăng Tiếu nhìn Ngọc Liệt Diễm phất phất tay, cùng Hoa Hiểu Quế theo Vũ Tư Tuyết đi vào trong Tử Phong Cốc.

Chỉ thấy Ngọc Liệt Diễm đứng nguyên tại chỗ, trên đôi đối hiện ra ý cười.

...

Tử Thiên Tông tổng cộng chia làm chín phong vực, theo thứ tự là ngọn núi chính Tử Thiên Phong, đây là phong lớn nhất của tông môn, chính là ngọn núi của tông chủ, còn lại còn có Kim Đồng Phong, Mộc Kỳ Phong, Bích Tuyền Các, Xích Viêm Phong, Hắc Nham Phong, Dược Phong, Luyện Khí Phong, Thuần Thú Vực.

Hôm nay chín đại phong chủ tụ tập trong đại sảnh.

Ngồi ở chủ vị là trung niên phong thái tuấn lãng nho nhã, hai tóc mai hơi trắng rủ xuống, mắt hổ hiện ra thần quang.

Bên tay phải của hắn là lão già áo vàng, đôi mắt khép hờ, giống như hai viên kim châu, càng không ngừng lưu động.

Đối diện lão giả áo vàng là một lão giả áo đen cao gầy, phía sau áo đen có đồ án kim dương, cực kỳ linh động, trong đôi mắt có thần quang bắn ra ngoài, dường như nhìn chằm chằm vào là bị đốt cháy.

Theo thứ tự, là một lão giả áo xanh, trên mặt luôn treo nụ cười, giống như vĩnh viễn cũng không có chuyện làm hắn buồn rầu, lần đầu tiên nhìn sẽ cảm thấy hắn là lão giả hiền lành, nhưng trên thực tế gương mặt hổ tươi cười nỳ giết người không thấy máu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 286 - Các Trưởng Lão Tử Thiên Tông

Còn lại là một phu nhân trung niên phong thái nho nhã, mặc bộ quần áo tơ lụa màu lam tôn lên không ít sắc thái, gương mặt xinh đẹp của nàng không có chút nếp nhăn, vũ mị phong tình, dáng người đẫy đà có thể miểu sát không ít nam nhân.

Bên cạnh nàng là lão giả áo vàng, dáng người hơi mập, tướng mạo thường thường, vừa nhìn đã cảm thấy hắn là người hiền lành.

Bề ngoài còn có ba lão giả áo xám, một gã tóc trắng xoá, ngay cả lông mi và râu ria cũng trắng, có vài phần tiên phong đạo cốt; một người khác gương mặt trơ xương, đôi mắt hơi lõm vào, cái trán lộ ra ngoài, bàn tay cầm chặt thành ghế hữu lực; cuối cùng là một người lùn, diện mạu xấu xí hèn mọn, hai mắt luôn lưu chuyển lên người phu nhân xinh đẹp kia, dường như không rời khỏi một chút nào.

Chín người này chính là phong chủ chín phong của Tử Thiên Tông, tông chủ Tử Thiên Tông Vân Hùng, phong chủ Kim Đồng Phong Hứa Kiếm Nam, phong chủ Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe, các chủ Bích Tuyền Các Ôn Hải Yến, phong chủ Xích Viêm Phong Triệu Minh Uyên, phong chủ Hắc Nham Phong Cát Thực, phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc, phong chủ Luyện Khí Phong Nghiêm Chấn cùng với vực chủ Thuần Thú Vực Vạn Thọ Lai.

- Hôm nay triệu tập các trưởng lão tới đây, một là thương nghị chuyện đệ tử mới, hai là chỗ dị thường kia, lần này trong các đệ tử tranh cử có vài hạt giống tốt, các vị trưởng lão nên tài bồi thật tốt; mặt khác nên phái nhiều người qua nơi đó đóng quân, miễn có chuyện xảy ra.

Vân Hùng nói ra.

- Chỗ đó địa vực xa xôi, hơn nữa điều kiện vô cùng ác liệt, chỉ sợ có không ít chấp sự phải đi!

Hứa Kiếm Nam sờ râu ria nói ra.

- Đúng vậy, vốn tưởng rằng chỗ đó là nơi tu luyện tốt, ta phái qua vài đệ tử đều trúng dương độc, may mắn có đan dược của Nam Cung trưởng lão áp chế, bằng không, bọn họ đi gặp diêm vương rồi.

Triệu Minh Uyên đồng ý nói ra.

- Lúc trước không phải chính ngươi phái đệ tử đi sao, còn trách ai bây giờ!

Mộc Hòe âm dương quái khí nói.

- Hừ, ta chỉ xuất lực vì tông môn thôi, cũng không phải như những người khác, có chuyện gì lại đưa đẩy.

Triệu Minh Uyên trừng Mộc Hòe.

- Đừng nói êm tai như vậy, đều là lấy việc công làm việc tư.

- Ta lấy việc công làm việc tư, còn tốt hơn kẻ nhát gan sợ phiền phức.

...

Triệu Minh Uyên cùng Mộc Hòe không ngừng tranh luận.

- Đủ rồi, hai vị trưởng lão, các ngươi già rồi lại nhao nhao còn ra thể thống

gì?

Vân Hùng hừ lạnh nói ra.

Triệu Minh Uyên cùng Mộc Hòe lập tức im lặng.

- Ta xem như vậy đi, mỗi phong phái ra hai chấp sự, đến nơi đó thay phiên trấn thủ, cũng tránh lộ ra bên ngoài.

Các chủ Bích Tuyền Các Ôn Hải Yến đề nghị.

- Biện pháp này tốt, nhưng mà nhân số tăng gấp đôi, mỗi người lưu thủ không dài, lẽ ra không chịu dương độc xâm lấn, nhưng mà việc này không nên ở dài, nhất định phải có biện pháp song toàn.

Cát Thực nói ra.

- Biện pháp này có thể áp dụng, nhưng mà phải giải quyết dương độc thế nào mới tốt?

Vân Hùng gật gật đầu đáp.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc.

...

Tử Phong Cốc, nơi này chiếm diện tích cực lớn, một cây gốc đại thụ màu tím che trời.

Nơi này là chỗ lịch đại trưởng lão Tử Thiên Tông quy hoạch làm cấm địa, dùng làm nơi thử thác đệ tử mới..

Nơi này chỉ toàn linh thú nhất giai và nhị giai và một số ít tam giai.

Người trẻ tuổi tham gia tranh cử chỉ cần có tu vị Huyền Sĩ giai là đủ, nếu như tam giai linh thú quá nhiều thì một tháng chết toàn bộ cả rồi.

Gần ba trăm người trẻ tuổi, có ba năm người một tổ đội, cũng có một mình hành động, tóm lại đều muốn điểm tích lũy, có thể trở thành đệ tử chính thức của Tử Thiên Tông.

Mọi người vào sơn cốc và tìm kiếm con mồi.

Bọn họ đều là cao thủ Huyền Sĩ giai, hơn nữa lại là tinh anh, cầm trong tay vũ khí cấp hai cao cấp, thậm chí là huyền khí, còn có đan dược của gia tộc, đều là ứng phó thử thách này.

Một đám người ở đây thần sắc ngưng trọng, ánh mắt luôn nhìn qua bốn phía, một khắc cũng không dám khinh thường.

Lúc này chỉ có một người bộ dáng cực kỳ nhẹ nhàng thoải mái, khác hoàn toàn với mọi người.

Bảy người này chính là đám người Lăng Tiếu, Hoa Hiểu Quế cùng Vũ Tư Tuyết!

Bảy người tiến vào Tử Phong Cốc hai ngày, tổng cộng thu hoạch năm đầu nhất giai linh thú cùng với hai đầu nhị giai cấp thấp linh thú, thu hoạch có chút xa xỉ.

Mặc dù như thế, bọn họ cũng cảm nhận được sát cơ ẩn nấp trong Tử Phong Cốc, linh thú luôn xuất quỷ nhập thần, chỉ cần hơi lơ lỏng là bị nuốt mất.

Rống!

Một tiếng thú rống từ xa truyền tới.

Một thân ảnh màu xanh da trời hiện ra.

- Coi chừng!

Mọi người hô lên, vũ khí trong tay nhao nhao đánh vào thân ảnh đó.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Vô số đao quang kiếm ảnh chém qua, cỏ dại chung quanh tung bay.

Thân ảnh này phản ứng cực nhanh, không chỉ có tránh thoát tất cả công kích, còn cắn qua một người, mở to cái miệng như chậu máu.

- Súc sinh đi chết đi!

Trường thương trong tay Hạ Hầu Sử linh động như rắn, đâm thẳng vào miệng máu của con linh thú.

Con linh thú này cực kỳ giảo hoạt, ý thức được nguy hiểm cho nên dừng lại, trong miệng phun ra hỏa quang vào người Hạ Hầu Sử.

Lam Kiếm trong tay Vũ Tư Tuyết tỏa ra gợn sóng, giống như khuếch tán bao phủ con linh thú này, hai người khác còn đang thi triển sát chiêu oanh kích, chỉnh thể nhìn qua cực kỳ ăn ý.

Chỉ có Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế là không có động thủ.

- Lão đại, chúng ta đi lên hỗ trợ chứ?

Hoa Hiểu Quế dường như hơi băn khoăn.

- Không cần, chỉ là Hổ Văn nhị giai cấp thấp mà thôi, bọn họ có thể giải quyết được.

Lăng Tiếu đáp.

- Thế nhưng mà... Tiếp tục như vậy chúng ta không có chiến lợi phẩm a!

Hoa Hiểu Quế buồn rầu nói.

Đoạn đường này Hạ Hầu Sử vẫn bài xích hai người, huyên náo không có nửa điểm hào khí đoàn kết, nếu không phải Vũ Tư Tuyết, chỉ sợ bọn họ đã rời đi.

Quả nhiên trong chốc lát sau, Hổ Văn liền chết dưới tay mọi người.

Hạ Hầu Sử cắt đầu Hổ Văn đóng gói lại, giao cho một người cầm, sau đó nhìn qua Vũ Tư Tuyết.

- Tiểu tuyết, Hổ Văn này xem như của ngươi.

- Trước để đó đi, sau khi ra ngoài lại phân phối, đều là công lao của mọi người.

Vũ Tư Tuyết tránh né ánh mắt Hạ Hầu Sử.

Hai người tới từ thành Võ Minh, tới Tử Thiên Tông thì Hạ gia có ý liên hôn với Vũ gia, mà Hạ Hầu Sử đặc biệt ưa thích Vũ Tư Tuyết, cho nên cho tới nay đều là Hạ Hầu Sử truy cầu Vũ Tư Tuyết, Vũ Tư Tuyết lại không có cảm giác với Hạ Hầu Sử.

- Đã như vầy chúng ta đi tiếp.

Hạ Hầu Sử không dây dưa, nói sang chuyện khác.

- Không, Hạ Hầu Sử các ngươi cùng tổ đội đi, ta cùng Lăng Tiếu hai người làm một đội.

Vũ Tư Tuyết lắc đầu, sau đó chỉ ba người sau lưng nói ra.

- Vì cái gì?

Thần sắc Hạ Hầu Sử khó coi hỏi thăm, hắn lại nói:

- Có phải ngươi ưa thích tiểu tử này không?

- Không liên quan tới ngươi, nếu ngươi không cho bọn họ tham gia vây giết, ta đành phải cùng đội với bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 287 - Lớn Lên Đẹp Trai Cũng Là Cái Tội. (1)

Vũ Tư Tuyết nói.

- Tiểu Tuyết, ngươi nên suy nghĩ kỹ càng, gia gia của ngươi đã đáp ứng gia tộc ta cầu thân, chẳng lẽ ngươi không rõ ràng sao, không có Hạ gia chúng ta ủng hộ, địa vị Vũ gia sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Hạ Hầu Sử âm trầm nói ra.

- Gia gia của ta đáp ứng đâu liên quan tới ta, đừng cầm gia gia ra áp ta, Hạ Hầu Sử ta thực không thích ngươi, không biết miễn cưỡng không hạnh phúc sao?

Trong đôi mắt Vũ Tư Tuyết đầy quật cường.

- Ha ha... Tốt... Tốt, vậy các ngươi tự giải quyết cho tốt, chúng ta đi!

Hạ Hầu Sử dữ tợn cười vài câu, trong ánh mắt hiện lên một tia lệ mang, mang theo đám người rời đi.

Vào đêm trong Tử Phong Cốc truyền ra từng âm thanh thú rống, thỉnh thoảng còn có thân ảnh dài hẹp đi qua.

Trên một vách đá, một đống lửa đang thiếu đốt cành khô, phát ra từng tiếng "Cách cách".

Trong hỏa diễm còn đặt thịt thú vật, từng hương vị thơm ngan lan xa.

- Chính rồi, thịt có thể ăn!

Lăng Tiếu nhìn qua Hoa Hiểu Quế cùng Vũ Tư Tuyết kêu to lên.

- Lão đại, chúng ta chờ rất lâu, đói chết ta!

Hoa Hiểu Quế nhảy dựng lên vuốt bụng của mình.

Lăng Tiếu cắt thịt thú làm hai, dùng lá cây bọc lại và đưa cho Hoa Hiểu Quế, sau đó hắn lại nhìn qua Vũ Tư Tuyết một cái, ý bảo đưa qua.

Hoa Hiểu Quế đại hỉ, do dự một chút, hắn như đại cô nương đi về phía Vũ Tư Tuyết, trong nội tâm cảm kích.

Thì ra lão đại đang suy nghĩ cho ta.

- Tiểu... Tiểu Tuyết, đây là thịt lão đại nướng, rất thơm, mau tới nếm thử!

Hoa Hiểu Quế mang thịt đưa tới trước mặt Vũ Tư Tuyết, thẹn thùng nói.

Hắn đã lớn như vậy rồi, lần đầu tiên gặp được nữ hài khiến hắn động tâm, từ khi hắn nhìn thấy Vũ Tư Tuyết thì trong lòng toàn bóng dáng của nàng. Thế nhưng mà hắn cũng không phải người ngu, rất rõ ràng nhìn ra Vũ Tư Tuyết ưa thích Lăng Tiếu. Hắn cũng muốn quên nàng đi, thế nhưng mà mỗi khi hắn nhìn thấy nàng thì nội tâm chấn động.

- Cảm ơn!

Vũ Tư Tuyết tiếp thịt của hắn và cười, ánh mắt nhìn qua thân ảnh cách đso không xa.

- Lăng Tiếu, ngươi qua bên này ngồi đi.

Vũ Tư Tuyết nhìn qua Lăng Tiếu vẫy tay nói ra.

Cảnh này khiến nội tâm của Hoa Hiểu Quế đắng chát.

- Được rồi!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hắn cầm toàn bộ thịt thú đi qua, sau đó ngồi ở bên người Hoa Hiểu Quế, không dám ngồi bên Vũ Tư Tuyết.

Hắn biết rõ vấn đề này phải giải quyết, bằng không thì cô nàng này sẽ hãm sâu vào bùn, như vậy quá xin lỗi tiểu Quy rồi.

Ai biết hắn vừa ngồi xuống, Vũ Tư Tuyết vượt qua Hoa Hiểu Quế, lần lượt ngồi bên cạnh Lăng Tiếu.

- Cái kia... Tiểu Tuyết ah, ngươi có thể ngồi cách ta một chút không, ta toàn thân của ta đầy mùi mồ hôi, cái này...

Lăng Tiếu xấu hổ nói.

- Không có sao!

Vũ Tư Tuyết mặt đỏ hồng ứng tiếng, lại nhích gần Lăng Tiếu.

Trong lòng Hoa Hiểu Quế bên cạnh khó chịu!

- Lão đại, ta... Ta đi một chút!

Hoa Hiểu Quế nói một tiếng, buông thịt xuống đi vào bóng tối.

- Không xong!

Trong lòng Lăng Tiếu cảm thấy băn khoăn.

Nghĩ lại Lăng Tiếu quyết định đau dài không bằng đau ngắn, phải nói rõ việc này cho nàng biết a, miễn sau này tiếp tục không có biện pháp, huống chi còn phải tìm điểm tích lũy nữa.

Hắn ngàn dặm xa xôi đi vào Tử Thiên Tông cũng không phải chơi đùa, muốn trong thời gian ngắn vượt qua "Nàng ", tuyệt đối phải dùng toàn lực mới kịp.

- Tiểu Tuyết, có một số việc ta phải nói rõ với ngươi.

Lăng Tiếu nhìn Vũ Tư Tuyết không hề chớp mắt nói.

Vũ Tư Tuyết dù bận tâm vẫn ung dung nhìn qua Lăng Tiếu, nói:

- Ngươi nói đi.

- Ta muốn nói với ngươi một chuyện! Chương mới tại Truyen.org

Lăng Tiếu nghiêm túc nói một câu, sau đó ngửa mặt lên trời nhìn ánh trăng.

- Một cặp tuấn nam mỹ nữ cùng rơi vào trong vực sâu tuyệt cảnh, chỗ đó lờ mờ chẳng biết được ngày đêm, nàng kia vốn là một cao thủ Linh Sư giai, nhưng bởi vì sử dụng cấm chiêu, linh lực toàn thân hoàn toàn biến mất, mà nam tử chỉ là Huyền giả cao giai, thời điểm rơi xuống vì cứu nàng cho nên bản thân bị trọng thương...

Lăng Tiếu dùng ngữ khí nhàn nhạt kể lại tao ngộ của mình và Vân Mộng Kỳ trong vực sâu một lần, chỉ tỉnh lược đi một số bộ phận, ví dụ như đạt được không gian giới, bại gia tử... Các sự tích vinh quang.

Vũ Tư Tuyết nghe thấy giọng nói từ tính chậm rãi của Lăng Tiếu thì nghe nhập thần, nàng nghe được câu chuyện tình yêu này, khiến cho đôi mắt của nàng đầy nước mắt.

Nàng chỉ cảm thấy nam nhân này quá liều lĩnh, đổi lại là nàng dù lấy thân báo đáp cũng nguyện ý.

- Về sau nam tử kia có ở cùng nữ tử không?

Vũ Tư Tuyết lau nước mắt hỏi.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng, nói:

- Bọn họ không có ở cùng một chỗ, sau khi nàng khôi phục thực lực, kiên quyết tách ra với nam tử, bởi vì nàng cảm thấy ở cùng với hắn là không thực tế, sau lưng của nàng là thế lực cường đại hậu thuẫn, mà nam tử kia chỉ là thiếu gia một tiểu gia tộc mà thôi, huống hồ thực lực cả hai kém quá xa, một người là cường giả Linh Sư một người khác là Huyền Giả cao giai mà thôi.

- Có một nam nhân nguyện ý trả giá vì mình, không phải là dễ dàng tìm được, nếu như là ta, ta cũng không quản nhiều như thế, ta nhất định sẽ ở cùng với hắn.

Vũ Tư Tuyết vung nắm tay tức giận nói ra.

Lăng Tiếu tiếp tục nói

- Vốn nam tử kia cũng cho rằng nàng kia rất vô tình, nhưng mà trước khi nàng đi đã nói tông môn của nàng cho hắn biết, nếu như hắn thực ưa thích nàng, vậy hy vọng hắn có một ngày tới tông môn của nàng, bày ra năng lực của hắn, vượt qua nàng, nàng lúc đó sẽ ở cùng chỗ với hắn.

- Thì ra là thế, nhưng mà ta cảm thấy nam tử đó quá đáng thương, nàng kia đã là cường giả Linh Sư giai, hơn nữa thiên phú phi thường cao, muốn nam tử kia vượt qua nàng, rõ ràng không có khả năng.

Vũ Tư Tuyết giật mình đáp.

- Không, nam tử kia phi thường có tự tin, hắn cho rằng mình sẽ có một ngày vượt qua nàng, đến lúc đó có thể quang minh chính đại ở cùng với nàng, cho nên hắn thông qua gian nan hiểm trở, ngàn dặm xa xôi tìm tới tông môn của nàng, quyết định phải gia nhập tông môn của nàng, thực hiện ước định lúc trước.

Trong mắt của Lăng Tiếu có tinh quang bắn ra ngoài.

Vũ Tư Tuyết không phải người không đầu óc, thần sắc nhìn qua Lăng Tiếu khác thường, tâm hồn thiếu nữ chấn động, hỏi thăm:

- Nam tử.. Nam tử kia là?

- Đúng vậy, nam tử kia là ta!

Lăng Tiếu gật gật đầu, nhìn qua Vũ Tư Tuyết thừa nhận.

Vũ Tư Tuyết mở to miệng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin.

- Tiểu Tuyết, ta không muốn lừa dối ngươi, kỳ thật chính thức thích ngươi là tiểu Quy!

Lăng Tiếu nhìn qua Vũ Tư Tuyết chân thành nói ra.

Cho dù Vũ Tư Tuyết là mỹ nữ không kém Bạch Vũ Tích, La Khinh Sương, thế nhưng mà hắn vẫn không có ý với nàng, huống chi là nữ nhân Hoa Hiểu

Quế ưa thích, hắn không thu được rồi, bởi vì "Vợ của bạn, không thể lấn ", tuy người ta còn không có ưa thích tiểu Quy, nhưng mà hắn không muốn vì nữ nhân mà xúc phạm chân tình của Hoa Hiểu Quế.

- Không... Ngươi ngày đó rõ ràng ở trước mặt tất cả mọi người nói yêu thích ta...

Vũ Tư Tuyết lắc đầu không tin.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 288 - Lớn Lên Đẹp Trai Cũng Là Cái Tội. (2)

- Ngày đó... Chỉ là hiểu lầm, ta...

Lăng Tiếu giải thích..

- Không... Ta không thích nghe, ta thích là ngươi!

Vũ Tư Tuyết bịt tai lại, không muốn tiếp nhận sự thật này.

Sau đó nàng lao vào ngực Lăng Tiếu khóc rống lên, nói:

- Lăng Tiếu, ta thích là ngươi!

Lăng Tiếu nghe Vũ Tư Tuyết khóc thì tâm loạn lên.

Cho dù hắn tâm ngoan thủ lạt với địch nhân, nhưng mà mỹ nữ khóc làm hắn mềm lòng.

Hắn khẽ cắn môi đẩy Vũ Tư Tuyết ra, nói:

- Ta đã có nàng ta, không thể tổn thương tiểu Quy và ngươi.

Trong đôi mắt Vũ Tư Tuyết hiện ra vô số ủy khuất, nàng không nghĩ tới chính mình vừa mới gặp một nam nhân khiến mình động tâm, nhưng lại lọt vào cự tuyệt vô tình như vậy!

- Lăng Tiếu, ta hận ngươi!

Vũ Tư Tuyết khẽ cắn môi nhìn qua Lăng Tiếu hô to một tiếng, che mặt chạy vào rừng rậm.

- Ai, lớn lên đẹp trai cũng là cái tội!

Lăng Tiếu nặng nề mà thở dài nói.

- Lão đại, ngươi làm vì với tiểu Tuyết vậy?

Hoa Hiểu Quế từ trong bóng tối chạy ra chất vấn.

- Ta có thể làm cái gì, ta chỉ giải thích với nàng, nàng không chụi nổi, chạy đi rồi, có thể nắm chắc hay không phải nhìn ngươi đấy!

Lăng Tiếu tức giận nói.

- A... Ta đây đi, nàng chạy hướng nào?

Hoa Hiểu Quế hỏi.

- Bên kia, mau đi đi, đừng làm nàng xảy ra chuyện.

Lăng Tiếu chỉ hướng Vũ Tư Tuyết chạy đi.

Lăng Tiếu vừa mới dứt lời, Hoa Hiểu Quế đã chạy thẳng về hướng của Vũ Tư Tuyết.

- Tiểu Quy, chúc ngươi may mắn, nếu không có nghề, đừng có trách lão ca!

Lăng Tiếu nói một câu, chậm rãi đuổi theo sau.

Hắn mới lo lắng Vũ Tư Tuyết cùng Hoa Hiểu Quế hai người, một người là Huyền Sĩ trung giai, một người là Huyền Giả trung giai, trong sơn cốc tràn ngập nguy hiểm này, nếu xảy ra chuyện gì thì phiền toái, hắn cũng không nhận ra những chấp sự cứu viện đã chạy theo từ trước rồi.

...

Trong nháy mắt lại qua hai ngày nữa, Hoa Hiểu Quế giống như kẹo da trâu theo sát sau lưng Vũ Tư Tuyết.

Vũ Tư Tuyết là Huyền Sĩ trung giai, nếu nàng muốn tránh né Hoa Hiểu Quế, Hoa Hiểu Quế căn bản không theo kịp nàng. Sở dĩ nàng thả chậm bước chân hoàn toàn là sợ Hoa Hiểu Quế có nguy hiểm gì đó, nhưng mà nàng cũng không có phát hiện Lăng Tiếu theo sau, trong nội tâm hận Lăng Tiếu.

Trên đường đi Vũ Tư Tuyết đều lấy linh thú làm bao cát, một ít linh thú cấp thấp bị nàng hành hạ mà chết.

Không thể không phủ nhận nữ nhân từ yêu sang hận rất đáng sợ.

Hoa Hiểu Quế rất ít khi chạy ra sính anh hùng, bởi vì hắn biết thực lực mình có hạn, chạy ra còn không giúp được nàng, còn có thể trở thành vướng víu của nàng.

Cho nên trên đường đi hắn vẫn thu thập một ít linh thảo, hai ngày nay hắn tìm được hơn mười gốc nhất giai cao cấp linh thảo, còn có một gốc nhị giai, thu hoạch không tính quá kém.

- Ngươi đừng có đi theo ta được không, ta chán ghét ngươi!

Vũ Tư Tuyết xoay đầu lại nhìn qua Hoa Hiểu Quế quát lên.

Trong mắt Hoa Hiểu Quế không có chút khí khái cường giả nào, lại thấp lại yếu, Hạ Hầu Sử còn tốt hơn hắn gấp bội, thật sự không khiến nàng có chút cảm giác nào, trong đầu của nàng chỉ toàn hình bóng Lăng Tiếu.

- Tiểu Tuyết, ta... Ta sợ ngươi đi một mình cảm thấy cô đơn!

Hoa Hiểu Quế ngại ngùng nói ra, trong nội tâm lại tràn đầy đắng chát.

- Ai cần ngươi lo, ngươi nhìn ngươi ngay cả nói chuyện cũng yếu ớt như vậy, không có chút khí khái nam tử gì cả, ngươi chỗ nào xứng đôi với Vũ Tư Tuyết ta.

Vũ Tư Tuyết cảm xúc cực kỳ táo bạo, hoàn toàn không quan tâm cảm thụ của Hoa Hiểu Quế và nói thẳng.

Hoa Hiểu Quế bị nàng nói không đáng một đồng, trong nội tâm càng không phải tư vị.

- Được rồi, ta đi, ngươi... Ngươi một mình cẩn thận một chút.

Hoa Hiểu Quế khẽ cúi đầu nói nhẹ một câu, quay người muốn rời khỏi.

Thời điểm hắn đi vài bước, lại nghe tiếng thét chói tai của Vũ Tư Tuyết.

Hắn nhìn lại, đồng tử mở to ra, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Chỉ thấy một con rắn thô to lộ ra nửa người, mở to cái miệng như chậu máu tấn công Vũ Tư Tuyết.

Đây là một đầu Tử Lân Xà nhị giai trung cấp, dài đến bảy mét, thuộc về linh thú kim thuộc tính.

Tử Lân Xà không biết xuất hiện từ đâu, kim thuộc tính bao phủ toàn thân, cái miệng máu trống rỗng, người bình thường nhìn thấy bị dọa không biết làm sao!

May mắn Vũ Tư Tuyết vốn là Huyền Sĩ trung giai, tuy bị kinh hãi nhưng không có gặp kết cục bị nuốt ngay.

- Súc sinh đáng chết, ngay cả ngươi cũng khi dễ ta, ta giết ngươi!

Vũ Tư Tuyết thẹn quá hoá giận, nhuyễn kiếm trong tay chém vào hông của Tử Lân Xà.

Phốc!

Kiếm khí trong tay Vũ Tư Tuyết là nhị giai cao cấp, một kiếm đâm vào một nửa.

Hí!

Tử Lân Xà kêu một tiếng, thân thể to lớn lật qua lật lại, giãy giụa khỏi nhuyễn kiếm, cái đuôi lớn của nó quất qua phía Vũ Tư Tuyết.

Vũ Tư Tuyết kinh hãi, đáng tiếc đã tránh không kịp, đành phải chém thêm vài kiếm.

Thế nhưng mà Tử Lân Xà vẫn liều mạng quất lên người Vũ Tư Tuyết.

Ah!

Thân hình mảnh mai của Vũ Tư Tuyết bị cái đuôi quét bay ra ngoài.

- Tiểu Tuyết!

Hoa Hiểu Quế kinh kêu một tiếng, rút bội kiếm ra, lao thẳng về phía Tử Lân Xà tấn công.

Hắn hoàn toàn quên thực lực của mình yếu ớt cỡ nào

Tử Lân Xà lại phát hiện có nhân loại đánh tới, trong miệng kêu Xi..Xiiii.. một tiếng, một đạo kim quang bắn ra ngoài.

Hoa Hiểu Quế kinh hô:

- Hết!

Kim quang tới thật nhanh, hoàn toàn không phải hắn một Huyền Giả trung giai có thể tránh được.

Ầm ầm!

Một đạo lam quang cứu Hoa Hiểu Quế một mạng.

- Không muốn chết thì cút!

Vũ Tư Tuyết ăn viên đan dược và quát Hoa Hiểu Quế.

Sau đó nàng lại tấn công Tử Lân Xà lần nữa.

Một người một xà triền đấu không ngớt, cây cối ở hiện trượng lật tung lên.

Hoa Hiểu Quế cũng không có rời khỏi, hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh xinh đẹp trước mặt, trong nội tâm khẩn trương muốn chết, sợ Vũ Tư Tuyết sẽ phải chịu tổn thương gì.

Nhưng mà dưới tình huống bình thường, cấp bậc ngang nhau thì võ giả nhân loại ít khi đánh thắng linh thú, bởi vì linh thú thân thể cường tráng, chỉ bằng điểm này đã có thể quyết định sinh tử.

Tuy Tử Lân Xà bị Vũ Tư Tuyết chém vết thương đầy người, tuy nhiên lại đều không chí mạng, mà Vũ Tư Tuyết bị đánh cực kỳ nguy hiểm.

- Sóng Triều!

Vũ Tư Tuyết tụ tập tất cả huyền lực, từng đạo lam sắc quang mang hội tụ vào mũi kiếm.

Đây là sát chiêu chung cực của nàng.

XÍU...UU!!

Một đạo tiếp một đạo lam quang tập trung vào mũi kiếm, như sao băng chém thẳng vào Tử Lân Xà.

Tử Lân Xà dường như ý thức được chiêu này bất phàm, trong miệng phun kim quang.

Ầm ầm!

Cường chiêu đối kích phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Vũ Tư Tuyết thừa cơ vung kiếm chém một cái.

Hí!

Non nửa đoạn đuôi rắn bị kiếm của nàng đánh rơi xuống.

Tử Lân Xà kêu một tiếng, thân thể nhanh chóng co rút lại, nó dùng toàn bộ sức lực lao thẳng vào Vũ Tư Tuyết.

Ah!

Tốc độ phản ứng của Vũ Tư Tuyết đã chậm chạp, căn bản không kịp lui ra phía sau, đã bị thân rắn ghìm chặt, sợ tới mức nàng bị dọa hoa dung thất sắc.

Hoa Hiểu Quế thấy thế, lập tức giết qua lần nữa.

- Con rắn đáng chết, đi chết đi!

Hoa Hiểu Quế giơ kiếm chém vào mặt con rắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 289 - Hoa Hiểu Quế Chấp Nhất

Đáng tiếc thực lực của hắn quá yếu, một kiếm này không thể lưu lại vết thương trên người con rắn.

Tử Lân Xà đau nhức, nó lại dùng thuộc tính công kích Hoa Hiểu Quế.

Không có người nào đỡ giúp hắn.

Ầm ầm!

Hoa Hiểu Quế bị kim mang đánh bay ra xa mười mét, chỉ thấy một dòng máu tươi bắn lên không trung.

- Hoa Hiểu Quế!

Vũ Tư Tuyết nhìn thấy Hoa Hiểu Quế vì cứu nàng mà bị thương, trong nội tâm bị cái gì đó xúc động, cả kinh kêu một tiếng, nhiễm kiếm trong tay chém vào đầu của Tử Lân Xà.

Phốc!

Tê tê!

Tử Lân Xà do không kịp đề phòng, bị nhuyễn kiếm cắm vào ánh mắt, đau đến tới mức không ngừng hét lên, đầu lắc qua lắc lại.

Vũ Tư Tuyết bị nó lắc không kịp hít thở.

- Buông tiểu Tuyết ra!

Hoa Hiểu Quế ở không xa như có kỳ tích, đứng lên, nhảy vào bổ Tử Lân Xà.

Tử Lân Xà dã tiến vào trạng thái điên cuồng, căn bản không có ý thức.

Kiếm trong tay Hoa Hiểu Quế chém vào cái đuôi bị chém đứt của nó.

Tử Lân Xà đau nhức lần nữa, thân thể không ngừng lay động, đồng thời cũng buông Vũ Tư Tuyết đang bị ghìm ra.

Ba ba!

Thân rắn không ngừng quệt lên đất, máu tươi từ đuôi rắn và con mắt không ngừng chảy ra.

Vũ Tư Tuyết lại phục dụng đan dược, xem chuẩn phương hướng cùng cơ hội, lập tức đâm thẳng vào con mắt còn lại của nó, rút nhuyễn kiếm ra.

Một cột máu phun trào ra ngoài, Tử Lân Xà lập tức giãy dụa lần nữa.

Không đầy một lát sau, nó rốt cục ngừng co rút.

Vũ Tư Tuyết nửa khom người thở hồng hộc, sau đó lau vết máu trên miệng, lập tức chạy tới chỗ Hoa Hiểu Quế sinh tử không biết.

- Hoa Hiểu Quế ngươi sao rồi?

Vũ Tư Tuyết nhìn qua Hoa Hiểu Quế nằm trên mặt đất, quanh thân chật vật không chịu nổi, thần sắc trắng tới cực điểm.

Hoa Hiểu Quế vừa rồi bị Tử Lân Xà công kích trúng, thân thể đã phi thường không xong, hắn có thể đứng lên lần nữa hoàn toàn là vì trong nội tâm lo lắng Vũ Tư Tuyết.

Hắn đối mặt Vũ Tư Tuyết thì e ngại thẹn thùng, thế nhưng mà không có nghĩa là hắn không có trái tim bất khuất của nam nhân.

Trước kia Lăng Tiếu bị Lao Phạm Thanh tìm phiền toái, hắn cũng việc nghĩa không chùn bước đứng bên cạnh Lăng Tiếu, có thể thấy hắn không phải kẻ sợ phiền phức.

Vũ Tư Tuyết dò xét khí tức của Hoa Hiểu Quế một chút, thấy hắn còn chưa tức thở, nhanh chóng nhét đan dược chữa thương vào trong miệng Hoa Hiểu Quế.

- Hoa Hiểu Quế ngươi tỉnh rồi, nếu như ngươi cứ như vậy mà chết đi ta sẽ áy náy cả đời biết không?

Vũ Tư Tuyết vỗ nhẹ gương mặt Hoa Hiểu Quế nói ra.

Bản tính của nàng thiện lương, nội tâm của nàng cũng có cảm tính.

Nàng ưa thích Lăng Tiếu hoàn toàn là vì mơ mộng của thiếu nữ mà thôi, cũng không thể gọi là yêu, chỉ là sinh ra hỏa cảm thì bỏ đi.

Hôm nay Hoa Hiểu Quế có thể xả thân vì nàng, trong nội tâm của nàng không cảm động là giả.

Nàng trước kia đã từng nói qua với Lăng Tiếu, nếu có một nam tử có thể liều lĩnh vì nàng, nàng sẽ thích nam nhân đó.

Đương nhiên cũng không có nghĩa là nàng yêu mến Hoa Hiểu Quế, nhưng

mà cảm thấy hắn không có nhu ngược như bề ngoài, tối thiểu có thể việc nghĩa không chùn bước như một nam nhân thực thụ.

Nàng đã thay đổi cách nhìn về hắn

Chỉ chốc lát sau, Hoa Hiểu Quế tỉnh, nhìn qua Vũ Tư Tuyết gần trong gang tấc, hắn cười thỏa mãn.

- Tiểu Tuyết, ngươi... Ngươi không sao chớ?

Hoa Hiểu Quế hữu khí vô lực hỏi thăm.

- Ngươi nên lo cho mình trước đi.

Vũ Tư Tuyết tức giận nói.

Chính mình còn bị thương nặng, lại nhớ rõ an nguy của mình, trong nội tâm nàng sinh ra cảm giác ôn hòa.

- Ta... Ta không sao, ta có mặc giáp phòng vệ!

Hoa Hiểu Quế đáp.

Vũ Tư Tuyết nhìn qua quần áo rách nát của Hoa Hiểu Quế, quả nhiên có vệ giáp ở bên trong, lúc này mới buông lỏng một hơi.

- Ngươi có sao không? Ta trước vịn ngươi qua một bên nghỉ ngơi, ta đi lấy đầu của Tử Lân Xà trước đã!

Vũ Tư Tuyết hỏi.

Nghe Vũ Tư Tuyết nói ôn nhu nhỏ nhẹ, Hoa Hiểu Quế lập tức vui vẻ lên, nhưng mà toàn thân đau đớn ngăn cản hắn hoan hô.

Lần đầu tiên ngửi được hương thơm thiếu nữ, Hoa Hiểu Quế cảm thấy say mê.

Vũ Tư Tuyết đỡ Hoa Hiểu Quế tới dưới một gốc cây, cho hắn dựa vào cây, nàng thì lấy đầu rắn.

Hoa Hiểu Quế nhìn qua dáng người yểu điệu của Vũ Tư Tuyết, trong nội tâm vui cười như nở hoa.

- Lão đại, ta sắp đắc thủ rồi!

Trong lòng của hắn thầm hô.

Khi thấy Vũ Tư Tuyết quay người trở lại, hắn dời ánh mắt, không cho nàng phát hiện hắn đang nhìn nàng.

Bỗng nhiên Hoa Hiểu Quế trợn mắt nói một câu.

- Là Tử Kim Hoa!

- Ngươi nói cái gì?

Vũ Tư Tuyết không nghe rõ hỏi lại.

- Đúng rồi... Là tam giai cấp thấp Tử Kim Hoa!

Hoa Hiểu Quế gian nan nâng ngón tay chỉ qua một hướng.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đóa hoa màu vàng, nó nằm lẫn trong cây cỏ nhưng vô cùng huyễn lệ.

- Là thật!

Vũ Tư Tuyết kinh hô một tiếng, lập tức chạy tới hái nó.

Tử Kim Hoa thuộc về linh thảo kim thuộc tính, có tác dụng cực lớn với võ giả tu luyện kim thuộc tính.

- Thật không nghĩ tới ở nơi này còn gặp linh thảo kim thuộc tính, thật sự là quá may mắn.

Vũ Tư Tuyết dường như quên hết không vui, nhìn qua Tử Kim Hoa trong tay.

Hoa Hiểu Quế nhìn thấy Vũ Tư Tuyết cười sáng lạn như vậy, trong nội tâm càng cảm thấy thỏa mãn.

- Cho ngươi, đây là ngươi!

Ai ngờ sau một khắc Vũ Tư Tuyết mang Tử Kim Hoa đưa cho Hoa Hiểu Quế.

- Không không, đây là của ngươi, ta không thể nhận!

Hoa Hiểu Quế lắc đầu từ chối.

- Không được, ta đã có đầu rắn, Tử Kim Hoa cho ngươi đi, huống chi dùng thực lực của ngươi, rất khó đạt được bài danh một trăm năm mươi, có gốc Tử Kim Hoa này ngươi có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Vũ Tư Tuyết phi thường kiên định nói ra.

- Không cần, ta có thể tiến vào Tử Thiên Tông làm đệ tử.

Hoa Hiểu Quế từ chối.

- Bảo ngươi cầm thì cầm đi, lề mề, tính như nữ nhân!

Vũ Tư Tuyết tức giận nói.

Hoa Hiểu Quế không các nào cự tuyệt, đang muốn tiếp nhận Tử Kim Hoa thì có tiếng cười vang lên.

- Chậc chậc, tam giai linh thảo, hắn không muốn thì cho ta đi!

Ngay sau đó vài đạo thân ảnh từ trong bụi cây đi ra.

Tổng cộng có tám người, trong đó có hai người là Hạ Hầu Sử và Lao Phạm Thanh, không nghĩ tới bọn chúng lăn lộn cùng nhau.

Mà người nói chính là Lao Phạm Thanh.

Vũ Tư Tuyết thấy rõ người tới, trong mắt không thích, nói:

- Muốn thì tự đi tìm!

- Ha ha, Hạ huynh, xem ra cô nàng này không nhận rõ tình thế nha.

Lao Phạm Thanh nhìn Hạ Hầu Sử nói.

Hạ Hầu Sử cười cười, nhìn Vũ Tư Tuyết nói.

- Tiểu Tuyết, ngươi gia nhập chúng ta đi, chuyện trước kia ta không so đo, nhưng mà ngươi không thể lại đi cùng tiểu tử này và Lăng Tiếu.

Vũ Tư Tuyết bất mãn nhìn qua Hạ Hầu Sử.

- Ta thích đi cùng ai thì liên quan gì tới ngươi, không cần ngươi quan tâm.

Vốn nàng không cảm thấy Hạ Hầu Sử có tính xấu như thế, thế nhưng mà từ khi so sánh Lăng Tiếu với hắn, nàng càng chán ghét Hạ Hầu Sử. Có lẽ bản thân nàng mâu thuẫn quan hệ thông gia với Hạ gia, hơn nữa cũng không có cảm giác với Hạ Hầu Sử.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 290 - Tiểu Kim Sính Uy

- Xem ra ngươi không biết hối cải, đã như vầy vậy đừng trách ta!

Trong mắt Hạ Hầu Sử có lệ quang lóe lên, nhìn qua Lao Phạm Thanh nói.

- Lao huynh, đồ trên người chúng là của ngươi.

Dứt lời, mang theo người của mình đi qua một bên.

Nếu không phải tông môn nghiêm cấm không được tàn sát lẫn nhau, Lao Phạm Thanh không ngại giết hai người trước mặt này, huống chi cô nàng này tư sắc thượng đẳng, có thể chơi đùa nha.

- Hoa Hiểu Quế, chúng ta đi!

Vũ Tư Tuyết trừng mắt nhìn Lao Phạm Thanh, vịn Hoa Hiểu Quế rời đi.,

Hoa Hiểu Quế chưa từng thân thiết với nữ nhân như vậy, trong lúc nhất thời sắc mặt đỏ bừng lên.

- Xem ra các ngươi không nhận rõ tình thế rồi!

Lao Phạm Thanh nói một câu, lại vẫy tay với đám người, lập tức có người đi lên vây quanh Vũ Tư Tuyết cùng Hoa Hiểu Quế.

- Các ngươi muốn làm cái gì?

Vũ Tư Tuyết trợn mắt trừng trừng nhìn qua Lao Phạm Thanh nói ra.

- Hắc, muốn làm gì, buông toàn bộ đồ vật ra, bằng không thì ta không ngại cho các ngươi chút giáo huấn.

Lao Phạm Thanh tham lam nhìn chằm chằm vào dáng người uyển chuyển của Vũ Tư Tuyết nói ra.

Vũ Tư Tuyết chán ghét nhìn hắn quát lên:

- Chẳng lẽ các ngươi công nhiên vi phạm quy định của tông môn?

- Ha ha, quy định tông môn chó má, chỉ là không được hạ sát thủ, cũng không có nói không được đoạt tích lũy, ngoan ngoãn lưu lại đồ vật đi, bản thiếu gia không có tính nhẫn nại chơi với các ngươi.

Lao Phạm Thanh cười to nói ra.

Mấy ngày nay hắn dẫn theo người của mình cướp đoạt đồ vật, hôm nay đã đạt được không ít điểm tích lũy, cứ theo đà này cướp đoạt tiếp có thể nhanh chóng chiếm cứ danh ngạch đệ tử ngoại môn.

Biện pháp này hay là đường ca Lao Phạm Nhân của hắn dạy.

Đường ca nói cho hắn biết, chỉ cần không hạ sát thủ, tùy tiện đoạt thế nào cũng không sao, dù sao chấp sự tông môn cũng không quan tâm tới, bởi vì lần trước hắn cũng làm như vậy.

Lao Phạm Thanh nghe biện pháp của đường ca nói, mấy ngày qua đoạt không ít đồ, về sau lại gặp gỡ bọn người Hạ Hầu Sử, nhưng mà thực lực hai phe tương đương, Lao Phạm Thanh không dám xuống tay.

Ai ngờ Hạ Hầu Sử yêu cầu kết minh.

Mới đầu Lao Phạm Thanh không đáp ứng, nhưng mà khi Hạ Hầu Sử nói ra địch nhân chung của hai người, Lao Phạm Thanh không nghĩ ngợi đã đáp ứng.

- Tiểu Tuyết, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, mang đồ vật lưu lại, dù sao thời gian vẫn còn, chúng ta tìm lại là được!

Hoa Hiểu Quế nhẹ giọng khuyên.

Không phải hắn sợ phiền phức, mà là thực lực chênh lệch quá xa.

- Không được, ta dựa vào cái gì lưu cho bọn chúng, trừ phi bọn chúng giết ta.

Vũ Tư Tuyết có tính cách quật cường, ăn mềm không ăn cứng.

- Hạ huynh, xem ra hôn thê của ngươi không nghe lời rồi, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

Lao Phạm Thanh nhìn qua Hạ Hầu Sử cách đó không xa.

- Nàng không thừa nhận là hôn thê của ta, tùy tiện Lao huynh thế nào cũng được!

Hạ Hầu Sử âm lãnh nói ra.

- Tốt, có Hạ huynh nói lời này ta vẫn yên tâm, mang đồ vật của bọn họ đỡ xuống, nam đánh gãy chân, nữ lưu lại, hắc hắc...

Lao Phạm Thanh hạ lệnh nói ra, trong ánh mắt đầy dẫm đãng.

- Các ngươi dám xằng bậy, ta sẽ không bỏ qua các ngươi!

Vũ Tư Tuyết lui về phía sau hai bước lo lắng nói ra.

- Tiểu uyết ngươi đi trước, ta ngăn cản bọn chúng!

Hoa Hiểu Quế gian nan ngăn ở trước mặt Vũ Tư Tuyết.

- Ha ha, ngươi chỉ là phế vật mà khoái chơi trò anh hùng cữu mỹ nhân, đi chết đi!

Lao Phạm Thanh cười lớn một tiếng, thân thể lóe lên nện vào ngực Hoa Hiểu Quế.

- Coi chừng!

Vũ Tư Tuyết kinh hô một tiếng, ngăn công kích của Lao Phạm Nhân đánh vào Hoa Hiểu Quế.

Trong lúc nhất thời, đồng bạn của Lao Phạm Thanh liền vây quanh.

Thực lực Hoa Hiểu Quế thấp kém, hơn nữa lại bị thương nặng, bị một người đánh bay.

Vũ Tư Tuyết cũng chống lại mấy chiêu, liền bị đối phương chế trụ.

Bởi vì này những người này có một người là Huyền Sĩ cao giai, lại là người có thực lực mạnh mẽ.

Sở dĩ hắn trợ giúp Lao Phạm Thanh, là bởi vì gia tộc của hắn không thể chống lại Lao gia, cho nên nghe theo gia tộc phân phó phải giao hảo với Lao Phạm Thanh.

- Thả ta ra, các ngươi là dồ vương bát đản!

Vũ Tư Tuyết giãy dụa mắng.

- Ha ha, bộ dáng xinh đẹp, nếu Hạ huynh không chê thì nếm trước đi!

Lao Phạm Thanh nhìn qua Hạ Hầu Sử hô lên.

Hạ Hầu Sử nói:

- Cái này không liên quan tới ta, Lao huynh ngươi làm gì ta cũng không thấy.

- Tốt, nếu đã như vầy, ta cũng không khách khí, ngày sau Hạ huynh là huynh đệ của Lao Phạm Thanh ta!

Lao Phạm Thanh đáp, ánh mắt dâm dục nhìn chằm chằm vào Vũ Tư Tuyết.

Cho dù là nam nhân nào gặp được mỹ nữ, đều khó có thể chống cự được ý niệm xấu xa trong lòng của mình.

- Ngươi buông nàng ra... Tử Kim Hoa cho ngươi!

Hoa Hiểu Quế ở trên mặt đất giãy dụa.

- Vị nhân huynh này đầu óc có nước vào à..., đồ vật của các ngươi đã thuộc về ta, kể cả Tử Kim Hoa, hiểu chưa?

Lao Phạm Thanh đi tới trước mặt Hoa Hiểu Quế, ngồi xổm người xuống vỗ mặt hắn nói ra.

Ba!

Hắn vô cùng dùng sức tát một cái vào mặt Hoa Hiểu Quế.

- Lăng Tiếu tạp chủng ở đâu?

Lao Phạm Thanh lạnh lùng hỏi thăm.

- Ta không biết!

Hoa Hiểu Quế đáp.

- Ngươi mạnh miệng, ta nhìn ngươi mạnh miệng!

Lao Phạm Thanh nói một tiếng, sau đó một chưởng vỗ mặt Hoa Hiểu Quế.

Sau một lát hắn đã bị đánh bầm dập.

- Đừng đánh... Đừng đánh...

Vũ Tư Tuyết ở một bên hoảng sợ nói.

- Tốt, xem mặt mũi của mỹ nữ tạm thời tha cho ngươi, đãnh gãy chân hắn cho ta!

Lao Phạm Nhân nói ra.

Ngay sau đó Lao Phạm Thanh bảo đồng bạn, trong đó áp Hoa Hiểu Quế xuống, muốn ra tay độc ác.

Hoa Hiểu Quế nhắm mắt lại nhận mệnh.

- Không muốn ah!

Vũ Tư Tuyết không đành lòng hét lên.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng thú rống vang lên.

- NGAO...OOO!

Một tiếng sói tru vang vọng sơn cốc.

- Linh thú!

Mọi người chấn động, lập tức khẩn trương lên.

Ngay sau đó một thân ảnh màu vàng khổng lồ đi ra ngoài, rõ ràng là phong lang màu vàng.

- Tốt... Phong Lang thật lớn!

Mọi người lập tức kinh hãi nói ra.

- Tam... Tam giai linh thú!

Thần sắc Hạ Hầu Sử biến hóa, không nhịn được nói hai lời, quay người liền bỏ chạy vào trong rừng rậm.

Mấy người phía sau hắn không chút do dự, trốn đi không còn bóng dáng.

- Mẹ kiếp, chạy mau!

Lao Phạm Thanh cũng hú lên, chỉ hận mình sinh ra ít đi hai cái chân, quay người bỏ chạy.

Ai ngờ Phong Lang lại đuổi theo hắn.

Một đạo thân ảnh kim sắc hiện ra, trong chốc lát đã tới sau lưng Lao Phạm Thanh, chân trước vỗ vào lưng của hắn.

Oa!

Lao Phạm Thanh tru lên như chó chết, sau lưng bị xé một khối thịt lớn.

Đám đồng bạn của Lao Phạm Thanh bị dọa chân mềm nhũn ra, bỏ chạy.

Trong đó có tên Huyền Sĩ cao giai lại muốn mang Tử Kim Hoa bỏ chạy.

Phong Lang phi thường có linh tính, chuyển dời mục tiêu, chỉ nhảy vài cái đã tới trước mặt tên Huyền Sĩ cao giai.

Huyền Sĩ cao giai xem như vẫn còn bảo trì tình táo, hắn cho rằng Phong Lang tới là vì Tử Kim Hoa, không chút do dự ném Tử Kim Hoa qua một bên, hy vọng có thể dẫn dắt Phong Lang rời đi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 291 - Đột Phá Cao Giai Huyền Sĩ. (1)

Ai ngờ Phong Lang này không có chú ý tới Tử Kim Hoa, mở lớn miệng dính máu nuốt sống Huyền Sĩ cao giai.

Nhìn thấy một màn huyết tinh này, Vũ Tư Tuyết bị dọa hoa dung thất sắc, hai chân mềm nhũn té xuống đất.

- Tiểu Tuyết đừng sợ, ta... Chúng ta đi!

Hoa Hiểu Quế lần nữa bày ra ý chí kinh người, chậm rãi đứng lên lôi kéo Vũ Tư Tuyết muốn rời khỏi.

Bên kia Lao Phạm Thanh bị trọng thương hấp hối, hắn móc ngọc đồng ra, muốn bóp nát ngọc đồng cầu cứu.

Sau một khắc thân ảnh màu vàng hiện ra trước mặt hắn.

Nhìn thấy răng nanh khát máu kia, còn có miệng lớn đầy máu, Lao Phạm Thanh lộ ra vẻ kinh hãi, trực tiếp sợ hãi nhắm mắt lại chờ chết.

Tên này bị Phong Lang hù chết.

Phong Lang cũng không có khách khí, lại nuốt sống Lao Phạm Thanh.

Chỉ chốc lát hai người bị Phong Lang làm thịt.

Phong Lang cũng không có rời đi, mà là xoay qua chỗ khác đi tới chỗ Vũ Tư Tuyết cùng Hoa Hiểu Quế hai người.

- Nó... Nó sắp tới!

Hai chân Vũ Tư Tuyết run rẩy, làm gì còn dũng khí đứng lên.

Hoa Hiểu Quế cũng liên tục bị thương, cũng không có khí lực vịn Vũ Tư Tuyết.

- Tiểu Tuyết, ngươi mau đứng lên, ta đi ngăn cản nó!

Hoa Hiểu Quế cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, nhặt thanh kiếm ngăn can Phong Lang..

Phong Lang càng chạy càng gần, trong nội tâm Hoa Hiểu Quế sợ hãi cực độ, toàn thân đều không ngừng run rẩy, nhưng lại có một đạo lực lượng giúp hắn chèo chống.

Vũ Tư Tuyết thấy tử thần triêu hoán, lại có dũng khí đứng lên, bò dậy, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh nhỏ yếu ngăn cản trước mặt nàng, chỉ cảm thấy trong tâm có nước ấm chảy qua.

- Tiểu Tuyết chạy mau đi!

Hoa Hiểu Quế thúc giục một tiếng, sau đó vung kiếm chém tới Lang Vương kim sắc.

Đáng tiếc thực lực kém quá xa, Lang Vương kim sắc chỉ chỉ né qua, liền cắn hắn.

Hoa Hiểu Quế tự biết vô lực xoay chuyển trời đất, nhắm mắt chờ chết, trong nội tâm thở dài.

- Có thể chết vì tiểu Tuyết, giá trị.

- Không muốn!

Vũ Tư Tuyết mắt thấy Lang Vương kim sắc sắp nuốt sống Hoa Hiểu Quế, kinh hô một tiếng, nhiễn kiếm trong tay chém thẳng vào lưng Phong Lang.

XIU....XIU...!

Những sóng xung kích này chém thẳng lên Phong Lang, căn bản không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Vũ Tư Tuyết thừa cơ đi vào trước mặt Hoa Hiểu Quế và hét lớn.

- Muốn ăn thì ăn cả hai đi!

- Tiểu Tuyết, ngươi...

Hoa Hiểu Quế nhìn qua Vũ Tư Tuyết như thế thế thì kêu lên.

Vũ Tư Tuyết nhìn qua Hoa Hiểu Quế động tình nói:

- Nếu như lần này không chết, ta cho ngươi một lần cơ hội/

Nàng nói lời này chỉ an ủi Hoa Hiểu Quế trước khi chết mà thôi.

Nàng có khả năng không chết sao?

- Ta... Ta... Quá tốt, ta có thể nghe lời này, ta chết cũng đáng.

Hoa Hiểu Quế kích động thiếu chút nữa nói không ra lời.

- NGAO!

Phong Lang nghe hai người nói thế thì thở dài.

- Ngươi ăn ta đi, ngươi buông tha nàng!

Hoa Hiểu Quế hét lớn lên.

Giờ khắc này, hắn đã không có bất kỳ tiếc nuối nào.

Phong Lang mở to miệng dính máu liếm mặt Hoa Hiểu Quế, quay người chạy tới ngậm Tử kim Hoa và rời đi.

Chỉ còn lại hai người mờ mịt không hiểu.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Hiểu Quế khó hiểu nói ra. Hắn có thể cảm giác được Lang Vương kim sắc vừa rồi không muốn ăn hắn, giống như hòa thuận với hắn, chẳng lẽ ta nhân phẩm tốt, ngay cả linh thú cũng cảm động.

- Quá tốt, Phong Lang đi rồi!

Vũ Tư Tuyết tìm được đường sống trong chỗ chết, kinh hô một tiếng, nhào qua Hoa Hiểu Quế.

Ai nha!

Hai người đồng loạt ngã xuống bụi cả, kêu lên đau đớn.

Trong rừng cây không xa, một thân thể lười biếng nằm trên cán một cây đại thụ, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ non, bộ dạng lộ ra cực kỳ thoải mái tiêu sái.

Ở bên cạnh hắn còn có một đầu ấu thú màu đỏ sậm, đầu ấu thú kia rõ ràng còn ở giữa không trung không ngừng chạy như bay, cực kỳ thoải mái.

Lúc này, một đạo thân ảnh kiện tráng kim sắc lướt đến.

Đây chính là Kim Sắc Phong Lang vừa rồi sống nuốt sống Lao Phạm Thanh kia cùng đồng bạn hắn.

Nó đi đến trước đại thụ, hướng thiếu niên nằm trên táng cây kia nói:

- Chủ nhân, nhiệm vụ hoàn thành.

Thiếu niên này không phải là Lăng Tiếu đây sao, mà Kim Sắc Phong Lang kia đúng là tọa kỵ của hắn Tiểu Kim.

- Vậy là tốt rồi, đã rất lâu không ăn thịt rồi, tư vị kia không tệ a!

Lăng Tiếu vẫn nằm lấy đáp.

- Coi như cũng được, chỉ là ít một chút

Kim Sắc Lang Vương đáp.

Kim Sắc Lang Vương một mực vẫn ở trong Linh Thú Hộ Oản của Lăng Tiếu, đều là thôn phệ thú đan, căn bản không cần ăn gì cả.

Mỗi khi dùng một khỏa thú đan cũng đủ để cho nó tiêu hóa mấy tháng rồi.

Hiện giờ nó đã là tam giai trung giai đỉnh phong rồi, chỉ cần qua một đoạn thời gian nữa là đã có thể trở thành tam giai cao giai.

Ngược lại tốc độ tiến giai của Hỏa Kỳ Lân lại hơi chậm một chút, hơn nữa sức ăn rất lớn, thường thường một khỏa thú đan còn chưa đủ cho nó tiêu hóa nửa tháng, khiến Lăng Tiếu im lặng nhất chính là tên này thú đan thuộc tính gì cũng có thể thôn phệ, căn bản không giống Kim Sắc Lang Vương chỉ có thể thôn phệ thú đan kim thuộc tính.

Có thể là do Hỏa Kỳ Lân là thần thú a, thần thú thế nhưng chính là tồn tại bao trùm lên trên tất cả linh thú.

- Tử Kim Thảo kia có mang về không vậy?

Lăng Tiếu xoay người từ trên cây nhảy xuống nói.

Kim Sắc Lang Vương ngẩng đầu đi đến bên cạnh hắn, trong miệng đang ngậm chính là Tử Kim thảo.

- Tốt, làm tốt lắm.

Lăng Tiếu không khách khí cho Tử Kim Thảo vào trong Không Gian Giới.

Hắn nhìn phướng hướng của Hoa Hiểu Quế và Võ Tư Tuyết lẩm bẩm nói:

- Cái này xem như chú giá lớn thành toàn các ngươi a, tiểu quy ngươi phải hảo hảo quý trọng, cũng đừng nói lão đại không giúp ngươi.

Lăng Tiếu nói một tiếng liền quay người mang theo Kim Sắc Lang Vương và Hỏa Kỳ Lân rời đi.

Bất luận kẻ nào cũng đều là trong hoạn nạn gặp chân tình.

Nếu như Hoa Hiểu Quế trước kia lâm trận bỏ chạ, như vậy cũng chứng minh hắn căn bản không thật sự yêu mến Võ Tư Tuyết, hắn cả đời sẽ mất đi tư

cách theo đuổi Võ Tư Tuyết.

May mắn, tín niệm của hắn đủ kiên định, có thể động thân mà ra, tuy rằng không giúp được gì cũng đủ thấy rõ tấm lòng của hắn rồi.

Lòng của phụ nữ như nước, rất dễ dàng bị cảm động, lời này một chút cũng không sai.

Võ Tư Tuyết cho dù không vì vậy mà sinh ra ý nghĩ yêu thương với Hoa Hiểu Quế, nhưng cũng đủ khiến nàng thay đổi cách nhìn về hắn, trong lòng bắt đầu sinh ra chút hảo cảm với hắn

Còn lại thì phải xem vào tạo hóa và duyên phận của bọn họ ra sao rồi

...

Rất nhanh nửa tháng qua đi, Lăng Tiếu một đường giết đâm, trảm đã lấy được hai mươi mấy đầu linh thú ngoài nhị giai, trong đó còn có hai đầu linh thú nhị giai cao giai, càng đạt được mấy chục gốc linh thảo từ nhất giai đến nhị giai.

Lăng Tiếu cũng không mượn nhờ trợ lực từ Hỏa Kỳ Lân và Kim Sắc Lang Vương mà hoàn toàn bằng vào thực lực của mình đi săn giết linh thú.

Chính hắn một mực kiên trì lấy chiến tranh nuôi chiến tranh phương thức tu luyện.

Sau mỗi lần đại chiến hắn liền lại một lần nữa sửa sang lại cảm ngộ sau khi chiến đấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 292 - Đột Phá Cao Giai Huyền Sĩ. (2)

Liên tục nửa tháng ăn thịt linh thú, hai đại huyền công càng không ngừng hấp thu phân giải huyền lực trong thịt linh thú, năng lượng trong cơ thể đã càng ngày càng trọn vẹn hơn, có mấy lần cơ hồ bắt buộc Lăng Tiếu phải tự hành đột phá.

Trong nửa tháng này, Lăng Tiếu cũng không đi tìm Hoa Hiểu Quế và Võ Tư Tuyết, hắn đã tạo cho bọn hắn cơ hội ở cùng một chỗ, tin rằng bọn họ cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, tất nhiên ở trong tay bọn họ còn có ngọc đồng, lúc bất lực cũng có thể lợi dụng ngọc đồng để thông tri chấp sự tới cứu viện.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng từ phía chiếu nghiêng xuống, phủ lên cho sơn cốc đen kịt một tầng lụa hơi mỏng, lộ ra cực kỳ xinh đẹp thần bí.

Trong một huyệt động trên vách núi, Lăng Tiếu đang khoanh chân ngồi lấy.

Trải qua tích lũy hơn nửa năm, huyền lực hắn đã đạt tới biên giới không đột phá không được rồi

Giờ phút này, hắn đã điều tiết trạng thái đến tốt nhất, huyền lực tràn đầy ngưng thực, lúc này không đột phá còn chờ đến khi nào nữa.

Lăng Tiếu tâm thần thủ nhất, khí vận đan điền, ba phần Quy Nguyên Khí vận chuyển cao tốc, vốn huyền lực quanh thân theo thất kinh bát mạch, ngũ tạng lục phủ trở về vào trong Đan Điền.

Từng đạo huyền lực như nhũ yến quay về, một chút cũng không lọt mà thu

rụt trở về.

Giờ phút này, Lăng Tiếu tựa như một người bình thường vậy, không nhìn ra hắn có bất kì khí tức võ giả nào cả.

Chỉ là, giờ phút này trong đan điền của hắn óng ánh vòng quanh huyền lực đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn càng thêm ngưng thực thánh khiết, sau khi tất cả huyền lực trở về thì vài loại thuộc tính không nhất cũng càng không ngừng đan vào hội tụ lại.

Huyền lực bị càng áp càng nhỏ, đan điền càng ngày càng thêm ngưng thực, sau khi mọi thứ đạt tới cực hạn thì...

Oanh!

Tất cả huyền lực lập tức mãnh liệt bành trướng, huyền lực phân hoá ra vô số, dùng đan điền làm trung tâm, phân tán đi khắp các kinh mạch toàn thân.

Trong lúc nhất thời, huyền lực đến đâu, những kinh mạch kia đều bành trướng thêm vài phần, không ít huyệt khiếu cũng bị huyền lực tán phát ra khai thông, tản ra ánh sáng chói lọi giống như ngôi sao vậy.

Những huyền lực này đã sớm đạt tới tích lũy cao giai Huyền Sĩ, lại trải qua nhiều ngày trầm điện áp súc, hiện giờy bạo phát ra, tất cả vách che căn bản không tạo thành bất cứ ngăn cản nào cả, một đường thế như chẻ tre, khí tức liền đạt đến giai đoạn sơ giai của cao giai huyền lực, nhưng mà khí tức kia vẫn còn tiếp tục tăng vọt thêm vài phần sau đó mới vững chắc lại

Trong quá trình này, cũng có bộ phận huyền lực xông về trên tinh thần thức hải.

Cây Tiểu Thụ màu xanh lá kia cũng nhẹ nhàng rung động, cái cây kia giống

như hấp thụ chất dinh dưỡng vậy, dốc sức liều mạng rút lấy những huyền lực xông lên kia, sau khi hấp thu huyền lực thì cây Tiểu Thụ kia tựa hồ thoạt nhìn trở nên càng thêm xanh biếc.

Hư ảnh ở trong cây lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử này tiềm lực vô cùng ah, năng lượng vài loại thuộc tính trộn lại với nhau, ngược lại có vài phần khí tức bổn nguyên, tin tưởng đến khi hắn lại tiến thêm một bước nữa thì ta khôi phục lại nguyên khí trước kia cũng không phải là không được.

Lăng Tiếu đối với cái này hồn nhiên chưa phát giác ra, cả người vẫn đang ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Chỉ có khí tức quanh thân hắn tản ra là chấn khai mọi bụi đất, mồ hôi thấm ướt y phục hắn cũng bị bức ra toàn bộ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lăng Tiếu rốt cục mở ánh mắt đã càng thêm thâm thúy ra, nhìn tinh không mênh mông kia, khiến người càng thêm mê say.

Theo hắn giơ tay lên, một đạo kim quang cường đại đánh lên trên hòn đá ở cửa động.

Ầm ầm!

Hòn đá lập tức bị đánh bay ra, uy lực kia có thể so với một kích toàn lực của trung giai Huyền Sĩ rồi.

- Hắc, cao giai Huyền Sĩ sao? Uy lực thoạt nhìn cũng không tệ.

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, đứng lên, chậm rãi đi ra cửa động.

Kim Sắc Lang Vương đã ngậm đầu Thổ Báo nhị giai đê giai chờ ở ngoài.

Hỏa Kỳ Lân ở trên đầu nó vừa thấy được Lăng Tiếu liền lập tức nhào tới.

Hỏa Kỳ Lân không biết là vì lúc trước Lăng Tiếu đã cứu nó, hay là nó cảm thấy khí tức của Lăng Tiếu khiến nó cực kỳ yêu thích hay sao mà chỉ cho phép một mình hắn tiếp cận, ngoài ra tới giờ còn chưa có ai được chạm qua nó cả.

Lăng Tiếu chém bay đầu báo, làm sạch sẽ sau đó dùng lửa nướng thịt lên ăn.

Nói thực ra, hắn cũng không muốn ăn thịt nướng lắm, không có hương vị gì cả, nhưng vừa nghĩ tới ăn thịt linh thú có thể gia tăng huyền lực, lại cảm thấy thịt nướng này thật ra cũng rất ngon miệng.

Sau khi giải quyết vấn đề trong bụng, Lăng Tiếu nhảy lên một cây đại thụ, nằm ở trên đó nhìn lên ngôi sao đầu trời, bắt đầu nhớ đến thân nhân ở Vẫn Thạch Thành.

Thần sắc hắn lúc này rất có hương vị "Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương"

Trong lúc mơ hồ, Lăng Tiếu cũng dần híp mắt lại ngủ thiếp đi.

Tia nắng sớm mai chiếu vào mặt, Lăng Tiếu liền mở mắt.

- Lại qua một ngày ah

Lăng Tiếu đưa tay ra dủi cái lưng mỏi nói, bộ dáng lộ ra vô cùng thoải mái nhẹ nhõm.

Người khác vì muốn tranh thủ càng nhiều điểm tích lũy mà giành giật từng

giây, nhưng hắn lại không chút nóng nảy.

Chém giết linh thú, với hắn mà nói chỉ là luyện công, căn bản không có chút tính chất uy hiếp, chỉ cần linh thú dám xuất hiện thì hắn cũng không sợ không có điểm tích lũy.

Hắn ngược lại cảm thấy bỏ thêm chút thời gian tìm kiếm linh thảo mới càng thêm thực tế.

Chỉ tiếc nơi này là trong Tử Phong Cốc, linh thảo cũng ít khi thấy, cao giai lại càng hiếm có, khiến hào hứng của hắn cũng giảm bớt đi phân nửa.

Lại chạy nửa ngày, Lăng Tiếu liên tiếp chém giết ba đầu linh thú, đều thuộc về linh thú nhị cấp, hắn đối với nhất giai hoàn toàn không có chút hứng thú nào cả.

Một đường giết chóc, Lăng Tiếu toàn thân đều dính đầy vết máu, như một huyết nhân vậy, người không biết còn tưởng rằng hắn bị tổn thương nặng nữa ấy chứ.

- Ngươi đứng lại đó cho ta!

Một giọng nói từ một nơi truyền đến.

Lăng Tiếu hướng về kia thanh âm nhìn lại, chỉ thấy năm tên thanh thiếu niên cùng nhau đến đây tranh cử liền xuất hiện trước mặt hắn.

Nói chuyện chính là một gã cao giai Huyền Sĩ, Phương Minh Cách đến từ Đồ Vân Thành, cao giai Huyền Sĩ hai mươi hai tuổi, ở Vẫn Thạch Thành tuyệt đối có thể nói là tồn tại yêu nghiệt, nhưng mà ở Tử Thiên Tông chỉ tính là thiên tài bình thường, còn xa xa không thể dùng "Yêu" làm danh xưng được.

- Có chuyện gì không?

Lăng Tiếu ngơ ngác một chút hỏi, trong nội tâm lại rất rõ ràng, mình đã đụng một đám đội ngũ cướp bóc.

- Mau giao tất cả điểm tích lũy ra đây, nếu không ta sẽ cho ngươi đẹp mắt.

Phương Minh Cách trực tiếp nói với Lăng Tiếu.

Phương Minh Cách những ngày này từ trong tay người lạc đàn tham gia tranh cử đoạt không ít điểm tích lũy, loại phương thức nhanh chóng này khiến hắn cảm thấy phi thường thoải mái. Cho nên, phàm là gặp phải lạc đàn hoặc thực lực không bằng bọn hắn đều đoạt.

Lăng Tiếu giang tay ra nói:

- Ta một người có thể lấy được điểm tích lũy gì chứ, ta thấy ngươi tìm nhầm người rồi.

Lăng Tiếu chẳng muốn dây dưa với đám người này, sau khi nói một câu liền quay người đi về hướng khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 293 - Tắm Với Mỹ Nữ. (1)

- Hỗn đãn đứng lại cho ta

Phương Minh Cách hét to một tiếng, phất phất tay, đồng bạn của hắn liền vây Lăng Tiếu lại

- Aizz, bản thiếu gia vốn không muốn đánh người đâu, nhưng các ngươi không nên ép ta.

Lăng Tiếu thở dài một hơi nói.

Phương Minh Cách nghe xong lời này không khỏi làm càn phá lên cười:

- Ta nhổ vào, tiểu tử ngươi xem ra còn không biết tình huống, bạn thân lên, cho hắn chút kỷ niệm đi.

- Là ngươi bức bản thiếu gia.

Lăng Tiếu đôi mắt phát lạnh, không đợi những người kia đánh tới thì lướt thẳng đến Phương Minh Cách rồi.

BA~ BA~!

Chỉ lập tức, trên mặt Phương Minh Cách đã nhiều thêm hai dấu tay đỏ bừng.

- Ngươi...

Phương Minh Cách vừa rồi chỉ cảm thấy mắt hoa lên, khuôn mặt đã bị tát

liền vài cái, trong lúc nhất thời không biết xảy ra chuyện gì nữa.

- Con mẹ ngươi.

Phương Minh Cách còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã mắng một câu, trong tay không chút lưu tình đánh bay răng cửa của Phương Minh Cách.

Ah!

Phương Minh Cách đáng thương còn chưa bắt đầu hoàn thủ, trong miệng đã mất đi vài cái răng.

- Móa nó, lấy toàn bộ điểm tích lũy của các ngươi ra đây cho lão tử, bằng không thì lão tử giết các ngươi.

Lăng Tiếu một tay bắt lấy cổ Phương Minh Cách, vừa hét lớn với mấy người khác.

Bề ngoài giống như vị trí ăn cướp và bị đánh cướp đã hoán đổi cho nhau rồi!

Lăng Tiếu quá thỏai mái rồi!

- Khó trách nhiều người thích cướp bóc như vậy, thì ra điểm tích lũy dễ kiếm như vậy

Lăng Tiếu thu vào toàn bộ điểm tích lũy, đắc ý thở nhẹ nói.

Hắn vốn không muốn ra tay với người khác, ai biết người khác lại muốn gây khó dễ cho hắn, đây không phải là buộc hắn làm chuyện xấu sao, thật là.

Bọn người Phương Minh Cách trong lòng hối hận đến xanh ruột rồi, không nghĩ tới lần này lại gặp phải tên biến thái như vậy, không nhưng không cướp

được còn bị người ta cướp ngược không còn chút gì nữa, lúc này đừng nói là muốn trở thành nội môn đệ tử, coi như là ngoại môn đệ tử cũng có chút khó khăn, bởi vì thời gian đã qua hơn phân nửa rồi.

- Cút đi, thừa dịp bản thiếu gia tâm tình tốt, bằng không không chặt chân chó của các ngươi thì không được, rõ ràng dám đánh chủ ý lên ta.

Lăng Tiếu phất phất tay nói.

Phương Minh Cách trong nội tâm dù không cam lòng cũng không làm được gì.

Hắn vừa đi vài bước, tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, lại đi về phía Lăng Tiếu.

- Sao hả? Còn ngại hàm răng nhiều sao?

Lăng Tiếu có chút trừng mắt liếc hắn một cái nói.

- Không không, ta chỉ l muốn nói cho huynh đài ngươi một tin tức trọng yếu, chỉ là không biết huynh đài ngươi có thấy hứng thú không?

Phương Minh Cách liên tục khoát tay nói.

- Nói xem?

Lăng Tiếu đáp, hắn ngược lại muốn nghe thử tên này có thể đùa nghịch hoa chiêu gì.

- Ở chỗ này không xa, có một c thác nước sơn tuyền, chính giữa thác nước có một khối vách đá, trên vách đá dựng đứng tựa hồ sinh trưởng Ngưu Cân Đằng tam giai trung giai, lúc ấy chúng ta đứng từ xa không thấy rõ lắm, cũng không biết là thật hay giả, huynh đài nếu không ngại thì đi xem một phen

thứ?

Phương Minh Cách chỉ vào phía trước nói, ngữ khí lộ ra rất chân thành.

- Tam giai trung giai Ngưu Cân Đằng?

Lăng Tiếu vui vẻ, đây chính là một loại linh thảo chủ yếu để luyện chế tam phẩm tục cân hoàn cốt đan.

- Ngươi xác định không lừa gạt ta đấy chứ?

Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn Phương Minh Cách hỏi.

- Không có... Tuyệt đối không có!

Phương Minh Cách phi thường khẳng định đáp.

- Vậy ngươi vì sao không lấy?

- Ta... Ta sợ phụ cận sẽ có linh thú thủ hộ, cho nên không dám đi.

- Tốt, ta hiện giờ qua xem thử, nếu không phát hiện có Ngưu Cân Đằng, ngày sau trở lại tông môn sẽ cho ngươi đẹp mắt.

Lăng Tiếu nghiêm nghị nói.

- Không... Không dám.

Phương Minh Cách sau lưng đều toát ra mồ hôi lạnh.

Sau khi nhìn Lăng Tiếu đi xa, hắn mới có chút thở dài một hơi.

- Phương lão đại, ngươi làm như vậy không sợ hắn ghi hận ngươi sao?

Một gã đồng bạn bên cạnh Phương Minh Cách hỏi.

- Sợ cái gì, dù sao chỗ đó quả thực có Ngưu Cân Đằng, chỉ là hắn muốn đạt được là chuyện không thể thôi, ha ha, tạp chủng chết tiệt, rõ ràng dám đoạt toàn bộ đồ của chúng ta, ta trù ngươi chết không yên lành.

Phương Minh Cách tức giận nói.

...

Lăng Tiếu cũng không cảm thấy Phương Minh Cách có hảo tâm gì, rõ ràng nói cho hắn biết vị trí của tam giai linh thảo, trong đó khẳng định có gì đó ẩn dấu.

Bất quá, Lăng Tiếu cũng muốn đi dò xét một chút xem thế nào, bởi vì đây là linh thảo trọng yếu giúp khôi phục cái chân đứt kia của Lý Cuồng Hổ.

Một đường đi tới, Lăng Tiếu ven đường đánh chết hai đầu linh thú nhị hai cao giai, trên người cũng có nhiều chỗ bị thương.

Gặp gỡ ngang linh thú ngang giai quả thật không thể khinh thường, nếu đổi thành người khác thì nói không chừng đã trở thành đồ ăn cho linh thú rồi.

Nửa ngày trời sau, Lăng Tiếu không còn gặp phải linh thú nữa, tính cảnh giác của hắn cũng càng ngày càng cao, bởi vì hắn biết rõ bình thường nơi có cao giai linh thú mới không có đê giai linh thú khác xuất hiện.

Bởi vì linh thú phân chia đẳng cấp cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần có khí tức của cao giai linh thú thì linh thú đê giai căn bản không dám đặt chân, bằng không sẽ bị cao giai linh thú kia công kích.

Lăng Tiếu rất muốn triệu hoán Kim Sắc Lang Vương ra, nhưng hắn cuối cùng cũng không làm vậy, nếu như luôn dựa vào Kim sắc Hỏa Lang và Hỏa Kỳ Lân thì sẽ cực kỳ bất lợi đối với sự phát triển của hắn.

Sau khi xuyên qua một rừng rậm, rõ ràng đã đến một nơi bàn cốc

Bàn cốc này hoàn cảnh cực kỳ xinh đẹp tĩnh mịch, phụ cận trăm hoa đua nở duy mỹ thoải mái, hoa cỏ xanh biếc không dứt, người còn chưa tới, liền đã có thể nghe thấy từng đợt hương vị tươi mát, khiến nhân tâm thoải mái dễ chịu.

Lại đến gần vài phần, liền có thể nghe được tiếng thác nước chảy "Ầm ầm".

Lăng Tiếu không khỏi bước nhanh vài bước, nhìn qua bàn cốc trước mắt, thác nước thuần trắng đổ xuống quả thật đồ sộ duy mỹ, tiếng nước từ trên cao trùng kích xuống không dứt kia khiến tâm tình của người bành trướng không thôi.

- Đẹp quá ah!

Lăng Tiếu nhìn qua cảnh đẹp trước mắt, không khỏi thở nhẹ nói.

Trong lúc nhất thời, hắn phảng phất như đưa thân vào Tiên Cảnh vậy, khiến hắn có một loại cảm giác như muốn thoát ly thế tục phân tranh vậy.

Tất cả tính cảnh giác của Lăng Tiếu đều hạ thấp xuống hắn thật sự nghĩ không ra ở một nơi như vậy sẽ có nguy hiểm gì.

Nhưng hắn đã quên một câu, nơi càng xinh đẹp lại càng tràn đầy nguy cơ

Lăng Tiếu không nói hai lời liền nhào tới u dầm dưới thác nước.

Bịch!

Lăng Tiếu vừa đâm vào trong đầm nước, một cổ cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái liền đánh úp lại, toàn thân thoải mái nói không nên lời.

- Sảng khoái!

Lăng Tiếu từ trong nước chui ra thở nhẹ nói.

Sau một khắc, một đạo thanh âm đất rung núi chuyển từ một bên truyền đến.

Ah!

Màng tai Lăng Tiếu cơ hồ bị thanh âm kia chấn nát, đầu cũng bị chấn cho nổi đầy đom đóm.

- Bà mẹ nó, Sư Tử Hống ở đâu ra thế?

Lăng Tiếu bịt lỗ tai mắng một câu, nghi hoặc nhìn lại nơi phát ra thanh âm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 294 - Tắm Với Mỹ Nữ. (2)

Ai ngờ một cổ hàn thủy đột nhiên đánh tới trước mặt, lông tơ toàn thân Lăng Tiếu đều dựng thẳng lên, một cổ nguy cơ trước nay chưa từng có khiến hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, lại một lần nữa chui vào trong nước.

Oanh!

Chỉ thấy vị trí Lăng Tiếu vừa chui vào nước lập tức liền bị ngưng tụ thành một khối băng lớn.

Chỉ là Lăng Tiếu lúc này đã bơi ra xa mấy mét, từ một vị trí khác phóng lên trời.

- Quả nhiên không có hảo tâm.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô một tiếng.

Không đợi hắn lần nữa đáp xuống đất thì khí tức nguy hiểm đã lại lần nữa đánh úp lại, mấy chục cổ hàn khí không đều từ bốn phương tám hướng xâm nhập mà đến, tốc độ kia cực nhanh.

Lăng Tiếu thân ở giữa không trung, căn bản không có chỗ để trốn, chỉ có thể mặc cho người coi như thịt cá.

XIU.... XIU...!

Ah!

Lăng Tiếu bị hàn khí kia đông lạnh khiến kêu thảm thiết không thôi, "Bịch" một tiếng lần nữa bay ngược về trong đầm nước

Lăng Tiếu tay chân bị đông cứng, dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển hỏa thuộc tính, khiến máu huyết toàn thân thông thuận hơn.

Nguy hiểm bên này còn chưa được giải trừ thì bên kia đã nối gót tới.

- Bà mẹ nó, lại đây

Lăng Tiếu mắng một câu, thân thể trầm xuống dưới, trực tiếp chui vào dưới đáy đầm.

May mắn đáy đầm đủ sâu, nếu không hắn cũng không tránh khỏi được công kích đáng sợ như thế.

Lăng Tiếu bơi tới nơi sâu vài mét, lại bơi về chỗ cách đó không xa, tận lực rời khỏi phạm vi công kích của đối phương.

- Vừa rồi hẳn là người không phải linh thú, chỉ là công kích đến quá đột ngột căn bản thấy không rõ là ai, công kích kia ít nhất cũng là cao giai huyền sĩ đỉnh phong, bằng không uy lực sẽ không mạnh như vậy.

Lăng Tiếu ẩn dưới nước cẩn thận suy nghĩ.

Hắn không dám lại mạo hiểm lao ra nữa, đối mặt với nguy hiểm không rõ vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn.

Lăng Tiếu từ trong Không Gian Giới lấy ra Liệt Viêm Kiếm, chậm rãi bơi tới.

Lúc đến bờ đàm, hắn không chút suy nghĩ liền nhảy lên bờ.

Ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy một mỹ tử toàn thân ướt sũng đang trợn mắt trừng trừng nhìn hắn, Hàn Băng Kiếm trong tay tản ra khí tức lãnh liệt.

Mỹ nữ lạnh lùng như băng này rõ ràng là nử tử gặp ở quán rượu Tử Thiên Thànhử, cũng là người từng ra tay giúp Hạ Huyên Huyên.

Mỹ nữ này một bộ xiêm y tuyết trắng, khuôn mặt đẹp lạnh lùng, tư thái uyển chuyển như xà khiến người khó nhịn được dục hỏa, chỉ là khí tức băng hàn tản ra quanh thân nàng lại như cự người ngoài ngàn dặm, giống như một đóa hoa hồng cao ngạo vậy, lãnh diễm mà đâm tay.

Nhưng mà, chỉ như thế thì Lăng Tiếu còn không đến mức trừng đến nỗi ngay cả con mắt cũng sắp lồi ra, trong ánh mắt còn tràn đầy vẻ hèn mọn bỉ ổi.

Chỉ thấy mỹ nữ kia toàn thân ướt đẫm, dáng người ma quỷ linh lung hấp dẫn kia được phác hoạ phát huy vô cùng tinh tế, tư thế mê người như ẩn như hiện, bộ ngực sữa ngạo nghễ trước ngược, bụng dưới bằng phẳng... Tất cả điều này, quả thật là muốn mạng già mà.

- Ta giết ngươi tên dâm tặc này!

Bị ánh mắt Lăng Tiếu nhìn không dứt, mỹ nữ lạnh lùng như băng liền quát một tiếng, Hàn Băng Kiếm trong tay chém ra kiếm hoa cường đại bắn về phía Lăng Tiếu.

Mỗi một đóa kiếm hoa thoạt nhìn như băng hoa duy mỹ, nhưng chỉ cần bị dính vào một chút cũng đủ để đông lạnh toàn thân rồi.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại, Liệt Viêm Kiếm trong tay vòng qua vòng lại vung đi, hỏa mang nóng rực đánh tan kiếm hoa tuyết trắng kia. Mỹ nữ kia không yếu thế lại lần nữa đâm về phía chỗ hiểm của Lăng Tiếu, chiêu chiêu đoạt mệnh đáng sợ.

Đinh đương!

Lăng Tiếu liên tục chống đỡ, toàn bộ phong tỏa kiếm chiêucủa đối phương, trong nội tâm cũng đang thầm hô:

- Kiếm pháp cô nàng này thật là sắc bén!

Lăng Tiếu từ khi cường đại lên, đối thủ ngang giai gặp phải cơ hồ rất khó tạo thành cảm giác áp bách lớn như vậy với hắn, duy chỉ có cô nàng này là khiến hắn cảm thấy vài phần uy hiếp.

Lăng Tiếu liên tục ngăn chặn mấy chiêu, bản thân liên tục nhảy tung về sau nói:

- Mỹ nữ, chuyện gì cũng từ từ, ta nghĩ đây chỉ là một hiểu lầm.

- Hiểu lầm cái đầu của ngươi!

Mỹ nử lạnh lùng như băng kia nhíu mày một cái, yêu kiều quát một tiếng, Hàn Băn Kiếm trong tay bỗng nhiên hàn mang đại thịnh, mờ mịt mù mờ chi khí tản ra rạng rỡ.

Băng Hàn Vô Cực!

Mỹ nữ kia quát một tiếng, cả người lăng không nhảy lên, Hàn Băng Kiếm trong tay tản mát ra kiếm ý cường đại, từng đám bông tuyết như mưa rơi nhanh chóng bao về phía Lăng Tiếu.

- Móa nó, là ngươi bức của ta

Lăng Tiếu hơi có chút tức giận, rõ ràng chỉ là hiểu lầm, cô nàng này lại hạ sát thủ, không cho nàng nếm chút lợi hại thì không được.

Kiếm Lưu Vân!

Kiếm kỹ không ngớt rung động đến tâm can, như lưu thủy hành vân đánh tan toàn bộ những bông tuyết ẩn chứa sát cơ kia.

Cỏ dại đóa hoa quanh thân bị càn quét khiến bay loạn bốn phía.

Hai người đặt mình trong ở trong đó, giống như một đôi tình lữ liếc mắt đưa tình vậy, ý cảnh có thể nói là hoàn mỹ.

Song phương ngươi tới ta đi, kiếm kiếm huy sái không ngừng, không ai làm gì được nhau cả.

Kỳ thật, Lăng Tiếu cũng không sử xuất toàn lực, hắn cảm thấy cùng mỹ nữ này luyện chiêu thức cũng không tệ, huống hồ còn có thể ngẫu nhiên thấy phong quang của nàng nữa, quả thực là chỉ có lời chứ không lỗ.

Hai người ít nhất đã đánh hơn ba trăm hiệp, mỹ nữ kia thấy không làm gì được Lăng Tiếu, chỉ có thể cất kiếm ngừng chiêu.

- Đừng đánh a, nghe ta hảo hảo giải thích có được không?

Lăng Tiếu nhìn mỹ nữ kia hỏi.

So sức chịu đựng, trong cấp bậc ngang nhau Lăng Tiếu có thể nói là tồn tại vô địch, hắn đã trải qua ba phần Quy Nguyên Khí Thác Mạch, khiến cho gấp vài lần võ giả bình thường, huyền lực dự trữ tự nhiên cũng hơn người khác mấy lần.

Mỹ nữ không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu, nếu như ánh mắt có thể giết người thì nàng quả thật đã bầm thây vạn đoạn Lăng Tiếu, móc cặp mắt gian tà kia của hắn ra rồi.

Băng Nhược Thủy, thiên tài thiếu nữ đến từ Băng gia, thế gia đệ nhất Băng Thành, năm gần mười chín tuổi đã là cao giai Huyền Sĩ, từ nhỏ tu luyện chính là công pháp gia truyền của gia tộc Băng Hàn Quyết, chính là một bộ thanh giai công pháp, uy lực rất cường đại.

Nàng vừa phát hiện ra đầm nước xinh đẹp này, thấy nơi này không người, vì vậy liền xuống đó tắm rửa. Nàng biết rõ có lẽ tùy thời sẽ có nguy cơ hoặc đệ tử khác xuất hiện, cho nên cũng không cởi quần áo, chỉ ngâm trong đầm nước, tẩy đi dơ bẩn và vết máu do hơn nửa tháng giết chóc tạo thành.

Nào ̉ đoán được, nàng còn chưa rửa sạch sẽ, một đạo nhân ảnh đã không chút dấu hiệu nhảy xuống, hơn nữa còn nhảy đến cạnh nàng, nàng tưởng rằng có người cố ý muốn khinh bạc đùa giỡn nàng, cho nên nàng liền ra tay độc ác, không giết đối phương không được.

Nói thật, lần này Lăng Tiếu thật sự đã coi tiền như rác rồi, bản thân lúc ấy cũng không chú ý trong nước còn một mỹ nhân như vậy, bằng không thì hắn cũng sẽ không vội vã nhảy xuống, còn không bằng leo lên cây rình coi còn kích thích hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 295 - Đùa Giỡn Băng Nhược Thủy. (1)

- Vừa rồi ta thật không biết ngươi đang ở trong đầm nước, ta chỉ là muốn tắm rửa, cho nên... Thật ngượng ngùng.

Lăng Tiếu gãi tóc giải thích nói, trong nội tâm cũng đang thầm hô

- Nếu ta biết rõ ngươi ở nơi này, sẽ chờ ngươi cởi sạch quần áo mới nhảy xuống rồi, thật là...

Băng Nhược Thủy có chút nhíu mày, hừ lạnh nói:

- Ta mặc kệ ngươi cố tình hay vô tình, ngươi làm như vậy đã là không đúng.

Nàng từ nhỏ đến lớn còn chưa tắm chung với bất cứ người này, hôm nay lại để nam tử trước mắt này chiếm được tiện nghi, nàng vẫn cảm bản thân rất thua thiệt.

Lăng Tiếu quả thật oan a!

- Ta... Ta cũng giải thích với ngươi rồi ngươi muốn thế nào nữa, chẳng lẽ còn muốn ta phụ trách sao, ta cũng không phải người tùy tiện, tuy rằng ngươi lớn lên rất đẹp, nhưng làm vợ của ta còn kém một chút, nếu như ngươi nguyện ý làm thiếp thất thì..., ta có thể ủy khuất một chút... "

Lăng Tiếu thao thao bất tuyệt nói.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, trước mặt đã có sát ý băng hàn ập tới.

Lăng Tiếu liên tiếp lui về sau, tức giận nói:

- Này, ngươi sao lại không nói đạo lý thế, vừa rồi ta cũng không làm gì ngươi, huống chi cái đầm nước này là của nàng ngươi sao? Ngươi có thể ở chỗ này tắm rửa vì sao ta không thể? Thật là.

Băng Nhược Thủy thấy không làm gì được Lăng Tiếu, không khỏi dậm chân, trên mặt đẹp hiện ra tia đỏ ửng nói:

- Ta mặc kệ, tóm lại ngươi phải vì chuyện này mà trả giá lớn.

Nàng cũng biết Lăng Tiếu nói sự thật, nhưng trong lòng vẫn đang cảm thấy không công bằng, hơn nữa lời tên này lại khiến nàng tức giận, nàng đường đường một đời thiên kiêu Băng Thành, rõ ràng chỉ xứng làm tiểu thiếp cho hắn, tên này thật sự là tự đại.

- Cố tình gây sự, chẳng lẽ ngươi thật muốn giết ta? Không sợ nói cho ngươi biết, chút thực lực kia của ngươi còn không làm gì được ta.

Lăng Tiếu phi thường tự nhiên nói.

Nếu như mỹ nữ này dây dưa không rõ nữa thì hắn cũng không ngại cho nàng chút bài học.

- Ngươi thử xem!

Băng Nhược Thủy tựa hồ cũng đã tức giận, hếch bộ ngực sữa ngạo nhân lên, không khỏi nói mỉa mai.

- Đây là ngươi nói?

Lăng Tiếu tham lam nuốt nước miếng một cái, nhìn thẳng vào bộ ngực của

Băng Nhược Thủy, tựa hồ còn có thể trông thấy hai điểm đỏ tươi lồi lên nữa.

- Ngươi vô sỉ!

Băng Nhược Thủy dậm chân, Hàn Băng Kiếm trong tay lần nữa run run, đâm thẳng về phía Lăng Tiếu.

- Bản thiếu gia chính là người thuần khiết nhất, nếu ngươi đã nói ta vô sỉ, vậy ta liền vô sỉ cho ngươi xem là được.

Lăng Tiếu phi thường bi phẫn nói một tiếng, dưới chân quán chú Phong thuộc tính, lập tức tránh khỏi công kích của Băng Nhược Thủy.

Nhưng mà tốc độ Lăng Tiếu cực nhanh, chỗ hắn đứng trước kia còn lưu lại một đạo tàn ảnh, Băng Nhược Thủy còn cho là mình đã đâm trúng Lăng Tiếu nên không khỏi vui vẻ.

Ai ngờ, bỗng nhiên cảm thấy bộ ngực của mình bị một bàn tay sờ soạng một cái, còn có chút véo nhẹ, một cổ cảm giác như điện giật khiến cho nàng có chút rung rung, trong miệng thiếu chút nữa đã ngâm khẻ, quả thậtgcảm thấy khó xử đến cực điểm.

Chỗ kín của nàng nhỏ tới giờ còn chưa bị người khinh bạc qua, huống hồ nàng còn là một nử tử cực kỳ truyền thống bảo thủ, hôm nay lại bị tên vô sỉ trước mắt xâm phạm, một cổ e thẹn trước nay chưa từng có đánh úp vào lòng, trong đầu nổi liên một cổ sát ý còn đậm đặc hơn cả trước kia.

Lăng Tiếu phi thường vô sỉ ngửi lấy tay mình nói:

- Chậc chậc, thật là thơm", trong nội tâm còn thầm hô:

- Xúc cảm coi như không tệ, còn rất đầy đặn.

- Ta giết ngươi!

Băng Nhược Thủy giận đến đỏ mắt, Băng Hệ thuộc tính toàn thân triển khai toàn bộ, Hàn Băng Kiếm trong tay múa ra vô số băng hoa kiếm quang.

Đây mới thực sự là đằng đằng sát khí, không chết không ngớt!

- Không thể nào, bản thiếu gia chỉ sờ có một chút, có cần thiết phải giận như vậy không?

Lăng Tiếu cảm nhận được Băng Nhược Thủy đã chính thức động sát niệm, hơn nữa thấy trong đôi mắt đẹp của nàng hiện lên hồng mang, hiển nhiên tâm tình đã đại loạn rồi.

Hắn không khỏi có chút hối hận hành vi của mình, người ta tất nhiên là thiếu nữ còn chưa lấy chồng, khinh bạc nơi riêng tư của người ta như thế quả thật quá vô sỉ hạ lưu.

Bất quá, ý niệm hối hận này chỉ vừa hiện lên, bởi vì vừa rồi cô nàng này đã chẳng phân biệt xanh hồng đen trắng mà muốn giết hắn, hắn cũng chỉ là thu lại chút tiền lãi thôi

Ngay khi Băng Nhược Thủy định tiêu hao huyền lực toàn thân để đánh chết Lăng Tiếu thì một hồi đất rung núi chuyển liền truyền đến.

Rầm rập!

Băng Nhược Thủy cũng bị đợt chấn động này khiến khôi phục vài tia thần trí.

Lăng Tiếu nhíu mày nhìn về phía thủy đàm.

Chỉ thấy trong đầm nước từng đợt gợn sóng nhộn nhạo, mặt đất phụ cận cũng bắt đầu nứt ra lắc lư, phảng phất như muốn động đất vậy.

Theo đãng động của thủy đàm càng lúc càng lớn, chấn động mặt đất càng ngày càng kịch liệt, có vài nơi đã xuất hiện vết nứt.

Ngay sau đó, từ trong đầm nước nổi lên một đầu linh thú dữ tợn.

Linh thú này hình dáng như trâu, mắt to như chuông đồng lộ ra hung tính khát máu, cái mũi trâu càng không ngừng phun ra, hai cái sừng trâu dài nửa thước giống như mũi thương bén nhọn, lông trăng quanh thân nó phủ lên đầy bọt nước, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, lòe lòe tỏa sáng, chỉnh thể thoạt nhìn lộ ra cực kỳ quỷ ý.

Đây rõ ràng là một đầu Bạch Tuyết Ngưu đã đạt đến tam giai trung giai.

"Be be! ".

Cái kia Bạch Tuyết Ngưu ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu kỳ dị.

Linh thú trong phương viên trăm dặm sau khi nghe được thanh âm này đều bị dọa đến chỗ chạy tán loạn tứ phía.

Phương Minh Cách nhìn hướng thủy đàm nhếch môi cười nói:

- Hỗn đản chết tiệt, ta xem ngươi chết như thế nào, ha ha...

Trước kia Phương Minh Cách đã từng đi qua thủy đàm, chỉ có điều khi đó hắn đi vào buổi tối, lúc bọn hắn tới thủy đàm lấy nước uống lại phát hiện Bạch Tuyết Ngưu thổ nạp linh khí của thiên địa.

Bọn người Phương Minh Cách tự nhiên nhận ra đó là một đầu Bạch Tuyết

Ngưu tam giai, dùng thực lực cao giai Huyền Sĩ của bọn hắn muốn lưu lại đó không thể nghi ngờ là muốn chết, cho nên bọn hắn liền nghĩ cũng không dám nghĩ đã lập tức chuồn đi.

Lần này bị Lăng Tiếu đánh một trận, còn đoạt mất tất cả điểm tích lũy, hắn không hồi báo Lăng Tiếu một chút thì sao được, có thể thấy dụng tâm của Phương Minh Cách quả thật quá xảo trá âm hiểm.

Ở bên ngoài cốc, một đám chấp sự nhìn về phía những kỳ điểu bị dọa bay kia, thần sắc đều hơi đổi.

Hình Chiến Thiên lẩm bẩm nói:

- Xem ra sẽ lại có đệ tử cầu cứu rồi, mọi người trước chuẩn bị sẵn sàng a.

- Hơn nửa tháng này đã có năm mươi mấy người buông tha, xem ra danh ngạch ngoại môn đệ tử cũng sắp có thể xác định rồi.

Một gã chấp sự từ bên cạnh khẽ thở dài.

- Cũng không phải, tiểu tử họ Lăng kia còn chưa cầu cứu thật sự là vượt ngoài ý định.

Lữ Trì Hải âm dương quái khí nói.

Mạc Khắc lườm Lữ Trì Hải tự tin nói:

- Yên tâm đi, hắn tuyệt đối có thể đi đến cuối cùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 296 - Đùa Giỡn Băng Nhược Thủy. (2)

- Ha ha, Mạc huynh đối với hắn thực có lòng tin, xem ra ta phải sớm lấy ra vật cược rồi.

Lữ Trì Hải cười nói. Trong lòng của hắn thầm cầu phương hướng phát ra chấn động vừa rồi là do Lăng Tiếu gây ra.

Lữ Trì Hải quả thật nghĩ không sai, đó quả thật là động tĩnh do Lăng Tiếu gây ra, chỉ có điều còn có một mỹ nữ khác nữa

Tam giai trung giai Bạch Tuyết Ngưu bình thường sinh trưởng ở bắc hàn chi địa, không nghĩ tới ở phía dưới thủy đàm này cũng sẽ có linh thú bực này tồn tại. Loại linh thú này thuộc về cấp 6 trong nhị lục cửu đẳng đẳng cấp, chúng phát triển tiếp có thể đạt tới lục, thất giai linh thú, nếu ai có thể thu phục được một đầu Bạch Tuyết Ngưu như vậy quả thật là đã kiếm lớn, tiềm lực của nó phi thường cường đại.

Bất quá linh thú đẳng cấp càng cao lại càng cao ngạo, cũng không phải người bình thường tùy tùy tiện tiện có thể thu phục được.

Về phần tại sao ở đây lại xuất hiện một đầu Bạch Tuyết Ngưu lại khiến người khó hiểu, huống chi đây là trong phạm vi Tử Thiên Tông, không có khả năng không người nào phát hiện ra mới đúng a?

- Chậc chậc, còn có bò sữa màu trắng? Không biết có sữa không nữa?

Lăng Tiếu dò xét đầu tuyết ngưu thuần trắng kia, không khỏi chậc chậc tán dương.

Bạch Tuyết Ngưu đã có linh tính đơn giản, từ lời Lăng Tiếu nó đã nghe ra ý mỉa mai của hắn, từ trong đầm nước vọt ra, thân thể khổng lồ của nó thoáng cái dài hơn bốn mét, lưng rắn chắc uyển chuyển, mỗi đi một cước dưới mặt đất đều sinh ra lắc lư kịch liệt, đủ thấy khí lực nó lớn cỡ nào rồi

- Be be!

Bạch Tuyết Ngưu kinh hô một tiếng, lao về phía Lăng Tiếu, tốc độ kia rõ ràng rất nhanh, một chút bộ dạng cồng kềnh cũng không có.

- Này, đại gia hỏa ngươi phải bình tĩnh chút, lời ca thực sự chỉ là cầu thị, ngươi đừng quá kích động thế.

Lăng Tiếu không ngừng lui về sau, càng không ngừng nói với Bạch Tuyết Ngưu.

Đồng thời khi Lăng Tiếu nói dứt lời, Bạch Tuyết Ngưu đã đập tới trước mặt hắn, sừng trâu bén nhọn kia đâm tới bộ ngực hắn.

- Móa, thực vui.

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, tung người nhảy lên.

Hắn vốn tưởng rằng có thể trốn được, ai biết một đạo Hắc Ám liền lướt qua

BA~!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể nóng rát khó chịu, giống như bị lưỡi dao sắc bén chém một đao vậy, cả người bay ngược ra ngoài.

- Móa nó, nữ nhân khi dễ ta thì thôi, ngươi con bò sừa này cũng khi dễ ta, ta làm thịt ngươi.

Lăng Tiếu nhìn một đạo vết thương máu chảy không ngớt bên hông mình liền mắng một tiếng.

Nguyên lai vừa rồi quét ngang Lăng Tiếu chính là đuôi của Bạch Tuyết Ngưu.

Lăng Tiếu vừa mắng xong, Bạch Tuyết Ngưu lại giết tới, tựa hồ thật sự muốn hành hạ Lăng Tiếu đến chết mới thôi.

- Bà mẹ nó, thật đúng là cho rằng bản thiếu gia dễ khi dễ sao?

Lăng Tiếu giận điên lên. Liệt Viêm Kiếm lập tức xuất hiện trong tay, một đạc Hỏa Long gào thét lao về phía Bạch Tuyết Ngưu.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng một chiêu này cho dù không thể chính thức làm bị thương Bạch Tuyết Ngưu, nhưng ít nhất cũng có thể gây trở ngại cho nó, thuận tiện mình gầy dựng lại khí thế hay chạy trốn gì cũng đều tốt.

Nào có thể đoán được, Hỏa Long hắn đánh ra ngay cả da lông của người ta cũng chưa dính vào đã bị băng hàn chi khí trước thân bò tuyết trắng xua tan đi.

Lăng Tiếu không chút do dự quay người bỏ chạy.

Nếu như chỉ là linh thú tam giai đê giai Lăng Tiếu có lẽ có thể tới liều mạng một phen, nhưng đầu Bạch Tuyết Ngưu trước mắt này đã đạt tới tam giai trung giai, thực lực không cùng một cấp bậc, không có biện pháp chống lại ah!

Đáng tiếc, Bạch Tuyết Ngưu tựa hồ không quá tình nguyện cứ như vậy để Lăng Tiếu chạy thoát.

Bạch Tuyết Ngưu trừng đôi mắt to như chuông đồng, cái mũi thở gấp một cái, hai đạo cột nước cực nhanh đánh về phía sau lưng Lăng Tiếu.

Cho dù tốc độ của Lăng Tiếu đã rất nhanh, nhưng đối mặt với thuộc tính công kích của tam giai linh thú vẫn lộ ra không đủ.

PHỐC!

Phía sau lưng Lăng Tiếu như bị búa tạ bổ vào, eo sống lưng phát ra tiếng "Két két", tựa hồ như bị cột nước cắt nát vậy, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, cả người lại bay ra xa hơn mười mét.

Không xa, Băng Nhược Thủy vẫn đang quan chiến trong nội tâm chợt sinh ra chút cảm giác khác thường.

Thấy Lăng Tiếu bị linh thú đuổi giết, nàng vốn phải nên cảm thấy cao hứng thống khoái mới đúng, tên lưu manh này vừa rồi không chỉ nhảy đến nơi nàng tắm rửa "Cùng tắm" với nàng mà còn chiến tiện nghi của nàng nữa, nàng hận không thể khiến tên lưu manh này lập tức chết ngay tức mặt mới hả giận.

Thế nhưng khi Lăng Tiếu chính thức sắp chết trước mặt thì trong lòng nàng lại nổi lên mâu thuẫn.

Cái này cũng do lúc trước nàng đã có ấn tượng sâu sắc về Lăng Tiếu.

Trước tiên là nói tới lúc vừa đến Tử Thiên Thành, Lăng Tiếu ra tay cứu lấy Hạ Huyên Huyên, điểm này khiến Băng Nhược Thủy cảm thấy Lăng Tiếu hẳn là một người tốt trượng nghĩa, Lăng Tiếu đương nhiên không biết mình được một người đẹp cho rằng là "Người tốt", bằng không chỉ sợ sẽ tức giận đến phát cuồng mất.

Mặt khác, ở Tử Thiên Thành Lăng Tiếu cứng rắn chịu năm chưởng chiêu của Lao Phạm Thanh lại không việc gì, chuyện này khiến cho nàng cảm thấy Lăng Tiếu càng trở nên thần bí hơn

Lăng Tiếu lúc ấy chỉ là trung giai Huyền Sĩ, ở trạng thái không hề phòng ngự bị đối thủ ngang giai toàn lực đánh năm chiêu, rõ ràng ngay cả chút việc cũng không có, lúc đó dù đổi thành bất luận một gã cao giai Huyền Sĩ nào cũng đều sẽ vẫn lạc tại chỗ rồi.

Khi đó, nàng mới bắt đầu đặc biệt lưu ý Lăng Tiếu, nàng cảm thấy trong tranh cử Lăng Tiếu sẽ trở thành một trong những đối thủ đáng để nàng coi trọng.

Thế nhưng ngay tại đêm đó, Lăng Tiếu bị tập kích trọng thương mà về lại khiến nàng càng kinh ngạc hơn nữa

Lúc ấy, Băng Nhược Thủy ở ngay trong phòng Lăng Tiếu chiếu cố Hạ Huyên Huyên, cũng tự mình cho Lăng Tiếu ăn đan dược chữa thương.

Về sau chuyện kinh dị liền xảy ra, trong lúc Lăng Tiếu hôn mê thì năng lực chữa trị của Kim Cương Ngũ Biến Quyết đã được phát huy, khiến Băng Nhược Thủy phải chấn kinh. Nàng vốn tưởng rằng Lăng Tiếu lành ít dữ nhiều, nhưng khi nhìn thấy Lăng Tiếu tự hành vận chuyển huyền công chữa thương, hơn nữa còn trong thời gian một buổi tối liền khôi phục lại như lúc đầu, cái này cũng quá nghịch thiên đi!

Khi đó Băng Nhược Thủy đã nhớ kỹ Lăng Tiếu.

Đương nhiên cũng không phải là Băng Nhược Thủy yêu mến Lăng Tiếu, mà chỉ là có vài phẩm cảm giác hiếu kỳ đối với hắn thôi

Hiện giờ tĩnh tâm ngẫm lại, vừa rồi trong đầm nước có lẽ chỉ là một hồi hiểu

lầm, nhưng mình lại có ý dồn đối phương vào tử địa, tựa hồ bản thân cũng quá mức đi.

- Chết đáng đời, ai bảo hắn khinh bạc ta.

Băng Nhược Thủy khẽ động đầu một chút, kiều thủ đặt ngay trước ngực lẩm bẩm.

- Tiểu kim đi ra cho ta.

Lăng Tiếu nằm trên mặt đất, eo xương sống lưng gãy, bản thân bị trọng thương, còn Bạch Tuyết Ngưu đã sắp tiến công lần nữa, hắn không thể không tranh thủ thời gian gọi linh thú Kim Sắc Lang Vương của mình ra.

Linh Thú Hộ Oản lóe lên, Kim Sắc Lang Vương uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở bên cạnh Lăng Tiếu, mắt lộ ra hung quang, răng nanh âm sâu mà trừng mắt muốn đánh tới Bạch Tuyết Ngưu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 297 - Lão Nhân Cưỡi Trâu

- Tiểu kim, giết chết nó cho ta.

Lăng Tiếu truyền niệm cho Kim Sắc Lang Vương.

Hắn toàn thân đau đỡn muốn chết, không tiêu diệt đầu Bạch Tuyết Ngưu thì hắn không tiết được cơn tức này.

- Vâng thưa chủ nhân.

Kim Sắc Lang Vương lên tiếng, liền nhào về phía Bạch Tuyết Ngưu.

Bạch Tuyết Ngưu nhìn qua Kim Sắc Lang Vương cường đại, mắt trong lộ ra ý e sợ.

Cho dù hai linh thú đều cùng giai, nhưng khí tức của Kim Sắc Lang Vương nếu so với Bạch Tuyết Ngưu càng cường đại hơn một chút, nó đã sắp bước vào hàng ngũ tam giai cao giai rồi, hơn nữa công kích của lang linh thú nếu so với ngưu linh thú quả thật mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Kim Sắc Lang Vương và Bạch Tuyết Ngưu quấn lấy nhau, trong lúc nhất thời tại chỗ phát ra từng đợt tiếng Xi.. Xiiii..

Lăng Tiếu thừa cơ ăn vào chữa thương đan dược, Kim Cương Ngũ Biến Quyết nhanh chóng vận chuyển.

Băng Nhược Thủy ở không xa thấy Kim Sắc Lang Vương đột nhiên xuất hiện thì hoàn toàn giật mình

- Hắn đến cùng là người nào? Sao lại có hộ thân linh thú cường đại như vậy bên người chứ?

Băng Nhược Thủy nhìn qua Lăng Tiếu nằm trên mặt đất, càng cảm thấy lẫn lộn thầm nghĩ.

Nàng hiện giờ càng thêm nhìn không thấu nam nhân trước mắt này còn có bao nhiêu chuyện người khác không biết nữa. Nếu như ban đầu lúc ở trong Tử Thiên Thành để đầu Kim Sắc Phong Lang này xuất hiện thì chỉ sợ Lao Phạm Thanh chỉ có nước chạy mất dép, nào còn dám dây dưa không rõ.

- Thật sự là che dấu đủ sâu.

Băng Nhược Thủy nhìn chằm chằm vào thân ảnh Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Linh thú đại chiến, Bạch Tuyết Ngưu thuộc về thủy hệ linh thú, lực công kích xa xa không bì được với Kim Sắc Lang Vương.

Chỉ đánh nhau một lát thì toàn thân Bạch Tuyết Ngưu đã đầy thương tích, bộ lông trắng như tuyết tróc ra không ít, càng nhiễm lên vết máu đỏ tươi.

Nó càng đánh càng lui về sau, tựa hồ như muốn chui xuống đầm nước vậy.

Chỉ cần trở lại thủy đàm thì Kim Sắc Lang Vương cũng không làm gì được nó cả.

Đáng tiếc, linh tính của Kim Sắc Lang Vương cũng không hề thấp hơn nó, đã sớm ngăn lại đường quay về thủy đàm của nó, càng không ngừng cắn xé lấy Bạch Tuyết Ngưu.

- Be be... Be be...

Bạch Tuyết Ngưu liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, lại tựa hồ như đang truyền đi tin tức gì đó.

Lăng Tiếu sau khi dùng đan dược dựa vào tốc độ hấp thu dược tính của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, thương thế rất nhanh đã có khởi sắc, đã có thể đứng dậy khỏi mặt đất rồi

- Hô, thực hiểm, thiếu chút nữa đã bị con bò sữa này làm thịt rồi.

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua Kim Sắc Lang Vương đã chiếm hết thượng phong, lại khoanh chân ngồi xuống khôi phục thương thế.

Sau khi thương thế Lăng Tiếu tốt hơn phân nửa thì Bạch Tuyết Ngưu đã nằm trên mặt đất hấp hối, lông tuyết trắng toàn thân đã nhuộm hồng hơn phân nửa, chỉ cần Kim Sắc Lang Vương lại cắn thêm vài cái thì nó tuyệt đối sẽ xong đời.

- Đã đủ rồi tiểu kim, trước tiên đừng ăn nó.

Lăng Tiếu đứng người lên thở nhẹ nói.

Kim Sắc Lang Vương đình chỉ công kích, chỉ có điều vẫn con đang ở trạng thái đề phòng.

- Mỹ nữ ngươi tới đây một chút

Lăng Tiếu vẫy vẫy tay về phía Băng Nhược Thủy ở phía không xa nói.

Băng Nhược Thủy nhíu mày một cái nói. Ngươi tên lưu manh này muốn làm gì? Ta cho dù chết cũng không để ngươi thực hiện được đâu.

Lăng Tiếu bó tay rồi, cô nàng này quả thật coi hắn là siêu cấp đại sắc lang

hay sao chứ

- Ngươi không cần khẩn trương, mới vừa rồi là ta không đúng, hiện giờ vì biểu đạt áy náy của ta nên đầu Bạch Tuyết Ngưu này tặng cho ngươi có được không? Ta nghĩ nó làm hộ thân linh thú cho ngươi cũng không tệ.

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi... Ngươi nói đưa nó cho ta sao?

Băng Nhược Thủy khó có thể tin hỏi ngược lại.

- Ân, nó hẳn là băng thủy thuộc tính, cùng thuộc tính của ngươi tương xứng, nếu như ngươi có được nó sẽ như hổ thêm cánh.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu đáp.

Băng Nhược Thủy vừa tâm thần bất định lại vừa kinh hỉ, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn.

Lăng Tiếu nói không sai, đầu Bạch Tuyết Ngưu này là băng thủy thuộc tính, cùng băng thuộc tính của nàng hoàn toàn ăn khớp, nếu như nàng có thể có được một đầu linh thú cường đại như vậy đi theo thì có thể gia tăng lực chiến đấu lên một mảng lớn.

Nhưng trong lòng nàng lại hoài nghi động cơ của Lăng Tiếu

Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có người dễ dàng tặng một đầu tam giai linh thú dễ dàng như thế, dù là người trong gia tộc nàng cũng chưa chắc sẽ hào phóng như thế.

Lăng Tiếu nhìn ra lo lắng của Băng Nhược Thủy, lúc này mới nói với Kim

Sắc Lang Vương:

- Tiểu kim, bảo nó nhổ thú đan ra, bằng không sẽ phải mất mạng!

Kim Sắc Lang Vương sau khi tuân lệnh liền gầm nhẹ lấy với Bạch Tuyết Ngưu nằm trên mặt đất, truyền lại tin tức cho Lăng Tiếu.

Tam giai linh thú đã mở linh trí, đã hiểu được cái gì gọi là sợ hãi và tử vong rồi.

Ngay khi Bạch Tuyết Ngưu muốn nhổ ra thú đan thì một hồi tiếng địch du dương từ bốn phương tám hướng truyền tới. Tiếng địch du dương êm tai, uyển chuyển thanh thúy, giống như tiếng thanh tuyền chảy trong u cốc, lại như tiếng chuông sáng trong chùa cổ, nhiều tiếng gõ khiến nhân tâm trầm luân, khiến người say mê không thôi.

Bạch Tuyết Ngưu tựa hồ ý thức được gì đó, giãy dụa lấy thân thể đang trọng thương, không ngừng kêu ré lên.

Lăng Tiếu tâm thần hơi có chút thất thủ, khẽ động thân một chút, khiến bản thân bảo trì thanh tỉnh, căng mắt ra nhìn nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng bất cứ người nào cả.

XÍU... UU!!

Bỗng nhiên ở chính giữa thác nước chảy xiết đằng trước bọt nước văng khắp nơi, hai đạo bóng dáng như từ trong thác nước bắn ra.

Chỉ lập tức đã đến ngay phía trước Bạch Tuyết Ngưu và Kim Sắc Lang Vương.

Lăng Tiếu ngưng mắt xem xét, lại là một lão nhân gia tóc bạc mặt hồng hào,

hắn đang cưỡi trên người một đầu Bạch Tuyết Ngưu khác càng thêm cường tráng cao lớn, trong tay nâng một cây sáo trúc màu xanh, để bên miệng thổi lấy.

Lão nhân gia kia vóc dáng cũng không cao, tóc và râu đều bạc trắng, trên mặt treo nụi cười vui vẻ, trên người không có chút khí tức võ giả nào cả, giống như một vị lão gia gia hiền lành bình thường vây

Đầu Bạch Tuyết Ngưu lớn kia nhìn Bạch Tuyết Ngưu trên mặt đất liền Xi.. Xiiii.. một tiếng, liều lĩnh đánh tới Kim Sắc Lang Vương.

Tốc độ kia rõ ràng còn nhanh hơn cả Kim Sắc Lang Vương có Phong thuộc tính

Ô!

Kim Sắc Lang Vương thân thể khổng lồ rõ ràng bị đụng bay ra xa mấy mét, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Lúc đại Bạch Tuyết Ngưu kia lại muốn công kích Kim Sắc Lang Vương thì lão nhân gia cưỡi trên người nó thả sáo xuống, nhẹ vỗ đầu thản nhiên nói:

- Lão Bạch xem tiểu bạch trước đã rồi nói sau.

Đại Bạch Tuyết Ngưu kia phi thường không cam lòng quay đầu lại, đi đến trước người Bạch Tuyết Ngưu bị thương kia, khẽ liếm lấy miệng vết thương của của Bạch Tuyết Ngưu, trong mắt lộ ra vẻ yêu thương

- Chẳng lẽ hai đầu Bạch Tuyết Ngưu này là một đôi?

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ đến.

Lão nhân gia kia nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, phảng phất như thoáng cái hiểu rõ suy nghĩ của Lăng Tiếu, lúc này mới cười nói:

- Tiểu bạch là nhi tử của đại bạch, các ngươi quấy rầy giấc ngủ của nó nên nó mới công kích các ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 298 - Ai Dám Làm Tổn Thương Huynh Đệ Ta, Ta Phế Hắn! (1)

Lăng Tiếu thấy lão nhân gia nói chuyện, lúc này mới lớn mật tiến lên trước chắp tay hành lễ với lão nhân gia nói;

- Bái kiến tiền bối, hai đầu này đều là linh thú của ngươi sao?

- Có thể nói như vậy, Kim Sắc Lang Vương này của ngươi cũng tốt lắm, rõ ràng có tu vị tam giai trung giai, ngươi là đệ tử nhà nào?

Lão nhân gia nhẹ gật đầu lên tiếng, tiếp theo lại hỏi một câu.

- Vãn bối Lăng Tiếu, đến từ Vẫn Thạch Thành Lăng gia

Lăng Tiếu đáp.

- Lăng gia? Chưa nghe nói qua

Lão nhân gia có chút trầm tư một chút nói, tiếp theo còn nói:

- Các ngươi là lần này đến đây để tranh cử đệ tử mới sao?

Lăng Tiếu và Băng Nhược Thủy đều liên tục gật đầu tỏ vẻ thừa nhận.

- Đã như vậy, chuyện này cũng coi như xong, ngươi nhanh rời đi đi

Lão nhân gia phất tay áo nói.

- Ách... Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Lăng Tiếu do dự một chút, cũng không lập tức đi, mà lại hướng lão nhân gia hỏi.

Lão nhân gia hé mắt, nắm lấy râu bạc cười nói:

- Chờ sau khi các ngươi trở thành nội môn đệ tử thì lại hỏi sư phó đi thì biết.

- Xem ra lão nhân gia này hẳn là trưởng lão tông môn rồi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ nói, trong nội tâm suy nghĩ một chút liền nói với lão nhân gia:

- Tiền bối, có thể cầu ngài một việc được không?

Lão nhân gia trừng mắt lên, không rõ tiểu gia hỏa này vì sao lại hỏi vấn đề như thế, nhưng hắn thấy có lễ phép như vậy cũng không đành lòng đả kích hắn, lúc này nói:

- Nói xem, bất quá, lão phu cũng sẽ không giúp các ngươi lừa dối vượt qua kiểm tra, tùy ý trở thành đệ tử tông môn đâu.

Lão nhân gia cho rằng Lăng Tiếu là cầu hắn về chuyện tranh cử, bởi vậy nên từ đầu đã làm rõ, trước tiên ngăn chặn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười nói:

- Tiền bối đã hiểu lầm, vãn bối tuy rằng thực lực bình thường, nhưng muốn trở thành đệ tử tông môn hẳn không phải việc khó gì, sao lại để tiền bối làm chủ được.

- Ân, không tệ, xem ngươi tuổi trẻ đã đạt đến cao giai Huyền Sĩ, lại có hộ thân linh thú, muốn trở thành đệ tử chính thức quả thực không khó.

Lão nhân gia nhìn thoáng qua Lăng Tiếu đồng ý nói, hỏi tiếp:

- Vậy ngươi có chuyện gì yêu cầu ta nói đi.

- Là thế này, trước khi chúng ta nhập Tử Phong Cốc, chấp sự đại nhân nói cho ta biết có thể săn giết linh thú tìm kiếm linh thảo để kiếm điểm tích lũy, ai đạt được điểm tích lũy càng cao thì sẽ có thể trúng cử ngoại môn đệ tử thậm chí là nội môn đệ tử, ngài nói có đúng không?

Lăng Tiếu nói.

- Đúng vậy, đây là quy củ lựa chọn đệ tử tông môn các đời

Lão nhân gia đáp.

- Vậy được rồi, nhưng trước khi nhập Tử Phong Cốc chấp sự cũng không có nói tiền bối ngài ở chỗ này tĩnh tu, cũng không biết tiểu bạch này là linh thú của lão nhân gia ngài, hai chúng ta hao hết tâm tư, dốc sức liều mạng, thiếu chút nữa đa táng mạng mới hàng phục được nó, nó chính là linh thú tam giai trung giai, giá trị hai vạn điểm tích lũy..., đủ cho hai người chúng ta trúng cử nội môn đệ tử rồi, nhưng ngài đột nhiên xuất hiện, điểm tích lũy của chúng ta cũng mất đi, cái này... Cái này tựa hồ không hợp quy củ a, trước khi chúng ta nhập cốc đã nghe các chấp sự nói trong tông bất cứ ai cũng không thể can thiệp tranh cử.

Lăng Tiếu hai tay vỗ, tiếp theo lộ ra vẻ làm khó thao thao bất tuyệt phân tích nói.

Băng Nhược Thủy ở bên không khỏi nghi hoặc, tên lưu manh này tìm nhiều lý do như vậy để làm gì?

Lão nhân gia bị Lăng Tiếu hỏi như vậy, trầm tư một chút cũng cảm thấy gia

hỏa này nói có vài phần đạo lý. Nếu như đầu Bạch Tuyết Ngưu này không phải của hắn, hắn cũng sẽ không xuất hiện, hắn không xuất hiện vậy thì chứng minh Bạch Tuyết Ngưu đã bị tiểu gia hỏa này thu thập, chiếu theo quy định tông môn thì chém giết tam giai đê giai linh thú có thể lấy được 5000 điểm tích lũy, mà tam giai trung giai thì có thể đạt được 2 vạn điểm tích lũy.

Hiện giờ hắn nhúng tay vào như vậy, quả thật có chút vi phạm quy củ tông môn, cũng không công bình đối với tiểu gia hỏa này!

- Chẳng lẽ phải để tiểu bạch cho hắn giết? Không được... Tuyệt đối không được.

Lão nhân gia trong lòng khó xử thầm nghĩ, tiếp theo nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, nhưng tiểu bạch tuyệt đối không có khả năng đưa cho ngươi, không bằng như vậy đi, ta đi nói cho chấp sự, cho hai người các ngươi mỗi người một vạn điểm tích lũy, như thế các ngươi muốn trở thành nội môn đệ tử cũng không có vấn đề rồi.

Lão nhân gia này rất dễ nói chuyện, nếu đổi thành các trưởng lão khác, chỉ sợ đã một chưởng đập bay Lăng Tiếu rồi, rõ ràng dám ở chỗ này cò kè mặc cả.

Lăng Tiếu cười hì hì nói

- Làm như vậy chấp sự đại nhân sẽ cho rằng chúng ta nhờ lão nhân gia ngài ăn gian, cái này ảnh hưởng không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của lão nhân gia ngài.

- Vậy tiểu tử ngươi đến cùng muốn làm gì?

Lão nhân gia có chút không nhịn được nói.

- Không bằng, tiền bối ban gốc Ngưu Cân Đằng trên kia cho vãn bối a, như thế cũng có thể chống đỡ được hai vạn điểm tích lũy rồi.

Lăng Tiếu liếc qua mặt đá lồi ra trên thác nước nói.

Nơi này quả thật sinh trưởng Ngưu Cân Đằng, Phương Minh Cách cũng không lừa gạt hắn.

- Ngươi tiểu tử này, thật sự là đáng đánh chú ý.

Lão nhân gia cuối cùng cũng minh bạch Lăng Tiếu vì sao cứ vòng vo như vậy rồi, trong lòng không khỏi thầm mắng hắn là tiểu hoạt đầu.

- Ha ha, tiền bối, vãn bối cũng là tình thế bức bách ah, ngài cũng không muốn tông môn tổn thất thiên tài như ta chứ.

Lăng Tiếu cảm thấy lão nhân gia kia bình dị gần gũi, nói chuyện cũng càng ngày càng lớn mật hơn.

Lão nhân gia cũng không đi lên hái gốc Ngưu Cân Đằng kia, nhưng lại từ trong Không Gian Giới lấy ra một đoạn ném về phía Lăng Tiếu:

- Cầm đi đi.

Lăng Tiếu trân trọng thu Ngưu Cân Đằng vào, chỉ cần tìm được một bụi Hoàng Tủy Thảo nữa là có thể luyện chế tục cận sinh cốt đan rồi, như vậy chân của Lý Cuồng Hổ cũng có thể khôi phục lại như thường.

- Đi thôi, ta sẽ tìm cho ngươi một linh thú phù hợp.

Lăng Tiếu nói với Băng Nhược Thủy.

Ai biết Băng Nhược Thủy cũng không để ý gì tới hắn, mà cung kính cúi người với lão nhân gia kia, sau đó liền biến mất ở giữa rừng rậm

Lăng Tiếu cười khổ một cái, nhảy lên trên lưng Kim Sắc Lang Vương, cũng rời khỏi thủy đàm.

Lão nhân gia đợi đến khi hai người rời đi mới thì thào lẩm bẩm:

- Hạt giống lần này không tệ ah, một nha đầu thân có băng thuộc tính ngược lại rất phù hợp với tiểu bạch, chỉ là cảnh giới còn thấp chút, tiểu hoạt đầu kia cũng không tệ, rõ ràng dám xảo trá lão phu, quả nhiên là hậu sinh khả uý ah!

...

Sau khi ra khỏi thủy đàm, Lăng Tiếu vốn muốn tìm một nơi khôi phục lại trạng thái.

Liên tiếp bị thương, lần lượt đối mặt với uy hiếp tử vong, Lăng Tiếu ý thức được mình phải nhanh chóng đề cao cảnh giới của Kim Cương Ngũ Biến Quyết mới được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 299 - Ai Dám Làm Tổn Thương Huynh Đệ Ta, Ta Phế Hắn! (2)

Trước kia ở Vẫn Thạch Thành, bình thường đều là cao thủ Huyền Sĩ giai, cao thủ Linh Sư cũng không thường xuất hiện, cho nên ở phương diện phòng ngự không có quá nhiều uy hiếp, hôm nay đi tới đại tông môn, những thanh thiếu niên này đều có cao giai huyền kỹ, cao giai huyền khí, thậm chí cao thủ Linh Sư cũng chỉ là bình thường, vạn nhất lại dẫn xuất phiền toái gì thì cũng không thể chỉ dựa vào Kim Sắc Lang Vương và Hỏa Kỳ Lân được

Nếu như như vậy thì cảnh giới của hắn tăng lên dẽ rất chậm chạp, hơn nữa ứng biến khi lâm địch sẽ từ từ chậm chạp xuống. Bất luận cao thủ nào cũng phải trải qua chiến đấu không ngừng mới có thể trở nên cường đại được.

Vì muốn bảo đảm bản thân trong chiến đấu sau này có càng nhiều bảo đam hơn nữa, tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết là thế phải làm rồi, ít nhất vào thời điểm mấu chốt nhất có thể khiến mình nhiều thêm vài phần cơ hội sống sót.

Chỉ là, muốn tu luyện thành đệ tam biến "Luyện tạng" chi cảnh, linh thảo và đan dược cần thiế tđều phi thường hiếm thấy. Dùng tích súc hiện giờ của Lăng Tiếu còn kém rất xa, đây cũng là nguyên nhân hắn một mực không có biện pháp tiếp tục tu luyện.

Hôm nay hắn đã đến Tử Thiên Tông, phương diện tài nguyên giờ phong phú hơn nhiều lắm, cho nên muốn tìm đủ tài liệu chắc sẽ không quá khó khăn, thật sự không được thì đi vào nội vi hoàng tung sơn mạch, tin tưởng nhất định có thể tìm được.

Chỗ đó linh thú cường đại rất nhiều, nhiệm vụ thiết yếu trước mắt của hắn là phải mau chóng đột phá đến Linh Sư giai, hơn nữa nhờ vào sự trợ giúp của

Kim Sắc Lang Vương và Hỏa Kỳ Lân,, tin tưởng cho dù xâm nhập vào nôi vi cũng không có nguy hiểm quá lớn, bất quá điều kiện tiên quyết là hai linh thú kia đều phải đột phá đến tứ giai mới được.

Kim Sắc Lang Vương chỉ là tam giai trung giai đỉnh phong chi cảnh, ít nhất còn cần thôn phệ thú đan kim thuộc tính cùng với phong thuộc tính mỗi thứ một quả mới được, hơn nữa chỉ có thể hạn chế ở thú đan tam giai, thú đan ngoài tứ giai nó vẫn không thể tiêu hóa, những năng lượng kia cũng chỉ tổ vô ích.

Về phần Hỏa Kỳ Lân Lăng Tiếu cũng không biết tiểu gia hỏa này đến cùng còn phải hấp thu bao lâu nữa mới tiến giai, trong cơ thể của nó phảng phất như không đáy vậ, hơn nửa năm này không biết đã cắn nuốt bao nhiêu khỏa thú đan mới từ tam giai trung giai tiến vào tam giai cao giai, muốn đi vào tứ giai chỉ sợ còn phải mất một đoạn thời gian nữa.

- Nhiệm vụ thiết yếu trước tiên là phải đứng vững gót chân ở Tư Thiên Tông, mau chóng đột phá Linh Sư giai đã rồi nói sau

Lăng Tiếu nhận rõ mục tiêu của mình, thầm lẩm bẩm.

Mấy ngày kế tiếp, Lăng Tiếu đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm chém giết linh thú. Mục tiêu của hắn cũng không đơn giản chỉ là đệ tử ngoại môn. Top 10 người điểm tích lũy cao nhất có thể trở thành nội môn đệ tử, chỉ có trở thành nội môn đệ tử, mới được coi là được Tử Thiên Tông tán thành, ngoại môn đệ tử bình thường nhiều nhất chỉ là kí danh mà thôi.

Đồng thời khi chém giết linh thú hắn vẫn không quên tìm kiếm linh thảo, nhất giai đến nhị giai chỉ cần hữu dụng hắn đều thu hết.

Trong lúc này, còn có hai đám nười muốn đánh chủ ý vào Lăng Tiếu, đáng tiếc bọn hắn đã tìm lộn người, không những không cướp được Lăng Tiếu,

ngược lại đều bị Lăng Tiếu cướp ngược lại.

Trong lúc nhất thời, điểm tích lũy của Lăng Tiếu tăng mạnh.

Ngoại trừ điểm tích lũy bản thân đạt được ra, lại tăng thêm điểm tích lũy của ba nhóm người, quả thực khiến hắn cực thoải mái, tin tưởng hắn muốn trở thành nội môn đệ tử cũng không vấn đề.

Rất nhanh, chỉ còn có ba ngày nữa là đến kỳ hạn một tháng

Lăng Tiếu không tìm giết linh thú nữa, mà một đường nhàn nhã quay ngược về đường cũ, trên đường đi lại hái không ít đê giai linh thảo.

Tử Phong Cốc là Tử Thiên Tông quy hoạch ra để đệ tử tranh cử thi đấu mới nhau, có thể tìm được tam giai linh thảo như Tử Kim Thảo đã ít càng thêm ít, tam giai linh thú cũng không bao nhiêu

Cái này khiến Lăng Tiếu rất thất vọng!

Nếu để đệ tử tham tuyển khác biết rõ suy nghĩ của Lăng Tiếu, chỉ sợ sẽ liều mạng với hắn

Nếu có nhiều tam giai linh thú tồn tại, đây không phải là muốn cái mạng nhỏ của bọn hắn sao?

Ngay khi Lăng Tiếu ăn hết chút ít thịt linh thú thịt đang muốn lên đường thì hắn nhận ra ở gần mình có người đi đến.

Lăng Tiếu nhanh chóng nhảy lên trên một cây đại thụ để tránh né

Mặc kệ bất luận thời điểm nào hắn đều bảo trì tâm thần cảnh giác, tuyệt đối sẽ không bởi vì thực lực của mình cường đại rồi mà thư giãn.

Hai đạo nhân ảnh dần dần xuất hiện trong tầm mắt Lăng Tiếu.

- Lại là bọn hắn.

Lăng Tiếu trên mặt lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm.

Dưới tàng cây rõ ràng là Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế đã từ biệt hơn nửa tháng

Thấy bộ dáng bọn hắn vội vàng chật vật tựa như đang gặp phải chuyện gì vậy.

- Tiểu Tuyết, ngươi chạy trước đi, để ta chặn bọn hắn lại.

Hoa Hiểu Quế gọi quát.

- Ngươi có thể ngăn bọn hắn sao? Đừng nói nhảm nữa, thật sự không được thì bóp nát ngọc đồng để chấp sự tới cứu giúp.

Võ Tư Tuyết vừa nói, một bên vừa lôi kéo tay Hoa Hiểu Quế chạy trốn.

Hoa Hiểu Quế chỉ là trung giai Huyền Giả, tốc độ tự nhiên kém hơn Võ Tư Tuyết, cho nên chỉ có thể mặc cho Võ Tư Tuyết kéo đi.

- Ha ha, các ngươi trốn được không?

Một tiếng cười truyền đến, thân ảnh lóe lên, liền chắn ở phía trước Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế.

Người tới rõ ràng Hạ Hậu Sử cùng thành với Võ Tư Tuyết, còn có ba gã đồng bạn phía sau hắn nữa.

- Hạ Hậu Sử, ngươi thật sự muốn cướp điểm tích lũy của chúng ta sao?

Võ Tư Tuyết ngừng d thân hình lại quát mắng Hạ Hậu Sử

Võ Tư Tuyết đột nhiên dừng lại, Hoa Hiểu Quế khôm kìm được thân hình, trực tiếp nhào vào trên người Võ Tư Tuyết.

- Ôi!

Võ Tư Tuyết bị bị đâm cho phải lui về sau hai bước, không khỏi xoay người lại mắng Hoa Hiểu Quế:

- Tiểu quy thối, ngươi làm gì thế.

- Thực... Thực xin lỗi tiểu tuyết, ta... Ta không phải cố.

Hoa Hiểu Quế gãi tóc không có ý tứ nói

- Tiểu tuyết, trở về đi, ngươi và ta mới là một đôi trời sinh, cần gì phải ở cùng với loại phế vật vô dụng này chứ

Hạ Hậu Sử chậm lại ngữ khí nói với Võ Tư Tuyết

Hắn muốn muốn ở ở cùng với Võ Tư Tuyết nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là muốn trở thành con rể của Võ Minh Thành Võ gia rồi, còn có một phần nhỏ chính là lòng ái mộ với Võ Tư Tuyết.

Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn thực không muốn vạch mặt với Võ Tư Tuyết.

- Nói còn hay hơn hát, uổng công ta vẫn một mực đối với ngươi như ca ca, rõ ràng lại liên thủ người ngoài khi dễ ta, đợi ngày sau trở lại Võ Minh

Thành, ta nhất định sẽ bảo cha ta thôi giao hảo với cha ngươi.

Võ Tư Tuyết phồng hai má lên nói

- Hừ, đã như vậy thì để lại tất cả điểm tích lũy đi, bằng không thì các ngươi đừng hòng rời đi.

Hạ Hậu Sử hừ lạnh nói

- Có bản lĩnh các ngươi đi lên đoạt đi, ba người các ngươi, chẳng lẽ thực muốn là địch với Võ Tư Tuyết ta sao?

Võ Tư Tuyết không sợ kêu một tiếng, lại kêu lên với ba người sau lưng Hạ Hậu Sử, bọn họ đều đến từ Võ Minh Thành cả.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, đoạt cho ta, đánh tiểu tử kia tàn phế đi.

Hạ Hậu Sử không đợi ba người đáp lời, liền ngoắc tay nói với đồng bạn, còn mình thì lao về phía Võ Tư Tuyết.

Ngay khi ba người muốn đánh úp về phía Hoa Hiểu Quế thì một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

- Ai dám làm tổn thương huynh đệ ta, ta phế hắn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 300 - Phệ Huyết Ma Đao. (1)

Lão đại

Hoa Hiểu Quế vừa nhìn thấy thân ảnh Lăng Tiếu liền không khỏi kinh hô lên.

Võ Tư Tuyết thì trong lòng lại một hồi không hiểu ra làm sao, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hắn một mực đi theo chúng ta sao?

- Ta còn tưởng rằng ngươi đã chạy đi đâu, thì ra vẫn một mực lẩn trốn, cái này càng tốt, cùng nhau đoạt luôn.

Hạ Hậu Sử cảm thấy Lăng Tiếu rất không vừa mắt, giờ thấy hắn đột nhiên xuất hiện, đương nhiên càng thêm cam tâm tình nguyện.

Hắn bên này tổng cộng có bốn người, đều ngoài Huyền Sĩ giai cả, còn ba người đối phương lại có một người là Huyền Giả, so ra thì bọn hắn càng nắm chắc phần thắng hơn

- Ha ha, hảo hảo, cùng đoạt đi.

Lăng Tiếu cuồng tiếu kêu lên, tiếp theo nói với Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế:

- Hai người các ngươi trước tiên lui qua một bên, xem lão đại hả giận cho các ngươi.

- Hừ, chẳng qua là trung giai... Ngươi... Ngươi đạt tới cao giai Huyền Sĩ?

Hạ Hậu Sử hừ lạnh một tiếng, vừa định nói Lăng Tiếu chẳng qua chỉ là trung giai Huyền Sĩ, nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện khí tức của Lăng Tiếu rõ ràng đã tăng lên gấp bội so với trước, thế mới biết người ta đã đột phá đến cao giai Huyền Sĩ rồi.

- Coi như ngươi có chút nhãn lực, ngoan ngoãn giao ra tất cả điểm tích lũy của các ngươi, bản thiếu gia có thể cho các ngươi ít chịu tra tấn.

Lăng Tiếu khinh miệt nói.

Cho dù hắn hiện giờ chỉ là trung giai Huyền Sĩ, nhưng muốn đối phó với mấy người trước mắt này cũng chỉ như một bữa ăn sáng thôi.

- Hạ thiếu làm sao bây giờ?

Thanh thiếu niên ở bên Hạ Hậu Sử có chút sợ hãi hỏi thăm.

Cao giai Huyền Sĩ tuy nói chỉ cao hơn trung giai Huyền Sĩ một giai, nhưng thực lực so với trung giai Huyền Sĩ phải mạnh hơn gấp bội, coi như là năm tên trung giai Huyền Sĩ cũng không phải là đối thủ của một cao giai Huyền Sĩ.

- Sợ cái gì, chẳng qua chỉ là cao giai Huyền Sĩ thôi mà, chỉ cần cao thủ Linh Sư giai không xuất hiện thì không phải sợ.

Hạ Hậu Sử khiếp sợ qua đi phi thường trấn định nói.

Tiếp theo, hắn chọt trường thương của mình qua một bên, sau đó chậm rãi rút ra một thành đại đao màu hồng đỏ thẫm đeo sau lưng.

Đại đao này tản ra hắc ám khí tức đầm đặc, người sáng suốt vừa xem liền biết đây là một thanh vũ khí ám thuộc tính. Trên đại đao kia có khắc lấy từng đạo Linh Văn huyền ảo, lộ ra cực kỳ linh động, cự nha trên sống đao lộ ra dữ tợn đáng sợ đến cực điểm, một cổ sát khí Phệ Huyết tràn ra khắp nơi, khiến người cảm thấy khó chịu hít thở không thông.

Đây tuyệt đối là một thanh huyền khí tam giai, hơn nữa hẳn là huyền khí tam giai trung giai.

- Phệ Huyết Ma Đao.

Võ Tư Tuyết tựa hồ biết thanh đao này, vừa thấy được đao này liền kinh hô lên.

- Rất lợi hại phải không?

Hoa Hiểu Quế ở một bên ngây ngốc hỏi.

- Nói nhảm, tam giai trung giai huyền khí, ngươi nói có lợi hại không, nó có thể hấp phệ máu người, là một thanh ma đao phi thường đáng sợ.

Võ Tư Tuyết tức giận trả lời.

- Huyền khí Phệ Huyết!

Hoa Hiểu Quế không khỏi trở nên kinh hãi, ngay cả Lăng Tiếu ở bên bên khuôn mặt cũng có chút động.

- Lại là huyền khí ám thuộc tính, thật là hiếm thấy....!

Lăng Tiếu trong lòng thầm nói.

- Sợ rồi sao, sợ thì ngoan ngoãn giao ra tất cả điểm tích lũy, ta cho các ngươi đi.

Hạ Hậu Sử tay nắm lấy huyền khí thuộc tính hắc ám, hai mắt trở nên đỏ hồng, tựa hồ ngay cả hắn cũng có chút không thể khắc chế áp bách mà huyền khí mang đến.

Bản thân hắn cũng không phải Huyền Sĩ ám thuộc tính, thuộc tính cũng không tương xứng với huyền khí, cho nên hắn cũng không có khả năng vận dụng thuận buồm xuôi gió được.

- Ha ha, chỉ bằng vào một thanh huyền khí đã muốn dọa chạy bản thiếu gia, ta thấy ngươi là đầu óc có vấn đề rồi, bất quá, thanh huyền khí này của ngươi ta muốn rồi.

Lăng Tiếu thoải mái cười nói.

- Lăng Tiếu ngươi phải cẩn thận ah, ngàn vạn không thể bị đao chém trúng thân thể, bằng không thì ngươi sẽ bị hút khô máu mà vong đấy.

Võ Tư Tuyết nhắc nhở nói.

- Yên tâm đi, hắn không có bản lĩnh làm bị thương ta đâu.

Lăng Tiếu tin tưởng mười phần đáp.

- Vậy ngươi xem thử, chết cũng đừng trách ta.

Cặp mắt Hạ Hậu Sử càng ngày càng đỏ, tay nắm lấy Phệ Huyết đại đao liền chém về phía đầu Lăng Tiếu.

Một đạo sương mù đầm đặc trong đen có đỏ cuốn về phía Lăng Tiếu.

- Các ngươi mau tránh ra.

Lăng Tiếu kêu một tiếng, song chưởng liền đánh ra hơn mười đạo hỏa mang vung về phía hắc mang kia.

Đáng tiếc, năng lượng của khói đen kia có thể sánh với một kích bình thường của Linh Sư giai, hỏa diễm của hắn căn bản không làm nên chuyện gì cả.

Phi vân đái nguyệt!

Đấu bồng sua lưng Lăng Tiếu lập tức chém ra đến chắn cổ khói đen kia lại.

Tư!

Đấu bồng dùng da Xuyên Sơn Thú đặc chế vừa dính vào khói đen kia lập tức liền bị mục nát, lại tiếp tục lan tràn về phía thân thể Lăng Tiếu.

- Bà mẹ nó, ác như vậy!

Lăng Tiếu mắng một câu, lập tức ném đấu bồng ra, để tránh cho bản thân bị ảnh hướng đến.

- Ha ha, ta xem ngươi còn hung hăng càn quấy thế nào nữa, chết đi cho lão tử.

Hạ Hậu Sử giận đến đỏ mắt, phảng phất như nhập ma vậy, dữ tợn cười một tiếng, thả người giết tới Lăng Tiếu.

Ba gã đồng bạn phía sau hắn thấy huyền khí Hạ Hậu Sử mạnh như vậy, tin tưởng muốn khắc chế Lăng Tiếu không phải vấn đề, vì vậy ba người liền giết tới hai người Võ Tư Tuyết.

- Mẹ nó, là ngươi muốn chết.

Lăng Tiếu không muốn lãng phí thời gian, Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế không có khả năng treo chống quá lâu.

Ngay khi Hạ Hậu Sử lần nữa đánh tới thì Lăng Tiếu không chút giữ lại, một cổ tụ hình châm vô hình mãnh liệt đâm tới tinh thần thức hải của Hạ Hậu Sử.

Hôm nay công kích tinh thần của Lăng Tiếu không chỉ riêng là tụ hình châm nữa, còn có thể ngưng tụ thành chưởng, quyền... đủ loại kiểu dáng. Huống hồ hắn vừa đột phá đến cao giai Huyền Sĩ, thức hải lại tăng thêm một phần, phạm vi công kích đã từ năm mét trước kia đề cao đến tám mét.

Lăng Tiếu sở dĩ lựa chọn dùng tụ hình châm công kích là do hoàn toàn không muốn ám sát Hạ Hậu Sử, ở nơi này không thể hạ sát thủ được.

Bất quá, Lăng Tiếu đã coi trọng Phệ Huyết Ma Đao trong tay Hạ Hậu Sử, vậy thì dứt khoát đoạt lấy thôi, vì để tránh chuyện Lao Phạm Thanh xảy ra, tuyệt đối không thể để cho người khác biết là hắn cướp được.

Sử dụng tụ hình châm cũng không khiến Hạ Hậu Sử chết đi, sẽ chỉ biến hắn thành ngu ngốc thôi, về phần mấy người khác Lăng Tiếu cũng không định buông tha.

Ah!

Hạ Hậu Sử còn không chưa giết đến trước mặt Lăng Tiếu thì chỉ cảm thấy trong đầu như bị vạn châm đâm vào, đầu tựa hồ như muốn nổ tung ra vậy.

Hắn kêu thảm một tiếng, trong tay buông lỏng, Phệ Huyết Ma Đao rơi trên mặt đất, hai tay ôm đầu không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Tiếng kêu thảm thiết của hắn khiến đám đồng bạn đều chú ý tới, nhìn Hạ Hậu Sử như thế, bọn hắn biết rõ không thể thoát khỏi liên quan đến Lăng Tiếu được.

- Trốn!

Lĩnh đội bọn hắn thất bại, bọn hắn còn có thực lực gì chống lại cao giai Huyền Sĩ người ta nữa, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 301 - Phệ Huyết Ma Đao. (2)

- Hừ, các ngươi trốn được không?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, nhướng mày, tụ hình châm liền đâm về phía tinh thần thức hải mấy người này.

Ah ah ah!

Ba tiếng kêu thảm thiết cơ hồ đồng thời vang lên.

Trước khi đến Tử Thiên Tông, Lăng Tiếu vì luyện chế tam phẩm đan dược, lợi dụng tinh thần lực phân cách thú đan, đối với "Khống Kỹ" đã nắm giữ được sơ bộ, có thể đồng thời phân tâm vài loại, đồng thời châm thương thức hải ba người.

Bất quá cũng vì vậy nên tinh thần lực Lăng Tiếu tiêu hao cực lớn, may mắn hắn vừa đột phá cao giai Huyền Sĩ không lâu, thức hải cũng đã được mở rộng, bằng không hắn đã lập tức thoát hư ngất đi rồi.

Phải biết rằng lợi dụng tinh thần lực công kích so với trực tiếp lợi dụng huyền lực công kích còn hao tổn hơn nhiều lắm.

Cũng may mắn là tinh thần thức hải của Lăng Tiếu khá lớn, tinh thần lực đủ mạnh, bằng không hắn cũng không làm được thế rồi.

- Thu điểm tích lũy của bọn hắn.

Lăng Tiếu thần sắc hơi có chút tái nhợt, nói với Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu

Quế.

Dứt lời, hắn cũng không để ý tới hai người nữa, lập tức ngồi xuống khôi phục tinh thần lực.

《 Khống Thần Quyết 》 diệu dụng vô cùng, là bí pháp công kích tinh thần thế gian hiếm thấy, năng lực khôi phục của nó cũng đặc biệt nhanh..

Lăng Tiếu chỉ tốn hơn nửa canh giờ, tinh thần lực đã khôi phục hơn phân nửa.

Lúc hắn mở to mắt ra lại hiện phát Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ kinh ngạc theo dõi hắn.

Lăng Tiếu sờ sờ mặt, phi thường rắm thí nói:

- Chẳng lẽ bản thiếu gia lại trở nên quá mức đẹp trai rồi sao?

- Oa, lão đại ngươi thật sự rất đẹp trai, ngươi làm sao khiến bọn hắn mất đi sức chiến đấu thế?

Hoa Hiểu Quế sùng bái khen.

Võ Tư Tuyết thì hơi trầm mặc, không nói gì, trong nội tâm tựa hồ còn có gì đó không bỏ xuống được..

- Ngươi không cần sùng bái ca, ca chỉ là truyền thuyết.

Lăng Tiếu đứng lên trêu ghẹo nói, tiếp theo đi qua cầm chuôi Phệ Huyết Ma Đao kia lên.

Trong lúc nhất thời, trên chuôi đao liền truyền đến một hồi khí tức tà ác, tựa

hồ muốn chui vào trong cơ thể Lăng Tiếu vậy.

- Thực tà môn.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian bảo vệ chặt tâm thần, vận kình chống cự khí tức tà ác kia.

- Chuôi Phệ Huyết Ma Đao này là một vị lão tổ tông của Hạ gia thu hoạch được trong một lần ra ngoài du lịch, nghe nói lúc đó chỉ là tam giai đê giai, chỉ là về sau lão tổ tông Hạ gia không ngừng mà dùng máu nuôi nấng, chuôi Ma Đao này rõ ràng có thể tự động thăng cấp, chỉ là không biết thế nào thanh huyền khí này lại truyền cho Hạ Hậu Sử, có thể là Hạ gia đặc biệt coi trọng hắn, đương nhiên Hạ Hậu Sử cũng là tăng tôn tử dòng chính của vị kia lão tổ tông kia.

Võ Tư Tuyết ở một bên giải thích nói.

- Rõ ràng có thể tự động thăng cấp, cái này... Thật bất khả tư nghị.

Lăng Tiếu vẫn là lần đầu nghe nói huyền khí có công năng này.

- Cái này cũng không có gì thần kỳ cả, nghe nói vào thời xa xưa, một ít kiếm giả lợi hại lợi dụng máu tươi của mình dưỡng kiếm, về sau khiến kiếm khí của mình đạt tới Thông Linh chi cảnh, cũng chính là Linh Khí trong truyền thuyết.

Võ Tư Tuyết đến từ đại thành, đối với một ít bí văn vẫn có hiểu rõ nhất định.

- Thì ra là thế, đao này ta thu.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, tiếp theo thu chuôi Phệ Huyết Ma Đao kia vào trong Không Gian Giới.

- Ta thấy vẫn nên trả lại cho hắn đi, bằng không bị lão tổ tông Hạ gia biết được, chỉ sợ...

Võ Tư Tuyết khuyên.

- Không có việc gì, hắn không biết là ta làm đâu.

Lăng Tiếu nói một tiếng, tiếp theo đi đến bên cạnh Hạ Hậu Sử đã ngất đi, tìm ra ngọc đồng của hắn rồi bóp nát đi.

Lăng Tiếu làm như vậy coi như đã tận tình, bằng không để mấy người bọn hắn nằm ở chỗ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị linh thú phân thây thôi.

- Đi thôi, tin tưởng điểm tích lũy của bọn họ cũng đủ cho các ngươi trở thành ngoại môn đệ tử.

Lăng Tiếu hô lên với hai người.

Hai người nhẹ gật đầu, liền đuổi theo bước chân Lăng Tiếu rời đi.

Cũng không lâu lắm, trên không trung nơi trước kia liền xuất hiện vài đầu Thanh Phong Hạc, chấp sự cứu viện đã tới rồi.

Mạc Khắc từ trên Thanh Phong Hạc nhảy xuống, dò xét tkhí tức mấy người một chút, phát hiện đều không chết thì mới thở dài một hơi

- Chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, đều mang về đi.

Mạc Khắc nói với mấy chấp sự khác một tiếng, mỗi người khiêng một người liền rời đi.

Bọn hắn cũng không biết người được cứu về mỗi người đều đã biến thành

ngu ngốc hoặc nhược trí cả rồi.

Ở Võ Minh Thành, trong một vùng núi đẹp và tĩnh mịch.

Trong một động tphur, một đạo nhân ảnh xếp bằng trên giường đá.

Người này dáng người gầy yếu, mặt xương gầy, cặp mắt lõm sâu, toàn thân không có chút khí tức, ngồi yên tĩnh tọa như người chết vậy.

Bỗng nhiên, hắn chậm rãi mở đôi mắt âm u ra, hai đạo tinh mang lóe ra năng lượng như thực chất.

- Khí tức Ma Đao rõ ràng không thấy nữa!

Lão giả phát ra thanh âm khàn khàn tức giận nói.

Tiếp theo, hắn từ trong động phủ nhanh chóng bắn ra, tốc độ nhanh như quỷ mị, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, liền biến mất trong động phủ.

Trong một tòa đại viện hùng vĩ phong cách cổ xưa, một lão giả tuổi trên năm mươi đang cầm một quyển sách đọc lấy.

Người này chính là đương đại gia chủ của, Hạ Quý Đức.

Đột nhiên, truyền đến một hồi liệt phong, đại môn bỗng nhiên bị đánh tan.

- Ai?

Lão giả kia lập tức kinh hô lên.

Một đạo thân ảnh quỷ mị dừng lại ở trước người hắn.

Hạ Quý Đức thấy rõ người tới, lập tức cuống quít hành lễ nói:

- Bái kiến gia gia!

Người này chính là lão giả ngồi trong hang động lúc nãy.

- Phệ Huyết Ma Đao đâu rồi?

Lão giả kia chất vấn nói.

Hạ Quý Đức trong nội tâm hoảng hốt, có chút cà lăm đáp:

- Ở... Ở trong tàng khí thất...

BA~!

Trong đôi mắt lão giả hiện lên vẻ giận dữ, trong tay vung lên, cái bàn ở phụ cận lập tức bị chấn cho chia năm xẻ bảy.

- Ngươi còn lừa gạt ta đến khi nào?

Lão giả âm trầm nói.

Hạ Quý Đức hoảng hốt, lúc này mới quỳ xuống trước mặt lão giả, cầu khẩn nói:

- Gia gia thứ tội, ta... Ta đã tự làm chủ ban thưởng cho Hậu Sử rồi, hắn được Tử Thiên Tông chọn lựa đi tranh cử ngoại môn đệ tử, cho nên...

- Hỗn đãn!

Lão giả lại nổi giận mắng, tiếp theo trừng mắt nói với Hạ Quý Đức:

- Ngươi đứa nhỏ này sao lại hồ đồ như thế, Phệ Huyết Ma Đao tuy rằng bất phàm, nhưng người không phải hắc ám thuộc tính sử dụng sẽ bị nó làm mất bản tâm, khiến cho cuối cùng đọa nhập ma đạo hậu quả không thể lường được, lúc trước không phải ta đã hạ cấm lệnh không cho bất cứ kẻ nào sử dụng thanh Ma Đao này sao? Vì sao ngươi lại không nghe.

- Hài nhi biết tội, ta... Ta sẽ phái người đi Tử Thiên Tông mang Ma Đao về.

Hạ Quý Đức dập đầu nói.

- Đã muộn, chỉ sợ Ma Đao đã đổi chủ rồi.

Lão giả nặng nề thở dài nói.

- Cái gì!

Hạ Quý Đức lúc này càng thêm kinh hoảng.

...

Ở bên ngoài Tử Phong Cốc, thời gian một tháng đã đến!

Một chỗ cắm trại bên ngoài cốc, mười một gã chấp sự phân biệt chờ mọi người trở về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 302 - Kiểm Kê Điểm Tích Lũy

Ở phía sau bọn họ đã có hơn mấy chục người đã sớm được cứu về, bọn hắn đều là ở trong Tử Phong Cốc gặp phải nguy hiểm không thể chống cự mới bất đắc dĩ đành bóp nát ngọc đồng cầu cứu, cũng có nghĩa là bọn hắn đã buông tha cho trắc thí.

Cũng không lâu lắm, liền lục tục có người từ bên trong đi ra.

Sau cả buổi, người nhập cốc thí huấn về cơ bản đều đã đi ra, còn chưa đi ra hẳn là không bao giờ ra được nửa.

Trong cốc linh thú đông đảo, thậm chí không ít linh thú có độc, có ít người không thoát khỏi độc hại được.

Đám chấp sự đã thông qua ngọc đồng biết rõ những người kia đã chết nên cũng không tiếp tục chờ đợi nữa.

- Tất cả mọi người xếp thành hàng, nguyên một đám qua bên này đăng ký điểm tích lũy.

Hình Chiến Thiên quát to với mọi người.

Tất cả người tuổi trẻ liền mang theo điểm tích lũy của mình đi về phía chấp sự.

Mười một gã chấp sự phân thành năm điểm, phân biệt kiểm tra đăng ký điểm tích lũy cho bọn hắn, cuối cùng 150 người có điểm tích lũy cao nhất có thể trở thành đệ tử Tử Thiên Tông, trong đó mười người điểm tích lũy cao nhất

có thể trở thành nội môn đệ tử.

Những thanh thiếu niên điểm tích lũy ít mỗi người đều nghiêm mặt, không hào hứng lắm, mà những người thu hoạch tương đối khá thì đều ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng rất đắc ý.

- Vương Quý Tân, chém giết nhất giai cao giai linh thú hai mươi lăm đầu được 25 điểm, chém giết nhị giai đê giai linh thú năm đầu được 500 điểm, tìm được nhất giai cao giai linh thảo 30 gốc được 30 điểm, lấy được nhi giai đê giai linh thảo ba gốc được 300 điểm, nhị giai trung giai linh thảo một gốc được 300 điểm, cộng lại 1155 điểm. Ân, thành tích không tệ, vị kế tiếp.

Mmột gã chấp sự một bên kiểm kê điểm tích lũy của một người trẻ tuổi, một bên vừa nói.

Người trẻ tuổi kia sau khi nghe được tán thưởng thì vui vẻ bước thẳng ra.

Tiếp theo lại có một người tiến lên trước mở bọc đồ của mình ra để chấp sự kiểm kê.

- Bạch Phúc An, chém giết nhất giai cao giai linh thú 27 đầu được 27 điểm, chém giết nhị giai đê giai linh thú hai đầu được 200 điểm, lấy được nhất giai đê giai linh thảo ba mươi mốt gốc được 31 điểm, lấy được nhị giai đê giai linh thảo bốn gốc được 400 điểm, cộng lại 658 điểm, vị kế tiếp.

- Đàm Đại Hổ, chém giết nhất giai cao giai linh thú bốn mươi đầu được 40 điểm, chém giết nhị giai đê giai linh thú năm đầu được 500 điểm, chém giết nhị giai trung giai linh thú một đầu được 300 điểm, lấy được nhất giai đê giai linh thảo ba mươi sáu gốc được 36 điểm, lấy được nhị giai đê giai linh thảo sáu gốc được 600 điểm, lấy được nhị giai trung giai linh thảo hai gốc được 600 điểm, cộng lại 2076 điểm, rất tốt, vị kế tiếp.

...

Theo chấp sự kiểm kê từng người một, không ít điểm tích lũy đều được gọi ra.

Đại bộ phận điểm tích lũy đều chừng 1000 đến 2000, điểm tích lũy dưới 1000 căn bản là bị loại rồi, mà vượt qua 1500 về cơ bản có thể đạt được danh ngạch ngoại môn đệ tử.

- Lão đại chúng ta cũng đi qua đi.

Hoa Hiểu Quế nhìn nguyên một đám được kiểm kê, bản thân cũng có chút vội vã.

- Ngươi lại không có điểm tích lũy chạy tới làm gì?

Lăng Tiếu tức giận nói.

- Hắc hắc, ta không phải là muốn thấy lão đại xuất danh tiếng sao

Hoa Hiểu Quế gãi tóc nói.

- Ta thấy ngươi là muốn thấy tiểu tuyết làm náo động a

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

Võ Tư Tuyết ở một bên lại trầm mặc không nói gì.

Ba ngày trước, Lăng Tiếu đoạt được tất cả điểm tích lũy của Hạ Hậu Sử, hắn cũng không nhận lấy, mà phân cho Hoa Hiểu Quế và Võ Tư Tuyết.

Không nghĩ tới, Hoa Hiểu Quế một phần cũng không cần, lúc ấy Lăng Tiếu và Võ Tư Tuyết đều khó hiểu.

Cuối cùng, sau khi nghe Hoa Hiểu Quế giải thích mới sáng tỏ.

Nguyên lai hắn là Luyện dược sư, kỳ thật căn bản không cần tới tham gia tranh cử cũng có thể trực tiếp vào Tử Thiên Tông luyện Phong làm nội môn đệ tử, hắn cũng chỉ vì tham gia náo nhiệt mới đến chơi đùa. Cho nên, hắn căn bản không cần bất luận điểm tích lũy gì cũng có thể trở thành nội môn đệ tử của Tử Thiên Tông.

Bởi vậy, hắn mới giao tất cả điểm tích lũy cho Lăng Tiếu và Võ Tư Tuyết.

Lăng Tiếu đương nhiên không cần điểm tích lũy kia rồi, hắn dù nhiều hơn cũng không làm gì, cho nên tất cả điểm tích lũy có được đều cho Võ Tư Tuyết.

- Oa, Sâm Cách kia rõ ràng đạt được 5006 điểm tích lũy, thật là khủng khiếp ah!

- Đúng vậy a, xem ra hắn trở thành nội môn đệ tử là chuyện ván đã đóng thuyền

- Không hổ là cao giai Huyền Sĩ, lợi hại ah!

...

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Sâm Cách khoanh hai tay trước ngực, nhìn bộ dạng Duy Ngã Độc Tôn của hắn, trong nội tâm có chút khinh thường thầm nghĩ:

- Chút điểm tích lũy này mà cũng không biết xấu hổ lộ ra, thiệt là.

Ngay sau đó, lại truyền tới hai thanh thiếu niên đạt được điểm cao, theo thứ tự là 3800 điểm và 4000 điểm

Hai người này đều cao giai Huyền Sĩ, có thể đạt được điểm tích lũy như thế cũng nằm trong dự liệu.

- Lăng Tiếu, sao còn chưa đi lên kiểm kê điểm tích lũy thế?

Một đạo bóng hình xinh đẹp chân thành dịu dàng hỏi Lăng Tiếu.

- Diễm tỷ, xem ngươi cười vui vẻ như thế, khẳng định thu hoạch tương đối khá rồi.

Lăng Tiếu nhìn về phía người tới nói.

Đi tới không phải là Ngọc Liệt Diễm sao.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ vệ giáp màu đỏ, trên vệ giáp còn loang lổ vết máu, chắc hẳn trong thí huấn nàng cũng đạt được thành tích không tệ.

- Ha ha, may mắn được điểm tích lũy, muốn đi vào tông môn hẳn không phải việc khó gì

Ngọc Liệt Diễm mở miệng nói, tiếp theo nàng lại nhìn Lăng Tiếu, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ngươi... Ngươi đột phá đến cao giai rồi hả?

- May mắn thôi!

Lăng Tiếu ngoài miệng khiêm tốn đáp lời, trên thực tế biểu lộ lại phi thường đắc ý.

- Ngươi năm nay mấy tuổi rồi hả?

- Vừa đầy mười tám, làm sao vậy? Chẳng lẽ Diễm tỷ đối với ta cảm thấy hứng thú sao?

- Chậc chậc, ngươi thật sự biến thái ah! Cao giai Huyền Sĩ mười tám tuổi, trong tông môn cũng không có bao nhiêu a!

Ngọc Liệt Diễm nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu chậc chậc nói, trong mắt đẹp lộ ra thần sắc khác thường.

- Ách... Diễm tỷ, ngươi đừng nhìn chằm chằm vào người ta như vậy nha, người ta sẽ thẹn thùng đấy.

Lăng Tiếu yếu ớt hồi đáp. Cũng không biết tên này có thật sự thẹn thùng không, sắc mặt rõ ràng lại có chút đỏ lên.

- Ha ha, ngươi thật đáng yêu, Diễm tỷ ưa thích....!

Ngọc Liệt Diễm thoải mái cười nói, tiếp theo còn nói:

- Đi thôi, chúng ta cùng đi kiểm kê điểm tích lũy.

Tiếp theo, Lăng Tiếu vẫy vẫy tay về phía Võ Tư Tuyết và Hoa Hiểu Quế, liền đi theo Ngọc Liệt Diễm.

Lúc này đã đến hồi kết rồi, điểm tích lũy đều của đa số mọi người đều đã được kiểm kê nhớ kĩ.

- Mạc chấp sự, giúp ta kiểm lại một chút.

Ngọc Liệt Diễm ném bọc đồ của mình tới nói với Mạc Khắc.

Mạc Khắc nhẹ gật đầu, ánh mắt lại liếc qua Lăng Tiếu, sau đó mới bắt đầu kiểm kê điểm tích lũy của Ngọc Liệt Diễm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 303 - Bỗng Nhiên Nổi Tiếng. (1)

- Thu hoạch nhị giai đê giai linh thú mười lăm đầu được 1500 điểm, nhị giai trung giai linh thú tám đầu 2400 điểm, nhị giai cao giai linh thú hai đầu được 1000 điểm, lấy được nhất giai cao giai linh thảo 50 gốc được 50 điểm, nhị giai đê giai linh thảo hai mươi gốc được 2000 điểm, nhị giai trung giai linh thảo năm gốc được 1500 điểm, nhị giai cao giai linh thảo một gốc được 500 điểm, cộng lại 8951 điểm, tốt, tốt, phi thường tốt!

Mạc Khắc hưng phấn đọc điểm tích lũy, cuối cùng không keo kiệt lớn tiếng tán dương nói.

- Gần... Gần chín ngàn điểm ah, cái này... Cái này quá biến thái rồi.

- Cũng không biết nàng cướp bóc điểm tích lũy của bao nhiêu người ah, bằng không làm sao có thể được nhiều điểm tích lũy như vậy chứ?

- Không thể nào, nàng xinh đẹp như vậy, làm sao có thể đoạt điểm tích lũy của người khác chứ?

- Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua, độc nhất là lòng dạ đàn bà sao?

...

Đám người chung quanh càng không ngừng nghị luận nhao nhao.

Đúng lúc này, bên phía Lữ chấp sự cũng đã xảy ra một hồi bạo động.

- 1... 130. 000 điểm, rõ ràng có người vượt qua một vạn điểm, trời của ta ơi,

thật lợi hại.

- Oa, nàng không phải đóa băng côi kia sao, nhìn bộ dạng nũng nịu của nàng, không nghĩ tới rõ ràng thực lực lại hung hãn như thế, trọn vẹn chém giết tám đầu nhị giai cao giai linh thú ah!

- Quá kinh khủng, thật không hổ là thiên tài đến từ Băng Thành!

...

- Tốt, phi thường tốt, Băng Nhược Thủy, xem ra ngươi là quán quấn lần này rồi.

Lữ Trì Hải phi thường cao hứng tán dương Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy khẽ gật đầu với Lữ Trì Hải, trên mặt không có nửa điểm kích động, sau đó mới rời sang một bên.

Tâm cảnh của nàng tựa hồ đã đạt đến cảnh giới "bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi" rồi.

Ngọc Liệt Diễm nhếch miệng, hơi có chút khó chịu nói:

- Sớm biết như vậy ta đã giết nhiều thêm vài đầu cao giai linh thú, thật sự là tức chết mà.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua thân ảnh cao ngạo kia, ở một bên khuyên Ngọc Liệt Diễm:

- Cái này có gì phải tức giận chứ, chỉ cần có thể trở thành nội môn đệ tử là được rồi, cái này cũng không phải dùng thành bại luận anh hùng, không cần quá chú ý như vậy.

- Hừ, ngươi biết cái gì.

Ngọc Liệt Diễm không lĩnh tình hừ lạnh một tiếng, con mắt vẫn đang khó chịu nhìn chằm chằm vào Băng Nhược Thủy, giống như đã xem Băng Nhược Thủy thành đại địch số một vậy.

Lúc này, Võ Tư Tuyết cũng lấy điểm tích lũy ra kiểm kê.

Cuối cùng, tính ra tổng cộng được 3700 điểm.

Số điểm tích lũy này cũng đủ cho nàng tiến vào nội môn đệ tử rồi, khiến nàng vô cùng cao hứng.

- Lăng Tiếu, cám ơn ngươi.

Võ Tư Tuyết chân thành cảm tạ Lăng Tiếu.

- Cái này có gì đâu, ngươi là đệ muội ta, chuyện này nên làm.

Lăng Tiếu liếc qua Hoa Hiểu Quế ở bên nói với Võ Tư Tuyết.

- Nói gì thế, ai là đệ muội ngươi chứ, thật là!

Võ Tư Tuyết dậm chân, không có ý tứ lập tức rời đi.

- Ha ha, tiểu quy, còn không mau đi qua, ngươi phải cố gắng lên ah!

Lăng Tiếu cười lớn đưa ánh mắt qua phía Hoa Hiểu Quế nói.

Hoa Hiểu Quế quăng ánh mắt cảm kích về phía Lăng Tiếu, lập tức đuổi theo Võ Tư Tuyết.

Lúc này, Lữ Trì Hải từ bên kia đi tới, nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, nói với Mạc Khắc:

- Mạc huynh, kết quả như thế nào? Tiểu tử này có đủ 3000 điểm không?

- Còn chưa có điểm, đợi lát nữa sẽ biết.

Mạc Khắc đáp, tiếp theo kêu Lăng Tiếu:

- Còn không mau mang điểm tích lũy tới kiểm kê.

- Để ta tới đi, các ngươi ở một bên nhìn xem là được, ai thua cũng không được chống chế.

Hình Chiến Thiên đi tới nói.

Lăng Tiếu nghe ba người nói, có chút không hiểu làm sao:

- Chẳng lẽ bọn hắn đánh bạc gì đó sao/

- Lăng Tiếu, mang hết điểm tích lũy ra đi!

Hình Chiến Thiên nói với Lăng Tiếu nói.

- Ah.

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó đem ném một cái bọc tới.

- Chém nhất giai cao giai linh thú hai mươi lăm đầu được 25 điểm, trảm nhị giai đê giai linh thú ba đầu được 300 điểm, lấy được nhất giai cao giai linh thảo ba mươi ba gốc được 33 điểm, lấy được nhị giai đê giai linh thảo hai

gốc được 200 điểm, cộng lại 558 điểm.

Hình Chiến Thiên kiểm kê nói.

Hình Chiến Thiên vừa dứt lời, Lữ Trì Hải liền ha ha phá lên cười:

0 Ha ha... Ha ha... Mạc huynh, ngươi nhìn xem, ngươi nhìn xem, đây là nội môn đệ tử mà ngươi coi trngj, rõ ràng ngay cả một ngàn cũng không tới, ngay cả tư cách trở thành ngoại môn đệ tử cũng không có, thật sự là chết cười ta rồi, mau đưa lấy Bạch Mạt Đằng ra đi.

Lữ Trì Hải cái kia đắc ý ah!

Trước khi, hắn cùng với Mạc Khắc đánh cuộc, nếu như Lăng Tiếu có thể trở thành nội môn đệ tử, như vậy hắn sẽ thua Mạc Khắc một gốc Sí Xà Thảo. Nếu Lăng Tiếu không thể trở thành nội môn đệ tử, Mạc Khắc liền thua hắn Bạch Mạt Đằng.

Hiện giờ điểm tích lũy Lăng Tiếu lấy ra ngay cả một ngàn điểm cũng chưa tới, rất rõ ràng ngay cả tư cách nhập ngoại môn đệ tử cũng không có.

Mạc Khắc tức giận a!

Hai mắt nhìn Lăng Tiếu cơ hồ muốn phun ra lửa.

- Ách... Ở đây chỉ là một bộ phận điểm tích lũy, còn nữa.

Lăng Tiếu trì trệ một chút, lại từ một bên lấy ra bốn cái túi bỏ ở trước mắt Hình Chiến Thiên.

Lúc này tiếng cười của Lữ Trì Hải đã ngừng lại.

Hình Chiến Thiên lại mở ra một bao trong đó kiểm kê

- Chém nhất giai cao giai linh thú bảy mươi đầu được 70 điểm, chém nhị giai đê giai linh thú mười hai đầu được 1200 điểm, trảm nhị giai trung giai linh hai đầu được 600 điểm, lấy được nhất giai linh thảo bốn mươi gốc được bốn mươi điểm... Cộng lại 4810 điểm.

- Chém nhất giai cao giai linh thú ba mươi hai đầu được 32 điểm, chém nhị giai đê giai linh thú năm đầu... Cộng lại 2902 điểm.

Mở liền ba túi, điểm tích lũy của Lăng Tiếu đã đạt tới 8270 điểm

Cái này, không chỉ đám chấp sự đều ngây ngẩn cả người, mà đám người ở chung quanh xem kiểm kê điểm tích lũy cũng ngẩn người.

Bọn hắn đều đều thấy còn có hai túi điểm tích lũy còn chưa mở ra, chắc hẳn hơn vạn điểm đã là chuyện hiển nhiên rồi.

- Tốt... Tốt, Lữ chấp sự, Sí Xà Thảo của ta đừng quên đấy!

Mạc Khắc thoải mái cười lớn với Lữ Trì Hải.

Vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã bổ sống Lăng Tiếu. Hắn cho rằng Lăng Tiếu chỉ đạt được mấy trăm điểm tích lũy, không chỉ đơn giản là khiến hắn thua tiền đặt cược mà còn liên lụy hắn bị "Tiểu thư" mắng, vậy vị trí nội môn chấp sự của hắn cũng không còn nữa

May mắn, tiểu tử này không khiến hắn thất vọng, cũng không khiến "Tiểu thư" thất vọng ah!

Hình Chiến Thiên nhìn Lăng Tiếu đang cười nhạt với ánh mắt tán thưởng, tiếp theo lại mở ra một bao lớn nhất trong đó.

- Chém nhị giai đê giai linh thú 25 đầu được 2500 điểm, chém nhị giai trung giai linh thú 20 đầu được 6000 điểm, chém nhị giai cao giai linh thú 13 đầu được 6500 điểm, cộng lại 150. 000 điểm.

Hình Chiến Thiên càng nói càng hét lớn, tâm tình của hắn cũng kích động không thôi.

Trong bao này toàn bộ đều là điểm tích lũy linh thú nhị giai, cái này... Cái này quá đại thủ bút rồi, chỉ riêng điểm tích lũy trong bao này thôi đã vượt qua 130. 000 điểm của Băng Nhược Thủy trước kia rồi.

Đệ tử trẻ tuổi chung quanh đều quanh ánh mắt sùng kính về phía Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 304 - Bỗng Nhiên Nổi Tiếng. (2)

- Tên này càng biến thái, rõ ràng hơn hai vạn điểm tích lũy rồi, trời ạ, người đệ nhị còn ít hơn hắn cả một vạn điểm tích lũy, hắn... Hắn quả thực không phải người.

- Nguyên lai tên này mới là người cường đại nhất trong chúng ta.

- Thật không biết hắn là làm sao làm được, coi như hai gã cao giai Huyền Sĩ tổ đội cũng chưa chắc có thể lấy được nhiều điểm tích lũy như thế a.

...

Mặt Lữ Trì Hải trở nên cực kỳ nóng rát

Vốn thua đổ ước còn chưa tính, bên kia hắn còn có một Băng Nhược Thủy điểm tích lũy hơn vạn, chỉ cần báo cáo tông môn thì hắn liền có khả năng đạt được vị trí nội môn chấp sự.

Ngoại môn chấp sự muốn vào nội môn, liền phải xem ai có cống hiến lớn hơn cho tông môn, mà thứ tự lần đệ tử tranh cử này cũng đại biểu cho ánh mắt lựa chọn của bọn hắn. Ai chọn được người mạnh nhất trong hàng đệ tử, hoặc trở thành nội môn đệ tử nhiều nhất, vậy thì cống hiến của bọn hắn được coi là lớn nhất, như vậy chắc chắn sẽ thuận lý thành chương trở thành nội môn chấp sự.

Hôm nay điểm tích lũy siêu nhiên của Lăng Tiếu không thể nghi ngờ đã trở thành ngôi sao mới chói mắt nhất, cũng thể hiện ra ánh mắt tinh chuẩn của Mạc Khắc, đã tuyển được cho tông môn một đệ tử xuất sắc như thế.

Vị trí nội môn chấp sự vị bởi vì sự xuất hiện của Lăng Tiếu mà phải ngâm nước nóng, trong nội tâm hắn cực kỳ thống hận Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối với chuyện này không hề biết, hắn không nghĩ tới đạt được điểm tích lũy cao nhất cũng sẽ đắc tội với người, nếu hắn biết được chỉ sợ đã khóc hô "Oan ah, so với Đậu Nga còn oan hơn ah! ".

Hình Chiến Thiên mở ra một bao cuối cùng của Lăng Tiếu, cũng là bao nhỏ nhất.

Trong đó rõ ràng toàn bộ đều là linh thảo, nhất giai đến nhị giai cao giai khoảng chừng hơn 100 gốc, tổng cộng lại đạt được 7350 điểm tích lũy.

Cuối cùng kết toán, Lăng Tiếu tổng cộng đạt được ba vạn linh sáu trăm hai mươi điểm tích lũy.

Con số này vừa tính ra liền gây nên một hồi oanh động.

- Lão đại thật không hỗ là lão đại ta, thật lợi hại.

Hoa Hiểu Quế đối với Lăng Tiếu khen không dứt miệng nói, đồng thời hắn càng lấy điểm tích lũy của Lăng Tiếu làm quang vinh, tựa hồ quang vinh của Lăng Tiếu chính là quang vinh của hắn vậy.

Võ Tư Tuyết tức giận vỗ vỗ cái ót của Hoa Hiểu Quế nói:

- Ngươi nếu có một nửa lợi hại của Lăng Tiếu thôi thì ta sẽ cân nhắc ở cùng ngươi.

Nghe xong lời này, Hoa Hiểu Quế liền nghiêm mặt nói:

- Tiểu tuyết, ta là Luyện Dược Sư cao quý, về sau võ giả đi theo ta sẽ có rất

nhiều, cho nên tiền đồ của ta cũng không kém hơn lão đại bao nhiêu.

- Vậy chờ ngươi trở thành tam phẩm Luyện Dược Sư lại đến theo đuổi ta.

Võ Tư Tuyết nhàn nhạt nói.

- Thật sự? Vậy ngươi chờ, ta nhất định có thể trở thành tam phẩm Luyện Dược Sư

Hoa Hiểu Quế không khỏi vui mừng nói.

- Đương nhiên, bất quá có kỳ hạn, ba năm, nếu như ba năm ngươi không đạt được, vậy cũng đừng trách ta.

Võ Tư Tuyết dựng thẳng lên ba ngón tay nói.

- Tốt, một lời đã định!

...

Theo Lăng Tiếu bằng vào điểm tích lũy cao nhất đoạt được đệ nhất danh lần thí luyện này, thí luyện lần này cũng hạ màn

- Tốt rồi, vòng tranh cử đầu tiên đã xong, tất cả mọi người quay về tông môn, chờ đợt khảo thí thứ hai đi

Hình Chiến Thiên tuyên bố một tiếng, liền dẫn lấy một đám chấp sự lên Thanh Phong Hạc bay trở về tông môn.

Tất cả người tuổi trẻ lại chạy vội về phía Tử Thiên Tông.

Chỉ có điều có hơn phân nửa người đã mất đi hào hứng, bởi vì bọn hắn đã mất đi cơ hội tham dự đợt tranh cử thứ hai.

Trên đường về, Ngọc Liệt Diễm gia nhập vào chính giữa hàng ngũ ba người Lăng Tiếu.

Đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách kia của nàng càng không ngừng nhìn về phía Lăng Tiếu, thân thể lại áp sát vào, khiến cho Lăng Tiếu một hồi tâm thần nhộn nhạo.

Võ Tư Tuyết ở phía sau ghen ghét thầm phỉ nhổ trong bụng:

- Thật sự là hồ ly tinh lẳng lơ.

Tầm nửa ngày sau, mọi người lần nữa quay về tới Tử Thiên Tông.

Giờ phút này chỉ còn lại 150 người chờ đợt tranh cử thứ hai bắt đầu.

Trước khi đợt thứ hai bắt đầu thì tất cả mọi người đều có một ngày để nghỉ ngơi.

Lăng Tiếu quay lại chỗ ở của mình, Hoa Hiểu Quế cũng đi theo hắn.

- Lão đại, cám ơn ngươi.

Hoa Hiểu Quế phi thường chân thành nói với Lăng Tiếu.

- Cám ơn cái gì?

Lăng cười hỏi.

Hoa Hiểu Quế khẽ cười nói:

- Nếu không phải lão đại ngươi, tiểu tuyết cũng sẽ không cho ta cơ hội ah! Tiểu tuyết đáp ứng ta, chỉ cần ta ba năm sau có thể trở thành tam phẩm Luyện Dược Sư, nàng sẽ đáp ứng chấp nhận ta!

- Ngươi tiểu tử này, chuyện này đâu liên quan tới ta, đó là tự ngươi tranh thủ được, bất quá ba năm muốn đạt tới tam phẩm Luyện Dược Sư, cái này tựa hồ có chút khó ah!

Lăng Tiếu đáp.

- Bất kể như thế nào, ta nhất định sẽ cố gắng, ta tin tưởng ta nhất định có thể thành công.

Hoa Hiểu Quế phi thường kiên định nói.

Lăng Tiếu thầm hô:

- Tình yêu là mù quáng mà, sức mạnh của ái tình là vĩ đại mà

- Tiểu quy, nếu như ngươi thực muốn trở thành tam phẩm Luyện Dược Sư, vậy vũ lực của ngươi cũng phải nâng lên mới được, bằng không thì ngươi cũng không cách nào ngưng luyện ra tam phẩm đan dược.

Lăng Tiếu nhắc nhở nói.

Hắn biết rõ muốn luyện chế tam phẩm đan dược thì năng lượng tiêu hao có bao nhiêu, nếu như Hoa Hiểu Quế không thể trong ba năm này đạt tới trung giai Huyền Sĩ thì ít khả năng thử luyện chế ra được tam phẩm đan dược.

Hoa Hiểu Quế kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, ngươi cũng hiểu luyện đan?

Lăng Tiếu cười cười đáp:

- Biết một chút.

- Ngươi cứ khoác lác đi a

Hoa Hiểu Quế không tin tưởng nói, tiếp theo còn nói:

- Lão đại ngươi nói đúng, lão đầu tử nhà ta đã từng nói qua, nếu như ta muốn trở thành Luyện Dược Sư chính thức, nhất định phải đạt tới Huyền Sĩ giai, chuyển hóa hỏa thuộc tính, sau đó lợi dụng khả năng khống hỏa của bản thân mới có thể luyện đan, nhưng thiên phú tu luyện của ta chỉ bình thường ah, phải làm sao bây giờ?

- Chớ nhụt chí, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, lão đại sẽ không mặc kệ ngươi đâu, yên tâm đi, nguyện vọng của ngươi nhất định sẽ thực hiện được.

Lăng Tiếu vỗ bả vai Hoa Hiểu Quế an ủi.

Trước một biệt viên xinh đẹp tĩnh mịch trong Tử Thiên Tông, một thiếu nữ mặc tơ lụa mỏng, cầm trong tay một thanh nhuyễn kiếm màu xanh da trời đang không ngừng vung vẩy lấy.

Nàng giống như một tinh linh nhẹ nhàng nhảy múa, lộ ra cực kỳ linh động duy mỹ, bóng kiếm nhộn nhạo ra từng vòng gợn như sóng nước, gợn sóng kia như thực chất, phát ra từng tiếng "XIU.... XIU... trong không khí phảng phất như bị cắt ra từng đạo khe hở giao nhau vậy.

Một kiếm mua quan, nàng u nhã điểm lấy chân ngọc trơn bóng đáp vào trên

bạch nga thạch, một tay vuốt thân kiếm, trong mắt tràn đầy nhu tình tưởng niệm lẩm bẩm nói:

- Ngươi nhất định có thể thông qua thú huấn đúng không?

Lúc này, một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài viện vang lên.

- Tiểu thư, Mạc Khắc trở về rồi.

Mạc Khắc ở bên ngoài biệt viện một gối quỳ xuống hướng phía nội viện nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 305 - Khảo Thí Thuộc Tính. (1)

- Ân, nói chánh sự đi

Cô gái kia nhàn nhạt ứng tiếng.

- Vâng, Lăng Tiếu dành được đệ nhất danh thí huận, trọn vẹn đạt được hơn ba vạn điểm, sáng tạo ra ghi chép về điểm tích lũy của tông ta.

Mạc Khắc ở bên ngoài biệt viện cung kính nói.

- Ân, ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi.

Thiếu nữ khẻ lên tiếng, tiếp theo lại nhớ ra gì đó nói:

- Ngươi chờ đến ngày làm nội môn chấp sự đi.

- Tạ tiểu thư!

Mạc Khắc đại hỉ, lúc này lần nữa quỳ nói cám ơn, sau đó mới quay người rời đi.

Thiếu nữ trong biệt viện cười yếu ớt lẩm bẩm nói:

- Ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng.

Nụ cười này quả thật xinh đẹp không gì sánh được, cho dù hoa tươi nở rộ ở một bên cũng phải thất sắc.

...

Nói thực ra, Lăng Tiếu vì sao vừa tới Tử Thiên Tông đã đường hoàng như thế.

Hắn đương nhiên là có nguyên nhân và mục tiêu của mình.

Muốn được Tử Thiên Tông coi trọng, nhất định phải khiến cho cao tầng Tử Thiên Tông chú ý, chỉ cần nhanh chóng đứng vững gót chân, hắn liền có thể sớm ngày gặp lại bóng hình xinh đẹp mà trong lòng luôn nhớ nhung rồi.

Tuy nói Mộc Tú trong rừng gió vẫn thổi bật rễ.

Thế nhưng Lăng Tiếu có kinh nghiệm là người của hai thế giới, hắn biết rõ có một số việc phải làm. phải có một trái tim dũng mãnh tinh tiến, không chút sợ hãi mới có thể trực chỉ bản tâm, mới có thể khiến tu vi tâm tính của mình càng thêm kiên định.

Huống chi Lăng Tiếu vốn cũng không muốn đạt được nhiều điểm tích lũy như hắn, hắn cũng không rảnh.

Có ba túi điểm tích lũy đều là những gia hỏa tự cho là đúng kia tặng cho, ngu sao không cần, mà một túi thủ cấp linh thú ngoài nhị giai với một túi linh thảo mới là điểm tích lũy chính thức của hắn.

Đương nhiên, hắn còn có một gốc Tử Kim Hoa và một sợi Ngưu Cân Đằng, nếu lấy ra thì, chỉ sợ sẽ khiến tất cả mọi người càng thêm điên cuồng.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không lộ ra linh thảo trân quý như thế, miễn cho chọc phải phiền toái không cần thiết.

Qua một ngày, đợt tranh cử thứ hai cũng bắt đầu.

Tuy nói trải qua vòng thứ nhất chỉ còn 150 tên ngoại môn đệ tử, cũng đã chọn được 10 tên nội môn đệ tử, nhưng cái này không có nghĩa là cứ như vậy đã qua loa định ra nhân số.

Đợt tranh cử thứ hai vô cùng đơn giản, chỉ là khảo thí thuộc tính cùng với độ tinh khiết của mỗi người thôi.

Bất luận thuộc tính của võ giả cao thấp thế nào đều đại biểu cho con đường tương lai của bọn hắn có thể đi được bao xa.

Trừ mười người đạt được điểm tích lũy cao nhất có thể trở thành nội môn đệ tử ra, trong đợt tranh cử thứ hai, nếu có người độ tinh khiết thuộc tính đặc biệt cao cũng sẽ đạt được một vài trưởng lão ưu ái, từ đó trở thành nội môn đệ tử.

150 tên đệ tử tân tấn toàn bộ tập trung trên luyện võ trường của Tử Thiên Tông.

Đây là luyện võ trường lớn nhất Tử Thiên Tông, cơ hồ chiếm cứ cả nửa ngọn núi, trên sân bãi do đại lý nham được cắt cực kỳ vuông vức trải thành, bốn phía còn đặt mấy giá vũ khí, bên cạnh còn có mấy cái trống trận, lộ ra cực kỳ trang nghiêm khắc nghiệt.

Giờ phút này, ởtrên đài cao ngồi những người cầm quyền cao nhất của Cửu Phong, mỗi người thần sắc nghiêm nghị, ở bên cạnh bọn hắn còn có vài tên trưởng lão cũng tham dự lần quan lễ này.

Ở phía trên, hấp dẫn người khác nhất không phải là tông chủ Tử Thiên Tông, cũng không phải Phong chủ các phong khác, mà một đạo thân ảnh yểu điệu che mặt, người mặc sa y màu lam nhạt ngồi cạnh tông chủ.

Quanh thân nàng óng ánh vòng quanh tiên hoa khí tức nhàn nhạt, khiến cả

người lộ ra phiêu miểu thần thánh không thể xâm phạm, tuy rằng không thấy mặt, nhưng từ tư thái uyển chuyển của nàng cũng có thể thấy được, nàng tuyệt đối là một nữ nhân tuyệt mỹ.

Ngoại môn nữ đệ tử tân tấn vào giờ khắc này tựa hồ đều đã mất đi vầng sáng, ngay cả tư cách cùng nàng khoe sắc cũng không có.

Cũng chỉ có tam nữ Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm, Võ Tư Tuyết mới có thể cùng nàng so sánh phương hoa, nhưng người sáng suốt đều biết càng nàng vẫn kém một bậc. Chủ yếu là khí chất của các nàng xa xa không khiến người lún sâu vào như nữ nhân ngồi trên kia.

Lăng Tiếu nhìn đạo thân ảnh thần thánh không thể xâm phạm kia, thân thể nhẹ nhàng run rẩy một cái, trong mắt hổ toát ra vẻ ôn nhu vô hạn.

- Nàng chính là ‘ nàng ’ kia của ngươi sao?

Thanh âm Võ Tư Tuyết nhàn nhạt vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Đúng vậy, mục tiếu lớn nhất ta đến Tử Thiên Tông chính là muốn hoàn thành ước định với nàng.

Võ Tư Tuyết phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp thep nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy ta chúc ngươi mã đáo thành công!

Giờ khắc này, Võ Tư Tuyết rốt cục cũng yên tâm bỏ qua khúc mắc trong lòng.

Một khắc nàng nhìn thấy Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm nàng đã sinh ra một cổ cảm giác tự ti phức tạp không thể ngăn cả.

Quả thật mình và người ta hoàn toàn không cùng một cấp bậc, khó trách Lăng Tiếu lại cự tuyệt nàng, có lẽ cũng chỉ có nam tử xuất sắc như Lăng Tiếu mới xứng đôi với nàng a/.

- Ân, nàng là của ta, ai cũng không thể đoạt được.

Lăng Tiếu bày ra tự tin phi thường cường đại nói.

Hắn ngàn dặm xa xôi đi vào Tử Thiên Tông, tự nhiên sẽ không thể để nàng thoát khỏi lòng bàn tay rồi.

Vân Mộng Kỳ ngồi trên kia tựa hồ cảm ứng được ánh mắt nóng rực của Lăng Tiếu, không khỏi nhìn sáng hướng hắn, khóe miệng trong khăn che mặt có chút cong lên, nội tâm nhộn nhạo tư vị điềm mật, ngọt ngào

Trên quan đài, Hình Chiến Thiên long hình hổ bộ mạnh mẽ uy vũ đi ra, cất cao giọng nói với mọi người:

- Phía dưới tiến hành đợt tranh cử thứ hai, đợi lát nữa từng người đi lên khảo thí độ tinh khiết huyền sĩ, mặc kệ thành tích điểm tích lũy ở Tử Phong Cốc như thế nào, chỉ cần các ngươi ai có độ tinh khiết thuộc tính ngoài 70% thì đều có thể trở thành nội môn đệ tử.

Hình Chiến Thiên lời này vừa ra, các đệ tử bên dưới đều xôn xao, bọn hắn phảng phất như lại thấy được hi vọng

- Tốt rồi, đều yên lặng cho ta, tiếp theo sẽ do tông chủ phát biểu.

Hình Chiến Thiên nói một tiếng, sau khi thi lễ một cái với quan đài mới lui

ra.

Tử Thiên Tông tông chủ Vân Hùng, lớn lên cực kỳ nho nhã tuấn lãng, hắn phụ đặt hai tay sau lưng bước ra, một cổ khí thế vô hình bao phủ về phía các đệ tử.

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, không người nào dám lớn tiếng ồn ào một câu, chỉ thấy cổ họng mình như bị thứ gì đó chế trụ vậy, không dám thở gấp lấy một tiếng.

- Các ngươi đều là tinh anh đến thành trì của mình, các ngươi đều có kiêu ngạo và tự hào thuộc về mình, nhưng hôm nay các ngươi đã trở thành một thành viên của Tử Thiên Tông chúng ta, sau làm một chuyện gì cũng đều đại biểu cho vinh dự và hình tượng Tử Thiên Tông chúng ta, cho nên các ngươi ngày sau nhất định phải cẩn trọng, thận trọng, ngàn vạn không thể làm ra bất luận chuyện gì khiến tông môn hổ thẹn, nếu không...

Vân Hùng nói qua một ít đại nghĩa tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 306 - Khảo Thí Thuộc Tính. (2)

- Các ngươi có thể trở thành một thành viên tông môn, đó là vinh hạnh của các ngươi, cũng là vinh hạnh của tông môn, hi vọng các ngươi có thể vứt bỏ tất cả tạp niệm, chuyên tâm tu luyện sớm ngày trở thành trụ cột tông ta, làm ra công hiến càng lớn hơn nữa cho tông ta, tiếp theo khảo thí bắt đầu.

Vân Hùng cũng không nói nhiều lắm, nhưng mỗi một câu đều khắc thật sâu vào trong đầu mọi người.

Không phải vì hắn nói đến rung động nhân tâmcỡ nào, mà là lời hắn phảng phất như trực tiếp khắc vào lòng bọn hắn vậy, khiến bọn hắn không thể không nhớ kĩ trong đầu.

Có thể thấy được, thực lực tông chủ Tử Thiên Tông quả thật thâm bất khả trắc.

- Thật đáng sợ, so với lão thái gia không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Lăng Tiếu nhìn qua Vân Hùng, rong lòng âm thầm so sánh nghĩ đến.

Vân Hùng lui về trên chỗ ngồi, liền có chấp sự xách một khối đài vuông lớn đi tới.

Đài vuông này rộng chừng hơn một mét, trơn bóng lóng lánh, quanh thân óng ánh vòng quanh các vầng sáng nhạt đủ mọi màu sắc, lộ ra cực kỳ thần kỳ đẹp mắt, ở trên phương đại, có chín đạo đường vân huyền ảo, tựa hồ mỗi một đường vân đều đại biểu ý nghĩa nào đó vậy.

Hình Chiến Thiên đi ra nói:

- Tiếp theo người được đọc tên đi lên khảo thí, chỉ cần đặt tay ấn lên khảo thí đài là được.

- Thì ra đơn giản như vậy, tốt, thật tốt quá, rất tương tự với khảo thí thạch trong tộc.

- Cũng đúng, dùng thiên phú của ta muốn đạt tới 70% hẳn không phải vấn đề gì.

- Nếu như dễ dàng đạt tới 70% như vậy, vậy thì nội môn đệ tử đã kín hết chỗ rồi.

- Đừng đả kích lòng tin của ta được không, chờ ta trở thành nội môn đệ tử ta sẽ bảo kê ngươi.

- Ngươi bảo kê ta, không bằng ta bảo kê ngươi.

...

Đám thiếu niên dưới đài châu đầu ghé tai thấp giọng tại nghị luận, sắc mặt đều trở nên hớn hở, tựa hồ như thấy mình đã vượt qua khảo thí rồi vậy.

Kỳ thật, bọn hắn cũng không biết, bất luận kẻ nào sinh ra thuộc tính đều hỗn tạp cả, chỉ là có một loại thuộc tính sẽ tương đối nổi bật, đợi khi đột phá đến Huyền Sĩ giai, có thể phân biệt rõ thuộc tính bản thân, mà chỉ có võ giả độ tinh khiết thuộc tính tương đối cao thì ở trên con đường tu luyện mới có thể tiến giai nhanh hơn, đi được xa hơn.

Bất luận kẻ nào nào có độ tinh khiết thuộc tính càng cao, như vậy đại biểu cho hắn tu luyện thuộc tính này sẽ tương đối có ưu thế, chỉ cần ngộ tính

không quá kém cỏi thì sẽ mạnh hơn người thường nhiều lắm.

Đây cũng chính là chỉ thiên phú bản thân.

- Đàm Đại Hổ đi lên!

Hình Chiến Thiên bắt đầu điểm người rồi.

Một gã thiếu niên cường tráng bộ pháp vững vàng đi tới.

- Đặt tay vào chỗ này.

Hình Chiến Thiên chỉ vào vị trí trung tâm trên phương đài nói.

Đàm Đại Hổ hít sâu một hơi, bàn tay lớn đè xuống.

XÍU... UU!!

Đường vân trên phương đài bắt đầu sản sanh biến hóa, chỉ thấy đường vân hỏa hồng sắc trong đó một mực tăng vọt lên trên, sau khi đạt đến giai đoạn nhất định mới ngừng lại.

- Hỏa thuộc tính thể chất, độ tinh khiết thuộc tính 52%, cũng được rồi, ngươi đi xuống đi.

Hình Chiến Thiên liếc qua trên phương đài tuyên đọc nói.

Đàm Đại Hổ nghe xong tuyên đọc, thần sắc trở nên ngưng trọng thêm vài phần, đi trở về.

- Đồng Húc Hoa đi lên.

- Mộc thuộc tính thể chất, độ tinh khiết thuộc tính 48%.

- Dư Manh Manh.

...

Theo Hình Chiến Thiên điểm tên nguyên một đám người, rất nhanh liền biết được ba bốn mươi người, độ tinh khiết thuộc tính căn bản chừng 40% đến 60%, đạt tới 70% vẫn chưa xuất hiện một ai cả.

- Kế tiếp, Võ Tư Tuyết đi lên.

Rất nhanh liền đến Võ Tư Tuyết, nàng hơi có chút khẩn trương đi tới.

- Tiểu tuyết cố gắng lên, ngươi làm được.

Hoa Hiểu Quế hô lên cổ vũ Võ Tư Tuyết

Võ Tư Tuyết quay đầu, nhìn hắn một cái, cười cười khẽ gật đầu với hắn liền đi tới.

Cái này, Hoa Hiểu Quế rõ ràng bị ánh mắt Võ Tư Tuyết làm cho choáng váng.

- Lão... Lão đại, tiểu... Tiểu tuyết nàng cười với ta, ta là đang nằm mơ sao?

Hoa Hiểu Quế không ngừng đong đưa tay Lăng Tiếu nói, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

- Ngươi chỉ có chút tiền đồ vây jsao? Ta nói tiểu tuyết ngày sau nhất định sẽ là của ngươi, nàng không chỉ cười với ngươi còn có thể rất yêu ngươi nữa.

Lăng Tiếu nhẹ vỗ vai Hoa Hiểu Quế một cái nói.

Hắn không khỏi cảm thấy Hoa Hiểu Quế thật khờ, người ta chỉ cười với hắn thôi mà hắn đã thần hồn điên đảo rồi.

Lăng Tiếu nghĩ tới tràng canh rung động giữa mình và Vân Mộng Kỳ ở dưới vực sâu, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía trên đài:

- Mộng Kỳ, ngươi chờ, không bao lâu nữa, ta nhất định sẽ quang minh chính đại cầu thân với tông chủ.

- Thủy thuộc tính thể chất, độ tinh khiết 67%, đáng tiếc chỉ kém một chút, bất quá không sao, điểm tích lũy của ngươi nằm trong top 10, cho nên ngươi vẫn là nội môn đệ tử.

Hình Chiến Thiên nhìn Võ Tư Tuyết nói

Võ Tư Tuyết khẽ gật đầu với Hình Chiến Thiên, sau đó liền đi trở về.

Các chủ Bích Tuyền Các Ôn Hải Yến trên quan đài thản nhiên nói:

- Đứa nhỏ này thuộc về Bích Tuyền Các ta.

Phong chủ Hắc Nham Phong Cát Thực ở bên cười nói:

- Ha ha, đứa nhỏ này có thủy thuộc tính, tự nhiên là môn hạ đệ tử của sư muội ngươi rồi, chỉ là không biết có đệ tử thổ thuộc tính tốt không nữa? Mỗi một lần môn hạ đệ tử của ta luôn là ít nhất, aizz.

- Tứ ca không nên cảm thán, đệ tử thổ thuộc tính các ngươi cũng không ít, nhất là đứa bé Thiên Hậu kia, tin tưởng không bao lâu nữa liền có thể trở thành chân truyền đệ tử rồi.

Ôn Hải Yến cười nhẹ nói.

- Đứa bé Thiên Hậu kia thiên phú vốn không kém, chỉ tiếc ngộ tính hơi thấp chút, bằng không đã sớm trở thành chân truyền đệ tử rồi.

Nói đến Thạch Thiên Hậu, trên mặt Cát Thực cũng lộ ra một nụ cười hiền lành đáp.

Dưới quan đài, rất nhanh lại chọn tầm mười người, hoàn toàn như trước không một ai vượt qua cái hào rộng 70% kia cả.

- Sâm Cách mời lên.

Hình Chiến Thiên gọi một người.

Người trẻ tuổi này đúng là người cùng một đội với Lăng Tiếu từ Tử Thiên Thành đến đây, người này cũng nằm trong top 10 đạt được điểm tích lũy cao nhất, cao giai Huyền Sĩ hai mươi hai tuổi, thiên phú có lẽ không thấp.

Quả nhiên, hắn vừa đặt tay lên bệ đá thì hai đạo độ tinh khiết thuộc tính liền tăng vọt lên.

- Lại là song thuộc tính!

Hình Chiến Thiên ở bên thở nhẹ nói.

- Kim mộc thuộc tính thể chất, kim thuộc tính 30%, mộc thuộc tính 75%

Hình Chiến Thiên nhìn đường vân trên phương đài tuyên đọc nói.

- Haha, rốt cục cũng có một đệ tử thuộc Mộc Kỳ Phong chúng ta rồi.

Phong chủ Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe trên quan đài cao hứng kêu lên.

- Song trọng thuộc tính, phụ trợ thuộc tính là kim thuộc tính, vừa vặn đền bù mộc thuộc tính lực công kích chưa đủ, Mộc trưởng lão kẻ này phải hảo bồi dưỡng mới được a!

Vân Hùng ở bên nhàn nhạt nói.

- Vâng tông chủ, Mộc Hòe tuyệt đối sẽ khiên hắn nhanh chóng trở thành chân truyền đệ tử.

Mộc Hòe cao hứng đáp.

Sâm Cách mang theo thần sắc cao ngạo đi về, hắn là người có độ tinh khiết thuộc tính cao nhất từ trước đến giờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 307 - Kinh Diễm Tứ Tọa

Tiếp theo, lại một nhóm người đi lên, trong nhóm người này có hai người thuộc tính cơ bản đạt đến chừng 70%, một người là kim thuộc tính, một người là thổ thuộc tính, trong hai người này có một người còn là đê giai Huyền Sĩ 17 tuổi, điểm tích lũy cũng không đạt tới Top 10, vốn chỉ có thể trở thành ngoại môn đệ tử, nhưng hiện giờ lại vinh dự trở thành nội môn đệ tử, cái này khiến hắn vô cùng cao hứng.

- Băng Nhược Thủy đi lên.

Hình Chiến Thiên tiếp tục gọi tên một người.

Một đạo bóng hình xinh đẹp đi ra, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt.

- Ồ, đứa nhỏ này thiên phú có lẽ không tệ, nhìn bộ dáng nàng có lẽ chỉ chừng 18, 19, rõ ràng đã là cao giai Huyền Sĩ

Ôn Hải Yến trên quan đài thở nhẹ nói.

- Tư liệu về đứa nhỏ này ta ngược lại biết rõ, hẳn là đến từ Băng Thành, sư muội, ngươi lại thu được đồ đệ tốt a, lần này Bích Tuyền Các các ngươi đã thu hoạch không ít.

Phong chủ Kim đồng Phong Hứa Kiếm Nam ở một bên sâu kín nói.

- Băng Thành, một trong ngũ đại thành, khó trách, cùng một nữ đệ tử trong phong ta hẳn là cùng một gia tộc, thiên phú có lẽ không kém.

Ôn Hải Yến có chút kinh ngạc nói.

- Thủy thuộc tính chi Băng Hệ thể chất, độ tinh khiết thuộc tính 88%, tương lai bất khả hạn lượng ah!

Hình Chiến Thiên khiếp sợ tuyên đọc nói.

Độ tinh khiết thuộc tính có thể vượt qua 70%,, tương lai liền có cơ hội đặt chân vào Vương cấp chi lộ, mà vượt qua 80%, Vương cấp chi lộ tuyệt đối không thành vấn đề, về phần Địa Hoàng giai vậy thì phải xem vận mệnh của nàng rồi.

Dù vậy, Băng Nhược Thủy cũng đã gây ra oanh động rất lớn rồi.

- 88%, hảo hảo, thật tốt quá.

Ôn Hải Yến ở trên quan đài thất thố hoảng sợ nói, phảng phất như nàng hận không thể lập tức xuống dưới gọi Băng Nhược Thủy đến cạnh vậy.

- Chúc mừng sư muội ah!

- Chúc mừng sư muội ah!

...

Không ít trưởng lão trên quan đài đều chúc mừng Ôn Hải Yến.

Băng Nhược Thủy chỉ cần gia nhập môn hạ Ôn Hải Yến, ngày sau lớn lên, nhất định sẽ đại phóng dị sắc, đến lúc đó địa vị Bích Tuyền Các cũng sẽ không như trước nữa.

Cho nên, chúng trưởng lão đối với Ôn Hải yến vừa hâm mộ lại đố kị!

- Sư muội, đứa nhỏ này để cho ta đi

Vân Hùng ở một bên mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả trưởng lão đều rơi vào trên người Vân Hùng.

- Tông... Tông chủ, ngươi muốn thu nàng làm đồ đệ?

Ôn Hải yến không thể tin được hỏi thăm.

- Ân, ta có quá ít đệ tử, tin tưởng sư muội sẽ không đoạt với ta chứ hả? Vân Hùng đáp.

Lúc này Ôn Hải yến nói không ra lời, các trường lão khác cũng không ai dám nói gì nữa.

Dù sao Vân Hùng chính là tông chủ, ở trong tông môn có địa vị vô thượng, huống chi Vân Hùng là thủy thổ song thuộc tính, thủy thuộc tính là thuộc tính chủ yếu của hắn, hắn hoàn toàn có tư cách dạy bảo Băng Nhược Thủy. Nếu như Băng Nhược Thủy là thuộc tính khác... vậy thì Vân Hùng tự nhiên sẽ không đặt ra yêu cầu như thế, chỉ là khó được gặp phải đệ tử thiên phú tốt như vậy, hắn không động tâm là giả dối.

Còn nữa, Vân Hùng thân là tông chủ, mỗi một lần tuyển nhận đệ tử đều cực ít, có thể nói là một phong có đệ tử ít nhất trong chư phong, cho nên hắn mở miệng, người bình thường có rất ít người dám phản kháng.

Đệ tử dưới quan đài đã ít đi hơn phân nửa, đạt tới độ tinh khiết thuộc tính ngoài 70% chỉ có rải rác mấy người.

Lúc về sau, lại xuất hiện hai gã đệ tử đạt tới 70%, Xích Hỏa Phong đạt được

một gã, Hắc Nham Phong cũng đạt được một gã.

Lúc gọi đến Ngọc Diễm Liệt, độ tinh khiết hỏa thuộc tính của nàng cũng cao tới 82%, khiến mọi người kinh diễm, nàng thuận lợi trở thành đệ tử Xích Viêm Phong.

Nhìn nguyên một đám gia hỏa làm náo động, Lăng Tiếu không khỏi có chút buồn bực, vì sao mình luôn là cuối cùng:

- Chẳng lẽ nhân vật chính bình thường đều cuối cùng mới xuất hiện sao?

Lăng Tiếu nghĩ không sai, hắn rõ ràng bị xếp đến cuối cùng, hắn thậm chí còn nghĩ đến chuyện nằm xuống ngủ một giấc nữa.

- Lăng Tiếu đi lên

Hình Chiến Thiên kêu to nói.

- Hắn tựu chính là Lăng Tiêu đạt được điểm tích lũy đệ nhất trong hàng đệ tử lần này?

Vân Hùng trên đài nhìn Lăng Tiếu nói khẽ.

- Kẻ này thiên phú có lẽ cũng không tệ, đã là cao giai Huyền Sĩ, chỉ là không biết là thuộc tính gì?

Hứa Kiếm Nam nói, trong lòng của hắn thầm nghĩ:

- Hi vọng tiểu tử này là kim thuộc tính ah!

- Ta đoán hắn là mộc thuộc tính.

Mộc Hòe ở một bên nói.

- Ha ha, ngươi là đúng sao, đợi lát nữa sẽ biết

Cát Thực ở một bên cười nói.

- Hắn có nhiều loại thuộc tính.

Vân Mộng Kỳ một mực không mở miệng nói chuyện đột nhiên hé cặp môi đỏ mọng nói.

Trong lúc nhất thời, chúng trưởng lão đều có chút không hiểu nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu đi tới phương đài hướng Hình Chiến Thiên thi lễ một cái, tiếp theo đặt tay lên trên.

XÍU... UU!!

Bỗng nhiên, ttrên phương đài một đường vân kim huyền lập tức bão tố tăng lên, tốc độ kia cực nhanh, xông thẳng về phía đỉnh phong.

Trong lúc nhất thời, trên phương đài lóe ra vầng sáng vàng đến chói mắt.

- Cái này... Cái này...

Hình Chiến Thiên một bên bị một màn này khiến cả kinh nhất thời nói không ra lời.

Hứa Kiếm Nam trên quan đài thoáng cái đứng lên:

- Kim thuộc tính... Thật sự là kim thuộc tính! Độ tinh khiết thật cao ah, thật tốt quá!

Ngay khi Hình Chiến Thiên muốn nhìn kỹ xem độ tinh khiết thuộc tính cao bao nhiêu thì chuyện kỳ dị lại xảy ra.

Vài đạo đường vân trên phương đài rõ ràng cũng bắt đầu tăng mạnh lên, toàn bộ chung quanh phương đài ;ập tức bị thần quang năm màu quấn quanh.

- Đây là có chuyện gì? Rốt cuộc là thuộc tính gì?

- Không phải là nhiều loại thuộc tính a, nhưng cũng sẽ không phát ra cường quang chói mắt như vậy chứ!

- Không hổ là thú huấn đệ nhất danh ah, ngay cả khảo thí giá trị thuộc tính cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy, thật sự là biến thái.

...

- Tiểu tuyết, ngươi nói lão đại sẽ là thuộc tính gì?

Hoa Hiểu Quế hỏi Võ Tư Tuyết.

- Trước khi hắn không phải dùng qua huyền lực kim thuộc tính sao, ta nghĩ hẳn là kim thuộc tính.

Võ Tư Tuyết đáp.

- Ah, có thể chỉ là lão đại sao có thể làm ra nhiều nhan sắc như vậy a, thật là đẹp mắt.

Hoa Hiểu Quế khó hiểu nói.

Lúc này, tất cả trưởng lão trên quan đài đều bị một màn kỳ dị này khiến kinh động đứng lên.

Vài đạo thân ảnh không để ý tới hình tượng mà lướt về phía phương đài.

Lúc này, Lăng Tiếu thu tay về hỏi:

- Hình chấp sự, có thể tuyên đọc độ tinh khiết thuộc tính của ta chưa?

- Ách... Vừa rồi ta không thấy rõ ràng, nếu không ngươi lại thử một lần đi

Hình Chiến Thiên có chút không có ý tứ nói.

Lúc này, Hứa Kiếm Nam, Triệu Minh Uyên, Mộc Hòe, Ôn Hải Yến đều đã đến bên phương đài.

Hứa Kiếm Nam vội vã nói:

- Ngươi mau đặt tay lên đi.

Vài tên trưởng lão ở một bên đều ngừng hô hấp, nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt lộ ra hiếu kỳ.

Vân Hùng trên quan đài cũng muốn đi xuống xem một chút, chỉ là trở ngại thân phận nên cũng không làm như vậy, chỉ hỏi Vân Mộng Kỳ ở một bên:

- Tiểu Kỳ, ngươi làm sao mà biết được?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 308 - Thu Đệ Tử. (1)

- Lúc trước ta chính là cùng hắn rớt xuống Thâm Uyên, là hắn đã cứu mạng ta.

Vân Mộng Kỳ nhàn nhạt đáp.

- Thì ra là thế

Vân Hùng hàm thâm ý nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ, lại đưa ánh mắt về phía phương đài.

Lăng Tiếu ngoan ngoãn đặt tay lên phương đài, một màn kỳ dị vừa rồi lại hiện ra.

- Kim thuộc tính, 9... 90%, thật tốt quá, ngươi là đệ tử của Kim Đồng Phong ta.

Hứa Kiếm Nam nghiêm túc nhìn đường vân kim sắc kia hoảng sợ nói.

- Không, là hỏa thuộc tính, 92%, là đệ tử Xích Hỏa Phong ta.

Triệu Minh Uyên nhìn chằm chằm vào đường vân hỏa hồng sắc kêu lên.

- Băng thuộc tính, 92%, cái này... Cái này thật bất khả tư nghị

Ôn Hải yến trợn to đôi mắt dễ thương thì thào nói.

Mộc Hòe ở một bên càng khoa trương hơn, trong mắt hắn rõ ràng chảy ra

nước mắt nói:

- Mộc... Mộc... Mộc thuộc tính trăm... 100%, về sau ngươi chính là thân truyền đệ tử của Mộc Hòe ta, ai đoạt với ta thì ta sẽ dốc sức liều mạng với hắn.

Lần này trước phương đài đã hoàn toàn rối loạn rồi.

Ngoài 90% thuộc tính tinh khiết là khái niệm gì?

Chính là chỉ cần cung cấp đủ tài nguyên cho Lăng Tiếu sử dụng thì hắn có mười phần chắc chắn đột phá lên Địa Hoàng giai.

Chuyện này cũng khó trách đám trưởng lão thất thố như vậy.

Thế nhưng mà ngoài 90% thuộc tính tinh khiết cũng không phải cao nhất, rõ ràng còn có 100% thuộc tính tinh khiết, chuyện này quả thực làm cho người ta khó mà tin nổi.

Mộc Hòe nói ra lời này làm ban thân Lăng Tiếu bị dọa kêu to một tiếng, thuộc tính khác hắn cũng biết, nhưng mà hắn không biết mình mang mộc thuộc tính.

Kim thuộc tính chính là thuộc tính thân thể của hắn, mà hỏa, băng, phong ba thuộc tính là do Tam Phân Quy Nguyên Khí cung cấp, bốn loại thuộc tính này vẫn do Lăng Tiếu sử dụng.

Hôm nay đột phá lại có thêm một thuộc tính làm cho hắn phát mộng.

- Chẳng lẽ là Vạn Niên Thụ Nhũ Trấp hay sao? Không có khả năng ah, đúng rồi, nhất định là lục lão, hắn vốn là thụ linh, hôm nay gởi trong thức hải của ta, cho nên ta cũng dính mộc thuộc tính của hắn.

Lăng Tiếu trầm tư nghĩ tới đây, cuối cùng nhất cảm thấy nhất định là Lục Ông cung cấp cho hắn mộc thuộc tính.

- Còn có một loại thuộc tính cũng đạt tới một trăm phần trăm?

Hình Chiến Thiên hoảng sợ nói ra.

Lúc này, trên đài Vân Hùng và chúng trưởng lão khác cũng sững sờ không biết nên nói cái gì.

- Lão đại... Xảy ra chuyện gì? Tại sao kinh động tất cả trưởng lão vậy?

Hoa Hiểu Quế khó hiểu hoảng sợ nói.

- Không biết, hình như hắn có quá nhiều thuộc tính,

Vũ Tư Tuyết nói.

- Thằng này đúng là nhân duyên quá tốt mà!

Không xa Ngọc Liệt Diễm cắn bờ môi, trong đôi mắt đẹp dịu dàng nhộn nhạo có dị sắc nói ra.

Bên kia có bóng trắng xinh đẹp không người nào dám tiếp cận, trong đôi mắt đẹp dịu dàng cũng hiện ra nghi hoặc..

- Loại Phong thuộc tính này không ngờ đạt tới một trăm phần trăm độ tinh khiết, chuyện gì xảy ra?

Vân Hùng nhìn qua đạo hào quang màu xám khó hiểu hỏi.

- Ta mặc kệ, tiểu tử này là của chúng ta rồi!

Mộc Hòe nói chắc chắn.

Một trăm phần trăm mộc thuộc tính ah, chỉ cần hắn dốc sức bồi dưỡng thì ngày sau hắn Mộc Kỳ Phong của hắn sẽ xuất hiện nhân vật tuyệt đỉnh.

- Hừ, hắn thân có kim thuộc tính, lẽ ra phải thuộc về Kim Đồng Phong mới đúng.

Hứa Kiếm Nam không khách khí nói.

- Hắn cũng có hỏa thuộc tính, Xích Kỳ Phong chúng ta cũng muốn.

Triệu Minh Uyên cũng không yếu thế.

- Tiểu tử, Thanh Hải Các của chúng mỹ nữ là nhất đẳng, nếu không ngươi đi tới Thanh Hải Các của chúng ta đi, ta tuyệt đối sẽ dốc sức bồi dưỡng ngươi.

Ôn Hải Yến càng trực tiếp, dùng sắc dụ với Lăng Tiếu.

- Không, mộc thuộc tính của hắn là cao nhất, nên tới Mộc Kỳ Phong của ta!

...

Chúng trưởng lão không ngừng cãi lộn với nhau, ai cũng nghĩ muốn thu Lăng Tiếu làm đệ tử, khiến cho Hình Chiến Thiên và Lăng Tiếu cũng không biết tự xử thế nào.

- Đủ rồi, ở trước mặt mọi người cãi nhau thì ra thể thống gì, vào trong đại điện thương thảo, Hình chấp sự ngươi an bài công việc cho đệ tử đi.

Vân Hùng hừ lạnh nói ra.

Trong lúc nhất thời cơ hồ tất cả trưởng lão đều im lặng.

Hình chiến thiên nhìn qua Vân Hùng thi lễ, sau đó tiếp tục chủ trì công tác, an bài hơn mười đệ tử nội môn đi các phong, còn lại đều an bài theo chỉ thị.

Vân Hùng và một đám trưởng lão đi vào trong đại điện.

Lăng Tiếu thì được Mộc Hòe tiếp theo vào, dường như hắn quyết tâm mang Lăng Tiếu vào làm môn hạ của mình.

Mọi người nhao nhao nhập tọa, chỉ có Lăng Tiếu đứng lẻ loi trên đại điện.

- Tốt, hiện tại thảo luận xem Lăng Tiếu quy ai!

Vân Hùng lên tiếng nói ra.

Hắn vừa nói ra vài tên trưởng lão đã "Ngươi tranh ta đoạt", ai cũng mơ thu Lăng Tiếu.

- Tông chủ ngươi tới bình luận phân xử, phân xử theo lẽ công bằng, loại nào cũng là thuộc tính độ tinh khiết cao, đệ tử này quy làm môn hạ của ai, hôm nay tiểu tử này mộc thuộc tính là một trăm phần trăm, lẽ ra thuộc về Mộc Kỳ Phong mới đúng, thỉnh tông chủ làm chủ cho ta!

Mộc Hòe lệ lão ủy khuất bảo Vân Hùng phân xử.

- Tuy là nói như vậy, nhưng mà kim thuộc tính của hắn cũng vượt qua 90%, chỉ cần hắn tu luyện Kim Cương Huyền Công của ta, ngày sau tuyệt đối có thể đột phá đến Địa Hoàng giai, trăm năm sau tông của chúng ta sẽ có cường giả Địa Hoàng giai, như thế tiến giai tông môn thất phẩm cũng không sai,

tông chủ nên cho hắn quy làm đệ tử của ta đi, lão phu tuyệt đối sẽ tận tình truyền thụ.

Hứa Kiếm Nam nói ra.

- Nam sư huynh, Kim Cương Huyền Công của ngươi cũng không hoàn chỉnh, mà Xích Liệt Huyền Công của ta phẩm giai mặc dù thấp một chút, tuy nhiên lại phi thường hoàn thiện, hắn muốn đột phá lên Địa Hoàng giai có lẽ cũng chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa ta có Hỏa Liên Đàn cung cấp cho hắn tu luyện, cho nên Xích Viêm kỳ của ta mới là thích hợp cho hắn nhất.

Triệu Minh Uyên nói ra.

Ôn Hải Yến muốn nói cái gì, do dự một chút vẫn không có mở miệng.

Lúc này Vân Mộng Kỳ mở miệng nói ra:

- Không bằng cho hắn tự lựa chọn đi.

Nghe được giọng nói thanh thúy này, Lăng Tiếu không có cấm kỵ nhìn qua Vân Mộng Kỳ, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình vô hạn.

- Cũng tốt, Lăng Tiếu ngươi có nhiều thuộc tính, hôm nay chúng trưởng lão thậm chí đều muốn thu ngươi làm đồ đệ, chính ngươi cân nhắc đi, vị này chính là phong chủ Kim Đồng Phong Hứa trưởng lão chủ tu kim thuộc tính, vị này chính là phong chủ Xích Viêm Phong Triệu trưởng lão chủ tu hỏa thuộc tính, vị này chính là phong chủ Mộc kỳ Phong Mộc trưởng lão chủ tu mộc thuộc tính, vị này chính là các chủ Bích Tuyền Các Ôn trưởng lão chủ tu thủy thuộc tính...

Vân Hùng giới thiệu từng người cho Lăng Tiếu biết.

Lăng Tiếu cũng hành lễ với từng trưởng lão, trong nội tâm đắc ý thầm hô "Không nghĩ tới bản thiếu gia trở thành hàng bán chạy a!".

- Đúng rồi, ngươi cũng có thể lựa chọn trở thành đệ tử của bổn tông chủ, bổn tông chủ chủ tu thủy thuộc tính.

Vân Hùng bổ sung một câu.

Trong lúc nhất thời chúng trưởng lão đều nhìn qua Vân Hùng đầy khinh bỉ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 309 - Thu Đệ Tử. (2)

Vân Hùng cười cười nói:

- Các ngươi đừng nhìn ta như thế, lòng yêu tài mọi người đều có, mặc kệ hắn lựa chọn phong nào thì ta đều tán thành, dù sao cũng là hạnh của tông môn.

Lăng Tiếu nhìn qua Vân Hùng, lại nhìn qua Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm bắt đầu suy tư.

Trong đại điện mỗi người đều an tĩnh lại, duy chỉ có Dược Phong, Luyện khí Phong cùng và Thú Vực ba trưởng lão không lên tiếng, bọn họ lựa chọn không phải dùng thuộc tính tinh khiết làm chủ.

Thật lâu sau Lăng Tiếu mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời chúng trưởng lão cũng bắt đầu khẩn trương lên.

- Tông chủ, ta không chọn có được không?

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn Vân Hùng hỏi.

- Cái gì, không được, ngươi khẳng định phải lựa chọn, ngươi đã là đệ tử nội môn của Tử Thiên Tông, chẳng lẽ ngươi còn định mưu phản tông môn?

Vân Hùng nghiêm khắc nói.

- Không phải, ta không phải ý tứ này!

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

- Vậy ngươi là có ý gì?

Vân Hùng hỏi.

- Ta cảm thấy được chúng trưởng lão không cần vì mình ta mà gây chiến, như vậy rất tổn thương hòa khí, trong nội tâm của ta cũng rất băn khoăn, ta muốn lựa chọn một phong khác có được không?

Lăng Tiếu phi thường hiên ngang lẫm liệt nói, biểu hiện của hắn làm cho chúng trưởng lão suy tư.

Vân Mộng Kỳ nghe Lăng Tiếu nói lời này thì thầm mắng.

- Không biết đang đánh chủ ý quỷ quái gì!

- Chẳng lẽ ngươi muốn chủ luyện Phong thuộc tính? Nhưng mà trong các trưởng lão ở đây không ai có phong thuộc tính cả, cả tông môn cũng chỉ có một trưởng lão đời trước là có phong thuộc tính thôi, nhưng mà hắn đã ra ngoài du lịch rồi, chỉ sợ ngươi vô duyên!

Vân Hùng suy đoán nói ra.

- Tiểu tử, ngươi có một trăm phần trăm mộc thuộc tính tinh khiết, lựa chọn Mộc Kỳ Phong của ta thì tu vị của ngươi tăng lên nhanh nhất, ngươi ngàn vạn đừng để người khác lung lạc!

Mộc Hòe ở một bên lo lắng nói.

- Lựa chọn Kim Đồng Phong của ta là sáng suốt nhất.

- Xích Hỏa Phong của ta mới tốt nhất.

...

- Các vị trưởng lão xin nghe ta nói, kỳ thật ta là một gã Luyện dược sư!

Lăng Tiếu thấy mọi người nhao nhao thì bất đắc dĩ nói ra.

- Ngươi là Luyện dược sư?

Chúng trưởng lão đều hoảng sợ nói ra, ngay cả Vân Hùng thần sắc cũng động động.

- Đúng vậy, ta là nhị phẩm Luyện dược sư, cho nên ta muốn bái làm môn hạ của Dược Phong, không biết có được hay không?

Lăng Tiếu nhìn Vân Hùng hỏi.

- Không có khả năng, ngươi trẻ tuổi như vậy mà là nhị phẩm Luyện dược sư?

Phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc nói ra.

- Vị trưởng lão này là?

Lăng Tiếu nhìn lão giả và khom người hỏi.

- Lão phu chính là phong chủ Dược Phong!

Nam Cung Thường Nhạc đáp.

- Thì ra là sư phó.

Lăng Tiếu lúc này hành lễ với Nam Cung Thường Nhạc.

- Chậm đã, lần này đệ tử mà ta biết có một tên là nhất phẩm Luyện dược sư, hình như tên là Hoa Hiểu Quế, ta đã an bài hắn làm môn hạ của mình, ta cũng không nghe nói còn có ai là Luyện dược sư!

Nam Cung Thường Nhạc nghiêm túc nói.

Tuy Lăng Tiếu có các loại thuộc tính tinh khiết rất cao, đại biểu thiên phú tu luyện bất phàm, thế nhưng mà Nam Cung Thường Nhạc lại không cho rằng Lăng Tiếu sẽ là Luyện dược sư, huống chi là nhị phẩm Luyện dược sư, đây quả thực là hồ nháo.

Muốn trở thành một gã Luyện dược sư, đầu tiên phải hiểu rõ đặc tính của các loại linh thảo, còn phải có hỏa thuộc tính, quan trọng hơn nữa là phải biết luyện đan. Hai điều kiện trước nhiều người có thể làm được, nhưng mà điều kiện cuối cùng người đạt được ít càng thêm ít.

Luyện dược sư chú ý thiên phú luyện dược, hơn nữa tâm tính cũng tuyệt đối trầm ổn cứng cỏi.

Nam Cung Thường Nhạc cho dù từ điểm nào cũng không thấy Lăng Tiếu là một tên Luyện dược sư cả.

Muốn trở thành Luyện dược sư, tốc độ tu luyện sẽ bị ảnh hưởng, do đó ảnh hưởng tiến giai chậm hơn nhiều, hôm nay Lăng Tiếu tuổi như vậy đạt tới Huyền Sĩ cao giai, có thể thấy được hắn bình thường là tốn nhiều thời gian tu luyện, cho nên hắn kết luận Lăng Tiếu nói xàm.

Lăng Tiếu cũng không nói nhiều.

Hắn mỉm cười nhìn Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Sư phó không tin thì cho ta một phần linh thảo luyện Sinh Cơ Đan, ta có thể ở trước mặt mọi người luyện ra một lò.

Nam Cung Thường Nhạc nhìn thấy Lăng Tiếu tự tin như vậy, trong nội tâm suy nghĩ:

- Chẳng lẽ kẻ này quả nhiên là Luyện dược sư? Không có khả năng.

Nam Cung Thường Nhạc không có cự tuyệt yêu cầu của Lăng Tiếu, phân phó một tên chấp sự mang linh thảo Sinh Cơ Đan và đan lô tới.

Vân Mộng Kỳ ngồi xem nhìn qua Lăng Tiếu như đang suy nghĩ gì.

Nàng vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ chọn làm đệ tử Vân Hùng phụ thân của nàng, không nghĩ tới hắn lại lựa chọn Dược Phong, còn nói mình là Luyện dược sư.

- Thằng này làm cái gì, trên người chỉ có Hồi Lộ Đan cùng Dưỡng Khí Đan là đan dược cấp thấp, lại là Luyện dược sư sao?

Vân Mộng Kỳ nhớ tới dưới vực sâu hai người bị thương Lăng Tiếu chỉ có đan dược cấp thấp.

Nếu như Lăng Tiếu là nhị phẩm Luyện dược sư, hắn tuyệt đối không có khả năng chỉ có hai chủng đan dược cấp thấp này.

Tất cả mọi người nhìn qua cử động của Lăng Tiếu lần này tràn ngập nghi hoặc, cũng không có ai tin tưởng hắn thực sự là nhị phẩm Luyện dược sư.

Nhưng mà Lăng Tiếu rất nhanh khiến bọn họ biết suy nghĩ này là sai lầm.

Trong đại điện Tử Thiên Tông, một đám trưởng lão ngồi nghiêm chỉnh, cơ hồ tất cả ánh mắt toàn bộ đặt vào thân ảnh thẳng tắp ở giữa đại điện.

Được sự phân phó của Nam Cung Thường Nhạc, rất nhanh có người mang dược đỉnh tới, còn có linh thảo luyện chế Sinh Cơ Đan.

Như Hồi Lộ Đan, Dưỡng Khí Đan, Sinh Cơ Đan... Những đan dược thông thường này có cách diều chế ai cũng biết, nhưng mà người luyện chế được lại không nhiều.

- Tốt, toàn bộ đã tập hợp đủ, để cho chúng ta nhìn xem thực lực nhị phẩm Luyện dược sư của ngươi thế nào, nếu như ngươi thực đạt tới nhị phẩm, lão phu sẽ thu ngươi làm đồ đệ.

Nam Cung Thường Nhạc vuốt râu nói.

Các trường lão khác sắc mặt đều khó coi, bọn họ đều không hy vọng Lăng Tiếu thật sự là Luyện dược sư.

Cho dù Luyện dược sư trong mắt người khác là tôn quý, nhưng mà chủ nhân của thế giới này chính là võ giả đỉnh phong. Trừ phi Lăng Tiếu ngày sau có thể đạt tới Tứ phẩm hoặc Ngũ phẩm Luyện dược sư trở lên, bằng không thì tuyệt đối sẽ không có tên cường giả Địa Hoàng giai nào đặt hắn vào trong mắt.

- Tiểu tử cả gan ở trước mặt tông chủ và các trưởng lão bêu xấu rồi.

Lăng Tiếu thi lễ với mọi người, lườm qua phía Vân Mộng Kỳ, mỉm cười với nàng và luyện đan.

Lăng Tiếu đã là Tam phẩm Luyện Đan Sư, nhưng mà hắn hiện tại không thể công bố thân phận này, bằng không sẽ làm người ta quá mức sợ hãi, trước

hết nên cho người ta biết rõ hắn là nhị phẩm Luyện dược sư, dùng tuổi của hắn đã được người ta coi trọng rồi.

Bồng!

Một gốc linh thảo bị Lăng Tiếu ném vào trong dược đỉnh, một ngọn lửa nhanh chóng đốt lên.

Người trong nghề vừa ra tay thì biết được hay không.

Nam Cung Thường Nhạc mí mắt nhảy nhót, thần sắc hơi đổi, những người khác cũng tập trung vào động tác của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 310 - Bái Nhập Dược Phong

Linh thảo rơi vào trong dược đỉnh lập tức khô lại, vài giọt dược lực tinh hoa bị đề luyện ra.

Động tác của Lăng Tiếu không dừng lại chút nào, cầm một góc linh dược trên bàn ném vào trong dược đỉnh.

Rất nhanh trong đại điện tràn ngập mùi thuốc.

- Nam Cung lão đầu, tiểu tử này thật sự là Luyện dược sư!

Phong chủ Luyện Khí Phong có quan hệ tốt nhất với Nam Cung Thường Nhạc lên tiếng nói.

Nam Cung Thường Nhạc trùng trùng điệp điệp gật đầu đáp:

- Chỉ nhìn thủ pháp khống hỏa của hắn thì tuyệt đối không phải nhất phẩm Luyện dược sư bình thường có thể so sánh được, tiểu tử này mới bao nhiêu ah, cho dù hắn không đạt tới nhị phẩm ta cũng nhất định phải thu,thiên phú luyện đan của hắn còn khủng bố hơn ta vài lần, lúc trước ta lớn như hắn mới miễn cưỡng đạt tới nhất phẩm Luyện dược sư mà thôi.

Chúng trưởng lão nhìn qua Lăng Tiếu đang luyện đan, thần sắc phức tạp, cũng không biết bọn họ suy nghĩ gì.

Nửa canh giờ sau, hai tay của Lăng Tiếu áp vào nhau, hét lớn một tiếng:

- Ngưng cho ta!

Bồng!

Dược đỉnh xuất hiện tiếng lộp bộp, tiếng tuy nhỏ nhưng trong đại điện yên tĩnh thì nó rất được chú ý.

- Hô, đan thành, thỉnh chúng trưởng lão xem qua!

Lăng Tiếu dùng tay lau mồ hôi trên trán, sau đó nhìn qua tám viên đan dược trong dược đỉnh.

Tại sao là tám khỏa đan dược, mà không phải mười khỏa?

Đó là do Lăng Tiếu cố ý gây nên, hắn hiện tại cũng không muốn người ta biết tỷ lệ thành đan của hắn là trăm phần trăm, bằng không thì người khác chỉ sợ sẽ đối đãi hắn như quái vật.

Mặc dù một lần luyện thành tám khỏa, nhưng mà cũng đủ làm mọi người ở đây phải hoảng sợ rồi, nhất là Luyện dược sư Nam Cung Thường Nhạc.

Hắn tiếp nhận đan dược của Lăng Tiếu, xem tỷ lệ và ngửi hương vị, sắc mặt vui mừng hiện trên mặt.

- Tốt... Đan dược tốt, người rất tốt ah, về sau ngươi chính là đệ tử Dược Phong.

Nam Cung Thường Nhạc nhìn Lăng Tiếu khen không dứt miệng.

- Đồ nhi Lăng Tiếu bái kiến sư phó!

Lăng Tiếu thừa cơ quỳ hành lễ trước mặt Nam Cung Thường Nhạc.

Chuyện này làm vài tên trưởng lão muốn thu Lăng Tiếu làm đồ đệ sắc mặt

biến thành khó coi, nhất là Mộc Hòe sắc mặt như sắp khóc

Thuộc tính tinh khiết có thể đạt tới 70% xưng là thiên tài, mà đạt tới 80% xưng là tuyệt đỉnh thiên tài, như vậy đạt tới 90% có thể coi là thiên tài nghịch thiên, về phần đạt tới trăm phần trăm hoàn toàn có thể xưng là yêu nghiệt.

Thuộc tính tinh khiết đạt tới trăm phần trăm cơ hồ là mấy trăm năm thậm chí là ngàn năm khó gặp được một người, mà trước mặt có một kẻ như vậy, đáng tiếc lại không phải đồ đệ của hắn, hắn chịu sao nổi?

Đây quả thực còn khó chịu hơn cả lão bà bị đoạt.

Thế nhưng mà người ta đã bái sư rồi, còn không biết xấu hổ đi cướp người sao?

- Tốt, nếu Lăng Tiếu bái vào Dược Phong, là đệ tử Dược Phong, nhưng mà luyện đan không được sơ sẩy luyện công!

Vân Hùng giảng hòa nói ra.

- Dạ tông chủ, đệ tử nhớ kĩ!

Lăng Tiếu đáp.

- Tốt, đều tán đi!

Vân Hùng thật sự không ngờ có kết quả như vậy, đám trưởng lão sắc mặt xanh mét, cũng không hề có ý định thương nghị cái gì, lúc này phất tay tan họp.

- Đi thôi, theo ta quay về Dược Phong đi!

Nam Cung Thường Nhạc phi thường hiền lành nhìn Lăng Tiếu nói.

Dược Phong tương đối ít đệ tử, đều bởi vì muốn trở thành một gã Luyện dược sư điều kiện phi thường hà khắc, thiên phú cực kỳ quan trọng.

Năm nay có thể tìm được một gã đệ tử thiên tài quá khó, Nam Cung Thường Nhạc cực kỳ thoả mãn, bây giờ có được một đệ tử thiên phú xuất chúng hắn càng vui vẻ, điều này có thể nói hắn không mừng như điên sao?

Lăng Tiếu hành lễ với mọi người, lại lườm Vân Mộng Kỳ, dứt khoát theo Nam Cung Thường Nhạc rời khỏi.

- Thật không biết nên hình dung tiểu tử này thế nào, chỉ hy vọng hắn lựa chọn con đường này chính xác.

Trong lòng Vân Hùng suy nghĩ mà cảm khái. Kỳ thật trong lòng hắn vẫn hy vọng Lăng Tiếu chuyên tâm tu luyện võ đạo càng nhiều càng tốt, nhưng mà việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể tùy theo.

...

Một ngày sau trên ngọn núi đầy linh khí.

- Lão đại, thì ra ngươi là nhị phẩm Luyện dược sư ah, ngươi quá không có phúc hậu, không ngờ chẳng sớm nói với ta biết.

Hoa Hiểu Quế vẻ mặt sùng bái nhìn qua Lăng Tiếu.

Hắn vừa được thu vào Dược Phong, lại phát hiện Lăng Tiếu đã đi trước tới nơi này, hôm nay mới biết được Lăng Tiếu còn là Luyện dược sư, hơn nữa đã đạt tới nhị phẩm.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Ngươi không có hỏi qua ta, ta đâu cần phải nói, hơn nữa ta sợ nói ra ngươi sẽ bị đả kích lớn, lão đại suy nghĩ thay ngươi đấy.

- Nhìn ngươi nói về sau chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, lão đại ngươi có thể chiếu cố ta nha.

Hoa Hiểu Quế cực kỳ nịnh nọt nói.

Hôm nay Lăng Tiếu không còn là trước kia, trước kia không biết Lăng Tiếu là Luyện dược sư, hắn thường lấy mình là nhất phẩm Luyện dược sư ra khoe khoang trước mặt Lăng Tiếu. Nhưng mà bây giờ cho dù bây giờ luyện dược đều kém xa Lăng Tiếu, trong lòng của hắn có tự ti.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Hoa Hiểu Quế nói

- Tiểu quy, ngươi thiên phú không dưới ta, chỉ cần ngươi chịu cố gắng, một ngày nào đó sẽ vượt qua ta.

- Lão đại, ta biết rõ ngươi là đang an ủi ta, nhưng mà vì ước hẹn ba năm, ta nhất định có thể trở thành Tam phẩm Luyện dược sư!

Hoa Hiểu Quế nắm chặt nắm đấm tràn ngập tin tưởng nói.

- Ân, vậy mới đúng mà, nhưng mà ngươi bây giờ nhiệm vụ thiết yếu chính là đột phá Huyền Sĩ giai, bằng không ngươi muốn trở thành nhị phẩm Luyện dược sư cũng khó khăn!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Ta đây cũng biết, lão gia tử nhà ta cũng thưởng lải nhãi, nói nhất định phải

đột phá đến Huyền Sĩ chuyển hóa thuộc tính sau đó mới có thể luyện chế đan dược nhị phẩm, nhưng mà bây giờ ta chỉ là Huyền Giả trung giai, hơn nữa còn ăn đan dược lên cấp, muốn ta trong ngắn hạn đột phá đến Huyền Sĩ giai nói dễ vậy sao ah!

Hoa Hiểu Quế buồn rầu nói.

Lăng Tiếu nhìn qua Hoa Hiểu Quế vẻ mặt đắng chát, trong nội tâm hơi động một chút.

Hắn sớm xem Hoa Hiểu Quế là huynh đệ, tiểu tử này thực lực tuy kém một ít, nhưng mà rất giảng nghĩa khí, điểm này ở Tử Thiên Thành Lăng Tiếu đã biết rõ.

- Ngươi đã là huynh đệ Lăng Tiếu ta, ta sẽ giúp ngươi một chút.

Lăng Tiếu âm thầm quyết tâm.

Quyết tâm ngày sau giúp Hoa Hiểu Quế trở thành cao phẩm Luyện dược sư được người ta kính nể, còn sau này tạm thời không nói.

- Tiểu quy, ngươi phải chẳng nhận ta làm lão đại cả đời?

Lăng Tiếu phi thường nghiêm túc hỏi.

Hoa Hiểu Quế thấy Lăng Tiếu lần đàu tiên nghiêm túc như thế, lúc này cũng thu liễm tùy ý, nhìn Lăng Tiếu gật đầu nói

- Lão đại ngươi nói cái gì vậy, trên đường tới Tử Thiên Tông cũng chỉ có ngươi xem ta là bằng hữu, Hoa Hiểu Quế ta mặc dù không có năng lực gì, nhưng mà ta chưa từng bán huynh đệ, lão đại ngươi vĩnh viễn là lão đại của ta, cho dù ngươi cầm dao đâm ta, ta cũng không nhíu mày.

- Tốt, hảo huynh đệ, về sau ngươi là huynh đệ của Lăng Tiếu ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 311 - Trưởng Lão Đời Trước Của Mộc Kỳ Phong. (1)

Lăng Tiếu nặng nề vỗ vai Hoa Hiểu Quế nói ra, hắn dừng một chút và nói:

- Tiểu quy, hiện tại ta truyền cho ngươi một bộ huyền công tu luyện, bộ huyền công này tuyệt đối không được cho người ta biết, hơn nữa có hữu dụng với luyện đan của ngươi trong tương lai, cho nên ngươi nhất định phải giữ bí mật.

- Lão... Lão đại!

Hoa Hiểu Quế kích động muốn nói gì, hắn biết rõ Lăng Tiếu trịnh trọng dặn dò hắn như vậy, huyền công tuyệt đối phi thường bất phàm.

Hắn phi thường tín nhiệm lời của Lăng Tiếu nói, Lăng Tiếu chưa từng lừa gạt hắn, giống như lúc trước Vũ Tư Tuyết nói là hắn, hiện tại cơ hội chẳng phải là của hắn sao?

- Xem ta là lão đại thì cái gì cũng không cần nói, ta hiện tại niệm khẩu quyết cho ngươi nghe, ngươi phải nhớ kỹ!

Lăng Tiếu đánh gãy lời của Hoa Hiểu Quế, sau đó mang khẩu quyết tu luyện "Bài Vân Kính" truyền thụ cho Hoa Hiểu Quế.

Bài Vân Kính vốn là công pháp tu luyện hỏa thuộc tính, hơn nữa tốc độ tu luyện có lẽ không chậm hơn huyền công cao cấp.

Chỉ cần Hoa Hiểu Quế học được Bài Vân Kính này, trong vòng nửa năm nhất định có thể đột phá lên Huyền Giả cao giai, đến lúc đó cho hắn ăn đan

dược, giúp hắn đột phá Huyền Sĩ giai không thành vấn đề.

Hoa Hiểu Quế tự nhiên không biết Lăng Tiếu đang giúp hắn như vậy, nhưng chỉ bằng Lăng Tiếu truyền khẩu quyết lần này, làm cho hắn cảm động rối tinh rối mù.

Trong lòng của hắn quyết định cả đời này nhất định phải theo sát lão đại mới được.

Hoa Hiểu Quế ngộ tính bình thường, Lăng Tiếu sau khi truyền khẩu quyết cho hắn, còn phải đọc lại nhiều lần, hắn mới thoáng lĩnh ngộ một ít yếu lĩnh.

Lăng Tiếu cũng không có miễn cưỡng hắn thông hiểu toàn bộ đạo lý, dù sao thời gian còn nhiều, cho hắn chậm rãi lĩnh ngộ là được rồi.

- Lão đại, có thể đọc lại hay không, ta còn chưa hiểu yếu lĩnh trong đó.

Hoa Hiểu Quế nghiêm mặt nói ra.

- Không có việc gì, hiện tại ngươi đã nhớ hơn phân nửa, tìm chút thời gian là ghi nhớ thôi.

Lăng Tiếu an ủi nói ra.

- Tạ ơn lão đại nhiều, ta sẽ cố gắng!

Một ngọn núi linh khí sung túc, cây cối che trời.

Trong nơi này có từng tòa dược điền, từng gốc nhất giai đến nhị giai linh thảo được gieo trồng trong đó, mùi thuốc nồng đậm làm cho người ta thoải mái.

Đây chính là Dược Phong trong chín phong của Tử Thiên Tông.

Nam Cung Thường Nhạc là phong chủ Dược Phong, đã là Tứ phẩm luyện dược đại sư, đồng môn còn có hai Tam phẩm Luyện dược sư, dưới hắn còn có tám tên đệ tử, hôm nay cộng thêm Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế vừa vặn gom góp mười tên đệ tử.

Thân là phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc cũng không dễ dàng thu đồ đệ, bởi vì hắn yêu cầu cực cao.

Hôm nay đệ tử duy nhất của hắn là Tam phẩm Luyện dược sư, hai năm trước trở thành đệ tử chân truyền, số còn lại là đệ tử của các sư đệ của hắn.

Hiện tại Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đồng thời được Nam Cung Thường Nhạc thu làm đệ tử, việc này làm cho Dược Phong vốn bình tĩnh náo nhiệt lên.

Dược Phong cũng không phải rải rác mấy chục người, ở trên núi còn có hơn mười tên đệ tử ngoại môn cam nguyện làm dược bộc.

Bọn họ đều dốc lòng theo đuổi Luyện dược sư, nhưng mà không phải ai cũng có thiên phú cả, đành phải ở lại Dược Phong hỗ trợ quản lý gieo trồng linh thảo, hy vọng ngày nào đó thần may mắn hàng lâm có thể được phong chủ hoặc trưởng lão chỉ điểm đôi chút, giúp cho bọn họ trở thành Luyện dược sư, hoặc có thể làm tùy tùng của đệ tử nội môn nào đó cũng tốt, như thế liền có tiếp tiếp tục quan sát luyện đan, khiến cho chính mình lấy lợi ích.

Đại điện Dược Phong, mặc dù không có rộng rãi đại khí như ngọn núi chính, thế nhưng mà kiến trúc cũng thập phần trang nghiêm xa hoa.

Luyện dược sư là chức nghiệp tôn quý nhất, các phong muốn đạt được đan dược, tự nhiên phải đi cầu Dược Phong, bọn họ cần luyện dược cũng phải trả

giá, cho nên Dược Phong là phong giàu nhất trong các phong.

Nam Cung Thường Nhạc ngồi ở chủ vị, hai bên là hai lão giả, tuổi chừng sáu bảy mươi, hai người đều là vẻ mặt vẻ đạm mạc.

- Sư huynh, nghe nói ngươi năm nay thu hai gã đệ tử?

Lão giả bên trái nhìn qua Nam Cung Thường Nhạc hỏi.

Người này tên là Chu Như Thường, Tam phẩm Luyện dược sư, đệ tử của hắn nhiều nhất, có bốn người, mà người khác tên là Dương An, môn hạ có ba gã đệ tử.

Nam Cung Thường Nhạc vuốt râu bạc trắng cười nói

- Đúng vậy, vốn ta cho rằng chỉ một đệ tử là đủ, không ngờ lại phát hiện một thiên tài luyện dược khác, thành tựu của hắn không kém gì Nam Tiên cả.

- Úc, có thể được sư huynh khen như vậy chắc là hiếm thấy, tương lai ta nhất định muốn gặp sư điệt này.

Chu Như Thường khinh thường đáp.

Bộ dáng của hắn như vậy hẳn là sớm có oán niệm với Nam Cung Thường Nhạc.

Nhớ ngày đó đệ tử Nam Cung Thường Nhạc là Triêu Nam Tiên là hạt giống do hắn phát hiện trước, không ngờ cuối cùng lại bái làm môn hạ của Nam Cung Thường Nhạc, chuyện này vẫn làm hắn khó chịu trong lòng.

Hôm nay Triêu Nam Tiên đã là đệ tử chân truyền, càng nói rõ ánh mắt của hắn chuẩn xác, thế nhưng mà vinh quang như thế toàn bộ thuộc về sư huynh

của mình.

Hắn một lòng suy nghĩ bồi dưỡng một tên đệ tử khác áp đả Triêu Nam Tiên, đoạt lại vinh quang thuộc về hắn.

- Chuyện này không vội, đợi đến lúc thệ tông đại hội thì hắn sẽ bỗng nhiên nổi tiếng.

Nam Cung Thường Nhạc đáp.

- Thệ tông đại hội? Sư huynh ngươi cảm thấy đệ tử ngươi mới thu có năng lực đó sao?

Nói chuyện lúc này là Dương An chọc miệng hỏi.

- Đến lúc đó sẽ biết!

Nam Cung Thường Nhạc phi thường tự tin đáp.

Chu Như Thường biến sắc, trong nội tâm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này một gã đệ tử vội vàng chạy vào bẩm báo.

- Phong chủ, Mộc trưởng lão cầu kiến.

Nam Cung Thường Nhạc nhàn nhạt nói:

- Mau mời!

- Mộc trưởng lão chẳng lẽ tới đây cầu sư huynh luyện đan?

Chu Như Thường cùng Dương An sững sờ lẩm bẩm.

- Xem ra Mộc Hòe vẫn không cam lòng nha!

Nam Cung Thường Nhạc trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe đi tới, sau lưng hắn còn có lão giả lưng còng.

Lão giả này tay cầm quải trượng, đi đường chậm quá, lông mày tu che phủ nửa gương mặt, chỉ có đôi mắt già thỉnh thoảng có tinh quang lóe lên.

Nam Cung Thường Nhạc, Chu Như Thường và Dương An vừa nhìn thấy người tới thì đứng lên nghênh đón.

- Bái kiến Tiêu trưởng lão!

Nam Cung Thường Nhạc ba người khom người thi lễ với lão già kia.

- Ha ha, đều miễn lễ!

Lão giả cười ha hả nói.

Nam Cung Thường Nhạc lập tức nghênh tiếp lão giả lên chủ vị, Mộc Hòe thì đứng bên cạnh không có ngồi, Nam Cung Thường Nhạc cũng không dám ngồi.

- Đều ngồi xuống đi, các ngươi đều đứng đấy không phiền sao?

Lão giả nhàn nhạt nói.

Lúc này mọi người mới theo thứ tự ngồi xuống.

- Không biết Tiêu trưởng lão vì sao mà đến đây?

Nam Cung Thường Nhạc nhìn qua lão giả hỏi, tuy hắn đã đoán được ý đồ tới nhưng không có chắc chắn.

Lão giả này chính là trưởng lão đời trước của Mộc Kỳ Phong, là sư phụ của Mộc Hòe, Tiêu Tùng Lâm, đã hơn hai trăm tuổi tuổi, chính là nhân vật nguyên lão của Tử Thiên Tông, cho dù là tông chủ cũng phải kính ba phần

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 312 - Trưởng Lão Đời Trước Của Mộc Kỳ Phong. (2)

- Ha ha, ta cũng không quanh co lòng vòng, ta muốn gặp mặt tiểu tử mộc thuộc tính tinh khiết kia.

Tiêu Tùng Lâm đi thẳng vào vấn đề.

Ngày hôm qua Mộc Hòe không thể mang Lăng Tiếu mời chào vào Mộc Kỳ Phong, vì thế vẫn canh cánh trong lòng.

Thể chất mộc thuộc tính tinh khiết trăm năm thậm chí ngàn năm khó gặp, hắn tuyệt không trơ mắt nhìn Lăng Tiếu đi qua phong khác, thế nhưng mà ván đã đóng thuyền, hắn không có biện pháp xoay chuyển trời đất.

Trái lo phải nghĩ, hắn rốt cục nghĩ đến một biện pháp, chính là mời sư phó lão nhân gia, tin tưởng dùng năng lực của lão nhân gia nhất định có thể kéo Lăng Tiếu vào Mộc Kỳ Phong.

Nam Cung Thường Nhạc có chút khó xử đáp:

- Tiêu trưởng lão, tiểu tử này đã là môn hạ của ta, chẳng lẽ ngài muốn hoành đao đoạt ái, huống chi tiểu tử này biết luyện đan.

- Ta đã nghe Mộc Hòe nói, trước hết để ta gặp hắn nói sau.

Tiêu Tùng Lâm dùng ngữ khí không cho cự tuyệt nói ra.

Nam Cung Thường Nhạc do dự một chút, liền phân phó làm cho người mang Lăng Tiếu đến.

Lăng Tiếu theo đệ tử đi tới, hành lễ với mọi người:

- Không biết sư phó gọi ta tới có chuyện gì?

- Vị này chính là Tiêu trưởng lão của tông môn, là hắn tìm ngươi.

Nam Cung Thường Nhạc giới thiệu.

Lăng Tiếu hành lễ với Tiêu Tùng Lâm.

- Bái kiến lão tiền bối.

Tiêu Tùng Lâm cặp mắt lim dim, lúc này tinh quang bắn ra ngoài, thân thể lóe lên, lập tức đến bên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu còn không có bất kỳ phản ứng, liền bị Tiêu Tùng Lâm bắt lấy mạch bác.

Trong lòng Lăng Tiếu hoảng hốt.

- Thật nhanh!

Ngay sau đó huyền lực trong người Lăng Tiếu không bị khống chế vận chuyển.

Một lực lượng tinh thuần từ lòng bàn tay Lăng Tiếu hiện ra.

Tiêu Tùng Lâm nhìn qua lực lượng trong lòng bàn tay của Lăng Tiếu thì kích động nói ra.

- Thật sự là thể chất mộc thuộc tính.

Kế tiếp Tiêu Tùng Lâm buông tay Lăng Tiếu ra, nhìn qua Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Thường Nhạc, tiểu tử này sau này quy cho Mộc Kỳ Phong chúng ta, hắn luyện đan tuyệt đối không xuất chúng như luyện võ, nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ cho Mộc Hòe đưa thứ tốt tới đền bù tổn thất cho ngươi.

Mộc Hòe nghe lời này, trên mặt lộ vẻ vui mừng, trong nội tâm thầm nghĩ.

- Cho sư phó xuất mã, quả nhiên không giống.

- Cái này... Cái này không tốt lắm đâu, tiểu tử này đã bái ta làm sư, bảo hắn cải biến đi tới Mộc Kỳ Phong thì lý không hợp, hơn nữa sẽ tổn hai danh dự của ta!

Nam Cung Thường Nhạc khó xử nói.

Tiêu Tùng Lâm địa vị cao hơn hắn, hắn không thể không cân nhắc mặt mũi của Tiêu Tùng Lâm, nhưng mà hắn cực kỳ thưởng thức Lăng Tiếu, bằng chừng ấy tuổi đã là nhị phẩm, hơn nữa tỷ lệ thành đan là tám phần, không tới ba năm hắn tuyệt đối sẽ giúp Lăng Tiếu trở thành Tri Tiên Nam thứ năm, trở thành đệ tử chân truyền của tông phái.

- Chuyện này có cái gì không hợp, ngươi trục xuất hắn là được rồi, đến lúc đó cho hắn bái Mộc Hòe làm sư là được, một câu được hay không? Không được thì lão phu tới tìm tông chủ đòi người!

Tiêu Tùng Lâm bộ dáng chắc chắn phải có.

- Sư huynh, nếu hắn là thể chát mộc thuộc tính thì tặng cho Mộc Kỳ Phong đi, dù sao đệ tử chúng ta cần là hỏa thể chất, hắn là đệ tử mộc thuộc tính có thể luyện đan dược gì chứ?

Chu Như Thường mở miệng nói ra.

Hắn cười lạnh trong lòng:

- Chẳng lẽ sư huynh mắt mờ, rõ ràng tuyển một tên tiểu tử mộc thuộc tính tiểu làm đệ tử, chẳng lẽ đầu năm nay người mộc thuộc tính có thể luyện được sao? Thật sự là chê cười.

Dương An cũng khuyên can.

- Sư huynh, Thường sư đệ nói không sai, tặng hắn cho Mộc Kỳ Phong đi.

Dương An suy nghĩ cũng nhất trí.

- Các ngươi biết cái gì?

Nam Cung Thường Nhạc khó chịu nhìn qua hai tên sư đệ, lúc này nhìn qua Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu lựa chọn đi.

- Tiểu gia hỏa, ngươi suy nghĩ thật kỹ, ngươi thể chất mộc thuộc tính tinh khiết, nếu không cần tu là quá lãng phí, cho dù ngươi không đáp ứng, lão phu cũng sẽ kéo ngươi vào Mộc Kỳ Phong!

Tiêu Tùng Lâm nhìn Lăng Tiếu nói.

Trong lòng Lăng Tiếu khó xử!

Trước mắt lão nhân này là lão tiền bối trong tông, địa vị trong tông môn cao cả, nếu hắn không đáp ứng thì chỉ sợ như lời hắn nói, sẽ trói hắn đưa tới Mộc Kỳ Phong, nếu như đáp ứng vậy sẽ loạn kế hoạch của hắn, đây là chuyện tốt

sao?

- Đúng rồi, hôm nay ta tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết chính là kim thuộc tính huyền pháp, mà Tam Phân Quy Nguyên Khí là ba thuộc tính cùng tu, chỉ có mộc thuộc tính không có tu luyện, đến ngày sau chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới tiến độ tiến giai, xem ra lựa chọn Mộc Kỳ Phong cũng là cần thiết.

Lăng Tiếu cân nhắc trong lòng.

Sau một lát Lăng Tiếu rốt cục cũng nghĩ ra biện pháp.

- Lão tiền bối, ta đã bái Nam Cung sư phó làm sư, vậy hắn hắn chính là sư phụ của ta, bởi vì cái gọi là một ngày là sư, cả đời là sư, nếu bảo Lăng Tiếu phản bội sư môn, chẳng khác gì đại nghịch bất đạo, Lăng Tiếu tuy bất tài, nhưng mà ta đọc sách thánh hiền, nửa đường bất nghĩa là không được.

Lăng Tiếu nghiêm nghị nói ra.

Lời này vừa ra, Nam Cung Thường Nhạc cười, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này xem ra còn biết nói chuyện.

- Việc này ngươi không cần lo lắng, ta cũng không bảo ngươi phản bội sư môn, mà bảo Thường Nhạc trục xuất ngươi mà thôi, bởi như vậy chẳng đại nghịch bất đạo rồi.

Tiêu Tùng Lâm nhàn nhạt đáp, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật đúng là có vài phần cốt khí.

- Lời mặc dù như thế, nhưng đệ tử cũng xấu hổ trong lòng.

Lăng Tiếu than nhẹ nói ra, dừng một chút hắn nói:

- Không bằng như vậy đi, ta đã bái Nam Cung sư phó làm sư, lại bái Mộc trưởng lão làm sư, như vậy không ai khó xử, như vậy ta có thể học luyện đan, lại có thể tu luyện huyền công mộc thuộc tính, tin tưởng hai bên cũng không sai lầm.

Lăng Tiếu nói ra lời này mọi người sững sờ.

Tiêu Tùng Lâm khẽ chau mày, hắn nói:

- Như vậy cũng được!

Lăng Tiếu đề nghị thật lớn mật.

Một đồ hai sư, tiền lệ này trên Huyền Linh đại lục không phải là không có, nhưng mà Tử Thiên Tông chưa có lệ này.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng Tiêu Tùng Lâm sẽ không đáp ứng, ai biết lão nhân kia còn rất có vài phần phách lực, một ngụm liền đáp ứng.

Nếu Tiêu Tùng Lâm đã mở miệng, Nam Cung Thường Nhạc cũng không có lý cự tuyệt.

Tuy nói Tiêu Tùng Lâm không phải tông chủ, nhưng mà bối phận của hắn vẫn còn ở đó, như thế nào cũng cho hắn vài phần mặt mũi.

Ngược lại Chu Như Thường và Dương An thần sắc khó coi. Bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu kẻ này quá mức dối trá, không có nửa phần trầm ổn của Luyện dược sư, hơn nữa lại là mộc thuộc tính tinh khiết, tuyệt không thể nào là Luyện dược sư, bọn họ nghĩ mãi không rõ Nam Cung Thường Nhạc đang suy nghĩ gì.

- Chuyện này cứ định như vậy, về sau tiểu gia hỏa sẽ do ta báo cáo với tông môn, nửa tháng đầu hắn sẽ ở lại Dược Phong học tập luyện đan, nửa tháng sau sẽ ở Mộc Kỳ Phong tu luyện huyền công, Thường Nhạc ngươi không có ý kiến gì chứ?

Tiêu Tùng Lâm nói ra.

- Theo như ý của Tiêu trưởng lão!

Nam Cung Thường Nhạc gật gật đầu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 313 - Cút Sang Một Bên Cho Ta

- Đồ nhi bái kiến Mộc sư phó, bái kiến thái sư phó, Lăng Tiếu nhất định sẽ không để các ngươi thất vọng!

Lăng Tiếu nhìn qua hai lão nhân hành lễ.

- Tốt... Tốt, sư phó sẽ dốc túi truyền thụ cho ngươi, sớm ngày giúp ngươi thành đệ tử chân truyền.

Mộc Hòe không ngớt lời đáp. Tảng đá trong lòng của hắn buông xuống.

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Thường Nhạc, Chu như Thường cùng với Dương An thần sắc biến hóa khó thấy.

Bởi vì Mộc Hòe nổi danh quỷ keo kiệt trong Tử Thiên Tông, đối đãi đệ tử luôn tàng tư, có thứ tốt không bỏ được cho đệ tử tu luyện, ngay cả huyền công trấn phong của hắn cũng không có truyền cho tên đệ tử nào, chuyện này khiến cho thực lực chỉnh thể của Mộc Kỳ Phong hơi yếu.

Bản thân mộc thuộc tính công kích yếu hơn các loại thuộc tính khác rất nhiều, nếu không có huyền công cao hơn người khác thì chẳng thể áp đảo thuộc tính khác.

Hôm nay có thể nghe được Mộc Hòe nói như vậy, bọn người Nam Cung Thường Nhạc cảm thấy khó mà tin nổi, nếu hắn nói thế thì chắc chắn sẽ nhiệt tình dạy bảo Lăng Tiếu.

Mộc Hòe đưa lệnh bài Mộc Kỳ Phong cho Lăng Tiếu, mới cùng Tiêu Tùng

Lâm rời khỏi.

Nhưng mà trước khi đi Mộc Hòe còn dặn dò Lăng Tiếu nửa tháng sau nhất định phải đi Mộc Kỳ Phong, dường như hắn sợ Lăng Tiếu thay đổi.

Tiêu Tùng Lâm cùng Mộc Hòe vừa đi, Chu Như Thường có ý kiến.

- Sư huynh, ngươi xác định thu tiểu tử này làm đồ đệ?

Chu Như Thường khó chịu hỏi.

- Sư đệ có lời gì cứ việc nói thẳng!

Nam Cung Thường Nhạc không quanh co, trực tiếp hỏi ngược lại.

- Tiểu tử này chính là mộc thuộc tính, ngươi xác định muốn thu hắn làm đồ đệ?

Chu Như Thường nghiền ngẫm hỏi.

Dương An bên cạnh cũng nhìn qua Nam Cung Thường Nhạc, hắn muốn biết đáp án.

- Ha ha, đây là tự nhiên, Lăng Tiếu đã là nhị phẩm Luyện dược sư, đây được tông chủ cùng với chúng trưởng lão nhìn thấy.

Nam Cung Thường Nhạc cười nói.

Lời này vừa ra làm Chu Như Thường và Dương An đều lộ ra thần sắc khó tin, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu xuất hiện biến hóa.

- Chẳng lẽ tiểu tử này thể chất mộc hỏa song thuộc tính?

Hai người đồng thời nghĩ thầm trong lòng.

Bọn họ không hoài nghi lời này của Nam Cung Thường Nhạc chút nào, bởi vì trong chuyện này hắn không thể nói đùa.

Trẻ tuổi như vậy đã là nhị phẩm Luyện dược sư, chuyện này quá nghịch thiên rồi.

Ngay cả Triêu Tiên Nam có danh xưng thiên tài Luyện dược sư cũng đã có ba mươi mấy tuổi, mà tiểu tử trước mặt không tới hai mươi tuổi, không chỉ có tu vị Huyền Sĩ cao giai, lại là nhị phẩm Luyện dược sư, không quá năm năm tin tưởng có thể đuổi theo tiền bối như bọn họ.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt là bảy ngày.

Trong bảy ngày này Lăng Tiếu thăm dò tình huống của Dược Phong.

Lúc này tất cả mọi người đã biết sự tồn tại của Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế.

Bọn họ thân là đệ tử thân truyền của phong chủ, thân phận tự nhiên cao hơn người khác một bậc.

Mặc dù như thế, Lăng Tiếu đối đãi những đệ tử trông coi linh thảo không có bày ra giá đỡ gì, những đệ tử kia cảm tình tăng nhiều với Lăng Tiếu, thường thường gặp một ít vấn đề luyện dược cũng hỏi Lăng Tiếu.

Những vấn đề luyện chế đan dược nhất giai như vậy, Lăng Tiếu tự nhiên

cam tâm tình nguyện giúp bọn họ giải đáp.

Dù sao cũng không phải là đại sự gì cả, nhưng mà Lăng Tiếu vô tâm gây nên, trong mắt người khác lại khó chịu.

Liễu Đông, ba mươi tám tuổi, hắn là đệ tử của Chu Như Thường, đã sớm là nhị phẩm luyện dược sư.

Vốn hắn sắp nhanh chóng đột phá lên Tam phẩm Luyện dược sư, ai biết Triêu Nam Tiên lại đột phá lên Tam phẩm Luyện dược sư trước hắn, chuyện này làm cho hắn bị đả kích lớn, hơn nữa hắn làm người lòng dạ hẹp hòi, khí lượng nhỏ nhất, tâm tính không tốt, cho nên những năm gần đây không có luyện thành viên Tam phẩm đan dược nào cả, chuyện này làm cho sư phó của hắn là Chu Như Thường càng ngày càng thất vọng, ngược lại mang tâm tư đặt vào dạy bảo đệ tử mới.

Chuyện này chẳng khác gì hắn thất sủng.

Đến tận đây tính tình của hắn đại biến, thường xuyên lấy đệ tử ngoại môn ở chung quanh ra hành hạ, hơi không vừa mắt càng quyền đấm cước đá, khiến cho các đệ tử trông coi linh thảo tránh hắn thật xa, cũng đặc biệt chán ghét Liễu Đông.

Một ngày này Lăng Tiếu tới linh thảo viên tìm linh thảo, hắn muốn luyện chế Cố Khí Đan.

Hắn có ý định mấy ngày nữa xuống núi một chuyến, đem những đan dược này cho Hạ Huyên Huyên phục dụng.

Tao ngộ của Hạ Huyên Huyên làm cho Lăng Tiếu sinh tâm cộng minh, hắn đã xem tiểu nữ hài tứ cố vô thân này như muội muội của mình. Hiện tại Hạ Huyên Huyên còn nhỏ, trước hết điều dưỡng tốt thân thể của nàng, đánh rớt

xuống trụ cột, ngày sau mới tốt cho luyện võ.

- Bái kiến sư huynh!

Một đệ tử trông coi linh thảo thấy Lăng Tiếu đi tới thì ân cần hỏi thăm.

Tên đệ tử này chừng ba mươi tuổi, thế nhưng mà hắn vẫn phải gọi là sư huynh, đó là bởi vì Lăng Tiếu là đệ tử nội môn, mà hắn chỉ là đệ tử ngoại môn.

Quy củ của Tử Thiên Tông cơ hồ tất cả đệ tử nội môn đều là sư huynh của đệ tử ngoại môn.

Lăng Tiếu nhìn qua đệ tử kia và gật đầu, xem như đáp lễ.

- Không biết sư huynh cần linh thảo gì, sư đệ đi lấy giúp ngươi.

Tên đệ tử kia nịnh nọt.

- Không cần phiền sư đệ, lấy mấy gốc linh thảo cũng không lâu.

Lăng Tiếu hồi đáp.

- Không có sao, thảo viên là do chúng ta quản lý, sư huynh ngươi nói cho ta biết, ta lấy giúp ngươi sẽ nhanh hơn.

Tên đệ tử kia nhiệt tình nói.

- Đã như vầy phiền sư đệ.

Lăng Tiếu cũng không hề sĩ diện cãi láo, cho tên đệ tử này đi lấy linh thảo.

Người đệ tử này gọi là Vu Lãng, tiến vào Dược Phong cũng có tám năm, thiên phú luyện dược không cao, thế nhưng mà hắn phi thường chấp nhất với luyện đan. Hắn vốn cho rằng làm đệ tử trông coi linh thảo của Dược Phong là có thể tiếp xúc với luyện đan, chỉ tiếc tám năm qua vẫn chỉ làm đệ tử trông coi dược viên mà thôi, không có đệ tử nội môn nào nguyện ý giảng giải tri thức luyện đan cho hắn nghe, bọn họ phi thường tư tàng, hơn nữa đối với bọn họ thì đám đệ tử trông coi dược viên chẳng khác gì nô lệ.

Trừ phi loại đệ tử này nịnh nọt một tên nội môn nào đó, có thể làm người hầu của bọn họ, có lẽ mới có cơ hội quan sát người ta luyện đan luyện dược.

Nhưng mà làm như vậy chẳng khác gì ném tôn nghiêm đi, Vu Lãng thật sự không bỏ được mặt mũi này.

Gần đây bởi vì Lăng Tiếu xuất hiện, không ít đệ tử lớn mật tiến lên nịnh nọt, hỏi hắn không ít tri thức luyện đan, Lăng Tiếu phi thường kiên nhẫn giảng giải cho bọn họ.

Lăng Tiếu nhanh chóng đạt được hảo cảm và tôn trọng của bọn họ.

Nhưng mà chuyện này cho thấy Lăng Tiếu vô tư.

Vu Lãng hai ngày trước có hỏi qua Lăng Tiếu mấy vấn đề, Lăng Tiếu cũng giải đáp từng cái, trong lúc nhất thời làm cho Vu Lãng nhìn thấy cơ hội.

Hắn cảm thấy đệ tử nội môn trước mặt này không giống những người khác, nếu như mình lựa chọn đi theo làm tùy tùng thì tin tưởng hắn sẽ không bạc đãi chính mình, chỉ cần mình có thể trở thành Luyện dược sư, hắn quyết định buông mặt mũi hết sức nịnh nọt Lăng Tiếu.

Vu Lãng nhiệt tình với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu biết rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 314 - Lai Lịch Của Hoa Hiểu Quế? (1)

Thông qua mấy ngày này, hắn cũng biết không ít đệ tử ngoại môn không dễ dàng.

Đương nhiên hắn cũng không đồng tình tràn lan, thu dược bộc cũng phải biết rõ người ta đã.

Nhưng mà hắn cảm thấy thỏa mãn với biểu hiện của Vu Lãng.

Đương nhiên không phải thoả mãn cực lực nịnh nọt hắn, mà là loại phương thức nịnh nọt này không hề giống những người khác, nịnh nọt a dua chủ nhân, mà là làm chuyện gì cũng đúng chỗ.

Giống như hiện tại Lăng Tiếu muốn lấy linh thảo, hắn có thể chủ động yêu cầu đi làm, nhưng mà hắn không có biểu hiện quá mức nịnh hót, chuyện này chứng minh tâm tính của Vu Lãng vẫn không tệ.

Lăng Tiếu tự nhiên không vội mà thu hắn, bởi vì cái gọi là lâu ngày mới biết nhân tâm, đường xa mới biết sức ngựa, còn phải chờ thời gian thử nghiệm mới quyết định.

Vu Lãng mang theo linh thảo đi ra, tươi cười nhìn Lăng Tiếu nói:

- Sư huynh, linh thảo ngươi cần đây.

Lăng Tiếu vừa định tiếp nhận, âm thanh ghen ghét vang lên.

- Những linh thảo này ta cần!

Hai người nhìn lại, người tới chính là đệ nhất đại đệ tử Dược Phong Liễu Thần, phía sau hắn là hai tên đệ tử ngoại môn.

- Bái kiến Đại sư huynh, hai gốc linh thảo này là sư đệ muốn, nếu như sư huynh muốn thì ngươi tự hãi đi.

Lăng Tiếu chắp tay với Liễu Thần, nhàn nhạt nói.

Liễu Thần lườm Lăng Tiếu, trên mặt giận dữ nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy ta nói sao, ta nói hai gốc linh dược này ta muốn, ngươi còn muốn giành sao?

Liễu Đông rất không thoải mái, hắn không thích tên sư đệ mới vào nội môn này, nhưng mà hôm nay hắn phải ra oai phủ đầu với Lăng Tiếu, cho dù đệ tử phong chủ thì thế nào, trên Dược Phong hắn mới là đại sư huynh.

- Tính toán, sư huynh, hai gốc này cho Đại sư huynh, ta đi lấy cái khác.

Vu Lãng nói.

- Ngươi là ai, cút sang một bên, nơi này làm gì có phần cho ngươi xen vào, hôm nay dược viên này linh thảo không được hái, về sau muốn hái linh thảo phải trải qua ta phê chuẩn.

Liễu Đông cực kỳ hung hăng càn quấy nói.

Hắn thân là đại đệ tử nội môn, lại là kẻ quản lý linh thảo, hắn xác thực có quyền lực hạn chế các đệ tử nội môn khác hái linh thảo, bằng không mỗi ngày đều có người tới hái thì bồi dưỡng linh thảo cung không đủ cầu.

Lăng Tiếu nghe lời này thì căm tức, hắn biết rõ thằng này đang cố ý khó

khăn hắn.

Hắn vốn là kẻ ăn mềm không ăn cứng, tự nhiên sẽ không bị hù dọa.

Lăng Tiếu mặt lạnh, một tay cầm linh thảo trong tay Vu Lãng, quay người rời đi, không có ý định dây dưa với Liễu Đông.

- Ngươi đứng lại đó cho ta, thái độ của ngươi là gì, muốn tạo phản phải không?

Liễu Đông trợn mắt quát to lên.

Lăng Tiếu muốn rời khỏi tự nhiên không phải vì sợ Liễu Đông, mà là hắn không muốn vừa tới đã gây chuyện với người cũ.

Huống chi trong không gian giới của hắn có không ít linh thảo cấp thấp, cho dù không tới đây ngắt thì hắn cũng đủ dùng, thật sự không đủ thì đi tới thành Tử Thiên mua là được.

Nhưng mà hắn không nghĩ gây chuyện với người ta, người ta lại khi dễ lên đầu hắn.

Lăng Tiếu quay đầu trừng mắt nhìn qua Liễu Đông thản nhiên nói:

- Thái độ của ta là gì, ngươi cho rằng ngươi ai chứ, gọi ngươi một tiếng sư huynh thì ngươi xem mình là đại nhân vật sao, mấy gốc linh thảo này ta muốn chắc rồi, có bản lĩnh thì ngươi lấy về, nhưng mà ngươi cũng nên biết cân lượng của mình đã, sư phụ ta không phải Chu sư thúc hay Dương sư thúc, mà là phong chủ, ngươi giáo huấn ta à, trở về ta nói cho sư phó biết, nói đại sư huynh còn rất uy phong, ngay cả đệ tử của lão nhân gia cũng dám khi dễ.

Lăng Tiếu vốn không muốn cầm Nam Cung Thường Nhạc ra, nhưng khi nhìn thấy tên này còn gây chuyện cho mình, chỉ có thể giả làm kẻ càn quấy, mang hậu trường ra so, xem Liễu Đông còn dám hung hăng càn quấy hay không.

Xác thực Nam Cung Thường Nhạc thân là phong chủ Dược Phong, trong Dược Phong có quyền lực chí cao vô thượng, cho dù sư phó Liễu Đông là Chư Như Thường cũng phải nhường ba phần, hắn chỉ là đại đệ tử làm sao dám lỗ mãng.

Liễu Đông không nghĩ tới Lăng Tiếu tiểu tử này lời lẽ sắc bén như vậy, một câu đã phản kích lại.

Nếu quả thật đắc tội Lăng Tiếu, tiểu tử này trở về nói với phong chủ thì sau này hắn sống không khá giả rồi.

- Nhẫn, ta nhẫn!

Liễu Đông nắm chặt nắm đấm, trợn mắt không cam lòng, trong lòng đang khuyên bảo mình.

- Như thế nào? Đại sư huynh không còn lời gì giáo huấn hay sao? Ta cần phải đi về, đúng rồi, về sau ta và Quế sư đệ tới lấy linh thảo, nhất định phải dàn xếp, bằng không chúng ta có thể tìm sư phó mà đòi.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn qua Liễu Đông nói ra.

- Hừ, ngươi hung hăng càn quấy đi, ngày sau thất sủng xem ta chỉnh ngươi chết như thế nào!

Liễu Đông xanh mặt sắc hừ lạnh, nhìn qua Vu Lãng hét lớn:

- Ngươi còn đứng ở đây làm cái gì, nhanh chóng đi làm việc đi, bằng không thì ta đá ngươi ra khỏi Dược Phong.

Vu Lãng bất đắc dĩ, chỉ có thể lui trở về giữa dược viên, hắn cũng không giống như Lăng Tiếu có thể đắc tội Liễu Đông.

Sau khi Lăng Tiếu đi xa, Liễu Đông không cam lòng nói:

- Nếu ngươi không phải đệ tử phong chủ, lão tử lập tức phế ngươi.

Hắn vốn định ra oai phủ đầu với Lăng Tiếu, ngược lại bị Lăng Tiếu phản kích lăng nhục, hắn rất tức giận.

- Đại sư huynh, làm gì tính toán với tiểu nhân như vậy, nếu có một ngày hắn thất sủng, tin tưởng phong chủ cũng không che chở hắn.

Một tên đệ tử đi theo Liễu Đông an ủi nói ra.

- Tiểu tử ngươi nói đúng, nhưng mà hắn cũng không thể hung hăng càn quấy được lâu đâu, nhất định phỉa nghĩ biện pháp trị hắn.

Liễu Đông đáp.

- Đại sư huynh, ta ngược có một kế, không biết ngươi có bỏ được vốn gốc không.

Tên đệ tử kia thấp giọng nói ra.

Liễu Đông nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

- Nói nghe một chút.

Vì vậy tên đệ tử kia bám vào tai của Liễu Đông nói kế sách gì đó.

Sắc mặt Liễu Đông dần dần trở nên lạnh lẽo, cười rộ lên:

- Tốt, chủ ý này không tệ, chuyện này giao cho các ngươi làm, nhất định phải làm cho thỏa đáng, sau khi làm chuyện này ta sẽ dạy cho các ngươi luyện đan dược nhất giai.

- Tạ Đại sư huynh!

Tên đệ tử kia vui vẻ, lúc này nhìn qua Liễu Đông khom người cảm ơn.

...

Trúc lâm tiểu viện là chỗ ở của Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế.

Bọn họ thân là đệ tử nội môn, lại là chỗ ở của đồ đệ Nam Cung Thường Nhạc, có đãi ngộ tốt hơn đệ tử bình thường nhiều lắm.

Hoàn cảnh nơi này thập phần ưu mỹ, thanh trúc xanh biếc, cây cối chim chóc đua tiếng, linh khí sung túc, ở chỗ này làm cho người ta cảm giác yên lặng.

Trở lại tiểu viện, Lăng Tiếu tâm tình thư sướng.

Giữa sân, Hoa Hiểu Quế đang ngồi trên ghế, thần sắc hết sức nghiêm túc chăm chú.

Lăng Tiếu vốn không muốn quấy rầy hắn, nhưng mà hắn mở to mắt.

- Lão đại ngươi trở về!

Hoa Hiểu Quế hoảng sợ nói.

- Ân, ngươi tiếp tục cố gắng, ta đi tới đan phòng.

Lăng Tiếu gật gật đầu, nhìn qua Hoa Hiểu Quế.

- Tốt, ta còn chưa thấy qua lão đại luyện đan, vừa vặn cho tiểu đệ quan sát.

Hoa Hiểu Quế hưng phấn nói ra.

Chương 314: Lai lịch của Hoa Hiểu Quế? (1)

Thông qua mấy ngày này, hắn cũng biết không ít đệ tử ngoại môn không dễ dàng.

Đương nhiên hắn cũng không đồng tình tràn lan, thu dược bộc cũng phải biết rõ người ta đã.

Nhưng mà hắn cảm thấy thỏa mãn với biểu hiện của Vu Lãng.

Đương nhiên không phải thoả mãn cực lực nịnh nọt hắn, mà là loại phương thức nịnh nọt này không hề giống những người khác, nịnh nọt a dua chủ nhân, mà là làm chuyện gì cũng đúng chỗ.

Giống như hiện tại Lăng Tiếu muốn lấy linh thảo, hắn có thể chủ động yêu cầu đi làm, nhưng mà hắn không có biểu hiện quá mức nịnh hót, chuyện này chứng minh tâm tính của Vu Lãng vẫn không tệ.

Lăng Tiếu tự nhiên không vội mà thu hắn, bởi vì cái gọi là lâu ngày mới biết nhân tâm, đường xa mới biết sức ngựa, còn phải chờ thời gian thử nghiệm mới quyết định.

Vu Lãng mang theo linh thảo đi ra, tươi cười nhìn Lăng Tiếu nói:

- Sư huynh, linh thảo ngươi cần đây.

Lăng Tiếu vừa định tiếp nhận, âm thanh ghen ghét vang lên.

- Những linh thảo này ta cần!

Hai người nhìn lại, người tới chính là đệ nhất đại đệ tử Dược Phong Liễu Thần, phía sau hắn là hai tên đệ tử ngoại môn.

- Bái kiến Đại sư huynh, hai gốc linh thảo này là sư đệ muốn, nếu như sư huynh muốn thì ngươi tự hãi đi.

Lăng Tiếu chắp tay với Liễu Thần, nhàn nhạt nói.

Liễu Thần lườm Lăng Tiếu, trên mặt giận dữ nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy ta nói sao, ta nói hai gốc linh dược này ta muốn, ngươi còn muốn giành sao?

Liễu Đông rất không thoải mái, hắn không thích tên sư đệ mới vào nội môn này, nhưng mà hôm nay hắn phải ra oai phủ đầu với Lăng Tiếu, cho dù đệ tử phong chủ thì thế nào, trên Dược Phong hắn mới là đại sư huynh.

- Tính toán, sư huynh, hai gốc này cho Đại sư huynh, ta đi lấy cái khác.

Vu Lãng nói.

- Ngươi là ai, cút sang một bên, nơi này làm gì có phần cho ngươi xen vào, hôm nay dược viên này linh thảo không được hái, về sau muốn hái linh thảo phải trải qua ta phê chuẩn.

Liễu Đông cực kỳ hung hăng càn quấy nói.

Hắn thân là đại đệ tử nội môn, lại là kẻ quản lý linh thảo, hắn xác thực có quyền lực hạn chế các đệ tử nội môn khác hái linh thảo, bằng không mỗi ngày đều có người tới hái thì bồi dưỡng linh thảo cung không đủ cầu.

Lăng Tiếu nghe lời này thì căm tức, hắn biết rõ thằng này đang cố ý khó khăn hắn.

Hắn vốn là kẻ ăn mềm không ăn cứng, tự nhiên sẽ không bị hù dọa.

Lăng Tiếu mặt lạnh, một tay cầm linh thảo trong tay Vu Lãng, quay người rời đi, không có ý định dây dưa với Liễu Đông.

- Ngươi đứng lại đó cho ta, thái độ của ngươi là gì, muốn tạo phản phải không?

Liễu Đông trợn mắt quát to lên.

Lăng Tiếu muốn rời khỏi tự nhiên không phải vì sợ Liễu Đông, mà là hắn không muốn vừa tới đã gây chuyện với người cũ.

Huống chi trong không gian giới của hắn có không ít linh thảo cấp thấp, cho dù không tới đây ngắt thì hắn cũng đủ dùng, thật sự không đủ thì đi tới thành Tử Thiên mua là được.

Nhưng mà hắn không nghĩ gây chuyện với người ta, người ta lại khi dễ lên đầu hắn.

Lăng Tiếu quay đầu trừng mắt nhìn qua Liễu Đông thản nhiên nói:

- Thái độ của ta là gì, ngươi cho rằng ngươi ai chứ, gọi ngươi một tiếng sư

huynh thì ngươi xem mình là đại nhân vật sao, mấy gốc linh thảo này ta muốn chắc rồi, có bản lĩnh thì ngươi lấy về, nhưng mà ngươi cũng nên biết cân lượng của mình đã, sư phụ ta không phải Chu sư thúc hay Dương sư thúc, mà là phong chủ, ngươi giáo huấn ta à, trở về ta nói cho sư phó biết, nói đại sư huynh còn rất uy phong, ngay cả đệ tử của lão nhân gia cũng dám khi dễ.

Lăng Tiếu vốn không muốn cầm Nam Cung Thường Nhạc ra, nhưng khi nhìn thấy tên này còn gây chuyện cho mình, chỉ có thể giả làm kẻ càn quấy, mang hậu trường ra so, xem Liễu Đông còn dám hung hăng càn quấy hay không.

Xác thực Nam Cung Thường Nhạc thân là phong chủ Dược Phong, trong Dược Phong có quyền lực chí cao vô thượng, cho dù sư phó Liễu Đông là Chư Như Thường cũng phải nhường ba phần, hắn chỉ là đại đệ tử làm sao dám lỗ mãng.

Liễu Đông không nghĩ tới Lăng Tiếu tiểu tử này lời lẽ sắc bén như vậy, một câu đã phản kích lại.

Nếu quả thật đắc tội Lăng Tiếu, tiểu tử này trở về nói với phong chủ thì sau này hắn sống không khá giả rồi.

- Nhẫn, ta nhẫn!

Liễu Đông nắm chặt nắm đấm, trợn mắt không cam lòng, trong lòng đang khuyên bảo mình.

- Như thế nào? Đại sư huynh không còn lời gì giáo huấn hay sao? Ta cần phải đi về, đúng rồi, về sau ta và Quế sư đệ tới lấy linh thảo, nhất định phải dàn xếp, bằng không chúng ta có thể tìm sư phó mà đòi.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn qua Liễu Đông nói ra.

- Hừ, ngươi hung hăng càn quấy đi, ngày sau thất sủng xem ta chỉnh ngươi chết như thế nào!

Liễu Đông xanh mặt sắc hừ lạnh, nhìn qua Vu Lãng hét lớn:

- Ngươi còn đứng ở đây làm cái gì, nhanh chóng đi làm việc đi, bằng không thì ta đá ngươi ra khỏi Dược Phong.

Vu Lãng bất đắc dĩ, chỉ có thể lui trở về giữa dược viên, hắn cũng không giống như Lăng Tiếu có thể đắc tội Liễu Đông.

Sau khi Lăng Tiếu đi xa, Liễu Đông không cam lòng nói:

- Nếu ngươi không phải đệ tử phong chủ, lão tử lập tức phế ngươi.

Hắn vốn định ra oai phủ đầu với Lăng Tiếu, ngược lại bị Lăng Tiếu phản kích lăng nhục, hắn rất tức giận.

- Đại sư huynh, làm gì tính toán với tiểu nhân như vậy, nếu có một ngày hắn thất sủng, tin tưởng phong chủ cũng không che chở hắn.

Một tên đệ tử đi theo Liễu Đông an ủi nói ra.

- Tiểu tử ngươi nói đúng, nhưng mà hắn cũng không thể hung hăng càn quấy được lâu đâu, nhất định phỉa nghĩ biện pháp trị hắn.

Liễu Đông đáp.

- Đại sư huynh, ta ngược có một kế, không biết ngươi có bỏ được vốn gốc không.

Tên đệ tử kia thấp giọng nói ra.

Liễu Đông nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

- Nói nghe một chút.

Vì vậy tên đệ tử kia bám vào tai của Liễu Đông nói kế sách gì đó.

Sắc mặt Liễu Đông dần dần trở nên lạnh lẽo, cười rộ lên:

- Tốt, chủ ý này không tệ, chuyện này giao cho các ngươi làm, nhất định phải làm cho thỏa đáng, sau khi làm chuyện này ta sẽ dạy cho các ngươi luyện đan dược nhất giai.

- Tạ Đại sư huynh!

Tên đệ tử kia vui vẻ, lúc này nhìn qua Liễu Đông khom người cảm ơn.

...

Trúc lâm tiểu viện là chỗ ở của Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế.

Bọn họ thân là đệ tử nội môn, lại là chỗ ở của đồ đệ Nam Cung Thường Nhạc, có đãi ngộ tốt hơn đệ tử bình thường nhiều lắm.

Hoàn cảnh nơi này thập phần ưu mỹ, thanh trúc xanh biếc, cây cối chim chóc đua tiếng, linh khí sung túc, ở chỗ này làm cho người ta cảm giác yên lặng.

Trở lại tiểu viện, Lăng Tiếu tâm tình thư sướng.

Giữa sân, Hoa Hiểu Quế đang ngồi trên ghế, thần sắc hết sức nghiêm túc

chăm chú.

Lăng Tiếu vốn không muốn quấy rầy hắn, nhưng mà hắn mở to mắt.

- Lão đại ngươi trở về!

Hoa Hiểu Quế hoảng sợ nói.

- Ân, ngươi tiếp tục cố gắng, ta đi tới đan phòng.

Lăng Tiếu gật gật đầu, nhìn qua Hoa Hiểu Quế.

- Tốt, ta còn chưa thấy qua lão đại luyện đan, vừa vặn cho tiểu đệ quan sát.

Hoa Hiểu Quế hưng phấn nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 315 - Lai Lịch Của Hoa Hiểu Quế? (2)

- Ngươi tiểu tử này đúng là lười, chỉ biết lấy cớ.

Lăng Tiếu tức giận nói.

Những ngày qua Hoa Hiểu Quế vẫn tu luyện huyền công "Bài Vân Kính" của Lăng Tiếu. Thế nhưng mà tiểu tử này thiên kính hiếu động, căn bản ngồi không yên, mỗi một lần ngồi xuống không vượt qua một giờ, khuyết thiếu kiên nhẫn.

Hoa Hiểu Quế dường như bị Lăng Tiếu nói trúng, gãi gãi đầu nói ra:

- Lão đại, luôn ngồi xuống như vậy trứng dái sẽ mềm đấy, không thú vị như luyện dược.

- Thôi đi, ngươi có luyện dược sao? Ngươi chỉ có thể phối chế ít nước thuốc dùng cái rắm mà thôi, nhanh chóng tăng thực lực lên mới là chính đạo, chờ ngươi đến Huyền Sĩ giai có thể cung cấp đan dược nhất giai nhị giai cho ngươi tu luyện.

Lăng Tiếu khinh bỉ nói ra.

- Lão đại, không cần phải nói trực tiếp như vậy được không, ta dù gì cũng là nhất phẩm Luyện dược sư ah!

Hoa Hiểu Quế đạp nghiêm mặt nói ra.

- Nếu như ngươi có thể trong ba năm đạt tới cảnh giới Tam phẩm thì hiện tại

ít nói chuyện, luyện công nhiều, sớm chút đạt tới Huyền Sĩ giai, bằng không thì ngươi...

Lăng Tiếu lắc đầu nói ra.

- Lăng Tiếu nói không có sai, Hiểu Quế nên cố gắng tu luyện đi, không có đạt tới Huyền Sĩ thì vi sư cũng không dạy cho ngươi luyện đan dược đâu.

Nam Cung Thường Nhạc từ bên ngoài chậm rãi đi tới nói ra.

- Bái kiến sư phó!

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế lập tức hành lễ.

- Miễn!

Nam Cung Thường Nhạc nói một tiếng, lại nói tiếp:

- Các ngươi cũng đi theo ta vào đan phòng.

Hai người biết rõ Nam Cung Thường Nhạc đang truyền thụ luyện đan thuật cho bọn họ, lúc này nhanh theo sau.

Tiến vào đan phòng, chính giữa đặc cái đỉnh màu xanh, chung quanh thiết trí cấm chế linh vân.

Linh vân này không phải dùng bảo vệ, mà là dùng để lúc luyện chế đan dược phòng ngừa dược lực khuếch tán ra ngoài.

- Lăng Tiếu, ngươi tùy tiện luyện một lò đan dược nhất phẩm xem nào!

Nam Cung Thường Nhạc nói ra.

Lăng Tiếu gật gật đầu, đi đến bên cạnh dược đỉnh bắt đầu luyện chế Cố Khí Đan.

Hoa Hiểu Quế bên cạnh hai mắt trở nên cuồng nhiệt.

Lăng Tiếu không dám dễ dàng hiển lộ hỏa ảnh thủ, hắn dựa theo kinh nghiệm khống chế hỏa hầu, mặc dù như thế dùng kinh nghiệm của hắn vẫn không lãng phí linh thảo nào cả.

Nam Cung Thường Nhạc nhìn kỹ, thỉnh thoảng thoả mãn gật đầu, dường như phi thường thỏa mãn với biểu hiện của Lăng Tiếu.

Rất nhanh một lò Cố Khí Đan đã luyện thành, ngưng tụ thành chín khỏa đan dược.

- Lăng Tiếu, ngươi học luyện đan bao lâu?

Nam Cung Thường Nhạc nhìn thấy Lăng Tiếu thành đan cao như thế thì nội tâm vô cùng cao hứng, đồng thời suy nghĩ tiểu gia hỏa này luyện đan trong bụng mẹ sao, xác xuất thành công cao như vậy.

Nhớ ngày đó hán tuổi như Lăng Tiếu cũng chỉ là nhất phẩm Luyện dược sư, tỷ lệ thành đan chưa đủ bốn thành.

Lăng Tiếu hơi suy tư nói ra.

- Đã hai năm rồi.

Hắn tự nhiên không dám nói mình học chưa tới một năm, cho dù nói Nam Cung Thường Nhạc cũng không tin đó là sự thật.

- Hai năm đã đạt tới nhị phẩm chi cảnh, thiên phú không tệ lắm!

Nam Cung Thường Nhạc miễn cưỡng tán thán nói. Hắn trong lòng nghĩ:

- Tiểu tử này không phải đang lừa dối ta đấy chứ?

Nhớ ngày đó chính mình đạt tới nhị phẩm cũng tốn nhiều năm, lúc ấy sư phó của hắn còn khoa trương hắn thiên phú tốt, mà Lăng Tiếu chỉ dùng hai năm đã đến được, chuyện này làm cho hắn khó tin.

Hoa Hiểu Quế bên cạnh kinh hô:

- Lão đại ngươi quá biến thái!

Hoa Hiểu Quế xuất thân từ luyện đan thế gia, tự nhiên biết rõ muốn trở thành một gã luyện dược sư cần thiên phú và lĩnh ngộ mạnh mẽ, hắn biết rõ Luyện dược sư thiên phú tố muốn đạt tới nhị phẩm chi cảnh không dùng ba năm năm là không đạt tới được, mà Lăng Tiếu vẻn vẹn dùng hai năm, quả nhiên là thiên tài trong thiên tài.

- Tốt, vừa rồi biểu hiện không tệ, nhưng mà có nhiều chỗ không tốt, ta sẽ nói với các ngươi về hỏa hầu và kinh nghiệm luyện đan.

Nam Cung Thường Nhạc đi vào chính đề.

Ngay sau đó hắn liền bắt đầu giảng thuật một ít yếu quyết cho hai người nghe.

Nam Cung Thường Nhạc đã là Tứ phẩm Luyện dược sư, xem như Luyện dược sư đỉnh cấp của tây bắc, kinh nghiệm của hắn có chỗ độc đáo.

Tuy Lăng Tiếu đã là Tam phẩm Luyện dược sư, nhưng mà hắn biết rõ mình

có nhiều chỗ không đủ, lúc này nghe được phi thường kiên nhẫn, ngẫu nhiên nghe được yếu điểm thì trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, cũng giảm bớt không ít tâm tư.

Hoa Hiểu Quế thì nhớ trong lòng, chờ mình đột phá đến Huyền Sĩ giai thì có thể luyện tập.

Lúc này hai người đều có thu hoạch.

Nam Cung Thường Nhạc phi thường hài lòng với hai đệ tử chăm chỉ này.

- Tốt, Lăng Tiếu tự đi tu luyện đi, Hiểu Quế ngươi đi theo ta.

Nam Cung Thường Nhạc có chừng có mực, nói quá nhiều sợ bọn họ không tiêu hóa được, liền dừng lại.

Khi Nam Cung Thường Nhạc cùng Hoa Hiểu Quế rời khỏi thì Lăng Tiếu lại luyện một lò Sơ Cân Đan, cho Lý Cuồng Hổ bồi bổ gân cốt.

Một ngày không tìm được Hoàng Tủy Thảo luyện chế Sinh Cân Sinh Cốt Đan, nhất định phải kiên trì cho Lý Cuồng Hổ phục dụng Sơ Cân Đan, không thể đê gân cốt héo rút.

...

Lăng Tiếu ở trong phòng luyện đan, Hoa Hiểu Quế đi theo Nam Cung Thường Nhạc ra ngoài.

Nam Cung Thường Nhạc ngồi trên ghế đá nhìn qua Hoa Hiểu Quế nhàn nhạt hỏi:

- Gia gia của ngươi hiện tại tốt chứ?

- Gia gia thân thể rất tốt, lão sư quan tâm, đúng rồi, gia gia còn có một vật muốn ta giao cho ngài.

Hoa Hiểu Quế ứng một câu sau đó nhanh chóng chạy về phòng.

Hoa Hiểu Quế giao hộp gấm cho Nam Cung Thường Nhạc.

Ánh mắt Nam Cung Thường Nhạc hơi động một chút, thu hộp gấm vào trong không gian giới, từ trong đó lấy ra một quyển sách.

Nam Cung Thường Nhạc mang quyển sách giao cho Hoa Hiểu Quế trước.

- Hiểu quế, quyển sách này ngươi cất kỹ, trong đây ghi chép tâm đắc luyện đan cả đời của vi sư, ngày sau có thời gian nhất định phải nhìn nhiều, đối với ngươi có trợ giúp về sau, còn nữa, phải học hỏi sư huynh của ngươi có biết không?

Hoa Hiểu Quế trân trọng địa cất kỹ quyển sách, lúc này gật đầu đáp:

- Dạ sư phó, ta biết rõ nên làm như thế nào!

Nam Cung Thường Nhạc gật gật đầu, nói tiếp:

- Ngươi bây giờ chỉ là Huyền Giả giai, theo đạo lý vẫn chưa thể luyện dược được, cũng may người của Hoa gia đều là hỏa thuộc tính, tin tưởng ngươi đạt tới Huyền Sĩ giai cũng có hỏa thuộc tính, cho nên việc cấp bách ngươi nhất định phải đột phá Huyền Giả cao cấp trước, đến lúc đó vi sư sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi tăng lên Huyền Sĩ giai, nhưng mà lợi dụng đan dược đột phá căn cơ bất ổn, ngày sau muốn tiến giai chậm chạp hơn nhiều.

- Đệ tử sẽ cố gắng sớm ngày đột phá chí Huyền Giả cao cấp, thỉnh sư phó yên tâm.

Hoa Hiểu Quế đáp.

Nam Cung Thường Nhạc nói ra hắn hiểu ý, nhưng mà bản thân hắn thiên phú tu luyện không được, không lợi dụng đan dược đột phá thì biết năm nào tháng nào mới có thể đạt tới Huyền Sĩ giai đây.

Thành Tử Thiên, trong nơi vắng vẻ của đình viện.

Một tiểu nữ hài phấn nộn xuất hiện.

Tiểu cô nương này mang theo thần sắc ưu thương, trên đầu có một con chim.

- Lam Lam, Đại ca ca rất lâu không có tới thăm ta, ngươi nói đại ca ca có phải quên ta hay không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 316 - Gặp Lại Hạ Huyên Huyên

Con chim Lam lam này đã lớn hơn một chút rồi, lông vũ của nó đã có màu hoàn toàn khác, đỏ như máu, hơn nữa hai bên còn có đường vân màu trắng, thoạt nhìn thập phần kỳ dị nhưng bất phàm.

Linh điểu Lam Lam này không có e ngại nhân loại, chỉ cách tiểu nữ hài không quá nửa mét, nghe tiểu nữ hài tử hỏi thì nó hơi vung cánh, trong miệng thanh minh vài tiếng, giống như đang trả lời cho tiểu nữ hài kia, cực kỳ có nhân tính.

- Tính toán, Lam Lam, nói cho ngươi nhiều như vậy ngươi cũng không hiểu, ngươi lại không có nhìn thấy đại ca ca, nếu như ngươi nhìn thấy hắn, ta nghĩ ngươi cũng ưa thích hắn, Đại ca ca là một người tốt.

- Cái gì, ngươi nói thiên hạ không có có bao nhiêu người tốt, kỳ thật ngay từ đầu ta cũng cho rằng giống như ngươi, thế nhưng mà ta cảm thấy được Đại ca ca và Thủy tỷ tỷ, Hổ thúc mới là người tốt.

- Được rồi Lam Lam, ta đi vào, bằng không Hổ thức quay về sẽ trách cứ ta.

Tiểu nữ hài tử cùng linh điểu Lam Lam nói chuyện với nhau, sau đó leo xuống cây.

Ai ngờ tiểu nữ hài bước chân không ổn, dưới chân trợt một cái và mất cân đối, lập tức rơi xuống.

Ah!

Thời điểm tiểu nữ hài sắp rơi xuống đất, một đạo thân ảnh nhanh chóng xẹt qua.

- Tiểu nha đầu, ngươi bò lên cao như vậy làm cái gì?

Một tên thiếu niên tiếp được nữ hài tử, vuốt đầu của nàng và trách cứ.

- Đại ca ca ngươi tới rồi!

Tiểu nữ hài tử thấy rõ người tới, lập tức ôm lấy thiếu niên kia.

- Ha ha, có phải hay nhớ ca ca không, Hổ thúc đâu rồi?

Người tới chính là Lăng Tiếu, hắn ôm Hạ Huyên Huyên cười hỏi.

Kỳ thật Lý Cuồng Hổ cũng chỉ mới hai mươi lăm, lớn hơn Lăng Tiếu mấy tuổi, nhưng mà bộ dáng của hắn hơi thành thục một chút, cho nên Hạ Huyên Huyên không dám gọi là Hổ ca, mà gọi Hổ thúc.

Lý Cuồng Hổ chính là người hầu của Lăng Tiếu, xưng hô cũng không sao cả, huống chi Hạ Huyên Huyên còn nhỏ như vậy, gọi hắn là thúc cũng không có gì.

- Đại ca ca, Hổ thúc đi mua đồ, Huyên Huyên ở nhà một mình.

Hạ Huyên Huyên trả lời.

- Như thế nào, Hổ thúc không có chiếu cố ngươi sao?

Lăng Tiếu khó chịu nhíu mày hỏi thăm.

- Đại ca ca, ngươi đừng trách Hổ thúc, phải rồi. Là ta không cho Hổ thúc đi, chúng ta có tay có chân, tại sao ngươi phải chiếu cố ta, Huyên Huyên cũng biết làm ăn đấy.

Hạ Huyên Huyên thấy Lăng Tiếu dường như tức giận, nhanh chóng giải thích.

- Huyên Huyên lợi hại như vậy ah, chờ một chút làm đồ ăn cho ca ca ăn, Đại ca ca đói rồi.

Lăng Tiếu nói với nàng

Lăng Tiếu cảm thấy ở cùng một chỗ với cô nàng Hạ Huyên Huyên thì hắn như nhìn thấy kiếp trước của mình, khác nhau chỉ là Hạ Huyên Huyên là nữ hài tử a.

Lăng Tiếu ôm Hạ Huyên Huyên vào nhà không bao lâu, Lý Cuồng Hổ cũng từ bên ngoài đi về.

Lý Cuồng Hổ vừa gặp Lăng Tiếu, lập tức khom người hành lễ với Lăng Tiếu.

- Thiếu gia!

- Cuồng Hổ, ở đây không có người ngoài, không cần khách khí như vậy.

Lăng Tiếu nói, đưa hai bình đan dược cho Lý Cuồng Hổ, nói:

- Cuồng Hổ, nơi này là Ôn Cân Đan, ngươi phục dục nó đi, ta hiện tại đang tìm Cân Ngưu Đằng, cùng tìm Hoàng Tủy Thảo luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan cho ngươi.

Lý Cuồng Hổ nghe Lăng Tiếu nói thế ngoài đại hỉ ra, tiếp nhận Ôn Cân Đan của Lăng Tiếu, lại lui sang một bên.

Lăng Tiếu xuống núi lần này là đi thăm Hạ Huyên Huyên, còn lại chính là cho Lý Cuồng Hổ an tâm, bằng không thì sao hắn để bụng chứ.

Ở cùng với Hạ Huyên Huyên nửa ngày trời, Lăng Tiếu ý định đi vào nội thành, nhìn xem có linh thảo gì tốt mua một phen, đương nhiên linh thảo trân quý trên Dược Phong cực nhỏ.

Kỳ thật xuống núi lần này Hoa Hiểu Quế chết sống cũng muốn xuống với Lăng Tiếu, nhưng mà Lăng Tiếu mang thân phận "Sư huynh" ra lệnh cho hắn tu luyện.

Ai ngờ tiểu tử kia hoàn toàn không thấy thân phận sư huynh của hắn, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải lấy "Ước hẹn ba năm" của Vũ Tư Tuyết ra, hắn mới bị trấn trụ.

Lăng Tiếu không phải không muốn mang Hoa Hiểu Quế xuống, mà là tính tình của tên kia quá sinh động, không thể tu luyện thì biết tới ngày tháng năm nào mới đột phá Huyền Sĩ đây?

Lăng Tiếu làm như vậy cũng vì tốt cho hắn mà thôi.

Lăng Tiếu ôm Hạ Huyên Huyên cùng Lý Cuồng Hổ đi tại trong thành Tử Thiên.

Lý Cuồng Hổ vô cùng quen thuộc thành Tử Thiên này, rất nhanh đã dẫn Lăng Tiếu đến Linh Thảo Đường.

Lăng Tiếu mới đầu cũng không biết trong Tử Thiên Tông cũng có Linh Thảo Đường, cũng là Lý Cuồng Hổ nói cho hắn biết thì hắn mới rõ, hơn nữa Lý

Cuồng Hổ cũng nói trong thành thị cũng có Linh Thảo Đường tồn tại.

Lúc này Lăng Tiếu mới cảm thấy Linh Thảo Đường này không đơn giản như mặt ngoài, rõ ràng mở cửa hàng ở các thành thị, nếu không có hậu trường cường đại, quả quyết không có khả năng làm lớn như vậy. Sớm biết như vậy ban đầu ở thành Vẫn Thạch hỏi thăm nhiều một chút, tin tưởng hắn sẽ biết một ít nội tình cũng nói không chừng.

Nhưng mà Lăng Tiếu giờ phút này không quá quan tâm tới chuyện này, dù sao chỉ cần có thể mua linh thảo thì quản nó là ở nơi nào cũng không sao cả.

Hôm nay Lăng Tiếu nhu cầu cấp bách tìm kiếm một ít tam giai linh thảo, trừ muốn luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan ra, hắn còn muốn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết một ít, đồng thời tu luyện Thần Khống Quyết.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết tu luyện tới "Luyện tạng" chi cảnh, cần đại lượng linh thảo cùng đan dược. Thì ra thành Vẫn Thạch tìm không thấy, nhưng mà thành Tử Thiên thì dễ dàng hơn một chút, nơi này tam giai linh thảo vẫn tương đối thông thường, về phần ngoài tứ giai thì hơi hiếm thấy.

Mặt khác hắn hiện tại tu luyện Khống Thần Quyết đã tới bình cảnh.

Lăng Tiếu chỉ thấy được ba phần Thần Khống Quyết, hiện tại đã có thể luyện Ngưng Hình công kích ý hải người khác, nhưng mà phạm vi công kích và số lần có hạn, không có đạt tới hiệu quả một ít lấy mạng.

Đó là bởi vì tinh thần lực của hắn không đủ mạnh.

Tuy tu luyện Khống Thần Quyết có tác dụng tăng tinh thần lực, nhưng mà tốc độ không thể thỏa mãn hắn hiện tại.

Hắn cần phải tìm được một ít linh thảo tăng tinh thần lực, ví dụ như trước đó

trong đấu giá hội La gia tìm được Vân Mông Hoa, sau khi phục dụng hai gốc tinh thần lực tăng lớn.

Cho dù nhất định chịu được thống khổ tra tấn linh hồn, nhưng có thể đổi lấy tinh thần lực thì nó đáng giá.

Khống Thần Quyết giai đoạn đầu tiên là "Khống kỹ ", cái gọi là khống kỹ đương nhiên là lợi dụng tinh thần lực diễn biến ra các loại công kích vô hình tầng tầng lớp lớp, sau khi hoàn thành giai đoạn đầu tiên thì uy lực công kích của hắn càng quỷ thần khó lường.

Hiện tại Lăng Tiếu vẫn không thể tưởng tượng được uy lực của nó có thể chống lại Vương giai, nhưng mà lần này nếm được chỗ tốt khi tăng tinh thần lực, không nói công kích xuất kỳ bất ý, mượn luyện đan cũng có thể lợi dụng tinh thần lực ngăn dược lực khuếch tán, lại có thể phân cách năng lượng thú đan, không đến mức quá mức lãng phí, tím lại chỗ tốt của tinh thần lực quá nhiều.

Linh Thảo Đường xây ở phía đông nam của thành Tử Thiên, không nằm trong thành, nó xây ở biên giới thành, quy mô kiến trúc lớn hơn Linh Thảo Đường ở thành Vẫn Thạch không biết bao nhiêu lần

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 317 - Hoàng Tủy Thảo Xuất Hiện. (1)

Lăng Tiếu vừa tiến vào trong Linh Thảo Đường đã có thị nữ khom người tiếp đón, cấp bậc cũng cao hơn bên thành Vẫn Thạch nhiều, có lẽ đây là chênh lệch giữa đại thành thị.

Lăng Tiếu ba người đi vào trong đó, lập tức bị một gốc linh thảo hấp dẫn.

Linh thảo ở đây chia thành ba khu, khu chuyên cho nhất giai linh thảo nằm ở lầu một, khu cho nhị giai linh thảo nằm ở lầu hai, mà ngoài tam giai linh thảo nằm ở lầu ba.

Linh thảo ở lầu một tự nhiên không lọt vào pháp nhãn của Lăng Tiếu, ngược lại Hạ Huyên Huyên cô nàng này nhìn thấy nhiều đóa hoa xinh đẹp như vậy thì không ngừng la hét, bộ dáng rất vui vẻ.

Lăng Tiếu không có dừng lại ở lầu một, đi lên lầu hai.

Lầu hai thứ tốt nhiều hơn, nhị giai Huyết Tinh Đằng, nhị giai Ô Sâm Vương, nhị giai Hắc Linh Chi...

Một ít linh thảo nhị giải hiếm thấy ở thành Vẫn Thạch thì ở đây cái gì cũng có, Lăng Tiếu cảm thấy tâm ngứa.

Đã từng đọc thuộc lòng Linh Thảo Lục và Luyện Đan Quyết, tác dụng của linh thảo nơi này hắn hiểu rõ, khi thấy mỗi một gốc linh thảo là một loại chủ tài của đan dược, Lăng Tiếu thậm chí nghĩ mua lại.

Nhưng mà nhìn thấy yết giá thì quả thực còn đắt hơn thành Vẫn Thạch gấp

đôi.

- Linh thảo cùng loại nhưng bán gấp đôi, tâm quá đen.

Trong lòng Lăng Tiếu buồn bực.

Nhưng mà hắn nhớ tới mình ở thành Vẫn Thạch có một tinh tạp, dường như có thể giảm giá, có công dụng ở đây.

Đi dạo một vòng, Lăng Tiếu thu hoạch không ít, chọn một ít linh thảo nhị giai, còn mua được ba gốc linh thảo tinh thần lực. Nhưng mà ba gốc linh thảo này không có công hiệu mạnh như Vân Mông Hoa, đương nhiên cấp bậc chênh lệch lớn.

Nhưng mà cũng tốt, có thể đề cao một điểm là một điểm.

Sau khi chọn linh thảo thì Lăng Tiếu đi tới quầy kết toán.

Ngồi ở quầy hàng là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, nhan sắc bình thường, thế nhưng mà dáng người thập phần uyển chuyển.

Nếu như không nhìn nàng chính diện, chỉ nhìn mặt sau của nàng thì tuyệt đối như một bông hoa.

Lăng Tiếu vốn không muốn cầm tinh tạp, nhưng mà bây giờ lại đang ở bên ngoài, không phải thời điểm sính mặt mũi, do dự một chút vẫn mang tinh tạp tới.

Kết toán cuối cùng chỗ linh thảo Lăng Tiếu chỉ tốn một trăm năm mươi vạn kim tệ, hơn nữa nếu không có tinh tạp kết toán nó có giá hai trăm vạn kim tệ.

- Xem ra phải nghĩ biện pháp kiếm thêm kim tệ!

Tài chính của Lăng Tiếu co lại không ít, trong nội tâm suy nghĩ có có nên lấy thứ gì đó ra đấu giá hay không, bằng không thì biến thành người nghèo, tất nhiên hiện tại chỉ mua linh thảo nhị giai, trên lầu ba là linh thảo tam giai chưa xem đấy.

- Tính toán, trước đi lêm xem rồi nói sau!

Lăng Tiếu cất kỹ linh thảo sau đó đi lên lầu.

Ai biết hắn vừa mới lên cầu thang thì có hai người ngăn cản đường đi của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này nhíu mày, không rõ hai này có ý gì.

Thiếu phụ đằng sau nói vọng tới.

- Tiểu huynh đệ, muốn tới lầu ba phải xuất thẻ khách quý mới được.

Thiếu phụ kia đi đến trước mặt Lăng Tiếu, giải thích nói ra:

- Linh thảo trên lầu ba đều là trân phẩm, trên đó chỉ mở ra cho khách quý, kính xin tiểu huynh đệ thứ lỗi!

Úc!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, trước đó chưa từng nghe Lý Cuồng Hổ nói đến đây nhưng hắn không có rõ quy củ của Linh Thảo Đường.

- Vậy làm sao mới có thẻ khách quý?

Lăng Tiếu dò hỏi.

Lầu ba tự nhiên có quy củ bực này, hắn tự nhiên không thể xông vào, phải biết rằng ở chỗ này mỗi tầng chí ít có một lão giả Linh Sư giai canh chừng, chỉ nhìn đã thấy thực lực Linh Thảo Đường cũng không phải dễ trêu.

Thiếu phụ duỗi ngón tay ra, mở ra mà nói:

- Năm khối hạ huyền tinh sẽ đổi được một thẻ khách quý.

- Hí!

Lăng Tiếu nghe lời này thì hít khí lạnh.

Sắc mặt Lý Cuồng Hổ bên cạnh khó nhìn.

Huyền tinh là vật gì, chính là tài nguyên tu luyện của cường giả, cũng dùng mua linh thảo cao cấp nhất, huyền kỹ, huyền công... Các loại đồ vật.

Huyền tinh ở tây bắc cực kỳ hi hữu, mượn thành Vẫn Thạch mà nói, Lăng gia tích lũy ngàn năm cũng chỉ hơn mười khối huyền tinh, có thể thấy được huyền tinh trân quý cỡ nào.

Mà bây giờ muốn lên lầu ba của Linh Thảo Đườn phải trả năm khối huyền tinh, cái giá này không nhỏ nha!

- Tốt, ngươi lấy cho ta một cái.

Lăng Tiếu do dự một chút vẫn đổi thẻ khách quý.

Hắn chính là Tam phẩm Luyện dược sư, về sau cần tam giai linh thảo không ít, cũng không phải mỗi một lần cần linh thảo thì chạy tới chỗ lão sư, ở chỗ này chỉ cần có đủ kim tệ và huyền tinh là mua được ngay.

Thiếu phụ ngây ngốc nhìn qua Lăng Tiếu, dường như không tin tuổi như Lăng Tiếu lại có thể lấy huyền tinh ra.

Trong nháy mắt trong tay Lăng Tiếu xuất hiện mấy khối huyền tinh.

- Nhanh tiến hành đi, thời gian của ta rất gấp.

- Úc, thực xin lỗi vị thiếu gia này, ta làm ngay.

Thiếu phụ tự biết thất thố, nhanh chóng ứng một tiếng, đi xử lý thẻ khách quý cho Lăng Tiếu.

Có thể tiện tay lấy ra huyền tinh như vậy không ai không phải cự phú một phương, nhưng mà tuổi trẻ như Lăng Tiếu tiện tay lấy năm khối huyền tinh ra, chỉ sợ thế lực sau lưng bất phàm.

Lý Cuồng Hổ bên cạnh nhìn qua Lăng Tiếu lấy huyền tinh ra, thần sắc đều trở nên cuồng nhiệt, hắn cuối cùng tin tưởng thân phận của Lăng Tiếu tuyệt đối bất phàm, huống hồ Lăng Tiếu còn trẻ như vậy đã là Tam phẩm Luyện dược sư, thân phận này mặc kệ tới đâu cũng vô cùng tôn quý, trong nội tâm càng thêm kiên định đi them tùy tùng Lăng Tiếu.

Thiếu phụ cũng nhanh chóng làm xong thẻ khách quý cho Lăng Tiếu, chỉ cần Lăng Tiếu nhỏ máu vào là được, cái thẻ này sẽ tự động ghi chép tiêu phí của Lăng Tiếu tại Linh Thảo Đường, hơn nữa thẻ này còn tôn quý hơn cái ở thành Vẫn Thạch nhiều lắm. Phàm là tiêu phí ở chỗ nào của Linh Thảo Đường cũng có chiếu khấu bảy mươi phần trăm, hơn nữa trong Linh Thảo Đường còn ưu tiên mua sắm cho thành viên.

Hôm nay Lăng Tiếu xem như cảm nhận được tác dụng của nó rồi, hiện tại hắn chính mình là Luyện dược sư, về sau muốn mua linh thảo tuyệt đối là rất nhiều, ít đi ba thành kim tệ hoặc huyền tinh, xác thực có thể tiết kiệm không

ít tài phú.

Bởi vì thẻ này chỉ giới hạn cho một người, cho nên Lăng Tiếu chỉ có thể đi dạo lầu ba một mình, Hạ Huyên Huyên thì đi dạo với Lý Cuồng Hổ.

Lầu ba không thể có nhiều đồ như lầu hai, nhưng mà trước mặt Lăng Tiếu đều là tam giai linh thảo chưa thấy qua.

- Cái này... Đây là tam giai cấp thấp Hỏa Diễm Thảo, còn có tam giai cấp thấp Hoàng Côn Vĩ Đằng...

Lăng Tiếu nhìn qua mỗi gốc linh thảo bất phàm trước mặt, hai mắt hiện ra thần sắc sợ hãi và vui mừng.

Linh thảo trong này có không ít dùng làm chủ tài đan dược tam giai.

Phải biết rằng hắn chỉ mới có thể luyện ra một loại Tam phẩm đan dược Phá Linh Đan, còn có không ít Tam phẩm đan dược bởi vì thiếu khuyết linh thảo cho nên chưa luyện qua, hôm nay Linh Thảo Đường có nhiều linh thảo như vậy, về sau chỉ cần có đầy đủ tài phú thì hắn không thiếu tài nguyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 318 - Hoàng Tủy Thảo Xuất Hiện. (2)

Trong lầu ba có mấy người cũng đang quan sát linh thảo, dường như đang tìm đồ vật cần thiết cho mình, trong đó có một người Lăng Tiếu thình lình nhận ra, chính là thành chủ thành Tử Thiên Cát Đồ đại nhân.

Hôm nay Lăng Tiếu dùng thân phận đệ tử nội môn cũng có địa vị không thấp hơn Cát Đồ bao nhiêu, Cát Đồ chỉ là chấp sự ngoại môn, chỉ cao hơn chấp sự ngoại môn trong tông một chút.

Cho nên Lăng Tiếu nhìn thấy Cát Đồ chỉ hỏi thăm một câu cũng thôi, đây là cấp bậc lễ nghĩa đồng môn.

- Bái kiến Cát Đồ thành chủ!

Lăng Tiếu tiến lên gần Cát Đồ hành lễ một chút.

Cát Đồ không nghĩ tới lúc này có người quấy rầy hắn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lăng Tiếu, chỉ cảm thấy thiếu niên này rất quen mặt.

- Ngươi là?

Cát Đồ hỏi.

- Cát Đồ thành chủ quý nhân hay quên, ta chính là đệ tử tham gia khảo hạch lần này, lúc trước vẫn là Cát Đồ chấp sự mang bọn ta tiến tông!

Lăng Tiếu mỉm cười nói.

- Úc, ta nhớ rồi, ngươi chính là tiểu gia hỏa đắc tội Lao gia.

Cát Đồ nghe Lăng Tiếu nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới Lăng Tiếu.

Lúc trước Lăng Tiếu áp chế Lao Phạm Nhân của Lao gia, chuyện này làm hắn ấn tượng rất sâu, bằng không hắn cũng không nhớ rõ Lăng Tiếu là đệ tử nào, đương nhiên đệ tử tới tham gia khảo hạch không ít.

- Làm cho Cát Đồ thành chủ chê cười.

Lăng Tiếu khách khí đáp.

- Thế nào, tranh cử được chứ?

Cát Đồ hơi uy nghiêm hỏi thăm.

Hắn đường đường là một tên chấp sự tông môn, địa vị còn cao hơn đệ tử ngoại môn mới nhập môn nhiều, hắn có thể hỏi tình huống của Lăng Tiếu là không tệ, đồng thời trong lòng nghi hoặc.

- Tiểu tử này như thế nào lên lầu ba, chẳng lẽ hắn cũng là khách quý của Linh Thảo Đường?

- May mắn thông qua!

Lăng Tiếu nhìn thái độ Cát Đồ không cho là đúng, lúc này thuận miệng đáp.

- Ân, không tệ!

Cát Đồ nhàn nhạt ứng một tiếng, không để ý tới Lăng Tiếu, lại đưa ánh mắt nhìn qua một gốc linh thảo trên quầy hàng.

Lăng Tiếu nhìn theo ánh mắt, thần sắc bỗng nhiên vui vẻ, lại là Hoàng Tủy Thảo!

Tam giai trung giai Hoàng Tủy Thảo, đây là linh thảo thượng đẳng chuyên trị gãy xương đứt gân, nếu phục dụng trực tiếp hiệu quả không rõ ràng, chỉ có dùng luyện chế Sinh Cốt Đan mới có hiệu quả lớn nhất.

- Chân của Cuồng Hổ có thể khôi phục.

Lăng Tiếu âm thầm cao hứng, lúc này nhìn qua yết giá, hắn thiếu chút nữa bị dọa ngất. Rõ ràng cao tới năm trăm vạn kim tệ, đúng là quá đắt.

Chiếu theo dự tính của Lăng Tiếu thì linh thảo chữa thương không có giá cao như linh thảo tăng huyền lực và tinh thần, ai biết Hoàng Tủy Thảo này giá cao như vậy, cho dù giảm giá cũng phải ba trăm mươi vạn kim tệ, không sai biệt xài sạch kim tệ của hắn

- Ngươi còn có việc sao?"

Cát Đồ hơi nhíu mày nhìn qua Lăng Tiếu.

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu cực kỳ vô lý, bây giờ vẫn đứng cạnh hắn, chẳng lẽ có việc cầu hắn?

Lăng Tiếu nhìn qua Cát Đồ, linh cơ chuyển động, hắn hỏi:

- Cát Đồ thành chủ muốn mua Hoàng Tủy Thảo?

- Cái này mắc mớ gì tới ngươi? Nếu như ngươi không có việc gì thì bỏ đi, đừng phiền ta.

Cát Đồ có chút khó chịu nói.

Một tiểu đệ tử ngoại môn cũng dám lôi kéo hắn, thật sự là không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Lăng Tiếu cũng không tức giận, lúc này còn nói thêm.

- Trong nhà Cát Đồ thành chủ phải chăng có người bị thương, hơn nữa còn tổn thương gân cốt?

Cát Đồ vốn muốn nổi giận, nhưng mà vừa nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng chỉ bằng một cây Hoàng Tủy Thảo là đoán được tính huống của hắn, lúc này kiềm chế tức giận, thản nhiên nói:

- Đúng vậy!

Nghe được lời này Lăng Tiếu vui vẻ, trên mặt tự giác cười lên.

Vừa vặn Cát Đồ bắt được thần thái của Lăng Tiếu, lúc này tức giận nói.

- Ngươi tiểu tử này đánh chủ ý gì đây? Ta cho ngươi biết, tốt nhất đừng nhúc nhích tâm tư không đứng đắn, bằng không dù ngươi là đệ tử ngoại môn, ta giết ngươi cũng không có vấn đề gì.

- Không không, Cát Đồ thành chủ ngươi hiểu lầm, ta không có ý gì.

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói ra.

- Cái đó ngươi là có ý gì? Nhanh cút cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Cát Đồ hừ lạnh nói.

- Cát Đồ thành chủ ngươi hãy nghe ta nói, có lẽ ngươi nhận ra đồ vật này!

Lăng Tiếu thấp giọng nói ra.

- Ngươi biết ta nghĩ muốn cái gì?

Cát Đồ khinh thường hỏi ngược lại.

- Đan dược.

Lăng Tiếu phi thường nghiêm túc nói ra, còn nói:

- Sinh cốt đan!

Cát Đồ có chút sững sờ.

Lăng Tiếu xem biểu lộ của Cát Đồ, đã biết rõ hắn đoán được là đúng, thầm nghĩ có hi vọng.

Cát Đồ lập tức lại khôi phục đạm mạc nói:

- Cho dù bị ngươi đoán được thì sao, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp giúp ta lấy được sao?

Lăng Tiếu quá mức trẻ tuổi, Cát Đồ xác thực tin hắn có được Sinh cốt đan, nhưng mà đan dược Tam phẩm ai có thể tùy tùy tiện tiện lấy ra. Nghĩ đến đây tâm thần Cát Đồ buồn bã.

- Cát Đồ thành chủ, ta biết rõ ngươi không tin ta, nhưng mà ngươi phải tin sư phụ Nam Cung Thường Nhạc của ta!

Lăng Tiếu có chút ngẩng đầu, lộ ra thần thái cao ngạo.

Nếu như không giả ngạo khí một chút, chỉ sợ Cát Đồ còn tưởng rằng hắn lừa gạt hắn đấy.

- Ngươi... Sư phụ ngươi là Nam... Nam Cung trưởng lão?

Cát Đồ bị câu này của Lăng Tiếu làm khiếp sợ, nói chuyện kích động lớn tiếng.

Lúc này một giọng nói nặng nề truyền ra.

- Không được nói lớn tiếng.

Giọng nói truyền vào tâm khảm, khiến người ta phải thuận theo.

Cát Đồ tự biết thất thố, lúc này cúi người nói:

- Thực xin lỗi!

Lại áp giọng hỏi thăm Lăng Tiếu.

- Ngươi là đệ tử nội môn Dược Phong? Hơn nữa còn là đệ tử củ Nam Cung trưởng lão?

Lăng Tiếu biết rõ Cát Đồ vẫn không tin, nhưng mà Lăng Tiếu chưa có áo bào luyện dược sư của Dược Phong, lúc này móc một lệnh bài nhỏ đưa cho Cát Đồ xem.

Lệnh bài kia chính là lệnh bài đệ tử nội môn Dược Phong.

- Quá tốt... Quá tốt...

Cát Đồ áp chế kích động trong lòng, càng không ngừng thấp giọng hô, lúc này cung kính với Lăng Tiếu.

- Tiểu huynh đệ thật sự xin lỗi, Cát Đồ có mắt không nhìn được Thái Sơn, đắc tội tiểu huynh đệ xin hãy tha lỗi.

Cát Đồ thay đổi 180°, chuyện này làm cho Lăng Tiếu chưa kịp thích ứng.

- Cát Đồ thành chủ chê cười, ở nhà đều là đồng môn, ngươi lại là trưởng bối của ta, không cần khách khí như vậy.

Lăng Tiếu vừa vặn trả lời.

- Đúng vậy, đúng rồi, tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?

- Tiểu tử Lăng Tiếu.

- Tên rất hay, vậy sau này gọi là tiểu Tiếu, ngươi cũng không cần gọi ta là Cát Đồ thành chủ, trực tiếp gọi tên của ta là tốt rồi.

Cát Đồ khen.

Hắn biết rõ phải kết giao với Lăng Tiếu ngay.

- Cái này cũng không thể loạn bối phận, nếu không ta gọi là Đồ lão đi.

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

- Cũng tốt, tiểu Tiếu, vừa rồi ngươi nói... Ngươi có thể lấy sinh cốt đan ra, không biết có thể cho ta một khỏa hay không?

Cát Đồ có chút xấu hổ hỏi thăm.

Vừa rồi hắn thái độ với Lăng Tiếu không tốt, hiện tại có việc cầu người phải hạ thấp tư thái mới được.

- Đương nhiên có thể, nhưng mà...

Lăng Tiếu muốn nói lại thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 319 - Chạy Tới Phủ Thành Chủ. (1)

Lăng Tiếu cùng Cát Đồ tìm một khu nghỉ ngơi, lúc này đang nhắm quỳnh tương thượng hạng, vừa nghe Cát Đồ kể tình huống của hắn.

Quả nhiên như Lăng Tiếu đã đoán, trong nhà Cát Đồ có một thân nhân bị thương, hơn nữa người nọ là cháu gái duy nhất của Cát Đồ, tên là Cát Bối Hân.

Cát Bối Hân tiên thiên cốt tủy mềm yếu, từ khi sinh ra tới bây giờ không đứng lên được.

Vì thế Cát Đồ vẫn luôn nghĩ biện pháp giúp cháu gái của mình đứng lên, hắn biết rõ chỉ có trưởng lão Dược Phong trong tông môn mới luyện được đan dược cao giai như thế, chỉ như vậy cháu gái của mình mới đứng lên.

Thế nhưng mà quy củ Dược Phong cực kỳ sâu nghiêm, yêu cầu luyện đan phải tự chuẩn bị linh thảo, nhưng mà phải chuẩn bị nhiều hơn một phần, phần nhiều ra là trả thù lao cho trưởng lão Dược Phong; trừ chuyện đó ra phải chuẩn bị đủ huyết tinh là phí cho trưởng lão Dược Phong ra tay luyện chế; hoặc là có đầy đủ cống hiến cho tông môn, tích lũy đủ đủ điểm tích lũy cũng có thể hướng tông môn xin trưởng lão Dược Phong ra tay luyện chế đan dược.

Cát Đồ gia nhập Tử Thiên Tông vài chục năm, điều kiện cần thiết trên cơ bản đủ cho hắn cầu trưởng lão Dược Phong ra tay, nhưng mà lúc hắn hướng trưởng lão Dược Phong ra tay luyện đan dược, Trên Dược Phong thiếu dược tài chủ yếu là Hoàng Tủy Thảo làm chủ, không thể giúp hắn luyện đan

Hoàng Tủy Thảo chỉ là tam giai trung cấp linh thảo, cũng không phải là hiếm

thấy gì, dùng tích lũy nhiều năm của Dược Phong không có khả năng không có.

Kỳ thật Cát Đồ biết rõ đó là do Dược Phong lấy cớ mà thôi, hoặc là nói Liễu Đông làm khó dễ càng chuẩn xác hơn.

Bởi vì hai mươi năm trước Cát Đồ vừa lên làm thành chủ thành Tử Thiên, đã từng giáo huấn đại đệ tử nội môn Dược Phong Liễu Đông.

Cát Đồ không nghĩ tới Liễu Đông này vẫn ghi hận trong lòng.

Lần này hắn hướng tông môn xin trưởng lão Dược Phong luyện chế Tam phẩm đan dược sinh cốt đan, nhất định phải trải qua Liễu Đông thông báo thì hắn mới luyện chế.

Ai ngờ Cát Đồ nhận được kết quả Hoàng Tủy Thảo không có, cho nên không thể luyện chế sinh cốt đan.

Cát Đồ xem xét thái độ của Liễu Đông, đã biết rõ Liễu Đông căn bản không có thông báo cho trưởng lão Dược Phong.

Tức giận nên Cát Đồ đánh Liễu Đông một trận.

Như thế rất tốt, Liễu Đông cáo trạng sư phó Chư Như Thường của hắn. Lúc ấy Liễu Đông trên Dược Phong vẫn còn được sủng ái, cho nên Cát Đồ biến thành nấm mốc, Dược Phong tuyên bố sẽ không luyện chế đan dược nào cho Cát Đồ cả.

Tuy nói Chư Như Thường cũng không thể toàn quyền quyết định chuyện trong Dược Phong, thế nhưng mà hắn nói vẫn có phân lượng trong Dược Phong cũng.

Chuyện này cũng làm cho Cát Đồ không thể trở thành chấp sự nội môn, mà là thành chủ thành Tử Thiên tới nay.

Thành chủ mặt ngoài nhìn vào phong quang vô hạn, thế nhưng mà địa vị trong tông không cao, Cát Đồ cũng chỉ có khổ tự biết.

Đương nhiên tây bắc lớn như vậy cũng không phải chỉ có Tử Thiên Tông có Tam phẩm Luyện dược sư, ở gần nội thành cũng có một tên Tam phẩm Luyện dược sư, nhưng mà Luyện dược sư khẩu vị cực lớn, mở miệng là năm trăm khối hạ phẩm huyền tinh, linh thảo còn phải tự chuẩn bị, còn đặc biệt nói rõ luyện chế Tam phẩm đan dược không có gì cam đoan, bởi vì hắn cũng không có nắm chắc 100% thành công, nếu luyện hư một lò linh thảo, hắn cũng không phụ trách.

Những điều kiện này thiếu chút nữa làm Cát Đồ tức sặc máu, yêu cầu bực này còn tưởng là thực hà khắc. Nhưng mà vì cháu gái của hắn nên hắn tự chuẩn bị và tìm đủ biện pháp.

Không ngờ hôm nay lại ở trong Linh Thảo Đường gặp gỡ Lăng Tiếu, hơn nữa Lăng Tiếu còn là đệ tử thân truyền của phong chủ Dược Phong, biết được tin tức này Cát Đồ thiếu chút nữa cao hứng nhảy dựng lên.

Hắn biết rõ chỉ cần nịnh bợ tốt người trẻ tuổi này, chân của cháu gái mình sẽ được cứu.

Lăng Tiếu nhận đồng tao ngộ của Cát Đồ, đồng thời lại âm thầm may mắn mình gặp gỡ bực chuyện tốt này, nếu muốn thay Lý Cuồng Hổ luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan không phải vấn đề gì, nhưng mà tiết kiệm tài phú cực lớn.

- Đồ lão, ngươi việc vốn là Liễu Đông không đúng, nhưng mà Dược Phong cũng không phải do hắn nói là tính toán, nếu Đồ lão ngươi tin tưởng ta, trước

mang ta đi xem lệnh tôn, đến lúc đó ta sẽ nói chuyện cho sư phó biết, tin tưởng sư phó sẽ nói chuyện với trưởng lão, ngươi cống hiến cho tông môn nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, còn nữa sư phó lão nhân gia ông ta cũng thuận ý ta, Tam phẩm đan dược ta nghĩ sư phó lão nhân gia sẽ luyện chế cho ta, cho nên chuyện của Đồ lão hẳn không phải là vấn đề gì.

Lăng Tiếu phi thường chân thành nói.

- Như thế liền đa tạ tiểu Tiếu, nếu như được chuyện Đồ lão tất có trọng báo.

Cát Đồ lúc này chắp tay cảm ơn.

- Đồ lão ngươi khách khí, nhưng mà từ tục tĩu phải nói trước, muốn sư phó lão nhân gia ông ta ra tay luyện chế cũng được, nhưng mà linh thảo ngươi phải chuẩn bị tốt, nhưng ta cũng không biết trong tay lão nhân gia có linh thảo sinh cốt đan hay không, vạn nhất không có thì không tốt xử lý.

Lăng Tiếu tuyên bố trước.

Giải thích xong, sinh cốt đan cùng Tục Cân Sinh Cốt Đan đều là đan dược Tam phẩm, nhưng mà Tục Cân Sinh Cốt Đan là bản thăng cấp của sinh cốt đan, hiệu quả còn lớn hơn quá nhiều.

Nhưng mà người bình thường chỉ biết sinh cốt đan tồn tại, mà Tục Cân Sinh Cốt Đan chỉ ghi trong Luyện Đan Quyết, đây là đan dược do Dược Tông nghĩ ra.

Cho nên ngay từ đầu Lăng Tiếu liền đoán được Cát Đồ cần là sinh cốt đan, mà không phải là Tục Cân Sinh Cốt Đan.

- Đây là tự nhiên, mấy năm này lão phu cũng gom góp linh thảo luyện chế

sinh cốt đan, hôm nay chỉ cần có gốc Hoàng Tủy Thảo này nữa là được, kiếm đủ hai phần linh thảo sinh cốt đan không có vấn đề.

Cốt Đồ gật đầu đáp.

Hắn tự nhiên biết rõ thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, có việc cầu người, đương nhiên phải thể hiện thành ý của mình.

Nhưng mà hắn khó hiểu Lăng Tiếu, hắn không biết Lăng Tiếu có phải là Liễu Đông khác hay không, vạn nhất hắn tham linh thảo không luyện đan dược, vậy cũng coi tiền như rác.

Nhưng mà trước mắt chỉ có một biện pháp, phải đánh cược một keo.

Nếu thật là nhìn lầm người, vậy xem như số mệnh cháu gái không tốt.

Lăng Tiếu tự nhiên phát giác được nghi hoặc của Cát Đồ, lúc này đưa ra yêu cầu đi gặp cháu gái Cát Đồ một lần, nhìn xem tình huống thực tế giải đáp nghi hoặc cho Cát Đồ.

Lúc rời đi, Cát Đồ vẫn đi mua gốc Hoàng Tủy Thảo lại.

Lăng Tiếu cũng không ngăn cản, trong mắt hắn Hoàng Tủy Thảo đã rơi vào trong tay của hắn rồi.

Lúc Cát Đồ cùng Lăng Tiếu đi xuống lầu, Lý Cuồng Hổ cùng Hạ Huyên Huyên liền chào đón.

Cát Đồ nhìn qua Lý Cuồng Hổ chân cà nhắc, lông mày nhíu lại, thần sắc cũng trở nên âm trầm xuống.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng nhìn ra thần sắc của Cát Đồ, cũng không để ý tới

chuyện này, trước bảo Lý Cuồng Hổ mang theo Hạ Huyên Huyên đi về đình viện.

Lúc Lý Cuồng Hổ cùng Hạ Huyên Huyên vừa đi, Cát Đồ lạnh lùng hỏi thăm:

- Ngươi có ý tứ gì?

- Đồ lão, chớ có sốt ruột, chúng ta vừa đi, ta giải thích cho ngươi nghe.

Lăng Tiếu phi thường bình tĩnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 320 - Chạy Tới Phủ Thành Chủ. (2)

Cát Đồ liếc nhìn hắn một cái, lúc này kiềm chế lửa giận trong lòng, mang theo Lăng Tiếu đi tới nhà của mình.

Lăng Tiếu lúc này chậm rãi giải thích cho Cát Đồ nghe.

- Cuồng Hổ là người hầu ta vừa thu, lần trước đã tham gia tranh cử đệ tử ngoại môn, bị người ta đánh gãy chân, ta cảm thấy hắn làm người không tệ, cho nên ý định nhờ sư phó của ta luyện chế sinh cốt đan thay cho hắn, không nói gạt ngươi, hôm nay ta tới Linh Thảo Đường cũng là vì tìm Hoàng Tủy Thảo, Đồ lão, ta cũng không phải giấu diếm ngươi cái gì, một lò Tam phẩm đan dược có thể luyện chế ra hai khỏa sinh cốt đan, vừa vặn ta muốn một khỏa, ngươi muốn một khỏa, đây không phải vẹn cả đôi bên sao? Đương nhiên nếu như Đồ lão cảm thấy ta đang lừa gạt, hiện tại rời đi, hôm nay ngươi xem như chưa gặp qua ta.

Dứt lời Lăng Tiếu làm dáng quay người rời đi.

Nghe Lăng Tiếu giải thích, Cát Đồ lập tức thoải mái, nhưng mà nhìn thấy Lăng Tiếu muốn đi, trong nội tâm sốt ruột, tiến lên ngăn đường Lăng Tiếu.

- Tiểu Tiếu đừng nóng vội ah, phải.. Là lão Cát ta sai, ta... Ta không nhìn được nhân tâm ngươi đừng để trong lòng, hiện tại quay về ta lấy linh thảo sinh cốt đan, luyện chế ra đan dược chỉ cần một khỏa là được rồi.

Lăng Tiếu là đệ tử Dược Phong không sai, lệnh bài kia không thể làm giả, vừa vặn Lăng Tiếu lại xuất hiện ở Linh Thảo Đường, đây nhất định là đặc quyền phong chủ Dược Phong cho, bằng không thì dùng thân phận đệ tử nội môn của Lăng Tiếu không có tư cách lên lầu ba, thẻ khách quý phải dùng tới

năm khối huyền tinh đấy, người bình thường đúng là không có khả năng này.

Lăng Tiếu gặp Cát Đồ có lẽ chỉ là trùng hợp, huống hồ chuyện cháu gái trong nhà tiên thiên tàn phế không nhiều người biết, hắn cũng không cho rằng Lăng Tiếu vừa trở thành đệ tử nội môn lại biết.

Huống hồ Lăng Tiếu nếu quả thật lừa gạt linh thảo của hắn, cũng không cần cho Lý Cuồng Hổ xuất hiện trước mặt của hắn, nghe Lăng Tiếu giải thích, tin tưởng Lăng Tiếu không lừa gạt hắn.

Người ta mặt ngoài vừa ý là chiếm tiện nghi một viên đan dược, nhưng mà một viên đan dược là đủ trị chân cháu gái của hắn, ăn nhiều cũng vô dụng, cho nên nhiều ra một viên cho Lăng Tiếu cũng không sao cả, chỉ cần cháu gái đứng lên thì đáng giá.

Đương nhiên Lăng Tiếu sẽ không thực rời khỏi, hắn thầm nghĩ chứng minh mình không có lừa gạt Cát Đồ a.

Hai người rất nhanh đã tới phủ thành chủ, trong này xem như quy mô cũng xa hoa, nhưng mà chẳng qua là tốt trong mắt người thế tục mà thôi, đối với tu luyện giả chính thức mà nói chỉ có nơi thiên địa linh khí sung túc mới là nơi tốt chính thức.

Lăng Tiếu và Cát Đồ một đường đi vào phủ, một đường đình hiên lầu các, cầu nhỏ nước chảy, hòn non bộ... Hoàn cảnh duy mỹ bất phàm.

Lăng Tiếu khen.

- Đồ lão thật đúng tốt lịch sự tao nhã.

Cát Đồ biết rõ Lăng Tiếu nói cái gì, lúc này đáp:

- Đây đều là ta làm cho cháu gái, nàng từ nhỏ bị bệnh tự bế, không chịu tiếp xúc với bên ngoài, chỉ có thể làm nơi này đẹp một chút, làm cho nàng từ từ tốt lên mà thôi.

Lăng Tiếu gật gật đầu tỏ vẻ lý giải.

Sau khi đi tới trước đình, từng tiếng đàn vang lên.

Cát Đồ vung tay ý bảo Lăng Tiếu dừng lại, hai người tĩnh tâm nghe khúc đàn.

Tiếng đàn ai oán bi thương như nước chảy, âm luật dường như câu nhiếp nhân tâm, trong âm luật giống như nhìn thấy một thiếu nữ u buồn đang đánh đàn giải sầu, nàng khát vọng tự do, hướng tới khoái hoạt, nhưng mà không biết làm thế nào mới được, chỉ có thể ở cô độc trong thế giới của mình, lại không người có thể cảm nhận được thống khổ và buồn bực của nàng.

Một khúc cuối cùng a!

Lăng Tiếu không tự giác rơi lệ. Hắn chưa từng nghĩ tới có người khảy đàn ra âm luật động nhân tâm như vậy, hắn vốn là một người kiên cường, cho dù hắn tổn thương nặng thế nào cũng chưa chắc khóc, thế nhưng mà hôm nay nước mắt không tự giác chảy xuống, hắn xác thực cảm nhận được cô tịch và cô đơn của đối phương.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình là người cô đơn và tịch mịch, chính mình phải chăng có kiên cường sống tiếp không? Có lẽ hắn tình nguyện chết đi còn tốt hơn phải sống.

- Chúng ta đi qua đi, nàng chính là cháu gái của ta đấy.

Cát Đồ lau sạch nước mặt, nhìn qua Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu đi theo Cát Đồ qua cầu nhỏ, đi vào trong đình viên.

Chỉ thấy một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi ngồi ở trên giường, hai tay đặt lên đàn tranh, đôi mắt dễ thương động tình nhìn qua đàn cá bơi trong ao, trên mặt nhã nhặn lịch sự không có nụ cười, giống như đang đắm chìm trong đàn cá bơi qua lại, nhưng mà đang tự giễu mình không được tự do như đàn cá.

- Bối Hân, gia gia tới thăm ngươi.

Cát Đồ đi tới trước cháu gái và hiền lành nói ra.

Cát Bối Hân quay mặt lại, mỉm cười nói:

- Gia gia ngươi tới rồi, ngươi...

Thời điểm nàng muốn nói gì đó, đã thấy sau lưng gia gia còn có một thanh niên lạ lẫm đi tới, trong lúc nhất thời thất thần nói không ra lời.

Lăng Tiếu cũng thất thần.

Hắn là bị kinh diễm!

Vẻ mặt tinh tế giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, đôi mắt dễ thương, cái làm da như quỳnh ty, hàm răng trắng đều... Đẹp tới mức khiến người ta hít thở không thông, sắc mặt hơi tái nhợt, người nào nhìn qua cảm thấy đau lòng, thực hận không thể ôm mỹ nhân trong ngực on ủi vỗ về.

Một bộ lụa mỏng trắng thanh lịch cũng không che lấp dáng người lung linh của nàng, vũ mị hấp dẫn động lòng người, ngược lại tăng thêm vài phần thoát tục, càng giống như tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian, càng khiến người ta thích thú.

Cát Bối Hân đẹp không kém gì Vân Mộng Kỳ, so với Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Vũ Tư Tuyết, Ngọc Liệt Diễm... Còn đẹp hơn vài phần, cũng chỉ có Vân Mộng Kỳ, Băng Nhược Thủy hai nữ là có thể tranh sắc với nàng, nhưng mà ba nữ lại có hương vị khác nhau.

- Bái kiến Cát tiểu thư, tại hạ Lăng Tiếu, lăng của lăng tiêu cửu thiên, tiếu của tiếng cười.

Lăng Tiếu tươi cười như tắm trong gió xuân.

Cát Bối Hân nhìn qua Lăng Tiếu tuấn lãng, sắc mặt hơi hồng lên, sắc mặt cũng né tránh, dường như không dám nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

Chẳng biết tại sao nàng đối mặt thanh niên này thì tim đập mạnh, thân thể xuất hiện cảm giác khẩn trương trước nay chưa từng có.

Nàng từ khi sinh ra tới bây giờ cơ hồ không có tiếp xúc qua bao nhiêu người khác phái, bình thường cũng chỉ nghe qua nha hoàn nói một ít chuyện lý thú giữa nam và nữ, ngược lại cũng biết không ít câu chuyện nam nhân cầu ái.

- Chẳng lẽ là gia gia an bài...

Thời điểm nàng đang suy tư, Cát Đồ đánh gãy suy nghĩ của nàng, hưng phấn nói:

- Bối Hân, tiểu Tiếu kết giao với gia gia nhiều năm, hắn có năng lực giúp ngươi đứng lên.

- Thực... Thực có thể chứ?

Cát Bối Hân mừng rỡ như điên hỏi lại Cát Đồ.

Cát Đồ còn chưa nói xong, Lăng Tiếu cũng đã đi tới, ôn nhu nói

- Có thể cho ta xem chân ngọc của tiểu thư hay không?

Nếu đổi là người khác chắc chắn sẽ bị mắng là sắc lang, dám đường đột mạo phạm giai nhân.

Nhưng mà Cát Bối Hân không có chút tâm cơ nào, nhìn qua ánh mắt thanh tịnh tha thiết của Lăng Tiếu thì nàng vô ý thức gật đầu một cái, phát ra tiếng "Ân" như muỗi kêu, gương mặt tái nhợt của nàng hồng lên, càng xinh đẹp tới cực điểm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 321 - Thiên Âm Phong Châu Dị Động

Lăng Tiếu vô cùng ôn nhu cởi giầy vải của Cát Bối Hân ra, lộ ra đôi chân ngọc bóng loáng bên trong, ngón chân nhỏ nhắn tinh xảo như búp măng.

Lăng Tiếu thầm than trong lòng.

- Ông trời sao mà bất công quá, rõ ràng làm một nữ nhân hoàn mỹ như vậy biến thành tàn phế, đây quả thực là quá tàn nhẫn.

Lăng Tiếu véo nhẹ chân một cái, toàn thân Cát Bối Hân giống như bị điện giật, trong miệng thiếu chút nữa phát ra tiếng kêu khó xử, gương mặt kiều diễm cúi thấp tận ngực, không dám trực tiếp nhìn kẻ nào.

- Ta đi chuẩn bị bữa tối trước.

Cát Đồ liếc mắt nhìn cháu gái cùng Lăng Tiếu, nói xong rời đi.

Trước kia cháu gái của mình nhìn thấy người xa lạ thì kinh hãi, không có ai đến gần được, như Lăng Tiếu là lần đầu đến đây, cháu gái của hắn không có phản cảm chút nào, còn cho hắn xem chân, cho dù hắn là gia gia cũng khó khăn.

- Hy vọng tiểu Tiếu thật sự có thể lấy ra sinh cốt đan, đến lúc đó cho dù cho Bối Hân đi theo hắn cũng không bôi nhọ nàng.

Trong lòng Cát Đồ cảm thán một tiếng, hắn nhanh chóng rời đi.

Lăng Tiếu cũng không phải y sư, nhưng hắn là Luyện dược sư, hơn nữa lại là

võ giả, càng hiểu kết cấu thân thể con người.

Hắn đặt nhẹ ngón tay vào lòng bàn chân huyệt Dũng Tuyền của Cát Bối Hân, rót chút huyền lực vào.

Ai ngờ lúc này Thiên Âm Phong Châu trong thức hải của hắn tỏa ra hấp lực cường đại.

- Ah!

Cát Bối Hân giống như bị hấp lực ảnh hưởng, dưới chân sinh ra đau nhức trướng lên, làm cho nàng kinh hô thành tiếng.

Lăng Tiếu không biết đây là tình huống gì, hắn buông chân của Cát Bối Hân ra thì phát hiện ngón tay của mình không khống chế được, vẫn dán chặt vào lòng bàn chân Cát Bối Hân.

Ngay sau đó hắn cảm giác được một đạo năng lượng âm lãnh từ huyện Dũng Tuyền của Cát Bối Hân rót vào trong tay của hắn.

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu cũng không rõ xảy ra chuyện gì, hắn thật sự không nghĩ tới Cát Bối Hân là một nữ tử bình thường có năng lượng lớn như thế, nhưng mà nhìn qua bàn chân trắng bạch của Cát Bối Hân trở thành nâu đen, cảm giác giống như trúng độc.

- Chẳng lẽ trong cơ thể nàng có âm sát khí!

Lăng Tiếu nổi lên nghi ngờ.

Lăng Tiếu nhìn qua thần sắc thống khổ của Cát Bối Hân cái, lập tức cắn môi cắt đứt hấp lực.

Lăng Tiếu đứng lên, chỉ cảm thấy huyền lực trong người của mình tăng trưởng thêm vài phần, chuyện này quá không tưởng tượng nổi.

- Ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu nhìn thấy Cát Bối Hân thần sắc tái nhợt thì ôn nhu hỏi

- Ta... Ta không sao!

Cát Bối Hân có chút cà lăm đáp.

- Cát tiểu thư, trước kia ngươi có luyện qua huyền công nào không?

Lăng Tiếu thấy Cát Bối Hân không có khác thường, lúc này hỏi ra nghi vấn của bản thân.

- Không có... Không có luyện qua.

Cát Bối Hân dường như bị cà lăm, nói chuyện không thuận.

- Cát tiểu thư, không,ta gọi ngươi là Bối Hân nhé, hai chúng ta tuổi không cách biệt, rất phù hợp làm bằng hữu, đúng rồi, vừa rồi ngươi cảm thấy rất đau sao?

Lăng Tiếu nghĩ biện pháp kéo gần quan hệ với Cát Bối Hân để hỏi rõ tình huống.

- Là có đau một chút!

Cát Bối Hân có chút gật gật đầu đáp.

- Chân ngươi trước kia có bị như vậy không?

- Không có"

- Vậy à, chúng ta thử lại lần nữa xem, có thể chứ?

Lăng Tiếu nhẹ giọng hỏi.

Cát Bối Hân do dự một chút vẫn gật gật đầu, sau đó gương mặt nghiêm nghị.

Nếu Cát Bối Hân không có luyện qua huyền công, Lăng Tiếu cơ hồ có thể để xác định suy nghĩ trong lòng của mình, lúc này lần nữa đặt ngón tay vào huyệt Dũng Tuyền của Cát Bối Hân.

Tình huống vừa rồi lại xuát hiện, hắn cho hấp lực hấp thu thỏa thích, mà chân ngọc của Cát Bối Hân mặt ngoài nổi lên màu nâu đen.

- Tuyệt đối là âm sát khí!

Lăng Tiếu khẳng định suy nghĩ, lúc này tùy ý hấp thu dòng năng lượng kia, đồng thời không quên an ủi Cát Bối Hân.

- Ngươi kiên nhẫn một chút, rất nhanh là tốt rồi!

Tính cách của Cát Bối Hân cũng coi như kiên cường, cắn chặc hàm răng không hề phát ra âm thanh nào.

Lăng Tiếu không nghĩ tới âm sát khí trong người Cát Bối Hân rõ ràng không ít, hút nửa canh giờ mới dừng lại.

Âm sát khí tiến vào trong người của Lăng Tiếu, đối với hắn cũng không có tổn thương gì, ngược lại hóa thành hai đạo năng lượng, một đạo tiến vào

trong Đan Điền, một cái tiến vào trong Thiên Âm Phong Châu.

Lăng Tiếu chỉ vừa đột phá Huyền Sĩ cao giai không lâu, hôm nay hấp thu âm sát khí của Cát Bối Hân thì hắn đạt tới Huyền Sĩ cao giai tầng giữa.

Càng làm cho Lăng Tiếu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi hắn thật sự không nghĩ tới âm sát khí trong người Cát Bối Hân lại nhiều như vậy

Lăng Tiếu bình phục huyền lực bành trướng trong đan điền, đứng lên, nhìn qua Cát Bối Hân đã ngất đi, lúc này nội tâm tê rần, vừa rồi chỉ lo hấp thu năng lượng cho mình, lại quên Cát Bối Hân chịu đau đớn.

Lăng Tiếu móc đan dược ra nhét vào trong miệng nàng, sau đó đưa chút huyền lực vào người.

- Cảm giác như thế nào rồi? Lăng cười hỏi.

Cát Bối Hân né qua ánh mắt Lăng Tiếu, nhàn nhạt nói

- Không có việc gì.

Lăng Tiếu nhìn qua Cát Bối Hân động lòng người trong gang tấc, trong nội tâm khẽ động không hiểu, vỗ về lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

- Tin tưởng ta, ta có thể giúp ngươi đứng lên lần nữa.

Thân thể Cát Bối Hân run nhè nhẹ, muốn tránh qua tay của Lăng Tiếu, nhưng mà phát hiện bàn tay to hữu lực, lại ẩn chứa ý ôn hòa, làm cho nàng sinh ra cảm giác tin cậy không hiểu.

Nàng cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn Lăng Tiếu, kiên định gật đầu nói:

- Ta tin tưởng ngươi!.

Lăng Tiếu nhếch môi cười cười, vươn tay ra chỉnh vài sợi tóc mất trật tự trên gương mặt Cát Bối Hân, khen:

- Bối Hân ngươi thật đẹp, có lẽ trời xanh đố kỵ dung mạo của ngươi mới không cho ngươi đứng được, nhưng mà làm người thì phải nghịch thiên mà đi, chân của ngươi sẽ đi được, đi ngắm nhìn vạn vật của thế gian.

Cát Bối Hân nghe lời này, thần sắc trở nên hướng tới.

- Ta thực có thể chứ?

- Đương nhiên, chỉ cần ngươi tin tưởng ta.

Lăng Tiếu phi thường khẳng định đáp.

- Ân!

Cát Bối Hân đáp nhẹ một tiếng.

- Đến, ta ôm ngươi đi tới đại sảnh ăn ít đồ.

Lăng Tiếu nói một tiếng, cũng không quan tâm Cát Bối Hân có nguyện ý hay không, trực tiếp ôm ngang nàng.

Cát Bối Hân không có chút phản kháng nào, còn phi thường thuận theo ôm cổ Lăng Tiếu, đầu tựa vào ngực của Lăng Tiếu. Nàng phát hiện mình đã hoàn thành tiếp nhận sự tồn tại của Lăng Tiếu, cũng tiếp nhận cảm giác có hắn, nàng cảm thấy ở cùng hắn có an toàn và che chở, giống như trong tối tăm ông trời an bài hắn thuộc về nàng.

Trên đường đi những người giúp việc kia nhìn thấy Lăng Tiếu ôm tiểu thư của bọn họ, nhìn qua tiểu thư có bộ dáng mê say, đều há hốc mồm, giống như phát hiện đại lục mới vậy.

Thời điểm tới đại sảnh Cát Đồ đã chờ thật lâu.

Lúc Cát Đồ nhìn thấy Lăng Tiếu ôm cháu gái của hắn tới cũng bị cảnh này làm khiếp sợ.

Chuyện này có quan trọng hay không?

Sau khi dùng xong bữa tối, Lăng Tiếu đi theo Cát Đồ đến thư phòng.

- Tiểu Tiếu ah, cháu gái của ta sau này toàn bộ giao cho ngươi rồi.

Cát Đồ tươi cười thỏa mãn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 322 - Hứa Hẹn. (1)

Trong tiệc tối hôm nay, nhìn ánh mắt cháu gái quan sát Lăng Tiếu, cơ hồ có thể khẳng định cháu gái của hắn đã bị Lăng Tiếu chinh phục. Hắn cảm khái năng lực của tiểu tử này.

- Đồ lão ngươi yên tâm, Bối Hân khẳng định có thể đứng lên, ta dã biết bệnh căn của nàng rồi.

Lăng Tiếu đáp.

- Bệnh căn? Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cát Đồ khó hiểu hỏi thăm.

- Bối Hân sở dĩ sinh ra không đứng dậy được, đó là do trong người của nàng có âm sát khí tác quái.

Lăng Tiếu nói.

- Cái gì, trong người Bối Hân có âm sát khí sao!

Cát Đồ lộ ra vẻ khiếp sợ nói.

- Đúng vậy, vừa rồi ta sờ lên huyệt của nàng mới phát hiện, khá tốt âm sát khí cũng không phải rất nặng, nhưng mà đã tồn tại trong người của nàng từ nhỏ, chậm rãi xâm nhập vào trong kinh mạch cốt tủy, cho nên từ nhỏ nàng mới không đứng lên được, may mắn Đồ lão ngươi vẫn dùng huyền lực và đan dược kéo dài tính mạng cho nàng, bằng không thì nàng khả năng đã...

Lăng Tiếu trịnh trọng nói.

- Ai, ta chỉ có một cháu gái, tự nhiên không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì!

Cát Đồ thở dài một hơi nói ra, sắc mặt lộ ra ưu thương, nói:

- Đứa nhỏ này từ nhỏ mất đi phụ mẫu, ta thật sự không đành lòng nhìn nàng còn trẻ đã đi theo phụ mẫu rồi, những năm này ta vẫn thay nàng tìm kiếm sinh cốt đan... Nhưng mà hạnh phúc hôm nay của Bối Hân đành phải dựa vào tiểu Tiếu, lão Cát ta ở đây quỳ xuống xin ngươi.

Cát Đồ dứt lời, lại quỳ trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vội vàng đở hắn, không dám nhận lễ.

- Đồ lão, ngươi muốn tổn thọ của ta sao, yên tâm đi, âm sát khí hôm nay đã bị ta khu trừ, chờ ta luyện chế choa nàng một ít dưỡng sinh đan, trước tiên phải củng cố kinh mạch của nàng, tương lai lại ăn sinh cốt đan, nhất định có thể đứng lên.

Lăng Tiếu phi thường chân thành nói.

Hôm nay cho dù Cát Đồ không nói, Lăng Tiếu cũng sẽ dùng toàn lực trợ giúp Cát Bối Hân, bởi vì trong lòng của hắn tràn ngập thương tiếc cho nàng, thật giống như hắn và Bạch Vũ Tích vậy, các nàng hai người là nữ nhân ôn nhu như nước, cần một nam nhân quan tâm che chở các nàng, không làm cho các nàng bị bi thương chút nào, mà nam nhân này đương nhiên là hắn rồi.

Lăng Tiếu vẫn muốn thực hiện lý tưởng vĩ đại của nam nhân là "Tỉnh chưởng quyền thiên hạ, say gối đầu mỹ nhan", hắn vẫn đang cố gắng cho phương hướng này.

Mà Cát Bối Hân là mỹ nhân hiếm thấy, Lăng Tiếu không thu không phải nam nhân.

Đương nhiên hắn nghĩ cách cũng không thuần túy là chiếm hữu nàng, nhưng mà muốn che chở cho nàng mà thôi, hắn cảm thấy nữ nhân như vậy không được yêu thương thì số khổ quá, mà có lẽ nên giúp nàng bảo trì tươi cười và hạnh phúc là được.

Lăng Tiếu bảo Cát Đồ sắp xếp một gian phòng yên tĩnh, lại phân phó không được có người quấy rầy, sau đó đi vào trong phòng bắt đầu luyện đan.

Theo hiểu biết của Lăng Tiếu, Cát Bối Hân chưa từng luyện qua bất cứ huyền công gì, cũng không khác gì người bình thường, lại trải qua âm sát khí xâm nhập, dù đã trừ âm sát khí nhưng mà kinh mạch của nàng bị tổn thương nhiều chỗ, cho nên phải như Lý Cuồng Hổ cần Ôn Cân Đan, ân cần săn sóc kinh mạch mới được, sau đó lại luyện một lò Cố Khí Đan giúp nàng điều hòa thân thể, sau đó luyện xong Tục Cân Sinh Cốt Đan thì cốt tủy tái sinh, bày ra sinh cơ, khôi phục không thành vấn đề.

Nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy Cát Bối Hân có chút cổ quái.

Hắn đã hấp thu âm sát khí của Cát Bối Hân, nhưng mà cảm thấy thân thể của nàng vẫn chống cự âm sát khí, bằng không chỉ bằng nàng một ngời bình thường không thể sống tới bây giờ, cho dù Đồ cưỡng ép quán chú huyền lực cũng không được.

- Chẳng lẽ có năng lượng phong ấn trong người nàng?

Bỗng nhiên Lăng Tiếu xuát hiện suy nghĩ không tưởng tượng nổi.

Nhưng mà rất nhanh hắn chối bỏ.

Cát Bối Hân từ khi sinh ra đã tàn phế, phong ấn bắt đầu từ bụng mẹ sao? Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, từ trong không gian giới lấy linh thảo ra, liền bắt đầu luyện đan.

Hôm nay hắn luyện chế hai đan dược nhất giai và nhị giai, Lăng Tiếu hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, tỷ lệ thành đan mười phần.

Một giờ về sau, Lăng Tiếu đi ra khỏi phòng.

Cát Đồ đã sớm chờ lâu, hắn thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu tuổi còn trẻ lại tự hành luyện đan, khó trách có thể được phong chủ Dược Phong thu làm đệ tử thân truyền.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy Lăng Tiếu đưa cho hắn là nhất giai Cố Khí Đan cùng với nhị gii Ôn Cân Đan thì ngẩn người.

Hắn làm sao nghĩ tới Lăng Tiếu lại là nhị phẩm Luyện dược sư, hắn quá trẻ tuổi a.

Sau đó Cát Đồ càng thêm kiên định Lăng Tiếu không lừa gạt hắn, trong nội tâm cảm thấy nhất định phải két giao tốt với Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Tiếu tương lai sẽ bừng sáng.

Không chỉ là nhị phẩm Luyện dược sư, hơn nữa thực lực cũng đã là Huyền Sĩ cao giai, hắn mới bao nhiêu?

Chưa tới hai mươi đã là nhị phẩm Luyện dược sư, Huyền Sĩ cao giai, hai thân phận này khiến người ta coi trọng.

Lăng Tiếu giao đan dược cho Cát Đồ xong, hắn chuẩn bị rời đi.

Cát Đồ tự nhiên thức thời, hắn sớm chuẩn bị tốt hai phần linh thảo sinh cốt đan toàn bộ giao cho Lăng Tiếu.

- Bối Hân phải dựa vào ngươi!

Cát Đồ phi thường trịnh trọng dặn dò.

- Yên tâm đi Đồ lão, trong một tháng tuyệt đối sẽ có tin tức tốt cho ngươi.

Lăng Tiếu tiếp nhận linh thảo thập phần nghiêm túc nói ra.

Hôm nay linh thảo luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan đã đầy đủ hết, Lăng Tiếu hoàn toàn có thể tiếp tục luyện đan. Nhưng mà hắn không nói rõ cho Cát Đồ biết rõ hắn là Tam phẩm Luyện dược sư, miễn cho truyền đi làm cho người ta cảm thấy kinh thế hãi tục.

Huống hồ hắn nửa tháng sau còn phải đi tới Mộc Kỳ Phong tu luyện, không có thời gian luyện đan, cho nên quay về Dược Phong luyện chế cũng không muộn.

Sau khi rời khỏi phủ thành chủ, Lăng Tiếu không có lập tức chạy về tông môn, hắn đáp ứng Hạ Huyên Huyên về thăm nàng.

Hạ Huyên Huyên thực rất dính Lăng Tiếu, chỉ chơi nửa buổi mà không chịu ngừng, Lăng Tiếu phải hống liên tục mới bằng lòng nghỉ ngơi, nhưng mà Lăng Tiếu cũng phỉa ngủ cùng nàng.

Lăng Tiếu cực kỳ cưng chiều cô bé, an vị trong phòng chờ Hạ Huyên Huyên thiếp đi mới ra ngoài.

Ánh trăng chiếu vào đình viện, bốn phía có tiếng côn trùng kêu vang, lộ ra nội viên yên tĩnh đặc biệt.

Lý Cuồng Hổ uống rượu ở bàn đá dưới táng cây, sắc mặt cực kỳ tịch mịch.

Lúc Lăng Tiếu đi tới thì hắn cung kính đứng lên.

Hắn còn chưa nói gì, Lăng Tiếu đã nói trước.

- Cuồng Hổ, ta đã nói không có người ngoài thì không cần khách khí, đến đây, hai chúng ta cùng uống.

Lăng Tiếu đi đến trước bàn đá, cầm bầu rượu rót vào cổ họng, vị cay nồng chảy vào họng.

- Hảo tửu! Đến, chúng ta làm.

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng.

Lý Cuồng Hổ thể xác và tinh thần ấm áp, cũng giơ bầu rượu lên uống với Lăng Tiếu, cũng bắt đầu hét lên.

Rượu qua ba tuần, Lăng Tiếu lại nói với Lý Cuồng Hổ:

- Linh thảo luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan đã gom đủ rồi, tối đa một tháng là ngươi bình phục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 323 - Hứa Hẹn. (2)

Ba!

- Thực... Thực?

Bình rượu trong tay Lý Cuồng Hổ không tự giác rơi xuống, kinh hỉ nhìn qua Lăng Tiếu hỏi thăm.

- Vốn hiện tại ta có thể luyện chế cho ngươi, nhưng mà ta phải mau chóng quay về tông môn, ngươi nhịn một thời gian đi.

Lăng Tiếu nói.

Luyện chế Tam phẩm đan dược không đơn giản như luyện chế nhị phẩm đan dược, Tam phẩm đan dược đã là nhập "Phẩm ", có thể nói là linh đan diệu dược, không chỉ cần nhiều linh thảo phụ trợ, còn cần phân hoá thú đan, tiêu hao tinh lực đặc biệt lớn, cần thời gian rất nhiều, tuyệt đối không thể tùy ý luyện chế Tam phẩm đan dược, bằng không bị quấy nhiễu sẽ thất bại, không chỉ haoi phí linh dược, cũng tiêu hao tinh lực và năng lượng của mình.

- Cảm tạ thiếu gia... Cảm tạ thiếu gia thành toàn!

Lý Cuồng Hổ đại hỉ, kích động quỳ bái tạ Lăng Tiếu.

Hắn chân đã bị thương vài năm, còn có một tháng là khôi phục, hắn có thể mất hứng không kích động sao?

Lăng Tiếu lạnh nhạt nhận Lý Cuồng Hổ cúi đầu, nói tiếp:

- Đứng lên đi, khôi phục chân của ngươi là đầu tiên, ta sẽ giúp ngươi đột phá Linh Sư giai trong thời gian sớm nhất, về sau ngươi phụ trách chiếu cố Huyên Huyên, ngươi phải nhớ kỹ đi theo ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi, có lẽ cuối cùng có một ngày ngươi sẽ may mắn vì đi theo ta đấy.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn qua ánh trăng, vô cùng bình tĩnh và kiên định nói ra.

Lý Cuồng Hổ nhìn thấy Lăng Tiếu trẻ hơn mình nhiều, trong nội tâm chẳng biết tại sao sinh ra cảm giác thuyết phục.

- Cả đời này ta chỉ biết đi theo thiếu gia, tuyệt không nhị tâm.

Lý Cuồng Hổ hạ quyết tâm trong lòng.

Sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Lăng Tiếu thừa dịp Hạ Huyên Huyên còn chưa thức liền khởi hành đi về tông môn.

Chuyện Lăng Tiếu bái nhị sư, phân biệt bái phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc cùng với phong chủ Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe làm sư, cũng ước định nửa tháng đầu học luyện đan ở Dược Phong, nửa tháng sau tu luyện huyền lực ở Mộc Kỳ Phong.

Tông môn Tử Thiên Tông to lớn, Mộc Kỳ Phong là một trong chín đại phong, ngọn núi cũng không kém gì Cửu Phong, linh khí thậm càng nồng đậm.

Đại thụ che trời tươi tốt, cây cỏ hoa dại không biết tên tùy ý thấy được, nếu như cẩn thận nhìn lên còn thấy linh thảo cấp thấp đang sinh trưởng.

Đây là bảo địa của người tu luyện mộc thuộc tính.

Lăng Tiếu vẫn đi dạo, thỉnh thoảng thưởng thức cảnh đẹp, trong nội tâm thập phần thoải mái.

Sở dĩ hắn đáp ứng bái Mộc Hòe làm sư, đều bởi vì chính mình không có công pháp mộc thuộc tính, mà chính mình thân có mộc thuộc tính trăm phần trăm, không tu luyện tuyệt đối là lãng phí lớn.

Cái gọi là tham thì thâm.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu vẫn có tự tin cực lớn không mắc sai lầm này.

Độ tinh khiết của hắn cao như thế, tu luyện sẽ là làm chơi ăn thật, cho dù là nhất tâm đa dụng cũng không chậm trễ thời gian quá dài.

Huống hồ hắn còn được xưng là tuyệt thế thiên tài, trong thiên hạ không có việc gì làm khó hắn cả.

Kì thực chính hắn cũng hiểu, Lục Ông tồn tại trong thức hải của hắn khẳng định rất thích ý nhìn mình tu luyện mộc thuộc tính.

Mà Lục Ông cần khôi phục nguyên khí nhất định phải hấp thu linh khí mộc thuộc tính, mà hắn hôm nay ở trong người Lăng Tiếu hấp thu tốc độ không nhanh, nếu như Lăng Tiếu có thể đột phá Linh Sư giai, bắt đầu hấp thu linh khí thì không chỉ là hắn, càng tốt với Lục Ông.

Lập tức đi tới sườn núi Mộc Kỳ Phong, đi tới chỗ hai tên đệ tử đang phòng vệ trong chỗ tối.

- Người tới là ai?

Một tên đệ tử hét lên.

Lăng Tiếu có chút chắp tay, sau đó móc lệnh bài ra.

- Tại hạ Lăng Tiếu, là đệ tử ở đây, tiến phong gặp mặt Mộc sư phó.

- Thì ra là Lăng Tiếu sư huynh, Phong chủ sớm có phân phó, xin mời đi theo ta.

Hai gã đệ tử nghe xong Lăng Tiếu báo danh, lúc này lộ ra vẻ cung kính, đồng thời khom người làm ra động tác mời.

Lăng Tiếu sững sờ một chút, sau đó đắc ý đi theo hai người này lên núi.

Nhưng mà hắn không phát hiện tên đệ tử không đi theo lại thì tươi cười âm trầm.

Lăng Tiếu đi theo tên đệ tử này và cảm thấy không đúng, tại sao đi qua đi lại đường quanh co, mà không phải đi tới chủ phong?

- Chẳng lẽ Mộc sư phó có ham mê tĩnh mịch?

Lăng Tiếu bắt đầu nghi ngờ.

Khi đường đi càng dài, nơi đi càng ngày càng hoang vu, Lăng Tiếu càng ngày càng cảm thấy bất an.

- Vị sư đệ này, ngươi muốn mang ta đi đâu?

Lăng Tiếu đứng lại hỏi.

Tên đệ tử ngoại môn cười nhạt nói:

- Sư huynh đừng vội, Phong chủ tĩnh tu cách đây không xa, rất nhanh sẽ tới.

Hắn nói mang theo ngữ khí không xác định, Lăng Tiếu đã chú ý không ổn.

- Ta muốn xem ngươi đang bịp bợm gì!

Lăng Tiếu cảnh giác, đồng thời trong lòng khinh thường, trong óc hiện ra một thân ảnh đáng ghét.

Lại đi không bao xa, liền đi tới một khu vách núi.

Hôm nay vẫn còn sáng sớm, giữa ngọn núi có sương trắng vờn quanh, vách núi phía trước sương mù nồng đậm.

- Tới rồi, gọi người đi ra đây đi.

Lăng Tiếu khoanh tay bình tĩnh nói.

Trước mắt hoang vu, phong chủ Mộc Kỳ Phong làm gì có khả năng tĩnh tu ở nơi này chứ, đây rõ ràng là có người gây phiền toái cho hắn.

Mà trên Mộc Kỳ Phong này hắn chỉ đắc tội một người, không cần phải nói, nhất định chính là tên đó muốn báo thù.

Quả nhiên thời điểm Lăng Tiếu nói hết lời, sau lưng có tiếng bộ pháp vang lên.

Lăng Tiếu nhìn lại, người tới chính là Lao Phạm Nhân chứ chẳng phải ai khác.

- Hắc hắc, xú tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt.

Lao Phạm Nhân cười âm hiểm với Lăng Tiếu.

Bên cạnh hắn chính là bọn người mặt rỗ bị Lăng Tiếu giáo huấn qua.

Lăng Tiếu vẫn ung dung nhìn qua Lao Phạm Nhân nói:

- Lao Phạm Nhân, không, có lẽ ta nên gọi ngươi một câu ‘ Phạm Nhân ’ sư huynh, chẳng lẽ ngươi không biết cấm đồng môn nội đấu sao? Ngươi không sợ bị sư phó trách phạt?

- Hừ, đừng tưởng rằng được sư phó thân ưu ái thì vênh mặt, ta hỏi ngươi, đường đệ của ta có phải bị ngươi giết không?

Lao Phạm Nhân hừ lạnh một tiếng, chất vấn.

- Đường đệ của ngươi? Ai ah, ta giết người vô số, làm sao biết a miêu a cẩu nào trong số đó chứ?

Lăng Tiếu mỉa mai nói ra, trong lòng nghi hoặc.

- Chẳng lẽ người nào chết ngươi cũng hoài nghi lên đầu của ta.

Đường đệ của Lao Phạm Nhân chính là Lao Phạm Thanh, trước đó không lâu bị giáo huấn trong Tử Thụ Phong Cốc, hắn muốn làm loạn với Vũ Tư Tuyết và bị Lang Vương kim sắc ăn. Lăng Tiếu cho rằng không có ai biết, từ lúc đi vào thành Tử Thiên hoặc Tử Thiên Tông hắn chưa từng mang theo lin thú.

- Tạp chủng miệng lưỡi sắc bén, bất kể là không phải ngươi giết, hôm nay ngươi phải chết, vây lại cho ta, tuyệt đối không cho hắn trốn.

Lao Phạm Nhân quát một tiếng, côn sắt vung lên, hắn đập một côn vào Lăng

Tiếu.

Lao Phạm Nhân không dám khinh thường, hắn biết rõ Lăng Tiếu tốc độ cực nhanh, ngay từ đầu đã dùng toàn lực, phải dồn Lăng Tiếu vào chỗ chết. Dù sao ở chỗ này hắn giết Lăng Tiếu cũng không có người ngoài.

Nói thật ra hắn vu oan Lăng Tiếu giết đường đệ là cái cớ, chủ yếu là trước đó Lăng Tiếu rõ ràng cứu Lý Cuồng Hổ, ở trước mặt đông người đắc tội hắn, hắn không nuốt trôi cục tức này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 324 - Ám Toán

Hắn vốn không muốn đưa Lăng Tiếu vào chỗ chết, bởi vì Lăng Tiếu được sư phó thu làm đồ đệ, đã tính toán là đồng môn, tông môn nghiêm cấm nội đấu, trừ phi là hận thù không giải được, có thể hướng tông môn xin đấu sinh tử.

Nhưng mà hai ngày trước có người là ra thù lao nặng muốn giết Lăng Tiếu.

Mà thù lao này có lực hấp dẫn với hắn rất nhiều, nhiều lần cân nhắc về sau, hắn mạo hiểm bày kế giết Lăng Tiếu.

Thời điểm Huyền Sĩ trung giai Lăng Tiếu chưa từng e ngại Huyền Sĩ cao giai, tuy nói Lao Phạm Nhân dưa vào huyền khí, nhưng mà Lăng Tiếu dựa vào tốc độ Phong thuộc tính, muốn né tránh công kích là không thành vấn đề, huống hồ hắn hiện tại đã tấn chức Huyền Sĩ cao giai, thực lực còn cao hơn Lao Phạm Nhân nhiều, muốn chiến thắng Lao Phạm Nhân chỉ nhấc tay mà thôi.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát công kích của Lao Phạm Nhân, sau đó phát hiện đối phương hạ sát thủ.

- Đã như vầy thì đứng trách ta.

Lăng Tiếu nhíu mỳ, sử dụng "Vân Tung Mị Ảnh" vây quanh Lao Phạm Nhân, chưởng ảnh công kích liên tục.

Ba ba!

Lao Phạm Nhân bị đánh bay ra xa vài mét, nhưng mà không chút thương

tổn.

- Đúng rồi, quên hắn còn có phòng ngự nội giáp.

Lăng Tiếu mới nhớ tới Lao Phạm Nhân còn có phòng ngự nội giáp. Lúc trước lúc nào tông môn hắn đã lĩnh giáo qua.

- Tiểu tử này quá tà môn, phải tốc chiến tốc thắng, chậm thì sinh biến, vậy quá phiền toái.

Lao Phạm Nhân áp chế tức giận trong lòng, hắn nuốt đan dược vào trong bụng.

- Tiêu diệt hắn cho ta.

Lao Phạm Nhân ăn đan dược xong, hắn ra lệnh cho đồng bạn tấn công Lăng Tiếu.

Hắn biết rõ chỉ bằng vào chính mình trong thời gian ngắn rất khó tiêu diệt Lăng Tiếu, thế nhưng mà hắn không tin Lăng Tiếu dưới nhiều người vây công còn có thể thoát.

Hắn không biết Lăng Tiếu căn bản không có ý định bỏ trốn, chỉ bằng vào mấy người này hắn không đặt vào mắt.

- Đến đây đi, xem như tập luyện buổi sáng là tốt rồi.

Lăng Tiếu mắt hổ bắn tinh quang, khí thế mở ra toàn bộ.

Mấy người chung quanh dùng huyền lực giết qua Lăng Tiếu.

Huyền khí trong tay Lao Phạm Nhân càng ngưng tụ lực lượng mạnh mẽ,

chém ra một côn mạnh mẽ, giống như một cây đại thụ cực kỳ to lớn nện qua phía Lăng Tiếu.

Đối mặt công kích này, Lăng Tiếu hóa ra mấy đạo tàn ảnh tấn công mấy người kém cỏi nhất.

Chưởng ảnh tung bay, chiêu thức như vô hình.

Rầm rầm!

Mấy người chung quanh còn chưa kịp biết gì đã bị Lăng Tiếu oanh thành trọng thương.

Ở chỗ này chỉ có Lao Phạm Nhân là Huyền Sĩ cao giai, những người khác chỉ là Huyền Sĩ trung giai, hơn nữa Lăng Tiếu lại công kích toàn lực, mỗi một người đều trúng một chiêu ngã xuống.

Lao Phạm Nhân không nghĩ tới Lăng Tiếu tốc độ nhanh đến như vậy, chính mình mang theo người không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời kinh hãi không thôi, nhưng nếu vạch mặt thì không có khả năng lui bước.

- Vạn Đằng Sát!

Lao Phạm Nhân dùng sát chiêu mạnh nhất của bản thân, hai tay nắm chặt côn khí trong tay, từng đạo thanh mang hiện ra, khí thế bức thẳng Huyền Sĩ cao giai đỉnh phong.

Hô!

Côn mang nện thẳng vào Lăng Tiếu, chỉ thấy côn mang huyễn hóa ra côn đằng bao phủ Lăng Tiếu.

Một chiêu này tới quá nhanh và quá đột ngột, Lăng Tiếu vừa đánh ngã một người nên muốn tránh cũng không tránh kịp.

Ầm ầm!

Côn mang đánh thẳng vào thân thể Lăng Tiếu phát ra tiếng nổ, cây cối cao lớn chung quanh chấn động lá rơi lả tả.

- Hô, hắn chết chắc rồi.

Lao Phạm Nhân có chút thoát lực thở nhẹ một tiếng.

Môt chiêu vừa rồi đã rút toàn bộ huyền lực của hắn, là một chiêu mạnh nhất của hắn.

- Chết cũng là ngươi chết trước.

Lăng Tiếu đứng lên, hắn lau vết máu trên khóe miệng, mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm vào Lao Phạm Nhân.

May mắn phòng ngự của Kim Cương Ngũ Biến Quyết không tệ, bằng không một chiêu này đã đánh hắn trọng thương rồi.

- Ngươi... Ngươi rõ ràng không có việc gì?

Lao Phạm Nhân không thể tin được hét lên.

- Có việc, việc rất lớn đấy, ngươi dám tổn thương ta, ta sẽ hoàn trả đầy đủ cho ngươi.

Lăng Tiếu uốn éo cái cổ một cái, nói một tiếng, lập tức lao tới trước mặt Lao Phạm Nhân.

Đánh ra một quyền trực tiếp và đơn giản.

Ba!

Lao Phạm Nhân bay ra sau như mũi tên.

- Mẹ kiếp, lại muốn giết ta!

Lăng Tiếu tức giận lớn, hắn vốn chẳng muốn quản Lao Phạm Nhân, nhưng mà phiền phức luôn tìm tới tận cửa.

Lăng Tiếu thuận thế đoạt côn khí của Lao Phạm Nhân, sau đó từng quyền đánh vào mặt của Lao Phạm Nhân.

Lao Phạm Nhân căn bản không có cơ hội phản công, hắn cứ như vậy bị đánh thành đầu heo.

Tiếng kêu thảm thiết của hắn vang vọng khắp trời xanh.

Lăng Tiếu một cước dẫm nát mặt Lao Phạm Nhân, lạnh lùng nói:

- Ngươi nói ta có nên giết ngươi hay không?

- Nếu... Nếu ngươi giết ta, Lao gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lao Phạm Nhân cũng có vài phần cốt khí, đối mặt Lăng Tiếu đe dọa hắn không sợ.

- Tốt... Tốt, phi thường không tệ, nếu ngươi có gan như vạy thì đi chết đi.

Lăng Tiếu liền ứng hai tiếng, đoạt côn khí trong tay Lao Phạm Nhân nện vào

đầu đối thủ.

- Không... Không muốn... Không phải ta muốn giết ngươi, là có người mua mạng của ngươi.

Lúc Lao Phạm Nhân đối mặt với uy hiếp tử vong, phòng tuyến tâm lý sụp đổ, hắn lập tức cầu sống.

Hắn có thể cảm giác được Lăng Tiếu thực sự hạ sát thủ, sát ý đậm đặc này quá chân thật.

Lăng Tiếu dừng động tác lại, hơi nhíu mày nói ra:

- Muốn di hoa tiếp mộc sao? Trong tông môn ngoài ngươi muốn giết ta ra, ta đúng là chưa đắc tội kẻ nào khác.

- Không... Không, đây là thật, là Liễu Đông đáp ứng cho ta một viên Tam phẩm đan dược, giúp ta đột phá Linh Sư giai, điều kiện chính là lúc ngươi tiến vào Mộc Kỳ Phong phải giết ngươi, cho nên ta... Ta mới xếp đặt thiết kế muốn giết ngươi, van cầu ngươi tha cho ta đi, ta lần sau không dám nữa.

Lao Phạm Nhân càng không ngừng giải thích cầu xin tha thứ.

- Liễu Đông?

Trong mắt Lăng Tiếu có lệ quang lóe lên, hắn và Liễu Đông chỉ không thoải mái với nhau mà thôi, huống hồ cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng lẽ bởi vậy muốn giết hắn?

Nhưng mà cho dù là Liễu Đông sai sử, Lao Phạm Nhân cũng chính thức động sát ý, nếu như không phải hắn mạnh hơn đối phương, chỉ sợ hắn phải chết ở chỗ này rồi, huống hồ hắn đáp ứng báo thù cho Lý Cuồng Hổ, tuyệt

đối không thể khinh xuất tha thứ cho tên này.

Lăng Tiếu đưa chưởng lên, một tay vỗ mạnh vào ngực Lao Phạm Nhân trên.

Phốc!

Lao Phạm Nhân bị đánh phun máu tươi.

- Cút đi cho ta, nếu không phải xem mặt mũi đồng môn, ta tuyệt không tha nhẹ cho ngươi, huyền khí này ta thu.

Lăng Tiếu đá Lao Phạm Nhân một cước và nói ra.

Lao Phạm Nhân vô cùng gian nan đứng dậy, không cam lòng nhìn qua Lăng Tiếu, kéo tấm thân trọng thương rời đi.

Trong lòng của hắn vạn phần không cam lòng, côn khí kia là huyền khí gia tộc ban thưởng cho hắn, là chỗ dựa của hắn lúc đối địch, bây giờ lại bị Lăng Tiếu đoạt đi, việc này hắn không thể bỏ qua được.

Thế nhưng mà hắn cũng không biết mạng của mình đã không còn lâu.

Lăng Tiếu vừa rồi vỗ một chưởng vào ngực, đã độ một tia tiên thiên phong sát khí vào người hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 325 - Ẩn Mộc Quyết Ẩn Huyễn Thất Sát. (1)

Tiên thiên âm phong sát khí này còn bá đạo hơn âm sát khí trong người Cát Bối Hân nhiều lắm, nó chẳng khác gì kịch độc, có thể lưu trong người Lao Phạm Nhân một thời gian, sau đó từ từ phá hủy lục phủ ngũ tạng của hắn.

Đối với loại người này chết sống ra sao, Lăng Tiếu cũng không để ở trong lòng.

Chẳng lẽ chỉ cho người khác giết hắn, mà hắn không được giết lại sao?

Đây tuyệt đối là không có khả năng.

Nhưng mà Lăng Tiếu cướp huyền khí của Lao Phạm Nhân, hắn sau này sẽ dính phiền toái không nhỏ về sau.

Sau khi trải qua phong ba nhỏ, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng được đệ tử khác dẫn đường đi gặp Mộc Hòe.

Mộc Hòe nhìn thấy quần áo trên người Lăng Tiếu bị tổn hại không chịu nổi, hơn nữa cũng có không ít vết thương, vết máu vẫn còn chảy ra ngoài, lúc này khẩn trương hỏi thăm Lăng Tiếu đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Tiếu nói chi tiết tiền căn hậu quả cho Mộc Hòe nghe một lần, lúc này cũng xem thái độ của sư phó tiện nghi này.s

- Lẽ nào lại như vậy, Lao Phạm Nhân thân là sư huynh, không ngờ dám công nhiên động thủ trên phong, vi phạm ý chí tông môn, xem ra cần phải hảo hảo khiển trách hắn mới được.

Ánh mắt Mộc Hòe hiện ra thần sắc không vui, nặng nề vỗ bàn một cái quát lên.

Lăng Tiếu chính là đồ đệ tốt mà hắn lao tâm mới thu được, mới ngày đầu tiên lên gặp hắn đã bị Lao Phạm Nhân đuổi giết, hắn hận không thể lập tức bóp chết Lao Phạm Nhân này đi.

Tuy nói Lao Phạm Nhân cũng là ái đồ của hắn, thế nhưng mà so sánh với Lăng Tiếu mộc thuộc tính trăm phần trăm tinh khiết thì quả thực quá khó coi, huống hồ tên Lao Phạm Nhân cũng không khiến cho hắn hài lòng, hôm nay ngược lại tốt rồi, thiếu chút nữa giết đệ tử sủng ái của hắn, hắn suýt bạo phát giết người đấy.

Lăng Tiếu với thái độ của Mộc Hòe coi như thoả mãn, trong nội tâm cũng nhận thức sư phó tiện nghi này.

- Kỳ thật chuyện này cũng không nên trách sư huynh, tin tưởng hắn cũng bị người ta giật giây mới thành kiến với đệ tử.

Lăng Tiếu mịt mờ nói với Mộc Hòe.

Mộc Hòe thoả mãn nhìn qua Lăng Tiếu, nói:

- Nếu như sư huynh của ngươi có ý chí như ngươi thì tốt rồi, nhưng ngươi yên tâm, chuyện này vi sư sẽ làm chủ thay ngươi, những tên đệ tử ngoại môn kia sẽ phế hết huyền lực và trục xuất sư môn, về phần Lao sư huynh của ngươi sẽ diện bích ba năm, xem như trừng phạt hắn.

Lao Phạm Nhân tuy là đồ đệ của hắn, lại là đệ tử nội môn, đối với Mộc Kỳ Phong mà nói có tác dụng nhất định, huống hồ cũng phải cho Lao gia vài phần mặt mũi.

Hơn nữa Lăng Tiếu có thể nói như vậy, cũng là cho hắn một bậc thang đi xuống, trong lòng của hắn càng thêm thỏa mãn với Lăng Tiếu hơn, trong nội tâm thầm nghĩ.

- Tiểu tử này biết làm người, xem ra Mộc Kỳ Phong ta thịnh vượng sắp tới.

Mộc Hòe phân phó chấp sự và ra lệnh, liền tự mình mang theo Lăng Tiếu đi an bài chỗ ở.

Dùng thân phận của Mộc Hòe đương nhiên không mang Lăng Tiếu đi, nhưng mà hắn có việc nói với Lăng Tiếu, liền tiện đường cùng đi với hắn.

Sau khi tới chỗ ở của Lăng Tiếu, Mộc Hòe bảo hắn thay võ phục của Mộc Kỳ Phong, sau đó nói chuyện với hắn.

- Lăng Tiếu, Mộc Kỳ Phong tổng cộng có sáu mươi lăm tên đệ tử nội môn, nhân số này trong các phong thuộc về trung hạ, mà từ trước mỗi hai năm tông môn sẽ tổ chức tỷ thí cho các đệ tử một lần, xem chênh lệch giưa các phong với nhau, thực lực chỉnh thể đệ tử Mộc Kỳ Phong chúng ta không bằng mấy phong khác, đây cũng là nguyên nhân vì sao vi sư muốn ngươi gia nhập Mộc Kỳ Phong như vậy, dùng tư chất của ngươi và được sự tài bồi của ta, chắc chắn không quá ba năm đột phá lên Linh Sư giai, trong mười lăm năm có thể vấn đỉnh Vương giai, tương lai của Mộc Kỳ Phong chúng ta đặt hết lên người của ngươi.

Mộc Hòe vỗ nhẹ vai của Lăng Tiếu nói ra, trong ánh mắt hiện ra thần sắc chờ mong.

Hai ba năm sau đột phá Linh Sư giai, khi đó Lăng Tiếu cũng mới hơn hai mươi mà thôi, mà trong mười lăm năm đột phá lên Vương giai, hắn cũng chỉ mới ba mươi mấy tuổi.

Phóng nhãn cả tây bắc, có thể ở trong ba mươi tuổi đột phá lên Vương giai chỉ đếm được trong một bàn tay.

Trong Tử Thiên Tông mỗi một cường giả Vương giai cơ hồ trên trăm tuổi, cũng chỉ có con gái tông chủ là Vân Mộng Kỳ bởi vì đạt được Địa Hoàng giai thừa cho nên bây giờ thực lực đạt tới nửa bước Vương giai, hơn nữa thiên phú của Vân Mộng Kỳ là cực cao, tin tưởng dùng không qua hai mươi lăm tuổi sẽ đột phá Vương giai siêu cấp thiên tài.

Kỳ ngộ như Vân Mộng Kỳ cũng không phải người nào cũng có thể đạt được.

Về phần Lăng Tiếu có mộc thuộc tính tinh khiết, tu luyện mộc thuộc tính tuyệt đối sẽ không có quá nhiều trở ngại, chỉ cần tích lũy tới trình độ nhất định sẽ đột phá. Cho nên Mộc Hòe mới nói ra những lời như thế này.

- Lăng Tiếu tất nhiên không phụ sư phó hi vọng, toàn tâm toàn ý tu luyện, tương lai phát dương uy danh của Mộc Kỳ Phong chúng ta.

Lăng Tiếu trịnh trọng nói ra.

- Tốt... Tốt, nếu như ngươi chỉ thuộc đệ tử Mộc Kỳ Phong chúng ta thì quá tốt, tốc độ tu luyện tuyệt đối nhanh hơn gấp đôi.

Mộc Hòe cảm khái nói.

Hắn vẫn muốn dụ Lăng Tiếu buông tha học luyện đan, chỉ cần hắn ở trong Mộc Kỳ Phong tu luyện thì càng hoàn mỹ.

- Sư phó, ngài không cần phải lo lắng, ngày sau ta không chỉ có thể trở thành một gã cao phẩm Luyện dược sư, còn trở thành võ giả cường đại, như thế ta có thể phát dương quang đại uy danh Mộc Kỳ Phon, cũng luyện chế đan dược ân huệ bản phong, vậy chẳng phải chuyện tốt sao?

Lăng Tiếu khuyên giải Mộc Hòe.

Mộc Hòe suy tư một chút, cười rộ lên.

- Tốt, ngươi có thể nghĩ như vậy là quá tốt, hôm nay ngươi làm môn hạ của ta, ta liền truyền cho ngươi công pháp huyền côn và tài nguyên tu luyện, ta hiện tại truyền khẩu quyết, ngươi phải ghi nhớ.

Mộc Hòe ngồi xuống bàn, trong miệng đọc khẩu quyết.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, cũng ngồi xuống ghi nhớ khẩu quyết.

Sau khi Lăng Tiếu ghi nhớ kỹ khẩu quyết xong, hắn mở mắt ra lần nữa thì phát hiện Mộc Hòe không còn ở đây nữa.

- Ẩn Mộc Quyết, Ẩn Huyễn Thất Sát, nghe tên rất khí phách, nhưng mà không biết uy lực của nó như thế nào!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Vừa rồi Mộc Hòe truyền huyền công cho hắn gọi là "Ẩn Mộc Quyết ", còn có nguyên bộ huyền kỹ "Ẩn Huyễn Thất Sát".

Công pháp này chính là công pháp cao giai nhất của Mộc Kỳ Phong, là công pháp lục cấp đỉnh.

Trong Mộc Kỳ Phong có thể được Mộc Hòe thân truyền Ẩn Mộc Quyết không có bao nhiêu.

Đủ thấy Mộc Hòe coi trọng Lăng Tiếu như thế nào.

Lăng Tiếu đến Mộc Kỳ Phong vốn để tu luyện, Mộc Hòe truyền cho hắn Ẩn

Mộc Quyết xong thì hắn bế quan tìm hiểu.

Liên tiếp bảy ngày Lăng Tiếu cũng không có bước chân ra ngoài.

Trải qua bảy ngày tìm hiểu hắn đã hiểu được tu luyện Ẩn Mộc Quyết như thế nào, cũng biết chỗ tinh yếu của Ẩn Mộc Quyết ở đâu.

Cái gọi là Ẩn Mộc Quyết cũng như tên gọi của nó, sau khi tu luyện sẨn Mộc Quyết tới cảnh giới cao nhất liền có thể hóa thân thành một bụi cỏ ẩn nấp trong đống cỏ mà không bị ai phát hiện, lại phối hợp với Ẩn Huyễn Thất Sát, tuyệt đối có thể xuất kỳ bất ý đánh chết địch nhân

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 326 - Ẩn Mộc Quyết Ẩn Huyễn Thất Sát. (2)

Thế nhưng mà Lăng Tiếu cảm giác bộ công pháp này là ám sát chi thuật, cảm giác công pháp này thiếu đi nét quang minh chính đại.

Trải qua Lăng Tiếu tìm hiểu đưa ra kết quả, tu luyện Ẩn Mộc Quyết có hai chỗ tốt lớn: thứ nhất bản thân công pháp có được một ít công năng chữa thương của mộc thuộc tính, tuy nhiên không có rõ ràng như thủy thuộc tính và quang thuộc tính, nhưng mà nó có tồn tại; thứ hai có thể tùy ý tàng hình ở trong rừng, vừa nghĩ tới nếu như mỹ nữ đang tắm trong hồ, hắn rình coi trong bụi cỏ chẳng phải có thể nhìn mãn nhãn hay sao!

Nếu để cho Mộc Hòe biết rõ Lăng Tiếu tu luyện công pháp mà hắn kiêu ngạo chỉ để rình coi mỹ nữ tắm rửa, chỉ sợ sẽ tức giận thổ huyết.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu có động lực tu luyện.

Kế tiếp, lền chiếu theo khẩu quyết vận chuyển huyền lực, bắt đầu tu tập Ẩn Mộc Quyết.

Trong mấy ngày như thế, những ngày này Lăng Tiếu chìm đắm trong khoái cảm tu luyện Ẩn Mộc Quyết, hắn cảm thấy Ẩn Mộc Quyết này rát dễ dàng tu thành, rõ ràng chỉ tu luyện vài ngày thì huyền lực trong người đã tăng trưởng, tốc độ này quá nhanh một ít a.

Cùng lúc đó hắn cũng tìm hiểu kiếm chiêu của Ẩn Huyễn Thất Sát.

Ẩn Huyễn Thất Sát này phải phối hợp với Ẩn Mộc Quyết mới có thể phát huy uy lực bất phàm.

Nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy Ẩn Huyễn Thất Sát dùng để ám sát còn có thể thêm một ít công dụng, chính thức đánh chính diện thì không bằng Ngạo Tuyết Lục Quyết và Kiếm Phách Tam Thức của hắn.

Hôm nay Lăng Tiếu đã lưu lại trên Mộc Kỳ Phong đã nửa tháng.

Suốt ngày trừ tu luyện lại là tu luyện, trên cơ bản rất ít liên hệ với bên ngoai.

Lại qua một đêm hắn xếp bằng trong phòng, hắn vận chuyển huyền lực tu luyện Ẩn Mộc Quyết.

Một tia huyền lực chiếu theo quỹ tích kỳ diệu chạy khắp người.

Lúc này trong thức hải của Lăng Tiếu, một gốc cây nhỏ tỏa ra hào quang xanh biếc.

- Tiểu gia hỏa bắt đầu hiểu được cách vận dụng bổn nguyên thuộc tính của ta, như vậy rất tốt.

Lục Ông trong cây nhỏ hưng phấn tự nói, sau đó hắn nhắm mắt lại khôi phục nguyên khí.

Mà rễ cây phía dưới của hắn càng không ngừng hút huyền lực của Lăng Tiếu chuyển hóa làm mộc thuộc tính.

Lăng Tiếu cũng không biết huyền lực mình tân tân khổ khổ tu luyện lại phân ra thành hai, có một nửa bị Lục Ông hấp thu trong thức hải.

Tu luyện trong Mộc Kỳ Phong nửa tháng, Lăng Tiếu đang chuẩn bị khởi hành quay về Dược Phong, Mộc Hòe lại xuất hiện.

- Đồ nhi bái kiến sư phó.

Lăng Tiếu hành lễ với Mộc Hòe.

- Miễn!

Mộc Hòe nói một tiếng, hỏi:

- Ngươi tìm hiểu Ẩn Mộc Quyết như thế nào rồi? Có cái gì không rõ, hiện tại ngươi có thể hỏi sư phó.

- Sư phó, Ẩn Mộc Quyết đã tìm hiểu hoàn toàn, đệ tử đã bắt đầu tu luyện.

Lăng Tiếu đáp.

- Đã tu luyện?

Mộc Hòe kinh ngạc hỏi.

- Vâng!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Ta nhìn xem!

Mộc Hòe nói một tiếng, lập tức bắt tay Lăng Tiếu, bắt đầu dò xét tình huống huyền lực trong người Lăng Tiếu.

- Hảo hảo, không nghĩ tới ngươi lực lĩnh ngộ của ngươi tốt như vậy, ngươi trở về đi, nhớ kỹ trở lại Dược Phong cũng không nên quên tu luyện Ẩn Mộc Quyết biết không?

Mộc Hòe cao hứng dặn dò.

Lăng Tiếu hành lễ với Mộc Hòe, liền xuống núi.

Mộc Hòe nhìn thân ảnh trẻ tuổi của Lăng Tiếu rời đi thì vuốt râu lẩm bẩm.

- Tiểu tử này còn xuất sắc hơn tưởng tượng của ta, bản phong có hi vọng quật khởi.

Lăng Tiếu trở lại Dược Phong, hắn đi vấn an sư phó Nam Cung Thường Nhạc sau đó mới quay về trúc lâm.

Trở lại trúc lâm, hắn lại nghe Hoa Hiểu Quế lải nhải một phen.

Hoa Hiểu Quế trải qua nửa tháng cố găng tu luyện "Bài Vân Kính", huyền lực rõ ràng có tăng trưởng, đạt tới tầng giữa Huyền Giả trung giai, xem ra không qua bao lâu sẽ đột phá lên Huyền Giả cao giai.

Vì thế Lăng Tiếu cũng cảm thấy cao hứng thay cho hắn, tiểu tử này rõ ràng cam lòng tu luyện rồi.

Lăng Tiếu trở lại chỗ ở, vốn định tắm rửa, ngủ một giấc thật an ổn liền bắt đầu điều chỉnh trạng thái luyện chế Tục Cân Sinh Cốt Đan.

Lăng Tiếu trước khi luyện đan, đặc biệt phân phó Hoa Hiểu Quế không được quấy rầy hắn, lúc này mới yên tâm đi luyện đan.

Lăng Tiếu từ chỗ Cát Đồ lấy được viên thú đan tam giai thủy thuộc tính thú và Hoàng Tủy Thảo cùng một ít linh thảo phụ trợ, đây là hai phần linh thảo luyện chế sinh cốt đan Cát Đồ sớm chuẩn bị, mà bản thân mình xuất thêm một ít linh thảo khác, muốn luyện chế bản thăng cấp của sinh cốt đan là Tục Cân Sinh Cốt Đan.

Lý Cuồng và Cát Bối Hân hai người chân có tốt lên hay không, liền xem

Lăng Tiếu luyện đan lần này.

Trên dược đỉnh, trong đan phòng tràn ngập mùi thuốc, một tên thiếu niên đang không ngừng bỏ linh thảo vào trong lò, hỏa ảnh tung bay trong tay làm cho người ta cảm thấy hoa mắt.

Ngọn lửa kia lúc lớn lúc nhỏ, linh thảo héo rũ héo tàn, dược lực tinh hoa bị lấy ra từng chút một.

Trải qua một phen tinh luyện, mồ hôi trên trán Lăng Tiếu rất nhiều, nhưng mà thần sắc của hắn vô cùng chuyên chú.

Sau khi tinh luyện tinh hoa của linh thảo hoàn tất, một thú đan thủy thuộc tính hiện ra trong tay của Lăng Tiếu.

Viên thú đan thủy thuộc tính này là tam giai trung cấp, tỏa ra ánh sáng màu lam và năng lượng trong nó rất cường đại.

Lăng Tiếu ăn liền hai viên Hồi Khí Đan, hắn lập tức ném thú đan vào trong dược đỉnh.

Bồng!

Hỏa diễm lập tức tăng vọt thiêu đốt dược đỉnh, một đạo tinh thần lực vô hình lập tức tiến vào bên trong, hóa thành lưỡi đao sắc bén, càng không ngừng chia lìa hai viên thú đan cứng rắn, gia tốc luyện hóa.

Không biết quá bao nhiêu lâu, năng lượng trong thú đan phân hóa bồng bềnh.

- Là lúc này!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng hít một hơi, hắn lại ăn hai viên đan dược vào, hỏa lực trong tay nhiều lên, tinh thần lực đồng thời bao phủ dược đỉnh.

Tất cả tinh hoa linh thảo và năng lượng trong thú đan lập tức hòa vào nhau, trong dược đỉnh sinh ra không khí mãnh liệt, không khí này càng ngày càng ngưng thực.

Ngưng!

Bồng!

Trong dược đỉnh phát ra tiếng buồn bực, một dòng khói trắng bốc lên cao, hai viên đan dược hiện ra trong dược đỉnh.

- Hô, rốt cục thành công!

Lăng Tiếu lau mồ hôi trên trán, lập tức thu hai viên Tục Cân Sinh Cốt Đan lại.

Đan dược đã luyện thành, tinh thần lực của Lăng Tiếu suy yếu không chịu nổi, lúc này hắn từ trong đan phòng đi về nơi ở của mình.

Sau khi luyện thành đan dược, tâm tình của Lăng Tiếu cũng nhẹ nhõm không ít.

Nhưng mà trong lòng của hắn vẫn đang ghi nhớ sự kiện này, việc này hôm nay không nhanh chóng giải quyết hết thì ngày mai không thoải mái.

Đúng như lời của Lao Phạm Nhân đã nói, Liễu Đông tiểu nhân này trả giá cho người ta mua mạng của hắn, mặc kệ là thật là giả sớm muộn gì cũng biết rõ mà thôi.

Nhưng mà Lăng Tiếu trong vài ngày liên tục ở trong dược phòng, lại không phát hiện thân ảnh của Liễu Đông ở đâu, trải qua nghe ngóng thì hắn mới biết được Liễu Đông bị tông môn đưa tới thành trì xa xôi làm việc.

- Xem như ngươi vận khí tốt, nhưng mà ngươi không thể tránh được lâu đâu.

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Trong Dược Phong nửa tháng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 327 - Đan Thành

Thời gian trong Dược Phong, mỗi ngày không có việc gì thì đi luyện đan, ngẫu nhiên dò xét thuật luyện đan của Hoa Hiểu Quế, mà Nam Cung Thường Nhạc cũng thường xuyên xuất hiện truyền thụ tâm đắc luyện đan cho bọn họ, Lăng Tiếu càng thuần thục với thuật luyện đan hơn.

Trời vừa tối Lăng Tiếu đã bắt đầu tu luyện Ẩn Mộc Quyết, đồng thời cũng bắt đầu nghiên cứu cách điều khiển liệt viêm của Lý gia, thời gian trôi qua phi thường phong phú.

Hoa Hiểu Quế thấy Lăng Tiếu cũng bỏ công như vậy nên bị ảnh hưởng, hắn cũng bắt đầu chuyên chú, mỗi ngày mỗi đêm không ngừng tu luyện Bài Vân Kính, hy vọng có thể sớm ngày đột phá.

Giữa tháng Lăng Tiếu lại xuống núi một lần, lần này Hoa Hiểu Quế chết sống cũng muốn đi theo Lăng Tiếu ra ngoài, ở trong Dược Phong nửa tháng qua hắn sắp buồn chết rồi.

Lăng Tiếu không thể làm gì, đành phải mang theo hắn xuống núi.

Sau khi xuống núi Lăng Tiếu một đường thẳng tới đình viện của mình.

Một tháng không gặp Hạ Huyên Huyên, cô gái nhỏ này đã lớn hơn một chút.

Lăng Tiếu biết rõ cô gái nhỏ này ăn không ít đau khổ, không có dinh dưỡng hấp thu cho nên phát dục rất kém, hôm nay điều kiện tốt cho nên tốc độ phát triển rõ ràng.

Lăng Tiếu bảo Hoa Hiểu Quế mang theo Hạ Huyên Huyên đi chơi trong đình viện, bản thân mình gọi Lý Cuồng Hổ vào trong nhà.

- Đây là Tục Cân Sinh Cốt Đan.

Lăng Tiếu mang một viên đan dược đưa tới trước mặt Lý Cuồng Hổ.

Lý Cuồng Hổ run rẩy tiếp nhận đan dược của Lăng Tiếu, sau đó vội vả nuốt đan dược vào.

Hắn chờ đợi ngày này đã thật lâu.

Lăng Tiếu không quan tâm tới, đi ra ngoài.

Hắn tương tưởng không bao lâu Lý Cuồng Hổ có thể khôi phục như bình thường.

Nửa canh giờ sau.

- Ha ha... Chân ta cuối cùng cũng khỏi!

Trong phòng truyền ra tiếng kinh hô của Lý Cuồng Hổ.

Giải quyết chuyện của Lý Cuồng Hổ, Lăng Tiếu đi tới phủ thành chủ.

Hoa Hiểu Quế mang theo Hạ Huyên Huyên cùng Lý Cuồng Hổ đi dạo Tử Thiên Tông, thư giãn một tí.

Lúc Cát Đồ gặp lại Lăng Tiếu thì thần sắc kích động nói không ra lời, Lăng Tiếu quả nhiên không có thất tín với hắn.

Lăng Tiếu đi vào phủ thành chủ lần nữa, Cát Đồ chỉ nói cho Lăng Tiếu Cát Bối Hân ở đâu, sau đó hắn tự đi tìm.

Leng keng! Leng keng đông!

Lúc này âm luật du dương động lòng người vang lên.

Âm luật lần này khác với lần trước, trong âm luật dường như mang theo ý tưởng nhớ, đồng thời cũng bớt vài phần cô đơn tịch mịch, nhiều hơn vài phần vui sướng.

Một khúc này thanh linh nhẹ nhàn, đột nhiên nàng phát hiện có người.

- Là ngươi tới sao?

Lăng Tiếu đi qua cầu nhỏ, thẳng vào trong đình, nhìn qua thân ảnh mảnh khản nói:

- Là ta đến.

Trên mặt Cát Bối Hân vui mừng, sắc mặt vốn tái nhợt bây giờ nhiều hơn một phần đỏ ửng, trong ánh mắt nhìn Lăng Tiếu mang theo vô số nhu tình.

Lăng Tiếu tiến lên ngồi xổm bên cạnh nàng, nói:

- Làm ngươi đợi lâu!

Cát Bối Hân tươi cười, thần thái xinh đẹp không sao tả xiết, nàng nói ra:

- Mặc kệ đợi bao lâu, ta cũng nhất định chờ ngươi tới.

- Ân!

Lăng Tiếu đáp nhẹ một tiếng, lấy Tục Cân Sinh Cốt Đan ra, đưa tới trước mặt nàng.

- Hôm nay ngươi có thể đứng lên rồi.

Trong mắt Cát Bối Hân hiện ra thần sắc vui vẻ, nhưng mà nhanh chóng bình tĩnh lại, nói:

- Cảm ơn ngươi!

- Giữa chúng ta không cần cảm tạ như vậy!

Lăng Tiếu đáp.

Cát Bối Hân ăn đan dược xong không hề giống như Lý Cuồng Hổ trực tiếp nhảy dựng lên, tình huống của nàng và Lý Cuồng Hổ khác nhau, nàng trước kia bị âm sát khí nhập thể làm cho hai chân tàn phế, hôm nay tuy có Tục Cân Sinh Cốt Đan, khôi phục huyết quản cùng xương cốt, nhưng mà nàng không cách nào trực tiếp đứng lên đi lại.

Nhưng mà quả thực có thể đứng lên.

Ngày sau chỉ cần luyện tập đi lại nhiều thì có lẽ không khác người thường.

Cát Đồ nhìn thấy cháu gái có thể đứng lên, kích động lệ già giàn dụa, càng không ngừng cảm tạ Lăng Tiếu.

Lúc trước mặt người ngoài không có quá nhiều cảm tạ được.

Hắn lấy vài cọng tam giai linh thảo và hai mươi viên huyền tinh cảm tạ Lăng

Tiếu.

Lăng Tiếu không có khách khí thu linh thảo và huyền tinh lại, trong đó hắn phát hiện có một gốc linh thảo tác dụng lớn với hắn, chuyện này làm cho hắn kinh hỉ.

Một ngày qua đi thật nhanh, trước khi rời phủ thành chủ, Cát Bối Hân lưu luyến Lăng Tiếu thật lâu.

Lăng Tiếu biết rõ cô nàng này có tình cảm thâm sâu với hắn, nhưng mà hôm nay hắn không thể hứa hẹn gì với Cát Bối Hân được, chỉ đành nói với nàng mình sẽ thường xuyên tới thăm nàng, lúc này mới rời khỏi phủ thành chủ.

Trở lại Tử Thiên Tông, Lăng Tiếu đi tới Mộc Kỳ Phong.

Trong Mộc Kỳ Phong ai cũng biết Lăng Tiếu chính là ái đồ của phong chủ, cũng không ai dám ám toán Lăng Tiếu nữa.

Mà Lao Phạm Nhân ám toán Lăng Tiếu lúc trước thì không chết cùng bỏ mạng, càng không có ai dám chọc vào Lăng Tiếu, dường như nhìn thấy Lăng Tiếu như nhìn quái vật.

Đối với cái này Lăng Tiếu không đặt trong lòng.

Trong núi không tuế nguyệt, trong nháy mắt Lăng Tiếu đi vào trong Tử Thiên Tông đã một năm.

Một năm này Lăng Tiếu có một nửa thời gian ở trên Dược Phong, có một nửa thời gian thì ở trên Mộc Kỳ Phong, ngẫu nhiên đi tới thành trì thăm Hạ Huyên Huyên cùng với Cát Bối Hân.

Cát Bối Hân phục dụng Lăng Tiếu Tục Cân Sinh Cốt Đan của xong, trải qua

điều dưỡng thời gian dài cũng tốt lên, nhưng mà nàng vẫn ru rú trong nhà, rất ít đi ra ngoài thành, mà nàng cũng không cảm thấy ngoài thành có gì mới lạ, ngược lại khi Lăng Tiếu tới thăm nàng thì nàng mới yêu cầu được đi ra ngoài.

Cát Bối Hân đẹp như tiên nữ, đi trong thành Tử Thiên cho dù là nam nhân nào cũng dùn ánh mắt "Sói" nhìn qua nàng.

Vì thế còn gặp gỡ một hai lần những tên thiếu gia ăn chơi muốn ỷ mạnh hiếp yếu, muốn cưỡng đoạt mỹ nhân.

Đáng tiếc những tên thiếu gia ăn chơi này bị Lăng Tiếu cắt đứt chân chó, chấn nhiếp không ít người.

Đương nhiên Lăng Tiếu xuống núi thời gian chỉ là một phần nhỏ mà thôi, phần lớn thời gian của hắn là tu luyện và luyện dược.

Hôm nay Lăng Tiếu dựa vào tu luyện Ẩn Mộc Quyết cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí, một thân huyền lực đạt tới Huyền Sĩ giai đỉnh phong.

Tốc độ này phải nói nhanh tới cực điểm.

Người có thiên phú cao muốn từ Huyền Sĩ cao giai sơ cấp tích lũy đến Huyền Sĩ đỉnh phong cũng cần hai ba năm, mà Lăng Tiếu chỉ cần một năm là đạt tới, quá khó tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó tinh thần lực của Lăng Tiếu tăng lên nên thường xuyên luyện chế đan dược, từ khi đi vào trong Linh Thảo Đường mua linh thảo tăng tinh thần lực lên, tinh thần lực cũng tích lũy nhanh kinh người.

Hiện tại Lăng Tiếu có thể lợi dụng tinh thần lực công kích trong phạm vi hai mươi mét, trình độ cảm ứng đạt tới năm trăm mét.

Càng đáng nhắc tới là Lăng Tiếu tu luyện Liệt Viêm Chỉ có chút thành tựu.

Phần đông huyền công, trong huyền kỹ cũng chỉ có Kim Cương Ngũ Biến Quyết vẫn dang dừng tại chỗ, cũng không có bất kỳ tiến triển.

Việc này làm cho Lăng Tiếu buồn rầu không thôi.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết không kém gì Tam Phân Quy Nguyên Khí, so với Ẩn Mộc Quyết muốn cường hãn hơn nhiều lắm, Lăng Tiếu không thể nào buông tha tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Nhưng mà hắn biết rõ việc này vẫn thiếu cơ hội, căn bản không gấp được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 328 - Tẩu Hỏa Nhập Ma? (1)

Mặt khác Hoa Hiểu Quế nửa năm trước đã đột phá lên Huyền Giả cao giai, lại trải qua củng cố cảnh giới nửa tháng, Nam Cung Thường Nhạc lại cho hắn dùng đan dược, lúc này tăng tu vị của Hoa Hiểu Quế lên Huyền Sĩ giai.

Hôm nay hắn đã có thể sử dụng hỏa thuộc tính luyện đan, hiện tại hắn mới xem như nhất phẩm Luyện dược sư chính thức.

Không thể không nói thiên phú luyện đan của Hoa Hiểu Quế cực cao, ngay cả Nam Cung Thường Nhạc cũng thường xuyên khen không dứt miệng.

Mặc dù tỉ lệ thành đan của hắn không có biến thái như Lăng Tiếu, nhưng mà cũng cao tới bảy tám thành, đối với một tên nhất phẩm Luyện dược sư mà nói đây là chuyện khó tưởng tượng được.

Thông qua Lăng Tiếu quan sát, hắn cảm giác cảm thấy sư phó Nam Cung Thường Nhạc cùng Hoa Hiểu Quế có quan hệ rất mật thiết, cảm giác giữa hai người có bí mật không muốn ai biết.

Lăng Tiếu cũng không phải người thích nghe ngóng chuyện người ta, hiếu kỳ thì hiếu kỳ, nhưng mà hắn cũng không miệt mài với chuyện này làm gì.

Huống hồ hắn không phải là loại người có lòng đố kỵ mạnh, cho dù Nam Cung Thường Nhạc chiếu cố và thân thiết với Hoa Hiểu Quế cũng không sao cả.

Nam Cung Thường Nhạc tuy là Tứ phẩm Luyện dược sư, nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu cũng chỉ là Luyện dược sư cao hơn hắn một cấp mà thôi, chờ

hắn đột phá Linh Sư giai, thực lực càng cường đại, lại có đan phương và Luyện Đan Quyết, bằng thiên phú và lĩnh ngộ của hắn muốn trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư cũng không khó khăn.

Thời gian bình tĩnh trôi qua thật nhanh.

Lúc này Lăng Tiếu đột nhiên nhận được tin tức khiến hắn tức giận.

Hạ Huyên Huyên bị người ta bắt đi!

Lăng Tiếu nhận được tin tức này là lúc tu luyện trên Mộc Kỳ Phong bên, là Lý Cuồng Hổ tìm được Cát Đồ, Cát Đồ phái người thông tri cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biết được tin tức này thì tức giận, lúc này buông tu luyện từ Mộc Kỳ Phong xuống núi.

Nhìn thấy Lý Cuồng Hổ thì thấy thân thể của hắn thập phần suy yếu, hiển nhiên là bị trọng thương, khá tốt không có nguy hiểm tới tính mạng của mình.

- Cuồng Hổ, đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu đè nén lửa giận, xanh mặt hỏi.

Nếu như không phải nhìn thấy Lý Cuồng Hổ bị thương, hắn khẳng định phải quở trách Lý Cuồng Hổ bảo hộ bất lực. Đối với Hạ Huyên Huyên, Lăng Tiếu xem nàng như muội muội của mình, rất che chở và yêu thương, nhưng mà bây giờ lại bị người ta bắt đi thì sao không giận?

Lý Cuồng Hổ từ trên giường đứng lên, quỳ trước mặt Lăng Tiếu.

- Thỉnh thiếu gia trách phạt, Cuồng Hổ không thể bảo vệ tiểu thư.

- Ngươi trước đứng lên đi!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hít sâu một hơi lại nói:

- Nói xem đã xảy ra chuyện gì?

Lý Cuồng Hổ đứng lên thản nhiên nói

- Hôm nay tiểu thư chơi đùa trong sân, đột nhiên có một lão nhân cổ quái muốn thu tiểu thư làm đồ đệ, tiểu thư tự nhiên không dám, lão đầu này lập tức mang theo tiểu thư đi, thuộc hạ tiến lên ngăn cản, không ngờ thực lực lão nhân này bất phàm, một chiêu đánh thuộc hạ ngất đi, sau khi thuộc hạ tỉnh lại thì không thấy tiểu thư, bất đắc dĩ đành phải đi tới chỗ thành chủ Cát Đồ cầu cứu.

- Một chiêu đánh ngươi ngất đi?

Lăng Tiếu nhíu mày hỏi ngược lại, còn nói:

- Chẳng lẽ người này là cao thủ Linh Sư giai?

- Thiếu gia, ta... Ta không cảm ứng được linh lực từ người của hắn, hơn nữa ta cảm thấy hắn có lẽ không phải Linh Sư giai đơn giản như vậy.

Lý Cuồng Hổ suy đoán nói ra.

- Không chỉ là Linh Sư giai!

Lăng Tiếu sợ hãi nói.

- Ân, lúc ấy hắn chỉ đưa ngón tay lên, thuộc hạ hoàn toàn mất đi lực phản kháng, cường giả Linh Sư giai chẳng ai cường đại như vậy cả.

Lý Cuồng Hổ đáp.

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu nhíu mày suy tư, cảm giác vô lực sinh ra trong lòng.

Sau khi hắn trọng sinh tới bây giờ, còn chưa từng xuất hiện tình trạng này bao giờ.

Hạ Huyên Huyên bị bắt đi, hắn không biết là người nào làm, ngay cả Lý Cuồng Hổ là Huyền Sĩ cao giai cũng bị một ngón tay làm bất tỉnh nhân sự, có thể thấy người tới cường đại cỡ nào.

Cho dù mình ở bên cạnh Hạ Huyên Huyên, đoán chừng cũng không có biện pháp bảo vệ Hạ Huyên Huyên.

- Móa, thực lực vẫn còn quá thấp, phải mau chóng đột phá Linh Sư giai!

Lăng Tiếu nắm chặt hai đấm, trong nội tâm khát vọng tăng thực lực.

Đồng thời hắn cũng bảo Cát Đồ phân bố nhân thủ đi tìm lão đầu cổ quái mà Lý Cuồng Hổ nói, nhưng mà lật tung cả thành Tử Thiên cũng không thấy bóng người nào cả.

Hạ Huyên Huyên từ đó mất đi tin tức.

Nhưng mà vừa nghĩ tới đối phương thu nàng làm đồ đệ, chắc hẳn không có nguy hiểm gì, Lăng Tiếu cũng không tiếp tục tìm kiếm.

Lăng Tiếu quay về tông môn, tuyên bố bế tử quan trên Mộc Kỳ Phong, không đạt tới Linh Sư giai thề không xuất quan.

Mộc Hòe không nghĩ tới Lăng Tiếu trong thời gian ngắn như thế đột phá

Linh Sư giai, lúc này cao hứng không kịp.

Lăng Tiếu mới mười chín tuổi ah, trong Tử Thiên Tông đạt tới Linh Sư giai chưa tới hai mươi tuổi cũng chỉ có Vân Mộng Kỳ mà thôi.

Trong lòng của hắn kỳ vọng Lăng Tiếu có thể thành công.

Đối với Lăng Tiếu đóng cửa bế quan, Nam Cung Thường Nhạc cũng không có ý kiến gì, dù sao hắn hiểu được Lăng Tiếu đột phá cũng mới có lợi, tới lúc đó truyền thụ cho Lăng Tiếu luyện chế Tam phẩm đan dược.

...

Trong thạch động linh khí sung túc của Mộc Kỳ Phong, Lăng Tiếu ngồi ngay ngắn như tương đá, quanh thân tỏa ra hào quang thuộc tính cường đại.

Lăng Tiếu lựa chọn lúc này bế tử quan có một nguyên nhân khác là do Hạ Huyên Huyên, nguyên nhân là vì bóng hình mình theo đuổi càng đi càng xa.

Bởi vì hắn vô tình ý nghe được sư phó Mộc Hòe nói Vân Mộng Kỳ ngày hôm qua thành công từ nửa bước Vương giai đột phá đến Vương giai.

Lăng Tiếu nghe vậy tâm thần chấn động.

Hắn cảm giác tốc độ tiến giai của mình quá chậm, chậm không biết năm nào tháng nào mới có thể đuổi theo bước chân của Vân Mộng Kỳ.

Lúc này đây huyền lực của hắn đột phá tới Huyền Sĩ cao giai đỉnh phong, không thể chờ được muốn đột phá ngay.

Huyền Sĩ giai muốn đột phá Linh Sư giai là sức chiến đấu chuyển biến rõ ràng, cũng là tầng thứ cao mà võ giả khác cả đời cũng không đột phá được.

Đạt tới Linh Sư giai, bản thân võ giả tu luyện không còn là huyền lực, thế nhưng mà hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài rèn luyện thân thể, lớn mạnh cường hóa thân thể của mình, khiến cho sức chiến đấu càng thêm kinh người, đồng thời cũng nội thị tình huống của bản thân, ví dụ như ngũ tạng lục phủ, kinh mạch, huyệt khiếu, thức hải...

Có thể nói đột phá Linh Sư giai mới xem như tu luyện giả chính thức.

Linh Sư giai tại thành Vẫn Thạch đại biểu cho lực lượng cường đại nhất, nhưng mà trong Tử Thiên Tông chỉ là lực lượng trung kiên, phóng nhãn cả Huyền Linh đại lục chỉ là võ giả mới nhập môn.

Muốn mang huyền lực trong người chuyển hóa thành linh lực, nhất định phải cảm ứng được sự tồn tại của thiên địa linh khí, sau đó dẫn đạo thiên địa linh khí vào trong cơ thể, khiến linh lực thay thế huyền lực, như thế có thể trở thành Linh Sư chính thức.

Quá trình này nhìn thì vô cùng đơn giản, nhưng mà làm được bước này lại vô cùng khó khăn.

Bằng không thì cao thủ Linh Sư trong thành Vẫn Thạch cũng không ít tới thảm thương như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 329 - Tẩu Hỏa Nhập Ma? (2)

Vốn dùng lĩnh ngộ củaLăng Tiếu và trình độ huyền lực hiện tại, xác thực có cơ hội nhất định lĩnh ngộ linh khí, thay thế cho huyền lực trong người, khiến hắn đạt tới Linh Sư giai.

Nhưng mà tâm tình của hắn hiện tại rất loạn, trạng thái ngồi xuống hiện tại cũng loạn, huyền lực trong người không có ngưng tụ mà nó lại tán loạn, khí tức hoàn toàn loạn và phun ra một ngụm tiên huyết.

Hai mắt của hắn đỏ bừng đáng sợ, một thân huyền lực trướng lên làm kinh mạch toàn thân đau đớn.

Ah ah!

Lăng Tiếu giống như con dã thú, hai đấm của hắn không ngừng vung loạn, từng đạo huyền lực đánh lên vách đá và hắn kêu gào loạn xạ.

Đám đệ tử tu luyện gần đó trên Mộc Kỳ Phong không ngừng bị âm thanh to lớn làm kinh hô, đánh gãy tĩnh tu, từ trong thạch động ra ngoài.

- Mẹ kiếp, làm cái quỷ gì, muốn hủy ngọn núi à?

- Người bế quan trong phòng số 8 là ai, quá đáng giận, lão tử thiếu chút nữa đã đột phá, như thế tốt rồi, lần sau không biết đột phá vào lúc nào nữa, lão tử đi liều mạng với hắn.

- Đừng có đi, không thấy người ta tạo động tĩnh như vậy còn không có gì sao? Ngươi đi vào chỉ tự đòi mất mặt.

- Mẹ kiếp, thật sự là biến thái, muốn đi luyện công cũng không được.

...

Không biết qua bao lâu, trong thạch động dần dần bình tĩnh lại.

Một đạo nhân ảnh té xuống đất, sống chết không rõ, hai đốt ngón tay đầy máu.

Giờ phút này kinh mạch trong người Lăng Tiếu thác loạn, nội tức mất trật tự không chịu nổi, thân thể hôn mê bất tỉnh.

Bên ngoài động khẩu một lão nhân hiện ra, thạch thất bị phong bế cũng mở ra.

Mộc Hòe chậm rãi đi vào, nhìn thấy Lăng Tiếu trên mặt đất, lắc lắc đầu nói:

- Đứa nhỏ này, quả nhiên quá nóng vội.

Sau đó Mộc Hòe nâng Lăng Tiếu trên mặt đất lên, mang theo hắn bay ra ngoài.

Trở lại chỗ ở, Mộc Hòe đặt chưởng vào ngực của Lăng Tiếu, một dòng năng lượng màu xanh lá hiện truyền vào.

Ai ngờ dòng năng lượng này vừa vào trong người của Lăng Tiếu thì bị một đạo hấp lực hút vào sâu trong thức hải của Lăng Tiếu.

Mộc Hòe không biết xảy ra chuyện gì, hắn nhíu mày, cũng thúc dục nhiều linh lực hơn.

Thế nhưng mà thân thể của Lăng Tiếu giống như cái động koong đáy, mặc

kệ hắn truyền bao nhiêu năng lượng cũng không đủ, chuyện này làm cho Mộc Hòe không hiểu nổi.

- Chẳng lẽ thân thể mộc thuộc tính của tiểu tử này cần quá nhiều linh lực sao?

Mộc Hòe tự nói một câu, không rót linh lực nữa, nhét hai viên đan dược vào trong người Lăng Tiếu.

Lúc này hắn ôm lăng Tiếu bay tới Dược Phong.

- Nam Cung lão đầu, mau ra đây cứu người.

Mộc Hòe nóng vội an nguy của Lăng Tiếu, vừa vào Dược Phong đã kêu to một tiếng.

Nam Cung Thường Nhạc từ một hướng bay nhanh ra.

- Lão Hòe, Lăng Tiếu như thế nào?

Nam Cung Thường Nhạc nhìn thấy Mộc Hòe ôm Lăng Tiếu, lo lắng hỏi.

- Tiểu tử này muốn đột phá Linh Sư giai, tâm tính có chút nôn nóng, đoán chừng bị tẩu hỏa nhập ma, ngươi xem trước đi.

Mộc Hòe giải thích một câu, sau đó hạ xuống.

Nam Cung Thường Nhạc dẫn đường phía trước đi vào một gian phòng.

Mộc Hòe đặt Lăng Tiếu xuống, Nam Cung Thường Nhạc vội vàng bắt mạch môn của Lăng Tiếu.

- Thật sự là tẩu hỏa nhập ma.

Nam Cung Thường Nhạc sờ vào mạch môn của Lăng Tiếu, lập tức khẳng định Lăng Tiếu bị tẩu hỏa nhập ma, không nói hai lời lấy hai viên đan dược nhét vào trong miệng Lăng Tiếu.

Mộc Hòe lo lắng bên cạnh.

- Hắn không có việc gì chứ?

- Ăn Trấn Tâm Đan của ta, có lẽ rất nhanh sẽ khôi phục bình thường, nhưng mà trong thời gian ngắn không thể đột phá tiếp, hơn nữa kinh mạch tổn thất, có khả năng thực lực giảm xuống.

Nam Cung Thường Nhạc nói ra.

- Không có chuyện là tốt rồi, thực lực giảm còn tu trở lại được, nhưng mà tâm tính của tiểu tử này phải mài giũa mới được, bằng không thì lần sau còn như vậy, chỉ sợ...

Mộc Hòe buông lỏng một hơi nói ra.

- Người tuổi trẻ, có đôi khi luôn dễ dàng xúc động, lần này hắn ăn đau khổ chưa chắc không phải chuyện tốt, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, tiểu tử này trong thời gian ngắn không tỉnh lại đâu.

Nam Cung Thường Nhạc cười khổ một tiếng nói ra.

- Ân, ngươi nói đúng, dù sao hắn còn trẻ tuổi, chỉ cần trước hai mươi lăm tuổi đột phá Linh Sư giai thì không có vấn đề gì.

Mộc Hòe gật gật đầu đáp.

Hai người đi ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu nằm ở trên giường, phục dụng đan dược xong, tình huống trong người dần dần cải thiện, Kim Cương Ngũ Biến Quyết lại bắt đầu phát huy công hiệu thần kỳ của nó, những kinh mạch tổn thương được chữa trị, thân thể của hắn chậm rãi khôi phục lại.

Mà ý thức của Lăng Tiếu đang tiến vào trong tinh thần hải.

Hắn giống như đi vào trong thế giới khác, nhìn thấy cây nhỏ màu xanh trong thức hải của mình, lại có Thiên Âm Phong Châu, hắn kinh ngạc.

Thì ra trong thức hải của hắn có hia thứ này.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu khó hiểu, hắn chưa từng tiến vào nơi kỳ lạ như thế này.

Lúc này trong cây nhỏ có một thân ảnh màu xanh đi ra ngoài, không phải Lục Ông còn có ai.

- Tiểu hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Lục Ông vuốt râu tươi cười hỏi thăm.

- Lục lão, vì sao ta tiến vào thức hải vậy?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi thăm Lục Ông.

- Ha ha, chuyện này phải hỏi ngươi mới đúng, chẳng lẽ không phải chính ngươi tới sao?

Lục Ông cười nói.

- Ta cũng không biết vì sao ta đi vào đây đấy, cho nên mới hỏi ngươi ah, ta còn tưởng rằng là ngươi kéo ta tiến vào đây đấy.

Lăng Tiếu cười khổ nói.

Xem ra mình đang ở trạng thái không tốt.

- Vậy à, ta còn tưởng rằng ngươi đã tu luyện tới cảnh giới linh hồn xuất khiếu đấy!

Lục Ông kinh ngạc nói.

- Linh hồn xuất khiếu? Đó là cảnh giới gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

- Ách... Với thụ linh và linh thú chúng ta mà nói phải đạt tới ngoài bát giai mới ngưng tụ ra thần hồn, về phần nhân loại các ngươi thì ta không rõ.

Lục Ông giải thích nói ra.

- Bát giai!

Lăng Tiếu sắc mặt tối sầm.

Bát giai linh thú tương dudong với võ giả Huyền Đế đấy, đối với Lăng Tiếu mà nói không thể nghi ngờ là tồn tại như thần linh.

Lục Ông không biết hắn chưa tu luyện tới bát giai, lão gia hỏa này nói

chuyện không có suy nghĩ nha.

Nhìn thấy bộ dáng im lặng của Lăng Tiếu, Lục Ông vỗ đầu mình nói:

- Ôi, thiếu chút nữa ta quên, ngươi còn trẻ tuổi như thế làm sao đạt tới cảnh giới bát giai, bằng không ta còn ở bộ dáng này sao?

- Đúng rồi, Lục lão, ta có được mộc thuộc tính, có phải là bởi vì ngươi hay không?

Lăng cười hỏi. Hắn nghi vấn chuyện này đã lâu, hắn vẫn cảm thấy đây là do Lục Ông hoặc Vạn Niên Thụ Nhũ Trấp, bằng không hắn làm sao có được mộc thuộc tính trăm phầm trăm cơ chứ!

- Ta nghĩ hẳn là do ta chiếm cứ thức hải của ngươi, kỳ thật cũng tương đương với một bộ phận thân thể của ngươi đấy, có lẽ cũng ảnh hưởng tới thể chất.

Lục Ông trầm tư nói ra.

- Quả là thế, vậy ngươi có biết nó là cái gì hay không?

Lăng Tiếu giật mình, chỉ vào Thiên Âm Phong Châu không xa hỏi.

- Cái gì, ngươi không biết nó là gì sao?

Lục Ông kinh ngạc nói.

- Không biết!

Lăng Tiếu lắc đầu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 330 - Ngộ Nhập Thức Hải

Hạt châu này hắn lúc ở dưới vực sâu Hoang Tùng sơn mạch gặp được, lúc ấy suýt nữa chết oan chết uổng, về sau nhờ vào hạt châu này chui vào trong người, sau đó biến mất khó hiểu, hiện tại không nghĩ tới nó ngây ngốc trong người của mình.

Đối với thứ không biết này, bất luận kẻ nào cũng sợ hãi không hiểu.

- Ai, thật không biết tiểu tử ngươi gặp vận khí cứt chó gì, nó chính là vật phẩm do thiên địa tạo hóa ngưng tụ thành, dưới hoàn cảnh chí cực, trải qua vạn năm hoặc vài vạn năm mới ngẫu nhiên thai nghén ra một hạt châu, mà hạt châu này do âm sát ngưng tụ mà thành, được gọi là Thiên Âm Phong Châu.

Lục Ông khẽ thở dài giảng giải tri thức cho Lăng Tiếu nghe.

- Nó... Nó chính là Thiên Âm Phong Châu sao?

Lăng Tiếu bị Lục Ông nói lời này liền kêu to lên.

Từ lúc ở dưới vực sâu, Lăng Tiếu đã biết được nó là thiên tài địa bảo, nhưng mà có quá ít tư liệu nói về nó.

- Đúng vậy, chúng trải qua sinh tồn vạn năm trở lên đã là vật có linh tính, chúng có ý thức tự chủ, một khi chúng tán thành, dò là linh thú hay nhân loại mà nói đều đạt được chỗ tốt lớn lao.

Lục Ông nói.

- Khó trách Phong thuộc tính của ta độ tinh khiết cũng là trăm phần trăm, xem ra là bởi vì nó cả.

Lăng Tiếu mừng rỡ nhìn qua Thiên Âm Phong Châu thì thào nói ra.

Loại linh vật thiên địa hiếm thấy này rõ ràng thừa nhận sự tồn tại của hắn, trong lúc nhất thời tâm tình rất tốt.

Nhưng mà nghe Lục Ông nói vậy, có lẽ Thiên Âm Phong Châu không có tác dụng lớn với hắn, nhưng mà từ trước tới nay hắn chỉ sử dụng được tiên thiên âm phong sát khí, những tác dụng khác hắn không có biết.

- Chắc hẳn tác dụng của nó là giúp ta tu luyện nhanh hơn, nếu như ta chỉ tu luyện phong thần công, tin tưởng thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Lăng Tiếu suy đoán.

- Hỏng bét, vừa rồi ta không phải đang đột phá sao? Tại sao ta lại tiến vào trong này, làm thế nào đi ra ngoài đây?

Lăng Tiếu bỗng nhiên mới nhớ lại mình lúc trước đang đột phá Linh Sư giai.

- Không nên gấp gáp, đây là thân thể của ngươi, ngươi đã có thể đi vào thì dễ dàng đi ra ngoài, nhưng mà ta đề nghị ngươi nên ngây ngốc lâu hơn đi, chuyện này chỉ có lợi với ngươi mà thôi.

Lục Ông nói ra.

- Vì cái gì nói như vậy?

Lăng Tiếu không rõ hỏi thăm.

- Nơi này là tinh thần thức hải của ngươi, chẳng lẽ ngươi không mở rộng nó một ít sao?

Lục Ông hỏi ngược lại.

- Như vậy cũng được sao?

Lăng Tiếu sững sờ hỏi.

- Đi, nhưng mà điều kiện tiên quyết là ngươi phải câu thông với nó mới được.

Lục Ông chỉa chỉa Thiên Âm Phong Châu nói ra.

- Nó? Nó có thể giúp ta mở rộng thức hải?

- Đương nhiên có thể, nó chính là vật do thiên địa tạo thành, ẩn chứa năng lượng quả thực không nói nổi, chỉ cần nó nguyện ý giúp ngươi, nó có thể khiến thức hải của ngươi mở rộng cực lớn, chuyện này giúp ngươi tu luyện tinh thần lực có lợi lớn, hơn nữa khi ngươi câu thông với thiên địa linh khí cũng dễ dàng hơn, tới lúc đó thu nhập linh khí vào thức hải, đối với tu hành của ngươi ngày sau có tác dụng khó đo lường được.

Lục Ông giảng giải.

- Ta làm cách nào mới có thể câu thông với nó?

Lăng Tiếu hỏi lại.

- Ngươi có thể dùng tâm linh thử câu thông với nó, nó đã tán thành ngươi, tin tưởng nó sẽ giúp ngươi, hơn nữa với nó đây là một chuyện tốt, thức hải của ngươi lớn thì dự trữ tinh thần lực cũng lớn, nó cũng có thể hấp thu lớn

mạnh.

Lục Ông đáp.

Lăng Tiếu suy tư một chút, hai mắt sáng lên, nói:

- Tốt, ta thử xem!

Lúc này Lăng Tiếu tới trước Thiên Âm Phong Châu, ngồi xuống, bắt đầu dùng tâm linh câu thông với nó.

Lăng Tiếu không biế trong thức hải thế này hắn ngẩn ngơ một tháng.

Bên ngoài Mộc Hòe cùng Nam Cung Thường Nhạc sắp phát điên rồi.

- Nam Cung lão đầu, ngươi nói cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi không phải nói Trấn Tâm Đan của ngươi có tác dụng sao? Tại sao một tháng qua mà hắn không tỉnh?

Mộc Hòe nhìn Nam Cung Thường Nhạc oán giận nói.

Thật vất vả thu đồ đệ có tiền đồ, thật sự không muốn nhìn thấy hắn chết.

- Ngươi đừng có ồn ào nữa được không, tình huống của hắn ngươi cũng không phải không biết, thân thể không có chút việc gì, thế nhưng mà hắn không có tỉnh, ta làm sao bây giờ?

Nam Cung Thường Nhạc cũng khó chịu nói.

Trong lúc nhất thời hai người thở dài, không nói cái gì nữa.

Trầm mặc trong chốc lát, Mộc Hòe nói:

- Không bằng ta dẫn hắn đi gặp sư phó lão nhân gia đi, lão nhân gia ông ta kiến thức rộng rãi, chắc biết có chuyện gì xảy ra.

Nam Cung Thường Nhạc gật đầu nói:

- Chỉ có thể như thế.

Thời điểm Mộc Hòe muốn ôm Lăng Tiếu lên, Lăng Tiếu mở to mắt.

- Hai vị sư phó các ngươi đều ở đây à?

Lăng Tiếu đứng lên kinh ngạc hỏi thăm.

- Ngươi cũng đã tỉnh rồi, Nam Cung lão đầu, mau nhìn xem hắn có việc gì không?

Mộc Hòe kinh hỉ kêu lên.

Nam Cung Thường Nhạc nắm tay Lăng Tiếu lên, dò xét một phen, nói:

- Việc lạ.

- Như thế nào? Chẳng lẽ còn có vấn đề?

Mộc Hòe khẩn trương hỏi thăm.

- Úc, không có việc gì, rất tốt đấy, huyền lực trong người vô cùng vững chắc, không có dấu hiệu rút lui, thực sự là hiếm thấy.

Nam Cung Thường Nhạc vội vàng đáp.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Mộc Hòe buông lỏng một hơi, nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử ngươi quá xúc động rồi, tính toán, ngươi ở trên Dược Phong một thời gian ngắn đi, chờ trạng thái của ngươi tốt thì lên Mộc Kỳ Phong tu luyện.

Dứt lời Mộc Hòe rời đi.

Lăng Tiếu cảm nhận được Mộc Hòe quan tâm hắn nên ấm áp.

- Sư phó, làm ngài lo lắng rồi.

Lăng Tiếu nhìn qua Nam Cung Thường Nhạc nói ra.

- Con đường tu luyện, chú ý cứng cỏi nhẫn nại, dũng cảm tiến tới, cùng với trầm ổn bình tĩnh, lúc này ngươi đột phá thất bại, tự nhiên hảo hảo nghĩ lại đi.

Nam Cung Thường Nhạc nhàn nhạt nói, sau đó rời khỏi gian phòng của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu suy tư về lời của Nam Cung Thường Nhạc nói, nội tâm giật mình.

Dĩ vãng thời điểm mình muốn đột phá mỗi giai, đều chú ý chiết xuất áp súc, thời điểm trạng thái tốt nhất mới lựa chọn đột phá, lúc này quả thực nóng vội, hơn nữa tâm tình lo lắng, lúc này mình suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

May mắn lúc này xem như nhân họa đắc phúc, tinh thần hải được Thiên Âm

Phong Châu mở rộng gấp năm lần, nếu không phải cảnh giới Lăng Tiếu có hạn thì còn tăng lên nhiều.

Tinh thần lực cũng vì vậy mà cường tráng hơn gấp đôi, chỉ cần tinh thần lực của hắn lại nhồi vào thức hải, liền có thể khiến cho tinh thần lực ngưng tụ diễn hóa ra một ít chiêu thức cường đai hơn, đến lúc đó không đơn thuần là châm, quyền, chưởng... Các dạng công kích.

Ví dụ như hắn có thể lợi dụng tinh thần lực diễn hóa chiêu đầu tiên của Bài Vân Chưởng là Lưu Thủy Hành Vân, Phong Thần Thối thức thứ nhất Bộ Phong Tróc Ảnh, Thiên Sương Quyền Sương Phong Phác Diện...

Lợi dụng tinh thần lực diễn sinh ra chiêu thức, uy lực của nó còn mạnh hơn tự mình xuất chiêu vài chục lần, dưới Huyền Sĩ giai chỉ cần ý niệm Lăng Tiếu khẽ động, chỉ sợ sẽ nổ thức hải mà chết, về phần dùng đối phó Linh Sư giai có lẽ cũng khiến bọn họ không có kết cục tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 331 - Mai Hoa Mê Tung Trận. (1)

Lăng Tiếu lúc này tuy không thể đột phá Linh Sư giai, thế nhưng mà hôm nay đã có lực lượng thần bí chống lại Linh Sư giai.

Mấy ngày kế tiếp Lăng Tiếu chữa trị những bệnh kín lưu lại trong người lúc đột phá, đồng thời cũng nếm thử công kích thực tế khi vận dụng tinh thần lực, uy lực mạnh hơn trước kia quá nhiều, chuyện này khiến Lăng Tiếu mừng rỡ không thôi.

- Lão đại có ở đây không?

Ngoài phòng vang lên tiếng của Hoa Hiểu Quế.

- Bái kiến Hoa sư huynh, Lăng Sư huynh đang ở trong phòng.

Đệ tử ngoại môn ngoài cửa đáp.

Đệ tử ngoại môn này chính là người trong coi dược viên Vu Lãng.

Trải qua khảo nghiệm một năm qua, Lăng Tiếu cảm thấy Vu Lãng làm người trung thực tin cậy, cực kỳ chấp nhất với luyện dược, tuy thiên phú không cao, nhưng mà Lăng Tiếu cũng thiếu một tùy tùng, cho nên cho Vu Lãng đi theo hắn.

Lăng Tiếu từ trên giường đi ra ngoài phòng, nhìn Hoa Hiểu Quế xuân phong đắc ý, nói:

- Tiểu Quy, cười dâm đãng như thế có phải có chuyện tốt không?

- Hắc hắc, lão đại, sư phó bảo chúng ta đi Bích Tuyền Các lấy Thiên Niên Bích Đàm Thảo, luyện chế Băng Hàn Đan.

Hoa Hiểu Quế cười quái dị nói

- Tiểu tử ngươi, thì ra là nhân cơ hội này đi gặp Tiểu Tuyết nha, trách không được cao hứng như vậy.

Lăng Tiếu trêu ghẹo.

- Nhìn ngươi nói, ngươi cũng không phải không biết tâm tư của ta với Tiểu Tuyết, hôm nay đã qua một năm, ta đạt tới nhị phẩm luyện dược sư, còn hai năm không biết có đạt tới Tam phẩm chi cảnh không.

Hoa Hiểu Quế nói ra.

- Phải tin tưởng chính mình, đi thôi, tới Bích Tuyền Các, nghe nói chỗ đó nhiều như mây, phải mở mang kiến thức một chút.

Lăng Tiếu cổ vũ nói một câu, sau đó vỗ vai Hoa Hiểu Quế đi tới Bích Tuyền Các.

Bích Tuyền Các nằm ở ngọn núi phía nam, trong lòng núi có một đầm nước băng hàn, đầm nước này hàn khí bức người, chuyện này khiến cho nhiệt độ ngọn núi chính của Bích Tuyền Các luôn thấp hơn các nơi khác nhiều lắm.

Trong này cảnh đẹp tịch mịch động lòng người, trăm hoa đua nở.

Từng gốc mai nở nụ hoa cực đẹp, giống như tỏa ra tinh quang mênh mông, tâm thần mê người, khiến người ta không ngừng được, nếu người biết trận đồ thì nhận ra đây chính là Mai Hoa Mê Tung Trận.

Người bình thường không quen thuộc trận này và không có người dẫn đường, chỉ sợ sau khi tiến vào sẽ mất phương hướng, cho bị nhốt bên trong tới chết, đều không có biện pháp tìm được đường ra.

Giờ phút này Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đã bị khốn bên trong.

Trước khi tới Hoa Hiểu Quế còn không có nghe qua Nam Cung Thường Nhạc dặn dò, không chờ được chạy tới tìm Lăng Tiếu, cùng hắn đi tới Bích Tuyền Các, không ngờ đi rừng mai dưới chân núi thì lạc đường.

- Lão đại, ngươi nói đây là trận pháp sao?

Hoa Hiểu Quế há to mồm hỏi Lăng Tiếu.

Trên mặt Lăng Tiếu tươi cười ngồi xuống.

- Đúng vậy, trận pháp hoa mai này trồng thì mất trật tự, nhưng lại có định luật, mới đầu ta còn tưởng là trùng hợp, bây giờ chúng ta đi nửa canh giờ lại đi vòng vòng tại chỗ, đây là trận pháp.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta gọi người tới.

Hoa Hiểu Quế nghiêm mặt nói ra.

- Gọi cái rắm ah, người ta muốn thả chúng ta đi vào thì đã sớm phái người tới đây đón chúng ta rồi, chuyện này chính là cố ý giam chúng ta đấy.

Lăng Tiếu tức giận nói.

- Không thể nào, chúng ta cũng không phải địch nhân, tại sao phải giam chúng ta chứ?

Hoa Hiểu Quế không rõ mà hỏi thăm.

- Ngươi hỏi ta thì ta đi hỏi ai đây, ngồi xuống trướcta suy nghĩ làm sao phá trận đã.

Lăng Tiếu vỗ vỗ mặt đất, nhìn qua Hoa Hiểu Quế.

- Lão đại, ngươi còn hiểu trận pháp sao?

Hoa Hiểu Quế vẻ mặt sùng bái hỏi thăm.

- Một chút..., cũng không biết có nhớ được hay không, đừng phiền ta.

Lăng Tiếu không kiên nhẫn nói một câu, sau đó lâm vào trầm tư.

Hoa Hiểu Quế ngoan ngoãn im lặng, ngồi xuống, trong nội tâm thầm hô:

- Không hổ là lão đại của ta, thật sự là tinh thông mọi thứ.

Nhưng mà trong Mai Hoa Mê Tung Trận bên có hai bóng hình xinh đẹp đang đứng ở xa xa nhìn chăm chú vào Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế hai người.

Đây là hai thiếu nữ trẻ tuổi, hai nàng lớn lên thanh lệ thoát tục, nhưng mà so sánh với nhau, vẫn là thiếu nữ trên đầu có trâm kết hoa mai xinh đẹp hơn.

Thiếu nữ này mặc tơ lụa màu hồng, nổi bật dáng người lung linh của nàng, lung linh hấp dẫn, nàng giống như hoa vương, đứng ngạo nghễ trong bụi hoa. Một tay của nàng đặt lên môi, trong đôi mắt hiện ra thần sắc giảo hoạt, giống như tiểu ma nữ bướng bỉnh, đang đánh giá Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế, không biết đang đánh chủ ý gì.

- Tiểu sư muội, chúng ta làm vậy không thích hợp a? Các chủ sẽ trách tội đấy.

Bên cạnh thiếu nữ áo hồng là một thiếu nữ áo xanh khuyên can.

Cô gái này lớn hơn thiếu nữ áo hồng vài tuổi.

- Sợ cái gì, chỉ đùa với bọn họ mà thôi, lại không liên quan tới ngươi, cho dù các chủ trách tội cũng nhắm vào ta mà thôi, thật sự là!

Thiếu nữ áo hồng bĩu môi bất mãn.

- Thế nhưng mà bọn họ là sư huynh của Dược Phong, Các chủ sớm phân phó dẫn bọn họ vào...

Thiếu nữ áo xanh nói ra.

- Được rồi, nếu như bọn họ qua nửa canh giờ mà không phá được trận, chúng ta lại dẫn bọn họ đi ra ngoài, dù sao chúng không kém chút thời gian này.

Thiếu nữ áo hồng không thuận theo nói ra.

Thiếu nữ áo xanh thấy thiếu nữ áo hồng nói như vậy, cũng không dám nhiều lời cái gì nữa, ai bảo thân phận của nhân gia đặc thù cơ chứ.

Trong chốc lát Lăng Tiếu đứng lên, khóe miệng mỉm cười, lẩm bẩm nói:

- Hoa mai trận, một là tuân theo càn, hai là đoái, ba là ly, bốn là chấn, năm là tốn, sáu là khảm, bảy là cấn, tám là khôn mà bố cục thành, Bích Tuyền Các là thủy thuộc tính nên ứng với khảm môn, khảm môn chính là sinh môn.

Lăng Tiếu vừa nói thì dựa theo luật định đi tới, mỗi đi sáu bước đều biến đổi một phương vị.

Hoa Hiểu Quế tự nhiên đi theo phía sau, nhưng mà hắn không hiểu Lăng Tiếu nói cái gì, hắn cảm thấy đi theo lão đại chắc chắn không sai.

- Tiểu sư muội, hắn... Bọn họ sắp đi ra.

Thiếu nữ áo xanh hoảng sợ nói ra.

- Ta thấy rồi, thực không có nghĩ tới tên này còn hiểu trận pháp, nhưng mà cũng không thể khinh địch cho bọn họ đi ra ngoài được, bằng không thì bổn cô nương còn mặt mũi gì nữa?

Thiếu nữ áo hồng tức giận nói ra.

- Tiểu sư muội, ngươi muốn làm gì?

Thiếu nữ áo xanh lo lắng.

- Ngươi nhìn là được rồi.

Thiếu nữ áo hồng nói một câu, kế tiếp hai tay của nàng đánh ra vài đạo thủ ấn, từng đạo huyền lực chấn động bay ra ngoài.

Trong chốc lát trong hoa mai trận sương mù lượn lờ, thấy không rõ phương hướng chính thức, giống như trong cốc là một mảnh sương khói.

- Lúc này ta muốn nhìn ngươi làm sao nhìn rõ phương hướng.

Thiếu nữ áo hồng ăn hai viên đan dược vào bụng, tươi cười tái nhợt, lẩm bẩm.

Xem ra chiêu kia tiêu hao không ít huyền lực.

Thiếu nữ áo xanh bên cạnh cảm thấy chán nản, nàng là đệ tử phụ trách tiếp dẫn, hôm nay lại mang người được tiếp dẫn đưa vào mai phục, nếu chuyện này bị các chủ biết rõ thì nàng không có thời gian tốt lành rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 332 - Mai Hoa Mê Tung Trận. (2)

- Đừng phát ngốc, nhìn xem bọn họ có đi ra ngoài hay không.

Thiếu nữ áo hồng hưng phấn như tiểu nữ hài, lôi kéo nữ tử áo xanh đuổi theo Lăng Tiếu.

- Lão đại, tại sao vô duyên vô cớ có sương mù, bây giờ lại không nhìn ra đường rồi.

Hoa Hiểu Quế nhìn thấy trước mặt không nhìn rõ năm ngón tay, buồn rầu nói một câu.

Lăng Tiếu hơi nhíu mày, trong nội tâm nghi hoặc:

- Vì sao đột nhiên có sương mfu? Khẳng định có người làm trò quỷ.

Đột nhiên xuất hiện sương mù là chuyện không tưởng tượng nổi, nhưng mà hắn nghĩ mãi không rõ trong Tử Thiên Tông ai nhàm chán đi làm chuyện này? Chẳng lẽ muốn vào Bích Tuyền Các phải khảo nghiệm sao?

- Được rồi, ta xem như khảo nghiệm đi.

Lăng Tiếu thì thào nói một câu, sau đó nói với Hoa Hiểu Quế:

- Tiểu quy theo sát!

Lăng Tiếu vừa nói xong câu này, hắn đi nhanh hơn, mà sương mù trước mặt không có ảnh hưởng tới thị giác của hắn, kỳ thật hắn mở rộng tinh thần ra

quan sát rồi.

Tinh thần lực chỉ dẫn vô hình, trong phạm vi năm trăm mét không có gì giấu hắn được.

- Quả nhiên có quỷ!

Lăng Tiếu dường như cảm ứng được cái gì, mỉm cười, tốc độ đi nhanh hơn vài phần.

- Lão đại, ngươi chờ ta một chút.

Hoa Hiểu Quế theo sau nói vọng tới.

Hai bóng hình đằng sau theo sát hai người.

- Đáng giận, tại sao hắn có thể tìm được phương hướng?

Thiếu nữ áo hồng giậm chân, nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu, theo sát thiếu nữ áo hồng.

Trong chốc lát sau, Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đã đi ra khỏi rừng hoa mai, nhìn thấy bậc thang đi lên ngọn núi chính Bích Tuyền Các.

- Cuối cùng đi ra, lão đại chúng ta đi lên.

Hoa Hiểu Quế buông lỏng một hơi nói ra.

- Không cần phải gấp gáp, nghỉ ngơi một chút, phía sau có người.

Lăng Tiếu bình tĩnh tươi cười.

- Người phía sau?

Hoa Hiểu Quế nghi ngờ nói.

Quả nhiên không qua một lát hai bóng hình xinh đẹp hiện ra.

Lăng Tiếu dù bận vẫn ung dung nhìn hai người, nữ tử áo xanh tuổi hơi lớn, tư sắc trung thượng, thân thể cũng không phải sai, nên mập thì mập, nên tinh tế thì tinh tế, xem như nữ tử thượng giai; nữ tử áo hồng thì xinh đẹp hấp dẫn hơn, gương mặt phấn trang điểm, mắt ngọc mày ngài, da thịt tinh tế sáng bóng như tơ lụa, vòng eo hết sức nhỏ nhắn, trên mặt mang theo chút tức giận, lộ ra vài cay cay khiến người ta ưa thích.

- Hai vị mỹ nữ theo lâu như vậy có mệt không?

Lăng Tiếu cười khẩy nói ra.

Hai người này rõ ràng là đệ tử Bích Tuyền Các, nhưng mà dám trêu chọc hắn, Lăng Tiếu đương nhiên tức giận.

- Cái này... Thực xin lỗi vị sư huynh này...

Thiếu nữ áo xanh xin lỗi. Nàng vốn phụ trách tiếp dẫn hai người này đi vào, hôm nay đúng là không đúng, nhưng điều này có thể trách nàng sao?

Thiếu nữ áo xanh chưa nói xong, thiếu nữ áo hồng bước lên hai bước, mắt dễ thương đảo qua người của Lăng Tiếu một vòng, thần sắc tức giận đột nhiên biến thành tươi cười giảo hoạt.

- Ngươi làm sao phá được Mai Hoa Mê Tung Trận?

Thiếu nữ này vô cùng lớn mật, bộ ngực sữa đáng tự hào sắp chạm vào ngực của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người thiếu nữ thì say mê, nhìn kỹ lại thiếu nữ này này tư sắc chỉ hơi kém Vân Mộng Kỳ, Cát Bối Hân một chút, tuy nhiên lại thắng ở thanh thuần khả nhân, giống như muội muội nhà bên.

Lăng Tiếu lui ra sau một bước, tươi cười ngạo nghễ, nói:

- Chuyện này có đáng gì, nếu như tiểu trận đơn giản này không thể vượt qua thì ta không tu hành cũng được.

- Nếu như ngươi nói vậy, ngươi có phải là cao thủ trận đạo không?

Cô gái hiện ra thần sắc sùng bái, tiến gần Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn qua thiếu nữ này với ánh mắt hưởng thụ, trong nội tâm đắc ý thầm hô:

- Chẳng lẽ gần đây ta có số đào hoa?

- Cao thủ chưa nói tới, nhưng mà ta cũng hiểu được một hai.

Lăng Tiếu đứng thẳng, nói thật ra hắn cũng hiểu biết một chút về trận đồ đơn giản này đây là hắn kiếp trước đã từng nhất thời cao hứng từng nghiên cứu qua một thời gian ngắn, đáng tiếc cuối cùng chẳng được gì, đều bởi vì hắn không có hứng thú nổi./

- Ngươi cứ khoác lác đi!

Thiếu nữ áo hồng khinh bỉ trong lòng, trên mặt tươi cười, nói:

- Vậy sư huynh tên là gì? Về sau ta có thể tìm ngươi nghiên cứu một hai hay không?

- Ách... Ta chính là Dược Phong Lăng Tiếu, đây là sư đệ Hoa Hiểu Quế, thời gian của ta có hạn, nhưng mà nghiên cứu trận đạo với sư muội đẹp như thế này, đương nhiên không có vấn đề.

Lăng Tiếu nhìn qua gương mặt phấn nộn của thiếu nữ áo hồng rất hưởng thụ.

Vũ Tư Tuyết đã sớm dính Hoa Hiểu Quế, Lăng Tiếu không đánh chủ ý lên người nàng, mà nữ hài trước mặt rất đáng yêu, cũng không đành lòng làm nàng đau lòng, hắn cũng đáp ứng nàng.

- Vậy là được rồi, có rảnh ta đi Dược Phong tìm ngươi.

Cô bé vui vẻ nói ra, kéo nữ tử áo xanh rời đi.

- Ha ha, bản thiếu gia nhân phẩm đúng là bạo phát mà, liền ngay cả nữ hài đáng yêu như vậy cũng hâm mộ, nhân sinh sao mà sảng khoái thảnh thơi.

Nhìn qua hai nữ đi xa, Lăng Tiếu cười thầm.

- Lão đại không hổ là lão đại, nữ nhân tự động đưa tới cửa nha.

Hoa Hiểu Quế sùng bái nói.

- Đúng thế, bằng không thì ta làm sao làm lão đại của ngươi đây.

- Thế nhưng mà, lão đại, ngươi không có biết tên của nàng nha, không sợ nàng lừa dối à?

- Ách... Không thể nào, xem nàng đáng yêu như vậy, không giống gạt người

a?

- Mẫu thân ta từng nói qua, nữ nhân càng xinh đẹp càng biết nói dối.

- Chán ghét chết, không ngờ cho bọn họ ra được, thực không thú vị.

Thiếu nữ áo hồng khó chịu quay về. Nàng vốn định làm khó dễ Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế hai người một chút, không nghĩ tới người ta lại phá trận, hơn nữa lại không bị sương mù của nàng quấy nhiễu.

Vừa rồi nàng tận lực nịnh nọt Lăng Tiếu, chính là chuyển ánh mắt của Lăng Tiếu, làm cho nhân gia không truy cứu sai lầm của nàng.

- Nữ nhi ngoan của ta, ai chọc giận ngươi tức giận vậy.

Một âm thanh hàm xúc uyển chuyển từ trong phòng vọng ra, một phu nhân xinh đẹp đi ra ngoài.

Nàng chính là các chủ Bích Tuyền Các Ôn Hải Yến, mà nữ hài áo hồng xinh đẹp này chính là con gái của nàng, Ôn Khả Điệp.

- Còn không phải tên gian ác Lăng Tiếu!

Ôn Khả Điệp đáng tức giận, quên người tới là mẫu thân của nàng, phi thường lanh mồm lanh miệng đáp.

- Lăng Tiếu gian ác? Nữ nhi ngoan, hắn khi dễ ngươi? Có bị chiếm tiện nghi hay không?

Ôn Hải Yến chấn động nói ra.

- Nương, ngươi nói cái gì đó!

Ôn Khả Điệp hơi hơi đỏ mặt im lặng.

- Chẳng lẽ hắn khi dễ ngươi còn không nhận?

Ôn Hải Yến đi tới trước mặt con gái tức giận nói.

- Không có á..., người nghĩ đi đâu vậy.

Ôn Khả Điệp làm nũng.

- Thật không có?

- Thật không có.

- Vậy là tốt rồi, ta còn cho rằng hắn lớn mật tới mức khi dễ con gái của ta đấy.

Ôn Hải Yến buông lỏng một hơi nói ra.

- Đương nhiên, từ trước đến nay chỉ có ta khi dễ người khác, không có người nào khi dễ ta.

Ôn Khả Điệp vểnh môi mỏng lên trả lời.

- Vậy sao, vậy ngươi nói cho nương biết vì sao biết Lăng Tiếu, tiểu tử kia không tệ, đáng tiếc bái nhập môn hạ Dược Phong.

Ôn Hải Yến khẽ thở dài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 333 - Bích Tuyền Các

Ôn Khả Điệp do dự một chút, nói chuyện xảy ra dưới núi vừa rồi, nhưng mà làm chuyện này "Vặn vẹo" đi một chút.

Nói Lăng Tiếu không cần các nàng dẫn đầu, xông vào rừng hoa mai, cuối cùng còn phá giải Mai Hoa Mê Tung Trận, lại mỉa mai các nàng.

Ôn Hải Yến hiểu tính cách của con gái, chính là một tiểu ma nữ, nói chuyện chỉ nên tin một nửa, nghĩ đến con gái nàng còn không mang người ta ra khỏi rừng hoa mai, người ta lại tự đi ra nên nàng tức giận.

- Tiểu gia hỏa này đúng là có vài phần bổn sự, không ngờ phát giải Mai Hoa Mê Tung Trận.

Ôn Hải Yến cảm thấy hứng thú với Lăng Tiếu hơn.

Thời điểm trắc nghiệm độ tinh khiết, Lăng Tiếu băng thuộc tính đạt tới ngoài 90% đấy.

- Thôi đi, hắn vận khí cứt chó thì có.

Ôn Khả Điệp càng nghĩ càng không cam lòng.

Ôn Hải Yến hiền lành cười nhìn qua con gái.

- Đi, nương đòi công đạo cho ngươi.

- Cái này... Ta thấy thôi đi, ta là đại nhân không chấp nhất với hắn,

Ôn Khả Điệp cũng không dám bảo mẫu thân của mình tìm Lăng Tiếu phiền toái, vạn nhất việc này bại lộ nàng sẽ bị mắng.

- Đi thôi, bọn họ muốn đi lấy linh thảo còn phải chờ ta đồng ý đấy.

Ôn Hải Yến kéo tay con gái, cũng mặc kệ nàng có nguyện ý hay không.

...

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế một đường đi lên đỉnh núi, "Cảnh đẹp" nơi này kinh diễm quá.

Bởi vì nữ tử nơi này không ai không xinh đẹp động lòng người, hoàn mập yến gầy, oanh oanh yến yến, xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẽ, mọi người chấn động.

Những nữ tử này chính là đệ tử của Bích Tuyền Các, đệ tử ngoại môn đều có.

Hoa Hiểu Quế coi như bình tĩnh, Lăng Tiếu lại không được.

Hắn từ khi ra khỏi thành Vẫn Thạch thì một năm qua chưa chạm vào nữ nhân, nhìn thấy nhiều mỹ nữ như thế "Giống đực" trong lòng bị kích phát ra, thực hận không thể đè các nàng tại chỗ.

- Lão đại, ngươi chảy nước miếng.

Hoa Hiểu Quế ở một bên nhắc nhở.

- A!

Lăng Tiếu nuốt nước bọt, giả đoang chính, nói:

- Bụng có chút đói, nhanh đi lấy linh thảo thôi.

Kỳ thật là chính bản thân hắn nhìn thấy mỹ nữ nên dị động mà thôi.

Lăng Tiếu tuấn tú cao ngất, trong nhu có cương, lại mặc áo bào đệ tử nội môn Dược Phong, không ít mỹ nữ lớn mật vứt mị nhãn cho hắn, càng làm toàn thân của hắn khô nóng.

Lúc này một gã nữ chấp sự tiến lên nói chuyện với Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế.

- Hai vị tới Bích Tuyền Các có chuyện gì?

- Vị chấp sự đại nhân này, chúng ta vâng mệnh gia sư tới đây, tới lấy ngàn Thiên Niên Bích Đàm Thảo, thỉnh thông tri cho các chủ trước.

Lăng Tiếu đứng đắn nói với nàng, ánh mắt của hắn lại nhìn chằm chằm vào bộ ngực cao ngất của nàng ta.

Nữ chấp sự hơi nhíu mày, đáp.

- Các ngươi hơi chờ một chút, ta đi thông báo.

Nhưng mà chấp sự còn chưa đi xa, đã thấy Ôn Hải Yến đã đi tới.

- Bái kiến Các chủ.

Trong lúc nhất thời nữ đệ tử quanh thân nhao nhao hành lễ với Ôn Hải Yến.

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế cũng thi lễ.

Nhưng mà khi thấy cánh tya Ôn Hải Yến kéo Ôn Khả Điệp, hai người không hiểu.

- Là sư phó của các ngươi bảo tới đây lấy Thiên Niên Bích Đàm Thảo sao?

Ôn Hải Yến nhàn nhạt hỏi thăm.

- Dạ Các chủ, gia sư nhu cầu cấp bách luyện chế một đám Băng Hàn Đan, đang cần Thiên Niên Bích Đàm Thảo.

Lăng Tiếu đáp, khóe mắt vụng trộm nhìn qua Ôn Khả Điệp.

- Băng Hàn Đan? Xem ra chỗ này không nên ở lâu.

Ôn Hải Yến có chút nhíu mày lẩm bẩm, nhìn qua nữ chấp sự chưa rời đi, nói:

- Minh Nguyệt, ngươi dẫn hắn đi lấy Thiên Niên Bích Đàm Thảo.

Lăng Tiếu cho rằng Ôn Hải Yến nói là hắn, vì vậy chắp tay cảm tạ.

- Tạ Ôn các chủ.

Vì vậy hắn muốn mang theo Hoa Hiểu Quế đi với nữ chấp sự.

- Lăng Tiếu ngươi lưu lại, ngươi đi với nàng ta.

Ôn Hải Yến chỉ vào Hoa Hiểu Quế nói ra.

Lăng Tiếu không rõ nên dừng bước, Hoa Hiểu Quế nhìn qua Lăng Tiếu, thấy Lăng Tiếu nhìn hắn gật đầu, vì vậy rời đi với nữ chấp sự.

- Không biết Ôn các chủ còn có chuyện gì?

Lăng cười hỏi, nhưng trong lòng suy nghĩ:

- Chẳng lẽ nàng muốn làm mối cho nha đầu này? Vậy cũng không tốt lắm, bản thiếu gia cũng không phải là người tùy tiện, huống chi ta đã có Mộng Kỳ, vạn nhất nàng biết rõ thì ta thảm rồi.

- Nghe nói ngươi đồng thời bái làm môn hạ Dược Phong và Mộc Kỳ Phong, có việc này?

Ôn Hải Yến nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đáp:

- Vâng, nhận được hai vị sư phó không bỏ, Lăng Tiếu dã bái Nam Cung sư phó cùng Mộc sư phó.

- Một đồ hai sư, xem ra ngươi mở tiền lệ trong tông rồi, ngươi nên tự hào.

Ôn Hải Yến khen, nói tiếp:

- Vậy ngươi có thể có hứng thú bái vào Bích Tuyền Các hay không, băng thuộc tính công kích còn mạnh hơn mộc thuộc tính nhiều.

- Cái này...

Lăng Tiếu lộ ra vẻ làm khó, nói không ra lời.

Hắn tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, vốn có ba thuộc tính cùng tu, cũng không có tu luyện hỏa, băng, phong ba thuộc tính, cho nên chưa từng nghĩ tới bái Ôn Hải Yến làm sư.

- Ngươi cái tên này, nương của ta muốn thu lưu ngươi, ngươi rõ ràng còn miễn cưỡng như vậy, quả nhiên là không biết điều.

Ôn Khả Điệp bất mãn nói.

- Khả Điệp không được vô lễ.

Ôn Hải Yến hừ nhẹ nói, nhưng mà trên mặt không có ý trách cứ. Nàng có thể buông mặt mũi nói ra lời này Lăng Tiếu đã là lần đầu tiên, nếu không phải xem tiềm lực của Lăng Tiếu thật lớn, nàng khinh thường làm thế.

- Ôn các chủ, đa tạ ngươi nâng đỡ Lăng Tiếu, nếu như ta bái vào làm môn hạ Bích Tuyền Các, chỉ sợ sẽ khiến người khác chỉ trích, huống chi tham thì thâm, Lăng Tiếu nhất tâm nhị dụng còn làm được, nhưng mà nhất tâm tam dụng thật sự là...

Lăng Tiếu uyển chuyển địa cự tuyệt.

- Ân, ngươi nói cũng có đạo lý, việc này ta không miễn cưỡng ngươi.

Ôn Hải Yến đáp, lại nhìn qua Ôn Khả Điệp nói:

- Vừa rồi ta nghe nói ngươi phá giải Mai Hoa Mê Tung Trận?

- Hoàn toàn may mắn!

- Người tuổi trẻ khiếm tôn là chuyện tốt.

Ôn Hải Yến tán thưởng nói một câu, lại nói tiếp:

- Đây là con gái của ta, Ôn Khả Điệp, cũng là tiểu sư muội của ngươi, nàng một nữ hài tử cả ngày la hét ở chân núi buồn chán, ngươi xem lúc nào có

rảnh mang nàng đi dạo đi.

Lần này Lăng Tiếu có chút ngây ngốc nhìn qua Ôn Hải Yến.

Mà Ôn Khả Điệp cũng sững sờ, sau đó tươi cười vui vẻ như hoa, nói:

- Đúng vậy a, cả ngày trừ tu luyện thì tu luyện, ta buồn bực muốn chết, Lăng Tiếu sư huynh ngươi có rãnh dẫn ta đi chơi nha.

Dứt lời Ôn Khả Điệp chạy tới kéo tay Lăng Tiếu làm nũng, thật giống như đang liếc mắt đưa tình với tình lang.

Lăng Tiếu càng không hiểu nổi hai mẫu tử này đang đánh chủ ý gì, nhưng mà trưởng lão người ta mở miệng nhờ, không đáp ứng thì quá không biết điều rồi.

- Quá tốt, lần sau ta đi tìm ngươi thì không được thoái thác đâu đấy.

Ôn Khả Điệp song chưởng vỗ vào nhau, cười nói.

- Ân, tuyệt đối không.

Lăng Tiếu vỗ ngực đáp.

- Tốt rồi, các ngươi người tuổi trẻ nên thên cận nhiều hơn.

Ôn Hải Yến nói một câu, kéo Ôn Khả Điệp rời khỏi.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu lẩm bẩm nói:

- Cái này tính toán là cái gì? Chẳng lẽ muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ ta? Bản

thiếu gia ý chí kiên định lắm nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 334 - Luyện Chế Băng Hàn Đan. (1)

Hoa Hiểu Quế lấy Thiên Niên Bích Đàm Thảo xong, muốn gặp mặt với Vũ Tư Tuyết một lần, đáng tiếc chấp sự không chịu lộ ra chút tin tức nào, bất đắc dĩ chỉ chỉ có thể theo Lăng Tiếu rời đi.

Sau khi quay về Dược Phong, Nam Cung Thường Nhạc triệu tập đệ tử nội môn và chấp sự lại hội nghị.

Lăng Tiếu phát hiện rõ ràng thiếu đi vài tên đệ tử Chư Như Thường nhất mạch, ngay cả Chư Như Thường cũng không ở đây, ngược lại đệ tử Dương An và Dương An còn ở đây, còn có thêm một tên Tam phẩm Luyện dược sư, người này chính là môn hạ thủ tịch của Nam Cung Thường Nhạc, Triêu Nam Tiên, cũng chính là sư huynh của Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế, đệ tử chân truyền duy nhất của Dược Phong.

Triêu Nam Tiên tướng mạo xấu xí, tuy nhiên ăn nói có ý tứ, thoạt nhìn là người làm việc chăm chú.

Nhưng mà khi biết Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế chính là sư đệ của hắn, hắn cân cần hỏi thăm hai người một tiếng.

Lúc này Nam Cung Thường Nhạc ngồi ở thủ tịch mở miệng nói:

- Hôm nay triệu tập các ngươi tới này là có chuyện công bố.

Dừng một chút lại nói:

- Ta nơi này có ba trăm phần linh thảo luyện chế Băng Hàn Đan, mỗi đệ tử

các ngươi lĩnh năm mươi phần, ba ngày sau đều phải mang về năm mươi phần Băng Hàn Đan về đây.

Lời này vừa ra mọi người xôn xao.

Trong ba ngày luyện chế năm mươi lô Băng Hàn Đan nhị giai, độ khó quá lớn.

- Lần này là nhiệm vụ của tông môn, chuyện quá khẩn cấp, cho nên không quản các ngươi làm phương pháp gì, nhất định phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, đây cũng là khảo nghiệm với các ngươi, ai có thể trong ba ngày hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa tỷ lệ thành đan bảy thành, đều ban thưởng mười khối hạ phẩm huyền tinh, đạt tới tám phần ban thưởng hai mươi khối hạ phẩm huyền tinh... Không có hao tổn linh thảo ban thưởng một khối trung giai huyền tinh.

Nam Cung Thường Nhạc vừa dứt lời, vài tên đệ tử trong điện hưng phấn kêu lên.

Một khối trung phẩm huyền tinh tương đương một trăm khối hạ phẩm huyền tinh.

Ban thưởng này không thể nói là không lớn.

Dược Phong là trừ Tử Thiên Phong ra, nơi này giàu có hơn bảy phong khác nhiều lắm, lời này không giả chút nào.

Làm Luyện dược sư, tuy bọn họ là phần tử tông môn, nhưng mà luyện chế đan dược cũng cần thù lao, không có khả năng ngồi không ăn núi. Cho dù thu tiền tài của đồng môn không nhiều, nhưng là mà tính gộp lại là một con số khổng lồ, huống hồ thường cách đoạn thời gian còn được cung cấp đan dược, cầm ra đấu giá hội của thành Tử Thiênđấu giá cũng có thu nhập khổng

lồ, trừ tiến cống cho tông môn một số ra, còn lại là do Dược Phong tự hành phân phối.

- Tốt rồi, các ngươi đều tán đi, sư đệ và Nam Tiên lưu lại.

Nam Cung Thường Nhạc cấp cho mọi người đủ số linh thảo, liền cho bọn họ rời đi.

Trong đại điện chỉ còn lại Nam Cung Thường Nhạc, Dương An cùng với Triêu Nam Tiên.

- Sư huynh, có phải bên kia xảy ra đại sự không?

Dương An nói trước.

- Có lẽ không còn lâu nữa, dương độc bên kia càng ngày càng nhiều, may mắn cũng chỉ là rất nhỏ, chỉ cần đầy đủ Băng Hàn Đan là có thể áp chế được, hôm nay chư sư đệ nhân thủ báo nguy, cho nên bảo ta ngày đêm luyện chế Băng Hàn Đan đưa tới.

Thần sắc Nam Cung Thường Nhạc ngưng trọng nói ra.

- Đã như vầy vì sao không cho người rút toàn bộ, chẳng lẽ mọi người không cam tâm sao?

Dương An khó hiểu nói.

- Nơi nào còn có không ít tài nguyên không có khai thác, tông môn tự nhiên không thể dễ dàng buông tha, nhưng mà đã tới khâu cuối cùng, chỉ cần đi nhanh hơn mà thôi, không ngoài hai tháng mọi người sẽ rút đi, ta cho các ngươi lưu lại chính là bảo hai người các ngươi động thân đi tới nơi đó, trợ giúp Chu sư đệ.

Nam Cung Thường Nhạc nói.

- Còn có hai tháng, có lẽ còn chịu được, nhưng mà phương diện linh thảo không biết có đủ không?

Dương An trầm ngâm nói.

- Có lẽ đầy đủ, các ngươi hiện tại lên đường đi, ba ngày sau ta sẽ cho người hộ tống Băng Hàn Đan đi qua.

Nam Cung Thường Nhạc nói.

Lúc này Triêu Nam Tiên vẫn không mở miệng nói:

- Sư phó, chỗ đó nhiều dương độc như thế, có phải là trong truyền thuyết...

Triêu Nam Tiên còn chưa nói xong, Nam Cung Thường Nhạc đã ngắt lời.

- Không có khả năng, nếu chỗ đó có vật kia, hiện tại chỉ sợ đã biến thành địa ngục, làm sao cho chúng ta tùy ý khai thác chứ, chuyện đó đi ra ngoài không được nói lung tung, bằng không chỉ sợ sinh ra đại loạn.

Nhìn thấy biểu lộ nghiêm túc của Nam Cung Thường Nhạc, Triêu Nam Tiên gật đầu, không nói nữa.

...

Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế sau khi nhận nhiệm vụ, liền đi vào phòng luyện đan của mình, bắt đầu luyện đan.

Băng Hàn Đan, đây là đan dược nhị giai, phục dụng đan dược này trong hai ngày có thể chống lại nóng bức, phòng ngừa dương độc xâm nhập, đồng thời

lại có thể trấn áp và trừ khử dương độc trong người.

Tuy Lăng Tiếu không biết tông môn cần nhiều Băng Hàn Đan làm cái gì, nhưng nếu như hạ đạt nhiệm vụ thì phải toàn lực hoàn thành, huống hồ muốn luyện chế đan dược nhị giai với hắn mà nói chỉ là chuyện dễ dàng.

Nam Cung Thường Nhạc cho kỳ hạn ba ngày luyện chế năm mươi lô Băng Hàn Đan, Lăng Tiếu ngày đêm luyện chế thì qua hai ngày đã hoàn thành, hơn nữa thành đan là trăm phần trăm.

Trải qua hơn một năm khổ luyện diễm ảnh thủ đã có thể đánh ra ba mươi sáu đạo chưởng ảnh, tốc độ nhanh khiến người ta tặc lưỡi, hiệu suất càng không ai so sánh được.

Đương nhiên Lăng Tiếu vẫn bất mãn với trạng thái của mình bây giờ, hắn còn cần mục tiêu rất cao để tiến tới.

Tuy nói hôm nay hắn đã là Tam phẩm Luyện dược sư, thế nhưng mà luyện chế Tam phẩm đan dược cũng không nhiều, cũng không giám giống trống khua chuyên trong tông, hai là linh thảo luyện chế đan dược tam giai không nhiều lắm. Hắn biết rõ chỉ cần mình sau khi đột phá Linh Sư giai, hắn sẽ mang thân phận Tam phẩm Luyện dược sư công bố ra, vậy thì càng dễ dàng khiến người ta tiếp nhận. Bằng không thì người ta sẽ đối đãi hắn như quái vật.

Ba ngày sau tất cả mọi người tập hợp trong đại điện.

- Tất cả các ngươi lấy đan dược ra đi.

Nam Cung Thường Nhạc nhàn nhạt nói ra.

Lúc này trong tràng năm tên đệ tử đều đặt đan dược trên mặt bàn, mỗi một

người đều tươi cười tự tin, chỉ có Lăng Tiếu là không quá để ý.

- Lão đại, lần này ngươi luyện bao nhiêu viên?

Hoa Hiểu Quế bên cạnh cười nói, xem bộ dáng của hắn thì xác xuất thành công không thấp.

- Sau đó ngươi sẽ rõ.

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

Lúc này đã có chấp sự muốn kiểm kê số lượng.

- Tề Siêu toàn bộ, tổng cộng luyện chế ba trăm linh năm khỏa, tổn thất một trăm chín mươi năm khỏa, tỷ lệ thành đan sáu thành.

Chấp sự kiểm kê số lượng đan dược của Tề Siêu nói ra.

- Thiên Phàm, tổng cộng luyện chế ba trăm sáu mươi khỏa, tổn thất một trăm bốn mươi khỏa, tỷ lệ thành đan bảy thành.

- Trần Chương, tổng cộng luyện chế bốn trăm hai mươi khỏa, tổn thất một trăm tám mươi khỏa, thành đan tám thành hai.

Ba người được gọi tên là đệ tử Dương An, kế tiếp chính là đan dược của Hoa Hiểu Quế.

- Hoa Hiểu Quế, tổng cộng luyện chế ba trăm tám mươi khỏa, tổn thất một trăm hai mươi khỏa, tỷ lệ thành đan bảy thành sáu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 335 - Luyện Chế Băng Hàn Đan. (2)

Vừa tuyên bố tỷ lệ thành đan của Hoa Hiểu Quế thì Nam Cung Thường Nhạc tươi cười yếu ớt, xem ra rất hài lòng với biểu hiện của Hoa Hiểu Quế.

Xác thực Hoa Hiểu Quế vừa nhập tông một năm, liền từ nhất phẩm Luyện dược sư tăng lên tới nhị phẩm Luyện dược sư, hơn nữa tỷ lệ thành đan ngoài bảy thành, thiên phú có thể nói là bất phàm.

Phải biết rằng ba tên đệ tử Dương An đều hơn ba mươi tuổi, tiến tông cũng đã có không ít năm, mà Hoa Hiểu Quế mới mười tám tuổi, so sánh cả hai thì ai cũng thấy ai xuất sắc hơn.

- Lão đại đến ngươi, nhìn ngươi tràn đầy như vậy, chắc hơn tám thành đấy.

Hoa Hiểu Quế phi thường khẳng định.

Lăng Tiếu cười cười từ chối cho ý kiến.

Tên chấp sự kiểm kê số lượng đan dược của Lăng Tiếu.

Ai ngờ hắn đếm một lần lại đếm một lần, thần sắc thập phần cổ quái.

Nam Cung Thường Nhạc bất mãn nói:

- Đếm thế nào rồi?

- Đã đếm xong!

Tay của tên chấp sự run rẩy, buông toàn bộ đan dược xuống nói ra.

- Lăng Tiếu, tổng cộng luyện chế năm trăm khỏa đan dược, không có hao tổn, tỷ lệ thành đan mười thành.

Lời này vừa ra trong đại điện lập tức tĩnh mịch một lúc, tất cả mọi người dùng thần sắc không dám tin nhìn qua Lăng Tiếu.

Vài tên đệ tử Dương An trong lòng thầm mắng.

- Thằng này nhất định ăn gian.

Nhưng mà Hoa Hiểu Quế vẻ mặt sùng bái hoảng sợ nói ra.

- Lão đại quá biến thái!

- Chút chuyện nhỏ mà thôi.

Lăng Tiếu thấp giọng đáp.

Vì một khối trung phẩm huyền tinh, Lăng Tiếu cũng sẽ không lưu thủ.

Mặc dù nói huyền tinh trong không gian giới của mình không ít, thế nhưng mà loại vật này đến Linh Sư giai thì không đủ.

Nam Cung Thường Nhạc hài lòng nói:

- Tốt, Lăng Tiếu ngươi rất không tồi, Trần Chương cũng xuất sắc, các ngươi phải cố gắng không ngừng, mau chóng đột phá đến Tam phẩm chi cảnh biết không? Những người khác cũng không được lơ là.

Mọi người đều ứng một tiếng, sau đó chấp sự cấp huyền tinh cho mọi người, chỉ có Tề Siêu không đủ bảy thành nên không có, thần sắc xấu hổ khó coi.

- Lăng Tiếu lưu lại, những người khác tán đi.

Nam Cung Thường Nhạc tuyên bố.

Rất nhanh trong đại điện chỉ còn lại có Nam Cung Thường Nhạc cùng Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu ah, không thể ngờ tiểu gia hỏa ngươi lại cho ta kinh hỉ lớn như vậy, rõ ràng không lãng phí chút nào, cho dù là Tam phẩm Luyện dược sư cũng không có tỷ lệ thành đan như ngươi đâu!

Nam Cung Thường Nhạc híp mắt nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẹ khẽ chấn động, trong nội tâm nghi hoặc:

- Chẳng lẽ sư phó nhìn ra?

- Đây đều là công lao do sư phó bình thường dạy bảo!

Lăng Tiếu đáp.

Nói thật ra Nam Cung Thường Nhạc cùng Mộc Hòe hai vị sư phó, nhất là Mộc Hòe đối với Lăng Tiếu không bụng cái gì, mà Nam Cung Thường Nhạc thì tốt hơn với Hoa Hiểu Quế, chỉ nhìn bình thường Nam Cung Thường Nhạc nhiều đặt nhiều tâm tư vào Hoa Hiểu Quế là biết rõ.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không chú ý nhiều như vậy, Nam Cung Thường Nhạc cũng truyền thụ không ít tâm đắc luyện đan cho hắn.

- Đây là do ngươi cố gắng mà thôi, chắc hẳn chờ ngươi đột phá Linh Sư giai thì ngươi sẽ thành tựu Tam phẩm chi cảnh.

Nam Cung Thường Nhạc khẽ thở dài.

Nhớ ngày đó hắn tuổi như Lăng Tiếu cũng chỉ là Luyện dược sư vừa xuất đạo a, so sánh với Lăng Tiếu thì thiên phú kém quá xa, nhưng mà không biết Lăng Tiếu đi được bao nhiêu xa.

Một ít thiên tài thời điểm ban đầu vô cùng kinh diễm, thế nhưng mà đến hậu kỳ lại làm cho người ta thất vọng, mượn Liễu Đông mà nói, hắn chính là một ví dụ rất tốt.

Cũng có không ít thế hệ vắng vẻ không nghe thấy, đến hậu kỳ mới quật khởi như sao băng, đây chính là có tài thành đạt muộn.

Tuy nói người trước không nhất định yên lặng, nhưng mà mọi sự có khác.

Nam Cung Thường Nhạc tự nhiên không hy vọng Lăng Tiếu chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hắn đã thu Lăng Tiếu làm đồ đệ, dễ nhiên là muốn Lăng Tiếu vượt qua hắn, mà hắn càng chú ý Hoa Hiểu Quế phát triển, đó là xuất phát từ tâm.

- Đệ tử tự nhiên sớm ngày thành tựu Tam phẩm chi cảnh, nhất định không phụ kỳ vọng của sư phó.

Lăng Tiếu đáp, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ:

- Bước tiếp theo là trùng kích Tứ phẩm chi cảnh a.

- Ân, ngươi có suy nghĩ như vậy là tốt, hiện tại bảo ngươi lưu lại là có chuyện phân phó ngươi đi làm, không biết ngươi có bằng lòng hay không?

Nam Cung Thường Nhạc nói.

- Sư phó cứ việc phân phó.

Lăng Tiếu đáp, trong nội tâm cũng nghi hoặc khó hiểu.

Nam Cung Thường Nhạc gật gật đầu, sau đó ném đồ vật cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tiếp được, thình lình phát hiện đây là một chiếc nhẫn.

- Đây là không gian giới, vốn phải tới đệ tử chân truyền mới cấp cho, nhưng mà tình hình hiện tại gấp gáp, ban thưởng sớm cho ngươi vậy, ngươi tích một giọt máu vào đó, nó sẽ tự động nhận chủ.

Nam Cung Thường Nhạc giải thích,

- Không gian giới?

Lăng Tiếu sững sờ kinh ngạc một hồi.

Hắn không nghĩ tới Nam Cung Thường Nhạc lại ban thưởng cho hắn không gian giới trân quý như vậy.

Nam Cung Thường Nhạc nhìn qua biểu lộ kinh ngạc của Lăng Tiếu thì cười nói:

- Đúng vậy, nhiệm vụ lần này là cho ngươi mang Băng Hàn Đan đưa đến lửa Diễm Hỏa Cốc, giao đan dược cho Chu sư thúc của ngươi, ngươi cùng đi theo các sư huynh và sư tỷ.

Lăng Tiếu sững sờ khó hiểu hỏi:

- Tại sao sư phó phái ta đi? Vạn nhất xảy ra chuyện gì...

Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, lời này đúng vậy.

Nam Cung Thường Nhạc vô duyên vô cớ cho hắn không gian giới vô cùng trân quý, đưa đan dược không phải chuyện đơn giản.

- Đây là Mộc sư phó của ngươi hướng tông chủ thỉnh cầu, bằng không thì chuyện tốt bực này làm sao rơi vào người của ngươi.

Nam Cung Thường Nhạc cười nói.

- Mộc sư phó...

Trong lòng Lăng Tiếu cảm động không hiểu.

Trong mắt người khác thì Mộc Hòe là người keo kiệt, nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu hái là người hùng hồn đáng yêu.

Nam Cung Thường Nhạc bảo Lăng Tiếu mang toàn bộ Băng Hàn Đan cùng với mấy trăm phần linh thảo luyện chế Băng Hàn Đan đi.

- Tuy nói trên đường sẽ có sư huynh sư tỷ phụ trách an toàn, nhưng mà nhiệm vụ lần này không được thất bại, giáp phòng vệ này xem như lễ vật nhỏ của vi sư.

Trong tay Nam Cung Thường Nhạc lóe lên, xuất hiện một cái áo giáp.

Lăng Tiếu nhìn qua cái áo giáp này và phát hiện nó là huyền khí.

- WOW, xem ra nhiệm vụ lần này không nhẹ ah!

Lăng Tiếu tiếp nhận vệ giáp, trong lòng nghĩ thầm.

- Hộ tống đan dược là một chuyện, chuyện khác chính là ngươi ở Diễm Hỏa Cốc phụ giúp các sư thúc và sư huynh luyện chế Băng Hàn Đan, việc này đi tới đó cần hia tháng, Mộc sư phó hy vọng ngươi lần này đi ra ngoài có thu hoạch, sau khi trở về có thể khắc chế tâm ma, sau đó đột phá Linh Sư giai.

Nam Cung Thường Nhạc đi tới trước mặt Lăng Tiếu vỗ vai một cái.

- Đệ tử quyết không phụ hai vị sư phó sự phó thác.

Lăng Tiếu trịnh trọng đáp.

Nhiệm vụ lần này kỳ thật vô cùng đơn giản, chỉ là hộ tống đan dược, nhưng lại có người chiếu ứng, chắc hẳn không có gì ngoài ý muốn, đến chuyện sau đó chỉ là luyện chế Băng Hàn Đan thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 336 - Cơ Hồ Tất Cả Nam Nhân Đều Háo Sắc

Việc này ai cũng có thể đi làm, nhưng mà Mộc Hòe lại giúp Lăng Tiếu lấy được chỗ tốt, rất rõ ràng là giúp Lăng Tiếu đi ra ngoài buông lỏng một chút, sau khi Lăng Tiếu trùng kích Linh Sư giai thất bại, người bình thường sẽ xuất hiện kinh mạch tổn hại, huyền lực rút lui, thế nhưng mà Lăng Tiếu chỉ hôn mê một tháng, sau khi tỉnh lại cảnh giới không có việc gì, chỉ cần vượt qua tâm ma thì tin tưởng Lăng Tiếu đột phá không thành vấn đề..

Nhưng mà Mộc Hòe cũng không biết, lúc trước Lăng Tiếu tuy trùng kích Linh Sư giai thất bại, nhưng mà hắn cũng không có tâm ma gì đó, ngược lại trong thức hải câu thông với Thiên Âm Phong Châu một phen, hắn mở rộng thức hải lên nhiều lần, thu hoạch tương đối khá, hắn cao hứng còn không kịp, làm sao tạo thành tâm ma cơ chứ.

Nhưng mà lần này đi ra ngoài Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hắn xác thực cần điều dưỡng tâm tình của mình, cảm thụ sự tồn tại của linh khí, khiến cho mình có thể mau chóng đột phá Linh Sư giai, mà không phải vẫn ở trong tông môn, chuyện này sẽ trở ngại tâm tình của mình.

Nếu để cho người biết rõ Lăng Tiếu bởi vì đi ra ngoài xử lý công việc đạt được không gian giới, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ đỏ mắt, bởi vì chỉ có đệ tử chân truyền của tông môn mới được ban cho không gian giới.

Nghỉ ngơi một ngày, Lăng Tiếu được chấp sự nội môn Dược Phong dẫn đầu đi tới quảng trường tông môn.

Lúc này trong sân rộng tập hợp mấy người trẻ tuổi.

Lăng Tiếu thình lình phát hiện trong đây có không ít người quen, nhất là một đạo thân ảnh màu lam nhạt, quả thực làm cho hắn không dám tin.

- Nàng cũng cùng đi? Quá tốt!"

Lăng Tiếu hoảng sợ nói thầm.

- Lăng Tiếu, ngươi đã đến, chúng ta đang chờ ngươi.

Chấp sự nội môn Hình Chiến Thiên nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện, lập tức cao giọng hô lên.

- Bái kiến Hình chấp sự!

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại hành lễ với Hình Chiến Thiên.

- Ha ha, hảo tiểu tử, thành đệ tử Dược Phong còn khách khí như vậy, khó được, thật sự khó được!

Hình Chiến Thiên vỗ vai của Lăng Tiếu nói ra. Hắn ngày đầu tiên nhìn thấy Lăng Tiếu đã cảm thấy hắn bất phàm, huống chi Lăng Tiếu không chỉ đệ nhất trong lần tuyển bạt, còn làm phong chủ các phong tranh đoạt lấy làm đồ đệ, chuyện này hắn càng coi trọng Lăng Tiếu, đồng thời cũng hiểu được cần phải tranh thủ quan hệ với Lăng Tiếu, nói không chừng tiểu tử này ngày sau còn trở thành cao tầng của tông môn đấy.

- Hình chấp sự, nên xuất phát!

Không xa truyền tới tiếng thúc dục.

- Ân, tốt, tất cả mọi người chuẩn bị xuất phát!

Hình Chiến Thiên dường như cực kỳ kiêng kị người nọ, lập tức kêu to với mọi người.

Lăng Tiếu nhảy lên Thanh Phong Ưng cấp hai do chấp sự Dược Phong chuẩn bị.

Nhưng mà thời điểm hắn lên thì có thân ảnh mềm mại xuất hiện.

Lăng Tiếu nhìn qua, lại không ngờ đạo thân ảnh này chính là Tử Thiên Tông Ngọc Liệt Diễm.

Hôm nay cô nàng này mặc một thân tơ lụa màu đỏ, mái tóc đơn giản, thoạt nhìn vô cùng nhẹ nhàng dễ chịu, đôi mắt liếc xéo câu hồn đoạt phách, lộ ra nét hấp dẫn động lòng người, mùi thơm cơ thể nhàn nhật bay vào mũi, khiến thú huyết sôi trào.

- Diễm sư tỷ, ngươi làm cái gì vậy?

Lăng Tiếu làm động tác khó hiểu.

Nói thật hắn hiện tại cũng không dám ngắt hoa ghẹo cỏ, không xa có thân ảnh nhìn chằm chằm vào hắn, vạn nhất nàng cho rằng mình và Ngọc Liệt Diễm có một chân, vậy thì phiền toái lớn.

- Hắc hắc, Thanh phong Ưng của ngươi không tệ nha, ta cưỡi cùng với ngươi.

Ngọc Liệt Diễm phong tình vạn chủng cười ngọt ngào với Lăng Tiếu.

Hai người ngồi gần như vậy, người không biết sẽ cho rằng hai người là tình lữ đấy.

- Không được, ta có nhiệm vụ tại thân, Diễm sư tỷ không nên đùa.

Lăng Tiếu vẻ mặt đau khổ nói ra.

Ngọc Liệt Diễm thấy Lăng Tiếu nói khó xử như vậy, cũng biết tông môn có nhiệm vụ khẩn cấp, lúc này giả vờ tức giận dậm chân một cái trở lại Thanh Phong hạc của mình, nhìn qua Lăng Tiếu trong nội tâm thầm hô:

- Sớm muộn ngươi cũng thần phục dưới váy của ta.

- Không được, tuyệt đối phải giữ khoảng cách với cô nàng này, bằng không thì Mộng Kỳ sẽ hiểu lầm, vậy thì thảm.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm thấy sau lưng lành lạnh, đạp Thanh Phong Ưng cho nó bay lên cao.

Lúc này toàn bộ Thanh Phong hạc và Thanh Phong ưng cùng cất cánh.

Lần xuất hành này có tổng cộng mười lăm người tất cả, trừ Lăng Tiếu ra còn có vài tên đệ tử nội môn, còn lại là chấp sự nội môn.

Nơi này có mấy người Lăng Tiếu đều biết, có Vân Mộng Kỳ che mặt, một thân lam sa phong khinh vân đạm đi cùng, còn có Băng Nhược Thủy toàn thân trắng noãn như ngọc, mặc quần áo lụa trắng, có Ngọc Liệt Diễm mị nhãn như tơ, trừ ba đại mỹ nhân ra, có có Hoàng Dật Phong có duyên phận gặp mặt, Thạch Thiên Hậu, còn có vài người Lăng Tiếu không biết.

Trong chấp sự nội môn, Lăng Tiếu nhận thức Hình Chiến Thiên và Mạc Ai Khắc, ba người còn lại không biết.

Thông qua Lăng Tiếu quan sát, trừ hắn ra, mỗi người đều là cao thủ Linh Sư giai.

Chuyện này làm Lăng Tiếu líu lưỡi.

Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm hai nữ cùng gia nhập tông môn với hắn, không nghĩ tới cách một năm tiến giai nhanh như vậy; mặt khác Hoàng Dật Phong, Thạch Thiên Hậu cũng đột phá thành Linh Sư, vài tên đệ tử nội môn còn lại cũng đột phá Linh Sư giai, thậm chí có một người là trung giai Linh Sư.

Lăng Tiếu suy đoán, những người này là đệ tử đỉnh cấp của tông môn, tin tưởng bọn họ không bao lâu nữa sẽ là đệ tử chân truyền. Còn lại mấy chấp sự nội môn đều có tu vị ngoài trung giai Linh Sư, mà Vân Mộng Kỳ chính là cường giả Vương giai chân chính, là người có thực lực mạnh nhất.

Thực lực bực này đặt trong thành trì, tuyệt đối là một thế lực đáng sợ.

Hôm nay chung quanh Lăng Tiếu theo thứ tự là Vân Mộng Kỳ, Băng Nhược Thủy cùng với Ngọc Liệt Diễm, ba nữ đang bảo hộ hắn vào trong, giống như hắn chính là vật quý.

Cảnh này làm các nam đệ tử cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất là Hoàng Dật Phong hận Lăng Tiếu thấu xương.

Vân Mộng Kỳ ngồi ở trên lưng Thanh Phong hạc, là thủ lĩnh của đội ngũ, cũng là người chói mắt nhất, cho dù nàng ở đâu tuyệt đối cũng là người được chú ý nhất.

Lăng Tiếu nhìn qua lưng ngọc của nàng, có chút tự ti.

Đã từng khi nào chính mình từng quyết định phải vượt qua nàng, phải đuổi kịp nàng, nhưng mà bây giờ phát hiện càng ngày càng xa xôi.

- Không, ta nhất định phải đuổi kịp nàng, sau khi nhiệm vụ này chấm dứt ta

sẽ toàn lực tu luyện!

Trong ánh mắt Lăng Tiếu hiện ra thần sắc kiên định, quyết định chắc chắn.

Trước kia hắn dùng một nửa thời gian vào luyện đan, hôm nay hắn quyết định đặt nó xuống, sau đó nâng thực lực của mình lên, huống hồ thực lực tăng lên cũng có hỗ trợ luyện đan.

- Lăng Tiếu sư đệ, có phải vừa ý Vân sư tỷ không?

Ngọc Liệt Diễm ngồi Thanh Phong hạc bên cạnh Lăng Tiếu truyền âm nói.

Ngọc Liệt Diễm cùng Lăng Tiếu đều là đệ tử mới, đều phải gọi là sư tỷ, huống chi Vân Mộng Kỳ thực lực cao như vậy, các nàng gọi sư tỷ cũng không chiếm tiện nghi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 337 - Đến Diễm Hỏa Cốc. (1)

Chiếu theo quy củ của Tử Thiên Tông, phàm là kẻ nào đột phá lên Vương giai cũng có xưng hô trưởng lão. Nhưng mà Vân Mộng Kỳ vốn là con gái tông chủ, xưng hô này không cần cũng được.

Lăng Tiếu cười khổ nói một câu:

- Đúng vậy Liệt Diễm sư tỷ, không ai không có ý theo đuổi Vân sư tỷ cả!

- Ha ha, Lăng Tiếu sư đệ ngươi đúng là cảm tướng, chẳng lẽ ngươi không biết các sư huynh đằng sau ai không đánh chủ ý lên Vân sư tỷ chứ?

Ngọc Liệt Diễm cười càng xinh đẹp hơn.

Xác thực, cho dù là nam nhân nào gặp Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm chỉ sợ cũng có suy nghĩ này.

- Chuyện này có là gì, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nói không chừng Vân sư tỷ phát hiện sư đệ ta là nhân tài kiệt xuất, hạ mình gả cho ta cũng không phải không được.

Lăng Tiếu không thể không nói như vậy. Trong lòng hắn đã sớm xem Vân Mộng Kỳ đặt ở vị trí chính thê, là ai cũng khó cướp được của nàng.

Lăng Tiếu nói ra lời này Ngọc Liệt Diễm càng cười gập người xuống, khiến cho người ta chú ý tới, nàng lập tức biết mình thất thố.

- Sư đệ ngươi thực trêu chọc, kỳ thật trừ Vân sư tỷ ra, chẳng lẽ ngươi không

phát hiện người khác cũng mỹ lệ sao?

Ngọc Liệt Diễm nói lời này chẳng khác gì chim sơn ca đang hót, thẳng vào tim gan của Lăng Tiếu, khiến cho hắn nhìn chằm chằm vào dung mạo của Ngọc Liệt Diễm, thần sắc trở nên si mê.

Lúc này một đạo khí lạnh hiện ra sau lưng của Lăng Tiếu.

Đột nhiên Lăng Tiếu chấn kinh, thầm hô:

- Cô nàng này đang thi triển mị thuật?

Lăng Tiếu quay mặt đi, chỉ thấy Băng Nhược Thủy xếp bằng ở trên Thanh Phong hạc bất động như pho tượng.

- Chẳng lẽ không phải là nàng?

Lăng Tiếu nghi hoặc.

- Như thế nào đây? Chẳng lẽ sư đệ không cảm thấy sư tỷ rất xinh đẹp sao?

Ngọc Liệt Diễm liếc xéo qua Lăng Tiếu, nhỏ giọng nói ra.

Lăng Tiếu nghe xong cảm thấy xương cốt như mềm lại.

Lăng Tiếu lập tức vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí, khiến cho chính mình bảo trì thanh tỉnh, lúc này cười nói.

- Sư tỷ đương nhiên xinh đẹp, nhưng mà ngươi nên cất kỹ mị thuật của mình đi, bằng không thì ta bị ngươi mê đảo té xuống đất đấy, vậy không tốt lắm.

- Ngươi là kẻ không hiểu phong tình, sư tỷ không đùa ngươi nữa.

Ngọc Liệt Diễm thấy Lăng Tiếu không bị mị thuật mê hoặc, lúc này duỗi duỗi bàn tay lười biếng nói ra.

Lăng Tiếu vừa vặn nhìn thấy một màn này, dường như bộ ngực sữa của Ngọc Liệt Diễm muốn xé nát cái yếm đỏ lao ra ngoài, hắn nhìn qua cảnh này miệng khô lưỡi đáng.

Lần này Ngọc Liệt Diễm cũng không có thi triển mị thuật.

Nhìn qua Lăng Tiếu quay đầu sáng chỗ khác, trong lòng Ngọc Liệt Diễm tại cười thầm:

- Còn không phải tất cả nam nhân đều háo sắc như nhau sao?

Năm ngày sau đó đoàn người Lăng Tiếu xuất hiện trong một sơn cốc đỏ hồng.

Phía bắc của sơn cốc này là một tòa thành nhỏ hoang vu, nam tiếp giáp một góc Hoang Tùng sơn mạch, từ địa hình mà nói nơi này là một bộ phận của Hoang Tùng sơn mạch.

Tuy nhiên chỗ này không gần thành Vẫn Thạch rồi, trái lạ chỗ này cách thành Vẫn Thạch cực xa.

Hoang Tung sơn mạch vô cùng bao la to lớn, tiếp giáp với Hoang Tùng sơn mạch có vài chục tòa thành.

Mà nơi ở phía dưới bọn người Lăng Tiếu chính là -- Diễm Hỏa Cốc.

Diễm Hỏa Cốc chiếm diện tích rộng lớn, nơi này kỳ thật là một ngọn núi lớn

đã sớm tắt, trong sơn cốc này linh thỏa đều là hỏa thuộc tính, linh thụ cũng có hỏa thuộc tính. Tính tình của linh thú nơi này vô cùng táo bạo, cho dù là linh thú nhất giai cũng hung tàn hơn bên ngoài nhiều lắm.

Xem ra là bị hoàn cảnh nơi này ảnh hưởng.

Bọn người Lăng Tiếu đến nơi này, tâm tình cũng có xúc động không hiểu.

- Chúng ta đi tới nội thành.

Vân Mộng Kỳ dẫn đội nói ra, Thanh Phong hạch tới tòa thành bên dưới.

Tất cả mọi người theo sát phía sau.

Trong tòa thành này đều là nhan mã Tử Thiên Tông ở lại, có trưởng lão tọa trấn, còn có mấy trăm chấp sự ngoại môn, có vài tên đệ tử chân truyền và nội môn của Xích Viêm Phong.

Trước khi tới đây Nam Cung Thường Nhạc nói sơ qua tình huống của nơi này cho Lăng Tiếu nghe rồi.

Hai năm trước một chấp sự của Tử Thiên Tông vô ý đi vào trong Hỏa Diễm Cốc, phát hiện một ít tinh quáng.

Tinh quáng đại biểu cái gì?

Đại biểu cho huyền tinh không thuộc tính cung cấp cho cao thủ ngoài Linh Sư giai tiến giai, đại biểu thực lực và địa vị của tông môn.

Tây bắc lớn như thế có ba mươi sáu tông môn, Tử Thiên Tông xếp hàng thứ tám, trước nó còn có bảy tông môn khác, nếu như Tử Thiên Tông thu hoạch tinh quang này xong, như vậy trong vòng mười năm sẽ tăng thứ hạng.

Phải biết rằng cái tinh quáng cũng không phải tùy ý thu hoạch, tư nguyên thường nằm trong tay đại phái, Tử Thiên Tông kiến tông đến nay chỉ mới phát hiện ba tinh quang, cho nên mới phát triển tới bây giờ.

Vốn phát hiện quáng, dùng thực lực của Tử Thiên Tông và vận chuyển nhiều nhân mã tới khai thác, nhưng mà hoàn cảnh nơi này cực kỳ ác liệt, căn bản không cho phép sai lầm.

Trong phương viên mấy ngàn dặm nơi này gần như không phát hiện tung tích của nước, hơn nữa nơi này quanh năm khô nóng, cho dù là Linh Sư giai cũng bị tra tấn.

Trọng chủ yếu là tinh quang khó mà khai phá, nếu có sai lầm sẽ bị hủy diệt.

Mặt khác tuy nói tinh quáng nằm trong phạm vi quảng hạt của Tử Thiên Tông, thế nhưng mà cách Bái Nguyệt Tông thật gần, vạn nhất để lộ phong thanh, Bái Nguyệt Tông vì thăng cấp tông môn cũng sẽ phát sinh đại chiến.

Thế nhưng mà hôm nay xuất ra trận thế này, hiển nhiên đã xuất hiện tình huống như vậy.

Phàm là đệ tử thu hoạch tinh quáng đều trúng dương độc, cho dù chấp sự hay đệ tử chân truyền cũng không ngoại lệ.

Dường độc này sẽ làm đầu óc của người ta táo bạo, tính cách đại biến, dễ dàng mất đi lý trí, lâu dài sẽ khiến người ta tử vong.

Tinh quáng hôm nay chỉ khai thác một nửa, một nửa còn lại khó khai thác, Tử Thiên Tông tự nhiên không dễ bỏ qua.

Cho nên Dược Phong mới phái đệ tử đi tới nơi này, trấn thủ luyện chế Băng Hàn Đan, phòng ngừa có người trúng dược độc.

Nhưng mà bây giờ nhân số nhiều, hơn nữa hiệu quả của Băng Hàn Đan duy trì không bao lâu, lúc này mới hướng tông môn cầu viện.

Nam Cung Thường Nhạc lúc này cho đệ tử luyện ra hơn ngàn viên Băng Hàn Đan đưa tới trợ giúp.

Lăng Tiếu trừ đưa đan dược tới đây, còn phải lưu lại trợ giúp Chu Nhược Thường trấn thủ nơi này hai tháng, cho đến lúc khai thác xong tinh quáng mới quay về.

Bọn người Lăng Tiếu yên ổn hạ xuống đất, tên trưởng lão của tông môn đi ra.

Năm người này trừ Chu Nhược Thường ra, còn lại đều là lão đầu, thực sự có thực lực vượt qua nhiều người, trong đôi mắt già nua của bọn họ có tinh quang bắn ra ngoài, huyệt thái dương gồ lên, những người này tuyệt đối là cường giả Vương giai.

Lăng Tiếu cảm giác vài lão nhân này tuyệt đối còn mạnh hơn Lăng lão thái gia của hắn.

Bọn người Lăng Tiếu thi lễ với Lực trưởng lão.

- Đây chính là nội tình của tông môn sao? Quá kinh khủng!

Trong lòng Lăng Tiếu nói thầm, mặc dù nhập tông một năm, nhưng mà hắn không biết trong Tử Thiên Tông có bao nhiêu Vương giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 338 - Đến Diễm Hỏa Cốc. (2)

Hắn chỉ biết trừ chín phong chủ ra, còn không ít trưởng lão tiềm tu, vài lão nhân trước mặt hôm nay, Lăng Tiếu không nhận ra bọn họ, không cần nói nhất định là trưởng lão đời trước của Tử Thiên Tông.

- Tiểu thư, không biết Băng Hàn Đan mang tới chưa?

Chu Nhược Thường hỏi Vân Mộng Kỳ.

Mặc dù Chu Nhược Thường có tu vi Linh Sư cao giai, nhưng mà hắn lại là Tam phẩm luyện dược sư, thân phận đủ để so sánh với cường giả Vương giai, cho nên hắn cũng thuộc phạm trù trưởng lão.

Vân Mộng Kỳ giơ tay lên, chỉ vào Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Trên người của hắn!

Chu Nhược Thường nhìn qua Lăng Tiếu thì nhíu mày, thần sắc mang theo vài phần khó chịu.

Lăng Tiếu tiến lên chắp tay nói:

- Bái kiến sư thúc, sư phụ bảo ta mang theo Băng Hàn Đan và linh thảo luyện chế tới.

- Còn không nhanh đưa ra.

Chu Nhược Thường đạm mạc nói.

Nói thật hắn không thích tên sư điệt này, rõ ràng bái nhập Dược phong, lại bái nhập vào Mộc Kỳ Phong, một đồ hai sư, hành vi này chẳng khác gì đại nghịch bất đạo.

Nếu không phải trưởng lão đời trước của Mộc Kỳ Phong xuất hiện, hắn tuyệt đối là kẻ phản đối đầu tiên.

- Sư thúc... Thật muốn lấy ra ở đây?

Lăng Tiếu chần chờ một chút.

- Bảo ngươi lấy ra thì lấy ra đi, nói nhiều làm gì!

Không biết có phải Chu Nhược Thường có bị hỏa độc nơi này ảnh hưởng hay không, không thể áp chế tính tình rồng lớn lên.

Hoàng Dật Phong sau lưng Lăng Tiếu mang theo vui vẻ khi người gặp nạn, còn có Liễu Đông sau lưng Chu Nhược Thường, hai người này rất khó chịu với Lăng Tiếu.

- Vậy thì sư thúc tiếp cho tốt!

Lăng Tiếu nhíu mày khó chịu, không gian giới lóe lên.

A!

Một đống bình đan dược và linh thảo chồng chất nơi này.

Bọn người Chu Nhược Thường nhảy dựng lên, bọn họ không nghĩ tới Lăng Tiếu mang theo nhiều như vậy, hơn nữa còn có không gian giới.

- Sư phụ bảo ta mang tới đều ở trong này, mời sư thúc kiểm tra!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Ngươi... Trong mắt ngươi có trưởng bối hay không?

Chư Nhược Thường nhìn qua đống đan dược và linh thảo chồng chất như núi nhỏ, trừng mắt quát Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu làm sao chịu được.

- Sư thúc, trong mắt của ta không có trưởng bối sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược một câu, nói:

- Vừa rồi chư vị trưởng lão và chấp sư đều nghe rõ ta hỏi ở ngay nơi này sao, bây giờ lấy ra thì bảo mắt ta không có trưởng bối, Chu sư thúc muốn thế nào mới hài lòng đây?

Trong mắt Lăng Tiếu mang theo ý đùa bỡn, người khác không cho hắn sắc mặt tốt, hắn tự nhiên cũng không cần cho người khác mặt mũi.

- Ngươi...

Chư Nhược Thường mặt đỏ lên, không nói gì nữa.

- Tốt rồi, Chu lão đệ, thu Băng Hàn Đan trước đi, so đo với hài tử làm gì?

Một gã trưởng lão lên tiếng nói.

Chu Nhược Thường hừ lạnh một tiếng, trong tay phất lên, thu toàn bộ linh thảo và đan dược vào trong không gian giới, tiếp theo là trừng mắt Lăng Tiếu và rời đi.

- Các ngươi đi nghỉ ngơi đi, tiểu thư ngươi đi theo ta.

Trưởng lão vừa nói chuyện nói ra.

Vân Mộng Kỳ gật đầu với các trưởng lão khác, đi theo Lực trưởng lão rời đi.

Lúc này đám đệ tử chung quanh tán đi.

Chỉ có Thạch Thiên Hậu đi tới trước mặt Lăng Tiếu.

- Không nghĩ đến chúng ta lại trở thành đồng môn.

Hôm nay Thạch Thiên Hậu đã mất đi chất phác trước kia, cả người trở nên nội liễm trầm ổn hơn nhiều, giống như ngọn núi đứng lặng tại chỗ.

Lăng Tiếu cũng có ấn tượng khắc sâu với Thạch Thiên Hậu này, lúc đó gia hỏa này còn dùng búa to phách hắn hai cái. Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không phải là kẻ mang thù, ngược lạicực kỳ kính nể tên này, có thể không bỏ đồng bạn chạy trốn, so với Hoàng Dật Phong còn tốt hơn quá nhiều.

- Ta còn muốn báo thù đấy!

Lăng Tiếu nhìn Thạch Thiên Hậu nghiền ngẫm nói.

- Báo thù? Sư đệ, ta không có đắc tội ngươi nha.

Thạch Thiên Hậu khó hiểu nói ra.

Trong sơn mạch lúc trước Hoàng Dật Phong tìm phiền não cho Lăng Tiếu, hắn chẳng làm gì Lăng Tiếu cả.

- Nói là không có, ta bị Thiểm Điện Điêu bắt lấy, búa của ngươi chém lên lưng ta hai cái, ngươi quên sao

Lăng Tiếu nộ trừng mắt Thạch Thiên Hậu.

Thạch Thiên Hậu ngẫm lại, trong lúc nhất thời ngây người, hắn thực không nghĩ đến Lăng Tiếu lại nhớ rõ như vậy, lập tức xấu hổ.

- Lần đó là ta sai, nếu không... Nếu không ta cho ngươi đánh mấy chiêu!

Nhìn thấy Thạch Thiên Hậu chân chất, Lăng Tiếu cười ha ha, nói:

- Sư huynh làm gì lại như vậy, sư đệ nói đùa thôi, nếu như sư huynh không ngại, chúng ta cùng uống thoái khoái là được.

Thạch Thiên Hậu sững sờ một chút, rốt cuộc lộ ra nụ cười chất phác.

- Tốt, chúng ta đi uống đi.

Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu tìm nơi ngồi xuống uống rượu.

Lăng Tiếu từ không gian giới bên lấy hai đàn rượu ra, ném một đàn cho Thạch Thiên Hậu.

- Đến đây, sư huynh, chúng ta uống!

- Tốt, uống!

Thạch Thiên Hậu tiếp lấy rượu, hào sảng ứng một tiếng, hai người cùng uống.

Rượu mạnh vào bụng, cảm giác khoan khoái dễ chịu hiện ra, làm cho người ta cảm giác nóng ấm.

- Sư huynh, ngươi nhập tông môn đã bao lâu?

Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu nói chuyện phiếm.

Hắn cảm thấy Thạch Thiên Hậu này là bằng hữu đáng kết giao, hắn mặc dù chất phác trung thực một ít, nhưng mà đây là ưu điểm của hắn, hắn không giống những người trong bụng đầy dục vọng, loại "Bằng hữu" như thế mới đáng sợ.

Kết giao bằng hữu quý ở thổ lộ tình cảm, chỉ có bằng hữu như thế mới cùng vượt qua gian nan được, cũng tuyệt đối không bán đứng sau lưng ngươi, Thạch Thiên Hậu không nghi ngờ chính là bằng hữu đáng kết giao.

- Ta nhập môn sắp bốn năm rồi!

Thạch Thiên Hậu nhớ lại.

- Sư huynh thiên phú dị bẩm, tuổi còn trẻ đã đột phá Linh Sư giai, tin tưởng rất nhanh sẽ trở thành đệ tử chân truyền.

- Còn sớm lắm, các ngươi bây giờ không phải có hai người đột phá Linh Sư giai sao, chúng nữ mới là thiên phú dị bẩm, sư đệ ngươi cũng không tệ, bây giờ đã là Huyền Sĩ cao giai đỉnh phong, đột phá Linh Sư giai trong tầm tay, lại là luyện dược sư, thật đáng hâm mộ.

- Sư huynh chê cười, sư đệ nhiều mà không chuyên thôi.

Hai người nhàn trò chuyện một lúc, một đạo nhân ảnh vội vàng chạy tới, xem dáng vẻ cực kỳ lo lắng...

- Trưởng lão ở đâu, nhanh gọi trưởng lão cứu người!

Một nữ tử tư sắc thượng đẳng trên lưng đang cõng nam tử gương mặt đỏ bừng.

Các đồng bạn bên cạnh nàng không ngừng kinh hô, xem ra người trẻ tuổi kia gặp chuyện không may!

Lúc này một lão giả từ trong doanh trướng đi ra ngoài hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Lực trưởng lão, mau xem sư huynh đi, hắn sắp không được rồi!

Thần sắc của nữ tử thập phần dè chừng nhìn qua trưởng lão nói ra.

- Buông hắn xuống, cho ta xem xem!

Tên trưởng lão nhíu mày quát.

Gương mặt trẻ tuổi này đỏ bừng, lão giả dò xét người trẻ tuổi đang nổi gân xanh này, móc hai viên Băng Hàn Đan ra, đưa vào trong miệng người trẻ tuổi và quán thâu linh lực vào.

- Các ngươi nhanh chóng gọi trưởng lão tới đi.

Thần sắc lão giả biến đổi, lập tức phân phó đám người bên cạnh.

Lúc này đám người Chư Như Thường đi ra.

Chư Như Thường dường như lửa giận còn chưa tan, vẻ mặt tái nhợt và

không người nào dám tới gần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 339 - Họa Hỏa Độc

Chư Như Thường sờ lên mạch đập của sau đó xé quần áo trước ngực của người trẻ tuổi này, chỉ thấy thân thể của người trẻ tuổi này biến thành đỏ bừng, hơn nữa từng gân xanh biến thành màu đen, thoạt nhìn cực kỳ dọa người.

- Nhược Thường, có thể cứu không?

Lực trưởng lão hỏi.

- Khó... Hỏa độc đại khoái nhân tâm, Băng Hàn Đan cung chỉ có hắn chèo chống được một ngày, một ngày sau hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chư Như Thường lắc đầu kêu lên.

- Cái gì, không... Không muốn ah, các trưởng lão van cầu các người, ngươi nhất định phải cứu được sư huynh a, ngươi nhất định phải cứu hắn...

Nàng nghe xong câu này sắc mặt tái nhợt, sau đó không ngừn cầu cứu Chư Như Thường.

Nam tử trước mặt là chính là đệ tử thủ tịch Xích Viêm Phong, Quý Viêm Chiếu, là người nổi bật trong đệ tử chân truyền, hôm nay chỉ mới mười tám tuổi đã là trung giai Linh Sư, mà nữ tử thống khổ ôm hắn chính là đệ tử chân truyền Xích Viêm Phong, tên là Mạc Ái Liên, hai mươi sáu tuổi tu vị cấp thấp Linh Sư.

Trong Xích Viêm Phong lấy tu luyện hỏa thuộc tính làm chủ, hai người đều

được phái tới nơi này làm nhiệm vụ. Kỳ thật tới đây đều là đệ tử kiệt xuất của Xích Viêm Phong, phong chủ Triệu Minh Uyên hy vọng thấy nơi này hỏa thuộc tính nồng đậm thích hợp tu luyện công pháp, cho nên tiến độ tu luyện ở đây nhanh hơn nhiều.

Ai ngờ hỏa thuộc tính nơi này tuy nồng đậm, tuy nhiên lại ẩn chứa hỏa độc, còn được gọi là dương độc.

Vốn tình huống của bọn họ cũng không quá khó khăn, hôm nay tông môn đã cho bọn người Chư Như Thường luyện chế Băng Hàn Đan, hoàn toàn có thể áp chế hỏa độc.

Thế nhưng mà Mạc Ái Liên trời sinh tính hiếu động, huống chi chính mình đã là cao thủ Linh Sư, nơi này cũng không có linh thú gì mạnh mẽ, vì vậy bảo sư huynh là Quý Viêm Chiếu hai người đi hàng phục linh thú hộ thân.

Vốn Quý Viêm Chiếu không đồng ý, tính tình linh thú nơi này tràn ngập cuồng bạo, căn bản khó có khả năng phục dụng.

Thế nhưng mà Mạc Ái Liên tính tình đùa nghịch, Quý Viêm Chiếu lại có tình cảm thâm sâu với sư muội, chỉ có thể theo nàng vào sâu trong Diễm Hỏa Cốc bắt linh thú. Như thế rất tốt, linh thú không có bắt được, Quý Viêm Chiếu bị linh thú căn một cái, lập tức bị hỏa độc xâm nhập nên khó giữ tính mạng.

- Phải cứu hắn chỉ có hai biện pháp, biện pháp đầu tiên là trong ngày hôm nay tìm một cao thủ Địa Hoàng giai, hao tổn tinh nguyên khu trừ hỏa độc giúp hắn; một biện pháp khác là luyện chế đan dược Ngũ phẩm Băng Phách đan cho hắn phục dụng, bằng không thì...

Thần sắc Chư Như Thường khó coi nói.

Tất cả mọi người sau khi nghe xong thần sắc trở nên ảm đạm.

Mà Mạc Ái Liên càng khóc lớn hơn, dập đầu với Chư Như Thường cầu khẩn:

- Chu trưởng lão, ta van cầu ngươi... Ngươi nhất định phải cứu sư huynh của ta...

- Sớm nói với các ngươi rồi, không được tự tiện hành động, hiện tại gặp chuyện không may khóc lóc làm được cái gì, cho dù sư phụ của ngươi tới đây cũng không cứu hắn được.

Chư Như Thường lạnh lùng nói ra.

Quý Viêm Chiếu vốn đầy hỏa độc, chỉ áp chế trong người cũng không nhiều, hôm nay lại bị linh thú gây thương tích, con linh thú trong người tích lũy nhiều hỏa độc, độc tính càng vô cùng mãnh liệt.

Hôm nay Quý Viêm Chiếu đã độc tính công tâm, tình huống không khác gì Lệ Dương của thành Vẫn Thạch, Băng Hàn Đan không áp chế được bao lâu.

- Nhược Thường, thực không có biện pháp sao?

Vị Lực trưởng lão thàn sắc ngưng trọng hỏi thăm.

Quý Viêm Chiếu là một đóa kỳ hoa của Xích Viêm Phong, đồng thời cũng là đệ tử đắc ý của Triệu Minh Uyên, hắn thực không muốn nhìn Quý Viêm Chiếu vẫn lạc.

- Lực trưởng lão thứ cho ta bất lực!

Chư Như Thường đáp.

- Ai, đứa nhỏ Viêm Chiếu này!

Lực trưởng lão thở dài một hơi.

Mạc Ái Liên sắc mặt như tro tàn, càng không ngừng khóc lớn bên cạnh Quý Viêm Chiếu.

- Sư huynh đều là ta hại ngươi... Đều là ta hại ngươi...

Tiếng khóc của Mạc Ái Liên làm nhiều người chung quanh chú ý, người nhận ra Quý Viêm Chiếu thì hiện ra thần sắc đồng tình, vẻ mặt không biết làm sao, đây là thế giới cường giả sinh tồn, người chết chỉ là chuyện quá bình thường mà thôi.

Thạch Thiên Hậu ở xa xa nặng nề thở dài:

- Thật sự là đáng tiếc, Viêm Chiếu sư huynh là thiên tài, làm người không tệ, làm sao đi sớm quá, đến đây, chúng ta nên cạn chén với Viêm Chiếu huynh, hy vọng hắn sớm ngày thoát khỏi thống khổ.

Ai biết Thạch Thiên Hậu vừa nói xong, Quý Viêm Chiếu đang hôn mê bỗng nhiên tỉnh lại.

- Giết... Giết...

Quý Viêm Chiếu từ mặt đất đứng lên, thân thể lâm vào trạng thái điên cuồng, hai đấm càng không ngừng vung vẩy, từng công kích hỏa thuộc tính hiện ra.

Trong lúc nhất thời người chung quanh chật vật né tránh, mà Mạc Ái Liên ở gần Quý Viêm Chiếu bị đánh trúng một quyền, nàng bay ra thật xa.

- Dừng tay!

Lực trưởng lão trầm giọng quát, một tay đè xuống, một đạo lực lượng vô hình bao phủ bốn phía Quý Viêm Chiếu.

Quý Viêm Chiếu lập tức bị linh lực đè không thể động đậy, ánh mắt đỏ như máu, trong miệng vẫn không ngừng gào thét, giống như biến thành dã thú đáng sợ.

- Sư huynh, ngươi bảo ta không đúng đúng không?

Mạc Ái Liên đứng lên, nhìn qua Quý Viêm Chiếu vẻ mặt như ma quỷ, trong đôi mắt hiện ra ý quyết tử.

- Ái Liên, ngươi không thể xúc động!

Lực trưởng lão mở miệng quát.

Nào có thể đoán được, hắn vừa nói xong, Mạc Ái Liên liền lấy ra trường kiếm hướng phía chính mình cổ họng xóa đi.

- Ngươi đứa nhỏ này!

Lực trưởng lão có ý tứ rèn sắt không thành thép than một tiếng, phất tay giam cầm Mạc Ái Liên lại.

- Lực trưởng lão, ngươi cho ta đi cùng sư huynh đi, đều là ta hại hắn.

Mạc Ái Liên khóc lóc cầu khẩn.

Vài nữ đệ tử chung quanh rơi lệ, trong lòng không ít người cũng xúc động.

Những năm gần đây bọn họ truy cầu lực lượng chí cao, bọn họ hơi lơ là thân nhân và người yêu, bọn họ cảm thấy chỉ cần mình cường đại sẽ có tất cả, nhưng hôm nay bọn họ đã cảm nhận được cái gì gọi là lực lượng của tình yêu.

Có lẽ phải gọi là chân tình nhân gian thì chuẩn xác hơn nhiều.

Thời điểm Lực trưởng lão không biết làm sao, một âm thanh lười biếng nhàn nhạt vang lên.

- Cần gì phải muốn sống muốn chết chứ, người còn chưa có chết mà, nếu ngươi chết mà hắn vẫn sống vậy ngươi không phải bị chết rất oan sao?

Lời này vừa ra tất cả mọi người nhìn qua người nói chuyện.

- Hắn chỉ có thể sống một ngày, ta sống cũng không có ý nghĩa gì.

Mạc Ái Liên cũng không biết ai lên tiếng, nàng bị Lực trưởng lão giam cầm, căn bản không thể động đậy, nhưng mà nàng nghe rõ người ta nói.

- Chỉ có thể sống một ngày đúng là không có ý nghĩa.

Giọng nói vang lên lần nữa.

Trong lúc nhất thời ánh mắt tất cả mọi người biến thành tức giận nhìn sang.

ý của hắn nói chỉ còn sống một ngày không có ý nghĩa, không bằng hiện tại chết thì tốt hơn.

- Ngươi nói đúng, cho nên ta muốn cùng chết với sư huynh, bằng không thì cả đời này ta không thể vui vẻ được.

Mạc Ái Liên đáp.

- Nếu ngươi có dùng khí chết cùng với hắn, không biết ngươi có dũng khí sống cùng hắn hay không?

Âm thanh kia lại vang lên.

Lần này Mạc Ái Liên còn không có lên tiếng, một tiếng nói khó chịu vang vọng:

- Lăng Tiếu, ngươi đừng có quấy rối ở đây, cút sang một bên cho ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 340 - Khu Trừ Hỏa Độc. (1)

Bây giờ nói chuyện là Chư Như Thường, mà người nói nãy giờ chính là Lăng Tiếu đang uống rượu với Thạch Thiên Hậu.

- Sư thúc, ta đang khuyên sư tỷ này, vậy cũng tính toán là quấy rối sao?

Lăng Tiếu lườm Chư Như Thường, trong nội tâm nghi hoặc:

- Hai thầy trò này xem ra không vừa mắt với ta rồi, chẳng lẽ đều là vì thiên phú của bản thiếu gia?

- Hừ, ngươi ít nói nhảm đi, nơi này không phải nơi ngươi nói chuyện, ngoan ngoãn cút sang một bên đi.

Hai tay Chư Như Thường chắp sau lưng hừ lạnh.

Vừa rồi Lăng Tiếu làm cho hắn khó coi, hiện tại hắn dùng thân phận trưởng bối áp Lăng Tiếu, miễn cho hắn không biết trời cao đất rộng.

- Chu sư thúc, chẳng lẽ nơi này là ngươi quản sao? Sư điệt nói cũng không có tư cách hay sao?

Lăng Tiếu vẻ mặt cười khẽ hỏi ngược lại. trong lòng của hắn cũng liệt Chư Như Thường vào hàng nhân vật không được hoan nghênh.

- Làm càn!

Chư Như Thường tức giận nói.

Tiểu tử không có trưởng bối mà!

Lúc này Liễu Đông bên cạnh đứng lên chỉ vào Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu, sư phụ ta chính là trưởng lão tông môn, lại là sư thúc của ngươi, hắn đương nhiên có thể quản ngươi, ngươi lại dám chống đối với trưởng bối của mình, còn dám dĩ hạ phạm thượng, sư phụ của ta có thể hành quyết ngươi tại chỗ!

Rốt cuộc Liễu Đông cũng tìm được thời cơ chèn ép Lăng Tiếu, trong nội tâm cười thầm:

- Rõ ràng dám đắc tội sư phụ ta, thực không biết sống chết, cho dù phong chủ ở chỗ này cũng không dám hung hăng càn quấy như thế!

- Ách... Vị trưởng lão này là?

Lăng Tiếu chần chờ hỏi một câu.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Liễu Đông đen lại, lúc này quát Lăng Tiếu.

- Ta là đại sư huynh của ngươi, Liễu Đông.

- Úc, thì ra là sư huynh, không phải trưởng lão, vậy ngươi còn không cút qua một bên đi, vừa rồi sư phụ của ngươi không phải nói chúng ta là vãn bối không được phép nói chuyện ở đây sao?

Lăng Tiếu khinh thường đáp trả.

- Ngươi...

Liễu Đông bị Lăng Tiếu nói tức giận sắc mặt tái nhợt.

- Liễu Đông lùi lại cho ta!

Chư Như Thường lạnh lùng nói, nhìn qua Lăng Tiếu quát:

- Miệng lưỡi bén nhọn, sau khi trở về ta nhất định trục xuất ngươi ra khỏi Dược Phong!

- Đủ rồi, chuyện Dược Phong các ngươi muốn nhao nhao thì qua chỗ khác đi, đừng làm trò cười ở đây.

Lực trưởng lão uy nghiêm quát.

Chư Như Thường cùng Liễu Đông đều không nói chuyện, chỉ nhìn Lăng Tiếu, tràn ngập lửa giận.

Tiểu tử này quá hư không tưởng nổi, rõ ràng dám ở trước mặt trưởng lão, chấp sự, đệ tử chống đối bọn họ, sau khi trở về nhất định sẽ không cho hắn sống khá giả.

Lăng Tiếu khinh thường nhìn qua hai người này, lúc này nhìn qua Lực trưởng lão khom người nói:

- Trưởng lão, ta có biện pháp chữa trị hỏa độc của sư huynh này.

Lời này vừa ra tất cả mọi người nhìn qua Lăng Tiếu với vẻ nhạo báng.

Chỉ có hai bóng dáng xinh đẹp nhíu mày một cái, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Nói mạnh miệng không sợ gió cắt đầu lưỡi.

Liễu Đông ở một bên khinh thường một câu.

Hiện trường vốn đang yên tĩnh, huống hồ ở đây là cao thủ, Liễu Đông nói ra lời này đều lọt vào trong tai của mọi người, đại bộ phận người ở đây đều đồng ý với cách nói của hắn.

Vừa rồi Chư Như Thường đã nói rõ ràng, trừ phi là cường giả Địa Hoàng giai hao tổn chân nguyên giúp Quý Viêm Chiếu khu trừ hỏa độc, hoặc là có Ngũ phẩm Băng Phách đan mới có thể cứu Quý Viêm Chiếu.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu bây giờ lại nói có thể cứu Quý Viêm Chiếu, đây chẳng phải bác bỏ phán đoán của Chư Như Thường hay sap?

Đầu tiên người sáng suốt nhìn qua đã biết Lăng Tiếu chỉ là một tên Huyền Sĩ cao giai, cách cường giả Địa Hoàng giai một trời một đất, điều kiện thứ nhất đã là không thể nào thỏa mãn; chẳng lẽ trên người Lăng Tiếu có ngũ phẩm đan dược.

Đây quả thực là chuyện hoang đường viễn vông, ngũ phẩm Luyện dược sư trong tây bắc chỉ đếm được một bàn tay, những người này đều là đại nhân vật của các tông môn, mà luyện dược sư cao nhất của Tử Thiên Tông chính là sư phó của Lăng Tiếu Nam Cung Thường Nhạc, nhưng mà hắn chỉ là Tứ phẩm Luyện dược sư, đương nhiên không có khả năng luyện ra Ngũ phẩm đan dược.

Cho nên không có người nào cho rằng trên người Lăng Tiếu sẽ có Ngũ phẩm đan dược.

Thế nhưng mà bọn họ đang nghi hoặc vì sao Lăng Tiếu to gan như vậy, dám ở trước mặt trưởng lão khoe khoang khoác lác? Chẳng lẽ hắn không sợ tội coi rẽ trưởng lão hay sao?

Lực trưởng lão thì nhíu mày, buồn bả nói:

- Tiểu tử, tuy ngươi có hảo tâm, nhưng mà có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, có biết không? Tốt rồi, ở đây không có chuyện của ngươi, lui ra đi.

- Trưởng lão, hắn chỉ còn sống một ngày, vì sao ngươi không cho ta thử một lần chứ, có lẽ... Có lẽ hắn thực sự sống không chừng?

Lăng Tiếu nhìn qua lão giả trước mặt, bỏ qua Chư Như Thường.

Chư Như Thường trước giờ không vừa mắt với mình, Lăng Tiếu cảm giác mình không cần phải kính trọng tên này.

Lực trưởng lão trầm mặc một chút, muốn nói chuyện thì Mạc Ái Liên bị giam cầm kêu to lên:

- Van cầu ngươi... Van cầu ngươi... Chỉ cần ngươi có thể cứu sư huynh, ta làm gì cũng được!

- Lăng Tiếu, ngươi náo đủ chưa, thật cho rằng ta không trị ngươi được sao?

Chư Như Thường tức giận tới cực điểm, nhìn qua Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân áp qua Lăng Tiếu.

Chư Như Thường chính là cao thủ Linh Sư đỉnh phong, một thân thực lực không phải Linh Sư bình thường có thể so sánh được.

Tuy rằng Lăng Tiếu có chỗ dựa tinh thần lực cường đại, nhưng đột nhiên bị khí thế của Chư Như Thường đè xuống cũng không dễ chịu, ngực cảm thấy như bị tảng đá đè.

- Cho rằng thiếu gia dễ khi dễ sao?

Lăng Tiếu cũng tức giận rồi.

Vốn chỉ định nói vài câu, hiện tại Chư Như Thường dùng khí thế áp hắn, nếu không phải hắn có năng lực, chỉ sợ đúng là bị khí thế này chấn thổ huyết.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn phản công thì một giọng nói vang lên.

- Chư trưởng lão không cần động khí, không ngại cho hắn thử một lần.

Ngay sau đó một đạo kính kình vô hình đẩy khí thế của Chư Như Thường ra, Lăng Tiếu mới buông lỏng một hơi.

- Nàng vẫn quan tâm ta?

Lăng Tiếu ẩn tình nhìn qua Vân Mộng Kỳ và thầm nghĩ trong lòng.

- Nếu tiểu thư mở miệng, cho hắn thử một alanf đi, nếu như ngươi không trị được thì cút trở về Dược Phong đi, sau đó quay về tìm sư phụ của ngươi nói rõ ràng.

Chư Như Thường lạnh lùng nói.

Liễu Đông bên cạnh vui vẻ khi người gặp họa.

Thạch Thiên Hậu lúc này đi tới, vỗ vai Lăng Tiếu nói ra.

- Sư đệ, chớ miễn cưỡng!

- Yên tâm, tâm lý của ta nắm chắc!

Lăng Tiếu cảm kích nhìn qua Thạch Thiên Hậu, nhìn qua Chư Như Thường

quát to:

- Yên tâm đi hảo sư thúc, nếu ta không trụ hết cho hắn ta tự trục xuất khỏi tông môn.

Ta tự trục xuất khỏi tông môn!

Lời này vừa vang lên, làm cho tất cả mọi người nghe được rành mạch.

- Tiểu tử này đúng là quá cứng rồi, chẳng lẽ hắn thực sự có thủ đoạn gì sao?.

- Ai biết được, có lẽ hắn sớm không muốn ở trong Dược Phong.

- Không thể nào đâu, hắn còn trẻ như vậy, tương lai bị hủy sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 341 - Khu Trừ Hỏa Độc. (2)

Ngọc Liệt Diễm trong mắt đẹp dịu dàng mang theo ý tức hàm xúc, vểnh môi nhỏ nhắn lẩm bẩm.

- Vẫn xúc động như vậy, nhưng mà... Ta thích nam nhân như thế!

Bên kia có một đạo lệ ảnh, trong đôi mắt phượng hiện ra thần sắc phức tạp, trong nội tâm không biết suy nghĩ cái gì.

Mà ở trước người Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ thì lo lắng nhìn qua Lăng Tiếu, trong nội tâm mắng.

- Thằng này làm gì xúc động như vậy, chẳng lẽ như vậy có ý định buông tha sao?

- Ha ha... Hảo hảo, lão phu sẽ xem ngươi làm thế nào cứu sống hắn!

Chư Như Thường cười lên ha hả.

Thế nhưng mà hắn hồn nhiên không cho rằng mình nói sai.

Hắn nói ra lời này hiển nhiên là hắn không muốn Quý Viêm Chiếu có thể sống lại mà!

- Nhược Thường, chú ý lời của ngươi!

Lực trưởng lão không vui nói.

Chư Như Thường sững sờ một chút, lúc này thu liễm thần sắc, đáp nhẹ một tiếng "Vâng!", trong nội tâm càng chán ghét Lăng Tiếu vài phần.

- Còn không qua cứu người!

Lúc này Vân Mộng Kỳ có chút ảo não nói với Lăng Tiếu.

Từ khi trải qua sinh tử trong Hoang Tùng sơn mạch với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã tiến vào trong lòng của nàng. Mỗi một lần nghĩ tới cảnh hắn liều lĩnh cứu nàng, mỗi cái nhìn, mỗi một động tác đều tràn ngập hương vị nam nhân, hơn nữa hắn còn mang công pháp Thất Điệp Lãng cho nàng.

Phải biết rằng Nhu Tịch Kiếm và công pháp Nhu Tịch Thất Điệp Lãng cái nào cũng nhấc lên gió tanh mưa máu, thế nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không nhíu mày cho nàng, nam nhân khí độ lớn như vậy quá hi hữu.

Về sau chính mình đạt được truyền thừa đã khôi phục thực lực, càng bạo tăng đến Linh Sư đỉnh phong, lúc này nàng hiểu được chênh lệch thực lực với Lăng Tiếu quá lớn, nếu như phụ thân nàng biết rõ nàng có quan hệ với nam nhân tiểu gia tộc, chỉ sợ sẽ liên lụy tới gia tộc của Lăng Tiếu.

Cân nhắc chuyện này nàng mới lựa chọn rời khỏi Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà trước khi rời đi vẫn cho Lăng Tiếu một hy vọng, nếu như Lăng Tiếu có thể đuổi theo bước chân của nàng, nàng sẽ đáp ứng ở cùng với hắn.

Cho dù nàng nhìn không tốt Lăng Tiếu, nhưng mà trong nội tâm vẫn hy vọng Lăng Tiếu có thể không ngừng vươn lên.

Sau khi Lăng Tiếu trở thành đệ tử tông môn,, lại trở thành đệ tử tất cả các phong tranh đoạt, nàng cũng mừng rỡ và an ủi. Bởi vì nàng nam nhân nàng

vừa ý đúng là rất ưu tú, nhưng khi Lăng Tiếu công bố hắn còn là nhị giai Luyện dược sư càng làm cho nàng kích động không thôi, bởi vì thân phận Luyện dược sư cho dù ở đâu cũng cực kỳ tôn quý.

NÀng ở gần với hắn, đã qua một năm nàng mấy lần muốn đi gặp hắn, thế nhưng vẫn nhịn xuống.

Một nguyên nhân là nàng sắp đột phá Vương giai, cần bế quan, một nguyên nhân khác là hy vọng Lăng Tiếu có thể chuyên tâm cường đại lên, nàng cảm thấy Lăng Tiếu cuối cùng sẽ có một ngày tới đón nàng.

Nhưng mà hôm nay Lăng Tiếu lại đột nhiên vì cứu Quý Viêm Chiếu mà quyết tuyệt như vậy.

Nàng cảm thấy Lăng Tiếu có thể bởi vì chênh lệch với nàng quá lớn cho nên vì vậy mà tự ti, cảm thấy không có khả năng đuổi theo bước chân của nàng mà bỏ cuộc?

Trong lúc nhất thời tâm hồn thiếu nữ của nàng đại loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lăng Tiếu nhìn qua Vân Mộng Kỳ cười nhẹ, nói:

- Vâng, sư tỷ!

Lúc này Lực trưởng lão đã thả Mạc Ái Liên ra, vẫn áp chế Quý Viêm Chiếu gắt gao, nhưng mà màu đỏ trên người của hắn quá đáng sợ, con mắt không còn chút nhân tính.

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh Quý Viêm Chiếu, một tay điểm lên hôn huyệt của Quý Viêm Chiếu, khiến cho hắn mất đi tri giác ngắn ngủi.

- An bài cho ta nơi an tĩnh.

Lăng Tiếu ôm lấy Quý Viêm Chiếu nghiêm nghị nói ra.

Ngay sau đó Lực trưởng lão cho người mang Lăng Tiếu tới một gian phòng hoang phế.

- Tiểu tử không biết sống chết, ta nhìn ngươi cứu thế nào!

Thần sắc Chư Như Thường tái nhợt mắng thầm.

Hắn trở thành Tam phẩm Luyện dược sư nhiều năm còn chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy, cho dù là sư huynh Nam Cung Thường Nhạc cũng nhường hắn vài phần, không nghĩ tới tiểu tử này không thèm nhìn, hắn thề nhất định phải trục xuất Lăng Tiếu khỏi Dược Phong, không... Hẳn là tông môn!

Thành trì nơi này đã sớm hoang phế, phòng óc nơi này đơn sơ, ngay cả giường gỗ cũng không có.

Nhưng mà Lăng Tiếu chỉ vì cứu người, không cho ai quấy rầy là được, lúc này đặt Quý Viêm Chiếu ngang trên mặt đất.

- Sư tỷ ngươi ra ngoài hộ pháp cho ta, không có ta gọi thì không cho kẻ nào tiến vào trong đây.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn qua Mạc Ái Liên nói ra.

Mạc Ái Liên thâm tình nhìn Quý Viêm Triêu, gật gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu hít một hơi, thì thào nói:

- Gặp gỡ ta xem như số ngươi may mắn.

Dứt lời một chưởng vỗ vào ngực Quý Viêm Chiếu, một đạo tiên thiên âm phong sát khí rót vào trong người Quý Viêm Chiếu.

Tiên thiên âm phong sát khí vốn là thứ tuyệt âm, dễ dàng khắc chế chí dương chi độc, huống hồ lúc trước hắn có kinh nghiệm cứu Lệ Dương, cho nên Lăng Tiếu mới dám lớn mật nhận lời.

Đồng thời hắn cũng là bị tình yêu của Mạc Ái Liên với Quý Viêm Chiếu cảm động.

Bằng không thì người khác chết sống liên quan gì tới hắn, hắn cũng không nhận ra mình là kẻ hiền lành tình yêu thương dạt dao.

Tiên thiên âm phong sát khí xâm nhập vào trong người Quý Viêm Chiếu, đỏ sậm toàn thân của hắn biến mất không ít.

Lăng Tiếu cũng không cảm thấy làm vậy là tiêu trừ hỏa độc, tiên thiên hỏa độc sẽ bị giấu kín, phi thường giảo hoạt, hỏa độc này làm đám trưởng lão và chấp sự Tử Thiên Tông vô cùng buồn bực.

Không nghĩ tới hỏa độc trong người Quý Viêm Chiếu yếu như vậy, chỉ trong khoảng khắc bị Lăng Tiếu dùng tiên thiên âm phong sát khí tiêu diệt sạch sẽ.

Lăng Tiếu không khỏi nghi hoặc nói thầm:

- Vì sao Diễm Hỏa Cốc kỳ lạ như thế, chẳng lẽ nơi này có cổ quái sao?

-Tính toán, dù sao cũng không phải chuyện của ta, tông môn lúc này khai thác tinh quáng, cũng không phải ta có thể nhúng chàm.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn rút chưởng thì bàn tay đặt vào ngực Quý Viêm Chiếu nóng lên, một dòng năng lượng cuồng bạo tập kích hắn.

Bỗng nhiên bàn tay Lăng Tiếu đặt trước ngực Quý Viêm Chiếu trở nên đỏ bừng, nóng lên giống như bàn ủi, đỏ đến dọa người, kinh mạch trên cánh tay trướng lên, toàn bộ bàn tay cực kỳ dỡ tợn.

- Ân, quả nhiên đủ âm hiểm!"

Lăng Tiếu nhíu mày, nói nhỏ một tiếng.

Tiên thiên âm phong sát khí dường như cảm giác được địch nhân tồn tại, lập tức đánh giết hỏa độc.

- Đừng nóng vội, xem nó có thể làm bịp bợm gì.

Lăng Tiếu áp chế tiên thiên âm phong sát khí, tùy ý cho hỏa độc bao phủ mình.

Hành vi này nếu như bị người khác biết rõ, chỉ sợ sẽ mắng to "Tên điên!".

Hỏa độc giày vò không có chút biện pháp nào, tên này lấy thân thử hỏa độc, lại đây chẳng lẽ là hắn không muốn sống?

Thời điểm Lăng Tiếu đang cứu người, Hoàng Dật Phong đi đến đi tới trước mặt Vân Mộng Kỳ ôn nhu nói:

- Chúc mừng sư muội đột phá Vương giai.

Lúc Vân Mộng Kỳ từ Hoang Tùng sơn mạch trở về, Vân Mộng Kỳ bất hòa với Hoàng Dật Phong.

Hoàng Dật Phong tự nhiên biết được hành vi của mình làm Vân Mộng Kỳ thất vọng, hôm nay Vân Mộng Kỳ đột phá Vương giai, hắn không dám tưởng tượng gì với Vân Mộng Kỳ, nhưng mà nội tâm vẫn không tư vị như trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 342 - Hỏa Độc Luyện Tạng

- Cảm ơn!

Vân Mộng Kỳ phi thường đạm mạc trả lời, giống như hai người xa lạ nói chuyện với nhau.

Sau khi trả qua chuyện ở Hoang Tùng sơn mạch, nàng thấy rõ ràng con người của Hoàng Dật Phong, cho nên khinh thường có qua lại gì với sư huynh này.

Hoàng Dật Phong tự đòi mất mặt cuoiwfi cười, lại đi về phía Ngọc Liệt Diễm bên cạnh.

Hôm nay mục tiêu của hắn đặt lên người Ngọc Liệt Diễm.

Mặc dù nàng không có thiên tư tuyệt thế như Vân Mộng Kỳ, nhưng mà nàng là mỹ nhân tuyệt đẹp, huống hồ tư thái của nàng là vưu vật cực phẩm, còn có đôi măt câu hồn đoạt phách của nàng, làm cho Hoàng Dật Phong sinh ra ham muốn chiếm giữ.

- Sư muội, có rảnh chúng ta đi tìm nơi luận bàn một chút, nơi này rất phù hợp với chúng ta tu luyện.

Hoàng Dật Phong tham lam nhìn qua bộ ngực ngạo nhân của Ngọc Liệt Diễm nói ra, trong nội tâm có suy nghĩ ác ý.

Ngọc Liệt Diễm nhìn qua Hoàng Dật Phong, đôi mắt dễ thương nháy mấy cái, cười nói:

- Sư huynh thực lực cao cường, sư muội cũng không phải đối thủ của sư huynh.

Hoàng Dật Phong cười nói:

- Sư muội khiêm tốn, sư huynh ta sẽ nhượng cho ngươi, sư huynh làm sao cam lòng làm bị thương người đẹp chứ?

Hoàng Dật Phong ở trong tông cũng xem như mỹ nam tử số một số hai, trong tông không biết có bao nhiêu sư tỷ sư muội nhớ thương hắn, nhưng mà ánh mắt của hắn cao ngạo, nữ tử bình thường không lọt vào trong mắt của hắn.

Lúc trước hắn thiếu một chút là đả động tâm hồn thiếu nữ của Vân Mộng Kỳ, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, hiện tại chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, trước mắt Ngọc Liệt Diễm chính là mục tiêu của hắn.

- Nếu như thế gian này nam tử đều thương hoa tiếc ngọc như sư huynh thì tốt rồi.

Ngọc Liệt Diễm vũ mị tươi cười nhìn qua Hoàng Dật Phong.

Giọng nói mềm mại giống như tắm trong gió xuân, khảm vào tim của Hoàng Dật Phong, làm cho hắn không chịu đựng được.

- Đó là tự nhiên, thanh thuần động lòng người như sư muội, ai không thương tiếc chứ?

Ánh mắt Hoàng Dật Phong nhìn thẳng vào bộ ngực của nàng.

Ngọc Liệt Diễm chỉ vào đôi môi, ủy khuất nói:

- Nam nhân kia không thương tiếc ta, còn vắng vẻ người ta.

- Cái gì, hắn là ai, ta giết hắn!

Hoàng Dật Phong không tự giác tức giận quát lên.

Hắn không biết đã trúng mị hoặc của Ngọc Liệt Diễm, nói chuyện phi thường lớn tiếng, làm cho mọi người nghe rõ ràng.

- Chậc chậc, đều là đệ tử Xích Viêm Phong, thằng này còn không biết xấu hổ.

- Cũng không phải sao? Rõ ràng ngay cả sư muội của mình cũng không buông tha, huống chi người ta đã có người trong lòng.

- Hắn gần đây xem mình quá cao, trước kia nói muốn truy cầu tiểu sư muội, hiện tại tự biết đuổi không kịp tiểu sư muội, vừa muốn truy đuổi Liệt Diễm sư muội, thật sự là quá đáng giận.

...

Trong lúc nhất thời, các đệ tử nhao nhao khinh bỉ mắng Hoàng Dật Phong.

Vân Mộng Kỳ càng cảm thấy Hoàng Dật Phong buồn nôn đến cực điểm.

Thằng này đi câu dẫn nữ nhân có người trong lòng, thật sự không biết nhục nhã mà.

Lực trưởng lão ở bên cạnh quát:

- Tiểu tử, cút qua một bên đi.

Ngực của Hoàng Dật Phong bị đánh trúng một cái, một ngụm huyết dịch phun ra ngoài, thân thể chấn động ngồi xuống đất.

- Ai... Ai dám ám toán ta?

Hoàng Dật Phong ngồi trên đất tức giận quát.

- Om sòm!

Lực trưởng lão quát một tiếng nữa, một đạo linh lực vô hình đánh vào người Hoàng Dật Phong.

Phốc!

Hoàng Dật Phong bị đánh bay ra ngoài lần nữa.

Lực trưởng lão tâm tình bực bội, lại nghe đệ tử dưới tay của mình không biết nhục nhã như vậy, cho nên ra tay giáo huấn Hoàng Dật Phong.

Hoàng Dật Phong xem như không may, rõ ràng dám đi gây Ngọc Liệt Diễm yêu tinh kia.

- Ha ha, đáng đời!

Ngọc Liệt Diễm cười thầm trong lòng.

Ai ngờ một đạo lệ bắn thẳng về phía nàng.

Ngọc Liệt Diễm nhanh chóng cúi đầu, không dám có biểu lộ đắc ý nào.

Chút mị thuật thấp kém của nàng làm sao qua được mắt trưởng lão, hắn chỉ

mặc kệ mà thôi.

Đúng vào lúc này Lăng Tiếu vẻ mặt nhẹ nhõm đi tới.

- Như thế nào rồi? Người cứu sống chưa?

Lực trưởng lão trầm giọng hỏi.

Mọi người chung quanh chú ý trên người Lăng Tiếu, Chư Như Thường cùng Liễu Đông thì thần sắc khinh thường.

- May mắn không làm nhục mệnh!

Lăng Tiếu lườm hai thầy trò Chư Như Thường, chắp tay nói với Lực trưởng lão.

- Thật sao?

Lực trưởng lão hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu cười cười không nói gì, bởi vì người phía sau sẽ làm chứng cho hắn.

Mạc Ái Liên vịn Quý Viêm Chiếu hư nhược đi tới.

- Quý sư huynh thật không có chuyện?

- Cái này... Cái này quá không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ hắn thực sự có Ngũ phẩm đan dược?

- Như thế rất tốt, hỏa độc trong người của ta xem ra có hi vọng khu trừ sạch

sẽ.

- Các ngươi mau nhìn, hắn... Khí sắc của hắn không đúng!

- Sư đệ, ngươi... Ngươi hấp thu hỏa độc?

Thạch Thiên Hậu tiến lên nhíu mày nói ra.

Lúc này không ít mọi người chú ý tới sắc mặt Lăng Tiếu, sắc mặt của hắn đỏ lên không bình thường.

- Sư huynh nhạy cảm, ta không sao!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Mạc Ái Liên vịn Quý Viêm Chiếu đi tới trước mặt Lăng Tiếu, đồng loạt khom người với Lăng Tiếu, nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của sư đệ, ngày sau hữu dụng việc gì cứ phân phó sư huynh ta đây.

Lăng Tiếu nâng hai người lên.

- Sư huynh đệ trong nhà, nghiêm trọng rồi, sư tỷ, ngươi tốt nhất nên mang sư huynh đi nghỉ ngơi trước đi, bằng không lại bị hỏa độc thì không hay.

Mạc Ái Liên cùng Quý Viêm Chiếu cảm kích nhìn qua Lăng Tiếu, sau đó quay về phòng ốc.

Lúc này tất cả mọi người nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt đã không giống.

Trên đời này có người ngu xuẩn như vậy, rõ ràng hấp thu hỏa độc cho người khác, tốt rồi, cứu sống người khác chính mình lại chết.

- Sư đệ, ngươi thực không có sao chứ!

Ngọc Liệt Diễm đi tới trước mặt Lăng Tiếu lo lắng hỏi thăm.

Lúc này nàng quan tâm từ nội tâm, không có nửa phần mị thuật.

Lăng Tiếu nhếch miệng cười nói:

- Yên tâm đi, không chết được!

Lực trưởng lão nhìn qua vẻ rộng rãi tiêu sái của Lăng Tiếu, khẽ gật đầu, ánh mắt tán thưởng.

- Ngươi là Lăng Tiếu, Xích Viêm Phong chúng ta thiếu nhân tình của ngươi.

Quý Viêm Chiếu là đệ tử chân truyền của Xích Viêm Phong, đại biểu cho lực lượng trung kiên tương lai của Xích Viêm Phong, hôm nay Lăng Tiếu dùng thân cứu Quý Viêm Chiếu, trong lòng Lực trưởng lão cảm kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu còn không có trả lời, Chư Như Thường không xa cười lạnh nói:

- Lực trưởng lão, nhân tình này hắn không cần, hắn dám hấp thu hỏa độc của Quý Viêm Chiếu, không quá ba ngày hắn tất nhiên sẽ độc... Phát... Mà... Chết.

Trong mắt Chư Như Thường lộ ra vẻ lạnh lùng, cố ý kéo dài mấy chữ đằng sao, sợ người khác không biết.

Lời này vừa nói ra, người chung quanh biến sắc, mà Liễu Đông thì tươi cười, thiếu chút nữa khống chế không nổi bật cười.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cười ha hả:

- Ha ha, có người làm sư thúc như ngươi, ngươi đúng là một tên... Tiểu... Nhân... Lãnh huyết!

Ngưng cười, hắn uống cạn một bầu rượu, hát ngâm:

- Có rượu có hát, nhân sinh bao nhiêu? Thí dụ như sương mai, ngày qua ngày khổ nhiều... Rõ ràng như nguyện, khi nào không trả giá? Lo từ đó đến, không thể đoạn tuyệt...

Mọi người nhìn qua Lăng Tiếu tiêu sái rời đi, chẳng biết tại sao trong nội tâm cảm thấy đắng chát tự giễu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 343 - Ba Nữ Quan Tâm. (1)

Tiêu sái không bị trói buộc như vậy, xem sinh tử là vật ngoài thân thật là hiếm thấy.

Ánh mắt chúng nữ chung quanh biến thành phức tạp, dường như khó nén đau nhức, hay là...

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không ngốc dùng mạng của mình đi cứu người xa lạ.

Hắn là người xuyên việt, hắn quý mạng của mình hơn người khác, tuyệt đối sẽ không lãng phí bản thân.

Trong thức hải của hắn có Thiên Âm Phong Châu, người mang tiên thiên âm phong sát khí, khu trừ hỏa độc trong mắt người khác có lẽ đặc biệt phiền toái, thế nhưng mà với hắn lại không là gì cả.

Sở dĩ hắn tùy ý cho hỏa độc xâm nhập vào người, tự nhiên có đạo lý của hắn, bởi vì hắn muốn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến "Luyện tạng" chi cảnh.

Lăng Tiếu tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết dừng lại một năm rưỡi không tu luyện, đó là thiếu linh thảo và đan dược cao cấp. Hôm nay trong Tử Thiên Tông một năm, hắn đã tìm được không ít linh thảo phụt rợ, lúc trước cứu cháu gái Cát Đồ là Cát Bối Hân,dược Cát Đồ báo đáp vài cọng linh thảo, trong đó còn có một cây tam giai cao cấp linh thảo tên là Ngoan Sinh Thảo.

Ngoan Sinh Thảo có thuộc tính chữa thương, tên của nó có nghĩa là sinh mệnh lực ngoan cường, chỉ cần không triệt để chết đi, chỉ cần còn chút tinh

hoa tồn tịa là sống tiếp.

Nó là linh thảo cực phẩm chuyên dùng trị thương, phục dụng linh thảo này có thể cường hóa lục phủ ngũ tạng, tăng cường sức sống, có thể giúp người ta tu luyện thân thể tăng lên hai ba thành..

Cũng nói đúng hơn phục dụng Ngoan Sinh Thảo, trong một tháng tu luyện huyền công tốc độ sẽ nhanh hơn gấp hai ba lần, mà một tháng này tương đương tu luyện hai ba tháng.

Đương nhiên phục dụng Ngoan Sinh Thảo cũng có hạn chế, một người cả đời tối đa chỉ có thể phục dụng hai ba lần thôi, đến lần thứ hai hoặc lần thứ ba hiệu quả sẽ giảm phân nửa, đến lần thứ tư sẽ không có hiệu quả.

Ngoan Sinh Thảo này chính là linh tharot rọng yếu tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến.

Lăng Tiếu tùy ý cho hỏa nhập vào người, chính là vì muốn hỏa độc xâm nhập phá hư ngũ tạng lục phủ, sau đó phục dụng Ngoan Sinh Thảo mượn nhờ linh lực chữa trị nội tạng của nó, đồng thời lại vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết, mượn cơ hội này tu luyện tới tam giai đại thành.

Đương nhiên người khác tự nhiên sẽ không biết ý định của Lăng Tiếu, bọn họ cho rằng Lăng Tiếu vì hi sinh bản thân thành toàn cho người khác.

Trong gian phòng yên tĩnh, thần sắc Lăng Tiếu lạnh nhạt ngồi xuống.

Giờ phút này hắn đang lợi dụng tiên thiên âm phong sát khí hình thành vòng vây, làm cho hỏa độc xâm nhập vào trong nội tạng, mà không cho nó tập kích đan điền của hắn.

Trước kia Lăng Tiếu đột phá Linh Sư giai thất bại, may mắn tiến vào thức

hải, lại câu thông dung hợp với Thiên Âm Phong Châu, hiện tại hắn xem như có thể khống chế tiên thiên âm phong sát khí hoàn toàn tùy tâm sở dục, chỉ cần nhất niệm là có thể sai sử tiên thiên âm phong sát khí.

Hỏa độc bị tiên thiên âm phong sát khí vây quanh, không có nửa điểm tính tình, chỉ có thể tùy ý phá hư nội tạng của Lăng Tiếu.

Phốc!

Một ngụm huyết dịch từ trong miệng Lăng Tiếu phun ra ngoài, không chỉ phun máu, còn có ti tí nội tạng trong đó.

Tình hình này thật sự quá dọa người, chẳng khác gì người sắp chết ngay lập tức.

Ngũ tạng lục phủ, người có thần hồn, cho dù là kẻ nào cũng không thể thiếu thần hồn.

Hỏa độc tàn sát bừa bãi trong người Lăng Tiếu, ngũ tạng lục phủ đã bắt đầu hư thối, dựa theo cách thông thường, Lăng Tiếu đã bị nội thương không nhẹ, tùy thời có thể tử vong.

Mà tai, mũi, miệng... Ngũ quan của hắn đan trào máu tươi, giống như ma quỷ trong địa ngục vừa đi ra.

Cho dù là dưới tình hình nào nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ bị dọa sợ không nhẹ.

Mà hiện tại Lăng Tiếu bảo vệ chặt thiên linh, nhận hết tra tấn trong người.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết vốn là công pháp biến thái, đồng thời cũng là công pháp tự làm khổ mình, tu luyện hai biến trước chỉ làm khổ bên ngoài

thân thể, mà tu luyện ba biến sau làm khổ trong cơ thể, cho nên muốn tu thành biến thứ ba "Luyện tạng" phải cho hỏa độc tiến vào người, trước hủy ngũ tạng lục phủ và lợi dụng huyền công chữa thương, khiến cho thân thể đạt tới cảnh giới bách độc bất xâm.

Vốn Lăng Tiếu vẫn khổ tư suy nghĩ nên tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết thế nào.

Không nghĩ tới vì cứu Quý Viêm Chiếu, hỏa độc lại chui vào trong thân thể của hắn, chuyện này làm hắn nghĩ ra biện pháp.

Nhưng mà dựa theo phương thức tu luyện bình thường là phải dẫn độc nhập vào cơ thể, phá hư ngũ tạng, nhất định phải phục dụng linh thảo phụ trợ mới có thể bảo vệ tính mạng.

Nhưng mà Lăng Tiếu hiện tại không ăn chút đan dược nào cả, cũng không có phục dụng gốc Ngoan Sinh Thảo, nhưng mà loại hành vi cho hỏa độc tùy ý hủy hoại cơ thể, loại hành vi này có thể nói là cực kỳ điên cuồng, cũng có thể nói là hành vi tự sát.

Vì sao Lăng Tiếu có tự tin mạo hiểm như vậy?

Đương nhiên là ỷ vào Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Tam Phân Quy Nguyên Khí vốn có công năng chữa thương, mặc dù không có biến thái như Kim Cương Ngũ Biến Quyết, nhưng mà thật sự có hiệu quả chữa thương, hơn nữa Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến của hắn đã có chút thành tựu, khôi phục thân thể cũng không chậm, huống hồ còn một điểm trọng yếu, chính là Lăng Tiếu tu luyện Ẩn Mộc Quyết, hắn tu luyện mộc thuộc tính huyền lực có năng lực chữa trị nhất định.

Ba cái hợp một, muốn bảo trụ mạng nhỏ còn không vấn đề.

Nửa canh giờ sau, Lăng Tiếu chậm rãi mở to mắt, thần sắc mang theo vài phần khiếp sợ, nhưng mà hỏa độc bị tiên thiên âm phong sát khí trong người của hắn tiêu diệt triệt để, còn lại do thân thể chậm rãi chữa trị.

Hôm nay Lăng Tiếu không có ý định phục dụng linh thảo hay đan dược nào cả, chỉ bằng vào hai đại huyền công chữa trị, người nào nhìn qua cũng cảm thấy hắn thê thảm.

Trong cơ thể Lăng Tiếu vận chuyển hai đại thần công, đồng thời đem tinh thần lực nâng lên cao nhất và khuếch tán ra ngoài.

Hắn hôm nay xem như bị trọng thương, tuyệt đối không thể cho kẻ nào tới quấy rầy, vạn nhất là địch nhân, vậy hắn chết chắc rồi.

Vèo!

Lúc tinh thần lực của Lăng Tiếu vừa mới khuếch tán ra ngoài, một đạo thân ảnh lặng lẽ từ trên ca hạ xuống.

- Ai!

Lăng Tiếu lông dựng tóc gáy, kinh hô lên.

Người tới thật sự quá đột ngột, hơn nữa không có bất kỳ dấu hiệu nào, đủ thấy người tới thực lực quá đáng sợ.

Lăng Tiếu chuẩn bị tốt đan dược tùy thời ăn vào khôi phục thương thế, mà khi thấy rõ người tới thì ngốc trệ.

Một thân thể uyển chuyển và bộ lụa mỏng màm xám, khăn lụa trắng sáng,

hương thơm thanh nhã truyền vào mũi, trừ Vân Mộng Kỳ còn có ai?

Chỉ thấy nàng mặt tơ lụa thanh lịch, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn không gì sánh được, càng như tinh tế như điêu khắc, trên tóc mai buộc nơ con bướm, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế khiến người ta muốn ôm, trên người tỏa ra khí tức thanh trần thoát tục, khiến người ta âm thầm xấu hổ.

Hôm nay nàng đã hoàn toàn tỏa ra tiên tư mạnh mẽ hơn lúc ở trong Hoang Tùng sơn mạch, nàng đứng ở đó nhưng lại cho hai cảm giác khác nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 344 - Ba Nữ Quan Tâm. (2)

- Mộng... Mộng Kỳ!

Lăng Tiếu không dám tin nói ra.

Vân Mộng Kỳ xoay người đến, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra thần sắc lo lắng nhàn nhạt, nhưng mà ngữ khí lãnh đạm.

- Ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng, một tay lau vết máu trên mặt, tận lực không cho Vân Mộng Kỳ nhìn thấy, thế nhưng mà Vân Mộng Kỳ nhãn lực bực nào, tự nhiên nhìn rõ Lăng Tiếu đã bị thương nặng.

- Ta không sao, cám ơn quan tâm!

Lăng Tiếu gian nan đứng lên cười nói.

Đây cũng không phải hắn tận lực giả bộ, mà là hắn hiện tại bị thương nặng, còn không có khôi phục đấy.

Xem Lăng Tiếu suy yếu thnfh bộ dáng như vậy, trong lòng Vân Mộng Kỳ không đau đớn, nàng biết rõ Lăng Tiếu trúng hỏa độc, hơn nữa Chư Như Thường còn nói hắn sống không quá ba ngày, vừa rồi nàng lạnh lùng với hắn nhưng mà trong lòng lại áy náy.

- Chẳng lẽ mặt mũi của mình thực trọng yếu như vậy sao? Có lẽ ta là nữ nhân máu lạnh, hắn đã như vậy, ta vì sao ta còn lạnh lùng với hắn cơ chứ?

Trong lòng Vân Mộng Kỳ tự hỏi.

Nhớ tới cảnh ghi tạc trong lòng ở Hoang Tùng sơn mạch, nam tử trước mặt này từng nhiều lần liều lĩnh cứu nàng, cho nàng cảm giác an toàn, ôm ấp yêu thương, hắn cho nàng truyền thừa của cường giả Địa Hoàng giai...

Nghĩ tới đây nàng cảm giác mình càng ngày càng máu lạnh, càng ngày càng có lỗi với Lăng Tiếu.

- Mộng Kỳ, ngươi... Như thế nào?

Lăng Tiếu phát hiện trong đôi mắt của Vân Mộng Kỳ chảy nước mắt, trong nội tâm hoảng hốt.

Ai ngờ sau một khắc ngực của hắn có thân thể mềm mại ôm lấy.

Lăng Tiếu sửng sốt!

- Vì sao ngươi ngu như vậy?

Vân Mộng Kỳ nói mang theo nức nở nghẹn ngào, vô cùng bi thương.

Lăng Tiếu hít một hơi, cảm giác được người ngọc như trong trí nhớ của mình, trong lúc nhất thời thể xác và tinh thần đều thoải mái sảng khoái, hơn một năm qua hắn nhớ lại và muốn được ôm ấp như thế này, toàn thân của hắn tràn ngập lực lượng.

- Mộng Kỳ, có những lời này của ngươi, cho dù Thiên Vương lão tử cũng không thể giết ta được.

Lăng Tiếu ôm vòng eo của Vân Mộng Kỳ sâu kín nói ra.

- Ngươi còn nói, nhanh cho ta xem xem, hỏa độc trong người của ngươi có phải đang phát tác không?

Vân Mộng Kỳ lo lắng, trong mắt phương tình ý đậm đặc.

Giờ phút này nàng đã nhìn thẳng vào tình cảm của mình và Lăng Tiếu, giống như tiên tử lỡ bước vào phàm trần, không còn cao cao tại thượng nữa.

- Thật không có chuyện gì, ta đâu có ngu tới mức dùng mạng của mình đổi mạng cho người khác chứ, ta cũng không phải là người tốt như vậy!

Lăng Tiếu tươi cười nói ra.

Hắn càng như vậy nói Vân Mộng Kỳ càng không tin, nàng thân là cường giả Vương giai, chẳng lẽ khí tức Lăng Tiếu mạnh yếu đều còn không cảm giác ra sao?

- Ngươi còn muốn gạt ta sao? Nội tức của ngươi hỗn loạn như vậy, chỉ sợ hỏa độc đã sắp áp chế không nổi, để cho ta tới giúp ngươi.

Vân Mộng Kỳ lau nước mắt trên mặt, đặt tay vào mạch của Lăng Tiếu, linh lực thủy thuộc tính cường đại rót vào trong.

Nhìn qua nước mắt người ngọc trước mặt, trong lòng Lăng Tiếu càng cảm động, hắn cũng không có giãy dụa khỏi tay của nàng, lợi dụng huyền lực dẫn dắt chữa trị thân thể.

Linh lực của Vân Mộng Kỳ rất khổng lồ, hơn nữa nàng toàn lực vận chuyển, trong lúc nhất trời toàn thân Lăng Tiếu tràn đầy, hai đại huyền công thôn phệ năng lượng.

Lúc này cay nhỏ trong thức hải của hắn phát giác được cái gì đó, lục mang

đại thịnh, rễ cây tỏa ra hấp lực mạnh mẽ hấp thu thỏa thích, phân một chén canh với hai đại huyền công.

Dường như Vân Mộng Kỳ phát giác được cái gì, nhưng mà nàng cho rằng là hỏa độc đang tác quái, vì vậy rót linh lực nhiều hơn..

- Năng lượng thạt tinh thuần.

Trong thức hải Lăng Tiếu, Lục Ông khen một tiếng, hắn nhắm mắt lại, rễ cây bắt đầ hấp thu thỏa thích.

Ngay cả bản thân Lăng Tiếu cũng giác hai đại huyền công phân hóa linh lực thành hai phần.

Nhưng mà linh lực thu hoạch được đủ chữa trị than thể rồi, mà linh lưc thủy thuộc tính của Vân Mộng Kỳ có công hiệu chữa thương mạnh mẽ.

- Được rồi Mộng Kỳ, ta đã không có việc gì.

Lăng Tiếu mở miệng nói ra.

Vân Mộng Kỳ nhìn qua Lăng Tiếu, thấy khí sắc của hắn tốt hơn nhiều, lúc này mới thu tay.

- Tốt hơn một chút sao?

Vân Mộng Kỳ ôn nhu hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đầu cười nói:

- Tốt hơn nhiều, có ngươi ở nơi này ta có việc gì chứ?

- Bớt lắm mồm, Chu trưởng lão nói ngươi... Nói ngươi sống không quá ba ngày...

Vân Mộng Kỳ khó dấu ưu thương trong mắt.

Trong lòng Lăng Tiếu tê rần, lúc này hắn ôm eo Vân Mộng Kỳ tiến vào sát người, nói khẽ:

- Thực, ta không sao, ta có thể khắc chế hỏa độc, vừa rồi ta chính thức bức hỏa độc ra nên bị suy yếu mà thôi.

Vân Mộng Kỳ nghe nói kiên định như vậy Lăng Tiếu, trong nội tâm đại định, vừa định há mồm nói cái gì, thân thể giãy giụa khỏi ôm ấp của Lăng Tiếu, lập tức biến mất trong tầm mắt Lăng Tiếu.

- Hy vọng ngươi không nên quên lời hứa của mình, sớm ngày vượt qua ta!

Giọng của Vân Mộng Kỳ vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Thời điểm Lăng Tiếu sững sờ thì một hương thơm truyền vào trong mũi.

- Ai?

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần quát khẽ.

Lăng Tiếu nhìn thấy rõ người tới, thân thể lại sửng sốt.

Một gương mặt lãnh diễm thanh lệ, một bộ lụa mỏng tuyết trắng, tư thái linh lung yểu điệu, nàng chính là Băng Nhược Thủy.

Chỉ thấy nàng hơi nhíu mày nhìn qua Lăng Tiếu, trong mắt đẹp chớp động vẻ phức tạp.

Bóng hình xinh đẹp trên không trung sững sờ.

- Thế nào lại là nàng!

- Ngươi tới làm gì? Chẳng lẽ lại muốn giết ta sao?

Lăng Tiếu có chút cảnh giác nhìn qua Băng Nhược Thủy.

Nhớ tới lúc trước trên Tử Phong cô nàng này nhiều lần muốn lấy mạng của mình, cũng không biết mình làm chuyện gì khiến nàng không vừa mắt, nói như thế nào mình cũng là đệ nhất mỹ nam của thành Vẫn Thạch, không, hẳn là đệ nhất mỹ nam của Tử Thiên Tông, tại sao không được hoan nghênh như vậy, chẳng lẽ cô nàng này không thích nam nhân?

Băng Nhược Thủy không nói gì, chỉ móc cái chai ném qua phía Lăng Tiếu, thản nhiên nói:

- Tam phẩm Băng Tâm Đan, có thể giúp ngươi áp chế hỏa độc một tháng.

Dứt lời nàng rời đi.

Chỉ để một đạo hàn khí, làm cho Lăng Tiếu giật mình.

Hắn nhìn qua Băng Tâm Đan trong tay của mình, gãi tóc lẩm bẩm:

- Cô nàng này tính toán cái gì? Chẳng lẽ bởi vì hận sinh yêu, không cẩn thận yêu mến bản thiếu gia?

Nhưng mà Lăng Tiếu vừa cất kỹ Băng Tâm Đan, đang chuẩn bị rời khỏi nơi đây thì hương thơm xông vào mũi.

- Lại là ai tới?

Lăng Tiếu im lặng, chính mình tìm địa phương không phải rất bí mật sao, tại sao nhiều người tìm được vậy?

- Sư đệ ngươi có khỏe không?

Một giọng nói quan tâm vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Trong lúc nhất thời hai chân của Lăng Tiếu có cảm giác như mềm nhũn ra, trừ nàng còn ai có thể khiến hắn thất thố như vậy chứ?

Người đến rõ ràng là Ngọc Liệt Diễm.

Chỉ thấy nàng phong tình vạn chủng nhìn qua Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp khó dấu được nét ưu sầu, giọng của nàng giống như ma ấm, cơ hồ có thể làm cho người ta mất đi phương hướng.

Lần này nàng cũng không phải tận lực nữa, mà là xác thực cần quan tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 345 - Sư Đệ Cũng Không Phải Nam Nhân Tùy Tiện. (1)

- Sư tỷ, muộn như vậy còn có việc sao?

Lăng Tiếu trấn định hỏi thăm, trong nội tâm thầm hô:

- Chẳng lẽ gần đây ta rất đào hoa sao?

Ngọc Liệt Diễm bước tới trước người Lăng Tiếu, nhìn thấy khóe miệng của hắn còn lưu lại vết máu, tâm hồn thiếu nữ run lên

- Sư đệ, ngươi không biết làm như vậy rất ngu sao? Có cần thiết đổi mạng như vậy không?

Lăng Tiếu cười nhạt, nói:

- Cảm tạ sư tỷ quan tâm, sư đệ không có ngu như vậy đâu, trên đời này còn có rất nhiều chuyện ta cần phải làm, nói thí dụ như nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt với sư tỷ, điều tra chân lý nhân sinh...

Ngọc Liệt Diễm nghe Lăng Tiếu nói lời này thì sắc mặt đỏ lên, đôi mắt dễ thương dò xét Lăng Tiếu, dường như muốn nhìn rõ hắn.

- Chẳng lẽ thằng này không có chút việc gì sao?

- Sư đệ đã lịch sự tao nhã như vậy thì tốt rồi, không bằng chúng ta bây giờ tìm nơi phong hoa tuyết nguyệt đi.

Ngọc Liệt Diễm tới gần ôm cánh tay Lăng Tiếu, giọng nói ỏn ẻn làm nam

nhân mềm nhũn.

Lăng Tiếu cảm thụ được bộ ngực phong mãn của Ngọc Liệt Diễm, làm cho người ta cảm thấy thích thú, trong lúc nhất thời có cảm giác tâm tình rối loạn.

- Nữ nhân này đúng là muốn lấy mạng già của mình mà, so với Đại Nhi còn yêu tinh hơn nhiều.

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, nhanh chóng vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí giúp mình bảo trì thanh tỉnh, bằng không thực sự bị nữ nhân này ăn không còn xương cốt.

- Nếu sư tỷ có thịnh tình như thế, sư đệ từ chối thì bất kính!

Lăng Tiếu giả bộ làm ra bộ dáng hưởng thụ vô cùng, ôm eo nhỏ nhắn của Ngọc Liệt Diễm một cái, sau đó hôn nàng.

- Sư đệ, ngươi thật là xấu, sư tỷ còn không phải nữ nhân tùy tiện.

Ngọc Liệt Diễm có chút giãy dụa thoát khỏi ôm ấp của Lăng Tiếu, mang theo hơi ánh mắt hơi tức giận nhìn qua Lăng Tiếu, ánh mắt của nàng phong tình vạn chủng.

Tuy nói Ngọc Liệt Diễm nhìn qua nhiệt tình như lửa, trên thực tế Lăng Tiếu biết rõ nàng trời sinh mị cốt, mà không phải là người trời sinh dâm đãng.

- Sư tỷ nói cũng phải, sư đệ cũng không phải nam nhân tùy tiện.

Lăng Tiếu mang theo nụ cười xấu xa nhìn qua Ngọc Liệt Diễm, trong nội tâm nói thầm:

- Dám đùa giỡn ta, đêm nay ta ăn ngươi.

- Khanh khách, ánh mắt sư đệ ngươi thật hư.

Ngọc Liệt Diễm cười duyên một tiếng, thân thể nhanh chóng biến mất, rời đi.

Lăng Tiếu tươi cười tà mị, phong thuộc tính quán chú vào chân, liền đuổi theo Ngọc Liệt Diễm.

Lăng Tiếu cố ý chiếm chút tiện nghi của Ngọc Liệt Diễm, miễn cho nàng đùa giỡn với hắn như trai tơ, vậy thì quá biệt khuất.

Ngọc Liệt Diễm cũng không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại nhanh như vậy, chỉ một lát đã tói sát nàng, bàn tay lại ôm eo nàng lần nữa.

- Tốt rồi sư tỷ, đi vội vã như vậy làm gì, chúng ta lại tâm sự mà!

Hai mắt Lăng Tiếu không khách khí nhìn nhìn nàng, sau đó ôm chặt Ngọc Liệt Diễm vào trong ngực của mình.

Ngọc Liệt Diễm cũng không có giãy dụa, bộ ngực sữa của nàng áp vào ngực của Lăng Tiếu.

- Sư đệ ngươi thật là xấu.

Ngọc Liệt Diễm gương mặt ửng hồng nói ra, sau đó còn nói:

- Muốn ăn sư tỷ có thể, nhưng mà ngươi đánh tháng một người mới được.

Lăng Tiếu vừa muốn nói chuyện, hắn nhíu mày nhìn qua một hướng.

Một đạo thân ảnh lao thẳng tới Lăng Tiếu cùng Ngọc Liệt Diễm.

- Chậc chậc, thật sự là tốt cho đôi cẩu nam nữ!

Người đi tới chính là Hoàng Dật Phong, gương mặt anh tuấn của hắn biến thành vặn vẹo đáng sợ.

Hắn đã mất đi tư cách theo đuổi tiểu sư muội, vừa vặn mang mục tiêu dời lên người Ngọc Liệt Diễm, nhưng không ngờ nữ nhân này lại thông đồng với nam nhân mình thống hận nhất, trong lòng của hắn khó chịu tới cực điểm.

- Sư huynh, ngươi nói lời này là sai rồi....

Ngọc Liệt Diễm cũng không có tức giận, ngược lại cười nói.

- Sư muội, ngươi đi theo tên sắp chết này làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết đi theo sư huynh ta đây mới là lựa chọn tốt sao?

Hoàng Dật Phong nghe Ngọc Liệt Diễm giọng dịu dàng, cảm thấy toàn thân như mềm nhũn ra, lập tức cảm giác chiếm giữ cường đại xuất hiện, loại vưu vật này nhất định phải lấy tới tay.

- Nếu sư huynh ưa thích, sư đệ tặng cho ngươi là tốt rồi.

Lăng Tiếu mắt hổ nhìn qua, buông Ngọc Liệt Diễm nói ra.

Nói đùa, Ngọc Liệt Diễm này chính là hoa hồng có gai, liếc mắt đưa tình còn được, thời điểm chính thức xách thương xung trận, không bị nàng bẻ gãy thương mới là lạ.

- Xem như ngươi thức thời, ngươi chỉ còn sống ba ngày, lão tử cũng không làm khó ngươi, cút đi cho ta.

Hoàng Dật Phong tươi cười đắc ý, giống như hắn đang tưởng tượng cảnh Ngọc Liệt Diễm hầu hạ dưới háng của hắn.

- Sư đệ ngươi... Ngươi thực nhẫn tâm không quan tâm ta sao?

Ngọc Liệt Diễm trong mắt đầy ẩn tình, giọng nói lộ ra ủy khuất vô hạn.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy lòng mềm nhũn, thiếu chút nữa đã bị Ngọc Liệt Diễm mê hoặc, lúc này thu liễm tâm thần cười nói:

- Sư tỷ nói giỡn, dùng dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của sư tỷ, nam nhân nào nhìn thấy cũng trìu mến vạn phần, sư đệ thực lực hèn mọn, còn chưa xứng với sư tỷ, chỉ có sư huynh tráng niên tuấn tài, là một đôi ông trời tác hợp cho sư tỷ đấy.

Dứt lời Lăng Tiếu lập tức tiến vào trong bóng tối.

Hoàng Dật Phong nghe lời này đại hỉ, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này đúng là thức thời.

Ai ngờ Ngọc Liệt Diễm tức giận dậm chân một cái, nhẹ mắng một câu "Người nhát gan vô dụng", sau đó biến mất trong bóng tối, chỉ còn lại có Hoàng Dật Phong đứng nguyên tại chỗ, nhanh nắm chặt nắm đấm, trong mắt đầy oán hận.

...

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt, trong ba ngày này Lăng Tiếu đều đi dạo trong thành trì này, rỗi rãnh dư thời gian thì ngồi xuống chờ thòi gian trôi qua.

Từ khi Vân Mộng Kỳ xuất hiện quan tâm hắn, tâm kết trong lòng hắn triệt để mở ra, chỉ cần nhanh chóng tiến giai, được tông chủ tán thành, vậy hắn kết hợp với Vân Mộng Kỳ không phải là chuyện khó.

Nhưng làm cho Lăng Tiếu kỳ quái chính là Băng Nhược Thủy, cô nàng này không phải vẫn hận hắn hay sao? Chẳng lẽ bởi vì hận sinh yêu, thực sự có ý với hắn, rõ ràng cho hắn một viên Tam phẩm Băng Tâm Đan.

Phải biết rằng Tam phẩm đan dược cực kỳ trân quý, thường nhân cũng không phải tùy tiện tìm được.

Bên kia Liễu Đông vẫn chú ý hành tung của Lăng Tiếu, ba ngày qua Lăng Tiếu xác thực không khác gì người thường, cũng không có phát độc thân vong, lúc này nói chuyện với sư phó, hỏa độc mất đi tác dụng.

Đương nhiên Chư Như Thường cũng biết tin tức này, sắc mặt của hắn rất khó coi, trong nội tâm chán ghét Lăng Tiếu tới cực điểm.

Vốn Lăng Tiếu là do Nam Cung Thường Nhạc phái tới hiệp trợ hắn luyện chế Băng Hàn Đan, thế nhưng mà Chư Như Thường có ý kiến khá lớn với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không dùng mặt nóng úp mông lạnh, huống chi hắn còn có một sư thúc khác là Dương An cùng và sư huynh Triêu Nam Tiên ở đây, cũng không cần đi ra bêu xấu.

Nhưng mà chuyện này không có ý nghĩa một tháng của Lăng Tiếu nhẹ nhõm vượt qua, hắn đã giúp Quý Viêm Chiếu giải trừ hỏa độc thì cả đám chấp sự trưởng lão đều biết rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 346 - Sư Đệ Cũng Không Phải Nam Nhân Tùy Tiện. (2)

Bọn họ tới nơi này từ sớm, trong cơ thể hoặc nhiều hoặc ít có lưu hỏa độc, Băng Hàn Đan chỉ có thể trấn áp chứ không tiêu trừ tận gốc.

Cho nên những tên chấp sự và đám đệ tử chân truyền của Xích Viêm Phong tới chỗ hắn cầu cứu.

Vốn Lăng Tiếu có ý định cự tuyệt, nhưng mà vừa nghĩ tới mình có thể giúp những người này tiêu trừ hỏa độc có lợi, cũng đạt được không ít chỗ tốt.

Những chấp sự và đệ tử chân truyền này đều là cao thủ Linh Sư giai, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có thứ tốt, trải qua hấp thu hỏa độc Lăng Tiếu mò được chỗ tốt bất ngờ.

Hắn chỉ cần tam giai linh thảo, trong năm ngày qua hắn thu được ba mươi gốc tam giai linh thảo từ bọn họ, chuyện này làm Lăng Tiếu vui vẻ.

Đồng thời Kim Cương Ngũ Biến Quyết cũng được hỏa độc rèn luyện nhiều lần.

Nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy độc tính của hỏa độc còn chưa đủ mạnh, còn không có khiến hắn tới mức phục dụng Ngoan Sinh Thảo.

Cho nên nói luyện tạng chi cảnh chỉ hơi tiến bộ mà thôi, cách đại thành còn một đoạn.

Lăng Tiếu có ý định đi vào trong Diễm Hỏa Cốc tìm kiếm căn nguyên của hỏa độc kia.

Lăng Tiếu thu lợi thì có người mất hứng.

Thời điểm Lăng Tiếu hút hỏa độc trong người một tên chấp sự, giọng nói chán ghét của Liễu Đông vang lên.

- Lăng Tiếu, sư phụ ta bảo ngươi đi qua lập tức.

Lăng Tiếu phiền chán lườm qua Liễu Đông nói:

- Ân, ta biết rõ!

Trong tay khống chế tiên thiên âm phong sát khí tiêu trừ hỏa độc.

Liễu Đông nhìn thấy thái độ của Lăng Tiếu với hắn thì nổi trận lôi đình, hét lớn:

- Lăng Tiếu, ngươi dám chống lại mệnh lệnh?

Lăng Tiếu lập tức tiêu trừ hỏa độc nhanh hơn, xoay người sang chỗ khác nhìn qua Liễu Đông đang tức giận.

- Chẳng lẽ ngươi không thấy ta đang tiêu trừ hỏa độc cho Phương chấp sự sao? Nếu vì ngươi mà xảy ra sự cố, ta cùng Phương chấp sự đều phải chết, mệnh lệnh chó má, cút cho ta, sư phó của ngươi cũng không phải sư phó của ta, có việc gì thì bảo hắn tới đây tìm ta.

Sư phó của Liễu Đông sớm nhìn Lăng Tiếu không vừa mắt, mà Lăng Tiếu cũng khó chịu với hai tên này, hơn nữa Liễu Đông còn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, tại hắn khu hỏa độc thời điểm đối với hắn lớn tiếng thét to, Lăng Tiếu làm sao nuốt được hạ cơn tức này.

Thần sắc Liễu Đông âm trầm tới cực điểm, hừ lạnh nói:

- Tốt... Tốt, ngươi sẽ vì lời này mà trả giá thật nhiều!

Liễu Đông phẫn hận quay người rời đi.

Trung niên nhân ngồi trên mặt đất chậm rãi đứng lên, nhìn Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Lăng Tiếu, đa tạ rồi!

Sau đó lấy ra một gốc tam giai linh thảo cho Lăng Tiếu.

- Mọi người là đồng môn nên không cần phải khách khí!

Lăng Tiếu không khách khí thu linh thảo lại, trong miệng khách khí.

- Yên tâm đi, ngươi cứu nhiều người chúng ta như vậy, Chu trưởng lão không dám làm gì ngươi đâu.

Phương chấp sự nói ra.

Hắn là chấp sự nội môn, tuy địa vịso ra kém Chư Như Thường một ít. Thế nhưng mà Lăng Tiếu trong mấy ngày qua cứu không ít chấp sự, hơn nữa còn có vài tên đệ tử chân truyền của Xích Viêm Phong.

Những người này khẳng định sẽ đứng bên phía Lăng Tiếu, sẽ không nhìn Lăng Tiếu chịu thiệt.

Lăng Tiếu cũng không biết hắn làm những chuyện này, trong lúc vô tình đã tạo dụng thanh danh trong tông môn, làm cho ngày sau giảm được không ít phiền toái.

- Phương chấp sự nghiêm trọng, sư thúc có cách nhìn chênh lệch với ta, chắc

hẳn chỉ cần giải thích rõ là không có chuyện gì.

Lăng Tiếu đáp, nhưng trong lòng nghĩ lại nếu như Chư Như Thường nói chuyện gì đó với sư phó của hắn, hắn cũng không cho bọn họ sống khá giả.

- Đã như vầy ta đi trước.

Phương chấp sự thấy Lăng Tiếu không thèm để ý, cũng không nên nói cái gì nữa, đương nhiên hắn cũng không muốn đối kháng một tên trưởng lão.

Sau khi Phương chấp sự rời đi, lại có một người đi tới, nhưng mà người này là Thạch Thiên Hậu có quan hệ gần với hắn.

- Sư huynh, làm sao tới đây?

Lăng Tiếu nghênh đón hỏi.

Thạch Thiên Hậu nhìn Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Sư đệ, ngươi gặp chuyện không may rồi.

Lăng Tiếu đi theo Thạch Thiên Hậu vào trong một đại sảnh tương đối sạch sẽ, Chư Như Thường, Dương An, Triêu Nam Tiên cùng với Liễu Đông và ba tên đệ tử của Chư Như Thường.

Chỗ này là chỗ của mấy trưởng lão trông coi tinh quáng.

Lăng Tiếu đi vào đại sảnh, hơi thi lễ với Chư Như Thường cùng Dương An, nhìn qua Triêu Nam Tiên ân cần thăm hỏi:

- Đại sư huynh.

Kỳ thật trong Dược Phong người nhập môn sớm nhất chính là Liễu Đông mới đúng, hắn cũng chính là đại sư huynh, thế nhưng mà Triêu Nam Tiên dẫn đầu đột phá đến Tam phẩm Luyện dược sư chi cảnh, cho nên Triêu Nam Tiên thuận lý thành chương trở thành đại sư huynh thủ tịch của Dược Phong.

Triêu Nam Tiên cười gật đầu với Lăng Tiếu, đáp lễ lại, nhưng mà ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng.

- Hừ, Lăng Tiếu, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, ngay cả sư thúc như ta cũng không lọt vào mắt của ngươi.

Chư Như Thường nhìn qua Lăng Tiếu bất mãn hừ lạnh.

- Lăng Tiếu không dám, sư thúc ngươi là trưởng lão tông môn chí cao vô thượng nha, ta chỉ là tiểu đệ tử nên lá gan rất nhỏ.

Lăng Tiếu nói thì khiêm tốn, thế nhưng mà không có một chút ý khiêm tốn nào, ngược lại cười khẽ.

Nụ cười kia trong mắt Chư Như Thường chẳng khác gì nụ cười khinh miệt.

- Sư huynh, ngươi nhìn xem, đây chính là đệ tử giỏi do Đại sư huynh thu nhận đấy.

Chư Như Thường nhìn qua Dương An tràn ngập mỉa mai nói ra.

Dương An nói:

- Sư đệ an tâm chớ vội.

Hắn quang ánh mắt qua người Lăng Tiếu, nói:

- Lăng Tiếu, ngươi khu trừ hỏa độc cho không ít chấp sự đúng không?

- Đúng vậy!

Lăng Tiếu trung thực đáp, hắn và Dương An không có chuyện gì cả, vẫn tương đối tôn trọng Dương An.

Thần sắc Dương An tràn ngập vui mừng, lúc này sốt ruột hỏi:

- Ngươi dùng biện pháp gì khu trừ hỏa độc?

Dương An hỏi như vậy Chư Như Thường cũng chăm chú linh nghe, hắn cũng muốn biết Lăng Tiếu dùng biện pháp gì khu trừ hỏa độc.

Những hỏa độc này cho dù là cường giả Vương giai cũng không cách nào khu trừ được, hắn thật sự không hiểu nổi Lăng Tiếu làm thế nào làm được. Lúc trước hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu hút hỏa độc cho Quý Viêm Chiếu chính là lấy mạng đổi mạng, nhưng mà bây giờ xem ra không phải thế.

Chẳng lẽ Lăng Tiếu có bảo vật khắc chế hỏa độc?

Lăng Tiếu chần chờ một chút và đáp.

- Cái này... Thứ cho đệ tử không cách nào trả lời.

- Ân!

Dương An cùng Chư Như Thường thần sắc hơi đổi, Chư Như Thường hét lớn lên:

- Chẳng lẽ ngươi không biết việc này quan hệ trọng đại tới chấp sự và tông môn hay sao? Chẳng lẽ ngươi muốn tư tàng?.

Thần sắc Lăng Tiếu tối sầm lại, trong nội tâm thầm hô:

- Xem ra lần này quá rêu rao.

Trong lòng Lăng Tiếu sinh lòng hối hận, hắn quang minh chính đại giúp nhiều người khu trừ hỏa độc, khẳng định cây to đón gió, dễ dàng gây phiền toái.

Một bên Dương An thấy biểu lộ của Lăng Tiếu làm khó, lúc này lại nói:

- Lăng Tiếu, Chư sư thúc nói đúng, có biện pháp nói ra, mọi người cùng nhau tham tường, chúng ta sẽ báo lên tông môn, đây là đại công đấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 347 - Sung Quân Diễm Hỏa Cốc

- Hai vị sư thúc, ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, sở dĩ ta có thể khu trừ hỏa độc là vì thân thể của ta đặc thù, cho dù ta nói thì các ngươi cũng không có biện pháp khu trừ hỏa độc, cho nên không cần biết.

Lăng Tiếu hạ thấp tư thái nói ra.

Hôm nay Dương An mang tông môn ra, chính là muốn nói mình cuồng vọng, chỉ sợ không có gì quả ngon để ăn.

- Nói thật dễ nghe, ngươi thân thể có cái gì đặc thù, còn không phải một đôi tay, một đôi chân, chẳng lẽ ngươi là thú nhân?

Đột nhiên Liễu Đông ở bên cạnh xen vào, trong giọng nói tràn ngập vẻ châm chọc.

- Thú nhân?

Lăng Tiếu giật mình một cái, nhìn qua Liễu Đông mắng.

- Mẹ ngươi mới được là thú nhân, cả nhà ngươi đều là thú nhân.

- Ngươi...

Liễu Đông giận dữ, vừa định trách mắng, Chư Như Thường ngắt lời.

- Liễu Đông, nơi này không chuyện của ngươi.

Liễu Đông tức giận nhìn qua Lăng Tiếu, im lặng không nói thêm gì nữa, trong nội tâm thầm quyết tâm sau chuyện này sẽ cho Lăng Tiếu đẹp mặt.

- Lăng Tiếu, ngươi thực không cống hiến phương pháp trừ hỏa độc?

Chư Như Thường lạnh lùng hỏi.

- Ta nói rồi, cho dù ta nói ra các ngươi cũng không có biện pháp làm được.

Lăng Tiếu mất tính nhẫn nại nói.

- Hảo hảo, đã như vầy ta hiện tại dùng lệnh trưởng lão, mệnh lệnh ngươi đi Diễm Hỏa Cốc thay tông môn vận huyền tinh ra.

Chư Như Thường nói hai tiếng, lúc này đưa ra lệnh bài trưởng lão trưởng lão nói với Lăng Tiếu.

Lời này vừa ra Triêu Nam Tiên cùng Thạch Thiên Hậu thần sắc biến đổi.

- Sư thúc, ngươi làm như vậy không ổn đâu!

Triêu Nam Tiên bất mãn địa mở miệng nói.

- Nam Tiên, ngươi lui ra, việc này ta nhất định sẽ nói rõ với tông môn.

Chư Như Thường kiên quyết nói, một chút tình cảm cũng không cho Triêu Nam Tiên.

- Sư đệ, ta xem ngươi không nên xem vào chuyện này, chuyện lấy quặng này sợ rằng Lực trưởng lão không cho phép.

Dương An nói ra.

Chư Như Thường nhíu mày nói:

- Lăng Tiếu hiện tại lập tức đi Diễm Hỏa Cốc, nghe Lực trưởng lão trông coi tinh quáng, thẳng tới khi tinh quáng khai thác xong thì thôi!

Chư Như Thường nói ra ời này Triêu Nam Tiên cùng Thạch Thiên Hậu buông lỏng một hơi.

Chỉ có Lăng Tiếu thần sắc như thường, giống như chuyện này không có quan hệ gì tới hắn cả.

- Lăng Tiếu ngươi có phục tùng an bài không?

Dương An thấy Lăng Tiếu không có phản ứng, lúc này hỏi.

- Đệ tử phục tùng an bài!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

Đương nhiên Lăng Tiếu không có ý kiến, hắn đã sớm muốn đi vào Diễm Hỏa Cốc một chuyến, nhưng mà nhiệm vụ của hắn là luyện chế Băng Hàn Đan, cho dù sư thúc của hắn không cho luyện, nhưng mà hắn vẫn ngoan ngoãn ở trong thành trì, bằng không người ta không có chuyện gì sẽ tìm cớ gây sự với hắn.

Gần đây hắn dùng Kim Cương Ngũ Biến Quyết hấp thu hỏa độc cho người ta nên đã luyện tới sơ thành, nhưng mà so sánh với hỏa độc của Quý Viêm Chiếu thì yếu hơn thật nhiều, hiệu quả tu luyện cũng không quá rõ ràng. Cho nên hắn nhất định cần có nhiều dương hỏa hơn, chỉ có như vậy "Luyện tạng" chi cảnh mới tu luyện đại thành.

Thế nhưng mà hắn không có trưởng lão chỉ thị cũng không dám tùy ý bước vào trong Diễm Hỏa Cốc, trong đó còn có linh thú mạnh mẽ tính tình táo bạo, mỗi một con đều cực kỳ đáng sợ, dùng tu vị Huyền Sĩ cao giai của Lăng Tiếu đi vào trong đó quá mạo hiểm.

- Thạch Thiên Hậu, ngươi mang theo Lăng Tiếu đi hội hợp với Lực trưởng lão.

Chư Như Thường không kiên nhẫn phát tay cho Thạch Thiên Hậu mang Lăng Tiếu đi, trong nội tâm nói thầm

- Tiện nghi tiểu tử này, nhưng mà đến Diễm Hỏa Cốc thì ngươi làm sao đối mặt với hỏa độc?

Đối với tâm tư ác độc của Chư Như Thường, Lăng Tiếu không cần suy đoán, cũng hiểu được một hai, dù sao sư đồ bọn này chẳng phải tốt lành gì.

Thời điểm Lăng Tiếu quay người đi ra ngoài thì Triêu Nam Tiên mở miệng gọi Lăng Tiếu:

- Sư đệ đi thong thả, những Băng Hàn Đan này ngươi mang theo đi.

Lăng Tiếu cảm kích nhìn qua Triêu Nam Tiên, vừa định tiếp nhận thì Băng Hàn Đan, Chư Như Thường lại nói:

- Nam Tiên, nếu Lăng Tiếu thể chất đặc thù có thể chống lại hỏa độc, những Băng Hàn Đan này nên lưu cho đệ tử khác, huống hồ Băng Hàn Đan không nhiều lắm, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Triêu Nam Tiên quay đầu đi, bất mãn nhìn Chư Như Thường nói.

- Chư sư thúc, ngươi có biết mình quá mức không? Chẳng lẽ Dương sư thúc

ngươi cũng cho rằng như vậy?

Triêu Nam Tiên chính là đệ tử chân truyền, quyền lực của hắn gần với trưởng lão. Hôm nay Chư Như Thường ức hiếp sư đệ đồng môn của hắn, đây chẳng khác nào không cho sư phó Nam Cung Thường Nhạc mặt mũi, hắn không đứng ra nói chuyện thì chỉ sợ người khác còn tưởng rằng Dược Phong là do Chư Như Thường nói tính toán đấy.

Dương An bên cạnh cũng hiểu Chư Như Thường làm như vậy có chút quá mức, lúc này mở miệng khuyên:

- Sư đệ tính toán, không nên khó xử tiểu bối, Băng Hàn Đan cho hắn đi.

- Hừ!

Chư Như Thường hừ lạnh một tiếng, không nói thêm, cũng không thỏa hiệp.

- Đa tạ sư huynh hảo ý, thân thể của ta đặc thù, hỏa độc bình thường không thể làm khó ta.

Lăng Tiếu nói ra.

Chê cười, nếu như hắn tiếp Băng Hàn Đan chẳng phải tự tát mình sao, huống hồ hắn có tiên thiên âm phong sát khí, đúng là không sợ hỏa độc.

Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu rời khỏi đại sảnh, đi thẳng tới Diễm Hỏa Cốc.

- Sư đệ, ngươi quá xúc động!

Thạch Thiên Hậu ở một bên nói ra.

Những ngày này thông qua tiếp xúc với Lăng Tiếu, hắn cũng hiểu được Lăng Tiếu là bằng hữu đáng giá kết giao, trong nội tâm đã sớm xem Lăng Tiếu là hảo huynh đệ.

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Sư huynh không nên lo lắng, sư đệ tự có biện pháp.

- Ai, ngươi chưa tiến vào Diễm Hỏa Cốc, ngươi không biết, võ giả dưới Linh Sư giai mà không có Băng Hàn Đan, đi vào tất trúng độc, cho dù có Băng Hàn Đan cũng dữ nhiều lành ít!

Thạch Thiên Hậu thở dài nói ra.

- Úc? Nói như thế nào?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Băng Hàn Đan đúng là có thể khắc chế hỏa độc, nhưng mà còn chưa đủ, bởi vì trong Diễm Hỏa Cốc cơ hồ tất cả linh thú đều ngoài tam giai, linh thú dưới tam giai đều bị diệt sát cả rồi, những linh thú cao cấp này phi thường hung tàn, hơn nữa mỗi con đều mang theo hỏa độc, Quý sư huynh bởi vì bị linh thú gây thương tích, lúc này mới trúng hỏa độc nặng như vậy, mà ngươi cho dù có thể chống cự hỏa độc, nhưng mà thực lực của ngươi không đủ chống lại đám linh thú đó, xem ra Chư trưởng lão không có hảo ý với ngươi đâu.

Thiên Thiên Hậu giải thích nói ra.

Hắn làm người tuy chất phác ngay thẳng, nhưng mà hắn không ngốc, tự nhiên có thể thấy rõ dụng ý của Chư Như Thường.

Nghe Thạch Thiên Hậu nói, Lăng Tiếu trầm mặc xuống.

Linh thú tam giai tương đương với võ giả Linh Sư giai của nhân loại, dùng tu vị Huyền Sĩ cao giai của Lăng Tiếu hôm nay, tuy miễn cưỡng có thể chống lại một hai, nhưng mà nghe Thạch Thiên Hậu nói dường như linh thú trong Diễm Hỏa Cốc cũng không chỉ là tam giai cấp thấp, thậm chí là tam giai trung giai, cao giai cũng không ít, chỉ sợ linh thú tứ giai cũng sẽ có xuất hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 348 - Đánh Chết Hỏa Hồ. (1)

Nếu là như vậy, Lăng Tiếu chỉ bằng thực lực một người đúng như Thạch Thiên Hậu nói là lành ít dữ nhiều.

Nếu như Lăng Tiếu bảo Lang Vương kim sắc cùng Hỏa Kỳ Lân đi ra trợ trận lời thì hắn sẽ bạo lộ át chủ bài, đây chẳng khác gì bất tiện việc ngày sau, huống hồ nếu chúng bị dính hỏa độc thì phiền toái.

Thạch Thiên Hậu thấy Lăng Tiếu không nói chuyện, lại nói:

- Kỳ thật ngươi cũng không cần quá lo lắng, nếu như ngươi thực không sợ hỏa độc, đến lúc đó chỉ cần tới nơi trú quân, có trưởng lão che chở thì chẳng có gì ngoài ý muốn đâu.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, sư đệ ta sẽ chú ý.

- Vậy là tốt rồi, đợi lát nữa ngươi đi theo sau ta, gặp được linh thú thì không nên cậy mạnh, ta sẽ ngăn cản trước, ngươi bỏ chạy, ta sẽ đuổi kịp, đuổi tới nơi trú quân là không có chuyện gì.

Thạch Thiên Hậu nói.

Hỏa độc trong Diễm Hỏa Cốc quá nhiều, linh thú bình thường cũng không dám tới gần, cho nên bọn họ cũng không có cưỡi linh thú, chỉ có thể đi bộ mà thôi.

Thành trì cùng Diễm Hỏa Cốc chỉ cách nhau nửa ngày, hai người nhanh chóng đi tới bên ngoài Diễm Hỏa Cốc.

Trước khi tới đây, Lăng Tiếu từng nhìn qua tràng cảnh Diễm Hỏa Cốc trên không trung. Lúc ấy chỉ cảm thấy giống như Hỏa Diệm sơn mà thôi, đỏ thẫm như máu, loại tràng cảnh đồ sộ này xem qua là đủ.

Hôm nay đứng trong lối vào Diễm Hỏa Cốc, một đạo nhiệt khí ập tới làm người ta toàn thân khô nóng, tâm tình của buồn bực.

- Sư đệ, phục dụng Băng Hàn Đan đi, hỏa độc ở nơi này sẽ từ da xâm nhập vào người của ngươi.

Thạch Thiên Hậu nhắc nhở một câu, chính hắn không dám khinh thường móc Băng Hàn Đan ăn vào.

- Không có việc gì, sư huynh dẫn đường đi.

Lăng Tiếu tùy ý nói.

Kỳ thật trong cơ thể hắn đang vận chuyển băng thuộc tính, chẳng cảm thấy gì cả.

Cho dù là tiên thiên âm phong sát khí cũng có thể tiêu diệt hỏa độc, thế nhưng mà trong nhiệt độ thế này Lăng Tiếu đều cảm thấy tâm tính của mình hơi xao động.

Hai người vào sơn cốc, chỉ thấy trên đất có linh thảo, linh thụ cấp thấp tùy ý thấy được, mỗi một cây đều có màu đỏ tươi kỳ dị

- Viêm Vĩ Thảo!

Lăng Tiếu nhìn quanh bốn phía và phát hiện một gốc linh thảo.

Chỉ thấy hướng hắn nhìn có một cây linh thảo màu đỏ thẫm, trên làn da linh thảo có nhiều xúc tu, chúng giống như đuôi ngựa đung đưa trong gió, đây là Viêm Vĩ Thảo nhị giai cao cấp.

Lăng Tiếu không nhịn được hái linh thảo này xuôngs.

- Sư đệ, đừng uổng phí tâm cơ, linh thảo nơi này đều dính hỏa độc, Dương trưởng lão cùng Chư trưởng lão đều xác nhận những linh thảo này không thể luyện đan, bằng không sẽ hấp thu hỏa độc vào trong người.

Thạch Thiên Hậu ở bên cạnh nói ra.

Lời này vừa nói ra, tâm tình kích động của Lăng Tiếu trở nên phai tàn.

- Quá đáng tiếc.s

Lăng Tiếu vút Viêm Vĩ Thảo qua một bên và cảm thán.

Rốt cuộc hắn cũng biết vì sao linh thảo cấp thấp nơi này nhiều thế mà không ai đi hái, cảm tình những linh thảo này hoặc nhiều hoặc ít đều có hỏa độc, cho nên căn bản không có thể hấp thu, không thể nghi ngờ phi thường đáng tiếc.

Kế tiếp mới làm cho Lăng Tiếu đau lòng không thôi.

Chỉ thấy trong Diễm Hỏa Cốc này linh thảo tam giai không ít, hơn nữa những linh thảo này còn có những thứ phi thường hiếm thấy.

Mà những linh thảo này không có biện pháp hấp thu hay luyện đan, không thể nghi ngờ Lăng Tiếu cảm thấy đau lòng không thôi. Mặc dù như thế Lăng

Tiếu vẫn không nhịn được hái vài gốc linh thảo quý hiếm.

Bỗng nhiên trong đầu của hắn có linh quang lóe lên, lúc này lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tuy người khác không hấp thu được, nhưng không có nghĩa là hắn không thể.

Hắn tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, tương đương đồng thời tu luyện băng, hỏa, phong tam trọng thuộc tính, cho nên hắn cũng có thể hấp thu linh thảo hỏa thuộc tính, cho dù những linh thảo này có hỏa độc, nhưng với hắn mà nói không ảnh hưởng toàn cục, cho dù trực tiếp phục dụng hay luyện đan, với hắn mà nói chẳng có gì cả, đến lúc đó dùng tiên thiên âm phong sát khí tiêu trừ hỏa độc, dược tính vẫn còn.

Nghĩ tới đây trong lòng Lăng Tiếu nóng lên, nhanh chóng thu hết linh thỏa hỏa thuộc tính.

Lăng Tiếu không ngừng đi qua đi lại làm cho Thạch Thiên Hậu kinh ngạc không thôi.

- Sư đệ, ta không phải nói những linh thảo này không dùng được sao? Tại sao ngươi còn hái, không nên lãng phí thời gian, chúng ta nhanh chóng đi thôi.

Thạch Thiên Hậu thúc giục.

- Sư huynh không vội, những linh thảo này vô dụng với người khác, thế nhưng mà với ta có hữu dụng lớn đấy!

Lăng Tiếu nhếch miệng cười nói.

Kế tiếp Lăng Tiếu lại nhìn thấy Ngũ Tinh Thảo tam giai trung cấp, hình dạng đóa hoa như ngôi sao, trên mặt cánh hoa còn mang theo đường vân màu đỏ, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp.

- WOW, Ngũ Tinh Thảo tam giai trung cấp, còn có ba đóa hoa, không thể buông tha!

Lăng Tiếu hai mắt sáng lên, chà xát ngón tay.

Đúng lúc này cảm giác nguy cơ ập tới.

- Sư đệ coi chừng!

Không ngờ Thạch Thiên Hậu cũng cảm nhận được cái gì đó, nhìn qua Lăng Tiếu nhắc nhở một tiếng, sau lưng của hắn cây búa bay lên, lập tức nhào qua phía Lăng Tiếu.

Vèo!

Một đạo hỏa ảnh như tia chớp không ngừng lao qua chỗ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa mới hái linh thảo cũng không có phát hiện linh thú, trong lúc nhất thời tính cảnh giác giảm xuống thấp nhất, thời điểm nguy hiểm tiến tới thì hắn mới kịp phản ứng, nhưng mà trễ một chút cánh tay bị hỏa ảnh kia làm bị thương.

Cảm giác nóng rát làm cho nội tâm Lăng Tiếu hít khí lạnh, lại nhìn qua cánh tay, chỉ thấy một dòng máu tươi chảy ra, hơn nữa cánh tay của hắn sưng đỏ nhanh chóng, trong lúc mơ hồ còn có màu đỏ thẫm.

Hỏa độc nhanh chóng từ cánh tay của Lăng Tiếu rót vào trong người của hắn.

Thời điểm Lăng Tiếu tự nhiên không có tâm tư lợi dụng hỏa độc tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, hắn lợi dụng tiên thiên âm phong sát khí tiêu trừ hỏa độc.

Lăng Tiếu nhíu mày, nhìn qua linh thú làm tổn thương mình thì nhíu mày.

- Là một con Hỏa Hồ, lần này quá thảm.

Trước mặt của Lăng Tiếu là một con Hỏa Hồ tam giai trung cấp, chỉ thấy toàn thân của nó đỏ bừng như máu, lông màu đỏ thẫm, hai mắt đỏ thẫm, răng nanh rất dọa người.

- Sư đệ ngươi đi về trước đi, ta đối phó nó.

Thạch Thiên Hậu từ sau quát một tiếng, đồng thời hai đạo hỏa ánh bức tới.

Lăng Tiếu lập tức do dự lui qua một bên, nhưng mà hắn cũng không có rời khỏi, hắn rút Liệt Viêm Kiếm ra, tùy thời hành động.

Tốc độ của Hỏa Hồ nhanh như tia chớp, chỉ có chút ít linh thú phong thuộc tính mới có thể nhanh như nó mà thôi.

Công kích của Thạch Thiên Hậu căn bản không thể làm Hỏa Hồ bị thương.

- Chít chít!

Hỏa Hồ dường như bị Thạch Thiên Hậu chọc giận, nó liền né qua và tấn công Thạch Thiên Hậu.

Thạch Thiên Hậu là võ giả thổ thuộc tính, phòng ngự xem như cũng được, phương diện tốc độ thua kém thật nhiều, Hỏa Hồ lập tức lao thẳng tới, Lăng Tiếu ở bên cạnh nhìn chuẩn cơ hội, ngón trỏ điểm một cái, một đạo hỏa trụ

bắn xuyên qua Hỏa Hồ.

Đây chính là từ Lý gia thu hoạch được Liệt Viêm Chỉ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 349 - Đánh Chết Hỏa Hồ. (2)

Lúc một chỉ của hắn bắn tới, Lăng Tiếu triển khai tốc độ nhanh nhất, lập tức đến bên cạnh Hỏa Hồ, hét lớn một tiếng:

- Đi chết đi!

Liệt Viêm Chỉ chỉ tạm thời ngăn cản Hỏa Hồ công kích Thạch Thiên Hậu mà thôi, hắn hiện tại cần một chiêu kích sát.

Từng bóng kiếm tràn ngập hỏa diễm đánh lên người Hỏa Hồ.

Oanh!

Một chiêu này của Lăng Tiếu vận đủ mười thành huyền lực, hơn nữa trong tay của hắn lại là huyền khí tam giai, một kích này có thể so sánh với một kích toàn lực của Linh Sư thấp giai.

Hỏa Hồ bị đánh bay ra xa mười thước, rơi vào bụi cỏ dại gần đó.

- Sư huynh ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu quan tâm hỏi.

- Không có việc gì, may mắn ngươi tấn công kịp thời, đi nhanh đi, Hỏa Hồ có lẽ không chết, cho dù chúng ta liên thủ cũng không đánh lại nó đâu.

Thạch Thiên Hậu nói một tiếng, nhanh chóng bảo Lăng Tiếu rời đi.

- Sư huynh ta không đi đâu, Hỏa Hồ lại công tới rồi.

Lăng Tiếu cảnh giới nhìn qua chỗ Hỏa Hồ vừa rơi xuống nói ra.

Hắn vừa mới dứt lời, một đạo hỏa ảnh từ trong bụi cỏ lao thẳng ra ngoài, tốc độ kia rõ ràng còn nhanh hơn lúc trước vài phần.

- Đến đây đi, rất lâu rồi không có thứ gì luyện chiêu cả!

Lăng Tiếu không lùi mà tiến tới, hét lớn một tiếng, Liệt Viêm Kiếm hỏa mang đại thịnh.

Kiếm Lưu Ngân!

Trong lúc nhất thời vô số hỏa mang bao phủ toàn bộ đường tiến của Hỏa Hồ.

Đáng tiếc Lăng Tiếu vẫn đánh giá thấp tốc độ của Hỏa Hồ, chỉ thấy nó nhảy lung tung tới bên cạnh Lăng Tiếu, nó mở miệng táp thẳng vào phần eo của Lăng Tiếu.

Nếu như bị cắn chỉ sợ sẽ mất đi một khối thịt lớn đấy.

- Súc sinh, chớ có càn rỡ!

Thạch Thiên Hậu quát một tiếng, lập tức lao tới trợ giúp.

Trong lúc nhất thời một thú hai người triền đấu với nhau.

Lăng Tiếu dùng phong thuộc tính còn có thể bắt kịp phương hướng của Hỏa Hồ, thế nhưng mà hắn không thể làm gì Hỏa Hồ, mà Hỏa Hồ thời điểm cắn Lăng Tiếu thì Thạch Thiên Hậu lại trợ giúp.

- Sư đệ, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, ngươi đi trước đi, ta ngăn cản nó.

Thạch Thiên Hậu lo lắng.

Hỏa Hồ tam giai trung cấp quả thật quá khó chơi, hai người giằng co không lâu, Thạch Thiên Hậu đành phải bảo Lăng Tiếu rời khỏi trước, đó là vì suy nghĩ thực lực Lăng Tiếu yếu hơn rất nhiều.

Thế nhưng mà hắn cũng không có phát hiện, Lăng Tiếu đối mặt với Hỏa Hồ lại không rơi vào hạ phong, chỉ sợ đổi lại là hắn đã xong rồi.

- Không được, Hỏa Hồ này đã bị hỏa độc bộc phát, căn bản sẽ không buông tha công kích, cho dù ngươi lưu lại cũng không phải đối thủ của nó, ngươi nghĩ biện pháp ngăn cản nó, ta sẽ giải quyết.

Lăng Tiếu ở một bên vung Liệt Viêm Kiếm ngăn cản Hỏa Hồ, nhìn qua Thạch Thiên Hậu nói ra.

- Tốt, ngươi từ từ!

Thạch Thiên Hậu ứng một tiếng, sau đó tụ tập linh lực.

Lập tức quanh người Thạch Thiên Hậu có màu vàng hiện ra, ngay sau đó hắn hét to một tiếng:

- Đại địa chi thủ.

Chỉ thấy hắn đánh một chưởng lên mặt đất, phát ra tiếng nổ mạnh rung trời chuyển đất.

Sau đó dưới mặt đất xuất hiện một bàn tay hướng về phía Hỏa Hồ cùng Lăng

Tiếu đang triền đấu, sau đó bàn tay từ dưới đất lao lên.

Chít chít!

Hỏa Hồ bị bàn tay màu vàng nắm lấy, trong lúc nhất thời giãy giụa không được, nó kêu lên ầm ĩ.

- Làm tốt lắm!

Lăng Tiếu hét lên, Liệt Viêm Kiếm trong tay chém xuống.

XIU....XIU...!

Bóng kiếm cường đại ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Phốc phốc!

Hỏa Hồ không có chút cơ hội tránh né nào cả, toàn bộ ăn một kích mạnh mẽ của Lăng Tiếu, từng đạo máu tươi bắn ra, thân thể bị chém thành hai đoạn.

Hô!

Lăng Tiếu thở ra một hơi, trực tiếp ngồi xuống.

Một kích vừa rồi đã rút toàn bộ huyền lực của hắn ra.

Thạch Thiên Hậu lập tức chạy tới.

- Sư đệ tốt lắm, Hỏa Hồ lại bị ngươi tiêu diệt.

Thạch Thiên Hậu cuối cũng cũng nhận ra thực lực của Lăng Tiếu không đơn

giản như bề ngoài, cho dù đối chiến với hắn thì phần thắng vẫn là năm phần.

Hắn đã là Linh Sư thấp giai, mà Lăng Tiếu chỉ là Huyền Sĩ cao giai.

Thạch Thiên Hậu không nhịn được nói thầm.

- Sư đệ thật lợi hại!

- Chỉ là may mắn, nếu không phải sư huynh ngươi khống chế nó cho ta, ta chưa hẳn có thể gây tổn thương cho nó.

Lăng Tiếu lắc đầu nói ra, sau đó hắn ngồi xuống tại chỗ, khôi phục huyền lực một chút.

Thạch Thiên Hậu lập tức hái Ngũ Tinh Hoa, lại móc thú đan của Hỏa Hồ ra.

Qua một phút sau Lăng Tiếu ngồi xuống hoàn tất, Thạch Thiên Hậu giao hai thứ này cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tự nhiên không khách khí, thu vào trong không gian giới của mình.

- Đi thôi, còn một đoạn nữa, phải nhanh.

Thạch Thiên Hậu nói ra.

Hai người lúc này đi sâu vào trong Diễm Hỏa Cốc.

Trên đường đi gặp phải hai con linh thú tam giai cấp thấp, nhưng mà bị hai người phối hợp tiêu diệt.

Lăng Tiếu lại thu hoạch hai viên thú đan và mấy gốc linh thảo.

Diễm Hỏa Cốc này đúng là bảo tàng với Lăng Tiếu.

Diễm Hỏa Cốc đỏ tươi như máu, nhiệt khí bốc lên mạnh mẽ.

Trong Diễm Hỏa Cốc có một ngọn núi lửa, vài tên trưởng lão và chấp sự của Tử Thiên Tông không ngừng thủ vệ ở nơi này.

Vách đá cách chỗ bọn họ không xa, lại có vài tên đệ tử Tử Thiên Tông bắt tay, mà sau lưng hai người là cửa động, bên trong càng không ngừng có tiếng "Đinh đương đinh đương" truyền ra.

Lúc này Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu cũng chạy tới.

Hai người xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt trưởng lão cùng chấp sự.

Trưởng lão của Xích Viêm Phong nhíu mày hỏi.

- Hai người các ngươi sao tới đây?

Trong Diễm Hỏa Cốc khắp nơi đều là linh thú ngoài tam giai, đều là linh thú mạnh mẽ, mà Thạch Thiên Hậu cùng Lăng Tiếu hai người thực lực thấp kém, không ngờ dám tới đây chính là chuyện hắn kinh ngạc.

Cho dù là đệ tử Tử Thiên Tông trấn thủ ở đây cũng vài ngày đổi một lần, thay phiên trông coi, mà mỗi lần thay phiên đều là chấp sự đi cùng đệ tử, không thể một mình hành động, để tránh bị linh thú gây thương tích.

Hiện tại còn chưa tới thời gian thay phiên, mà Thạch Thiên Hậu cùng Lăng Tiếu đột nhiên đồng thời xuất hiện, hắn nghi hoặc trong lòng.

Hai người này tiến lên hành lễ với một đám trưởng lão, Thạch Thiên Hậu mới cung kính nói:

- Lực trưởng lão, Chư trưởng lão ra lệnh cho Lăng Tiếu sư đệ đến đây hiệp trợ chư vị trưởng lão, trấn thủ linh quáng, cho tới khi lấy quặng hoàn thành mới thôi, đệ tử là hộ tống Lăng Tiếu sư đệ tới.

- Hồ đồ, ngươi tới cũng bỏ đi, Lăng Tiếu chỉ là Huyền Sĩ cao giai, thực lực như vậy làm sao chống lại hỏa độc, còn có linh thú ở đây nữa.

Thạch Thiên Hậu vừa nói xong Lực trưởng lão tức giận nói ra.

Đám trưởng lão và chấp sự chung quanh cũng khó hiểu.

Ngay sau đó Thạch Thiên Hậu mang nguyên nhân Chư Như Thường vì sao bảo Lăng Tiếu tới đây trấn thủ linh quáng.

Sau khi nghe xong bất mãn hừ lạnh.

- Chư Như Thường này càng ngày càng không tưởng tượng nổi.

Một tên trưởng lão cười nói với Lăng Tiếu.

- Ngươi là đệ tử của Mộc Hòe sư đệ, Lăng Tiếu?

Lăng Tiếu nhìn qua trưởng lão đang hỏi.

- Đúng là đệ tử!

Trong nội tâm đang nghi hoặc

- Chẳng lẽ hắn là trưởng lão của Mộc Kỳ Phong?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 350 - Hắn Mang Theo Linh Khí Chí Bảo?

Tên trưởng lão này Lăng Tiếu mới thấy lần đầu, căn bản không biết hắn, nhưng mà nghe hắn gọi sư phó Mộc Hòe là sư đệ, cho nên mới cho rằng đây là trưởng lão của Mộc Kỳ Phong.

- Tốt... Rất tốt, nếu như Dược Phong không chứa ngươi, vậy ngươi sau này ở lại trong Mộc Kỳ Phong là được!

Tên trưởng lão này nhìn qua Lăng Tiếu nói một câu, lại nói tiếp:

- Ta là sư huynh Mộc Ân của sư phó ngươi, ngươi gọi ta là sư bá.

Mộc Ân trấn thủ trong Diễm Hỏa Cốc này, nhưng mà mỗi hai tháng phải về tông môn một lần.

Cho nên hắn từ trong miệng Mộc Hòe biết được trong Mộc Kỳ Phong bọn họ vừa chiêu thu một đệ tử mộc thuộc tính trăm phần trăm tên là Lăng Tiếu, Mộc Hòe ở trước mặt của hắn trắng trợn tuyên dương thiên phú của Lăng Tiếu, nói Lăng Tiếu nếu không bỏ nửa thời gian luyện dược, nhất định có thể trước hai mươi tuổi đột phá lên Linh Sư giai.

Hôm nay nhìn thấy Lăng Tiếu, đương nhiên Mộc Ân đoán được đây là Lăng Tiếu trong lời của sư đệ.

- Sư bá, việc này trở lại tông môn nói sau, nếu Chư trưởng lão ra lệnh cho đệ tử hiệp trợ các vị trưởng lão và chấp sự, đệ tử tự nhiên tòng mệnh, đệ tử không có chuyện gì khác, chỉ có thân thể đặc thù, cũng không sợ hỏa độc tập kích quấy rối, đồng thời có thể trị liệu cho các sư huynh, sư tỷ bị hỏa độc

xâm nhập, thỉnh sư bá cho ta lưu lại hiệp trợ mọi người.

Lăng Tiếu cung kính nói.

Chê cười, hắn vốn muốn ở lại Diễm Hỏa Cốc, tự nhiên sẽ không dễ dàng quay về.

Cho dù Chư Như Thường không có hảo ý, nhưng mà chuyện này hợp tâm ý của hắn.

- Hảo hảo, không hổ là đệ tử Mộc Kỳ Phong, vậy ngươi lưu lại đi, có sư bá ở chỗ này thì ngươi không có chuyện gì.

Mộc Ân thấy Lăng Tiếu có thân thể tốt như vậy, lúc này hết sức cao hứng.

Kế tiếp hắn nói:

- Trương sư đệ, tâm tính Dược Phong Chư Như Thường này quá kém cỏi rồi.

- Ân, việc này trở lại tông môn sẽ bẩm báo tông chủ, đừng tưởng rằng là Tam phẩm Luyện dược sư thì có thể tùy ý giày vò đệ tử xuất sắc.

Trương trưởng lão đồng ý.

Những ngày này Lăng Tiếu cứu chữa không ít đệ tử chân truyền của Xích Viêm Phong, cộng với không ít chấp sự trấn thủ nơi này, tạm thời ổn định tâm tư của mọi người.

Trương trưởng lão đều thấy rõ ràng, mà Trương Lực là trưởng lão Xích Viêm Phong, đương nhiên thỏa mãn với biểu hiện của Lăng Tiếu, mà Chư Như Thường lại sai Lăng Tiếu tới Diễm Hỏa Cốc này, rõ ràng còn muốn cho đệ tử xuất sắc như vậy đi lấy quặng, đây quả thực chính là muốn đưa Lăng Tiếu

vào chỗ chết.

Nếu như đổi lại là đệ tử bình thường, có lẽ dùng thân phận của bọn họ sẽ mặc kệ.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu chính là đệ tử phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc, bỏ qua thân phận này hắn còn là đệ tư được phong chủ Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe sủng ái nhất.

Huống hồ Lăng Tiếu ở chỗ xem như lập đại công, trở lại tông môn tuyệt đối có thể ghi công lao lớn.

Đệ tử như vậy bọn họ làm sao không chiếu cố được, quan trọng hơn Mộc Ân chính là sư bá của Lăng Tiếu, xem quan hệ của sư bá cùng sư phụ hắn vô cùng tốt, đương nhiên là cực kỳ giữ gìn Lăng Tiếu.

...

Trong thành trì tàn bại không chịu nổi.

Chư Như Thường cũng không có luyện đan như ngày thường, hắn đang chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn nhiệt độ ập vào người, nội tâm của hắn vô cùng bực bội.

Lúc này Liễu Đông từ phía sau cẩn thận đi tới.

Chư Như Thường cũng không quay đầu lại.

- Lén lén lút lút làm cái gì!

Liễu Đông nhanh chóng khom người nói:

- Sư phó, đệ tử có lời không biết nên nói không!

Chư Như Thường khẽ chau mày nói:

- Nói nghe xem!

Từ trước hắn ký thác kỳ vọng vào Liễu Đông này, thế nhưng mà từ khi Liễu Đông bất tranh khí, trong lòng của hắn cực kỳ bất mãn Liễu Đông.

Nhưng mà những năm qua không có tìm được đệ tử tốt, trong lòng của hắn cũng vô cùng phiền muộn.

Chuyện này cũng là nguyên nhân hắn không thích Lăng Tiếu.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là môn hạ của Dược Phong thì có lẽ hắn không ghen ghét Lăng Tiếu như thế, nhưng mà Lăng Tiếu lại một đồ hai sư, rõ ràng bái môn hạ của Dược Phong lại đồng thời bái Mộc Kỳ Phong. Chuyện này chính là điểm Chư Như Thường không thích nhất.

Trong nội tâm Chư Như Thường thì Luyện dược sư là chức nghiệp vô cùng tôn quý, ai có thể bái vào làm môn hạ Dược Phong chính là tam sinh hữu hạnh, mà Lăng Tiếu lại không biết tốt xấu. Lăng Tiếu còn không quan tâm chức nghiệp Luyện dược sư này trong lòng, hắn cho rằng Lăng Tiếu là kẻ không dụng tâm làm Luyện dược sư. Cho nên hắn xem ra phải đuổi Lăng Tiếu ra khỏi Dược Phong, tránh khỏi tương lai bị hắn làm xấu thanh danh Dược Phong.

Lúc này Liễu Đông cung kính đi tới trước mặt sư phó:

- Sư phó ngươi có nghĩ tới vì sao Lăng Tiếu có thể khắc chế hỏa độc hay không?

- Hắn không phải nói là do thân thể sao? Chẳng lẽ còn có bí mật gì khác?

Chư Như Thường lườm Liễu Đông một cái.

- Sư phó, vậy ngươi cảm thấy là thể chất thế nào mới có thể khắc chế hỏa độc? Còn có thể khu hỏa độc cho kẻ khác?

Liễu Đông hỏi ngược lại.

- Muốn khắc chế hỏa độc chỉ có Tuyệt Âm Thể mới có thể không bị hỏa độc xâm lấn, hoặc là thực lực đạt tới Vương giai hoặc cao hơn mới có thể không bị hỏa độc xâm lấn, về phần nếu như muốn khu độc giúp người khác, cũng cần Tuyệt Âm Thể, hơn nữa ít nhất phải đạt tới Linh Sư giai chuyển hóa thành linh lực mới được, mới có khả năng giúp đở người khác khu trừ hỏa độc, nhưng mà giúp người khác khu trừ hỏa độc lại hao tổn linh lực, hơn nữa hơi không cẩn thận còn bị linh lực cắn trả.

Chư Như Thường phân tích.

Nói đến đây, hắn nghiêm túc:

- Chẳng lẽ hắn mang trên người linh khí chí bảo? Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng.

Liễu Đông áp thấp giọng nói:

- Sư phó, trừ giải thích này chẳng lẽ ngươi cảm thấy còn có cách giải thích nào khác?

Chư Như Thường chấn động, đồng tử của hắn mở to vài phần, hắn lâm vào trong trầm tư.

Lúc này Liễu Đông lén lút lui ra sau, hắn biết rõ sư phó đã động tâm tư, kế tiếp hắn phải chờ xem kịch vui, nếu Lăng Tiếu không biết điều như vậy, cho hắn biết kết cục đắc tội Liễu Đông này.

...

Khi màn đêm buông xuống, hỏa khí trong Diễm Hỏa Cốc bị áp chế một chút, cũng khiến người ta thoải mái hơn ban ngày một ít

Lăng Tiếu lúc này nói chuyện với sư bá Mộc Ân xong, hắn tìm kiếm nơi an tĩnh ngồi xuống.

- Bại gia tử, tiểu kim xuất hiện đi!

Lăng Tiếu nói với bao tay linh thú, hai bóng dáng hiện ra trước mặt.

Một thú con màu đỏ và Lang Vương kim sắc xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu.

Thú con màu đro bay tới trước mặt Lăng Tiếu, thè lưỡi ra liếm mặt Lăng Tiếu vài cái, sau đó bay múa chung quanh, bộ dáng vô cùng vui sướng.

Lang Vương kim sắc bộ dạng nín hỏng rồi, truyền âm với Lăng Tiếu:

- Chủ nhân, tiểu kim chán ghét nơi này!

Lang Vương kim sắc là kim phong song thuộc tính, mà bốn phía Diễm Hỏa Cốc đều là hỏa thuộc tính, lại ẩn chứa hỏa độc, vừa vặn khắc chế kim thuộc tính của Lang Vương kim sắc, nó cảm thấy không được thoải mái.

- Đã như vậy ngươi quay về bao tay đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 351 - Ngẫu Nhiên Lấy Được Hoạt Ban Trúc. (1)

Lăng Tiếu cười nói, định thu hồiLang Vương kim sắc vào trong vòng tay, lại nói với nó:

- Tiểu kim ngươi cần bao lâu mới đột phá lên tứ giai?

Từ khi Lang Vương kim sắc đi theo Lăng Tiếu tới giờ, hắn thường dùng thú đan nuôi nấn Lang Vương kim sắc cùng Hỏa Kỳ Lân, hôm nay Lang Vương kim sắc đã là linh thú tam giai cao cấp.

Lang Vương kim sắc nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, muốn đột phá tứ giai cần năng lượng vô cùng khổng lồ, ít nhất phải ăn hai mươi viên tinh nguyên.

Lang Vương kim sắc nói tinh nguyên chính là thú đan của Chỉ Linh Thú.

- Hai mươi viên!

Gương mặt Lăng Tiếu co rút một cái.

Một năm rưỡi qua, hắn vẫn dùng thú đan nuôi nấn Lang Vương kim sắc cùng Hỏa Kỳ Lân, thú đan trong không gian giới giảm một nửa, còn thừa lại đại đa số là thú đan tứ giai, thú đan kim phong thuộc tính không phải không còn.

Thú đan tứ giai Lang Vương kim sắc không thể nuốt trực tiếp, đây là khó xử.

Nếu như muốn cho Lang Vương kim sắc tấn giai trong bao tay linh thú thì phải cung cấp nhiều thú đan hơn nữa, nếu như không có thú đan thì dùng thức ăn cũng được, Lăng Tiếu không có thời gian tìm thức ăn cho chúng.

Hôm nay Lang Vương kim sắc muốn tiến giai tứ giai cần có nhiều thú đan, chuyện này làm Lăng Tiếu buồn rầu.

Muốn nói linh thú kim thuộc tính tìm khá tốt, về phần linh thú phong thuộc tính lại hiếm thấy, cho dù có thực lực săn giết, nhưng mà không biết linh thú phong thuộc tính ở đâu cả.

- Tính toán, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, không được thì nói với sư phó lão nhân gia đòi hỏi một chút, hẳn không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu lắc đầu nói ra.

Lúc này Hỏa Kỳ Lân bay về lần nữa, trong miệng của nó ngậm một con linh thú tam giai bỏ xuống trước mặt Lăng Tiếu.

Tiểu gia hỏa này muốn Lăng Tiêu làm đồ nướng cho nó ăn.

- Xem ra tiểu gia hỏa này nín hỏng rồi.

Lăng Tiếu cười khổ lắc đầu nói ra.

Linh thú trong Diễm Hỏa Cốc tràn ngập hỏa độc, cho dù là Lăng Tiếu ăn thịt nướng cũng phải cân thận từng chút một, nhưng mà Hỏa Kỳ Lân lại ăn không ít, hoàn toàn không có chút việc gì, hơn nữa ở chỗ này nó dường như vô cùng vui vẻ, Lăng Tiếu muốn cho nó vào bao tay, nó làm thế nào cũng không chịu.

Bất đắc dĩ Lăng Tiếu chỉ đành nó vậy, lòng đang nghĩ tiểu gia hỏa này chính

là thần thú, chắc hẳn hỏa độc chẳng là gì với nó.

Lang Vương kim sắc được thu lại, Lăng Tiếu mang một viên thú đan hỏa thuộc tính ném cho Hỏa Kỳ Lân.

Tiểu gia hỏa này đã tiến giai tam giai đẳng cấp cao rất lâu, nuốt thú đan còn gấp ba lần Lang Vương kim sắc, nhưng mà nó không có tiến hóa, trong lòng Lăng Tiếu buồn bực ah!

Nếu như tiểu gia hỏa này có thể đột phá đến tứ giai, vậy hắn cho dù đối mặt Vương giai cũng có cơ hội bảo vệ tính mạng.

Nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu không cần lo lắng Hỏa Kỳ Lân không có đủ thú dnad nữa.

Trong Diễm Hỏa Cốc này khắp nơi tràn ngập linh thú ngoài tam giai, hơn nữa đều là hỏa thuộc tính, tuy có hóa động nhưng mà cho Hỏa Kỳ Lân nuốt hoàn thành không có vấn đề, chỉ cần trong khoảng thời gian này săn giết đám linh thú, bảo tồn lại thì trong thời gian ngắn không lo không có thú đan cho Hỏa Kỳ Lân ăn.

Hiện tại hắn không vội đi tìm linh thú, dùng thực lực của hắn muốn đối phó linh thú còn kém xa, chỉ có thể tăng thực lực lên rồi nói sau.

Hôm nay huyền lực của hắn gần đại viên mãn, nhưng mà phương diện tâm tính đang điều tiết.

Trước mắt vẫn nên lợi dụng hỏa độc rèn luyện rồi nói sau.

Lăng Tiếu đang tìm nơi ẩn mật, cũng không vận huyền lực chống lại linh khí trong nơi này, tiếp theo lấy Ngoan Sinh Thảo mà Cát Đồ tặng ra, không chút do dự ăn vào.

Ngoan Sinh Thảo chủ yếu có thể đề cao tốc độ vận chuyển huyền công, mà Lăng Tiếu đúng là muốn mượn nó tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, tranh thủ ở trong Diễm Hỏa Cốc này tu luyện "Luyện tạng" tới đại thành.

Buông tha buông bỏ tất cả phòng ngự, qua một lát Lăng Tiếu đã trở nên đầm đìa mồ hôi, quần áo trên người đều thấm ướt, linh khí trong hỏa độc đang bao phủ làn da của hắn, làn da lập tức biến thành đỏ sậm.

Đồng thời vừa rồi phục dụng thịt linh thú tồn trữ hỏa độc trong người, mặc kệ chúng khuếch tán ra ngoài, bao phủ khắp toàn thấn.

Trong ngoài có hai tầng hỏa độc giáp công, thân thể Lăng Tiếu biến thành huyết nhân, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn dọa người.

- Không sai biệt lắm!

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, lập tức vận chuyển tiên thiên âm phong sát khí, xua tan toàn bộ hỏa độc ngoài vị trí nội tạng, không cho chúng ta hư cơ thể, đồng thời cũng ngăn cản hỏa độc bên ngoài lan da.

Hỏa độc trong người bị tiên thiên âm phong sát khí vây quanh, chỉ có thể phá hư trong khu vực nội tạng của Lăng Tiếu.

Rất nhanh tạng phủ bị hỏa độc vây quanh, một ít nội tạng đã bị ăn mòn.

Lăng Tiếu bảo vệ chặt tâm thần và vận hành Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Có Ngoan Sinh Thảo trợ giúp, tốc độ vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết cũng nhanh hơn bình thường gấp bội.

Những hỏa độc vẫn như thế, mà nội tạng trong người không ngừng được khôi phục.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết có thể chữa trị thân thể, nhưng lại không thể khu độc, hỏa độc vẫn tùy ý phá hư cơ thể.

Trong lúc nhất thời trong cơ thể hắn hình thành một loại trạng thái kỳ dị, hỏa độc vừa mới ăn mòn phá hư một chỗ nào thì Kim Cương Ngũ Biến Quyết lập tức chữa trị nó, như thế nhiều lần không ngừng.

Loại thống khổ này dày vò Lăng Tiếu thống khổ.

Hắn rất muốn hét lên thật to, nhưng mà sợ người khác phát hiện, chỉ có thể nhét miếng thịt linh thú chưa ăn vào trong miệng ngăn lại, làm cho chính mình tận lực không có phát ra âm thanh đến.

Mặc dù như thế trên trán của hắn không ngừng chảy mồ hôi đầm đìa, có thể thấy được hỏa độc trong người đang dày vò Lăng Tiếu như thế nào.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, phương đông sáng lên.

Nhiệt độ trong Diễm Hỏa Cốc lại oi bức hơn.

Lăng Tiếu đã khôi phục từ trong tu luyện

Trải qua dày vò một đêm, hắn không chỉ không có chán chường, ngược lại còn có tinh thần tràn đầy.

- Tin tưởng trong một tháng đạt tới luyện tạng đại thành không thành vấn đề.

Lăng Tiếu cười thỏa mãn

Trước kia không có tài nguyên tu luyện, hiện tại có tài nguyên cùng điều kiện, tự nhiên phải nắm chắc. Huống hồ Kim Cương Ngũ Biến Quyết biến thái phòng ngự giúp Lăng Tiếu nếm ngon ngọt, về phần càng khắc khổ tu

luyện hơn trước.

Lăng Tiếu đi tới vị trí trú quân.

Ai ngờ mới vừa đi vài bước gặp Quý Viêm Chiếu cùng sư muội Mạc Ái Liên của hắn đi tới.

- Lăng Tiếu sư đệ đi thong thả!

Quý Viêm Chiếu vừa thấy Lăng Tiếu thì kêu to lên.

- Thì ra là sư huynh, sư tỷ.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai người, chắp tay hỏi thăm.

- Sư đệ không cần khách khí, ngươi là ân nhân cứu mạng ta đấy.

Quý Viêm Chiếu nói một câu, lại nói tiếp:

- Ta không nghĩ tới sư đệ bị phái tới tinh quáng hiệp trợ, không bằng người cùng tổ với chúng ta, sư huynh thực lực tuy bất lực, nhưng mà che chở sư đệ thì không có vấn đề gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 352 - Ngẫu Nhiên Lấy Được Hoạt Ban Trúc. (2)

Trong Diễm Hỏa Cốc tùy thời có linh thú qua lại, mà trưởng lão cũng không phải thời khắc nào cũng ở trong Diễm Hỏa Cốc, cho nên dùng thực lực Lăng Tiếu Huyền Sĩ cao giai vô cùng nguy hiểm. Đương nhiên Quý Viêm Chiếu cũng không biết Lăng Tiếu còn có linh thú hộ thân, bằng không hắn cũng không nói như vậy.

Mạc Ái Liên cũng mở miệng nói ra:

- Đúng vậy Lăng sư đệ, ngươi nên cùng tổ với chúng ta,chúng ta cũng dễ cảm tạ ân cứu mạng của ngươi.

- Đa tạ hảo ý của sư huynh sư tỷ, ta còn phải nghe trưởng lão an bài, thật sự không thể đi cùng.

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn.

Chê cười, chỗ này hắn có sư bá bảo hộ, hắn còn phải trông coi tinh quáng, không bằng tìm địa phương đi tu luyện thì tốt hơn, hắn hiện tại phục dụng Ngoan Sinh Thảo, còn không muốn lãng phí dược lực.

- Thì ra là thế, chúng ta cũng không miễn cưỡng.

Quý Viêm Chiếu hơi thất vọng nói một câu, tiếp theo từ trong không gian lấy mấy linh thảo đưa tới trước mặt Lăng Tiếu. Sư đệ, đây là đáp tạ ân cứu mạng của người, hy vọng sư đệ ngươi không nên ghét bỏ.

- Ách... Này làm sao không biết xấu hổ

Lăng Tiếu chần chờ một chút nói ra, ánh mắt của hắn nhìn qua linh thảo trong tay Quý Viêm Chiếu.

Bỗng nhiên đồng tử của hắn mở to vài lần, hoảng sợ nói:

- Hoạt... Hoạt Ban Trúc".

Trong mấy gốc linh thảo của Quý Viêm Chiếu có một cây như cây trúc, có năm khúc, mỗi một khúc đều có đường vân sặc sỡ, thật giống như rất sinh động.

- Sư đệ không hổ là Luyện dược sư, vừa nhìn đã nhận ra.

Quý Viêm Chiếu cười nói.

- Nếu sư huynh có hảo tâm, sư đệ sẽ thu!

Lăng Tiếu không hề trì hoãn, tiếp nhận linh thảo của Quý Viêm Chiếu linh, nói tiếp:

- Thực không dám đấu diếm, Hoạt Ban Trúc này có tác dụng lớn với ta, đa tạ sư huynh tặng, tương lai có cần, sư đệ tuyệt không thoái thác.

- Sư đệ nói quá lời, ngươi là ân nhân cứu mạng ta, nói khách sáo như vậy làm gì?

Quý Viêm Chiếu nói ra.

Mạc Ái Liên cũng nói:

- Đúng vậy a, sư đệ nên giữ mới tốt, bằng không chúng ta không thể lấy ra đồ tốt gì nữa đâu.

- Sư tỷ nói quá rồi, Hoạt Ban Trúc chính là linh thảo tứ giai cấp thấp giá trị xa xỉ, là sư đệ lời lớn rồi, sau khi sư đệ trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, tuyệt đối không quên sư huynh ban ân.

Lăng Tiếu trịnh trọng nói ra.

Hoạt Ban Trúc có tác dụng lớn, không nghĩ tới Quý Viêm Chiếu đưa cho hắn, hắn đương nhiên sẽ nhận, đồng thời cũng không chiếm tiện nghi người khác, hắn phúc hậu hứa hẹn.

- Tốt, vậy chúc sư đệ sớm ngày thành tựu Tam phẩm chi cảnh, đến lúc đó sư huynh cũng dính hào quang của sư đệ, ha ha!

Quý Viêm Chiếu thoải mái cười nói.

Lăng Tiếu nói vài câu với hai người, lúc này đi tới nơi trú quân.

Nơi trú quân có Mộc Ân trấn thủ, các trường lão khác không biết đi đâu, mặt khác còn có mấy tên chấp sự và đệ tử đang lấy tinh quáng.

Lăng Tiếu vẫn nghi hoặc, rốt cuộc là ai đi lấy quặng?

Tinh quáng trọng yếu như vậy, chắc hẳn nhất định là đệ tử trung thành của tông môn.

Ai ngờ sau một khắc Lăng Tiếu nhìn cửa động thì há to.

Chỉ thấy có mấy người lôi thôi không chịu nổi từ trong động đi ra ngoài, thấy không rõ bộ dáng của bọn họ, hai chân của bọn họ còn bị khóa lại, tựa như tù phạm giống như:bình thường, trong tay đem một ít gì đó giao cho một gã chấp sự trong tay, đón lấy lại chui vào cửa động ở trong đi.

- Chẳng lẽ là tù phạm của tông môn?

Lăng Tiếu lúc này hiểu ra.

Hắn đến Tử Thiên Tông đã một năm, làm sao không nghe nói tông môn có tù phạm cơ chứ.

Hắn cũng không phải đồng tình những tù phạm này, hắn không hiểu rõ là người nào.

Nếu như những người này là tội nhân của tông môn, trực tiếp giết là được, làm gì nhốt lại chứ, đây quả thực lãng phí lương thực.

Thời điểm Lăng Tiếu khó hiểu, một giọng nói vang lên bên tai Lăng Tiếu.

- Những kẻ này chính là chấp sự và đệ tử của tông môn, nhưng mà bọn họ lại mượn nhờ thanh danh của tông môn phạm trọng tội, cho nên bị nhốt lại, cứu rỗi tội lỗi mà bọn họ phạm phải.

Trong lòng Lăng Tiếu trầm xuống, người tới cũng không biết lúc nào tới bên cạnh hắn.

Vào lúc hán xoay người sang, chỉ thấy sư bá Mộc Ân đang ở sau lưng, lúc này cung kính thi lễ:

- Bái kiến sư bá.

- Miễn!

Mộc Ân nói tiếp.

- Ngươi vì sao đắc tội Chư trưởng lão? Rõ ràng bị hắn đưa tới đây đối xử

như tù phạm, lại bảo ngươi đi lấy quặng?

- Việc này đệ tử cũng khó hiểu, ta và Chư sư thúc gặp mặt nhau vài lần, cũng không hiểu đắc tội hắn ở điểm nào.

Lăng Tiếu đáp.

Về phần Chư Như Thường vì sao không vừa mắt mình thì Lăng Tiếu còn thật không biết, có lẽ do Liễu Đông tiểu nhân châm ngòi thổi gió, lại có lẽ là hắn đố kỵ thiên phú của Lăng Tiếu.

Dù sao bất kể như thế nào, Chư Như Thường muốn đối phó hắn, hắn tuyệt đối không thể cho hắn thực hiện được.

- Nếu như Dược Phong ở không vui, về sau ngươi ở Mộc Kỳ Phong là tốt rồi, chắc hẳn sư phụ của ngươi rất vui đấy.

Mộc Ân nói ra.

- Hảo ý của sư bá Lăng Tiếu biết rõ, nhưng mà khi đệ tử đạt tới Tam phẩm chi cảnh rồi quyết định cũng không muộn.

Lăng Tiếu đáp.

- Cũng tốt, chờ ngươi đến Tam phẩm chi cảnh, Mộc Kỳ Phong cũng thơm lây.

Mộc Ân thoải mái nói, hắn nói thêm:

- Trong khoảng thời gian này ngươi ở gần đây, sư bá sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì.

- Đa tạ sư bá!

Lăng Tiếu cảm ơn nói.

Đúng lúc này, một tên chấp sự chạy tới gần Mộc Ân, nói:

- Mộc trưởng lão, có tù phạm trúng hỏa độc, Lực trưởng lão bảo Lăng Tiếu đi qua cứu chữa.

Cũng không phải chấp sự hay đệ tử trúng hỏa độc, mà là tù nhân của tông môn khai thác tinh quáng.

Trong Diễm Hỏa Cốc khắp nơi tràn ngập hỏa độc, ở trong tinh quáng chắc chắn cũng đầy hỏa độc.

Thế nhưng mà trong khoảng thời gian này đã có đầy đủ Băng Hàn Đan cung ứng, theo lý thuyết hỏa độc không có khả năng làm bọn họ trúng độc, thế nhưng mà bọn họ quả thực trúng hỏa độc, hơn nữa hỏa độc này Băng Hàn Đan đều áp chế không nổi.

- Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Mộc Ân nhìn qua vài tên tù nhân và nhìn chấp sự.

- Trong tinh quang xuất hiện linh thú Địa Hỏa Thử, bọn chúng bị cắn tổn thương, hiện tại Hình chấp sự đã dẫn người đi vào săn giết Địa Hỏa thử.

Chấp sự kia nói.

- Hồ đồ, tinh quáng căn bản không chịu được trùng kích, nếu như hủy tinh quáng đi, đây là đại tội!

Thần sắc Mộc Ân biến đổi hét lớn, sau đó nhìn qua Lăng Tiếu nói một tiếng:

- Lăng Tiếu ngươi cứu bọn chúng đi, ta vào trong tinh quáng nhìn xem.

Dứt lời Mộc Ân liền bay vào trong tinh quáng, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Lăng Tiếu biết rõ tình thế nghiêm trọng, lập tức nói với chấp sự kia.

- Chuyển bọn họ qua một nơi an tĩnh, làm phiền chấp sự hộ pháp cho ta.

- Không có vấn đề!

Chấp sự nhìn ra Mộc Ân cực kỳ quan tâm Lăng Tiếu, cũng không bày ra giá đỡ chấp sự, lập tức lời theo lời Lăng Tiếu mang đám tù nhân vào nơi an tĩnh.

Hai tay Lăng Tiếu sử dụng cùng lúc, đặt vào ngực hai tên tù nhân, hai đạo tiên thiên âm phong sát khí truyền vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 353 - Kẻ Tù Tội

Mặc kệ những kẻ này trúng hỏa độc nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần Lăng Tiếu cứu chữa thì không cần lo lắng.

Qua một lát những tù nhân này được khu trừ hỏa độc xong, vì mục đích bảo hiểm, Lăng Tiếu cho bọn họ ăn đan dược, bảo vệ bọn họ không chết.

- Những kẻ này rốt cục phạm trọng tội gì, rõ ràng bị phong bế toàn bộ đan điền.

Lăng Tiếu nhìn qua mấy tên trước mặt nói thầm.

Những kẻ tù tội này không có linh lực chấn động, không khác gì người thường, hơn nữa hai chân còn có khóa sắt khóa lại, khó trách tông môn yên tâm cho đám tù nhân đi lấy tinh quáng. Bọn họ không có năng lực bỏ chạy cái gì.

Hiện tại còn kém một tên tù nhân cuối cùng, tên tù nhân này tương đối trẻ, chỉ chừng ba mươi tuổi, là trẻ nhất trong đám tù nhân, trên mặt có một vết sẹo dài, gương mặt nhăn nhó, thoạt nhìn thập phần dữ tợn hung hãn, nhưng mà nhiều hơn vài phần khí phách.

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng:

- Tên này nhìn không tệ lắm, vì sao biến thành tù phạm?

Lăng Tiếu một tay đặt lên ngực tên này, đưa tiên thiên âm phong sát khí vào người hắn.

Không ngờ tiên thiên âm phong sát khí như ném vào biển rộng, biến mất trong người hắn.

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

- Có cổ quái!

Sau đó hắn vận chuyển nhiều tiên thiên âm phong sát khí hơn, hắn muốn nhìn vì sao hỏa độc lợi hại như vậy, rõ ràng có thể thôn phệ tiên thiên âm phong sát khí của hắn.

Nhưng mà Lăng Tiếu không nghĩ tới mình đưa tiên thiên âm phong sát khí vào trong người của tên này thì bị một lực hút hấp thu, giống như đang hút thỏa thích vậy.

Sắc mặt Lăng Tiếu ngưng trọng.

- Đáng chết, rốt cuộc là thứ gì?

Lăng Tiếu khu trừ hỏa độc vẫn thuận lợi, không nghĩ tới hôm nay lại gặp chuyện này, trong lúc nhất thời không hiểu gì cả, lúc này hét lớn một tiếng, hai tay vỗ lên ngực tên tù nhân này, hai đạo tiên thiên âm phong sát khí rót vào trong.

Chỉ thấy hai tay của hắn đen nhánh, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh, quần áo của tên tù nhân này bị tiên thiên âm phong sát khí ăn mòn.

Nhưng mà tên tù nhân lúc này có biến hóa.

Toàn thân hỏa hồng của tên tù nhân biến thành đen nhánh, bộ dáng dữ tợn dọa người.

Lăng Tiếu cho rằng đây là hiệu quả của tiên thiên âm phong sát khí, cho nên không có quá để ý.

Nhưng mà hắn không dám dừng lại, bằng không hỏa độc không bị xua tan, tên tù nhân này bị tiên thiên âm phong sát khí ăn mòn.

- Hô!

Lăng Tiếu buông hai tay ra, ngồi qua một bên tĩnh tọa.

Cho dù tiên thiên âm phong sát khí là do Thiên Âm Phong Châu cung cấp, nhưng mà cũng tiêu hao không ít huyền lực của hắn, vì cứu người mà hắn vô cùng mệt mỏi.

Lăng Tiếu không biết, thời điểm hắn nhắm mắt lại thì tên tù nhân có biến hóa.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn run nhẹ, sau đó hai cánh tay thô ráp đưa lên, đặt ở trước bụng và kết ấn quyết kỳ ảo.

Ngay sau đó chuyện kỳ dị hiện ra, màu sắc đen nhánh toàn thân của hắn tụ tập vào đan điền, đồng thời linh khí trong người chấn động.

Lăng Tiếu dường như cảm nhận được cái gì đó, mở mắt ra nhìn thấy tên tù nhân và nhảy dựng lên, nói:

- Thằng này không phải khôi phục đấy chứ?

Rõ ràng tên tù nhân đôi mắt đen nhánh, đôi mắt tinh quang tỏa sáng.

- Không tốt!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, định cầu cứu chấp sự không xa.

Đinh đương!

Tên tù phạm đứng dậy, bàn tay khô héo bóp cổ Lăng Tiếu.

- Chậc chậc, thật sự là nhờ có ngươi đấy, bằng không Tàn Báo ta còn không biết đào thoát lúc nào đấyô, vì đa tạ ngươi ta sẽ cho ngươi toàn thây.

Tên tù nhân cười âm lãnh.

Sau đó hai chân của hắn giãy dụa, khóa sắt dưới chân đứt gãy.

Lăng Tiếu bị hắn bóp cổ, thân thể không nhúc nhích, đồng thời huyền lực bị khí thế tên tù nhân ngăn cản, Lăng Tiếu hoảng sợ, tên này tối thiểu có thực lực Linh Sư cao cấp, dường như còn mạnh hơn vài phần.

- Đừng có trừng mắt với ta, có thể chết trong tay Tàn Báo ta, đây là vinh hạnh của ngươi đấy/

Tên tù nhân Tàn Báo vặn vẹo cổ một cái, mỉm cười nói.

Lăng Tiếu biết rõ tên này sắp hạ sát thủ, tinh thần lực lập tức tụ nhanh, cho dù hắn chết cũng khiến tên này biến thành ngu ngốc.

- Ân?

Tàn Báo muốn hạ sát thủ thì nhíu mày, lúc này không cam lòng nói:

- Coi như số ngươi gặp may!

Ngay sau đó hắn ném Lăng Tiếu qua một bên, chính mình chạy ra xa, tốc độ kia quả thực nhanh tới mức dọa người.

Ba!

Lăng Tiếu bị ném vào một gốc cây, gốc cây bị gãy đoạn.

Phốc!

Lăng Tiếu bị chấn động phun máu tươi, hiển nhiên bị thương nặng.

Sau một khắc một đạo thân ảnh xuất hiện bên người Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu không có sao chứ?

Người tới chính là Mộc Ân.

- Sư... Sư bá, tù phạm vừa trốn!

Lăng Tiếu gian nan nói ra. Hắn thật sự không nghĩ tới tên kia lợi hại như vậy, nhẹ nhàng ném đi thiếu chút nữa lấy mạng hắn rồi, khá tốt hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, năng lực phòng ngự xem như cũng được, đổi lại là Huyền Sĩ cao giai đã sớm bỏ mạng rồi.

- Ta biết rõ, tên kia rõ ràng có thể tự hành cởi bỏ phong ấn, xem ra hắn có lĩnh ngộ, ngươi trước tiên chữa thương đi, ta đuổi theo hắn, tuyệt không thể cho tên này trốn.

Thần sắc Mộc Ân ngưng trọng nói.

Xem bộ dáng thì rất xem trọng tên tù nhân này.

Mộc Ân lướt đi trên không trung, đuổi theo Tàn Báo kia.

Lăng Tiếu lập tức ngồi xuống khôi phục thương thế.

Đồng thời trong nội tâm cũng nổi lên sóng to gió lớn.

Vừa rồi khí tức của tên tù nhân quá tà ác, hơn nữa thực lực phi thường cường đại, bộ dáng chỉ ba mươi tuổi, rõ ràng đã là Linh Sư cao giai, xem ra người nọ tuyệt đối là thiên tài tuyệt đỉnh.

Hắn khó hiểu chính là đối phương lợi dụng tiên thiên âm phong sát khí của hắn cởi bỏ phong ấn.

Năng lực và tâm kế của người này quá đáng sợ ah!

Một giờ sau Lăng Tiếu khôi phục thương thế.

Mộc Ân cũng trở về, thấy hắn thất vọng thì biết đã mất dấu.

Cùng lúc đó tất cả trưởng lão trong Diễm Hỏa Cốc tụ tập lại thương nghị đối sách.

- Tinh quáng đã xuất hiện Địa Hỏa Thử, cơ hồ toàn bộ tù nhân trúng hỏa độc, tuy đã khu trừ hỏa độc, nhưng mà bị phong ấn huyền lực, căn bản không có biện pháp vận hành huyền lực, thương thế còn chưa khôi phục, hiện tại thương nghị một chút nên lấy tinh quáng thế nào, mặt khác nói cho mọi người một tin tức xấu, Tàn Báo tự hành cởi bỏ phong ấn trốn đi rồi.

Thần sắc Mộc Ân ngưng trọng nói ra.

- Cái gì, Tàn Báo đã tự cởi bỏ phong ấn sao?

Vài tên trưởng lão thần sắc trở nên hoảng sợ, nhắc tới Tàn Bố rất kiêng kị.

- Đúng vậy, ta đuổi theo một lúc thì mất bóng dáng của hắn, hắn có thể che giấu khí tức, xem ra muốn tìm hắn quá khó khăn.

Mộc Ân đáp.

Trương Lực nói:

- Tin tức Tàn Báo đào tẩu phải bẩm báo cho tông môn, nhất định phải mau chóng tìm được hắn, vạn nhất hắn quay về Ma Ảnh Môn, chỉ sợ bọn chúng sẽ chú ý tới tinh quáng của chúng ta.

- Trương sư đệ nói đúng, nhưng mà bây giờ quay về tông môn đã không kịp, ta cảm thấy nên cho hai người đi tìm tung tích Tàn Báo, một khi phát hiện hắn thì phải giết chết, một phương diện khác triệu tập tất cả chấp sự cùng đệ tử, bảo bọn họ đi vào lấy quặng, hôm nay huyền tinh bên trong không còn lại bao nhiêu, có thể thu thập xong trước 7-1 âm lịch, trong vòng nửa tháng có thể rút khỏi nơi này

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 354 - Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên. (1)

Mộc Ân đề nghị.

Hắn vừa nói xong cũng được một trưởng lão khen.

- Đúng vậy, hiện tại Băng Hàn Đan thập phần đầy đủ, căn bản không e ngại hỏa độc, do chúng ta động thủ lấy tinh quáng thì nhanh hơn nhiều, trong chúng ta lưu một người trấn thủ, coi chừng bọn chúng, không cho bọn chúng nuốt riêng là được rồi.

- Cho dù bọn chúng âm thầm thu mấy khối cũng chẳng có gì, còn tốt hơn lưu lại chén canh cho người khác.

Một trưởng lão phụ họa.

- Nếu tất cả mọi người tàn thành, cứ làm như thế, Lỗ sư đệ, Vương sư đệ, phiền toái hai người tìm kiếm tung tích của Tàn Báo, ta cùng lão Trương lưu thủ nơi đây, Nam sư đệ ngươi quay về tông môn một chuyến, mang việc này bẩm báo tông chủ.

Mộc Ân an bài nói ra.

Mọi người nhao nhao gật đầu, làm việc của mình.

Kế tiếp Mộc Ân bắt đầu triệu tập tất cả chấp sự cùng đệ tử tới, phân phó bọn họ đi vào thu thập tinh quáng.

Đương nhiên trưởng lão và đệ tử Dược Phong không làm việc này.

Đây là đặc quyền của Dược Phong.

Nếu như Luyện dược sư tôn quý cũng phải gia nhập lấy tinh quáng, việc này truyền đi sẽ là trò cười của người khác.

Nhưng mà lúc tất cả mọi người hành động gấp rút, trong động có biến hóa kinh người.

Trong động đen kịt, mười hạt châu sáng ngời chiếu sáng động.

Chấp sự và mười tên đệ tử Tử Thiên Tông cùng tụ tập trong động, vô cùng chen chúc.

Trương Lực cất cao giọng nói:

- Trên vách động có dựng dực hạ phẩm huyền tinh, các ngươi phải mau chúng thu thập chúng lại, đến lúc đó thống nhất giao cho ta, ai thu thập huyền tinh nhiều thì khi quay về tông môn sẽ có công lao, cũng ban thưởng trăm khối hạ phẩm huyền tinh.

Trương Lực nói lời này tất cả chấp sự cùng đệ tử nhao nhao leo lên vách động lấy huyền tinh.

Trăm khối hạ phẩm huyền tinh, đây là ban thưởng rất phong phú, lúc bình thường, thời gian một năm chưa chắc kiếm được trăm khối huyền tinh đấy.

Ngoài động, Mộc Ân tĩnh tọa dưới đại thụ, bên cạnh hắn còn có vài tên đệ tử.

Theo thứ tự là Vân Mộng Kỳ, Lăng Tiếu, Băng Nhược Thủy cùng với Ngọc Liệt Diễm.

Các nàng không cần phải vào động thu thập tinh quáng, mặt khác còn có vài tên nữ đệ tử bị điều về tông môn, nơi này không cần nữ đệ tử lao động như thế.

Mộc Ân nhắm mắt ngồi đó, như lão tăng nhập, không có việc gì không ai quấy rầy hắn.

Mà Lăng Tiếu thì xấu hổ, bị ba thiếu nữ xinh đẹp vây quanh, chẳng biết tại sao trong lòng thập phần sợ hãi.

Trước mặt hắn là Vân Mộng Kỳ, ánh mắt tuy đặt vào chỗ quặng mỏ, thế nhưng mà con mắt vẫn lườm trở về, bên trái hắn là Băng Nhược Thủy, trên người nàng tỏa ra hàn khí, khiến cho toàn thân Lăng Tiếu không thoải mái, bên phải hắn chính là Ngọc Liệt Diễm vô cùng thân mật ôm cánh tay của hắn, càng muốn mạng già của hắn mà, bộ ngực sữa ngạo nhân đang cọ cánh tay của hắn, khiến cho nội tâm của hắn hoãng loạn, cũng không dám xằng bậy. Trong lúc nhất thời lâm vào trạng thái quỷ dị.

- Sư tỷ, ngươi có thể cách xa một chút không, trời nóng như thế toàn thân ta đầy mồ hôi nha, ngươi không chê ta nhưng mà ta cũng cảm thấy xấu hổ đấy.

Lăng Tiếu đánh vỡ yên lặng, đồng thời cũng muốn rút cánh tay lại.

Ai ngờ cánh tay lại chạm vào thịt mềm mỹ diệu, không rút ra được.

Cảm giác này làm dục hỏa Lăng Tiếu phun trào, trong nội tâm lại thầm mắng:

- Yêu tinh kia đang định làm cái gì?

Ngọc Liệt Diễm tức giận vũ mị nhìn qua Lăng Tiếu.

- Sư đệ ngươi thật là xấu, khiến người ta ngứa ngứa, nếu không chúng ta đi xa một chút, đừng ở chỗ này trở ngại trưởng lão nghỉ ngơi.

Thời điểm nàng nói lời này, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn qua phía Băng Nhược Thủy, ẩn ẩn có vài phần ý tứ khiêu khích.

- Không được, nhiệm vụ của chúng ta là trông chừng linh quáng, làm sao rời đi chứ?

Lăng Tiếu kiên định lắc đầu.

Chê cười, nếu như rời đi cùng Ngọc Liệt Diễm, Vân Mộng Kỳ nhất định sẽ hiểu lầm, đến lúc đó hắn có nhảy xuống biển cũng không rửa sạch.

- Có trưởng lão ở chỗ này sợ cái gì, huống chi chúng ta lại không đi xa, có chuyện gì trưởng lão cũng cảm ứng được mà!

Ngọc Liệt Diễm lắc lắc tay của Lăng Tiếu ai oán.

- Sư tỷ, ngươi đừng đùa ta nữa, nếu Hoàng sư huynh nhìn thấy chúng ta như thế, chỉ sợ hắn sẽ giết ta diệt khẩu, ta chỉ là Huyền Sĩ cao giai nho nhỏ, cũng không phải đối thủ của hắn, ta nhìn ngươi nên bỏ qua cho ta đi.

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói ra.

Tuy nói Ngọc Liệt Diễm cho dù tướng mạo hay thân thể tuyệt đối là thượng đẳng, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không dám dễ dàng đụng vào nàng. Loại nữ nhân này nhìn thì ăn ngon, nhưng quả thực có tiến triển mang tính thực chất nào đó thì trốn không thoát, huống hồ Vân Mộng Kỳ ở chỗ này, hắn không dám trắng trợn chiếm tiện nghi, bằng không liếc mắt đưa tình với nàng, ngược lại cũng có thể giải buồn.

- Hắn dám, hắn chỉ là gia hỏa nhìn ngòn mà chẳng dùng được!

Vừa nhắc tới Hoàng Dật Phong, Ngọc Liệt Diễm tức giận quát lên, ánh mắt lộ ra vài phần chén ghét, nhìn qua Lăng Tiếu cười nói:

- Sư đệ, chẳng lẽ ngươi không biết tâm ý của sư tỷ sao?

Trong đôi mắt phượng của nàng sáng long lanh động lòng người, làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Lúc này thân thể Vân Mộng Kỳ trước mặt Lăng Tiếu khẽ run lên, người khác có lẽ không quá để ý, nhưng mà Lăng Tiếu nhìn thấy.

- Sư tỷ, ta cầu ngươi, đừng làm rộn được hay không?

Lăng Tiếu cầu khẩn.

Vạn nhất Vân Mộng Kỳ thực hiểu lầm, vậy thảm rồi!

- Chẳng lẽ sư tỷ thật sự bị ngươi chán ghét như thế?

Ngọc Liệt Diễm làm ra tư thái tiểu nữ nhân, trong mắt phượng có hơi nước nhàn nhạt.

Lăng Tiếu vừa muốn mở miệng nói chuyện, Băng Nhược Thủy lạnh lùng nói:

- Thật không biết xấu hổ!

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu phát hiện nhiệt độ quanh người giảm xuống vài phần, khiến cho hắn cảm thấy rùng mình..

Ngọc Liệt Diễm nhõng nhẽo cười nói:

- Ha ha, Nhược Thủy sư muội ghen?

Băng Nhược Thủy quay mặt qua chỗ khác, không có trả lời nàng.

- Nhược Thủy sư muội nếu ưa thích hắn, vậy chúng ta mỗi người một nửa đi, Lăng Tiếu sư đệ xuất sắc như vậy, hai người chúng ta phục thị hắn cũng không thiệt thòi!

Ngọc Liệt Diễm tiếp tục dịu dàng nói ra.

Lời này vừa nói ra, Lăng Tiếu cảm giác có cảm giác chấn động.

Nữ nhân này càng nói càng không hợp thói thường.

Băng Nhược Thủy quay mặt lại lạnh lùng nhìn qua Ngọc Liệt Diễm.

- Ta không có yêu thích chia xẻ nam nhân với người khác.

Vốn lời này cũng không có cái gì, Lăng Tiếu cũng không cảm thấy không ổn.

Thế nhưng mà câu kế tiếp, thiếu chút nữa làm cho hắn sụp đổ.

Băng Nhược Thủy lúc này đi tới ôm cánh tay còn lại của Lăng Tiếu, nhàn nhạt nói:

- Hắn đã là nam nhân của ta, ta không thích chia xẻ hắn với ai cả.

Giọng điệu này có vài phần ôn nhu và kiên định trong đó, gương mặt lạnh

như băng của nàng bây giờ hơi đỏ hồng.

Ngọc Liệt Diễm bị lời này của Băng Nhược Thủy làm kinh ngạc ngây người, Vân Mộng Kỳ trực tiếp quay mặt lại nhìn qua Băng Nhược Thủy, mà Mộc Ân cũng từ chỗ này dời qua gốc cây khác.

- Khanh khách... Thật không nghĩ tới Nhược Thủy sư muội lợi hại như vậy, rõ ràng sư đệ bị ngươi đoạt được, nhưng mà sư tỷ ta không ngại làm thiếp của sư đệ đâu, không biết Nhược Thủy sư muội có ngại không?

Ngọc Liệt Diễm che miệng cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 355 - Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên. (2)

- Ngươi nghe không hiểu ý của ta à? Ta không có thói quen chia xẻ nam nhân của mình với ai khác.

Băng Nhược Thủy thập phần cường thế trả lời.

- Có thật không? Nếu ngươi nói sư đệ là nam nhân của ngươi, nhưng mà ta lại phát hiện thủ cung sa của ngươi vẫn còn đấy!

Ngọc Liệt Diễm lườm cánh tay phấn nộn của Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy gương mặt đỏ hồng, nhưng mà nàng vẫn ôm cánh tay của Lăng Tiếu đáp:

- Ai cần ngươi lo, tóm lại hắn là nam nhân của ta, nếu như ngươi thật sự muốn đạt được hắn, trì phi đánh bại ta!

- Xem ra Nhược Thủy sư muội muốn độc chiếm sư đệ rồi, nhưng mà sư tỷ rất hứng thú với sư đệ, xem ra chỉ có thể đọ sức với sư muội một phen.

Ngọc Liệt Diễm ứng một tiếng, quanh người tỏa ra hỏa quang đậm đặc.

- Đủ rồi, các ngươi có thôi hay không?

Thân thể Lăng Tiếu chấn động, quát lớn.

Xoát!

Hai ánh mắt lưỡi dao sắc bén lập tức bức thẳng vào người hắn.

Khí thế của Lăng Tiếu héo rũ, lúc này cầu khẩn.

- Hai bà cô, tính toán ta cầu các ngươi được hay không, ta là người nhát gan sợ phiền phức, lại không có bản lãnh gì, hôm nay ngay cả Linh Sư cũng không phải, cho dù lớn lên ngọc thụ phong lâm, tiêu sái tuấn lãng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở... Thế nhưng mà ta cảm thấy ta không thích hợp với các ngươi, chớ vì ta mà tổn thương hòa khí, làm vậy nội tâm của sư đệ sợ hãi bất an lắm.

- Ha ha... Cười... Chết cười ta rồi!

Lăng Tiếu vừa nói xong, Ngọc Liệt Diễm ôm bụng cười ha hả.

Băng Nhược Thủy giống như băng hàn vạn năm không thay đổi cũng mỉm cười, nhưng mà nàng quay mặt chỗ khác không ai thấy rõ.

Ngay cả Vân Mộng Kỳ cũng liếc xéo Lăng Tiếu, một mình bỏ đi chỗ khác.

- Xong, toàn bộ xong, Mộng Kỳ khẳng định ghen rồi!

Lăng Tiếu thấy bóng lưng uyển chuyển của Vân Mộng Kỳ rời đi thì đổ mồ hôi lạnh.

- Chưa thấy qua gia hỏa nào đánh rắm thối như ngươi, nhưng mà sư tỷ ưa thích.

Ngọc Liệt Diễm ngừng cười nói ra..

- Không được ôm hắn.

Băng Nhược Thủy hừ lạnh nói.

- Đi, hai người các ngươi đi qua một bên giải quyết đi, ta muốn yên lặng một chút!

Thần sắc Lăng Tiếu như có tang.

Hai nữ phát giác được tâm tình Lăng Tiếu sa sút, lúc này cả hai buông Lăng Tiếu ra, sau đó an tĩnh ngồi tại chỗ.

- Lúc này có thể giải thích thế nào đây?

Lăng Tiếu ngồi ở đó đau khổ suy nghĩ.

- Tính toán, nhi nữ tình trường cuối cùng vẫn không thực, tăng thực lực trước rồi nói sau.

Lăng Tiếu than nhẹ một câu, nhắm mắt lại tĩnh tọa.

Ba ngày qua nhanh, trong ba ngày này chấp sự và đệ tử không ngừng thu thấp tinh quáng, tốc độ còn nhanh hơn đám tù phạm mấy chục lần.

Chiếu theo tốc độ này, chắc hẳn không qua mười ngày là thu xong tinh quáng.

Ba ngày này Lăng Tiếu có Ngoan Sinh Thảo trợ giúp, càng không ngừng lợi dụng hỏa độc luyện tạng.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến tiến giai thật nhanh, tin tưởng chỉ cần kiên trì thêm một thời gian ngắn, hoàn toàn có thể bước vào luyện tạng đại thành.

Tốc độ như vậy làm cho Lăng Tiếu tặc lưỡi không thôi.

Đồng thời huyền lực trong cơ thể hắn đang ở trạng thái tràn đầy, Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng thứ ba nhồi đầy một nửa khiếu huyết, cách tầng thứ ba viên mãn càng gần.

chuyện khác đáng nhắc tới,. Hỏa Kỳ Lân bị hắn thả ra ngoài, không muốn quay về trong bao tay nữa.

Việc này làm cho Lăng Tiếu có chút ảo não, nhưng mà lại không thể làm gì, cứ mặc tiểu gia hỏa này, nó cũng không phải hộ thân linh thú của hắn, hắn không có biện pháp cường cầu nó.

Đột nhiên nhiều ra tiểu linh thú đáng yêu, làm cho Ngọc Liệt Diễm rất là kinh ngạc cùng mừng rỡ.

Đáng tiếc Hỏa Kỳ Lân sinh ra khó gần, trừ Lăng Tiếu ra ai cũng không đụng được.

Chuyện này làm cho Ngọc Liệt Diễm rất bất mãn, vẫn quấn quít lấy Lăng Tiếu bảo cho nàng mượn tiểu gia hỏa chơi vài ngày.

Nhưng mà Băng Nhược Thủy cũng không biết uống nhầm thuốc nào, cũng thường ở bên người Lăng Tiếu, không động thủ với Ngọc Liệt Diễm thì cũng quấn lấy hắn.

Hai người thường xuyên mùi thuốc súng mười phần, nhưng mà hắn không ngăn được.

Lăng Tiếu thập phần nghi hoặc:

- Hai nữ nhân này đoán chừng có thù oán từ kiếp trước, cả đời này sẽ làm

đối đầu, một băng một hỏa, đúng là băng hỏa khó dung.

Bình tĩnh ba ngày, thẳng đến ngày thứ tư thì trong tinh quáng có Địa Hỏa Thử, có mấy gã chấp sự còn bị cắn tổn thương.

Khá tốt có Lăng Tiếu ở đây, bọn họ hữu kinh vô hiểm.

Nhưng mà Địa Hỏa Thử xuất hiện làm cho Mộc Ân nghi hoặc:

- Chẳng lẽ gần tinh quáng này có hang chuột sao?

Gần tinh quáng có hang chuột hay không tạm không nói tới.

Ngày hôm nay Mộc Ân, Trương Lực cùng Vân Mộng Kỳ đều tụ tập cùng một chỗ, như lâm đại địch, đồng thời bay lên giữa không trung.

Mộc Ân nhìn qua phía trước cao giọng nói:

- Thần thánh phương nào, đã đến vì sao không hiện thân?

Ngay sau đó rừng cây trong Diễm Hỏa Cốc xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

Một người trong đó cười ha hả, nói:

- Thật không hổ là trưởng lão Tử Thiên Tông, chúng ta còn chưa tới đã bị ngơi phát hiện, quả nhiên lợi hại.

- Là người Bái Nguyệt Tông, mọi người phải cẩn thận!

Mộc Ân phân biệt truyền âm cho Trương Lực cùng Vân Mộng Kỳ nói ra.

Bọn người Mộc Ân nhìn qua năm người phía trước đều mặc áo đen, bốn nam một nữ, trừ nữ nhân rá, bốn tên nam nhân còn lại bộ dáng lão nhân, kì thực đều giống như bọn người Mộc Ân, đều là lão nhân trăm tuổi, nữ nhân kia thì che mặt giống như Vân Mộng Kỳ, nàng che cái khăn màu tím nhạt, mà Vân Mộng Kỳ che khăn màu tím sậm, không thấy rõ dung mạo của nàng ta, nhưng mà từ tư thái phong tình vạn chủng của nàng mà nhìn, có lẽ thuộc về loại nữ nhân thiếu phụ, là vưu vật bất cứ nam nhân nào gặp qua cũng phải giơ ngón cái tán thưởng.

- Thì ra là trưởng lão Bái Nguyệt Tông, không biết tới lĩnh vực của Tử Thiên Tông chúng ta muốn làm gì?

Mộc Ân nhìn năm người kia hỏi thăm. Đồng thời cũng âm thầm đề phòng, đối phương rõ ràng che dấu hành tung mà tới, có thể thấy được trong lòng có dị tâm, chẳng lẽ tin tức tinh quáng bị lộ ra ngoài?

- Tại hạ Bái Nguyệt Tông Mộ Cơ, đây là mấy trưởng lão của bổn tông, trùng hợp đi ngang qua nơi đây, biết rõ trưởng lão quý tông làm việc ở đây, đặc biệt tới đây hỏi thăm, có chỗ quấy rầy xin hãy tha lỗi!

Nữ tử che mặt kia cung kính thi lễ với Mộc Ân bên này.

Giọng của nàng như nước suối tươi mát, giống như thấm vào lòng người, làm cho người ta cảm thấy hết sức êm tai.

Nghe đối phương cho biết họ tên, Mộc Ân cùng Trương Lực cũng kinh ngạc.

Mộc Ân khôi phục thong dong.

- Thì ra là Nguyệt Nữ của Bái Nguyệt Tông, lão hủ thất kính, ta chính là Mộc Ân Mộc Kỳ Phong của Tử Thiên Tông, nếu như các vị không có chuyện gì thì rời đi đi, bổn tông chúng ta làm việc ở đây, không thể chiêu đãi

chư vị, thất kính xin tha lỗi.

- Ha ha, chúng ta đương nhiên biết rõ quý tông làm việc ở đây, thế nhưng mà nơi này dường như là khu vực tiếp giá của hai tông, trùng hợp chúng ta cũng muốn làm ít việc ở nơi nay, chắc có lẽ không ngại đại sự của quý tông nha.

Lão giả khô gầy bên cạnh Mộ Cơ cười ha hả nói ra, thần thái vô lễ cuồng vọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 356 - Nguyệt Nữ Của Bái Nguyệt Tông.

Thần sắc Mộc Ân trầm xuống, thản nhiên nói:

- Vị này chính là?

- Lão phu Ngũ Uy!

Lão nhân này vuốt chòm râu bạc nói ra.

- Ngũ Uy? Mộc sư huynh ngươi nghe qua trong Bái Nguyệt Tông có trưởng lão như vậy không?

Trương Lực sững sờ nhìn qua Mộc Ân hỏi.

- Chưa nghe nói qua!

Mộc Ân nhàn nhạt đáp.

Kỳ thật bọn họ cũng đều biết Ngũ Uy này chính là tân tấn trưởng lão của Bái Nguyệt Tông, vừa đột phá Vương giai không lâu.

Trong tất cả tông môn, mỗi có một cường giả Vương giai sinh ra đều được tông môn coi trọng.

Nhưng mà Trương Lực cùng Mộc Ân cố ý nói như vậy chính là không quen nhìn thần sắc ngạo mạn của Ngũ Uy.

Tử Thiên Tông cùng Bái Nguyệt Tông là tông môn lân cận, thực lực hai tông

kém không nhiều lắm, nhưng mà bài danh của Tử Thiên Tông còn trên Bái Nguyệt Tông, mà Ngũ Uy bộ dáng cao cao tại thượng giống như tông chủ Bái Nguyệt Tông vậy, làm cho người ta chán ghét đến cực điểm.

Mà Trương Lực cùng Mộc Ân đều tiến giai Vương giai đã lâu, cũng là nhân vật thành danh, tự nhiên sẽ không cho rằng loại người tiến giai sau như hắn mạnh hơn mình, mà lần này là đại sự liên quan tới tôn nghiêm Tử Thiên Tông, tuyệt không thể qua loa.

- Các ngươi nói cái gì, rõ ràng không biết Ngũ Uy ta?

Lão giả Ngũ Uy lập tức không vui.

- Tông chủ Bái Nguyệt Tông Mộ và Nguyệt Nữ điện hạ chúng ta đã biết qua từ lâu, nhưng mà ngươi quá lạ mặt.

Trương Lực không khách khí nói.

- Hỗn đản, các ngươi dám xem thường bổn vương!

Ngũ Uy mắng to một tiếng, linh lực vàng kim hiện ra, quanh thân có cuồng phong gào thét.

Ngũ Uy tiến tấn Vương giai đã hơn một năm, trong Bái Nguyệt Tông hưởng thụ đãi ngộ trưởng lão, tất cả chấp sự và đệ tử trong tông môn nhìn thấy hắn cũng phải gọi một tiếng trưởng lão đại nhân, bọn họ nịnh nọt với hắn, loại cảm giác này làm cho hắn sảng khoái tới cực điểm. Điều này cũng dưỡng thành thái độ ngạo mạn của hắn, thật giống như "Lão tử chính là đệ nhất thiên hạ, các ngươi đều phải nghe ta hiệu lênh", tư thái cao ngạo vô cùng.

Trong các trưởng lão Bái Nguyệt Tông cũng không có quan tâm tới hắn, ai đột phá đến Vương giai đều đắc chí, cao ngạo tự đại, là ở tây bắc cường đại

nhất chính là Vương giai. Trong khu vực này Vương giai chính là nhân vật cao cao tại thượng.

- Như thế nào, ngươi xác định muốn động thủ à?

Mộc Ân nhàn nhạt nhìn qua Ngũ Uy nói ra.

- Lão tử muốn cho đám người Tử Thiên Tông các ngươi biết rõ uy danh của bổn vương.

Ngũ Uy chưa từng bị người ta bỏ qua, rõ ràng muốn ra tay với đám người Mộc Ân.

Lúc này Mộ Cơ kêu khẽ.

- Ngũ trưởng lão không thể vô lễ, lùi lại cho ta.

- Nguyệt Nữ, bọn chúng kinh người quá đáng!

Ngũ Uy khó chịu nói.

- Đủ rồi, hai vị này là chính là tiền bối Tử Thiên Tông, chúng ta không thể thất lễ được.

Mộ Cơ nhẹ giọng quát.

Ngũ Uy không dám cải lời Mộ Cơ, chỉ có thể thu liễm tính tình, thối lui đến bên cạnh Mộ Cơ, nhưng mà trong mắt của hắn không cam lòng rất nhiều, trong nội tâm thầm hô.

- Lão tử sẽ tìm mặt mũi trở về.

Mộ Cơ đưa ánh mắt nhìn qua người Vân Mộng Kỳ, nói sang chuyện khác.

- Chắc hẳn vị này chính là hòn ngọc quý trong tay tông chủ quý tông, Mộng Kỳ muội muội a?

- Tiểu nữ chính là Vân Mộng Kỳ, không biết Nguyệt Nữ có gì chỉ giáo?

Vân Mộng Kỳ không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

- Chỉ giáo thì không dám, trẻ tuổi như Mộng Kỳ muội muội đã đạt tới Vương giai, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng ah!

Mộ Cơ tán dương nói ra.

Mộc Ân cùng Trương Lực khó hiểu Mộ Cơ rốt cuộc đánh chủ ý gì.

Nhưng mà Vân Mộng Kỳ cũng không phải loại người được tân bốc vài câu là kiêu ngạo tận trời, nàng nhìn Mộ Cơ nói:

- Nguyệt Nữ tỷ tỷ khoa trương, ngươi mới là kỳ nữ nổi danh cả tây bắc đấy, so với tỷ tỷ thì muội muội còn kém xa lắm, ngày sau Mộng Kỳ nhất định tự mình đến Bái Nguyệt Tông thảo luận với tỷ tỷ một hi, nhưng mà hôm nay muội muội có chuyện quan trọng trong người, tỷ tỷ cùng chư vị xin cứ tự nhiên.

Mộc Ân cùng Trương Lực thầm hô trong lòng.

- Tiểu thư thật sự thông minh ah!

Mặc kệ Mộ Cơ xuất phát từ ý đồ gì, các nàng ở chỗ này lâu hơn một giây, tinh quáng có thể bị phát giác. Bọn người Mộc Ân không muốn chuyện này bị phát hiện, tuy bọn hắn không sợ đám người Mộ Cơ, nhưng mà thực sự

đánh nhau, bọn họ không gánh được, bên họ chỉ có ba gã Vương giai, còn đối phương có năm Vương giai.

Vân Mộng Kỳ mượn lời Mộ Cơ yêu cầu bọn họ rời khỏi, xác thực phản ứng rất nhanh nhẹn.

Mộ Cơ khẽ cười nói:

- Muội muội khiêm tốn, nếu muội muội muốn thảo luận với ta một hai, cải lương không bằng bạo lực, không bằng chúng ta nghiên cứu ngay đây đi.

Lời này vừa nói ra thần sắc Mộc Ân cùng Trương Lực hơi đổi.

Vân Mộng Kỳ đáp.

- Tỷ tỷ đang ép buộc sao?

Thời điểm Mộ Cơ đang muốn nói chuyện, Mộc Ân nhíu mày, hét lớn một tiếng.

- Thật can đảm, ai dám xâm phạm nơi trú quân Tử Thiên Tông chúng ta!

Ngay sau đó một trảo mang theo linh lực màu xanh lục nện xuống dưới.

Ầm ầm!

Một phạm vi rộng lớn bị đánh trúng, bụi bay mù mịt, trên mặt đất lõm xuống hơn mười trượng.

Vương giai phát huy cường đại như vậy.

Một đạo nhân ảnh đã sớm từ nơi bị đánh trúng bay lên, trực tiếp bay đến giữa không trung, người này cũng là một tên cường giả Vương giai.

Tất cả chấp sự và đệ tử đang trong tinh quáng nghe tiếng nổ này lập tức chấn động.

Mọi người ngẩng đầu nhìn qua cường giả giữa không trung, đều phát giác được đây là đại sự.

- Mộc Ân, ngươi chiêu đãi bằng hữu cũ như vậy sao?

Lão giả bay lên từ mặt đất nhìn qua Mộc Ân nói ra.

Người này cũng như bọn người Mộ Cơ, mặc nguyệt bào trên người, mắt ưng mũi câu, ngạch cốt nhô cao, dáng người cao gầy, một thân khí tức bá đạo dị thường.

- Là ngươi!

Mộc Ân thấy rõ gương mặt người tới, thần sắc nhẹ nhõm một chút.

- Xem ra ngươi còn không có quên bằng hữu cũ nha!

Lão gỉ kia tới bên người Mộ Cơ.

- Hừ, uy danh của Tề Vương, Mộc mỗ làm sao quên được, nhưng mà Tề Vương lén lén lút lút lẻn vào nơi trú quân của chúng ta muốn như thế nào?

Mộc Ân hừ lạnh nói.

Người này là cường giả Vương giai thành danh đã lâu của Bái Nguyệt Tông, tên là Tề Định, người này la Vương giai trung giai, trong tây bắc có danh

tiếng to lớn.

Bái Nguyệt Tông đồng loạt xuất động sáu gã cường giả Vương giai, hơn nữa hành tung ẩn nấp, chắc chắn là có mưu đồ.

- Mộc Ân ta cũng không nói nhảm với ngươi, tinh quáng trong Diễm Hỏa Cốc này đại bộ phận đều bị Tử Thiên Tông các ngươi lấy đi, còn lại lưu cho Bái Nguyệt Tông chúng ta, các ngươi ăn thịt cũng nên chừa chút canh cho chúng ta, ngươi nói đúng hay không?

Tề Định nói thẳng vào vấn đề.

Lời này vừa nói ra thần sắc Mộc Ân ba người biến đổi.

var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 357 - Đại Chiến. (1)

Mộc Ân, lời này của ngươi không đúng, hai tông chúng ta có ranh giới là Diễm Hỏa Cốc, một phân thành hai, tinh quáng nơi này nằm giữa Diễm Hỏa Cốc, hai tông đều có phần, nếu tinh quáng bị các ngươi phát hiện trước, đạt được trước thì tông môn chúng ta không truy cứu nữa, hôm nay tông ta biết rõ, như vậy tinh quáng còn lại phải là của tông môn chúng ta.

Tề Định cứng rắn.

- Nếu như ta không giao ra thì sao?

Mộc Ân lạnh lùng nói, đồng thời đã bắt đầu đề phòng.

- Thật sự có đảm lượng, chúng ta có sáu người, các ngươi chỉ có ba người, cũng dám chống lại chúng ta, Tề sư huynh không nên nói nhảm với chúng, chúng ta cùng diệt bọn chúng, đến lúc đó tinh quáng thuộc về Bái Nguyệt Tông!

Ngũ Uy lúc này hung hăng nhảy ra.

- Thật can đảm!

Mộc Ân cùng Trương Lực quát lên.

- Hắc, xem ra các ngươi còn không nhận rõ tình thế, trong một phút đồng hồ các ngươi không rút đi, ta sẽ diệt toàn bộ người của Tử Thiên Tông các ngươi.

Ngũ Uy cười âm trầm nói một câu, linh lực màu vàng ngưng tụ vào lòng bàn tay.

Xem ra dường như chuẩn bị ra tay.

- Ngũ sư đệ không nên gấp gáp, cho bọn chúng thời gian cân nhắc.

Tề Định nhàn nhạt nói.

- Tề Định, Nguyệt Nữ, các ngươi thật sự muốn là địch với Tử Thiên Tông chúng ta?

Mộc Ân nói.

- Lời ấy sai rồi, chúng ta cũng không muốn gây chiến, chỉ cần các ngươi nhường một bước, rút lui khỏi nơi đây, hai tông chúng ta sẽ chung sống hòa bình.

Tề Định vẫn đoán được bọn người Mộc Ân sẽ như vậy, khí định thần nhàn nói một câu.

- Mộc sư huynh, xem ra việc này không bỏ qua được, không bằng chúng ta cá chết rách lưới với bọn chúng.

Trương Lực tức giận nói một câu.

Mộc Ân do dự một chút và nói:

- Kỳ thật huyền tinh còn thừa không còn nhiều, cho dù tặng cho Bái Nguyệt Tông cũng không sao, nhưng mà nơi này là lĩnh vực của tông môn chúng ta, nếu như hôm nay nhượng bộ, tất tổn hại thanh danh bổn môn, nghĩ đến chỉ có chiến một trận!

Hắn nhìn qua Vân Mộng Kỳ, nói:

- Tiểu thư, ta và Trương sư đệ sẽ tranh tài với bọn chúng, ngươi thừa cơ thoát càng nhanh càng tốt, trở lại tông môn nhất định phải mang chuyện này bẩm báo cho tông chủ, ngày sau nhất định phải báo thù Bái Nguyệt Tông.

- Ta sẽ không trốn!

Trong đôi mắt Vân Mộng Kỳ hiện ra thần sắc kiên định nói một câu.

- Thời gian đã qua, chiến hay lui!

Tề Định hỏi.

- Tề Định ngươi khinh người quá đáng!

Mộc Ân hít sâu một hơi, khí thế Vương giai phát ra.

- Gian ngoan mất linh, chúng ta cùng lên, không lưu tên nào!

Tề Định âm tàn nói một tiếng, một thân hỏa thuộc tính lập tức tăng vọt.

- Lão tử đã sớm không chờ được rồi, phải cho đám gia hỏa Tử Thiên Tông các ngươi nhớ kỹ lợi hại của Ngũ Uy ta.

Ngũ Uy hét lớn một tiếng, bàn tay tụ tập linh lực màu vàng đánh thẳng vào Mộc Ân.

- Ta đúng là muốn nhìn ngươi có năng lực gì!

Mộc Ân ứng một tiếng, thân thể của hắn biến mất không thấy gì nữa.

- Ngũ sư đệ coi chừng, hắn ở sau lưng ngươi.

Tề Định nhắc nhở quát một tiếng, thân thể của hắn bay lên phía trước.

Nghe Tề Định nhắc nhở, Ngũ Uy vội vàng phóng bị sau lưng, thế nhưng mà Mộc Ân cường chiêu đã tới.

Oanh!

Ah!

Ngũ Uy kêu thảm một tiếng liền bị Mộc Ân đánh bay từ trên cao xuống đất.

Lúc này Tề Định cũng đã tới bên người Mộc Ân, hai người lập tức đại chiến với nhau.

Vài tên Vươn giai của Bái Nguyệt Tông bên kia nhanh chóng chia thành ba nơi, một người đi hiệp trợ Tề Định đánh chết Mộc Ân, hai tên Vương giai khác chống lại Trương Lực, Mộ Cơ tắc thì chống lại Vân Mộng Kỳ.

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không sợ rước lấy tai nạn cho quý tông sao?

Vân Mộng Kỳ nhìn qua Mộ Cơ nhàn nhạt nói ra.

Mộ Cơ dịu dàng nói:

- Chỉ cần các ngươi toàn bộ ở lại nơi này, ai biết chứ?

Dứt lời trong tay xuất hiện hai thanh loan nguyệt đao, thân đao tỏa ra hàn ý thấu xương, hào quang chói mắt không ai dám nhìn thẳng.

Hai thanh loan nguyệt đao này là đao khí tam giai cao cấp, thuộc về tinh phẩm trong tam giai.

- Đã như vầy muội muội liền chỉ điểm tỷ tỷ một hai!

Trong tay Vân Mộng Kỳ lóe lên, một thanh trường kiếm màu xanh da trời hiện ra, khí tức thuộc tính chấn động cười đại xuất hiện.

Đây chính là tứ giai trung giai Nhu Tịch Kiếm đoạt được trong động quật truyền thừa.

- Người tốt, kiếm tốt, không biết chiến lực có tốt như vậy không.

Mộ Cơ khen một tiếng, song đao trong tay kéo lê một đạo hào quang.

Vân Mộng Kỳ không lùi mà tiến tới, Nhu Tịch Kiếm trong tay chém ta từng gợn sóng giống như biển cả.

Trong lúc nhất thời trên không trung phát ra âm thanh chiến đấu kinh người, linh lực đủ mọi màu sắc không ngừng hiện ra.

Chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông bên dưới ngẩng đầu nhìn qua đại chiến trên cao, trong nội tâm chiến ý bành trướng. Chỉ tiếc bọn họ không giúp được cái gì.

- Đối phương là người nào, không ngờ dám khiêu chiến trưởng lão.

- Ai biết, nhất định là tới đây bới móc.

- Ngươi nói không phải nói nhảm a, ngươi xem người ta tổng cộng có sáu tên cường giả Vương giai, nhất định là có chuẩn bị, khả năng người ta biết nơi này có tinh quang nên tới cướp đoạt.

- Nói đúng, xem ra việc này khó xong.

...

Ngũ Uy bị Mộc Ân đánh một chưởng đứng lên, toàn thân đầy máu, thoạt nhìn vô cùng chật vật.

- Mẹ kiếp, quá đại ý!

Ngũ Uy nói ra một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hôm nay Mộc Ân bị Tề Định và một tên Vương giai khác vây công, Trương Lực cũng bị hai người vây công, Bái Nguyệt Tông đại chiếm thượng phong, xem ra chỉ sợ không bao lâu đám người Mộc Ân sẽ bại.

Vân Mộng Kỳ bên kia vừa tiến giai Vương giai không lâu, chênh lệch với Mộ Cơ một đoạn nhất định, nhưng mà nàng ỷ vào huyền khí và lam giai huyền kỹ Nhu Tịch Điệp Lãng cho nên đánh ngang tay với Mộ Cơ, nhưng mà không làm gì được đối phương.

Ngũ Uy thầm nghĩ trong lòng.

- Xem ra không cần Ngũ Uy ta hỗ trợ Tề sư huynh cũng có thể tiêu diệt đám tạp chủng Tử Thiên Tông này.

Ánh mắt của hắn nhìn quá đám chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông và đôi mắt đầy âm tàng.

- Những tiểu tạp chủng này do ta thu thập vậy!

Ngũ Uy quát một tiếng, linh lực màu vàng tụ tập vào tay và đánh thẳng vào chập sự cùng đệ tử Tử Thiên Tông.

Ầm ầm!

Ah ah!

Cường chiêu của Vương giai đều lợi dụng thiên địa linh khí công kích, uy lực kinh thiên động địa.

Một chiêu của Ngũ Uy đã trực tiếp tiêu diệt vai tên chấp sự của Tử Thiên Tông.

- Dám giết người của bổn tông, mọi người cùng nhau xông lên tiêu diệt thằng này.

Hình Chiến Thiên hét lớn, sau đó công kích Ngũ Uy.

Hình Chiến Thiên vừa quát lên, lập tức có vài tên chấp sự Tử Thiên Tông vây công Ngũ Uy.

- Hắc hắc, tiểu tạp chủng đến đây đi, đến bao nhiêu bổn vương giết bấy nhiêu.

Ngũ Uy liếm liếm bờ môi cười dữ tợn.

Hình Chiến Thiên thân là chấp sự nội môn, địa vị trong tông khá cao, hôm nay đã là nửa bước Vương giai, miễn cưỡng có nửa phần chiến lực đối chiến Ngũ Uy, nếu đổi thành đối thủ khác, mình hắn liều mạng có thể đấu với vài tên Linh Sư cao giai.

- Tề Định, lời này của ngươi không đúng, Diễm Hỏa Cốc chính chính là lĩnh vực của tôn môn chúng ta, tinh quáng nơi này tự nhiên cũng là của chúng ta, ngươi nên mang người rời đi, miễn phá hư chuyện tốt ngàn năm của tông môn.

Mộc Ân nhàn nhạt đáp lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 358 - Đại Chiến. (2)

Ngũ Uy không nghĩ tới chấp sự của Tử Thiên Tông còn có thực lực cường hãn bực này, hơn nữa vừa rồi bị một chưởng của Mộc Ân đánh nôi thương, trong lúc nhất thời bị bọn người Hình Chiến Thiên vây công liên tục lui ra phía sau.

- Hỗn đản!

Ngũ Uy cảm thấy không còn mặt mũi, hét lớn một tiếng, hai đấm đánh ra quyền ảnh màu vàng.

Rầm rầm!

Phốc phốc!

Hai gã chấp sự của Tử Thiên Tông bị đánh thủng ngực mà chết.

- Con chó đẻ, lão tử đồng quy vô tận với ngươi.

Hình Chiến Thiên mắng to một tiếng, thần sắc tuyệt vọng, nhưng mà trường thương trong tay dũng mãnh đâm Ngũ Uy.

- Đồng quy vu tận với ta, ngươi không có tư cách này!

Ngũ Uy giơ tay lên, linh lực màu vàng hóa thành đao ảnh chém vào trường thương.

Lập tức thương ảnh bị đánh tán đi đao thế bổ về phía Hình Chiến Thiên.

Nửa bước Vương giai cùng Vương giai tuy chỉ cách một bước ngắn, thế nhưng mà thực lực lại chênh lệch khó san bằng được.

Lập tức đao ảnh sắp đánh vào người Hình Chiến Thiên, một tên chấp sự Tử Thiên Tông bay tới đẩy Hình Chiến Thiên ra ngoài, kết cục bị phanh thây.

Đồng thời hai mươi tên chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông đồng loạt oán hận, nhao nhao dùng huyền khí tấn công Ngũ Uy.

- Hạt gạo mà tranh sáng với ánh trăng!

Ngũ Uy khinh thường nói một câu, khí thế toàn thân tăng vọt, hai đấm liền oanh ra mấy quyền, đánh tan công kích của đám người Tử Thiên Tông.

Ngũ Uy vốn tưởng rằng đã ngăn tất cả công kích.

Ai ngờ một đạo băng hàn và một đạo sóng nhiệt từ phía sau đánh tới.

Ngũ Uy thân là cường giả Vương giai, phản ứng nhạy cảm mạnh mẽ, vừa phát giác nguy hiểm đã bay lên trời.

Hai chiêu vừa rồi đánh không trúng.

- Rõ ràng dám đánh lén, ta cho các ngươi chết không yên lành!

Ngũ Uy nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp bên dưới thì tức giận quát lên, đồng thời một đạo linh lực kim sắc đánh ra ngoài..

Hai người vội rút lui, thế nhưng mà linh lực màu vàng vẫn truy kích hai nàng.

Lúc linh lực màu vàng sắp đánh vào ngực hai nàng, vài đạo búa ảnh ở bên

cạnh đánh tới, kịp thời đánh hai đạo linh lực này tan rã, lúc này mới khiến các nàng may mắn thoát khỏi.

Đánh lén Ngũ Uy chính là Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm, mà cứu các nàng chính là Thạch Thiên Hậu.

- Tốt... Tốt, rõ ràng có thể tránh được một chiêu của ta, xem các ngươi còn có thể tránh mấy chiêu!

Ngũ Uy từ trên cao nhìn xuống và cười lạnh, song chưởng mở ra dùng linh lực công kích.

Lúc này đám chấp sự Tử Thiên Tông tổ hợp trận thế, từng đạo linh lực đánh lên cao.

Thạch Thiên Hậu lườm qua một góc.

- Sư huynh ngươi chạy trốn?

Kẻ lâm trận bỏ chạy chính là Hoàng Dật Phong.

Hắn bị Thạch Thiên Hậu gọi như vậy thân thể có chút cứng đờ, tốc độ của hắn nhanh hơn.

- Tiểu nhân ghê tởm!

Thạch Thiên Hậu tức giận mắng một tiếng.

Lúc này đại chiến giữa không trung vô cùng gay cấn.

Mộc Ân cùng Trương Lực bị không ít tổn thương, thế nhưng mà bọn họ vẫn dùng toàn lực quần ẩu.

Mà Ngũ Uy vẫn không ngừng đánh giết đám chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông.

Mắt thấy một gã chấp sự Tử Thiên Tông bị hắn đuổi giết, trong lòng của hắn thật đắc ý.

- Tử Thiên Tông đáng chết, rõ ràng dám xem thường bổn vương, bổn vương sẽ giết toàn bộ các ngươi.

Ngũ Uy ở giữa không trung thao túng linh lực công kích, miệng thì thào nói.

Bỗng nhiên khóe mắt của hắn nhìn thấy có người chạy trốn.

- Ở trước mặt của ta mà dám bỏ chạy, đây chẳng phải là hao tổn danh tiếng của ta sao?

Ngũ Uy cười lạnh một tiếng, trong tay ngưng tụ thành đao nhận, tiện tay vung lên.

XÍU...UU!!

Lưỡi đao màu vàng xé rách không khí, bổ thẳng vào Hoàng Dật Phong đang chạy trốn.

Hoàng Dật Phong giống như cảm giác được nguy hiểm, thân thể dừng lại một chút.

- Không!

Hai mắt của hắn lồi ra, kinh hô một tiếng, lưỡi đao trực tiếp chém qua cổ của hắn.

Huyết hoa văng khắp nơi, đầu thân khác biệt!

- Hắc, xem ai còn dám trốn.

Ngũ Uy cười một tiếng, tiếp tục đánh đám chấp sự Tử Thiên Tông phía dưới.

Nhiều người ở đây còn có một người không tham dự chiến đấu, hắn trốn ở sau dung nham quan sát chiến đấu.

Người này chính là Lăng Tiếu.

Hắn chỉ là Huyền Sĩ cao giai, thực lực thấp nhất, căn bản không có tư cách tham chiến, nhưng không có nghĩa hắn sợ chiến.

Hôm nay hắn đang suy nghĩ làm thế nào trợ giúp tông môn vượt qua nguy hiểm.

- Thực lực quá mức cách biệt, căn bản không cách nào chống lại!

Lăng Tiếu trái lo phải nghĩ không nghĩ ra thượng sách, ảm đạm nói ra.

Nhìn thấy từng chấp sự bị sát hại, trong lòng Lăng Tiếu càng ngày càng sốt ruột, cứ theo đà này sớm muộn gì cũng tới lượt hắn.

- Mẹ kiếp, liều!

Lăng Tiếu dường như quyết định hô lên một tiếng, sau đó nhìn qua Hỏa Kỳ Lân nói:

- Bại gia tử, dẫn ta lên!

Hỏa Kỳ Lân vô cùng nghe lời Lăng Tiếu, lập tức biến thành bộ dáng hai mét, uy phong lẫm lẫm, toàn thân cao quý.

- Nếu như ngươi là linh thú tứ giai thì tốt rồi.

Lăng Tiếu nhảy lên người Hỏa Kỳ Lân, vuốt đầu nó thở dài.

Hỏa Kỳ Lân lúc tam giai trung giai đã có thể chống lại Âm Phong Thú tứ giai, thế nhưng mà cuối cùng cũng không phải đối thủ của Âm Phong Thú, hôm nay nó tuy đã đạt tới tam giai đỉnh phong, thế nhưng mà vẫn không có đạt tứ giai, so với cường giả Vương giai còn kém một đoạn, bằng không bằng chiến lực của nó có thể chấp hai tên Vương giai.

Ngũ Uy từ trên cao nhìn xuống, chém giết liên tục, bản hoàn tất không có ý thức có một người một thú ở phía sau.

Đám chấp sự và đệ tư Tử Thiên Tông bên dưới ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy hành tung của Lăng Tiếu, trong nội tâm kinh ngạc vạn phần.

Băng Ngược Thủy, Ngọc Liệt Diễm và Thạch Thiên Hậu nhìn thấy vừa mừng vừa lo.

Các nàng vui chính là vì Lăng Tiếu còn có hậu chiêu, rõ ràng còn có hộ thân linh thú biết bay, lo sợ Lăng Tiếu bị Ngũ Uy phát hiện, vậy hắn dữ nhiều lành ít.

- Đều ngây ngốc rồi a, lão phu không chơi, xem ra phải diệt toàn bộ các ngươi rồi.

Ngũ Uy nhìn thấy đám người Tử Thiên Tông bên dưới sững sờ, cho rằng bọn họ bị hắn giết sợ hãi, lúc này cười lạnh một tiếng, ngưng tụ cường chiêu hủy diệt, muốn một chiêu duy nhất tiêu diệt mọi người.

Ngũ Uy giết tới đắc ý quên mình, Tử Thiên Tông đã không có chấp sự nào ra tay nữa.

Giờ phút này hắn muốn dùng cường chiêu tiêu diệt toàn bộ đệ tử và chấp sự Tử Thiên Tông.

Chỉ thấy linh lực màu vàng ngưng tụ toàn thân của hắn, Ngũ Uy điên cuồng bạo phát, quanh thân của hắn tỏa ra kim quang chói mắt, từ trên cao nhìn xuống, hắn giống như chiến thần lâm thế, khí thế cực kỳ đáng sợ, uy áp làm cho người ta sợ hãi.

- Chết chắc, mọi người mau chạy đi!

Một tên chấp sự Tử Thiên Tông bị dọa sợ phá gan, toàn thân run lên, quay người chạy trốn.

Hình Chiến Thiên cũng biết không thể làm khác, từ trên cao nhìn xuống, chỉ sợ tất cả mọi người đều chết ở đây.

- Tất cả mọi người phân tán trốn đi.

Hắn quát một tiếng, linh lực toàn thân áp súc lại, ý định liều mạng lần cuối.

Nhưng mà hắn vừa vặn nhìn thấy Lăng Tiếu đã từ từ tiếp cận Ngũ Uy, ánh mắt nhảy vài cái, trong nội tâm thầm hô:

- Chẳng lẽ tiểu tử này còn có biện pháp?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 359 - Chém Giết Vương Giai

Cho dù hắn cũng biết Lăng Tiếu thực lực thấp kém, nhưng đã tới mức sinh tử tồn vong, cũng chỉ có thể ký thác vào tiểu tử này.

Lúc này Ngũ Uy súc thế hoàn tất, chỉ thấy hai chưởng của hắn có kim quáng sáng ngời, linh lực tỏa ra uy áp khủng bố.

Người bên dưới hô hấp dồn dập.

Lúc này bọn người Tề Định đang đại chiến với Mộc Ân phát giác được cái gì, nhìn qua Ngũ Uy quát to:

- Ngươi dám đuổi tận giết tuyệt, Tử Thiên Tông chúng ta sẽ không chết không thôi với Bái Nguyệt Tông.

Vùa phân thần thì Mộc Ân bị Tề Định đánh một chưởng vào ngực, thân thể của hắn bay xa trăm mét, một ngụm máu tươi bắn ra ngoài. Trương Lực bên kia không tốt như thế nào.

Ngũ Uy càng đắc ý cười to.

- Giết sạch các ngươi, Tử Thiên Tông cũng không biết chúng ta làm.

Đúng lúc này Tề Định bỗng nhiên nhìn thoáng qua Ngũ Uy và Lăng Tiếu, ánh mắt nhảy dựng, lúc này quát to:

- Ngũ sư đệ coi chừng sau lưng.

- Hỏng bét!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, nhìn qua Hỏa Kỳ Lân thở nhẹ một tiếng:

- Bại gia tử nhanh lên cho ta!

Hỏa Kỳ Lân được Lăng Tiếu chỉ thị, bỗng nhiên gia tốc, lập tức cách Ngũ Uy hơn mười mét.

Ngũ Uy xoay đầu lại, hơi kinh ngạc nói:

- Cái này... Đây là Kỳ Lân thần thú? Không thể nào đâu.

Ngũ Uy không quá tin tưởng lẩm bẩm, hoàn toàn bỏ qua Lăng Tiếu tồn tại, bởi vì một tiểu Huyền Sĩ cao giai, trong mắt hắn chẳng khác gì con kiến, căn bản không đáng để ý tới.

- Cơ hội tốt!

Lăng Tiếu không nghĩ tới Ngũ Uy còn chưa có động thủ với hắn, tinh thần lực tích xúc bộc phát.

- Tụ nhận liệt!"

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, hai tay hóa thành chỉ điểm lên huyệt Thái Dương, lập tức thức hải tinh thần lực co rút lại, ngưng tụ thành lưỡi đao vô hình sắc bén đâm vào thức hải của Ngũ Uy.

Một chiêu này là chiêu công kích tinh thần lực mạnh nhất mà Lăng Tiếu có hiện giờ.

Dĩ vãng hắn đều dùng "Tụ châm thứ", nhưng mà bay giờ thì nó kém quá, chỉ

có một kích, bỏ qua là chết.

Tụ nhận liệt, đây là do Lăng Tiếu thường ngày luyện chế Tam phẩm đan dược dùng tinh thần lực ngưng tụ thành lưỡi đao sắc bén phân giải đan dược. Chính là dùng tất cả tinh thần lực hóa thành lưỡi đao, thời điểm luyện đan vô cùng hữu dụng.

Lăng Tiếu có tự tin, cho dù là cao thủ Linh Sư giai đối mặt một kích này cũng thập tử vô sinh, về phần siêu cấp cường giả Vương giai uy năng vượt qua tưởng tượng của hắn, hắn cũng không dám vọng tưởng suy đoán.

Lăng Tiếu còn chư luyện thành khống khí chấp thứ nhất của Khống Thần Quyết, bằng không có thể ngưng tụ tinh thần lực thành các chiêu thức cường đại, uy lực càng thêm bất phàm.

Ngũ Uy nghe được Lăng Tiếu quát, cười to.

- Ha ha, Huyền Sĩ nho nhỏ, cũng dám..."

Nhưng mà hắn chưa nói hết lời, dường như phát hiện cái gì đó, một dự cảm không hiểu đánh úp lại.

Bỗng nhiên lúc này trong óc có cái gì xông vào, tinh thần thức hải bị chém mạnh một cái.

Ah!

Ngũ Uy phát ra tiếng hô thảm thiết, thân thể như mất trí điên cuồng hét lên, hắn ôm đầu ở giữa không trung không ngừng hét lên.

- Thành!

Lăng Tiếu cười to, lúc này thúc dục Hỏa Kỳ Lân một tiếng.

- Bại gia tử, đập chết hắn cho ta.

Hỏa Kỳ Lân vui sướng kêu to một tiếng, há mồm phun ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt Ngũ Uy bị trọng thương.

Ngũ Uy vừa bị dính hỏa diễm, thân thể của hắn càng kêu thảm thiết, trong tay càng không ngừng vung vẩy, từng đoàn linh lực màu vàng ngăn cản.

Rầm rập!

Đám người Tử Thiên Tông bên dưới nhanh chóng tản ra, mà Lăng Tiếu cưỡi Hỏa Kỳ Lân cũng không dám tới gần.

Bỗng nhiên một đạo kim quang từ xa đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

- Thảm!

Lúc kim quang xuất hiện ở trước mặt, thần sắc của Lăng Tiếu bị dọa trắng bệch, không thể né tránh.

Vạn hạnh Hỏa Kỳ Lân phản ứng cực nhanh, nó né qua được công kích đáng sợ này.

Ầm ầm!

Kim quang đánh vào miệng núi lửa sau lưng Lăng Tiếu, phát ra tiếng nổ tung kinh người. Miệng núi lửa.

- Hù chết ta, bại gia tử né qua được, nếu không ta phải chết tại chỗ rồi!

Lăng Tiếu vỗ ngực, hiển nhiên là bị hù dọa thảm rồi, lúc này chỉ huy Hỏa Kỳ Lân xông thẳng qua phía trước chém giết Ngũ Uy kêu thảm thiết.

- Tiểu tặc ngươi dám!

Tề Định không xa nhìn thấy Ngũ Uy gặp nguy hiểm, lại thấy Lăng Tiếu giết qua lần nữa, lập tức giận dữ quát lên, thân thể của hắn lập tức bay tới gần Lăng Tiếu.

Nhưng mà Tề Định cách Ngũ Uy một đoàn hơi xa, mà Lăng Tiếu chỉ trong nháy mắt là tới trước mặt Ngũ Uy.

- Để ta cho ngươi đau sót.

Lăng Tiếu giơ Liệt Viêm Kiếm lên chém mạnh xuống.

Phốc!

Huyết hoa hiện ra, đầu thân khác biệt, lửa cháy hừng hực.

Cho dù mấy tên Vương giai đang đánh nhau, hay là chấp sự cùng đệ tử Tử Thiên Tông phía dưới đều nhìn rõ cảnh bên này.

Một tên cường giả Vương giai vẫn lạc trong tay một tên Huyền Sĩ cao giai.

Việc này nếu như truyền đi, chỉ sợ cho dù là kẻ nào cũng không tin có Vương giai chết biệt khuất như vậy.

Nhưng mà sự thật ở ngay trước mặt, không phải do bọn họ không tin.

- Cái này... Cao thủ Vương giai bị chết sao? Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?

- Hẳn là thực, bởi vì ta cũng nhìn thấy, chúng ta không có khả năng cùng nằm mơ một giấc mơ.

- Quá... Quá lợi hại, rõ ràng là cường giả Vương giai bị chém giết, kẻ này ngày sau chắc chắn dương uy cho tông môn chúng ta.

- Đừng cao hứng quá sớm, người ta vẫn còn vài tên Vương giai đấy.

...

Ở dưới đất, đám chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông nhao nhao kinh hô lên.

Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm và Thạch Thiên Hậu cũng bị một màn này làm khiếp sợ nói không ra lời.

Các nàng thật không thể ngờ được Lăng Tiếu lại có thể có thủ đoạn này, phải biết rằng cường giả Vương giai thiếu chút nữa đã giết chết bọn họ đấy, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại không chút tốn sức tiêu diệt tên này đi, cảnh này khiến bọn họ quá mức không dám tin tưởng.

- Lăng Tiếu coi chừng ah!

Lúc này Hình Chiến Thiên ở bên dưới là người phản ứng nhanh nhất, chỉ thấy Tề Định dùng tốc độ như gió đánh vào người Lăng Tiếu, nhanh chóng mở miệng nhắc nhở.

- Mẹ kiếp, bại gia tử chạy mau!"

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, lần này thúc dục Hỏa Kỳ Lân trốn chạy để khỏi chết.

Vừa rồi hắn có thể đánh chết Ngũ Uy hoàn thành là dựa vào đánh lén cùng

may mắn, huống hồ hiện tại tinh thần lực dưới một kích toàn lực lúc nãy đã tiêu hao chín thành, căn bản không có khả năng có năng lực đánh chết cường giả Vương giai, hiện tại không bỏ trốn cugnx không được.

Thực lực Hỏa Kỳ Lân tuy còn chưa tới tứ giai, nhưng mà tốc độ nó của nó còn nhanh hơn cường giả Vương giai Tề Định rất nhiều.

Trong nháy mắt đã bỏ chạy ra ngàn mét.

- Ah, tạp chủng đáng chết, ta sẽ giết sạch đám các ngươi!

Tề Định điên cuồng hét lớn.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi một tên Huyền Sĩ cao giai lại có thủ đoạn giảo hoạt như vậy, không chỉ giết một tên cường giả Vương giai, còn có thể thong dong bỏ chạy trước mặt của hắn, chuyện này với hắn mà nói là sỉ nhục lớn lao, lúc này hắn chỉ có thể phát tiết toàn bộ tâm tình vàm đáo người Tử Thiên Tông.

Nhưng mà thời điểm hắn muốn diệt sát tất cả người của Tử Thiên Tông thì từng tiếng kêu khiến người ta hoảng sợ vang vọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 360 - Thử Triều, Núi Lửa Bộc Phát. (1)

Chít chít chít chít!

Âm thanh này rậm rạp chằng chịt, lanh lảnh chói tai, người nào nghe cũng cảm thấy bực bội.

- Thật... Thật nhiều Địa Hỏa Thử ah!

Một tên chấp sự Tử Thiên Tông phát hiện ra dị trạng ở nơi này.

Chỉ thấy cửa động bọn họ dùng đào móc huyền tinh kia có từng con linh thú chuột chạy ra ngoài.

Mỗi một con linh thú thân thể dài hai mét, lông đỏ thẩm như kim châm dựng ngược lại, ánh mắt đỏ thẩm tràn ngập điên cuồng, lộ ra hai cái răng nanh sắc bén, hung tính đậm đặc, bọn chúng hiển nhiên là tam giai Địa Hỏa Thử.

Nếu như chỉ có một con Địa Hỏa Thử cũng không có làm bọn họ kinh ngạc, bởi vì lúc khai thác huyền tinh thỉnh thoảng cũng có Địa Hỏa Thử, dùng thực lực Linh Sư của bọn họ muốn đối phó chúng cũng dễ dàng.

Nhưng mà bây giờ trước mặt là một đám Địa Hỏa Thử, phóng nhãn xem nhìn qua cũng hơn trăm con, nhưng mà chúng vẫn còn trào ra,, bởi vì cửa động khai thác tinh quáng đang có nhiều con Địa Hỏa Thử xuất hiện.

Cảnh này làm lông mao của bọn họ dựng đứng lên.

- Làm sao có thể có nhiều Địa Hỏa Thư như vậy, chỗ đó tuyệt đối là hang

chuột!

Một tên chấp sự Tử Thiên Tông thần sắc trở nên tái nhợt, không dám tin nói ra, càng không ngừng lui ra phía sau, cuối cùng trực tiếp quay người bỏ chạy.

Chê cười, nếu không trốn thì toàn bộ mất mạng.

Mỗi một con Địa Hỏa Thử thấp nhất cũng có thực lực tam giai thấp giai tới cao giai, đây đều là thực lực Linh Sư, hơn trăm con chuột này thừa sức tiêu diệt bọn họ.

- Mau nhìn, cái kia... Bên kia là cái gì?

Lại có người chỉ vào miệng núi lửa hét lớn lên.

- Trời ơi... Cũng là Địa Hỏa Thử, Thật... Thật nhiều ah!

Một tên chấp sự có nhãn lực tốt hét lên.

Trong lúc nhất thời cơ hồ tất cả chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông bắt đầu chạy trốn chết ra khỏi Diễm Hỏa Cốc.

Mà ở giữa không trung, mấy tên Vương giai cũng nhìn thấy dị biến kinh người này, nhao nhao đình chỉ đánh nhau.

Vân Mộng Kỳ cùng Mộ Cơ vẫn chiến đấu bất phân thắng bại, hai nữ đều có tổn thương.

Về phần Mộc Ân cùng Trương Lực hai người thì bị thương nặng, miễn cưỡng còn có thể bay lên không trung.

Thừa dịp bọn người Bái Nguyệt Tông sững sờ, Mộc Ân quát một tiếng.

- Tiểu thư, Trương sư đệ, chúng ta đi mau.

Vừa hét lên, ba người đồng thời dùng toàn lực đào thoát, mà Vân Mộng Kỳ đang lẩn trốn, đôi mắt dễ thương nhìn qua một hướng, trong lòng cầu nguyện.

- Ngươi nhất định phải trở về ah!

Chít chít chít chít!

Từng tiếng kêu vang vọng chói tai vang lên khắp Diễm Hỏa Cốc, vô số Địa Hỏa Thử lập tức chiếm hết mặt đất.

Từ trên cao nhìn xuống thấy số lượng quá nhiều, cảnh này làm cho bọn họ sợ hãi tới cực điểm.

Đây quả thực là thử triều xuất hiện.

- Nguyệt Nữ, Tề sư huynh, Mộc Ân đã chạy rồi, chúng ta đuổi theo!

Một tên trưởng lão Bái Nguyệt Tông hoảng sợ nói.

- Tính toán, bọn chúng toàn lực chạy trốn, chúng ta ngăn cản không được!

Mộ Cơ nhàn nhạt nói ra, đồng thời móc hai viên đan dược ném vào miệng.

Vừa rồi đối chiến với Vân Mộng Kỳ một trận tiêu hao quá nhiều.

Lần này nàng và Vân Mộng Kỳ đánh ngang tài ngang sức, bằng vào mình

tiến vào Vương giai còn sớm hơn vài năm, nàng tự nhận kỹ năng vận dụng linh lực và kinh nghiệm chiến đấu mạnh hơn Vân Mộng Kỳ không ít, vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng.

Thế nhưng mà Vân Mộng Kỳ lại chiến ngang tay với nàng, hơn nữa nàng còn cảm thấy Vân Mộng Kỳ tuyệt đối còn có hậu thủ, trong nội tâm càng ngạc nhiên về Vân Mộng Kỳ hơn trước.

Lúc này Vân Mộng Kỳ vừa tiến giai lên Vương giai không lâu, rõ ràng có thực lực bực này, ngày sau chắc chắn là cường địch.

- Tề trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?

Mộ Cơ đi tới trước mặt Tề Định nhàn nhạt hỏi.

Tề Định trong Bái Nguyệt Tông địa vị khá cao, Mộ Cơ tuy là Nguyệt Nữ, nhưng mà phải tôn trọng ý kiến của hắn.

- Những con Địa Hỏa Thử này từ trong tinh quáng đi ra, trong miệng núi lửa chỉ sợ còn có nhiều hơn, xem ra Diễm Hỏa Cốc có chỗ bất phàm của nó, rõ ràng có thể dụng dực ra tinh quáng, chỉ tiếc chúng ta nhận được tin tức quá trễ, thật sự là tiện nghi Tử Thiên Tông!

Tề Định nói ra, dừng lại một chút và nói:

- Tinh quáng nơi này có lẽ không còn nhiều, nhưng mà hiện tại Địa Hỏa Thử nhiều như thế, cho dù là chúng ta diệt hết, chỉ sợ cũng hủy hoại cả tinh quáng, chuyện này không dễ xử lý.

Trong lúc nhất thời đám người Bái Nguyệt Tông lâm vào trầm mặc khó nói.

Cuối cùng Mộ Cơ đánh vỡ bình tĩnh nói:

- Không bằng chúng ta quay về bẩm báo tông môn đi.

- Việc này tạm thời không vội, chúng ta nên đi chung quanh điều tra trước đi, miễn cho bị người khác lợi dụng!

Tề Định khoát tay nói ra.

Năm người chậm rãi hạ xuống dò xét chung quanh tinh quáng.

Những Địa Hỏa Thử này vừa nhìn thấy nhân loại, lập tức nhào qua tấn công bọn họ.

Só lượng rậm rạp chằng chịt, đổi lại là cao thủ Linh Sư giai đã bị dọa chân mềm nhũn ra.

Nhưng mà Vương giai chính là Vương giai, mấy người vung tay lên và linh lực không ngừng nện xuống.

Ầm ầm!

Lúc này có vài chục con Địa Hỏa Thử chết oan chết uổng.

Nhưng mà những con Địa Hỏa Thử này dường như không sợ sinh tử, từng con như tre già măng mọc đánh thẳng vào đám người Bái Nguyệt Tông.

Một tên cao thủ Vương giai thủy thuộc tính đứng ra nói:

- Nguyệt Nữ, Tề sư huynh các ngươi đi vào xem xét, chúng ta ngăn cản đám chuột này.

Mộ Cơ cùng Tề Định cũng không nói gì thêm, hai người sóng vai đi vào trong động.

Ba tên Vương giai còn lại lập tức bắt đầu động thủ diệt sát đám Địa Hỏa Thử chung quanh.

Nhưng mà Mộ Cơ cùng Tề Định hai người vừa đi vào không lâu, trong tinh quáng chấn động mạnh mẽ.

Ngay sau đó hai đạo thân ảnh của bọn họ lao ra khỏi động.

- Đi mau, bên trong còn có tứ giai Địa Hỏa Thử!

Tề Định kinh hô một tiếng, lúc này nhanh chóng bay lên không trung.

Mấy người còn lại nghe tiếng kêu to không ngừng, lập tức đuổi theo.

Mấy người kia lại đứng lên không trung lần nữa, một gã Vương giai hỏi:

- Tề sư huynh, ngươi nói bên trong có tứ giai Địa Hỏa Thử?

- Tuyệt đối sẽ không sai, khí tức kia quá đáng sợ, nhưng lại không phải một con, nếu chúng ta không chạy nhanh, chỉ sợ đã không chạy được.

Tề Định vẫn còn sợ hãi nói.

- Cái này... Điều này sao có thể, ở bên trong còn tinh quáng không? Chẳng lẽ người nọ gạt chúng ta hay sao?

Tên Vương giai kia hỏi.

- Không, bên trong thực sự có tinh quáng, vừa rồi ta còn nhìn thấy người Tử Thiên Tông bên trong đi ra, hiện tại bên trong chỉ còn lại Địa Hỏa Thử, chúng ta căn bản không cách nào xem xét.

Tề Định đáp.

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tính toán như vậy sao?

Tên Vương giai nói ra.

- Nguyệt Nữ, ngươi thấy thế nào?

Tề Định nhìn qua Mộ Cơ trầm tư bên cạnh.

- Nếu Tử Thiên Tông đào tinh quáng ở nơi này một đoạn thời gian, nghĩ đến bên trong đúng là có không ít huyền tinh, thế nhưng mà đại bộ phận huyền tinh có lẽ đã bị Tử Thiên Tông đoạt được, chúng ta phải tiêu diệt Địa Hỏa Thử, chỉ có như vậy mới lấy được huyền tinh trân quý, đến lúc đó đạt được đủ huyền tinh thì còn nói quá, vạn nhất bên trong huyền tinh đã rất ít, chỉ sợ được không bù mất.

Mộ Cơ nói ra phán đoán.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 361 - Thử Triều, Núi Lửa Bộc Phát. (2)

- Chiếu theo ý của ngươi là có ý định buông tha sao?

Tề Định hỏi ngược lại.

Mộ Cơ đáp:

- Ta cảm thấy nên quay về trước, bẩm báo tông chủ, cho tông chủ định đoạt, có lẽ đúng như lời của Tề trưởng lão ở đây có bảo vật đấy.

- Ân, xem ra chỉ có thể như thế, nhưng mà nơi này xuất hiện tứ giai Địa Hỏa Thử, cho dù là tông chủ chỉ sợ cũng phải đau đầu.

Tề Định cười khổ đáp, nhìn qua bên dưới.

- Ngũ sư đệ vẫn lạc, trở về chỉ sợ còn bị tông chủ trách mắng.

- Quở trách thì không sao cả, ta nghĩ tới chúng ta nên nghĩ cách nói hắn bị giết như thế nào đây.

Mộ Cơ nói ra.

Lời này vừa ra mọi người đều lộ ra thần sắc cổ quái.

Chẳng lẽ chạy về bẩm báo tông chủ, nói Ngũ Uy là bị một gã Huyền Sĩ cao giai chém giết.

Chỉ sợ lời này vừa nói ra sẽ bị tông chủ bổ sống.

Trên thế giới này thực sự có cường giả Vương giai bị Huyền Sĩ cao giai giết chết sao?

Đáp án chỉ có bọn họ tự biết.

...

Mọi người đều rời khỏi, chỉ có một người cưỡi linh thú hỏa hồng đang ở đây.

Người này không phải người khác, chính là Lăng Tiêu chém giết Ngũ Uy xong và chạy trốn.

Hắn vừa rồi cho Hỏa Kỳ Lân rời đi không xa, chỉ đứng ở bên khác của miệng núi lửa, không cho người khác phát hiện ra.

Mà Địa Hỏa Thú trong miệng núi lửa lục tục ngo ngoe tuôn ra ngoài, Lăng Tiếu cũng thu hết vào mắt.

Từ xa nhìn lại, hắn cảm thấy sợ hãi trong lòng, những gia hỏa lông xù này thật sự khiến ngươi ta buồn nôn, so với Hắc Phệ Nghĩ ở dưới vực sâu Hoang Tùng sơn mạch còn buồn nôn hơn vài phần.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao bên trong xuất hiện nhiều Địa Hỏa Thử như thế, chẳng lẽ dưới miệng núi lửa này là ổ chuột sao?

Lăng Tiếu khoanh tay lẩm bẩm.

- Tính toán, nơi này không nên ở lâu, vạn nhất những người kia giết trở về thì phiền toái.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, vẫn quyết định rời đi, hái sợ đám người kia giết về thì quá thảm.

Thế nhưng mà hắn lại nghĩ tới Vân Mộng Kỳ, không biết nàng hiện tại thế nào.

Vì vậy còn gọi Hỏa Kỳ Lân quay lại nơi chiến đấu xem xét tình hình một chút.

Trở lại chỗ cũ, tất cả mọi người đã tán đi, chỉ còn lại đám Địa Hỏa Thử vẫn đang không ngừng xuất hiện, xem ra đã lẩn trốn đi cả rồi.

Lăng Tiếu càng nghi hoặc, nhưng mà hắn cũng biết Diễm Hỏa Cốc nhất định có dị biến.

Thời điểm hắn rời đi, bỗng nhiên núi lửa gần đó phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Rầm rập!

Tiếng nổ mạnh này vang vọng trời cao, thanh thế to lớn rung trời.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị chấn động từ trên người Hỏa Kỳ Lân rơi xuống, màng tai chấn động "Ông ông", hai mắt tối sầm

- Bà mẹ nó, núi lửa bộc phát!

Lăng Tiếu ôm chặt Hỏa Kỳ Lân quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm và dung nham nóng chảy bắn lên trời, dung nham không ngừng chảy xuống chân núi.

Trong lúc nhất thời nhiệt độ chung quanh tăng lên mười độ, biến thành biển lửa.

Đám Địa Hỏa Thử bị biển lửa bao phủ, liền kêu thảm thiết, liền không qua bao lâu hóa thành vũng máu, ngay cả xương cốt cũng tiêu tán, linh thảo cây cối ở gần, hang núi đá cũng bị dung nham bao phủ.

Tư tư!

Phàm là vật gì dính dung nham vào đều phát ra âm thanh chói tai.

Cũng không biết qua bao lâu, phạm vi gần trăm dặm quanh miệng núi lửa biến thành biển dung nham, nhiệt độ tăng cao dữ dội.

Lăng Tiếu nhìn thấy uy lực của thiên địa, chỉ cảm thấy mình bé nhỏ như con kiến.

- Núi lửa bộc phát không ngờ đáng sợ như vậy!

Lăng Tiếu đổ mồ hôi lạnh, thở dài một hơi.

- Đi thôi, bại gia tử, nơi này quá nóng, ta không chịu nổi.

Lăng Tiếu nói với Hỏa Kỳ Lân.

Ai ngờ Hỏa Kỳ Lân lần này không có nghe lời hắn, ngửa mặt lên hét to một tiếng, "Rống!", lúc này nó đâm vào miệng núi lửa đang phun trào.

- Này... Uy, bại gia tử ngươi muốn tìm chết cũng không nên liên lụy tới ta nha!

Lăng Tiếu vội vàng hoảng sợ nói.

Núi lửa bộc phát hai lần, cũng không biết sẽ bạo phát thêm bao nhiêu lần nữa, mà Hỏa Kỳ Lân lại muốn mang hắn vào trong miệng núi lửa, nếu lại

bộc phát một lần thì hắn cặn bã cũng không còn.

Lăng Tiếu tự hỏi không phải người sợ chết, nhưng mà hắn đã chết qua một lần, không muốn chết uổng như vậy.

Thế nhưng mà Hỏa Kỳ Lân căn bản không quan tâm lời của Lăng Tiếu nói, bay thẳng vào trong miệng núi lửa chính.

Lăng Tiếu nhìn xuống dưới, chỉ thấy dung nham đang quay cuồn trong miệng núi lửa rộng mấy trăm trượng, dường như tùy thời nó sẽ phun trào.

- Bại gia tử, ngươi... Ngươi ngàn vạn đừng nghĩ quẩn nha, chúng ta nên rời đi đi, sau khi trở về ta nhất định sẽ tìm thêm... Thú đan...

Lăng Tiếu nuốt nước bọt bất an nói ra.

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết lời, Hỏa Kỳ Lân đã chở hắn bay thẳng vào trong miệng núi lửa.

Ah!

...

Núi lửa bộc phát, chuyện này kinh động đám người vừa rời đi.

Vài ten Vương giai của Bái Nguyệt Tông càng nghe rõ ràng tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Tề Định nhíu mày thản nhiên nói.

- Thì ra là núi lửa bộc phát, khó trách nhiều Địa Hỏa Thử như vậy chạy ra ngoài, xem ra không cần quay lại chỗ này nữa.

- Đáng thương Ngũ sư đệ hi sinh vô ích!

Một tên Vương giai lắc đầu thở dài nói.

- Không, chúng ta tuyệt đối sẽ tìm tiểu tử kia báo thù cho sư đệ!

Một tên Vương giai khác nói ra.

Mộ Cơ bên cạnh nói:

- Lần này quay về nên chuẩn bị ứng phó Tử Thiên Tông hỏi tội như thế nào đi!

...

Thành trì phế tích cách Diễm Hỏa Cốc, Chư Như Thường, Dương An, Triêu Nam Tiên đang lâm vào trong khốn cảnh.

Đám chấp sự và đệ tử từ trong Diễm Hỏa Cốc trốn ra ngoài đã giản lược nói rõ tình hình cho bọn họ nghe một lần, làm bọn họ sợ tới mức chẳng biết làm gì.

Trong lúc nhất thời mỗi người đều gọi tọa kỵ bay về.

Vừa mới rời khỏi, một đám lớn linh thú trong Diễm Hỏa Cốc lao tới.

Mọi người đều thầm than thoát kịp thời.

- Chiến Thiên, tại sao chỉ còn mười mấy người các ngươi, những người khác cùng trưởng lão đâu cả rồi?

Dương An nhìn qua Hình Chiến Thiên hỏi.

Chư Như Thường cũng nói:

- Đúng vậy, bọn họ đâu rồi?

Hình Chiến Thiên chán chường lắc đầu thở dài, nói:

- Chết, toàn bộ chết!

Hai người thần sắc đều biến đổi, Dương An sốt ruột hỏi:

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Ai, đi về nhanh lên, trên đường lại chậm rãi nói cho các ngươi biết!

Hình Chiến Thiên nặng nề thở dài đáp.

Lúc này vừa vặn có núi lửa bạo phát.

Mọi người càng như chim sợ cành cong, đều dọa chạy nhanh hơn.

Chư Như Thường và Liễu Đông sợ hãi tới mức rơi từ trên Thanh Phong hạc xuống.

Ah!

Trên đại điện Tử Thiên Tông, phong chủ chín phong tụ tập, mặt khác cũng có không ít trưởng lão đời trước bối phận của các phong tụ tập lại.

Thần sắc mỗi người cực kỳ ngưng trọng, trong đại điện hào khí đè nén.

Thân là tông chủ Vân Hùng đánh vỡ im lặng.

- Tất cả mọi người nói nói xem nên làm cái gì bây giờ?.

- Việc này liên quan quá rộng, không nên hành động thiếu suy nghĩ!

Phong chủ Kim Đồng Phong Hứa Kiếm Nam nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 362 - Trục Xuất Tông Môn? (1)

- Hứa sư huynh nói lời này không đúng, Bái Nguyệt Tông đã chạy tới lĩnh vực tông môn chúng ta giết người, rõ ràng là không đặt chúng ta vào mắt, lại tổn thương hai vị trưởng lão của bổn môn, nếu như chúng ta không đáp lại, chuyện này truyền đi, ngày sau uy vọng tông môn sẽ bị hao tổn, nói không chừng sẽ bị Bái Nguyệt Tông xem thường, việc này ta cho rằng nhất định phải cho Bái Nguyệt Tông bàn giao với chúng ta, như nếu không, không tiếc đại chiến với Bái Nguyệt Tông!

Phong chủ Xích Viêm Phong Triệu Minh Uyên lớn tiếng nói.

- Minh Uyên sư đệ nói mặc dù không sai, thế nhưng mà tông ta cùng Bái Nguyệt Tông thực lực không kém bao nhiêu, nếu mạo muội khai chiến, cho dù diệt Bái Nguyệt Tông, chỉ sợ thực lực của chúng ta hao tổn trên diện rộng, đến lúc đó bị tông khác thừa dịp hư mà vào, chỉ sợ...

Hứa Kiếm Nam phân tích nói ra.

- Chẳng lẽ chúng ta nuốt cục tức này sao? Điều đó không có khả năng.

Triệu Minh Uyên tức giận nói ra.

Phong chủ Mộc Kỳ Phong Mộc Hòe nói:

- Hứa sư huynh nói có đạo lý, nhưng mà ta cho rằng chuyện này không bỏ qua được.

- Lời này của ngươi nói như chưa nói, mấu chốt là phải có biện pháp thực

hiện, vừa lấy lại danh dự, càng làm tổn thất giảm nhỏ nhất, độ khó của chuyện này quá lớn!

Hứa Kiếm Nam lắc đầu nói ra.

- Không có gì song toàn, ta không cho rằng chúng ta lùi bước trước chuyện này.

Các chủ Bích Tuyền Các Ôn Hải Yến kiên định nói ra.

- Ta đồng ý với sư muội!

Thú Vực Vạn Thú Lai cũng đồng ý.

- Ta cảm thấy việc này nên làm tnghix lại mà làm sau!

Nam Cung Thường Nhạc vuốt râu bạc trắng nói.

...

Trong lúc nhất thời trong đại điện, chúng trưởng lão ngươi một lời ta một câu, đều không nghĩ ra quyết sách.

Vân Hùng hơi nhíu mày một chút, nói:

- Đủ rồi, việc này ta đã có chủ trương.

Vân Hùng nói ra lời này, toàn bộ người ở đây nhìn qua hắn.

Vân Hùng nói:

- Bái Nguyệt Tông đã không để ý đạo nghĩa của hai tông, chúng ta cần phải bảo chúng cho một cái công đạo, bằng không người ta còn nghĩ Tử Thiên Tông dễ khi dễ.

Lúc này các trưởng lão trong điện gật đầu, đồng ý với quyết định của Vân Hùng.

Tuy thực lực của hai tông chênh lệch không lớn, nhưng mà xếp hạng của Tử Thiên Tông lại trên Bái Nguyệt Tông, hôm nay người ta khi dễ tới nha, không có một chút phản ứng, chỉ sợ bị người ta chê cười.

Vân Hùng thân là tôngchur, tự nhiên không thể mềm yếu được, bằng không hắn chẳng thể nào chưởng quản tông phái lớn như vậy được.

- Chư vị trưởng lão còn có gì bẩm báo?

Vân Hùng hỏi.

Từ Diễm Hỏa Cốc trở về, Chư Như Thường đứng ra khom người, nói:

- Tông chủ, ta có việc bẩm báo!

Vân Hùng đáp:

- Chư trưởng lão mời nói.

- Thỉnh tông chủ trục xuất đệ tử nội môn Dược Phong Lăng Tiếu ra khỏi bổn tông!

Chư Như Thường nói.

Lời này vừa nói ra chúng trưởng lão đều cảm thấy không hiểu.

Đệ tử bình thường không phạm sai lầm lớn sẽ không có chuyện trục xuất khỏi tông môn, nhất là đệ tử nội môn.

Cho dù trục xuất đệ tử ra khỏi tông môn, phong chủ cũng phải trải qua trưởng lão hội, nhất trí thông qua mới có thể trục xuất.

Hiện tại Chư Như Thường thì tốt rồi, rõ ràng vượt qua phong chủ Nam Cung Thường Nhạc đưa ra trước mặt tông chủ và các trưởng lão.

Đây không thể nghi ngờ là bất kính và bất mãn với Nam Cung Thường Nhạc.

Nam Cung Thường Nhạc không vui nhíu mày, nói:

- Sư đệ, ngươi vì sao phải trục Lăng Tiếu ra khỏi tông môn, việc này sao ngươi không thương lượng trước với ta?

Chư Như Thường đáp:

- Sư huynh, Lăng Tiếu thân là đệ tử của ngươi, ta sợ sư huynh quá mức dung túng hắn, cho nên lúc này mới bẩm báo với tông chủ, để tránh sư huynh bị tiểu nhân chỗ giấu kín.

- Chiếu sư đệ nói như vậy, Lăng Tiếu khẳng định phạm sai lầm lớn rồi? Vậy ngươi nói một chút xem Lăng Tiếu tiểu tử này làm chuyện gì?

Nam Cung Thường Nhạc nhíu mày nói.

Lúc này Mộc Hòe cười nói:

- Dược Phong không muốn đệ tử của ta, không bằng ta thu hắn ở lại trong Mộc Kỳ Phong là được rồi.

Mộc Hòe là sư phó của Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu làm người Mộc Hòe không nói rất hiểu, nhưng mà cảm thấy hắn chăm chỉ khiêm tốn, chỉ cần Lăng Tiếu không phạm phải sai lầm lớn gì, Mộc Hòe tuyệt đối không dễ dàng thả Lăng Tiếu rời đi.

Thân thể mộc thuộc tính tinh khiết, đây chính là võ thể ngàn năm hiếm thấy!

- Nếu như Mộc phong chủ ưa thích đương nhiên cũng có thể, chỉ cần không ở lại Dược Phong là được!

Chư Như Thường không ngại trả lời.

- Chư trưởng lão trước tiên nói rõ Lăng Tiếu phạm sai lầm gì?

Ngồi Vân Hùng hỏi.

Hắn có ấn tượng rất sâu với Lăng Tiếu, một thiếu niên có nhiều thuộc tính, hơn nữa độ tinh khiết thuộc tính rất cao, trong tông không ai sánh bằng.

- Bẩm tông chủ, Lăng Tiếu người này tính cách bất hảo, ưa thích tự ý chủ trương, không nghe trưởng bối phân phó, thậm chí dám ở trước mặt chống đối trưởng bối, đệ tử như thế ta không đồng ý hắn ở lại trong tông.

Chư Như Thường nói ra, trong nội tâm suy nghĩ:

- Ta tuyệt đối không thể cho Lăng Tiếu tạp chủng lại này trở lại Dược Phong, tuyệt đối không!

- Sư đệ ngươi cũng chỉ có nguyên do này?

Nam Cung Thường Nhạc mặt đen lại hỏi một câu.

Lăng Tiếu làm người Nam Cung Thường Nhạc cũng hiểu một ít, tuyệt đối không giống như Chư Như Thường hình dung, huống hồ tên sư đệ này nhân cách chẳng phải tốt lành gì.

Nếu như chỉ vì tính cách tên đệ tử bất hảo mà trục xuất khỏi sư môn, vậy thì nói không qua.

Chúng trưởng lão trong đại điện lúc này cũng không biết nên khóc hay nên cười, bọn họ không đồng ý với cách nói của Chư Như Thường này.

Nhưng mà kế tiếp Chư Như Thường nói một câu làm mọi người cả kinh.

- Ta cho rằng Lăng Tiếu có khả năng là gian tế do Ma Ảnh Tông phái tới!

Chư Như Thường nói thẳng.

- Ngươi nói láo, nếu như ngươi không tìm ra chứng cớ nói rõ Lăng Tiếu là gian tế Ma Ảnh Tông, lão phu không bỏ qua cho ngươi!

Mộc Hòe nghe Chư Như Thường nói ra lời này lập tức mắng ngay.

Trong lòng của hắn mắng:

- Tên Chư Như Thường này quá không được, ngay cả tội danh này cũng dám lôi ra.

Vân Hùng híp mắt lại, nói:

- Chư trưởng lão nói chuyện phải suy nghĩ trước sau đấy.

Vân Hùng cũng hiểu được Chư Như Thường nói ra lời này không đáng tin, nhưng trong lòng vẫn lo lắng vài phần.

- Chỉ nói tới chuyện Tàn Báo chạy trốn, ta cảm thấy có quan hệ tới Lăng Tiếu.

Chư Như Thường áp chế khủng hoảng trong lòng. Kỳ thật hắn cũng chỉ muốn tung tội danh cho Lăng Tiếu mà thôi, hắn cũng không biết Lăng Tiếu có phải là gian tế của Ma Ảnh Tông hay không. Hắn vốn tưởng rằng cho dù có người không tin cũng phản bác cách nói của hắn.

Ai biết Mộc Hòe phản ứng kịch liệt như vậy, xem bộ dáng là phi thường sủng ái Lăng Tiếu, vạn nhất đắc tội Mộc Hòe, Chư Như Thường cũng không được lợi.

Hắn là Tam phẩm Luyện dược sư đúng vậy, nhưng mà địa vị trong tông so sánh với Mộc Hòe thì hắn vẫn kém một bậc, cho nên vạn bất đắc dĩ hắn không muốn đắc tội với Mộc Hòe.

- Tàn Báo chạy trốn có quan hệ tới Lăng Tiếu hay sao?

Vân Hùng khó hiểu hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 363 - Trục Xuất Tông Môn? (2)

- Tàn Báo và những tù nhân khác bị trúng hỏa độc được cứu ra, mà trị liệu hỏa độc cho Tàn Báo chính là Lăng Tiếu kẻ này, vì cái gì phong ấn của người khác không có sao, duy chỉ có phong ấn của Tàn Báo bị phá trừ, chẳng lẽ chuyện này không đáng nghi hay sao?

Chư Như Thường cười lạnh nói.

Tuy hắn không có tận mắt thấy Lăng Tiếu bài trừ phong ấn của Tàn Báo, nhưng mà căn cứ tin tức hồi báo, quả thật là vì Lăng Tiếu trị liệu hỏa độc thay Tàn Báo cho nên Tàn Báo phá phong ấn mà bỏ chạy.

Tàn Báo chính là tên tù nhân đả thương Lăng Tiếu chạy trốn.

Trong lúc nhất thời chúng trưởng lão trong điện lâm vào trầm mặc.

Nếu như Chư Như Thường lời này chính xác, vậy Lăng Tiếu không chỉ trục xuất sư môn đơn giản như vậy.

- Tông chủ, ta nói ra suy nghĩ của mình!

Mộc Ân bên cạnh đi ra.

Từ khi đánh xong một trận với đám người Tề Định, hắn trở về điều tức vài ngày, thương thế có chỗ khôi phục, cũng miễn cưỡng tham gia hội nghị lần này.

- Mộc Ân trưởng lão ngươi nói!

Vân Hùng nói ra.

- Ta cảm thấy lời này của Chu trưởng lão là vô căn cứ.

Mộc Ân lạnh lùng nói ra.

Lời này vừa nói ra, thần sắc Chư Như Thường biến đổi.

Mộc Ân nói tiếp:

- Theo ta tiểu tử Lăng Tiếu này không những không bị trục xuất sư môn, càng phải ghi nhớ hai đại công của hắn, cho phép hắn thành đệ tử chân truyền của Mộc Kỳ Phong chúng ta.

Mộc Ân nói ra lời này vô cùng hữu lực, hoàn toàn giữ gìn Lăng Tiếu.

Mộc Hòe đại hỉ, lập tức đáp:

- Ta đồng ý đề nghị của sư huynh.

Một giọng nói khác vang lên.

- Ta tán thành đề nghị của Mộc sư huynh.

Nếu như Mộc Hòe đồng ý, tất cả mọi người sẽ không cảm thấy thần kỳ, tuy nhiên người còn lại đồng ý, mà người nọ lại không phải Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc, mà là trưởng lão Xích Viêm Phong Trương Lực.

- Mộc Ân trưởng lão, Lực trưởng lão, ngươi... Các ngươi làm sao giữ gìn gian tế này?

Chư Như Thường đỏ mặt hỏi.

Hắn thật sự không nghĩ ra lại có hai đại trưởng lão ra mặt nói giúp Lăng Tiếu, nếu như là vậy, kế hoạch không phải thất bại sao? Hắn không cam lòng ah!

- Hừ, ngươi ít nói lời không biết xấu hổ đi, tại Diễm Hỏa Cốc, Lăng Tiếu bởi vì thể chất cho nên có thể khu trừ hỏa độc, hắn còn trừ độc cho nhiều chấp sự cùng đệ tử trúng độc, nếu không phải hắn, không biết có bao nhiêu chấp sự và đệ tử chết dưới hỏa độc, nhưng mà Chư trưởng lão lại muốn mang hắn sung quân đến tinh quáng lấy tinh quáng với tù nhân, nghĩ tới là ngươi nhìn người ta không vừa mắt, việc này Trương sư đệ có thể làm chứng!

Mộc Ân khó chịu trừng mắt Chư Như Thường.

Trương Lực trước ánh mắt mọi người gật đầu, thừa nhận Mộc Ân nói là đúng.

Thần sắc Chư Như Thường trở nên trắng bệch, lập tức giải thích.

- Mộc Ân trưởng lão, ngươi không nên bị hành vi của hắn che giấu! Chẳng lẽ Tàn Báo không phải do hắn thả chạy sao?

- Thời điểm Tàn Báo chạy trốn ta còn ở gần đó, hắn suýt nữa giết chết Lăng Tiếu, chẳng lẽ ngươi cho rằng Lăng Tiếu sẽ cứu mạng kẻ muốn giết mình sao? Huống chi Lăng Tiếu lai lịch thanh minh, tại sao có thể là gian tế Ma Ảnh Tông, huống hồ... Hắn lực trảm một tên trưởng lão của Bái Nguyệt Tông, chẳng lẽ cái chuyện này cũng là giả sao? Cho nên ta cho rằng Lăng Tiếu đứa bé này cứu trợ đồng môn, có công tiêu diệt trưởng lão Bái Nguyệt Tông, hai đại công này đồng thời liệt vào hàng ngũ đệ tử chân truyền là dư xài.

Mộc Ân nói một câu.

Lời này vừa nói ra, cơ hồ tất cả trưởng lão đều có biểu lộ ngạc nhiên.

Ngồi Vân Hùng hỏi

- Mộc Ân trưởng lão, ngươi nói Lăng Tiếu chém giết một tên trưởng lão Bái Nguyệt Tông sao?

- Vâng, việc này chính ta và Trương sư đệ, tiểu thư ba người tận mắt nhìn thấy, tuyệt không nửa câu giả đối!

Mộc Ân khẳng định nói.

- Đúng vậy, lúc ấy tên trưởng lão Ngũ Uy của Bái Nguyệt Tông đồ sát chấp sự và đệ tử tông ta, Lăng Tiếu không chỉ không lâm trận bỏ chạy, còn cưỡi hộ thân linh thú chém Ngũ Uy thành hai nửa!

Trương Lực nói một câu tiếp lời.

Câu này làm mọi người phát mộng, Huyền Sĩ cao giai có thể chém giết Vương giai?

Chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như chỉ có Mộc Ân một người nói chuyện, bọn họ còn cảm thấy đầu óc của Mộc Ân nhất định bị nước vào.

Thế nhưng mà Trương Lực lại chứng minh Mộc Ân nói đúng, chẳng lẽ đầu óc của hắn cũng có nước vào sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Sắc mặt Chư Như Thường biến thành màu gan heo, rốt cuộc nói không ra lời gì nữa, trong nội tâm càng hận Lăng Tiếu sâu hơn.

Bên ngoài Tử Thiên Tông vạn dặm, chỗ phân giới với Bái Nguyệt Tông.

Khói bụi núi lửa không ngừng bao phủ sơn cốc bên ngoài Hoang Tùng sơn mạch.

Nơi này núi lửa bộc phát nửa tháng, đã biến thành một hỏa cốc đầy dung nham.

Không có chim bay cá nhảy, cây cối linh thảo, bốn phía chỉ có màu đỏ thẫm, trên không còn có hỏa độc tràn ngập, bất luận kẻ nào vừa vào đây ắt bị hỏa độc xâm thể, độc phát mà vong, cho dù là Linh Sư đỉnh cấp cũng phải chết.

Lúc này trong lòng núi lửa cột khói lửa to trên miệng của nó không ngừng mở rộng ra, bốc lên không ngớt, giống như tùy thời sẽ nổ tung.

Trong miệng núi lửa chiều rộng mấy trăm trượng này, nhiệt độ cao dọa người, bất luận là sinh vật gì rơi vào trong đó sẽ bị hỏa độc miểu sát.

Nhưng mà trong tuyệt cảnh như thế, trong dung nham của lòng núi, ở dưới độ sâu ngàn mét lại có sinh vật tồn tại.

Một tên thiếu niên và một con linh thú bất phàm, đây chẳng phải là Lăng Tiếu cùng Hỏa Kỳ Lân sao?

Chỉ thấy hắn cưỡi lên người Hỏa Kỳ Lân cho nên không bị dung nham ảnh hưởng tới, giống như có một hào quang màu đỏ bảo hộ hắn vào trong, làm cho hắn không tới mức bị hoàn cảnh nơi này ảnh hưởng.

Tại sao Lăng Tiếu lại xuất hiện ở chỗ này, đương nhiên phải nhắc lại chuyện

nửa tháng trước.

Nửa tháng trước núi lửa trong Diễm Hỏa Cốc bộc phát!

Hỏa Kỳ Lân mang theo hắn nhảy vào trong miệng núi lửa

Lăng Tiếu cũng không biết Hỏa Kỳ Lân muốn làm gì, nhưng mà hành động này của Hỏa Kỳ Lân thiếu chút nữa dọ chết hắn, tiểu tử này rõ ràng chở hắn vào trong miệng núi lửa đấy.

Những dung nham này cao vả van độ, bất kỳ vật gì rơi vào cũng bốc hơi, Lăng Tiếu đều cho rằng Hỏa Kỳ Lân uống nhầm thuốc, muốn mang theo hắn tự sát.

Thế nhưng mà đang lúc Lăng Tiếu cho rằng mình chết chắc, lại phát hiện mình không có việc gì, bởi vì có một hào quang hơi mỏng bảo vệ hắn, ngăn cách dung nham bốn phía.

Lăng Tiếu ngoài kinh hỉ thì bắt đầu quan sát cảnh vật chung quanh.

Thế nhưng mà hắn phát hiện nơi này trừ dung nham thì chỉ là dung nham, tràng cảnh giống như địa ngục, giống như có chỗ đặc thù gì đó.

Nhưng mà ở chỗ này hắn cảm nhận được linh khí hỏa thuộc tính đậm đặc, Tam Phân Quy Nguyên Khí trong người của hắn có khuynh hướng rục rịch.

Bình thường hắn chỉ cảm nhận được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí mơ hồ, sau đó hấp thu linh khí vào trong người thay thế cho huyền lực, như thế hắn có thể đột phá Linh Sư giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 364 - Bụng Núi Lửa, Hỏa Huyền Tinh

Hiện tại Lăng Tiếu ẩn ẩn cảm nhận được sự tồn tại của hỏa linh khí, chuyện này làm cho hắn kinh hỉ, chỉ cần hắn hiện tại lập tức vận công hấp thu linh khí, chuyển hóa huyền lực thành linh khí, hắn liền trở thành Linh Sư.

Nhưng mà trong hoàn cảnh này lại đột phá quả thực là tìm chết.

Vạn nhất rơi vào trong dung nham, chắc chắn hài cốt không còn.

Lăng Tiếu cũng không rõ Hỏa Kỳ Lân vì sao dẫn hắn tới nơi này, chẳng lẽ bởi vì nơi này hỏa linh khí sung túc hay sao?

Thời điểm hắn đang cảm thấy khó hiểu, Hỏa Kỳ Lân rõ ràng nói cho hắn biết đáp án.

Hỏa Kỳ Lân chở Lăng Tiếu du đãng bốn phía trong lòng núi lửa, trong dung nham ở chỗ này rõ ràng có một khối tinh thạch nhỏ nhắn đang lơ lửng.

Những viên tinh thạch này mỗi viên to như nắm tay, chúng có hình dạng như vàng thỏi, đỏ tươi như máu, lộ ra hỏa linh khí tinh thuần.

Lăng Tiếu vừa nhìn thấy tinh thạch này thì bị dọa kêu to một tiếng, ngay sau đó là cực kỳ vui mừng và sợ hãi.

Bởi vì đây là hỏa huyền tinh chí bảo hỏa hệ.

Bất luận là thuộc tính nào cũng có chí bảo bổn nguyên, những chí bảo này có chỗ tốt lớn lao cho người tu hành cùng thuộc tính.

Mà hỏa huyền tinh chính là một trong những chí bảo bổn nguyên của hỏa hệ, so với cực phẩm huyền tinh không thuộc tính còn trân quý hơn, đối với võ giả tu luyện hỏa thuộc tính là chí bảo khó cầu, hơn nữa một khối hỏa huyền tinh có giá trị tương đương một viên đan dược ngũ phẩm thậm chí là lục phẩm.

Bởi vì cường giả ngoài Vương giai nhìn thấy cực phẩm huyền tinh như thế, chỉ sợ còn trở nên điên cuồng hơn.

Lăng Tiếu thật sự không thể ngờ trong miệng núi lửa như thế này lại có hỏa huyền tinh.

Theo ghi lại nơi có thể bao hàm dựng dục ra cực phẩm hỏa huyền tinh thế này, đều phải là tuyệt dương chi địa, phải trải qua vạn năm tế nguyệt dựng dục mới có thể sinh ra được.

Chắc hẳn núi lửa này tồn tại vượt qua vạn năm.

Vào thời điểm Lăng Tiếu nghĩ biện pháp thu khối hỏa huyền tinh này, Hỏa Kỳ Lân chở hắn cắn một ngụm, trực tiếp nuốt hỏa huyền tinh này.

Lúc này Lăng Tiếu tức giận kêu to lên, đáng tiếc lại không thể làm gì.

Hắn căn bản không thể ra khỏi hào quang bảo hộ, cho dù hắn có năng lực ra khỏi thì hắn cũng bị dung nham làm bốc hơi.

Trong nửa tháng qua Hỏa Kỳ Lân đều mang theo Lăng Tiếu du đãng trong lòng núi lửa.

Trong nửa tháng qua Hỏa Kỳ Lân tổng cộng tìm được hai mươi mấy khối hỏa huyền tinh, những hỏa huyền tinh này không ngoại lệ bị nó nuốt, Lăng Tiếu chỉ có thể vẻ mặt cầu xin nhưng bất lực, trong nội tâm vẫn mắng:

- Quá phá sản, siêu cấp bại gia tử ah, nhiều hỏa huyền tinh như vậy nếu toàn bộ cho ta thì ta có thể từ Huyền Sĩ cao giai tiến giai Linh Sư trung giai, vượt qua hai giai cũng không thành vấn đề, hơn nữa tuyệt đối không có nửa điểm tác dụng phụ, cảnh giới cũng rất chắc chắn.

Trước mắt Hỏa Kỳ Lân lần nữa tìm được một khối hỏa huyền tinh, nhưng mà hỏa huyền tinh chỉ lớn như ngón cái, không có lớn như hỏa huyền tinh hắn nhìn thấy lúc trước, nhưng mà tỏa ra linh khí hỏa hệ cực kỳ tinh thuần.

Hai mắt Lăng Tiếu bắn tinh quang, nuốt nước bọt cầu khẩn.

- Lão gia nha, nó không đủ nhét kẻ răng của ngươi nha, không bằng... Không bằng ngươi thưởng cho lão ca đi..

Hắn không hề xưng hô Hỏa Kỳ Lân là bại gia tử, ngược lại nịnh nọt là lão gia, nếu có người nào nghe thấy chắc chắn sẽ buồn cười.

Nếu để những người khác biết rõ Lăng Tiếu nói như vậy, khẳng định bất luận kẻ nào cũng vui vẻ trong lòng.

- Tiểu tử ngươi cũng có hôm nay ah!

Hỏa Kỳ Lân dường như không có nghe thấy Lăng Tiếu nói, nó há miệng nuốt hỏa huyền tinh vào bụng.

Hỏa huyền tinh lập tức không có!

Lăng Tiếu lập tức nổi trận lôi đình hét lớn:

- Bại gia tử đáng chết, chẳng lẽ ngươi không cho lão đại chút chỗ tốt sao? Sau khi lão tử ra ngoài thì không cần ngươi nữa, ngươi đi đâu thì đi!

Lăng Tiếu tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận.

Thằng này rõ ràng không cho hắn một chút huyền tinh nào cả, còn thiệt thòi mình cứu nó khỏi Âm Phong Thú, còn cầm nhiều thú đan như vậy nuôi nấng nó.

Bại gia tử này quá vong ân phụ nghĩa.

Thời điểm Lăng Tiếu rống xong, Hỏa Kỳ Lân cũng gầm lên một tiếng.

Lăng Tiếu ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân bị dọa kêu to một tiếng.

- Được rồi, là lão đại sai, lão đại không nên chửi, mắng ngươi, ngươi không nên nghĩ loạn!

Lăng Tiếu mới ý thức được tình cảnh của mình, hiện tại nếu chọc giận Hỏa Kỳ Lân, vạn nhất nó bỏ hào quang, chỉ sợ chính mình sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà chuyện ngon ngọt hiện ra.

Hỏa Kỳ Lân càng gào thét thống khổ, từng đạo hỏa long trong miệng nó bay ra ngoài.

Lăng Tiếu ở trên người Hỏa Kỳ Lân kinh hoàng thất sắc, bởi vì hào quang che chắn cho hắn càng bạc nhược yếu kém, một khí tức nhiệt độ cao bao phủ người của hắn, chỉ mấy hô hấp mà hắn đổ mồ hồi như mưa.

- Bại gia tử, ngươi hãy nghe ta nói, lão đại không phải trách cứ ngươi, về sau ngươi nên ngoan ngoãn đứng bên người lão đại, lão đại sẽ không đuổi ngươi đi, ngươi nhanh dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu vội vàng an ủi Hỏa Kỳ Lân.

Lúc này nhìn thấy tử thần ở trước mặt, Lăng Tiếu làm gì còn bình tĩnh.

Thế nhưng mà Hỏa Kỳ Lân căn bản không nghe lời của Lăng Tiếu nói là gì, vẫn không ngừng gầm gừ, dung nham chung quanh chấn động khó hiểu.

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ...

Lăng Tiếu nhìn thấy trạng thái điên cuồng của Hỏa Kỳ Lân thì nội tâm lo lắng suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ ra tình huống gì đó, hắn không hề do dự lập tức móc một viên tam phẩm đan dược Băng Tâm Đan mà Băng Nhược Thủy cho hắn ra.

Viên Băng Tâm Đan này là lúc Lăng Tiếu hút hỏa độc trong người Quý Viêm Chiếu ra, Băng Nhược Thủy cho hắn, có thể áp chế hỏa độc một tháng không bộc phát, cũng cho thấy hiệu quả khác của Băng Tâm Đan, có thể giúp cho thân thể Lăng Tiếu trở nên băng hàn cực độ một thời gian ngắn.

Lăng Tiếu đã cảm nhận được Hỏa Kỳ Lân đã mất đi lý trí, cứ theo đà này, hắn không có hào quang của Hỏa Kỳ Lân bảo hộ, căn bản không có khả năng tại sống sót trong biển dung nham này.

Mà viên Băng Tâm Đan chính là đang dược cứu mạng của hắn, cho dù có thể sống lâu một ngày, Lăng Tiếu cũng không muốn buông tha.

Oanh!

Thời điểm Lăng Tiếu ăn Băng Tâm Đan vào, Hỏa Kỳ Lân tản mát ra khí thế cường đại đánh bật Lăng Tiếu từ người nó ra ngoài.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy mình như con thuyền nhỏ trên biển, bị sóng dữ trùng

thiên đẩy trôi, không biết phương hướng ở nơi nào.

Phốc!

Lăng Tiếu nện vào vách đá của núi lửa, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này vô số sóng nhiệt cùng hỏa độc xâm nhập vào người Lăng Tiếu.

Lúc này Tam phẩm Băng Tâm Đan phát huy hiệu quả, lập tức có băng kín che phủ Lăng Tiếu.

Nhưng mà nhiệt độ nơi này cực nóng, những băng khí này không có tác dụng lớn, chỉ có thể kiên trì một lát là bốc hơi.

- Xong!

Lăng Tiếu lập tức thầm hô một tiếng, nhanh chóng vận chuyển băng thuộc tính của mình.

Đáng tiếc hiệu quả vẫn không lớn, quần áo toàn thân chậm rãi tan rã.Hiện tại Lăng Tiếu ẩn ẩn cảm nhận được sự tồn tại của hỏa linh khí, chuyện này làm cho hắn kinh hỉ, chỉ cần hắn hiện tại lập tức vận công hấp thu linh khí, chuyển hóa huyền lực thành linh khí, hắn liền trở thành Linh Sư.

Nhưng mà trong hoàn cảnh này lại đột phá quả thực là tìm chết.

Vạn nhất rơi vào trong dung nham, chắc chắn hài cốt không còn.

Lăng Tiếu cũng không rõ Hỏa Kỳ Lân vì sao dẫn hắn tới nơi này, chẳng lẽ bởi vì nơi này hỏa linh khí sung túc hay sao?

Thời điểm hắn đang cảm thấy khó hiểu, Hỏa Kỳ Lân rõ ràng nói cho hắn biết

đáp án.

Hỏa Kỳ Lân chở Lăng Tiếu du đãng bốn phía trong lòng núi lửa, trong dung nham ở chỗ này rõ ràng có một khối tinh thạch nhỏ nhắn đang lơ lửng.

Những viên tinh thạch này mỗi viên to như nắm tay, chúng có hình dạng như vàng thỏi, đỏ tươi như máu, lộ ra hỏa linh khí tinh thuần.

Lăng Tiếu vừa nhìn thấy tinh thạch này thì bị dọa kêu to một tiếng, ngay sau đó là cực kỳ vui mừng và sợ hãi.

Bởi vì đây là hỏa huyền tinh chí bảo hỏa hệ.

Bất luận là thuộc tính nào cũng có chí bảo bổn nguyên, những chí bảo này có chỗ tốt lớn lao cho người tu hành cùng thuộc tính.

Mà hỏa huyền tinh chính là một trong những chí bảo bổn nguyên của hỏa hệ, so với cực phẩm huyền tinh không thuộc tính còn trân quý hơn, đối với võ giả tu luyện hỏa thuộc tính là chí bảo khó cầu, hơn nữa một khối hỏa huyền tinh có giá trị tương đương một viên đan dược ngũ phẩm thậm chí là lục phẩm.

Bởi vì cường giả ngoài Vương giai nhìn thấy cực phẩm huyền tinh như thế, chỉ sợ còn trở nên điên cuồng hơn.

Lăng Tiếu thật sự không thể ngờ trong miệng núi lửa như thế này lại có hỏa huyền tinh.

Theo ghi lại nơi có thể bao hàm dựng dục ra cực phẩm hỏa huyền tinh thế này, đều phải là tuyệt dương chi địa, phải trải qua vạn năm tế nguyệt dựng dục mới có thể sinh ra được.

Chắc hẳn núi lửa này tồn tại vượt qua vạn năm.

Vào thời điểm Lăng Tiếu nghĩ biện pháp thu khối hỏa huyền tinh này, Hỏa Kỳ Lân chở hắn cắn một ngụm, trực tiếp nuốt hỏa huyền tinh này.

Lúc này Lăng Tiếu tức giận kêu to lên, đáng tiếc lại không thể làm gì.

Hắn căn bản không thể ra khỏi hào quang bảo hộ, cho dù hắn có năng lực ra khỏi thì hắn cũng bị dung nham làm bốc hơi.

Trong nửa tháng qua Hỏa Kỳ Lân đều mang theo Lăng Tiếu du đãng trong lòng núi lửa.

Trong nửa tháng qua Hỏa Kỳ Lân tổng cộng tìm được hai mươi mấy khối hỏa huyền tinh, những hỏa huyền tinh này không ngoại lệ bị nó nuốt, Lăng Tiếu chỉ có thể vẻ mặt cầu xin nhưng bất lực, trong nội tâm vẫn mắng:

- Quá phá sản, siêu cấp bại gia tử ah, nhiều hỏa huyền tinh như vậy nếu toàn bộ cho ta thì ta có thể từ Huyền Sĩ cao giai tiến giai Linh Sư trung giai, vượt qua hai giai cũng không thành vấn đề, hơn nữa tuyệt đối không có nửa điểm tác dụng phụ, cảnh giới cũng rất chắc chắn.

Trước mắt Hỏa Kỳ Lân lần nữa tìm được một khối hỏa huyền tinh, nhưng mà hỏa huyền tinh chỉ lớn như ngón cái, không có lớn như hỏa huyền tinh hắn nhìn thấy lúc trước, nhưng mà tỏa ra linh khí hỏa hệ cực kỳ tinh thuần.

Hai mắt Lăng Tiếu bắn tinh quang, nuốt nước bọt cầu khẩn.

- Lão gia nha, nó không đủ nhét kẻ răng của ngươi nha, không bằng... Không bằng ngươi thưởng cho lão ca đi..

Hắn không hề xưng hô Hỏa Kỳ Lân là bại gia tử, ngược lại nịnh nọt là lão

gia, nếu có người nào nghe thấy chắc chắn sẽ buồn cười.

Nếu để những người khác biết rõ Lăng Tiếu nói như vậy, khẳng định bất luận kẻ nào cũng vui vẻ trong lòng.

- Tiểu tử ngươi cũng có hôm nay ah!

Hỏa Kỳ Lân dường như không có nghe thấy Lăng Tiếu nói, nó há miệng nuốt hỏa huyền tinh vào bụng.

Hỏa huyền tinh lập tức không có!

Lăng Tiếu lập tức nổi trận lôi đình hét lớn:

- Bại gia tử đáng chết, chẳng lẽ ngươi không cho lão đại chút chỗ tốt sao? Sau khi lão tử ra ngoài thì không cần ngươi nữa, ngươi đi đâu thì đi!

Lăng Tiếu tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận.

Thằng này rõ ràng không cho hắn một chút huyền tinh nào cả, còn thiệt thòi mình cứu nó khỏi Âm Phong Thú, còn cầm nhiều thú đan như vậy nuôi nấng nó.

Bại gia tử này quá vong ân phụ nghĩa.

Thời điểm Lăng Tiếu rống xong, Hỏa Kỳ Lân cũng gầm lên một tiếng.

Lăng Tiếu ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân bị dọa kêu to một tiếng.

- Được rồi, là lão đại sai, lão đại không nên chửi, mắng ngươi, ngươi không nên nghĩ loạn!

Lăng Tiếu mới ý thức được tình cảnh của mình, hiện tại nếu chọc giận Hỏa Kỳ Lân, vạn nhất nó bỏ hào quang, chỉ sợ chính mình sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà chuyện ngon ngọt hiện ra.

Hỏa Kỳ Lân càng gào thét thống khổ, từng đạo hỏa long trong miệng nó bay ra ngoài.

Lăng Tiếu ở trên người Hỏa Kỳ Lân kinh hoàng thất sắc, bởi vì hào quang che chắn cho hắn càng bạc nhược yếu kém, một khí tức nhiệt độ cao bao phủ người của hắn, chỉ mấy hô hấp mà hắn đổ mồ hồi như mưa.

- Bại gia tử, ngươi hãy nghe ta nói, lão đại không phải trách cứ ngươi, về sau ngươi nên ngoan ngoãn đứng bên người lão đại, lão đại sẽ không đuổi ngươi đi, ngươi nhanh dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu vội vàng an ủi Hỏa Kỳ Lân.

Lúc này nhìn thấy tử thần ở trước mặt, Lăng Tiếu làm gì còn bình tĩnh.

Thế nhưng mà Hỏa Kỳ Lân căn bản không nghe lời của Lăng Tiếu nói là gì, vẫn không ngừng gầm gừ, dung nham chung quanh chấn động khó hiểu.

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ...

Lăng Tiếu nhìn thấy trạng thái điên cuồng của Hỏa Kỳ Lân thì nội tâm lo lắng suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ ra tình huống gì đó, hắn không hề do dự lập tức móc một viên tam phẩm đan dược Băng Tâm Đan mà Băng Nhược Thủy cho hắn ra.

Viên Băng Tâm Đan này là lúc Lăng Tiếu hút hỏa độc trong người Quý

Viêm Chiếu ra, Băng Nhược Thủy cho hắn, có thể áp chế hỏa độc một tháng không bộc phát, cũng cho thấy hiệu quả khác của Băng Tâm Đan, có thể giúp cho thân thể Lăng Tiếu trở nên băng hàn cực độ một thời gian ngắn.

Lăng Tiếu đã cảm nhận được Hỏa Kỳ Lân đã mất đi lý trí, cứ theo đà này, hắn không có hào quang của Hỏa Kỳ Lân bảo hộ, căn bản không có khả năng tại sống sót trong biển dung nham này.

Mà viên Băng Tâm Đan chính là đang dược cứu mạng của hắn, cho dù có thể sống lâu một ngày, Lăng Tiếu cũng không muốn buông tha.

Oanh!

Thời điểm Lăng Tiếu ăn Băng Tâm Đan vào, Hỏa Kỳ Lân tản mát ra khí thế cường đại đánh bật Lăng Tiếu từ người nó ra ngoài.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy mình như con thuyền nhỏ trên biển, bị sóng dữ trùng thiên đẩy trôi, không biết phương hướng ở nơi nào.

Phốc!

Lăng Tiếu nện vào vách đá của núi lửa, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này vô số sóng nhiệt cùng hỏa độc xâm nhập vào người Lăng Tiếu.

Lúc này Tam phẩm Băng Tâm Đan phát huy hiệu quả, lập tức có băng kín che phủ Lăng Tiếu.

Nhưng mà nhiệt độ nơi này cực nóng, những băng khí này không có tác dụng lớn, chỉ có thể kiên trì một lát là bốc hơi.

- Xong!

Lăng Tiếu lập tức thầm hô một tiếng, nhanh chóng vận chuyển băng thuộc tính của mình.

Đáng tiếc hiệu quả vẫn không lớn, quần áo toàn thân chậm rãi tan rã.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 365 - Tu Luyện Trong Lòng Núi. (1)

- Nóng chết ta!

Lăng Tiếu điên cuồng hô một tiếng, toàn thân sắp không chịu nổi nhiệt độ nóng chảy.

Đúng lúc này trong thức hải Lăng Tiếu, Thiên Âm Phong Châu tản mát âm phong sát khí âm hàn cực độ, xuyên thấu qua thức hải tiến vào ngũ tạng lục phủ, tứ chi của Lăng Tiếu.

Chỉ một lát toàn thân Lăng Tiếu được bao phủ trong hào quang màu xám đen những nhiệt khí kia dính vào trong âm phong sát khí liền bị bù trừ lẫn nhau, không còn tạo thành chút uy hiếp gì với Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, ta làm sao quên Thiên Âm Phong Châu!

Lăng Tiếu vỗ đầu kinh hỉ kêu lên.

Thiên Âm Phong Châu chính là chí bảo âm hàn, nó phát tán tiên thiên âm phong sát khí, tự nhiên có thể đối kháng nhiệt độ cao.

- Xem ra tạm thời không cần chết!

Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn nói ra.

Nhiều lần thoát chết, đối với kẻ nào cũng là chuyện vô cùng may mắn.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn may mắn một chút, kế tiếp hắn không biết thoát ra

khỏi nơi này thế nào, hắn còn chưa đạt tới Vương giai, thậm chí ngay cả Linh Sư giai cũng không phải, đây là dưới lòng núi lửa cả ngàn mét, trong đó còn có tầng tầng dung nham ngăn cản, muốn rời khỏi đây còn khó hơn lên trời.

Tiếp tục như vậy, hắn cuối cùng nhất vẫn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong lòng núi lửa cực lớn, nhìn thấy dung nham vô tận, nhiệt khí tầng tầng bốc hơi không ngớt, từng đảo hỏa diễm lúc lớn lúc nhỏ, nhiệt độ đáng sợ tới cực điểm.

Trên người một nam tử trần trụi có hào quang bao phủ, hoàn toàn không bị hoàn cảnh chung quanh ảnh hưởng.

Thanh niên này đúng trong góc ở lòng núi, lộ ra thần sắc lo nghĩ.

Thanh niên này này không phải Lăng Tiếu sao?

Hắn hiện tại đang phiền não làm sao thoát ra khỏi núi lửa đấy.

Nếu như tiếp tục như vậy, cho dù hắn không bị dung nham núi lửa hòa tan, cũng sẽ bị chôn sống mà chết.

- Bại gia tử đáng chết, thật sự là hại chết bản thiếu gia rồi!

Lăng Tiếu ảo não lẩm bẩm.

Trong miệng thì hắn trách Hỏa Kỳ Lân, nhưng mà trong lòng của hắn cũng không có bao nhiêu trách cứ, Hỏa Kỳ Lân vẫn theo sau hắn, cũng giúp hắn không ít, nó đưa hắn tới nơi này dù vô tình hay cố ý, chỉ bằng nó lúc trước dùng hào quang bảo vệ hắn, đã biết rõ Hỏa Kỳ Lân căn bản không có ý hại hắn.

Nhưng mà sau đó không biết nó xảy ra chuyện gì, lúc này đột nhiên đánh bay hắn.

Chẳng lẽ bởi vì nói nó vài câu mà nó tức giận sao? Điều này hiển nhiên không thể nào đâu!

Lăng Tiếu nghi hoặc, Hỏa Kỳ Lân có phải tiến giai hay không.

Theo lý thuyết hỏa huyền tinh chính là cực phẩm huyền tinh hỏa hệ, Hỏa Kỳ Lân tuy là thần thú, nhưng mà liên tiếp thôn phệ như vậy cũng chạm tới biên giới đột phá.

- Tính toán, chỉ có thể nhìn bại gia tử nhớ tình cũ hay không.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Nơi này nửa vời, chung quanh đều là biển lửa, hắn không biết rời đi bằng cách nào, chỉ có chờ Hỏa Kỳ Lân khôi phục thần trí tới tìm hắn, bằng không hắn phải chết rồi.

Nếu như đổi thành người khác ngây ngốc trong hoàn cảnh này lâu, chỉ sợ chỉ có tuyệt vọng chờ chết, mà Lăng Tiếu vĩnh viễn lạc quan, hắn thu liễm tâm thần dùng tu luyện giết thời gian.

Hắn ngồi xuống, quyết định lợi dụng hoàn cảnh tuyệt hảo nơi này tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến "Luyện tạng" tới đại thành.

Đây chính là chí dương chi địa, hỏa độc tung hoành bốn phía, hơn nữa độc tính gấp mười lần bên ngoài, lợi dụng hữu ích, tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn tu luyện thành công.

Hắn phục dụng Ngoan Sinh Thảo chỉ qua nửa tháng, dược hiệu còn một thời

gian ngắn, không thể lãng phí.

Bốn phía thân thể của Lăng Tiếu có âm phong sát khí bao quanh, những hỏa độc này không thể xâm nhập, cho nên hắn chỉ có thể đưa bàn tay ra ngoài chỗ mong manh nhất của âm phong sát khí, làm ra một lỗ hỏng cho hỏa độc tiến vào.

Quả nhiên hai tay Lăng Tiếu chạm vào làm tiên thiên âm phong sát khí giảm bớt rất nhiều, những hỏa độc này tiến vào.

Phốc phốc!

Hỏa độc vô cùng cương mãnh, vừa mới xâm lấn Lăng Tiếu đã như điện giật, phun máu tươi.

Hắn cố nén đau đớn, lập tức chặn lỗ hỏng lại, phòng ngừa có hỏa độc tiến vào nhiều hơn.

Hỏa độc vừa xâm nhập vào cơ thể đã vô cùng hung mãnh, ngũ tạng lục phủ của Lăng Tiếu suýt nữa bị hòa tan.

May mắn Ngoan Sinh Thảo không hổ là tam giai linh thảo, tốc độ khôi phục cực nhanh.

Hỏa độc làm hư hao chỗ nào, nó sẽ chữa trị chỗ đó, hơn nữa công hiệu của Kim Cương Ngũ Biến Quyết cũng hỗ trợ, tốc độ tu luyện cực nhanh.

Những ngũ tạng lục phủ mỗi lần được chữa trị, càng tỏa ra sinh cơ mạnh hơn ẩn ẩn có dấu hiệu biến thành kim sắc.

Chiếu theo tốc độ này, luyện tạng đại thành có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Trong núi không ngày tháng, Lăng Tiếu cũng không biết mình tu luyện ở đây bao nhiêu thời gian.

Mỗi một lần tỉnh lại đều là hỏa độc trong người không thể tạo thành phá hư nội tạng của hắn nữa, hắn lại cho hỏa độc vào tiếp.

Trải qua tu luyện nhiều lần như thế, hắn rốt cục ý thức được nội tạng của mình mạnh tới mức không thể tưởng tượng.

Hắn hiện tại phi thường có tự tin, cho dù bị người khác hạ độc cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Đệ tam biến luyện tạng đã sắp đạt tới đại thành, chỉ cần tiến hành thêm một lần nữa là đại thành.

Mà một ngày này Lăng Tiếu cảm thấy đã không xa.

Bởi vì mà hắn gom góp tài liệu đã đủ, chỉ cần hắn có thể luyện chế một khỏa Tứ phẩm đan dược, khiến cho nội tạng của mình trọng hóa, như vậy hắn đã đạt tới luyện tạng đại thành, đến lúc đó hắn đạt tới cảnh giới bách độc bất xâm chân chính.

Luyện tạng đại thành, Lăng Tiếu biết rõ hỏa độc nơi này không có ảnh hưởng tới hắn, cho dù hắn không có tiên thiên âm phong sát khí hộ thể, những hỏa độc này không thể ảnh hưởng tới hắn, mấu chốt chính là nhiệt độ nơi này quá dạo người, hắn vẫn không thể triệt hồi tiên thiên âm phong sát khí phòng hộ.

Lăng Tiếu tạm hoãn tu luyện, từ trong không gian giới lấy linh thảo ra nhai..

Những ngày này hắn chỉ có thể dựa vào linh thảo trong không gian giới duy trì năng lượng trong người và tìm nước, bằng không đã sớm chết rồi.

Nghỉ ngơi một lát, Lăng Tiếu lại ngồi xuống lần nữa.

Nhưng mà lần này hắn không còn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết, mà là tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, Lăng Tiếu đã không thể lại tu luyện.

Bởi vì huyền lực của hắn đạt tới cảnh giới đại viên mãn, bao giờ cần làm chính là hấp thu linh khí chuyển hóa huyền lực, đột phá Linh Sư giai.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu biết rõ hôm nay tuyệt đối không phải thời cơ đột phá.

Trong lòng của hắn không bỏ được hoàn cảnh chung quanh, hắn không biết mình có thể kiên trì bao lâu, lại không có biện pháp rời khỏi nơi này, buồn bực muốn chết.

- Bại gia tử đang chết, ngươi ở đâu rồi, mau dẫn lão tử đi ra ngoài!

Tâm tình của Lăng Tiếu tâm phiền muộn gầm rú.

- Trời xanh ah, lão tử không cam lòng cứ như vậy bị vây chết ở đây, bên ngoài còn có nhiều cô bé đang chờ ta sủng hạnh đấy, ta đã chết qua một lần, lúc này ngươi tuyệt đối không thể khiến ta chết lần nữa như vậy được!

Lăng Tiếu không cam lòng hét lê.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 366 - Tu Luyện Trong Lòng Núi. (2)

Trong lòng của hắn quá không cam lòng, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác lại không dễ chịu.

Trong óc của hắn không ngừng hiện ra hình ảnh người thân nhất, hiện ra đầu tiên không thể nghi ngờ là phụ mẫu Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân, kế tiếp lại là Vân Mộng Kỳ, Bạch Vũ Tích, Lão thái gia...

Rống!

Một tiếng thú rống đánh tan suy nghĩ của Lăng Tiếu.

- Bại gia tử!

Lăng Tiếu cả kinh kêu lên.

Hắn vừa nghe được tiếng rống của Hỏa Kỳ Lân, không thể kiềm chế vui mừng trong lòng.

- Bại gia tử ngươi ở đâu? Mau tới cứu lão đại ta!

Lăng Tiếu dốc toàn lực kêu lên.

Quả nhiên một cái bóng dùng tốc độ cực nhanh tiếp hắn.

Lăng Tiếu thấy rõ bóng dáng, ánh mắt trì trệ, đồng tử mở thật to.

Ở trước mặt của hắn quả thật lá Hỏa Kỳ Lân, nhưng mà so với Hỏa Kỳ Lân

lúc trước lớn hơn không ít, hơn nữa càng tuấn lãng bất phàm, da lông quanh người của nó có hỏa diễm dày đặc, lộ ra nét uy vũ chói mắt, nó ánh mắt của nó to như chuông đồng và linh khí mười phần, thần sắc cao ngạo và khí phách nói không nên lời, sừng trên tráng của hắn dài gấp đôi, một đạo khí thế hoàng giả bức ngươi.

- Ngươi... Ngươi là bại gia tử?

Lăng Tiếu hỏi thăm.

Hỏa Kỳ Lân trước mặt tương tự trước kia, nhưng mà càng cường tráng uy vũ hơn, Lăng Tiếu không dám khẳng định.

Rống!

Hỏa Kỳ Lân gầm nhẹ một tiếng, đi hai bước tới trước mặt Lăng Tiếu, lè lưỡi liễm mặt Lăng Tiếu.

Cảm giác ướt sũng nói cho Lăng Tiếu biết, đây tuyệt đối là Hỏa Kỳ Lân kia.

- Ha ha, ta biết ngay bại gia tử ngươi sẽ không buông tha lão đại mà, quá tốt!

Lăng Tiếu tiến lên sờ sờ trán của Hỏa Kỳ Lân và cười nói.

Rốt cục có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn không cao hứng sao?

Hỏa Kỳ Lân cọ lên người Lăng Tiếu vài cái, sau đó mở to cái miệng ra, một thú đan đỏ như lửa hiện ra trước mặt Lăng Tiếu.

- Bại gia tử ngươi... Ngươi muốn làm gì vậy?

Lăng Tiếu dường như nghĩ tới cái gì đó, nhưng vẫn không dám khẳng định.

Hỏa Kỳ Lân không có biện pháp nói chuyện, chỉ có thể kêu gào với Lăng Tiếu.

- Ngươi thật muốn làm hộ thân linh thú của ta sao?

Lăng cười hỏi.

Hỏa Kỳ Lân gật gật đầu lại lắc đầu, đáp án này Lăng Tiếu không hiểu ra sao.

- Ta tích máu huyết qua?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn biết rõ linh thú một khi giao ra thú đan, chỉ cần dính chút máu của hắn, con linh thú này cả đời trung thành phục tùng hắn, giống như Lang Vương kim sắc ở trong bao tay của hắn.

Trước kia Hỏa Kỳ Lân tuy vẫn ở bên cạnh hắn, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại không có nghĩ qua muốn thu phục nó, thân là thần thú Hỏa Kỳ Lân tuyệt đối không phải ai cũng tùy ý thu phục chiếm được, huống hồ hắn cũng hiểu được Hỏa Kỳ Lân vẫn đi theo hắn, nghe lời hắn, cũng rất thỏa mãn, không cần phải biến nó thành bộc thú của mình.

Thế nhưng mà hiện tại Hỏa Kỳ Lân tự động dâng thú đan, như vậy Lăng Tiếu vừa mừng vừa sợ.

Nhưng mà Hỏa Kỳ Lân dường như không phải muốn hắn nhỏ máu lên thú đan, nó lắc đầu, dùng chân trước đặt lên đầu Lăng Tiếu.

- Ngươi đụng đầu ta làm gì vậy!

Lăng Tiếu phiền muộn nói, bỗng nhiên linh quang lóe lên, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi muốn ta lợi dụng tinh thần lực câu thông với ngươi sao?

Rốt cuộc Hỏa Kỳ Lân mừng rỡ gật đầu, trong miệng càng không ngừng rống lên, lộ ra vẻ thập phần vui sướng.

- Tốt, ta thử xem!

Lăng Tiếu gật gật đầu, ngừng thở, trong thức hải có tinh thần lực phụ vào thú đan của Hỏa Kỳ Lân.

Tinh thần lực vừa dính vào thú đan Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân thu hồi thú đan của mình trở về.

- Cái này... Cái này tính toán cái gì?

Lăng Tiếu khó hiểu nói.

Hắn vẫn không rõ Hỏa Kỳ Lân làm như vậy có dụng ý gì.

- Lão... Lão đại, ngươi nghe được tử tử nói chuyện không?

Ngay sau đó một âm thanh thanh thúy vang lên trong thức hải Lăng Tiếu.

- Ai... Ai ở chỗ này?

Lăng Tiếu đột nhiên nghe âm thanh thì giật mình.

- Lão đại là tử tử đây!

Âm thanh kia vang lên.

Ánh mắt Lăng Tiếu nhìn qua Hỏa Kỳ Lân, không thể tưởng tượng nổi nói ra:

- Bại gia tử, thật là ngươi nói chuyện?

Hỏa Kỳ Lân gật gật đầu, đáp:

- Đúng rồi, lão đại, ta rốt cục có thể trao đổi với ngươi rồi!

- Thật là ngươi, quá tốt! Đúng rồi, ngươi làm như thế nào vậy?

Lăng Tiếu kinh kêu lên.

Hỏa Kỳ Lân có thể trao đổi với hắn, đây tuyệt đối là chuyện phi thường tốt.

Phải biết rằng Hỏa Kỳ Lân vẫn đi theo bên cạnh hắn, nó có thể nghe hiểu được hắn nói chuyện, nhưng mà hắn không hiểu ý của nó, hắn đã sớm nghĩ tới nó có thể câu thông như Lang Vương kim sắc thì tốt rồi.

Hiện tại cuối cùng đã như nguyện.

Thông qua Hỏa Kỳ Lân giải thích, Lăng Tiếu cũng hiểu rõ ràng.

Thì ra vừa rồi Hỏa Kỳ Lân cho tinh thần lực của Lăng Tiếu phụ vào thú đan của nó, nó còn khắc tinh thần lực của Lăng Tiếu vào trong, cả hai sẽ có liên hệ, mà Hỏa Kỳ Lân có thể thông qua liên hệ này câu thông trao đổi với Lăng Tiếu.

Mà loại phương thức câu thông này là nhân thú quan hệ ngang hàng, căn bản không tồn tại phân chia chủ tớ. Nếu như một ngày nào đó Hỏa Kỳ Lân muốn rời khỏi Lăng Tiếu mà đi, Lăng Tiếu cũng không thể bắt nó lưu lại, mà Hỏa

Kỳ Lân cũng không có khả năng thông qua chút tinh thần lực này tạo thành thương tổn với Lăng Tiếu.

Loại câu thông tinh thần phương thức này xung là "Ước hẹn ngang hàng".

Cũng là sau khi Lăng Tiếu đạt được Khống Thần Quyết quyển hai mới biết được.

Lăng Tiếu xoay người nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân kêu lên:

- Bại gia tử chúng ta đi ra ngoài đi, lão đại ta buồn bực muốn chết.

- Lão đại đừng nóng vội, ngươi không phải muốn những hỏa tinh kia sao? Ta mang ngươi đi tìm, trong đây có lẽ còn rất nhiều.

Hỏa Kỳ Lân đáp.

- Thực, vậy quá tốt, có bao nhiêu thu bao nhiêu!

Lăng Tiếu kinh hỉ kêu lên.

- Nhưng mà lão đại sau này phải lưu cho ta một ít, nó có thể giúp ta tiến hóa nhanh hơn.

Hỏa Kỳ Lân nói ra.

- Yên tâm đi, lão đại sẽ giữ cho ngươi!

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu Hỏa Kỳ Lân nói ra, lại hỏi:

- Đúng rồi, hiện tại ngươi đột phá đến mấy giai?

Hiện tại Hỏa Kỳ Lân cường đại hơn trước nhiều, Lăng Tiếu có thể cảm giác được, nhưng mà không biết nó tiến hóa mấy giai.

- Đã là tứ giai trung giai, chờ ta tiêu hóa xong năng lượng của hỏa tinh là có thể đạt tới tứ giai cao giai!

Hỏa Kỳ Lân đáp.

- Bà mẹ nó, nhảy liền hai giai, quá cường hãn!

Lăng Tiếu cả kinh kêu lên.

Hắn vốn tưởng rằng Hỏa Kỳ Lân chỉ đột phá tứ giai cấp thấp mà thôi, không nghĩ tới đột phá liền hai giai, đạt tới tứ giai trung giai, đây quả thực là võ giả Vương giai trung giai mà, mà thân thể linh thú cường hãn mạnh mẽ, cho dù chống lại võ giả Vương giai cao giai cũng có khả năng liều mạng.

Huống chi Hỏa Kỳ Lân chính là thần thú, sức chiến đấu rất kinh người.

- Năng lượng hỏa tinh nơi này quá lớn, ta ăn được quá nhiều, thiếu chút nữa bị năng lượng làm nổ tung, khá tốt hoàn cảnh nơi này thích hợp cho ta tiến hoa, ta thích nơi này!

Hỏa Kỳ Lân nói ra.

Hỏa Kỳ Lân vốn là linh thú hỏa thuộc tính tinh khiết, đối với hoàn cảnh chí dương thì vô cùng ưa thích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 367 - Căn Nguyên Của Núi Lửa

Nếu nơi này không có hỏa độc, đối với bất cứ võ giả hỏa hệ nào cũng là bảo địa tu luyện, linh lực hỏa thuộc tính nơi này nhiều hơn nơi khác quá nhiều.

Lăng Tiếu không có tiếp tục miệt mài theo đuổi, Hỏa Kỳ Lân càng cường đại, đối với hắn càng có lợi, ngày sau cho dù gặp gỡ cường giả Vương giai cũng không mặc người ta chém giết.

Hiện tại hắn càng muốn tìm nhiều hỏa huyền tinh, đối với hắn sau này có tác dụng rất lớn.

Trải qua một phen du đãng chung quanh, dựa vào cảm ứng của Hỏa Kỳ Lân, Lăng Tiếu thu được mười lăm khỏa hỏa huyền tinh, chuyện này làm hắn vui ngất trời.

Nếu như hắn chỉ tu luyện hỏa thuộc tính, chỉ dựa vào mười lăm khối hỏa huyền tinh, trực tiếp có thể cho hắn đột phá đến Vương giai không thành vấn đề.

- Xem ra hỏa huyền tinh nơi này không nhiều, chúng ta đi ra ngoài đi.

Lăng Tiếu nhìn Hỏa Kỳ Lân nói ra.

- Lão đại, ta cảm thấy được sâu bên dưới còn có nhiều hỏa huyền tinh!

Hỏa Kỳ Lân nói ra.

- Cái gì, vậy sao ngươi không nói sớm!

Lăng Tiếu khó chịu nói.

- Thế nhưng mà phía dưới rất đáng sợ, rất nguy hiểm, ta không dám tới gần!

Hỏa Kỳ Lân khiếp đảm nói ra.

- Có chuyện này?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Hắn trầm tư một chút, suy nghĩ nói ra:

- Chẳng lẽ còn có linh thú đáng sợ gì đó sao?

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu lâm vào trong mâu thuẫn.

Nếu xuống dưới, phía dưới có lẽ cũng có không ít hỏa huyền tinh, nếu như hắn buông tha, chuyện này quá đáng tiếc; thế nhưng mà, nếu đi xuống mà phía dưới có đồ vật Hỏa Kỳ Lân đều kiêng kị, vạn nhất chỗ tốt không có gặp, ngược lại vứt bỏ mạng nhỏ thì lỗ lớn rồi.

Nhiều lần cân nhắc, Lăng Tiếu khẽ cắn môi lẩm bẩm.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta đánh bạc một lần.

Lăng Tiếu biết rõ mạo hiểm cao hồi báo cũng cao, hắn dùng cảm giác nói cho nó biết, nơi này trừ huyền tinh ra nói không chừng còn có bảo vật nào đó.

Giống như vực sâu dưới sơn mạch, tuyệt âm chi địa có Thiên Âm Phong Châu.

Lăng Tiếu quyết định, bảo Hỏa Kỳ Lân tiến xuống dưới.

Càng hướng xuống thì nhiệt độ càng cao, nhiệt khí càng kinh người.

Nhưng mà đúng như Hỏa Kỳ Lân đã nói, hỏa huyền tinh đúng là không ít.

Vừa trầm xuống mấy trăm mét, Lăng Tiếu đx tìm được ba mươi mấy khối hỏa huyền tinh, thiếu chút nữa hắn cười như nở hoa.

Thế nhưng mà vừa nghĩ tới Hỏa Kỳ Lân ngày sau còn phải hấp thu hỏa huyền tinh tấn giai, mới phát hiện mình đoạt được hỏa huyền tinh còn quá ít.

Kế tiếp một người một thú lại tiếp tục trầm xuống hơn một ngàn mét, hỏa huyền tinh của Lăng Tiếu đã vượt qua trăm khối.

Nhưng mà Lăng Tiếu phát hiện càng xuống sâu thì hỏa diễm phát ra khác trước..

Hỏa diễm nơi này lộ ra màu lam, hơn nữa càng xuống dưới càng đậm.

Loại màu lam này, trong mắt Lăng Tiếu càng đẹp, đồng thời cũng tràn ngập cảm giác cuồng bạo.

Hỏa Kỳ Lân nói ra:

- Lão đại, không thể xuống dưới nữa, hộ thể thần quang của ta không chịu nổi nhiệt độ này.

Hỏa diễm của Hỏa Kỳ Lân thuộc về phạm trù thần hỏa, là loại cao cấp trong hỏa diễm, thế nhưng mà nó cho tới bây giờ không chịu được hỏa diễm màu lam.

Chuyện này làm cho Lăng Tiếu càng thêm khẳng định, nơi này có linh vật.

- Bại gia tử, ngươi không nên xuống dưới, ta sẽ nghĩ biện pháp!

Lăng Tiếu nói, sau đó vận hành tiên thiên âm phong sát khí, hơn nữa còn mở dày đặc hơn, bao phủ hắn và Hỏa Kỳ Lân vào bên trong..

Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi thử xem, nhìn xem có thể xuống được không.

Dứt lời, hắn móc đan dược ra, liên tục ăn hai viên.

Thoáng cái nhiều ra tiên thiên âm phong sát khí như vậy, hắn càng cố sức.

- Ta thử xem!

Hỏa Kỳ Lân ứng một tiếng sau đó trầm xuống

Có tiên thiên âm phong sát khí hỗ trợ, Hỏa Kỳ Lân trầm xuống thêm mười thước.

Nhưng mà lúc này Lăng Tiếu không mở miệng ngừng lại.

Bởi vì hắn tiên thiên âm phong sát khí dường như bị hỏa diễm màu lam làm tiêu tán không ít, chỉ có một tầng sát khí hơi mỏng bảo vệ hắn mà thôi.

- Đây rốt cuộc là hỏa diễm gì, cư nhiên đáng sợ như vậy.

Lăng Tiếu khó hiểu suy nghĩ.

- Lão đại, ta nhìn thấy phía dưới là cái gì, thật nhiều hỏa huyền tinh đấy.

Hỏa Kỳ Lân nhìn qua phía dưới hưng phấn kêu lên.

- Cái gì!

Lăng Tiếu khiếp sợ rồi, hắn nhìn xuống thì nhìn thấy từng đoàn lam diễm, căn bản không có phát hiện gì.

- Thực, hỏa tinh thật lớn, nơi này có một viên Hỏa Châu Tử!

Hỏa Kỳ Lân hưng phấn đáp.

- Hỏa Châu Tử? Chẳng lẽ là bảo bối chí dương?

Lăng Tiếu hai mắt tỏa sáng nói.

Trong lòng của hắn nhớ tới Thiên Âm Phong Châu trong đầu của mình, hắn suy đoán hạt châu này có phải là một khỏa thiên địa chí bảo do bổn nguyên ngưng kết thành hay không.

- Không được, ta nhất định phải phải đi xuống xem một chút!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, làm ra quyết định cuối cùng.

Ngay sau đó hắn nhắm đôi mắt lại, dụng tâm cảm ứng Thiên Âm Phong Châu.

Tuy hắn không thể lại tiến vào thức hải, thế nhưng mà Thiên Âm Phong Châu tồn tại trong thức hải vẫn biết ý của hắn.

Rõ ràng Tiên Thiên Âm Phong Châu nghe Lăng Tiếu triệu hoán đã từ thức hải hiện ra.

Bổn ý của Lăng Tiếu chính là lợi dụng Tiên Thiên Âm Phong Châu tỏa sát khí khắc chế lam diễm, sau đó hắn rơi vào chỗ sâu nhất.

Thế nhưng mà hắn tuyệt đối không nghĩ tới Tiên Thiên Âm Phong Châu vừa mới xuất hiện đã thoát ly khống chế của hắn, phát ra một tiếng "XÍU...UU!!", sau đó lao xuống dưới.

Cùng lúc đó lam diễm sinh ra dị động, lửa khói lập tức thu nạp, lập tức bao phủ Tiên Thiên Âm Phong Châu.

- Xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu khó hiểu nói một câu.

- Lão đại, ta có thể xuống dưới!

Hỏa Kỳ Lân kinh hô một tiếng, sau đó mang Lăng Tiếu lao xuống.

Ai ngờ một đạo lực lượng cường đại nổ tung lên.

Oanh!

Một người một thú bị năng lượng chấn bay ra ngoài.

Lăng Tiếu định nhãn xem xét, chỉ thấy hai hạt châu cách hắn không xa đang đấu với nhau, trong đó có một khỏa chính là Tiên Thiên Âm Phong Châu, mà khỏa còn lại là viên châu quỷ dị.

Hai hạt châu này một khỏa tỏa ra từng đoàn từng đoàn khói đen dính như

mực, mà khỏa còn lại toa ra hỏa diễm màu làm, từng đạo sóng lửa càng không ngừng bốc lên.

Hai đạo năng lượng giao thoa lẫn nhau, dây dưa với đối phương.

Cái này... Cái này quá không thể tưởng tượng nổi a!

Đầu óc của Lăng Tiếu lập tức dừng suy nghĩ, cuối cùng là xảy ra chuyện gì vậy?

- Chẳng lẽ hai hạt châu này một âm một dương chính là tử địch?

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó âm thanh của Lục Ông vang lên trong óc Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, chúng vốn là trời sinh tử địch, Âm Dương tương khắc, Tiên Thiên Âm Phong Châu chính là tuyệt âm chi vật, mà Si Mị Lam Hỏa Châu lại là chí dương chi vật, cả hai đều là bổn nguyên trái ngược nhau, một khi gặp nhau tuyệt đối là tai nạn, ta thấy ngươi nên chạy đi, một khi chúng vận dụng tất cả năng lượng thì khu vực này sẽ bị hủy diệt.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ không có biện pháp sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn thật không biết triệu hoán Tiên Thiên Âm Phong Châu đi ra sẽ có cục diện này, trong nội tâm thầm mắng mình quá mức lòng tham, nếu như vừa rồi trực tiếp rời đi là tốt rồi.

Trong lòng của hắn hối hận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 368 - Song Châu Nhập Vào Thức Hải

- Có thể có biện pháp nào, chúng sẽ không xuất hiện và tồn tại cùng một nơi, hôm nay đã cảm ứng được đối phương tồn tại, như vậy phải tiêu diệt đối phương mới ổn định lại.

Lục Ông thở dài nói một câu.

Rầm rập!

Hai châu tản mát ra năng lượng cường đại đánh bay Lăng Tiếu cùng Hỏa Kỳ Lân ra xa.

Lăng Tiếu nhìn qua Tiên Thiên Âm Phong Châu, khẽ cắn môi nhìn Hỏa Kỳ Lân nói:

- Bại gia tử, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây!

Đây chẳng khác gì đang bồi phu nhân mà gãy binh.

Buông tha Tiên Thiên Âm Phong Châu chính là tổn thất lớn nhất của Lăng Tiếu, cho dù có được một trăm khối hỏa huyền tinh cũng không bằng một phàn vạn của nó.

Trong lòng Lăng Tiếu đau như cắt, đau lòng như nhỏ máu.

Sâu trong Diễm Hỏa Cốc, ngọn núi lử bộc phát âm thanh kinh người lần nữa.

Những hỏa diễm kia bắn lên cao như pháo hoa, nhìn từ xa rất đẹp.

Bang bang!

Một người một thú bị quán tính của lần phong trào này va chạm vào đá, chỉ để lại hai cái hố nhỏ.

- Trời ơi, xương cốt sắp rã rời rồi.

Cả người Lăng Tiếu khảm vào trong đá, nếu không có Kim Cương Ngũ Biến Quyết phòng ngự, chỉ sợ mạng nhỏ không còn.

Hắn mắng một câu, thân thể bất động, lập tức vận Kim Cương Ngũ Biến Quyết khôi phục thân thể.

XÍU...UU!!

Bên cạnh Lăng Tiếu, Hỏa Kỳ Lân dẫn đầu lao tới, khóe miệng còn mang huyết dịch, hiển nhiên cũng bị thương không nhỏ.

- Lão đại, ngươi còn tốt đó chứ?

Hỏa Kỳ Lân truyền âm hỏi Lăng Tiếu.

- Không có việc gì, ngươi chờ đi, ta nghỉ ngơi một hồi là tốt rồi.

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

Vừa rồi trong núi lửa Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Si Mị Lam Hỏa Châu đánh nhau, cả hai đều là thiên địa chí bảo, năng lượng của chúng vô cùng khổng lồ, chỉ một chút dư âm cũng làm bọn họ chật vật không chịu nổi, nếu không phải có Lục Ông nhắc nhở từ sớm, bị trùng kích chính diện, bọn họ một người một thú đã chết.

Lúc Lăng Tiếu toàn lực khôi phục thân thể, lúc nỳ truyền ra âm thanh khẩn trương của Hỏa Kỳ Lân.

- Lão... Lão đại!

- Như thế nào?

Lăng Tiếu hỏi.

- Hai... Hai hạt châu đi ra...

Hỏa Kỳ Lân thân là thần thú, lại đột phá đến tứ giai trung giai, linh trí đã mở ra, nó biết rõ Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Si Mị Lam Hỏa Châu uy lực khủng bố, hiện tại phát hiện hai hạt châu một trước một sau bay tới chỗ bọn họ, khẩn trương lên.

- Cái gì?

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, lập tức vận chuyển huyền lực khiến mình đứng lên.

Hí!

Thương thế trên người khẽ động làm cho Lăng Tiếu đau đớn.

Nhưng mà lúc Lăng Tiếu vừa muốn lao ra khỏi hố nhỏ, hai hạt châu lập tức tới trước mặt hắn.

XIU....XIU...!

Hai hạt châu lập tức chui vào trong đầu Lăng Tiếu.

- Cái này... Cái này tính toán là cái gì?

Lăng Tiếu sững sờ, lập tức vỗ đầu lẩm bẩm.

- Lão đại, nó... Chúng nó tiến tới trước mặt ngươi!

Hỏa Kỳ Lân lập tức rời xa Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa muốn nói gì, bỗng nhiên trong đầu truyền ra đau đớn kinh người, đầu của hắn như nổ tung.

Ah!

Lăng Tiếu ôm đầu lăn lộn trên đất, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy đầu của hắn trướng lên gấp đôi, xem ra tùy thời cũng có thể nổ tung, gương mặt anh tuấn của hắn vặn vẹo.

Hỏa Kỳ Lân ở không xa nhìn qua, lộ ra vẻ lo lắng nói:

- Lão đại sẽ không chết chứ?

Lăng Tiếu không biết lăn qua lăn lại bao lâu, hắn của hắn không chịu nổi ngất đi, nhưng mà đầu của hắn vẫn trướng lên, hắn giống như biến hình thành quái thú, nôn mửa liên tục.

Hỏa Kỳ Lân thấy Lăng Tiếu ngất đi, chậm rãi đi tới thủ hộ bên cạnh hắn.

Giờ phút này trong thức hải Lăng Tiếu sinh ra biến hóa kinh người.

Về phần hai thiên địa dị châu vì sau đồng thời chui vào trong thức hải Lăng

Tiếu chứ?

Chuyện này hoàn toàn không phải Tiên Thiên Âm Phong Châu trong núi lửa chiến thắng Si Mị Lam Hỏa Chuâ.

Núi lửa là địa bàn của Si Mị Lam Hỏa Châu, quanh thân tràn ngập linh khí hỏa thuộc tính, chiếm hữu ưu thế sân nhà, hon nữa thời gian tồn tại của Si Mị Lam Hỏa Châu còn trước Tiên Thiên Âm Phong Châu rất nhiều, ẩn chứa năng lượng càng khủng khiếp, không phải Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể so sánh được.

Tiên Thiên Âm Phong Châu tự biết không phải đối thủ của Si Mị Lam Hỏa Châu, chỉ có thể chạy trốn, mà nó nhận Lăng Tiếu làm chủ, đương nhiên phải chạy tới chỗ Lăng Tiếu tránh đi, cuối cùng tiến vào trong thức hải Lăng Tiếu.

Về phần Si Mị Lam Hỏa Châu chính là trời sinh tử địch với Tiên Thiên Âm Phong Châu, địch nhân muốn chạy trốn, nó tự nhiên không chịu, cho nên cũng đuổi theo, cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu chui vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

Lúc nà thức hải của Lăng Tiếu đã là chiến trường của hai hạt châu.

Hai châu một âm một dương đang chiến đấu trong thức hải Lăng Tiếu, thức hải Lăng Tiếu đứng mũi chịu sào, may mắn trước đó Tiên Thiên Âm Phong Châu khai thác một phen, lúc này mới không bị nổ tung thức hải.

Nếu như đổi là người bình thường, chỉ sợ hai châu vừa vào thức hải đã nổ tung rồi.

Khá tốt Lăng Tiếu thiên phú dị bẩm, cộng thêm tu luyện Khống Thần Quyết, thức hải đã mở rộng đủ cho hai châu chiến đấu.

Nhưng mà cũng bị tran tấn, nếu như Lăng Tiếu chống đỡ không được, như vậy hắn nhất định sẽ biến thành ngu ngốc, thậm chí sẽ chết.

Nhưng mà nếu như trong thức hải Lăng Tiếu chỉ có hai hạt châu, như vậy Lăng Tiếu tự nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Vạn hạnh trong thức hải của Lăng Tiếu còn có một gốc cây không rõ lai lịch.

Thân là thụ tinh Lục Ông tự nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, nếu Lăng Tiếu chết, nó cũng không còn nơi nào đi, huống chi nó cảm thấy Lăng Tiếu phi thường phù hợp yêu cầu của nó, Lăng Tiếu có thể thu nạp thiên địa linh khí sẽ trợ giúp nó to lớn.

- Đáng chết, hai hạt châu này đều chạy tới đây, ổ lão đầu tử bị đánh nát rồi.

Lục Ông di động ttới gần cây nhỏ mắng thầm, sau đó lẩm bẩm:

- Không được... Tuyệt không thể như vậy được, vạn nhất tiểu gia hỏa này chết, lão phu không nơi để đi, phải nghĩ biện pháp dọn dẹp hai hạt châu mới được.

Lục Ông lo lắng vuốt râu lâm vào trầm tư, sau một lúc lâu thì buồn khổ nói:

- Hai hạt châu này có năng lượng thiên địa đáng sợ như vậy, ta không có biện pháp nuốt trôi ah, không thể như thế nào.

- A... Bỏ đi, lúc vậy là số mệnh. Xem ra lão phu cùng tiểu gia hỏa này duyên phận đã hết!

Lục Ông bất đắc dĩ lắc đầu nói ra.

Lúc này nó đã chuẩn bị buông tha Lăng Tiếu, bằng không thời điểm thức hải

nổ tung, nó cũng bị tổn hại.

- Đúng rồi, lão phu không dọn dẹp được, sao không cho tiểu gia hỏa kia đến dọn dẹp chứ, nơi này là địa bàn của hắn, chỉ cần hắn có thể khống chế hai hạt châu là được rồi.

Bỗng nhiên Lục Ông nghĩ ra biện pháp, vỗ đầu mình.

- Đúng, cứ làm như thế!

Lục Ông quyết định, vì vậy ngồi xếp bằng xuống, toàn thân tỏa ra lục quang biến mất trong thức hải.

Không qua một lát, lục mang lần quay về, mà lần này mang theo linh hồn Lăng Tiếu đi vào.

- Ách... Tại sao ta ở đây?

Lăng Tiếu không phải lần đầu tiên đi vào thức hải, lần đầu tiên hắn còn mở rộng thức hải của mình đấy, hôm nay trở về, tự nhiên biết là thức hải của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 369 - Tiến Giai Linh Sư. (1)

Nhưng mà hôm nay thức hải của hắn phân thành ba khối, nhất một khối to bị lam quang chiếm cứ, một cái khác do sương mù màu nâu đen chiếm cứ, cả hai đang không ngừng thôn phệ nhau, nhưng mà sương mù màu nâu đen liên tục bại lui, cuối cùng nhỏ nhất do tiểu thụ chiếm cứ, tản ra lục mang ngăn cản sương mù nâu đen và hỏa diễm lam quang thôn phệ, độc chiếm một nơi nhỏ bé.

- Tiểu hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Lục Ông hỏi thăm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thần sắc tối sầm, khó chịu nói:

- Còn từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, thật chê cười, ngươi không thấy chúng sắp nổ chết ta sao?

- Ha ha, hoàn toàn nói sai, hoàn toàn nói sai!

Lục Ông cười xấu hổ cười nói.

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông hỏi:

- Lục lão, người xem có biện pháp khiến chúng dừng lại không?

- Biện pháp là có...

Lục Ông nói ra.

Nhưng mà nó còn chưa nói xong, Lăng Tiếu sốt ruột nói:

- Nếu có biện pháp thì ngăn chúng đi, chẳng lẽ lão nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao?

- Tiểu hữu đừng nóng vội, trước hết nghe lão phu nói xong.

Lục Ông trấn an nói ra.

- Ngài nói!

Mặt mũi Lăng Tiếu tràn đầy chờ mong nhìn qua Lục Ông.

Sống còn, Lăng Tiếu có thể không vội sao?

- Ta mang ngươi tiến vào đây, chính là do ngươi ngăn cản chúng!

Lục Ông nói ra.

- Cái gì, ta... Ta ngăn cản chúng, ngươi cũng quá để mắt ta rồi!

Lăng Tiếu chấn động kêu lên.

Hai hạt châu trước mặt là thiên địa dị bảo, uy lực tương đối khủng bố kinh người, Lăng Tiếu đã hiểu rõ trong lòng, thấu hiểu rất rõ, nếu hắn có thể ngăn cản chúng, chính mình tối thiểu là siêu cấp cường giả ngoài Huyền Đế mới được.

Hắn hiện tại chỉ là Huyền Sĩ cao giai nho nhỏ, cách siêu cấp cường giả Huyền Đế xa cả ngàn vạn dặm.

Hắn làm sao nghe lão nhân lừa dối chứ?

- Tiểu hữu ngươi trước hãy nghe ta nói, ngươi biết đây là nơi nào không?

Lục Ông lại câu giờ.

Lăng Tiếu thần sắc tối sầm, lúc này khó chịu nói:

- Nơi này đương nhiên là thức hải của ta!

Hắn mắng trong lòng:

- Lão nhân này uống nhầm thuốc, chẳng lẽ lão tử ngay cả thức hải của mình cũng không biết sao?

- Vậy thì đúng rồi, đây là tinh thần thức hải của ngươi, nơi này chính là địa bàn của ngươi, ngươi làm chủ nhân ngăn cản chúng không phải dễ sao?

Lục Ông hướng dẫn.

Lăng Tiếu tinh tế suy nghĩ lời của Lục Ông, dường như lĩnh ngộ đến cái gì, thần sắc lo lắng chậm rãi ổn định lại, hai tay vỗ một cái, hoảng sợ nói:

- Đúng vậy, địa bàn của lão tử mà, cho dù là rồng cũng phải nằm xuống.

Dứt lời Lăng Tiếu ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Khống Thần Quyết, tinh thần lực trong thức hải bị hắn dẫn động.

Tu luyện tinh thần lực hơn một năm, chúng hóa thành hào quang vây quanh Lăng Tiếu.

Trong lúc nhất thời, sương mù nâu đen và hỏa diễm lam quang bị ngăn cách ra, mà vị trí ngăn cách đang mở rộng.

Hôm nay Lăng Tiếu đang tụ tập tinh thần lực của bản thân mình, sau đó mới nghĩ biện pháp đối phó Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Si Mị Lam Hỏa Châu.

Mà Tiên Thiên Âm Phong Châu đã sớm nhận hắn làm chủ, chỉ cần có thể khắc chế Si Mị Lam Hỏa Châu, vậy nguy cơ của hắn dễ dàng giải quyết.

Lục Ông thoáng dịch chuyển khỏi vị trí, mỉm cười vuốt râu thầm nghĩ:

- Nếu kẻ này thu phục được hai viên dị chau, tiền đồ không thể số lượng được.

Trong thức hải Lăng Tiếu quỷ dị chia làm bốn khối khu vực, một lam một hôi một lục một bạch, lộ ra cực kỳ thần kỳ đồ sộ.

Sau khi Lăng Tiếu tập trung tất cả tinh thần lực trong thức hải tới thì cả người liền trở nên phiêu miểu.

Giờ hắn mới phát hiện, thì ra linh hồn của mình ở trong thức hải, có thể phi thường thoải mái vận dụng những tinh thần lực này, tựa hồ chỉ cần một ý niệm trong đầu thôi thì tinh thần lực ở đây đều sẽ tùy ý hắn sử dụng

Lăng Tiếu đã nhìn ra tình cảnh của Tiên Thiên Âm Phong Châu không ổn, hỏa diễm lam hồng đã chiếm hơn phân nửa thức hải, sương mù nâu đen bị ép đến một góc, tựa hồ tùy thời đều có khả năng bị tiêu diệt.

- Ta đã đến!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, chỉ huy tinh thần lực vọt vào chính giữa hào

quang làm hồng.

Tinh thần lực vốn là tồn tại vô hình, hơn nữa đây còn là địa bàn của hắn, không bị những hỏa diễm lam hồng kia ảnh hưởng chút nào, nhanh chóng vọt đến nơi trung ương nhất của Si Mị Lam Hỏa Châu, lập tức liền bao trùm lấy Lam Hỏa châu kia lại.

Tinh thần lực hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén không ngừng trùng kích phân tán lấy năng lượng của Si Mị Lam Hỏa Châu.

XIU.... XIU...!

Si Mị Lam Hỏa Châu tựa hồ ý thức được gì đó, vội vàng thu năng lượng về.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cơ hội tốt như vậy, lúc này hạ lệnh cho Tiên Thiên Âm Phong Châu bảo nó cuốn lấy năng lượng bên ngoài Si Mị Lam Hỏa Châu, tinh thần lực lại thêm kình, từng đao từng đao chém lên Si Mị Lam Hỏa Châu.

Tinh thần lực là năng lực công kích quỷ dị nhất thế gian, nó có thể xuyên thấu qua tất cả sự vật.

Si Mị Lam Hỏa Châu không có một thân năng lượng, nhưng đối với tinh thần lực vô hình lại không có chút biện pháp nào cả, phòng ngự hình thành như không có tác dụng, một thân năng lượng cuồng bạo của nó bị tinh thần lực tiêu hao từng chút một.

Không còn sự trợ giúp nữa, năng lượng bên ngoài Si Mị Lam Hỏa Châu căn bản không phải là đối thủ của Tiên Thiên Âm Phong Châu, rất nhanh Tiên Thiên Âm Phong Châu liền dập tắt hết những lam hỏa diễm kia, còn dần dần tới gần chính giữa Si Mị Lam Hỏa Châu, trong lúc mơ hồ còn lộ ra ý hưng phấn.

Dưới sự hợp lực từ tinh thần lực của Lăng Tiếu và Âm Phong Sát Khí của Tiên Thiên Âm Phong Châu, khí thế Si Mị Lam Hỏa Châu cũng dần dần yếu bớt, hơn nữa còn đang không ngừng lui về phía sau, bộ dạng tựa hồ như muốn chạy đi vậy.

- Lại thêm chút sức, đuổi đồ vật nhỏ này ra ngoài là an toàn rồi.

Tinh thần lực Lăng Tiếu đã tiêu hao không sai biệt lắm, cắn răng lại thêm thêm vài phần lực, hy vọng có thể mau chóng đuổi Si Mị Lam Hỏa Châu ra khỏi thức hải, như thế thì hắn cũng an toàn rồi.

- Tiểu hữu đừng để nó chạy thoát, thừa cơ thu phục nó, đối với ngươi có rất nhiều chỗ tốt đấy.

Lúc này, Lục Ông nhắc nhở kêu lên.

- Cái gì, thu... Thu phục nó?

Lăng Tiếu kinh ngạc kêu lên, hắn quả thật không nghĩ tới, chỉ muốn đuổi đồ vật nhỏ này ra, bảo trụ mạng nhỏ quan trọng hơn.

- Đúng, chúng đều là chí bảo trong thiên địa, sớm đã có linh tính, chỉ có điều muốn thuần phục chúng cũng không dễ dàng, phải xem ngươi có năng lực khiến nó sợ hãi hay không, khiến nó cảm giác được ngươi có thể hủy diệt nó, sau đó truyền đạt ý thu phục, nếu như không theo sẽ phá hủy nó, nếu như nó nguyện ý thỏa hiệp thì khắc tinh thần lạc ấn lên nó, về sau nó đã thuộc về ngươi rồi!

Lục Ông một bên giải thích nói.

- Tốt, ta thử xem!

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu nghe theo lời Lục Ông.

Loại thiên địa dị bảo này nếu như thuộc về mình, vậy quả thật cầu mà không được. Tựa như Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể khiến hắn dùng ra Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, có thể chống cự hỏa độc, càng khiến hắn có độ tinh khiết phong thuộc tính 100%.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 370 - Tiến Giai Linh Sư. (2)

Nếu như lại thu phục được Si Mị Lam Hỏa Châu này thì..., tin tưởng độ tinh khiết hỏa thuộc tính của hắn cũng sẽ đạt tới 100%, về phần nó có thể mang cho hắn chỗ tốt gì, cũng phải đợi thu phục được đã mới biết được.

Lăng Tiếu quyết định chú ý, một bên truyền niệm cho Tiên Thiên Âm Phong Châu, bảo nó dốc hết toàn lực thôn phệ Si Mị Lam Hỏa Châu, tập trung nó không cho nó đào tẩu, một bên khác lợi dụng tinh thần lực không ngừng điên cuồng công kích Si Mị Lam Hỏa Châu.

Si Mị Lam Hỏa Châu lọt vào song trọng lực lượng oanh kích, khí thế đại yếu, lại bị Tiên Thiên Âm Phong Châu trói buộc, khiến nó không thể giãy dụa được.

Nếu như ở bên ngoài thì Si Mị Lam Hỏa Châu muốn trốn thế nào thì trốn, coi như là Tiên Thiên Âm Phong Châu cũng không làm gì được nó chứ đừng nói đến Lăng Tiếu.

Thế nhưng nơi này là thức hải Lăng Tiếu, cũng đồng nghĩa với là một thế giới khác, ở đây hoàn toàn do Lăng Tiếu khống chế, huống hồ tinh thần lực công kích của Lăng Tiếu khó lòng phòng bị đã suy yếu rất lớn năng lượng của nó, đồng thời cũng phá hủy năng lượng nó phóng ra ngoài đối phó với Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Cứ tiếp tục như thế, nó sớm muộn gì cũng bị tinh thần lực Lăng Tiếu phân hoá.

Chỉ là nó mặc dù có ý thức, nhưng lại không có tư tưởng, nó không cảm giác được trạng thái Lăng Tiếu đã thập phần hư nhược rồi, chỉ cần nó lại có thể

kiên trì chốc lát nữa thì tinh thần lực Lăng Tiếu sẽ tiêu hao hầu như không còn, như vậy nó sẽ mất đi uy hiếp lớn nhất, liền có thể thong dong rời đi được.

Lục Ông ở một bên quan sát, lẩm bẩm nhịn không được thở dài một hơi:

- Xem ra tiểu gia hỏa này sắp không được rồi, thật sự đáng tiếc!

Đúng vậy, tinh thần lực Lăng Tiếu đã sắp hao tổn không còn gì.

- Móa nó, năng lượng của đồ chơi nhỏ này quá cường đại, tinh thần lực cũng đã tiêu hao hết nhưng vẫn không thể suy yếu một phần mười năng lượng của nó, xem ra chỉ có thể buông tha.

Lăng Tiếu trong lòng thầm mắng nói.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn thư giãn thì một cổ tin tức cầu khẩn truyền vào.

Hắn tựa hồ cảm ứng được Si Mị Lam Hỏa Châu đang cầu xin tha thứ.

- Đã đến, thật tốt quá.

Lăng Tiếu kinh hỉ kêu một tiếng, lập tức thử lấy ý niệm truyền ra yêu cầu của hắn.

Bên kia Tiên Thiên Âm Phong Châu đã thôn phệ sạch sẽ năng lượng bên ngoài Si Mị Lam Hỏa Châu, lại bao lấy về phía Si Mị Lam Hỏa Châu.

Vừa rồi nó đã bị Si Mị Lam Hỏa Châu bức cho chật vật không chịu nổi, giờ nó phải hảo hảo lấy lại thể diện mới được.

Có uy hiếp từ Tiên Thiên Âm Phong Châu, Si Mị Lam Hỏa Châu không chút

do dự liền đưa tin lựa chọn thần phục Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đại hỉ, lập tức mệnh lệnh Tiên Thiên Âm Châu trước tiên đình chỉ công kích, sau đó lợi dụng chút tinh thần lực còn sót lại để lại một đạo tinh thần lực ở trung ương nhất của Si Mị Lam Hỏa Châu.

Đạo tinh thần lực này khắc vào chỗ châu tâm của Si Mị Lam Hỏa Châu, về sau khỏa Si Mị Lam Hỏa Châu này liền thuộc về Lăng Tiếu rồi.

Ngay khi tinh thần lực của hắn bắt được với Si Si Lam Hỏa Châu thì một cổ năng lượng cường đại tán phát ra, tựa hồ như muốn kết hợp lại với Lăng Tiếu.

- Tiểu hữu ngươi nhanh lui ra ngoài, nó muốn đưa ngược cho ngươi năng lượng bổn nguyên, chỉ cần hấp thu bổn nguyên của nó sẽ rất có lợi cho việc tu luyện của ngươi.

Lục Ông kêu to nói.

Lăng Tiếu mới kịp phản ứng, lên tiếng liền thối lui ra khỏi tinh thần thức hải.

Lăng Tiếu linh hồn trở về thân thể, chỉ cảm thấy đau đớn trong đầu đã không còn nữa, mà từ trong thức hải lại chảy ra linh lực cuồng bạo cuồn cuộn không dứt, dễ dàng liền thay thể một thân huyền lực trước kia của hắn.

- Lão đại ngươi không sao chứ?

Hỏa Kỳ Lân vừa thấy Lăng Tiếu tỉnh lại, lập tức hỏi.

- Ta không sao, Tử Tử giúp ca hộ pháp, ca muốn đột phá.

Lăng Tiếu giao phó một tiếng liền xoay người sang chỗ khác, hắn mở ra một

động khẩu lớn trên nham bích, sau đó liền lao vào.

Vốn Lăng Tiếu đã là cao giai Huyền Sĩ đỉnh phong, hiện giờ lại có Si Mị Lam Hỏa Chau tận lực chuyển vận tới bổn nguyên linh lực, đột phá giờ đã là việc lửa sém lông mày.

Sau khi Lăng Tiếu ngồi xếp bằng một chút, Tam Phân Quy Nguyên Khí lập tức cấp tốc vận chuyển.

Tam Phân Quy Nguyên Khí ba thuộc tính đồng tu, linh lực Si Mị Lam Hỏa Châu chuyển vận tới lập tức bị mạnh mẽ hấp thu về phía đan điền.

Vốn khối không khí chỗ đan điền đã sắp ngưng tụ thành thực chất, hiện giờ có đại lượng linh lực chuyển vận tới, những khối không khí kia lập tức bị thay thế áp súc, ẩn ẩn biến thành một khỏa hạt châu đủ loại màu sắc lớn chừng ngón cái. Khỏa hạt châu này nhan sắc thiên về Lam Hỏa chi sắc, các nhan sắc khác phải nhạt hơn mấy phần.

Đây cũng là hình dạng đan điền mới của Lăng Tiếu, đan điền ngưng hình chính là đặc thù trọng yếu khi bước vào Linh Sư giai.

Đi tới một bước này, liền biểu thị Sư vị đã thành.

Đồng thời, theo đan liền ngày càng lớn mạnh, thực lực bản thân võ giả cũng sẽ không ngừng được tăng cường.

Sau khi đan điền thành hình, linh lực vẫn đang không ngừng chuyển vận tới, cho đến sau khi đan điền không dung nạp được nữa mới khuếch tán ra kinh mạch, huyệt khiếu bốn phía.

Tam Phân Quy Nguyên Khí đã tu luyện tới đệ tam thành khoát huyệt, trước kia Lăng Tiếu đã lấp đầy mười mấy huyệt khiếu, hôm nay có đại lượng linh

lực chuyển vận tới, những huyệt khiếu kia nguyên một đám đều được lấp đầy.

Chỉ một hồi, liền có gần một trăm huyệt khiếu được mở rộng gấp đôi, hơn nữa trong huyệt khiếu đều tràn đầy linh lực.

Trong lúc nhất thời, những huyệt khiếu kia tựa như từng khỏa ngôi sao chói mắt, năng lượng thập phần tinh khiết hạo hàn.

Cùng lúc đó, khí tức Lăng Tiếu cũng đang không ngừng tăng vọt lấy

Cao giai Huyền Sĩ đột phá, một thân linh lực gia thân, khí thế trong giây lát đạt đến mức cường hãn trước nay chưa từng có, trong nháy mắt đã trở thành đê giai Linh Sư, khí thế vẫn đang một đường tăng vọt, không bao lâu đã đến đê giai Linh Sư trung thành chi cảnh, ngay sau đó đã đến đê giai Linh Sư đỉnh phong.

Nhưng mà, khí tức vẫn không hề có ý đình chỉ, vẫn một đường hát vang lấy.

Một mực đạt đến trung giai Linh Sư trung thành chi cảnh mới đình chỉ lại, huyệt khiếu quanh thân cũng tổng cộng khoát sung hơn hai trăm, chỉ cần lại nhồi vào huyệt khiếu còn lại liền có thể tiến giai Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng thứ tư rồi.

Ah!

Lăng Tiếu mở ra đôi mắt hổ như lóe lên ánh lửa, trong miệng nhịn không được hô lên một tiếng, thân thể chấn động, khí thế cường đại tán phát ra.

Ầm ầm!

Cửa động bị hắn chấn cho rung rung, một cổ bụi bậm tràn ngập cửa động.

Một đạo thân ảnh anh vĩ chậm rãi từ trong đó đi ra.

Chỉ thấy Lăng Tiếu lúc này tựa hồ cao lớn hơn một phần, dáng cười tà mị treo trên khuôn mặt tuấn lãng kia đủ để miểu sát bất luận một thiếu nữ hoài xuân nào, cơ bắp rắn chắc lõa lồ kia lại cực kỳ cân xứng, thoạt nhìn thập phần cường tráng hữu lực, từ đó có thể trông thấy vài tên linh lực nóng rực bám vào hắn trên đó, mang đến cho người một loại cảm giác vô cùng lăng lệ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 371 - Đỉnh Hồn Hiện! (1)

- Ha ha, Linh Sư giai rõ ràng đạt đến!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói.

Hắn đợi ngày này đã lâu rồi, không nghĩ tới lần này nhân họa đắc phúc, một lần hành động đột phá đến trung giai Linh Sư, hơn nữa lực lượng thập phần củng cố, chỉ cần linh lực các thuộc tính khác đạt tới điểm thăng bằng, muốn đột phá đến cao giai Linh Sư cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Hắn rất có lòng tin, chỉ cần hắn chuyên tâm tu luyện, trong vòng một năm nhất định sẽ đạt tới cảnh giới cao giai Linh Sư

Bất luận võ giả nào càng cường đại thì năng lượng cần thiết cũng càng nhiều, mỗi lần đột phá một giai đều cần năng lượng càng nhiều hơn trước, thời gian tích lũy tự nhiên cũng sẽ càng lâu.

Nhưng mà, võ giả như Lăng Tiếu, mới vừa tiến vào trung giai Linh Sư lại có nắm chắc một năm tiến vào cao giai Linh Sư lại cực kỳ hiếm thấy.

Bất quá, cơ duyên sâu đậm như Lăng Tiếu không phải ai cũng đạt được, cho dù có ít người đạt được cơ duyên như Lăng Tiếu cũng không có cách nào biến nguy thành an như Lăng Tiếu, còn chưa đạt được chỗ tốt đã xong đời rồi.

Vậy cũng không phải gọi là cơ duyên nữa, mà gọi là tai nạn!

Diễm Hỏa Cốc, đại bộ phận phần địa vực đều bị dung tương bao bọc, trong

vòng ngàn dặm không có một ngọn cỏ.

Hôm nay cách chuyện núi lửa bộc phát đã qua hơn ba tháng.

Lăng Tiếu cùng và Hỏa Kỳ Lân lại lần nữa trở lại chốn cũ.

Trong lòng núi kia đã bớt đi Si Mị Lam Hỏa Châu làm hạch tâm cung cấp năng lượng, hỏa diễm nhiệt độ cao ở đây căn bản không có chút uy hiếp nào với một người một thú cả.

Hỏa Kỳ Lân chở theo Lăng Tiếu lướt nhanh đi, chỉ thấy nơi Si Mị Lam Hỏa Châu sinh tồn trước kia có một đám hỏa huyền tinh cực phẩm, hỏa huyền tinh nơi này thể tích lớn hơn, năng lượng cũng tinh thuần hơn hỏa huyền tinh hắn thấy lúc trước.

- Phát đạt... Phát đạt...

Lăng Tiếu hai mắt hiện quang không ngừng kêu to nói.

Ở đây có khoảng chừng mấy trăm khỏa cực phẩm hỏa huyền tinh, khiến mắt Lăng Tiếu cũng bốc lên tinh quang.

- Lão đại, ngươi cần phải giữ lại cho ta đấy!

Hỏa Kỳ Lân ở một bên lè lưỡi lộ ra ánh mắt khát vọng nói.

Nó vừa hấp thu hai mươi mấy khỏa hỏa huyền tinh, năng lượng khổng lồ đã khiến nó đột phá đến tứ giai trung giai, những năng lượng kia vẫn còn một bộ phận chưa tiêu hóa xong, cho nên nó hiện giờ thấy nhiều cực phẩm hỏa huyền tinh như vậy những cũng không dám lại tham ăn nữa, chỉ có thể bảo Lăng Tiếu giữ lại cho nó.

- Hắc hắc, đây là đương nhiên.

Lăng Tiếu cười đắc ý cười, Không Gian Giới vung lên thu tất cả hỏa huyền tinh vào.

Hôm nay Lăng Tiếu đã có hai quả Không Gian Giới, một quả là đến từ trong Thâm Uyên Bí Cảnh, một quả là Nam Cung Thường Nhạc bảo hắn mang theo băng hàn đan đến đây nên ban cho hắn.

Hắn chính là dùng Không Gian Giới mà Nam Cung Thường Nhạc ban tặng để dự trữ hỏa huyền tinh.

Nhưng sau khi Lăng Tiếu thu lại toàn bộ hỏa huyền tinh t lại phát hiện có một nham bích lồi ra tựa hồ rất đặc biệt.

Lăng Tiếu lấy ra Liệt Viêm Kiếm, toàn lực oanh kích về phía nham bích kia.

Đinh đương!

Một chiêu qua đi, nhưng nham bích kia rõ ràng lại không chút dấu vết.

- Cái này... Đây chẳng lẽ là vạn niên huyền thiết?

Lăng Tiếu không khỏi há to mồm nói.

Vạn niên huyền thiết chính là thứ trải qua vạn năm rèn luyện tích lũy mà thành, so với thiên niên hắc huyền thiết còn trân quý hơn vạn phần, chính là một trong các tài liệu thiết yếu để luyện tạo Linh Khí.

Bình thường huyền khí đều cần có thiên niên hắc huyền thiết, mà Liệt Viêm Kiếm của Lăng Tiếu lại không thể gây chút dấu vết cho nham bích kia, bởi vậy có thể suy đoán ra đây là vạn niên huyền thiết.

Khối vạn niên huyền thiết này thoạt nhìn cao hơn nửa người, tin rằng cũng nặng đến mấy trăm cân.

Lăng Tiếu đương nhiên không có khả năng buông tha cho loại tài liệu này, cho dù hắn không cần thì xuất ra đấu giá, chỉ sợ có thể đấu với giá trên trời, huống chi hắn cũng hi vọng một ngày kia có thể có một kiện Linh Khí để chơi đùa.

Vốn hắn vẫn còn nghi hoặc nơi này sao lại có vạn niên huyền thiết, nhưng nghĩ đến trong hỏa sơn này ngay cả loại dị bảo như Si Mị Lam Hỏa Châu cũng có, có vạn niên huyền thiết cũng không lạ lắm

Lăng Tiếu lợi dụng Liệt Viêm Kiếm đào móc chung quanh vạn niên huyền thiết, hao hết một phen trắc trở mới đào lên được.

- Thật sự là chuyến đi này không tệ ah!

Lăng Tiếu sau khi cất kỹ vạn niên huyền thiết liền không khỏi khẽ thở dài.

- Tốt rồi Tử Tử, chúng ta đi ra ngoài đi.

Lăng Tiếu lại dò xét bụng núi một phen, phát hiện không còn vật gì khác nữa liền nhảy lên trên lưng Hỏa Kỳ Lân kêu to nói.

Hỏa Kỳ Lân nhất phi trùng thiên, rất nhanh đã lao ra bên ngoài.

- Đúng rồi, dùng thực lực của ta hiện giờ cũng có thể luyện chế tứ phẩm đan dược rồi.

Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm.

Tiếp theo, hắn phân phó Hỏa Kỳ Lân trước tiên tìm một rừng núi để ẩn nấp

đã.

Hắn hiện giờ đã là trung giai Linh Sư, đã có linh lực cường đại ủng hộ, muốn xem một chút thử bản thân có thể luyện chế tứ phẩm đan dược chưa, đây chính là đại sự để hắn tiến giai Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Một người một thú đi đến một khu rừng rậm, nơi này cũng thuộc về một phần nhỏ của Hoang Tùng Sơn Mạch.

Hỏa Kỳ Lân vừa mới đap s xuống đất, linh thú bốn phía liền bị khí tức cường đại của nó khiến kinh hãi phải trốn loạn bốn phía.

Hỏa Kỳ Lân nhào tới một đầu tam giai trung giai Kim Ti Chu, ba cái hai cái đã cắn chết tươi.

- Lão đại, tên này thưởng cho tiểu kim a.

Hỏa Kỳ Lân nói ra.

Lăng Tiếu sững sờ, tiếp theo cười nói:

- Nhìn không ra ngươi còn biết chiếu cố tiểu kim nha!

- Tên kia quá yếu, nếu không cường đại lên, làm sao xưng đi theo lão đại chứ!

Hỏa Kỳ Lân khinh thường nói.

- Ha ha, nói hay lắm!

Lăng Tiếu không nghĩ tới Hỏa Kỳ Lân lại nhân tính hóa như vậy, cười sang sảng một tiếng, liền phóng Kim Sắc Lang Vương ra.

Kim Sắc Lang Vương liếc thấy Hỏa Kỳ Lân liền lập tức phủ phù trên mặt đất, cung kính hữu lễ giống như thần tử nhìn thấy Hoàng Thượng vậy.

Hỏa Kỳ Lân vốn là thần thú, thêm vào thực lực hiện giờ còn hơn xa Kim Sắc Lang Vương, vậy nên mới khiến Kim Sắc Lang Vương không dám có nửa phần phản kháng.

Hỏa Kỳ Lân trầm minh một tiếng, Kim Sắc Lang Vương mới bò người đứng lên thối lui đến bên người Lăng Tiếu.

- Tiểu kim, đây là Tử Tử tặng cho ngươi đấy, nuốt lấy thú đan của nó nuốt đi.

Lăng Tiếu nói với Kim Sắc Lang Vương.

- Vâng thưa chủ nhân.

Kim Sắc Lang Vương lên tiếng, liền nhao tới đầu Kim Ti Chu đã chết kia.

Vào đêm, Lăng Tiếu tự mình đi săn giết một đầu tam giai đê giai Thanh Vân Sư.

Đây cũng là lần đầu hắn thử thân thủ từ khi bước vào Linh Sư giai.

Đối với lực lượng cường hãn hiện giờ Lăng Tiếu quả thật rất thoả mãn.

Sau khi ăn một ít thịt nướng Lăng Tiếu liền tìm một nơi linh lực sung túc ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn muốn điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất sau đó sẽ luyện đan.

Vừa ngồi xuống đã là ba ngày, một thân tinh khí của Lăng Tiếu đều đạt tới

tối đỉnh phong, cả người lộ ra càng thêm thoát tục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 372 - Đỉnh Hồn Hiện! (2)

- Tới lúc bắt đầu rồi.

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, liền từ giữa vách núi mở ra một đại động rộng vài mét, đi vào chuẩn bị bắt đầu luyện chế tứ phẩm đan dược.

Tứ phẩm đan dược hắn định luyện chế được gọi là Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan.

Đan dược này chính là một loại Tứ phẩm đan dược được nhắc đến trong Kim Cương Ngũ Biến Quyết, chủ tài chính là kim lan hoa và hoạt ban trúc cùng với một ít linh thảo phụ trợ nhị tam giai các loại mới thể luyện chế.

Kim lan hoa là khi Lăng Tiếu vừa mới tiến Tử Thiên Thành đã từ trong tay Lý Cuồng Hổ đạt được, mà hoạt ban trúc là do Quý Viêm Chiếu đưa cho, hai vị chủ dược đã tìm được, những linh thảo khác Lăng Tiếu cũng sớm từ trong linh thảo đường mua được.

Hiện giờ là lúc xem thử hắn có thể luyện thành Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan hay không rồi.

Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan thuộc về một loại liệu thương thiên đan, ở trong Luyện Đan Quyết cũng không có ghi lại, đan dược cũng như kỳ danh, đối với tạng phủ có công hiệu khởi tử hồi sinh.

Đây là đan dược đặc chủng nhằm vào tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến mà chuẩn bị.

Bởi vì muốn tu luyện đệ tam biến đến đại thành chi cảnh thì nhất định phải khiến ngũ tạng lục phủ trong cơ thể võ giả toàn bộ hủy diệt, sau đó lần nữa trọng sinh mới được coi là luyện đến viên mãn.

Huyền công tự làm khổ phá rồi lại lập như thế, chỉ sợ đổi thành người khác sẽ không dám tu luyện, vạn nhất có sai lầm gì chỉ sợ sẽ phải bỏ mạng.

Nhưng mà, Lăng Tiếu bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đối với luyện võ một đường đều phi thường chấp nhất, huống hồ lúc trước hắn đã nếm được chỗ tốt mà Kim Cương Ngũ Biến Quyết mang đến, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha rồi.

Lăng Tiếu từ trong Không Gian Giới lấy ra Hắc Diệu Đỉnh

Dược đỉnh này sau khi rời khỏi Vẫn Thạch Thành liền không dùng đến nữa, hắn cũng không dám lộ ra trong Tử Thiên Tông, tuy rằng hắn cũng không dám quá khẳng định đây có phải là một trong các Thiên Đỉnh thật hay không, nhưng dược đỉnh này quả thực có chỗ bất phàm, bất luận Luyện Dược Sư nào nhìn thấy chỉ sợ đều sẽ động tâm.

Sau khi lấy Hắc Diệu Đỉnh ra, linh lực trong cơ thể Lăng Tiếu tựa hồ như bị tác động, rõ ràng có chút áp chế không nổi xúc động muốn lập tức luyện đan, cảm giác tựa như lần đầu tiên Lăng Tiếu đạt được Hắc Diệu Đỉnh vậy.

- Đỉnh kia có cổ quái!

Lăng Tiếu nhìn đường vân huyền ảo của Hắc Diệu Đỉnh lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, hắn vứt bỏ tất cả tạp niệm, bắt đầu tiến vào trạng thái luyện đan.

Từng gốc linh thảo bị lấy ra, nhẹ ném vào trong dược đỉnh.

Trên bàn tay Lăng Tiếu có một cổ hỏa diễm màu xanh da trời yêu dị thiêu đốt lên.

Lăng Tiếu hơi có chút kinh ngạc:

- Đây là Si Mị Lam Hỏa?

- Không biết có hủy mất dược đỉnh không nữa!

Lăng Tiếu có chút lo lắng nói.

Si Mị Lam Hỏa Châu chính là dị bảo, hỏa diễm của nó càng là thế gian chí dương chi hỏa, đồ vật tầm thường chỉ sợ nơi dính vào sẽ bị hủy, cho nên Lăng Tiếu mới có lo lắng này.

Lăng Tiếu không dám mở thanh hỏa diễm ra quá nhiều, chỉ chậm rãi đốt tới dược đỉnh.

Tư!

Trên dược đỉnh bỗng phát ra một đạo âm thanh chói tai, khiến Lăng Tiếu sợ tới mức lập tức rút lửa về.

Chỉ thấy trên thân đỉnh Hắc Diệu phát ra linh lực cường đại, một đạo quang đoàn đỏ sậm lập tức tràn ngập cả động phủ, một cổ khí tức cường đại đồng thời tách ra, một đạo ảo ảnh xuất hiện ở trên không Lăng Tiếu.

- Cái này... Cái này kỳ lạ rồi!

Lăng Tiếu nhìn qua ảo ảnh lơ lững trên không dụi mắt không thể tin được nói.

Ảo ảnh kia là bộ dáng một người trung niên, một thân áo choàng đỏ thẫm, tóc cuốn như hình xa, nhìn như cực kỳ linh động yêu dị.

Ảo ảnh kia có chút khom người với Lăng Tiếu kêu to nói:

- Hắc Diệu bái kiến chủ nhân!

- Cái này... Cái gì, ngươi gọi ta là gì?

Lăng Tiếu há to miệng hỏi.

- Chủ nhân!

Ảo ảnh kia lần nữa lặp lại nói.

- Đại thúc ta còn không biết ngươi là người hay quỷ đấy? Sao lại gọi ta là chủ nhân chứ?

Lăng Tiếu im lặng nhìn ảo ảnh kia nói, hắn hiện giờ quả thật không rõ ra làm sao.

- Chủ nhân, Hắc Diệu là đỉnh hồn của dược đỉnh, là chủ nhân thả ta ra, cho nên ngươi chính là chủ nhân của Hắc Diệu.

Hắc Diệu giải thích nói.

- Đỉnh hồn? Đó là vật gì?

Lăng Tiếu vẫn đang khó hiểu nói.

- Bất luận Linh Khí nào cũng đều có linh, mà đạt tới thần khí liền có thể hóa

thành hồn, mà Hắc Diệu chính là linh hồn của dược đỉnh.

Hắc Diệu đáp.

- Đợi một chút, ý của ngươi là nói cái dược đỉnh này là thần khí sao?

Lăng Tiếu lần nữa hỏi.

- Đúng vậy chủ nhân

Hắc Diệu đáp.

- Vậy ngươi vẫn một mực tồn tại trong dược đỉnh?

- Đúng vậy chủ nhân?

- Ngươi nói là ta thả ngươi ra, ta cũng không biết ta thả ngươi ra thế nào nữa?

- Chủ nhân thân mang Thiên Hỏa, là Thiên Hỏa đốt hủy đi cấm chế của dược đỉnh nên Hắc Diệu mới có thể thoát ra ngoài.

...

Lăng Tiếu sau khi hỏi ảo ảnh kia mấy vấn đề liên tiếp cùng đã minh bạch chuyện gì xảy ra rồi.

Nguyên lai dược đỉnh này thật sự là một trong Cửu đại Thiên giai thần đỉnh trân quý thế gian cực kỳ hiếm thấy, Hắc Diệu Đỉnh, mà ảo ảnh này chính là linh hồn của dược đỉnh, đã có ý thức như linh hồn nhân loại

Mà Lăng Tiếu thân mang Si Mị Lam Hỏa Châu, Lam Diễm được xưng là Thiên Hỏa, đúng là cách duy nhất để cởi bỏ cấm chế dược đỉnh.

Bất kể là ai dùng Thiên Hỏa giải khai cấm chế dược đỉnh thì đỉnh hồn đều sẽ nhận hắn làm chủ, để hắn sử dụng.

Hôm nay Hắc Diệu Đỉnh mới xem như chân chân chính chính thuộc về Lăng Tiếu.

Trước kia hắn chẳng qua chỉ có được Hắc Diệu Đỉnh, nhưng không cách nào chính thức lợi dụng chỗ thần kỳ của Hắc Diệu Đỉnh, sau hôm nay là Lăng Tiếu đã có thể hoàn toàn điều khiển nó, khiến cho luyện đan chi thuật của hắn càng thêm hoàn mỹ, tiến giai càng thêm mau lẹ.

Lăng Tiếu may mắn đã thu phục được Si Mị Lam Hỏa Châu, lại lợi dụng Si Mị Lam Hỏa kích hoạt đỉnh hồn Hắc Diệu Đỉnh, quả thật khiến hắn mừng rỡ như điên.

Thông qua trao đổi với đỉnh hồn Hắc Diệu, Lăng Tiếu xem như đã có chỗ hiểu rõ cái dược đỉnh này, cái này càng khiến hắn vui cười nở hoa.

Thiên giai dược đỉnh có thể được xưng là thần khí, tác dụng của nó quả nhiên không thể do lường.

Đỉnh hồn giải thích, dược đỉnh ngoại trừ có thể đề cao tỉ lệ và phẩm chất đan dược ra còn có thể chứa đựng đồ vật, bất kể là vật còn sống hay vật chết đều được.

Cái này giống như công năng của Không Gian Giới, nhưng càng biến thái hơn Không Gian Giới, rõ ràng còn kiêm dung công năng của Linh Thú Hộ Oản, có cả công năng của Không Gian Giới và Linh Thú Hộ Oản.

Lăng Tiếu căn cứ theo lời đỉnh hồn nhỏ máu huyết lên, dược đỉnh liền triệt triệt để để thuộc về Lăng Tiếu, hắn liền có thể sử dụng công năng chứa đựng rồi.

Lăng Tiếu nội thị trong dược đỉnh một chút xem có Càn Khôn khác hay không

Hắn vốn tưởng rằng Thiên giai dược đỉnh sẽ như Không Gian Giới của Địa Hoàng giai, chứa đựng đại lượng bảo bối, nhưng hắn phát hiện mình đã đoán sai, bên trong rõ ràng không gì cả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 373 - Dược Đỉnh Biến Thái

Bất quá không gian chứa đựng ngược lại phi thường lớn, đánh giá sơ qua cũng có 1 vạn m².

Dự trữ không gian lớn như vậy khiến Lăng Tiếu phải sợ hãi, đây quả thực tương đương với dung lượng của gần ngàn miếng Không Gian Giới rồi, hơn nữa trong không gian này còn tràn đầy linh khí.

Lăng Tiếu cuối cùng cũng hiểu rõ dược đỉnh vì sao cái gì cũng có thể thu được rồi.

Đã có linh khí tồn tại, như vậy sinh vật sống ở chỗ này cũng không phải việc gì khó.

Vốn Lăng Tiếu cho rằng dược đỉnh có chức năng này cũng coi như tương đối biến thái rồi, nhưng công năng biến thái chân chính vẫn còn ở phía sau.

Đỉnh hồn nói cho Lăng Tiếu biết, hắn trong thấy chỉ là một góc băng sơn của dược đỉnh, Càn Khôn chính thức nhất định phải đợi sau khi Lăng Tiếu đạt tới Vương cấp mới có thể công bố.

Đỉnh hồn nói, trong dược đỉnh còn dự trữ đại lượng tài liệu luyện dược thiết yếu nữa.

Tài liệu luyện dược thiết yếu là gì? Đơn giản chính là linh thảo, thú đan, mà có thể được đặt trong dược đỉnh, lại nhất định phải đạt tới Vương cấp mới có thể mở ra, hiển nhiên những linh thảo và thú đan kia hẳn là vô cùng trân quý a!

Vừa nghĩ đến đây, Lăng Tiếu liền không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu quả thật nói như vậy, như vậy về sau hắn cũng không cần vì tìm kiếm linh thảo mà hao tâm tốn sức nữa, về phần thú đan thì cũng không sao cả, chỉ cần thực lực lấy được thì muốn chém giết linh thú vẫn tương đối dễ dàng một chút.

Nhưng mà, tác dụng của dược đỉnh còn không chỉ có thế, còn có một tác dụng thần kỳ khác, khiến Lăng Tiếu càng không ngậm miệng được.

Dược đỉnh này rõ ràng còn có thể dùng như vũ khí công kích.

Đỉnh hồn nói, dược đỉnh có thể lớn có thể nhỏ, lớn thì có thể biến thành lớn như mười ngọn núi, nhỏ thì có thể biến thành như ngón chân cái.

Ai cũng có thể tưởng tượng, nếu dược đỉnh biến thành một ngọn núi ép về phía bất cứ kẻ nào thì chỉ sợ người nọ sẽ bị nện đến ngay cả cặn bã cũng không còn, huống chi mười ngọn núi, đây chẳng phải là một kích tiện tay cũng khiến cả tòa thành trì sụp đổ trước mặt sao?

Nghe được lời đỉnh hồn nói, Lăng Tiếu không khỏi kích động.

Bất quá, lời kế tiếp của đỉnh hồn lại khiến Lăng Tiếu trầm xuống.

Bởi vì muốn thúc dục dược đỉnh cũng căn cứ thực lực của hắn mà định ra, muốn thúc lớn đến mười ngọn núi vậy thì ít nhất thực lực cần đạt tới ngoài Huyền Đế cấp mới được, mà tu vị hắn hiện giờ chẳng qua chỉ là Linh Sư giai, có thể biến lớn dược đỉnh, nhưng quả thực phi thường có hạn.

- Mặc kệ, trước tiên xem một chút thực lực bây giờ có thể thúc lớn bao nhiêu đã rồi nói sau.

Lăng Tiếu tạm thời buông tha ý niệm luyện đan, mang theo Hắc Diệu Đỉnh ra ngoài động, căn cứ như lời đỉnh hồn, chỉ cần thúc dục linh lực và ý niệm của mình qua là được.

Lăng Tiếu chiếu vào lời đỉnh hồn, toàn thân linh lực hội tụ trên song chưởng, sau đó liền phóng về phía dược đỉnh, đồng thời lợi dụng tinh thần lực truyền đạt ý niệm của hắn.

- Mau mau biến lớn cho ta... Biến lớn!

Trong miệng Lăng Tiếu hùng hồn nói.

XÍU... UU!!

Quả nhiên, dược đỉnh bắt đầu chậm rãi biến lớn lên, cuối cùng biến thành một cái đại đỉnh lớn chừng căn phòng, thoạt nhìn thập phần đồ sộ to lớn.

- Chậc chậc... Không tệ, không tệ, để ta thử uy lực của ngươi xem sao.

Lăng Tiếu phi thường hài lòng nhìn đại đỉnh tấm tắc nói, tiếp theo hai tay khống chế linh lực giơ dược đỉnh lên.

Ai ngờ, hắn mới phát hiện dược đỉnh này càng nặng ngàn cân, khiến hắn dốc hết lịnh lực toàn thân mới miễn cưỡng nhấc nó lên điểm cao nhất.

- Bà mẹ nó, biến lớn rồi, sức nặng cũng cũng thành ra nặng như vậy.

Lăng Tiếu khó chịu mắng một câu, hai tay hất lên.

Ầm ầm!

Dược đỉnh bị hắn đánh tới đám cây cối ở xa vài mét, phát ra tiếng nổ vang

kinh người bay ra xa xa.

Ngay sau đó, mấy chục khỏa đại thụ che trời đều bị dược đỉnh trực tiếp đụng cho ngã lăn, bị ép thành bột phấn, một đạo bình ngấn xa mấy chục thước xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu trừng to mắt nhìn lực phá hoại mà dược đỉnh tạo thành, không khỏi mắt choáng váng.

- Ha ha, tốt... Thật tốt quá, nếu ai còn dám hung hăng càn quấy với bản thiếu gia, bản thiếu gia trực tiếp dùng dược đỉnh ném cho hắn nát trứng.

Lăng Tiếu đại hỉ cuồng tiếu nói.

Bất quá khiến hắn thoáng bất mãn chính là thúc dục dược đỉnh lớn như vậy cần tiêu hao quá nhiều linh lực.

Vì vậy, hắn lại để cho dược đỉnh hơi nhỏ đi một vòng, chỉ lớn chừng nửa gian phong, như thế ném ra uy lực tuy rằng giảm phân nửa, nhưng linh lực tiêu hao cũng giảm bớt rất nhiều.

Nhiều lần thử mấy lần, Lăng Tiếu mới khiến dược đỉnh biến về bộ dạng như lúc trước

May mắn biết được bí mật dược đỉnh, tâm tình Lăng Tiếu vô cùng sảng khoái, ngay khi hắn chuẩn bị quay lại động luyện đan thì cảm ứng được đang có mấy người đi về hướng mình.

Hỏa Kỳ Lân và Kim Sắc Lang Vương đều trở nên cảnh giác, cùng nhau thối lui đến bên người Lăng Tiếu.

- Lão đại, có nhân loại đến bên này.

Hỏa Kỳ Lân nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu:

- Ta biết rõ, các ngươi về trước đi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền thu Hỏa Kỳ Lân và Kim Sắc Lang Vương vào trong Linh Thú Hộ Oản.

Hai đầu linh thú này là một trong lá bài tẩy của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ hắn không muốn bạo lộ với người khác.

Lúc này, truyền đến một giọng nói:

- Đoàn trưởng, thanh âm vừa rồi nghe được là từ bên này truyền tới.

Ngay sau đó, từ trong rừng rậm đi ra mười mấy đạo nhân ảnh.

Những người này ăn mặc phục sức thuần một sắc, trên ngực mỗi người đều thiêu lấy một đóa đồ án diễm lệ như máu, hiển nhiên là tiêu chí một đoàn thể nào đó.

Cầm đầu rõ ràng là một nữ nhân lớn lên cực kỳ xinh đẹp, nữ nhân này ước chừng ba mươi, chỉ thấy nàng mặc một bộ đồ tơ lụa gợi cảm che đi các bộ vị trọng yếu trên cơ thể, còn lại đều bạo lộ ra ngoài, da thịt trong trắng lộ hồng, thập phần trơn bóng, khiến người có một loại xúc động nhịn không được muốn vuốt ve. Bộ ngực sữa dựng thẳng không nhỏ hơn Ngọc Liệt Diễm chút nào, thậm chí còn hơn nữa, một đôi mị nhãn nhộn nhạo xuân ý, nhìn qua cũng biết nàng này tuyệt đối không phải phụ nữ đàng hoàng.

Ở bên người nàng còn có hơn mười tráng hán, mỗi người đều ngoài ba bốn mươi tuổi, mỗi người đều hiển lộ lấy khí tức thảo mãng.

Thực lực từng người rõ ràng đều không kém gì cao giai Huyền Sĩ, thậm chí còn có ba gã đê giai Linh Sư cùng với một gã trung giai Linh Sư nữa.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua đám người này, trong nội tâm thầm hô:

- Đội hình như thế quả thật không yếu!

Nhớ ngày đó dong thanh đoàn lớn nhất ở Vẫn Thạch Thành người mạnh nhất cũng chỉ là cao giai Huyền Sĩ, mà ở chỗ này lại có cường giả Linh Sư giai tồn tại, khó trách người ta trực tiếp tiến vào nội vi Hoàng Tùng Sơn Mạch.

Dùng thực lực của bọn họ, chỉ cần không đi vào quá sâu, chắc hẳn sẽ không có gì uy hiếp cả.

Nữ nhân xinh đẹp kia liếc thấy Lăng Tiếu, liền bị tướng mạo anh vĩ của hắn hấp dẫn, huống chi Lăng Tiếu hiện giờ còn trần trụi thân trên, cặp mắt hoa đào kia càng không ngừng đánh giá trên người Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 374 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Đại Khai Sát Giới. (1)

Lăng Tiếu cảm thụ được ánh mắt nóng rực của nữ nhân kia, không khỏi ôm lấy ngực yếu ớt nói:

- Ngươi... Các ngươi là?

Xem bộ dạng hắn như vậy, tựa hồ thật sự như sợ nữ nhân kia ăn tươi vậy.

- Ha ha, tiểu huynh đệ ôm ngực làm gì vậy, tỷ tỷ cũng không ăn ngươi, sợ cái gì?

Nữ nhân xinh đẹp kia phát ra tiếng cười như chuông bạc nói.

Lăng Tiếu sờ lên cái mũi cười nói:

- Tỷ tỷ nói đùa, thân thể này của tiểu đệ chỉ có mấy lượng thịt, quả thật chẳng có gì ăn ngon cả.

Lăng Tiếu tuy rằng thích mỹ nữ, nữ nhân trước mắt này lớn lên quả thật không tệ, dáng người cũng cực phẩm, nhưng vừa thấy nữ nhân này bị một đống lớn nam nhân vây quanh, lại ăn mặc như vậy, không cần đoán cũng biết là nữ nhân lả lơi ong bướm, hắn đối với loại nữ nhân này quả thật không quá cảm thấy hứng thú.

- Tiểu tử, vừa rồi chỉ có ngươi ở nơi này?

Một gã đê giai Linh Sư đứng dậy nghiêm nghị hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu đáp:

- Nếu như các ngươi không thấy những người khác thì... ở đây quả thật chỉ có mình ta.

- Không có khả năng, vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng đánh nhau, các ngươi xem cây cối ở đây đều bị ép thành nát bấy, khẳng định còn có người hoặc cao đẳng linh thú ở phụ cận.

Tráng hán kia không tin tưởng nói, tiếp theo hắn chằm chằm vào Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Tiểu tử ngươi dám lừa dối ta?

Lăng Tiếu giang tay ra nói:

- Các ngươi không tin đành chịu, tiểu đệ còn có việc phải đi trước, cáo từ.

Lăng Tiếu không muốn dây dưa quá nhiều, quay người liền muốn rời đi.

- Mơ tưởng đi, nói mau người vừa rồi đi nơi nào rồi, bằng không thì ngươi nhất định phải chết

Tráng hán kia tựa hồ muốn đoán chừng Lăng Tiếu, ngăn đường hắn lại nói.

- Đại Bạch Sa ngươi im miệng cho ta.

Nữ nhân xinh đẹp kia khó chịu quát.

Nàng thân là trung giai Linh Sư liếc mắt liền nhìn ra được thực lực Lăng Tiếu cũng tương đương nàng, mà thủ hạ của nàng thực lực tuy rằng bất phàm nhưng vẫn kém thanh niên trước mắt này

Tráng hán kia khó chịu hừ lạnh một tiếng, thối lui sang một bên.

Nữ nhân xinh đẹp kia nhõng nhẽo cười nói:

- Xin hỏi đệ đệ có hứng thú gia nhập Huyết Côi dong binh đoàn chúng ta không? Tỷ tỷ cho ngươi làm Phó đoàn trưởng.

- Đoàn trưởng, tiểu tử này lông còn chưa đủ dài, hắn có tư cách gì làm Phó đoàn trưởng của chúng ta chứ.

Trang hán kia lại khó chịu nói.

Lăng Tiếu híp mắt nhìn thoáng qua trang hán kia, trong nội tâm có chút ý niệm muốn giáo huấn tên này.

Bất quá, hắn vẫn chế trụ xúc động nói:

- Tỷ tỷ hảo ý, tiểu đệ tâm lĩnh, tiểu đệ còn có việc phải đi trước, sau này còn gặp lại.

- Đệ đệ gấp gáp như vậy làm gì, ta bảo người ở đây nướng chút thức ăn, cùng tỷ tỷ trò chuyện thêm một hồi không phải tốt hơn sao?

Nữ nhân xinh đẹp kia tựa hồ rất có hứng thú đối với Lăng Tiếu, thân thể quấn đến bên người Lăng Tiếu, bộ ngực sữa ngạo nhân kia cọ vào thân thể Lăng Tiếu, trong miệng hơi thở như lan, khiến cho người du hỏa khó nhịn.

Lăng Tiếu hưởng thụ lấy ôn nhu hương kia, thiếu chút đã muốn lưu lại, bất quá nghĩ đến nữ nhân này có thể đã có một chân với mười cái tráng hán sau lưng kia, trong bụng không khỏi thập phần buồn nôn, lúc này vùng vẫy khỏi nàng nói:

- Đệ đệ quả tâật có chuyện quan trọng, thịnh tình của tỷ tỷ tiểu đệ tâm lĩnh.

Dứt lời, Lăng Tiếu liền muốn rời đi.

Ai ngờ, trang hán vừa rồi lại lần nữa ngăn lại nói:

- Tiểu tử không biết tốt xấu, đoàn trưởng chúng ta vừa ý là phúc khí của ngươi, nếu không biết điều, lão tử sẽ róc xương lóc thịt ngươi.

Đối phương lần nữa hùng hổ dọa người, cơn giận của Lăng Tiếu cũng dần tăng lên.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào trang hán có biệt danh Đại Bạch Sa kia. Lập tức tự tát cái miệng thúi của mình 50 tát, bằng không thì... Ta sẽ xé nát nó.

Đại Bạch Sa nghe xong lời này ha ha phá lên cười, mà đoàn viên của Huyết Côi dong binh đoàn cũng đều phá lên cười.

Lăng Tiếu thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi, tuy rằng không rõ thực lực hắn, bất quá bọn hắn đều cảm thấy Lăng Tiếu chẳng qua chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, mà bọn hắn ở đây mỗi người đều có thực lực mạnh mẽ, hắn rõ ràng khẩu xuất cuồng ngôn muốn xé nát miệng Phó đoàn trưởng của bọn hắn, đây quả thật là trò cười lớn nhất từ trước tới nay.

Nhiều người như vậy chỉ có nữ nhân xinh đẹp kia không cười, bởi vì nàng có thể nhìn thấu thực lực chân chính của Lăng Tiếu cũng ngang nàng, thậm chí còn hơn nàng một chút, trong nội tâm đang thầm tính làm sao câu dẫn nam tử trẻ tuổi hình dạng tuấn tú, thực lực bất phàm này đến dưới váy.

Đại Bạch Sa chỉ vào Lăng Tiếu khinh thường nói:

- Xú tiểu tử, nói chuyện đủ cuồng, ta thừa nhận ngươi đã khiến gia gia ta tức giận, lập tức quỳ xuống dập đầu nhận sai cho ta, bằng không thì, đợi lát nữa ta sẽ ném ngươi cho linh thú ăn thịt.

Lăng Tiếu khinh miệt nhìn thoáng qua Đại Bạch Sa, tiếp theo đưa ánh mắt lên trên người nữ nhân xinh đẹp nói:

- Tỷ tỷ, thủ hạ của ngươi tựa hồ có chút thiếu quản giáo, để đệ đệ thay ngươi quản giáo một chút, hẳn ngươi sẽ không chú ý chứ.

Lăng Tiếu lời này tuy rằng là trưng cầu ý kiến của nữ nhân xinh đẹp, bất quá hắn còn chưa đợi nàng trả lời đã bắt đầu động.

Lăng Tiếu ánh mắt xiết chặt, một tay liền chụp về phía cổ Đại Bạch Sa.

Ách!

Đại Bạch Sa vừa kịp phản ứng, lại phát hiện cổ họng của mình bị một bàn tay mạnh mẽ hữu lực nắm chặt lấy, tựa hồ đối thủ chỉ cần dùng lực một chút thì cổ của hắn sẽ tùy thời có khả năng bị bẻ gãy vậy.

BA~!

Lăng Tiếu dùng tay kia nặng nề tát một cái lên mặt Đại Bạch Sa.

Lập tức, trên mặt Đại Bạch Sa liền xuất hiện dấu năm ngón tay, xinh đẹp chói mắt, có thể thấy một tát này Lăng Tiếu dùng sức cỡ nào.

Huyết Côi dong binh ở chung quanh đều choáng váng cả rồi.

Phải biết rằng đội trưởng bọn hắn chính là người có thực lự gần với đoàn trưởng Huyết Côi, đã đạt đến đê giai Linh Sư. Bọn hắn như thế nào cũng

không nghĩ tới chỉ vừa đối mặt đã bị người túm lấy cổ, hơn nữa còn bị rút một cái tát.

Bọn hắn cảm thấy tất cả huyện này không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Chẳng lẽ người tuổi trẻ này lại có thực lực Linh Sư giai sao?

- Ta cho ngươi miệng tiện!

Lăng Tiếu khó chịu mắng một câu, tay không ngừng lại, lại liên tục tát lên trên mặt Đại Bạch Sa.

BA~ BA~!

Đại Bạch Sa cơ hồ chỉ một lát đã bị đánh thành đầu heo, khuôn mặt cũng sưng đỏ đến đáng sợ, miệng càng tràn ra không ít máu tươi.

- Đã đủ rồi đệ đệ, ta nghĩ hắn đã biết sai rồi, kính xin tha hắn một lần a.

Huyết Côi mở miệng ngăn cản nói.

- Đi, xem ở phân thượng của tỷ tỷ, ta tha cho hắn một lần.

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng, tiện tay quăng Đại Bạch Sa ra ngoài.

BA~!

Thân thể Đại Bạch Sa bay ra ngoài hơn mười mét, đâm vào cán một đại thụ mới ngừng lại được.

- Ta... Ta muốn giết ngươi!

Đại Bạch Sa vừa té xuống đã giận đến hai mắt đỏ bừng, rút ra trọng đao của mình, rất nhanh giết về phía Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 375 - Không Nên Ép Bản Thiếu Gia Đại Khai Sát Giới. (2)

- Đại Bạch Sa dừng tay cho ta.

Huyết Côi ngăn cản Đại Bạch Sa dịu dàng quát.

- Đoàn trưởng ngươi tránh ra, tiểu tử này lại làm ô nhục ta, ta hôm nay không giết hắn, làm sao có thể nuốt cơn tức này chứ.

Đại Bạch Sa đã giận đến điên lên rồi.

Hắn đường đường là cường giả Linh Sư, rõ ràng bị một tên mao đầu tiểu tử tát lấy trước mặt chúng huynh đệ, cái này còn khó chịu hơn trực tiếp giết chết hắn.

- Đã đủ rồi, ngươi không phải đối thủ của hắn, đừng đi chịu chết.

Huyết Côi nói.

- Không có khả năng, xem ta tiêu diệt tên tạp chủng chết tiệt này.

Đại Bạch Sa đã bị tức đến váng đầu, nào nghe lọt lời khuyên của Huyết Côi.

Hắn lách qua Huyết Côi, trọng đao trong tay chém ra một đạo linh lực vàng nhạt đáng sợ, nặng nề chém tới Lăng Tiếu.

Một kích toàn lực của đê giai Linh Sư, uy lực quả thật tương đối kinh người.

- Thứ không biết sống chết, mượn ngươi tới khai đao đi.

Lăng Tiếu khinh thường nói một câu, nguyên chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, tránh thoát khỏi một kích của Đại Bạch Sa.

Ầm ầm!

Đao mang như cầu vồng trực tiếp chém ra trên mặt đất một khe hở.

- Đại Bạch Sa coi chừng sau lưng.

Huyết Côi mở miệng nhắc nhở.

- Đã muộn!

Lăng Tiếu nói một tiếng, hai chân đá tới sau lưng Đại Bạch Sa.

BA~ BA~!

Ah!

Đại Bạch Sa bị Lăng Tiếu đạp liền mấy cái, cả người như đạn pháo lần nữa bay ra ngoài.

Lăng Tiếu đắc thế không tha người, lần nữa đuổi theo Đại Bạch Sa.

Huyết Côi tự nhiên không hi vọng thủ hạ của mình chết ở trong tay Lăng Tiếu, lúc này tiến lên ngăn trước người Lăng Tiếu nói.

Đệ đệ xem ở mặt mũi tỷ tỷ, tha cho hắn một lần đi.

Lăng Tiếu lộ ra một tia cười lạnh, lập tức biến mất ởi trước mặt Huyết Côi, lần nữa đi tới trước mặt Đại Bạch Sa vừa mới đứng lên, liền tục đạp vào

hắn..

Lăng Tiếu mỗi một cước đều ẩn chứa linh lực công kích cường đại, Đại Bạch Sa không có bất kỳ cơ hội đánh trả nào cả, tựa như một con chó chết bị Lăng Tiếu dẫm nát dưới chân.

- Thứ chó chếtt cũng dám động sát ý với bản thiếu, có tin giờ bản thiếu gia sẽ dẫm nát cái đầu chó của ngươi không?

Lăng Tiếu khinh thường mắng.

Đại Bạch Sa bị Lăng Tiếu giẫm trên mặt đất ngay cả lòng muốn chết cũng có, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới tiểu tử trẻ tuổi như thế rõ ràng lại có thực lực khủng bố như vậy, vừa đối mặt đã đánh cho hắn lê lết, phẫn nộ vừa rồi lập tức biến mất sạch sẽ, trong nội tâm quả thật hối hận tới cực điểm.

- Mau thả Phó đoàn trưởng ra, bằng không chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi đâu.

Một gã đê giai Linh Sư đứng lên quát.

Đám dong binh phía sau hắn đều lộ ra tựa hồ chỉ cần Lăng Tiếu dám giết Đại Bạch Sa sẽ xông lên lập tức.

- Đệ đệ, giao hắn ra đi, tỷ tỷ tùy ý ngươi xử trí có được không?

Huyết Côi nhẹ tụt lụa mỏng trên bả vai ra một chút, bộ dạng vũ mị nói.

Vừa rồi động tác của Lăng Tiếu nàng đều nhìn vào mắt, nàng âm thầm so sánh một chút, mình và Lăng Tiếu cũng có chênh lệch nhất định, cho nên tận khả năng không muốn xảy ra xung đột với Lăng Tiếu là tốt nhất, đương nhiên lý tưởng nhất chính là có thể câu dẫn tiểu gia hỏa này, hai người song

tu chẳng phải thống khoái sao?

Lăng Tiếu liếc qua Huyết Côi thản nhiên nói:

- Mặt mũi tỷ tỷ tự nhiên phải cho rồi.

Dứt lời, Lăng Tiếu buông lỏng chân, trực tiếp nặng nề đá một nước vào phần eo Đại Bạch Sa.

Lập tức, Đại Bạch Sa tựa như một quả bóng da lăn đến dưới chân Huyết Côi, cớp mắt rõ ràng bị một cước của Lăng Tiếu đá cho tức giận.

- Hỗn đãn, đoàn trưởng, bọn tiểu nhị cùng tiến lên chém tiểu tử này.

Một gã đê giai Linh Sư mắng to một tiếng, lập tức hiệu triệu một tiếng, liền đánh về phía Lăng Tiếu.

Bọn hắn thân là dong binh tự nhiên đã nhìn quen sinh tử, tính tình mỗi người đều cực kỳ nóng nảy, huống hồ tên đê giai Linh Sư này còn cùng Huyết Côi cấu kết một đoạn thời gian, công phu trên giường của Huyết Côi khiến hắn quả thật mê muội không thôi, hôm nay quả thực không muốn bị Huyết Côi thất sủng, hắn chỉ có thể bảo mọi người lên chém chết tên tiểu tử trước mắt này mới có thể bảo trụ địa vị của mình.

Huyết Côi ở bên lâm vào thế lưỡng nan, một bên muốn cấu kết với tiểu hỏa này, một bên khác lại không muốn thất tín với thủ hạ, hiện giờ Phó đoàn trưởng của mình bị giết, nàng làm đoàn trưởng nếu không lấy lại công đạo, chỉ sợ sẽ rét lạnh tâm thủ hạ ah.

- Dừng tay cho ta!

Huyết Côi do dự một chút, khẽ nói một tiếng, bảo thủ hạ của mình trước tiên

ngừng lại.

Tên đê giai Linh Sư kia tự nhiên không dám một mình một người đi lên, cũng dừng thân hình lại, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiếu cực kỳ bất mãn.

Huyết Côi đi đến bên người Lăng Tiếu nói:

- Đệ đệ, ngươi thật muốn tỷ tỷ khó xử ah!

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, hắn muốn giết ta, ta giết hắn là chuyện hiển nhiên, các ngươi nếu ai không phục thì lên đi.

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Hắn cũng không cần giả bộ với nữ nhân này, trực tiếp nói rõ.

Tên vừa rồi giết cũng giết rồi, không cảm thấy bất luận điều gì không ổn cả, người như thế chết cũng không có gì đáng tiếc cả.

- Ngươi... Tốt, ta cho ngươi hai lựa chọn, một là thuần phục ta, làm nam sủng của ta, đồng thời cũng đảm đương chức Phó đoàn trưởng Huyết Côi dong binh đoàn ; hai là chúng ta cùng tiến lên báo thù cho Phó đoàn trưởng của ta.

Huyết Côi hổn hển nói.

Nàng vốn định tiểu gia hỏa trẻ tuổi như thế có lẽ đang là lúc huyết khí phương cương, chỉ cần nàng câu dẫn một chút sẽ sa vào dưới váy nàng, nhưng không nghĩ tới đối phương rõ ràng không lĩnh tình, còn khẩu xuất cuồng ngôn, nàng nếu không cường thế một chút thì chức đoàn trưởng này cũng không cần phải làm nữa rồi.

- Đoàn trưởng không thể, tiểu tử này giết Phó đoàn trưởng, chúng ta sẽ không thừa nhận thân phận của hắn.

Tên đê giai Linh Sư kia phản đối nói.

- Độc Xà, ở đây không có chuyện của ngươi, lùi qua một bên cho ta!

Huyết Côi không vui nói, tiếp theo nhìn Lăng Tiếu liếm liếm cặp môi đỏ mọng khêu gợi nói:

- Cân nhắc như thế nào rồi? Chỉ cần ngươi thuần phục ta, tỷ tỷ sẽ cho ngươi biết tư vị khoái hoạt như Thần Tiên.

- Không có ý tứ, bản thiếu gia đối với hàng đã xài rồi không có hứng thú

Lăng Tiếu sờ cái mũi một cái khẽ cười nói.

Huyết Côi biến sắc, lúc này khẽ kêu lên:

- Không biết phân biệt, mọi người cùng nhau xông lên, báo thù cho Phó đoàn trưởng.

Huyết Côi dẫn đầu rút ra hồng tiên của mình quất về phía Lăng Tiếu.

Một đạo tiên ảnh tươi đẹp chói mắt tản ra năng lượng cường thế nóng rực.

Ngay sau đó hơn mười tên dong binh ở sau lưng nàng đồng loạt ùa lên, thế muốn tru sát Lăng Tiếu.

- Không nên ép bản thiếu gia đại khai sát giới, thật sự là lỗi...

Lăng Tiếu lắc đầu nói một câu, dưới chân quán chú Phong thuộc tính, đồng thời đánh ra vô số chưởng ảnh.

Mỗi một chưởng đều ẩn chứa Si Mị Lam Diễm lạnh lùng nóng rực, không khí quanh thân đều bị Lam Diễm đốt sạch, vang lên tiếng lách cách.

Hồng tiên của Huyết Côi sau khi bị đập đến một chưởng lập tức liền bị thiêu đốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 376 - Các Ngươi Quá Xấu Rồi. (1)

Huyết Côi kinh hãi, hồng tiên này của nàng chính là đê giai huyền khí, chính là do thiên nhiên hồng chu ti luyện thành, huyền khí bình thường khó mà hư hao chút nào.

Thế nhưng chỉ bị Lam Diễm của đối phương dính vào liền bị hủy, cái này thật bất khả tư nghị a!

Kỳ thật, ngay cả Lăng Tiếu cũng hoảng sợ, hắn thật sự không nghĩ tới Si Mị Lam Diễm rõ ràng còn có thể thiêu hủy huyền khí.

Bất quá hắn chỉ hơi kinh ngạc, liền giết về phía những người kia.

Hắn lợi dụng tốc độ tuyệt luân của Phong thuộc tính, song chưởng càng không ngừng đánh ra Bài Vân Chưởng, Si Mị Lam Diễm hoàn toàn phát huy ra chỗ đáng sợ của nó.

Những tên dong binh kia dính chưởng thân thể đều thiêu đốt lên.

Ah ah!

Những dong binh kia không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất kêu thảm thiết không thôi, sau chốc lát những dong binh bị Lăng Tiếu đánh trúng rõ ràng bị đốt đến ngay cả cặn bã cũng không còn

Nhất thời, những người còn lại không dám vọng động chút nào.

Tên đê giai Linh Sư kia phía sau lưng càng không ngừng thấm ra mồ hôi

lạnh, trong nội tâm hối hận đến xanh cả ruột.

Vừa động thủ, liền có vài tên cao giai Huyền Sĩ bị một chưởng đánh chết, không, phải nói là bị thiêu chết.

Một cổ hương vị đốt trụi đầm đặc khiến tất cả mọi người cảm thấy buồn nôn không thôi, cuối cùng ngay cả chút cặn bã cũng không để lại, càng khiến cho tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi không thôi.

Huyết Côi thần sắc trắng bệch nhìn tất cả trước mắt, một cổ cảm giác lạnh run lan khắp toàn thân.

Nàng vốn tưởng rằng tiểu gia hỏa trước mắt này chỉ mạnh hơn nàng một chút, không nghĩ tới đối phương lại có thủ đoạn kinh thủ như vậy, trong nháy mắt đã lăng không đánh chết mấy người bên nàng, hơn nữa ngay cả huyền khí cũng có thể thiêu hủy, cái này đã triệt để vượt qua nhận thức của nàng đối với huyền kỹ rồi.

Nàng thật sự không thể tưởng được thế gian này lại có huyền kỹ đáng sợ như thế tồn tại, chẳng lẽ là trong truyền thuyết...

Lăng Tiếu đã cắt đứt suy nghĩ của nàng nói:

- Đến đây, các ngươi không phải ỷ vào nhiều người khi dễ ít người sao?

Lăng Tiếu dứt lời, từng bước một đi về phía tên đê giai Linh Sư hung hăng nhất ban nãy.

Tên đê giai Linh Sư kia nghe tiếng bước chân chậm chạp của Lăng Tiếu tựa như trọng kích trùng kích vào tâm khảm hắn vậy, khiến hắn khó chịu không thôi.

- Ta... Tiểu... Tiểu nhân đáng chết, cầu xin đại nhân tha mạng...

Tên đê giai Linh Sư kia bị uy áp vô hình của Lăng Tiếu ép tới không thở nổi, phòng tuyến trong nội tâm triệt để hỏng mất, hai đầu gối nặng nề mà quỳ xuống trước mặt Lăng Tiếu cầu xin tha thứ nói.

Lăng Tiếu đi qua nặng nề đạp một cước vào ngực tên đê giai Linh Sư kia khinh thường nói:

- Chỉ bằng đám phế vật các ngươi mà cũng dám đánh chủ ý vào bản thiếu gia, thực là muốn chết.

Dứt lời, Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn lướt qua đám dong binh còn lại, nhưng tên kia đều nhao nhao quỳ xuống cầu khẩn.

Bọn hắn thật sự không nghĩ tới người trẻ tuổi này lại là một Sát Thần đáng sợ.

Quả nhiên là giết người không thấy máu, ngay cả cặn bã cũng không còn lại nửa điểm, cái này quả thật quá đáng sợ!

Coi như bọn hắn đã nhìn quen tràng diện tử vong cũng cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng.

Cuối cùng, ánh mắt Lăng Tiếu rơi vào trên khuôn mặt Huyết Côi.

Huyết Côi run rẩy một cái, lúc này cũng như những người khác, "Bịch" quỳ trên mặt đất cầu khẩn nói:

- Cái này... Vị thiếu gia này, tiểu nữ tử có mắt không nhìn được Thái Sơn, thỉnh... Thỉnh thiếu gia tha thứ, nếu như thiếu gia không chê, Huyết Côi nguyện vĩnh viễn phụng dưỡng ngài..

Huyết Côi dứt lời, trực tiếp giật ra quần áo trên người mình, bộ ngực sữa to lớn dọa người kia bạo lộ trước mắt Lăng Tiếu. Không thể phủ nhận Huyết Côi tuy rằng phóng đãng, nhưng khuôn mặt và dáng người nàng phi thường không tệ, hai khối thịt mềm kia chỉ sợ bàn tay lớn của Lăng Tiếu cũng không nắm hết, hai điểm đỏ tươi kia kích thích hệ thần kinh Lăng Tiếu, khiến hắn bừng bừng dục hỏa, thiếu chút nữa đã muốn mang nữ nhân này đến một nơi không người để "Dã chiến" rồi.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, bình phục dục hỏa trong người, nhàn nhạt nói:

- Thu hồi bộ dạng của ngươi đi, bản thiếu gia đối với hàng đã xài rồi không có hứng thú, dâng ra tất cả vật gia trị của các ngươi, nếu không khiến bản thiểu gia vừa mắt, vậy thì các ngươi toàn bộ đều đi gặp Diêm Vương đi.

Nghe Lăng Tiếu nói vậy, mọi người nhao nhao lấy ra linh thảo, thú đan... mình đạt được bày ra trước mặt Lăng Tiếu, chờ hắn chọn lựa.

Lăng Tiếu chỉ nhìn thoáng qua, Không Gian Giới lóe lên liền thu toàn bộ đống đồ trước mắt vào.

Tất cả mọi người mắt choáng váng rồi, bọn hắn cho rằng Lăng Tiếu chỉ cần thứ có giá trị, không nghĩ tới người ta lại thu toàn bộ, hơn nữa còn dùng tới Không Gian Giới trong truyền thuyết nữa.

Cái này khiến mọi người đau lòng không dứt ah!

Đây chính là thứ bọn hắn liều chết đoạt được trong đoạn thời gian này a!

Huyết Côi trong lòng chửi bới tên Đại Bạch Sa đã chết kia, không có việc gì chạy tới trêu chọc tên sát tinh này làm gì, giờ tốt rồi, cái gì cũng mất hết

- Xem ở phân thượng các ngươi có thành ý như vậy, bản thiếu gia sẽ tha các

ngươi một lần, nhanh cút cho ta.

Lăng Tiếu có chút phủi miệng nói, trong nội tâm suy nghĩ:

- Đều là các ngươi bức bản thiếu gia làm chuyện xấu, các ngươi quá xấu rồi!

Nếu lời này để đám dong binh Huyết Côi nghe được thì sợ rằng mọi người sẽ giận đến ngất đi, đồ cũng đã đoạt còn loại lời châm chọc này, có còn đạo đức nữa không chứ!

Người của Huyết Côi dong binh đoàn xám xịt chạy đi, Lăng Tiếu tùy tý nhìn qua những vật vừa thu, thình lình phát hiện có không ít tam giai linh thảo, còn lại căn bản là linh thảo nhị giai, tính ra cũng là thu nhập không tệ.

Lăng Tiếu sau khi phân loại những linh thảo này, bị trong đó một gốc tam giai linh thảo hấp dẫn hắn, lại là linh thảo tam giai cao giai kim thuộc tính Kim Quý Dương.

Đây chính là linh thảo thiết yếu để luyện chế tam phẩm kim thuộc tính Phá Linh Đan.

Lăng Tiếu vốn vẫn nghĩ muốn nhanh chóng tăng thực lực Lý Cuồng Hổ lên đến Linh Sư giai, nhưng vẫn một mực thiếu linh thảo Kim Quý Dương, cái này vừa vặn, sau khi trở lại Tử Thiên Thành, liền luyện chế Phá Linh Đan cho Lý Cuồng Hổ, sớm ngày khiến hắn trở thành Linh Sư giai.

Cùng lúc đó, trong đầu Lăng Tiếu toát ra một ý nghĩ.

Hắn tương lai tuyệt đối sẽ không dừng lại ở bất cứ nơi nào, hắn sẽ không ngừng tiến đến cảnh giới võ đạo càng cao hơn, mà người bên cạnh chưa hẳn đã có thể đuổi kịp bước chân hắn, có thể là càng kéo càng xa, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa bọn hắn, đây là việc mà Lăng Tiếu

không hề muốn thấy.

Đã như vậy, hắn phải nghĩ biện pháp khiến người bên cạnh mình càng thêm cường đại mới được.

Ví dụ như cha mẹ của hắn, Vũ Tích, Đại Vi Nhi, Độc Ưng...

Thiên phú của bọn hắn cũng không xuất chúng, chỉ có thông qua không ngừng cố gắng tu luyện mới được, hơn nữa nhất định phải có linh thảo đan dược cung cấp cho bọn hắn, như thế tin tưởng bọn họ sẽ không có chêch lệch quá lớn với hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 377 - Các Ngươi Quá Xấu Rồi. (2)

Lăng Tiếu thân là Luyện dược sư, chỉ cần hắn cố gắng, thành tựu bản thân tuyệt đối không thấp, đến lúc đó chỉ cần luyện chế ra đại lượng linh đan tăng lên võ giai, nện vào cũng có thể nên ra một đám võ giả cường đại

Nghĩ tới đây, trong lòng Lăng Tiếu đã có một kế hoạch sơ bộ.

Sau khi đuổi bọn người Huyết Côi đi, Lăng Tiếu cũng không hứng thú luyện chế Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan nữa, vì vậy liền muốn quay về Tử Thiên Tông, nhưng do dự một chút, vẫn quyết định trước tiên ở trong sơn mạch lịch luyện một thời gian ngắn đã rồi nói sau.

Dù sao trở về cũng chỉ tu luyện, đến còn không bằng ở trong vùng núi này hổ luyện còn tự do hơn.

Hôm nay hắn đã đột phá đến trung giai Linh Sư, chênh lệch với Vân Mộng Kỳ được kéo gần lại không ít, nhưng Lăng Tiếu lại không thể khinh thường buông lỏng, Vân Mộng Kỳ đạt được chính là truyền thừa của Địa Hoàng giai, tin rằng nàng một đường đạt tới Địa Hoàng giai chi cảnh sẽ không có bình cảnh quá lớn, cho nên Lăng Tiếu muốn đuổi kịp nàng quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Hắn đã định mục tiêu của mình là trong vòng năm năm nhất định phải đuổi kịp bước chân Vân Mộng Kỳ.

Năm năm từ trung giai Linh Sư muốn đột phá đến Vương cấp, độ khó này quả thật tương đối lớn.

Phải biết rằng rất nhiều người cả đời cũng không thể đi đến một bước kia, mà hắn lại chỉ định ra thời gian năm năm, không thể không nói Lăng Tiếu đối với bản thân vẫn có tin tưởng rất lớn.

Một tháng tiếp theo, Lăng Tiếu ở trong rừng không ngừng săn giết, không ít tam giai linh thú đã chết dưới chưởng của hắn, đồng thời hắn cũng phóng Hỏa Kỳ Lân và Kim Sắc Lang Vương ra, để chúng nó khôi phục lại dã tính một chút mới tiện cho chúng phát triển.

Lăng Tiếu cả tháng nay cũng chưa từng sử dụng qua vũ khí, hắn chỉ lợi dụng Si Mị Lam Diễm và Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, phân biệt vận dụng hai loại linh lực khủng bố này vào Bài Vân Chưởng và Phong Thần Thối.

Dùng lực sát thương khủng bố của chúng, căn bản không cần phải dựa vào huyền khí làm gì.

Si Mị Lam Diễm chính là một trong chí dương hỏa diễm trên thế gian, bất kỳ vật gì chỉ cần hơi dính đều sẽ bị đốt, khó mà dập tắt. Mà Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí lại mang theo tính ăn mòn phi thường đáng sợ, lực phá hoại không kém hơn Si Mị Lam Diễm chút nào.

Cùng lúc, Lăng Tiếu cũng học xong Ẩn Mộc Quyết, huyền pháp che dấu này quả thực quỷ ý, đồng thời cũng rất tiện dùng.

Lăng Tiếu nhiều lần che dấu, hóa thân như cỏ cây, khiến những linh thú cường hãn kia chưa lần nào phát hiện ra tung tích của hắn cả.

Ẩn Huyễn Thất Sát Lăng Tiếu cũng không đặc biệt tu luyện, hắn cảm thấy Thất Sát chỉ phù hợp đánh lén và ám sát, đối với người tự xưng là quang minh chính đại như hắn quả thật không muốn học lắm, huống hồ hắn cảm thấy uy lực của Thất Sát cũng không thực dụng bằng vài loại huyền kĩ trên người hắn.

Ngắn ngủn một tháng, linh lực Lăng Tiếu đã lần nữa có tăng trưởng, bởi vì ăn nhiều thịt cao giai linh thú hơn nên một thân linh lực của hắn tăng lên thêm không ít.

Thu hoạch nhiều nhất là thú đan linh thú, còn có những cao giai linh thảo tìm được nữa, những thứ này mặc dù so ra kém cực phẩm hỏa huyền tinh, nhưng giá trị tuyệt không thấp.

Bởi vì ngoại trừ hắn săn giết linh thú ra, Hỏa Kỳ Lân và Kim Sắc Lang Vương cũng đều đang săn giết, nhất là Hỏa Kỳ Lân càng giết mấy đầu tứ giai linh thú.

Tất cả thú đan linh thú săn giết được đương nhiên đều bị Lăng Tiếu bỏ vào trong túi rồi.

Vào đêm, trong sơn cốc trở nên yên tĩnh

Ánh trăng xuyên qua tán cây, chiếu sáng cửa động được cỏ cây che lấp, ở trước cửa động còn nằm một đầu Lang Vương kim sắc, thoạt nhìn như đã ngủ say, nhưng một khi có chút gió thổi cỏ lay, nó sẽ mở cặp mắt to như chuông động ra, cảnh giác nhìn bốn phía.

Trong động, Lăng Tiếu tâm bình khí hòa ngồi xuống.

Một cổ linh khí vô hình theo thiên linh huyệt rót vào, linh lực một phân thành hai, một cỗ chảy vào thức hải, một cỗ khác thì chảy vào trong Đan Điền.

Trong thức hải hai khỏa hạt châu nhan sắc khác nhau mỗi cái đều tản ra hào quang quỷ ý, mà Tiểu Thụ ở bên trong cũng tách ra sáng rọi.

Chúng đều đang điên cuồng hấp thu lấy linh lực ngoại giới, nhất là khỏa

Tiểu Thụ kia lộ ra cực kỳ tham lam, tốc độ cướp đoạt cũng cực nhanh, linh lực tiến vào thức hải có đại bộ phận đều bị nó hấp thu mất.

Lão nhân trong Tiểu Thụ cười ha hả nói:

- Tiểu tử này có thể hấp thu linh khí thật tốt, cứ tiếp như thế, ta khôi phục chỉ cần không đến năm mươi năm nữa là xong rồi.

Lăng Tiếu hồn nhiên không biết tình huống trong thức hải của mình, hắn vẫn đang càng không ngừng vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí hấp thu lấy linh khí từ bên ngoài, ai ngờ Kim Cương Ngũ Biến Quyết gần đây chỉ dùng để chữa thương cũng vận hành bắt đầu hấp thu linh lực kim thuộc tính từ ngoại giới.

Trong lúc nhất thời, đại lượng linh lực ngoại giới điên cuồng tràn vào cửa động chỗ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu như bọt biển, có bao nhiêu linh lực liền hấp thu bấy nhiêu, quả thực không có bất kỳ cực hạn nào cả.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hắn chậm rãi mở mắt, thần sắc nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ Kim Cương Ngũ Biến Quyết không chỉ đơn giản là công pháp phòng ngự sao?

Lăng Tiếu vẫn cho rằng Kim Cương Ngũ Biến Quyết chẳng qua chỉ là một bộ công pháp phòng ngự biến thái, nhưng bây giờ nó lại có thể tự chủ hấp thu linh khí, điều này không khỏi khiến Lăng Tiếu cảm thấy kì quái.

Lăng Tiếu lắc đầu lần nữa nhắm mắt lại, hắn lần này cũng không phải lại tu luyện, mà tiến nhập vào thức hải của mình.

Võ giả nhân loại một khi đạt tới Linh Sư giai liền có thể nội thị bất luận nơi nào trong cơ thể, tinh thần thức hải cũng không ngoại lệ.

Vừa rồi khi đả tọa Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác mình hấp thu lấy rất nhiều linh lực cường đại, nhưng lại có đại bộ phận bị phân hoá ra, vậy nên không thể không tiến vào trong thức hải làm rõ xem đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu hữu, ngươi sao có thể tiến vào đây? Chẳng lẽ thực lực ngươi đã đạt đến bát giai rồi sao?

Lục Ông khó hiểu nhìn Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện trong thức hải.

Trước kia Lăng Tiếu hai lần nhập vào thức hải cũng không phải bản ý của hắn, nhưng hiện giờ là hắn tự mình vào.

Võ giả nhân loại không giống linh thú, bất luận cao thủ nào đạt tới Linh Sư giai cũng có thể bắt đầu nội thị thân thể của mình rồi, càng có thể tiến vào trong thức hải của mình để minh tưởng tu luyện.

Mà bất luận linh thú, linh thụ, linh thảo gì đó đều chỉ khi đạt đến ngoài bát giai mới có thể ngưng luyện xuất thần hồn, không giống nhân loại, đạt tới cảnh giới thần hồn xuất khiếu.

Kỳ thật, Lăng Tiếu có thể nội thị thức hải cũng không có nghĩa là thần hồn có thể xuất khiếu, nhiều nhất chỉ có thể gọi là dùng hồn nhập vào cơ thể, thuận tiện cho tu luyện bản thân mà thôi, chính thức muốn đạt tới thần hồn xuất khiếu, cũng phải đạt tới siêu cấp cường giả ngoài Huyền Đế cấp mới được.

Lăng Tiếu nghe Lục Ông hỏi thế thần sắc tối sầm lại, lúc này khó chịu nói:

- Lục lão, ngài thấy bộ dạng ta giống đạt tới bát giai lắm sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 378 - Hỏa Kỳ Lân Rời Đi. (1)

Lục Ông xấu hổ cười nói:

- Chẳng lẽ tiểu hữu lại tiến lầm vào đây sao?

Lăng Tiếu cơ hồ bó tay rồi, lão gia hỏa này lại trù hắn tu luyện tẩu hỏa nhập ma ah!

- Nhân loại chúng ta đạt tới Linh Sư giai liền có thể nội thị thức hải, cũng có thể tự động xuất nhập thức hải, cho nên về sau chỉ cần ta muốn vào đây thì tùy thời đều có thể.

Lăng Tiếu vẫn giải thích một câu.

- Thì ra là thế, nhân loại các ngươi quả nhiên thần kỳ!

Lục Ông nhịn không được cảm thán một câu.

- Đừng nói nữa, Lục lão thần sắc ngươi không tệ, xem ra Tinh Nguyên khôi phục không ít hả?

Lăng Tiếu đi vào chính đề hỏi.

- Nhờ phúc nhờ phúc!

Lục Ông cao hứng nói, sau đó nhìn ánh mắt Lăng Tiếu lập tức cảnh giác nói:

- Tiểu hữu sẽ không phải lại đánh chủ ý gì vào lão phu đấy chứ, lão phu cũng

mới chỉ khôi phục lại một chút nguyên khí thôi ah!

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông cảnh giác trong nội tâm cười thầm:

- Lão gia hỏa này cũng tinh ranh hơn rồi.

Ngoài miệng lại nói:

- Lục lão ngài nói gì thế, xem ta là người thế nào chứ, thật là, ta chỉ muốn hỏi một chút linh khí mà ta hấp thu có phải đại bộ phận phần đều bị ngài hấp thu hay không thôi?

Lục Ông sau khi nghe xong lời này liền lớn tiếng cười nói:

- Tiểu hữu lời ấy sai rồi, phải nói là linh lực mà lão phu hấp thu bị tiểu hữu hấp thu mới đúng.

- Cái này...

Lăng Tiếu trong lúc nhất không rõ lời ấy của Lục Ông là có ý gì.

- Lão phu từng nói qua, ta tạm thời gởi lại trong thức hải của tiểu hữu, việc này tuyệt đối có lợi đối với tiểu hữu tu luyện, hôm nay tiểu hữu đã có thể bắt đầu hấp thu linh khí, lão phu tự nhiên cũng có thể thông qua tiểu hữu hấp thu Thiên Địa linh khí khôi phục nguyên khí, chỉ là tốc độ hấp thu của lão phu nhanh hơn tiểu hữu chút, tiểu hữu tự nhiên cũng dính không ít quang của lão phu, cho nên nói ngươi có lẽ nên may mắn vì thu lão phu mới đúng.

Lục Ông vuốt lục tu cười nói.

Trước khi Lăng Tiếu còn chưa trở thành Linh Sư giai, Lục Ông cũng có thể hấp thu Thiên Địa linh khí khôi phục, chỉ là tốc độ lại cực kỳ chậm chạp, mà

hôm nay Lăng Tiếu đã đột phá Linh Sư giai, thiên linh huyệt đã có thể rót vào linh lực, Lục Ông mới có thể thông qua thiên linh huyệt của Lăng Tiếu hấp thu linh lực.

Mà tốc độ hấp thụ của bản thân Lăng Tiếu đối với võ giả nhân loại có thể nói là đã tương đối nhanh, nhưng vẫn không sánh được với Lục Ông thân là thụ linh, nó vốn là linh vật thần kỳ giữa thiên địa, hấp thu mộc thuộc tính linh lực cơ hồ nhanh hơn mấy chục thậm chí cả trăm lần so với Lăng Tiếu. Như thế tính ra, mộc thuộc tính linh lực của Lăng Tiếu căn bản không cần hắn vận công, Lục Ông cũng sẽ thời khắc đều hấp thu linh lực, trong đó sẽ có một bộ phận nhỏ nhập vào đan điền Lăng Tiếu.

Mà Tiên Thiên Âm Phong Châu và Si Mị Lam Hỏa Châu cũng như thế.

Nói cách khác, Lăng Tiếu cơ hồ thời khắc nào cũng có linh lực gia thân, mỗi lúc đều đang tăng cường thực lực, chỉ là lúc hắn đả tọa, tốc độ hấp thu hiệu quả sẽ càng thêm rõ rệt.

Cứ tiếp như thế, Lăng Tiếu muốn tiến giai cao giai Linh Sư sẽ nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Thông qua một phen hiểu rõ, Lăng Tiếu cơ hồ vui vẻ đến mức nở hoa.

Chiếu theo Lục Ông nói, vậy thì phong, hỏa, mộc ba thuộc tính thời khắc đều đang tăng cường, như vậy chỉ đẩy nhanh tốc độ hấp thu hai loại thuộc tính kim, băng là có thể khiến năm loại thuộc tính đều đạt tới cân đối, như vậy độ cường hãn thực lực của hắn tuyệt đối khó mà tưởng tượng nổi.

Nếu hấp thu linh khí đã không phải vấn đề lớn nữa, vậy thì hắn hiện giờ cũng có thể hết sức tăng lên tinh thần lực của mình rồi.

Hiện giờ tinh thần thức hải không chỉ bị lưỡng châu dị châu làm lớn ra hơn

mười lần, hơn nữa đã có một nơi biến thành tinh thần nhũ dịch màu trắng rồi.

Tinh thần lực hoá lỏng, cũng có nghĩa là tinh thần lực đã tăng vọt về chất.

Lăng Tiếu hiện giờ mới được xem là chân chính bước vào bước đầu "Khống Kỹ" của Khống Thần Quyết

Dùng tinh thần lực hắn hiện giờ, độ cảm ứng đã đạt đến phạm vi 2000m.

Chỉ cần Lăng Tiếu nguyện ý, trong phạm vi 2000m không có bất kỳ vật gì có thể thoát được cảm ứng của hắn.

Điểm này còn không phải đáng kinh ngạc nhất, khiến Lăng Tiếu mừng rỡ như điên chính là hắn giờ đã có thể thúc giục tinh thần lực diễn biến ra chiêu thức rồi.

Trong tháng này, hắn đã từng lợi dụng tinh thần lực phân biệt dùng ra Bài Vân Chưởng, Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối chém giết không ít linh thú.

Bất quá linh thú tuy rằng đánh chết, đáng tiếc cũng hủy mất thú đan.

Hiển nhiên công kích của tinh thần lực là vô hình, chỉ có thể châm đối với tinh thần thức hải của võ giả nhân loại, còn đối với linh thú lại nhắm vào thú đan.

Như thế, Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực diệt sát linh thú, tự nhiên đã hủy đi thú đan của chúng rồi.

Lăng Tiếu thối lui ra khỏi thức hải, trong nội tâm thầm nghĩ sau khi quay về Tử Thiên Thành phải nghĩ biện pháp thu mua một đám linh thảo có lợi đối với tinh thần lực mới được

Bằng không thì chỉ dựa vào bản thân hắn tự tu luyện, tốc độ cũng không khiến hắn hài lòng cho hắn.

Hơn nữa Lăng Tiếu định sau này sẽ gia tăng thời gian tu luyện, luyện đan trước tiên để xuống, như thế đối với tu luyện tinh thần lực sẽ càng chậm thêm, cho nên hắn chỉ có thể nghĩ đến mượn nhờ linh thảo để mau chóng tăng lên tinh thần lực.

Ngày mới vừa đến, Lăng Tiếu liền định rời khỏi sơn mạch.

Ai ngờ Hỏa Kỳ Lân lại muốn tạm biệt hắn.

- Lão đại, ta phải về nhà một chuyến rồi

Hỏa Kỳ Lân không bỏ được mà nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Hỏa Kỳ Lân hỏi:

- Về nhà? Nhà của ngươi ở đâu?

Từ sau khi Lăng Tiếu ở dưới vực sâu sơn mạch cứu được Hỏa Kỳ Lân thì nó vẫn ở bên cạnh hắn, Lăng Tiếu quả thật không biết nhà của Hỏa Kỳ Lân ở chỗ nào.

- Nhà của ở chỗ sâu nhất trong sơn mạch, nơi đó là nơi Thần Tộc ta chiếm giữ.

Hỏa Kỳ Lân nhãn thần phức tạp nhìn vào sâu trong sơn mạch nói, chỗ đó tựa hồ có ưu sầu nó không giải được.

Đây là lần đầu Lăng Tiếu cảm ứng được biến hóa cảm xúc của Hỏa Kỳ Lân.

- Có cần lão đại hỗ trợ không?

Lăng Tiếu lo lắng hỏi thăm.

Cho dù thực lực của hắn kém Hỏa Kỳ Lân khá xa, nhưng hắn vẫn muốn giúp Hỏa Kỳ Lân một phen. Ở trong nội tâm Lăng Tiếu Hỏa Kỳ Lân cũng không phải là bộc thú của hắn, mà càng như tri tâm bằng hữu vậy, chính là người có thể chia sẻ sướng vui buồn tủi.

- Tạ ơn lão đại nhiều, lần này là đại sự của Thần Tộc ta, không thể để ngoại nhân nhúng tay, huống chi ta cắn nuốt nhiều hỏa tinh như vậy, thực lực đại trướng, tin tưởng có thể đoạt lại tất cả thuộc về ta rồi.

Hỏa Kỳ Lân bày ra tự tin cường đại nói.

- Vậy là tốt rồi, bất kể như thế nào, ta vẫn là lão đại ngươi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, lão đại đều sẽ đứng về phía ngươi.

Lăng Tiếu vỗ vỗ cái trán Hỏa Kỳ Lân chân thành nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 379 - Hỏa Kỳ Lân Rời Đi. (2)

- Ta biết rồi lão đại, ta đi rồi, đợi qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ trở về tìm lão đại.

Hỏa Kỳ Lân nói một tiếng, sau đó dần bay lên giữa không trung.

Lăng Tiếu trong nội tâm thật sự không bỏ được, nhưng hắn cũng biết có một số việc căn bản không phải hắn có thể ngăn cản được.

Ngay một khắc khi Hỏa Kỳ Lân phải rời đi Lăng Tiếu liền lớn tiếng kêu lên với nó:

- Phá sản tử, ngươi phải sớm trở về tìm lão đại, bằng không thì hỏa tinh của ngươi lão đại sẽ dùng một mình đấy.

- Lão đại ngươi cũng không thể như vậy ah!

Hỏa Kỳ Lân đạp chân nói, tiếp theo hướng phía Kim Sắc Lang Vương đê minh vài tiếng, rốt cục cũng bay về chỗ sâu nhất trong Hoang Tùng Sơn Mạch.

Nhìn qua Hỏa Kỳ Lân biến mất, Lăng Tiếu trong nội tâm chỉ cảm thấy một hồi khó chịu, tựa như trong lòng có thứ gì đó chặn nghẹn lấy vậy.

- Tiểu kim, vừa rồi phá sản tử nói gì với ngươi thế?

Lăng Tiếu vuốt lông Kim Sắc Lang Vương hỏi.

- Hoàng tử điện hạ nói sẽ mang đồ ăn ngon cho ta!

Kim Sắc Lang Vương đáp.

- Ha ha, vậy ngươi có có lộc ăn rồi.

Lăng Tiếu miễn cưỡng cười nói.

Theo Hỏa Kỳ Lân rời đi, Lăng Tiếu liên tiếp mấy ngày tầm tình không được tốt lắm, vốn định luyện chế tứ phẩm đan dược Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan, nhưng xem ra cũng chỉ có thể dời lại sau.

Lăng Tiếu đã không còn hứng thú săn giết linh thú nữa, liền cưỡi trên Kim Sắc Lang Vương lên đường trở về.

Từ lúc hắn rời khỏi Tử Thiên Tông đến giờ cũng đã mấy tháng rồi, tin tưởng hai vị sư phó trong tông cũng lo lắng rồi.

Vừa nghĩ tới quay lại tông môn, trong đầu Lăng Tiếu không tự giác xuất hiện gương mặt hai vị thầy trò Chư Như Thường, lần này sau khi trở về hắn vẫn quyết định dời khỏi Dược Phong, trở lại Mộc Kỳ Phong hảo hảo tu luyện mới là chính đạo.

Hắn dời xa Dược Phong chỉ vì tu luyện, cũng không phải đại biểu hắn sợ hai thầy trò Chư Như Thường

Lăng Tiếu chỉ là không muốn cùng hai người kia xung đột, miễn cho cả ngày ở bên tai mình nhao nhao đến nhao nhao đi quấy rầy tâm cảnh.

Trong nháy mắt, lại vài ngày qua đi.

Lăng Tiếu rốt cục cũng đến trước một thành trì.

Trên cửa thành trì này có khắc ba chữ to phong cách cổ xưa cứng cáp "Cổ Tế Thành".

Không biết vì sao, Lăng Tiếu thấy mấy chữ này, chỉ cảm thấy trong nội tâm có chút sợ hãi.

Tên của thành trì này nghe thế nào lại khiến người cảm giác có chút ầm trầm.

- Sẽ không đi lầm đường đấy chứ?

Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn thành trì trước mắt trong lòng thầm nghĩ.

Lúc đến Diễm Hỏa Cốc, hắn là cưỡi Tật Phong Ưng tới, cũng không biết đường xá thế nào, cũng không biết có từng đi qua cái "Cổ Tế Thành" này hay không. Hắn chỉ dựa vào cảm giác để trở về thôi.

- Được rồi, hay nên thu liễm chút, vào trong thành lại hỏi người khác xem thử.

Lăng Tiếu lắc đầu, nhảy xuống Kim Sắc Lang Vương, bắt nó trở về trong Linh Thú Hộ Oản, lúc này mới nhanh chóng đi vào thành.

Lăng Tiếu đi tới trước cửa thành, bị hai gã hộ vệ thủ vệ ngăn cản.

Một gã trong đó vươn tay ra nói:

- Trước tiên giao phí vào thành đã.

Lăng Tiếu đánh giá hai gã hộ vệ, hai người này rõ ràng có tu vị cao giai Huyền Sĩ, thầm nghĩ Cổ Tế Thành xem ra cũng là nơi tàng long ngọa hổ ah!

Lăng Tiếu lấy ra 100 kim tệ nhét vào tay tên hộ vệ kia, tiếp theo lại lấy ra 500 kim tệ nó:

- Chút kim tệ ấy là tiểu đệ hiếu kính hai vị đại ca.

Hai gã hộ vệ vui vẻ, lúc này cười nói với Lăng Tiếu:

- Tiểu tử ngươi không tệ, mau vào đi thôi, bằng không sẽ không kịp nữa.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, khó hiểu hỏi thăm:

- Vị đại ca kia nói là?

- Tiểu đệ đừng giả bộ, nhìn ngươi áo quần tuy rằng kém một chút, nhưng cũng mạnh hơn đám công tử ca hung hăng càn quấy kia nhiều, vào đi thôi, hai anh em chúng ta coi trọng ngươi

Một gã hộ vệ vừa cười vừa nói.

Lăng Tiếu càng nghe càng nghi hoặc, vốn hỏi hai người bọn họ hương quay về Tử Thiên Tông nhưng lúc này chỉ có thể bỏ ý niệm này, vào thành xem thử đến cùng là thế nào.

Lăng Tiếu đi vào Cổ Tế Thành, chỉ thấy hai bên đường vô cùng quạnh quẽ.

Cái này khiến hắn buồn bực không thôi, chẳng lẽ đây là một tòa tử thành sao?

Lăng Tiếu đang muốn triển khai cảm ứng, lại phát hiện từ trong một gian phòng chạy ra một thanh niên tuổi tương tự như hắn, đang định chạy đến một hướng

Lăng Tiếu tiến lên hai bước giữ người trẻ tuổi kia lại nói:

- Vị huynh đệ này, ngươi muốn đi nơi nào?

Người trẻ tuổi kia không kiên nhẫn nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Bạn thân vừa nhìn đã biết ngươi là người bên ngoài rồi, muốn biết thì đi cùng ta, trên đường nói.

- Như thế làm phiền rồi

Lăng Tiếu không do dự lên tiếng liền sóng vai với người trẻ tuổi kia đi đến một phương hướng.

- Bạn thân ngươi thật không biết Cổ Tế Thành chúng ta xảy ra chuyện gì sao?

Người trẻ tuổi kia hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ta chỉ đi ngang qua đây thôi, thật không biết đến cùng xảy ra chuyện gì nữa.

- Vậy ngươi đã gặp may mắn rồi, hôm nay là thời gian Đại Tế Tự Cổ Tế Thành chúng ta tế thành, đồng thời cũng là lúc cháu gái Đại Tế Tự tuyển rể, tất cả công tử thiếu gia trong thành đều đi tham gia rồi, cũng không có không ít thanh niên tài tuấn của các đại gia tộc từ ngoài thành tới, bọn họ đều là vì cháu gái Đại Tế Tự mà đến cả, tất cả mọi người trong thành đều tập trung đến Tế Tự Điện tham gia náo nhiệt rồi

Người trẻ tuổi kia dương dương tự đắc nói.

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng hưng phấn của hắn cười nói:

- Huynh đài xem ra có cơ hội trở thành rể hiền của Đại Tế Tự a!

Người trẻ tuổi kia bộ dáng cực kỳ lúng túng nói:

- Ta... Ta cũng chỉ là đi xem, thử thời vận thôi.

- Xem ra vị cháu gái Đại Tế Tự này nhất định là dung mạo như thiên tiên, nhân vật như huynh đài mà cũng bị mê hoặc, quả nhiên khó lường ah!

Lăng Tiếu mở miệng nói.

Mặc kệ là nam hay nữ, được người tán dương đều cảm thấy lâng lâng cả, người trẻ tuổi này cũng không ngoại lệ.

Trong lúc nhất thời, hắn liền nói với Lăng Tiếu:

- Huynh đệ nói đúng lắm, ta nói như thế nào cũng đường đường là đệ nhất mỹ nam tử Cổ Tuấn Nam của Cổ Tế Thành, nói không chừng thật sự có thể được cháu gái Đại Tế Tự nữ ưa thích đấy.

- Nhất định rồi, Cổ huynh nhất biểu nhân tài, thực lực bất phàm, khiến vô số nữ tử say mê cũng là việc đương nhiên.

Lăng Tiếu tiếp tục khích lệ Cổ Tuấn Nam.

- Huynh đệ cũng không tệ ah, không biết xưng hô như thế nào?

Cổ Tuấn Nam nghe xong vô cùng hưởng thụ, lúc này cao hứng dị thường ôm lấy bả vai Lăng Tiếu phá lên cười nói.

Người không biết còn tưởng rằng Lăng Tiếu và Cổ Tuấn Nam là bạn tốt nhiều năm, hảo huynh đệ nữa ấy chứ.

- Tiểu đệ Lăng Tiếu, quả thật kém xa Cổ huynh.

Lăng Tiếu liên tục khiêm tốn nói.

Tiếp theo, hai người kề vai sát cánh cười cười nói nói đi về phía quảng trưởng Tế Tự Điện.

Trên đường đi, Lăng Tiếu rốt cục cũng nói qua tình huống đại khái của Cổ Tế Thành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 380 - Cổ Tế Thành Đại Tế Điển!

Theo lời Cổ Tuấn Nam, Cổ Tế Thành đã xây thành trì được vài vạn năm, là một trong các thành trì cổ xưa nhất Tây Bắc, là thành trì nằm giữa Tử Thiên Tông và Bái Nguyệt Tông, thuộc về thành trì độc lập, vài vạn năm qua cũng không có người nào dám phạm Cổ Tế Thành.

Những tông môn từng muốn chiếm giữ Cổ Tế Thành đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử cả rồi.

Mà trong Cổ Tế Thành quyền lực lớn nhất thuộc Đại Tế Tự, không người nào biết dòng họ và lai lịch của Đại Tế Tự, chỉ biết hắn là nhân vật thần bí từ lúc xây thành trì đã lưu truyền tới nay.

Mỗi một đời Đại Tế Tự đều là đại năng khủng bố thần thông quảng đại, thực lực siêu phàm.

Hắn vĩnh viễn là kẻ thống trị cao nhất của Cổ Tế Thành, hắn được tất cả thần dân Cổ Tế Thành kính ngưỡng và tôn sùng.

Tại Cổ Tế Thành hàng năm đều sẽ có một ngày là ngày Đại Tế Tự tế thành

Cũng là vì Viễn Cổ truyền lưu Cổ Tế Thành từng bị hạ vạn thế chi tổ chú, mỗi năm cần Đại Tế Tự hướng thần linh trên trời tế hiến mới có thể cam đoan Cổ Tế Thành vĩnh viễn phồn vinh hưng thịnh, truyền lâu không suy, nếu không sẽ có tai ương hủy thành, họa tuyệt chủng.

Hôm nay chính là ngày tế thành mỗi năm một lần, ngày này hàng năm đều là lúc Cổ Tế Thành náo nhiệt nhất.

Tất cả thành dân đều sẽ tập trung ở Tế Tự Điện triều bái tế thành đại điển.

Hôm nay còn náo nhiệt hơn những năm qua nhiều lắm, bởi vì ngoại trừ Tế Tự đại điển ra, cháu gái Đại Tế Tự sau khi Tế Tự đại điển sẽ chọn ra lang quân như ý.

Cho nên, hôm nay trước Tế Tự Điện không chỉ tụ tập mấy chục vạn thành dân Cổ Tế Thành mà còn đám thanh niên tài tuấn của các đại gia tộc các thành trì phụ cận chạy tới, đều hy vọng có thể được Tế Tự Nữ ưu ái, trở thành cháu rể của Đại Tế Tự

Sau khi nghe Cổ Tuấn Nam nói xong, Lăng Tiếu không khỏi âm thầm tặc lưỡi, xem ra Cổ Tế Thành này quả thật là một chỗ chỗ thần bí, rõ ràng độc lập trở thành tọa hạ thành trì mà không bị các tông môn khác chiếm đoạt, còn có vị Đại Tế Tự kia nghe ra ngược lại có vài phần dọa người, chỉ không biết cháu gái Đại Tế Tự bộ dáng bực nào thôi.

Lăng Tiếu hỏi Cổ Tuấn Nam, nhưng hắn cũng chưa thấy qua, bất quá nghe ý của hắn, coi như cháu gái Đại Tế Tự là một đầu heo, hắn cũng nguyện ý lấy cháu gái Đại Tế Tự làm vợ.

Bởi vì lấy được cháu gái Đại Tế Tự làm vợ, cũng sẽ được Đại Tế Tự tán thành, đó chính là vinh quang vô thượng ở Cổ Tế Thành, đồng thời cũng sẽ được Đại Tế Tự ân trạch, một bước lên mây.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Lăng Tiếu và Cổ Tuấn Nam đã đi tới trước Tế Tự Điện.

Lăng Tiếu liếc nhìn lại, chỉ thấy trước quảng trường rộng lớn đã quỳ đầy nam nữ già trẻ, thần sắc cực kỳ trang nghiêm, một mảng lớn đông nghịt, khiến nội tâm Lăng Tiếu rung động không thôi.

Ở trong đại điện cổ xưa thần thánh cách quảng trường không xa truyền ra từng đợt thanh âm quỷ dị, phảng phất như có thể dẫn dắt tâm tư mọi người vậy.

- Không nghĩ tới Đại Tế Tự này lại được nhân tâm như thế.

Lăng Tiếu không khỏi thầm nói trong lòng.

- Lăng huynh đệ nhanh quỳ xuống, tế điện đại điển sắp bắt đầu rồi

Cổ Tuấn Nam giật quần áo Lăng Tiếu một cái nói.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn lựa chọn cùng Cổ Tuấn Nam quỳ gối ở một góc hẻo lánh.

Cổ Tuấn Nam cũng cùng mọi người tiến nhập vào trạng thái cúng bái, Lăng Tiếu thì lại híp nửa mắt, nhìn xem Đại Tế Tự kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, rõ ràng có thể khiến dân trong thành tôn sùng như thế.

Theo một hồi nổ vang quỷ ý, từ trong đại điện chậm rãi đi ra hai đội người mặc áo choàng màu đen, bọn hắn tất cả đều che dung mạo lại, căn bản không phân biệt được là nam hay nữ, hơn nữa hai đội thân người cao không hơn kém bao nhiêu, trong tay mỗi người đều giơ lên một cây quyền trượng tản ra tia sáng chói mắt.

Lăng Tiếu nhìn những người này trong lòng càng thêm rung động không thôi, hai đoàn người này, mỗi một đội đều có chừng hai mươi người, tổng cộng bốn mươi người, thực lực mỗi người đều không kém gì Linh Sư giai.

- Cổ Tế Thành này quả nhiên có chỗ bất phàm.

Lăng Tiếu trong nội tâm âm thầm trở nên cẩn thận.

Chỉ riêng đội hộ tế đội đã đều là cao thủ Linh Sư, có thể thấy thực lực Cổ Tế Thành tuyệt đối không kém gì bất luận một tông môn nào rồi.

Hai đội người sau khi phân ra đứng ở trái phải, đều giơ cao lên quyền trượng trong tay, tay trái đều đặt trước ngực, đầu có chút cúi xuống dưới.

Ngay sau đó, lại đi ra tám người, tám người này cũng mặc áo choàng màu đen, chỉ là hai bên áo choàng của bọn hắn trái phải phân biệt thêu lấy hai đạo gấm vân như rồng như xà, chỉ nhìn qua trang phục, ai cũng có thể đoán được thân phận những người này hơn bốn mươi người kia nhiều lắm.

Đồng thời, tám người này lại tách ra bốn góc, mang một cái huyền thiết lung cực lớn, trong huyền thiết lung nhốt một đầu linh thú khủng bố lớn lên cực kỳ dữ tợn.

Linh thú này đầu giống như xà mãng, thân giống như sư báo, chiều dài bốn cánh bằng thịt, còn dài ra đuôi răn khắp nơi đều là lân giáp bén nhọn.

Bốn cánh của nó và hai bàn chân khổng lồ đều bị kim cương thiết liệm trói chặt, chỉ có miệng rộng khát máu càng không ngừng phát ra tiếng kêu kì quái không cam lòng.

- Bát... Bát đại Vương cấp, cái này... Cái này thật là đáng sợ a, còn có linh thú Giải Phi Xà đã đạt tứ giai kia nữa, đây quả thực quá kinh khủng

Lăng Tiếu lại một lần nữa bị tất cả trước mắt dọa cho chấn kinh.

Tám người mang linh thú này thực lực khiến Lăng Tiếu nhìn không thấu, cho nên bọn hắn ít nhất cũng có thực lực Vương cấp, còn có linh thú mà bọn hắn mang theo, rõ ràng là Giải Phi Xà linh thú cực kỳ hiếm thấy, là một loại linh thú đáng sợ đã đạt tứ giai.

Tám người mang Giải Phi Xà Thú đặt ở trên đất trống chính giữa quảng trường.

Đằng sau lại đi ra sáu người, hai ngườiđi tuốt ở đàng trước là hấp dẫn ánh mắt người nhất.

Một người tuổi già sức yếu, râu dài đến ngực, lông mày dài che mặt, đầu cột một cái bằng màu vàng, thân thể còng xuống, tay cầm quyền trượng, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp; vịn hắn là một thiếu nữ dáng người yêu kiều mảnh khảnh, thiếu nữ này mặt che khăn lụa, băng cột trên đầu cắm lông vũ màu đỏ, lộ ra khí chất ung dung cao quý, một bộ quần áo tơ lụa màu vàng mơ hồ có thể thấy được nơi riêng được được vải màu đen che lấp, da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh, ítđi vài phần trơn bóng tinh tế tỉ mỉ, lại nhiều thêm vài phần hương vị cuồng dã mê người.

Ở đằng sau một già một trẻ, theo thứ tự là bốn lão giả mặc một kim một ngân một hoàng một tro, mấy lão giả này thần sắc cung kính đi theo phía sau, trong tay phân biệt cầm khay, trên đó để một ít đồ vật không rõ lắm.

Mấy người kia vừa đi ra quảng trường, bốn mươi hộ vệ và bát đại hộ pháp đứng đó đều đồng loạt quỳ xuống cung kính nói:

- Cung nghênh Đại Tế Tự, cung nghênh Tế Tự Nữ!

Sau khi thanh âm này vang lên, mọi người trên quảng trường đều đồng loạt cúng bái cung kính kêu lên:

- Cung nghênh Đại Tế Tự, cung nghênh Tế Tự Nữ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 381 - Lăng Tiếu Kinh Hãi! (1)

Thanh âm của mấy chục vạn người càng như tiếng chuống ban sáng, vang vọng không thôi.

Sau khi liên tục kêu vài tên, tất cả thanh âm đều yên tĩnh lại.

Ở sau lưng một già một trẻ, lão giả mặc áo bào màu vàng đi ra cất cao giọng nói:

- Tế thành đại điển bắt đầu!

Đón lấy, liền truyền ra tiếng tấu âm hưởng quỷ ý.

Tám gã hộ pháp mang Giải Phi Xà Thú mở huyền thiết lung ra, tám người đồng loạt vứt Giải Phi Xà Thú dài khoảng mấy chục mét vào giữa không trung.

Ngay sau đó, tám người đồng thời ra tay, tám đạo linh lực cường hãn càng như lưỡi dao sắc bén đánh tới Giải Phi Xà Thú.

Leng keng!

Tám người không phải ra tay đánh chết Giải Phi Xà Thú, mà chém đưt toàn bộ kim cương thiết liệm khóa Giải Phi Xà Thú

- Ôi!!!!

Đầu Giải Phi Xà Thú kia vừa thoát khốn, phát ra một tiếng Xi.. Xiiii.. liền

bay vút chạy trốn lên không trung.

- Các con dân của ta, để thần minh bảo hộ Cổ Tế Thành ta sớm ngày bài trừ vạn thế chi tổ chú, nguyện Cổ Tế Thành ta phồn vinh hưng thịnh, vĩnh hưởng thái bình...

Lão giả đầu mang mão vàng kia chậm rãi lên tới giữa không trung, trong tay giơ cao quyền trượng, trong nội tâm lẩm bẩm tuyên đọc.

Thanh âm của hắn càng như phạm âm, có thể khiến người say mê trong đó, thần trí mất phương hướng, sinh ra tưởng tượng.

Sau một đoạn tuyên đọc, Giải Phi Xà Thú đã không biết đã bay đi phương nào rồi.

Nào có thể đoán được, lúc này lão giả kia kinh hô một tiếng:

- Huyết tế thành ta, phá ngươi vạn thế chi chú, bảo vệ vạn thế chi thành ta!

XÍU... UU!!

Quyền trượng trong tay lão giả tản mát ra hào quang chói mắt, tản ra hào quang thánh khiết.

Một đạo lôi điện vạch phá bầu trời, phát ra tiếng sấm sét giữa trời quang.

Ầm ầm!

Ôi!!!!

Một tiếng kêu thảm thiết chấn kinh toàn trường, một bãi huyết vũ từ phía trên rơi vãi xuống vào đầu vạn chúng.

Huyết vũ tán loạn, ánh đỏ nửa bầu trời.

Tất cả các thành dân đều ngẩng đầu lên, mở to miệng, thần sắc hưng phấn kích động chờ huyết thủy rơi xuống.

Lúc thú huyết đỏ tươi rơi xuống, mọi người đều tận lực hút lấy máu đỏ tươi rơi vào miệng, thần sắc lộ ra cực kỳ khát vọng và tham lam, tựa hồ như chút máu tươi kia vốn không thể thỏa mãn bọn hắn vậy.

Mọi người càng không ngừng gào thét, trên mặt đều là điểm huyết hồng, cảm giác tựa như quỷ đói vậy, cực kỳ dữ tợn dọa người.

Lăng Tiếu thần sắc hoảng sợ nhìn Cổ Tuấn Nam cũng như mọi người, trong lòng liền bị trạng diện quỷ ý âm trầm này dọa cho kinh hãi.

- Cái này là tế thành sao? Sao có chút giống với huyết tế trong truyền thuyết cổ xưa vậy.

Lăng Tiếu trong lòng nghi ngờ nói.

Lăng Tiếu từng trong một ít sách cổ xem qua một ít thuyết pháp Tế Tự thần bí.

Hắn cảm thấy loại huyết tế này phi thường tương tự chủng tộc Tế Tự tương truyền cổ xưa nào đó, chỉ là trong đó có chút khác biệt. Huống hồ ghi lại trên sách cổ cũng không hoàn chỉnh, cho nên hắn cũng không biết suy đoán của mình có chính xác không.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng tế thành đã xong, ai biết hiện giờ mới thật sự bắt đầu.

Chỉ thấy lão giả lơ lửng giữa không trung kia chắp tay trước ngực, đóng chặt

mắt lại, quyền trượng trong tay hào quang càng ngày càng thịnh.

Bỗng nhiên, giữa không trung may đen che phủ, lập tức liền bị Hắc Ám bao phủ, phảng phất như thế gian trong nháy mắt liền quay về hắc ám vậy.

- Thỉnh Đại Tế Tự bảo hộ con dân ti tiện chúng ta a!

- Thỉnh Đại Tế Tự bảo hộ con dân ti tiện chúng ta a!

...

Tất cả thành dân càng không ngừng thành kính khấn bái Đại Tế Tự trên không trung, trong miệng càng không ngừng lặp lại một câu.

Thật lâu sau, quyền trượng trong tay lão giả kia lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ, giơ lên cao, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Phá cho ta!.

Ầm ầm!

Một đạo tiếng vang như sấm sét giữa trời quang lần nữa vang lên.

Trên bầu trời đen nhánh như bị cột sáng kia phân thành hai, chỉ ở lập tức đã phá ra..

Tràng diện này quả thực đồ sộ đến cực điểm.

Thần sắc tất cả mọi người càng thêm điên cuồng đến cực điểm, không ngừng cúng bái lão giả giữa không trung.

- Ta dùng danh nghĩa Đại Tế Tự, cầu xin trời xanh thương thành dân ta, nguyện trời giáng cam lộ rửa tội danh của các con dân ta, ta dùng danh nghĩa Đại Tế Tự...

Lão giả kia duỗi hai tay chắp tay trước ngực ra, thần sắc nghiêm túc không ngừng lẩm bẩm với trên Thương Khung.

Thanh âm của hắn giống như thần âm đến từ trên chín tầng trời, từng câu từng chữ rung động nhân tâm.

Trời cao bị vạch phá tựa hồ nghe được triệu hoán gì đó, lập tức liền có mưa bay ra.

Lúc này đã không còn là huyết thủy nữa, mà là mưa chân chính.

Những hạt mưa kia xối xuống mọi người, đồng thời cũng giội sạch vết máu trên người họ.

Mấy chục vạn thành dân mỗi người ngửa đầu lộ ra thần sắc yên bình, tựa hồ vào thời khắc này, bọn hắn đều được tẩy rửa tâm linh vậy, khiến bọn hắn quên mất tất cả phiền não và thống khổ, lưu lại chỉ có hướng tới hạnh phúc và khoái hoạt.

- Tế điển kết thúc mỹ mãn, các con dân thân yêu đều thỏa thích cuồng hoan đi, chúng ta đã được trời xanh ban ân

Lão giả kia chậm rãi từ giữa không trung đáp xuống nhàn nhạt nói.

- Cảm tạ Đại Tế Tự ban ân... Cảm tạ Đại Tế Tự ban ân...

Tất cả thành dân càng không ngừng cuồng hoan lên.

Trong lúc nhất thời, quảng trường đều tràn đầy tiếng hoan hô sôi trào.

Lăng Tiếu nhìn qua thân ảnh già nua kia, thần sắc lộ ra vài phần tái nhợt.

- Địa... Địa Hoàng giai, tuyệt đối sẽ không sai!

Lăng Tiếu nhìn qua lão giả đáp xuống kia đáy lòng nhấc lên sóng lớn kinh thiên.

Dựa vào cảm giác hơn người của hắn, hắn cho rằng lão giả kia tuyệt đối là cường giả ngoài Địa Hoàng giai.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, trong thành trì này lại có tồn tại cường đại như thế, khó trách không bị các tông môn khác thâu tóm.

Lăng Tiếu trong nội tâm càng ngày càng cảm thấy nơi này tràn đầy hào khí quỷ ý, chỉ cảm thấy ở chỗ này có lẽ sẽ phát sinh ra chuyện gì đó không thể tưởng nôi.

Bất quá, Lăng Tiếu mặc dù hiếu kỳ, nhưng nơi này có nhiều cường giả như thế trấn thủ, phần tâm tư kia cũng nhanh chóng thu lại, vẫn nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn

Vạn nhất lại dẫn xuất phiền toái gì đó thì quả thật không ai cứu nổi hắn.

- Lăng huynh đệ còn thất thần gì nữa, nhanh cảm tạ Đại Tế Tự ban ân đi.

Cổ Tuấn Nam ở bên Lăng Tiếu thúc cánh tay của hắn một cái nói.

- Ah.

Lăng Tiếu lên tiếng, tranh thủ học theo Cổ Tuấn Nam tùy ý bái vài cái.

Sau khi cúng bái xong, liền có cả trăm tín đồ từ trong đại điện đi ra, trong tay nâng một thứ gì đó không ngừng ném xuống.

Khiến cho các thành dân một lần đều cực kỳ kích thích, điên cuồng tranh đoạt.

Cổ Tuấn Nam ở bên người Lăng Tiếu bên người cũng chẳng quan tâm hắn, chen vào trong đám người cướp lấy những đồ vật kia

Lăng Tiếu vốn không muốn tham dự vào đó, nhưng chợt có một thứ bay về phía hắn, hắn tiện tay bắt lấy, trong tay thình lình nhiều hơn một vật.

Lăng Tiếu mở ra xem xét, rõ ràng là một khỏa đan dược.

Lăng Tiếu cầm đến gần mũi ngửi ngửi, sau một hồi trầm mặc liền lẩm bẩm nói:

- Cái này... Đây là đan dược gì?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 382 - Lăng Tiếu Kinh Hãi! (2)

Lăng Tiếu đã là tam phẩm Luyện dược sư, huống hồ lại có cả ngàn loại đan phương trong Luyện Đan Quyết, đối với đủ loại đan dược đều có hiểu rõ nhất định, nhưng hắn lại không nhìn ra đây là đan dược gì.

Lăng Tiếu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy những thành dân đoạt được đan dược đều lập tức ăn vào, ngay sau đó đều lộ ra thần sắc cực kỳ hưởng thụ, tựa hồ đan dược đã mang đến cho bọn hắn cảm giác sảng khoái vô cùng vô tận vậy.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn ném đan dược vòa miệng.

- Tựa hồ không có dược hiệu gì mà?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói một câu.

Nào có thể đoán được, sau một khắc dược tính trong bụng rốt cục bắt đầu sinh ra biến hóa.

Một cổ năng lượng tinh thuần phân tán ra, những năng lượng này tựa hồ ẩn chứa đặc hiệu nào đó, khiến cho thân thể của hắn có một loại cảm giác trầm tĩnh lại, thần kinh trước kia vẫn bảo trì cảnh giác cũng thả lỏng lại, thân thể như đạt được thăng hoa nào đó, khiến người cảm thấy thể xác và tinh thần sung sướng, khiến người không tự giác được đắm chìm trong cảm giác này.

Coi như là Lăng Tiếu cũng lộ ra biểu cảm như người khác, cổ năng lượng tinh thuần trong cơ thể phân ra một cổ năng lượng màu đen lướt tới tinh thần thức hải.

- Ồ, sao lại có loại vật này tiến đến?

Lục Ông trong thức hải phát hiện dị trạng, trong tay vừa nhấc liền bao trùm đoàn năng lượng kia lại.

Ngay sau khi Lục Ông trói chặt năng lượng màu đen kia thì Lăng Tiếu cũng lập tức khôi phục thần trí.

- Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ là biểu hiện giả dối?

Lăng Tiếu cảm ứng thân thể một chút, phát hiện cùng không có gì khác thường.

Vừa rồi sau khi phục dụng đan dược, hắn rõ ràng cảm giác được năng lượng của mình tựa hồ tăng cường không ít, nhưng bây giờ lại vẫn như cũ.

Lúc này, lão giả áo bào vàng giữa sân rộng cất cao giọng nói:

- Các con dân của Đại Tế Tự, các ngươi đã tiếp nhận ban ân của thần, các ngươi có thể an tâm trở về, đương nhiên bọn tiểu tử 25 trở xuống có thể lưu lại, tiếp theo là lúc Tế Tự Nữ chọn rể.

Kim sắc sứ giả sau khi tuyên bố, những thành dân kia cũng không tán đi hết, ngược lại gọi càng thêm thỏa thích, càng thêm điên cuồng, nhất là những nam tử trẻ tuổi, mỗi người đều như gà chọi, tựa hồ đều muốn trở thành cháu rể của Đại Tế Tự.

Tất cả các thành dân dưới sự duy trì của các sứ giả liền trống ra một đại đạo rộng 2m.

Lão giả áo bào vàng lần nữa nói:

- Tất cả nam tử đạt tới ngoài Huyền Sĩ giai, ngoài 25 tuổi có thể tiến đến đây

Ngay sau đó, từ từng phương hướng đi ra không ít thanh thiếu niên bước về phía khoảng trống giữa sân.

Cổ Tuấn Nam chẳng biết lúc nào đã xuất hiện bên người Lăng Tiếu thét to nói:

- Lăng huynh đệ, ta lên đây, nhớ cổ vũ cho ta.

- Yên tâm đi Cổ huynh, ta xem trọng ngươi.

Lăng Tiếu khuyến khích nói.

- Cảm ơn huynh đệ

Cổ Tuấn Nam lên tiếng, lập tức đi tới.

Nói thật ra, Lăng Tiếu một chút cũng không coi trọng Cổ Tuấn Nam, tên này mặc dù có thực lực đê giai Huyền Sĩ, nhưng khi thấy nguyên một đám thanh thiếu niên đi đến ai cũng có được thực lực như vậy, thậm chí còn có mười người đã là Linh Sư giai.

Lăng Tiếu trong lòng thầm than, cũng may hắn sớm rời khỏi Vẫn Thạch Thành, thiếu niên từng được xưng là Vẫn Thạch Thành đệ nhất thiên tài như hắn, đặt ở đây cũng chỉ là loại bình thường không chút bắt mắt.

Những thanh niên tài tuấn này mỗi người đều không yếu hơn các đồng môn sư huynh đệ ở Tử Thiên Tông a!

Trong chốc lát sau, trong sân rộng đã tập hợp mấy trăm người trẻ tuổi

Những người này tuyệt đại đa số là anh kiệt của Cổ Tế Thành, ngoài ra còn có thiên tài các thành trì khác, mỗi người đều hưng phấn tung tăng như chim sẻ, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ở trong đó hấp dẫn người ta nhất phải nói đến hơn mười tên trẻ tuổi đứng ở trước nhất.

Bọn hắn không lộ ra thần sắc kích động như những người khác, ngược lại vẻ mặt trầm tĩnh, thần thái tràn đầy cao ngạo và khinh thường, thanh thiếu niên xung quanh đều không ai dám tới gần bọn họ cả.

Đây cũng là hơn mười cao thủ Linh Sư giai mà ngay từ đầu Lăng Tiếu đã chú ý tới.

Linh Sư giai và Huyền Sĩ chỉ có kém một cấp, nhưng là thực lực lại không hề giống.

Bọn hắn đã có thể sinh ra uy áp Linh Sư giai, Huyền Sĩ giai chung quanh sao có thể tới gần bọn hắn chứ.

Sau tất cả người trẻ tuổi đứng vững, Tế Tự Nữ rốt cục đi ra.

Nàng chính là thiếu nữ trước kia cùng xuất hiện với lão giả cử hành tế điển.

Chỉ thấy nàng để trần chân ngọc, bước chân nhẹ nhàng, đi tới trên một đài cao màu đỏ đã sớm dựng tốt.

Tất cả nam tử trẻ tuổi nhìn qua Tế Tự Nữ vừa xuất hiện, mỗi người đều lộ ra cực độ khát vọng.

Tuy rằng, Tế Tự Nữ che mặt, không tháy rõ dung mạo, nhưng da thịt như ẩn như hiện, vòng eo như xà, giơ tay nhấc chân đều lộ ra cực kỳ thùy mị...

khiến người mê đắm.

Lăng Tiếu ở giữa đám người cũng không thể không thầm khen:

- Nàng này quả thật hấp dẫn động lòng người!

Tế Tự Nữ nhìn quanh chúng nam tử trẻ tuổi bên dưới lộ ra vẻ thầm lo.

- Hài tử, có thể bắt đầu rồi.

Một tiếng khàn khàn truyền vào tai Tế Tự Nữ.

Tế Tự Nữ thân thể khẽ run lên, trong tay nhiều ra một vật.

Rõ ràng là một tú hoa cầu!

Lăng Tiếu nhìn tú hoa cầu trong tay Tế Tự Nữ không khỏi trong lòng cười thầm:

- Cô nàng này cũng tin vào nhân duyên sao?

Tế Tự Nữ để tú hoa cầu trước ngực, mắt đẹp nhắm chặt, đôi môi có chút nhúc nhích, tựa hồ đang cầu nguyện gì đó.

Lúc này, tất cả nam tử trẻ tuổi càng thêm hưng phấn, hơn mười người thanh thiếu niên đứng đầu kia trong mắt cũng lộ ra vài phần tinh mang.

Vèo!

Tú hoa cầu bị Tế Tự Nữ cao cao ném bay lên.

XIU.... XIU...!

Ngay một khắc khi Tú Hoa Cầu vứt lên, đại bộ phận người trẻ tuổi nhao nhao nhảy lên, muốn là người đầu tiên cướp được. Tú Hoa Cầu.

Các thành dân vây xem đều lập tức hoan hô lên.

Nam tử trẻ tuổi đầu tiên cướp được Tú Hoa Cầu còn chưa kịp vui mừng đã bị một người đạp bay, Tú Hoa Cầu lập tức đổi chủ, nam tử vừa đạt được Tú Hoa Cầu kia tựa hồ muốn lập tức lao về phía đài cao, lại phát hiện một chân của mình bị người chụp được, sau đó bản thân bị người ném ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, vô số quyền cước nhao nhao đánh về phía hắn.

Ah!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, người nọ bị hơn mười người trẻ tuổi đánh cho trọng thương, Tú Hoa Cầu lần nữa đổi chủ.

Nhất thời, giữa quảng trường đại hỗn chiến đã bắt đầu.

Những thanh thiếu niên tranh đoạt Tú Hoa Cầu kia mỗi người đều ra sức chém giết.

Người thực lực không đủ nhao nhao bị đánh cho trọng thương, máu tươi bay khắp đầy trời, mệnh huyền một đường.

May mắn mỗi khi có người không có năng lực tranh đoạt nữa liền có người ra viện thủ lôi ra ngoài, miễn cho bị mọi người giẫm chết.

Thành dân bốn phía không người nào cảm thấy tràng diện này quá mức tàn nhẫn cả, ngược lại mỗi người càng thêm thỏa thích cuồng hoan hét lên.

Lăng Tiếu thấy tràng diện này liền cảm thấy tặc lưỡi, đồng thời cũng như được mở rộng tầm mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 383 - Hỗn Chiến Tranh Đoạt

Tuy nói kiếp trước hắn cũng biết có vài loại chọn rể, cũng dùng loại phương thức thiên định nhân duyên này, nhưng lại chưa bao giờ thấy tràng cảnh chân thạt như vậy cả.

Trải qua một phen kích đấu, thanh thiếu niên tranh đoạt Tú Hoa Cầu giữa sân rộng đã càng ngày càng ít.

Mà Cổ Tuấn Nam cũng dã sớm bị trọng thương, không biết được đưa đi đâu chữa thương rồi.

Đến cuối cùng khi chỉ còn vài chục người, hơn mười người trẻ tuổi vẫn một mực không có động tác rốt cục cũng có người nhịn không được nữa xông ra ngoài.

- Đám phế vật các ngươi nào có tư cách tham dự tranh đoạt!

Người nọ quát to một tiếng, đơn thủ giơ lên, mới đoàn linh lực màu vàng đánh tới vài tên trẻ tuổi đang tranh đoạt Tú Hoa Cầu.

Ầm ầm!

Ah ah!

Chỉ một chiêu, vài tên trẻ tuổi cướp đoạt Tú Hoa Cầu liền bị đánh bay ra ngoài.

Người trẻ tuổi kia chậm rãi đi đến trước Tú Hoa Cầu, nhặt lên, nhẹ vẫy hai

cái, nói với mấy tên Huyền Sĩ giai muốn tiến lên tranh đoạt:

- Không muốn chết thì cút ngay cho ta!

Trên người người trẻ tuổi này sinh ra một đạo uy áp vô hình, đám thiếu niên định tiến nhao nhao nhao bị ép lui về phía sau vài bước, thần sắc do dự vài cái, rốt cục không ai dám tiến lên nửa bước.

- Hừ, coi như các ngươi thức thời

Người trẻ tuổi kia cao ngạo hừ lạnh một tiếng, cầm Tú Hoa Cầu liền lao về phía Tế Tự Nữ trên đài cao.

Nào có thể đoán được, một đạo thân ảnh tràn ngập hỏa mang từ phía sau hắn lướt tới, đồng thời một đạo kiếm quang diễm lệ cũng từ trên trời giáng xuống!

- Muốn ám toán bản thiếu gia, không có cửa đâu!

Thanh niên kia tựa hồ đã sớm có cảm giác, trường thương sau lưng tung bay mà ra, quét kiếm mang kia ra ngoài, đồng thời không ngừng lại tăng thêm tốc độ lao lên trên.

- Xuống cho ta.

Hỏa ảnh kia nộ quát một tiếng, kiếm mang trong tay liên tiếp chém ra mấy chục đạo linh lực, chém về phía sau lưng người trẻ tuổi kia.

Người trẻ tuổi kia biết rõ, nếu như mình vẫn cưỡng ép đi lên chỉ sợ sẽ lập tức bị phân thây, vậy nên bất đắc dĩ nghiêng người bay lại, trong tay hiện ra một cái khiên tròn ngăn cản công kích từ kiếm mang.

Đúng lúc này, lại có hai gã cao thủ trẻ tuổi động.

Bọn hắn nắm lấy cơ hội, thừa dịp thanh niên cầm Tú Hoa Cầu kia phân thần, đồng thời toàn lực đánh ra mãnh chiêu.

Hai đạo bóng kiếm thủy mang phân hai bên trái phải đánh úp về phía người trẻ tuổi kia.

Người trẻ tuổi kia hai mặt thụ địch, đối phương lại xuất kỳ bất ý đánh lén, căn bản không kịp đề phong, thân thể trúng phải hai kiếm, may mắn có hộ minh kình chặn một bộ phận lực đạo công kích, bằng không chỉ sợ đã lập tức bị phanh thây rồi.

Tú Hoa Cầu lần nữa đổi chủ, bị thanh niên hỏa thuộc tính kia đạt được.

Cùng lúc, lại có mấy người trẻ tuổi gia nhập vào vòng chiến.

Bọn họ đều là thiên tài tinh anh các đại gia tộc, trong tay đều là cao giai huyền khí, sử xuất đều là cao giai huyền kỹ, trong lúc nhất thời đánh cho khó mà phân biệt, tạm thời khó có thể quyết ra người nào đạt được Tú Hoa Cầu.

Đối chiến giữa cao thủ Linh Sư giai so với tràng diện Huyền Sĩ giai đánh nhau thì càng thêm kịch liệt, càng thêm hấp dẫn nhân tâm.

Đủ loại công kích thuộc tính không giống nhau, giống như ánh lửa bập bùng không ngừng tách ra, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp động lòng người.

Hiện giờ, vẫn có năm tên trẻ tuổi chưa gia nhập vào vòng chiến.

Năm người trẻ tuổi này thình lình đều có tu vị trung giai Linh Sư, là năm người mạnh mẽ nhất trong tất cả người tranh đoạt.

Tên trẻ tuổi ở chính giữa nhất mặc áo choàng màu vàng, mặt như tinh quan, vẻ mặt hưng phấn, dáng người thon dài, cầm trong tay trường kiếm màu vàng ôn trước ngực, trên mặt treo dáng cười như có như không đủ để miểu sát bất cứ thiếu nữ thiếu phụ nào, hắn là người tuấn lãng nhất trong năm người.

Ở bên phải hắn không xa một gã thiếu niên mang theo thần sắc tái nhợt, tuổi của hắn nhỏ nhất trong năm người, nhưng thực lực lại không yếu hơn bốn người khác. Hắn mang một bộ áo choàng trắng noãn, gương mặt nho nhã tuấn tú, cầm trong tay quạt giấy trắng, khoan thai tự đắc khẽ vẫy lấy, trong miệng thỉnh thoảng lại nhẹ ho khan, tựa hồ thân thể có việc gì đó.

Ở bên trái người trẻ tuổi áo bào vàng không xa là một gã thiếu niên mặc võ phục xanh. Người này tướng mạo cực kỳ lão thành, thoạt nhìn không giống mới chỉ 25 tuổi chút nào, càng giống trung niên nhân 35 tuổi hơn. Dáng người hắn cực kỳ cao lớn cường tráng, một thân cơ bắp lộ ra ngoài, một sợi huyết quản như rắn lục lộ ra, thoạt nhìn thập phần dữ tợn, ở sau lưng hắn treo một thanh đại đao hạng nặng, lộ ra cực kỳ đáng chú ý.

Mặt khác còn có một gã trẻ tuổi đang mặc một kiện vệ giáp phòng ngự hỏa hồng sắc, quanh thân dấy lên hỏa mang đậm đặc, trong tay nắm lấy một thanh trường thương màu đỏ, thần sắc cực kỳ kiêu căng khinh thường, phảng phất như tràng đánh nhau trước mắt như trò đùa vậy, không hề lọt vào mắt.

Người trẻ tuổi cuối cùng thì đội đấu bồng màu đen, mặt có khăn đen che lấy, căn bản không thấy rõ diện mục. Hắn một thân linh lực nội liễm, không phân biệt được thuộc tính tu luyện, nhưng hắn lại là người độc hành duy nhất. Tất cả mọi người đều đứng quan chiến, chỉ có hắn ngồi xếp bằng trên đất, tựa hồ như nhập định vậy, một chút cũng không bị ngoại giới ảnh hưởng.

- Phong Hạo huynh, ngươi nếu không lên, ta sẽ lên trước đấy? "

Thanh niên mặc vệ giáp màu đỏ nói với người trẻ tuổi mặc áo bào vàng ở chính giữa.

Tên kia cười nhạt nói:

- Phạm huynh xin cứ tự nhiên!

Người trẻ tuổi mặt vệ giáp màu đỏ kia khẽ hừ một tiếng, trường thương màu đỏ xoay chuyển, một quyển hỏa màu đỏ liền đánh về phía đám người đang đánh nhau phía trước.

- Đều cút cho ta!

Người trẻ tuổi mặc vệ giáp màu đỏ kia hai chân đạp một cái, nhảy lên giữa không trung, hồng thương lần nữa nện xuống.

Mấy người cướp đoạt Tú Hoa Cầu cũng không phải hạng xoàng xĩnh, bọn hắn cũng đều là cao thủ Linh Sư giai, cũng không vì người trẻ tuổi mang vệ giáp màu đỏ quát một tiếng liền bị dọa lùi, ngược lại mỗi người mang theo huyền khí giết tới tên trẻ tuổi kia

- Một đám gia hỏa không biết tự lượng sức mình.

Người trẻ tuổi mang vệ giáp màu đỏ kia khinh thường nói một tiếng, hồng thương trong tay càng không ngừng vung quét.

Từng đạo Hỏa Long cường hãn gào thét đánh về phía mấy người lao tới.

Ầm ầm!

Linh lực đối oanh, nhiều tiếng rung trời động địa.

Người trẻ tuổi mang vệ giáp đỏ kia sức chiến đấu phi phàm, chỉ thấy hắn cầm trong tay hồng thương, càng như một Hồng Sắc Chiến Thần, hoặc chọt hoặc đâm hoặc quét... Mỗi một chiêu đều đẩy lui một người

Hắn dùng lực lượng một người, chống lại bảy người vẫn lộ ra cực kỳ tự nhiên

Trong lúc nhất thời, thành dân chung quanh đều nhao nhao kinh khen.

- Thật không hổ là thiên tài Phạm gia, xem ra hắn có hi vọng trở thành cháu rể của Đại Tế Tự ah!

- Đúng vậy a, Phạm gia ở thành ta cũng là một đại gia tộc, xứng đôi Tế Tự Nữ rồi.

- Cái này còn chưa biết được, thiên tài Phong gia Phong Hạo thiếu gia vẫn chưa động thủ mà, hắn tiến vào trung giai Linh Sư còn sớm hơn cả Phạm Động Trạch thiếu gia đấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 384 - Tranh Đoạt Cuối Cùng. (1)

- Nói cũng đúng, bất quá Phạm thiếu gia là hỏa thuộc tính, mà Phong thiếu gia là kim thuộc tính, thuộc tính vừa vặn tương khắc, đến cùng hưu chết về tay ai vẫn chưa biết.

...

Trong tràng kích đấu đã tiến vào giai đoạn sôi nổi, những cao thủ kia đều nhao nhao móc ra đan dược ăn vào, tăng cường thực lực lên.

Người trẻ tuổi mặc vệ giáp kia tựa hồ có chút áp chế không nổi bảy người kia rồi.

Ngay khi hắn do dự có dùng đan dược hay không thì người trẻ tuổi ngoại hình cao lớn cường tráng kia liền mang theo rọng đao gia nhập vào vòng chiến.

- Tranh thủ thời gian quét sạch những tên rác rưởi, cũng tiện cho chúng ta tranh tài một hồi.

Người trẻ tuổi cao lớn kia lựa chọn đứng bên người mang vệ giáp đỏ, đấu với bảy tên trẻ tuổi khác đang giết tới.

- Tốt!

Người trẻ tuổi vệ giáp màu đỏ lên tiếng, đẩy mạnh công kích.

Hai gã trung giai Linh Sư đấu với bảy tên đê giai Linh Sư, rất nhanh liền

quyết ra thắng bại.

Bảy tên đê giai Linh Sư kia đều bị hai người quét ngang.

Người trẻ tuổi vệ giáp đỏ tiêu hao quá nhiều, vừa dừng lại đã lập tức móc ra đan dược ăn vào.

Đúng lúc này, một đạo bóng đen như quỷ mị giống bắt đầu chuyển động.

BA~ BA~!

Mấy chục chưởng cường hãn mãnh liệt đánh vào phía sau lưng người trẻ tuổi mặc vệ giáp đỏ kia.

PHỐC!

Một đạo máu tươi vẩy ra, người trẻ tuổi vệ giáp đỏ kia liền bay vào trong đám người.

- Hỗn đãn!

Một tiếng gào thét kinh thiên vang lên, một lão giả từ trong bể người xông tới ôm lấy người trẻ tuổi mặc vệ giáp đỏ còn chưa rơi xuống kia

Lão giả kia không nói hai lời, lập tức móc ra đan dược nhét miệng hắn.

Ai cũng không ngờ được, sẽ có người đánh lén, hơn nữa cơ hội đánh lén còn nắm bắt tương đối chuẩn.

Người đánh lén rõ ràng là thanh niên đội đấu bồng đen vẫn một mực ngồi xếp bằng.

- Hắc Sa Ấn, bọn chuột nhắt tà ác các ngươi rõ ràng đánh thương người Phạm gia ta.

Lão giả ôm người trẻ tuổi mặc vệ giáp màu đỏ bay lên, giận dữ hét lên với người trẻ tuổi đội đấu bồng kia.

Bỗng nhiên, một thủ ảnh màu vàng khổng lồ từ trong đại điện bay ra, nặng nề đập xuống lão giả Phạm gia.

PHỐC!

Lão giả Phạm gia lập tức bị một chưởng nặng nề đập rơi xuống đất.

- Phạm Kỷ lui ra, còn dám quấy nhiễu tranh đoạt, lập giết không tha..

Một thanh âm sâu kín từ trong đại điện truyền ra nói.

Phạm gia lão tử bò dậy, lau đi vết máu nơi khóe miệng, vẻ giận dữ trên mặt biến mất, ngược lại lộ ra vẻ kinh hoảng, cung kính cúi người với đại điện:

- Tạ kim sử đại nhân tha mạng.

Tiếp theo lão giả Phạm gia ôm người trẻ tuổi vệ giáp đỏ kia vội vàng rời khỏi quảng trường.

Lăng Tiếu lại một lần nữa bị kinh hãi.

Vừa rồi lão giả Phạm gia kia rõ ràng là cường giả Vương cấp, nhưng lại bị một chưởng đánh bay

Xem ra thực lực kim sử kia cũng khủng bố đến cực điểm!

Người trẻ tuổi mang vệ giáp đỏ bị đánh lén trọng thương, ở giữa sân chỉ còn lại bốn gã cao thủ trẻ tuổi.

Cuối cùng hoa rơi vào nhà nào, tất cả đều bằng vào bổn sự.

Giữa sân rộng, ngoại trừ Tế Tự Nữ trên đài cao ra, liền chỉ còn lại bốn gã cao thủ trẻ tuổi trung giai Linh Sư.

Người trẻ tuổi tuấn lãng mặc áo choàng màu vàng chính là cao thủ một đời tuổi trẻ của Phong gia, một trong các đại gia tộc ở Cổ Tế Thành, tên là Phong Hạo, trung giai Linh Sư hai mươi lăm tuổi, so với người trẻ tuổi mặc vệ giáp đỏ trước kia còn phải mạnh hơn vài phần, hắn đột phá đến trung giai Linh Sư sớm hơn Phạm Động Trạch một năm.

Thanh niên cầm trong tay quạt giấy trắng, thần sắc tái nhợt kia gọi là Huyền Diệu, thân phận tạm thời không rõ, chỉ biết là khách nhân mà Đại Tế Tự mời đến, chắc hẳn địa vị cũng không nhỏ, hơn nữa hắn là một gã trung giai Linh Sư trẻ tuổi nhất trên đài, chỉ mới có hai mươi hai tuổi, dùng tuổi nhỏ như vậy đã đạt tới thực lực cường hãn như thế, thiên phú của hắn có thể thấy được lốm đốm.

Người trẻ tuổi cao lớn lão thành kia là cao thủ trẻ tuổi đến từ một đại gia tộc ở thành phụ cận, tên là Lạc Lôi Hổ, mấy ngày nữa mới đầy hai mươi sáu tuổi, cho nên giờ vừa kịp lúc có thể tham gia Tế Tự Nữ tuyển phò mã, nếu lại qua vài ngày nữa, vượt qua hai mươi lăm tuổi vậy thì hắn sẽ mất đi tư cách.

Về phần người trẻ tuổi đội đấu bồng lai lịch không rõ, chỉ biết tên hắn gọi là Ngụy Ảnh, kinh nghiệm chiến đấu có lẽ phi thường phong phú, thập phần am hiểu đánh lén, trước đây Phạm Động Trách thân mang huyền khí phòng ngự vệ giáp nhưng vẫn bị hắn nắm cơ hội một chiêu đánh cho trọng thương, cái này đủ để nói rõ năng lực của hắn.

Lạc Lôi Hổ trước đây cùng Phạm Động Trạch đối phó bảy tên đê giai Linh Sư phi thường bất mãn nhìn hắn nói:

- Loại chuột nhắt đánh lén đả thương người này không xứng cùng bọn ta tranh đoạt Tế Tự Nữ, giờ để ta đánh ngươi ra khỏi tràng.

Dứt lời, Lạc Lôi Hổ đơn thủ đạp một cái, cả người như Mãnh Hổ nhao tới thanh niên đội đấu bồng kia, một quyền như cự thạch vẫn lạc nặng nề đánh tới Ngụy Ảnh

Ngụy Ảnh đối mặt với Lạc Lôi Hổ đánh tới khinh thường nói:

- Hắc hắc, loại người như trâu điên như ngươi không có tư cách để cho ta xuất hiện.

Hắn cười lạnh một tiếng, rõ ràng đơn quyền đối oanh với Lạc Lôi Hổ.

Oanh!

Hai người dùng lực đấu lực, quyền quyền chạm nhau, chỉ lập tức cả hai liền lui ra.

Lạc Lôi Hổ chỉ lui về phía sau ba bước, mà Ngụy Ảnh thì trọn vẹn lui về phía sau hơn sáu bước.

Uy lực một quyền này đủ để nói rõ nắm đấm của ai mạnh mẽ hơn rồi.

- Chút linh lực ấy cũng dám càn rỡ, bọn chuột nhắt chính là bọn chuột nhắt!

Lạc Lôi Hổ khí thế đại chấn, lần nữa chuẩn bị vận linh lực đánh về phía Ngụy Ảnh.

Ai ngờ, hắn vừa bước ra một bước, cả người đã ngừng lại, nhìn nắm đấm trở nên đen kịt của mình, thần sắc dị thường phẫn nộ nói:

- Ngươi... Ngươi dùng độc?

- Trâu điên chính là trâu điên, đạo lý binh bất yếm trá mà cũng không hiểu sao?

Ngụy Ảnh khinh thường cười lạnh nói.

Lạc Lôi Hổ ngăn chặn cơn giận, lập tức móc ra đan dược muốn ăn vào.

Thế nhưng Ngụy Ảnh căn bản không cho hắn cơ hội này, liên tục đánh ra vài đạo sương mù màu đen bao về phía Lạc Lôi Hổ.

- Quả nhiên là công kích ám thuộc tính.

Huyền Diệu vẫn chưa động thủ kia hơi kinh ngạc một chút, rốt cục bắt đầu động.

Chỉ thấy hắn vung quạt trắng trong tay lên, một vòng sáng chói đánh ra.

Tư!

Hắc bạch linh khí giao thoa vào nhau, hai luồng huyền lực liền cùng biến mất.

Ngụy Ảnh kinh ngạc nhìn Huyền Diệu nói:

- Linh khí quang thuộc tính, ngươi là người của Quang Tinh Điện?

Huyền Diệu mỉm cười một chút, quạt giấy trắng mở ra, mấy tấm nữ sĩ đồ xinh đẹp hiện lên trên giấy, hắn nhẹ ho nhẹ một tiếng nói:

- Các hạ đã đoán sai, ta chỉ là người nhàn vân dã hạc, không dám trèo cao làm môn hạ Quang Tinh Điện, ngược lại các hạ hẳn là môn hạ Ma Ảnh Tông đúng không?

Ngụy Ảnh híp mắt một chút nói:

- Ngươi thực không phải môn hạ Quang Tinh Điện?

- Cái này thật sự trọng yếu như vậy sao?

Huyền Diệu phong khinh vân đạm nói.

- Đã không phải, vậy ngươi đi chết đi!

Ngụy Ảnh thừa dịp Huyền Diệu múa quạt, thân liền như quỷ mị lướt tới Huyền Diệu, song chưởng lại toàn lực đánh ra

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 385 - Tranh Đoạt Cuối Cùng. (2)

Huyền Diệu đối mặt chiêu này, trên mặt vẫn treo tia cười nhạt, quạt giấy trong tay khẽ vẫy, tựa hồ cũng không để chiêu đó vào mắt.

- Bọn chuột nhắt, đối thủ của ngươi là ta!

Lạc Lôi Hổ ở bên hét lớn một tiếng, trọng đao sau lưng lập tức xuất vỏ, một đạo đao mang lôi đình vạn quân lóng lánh lấy từng đạo mảnh điện, đánh về phíaNgụy Ảnh.

- Lôi thuộc tính linh lực!

Lăng Tiếu một mực chú ý tình hình chiến đấu lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn vừa rồi thấy rõ ràng Lạc Lôi Hổ dùng chính là công kích thổ thuộc tính, trong nháy mắt lại biến thành công kích lôi thuộc tính, quả thật khiến hắn có chút g iaajt mình.

Xem ra Lạc Lôi Hổ là lôi thổ song thuộc tính cùng tu rồi.

Ngụy Ảnh cũng không nghĩ tới Lạc Lôi Hổ trúng độc của hắn mà vẫn còn hung hãn như vậy, lúc này buông tha công kích Huyền Diệu, thân thể lăng không liên tục tung bay vài cái, lúc mới tránh thoát khỏi mãnh chiêu của Lạc Lôi Hổ.

Nhưng mà, Lạc Lôi Hổ đắc thế không buông tha người, trọng đao trong tay liên tiếp đánh về phía Ngụy Ảnh.

Rầm rập!

Trong sân rộng truyền ra từng tiếng sâm vang, đá cẩm thạch trên sân bãi bị lôi điện chi lực đánh cho văng tung tóe, bụi mù nổi lên bốn phía.

- Lôi điện công kích không hổ là thuộc tính cường hãn nhất, thật là đáng sợ!

- Không nghĩ tới tên to con này lại dữ dội như vậy, nghĩ đến Phong gia thiếu gia muốn đạt được Tú Hoa Cầu cũng không dễ dàng gì!

- Cái này khó nói, hôm nay Phong Hạo thiếu gia vẫn không động tĩnh, xem ra hắn muốn đợi đến cuối cùng ngồi thu ngư ông đắc lợi rồi.

- Cái này có khả năng, ta hi vọng Phong Hạo thiếu gia có thể đoạt được Tú Hoa Cầu, Phong gia dầu gì cũng là đệ nhất gia tộc Cổ Tế Thành chúng ta, kết hợp với Tế Tự Nữ chính là ông trời tác hợp.

...

Các thành dân ở bên dưới nhao nhao thấp giọng nghị luận.

Trong tràng, Ngụy Ảnh vẫn không liều mạng với Lạc Lôi Hổ, chỉ lợi dụng bộ pháp quỷ ý tránh thoát khỏi công kích của Lạc Lôi Hổ, khiến hắn không công mà lui.

- Bọn chuột nhắt, có ngon chớ né, Lôi Hổ ta một đao chặt chết ngươi.

Lạc Lôi Hổ tức giận quát.

Lực công kích của hắn tuy rằng cường hãn, đáng tiếc tốc độ không được, vốn không tập trung được Ngụy Ảnh quỷ ý đa đoan.

Ngụy Ảnh không để ý đến Lạc Lôi Hổ, trong nội tâm cười lạnh:

- Trâu điên, ngươi cứ công kích tiếp đi, hắc tính sẽ phát ra càng nhanh hơn.

- Là ngươi bức ta, hôm nay ta phải chém cái đầu chó của ngươi.

Ngay khi Lạc Lôi Hổ vô kế khả thi, mắng to một câu, cả người cao cao nhảy tới, toàn thân hội tụ linh lực lôi thuộc tính, trọng đao chỉ Thương Khung, một thân hào quang màu tím gia thân, lộ ra khí phách dị thường.

Ầm ầm!

Một đạo lôi điện trên Thương Khung tựa hồ được thứ gì đó triệu hoán, rõ ràng phá không mà ra.

- Rõ ràng có thể dẫn phát Thương Khung lôi điện gia thân, dù là cao giai Linh Sư cũng không dám đón đỡ một chiêu này a, tên này thật cường hãn!

Lăng Tiếu nhìn Lạc Lôi Hổ thì thào nói, đồng thời trong lòng cũng âm thầm so sánh, nếu hắn toàn lực liều mạng chiêu này với Lạc Lôi Hổ chỉ sợ người thua sẽ là hắn a!

Huyền Diệu nhìn qua Lạc Lôi Hổ nhẹ lắc đầu nói:

- Miễn cưỡng thi chiêu, chỉ tự nếm quả đắng thôi.

Hắn vừa mới dứt lời, Lạc Lôi Hổ còn chưa phát chiêu từ trên cao lay động vài cái, cả người liền rơi xuống.

- Rốt cục phát tác a!

Ngụy Ảnh cười lạnh một tiếng, thân hình lần nữa di chuyển, giết về phía Lạc

Lôi Hổ đang rơi xuống.

Huyền Diệu lần nữa ngăn cản Ngụy Ảnh nói:

- Hắn đã bại, ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chứ?

- Hừ, gia hỏa đáng ghét, nếu ngươi đã ngăn ta giết hắn, vậy ta liền giết ngươi!

Ngụy Ảnh nhìn Huyền Diệu thập phần phản cảm, song chưởng thoáng hiện một đôi bao tay màu đen.

Đây mới là huyền khí chính thức của hắn, cũng là huyền khí vừa rồi dùng để ám toán Phạm Động Trạch, huyền khí tam giai cao giai.

Lúc này hắn định động thật rồi.

- Hắc Sa Chưởng!

Ngụy Ảnh quát to một tiếng, lập tức đánh ra mấy chục chưởng ảnh màu đen.

Huyền Diệu vận khí hộ minh kình, quạt giấy trong tay nhẹ nhàng huy động, mấy chục đạo phiến ảnh như điệp như ảnh chặn lấy toàn bộ chưởng ảnh màu đen của Ngụy Ảnh..

Ngụy Ảnh dùng chiêu này chỉ là để quấy nhiễu, bộ pháp quỷ ý lại hiện ra, hắn vây quanh bên người Huyền Diệu, trong tay nhiều hơn một cây châm nhỏ màu đen, bắn về phía Huyền Diệu.

- Coi chừng ám khí!

Lạc Lôi Hổ đã ngã xuống đất nhịn không được nhắc nhở một tiếng.

Huyền Diệu tranh thủ thời gian tung người tránh đi, đồng thời quạt giấy trắng trong tay khép lại vung về phía Ngụy Ảnh vài cái, vài đạo bạch quang đan vào như sao bắn về phía Ngụy Ảnh.

Ngụy Ảnh ám toán không có kết quả, liên tiếp lui về phía sau tránh né công kích của Huyền Diệu, trong nội tâm cực kỳ thống hận Lạc Lôi Hổ.

Nếu vừa rồi không có Lạc Lôi Hổ nhắc nhở, chỉ sợ hắn lập tức có thể đánh bại Huyền Diệu rồi.

Hắn trong lòng thầm nghĩ

- Không thể lại tiếp tục như vậy nữa, bằng không sẽ chỉ tiện nghi cho tiểu tử còn không có động tác kia.

Ngụy Ảnh tâm tư cẩn thận, biết rõ nếu mình dông dài với Huyền Diệu, đối với mình không có lợi, vì vậy hắn cải biến phương hướng đánh tới Phong Hạo đang xem trò vui.

Phong Hạo lộ ra dáng cười tự tin lẩm bẩm nói:

- Xem ra muốn chiếm chút tiện nghi cũng không được, đã như vậy thì để ta mau chóng chấm dứt trò chơi này đi!

Phong Hạo không nghênh tiếp công kích của Ngụy Ảnh, ngược lại tránh sang hướng khách, nhanh chóng lướt đến Tú Hoa Cầu rơi ở giữa sân.

Nếu muốn trở thành cháu rể của Đại Tế Tự cũng không phải là người thắng cuối cùng sẽ được, mà cần đoạt Tú Hoa Cầu vào tay, đuổi tới bên người Tế Tự Nữ trên đài cao đưa cho nàng.

- Nghĩ thật hay.

Ngụy Ảnh nhìn qua liền biến ý đồ Phong Hạo, tốc độ lần nữa tăng lên vài phần, song chưởng đánh về phía sau lưng Phong Hạo.

Nếu như Phong Hạo cố ý đi nhặt Tú Hoa Cầu, sẽ bị một chưởng của hắn đánh cho trọng thương.

Phong Hạo tự nhiên không dám mạo hiểm, bất quá hắn cũng rất cao minh, trở tay chém ra một đạo kim mang cản trở Ngụy Ảnh, đồng thời thân thể lần nữa quay cuồng rơi xuống trước Tú Hoa Cầu, hai chân rơi xuống đất kẹp lấy Tú Hoa Cầu vung lên giữa không trung, hắn dùng mũi chân dựa thế nhảy lên trên, lập tức Tú Hoa Cầu đã nằm trong tầm tay hắn.

Huyền Diệu ở một bên thấy thế mỉm cười nói:

- Ngươi cũng không phải người hữu duyên kia, Tú Hoa Cầu vẫn nên để lại đi.

Hắn nói một tiếng, quạt giấy trắng vung lên, linh lực mang theo kình phong, quét Tú Hoa Cầu sang một bên.

Phong Hạo bất mãn trừng mắt liếc Huyền Diệu, nhưng hắn đã không còn thời gian đi nghĩ tới Tú Hoa Cầu nữa rồi, mà lập tức quay người chống lại Ngụy Ảnh.

Huyền Diệu thừa cơ chạy tới Tú Hoa Cầu.

Phong Hạo đối với lần tranh đoạt này đã ở thế bắt buộc, đâu dễ để Huyền Diệu đạt được.

- Kim Cực Sát!

Phong Hạo hét lớn một tiếng, cả người kim mang đại thịnh, linh lực toàn

thân tán phát ra, kim kiếm trong tay lập tức chém ra vô số lưỡi đao sắc bén, uy lực cường hãn đến cực điểm.

Ngụy Ảnh cách Phong Hạo gần nhất đứng mũi chịu sào, căn bản tránh cũng không thể tránh chỉ có thể không ngừng đánh ra chưởng ảnh màu đen đánh tan kim nhận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 386 - Phò Mã Tế Ti. (1)

Thế nhưng một chiêu này của Phong Hạo chính là kiếm chiêu lục cấp đỉnh cấp, uy lực hết sức kinh người.

Ngụy Ảnh thực lực vẫn có chênh lệch với Phong Hạo, cả người bị kim nhận cho cắt vỡ hộ minh kình khiến nhiều chỗ bị thương, máu tươi nhỏ giọt từ giữa khe thịt chảy ra.

Nếu như Phong Hạo thừa cơ giết tới thì Ngụy Ảnh chưa hẳn có thể ngăn cản được.

Nhưng Phong Hạo cũng không phải muốn cùng Ngụy Ảnh liều đến ngươi chết ta sống, mục tiêu của hắn chính là Tú Hoa Cầu kia.

Phong Hạo đổi hướng quét ngang về phía Huyền Diệu.

Giữa sân rộng chỉ còn lại bóng kiếm màu vàng đầy trời.

Huyền Diệu cũng không nghĩ tới Phong Hạo thực lực đáng sợ như thế, thì ra thần thái thoải mái thu liễm lại, quạt giấy trắng trong tay hắn không ngừng vòng qua vòng lại, một đạo bạch quang chói mắt đánh thẳng vào một cái kính, ngăn cản toàn bộ kim nhận.

Đinh đương đinh đương!

Lợi khí đối kích phát ra từng tiếng chói tai không dứt.

Sau đó dân trong thành nhao nhao lui ra ngoài, trong miệng không ngừng

khen hay.

Nữ Tế Ti trên đài cao dùng ánh mắt đẹp dịu dàng nhìn qua chung quanh, giống như ai là người đúng cuối cùng trên đài cũng không có quan hệ gì với nàng cả.

Phốc!

Huyền Diệu cuối cùng vẫn không ngăn cản được một kích tuyệt cường của Phong Hạo, thân thể bị đánh ra xa mười mét, một đạo máu tươi từ trong miệng bắn ra ngoài.

Hắn quỳ một gối xuống dưới đất, một tay đưa lên lau máu tươi trên khóe miệng, khẽ cười nói:

- Nhân duyên thiên nhất định, xem ra duyên này ta không có phân, không thể cưỡng cầu, không thể cưỡng cầu.

Huyền Diệu tiêu sái đứng lên, trên mặt không có nửa phần oán hận nào cả, hắn phe phẩy quạt trắng lui ra một bên, không tham dự tranh đoạt nữa.

Lăng Tiếu nhìn qua Huyền Diệu không có chút cảm giác mất mác, nói:

- Thằng này xem ra có vài phần ý tứ.

- Coi như ngươi thức thời!

Phong Hạo nhìn qua Huyền Diệu thối lui thì nói một tiếng, lập tức móc đan dược ra ném vào trong miệng, đón lấy nhìn qua tú cầu thiêu hoa kia.

Lúc này cơ hồ tất cả dân trong thành hoan hô lên, dường như bọn họ cho rằng Phong Hạo nhất định đạt được nữ Tế Ti ưu ái.

Phong Hạo cầm lấy tú hoa, lại nhìn qua nữ Tế Ti trên đài cao tươi cười, hắn nhảy lên trên.

Đúng lúc này một độc châm thật nhỏ im ắng bắn thẳng vào người Phong Hạo.

Ai cũng không nghĩ tới Ngụy Ảnh bị thương dám đánh lén lần nữa, mà Phong Hạo cũng bị thắng lợi làm đầu óc choáng váng, căn bản không có nửa phần đề phòng, độc châm chui thẳng vào eo bụng của hắn, độc tính mạnh mẽ làm động tác của hắn cứng lại, hắn lập tức ngã xuống.

Ngụy Ảnh thừa cơ đứng lên lần nữa, đoạt lấy tú cầu trong tay Phong Hạo.

- Ha ha, rốt cục đến tay!

Ngụy Ảnh đoạt lại tú cầu, đắc ý cười lớn một tiếng, sau đó nhảy lướt lên đài cao.

Phong Hạo trừng mắt nhìn qua Ngụy Ảnh cướp lấy thành quả thắng lợi của hắn, hắn tức giận gầm lên, liều mạng bó mặc độc tính lao lên.

- Tiểu nhân, mơ tưởng thực hiện được!

Phong Hạo không động thì bỏ đi, một tay bắt lấy tú cầu trong tay Ngụy Ảnh, tay còn lại kéo khăn che mặt hắn xuống.

Tú cầu của Ngụy Ảnh bị Phong Hạo giật xuống, khăn đen trên mặt của hắn tróc ra, lộ ra gương mặt cực kỳ xấu xí, hơn nữa trên đầu của hắn chỉ có mấy cọng tóc thưa thớt, thoạt nhìn cực kỳ buồn nôn.

- Ah! Cái này... Đây quả thực là yêu quái, quá ác tâm

- Thực quá khó nhìn, tên này cũng có ý đi lên tranh đoạt nữ Tế Ti, quả thực không có nửa phần tự hiểu lấy mình.

- Đúng vậy a, tuyệt đối không thể cho tên này đoạt lấy tú cầu ah!

- Phong Hạo thiếu gia nhất định phải ngăn cản hắn a!

...

Đám dân trong thành chung quanh nhìn thấy gương mặt buồn nôn của Ngụy Ảnh thì căm phẫn hét lên.

Ngụy Ảnh gần đây cực kỳ tự ti về tướng mạo của mình, hôm nay bị vạch trần ra, lửa giận trong lòng phát tác.

- Ta giết ngươi!

Ngụy Ảnh xoay người lại, sát ý trùng thiên.

Hắn đánh ra mấy chưởng vào ngực của Phong Hạo, mỗi một chưởng đều ẩn chúa linh lực cường đại.

Phong Hạo ngoan cố chống lại đến cùng, miễn cưỡng vận linh lực chống cự.

Phốc!

Phong Hạo giống như con diều đứt dây bị Ngụy Ảnh đánh bay mấy chục thước.

Ngụy Ảnh không có bỏ qua, lần nữa đuổi theo Phong Hạo chém giết.

Hắn giơ một chưởng lên, một đạo khói đen nồng đậm ngưng tụ vào trong tay của hắn.

- Đi chết đi!

Ngụy Ảnh một chưởng nặng nề đập vào thiên linh huyệt của Phong Hạo thiên.

Ngụy Ảnh làm như vậy xem ra muốn giết Phong Hạo không thể nghi ngờ.

Nhưng mà không ai đoán được Lạc Lôi Hổ bị trúng độc nằm đói, bỗng nhiên vùng lên.

Bang bang!

Hai đấm của Lạc Lôi Hổ đấm thẳng vào lưng của Ngụy Ảnh, đánh cho hắn không kịp trở tay.

Ngụy Ảnh hoàn toàn không ngờ rằng Lạc Lôi Hổ lại làm khó dễ vào lúc này, linh lực cường đại đánh hắn bay ra ngoài, tú cầu trong tay của hắn bay lên.

Lạc Lôi Hổ chỉ là ngưng tụ được một chiêu này mà thôi, hắn miễn cưỡng nhìn qua Ngụy Ảnh bay ra ngoài cười lên.

- Cái này gọi là dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (ai chọt bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy).

Dứt lời hắn hoàn toàn ngất đi.

Đám dân chúng trong thành há hốc mồm, tất cả mọi người chỉ sững sờ nhìn qua tú cầu bay đi.

Cuối cùng tú cầu vững vàng rơi vào trong tay một người trẻ tuổi.

Trong lúc nhất thời người trẻ tuổi này chính là tâm điểm toàn trường.

- Ách... Cái này... Cái này tính toán là cái gì?

Lăng Tiếu sững sờ nhìn qua tú cầu trong tay mình, lại nhìn thấy dân trong thành đánh giá hắn, nhất thời phản ứng không biết gì.

Tĩnh! Hiện trường trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

Lăng Tiếu bị ánh mắt của mọi người nhìn vào thì sợ hãi, lập tức giơ tú cầu trong tay lên, nói:

- Chính nó bay tới, không liên quan tới ta... Ta trả nó lại cho nàng nhé.

Lăng Tiếu dứt lời, nhanh chóng vận dụng xảo kình, đem tú cầu trong tay ném vào tay của nữ Tế Ti trên đài cao.

- Tốt, không liên quan chuyện ta, các ngươi đừng có nhìn ta như vậy, bản thiếu gia tuy rất anh tuấn, nhưng mà ta không phải người tùy tiện.

Lăng Tiếu nhìn qua dân chúng trong thành đang nhìn chằm chằm vào mình, vừa nói vừa lui ra phía sau.

Hắn làm thế nào cũng cảm thấy chuyện này rất không tốt.

Huyền Diệu ở không xa nhìn qua Lăng Tiếu và cười khổ, nối:

- Thiên định, trốn không thoát, thật sự là gia hỏa may mắn.

- Phò mã Tế Tự đã định, mọi người hoan hô thỏa thích đi!

Lúc này trong đại điện có âm thanh già nua vang lên.

Úc!

Cơ hồ tất cả dân chúng kinh hô lên.

Lăng Tiếu còn chưa lui ra khỏi đoàn người, liền bị thành dân chung quanh nâng lên.

- Này, các ngươi muốn làm gì?

Thân thể Lăng Tiếu run lên, lập tức tránh né tay của đám dân chúng này.

- Phò mã Tế Tự, chúng ta đương nhiên là mời ngươi đi gặp nữ Tế Ti rồi!

Một gã thành dân hoan hô đáp.

- Đúng vậy, mọi người chúng ta cùng giơ ngươi đi.

Trong lúc nhất thời, những dân chúng này mang theo Lăng Tiếu đi lên.

- Mẹ của ta ah! Bản thiếu gia lúc nào trở thành phò mã của các ngươi vậy, cái này... Đây là hiểu lầm!

Lăng Tiếu hú lên quái dị, lập tức nhảy tung lên, hắn muốn nhanh chóng chạy ra khỏi thành trì.

- Bắt lấy phò mã!

Rốt cuộc nữ Tế Ti trên đài cao cũng nhỏ giọng nói một câu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 387 - Phò Mã Tế Ti. (2)

Nàng vừa nói câu này, một đạo nhân ảnh từ trong góc bay lên, ngay lập tức xuất hiện trên đầu Lăng Tiếu đang chạy trốn.

- Phò mã nên trở về cùng ta đi!

Người nọ một tay kéo Lăng Tiếu bay lên trên đài cao.

- Ta... Vị đại nhân này, đã xảy ra chuyện gì vậy, ta lại không có tham gia tranh đoạt nha, tại sao ta lại là Phò mã, chuyện này là hiểu lầm.

Lăng Tiếu giãy dụa không thoát đành nói câu này.

Lăng Tiếu vẫn không hiểu rõ tình huống của mình là như thế nào, hắn không hiểu mình làm thế nào trở thành Phò mã cơ chứ?

Người nọ không có trả lời, chỉ mang hắn đưa lên đài cao, liền lại biến mất.

- Chúc mừng nữ Tế Ti điện hạ, chúc mừng Phò mã.

- Chúc mừng nữ Tế Ti điện hạ, chúc mừng Phò mã.

...

Cơ hồ tất cả thành dân đều quỳ lạy chúc phúc nữ Tế Ti cùng Lăng Tiếu trên đài cao.

- Cái này... Tình huống này là thế nào!

Lăng Tiếu lo lắng nhìn qua những dân chúng trong thành và thì thào.

Hiện tại hắn không dám trốn, có cường giả Vương giai ở một bên, hắn căn bản không trốn được.

Nữ Tế Ti nhẹ nhàng bước tới trước mặt Lăng Tiếu, nhìn qua Lăng Tiếu với đôi mắt bất đắc dĩ, giống như đang nhận mệnh, nàng nhàn nhạt nói:

- Thỉnh Phò mã cởi khăn lụa của ta ra, ngày sau ngươi chính là vị hôn phu của ta.

Giọng của nữ Tế Ti thập phần ngọt ngào êm tai, nhưng mà nghe thế nào cũng cảm thấy có u oán trong đó.

Lăng Tiếu nhìn qua nữ Tế Ti nói:

- Ta nói nha đầu, ngươi có lầm hay không, vừa rồi ta không có đi lên tranh đoạt tú cầu mà, là do nó rơi vào trong tay của ta, ta đã ném trả nó cho ngươi rồi, chẳng lẽ có gì sai sao?

- Vậy là đủ rồi, cũng bởi vì như vậy ngươi mới là Phò mã, nếu như ngươi không muốn lấy ta, ngươi chỉ có thể giết ta trước mặt mọi người, hoặc là...

Nữ Tế Ti nói lững.

Lăng Tiếu không thể chờ đợi được hỏi thăm.

- Hoặc là cái gì?

- Hoặc là ngươi sẽ bị vạn cổ huyết tế mà chết!

Nữ Tế Ti nhàn nhạt nói.

Lập tức Lăng Tiếu cảm thấy thân thể mát lạnh từ đầu tới chân, rất yomost (^.^).

Vạn cổ huyết tế nghe tê đã đủ dọa người rồi, đây nhất định là kiểu chết cực kỳ tàn nhẫn.

- Cái này... Vậy phải làm sao bây giờ?

Lăng Tiếu cảm thấy sầu lo trong lòng.

- Phò mã còn không mau cởi khăn lụa của ta sao?

Nữ Tế Ti thúc giục.

- Chết thì chết, nếu như ngươi là xú nữ, anh danh cả đời của bản thiếu gia bị chôn vùi rồi!

Lăng Tiếu khẽ cắn môi, thô lỗ giật khăn lụa của nữ Tế Ti xuống.

Lập tức một gương mặt thuần khiết hiện ra trong mắt Lăng Tiếu, làm cho hắn trì trệ!

Nhìn qua nữ Tế Ti trước mặt, Lăng Tiếu kìm lòng không được khen một câu.

- Tốt... Đẹp quá!

Gương mặt xinh xắn, tỏa ra khí chất như trăng rằm, đôi mắt hạnh lưu chuyển phong tình nói không nên lời, chính giữa chân mày sinh ra nốt ruồi mỹ nhân, nốt ruồi mỹ nhân không chỉ không làm ảnh hưởng gương mặt của nàng, ngược lại càng khiến nàng sinh ra vài phần dã tính, đôi môi mỏng đỏ thẫm xinh đẹp, đông vòng tai tròn khảm châu ngọc tăng thêm nét hấp dẫn lung linh của nàng lên vài phần; tuy sắc đẹp của nàng không bằng tiên tư của Vân

Mộng Kỳ, tuy nhiên lại nhiều hơn Vân Mộng Kỳ mấy phần khí chất trong nhu có cương độc đáo; tuy sắc đẹp của nàng còn kém Cát Bối Hân uyển chuyển hàm xúc động lòng người, nhưng mà còn đẹp hơn Cát Bối Hân khoản hấp dẫn động lòng người, cơ hồ tất cả nam nhân đều sinh ra tâm tư chiếm hữu nàng.

Nữ Tế Ti tuyệt đối có thể nói là đại mỹ nữ.

Đối với Lăng Tiếu ca ngợi, nữ Tế Ti cảm thấy thân thể hơi run rẩy, nói:

- Phò mã, chúng ta sắp làm lễ lập gia đình!

Nói xong chuyện đó, gương mặt xinh xắn của nữ Tế Ti hồng nhuận phơn phớt động lòng người.

- Lễ lập gia đình? Chẳng lẽ muốn bái đường?

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại.

Nữ Tế Ti không có trả lời hắn, mà là hai tay ôm lấy cổ Lăng Tiếu, hôn lên đôi môi của Lăng Tiếu.

Thân thể Lăng Tiếu cứng đờ, trong óc lập tức trống rỗng.

- Bản... Bản thiếu gia bị cường hôn!

Sau đó mấy chục vạn dân trong thành bên dưới hoan hô lên.

- Chúc mừng nữ Tế Ti điện hạ, chúc mừng Phò mã.

- Chúc mừng nữ Tế Ti điện hạ, chúc mừng Phò mã.

...

Dân trong thành đều nhìn Lăng Tiếu được hôn, Cổ Tuấn Nam thì nhìn qua Lăng Tiếu lẩm bẩm:

- Tên này vận khí rơi trúng đầu mà, sớm biết như vậy không mang hắn tới.

Hương vị ngọt ngào truyền vào miệng Lăng Tiếu, hương thơm xử nữ nhàn nhạt bao phủ hắn.

Lăng Tiếu cảm giác tất cả phòng tuyến đều tan tác.

Mặc kệ lúc nào, Lăng Tiếu có khuyết điểm lớn nhất là gặp mỹ nữ, nhất là đại mỹ nữ lớn lên phong hoa tuyệt đại, hắn không cầm lòng được.

Ai ngờ thời điểm hắn định phản kích, trong miệng dường như có gì đó chảy vào người, từ trong miệng mỹ nữ chui vào miệng của hắn.

Lăng Tiếu đẩy nữ Tế Ti ra.

- Ngươi cho cái gì vào miệng ta?

- Tình Cổ, sau này ngươi chính là trượng phu của ta!

Nữ Tế Ti nhàn nhạt nói.

- Tình Cổ? Đồ chơi gì vậy?

Lăng Tiếu khó hiểu thì thào nói một câu.

Một âm thanh già nua lập tức vang lên.

- Các con dân thỏa thích hoan hô đi, để cho chúng ta tiễn đưa Phò mã Tế ti vào động phòng với nữ Tế Ti.

Dân chúng toàn thần lập tức hoan hô lên, hiện trường sôi trào tới cực điểm.

Ngay sau đó tám gã cường giả Vương giai mang theo giường hoa sen bay tới.

Trong lúc nhất thời hơn mười nữ nhan Linh Sư giai trong tay cầm giỏ hoa rải chung quanh.

Lăng Tiếu nhìn qua chiếc giường lớn đặt giữa đài cao, còn ngửi được mùi hương hoa thì sửng sốt.

- Cường giả Vương giai giơ giường hoa sao?

Lăng Tiếu văn vê dụi mắt khó mà tin được.

Nhưng mà không đợi hắn định thần, đã bị người ta mang lên giường hoa.

Lăng Tiếu mở to hai mắt nhìn thấy nữ Tế Ti đang ôm hắn, thần sắc càng thêm kinh ngạc.

- Ngươi... Ngươi đã đạt tới Vương giai?

Lăng Tiếu không dám tin hỏi thăm.

Nữ Tế Ti trước mắt chắc hẳn còn chưa tới hai mươi tuổi, trẻ tuổi như vậy đã đạt tới cường giả Vương giai, cho dù Vân Mộng Kỳ có thiên phú cực cao và đạt được truyền thừa cũng không bằng.

Nữ Tế Ti cũng không trả lời Lăng Tiếu, mà là ngồi đó, tùy ý cho tám cường

giả Vương giai mang giường hoa bay vào trong đình viện u tĩnh.

Đình viện này vô cùng rộng lớn, bốn phía trồng các loại hoa cỏ không biết tên.

Nhìn qua những hoa cỏ này, thần kinh của Lăng Tiếu càng thêm khiếp sợ.

Lăng Tiếu không có đọc Linh Thảo Lục nhiều nên kiến thức nửa vời.

Nhưng mà hắn nhận ra có nhị giai độc thảo, một gốc tam giai đẳng cấp cao Hắc Tuyết Tăm Đằng, một gốc tứ giai cấp thấp Thiên Niên Hắc Quả Phụ, những độc thảo khác đều là tam giai cao cấp tới tứ giai cấp thấp.

Lăng Tiếu đảo mắt qua một gốc, hắn bị màu xanh lam của gốc cây này hấp dẫn thật sâu, hắn kinh hô một tiếng.

- Tinh U Lam!

Lăng Tiếu từ trên giường hoa nhảy xuống, chạy qua gốc linh thảo này.

- Quả nhiên là Tinh U Lam, quá tốt... Quá tốt!

Lăng Tiếu hoàn toàn quên mất tinh cảnh của mình, nhìn qua gốc linh thảo trước mặt hoan hô.

- Phò mã cũng biết Tinh U Lam?

Nữ Tế Ti từ phía sau đi tới hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 388 - Thống Khổ Phệ Tâm

Căn cứ vào tập tục cổ tế, nữ Tế Ti đã là thê tử của Lăng Tiếu, mặc kệ nàng có ưa thích hắn hay không, nàng cũng đã nhận mệnh.

Nhưng mà cũng may thực lực của tên này cũng không chênh lệch với những tên đi lên tranh đoạt tú cầu, vóc người cũng không tồi, tối thiểu còn tốt hơn tên quái dị một chút, miễn miễn cưỡng cưỡng xem như xứng đôi với nàng.

Nếu Lăng Tiếu biết rõ hắn đường đường là đệ nhất mỹ nam tử của tây bắc bị mang ra so sánh với Ngụy Ảnh, và bị đánh giá là tốt hơn một chút, chỉ sợ hắn phải phun ba lít máu tại chỗ.

- Đương nhiên biết rõ, tứ giai trung giai độc thảo, tùy tiện dính một chút cũng có thể độc chế tam giai linh thảo!

Lăng Tiếu không có chú ý tới xưng hô của nữ Tế Ti và gật đầu đáp.

Trong đôi mắt xinh xắn của nữ Tế Ti hiện ra thần sắc khác thường, hỏi tiếp:

- Tinh U Lam này hữu dụng với ngươi sao?

- Hữu dụng, phi thường hữu dụng...

Lăng Tiếu còn chưa nói xong, lập tức xấu hổ cười nói:

- Tựu tùy tiện nhìn mà thôi.

Hắn quên đây là địa bàn của người ta, gốc Tinh U Lam này là tứ giai trung

giai độc thảo, giá trị xa xỉ, hắn cũng không dám động tới đồ của người ta nha.

- Ah, dù sao nơi này về sau là của ngươi, tùy tiện lấy cũng được.

Nữ Tế Ti nhàn nhạt nói ra.

Lúc này Lăng Tiếu đột nhiên mới nhớ mình không hiểu thế nào làm phụ mã của người ta đấy.

Xem điệu bộ của nàng hẳn không phải là nói giỡn, nếu như không nói rõ ràng, lúc này quả nhiên không biết nên làm sao bây giờ.

- Chúng ta thương lượng một chút nhé?

Lăng Tiếu nghiêm túc nhìn qua nữ Tế Ti nói ra.

Nữ Tế Ti nói ra:

- Có thể, nhưng tiến vào phòng không?

- WOW, chẳng lẽ cô nàng muốn bá vương ngạnh thượng cung, chẳng lẽ anh danh cả đời cua bản thiếu gia gãy ở đây?

Trong lòng Lăng Tiếu nghĩ mà sợ.

Nhưng mà đã tới bước này, hắn cũng chỉ có thể kiên trì đi theo nữ Tế Ti vào nhà.

Trong phòng bố trí ưu nhã tinh mỹ, bình phong rèm cửa lờ mờ ảo ảo, nhìn qua cái giường lớn rộng hơn hai mét, trên bàn điêu khắc một rồng một phượng triền miên với nhau, thoạt nhìn rất sống động, bên cạnh giường là cái

bàn bằng gỗ ngàn năm điêu khắc thành, một cái gương vô cùng thanh nhã đặt ở đó.

Lăng Tiếu đi vào trong phòng, lúc này hoảng hốt.

- Chẳng lẽ thật sự động phòng? Cái này... Quá nhanh rồi!

Nữ Tế Ti đi tới trước bàn lấy hộp nhỏ, xuất ra một bầu rượu và hai ly, rót rượu vào trong.

Mùi rượu khác thường bao phủ gian phòng.

- Rượu thuốc?

Lăng Tiếu cũng thường uống rượu, ngửi được mùi rượu này thì hắn đoán được nữ Tế Ti đang rót không phải rượu thường, mà là rượu thuốc.

Nhưng mà không biết rượu thuốc này có công dụng là cái gì.

Lăng Tiếu thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ chính là rượu tráng dương bổ thận? Đây chẳng phải chê năng lực của bổn thiếu gia sao? Thật sự là, chờ một chút nhất định cho ngươi biết bản thiếu gia lợi hại.

- Phụ mã, tới uống chén rượu giao bôi đi!

Nữ Tế Ti nhìn Lăng Tiếu kêu to.

Lăng Tiếu ngồi bên cạnh nữ Tế Ti, cũng không nhận rượu của nàng, phi thường nghiêm túc nói ra:

- Ta cảm thấy có chuyện cần phải nói rõ ràng một chút.

Tuy nói Lăng Tiếu cực kỳ có hứng thú với mỹ nữ, thế nhưng mà đến thời điểm mấu chốt hắn cũng không có đần độn, u mê với dục vọng. Tối thiểu cũng phải hỏi rõ ràng mới được, đây là một loại tôn trọng của hắn với nữ Tế Ti.

Nữ Tế Ti thả ly rượu trong tay xuống.

- Ta biết rõ ngươi muốn nói cái gì, nhưng mà chuyện này đã thành sự thật, ngươi không đối mặt cũng phải đối mặt, bằng không thì ngươi chỉ có đường chết.

- Thế nhưng mà, không nói rõ ràng, cho dù chết cũng không nhắm mắt a!

Lăng Tiếu nói thẳng ra.

Hắn nhất định phải hiểu rõ cuối cùng là chuyện gì mới quan trọng, chẳng lẽ vì một tú cầu mà bán mình sao? Huống chi vị trí chính thê của hắn là dành cho Vân Mộng Kỳ, làm sao có thể đột nhiên tặng cho người mà mình chưa rõ tên thế này.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn mở miệng thì ngực của hắn quặn đau.

Ah!

Lăng Tiếu cảm thấy trái tim của mình như bị cái gì đó cắn, cảm giác đau đớn làm hắn hét thảm lên.

Lăng Tiếu che ngực càng không ngừng lăn qua lăn lại, loại đau đớn này so với hỏa độc thiêu đốt còn khủng khiếp hơn nhiều.

Phải biết rằng trái tim là nơi yếu ớt nhất trong ngũ tạng của con người, hơn nữa còn là căn bản của người sống.

Nữ Tế Ti nhướng mày, dò xét Lăng Tiếu nói:

- Không nên nghĩ tới nữ nhân khác, như vậy đau đớn của ngươi sẽ biến mất.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc làm gì với ta vậy, ah...

Lăng Tiếu cắn răng nói ra mấy chữ này, vẫn không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Hắn cực lực vận chuyển linh khí, ý đồ giảm bớt đau đớn của mình, thế nhưng mà đó căn bản không làm nên chuyện gì.

Nhưng mà hắn lại nhớ tới nữ Tế Ti nói, nhanh chóng không nghĩ tới nữ nhân nào cả.

Quả nhiên đau đớn ở ngực của Lăng Tiếu dần giảm bớt, cho đến cuối cùng không còn chút đau đớn nào cả.

Hắn từ mặt đất đứng lên, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt âm trầm nói với nữ Tế Ti.

- Ngươi làm gì với ta?

- Tình Cổ chính là thánh vật định tình của Cổ tộc, ta và ngươi đã là phu thê, song phương tuyệt đối không cho nghĩ tới người khác, bằng không sẽ bị thống khổ bị phệ tâm, vừa rồi ngươi nghĩ tới nữ nhân khác, cho nên mới bị nó cắn.

Nữ Tế Ti giải thích một câu.

Trong giọng nói của nàng lộ ra vẻ đạm mạc, giống như không nghe ra chút cảm tình nào cả.

- Chính là đồ vật ngươi cho vào miệng ta sao?

Lăng cười hỏi.

Vừa rồi ở ngoài sân rộng nữ Tế Ti hôn hắn, còn có đồ vật gì đó vào trong miệng của hắn, hắn nuốt vào.

- Đúng vậy!

Nữ Tế Ti không có phủ nhận.

- Có biện pháp nào bắt nó ra không?

Lăng Tiếu trầm mặt hỏi.

- Một khi tiến vào trong người của ngươi, nó cả đời đều nương theo ngươi, chỉ cần ngươi toàn tâm toàn ý với ta, nó sẽ không thương hại ngươi, ngược lại còn có lợi với ngươi đấy.

Nữ Tế Ti đáp.

Lăng Tiếu nghe nữ Tế Ti lời nói hít sâu một hơi, buồn bả nói:

- Ta hỏi lại ngươi một lần, có biện pháp nào bắt nó ra hay không?

- Có biện pháp, ngươi có thể tìm gia gia của ta nhớ hắn lấy ra giúp ngươi!

Nữ Tế Ti phi thường thành thật trả lời.

- Gia gia của ngươi, Đại Tế Ti?

Thần sắc Lăng Tiếu chán chường nói.

- Không được, ta tuyệt đối không thể cho nó khống chế ta.

Trong lòng Lăng Tiếu không cam lòng nói một tiếng, sau đó cũng không để ý tới nữ Tế Ti, trực tiếp ngồi xuống, ý định lợi dụng linh lực toàn thân khu trừ Tình Cổ ra ngoài, hoặc là diệt sát nó bên trong.

- Đừng uổng phí tâm, cho dù là ta cũng không thấy bức nó ra được, nó gởi lại trong tim của ngươi, ngươi khu trục nó hoặc diệt sát nó, ngươi cũng xong đời.

Nữ Tế Ti nói ra lần nữa.

- Không có khả năng!

Lăng Tiếu không tin tưởng, sau đó lập tức điều động Tam Phân Quy Nguyên Khí, cơ hồ tất cả linh lực dồn vào trái tim.

Một phút đồng hồ sau, Lăng Tiếu chán chường.

Lăng Tiếu không cam lòng nhìn qua nữ Tế Ti nói:

- Ngươi biết rõ ta có nữ nhân yêu mến, chẳng lẽ ngươi còn kiên trì làm nữ nhân của ta sao? Chuyện này với ngươi quá không công bằn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 389 - Quyết Định Sai Lầm? (1)

- Mặc kệ trước kia ngươi có bao nhiêu nữ nhân, từ hôm nay trở đi ngươi phải quên các nàng đi.

Nữ Tế Ti đáp.

- Chẳng lẽ ngươi không biết với ngươi và ta đây là chuyện rất tàn nhẫn sao? Chúng ta sống như vậy có hạnh phúc hay sao? Huống chi chúng ta còn chưa biết tên của nhau thì làm sao có tình cảm được?

Lăng Tiếu ý đồ thuyết phục nữ Tế Ti nói ra.

Hắn biết rõ chỉ cần nói động nữ Tế Ti, nàng nhất định sẽ cầu tình với Đại Tế Tự.

- Đây là ý chỉ của ông trời, ta cũng không có biện pháp đi cải biến!

Thần sắc nữ Tế Ti đạm mạc như trước.

Lăng Tiếu hận tới nghiến răng, đáng tiếc hắn không đánh lại nữ Tế Ti, bởi vì người ta là cường giả Vương giai, một tay cũng có thể đùa bỡn hắn trong tay.

Chẳng lẽ bản thiếu gia vào tròng rồi sao?

Trong đại điện hùng vĩ của thành Cổ Tế.

Trong một đại sảnh phong cách cổ xưa, khí thế rộng rãi bất phàm, một đạo sát khí vô hình bao quanh đại điện, từ xa nhìn nhìn lại thấy nó chẳng khác gì

hung thú cổ xưa.

Trong đại điện hiện tại chính là nơi ở lại của Đại Tế Tự..

Trong một nơi giơ tay lên không thấy ngón tay, ở vị trí trung ương nhất có một lão giả.

Lão giả này chính là Đại Tế Tự.

Lúc này trên người của hắn còn có một con trùng đáng sợ.

Con trùng này có diện mạo rất cổ quái ghê rợn, toàn thân mập mạp, quanh thân phủ kín gai nhọn màu đen, thoạt nhìn chẳng khác gì con nhím cả, đôi mắt to xanh lớn như chuông đồng, trên trán còn có sừng lớn, trong miệng phát ra tiếng rít chói tai, cảm xúc càng vội vàng xao động.

Đại Tế Tự chậm rãi mở mắt ra, trên tay của hắn cầm quyền trượng, một tay khẽ vuốt trán con trùng.

- Ông bạn già, ta biết ngươi không nỡ Tiểu Phượng nhi, nhưng mà hài tử phải lớn lên, đã có nơi nàng quy túc, chúng ta cũng nên chúc phúc cho nàng đi.

Con trùng dường như nghe hiểu lời của Đại Tế Tự nói, cái râu lắc lư vài cái, rốt cục thối lui vào trong bóng tối không thấy.

Đại Tế Tự khẽ thở dài một cái, vuốt râu bạc trắng, nói:

- Hy vọng tiểu tử kia chính là chân mệnh thiên tử như dự đoán.

...

Trong nháy mắt, lại qua ba tháng.

Trên Tử Thiên Tông Mộc Kỳ Phong có một thân ảnh bay vút tới chỗ Phong chủ Mộc Hòe tu luyện.

- Sư huynh ngươi trở về, có tin tức Lăng Tiếu không?

Mộc Hòe từ trong động phủ bay ra ngoài.

Người này chính là sư huynh Mộc Hòe, Mộc Ân, hắn lắc lắc đầu nói

- Ta tìm gần Diễm Hỏa Cốc nhưng không thấy bóng dáng của tiểu tử kia ở đâu cả.

- Chẳng lẽ hắn bị người của Bái Nguyệt Tông làm hại?

Thần sắc Mộc Hòe biến hóa.

- Chắc có lẽ không, ban đầu ở Diễm Hỏa Cốc ta tnaaj mắt nhìn thấy tiểu tử này cưỡi tọa kỵ là một con Kỳ Lân, tốc độ phi hành còn nhanh hơn chúng ta vài phần, chắc không có chuyện gì đâu.

Mộc Ân phân tích.

- Nếu như vậy vì sao tiểu gia hỏa này còn chưa quay về?

Mộc Hòe khẽ thở dài nói một câu.

Nói thật ra từ khi hắn thu Lăng Tiếu làm đồ đệ, cơ hồ tất cả tâm linh đều ký thác vào Lăng Tiếu, hôm nay Lăng Tiếu đã nửa năm chưa về, trong lòng quá lo lắng, cho nên mới mời sư huynh đi một chuyến ra ngoài tìm kiếm Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà vẫn không có tung tích của Lăng Tiếu, trong lòng quá lo lắng.

- Ta nghĩ có quan hệ tới Chư Như Thường!

Mộc Ân suy đoán.

Mộc Hòe hơi nhíu mày, nói:

- Sư huynh cảm thấy Chư Như Thường không muốn cho Lăng Tiếu trở về, cho nên phái người đi...

- Không tới mức này, nhưng mà hắn không muốn Lăng Tiếu ở lại trong tông môn.

Mộc Hòe lắc lắc đầu nói.

Trong lúc nhất thời, thần sắc Mộc Hòe trầm xuống.

- Nửa năm nữa chính là thệ tông đại hội, không biết tiểu tử kia kia có kịp quay về hay không?

Trong lòng Mộc Hòe đang suy nghĩ.

...

Lúc này ở trên Tử Thiên Tông, nơi ở của Dược Phong.

Hoa Hiểu Quế đang khom người khẩn cầu Nam Cung Thường Nhạc cái gì đó.

Nam Cung Thường Nhạc thở dài một hơi nói:

- Hiểu Quế, thực lực ngươi thấp kém, lại không có đạt tới Linh Sư giai, ta sẽ không cho ngươi ra khỏi tông môn nửa bước.

- Sư phó, Nam Cung gia gia... Ta cầu ngươi, cho ta ra ngoài tìm sư huynh đi, ta tin tưởng sư huynh hắn không có việc gì đâu.

Hoa Hiểu Quế hai đầu gối quỳ trên đất cầu khẩn.

- Ngươi đứa nhỏ này, đứng lên đi, ta nghe nói Mộc Hòe đã cho Mộc Ân trưởng lão đi ra ngoài tìm Lăng Tiếu, nếu như hắn tìm được, tự nhiên sẽ mang sư huynh của ngươi quay về, nếu như không tìm được, ngươi ra ngoài làm được cái gì?

Nam Cung Thường Nhạc nói ra.

- Mộc Ân trưởng lão tự mình đi tìm?

Hoa Hiểu Quế kinh ngạc nói.

Nam Cung Thường Nhạc gật đầu nói:

- Đúng vậy ah, Mộc Hòe xem sư huynh của ngươi như bảo bối, làm sao có thể nhìn thấy hắn gặp chuyện không may chứ, ngươi nên đi tu luyện đi.

Hoa Hiểu Quế đứng lên, vừa định quay người đi ra ngoài, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, xoay đầu lại nhìn Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Nam Cung gia gia, ngươi thật sự quyết định trục xuất sư huynh ra khỏi Dược Phong sao?

- Đây là chuyện trưởng lão tông môn nhất trí thông qua, bọn họ cảm thấy sư huynh của ngươi một đồ hai sư không hợp, cho nên...

Nam Cung Thường Nhạc đáp.

- Ha ha, tốt, ta biết ngay sư huynh tài hoa hơn người không bị những người khác chào đón, thế nhưng mà Nam Cung gia gia, ngươi có nhận sư huynh vào Dược Phong không?

Hoa Hiểu Quế cười khổ nói.

- Đương nhiên không phải, Lăng Tiếu thiên phú luyện dược bất phàm, chỉ cần hắn bước qua Linh Sư giai, khẳng định có thể trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, nghĩ lại hắn mới bao nhiêu tuổi chứ, hắn sẽ là tam phẩm Luyện dược sư, chỉ sợ phóng nhãn cả đại lục cũng như phượng mao lân giác, đệ tử như thế ta không thể cho chạy đi rồi, nhưng mà sư huynh của ngươi đắc tội Chư sư thúc, Chư sư thúc của ngươi quyết tâm đuổi hắn đi, bằng không hắn sẽ thoát ly Dược Phong, điều này ta không muốn nhìn thấy.

Nam Cung Thường Nhạc thở dài.

Lăng Tiếu có thiên phú luyện dược thì Nam Cung Thường Nhạc biết rõ, hắn mặc dù có suy nghĩ cho Lăng Tiếu ở lại Dược Phong, nhưng mà sư đệ của hắn cực lực phản đối, hơn nữa Mộc Kỳ Phong bên kia phóng lời, chỉ cần Lăng Tiếu không có bị trục xuất tông môn, bọn họ nhất định nhận hắn làm đệ tử Mộc Kỳ Phong. Vì chuyện này cho nên trưởng lão tông môn cho rằng, cho Lăng Tiếu thoát ly Dược Phong, làm đệ tử Mộc Kỳ Phong.

Đương nhiên Lăng Tiếu không biết những chuyện này rồi.

- Nam Cung gia gia, ngươi ngày sau ngươi sẽ biết quyết định này là sai lầm cỡ nào!

Hoa Hiểu Quế nói một câu, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nam Cung Thường Nhạc nhìn qua Hoa Hiểu Quế rời đi thì tức giận nói:

- Xú tiểu tử, tốt xấu gì ta cũng là gia gia của ngươi, không ngờ dám nói chuyện với ta như vậy, không có lớn nhỏ mà!

Dù là ai cũng không biết, Nam Cung Thường Nhạc lại là gia gia của Hoa Hiểu Quế.

Đương nhiên hắn cũng không phải gia gia của Hoa Hiểu Quế, nhưng mà so với gia gia thì chẳng kém bao nhiêu.

Hai mươi năm trước, Nam Cung Thường Nhạc xâm nhập sơn mạch tìm kiếm linh thảo, không ngờ gặp gỡ một linh thú cao cấp công kích, thiếu chút nữa chết trong bụng thú, may mắn gia gia của Hoa Hiểu Quế xuất thủ cứu giúp.

Hai người bởi vậy trở thành bạn vong niên, vì vậy kết thành thâm giao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 390 - Quyết Định Sai Lầm? (2)

Vốn dùng quan hệ của Nam Cung Thường Nhạc muốn mang gia gia của Hoa Hiểu Quế kéo vào trong Tử Thiên Tông, nhưng mà gia gia của Hoa Hiểu Quế không chịu, cho nên quan hệ của hai người không ai biết.

Hoa Hiểu Quế trước khi đi tới Tử Thiên Tông mới biết được biết phong chủ Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc chính là gia gia khác của mình.

...

Trong ngọn núi chính Tử Thiên Tông, một đình viện tịch mịch xinh đẹp.

Hai thiếu nữ thanh lệ thoát tục đang đọ chiêu.

Hai người giống như bướm vờn hoa, ai nhìn thấy cũng tán thưởng mãi.

Trường kiếm của hai người không ngừng giao thoa, mỗi một chiêu chỉ khẽ chạm và rút lại.

Hai người cũng không có sử dụng chút linh khí nào, hoàn toàn chỉ là luận bàn mà thôi.

Qua một lát hai người dừng luận bàn.

Hai thiếu nữ đẹp như thiên tiên này chính là Vân Mộng Kỳ cùng Băng Nhược Thủy lạnh lùng như băng.

Băng Nhược Thủy trong lúc khảo thí ở tông môn, độ tinh khiết của thuộc

tính cao nên phụ thân Vân Mộng Kỳ là Vân Hùng thu làm đệ tử nội môn.

Mà hai người trong nửa năm qua cùng tham gia đại sự Diễm Hỏa Cốc, lại thành khuê viện mật hữu.

- Sư muội, ngươi tâm tình không tốt nha!

Vân Mộng Kỳ nhìn qua Băng Nhược Thủy nói.

Băng Nhược Thủy khẽ mĩm cười nói:

- Sư tỷ, ngươi chẳng phải như thế sao?

Băng Nhược Thủy tiến tông trễ, hơn nữa thực lực vẫn dưới Vân Mộng Kỳ, Vân Mộng Kỳ mặc dù lớn hơn nàng một tuổi, thế nhưng mà nàng không thể không xưng hô là Vân Mộng Kỳ sư tỷ.

- Còn không phải bởi vì tên khốn kia, cũng không biết chết đi đâu rồi!

Vân Mộng Kỳ hất trường kiếm lên tức giận nói một câu.

Băng Nhược Thủy nhìn qua không có chút sầu lo gì.

- Có lẽ hắn không có việc gì đâu!

- Sư muội, ngươi... Ngươi nói hắn có thể rời khỏi sư môn không quay về không?

Vân Mộng Kỳ lo lắng hỏi thăm.

- Ta không nghĩ tới, hắn vì ngươi mà tới đây, chắc hẳn không có được ngươi

thì hắn không rời khỏi đâu!

Băng Nhược Thủy nhàn nhạt đáp, không biết vì sao trong lòng của nàng ghen tuông.

- Quỷ biết rõ hắn nghĩ gì, có lẽ hắn đã bị nữ nhân khác câu dẫn rồi.

Vân Mộng Kỳ chu cái miệng nói ra.

- Nếu hắn không phải là nam nhân kiên định, sư muội vì sao nóng ruột nóng gan vì hắn chứ? Không bằng sư tỷ quên đi, dù sao các sư huynh của các phong đang thầm thương nhớ trộm ngươi đấy.

Băng Nhược Thủy nhìn qua Vân Mộng Kỳ nói ra.

- Ta...

Vân Mộng Kỳ bị lời này của Băng Nhược Thủy nói thì không nói gì, lúc này đôi mắt dễ thương của nàng nhìn qua người Băng Nhược Thủy.

- Sư muội, ngươi sẽ không đánh chủ ý lên hắn chứ? Ta nhớ được ngươi từng nói hận hắn thấu xương sao?

- Ta... Ta đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, đến lúc đó sư tỷ ngươi không nên ngăn cản ta đấy.

Băng Nhược Thủy có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Ha ha, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản ngươi, cho ngươi đánh một trận thật tốt.

Vân Mộng Kỳ dường như quên chuyện không vui, vỗ ngực nàng nói nhỏ.

- Chỉ sợ sư muội ngươi không nỡ!

Băng Nhược Thủy nói rất hàm xúc.

- Ai nói, đúng là gia hỏa vô tình, cho dù ngươi đánh chết hắn ta cũng không chú ý tới.

Vân Mộng Kỳ miệng nói nhưng tâm không nghĩ vậy.

Nhưng mà thời điểm Băng Nhược Thủy nói cái gì đó, Vân Mộng Kỳ bỉu môi nói:

- Tên đáng ghét tới!

Nàng vừa dứt lời thì có nữ đệ tử đi tới.

- Tiểu thư, Hứa sư huynh cầu kiến.

- Không gặp... Không gặp, ngươi bảo hắn đi đi.

Vân Mộng Kỳ không kiên nhẫn nói.

Ai biết lúc này cửa đình viện có một nam tử chừng hai mươi tám tuổi đi tới.

Nam tử này lớn lên có chút tuấn lãng, mặc dù không anh tuấn bằng Hoàng Dật Phong đã chết đi, thế nhưng mà khí thế còn hơn Hoàng Dật Phong không biết bao nhiêu lần, thân thể của hắn uy mãnh, khí vũ hiên ngang, cũng là nhân trung chi long.

Duy nhất có thể tiếc là bên cạnh môi dưới của hắn có nốt ruồi, nốt ruồi này có mấy cọng râu.

Xem qua là khiến người ta buồn nôn, cho người ta ấn tượng hạ thấp vài lần.

Người trẻ tuổi này là Hứa Nghị, là con trai phong chủ Kim Đồng Phong Hứa Kiếm Nam, hôm nay đã là Linh Sư cao giai, là đệ tử chân truyền top ba.

- Mộng Kỳ làm gì như thế chứ, chẳng lẽ sư huynh thật sự đáng ghét tới mức đó sao?

Hứa Nghị vui vẻ nói, không bởi vì Vân Mộng Kỳ nói lời vừa rồi mà tức giận.

Vân Mộng Kỳ không kiên nhẫn cho nữ đệ tử kia rời đi, sau đó lạnh lùng nói với Hứa Nghị,

- Hứa sư huynh, tên của ta không phải do ngươi gọi.

Hứa Nghị vui vẻ thì Vân Mộng Kỳ không vui.

Hai bọn chúng có thể nói là thanh mai trúc mã với nhau.

Vân Mộng Kỳ hồi còn bé giống như cái đuôi theo sau hắn, cùng chơi đùa với hắn.

Mà hắn cũng như đại ca ca chiếu cố Vân Mộng Kỳ. Khi ấy hai người còn nhỏ, đương nhiên cũng không hiểu cái gì.

Sau này hai người dần dần lớn lên.

Vân Mộng Kỳ linh động giống như nước, Hứa Nghị dần dần sinh ra mê say tiểu sư muội nhỏ tuổi.

Vì vậy hai người mỗi lần luận bàn sau đó Hứa Nghị không chút vết tích

chiếm tiện nghi của Vân Mộng Kỳ.

Khi ấy mặc dù Vân Mộng Kỳ còn nhỏ, thế nhưng mà cũng không ngu ngốc, trái lại rất thông minh, nhiều lần bị Hứa Nghị chiếm tiện nghi, trong nội tâm ấn tượng hạ thấp về Hứa Nghị đại ca ca này.

Sau này hai người cũng tu luyện riêng mình nên ít khi gặp mặt, huống chi Vân Mộng Kỳ luôn cố tình tránh né Hứa Nghị, nàng vốn dĩ làm như vậy cho Hứa Nghị hết hy vọng.

Không nghĩ đến Hứa Nghị vẫn thường tới tìm nàng, hơn nữa còn trực tiếp bày tỏ tình cảm.

Vân Mộng Kỳ tự nhiên cự tuyệt thổ lộ của Hứa Nghị.

Thế nhưng mà nàng không nghĩ đến Hứa Nghị vẫn chưa từ bỏ ý đồ, vẫn đang theo đuổi nàng.

Sau này nàng bị bức không còn lựa chọn, chỉ có thể giả như đang ưa thích Hoàng Dật Phong.

Quả nhiên về sau Hứa Nghị không có dây dưa với nàng.

Vân Mộng Kỳ còn tưởng Hứa Nghị biết khó mà lui.

Ai biết Hứa Nghị căn bản không phải biết khó mà lui, mà là hắn xem thấu tâm tư của Vân Mộng Kỳ, biết rõ Vân Mộng Kỳ căn bản không phải ưa thích Hoàng Dật Phong, mà Hứa Nghị biến mất chính là đi bế quan.

Hứa Nghị bế quan nửa năm trước, từ đó từ Linh Sư trung giai tăng lên Linh Sư đỉnh phong, đủ để nói rõ thiên phú tu luyện của hắn không kém, đương nhiên cũng là do phụ thân của hắn là Hứa Kiếm Nam không ngừng quan

tâm.

Hứa Nghị xuất quan, tự nhiên cũng quấn lấy Vân Mộng Kỳ, huống hồ phụ thân Vân Mộng Kỳ chính là Vân Hùng, cũng tán thưởng thiên phú của Hứa Nghị cho nên cũng không ra mặt ngăn cản người trẻ tuổi.

Xảo hợp Hoàng Dật Phong chết trong Diễm Hỏa Cốc, Hứa Nghị đại hỉ, Hoàng Dật Phong vừa chết, sư muội không thể lấy cớ được nữa.

Vì vậy Hứa Nghị thỉnh thoảng đi tới chỗ Vân Mộng Kỳ hiến ân cần, hy vọng có thể bắt tâm hồn thiếu nữ của Vân Mộng Kỳ.

Tự nhiên Vân Mộng Kỳ không cho Hứa Nghị sắc mặt tốt.

Thế nhưng mà da mặt của Hứa Nghị đủ dày, rõ ràng cứng mềm không ăn, hy vọng kết thành kim lang.

- Hứa sư huynh, tên của ta không phải ngươi nên gọi.

Vân Mộng Kỳ cự người ngoài ngàn dặm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 391 - Nữ Tế Ti Và Phụ Mã. (Phụ Mã: Ngựa Giống)

Hai người vốn quen nhau từ nhỏ, Vân Mộng Kỳ không thể xem như vô hình, thế nhưng mà nghĩ tới từng Hứa Nghị bỉ ổi, Vân Mộng Kỳ cảm thấy ác tâm, huống chi trong lòng của nàng hiện tại có một thân ảnh, căn bản không tiếp nhận người khác.

Hứa Nghị không ngại cười cười, sau đó lườm qua Băng Nhược Thủy, ánh mắt của hắn nhìn qua, muốn Băng Nhược Thủy biết điều rời khỏi.

Ai biết Băng Nhược Thủy không đếm xỉa tới ánh mắt của hắn, vẫn ngồi đó không rời đi.

Hứa Nghị có chút khó chịu, nhưng mà nhìn qua Vân Mộng Kỳ tươi cười, nói:

- Mộng Kỳ, hai ta lớn lên từ nhỏ, vẫn gọi ngươi là Mộng KỲ muội muội, mà ngươi gọi ta là Hứa ca ca, dường như không có gì không ổn.

- Nếu như ngươi vẫn là Hứa ca ca trước kia, ta tự nhiên sẽ không như thế, thế nhưng mà ngươi bây giờ... Ta không muốn nhiều lời, tóm lại ta không song tu với ngươi đâu, ngươi chết tâm này đi.

Vân Mộng Kỳ phi thường chắc chắn.

Gương mặt Hứa Nghị co quắp một chút, hắn nói:

- Mộng Kỳ, trong tông, ngươi cảm thấy ngoài ta còn có ai xứng với ngươi đâu? Ngươi muốn ở vậy cả đời sao?

- Này, ngươi lao tâm quá rồi, ta tự có ý định, nếu như ngươi vẫn là Hứa ca ca trước kia, ta nghĩ... Chúng ta còn tốt hơn bây giờ.

Vân Mộng Kỳ cũng biết không có tức giận cái gì, vì vậy lời nói đằng sau hòa hoãn một chút, mà Hứa Nghị là con của Hứa phong chủ, phải chiếu cố mặt mũi của hắn một chút.

Hứa Nghị không vui, sau đó lắc đầu, nói:

- Mộng kỳ, nếu như ngươi bây giờ vẫn là tiểu nha đầu năm đó, hoặc là chúng ta còn như trước kia thì khác, nhưng hôm nay ngươi đã lớn, tuyệt đối không thể nào khôi phục như trước kia, thế nhưng mà nếu như chúng ta song tu, tin tưởng tông môn nguyện ý nhìn thấy, có lẽ ngươi còn không có cân nhắc rõ ràng, ta còn có thể chờ, sau thệ tông đại hội, ta sẽ cầu thân với tông chủ.

Hứa Nghị nói xong trực tiếp xoay người rời khỏi.

Nhưng mà một khắc hắn rời đi, trong nội tâm đã âm thầm hạ quyết tâm, sau thệ tông đại hội sẽ làm tông chủ tán thành, để Vân Mộng Kỳ gả cho hắn, đến lúc đó không phải do Vân Mộng Kỳ không đồng ý.

Đối với chuyện xảy ra trong Tử Thiên Tông, Lăng Tiếu tự nhiên không biết.

Giờ phút này hắn vẫn đang làm phụ mã của hắn.

Người bình thường ai làm phụ mã, ai không tiêu dao khoái hoạt cơ chứ, nhưng chỉ có Lăng Tiếu là ngoại lệ.

Hắn không có hưởng thụ khoái hoạt động phòng, còn thường xuyên bị thống khổ phệ tâm.

Ba tháng qua hắn gầy đi một vòng.

Tiêu sái ngày xưa biến mất không thấy, ngược lại biến thành lôi thôi như tên ăn mày.

Mỗi lần nữ Tế Ti nhìn thấy Lăng Tiếu ngủ ở cửa phòng, trong nội tâm cảm thấy áy náy.

Tuy nàng biết rõ Lăng Tiếu chỉ là người từ bên ngoài tơi, căn bản không biết tập tục ở thành Cổ Tế.

Bởi vì Lăng Tiếu không cẩn thận đạt được tú cầu, nếu như hắn khi ấy ném tú cầu cho người khác, hắn cũng không cần trở thành phụ mã nữ Tế Ti, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại ném tú cầu cho nữ Tế Ti.

Lúc này mới có nhân duyên hôm nay.

Căn cứ theo tập tục thành Cổ Tế, tú cầu là vật đính ước của nam và nữ, do nhà gái ném ra, rơi vào trong tay bất luận nam nhân nào, sao đó nam nhân sẽ giao nó lại cho nhà gái, hai người sẽ chính thức thành phu thê.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết tập tục này, thế cho nên âm dương sai lệch, phi thường "Vô tội" trở thành phụ mã.

Nữ Tế Ti biết rõ Lăng Tiếu không hiểu, trong nội tâm rất đồng tình, nhưng mà vẫn không thể cho Lăng Tiếu rời khỏi.

Tập tục vạn năm qua của thành Cổ Tế không cho phép nàng làm như vậy.

Mặc dù hai người bởi vậy trở thành phu thê, nhưng mà không có thành phu thê chân chính.

Nữ Tế Ti vô cùng không thoải mái.

Nàng thân làm nữ Tế Ti, trong thành Cổ Tế dưới một người mà trên vạn người, hơn nữa nàng tự phụ tướng mạo vô song, gia gia của nàng cùng mấy gia gia hộ pháp cũng khoe nàng có thể mê đảo nam nhân trên thế gian này.

Nhưng mà Lăng Tiếu thà chịu thống khổ phệ tâm cũng không muốn thừa nhận nàng là thê tử, cũng không muốn động phòng với nàng, chuyện này làm nội tâm của nàng vừa hận vừa vui.

Hận là Lăng Tiếu cũng không bởi vì địa vị của nàng mà chiếm hữu nàng, làm cho nàng cảm thấy bị khi nhục, vui là nàng không có bị nam nhân xa lạ này chiếm hữu bản thân, nàng vẫn bảo trì tấm thân xử nữ, nàng cũng giống như bất cứ nữ hài tử nào, ảo tưởng có một ngày nam nhân chân ái xuất hiện, sau đó hiến dâng cho hắn.

Đoạn thời gian này nàng suy nghĩ thật nhiều, nàng cũng thử thay đổi bản thân, nhưng tất cả không được.

Nhưng mà mỗi lần nàng thử mời Lăng Tiếu lên giường, cùng ngủ với nàng, Lăng Tiếu lại không chịu.

Chuyện này dần dần làm nàng lau mắt nhìn Lăng Tiếu, trong lòng nghĩ:

- Ta thực không bằng nữ nhân trong lòng của hắn sao? Ta cũng không tin ta thua kém người khác.

Trong lòng mỗi nữ nhân đều có tâm ganh đua với nữ nhân khác, chuyện này còn điên cuồng hơn cả nam nhân nhiều.

Lăng Tiếu tự nhiên có thể cảm nhận được, nhưng hắn lại cho rằng nữ Tế Ti bị anh tuấn suất khí của hắn mê hoặc, cho nên mới có thái độ như vậy.

Không thể không nói Lăng Tiếu suy nghĩ chẳng khác gì đánh rắm.

Nhưng mà bây giờ hắn không có tâm tư hưởng thụ ôn hương, phải biết rằng nữ nhân là mộ anh hùng.

Nếu như thân thể của hắn không có Tình Cổ, hắn không ngại thu thêm một nữ Tế Ti, mị lực của nữ Tế Ti không thua gì những nữ nhân của hắn, hơn nữa nữ Tế Ti còn có thế lực không kém gì Tử Thiên Tông, thậm chí còn cao hơn một phần.

Nữ nhân có mỹ mạo và hậu đài, chỉ sợ nam nhân nào cũng khó chống cự được.

Đây chính là chuyện tốt có bối cảnh.

Chỉ tiếc Lăng Tiếu tạm thời không có phúc hưởng thụ.

Hắn không hoan hỉ bị bất cứ kẻ nào khống chế tự do của mình.

Cho nên hắn phải muốn mau chóng giải quyết Tình Cổ trong người của mình, bằng không hắn cả đời này phải ở thành Cổ Tế làm phụ mã.

Nữ Tế Ti từng nói muốn trừ Tình Cổ của hắn, chỉ có gia gia Đại Tế Tự của nàng có năng lực này, còn lại không có biện pháp khác.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu trong ngày bị trúng Tình Cổ, liền nghĩ biện pháp tiêu diệt nó.

Nếu biện pháp của hắn thành công, Ngũ Biến Kim Cương Quyết của hắn cũng đạt tới "Luyện tạng" đại thành.

Trong Diễm Hỏa Cốc, Lăng Tiếu đã tu luyện tới tam chuyển trung kỳ, cách đại thành một bước.

Lăng Tiếu biết rõ muốn đạt đến đại thành, hắn phải luyện chế một viên đan dược Tứ phẩm Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan.

Chỉ cần đan dược vừa thành, hắn còn có thể tự hủy tạng phủ, lại ăn Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan trùng kiến tạng phủ.

Tình Cổ nằm trong tim của hắn, mà tim cũng chỉ là nội tạng, hắn hủy nội tạng cũng hủy luôn tim của mình, lúc đó Tình Cổ cũng không sống được.

Nếu đan dược có hiệu quả như thế, Tình Cổ không còn là vấn đề.

Đây là biện pháp vào chỗ chết tìm đường sống, cũng là cách duy nhất luyện Ngũ Biến Kim Cương Quyết tới đại thành.

Lăng Tiếu biết rõ biện pháp này đương nhiên có suy nghĩ, nhưng mấu chốt vẫn phải luyện chế Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 392 - Thiên Cổ Chi Thể. (1)

Hắn vốn dĩ cho rằng mình đạt tới Linh Sư giai mới luyện chế Tứ phẩm đan dược không khó khăn.

Thế nhưng mà hắn nghĩ tới chuyện luyện thất bại.

Tứ phẩm đan dược so với luyện chế Tam phẩm đan dược còn khó luyện hơn vài chục lần.

Mỗi một lần Lăng Tiếu luyện ra một ít mấu chốt, hoặc nhiều hoặc ít có thiếu sót, đan dược không luyện thành, lãng phí không ít linh thảo.

Vạn hạnh là tứ giai linh thảo Hoạt Ban Trúc trọng yếu nhất không có lãng phí, bằng không mất đi chủ dược tài này, càng đừng mong luyện tạng đại thành.

Hắn cũng hiểu vì sao sư phụ Nam Cung thường của hắn lại là luyện chế Tứ phẩm luyện dược sư, mà Chư Như thường và Dương An không bước qua một bước này, bởi vì trong đó quá khó khăn.

Nhưng mà trong ba tháng tìm hiểu cách luyện chế Tứ phẩm đan dược, Lăng Tiếu cũng thu hoạch chút ít.

Trong đêm nay hắn phải luyện chế ra đan dược.

Trong đình viện đẹp và tĩnh mịch, Lăng Tiếu xếp bằng trên bệ đá, từng sợi thuộc tính khác nhau đang bao phủ khiếu huyệt của hắn, trong đó dùng mộc, phong, hỏa ba loại linh lực thuộc tính rót vào kinh mạch.

Trong thức hải ba dị vật tỏa ra hào quang, dường như có xu thế lớn mạnh.

Ở trong đan điền của Lăng Tiếu có một đoàn ngũ thải quang mang nhỏ như ngón cái cũng đang phát sáng.

Đồng thời khiếu huyệt toàn thân của hắn cũng đang không ngừng tỏa sáng, giống như từng ngôi sao không ngừng lưu chuyển.

Tuy Lăng Tiếu trúng Tình Cổ, nhưng mà nó căn bản không ảnh hưởng tới thực lực của hắn, đồng thời trải qua ba tháng tu luyện, tốc độ ngưng kết linh khí quả thực khiến hắn tặc lưỡi.

Hắn lúc trước còn tưởng rằng mình tu luyện rất nhanh, không nghĩ tới ngược lại đến Linh Sư giai tốc độ hấp thu linh khí còn nhanh hơn nhiều.

Phải biết rằng bất cứ võ giả gì cần tích rất lâu, không có kỳ ngộ hoặc linh đan diệu dược, muốn đột phá một giai quá khó khăn.

Lăng Tiếu vừa đột phá Linh Sư trung giai không lâu, nhưng mà linh lực của hắn bây giờ vô cùng vững chắc, hắn cảm thấy không qua mấy năm hắn có thể đột phá lên Linh Sư trung giai đỉnh phong, một năm sau sẽ lên Linh Sư cao giai không quá khó khăn gì.

Tốc độ này nếu người khác biết rõ sẽ sợ hết hồn.

Người khác tân tân khổ khổ vài năm hoặc vài thập niên không đạt được cảnh giới, lại bị một vẫn chưa tới hai mươi năm thanh người cho đạt tới, có thể không làm cho bọn hắn hâm mộ cùng đố kị sao?

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng biết, hắn hấp thu được nhiều linh khí như vậy là do ba dị vật trong thức hải giúp đỡ.

Bằng không chỉ bằng Tam Phân Quy Nguyên Khí căn bản không có thần tốc như vậy.

Trải qua tu luyện như thế, Lăng Tiếu hợp nhất tất cả linh khí lại, hắn đang chuẩn bị luyện chế Tứ phẩm đan dược.

Lăng Tiếu vừa mới đứng lên, một hương thơm xộc vào mũi.

Không cần nhìn, Lăng Tiếu cũng biết đó đây là thê tử của hắn nữ Tế Ti đi tới.

Cho dù trong ba tháng qua Lăng Tiếu không có lên giường với nữ Tế Ti, nhưng mà hai người ở chung sớm chiều, hơn nữa cùng ngủ trong một gian phòng, một người ngủ trên giường, một người ngủ dưới mặt đất, lẫn nhau nước giếng không phạm nước sông, tự nhiên cũng quen thuộc hương vị của nữ Tế Ti.

Đây không phải nói Lăng Tiếu là Liễu Hạ Huệ trong truyền thuyết, trong lòng của hắn chỉ muốn tiêu trừ Tình Cổ, bằng không Tình Cổ chính là quả bom hẹn giờ trong lòng của hắn, làm cho hắn ngủ không an giấc.

- Phụ mã, đến bây giờ ngươi còn không buông bỏ sao?

Nữ Tế Ti lúc này dùng ánh mắt phức tạp nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu phát giác nữ Tế Ti dường như khác với ngày xưa, nhưng mà hắn không biết chuyện gì xảy ra.

- Ta là người không thích bị người khác khống chế, hơn nữa cũng không cách nào quên các nàng, cho nên... Một ngày không có bỏ Tình Cổ, ta một ngày không cách nào an bình.

Lăng Tiếu thẳng thắn nói.

Nữ Tế Ti do dự một chút, nói:

- Kỳ thật còn có một biện pháp có thể khu trừ Tình Cổ.

- Cái gì, vậy ngươi không nói sớm!

Lăng Tiếu vội vàng hỏi.

Tuy nhiên hắn cảm thấy tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến tới đại thành, có tám phần cơ hội tiêu diệt Tình Cổ trong người, thế nhưng mà cũng không dám cam đoan trăm phần trăm. Bây giờ nghe được nữ Tế Ti nói còn có một loại phương pháp khác tiêu trừ Tình Cổ thì rất kích động khẩn trương.

Nữ Tế Ti mân mê đôi môi, nói:

- Ngươi đi vào phòng với ta, ta nói cho ngươi biết.

- Chẳng lẽ phải lên giường với nàng mới có thể tiêu trừ Tình Cổ? Điều đó không có khả năng a!

Lăng Tiếu nhìn qua thân thể hấp dẫn của nữ Tế Ti trước mặt.

Hai người tiến vào trong phòng, nữ Tế Ti xoay đầu nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Tình Cổ, là vật đính ước của phu thê, có thể khiến hai người cả đời bất ly bất khí, cách phá giải duy nhất là giết thê tử hoặc trượng phu đi, như vậy Tình Cổ trong người còn sống sẽ mất tác dụng, tự nhiên sẽ không sinh ra uy hiếp với người còn sống.

- Thì ra là thế!

Lăng Tiếu giật mình đáp.

Trong ánh mắt của hắn đầy phức tạp, nói:

- Ngươi sẽ không bảo ta giết ngươi đấy chứ?

Nếu nữ Tế Ti nói chỉ cần giết nàng, Tình Cổ sẽ được giải quyết.

Nhưng mà biện pháp nữ Tế Ti nói chính là tiêu diệt nàng mới giết được Tình Cổ, hắn cũng không nhận ra thực lực Linh Sư trung giai của mình có thể giết nữ Tế Ti.

Nữ Tế Ti đến gần Lăng Tiếu, ôn nhu nói:

- Ta biết rõ ngươi khó quên những nữ nhân kia, mà ngươi cũng không cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta, chẳng bằng ta thành toàn ngươi, chỉ cần ta tự sát, ngươi có thể giải thoát?

Lăng Tiếu nhíu mày nhìn qua nữ Tế Ti, bỗng nhiên cười to nói:

- Ha ha, ngươi cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi sao, đường đường cao thủ Vương giai lại tự sát vì ta? Vớ vẩn!

Nữ Tế Ti nói có khả năng sao? Nàng đường đường là Vương giai, lại là thiên kiêu của thành Cổ Tế, vì một kẻ như hắn mà tự sát? Chỉ sợ nói ra không ai tin đấy.

Nữ Tế Ti bất vi sở động, khẽ cắn răng nói.

- Kỳ thật ngươi không biết, ta căn bản không sống qua hai mươi tuổi.

- Cái gì! Điều này sao có thể?

Lăng Tiếu sá kinh ngạc nói.

Đường đường cao thủ Vương giai chí ít có ba trăm năm thọ nguyên, nhưng mà nữ Tế Ti nói nàng không sống qua hai mươi tuổi.

Lăng Tiếu cảm thấy nữ Tế Ti nói dối càng ngày càng không hợp thói thường.

Nữ Tế Ti ngồi ở bàn trang điểm, nhìn qua gương mặt của mình trong gương đồng, buồn bả nói:

- Ngươi có thể giúp ta chải tóc hay không?

Lăng Tiếu khó hiểu ý của nữ Tế Ti, nhưng vẫn chải tóc cho nàng.

Chải mái tóc đen nhánh của nàng, ngửi được hương thơm mê người của nàng, tâm tình của Lăng Tiếu bình thản lại, ôn nhu chải mái tóc nữ Tế Ti.

Nữ Tế Ti thản nhiên nói:

- Vừa rồi ta nói là sự thật, kỳ thật ta trời sinh chính là Thiên Cổ chi thể.

- Thiên Cổ chi thể?

Lăng Tiếu cả kinh, lược trong tay run lên.

- Ngươi biết Thiên Cổ chi thể?

Nữ Tế Ti nghi hoặc hỏi thăm.

- Chỉ nghe nói qua, cụ thể thế nào thì không biết.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Ah, vậy ta giải thích cho ngươi biết.

Nữ Tế Ti ứng một tiếng, nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 393 - Thiên Cổ Chi Thể. (2)

- Thiên Cổ chi thể chính là thể chất cực kỳ hi hữu, có thể nói ngàn năm khó gặp, tốc độ tu luyện gấp mấy chục lần người thường, tuy Thiên Cổ chi thể có thể giúp người ta tu luyện nhanh hơn, nhưng mà ta lại không có Thiên Cổ Thần Công phối hợp tu luyện, bất cứ người có Thiên Cổ chi thể nào cũng không thể sống qua hai mươi tuổi.

- Ngươi nói ngươi không có tu luyện Thiên Cổ Thần Công, cho nên ngươi bây giờ chỉ còn sống hai năm nữa?

Lăng Tiếu sững sờ hỏi.

- Đúng vậy, Thiên Cổ Thần Công sớm thất truyền nhiều năm rồi, gia gia của ta đi tìm hiểu khắp nơi nhưng không có tin tức, cho nên...

Nữ Tế Ti nhàn nhạt nói ra, trên mặt không nhìn ra chút ưu thương nào cả, nhưng mà ánh mắt tịch mịch này lại rơi vào trong mắt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm thấy thương tiếc thay cho nàng, trong nội tâm đã tin tưởng nữ Tế Ti nói.

- Xem ra nàng đã sớm nhận mệnh.

Không biết vì sao, trong lòng Lăng Tiếu đột nhiên sinh ra tâm thương tiếc này, đồng thời cũng có suy nghĩ:

- Giúp nàng tìm được Thiên Cổ Thần Công!

Lúc này nữ Tế Ti đứng lên, xoay người nhìn qua Lăng Tiếu nói.

- Chúng ta mặc dù có danh nghĩa phu thê, thế nhưng mà không phải phu thê chân chính, hôm nay ngươi muốn ta đi, cho ta trở thành nữ nhân chính thức, qua hôm nay ta trả lại tự do cho ngươi.

Dứt lời, thân thể nữ Tế Ti khẽ run lên, một đạo linh khí đánh quần áo xơ xác, Lăng Tiếu bị bức ra xa.

Sau đó thân thể hoàn mỹ vô khuyết hiện ra trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu quên cả hô hấp, nhìn qua thân thể hoàn mỹ này, yết hầu của hắn khô khốc.

Chỉ thấy dưới ánh sáng lờ mờ, nhìn thấy ngọc phong của nàng dựng thẳng, hai điểm đỏ tươi như đóa hoa nở rộ, cảnh này khiến người ta hít thở không thông, cái bụng phẳng lì không có chút mỡ thừa nào cả, da thịt của nàng sáng bóng, bụi cỏ đen thần bí và khe suốt ẩn hiện khiến thú huyết Lăng Tiếu sôi trào.

Nữ Tế Ti đi đến trước mặt Lăng Tiếu, nhẹ ôm cổ Lăng Tiếu, hơi thở như hoa lan.

- Phụ mã muốn ta đi!

Giờ khắc này nữ Tế Ti buông cao ngạo xuống, buông tâm thiếu nữ ra, nàng muốn mình biến thành nữ nhân chân chính.

Như thế nàng cho dù tự sát cũng biết được tư vị của nữ nhân.

Nhìn qua làn da của nữ Tế Ti đỏ hồng, Lăng Tiếu nhịn không được ôm lấy hắn.

Nữ Tế Ti hơi nhắm mắt lại, đôi mi của nàng không ngừng rung động, có thể thấy được tâm tình của nàng hiện tại khẩn trương bao nhiêu.

Thời điểm Lăng Tiếu sắp không nhịn được lao tới, đột phá thân hình dừng lại, nhẹ nhàng đẩy nữ Tế Ti ra.

Trong nội tâm nữ Tế Ti tê rần, nàng không rõ Lăng Tiếu vì sao không muốn nàng.

- Ta đã sớm tìm được phương pháp giải trừ Tình Cổ, ngươi hảo hảo quý trọng thời gian hai năm còn lại của mình đi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, cũng đi ra khỏi phòng.

Nữ Tế Ti nhìn qua Lăng Tiếu rời đi, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện ra nét phức tạp.

...

Rời phòng, Lăng Tiếu đi vào trong gian phòng khác.

Tâm tình được điều chỉnh tốt của hắn bị nữ Tế Ti cho đảo loạn, hắn hiện tại không thể chờ được điều tức lại..

Cũng không qua bao lâu, Lăng Tiếu tỉnh lại, lấy dược đỉnh đen bóng trong không gian giới ra, hiện ra trước mắt của hắn, sau đó Lăng Tiếu lấy ra không ít tam giai linh thảo

Những linh thảo này là linh thảo phụ trợ luyện chế đan dược luyện tạng.

Lăng Tiếu đánh ra thủ ấn, một gốc linh dược được hắn ném vào trong dược đỉnh, đề luyện ra tinh hoa, căn bản không cần Lăng Tiếu giam cầm, dược

đỉnh đen bóng giữ tinh hoa lại, không cho dược lực mất đi.

Luyện chế Tứ phẩm đan dược cần tam giai linh thảo phụ trợ, hơn nữa số lượng rất nhiều, tiêu hao linh lực khổng lồ, Lăng Tiếu cũng khó chịu nổi.

Lần này Lăng Tiếu chuẩn bị đầy đủ, mỗi khi linh lực kiệt lực thì hắn ăn vài viên đan dược.

Hôm nay Lăng Tiếu đã có thể đánh ra bốn mươi tám ảnh thủ, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta líu lưỡi.

Sau khi trải qua một giờ, gần một trăm gốc linh dược từ nhất giai tới tam giai bị ném vào trong dược đỉnh.

Không qua bao lâu, ngay cả vài tứ giai linh thảo chủ tài cũng ném vào.

Lăng Tiếu có chút buông lỏng một hơi nói ra:

- May mắn, chỉ tổn thất hai ba gốc linh thảo.

Đúng vào lúc này trong tay của hắn cầm một viên thú đan tứ giai thủy thuộc tính, hắn ném nó vào trong dược đỉnh.

Thành bại phải xem kết quả lần này.

Luyện chế Tứ phẩm đan dược nhất định phải có tứ giai thú đan, mà Lăng Tiếu ném vào trong dược đỉnh luyện tứ giai đan dược, ẩn chứa năng lượng gấp mấy chục lần tam giai thú đan, tinh hoa trong đó cũng nhiều hơn.

Hôm nay tinh thần lực của Lăng Tiếu xưa đâu bằng nay, tinh thần lực hoá lỏng làm cho tinh thần lực của hắn tăng vọt, cho nên tinh thần lực phân hoá ra mấy chục đạo phân giải tinh hoa của thú đan, Si Mị lam hỏa diễm trong

tay có ưu thế nhiệt độ cao, hai bút cùng vẽ nên không bao lâu thú đan bị Lăng Tiếu luyện hóa.

Nhưng mà tinh thần lực của Lăng Tiếu lúc này đang ở trạng thái kiệt lực.

Tinh thần lực lập tức xuất hiện ngắt quãng, những linh lực phân giải ra từ từ phân giải, Lăng Tiếu khẩn trương, may mắn trong dược đỉnh có công hiệu bảo trì tinh hoa.

Nếu đổi thành dược đỉnh bình thường, chỉ sợ Lăng Tiếu đã thất bại từ lâu rồi.

Lăng Tiếu buông lỏng một hơi, lập tức nuốt mấy viên dan dược khôi phục trạng thái.

Kế tiếp chính là mấu chốt nhất, cũng là trình tự khó khăn nhất.

Lăng Tiếu điều động toàn bộ linh lực trong người, kể cả Tiên Thiên Âm Phong Châu, Si Mị Lam Hỏa Châu hai dị vật không ngừng quán chú vào trong dược đỉnh.

Lúc này Lăng Tiếu đã đạt tới trạng thái đỉnh phong của mình, sắc mặt của hắn nghiêm trọng, hai tay không ngừng kết ấn.

- Cho ta ngưng!

XÍU...UU!!

Toàn bộ linh lực quán chú vào trong dược đỉnh, không khí chung quanh sinh ra ma sát với không khí.

Phanh!

Toàn bộ linh lực đưa vào trong dược đỉnh và nổ tung.

- Không được, linh khí còn chưa đủ!

Lăng Tiếu cưỡng chế huyết dịch trong người, nhìn qua đan dược mới ngưng tụ một nửa thì khẩn trương.

- Liều!

Lập tức thất bại, Lăng Tiếu thập phần không cam lòng.

Vì vậy lại điều động linh lực còn sót lại, càng lênh chi hai dị châu tỏng thức hải quán chú năng lượng vào.

- Ngưng ah!

Phanh!

Hai tiếng nổ liên tục vang lên trong phòng nữ Tế Ti, trong nội tâm nàng xiết chặt, lập tức đi ra khỏi phòng.

Những hộ vệ trong đình viện nữ Tế Ti lập tức chạy tới, bọn họ sợ nữ Tế Ti cùng phụ mã sinh ra vấn đề.

Đồng thời vài hộ pháp từ các hướng khác nhau bay tới.

- Nữ Tế Ti điện hạ không có sao chứ?

Một gã hộ pháp nhìn thấy nữ Tế Ti sau đó hỏi.

- Ta không sao, các ngươi đều lui ra đi!

Nữ Tế Ti phất phất tay nói ra, sau đó đi vào gian phòng của Lăng Tiếu.

Vừa tiến vào trong phòng nàng đã ngửi được mùi đan dược nồng đậm.

- Phụ mã ngươi không sao chớ?

Nữ Tế Ti không rãnh chú ý tới, lập tức nhìn qua Lăng Tiếu hỏi.

Giờ phút này Lăng Tiếu bị chấn lui mấy bước, thần sắc thập phần tái nhợt khó coi, nhưng mà trên mặt ý cười nồng đậm.

- Ta không sao!

Lăng Tiếu bất chấp ăn đan dược vào, lập tức đi tới dược đỉnh không chút hư hao kia, mang một viên đan dược óng ánh cầm vào trong tay

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 394 - Tình Cổ Đáng Sợ

- Ha ha, rốt cục thành công, tuy tỷ lệ kém một chút nhưng mà vẫn đầy đủ!

Lăng Tiếu nhìn qua đan dược trong tay nói một câu, sau đó cất dược đỉnh vào.

Nữ Tế Ti hoàn thành không nghĩ tới Lăng Tiếu lại là một tên Luyện dược sư.

Tuy Lăng Tiếu ngây ngốc ở đây ba tháng, thế nhưng mà nữ Tế Ti chưa từng hạn chế tự do của hắn, tùy ý cho hắn làm gì đó.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không ra khỏi đình viện, thường xuyên tới gian phòng của mình, nàng cho rằng hắn tìm tòi cái gì đó, thế nhưng mà vừa nghĩ tới hắn là phu quân của mình cho nên không có rình coi.

Cho nên nàng cũng không biết Lăng Tiếu lại luyện đan ở đây.

- Chẳng lẽ đan dược trong tay của hắn có thể giải Tình Cổ?

Trong ánh mắt nữ Tế Ti phục tạp nhìn qua Lăng Tiếu và nghĩ thầm.

Chẳng biết tại sao, giờ khắc này nàng đột nhiên không muốn Lăng Tiếu có thể khu trừ Tình Cổ, hắn đã biết bí mật của nàng, mà nàng đã mở lòng với hắn, nội tâm đã tiếp nhận Lăng Tiếu là phu quân của nàng.

Vốn Lăng Tiếu vẫn không xem nàng là thê tử, nếu để cho hắn khu trừ Tình Cổ, Lăng Tiếu càng không cần cố kỵ, hắn nhất định sẽ rời khỏi nàng.

Trong lúc nhất thời tâm của nàng rất loạn!

Kỳ thật nàng quên gia gia của nàng Đại Tế Ti dễ dàng cho Lăng Tiếu rời đi sao?

Nữ Tế Ti thấy Lăng Tiếu đang ngồi, vì vậy lặng yên rời phòng, thuận tiện kéo cửa lại.

Nữ Tế Ti vừa quay người lại, đột nhiên phát hiện sau lưng có người.

- Gia... Gia gia!

Nữ Tế Ti có chút hoảng sợ nói.

- Nha đầu ngốc, tới đây, chúng ta hảo hảo nói chuyện!

Người tới chính là gia gia của nữ Tế Ti, Đại Tế Ti.

Nữ Tế Ti nhu thuận gật đầu, sau đó tiến lên vịn Đại Tế Ti đi vào đình viện không xa.

- Ngươi cùng phụ mã còn chưa động phòng sao?

Đại Tế Ti ngồi trên ghế đá hỏi thăm.

Nữ Tế Ti hơi đỏ mặt, không dám giấu diếm, ngoan ngoãn gật đầu.

- Ngươi đứa nhỏ này quá thiện lương mà!

Đại Tế Ti khẽ thở dài nói.

- Trong lòng của hắn còn có quải niệm, hắn tình nguyện chịu thống khổ phệ tâm cũng không chạm vào ta, hắn cảm thấy với hắn, với ta, còn có người trong lòng của hắn là công bằng.

Nữ Tế Ti nói.

- Tiểu tử này tâm tính cũng không phải sai!

Đại Tế Ti nói thầm một câu, nói tiếp:

- Chắc hẳn ngươi cũng không có thúc dục Tình Cổ a?

- Ta...

Nữ Tế Ti không biết nên trả lời thế nào, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

- Nếu như ngươi thúc dục Tình Cổ động phòng với hắn, hắn cả đời cũng là phụ mã của ngươi.

Đại Tế Ti nói ra.

- Thế nhưng mà, gia gia, ta thực không muốn tổn thương hắn, hắn là người vô tội, không cần dùng tính mạng bồi người đoản mệnh như ta, chuyện này không công bằng với hắn.

Nữ Tế Ti lắc lắc đầu nói.

- Nhân duyên của các ngươi là trời định, hắn có thể ở cùng ngươi hai năm là vinh hạnh của hắn.

Đại Tế Ti hừ nhẹ nói.

Nghe lời này nữ Tế Ti trầm mặc xuống.

Đại Tế Ti không dây dưa nữa, mà là nói sang chuyện khác

- Vừa rồi tiểu tử kia làm gì bên trong, tại sao có động tĩnh lớn như vậy?

- Hắn... Hắn hình như luyện đan!

Nữ Tế Ti đáp.

- Luyện đan? Tiểu tử kia là Luyện Đan Sư? Nhất phẩm hay là nhị phẩm?

Đại Tế Ti hơi có chút kinh ngạc nói.

- Có lẽ cũng không phải!

Nữ Tế Ti lắc lắc đầu nói.

Nàng vừa định nói tiếp, Đại Tế Ti cười nói trước:

- Cũng đúng, tiểu tử kia chỉ hai mươi tuổi thôi, có thể có là Linh Sư trung giai đã sớm như không tầm thường, làm sao có thể là nhất phẩm luyện dược sư!

- Không... Gia gia, hắn... Hắn có thể là Tam phẩm Luyện dược sư, thậm chí cũng có khả năng là Tứ phẩm!

Nữ Tế Ti lập tức nói uốn nắn.

- Tam phẩm Luyện dược sư? Điều này sao có thể!

Đại Tế Ti nghe lời này lập tức đứng lên.

- Tuyệt đối đúng vậy, dược lực đó không thể nào là nhị phẩm đan dược được, cho dù là Tam phẩm đan dược bình thường cũng không có dược lực lớn như thế.

Nữ Tế Ti khẳng định nói.

Nữ Tế Ti nói ra lời này, thần sắc Đại Tế Ti trở nên động dung.

Nếu như Lăng Tiếu hiện tại đã là Tam phẩm hoặc Tứ phẩm Luyện dược sư, vậy quá yêu nghiệt.

- Chẳng lẽ là đệ tử chỗ kia?

Thần sắc Đại Tế Ti ngưng trọng nói thầm.

- Gia gia, ngươi như thế nào?

Nữ Tế Ti hỏi.

Đại Tế Ti khẽ động, nói:

- Gia gia không có việc gì, đúng rồi, ngươi biết hắn luyện chế đan dược gì sao?.

- Không biết!

Nữ Tế Ti ứng một câu, lại nói:

- Nhưng mà, lúc trước hắn nói tìm được cách khắc chế Tình Cổ rồi, ta nghĩ

hắn luyện chế đan dược này.

- Hừ, Tình Cổ dễ khắc chế như vậy, Cổ Tế tộc của chúng ta sớm tuyệt chủng rồi.

Đại Tế Ti nói.

Tế Tự nhẹ nhàng gật gật đầu nhận đồng ý của gia gia nàng.

Tình Cổ chính là bí pháp thần kỳ của Cổ Tế tộc, chỉ có nhân tài huyết thống cao của Cổ Tế tộc mới vận dụng được.

Tình Cổ được xưng là Âm Dương cổ, đây là sâu độc do tộc nhân Cổ Tế tộc dùng máu huyết nuôi nấng; nếu như là nữ tử nuôi nấng sâu độc chính là công cổ làm chính, hùng cổ làm phụ; nếu là nam nhân nuôi nấng sâu độc là dùng hùng cổ làm chính, công cổ làm phụ, bất luận là con nào cũng phải nghe lệnh của chủ cổ.

Nữ Tế Ti nuôi nấng Tình Cổ lấy công cổ làm chính, mà hùng cổ của Lăng Tiếu làm phụ, chỉ cần Lăng Tiếu trong lòng nghĩ tới người phái khác, hắn liền bị cổ cắn, thống khổ sống không bằng chết.

Điểm này Lăng Tiếu đã thấm sâu, đã hiểu rõ.

Nhưng mà hắn cũng không biết Tình Cổ còn có điểm trí mạng.

Nếu như độc chủ bảo phụ cổ cắn trả, người bị trúng cổ sẽ bị tra tấn sống không bằng chết.

Cũng nói đúng là nữ Tế Ti hoàn toàn có thể lợi dụng Tình Cổ làm cho Lăng Tiếu bị thống khổ phệ tim, đau đớn còn gấp mười lần bình thường dù cho dù hắn không nghĩ tới nữ nhân khác cũng thế, đồng thời còn có thể thúc đẩy

Lăng Tiếu quan hệ tình dục, sai khiến lý trí của hắn.

Đến lúc đó nữ Tế Ti muốn động phòng với Lăng Tiếu quá dễ dàng.

Đến lúc đó Lăng Tiếu sẽ triệt quên đi tất cả nữ nhân của hắn, chỉ biết hoàn toàn chung tình khờ dại với nữ Tế Ti và không có nhị tâm, hơn nữa nữ Tế Ti một ngày nào đó chết đi, Lăng Tiếu cũng sẽ theo gót nữ Tế Ti.

Độc chủ chết, phụ cổ vong!

Điểm này mới là điểm đáng sợ chính thức của Tình Cổ, cũng có tác dụng thần kỳ.

Tộc nhân Cổ Tế tộc lợi dụng Tình Cổ kéo dài trung thành của phu thê với nhau.

Cổ Tế tộc đã từng dùng biện pháp này khống chế không ít cường giả, thành tộc nhân của bọn họ.

Khi đó Cổ Tế tộc vô cùng mạnh mẽ, nếu không phải sau này đắc tội một thế lực lớn, thiếu chút nữa bị diệt tộc, thế cho nên tới bây giờ vẫn trốn ở góc xó này không dám ra ngoài.

Cho nên Lăng Tiếu có thể nữ Tế Ti thúc dục Tình Cổ, biến thành phụ mã triệt để của nữ Tế Ti, đồng thời khi nữ Tế Ti bịThiên Cổ chi thể bộc phát bỏ mình thì hắn cũng chôn cùng.

- Đúng rồi, nếu tiểu tử này là Luyện dược sư, ngươi càng không thể thả hắn đi, nha đầu, chờ hắn đi ra, cho dù như thế nào cũng phải dùng Tình Cổ khống chế hắn biết không?

Đại Tế Ti nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 395 - Luyện Tạng Đại Thành

- Cho dù khống chế hắn thì được cái gì, cũng chỉ có hai năm mà thôi.

Nữ Tế Ti đáp, sau đó nàng khẩn cầu gia gia của mình.

- Gia gia, nếu không ngươi giúp hắn trừ Tình Cổ đi.

- Nha đầu, ngươi ngốc à? Đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng!

Đại Tế Ti lớn tiếng kêu lên.

Nữ Tế Ti nặng nề quỳ trên mặt đất, nói:

- Gia gia, ta biết rõ ngươi từ nhỏ đến lớn vẫn yêu thương ta, nhưng mà ta van cầu ngươi thả hắn ra, ta không muốn nhìn hắn chôn cùng với ta, hắn là người vô tội.

Vì nguyên nhân gì thì nữ Tế Ti quyết định khẩn cầu gia gia của nàng giải trừ Tình Cổ cho Lăng Tiếu đây?

Một phần là nữ Tế Ti thiên tính thiện lương ra, còn nguyên nhân trọng yếu khác chính là Lăng Tiếu trước kia có thể động phòng với nữ Tế Ti, nhưng mà hắn lại không muốn nữ Tế Ti.

Nếu như Lăng Tiếu lúc ấy không khống chế được dục vọng của mình, động phòng với nữ Tế Ti, như vậy Tình Cổ trong người Lăng Tiếu sẽ sinh ra tác dụng, làm cho hắn quên đi nữ nhân trước kia, chỉ biết toàn tâm toàn ý yêu nữ Tế Ti.

Nếu là như vậy, nữ Tế Ti cũng có ý định cho Lăng Tiếu sống qua hai năm này cũng là nhân từ với Lăng Tiếu.

May mắn Lăng Tiếu cũng không có bị nữ Tế Ti mê hoặc, điều này giúp cho hắn tránh được một kiếp.

Cùng lúc đó nữ Tế Ti cũng cho rằng Lăng Tiếu có lòng trung thành với nữ nhân kia, cho nên nàng mới động lòng trắc ẩn, cầu gia gia của nàng giúp Lăng Tiếu trừ Tình Cổ.

- Nha đầu, ngươi làm gì mà cầu tình thay tiểu tử này vậy?

Đại Tế Ti yêu thương nữ Tế Ti rất nhiều, nữ Tế Ti cũng vẫn hiếu thuận với hắn, từ nhỏ nàng không có cãi lời của hắn.

Hiện tại rõ ràng vì một phụ mã hữu danh vô thực mà cầu hắn, hắn cảm thấy khó chịu trong lòng, đồng thời cũng hiểu được cháu gái của mình quá thiện lương.

- Gia gia, ngươi xem như một việc thiện giúp tiểu Vận ngày sau được lên thiên đường đi, giúp hắn trừ Tình Cổ, cho hắn rời khỏi thành Cổ Tế, hắn là người vô tội.

Nữ Tế Ti cầu khẩn.

- Ai!

Đại Tế Ti nặng nề thở dài một hơi, nâng nữ Tế Ti dậy, nói:

- Nha đầu trước nghe gia gia nói.

Nữ Tế Ti đứng lên xong, Đại Tế Ti lại nói:

- Ngươi cũng biết nếu như gia gia khu trừ Tình Cổ, gia gia nhất định phải hao tổn một phần ba máu huyết mới được, đến lúc đó sợ rằng gia gia phỉa đi gặp thần minh trước ngươi rồi.

- Ah, cái này... Vậy phải làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, nữ Tế Ti thần sắc tái nhợt.

Tuy nàng muốn thay Lăng Tiếu khu trừ Tình Cổ, nhưng gia gia với nàng mà nói quá trọng yếu, tự nhiên không muốn gia gia vì chuyện của nàng và Lăng Tiếu chết đi, gia gia mới là người thân nhất trên đời của nàng.

Đại Tế Ti thương tiếc vỗ bàn tay nữ Tế Ti, nói:

- Nha đầu, đây là số mệnh của hắn, có lẽ hắn chính là chân mệnh thiên tử mà Huyền Cơ Tử từng nói tới, ta nghĩ hắn sẽ mang cho ngươi và Cổ Tế tộc kinh hỉ đấy.

- Hắn thật sự như vậy?

Nữ Tế Ti sững sờ hỏi.

- Không có...

Đại Tế Ti còn có một chữ "Sai" chưa nói, bỗng nhiên đôi mắt co rút nhìn qua một phương.

Nữ Tế Ti phát giác được dị trạng của Đại Tế Ti, đưa mắt nhìn qua, ánh mắt ngốc trệ.

Chỉ thấy trong gian phòng luyện đan của Lăng Tiếu có cường quang chói mắt, lộ ra vẻ thối nát.

Cùng lúc đó linh lực kim thuộc tính không ngừng chui vào trong gian phòng của Lăng Tiếu.

- Cái này... Cái này là chuyện gì vậy, tiểu tử kia đang làm gì ở bên trong?

Đại Tế Ti khó hiểu nói.

- Chẳng lẽ hắn thực sự khu trừ Tình Cổ?

Nữ Tế Ti ngạc nhiên nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này toàn bộ hộ pháp và hộ vệ chung quanh cũng phát giác dị trạng này.

Vốn định chạy đi tìm tòi cái gì, thế nhưng mà cảm nhận được khí tức của Đại Tế Ti thì đứng nguyên tại chỗ.

...

Trong phòng, Lăng Tiếu vẫn không biết dị trạng của hắn.

Vừa rồi hắn ăn Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan và vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết, đồng thời còn lợi dụng linh khí hủy nội tạng.

Tạng phủ bị hủy thì sinh cơ của Lăng Tiếu cũng tuyệt.

Đồng thời Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan của hắn phát sinh tác dụng, bắt đầu trùng tạo tạng phủ của Lăng Tiếu.

Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan không hổ là Tứ phẩm đan dược, đồng thời cũng là nhắm vào Kim Cương Ngũ Biến Quyết mà tạo ra, dược lực thập phần đầy đủ.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết tự hành hấp thu dược lực, liền bắt đầu ngưng tụ tái tạo nội tạng của Lăng Tiếu.

Không bao lâu nội tạng của Lăng Tiếu khôi phục sinh cơ như trước.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn đánh giá thấp công hiệu của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, sau khi tái tạo tạng phủ, còn tiếp tục hấp thu kim thuộc tính ở bên ngoài gia trì thân thể, rèn luyện làn da, kinh mạch và tạng phủ của hắn một lần.

Lăng Tiếu sở tu ba đại huyền công dùng Tam Phân Quy Nguyên Khí làm chủ, Kim Cương Ngũ Biến Quyết làm phụ, Ẩn Mộc Quyết không cần tu hành nữa.

Hắn vốn tưởng rằng Tam Phân Quy Nguyên Khí là huyền công mạnh nhất, nhưng bây giờ Kim Cương Ngũ Biến Quyết bày ra sự cường đại, làm cho hắn có nhận thức mới về Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Hắn hiện tại hoàn thành có thể khẳng định Kim Cương Ngũ Biến Quyết tuyệt đối không chỉ là công pháp luyện ngoại công phòng ngự đơn thuần, có lẽ đây mới l huyền công không thua gì Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Linh khí kim thuộc tính không ngừng cải tạo thân thể của Lăng Tiếu, Kim Cương Ngũ Biến Quyết vận chuyển cực nhanh, linh lực lại không ngừng khơi thông kinh mạch của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái thư thái, loại cảm giác này vô cùng mỹ diệu, hắn biến thân thể của mình như kim cương, cho dù công kích cường đại cũng khí làm hắn bị thương.

Lăng Tiếu cũng không biết khí tức quanh người của hắn so với lúc trước còn mạnh hơn rất nhiều lần, một khí chất tôn quý hiện ra.

Nếu như giờ phút này có võ giả yếu hơn Lăng Tiếu ở đây, chỉ sợ người này sẽ bị khí tức của hắn dọa không đứng lên được, mà hắn cũng có thể sinh ra ảnh hưởng tâm thần với cường giả cùng giai.

Đây cũng là năng lực thần kỳ của Kim Cương Ngũ Biến Quyết mang lại.

Khi linh khí lớn tụ tập, tạng phủ của Lăng Tiếu khôi phục như ban đầu, hơn nữa so với trước kia còn hoàn mỹ hơn nhiều lắm.

Thông qua trọng sinh tạng phủ lần này, thân thể của hắn càng có thêm sức sống, trong lúc vô hình gia tăng năm mươi năm thọ nguyên của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nội thị tình huống trong cơ thể, chỉ thấy kinh mạch biến thành vàng óng, giống như dây xích do kim loại làm thành, nhìn qua cứng cỏi phi phàm; nội tạng cũng có màu vàng óng, lộ ra khí chất tôn quý và sinh cơ bàng bạc.

Không chỉ có như thế, hấp thu linh lực kim thuộc tính vừa rồi hắn từ Linh Sư trung giai tăng lên nhiều, tùy thời cũng có thể đạt tới Linh Sư trung giai đỉnh phong, Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng có lợi, ba trăm sáu mươi lăm chỗ huyệt khiếu chỉ còn mười chỗ chưa đầy, đến hắn cũng tu luyện khuếch trương huyệt cảnh thành công, có thể tiến vào tầng thứ tư "Cố linh".

Lăng Tiếu không nghĩ ăn đan dược lần này có lợi như vậy, lúc này kinh hỉ kêu lên.

- Tốt... Quá tốt, dùng phòng ngự của ta hiện giờ cho dù là cao thủ Vương giai công kích có thể gánh vách được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 396 - Phụ Mã, Ta Sẽ Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi. (1)

Lúc trước đạt được Kim Cương Ngũ Biến Quyết, Lăng Tiếu cho rằng tu luyện mỗi biến sẽ gia tăng một tầng phòng ngự, nhưng bây giờ nhìn thấy đã biết không đơn giản như thế.

Xem ra sau khi tu luyện mỗi biến thành công, năng lực phòng ngự điệp gia.

Lăng Tiếu tưởng tượng, nếu như mình tu luyện tới ngũ biến đại thành chắc có thể ngăn cản linh khí công kích.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng dứt bỏ suy nghĩ này.

- Đúng rồi, thử xem có bài trừ Tình Cổ hay chưa!

Lăng Tiếu thu hồi hưng phấn, lập tức quay về sự thật, lúc này trong lòng nghĩ tới nữ nhân của mình là Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi...

- Ha ha, thật không có chuyện gì... Thật không có chuyện gì, ta rốt cục có thể tự do rồi.

Lăng Tiếu đại hỉ kêu lên.

Ba tháng, rốt cục hắn cũng thoát khỏi vận mệnh trói buộc, hắn làm sao có thể không vui chứ.

- Tiểu tử chớ đắc ý, cho dù ngươi khu trừ Tình Cổ, ngươi cũng không thể rời khỏi đây, bằng không...

Đại Tế Ti đẩy cửa đi vào nói một câu.

Nữ Tế Ti cũng đi theo sau lưng, nàng nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Kỳ thật ngay vừa rồi nàng cảm nhận được Tình Cổ trong người có khác thường, cho nên nàng đã biết rõ Lăng Tiếu đã trừ Tình Cổ thành công.

Không nghĩ tới một người không dựa vào thực lực lại có thể khu trừ Tình Cổ, bây giờ Lăng Tiếu đã khu trừ Tình Cổ, chuyện này làm nàng đăm chiêu.

Trong lòng Đại Tế Ti không có suy nghĩ như thế.

Hắn vốn tưởng rằng trừ bọn tộc nhân Cổ Tế tộc ra, người khác tuyệt đối không có biện pháp khu trừ Tình Cổ, đây là chuyện trong sử ký của Cổ Tế tộc, đương nhiên trừ vài vạn năm trước có một trường hợp ngoài ý muốn.

Xem ra trong tối tăm có định số, hắn nghĩ tới người trẻ tuổi này chắc là nguyên nhân hưng thịnh của Cổ Tế tộc.

Lăng Tiếu được nhìn thấy thực lực siêu cường của Đại Tế Ti, tự nhiên không dám ngạnh kháng với Đại Tế Ti, bằng không chết là hắn.

- Bái kiến Đại Tế Ti!

Lăng Tiếu cung kính thi lễ.

Đại Tế Ti không nghĩ tới Lăng Tiếu co được dãn được, bị hắn uy hiếp như thế vẫn nhịn được, trong nội tâm nói thầm.

- Kẻ này thật không tầm thường!

- Tuy ngươi bây giờ đã khu trừ Tình Cổ, nhưng mà ngươi vẫn là phụ mã cháu gái của ta, ngươi phải gọi ta là gia gia như nàng.

Đại Tế Ti chậm rãi chuyển biến thái độ.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Gia gia!

Đại Tế Ti thoả mãn cười nói:

- Ân, không tệ, nếu ngươi thừa nhận, hiện tại động phòng với tiểu Vận đi, từ nay về sau toàn tâm toàn ý chiếu cố tiểu Vận.

Trong miệng Đại Tế Ti nói tiểu Vận chính là chỉ nữ Tế Ti, nàng tên là Phượng Tiêm Vận, chuyện này Lăng Tiếu biết rõ.

- Chỉ cần Vận nhi đồng ý, ta tùy thời cũng có thể, nhưng mà... Ta sẽ không ở lại thành Cổ Tế, thỉnh gia gia thứ lỗi!

Lăng Tiếu đáp.

Nữ Tế Ti bên cạnh vừa mừng vừa lo.

Vui là thái độ Lăng Tiếu chuyển biến, lo sợ là hắn chịu lửa giận của gia gia nàng.

Đại Tế Ti híp mắt già lại, một đạo khí thế áp qua người phía Lăng Tiếu.

- Có gan ngươi lập lại lần nữa!

Thực lực của Đại Tế Ti vượt qua phạm trù nhận thức của Lăng Tiếu, cho dù Lăng Tiếu hôm nay có thực lực Linh Sư trung giai và tinh thần lực cường đại, vẫn không chịu nổi uy áp của Đại Tế Ti, cảm thấy hít thở không thông, giống như có ngọn núi áp lên người, làm cho hắn không có chút khả năng phản kháng nào cả.

- Đại... Đại Tế Ti... Ta... Ta có thể kéo dài tính mạng của Vận nhi!

Lăng Tiếu cắn nát bờ môi, gian nan nói.

Thiên Cổ chi thể từ xưa đến nay là tuyệt thể.

Bởi vì người của Cổ Tế tộc quanh năm nuôi sâu độc trong người, khiến cho huyết dịch tộc nhân xuất hiện dị biến, cho nên hậu đại của bọn họ sinh ra đã thân cận với sâu độc, đồng thời từ nồng độ huyết dịch cao hay thấp, năng lực khống chế và thân cận với sâu độc càng mạnh, hơn nữa năng lực tu luyện còn nhanh hơn người bình thường quá nhiều, đây chính là chỗ tốt của huyết mạch cao.

Huyết mạch nồng độ càng cao, tốc độ tu luyện cũng càng nhanh, mà đạt tới huyết mạch nồng độ trăm phần trăm được xưng là Thiên Cổ chi thể, tốc độ tu luyện có thể nói là biến thái.

Nhưng mà Thiên Cổ chi thể cực kỳ hiếm thấy, một ngàn năm thậm chí vạn năm đều khó gặp.

Nhưng mà mỗi một lần xuất hiện thể chất này, Cổ Tế tộc sẽ nghênh đón thời đại hưng thịnh.

Tuy Thiên Cổ chi thể cường đại biến thái, nhưng mà có điều hạn chế.

Bởi vì có hạn chế này cho nên tổ tiên của Cổ Tế tộc sáng chế ra Thiên Cổ

Thần Công phát huy chỗ thần kỳ và hạn chế nhược điểm, bằng không có võ giả có Thiên Cổ chi thể không sống qua hai mươi tuổi, sau khi võ giả này chết đi sẽ dị biến thành Cổ Vương gây họa nhân gian.

Cho nên võ giả có Thiên Cổ chi thể bình thường phải tu luyện Thiên Cổ Thần Công, nếu không phải giết trước khi đạt tới hai mươi tuổi, không để cho võ giả này biến thành Cổ Vương.

Bằng không cho dù là Thiên Tôn, thậm chí là Huyền Đế cũng khó mà hủy diệt nó, trừ phi cường giả đạt tới Thánh Giai mới có thể trừ bỏ nó. Đủ thấy Thiên Cổ chi thể đáng sợ.

Bởi vì Thiên Cổ Thần Công đã sớm thất truyền, mà nữ Tế Ti hết lần này tới lần khác là Thiên Cổ chi thể, cho nên nàng nhất định không trốn được kết cục hương tiêu ngọc vẫn.

Đại Tế Ti qua nhiều năm như thế chưa từng từ bỏ truy tra hạ lạc của Thiên Cổ Thần Công, tuy Thiên Cổ Thần Công cường đại, nhưng mà không phải người nào trong Cổ Tế tộc có thể tu luyện, cho dù luyện được cũng vô dụng.

Nhưng mà truy tra nhiều năm cũng không biết tungtichs Thiên Cổ Thần Công ở đâu.

Không có Thiên Cổ Thần Công, nữ Tế Ti kết cục có thể nghĩ.

Nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu lại nói có thể kéo dài tính mạng cho nữ Tế Ti.

Đại Tế Ti cho dù không tin, nhưng vì cháu gái vẫn bỏ uy áp lên người Lăng Tiếu, hỏi một câu:

- Ngươi thực sự có thể kéo dài tính mạng cho tiểu Vận?

Nữ Tế Ti bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn qua Lăng Tiếu, nhưng mà trong nội tâm nàng vẫn cho rằng Lăng Tiếu có thể làm được.

- Đương nhiên có thể!

Lăng Tiếu buông lỏng một hơi nói ra, trong nội tâm thầm hô:

- Cường giả Địa Hoàng giai quá đáng sợ!

Lăng Tiếu có thể cảm giác được nếu như Đại Tế Ti muốn mạng của hắn, chỉ cần một giây đồng hồ là làm được rồi.

- Vậy ngươi nói một chút xem, rốt cuộc là phương pháp gì có thể kéo dài tính mạng cho tiểu Vận?

Đại Tế Ti nhìn qua Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhìn qua Đai Tế Ti, ánh mắt lại nhìn nữ Tế Ti mới nói:

- Tuy ta không có biện pháp sửa đổi Thiên Cổ chi thể, nhưng mà có thể ngăn cản bộc phát lùi lại một năm.

- Chỉ có một năm, xem như chẳng có rồi!

Đại Tế Ti nhíu mày khó chịu nói ra.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ nói mười năm hai mươi năm, ai biết chỉ được một năm, quá ít.

Nữ Tế Ti cười nhạt nói:

- Có thể kéo dài một năm là không tệ, tối thiểu ta còn ở bên cạnh gia gia thêm một năm.

Nhìn qua nữ Tế Ti tươi cười, trong nội tâm Lăng Tiếu tê rần.

Cho dù hắn không có động phòng với nữ Tế Ti, nhưng mà nàng trên danh nghĩa vẫn là "Thê tử" của hắn đấy, sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng chưa tới hai mươi tuổi đã chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 397 - Phụ Mã, Ta Sẽ Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi. (2)

- Nhiều một năm thì ta có thể có cơ hội tìm kiếm Thiên Cổ Thần Công, chỉ cần tìm được Thiên Cổ Thần Công thì Vận nhi có thể sống sót.

Lăng Tiếu nói yếu ớt.

Hắn cũng biết chân trời xa xăm mênh mông, phải tìm Thiên Cổ Thần Công không khác gì người mù mò đường trong đêm tối.

- Trước tiên nói xem ngươi có biện pháp gì giúp tiểu Vận sống thêm một năm!

Đại Tế Ti hỏi.

- Đan dược!

Lăng Tiếu khẳng định.

- Đan dược gì?"

- Ngũ phẩm tinh Duyên Nguyên Đan!

- Ngũ phẩm Duyên Nguyên Đan?

Đại Tế Ti cùng nữ Tế Ti nghi ngờ nói.

- Đúng vậy, Duyên Nguyên Đan có thể giúp bất luận kẻ nào sống thêm trăm năm, có biệu quả cố bản bồi nguyên, khởi tử hồi sinh, tuy nó không thể khắc

chế Thiên Cổ chi thể, nhưng lại có thể lợi dụng dược lực chống lại độc cổ, tuyệt đối có thể giúp Vận nhi tăng nhiều hơn một năm thọ nguyên!

Lăng Tiếu khẳng định nói.

Hắn nhớ tất cả đan phương trong Luyện Đan Quyết, trong đó có đan phương Duyên Nguyên Đan, đồng thời cũng có nói rõ đan dược này có công hiệu chống cự độc cổ, cho dù Thiên Cổ chi thể cũng có thể chống đỡ một hai, cho nên Lăng Tiếu mới trả lời khẳng định với Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti hỏi:

- Chẳng lẽ trên người của ngươi có Duyên Nguyên Đan?

Lăng Tiếu lắc đầu, tỏ vẻ không có.

Đại Tế Ti không vui nói.

- Ngươi dám gạt ta?"

- Tuy ta không có, nhưng mà hai năm sau ta có thể luyện chế Duyên Nguyên Đan!

Lăng Tiếu kiên định nói.

Hôm nay hắn đã là Tứ phẩm Luyện dược sư, dùng hai năm tấn giai Ngũ phẩm chi cảnh, tin tưởng không thành vấn đề.

- Ha ha, ngươi tiểu tử này, không ngờ khẩu xuất cuồng ngôn, ở tây bắc này theo ta được biết số lượng Ngũ phẩm Luyện dược sư chỉ nằm trong bàn tay mà thôi, ngươi cho rằng ta dễ gạt đúng không!

Đại Tế Ti cười to nói.

- Có tin hay không là tùy ngươi!

Lăng Tiếu chẳng muốn phí lời giải thích, hắn nhìn qua nữ Tế Ti nói:

- Vận nhi, Tình Cổ ta đã giải, ta còn là phụ mã nữa không?

Nữ Tế Ti còn chưa trả lời, Đại Tế Ti đã nói:

- Tiểu tử chẳng biết xấu hổ, bao nhiêu người muốn cướp làm phụ mã của thành Cổ Tế đấy, ngươi còn nói miễn cưỡng như vậy, tin ta giết ngươi ngay không?

Nữ Tế Ti vội vàng nói:

- Gia gia, thả hắn đi, nếu hắn đã tự hành khu trừ Tình Cổ, đây cũng là thiên ý, chúng ta cần gì phải khó xử hắn!

Nữ Tế Ti vừa nói, ánh mắt nhìn qua người Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ chỉ cảm thấy vô cùng thất lạc.

Nàng vốn tưởng rằng trước khi nhân sinh sắp hết, sẽ có trải nghiệm làm thê tử người ta, đáng tiếc trời muốn nàng cô độc mà chết.

- Ai, ngươi nha đầu kia, nếu thả hắn đi thì danh dự của ngươi sẽ bị hủy.

Đại Tế Ti không đành lòng nhìn qua nữ Tế Ti nói.

- Ngay cả mạng cũng không còn, danh dự cần làm gì chứ, không bằng để cho ta ở với gia gia nhiều hơn một ngày, coi như Vận nhi tận hiếu đạo với gia gia.

Nữ Tế Ti miễn cưỡng cười nói.

Lăng Tiếu nhìn qua nữ Tế Ti, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Nói như thế nào đây cũng là thê tử đầu tiên trải qua cưới hỏi chính thức, chẳng lẽ thực sự trơ mắt nhìn nàng chết đi sao?

- Bỏ đi bỏ đi, vậy do hắn đi thôi!

Đại Tế Ti sủng ái cháu gái có thừa, lúc này buông tha bắt buộc Lăng Tiếu, liền rời đi.

- Phụ mã, ta sẽ chuẩn bị nước cho ngươi, thân thể của ngươi quá dơ rồi, nên đi tắm rửa thôi, gia gia sẽ không làm khó ngươi.

Nữ Tế Ti dường như buông lỏng tâm tình, nhìn qua Lăng Tiếu cười nói, quay người rời đi.

Lăng Tiếu nhìn qua bóng lưng nữ Tế Ti rời đi, cảm giác bành trướng xuất hiện.

Lăng Tiếu yên lặng đứng ở đó hồi lâu, tâm đã thở dài, nói:

- Trời ghét hồng nhan ah! Ông trời vì sao ngươi nhẫn tâm như vậy?

Nữ Tế Ti vừa đi quay lại, Lăng Tiếu chuẩn bị nước tắm và quần áo cho hắn.

- Phụ mã, ta đã chuẩn bị nước và quần áo rồi!

Nữ Tế Ti đi đến bên người Lăng Tiếu ôn nhu nói.

Lăng Tiếu hít một hơ, tiến lên lên ôn nữ Tế Ti, cúi đầu hôn lên môi ngọc của nàng.

Thân thể Nữ Tế Ti khẽ run lên, cảm giác khác thường đánh úp.

Ngay sau đó nàng nhắm mắt lại, trở tay ôm lấy eo của Lăng Tiếu, động tình giãy dụa thân thể.

Sau khi thỏa thích mút lưỡi nữ Tế Ti, dục hỏa trong lòng Lăng Tiếu đã tăng lên, sau khi hôn thỏa thích người ngọc trong ngực, hắn bắt đầu xoa bóp bộ ngực nhô cao của nàng.

- Ah...

Nữ Tế Ti bị Lăng Tiếu sờ mó cấm khu, thân thể bắt đầu nhũn ra, trong miệng khó kìm rên rỉ, gương mặt kiều diễm đỏ hồng lên.

Nữ Tế Ti ngâm lên như ma chú, triệt để làm Lăng Tiếu mất đi lý trí, bàn tay lớn thô bạo xé lụa mỏng của nàng, thân thể hoàn mỹ mê người hiện ra.

Lăng Tiếu khô khốc nhìn qua người ngọc dáng người như ma quỷ trước mắt, dục vọng trong lòng sôi trào.

Nữ Tế Ti ngượng ngùng nói khẽ:

- Phụ mã muốn ta!

Lăng Tiếu không chần chờ nữa, linh khí trong người chấn động, quần áo toàn thân nát tan.

Sau một khắc, ôm thân thể trơn bóng như ngọc, hai thân thể kết hợp với nhau.

Ah!

Một tiếng kêu thảm thiết khó xử vang lên, vạch phá bầu trời.

Lăng Tiếu giống như dã thú mất đi lý trí, căn bản không để ý người ngọc trong ngực đau đớn, càng không ngừng công kích u cốc nằm ẩn nấp trong bụi cỏ thần bí.

Nữ Tế Ti ôm chặt lấy thân thể Lăng Tiếu, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy ra, trong lòng nghĩ thầm:

- Ta đã là nữ nhân, không còn là thiếu nữ.

- Ah... A...

Từng tiếng kêu đau đớn và sung sướng hòa lẫn vào nhau.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, sau một tiếng rít dài thì trong phòng im lặng.

Trong phòng, trong thùng nước tắm rửa, hai người trần trụi ôm nhau.

Nữ Tế Ti từ thiếu nữ thoát biến thành nữ nhân, thân thể càng kiều diễm ướt át, hơn nữa càng thêm có thần vận mê người.

Lăng Tiếu nhẹ vỗ về nữ Tế Ti, nói:

- Hối hận không?

Nữ Tế Ti vúi đầu vào ngực Lăng Tiếu, nói:

- Ngươi là phụ mã của ta, ta là thê tử của ngươi, có gì mà hối hận?

- Nếu không ngươi đi theo ta nhé? Cho dù là đi khắp chân trời góc biển, ta sẽ tìm được Thiên Cổ Thần Công cho ngươi.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng hỏi.

- Không... Ta muốn ở lại hầu hạ bên người gia gia, huống hồ... Huống hồ, cho dù ta chết đi, ta vẫn muốn sinh hài tử với ngươi, sau khi ta chết làm thì nó sẽ ở lại bên cạnh gia gia, không cho gia gia quá cô đơn, ngươi có thể đáp ứng ta không?

Nữ Tế Ti đã tán thành Lăng Tiếu, đã toàn tâm toàn ý xem hắn như trượng phu của nàng.

Lăng Tiếu do dự thoáng một chút, nói:

- Có thể, nhưng ta trong một năm này nhất định sẽ luyện ra Duyên Nguyên Đan, tin tưởng ta.

- Đương nhiên tin tưởng ngươi, từ xưa đến nay người có thể tự khu trừ Tình Cổ chỉ có hai người, mà ngươi là người thứ hai, ta cũng tin tưởng ngươi sẽ làm được, nhưng mà ta không hy vọng quá miễn cưỡng ngươi.

Nữ Tế Ti đáp.

- Ân, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ ngươi, bây giờ còn chút thời gian, chúng ta nên tranh thủ tạo người đi.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu một cái, sau đó tiểu đệ của hắn đi vào khe hẹp.

Ôi!

Khe suốt của nữ Tế Ti bị lấp đầy, trên gương mặt hiện ra thần sắc thỏa mãn, trong miệng không kìm được âm thanh rên rỉ.

Trong phòng lại vang lên âm thanh khiến máu huyết người ta sôi trào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 398 - Rời Khỏi Thành Cổ Tế. (1)

Liên tiếp mấy ngày, Lăng Tiếu cùng nữ Tế Ti không ra khỏi phòng, ngày đêm kiên trì kế hoạch tạo người.

Một ngày này, hai người rốt cục đi ra khỏi cửa phòng.

Nữ Tế Ti trải qua qua ăn mặc chỉnh lý xong, hiển thị rõ phong tình kiều diễm của thiếu phụ, giống như u lan, vô cùng mê người.

Lăng Tiếu cũng nhìn qua bộ dáng lôi thôi, gương mặt gầy mang theo nét kiên nghị, trên người mặc áo choàng viền vàng, thoạt nhìn cực kỳ tôn quý, càng như càng giống quý tộc vương công, khiến người ta khâm phục.

Hai người cùng nắm tay nhau ra khỏi tiểu viện, vài tên hộ pháp từ chỗ ẩn thân lướt ra, cung kính nhìn qua hai người.

- Bái kiến nữ Tế Ti điện hạ, bái kiến phụ mã.

Hai người có chút gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Nữ Tế Ti nhẹ nhàng nói:

- Tiến điện đi!

Vài tên hộ pháp đồng thời ứng một tiếng, sau đó mang theo hành cung bay lên cao.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm than sảng khoái.

- Loại cảm giác cao cao tại thượng này thật tốt, nếu bên người nhiều hơn mấy mỹ nữ, còn sống có yêu cầu gì nữa chứ?

Nữ Tế Ti cầm mâm trái cây chứa bồ dào ngàn năm đưa tới trước miệng Lăng Tiếu, nói:

- Phụ mã mời!

Lăng Tiếu mỉm cười, ôm vòng eo nhỏ nhắn của nữ Tế Ti, mở miệng cho nữ Tế Ti đưa trái cây vào miệng hắn.

Đôi mắt dễ thương của Nữ Tế Ti có ẩn tình, tươi cười rạng rỡ, hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau, hành cung di động bay tới trước cung điện hùng vĩ.

Cơ hồ tất cả hộ vệ nhìn thấy hành cung này lập tức quỳ xuống.

Nữ Tế Ti mang theo Lăng Tiếu đi thẳng vào điện, đi vào chỗ tĩnh tu của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti nhìn thấy hai ngươi đi tới cũng không ngạc nhiên, giống như đã sớm biết.

- Tiểu tử ngươi xác định muốn rời khỏi sao?

Đại Tế Ti không nhìn hai người, mở miệng nói.

Lăng Tiếu tiến lên thi lễ, nói:

- Dạ gia gia, Tiếu nhi rời khỏi tông môn đã lâu, phải quay về bẩm báo.

- Tử Thiên Tông chỉ là tông môn bát phẩm, ta chỉ nghe nói Nam Cung tiểu nhi đạt tới Tứ phẩm Luyện dược sư, ngươi hôm nay đã đạt Tứ phẩm chi cảnh, vì sao còn ở trong tông môn nhỏ này, sau không ở lại bên người tiểu Vận, khi nàng còn sống cho nàng hạnh phúc.

Đại Tế Ti nói thẳng hỏi.

- Bởi vì cái gọi là một ngày là sư, chung thân là sư, Tử Thiên Tông chính là tông môn của Lăng Tiếu, không dám tùy ý thoát ly tông môn, bằng không ta chính là đồ bất trung bất nghĩa, hơn nữa sau khi trở về tông môn thông báo, ta sẽ ra ngoài xông xáo bốn phía, nhìn xem có cơ hội tìm được tin tức Thiên Cổ Thần Công hay không, mặc kệ hai năm có tin tức hay không, ta tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp kéo dài mạng của Vận nhi, Lăng Tiếu ta dám dùng máu thề với trời, dùng chứng nhận tên của ta!

Lăng Tiếu phi thường chân thành.

Dứt lời, cắn nát ngón tay cho máu chảy ra và đưa lên trời thề.

- Tốt, nếu ngươi có quyết tâm này, cũng không uổng tiểu Vận cầu tình cho ngươi, bằng không ta tuyệt đối sẽ cho ngươi nhận nổi khổ vạn cổ phệ tâm mà chết.

Đại Tế Ti gật đầu nói ra, sau đó nhìn qua nữ Tế Ti nói:

- Nha đầu ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có mấy lời muốn nói với hắn.

- Gia gia...

Nữ Tế Ti lo lắng nhìn qua gia gia của nàng, sợ sau khi mình rời đi, sợ hắn sẽ bất lợi cho Lăng Tiếu.

- Thật sự là con gái lớn không dùng được, ta muốn giết tiểu tử này quả thực dễ như trở bàn tay, làm gì che che lấp lấp chứ?

Đại Tế Ti khoát tay nói ra.

Nữ Tế Ti mặt đỏ lên, cũng lui ra khỏi phòng.

Nữ Tế Ti vừa mới đi ra ngoài, Đại Tế Ti giơ tay lên, một đạo hào quang ngăn cách bên ngoài.

Đại Tế Ti nhìn Lăng Tiếu nói:

- Nếu ngươi đã động phòng với tiểu Vận, đã là phụ mã chính thức của sthành Cổ Tế, thành Cổ Tế chúng ta từ trước tới nay tuân thủ một phu một thê, nếu để cho người khác biết rõ ngươi bên ngoài còn có nữ nhân khác, cho dù là ta cũng không có biện pháp bảo vệ ngươi, cho nên đi ra bên ngoài ngươi không nên tuyên dương thân phận của mình, bằng không ta tuyệt đối là người giết ngươi đầu tiên..

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp:

- Lăng Tiếu tuân mệnh.

Cho dù Đại Tế Ti không nói, Lăng Tiếu cũng không phải người nhiều chuyện, huống chi hắn cũng hiểu được quy củ cổ quái của Cổ Tế tộc, cho dù hắn không quan tâm mình, cũng không muốn nữ Tế Ti hổ thẹn vì hắn.

Đại Tế Ti tiếp tục nói:

- Lần này rời đi ngươi nhất định trong hai năm luyện chế Duyên Nguyên Đan cho tiểu Vận, cho dù làm cho nàng sống thêm một ngày, ngươi cũng muốn làm được, nếu tiểu Vận tán thành ngươi, ta cũng không phải làm khó

ngươi, nơi này có không ít linh thảo, tin tưởng ngươi sau này cần dùng đến, xem như tâm ý của gia gia.

Lăng Tiếu tiếp nhận không gian giới Đại Tế Ti ném tới, cũng không nhìn mà thu lại, cung kính bái tạ.

- Đa tạ gia gia, Lăng Tiếu sẽ không phụ kỳ vọng của gia gia và tieur Vận.

- Ngươi phải nhớ rõ một câu của ta.

Đại Tế Ti nghiêm túc nhắc nhở một câu, nói tiếp:

- Trong hai năm này ngươi phải đi một chuyến tới tổ địa của Cổ Tế tộc dò tin tức Thiên Cổ Thần Công, mặt khác còn phải tìm được Thiên Cổ Đỉnh là thánh vật của tộc ta, hai chuyện này độ khó không nhỏ, nhưng mà ta hy vọng ngươi hoàn thành, chuyện này không chỉ liên quan tới tính mạng của tiểu Vận, còn liên quan tới hưng vong của tộc ta.

Kế tiếp Đại Tế Ti nói cho Lăng Tiếu phương vị di chỉ Cổ Tế tộc và hình dáng của Thiên Cổ Đỉnh, lúc này cho Lăng Tiếu rời đi.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới di chỉ Cổ Tế tộc lại nằm ở nơi xa nhất Nam Man, chỗ đó chính là cấm địa trong truyền thuyết, hoàn cảnh thập phần ác liệt, linh thú cường đại tung hoành, thường nhân khó có thể sinh tồn, không biết Cổ Tế tộc năm xưa làm sao sinh tồn được.

Nhưng mà đã có khả năng thăm dò được tin tức Thiên Cổ Thần Công, Lăng Tiếu tự nhiên phải nghĩ biện pháp đi tới đó xem.

Mặt khác một chuyện làm Lăng Tiếu ngạc nhiên, đó chính là Thiên Cổ Đỉnh của Cổ Tế tộc là thần đỉnh xếp thứ tám trong chín đại thiên đỉnh.

Mỗi một Thiên giai thần đỉnh đều là thần khí, có thể sử dụng thần khí làm trấn tộc chi bảo thì đó là thế lực siêu cấp.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Cổ Tế tộc năm xưa mạnh mẽ đáng sợ như thế, vì cái gì luân lạc tới mức này?

Lăng Tiếu lại nghe Đại Tế Ti dạy bảo một phen, bị đuổi đi.

Thời điểm hắn rời khỏi phòng, Đại Tế Ti lần nữa gọi hắn vào, sau đó lấy ngọc đồng ra.

- Nếu như có thể tìm được Thiên Cổ Thần Công hoặc Thiên Cổ Đỉnh mà khôn có biện pháp lấy được, liền bóp nát nó, ta sẽ tiến tới đó.

Lăng Tiếu tiếp nhận ngọc đồng này, sau đó đi ra ngoài lần nữa.

Đại Tế Ti thấy bóng lưng Lăng Tiếu rời đi, khẽ thở dài nói một câu:

- Hy vọng ngươi đừng cho tiểu vận thất vọng ah!".

...

Lăng Tiếu lại dừng ở thành Cổ Tế ba ngày.

Ba ngày này đều trắng đêm dâm loan đảo phượng với nữ Tế Ti, thỏa thích hưởng thụ sung sướng trước khi đi.

Ba ngày sau, Lăng Tiếu mặc quần áo do nữ Tế Ti nay cho hắn, liền rời khỏi thành Cổ Tế

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 399 - Rời Khỏi Thành Cổ Tế. (2)

Vừa rời khỏi thành Cổ Tế, Lăng Tiếu lại gọi Lang Vương kim sắc ra, nhắm thẳng hướng Tử Thiên Tông mà chạy đi.

Lăng Tiếu cũng không biết có một người con gái đang ở trên không yên lặng đuổi theo sau hắn mấy ngàn dặm.

- Phụ mã, ngươi phải bảo trọng, chờ lần sau ngươi quay về, ngươi nhất định có thể gặp hài tử của chúng ta rồi.

Hai hàng nước mắt của nàng chảy xuống.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng rời khỏi thành Cổ Tế sẽ nhẹ nhõm sảng khoái, thế nhưng mà hắn phát hiện mình không có khả năng cao hứng chút nào, chỉ cảm thấy ba tháng qua như giấc mộng, giống như phù dung sớm nở tối tàn, lại khắc sâu vào tâm trí của hắn.

Hôm nay trong lòng của hắn lại nhiều ra một phần lo lắng, nhiều ra một phần sứ mạng nặng nề, một ngày chưa giải được sứ mệnh lo âu này, hắn cũng khó có thoải mái chính thức.

- Vận nhi yên tâm đi, cho dù đi khắp chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được Thiên Cổ Thần Công cho ngươi!

Lăng Tiếu yên lặng hạ quyết tâm trong lòng.

Lăng Tiếu cưỡi Lang Vương kim sắc chạy đi nửa tháng, cuối cùng còn cách tông môn càng gần.

Một ngày này, Lăng Tiếu còn cách Tử Thiên Tông thật gần, chỉ cần đi qua thành Phần Địa chính là Tử Thiên Tông.

Thành Phần Địa cùng thành Tử Thiên rất gần, cho nên nơi này chính là một trong những đại thành phồn vinh nhất sau thành Tử Thiên.

Trong thành Phần Địa, gia tộc cường đại nhất là Lao gia.

Hai lão tổ tông của Lao gia đều là cường giả Vương giai cường giả, ở chỗ này không người nào dám chọc vào Lao gia, bằng không ngày hôm sau tuyệt đối sẽ biến mất ở thành Phần Địa.

Hôm nay Lăng Tiếu đã là Linh Sư trung giai, mà Lang Vương kim sắc cũng đạt tới tam giai cao cấp.

Lăng Tiếu vì chạy đi cũng thu hồi Lang Vương kim sắc, dùng thực lực của hắn hiện tại, kẻ đám đánh chủ ý lên Lang Vương kim sắc căn bản không nhiều.

Huống chi hắn còn là đệ tử nội môn của Tử Thiên Tông, trong địa vực Tử Thiên Tông không ai dám gây vào hắn cả.

Lăng Tiếu cưỡi Lang Vương kim sắc chạy vào thành liền khiến cho vô số dân chúng khủng hoảng.

- Ai vậy, không ngờ dám cưỡi linh thú trong thành, chẳng lẽ hắn không biết quy định của Lao gia sao?

- Xem xét là người ngoài thành, từ nơi khác tới, tên này gặp nạn rồi!

- Cũng không phải vậy, vừa rồi ta thấy có người chạy đi báo cho đội phòng vệ, đợi lát nữa chắc chắn có trò vui để xem.

...

Một ít người lớn mật chỉ vào Lăng Tiếu thấp giọng nghị luận.

Mà những thiếu nữ hoài xuân nhìn thấy Lăng Tiếu anh tuấn như thế, lại cưỡi linh thú cường hãn, đôi mắt xuân tình nhộn nhạo.

Lăng Tiếu cũng không có thời gian chú ý những dân chúng này bàn luận, vẫn đang cưỡi Lang Vương kim sắc đi ngang qua phố.

Đúng lúc này một đội hộ vệ từ hai bên đường chạy tới, ngăn đường của Lăng Tiếu.

Hộ vệ này có chừng mười người, ăn mặc võ phục thống nhất, trong đó một gã Huyền Sĩ cao giai đứng ra nói:

- Ngươi... Ngươi là người phương nào, vậy mà... Dám quấy rối thành thị?

Tên đội trưởng hộ vệ nhìn không ra tu vị của Lăng Tiếu, nhưng tuyệt đối nhìn ra Phong Lang này là linh thú tam giai, hắn sợ linh thú này đột nhiên nhào lên, vậy mạng nhỏ của hắn xong rồi.

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vị đại ca kia, tiểu đệ có việc gấp cần đi qua đây, nếu có bất tiện xin tha lỗi.

Dứt lời Lăng Tiếu lấy ra một túi kim tệ ném qua tên đội trưởng hộ vê, hy vọng đối phương nhường đường.

Thực lực của Lăng Tiếu vượt qua đám hộ vệ này, nhưng mà hắn cũng biết mình đường đột, hơn nữa nơi này là địa bàn của người ta, hắn cũng không phải là thế hệ ỷ thế hiếp người, cho nên ý định giải quyết hòa bình.

Tên đội trưởng ước lượng kim tệ trong tay, do dự nói:

- Đi nhanh lên a, đừng cho linh thú của ngươi chạy loạn bốn phía, bằng không, chúng ta cũng không đám đương nổi.

- Cảm ơn vị đại ca này!

Lăng Tiếu nói với tên đội trưởng, sau đó rời đi.

Ai ngờ một âm thanh hung hăng càn quấy vang lên.

- Là đứa nhà quê nào, không ngờ dám cưỡi linh thú trong thành, nhanh xuống đây cho ta, mang thịt linh thú của ngươi cho bản thiếu gia nhắm rượu.

Tên đội trưởng nghe được giọng nói này, thân thể run rẩy một chút, vội vàng giấu kỹ kim tệ trong tay, lúc này chạy tới trước quỳ một gối, nhìn qua người kia nói:

- Bái kiến Thập Tứ thiếu gia.

Lăng Tiếu xoay đầu lại, chỉ thấy một nam tử tuổi hơn hai mươi đang tức giận trừng mắt với hắn.

Tướng mạo của tên này chẳng khác gì con chó hình người, trên người mặc trường bào trân quý, ngẩng cao đầu lên, hai cái lỗ mũi giống như con mắt nhìn người, bộ dáng nhìn qua rất bựa, hắn xảy bước chân như rùa, ngược lại có vài phần phong phạm hoàn khố.

Trong mắt của Lăng Tiếu thì tên này chính là loại chẳng ra gì, đáng ăn đòn.

Gương mặt của tên này còn bôi một lớp phần dày, hai bên má còn có hai vết son tròn màu đỏ.

Tên này lớn lên nhìn không tệ, vì sao trên mặt còn bôi sơn trét phấn như vậy, quả thực khiến người ta như nhìn thấy yêu quái.

Tên trẻ tuổi dùng mũi nhìn trời này là dòng chính Lao gia, xếp hạng thập tứ, người xưng gọi là Thập Tứ Thiếu gia Lao Phí Dương.

Lao Phí Dương đi cách Lăng Tiếu cùng Lang Vương kim sắc năm mét dừng lại, dùng lỗ mũi nhìn qua Lăng Tiếu, một tay chỉ vào Lang Vương kim sắc nói:

- Ngươi là ai, nhìn thấy bổn thiếu gia còn không xuống, thịt con linh thú này rất săn chắc, mang tới Kỳ Hương Các đi, gọi đầu bếp nấu nướng chắc không tệ lắm.

- Thiếu gia, vậy ngươi nhất định phải mời ta ăn đấy.

Một giọng nói ỏn ẻn vang lên bên cạnh Lao Phí Dương.

- Bảo bối ngươi yên tâm, bản thiếu gia nhất định sẽ cho ngươi một miếng thịt sói lớn mà, đến tối thiếu gia lại thưởng cho ngươi cả đêm, bảo đảm ngươi sảng khoái tới chết.

Lao Phí Dương vỗ tay nữ nhân cười tủm tỉm nói.

- Thiếu gia ngươi thật đáng ghét!

Nữ nhân này lao vào trong ngực Lao Phí Dương và trách cứ.

- Hắc hắc!

Lao Phí Dương cười cười, lại phát hiện Lăng Tiếu cưỡi Lang Vương kim sắc rời đi.

Trong nội thành nhiều người, Lăng Tiếu không dám liều lĩnh cưỡi Lang Vương kim sắc chạy như điên, đành phải đi chậm rãi.

- Hỗn đản, không ngờ dám bỏ qua bản thiếu gia, Chu đội trưởng, các ngươi còn không bắt hắn lại, nếu hắn chạy, chức đội trưởng của ngươi không cần làm nữa.

Lao Phí Dương khó chịu quát lên.

- Dạ dạ, thiếu gia ta lặp tức ngăn hắn lại!

Tên đội trưởng lập tức đáp lời, trong nội tâm cũng thầm mắng:

- Con mắt của ngươi là mắt chó à, không ngờ còn dám bảo ta ngăn linh thú tam giai, cầu thần phù hộ cho ta không bị nó ăn.

Tên đội trưởng lập tức dẫn người chạy lên ngăn cản Lăng Tiếu lại, nói:

- Vị này... Vị huynh đệ kia ngươi dừng lại đi, nếu làm thiếu gia tức giận thì ta không xử lý được.

Tên đội trưởng vừa thu chỗ tốt của thu Lăng Tiếu, tự nhiên không dám nói ác ngữ, hơn nữa trước mắt Lang Vương kim sắc hắn không có gan đó.

- Ah, chẳng lẽ cáo thành này là do thiếu gia của ngươi quản?

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi thăm.

- Cái này... Đương nhiên không phải, nhưng mà trong thành Phần Địa có rất nhiều chuyện Lao gia nói tính toán!

Tên đội trưởng đáp.

Lăng Tiếu vừa muốn nói gì, Lao Phí Dương từ sau vượt qua quát:

- Nói với hắn nhiều như vậy làm gì vậy, Chu đội trưởng nên làm thịt con linh thú này, bản thiếu gia không có thời gian nói nhảm với hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 400 - Huynh Đệ Không Phải Người Keo Kiệt

Lăng Tiếu lườm Lao Phí Dương, sau đó vỗ về cái trán của Lang Vương kim sắc và nói:

- Tiểu kim, có người muốn ăn ngươi kìa, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

- Ta ăn hắn trước!

Lang Vương kim sắc đáp.

Linh thú tam giai đã mở linh trí, đã có thể cảm ứng được Lao Phí Dương có địch ý với mình.

- Còn ngây ra đó làm gì?

Lăng Tiếu nói ra.

Sau một khắc thân thể Lang Vương kim sắc run lên, toàn thân tỏa kim quang lóng lánh, thân thể như thiểm điện lao tới.

NGAO!

Lang Vương kim sắc mở to miệng máu, răng nanh dữ tợn cắn qua Lao Phí Dương.

- Đừng... Đừng tới đây!

Đột nhiên Lao Phí Dương nhìn thấy Lang Vương kim sắc lao tới thì hoảng

sợ té xuống đất, thần sắc tái nhợt khoát tay kêu to lên.

Lao Phí Dương thực lực thấp kém, chỉ có thực lực Huyền Giả trung giai thì bỏ đi, trong mắt Lang Vương kim sắc chút thực lực đó chẳng đáng là cái gì cả.

- Không muốn ah!

Tên đội trưởng hộ vệ nói ra, trường kiếm trong tay chém thẳng vào Lang Vương kim sắc.

Đám hộ vệ sau lưng nhìn thấy đội trưởng động thủ, mấy chục đạo kiếm quang chém thẳng về Lăng Tiếu cùng Lang Vương kim sắc.

Rầm rập!

Công kích cường đại có tiếng nổ kinh thiên vang lên, người dân chung quan bỏ chạy tán loạn.

Đám hộ vệ cho rằng Lăng Tiếu cùng Lang Vương kim sẽ bị công kích này giết chết...

Thế nhưng mà sau khi khói mù tan đi, lại nhìn thấy một người một thú không bị tổn thương gì.

Nhưng mà vạn hạnh là thiếu gia của bọn họ không bị ăn tươi, còn ngồi dưới đất, ngay cả nữ nhân kia cũng té lăn ra, sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Chỉ thấy đũng quần thiếu gia kia ướt đẫm, thì ra hoảng sợ quá độ nên tiểu ra quần, mùi thúi buồn nôn cũng bay lên.

Lăng Tiếu nắm bắt cái mũi, khinh thường địa liếc mắt nhìn cái kia Lao Phí

Dương, nhẹ vỗ về Lang Vương kim sắc đầu nói ". Thối chết, tiểu kim chúng ta đi thôi".

- Chủ nhân, vì cái gì không cho ta ăn hắn?

Lang Vương kim sắc hỏi.

- Tên kia gầy như que củi, cho ngươi cũng không đủ nhét kẻ răng, hay là thôi đi.

Lăng Tiếu đáp.

Một người một thú không quan tâm tới chuyện ở đây, chạy tới cửa đông.

Tên đội trưởng làm gì dám cản đường, con linh thú này đã là tam giai, dường như người trẻ tuổi kia cũng là cao thủ Linh Sư a, bằng không trúng mấy chục chiêu của bọn họ sao có thể không có việc gì?

- Thật đáng sợ, khá tốt không có chọc giận hắn, bằng không thảm rồi!

Tên đội trưởng hộ vệ hoảng sợ nói thầm.

Lúc này đội trưởng kia chay tới Thập Tứ Thiếu gia đang bị hoảng sợ run rẩy kia.

Hộ vệ kia ngửi thấy mùi thúi, nân Lao Phí Dương đang hoảng sợ lên, hỏi:

- Thập... Thập Tứ Thiếu gia ngươi không sao chớ?

Lao Phí Dương giật mình khôi phục tinh thần lại, vung tay tát mặt tên đội trưởng một cái.

Ba!

Lập tức gương mặt tên đội trưởng có dấu tay đỏ ửng.

Trong lòng của hắn tức giận, thế nhưng mà vẫn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

- Đúng... Thực xin lỗi thiếu gia.

- Phế vật vô dụng, mười mấy người lưu không được một người một thú, ngươi sao không đi chết đi.

Lao Phí Dương xấu hổ thành giận, quyền đấm cước đá với tên đội trưởng.

Sau khi phát tiết xong, Lao Phí Dương lúc này kêu tên hộ vệ khác lại.

- Đám phế vật các ngươi còn lăn lộn làm gì, mau trở lại gọi trưởng lão cung phụng đi.

Thành Phần Địa là địa bàn của Lao gia, ở chỗ này Lao gia chính là đại gia tộc, có được quyền lợi nói chuyện, quy củ nơi này toàn bộ do Lao gia quyết định.

Lao Phí Dương thân là dòng chính Lao gia, trong thành Phần Địa này hung hăng càn quấy tự đại, mà thực lực bản thân hắn chẳng được, nếu không phải ỷ vào gia tộc, hắn đã bị người ta sớm ném cho chó ăn.

Lao Phí Dương từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị người ta uy hiếp, còn bị dọa sợ tè ra quần, thật sự hủy diệt anh minh của hắn.

Hắn thề tuyệt đối không cho một người một thú này ra khỏi thành Phần Địa nội.

...

Đương nhiên Lăng Tiếu không quan tâm chuyện nhỏ này trong lòng, vẫn đang cưỡi Lang Vương kim sắc rêu rao khắp nơi.

Đám hộ vệ bốn phía đang chú ý Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không quan tâm, cho dù gia chủ Lao gia đích thân tới, hắn cũng không sợ đối phương.

Thực lực của hắn mặc dù không có đạt tới Vương giai, nhưng có tuyệt chiêu khiến Vương giai có hại chịu thiệt!

Lăng Tiếu có nguyên tắc:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta trả gấp mười lần!

Thời điểm Lăng Tiếu đi ngang qua một tửu điếm, chỉ thấy ở lầu hai có một người thò đầu ra nói:

- Phụ mã gia, có thể cạn chén với ta không?

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới ở thành Phần Địa này có người nhận ra hắn, nhưng có thể gọi hắn là "Phụ mã gia ", chắn hẳn đối phương là người từ thành Cổ Tế tới hoặc là người tham gia kén rể.

Lăng Tiếu rời khỏi thành Cổ Tế, lần kén rể đó hắn đã lộ mặt.

Hiện tại rời đi không bao lâu có người nhận ra hắn, trong nội tâm có sát ý hiện ra.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn qua đối phương là ai thì sững sờ, trực tiếp cười cười đáp:

- Huynh đài tương mời nào dám không theo.

Lăng Tiếu nói một tiếng, hắn nhảy ra khỏi lưng sói, nhảy lên lầu hai, đồng thời thu Lang Vương kim sắc vào bao tay linh thú.

Người trẻ tuổi này chính là Huyền Diệu đã tham gia tranh đoạt danh hiệu phụ mã nữ Tế Ti của thành Cổ Tế.

Lăng Tiếu còn không có ngồi vững vàng liền bị Huyền Diệu trong tay quạt giấy trắng cho hấp dẫn ở.

- Quạt lông mỹ nữ trong tay huynh đài có thể mượn xem không?

LăngTiếu cười hoi.

Huyền Diệu cười khẽ nói:

- Phụ mã gia cầm lấy đi!

Lăng Tiếu cười hi hi địa cầm cây quạt, chỉ thấy cây quạt có tám nữ tử, mỗi một nữ tử có bộ dáng trông rất sống động, làm cho người ta cảm giác xem là đủ.

Nét họa sinh động không phải nguyên nhân Lăng Tiếu xem, chính yếu chính là nữ tử được họa, mỗi một người đều có tư sắc hoa nhường nguyệt thẹn, khiến cho người ta nhập thần.

Nhưng mà trong tám mỹ nữ, rõ ràng có thê tử hắn nữ Tế Ti.

Bức họa nữ Tế Ti hơi ngồi và có bộ dáng ngắt linh thảo, bộ dáng phi thường lạnh nhạt, thân thể rất sống động, vô cùng duy mỹ.

Chỉ có Lăng Tiếu cảm thấy đang thiếu cái gì đó.

Huyền Diệu cười gượng nói:

- Phụ mã gia đừng trách ta đường đột vẽ nữ Tế Ti điện hạ nha, ta... Ta cũng không kiềm lòng được trước cái đẹp.

- Ta sao trách ngươi chứ, nhưng mà quạt này ta thu, khi xem như quà gặp mặt của huynh đệ đi.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó thu quạt giấy lại..

- Phụ mã gia không cần tuyệt như vậy a, đây chính là binh khí tiện tay của ta đấy.

Huyền Diệu vẻ mặt đau khổ nói ra, trong lòng thầm nói:

- Ngày hôm qua ta cảm thấy thiếu cái gì đó, ai, thiên ý không thể trái!

- Cái phá binh khí này đáng bao nhiêu kim tệ? Xem huynh đệ cũng không phải người keo kiệt, đến đây, hai ta có thể gặp nhau ở đây là duyên phận, ngươi cũng đừng gọi ta phụ mã gia, trực tiếp gọi ta là Lăng Tiếu là được rồi, vì cảm tạ huynh đệ tặng quạt, ta sẽ kính ngươi.

Lăng Tiếu dường như rất quen thuộc Huyền Diệu nói một câu.

Dứt lời, hắn cầm bầu rượu lên uống.

Người khác không biết còn tưởng hai người là hảo hữu thật lâu mới gặp lại

đấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 401 - Con Ruồi Luôn Bức Bản Thiếu Gia Đánh. (1)

Huyền Diệu cười khổ một tiếng, nhún nhún vai nói:

- Lăng huynh quả nhiên hào sảng, ta tiếp tục đòi hỏi chính là Huyền Diệu keo kiệt, hôm nay ta và Lăng huynh vừa gặp đã thân, chúng ta có lẽ không say không nghỉ, cạn!

Lăng Tiếu cười lớn một tiếng ngồi xuống nói:

- Nếu Diệu huynh có nhã hứng này, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ phụng bồi tới cùng.

- Tốt, có thể kết bạn Lăng huynh như vậy, là vinh hạnh của Huyền mỗ!

- Diệu huynh lời này sai rồi, ta không thích nam nhân.

- Ha ha, ca cũng chỉ thích nữ nhân!

...

Thời điểm Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu nâng ly thì bên ngoài quán rượu có một đám người vây quanh, bên ngoài là một đám hộ vệ Lao gia đang vây quanh nơi này.

Không người nào trong bọn họ dám xông lên, bởi vì phía trên là một cao thủ Linh Sư giai trẻ tuổi, bọn họ phải chờ thiếu gia và trưởng lão đi tới.

Bọn họ chỉ phụ trong coi không cho người trẻ tuổi chạy là được, bằng không

kết cục của bọn họ rất thảm.

Lúc này Lao Phí Dương không biết từ chỗ nào đổi một bộ y phục, hùng hổ đi tới, phía sau hắn còn có hai lão giả.

Hai lão già này mặt xám như tro, thần thái hung thần.

Một gã hộ vệ tiến tiến lên cung kính thi lễ với Lao Phí Dương cùng hai tên lão giả

- Bái kiến Thập Tứ Thiếu gia, hai vị trưởng lão.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, tiểu tử kia và con sói đâu rồi?

Lao Phí Dương phất tay không kiên nhẫn.

- Hồi thiếu gia, hắn đang uống rượu phía trên đó.

Hộ vệ kia trả lời.

- Hảo tiểu tử, rõ ràng dám không mang Lao gia để vào mắt, quá đáng giận, quá cuồng vọng.

Lao Phí Dương nhanh chóng xiết chặt nắm đấm, sau đó nhìn qua hai lão giả, nói:

- Hai vị trưởng lão, tạp chủng đang ở trên đó, các ngươi nhanh chóng thu thập hắn đi.

Hai lão giả kia gật đầu, đang muốn cất bước lên lầu, đã thấy Lao Phí Dương rõ ràng không nhúc nhích, không khỏi nói

- Thập Tứ Thiếu, chúng ta cùng đi lên đi, có chúng ta ở đây thì không ai dám làm gì ngươi đâu.

Hai lão giả là trưởng lão cung phụng của Lao gia, một người là Linh Sư trung giai tên là Sài Thiệu, một người Linh Sư cấp thấp tên là Hồ Kiều.

Tuy hai người không phải là người Lao gia, nhưng cũng có danh tiếng ở thành Phần Địa này.

Bởi vì hai người bọn họ là người sáng lập đệ nhất dong binh đoàn của thành Phần Địa, từng trong thành Phần Địa xông ra uy danh hiển hách, về sau mới quy ẩn trong Lao gia, lúc này mới biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Nghe được Sài Thiệu nói như vậy, Lao Phí Dương cũng lớn gan hơn.

- Tốt, ta sẽ cho tên khốn đó biết uy danh của Lao gia!

Trong nội tâm đắc ý thầm hô:

- Dám làm cho ta xấu mặt, xem bản thiếu gia chỉnh chết ngươi như thế nào!

Tất cả mọi người thấy người Lao gia đi tới, hơn nữa hùng hổ, những người khách uống rượu khác thấy người Lao gia ra lệnh, liền lập chạy đi.

Chỉ còn lại Huyền Diệu nhìn Lăng Tiếu cười nói.

- Người làm phiền Lăng huynh tới rồi.

- Những con ruồi này đúng là chén ghét, uống chén rượu đều cũng ông ông bên tai.

Sau khi Lăng Tiếu uống một hớp rượu nói ra.

- Ha ha, Lăng huynh nói đúng, có cần huynh đệ hỗ trợ không?

Huyền Diệu cười nói.

- Đuổi mấy con ruồi cần gì Huyền huynh ra tay!

Lăng Tiếu không cho là đúng trả lời.

Lúc này Lao Phí Dương đã mang theo Sài Thiệu cùng với Hồ Kiều đi lên lầu hai.

- Nhị vị trưởng lão, chúng là tiểu tử thúi này, rõ ràng gọi linh thú ăn ta, nếu không phải bản thiếu gia thực lực xem như cũng được, chỉ sợ đều chết oan chết uổng.

Lao Phí Dương phi thường vô sỉ nói.

Lăng Tiếu thấy Lao Phí Dương nói lời này, trong lòng thầm mắng.

- Người vô sỉ gặp nhiều, còn lần đầu tiên nhìn thấy người vô sỉ như người, bị sợ tới mức cứt đái trào ra, còn nói thực lực cũng được, đúng là mới nha!

Sài Thiệu nhìn qua Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu, tâm thần chấn động, nói:

- Cao thủ Linh Sư giai trẻ tuổi nha, hơn nữa đã đạt tới trung giai, chẳng lẽ là đệ tử chân truyền của Tử Thiên Tông?

Sài Thiệu nhìn thấu thực lực của Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu, trong nội tâm suy đoán thân phận của hai người, lúc này không dám tùy ý vọng động, tiến lên chắp tay với Lăng Tiếu và Huyền Diệu.

- Hai vị tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?

Lăng Tiếu nhìn qua Sài Thiệu đáp:

- Kẻ hèn này Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, từ nay về sau ngươi đổi tên thành Lăng Khóc đi, chờ lát nữa ngươi khóc lóc cầu xin ta tha thứ, bản thiếu gia sẽ cho ngươi chết không được, sống không xong.

Lao Phí Dương nghiến răng nghiến lợi nói.

Hồ Kiều tự nhiên cũng xem thấu thực lực Lăng Tiếu hai người, lúc này kéo Lao Phí Dương một cái, không được vọng động.

Ai biết Lao Phí Dương thằng này suy nghĩ đơn giản, căn bản lĩnh hội được ý của Hồ Kiều.

- Hồ trưởng lão, ngươi kéo y phục của ta làm gì vậy, nhanh giết tạp chủng này cho ta!

Lao Phí Dương thúc giục.

Lăng Tiếu ghét nhất bị mắng, nếu như người khác mắng không sao, hắn không nghe không nhìn thấy cũng chẳng nói gì, nhưng mà chỉ thẳng vào mặt mắng "Tạp chủng", câu này không ai chịu được, càng không cần nói Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đứng lên, uy áp bao phủ bốn phía, áp vào người Lao Phí Dương, trong miệng buồn bả nói:

- Ngươi muốn giết ta?

Nhất thời Lao Phí Dương bị uy áp của Lăng Tiếu chấn bay ra ngoài, phun ra

một ngụm máu tươi.

- Dừng tay!

Sài Thiệu kịp thời kịp phản ứng, đồng thời phát ra khí thế tiêu trừ uy áp của Lăng Tiếu.

Đáng tiếc hắn phát hiện mình vừa mới đối kháng Lăng Tiếu, lại phát hiện mình như đâm vào vách đá, căn bản khó lay động chút nào, lại bị áp thở không nổi.

- Mang theo tiểu tử này lập tức đi đi, đừng quấy rầy bản thiếu gia uống rượu, nếu như còn dám xâm phạm ta, phải giết không nghi ngờ!

Lăng Tiếu híp mắt cuồng vọng nói.

- Ngươi... Ngươi quá càn rỡ, lão phu muốn lĩnh giáo ngươi làm thế nào giết ta!

Sài Thiệu đã từng là đoàn trưởng dong binh đoàn, đã từng sống qua kiếp sống giết chóc của dong binh cho nên rất cuồng bạo, những năm gần đây uy thế thu liễm, nhưng mà hôm nay bị chọc giận rồi, hắn quyết định không giết tiểu tử này uy danh sẽ tổn hao.

Sài Thiệu hét lớn một tiếng, hai chưởng đánh thẳng vào Lăng Tiếu, hai luồng màu chưởng ảnh màu xanh hùng hổ, chung quanh tỏa sáng đánh tới.

Sài Thiệu ngay từ đầu đã dùng toàn lực, hai người trước mặt là Linh Sư trung giai, cần phải nhất kích tất sát, bằng không hai người liên thủ rất khó đối phó.

- Mẹ kiếp, ta ghét nhất người khác quấy rầy ta uống rượu.

Lăng Tiếu khó chịu mắng một câu, đánh ra hai chường tiếp chiêu.

Ba ba!

Thân thể Sài Thiệu chấn động bay ra ngoài, mà Lăng Tiếu vẫn vẫn đứng nguyên tại chỗ, còn phi thường thoải mái cầm chén rượu uống cạn.

Trong ánh mắt Huyền Diệu bên cạnh giống như không có phát giác cái gì, đối với cử động của Lăng Tiếu thì nâng chén lên.

- Thực lực Lăng huynh quả nhiên bất phàm.

- Diệu huynh, quá khen, đối phó mấy con ruồi xem như cũng được, nếu chống lại Diệu huynh thì Lăng Tiếu chỉ có thể chạy thôi!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói ra, nhưng mà trong lời nói chẳng có chút khiêm tốn nào cả..

Sắc mặt Sài Thiệu cùng Hồ Kiều biến thành màu xanh, từ khi xuất đạo tới bây giờ chưa từng có ai mắng hai người là con ruồi, lúc này càng nghe càng thẹn quá hóa giận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 402 - Con Ruồi Luôn Bức Bản Thiếu Gia Đánh. (2)

- Nếu các ngươi đã tìm chết thì chết đi!

Sài Thiệu vẻ mặt vẻ dữ tợn nói ra, đồng thời dùng trường kiếm thành danh của mình, chém mấy chiêu về phía Lăng Tiếu.

Hồ Kiều cũng không có nhàn rỗi, hắn vừa rồi đã nhìn thấy lão dại bị một chiêu đánh bay, có thể thấy được thực lực đối thủ bất phàm, cho nên hắn cũng bất chấp mặt mũi cái gì, lúc này cũng cầm trường thương tấn công Lăng Tiếu.

Hai đại Linh Sư đồng thời xuất hiện, kiếm khí thương mang khổng lồ làm quán rượu sụp đổ.

Lao Phí Dương bị thương dọa hỏng, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tuy tên này chỉ là Huyền Giả trung giai, thế nhưng mà vừa rồi bị Lăng Tiếu chấn thành nội thương, căn bản không thể vận huyền lực, không khác gì người bình thường, từ nơi này ngã xuống cũng sống không khá giả.

- Ôi!

Lao Phí Dương trực tiếp té trên đất, một chân bị gãy, hắn không ngừng kêu lên đau đớn.

Vừa vặn lúc này quán rượu sụp đổ, đang áp thẳng qua phía hắn.

- Mẹ ơi, mau tới cứu ta... Cứu ta ah!

Lao Phí Dương kiệt lực hô lên.

Nhưng mà lúc này đám người chỉ lo chạy trốn, có ai nghe được hắn gọi chứ.

Lao Phí Dương đáng thương trơ mắt nhìn tường gỗ quán rượu nện vào hắn.

Ah!

Quán rượu sụp xuống và bốn đạo thân ảnh bay lên.

Huyền Diệu vẫn cầm theo bình rượu và một cái chén, đứng ở tên một cọc gỗ, hắn đưa chén rượu lên cao và nói:

- Mọi người có việc gì thì thương lượng, làm gì động đao động thương chứ, thiếu chút nữa lãng phí bình rượu ngon.

Bên khác Sài Thiệu cùng Hồ Kiều hai người càng không ngừng tấn công Lăng Tiếu.

Hai người không hổ lão đạo, phối hợp hết sức ăn ý, một kiếm một thương chia làm hai đường tấn công Lăng Tiếu.

Nhưng mà người có nhãn lực xem xét liền biết rõ, dù Lăng Tiếu đang phòng thủ nhưng vẫn đứng ở thế bất bại.

- Các ngươi chỉ có chút thực lực này sao? Quá làm cho ta thất vọng!

Lăng Tiếu thoát khỏi một thương của Hồ Kiều và khinh thường nói.

- Hỗn đản!

Sài Thiệu mắng một câu, sau đó nhìn Hồ Kiều kêu lên:

- Lão Nhị, toàn lực!

Hồ Kiều dường như biết rõ Sài Thiệu có ý gì, lúc này gật gật đầu, toàn thân bắt đầu tụ tập năng lượng.

Sài Thiệu hét lớn một tiếng

- Kiếm Thử Tứ Phòng!

Lập tức trong tay chém ra mấy chục kiếm, những kiếm mang này vây Lăng Tiếu vào giữa, không cho bỏ chạy!

- Nhất Dũng Vô Địch!

Hồ Kiều hét lên, trường thương trong tay sáng rực rỡ, một đạo thương ảnh như gai đất đâm thẳng vào Lăng Tiếu.

Không xa Huyền Diệu xiết chặt tay, vò rượu trong tay vỡ nát, rượu đổ ra ngoài.

Huyền Diệu lắc đầu lẩm bẩm.

- Thật sự lãng phí một vò rượu ngon.

Ầm ầm!

Hồ Kiều toàn lực đâm tới, tiếng nổ kinh thiên vang vọng.

Sài Thiệu vừa định buông lỏng một hơi, nhưng mà một khắc này có trường

kiếm đánh tới, vô số bóng kiếm lần nữa đâm thẳng vào bụi mù.

- Chết đi!

Sài Thiệu đơn kiếm đâm vào bụi mù.

Hắn không nghĩ tới vì đối phó một tiểu tử mà bản thân dùng gần hết linh lực, lúc này trong lòng thầm than.

- Thật sự là già không dùng được.

Hồ Kiều đứng ở bên kia, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào bụi mù đang từ từ biến mất.

Bỗng nhiên một cái bóng lóe lên, đồng tử Hồ Kiều co rụt lại, nhanh chóng hét lớn.

- Lão đại coi chừng!

Nhưng mà hắn gọi vẫn chậm một giây.

Ah!

Sài Thiệu cũng không biết cái gì nữa, thân thể bị vật cứng đâm trúng, một đạo lực lượng cường hoành đánh vào hộ tâm kính của hắn, thân thể như đạn pháo bay ra ngoài.

- Con mẹ nó, con ruồi luôn bức bản thiếu gia đánh!

Trong tay Lăng Tiếu cầm một cây côn sắt, phi thường khó chịu mắng.

- Rõ ràng không có chút việc gì?

Huyền Diệu nhìn qua Lăng Tiếu không tổn thương thì kinh ngạc nói.

Vừa rồi Sài Thiệu cùng Hồ Kiều dùng toàn lục chém giết Lăng Tiếu, mỗi một chiêu đều vô cùng hung hãn.

Quản chi Lăng Tiếu là Linh Sư trung giai, cho dù không chết cũng trọng thương.

Thế nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu không có chút tổn thương nào, nhưng lại đánh Sài Thiệu một côn, đây quả thực là vô cùng cường hãn.

Huyền Diệu nói thầm:

- Lăng huynh đệ không hổ là phụ mã, ngày đó nếu như hắn đi lên tranh đoạt, khẳng định cũng là hắn đoạt được ah, thật sự là số mệnh của người ta mạnh hơn.

- Lão đại, ngươi thế nào!

Hồ Kiều chạy qua Sài Thiệu.

Sài Thiệu từ trong phế tích quán rượu đứng lên, chỉ thấy cánh tay của hắn cong veo biến hình, khóe miệng còn chảy máu, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Có thể thấy được một kích vừa rồi của Lăng Tiếu có bao nhiêu hung ác.

Sài Thiệu chịu đựng đau đớn thấp giọng nói:

- Tay của ta đoạn, mau gọi Lao gia tới giúp, chúng ta không phải đối thủ của

tiểu tử này, hắn... Hắn có thể là Linh Sư cao giai.

- Cái gì?

Hồ Kiều giật mình.

Hắn thấy Lăng Tiếu chỉ hai mươi mà thôi, tại sao có thể là Linh Sư cao giai chứ? Cho dù là đệ tử chân truyền của Tử Thiên Tông thì thiên phú này chẳng phải yêu nghiệt sao?

Lăng Tiếu cầm côn sắt trong tay, từng bước một đu qua phía Sài Thiệu cùng Hồ Kiề.u

Hồ Kiều vịn Sài Thiệu lui ra sau, nói:

- Ngươi... Ngươi còn muốn làm gì, đừng quên đây là thành Phần Địa, cho dù ngươi có lợi hại hơn nữa cũng không bằng Lao gia, ta khuyên ngươi đừng xằng bậy.

- Hắc hắc, ta vẫn không có xằng bậy, đều là các ngươi khinh người quá đáng.

Côn sắt trong tay Lăng Tiếu không ngừng khẽ động, phi thường khinh thường nói.

- Cái kia... Việc này bỏ qua đi, chỉ cần tiểu hữu lập tức rời khỏi thành Phần Địa, chúng ta tuyệt đối không tìm ngươi gây phiền toái.

Sài Thiệu thỏa hiệp.

Hắn biết rõ người trẻ tuổi trước mặt lợi hại như vậy, chắc hẳn hậu trường rất cứng, vạn nhất bởi vì chuyện này mà rước lấy trả thù, chắc hẳn Lao gia cũng không giữ được bọn họ.

- Vốn ta không muốn ở chỗ này quá lâu, là các ngươi lưu ta lại!

Lăng Tiếu khinh thường nói ra, lại nói tiếp:

- Lần sau con mắt sáng một chút, đừng tưởng rằng ở chỗ này các ngươi là hoàng đế.

Lăng Tiếu không có ý định giết Sài Thiệu và Hồ Kiều, bởi vì hai người này chỉ là con chó của Lao gia mà thôi, chủ nhân gọi cắn ai thì cắn ai, không cần so đo với chó.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn quay người qua nói với Huyền Diệu vài câu, một đạo khí tức cường hoành áp xuống.

- Ai nói Lao gia chúng ta ở đây không phải là hoàng đế?

Một giọng nói từ xa truyền tới.

Giọng nói vang lên, một đạo thân ảnh đã rơi xuống trước mặt Lăng Tiếu, sau đó lại có vài âm thanh phá không bay tới.

Trung niên nhân vừa xuất hiện đi tới bên người Sài Thiệu cùng Hồ Kiều hai người, sau đó đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu, đồng tử có chút co rụt lại, giọng nói lạnh lùng:

- Vừa rồi chính là ngươi xuất khẩu cuồng ngôn?

Trung niên nhân vừa nói ra lời này, uy áp áp thẳng qua Lăng Tiếu.

- Linh Sư đỉnh phong!

Khí thế toàn thân Lăng Tiếu mạnh hơn, nhanh chóng vận linh lực chống cự.

Lăng Tiếu đã là Linh Sư trung giai, huống hồ còn mạnh hơn Linh Sư trung giai mấy lần, hơn nữa còn có tinh thần lực mạnh mẽ làm chỗ dựa.

Tuy trung niên trước mặt chỉ là Linh Sư đỉnh phong, nhưng mà khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu lại không sợ.

Trung niên nhân hơi kinh ngạc, trong nội tâm nói thầm:

- Tiểu tử này rõ ràng có thể đối kháng uy áp của ta, hừ, xem ngươi kháng được bao lâu?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 403 - Đối Chiến Linh Sư Cao Giai

Trung niên nhân có so đo, khí thế toàn thân mở ra toàn bộ, không khí quanh người của hắn bị áp súc biến hình, áp bách Lăng Tiếu bên này.

Uy áp của Linh Sư đỉnh phong uycó thể miểu sát võ giả dưới Linh Sư giai phía, Linh Sư trung giai cũng bị thương.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn bình chân như vại, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Tinh thần lực trong thức hải chậm rãi tỏa ra, chống cự uy áp của trung niên nhân này.

- Hừ, trừ phi ngươi là cường giả Vương giai, bằng không dùng uy áp với ta chỉ là trò cười.

Lăng Tiếu hừ lạnh trong lòng.

Huyền Diệu ở cách đó không xa kinh ngạc, mà trung niên nhân và bốn lão giả bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi.

Trung niên nhân này chính là tam đệ của tộc trưởng Lao gia Lao Lãng Cường, là là người mạnh nhất trong thế hệ thứ hai mươi mốt của Lao gia, năm nay chỉ mới năm mươi ba tuổi đạt tới Linh Sư đỉnh phong, được vinh dự là thiên tài có khả năng đặt chân lên Vương giai nhất của Lao gia.

Nhưng mà người mạnh nhất đời thứ hai mươi mốt của Lao gia lại không đủ áp ngã một người trẻ tuổi hai mươi tuổi, nếu chuyện này không tự nhìn thấy, nói ra cũng không ai tin.

- Quả nhiên có vài phần bổn sự, khó trách càn rỡ như thế!

Lao Lãng Cường hét lớn một tiếng, không có lợi dụng khí thế áp Lăng Tiếu, mà là đánh một quyền vào ngực Lăng Tiếu.

- Tới tốt!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, côn sắt trong tay ngăn cản trọng quyền của Lao Lãng Cường, đâm thẳng tới trước.

Côn sắt này chính là huyền khí, mỗi lần xuất chiêu không thua gì một kích của Linh Sư.

Lao Lãng Cường tự nhiên không dám ngạnh kháng với huyền khí, hắn hóa quyền thành trảo ngăn cản côn.

Lăng Tiếu ý thức được ý đồ của Lao Lãng Cường, lúc này sửa thành đánh ngang.

Lao Lãng Cường không có ngờ tới Lăng Tiếu biến chiêu nhanh như vậy, lần nữa hóa trảo thành chưởng vỗ lên thân côn, một quyền khác đánh vào vai trái của Lăng Tiếu.

Quyền thế chưa tới, thuộc tính linh khí đã lao thẳng về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này hắn không có lui ra sau, hắn ngạnh kháng một quyền của Lao Lãng Cường.

Thời điểm Lao Lãng Cường đắc ý, côn sắt của Lăng Tiếu đã đánh vào phần eo của hắn rồi.

Phốc!

Hai người thối lui ra sau.

Lăng Tiếu bị đánh lui mười bước, mà Lao Lãng Cường cũng không tốt hơn, bị một con toàn lực của Lăng Tiếu đánh lui năm bước, trong cơ thể chỉ cảm thấy máu sôi lên, thiếu chút nữa muốn thổ huyết, hắn ép xuống.

Trên lực lượng đối lập Lăng Tiếu hạ phong.

Nhưng mà chiêu thức của hắn lại chiếm thượng phong.

Tại sao vậy chứ?

Ai kêu Lăng Tiếu đã luyện thành Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến đại thành cơ chứ?

Tuy nói thân thể còn chưa tới cảnh giới bất diệt, nhưng mà công kích dưới Vương giai không tạo thành tổn thương quá lớn với hắn.

Đây chính là điểm vì sao Lăng Tiếu dám ngạnh kháng với Lao Lãng Cường.

- Các hạ rốt cuộc là ai? Tuy ngươi thực lực không tệ, nhưng muốn nháo sự ở thành Phần Địa này còn chưa đủ tư cách.

Lao Lãng Cường lạnh giọng hỏi.

Hắn không có tiếp tục tấn công, mà là trì hoãn thương thế.

Lăng Tiếu không nói gì, từ trong không gian giới lấy một lệnh bài ra.

Mặt chính diện của lệnh bày này có khắc chữ "Tử", mà mặt sau là chữ "Dược".

Đây chính là lệnh bài đệ tử nội môn của Dược Phong sử dụng, cũng đại biểu địa vị trong tông môn.

Bởi vì đệ tử ngoại môn không có tư cách có lệnh bài.

- Ngươi... Ngươi là đệ tử Tử Thiên Tông?

Lao Lãng Cường kinh ngạc hỏi.

Lăng Tiếu cho Lao Lãng Cường nhìn chính là mặt chữ "Tử".

- Chẳng lẽ lệnh bài kia còn giả bộ?

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một câu, khó chịu nói:

- Ta chính là Tử Thiên Tông, đệ tử nội môn Dược Phong Lăng Tiếu, phụng lệnh tông môn ra ngoài làm việc, hôm nay đang muốn hoả tốc chạy về tông môn bẩm báo, lại bị Lao gia các ngươi liên tục ngăn cản, các ngươi có ý gì?

Vốn Lăng Tiếu cũng không muốn vận dụng lệnh bài tông môn lấy ra dọa người, nhưng người ta người đông thế mạnh, huống hồ hắn còn phải ở Tử Thiên Tông lâu dài, đành phải miễn cưỡng lấy lệnh bài ra sử dụng.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

Lao Lãng Cường kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, ta đúng là Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ ngẩng đầu đáp, trong nội tâm đắc ý nói:

- Không nghĩ tới bản thiếu gia nổi danh như vậy, không ngờ có người nhận ra ở đây!

- Xem ra trong tay ngươi chính là Thanh Huyền côn.

Lao Lãng Cường nói một tiếng, sắc mặt của hắn đen lại, khí thế toàn thân kéo lên lần nữa, sát ý hiện ra.

- Cái gì Thanh Huyền côn?

Lăng Tiếu khó hiểu nói, đồng thời đề phòng.

- Hừ, còn dám nói xạo, ta giết ngươi báo thù cho con của ta!

Lao Lãng Cường tiến vào trạng thái mạnh nhất, quanh thân xuất hiện ánh sáng mầu xanh, một trường côn giống như đúc cây trong tay Lăng Tiếu hiện ra.

Ngay sau đó trường côn trong tay của hắn quét qua Lăng Tiếu.

Sưu sưu!

Mấy đạo quang mang vô cùng cường hoành nện thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nào dám mạng, Phong thuộc tính lập tức triển khai toàn bộ, không ngừng lui ra phía sau, đồng thời kêu to:

- Ngươi dám giết cả ta, chẳng lẻ không sợ tông môn diệt Lao gia các ngươi sao?.

Lăng Tiếu ẩn ẩn cảm giác được côn sắt trong tay của mình bị Lao gia nhận ra, hắn hiện tại ẩn ẩn đoán được thương tích hắn gây ra cho Lao Phạm Nhân

trên Mộc Kỳ Phong ngày đã phát tác, mà Lao Phạm Nhân là con của tên này.

- Hừ, ta giết ngươi ai biết, mấy vị trưởng lão nhanh chóng ngăn cản tiểu tử này, không thể cho hắn trốn.

Trường côn trong tay Lao Lãng Cường không ngừng quét qua, đồng thời cũng ra lệnh cho mấy người khác động thủ với Huyền Diệu..

Huyền Diệu cười khổ lắc đầu, ngón tay bấm nhẹ, nói:

- Hôm nay quả nhiên sẽ có tai bay vạ gió, nhưng mà có lẽ hữu kinh vô hiểm.

Hắn nhìn qua vài tên trưỡng lão Lao gia nói.

- Này, chuyện này không liên quan tới ta, ta chỉ mới quen hắn thôi.

- Hừ, không cần biết ngươi quen hắn thế nào, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, miễn bị nổi khổ da thịt.

Một gã Linh Sư không để ý tới Huyền Diệu giải thích.

- Không được, nếu ta thúc thủ chịu trói mới bị nổi khổ da thịt.

Huyền Diệu khoát tay đáp.

- Vậy ngươi đi chết đi!

Tên Linh Sư không hề nói nhảm, động thủ với Huyền Diệu.

Ba người còn lại vây quanh Huyền Diệu và đồng loạt ra tay.

- Này, Lăng Tiếu nhanh cứu mạng a!

Huyền Diệu hú lên quái dị, nhanh chân bỏ chạy.

Chuyện này chẳng trách hắn, ai kêu huyền khí quạt giấy vừa tay hắn bị Lăng Tiếu thu, chẳng lẽ còn bảo hắn lấy một địch bốn? Chuyện này quá không sự thật.

Lăng Tiếu nghe được Huyền Diệu kêu to, lúc này né qua công kích của Lao Lãng Cường, quát lớn:

- Nhanh chóng dừng tay cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí.

- Ha ha, ta nhìn ngươi không khách khí như thế nào!

Lao Lãng Cường cười dữ tợn, hắn vung trường côn khóa đường lui của Lăng Tiếu.

Lao Lãng Cường đúng là muốn bắt giữ Lăng Tiếu, sau đó lại chậm rãi tra tấn Lăng Tiếu tới chết mới cam lòng.

- Mẹ kiếp, là ngươi bức ta!

Lăng Tiếu mắng một câu, không có trốn tránh nữa, tốc độ tăng lên tới cực điểm, giết qua phía Lao Lãng Cường.

Lao Lãng Cường trong nháy mắt mất đi bóng dáng của Lăng Tiếu, hắn lập tức cảnh giác.

Hắn thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu vì sao biến mất nhanh như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 404 - Miểu Sát. (1)

Đúng lúc này Hồ Kiều không xa hét lớn.

- Tam trưởng lão coi chừng sau lưng!

Bỗng nhiên sau lưng Lao Lãng Cường sát cơ đại thịnh, hắn muốn né tránh, tuy nhiên lại phát hiện mình bị khóa chặt.

Ah!

Lăng Tiếu ra tay không lưu tình chút nào, trực tiếp đánh vào đầu của Lao Lãng Cường.

Mặc dù Lao Lãng Cường có một phần linh khí phòng hộ tiêu trừ nửa lực đạo của Lăng Tiếu, nhưng vẫn nhưng kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị oanh được bới ra nằm trên mặt đất.

Lăng Tiếu không có hạ thủ lưu tình, thừa cơ vung côn sắt đánh vào tứ chi của Lao Lãng Cường.

Răng rắc răng rắc!

Ah!

Tiếng xương chói tai cùng tiếng kêu đau đớn vang vọng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn qua Lăng Tiếu bên này.

Những tên trưởng lão Lao gia nhìn qua trợn mắt há hốc mồm.

Lao Lãng Cường chính là người mạnh nhất thế hệ hai mươi mốt của Lao gia, đã là Linh Sư đỉnh phong, không ngờ bị mộ tên chưa tới hai mươi tuổi, hơn nữa chỉ là Linh Sư trung giai đánh phế.

Lăng Tiếu một cước dẫm lên người Lao Lãng Cường, côn sắt chỉ vào đầu Lao lãng Cường, nhìn qua đám trưởng lão Lao gia sâu kín nói:

- Ai dám động ta lập tức giết hắn.

Lăng Tiếu tỏa ra sát ý và khí thế mạnh mẽ, ép tới đám trưởng lão Lao gia, bọn chúng không dám thở mạnh.

Tuy Lao Lãng Cường không phải tộc trưởng đương đại của Lao gia, tuy nhiên lại rất được hai lão tổ tông của Lao gia yêu thích, bởi vì hai lão tổ tông của Lao gia quyết định Lao Lãng Cường sẽ là người nối nghiệp bọn họ tương lai, là thiên tài đột phá Vương giai nhanh nhất trong đời hai mươi mốt của Lao gia, đến nay mới hơn năm mươi đã là Linh Sư đỉnh phong, muốn đột phá Vương giai là chuyện vá đá đóng thuyền.

Chỉ cần Lao Lãng Cường đột phá Vương giai, như vậy hắn có thể giúp Lao gia nắm giữ thành Phần Địa thêm mấy trăm năm, Lao gia sẽ cường thịnh không suy.

Nhưng mà cường giả Vương giai tương lai của Lao gia lại bị một tên trẻ tuổi đánh gãy tứ chi và giẫm dưới chân, đây quả thực là tát thẳng vào mặt Lao gia.

Một tên trưởng lão Lao gia buồn bả nói:

- Tuy các hạ là đệ tử Tử Thiên Tông, nhưng mà ngươi làm như vậy với

trưởng lão Lao gia thì quá mức rồi, Lao gia cùng Tử Thiên Tông chính là láng giềng, quan hệ ngàn năm qua rất tốt, chỉ cần tộc trưởng chúng ta nói chuyện với tông chủ của ngươi, chỉ sợ đệ tử nội môn ngươi không cần làm nữa.

- Ha ha, ta quá mức? Ta vừa mới tiến vào thành, người của Lao gia các ngươi liên tục gây phiền toái cho ta, ta hiện tại không giết hắn là nhân từ lắm rồi, nếu ngươi nói quan hệ giữa Lao gia cùng tông môn ngàn năm qua rất tốt, ta trở lại tông môn nhất định sẽ bẩm báo chi tiết, người của Lao gia các ngươi quá uy phong a!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Quan hệ với Lao gia trong ngàn năm qua rất tốt sao?

Chê cười, Tử Thiên Tông tổng cộng chưởng quản mấy chục thành trì, kể cả thành Phần Địa hiện tại, có thể nói chính là phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông.

Nhưng mà Lao gia cùng Tử Thiên Tông ở gần nhau, hơn nữa hàng năm tiến cống cho Tử Thiên Tông không ít đồ vật, cho nên Tử Thiên Tông mỗi lần tuyển chọn đệ tử ngoại môn đều cho Lao gia vài danh ngạch.

Muốn nói một đại tông môn làm sao có thể ngồi ngang hàng với Lao gia bình chứ, đây không phải là Tử Thiên Tông mặt mũi sao?

Tên trưởng lão Lao gia nói như vậy chỉ là hù họa Lăng Tiếu mà thôi.

Nhưng mà Lăng Tiếu thông minh bực nào, làm sao bị lừa cơ chứ?

Tên trưởng lão Lao gia thần sắc khó coi, nói:

- Vậy ngươi muốn thế nào mới bằng lòng thả người?

- Đơn giản, thả hắn rời đi trước tiên!

Lăng Tiếu chỉa chỉa Huyền Diệu nói ra.

- Không có vấn đề!

Tên trưởng lão Lao gia đáp.

Huyền Diệu cũng không nhiều lời, nhìn qua Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Lăng huynh bảo trọng, lần này ta còn uống chưa tận hứng, lần sau gặp mặt nhất định phải uống thống khoái với Lăng huynh.

- Đó là đương nhiên, Diệu huynh ngươi đi trước đi!

Lăng Tiếu đáp.

Huyền Diệu gật gật đầu, hắn nhảy vài lần đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

- Tốt, người đã đi rồi, ngươi có thể thả người!

Tên trưởng lão Lao gia nói ra.

- Hắn dù đã đi, nhưng mà ta chưa đi.

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi muốn đổi ý?

Trưởng lão Lao gia lập tức đề phòng, dường như chỉ cần Lăng Tiếu khẽ động, lập tức giết qua.

- Đương nhiên sẽ không, Lăng Tiếu ta nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên sẽ không nuốt lờ!

Lăng Tiếu khoát khoát tay, sau đó nắm lấy Lao Lãng Cường ngất đi ném qua phía đám trưởng lão Lao gia.

Cùng lúc đó vài tên trưởng lão Lao gia lao tới.

Mỗi người đều nhào qua phía Lăng Tiếu.

Chỉ tiếc thời điểm bọn họ nhào qua, Lăng Tiếu đã hóa thành tàn ảnh chạy ra ngoài ngàn mét.

- Thật nhanh, cho người đuổi theo hắn, đừng làm cho hắn trốn, ta quay về báo cho tộc trưởng biết, bảo hắn thỉnh lão tổ tông đinh đoạt.

Tiếp được Lao Lãng Cường, tên trưởng lão Lao gia nói với mấy người khác.

Đám lão giả kia ứng một tiếng:

- Vâng!

Thân thể hóa thành tàn ảnh cũng biến mất tại chỗ.

- Đều trở về đi!

Tên trưởng lão Lao gia nhìn mọi người nói một tiếng, sau đó khiêng Lao Lãng Cường đi qua hướng khác quay về.

Những người còn lại dùng đuổi theo, chỉ có thể gật gật đầu, sau đó quay về.

Chỉ có Sài Thiệu cùng Hồ Kiều đi tới phế tích cứu Thập Tứ Thiếu Lao Phí Dương ra.

Lao Phí Dương bị nện rất thảm, thân thể bị tổn thương nhiều chỗ, khí tức đã phi thường suy yếu.

Sài Thiệu thở dài một hơi nói:

- Lão Nhị, cho Thập Tứ Thiếu hai viên đan dược đi.

Hồ Kiều gật gật đầu, sau đó cho Lao Phí Dương hai viên đan dược ăn vào.

Lúc này hai người mang Lao Phí Dương đi về phía Lao gia.

...

Lăng Tiếu thân có Phong thuộc tính, tốc độ chạy trốn cực nhanh.

Nhưng mà người nọ phía sau tốc độ không thua gì hắn, bởi vì đối phương là một tên Linh Sư cao giai, hơn nữa Linh Sư cao giai cps phong thuộc tính.

- Có vài phần bổn sự, ta xem ngươi kiên trì bao lâu!

Lăng Tiếu tự nhiên có thể cảm ứng được có người đuổi theo phía sau, lúc này hắn tăng tốc độ lên vài phần.

Tên trưởng lão Lao gia đuổi theo sau Lăng Tiếu lúc này mắng thầm trong lòng.

- Tiểu tử này làm sao có thể chạy trốn nhanh như vậy?

Thực lực của hắn cao hơn Lăng Tiếu một bậc, nhưng mà không cách nào kéo gần khoảng cách với Lăng Tiếu.

Hai người không ngừng chạy trên quan đạo, giống như hai đạo thiểm điện, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, sau đó không thấy bóng dáng.

Khiến cho người đi đường kinh ngạc không thôi. Bọn họ chỉ nghe tiếng gió, nhưng không thấy có gì cả, trong lòng nói thầm:

- Thực con mẹ nó gặp quỷ rồi.

Hai người một trước một sau, một mực đuổi theo ba giơ, đã ra khỏi thành Phần Địa thật xa.

Lăng Tiếu đi vào một núi hoang, không chút suy nghĩ mà đi thẳng lên.

Tên trưởng lão Lao gia cũng không chần chờ, đi theo Lăng Tiếu vào núi hoang.

Ai ngờ mới vừa đi vào trong núi hoang, Lăng Tiếu liền dừng bước lại.

Hắn từ xa nhìn qua tên trưởng lão Lao gia tới gần, cười lạnh nói:

- Thật là có can đảm lượng, dám độc thân đuổi tới đây.

Tên trưởng lão Lao gia thấy Lăng Tiếu dừng lại, cũng không dám đuổi quá gần, đứng ở cách Lăng Tiếu trăm mét.

Người ta ngay cả Lao Lãng Cường cũng có thể đánh cho tàn phế, hắn dựa vào cái gì truy sát?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 405 - Miểu Sát. (2)

Huống chi nhiệm vụ của hắn là không cho tên trẻ tuổi này trốn mà thôi, không đáng liều mạng với người ta.

Lăng Tiếu nhìn qua tên trưởng lão Lao gia chậm rãi đi qua nói ra:

- Ta hiện tại không trốn, ngươi làm như thế nào?

Tên trưởng lão Lao gia nhìn qua Lăng Tiếu tới gần thì lui ra sau vài bước, trong nội tâm khiếp đảm.

- Ta nói ngươi là lão nhân, ngươi tiễn ra xa như vậy, chắc hẳn cũng mệt mỏi, nếu không hai ta ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa sẽs cùng nhau chạy đi nhé?

Lăng Tiếu nói ra.

Tên trưởng lão Lao gia vừa lui, vừa cười khan nói:

- Hảo hảo, vậy theo ý của tiểu ca, chúng ta nghỉ ngơi trước một hồi!

Vào khắc này Lăng Tiếu đã lao qua phía hắn.

Tên trưởng lão Lao gia cũng đã sớm có chuẩn bị, lập tức quay người muốn chạy trốn.

Thế nhưng mà bỗng nhiên trong óc đau xót, thân thể ngã xuống đất.

Chỉ thấy toàn thân của hắn không có vết thương, nhưng mà khí tức đã đoạn tuyệt.

Lăng Tiếu tiến lên thu toàn bộ đồ có giá trị của lão ta, sau đó cho Lang Vương kim sắc chạy đi, bắt đầu toàn lực chạy về hướng tông môn.

...

Trong nội các Lao gia trong thành Phần Địa, cơ hồ tất cả trưởng lão dòng chính đều ở đây.

Ngồi ở vị trí thủ tịch là lão giả uy nghiêm, nhìn qua Lao Lãng Cường, giọng khàn khàn nói:

- Rốt cuộc là ai làm?

Người này chính là tộc trưởng của Lao gia Lao Lãng Hóa, Linh Sư trung giai.

Tại Lao gia, tộc trưởng chỉ là người quyết sách, cũng không phải thực lực mạnh là làm tộc trưởng.

Sở dĩ hắn có thể làm tộc trưởng Lao gia, một nguyên nhân chính là lão đại của đời thứ hai mươi mốt ở Lao gia, một nguyên nhân khác hắn có năng lực quản lý và ứng biến tốt nhất.

Tuy thực lực Lao Lãng Cường mạnh hơn hắn, nhưng mà làm người quá xúc động, cũng không phải nhân tuyển tộc trưởng.

Tên trưởng lão ôm Lao Lãng Cường trở về cung kính nói:

- Tam trưởng lão bị một đệ tử nội môn Tử Thiên Tông một gây thương tích,

ta đã phái Mai trưởng lão đuổi theo rồi.

- Trước tiên nói rõ ràng mọi chuyện đi.

Lao Lãng Hóa cũng không lập tức phái người đuổi giết hung thú, nhưng mà trước hiểu rõ tình huống, có thể thấy được hắn là người tâm tư cẩn thận chặt chẽ.

Kế tiếp tên đội trưởng thu kim tẹ của Lăng Tiếu lúc trước được dẫn lên.

Tên đội trưởng quỳ dưới đại sảnh, thân thể run rẩy nói mọi chuyện.

Sau đó Hồ Kiều lại nói chuyện phát sinh với Lao Lãng Hóa một lần.

Lao Lãng Hóa nặng nề vỗ bàn tức giận mắng:

- Đồ hỗn trướng, người tới, mang phế vật Lao Phí Dương này trục xuất khỏi gia tộc cho ta.

- Tộc trưởng xin bớt giận, Phí Dương hắn... Hắn vẫn chỉ là hài tử không... Không hiểu chuyện, thỉnh cầu tha cho hắn!

Một gã trưởng lão lập tức quỳ xin tha cho Lao Phí Dương.

Người này chính là gia gia của Lao Phí Dương, cũng là tộc đệ Lao Lãng Hóa.

- Thất trường lão, ngươi nhìn xem tam trưởng lão đã biến thành bộ dạng như vậy, đây là do cháu của ngươi dẫn họa, nếu để cho lão tổ tông biết rõ, chỉ sợ không phải là trục xuất tông môn đơn giản như vậy!

Lao Lãng Hóa lạnh lùng nói.

- Tộc... Tộc trưởng nói đúng, ta... Ta sẽ đuổi đứa cháu bất tài này ra khỏi gia tộc.

Lao Cường Dân nghe ba chư "Lão tổ tông", thân thể của hắn lạnh lẽo run lên, không dám xin cho cháu trai nữa.

- Ân!

Lao Lãng Hóa ứng một tiếng, lại nói tiếp:

- Thỉnh Đàm trưởng lão đi ra xem thương thế cho Tam trưởng lão một chút.

Một lão giả ngồi bên trái Lao Lãng Hóa chậm rãi đứng lên, đáp nhẹ một tiếng, đi qua phía Lao Lãng Cường.

Người này tên là Đàm Toàn, là tam phẩm luyện dược sư của thành Phần Địa, đồng thời cũng là trưởng lão cung phụng của Lao gia, trongi Lao gia có quyền lợi không kém gì trưởng lão dòng chính.

Đàm Toàn kiểm tra thân thể Lao Lãng Cường một chút, thản nhiên nói:

- Tam trưởng lão bị phế!

- Tam trường lão bị phế!

Đàm Toàn nhàn nhạt nói.

- Đàm trưởng lão, có thể nói rõ được hay không?

Lao Lãng Hóa hỏi.

Mọi người khinh bỉ trong lòng.

- Mù lòa cũng biết Tam trưởng lão bị phế!

Đàm Toàn bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của mọi người, nói:

- Tam trưởng lão tứ chi toàn bộ đoạn, lão phu có thể luyện chế Sinh Cốt Đan, làm cho Tam trưởng lão khôi phục, thế nhưng mà... Tam trưởng lão còn có một nơi bị thương nặng, ta bất lực.

- Còn có một chỗ bị thương nặng?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lao Lãng Hóa nói:

- Đàm trưởng lão nói rõ một lần.

Đàm Toàn chỉ vào đầu Lao Lãng Cường nói ra:

- Tinh thàn thứ hải của Tam trưởng lão bị thương nghiêm trọng, lão phu cũng không có biện pháp.

- Cái gì, tinh thần thức hải của lão Tam bị thương?

Lao Lãng Hóa rốt cuộc không trấn định được, hoảng sợ nói ra.

Cơ hồ tất cả trưởng lão đều biến sắc.

Tinh thần thức hải chính là mấu chốt suy nghĩ của mọi người, quan hệ tới trí lực, là căn bản của tính mạng.

Nếu như tinh thần thức hải bị thương, nhẹ thì tinh thần biến hóa, hoảng hốt không phấn chấn, nặng thì biến thành ngu ngốc, thậm chí có khả năng chết.

- Đúng vậy, đầu của Tam trưởng lão khẳng định bị đối phương trọng thương, cho nên đưa tới tinh thần thác loạn, mà có thể trị liệu tinh thần thức hải không có cái nào không phải đan dược cao phẩm, lão phu bất lực.

Đàm Toàn khẳng định.

Đàm Toàn cũng không có liên tưởng đến Lao Lãng Cường là bị Lăng Tiếu dùng công kích tinh thần làm trọng thương, chỉ cho rằng bị Lăng Tiếu đánh vào đầu.

Trên đời này có thể dùng tinh thần lực công kích người khác không ai không phải siêu cấp cường giả đương thời, hoặc là ngoài Ngũ phẩm luyện dược tông sư.

Mà Lăng Tiếu chỉ mới chưa tới hai mươi tuổi, tự nhiên sẽ không bị cho rằng là siêu cấp cường giả hoặc Ngũ phẩm Luyện dược sư.

Thần sắc Lao Lãng Hóa âm trầm xuống.

- Trước mang Tam trưởng lão xuống dưới tĩnh dưỡng, tất cả mọi người tán đi.

Lao Lãng Hóa cùng Lao Lãng Cường huynh đệ tình thâm, tự nhiên không có khả năng buông tha Lăng Tiếu, trong lòng hắn thầm mắng.

- Tạp chủng đáng chết, mặc kệ ngươi có phải đệ tử Tử Thiên Tông hay khong, ngươi nhất định phải đền mạng cho Tam đệ.

Lao Lãng Hóa đi ra khỏi nội các, sau đó đi tới sau núi.

- Người đến là người phương nào?

Thời điểm Lao Lãng Hóa đi tới sau núi, hai đạo nhân ảnh ngăn cản Lao Lãng Hóa hỏi.

Lao Lãng Hóa đưa lệnh bài tộc trưởng ra, nói:

- Ta có việc gặp mặt lão tổ tông.

Hai người này khom người hành lễ với Lao Lãng Hóa, sau đó lập tức cho đi.

Lao Lãng Hóa đi lên tiếp, rất nhanh đi tới sơn động có linh khí sung túc.

Lao Lãng Hóa nặng nề quỳ lạy trên mặt đất, nhìn qua cửa động nói:

- Hóa nhi cầu kiến hai vị lão tổ tông.

Giọng của Lao Lãng Hóa quanh quẩn trong núi.

Một giọng nói già nua vang lên.

- Hóa nhi, có chuyện gì sao?

Lao Lãng Hóa vẫn quỳ nói:

- Tam đệ Lãng Cường bị người làm hại, cầu lão tổ tông đi ra định đoạt.

Sơn động yên tĩnh, sau đó là tiếng rống kinh thiên động địa.

- Cái gì, ngươi nói Cường nhi bị đứa bé làm hại!

Ngay sau đó hai đạo kình phong thổi qua người Lao Lãng Hóa.

Không cần phải nói, chính là lão tổ tông của Lao gia xuất hiện.

Hai người đều có tóc trắng như tuyết, bộ dáng mặc dù già nua, thế nhưng mà dáng thẳng tắp, vãn nhìn ra bọn họ rát cườn tráng, đôi mắt uy nghiêm tức giận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 406 - Lão Tổ Lao Gia

Hai người này chính là chỗ dựa cho Lao gia cho tới nay, lão đại Lao Dược Nhiên, lão Nhị Lao Dược Phàm đều là cường giả Vương giai, hai người cũng là lão nhân hơn hai trăm năm mươi tuổi.

Vốn Lao gia trong thành Phần Địa chỉ là gia tộc nhị lưu, về sau bởi vì Lao Dược Nhiên và Lao Dược Phàm huynh đệ đạt được cơ duyên, hai người lần lượt đột phá đến Vương giai, Lao gia mới cường đại lên.

Về sau một lần hành động trở thành gia tộc cường đại nhất thành Phần Địa.

Lao gia huynh đệ càng chú tâm bồi dưỡng đệ tử, chủ trương hàng năm đưa linh thảo tiến cống Tử Thiên Tông, đánh tốt quan hệ với Tử Thiên Tông, khiến cho Lao gia có địa vị cao trong thành Phần Địa.

Trải qua trăm năm phát triển, hôm nay Lao gia đã triệt triệt để để khống chế thành Phần Địa, tại thành Phần Địa phải dựa theo quy củ của Lao gia làm việc.

- Đây là chuyện gì?

Lão đại Lao Dược Nhiên nói.

Vì vậy Lao Lãng Hóa mang chuyện hôm nay nói ra một lần.

Lao Dược Nhiên cùng Lao Dược Phàm sau khi nghe xong, đều toát ra một đạo sát ý đáng sợ, ép Lao Lãng Hóa không thở nổi.

- Hóa nhi ngươi đứng lên đi!

Lao Dược Nhien nói một câu, nhìn qua Lao Dược Phàm nói:

- Lão Nhị, tên tạp chủng Tử Thiên Tông giao cho ngươi, bắt giữ hắn quay về đây, ta nhất định sẽ cho hắn nếm thử tư vị vạn xà phệ thân.

Lao Dược Phàm gật gật đầu, trực tiếp bay lên giữa không trung, bay về hướng Tử Thiên Tông.

- Hóa nhi, lập tức cho người mang Cường nhi tới đây!

Lao Dược Nhiên phân phó một tiếng, lần nữa trở lại trong động.

- Vâng, lão tổ tông!

Lao Lãng Hóa cung kính lui ra ngoài.

...

Lăng Tiếu ngồi ở trên lưng Lang Vương kim sắc và chạy đi thật nhanh, liền chạy suốt một ngày sau đó, cuối cùng ném thành Phần Địa ra sau đầu.

Sau đó lại tìm nơi yên tĩnh khôi phục tinh thần.

Lúc ở thành Phần Địa tiêu hao không nhỏ.

Hắn sở dĩ có thể ở thời gian ngắn phế Lao Lãng Cường, đương nhiên là dùng tinh thần lực trợ giúp.

Nếu như chỉ dùng linh lực đối chiến với Lao Lãng Cường, Lăng Tiếu mặc dù

có nắm chắc chém giết hắn, thế nhưng mà không dễ dàng gì, hơn nữa hắn cũng không muốn lộ ra quá nhiều chi tiết.

Vì phải cứu Huyền Diệu cho nên chỉ dùng tinh thần lực, trước công kích tinh thàn thức hải của Lao Lãng Cường, khiến cho hắn tạm thời mất đi sức chiến đấu, sau đó lại bắt giữ hắn.

Hắn không có lợi dụng tinh thần lực trực tiếp gạt bỏ Lao Lãng Cường chính là vì để trưởng lão Lao gia sợ ném chuột vỡ bình. Nếu như hắn trực tiếp lợi dụng tinh thần lực giết Lao Lãng Cường, chỉ sợ hắn và Huyền Diệu sẽ bị trả thù điên cuồng, đến lúc đó hắn muốn chạy trốn vẫn có thể, nhưng hắn phải cân nhắc an nguy của Huyền Diệu.

Tuy hắn cùng với Huyền Diệu mới gặp hai lần, nhưng cảm giác đối phương không tệ, hẳn là bằng hữu đáng kết giao. Đối với Lăng Tiếu trọng tình trọng nghĩa mà nói, tuyệt đối không có khả năng bỏ an nguy bằng hữu mà đi.

Hôm nay trong tinh thần thức hải của hắn có Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Si Mị Lam Hỏa Châu mở rộng nên phi thường rộng lớn, chỉ cần tinh thần lực nhồi đầy, chỉ sợ cường giả Vương giai cũng có thể miểu sát.

Lăng Tiếu có tự tin này, nửa ngày trước hắn đã miểu sát Linh Sư cao giai.

Qua gần nửa canh giờ, tinh thần lực của Lăng Tiếu khôi phục lại, hơn nữa có dấu hiệu tăng trưởng.

Lăng Tiếu đại hỉ, nghĩ thầm lần sau gặp phải Linh giai trung giai, trực tiếp miểu sát, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng sảng khoái.

Hôm nay hắn ỷ lại vào Khống Thần Quyết càng mạnh hơn nữa.

Khống Thần Quyết là bộ huyền kỹ công kích tinh thần thần kỳ, Lăng Tiếu

chỉ mới va chạm một phần mười của nó mà thôi, hắn hiện tại càng muốn tập hợp đủ hai tàn quyển phía sau, chắc hẳn xưng bá một phương không thành vấn đề.

Lăng Tiếu nhảy lên lưng Lang Vương kim sắc, chuẩn bị chạy về tông môn.

Chiếu theo tốc độ của Lang Vương kim sắc, không qua ba ngày là tới thành Tử Thiên.

Nhưng mà thời điểm Lang Vương kim sắc muốn rời khỏi, Lăng Tiếu cảm giác nguy cơ.

- Tiểu kim đừng nhúc nhích!

Lăng Tiếu lập tức truyền âm cho Lang Vương kim sắc.

Lang Vương kim sắc ứng một tiếng, ngay cả động cũng không dám động.

Lúc này linh khí chung quanh như bị cái gì đó dẫn dắt, rõ ràng đang áp vào Lăng Tiếu bên này.

- Cường giả Vương giai!

Toàn thân Lăng Tiếu khẩn trương tới cực điểm, có thể vận dụng linh khí sinh ra cưỡng bức tuyệt đối là cường giả Vương giai mới có thể sinh ra.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một đạo khí thế nặng nề áp vào hắn, khiến cho hắn không thể động đậy, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, mà tứ chi Lang Vương kim sắc dưới háng quỵ xuống.

Lăng Tiếu xiết chặt nắm đấm, hứn cắn răng, yên lặng vận tinh thần lực cảm ứng.

- Ở phía trên!

Tinh thần lực của Lăng Tiếu đã có thể mở rộng phạm vi hai ngàn mét, lập tức có thể dò ra nơi phát ra uy áp.

Nhưng mà cho dù hắn biết rõ đối thủ ở phía trên, hắn cũng bất lực.

Thời điểm Lăng Tiếu vô kế khả thi, linh quang lóe lên, lập tức nhắm đôi mắt lại, liên hệ với dị vật ở thức hải.

Lăng Tiếu lập tức ngăn cản uy áp.

Lao Dược Phàm ở trên không nhìn thấy uy áp bị ngăn cản thì chấn động, lẩm bẩm nói:

- Cái này... Điều này sao có thể!

Võ giả dưới Vương giai dưới uy áp của cường giả Vương giai tuyệt đối không thể vận dụng huyền công ngăn cản, bởi vì linh khí nằm trong tay cường giả Vương giai rồi.

Thế nhưng mà hôm nay Lao Dược Phàm khống chế linh lực nhưng không bị hắn chỉ huy, toàn bộ quán chút vào trong người Lăng Tiếu, điều này sao không làm hắn giật mình?

- Khó trách có thể cho Cường nhi ăn hại chịu thiệt, quả nhiên có chút môn đạo.

Lao Dược Phàm thì thào tự nói, triệt hồi uy áp bắt đầu hạ xuống.

Lăng Tiếu cùng Lang Vương kim sắc chỉ cảm thấy tinh thần buông lỏng.

Nhưng mà Lăng Tiếu biết rõ nguy cơ chính thức là điểm này.

- Xin hỏi vị đại nhân này vì sao đột nhiên ra tay với ta?

Lăng Tiếu nhìn qua Lao Dược Phàm lơ lửng hỏi, đồng thời đã làm ra chuẩn bị chạy trốn.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được người này không phải là Vương giai cấp thấp, tối thiểu đã là Vương giai trung giai, bằng không sẽ không sinh ra uy áp đáng sợ như vậy.

Lăng Tiếu mặc dù có tinh thần lực vô hình làm chỗ dựa, nhưng hắn biết rõ hiện tại muốn miểu sát lão giả trước mặt là không thể nào, vạn nhất còn không có làm bị thương đối phương, đã bị diệt thì thảm.

- Vì sao ra tay với ngươi? Bởi vì ngươi đáng chết!

Lao Dược Phàm âm trầm nói ra.

Lao Lãng Cường chính là người là nối nghiệp tương lai của Lao gia, là người được Lao Dược Nhiên và Lao Dược Phàm ký thác hi vọng trở thành Vương giai. Nhưng mà hiện tại Lao Lãng Cường đã biến thành phế nhân rồi.

Tất cả những chuyện này là do tiểu gia hỏa trước mặt phá đi.

Lao Dược Phàm tự nhiên phi thường muốn tra tấn Lăng Tiếu tới chết.

Hắn muốn Lăng Tiếu trải tư vị bị vạn xà phệ thân, chắc hẳn tình hình đó vô cùng mỹ diệu, chỉ có như vậy mới có thể phát tiết tâm tình của hắn.

Hắn nhất định phải bắt giữ Lăng Tiếu trở về, bằng không thì vừa rồi hắn đuổi kịp Lăng Tiếu, hoàn toàn có thể thừa dịp Lăng Tiếu chưa phát giác ra

tay chém giết hắn.

Lăng Tiếu cũng bởi vì vậy nên may mắn tránh khỏi một kiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 407 - Nện Thành Thịt Vụn

Nghe Lao Dược Phàm nói lời này, Lăng Tiếu đã biết rõ người này chính là Lao gia.

- Cái này hỏng bét!

Thân thể Lăng Tiếu chấn động, hắn cảm thấy vô lực tới cực điểm.

Hắn không nghĩ tới Lao gia lại vận dụng cường giả Vương giai đến đuổi giết hắn.

Cho dù hắn có Lang Vương kim sắc tốc độ siêu nhanh, nhưng mà tốc độ không bằng cương giả Vương giai.

Lăng Tiếu biết rõ lần này không xong.

- Như thế nào không trốn?

Lao Dược Phàm nghiền ngẫm nói một câu, lại nói tiếp:

- Biết rõ trốn không thoát cho nên không trốn chứ gì, lão tử sẽ đánh gãy tứ chi của nguoi, sẽ cho ngươi nếm trải tư vị vạn xà phệ thân là như thế nào, tin tưởng ngươi nhất định sẽ phi thường ưa thích.

Lao Dược Phàm đã không nhớ rõ bao lâu rồi mình chưa ra tay, hôm nay hắn nhất định phải giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất dày này.

Lăng Tiếu nhảy khỏi lưng sói, nhìn qua Lao Dược Phàm nói:

- Là Lao gia các ngươi chọc ta, huống chi ngươi nên biết ta là đệ tử nội môn của Tử Thiên Tông, Nam Cung Thường Nhạc là sư phụ của ta.

Bất kể như thế nào, Lăng Tiếu vẫn mang sư môn ra hù dọa lão gia hỏa trước mặt.

Đáng tiếc Lao Dược Phàm đã đoán được, lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi là đệ tử chân truyền của Tử Thiên Tông ta cũng muốn giết ngươi.

Dứt lời, Lao Dược Phàm điểm một ngón tay.

Lông tơ của Lăng Tiếu đột nhiên dựng đứng lên.

XÍU...UU!!

Ô!

Một đạo kim mang bắn tới cực nhanh, một đạo huyết hoa bắn ra.

Đổ máu không phải Lăng Tiếu, bởi vì Lăng Tiếu không có cảm ứng được chút đau đớn nào.

Mà Lang Vương kim sắc lại không có bên cạnh hắn, thân thể của nó bị bắn xuyên qua, bay ra xa mười mấy mét.

- Tiểu kim!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, nhanh chóng lao tới chỗ Lang Vương kim sắc.

XÍU...UU!!

Lại một đạo kim mang bay vút tới.

Lăng Tiếu lảo đảo nằm rạp xuống, một chân của bắn có máu tươi phún ra.

- Chạy đi, ngươi cbhayj như thế nào!

Lao Dược Phàm cười nói.

Lăng Tiếu không để ý đến Lao Dược Phàm, nhưng mà hắn lợi dụng Kim Cương Ngũ Biến Quyết chữa thương, đồng thời truyền âm cho Lang Vương kim sắc nói

- Tiểu kim ngươi không sao chứ?

Lang Vương kim sắc xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, nhìn qua Lao Dược Phàm nhe nanh, truyền âm cho Lăng Tiếu.

- Chủ nhân, ta còn chưa chết.

- Hỗn đản, lập tức nằm xuống giả chết cho ta, bằng không hắn sẽ giết ngươi.

Lăng Tiếu truyền âm mắng.

Lăng Tiếu biết rõ đối phương chỉ muốn bắt hắn, cho nên hắn không muốn Lang Vương kim sắc đứng lên, bằng không đối phương sẽ giết nó.

Lăng Tiếu cũng không muốn tọa kỵ ưa thích của mình bị giết.

Vào lúc Lang Vương kim sắc ngoan ngoãn nghe Lăng Tiếu chỉ thị thì quả

nhiên Lao Dược Phàm lại công kích nó.

Lang Vương kim sắc phát ra tiếng tru, nó bay ra ngoài không đứng lên được.

- Tiểu kim!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, Kim Cương Ngũ Biến Quyết vận chuyển, miệng vết thương khép lại nhanh chóng.

Lăng Tiếu vừa đứng lên, chân còn lại cũng bị bắn trúng.

Một kích này Lăng Tiếu quỳ xuống, nhưng mà hắn cũng tỉnh táo lại.

Hắn không thể đứng lên, nhất định phải nhìn chuẩn cơ hội, đồng thời Kim Cương Ngũ Biến Quyết lại nhanh chóng chữa trị lần nữa.

- Có bản lĩnh liền giết ta đi!

Lăng Tiếu nhìn qua Lao Dược Phàm hét lên.

- Yên tâm, ta sẽ giết ngươi, nhưng không phải hiện tại!

Lao Dược Phàm âm trầm nói ra, đồng thời từng bước một đi tới gần Lăng Tiếu.

Vào lúc Lao Dược Phàm đến gần Lăng Tiếu hai mét, bỗng nhiên Lăng Tiếu qyyf trên đất đánh hai chưởng vào Lao Dược Phàm.

Bang bang!

Lăng Tiếu đánh thẳng lên người Lao Dược Phàm hai chưởng, lúc này đại hỉ.

Nào có thể đoán được hắn còn chưa kịp cao hứng, lồng ngực của hắn bị một chưởng đánh trúng.

Nhất thời Lăng Tiếu cảm thấy huyết dịch trong người bốc lên, một đạo máu tươi từ trong miệng của hắn bắn ra ngoài, thân thể bay ra xa mấy chục thước.

- Hắc, muốn chơi với ta, ngươi ngu quá!

Lao Dược Phàm cười lạnh nói.

Hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu đã thụ nội thương, lúc này đi tới gần Lăng Tiếu.

Nhưng mà thời điểm hắn vừa tiếp cận Lăng Tiếu, Lăng Tiếu lại xoay người tấn công hắn lần nữa.

Lần này Lăng Tiếu không hề dùng song chưởng công kích, hắn dùng thối pháp công kích.

Lá cây khô chung quanh Lăng Tiếu không ngừng bya lên, một đạo vòi rồng quét qua người Lao Dược Phàm, trong đó kèm theo lưỡi đao gió sắc bén, khiến người ta phát lạnh.

Đây chính là chiêu thứ tư trong Phong Thần Thối "Phong Quyển Tàn Vân"!

Lao Dược Phàm ỷ vào phòng ngự của mình ngăn cản công kích của Lăng Tiếu.

- Có chút môn đạo, dùng thực lực của ngươi bây giờ, trong Linh Sư giai khó gặp địch thủ, nhưng mà ngươi nhất định chết sớm.

Lao Dược Phàm thán một câu, lại giơ chưởng, lần nữa đánh Lăng Tiếu bay

ra ngoài.

Lăng Tiếu nặng nề nện lên mặt đất, lúc này phun ra mấy ngụm máu tươi, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Vạn hạnh là hắn đã luyện thành Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến, bằng không hiện tại chỉ sợ đi gặp diêm vương rồi.

Lao Dược Phàm cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu còn chưa chết, lại đứng lên lần nữa.

- Tiểu tử này chẳng lẽ có mặc vệ giáp cao cấp?

Lao Dược Phàm nghi hoặc nói thầm.

Hắn vừa rồi đánh hai chưởng dùng ba thành công lực, cho dù là Linh Sư cao giai cũng bỏ mạng tại chỗ, nhưng mà tiểu tử trước mặt chỉ có tu vị Linh Sư trung giai lại không chết, chuyện này thật sự làm hắn khó hiểu.

- Đến đây, lão cẩu, hôm nay ngươi không đánh chết bản thiếu gia, ngày sau nhất định huyết tẩy Lao gia các ngươi.

Lăng Tiếu đứng lên nhìn qua Lao Dược Phàm mắng to.

Thần sắc Lao Dược Phàm tối sầm, thân thể của hắn như quỷ mị tới trước người Lăng Tiếu, cầm cổ Lăng Tiếu, hắn ném Lăng Tiếu vào nham thạch cách đó không xa.

Phanh!

Lăng Tiếu nặng nề đụng vào nham thạch, cảm thấy gân cốt như nứt vỡ.

- Tiểu tạp chủng, ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó!

Lao Dược Phàm nói câu này, lập tức bắn mấy chỉ.

XIU....XIU...!

Tứ chi của Lăng Tiếu lập tức liền bị bắn ra bốn lỗ máu, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Lăng Tiếu năm trên mặt đất, thân thể vẫn không nhúc nhích, dường như không có biện pháp chống cự.

Lao Dược Phàm cũng không sợ Lăng Tiếu có động tác gì, bay qua nắm cổ của Lăng Tiếu.

- Đi chết đi a!

Bỗng nhiên Lăng Tiếu ngẩng đầu, một đạo tinh thần lực vô hình đâm vào đầu của Lao Dược Phàm.

Ah!

Tuy Lao Dược Phàm cảnh giác, quanh người có minh khí bảo vệ thân thể, thế nhưng mà không có biện pháp ngăn cản tinh thần lực vô hình.

Tinh thần lực trực tiếp xuyên minh kính hộ thân, tốc hành đánh thức hải của hắn trọng thương.

Lăng Tiếu đã có thể dùng tinh thần lực ngưng tụ thành chiêu thức công kích, không còn là công kích đơn thuần nữa, vừa rồi hắn lợi dụng tinh thần lực ngưng tụ thành Bài Vân Chưởng thức thứ tư "Bài Sơn Đảo Hải" công kích Lao Dược Phàm.

Ngưng tụ thành chiêu thức công kích uy lực còn mạnh hơn công kích đơn thuần không biết bao nhiêu lần.

Cho dù Lao Dược Phàm thân là cường giả Vương giai, tinh thần thức hải cũng có công năng phòng ngự nhất định, thế nhưng mà vẫn bị một kích của Lăng Tiếu giết trở tay không kịp.

Lúc này Lao Dược Phàm ôm đầu càng không ngừng lui ra phía sau, không quan tâm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có điều chỉnh tốt tâm thần, hắn lấy dược đỉnh đen bóng trong không gian giới nện tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 408 - Trở Lại Thành Tử Thiên. (1)

- Xem bản thiếu gia nện ngươi thành thịt vụn đây!

Dược đỉnh trong tay Lăng Tiếu không ngừng biến lớn, cho đến biến khi biến thành một gian phòng, hắn dùng hết khí lực nện thẳng vào Lao Dược Phàm hung.

Tinh thần thức hải của Lao Dược Phàm bị thương, tinh thần đang hoảng loạn, căn bản không có biện pháp phản kích hoặc né tránh.

Oanh!

Dược đỉnh to lớn nện thẳng vào người của Lao Dược Phàm.

Ah!

Lao Dược Phàm tuy là cường giả Vương giai, đáng tiếc không có bất kỳ phòng ngự nào bị dược đỉnh nện bay xa vài chục thước.

Lăng Tiếu vẫn thở phì phò, lúc này phục dụng mấy viên đan dược, lại lần nữa thúc dục dược đỉnh nện thẳng vào Lao Dược Phàm bất tỉnh nhân sự.

- Ta cho ngươi hung hăng càn quấy... Ta cho ngươi vọng cuồng...

Lăng Tiếu không ngừng thúc dục dược đỉnh nện thẳng vào người Lao Dược Phàm.

Cũng không biết nện bao nhiêu lần, Lăng Tiếu mới dừng lại, thân thể mềm

nhũn ngồi xuống.

Lao Dược Phàm đã bị Lăng Tiếu nện vào đáy hố sâu, thân thể đã biến thành bùn nhão, rốt cuộc không còn biện pháp hung hắng càn quấy.

Đường đường một đời Vương giai trung giai đã vẫn lạc!

Lao Dược Phàm từ đầu đến cuối vẫn khinh thị Lăng Tiếu, chỉ la đại ca của hắn ra lệnh phải bắt sống, hắn mới muốn chậm rãi tra tấn Lăng Tiếu sau đó mới bắt về, bằng không hắn sớm diệt sát Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà chính bởi vì điểm này, mới khiến cho Lăng Tiếu nắm lấy cơ hội, chuyển bại thành thắng.

Lăng Tiếu sau khi phục dụng hai viên đan dược, cất kỹ dược đỉnh, đang muốn đi xem Lang Vương kim sắc, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sau đó đi tới hố sâu.

Chỉ chốc lát sau, hắn nhảy dựng lên, tiện tay ném ra hai đạo hỏa diễm vào hố.

Bồng!

Toàn bộ những gì còn sót lại trong hố đã thiêu hủy, không có lưu lại bất cứ sinh khí nào.

- Tiểu kim ngươi còn tốt đó chứ?

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Lang Vương kim sắc hỏi.

- Chủ... Chủ nhân, ta còn chưa chế được!

Lang Vương kim sắc miễn cưỡng đáp.

- Vậy là tốt rồi!

Lăng Tiếu lấy ra một ít linh thảo thoa vào vết thương của nó, lại cho nó ăn mấy viên đan dược chữa thương, sau đó thu nó vào trong bao tay linh thú.

Lăng Tiếu không chần chờ nữa, cải biến phương hướng lao về tông môn.

Nếu đối phương biết rõ lộ tuyến của hắn, người ta muốn chặn giết hắn quá dễ dàng.

Lăng Tiếu không thể không cải biến sách lược, đường vòng mà đi.

Tuy Lao Dược Phàm bị hắn tiêu diệt, nhưng mà lần sau chưa hẳn có vận khí tốt như vậy.

Lăng Tiếu cũng không biết hắn đưa ra quyết định như thế này lại tránh được một kiếp.

Thành Phần Địa Lao gia.

Lao Dược Nhiên đang xem xét thương thế cho Lao Lãng Cường, cuối cùng Luyện dược sư của bổn gia cũng đưa ra kết luận, Lao Lãng Cường triệt để phế.

Tinh thần thức hải đã bị trọng thương, không có cường giả ngoài Đế cấp hoặc là đan dược ngoài lục cấp là không chữa được, như vậy Lao Lãng Cường này nhất định lâm vào ngu ngốc.

Lao gia sẽ có Đế cấp cường giả sao? Lao gia có đan dược lục cấp nghịch thiên sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào, cho dù là bát phẩm tông môn Tử Thiên Tông cũng không có khả năng này.

- Đợi lão Nhị bắt tiểu tử kia trở lại, ta nhất định phải cho hắn sống không bằng chết.

Lao Dược Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói.

Lao Dược Nhiên cho người mang Lao Lãng Cường đi xuống, ngơ ngác nhìn qua nắng chiều phương xa, ánh mắt âm lãnh.

- Chẳng lẽ... Lão Nhị gặp chuyện không may?

Tâm thàn Lao Dược Nhiên có chút không được tập trung.

- Không có khả năng, tiểu tử kia chỉ là Linh Sư trung giai, cho dù có thể vượt cấp giết người, nhiều nhất chỉ có thực lực Linh Sư cao giai, tuy thực lực của lão Nhị không bằng ta, nhưng kém không xa, có lẽ không có việc gì.

Lao Dược Nhiên an ủi một tiếng sau đó đi vào trong động phủ.

Nhưng mà trong chốc lát sau, hắn lần nữa từ trong động lao ra, tốc độ nhanh tới cực điểm.

Thần sắc Lao Dược Nhiên lo nghĩ địa lẩm bẩm nói:

- Lão nhị ngàn vạn lần không nên gặp chuyện a!

Hắn bay trong chốc lát, Lao Dược Nhiên phát hiện trong một khu vực núi hoang có thi thể.

Ánh mắt Lao Dược Nhiên càng gấp lên, hạ xuống.

Lao Dược Nhiên nhìn thấy rõ người chết thì thở dài.

- Khá tốt không phải lão nhị.

Nhưng mà Lao Dược Nhiên cũng nhận ra người này chính là trưởng lão dòng chính Lao gia, hắn dùng tay kiểm tra thân thể người này, lại hiện phát người chết không chút vết thương nào, quá quỷ dị.

- Tính toán, trước tìm được lão Nhị nói sau.

Lao Dược Nhiên tiện tay hủy thi thể này, lại lao về hướng Tử Thiên Tông.

Hắn bay hai canh giờ sau, Lao Dược Nhiên đi tới chỗ Lao Dược Phàm cùng Lăng Tiếu giao chiến.

Lao Dược Nhiên nhìn thấy cái hố bị hỏa diễm thiêu đốt, mí mắt của hắn nhảy lên kịch liệt, tâm thần bất an.

Thời điểm Lao Dược Nhiên tâm thần bất định đi qua hố sâu thì ngửi được mùi tanh hôi.

Mắt già của Lao Dược Nhiên nhảy lên, trông thấy một ít vải rách, lại dùng tâm thần dò xét thì phát hiện vết máu, đột nhiên trừng mắt.

- Lão Nhị ah! Trời đánh tạp chủng... Lao Dược Nhiên ta không giết ngươi thề không làm người.

Đúng vậy, Lao Dược Nhiên nhặn được vải rách chính là Lăng Tiếu dùng dược đỉnh oanh kích Lao Dược Phàm lưu lại.

Lao Dược Nhiên bởi vì có nó nên xác định Lao Dược Phàm ngộ hại.

Lao Dược Nhiên thu hồi bi phẫn lại, lập tức đuổi theo hướng đi Tử Thiên Tông, hắn muốn trước khi Lăng Tiếu trở lại Tử Thiên Tông chặn giết.

Nhưng mà hắn một đường đuổi theo lại không phát hiện có bóng dáng nào cả, hắn lại thủ ở giao lộ Tử Thiên Tông vài ngày, hắn không có phát hiện ra hung thủ, lúc này đang hoài nghi có phải nhị đệ đồng quy vu tận với đối phương hay không!

Lao Dược Nhiên biết rõ chó thủ tiếp cũng không phải biện pháp, vì vậy liền quay trở lại thành Phần Địa, đồng thời cũng phái người tới Tử Thiên Tông nghe ngóng bóng dáng Lăng Tiếu.

Chuyện này chính là một giai đoạn thù hận của Lăng Tiếu cùng Lao gia trong tương lai.

...

Lăng Tiếu đi đường vòng quay về thành Tử Thiên, hắn dùng thời gian nửa tháng mới đi tới đây, trèo đèo lội suối mới một lần nữa nhìn thấy cửa thành thành Tử Thiên.

Lăng Tiếu lúc này cười lớn.

- Hắc, bản thiếu gia trở về!

Lăng Tiếu đi nhanh về hướng thành Tử Thiên.

Mới đến cửa thành, hắn bị hai tên hộ vệ thành Tử Thiên ngăn lại.

- Giao phí vào thành!

Một tên hộ vệ nói ra.

Lăng Tiếu hất tóc dài lên, trong tay xuất hiện lệnh bài, phi thường bựa nhìn qua hai tên hộ vệ.

Hai người trông thấy lệnh bài trong tay Lăng Tiếu, lập tức cung kính xoay người cho Lăng Tiếu đi.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai hai người, nói:

- Làm rất tốt!

Lúc này đi vào thành.

Hai gã hộ vệ bị Lăng Tiếu vỗ vai thì ngây người.

- Vừa rồi vị đại nhân kia bảo chúng ta làm rất tốt!

- Đúng vậy, chúng ta làm rát tốt, chẳng lẽ chúng ta có thể đổi vận?

- Có khả năng ah, vừa rồi vị đại nhân đó vừa ý chúng ta, cho chúng ta làm tùy tùng đấy.

- Nghĩ thật đẹp, nếu vị đại nhân kia dời ta khỏi vị trí thủ vệ này ta đã vui như nở hoa rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết hai tên hộ vệ đang đoán mò.

Hôm nay hắn đi tới khu nhà do mình mua sắm.

- Người nào?

Lăng Tiếu vừa tiếp cận sân nhỏ thì truyền ra giọng của Lý Cuồng Hổ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 409 - Trở Lại Thành Tử Thiên. (2)

Giọng nói vừa vang lên, một bóng dáng hiện ra.

Lý Cuồng Hổ thấy rõ người tới, lúc này đại hỉ, quỳ trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Bái kiến thiếu gia!

- Cuồng Hổ đứng lên đi, về sau không cần đa lễ như vậy!

Lăng Tiếu nâng dậy Lý Cuồng Hổ nói ra, chú ý tới thực lực của Lý Cuồng Hổ, kinh hỉ nói:

- Cuồng Hổ ngươi đột phá?

Hắn thật sự không nghĩ tới mình vừa đi nửa năm, Lý Cuồng Hổ đã đột phá lên Linh Sư cấp thấp, điều này cũng khiến hắn cảm thấy cao hứng thay Lý Cuồng Hổ.

Lý Cuồng Hổ cung kính nói:

- Ta cũng dựa vào thiếu gia mới đi tới bước này, bằng không Cuồng Hổ cũng không có hôm nay.

Hơn một năm trước Lăng Tiếu được Lý Cuồng Hổ luyện chế Tam phẩm Tục Cân Sinh Cốt Đan chữa trị chân gãy của hắn. Lúc ấy Lý Cuồng Hổ đã là Huyền Sĩ cao giai, huống hồ lúc trước hắn tranh cử vị trí đệ tử ngoại môn của Tử Thiên Tông, thiên phú cũng không kém những người khác, cho nên trải qua một năm hắn đã đột phá.

- Khách khí làm gì, đi ra ngoài chúng ta ăn một bữa!

Lăng Tiếu vỗ vai của Lý Cuồng Hổ.

Hắn chưa từng đối đãi Lý Cuồng Hổ như người hầu, hắn xem Lý Cuồng Hổ như huynh đệ.

Điểm này chính là ưu điểm của Lăng Tiếu, ngày sau có tùy tùng gia nhập, cũng là nguyên nhân khiến bọn họ trung thành với hắn.

- Thế nào không đi?

Lăng Tiếu thấy Lý Cuồng Hổ không có di chuyển, hỏi.

Lý Cuồng Hổ kinh ngạc nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Thiếu... Thiếu gia ngươi cũng đột phá?

Lăng Tiếu cười gật đầu nói:

- Ân, đột phá!

- Thế nhưng mà ta cảm giác dường như thực lực của thiếu gia mạnh hơn ta nhiều lắm?

Lý Cuồng Hổ hỏi lại.

- Đó là bởi vì thiếu gia cao giai hơn ngươi, đi, đừng nói nhiều.

Lăng Tiếu dắt Lý Cuồng Hổ đi ra ngoài.

- So... So với ta cao hơn một giai, đây chẳng phải là...

Lý Cuồng Hổ sinh ra sóng to gió lớn, ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu càng thêm kính nể.

Lăng Tiếu hiện tại mới bao nhiêu ah, không chỉ là Tam phẩm Luyện dược sư, lại là Linh Sư trung giai, cho dù là thân phận gì, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng là khách quý. Nhưng mà như Lăng Tiếu luyện đan có một không hai, đúng là hiếm thấy.

Lăng Tiếu cùng Lý Cuồng Hổ tới quán rượu nâng cốc, sau đó quay về sân nhỏ.

- Cuồng Hổ, ba ngày này ngươi hộ pháp cho ta, không có việc gì không nên đi vào quấy rầy ta.

Lăng Tiếu bàn giao một tiếng, sau đó đi vào phòng.

Lý Cuồng Hổ nghe Lăng Tiếu, trong ba ngày không rời khỏi nửa bước.

Tuy hắn không thấy được Lăng Tiếu làm cái gì bên trong, nhưng hắn biết Lăng Tiếu làm gì.

Ngửi được mùi thuốc nồng đậm, thường xuyên từ trong phòng tràn ra.

Ba ngày qua như chớp mắt.

Lăng Tiếu từ trong phòng đi ra ngoài, hai mắt che kín tơ máu, thân thể tiều tụy.

- Cuồng Hổ nghỉ ngơi đi thôi!

Lăng Tiếu đuổi Lý Cuồng Hổ đi, hắn đi tắm rửa, cũng không làm chuyện gì khác, hắn đi nằm ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại mới khôi phục thần thái.

Lăng Tiếu đứng trước đình viện, nhìn qua cây cối trước mắt, lại nhớ tới Hạ Huyên Huyên cô gái nhỏ này, cũng không biết nàng hiện tại thế nào.

Lúc này Lý Cuồng Hổ cũng trong phòng đi ra, nhìn thấy Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Thiếu gia nhớ tiểu thư?

- Ân, cũng không biết cô bé nhỏ đó thế nào!

Lăng Tiếu đáp.

Lúc trước hắn cứu Hạ Huyên Huyên đó là bởi vì cảm thấy tao ngộ của nàng không khác gì hắn cả, về sau cảm thấy cô gái nhỏ này ở cùng rất ưa thích, Lăng Tiếu xem nàng như tiểu muội muội của mình.

Nhưng mà bây giờ không biết tung tích của nàng.

- Đều do thuộc hạ thủ hộ bất lực.

Lý Cuồng Hổ áy náy nói.

- Ngươi cũng không nên tự trách, chắc hẳn đây là số mệnh của Huyên Huyên, không có gì đâu!

Lăng Tiếu cảm thán một tiếng, nói:

- Cuồng Hổ có ý định gì cho tương lai không?

Lý Cuồng Hổ không hiểu rõ lại nhìn qua Lăng Tiếu, sau đó mới nói:

- Trừ tu luyện thì đi ra theo thiếu gia ra, thuộc hạ cũng không có tính toán gì, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì, có chuyện nói thẳng...

- Thuộc hạ muốn về nhà một chuyến.

- Về nhà? Không có vấn đề, ngươi chúng nào thì đi!

Lăng Tiếu có chút sững sờ hỏi.

- Thiếu gia thuộc hạ không có ý đi, thuộc hạ... Thuộc hạ chỉ muốn quay về thăm mẫu thân mà thôi, sau đó quay về nghe thiếu gia phân phó.

Lý Cuồng Hổ sợ Lăng Tiếu hiểu lầm hắn muốn rời khỏi, nhanh chóng giải thích.

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Cuồng Hổ không cần khẩn trương, ta lúc đầu chữa khỏi chân cho ngươi, cũng là bởi vì tin ngươi, bằng không cho dù ngươi có cầu ta như thế nào cũng không được, ta cho ngươi thời gian quay về thăm mẫu thân, đồng thời ta cũng có nhiệm vụ giao cho ngươi.

Lý Cuồng Hổ nghe Lăng Tiếu nói như vậy, lúc này yên lòng, đồng thời bắt đầu nghe Lăng Tiếu nói.

- Cuồng Hổ, ngươi sau khi thăm mẫu thân xong, sau đó đưa mẫu thân của

ngươi tới thành Vẫn Thạch Lăng gia định cư, nơi đó là gia tộc của ta, ngươi cầm tín vật của ta đi tìm Độc Ưng, hắn là người hầu của ta...

Lăng Tiếu nhìnLý Cuồng Hổ phân phó.

Lăng Tiếu bảo Lý Cuồng Hổ quay về thành Vẫn Thạch đã kế hoạch này từ trước.

Hắn hiện tại mặc dù có thực lực, nhưng mà chưa đạt tới cảnh giới khiến người ta nhìn lên, nhiệm vụ thiết yếu hiện tại của hắn vẫn là tăng thực lực lên.

Đương nhiên Lăng Tiếu cường đại, hắn cũng cũng không hy vọng thân nhân bên cạnh mình vẫn dừng lại ở giai đoạn này, đường tương lai của hắn không chỉ cực hnaj ở tây bắc này.

Hắn còn muốn nhìn thấy nhiều võ gia cường đại hơn, trèo lên đỉnh phong của võ đạo, đây là mộng tưởng của hắn.

Hắn không muốn lúc mình đứng ở đỉnh phong của võ đạo, người bên cạnh mình vẫn đang dốc sức giãy dục ở tầng thấp.

Cho nên hiện tại hắn nhất định phải suy nghĩ cho bọn họ.

Lăng Tiếu giao tất cả mọi chuyện xong, lấy ra không gian giới ném cho Lý Cuồng Hổ.

- Nơi này là đan dược ta luyện chế mấy ngày qua, có thể giúp ngươi sớm ngày đột phá Linh Sư trung giai, đan dược còn lại ngươi đưa cho gia gia Lăng Thương phân phối, không gian giới này ban cho ngươi, hy vọng ngươi không nên cô phụ kỳ vọng của bản thiếu gia.

- Cuồng Hổ tuyệt không cô phụ kỳ vọng của thiếu gia.

Lý Cuồng Hổ nặng nề quỳ trên đất nói ra.

Lăng Tiếu ban cho hắn không gian giới là vật người khác mơ ước tha thiết, cũng khó đạt được, trong lòng của hắn càng kiên định đi theo Lăng Tiếu.

Sau khi cho Lý Cuồng Hổ rời đi, Lăng Tiếu đang suy nghĩ xem mình có nên đi thăm Cát Bối Hân đại mỹ nữ hay không?

Lăng Tiếu do dự một chút vẫn quyết định đi tới phủ thành chủ nhìn xem, hắn rời đi lâu như vậy sợ Cát Bối Hân lo lắng.

Vừa nghĩ tới Cát Bối Hân có bộ dáng khiến người ta thương tiếc, Lăng Tiếu cũng có chút không thể chờ đợi được đi thăm nàng.

Lăng Tiếu vừa mới tới phủ thành chủ, lại phát hiện cửa ra vào của phủ thành bị khóa chặt.

- Tại sao khóa lại?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói một câu, sau đó đi lên gõ cửa.

Nhưng mà gõ một hồi vẫn không ai mở cửa.

Thời điểm Lăng Tiếu định nhảy vào trong thì cánh cửa lớn mở ra.

Hai tên mặc võ phục đệ tử ngoại môn Tử Thiên Tông đi ra mở cửa.

Một người không kiên nhẫn nói:

- Ai gõ cửa thế?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 410 - Cát Bối Hân Gặp Phiền Toái

Lăng Tiếu nhíu mày, vừa định lấy lệnh bài ra vào phủ thành chủ ra, nhưng thấy hai người này lạ lẫm, hơn nữa thái độ kiêu ngạo như vậy, đạm mạc nói:

- Tại hạ có việc cầu kiến Cát thành chủ, thỉnh thông báo một chút!

Đệ tử ngoại môn Tử Thiên Tông có mấy ngàn người, đương nhiên không phải ai cũng biết Lăng Tiếu, huống chi Lăng Tiếu trong tông môn không phải là người phi thường nổi danh, hơn nữa hai người trước mặt không phải hạ nhân phủ thành chủ, cho nên không nhận ra.

Tên vừa nói lại nói ra.

- Nơi đây đã không còn Cát thành chủ, đi mau!

Người nọ khoát tay nói một câu, sau đó lui vào trong, đóng cửa lại.

Chuyện này Lăng Tiếu sửng sốt!

Chẳng lẽ vừa rời đi nửa năm thành chủ đã thay người?

Mặc kệ có thay người hay không, Lăng Tiếu có ý định tìm xem là thế nào.

Vì vậy hắn vượt qua tường cao, nhẹ nhàng linh hoạt nhyar vào trong phủ thành chủ.

Trước đây Lăng Tiếu chữa cho tốt chân cho Cát Bối Hân, cảm tình của hai người tăng nhiều, Lăng Tiếu cũng thường thường từ tông môn đi ra làm bạn

với Cát Bối Hân, hắn đã sớm thuộc phủ thành chủ như lòng bàn tay.

Lăng Tiếu thu liễm khí tức, cẩn thận từng li từng tí đi tới khuê phòng của Cát Bối Hân.

Thời điểm Lăng Tiếu đi vào cửa phòng Cát Bối Hân, vừa định gõ cửa mà vào thì bên cạnh truyền ra tiếng khóc nức nở.

- Tiểu thư, Liễu đại nhân nói ngươi không đi qua, hắn tự mình đi tới... Ngươi nhanh lên đi.

- Ta... Ta biết rõ, để cho ta ở đây một hồi!.

- Tiểu thư... Ngươi vẫn còn chờ Lăng Tiếu thiếu gia tới sao? Ngươi chớ ngu, Lăng Tiếu thiếu gia đã nửa năm qua chưa từng tới đây, đại nhân phái người nghe ngóng, nói Lăng thiếu gia mất tích rồi.

- Ta biết rõ, thế nhưng mà... Ta vẫn muốn chờ hắn, nếu như hắn biết rõ ở đâu, ta nghĩ hắn phi thường khổ sở, ta không muốn cho hắn khổ sở, thế nhưng mà ta không muốn gia gia chịu tội, Tiểu Thúy ngươi nói tata nên làm cái gì bây giờ?

- Ta... Ta cũng không biết nên làm sao bây giờ!

- Tính toán, ngươi sẽ không hiểu, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi.

Lúc người trong phòng đi ra, một tiếng nói vang lên.

-Người nào?

Thân thể Lăng Tiếu run lên, lúc này thân thể lóe lên, lập tức nắm cổ của người nọ.

Răng rắc!

Người nọ lập tức đi đời nhà ma!

Vừa vặn lúc này có người từ trong đi ra, nhìn thấy Lăng Tiếu giết người!

- Tiếu!

Một giọng nói dịu dàng vang lên.

- Không nên lên tiếng!

Lăng Tiếu ném thi thể này qua một bên, lập tức chạy tới đánh ngất nha hoàn kia, đồng thời ôm nữ tử đang nói chuyện, đi vào trong phòng.

Động tác này căn bản không có kinh động bất luận kẻ nào.

- Hân nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu nhìn qua người ngọc trong ngực và vô cùng thương tiếc.

Nàng không phải cháu gái Cát Đồ, Cát Bối Hân sao?

Cát Bối Hân thật không nghĩ tới Lăng Tiếu vào lúc này lại xuất hiện ở đây, lúc này mang đầu chôn vào trong ngực Tiếu khóc thút thít.

Cát Bối Hân khóc một lát, mới chậm rãi mang chân tướng sự việc nói cho Lăng Tiếu nghe một lần.

Tất cả mọi chuyện trong tông môn bắt đầu từ tên Liễu chấp sự sinh chuyện.

Lại nói tới nửa tháng trước.

Bởi vì Lăng Tiếu đã nửa năm chưa từng ghé phủ thành chủ, Cát Bối Hân đối càng ngày càng nhớ hắn, nàng cho rằng Lăng Tiếu đã quên nàng đi, tâm tình phi thường sa sút.

Gia gia của nàng Cát Đồ nhìn ra tâm tư của nàng, nhiều lần khuyên giải nàng, nàng vẫn đang cảm xúc sa sút. Vì vậy Cát Đồ nghĩ ra "Chủ ý cùi bắp".

Hắn giới thiệu đội tượng cho cháu gái của mình.

Hắn muốn chuyển di tình cảm của cháu gái với Lăng Tiếu, do đó tìm người giới thiệu cho nàng.

Dù sao hiện tại Cát Bối Hân hai chân đã tốt, hơn nữa mỹ mạo hơn người, chắc chắn nam nhân không thể cự tuyệt.

Cát Đồ làm như vậy không phải suy nghĩ vì hắn, mà là suy nghĩ cho hạnh phúc của cháu gái.

Mà Lăng Tiếu từ biệt nửa năm không có tin tức, theo hắn thăm dò được, Lăng Tiếu đã chết trong khi làm nhiệm vụ.

Tin tức này Cát Đồ đã chứng minh là đúng, hắn cũng có mấy bằng hữu chết trong khi làm nhiệm vụ, tin tức này tuyệt đối không có giả.

Cho nên Cát Đồ chỉ có thể nghĩ biện pháp chuyển di tâm tư của Cát Bối Hân, chỉ có như vậy mới quên Lăng Tiếu, mới có thể giúp nàng vui vẻ.

Cát Đồ suy nghĩ thì tốt, nhưng lại chọc mầm tai vạ.

Cát Đồ giới thiệu đối tượng cho Cát Bối Hân giới chính là con trai bằng hữu

cũ, tên là Bàng Dũng Hiện.

Nói tới tên bằng hữu cũ này, trong tông môn có chút địa vị, đang đảm nhiệm chức chấp sự nội môn trong Dược Phong, Bàng Dũng Hiện là con của hắn cũng không tệ, là đệ tử nội môn của Hắc Nham Phong, vừa mới hai mươi ba tuổi, cũng đã là Huyền Sĩ cao giai, tin tưởng cách đột phá Linh Sư giai cũng không xa.

Cho nên Cát Đồ cảm thấy Bàng Dũng Hiện xứng với cháu gái của hắn.

Cát Đồ có ý định như vậy, vì vậy liền dẫn cháu gái vào tông môn bái phỏng đồng liêu.

Đương nhiên Cát Bối Hân không biết ý đồ của Cát Đồ, nàng cho rằng gia gia của nàng mang vào thăm thú tông môn, bái phỏng bằng hữu mà thôi, cũng không suy nghĩ nhiều.

Thời điểm Cát Đồ cùng Cát Bối Hân đến chỗ Bằng Quân, Cát Đồ liền lặng lẽ nói ý đồ với Bàng Quân.

Bàng đồng thấy Cát Bối Hân tướng mạo xinh đẹp, cũng đồng ý cho con của hắn gặp mặt, nếu như con của hắn không có ý kiến thì kết hôn.

Bàng Dũng Hiện đúng là đang tuổi khí huyết phương cương, vừa thấy được Cát Bối Hân thì khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới trừ tiểu sư muội ra, rõ ràng còn có cô gái xinh đẹp như vậy.

Cát Đồ cùng Bàng Quân thấy Bàng Dũng Hiện nhìn thấy Cát Bối Hân ưa thích, cảm giác có hi vọng.

Thời điểm hai người dang bàn chuyện, Liễu Đông thân là đệ tử nội môn Dược Phong tới chơi.

Hắn nhìn thấy mỹ mạo của Cát Bối Hân cũng khiếp sợ.

Cũng chính bởi vì Liễu Đông xuất hiện cho nên khiến Cát Đồ cùng Cát Bối Hân lâm vào phiền toái.

Ngay từ đầu Liễu Đông ưa thích Cát Bối Hân nhưng cũng không tới mức đoạt của Bàng Dũng Hiện.

Thế nhưng mà sau khi hắn nhìn thấy Cát Đồ, mới biết được Cát Bối Hân chính là cháu gái Cát Đồ, lúc này mới đánh chủ ý lên Cát Bối Hân.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì Cát Đồ mười mấy năm trước lúc Liễu Đông đến tranh cử đệ tử ngoại môn đã có cừu oán.

Cho nên Liễu Đông muốn trả thù!

Nếu như Liễu Đông chỉ là đệ tử nội môn, đương nhiên không có đảm lượng đi đắc tội chấp sự ngoại môn Cát Đồ và chấp sự nội môn Bàng Quân.

Nhưng mà hắn lúc này xưa đâu bằng nay, Liễu Đông hắn cũng không còn là nhị phẩm Luyện dược sư Liễu Đôn lúc trước, mà vừa vặn không cẩn thận luyện chế thành một quả Tam phẩm đan dược, mặc dù là Tam phẩm đan dược cấp thấp nhất, nhưng cũng giúp hắn triệt để thoát khỏi danh tiếng nhị phẩm Luyện dược sư, thành công tấn thăng làm Tam phẩm Luyện dược sư, đồng thời cũng được tông môn cho chức chấp sự nội môn, địa vị tăng lên.

Cho nên hắn trả thù Cát Đồ cũng không phải chuyện khó.

Lúc ấy Cát Đồ cũng không biết tâm tư của Liễu Đông, hắn chỉ muốn cháu gái của mình sớm ngày kết hôn với Bàng Dũng Hiện, hắn cũng có thể thanh thản ổn định hưởng thụ tuổi già.

Ai biết thay đổi bất ngờ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 411 - Ngươi Nói Ta Không Còn Là Đệ Tử Dược Phong? (1)

Không có qua mấy ngày Bàng Quân và con trai của hắn cự tuyệt hôn nhân của Cát Bối Hân, nhưng lại cực lực đề của Cát Bối Hân cho Liễu Đông làm tiểu thiếp.

Cát Đồ nghe lời này vô cùng phẫn nộ, hắn không nghĩ tới bằng hữu cũ của mình thay đổi như thế, chuyện này vốn cũng không quan trọng, thế nhưng mà hắn bằng hữu cũ lại mang cháu gái của hắn gả cho Liễu Đông làm tiểu thiếp, đây mới là điểm Cát Đồ tức giận.

Cát Đồ phẩy tay áo bỏ đi, cũng đoạn tình bằng hữu.

Hắn vốn cho rằng việc này dừng lại.

Nhưng mà phiền toái chính thức lại bắt đầu.

Liễu Đông tên này thỉnh chấp sự nội môn cùng đặt sính lễ với Cát Đồ cưới Cát Bối Hân.

...

- Tiểu, bọn chúng hiện tại đang ở đại sảnh của gia gia, nói nếu không giao ta ra, sẽ không cho gia gia làm thành chủ, còn nói muốn giết gia gia!

Cát Bối Hân rúc vào trong ngực Lăng Tiểu nói ra.

- Yên tâm, có ta ở đây thì không ai làm gì được ngươi đâu, đi thôi, theo ta đi tới đanh sảnh nào!

Lăng Tiếu cũng không biết Liễu đại nhân trong miệng Cát Bối Hânchính là đại sư huynh Dược Phong đấy!

Vào lúc đi ra khỏi phòng, một giọng nói buồn nôn vang lên.

- Bối Hân muội muội, ngươi còn không ra sao? Chẳng lẽ thật sự muốn Liễu đại nhân mời người ra?

- Hắn... Hắn chính là con trai bằng hữu cũ của gia gia, Bàng Dũng Hiện!

Cát Bối Hân khẩn trương níu lấy cánh tay Lăng Tiếu thấp giọng nói.

- Không cần sợ, mọi sự có ta!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ mu bàn tay Cát Bối Hân, kéo nàng đi ra khỏi phòng.

Thời điểm hai người đi ra khỏi phòng, Bàng Dũng Hiện phát hiện thi thể ở ngoài, lúc này thần sắc biến hóa.

- Không tốt, chẳng lẽ Bối Hân muội muội trốn?

Bàng Dũng Hiện vừa định phá cửa mà vào, cửa phòng lại mở ra.

Bàng Dũng Hiện đã nhìn thấy nữ thần mà mình ưa thích đang ôm nam nhân khác, cả trái tim của hắn như bị bóp nát.

- Ngươi là ai? Mau thả Bối Hân muội muội ra!

Bàng Dũng Hiện nhìn xem đột nhiên xuất hiện Lăng Tiếu hét lớn.

Tuy hắn ưa thích Cát Bối Hân, nhưng lại không dám tranh đoạt với Liễu

Đông, hắn nhìn thấy người ta còn phải gọi một tiếng "Liễu đại sư".

Hắn không dám tranh đoạt với Liễu Đông, nhưng cũng không nguyện ý nhìn thấy nữ nhân mình ưa thích nằm trong ngực nam nhân khác, nhất là nam nhân anh tuấn trẻ tuổi hơn hắn.

- Nếu ta không buông thì sao?

Lăng Tiếu nhìn qua Bàng Dũng Hiện nhàn nhạt nói ra.

- Ngươi không buông thi ta chặt cánh tay của ngươi xuống!

Bàng Dũng Hiện vặn vẹo lạnh giọng quát.

- Ngươi có thể thử xem!

Lăng Tiếu khinh miệt nói.

Bàng Dũng Hiện cũng chỉ là Huyền Sĩ cao giai, hơn nữa còn là loại căn cơ không ổn, loại đối thủ này hắn không có nhìn thẳng.

- Thật can đảm!

Bàng Dũng Hiện hét lớn một tiếng, một quyền đánh vào mặt Lăng Tiếu.

Bàng Dũng Hiện chính là đệ tử nội môn của Hắc Nham Phong, thân có thổ thuộc tính, một quyền đánh ra có màu vàng rực.

Nếu như một quyền này đánh vào mặt Huyền Sĩ cao giai chỉ sợ gãy mũi.

Thế nhưng mà hắn đối mặt không phải Huyền Sĩ cao giai, mà là một gã Linh

Sư trung giai.

Lăng Tiếu đối mặt một quyền này, khẽ chau mày, một uy áp vô hình bao phủ Bàng Dũng Hiện.

Bàng Dũng Hiện xử trí không kịp đề phòng, người chưa đánh tới, lại bị đánh bay ra ngoài.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

- Ngươi... Ngươi là Linh Sư!

Bàng Dũng Hiện đứng lên kinh hãi.

-Hừ!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới Bàng Dũng Hiện, kéo Cát Bối Hân vào trong đại sảnh.

- Tiểu tử, ta không cần biết ngươi là kẻ nào, đợi lát nữa ta nhất định sẽ muốn ngươi sống không được, muốn chết không xong!

Bàng Dũng Hiện nhìn bóng lưng Lăng Tiếu rời đi, trong nội tâm sát ý nồng đậm.

...

Lăng Tiếu đến trước phủ thành chủ, trong phủ đại sảnh.

Trừ thành chủ Cát Đồ ra, còn có Dược Phong Liễu Đông cùng với ba gã lão giả uy nghiêm, ba người này đang mặc võ phục tiêu chí Dược Phong, chính là lão tử Bàng Dũng Hiện, Bàng Quân, hai người khác là chấp sự nội môn Dược Phong Chu Hòanh Lâm cùng với chấp sự nội môn Hắc Nham Phong Phó Tường Trung.

Ngồi ở thủ tịch là Cát Đồ, thần sắc cực kỳ khó coi, hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Đông buồn bả nói:

- Liễu Đông, chuyện năm đó ta đắc tội ngươi, nhưng mà ngươi muốn trả thù thì tìm ta, hôm nay mọi người chính là đồng môn, ngươi đúng là muốn bức lão phu tới mức này sao?

Nếu như chỉ là Liễu Đông ở đây, Cát Đồ hắn tuyệt đối sẽ không có thần sắc như thế. Thế nhưng mà trong ba chấp sự nội môn tới giúp Liễu Đông, thực lực không yếu hơn hắn, không dám vọng động.

- Cát thành chủ nói sai rồi, ta hiện tại dùng hai viên Tam phẩm đan dược làm sính lễ, muốn cưới Bối Hân làm vợ, làm sao nói là trả thù, chờ ta và Bối Hân kết hôn, ngươi chính là gia gia của ta đấy, mà ta là Tam phẩm Luyện dược sư, làm cháu rể của ngươi cũng xem như cho mặt mũi thành chủ ngươi rồi.

Liễu Đông bộ dáng đắc ý.

Hắn ở Dược Phong biệt khuất nhiều năm, vốn Triêu Nam Tiên áp hắn một đầu, sau Lăng Tiếu tiểu tử chống đối hắn, những ngày qua hắn phi thường không cam lòng. Hắn đường đường đại đệ tử Dược Phong, rõ ràng bị hai người này áp danh tiếng, trong lòng của hắn đố kị không thôi.

Vạn hạnh là sau khi từ Diễm Hỏa Cốc trở về, hắn lại được sư phó Chu Như Thường tín nhiệm.

Vì vậy Chư Như Thường mấy tháng qua đốc xúc truyền thụ, rốt cục mấy tháng qua luyện chế ra một viên Tam phẩm đan dược, do đó tấn thăng làm chấp sự nội môn.

Qua nhiều năm ủy khuất như vậy, cuối cùng là khổ tận cam lai

Hiện tại hắn phải hưởng thụ thời gian làm "Đại sư" cho tốt, đồng thời cũng không nhìn Cát Đồ trong mắt.

Tuy nói hắn thực lực không bằng Cát Đồ, nhưng mà hắn đã luyện chế tam phẩm đan dược ah!

Cho nên không ít người có thể buông mặt mũi vì Tam phẩm đan dược, nghe theo phân phó của Liễu Đông, giống như Bàng Quân, Chu Hoành Lâm cùng với Phó Tường Trung bây giờ.

Liễu Đông đáp ứng với bọn họ, chỉ cần bọn họ nguyện ý hiệp trợ hắn cưới Cát Bối Hân tới tay, đến lúc đó nhất định sẽ miễn phí luyện chế hai viên Tam phẩm đan dược cho bọn họ.

Bàng Quân cũng bị Tam phẩm đan dược hấp dẫn, lúc này mới cự tuyệt Cát Đồ gả cháu gái Cát Bối Hân cho con của hắn.

Tuy thiên phú con của hắn trong tông môn không tính là xuất sắc, chỉ có mượn nhờ đan dược mới có thể mau chóng đột phá lên Linh Sư giai.

Chỉ có thực lực mới có nữ nhân theo đuổi, hai phụ tử Bàng Quân càng như vậy.

Cho dù buông tha tình bạn nhiều năm, Bàng Quân cũng chối bỏ.

- Ngươi chết tâm này đi, ta tuyệt đối sẽ không gả Bối Hân cho ngươi đâu.

Cát Đồ kiên quyết nói.

- Cát Đồ, ngươi đừng ngoan cố không thay đổi, Liễu chấp sự bây giờ là Tam phẩm Luyện dược sư, cháu của ngươi gả cho hắn không có mất mặt của nàng đâu, huống hồ ngày sau có gì cần Liễu chấp sự tự nhiên sẽ không đứng ngoài nhìn, ví dụ như hắn góp lời với trưởng lão, triệu hồi ngươi về tông môn còn tốt hơn làm thành chủ!

Bàng Quân mở miệng khuyên.

Cát Đồ tuy là thành chủ, nhưng mà Tử Thiên Tông chỉ thuộc về chấp sự ngoại môn, bình thường vô sự căn bản không thể về tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 412 - Ngươi Nói Ta Không Còn Là Đệ Tử Dược Phong? (2)

Trong mắt người thế tục làm thành chủ là một chuyện phi thường vinh quang, thế nhưng mà trong Tử Thiên Tông mà nói, có thể ở lại trong tông môn tu luyện còn tốt hơn ở bên ngoài tu luyện.

Chỉ nói trong tông thiên địa linh khí mạnh hơn phủ thành chủ này nhiều lắm, nhưng lại tùy thời có thể làm việc cho trưởng lão, do đó đạt được huyết tinh và tài nguyên tu luyện.

Đối với võ giả mà nói hai đồ vật này không thể thiếu.

Mỗi một võ giả không ai không truy cầu cảnh giới cao, đạt được tôn sùng và thọ nguyên cao cơ chứ?

- Bàng chấp sự, ta và ngươi thâm giao nhiều năm, không nghĩ tới ngươi vì chút ít lợi ích mà bán bằng hữu đấy, ngươi thật đúng là đủ nghĩa khí!

Cát Đồ mỉa mai nói.

Sắc mặt Bàng Quân không một chút áy náy nói:

- Ta đây cũng muốn tốt cho ngươi thôi, nếu ta có con gái, chỉ cần Liễu chấp sự nguyện ý, ta nhất định sẽ đưa cho hắn đấy.

- Hừ, nói hay lắm nghe!

Cát Đồ hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Các ngươi đi thôi, ta không chào đón các ngươi!

- Cát Đồ, xem ra ngươi còn không có nhận rõ tình thế, chúng ta dắt tay nhau tới đây, chính là muốn nói cho ngươi biết, nếu không mang cháu gái của ngươi cho Liễu chấp sự, như vậy... Chức thành chủ này cũng không cần làm nữa.

Hắc Nham Phong Phó Tường Trung không kiên nhẫn nói.

- Ngươi uy hiếp ta?

Cát Đồ đứng lên lạnh nhạt nói, đồng thời phát ra khí thế cường đại, áp thẳng vào Phó Tường Trung.

Phó Tường Trung thực lực hơi yếu hơn Cát Đồ một phần, lúc này bị đẩy lui một bước, thần sắc hơi có chút tái nhợt.

- Cát Đồ ngươi thật đúng là muốn cải lệnh sao?

Bàng Quân đứng ra ngăn trước Phó Tường Trung.

Bàng Quân có thực lực tương đương Cát Đồ, uy áp của Cát Đồ đương nhiên không thể tạo thành ảnh hưởng với Bàng Quân.

Cát Đồ thu khí thế lại nhìn qua đám người này.

- Ta có thể làm thành chủ hay không cũng không phải do các ngươi nói là được nha? Chẳng lẽ các ngươi thực sự có can đảm tự chủ trương sao?

Hắn ở trong Tử Thiên Tông cũng nhiều năm, biết rõ bãi miễn thành chủ phải do trưởng lão hội quyết định, sau đó lại hạ đạt mệnh lệnh bỏ cũ thay mới, tuyệt đối sẽ không bởi vì vài tên chấp sự nội môn nói là tính toán.

- Cát Đồ ngươi nói không sao, nhưng mà ngươi cũng già, thể cốt không còn dùng được, vạn nhất xảy ra chút sai lầm, không có biện pháp quản lý thành Tử Thiên, chắc hẳn trưởng lão sẽ phái người tới thay ngươi quản lý a!

Liễu Đông cười lạnh một tiếng.

Liễu Đông nói lời này Bàng Quân, Phó Tường Trung và Chu Hoành Lâm đã phong tỏa cơ hội chạy trốn của Cát Đồ.

Một khi Cát Đồ không đáp ứng, bọn họ tuyệt đối không cho Cát Đồ sống khá giả.

- Các ngươi ép người quá đáng, ta dù liều mạng già cũng không cho các ngươi mang cháu gái của ta đi.

Cát Đồ cũng không phải kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Hắn hét lớn một tiếng, lập tức lao thẳng qua Liễu Đông, hắn biết rõ chỉ có khống chế được Liễu Đông hôm nay mới có cơ hội.

Nào có thể đoán được, Bàng Quân đã sớm có chuẩn bị, lập tức ngăn cản trước Liễu Đông, đã một cước vào Cát Đồ.

Trong lúc nhất thời, hai đại Linh Sư cao giai chiến đấu cùng một chỗ..

Lúc này Phó Tường Trung cùng Chu Hoành Lâm cũng không nhàn rỗi, lập tức gia nhập vòng chiến.

Cát Đồ không thể làm gì, rất nhanh bị đánh trọng thương, bị bọn người Bàng Quân bắt.

- Có gan giết ta đi, bằng không thì ta tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi.

Cát Đồ hét lớn.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Liễu Đông dám mạo hiểm mang tội danh chém giết đồng môn.

Hắn cũng biết, việc này tuyệt đối không thiện.

Cát Đồ bị bắt, Cát Bối Hân rất nhanh biết rõ.

Liễu Đông cũng không có dùng sức mạnh với Cát Bối Hân, mà là phi thường rộng lượng cho Cát Bối Hân trở về phòng chải vuốt, sau đó đi tới đại sảnh bái đường thành thân.

...

Hôm nay trong đại sảnh, Cát Đồ đã bị bọn người Bàng Quân đánh thành trọng thương, hơn nữa dùng dây thằng trói chặc hắn lại.

Liễu Đông nhìn đám người kia, Liễu Đông nói ra:

- Nếu không chúng ta đi xem xem!

Bàng Quân gật gật đầu, liền áp Cát Đồ cùng đitới phòng Cát Bối Hân.

Lúc này Lăng Tiếu vừa mang Cát Bối Hân hiện ra trước mặt bọn họ.

- Lăng Tiếu!

Hai giọng nói hoảng sợ vang lên.

Một là Cát Đồ phát ra, một còn lại là Liễu Đông phát ra.

Cát Đồ đúng là không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có thể xuất hiện ở đây, hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu đã chết, hiện tại trong lòng hi vọng Lăng Tiếu có thể có biện pháp cứu cháu gái của hắn ra khỏi đây, quản chi sống chết của hắn.

Liễu Đông càng không nghĩ tới Lăng Tiếu còn sống quay về, lại xuất hiện ở phủ thành chủ, nhưng mà tiểu thiếp tương lai của hắn ở cạnh Lăng Tiếu, hai mắt của hắn phóng lửa.

Bàng Dũng Hiện từ sau chạy tới bên cạnh phụ thân của hắn, chỉ vào Lăng Tiếu kêu lên:

- Liễu đại sư, phụ thân, tên này muốn dẫn Bối Hân muội muội rời đi.

- Ân, nhìn thấy rồi!

Bàng Quân đáp, trong nội tâm cũng nghi hoặc:

- Thế nào lại là hắn, chuyện này không dễ xử lý.

Bàng Quân cùng Chu Hoành Lâm đều nhận ra Lăng Tiếu, đó là bởi vì hai người làm việc cho Dược Phong, đối với đệ tử thân truyền của phong chủ đương nhiên có ấn tượng rồi.

Mấy người bọn họ cầm Cát Đồ cũng không có cố kỵ, đó là bởi vì địa vị của Cát Đồ trong tông môn không cao, lại không có chỗ dựa, thế nhưng mà Lăng Tiếu thì khác, hắn là đệ tử phong chủ Dược Phong, bọn họ là chấp sự nội môn không so được.

- Các ngươi mau buông gia gia của ta ra!

Cát Bối Hân nhìn thấy Cát Đồ bị thương nhiều chỗ thì đau lòng kêu lên.

- Lăng Tiếu, ngươi mau dẫn Bối Hân rời đi!

Cát Đồ kêu lên.

Lăng Tiếu không có để ý tới Cát Đồ, hắn lạnh lùng nhìn qua Liễu Đông nói.

- Không nghĩ tới Đại sư huynh lại ở chỗ này, không biết Cát thành chủ phạm lỗi lớn gì, lại làm phiền Đại sư huynh tới bắt người?

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Cát Bối Hân nói "Liễu đại nhân" lại có thể là Liễu Đông tiểu nhân này.

Xem ra cũng là thời điểm giải quyết ân oán rồi.

Lúc trước Liễu Đông thu mua Lao Phạm Thanh ám sát hắn còn chưa tính toán đấy.

Nghĩ không phải như vậy, Lăng Tiếu cũng không đắc tội Lao gia, khiến cho hắn từ thành Phần Địa chật vật trốn về đây.

Liễu Đông phục hồi tinh thần lại, nhìn qua Lăng Tiếu khinh thường nói:

- Lăng Tiếu, đừng gọi ta là đại sư huynh, ta không phải đại sư huynh của ngươi.

- Ah, Đại sư huynh lúc nào khiêm nhường thế?

Lăng Tiếu hơi có chút kinh ngạc nói.

Liễu Đông cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết ngươi đã không còn là đệ tử Dược Phong sao? Cho nên Liễu Đông ta không có tư cách làm đại sư huynh của ngươi.

- Ngươi nói ta không còn là đệ tử Dược Phong?

Lăng Tiếu trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy, ngươi đã bị trục xuất khỏi Dược Phong!

Liễu Đông khẳng định đáp.

Lăng Tiếu nghe lời này cũng trầm mặc.

Bàng Quân cùng Chu Hoành Lâm nhìn nhau, hai người cũng không biết tin này là thật giả.

- "Ta không tin!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Hắn tuyệt không tin hắn sư phó Nam Cung Thường Nhạc lại trục xuất hắn ra khỏi sư môn, hắn cũng không có phạm sai lầm gì. Chẳng lẽ đơn giản hắn đi nửa năm là trục xuất sư môn sao, chuyện này dường như không có đạo lý a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 413 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (1)

- Hắc, mặc kệ ngươi có tin đây là sự thật hay không, chờ ngươi quay lại tông môn thì ta nghĩ Phong chủ sẽ tuyên bố tin tức này!

Liễu Đông âm trầm cười cười, lại nói tiếp:

- Lăng Tiếu, bỏ tay khỏi người thê tử của ta, bằng không ngươi chết chắc!

Đột nhiên Lăng Tiếu cười rộ lên, sau đó thực buông tay khỏi Cát Bối Hân.

Thân thể mềm mại của Cát Bối Hân run lên, nàng còn cho rằng Lăng Tiếu thực thỏa hiệp, một bàn tay vòng qua eo của nàng, ôm nàng chặt hơn, khiến nàng cảm thấy ấm áp.

- Nàng sớm đã là nữ nhân của ta, các ngươi thả lão Đồ ra, bằng không thì các ngươi sẽ biết hậu quả!

Lăng Tiếu hít một hơi nói ra.

Trước đó hắn không quan tâm tới chuyện bị trục xuất sư môn, trước mắt hắn phải thay Cát Bối Hân giải quyết Liễu Đông đã, đồng thời cũng tự tay giải quyết ân oán với Liễu Đông.

- Ngươi tính là thứ gì, phụ thân mau giết hắn, vừa rồi ta bị hắn đánh thổ huyết đấy, thù này nhất định phải báo thù thai nhi tử a!

Bàng Dũng Hiện đố kị nhìn qua Lăng Tiếu.

Đây vốn là nữ nhân của hắn, bây giờ lại nằm trong ngực kẻ khác, tâm của hắn rất khó chịu.

- Im miệng, đây không phải chỗ ngươi nói chuyện.

Bàng Quân hừ lạnh với con của mình.

Bàng Dũng Hiện tự biết quá mức sốt ruột, lúc này đáp nhẹ một tiếng, sau đó lui ra phía sau.

Liễu Đông dữ tợn nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Phó chấp sự phiền toái ngươi giúp ta phế hắn đi.

Liễu Đông vốn nhìn Lăng Tiếu không vừa mắt, trước kia từng nhiều lần chống lại hắn, hôm nay lại ôm eo tiểu thiếp của mình, hắn có thể không giận sao?

Phó Tường Trung đứng lên, hắn là Linh Sư trung giai, cũng nhìn ra thực lực của Lăng Tiếu tương xứng với hắn, trong nội tâm thập phần nghi hoặc:

- Tiểu tử này trẻ như thế đã cường đại như vậy, làm sao có thể bị trục xuất tông môn chứ? Chẳng lẽ phạm sai lầm lớn gì?

Phó Tường Trung nghĩ thì nghĩ, nhưng mà Liễu Đông nói hắn vẫn phải nghe, hắn còn cần Tam phẩm đan dược.

Thời điểm Phó Tường Trung muốn ra tay trước, Lăng Tiếu nhìn qua hắn nói:

- Liễu Đông cho các ngươi chỗ tốt gì, không ngờ dám mang tội danh đồng môn tương tàn?

- Hãy bớt sàm ngôn đi, hắn có thể cho chúng ta, ngươi không cho được!

Phó Tường Trung hừ lạnh một tiếng, tay của hắn chụp vào cổ của Lăng Tiếu cổ.

- Không nên ép ta đại khai sát giới!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một câu, nâng tay lên chỉ qua Phó Tường Trung.

XÍU...UU!!

Một đạo hỏa linh lực lập tức từ đầu ngón tay của hắn bắn ra.

Lý gia thanh giai công pháp, Liệt Viêm Chỉ pháp!

Phó Tường Trung đâu ngờ tới Lăng Tiếu lại có thể có chiêu này, hơn nữa hai người quá gần, Lăng Tiếu bắn chỉ này ra thật nhanh, căn bản không có biện pháp né tránh.

Ah!

Phó Tường Trung kêu thảm một tiếng, hắn liên tục lui ra phía sau, nắm tay của hắn có máu tươi chảy ra ngoài.

Lúc này một chỉ của Lăng Tiếu đã xuyên qua lòng bàn tay của hắn.

- Hỏa thuộc tính!

Mấy gã chấp sự đồng thời hoảng sợ nói.

- Ta nói lại, các ngươi nên thả lão Đồ ra, bằng không ta sẽ không khách khí.

Lăng Tiếu đặt Cát Bối Hân ra phía sau nói ra.

- Hảo tiểu tử, đừng tưởng rằng chiếm chút tiện nghi là tự cao tự đại.

Phó Tường Trung nuốt một viên đan dược nói ra, hai chân đạp một cái, lập tức lao thẳng tới Lăng Tiếu.

- Liệt Viêm Cuồng Sa.

Phó Tường Trung hét lớn một tiếng, hai chân mang theo cát vàng, giống như bão cát trong sa mạc, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

- Chơi thối pháp với ta, ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu cười lạnh, đồng thời đạp một cái, cả thân thể cũng như lò xo nhảy lên giữa không trung, hai chân như lưỡi dao sắc bén đá thẳng vào Phó Tường Trung.

Phong Thần Thối đệ tam chiêu "Bạo Vũ Cuồng Phong"!

Bang bang!

Vô số thối ảnh cùng đan vào nhau, phát ra từng tiếng trầm đục.

Màu vàng đát và hàn ý áp bách cả gian phòng này.

Phó Tường Trung thật sự không nghĩ tới thối pháp thành danh của mình lại bị người ta áp chế như thế.

Bên này bọn người Liễu Đông cũng ngưng trọng, bọn họ không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể chỉ pháp tinh diệu, lại tinh thông thối pháp như thế.

- Bại cho ta!

Lăng Tiếu lập tức đá nhanh hơn, từng đạo băng chuy từ mũi chân bay ra.

Chiêu thức của Phó Tường Trung đã hết, Lăng Tiếu lập tức bộc phát uy lực.

Rầm rầm!

Phó Tường Trung bị một cước ẩn chứa thuộc tính băng hàn đá trúng, linh khí hộ thân của hắn bị đá nát tả tơi, thân thể rốt cục chịu không nổi, kêu thảm một tiếng, hắn như đạn pháo bay ra ngoài, trực tiếp đụng vào vách gian phòng.

Lăng Tiếu vững vàng rơi xuống mặt đất, bộ dáng vô cùng lãnh khốc.

Nếu như hiện tại có càng nhiều thiếu nữ ở đây, tuyệt đối sẽ bị bộ dáng của hắn hấp dẫn.

- Để cho ta lĩnh giáo thối pháp của các hạ!

Chu Hoành Lâm không có động tĩnh lập tức ra tay.

Hắn là chấp sự nội môn của Dược Phong, đồng thời cũng là nhị phẩm luyện dược sư của Dược Phong, dùng chưởng pháp thành danh.

Hai tay của hắn có chưởng ảnh nóng rực, lập tức nện thẳng vào ngực của Lăng Tiếu.

Tốc độ chưởng ảnh nhanh chóng tuyệt luân, lại thêm đánh bất ngờ nên khó lòng phòng bị.

Bang bang!

Mà Lăng Tiếu không kịp phản ứng, bị đánh trúng mấy chưởng.

- Làm tốt lắm, giết hắn cho ta!

Liễu Đông hăng máu gà rống lớn lên.

Bàng Dũng Hiện bên cạnh cũng hét lớn lên.

- Chụp chết cái này đáng chết tạp chủng!".

- Tiếu!

Cát Bối Hân ỏ xa xa hoảng sợ hét lên.

Lúc nàng muốn chạy tới, đột nhiên dừng lại, kinh hỉ nhìn qua phía trước.

Lăng Tiếu vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ngay cả linh khí hộ thể cũng không xuất ra, thân thể không có chút bị thương, dường như vừa rồi Chu Hoành Lâm đánh lên người chẳng làm hắn bị gì cả.

Chu Hoành Lâm kinh hãi nhìn qua Lăng Tiếu hoảng sợ nói:

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể không bị thương!

- Chỉ bằng ngươi cũng xứng đánh ta bị thương?

Lăng Tiếu khinh thường nói một câu.

Liễu Đông kinh hoảng, vào lúc Lăng Tiếu đến Dược Phong chỉ là Huyền Sĩ cao giai mà thôi, hôm nay làm sao mạnh mẽ như thế, thực lực còn hơn cả Phó Tường Trung, Chu Hoành Lâm hai người.

- Bàng chấp sự các ngươi cùng tiến lên tiêu diệt hắn đi!

Liễu Đông quát.

- Đến đây đi, đừng lãng phí thời gian!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một câu, thân thể của hắn biến mất như quỷ mị.

- Lão Chu coi chừng!

Bàng Quân quát to một tiếng, sau đó đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Chu Hoành Lâm nghe Bàng Quân nhắc nhở, lập tức sinh cảnh giác đánh ra sau mấy chưởng.

Đáng tiếc hắn công kích thất bại, đánh vào chỉ là tàn ảnh, trong đầu kinh hãi.

- Thật nhanh!

Bang bang!

Lăng Tiếu đã tới bên chỗ Chu Hoành Lâm, Bài Vân Chưởng đánh vào hông Chu Hoành Lâm.

Lúc này Bàng Quân đã giết qua.

Lăng Tiếu sớm có chuẩn bị, nghiêng người tránh đi, đồng thời trong trong tay cầm Liệt Viêm Kiếm, quay người chém giết với Bàng Quân.

Ầm ầm!

Huyền kỹ huyễn lệ không ngừng hiện ra trên không trung.

- Hảo tiểu tử, không nghĩ tới Linh Sư trung giai đã có thực lực như vậy, nhưng mà đáng tiếc, ngươi nhất định phải chết!

Bàng Quân thật không nghĩ tới Lăng Tiếu có thực lực tương xứng với hắn, lúc này than nhẹ một tiếng, trường kiếm trong tay tăng cường linh lực, từng đạo kiếm ảnh mờ mịt đâm thẳng vào người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không ngừng lui ra phía sau, Chu Hoành Lâm cùng Phó Tường Trung nắm lấy cơ hội tấn công từ hai bên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 414 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (2)

- Coi chừng ah!

Cát Đồ ở một bên cả kinh kêu lên.

Nếu không phải bị dây thừng trói, hắn tuyệt đối sẽ đi lên hỗ trợ.

Vào thời điểm Lăng Tiếu cũng bị ba người tấn công, Lăng Tiếu lại tươi cười nhàn nhạt.

Chỉ thấy hắn vào lúc rơi xuống đất, điểm nhẹ một kiếm, lực đạo trầm xuống, Liệt Viêm Kiếm uốn cong, sau đó bắn ra, Lăng Tiếu lại bay lên cao, đồng thời chém ra một kiếm quang nhàn nhạt.

Kiếm Lưu Ngân!

Đây là một kiếm chiêu bá đạo.

Đương nhiên Lăng Tiếu chỉ có cảnh giới Võ Đồ đã có thể dùng chiêu này đánh bại Huyền Giả giai La Khinh Sương.

Hôm nay hắn đã là Linh Sư trung giai, chiêu này uy lực mạnh gấp mấy trăm lần.

Bàng Quân thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu ở trong hoàn cảnh xấu lại phản kích, nhưng lại có thể thi triển kiếm chiêu cường đại như thế, giết hắn không kịp trở tay.

Đinh đương đinh đương!

Bàng Quân toàn lực ra tay, phát ra từng đợt âm thanh công kích, hỏa tinh càng không ngừng bay ra bốn phía.

- Không tốt!

Bàng Quân dùng chiêu thức cường đại ngăn cản đại bộ phận kiếm quang của Lăng Tiếu, thế nhưng mà vẫn có một bộ phận từ chỗ hiểm bay tới, hắn hoảng hốt không thôi.

- Mơ tưởng thực hiện được!

Chu Hoành Lâm cùng Phó Tường Trung lập tức đánh lén sau lưng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ bỏ qua kiếm chiêu, quay người phòng thủ.

Lăng Tiếu một chiêu bức lui Chu Hoành Lâm cùng Phó Tường Trung và lạnh lùng nói:

- Đừng có bức ta!

Giọng của Lăng Tiếu giống như ma quỷ, khiến cho bọn chúng nghe xong như lọt vào hầm băng, cảm thấy không thoải mái.

Xác thực, Lăng Tiếu còn chưa có dùng toàn lực, bằng không bọn họ đã thành người chết.

Lăng Tiếu nhìn qua đám người này một cái, lúc này mới từng bước một đi qua phía Cát Đồ, kiếm trong tay chém đứt dây thừng trên người Cát Đồ.

- Đừng lo lắng ah, nếu như bọn chúng trốn, tất cả mọi người không sống khá giả!

Liễu Đông gấp lên, nhìn qua bọn người Bàng Quân đang sững sờ quát lớn.

Ba người mới hồi phục tinh thần lại, lập tức tấn công Lăng Tiếu cùng Cát Đồ.

Cát Đồ bản thân bị thương nặng, Lăng Tiếu tự nhiên không cho hắn ứng chiến, ném một viên đan dược qua, sau đó chiến đấu với ba người.

- Là các ngươi bức ta!

Thân thể Lăng Tiếu trùn xuống, hắn quyết định phải giết gà dọa khỉ, chỉ có như vậy mới khiến bọn này biết khó mà lui.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn dùng tiên thiên âm phong sát khí và Si Mị lam hỏa diễm, một giọng nói vang lên.

- Dừng tay cho ta, bằng không ta giết nàng ta!

Lăng Tiếu dừng một cái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cổ Cát Bối Hân có một thanh kiếm.

- Hỗn đản!

Lăng Tiếu giận dữ!

Thế nhưng mà thời điểm Lăng Tiếu phân thần, Bàng Quân ba người đã giết đến.

- Lăng Tiếu coi chừng

Cát Đồ lớn tiếng nhắc nhở.

Đáng tiếc đã chậm!

Bàng Quân lúc này dùng kiếm quang ẩn chứa thổ thuộc tính, song chưởng Chu Hoành Lâm tràn ngập hỏa diễm, cước ảnh của Phó Tường Trung xảo trá khó phòng, cơ hồ đồng thời đánh lên người Lăng Tiếu.

Ầm ầm!

Lăng Tiếu lúc này bị ba người đánh bay ra xa, thân thể liên tục đụng vào tường gỗ mới dừng lại.

- Ha ha, làm tốt lắm!

Liễu Đông nhìn thấy Lăng Tiếu rốt cục bị giết chết, nhất thời cười ha hả, tâm tình vui vẻ đắc ý.

Bàng Quân, Chu Hoành Lâm cùng Phó Tường Trung buông lỏng một hơi, nhanh chóng ăn đan dược vào.

Cát Đồ kéo lấy chìm mang thai nhìn chằm chằm vào Bàng Dũng Hiện nói

- Thả Hân nhi cho ta!

Thì ra vào lúc vừa rồi Bàng Dũng Hiện sử dụng kiếm gác lên cổ Cát Bối Hân, lúc này mới khiến cho Lăng Tiếu phân thần bị Bàng Quân đánh trúng.

- Hắc hắc, chỉ cần tiến lên một bước, ta liền giết nàng!

Bàng Dũng Hiện nhìn qua Cát Đồ cười lạnh nói.

- Hiện nhi, ngươi mau buông kiếm, hắn không được đâu!

Bàng Quân mở miệng quát.

Bàng Dũng Hiện không cam lòng nhìn qua Liễu Đông, gật gật đầu đáp:

- Dạ phụ thân!

Thời điểm Bàng Dũng Hiện thả Cát Bối Hân ra, bỗng nhiên hai mắt tối sầm, thân thể của hắn ngã xuống.

Nhìn qua Bàng Dũng Hiện đột nhiên ngất đi, tất cả mọi người ngây ngốc!

- Hiện nhi, ngươi... Ngươi như thế nào?

Bàng Quân phục hồi tinh thần lại, quát to một tiếng, sau đó chạy tới gần Bàng Dũng Hiện.

Bàng Quân liền gọi vài tiếng thấy nhi tử không có phản ứng, lúc này lấy tay đặt lên lỗ mũi của hắn.

Oanh!

Trong đầu Bàng Quân trống rỗng, con của hắn đã tắt thở!

- Bàng chấp sự xảy ra chuyện gì?

Liễu Đông đi tới hỏi.

- Con ta ah!

Bàng Quân ngửa mặt lên trời sợ hãi rống lên, hai hàng lệ già chảy ra, tức giận nhìn qua Cát Bối Hân hét lớn:

- Là ngươi... Nhất định là ngươi giết con yêu của ta, ta muốn giết ngươi báo thù cho nó.

Sát ý của Bàng Quân tỏa ra, đã mất đi lý trí.

Hắn chỉ có đứa con trai độc nhất mà thôi, cứ như vậy chết đi, thật sự là kẻ tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, hắn có thể không giận sao?

Hắn cảm thấy đây nhất định là quỷ kế của Cát Bối Hân, chỉ có nàng mới giết con của hắn, hắn hiện tại đâu thèm quan tâm Cát Bối Hân đã bị Liễu Đông định chọn trúng, hắn chỉ muốn báo thù mà thôi.

Thời điểm Bàng Quân muốn giết Cát Bối Hân, hắn cũng như con của hắn, trong mắt tối sầm, trong miệng phát ra tiếng hét thảm, trường kiếm trong tay rơi xuống, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Bọn người Liễu Đông kinh hãi địa nhìn qua tất cả, bọn họ còn chưa hiểu ra chuyện gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn qua người Cát Bối Hân.

Cát Bối Hân lúc này lui ra phía sau, lập tức kinh hoàng khoác tay.

- Không... Không liên quan tới ta...

Trong lúc nhất thời, không có người nào dám tới gần Cát Bối Hân, mà ngay cả Cát Đồ cũng ngừng bước.

Tất cả quá mức quỷ kế!

Đúng lúc này một thân ảnh chậm rãi từ trong vách tường đi ra.

- Ngươi... Ngươi rõ ràng không có việc gì?

Phó Tường Trung kinh hãi nhìn qua Lăng Tiếu.

- Nếu không muốn như phụ tử tên súc sinh đó thì cút đi.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn qua Phó Tường Trung cùng Chu Hoành Lâm quát.

Hắn vốn không muốn hạ sát thủ, dù sao cũng là đồng môn.

Thế nhưng mà phế vật Bàng Dũng Hiện dám cầm Cát Bối Hân uy hiếp hắn.

Hắn giận, nếu hắn không hạ sát thủ, người ta còn tưởng hắn dễ khi dễ.

Lăng Tiếu cho rằng tất cả là do bọn chúng tự tìm, rõ ràng dám động tới nữ nhân của hắn, chết còn chưa hết tội.

Liễu Đông, Phó Tường Trung cùng với Chu Hoành Lâm giờ phút này cũng biết hai phụ tử Bàng Quân là bị Lăng Tiếu động tay chân.

Bọn họ cũng không biết Lăng Tiếu dùng thủ đoạn gì giết phụ tử Bàng Quân, chuyện này quá khủng bố.

Thứ không biết, dù là ai cũng sợ hãi.

Phó Tường Trung cùng Chu Hoành Lâm khiếp đảm lui ra phía sau.

Bọn họ cùng Bàng Quân cùng liên thủ chém giết Lăng Tiếu, hiện tại Bàng Quân đã chết, bọn họ căn bản không thể tạo thành uy hiếp với Lăng Tiếu cái gì.

Sưu sưu!

Hai người không do dự lập tức chạy ra khỏi phủ thành chủ, tốc độ nhanh làm cho người ta líu lưỡi.

Liễu Đông còn muốn chạy trốn, làm gì dám dừng lại, lúc này quay người rời đi.

- Liễu Đông ngươi lưu lại!

Lăng Tiếu sâu kín nói.

Liễu Đông dừng lại, không dám lại động mảy may, hắn cũng không muốn như hai phụ tử Bàng Quân chết quá khó hiểu.

- Sư... Sư đệ, có... Có chuyện gì cứ nói!

Liễu Đông nhìn qua Lăng Tiếu sợ hãi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 415 - Kịch Chiến Phủ Thành Chủ. (3)

Hắn làm thế nào cũng nghĩ không thông, vì sao Lăng Tiếu sau khi trở về lại mạnh mẽ như vậy.

Trong lòng hắn cầu nguyện Lăng Tiếu không muốn giết hắn.

Lăng Tiếu tạm thời không có ý định quan tâm Liễu Đông, phân biệt cho Cát Đồ đan dược ăn vào, sau đó an ủi Cát Bối Hân, lại đi qua Cát Đồ nói vài câu.

- Đi với ta!

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn qua Liễu Đông, sau đó đi vào một gian phòng.

Liễu Đông nào dám không theo, đành phải cúi đầu đi vào.

Hắn chẳng qua chỉ có thực lực Linh Sư cấp thấp, trước mặt Lăng Tiếu chẳng dám đùa nghịch bịp bợm gì.

- Nói, rốt cuộc là vì sao trục xuất ta khỏi tông môn!

Lăng Tiếu chắp tay hỏi.

- Có... Không, không có... Không có!

Liễu Đông run rẩy đáp.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu không nhịn được nói.

- Ngươi chỉ bị trục xuất khỏi Dược Phong, cũng không có bị trục xuất tông môn!

Liễu Đông trấn định lại nói ra.

Sau đó Liễu Đông nói từ đầu tới cuối.

Lăng Tiếu mới biết được, thì ra sư phó Liễu Đông là Chư Như Thường kiến nghị trưởn lão hội trục hắn ra khỏi tông môn, cuối cùng trưởng lão hội cũng không có thông qua đề nghị này, chỉ trục xuất Lăng Tiếu khỏi Dược Phong, Lăng Tiếu vẫn là đệ tử Mộc Kỳ Phong.

Cũng nói đúng hơn, Nam Cung Thường Nhạc đã không còn là sư phó của Lăng Tiếu, mà Mộc Hòe mới là sư phó duy nhất của Lăng Tiếu duy.

Nghe Liễu Đông nói như vậy, Lăng Tiếu cũng buông lỏng một hơi.

Hắn sợ mình bị trục xuất khỏi tông môn đấy.

Thì ra chỉ bị trục xuất khỏi Dược Phong mà thôi, hắn vẫn là đệ tử Mộc Kỳ Phong.

Kỳ thật dùng năng lực của Lăng Tiếu, cho dù không có tu luyện trong Tử Thiên Tông cũng có thể trở thành siêu cấp cường giả, nhưng mà hắn muốn truy đuổi thân ảnh xinh đẹp ấy, hắn muốn đuổi kịp và vượt qua nàng, bắt tâm hồn thiếu nữ của nàng, chuyện này chính là mục tiêu của hắn, hắn cho tới bây giờ không có buông tha qua.

- Sư... Sư đệ, ta... Ta có thể đi không?

Liễu Đông nhìn qua Lăng Tiếu trầm mặc không nói lại hỏi.

- Đi? Ngươi nghĩ cứ vậy là xong sao?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn qua Liễu Đông nói ra.

Liễu Đông khẽ run rẩy, quỳ trước mặt Lăng Tiếu cầu xin tha thứ.

- Sư đệ, ngươi buông tha sư huynh đi, sư huynh thề không bao giờ quấy rầy cháu gái Cát thành chủ nữa.

- Hừ, tin rằng ngươi cũng không có đảm lượng này!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Hiện tại ta tính toán nợ cũ với ngươi.

- Nợ cũ?

Trong lòng Liễu Đông mát lạnh!

- Ta vừa mới tiến vào tông môn không bao lâu, ngươi thu mua Lao Phạm Thanh ám sát ta, nếu không phải ta mạng lớn, chỉ sợ đã chết rồi, ngươi nói khoản sổ sách này tính toán thế nào? Hôm nay ngươi dám quấy rầy nữ nhân của ta, hai chuyện này đủ cho ta đưa ngươi đi gặp diêm vương rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Toàn thân Liễu Đông run rẩy không ngừng cầu xin tha thứ.

- Sư đệ ngươi... Ngươi bỏ qua cho ta đi... Đều là sư huynh hồ đồ, chỉ cần

ngươi buông tha sư huynh, sư huynh làm trâu làm ngựa cho ngươi cũng được.

Đối mặt tử vong triệu hoán, Liễu Đông toàn diện sụp đổ.

- Phế vật như ngươi ta có thể dùng làm gì?

Lăng Tiếu thập phần khinh thường nói.

- Ta... Ta là Tam phẩm Luyện dược sư, đây là đan dược ta luyện chế ra, về sau sư đệ có chỗ nào hữu dụng, sư huynh tuyệt đối sẽ không từ chối.

Liễu Đông ngẫm lại, nhanh chóng dùng hai viên đan dược sính lễ đưa cho Lăng Tiếu.

Tam phẩm Luyện dược sư có giá phi thường lớn, Liễu Đông hy vọng Lăng Tiếu xem mình còn chỗ hữu dụng mà bỏ qua cho hắn.

Lăng Tiếu tiếp nhận đan dược mở ra xem xét, chỉ thấy hai viên đan dược xiêu xiêu vẹo vẹo, không quy tắc gì bày ra trước mặt, hắn có cảm giác muốn cười.

- Cái này... Đây là cái đan dược gì?

Lăng Tiếu cố nén cười hỏi.

- Đây là tam... Tam phẩm Cường Hóa Đan!

Liễu Đông đáp.

- Cường... Cường Hóa Đan, ha ha... Thì ra là đan dược gân gà, không thể không nói sư huynh ngươi rất có sáng ý nha!

Lăng Tiếu cuối cùng không nhịn được cười ha hả.

Cường Hóa Đan, là một loại thổ thuộc tính Tam phẩm đan dược, phục dụng viên thuốc này có thể khiến cho võ giả trong một giờ tăng lực phòng ngự, võ giả dưới Vương giai không thể công phá được; nhưng sau khi phục dụng đan dược này, bản thân thuộc tính võ giả trong một giờ ngắn ngủi biến thành thổ thuộc tính, hơn nữa chỉ có thể phòng ngự mà không thể công kích.

Loại đan dược này với võ giả thổ thuộc tính là không sai, nhưng với võ giả thuộc tính khác là gân gà, chỉ cậy vào phòng ngự mà không tấn công, vậy một giờ qua đi vẫn bị người ta chém giết.

Lăng Tiếu cũng không phải cười vì Cường Hóa Đan, hắn cười vị đại sư này huynh luyện thành loại đan dược tam phẩm hạng bét này mà tụ xưng là Tam phẩm Luyện dược sư, huống hồ Liễu Đông luyệ ra Cường Hóa Đan có tỷ lệ kém muốn chết.

Vốn Cường Hóa Đan có hiệu lực trong một giờ, thế nhưng mà nếu phục dụng hai viên Cường Hóa Đan của Liễu Đông thì có thể phòng ngự nửa giờ đã là nhiều rồi.

Hai viên đan dược này chính là rác rưởi.

Lăng Tiếu không cười không được.

Sắc mặt Liễu Đông biến thành gan heo, nhưng mà hắn không dám tức giận, hắn tức giận là đi tìm chết.

- Sư đệ nói đúng... Nói đúng!

Hắn thật vất vả mới luyện thành Cường Hóa Đan, tuy là loại cấp thấp nhất, thế nhưng mà cũng là Tam phẩm đan dược ah, sư phó cũng tán dương hắn

đấy, không nghĩ tới bị tên sư đệ này chê cười, trong nội tâm khó chịu vô cùng ah!

- Hai viên đan dược này lưu cho ngươi dùng đi.

Lăng Tiếu ném Cường Hóa Đan cho Liễu Đông, hắn nói:

- Ngày mai ta sẽ quay về tông môn, hy vọng sư huynh có thể chuẩn bị cho tốt năm trăm gốc linh thảo cấp hai, một trăm gốc linh thảo cấp ba cho ta, bằng không thì...

Lăng Tiếu dứt lời, tay của hắn chém xuống.

XÍU...UU!!

Một đạo phong nhận bay sát qua gương mặt Liễu Đông.

Liễu Đông sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, một nhúm tóc rơi xuống, lưu lại vết sẹo trên mặt của hắn.

- Còn chưa cút!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

- Vâng... Tạ... Tạ sư đệ không giết.

Liễu Đông đứng lên, bái tạ Lăng Tiếu.

Kỳ thật trong lòng hắn hận Lăng Tiếu muốn chết, chỉ cần hắn trở lại tông môn, tuyệt đối không có khả năng đi làm theo lời Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chẳng lẽ quá mềm lòng, thả cọp về núi sao?

Liễu Đông rời đi, sắc mặt của Lăng Tiếu toát ra vẻ phức tạp, trong lòng lẩm bẩm nói:

- Chư Như Thường a Chư Như Thường, đừng tưởng rằng trực xuất ta ra khỏi Dược phong, ngươi sẽ có những ngày sống tốt, thật cho là người thiện lương như ta cứ như vậy mà chịu đựng a, ta nói cho ngươi biết, kết quả đắc tội với người đàng hoàng cũng không phải trôi qua tốt như vậy.

Lời này của Lăng Tiếu nếu để cho đám người Liễu Đông nghe được chỉ sợ sẽ bị tức đến hộc máu.

Còn là người đàng hoàng thiện lương a, quả thực là ma vương giết người không thấy máu, đáng sợ chí cực!

Lăng Tiếu ra khỏi gian phòng, tìm tới Cát Đồ cùng Cát Bối Hân.

Cát Bối Hân chẳng có bất kỳ ý xấu hổ gì, một đầu liền nhào vào trong ngực của Lăng Tiếu, lúc này mới cảm thấy an tâm thoải mái dị thường.

- Tốt lắm, không có chuyện gì rồi, người xấu đều chạy rồi, tin rằng bọn họ cũng không dám lại đến nữa.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ phía sau lưng Cát Bối Hân trấn an nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 416 - Hợp Hoan Chi Thuật? (1)

- Tiếu, ta cũng muốn tu luyện, ta không thể để cho ngươi lại thay ta lo lắng nữa!

Cát Bối Hân giương lên đôi mắt đẹp kiện định nhìn Lăng Tiếu nói.

Mới vừa rồi nhìn Lăng Tiếu vì nàng vị oanh vào bên trong phòng, lòng của nàng đều gần như vỡ nát rồi.

Nàng kể từ khi trị lành chân, gia gia của nàng một mực hi vọng nàng có thể tu luyện, như vậy không chỉ tốt cho thân thể, cũng hi vọng nàng có thể có một chút năng lực tự bảo vệ.

Chẳng qua là Cát Bối Hân đối với tu luyện không quá cảm thấy hứng thú, cho nên vẫn không để ý đến.

Hiện tại nàng rốt cục đã hạ quyết tâm, nhất định phải hảo hảo tu luyện, vì ngày sau có thể đi theo bên cạnh Lăng Tiếu, không níu chân của hắn nữa.

- Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta nhất định có thể để cho ngươi cường đại lên.

Lăng Tiếu ôn nhu nói, tiếp theo còn nói:

- Ngươi trước đỡ gia gia đi nghỉ một chút đi.

Cát Bối Hân gật đầu, lúc này mới chuyển hướng tới Cát Đồ phía sau lưng đi tới.

Cát Đồ vẻ mặt áy náy nhìn Lăng Tiếu nhàn nhạt nói:

- Tiểu Tiếu, thật xin lỗi a!

Dứt lời, tùy ý đển Cát Bối Hân đỡ thân thể trọng thương của hắn đi ra.

Vào đêm, Lăng Tiếu cùng Cát Bối Hân đi vào sau lương đình, tư niệm lẫn nhau nửa năm qua.

- Tiếu, ngươi lâ như vậy không có tới thăm, ta... Ta còn tưởng rằng ngươi không quan tâm ta nữa.

Cát Bối Hân ôm chặt lấy eo hổ của Lăng Tiếu động tình nói.

Lăng Tiếu điểm nhẹ lên trán nàng một cái nói:

- Làm sao như vậy được, nữ nhân xinh đẹp như thiên tiên giống như ngươi ta như thế nào lại không cần chứ, đây chẳng phải là tiện nghi cho nam nhân khác sao.

Lúc Lăng Tiếu nói lời này, không khỏi nhớ tới nữ tế ti của Cổ Tế thành, hắn nhất định phải ở trong hai năm tìm được Thiên Cổ thần công, tuyệt đối không thể để cho nàng hương tiêu ngọc vẫn.

- Tiếu, tối nay muốn ta đi, vạn nhất... Sau này lại phát sinh chuyện như vậy, ta sợ...

Cát Bối Hân nhẹ vỗ về lồng ngực của Lăng Tiếu nói.

Lời nàng còn chưa nói hết, miệng của Lăng Tiếu đã đặt lên đôi môi của nàng, tận tình mút thỏa thích.

Thân thể của Cát Bối Hân khẽ run lên, trở tay ôm lấy cổ của Lăng Tiếu, nhiệt liệt đáp lại.

Hai người vọng tình hôn môi, bàn tay to của Lăng Tiếu chậm rãi đưa lên trên thánh nữ phong vừa tay.

- Ân...

Khuôn mặt của Cát Bối Hân phiếm hồng, trong miệng không nhịn được phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Thanh âm này như mà chú tiến hành ân ái, trong cơ thể Lăng Tiếu nhiệt huyết sôi trào, lực đạo hôn môi càng gia tăng, hai tay càng không ngừng ở trên thân thể mềm mại của Cát Bối Hân mà du đãng, lụa mỏng ngăn cách cũng bị xốc xếch không chịu nổi.

- Tiếu, ôm ta vào phòng!

Hô hấp của Cát Bối Hân dồn dập không chịu nổi.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng như nhỏ ra máu, quả thực là sướng đến không gì sánh được.

Lăng Tiếu cũng không cảm giác mình là chính nhân quân tử gì, Cát Bối Hân đã bị hắn đem thành nữ nhân của mình rồi, nếu nàng nguyện ý đi theo hắn, vậy ăn luôn nàng cũng chẳng làm sao.

Lăng Tiếu ôm lấy Cát Bối Hân nhẹ nhàng như không cầm một vật gì, liền hướng khuê phòng của nàng chạy tới.

Cát Bối Hân tâm tình lại là khẩn trương kích động, nàng mặc dù đã làm tốt chuẩn bị muốn Lăng Tiếu rồi, nhưng mà thời điểm gặp phải vẫn là cảm thấy

xấu hổ không thôi.

Lăng Tiếu mặc dù gấp gáp, nhưng mà cũng biết Cát Bối Hân không khác gì người bình thường, căn bản không có tu luyện, là không thể nào chống lại hắn thúc dục cuồng dã.

Cho nên sau khi vào gian phòng, động tác của hắn trở nên nhẹ nhàng chậm chạp lại.

- Tiếu, ngươi... Ngươi không thích?

Cát Bối Hân thấy động tác của Lăng Tiếu không kịch liệt giống như mới vừa rồi, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Lăng Tiếu thương tiếc nhìn Cát Bối Hân nói:

- Làm sao như vậy được, ta chỉ muốn buông lỏng một chút, ngươi quá khẩn trương rồi.

Lăng Tiếu vừa nói như thế, khuôn mặt của Cát Bối Hân "Xoát" một cái liền biến thành càng thêm đỏ tươi rồi.

- Ngươi tới đi, ta... Ta chịu được.

Cát Bối Hân nhắm lại đôi mắt đẹp, khuôn mặt hơi hơi tránh qua một bên không dám nhìn Lăng Tiếu, thấp giọng nói.

Lăng Tiếu trong lòng rung động, nhìn Cát Bối Hân xấu hổ, nhìn hai vú phập phồng liên tục của nàng, hắn liền nhẹ nhàng giải khai xiêm y của nàng, cuối cùng lộ ra da thịt bên trong trắng noãn như ngọc, mềm mại uyển chuyển.

Lăng Tiếu nhìn cái cổ trắng nõn lộ ra, thánh nữ phong kia nhô lên cao cao,

bụng trơn nhắn như gọc, giải đất mà đen thần bí kia...

Đây hết thảy đều làm cho Lăng Tiếu si mê không dứt.

Lăng Tiếu nuốt một chút nước miếng, hổ thể chấn động, quần áo trên người toàn bộ băng liệt bay ra.

Hắn khẩn cấp đem đầu chôn giữa hai vú kia, tận tình kích hôn lên da thịt phấn nộn như ngọc.

Cả người Cát Bối Hân giống như bị điện giật, thân thể mềm mại càng không ngừng run rẩy, một cổ cảm giác khác thường lan khắp toàn thân nàng, hạ thân lúc này không khỏi ôn nhuận lên.

- Tiếu, ta... Ta muốn!

Cát Bối Hân ôm lấy đầu của Lăng Tiếu, để cho khuôn mặt của Lăng Tiếu áp vào thánh nữ phong của nàng thật chặt, đôi môi khẽ mở ra ngâm khẽ nói.

Lăng Tiếu liếm liếm ở hai hạt đỏ bừng trên thánh nữ phong, hai tay kia nâng cái mông lên, thân thể nhẹ nhàng mà hạ thấp xuống.

A!

Cát Bối Hân chỉ cảm thấy hạ thân bị một thứ cứng rắn lấp vào, một cái gì đó của mình cũng bị xông phá rồi, loại đau đớn bị xé rách này làm cho nàng nhịn không được mà thở nhẹ lên.

Lăng Tiếu khẽ dừng một chút, khẽ hôn lên gương mặt của Cát Bối Hân nói:

- Buông lỏng một chút, một lát nữa là tốt rồi.

Hơi dừng lại một chút, Cát Bối Hân ngượng ngập nói:

- Ta... Ta có thể, đến đây đi!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, thân thể từ từ bắt đầu động.

Dần dần, gian phòng liền kéo lên âm điệu nhẹ nhàng lại không mất kích tình.

Cát Bối Hân cũng từ nguyên lai là đau đớn, từ từ tìm được ngư hoan chi nhạc, cái loại cảm giác này vừa làm cho nàng ngượng ngùng vừa si mê, trong miệng càng không ngừng phát ra thanh âm khó chịu.

- Tiếu, nhanh lên một chút... Nhanh lên nữa.

Cát Bối Hân giống như được hưởng thụ linh đan diệu dược nào đó, khiến cho nàng hoàn toàn say mê rồi.

Lăng Tiếu vừa bắt đầu sợ Cát Bối Hân không chịu được, ai ngờ nàng lại mãnh liệt nhưu vậy, lúc này không hề thương tiếc nàng nữa, chỉ muốn hảo hảo mà giày xéo nàng, khiến cho nàng biết sự lợi hại của hắn, để cho nàng ngoan ngoãn cầu xin tha thứ.

Theo đừng đợt trùng kích mãnh liệt, hai người cũng tiến vào trong trạng thái vật ngã lưỡng vong, chỉ còn lại từng đạo thanh âm thánh thót quanh quẩn bồi hồi vang lên trong phòng.

Lăng Tiếu cũng không biết, Tiên thiên âm phong châu trong thức hải của hắn càng không ngừng đang vận chuyển, từng đạo Tiên thiên âm phong sát khí xuyên thấu qua đan điền của hắn chuyển sang cơ thể của Cát Bối Hân.

Mà Cát Bối Hân cư nhiên cũng có thể hấp thu những Tiên thiên âm phong sát khí này, sau đó lại hồi báo đến thể nội Lăng Tiếu.

Dần dần Tiên thiên âm phong sát khí ở trong cơ thể hai người tạo thành một cái cầu câu thông năng lượng nào đó, một lần lại một lần, Tiên thiên âm phong sát khí kia cư nhiên có tăng lên rõ ràng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 417 - Hợp Hoan Chi Thuật? (2)

Hai người hoàn toàn không biết đây là chuyện gì xảy ra, chẳng qua là vẫn chìm đắm trong loại cảm giác dục tiên dục tử tuyệt đẹp này.

Hai người lại "Chiến đấu" suốt một buổi tối, mới ở thời điểm sáng sớm đã ngủ quên đi.

Hắn thật sự không nghĩ tới một giấc này lại ngủ được thoải mái như thế, lại sâu như thế.

Khi nhìn tới người ngọc đang co rúc ở trong ngực mình, Lăng Tiếu vô cùng ấm áp cười cười, trong lòng thầm nghĩ:

- Khi nào mới có thể cùng các nàng ngủ chung một cái giường lớn a!

Song, sau khi hắn cảm khái, con ngươi co rụt lại, vội vàng nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, trong ánh mắt lộ ra vẻ không giải thích được:

- Linh lực làm sao tăng trưởng nhiều như vậy rồi.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới sau khi trải qua một đêm điên cuồng, linh khí trong cơ thể hắn lại so sánh với bình thường tăng trưởng hơn không ít, trong lúc mơ hồ đã đến trung giai Linh Sư đỉnh phong, đây thật sự là quá bất khả tư nghị.

Lăng Tiếu tựa hồ nghĩ tới điều gì, cúi đầu nhìn người ngọc trong ngực, ánh mắt càng thêm trừng lớn:

- Điều... Điều này sao có thể!

Cát Bối Hân lại trong một đêm từ người bình thường biến thành trung giai Huyền Giả rồi.

- Đây... Đây quả thực khiến cho người ta bất khả tư nghị.

- Hân nhi, ngươi tỉnh một chút!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vai của Cát Bối Hân kêu to nói.

Cát Bối Hân vẫn nhắm mắt lại có chút khó chịu nói:

- Đừng làm ồn, nhân gia còn chưa ngủ đủ đâu.

Nói một câu, lại ôm eo hổ của Lăng Tiếu thật chặt, đầu hướng lồng ngực của Lăng Tiếu cọ xát mấy cái, lại tiếp tục ngủ rồi.

- Chẳng lẽ làm chuyện kia cũng có thể tu luyện?

Lăng Tiếu bỗng nhiên đang nhớ lại pháp môn tu luyện nào đó, không khỏi nghi ngờ nghĩ tới.

Lăng Tiếu khổ tư một lúc lâu, thật sự nghĩ không ra thuyết pháp khác, lúc này đưa thân thể qua, từ phía sau tiến vào giải đất ướt át kia.

- Ân... A...

Theo từng đợt trùng kích của Lăng Tiếu, Cát Bối Hân lần nữa hưởng thụ cảm giác dục tiên dục tử tuyệt đẹp kia.

Lúc này, Lăng Tiếu tận lực làm cho mình một mực duy trì ý thức thanh tỉnh, hắn muốn lý giải rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mới được.

Quả nhiên, sau khi hai người đạt tới một loại cảm giác thủy nhũ giao dung, Tiên thiên âm phong châu trong thức hải của hắn lần nữa tách ra hôi hắc sát khí, thông qua đan điền của hắn truyền đến thể nội của Cát Bối Hân, sau đó lại trở lại trong cơ thể hắn.

Như thế liên tục không ngừng, năng lượng của hai người đều đang tăng trưởng.

- Đây... Đây coi là Hợp Hoan chi thuật sao?

Lăng Tiếu nắm thánh nữ phong của Cát Bối Hân, một bên toàn lực trùng kích, một bên ở trong đầu nghĩ đến.

Khi hai người đều đạt điểm giới hạn cao trào, tốc độ qua lại của Tiên thiên âm phong sát khí càng nhanh hơn, năng lượng được ngưng tụ càng thêm hùng hậu vô cùng.

Hai người đều phát ra một tiếng muộn hưởng, lại dừng động tác.

Lăng Tiếu rời đi thân thể của Cát Bối Hân, bắt đầu ngồi xếp bằng luyện hóa linh khí vừa mới tăng trưởng.

Chỉ chốc lát về sau, Lăng Tiếu mới mở mắt lẩm bẩm ói:

- Quả nhiên như thế, xem ra trong cơ thể của Hân nhi nhất định phong ấn năng lượng nào đó, hơn nữa khẳng định cùng Tiên thiên âm phong sát khí có liên quan, chuyện này nhất định phải hướng Đồ lão hỏi rõ ràng mới được.

Lăng Tiếu khẳng định chuyện này có nguyên nhân, từ trong không gian giới

một lần nữa lấy ra một bộ quần áo, sau khi mặc vào khẽ hôn gương mặt của Cát Bối Hân một cái, liền đi ra khỏi gian phòng.

Lăng Tiếu tìm một tên người hầu tìm được chỗ ở của Cát Đồ.

Cát Đồ trải qua một đêm điều hòa, trạng thái cả người tốt hơn rất nhiều, chỉ bất quá trên nét mặt già nua vẫn mang theo vẻ tái nhợt.

Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Đồ lão, ta muốn biết cha mẹ của Hân nhi rốt cục tu luyện là cái thuộc tính gì?

Cát Đồ kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu hỏi ngược lại:

- Tiểu Tiếu vì sao hỏi như thế?

- Bởi vì ta muốn biết trong cơ thể Hân nhi rốt cục hàm chứa dạng năng lượng gì.

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Lăng Tiếu vừa bắt đầu liền cho là hắn cùng Cát Bối Hân hai người làm chuyện kia là Hợp Hoan chi thuật, nhưng mà hắn càng nghĩ thì cảm thấy khả năng này càng nhỏ, bởi vì Hợp Hoan chi thuật là cần khẩu quyết tu luyện mới được, mà hắn cùng với Cát Bối Hân lại là ở trong lúc vô tình mà tiến hành, đây tựa hô cùng Tiên thiên âm phong châu có liên quan.

Lăng Tiếu cảm thấy ở trong cơ thể của Cát Bối Hân nhất định là có một cỗ năng lượng không thuộc về nàng, nhưng mà năng lượng này đang bị giải phong ra, hắn cần phải lý giải xem cỗ năng lượng này đối với nàng có chỗ xấu hay không.

Ban đầu Lăng Tiếu hấp thu Tiên thiên âm phong sát khí trong cơ thể Cát Bối Hân, cũng cảm giác được trong cơ thể của nàng có thứ gì đó, hiện tại hoàn toàn có thể khẳng định, chỗ ở của một cỗ năng lượng khác không có bị hắn phát hiện hẳn là được tích chứa ở trong đan điền của nàng.

Cát Đồ bị Lăng Tiếu hỏi như vậy, sửng sốt một chút, trong con mắt tản ra vẻ ưu thương nói:

- Phụ thân của Hân nhi có cùng thuộc tính với ta là Mộc thuộc tính, về phàn mẫu thân của Hân nhi thì ta không biết, ta chưa gặp nàng sử ra bất kỳ huyền kỹ nào, bất quá... Ta cảm giác được hẳn là Phong thuộc tính đi.

- Đồ lão cũng không dám khẳng định thuộc tính của mẫu thân Hân nhi?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Cát lão nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Nói thật, ta chỉ gặp qua mẫu thân của Hân nhi một lần, mười tám năm trước, mẫu thân của Hân nhi đột nhiên tới tìm ta, nói Hân nhi là tôn nữ của ta, để cho ta chiếu cố Hân nhi, nói xong liền rời đi, lúc ấy ta còn tưởng rằng nữ nhân kia là lừa gạt ta, sau ta lại len lén làm tích huyết nhận thân với Hân nhi, lúc đó mới có thể khẳng định Hân nhi nhất định là nữ nhi của nhi tử ta, về phần nữ nhân kia một đi không quay lại, mà ta cũng đã 18 năm rồi chưa gặp mặt con trai kia của ta, cũng không biết hắn sống hay chết, khi còn bé Hân nhi hỏi, ta đều lừa gạt nàng, nói bọn họ đi tới một nơi thật xa, tổng có một ngày sẽ trở về, nhưng mà theo thời gian mỗi năm qua đi, ta cùng Hân nhi cũng nhận mệnh rồi, nghĩ đến nhi tử kia cùng vợ cũng đã.... Ai.

Lăng Tiếu nghe lời kể của Đồ lão, không khỏi thở dài ở trong lòng, thì ra sinh thế của Hân nhi đáng thương như vậy, xem ra nơi phát ra năng lượng là không thể nào tra ra rồi.

Lúc này, Cát Đồ đi tới trước mặt Lăng Tiếu khom người đối với hắn nói:

- Tiểu Tiếu, chuyện ngày hôm qua là lão phu hồ đồ, sau này Hân nhi phải dựa vào ngươi chiếu cố, hi vọng ngừng đừng cô phụ nàng, nàng chỉ là hài tử thiện lương đáng thương.

Lăng Tiếu vội vàng đỡ Cát Đồ nói:

- Đồ lão đừng như vậy, Hân nhi đã là nữ nhân của ta, cả đời này ta đều sẽ hảo hảo chiếu cố nàng, ngài yên tâm.

Tối hôm qua hắn đã cùng Cát Đồ dò xét "Nhân sinh chân đế", hắn có thể không phụ trách sao? Huống chi hắn cũng không cho phép nữ nhân của mình sau này nằm trên giường với một nam nhân khác, điểm này chắc hẳn bất kỳ nam nhân nào đều là vô cùng ích kỷ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 418 - Chuyện Kia Thật Có Thể Gia Tốc Tu Luyện?

- Vậy lão phu an tâm!

Cát Đồ đáp một tiếng, lại nói tiếp:

- Lão phu còn có một chuyện muốn nhờ, hi vọng Tiểu Tiếu có thể đáp ứng ta?

- Đồ lão cứ nói, chỉ cần tiểu tử có thể làm được, nhất định hết sức đi làm.

Lăng Tiếu khẳng định nói.

- Hai mươi năm trước con ta gọi là Cát Tiêu Chấn là chân truyền đệ tử của Mộc Kỳ phong, năm đó hắn bất quá là 25 tuổi đã là cao giai Linh Sư, thiên phú của hắn ở tông môn cũng là cực kỳ hiếm thấy, chẳng qua sau đó hắn lại mạo muội tiến vào trong Huyết Ma lãnh thủ để lịch luyện, nói không đạt tới Vương giai thề không hồi tông, đáng tiếc, cũng không quay lại.

Trong mắt Cát Đồ hơi hiện lên hơi nước nhàn nhạt nói, tiếp đó còn nói:

- Cũng chính là sau khi con ta tiến vào trong Huyết Ma lãnh thổ hai năm, mẹ của Hân nhi liền ôm Hân nhi giao vào trong tay ta, liền đi rồi, mặc dù ta không biết con ta ở trogn Huyết Ma vực xảy ra chuyện gì, nhưng mà ta có một loại cảm giác, con ta sẽ không dễ dàng liền chết như vậy.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới nguyên lai phụ thân của Cát Bối Hân cũng chính là nhạc phụ tiện nghi của hắn, không chỉ là đồng môn với hắn, còn là sư huynh đệ cùng phong, quả nhiên là để cho Lăng Tiếu không nghĩ tới.

- Vậy ý của Đồ lão là?

Lăng Tiếu không rõ Cát Đồ nói cho hắn biết những chuyện này là vì cái gì.

- Ta là nghĩ... Nếu như... Nếu như ngươi có một ngày tiến vào Huyết Ma lãnh thổ mà nói, hi vọng ngươi giúp ta tìm chỗ hạ lạc của con ta.

Cát Đồ dùng giọng nói khẩn cầu nói.

- Đồ lão, ta muốn biết Huyết Ma lãnh thổ rốt cuộc là địa phương nào? Tại sao ngươi khẳng định ta nhất định sẽ đi đến đó?

Lăng Tiếu cảm thấy lẫn lộn hỏi.

Cát Đồ ngẩn người nhìn Lăng Tiếu, chợt nhẹ thở daifmoojt tiếng nói:

- Đợi ngươi trở lại tông môn ngươi sẽ biết, ngươi chỉ cần đáp ứng lão phu nếu có một ngày ngươi đi vào Huyết Ma lãnh thổ, nhất định giúp ta tìm con ta là được.

Lăng Tiếu nghi ngờ gật gật đầu, vì vậy không hề tiếp tục hỏi tới nữa.

Thời điểm Lăng Tiếu lần nữa trở về trong phòng, Cát Bối Hân cũng đã tỉnh lại.

Nàng mặc một thân lụa mỏng trắng thuần, trên mặt không có một tia phấn son trang điểm, da thịt hồng nhuận trắng noãn tản ra quang vựng thấu nhân, khiến nàng xinh đẹp không gì sánh được.

Nghĩ đến đem qua cùng buổi sáng trải qua hai lần thoải mái với Lăng Tiếu, y nhiên trở thành thiếu phụ chín mọng, làm cho người ta vô hạn nghĩ ngợi.

Lăng Tiếu không nhịn được khen nói:

- Hân nhi, ngươi thật đẹp!

Cát Bối Hân quở trách Lăng Tiếu một cái, nũng nịu nói:

- Chẳng lẽ người ta trước đây không đẹp sao?

- Không, ngươi một mực đều phi thường xinh đẹp, chẳng qua là hiện tại ngươi càng đẹp hơn rồi.

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Cát Bối Hân, một chân quỳ xuống, cầm lấy tay nàng hôn nhẹ một cái.

Trong lòng của Cát Bối Hân như tràn đầy đường mật, ngọt đến nàng càng thêm kiều diễm rồi.

- Hân nhi, có hay không cảm thấy có cái gì không ổn?

Lăng Tiếu nhẹ giọng hỏi.

- Không có... Không có a, ta... Ta cảm thấy rất tốt.

Cát Bối Hân đầu tiên là ngạc nhiên một chút, tiếp đó dùng thanh âm giống như muỗi kêu hồi đáp.

Cũng không biết nàng nghĩ đến cái gì, sắc mặt một mực hồng đến cổ.

Lăng Tiếu khẽ mỉm cười nói:

- Hân nhi ngươi nghĩ xa rồi, ta là nói thân thể của ngươi có cảm giác khác

thường hay không, tỷ như... Ngươi bây giờ không phải là cảm thấy đặc biệt có khí lực?

Cát Bối Hân không thuận theo vỗ Lăng Tiếu một cái nói:

- Ngươi mới là nghĩ xa!

Tiếp đó nàng mới nói:

- Tiếu, thật đúng là bị ngươi nói đúng, từ... Từ khi ta và ngươi làm chuyện kia, ta... Ta cảm giác mình thật giống như rất có khí lực rồi.

- Đây là được rồi, Hân nhi, ngươi ngày hôm qua không phải nói là muốn tu luyện sao? Ngươi hiện tại đã là trung giai Huyền Giả rồi!

Lăng Tiếu nghiêm nghị nói.

- Trung giai Huyền Giả là cái gì?

Cát Bối Hân không giải thích được hỏi.

Nàng từ nhỏ đã bị tàn phế, vẫn ngốc ở trong phủ học tập cầm kỳ thi họa, lại chưa từng hiễu rõ kiến thức về phương diện tu luyện.

Cho nên Lăng Tiếu tốn không ít thời gian để giảng giải cho nàng về cấp bậc võ giả, tu luyện huyền kỹ, huyền công...

- Cái này đã hiểu chưa, hiện tại ngươi đã đánh tốt căn cwo tu luyện rồi.

Lăng Tiếu nói.

Cát Bối Hân gật đầu, lại lắc đầu nói:

- TIếu, ngươi nói bất kỳ võ giả nào cũng là từ người bình thường đến Võ Đồ, sau đó tới Huyền Giả... Ta trước kia cũng không có tu luyện qua, tại sao thoáng cái liền thăng thăng làm trung giai Huyền Giả rồi?

- Ha hả, đây chỉ có thể nói rõ ngươi so sánh với người khác thì may mắn hơn a.

Lăng Tiếu cười nói.

- Ngươi liền nói cho ta biết đây là vì sao?

Cát Bối Hân không thuận theo mà kéo cánh tay của Lăng Tiếu cầu khẩn nói.

- Thật muốn nói?

- Đúng vậy!

- Vậy nghe kỹ!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền ghé vào bên cạnh lỗ tai của Cát Bối Hân lén lút nói mấy câu.

- Bại hoại!

Sau khi Cát Bối Hân nghe xong, giận trách một tiếng, đem Lăng Tiếu đẩy ra, gương mặt càng thêm kiều diễm rồ, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái cũng có thể nhỏ máu.

Lăng Tiếu buông tay ra vô cùng vô tội nói:

- Không tin thì quên đi.

Chỉ chốc lát sau, Cát Bối Hân lần nữa thấp giọng hỏi:

- Tiếu, ngươi... Ngươi nói lầm chuyện kia, thật... Thật có thể gia tốc tu luyện?

- Đương nhiên là thật, ta lừa ngươi làm gì!

Lăng Tiếu vô cùng nghiêm túc đáp.

- Vậy chúng ta...

Cát Bối Hân cúi đầu ngượng ngùng nói.

Song, nàng còn chưa nói hết, Lăng Tiếu đã đem nàng ném lên trên giường lớn rồi.

...

Lăng Tiếu ở trong phủ thành chủ chậm trễ hai ngày rốt cục cũng lên đường trở về tông môn rồi.

Trong hai ngày ngắn ngủi, hắn lại đạt đến trung giai Linh Sư đỉnh phong, tin tưởng không đến một tháng, đột phá đến cao giai Linh Sư không là vấn đề.

Đây là cự đại thu hoạch khi cùng Cát Bối Hân liên tục hai ngày hai đêm "tham khảo nhân sinh".

Lăng Tiếu nếu như không phải vội vàng chạy về tông môn, hắn lại kiên trì mấy ngày nữa, chỉ sợ hắn thật có thể trực tiếp đột phá đến cao giai Linh Sư, mà Cát Bối Hân khẳng định có thể trở thành Huyền Sĩ giai, mà không phải là

cao giai Huyền Sĩ như hiện tại.

Nếu để cho người khác biết Lăng Tiếu đột phá trung giai Linh Sư còn chưa tới nửa năm lại lần nữa tiếp tục muốn đột phá mà nói, chỉ sợ mọi người đều phải đố kỵ cùng điên cuồng.

Người khác tân tân khổ khổ cố gắng hơn mười năm còn không nhất định đạt tới Linh Sư giai, hiện tại tốc độ tấn chức của người trẻ tuổi này lại giống như ngồi trên hỏa tiễn, ddieuf này có thể không khiến cho nguwofi ta đố kỵ, tự ti sao?

- Đầu tiên là trở về Dược phong đã, hay là trực tiếp tới Mộc Kỳ phong?

Lăng Tiếu đi tới trước tông môn liền do dự mà nghĩ.

Ngày hôm trước hắn gõ Liễu Đông, biết mình đã không còn là đệ tử của Dược Thân, trở về Dược phong tựa hồ không ổn, nhưng mà cứ như vậy rời đi lại không cam lòng. Nghĩ đến hắn đường đường là Tứ phẩm Luyện dược sư, thiên phú là thiên tài trong vạn người không có một, cư nhiên bị người khác trục xuất sơn phong, đây là chuyện mất mặt cỡ nào a.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 419 - Chư Trưởng Lão Ngươi Là Ngu Ngốc A! (1)

Lăng Tiếu do dự một chút, quyết định phải trở về tìm lại mặt mũi rồi hãy nói, cho nên sải bước hướng Dược phong chạy tới.

- Người tới là người phương nào?

Vừa bước vào lưng chừng núi của Dược phong, liền có hai gã chấp sự ngăn cản ở trước đường Lăng Tiếu.

Hai người này Lăng Tiếu có chút ấn tượng, là thủ môn đệ tử của Dược phong.

Lăng Tiếu cũng không đáp lại, trực tiếp lấy ra lệnh bài của Dược phong, hiện lên cho bọn hắn nhìn, trong lòng cũng đang nghi ngờ:

- Chẳng lẽ chuyện ta bị trục xuất Dược phong cũng đã truyền ra rồi?

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi đối với sư phụ Nam Cung Thường Nhạc của hắn một trận thất vọng.

Hai gã ngoại môn đệ tử sau khi nhìn thấy lệnh bài của Lăng Tiếu cũng không có nhường đường, một người trong đó nói:

- Ngươi đã không phải là đệ tử của Dược phong, mời lập tức mau rời khỏi Dược phong.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Nam Cung sư phụ còn chưa thu hồi lệnh bài của ta, ta như cũ vẫn là đệ tử của Dược phong, không có chuyện gì thì cút sang một bên.

Lăng Tiếu trong lòng căm tức rồi, mới cách đây một đoạn thời gian không trở lại, mỗi một người đều chạy đến trên đầu của hắn đái ỉa rồi, lại không xuất ra khí thế, người khác còn tưởng là hắn dễ khi dễ.

Hai người nghe được lời nói của Lăng Tiếu, sửng sốt một chút, tiếp đó một người nói:

- Đem lệnh bài giao ra đây, chúng ta trả về cho phong chủ là được.

Lăng Tiếu nhăn mày một chút, không nói thêm gì nữa, thân thể chợt lóe.

Phanh phanh!

A a!

Hai người còn chưa biết là chuyện gì xảy ra, mỗi người cũng đều bị đá bay sang một bên.

- Cho dù ta không phải là Dược phong đệ tử, ta cũng là đệ tử của Mộc Kỳ phong, lần sau còn dám vô lễ, giết không định tội.

Lăng Tiếu nói xong lập tức tung người lên núi.

Không lâu lắm, Lăng Tiếu lần nữa đi lên Dược phong.

Hắn không có bất kỳ cảm khái lưu luyến gì, chỉ có ý định trả thù nồng đậm.

Hắn nhất định phải làm cho thầy trò Chu Như Thường phải hối hận vì đã đắc tội hắn, Nam Cung Thường Nhạc có hay không còn kiên trì đứng ở bên cạnh

hắn.

- Đây đều là các ngươi ép ta!

Lăng Tiếu năm quyền đầu lại thật chặt, trong lòng đã quyết định một loại quyết tâm nào đó.

Trên Dược phong, từng đợt gió lạnh thổi qua, mang theo vài tia tiêu điều.

Lăng Tiếu một mình đứng ở trên đỉnh núi, mắt nhìn xuống từng cái cây ngọn cỏ phía dưới.

Mặc dù hắn ở Dược phong dạo chơi một thời gian không dài, nhưng mà hắn vẫn mang theo mấy phần tình cảm.

Một đạo thân ảnh từ không xa chạy như điên mà tới, trong miệng càng không ngừng kêu:

- Lão đại... Lão đại, ngươi cuối cùng cũng trở lại.

Lăng Tiếu nhìn người nọ, trên mặt hiện ra nụ cười ấm áp.

Chạy tới nhưng không phải là huynh đệ Hoa Hiểu Quế duy nhất của hắn ở trong tông môn sao?

Hoa Hiểu Quế đi tới trước mặt Lăng Tiếu, nặng nề ở trên lồng ngực Lăng Tiếu đánh một quyền, lớn tiếng nói:

- Lão đại, ta biết ngay ngươi sẽ không chết, ngươi nhất định sẽ trở lại.

- Ta dựa vào, ngươi là nguyền rủa lão đại chết a!

Lăng Tiếu đá Hoa Hiểu Quế một cước cười mắng.

- Hắc hắc, hiểu... Hiểu nhầm, ta biết lão đại thần thông quảng đại, một tay che trời, căn bản không có chuyện gì có thể làm khó được ngươi, ngươi như thế nào lại chết được.

Hoa Hiểu Quế thao thao bất tuyệt nịnh nọt nói.

- Ngươi tên này lăn đi!

Lăng Tiếu cười mắng một câu, lại nói tiếp:

- Được a, không nghĩ tới hơn nửa năm không gặp lại đột phá đến trung giai Huyền Sĩ rồi, không tệ, không tệ.

- Đây cũng không phải là lão đại có cách dạy sao?

Hoa Hiểu Quế gãi đầu gãi tóc cười đắc ý nói.

Lúc trước, thời điểm Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế mới nhập môn, Lăng Tiếu từng truyền cho hắn công pháp tu luyện Bài Vân kình. Hơn một năm này Hoa Hiểu Quế mỗi ngày đều tu luyện chưa từng gián đoạn, đây mới khiến cho hắn từ tu vi Huyền Giả giai đạt đến trung giai Huyền Sĩ.

Mặc dù, ở thời điểm đột phá Huyền Sĩ phục dụng đan dược, nhưng mà Hoa Hiểu Quế vẫn biết cùng với công pháp mà Lăng Tiếu truyền cho là hoàn toàn không thoát khỏi liên quan, bằng không hắn cũng sẽ không ở trong vòng một năm ngắn ngủi lần nữa đột phá tới trung giai Huyền Sĩ.

- Đây đều là kết quả cố gắng của một mình ngươi, đúng rồi, còn có hơn một năm nữa chinh là tam niên chi kỳ rồi,, muốn trở thành Tam phẩm Linh Sư độ khó cũng không nhỏ a!

Lăng Tiếu nhắc nhở nói.

- Cái này ta cũng biết, sư phụ từng nói ta trước khi chưa đột phá Linh Sư giai là không thể nào trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, cho nên hiện tại ta dùng đại bộ phận thời gian đều tốn ở trên tu luyện, bất quá muốn ở trong một năm từ trung giai Huyền Sĩ đột phá đến Linh Sư giai, đây... Đây quả thực là không thể nào.

Hoa Hiểu Quế nghiêm mặt nói.

Hoa Hiểu Quế cùng Vũ Tư Tuyết có ước hẹn 3 năm, nếu như Hoa Hiểu Quế có thể ở trong 3 năm trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, như vậy Vũ Tư Tuyết liền đáp ứng cho hắn cơ hội hẹn hò với nàng.

Hoa Hiểu Quế lúc ấy tự cho là thiên phú của mình xuất chúng, tràn đầy tự tin đáp ứng.

Nhưng mà sau khi hắn chân chính trở thành mọt gã Luyện dược sư, hắn mới phát hiện nguyên lai là luyện đan không chỉ có dựa vào thiên phú, mà còn muốn thực lực của bản thân Luyện dược sư mà định ra.

Nếu không có thực lực mạnh mẽ chống đỡ, căn bản không thể nào luyện chế ra được đan được phẩm cấp cao hơn.

Nói như vậy, muốn đạt tới cảnh giới Tam phẩm Luyện dược sư, thực lực tối thiểu của tên Luyện dược sư kia phải là Linh Sư giai.

Về phần Lăng Tiếu vì sao có thể ở Huyền Sĩ mà luyện chế ra được Tam phẩm đan dược, đó là trừ thiên phú bản thân của hắn ra, còn phải dựa vào ích lợi mà tinh thần lực mang đến cho hắn, bằng không hắn cũng không thể nhanh như vậy trở thành Tam phẩm Luyện dược sư.

- Mọi sự không có tuyệt đối, chỉ cần ngươi chịu cố gắng, ngươi nhất định sẽ làm được.

Lăng Tiếu an ủi nói.

Thành thật mà nói, hắn cũng không muốn Hoa Hiểu Quế trưởng thành nhanh quá mức, bởi vì như vậy đối với hắn không có bất kỳ chỗ tốt nào, càng không ngừng phục dụng đan được để lên cấp thì đối với căn bản của bản thân võ giả cũng không tốt, đối với thành tựu ở tương lai càng thêm có hạn.

- Đúng rồi, lão... Lão đại, có một việc ta muốn nói với ngươi.

Hoa Hiểu Quế lộ ra vẻ khó khăn nói.

- Không cần phải nói, ta đều biết rồi.

Lăng Tiếu khoát tay áo nhàn nhạt nói.

- Lão đại, đây đều là Chứ sư thúc hắn giở trò quỷ, sư phụ cũng là bị buộc bất đắc dĩ, ngươi... Ngươi đừng trách hắn.

Hoa Hiểu Quế nói. Nói như thế nào thì Nam Cung Thường Nhạc cũng là gia gia nuôi của hắn, hắn thật không hi vọng Lăng Tiếu cùng Nam Cung Thường Nhạc có cái xung đột gì.

- Không có chuyện gì, kỳ thật ta ở hay không ở Dược phong có quan hệ không lớn, chỉ là ta nuốt không trôi khẩu khí này, ta muốn tìm lại tôn nghiêm thuộc về ta, bằng không ta tuyệt không cam lòng.

Lăng Tiếu đạm mạc nói.

- Lão đại, vậy... Vậy ngươi sau này làm sao bây giờ?

Hoa Hiểu Quế còn là lần đầu tiên thấy bộ dạng như vậy của Lăng Tiếu, chẳng biết tại sao trong lòng cảm thấy hoang mang rối loạn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 420 - Chư Trưởng Lão Ngươi Là Ngu Ngốc A! (2)

Hắn một mực đem Lăng Tiếu thành hảo huynh đệ, hảo đại ca, hắn thật không hi vọng nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hít một hơi thật sâu nói:

- Yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào, hiện tại theo đi đi gặp Nam Cung sư phụ thôi.

Hắn ở trong lòng hô:

- Đây là lần cuối cùng ta gọi hắn như vậy đi.

Hoa Hiểu Quế gật đầu, liền cùng Lăng Tiếu đi đến trong đại diện của Dược phong.

Khi Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế đến đại diện, nhân vật chủ chốt của Dược phong đều ngồi ở chỗ này rồi.

Nam Cung Thường Nhạc ngồi ở thượng thủ, Dương An cùng Chư Như Thường chia ra ngồi ở hai bên, tiếp theo chính Triêu Nam Tiên cùng Liễu Đông hai người.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Hoa Hiểu Quế vào đại điện, hai người cùng thi lễ với Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Ra mắt sư phụ.

- Tốt, Lăng Tiếu ngươi trở lại a!

Nam Cung Thường Nhạc thần sắc có chút mất tự nhiên gật đầu nói.

- Vâng, đồ nhi trở lại, để cho sư phụ lo lắng rồi.

Lăng Tiếu đáp.

Nam Cung Thường Nhạc thần sắc lướt qua mấy phần phức tạp, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Chư Như Thường lại trước tiên nói:

- Lăng Tiếu, ngươi đã không còn là đệ tử của Dược phong, sư huynh của ta sớm đã đem ngươi trục xuất sư môn rồi, cho nên ngươi không cần tiếp tục xưng hô sư huynh của ta là sư phụ.

Nam Cung Thường Nhạc khó chịu trừng mắt liếc Chư Như Thường nói:

- Sư đệ, chuyện gì cũng phải từ từ.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Chư Như Thường một cái, sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Sư phụ thật muốn đem ta trục xuất sư môn sao?

Nam Cung Thường Nhạc thần sắc hơi cứng lại, tiếp theo khẽ thở dài:

- Trải qua trưởng lão hội nhất trí thông qua, ngươi vẫn là sống ở Mộc Kỳ phong thì tốt hơn.

- Ừ, ta hiểu được!

Lăng Tiếu đơn giản một tiếng, tiếp đó móc ra lệnh bài của Dược phong để ở dưới đất, tiếp theo quỳ xuống hướng về phía Nam Cung Thường Nhạc nặng nề quỳ lạy ba cái.

- Lăng Tiếu ngươi đây là?

Nam Cung Thường Nhạc không giải thích được hỏi.

- Ba lạy này là Lăng Tiếu đa tạ ân dạy dỗ của Nam Cung trưởng lão.

Trong mắt hổ của Lăng Tiếu lộ ra vẻ quả quyết nói.

- Cũng tốt, ngươi mặc dù không còn ở Dược phong nữa, nhưng mà ta nghĩ ngươi đi đến chỗ nào cũng đồng dạng là vô cùng xuất chúng.

Nam Cung Thường Nhạc khích lệ nói.

Giờ khắc này trong lòng hắn đã sinh ra ý hối hận.

Bởi vì hắn hiện tại đã nhìn thấu thực lực của Lăng Tiếu lại đạt đến tu vi trung giai Linh Sư, nếu để cho hắn tiếp tục dạy bảo Lăng Tiếu một tháng, tuyệt đối có thể tấn thăng làm Tam phẩm Luyện dược sư.

Trong lòng hắn cảm thấy mất đi đệ tử như vậy quả thật là đáng tiếc.

Bất quá tâm tình hối hận kia cũng chỉ là thoáng qua một cái mà thôi, bởi vì thiên phú của Hoa Hiểu Quế so sánh với Lăng Tiếu cũng không thua kém, chỉ cần Hoa Hiểu Quế đột phá Linh Sư giai, muốn đạt tới Tam phẩm Luyện dược sư cũng không khó khăn.

Huống chi ở trong lòng hắn địa vị của Hoa Hiểu Quế nếu so với Lăng Tiếu thì nặng hơn nhiều lắm.

- Tốt lắm, từ bây giờ ta liền tôn xưng ngài là Nam Cung trưởng lão.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng mà thở dài một ngụm nói, tiếp theo hắn đem ánh mắt bỏ vào trên người Liễu Đông.

Liễu Đông lại không sợ hãi, ngược lại là dùng tiếu dung mang theo mấy phần vui mừng khi gặp người bị tai họa mà nghênh đón hắn.

- Liễu Đông, linh thảo mà này hôm trước ta muốn đã chuẩn bị xong chưa?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn Liễu Đông hỏi.

Thần sắc của Liễu Đông hiện lên vẻ ác độc nói:

- Lăng Tiếu ngươi lại còn có mặt mũi hỏi ta, ngươi giết hại phụ tử Bàng chấp sự, lại muốn uy hiếp ta, hôm nay trước mặt sư phụ cùng phong chủ ngươi liền nhận tội đi, tránh cho mọi người tốn nhiều một phen quanh co.

Lăng Tiếu thật sự nghĩ không tới Liễu Đông lại không sợ hãi hắn, còn đem chuyện nói ra rõ ràng, xem ra Liễu Đông này còn chưa từ bỏ ý định a!

Lúc này, Chư Như Thường hướng về phía Lăng Tiếu quát lạnh nói:

- Lăng Tiếu, hôm nay ngươi đã không phải là đệ tử của Dược phong chúng ta, nhưng mà ngươi giết chấp sự của Dược phong ta, tội nên phải giết, ngươi trước mắt tự vẫn, lưu ngươi một cái toàn thây.

- Không thể nào, lão đại vừa mới trở lại làm sao có thể sát hại chấp sự của Dược phong được.

Hoa Hiểu Quế ở một bên thay Lăng Tiếu nói.

- Ngươi biết cái gì, nhánh chóng đi sang một bên cho ta.

Chư Như Thường trừng mắt với Hoa Hiểu Quế một cái quát lên.

Hoa Hiểu Quế vẫn không sợ hãi nói:

- Ta tin tưởng lão đại, người nào muốn giết hắn, trước đạp lên thi thể của ta mà qua.

- Tốt... Ngươi rất tốt!

Chư Như Thường nhìn chằm chằm vào Hoa Hiểu Quế lạnh lùng nói, đồng thời phát ra một cỗ uy áp hướng hắn tập quyển mà đi.

- Càn rỡ!

Nam Cung Thường Nhạc ngồi trên thượng thủ quát lạnh nói.

Chư Như Thường thân thể run lên, khí thế toàn bộ tiêu tán, thần sắc có chút khó coi hỏi Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Sư huynh, chẳng lẽ ngươi thật bao che cho đệ tử của ngươi như vậy sao?

Nam Cung Thường Nhạc không vui nói:

- Hiểu Quế tuổi còn nhỏ, sư đệ ngươi có phải hay không không muốn để sư huynh truyền được y bát a!

Nam Cung Thường Nhạc đối với người sư đệ này của hắn đã sớm khó chịu rồi, năm đó hắn đoạt Triêu Nam Tiên làm đồ đệ, đơn giản là không muốn sư đệ của hắn làm nhiễu tiền đồ của Triêu Nam Tiên, đồng thời cũng cho là Triêu Nam Tiên có thể truyền thừa y bát của hắn.

Sư đệ Chư Như Thường của hắn vì vậy mà ghi hận trong lòng, cả ngày cùng hắn đối đầu.

Nam Cung Thường Nhạc có thẹn với hắn, cũng thường nhẫn nhịn hắn.

Mượn chuyện của Lăng Tiếu mà nói, kỳ thật Lăng Tiếu vốn không có sai lầm lớn, tối đa cũng chỉ là chống đối sư đệ hắn mấy câu, sư đệ hắn liền muốn đem Lăng Tiếu đuổi ra khỏi Dược phong, bằng không sư đệ hắn cùng môn hạ đệ tử liền rời khỏi Dược phong.

Nam Cung Thường Nhạc bất đắc dĩ, lại tiếp tục một lần nữa dung túng cho hành vi của Chư Như Thường.

Nhưng mà lần này hắn lại muốn động thủ với tôn tử của mình, lão thật không thể nhịn được nữa, không cầm chút uy nghiêm của phong chủ ra ngoài, còn tưởng rằng là hắn không tồn tại rồi.

Chư Như Thường thấy Nam Cung Thường Nhạc thật sự nổi giận, cũng không dám tiếp tục thêm dầu vào lửa, lúc này đem hỏa khí tiết đến trên người Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu, chẳng lẽ ngươi không thừa nhận giết chết Bàng Quân phụ tử sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nhìn thầy trò Chư Như Thường, nhàn nhạt đáp:

- Đúng vậy, Bàng Quân phụ tử là do ta giết chết!

- Tốt, ngươi đã thừa nhận, vậy ngươi liền tự sát đi, bằng không giao cho cho tông môn xử quyết ngươi sẽ mang tiếng bại gia, ta cũng không muốn Dược phong chúng ta vì đó mà hỏ thẹn.

Chư Như Thường mừng rỡ, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại trực tiếp thừa nhận, đây thật là giảm đi một phen miệng lưỡi.

Liễu Đông càng cao hứng hơn rồi, trong lòng thầm nghĩ:

- Tạp chủng chết tiệt, lúc này nhìn ngươi chết như thế nào.

- Chư trưởng lão ngươi là ngu ngốc sao?

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực, dùng một loại ánh mắt cực độ khinh miệt hỏi.

- Ngươi... Ngươi khốn kiếp!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 421 - Âm Ĩ Trong Dược Phong. (1)

Chư Như Thường hét lớn một tiếng, một chưởng liền đem bàn trà bên cạnh hắn vỗ thành nát bấy, cả người trực tiếp hướng Lăng Tiếu vỗ qua một chưởng.

Hắn đường đường là trưởng lão của Tử Thiên tông, cư nhiên bị một hậu bối mắng là ngu ngốc, hắn có thể không giận sao?

Hắn đã bao nhiêu năm chưa bị người khác ô nhục như vậy rồi.

- Lão đại!

Hoa Hiểu Quế cũng không biết thực lực chân chính của Lăng Tiếu, còn tưởng rằng Lăng Tiếu chẳng qua là cao giai Huyền Sĩ, không khỏi thay Lăng Tiếu lo lắng kêu lên.

Hắn sợ một chưởng này của Chư Như Thường vỗ xuống, lão đại của hắn thật sự chết mất.

Song, sau một khắc, hắn lại kinh ngạc đến ngây người rồi!

Chư Như Thường là cao giai Linh Sư, chiếu theo thực lực mà nói thì so với Lăng Tiếu là cao hơn 1 giai.

Một chưởng này của hắn phách qua, cho dù không thể tạo thành thương tổn cho Lăng Tiếu nhưng lại có thể đánh bay hắn đi.

Trong lòng Chư Như Thường cũng là nghĩ như vậy, hắn muốn đem tiểu tử

này hành quyết ngay tại chỗ, lấy đó để tiết mối hận trong lòng hắn.

Đáng tiếc hắn đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu, cũng đánh giá cao bản lĩnh của chính mình.

Ba!

Lăng Tiếu đứng ở nguyên tại chỗ cùng Chư Như Thường cứng đối cứng chạm nhau một chưởng.

Vốn là tất cả mọi người đều nhìn thấy Lăng Tiếu sẽ bị chấn thành hộc máu bỏ mình.

Nhưng mà, sau một khắc tất cả bọn họ đều choáng váng rồi.

Là có người hộc máu, bất quá người nọ không phải là Lăng Tiếu, mà là Chư Như Thường.

Chư Như Thường không chỉ là hộc máu, hơn nữa còn bị chấn bay ra ngoài, còn liền tục đụng ngã không ít thứ.

- Gia hỏa ngoài mạnh trong yếu!

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, tiếp đó đối với Hoa Hiểu Quế nói:

- Tiểu Quy, sau này không có việc gì tận lực không nên dùng đan dược đột phá, hắn cihnhs là tấm gương.

Lời nói của Lăng Tiếu không sai, Chư Như Thường có thể đi tới một bước này đều là dựa vào phục dụng đan dược mới bước tới cao giai Linh Sư, bằng không với thiên phú của hắn, có thể đột phá Linh Sư cũng không tệ rồi.

Hoa Hiểu Quế vội vàng gật đầu không ngừng, trong lòng thầm hô:

- Lão đại không hổ là lão đại, lại lợi hại như thế.

Lăng Tiếu nói một tiếng, lại đưa ánh mắt để trên người Liễu Đông.

Thân thể của Liễu Đông run run một chút, vội vàng chạy đến trước người Nam Cung Thường Nhạc, quỳ xuống nói:

- Phong... Phong chủ, ngươi mau ra tay chế trụ hắn,

- Lăng Tiếu, ngươi thật giết chết Bàng Quân phụ tử?

Nam Cung Thường Nhạc cau mày hỏi.

Trong tông môn nghiêm cấm tàn sát lẫn nhau, nhẹ thì chịu phạt, nặng thì trực tiếp xử tủ.

Nếu như Bàng Quân thật là Lăng Tiếu giết chết, vậy Nam Cung Thường Nhạc thật là sẽ không ủng hộ Lăng Tiếu rồi, huống chi Lăng Tiếu mới vừa bị trục xuất Dược phong, đã không còn là đệ tử của Dược phong.

- Không sai, bọn họ đúng là ta giết!

Lăng Tiếu không phủ nhận nói.

Đang ở thời điểm hắn còn muốn tiếp tục giải thích, Chư Như Thường đã lại một lần nữa oanh đi qua.

- Ta giết ngươi cái tạp chủng này!

Chư Như Thường đã bị lửa giận làm mất lý trí rồi, đánh ra linh lực toàn thân, thề phải giết Lăng Tiếu.

Phanh phanh!

Chư Như Thường đồng dạng không thể làm Lăng Tiếu bị thương, lại một lần nữa bị phản ngược đánh bay ra ngoài.

- Dừng tay!

Nam Cung Thường Nhạc rốt cục xuất thủ.

Một cỗ linh lực cường đại đem Lăng Tiếu giam cầm lại.

Lăng Tiếu cũng không phản kháng, chẳng qua là lạnh lùng đứng ở giữa sân.

Chư Như Thường lần nữa bò dậy, bộ dạng hết sức chật vật, hắn đã phục dụng mấy viên đan dược, thần sắc dữ tợn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu khàn giọng nói:

- Ta giết ngươi tên tạp chủng chết tiệt này!

- Đủ rồi, tiếp tục ầm ĩ liền cút ra ngoài cho ta!

Nam Cung Thường Nhạc hướng về phía Chư Như Thường hừ lạnh nói.

- Sư huynh, ta nhất định phải giết hắn!

Chư Như Thường không có chút lý trí nào kêu lên, hơn nữa người đã vọt tới trước mặt Lăng Tiếu.

Phanh!

Chư Như Thường còn chưa đụng phải Lăng Tiếu lạ một lần nữa bị oanh bay ra.

- Sư huynh ngươi?

Chư Như Thường giãy dụa bò dậy, khó có thể tin nhing sư huynh hắn.

Sư huynh hắn lại xuất thủ đối phó với hắn, đây tựa hồ còn là lần đầu tiên đi!

- Chư sư đệ, ngươi có phải hay không muốn làm phong chủ?

Nam Cung Thường Nhạc lạnh lùng hỏi.

Giờ khắc này Nam Cung Thường Nhạc đã nổi giận rồi!

Chư Như Thường liên tiếp khiêu khích trình độ nhẫn nại của hắn, nếu lại không lấy ra uy nghiêm của phong chủ, chỉ sợ Dược phong đều do Chư Như Thường làm chủ rồi.

Chư Như Thường bị khí thế của Nam Cung Thường Nhạc ép tới đánh một cái lạnh run lên, tựa hồ thoáng cái liền khôi phục thanh tĩnh.

- Sư huynh bớt giận, sư đệ hắn cũng là nhất thời tức giận.

Dương An vội vàng lên tiếng khuyên.

- Sư huynh, sư đệ nhất thời hồ đồ rồi.

Chư Như Thường cũng không dám tiếp tục càn rỡ, vội vàng hạ thấp tư thái

nói.

Sư huynh hắn mặc dù khắp nơi nhẫn nhịn hắn, nhưng mà hắn biết một khi sư huynh hắn nổi giận lên, hắn cũng chỉ có phần chịu tội.

Không nói đầu tiên sư huynh hắn là phong chủ của Dược phong, chỉ riêng sư huynh hắn là một gã đê cấp Vương giai cũng đủ để cho hắn theo không kịp rồi.

- Hừ, nếu như tái phạm lần nữa, ngươi liền cút ra khỏi Dược phong cho ta.

Nam Cung Thường Nhạc hừ lạnh nói.

Chư Như Thường không dám tức giận nữa, phục dụng đan dược, thần sắc độc ác nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn hi vọng có thể đem Lăng Tiếu lăng trì xử tử.

- Lăng Tiếu, ngươi cũng đã biết giết hại đồng môn là tử tội?

Nam Cung Thường Nhạc nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Ta biết, nhưng mà ta tất phải giết hắn!

Lăng Tiếu mắt nhìn Nam Cung Thường Nhạc đáp.

- Bàng Quân phụ tử có thâm cừu đại hận với ngươi?

Nam Cung Thường Nhạc nhăn mày một chút lại hỏi.

- Nam Cung trưởng lão, ta nghĩ chuyện này ngươi hẳn là hỏi Liễu Đông, hắn so với ta còn rõ ràng hơn!

Lăng Tiếu cũng lười giải thích.

- Liễu Đông, ngươi đến đây nói một chút, đây là chuyện gì xảy ra.

Nam Cung Thường Nhạc ngồi xuống, nhìn lướt qua Liễu Đông nhàn nhạt hỏi.

- Vâng... Vâng phong chủ!

Liễu Đông gật đầu lia lịa, tiếp đó hắn bắt đầu thêu dệt nói.

Liễu Đông tự nhiên sẽ không nói hắn đi cường đoạt Cát Bối Hân, mà là nói tự mình hắn mang theo đám người chấp sự Bàng Quân cầm sính lễ, muốn cưới hỏi Cát Bối Hân đàng hoàng. Nhưng mà Lăng Tiếu lại không nói đạo lý, cứng rắn đoạt Cát Bối Hân, còn đem Bàng Quân phụ tử giết đi, lại uy hiếp hắn chuẩn bị một nhóm linh thảo.

Liễu Đông một bên lau nước mắt thương tâm nói, bộ dạng kia thật là nghe đến thương tâm rơi lệ a, tiểu thiếp cũng bị người ta đạt, còn muốn bị lừa gạt, nhiều uy khuất a!

Lúc Liễu Đông nói chuyện, vẻ mặt của Lăng Tiếu trầm tĩnh, cũng không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng thì đang cười lạnh không dứt.

Nam Cung Thường Nhạc cũng chú ý tới thần thái của Lăng Tiếu, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này thực lực bạo tăng lại bắt đầu mục vô tôn trưởng sao?

Sau khi Liễu Đông nói xong, Nam Cung Thường Nhạc hỏi:

- Lăng Tiếu, lời nói của Liễu Đông nhưng là thật sự?

- Ta nói không thật sự thì ngài có tin không?

Lăng Tiếu không đáp mà hỏi ngược lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 422 - Âm Ĩ Trong Dược Phong. (2)

- Ngươi... Ngươi chẳng lẽ không tính toán giải thích một chút?

Nam Cung Thường Nhạc cả giận nói.

- Tốt, ta giải thích!

Lăng Tiếu gật đầu ứng một câu, nói tiếp:

- Lời nói của Liễu Đông toàn bộ là đánh rắm!

- Ngươi... Ngươi khốn kiếp, thỉnh phong chủ vì ta làm chủ a!

Liễu Đông hướng về phía Lăng Tiếu mắng một câu, hướng Nam Cung Thường Nhạc quỳ lạy cầu khẩn nói.

Ở trong lòng Lăng Tiếu vạn phần khinh bỉ nói:

- Còn là lần đầu tiên gặp qua người có thể giả bộ như vậy a!

- Lăng Tiếu ngươi quá mức làm càn, ngươi không giải thích, ta liền xem như ngươi đã chấp nhận, hôm nay ngươi đã không phải là môn hạ của Dược phong ta, nhưng mà ngươi giết chính là người của Dược phong ta, ta sẽ đem ngươi giao cho trưởng lão hội, tùy trưởng lão xử quyết.

Nam Cung Thường Nhạc không vui nói.

Hắn vốn là cấp cho Lăng Tiếu cơ hội giải thích, nhưng mà tiểu tử này miệng

đầy ô uế, thật sự để hắn không muốn nghe tiếp, chẳng thà giao cho trưởng lão hội do Mộc Hòe đi nhức đầu đi.

- Lăng Tiếu, ngươi đem việc nói rõ ràng đi, nếu không...

Triêu Nam TIên một mực không có mở miệng lên tiếng khuyên.

Lăng Tiếu xem thường nói:

- Người là ta giết, nhưng mà bọn hắn đều đáng chết, Liễu Đông thiệt thòi ngươi nói như vậy cũng không đỏ mặt, ta rất hối hận ngày trước không đem ngươi giết đi, bất quá.... Hiện tại đi chết đi cũng được.

Dứt lời, Lăng Tiếu khẽ cau mày, tinh thần lực hướng Liễu Đông tập quyển mà qua.

A!

Liễu Đông một mực núp ở phụ cận Nam Cung Thường Nhạc, hắn cho là có Nam Cung Thường Nhạc che chở thì ai cũng đừng nghĩ giết được hắn, cho dù là Lăng Tiếu có lợi hại hơn nữa cũng không thể ở trước mặt Nam Cung Thường Nhạc giết hắn đi.

Đáng tiếc hắn sai lầm rồi, sai đến vô cùng thái quá!

Lăng Tiếu vốn là một người không sợ trời không sợ đất, hắn vốn định thả cho Liễu Đông một mạng, vậy mà gã lại cắn hắn một ngụm, không giết gã chẳng phải là tiện nghi cho gã.

Liễu Đông chẳng biết tại sao đã bị chết ở trong đại điện, tất cả mọi người đều phát mộng rồi.

Không ai nghĩ đến Lăng Tiếu lại ở trước mặt Nam Cung Thường Nhạc giết chết Liễu Đông.

Chư Như Thường thân là sư phụ của Liễu Đông lần nữa mất lý trí hét lớn:

- Ngươi cái thiên sát này, ta muốn ngươi bị bầm thây vạn đoạn!

Song chưởng của Chư Như Thường đánh ra mấy chục liệt mang nóng rực, hỏa mang nồng đậm cơ hồ tràn ngập cả đại điện.

- Con mẹ ngươi, tới a, hai thầy trò các ngươi một bực không muốn ta sống khá giả, hôm nay chúng ta liền có một cái kết thúc a.

Lửa giận đè nén trong lòng Lăng Tiếu cũng bạo phát ra, rống lớn một tiếng, cả người chui vào trong hỏa mang của Chư Như Thường.

Phanh phanh!

Hai người liền triển khai linh khí cường đại đối oanh lên.

Chư Như Thường như thế nào là đối thủ của Lăng Tiếu, mới giao thủ hai chiêu liền bị oanh bay.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu lần nữa tiến công, một cỗ linh lực cường đại hướng hắn áp bách mà đến.

Phốc!

Nam Cung Thường Nhạc nén giận mà phát, Lăng Tiếu bị hung hăng vỗ một chưởng, cả người ngã bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra.

- Lão đại!

Hoa Hiểu Quế kinh hô một tiếng, vội vàng chạy về đến bên Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ôm ngực đứng lên, bình tĩnh nhìn Nam Cung Thường Nhạc, trong lòng đã đối với vị sư phụ này cảm thấy thất vọng cực độ rồi.

- Lăng Tiếu, ngươi thật to gan, dám giết Liễu Đông, đả thương sư thúc của ngươi, ngươi có phải hay không là muốn bị trục xuất tông môn.

Nam Cung Thường Nhạc quát to.

- Sư huynh, Lăng Tiếu quá mức làm càn, ta cho là trực tiếp giết hắn đi.

Dương An giờ phút này đối với hành động của Lăng Tiếu cũng là rất chán ghét, lúc này lên tiếng nói.

Vô luận lời nói của Liễu Đông là thật hay giả, Lăng Tiếu cũng không nên ở trước mặt của bọn họ đem Liễu Đông giết đi, đây quá mục vô tôn trưởng rồi, đây đối với bọn họ là khiêu khích trắng trợn.

- Ha ha... Lăng Tiếu hất tay của Hoa Hiểu Quế ra cười phá lên, thần sắc kia lúc này tràn đầy mấy phần kiên quyết bi thương.

Nghĩ đến hắn ở Diễm Hỏa cốc vì tông môn cứu được bao nhiêu chấp sự cùng đệ tử, không chỉ không được phần thưởng, còn bị thầy trò Chư Như Thường nhằm vào, sau lại Bái Nguyệt tông xâm phạm, hắn lại lực chém Vương giai Ngũ Uy, khiến cho một bộ phận chấp sự cùng đệ tử có thể thoát khốn.

Hôm nay trở lại Dược phong, cư nhiên bị trục xuất sư môn, còn bị Liễu Đông tiểu nhân bực này nói xấu.

Hắn cho dù nhìn đến rất thông suốt, đối với Chư Như Thường cùng Liễu

Đông khinh thường, nhưng mà cũng khó miễn đối với hành động của Nam Cung Thường Nhạc thất vọng cực độ, nói như thế nào chính mình lúc trước còn là đệ tử của hắn.

- Đồ hỗn trướng, ngươi cười cái gì, chẳng lẽ chết đến nơi rồi còn không nhận tội?

Nam Cung Thường Nhạc mắng to.

Giờ khắc này hắn đối với Lăng Tiếu cũng là thất vọng cực độ, lại dám trước mặt hắn giết Liễu Đông, trong lòng đối với một điểm áy này về Lăng Tiếu cũng biến mất không còn.

- Ta nhận tội? Ta có tội gì? Ngươi rốt cuộc có hiểu chuyện từ đầu đến cuối hay không? Chẳng lẽ ta bị trục xuất Dược phong còn phải bị các ngươi khi dễ nữa?

Lăng Tiếu cùng Nam Cung Thường Nhạc nhìn nhau quát lên.

Mặc dù Lăng Tiếu một mực cho rằng hắn rất thiện lương thành thật, nhưng mà cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ khi dễ.

- Hừ, ngươi còn dám giảo biện, lại ở trước mặt ta giết Liễu Đông, trong mắt ngươi có còn ta đây cái sư... Trưởng lão hay không?

Nam Cung Thường Nhạc hừ lạnh nói.

Nam Cung trưởng lão, phiền toái ngươi thấy rõ ràng ta như thế nào giết hắn? Ta mới vừa rồi một mực bị ngươi giam cầm, chẳng lẽ ta có thể phân thân giết người hay sao?

Lăng Tiếu phủ nhận nói.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Quả thật, mới vừa rồi Lăng Tiếu đối với Liễu Đông đe dọa một tiếng, hắn liền chết, nhưng mà người nào cũng không nhìn thấy Lăng Tiếu xuất thủ a, nhân gia còn đàng hoàng đứng ở nguyên tại chỗ đây.

Cái này khiến tất cả mọi người đều mê hoặc!

Nam Cung Thường Nhạc là cường giả Vương giai, mà Dương An, Chư Như Thường cùng Triêu Nam Tiên mấy người thực lực cũng không tầm thường.

Bọn họ mới vừa rồi quả thật nghe được Lăng Tiếu nói muốn giết chết Liễu Đông, tiếp theo Liễu Đông quái khiếu một tiếng, liền đã bị chết ở trước mặt Nam Cung Thường Nhạc.

Nhưng mà bọn họ cũng tinh tường nhìn thấy Lăng Tiếu một mực cách Liễu Đông vài thước, Lăng Tiếu còn bị khí thế của Nam Cung Thường Nhạc giam cầm.

Lúc ấy bọn họ cũng cực kỳ tức giận, đều cảm thấy là Lăng Tiếu giết người.

Cũng hiểu rõ xác thực là Lăng Tiếu giết.

Nhưng mà bọn họ lại không để ý đến, Lăng Tiếu tại sao có thể ở trước mắt bọn hắn vô thanh vô tức mà đem Liễu Đông giết chết?

- Không nói được? Không nói được thì để ta trở về Mộc Kỳ phong, về phần chuyện của Bàng Quân phụ tử ta sẽ cho Nam Cung Thường Nhạc một câu trả lời thỏa đáng.

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Không... Ngươi không thể đi, Liễu Đông nhất định là ngươi giết, bằng không hắn sẽ không chết.

Chư Như Thường hướng về phía Lăng Tiếu dữ tợn quát lên.

Lần này hắn không dám tiếp tục trực tiếp động thủ với Lăng Tiếu nữa, hắn biết mình cũng không phải là đối thủ của Lăng Tiếu, đồng thời cũng sợ giống như Liễu Đông mạc danh kỳ diệu mà chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 423 - Sư Phụ, Đồ Nhi Trở Lại. (1)

Liễu Đông là đại đệ tử của hắn, từ khi vào tông môn đã được hắn ký thác kì vọng, đáng tiếc sau đó lại không hề có chút tiến triển nào, điều này làm cho hắn thất vọng không dứt. Song, trước đó không lâu Liễu Đông lại có thể luyện chế Tam phẩm đan dược, mặc dù là đê giai Tam phẩm đan dược nhưng mà cũng để cho cảnh giới của hắn đề thăng nhất phẩm.

Cái này khiến cho Chư Như Thường tương đối cao hứng, bọn họ cuối cùng có một tên Tam phẩm đệ tử, trong lòng cuối cùng tìm lại được một chút cảm giác thăng bằng.

Đáng tiếc, hiện tại đệ tử của hắn bị chết ở trước mặt hắn rồi.

Hắn có thể không giận sao? Nhưng mà hắn lại không có biệt pháp nào, lúc này trong lòng là hận Lăng Tiếu thấu xương.

- Chư trưởng lão, từ Diễm Hỏa cốc bắt đầu ngươi một mực nhằm vào ta, hiện tại ta bị trục xuất khỏi Dược phong ngươi còn không chịu bỏ qua cho ta đúng không? Bất quá ngươi yên tâm, hết thảy những chuyện ngươi làm đối với ta ta đều nhớ kỹ.

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh Chư Như Thường vô cùng khinh miệt nói.

- Ngươi hỗn trướng, sư huynh ngươi mau bắt hắn a!

Chư Như Thường liên tiếp lui về phía sau mấy bước, hướng về phía Chư Như Thường kêu lên.

Nam Cung Thường Nhạc đang điều tra nguyên nhân mà Liễu Đông chết đi, đáng tiếc hắn lại không phát hiện bất kỳ vết thương nào, bởi vậy hắn không tiếp tục kết luận có phải là Lăng Tiếu hạ thủ hay không, nhưng mà hắn biết Liễu Đông chết đi tuyệt đối cùng Lăng Tiếu có liên quan.

- Để cho hắn đi đi, tin tưởng Mộc Hòe sẽ cho ta một câu trả lời thỏa đáng.

Nam Cung Thường Nhạc thở dài một hơi, phất phất tay nói.

- Sư huynh!

Chư Như Thường lần nữa kêu to nói.

Lăng Tiếu cũng đã sải bước đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ:

- Các ngươi sẽ vì lần này mà trả giá thật nhiều.

Lăng Tiếu mới vừa đi không bao xa, Hoa Hiểu Quế từ phía sau đi theo ra ngoài kêu lên:

- Lão đại ngươi không sao chứ?

Mới vừa rồi Lăng Tiếu bị Nam Cung Thường Nhạc oanh một chưởng, đổi lại là người bình thường chỉ sợ không chết cũng bị thương nặng.

Nhưng mà Lăng Tiếu chỉ bất quá hơi có chút vết thương nhẹ mà thôi, Kim Cương Ngũ Biến quyết vận chuyển mấy chu thiên liền có thể khôi phục rồi.

- Không có chuyện gì, Tiểu Quy sau này lão đại không ở bên cạnh ngươi, phải càng thêm cố gắng a, ngàn vạn không thể để cho Tiểu Tuyết rơi vào trong lồng ngực của nam nhân khác, bằng không lão đại không ngần ngại đem nàng đoạt tới làm nha hoàn.

Lăng Tiếu thu liễm tức giận lúc nãy, hướng về phía Hoa Hiểu Quế cười nói.

- Lão đại ta biết rồi, ta tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Tuyết ở cùng nam nhân khác.

Hoa Hiểu Quế nghiêm túc nói, trong lòng hết sức không muốn Lăng Tiếu rời đi Dược phong, vậy sau này hắn ở Dược phong liền không có bằng hữu rồi.

- Lúc này mới giống là đàn ông, đúng ròi, sau này liền để cho Vu Lãng ở bên người đi, hắn là một tên người hầu không tệ.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Hoa Hiểu Quế nói.

Vu Lãng trước kia là Lăng Tiếu chọn lựa làm dược phó cho hắn, hôm nay hắn không sống ở Dược phong nữa, nhưng cũng không hi vọng Vu Lãng lần nữa trở về trông coi dược điền.

Tiếp đó xoay người sang chỗ khác sải bước rời đi Dược phong

- Lão đại, bất kể ngươi đi đến đâu, ngươi cũng là lão đại của ta.

Hoa Hiểu Quế ở trong lòng kiên định thầm nghĩ.

...

Lăng Tiếu vừa mới trở lại dưới chân núi Mộc Kỳ phong, một đạo thân ảnh cứng cáp từ trên bầu trời lướt xuống.

- Ha ha, tiểu tử thúi rốt cuộc cam lòng trở lại rồi!

Thân ảnh kia đi tới trước mặt Lăng Tiếu nặng nề vỗ bả vai của hắn cười to nói.

Bỗng nhiên, trong lòng Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ấm áp, lúc này một chân quỳ xuống nói:

- Sư phụ, đồ nhi trở lại.

Ở trong Dược phong chịu đối xử lạnh nhạt, giờ khắc này hắn mới phát hiện nguyên lai Mộc Hòe lão đầu này mới là chân tâm thật địa đối đãi với cái đồ đệ là hắn này. Lăng Tiếu quyết định, nhất định phải thay lão đầu khả ái này phát triển Mộc Kỳ phong!

- Hảo tiểu tử, ngươi... Ngươi tấn thăng đến trung giai Linh Sư rồi?

Mộc Hòe nhìn Lăng Tiếu cả kinh nói.

- May mắn đột phá!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, lại nói tiếp:

- Sư phụ, chúng ta trở về trong phong rồi hãy nói.

- Tốt... Đột phá rất tốt, không hổ là hảo đồ đệ của Mộc Hòe ta, lúc này ta xem ai còn dám không để cho ngươi làm đệ tử chân truyền của Mộc Kỳ phong chúng ta.

Mộc Hòe thập phần vui vẻ đáp.

Hai người đồng loạt trở về Mộc Kỳ phong, trên đường đi những ngoại môn đệ tử của Mộc Kỳ phong đều thấy Lăng Tiếu cùng phong chủ của bọn họ hàn huyên thật vui, cũng biết tiểu tử này chính là đệ tử Lăng Tiếu mà phong chủ thích nhất rồi, tất cả mọi người cung kính hô lên một tiếng:

- Lăng Tiếu sư huynh.

Trở lại trên đỉnh, Mộc Hòe đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngày sau ngươi liền ở lại Mộc Kỳ phong chúng ta đi, Dược phong bên kia liền đừng trở lại nữa.

Lời này của Mộc Hòe nói đến không rõ ràng, là không muốn Lăng Tiếu khổ sở.

Nhưng mà hắn cũng không biết Lăng Tiếu đã về trước Dược phong một chuyến rồi.

Lăng Tiếu nói:

- Sư phụ yên tâm, sau này ngài chính là sư phụ duy nhất của Tiếu nhi, Dược phong bên kia cho dù mời đệ tử trở về, ta cũng sẽ không đi về nữa.

Mộc Hòe kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu mọt cái nói:

- Ngươi vừa rồi trước về Dược phong?

Trực tiếp, Lăng Tiếu không có chút nào khó hiểu mà đem chuyện mới vừa rồi phát sinh ở Dược phong toàn bộ nói cho Mộc Hòe.

Ba!

- Khốn kiếp, Nam Cung thất phu lại dám đả thương ngươi, ta đây phải đi tìm hắn tính sổ.

Mộc Hòe nghe được Lăng Tiếu bị Nam Cung Thường Nhạc đánh một chưởng, lập tức tức giận phách tan một cái bàn ở bên cạnh quát to.

Dứt lời, Mộc Hòe liền muốn hướng ngoài phòng mà bay đi.

May mà Lăng Tiếu gọi lại nhanh:

- Sư phụ, ngươi trước trở lại nghe ta nói hết đã.

Mộc Hòe bất phẫn lần nữa trở lại, tiếp tục nghe Lăng Tiếu giải thích.

Sau khi nghe xong, Mộc Hòe thần sắc âm trầm một chút hỏi:

- Tiếu nhi, thành thật mà nói, Bàng Quân phụ tử cùng Liễu Đông có phải là ngươi giết hay không?

Lăng Tiếu lần này không có phủ nhận, gật đầu đáp:

- Là ta giết!

- Ngươi... Ai, chẳng lẽ ngươi không biết giết hại đồng môn là tử tội sao?

Mộc Hòe nặng nề thở dài một hơi nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm.

- Sư phụ, nếu là bọn hắn trước muốn giết ta thì sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Bọn họ muốn giết ngươi trước? Nói cho rõ ràng một chút!

Mộc Hòe lên tinh thần hỏi tới.

Lăng Tiếu lại đem chuyện đã xảy ra ngày hôm trước ở trong phủ thành chủ nói một lần cho Mộc Hòe.

- Thật can đảm, lại dám đánh chủ ý tới Cát Đồ!

Nghe xong được lời nói của Lăng Tiếu, Mộc Hòe lại hiện lên một cỗ sát cơ nồng đậm.

- Sư phụ quên đi, dù sao Liễu Đông đã chết, không có ai còn dám đánh chủ ý lên bọn họ rồi.

Lăng Tiếu khuyên.

- Ừ, đúng rồi, ngươi nói cháu gái của Cát Đồ là nữ nhân của ngươi.

Mộc Hòe khẽ lên tiếng, tiếp theo hỏi sang vấn đề khác.

Lăng Tiếu gật đầu thừa nhận nói.

- Tốt, vậy ngày mai ta liền bẩm báo tông chủ, để cho người khác thay thế Cát Đồ, để cho hắn trở thành chấp sự nội môn, nhưng chuyện này ta thiếu bọn họ nhiều lắm.

Mộc Hòe nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 424 - Sư Phụ, Đồ Nhi Trở Lại. (2)

Lăng Tiếu không giải thích được ý tứ của Mộc Hòe, bất quá lại nghĩ tới lúc trước theo như lời của hắn thì nhi tử Cát Tiêu Chấn từng là đệ tử của Mộc Kỳ phong.

Chẳng lẽ sư phụ biết tin tức về Cát Tiêu Chấn?

Lăng Tiếu rất muốn hỏi, nhưng mà do dự một chút cũng không có hỏi.

Bất quá Lăng Tiếu vẫn là đề nghị sư phụ hắn nói, đem Cát Đồ trở thành chấp sự nội môn cũng có thể, nưng mà đừng bắt buộc bọn họ tới tông môn, bởi vì bọn họ đã có thói quen ở phủ thành chủ, muốn rời đi chỉ sơ cngx không nỡ, điểm này hi vọng Cát Đồ chính mình có thể tự làm chủ.

Mộc Hòe đối với cái yêu cầu này của đồ đệ tự nhiên không phản đối, không do dự liền đáp ứng.

Đồng thời, Lăng Tiếu cũng để cho Mộc Hòe ra mặt đem Chu Hoành Lâm, Phó Tường Trung hai người tìm đến, sau đó lại để cho Cát Đồ lên tông môn một chuyến, đem chuyện hắn sát hại Bàng Quân phụ tử giải thích rõ ràng.

Mặc dù Lăng Tiếu cho rằng mọi người đều biết rõ, nhưng có một số việc vẫn là phải nói cho rõ ràng, tránh cho Nam Cung Thường Nhạc nói đệ tử của hắn bị chết oan uổng.

Hết thảy chuyện bàn giao rõ ràng, Mộc Hòe cũng để cho người đem Lăng Tiếu trọng tân một chỗ tu luyện thanh u.

...

Một ngày sau, trên đại điện Tử Thiên tông.

Chư Như Thường cả người hết sắc tiều tụy quỳ ở trong đại điện, bốn phía thì ngồi đầy trưởng lão các phong.

Vân Hùng ở thượng thủ mở miệng hỏi:

- Chư trưởng lão ngươi phát ra triệu tập lệnh là vì chuyện gì?

- Van xin tông chủ giết đệ tử Lăng Tiếu của Mộc Kỳ phong, hắn giết hại nội môn chấp sự Bàng Quân của Dược phong, hôm qua lại ở Dược phong quát tháo sát hại môn hạ đệ tử Liễu Đông của ta, kính xin tông chủ chủ trì công đạo.

Chư Như Thường bi thiết cầu khẩn nói.

Vân Hùng khẽ nhăn mày một chút nhìn về phía Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Nam Cung trưởng lão, chuyện này ngươi cũng đã biết?

Nói như vậy, chuyện tình xảy ra ở các phong đều có thể do phong chủ của các phong tự hành xử lý, nếu như xử lý không được mới để cho trưởng lão hội thương nghị, cho nên Vân Hùng mới có câu hỏi này.

Nam Cung Thường Nhạc đơn giản đem chuyện ngày hôm qua nói một lần, cuối cũng nói:

- Lăng Tiếu đã không phải là đệ tử của bổn phong, cho nên Chư sư đệ mới triệu tập tông chủ cùng với chư vị trưởng lão đến chỗ này chủ trì công đạo.

Hôm quá hắn bị Lăng Tiếu ở bên kia không nhìn đã muốn hoàn toàn đoạn tuyệt một chút ân nghĩa thầy trò cuối cùng rồi.

- Mộc trưởng lão, Lăng Tiếu nhưng trở lại dưới phong của ngươi rồi?

Vân Hùng đem ánh mắt bỏ lên trên người Mộc Hòe hỏi.

- Hồi bẩm tông chủ, Lăng Tiếu quả thật đã trở lại hơn nữa hắn cũng thừa nhận Bàng Quân phụ tử là hắn giết chết!

Mộc Hòe đứng ra đáp.

Đang ở thời điểm Vân Hùng muốn đập bàn, Mộc Hòe lại nói tiếp:

- Bất quá Mộc Hòe cho là Bàng Quân phụ tử này quả thật đáng chết, hơn nữa Liễu chấp sự của Dược phong cũng nên chết.

- Mộc trưởng lão ngươi nói gì, chẳng lẽ ngươi cũng nói Chư Như Thường ta cũng nên chết?

Chư Như Thường tức giận nhìn chằm chằm vào Mộc Hòe quát lên.

Thực lực cảu hắn mặc dù không bằng Mộc Hòe, nhưng mà thân phận Tam phẩm Luyện dược sư của hắn cũng không thấp hơn so với Mộc Hòe, huống chi ở đây có nhiều trưởng lão như vậy, hắn không có là Mộc Hòe dám làm gì hắn.

Mộc Hòe khinh thường nhìn thoáng qua Chư Như Thường, tiếp theo hướng về Vân hùng ở thượng tọa nói:

- Tông chủ, chư vị trưởng lão xin chờ một chút, ta sẽ chứng minh cho mọi người xem lời nói của ta là không sai.

Dứt lời, Mộc Hòe đi ra đại điện, không đầy một lát lại lần nữa trở lại trong đại điện.

Đồng thời phía sau hắn còn đi theo hai người.

Đây rõ ràng chính là Cát Đồ cùng cháu gái Cát Bối Hân của hắn.

Sau đó Mộc Hòe hướng lên Vân Hùng nói lên thỉnh cầu, hi vọng để cho chấp sự Chu Hoành Lâm cùng với Phó Tường Trung của Dược phong tìm đến.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã đến đủ.

Chu Hoành Lâm cũng Phó Tường Trung không nghĩ tới chỉ giúp Liễu Đông một lần lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, không cần hỏi liền toàn bộ nói ra.

Lúc này sắc mặt của Chư Như Thường trở nên tái nhợt không thôi.

Hắn không nghĩ tới cái đệ tử không thành khí kia cư nhiên lại không chịu nổi như thế.

Lúc này không còn mặt mũi tiếp tục ngốc ở trong đại điện nữa, muốn xám xịt rời đi.

Ai ngờ, kế tiếp lời nói của Mộc Hòe lại làm cho hắn lần nữa lưu lại.

Ai có thể nghĩ đến Liễu Đông ngu xuẩn như vậy, nhiều người làm chứng như vậy cư nhiên lại dám nói xấu Lăng Tiếu.

Sau khi hắn chết cũng không được chôn cất ở trong Tử Thiên tông, đã chết lại vẫn bị trục xuất tông môn, thi thể bị ném đi cho linh thú ăn.

Nam Cung Thường Nhạc không nghĩ tới là có kết quả như thế, một cỗ áy

náy xông lên đầu, hắn biết mình trách lầm Lăng Tiếu rồi, bất quá thân là nhất phong chi chủ, cho dù làm sai một chút cũng sẽ không có người dám nói gì, hắn cũng sẽ không hướng về phía một cái đệ tử bị trục xuất khỏi sơn phong mà nói xin lỗi.

Song, Chư Như Thường lại càng không có mặt mũi đứng ở chỗ này nữa.

Hắn náo lên động tĩnh lớn như vậy, vốn tưởng rằng đồ đệ của mình là bị chết oan, nhưng mà sự thật là đồ đệ của hắn chết cũng chưa hết tội a!

Liền ở lúc Chư Như Thường muốn rời đi đại điện, Mộc hòe nhưng gọi hắn lại nói:

- Chư trưởng lão, ngươi oan uổng cho đệ tử của ta xong rồi cứ như vậy rời đi sao?

Trong lòng Chư Như Thường hoảng hốt, thấp thỏm nói:

- Ta... Ta thật là cũng không biết tình hình.

Quả thật, hắn cũng bị đồ đệ của mình lừa gạt đến thảm.

- Hừ, lười so đo với ngươi, bất quá Chư trưởng lão ngươi vẫn là trước không nên đi, ta còn có lời muốn nói.

Mộc Hòe hừ lạnh một tiếng, tiếp theo hướng Vân hùng ở thượng tọa nói:

- Tông chủ, đệ tử Lăng Tiếu của Mộc Kỳ phong chúng ta muốn xin khảo hạch chân truyền đệ tử, khẩn cầu tông chủ phê chuẩn.

Vân Hùng sửng sốt một chút hỏi:

- Khảo hạch Chân truyền đệ từ? Tiểu tử kia đạt tới Linh Sư giai rồi?

- Đã đạt đến Linh Sư giai rồi!

Mộc Hòe đắc ý cười một tiếng, tiếp đó còn nói:

- Bất quá hắn xin khảo hạch không phải là thân phận võ giả, mà là xin khảo hạch thân phận Luyện dược sư.

Lời này vừa ra, trong lòng Nam Cung Thường Nhạc cười khổ:

- Nên tới vẫn là muốn tới a.

Lúc trước Lăng Tiếu tu luyện nhị phẩm đan dược đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, hiện tại đột phá đến Linh Sư giai khẳng định có thể luyện chế Tam phẩm đan dược, mà Lăng Tiếu lựa chọn khảo hạch đẳng cấp Luyện dược sư chính là muốn hạ mặt mũi của Dược phong bọn hắn.

Đây là để cho người khác đều cho rằng Dược phong đường đường lại đem Tam phẩm Luyện dược sư đuổi ra khỏi ngoài sơn phong, hơn nữa còn trẻ tuổi như thế, tiền đồ khẳng định bất khả hạn lượng, thật sự là cử chỉ không sáng suốt.

Điểm này Nam Cung Thường Nhạc tựa hồ đã sớm nghĩ tới.

Vân Hùng liếc mắt nhìn Nam Cung Thường Nhạc một cái mới nói:

- Chuẩn Lăng Tiếu xin khảo hạch, tốt lắm, không có việc gì thì toàn bộ lui ra đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 425 - Khảo Hạch Đệ Tử Chân Truyền

- Tông chủ, Lăng Tiếu là đệ tử của Mộc Kỳ phong, hắn khảo hạch vị trí chân truyền đệ tử Luyện dược sư, ta đối với cấp bậc của Luyện dược sư không tốt làm kết luận, hi vọng tông chủ cùng với chư vị trưởng lão làm chứng, Lăng Tiếu từng nói đối với Chư trưởng lão ngưỡng mộ đã lâu, hy vọng có thể để cho Chư trưởng lão đối với hắn chỉ điểm một hai, kính xin tông chủ thành toàn.

Mộc Hòe khom người hướng về phía Vân Hùng nói.

Lúc này tất cả trưởng lão đều hăng hái rồi.

Lời này của Mộc Hòe rõ ràng là nói Lăng Tiếu muốn ở trước mặt bọn họ khiêu chiến Chư Như Thường, dùng cái này thông qua khảo hạch chân truyền đệ tử.

Vân Hùng còn chưa phát biểu ý kiến, Chư Như Thường đứng ra đáp:

- Tông chủ, ta đối với đề xuất của Mộc trưởng lão không có ý kiến.

Hắn mặc dù không nghĩ tới Lăng Tiếu sẽ khiêu chiến hắn, nhưng mà hắn sẽ sợ Lăng Tiếu sao?

Hắn tấn cấp Tam phẩm Luyện dược sư đã mấy chục năm rồi, nếu là đột phá tới Vương giai, hắn sớm liền trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư.

Hắn sẽ thua bởi một cái Tam phẩm Luyện dược sư vừa mới tấn cấp sao?

Đây tuyệt đối là không thể nào.

Chư Như Thường đã nghĩ tốt rồi, nếu Lăng Tiếu cuồng vọng như thế, vậy liền trực tiếp tiếp nhận nguyện vọng của hắn, ở thời điểm hai người luyện đan hung hắn cho Lăng Tiếu một cái hạ mã uy, hoàn toàn phá hủy tự tin của hắn, để cho hắn vĩnh viễn dừng bước ở cảnh giới Tam phẩm.

- Tốt, nếu Chư trưởng lão đồng ý, vậy ba ngày sau ở diễn võ trường Mộc Kỳ phong, đệ tử Lăng Tiếu khảo hạch thanh danh chân truyền đệ tử Luyện dược sư, do Chư trưởng lão làm chứng, Nam Cung Thường Nhạc làm chủ tài phán, ta cũng chư vị trưởng lão làm người quan sát.

Vân Hung sâu sắc nói.

- Đa tạ tông chủ ân chuẩn!

Mộc Hòe bái tạ nói, nhưng trong lòng là không có nửa điểm cao hứng.

Cái yêu cầu này là Lăng Tiếu đề xuất, lúc ấy hắn là hết sức phản đối, nhưng mà Lăng Tiếu lại là kiên trì đề nghị của mình.

Mộc Hòe bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng hắn cái đồ đệ bảo bối này, trong lòng hi vọng cái đồ đệ này không nến lấy đá đập chân mình mới tốt a.

...

Trong một chỗ đình viện thanh u.

Hai gã thiếu nữ giống như hoa sen mới nở đang thấp giọng nói nhỏ.

Hai nàng đều có vẻ đẹp khuynh thành, một nữ thiển trang tố nhã, hương cơ ngọc lộ, thánh khiết động lòng người; một nữ áo choàng lụa trắng, mỹ mâu

lãnh diễm, như tuyết mai đầy gai.

Đây chẳng phải là Vân Mộng Kỳ cùng Băng Nhược Thủy sao?

- Sư tỷ, tên khốn kia trở lại, ngươi tại sao không đi tìm hắn đi?

Băng Nhược Thủy hỏi.

- Ta tại sao phải tìm hắn, như vậy ta chẳng phải là thật mất mặt?

Vân Mộng Kỳ nghĩ một đằng nói một nẻo đáp.

Lăng Tiếu mất tích nửa năm, nàng nhưng là rất lo lắng, bây giờ trở về, lại không bỏ xuống được mặt mũi đi gặp Lăng Tiếu, trong lòng rất mâu thuẫn.

Trong mỹ mâu của Băng Nhược Thủy hiện lên vài tia phức tạp nói:

- Sư tỷ, nếu như ngươi không bỏ xuống được mặt mũi, chỉ sợ người nam nhân này sớm muộn sẽ đổi lòng đó.

Đôi môi của Vân Mộng Kỳ trương lên một chút, muốn nói cái gì, cuối cũng lại thôi, mà là đứng lên, một tay oanh ra một chưởng.

Ầm!

Một cây đại thụ ứng tiếng mà gãy.

Tiếp theo mới âm u nói:

- Hắn dám thay lòng đổi dạ, ta giết chết hắn.

- Quên đi, không nói về cái này nữa, nghe nói ba ngày sau hắn muốn cùng Chư trưởng lão tỷ thí luyện đan, coi như là khảo hạch để hắn trở thành chân truyền đệ tử Luyện dược sư, ta nghĩ hắn sẽ có chút phiền phức.

Băng Nhược Thủy nhàn nhạt nói.

- Tên khốn này chính là tự đại, Chư trưởng lão thăng cấp Tam phẩm Luyện dược sư đã rất lâu rồi, chỉ cần lão đột phá tới Vương giai là có thể trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư, hắn khiêu chiến Chư trưởng lão là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Vân Mộng Kỳ có chút tức giận nói, tiếp theo hiện lên vài tia tiếu dung nói:

- Bất quá ta tin tưởng hắn nhất định có thể cho mọi người một cái kinh hỉ.

- Ngươi tin tưởng hắn như vậy?

Băng Nhược Thủy có chút kinh ngạc hỏi.

- Ừ, hắn người này mặc dù tự kỷ kiêm tự đại một chút, nhưng mà ta tin tưởng hắn sẽ không làm chuyện không nắm chắc, chúng ta cứ chờ xem đi.

Vân Mộng Kỳ nắm chặt quyền đầu kiên định nói.

Trong đầu nàng không khỏi đang nhớ lại hiện trường một màn kia ở dưới vực sâu sơn mạch, cả đời này nàng là không thể quên được.

Băng Nhược Thủy nhìn bộ dạng của Vân Mộng Kỳ như vậy, chẳng biết tại sao trong lòng nổi lên mấy phần chua xót.

...

Ba ngày thoáng cái mà qua.

Cũng không biết là người nào đem chuyện Lăng Tiếu khiêu chiến Chư Như Thường truyền ra ngoài, khiến cho tông môn trên dưới người người đều biết Lăng Tiếu sẽ ở diễn võ trường khảo hạch chân truyền đệ tử Luyện dược sư, hơn nữa cùng Chư Như Thường tỷ thí.

Hiện tại ngược lại thì tốt rồi, từng cái chấp sự bên trong tông như đánh máu gà đều muốn tranh giành tới hiện trường xem chiến.

Đây cũng là Luyện dược sư tỷ thí mười năm khó có được một lần, bỏ lỡ cơ hội vậy chẳng biết lúc nào mới có lại.

Hơn nữa bọn họ cũng muốn nhìn một chút Lăng Tiếu của Mộc Kỳ phong rốt cuộc vì sao có tự tin cường đại như vậy, dám khiêu chiến Tam phẩm Luyện dược sư Chư trưởng lão đã tấn chức được mấy chục năm.

Thời điểm tỷ thí còn chưa tới, ở trên diễn võ trường cũng đã đứng đầy người.

- Mau nhìn a, tông chủ cùng chư vị trưởng lõa đều tới rồi.

- Không nghĩ tới tràng khảo hạch này lại kinh động đến nhiều trưởng lão như vậy, lúc này có trò hay để nhìn rồi.

- Đúng vậy, hoàn hảo là chúng ta nhận được tin tức sớm một chút, bằng không liền bỏ lỡ rồi.

Vân Hùng thân là tông chủ cùng với trưởng lão các phong đều nhất nhất đến xem, thoáng cái đưa tới không ít người thấp giọng nghị luận.

Vân Hùng ngồi ở chính giữa nhìn một mảnh đông nghịt ở trước mắt, nhăn mày một chút nói:

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Phong chủ Hứa Kiếm Nam của Kim Đồng phong ở một bên đáp:

- Không biết người nào để lọt tin tức, để cho mọi người đều biết một tràng khảo hạch này, cho nên...

- Tông chủ, có muốn hay không để cho bọn họ tản ra?

Phong chủ Triệu Minh Uyên của Xích Diễm phong hỏi.

- Quên đi, nếu đã tới, liền để cho bọn họ chứng kiến thiên tài Luyện dược sư tân tấn của chúng ta một chút đi.

Vân Hùng giãn ra cái trán nói.

Ngay vào lúc này, Chư Như Thường cũng đi vào trong sân.

Trạng thái bây giờ của hắn tựa như có lẽ đã điều chính đến mức tốt nhất rồi, bộ pháp vững vàng, hai tay chắp sau lưng, đỉnh đầu ngẩng cao, bộ dáng khí khái trưởng lão mười phần.

Ở phía sau hắn còn đi theo ba tên đệ tử, thần sắc của từng người cũng hết sức ngạo mạn.

Bọn họ thân là Luyện dược sư, vô luận ở đâu cũng coi như là có đãi ngộ tốt nhất, ở trong tông môn cũng đồng dạng được mọi người tôn trọng, không có ai bởi vì bọn họ ngạo mạn mà có bất kỳ bất mãn nào.

Bất quá điệu bộ của Chư Như Thường cũng là có một bộ phận người không ưa.

Trương Lực liền là một trong số đó, hắn là một trong những trưởng lão cảu Xích Diễm phong, là sư đệ của phong chủ Triệu Minh Uyên của Xích Diễm phong, cũng là trưởng lão ở trong Diễm Hỏa cốc lý giải được Chư Như Thường khắp nơi nhằm vào Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 426 - Cũng Không Gì Hơn Cái Này. (1)

- Mộc sư huynh, Mộc Kỳ phong các ngươi nhưng là xuất ra được một cái đệ tử giỏi a, ta xem Lăng Tiếu tiểu tử này nhất định sẽ hung hăng quét sạch mặt mũi của Chư Như Thường.

Trương Lực hướng về phía Mộc Ân ở một bên cười nói.

Mộc Ân chính là sư huynh của phong chủ Mộc Hòe Mộc Kỳ phong.

- Ha ha, lời này của ngươi nói không sai, tiểu tử kia tất nhiên sẽ không phóng túng lung tung, ngày sau Xích Diễm phong các ngươi cần luyện đan cũng không cần đi cầu Nam Cung lão nhi rồi, trực tiếp tới Mộc Kỳ phong là được, ta giảm giá cho ngươi còn 8 phần.

Mộc Ân vuốt vuốt chòm râu vui vẻ cười nói.

- Mộc sư huynh, lời này của ngươi liền không có phúc hậu rồi, ít nhất cũng phải chiết khấu 7 phần mới được.

Trương Lực trêu ghẹo nói.

Đúng lúc này, Nam Cung Thường Nhạc đứng ở giữa sân cất cao giọng nói:

- Mộc Kỳ phong đệ tử Lăng Tiếu ở đâu?

Nam Cung Thường Nhạc gọi một tiếng, lại không thấy Lăng Tiếu đi ra, lại lặp lại hô một lần.

Chư Như Thường đứng ở trên khán đài cười nói:

- Xem ra là không dám tới rồi, thật là ô quy rút đầu, thật là mất hết mặt mũi của Luyện dược sư.

- Ô quy rút đầu ngươi mắng ai đó.

Một đạo thanh âm sang sảng truyền đến, rất nhiều chấp sự đều tách ra hai bên, một đạo nhân ảnh mới chậm rãi đi lên.

- Ô quy rút đầu mắng ngươi đó!

Chư Như Thường không kịp phản ứng, tiếp đó liền ứng một câu.

Ai ngờ lời này của hắn vừa mới vang lên liền đưa tới một mảnh cười vang.

Sắc mặt của Chư Như Thường tối sầm, lúc này hướng tới người tới mà quát:

- Khốn kiếp, ngươi... Ngươi mắng ta?

Người tới không phải là Lăng Tiếu sao?

Chỉ thấy hôm nay hắn thay đổi cách ăn mặc bình thường, mặc vào một thân áo choàng có văn đạo cổ quái, cả người lộ ra vẻ thần thái sáng láng, khí thế ngẩng cao.

- Thật xin lỗi Chư trưởng lão, ta là mắng ô quy rút đầu, cũng không phải là mắng ngươi, cần gì tức giận như vậy.

Lăng Tiếu mang theo tiếu dung kẻ xấu không bằng gia súc cười nói.

- Ngươi...

Chư Như Thường vừa định trả lời lại một cách mỉa mai, Nam Cung Thường Nhạc ở một bên nói:

- Đừng làm ầm ĩ, người đến đông đủ rồi, liền chuẩn bị khảo hạch đi, Lăng Tiếu chỉ cần ngươi luyện chế ra được Tam phẩm đan dược là có thể trở thành chân truyền đệ tử, về phần Chư trưởng lõa trước hết sẽ chỉ điểm một hai cho ngươi đi.

- Yên tâm đi Nam Cung trưởng lão, ta nhất định sẽ để cho Chư trưởng lão hảo hảo chỉ điểm một hai.

Lăng Tiếu đạm mạc nói.

Nam Cung Thường Nhạc sao không nghe ra tức giận trong lòng Lăng Tiếu, cũng không để ý tới kêu lên một tiếng:

- Khảo hạch bắt đầu!

Song, đúng lúc này, một đạo thanh âm phiêu miểu truyền đến:

- Chậm đã, đệ tử của Mộc Kỳ phong ta khảo hạch vị trí chân truyền đệ tử Luyện dược sư, lão phu có thể nào không đến xem một chút.

Vừa dứt lời, ở trước mặt đám người Vân Hùng đã nhiều hơn một đạo thân ảnh lưng còng.

Người tới vừa mới xuất hiện, Vân Hùng cùng với chúng trưởng lão ngồi ở phía trên xem lễ đều đứng dậy hướng người tới hành lễ:

- Ra mắt Tiêu trưởng lão!

Người này rõ ràng là Đại trưởng lõa Tiêu Tùng Lâm ở trên Mộc Kỳ phong, là tồn tại cường đại nhất của Mộc Kỳ phong, cũng là một trong mấy người cường đại nhất của Tử Thiên tông.

Tiêu Tùng Lâm khẽ vung vung tay lên thản nhiên nói:

- Miễn, ta chính là tới để tham gia náo nhiệt, nhìn một chút đồ tôn của ta tranh giành một chút mặt mũi cho Mộc Kỳ phong chúng ta.

- Sư phụ ngài xuất quan rồi, tới bên ta ngồi đi.

Mộc Hòe đi tới trước mặt Tiêu Tùng Lâm cung kính nói, trong lòng hắn chính là hết sức mừng rỡ, hắn thật sự không nghĩ tới sư phụ lão nhân gia hắn cư nhiên sẽ đến xem khảo hạch của Lăng Tiếu.

- Không cần, ta cùng Mộc Ân ngồi ở một bên là được.

Tiêu Tùng Lâm nói một tiếng, liền hướng về phía Mộc Ân đi tới.

Lăng Tiếu ở trên đài khảo hạch nhanh chóng đi tới, hướng Tiêu Tùng Lâm hành lễ thăm hỏi nói:

- Lăng Tiếu ra mắt thái sư phụ.

- Hảo hài tử, không tệ, có đảm lược, hôm nay liền hảo hảo khảo hạch cho ta, cho Mộc Kỳ phong chúng ta uy phong một lần.

Tiêu Tùng Lâm tràn đầy hiền lành vỗ bả vai của Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật đầu đáp:

- Tuyệt không cô phụ kỳ vọng của thái sư phụ.

- Tốt lắm, chớ bỏ lỡ thời gian nữa, đi khảo hạch đi!

Tiêu Tùng Lâm cười phất phất tay nói.

Chư Như Thường ở không xa nhìn thấy Tiêu Tùng Lâm đột nhiên xuất hiện, trong lòng không khỏi luống cuống, trong lòng nói thầm:

- Không nghĩ tới tiểu tử này ở Mộc Kỳ phong lại được hoan nghênh như vậy, bất quá muốn giẫm lên ta mà thượng vị là tuyệt đối không thể nào.

Lăng Tiếu lần nữa trở lại vị trí của mình, Nam Cung Thường Nhạc lần nữa tuyên bố một tiếng, khảo hạch liền bắt đầu rồi.

- Chư trưởng lão, mời!

Lăng Tiếu vô cùng hiểu lễ số đối với Chư Như Thường nói một tiếng.

Kỳ thực trong mắt của hắn lại nhiều thâm vài phần lạnh lùng đăm chiêu.

- Hừ, coi trọng rồi, hôm nay ta liền để cho ngươi xem một chút cái gì mới thật sự là Tam phẩm Luyện dược sư.

Chư Như Thường hừ lạnh một tiếng, trong tay lập tức xuất hiện một kiện thâm lục sắc đại đỉnh.

Cái đại đỉnh này quanh thân điêu khắc linh văn, thoạt nhìn hết sức huyền ảo khó hiểu, hơn nữa còn tản ra khí tức hành hỏa mãnh liệt, ảo ảnh bay quanh bốn phía giống như từng đạo xà mãng khiến cho người ta cảm giác hết sức trầm hậu quỷ ý, đây rõ ràng là một kiện dược đỉnh tứ giai.

- Tứ giai cao cấp Lục Mãng đỉnh, xem ra sư đệ lần này là làm thật rồi.

Trong mắt Nam Cung Thường Nhạc chấn động, lập tức nhận ra dược đỉnh ở trong tay Chư Như Thường.

Kiện Lục Mãng đỉnh này rõ ràng là một trong những di vật của tiên sư Nam Cung Thường Nhạc, dược đỉnh này chính là sư phó của Nam Cung Thường Nhạc ban cho sư đệ Chư Như Thường, coi như là Nam Cung Thường Nhạc cũng chỉ có một kiện tứ giai trung cấp dược đỉnh mà thôi.

Dược đỉnh này đã vô hạn tiếp cận ngũ giai, có thể phòng ngừa linh thảo tinh hoa tràn lan cùng với đề cao tỉ lệ đan dược hữu hiệu. Thời điểm bình thường Chư Như Thường cùng người khác luyện đan nhưng là sẽ rất ít khi dùng tới Lục Mãng đỉnh này.

Lần này vì tỷ thí với Lăng Tiếu lại lấy ra dùng, có thể hắn đối với tràng tỷ thí này là coi trọng đến bậc nào.

Chư Như Thường lấy ra dược đỉnh cũng không tiếp tục nói nhảm, trong tay xuất hiện từng gốc linh thảo, linh thảo vô tình bị ném vào trong dược đỉnh, tốc độ cực nhanh.

Đồng thời trong tay hắn đánh ra hỏa chưởng lúc lớn lúc nhỏ, khiến cho dược tính trong dược đỉnh rất nhanh nồng đậm tràn ngập.

- Phần Viêm Thập Bát Chưởng!

Theo linh thảo bỏ xuống càng ngày càng nhiều, Chư Như Thường quát to một tiếng, trong tay đánh ra chưởng ảnh huyền ảo, tốc độ lần nữa tăng lên một bậc, làm cho người ta thấy mà hoa cả mắt.

Dương An ở trên khán thai không xa hiện lên mấy phần phức tạp, lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ tới Chư sư đệ đã có thể một lần đánh ra 16 chưởng ròi, xem ra khống hỏa chi thuật của hắn đã vượt qua ta.

Triêu Nam Tiên ở bên cạnh Dương An lại là không nháy mắt nhìn chằm chằm vào động tác trong tay Chư Như Thường, trong đầu yên lặng ghi nhớ lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 427 - Cũng Không Gì Hơn Cái Này. (2)

- Thật lâu không có tận mắt chứng kiến Chư trưởng lão luyện đan rồi, không nghĩ tới chưởng pháp của hắn lại thuần thục như vậy, chắc hẳn không lâu sau trong tông ta lại có thêm một gã Tứ phẩm Luyện dược sư rồi.

Vân Hùng ở trên đài cao mỉm cười nói.

Mặc dù Chư Như Thường nhiều lần làm chuyện khó coi, nhưng mà hắn tất hẳn là Tam phẩm Luyện dược sư, bằng không Vân Hùng sớm đã dạy dỗ hắn một phen.

- Đúng vậy a, đây đều là có phúc của tông chủ.

Hứa Kiếm Nam cung kính nói.

- Cũng không biết Lăng Tiếu tiểu gia hỏa kia có thể hay không cho chúng ta vui mừng khác a, có nói tiểu gia hỏa kia vẫn chưa đến 20 tuổi, thiên phú so sánh với Triêu Nam Tiên còn muốn mạnh hơn a!

Vân Hùng đem chủ đề dẫn đến trên người Lăng Tiếu nói.

Hắn một mực chú ý tới Lăng Tiếu, phát hiện tiểu gia hỏa kia lại dị thường trấn định, hơn nữa trên mặt tựa hồ còn mang theo tiếu dung nhàn nhạt.

Lần này Hứa Kiếm Nam còn chưa nói xong, Vân Mộng Kỳ đứng ử bên cạnh Vân hùng chen lời nói:

- Phụ thân, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ cho ngươi vui mừng không tưởng

được.

Vân Hùng kinh ngạc nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ, tiếp theo a a cười nói:

- Xem ra ngươi đối với hắn rất có tin tưởng đi!

Hứa Nghị ở phía sau Hứa Kiếm Nam cũng đi theo nói:

- Mộng Kỳ muội muội nhìn người luôn luôn chính xác.

Vân Mộng Kỳ nghe lời này không hề nói thêm cái gì nữa, chỉ là mỹ mâu khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu ở trong tràng, Băng Nhược Thủy ở bên cạnh nàng cũng là như thế.

Rất nhanh ba canh giờ qua đi, hiện trường không có người nào rời đi, vẫn đang nhìn chằm chằm vào Chư Như Thường đang đề luyện linh thảo.

Lần này Chư Như Thường đề luyện được vô cùng thành công, hơn 100 gốc linh thảo chỉ tốn thất năm, sáu gốc, đây đối với bình thường mà nói đã là một lần lãng phí ít nhất rồi.

Chư Như Thường liếc mắt nhìn Lăng Tiếu còn chưa luyện đan một cái, lạnh lùng cười một tiếng, tiếp theo nuốt vào hai khỏa đan dược, một viên tam giai thú đan cũng ném vào trong dược đỉnh.

- Tiểu tử của Mộc Kỳ phong kia rốt cuộc là đang làm gì a, Chư trưởng lão đã luyện hóa đến một bước thú đan rồi, tiểu tử kia còn chưa động thủ.

- Ta nghĩ hắn là muốn trước quan sát Chư trưởng lão luyện thành đan, sau lại luyện chế đi.

- Có thể là như thế, bởi vì hắn còn trẻ tuổi như vậy, xem Chư trưởng lão làm

sao luyện chế trước một chút, mình cũng tốt tăng lên mấy phần nắm chắc.

...

Chấp sự ở bốn phía thấy Lăng Tiếu còn chưa bắt đầu, không nhịn được nói chuyện với nhau mấy câu.

Hoa Hiểu Quế ở không xa lại là đầy mặt mong đợi Lăng Tiếu luyện đan, trước người hắn là một thiếu nữ thùy mị xuất chúng, rõ ràng là Vũ Tư Tuyết của Bích Tuyền các.

- Tiểu Tuyết ngươi nói lão đại có thể luyện chế ra Tam phẩm đan dược hay không?

Hoa Hiểu Quế nhỏ giọng hỏi, hắn thấy Vũ Tư Tuyết hết sức chăm chú nhìn Lăng Tiếu, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

- Chẳng lẽ ngươi không tin hắn sao?

Vũ Tư Tuyết không đáp mà hỏi ngược lại.

- Cái này... Ta dĩ nhiên tin tưởng lão đại.

Hoa Hiểu Quế lúng túng gãi gãi đầu nói.

- Vậy là được rồi!

Vũ Tư Tuyết nhàn nhạt trả lời nói.

Ở trong lòng Hoa Hiểu Quế thở dài một hơi:

- Lão đại a lão đại, trong lòng của Tiểu Tuyết vẫn là nghĩ tới ngươi.

Sau một khắc, thanh âm của Vũ Tư Tuyết lần nữa vang lên nói:

- Ngươi cũng phải nhanh một chút đạt tới cảnh giới Tam phẩm.

Nghe được lời này, trong lòng của Hoa Hiểu Quế vui mừng, vội vàng lắp bắp nói:

- Nhất định... Ta nhất định sẽ nhanh chóng đạt tới.

Cùng lúc đó, đang chú ý tới Lăng Tiếu còn có Ngọc Liệt Diễm xinh đẹp động lòng người, nàng không nhìn tới sư huynh đệ đang ở phía sau tham lam nhìn chằm chằm vào nàng, đôi môi khẽ lẩm bẩm nói:

- Sư đệ cố gắng lên, thân là nam nhân của sư tỷ, ngươi cũng không thể bại bởi lão đầu tử chán ghét kia.

Trong nháy mắt lại qua một canh giờ, theo trong dược đỉnh vang lên một tiếng, Chư Như Thường rốt cục hoàn thành một tràng luyện đan của hắn.

Chư Như Thường nhẹ thở ra một hơi, lau mồ hôi một cái, sau đó móc ra hai khỏa đan dược khôi phục linh lực.

- Chư Như Thường đã luyện xong đan dược rồi, không bết luyện là đan dược gì?

Vân Hùng ở thượng tọa hỏi.

Chư Như Thường khẽ liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, mới đối với Vân Hùng nói:

- Hồi bẩm tông chủ, ta luyện chế chính là Tam phẩm đỉnh cấp đan dược Phá Linh đan.

- Phá Linh đan?

Lăng Tiếu sau khi nghe xong không khỏi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Vừa lúc này bị Chư Như Thường một bộ bắt được.

Chư Như Thường cười lạnh một chút, tiếp theo hướng về phía mọi người cất cao giọng nói:

- Phá Linh đan có thể khiến cho cao giai Huyền Sĩ tăng lên tới đê giai Linh Sư, cũng có thể khiến cho bất kỳ Linh Sư giai nào tăng lên một cái đẳng cấp, mời sư huynh đánh giá cho ta.

Nam Cung Thường Nhạc nhẹ nhàng vẫy tay một cái, đan dược của Chư Như Thường liền đến trong tay của lão.

Nam Cung Thường Nhạc cẩn thân một chút nói:

- Đan dược này là Hỏa thuộc tính Phá Linh đan, tỉ lệ rất tốt, dược hiệu có thể phát huy 8 phần, vô cùng không tệ.

- Tốt, không hổ là Chư trưởng lão, nếu có thể luyện chế ra nhiều đan dược này, tông ta là có được thêm không ít chân truyền đệ tử rồi.

Vân Hùng hắng giọng tán dương nói.

Phá Linh đan quả thật thuộc về tinh phẩm trong tam phẩm đan dược, nếu có thể luyện chế Phá Linh đan số lượng lớn không biết có thể chế tạo bao nhiêu cao thủ Linh Sư giai đi ra ngoài, đây cũng khó trách Vân Hùng cao hứng như

vậy.

- Tạ ơn tông chủ khích lệ!

Chư Như Thường đáp một tiếng, tiếp theo mới nhìn Lăng Tiếu châm chọc nóiL

- Lăng Tiếu, ngươi đã chỉ rõ muốn ta tới chỉ điểm cho ngươi, vậy ngươi mới vừa rồi nhưng có thấy rõ ta làm sao luyện chế Phá Lonh đan đi, chỉ cần ngươi có thể luyện chế ra một viên Phá Linh đan, ngươi coi như là đệ tử chân truyền Luyện dược sư rồi, đồng thời ta cũng sẽ vì chuyện lúc trước mà hướng ngươi nói xin lỗi, cho ngươi trở lại Dược phong chúng ta học nghệ thì như thế nào?

Lời này của Chư Như Thường cho thấy nói đến rất nhẹ nhàng, kỳ thực tương đối ác độc.

Rõ ràng Phá Linh đan đối với tân tấn Tam phẩm Luyện dược sư bình thường mà nói căn bản là không thể nào luyện chế ra được, coi như là Triêu Nam Tiên hiện tại cũng chưa chắc có thể làm được đến, song hắn lại yêu cầu Lăng Tiếu luyện chế Phá Linh đan với hắn, rõ ràng chính là muốn bêu xấu Lăng Tiếu. Đồng thời hắn cũng ném ra một cái hấp dẫn, cư nhiên tiếp tục đồng ý cho Lăng Tiếu trở về Dược phong học nghệ, nếu như Lăng Tiếu đáp ứng, vậy Lăng Tiếu nhất định sẽ bị mọi người khinh bỉ châm chọc, hơn nữa Mộc Kỳ phong cũng sẽ không lưu loại đệ tử không có khí tiết này.

Dụng tâm của Chư Như Thường có thể nói là sắc bén a!

Hắn làm như vậy hoàn toàn là muốn phá hủy tâm cảnh luyện đan của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe xong lời này thiếu chút nữa cũng cười đến nở hoa, Phá Linh

đan đối với Chư Như Thường mà nói Tam phẩm đỉnh cấp đan dược, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói là Tam phẩm đan dược không thể bình thường hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 428 - Luyện Dược Thành Vũ. (1)

Ai nghĩ được Lăng Tiếu có Luyện Đan quyết của Dược Tông thần bí, đan phương nơi đó thu lục được tuyệt đối là tối hoàn thiện nhất, đan phương trong Tam phẩm đan dược so với Phá Linh đan còn trân quý hơn nhưng là còn có vài loại.

Lăng Tiếu lúc trước học nghệ với Nam Cung Thường Nhạc, biết được đan phương mà Nam Cung Thường Nhạc có được còn xa xa không nhiều bằng hắn biết điến.

Cho nên hiện tại hắn cho dù rời đi Dược phong, đối với hắn ngày sau cũng không có bất kỳ ảnh hưởng.

Hôm nay Chư Như Thường lại muốn mời hắn luyện chế Phá Linh đan, Lăng Tiếu đương nhiên là có kế sách ứng phó rồi.

- Chư trưởng lão có thể luyện chế ra Phá Linh đan thật là không sai!

Lăng Tiếu tán dương một câu, tiếp theo thần sắc biến đổi nói:

- Bất quá ta xem ra cũng không gì hơn cái này.

Chư Như Thường nghe câu thứ nhất của Lăng Tiếu, ánh mắt giương lên đang muốn đắc ý cười, sau đó nghe tiếp một câu kia, thần sắc tối sầm, lúc này quát to:

- Hảo hảo, các ngươi đều nghe được rồi, Lăng Tiếu lại xuất khẩu cuồng ngôn, nói Phá Linh đan của ta chỉ là bình thường, bản thân ta muốn nhìn

ngươi có thể luyện chế ra Phá Linh đan đây.

Lời này của Chư Như Thường nói được rất lớn, tất cả mọi người đều nghe thấy rồi.

Một ít trưởng lão thần sắc cũng lạnh xuống, những chấp sự kia càng không cần phải nói, bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu người này quá mức cuồng vọng rồi.

Phá Linh đan bất kể là thả vào trong bất kỳ bát phẩm tông môn nào cũng là một loại đan dược tinh phẩm.

Không những cso thể khiến cho cao giai Huyền Sĩ đột phá đến Linh Sư giai, hoặc là còn có thể khiến cho Linh Sư giai tăng lên một cấp, đan được này tuyệt đối có thể khiến cho thực lực của tông môn tăng cường rất lớn.

Tuy nói giữa tông môn chủ yếu là lấy số lượng Vương giai để cân nhắc, nhưng mà Linh Sư giai cũng là tinh anh của tông môn, là lực lượng trung kiên không thể thiếu.

Hôm nay Lăng Tiếu ở trước mặt một đám lão đại nói lời cuồng vọng như thế, tự nhiên sẽ gặp phải đại đa số người khó chịu.

- Thật là không biết trời cao đất rộng.

Dương An thân là Luyện dược sư cũng vô cùng khinh thường hừ lạnh nói.

Phá Linh đan này coi như là hắn muốn luyện chế cũng không dễ dàng, mà tiểu tử trước mắt này lại không để vào mắt, trong lòng hắn có thể cao hứng sao?

Triêu Nam Tiên ở một bên nhìn Lăng Tiếu nhàn nhạt cười khổ, cũng không

biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Vân Hùng ở trên khái thai nhẹ lay động đầu một chút hướng về phía Mộc Hòe nói:

- Mộc trưởng lão a, người trẻ tuổi còn cần tôi luyện một chút a!

Mộc Hòe cười khan một tiếng đáp:

- Tâm tính của hài tử này cũng không sai, bất quá chỉ là hơi có chút cao ngạo, trở về ta nhất định hảo hảo dạy dỗ tiểu tử thúi này một chút.

Bích Tuyền các chủ Ôn Hải Yến ở một bên cười duyên nói:

- Tông chủ, người trẻ tuổi cuồng vọn một chút cũng chưa chắc là chuyện xấu gì, chẳng lẽ muốn hắn cũng như những lão đầu tử chúng ta không thích cười nói a! Đây chính là mất đi nhuệ khí của người trẻ tuổi đó.

- Tông chủ, mẫu thân nói đúng, nhìn các ngươi luôn nghiêm mặt, nhân gia đều sợ sợ.

Ôn Khả Điệp xinh đẹp khả ái ở phía sau Ôn Hải Yến cũng mở cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Điệp nhi không được vô lễ!

Ôn Hải Yến hừ lạnh nói.

- Ha ha, không sao không sao, Điệp nhi này thật là nói đúng a!

Vân Hùng khó có được mà thoải mái cười nói.

- Tông chủ, tiểu tử kia động thủ rồi, chúng ta vẫn là xem một chút đi.

Mộc Hòe từ bên cạnh nhắc nhở.

Mọi người lại đưa ánh mắt tập trung đến trong tràng.

- Một đống linh thảo thật tốt mà ngươi chỉ phát huy được một nửa dược tính của bọn chúng, không thể không nói, Chư trưởng lão ngươi mấy chục năm qua luyện đan thuật thật quá kém.

Lăng Tiếu hết sức khinh miệt nói.

Chư Như Thường thần sắc phát xanh, thân thể bị tức đến nhẹ run lên, nếu không phải là nhiều người ở chỗ này như vậy, chỉ sợ hắn đều muốn cùng Lăng Tiếu liều mạng rồi.

- Hoàng xỉ tiểu nhi, ngươi chỉ hiểu được miệng lưỡi lợi hại thôi sao, có bản lãnh liền luyện chế ra đi!

Chư Như Thường mắng.

- Vậy ngươi nhìn kỹ cho ta!

Lăng Tiếu nói một tiếng, Hắc Diệu đỉnh từ trong không gian giới bay ra.

Đinh!

Hắc Diệu đỉnh vừa mới rơi xuống đất, quanh thân phát ra ánh sao chợt lóe, cái Lục Mãng đỉnh kia của Chư Như Thường lập tức bị chấn đến bay ra ngoài.

Oanh!

Sau khi Lục Mãng đỉnh lăn ra ngoài, lại tự động nổ tung đến chi năm xẻ bảy rồi.

Mọi người ở chung quanh bị một màn đột nhiên này khiến cho giật mình, hoàn hảo mọi người đều là Linh Sư giai trở lên, không có bị mảnh nhỏ khi nổ tung bay ra ngoài làm bị thương.

Mà Chư Như Thường cả người giống như bị điện giật, mắt trợn tròng nhìn dược đỉnh nát bấy của mình, khuôn mặt trở nên dữ tợn lên, hướng Lăng Tiếu nhào tới:

- Khốn kiếp, ngươi dám hủy dược đỉnh của ta.

Lăng Tiếu cũng không thèm nhìn tới, quay đầu lại một quyền hướng Chư Như Thường đập tới.

Phanh!

Chư Như Thường như thế nào là đối thủ của Lăng Tiếu, lập tức bị chấn lui ra.

- Cái dược đỉnh bỏ đi của ngươi chính mình nổ tung thì liên quan gì đến ta!

Lăng Tiếu vô cùng sảng khoái nói.

Hắn thật sự không nghĩ tới Hắc Diệu Đỉnh nóng tính như vậy, mới vừa thả ra liền đem dược đỉnh của nhân gia bắn cho nát vụn rồi, thật không hổ là Thiên giai thần đỉnh.

Lăng Tiếu phát hiện mình càng ngày càng thích Hắc Diệu đỉnh rồi.

- Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, dược đỉnh của Chư trưởng lão làm

sao nổ tung?

- Có phải hay khong là dùng lâu biến chất rồi, cho nên vỡ nát?

- Ngươi biết cái gì, đó là cao cấp được đỉnh, làm sao có thể dễ dàng vỡ nát như vậy, hơn nữa ta nghe nói đó là di vật của tiên sư Chư trưởng lão, coi như là cao thủ Vương giai cũng không thể đem nó làm vỡ nát.

- Vậy tại sao nó lại nổ tung?

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây, chỉ là cảm thấy cùng với dược đỉnh của Lăng Tiếu có liên quan đi?

Tất cả mọi người vô cùng không hiểu nhìn hết thảy phát sinh, đều đang thấp giọng nghị luận.

Đối với cái biến cố này, Nam Cung Thường Nhạc bỗng từ trên chỗ ngồi đứng lên kinh hãi nói:

- Đây... Đây chẳng lẽ là Thiên giai thần đỉnh?

Dương An cùng với Triêu Nam Tiên nhìn dược đỉnh ở trước mặt Lăng Tiếu cũng không khỏi trở nên nóng cháy lên.

Người khác nhận thức không ra dược đỉnh ở trước mắt Lăng Tiếu là cái gì, nhưng mà đối với đám người Nam Cung Thường Nhạc, Dương An mà nói, nhìn một cái liền thấy được chỗ bất phàm của dược đỉnh rồi, hơn nữa còn có thể là Thiên giai thần đỉnh trong truyền thuyết.

Chư Như Thường tuy bị Lăng Tiếu đánh bay ra, nhưng mà hắn một mực không buông bỏ, lại một lần nữa hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Lục Mãng đỉnh kia nhưng là vật hắn yêu thích cả đời, hắn cũng không biết phế đi bao nhiêu miệng lưỡi mới từ chỗ sư phụ của hắn lấy được, hiện tại lại nổ tung, hắn có thể không đau lòng, có thể không tức giận sao?

- Đủ rồi, bây giờ là thời gian khảo hạch, không cho phép ở chỗ này làm loạn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 429 - Luyện Dược Thành Vũ. (2)

Nam Cung Thường Nhạc thân là sư huynh của Chư Như Thường, tự nhiên không thể để cho Chư Như Thường tiếp tục thất thố nữa, quá một tiếng, trong tay giương lên, lập tức đem Chư Như Thường giam cầm lại.

- Lăng Tiếu, ngươi có thể bất đầu luyện đan rồi, người nào dám quấy rầy ngươi, ta cùng với hắn thề bất lưỡng lập.

Sư phụ Mộc Hòe của Lăng Tiếu nhìn hắn một cái, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chư Như Thường nói.

Chư Như Thường đánh một cái lạnh run, khí diễm trên người lập tức diệt sạch, tiếp tục nghiêm mặt oán độc nhìn chằm chằm vòa Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bĩu môi, trong ta rốt cục bắt đầu động.

Một đống nhỏ linh thảo xuất hiện ở trước mắt Lăng Tiếu, ngay sau đó hắn liền hướng về bên trong dược đỉnh ném tới.

Chúng trưởng lão ở trên đài đều không nhìn rõ động tác của Lăng Tiếu.

Vân Hùng không nhịn được hướng Nam Cung Thường Nhạc hỏi:

- Nam Cung trưởng lão, chiết xuất lấy tinh hoa của linh thảo không phải là đề luyện từng gốc linh thảo sao?

- Bình thường mà nói là đề luyện như vậy!

Nam Cung Thường Nhạc đáp, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu tràn đầy nghi ngờ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này đã đạt tới một bước kia rồi?

- Oa, như vậy cũng được!

Thời điểm Vân Hùng còn đang muốn nói cái gì, hiện trường nhấc lên một mảnh tiếng kinh ngạc.

Vân Hùng lần nữa nhìn về phía Lăng Tiếu, "Xoát" một cái liền đứng lên, kinh ngạc mà nhìn vào giữa sân.

Chỉ thấy linh thảo trong dược đỉnh toàn bộ trôi lơ lẳng, một đạo tiếp một đạo lam sắc hỏa diễm bay đến đốt ở trên dược đỉnh, dược đỉnh phát ra từng trận tiếng "Tư tư", những linh thảo lơ lửng kia bị nhiệt hỏa bốc hơi, trong nháy mắt khô héo, tiếp đó lại hóa thành từng điểm dược lực tinh hoa nồng đậm hướng trong dược đỉnh rơi xuống.

- Điều... Điều này sao có thể!

Nam Cung Thường Nhạc đồng dạng đứng lên, đầy mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào động tác của Lăng Tiếu.

Chư Như Thường, Dương An cùng với Triêu Nam Tiên ba tên Tam phẩm Luyện dược sư đồng dạng hiện đầy thần sắc khó có thể tin.

Hoa Hiểu Quế ở không xa không nhịn được kinh hãi kêu lên:

- Lão đại lại làm được cảnh giới Luyện dược thành vũ... Đây... Đây thật không hỏ là lão đại ta, quả là thần tích!

Dứt lời, Hoa Hiểu Quế vẻ mặt sùng bái nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, bộ

dáng giống như thấy được mỹ nữ cởi hết ra, tràn ngập hưng phấn.

Vũ Tư Tuyết ở một bên không hiểu nói:

- Cái gì gọi là Luyện dược thành vũ?

- Không nên ầm ĩ!

Hoa Hiểu Quế lần đầu tiên hướng về phía Vũ Tư Tuyết không nhịn được hừ một tiếng, vẫn chăm chú nhìn vào Lăng Tiếu luyện dược.

Vũ Tư Tuyết dậm chân vừa định phát iu, bất quá thấy bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ của Hoa Hiểu Quế, cuối cùng lại nhịn xuống.

Lăng Tiếu đã tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, linh lực trong cơ thể càng không ngừng bị rút ra, Diễm Ảnh Chưởng càng không ngừng đánh ra ngoài, tốc độ kia không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần so với Chư Như Thường.

Để cho người ta ngạc nhiên chính là, lam sắc hỏa diễm do Lăng Tiếu đánh ra kia khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Con mắt của Nam Cung Thường Nhạc không nháy nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Tuyệt đối là Hắc Diệu đỉnh trong truyền thuyết, còn có lam sắc hỏa diễm kia chẳng lẽ cũng là Thiên hỏa trong truyền thuyết sao? Tiểu tử này chẳng lẽ tìm được cái bí cảnh gì, bằng không làm sao có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trở nên lợi hại như vậy?

Chư Như Thường nhìn Lăng Tiếu lại có thể đạt tới cảnh giới Luyện dược thành vũ, thần sắc một nửa là kinh hãi, một nửa là không thể tin được.

- Luyện dược thành vũ là Luyện dược sư đạt tới thực lực Vương giai mới có thể lợi dụng linh lực giam cầm linh thảo trôi nổi giữa không trung, do đó lợi dụng hỏa diễm từng cái luyện hóa linh thảo trở thành dược vũ rơi vào trong dược đỉnh.

Một cảnh giới này là dấu hiệu trở thành cảnh giới luyện dược tông sư.

Bởi vì bình thường chỉ có đạt đến Tứ phẩm Luyện dược sư mới có thể đạt tới một cái cảnh giới này, hơn nữa đối với yêu cầu khống hỏa tương đối cao,không có tiêu tốn mấy chục năm công sức, căn bản không có biện pháp làm được điểm này, bằng không sẽ chỉ đem tất cả linh thảo hủy diệt.

Chư Như Thường biết coi như là sư huynh Nam Cung Thường Nhạc của hắn ở thời điểm luyện chế cao phẩm đan dược cũng không dám làm như thế, bởi vì mỗi một gốc linh thảo đều là vô cùng trân quý, nếu như xảy ra điều gì không may, tổn thất nhưng là rất lớn.

Song hiện tại Lăng Tiếu lại lật đổ ý nghĩ của hắn, lại lấy niên kỳ chưa tới 20 cùng với thực lực trung giai Linh Sư liền làm được cảnh giới Luyện dược thành vũ, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối sẽ cho là bây giờ là đang nằm mơ.

Đáng tiếc, hắn mặc dù muốn nằm mơ, nhưng mà thực tế còn là vô cùng tàn khốc.

Chỉ thấy Lăng Tiếu huy xuất ra chưởng ảnh huyền ảo so với Phần Viêm Thập Bát Chưởng của hắn dùng còn muốn phức tạp khó hiểu hơn, hơn nữa hỏa chương phách ra cực nhanh, tựa hồ một bộ chưởng pháp này là vì luyện đan mà chế tạo nên.

Còn nữa, cảm nhận được lam sắc hỏa diễm quỷ ý linh động kia, trong nội tâm Chư Như Thường rốt cục bắt đầu dao động thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này có được kỳ ngộ gì hay sao?

Theo Lăng Tiếu đánh ra Diễm Ảnh Chưởng càng lúc càng nhanh, linh thảo huyền phù ở giữa không trung dần dần toàn bộ đề luyện ra tinh hoa rơi vào trong dược đỉnh rồi.

Sau khi một gốc linh thảo cuối cùng bị đề luyện, Lăng Tiếu nhanh chóng hướng vào trong dược đỉnh ném một quả thú đan, lam diễm trong tay lần nữa gia tăng hỏa lực.

Bồng bồng!

Hỏa diễm phác thiêu ở trên vách đỉnh phát ra từng trận tiếng động, bốn phía dược đỉnh nổi lên màn sáng thần kỳ mơ hồ đem tinh hoa linh thảo được đề luyện ra cùng với năng lượng thú đan toàn bộ củng cố ở bên trong dược đỉnh.

Hiện tại đã đến giai đoạn cuối cùng, Lăng Tiếu vẫn không lộ ra nửa điểm vội vàng xao động, thần sắc chẳng qua là chuyên chú ở trên dược đỉnh.

Bỗng nhiên, năng lượng thú đan trong dược đỉnh toàn bộ bị luyện hóa, Lăng Tiếu hét lớn một tiếng:

- Ngưng đọng cho ta!

Song chưởng của Lăng Tiếu lật ép xuống, linh lực trong cơ thể như thủy triều bắt đầu khởi động, toàn bộ hướng trong dược đỉnh vọt vào.

Bồng!

Dược đỉnh phát ra một tiếng muộn hanh, một trận thanh hoa chi quang tán phát ra, một trận dược hương nồng nặc xông vào mũi khiến cho tất cả mọi

ngươi hơi bị sảng khoái.

- Đan dược vị thật nồng, đan dược này nhất định là tinh phẩm a!

- Đúng vậy a, so với đan dược mà Chư trưởng lão luyện chế ra còn muốn nồng đậm hơn mấy phần.

- Không biết đây là loại đan dược nào.

- Cũng hẳn là Phá Linh đan đi, mới vừa rồi Chư trưởng lõa nhưng là để cho hắn luyện chế.

...

Khi thanh mang dần dần tán đi, hai khỏa đan dược lớn nhỏ như ngón tay cái hiện ra ở trong tay Lăng Tiếu.

Chư Như Thường chẳng biết tại sao nhìn đan dược trong tay Lăng Tiếu, mí mắt lại cuồng loạn không ngừng, tựa hồ có một loại dự cảm bất tường, trong lòng không tin kinh hô:

- Đây... Đây cũng không phải là Tam phẩm đan dược, tuyệt đối không phải.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 430 - Thông Qua Khảo Hạch. (1)

Hắn vốn định luyện chế ra tam phẩm đan dược đỉnh cấp để đả kích làm nhục Lăng Tiếu, nhưng mà hiện tại nhân gia có thể luyện chế ra tới, hắn như thế nào lại tin tưởng đây là sự thật được.

Lăng Tiếu dùng bình cất đan dược vào, vô cùng khinh thường nhìn Chư Như Thường sâu xa nói:

- Đây mới là thượng phẩm Mộc thuộc tính Phá Linh đan, mà đan dược này của ngươi chỉ là đồ bỏ đi.

Dứt lời, Lăng Tiếu đem dược bình đưa về phía chấp sự ở một bên, để cho hắn đem đến Nam Cung Thường Nhạc ở bên kia đánh giá.

Nam Cung Thường Nhạc nhận lấy cái bình, mịt mờ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo mở ra nắp bình, lấy ra hai khỏa đan dược kia quan sát.

- Đây... Làm sao có thể!

Nam Cung Thường Nhạc thần sắc kinh ngạc nhìn đan dược trong bình, trong lòng tràn đầy mùi vị khổ sở.

- Nam Cung trưởng lão tại sao?

Vân Hùng lên tiếng hỏi.

- Nam Cung lão đầu nói nhanh lên một chút, đan dược mà đồ đệ của ta luyện chế có lẽ không sai đi.

Mộc Hòe hết sức gấp gáp hỏi.

Trưởng lão ngồi ở xung quanh cũng đều chờ đợi Nam Cung Thường Nhạc công bố kết quả.

Nam Cung Thường Nhạc hít sau một hơi âm u nói:

- Đây là Tam phẩm Mộc thuộc tính Phá Linh đan, tỉ lệ tuyệt hảo, không có chút tạp chất nào, dược hiệu mới có thể đạt tới một trăm phần trăm.

Nam Cung Thường Nhạc mới vừa công bố kết quả, hiện trưởng trở nên ồ lên một mảnh.

- Không hổ là lão đại... Không hổ là lão đại a!

Hoa Hiểu Quế nắm chặt song quyền thập phần hưng phấn nói, tựa hồ thành lựu của Lăng Tiếu cũng có một phần của hắn.

Vân Mộng Kỳ cùng Băng Nhược Thủy ở phía sau Vân Hùng trên môi cũng phát ra vài tia tiếu dung động lòng người.

Ngọc Liệt Diễm lại là cười đến xinh đẹp nói:

- Không hổ là nam nhân của sư tỷ, không để cho sư tỷ mất thể diện.

Sư huynh đệ ở phía sau Ngọc liệt Diễm nghe lời này, từng người lộ ra bộ dạng vô cùng đau đớn.

- Nam Cung Thường Nhạc, ý của ngươi là nói Phá Linh đan do Lăng Tiếu luyện chế so với Chư trưởng lão còn hơn một tầng?

Vân Hùng hỏi.

Nam Cung Thường Nhạc cười khổ nói:

- Cho dù là ta cũng chưa hẳn có thể luyện chế ra đan dược hoàn mỹ như vậy, hắn quả thực là một cái thiên tài Luyện dược sư, không... Hẳn là quỷ tài mới đúng.

Lúc nói lời này, trong lòng Nam Cung Thường Nhạc lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị khổ sở.

Đây vốn là đệ tử của Dược phong hắn, hơn nữa còn là thân truyền đệ tử của hắn, đệ tử xuất sắc như thế đổi lại là bất cứ kẻ nào đều sẽ sủng ái như bảo bối, nhưng mà mình hết lần này tới lần khác đem hắn đá ra khỏi Dược phong, thực ra là có đắng mà tự biết a!

Kế tiếp lời nói của Mộc Hòe càng khiến cho Nam Cung Thường Nhạc khó chịu chí cực.

- Đây đều là Nam Cung Thường Nhạc đối với đồ đệ của ta có cách dạy a!

Mộc Hòe ở một bên hết sức đắc ý nói, một ít lo lắng trong lòng khi biết được tin tức đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi.

- Người này ngày sau nhất định là bất khả hạn lượng a, Mộc trưởng lão ngươi nhưng cần phải hảo hảo dạy dỗ tiểu tử kia a!

Vân Hùng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, hướng về phía Mộc Hòe dặn dò nói, tiếp đó hướng về phía Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Nam Cung trưởng lão có thể công bố kết quả khảo hạch rồi.

Nam Cung Thường Nhạc gật đầu, khẽ thở dài một hơi mới cất cao giọng nói:

- Lăng Tiếu thông qua khảo hạch chân truyền đệ tử Luyện dược sư.

- Oa!

Mọi người nghe lời này đều sôi trào lên.

Tử Thiên tông rốt cục lại nghênh đón tên đệ tử chân truyền Luyện dược sư thứ hai.

Thanh danh chân truyền đệ tử Luyện dược sư, vị thứ nhất tự nhiên là Triêu Nam Tiên của Dược phong, cũng là người sau vượt lên người trước vượt qua đại sư huynh Liễu Đông, ở chừng 30 liền trở thành vị chân truyền đệ tử thứ nhất của Dược phong.

Về phần Liễu Đông thì bởi vì nguyên nhân tuổi tác, mặc dù trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, nhưng mà hắn không thể trở thành chân truyền đệ tử.

Cho nên, Lăng Tiếu xếp hạng thứ hai, mà hắn hôm nay cũng chỉ bất quá 19 tuổi, cách 20 tuổi còn có mấy tháng.

Dõi mắt khắp Tây Bắc, có thể lấy số tuổi của Lăng Tiếu mà đạt tới cảnh giới Tam phẩm Luyện dược sư có thể nói là phượng mao lân giác, hơn nữa giống như hắn có thể thi triển được thủ đoạn Luyện dược thành vũ như vậy, đồng thời lại khiến cho tỷ lệ thành đan cùng với dược tính đạt tới trăm phần trăm có thể nói là có một không hai, cho dù là Nam Cung Thường Nhạc đã sớm thành danh Tứ phẩm Luyện dược sư cũng không có trình độ như Lăng Tiếu.

Chư Như Thường nghe cái tuyên bố này, cả người lảo đảo một cái, thiếu chút nữa cũng muốn ngã xuống rồi.

Lần này nhưng là lỗ mất dược đỉnh, lại mất hết thể diện, oán hận trong lòng đối với Lăng Tiếu càng thêm sâu.

- Dược đỉnh của tiểu tử này nhất định là Thiên giai thần đỉnh, nếu không hắn không thể nào thi triển ra được cảnh giới Luyện dược thành vũ, hơn nữa tỷ lệ thành đan cao như vậy, phẩm chất tốt như vậy, còn có hỏa diễm mà hắn điều khiến cho dù không phải là Thiên hỏa thì cũng là Địa hỏa, tiểu tạp chủng này không xứng với thần vật này, chỉ có ta... Chỉ có ta mới có thể có.

Chư Như Thường ở trong lòng oán khí mười phần mà nghĩ.

Hắn càng không ngừng nghĩ tới nên như thế nào mới có thể giết chết Lăng Tiếu, vãn hồi mặt mũi, cướp ấy dị vật trên người Lăng Tiếu.

Nam Cung Thường Nhạc để cho người khác đem hai khỏa Phá Linh đan trả lại trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khinh thường vứt nhẹ đan dược trong tay một chút nói:

- Sư phụ, loại mặt hàng đan dược bình thường này đưa cho lão nhân gia ngài phát cho sư đệ của Mộc Kỳ phong chúng ta đi.

Dứt lời, hướng sư phụ Mộc Hòe của nắm đánh qua.

Mộc Hòe một tay nhanh chóng thu lại, cười mắng:

- Tiểu tử thúi, đây cũng là tam phẩm Phá Linh đan, lấy ra đấu giá ít nhất trị giá mấy ngàn khối Huyền tinh, có phải hay không hiện tại có chút thành tựu liền kiêu ngạo tự mãn rồi?

Nhóm chấp sự ở chung quanh không ít người đều lộ ra vẻ tham lam, bọn họ đều là thân có Mộc thuộc tính, một viên Phá Linh đan có thể miễn đi nhiều năm khổ tu cho bọn họ, trực tiếp tiến vào một cấp bậc cao hơn.

Nhưng mà cao phẩm đan dược ở trong mắt bọn hắn, ở trong mắt Lăng Tiếu

lại chỉ là mặt hàng bình thường, đây quá đả kích người rồi.

- Đừng tưởng rằng trở thành Tam phẩm Luyện dược sư có thể không nhìn hết thảy, ở phía trước ngươi không biết có bao nhiêu tiền bối cao nhân so với ngươi còn có đẳng cấp cao hơn, sau này cần phải không kiêu không ngạo, hảo hảo nỗ lực làm ra cống hiến lớn hơn nữa cho tông ta, nếu như... Nếu có thời gian tùy thời có thể đến Dược phong ta, lão phu chỉ điểm một hai cho ngươi!

Nam Cung Thường Nhạc bày ra một bộ dáng trưởng giả hướng về phía Lăng Tiếu nói.

Nhìn Lăng Tiếu có dị bảo như thế, thành tựu như thế, Nam Cung Thường Nhạc tương đối hối hận lựa chọn sư đệ của hắn, bỏ qua đồ đệ có tiền đồ vô hạn, hiện tại ít nhiều có chút muốn cho Lăng Tiếu trở lại Dược phong của hắn, chẳng qua là không muốn mất mặt mũi, chỉ đành phải cầm thân phận của hắn đi ra nhắc nhở Lăng Tiếu một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 431 - Thông Qua Khảo Hạch. (2)

Bởi vì hắn là Tứ phẩm Luyện dược sư duy nhất của Tử Thiên tông, mà ở hắn xem ra Lăng Tiếu chỉ là Tam phẩm Luyện dược sư, nếu như không có sự chỉ diểm của hắn, không có hắn cung cấp đan phương, sợ rằng cả đời này đều phải dừng bước ở cảnh giới Tam phẩm Luyện dược sư, mà đến chết cũng khó có thể trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư.

Điểm này không chỉ là Nam Cung Thường Nhạc hiểu được, ngay cả Mộc Hòe, Vân Hùng cùng với chư vị trưởng lão đang ngồi cũng hiểu được.

Mộc Hòe khó chịu nhìn thoáng qua Nam Cung Thường Nhạc, tiếp đó đối với Lăng Tiếu nói:

- Lời của Nam Cung trưởng lão không tệ, sau này có rảnh rỗi thì ngươi vẫn là thường xuyên đén Dược phong một chút đi.

Mộc Hòe đối với Lăng Tiếu quan ái rất nhiều, hắn cũng không muốn để cho Lăng Tiếu mai một ở cảnh giới Tam phẩm.

Vân Hùng thân là tông chủ cũng mở miệng nói:

- Lăng Tiếu, mặc dù ngươi bị trục xuất Dược phong, nhưng đây không phải là lỗi của Nam Cung sư phụ ngươi, là trưởng lão chúng ta nhất trí thông qua, liền coi như là có lỗi với thầy trò các ngươi rồi, nhưng mà ta nghĩ Nam Cung trưởng lão vẫn là rất thích chỉ điểm cho ngươi, ngươi ngàn vạn lần không nên cô phụ kỳ vọng tông môn cùng sư phụ đối với ngươi, sớm ngày trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư biết không?

Lăng Tiếu tiến lên hướng mọi người nhẹ nhàng thi lễ, sau đó giơ lên cái đầu cao ngạo hướng về phía mọi người nói:

- Đa tạ tông chủ cùng Nam Cung trưởng lão nâng đỡ.

Nói tới đây hắn bỗng nhiên dừng lại một chút rồi nói:

- Bất quá ta nghĩ... Ta không cần Nam Cung trưởng lão chỉ điểm.

- Cuồng vọng!

Dương An cùng Chư Như Thường đồng loạt lớn tiếng quát lên.

Nhất là Chư Như Thường, hắn xông thẳng hướng về phía trước Lăng Tiếu chỉ vào mặt quát lên:

- Đừng tưởng rằng trở thành Tam phẩm Luyện dược sư liền cuồng vọng tự đại, nếu không có sư huynh của ta, ngươi như thế nào có thể đột phá tới cảnh giới Tam phẩm, sư huynh của ta có thể tiếp tục chỉ điểm cho ngươi, đó là phúc khí của ngươi, chớ không cảm giác được.

- Đúng vậy, ban đầu sư huynh cảu ta nhưng là tận tâm tận lực tài bồi ngươi, hiện tại ngươi khoa trương như vậy, sớm biết vậy thì Dược phong chúng ta liền không nên chứa chấp ngươi rồi, khinh người quá đáng.

Dương An đồng dạng khó chịu chỉ vào Lăng Tiếu mắng.

Các trưởng lão ở tại chỗ đối với thái độ của Lăng Tiếu cũng có chút không ưa rồi.

Ở trong mắt bọn hắn, Lăng Tiếu chẳng qua là mới tấn chức Tam phẩm Luyện dược sư, lại làm sao có thể so sánh được với Nam Cung Thường

Nhạc, tuy nói Nam Cung Thường Nhạc đem Lăng Tiếu trục xuất khỏi Dược phong, nhưng mà hiện tại hắn lại để xuống tư thái nói ra những lời này đủ thấy hắn đối với Lăng Tiếu còn có tình thầy trò, buồn cười chính là Lăng Tiếu lại không lĩnh tĩnh.

- Hừ, cho dù đồ đệ của ta không luyện đan, như cũ cũng có tư cách cuồng vọng, tổng có một ngày hắn vượt xa chúng ta.

Mộc Hòe đầu tiên đứng ra giúp đỡ Lăng Tiếu mà nói.

- Ha hả, người trẻ tuổi cuồng vọng một chút là chuyện tốt.

Tiêu Tùng Lâm ở không xa cười a a nói.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng mà nói được âm vang hữu lực, trong lúc nhất thời mọi người đều không dám tiếp tục chỉ trích Lăng Tiếu nửa câu, coi như là Vân Hùng cũng chỉ có thể cười khan mấy cái, cũng không có lên tiếng.

Lúc này Lăng Tiếu mới sâu xa nói:

- Các ngươi đã không tin ta không cần Nam Cung trưởng lão chỉ điểm, ta đây liền chứng minh cho các ngươi thấy, thỉnh tông chủ cho Lăng Tiếu nhiều thêm một chút thời gian.

Dứt lời, Lăng Tiếu xoay người lần nữa trở lại địa phương luyện dược lúc trước.

Nhóm chấp sự vây xem rối rít không hiểu nghị luận.

- Lăng đại sư còn muốn luyện đan sao?

- Không cần như thế đi, căn cứ tông quy, chỉ cần Lăng Tiếu có thể luyện ra Tam phẩm đan dược là có thể trở thành chân truyền đệ tử rồi.

- Vậy hắn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn khiêu chiến Nam Cung Thường Nhạc hay sao?

- Không thể nào, Nam Cung Thường Nhạc nhưng là Tứ phẩm Luyện dược sư, cũng từng là sư phụ của Lăng đại sư, hắn làm sao dám khiêu chiến Nam Cung trưởng lão được, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

...

- Sư phụ, Lăng Tiếu rời tông hơn nửa năm, để cho sư phụ lo lắng rồi, đồ đệ cũng không có vật gì tốt hiếu kính lão nhân gia ngài, hôm nay liền vì sư phụ luyện một viên đan dược, coi như là một chút tâm ý của đồ đệ đối với sư phụ.

Lăng Tiếu nhìn Mộc Hòe nhàn nhạt nói.

Tuy nói những thứ Mộc Hòe dạy cho hắn cũng không nhiều, nhưng mà Lăng Tiếu cũn là từ lúc vừa mới bắt đầu liền có thể cảm nhận được quan ái chi ý của Mộc Hòe đối với hắn.

Lăng Tiếu biết rõ đạo lý ân một giọt nước, tương báo cả dòng suối!

Đồng thời, hắn cũng muốn để cho người của Dược phong biết, trục xuất Lăng Tiếu hắn ra khỏi Dược phong là sai lầm lớn nhất của cả đời bọn hắn, hắn muốn cho tất cả người của Dược phong vì thế mà cảm thấy hối hận, nhất là Chư Như Thường.

Hắn muốn cho Chư Như Thường hiểu được, hắn làm người mặc dù thiện lương, nhưng cũng không phải là tùy ý người khác khi nhục, hắn muốn triệt

để đem Chư Như Thường vĩnh viễn dẫm ở dưới chân, để cho hắn vĩnh viễn không có thời gian xoay sở.

Lăng Tiếu dứt lời, kiện Hắc Diệu đỉnh kia lần nữa bay ra.

Mọi người lại lần nữa tập trung tinh thần nhìn người thanh niên ở trong sân, không khỏi cảm thấy hắn cao lớn hơn vài phần.

Hơn ngàn người của Tử Thiên tông ở trên diễn võ trường, ở địa phương trung ương nhất, ngồi đầy các trưởng lão của Tử Thiên tông, bên ngoài thì đứng đầy chấp sự nội môn của tông môn cùng với chân truyền đệ tử có số lượng không nhiều.

Mọi người vẻ mặt chuyên chú nhìn thân ảnh thanh niên tuấn lãng bất phàm trong sân.

Phía trước người trẻ tuổi kia bày ra một kiện đại đỉnh toàn thân ngăm đen, đại đỉnh tản ra thần mang lóng lánh, trong đó có mấy chục gốc linh thảo đang lơ lửng, chỉ cần mấy khắc liền có mấy gốc linh thảo hóa thành tinh hao rơi vào trong dược đỉnh, mà thanh niên đứng ở trước dược đỉnh càng không ngừng huy vũ lam sắc chưởng diễm, cả người thoạt nhìn hết sức chuyên chú nghiêm túc, động tác kia lại là cực kỳ tiêu sái phiêu dật, dẫn tới một ít chân truyền nữ đệ tử đối với hắn quăng ra ánh mắt ái mộ.

Vân Mộng Kỳ ở phía sau Vân Hùng chăm chú nhìn Lăng Tiếu, miệng hơi cong lên, lẩm bẩm:

- Thật là giả hỏa tự đại!

Vân Mộng Kỳ không ngờ tới lời này của nàng cư nhiên bị Hứa Nghị ở một bên nghe được.

Hứa Nghị len lén ở bên tai Vân Mộng Kỳ thấp giọng nói:

- Mộng Kỳ, có muốn ta giúp ngươi một tay đi dạy dỗ hắn một chút hay không?

- Ngươi dám, nếu như hắn có chuyện gì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Vân Mộng Kỳ quăng đến ánh mắt lạnh lùng đối với Hứa Nghị cảnh cáo nói.

Hứa Nghị không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ lại phản ứng mạnh như vậy, không khỏi quay đầu lại nhìn Lăng Tiếu, trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Mộng Kỳ coi trọng tiểu tử này rồi?

- Mộc sư huynh, không biết Lăng Tiếu sẽ luyện chế đan dược gì cho ngươi đây?

Ôn Hải Yến của Bích Tuyền các hướng về phía Mộc Hòe ở một bên nhàn nhạt hỏi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 432 - Luyện Chế Tứ Phẩm Đan Dược? (1)

Mộc Hòe khẽ cười nói:

- Ta cũng không biết tiểu tử thúi này định luyện chế cái gì, bất quá có lẽ không kém hơn so với Phá Linh đan vừa rồi đi, bằng không ta cũng sẽ không cần hắn.

- Mộc sư huynh thật là được tiện nghi còn khoe mẽ rồi, nếu là ngươi không cần, không bằng chuyển nhượng cho Bích Tuyền các chúng ta cũng tốt a!

Ôn Hải Yến dịu dàng nói.

- Ha hả, sư muội nói đùa, nói như thế nào cũng là đồ đệ của ta đưa đồ đạc cho ta, dù không tốt thế nào đi nữa, ta cũng phải miễn cưỡng mà khó khăn nhận lấy có phải hay không.

Mộc Hòe dị thường vui vẻ đáp.

Hắn còn là lần đầu tiên nhận được đồ đệ hiếu tâm như vậy a, trong lòng càng kiên định hơn quyết tâm muốn hảo hảo dạy dỗ Lăng Tiếu.

Trong sân, Lăng Tiếu đã đem phần lớn linh thảo luyện hóa xong, khuôn mặt cùng với sau lưng hắn đều bị mồ hôi thấm đẫm rồi.

Hắn biết muốn luyện chế cao phẩm đan dược cần tiêu hao năng lượng là tương đối lớn, hơn nữa mới vừa rồi hắn lại luyện hai quả Phá Linh đan, may mà đã sớm chuẩn bị đan dược khôi phục linh lực, chỉ cần linh lực hơi có trạng thái khô kiệt hết chống đỡ nổi, lập tức nuốt vào, tiếp tục luyện dược.

Hai canh giờ qua đi rất nhanh, người chung quanh vẫn đang hết sức kiên nhẫn chờ đợi.

Liền khi phần lớn phụ trợ linh thảo cấp thấp được luyện hóa xong, trong tay Lăng Tiếu nhiều hơn một gốc linh thảo lục thúy yêu diễm.

- Đó là linh thảo gì, cảm giác thật kỳ quái a! Lăng Tiếu đại sư lại muốn đem nó tách ra để luyện hóa, chứng tỏ đẳng cấp không thấp.

- Ta biết đây là linh thảo gì, là... là Tứ giai trung cấp Thanh Diễm Liên thảo.

- Thanh Diễm Liên thảo, Lăng đại sư lại có cao giai linh thảo bậc này, chẳng lẽ là Mộc trưởng lão đưa cho hắn hay sao?

- Nếu là Lăng đại sư có thể đem gốc Thanh Diễm Liên thảo này tặng cho ta, ta nhất định lựa chọn làm người đi theo của hắn.

...

Tứ giai trung cấp Thanh Diễm Liên thảo, có thể đề cao độ tinh khiết của Mộc thuộc tính, đồng thời có thể thể đề cao lý giải cùng gia tăng hấp thu linh lực Mộc thuộc tính của võ giả, là thượng đẳng linh thảo trong Tứ giai trung cấp linh thảo, giá trị hết sức trân quý.

Gốc linh thảo này sớm ở trước kia Lăng Tiếu từ trong không gian giới lấy được từ trong bí cảnh.

Lăng Tiếu tựa hồ đối với linh thảo này giống như không quá coi trọng, vô cùng tùy ý ném vào trong dược đỉnh.

Rất nhiều chấp sự Mộc thuộc tính ở bên ngoài thấy vậy hết sức vô cùng đau đớn.

Mà Nam Cung Thường Nhạc ngồi ở phía trên mí mắt nhẹ nhàng nhảy lên:

- Chẳng lẽ tiểu tử này muốn luyện chế Tứ phẩm đan dược?

Dương An cùng Chư Như Thường cũng phát hiện linh thảo ở trong tay Lăng Tiếu, trong lòng cũng là đang cười lạnh:

- Muốn luyện chế Tứ phẩm đan dược, kiếp sau đi!

Bọn họ cũng đều biết muốn luyện chế Tứ phẩm đan dược cần tiêu hao linh lực khổng lồ ra sao, huống hồ tới thời điểm luyện hóa Tứ giai thú đan không thể giam cầm được những năng lượng trôi mất kia, cuối cùng cũng chỉ là uổng công lãng phí linh thảo, căn bản không thể nào luyện chế ra Tứ phẩm đan dược được, bằng không bọn họ sớm đã là Tứ phẩm Luyện dược sư rồi.

Về phần Lăng Tiếu có thể luyện chế ra Tam phẩm đan dược, bọn họ đều cảm thấy nhất định là may mắn, mà hiện tại Lăng Tiếu đang luyện chế Tứ phẩm đan dược, bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là kẻ ngu, quá tự đại rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu thật sự là người tự cao tự đại, miệng cọp gan thỏ sao?

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không cùng bọn họ phí nhiều miệng lưỡi giải thích, bởi vì hắn biết chỉ cần dùng hành động chứng minh năng lực của mình.

Sau khi Thanh Diễm Liên thảo bị lam sắc hỏa diễm luyện hóa, trong tay Lăng Tiếu lần nữa xuất hiện một gốc linh thảo.

Bất quá gốc linh thảo này cũng không có hấp dẫn ánh mắt người khác như Thanh Diễm Liên thảo, ngược lại lộ ra vẻ vô cùng bình thường, người bình thường chỉ sợ đều sẽ đem nó cho rằng là một gốc cỏ dại.

Nhưng mà Nam Cung Thường Nhạc đã quen thuộc với cao giai linh thảo

nhìn một cái liền nhận ra trong tay Lăng Tiếu rõ ràng là tứ giai cao cấp Chương Vĩ thảo.

Chương Vĩ thảo bình thường sinh trưởng ở nơi có linh lực nồng đậm tuyệt đỉnh, cùng với Lục Vĩ thảo rất giống nhau, người không có nhãn lực cùng căn bản không thể nào nhận ra, tác dụng của nó so với Thanh Diễm Liên thảo còn cao hơn mấy phần, có thể khiến cho đại lượng Mộc thuộc tính ngưng tụ không tiêu tan, tăng nhanh tốc độ hấp thu của võ giả.

Đê giai Mộc thuộc tính Linh Sư bình thường chỉ cần phục dụng một gốc Chương Vĩ thảo là có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đột phá tới trung giai Linh Sư, coi như là Vương giai cường giả phục dụng, dược lực cũng sẽ hết sức rõ rệt.

Bất quá Chương Vĩ thảo mặc dù dược lực kinh người, nhưng mà loại linh thảo này hết sức hiếm thấy, hơn nữa luôn luôn có tứ giai cao cấp Thanh Vĩ Xà bảo vệ, cho dù là Vương giai cường giả cũng không dám dễ dàng đánh chủ ý đến Chương Vĩ thảo.

Nam Cung Thường Nhạc thật là nghĩ mãi mà không rõ Lăng Tiếu tại sao lại có linh thảo cao cấp như thế, loại linh thảo này ở trong linh thảo đường chỉ sợ cũng không có nhiều, cho dù linh thảo đường có, Huyền tinh để mua nó cũng sẽ cao đến dọa người, hắn sẽ không cho là Lăng Tiếu có năng lực đi mua được. Trong lòng càng ngày càng hoài nghi Lăng Tiếu có phải trong vòng nửa năm biến mất kia đã có nhiều kỳ ngộ hay không.

Nhận biết được Chương Vĩ thảo cũng không chỉ là Nam Cung Thường Nhạc, chư vị trưởng lão ngồi ở phía trên cũng đều nhận ra rồi, bởi vì bọn họ đều là đại nhân vật thấy nhiều biết rộng, nếu như ngay cả Chương Vĩ thảo mà cũng nhận thức không ra, vậy bọn họ uổng với danh xưng là trưởng lão rồi.

Tiêu Tùng Lâm ngồi ở bên trong chúng trưởng lão lần nữa cười a a nói:

- Tiểu tử này thật là càng ngày càng thú vị rồi.

- Sư phụ, ngài biết Lăng Tiếu muốn luyện chế đan dược gì sao?

Mộc Ân ở phía sau Tiêu Tùng Lâm cho là sư phụ nhìn ra đan dược mà Lăng Tiếu muốn luyện chế, không nhịn được hỏi.

- Tiểu Ân ngươi đây là hỏi ngược vi sư rồi, vi sư cũng không phải là Luyện dược sư, làm sao biết tiểu gia hỏa kia đang luyện chế đan dược gì.

Tiêu Tùng Lâm hiền lành cười nói.

Mộc Ân cười xấu hổ một tiếng:

- Ta cho là kiến thức sư phụ rộng rãi, liền nhận ra rồi.

- Đợi đến khi tên tiểu tử này đưa đan dược cho Mộc Hòe rồi sẽ biết đi.

Tiêu Tùng Lâm nói một câu, con mắt của lão lại bỏ vào trên người Lăng Tiếu.

Sau khi luyện hóa xong Chương Vĩ thảo, Lăng Tiếu lại lần lượt ném vào vài gốc Tứ giai cao cấp linh thảo, các trưởng lão ở thượng tọa nhìn đến đều là trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ thật sự không nghĩ một cái trung giai Linh Sư nho nhỏ lại người mang cự phú.

Những linh thảo kia mỗi một gốc lấy ra chỉ sợ cũng sẽ dấy lên một mảnh tinh phong huyết vũ, hơn nữa ở trong mắt nhân gia lại là không coi vào đâu.

- Hô, cuối cùng đề luyện xong.

Lăng Tiếu khẽ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán một chút, lại dùng mấy viên Hồi Khí đan, tiếp đó lại ném vào một viên Tứ giai cao cấp thú đan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 433 - Luyện Chế Tứ Phẩm Đan Dược? (2)

- Không thể nào... Tạp chủng kia không thể nào là đang luyện chế Tứ phẩm đan dược.

Chư Như Thường gắt gao nhìn chằm chằm vào linh thảo cùng thú đan mà Lăng Tiếu ném vào, trong lòng vạn phần không thể tin được Lăng Tiếu là đang luyện chế Tứ phẩm đan dược.

Lăng Tiếu tự nhiên không để ý tới người khác có tin tưởng hay không, trong đầu từng đượt tinh thần lực bắt đầu điên cuồng rút ra.

Năng lượng của Tứ giai cao cấp thú đan cực kỳ khổng lồ, Lăng Tiếu tự nhiên không dám khinh thường.

May là hắn có tinh thần lực, si mị lam hỏa diễm cùng với Thiên giai Hắc Diệu đỉnh phụ trợ, bằng không hắn cũng không có biện pháp luyện hóa cao giai thú đan này, đồng thời lại phòng ngừa thú đan khuếch tán năng lượng.

Một khắc kia khi luyện hóa thú đan, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại.

Linh lực toàn thân Lăng Tiếu giống như thủy triều bắt đầu khởi động, toàn bộ hướng dược đỉnh từ trên đổ xuống.

Ầm!

Lần này tiếng tạc đỉnh vang lên không ngừng, coi hư là những người đạt tới Linh Sư giai đều bị chấn đến lỗ tai ông ông.

Mà Lăng Tiếu ở bên cạnh dược định cũng không sống được khá giả, cả người hắn bị chấn cho lùi hơn mười bước, y phục trên người tất cả đều tổn hại, lộ ra thần thể kim quang thiểm diệu.

- Tiếu nhi!

Mộc Hòe đầu tiên không nhịn được kinh hô lên, nếu không phải bận tâm tới thân phận, chỉ sợ đã hướng về phía Lăng Tiếu bay đến rồi.

Song hắn mặc dù không làm như vậy, tuy nhiên lại có người đi làm giúp hắn.

Người thứ nhất chạy đến quan tâm Lăng Tiếu tự nhiên là huynh đệ Hoa Hiểu Quế của hắn.

- Lão đại ngươi không có chết chứ?

Hoa Hiểu Quế lo lắng nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Phải biết rằng tiếng bạo tạc mới vừa rồi thiếu chút nữa đem hồn phách hắn đánh bay rồi.

- Ngươi cái miệng quạ đen này nói chuyện như thế a!

Ngọc Liệt Diễm cũng từ trong đám người chạy ra trợn mắt nhìn Hoa Hiểu Quế mắng một tiếng, sau đó chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu, nhìn Lăng Tiếu vẫn đứng thẳng, thân thể cường tráng bền chắc kia phát ra kim sắc diệu mang khiến cho trái tim nàng nhảy lên không ngừng.

- Ta không sao!

Lăng Tiếu vội vàng từ trong không gian giới lấy ra đan dược chữa thương, muốn lập tức chế trụ huyết dịch cùng tạng phủ đang sôi trào, trong lòng thầm

hô:

- Năng lượng mà cao phẩm đan được phản chấn ra quả là cường đại, thiếu chút nữa ngay cả Kim Cương Ngũ Biến quyết cũng không chịu được rồi.

Song đúng lúc này, một cỗ hương khí thanh u xông vào tận mũi, hai khỏa đan dược tinh oánh được đưa tới trước mặt Lăng Tiếu:

- Tiếu, nhanh ăn vào!

Lăng Tiếu nghe được thanh âm quen thuộc, thân thể không khỏi run lên, giương lên mắt hổ tràn đầy nhu tình nhìn người ngọc ở trước mắt:

- Mộng Kỳ ngươi... Ngươi tại sao cũng tới?

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ có thể ở dưới loại tình huống tràng diện công cộng này mà đứng ra quan tâm hắn, để cho trong lòng hắn tràn đầy vẻ mừng rỡ, phảng phất như nộ thương mới vừa rồi bị chấn động đã không còn khó chịu nữa.

- Nói nhiều như vậy làm gì, trước phục dụng đan dược.

Vân Mộng Kỳ trợn mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó đem đan dược bỏ vào trong tay Lăng Tiếu, lại một lần nữa bay vút trở về khán thai.

Lúc này tất cả mọi người đều sững sờ rồi.

Nữ nhi Vân Mộng Kỳ của tông chủ lại ở trước mắt nhiều người như vậy đi quan tâm đến Lăng Tiếu, đây để cho bọn họ cảm thấy càng thêm khó có thể tin.

Chẳng lẽ thần nữ trong suy nghĩ của bọn họ cũng hoài xuân sao?

Ngọc Liệt Diễm nhìn Lăng Tiếu đang trong sững sờ, chu môi nói:

- Nhìn lại nước miếng cũng chảy ra rồi.

Lăng Tiếu cười khan một tiếng mới phục hồi lại tinh thần, ăn vào đan dược.

- Tiểu Quy, sư tỷ, ta không sao, các ngươi trước về đi.

Lăng Tiếu cười cười, sau đó mới sải bước đi về phía dược đỉnh của mình.

Lúc này mọi người mới từ chuyện mới rồi mà khôi phục tinh thần, bọn họ đều mong đợi xem Lăng Tiếu có thể luyện chế ra Tứ phẩm đan dược hay không?

Chư Như Thường, Dương An ở bên sân đều đang cầu nguyện trong lòng:

- Ngàn vạn lần không nên thành công a!

Bọn họ đều không muốn Lăng Tiếu thật ở trước mặt bọn họ luyện chế thành tứ phẩm đan dược, bằng không danh tiếng của bọn họ tuyệt đối sẽ hoàn toàn bị Lăng Tiếu áp đảo, lòng tin tuyệt đối sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Cho dù là Nam Cung Thường Nhạc cùng với Triêu Nam Tiên trong lòng hai người đồng dạng cũng có ý nghĩ như vậy.

Ngược lại là trong lòng Hoa Hiểu Quế cực kỳ chờ đợi Lăng Tiếu có thể thành công!

Trưởng lão cùng với chấp sự bốn phía đang ở trên khán thai nhìn Lăng Tiếu ở trong sân từng bước từng bước đi về phía dược đỉnh, mỗi người tâm đều treo lên, đây chính là thời điểm bọn họ chứng kiến kỳ tích.

Chỉ thấy Lăng Tiếu từ trong dược đỉnh lấy ra một viên thanh lục sắc đan dược lớn cỡ hai ngón tay cái.

Đan dược này tản ra dược tính nồng đậm, lưu chuyển lên quang hoa thần mang tinh oánh, làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức thánh khiết tự nhiên.

Đan dược này mới vừa bị Lăng Tiếu giơ lên lập tức đưa tới một mảnh tiếng xôn xao.

- Thật luyện thành tứ phẩm đan dược? Đây... Đây quá điên cuồng đi!

- Đúng vây a, Lăng đại sư mới bao nhiêu, tựa hồ không tới 20 tuổi đi, làm sao có thể lợi hại như thế?

- Kỳ tài ngút trời a, lấy thiên tư của Lăng đại sư, không lâu nữa Tử Thiên tông chúng ta tương lai cũng sẽ có Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi.

- Đúng vậy a, Tử Thiên tông chúng ta bởi vì có Lăng đại sư mà dương danh đại Tây Bắc.

...

Tất cả chấp sự rối rít phát biểu cách nhìn của bọn họ đối với Lăng Tiếu ở giờ phút này.

Lăng Tiếu cầm lấy đan dược, trên mặt mang theo một đạo tiếu dung mê người, thu hồi Hắc Diệu đỉnh, lúc này mới chậm rãi hướng Mộc Hòe đi tới.

Lúc này tất cả trưởng lão ở trên đài đều đứng lên, bọn họ ánh mắt sáng quắc nhìn đan dược trong tay Lăng Tiếu, đều có một cỗ xúc động muốn đoạt tới để đánh giá.

Lăng Tiếu khom người đem đan dược đưa về phía Mộc Hòe cung kính nói:

- Sư phụ đây là tinh phẩm Tấn Vương đan, có lẽ để cho sư phụ đề thăng một giai không phải là vấn đề, hơn nữa không có bao nhiêu tác dụng phụ, hi vọng sư phụ ngài nhận lấy.

- Tấn Vương đan!

Lăng Tiếu vừa mới nói xong, tất cả trưởng lão còn đang ngồi "Xoát" một cái liền đứng lên, nhìn chằm chằm vào một viên đan dược thanh diễm, thần sắc lúc này lộ ra vẻ nóng rực, hô hấp cũng trở nên dồn dập, hiển nhiên bọn họ đều biết được Tấn Vương đan là đan được phẩm cấp nào.

Ngay cả Vân Hùng thân là tông chủ cũng lộ ra vẻ thất thố, khẩn cấp nói:

- Lăng Tiếu có thể hay không trước cho ta nhìn một chút?

- Đây...

Lăng Tiếu đang cầm đan dược khó xử nhìn Mộc Hòe.

Lúc này Mộc Hòe mới phục hồi lại tinh thần, thoáng cái đoạt lấy đan dược trong tay Lăng Tiếu, cung kính đưa tới trước mặt Vân Hùng nói:

- Tông chủ ngươi xem một chút.

Vân Hùng vô cùng cẩn thận nhìn dược lực của đan dược nồng đạm tản ra, không khỏi nuốt một chút nước miếng.

Các trưởng lão ở chung quanh cũng đưa ánh mắt tập trung đến đan dược ở trên tay Vân Hùng, bộ dáng của bọn hắn cùng Vân Hùng cũng không sai biệt lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 434 - Chư Như Thường Điên Cuồng

- Tông chủ, ngươi... Ngươi cẩn thận một chút!

Mộc Hòe nhìn bố dáng của Vân Hùng, trong lòng "lộp bộp" một chút, sợ Vân Hùng đem đan dược mà đồ đệ hắn hiếu kính nuốt mất.

Bởi vì Vân Hùng nhưng là Thủy Mộc song trọng thuộc tính, Tấn Vương đan này đối với hắn cũng có lực hấp dẫn thật lớn.

Vân Hùng tự biết chính mình thất thố, nét mặt già nua hơi đỏ lên, sau đó đưa tới trước mặt Nam Cung Thường Nhạc nói:

- Nam Cung trưởng lão, ngươi đến xem một chút đây có thật sự là Tấn Vương đan hay không?

Nam Cung Thường Nhạc nghe lời nói của Vân Hùng, trong lòng tựa hồ bị hung hăng nhéo một cái, bất quá hắn vẫn là kiên trì đem đan dược nhận lấy.

Nhìn thanh mang tinh oánh của đan dược lưu chuyển ở trong lòng bàn tay, vô luận là thành đan hay là dược lực đều là tuyệt hảo.

Nam Cung Thường Nhạc đem đan dược giao vào trong tay Mộc Hòe, thản nhiên nói:

- Đây xác thực là Tứ phẩm đỉnh cấp Tấn Vương đan trong truyền thuyết!

Lời này của Nam Cung Thường Nhạc mặc dù thanh âm không lớn, nhưng mà những người đang ngồi ở đây đều là cao thủ, thính lực đều bất phàm, tất

cả mọi người nghe được lời nói kia của Nam Cung Thường Nhạc, trong lúc nhất thời lần nữa ồ lên.

- Tứ phẩm đỉnh cấp Tấn Vương đan, đây không phải là nói Lăng đại sư đã chân chính trở thành Tứ phẩm luyện dược đại sư rồi sao?

- Ngươi đây không phải là nói nhảm sao? Chúng ta nhưng là tận mắt nhìn thấy Lăng đại sư luyện chế đan dược, điều này có thể giả bộ sao? Không được, ta nhất định phải van xin Lăng đại sư thu ta làm người hầu, ngày sau tuyết đối có cơ hội đặt chân vào hàng ngũ Vương giai.

- Huynh đệ nói đúng, ta cũng muốn làm người hầu cho Lăng đại sư, lại có thể luyện chế ra Tứ phẩm đỉnh cấp đan dược, nói không chừng có thể luyện chế xuất nhập Vương đan, hai loại đan dược này đều là Nam Cung trưởng lão cũng vô pháp luyện chế a.

- Này nhỏ giọng chút, Nam Cung trưởng lão cũng không phải là luyện không ra, mà là thiếu hụt đan phương a, phải biết rằng đan phương đạt tới Tứ phẩm đều là cực kỳ hiếm thấy, coi như là có Huyền tinh cũng khó mà mua được, nghe nói ở trong chút ít tông môn thất phẩm trở lên mới có tư cách có.

...

Tất cả mọi người đã tin tưởng Lăng Tiếu luyện chế chính là Tứ phẩm đan dược Tấn Vương đan, nhưng mà duy chỉ có một người không tin.

- Không... Tuyệt đối không thể nào, tạp chủng chết tiệt này làm sao có thể luyện chế ra Tấn Vương đan được, ta... Ta không tin.

Chư Như Thường trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không thể tin được đây là sự thật, đầu óc cực lực kháng cự hết thảy.

Hắn quái khiếu một tiếng, giống như kẻ điên hướng Mộc Hòe nhào tới.

Tất cả mọi người không có ngờ tới Chư Như Thường lại làm ra động tác điên cuồng như thế, tất cả mọi người đều không có phòng bị.

Mộc Hòe cũng đang ở trong trạng thái hưng phấn nhất, bỗng nhiên đan dược ở trong tay bỗng biến mất không còn.

- Ha ha, cái phá đan này thế nào lại là Tứ phẩm đan dược được, để cho ta tới nếm thử liền biết là giả dối rồi.

Chư Như Thường giống như là mất đi tâm thái nhìn đan dược điên cuồng cười lên, ngay sau đó hắn làm ra một cái động tác kinh người, lại đem đan dược đó hướng trong miệng ném vào.

- Khốn kiếp!

Mộc Hòe cực kỳ giận dữ hét lên.

Đây chính là đại lễ mà hảo đồ đệ của hắn đưa cho hắn, tại sao có thể để cho người ta ăn mất, huống chi đây cũng là quan hệ đến đại sự lên cấp của hắn, giá trị của đan dược này nhìn đến sao mà trọng yếu, hôm nay lại muốn rơi vào trong miệng của người khác.

Đáng tiếc, cho dù hắn lập tức giam cầm Chư Như Thường cũng không có biện pháp ngăn cản Chư Như Thường đem viên đan dược này nuốt vào.

Tất cả mọi người đều choáng váng rồi, kinh biến này quá mức đột nhiên, tất cả mọi người chưa có lấy lại được tinh thần.

Mắt thấy viên đan dược này sẽ phải rơi vào trong miệng của Chư Như Thường, tất cả đều là một mảnh đau đớn.

Lúc này, một đạo thanh âm cứng cáp quát lên:

- Thứ gì mà cũng dám đoạt đồ của đồ tử đồ tôn ta.

Theo thanh âm vang lên, chung quanh đột nhiên sinh ra cảm giác bị áp bách cự liệt, tựa hồ linh lực ở chung quanh ngay một khắc này cũng bị ngưng lưu động.

Nhìn lại Chư Như Thường, cả người hắn đã bị một đạo uy áp không nhìn thấy đánh bay xa mấy chục thước không biết sinh tử, mà viên đan dược sắp sửa rơi vào miệng hắn lại hướng một cái phương hướng khác bay trở về.

- Là trưởng lão đời trước.

Nhóm chấp sự ở bên ngoài nhìn tới phương hướng đan dược bay đi kinh hô lên.

Không sai, đoạt lại đan dược chính là Đại trưởng lão Tiêu Tùng Lâm trên Mộc Kỳ phong.

Tiêu Tùng Lâm cầm lấy đan dược trong tay nhìn một chút, tiếp theo thoải mái cười nói:

- Không tệ không tệ, đúng là Tấn Vương đan, lúc này Tiểu Hòe nhưng thật có phúc.

Mộc Ân ở bên người Tiêu Tùng Lâm nuốt nước miếng một chút, trực tiếp đối với Tiêu Tùng Lâm nói:

- Sư phụ, Tấn Vương đan này có thể hay không...

Lời của Mộc Ân còn chưa hết, Tiêu Tùng Lâm liền trừng mắt liếc hắn một

cái nói:

- Đây là Tiểu Tiếu hài tử kia đưa cho sư đệ ngươi, ngươi nếu là không biết xấu hổ thì lấy đi.

Mộc Ân nghe xong lời này liên tục cười khan, tựa như một hài tử tinh nghịch gãi gãi ót không nói gì nữa.

Không có ai cười nhạo Mộc Ân hơn trăm tuổi, bởi vì đổi lại là bọn họ, chỉ sợ so sánh với Mộc Ân sẽ càng thêm thất thố.

Vân Hùng bên kia không vui kêu lên:

- Người đâu, đem Chư trưởng lão khiêng xuống đi, đánh vào trong tù sơn đi.

Vân Hùng nhưng là nhất tông chi chủ, Chư Như Thường lại ở trước mặt hắn, trước mặt trưởng lão đời trước đòi cướp đoạt đan dược của Mộc Hòe, nếu là không trọng phạt, chỉ sợ khó để cho kẻ dưới phục tùng.

Nam Cung Thường Nhạc vội vàng chạy về phía Vân Hùng hành lễ cầu xin nói:

- Tông chủ, tha cho sư đệ của ta một lần, chắc hẳn hắn cũng là... Cũng là nhất thời vọng động.

- Cầu tông chủ khai ân!

Dương An cùng Triêu Nam Tiên đều tiến lên một bước thay Chư Như Thường thỉnh cầu nói.

Bởi vì nhân số của Dược phong bọn họ cũng không nhiều, tuy ói Chư Như Thường phạm vào tội danh mạo phạm, nhưng dầu gì cũng là Dược phong

nhất mạch bọn hắn, bọn họ không đi lên, vậy Chư Như Thường cả đời liền phế bỏ rồi.

Vân Hùng khó khăn nhìn về phía Mộc Hòe, bởi vì địa vị của Nam Cung Thường Nhạc ở trong tông môn không thấp, mặt mũi của lão là phải cho, nhưng đan dược này là của Mộc Hòe, quyết định này giao cho hắn cũng tốt.

- Hừ, người lòng dạ nhỏ mọn bực này ở lại bên trong tông còn có gì dùng.

Mộc Hòe hừ lạnh nói.

Lời này của hắn không chỉ là đang thay Lăng Tiếu cảm thấy giận dữ bất bình, đồng thời cũng là chuyện vừa rồi nín một bụng hỏa khí, đây chính là Tứ phẩm đỉnh cấp Tấn Vương đan a, coi như là có Huyền tinh cũng không mua được cực phẩm đan dược, thiếu chút nữa đã bị Chư Như Thường làm hỏng rồi, hắn quả quyết không thể nào dễ dàng bỏ qua cho Chư Như Thường được.

Nam Cung Thường Nhạc nghe lời này, không khỏi thở dài một hơi, hắn cũng biết sư đệ của hắn làm việc thật quá mức rồi, cũng không có ý tứ thay hắn cầu xin tha thứ nữa

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 435 - Tấn Chức Trưởng Lão. (1)

Đang ở thời điểm Vân Hùng lần nữa để cho người khác đem hắn đuổi đi xuống, Lăng Tiếu nhưng đứng dậy hướng về phía Vân Hùng hành lễ nói:

- Tông chủ, vẫn là tha cho Chư trưởng lão đi, ta nghĩ mới vừa rồi hắn cũng chỉ là vô tâm mà thôi.

Lúc này, trưởng lão ở phụ cận đều là vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lăng Tiếu.

Bọn họ đều biết rõ Lăng Tiếu bị trục xuất DƯợc phong đều là Chư Như Thường một tay thúc đẩy, bọn họ đều biết rõ Chư Như Thường đối với Lăng Tiếu cực kỳ khó chịu. Theo lý thuyết, Lăng Tiếu hẳn là cực kỳ hận Chư Như Thường, ước gì Chư Như Thường bị đánh vào tù sơn mới đúng. Nhưng mà bọn họ không nghĩ tới đứng ra thay Chư Như Thường nói chuyện lại là bản thân Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tiếp tục bình tĩnh nói:

- Thật ra thì một viên Tứ phẩm đan dược cũng không có cái gì, chỉ cần có đầy đủ linh thảo, muốn tiếp tục luyện chế không là vấn đề, coi như là bị Chư Như Thường phục dụng, hắn cũng chịu không nổi cắn trả của dược lực cường đại, hiện tại hắn đã nhận được dạy dỗ rồi, có lẽ đã hảo hảo tỉnh lại, cho nên coi như xong đi, sư phụ ngươi thấy như thế nào?

Mộc Hòe sửng sốt một chút, tiếp theo cười ha ha nói:

- Đúng... Đúng, tông chủ, ta xem coi như xong đi, Chư trưởng lão nhưng là lương đống chi tài của Tử Thiên tông ta, hắn cũng là nhất thời hồ đồ, ta xem

tạm tha cho hắn lần này đi.

Mộc Hòe lúc này trong lòng vui mừng như nở hoa a, Lăng Tiếu làm như vậy mặt ngoài thoạt nhìn là bỏ qua cho Chư Như Thường, nhưng trên thực tế lại là để cho Chư Như Thường sống ở trong con mắt xem thường khinh bỉ của mọi người trong tông môn, đây cũng là so sánh với rực tiếp giết chết hắn còn muốn thống khoái hơn.

Dĩ nhiên, người khác có lẽ sẽ không nghĩ được xa như vậy.

Vân Hùng hướng về phía Lăng Tiếu than thở nhìn thoáng qua, tiếp theo mới cất cao giọng nói:

- Đã như vậy, vậy thì phạt hắn miễ đi chức vụ trưởng lão, ở trong Dược phong bế quan mười năm, không tới cảnh giới Tứ phẩm Luyện dược sư thì không cho phép xuất quan.

Đối với quyết định này của Vân Hùng, đám người Nam Cung Thường Nhạc đều không có tiếp tục dị nghị gì nữa rồi.

Chẳng qua là, Dương An đối với Lăng Tiếu lại là một chút hảo tâm đều không có.

- Tốt lắm, vậy tuyên bố xuống dưới sắc phong nghi thức đối với Lăng Tiếu Lăng đại sư.

- Sắc phong nghi thức?

Lần này mọi người lại lộ ra vẻ kinh ngạc kiêm hâm mộ.

- Cái gì là sắc phong nghi thức?

Lăng Tiếu hơi có chút sững sờ nhìn về phía sư phụ Mộc Hòe của hắn hỏi.

Mộc Hòe vuốt vuốt chòm râu cười nói:

- Đợi đến lúc đó ngươi sẽ biết.

Lăng Tiếu không biết trong hồ lô của Mộc Hòe bán cái gì, chỉ bất quá giờ phút này thần sắc của mọi người nhìn về hắn đều không giống với lúc trước.

Các chủ Ôn Hải Yến của Bích Tuyền các mang theo nữ nhi Ôn Khả Điệp đi tới trước mặt Lăng Tiếu cười nói:

- Lăng Tiếu đại sư, chúc mừng ngươi a! Mộc sư huynh thật là thu được một hảo đồ đệ, sớm biết vậy ta cũng đã tranh giành một hồi rồi.

- Ôn trưởng lão quá khen.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Tiếp theo Ôn Hải Yến liền cùng Mộc Hòe nói lên vài lời khách sáo.

Ôn Khả Điệp mang theo nụ cười giảo hoạt, hai tay thả lỏng sau lưng đi tới trước mặt Lăng Tiếu, một cỗ mùi thơm thanh u xông vào mũi, nàng khẽ cười nói:

- Chúng ta lại gặp mặt, không nghĩ tới ngươi trừ phá trận lợi hại, luyện đan cũng lợi hại như thế, thật là sùng bái ngươi.

Lăng Tiếu nhìn qua Ôn Khả Điệp thanh thuần khả ái ở trước mặt nói:

- Sư muội ngươi qáu khen.

Nói thật ra, ấn tượng của Lăng Tiếu đối với Ôn Khả Điệp vẫn là thâm hậu, thời điểm ở trước khi đi Diễm Hỏa cốc, Nam Cung Thường Nhạc từng phải hắn cùng Hoa Hiểu Quế đến Bích Tuyền các lấy Ngàn năm Bích Đàm thảo, đi vào trong Hoa Mai Mê Tung trận, vốn là Lăng Tiếu có thể dễ dàng phá trận, ai ngờ Ôn Khả Điệp hết lần này tới lần khác lại chế tạo chướng ngại cho hắn, muốn lưu bọn họ ở trong Mai Hoa Mê Tung trận, may mắn là Lăng Tiếu hiểu sơ qua về trận đồ, bằng không đã bị tiểu nha đầu này chơi chết rồi.

Đừng xem tiểu nha đầu này lớn lên tương đối khá, nhưng mà xác thực là một tiểu ma nữ đùa chết người không đền mạng.

Thân thể của Ôn Khả Điệp khẽ nghiêng về phía trước hướng Lăng Tiếu, hai vũ phình ra cơ hồ chạm đến trước ngực của Lăng Tiếu, u oán nói:

- Ngươi ban đầu nhưng là đáp ứng ta, muốn dẫn ta đi chơi, nhưng mà lâu như vậy rồi lại không thấy ngươi tới tìm nhân gia.

Bộ dạng làm nũng của Ôn Khả Điệp tựa như cô vợ bé, nhìn đến khiến cho người ta thương yêu không thôi.

Chẳng qua là Lăng Tiếu cũng không dám lỗ mãng, khẽ lui về phía sau nửa bước:

- Sư huynh đây không phải là đang bận rộn sao, để có thời gian rảnh rỗi đi.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ tiểu nha đầu này là muốn làm cái gì, chẳng lẽ là coi trọng bản thiếu gia rồi?

- Tốt lắm, đợi hai ngày nữa ngươi nhất định phải tới tìm nhân gia chơi đùa, bằng không... Cho ngươi đẹp mặt!

Ôn Khả Điệp chu lên đôi môi phấn nộn nói.

- Ôn sư muội, hắn khi dễ ngươi sao?

Một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không khỏi đánh cái giật mình, lập tức phủ lên nục cười mà hắn cho là anh tuấn nhất nhìn người tới:

- Mộng Kỳ!

- Vân sư tỷ ngươi tới rồi, ta chỉ là để cho ngốc tử này tìm ta chơi đùa, lúc trước hắn đã đáp ứng ta rồi, Vân sư tỷ ngươi phải giúp ta làm chứng, nếu như hắn không tới tìm ta chơi, ngươi giúp ta giáo huấn hắn một chút.

Ôn Khả Điệp bước lên hai bước ôm cánh tay của Vân Mộng Kỳ nói.

Vân Mộng Kỳ hơi trừng mắt liếc Lăng Tiếu nói:

- Ôn sư muội yên tâm, Lăng sư đệ hắn không dám nuốt lời.

- Ha hả, ta... Ta khẳng định không nuooit lời, đến lúc đó Vân sư tỷ cùng chúng ta đi cùng là tốt hơn.

Lăng Tiếu cười khúc khích nói.

Nhìn thấy Vân Mộng Kỳ không hề tránh hắn nữa, giờ khắc này tâm tình rốt cục trở nên thư sướng lên.

- Tốt lắm, trước đừng hàn huyên, sắc phong nghi thức bắt đầu, chúc mừng ngươi Lăng sư đệ.

Vân Mộng Kỳ liếc Lăng Tiếu một cái nói.

Đúng lúc này, ở trên quảng trường đưa lên tám cái trống đồng lớn, trước trống đồng có tám tên đệ tử cầm lấy cổ bổng đang không ngừng gõ lên.

Thùng thùng!

Tất cả nội môn chấp sự đúng ở diễn võ trường đều tách ra hai bên, mà chư vị trưởng lão đều nhất nhất sắp xếp đứng lên.

Hứa Kiếm Nam đứng ở phía sau Vân Hùng hắng giọng kêu lên:

- Sắc phong nghi thức bắt đầu!

Ô ô!

Thanh âm của Hứa Kiếm Nam vừa dứt, đệ tử cầm lấy kèn lệnh đều thổi vang lên.

Mọi người ở giữa sân đều nhất nhất trở nên yên lặng lại.

Khi tiếng kèn hạ xuống, Hứa Kiếm Nam tiếp đó lại nói:

- Thỉnh đệ lục thập bát đại đệ tử Lăng Tiếu tiến lên nghe phong. (Đệ tử đời thứ 68)

Lăng Tiếu nghe được thanh âm, chỉ có thể kiên trì hướng giữa sân đi tới.

Hắn nhưng chưa nghe nói qua trở thành chân truyền đệ tử có cái sắc phong nghi thức gì, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ bởi vì bản thiếu gia tuổi trẻ có tài, cho nên đặc biệt mở ra tiền lệ hay sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 436 - Tấn Chức Trưởng Lão. (2)

Lăng Tiếu nghĩ mãi mà không rõ liền không nghĩ nữa, dù sao hắn biết đây là chuyện tốt, mà không phải là chuyện xấu gì, thế là đủ rồi.

Khi Lăng Tiếu đi tới trước mặt chư vị trưởng lão, Hứa Kiếm Nam nó:

- Lăng Tiếu quỳ xuống nghe phong.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể quỳ xuống một gối đối với Vân Hùng ở chính giữa, trong lòng thầm nghĩ:

- Nói như thế nào ngươi cũng là cha vợ tương lai của ta, quỳ ngươi hẳn là cũng không coi là lỗ lã đi.

Nếu như Vân Hùng nghe được lời này của Lăng Tiếu mà nói, chỉ sợ sẽ lập tức đem da hắn lột đi rồi.

Lúc này Vân Hùng mới đứng lên trầm giọng nói:

- Lăng Tiếu ngươi là đệ lục thập bát đại đệ tử của tông ta, là chuyện may mắn của ngươi, cũng là chuyện may mắn của tông ta, ngươi hôm nay trước sau thăng cấp Tam phẩm, Tứ phẩm Luyện dược sư chi cảnh, căn cứ vào quy định của tông ta, đặc biệt phong ngươi là thủ tịch trưởng lão, thủ tịch Luyện dược đại sư của đời 67 cùng 68, cùng với nội các trưởng lão của tông ta, thưởng cho ngươi một tòa biệt viện tĩnh tu, hộ viện đệ tử mười tên, tỳ nữ mười người, thưởng cho ngươi 5000 Hạ phẩm Huyền tinh, có tư cách tham dự đại sự thương hiệp các phong, có tư cách tham dự tông môn đại sự thương hiệp, có tư cách vào Tụ Linh phong tu luyện...

Theo tuyên bố rõ ràng của Vân Hùng, Lăng Tiếu càng nghe càng là vui mừng, không nghĩ tới bởi vì hắn luyện chế ra Tấn Vương đan mà trực tiếp được bầu làm trưởng lão, hơn nữa còn có thể hưởng nhiều loại đặc quyền, chỉ cảm thấy hạnh phúc này tới quá đột nhiên rồi.

Sau khi Vân Hùng tuyên bố xong, hắn đi tới trước chấp sự ở một bên đang cầm cái khay, lấy xuống bày trên bàn một kiện áo choàng hướng Lăng Tiếu đi tới.

Đi tới trước Lăng Tiếu, Vân Hùng nhẹ nhàng rung lên, áo choàng kia liền tản mát ra, sau đó đích thân choàng lên trên người Lăng Tiếu nói:

- Chúc mừng Lăng trưởng lão trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất trong lịch sử của tông ta.

Lăng Tiếu dập đầu đáp:

- Ta ơn tông chủ ban thưởng!

- Tốt rồi đứng lên đi, sau này nhớ vì tông môn làm nhiều cống hiến, giương lên uy dnah của tông ta.

Vân Hùng cực kỳ tán thưởng vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu nói.

Một khắc kia khi Lăng Tiếu đứng lên, tất cả nội môn chấp sự cùng đệ tử đều hướng Lăng Tiếu khom người chúc mừng nói:

- Chúc mừng Lăng trưởng lão... Chúc mừng Lăng trưởng lão...

Từng đạo thanh âm chấn thiên động địa vang lên tận mây xanh.

Lăng Tiếu hưởng thụ sự ủng hộ của mọi người, trưởng lão của các phong

đều hướng Lăng Tiếu đi tới.

Hứa Kiếm Nam dẫn đầu hướng về phía Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Lăng trưởng lão thật là anh hùng xuất thiếu niên a, hiện tại ngươi đã đuổi tới chúng ta rồi, tương lai nhất định có thể giương lên uy danh của tông ta.

- Đa tạ Hứa trưởng lão khích lệ, Lăng Tiếu thật là thẹn không dám nhận!

Lăng Tiếu khiêm nhường đáp.

Triệu Minh Uyên cũng tiến lên cười nói:

- Lăng trưởng lão quả nhiên là thiên tư trác tuyệt, thật sự để cho đám lão đầu tử chúng ta không còn gì để nói a!

- Đúng vậy, hôm nay vẫn chưa tới 20 tuổi đi, đồ đệ bất thành khí kia của ta có được một nửa thành tựu của ngươi, ta liền cảm thấy an ủi rồi!

Hắc Nham phong chủ Cát Thực cười nói.

Trưởng lão các phong đều vây quanh Lăng Tiếu không ngừng chúc mừng lấy lòng, duy chỉ có Nam Cung Thường Nhạc là không nói được cái gì, khẽ thở dài một hơi, lắc đầu âm thầm lặng lẽ rời đi.

Hắn hiện tại mới biết được mấy ngày trước trục xuất Lăng Tiếu ra khỏi Dược phong là sai lầm lớn bao nhiêu.

Vốn là vinh quang hôm nay cũng có một nửa của hắn, tuy nhiên lại bị chính mình chắp tay toàn bộ tặng cho Mộc Kỳ phong rồi, đồng thời còn bị Lăng Tiếu hung hăng tát một cái vào mặt, thể diện của Dược phong hắn thật sự là bị sư đệ của hắn làm mất hết rồi.

Nếu như ban đầu hắn có thể cường ngạnh một chút không để ý đến sư đệ Chư Như Thường của hắn phản đối, vãn để cho Lăng Tiếu ở lại Dược phong, chỉ sợ hiện tại lại là một phen cảnh tượng, Dược phong bọn họ cũng chắc chắn sẽ nghênh đón thời kỳ đỉnh cao đi!

Đáng tiếc, đây hết thảy đều cùng bọn họ vô duyên rồi.

Nam Cung Thường Nhạc rời đi, Dương An cùng Triêu Nam Tiên cũng trước sau rời đi.

Vốn là Hoa Hiểu Quế muốn lên phía trước nói với Lăng Tiếu cái gì, nhưng mà hắn biết thân phận của mình không đủ để so sánh cùng những trưởng lão kia, cũng chỉ có sau khi kết thúc lại đến chúc mừng lão đại của hắn.

Sau một phe cung chúc, Hứa Kiếm Nam cho giải tán tất cả chấp sự cùng đệ tử, trên diễn võ trường chỉ còn lại trưởng lão Tử Thiên tông cùng vài người thân thuộc rồi.

Vân HÙng ngồi trở lại trên vị trí cười nói:

- Hôm nay ta được chứng kiến thiên túng chi tư của Lăng trưởng lão, thật sự là trời phù hộ tông ta, Lăng trưởng lão, bản tông chủ hiện tại cấp thêm phần thương cho ngươi, ngươi có thể hướng bổn tông nói ra bất kỳ một cái yêu cầu nào, chỉ cần bổn tông có thể làm được, đều sẽ tận lực thỏa mãn ngươi.

Vân Hùng quyết định chủ ý, vô luận như thế nào cũng nhất định phải đem Lăng Tiếu lưu lại trong Tử Thiên tông.

Bằng chừng này tuổi đã đạt đến trung giai Linh Sư, còn là một gã Tứ phẩm Luyện dược sư hàng thật giá thật, loại quỷ tài hiếm thấy này nhất định phải vì Tử Thiên tông bọn họ sử dụng, tuyệt đối không thể để cho hắn thoát khỏi tông môn.

Lăng Tiếu nghe Vân Hùng nói lời này, ánh mắt lộ ra thần sắc nóng rực, tiếp theo hướng Vân Mộng Kỳ ở bên cạnh Vân Hùng nhìn lại.

Vân Mộng Kỳ vừa mới tiếp xúc đến ánh mắt của Lăng Tiếu, trái tim không khỏi cấp tốc nhảy lên:

- Chẳng lẽ hắn muốn...

Lời nói của Lăng Tiếu cắt đứt ý nghĩ của Vân Mộng Kỳ, hắn hướng về phía Vân Hùng nói:

- Hồi bẩm tông chủ, Lăng Tiếu quả thật có một chuyện muốn thỉnh cầu tông chủ đáp ứng.

- Nga, ngươi hãy nói xem, chỉ cần bổn tông chủ có thể làm được, tất nhiên sẽ làm giúp ngươi.

Vân Hùng hơi kinh ngạc đáp. Hắn còn thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu thành thực như vậy, thực sự có yêu cầu muốn đề xuất với hắn.

- Lăng Tiếu khẩn cầu tông chủ đem Vân sư tỷ gả cho ta.

Lăng Tiếu hướng về phía Vân Hùng lần nữa quỳ xuống thỉnh cầu nói.

Giờ khắc này hắn đã chờ rất lâu rồi, hắn rốt cục có tư cách đem lời này hướng mọi người nói ra.

Hắn nhất định phải để cho mọi người trong tông môn đều biết, Vân Mộng Kỳ là nữ nhân của hắn.

Chư vị trưởng lão đang ngồi tất cả đều là sửng sốt, bọn họ cũng là không nghĩ tới Lăng Tiếu cư nhiên sẽ đề xuất loại yêu cầu như thế.

Ngược lại là Tiêu Tùng Lâm ở một bên vẻ mặt hiền lành cười nói:

- Mộng Kỳ đứa nhỏ này không tệ, cùng Lăng Tiếu đứa nhỏ này cũng xứng đôi.

Mộc Hòe còn thật không nghĩ tới sư phụ hắn lại ủng hộ Lăng Tiếu, lúc này trong lòng càng mừng rỡ đến nở hoa.

Nếu là Lăng Tiếu thật đem nữ nhi của tông chủ cưới tới tay, vậy hắn cái này làm sư phụ cũng là có mặt mũi thật lớn a!

Vân Hùng khẽ sửng sốt một chút, trên mặt không có lộ ra nửa điểm dị thường nói:

- Lấy thân phận cùng thiên tư của Lăng trưởng lão xũng xứng đôi với Mộng Kỳ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 437 - Ta Không Thích Nam Nhân. (1)

Nói tới đây hắn bỗng nhiên dừng lại một chút rồi nói:

- Bất quá hôn nhân đại sự bậc này, chúng ta vẫn là tôn trọng quyết định của Mộng Kỳ một chút rồi hãy nói.

Vân Hùng nghiêng đầu hướng về phía nữ nhi của hắn từ ái nói:

- Mộng Kỳ, ngươi có đồng ý với yêu cầu của Lăng trưởng lão hay không?

Theo câu hỏi của Vân Hùng vừa ra, Lăng Tiếu hết sức khẩn trương nhìn Vân Mộng Kỳ.

Hai năm qua lúc nào hắn cũng lấy Vân Mộng Kỳ làm mục tiêu, hôm nay lấy thân phận của hắn cũng không bôi nhọ Vân Mộng Kỳ rồi, hắn thật sư hi vọng chính tai nghe được Vân Mộng Kỳ thừa nhận, nàng là nữ nhân của hắn.

Đang ở thời điểm Vân Mộng Kỳ muốn trả lời, một người phá vỡ yên lặng kêu lên:

- Ta không đồng ý với yêu cầu của Lăng trưởng lão, Mộng Kỳ không thể gả cho ngươi, nếu gả thì cũng chỉ có thể gả cho ta.

Tất cả trưởng lão đều hướng tới người vừa mới nói nhìn sang.

Hứa Kiếm Nam sắc mặt không vui quát lên:

- Nghị nhi, không được vô lễ.

Người mới vừa nói rõ ràng chính là nhi tử Hứa Nghị của Hứa Kiếm Nam.

Hứa Nghị nghe lời nói của cha hắn cũng không có im miệng, mà là lớn mật đứng lên, dùng ánh mắt bất mãn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng trưởng lão, Mộng Kỳ chắc là sẽ không gả cho ngươi, ngươi từ bỏ cái ý nghĩ đó đi, bởi vì nàng chỉ thuộc về Hứa Nghị ta.

Lăng Tiếu chậm rãi đứng lên đón nhận ánh mắt của Hứa Nghị, nhàn nhạt nói:

- Mộng Kỳ gả hay không gả cho ta, ta nói không tính, ngươi nói cũng không được tính, chỉ có Mộng Kỳ định đoạt, Mộng Kỳ ngươi nguyện ý gả cho ta sao?

Lăng Tiếu tránh ánh mắt của Hứa Nghị, hết sức nhu tình hỏi Vân Mộng Kỳ.

Thân thể của Vân Mộng Kỳ khẽ run lên, tiếp theo cũng đứng lên, hào phóng đi tới trước mặt Lăng Tiếu:

- Ban đầu ta đã nói, chỉ cần thực lực ngươi đuổi đến trên tam ta gả cho ngươi, hôm nay ngươi mặc dù trở thành trưởng lão bổn tông, nhưng mà thực lực ngươi so ra vẫn kém ta, cho nên...

Lời của Vân Mộng Kỳ còn chưa nói hết, trong lòng Lăng Tiếu đã cực kỳ khẩn trương, bàn tay cũng là gắt gao nắm chặt.

Hứa Nghị ở một bên cười lên ha hả:

- Lăng trưởng lão có nghe thấy không, Mộng Kỳ không thích ngươi, mời sau này phải tôn trọng quyết định của nàng.

Hứa Nghị trong lòng thầm nghĩ:

- Muốn đoạt nữ nhân với ta, không có cửa đâu, đừng tưởng rằng là Tứ phẩm Luyện dược sư liền có thể khoa trương.

Ai ngờ lời nói của Vân Mộng Kỳ vừa chuyển, hết sức ôn nhu động tình nói:

- Cho nên hiện tại ta còn không muốn gả cho ngươi, nhưng mà ta vẫn đợi đến một ngày ngươi vượt xa ta, ta sẽ làm tân nương tử của ngươi.

Dứt lời, nàng làm ra hành động bình sinh to gan nhất, khẽ nghiêng thân thể về phía trước, đôi môi kiều diễm nhẹ nhàng đụng vào môi dày của Lăng Tiếu một cái, tiếp đó nhanh chóng bay ra khỏi hiện trường.Khi Vân Mộng Kỳ biến mất ở tại chỗ, Lăng Tiếu mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phương hướng Vân Mộng Kỳ bay vút đi hét lớn:

- Mộng Kỳ nàng chờ, ta nhất định sẽ rất nhanh đuổi theo nàng.

Vân Mộng Kỳ mặc dù không đáp ứng gả cho Lăng Tiếu, nhưng mà nàng lại dùng hành động chứng minh tâm ý của nàng đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã cảm nhận được, Vân Mộng Kỳ nói như vậy, cũng hoàn toàn hi vọng hắn có thể không ngừng vươn lên như cũ.

Trong mắt của Hứa Nghị ẩn chưa lửa giận nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu, ta muốn quyết đấu với ngươi!

- Nghị nhi, không được hồ nháo, mau nói xin lỗi Lăng trưởng lão mau!

Hứa Kiếm Nam thoáng cái đứng lên hướng về phía nhi tử của hắn lớn tiếng

quát.

- Cha, ngươi cùng tông chủ không phải đã sớm ước định tốt rồi, chỉ cần ta sớm ngày đột phá Vương giai liền đem Mộng Kỳ gả cho ta sao? Chẳng lẽ các ngươi muốn nuốt lời?

Hứa Nghị không cam lòng nhìn cha hắn cùng Vân Hùng nói.

Quả thật, ngay từ mấy năm trước, Vân Hùng liền cùng Hứa Kiếm Nam từng có ước định, lúc ấy Hứa Nghị thể hiện ra thiên phú tu luyện cường đại, Vân Hùng đối với Hứa Nghị cực kỳ thưởng thức, lúc ấy liền cùng Hứa Kiếm Nam trêu ghẹo nói:

- Đợi tiểu Nghị tấn cấp Vương vị liền đem Mộng Kỳ gả cho hắn.

Chuyện này Hứa Kiếm Nam một mực nhớ đến, đã từng dùng lời này để khích lệ nhi tử hắn cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt tới Vương giai.

Hôm nay chẳng ai ngờ rằng Lăng Tiếu lại chặn ngang một đầu, yêu cầu Vân Hùng đem nữ nhi gả cho hắn.

Vân Hùng cũng biết thời biết thế để cho nữ nhi của hắn tự mình làm quyết định.

Hắn vốn tưởng rằng Vân Mộng Kỳ đối với Lăng Tiếu không quen biết, hơn nữa hắn cũng hiểu rõ cá tính của nữ nhi hắn, người bình thường thật đúng là không vào được trong mắt, ai biết nữ nhi hắn thật đúng là nhìn Lăng Tiếu bằng con mắt khác, dùng cái này chứng minh ái mộ của nàng đối với Lăng Tiếu tuyệt không giả dối.

Hôm nay Hứa Nghị quật cường như vậy thật khiến cho Vân Hùng có chút không biết làm sao rồi.

Bất quá may mắn là Hứa Kiếm Nam cũng thức thời, hướng về phía nhi tử của hắn quát lạnh nói:

- Ban đầu tông chủ cùng ta chẳng qua là nói đùa, hôm nay tiểu thư thích là Lăng trưởng lão, ngươi bỏ cái ý nghĩ đó đi.

- Không... Tuyệt đối không thể nào, Mộng Kỳ chỉ có thể là của ta!

Hứa Nghị dữ tợn hét lên hai tiếng, tiếp theo quay đầu về phía Lăng Tiếu nhìn lại:

- Đều là ngươi, ta muốn cùng ngươi quyết sinh tử đấu.

Dứt lời, hắn cư nhiên liền hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Ba!

Song, thời điểm hắn còn chưa công kích được Lăng Tiếu, Hứa Kiếm Nam đã từ phía sau đem nhi tử của hắn đánh ngất xỉu rồi.

Tiếp theo, hắn hướng Vân Hùng cùng chư vị trưởng lão nhẹ nhàng thi lễ, sau đó liề ôm nhi tử trở về Kim Đồng phong mà đi.

- Tốt lắm, Lăng trưởng lão, nếu Mộng Kỳ lựa chọn ngươi, vậy ngươi liền sớm ngày đạt tới yêu cầu của nàng, bằng không, coi như là ta ra mặt cũng vô dụng.

Vân Hùng hướng tới Lăng Tiếu nói một câu, tiếp theo liền đối với chúng trưởng lão phất phất tay, ý bảo bọn họ đều rời đi.

- Đi thôi Tiếu nhi!

Mộc Hòe hướng về phía Lăng Tiếu nói một tiếng, liền xoay người cùng với sư phụ Tiêu Tùng Lâm của hắn trở về Mộc Kỳ phong.

Lăng Tiếu hướng về phía Vân Hùng khom người một chút nói:

- Lăng Tiếu nhớ kỹ lời dạy của tông chủ.

Dứt lời cũng xoay người hướng về phía Mộc Kỳ phong mà đi.

Vân Hùng dùng vẻ hân thưởng nhìn thân ảnh của Lăng Tiếu lẩm bẩm nói:

- Nếu là hắn cùng với Mộng Kỳ thành chuyện tốt, thật cũng không có mai một thân phận của Mộng Kỳ.

...

Thời điểm Lăng Tiếu trở lại Mộc Kỳ phong lập tức bị gọi vào trong điện sảnh.

Trong điện, Tiêu Tùng Lâm ngồi ở vị trí trung ương nhất, Mộc Hòe cùng Mộc Ân chia nhau ngồi hai bên, mặt khác còn mấy tên lão giả đều là trưởng lão của Mộc Kỳ phong.

Mới vừa đi đến, Lăng Tiếu liền cảm nhận được ánh mắt nóng rực.

Khuôn mặt của Lăng Tiếu hơi ửng đỏ một chút nói:

- Thái sư phụ, sư phụ các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta... Ta không thích nam nhân, nhất là lão nam nhân.

Phốc!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, nhất thời kinh đảo mọi người trong điện.

Tiêu Tùng Lâm híp mắt cười nói:

- Ngươi hài tử này không tệ, Tiểu Hòe coi như là thu đúng một cái hảo đồ đệ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 438 - Ta Không Thích Nam Nhân. (2)

Mộc Hòe đứng dậy sử sang lại quần áo một chút, hướng về phía Lăng Tiếu cười mắng:

- Ngươi cái này tiểu hoạt đầu, lại không cùng sư phụ thương lượng một chút liền hướng tông chủ cầu hôn, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy quá lỗ mãng sao?

Lăng Tiếu cười khan một tiếng nói:

- Kỳ thật ta cũng không muốn ở trong hôm nay liền hướng tông chủ cầu hôn, chẳng qua là ai ngờ đến mạc danh kỳ diệu mà được làm trưởng lão, vậy thì dứt khoát hướng tông chủ nói rõ mới tốt.

- Ngươi tiểu tử thúi này, được tiện nghi còn khoe mẽ a, hoàn hảo tiểu thư không cự tuyệt ngươi, bằng không mặt mũi của Mộc Kỳ phong chúng ta cũng vì ngươi mà mất hết.

Mộc Hòe tiếp tục mắng, bất quá cho dù là ai cũng có thể nhìn ra vẻ yêu thích của hắn đối với Lăng Tiếu.

- Sư đệ, ngươi đừng ở chỗ này làm ra vẻ rồi, để cho sư huynh nói hai câu.

Mộc Ân tựa hò có việc gì gấp, cắt đứt lời nói của Mộc Hòe, tiếp đó nhìn Lăng Tiếu dồn dập hỏi:

- Tiểu Tiếu, ngươi... Ngươi còn có thể luyện chế Tấn Vương đan không?

Hắn cùng với Mộc Hòe đều là đồng môn sư huynh đệ, đều là Mộc thuộc tính, thực lực của hai người cũng là ở tu vi trung cấp Vương giai nhiều năm, theo như thực lực mà nói, hắn so với Mộc Hòe còn mạnh hơn một chút, nếu như ban đầu hắn muốn làm phong chủ, như vậy vị trí này hẳn là của hắn, chẳng qua là hắn đối với vị trí phong chủ không có hứng thú mà thôi. Hôm nay Mộc Hòe được Lăng Tiếu tặng Tấn Vương đan, không cần mấy ngày nữa liền có thể trực tiếp thăng lên cao cấp Vương giai, sẽ xa xa đem hắn ném lại phía sau, trong lòng hắn có thể không nóng nảy, hâm mộ sao?

Cho nên, hiện tại chỉ có thể kéo xuống nét mặt già nua hướng Lăng Tiếu hỏi cần Tấn Vương đan rồi.

Lăng Tiếu sờ lỗ mũi một chút đáp:

- Sư bá ngươi chẳng lẽ hoài nghi Tứ phẩm Luyện dược sư ta đây là giả hay sao?

- Không... Sư bá làm sao có thể hoài nghi được, chúng ta nhưng là tận mắt nhìn thấy ngươi tấn cấp.

Mộc Ân lập tức khoát tay nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Nếu không phải thì được rồi, Tấn Vương đan là ta luyện chế, ta dĩ nhiên còn có thể luyện chế lại một lần, chỉ cần ta muốn luyện chế, nghĩ muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.

- Thật! Thật tốt quá, vậy ngươi nhanh giúp ta luyện chế một viên, sư bá tất có báo đáp ngươi.

Mộc Ân kích động đứng lên nói.

Vài tên trưởng lão bên cạnh Mộc Ân đều tiến lên hướng về phía Lăng Tiếu khẽ khom người nói:

- Thỉnh Lăng trưởng lão vì chúng ta luyện chế Tấn Vương đan.

- Thỉnh Lăng trưởng lão vì chúng ta luyện chế Tấn Vương đan.....

Nghe lời này, sắc mặt của Lăng Tiếu đều hiện đầy hắc tuyến.

Mộc Hòe đè ép thanh âm nói:

- Các ngươi trước đừng kích động, Tiếu nhi là đồ đệ của ta, có ta đây, nhất định sẽ có các ngươi.

Hắn cái phong chủ này vẫn là lần đầu tiên khó có được nói hào phóng như thế.

Lăng Tiếu nghe tiếp lời này, thiếu chút nữa ngã xuống đất bỏ mình.

Tiêu Tùng Lâm chú ý tới thần sắc của Lăng Tiếu, hừ nhẹ một tiếng:

- Đều ngồi đàng hoàng cho ta, nghe Tiểu Tiếu nói như thế nào.

- Sư phụ, ta bất kể như thế nào, ta nhất định phải để cho Tiểu Tiếu luyện cho ta một viên Tấn Vương đan, ta tuyệt không thể đi sau sư đệ a!

Mộc Ân như là một hài tử bướng bỉnh hướng Tiêu Tùng Lâm tức giận nói.

Tiêu Tùng Lâm trừng mắt nhìn Mộc Ân một cái, lúc này mới hướng Lăng Tiếu cười nói:

- Tiểu Tiếu, ngươi nhìn sư bá ngươi tựa như một cái lão hài tử, ngươi liền luyện chế cho hắn một viên đi.

Lăng Tiếu cười khổ một cái đáp:

- Thái sư phụ, sư bá, ta mặc dù có thể luyện chế Tấn Vương đan, nhưng mà các ngươi nên biết linh thảo cần thiết rất nhiều, hơn nữa mỗi một dạng đều cực kỳ trân quý, coi như là ta có tàng trữ cũng không nhiều a.

Lăng Tiếu nói như vậy, tất cả mọi người đều hiểu.

Nguyên lai Lăng Tiếu này là nói có thể luyện chế, nhưng mà lại không có linh thảo, căn bản không có biện pháp luyện chế Tấn Vương đan rồi.

Lăng Tiếu nói nhưng là sự thật, Tấn Vương đan chính là Tứ phẩm đỉnh cấp đan dược, mỗi một dạng linh thảo phụ trợ đều là nhị giai, tam giai trở lên, mà linh thảo chủ yếu lại là tứ giai trở lên, nhị giai, tam giai linh thảo tương đối mà nói còn dễ tìm một chút, mà tứ giai linh thảo thì tương đối hiếm thấy, mỗi một dạng đều cực kỳ trân quý, không phải là dễ dàng có thể chuẩn bị được.

Lăng Tiếu lúc trước vì sao có những tứ giai linh thảo kia đều là bởi vì từ trong bí cảnh của cường giả Địa Hoàng giai mà đạt được, trong không gian giới nguyên lai còn có không ít cao giai linh thảo, mặt khác thời điểm rời đi Tế Ti thành, Đại tế ti cũng cho hắn một nhóm lớn linh thảo trân quý, đây mới khiến hắn có đầy đủ linh thảo thay Mộc Hòe luyện chế ra Tấn Vương đan, bằng không lấy thực lực của hắn thì làm sao có được nhiều cao giai linh thảo như vậy được.

- Tiểu Tiếu ngươi nói cần linh thảo gì, sư bá nơi này có tàng trữ, cho dù sư bá nơi này không có, chỗ của thái sư phụ ngươi khẳng định cũng sẽ có.

Mộc Ân vội vàng nói.

Mộc Hòe nhìn bộ dáng kia của sư huynh hắn, thất thanh cười nói:

- Sư huynh ngươi cũng có hôm nay a, ha ha!

- Ngươi còn cười, sư huynh liền đoạt Tấn Vương đan của ngươi!

Mộc Ân khó chịu nhìn Mộc Hòe nói.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nở nụ cười, đồng thời những trưởng lão của Mộc Kỳ phong này đều rối rít tỏ vẻ mình có tàng trữ, chỉ cần Lăng Tiếu cần dùng tới thì cứ việc cầm lấy, mục đích của bọn họ đều là vì Tấn Vương đan.

Tiêu Tùng Lâm cũng mở miệng:

- Tiểu Tiếu, không bằng như vậy, ngươi đem một phần danh sách tài liệu cần thiết viết ra, nhìn xem chúng ta người nào có liền lấy ra cho ngươi, hẳn là muốn gom đủ linh thảo cũng không thành vấn đề.

Từng người ngồi ở đây đều là cao thủ Vương giai, trữ tàng của bọn họ tự nhiên là không ít, tin tưởng có thể gom đủ linh thảo để luyện chế Tấn Vương đan.

Nghe lời nói của Tiêu Tùng Lâm, Lăng Tiếu cũng vội vàng viết ra một phần danh sách linh thảo.

Khi Lăng Tiếu muốn đem danh sách cho bọn hắn, linh cơ vừa động, lộ ra một cái vẻ mặt khó khăn nói:

- Thái sư phụ, ngài cũng biết ra luyện chế Tứ phẩm đan dược hao tổn thật

lớn, hơn nữa còn rất tốn thời gian, mà mõi một viên Tấn Vương đan là giá trị như thế nào thì ngài cũng biết, ta thay sư phụ cùng sư bá luyện chế không thành vấn đề, nhưng mà những người khác....

Lăng Tiếu nói tới đây, tất cả mọi người hiểu được hắn nghĩ muốn cái gì rồi.

- Ngươi tiểu tử này, thật là không có lợi thì không làm a!

Tiêu Tùng Lâm cười cười, lại nói tiếp:

- Bất quá lời của ngươi không phải là không có lý, hẳn là muốn thu lấy thù lao, bằng không ai cũng tìm ngươi làm lao công miễn phí, vậy quả thật là thiệt thòi lớn rồi.

Mộc Ân đoạt trước nói:

- Tiểu Tiếu, chỉ cần ngươi luyện chế Tấn Vương đan cho sư bá, trữ tàng của sư bá mặc ngươi chọn bao nhiêu cũng có thể, xem như đó là vì thù lão thì như thế nào, hoặc là ngươi cần Huyền tinh cũng được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 439 - Biệt Viện Tĩnh Tu. (1)

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Sư bá, ngươi là thân sư bá của ta, ta tại sao có thể thu thù lao của ngươi được, chỉ cần ngươi gom đủ tài liệu, Tiếu nhi tự nhiên giúp ngươi luyện chế.

Nói tới đây, hắn đưa ánh mắt nhìn vào mấy vị trưởng lão của Mộc Kỳ phong nói:

- Mất vị trưởng lão đều là tiền bối của Mộc Kỳ phong chúng ta, Tiếu nhi tự nhiên chẳng phân biệt được mà yêu cầu quá mức, chỉ cần các ngươi cũng phải gom đủ tài liệu, ta cũng nhất định sẽ giúp các ngươi luyện chế, bất quá các ngươi có lẽ nên biết phải làm như thế nào đúng không?

Một tên trưởng lão lập tức đáp:

- Lăng trưởng lão yên tâm, chúng ta biết phải làm sao, chỉ cần Lăng trưởng lão có thể luyện chế Tấn Vương đan cho chúng ta, trữ tàng của ta mặc ngươi lựa chọn.

Một gã lão giả khác cũng đáp:

- Đúng vậy, ta mặc dù không có trữ tàng nhiều như phong chủ, nhưng mà cũng có mấy thứ không tệ.

- Nếu như Lăng trưởng lão nhìn trữ tàng của ta không tốt, chúng ta còn có thể thay Lăng trưởng lão làm việc, chỉ cần Lăng trưởng lão phân phó, chúng ta chắc chắn muôn chết không từ.

Lại có một gã lão giả nói.

Sau đó mấy người khác cũng rối rít tỏ thái độ, xem bọn hắn vì một viên Tấn Vương đan đều có thể để xuống tôn nghiêm vương giả thuộc về bọn hắn cũng không tiếc nuối.

Phải biết rằng, sau khi đạt đến Vương giai, nếu muốn tiếp tục lên cấp cần tích lũy một quá trình tương đối lâu, cần hấp thu linh lực ngoại giới cũng rất nhiều, hơn nữa lực lượng tích lũy cũng chỉ là một quá trình, không có nghĩa là đạt đến bình cảnh liền có thể tự động đột phá, đây nhưng còn cần lĩnh ngộ độ sâu nắm giữ linh lực chống đỡ mới có thể thuận lợi đột phá.

Song chỗ tốt của Tấn Vương đan liền để cho linh lực của bọn họ tăng vọt, tăng nhanh lực chống đỡ linh lực, trực tiếp đột phá bình cảnh thẳng đến một cấp độ khác.

Lăng Tiếu đè ép thanh âm nói:

- Mấy vị trưởng lão chớ gấp gáp, nơi này là tài liệu luyện chế Tấn Vương đan, các ngươi có đều lấy ra, không có đều nhanh chóng đi thu thập, người nào thu thập đủ số tài liệu trước thì ta liền giúp người đó luyện chế.

Dứt lời, hắn cầm danh sách ở trong tay giao vào trong tay trưởng lão của Mộc Kỳ phong.

Nhưng trưởng lão kia giống như là hài tử không ngừng cướp đoạt muốn thấy rõ, phảng phất giống như sợ nhìn chậm một khắc sẽ tổn thất vô cùng lớn.

Tiêu Tùng Lâm, Mộc Hòe cùng Mộc Ân ba người ở thượng tọa đều là thoải mái mà cười.

Thử nghĩ xem bọn họ ở Mộc Kỳ phong đã bao nhiêu năm chưa náo nhiệt vui

vẻ giống như vậy.

Đây hết thảy đều là thanh niên chưa đến 20 tuổi trước mặt bọn họ mang đến, bọn họ biết, từ giờ khắc này, thanh niên này sẽ dẫn dắt Mộc Kỳ phong bọn họ đi về đỉnh cao, áp đảo quang mang của tất cả các phong!

Tiêu Tùng Lâm hướng về phía Lăng Tiếu tán thán một tiếng nói:

- Hoàn hỏa ban đầu lão phu đem người từ Dược phong đoạt qua, Dược phong buông tha cho ngươi là tổn thất của bọn hắn, sau này ngươi liền hảo hảo sống ở Mộc Kỳ phong mà tu luyện, nếu như ai dám khi dễ ngươi, thái sư phó giúp ngươi sửa hắn.

Dứt lời, một mình một người bay ra khỏi điện sảnh, trở lại chỗ bế quan của hắn.

- Tốt lắm, các sư huynh đệ, chờ các ngươi gom góp đủ tài liệu liền đưa vào trong tay đại sư huynh, ta trước mang Tiểu Tiếu đi đến biệt viện tĩnh tu của hắn trước!

Mộc Hòe nhìn thấy sư phụ lão nhân gia rời đi liền đối với mọi người nói một tiếng, cũng mang theo Lăng Tiếu rời đi.

Biệt viện tĩnh tu, là một chỗ khu vực mà Tử Thiên tông khai tích ra tới, ở vào hướng Đông Nam của Mộc Kỳ phong, là chỗ cung cấp nơi ở lại cho đệ tử chân truyền. Hoàn cảnh nơi này hết sức ưu nhã, một chút đê giai linh thảo, linh thú tùy ý có thể thấy được, linh khí hết sức sung túc, mới vừa đi tới nơi này cả người toàn bộ đều cảm giác được vui vẻ.

Biệt viện mà Lăng Tiếu được phân phối chiếm diện tích so với biệt viện bình thường muốn hơi lớn hơn một chút, có Mộc Hòe giảng giải cho hắn biết, vốn là lấy thân phận trưởng lão của Lăng Tiếu có thể phân phối một sơn phong

thuộc về mình để làm chỗ tu luyện, nhưng mà suy nghĩ đến Lăng Tiếu hiện tại còn trẻ tuổi, cho nên để cho hắn cùng với chân truyền đệ tử khác tạm thời ở chỗ này, cũng thuận tiện cho người trẻ tuổi trao đổi với nhau.

Lăng Tiếu đối với chỗ tu luyện cũng không có để ý gì, chỉ cần không có trở ngại, linh khí không phải rất thiếu thốn là được, cho nên hắn cũng không ngại tu luyện ở trong biệt viện tĩnh tu.

Đồng thời, Mộc Hòe cũng nói cho Lăng Tiếu, một tòa sơn phong cách biệt viện tĩnh tu không xa là cấm địa của Tử Thiên tông, cũng chính là hưng vượng chi địa của Tử Thiên tông, xưng là 'Tụ Linh phong', nơi đó có tiền bối từng bày Tụ Linh trận, là nơi có linh khí sung túc nhất của Tử Thiên tông, ở bên trong tu luyện một ngày tương đương với năm ngày ở ngoại giới, có thể nói tốc độ tu luyện ở nơi đó so với ngoại giới nhanh gấp năm lần.

Mỗi một tên chân truyền đệ tử hàng năm có thể ở bên trong tu luyện ba tháng, không thể vượt quá cái thời hạn này, mà chân truyền đệ tử của Tử Thiên tông tổng cộng có gần 300 người, linh lực cần thiết để hấp thu rất nhiều, nếu như hàng năm sống ở trong Tụ Linh trận sẽ khiến cho linh khí của chư phong Tử Thiên tông trở nên thiếu thốn.

Lăng Tiếu nhớ kỹ lời nói của Mộc Hòe, đồng thời trong lòng thầm nghĩ nhất định phải tìm một cơ hội đi vào bên trong xem một chút.

Hôm nay hắn đã là trung giai Linh Sư đỉnh phong, sắp tới chính là muốn đột phá đến cao giai Linh Sư, cho nên tìm được một chỗ linh khí sung túc để bế quan đó là lý tưởng nhất.

- Tốt lắm, sau này ngươi ở chỗ này tĩnh tu, nơi này có mười tên ngoại môn đệ tử cùng mười người tỳ nữ tạo điều kiện để ngươi sai sử, một chút chuyện nhỏ ngươi cũng có thể để cho bọn họ đi làm, sau khi chờ sư bá ngươi gom góp đủ tì liều, ta lại để cho hắn tới đây một chuyến.

Mộc Hòe phân phó nói.

- Biết rồi sư phụ, có rảnh rỗi ta liền đi lên sơn phong tìm ngươi.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Ừ, ngươi đứa nhỏ này có hiếu tâm, vi sư rất thích đại lễ mà ngươi cho ta, sau khi chờ ngươi vì đám người sư bá đều luyện chế Tấn Vương đan, Mộc Kỳ phong chúng ta chính là cường đại nhất rồi.

Mộc Hòe hài lòng tán thưởng nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Được rồi, ngươi cũng mệt mỏi rồi, trước đi nghỉ ngơi, vi sư trở về trước.

- Tiếu nhi cũng tiễn sư phụ!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng hành lễ nói.

- Ít làm bộ cho ta!

Mộc Hòe cười nói một câu, đang muốn bay lên rời đi, trong lúc bất chợt lại nghĩ tới điều gì, xoay đầu lại hướng Lăng Tiếu nói:

- Ngươi hiện tại được hưởng đặc quyền của trưởng lão, có rảnh rỗi có thể đến Điển Tàng các xem một chút, nơi đó nhưng là có thêm không ít thứ tốt, hoặc là có vật thích hợp với ngươi cũng nói không chừng.

Dứt lời, Mộc Hòe mới từ biệt viễn tĩnh tu rời đi.

Sau khi Mộc Hòe rời đi, Lăng Tiếu lập tức phân phó tỳ nữ chuẩn bị nước sạch tắm rửa thay quần áo.

Sau khi ngâm trong một trận nước mát, Lăng Tiếu lại ở trong thùng nước ngủ thiếp đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 440 - Biệt Viện Tĩnh Tu. (2)

Trong khoảng thời gian này hắn thật sự quá mệt mỏi, từ Diễm Hỏa cốc đi ra ngoài liền gặp gỡ chuyện Cổ Tế thành thành hôn, sau đó lại bị Lao gia truy sát, trở lại tông cũng không được bình an, bị trục xuất khỏi Dược phong.

Hôm nay hắn rốt cục ngay cả vốn lẫn lời đều trả cho Chư Như Thường, lại hướng Vân Hùng ngay mặt cầu hôn, hai chuyện này cùng nhau giải quyết, cả người đạt đến trạng thái buông lỏng trước nay chưa từng có, hơn nữa lúc trước liên tục luyện chế đan dược hai lần, tinh thần lực đã sớm thiếu thốn.

Lăng Tiếu ngủ một cái chính là một ngày một đêm, hắn cũng không biết ở bên ngoài biệt viện của hắn đã đứng đầy người, mọi người đều cực kỳ kiên nhẫn chờ hắn xuất hiện.

...

Ở trong lúc Lăng Tiếu đang ngủ say, một chỗ tu luyện trên Kim Đồng phong.

Hứa Nghị đang đối với vách tường bằng nham thạch ở trước mắt cuồng oanh!

- A a! Tạp chủng chết tiệt, ta nhất định phải giết ngươi!

Hứa Nghị giống như là gặp ma, trong tay xuất ra từng quyền linh lực kim mang, quyền ảnh giống như thực chất đánh ở trên mặt đá.

Oanh long oanh long!

Linh lực cường đại oanh kích ở trên vách tường nhan thạch phát ra từng đợt tiếng nổ tung tu liệt, không ít tảng đá bay ra ngoài, giương lên một mảnh tro bụi.

Sau khi trải qua một phen phát tiết, Hứa Nghị rốt cục ngừng lại, bộ dáng trở nên cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Lúc này, một đạo nhân ảnh xuất hiện ở phía sau Hứa Nghị, đúng là phụ thân Hứa Kiếm Nam của hắn.

- Phát tiết đủ rồi? Đủ rồi liền quỳ xuống cho ta!

Hứa Kiếm Nam nghiêm trọng đối với nhi tử hừ lạnh nói.

- Cha ngươi....

Hứa Nghị xoay người lại nắm chặt quyền đầu không hiểu nhìn phụ thân hắn.

- Quỳ xuống!

Hứa Kiếm Nam lần nữa hừ lạnh một tiếng.

Hứa Nghị nhìn khuôn mặt nghiêm túc của phụ thân hắn, hai chân khẽ run rẩy, nặng nề quỳ gối ở trước mặt phụ thân.

- Ngươi có biết sai?

Hứa Kiếm Nam hai tay chắp sau lưng nhàn nhạt hỏi.

- Phụ thân, ta làm sai chỗ nào?

Hứa Nghị không rõ hỏi ngược lại.

Hứa Kiếm Nam hận rèn sắt không thành thép nói:

- Ta hỏi ngươi, nữ nhân trọng yếu hay thực lực trọng yếu?

Hứa Nghị nghĩ cũng không nghĩ liền hồi đáp:

- Đương nhiên là thực lực trọng yếu nhất rồi.

- Cái này là đúng rồi, có thực lực ngươi còn sợ không tìm được nữ nhân sao? Mộng Kỳ đứa bé kia quả thật không tệ, bất quá nàng đối với ngươi vẫn không có hòa nhã gì, hiện tại Lăng Tiếu nếu thích nàng, ngươi tặng cho hắn thì có làm sao?

Hứa Kiếm Nam sâu kín nói.

Hắn ký thác kỳ vọng đối với nhi tử, tự nhiên không muốn nhi tử vì nhi nữ tình trường vây khốn, hiện tại tất phải để cho hắn lập tức tỉnh táo lại mới được.

Hứa Nghị trầm mặc một chút, ngẩng đầu lên không cam lòng nói:

- Cha, chẳng lẽ cứ như vậy tặng cho Lăng Tiếu sao? Hắn chỗ nào xứng với Mộng Kỳ?

- Đồ hỗn trướng, ngươi cho rằng ngươi là cao giai Linh Sư liền đã rất giỏi sao? Nhân gia Lăng Tiếu mới bao nhiêu tuổi mà đã là Tứ phẩm Luyện dược sư rồi, hơn nữa còn có thực lực trung giai Linh Sư, bàn về thiến phú nhân gia so với ngươi còn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, bàn về thân phận nhân gia đã có thể cùng cha ngươi ngồi ngang hàng, nếu như ta có nữ nhi cũng tuyệt đối đem nàng gả cho thanh niên tài tuấn như Lăng Tiếu, tóm lại sau này không

cho phép dây dưa với Mộng Kỳ nữa biết không?

Hứa Kiếm Nam chưa hết giận giải thích nói.

- Không... Ta không rõ, nếu tông chủ từng đã nói với người để Mộng Kỳ gả cho ta, hắn chính là nhất tông chi chủ tại sao có thể nói mà không giữ lời được, cha, ta van ngươi, hiện tại ngươi liền mang ta đi hướng tông chủ cầu hôn có được hay không?

Hứa Nghị nghe lời nói của phụ thân hắn, không chỉ không tỉnh táo lại, ngược lại nghĩ đến càng thêm cực đoan rồi.

Hứa Kiếm Nam sắc mặt tối sầm, hướng về phía nhi tử quỳ trên mặt đất nặng nề đá một cước.

- Ngươi tiểu súc sinh này, ngươi đến hiện tại vẫn không rõ nữ nhân chỉ là hồng phấn khô lâu thôi sao? Đợi thực lực của ngươi cường đại, ngươi muốn nữ nhân có bộ dạng nào mà không có, vì một nữ nhân mà đắc tội với một cái Tứ phẩm Luyện dược sư có đáng giá hay không? Huống chi ta còn muốn hướng nhân gia thỉnh cầu giúp ngươi luyện chế đan dược đột phá đến Vương giai, ngươi có phải hay không muốn cả đời dừng lại ở Linh Sư giai a!

Hứa Kiếm Nam vô cùng tức giận mắng.

Ở trong lòng Hứa Kiếm Nam không có bất kỳ chuyện gì so với tự thân tu vi càng thêm trọng yếu, hắn muốn nhi tử hiểu được chỉ có thực lực mới có thể nhận được hết thảy, nữ nhân chẳng qua là một cái đồ chơi mà thôi, lại không cần để ở trong lòng.

Hứa Nghị quỳ ở trên mặt đất sửng sốt một lúc lâu, cặp ánh mắt tan rã kia trở nên chân thật lên, hướng về phía phụ thân hắn nói:

- Cha, ta hiểu được, chỉ cần ta đột phá tới Vương giai, Mộng Kỳ chính là của ta có đúng không, hiện tại chúng ta đi tìm Nam Cung trưởng lão, để cho hắn thay ta luyện chế đan dược đột phá Vương giai.

Hứa Kiếm Nam nghe được lời nói của nhi tử hắn, bị tức đến hôn mê bất tỉnh.

Hắn phế nhiều miệng lưỡi như vậy, nhi tử này của hắn làm sao vẫn không rõ khổ tâm của hắn đây.

Lúc Lăng Tiếu ở tại biệt viện yên tĩnh nghỉ ngơi, trên Dược phong.

Nam Cung Thường Nhạc vẻ mặt cực kỳ cô quạnh đứng ở trên chỗ cao nhất Dược phong, tùy ý để lương phong phất động tay áo, phát ra từng đợt tiếng vang liên tiếp.

Một trận tiếng chạy bộ phá vỡ không gian yên tĩnh của nơi này.

Nam Cung Thường Nhạc cũng không quay đầu lại nói:

- Hiểu Quế ngươi đã đến rồi.

Người tới chính là đồ đệ kiêm cháu nuôi của hắn Hoa Hiểu Quế.

- Nam Cung gia gia ngươi tìm ta?

Hoa Hiểu Quế hướng về phía Nam Cung Thường Nhạc nhẹ nhàng thi lễ rồi hỏi.

Nam Cung Thường Nhạc xoay người lại, khẽ gật đầu nói:

- Gia gia có thể phải bế quan một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này ngươi một mình hảo hảo tham tường tay nghề luyện dược của mình, hảo hảo

tăng lên năng lực luyện đan của mình biết không?

Hoa Hiểu Quế đáp:

- Hiểu Quế tuyệt đối sẽ hảo hảo luyện tập.

- Vậy thì tốt!

Nam Cung Thường Nhạc đáp một tiếng, tiếp theo nhẹ thở dài một hơi nói:

- Hiểu Quế, gia gia có phải là lão nhân mắt mờ rồi không, dám đem Lăng sư huynh của ngươi trục xuất Dược phong?

Hoa Hiểu Quế lộ ra vẻ phức tạp nói:

- Gia gia... Ngài cũng là bị Chư trưởng lão mê hoặc, bằng không người cũng sẽ không làm như vậy.

Nam Cung Thường Nhạc khẽ lắc đầu nói:

- Không... Đây là quyết định cảu gia gia, bằng không cho dù Chư sư thúc của ngươi cố gắng phản đối, ta cũng sẽ lưu lại Lăng sư huynh của ngươi rồi.

Hoa Hiểu Quế đối với lời này của Nam Cung Thường Nhạc là không giải thích được, hắn vốn cho là gia gia của hắn bị Chư Như Thường xúi giục mới có thể đem Lăng Tiếu trục xuất Dược phong.

Nam Cung Thường Nhạc nói tiếp:

- Lăng sư huynh của ngươi một đồ báo nhị sư, một nửa thời gian tốn ở luyện dược, một nửa thời gian dùng để tu luyện, mặc dù hai dạng đều thiên phú hơn người, nhưng mà phân tâm nhị dụng ta cũng cảm thấy thành tựu của hắn

có hạn, huống chi gia gia vẫn hi vọng y bát của ta là do ngươi tới kế thừa biết không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 441 - Cầu Đan. (1)

- Nhưng mà hiện tại ta phát hiện ta còn là đánh giá thấp thiên phú của Lăng sư huynh ngươi, chắc hẳn khi hắn tiến vào tông môn đã là Tam phẩm Luyện dược sư rồi, bằng không làm sao có thể luyện chế tỷ lệ thành đan cao như thế, vốn là cứ theo lẽ thường mà nói, muốn đạt tới cảnh giới Tứ phẩm tuyệt đối cần đạt tới thực lực Vương giai mới được, nhưng mà hiện tại Lăng sư huynh ngươi lại đang là Linh Sư giai mà đã có thể thành tựu cảnh giới Tứ phẩm, hơn nữa tỉ lệ đan dược có tay nghề cũng không kém so với gia gia ngươi, lấy tốc độ hiện tại của hắn phát triển tiếp, không cần tới năm năm có lẽ sẽ đến được cảnh giới mà gia gia khó có thể bì kịp rồi, hắn thật có thể nói là quỷ tài của Luyện dược sư, gia gia ngươi nhưng lại dám đem quỷ tài như vậy bức khỏi Dược phong, gia gia không phải là lão nhân mờ mắt thì là cái gì.

Nam Cung Thường Nhạc tự giễu nói, trong lòng tràn đầy khổ sở không nói ra lời.

- Gia gia... Nếu không, nếu không để cho sư huynh trở về đi?

Hoa Hiểu Quế đề nghị nói. Hắn biết gia gia của hắn hiện tại đã vô cùng hối hận với quyết định ban đầu.

Nam Cung Thường Nhạc cười khổ nói:

- Không thể nào, sư huynh của ngươi một thân ngạo cốt, tuyệt đối sẽ không trở về, mà gia gia cũng không thể kéo xuống mặt mũi để cho hắn trở lại Dược phong được.

Dừng lại một chút lão còn nói:

- Ta chỉ hi vọng ngươi giống như trước đây tiếp tục cùng với sư huynh của ngươi đánh tốt quan hệ, đây đối với tương lai của ngươi có lẽ có chỗ tốt rất lớn.

- Gia gia yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào.

Hoa Hiểu Quế đáp, không cần Nam Cung Thường Nhạc nói, trong lòng hắn đã sớm đem Lăng Tiếu xem làm lão đại.

...

Trong một chỗ đình viện chiếm diện tích khá lớn của biệt viện tĩnh tu, tụ tập phần lớn nội môn chấp sự của Tử Thiên tông, trong đó lại còn không ít trưởng lão các sơn phng cũng xen lẫn trong đó, mọi người vẻ mặt khẩn trương đang đợi cái gì.

- Lăng trưởng lão đến tột cùng là nghỉ ngơi tới khi nào a?

một gã chấp sự hơi không bình tĩnh nói.

Tiếp theo liền có một tên khác phụ họa nói:

- Đúng vậy, ta cũng tới nơi này đợi rất lâu rồi, hắn kiêu ngạo cũng quá lớn đi.

- Người trẻ tuổi vốn là có chút kiêu ngạo nha, chờ một chút đi, thật sự không được cũng chỉ có thể cứng rắn xông vào.

...

Mọi người càng ngày càng không nhịn được nói.

- Đều đừng ầm ĩ nữa, các ngươi không có kiên nhẫn thì lăn ngay trở về, không có ai gọi các ngươi đến chỗ này chờ.

Đại quản gia Hình Chiến Thiên thân là nội môn chấp sự hắng giọng kêu lên.

Theo lời của hắn vừa dứt, mọi người đều ngoan ngoãn im lặng rồi.

Hình Chiến Thiên là thủ lĩnh của bọn hắn, đồng thời cũng có thực lực là nửa bước Vương giai, ai cũng không dám động vào chân mày của hắn.

Đúng lúc này hai đạo nhân ảnh từ giữa không trung hạ xuống.

- Ra mắt Mộc trưởng lão, Trương trưởng lão!

Những chấp sự kia nhìn thấy người tới rối rít hướng người tới hành lễ.

Hai người chính là sư bá Mộc Ân của Lăng Tiếu cùng với trưởng lão Trương Lực của Xích Viêm phong.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Mộc Ân không hiểu nhìn hơn mười người ở trước mắt hỏi

Một vị trưởng lão của Hắc Nham phong gạt mọi người ra đi tới trước mặt của Mộc Ân cười nói:

- Mộc sư huynh tới đúng lúc, chúng ta đều đang đợi Lăng trưởng lão đi ra ngoài đây.

Nghe lời này Mộc Ân coi như là biết những người này tới làm gì rồi, tiếp theo khẽ nhăn một chút chân mày nói:

- Tiểu Tiếu tiểu tử này thật sự là được, tại sao có thể để cho các ngươi đợi lâu như vậy, ta đi vào không mắng hắn một trận là không được.

Tên trưởng lão của Hắc Nham phong cười nói:

- Mộc sư huynh nghiêm trọng rồi, chúng ta đều là tự nguyện chờ đợi ở chỗ này, có lẽ Lăng trưởng lão quá mệt mỏi cần tĩnh tu, chúng ta mới chưa tiến vào đánh thức hắn.

Mộc Ân nghe lời này chợt hiểu ra, nhưng mà hắn vẫn hướng ngoại môn đệ tử trông coi đình viện vẫy vẫy tay nói:

- Mau đi mời Lăng trưởng lão ra đây.

Tên đệ tử kia không dám vô lễ, khẽ thi lễ một cái liền chạy về phía gian phòng của Lăng Tiếu gọi.

Khi Lăng Tiếu từ bên trong phòng đi ra, phát hiện trong đình viện của mình đứng đầy người, không khỏi ngây ngẩn cả người.

- Đây là chuyện gì?

Lăng Tiếu hướng ngoại môn đệ tử ở bên cạnh hỏi.

Ngoại môn đệ tử kia nói:

- Bọn họ đều là đến tìm Lăng trưởng lão.

Lăng Tiếu khẽ nhăn mày một chút, phất phất tay để cho hắn rời đi, chính mình liền tiến lên đón Mộc Ân cùng với chúng chấp sự.

- Mau nhìn, Lăng trưởng lão đi ra!

Một gã chấp sự thấy được Lăng Tiếu lập tức vui mừng kêu lên.

Trong lúc nhất thời tất cả chấp sự đều hướng Lăng Tiếu khom mình hành lễ thăm hỏi.

- Ngươi tiểu tử này mới vừa trở thành trưởng lão kiêu ngạo lớn đúng không, để cho nhiều người chờ ngươi ở chỗ này như vậy?

Mộc Ân khiển trách hỏi.

Sau khi Lăng Tiếu khẽ khom người hoàn lễ, rồi mới hướng Mộc Ân nói:

- Sư bá, lời kia của ngươi không đúng rồi, ta hôm qua luyện đan tiêu hao quá lớn, ngủ thiếp đi, cũng không biết chư vị chờ đợi ở chỗ này.

Bỗng nhiên hắn lại hỏi:

- Đúng rồi, chư vị trưởng lão, chấp sự, các ngươi tới tìm Lăng Tiếu là có việc gì?

- Ngươi là không biết thật hay giả vờ không biết?

Mộc Ân hỏi ngược lại.

- Ta là thật sự không biết, mời sư bá nói ra!

Lăng Tiếu một đạo mê hoặc hỏi.

- Tốt lắm, mặc kệ ngươi rồi, do bọn họ nói cho ngươi biết là chuyện gì xảy ra đi.

Mộc Ân thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lăng Tiếu, tin tưởng hắn còn không biết chuyện gì xảy ra, lúc này cũng không nói thêm lời nào, tùy cho hắn xử lý.

Lời này của Mộc Ân vừa nói xong, lập tức có một gã chấp sự kêu lên

- Kinh xin Lăng trưởng lão luyện chế cho ta một viên Nhập Vương đan.

- Thỉnh Lăng trưởng lão luyện chế cho ta một viên Nhập Vương đan.

- Thỉnh Lăng trưởng lão luyện chế cho ta một viên Nhập Vương đan.

...

Trong lúc nhất thời, nhóm chấp sự kia đều hướng Lăng Tiếu chen chúc kêu to qua.

Lăng Tiếu lúc này rốt cuộc biết bọn họ là có chuyện gì rồi.

- Mọi người trước yên lặng một chút, chuyện luyện chế đan dược này các ngươi hẳn là đi đến Dược phong bên kia đi, làm sao tìm đến nơi này của ta làm gì.

Lăng Tiếu buồn bực nói.

Những chấp sự nội môn ở trước mắt này đều là cao cấp Linh Sư, bọn họ đều mơ ước Lăng Tiếu thay bọn họ luyện chế một quả Tứ phẩm đan dược Nhập Vương đan.

Nhập Vương đan có thể đề cao năm thành tỉ lệ khi cao cấp Linh Sư đột phá tới Vương giai, cho dù là đột phá thất bại, thực lực cũng sẽ không bị tổn hại.

Một gã chấp sự đáp:

- Dược phong chỉ có Nam Cung Thường Nhạc mới có thể luyện chế ra Tứ phẩm đan dược, nhưng mà Nam Cung trưởng lão cũng không có đan phương của Nhập Vương đan, kính xin Lăng trưởng lão giúp chúng ta luyện chế.

- Kinh xin Lăng trưởng lão giúp chúng ta luyện chế.

Từng cái nội môn chấp sự hướng Lăng Tiếu khom người cùng kêu lên.

Lăng Tiếu đầu to như cái đấu, trong lòng hắn buồn bực nói:

- Còn thật cho là Tứ phẩm đan dược dễ luyện chế như vậy a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 442 - Cầu Đan. (2)

Lúc này Hình Chiến Thiên đi về phía trước đến trước mặt Lăng Tiếu khẽ chắp tay nói:

- Lăng trưởng lão, mọi người đều là bị vây ở Linh Sư giai nhiều năm, kính xin Lăng trưởng lão ra tay viện thủ.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu cất cao giọng nói:

- Chư vị chấp sự, các ngươi đi về trước đi, ta mặc dù có thể luyện chế Tứ phẩm đan dược, nhưng mà các ngươi nên biết mỗi một lần luyện chế Tứ phẩm đan dược thì linh thảo cần thiết khổng lồ ra sao, các ngươi cho là ta sẽ có nhiều linh thảo tàng trữ như vậy sao? Huống chi mỗi khi luyện chế một viên Tứ phẩm đan dược, ta tiêu hao rất lớn, thỉnh cho Lăng Tiếu tạm thời không thể ra sức rồi.

Nghe được lời này của Lăng Tiếu, mọi người đều là vẻ mặt buồn rầu.

Bọn họ vốn tưởng rằng Lăng Tiếu có thể luyện chế loại Tứ phẩm đỉnh cấp đan dược như Tứ phẩm Tấn Vương đan, như vậy muốn luyện chế Nhập Vương đan so với Tấn Vương đan hơi kém một chút hẳn là không vấn đề. Nhưng mà bọn họ lại có đủ Lăng Tiếu như theo lời của Lăng Tiếu không?

Mỗi một viên Tứ phẩm đan dược đều cần tiêu hao lượng lớn cao giai linh thảo, hơn nữa mỗi một gốc linh thảo đều là cực kỳ trân quý, Lăng Tiếu lại làm sao có thể có nhiều trữ tàng như vậy được.

Lúc này, Mộc Ân đứng dậy nói:

- Tất cả mọi người đi về trước đi, Lăng trưởng lão tạm thời không thể luyện chế đan dược cho các ngươi, bởi vì chuyện tình luyện đan là thuộc về Dược phong, Lăng trưởng lão cũng không thể vượt quyền mà làm, nếu quả thật cần Lăng trưởng lão luyện đan, phải hướng Tông chủ nói một lần.

Lúc này tất cả chấp sự đều dài mặt rồi, ủ rũ rời đi đình viện của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu để cho hắn thoáng cái luyện chế nhiều đan dược như vậy, chỉ sợ hắn sẽ không còn thời gian để tu luyện, đây cũng không phải là Lăng Tiếu nguyện ý nhìn qua.

Bởi vì Vân Mộng Kỳ đã ở trước mặt mọi người thừa nhận sự hiện hữu của hắn, chỉ cần hắn vượt xa nàng, nàng sẽ gả cho hắn, cho nên hắn phải tăng nhanh tốc độ tu luyện của mình mới được.

Nhìn một đám chấp sự nhất nhất rời đi, Lăng Tiếu liếc mắt nhìn thấy Hình Chiến Thiên đi ở cuối cùng, lập tức truyền âm cho hắn nói:

- Hình chấp sự ngươi lưu lại đi.

Thân thể của Hình Chiến Thiên khẽ run lên, lúc này quay đầu lại nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hướng hắn gật đầu, rồi mới hướng Mộc Ân nói:

- Sư bá, chư trưởng lão, bên trong mời.

Những người còn dư lại này đều là trưởng lão các phong, mọi người đều có thực lực Vương giai.

Lăng Tiếu đem hơn mười người dẫn vào trong đại sảnh, lại lấy thân phận chủ nhân để cho tỳ nữ dâng trà, lúc này mới từ từ nói:

- Chư vị cũng muốn dể cho Lăng Tiếu giúp mọi người luyện chế Tấn Vương đan sao?

Lăng Tiếu không cần đoán cũng biết được dụng ý của những người này rồi.

Mọi người đều đồng thời gật đầu, tỏ vẻ Lăng Tiếu đoán không sai.

Lăng Tiếu nhìn mọi người ở chung quanh một cái, mới thản nhiên nói:

- Chư vị đều là lương trụ của tông môn, đều là sư bá sư thúc của Lăng Tiếu, theo lý thuyết Lăng Tiếu phải thay mọi người luyện chế Tấn Vương đan.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, tất cả trưởng lão đều vui mừng.

Ai ngờ Lăng Tiếu lại nói một câu, lại để cho bọn họ toàn bộ buồn bực.

- Chư vị trưởng lão, đúng như lời ta vừa mới nói, luyện chế Tứ phẩm đan dược cần đại lượng tài liệu, Lăng Tiếu lại sao có thể có nhiều trữ tàng như vậy được, ta thay sư phụ của ta luyện chế một viên Tấn Vương đan có lẽ đã tiêu hao hết tích góp của ta rồi, cho nên... Mọi người hẳn là hiểu được khó xử của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu uyển chuyển nói.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, trong đại sảnh trở nên hoàn toàn yên tĩnh lại.

Mộc Ân muốn mở miệng nói gì, lại bị ánh mắt của Lăng Tiếu ngăn cho dừng lại.

Lúc này một gã trưởng lão của Kim Đồng phong đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng trưởng lão ngươi nói không sai, tứ phẩm đan dược trân quý bực nào,

linh thảo cần thiết từng loại trân quý dị thường, chúng ta cũng hiểu rõ chỗ khó xử của Lăng trưởng lão, không bằng như vậy đi, Lăng trưởng lão ngươi liệt kê ra danh sách linh thảo, tự chúng ta đi gom đủ linh thảo, Lăng đại sự lại thay chúng ta luyện chế thì như thế nào?

Lăng Tiếu cũng không trông cậy vào lời nói mới rồi của hắn là có thể khiến cho những gia hỏa già mà thành tinh này thối lui, hôm nay quả nhiên có người đưa ra yêu cầu.

Bất quá đây chính là kết quả mà hắn đã suy nghĩ qua.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu một cái nói:

- Vị trưởng lão này nói không sai, nếu như các ngươi có linh thảo cần thiết để luyện chế Tấn Vương đan, ta nhưng là thay các ngươi luyện chế.

Lời này vừa nói ra, những trưởng lão kia mỗi người đều kích động.

Tên trưởng lão vừa mới nói kia lại nói:

- Vậy còn mời Lăng trưởng lão viết xuống linh thảo cần thiết, để cho ta trở về gom góp đủ.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ làm khó nói:

- Chư vị trưởng lão trước hãy nghe ta nói, các ngươi nên biết ta là vừa mới tấn cấp cảnh giới Tứ phẩm Luyện dược sư, luyện chế Tấn Vương đan có yêu cầu khá cao, tiêu hao năng lượng khổng lồ, thời điểm luyện đan có chút không tốt cũng có thể khiến cho tất cả linh thảo bị phế đi, cho nên... Kính xin mọi người suy nghĩ kỹ rồi lại làm.

Trưởng lão của Kim Đồng phong hỏi:

- Ý của Lăng trưởng lão nói là chúng ta gom đủ tài liệu, ngươi cũng không có trăm phần trăm nắm chắc một lần luyện thành Tấn Vương đan?

- Đúng là như thế, tin tưởng chư vị đều biết luyện dược là quá trình cực kỳ phúc tạo vô cùng, vạn nhất Lăng Tiếu luyện hư linh thảo của mọi người, đây chính là tội quá rồi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Lúc này, mọi người đều lần nữa trầm mặc lại.

Muốn gom đủ một phần tài liệu của Tấn Vương đan đã không dễ dàng, nếu quả thật giống như theo lời của Lăng Tiếu đồng dạng có thẻ luyện hư thì làm như thế nào bây giờ? Ở trong lòng bọn họ đều mâu thuẫn tự hỏi.

Lúc này, một vị trưởng lão của Xích Diễm phong hỏi:

- Vậy chúng ta một lần kiếm đủ hai phần linh thảo luyện chế Tấn Vương đan tổng là có thể đủ đi?

Lăng Tiếu trong lòng thầm hô:

- Cuối cùng có một người thông suốt rồi!

Hắn giả ra vẻ làm khó nói:

- Nếu như thế vấn đề liền không quá lớn rồi, chẳng là...

- Chỉ là cái gì? Lăng trưởng lão không ngại cứ nó thẳng!

Trên trưởng lão của Xích Diễm phong kia lại hỏi.

- Chỉ là ta muốn luyện chế Tấn Vương đan cần tiêu hao thời gian cùng năng lượng hơi lớn, đây cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của ta, huống chi các ngươi nên biết ta đang suy nghĩ biện pháp mau sớm vượt xa Vân sư tỷ để cho nàng làm vợ ta, đây nếu là vì luyện đan sẽ nhiễu đến chung thân đại sự của ta, đây nhưng để cho Lăng Tiếu ta khó làm rồi.

Lăng Tiếu hết sức mâu thuẫn nói.

Giờ phút này Mộc Ân rốt cuộc biết Lăng Tiếu đang đánh cái chủ ý gì, hắn ở trong lòng thầm mắng:

- TIểu hoạt đầu này thật đúng là không lợi không làm a!

Trưởng lão ở trước mắt đều già mà thành tinh rồi, Lăng Tiếu nói như vậy bọn họ cũng đều biết được mưu đồ của hắn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 443 - Tiểu Hoạt Đầu Này Cũng Quá Tham Đi!

Một tên trưởng lão khẳng khái nói:

- Lăng trưởng lão cứ việc yên tâm, chỉ cần ngươi giúp ta luyện chế Tấn Vương đan, phương diện thù lao của ngươi tuyệt đối không là vấn đề.

- Đúng vậy a, Lăng trưởng lão có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần chúng ta làm được, nhất định sẽ hết sức trợ giúp ngươi làm.

- Đúng vậy, Lăng trưởng lão thỉnh ngươi luyện chế Tấn Vương đan cho ta đi.

...

Trong lúc nhất thời, cả đám cường giả Vương giai đều hơn trăm tuổi cùng ở trước mặt Lăng Tiếu cố gắng lấy lòng nói.

Lăng Tiếu rốt cục cảm nhận được vinh quang mà thân là Luyện dược sư mang đến rồi, cũng biết vì sao Luyện dược sư được nhiều người tôn sùng như vậy, trước mắt không phải là thuyết minh tốt nhất sao?

Bất kỳ võ giả nào cũng đang theo đuổi cực hạn của lực lượng, mà khi bọn hắn không có biện pháp đột phá hoặc tìm mọi cách để giảm thời gian đột phá thì lúc đó thiết yếu cần phải tìm được cao giai đan được thích hợp với bọn họ, vì vậy bọn họ phải nịnh bợ lấy lòng Luyện dược sư, lúc này mới thể hiện ra được chỗ cao quý của Luyện dược sư.

Lăng Tiếu uyển chuyển nói nhiều lời như thế, mục đích cũng đạt tới, vì vậy

vô cùng hào sảng cấp cho những trưởng lão này la liệt linh thảo các thuộc tính không đồng nhất cần thiết cho luyện chế Tấn Vương đan.

Lăng Tiếu lại càng ở trong đó viết thêm linh thảo cần để luyện chế Tấn Vương đan, những linh thảo này cũng chính là bản thân hắn cần thiết, coi như đối với bọn họ thu thêm một chút thù lao, đồng thời cũng không vì vậy mà để cho đan phương của Tấn Vương đan lưu truyền ra ngoài.

Phải biết rằng càng là đan phương cao cấp đều là vạn kim khó cầu, Lăng Tiếu cũng không thể để cho người khác nhân cơ hội lấy được chỗ tốt.

- Tốt lắm, chư vị trưởng lão ai có thể trước hết gom đủ hai phần dược liệu của Tấn Vương đan, ta liền trước tiên luyện chế cho ngừi đó, về phần phương diện thù lao ta dĩ nhiên sẽ không làm khó mọi ngươi, mọi người cứ việc yên tâm là được.

Lăng Tiếu cực kỳ hào sảng nói.

Những người này mỗi một người đều muốn Tấn Vương đan đến điên rồi, tự nhiên không biết Lăng Tiếu từ trong đó mưu cầu một nửa linh thảo, mọi người giống như là đánh máu gà hướng về Lăng Tiếu liên tục cảm ơn, sau đó lập tức rời đi khỏi biệt viện của hắn, trở về gom góp linh thảo.

Sau khi nhìn mọi người rời đi, Lăng Tiếu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong đại sảnh chỉ có Mộc Ân, Trương Lực cùng với Hình Chiến Thiên lưu lại.

Mộc Ân cười mắng:

- Ngươi tiểu hoạt đầu này cũng quá tham đi!

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Sư bá, ngươi nên biết Tấn Vương đan là trân quý bực nào, nếu là ta lấy đến buổi đấu giá để đấu giá, chỉ sợ có thể đánh ra cái giá trên trời, ta hiện tại thu thêm bọn họ một phần linh thảo coi như là cực kỳ hạ giá rồi.

Mộc Ân cũng biết lời nói của Lăng Tiếu là sự thật, lúc này cũng không tiếp tục trách mắng hắn, không gian giới trong tay nhẹ nhàng lóe lên, một đống linh thảo hiện lên ở trên mặt đất.

- Nơi này là hai phần linh thảo của Tấn Vương đan, ngươi trước thu lại nhanh chóng thay Mộc Kỳ phong chúng ta luyện chế rồi hãy nói.

Mộc Ân nói.

Lăng Tiếu cũng không thèm nhìn tới, lập tức đem tất cả linh thảo thu vào, rồi mới hướng Mộc Ân nói:

- Sư bá yên tâm, ta sẽ nhanh chóng luyện chế ra!

- Ừ, ngươi biết là tốt rồi, Trương trưởng lão cũng muốn để cho ngươi thay hắn luyện chế một viên Tấn Vương đan, ngươi nhìn ở trên mặt mũi của sư bá liền thay hắn luyện chế một viên thì tốt rồi!

Mộc Ân chỉ vào Trương Lực nói.

- Kinh xin Lăng đại sư hỗ trợ!

Trương Lực nào dám làm cái bộ dạng gì, lập tức hướng về phía Lăng Tiếu khẽ chắp tay nói.

Lăng Tiếu hoàn lễ nói:

- Trương trưởng lão khách khí rồi, lúc trước ở Diễm Hỏa cốc may mà có Trương trưởng lão hỗ trợ, bất quá... Linh thảo này còn cần Trương trưởng lão chính mình đi chuẩn bị, điểm này Lăng Tiếu cũng là không thể ra sức.

- Đây là tự nhiên!

Trương Lực mừng rỡ, lập tức đáp ứng xuống.

Chuyện đã bàn giao rõ ràng, Mộc Ân cùng Trương Lực cũng liền lập tức rời đi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Lăng Tiếu cùng Hình Chiến Thiên rồi.

Lăng Tiếu nhìn Hình Chiến Thiên hỏi:

- Hình tổng quản biệt lai vô dạng a (từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ)!

Lăng Tiếu đối với Hình Chiến Thiên có ấn tượng vô cùng tốt, từ khi hắn vào tông tới nay, Hình Chiến Thiên mặc dù không có giúp đỡ hắn, nhưng mà Lăng Tiếu cực kỳ thưởng thức tính cách cương trực công chính, lâm nguy không sợ hãi của hắn.

Hình Chiến Thiên chắp tay cười nói:

- Lăng trưởng lão quả thật là nhân trung long phượng, vào tông phải không tới hai năm liền dương danh tông ta, thật sự là để cho Hình mỗ bội phục a!

- Hình tổng quản quá khen rồi, Lăng Tiếu cũng chỉ là may mắn gặp dịp thôi!

Lăng Tiếu khiêm nhường ứng một câu, hỏi tiếp:

- Hình tổng quản cần Lăng Tiếu luyện chế Nhập Vương đan?

Hình Chiến Thiên gật đầu đáp:

- Đúng vậy, ta bước vào Nửa bước Vương giai đã mấy năm rồi, nhưng mà vẫn không thể bước ra một bước cuối cùng, hi vọng Lăng trưởng lão có thể giúp đỡ một chút.

- Hình tổng quản yên tâm, việc của ngươi ta nhất định sẽ giúp, bất quá linh thảo này như cũ vẫn còn cần một mình ngươi đi gom đủ.

Lăng Tiếu lập tức đáp ứng xuống.

Hình Chiến Thiên mừng rỡ, lúc này đối với Lăng Tiếu chắp tay cảm ơn nói:

- Đa tạ Lăng trưởng lão thành toàn!

Tiếp theo Lăng Tiếu liền đem một phần danh sách linh thảo cần thiết để luyện chế Nhập Vương đan cho Hình Chiến Thiên.

Sau khi Hình Chiến Thiên nhận lấy danh sách, lần nữa cảm ơn rồi mới vội vàng rời đi.

Đuổi đi hết tất cả mọi người, Lăng Tiếu hơi làm điều chỉnh một chút, liền dọn ra một căn phòng để làm đan phòng cho hắn sử dụng.

Lăng Tiếu thả ra Hắc Diệu đỉnh, lại lấy ra linh thảo mà Mộc Ân đem tới, liền bắt đầu luyện chế Tấn Vương đan.

Lăng Tiếu lại một lần nữa thi triển thủ đoạn Luyện dược thành vũ, lấy tốc độ cực nhanh luyện hóa dược lực tinh hoa của tất cả linh thảo.

Kỳ thật, Lăng Tiếu còn chưa có thật sự đạt tới cảnh giới Luyện dược thành vũ, hắn sở dĩ có thể thi triển ra một chiêu này hoàn toàn có nguyên nhân là Hắc Diệu đỉnh.

Thân là Thiên giai thần đỉnh, bên trong đỉnh đã sớm luyện hóa thành hồn, thông hiểu nhân tính linh khí, càng có thể thì triển ra đủ loại diệu dụng.

Luyện dược thành vũ cần đem linh thảo khống chế huyền phù ở giữa không trung, lại lợi dụng hỏa lực phân hóa luyện lấy, khiến cho đạt tới cảnh giới luyện hóa cực nhanh.

Lăng Tiếu chẳng qua là trung giai Linh Sư, căn bản không thể nào khống chế linh thảo huyền phù ở giữa không trung, kỳ thực đều là đỉnh hồn của Hắc Diệu đỉnh thao túng, Lăng Tiếu chỉ cần từ bên cạnh điều khiển hỏa lực là được rồi.

Ban đầu Lăng Tiếu biết được một diệu dụng này cũng là vui mừng một phen.

Lần này luyện chế hai viên Tấn Vương đan cũng tốn hết một ngày, tiêu hao không ít tinh thần lực cùng linh lực mới hoàn thành nhiệm vụ.

Khi Lăng Tiếu đem đan dược cầm đến Mộc Kỳ phong, Mộc Ân cảm động đến thiếu chút nữa muốn khóc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 444 - Bản Nguyên Chi Thuyết. (1)

Hắn rốt cục cũng đạt được một viên Tấn Vương đan, mà một viên Tấn Vương đan khác thì giao cho một gã trưởng lão khác của Mộc Kỳ phong. Tên trưởng lão này cùng Mộc Ân có cùng cảnh giới, chẳng qua là vị trưởng lão này tuổi tác đã cao, nếu thật sự không thể đột phá, không lâu nữa sẽ có đại nạn buông xuống. Tấn Vương đan hôm nay của Lăng Tiếu có thể nói là cứu hắn một mạng a!

Đồng thời, trên Mộc Kỳ phong lại sẽ xuất ra thêm ba tên cao cấp Vương giai, thực lực chính thể nhưng là đề thăng lên một cấp a!

- Lăng trưởng lão, đa tạ ngươi thay lão phu luyện chế đan dược a, lão phu nơi này có chút ít tàng trữ, Lăng trưởng lão để ý thì cứ tùy tiện cầm lấy.

Tên trưởng lão kia hết sức cao hứng nói, đồng thời từ trong không gian giới thả ra không ít dược thảo tam giai trở lên.

Lăng Tiếu khiêm nhường nói một tiếng, liền bắt đầu đánh giá linh thảo mà vị trưởng lão này thả ra.

Lăng Tiếu từ trong đó tuyển được mười mấy gốc tam giai tới tứ giai linh thảo thu vào, coi như là một chút thù lao đạt được khi luyện đan.

Tên trưởng lão kia tùy ý Lăng Tiếu chọn lựa, không có nửa phần bộ dáng đau lòng.

Đang ở lúc Lăng Tiếu cho là được rồi, trong thức hải của hắn truyền đến thanh âm dồn dập của Lục Ông:

- Tiểu hữu, giúp ta lấy một ít gốc Sầm Thụ Căn.

- Sầm Thụ Căn?

Lăng Tiếu nghi ngờ theo chỉ thị của Lục Ông tìm được một gốc linh thảo tầm thường.

Gốc linh thảo này như một cái rễ cây khô héo, thoạt nhìn không có chút nào thu hút, Lăng Tiếu thật sự không biết Lục Ông vì sao coi trọng nó.

Bất quá hắn biết Lục Ông cũng sẽ không nói ra lung tung, cho nên liền đem linh thảo tầm thường kia thu vào, còn lại đều không tiếp tục thu nữa rồi.

Sau khi tên trưởng lão kia thu hồi linh thảo còn dư lại của mình, hướng về phía Lăng Tiếu lại nói một tiếng cảm ơn, liền vội vã rời đi bế quan.

Mộc Ân cũng không keo kiệt, cũng lấy ra không ít linh thảo tùy ý Lăng Tiếu lựa chọn, đồng thời một ít linh thảo chính mình bình thường không dùng đến cũng đều đưa cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu là ai đến cũng không cự tuyệt, tự nhiên toàn bộ thu lấy.

Sau khi Lăng Tiếu trở về biệt viện tĩnh tu, liền muốn rút thời gian đến Tụ Linh phong bế quan một đoạn thời gian đột phá đến cao cấp Linh Sư.

Trong một gian phòng nhỏ, một gã thanh niên toàn thân xích lõa ngồi xếp bằng ở trên giường.

Người trẻ tuổi này tướng mạo cực kỳ tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng như dao gọt, cả khuôn mặt lộ ra cương nghị lại không mất anh khí, bộ dáng tuấn tú loại này khiến cho thiếu nữ, thiếu phụ nhìn thấy đều muốn động tâm ầm ầm, lại nhìn thân thể cường tráng như hoàng kim chế tạo kia, mỗi một khối da

thịt tựa hồ đều tràn đầy năng lượng mang tính bạo tạc, cho hắn thêm mấy phần vẻ cuồng dã.

Người trẻ tuổi này nhắm mắt tĩnh tọa, quanh thân không có bất kỳ khí tức phát ra.

Hắn đang ở ở tinh thần thức hải của chính mình cùng với một lão giả toàn thân phát lục trao đổi, ở bên cạnh hai người còn có hai khỏa hạt châu một hôi một lam, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ ý.

- Lục Lão, Sầm Thụ Căn mà ngươi muốn có tác dụng gì?

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông hỏi.

Lục Ông vuốt vuốt chòm râu nói:

- Nó đối với ta có tác dụng khôi phục nguyên khí nhất định, đối với võ giả nhân loại các ngươi tác dụng không lớn.

- Cùng Lục Châm Căn có hiệu quả giống nhau?

Lăng Tiếu hỏi.

Thời điểm ở Vẫn Thạch thành, trong buổi đấu giá của La gia, Lăng Tiếu từng vì Lục Ông thu lấy một gốc linh thảo tên là Lục Châm Căn, lúc ấy Lục Ông nhưng là dùng một giọt vạn năm thụ nhũ trấp để trao đổi với hắn.

- Ách... Không cùng một dạng... Khong cùng một dạng!

Lục Ông ngạc nhiên một chút, vội vàng lắc đầu nói. Lão tự nhiên biết Lăng Tiếu rốt cục đang đánh cái chủ ý gì, dĩ nhiên không thể thừa nhận, bằng không lại bị bóc lột đều là không biết chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiếu cười hắc hắc nói:

- Không giống với a, vậy coi như được rồi, trước đặt ở chỗ của ta đi.

- Tiểu hữu ngươi cũng không thể như vậy a, Sầm Thụ Căn nhật định phải cho lão hủ a!

Lục Ong lập tức khẩn trương nói.

Trên môi của Lăng Tiếu hiện lên một phen tiếu dung đắc ý, nhìn bộ dạng Lục Ông cũng biết lão đối với Sầm Thụ Căn rất để ý rồi.

- Ai, lão hủ lại trúng mưu của ngươi rồi!

Lục Ông nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Lăng Tiếu, không khỏi thở dài một hơi lắc đầu nói.

Nhìn bộ dáng buồn rầu của Lục Ông, Lăng Tiếu thu hồi nụ cười nói:

- Lục lão xem ngươi đem ta nghĩ thành loại người gì rồi, vật này nói cho ngươi liền cho ngươi, ta chỉ muốn biết đây rốt cuộc có ích lợi gì, có thể nói cho ta một chút sao?

Lục Ông thấy vẻ mặt chân thành của Lăng Tiếu, cũng không giấu diếm nữa nói:

- Sầm Thụ Căn quả thật đối với lão hủ có chỗ tác dụng, nó có thể bổ khuyết nguyên khí bị tổn hại của lão hủ, hiệu quả giống như Lục Châm Căn.

Lăng Tiếu hỏi tiếp:

- Vậy ngươi rốt cục cần loại linh thảo gì mới có thể tăng nhanh tu bổ nguyên

khí của ngươi, hay là ngươi nói cho ta biết để ta giúp ngươi tìm xem, đây không phải là càng tốt sao?

Lục Ông lắc đầu nói:

- Thành thật mà nói, chỉ cần ta có thể cảm ứng được thứ thích hợp với ta thì sẽ nói cho ngươi biết, những linh căn này là cực kỳ hiếm thấy, bọn chúng ít nhiều đều ẩn chứa bổn nguyên của Mộc thuộc tính, cùng với đại bộ phận linh thảo không giống nhau, cũng chỉ có như vậy ta mới có thể hấp thu bổn nguyên của chúng.

- Bổn nguyên linh lực là cái gì? Lục lão ngươi có thể hay không nói rõ ràng một chút?

Lăng Tiếu vô cùng tò mò hỏi. Lúc trước hắn nhưng là nghe Lục Ông có nói mấy lần, nhưng mà không biết cái gì gọi là Bổn nguyên chi lực.

- Được rồi, ngươi đã hỏi tới, ta liền nói cho ngươi, dù sao đây đối với ngươi cũng là có chỗ tốt!

Lục Ông do dự một chút, tiếp theo mới nói:

- Cái gọi là bổn nguyên, chính là lực lượng nguyên thủy, cũng là năng lượng thuần khiết nhất. Ngũ hành thuộc tính, Quang, Ám, Phong, Lôi bất kỳ thuộc tính nào đều có lực lượng bổn nguyên tồn tại, đó cũng là thời điểm thiên địa sơ khai, phân hóa âm dương liền tồn tại, chẳng qua là trải qua năm tháng dài dòng, phần lớn nhân loại, linh thú cùng linh vật hấp thu phá hư, năng lượng cũng vì vậy trở nên vẫn đục hẳn lên, bổn nguyên năng lượng từ từ trở nên cực kỳ mỏng manh hiếm thấy, bất quá vẫn có không ít địa phương có hàm chứa bổn nguyên tồn tại, chẳng qua là những địa phương kia đều là tuyệt địa mà thiên địa hiếm thấy, cũng tỷ như trong hai khỏa dị châu này của ngươi, bọn chúng đều là thiên địa dị bảo do bổn nguyên năng lượng ngày đêm tích

lũy, trải qua vạn năm trở lên mới tạo thành.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu nghe được lời nói của Lục Ông, trong lúc mơ hồ tựa như bắt được cái gì.

Bổn nguyên năng lượng tựa hồ mới là mục tiêu theo đuổi của bất kỳ võ giả nào a!

Lăng Tiếu cũng không biết, những lời này của Lục Ông đã mở ra cho hắn một con đường bước về phía võ học đỉnh phong.

Lăng Tiếu không có tiếp tục đánh chủ ý tới vạn năm thụ nhũ trấp của Lục Ông, liền đem Sầm Thụ Căn để cho lão hấp thu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 445 - Bản Nguyên Chi Thuyết. (2)

Kỳ thật, hắn biết theo lời của Lục Ông cũng không hoàn toàn là thật sự, võ giả nhân loại đồng dạng cũng có thể hấp thu được bổn nguyên năng lượng của Sầm Thụ Căn này, hơn nữa có thể tăng lên độ tinh khiết Mộc thuộc tính cực đại của võ giả.

Bất quá Lăng Tiếu biết Lục Ông cực độ khát vọng hấp thu Sầm Thụ Căn, cũng không nói thêm gì rồi, dù sao Lục Ông cũng đã giúp hắn làm không ít việc, hắn cũng không thể rét lạnh tâm của lão nhân này.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy bản thân Lục Ông hẳn là một gốc linh thụ thiên địa dị bỏa, bằng không lão cũng không thần bí như vậy, còn biết được rất nhiều thứ.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu muốn thối lui khỏi thức hải, Lục Ông lại nói:

- Tiểu hữu, ngươi trước tiên chờ chút đã!

- Lục lão còn có gì phân phó?

Lăng Tiếu hỏi.

- Sau này có rảnh rỗi thì nhiều tiến vào cùng bọn chúng hàn huyên một chút, đây đối với sự trưởng thành của ngươi vô cùng có lợi.

Lục Ông chỉ hai hạt châu dị thường ở bên cạnh nói.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Tiên thiên âm phong châu cùng Si Mị lam hỏa

châu, lúc này toát ra một cái ý nghĩ, nếu như để cho Tiên thiên âm phong sát khí cùng Si mị lam diễm hợp lại, không biết có cái hiệu quả dạng gì?

Bất quá hắn tạm thời cũng chỉ là thử nghĩ xem, vạn nhất nhị châu xung đột, chỉ sợ chính mình chữ chết cũng không biết viết như thế nào.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó mới thối lui ra khỏi thức hải.

Trước đây Lăng Tiếu đã quyết định chủ ý muốn tăng nhanh tốc độ tu luyện, mà ở trên sắc phong nghi thức, Vân Mộng Kỳ lần nữa nói rõ ràng rồi, muốn hắn vượt qua nàng, mới đáp ứng cùng hắn ở chung một chỗ.

Cho nên Lăng Tiếu tính toán trước đi Tụ Linh phong.

Tuy nói hắn đã đáp ứng trưởng lão các phong giúp bọn hắn luyện chế Tấn Vương đan, nhưng mà bọn hẳn hẳn là nhất thời nửa khắc cũng sẽ không thể đem hai phần linh thảo gom góp đủ được, đồng thời hắn cũng muốn đè ép tâm tình của bọn hắn một chút, nếu là mọi người khắp nơi tìm hắn luyện đan, vậy hắn còn có thời gian nào mà tu luyện.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cảm thấy nhất định phải hảo hảo lợi dụng thân phận Luyện dược sư, thời điểm ngày sau hắn muốn xông xáo đại lục, một người có thể không chịu đựng ổi, bên cạnh nếu là không có trợ thủ chính là không được.

Lăng Tiếu từ đình viện đi ra ngoài, lại phát hiện ở bên ngoài đình viện của hắn có một người đi trở về.

- Thạch sư huynh làm sao ngươi ở nơi này?

Lăng Tiếu hướng về phía người nọ kêu to nói.

Người tới rõ ràng chính là Thạch Thiên Hậu của Hắc Nham phong,.

Ở bên trong một chuyến Diễm Hỏa cốc, Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu đã trở thành hảo bằng hữu giao tâm.

Thạch Thiên Hậu nhìn thấy Lăng Tiếu đột nhiên đi ra, lập tức cung kính hướng Lăng Tiếu khẽ khom người nói:

- Ra mắt Lăng trưởng lão!

Lăng Tiếu thất thanh cười nói:

- Sư huynh chớ làm ta xấu hổ, ngươi vẫn gọi ta là Lăng Tiếu đi, trưởng lão hai chữ này đều đem gọi thành già rồi.

- Không... Không, như vậy sao được!

Thạch Thiên Hậu liên tục khoát tay nói.

- Ta nói được là được, chẳng lẽ sư huynh xem thường sư đệ ta sao?

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Thân phận của Lăng Tiếu mặc dù nâng lên, nhưng mà hắn đối đãi với bằng hữu chưa bao giờ mang lên cái bộ dạng gì, điểm này cũng chính là một cái ưu điểm của hắn.

Thạch Thiên Hậu gãi gãi đầu tóc cười ngây ngô nói:

- Vậy sư huynh liền vô lễ rồi.

- Nói cái gì vậy, đúng rồi, sư huynh ngươi là tới tìm ta sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ừ, ta là nghĩ đến hỏi một chút ngươi có muốn cùng đi Tụ Linh phong tu luyện hay không?

Thạch Thiên Hậu nói.

- Ta đang có ý đó!

Lăng Tiếu đáp.

Hắn vừa lúc muốn đi tới Tụ Linh phong, không nghĩ tới Thạch Thiên Hậu lại tìm tới.

Lúc hai người muốn kết bạn mà đi, một đạo thanh âm dịu dàng truyền đến:

- Lăng trưởng lão, Thạch sư huynh chờ tiểu muội một chút được không?

Một đạo thân ảnh xinh đẹp bước về phía Lăng Tiếu cùng Thạch Thiên Hậu đi tới.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại, người tới rõ ràng là Ngọc Liệt Diễm.

Chỉ thấy nàng một thân tơ lụa diễm lệ, đem tư thái bên ngoài như ma quỷ kia làm nổi bật lên, nụ cười quyến rũ xinh đẹp mang theo vài phần thản nhiên giống như là một đóa mân côi nở rộ hấp dẫn động lòng người, cặp phượng nhãn câu hồn đoạt phách kia càng khiến cho bất kỳ một nam nhân nào không khỏi trầm mê xuống.

Nàng như một trận gió nhẹ, trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Tiếu, làm một cái

động tác thỉnh an kiều mị, thanh thanh lạc lạc nói:

- Tiểu nữ Ngọc Liệt Diễm ra mắt Lăng trưởng lão.

Lăng Tiếu nghe đến toàn thân đều nổi da gà, thâm hô:

- Cô nàng này quả thật là một yêu tinh!

- Sư tỷ quá khách khí rồi, ngươi vẫn gọi ta là Lăng Tiếu hoặc là sư đệ thì tốt rồi!

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Thực lực bây giờ của hắn đã vượt qua Ngọc Liệt Diễm, không hề bị mỵ công của nàng ảnh hưởng tới.

Ngọc Liệt Diễm đứng thẳng người khẽ cười nói:

- Tốt a, nhân gia cũng không muốn đem ngươi gọi già đi, đi thôi, chúng ta cùng đi Tụ Linh phong.

Dứt lời, Ngọc Liệt Diễm thật đúng là không khách khí kéo cánh tay của Lăng Tiếu.

Xoát!

Lăng Tiếu bị phần thịt mềm bạo mãn kia cọ vào, một cỗ dục hỏa trong nháy mặt tuôn ra, hắn phải vội vàng vận khí băng hàn kình, khiến cho chính mình giữ vững trấn định, bằng không hắn thật muốn đem cô nàng này trực tiếp kéo vào trong phòng ăn mất.

Lăng Tiếu mặt nghiêng về phía Ngọc Liệt Diễm nói:

- Sư tỷ đừng có như vậy, đợi lát nữa bị các sư huynh đệ khác thấy sẽ có hiểu lầm đấy.

Ngọc Liệt Diễm khẽ ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Lăng Tiếu nói:

- Hiểu lầm thì sao, nhân gia liền thích sư đệ ngươi chẳng lẽ không được sao?

- Ách...

Lăng Tiếu không nghĩ tới Ngọc Liệt Diễm lại nói trắng ra như vậy, khiến cho hắn trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào rồi.

Ngọc Liệt Diễm nhẹ nhàng chu môi lên, sắc mặt ửng hồng thấp giọng nói:

- Sư đệ, nhân gia biết ngươi là thích Vân sư tỷ, nhưng mà nhân gia không ngần ngại làm thiếp nha!

Thạch Thiên Hậu đi ở một bên nghe được lời này thiếu chút nữa lảo đảo một cái, hắn vẫn thật không nghĩ tới mị lực của Lăng Tiếu lại lớn như vậy, bất quá nghĩ tới thành tựu hiện tại của Lăng Tiếu, hắn cũng cảm thấy không có gì là không ổn.

Bởi vì thận phận Tứ phẩm Luyện dược sư của Lăng Tiếu ở đây, bất kể tới nơi nào cũng sẽ được tôn sùng là thượng khách, thân phận hiển hách như thế tự nhiên là càng nhiều nữ nhân thích.

Lăng Tiếu thấy Ngọc Liệt Diễm nói như vậy cũng không thèm để ý rồi, ngược lại trong lòng đắc chí thầm nghĩ:

- Mị lực của bản thiếu gia quả nhiên không phải loạn đắp vào a!

Sau nửa canh giờ, ba người đi tới dưới chân núi của Tụ Linh phong.

Chỉ thấy sơn phong này cũng không cao vút chọc trời, xa hoa bàng bạc như chín địa chủ phong của tông môn, nhưng mà linh khí ở chung quanh so với bất kỳ một địa phương nào đều muốn nồng đậm hơn nhiều, phảng phất nhẹ hít một hơi tinh khí đều phải sảng khoái rất nhiều.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh sơn phong so một tòa tháp cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 446 - Điều Kiện Nhập Vương. (1)

Tòa tháp này tổng cộng có 18 tầng, cao vút chọc trời, xuyên thẳng thương khung, lộ ra vẻ đồ sộ tráng quang, xung quanh linh khí liễu nhiễu, tản ra quang vựng ngũ quang thập sắc nhàn nhạt, từ xa nhìn lại giống như là thất thải lung linh bảo tháp, tràn đầy cảm giác thần bí phiêu miểu.

- Đây chính là Tụ Linh tháp!

Thạch Thiên hậu ngẩng đầu nhìn đến tòa tháp cao kia, trogn ánh mắt tràn đầy vẻ hướng tới.

- Sư huynh lúc trước đã từng tới chưa?

Lăng Tiếu tò mò hỏi.

- Đã tới rất nhiều lần rồi, chỉ là chơ tới bây giờ chưa có đi qua.

Thạch Thiên Hậu không có ý tứ đáp.

- Đi thôi, chúng ta cùng tiến lên đi!

Lăng Tiếu không tiếp tục hỏi nữa, nói một câu, sải bước hướng Tụ Linh phong đi tới.

Tụ Linh phong, chỉ mở ra đối với chân truyền đệ tử của tông môn.

Nơi này là do tiền bối của Tử Thiên tông bày ra Tụ Linh đại trận, khiến cho linh lực tụ tập ở sơn phong so với những địa phương khác phải nồng đậm

hơn mấy lần, là tu luyện tràng vì bồi dưỡng nhân tài kiệt xuất của tông môn mỗi một thời đại mà chuẩn bị.

Mà Tụ Linh tháp lại là chỗ căn bản của Tụ Linh phong, là địa phương tụ tập tất cả linh khí nồng đậm nhất, đồng thời cũng là mắt trận của Tụ Linh đại trận.

Ba người đi tới trước Tụ Linh tháp, cả người đều cảm thấy sảng khoái thản nhiên.

Lăng Tiếu lại càng xác thực cảm thụ được linh lực lưu động, huyền công trong cơ thể đều tự động vận chuyển lên, tam đại dị bảo ở trong thức hải của hắn đồng thời dũng động, linh lực như nhũ yến quy sào hướng về phía hắn cuốn tới.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu đều kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu.

Ngay sau đó, trong Tụ Linh tháp bay ra hai đạo thân ảnh, một người trong đó quát lên:

- Người tới là người phương nào?

Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu hướng về phía người đến khom người đáp:

- Chúng ta là chân truyền đệ tử của Xích Diễm phong (Hắc Nham phong), đặc biệt tới Tụ Linh phong tu luyện.

Hai người đồng thời lấy lệnh bài đưa về phía người tới.

Hai nguwofi này đều là lão giả đầu tóc trắng phau, không ai cảm nhận được

linh lực ba động của bọn hắn, khiến cho người ta có một loại cảm giác không khác với lão nhân bình thường, chỉ là trong mắt bọn hắn lóe ra tinh mang không thể phát giác, khiến cho người ta không dám dễ dàng xem thường.

Hai gã lão giả chỉ là liếc mắt nhìn lệnh bài của Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu một cái, tiếp theo liền đem ánh mắt để lên trên người Lăng Tiếu.

Chỉ thấy Lăng Tiếu giờ phút này đã nhắm mắt lại, quanh thân bị linh khí nồng đậm bao quanh, tựa hồ linh khí dần dần đem thân ảnh của hắn che đậy lại, hai tay không có chút quy tắc nào nhẹ nhàng đung đưa, những linh khí kia theo phương hướng đong đưa của hắn mà lưu động, liền giống như như bị hắn không ngừng kích thích.

Hai lão giả thấy một tình huống này, trong con mắt đều là sáng ngời.

Ngọc Liệt Diễm tiến lên phía hai lão giả nói:

- Nhị vị trưởng lão, hắn là...

Nàng vừa định đối với nhị vị lão giả giải thích thân phận của Lăng Tiếu, lại bị một người trong đó cắt đứt nói:

- Không nên ầm ĩ!

Ngọc Liệt Diễm do dự một chút, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thối lui về bên cạnh Thạch Thiên Hậu.

Trong lúc nhất thời, hiện trường tạo thành tình cảnh quỷ ý.

Hai lão giả đều là không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu bị linh khí bao quanh, trên mặt càng phát ra thần sắc khó có thể tin, mà Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu chỉ là sững sờ đứng ở tại chỗ, không dám phát

ra bất kỳ âm thanh gì.

Cũng không biết qua bao lâu, linh khí bên cạnh Lăng Tiếu càng ngày càng nhiều, cho đến khi đem hắn bao vây biến mất ở bên trong, mà linh khí chung quanh Tụ Linh tháp đều toàn bộ hướng hắn phong dũng mà qua.

- Đã xảy ra chuyện gì, linh khí làm sao thiếu nhiều như vậy?

Một đạo tiếng kinh hô từ trong Tụ Linh tháp truyền ra.

Ngay sau đó liền có mấy tiếng kinh hô liên tục phát ra.

- Chẳng lẽ linh khí bị hấp thu sạch sẽ? Không thể nào!

- Đi ra ngoài xem một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

...

Mấy chục đạo thân ảnh từ trong Tụ Linh tháp bay ra.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước tháp đều là há to miệng.

- Đây là có chuyện gì xảy ra, linh khí làm sao toàn bộ tuôn ra chỗ này rồi.

- Gặp quỷ, chẳng lẽ Tụ Linh trận có vấn đề?

- Mau nhìn, hai vị trưởng lão ở chỗ đó, bọn họ có lẽ đã biết chuyện gì xảy ra.

- Toàn bộ đều trở về trong tháp cho ta!

Một gã lão giả trừng mắt liếc đám chân truyền đệ tử không ngừng kêu la,

quát lên một tiếng lớn.

Mười mấy tên chân truyền đệ tử kia đều là sửng sốt, không chần chờ chút nào, lần nữa đều hướng bên trong tháp đi vào.

Lúc này, thân thể Lăng Tiếu khẽ run lên, mở mắt không hiểu nói:

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Đang ở một khắc kia hắn lấy lại tinh thần, đại bộ phận linh khí quanh thân hắn lại tán phát ra, chỉ có một phần nhỏ vẫn đang không ngừng hướng thân thể của hắn quán chú mà đến.

- Sư đệ ngươi không sao chứ?

Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu đồng thời đoạt trước hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ta không sao!

Hắn quả thật không có chuyện gì, nhưng chỉ là cảm thấy linh lực của mình tựa hồ thoáng cái đã tăng trưởng lên rất nhiều, hơn nữa Tam Phân Quy Nguyên Khí vẫn đang không ngừng hấp thu, cứ theo đà này, hắn rất nhanh liền có thể đột phá một cấp rồi.

- Tiểu tử, cảm giác mới vừa rồi như thế nào?

Hai gã lão giả hướng Lăng Tiếu đi tới, một trong hai người hướng Lăng Tiếu vô cùng hiền hòa hỏi.

Lăng Tiếu nhìn đến một cái, phát hiện một chút cũng nhìn không thấu cảnh

giới của nhị lão, biết nhân gia có thể là trưởng lão đời trước, không dám chậm trễ, hướng nhị lão khom người nói:

- Mộc Kỳ phong Lăng Tiếu ra mắt nhị lão.

- Không cần đa lễ, nói nhanh lên, mới vừa rồi cảm giác như thế nào?

Tên lão giả vừa mới nói xong lần nữa thúc dục.

Lăng Tiếu có chút không hiểu, nhưng mà vẫn thành thật trả lời ói:

- Cảm thấy linh lực tăng trưởng rất nhiều.

Tên lão giả kia lần nữa nói:

- Trừ cái này ra chẳng lẽ không có cảm giác khác sao?

Lăng Tiếu suy tư một chút lại nói:

- Thật giống như cảm giác được linh khí ba động rồi.

- Ha ha, quả thế... Quả thế... Ngươi tiểu tử này vậy mới tốt chứ!

Lão giả kia đột nhiên cười to nói.

Một gã lão giả khác cũng là vuốt chòm râu bạc trắng, đầy mặt hiền lành nhìn Lăng Tiếu, trong con mắt tràn đầy tinh mang.

- Sư huynh, Tiêu sư huynh thật là có phúc rồi, thu được một cái đồ tôn như vậy, ta đều có chút đố kỵ rồi.

Lão giả nói chuyện kia hướng đồng bạn bên cạnh nói.

Một lão giả khác cười nói:

- Ừ, đúng là như thế!

Lăng Tiếu có chút không hiểu nhìn về phía hai vị lão giả hỏi:

- Hai vị trưởng lão, các ngươi đang nói cái gì?

Tuy nói hai người này là đang tán dương hắn, nhưng mà hắn đều không hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

Hai gã lão giả sửng sốt một chút, lão giả vừa mới bắt đầu nói chuyện kia nói:

- Tiểu tử, sư phụ ngươi là ai? Chẳng lẽ hắn không nói cho ngươi biết cảm ứng được linh khí ba động có ý vị như thế nào sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 447 - Điều Kiện Nhập Vương. (2)

NTrải qua lão giả kia nhắc nhở, Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu đều là vẻ mặt hâm mộ nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ bọn hắn biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra rồi.

Chỉ có Lăng Tiếu vẫn lắc đầu không hiểu.

Trước đây thời gian hắn ở Mộc Kỳ phong tu luyện cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn thời gian đều là tự mình tu luyện, căn bản không cần Mộc Hòe chỉ đạo quá nhiều, cho nên cũng không biết hiện tại ngọn nguồn là có chuyện gì xảy ra.

- Ai nha, thật không biết ngươi tiểu tử ngốc này là tu luyện thế nào, thậm chí ngay cả cảm ứng được linh lực ba động cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Lão giả oán giận nói một câu, lại nói tiếp:

- Cảm ứng được linh khí tồn tại, liền chứng minh ngươi đã có tư cách đặt chân vào Vương giai rồi.

- Có tư cách đặt chân Vương giai?

Mắt hổ của Lăng Tiếu chợt lóe/

- Không sai, muốn từ Linh Sư giai đột phá tới Vương giai, nhất định phải cảm ứng được linh khí tồn tại, hơn nữa có thể tùy ý nắm giữ nó trong tay, đây là điều kiện chuẩn bị để tiến vào Vương giai, bình thường muốn cảm ứng được linh khí ba động đều phải là sau khi đạt tới cao cấp Linh Sư đỉnh

phong, mới từ từ đi lĩnh ngộ cảm thụ linh khí ba động, cuối cùng sẽ chưởng khống nó trong tay, từ đó đi vào Vương giai, một bước này nhìn như vô cùng đơn giản nhưng mà cũng không biết có bao nhiêu người bị kẹt ở một bước này, cuối cùng vẫn vô duyên nhập Vương, mà ngươi tiểu tử nà hiện tại chỉ là trung giai Linh Sư liền cảm ứng được linh khí ba động, chứng minh sau khi ngươi đột phá tới cao cấp Linh Sư, hẳn là rất nhanh sẽ đột phá tới Vương giai rồi, cho nên nói tiểu tử ngốc ngươi thật là vận cứt chó rồi.

Lão giả kia giải thích nói.

- Thì ra là như vậy, đa tạ trưởng lão chỉ điểm.

Lăng Tiếu nghe được lời này liền mừng rỡ, hắn vẫn thật không nghĩ tới chính mình lại trước tiên có được điều kiện tiến vào Vương giai.

Hắn vốn tưởng rằng muốn tiến vào Vương giai cần một thời gian tích lũy thật dài mới được, bởi vì thời điểm ở Vẫn Thạch thành, Thái tượng trưởng lão nhà hắn nhưng là dùng mấy chục năm mới từ cao cấp Linh Sư may mắn đột phá tới Vương giai, mà cả Vẫn Thạch thành cũng chỉ có mình lão là cường giả Vương giai. Cho nên hắn vẫn cho là nhập Vương hẳn là vô cùng khó khăn.

Kỳ thật, Lăng Tiếu suy nghĩ cũng không sai, nhập Vương đối với người bình thường mà nói quả thật khó như lên trời, nhưng mà đối với hắn thân có ba đại tiên thiên dị bảo mà nói, căn bản không đủ gây sợ.

Hắn hôm nay Mộc, Hỏa, Phong tam trọng thuộc tính là là độ tinh khiết trăm phần trăm, đối với con đường tu luyện vốn là thiên phú yêu nghiệt nhất, do đó khiến cho hắn đối với linh khí cảm ứng cũng so với người khác sớm hơn, đây là chuyện đương nhiên.

Nếu như hắn không có tam đại dị bảo này tồn tại trong thức hải, hắn cũng sẽ

không sớm như vậy liền cảm ứng được linh khí tồn tại.

- Tốt lắm, cũng đừng đứng ở chỗ này nữa, các ngươi đều là muốn đến Tụ Linh tháp tu luyện sao?

Lão giả kia lắc nhẹ tay một chút hỏi.

Ba người Lăng Tiếu đều là đồng thời gật đầu.

- Vậy thì vào đi thôi, Tụ Linh tháp nơi này có tổng cộng 18 tầng, linh khí mỗi một tầng có lượng nồng đậm đều không giống nhau, ta đề nghị hai người các ngươi có thể tu luyện ở 5 tầng đầu, còn tiểu tử ngốc này hẳn là có thể tu luyện ở mười tầng đầu.

Lão giả kia chỉ chỉ Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu nói, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Các ngươi rốt cuộc có thể tu luyện ở tầng thứ mấy liền chính mình tự đi nhìn đi, bất quá ngàn vạn lần chớ miễn cưỡng.

Ba người đều không rõ vị lão giả này nói là có ý gì.

Mỹ mâu của Ngọc Liệt Diễm chuyển một chút hỏi:

- Chẳng lẽ mỗi một tầng cũng sẽ có cấm chế sao?

Hai gã lão giả đồng thời cười cười, một người đáp:

- Cấm chế thì sẽ không có, bất quá phiền toái nhất định là có một chút, tốt lắm, chờ các ngươi đi vào sẽ biết.

Dứt lời, hai gã lão giả đều đồng thời biến mất ở trước mặt ba người.

Lăng Tiếu nói:

- Đi thôi, vào xem một chút, chắc có lẽ không có cái gì nguy hiểm.

Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu gật đầu, đuổi theo Lăng Tiếu cùng đi vào trong Tụ Linh tháp.

Sau khi ba người đi vào, phát hiện phòng tu luyện ở tầng một đều là trống rỗng.

Ba người biết những chân truyền đệ tử khác hẳn là đều đi lên lầu trên, bởi vì mới vừa rồi nhị lão có nói, càng đi lên thì linh khí càng dày đặc, ai cũng muốn tu luyện ở chỗ linh khí dày đặc nhất.

Ba người không có dừng lại, trực tiếp đi lên tầng hai.

Phòng tu luyện ở tầng hai đồng dạng không có ai, cho đến khi lên tới tầng ba mới phát hiện có vài chỗ cửa phòng bị đóng chặt lại, hẳn là ở bên trong có người tu luyện, đồng thời bên cạnh còn có mấy gian phòng tu luyện còn trống.

- Linh khí nơi này so với tầng một tầng hai nồng dậm hơn không ít, các ngươi muốn ở chỗ này tu luyện không?

Lăng Tiếu hướng hai người ở bên cạnh hỏi.

Ngọc Liệt Diễm dẫn dầu trả lời nói:

- Mới vừa rồi trưởng lão kia nói, càng đi lên linh khí càng dày đặc, chúng ta tiếp tục lên đi.

- Ta cũng cho là như thế!

Thạch Thiên Hậu đồng ý nói.

Tiếp theo, ba người lần nữa hướng tầng bốn đi tới.

Sau khi lên tới tầng thứ tư, phòng tu luyện ở nơi này rõ ràng so với phòng tu luyện ở tầng ba thì ít đi mấy gian, bởi vì tháp lâu càng lên cao thì không gian sẽ càng nhỏ, phòng tu luyện nhất định sẽ càng ít.

Sau khi ba người tới tầng thứ tư, phát hiện tất cả phòng tu luyện lại toàn bộ đóng cửa, không có một gian nào để trống.

- Đi thôi, chúng ta đi lên tầng thứ năm xem một chút!

Lăng Tiếu đề nghị nói.

Ba người lần nữa hướng tầng thứ năm đi tới.

Ai ngờ phòng tu luyện ở tầng năm đồng dạng toàn bộ đóng cửa.

Điều này khiến cho ba người buồn bực không thôi, cho nên lần nữa đi lên.

Ai ngờ vào lúc này, có người ngăn cản đường đi của bọn họ.

Ngăn cản ba người Lăng Tiếu là một trung niên, người này một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Linh Sư đỉnh phong, hoặc là đã vượt qua phạm vi Linh Sư, đạt đến thực lực Nửa bước Vương giai rồi.

Trung niên kia đạm mạc đối với hai người Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu nói:

- Hai người các ngươi chỉ có thể tu luyện ở trước năm tầng.

Tiếp theo lại chỉ chỉ vào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi có thể đi lên phía trên.

- Tại sao hắn có thể đi lên, chúng ta lại không thể?

Ngọc Liệt Diễm không rõ hỏi.

- Đây là chênh lệch về đẳng cấp thực lực!

Trung niên nhân nhàn nhạt đáp.

Ba người nghe được lời này liền hiểu được ý tứ của nhân gia rồi, nghĩ đến đê cấp Linh Sư chỉ có thể ở dưới tầng 5 tu luyện, mà phía trên là nhằm vào trung cấp Linh Sư cùng với cao cấp Linh Sư.

- Tốt lắm, các ngươi liền ở phía dưới đi, ta đi lên trước.

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền muốn cất bước đi lên lầu.

- Sư đệ, ngươi cứ như vậy đi lên a, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Ngọc Liệt Diễm kéo tay của Lăng Tiếu hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 448 - Bản Thiếu Gia Cũng Không Phải Là Kẻ Tùy Tiện Đánh Người. (1)

- Các ngươi ở phía dưới tu luyện là được rồi a? Đây có vấn đề gì không?

Lăng Tiếu lần nữa nói.

- Nhưng mà tầng thứ tư, thứ năm đầy người rồi, linh khí của lầu ba cũng không được tốt như trên này a!

Ngọc Liệt Diễm lần nữa nói.

- Nha!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, xoay người hướng trung niên nhân kia hỏi:

- Vị chấp sự này, nơi này còn có những phòng tu luyện khác không?

Trung niên nhân kia ánh mắt nhẹ nhàng nhíu lên sâu xa nói:

- Nơi này khắp nơi đều là phòng tu luyện a!

- Nhưng mà nơi này đều đầy người rồi mà?

Ngọc Liệt Diễm xen mồm hỏi.

- Là đầy rồi, bất quá tầng một, tầng hai hẳn là còn trống không đi!

Trung niên nhân không sao cả nói một tiếng, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Muốn tu luyện ở phòng tu luyện của tầng cao hơn phải dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Dứt lời, trung niên nhân này liền trở lại cương vị của mình, nhắm mắt lại.

- Đây là ý gì?

Thạch Thiên Hậu ngẩn người hỏi.

Lăng Tiếu không trả lời hắn, mà là đối với Ngọc Liệt Diễm ở một bên nói:

- Sư tỷ, nói vậy ngươi biết phải làm sao đi, các ngươi tự nhìn đi, chuyện này ta không giúp được các ngươi.

Dứt lời, Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại hướng về phía tầng thứ sáu đi lên.

Thạch Thiên Hậu không hiểu hướng Ngọc Liệt Diễm hỏi:

- Sư muội, đây... Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Ngọc Liệt Diễm liếc Thạch Thiên Hậu một cái nói:

- Chúng ta muốn ở chỗ này tu luyện, liền phải đem một người ở trong phòng tu luyện đó đánh bại, như vậy chúng ta có thể chiếm dụng phòng tu luyện nơi này rồi, bằng không, chỉ có thể đến tầng thứ ba tu luyện.

Ngọc Liệt Diễm giải thích như vậy, Thạch Thiên Hậu đã hiểu, lúc này có chút mất mát nói:

- Vậy chúng ta đến tầng thứ ba tu luyện đi, linh khi ở nơi đó cũng không yếu.

Tụ Linh tháp, mỗi cao lên một tầng linh khí sẽ nồng đậm hơn rất nhiều, ai cũng muốn tu luyện ở tầng cao hơn, chẳng qua là tông môn minh xác quy định, đê cấp Linh Sư chỉ có thể tu luyện ở 5 tầng dưới, mà đạt tới trung cấp Linh Sư có thể tu luyện ở tầng 6 đến tầng 10, lại hướng lên trên chính là chỗ tu luyện của cao cấp Linh Sư rồi.

Thân là đệ tử chân truyền của tông môn, từng cái đều có thiên phú hơn người, là lương đống chi tài của tông môn trong tương lai, mà bọn họ lâu dài ở trong ánh hào quang tự nhiên mắt cao hơn đầu, đồ muốn đoạt lấy cũng nhất định phải tốt nhất.

Tựa như ở trong Tụ Linh tháp, bọn đều là nhân tài kiệt xuất đến từ các sơn phong, dĩ nhiên ai cũng muốn tu luyện ở vị trí tốt nhất.

Cho nên, Tụ Linh tháp liền lập thành quy củ, người nào cướp được phòng tu luyện liền thuộc về người đó, bằng không liền đi tới tầng thứ ba tu luyện đi, nơi đó vĩnh viễn đều có phòng tu luyện để trống.

Dĩ nhiên đoạt phòng tu luyện là có thể, nhưng tuyệt đối không thể hạ sát thủ, bằng không sẽ phải chịu "trừng phạt" nghiêm trọng của tông môn.

Thạch Thiên Hậu chính là người thành thật, dĩ nhiên không muốn cùng với người khác tranh giành cái gì, nhưng mà Ngọc Liệt Diễm nhưng lại không nghĩ như vậy.

Nàng liếc nhìn Thạch Thiên Hậu một cái, bay thẳng đến một gian phòng tu luyện trong đó.

Ngọc Liệt Diễm nhẹ vỗ vào thiên niên mộc bản môn của một tu luyện thất một cái.

Tiếp theo bên trong truyền tới một đạo tiếng hét phẫn nộ:

- Không muốn chết liền cút ngay cho ta!

Người nọ trung khí mười phần, chấn đến cả tầng đều nghi được thanh âm của hắn.

Cùng lúc đó, trong phòng tu luyện ở tầng thứ năm lục tục đi ra mấy tên chân truyền đệ tử.

- Di, không nghĩ tới còn có người dám chọn chỗ của Hoàng Phong a, còn là một mỹ nhân dịu dàng, không biết là người của sơn phong nào?

- Hẳn là chân truyền đệ tử vừa mới lên đi, thật là có can đảm, Hoàng Phong cũng không yếu đâu.

- Có lẽ mới tới nên không biết quy củ, chờ bọn hắn chịu chút khổ cực, liền ngoan ngoãn lui xuống.

...

- Thạch sư đệ, các ngươi đi xuống đi, ở trong phòng tu luyện chính là sư huynh Hoàng Phong của các ngươi.

Một gã đệ tử chân truyền của Hắc Nham phong nhận ra Thạch Thiên Hậu, đi tới nhắc nhở.

- Cái gì, bên trong là Hoàng sư huynh!

Thạch Thiên Hậu kinh ngạc đáp một tiếng, tiếp theo hướng về phía Ngọc Liệt Diễm khẩn trương nói:

- Sư muội, ta... Chúng ta hay là đi xuống đi, bên trong chính là sư huynh của ta.

Nhìn vẻ mặt của Thạch Thiên Hậu tựa hồ đối với vị Hoàng sư huynh này của hắn dường như có chút sợ hãi.

Đáng tiếc, lời này của Thạch Thiên Hậu lúc này đã muộn, cửa của tu luyện thất đã mở ra.

Một gã hán tử tục tằng từ bên trong sải bước đi ra.

Hán tử kia tuổi chừng 28, vóc người cực kỳ cao lớn tráng kiện, gân xanh ở cánh tay như từng con rắn quấn quanh, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Hắn ở trên cao nhìn xuống Ngọc Liệt Diễm, lớn tiếng nói:

- Là ngươi muốn tới khiêu chiến ta?

Ngọc Liệt Diễm còn chưa nói, Thạch Thiên Hậu ở một bên đã giành nói:

- Hoàng sư huynh, sư muội chẳng qua là... Chẳng qua là đi nhầm chỗ.

Thạch Thiên Hậu thiên tính thật thà, không giỏi nói hộ cho người khác, người khác vừa nghe cũng biết là nói dối rồi.

Hoàng Phong nhìn Thạch Thiên Hậu một cái, tiếp theo đưa ánh mắt tiếp tục bỏ vào trên người Ngọc Liệt Diễm, âm u nói:

- Nhìn ở trên phần sư đệ ta không so đo với ngươi, nhanh cút ngay cho ta.

- Yêu, sư huynh ngươi thật hung dữ a!

Ngọc Liệt Diễm thần sắc biến đổi, cả khuôn mặt như hạ hoa tháng sáu, cười đến rực rỡ xinh đẹp, cặp phượng nhãn kia trong lúc mơ hồ hiện lên vài tia tinh quang.

Hoàng Phong vừa định tức giận, ai biết mới vừa đối mặt với ánh mắt của Ngọc Liệt Diễm, ánh mắt của hắn hơi chậm lại, cả người trở nên ngây dại nở nụ cười:

- Sư huynh sai lầm rồi, sư muội ngươi muốn trừng phạt sư huynh ta như thế nào đều được.

Thần sắc của Hoàng Phong trở nên sắc mị mị lên, khiến cho mọi người chung quanh đều sửng sốt.

- Mẹ ơi, kẻ điên này không phải là luôn luôn không gần nữ sắc sao? làm sao mới thấy tiểu sư muội mà trong miệng đều phát ra tán tỉnh vậy.

- Đúng vậy, bất quá sư muội này thật là không sai, nếu có thể cùng nàng song tu nhất định cực sướng rồi.

- Quên đi, nhỏ giọng một chút, ta nhớ được nàng hình như là sư muội của Xích Diễm phong, tính tình rất hỏa liệt, xem ra kẻ diên muốn xui xẻo rồi.

...

Mấy tên chân truyền đệ tử ở một bên thấp giọng nghị luận.

Chỉ có Thạch Thiên Hậu sững sờ nhìn Ngọc Liệt Diễm cùng Hoàng Phong, trong lòng thầm nghĩ:

- Sư muội là thích Lăng sư đệ a, vạn nhất bị Hoàng sư huynh coi trọng vậy chẳng phải liền phiền toái rồi?

Đang ở thời điểm Thạch Thiên Hậu muốn đi lên phía trước khuyên hai câu, lại thấy một bàn tay trắng nõn của Ngọc Liệt Diễm đã đặt ở trên lồng ngực của sư huynh hắn.

- Chẳng lẽ sư muội lại yêu thích Hoàng sư huynh rồi?

Thạch Thiên Hậu ở trong lòng ổi lên một cái ý nghĩ xấu.

Nhưng mà sau một khắc lại thấy sư huynh hắn bị Ngọc Liệt Diễm nhẹ nhàng đẩy một cái, cả người trực tiếp ngã trên mặt đất rồi.

- Ai nha, sư huynh ngươi muốn đem phòng tu luyện nhường cho ta a, như vậy tốt quá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 449 - Bản Thiếu Gia Cũng Không Phải Là Kẻ Tùy Tiện Đánh Người. (2)

Ngọc Liệt Diễm kinh hô một tiếng, cũng không thèm nhìn tới Hoàng Phong ngã trên mặt đất, sau đó liền vọt vào trong phòng tu luyện của Hoàng Phong.

Tất cả mọi người choáng váng rồi, đây là chuyện gì a?

- Sư huynh... Sư huynh ngươi làm sao lại ngủ thiếp đi rồi?

Thạch Thiên Hậu ngồi xổm người xuống dò xét lỗ mũi của Hoàng Phong một chút, thấy hơi thở còn bình thường, cho nên càng không ngừng kêu lên hai tiếng, lại phát hiện Hoàng Phong cũng không tỉnh.

Trung niên nhân kia không nhịn được nói:

- Đem hắn dẫn tới tầng dưới đi, đừng ở chỗ này làm ầm ĩ mọi người tu luyện, hắn đã bị nha đầu kia đánh bại rồi.

Thạch Thiên Hậu ở trong lòng thầm hô một tiếng:

- Sư muội thật tà môn!

Tiếp theo mới ôm lấy Hoàng Phong vội vã hướng tầng dưới chạy đi.

Chỉ có mọi người thấy Ngọc Liệt Diễm đi vào phòng tu luyện nhiều thêm vài phần kiêng kỵ.

Bọn họ vẫn không rõ ràng Hoàng Phong là ngã xuống như thế nào, nếu là nhân gia hạ sát thủ, chỉ sợ Hoàng Phong đã chết đi!

Trong lòng bọn họ cũng thầm kêu:

- Nữ nhân này thật đáng sợ!

...

Lăng Tiếu cũng không biết tầng dưới đã xảy ra chuyện gì, bởi vì nơi này mỗi một tầng đều bị trận pháp ngăn cách rồi, không thể biết được chuyện tình của một tầng khác.

Lăng Tiếu một đường không ngừng nghĩ, trực tiếp lên đến tầng thứ 10, đây là tầng cao nhất mà trung cấp Linh Sư có thể ở lại.

Linh khí xung quanh không biết so với bên dưới nồng đậm gấp bao nhiêu lần.

Lăng Tiếu không khỏi cảm thán:

- Nếu có thể ở chỗ này tu luyện một năm, tin tưởng thẳng đến cao cấp Linh Sư đỉnh phong cũng không phải là vấn đề rồi.

Đã đến tầng thứ 10 rồi, Lăng Tiếu liền định ở lại chỗ này tu luyện.

Tầng này chỉ có ba gian phòng tu luyện, mỗi một cái đều đóng chặt cửa lại, bên trong hẳn là đều đã có chủ nhân tu luyện.

Lăng Tiếu biết hắn muốn ở nơi này tu luyện nhất định phải đem một người trong đó đánh bại mới được.

- Được rồi, xem một chút có thể hay không làm một cái thương lượng, kêu bọn họ để cho bản thiếu gia một cái vị trí, bản thiếu gia cũng không phải là kẻ tùy tiện đánh người!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu một cái tự nói một câu, liền hướng một gian phòng tu luyện ở bên phải đi qua.

Đông đông!

Lăng Tiếu vô cùng thân sĩ gõ nhẹ mấy cái vào thiên niên mộc môn.

Lăng Tiếu đợi một hồi lại phát hiện bên trong không có động tĩnh, cho nên lại gõ thêm mấy cái nữa, đồng thời hỏi:

- Có người ở không?

Ai ngờ ở bên trong như cũ lại không có động tĩnh.

- Nghĩ đến bên trong không có ai rồi, ta đây liền chọn gian phòng này tu luyện đi!

Lăng Tiếu tự nhủ nói.

Đúng lúc này bên trogn truyền ra một đạo thanh âm khàn khàn nói:

- Không muốn chết thì cút cho ta!

Lời này giống như là Hoàng Phong ở tầng dưới, chẳng qua là không biết kết quả có giống nhau hay không.

- A, tính tình thật đúng là không nhỏ đi!

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, tiếp đó tiếp tục gõ cửa nói:

- Lão huynh, mượn phòng của ngươi sử dụng một chút, liền ba tháng sẽ để

lại cho ngươi.

Lời này của Lăng Tiếu vừa mới nói xng, cửa gỗ của phòng tu luyện lại mở ra.

- Ta biết ngay lão huynh là người tốt.

Lăng Tiếu nhếch môi cười nói.

- Đúng vậy, ta là người tốt, quỳ xuống dập đầu ba cái cho ta, ta liền thả ngươi rời đi.

Từ trong phòng tu luyện đi ra một gã nam tử tinh tráng.

Người này bất quá 27 tuổi, vóc người không cao, tướng mạo bình thường, bất quá một thân khí thế đã đạt tới trung giai đỉnh phong, điều này cũng làm cho Lăng Tiếu nhìn với cặp mắt khác xưa.

- Dập đầu khấu ba cái? Ta lạy trời lạy đất, lạy cha mẹ, cũng không có thói quen quỳ xuống trước người khác.

Lăng Tiếu gảy nhẹ chân mày một chút đáp.

Thanh niên nam tử kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu vừa định lần nữa mở miệng mắng, thần sắc kinh ngạc ngẩn ra nói:

- Ngài... Ngài là Lăng trưởng lão?

- Ách... Ngươi biết ta?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi ngược lại, trong lòng thầm nghĩ:

- Thì ra bản thiếu gia nổi danh như vậy, đi đến chỗ nào cũng có người biết.

Thanh niên tinh tráng lập tức từ nguyên lai là vẻ phẫn nộ biến thành vẻ cung kính, hướng về phía Lăng Tiếu lấy lòng nói:

- Thật là Lăng trưởng lão, ta nhìn liền thấy quen mắt nha, mới vừa rồi tiểu nhân có nhiều đắc tội kính xin Lăng trưởng lão đừng trách, đúng ròi, Lăng trưởng lão không phải là muốn phòng tu luyện sao? Ta... Ta đây liền nhường lại cho ngươi, Lăng trưởng lão mời.

Thanh niên ở đối diện thay đổi 360 độ khiến cho Lăng Tiếu đều có chút thích ứng không kịp rồi.

- Ừ, không tệ, có tiền đồ, ngươi là đệ tử của sơn phong nào, trở lại ta sẽ nói với phong chủ của các ngươi một tiếng, để cho hắn hảo hảo bảo kê ngươi.

Hổ thể của Lăng Tiếu chấn động, thể diện ngưỡng lên, hai tay chống eo, tựa như một cái đại lão gia, nói đến dị thường đắc ý.

Trong lòng Lăng Tiếu thoải mái a, nguyên lai tư vị làm đại gia là cái dạng này.

Thanh niên tinh tráng cũn không để ý đến bộ dáng như vậy của Lăng Tiếu, lúc này hết sức cung kính nói:

- Lăng trưởng lão, ta và ngươi là cùng một sơn phong a, gia sư là Mộc Ân trưởng lão.

- Ta dựa vào, thì ra là người mình.

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, lại nói tiếp:

- Nguyên lai ngươi là cao đồ của Mộc Ân sư bá, chẳng lẽ thực lực đáng sợ như vậy, đúng rồi, ngươi cũng đừng gọi ta cái gì là Lăng trưởng lão, ta nhập môn muộn hơn so với ngươi, gọi ta Lăng sư đệ là được rồi, sau này Mộc Ân sư bá có cái gì làm khó dễ ngươi, ngươi nói với ta, Mộc Ân sư bá cùng ta có giao tình không tệ.

- Đa tạ Lăng trưởng lão, tiểu đệ gọi là Trần Băn Vũ.

Thanh niên kia hồi đáp.

- Nguyên lai là Trần sư huynh, nếu là người mình, vậy ngươi tiếp tục ở nơi này tu luyện đi, ta tìm gian phòng khác có nhường lại hay không?

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Trần Văn Vũ nói.

Nếu là người mình, Lăng Tiếu tổng không tốt đoạt tu luyện thất của nhân gia để dùng, cái này làm người nha, phải phúc hậu!

- Như.... Như vậy sao được, dù sao ta đã bế quan không ít thời gian rồi, Lăng trưởng lão ngươi ở chỗ này tu luyện đi!

Trần Văn Vũ vô cùng lấy lòng nói.

Kỳ thật, hắn hôm qua mới tới nơi này bế quan, mà ở trong đó cũng một mực là phòng tu luyện của hắn, người khác cũng không dám tùy tiện vào đây tu luyện.

Chẳng qua là thân phận của Lăng Tiếu không tầm thường, ở trên sắc phong nghi thức, Trần Văn Vũ nhưng là tận mắt thấy được Lăng Tiếu luyện chế Tứ phẩm đan dược Tấn Vương đan.

Tấn Vương đan nhưng là cao giai đan dược ngay cả cường giả Vương giai

đều thiết tha mơ ước, chỉ cần vị Lăng trưởng lão ở trước mắt này nguyện ý, không biết có bao nhiêu cường giả Vương giai đi theo hắn.

Mà Trần Văn Vũ hắn chẳng qua là trung cấp Linh Sư, có tư cách gì cùng nhân gia so thân phận.

Trần Văn Vũ trừ thiên phú tu luyện không tệ ra, đầu óc cũng cơ trí, cho nên hiện tại trước lấy lòng Lăng Tiếu, ngày sau chính mình có việc muốn nhờ, tin tưởng có thể nhìn ở trên tình đồng môn mà giúp đỡ hắn.

Hắn đã nghĩ kỹ, chờ mình đột phá đến cao cấp Linh Sư liền nghĩ biện pháp hướng Lăng Tiếu cầu luyện một quả Nhập Vương đan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 450 - Bế Quan Tu Luyện

Lăng Tiếu tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Trần Văn Vũ, cho nên liền "Cố mà làm" đi vào phòng tu luyện của hắn.

Ba tháng có hạn, Lăng Tiếu phải tranh thủ thời gian, huống chi mới vừa rồi cái loại cảm giác này ở ngoài tháp để cho Lăng Tiếu tựa hồ bắt được cái gì, đây cũng là quan hệ đến điều kiện trước tiên bước vào Vương giai.

Khi Lăng Tiếu tiến vào phòng tu luyện của Trần Văn Vũ, Trần Văn Vũ cười cười, xoay người lại nhìn phòng tu luyện bên cạnh mình một chút lẩm bẩm nói:

- Hai người này lại đồng thời tới bế quan, xem ra cũng là vì Thệ Tông đại hội mà làm chuẩn bị, đến tầng thứ chín tu luyện cũng được, linh khí mặc dù so ra kém tầng 10 nhưng vậy là đủ rồi.

Lăng Tiếu đi vào phòng tu luyện, phát hiện bên trong được bố trí rất sạch sẽ, bởi vì nơi này trừ một cái giường đá vẫn là một cái giường đá, làm sao có thể bẩn đây?

Lăng Tiếu đi vào phòng tu luyện cũng chưa nóng nảy mà tu luyện, mà là lấy lại tinh thần muốn điều chỉnh tốt tâm tình cảu mình.

Điểm này là thói quen chỗ ở của Lăng Tiếu, trước mỗi khi tu luyện hoặc luyện đan, tận lực để cho tâm cảnh của mình bình thản an tĩnh lại, như thế mới có thể ở thời điểm tu luyện hoặc luyện đan làm ít hưởng nhiều.

Vì phải nhanh một chút đuổi theo Vân Mộng Kỳ, Lăng Tiếu là đánh lên hoàn

toàn tinh thần rồi, trong lòng quyết định, lần bế quan này không tới cao cấp Linh Sư thề không xuất quan.

Sau hai canh giờ, Lăng Tiếu cuối cùng đem tâm tình của mình điều chỉnh đến tốt nhất.

Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể hắn dẫn dẫn đang gia tốc vận chuyển, Kim Cương Ngũ Biến quyết đã liên tục động ở quanh thân, tam đại dị bảo trong thức hải lại đồng thời bắt đầu hấp thu linh khí ở ngoại giới.

Xét thấy oanh động mới vừa rồi đưa tới, Lăng Tiếu đối với tam đại dị vật trong thức hải truyền đạt tin tức, nhất đỉnh phải để cho bọn chúng hấp thu chậm một chút, bằng không tiếp tục làm ra đại động tĩnh, chỉ sợ chính mình lại không có biện pháp ở chỗ này tĩnh tu rồi.

Mặc dù như thế, gian phòng của Lăng Tiếu tu tập linh khí so với linh khí ở tầng cao nhất còn muốn nồng đậm hơn.

Lăng Tiếu không nghĩ nhiều, rất nhanh dẫn đạo hấp thu linh khí tiến vào trong đan điền.

Đan điền sớm đã ngưng hình, mà hiện tại lại là càng phát lớn mạnh rồi, vài loại thuộc tính có màu sắc bất đồng lóe lên, lộ ra vẻ tôn quý.

Hôm nay Lăng Tiếu đã tiến vào Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ tứ thành Cố Linh chi cảnh.

Vốn là Lăng Tiếu vẫn không rõ Cố Linh chi cảnh rốt cuộc là làm sao tu luyện, kể từ sau khi đạt tới Linh Sư giai, Lăng Tiếu mới từ từ hiểu được, thì ra Cố Linh chi cảnh chính cùng đột phá Linh Sư giai có liên qua.

Đó chính là hấp thu linh lực ngoại giới, củng cố cường hóa đan điền, khiến

cho đan điền tạo thành vòng phòng hộ cường đại, khiến cho quá trình mình cùng người khác đả đấu không dễ dàng bị đối phương phá đan điền.

Đan điền là căn bản tu luyện của bất kỳ võ giả nào, không có đan điền cũng liền mất đi tư cách tu luyện.

Mà Tam Phân Quy Nguyên Khí không chỉ có thể tăng cường năng lực vận chuyển của đan điền, càng có thể để cho đan điền của Lăng Tiếu nhiều thêm một tầng phòng hộ công năng cường đại.

Công hiệu bực này chỉ sợ là bất kỳ huyền công nào cũng không có.

Đối với sự thần kỳ của Tam Phân Quy Nguyên Khí, Lăng Tiếu đã là thấy nhiều nên quen rồi, hắn cảm thấy đem Tam Phân Quy Nguyên Khí đệ cửu thành hoàn toàn liyenej thành, không nói trở thành đệ nhất cao thủ của đại ục này, nhưng mà siêu cấp cường giả số một số hai hẳn là có phần của hắn.

Đáng tiếc duy nhất chính là Khống Thần quyết chỉ có một phần ba, mà hôm nay hắn đã đem một phần ba luyện thành, chỉ cần trong thức hải tích lũy đầy đủ tinh thần lực, cho dù là Vương giai cũng có thể trực tiếp đập chết ngay lập tức.

Hắn cảm thấy đáng tiếc chính là không biết phần khẩu quyết còn lại của Khống Thần quyết ở đâu, nếu là biết mà nói, hắn nhất định sẽ tới tìm, Khống Thần quyết này nhưng là so với Tam Phân Quy Nguyên Khí không kém hơn, thậm chí còn muốn lợi hại hơn nhiều lắm.

Tinh thần lực giết người vô hình, để cho Lăng Tiếu bước đi vô cùng thoải mái.

Mặt khác Kim Cương Ngũ Biến quyết đệ tứ biến Luyện Cốt chi cảnh cũng khiến cho Lăng Tiếu tạm thời không thể ra sức.

Muốn tu luyện đệ tứ biến này, linh thảo cùng đan dược cần thiết đều là ngũ giai trở lên, hơn nữa còn có vài loại tài liệu rất quan trọng, để cho Lăng Tiếu trước mắt chùn bước.

Nhưng mà đây không có nghĩa là Lăng Tiếu sẽ buông tha cho tu luyện, chẳng qua là phải chờ thực lực của mình cường đại lên, lại nghĩ biện pháp lấy tới phụ trợ tài liệu cần thiết mới có thể tiếp tục tu luyện.

Lăng Tiếu ở trong phòng tu luyện đả tọa bảy ngày.

Ở thời điểm ngày thứ bảy, Lăng Tiếu không có bất kỳ ngoài ý muốn đột phá đến cao cấp Linh Sư.

Bởi vì linh khí nơi này so với bên ngoài nồng đậm hơn mấy chục lần, lại thêm sự cường đại của Tam Phân Quy Nguyên Khí, sự trợ giúp của tam đại dị bảo, hấp thu lên so sánh với người khác không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Hơn nữa trước khi Lăng Tiếu bế quan, hắn cùn với Cát Bối Hân làm "Hợp hoan tu luyện" đã khiến cho hắn đạt đến trung giai Linh Sư đỉnh phong, cho nên trong bảy ngày đột phá đối với Lăng Tiếu mà nói là không coi vào đâu.

Nếu hư không phải là hắn muốn đem linh khí áp súc tinh lọc mấy lần, chỉ sợ ở ba ngày trước đã đột phá rồi.

Dĩ nhiên đột phá cao cấp Linh Sư không có nghĩa là lần bế quan này của Lăng Tiếu kết thúc.

Kế tiếp hắn không tiếp tục tu luyện nữa, mà là nhắm mắt lại trừ đi hết thảy tạp niệm, từ từ cảm thụ linh khí lưu động ở trong không khí.

Vừa bắt đầu, Lăng Tiếu không hề giống như ở ngoài tháp là cảm nhận được

linh khí ba động, tựa hồ hoàn toàn không tìm được cái cảm giác này.

Lăng Tiếu cũng không có gấp gáp, hắn biết quá trình này cần kiên nhẫn, chân chính lĩnh ngộ quá trình của nó, đến lúc đó mới có thể chân chính tùy tâm sở dục nắm trong tay.

Lại qua ba ngày, Lăng Tiếu vẫn đóng chặt lại thần sắc, nhưng mà khóe miệng lại hơi hơi câu động một chút, hai tay đặt ngang ở trên đầu gối chậm rãi mở ra, sau đó không có chương pháp gì mà đong đưa.

Cũng không biết là loại trạng thái này qua bao lâu, Lăng Tiếu mới khẽ mở mắt lẩm bẩm nói:

- Nguyên lai linh khí là một bộ phận hỗn loạn ở trong không khí, muốn lợi dụng linh lực tự thân cùng cảm ứng tương đối mới có thể triệu hoán bọn chúng, để cho ta sử dụng, đây thoạt nhìn cũng không phải là khó chưởng khống như vậy đi.

Lời này nếu để cho cường giả Vương giai khác nghe được, chỉ sợ muốn đương tràng tức đến thổ huyết rồi.

Lĩnh ngộ tồn tại của linh khí chỉ là điều kiện tiên quyết để nhập Vương, nhưng mà muốn chân chính làm ra đột phá, còn phải có thể đạt tới cảnh giới nắm linh khí trong tay tùy tâm sở dục, khiến cho linh khi ngoại giới vì ta sử dụng, như thế mới có thể ở trong lúc đả đấu phát huy được uy lực cường đại.

Đây thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng mà chân chính muốn cảm nhận được tồn tại của linh khí, vậy thì cực kỳ khó khăn, chớ nói chi là tùy tâm sở dục nắm nó trong tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 451 - Kinh Thiên Chỉ. (1)

Bởi vì linh khí là vô hình vô sắc, căn bản không phải dùng mắt thường hoặc tình thần là cảm ứng được đến, mà là muốn xem lực lĩnh ngộ cùng lực tương tác của bản thân võ giả mới có cơ hội cảm nhận được sự hiện hữu của nó.

Lục lĩnh ngộ tự nhiên là năng lực lý giải cùng cảm thụ của bản thân võ giả, điểm này đối với bất kỳ võ giả nào đều trọng yếu vô cùng, tỷ như một võ giả có thiên phú thật tốt, lực lĩnh ngộ đồng dạng xuất chúng, như vậy hắn sẽ bước lên một cái độ cao mà người khác khó có thể sánh kịp, mà thiên phú tốt, nhưng mà lực lĩnh ngộ kém, đầu óc ngu si, như vậy thành tựu của võ giả này cũng hết sức có hạn.

Về phần lực tương tác là chỉ quan hệ của bản thân võ giả đối với linh khí có thân mật hay không, mà tất cả quan hệ cũng không phải là người người đều có, đây là một loại nhân tài đối với linh khí vô cùng mẫn cảm mới có thể cảm ứng đến được. Mà hạng nhân tài gì mới có thể đối với linh khí sản sinh ra cảm giác mẫn duệ đây?

Cái này liền quan hệ tới độ tinh khiết thuộc tính của võ giả.

Trước đây từng nói qua, độ tinh khiết thuộc tính của bất kỳ võ giả nào càng cao, đại biểu con đường tương lai sẽ đi được càng xa.

Lời này kỳ thật cũng ám chỉ đến lực tương tác của bản thân võ giả đối với linh khí rồi.

Tỷ như một cái võ giả Hỏa thuộc tính, độ tinh khiết thuộc tính của hắn chỉ có 30 phần trăm, vậy cơ hội để hắn cảm ứng được linh khí Hỏa thuộc tính là tương đối nhỏ bé, mà độ tinh khiết thuộc tính đạt tới 80 phần trăm, như vậy

hắn sẽ sinh ra cảm giác nhạy cảm đối với linh khí Hỏa thuộc tính, so với người trước sẽ sớm hơn một bước cảm ứng được tồn tại của linh khí.

Lăng Tiếu vốn là Kim, Mộc, Hỏa, Băng, Phong năm loại thuộc tính đồng tu, mỗi một loại thuộc tính đều có độ tính khiết đạt 90 phần trăm trở lên, hơn nữa trong đó có ba loại đạt tới một trăm phần trăm.

Cho nên nói lực tương tác của hắn đối với linh khí là trực tiếp đến gần vô hạn, hơn nữa lực lĩnh ngộ của hắn kinh người, chỉ cần hắn hơi bình tâm lại, lợi dụng linh lực thuộc tính tự thân cùng linh khí ở ngoại giới bắt được liên lạc, như vậy hắn liền có thể dễ dàng cảm nhận được tồn tại của linh khí.

Cho nên chưởng khống linh lực theo lời hắn nói cùng với Vương giai chân chính chưởng khống còn kém xa lắm.

Hắn hiện tại chỉ bất quá có thể bát động linh khí ở một phương hướng, liền giống như mình chơi nước, lay động một chút thì có thể tiến hành, thật muốn làm tới cảnh giới đi ngược lại thì còn kém rất xa.

Bất quá, một trạng thái này đối với hắn thân là cao cấp Linh Sư quả thật vô cùng không tệ.

Phải biết rằng người khác dùng cả đồi cũng không cảm giác được linh khí tồn tại, mà hắn ở trung cấp Linh Sư lại đã có thể cảm ứng được rồi, mà Lăng Tiếu cư nhiên còn nói không khó, đây đối với người khác mà nói, đúng là vô cùng đả kích.

Trong tầng mười sáu Tụ Linh tháp, hai gã lão giả đang ngồi thưởng thức một bình Thiên Niên Thanh Văn trà, hai lão giả này từng xuất hiện trước Tụ Linh tháp khi trước.

Lão giả áo xám nâng chén trà uống một hớp nói:

- Sư huynh, tiểu tử kia có chút cổ quái ah!

Lão giả áo xanh khẽ vuốt chòm râu cười nói:

- Người người đều tự có cơ duyên, có lẽ tiểu tử kia có một vài bí mật không muốn cho người biết, chúng ta cần gì phải chấp nhất đâu, chỉ cần hắn là người của Tử Thiên tông là được.

- Sư huynh, hai ngày trước ta ra ngoài hỏi thăm một chút, tiểu tử đó suýt chút nữa bị trục xuất khỏi tông môn chúng ta.

Lão giả áo xám nói.

- Cái gì, thiên tư của tiểu tử này tuyệt hảo như thế, lực lĩnh ngộ lại xuất chúng, sao lại bị trục xuất sư môn? Chẳng lẽ tiểu tử kia phạm sai lầm gì?

Khuôn mặt lão giả áo xanh có chút động dung hỏi.

- Vậy thì không có, ngược lại lập công lớn, chỉ là đắc tội một vị trưởng lão tự cho mình quá cao mà thôi.

Lão giả áo xám lắc đầu nói.

- Nói lại nghe một chút, tiểu tử đó rốt cục đã làm gì?

Lão giả áo xanh thật hứng thú hỏi.

Vì thế lão giả áo xám vừa thưởng thức trà vừa chậm rãi đem tin tức mình hỏi thăm được kể lại cho lão giả kia nghe.

Lão giả áo xanh càng nghe thần sắc càng kích động.

- Sư huynh, ngươi nói tiểu tử kia có phải lập được công lớn hơn tội?

Lão giả áo xám nói xong hỏi ngược lại.

- Ngươi…ngươi nói tiểu tử kia giết chết trưởng lão vương cấp của Bái Nguyệt tông?

Lão giả áo xanh kích động hỏi.

- Đúng vậy, tông chủ chính miệng nói cho ta, tin tưởng là không giả.

Lão giả áo xám đáp.

- Ai nha, tiểu gia hỏa này lợi hại như vậy, so với ta năm xưa thật không hề thua kém.

Lão giả áo xanh xoa tay nói.

Lão giả áo xám nghe xong lời này thiếu chút nữa phun cả ngụm trà, hắn nhớ rõ hơn hai trăm năm trước, hắn cùng sư huynh đạt tới linh sư giai, có vẻ như chưa từng giết qua vương cấp đi, còn thiếu chút nữa bị đánh thành phế nhân, nếu không nhờ sư phụ tới kịp lúc ấy bọn họ đã xong.

- Cũng may tiểu tử kia không bị trục xuất tông môn mà chỉ bị trục xuất khỏi Dược phong mà thôi.

Lão giả áo xám lại nói.

- Ân, không ở lại Dược phong không sao cả, còn ở trong tông môn là tốt rồi, Tiêu sư huynh thu đồ tôn thật tốt, ta thật có chút đỏ mắt.

Lão giả áo xanh đáp.

- Chứng thật là đồ tôn tốt, ngươi không biết tiểu tử đó còn có một thân phận kinh người.

Lão giả áo xám hâm mộ nói.

Lão giả áo xanh càng thêm hứng thú, kinh ngạc hỏi:

- Mau nói nghe một chút, rốt cục tiểu tử đó còn có thân phận gì?

- Tiểu tử kia bây giờ đã là trưởng lão mới của tông môn chúng ta rồi.

Lão giả áo xám thản nhiên nói.

- Cái gì? Tiểu tử đó mới bao nhiêu làm sao có thể trở thành trưởng lão đây?

Lão giả áo xanh thất thố kêu lên.

Có thể trở thành trưởng lão, đều là cường giả vương cấp, hoặc là luyện dược sư ngoài tam phẩm, mà trong mắt hắn tiểu tử kia chẳng qua chỉ là linh sư trung giai, thiên phú mặc dù không tệ nhưng không có nghĩa hắn có thể trở thành trưởng lão đi?

- Sư huynh đừng nóng vội, nghe ta nói hết lời đã, tiểu tử kia đã là luyện dược sư tứ phẩm, tông chủ để cho hắn làm trưởng lão cũng không có gì là không ổn.

Lão giả áo xám cười nói, hắn đã nhiều năm chưa từng nhìn thấy sư huynh thất thố như vậy.

- Điều đó không có khả năng!

Lão giả áo xanh không tin nói.

Vì vậy lão giả áo xám lại giải thích một trận.

Lúc này miệng lão giả áo xanh đã há hốc thật lớn.

- Tiểu tử này mới bao nhiêu, nhiều lắm hai mươi mà thôi đã lợi hại như vậy, ngày sau nhất định có thể nhất phi trùng thiên!

Lão giả áo xám thập phần kiên định nói.

- Không sai, tiểu tử kia đã sắp bước vào vương cấp, hắn sắp thành tựu vương vị, như vậy tương lai ít nhất phải trở thành luyện dược sư ngoài ngũ phẩm, thực lực trong tông tất nhiên sẽ tăng nhiều, ta và ngươi có lẽ sẽ có ngày bước qua được cửa ải kia.

Ánh mắt lão giả áo xanh trôi nổi tinh quang, tiếp theo lại nói:

- Sư đệ, ngươi đi nói cho tông chủ, bất kể như thế nào cũng phải lưu lại tiểu tử đó, vô luận hắn muốn cái gì tận lực thỏa mãn yêu cầu của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 452 - Kinh Thiên Chỉ. (2)

- Sư huynh, ta biết nên làm sao, nhưng khẩu vị của tiểu tử kia cũng không nhỏ, lại dám đánh chủ ý với oa nhi Mộng Kỳ Na.

Lão giả áo xám gật gật đầu đáp.

- Ha ha, có can đảm, tiểu tử này thật sự không tệ.

Lão giả áo xanh ha ha cười nói.

Ngay khi lão giả áo xám vừa định nói chuyện, một tiếng "oanh long" nổ vang, cả tòa Tụ Linh tháp phát ra chấn động mãnh liệt.

Bàn trà trước mặt hai lão giả lay động, lão giả áo xám nhẹ vung tay áo, một cỗ linh lực phủ xuống, bàn trà ổn định trở lại.

- Là tầng mười truyền đến.

Ánh mắt lão giả áo xanh híp lại, biến mất ngay tại chỗ.

Lão giả áo xám nháy mắt cũng biến mất, tốc độ không kém hơn chút nào.

Khi nhị lão đi tới tầng mười, kinh hãi phát hiện bên trong có một cửa phòng tu luyện bị chấn thành bột phấn, mà ngay vách tường đối diện cửa đồng dạng bị oanh thành một động lớn rộng hơn một thước, quanh động lớn bị nứt nẻ lõm vào, gió lạnh không ngừng từ bên ngoài thổi quét.

Hai gã đệ tử chân truyền trong tầng thứ mười đều sững sờ nhìn cánh cửa bị

phá hỏng, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Mặt khác còn có một trung niên nhân tu vi nửa bước vương cấp đang đứng ngây ngốc tại chỗ, không hay biết có người đến.

Bọn họ cũng không biết có hai gã trưởng lão đời trước xuất hiện ở nơi này.

Ngay lúc bọn họ muốn hành lễ chào hỏi, lão giả áo xanh đã phất nhẹ tay nói:

- Đều trở về đi, xem như không nhìn thấy được gì.

Hai gã đệ tử cùng trung niên nhân nửa bước vương cấp không dám chần chờ, cúi người thi lễ, sau đó quay về chỗ của mình.

Lão giả áo xám vận khởi khí kình nói:

- Mọi người không cần kinh hoảng, không có việc gì!

Thanh âm không ngừng quanh quẩn bên trong Tụ Linh tháp, toàn bộ mọi người bị kinh động vẻ mặt đều khó hiểu, nhưng an tâm tiếp tục tu luyện.

Hai lão giả đi thẳng tới phòng tu luyện bị vỡ cửa, chỉ thấy Lăng Tiếu bái trên mặt đất, thần sắc thập phần tái nhợt nhìn hai gã lão giả xấu hổ gãi đầu cười nói:

- Hai…hai vị trưởng lão, ta…ta không phải cố ý.

Thần sắc hai lão giả tối đen, phá hư tới như vậy còn nói không phải cố ý?

Tuy Tụ Linh tháp lấy việc tụ tập linh khí làm chủ yếu, nhưng vách tường bốn phía cũng có cấm chế, cho dù là nửa bước vương cấp cũng khó thể tạo thành hư hao, nhưng bây giờ bị oanh ra một động lớn, thật sự làm người ta

không nói được lời nào.

Lăng Tiếu chỉ mới là linh sư cao giai mà thôi, hơn nữa chỉ mới thăng cấp, thực lực còn chưa được củng cố, hắn làm sao có thể tạo thành lực phá hoại lớn như vậy đây?

Việc này phải nói trở lại hai canh giờ trước.

Lăng Tiếu đến Tụ Linh tháp đã được nửa tháng, trong nửa tháng nay hắn không những đột phá linh sư cao giai, còn có thể tùy thời cảm ứng được linh khí ba động, đối với phương diện vận dụng còn chờ thêm một bước nắm giữ.

Vì thế trong lúc nhàm chán, Lăng Tiếu nhớ lại hắn đã có thể tu luyện "Tam Phân Thần Chỉ".

Tam Phân Thần Chỉ là một loại chỉ pháp dựa vào Tam Phân Quy Nguyên Khí làm phụ trợ mới có thể tu luyện, tổng cộng chia thành tam thức: Đoạn Ngọc Phân Kim, Tam Phân Thiên Hạ, Thập Vạn Hỏa Cấp.

Mỗi thức đều có được uy lực kinh thiên địa quỷ thần khiếp, là bí quyết bất truyền mà năm xưa Hùng Bá khắc chế hai người Phong cùng Vân, đủ thấy uy lực đáng sợ ra sao.

Mà Lăng Tiếu đã tu luyện thành tầng thứ ba Tam Phân Quy Nguyên Khí, cho nên hiện tại hắn đã có thể tu luyện thức thứ nhất trong Tam Phân Thần Chỉ - Đoạn Ngọc Phân Kim.

Lăng Tiếu dựa theo khẩu quyết bắt đầu tu luyện, sau đó đem toàn bộ linh lực điều chỉnh lên ngón trỏ của mình.

Trước đó Lăng Tiếu đã có kinh nghiệm tu luyện Liệt Viêm Chỉ của Lý gia, đối với việc tu luyện Tam Phân Thần Chỉ cũng có chút tâm đắc, đều là thần

pháp giai tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau vô cùng.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Tam Phân Thần Chỉ cho hắn một nỗi vui mừng ngoài ý liệu thật lớn, bởi vì khi hắn phát hiện mình bắt đầu điều động linh lực, linh lực lại không ngừng rút ra từ trong đan điền cuồn cuộn không dứt, cho dù là hắn cũng không có biện pháp khống chế được linh lực, không thể giảm bớt được năng lực chuyển vận của nó.

Đồng thời hắn cũng cảm giác được linh khí khí tràng quanh thân đều đang tụ tập về ngón trỏ của hắn.

Cuối cùng trên ngón tay trỏ của hắn hình thành một tia tam sắc quang nguyên, màu đỏ trắng lam không ngừng thay đổi lẫn nhau, phát ra thanh âm "tư tư" như điện quang, quanh thân thể hắn sinh ra cảm giác áp bách cùng uy hiếp thật lớn.

Ngón tay của Lăng Tiếu bị năng lượng ép tới trắng bệch khó chịu, lúc này không cách nào khống chế đành chỉ về phía trước.

Tiếp theo liền phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Cửa phòng bằng gỗ ngàn năm bị nổ tung dập nát, mà vách tường đối diện cửa phòng đồng dạng bị tai ương, oanh thành một động lớn rộng hơn một thước.

Nếu không phải Tụ Linh tháp có cấm chế, chỉ sợ một chỉ kia đã đem cả tòa tháp oanh thành vỡ nát.

Lăng Tiếu uống đan dược điều tức trong chốc lát toàn thân mới khôi phục được chút thần sắc.

Hai lão giả ngồi ngay ngắn trước mặt Lăng Tiếu, nhìn hắn chằm chằm không

nháy mắt.

Lăng Tiếu vừa mở mắt nhìn thấy ánh mắt hai lão gia tử, sắc mặt không khỏi đỏ lên, xấu hổ nói:

- Hai vị…hai vị trưởng lão, các ngài đừng nhìn chằm chằm ta như vậy, ta đối nam nhân không có hứng thú, nhất là lão nam nhân.

Lăng Tiếu vừa mới dứt lời, hai vị lão giả bật ngửa ra sau muốn té xỉu.

- Trưởng lão…hai vị trưởng lão không sao chứ, cho dù ta không thích các ngươi cũng không nên luẩn quẩn trong lòng như vậy ah!

Lăng Tiếu kêu to.

Hai lão giả bò lên, lão giả áo xanh cười nói:

- Tiểu tử ngươi thật đúng là hài hước, nhưng ngươi phá hủy cấm chế Tụ Linh tháp, việc này làm sao tính đây?

- Ách…việc này…có thể trách ta sao?

Lăng Tiếu phi thường vô tội hỏi ngược lại.

- Việc này không trách ngươi thì trách ai?

Lão giả áo xanh híp mắt hỏi.

- Việc này khẳng định phải trách hai vị trưởng lão rồi.

Lăng Tiếu làm như xác định nói.

Lão giả áo xám có chút hứng thú hỏi:

- Tại sao lại trách lên đầu chúng ta đây?

- Tụ Linh tháp hẳn do hai vị trưởng lão trấn thủ đi, mà cấm chế bên trong cũng do hai người tạo ra, nhưng các ngươi nhìn xem, cấm chế của các ngươi ngay cả một chiêu của ta còn không chịu đựng nổi mà bị phá hủy, điều này không trách các ngươi thì trách ai?

Lăng Tiếu giang tay nói.

Hai lão giả nghe xong sắc mặt tối sầm, nhưng nghĩ lại lời của tiểu tử kia tựa hồ có vài phần đạo lý.

Cấm chế của bọn họ cho dù là võ giả vương cấp trung giai chưa chắc có thể dùng một chiêu phá hủy, nhưng tiểu tử trước mắt lại có thể dùng một chiêu đem vách tường Tụ Linh tháp oanh thành động lớn.

Bọn họ không khỏi hoài nghi:

- Chẳng lẽ cấm chế tạo quá lâu nên mất hiệu lực? Nhưng mà có thể không?

Bị Lăng Tiếu lừa dối một phen, hai vị trưởng lão mơ mơ màng màng bỏ qua tội phá hủy tài sản tông môn của hắn.

Nhưng Lăng Tiếu biết rõ hai vị trưởng lão căn bản không có ác ý gì với hắn, chẳng qua vì tò mò muốn nghe xem hắn tu luyện loại huyền kỹ nào mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 453 - Xuất Quan! (1)

Lăng Tiếu đương nhiên không thể lộ ra lá bài tẩy của mình, cho nên chỉ phải giả vờ giả vịt lẫn lộn lực chú ý của bọn họ.

Mà hai vị trưởng lão đã có chút hiểu biết đối với hắn, bọn họ đã quyết định cho dù thế nào cũng phải giữ Lăng Tiếu ở lại Tử Thiên tông, vì vậy tuyệt đối sẽ không gây khó xử cho hắn.

Lăng Tiếu đương nhiên không hề biết chuyện này.

Ba tháng thời gian chỉ chớp mắt đi qua.

Ở lại trong Tụ Linh tháp tu luyện so với bên ngoài nhanh hơn gấp mấy lần, ba tháng tu luyện đã tương đương với hơn năm thời gian bên ngoài, Lăng Tiếu không chỉ đột phá linh sư cao giai, còn lợi dụng khoảng thời gian này hoàn toàn kiên cố thực lực bản thân, đồng thời bắt đầu luyện tập điều khiển linh khí.

Hiện giờ hắn đã có thể tùy thời cảm ứng được linh khí tồn tại, đồng thời cũng có thể thoáng ngưng tụ linh lực, chẳng qua hiệu quả công kích còn chưa quá cường đại.

Lăng Tiếu biết việc này cũng không thể sốt ruột, phải đợi khi cảnh giới cùng thực lực của chính mình tăng lên mới có thể hoàn toàn nắm linh khí trong tay, để cho mình sớm đạt tới vương cấp.

Trong khoảng thời gian này Lăng Tiếu không dám tiếp tục tu luyện Tam Phân Thần Chỉ, hắn chỉ sợ mình khống chế không nổi thật sự làm hỏng Tụ

Linh tháp, vậy nhất định đắc tội.

Hắn muốn đợi sau khi xuất quan quay về Mộc Kỳ Phong mới tiếp tục tu luyện.

Bế quan kết thúc, Lăng Tiếu rời khỏi Tụ Linh tháp.

Không nghĩ tới ngoài tháp có người đang chờ hắn.

Chính là Ngọc Liệt Diễm, Thạch Thiên Hậu cùng Trần Văn Vũ đã cấp phòng tu luyện cho Lăng Tiếu.

- Sao các ngươi còn chưa quay về?

Lăng Tiếu thoáng lặng người hỏi.

Lăng Tiếu phát hiện Ngọc Liệt Diễm cùng Thạch Thiên Hậu đã đạt tới linh sư đê giai đỉnh, mà Trần Văn Vũ lại đột phá linh sư cao giai chí cao, xem ra thành tựu tương lai của người này sẽ không thấp.

Ngọc Liệt Diễm cũng không quản ánh mắt người khác, trực tiếp khoác tay Lăng Tiếu nũng nịu nói:

- Đương nhiên là chờ sư đệ xuất quan thôi!

Lăng Tiếu có chút xấu hổ muốn rút tay, nhưng cảm nhận được bộ ngực mềm rung động, không khỏi nghĩ:

- Chẳng lẽ cô nàng này thật yêu thích ta sao?

Trước đây Lăng Tiếu cùng Ngọc Liệt Diễm luôn có hành vi mờ tối, nhưng đây đều là Ngọc Liệt Diễm dùng mỵ công dụ hoặc hắn.

Hiện tại hắn không còn sợ hãi mỵ công của Ngọc Liệt Diễm, nhưng nàng vẫn cứ dây dưa hắn, vì vậy hắn mới có ý nghĩ như thế.

Thạch Thiên Hậu có chút ngơ ngẩn nhìn Lăng Tiếu, kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ, tu vi của ngươi tinh tiến bao nhiêu vậy, ta phát hiện ngươi càng thêm bí hiểm.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi nói:

- Cũng không tinh tiến được bao nhiêu đâu.

Nghe được Lăng Tiếu trả lời, Thạch Thiên Hậu cũng không tiếp tục hỏi tới, nếu cho hắn biết Lăng Tiếu tiến thêm nhất giai, mà Lăng Tiếu lại nói là không bao nhiêu, chỉ sợ hắn sẽ tức giận đến đập đầu vào tường.

Lăng Tiếu nhìn Trần Văn Vũ nói:

- Trần sư huynh còn có việc gì sao?

Trần Văn Vũ là đệ tử đắc ý của sư bá Mộc Ân, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không lạnh nhạt hắn, huống chi người ta còn nhường phòng tu luyện cho hắn.

Trần Văn Vũ có chút ngượng ngùng nói:

- Lăng trưởng lão, ngươi trực tiếp gọi tên ta thì tốt hơn.

- Trần sư huynh khách khí, sư phụ ngươi là sư bá của ta, hai ta là sư huynh đệ đồng môn, ngươi gọi ta là Lăng trưởng lão rất xa lạ, ngươi cũng như bọn họ gọi ta là Lăng Tiếu hoặc sư đệ đi.

Lăng Tiếu nói.

- Vậy…sư huynh đành mạo muội, Lăng sư đệ, ta…ta có một chuyện muốn nhờ.

Trần Văn Vũ không nghĩ tới Lăng Tiếu dễ nói chuyện như vậy, hơn nữa hắn phát hiện tu vi Lăng Tiếu đã là linh sư cao giai, càng thêm sùng kính không thôi.

Lăng Tiếu thật tùy ý nói:

- Nói xem, chỉ cần sư đệ làm được tận lực giúp đỡ sư huynh.

Trần Văn Vũ khẩn trương nói:

- Sư đệ, ta…ta nghĩ cầu ngươi giúp ta luyện chế một viên Nhập Vương đan!

Trần Văn Vũ biết giá trị của đan dược tứ phẩm thật trân quý, hắn tha thiết mong chờ nhìn Lăng Tiếu, chỉ sợ Lăng Tiếu sẽ không đáp ứng.

Mặc dù ở tông môn Nam Cung Thường Nhạc cũng là luyện dược sư tứ phẩm, nhưng Nam Cung Thường Nhạc luyện chế đan dược tứ phẩm chỉ có hạn, đa số đều là đan dược chữa thương, hơn nữa hắn cũng không có phối phương Nhập Vương đan cùng Tấn Vương đan, cho nên hắn căn bản không biết làm sao luyện chế.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó nhiều người đến cầu Lăng Tiếu luyện chế Nhập Vương đan cùng Tấn Vương đan.

Đương nhiên, Lăng Tiếu cũng không biết hắn thu hoạch được Luyện Đan bí quyết bên trong ghi chép phối phương, mặc kệ là đặt ở nơi nào trong đại lục đều sẽ khiến khởi lên gió tanh mưa máu.

Nghe xong lời nói của Trần Văn Vũ, Lăng Tiếu không chút do dự nói:

- Việc này không thành vấn đề, chờ sau khi ngươi đạt tới linh sư đỉnh phong, để sư bá đem linh thảo cùng thú đan cần luyện đan dược đến cho ta là được.

Trần Văn Vũ không nghĩ tới Lăng Tiếu lại dễ dàng đáp ứng như vậy, thập phần cảm kích nói:

- Đa tạ Lăng sư đệ, sau này có chuyện gì cần dùng sư huynh cứ việc nói.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Không cần khách khí.

Trần Văn Vũ lại cảm tạ, không tiếp tục dây dưa Lăng Tiếu, nhanh chóng rời khỏi Tụ Linh phong.

Ngọc Liệt Diễm lắc nhẹ cánh tay Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, ngươi cũng phải luyện chế Nhập Vương đan cho ta ah!

Hiện tại Ngọc Liệt Diễm thay đổi cả xưng hô.

Lăng Tiếu cảm thấy có chút ăn không tiêu, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, lão tử sẽ đem ngươi đẩy ngã!

Hắn chỉ là ngẫm nghĩ trong lòng, xưa nay không thích miễn cưỡng người khác, nói:

- Chờ ngươi tới linh sư đỉnh rồi nói sau.

- Đây là do ngươi nói, đến lúc đó đừng quỵt nợ!

Ngọc Liệt Diễm yêu kiều cười đáp.

Lăng Tiếu gật đầu:

- Đương nhiên là không.

Sau đó hắn quay đầu nhìn vẻ mặt mong chờ của Thạch Thiên Hậu nói:

- Sư huynh đến lúc đó cũng có thể tìm ta, ta sẽ luyện chế giúp ngươi, nhưng hiện tại các ngươi còn là linh sư đê giai, phỏng chừng thời gian còn dài lắm đâu.

Thạch Thiên Hậu cười ngây ngô nói:

- Vậy đa tạ sư đệ, ta sẽ nhanh chóng tu luyện đến linh sư cao giai.

- Được, sư huynh thiên phú không tệ, cần cố lên!

Lăng Tiếu cổ vũ nói một câu, sau đó nhân cơ hội rút tay tránh né Ngọc Liệt Diễm nhanh chóng đi về Mộc Kỳ phong.

Mặc dù hắn rất muốn thu nhận cả Ngọc Liệt Diễm, nhưng hắn vừa hướng tông chủ Vân Hùng tuyên bố muốn kết hôn Vân Mộng Kỳ, nếu như bị người khác phát hiện hắn thông đồng với Ngọc Liệt Diễm, ảnh hưởng sẽ không tốt lắm.

Ngọc Liệt Diễm tức giận giậm chân mắng:

- Tiểu tử đáng giận, ta nhất định khiến cho ngươi phục tùng dưới váy của ta!

Dứt lời phiêu nhiên rời đi.

Lăng Tiếu đi thẳng lên Mộc Kỳ phong, mọi người đều nhận thức hắn, các chấp sự cùng đệ tử đều cung kính hành lễ.

Lăng Tiếu cảm giác cũng không tệ, rốt cục hắn đã được tông môn cho phép, chỉ cần thực lực vượt qua Vân Mộng Kỳ, vậy mục đích hắn gia nhập Tử Thiên tông xem như thực hiện được.

Lăng Tiếu đi thẳng tới nơi ở của Mộc Hòe, nhìn thấy hắn cùng sư bá Mộc Ân đang trò chuyện thật vui.

- Tiếu nhi đã xuất quan, lại đột phá linh sư cao giai, ai nha!

Mộc Ân mở miệng khen ngợi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 454 - Xuất Quan! (2)

Hắn cùng Mộc Hòe đều nhận được Tấn Vương đan mà Lăng Tiếu luyện chế, đều từ vương cấp trung giai đột phá cao giai, thực lực gia tăng gấp mười lần, tâm tình vô cùng cao hứng.

- May mắn mà thôi.

Lăng Tiếu cười đáp, nói tiếp:

- Xem thần tình đầy hồng quang của sư phụ cùng sư bá, như vậy chắc Mộc Kỳ phong chúng ta có chuyện tốt gì phát sinh?

- Ha ha, còn không phải đều vì tiểu tử ngươi đây, nhờ hồng phúc của ngươi, ta và sư bá ngươi đều thăng nhất giai, hiện tại thực lực Mộc Kỳ phong chúng ta đều vượt hơn những núi khác.

Mộc Hòe vô cùng vui vẻ nói.

- Vậy chúc mừng sư phụ cùng sư bá.

Lăng Tiếu chắp tay nói, lại hỏi:

- Đúng rồi, sư phụ có huyền kỹ nào liên quan tới cầm phổ không?

Mộc Hòe có chút kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi muốn tìm huyền kỹ cầm phổ để làm gì?

Lăng Tiếu đáp:

- Đệ tử muốn tặng cho một người bằng hữu.

Mộc Hòe a một tiếng, nói:

- Huyền kỹ cầm phổ rất ít thấy, ta không có, nhưng ngươi có thể đến điển tàng tông môn tìm xem.

- Điển Tàng các?

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc.

Mộc Ân giải thích:

- Hiện tại ngươi đã là trưởng lão, có thể tùy tiện ra vào Điển Tàng các, nơi đó cất giữ điển tịch của tông môn chúng ta, có lẽ có được huyền kỹ cầm phổ ngươi muốn không chừng.

- Thì ra là thế, vậy đệ tử đi Điển Tàng các nhìn xem.

Lăng Tiếu giật mình đáp.

- Đừng vội, vi sư còn có lời muốn nói với ngươi.

Mộc Hòe gọi lại Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe vậy cũng không nóng nảy, ngồi xuống chờ sư phụ dặn dò.

- Hiện tại ngươi đã là luyện dược sư tứ phẩm, các trưởng lão khác đều muốn cầu ngươi luyện chế Tấn Vương đan, trong khoảng thời gian này bọn họ đã

thu thập không ít linh thảo, tông chủ đã lên tiếng hi vọng ngươi tận lực giúp đỡ các vị trưởng lão luyện chế được chứ?

Mộc Hòe hỏi.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Chỉ cần bọn họ đưa tới mỗi người hai phần linh thảo luyện chế Tấn Vương đan là được.

Trước đó những trưởng lão kia đến biệt viện tĩnh tu, Lăng Tiếu cũng từng giao phó như vậy.

Mộc Hòe có chút khó xử nói:

- Ngươi nên biết linh thảo tứ giai không dễ tìm như vậy, tông chủ hi vọng ngươi hạ thấp yêu cầu một chút, có thể tìm mỗi người một phần linh thảo luyện chế hay không? Hoặc là…hoặc là ngươi đem phối phương sao chép cho Nam Cung lão nhân một phần, để cho hắn thay ngươi chia sẻ một chút?

Lăng Tiếu cười lạnh đáp:

- Sư phụ, lời này ngày sau đừng nói, Nam Cung trưởng lão muốn phối phương, trừ phi chính hắn lại đây cầu ta, bất quá…cho dù hắn cầu ta, ta cũng không nhất định đáp ứng cho hắn, còn nữa, yêu cầu của tông chủ ta làm không được, luyện chế Tấn Vương đan cần có hai phần linh thảo mới xong, bằng không ta sẽ không xuất thủ.

Lăng Tiếu đã sớm vô cùng thất vọng với Nam Cung Thường Nhạc, làm sao có thể cung cấp phối phương cho hắn đâu.

Còn có linh thảo luyện Tấn Vương đan, tuy nói xác suất thành công của hắn

rất cao, nhưng hắn cần dư ra một phần linh thảo là vì thù lao bản thân hắn, nếu không có chút thù lao, muốn mình làm việc không công thì có ai chịu làm?

Mộc Hòe cười khổ nói:

- Một khi đã như vậy thì thôi đi.

- Sư phụ còn có chuyện khác không? Nếu không ta đến Điển Tàng các trước.

Lăng Tiếu lại hỏi.

- Chờ một chút, còn có một chuyện trọng yếu muốn nói với ngươi.

Mộc Hòe nói tiếp:

- Thệ Tông đại hội năm năm một lần còn một tháng nữa sẽ đến, đến lúc đó ngươi dẫn theo đệ tử Mộc Kỳ phong đi xuất chiến.

- Thệ Tông đại hội?

Lăng Tiếu ngẩn người hỏi.

Lúc trước hắn cũng không biết trong tông môn có Thệ Tông đại hội gì, chẳng lẽ là đại hội tỷ thí tông môn?

Thông qua lời giải thích của Mộc Hòe, Lăng Tiếu đã biết Thệ Tông đại hội mang ý nghĩa gì.

Nguyên lai Thệ Tông đại hội cũng không chỉ đơn giản là tông môn cử hành thi đấu, mà là ba mươi sáu tông môn tây bắc cùng nhau cử hành tông môn đại hội.

Lần này đại hội được cử hành ở một nơi được xưng là Thần Bí Chi Địa, đến lúc đó mỗi tông phái ra mười mấy đệ tử dự thi, là một lần tông môn đại hội khá long trọng.

Trong đại hội chủ yếu là triển lãm tiềm chất cùng lực lượng tương lai của các tông môn, đồng thời tranh thủ ở trong đại hội nâng cao danh dự của môn phái mình, mặt khác còn có nguy hiểm cùng chỗ tốt khó thể tưởng tượng cùng tồn tại.

Cụ thể còn phải đợi đến nơi tập hợp mới có thể hiểu biết được rõ ràng.

Mộc Hòe nói việc này với Lăng Tiếu, mục đích là hi vọng hắn trong khoảng thời gian ngắn đừng chạy khắp nơi, tránh làm lỡ thời gian.

Lăng Tiếu đối với việc tổ chức đại hội như vậy không có chút hứng thú, huống chi hắn còn muốn đi Nam Man tìm kiếm Thiên Cổ thần công cùng Thiên Cổ thần đỉnh, việc này thật cấp bách, Tế Ti Nữ còn đang đợi hắn cứu mạng đâu.

Vốn Lăng Tiếu còn định cự tuyệt, nhưng nghe được Mộc Hòe nói Thần Bí Chi Địa sẽ có cơ duyên, nếu như may mắn có thể giúp thực lực đột nhiên tăng cao.

Nghe xong lời này Lăng Tiếu không khỏi động tâm.

Bây giờ hắn là linh sư cao giai, mặc dù đã nắm chắc không qua bao lâu sẽ đột phá vương cấp, nhưng thời gian không thể chỉ hoàn thành trong một hai năm.

Từ linh sư giai đi tới vương cấp, đây là một bước cá vượt long môn, là một thiên hạm tu luyện của võ giả.

Chỉ khi nào đạt tới vương cấp mới xem như chân chính trở thành một tu luyện giả, mới có cơ hội bước lên đỉnh cao hơn.

Nhưng Lăng Tiếu sốt ruột muốn đột phá vương cấp nguyên nhân chủ yếu không phải vì Vân Mộng Kỳ, mà là vì Tế Ti Nữ.

Tại sao nói như vậy đây?

Bởi vì Lăng Tiếu cũng không nắm chắc tìm được Thiên Cổ thần công, mà ngay cả cao nhân như đại tế ti tìm kiếm suốt nhiều năm cũng không tìm được, chính hắn cũng không có quá nhiều tin tưởng, cho nên hắn chỉ có thể trông đợi mình đột phá vương cấp sau đó nhanh chóng tăng lên cảnh giới luyện dược của mình, luyện chế ra đan dược ngũ phẩm Tinh Nguyên Duyên đan.

Tinh Nguyên Duyên đan ít nhất có thể giúp Tế Ti Nữ kéo dài thêm một năm thọ nguyên.

Tuy rằng thời gian hơi ít, nhưng còn tốt hơn là không có.

Nghe Mộc Hòe nói tham gia Thệ Tông đại hội phỏng chừng cần nửa năm, Lăng Tiếu tính toán thời gian cảm thấy vẫn đủ.

Cho nên hắn quyết định đi tham gia Thệ Tông đại hội, đồng thời nhìn xem có cơ duyên giúp mình đột phá tới vương cấp hay không.

Nhưng nghe nói trước khi tham gia Thệ Tông đại hội, tông môn cũng sẽ cử hành một lần tỷ thí giữa đệ tử trong tông môn.

Bởi vì số người tham gia Thệ Tông đại hội không ít, ngoại trừ đại bộ phận đệ tử chân truyền, số danh ngạch còn lại sẽ lưu cho đệ tử nội môn, điều này cũng tương đương cho bọn họ một lần cơ hội lịch luyện.

Nhưng nghe nói Thệ Tông đại hội lần này cũng không đơn giản, tùy thời đều có thể mất mạng, cho nên Mộc Hòe hi vọng Lăng Tiếu có thể càng cẩn thận, không được liều lĩnh, nếu không muốn đi cũng được, ai bảo Lăng Tiếu đã là luyện dược sư tứ phẩm.

Vạn nhất Lăng Tiếu chết trong đại hội, đây không phải là tổn thất nhỏ.

Phóng mắt cả tây bắc, luyện dược sư tứ phẩm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa còn là luyện dược sư có được phối phương tinh phẩm như Lăng Tiếu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 455 - Điển Tàng Các

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không vì một ít nguy hiểm mà rút lui, hắn biết rõ đạo lý "phú quý hiểm trung cầu".

Hắn có thể ở trong thời gian ngắn đạt tới linh sư cao giai, có thể nói là rất có vận khí.

Chờ sau khi Mộc Hòe dặn dò xong, Lăng Tiếu đi xuống Mộc Kỳ phong, thẳng đến Tử Thiên phong.

Tử Thiên phong là nơi ở của tông chủ Vân Hùng, cũng chính là đỉnh núi mà Lăng Tiếu tỷ thí luyện đan ba tháng trước.

Lăng Tiếu đi tới trước một đại điện cực kỳ hùng vĩ thương tang, một cỗ khí tức trang nghiêm đập thẳng vào mặt, tấm biển bên trên bao phủ một cỗ uy áp yên nhiên.

Lăng Tiếu bị cỗ uy áp chấn lui về phía sau mấy bước, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Hắn không nghĩ tới trong Điển Tàng các lại bố trí cấm chế bậc này.

Lăng Tiếu áp chế máu huyết sôi sục, trong lòng cười lạnh:

- Chỉ là cấm chế nho nhỏ đã nghĩ trấn áp bổn thiếu, điều này không có khả năng!

Lăng Tiếu vốn là một kẻ quật cường, hiện giờ bị một tấm biển chấn lui mấy

bước, chuyện như vậy hắn làm sao chịu nổi, huống hồ hắn mới đột phá linh sư cao giai không lâu, còn chưa nếm tới khoái cảm tăng trưởng thực lực, sao có thể bị dao động tin tưởng đây?

Lăng Tiếu điều chỉnh linh lực toàn thân, đồng thời vận khí Kim Cương Ngũ Biến Quyết, quanh thân trôi nổi kim quang vàng óng, thần sắc tuấn nghiêm bước thẳng tới trước cửa lớn.

Lăng Tiếu mới tiến lên hai bước, trên tấm biển lưu chuyển ra một cỗ uy áp cường đại, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy linh khí quanh thân áp bách thẳng tới hắn, đây thật giống như uy áp do vương cấp sản sinh ra.

Linh sư giai bình thường căn bản không chịu nổi cỗ uy áp này, cho dù là cường giả vương cấp muốn đi tới cửa chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Hai chân Lăng Tiếu như bị tưới chì, cơ thể bị chèn ép vô cùng khó chịu, cũng may Kim Cương Ngũ Biến Quyết tầng thứ ba đại thành, bằng không chỉ sợ hắn phải bị chấn nhiếp đến bị thương.

Lăng Tiếu cắn răng, hai đại huyền công trong cơ thể vận chuyển thật nhanh, dưới chân thoáng thả lỏng, ngay sau đó chậm rãi đi thẳng tới trước cửa.

Lăng Tiếu chỉ cách cửa vài bước, nhưng khi hắn đi tới cửa toàn thân đã đẫm mồ hôi, y phục ướt đẫm.

Khi đi tới cửa, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, không khỏi thở nhẹ một hơi, nhủ thầm:

- Làm gì chứ, chỉ đi tìm bộ sách nhìn xem thôi cũng không cho người vào sao! Nếu thực lực bổn thiếu còn thiếu một chút, đây chẳng phải bị đè chết tươi!

Ai ngờ lúc này một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Nếu ngươi bị đè chết tươi cũng là đáng chết!

- Cái gì, ai…đi ra cho ta, lại còn dám nguyền rủa bổn thiếu, bổn thiếu phải…

Lăng Tiếu như bị đạp trúng đuôi, lập tức cảnh giác kêu lên.

Nhưng Lăng Tiếu còn chưa dứt lời, một lão giả dáng người câu lũ xuất hiện bên cạnh hắn, hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

Lăng Tiếu vừa nhìn thấy lão giả, lập tức đem lời nói nuốt vào, sau đó bày ra dáng tươi cười nói:

- Đệ…đệ tử Lăng Tiếu gặp qua trưởng lão, vừa rồi…vừa rồi đệ tử chỉ muốn nói bổn thiếu cần biết là vị trưởng lão nào có năng lực lớn như thế, ngay cả uy áp cũng làm người không chịu nổi mà thôi.

Nếu để cho người quen chứng kiến hắn biến sắc mặt nhanh như vậy, chỉ sợ mọi người đều sẽ chấn động.

Đây vẫn là Lăng Tiếu luôn cường thế bất khuất đó sao?

Trong lòng Lăng Tiếu lại uất ức vô cùng, hắn không nghĩ tới thực lực lão nhân này lại làm cho hắn cảm giác sợ hãi, mặt ngoài nhìn lão giả khòm lưng gầy gò, không hề có chút chân khí, không chút linh lực ba động, nhưng hắn biết thực lực người này tuyệt đối không kém hơn hai vị trưởng lão ở Tụ Linh tháp, thậm chí còn cao minh hơn.

Hiện tại hắn đã biết nguyên lai trong Tử Thiên tông còn có thật nhiều cao thủ

ẩn danh không ai biết, mà những vị này đều là trưởng lão đời trước của tông môn đi.

Lăng Tiếu vì không muốn chịu đựng nỗi khổ da thịt, chỉ đành nhanh chóng thay đổi thái độ, trong lòng thầm nhủ:

- Bổn thiếu kính già yêu trẻ, không cùng lão nhân ngươi tính toán mà thôi.

- Ngươi là đệ tử của ngọn núi nào, chẳng lẽ không biết nơi này là cấm địa tông môn hay sao?

Lão giả liếc mắt nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói, trong lòng lại nghi hoặc:

- Tiểu tử này thiên phú không tệ, tính dai lại tuyệt hảo, lại có thể chịu đựng được uy áp của cấm chế trong này.

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Đệ tử là người của Mộc Kỳ phong, Mộc Hòe phong chủ chính là gia sư.

Ngay sau đó lấy ra lệnh bài trưởng lão của mình.

Lão giả liếc mắt nhìn lệnh bài của Lăng Tiếu, đồng tử co rụt lại, phất phất tay nói:

- Ngươi vào đi thôi, ba tầng dưới ngươi có thể tùy tiện lật xem, không cho phép mang sách đi ra.

Lăng Tiếu gật gật đầu đi thẳng vào trong các.

Lão giả mang theo ánh mắt thâm ý nhìn theo Lăng Tiếu, trong lòng thầm hô:

- Tiểu tử này chính là luyện dược sư tứ phẩm tân tấn? Thật sự là một tiểu tử ngốc, sớm lấy ra lệnh bài không phải có thể phá cấm chế sao? Chẳng lẽ tiểu tử này có khuynh hướng chịu ngược đãi? Nhưng thiên phú thật không tệ lắm, xem ra tông môn sắp sửa thịnh vượng ah!

Dứt lời thân ảnh chợt lóe không còn bóng dáng.

Lăng Tiếu đi vào trong Điển Tàng các, một cỗ khí tức thư hương tĩnh mịch tràn tới, chỉ thấy từng dãy sách cổ trưng bày trên giá, sửa sang thập phần chỉnh tề.

Nhìn từng chồng sách đặt nơi này, Lăng Tiếu không khỏi vui vẻ.

Lăng Tiếu đi dạo một vòng lại phát hiện lầu một không đặt huyền công cùng huyền kỹ, chỉ thu nhận một ít bí văn cùng bộ sách truyền thuyết về Huyền Linh đại lục.

Vừa lúc Lăng Tiếu đang cần hấp thu thêm tri thức càng nhiều, phòng ngừa ngày sau khi du lịch đại lục không đến mức tán loạn không mục đích.

Lăng Tiếu tạm thời bỏ qua ý niệm tìm kiếm cầm phổ, tùy ý đi tới một giá sách rút ra một quyển lật xem.

Bản thân Lăng Tiếu cũng không biết mình tìm đọc các quyển sách lại kéo dài suốt ba ngày đêm, hắn hoàn toàn chìm đắm trong bí văn cùng truyền thuyết cổ quái trên đại lục này.

Đồng thời hắn đã hiểu được chỗ trân quý của hai đại dị bảo nằm trong thức hải của chính mình.

Tuy nói trước kia hắn từng nghe Lục Ông nói qua tác dụng của hai đại dị bảo, nhưng hắn thật sự không biết được uy lực chân chính của nó.

Hiện giờ xem tư liệu tương quan, Lăng Tiếu thầm than mình đạt được hai đại dị bảo là chuyện cực kỳ may mắn.

Bởi vì một khi địa phương nào xuất hiện dị châu, sẽ có tuyệt địa hung địa tồn tại, bất kỳ võ giả đê giai nào cũng không thể tới gần, cho dù là võ giả vương cấp cũng không dám dễ dàng tiếp cận, cường giả hoàng cấp cũng không thể nào thu được dị châu.

Dị châu chính là kết tinh năng lượng bổn nguyên, đã có ý thức tự lựa chọn chủ nhân, chỉ có võ giả thích hợp với chúng mới có cơ hội được chúng tuyển chọn.

Căn cứ ghi chép, trong lịch sử từng xuất hiện qua mười ba viên dị châu, mà chủ nhân mười ba viên dị châu đều là đại năng giả, nhưng không biết những đại năng giả kia còn tồn tại trên thế giới này hay không.

Mà trong những dị châu được nhắc tới, có ghi chép về Tiên Thiên Âm Phong Châu, về phần Si Mị Lam Hỏa Châu thì không có ghi chép, có thể thấy được Si Mị Lam Hỏa Châu là viên dị châu thứ mười bốn trong lịch sử mới xuất hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 456 - Chẳng Lẽ Tông Chủ Là Thủy Tinh? (1)

Nhìn vào giới thiệu dị châu, Lăng Tiếu hạ quyết tâm ngày sau phải tranh thủ thêm thời gian cùng hai đại dị châu khai thông, khiến cho chúng đồng ý vĩnh viễn cho mình sử dụng.

Bên trong còn ghi chép, một khi một dị châu không thể hòa hợp với dị châu khác, như vậy chúng vẫn sẽ tự động rời đi.

Nếu thật sự là như vậy, Lăng Tiếu muốn khóc cũng không kịp.

Phải biết rằng dị châu là kết tinh năng lượng bổn nguyên, cũng sẽ là bảo đảm cho hắn ngày sau bước lên đỉnh phong, cho nên bất kể thế nào hắn cũng không thể làm cho dị châu bỏ đi.

Ngay khi Lăng Tiếu đem sách định bỏ lại trên giá muốn đi lên lầu hai, chợt phát hiện một trang bên trong hấp dẫn hắn thật sâu.

Nội dung trong trang này ghi chép về Huyễn Yêu.

Lăng Tiếu tập trung tinh thần đọc qua nội dung bên trong.

Nguyên nhân hắn từng ở trong Mê Huyễn cốc săn giết một con Huyễn Yêu, còn lấy được lục nhãn cùng yêu tinh của Huyễn Yêu.

Hắn luôn muốn tìm hiểu tác dụng của hai món đồ vật này, nhưng khi còn ở gia tộc hắn không tìm được quyển sách nào ghi chép về nó, cho dù vài câu giới thiệu vắn tắt cũng không thấy.

Huyễn Yêu tuy rằng chỉ là linh thú cấp hai, nhưng nó lại có thể khiến cho linh hồn của nhân loại hoặc là linh vật cao giai sản sinh ảo cảnh, bị nó mê hoặc, cuối cùng bị nó giết chết mà cũng không biết lý do tại sao.

Điểm này cũng là chỗ đáng sợ của Huyễn Yêu.

Một lát sau, Lăng Tiếp khép sách thả về chỗ cũ.

- Không nghĩ tới nhặt được bảo.

Lăng Tiếu lộ vẻ hưng phấn cười nói.

Hắn đã biết tác dụng đôi mắt cùng yêu tinh của Huyễn Yêu dùng làm gì.

Hắn thật không nghĩ tới đôi mắt cùng yêu tinh của Huyễn Yêu cấp hai cũng được xem là bảo vật, tuy rằng không trân quý bằng hai đại dị bảo, nhưng vẫn có chỗ độc đáo, nhất là yêu tinh còn có vô số tác dụng đối với Lăng Tiếu.

Trước tiên là nói cặp mắt của Huyễn Yêu, dùng nó làm thuốc dẫn có thể luyện chế một loại tên là "Phá Huyễn Dược Thủy", loại dược thủy này nếu bôi lên trên ánh mắt bất kỳ ai, đều có thể bài trừ toàn bộ ảo cảnh.

Tác dụng này thoạt nhìn như không lớn, nhưng nếu làm cho võ giả cao giai biết được đều phải nghĩ mọi biện pháp lấy được một bình.

Thứ này ở trong mắt người thường có lẽ không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đối với võ giả cao giai mà nói lại hữu dụng thật lớn.

Ở trên đại lục này, có một vài nơi bí ẩn không ai biết, được xưng là bí cảnh.

Bí cảnh hoặc còn được xưng là nơi tọa hóa của cường giả, bình thường đều lưu lại tích tụ hoặc là bảo tàng một đời người đó lưu lại.

Mà những bảo tàng này, đối với võ giả mà nói là vật họ tha thiết ước mơ, những địa phương kia bình thường lại tràn ngập nguy hiểm hoặc huyền cơ, trong nguy hiểm đều sẽ bố trí ảo cảnh khiến người phải thật đau đầu.

Ảo cảnh không những khiến người bị lạc tâm trí, còn có thể làm người điên cuồng tự mình hại mình đến chết.

Trừ phi người nọ có thể bài trừ ảo cảnh, bằng không dù chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên mà nói, Phá Huyễn Dược Thủy đối với cường giả chính là dược thủy phụ trợ hiếm có, cầm nó đi vào trong bí cảnh, sẽ giảm bớt nguy hiểm rất nhiều.

Đối với việc chế luyện Phá Huyễn Dược Thủy, Lăng Tiếu cũng có hiểu biết, cũng nên chuẩn bị vật này mới tốt, vạn nhất gặp được Huyễn Yêu hoặc nếu rơi vào trong bí cảnh nói không chừng còn có cơ hội sử dụng tới.

Nhưng đã có yêu tinh Huyễn Yêu, tác dụng của Phá Huyễn Dược Thủy cũng chưa đủ nói đến.

Bởi vì yêu tinh có thể cho hắn hấp thu tới tinh thần thức hải, ngoại trừ mở rộng thức hải còn có thể khiến cho thức hải càng thêm kiên cố vượt qua hết thảy mê hoặc, đồng thời còn có năng lực cường đại nhìn thấu hết thảy ảo cảnh.

Duy nhất đáng tiếc chính là không thể làm được như Huyễn Yêu khiến người khác sản sinh ảo giác, bằng không sẽ càng lợi hại.

Nhưng chỉ là như vậy đã đủ làm Lăng Tiếu thật hài lòng.

Lăng Tiếu thu thập xong tâm tình kích động đi lên lầu hai.

Giá sách trên lầu hai rõ ràng ít hơn lầu một rất nhiều, nhưng số lượng vẫn hiếm có kinh người.

Lăng Tiếu tùy ý đảo mắt nhìn qua giá sách, phát hiện đây đều là huyền công hoặc huyền kỹ, hôi giai công pháp chỉ có một giá sách, ngoài ra đều là hoàng giai công pháp.

Hai loại công pháp đê giai này đương nhiên không rơi vào trong mắt Lăng Tiếu.

Hắn đi quanh một vòng, phát hiện nơi này không có thanh giai công pháp, vì vậy hướng lầu ba đi lên.

Trên lầu ba quả nhiên đều là thanh giai công pháp.

Nhìn mấy trăm quyển thanh giai công pháp trước mắt, Lăng Tiếu không khỏi hít sâu một hơi.

Phải biết rằng tam đại thế gia ở Vẫn Thạch thành mỗi nhà chỉ có một quyển thanh giai công pháp xem như bảo vật trấn tộc, nhưng trong Tử Thiên tông có được nhiều như thế, nội tình tông môn quả nhiên phi phàm.

Lăng Tiếu ổn định tâm thần, bắt đầu tìm kiếm cầm phổ mình muốn kiếm.

Đáng tiếc chuyển hơn phân nửa vòng vẫn không phát hiện huyền kỹ cầm phổ, lại phát hiện hai quyển tiêu phổ cùng tỳ bà phổ.

Hai quyển này tác dụng tựa hồ không lớn.

Lăng Tiếu không khỏi có chút chán nản.

Nếu đã đến đây, hắn cũng không dự định tay không quay về.

Vì thế hắn lại ngồi xuống tuyển vài quyển thanh giai huyền công cao cấp cố gắng ghi nhớ trong lòng.

Những huyền kỹ này tuy rằng hắn không dùng được, nhưng ngày sau quay về gia tộc sao chép lại cũng phương tiện cho người trong gia tộc tu luyện tự cường đại chính mình vẫn tốt.

Vậy xem như chút tâm ý hắn làm vì gia tộc đi, hiện tại Lăng gia là do ông nội hắn chưởng quản, để Lăng gia cường đại cũng là mục tiêu xưa nay của ông nội hắn, hắn làm như vậy xem như cấp cho lão nhân gia một câu trả lời thỏa đáng.

Lăng Tiếu ở lại trong Điển Tàng các suốt bảy ngày.

Bảy ngày này xem như có được chút thu hoạch, Lăng Tiếu cảm thấy chuyến đi này không tệ, nhưng không tìm được cầm phổ nên làm cho hắn nhiều ít cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nếu tìm không thấy hắn cũng không có biện pháp, chỉ đành quay về biệt viện tu luyện trước.

Nhưng hắn mới rời khỏi Điển Tàng các không bao xa, một vị chấp sự nội môn đã đi tới khom người nói:

- Lăng trưởng lão, tông chủ mời ngươi đi qua.

- Nga? Được!

Lăng Tiếu không nghĩ tới Vân Hùng lại đích thân triệu kiến hắn, điều này nhiều ít làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hiện tại đi gặp mặt nhạc phụ tương lai vẫn là một chuyện tốt.

Rất nhanh Lăng Tiếu đã đi tới đại điện tông môn.

Chỉ thấy Vân Hùng đang ngồi trên chủ vị, vẻ mặt mang theo vài phần vui mừng.

Lăng Tiếu cung kính cúi người thi lễ với Vân Hùng:

- Lăng Tiếu gặp qua tông chủ.

Vân Hùng phất nhẹ tay, ý miễn lễ, sau đó kinh ngạc nói:

- Lăng trưởng lão lại đột phá?

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- May mắn đột phá!

Trong lòng Vân Hùng hết lời để nói, đây còn gọi là may mắn sao!

Lúc Lăng Tiếu mới đến Tử Thiên tông chỉ mới là huyền sĩ cao giai đi?

Điểm này Vân Hùng cũng biết đến, lúc ấy bản thân Lăng Tiếu mang theo nhiều thuộc tính, hơn nữa độ tinh thuần cao đến dọa người, biến thành các phong chủ đều muốn cướp đoạt Lăng Tiếu làm đồ đệ, nhưng Lăng Tiếu lộ ra thân phận luyện dược sư, cuối cùng lựa chọn Nam Cung Thường Nhạc làm sư, vì vậy hắn có ấn tượng về Lăng Tiếu rất sâu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 457 - Chẳng Lẽ Tông Chủ Là Thủy Tinh? (2)

Hiện giờ Lăng Tiếu nhập tông còn chưa đầy hai năm đã đột phá thành linh sư cao giai, tốc độ này tựa hồ quá yêu nghiệt!

Cho dù là nữ nhi Vân Mộng Kỳ nếu không có được truyền thừa của địa hoàng giai cường giả, chỉ sợ cũng không có được tốc độ tu luyện của Lăng Tiếu, thật sự quá biến thái.

Rốt cục Vân Hùng đã khẳng định, Lăng Tiếu mới thật sự là một thiên tài chân chính.

Không chỉ có được thiên phú tu luyện cao tới kinh người, thiên phú luyện dược còn cao tới mức làm người không nói được lời nào.

Nghĩ đến đây, hắn thật cảm thấy Lăng Tiếu có vài phần xứng đôi với nữ nhi của hắn.

Hiện giờ nữ nhi của hắn đã là vương cấp đê giai đỉnh, tin tưởng không qua một năm càng tiến thêm một bước, mà Lăng Tiếu thân là luyện dược sư tứ phẩm, lại có thể luyện chế Tấn Vương đan, chỉ bằng hai điểm này đã không kém hơn nữ nhi của hắn.

Huống hồ tuổi tác của Lăng Tiếu xấp xỉ với nữ nhi hắn, tướng mạo phẩm hạnh cũng còn tạm được.

Lăng Tiếu bị Vân Hùng nhìn chằm chằm khiến trong lòng sợ hãi, nhưng tông chủ không mở miệng nói chuyện, hắn cũng không dám nói gì, nhưng trong lòng thầm hô:

- Chẳng lẽ tông chủ là thủy tinh? (đồng tính)

Nếu Vân Hùng biết suy nghĩ của hắn, chỉ sợ bị hộc máu mà bỏ mình.

Đường đường người đứng đầu bát phẩm tông môn, không ngờ bị người nghĩ là đồng tính, điều này làm người ta sao mà chịu nổi!

Qua một lúc lâu, Vân Hùng mới phục hồi lại tinh thần nói:

- Mời Lăng trưởng lão ngồi đi.

Lăng Tiếu cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

- Không biết tông chủ tìm Lăng Tiếu có chuyện gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Việc này Mộc trưởng lão hẳn đã đề cập qua với ngươi, là về chuyện luyện chế Tấn Vương đan cho các trưởng lão, không biết ngươi suy nghĩ thế nào?

Vân Hùng hỏi.

Lăng Tiếu nghe Vân Hùng hỏi như vậy, lập tức nhớ tới việc kia.

Mộc Hòe đã nói với hắn ý muốn hắn hạ thấp yêu cầu luyện chế Tấn Vương đan, còn hi vọng hắn cung cấp phối phương cho Nam Cung Thường Nhạc, còn dùng danh nghĩa thật đàng hoàng “chia sẻ vất vả với hắn”.

Lăng Tiếu lắc đầu đáp:

- Tông chủ, việc này Lăng Tiếu không có biện pháp lui nhường.

- Ta biết việc này có chút khó xử, nhưng ngươi hẳn nên ngẫm lại cho tông môn, mỗi phần linh thảo Tấn Vương đan cực kỳ quý trọng, ngươi muốn họ tìm hai phần mới luyện chế, thật sự khó khăn không nhỏ đâu.

Vân Hùng khẽ thở dài.

Hiện tại hắn cũng không dám dùng uy nghiêm tông chủ mệnh lệnh Lăng Tiếu, thứ nhất Lăng Tiếu đã được hai vị trưởng lão đời trước ưu ái bảo hộ, Lăng Tiếu muốn gì phải tận lực thực hiện, cho dù phải dùng mỹ nhân kế cũng nên mua chuộc Lăng Tiếu vĩnh viễn lưu lại Tử Thiên tông.

- Tông chủ, ngài nên biết luyện chế bất kỳ đan dược nào đều không thể trăm phần trăm xác suất thành công, ta để họ chuẩn bị hai phần linh thảo đã là rất bảo thủ. Nếu ngài không tin thì đi hỏi Nam Cung trưởng lão là được.

Lăng Tiếu thản nhiên đáp.

Kỳ thật hắn quả thật có trăm phần trăm xác suất thành công, nhưng hắn tuyệt đối không thể làm một kẻ coi tiền như rác, không kiếm chút thu nhập chẳng phải là có lỗi với công sức luyện chế của mình đó sao.

- Được rồi, ngươi đã nói như vậy ta cũng không tiếp tục miễn cưỡng.

Vân Hùng lên tiếng, tiếp theo nói sang chuyện khác:

- Lăng trưởng lão quen biết với Mộng Kỳ khi nào vậy?

Lăng Tiếu không nghĩ tới Vân Hùng sẽ hỏi chuyện riêng tư này, chỉ thoáng do dự vẫn đem lần gặp mặt ở Hoang Tùng sơn mạch kể lại cho Vân Hùng nghe qua.

- Thì ra là thế.

Vân Hùng nghe xong lời giảng thuật của Lăng Tiếu, lộ ra vẻ hiểu được, tiếp theo nói:

- Chẳng lẽ Mộng Kỳ nguyện ý cho ngươi cơ hội, xem ra nàng đã sớm ái mộ ngươi, một khi đã như vậy sau này ta cũng sẽ không tiếp tục gọi ngươi là Lăng trưởng lão, gọi thẳng tên của ngươi đi, ngươi sẽ không để tâm chứ?

Lăng Tiếu nghe xong lời này liền vui vẻ, liên tục gật đầu nói:

- Đương nhiên là được.

Lời của Vân Hùng đã vô cùng rõ ràng, hắn đã thừa nhận Lăng Tiếu có tư cách xứng đôi với nữ nhi của hắn, Lăng Tiếu làm sao không cao hứng?

Chỉ cần thực lực của hắn vượt qua Vân Mộng Kỳ, nói vậy Vân Hùng chắc sẽ không can thiệp vào chuyện giữa hai người bọn họ.

- Vậy là tốt rồi, phải, ngươi có từng nghe nói qua về Vương Cực đan?

Vân Hùng thăm dò hỏi han.

Lăng Tiếu thoáng sững sờ, sau đó gật đầu đáp:

- Nghe nói qua.

- Vậy…ngươi có biện pháp nào luyện chế ra hay không?

Vân Hùng dồn dập hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Vương Cực đan là đan dược tứ phẩm đỉnh cấp, đã có thể so sánh được với một ít đan dược ngũ phẩm sơ cấp, so với Tấn Vương đan còn khó luyện hơn nhiều lắm, trước khi bước vào vương cấp ta không có biện pháp luyện chế.

Vân Hùng lộ ra vẻ tiếc nuối, còn hỏi:

- Vậy ngươi có phối phương hay không?

Lăng Tiếu thoáng do dự, vẫn lắc đầu.

Hắn có phối phương cũng không thể thừa nhận, bởi vì hắn biết Vân Hùng có chủ ý gì.

Kỳ thật chẳng những hắn có phối phương, còn có một viên Vương Cực đan, nhưng không tới phút cuối cùng hắn không muốn lộ ra, đây là con bài chưa lật mà nếu không gặp phải vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không bại lộ.

Lăng Tiếu cùng Vân Hùng trò chuyện hơn một canh giờ, sau đó quay về biệt viện tĩnh tu của mình.

Nhưng vừa trở lại biệt viện liền nhìn thấy có người đang chờ hắn, ra vẻ chờ đã lâu.

Người nọ vừa nhìn thấy Lăng Tiếu lập tức tiến lên khom người nghênh đón:

- Gặp qua Lăng trưởng lão.

- Hình tổng quản, không cần khách khí như vậy, ngươi gọi tên của ta thì tốt hơn.

Lăng Tiếu cười xua tay nói.

Người đến chính là chấp sự nội môn tổng quản Hình Chiến Thiên.

Lúc này Hình Chiến Thiên lại nói:

- Không dám!

Trong Tử Thiên tông phân chia cao thấp vẫn tương đối nghiêm minh, hắn là chấp sự nội môn đương nhiên không dám tùy tiện vi phạm.

- Hình tổng quản đã thu thập đủ linh thảo Nhập Vương đan sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Trước đây hắn đã đáp ứng giúp Hình Chiến Thiên luyện chế một viên Nhập Vương đan, mà hiện giờ đã trôi qua ba tháng tin tưởng Hình Chiến Thiên đã thu thập đầy đủ linh thảo.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của Lăng Tiếu, Hình Chiến Thiên từ không gian giới chỉ lấy ra không ít linh thảo đặt lên bàn.

Linh thảo trước mắt tựa hồ không ít, nhưng theo Lăng Tiếu xem ra tựa hồ vẫn còn thiếu một ít linh dược chủ yếu.

- Hình tổng quản, có phải còn thiếu chút gì đó hay không?

Lăng Tiếu nói chuyện thật trực tiếp.

Hình Chiến Thiên cười xấu hổ:

- Còn thiếu một gốc Kim Thiệt Lan cùng một gốc Lục Tinh Hoa, hai loại này đều là linh thảo tứ giai cao cấp…thật sự quá khó tìm, không biết Lăng trưởng lão có thể có linh thảo nào khác thay thế hay không?

Suốt ba tháng nay Hình Chiến Thiên đã lật ngược Tử Thiên tông cùng Tử Thiên thành, còn dặn dò người khác giúp hắn tìm kiếm linh thảo, thật vất vả mới thu thập đại bộ phận linh thảo trở về, nhưng chỉ thiếu hai loại linh thảo chủ yếu, điều này làm cho hắn vô cùng sốt ruột cho nên đành phải đến gặp Lăng Tiếu thăm dò tin tức.

Hơn nữa hắn muốn bước vào vương cấp đã muốn đến phát điên, bằng không chờ tới khi Lăng Tiếu đi tham gia Thệ Tông đại hội sẽ không biết khi nào có thể luyện chế đan dược cho hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 458 - Khó Nhất Tiêu Thụ Ân Mỹ Nhân

Lăng Tiếu thoáng chần chờ nói:

- Như vậy đi, ta nhận trước những linh thảo này của ngươi, ta đi hỏi thăm sư phụ của ta còn hai loại linh thảo kia hay không, nếu như có ta sẽ nhanh chóng giúp ngươi luyện chế.

Hình Chiến Thiên vui mừng đáp:

- Vậy làm phiền Lăng trưởng lão.

- Không cần khách khí, còn không biết chỗ của sư phụ ta có hay không đâu.

Lăng Tiếu đáp, tiếp đó lại hỏi:

- Hình tổng quản, ngươi có cất chứa loại huyền kỹ cầm phổ hay không?

- Không có, Lăng trưởng lão cũng tinh thông cầm kỹ hay sao?

Hình Chiến Thiên lắc đầu hỏi ngược lại.

- Vậy thì không có, tìm giúp một người bạn, nếu ngươi không có thì thôi vậy.

Lăng Tiếu đáp.

- Nếu Lăng trưởng lão thật muốn tìm ta có một chủ ý.

Hình Chiến Thiên đề nghị nói.

- Nói nghe một chút.

- Lăng trưởng lão chỉ cần thả ra một tin tức, ai có huyền kỹ cầm phổ thì giúp ai luyện chế một viên thuốc, nói vậy chỉ cần có trọng thưởng nhất định có thu hoạch.

Hình Chiến Thiên giải thích.

Lăng Tiếu thoáng trầm tư, hắn cảm thấy được lời đề nghị này của Hình Chiến Thiên không tệ.

Vì vậy hắn liền nhờ Hình Chiến Thiên giúp truyền ra tin tức này, đồng thời cũng đáp ứng nhanh chóng giúp hắn luyện chế Nhập Vương đan.

Lúc này Hình Chiến Thiên mới vui sướng rời khỏi biệt viện tĩnh tu của Lăng Tiếu.

Kỳ thật Hình Chiến Thiên thiếu hụt hai gốc linh thảo, trong tay Lăng Tiếu vẫn còn, chỉ là hắn không muốn để Hình Chiến Thiên hay biết mà thôi, bằng không tin tức lộ ra, mỗi người đều cho rằng hắn thật giàu có đâu.

Đại tế ti cấp cho hắn linh thảo cùng thú đan bỏ vào không gian giới cũng không ít, so với không gian giới hắn thu được trong bí cảnh cũng không kém hơn chút nào.

Hình Chiến Thiên rời đi, Lăng Tiếu quay về phòng phân phó tỳ nữ chuẩn bị nước tắm thay quần áo.

Lăng Tiếu thích sạch sẽ, nhiều ngày không tắm rửa đã làm hắn thật không chút thoải mái.

Tắm rửa xong hắn cũng không làm gì khác, chui vào phòng vùi đầu ngủ say sưa.

Sang hôm sau, Lăng Tiếu bắt đầu giúp Hình Chiến Thiên luyện chế Nhập Vương đan.

Nhập Vương đan là đan dược tứ phẩm trung giai, luyện chế cũng không quá dễ dàng.

Nếu Lăng Tiếu không có Hắc Diệu đỉnh tương trợ, chỉ sợ không dễ dàng luyện ra, càng khỏi nói tới Tấn Vương đan.

Lăng Tiếu ở trong nhà ba ngày không ra khỏi cửa, chuyên tâm luyện chế Nhập Vương đan.

Hắn không chỉ luyện chế cho Hình Chiến Thiên, đồng thời luyện chế thêm mấy viên, nếu ngày sau quay về gia tộc để gia gia hoặc các trưởng lão khác có thể đột phá vương cấp, như vậy Lăng gia luôn luôn có thể xưng bá trong Vẫn Thạch thành cũng không phải là việc gì khó.

Khi Lăng Tiếu xuất quan, trong biệt viện lại xuất hiện vài khách nhân mà hắn không tưởng được.

Lăng Tiếu mới đi ra cửa phòng, một tỳ nữ khom người cung kính nói:

- Gặp qua trưởng lão, trong phòng khách có người tìm ngài.

- Để họ chờ thêm một chút, ta tắm rửa thay quần áo đi qua.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Không phải Lăng Tiếu muốn bãi cái giá, mà suốt mấy ngày hắn chỉ lo luyện

đan, bộ dáng thập phần lôi thôi, trên người mang theo mùi hương thuốc đông y, sao có thể tùy tiện ra ngoài gặp khách.

Sau nửa canh giờ toàn thân Lăng Tiếu rực rỡ hẳn lên, bộ võ phục màu đen ôm thân thể, đem dáng người thon dài cao ngất của hắn càng làm nổi bật khí vũ hiên ngang, tuấn lãng bất phàm.

Lăng Tiếu hất nhẹ mái tóc, nhẹ nhàng đi ra đại sảnh.

Đi vào trong sảnh, Lăng Tiếu có chút trợn tròn mắt, trong lòng hoài nghi có phải mình bị ảo giác, sao trong này có tới mấy mỹ nữ tại đây?

Lăng Tiếu ngây ngốc xoa xoa mắt lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đây là ảo giác?

- Hì hì, sư đệ ngươi thật khờ đến đáng yêu.

Ngọc Liệt Diễm uốn éo vòng eo mềm mại đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, đồng thời một bàn tay ôm lên cánh tay hắn, còn dùng bộ ngực sữa cọ cọ hắn không ngừng.

Nhìn Ngọc Liệt Diễm mị nhãn như tơ, cảm thụ bộ ngực mềm nhu nhu, Lăng Tiếu thiếu chút nữa muốn nhào đi lên.

- Thật không biết xấu hổ!

Một nữ tử gương mặt lạnh lùng ngồi cách đó không xa hừ lạnh nói.

Nữ tử kia không phải Băng Nhược Thủy thì là ai?

Ngoại trừ Băng Nhược Thủy, không ngờ còn một nữ tử xinh đẹp khác, chính

là Bích Tuyền các Ôn Khả Điệp.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới các nàng cùng nhau đến tìm mình, trong lòng thầm hô:

- Khuôn mặt quá soái cũng là tội ah!

Ngọc Liệt Diễm không giận ngược lại cười nói:

- Sư muội, người ta thích sư đệ có sai sao?

- Hừ, hắn là nam nhân của ta, ngươi thích hắn thì không được!

Băng Nhược Thủy đứng lên lạnh lùng nói, sau đó cũng đi tới bên cạnh ôm cánh tay kia của Lăng Tiếu.

Mặc dù bộ ngực Băng Nhược Thủy không sung mãn như Ngọc Liệt Diễm, nhưng lại rất có nguyên liệu, làm tâm tình Lăng Tiếu sôi trào.

Lúc này đôi mắt đẹp của Ôn Khả Điệp chợt xoay chuyển, sau đó trực tiếp nhào vào trong lòng Lăng Tiếu, thẹn thùng nói:

- Tiếu ca ca, người ta rất nhớ huynh nha, huynh lâu như vậy cũng không đến tìm người ta!

- Phốc!

Lăng Tiếu nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu.

Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thúy dùng tay véo vào hông Lăng Tiếu, trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ thập phần tức giận.

Lăng Tiếu thật oan nha!

Hắn đối mặt loại diễm phúc này quả thật cảm thấy không phúc tiêu thụ.

- Tốt lắm, các nàng có thể buông ra được không, tuy rằng bổn thiếu rất tuấn tú, nhưng các nàng cũng không cần nhiệt tình đến như vậy đi, bằng không bổn thiếu thật chịu không nổi!

Lăng Tiếu đứng yên không nhúc nhích cười khổ nói.

- Thật…thật không biết xấu hổ!

Da mặt Băng Nhược Thủy mỏng nhất, giận mắng một tiếng buông tay Lăng Tiếu.

Ngọc Liệt Diễm vẫn ôm chặt cánh tay hắn nũng nịu nói:

- Nam nhân của sư tỷ đương nhiên là tuấn tú nhất, bằng không sư tỷ làm sao lại thích đâu.

- Đúng vậy đúng vậy, sư muội cũng rất thích huynh đó.

Ôn Khả Điệp vùi mặt vào ngực Lăng Tiếu phụ họa theo.

Lăng Tiếu cúi đầu nhìn Ôn Khả Điệp cười nói:

- Nếu thích thì cho sư huynh hôn trước cái đã!

Dứt lời Lăng Tiếu liền cúi đầu hôn Ôn Khả Điệp.

A!

Ôn Khả Điệp kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức vùng ra.

Vừa rồi nàng chỉ muốn trêu chọc Lăng Tiếu, không nghĩ tới hắn lại tưởng thật.

Nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, tuy rằng tính cách nghịch ngợm nhưng sẽ không có hành vi vượt rào.

Lăng Tiếu đương nhiên đoán được điểm này, vì vậy mới nói như thế, lập tức hù dọa Ôn Khả Điệp trở về nguyên hình.

Ngọc Liệt Diễm cười duyên nói:

- Ôn sư muội thẹn thùng, nếu không sư đệ hôn sư tỷ đi.

Dứt lời Ngọc Liệt Diễm còn dâng lên đôi môi khêu gợi tràn ngập dụ hoặc.

Lăng Tiếu cũng không dám thật sự đụng vào đóa hoa hồng có gai này, cười khan rút tay hỏi:

- Mọi người tới tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiếu vừa hỏi, ba nữ tử đều lộ ra thần sắc ngượng ngùng.

Lăng Tiếu thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ba nữ nhân này đều muốn qua đây giúp ta ấm giường?

Băng Nhược Thủy do dự một chút, thản nhiên nói:

- Ta cần một viên Phá Linh đan!

Có người mở miệng lập tức có người tiếp lời.

Ngọc Liệt Diễm cũng nhanh chóng mở miệng nói:

- Sư đệ, ta cũng muốn một viên Phá Linh đan.

- Sư huynh, người ta cũng muốn.

Ôn Khả Điệp cầu xin nói.

Lăng Tiếu hết lời để nói, thì ra ba nữ tử đến đây vì cầu đan dược.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 459 - Ca Cũng Không Phải Là Người Tùy Tiện. (1)

Lăng Tiếu giang tay nói:

- Mọi người cần Phá Linh đan có thể đến Dược phong luyện chế thôi, ta cũng không có nhiều linh thảo như vậy để luyện cho các nàng.

Tuy rằng Lăng Tiếu thích mỹ nữ, nhưng Vân Mộng Kỳ đang ở trong tông, hắn không dám tùy ý chơi đùa, huống hồ linh thảo tam giai của hắn không nhiều lắm,, phải tiết kiệm mà dùng, ngày sau hắn còn nhiều việc cần sử dụng.

- Một câu thôi, ngươi có luyện chế hay không?

Băng Nhược Thủy lãnh đạm hỏi.

Lần này Lăng Tiếu thật ngượng ngùng cự tuyệt, dù sao Băng Nhược Thủy từng cho hắn một viên Băng Linh đan tam phẩm ở Diễm Hỏa cốc, nhân tình này phải trả lại.

- Ta có thể giúp nàng luyện một viên.

Lăng Tiếu đáp.

- Sư đệ, ngươi làm sao có thể bất công vậy đây? Người ta cũng muốn.

Ngọc Liệt Diễm không chịu bỏ qua, ôm cánh tay hắn lắc mạnh.

Lăng Tiếu bị bộ ngực mềm chen chúc khiến sôi máu, bất đắc dĩ đáp:

- Được rồi, nàng cũng có một viên.

Ôn Khả Điệp không cam lòng yếu thế, lại bổ nhào vào trong lòng Lăng Tiếu:

- Hảo sư huynh…người ta cũng muốn…người ta cũng muốn…

Ôn Khả Điệp là nữ nhi của các chủ Bích Tuyền các, Lăng Tiếu thoáng do dự cũng phải đáp ứng.

Trong lòng hắn thầm than:

- Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân nha!

- Đây mới là sư huynh tốt của muội…

Ôn Khả Điệp làm nũng thành công, liền lui ra.

Lăng Tiếu thở dài một hơi nói:

- Mọi người nên biết dùng đan dược đột phá đối với tương lai không bao nhiêu ưu đãi, huống chi đã là đê giai đỉnh, cách trung giai cũng đã không xa.

Tuy rằng đan dược giúp võ giả đột phá nhanh hơn, nhưng sẽ làm thân thể căn cơ võ giả biến thành yếu ớt, bất lợi cho tương lai sau này.

- Thệ Tông đại hội đã sắp bắt đầu rồi, thời gian không kịp nữa.

Băng Nhược Thủy đáp.

Ngọc Liệt Diễm cùng Ôn Khả Điệp đều gật đầu, ý bảo mình cũng cùng ý tứ.

- Thì ra là thế.

Cuối cùng Lăng Tiếu hiểu được nguyên nhân họ gấp gáp.

Thì ra là vì Thệ Tông đại hội.

Xem ra lần này Thệ Tông đại hội sẽ khởi lên một mảnh mưa gió ah!

Lăng Tiếu bị ép buộc đáp ứng yêu cầu của ba nữ nhân giúp các nàng luyện chế Phá Linh đan, trong lòng buồn rầu nghĩ:

- Thật sự là vận mệnh vất vả!

Hắn mới luyện đan vài ngày đi ra, lại phải tiếp tục luyện đan, trong lòng cảm thấy mất thăng bằng.

Ngọc Liệt Diễm tựa hồ nhìn ra Lăng Tiếu bất đắc dĩ, nhón nhẹ chân hôn lên khuôn mặt hắn nói:

- Tiếu, đây là đa tạ ngươi nha, đây là nụ hôn đầu tiên của người ta đâu!

Dứt lời khuôn mặt Ngọc Liệt Diễm đỏ lên.

Lăng Tiếu bị nữ nhân hôn công khai trước mặt người khác, lúc này đỏ mặt nói:

- Sư tỷ ngươi thật xấu!

Băng Nhược Thủy đứng một bên hừ nói:

- Ngươi đắc ý đi, ta trở về nói cho Vân sư tỷ.

Ôn Khả Điệp cũng chen miệng nói:

- Từ nhỏ Vân sư tỷ đã có chút hẹp hòi rồi, sư huynh phải cẩn thận đó.

Lăng Tiếu không còn lời phản bác, không phải chỉ là một nụ hôn sao, nói nghe nghiêm trọng đến vậy.

- Tốt lắm, các vị quay về đi, ba ngày sau đến lấy.

Lăng Tiếu nói sang chuyện khác.

Nếu ba nữ nhân này còn không đi, hắn thật phải bị hành hạ chết, nếu không phải bận tâm Vân Mộng Kỳ, hắn sẽ thu hết cả ba nàng!

- Tiếu, người ta từ hôm nay trở đi sẽ ở lại đây tĩnh tu với ngươi.

Ngọc Liệt Diễm dịu dàng nói.

- Vậy…vậy…như vậy sao được!

Lăng Tiếu nhanh chóng khoát tay nói.

Nếu để Vân Mộng Kỳ biết thì sao được!

- Ta mặc kệ, dù sao ta đã trả lại tiểu viện cho tông môn, chẳng lẽ sư đệ nhẫn tâm để cho người ta…để người ta không chỗ ở sao?

Ngọc Liệt Diễm làm ra bộ dạng thương tâm cầu xin nói, nước mắt tựa hồ muốn chảy ra, nhìn thấy làm cho người ta thập phần thương tiếc.

- Cướp đoạt dân nữ thì thấy qua, vẫn là lần đầu tiên thấy miễn cưỡng đeo

bám, thật sự là hi hữu ah!

Băng Nhược Thủy châm chọc nói.

- Phải đó, ta thích sư đệ, ngươi quản được sao? Ngươi chẳng khác gì một khối băng, ai sẽ thích ngươi!

Ngọc Liệt Diễm châm chọc ngược lại.

- Ngươi nói ai là khối băng?

Băng Nhược Thủy tức giận hỏi.

- Nói ngươi đó, nam nhân đều không dám ôm ngươi ngủ, chỉ sợ không khởi nổi hứng thú đi.

Ngọc Liệt Diễm lại công kích.

- Ai giống như loại nữ nhân ong bướm lả lơi như ngươi, thấy nam nhân nào cũng thích!

Băng Nhược Thủy tức giận mắng trả.

- Ngươi dám mắng ta, ta liều mạng với ngươi!

Ngọc Liệt Diễm quát to một tiếng, lập tức vung kiếm đâm thẳng tới Băng Nhược Thủy.

Mặt ngoài nhìn nàng như là người phóng đãng, nhưng trên thực tế nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, hiện giờ bị Băng Nhược Thủy vừa nói như vậy lập tức liền nổi giận.

Băng Nhược Thủy làm sao chịu kém, một thanh băng hàn kiếm xuất hiện trong tay, một đạo băng trụ phong tỏa hỏa mang của Ngọc Liệt Diễm.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi quát:

- Đủ rồi, các ngươi tiếp tục cãi liền gia pháp hầu hạ!

Đồng thời một cỗ uy áp cường đại bộc phát.

Hắn đã là linh sư cao giai, tu vi so với Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy còn cao hơn hai giai.

Nhất thời dưới uy áp của hắn, hai nàng phải thu hồi kiếm chiêu, nhưng vẫn trừng mắt nhìn đối phương.

- Ha ha, sư huynh ngươi thật là xấu, còn muốn thu cả Ngọc sư tỷ cùng Băng sư tỷ sao, còn nói gia pháp hầu hạ!

Ôn Khả Điệp ở một bên cười trộm nói.

- Xoát!

Khuôn mặt Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy đều đồng thời đỏ lên.

Sưu!

Ngay sau đó hai người cùng nhau bỏ chạy khỏi biệt viện tĩnh tu của Lăng Tiếu.

- Hì hì, hai vị sư tỷ thẹn thùng!

Ôn Khả Điệp ôm bụng cười to nói.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Được rồi, Ôn sư muội cũng trở về đi, bằng không Ôn trưởng lão không thấy sư muội sẽ sốt ruột.

Nói thật ra Lăng Tiếu không quá hứng thú đối với Ôn Khả Điệp, trong lòng chỉ đối đãi nàng như tiểu muội bình thường, chỉ là nha đầu kia thật thích nghịch ngợm gây chuyện.

- Muội không về đâu, lúc đi muội đã nói với mẫu thân là đến tìm sư huynh chơi, mẫu thân còn bảo muội chơi tới tối hãy về.

Ôn Khả Điệp cự tuyệt đáp.

Lăng Tiễu vỗ vỗ trán đáp:

- Ta nghĩ thôi đi, ta còn phải giúp các nàng luyện chế Phá Linh đan đâu.

Nói thật ra hắn cũng không muốn lãng phí thời gian với a đầu này.

- Muội không về, huynh đã nói muốn dẫn muội ra ngoài thành đi chơi, đại trượng phu sao có thể nuốt lời chứ.

Ôn Khả Điệp không thuận theo nói.

- Ta không phải nói cần giúp mọi người luyện chế Phá Linh đan sao? Làm sao có thời gian đi chơi với muội.

Lăng Tiếu đáp.

- Tóm lại muội mặc kệ, muội muốn huynh cùng muội đi ra ngoài, người ta cứ ở mãi trong tông môn thật buồn muốn chết.

Ôn Khả Điệp chu môi làm nũng nói.

Lăng Tiếu mặc kệ nàng, nàng cũng không phải là người gì của hắn, liền xoay người đi ra đại sảnh.

- Hảo sư huynh, đừng như vậy thôi!

Ôn Khả Điệp nóng nảy, giẫm nhẹ chân từ sau ôm lấy thân thể Lăng Tiếu cầu xin, tiếp đó lại thấp giọng nói:

- Chỉ cần huynh bồi người ta đi chơi, muội…muội nguyện ý cùng Vân sư tỷ cùng thờ một chồng.

Lời của nàng nói rất nhỏ, sắc mặt đều nóng lên.

Theo đạo lý mà nói nàng cùng Lăng Tiếu chỉ gặp qua hai ba lần không khả năng sản sinh cảm tình gì với hắn, nhưng ngày đó Lăng Tiếu ở diễn võ trường đại triển thần uy hoàn toàn chấn kinh mọi người kể cả Ôn Khả Điệp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 460 - Ca Cũng Không Phải Là Người Tùy Tiện. (2)

Ôn Khả Điệp lần đầu rung động, đối với cường giả có ý sùng bái, hơn nữa nam nhân vừa anh tuấn vừa bản lĩnh như Lăng Tiếu tự nhiên làm cho nàng vô cùng ái mộ.

Tuy rằng nàng biết Lăng Tiếu muốn cưới Vân Mộng Kỳ, nhưng nàng cũng không để ý làm tiểu thiếp của hắn, hơn nữa Vân Mộng Kỳ là cao thủ vương cấp, thực lực cùng tướng mạo đều ở trên nàng, nàng đương nhiên không tự tin có thể áp qua Vân Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Ôn Khả Điệp lớn mật như vậy, trực tiếp thổ lộ kiểu như thế, biến thành trong lòng hắn thật đắc ý thầm hô:

- Mị lực của bổn thiếu đúng là không nhỏ ah!

Lăng Tiếu thoáng do dự, vẫn lắc đầu nói:

- Hiện tại không được, chờ ta luyện chế xong Phá Linh đan cho các nàng rồi tính sau.

Kỳ thật hiện tại Lăng Tiếu cũng muốn rời tông môn vào thành tìm Cát Bối Hân, nhưng hắn không muốn mang theo Ôn Khả Điệp, huống hồ hiện tại hắn còn chưa chuẩn bị tâm tư thừa nhận nàng.

Tuy tính tình hắn thích khoe khoang lại có chút tự kỷ, nhưng không muốn ở chung một chỗ với nữ tử mình chưa có cảm giác.

Trong lòng hắn chỉ thầm hô:

- Ca không phải là người tùy tiện!

Nếu người khác nghe nói như thế nhất định sẽ tiếp lời:

- Vậy nếu ngươi tùy tiện cũng không phải là người rồi!

Ôn Khả Điệp chu đôi môi khêu gợi, giẫm nhẹ chân, trong lòng nghĩ thầm:

- Người ta là một mỹ nữ tuyệt thế đã nói như vậy không ngờ còn chưa muốn, ai thèm đâu!

Lăng Tiếu giả vờ như không thấy phản ứng của nàng, an ủi vài câu mượn cớ rời đi.

Đúng lúc này một đệ tử ngoại môn báo lại bên ngoài có người cầu kiến.

Bất đắc dĩ Lăng Tiếu phải ở lại đại sảnh chờ khách vào.

Người tới là Hình Chiến Thiên, đi theo sau hắn còn có một lão giả hơn sáu mươi tuổi.

Sau khi hai người đi vào liền cung kính thi lễ với Lăng Tiếu.

- Hình tổng quản, ta vừa định tìm ngươi, ngươi đã tới, xem ra ngươi đã đợi không kịp đi!

Lăng Tiếu khẽ cười nói.

Hình Chiến Thiên nghe Lăng Tiếu nói như vậy, mừng rỡ hỏi:

- Lăng trưởng lão, ngươi…ngươi giúp ta luyện chế xong rồi?

Lăng Tiếu cười không đáp, nhẹ vung tay, một viên thuốc bắn tới chỗ Hình Chiến Thiên.

Hình Chiến Thiên nhanh chóng tiếp nhận, nhìn thoáng qua đan dược trong tay, thần sắc vạn phần kích động sau đó trùng điệp hướng chỗ Lăng Tiếu quỳ xuống nói:

- Đa tạ Lăng trưởng lão thành toàn!

Hình Chiến Thiên đã tới nửa bước vương cấp, hiện tại còn chưa đầy năm mươi tuổi, so sánh mà nói vẫn còn khá trẻ, với thiên phú của hắn sớm muộn sẽ bước tới vương cấp, hắn cũng có tự tin có thể đi tới.

Đáng tiếc trong cuộc chiến Diễm Hỏa cốc hắn bị cường giả vương cấp Ngũ Uy của Bái Nguyệt tông gây thương tích, lưu lại bóng ma, dao động lòng tin của hắn, hắn muốn tiếp tục tiến lên vương cấp còn phải vượt qua tâm ma của mình, phải lớn mạnh tín niệm của chính mình. Huống hồ từ nửa bước vương cấp đi tới vương cấp tuy chỉ cách nửa bước, nhưng đã vây khốn không biết bao nhiêu võ giả, khiến cả đời cũng không cách nào thành tựu vương vị.

Cho nên Hình Chiến Thiên cực độ khát vọng có được một viên Nhập Vương đan.

Trước kia hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lưu tình cũ, lại rõ ràng đáp ứng thay hắn luyện chế Nhập Vương đan, chỉ cần hắn cung cấp linh thảo luyện chế, về sau còn thiếu hai loại linh thảo tứ gia làm hắn thập phần lo lắng Lăng Tiếu không biện pháp giúp hắn luyện chế.

Hiện giờ hắn cầm đan dược trong tay làm sao mà không kích động, làm sao không cảm kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vội nói:

- Hình tổng quản không cần phải như thế.

Hình Chiến Thiên đứng lên, không gian giới chợt lóe, thật nhiều đồ vật xuất hiện trước mắt.

- Lăng trưởng lão, những linh thảo cùng huyền tinh này tuy rằng không nhập được ánh mắt của Lăng trưởng lão, nhưng tin tưởng vẫn có chỗ dùng được, xem như một chút tâm ý của Chiến Thiên, xin Lăng trưởng lão hãy nhận lấy.

Hình Chiến Thiên thành khẩn nói.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua đồ vật kia, bên trong phần lớn một ít linh thảo nhị giai tam giai cùng mấy trăm viên hạ phẩm huyền tinh.

- Nếu ta từ chối thật bất kính.

Lăng Tiếu cũng không dây dưa, tay áo nhẹ nhàng đảo qua, thu nhận toàn bộ đồ vật Hình Chiến Thiên đưa tặng.

Linh thảo cùng huyền tinh đều là thứ tốt thường dùng, tuy nói hiện tại Lăng Tiếu thăng cấp luyện dược sư tứ phẩm, nhưng vô luận là luyện chế đan dược phẩm cấp cao thế nào đều cần có linh thảo đê giai phụ trợ, cho nên những thứ này đối với hắn vẫn phi thường hữu dụng.

Với giá trị của một viên Nhập Vương đan đổi lại đồ vật của Hình Chiến Thiên, hắn có lấy cũng không hổ thẹn.

Lúc này Lăng Tiếu mới chú ý tới lão giả đứng cạnh Hình Chiến Thiên đang nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong tay hắn không ngừng nuốt nước bọt, tựa hồ chỉ hận không thể lập tức cướp đoạt Nhập Vương đan nuốt chửng ngay tại chỗ này.

- Vị này chính là?

Lăng Tiếu nhìn lão giả nghi hoặc hỏi.

Lão giả không nghe Hình Chiến Thiên giới thiệu, lập tức cung kính khom người nói:

- Tiểu nhân Dư Thương Giang gặp qua Lăng trưởng lão.

Tuy tuổi tác lão giả lớn hơn Lăng Tiếu, nhưng Lăng Tiếu là trưởng lão tông môn, còn là luyện dược sư tứ phẩm, thân phận tôn quý hơn hắn rất nhiều, hắn không dám lộ bộ dáng cậy già lên mặt.

Hình Chiến Thiên giới thiệu:

- Lăng trưởng lão, Dư chấp sự có cầm phổ mà ngài cần, cho nên ta dẫn hắn lại đây gặp ngài.

Hình Chiến Thiên bất tri bất giác xưng hô Lăng Tiếu từ "ngươi" biến thành "ngài", có thể thấy được bây giờ hắn vô cùng tôn sùng Lăng Tiếu.

- Nguyên lai là Dư chấp sự, ngươi thật sự có cầm phổ?

Lăng Tiếu vui sướng hỏi.

Dư Thương Giang không dám lãnh đạm, lập tức lấy ra hai món đồ vật trong không gian giới.

Hai đồ vật kia chính là một quyển sách cùng một cây cổ cầm.

- Cầm phổ cùng cổ cầm này là do tiểu nhân mới lấy được, hi vọng Lăng trưởng lão có thể vừa ý.

Dư Thương Giang cầm đồ vật đưa tới trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cẩn thận tiếp nhận cầm phổ cùng cổ cầm.

Lăng Tiếu lật xem cầm phổ, ánh mắt không khỏi nóng lên:

- Không ngờ là cầm phổ lục giai!

Trong Tử Thiên tông, cất chứa huyền kỹ công pháp hoàng giai cùng thanh giai, mà công pháp cùng huyền kỹ đạt tới lục giai thì không thấy nhiều.

Mà cầm phổ nằm trong tay Lăng Tiếu là một quyển lục giai, điều này làm sao không để cho hắn cao hứng?

- Tiểu nhân cũng không sở trường cầm đạo, nếu Lăng trưởng lão để mắt liền tặng Lăng trưởng lão, xin ngài nhận lấy.

Dư Thương Giang nhìn thấy Lăng Tiếu có vẻ thích thú, lập tức tranh thủ lấy lòng nói.

Lăng Tiếu cũng không trả lời Dư Thương Giang, đưa mắt nhìn qua cổ cầm trên bàn.

Thân cầm trôi nổi màu đỏ sậm, chất gỗ thoạt nhìn ít nhất phải ngoài ngàn năm, hẳn dùng loại cổ thụ hiếm có ngàn năm chế tạo, mà dây đàn kéo căng chặt chẽ, mơ hồ thấy được ánh sáng lóng lánh, thoạt nhìn có chút bất phàm.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ lên dây đàn, vài thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, tiếp theo hắn lật thân cầm nhìn thấy bên dưới khắc ba chữ nhỏ: Phong Khinh Ảnh.

- Đàn tốt, huyền kỹ tốt, không biết Dư chấp sự muốn trao đổi thế nào với ta?

Lăng Tiếu hài lòng hỏi Dư Thương Giang.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 461 - Này Có Tính Là Bị Cường Hôn Không? (1)

Dư Thương Giang mừng rỡ nói:

- Nếu Lăng trưởng lão thích thì đưa cho ngài vậy, chỉ cần…chỉ cần Lăng trưởng lão cũng luyện chế giúp tiểu nhân một viên Nhập Vương đan thì tốt rồi, nhưng Lăng trưởng lão có thể yên tâm, tiểu nhân sẽ có báo đáp khác.

Dứt lời Dư Thương Giang lấy một nhóm đồ vật từ trong không gian giới đặt lên bàn.

Lăng Tiếu không nhìn vào đồ vật, chỉ hỏi:

- Dư chấp sự là thuộc tính gì vậy?

- Tiểu nhân thủy thuộc tính.

Dư Thương Giang đáp.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Dư chấp sự, ngươi trao đổi cầm phổ cùng cổ cầm cho ta, ta tiếp nhận, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy không của ngươi, trong vòng năm ngày sẽ luyện chế một viên Nhập Vương đan thủy thuộc tính cho ngươi.

Dứt lời Lăng Tiếu nhặt lên vài gốc linh thảo thủy thuộc tính cùng thú đan thủy thuộc tính trong đống cất chứa của Dư Thương Giang.

Linh thảo thủy thuộc tính của Lăng Tiếu không nhiều, muốn luyện chế Nhập

Vương đan cần linh thảo không ít, hiện tại hắn không đủ linh thảo luyện chế đan dược cho Dư Thương Giang, nhưng hắn có tin tưởng trong năm ngày gom đủ linh thảo luyện chế cho người kia.

Chủ yếu là vì Dư Thương Giang dâng lên cầm phổ cùng cổ cầm đáng giá.

Huyền kỹ lục giai ở ngay trong tây bắc cũng rất ít thấy, hơn nữa cổ cầm cũng không phải vật phàm, ít nhất là một kiện huyền khí, nếu gặp được võ giả hiểu cầm đạo, hai vật này tuyệt đối giá trị không thua kém Nhập Vương đan.

Dư Thương Giang nghe xong lời của hắn liền mừng rỡ, cảm tạ nói:

- Như vậy xin đa tạ Lăng trưởng lão.

Dư Thương Giang thật sự không nghĩ tới hai đồ vật thật gân gà đối với hắn lại có thể giúp hắn kiếm lớn như vậy.

Nhưng hắn lại không biết "gân gà" kia đối với Lăng Tiếu có bao nhiêu giá trị.

Lăng Tiếu cũng không nói chuyện phiếm quá lâu với hai người, lập tức để họ rời đi.

Hai người liên tục khách khí, chỉ cần Lăng Tiếu có việc cần họ làm họ tuyệt đối sẽ không chối từ.

Ngay sau đó hai người mới rời khỏi biệt viện của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chờ hai người rời khỏi mới đưa ánh mắt nhìn qua Ôn Khả Điệp bên cạnh.

- Ôn sư muội, tức giận sao?

Lăng Tiếu hòa hoãn ngữ khí hỏi.

- Hừ!

Ôn Khả Điệp hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn.

Từ nhỏ đến lớn nàng luôn được mọi người che chở trưởng thành, trong tông môn có không ít người theo đuổi, nhưng hiện tại nàng tự mình dính lên nhưng Lăng Tiếu thì chẳng thèm nhìn tới, như vậy làm cho nàng cảm thấy thập phần ủy khuất.

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh nàng nói:

- Vốn định hỏi sư muội có cùng ta xuống núi hay không, nếu sư muội không muốn thì thôi đi.

Dứt lời Lăng Tiếu đi nhanh ra cửa.

- Huynh…huynh chờ muội một chút.

Ôn Khả Điệp nghe Lăng Tiếu nói lập tức thay đổi sắc mặt vội vã chạy theo.

- Ôn sư muội giận ta sao?

Lăng Tiếu biết rõ còn cố hỏi.

- Huynh gọi ai là sư muội đây, không biết là ai lớn hơn đâu, gọi sư tỷ đi!

Ôn Khả Điệp không thuận theo nói.

Lăng Tiếu nhìn ra được nàng còn tức giận, không để ý nói:

- Muội thật muốn theo ta xuống núi?

Ôn Khả Điệp nhìn hắn với ánh mắt chờ mong tha thiết, tựa hồ sợ hắn lâm thời lật lọng.

- Muội muốn theo ta xuống núi cũng được, nhưng chờ khi trở lại nhất định phải hỏi Ôn các chủ một món đồ vật mới được.

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Ôn Khả Điệp khó chịu nói:

- Huynh cho rằng muội thích cùng huynh đi xuống núi lắm sao!

Trong lòng Ôn Khả Điệp cực kỳ ủy khuất, nói thế nào nàng cũng là mỹ nữ nổi danh trong tông môn, chẳng qua chỉ muốn cùng Lăng Tiếu đi vào thành dạo chơi, Lăng Tiếu còn dám đánh chủ ý với mẫu thân của nàng, rốt cục nàng không chịu nổi liền tức giận.

Dứt lời, nàng giẫm nhẹ chân muốn chạy đi, trong lòng thề không bao giờ muốn gặp lại hắn.

Lăng Tiếu biết mình vừa nói sai lời, thân hình chợt lóe dùng tốc độ càng nhanh đuổi theo Ôn Khả Điệp, nắm tay nàng nói:

- Sư muội hãy nghe ta nói trước đã.

Ôn Khả Điệp hất tay hắn, miệng buồn bực nói:

- Ngươi buông ra cho ta, ta không thèm để ý đại hỗn đản ngươi nữa đâu.

Nhìn sắc mặt đỏ hồng của Ôn Khả Điệp, Lăng Tiếu ôn nhu nói:

- Sư muội hiểu lầm, ta chỉ muốn ngươi nói với Ôn trưởng lão ta có thể giúp bà luyện chế Nhập Vương đan hoặc Tấn Vương đan, nhưng ta không đủ linh thảo, cho nên muốn nhờ muội khi quay về chuyển lời giúp ta, xem bà có cần hay không? Nếu như đã chuẩn bị đầy đủ linh thảo thì ta sẽ luyện chế trước cho Ôn trưởng lão.

Bích Tuyền các vốn là một trong chín ngọn núi, các chủ Ôn Hải Yến là cường giả vương cấp, tin tưởng số lượng linh thảo thủy thuộc tính mà bà cất chứa sẽ không ít, cho nên Lăng Tiếu dự tính luyện chế cho Ôn Hải Yến nhân cơ hội lấy thêm linh thảo luyện đan cho Dư Thương Giang, như thế chẳng những bán cho Bích Tuyền các một lần nhân tình, còn có thể hoàn thành lời hứa hẹn với Dư Thương Giang.

Tuy rằng tính tình Ôn Khả Điệp nghịch ngợm, nhưng nghe hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu.

Nàng vui mừng hỏi:

- Huynh thật sự có thể giúp Bích Tuyền các luyện chế Nhập Vương đan hoặc là Tấn Vương đan?

- Đương nhiên, ngoại trừ viên Phá Linh đan tặng cho muội, cần ta luyện chế Nhập Vương đan hay Tấn Vương đan đều cần chuẩn bị hai phần linh thảo mới được, đồng thời còn cần thu thù lao khác, nếu không ta mới lười luyện chế đâu, nhưng xem ở mặt mũi của muội nên ta ngoại lệ chỉ lấy hai phần linh thảo mà không thu thêm thù lao khác luyện chế giúp Bích Tuyền các, muội trở về nói với Ôn trưởng lão một chút, tin tưởng bà sẽ hiểu được nên làm như thế nào.

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Ôn Khả Điệp nghe xong lời này vô cùng hưởng thụ, hết thảy không vui vừa

rồi ném ra sau đầu, hôn nhẹ lên mặt Lăng Tiếu vỗ tay kinh hô:

- Rất tốt, muội đi nói cho mẫu thân biết, bà nhất định sẽ thật cao hứng.

Dứt lời nàng nhẹ nhàng chạy nhanh về hướng Bích Tuyền các, quên cả việc muốn Lăng Tiếu bồi nàng đi chơi.

Lăng Tiếu sờ sờ gò má bị hôn, lẩm bẩm nói:

- Đây có tính là bị cường hôn không?

Sau nửa canh giờ, trên đỉnh Bích Tuyền các, ở giữa một hồ nước ngàn năm một mỹ phụ trung niên đang ngồi trên liên đàn tĩnh tu.

Mỹ phụ phẩm hạnh đoan trang, phong vận hàng vạn hàng nghìn, làm cho người ta có cảm giác kinh diễm.

Người không biết còn nghĩ mỹ phụ chỉ chừng bốn mươi tuổi, kỳ thật bà đã gần tám mươi.

Ôn Hải Yến là một phong chủ vương cấp trung giai tuổi trẻ nhất trong các vị trưởng lão chín ngọn núi ngoại trừ tông chủ Vân Hùng.

Bà từng ở thời điểm bốn mươi lăm tuổi đột phá tới vương cấp, nhiều năm dùng Thiên Niên Bích Đàm Thảo kéo dài tuổi thanh xuân, vì vậy nhìn qua chỉ như một mỹ phụ trung niên mà thôi.

- Mẹ, Điệp nhi đã trở về.

Một thanh âm vui sướng cắt đứt việc tĩnh tu của bà.

Thanh âm kia chính là Ôn Khả Điệp.

Ôn Hải Yến mở mắt, lộ ra dáng tươi cười từ ái nói:

- Nhanh như vậy đã trở lại sao? Không cùng Lăng sư huynh vào thành dạo chơi?

- Ai nha!

Ôn Khả Điệp kinh hô một tiếng, vỗ trán nói:

- Con chỉ lo trở về báo cho mẫu thân tin tốt lành, đã quên việc này, bỏ đi, dù sao đi nữa hắn cũng không thật tâm muốn đi chơi với con.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 462 - Này Có Tính Là Bị Cường Hôn Không? (2)

Ôn Hải Yến nhẹ nhàng nhảy lên bờ, nhìn con gái hỏi:

- Khả Điệp lại có tin tốt lành gì muốn nói cho mẫu thân biết đây?

Vì vậy Ôn Khả Điệp đem lời của Lăng Tiếu nói lại cho mẫu thân của mình nghe qua.

Ôn Hải Yến vui vẻ nói:

- Lăng sư huynh của con thật sự nói như vậy?

- Đương nhiên thật sự, hắn nói xem ở mặt mũi của con chỉ lấy hai phần linh thảo, không thu thêm thù lao khác luyện chế Nhập Vương đan hoặc Tấn Vương đan cho Bích Tuyền các chúng ta, chỉ cần mẫu thân có linh thảo là được, đúng rồi, hắn còn tặng cho con một viên Phá Linh đan đâu.

Ôn Khả Điệp thập phần đắc ý nói.

- Vậy thật sự quá tốt…tốt lắm, ta sẽ lập tức đi thông tri cho sư bá sư thúc của con, gọi họ đi chuẩn bị linh thảo.

Ôn Hải Yến vui mừng không ngớt nói.

Có hai loại đan dược trân quý kia, thực lực Bích Tuyền các nhất định tăng nhanh một đoạn.

Đoạn thời gian trước bà nghe tin Mộc Hòe cùng Mộc Ân cùng một trưởng

lão khác trên Mộc Kỳ phong đồng thời đột phá một giai vị, trong lúc nhất thời Mộc Kỳ phong trở thành ngọn núi có thực lực mạnh nhất trong tông môn, điều này làm trong lòng bà vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ, Mộc Hòe thu được một gã đồ đệ tốt ah!

Ngay khi Ôn Hải Yến muốn đi tìm người, bỗng nhiên bà nhớ ra gì đó, quay đầu nói với Ôn Khả Điệp:

- Khả Điệp, con phải đáp tạ Lăng sư huynh cho tốt biết không? Không được tiếp tục đùa giỡn bốc đồng cùng giở ra tính tình thất thường, có rảnh thường xuyên đi bồi sư huynh, điều này đối với con mà nói là một sự lựa chọn tốt nhất.

Ôn Khả Điệp nghe xong lời này sắc mặt hồng nhuận nói:

- Mẹ, mẹ nói gì đó, người ta mới không thèm bồi hắn đâu.

- Ha ha, tốt lắm, hạnh phúc của mình nên tự mình đi tranh thủ, vạn nhất mất đi con đừng trách mẹ không nhắc nhở con.

Ôn Hải Yến cười nói.

Dứt lời rất nhanh biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ còn lưu lại Ôn Khả Điệp lẩm bẩm nói:

- Không phải con không bồi hắn, là người ta không cần con bồi nha!

Ôn Khả Điệp nhớ tới cảnh tượng Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy tranh giành Lăng Tiếu, trong lòng không khỏi sản sinh vài phần tự ti.

Sau một lúc lâu, trong đôi mắt đẹp toát ra quang mang kiên định chưa từng

có, sau đó nàng siết chặt nắm tay lẩm bẩm:

- Ôn Khả Điệp này là một mỹ nữ xinh đẹp vô song, muốn bắt được trái tim tên đầu gỗ kia còn không phải dễ như trở bàn tay, chờ xem đi!

Tử Thiên thành, thành chủ phủ.

Hiện tại Cát Đồ không chỉ là thành chủ Tử Thiên thành, còn vinh dự trở thành chấp sự nội môn, tâm tình thật tốt.

Nhất là gần đây đường tiến thân rộng mở.

Cháu gái của mình bất tri bất giác trở thành một huyền giả cao giai, đây quả thật có chút khó tin.

Nhưng vừa nghĩ tới bổn sự nam nhân của cháu gái, cũng chính là cháu rể của hắn, trong lòng bình thường trở lại.

Cát Đồ chưa từng nghĩ đến cháu rể của mình lại trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của tông môn từ trước tới nay, hơn nữa còn là luyện dược sư tứ phẩm, tin tức này thiếu chút nữa làm hắn hôn mê bất tỉnh.

May mắn lúc trước cháu gái của hắn không gả cho người khác, bằng không hiện tại hắn sẽ hối tiếc không kịp.

Lúc này một gã ngoại môn đệ tử đi vào cắt đứt suy nghĩ của hắn, nói:

- Đại nhân, bên ngoài có người tự xưng Lăng Tiếu cầu kiến.

- Mau mời!

Cát Đồ lập tức nói, ngay sau đó lại bảo:

- Không…để lão phu tự mình nghênh đón.

Dứt lời hắn đi nhanh khỏi phòng.

Tên ngoại môn đệ tử nghi hoặc nghĩ:

- Người thanh niên kia là thân phận gì? Lại làm cho đại nhân tự mình nghênh đón?

Cát Đồ bỏ qua thái độ nghiêm uy ngày xưa của một thành chủ, vội vàng đi ra cửa, vừa nhìn được Lăng Tiếu đứng bên ngoài liền hô to:

- Để Lăng trưởng lão chờ đợi, thật sự là tội của Cát Đồ!

Dứt lời Cát Đồ khom mình hành lễ.

Trong Tử Thiên tông cấp bậc sâm nghiêm, tuy Cát Đồ là chấp sự nội môn, tuổi tác đã cao, nhưng ở trước mặt Lăng Tiếu không hề bày ra nửa điểm cái giá, ai bảo Lăng Tiếu là trưởng lão cao cao tại thượng đâu.

Hai gã ngoại môn đệ tử thủ vệ khiếp sợ há to miệng, bọn hắn thật sự không nghĩ tới thanh thiếu niên còn nhỏ hơn họ mười tuổi đứng trước mắt lại là một trưởng lão, vội vàng kinh hoảng quỳ xuống một gối, chỉ sợ Lăng Tiếu trách phạt tội thất lễ.

Lăng Tiếu vội vàng đưa tay nâng Cát Đồ nói:

- Đồ lão, ngài làm vậy không phải tổn hại tiểu tử sao? Chuyện của cháu cùng Hân nhi ngài cũng biết, chiếu bối phận mà nói ngài là…gia gia của cháu, sao có thể hành lễ đâu, sau này ngài cũng đừng gọi Lăng trưởng lão, cũng gọi giống ngày trước đi, nếu không thật quá khách khí.

Cát Đồ nghe xong lời này của Lăng Tiếu, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Ngày sau người trong tông nếu biết Lăng Tiếu là cháu rể của hắn, không biết còn có bao nhiêu người chạy đến nịnh bợ hắn đâu.

- Nếu như vậy ngươi cũng như Hân nhi gọi ta là gia gia đi, dù sao Hân nhi nhà ta đã nhận thức chỉ một mình ngươi, lão phu có đứa cháu rể như ngươi thật sự vô cùng vui mừng.

Cát Đồ cực kỳ hài lòng nói.

Hắn không nghĩ tới sau khi Lăng Tiếu trở thành trưởng lão vẫn bình dị gần gũi như trước kia, không hề có chút bộ dạng kiêu căng, trong lòng cảm thấy tiểu tử này ngày sau nhất định không phải vật trong ao.

- Vậy đa tạ gia gia thành toàn, cháu nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Hân nhi.

Lăng Tiếu vui mừng đáp.

- Tốt lắm, chúng ta cùng vào đi thôi, mấy ngày nay Hân nhi vẫn luôn cố gắng tu luyện, ngươi đi qua thăm nàng đi.

Cát Đồ nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Đợi lát nữa cháu đi thăm nàng, cháu có chút đồ vật muốn tặng cho gia gia.

Cát Đồ nghi hoặc nghĩ:

- Chẳng lẽ là đến đặt sính lễ? Như vậy cũng tốt, cho Hân nhi một danh phận

ngày sau dễ nói chuyện.

Hai người đi vào trong đại sảnh, Lăng Tiếu hỏi:

- Gia gia, ngài hẳn là đã đạt tới linh sư đỉnh chứ?

Hiện tại Lăng Tiếu đã là linh sư cao giai, có thể cảm ứng được khí tức của Cát Đồ so với linh sư cao giai bình thường còn cường hãn ngân nga hơn vài phần, cho nên suy đoán Cát Đồ hẳn là linh sư đỉnh.

Cát Đồ gật đầu đáp:

- Không sai, đã đạt tới linh sư viên mãn, chỉ tiếc vẫn chưa thể đột phá bước kế tiếp.

Linh sư đến vương cấp là một cánh cửa cực lớn, vượt qua xem như cá vượt long môn, trở ngại thì vĩnh viễn dừng lại ở đạo khảm ngoài cường giả chính thức.

Thiên phú của Cát Đồ không tệ, nhưng nhiều năm ngồi trên ngôi vị thành chủ, chỉ lo nhiều công việc vặt vãnh, hơn nữa vết thương của Cát Bối Hân luôn trở thành tâm bệnh của hắn, vì vậy hắn không cách nào tĩnh tâm tu luyện, khiến cho hắn không thể chân chính vượt qua cửa ải kia.

Cho tới bây giờ hắn đã dần mất đi nhuệ khí năm xưa, thầm nghĩ nhìn thấy cháu gái có thể khoái hoạt mà sống là đủ thỏa mãn.

Lăng Tiếu từ không gian giới lấy ra một bình nhỏ, đưa tới trước mặt Cát Đồ:

- Gia gia, viên Nhập Vương đan này đưa cho ngài, có đan dược này có thể giúp ngài gia tăng năm thành khả năng đột phá vương cấp.

- Nhập…Nhập Vương đan?

Cát Đồ bật dậy kinh hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 463 - Tặng Nàng Cổ Cầm

Nhập Vương đan vốn là đan dược tứ phẩm, công hiệu thế nào Cát Đồ sao lại không biết, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có thể luyện chế ra đan dược bậc này, nhưng vừa nghĩ tới người ta còn có thể luyện chế ra Tấn Vương đan, như vậy muốn luyện ra đan dược kia cũng không phải là việc gì khó khăn.

- Này…đan dược này thật sự tặng cho ta?

Cát Đồ kích động hỏi ngược lại.

Hắn đang nghĩ có phải mình đang nằm mơ hay không, Nhập Vương đan trân quý thế nào, đem đan dược này đưa ra hội đấu giá chỉ sợ không biết sẽ có bao nhiêu người tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Ý nghĩa của viên đan dược kia chính là có một cường giả vương cấp sinh ra.

Hiện giờ Lăng Tiếu lại đem Nhập Vương đan đưa cho hắn, Cát Đồ có thể không kích động sao?

- Gia gia, thân phận của cháu gia gia đã biết, luyện chế Nhập Vương đan chỉ là nhấc tay mà thôi, ngài cất đan dược trước, không nên gấp gáp mà dùng, ở nơi này cũng không phải nơi đột phá tốt.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Được được, gia gia nghe lời ngươi.

Cát Đồ liên tục gật đầu, đem đan dược thu vào.

Hắn cũng không nghĩ tới chính mình còn có một ngày có cơ hội đặt chân lên cảnh giới vương cấp, trong lòng kích động vạn phần.

Hiện tại hắn càng nhìn Lăng Tiếu càng hài lòng ah!

Lăng Tiếu nói vài câu với Cát Đồ, không tiếp tục khách khí trực tiếp đi tìm Cát Bội Hân.

Tại hồ sen trong phủ, một thân ảnh xinh đẹp duy mỹ đang ở trong đình viện, tay không ngừng huy nhuyễn kiếm, động tác có vẻ vài phần trúc trắc, bước chân cực kỳ hỗn độn, tựa như một người mới học võ không lâu.

Chỉ thấy thân ảnh kia giẫm chân lên lan can đình viện, muốn mượn lực hoành ngang kiếm kỹ.

Ai ngờ thân ảnh không khống chế được lực lượng, lập tức nhảy lên quá cao, giẫm hụt ngoài lan can.

Bên ngoài lan can chính là hồ sen.

Ah…

Thân ảnh kinh hô một tiếng, cả người muốn rơi vào hồ nước.

Lúc này một thân ảnh mạnh mẽ từ phía xa cấp tốc lao tới.

Thân ảnh kia liên tục điểm nhẹ lên những đóa hoa sen, trong nháy mắt rơi xuống chỗ thân ảnh uyển chuyển đang rơi, ôm lấy nàng, bay ngược về trong đình viện.

- Ai, mau thả ta xuống…

Nữ tử bị ôm lấy giãy dụa kêu lên.

Lăng Tiếu cũng không nói chuyện, trực tiếp cúi xuống hôn người ngọc trong lòng.

Nữ tử ban đầu còn kinh hoảng giãy dụa, nhưng vừa cảm nhận được hương vị quen thuộc liền yên tĩnh trở lại, ngược lại vòng tay ôm cổ Lăng Tiếu chủ động nghênh đón.

Thật lâu sau hai người mới tách ra.

- Ah, Hân nhi, hiện tại muội thật đẹp!

Lăng Tiếu nhìn nữ tử kiều diễm trong lòng khen ngợi.

Nằm trong lòng Lăng Tiếu còn không phải là cháu gái Cát Đồ - Cát Bội Hân sao?

Vẻ mặt Cát Bội Hân hồng hào, đôi tay trắng như phấn không ngừng đấm vào lồng ngực Lăng Tiếu nói:

- Huynh xấu lắm, lại đi cười nhạo người ta!

Lăng Tiếu buông nàng xuống đất hỏi:

- Hân nhi, vừa rồi muội đang luyện kiếm kỹ?

Cát Bội Hân nghe lời này khẽ mỉm cười:

- Phải, Tiếu, có phải muội rất ngu ngốc hay không, ngay cả hôi giai kiếm kỹ cũng không luyện được.

Từ sau sự kiện của Liễu Đông, Cát Bội Hân thầm thề nhất định phải tu luyện huyền lực, nàng phải làm cho mình cường đại lên, không thể tiếp tục kéo chân sau của Lăng Tiếu.

Đáng tiếc tuy rằng nàng đã là huyền giả cao giai, nhưng ở phương diện tu luyện huyền kỹ cũng không hiểu chút nào, hơn nữa không thể lĩnh ngộ được yếu điểm bên trong, vì vậy tu luyện suốt ba tháng vẫn không biện pháp học được dù là chiêu kiếm kỹ đơn giản nhất.

Điều này cũng có quan hệ tới việc tàn tật của nàng ngày trước, nhưng trọng yếu hơn chính là nàng không thích múa đao múa thương, dù bắt buộc bản thân tu luyện nhưng không đạt được chút hiệu quả.

Gia gia nàng từng khuyên bảo nàng tu luyện tiên kỹ khác thích hợp cho nữ tử, nhưng nàng phát hiện tiên kỹ càng khó thể nắm giữ, vì vậy vẫn luôn miễn cưỡng luyện kiếm kỹ.

- Tu luyện yêu cầu thiên phú, tu luyện huyền kỹ cũng là như thế, muội không có thiên phú sử kiếm, sau này đừng dùng nó, không thích hợp muội.

Lăng Tiếu giải thích.

- Tiếu…muội…muội thật sự vô dụng như vậy sao?

Cát Bội Hân ủy khuất hỏi.

Nàng khổ cực tu luyện mấy tháng, lại bị Lăng Tiếu xối chậu nước lạnh, trong lòng thật sự khó chịu. Nàng không trách Lăng Tiếu, chỉ tự trách bản thân mình vô dụng.

- Ai dám nói tiểu Hân nhi của ta vô dụng, ta liều mạng với hắn!

Lăng Tiếu nói một câu, tiếp theo cười nói:

- Kỳ thật không nhất định có đao kiếm mới tự bảo vệ được mình, còn có rất nhiều pháp môn tu luyện khác, có thể vô hình lấy đầu người, bảo vệ được mình.

Lăng Tiếu vuốt mũi Cát Bội Hân nói.

- Thật sự còn có pháp môn tu luyện khác sao?

Cát Bội Hân hiếu kỳ hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đó là đương nhiên, tỷ như Sư Hống công chỉ cần hô to một tiếng nhẹ thì khiến người ù tai hoa mắt, nặng thì chấn vỡ tai. Như Nhiếp Hồng công có thể mê tâm trí người, khiến người nghe lệnh, hoặc trực tiếp lệnh người tự sát, uy lực đáng sợ, hoặc như…

Lăng Tiếu đưa ra vài ví dụ, khiến Cát Bội Hân kinh ngạc không thôi.

- Tiếu, thật sự có công pháp thần kỳ như thế sao?

Cát Bội Hân hỏi.

- Đương nhiên, chẳng lẽ muội không tin ta sao?

Lăng Tiếu khẳng định đáp.

Sau đó hắn cười nhẹ, trong tay như làm ảo thuật xuất hiện một chiếc đàn cổ.

Đây là đàn cổ "Phong Khinh Ảnh" trao đổi với Dư Thương Giang.

Cát Bội Hân nhìn thấy Phong Khinh Ảnh, lập tức bị dáng vẻ bên ngoài của cổ cầm hấp dẫn.

- Cổ cầm thật đẹp quá ah!

Cát Bội Hân tán thán.

- Hân nhi, đến đàn cho ta nghe một khúc.

Lăng Tiếu đặt đàn xuống bệ đá nói.

Ánh mắt đẹp của Cát Bội Hân chợt lóe, lập tức cười nói:

- Tốt, để muội thử xem đàn này thế nào.

Thanh âm tiếng đàn như trăm hoa đua tiếng, bách điểu tề minh, khiến người nháy mắt lâm vào say mê.

Một khúc kết thúc, Lăng Tiếu thật lâu chưa thể phục hồi lại tinh thần.

Cát Bội Hân thấy hắn yêu thích, bắt đầu đàn thêm một khúc khác.

Lăng Tiếu lấy lại tinh thần, lại đem cầm phổ ra nói:

- Hân nhi, đây là một quyển cầm phổ, xem như một môn cầm kỹ, chỉ cần muội học được không cần tiếp tục múa đao múa kiếm vẫn có thể giết địch trong vô hình.

- Tiếng đàn còn có thể đả thương người?

Cát Bội Hân trợn to mắt hỏi.

- Đó là đương nhiên, nhưng còn cần một quá trình tu luyện, không phải tùy tiện đánh đàn là có thể làm người tổn thương.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Kỳ thật hắn tìm kiếm cầm phổ trong tông là vì muốn giúp Cát Bội Hân tu luyện cầm kỹ, đây mới thích hợp với khả năng của chính nàng.

Chỉ cần thực lực của nàng tăng lên, cho dù cầm kỹ không mê hoặc được tâm trí người khác nhưng có thể lấy đầu người, làm người khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu có thể xác định trong cơ thể Cát Bội Hân phong ấn năng lượng phong thuộc tính, mà ngày sau nàng cũng sẽ như thế, vì muốn giúp nàng càng sớm sử dụng loại năng lượng kia, Lăng Tiếu đem khẩu quyết Phong Thần công cùng truyền thụ cho nàng tu luyện.

Trí nhớ của Cát Bội Hân thật kinh người, Lăng Tiếu chỉ lặp lại hai ba lần nàng đã nhớ kỹ hoàn toàn.

Vừa học xong nàng khẩn cấp muốn tu luyện, nhưng Lăng Tiếu lại ngăn cản nàng.

- Đừng nên gấp gáp, chúng ta không phải còn có phương pháp tu luyện tốt hơn sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu cười xấu xa nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 464 - Người Kia Chính Là Tiểu Tiếu Của Ngươi

Cát Bội Hân nhìn thấy dáng tươi cười giảo hoạt của hắn, biết hắn muốn làm gì, thoáng cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng diễm lệ vô cùng.

Lăng Cười nhìn thấy lập tức ôm lấy nàng chạy vào trong phòng.

Từ sau lần trước vui vầy cá nước cùng Cát Bội Hân, Lăng Tiếu phát hiện trong cơ thể nàng ẩn chứa một cỗ năng lượng cường đại, lại có chút quan hệ đến Âm Phong Châu trong thức hải của hắn.

Lần này hắn không chỉ muốn lên vu sơn với nàng một phen, còn muốn cảm thụ kỹ hơn một chút xem có thể thăm dò năng lượng trong cơ thể nàng có tính nguy hiểm gì hay không.

Vạn nhất ngày nào đó phong ấn bị giải trừ, năng lượng nổ tung nhất định sẽ làm thân thể Cát Bội Hân bị phá hủy.

Vì nữ nhân của mình, hắn không thể không cẩn thận.

Lăng Tiếu vừa thực hiện động tác càng thêm gần gũi, Tiên Thiên Âm Phong Châu bắt đầu dị động, một cỗ tiên thiên âm phong sát khí từ trong cơ thể hắn truyền vào cơ thể Cát Bội Hân, không ngừng tuần hoàn lặp lại, càng lúc càng tăng lớn.

Cát Bội Hân được đưa lên đỉnh vu sơn, thân hình không ngừng vặn vẹo, miệng rên rỉ càng lúc càng lớn.

Tuy rằng Lăng Tiếu muốn tận tình hưởng thụ, nhưng hắn không thể không

phân tâm, bắt đầu nghĩ biện pháp tìm hiểu gốc rễ cỗ năng lượng trong thân thể Cát Bội Hân.

Nhưng mỗi khi hắn muốn dùng tinh thần cảm ứng đi giải thích cỗ năng lượng kia, tựa hồ bị tầng tầng trở ngại ngăn trở, căn bản không thể tìm hiểu được chút tin tức nào bên trong.

Thử vài lần hắn đành bỏ qua ý nghĩ này, chỉ hi vọng đoàn năng lượng kia ngày sau có thể hoàn toàn thuộc về Cát Bội Hân, bằng không chính hắn cũng không biết là họa hay phúc.

Hai người đại chiến một ngày một đêm mới dừng lại trận đấu.

Lần này Cát Bội Hân có thể tốc hành lên tới huyền giả đỉnh, chỉ cần chuyển hóa thuộc tính thì có thể thành tựu huyền sĩ giai.

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái tốc độ tu luyện như vậy quả thật là thần tốc vô cùng.

Trước khi rời khỏi phủ thành chủ, Lăng Tiếu để lại cổ cầm cùng cầm phổ cho Cát Bội Hân, đồng thời dặn Cát Đồ nên nhanh chóng giao tiếp vị trí thành chủ ra ngoài.

Bởi vì Lăng Tiếu muốn Cát Đồ quay về trong tông môn dùng Nhập Vương đan nhanh chóng đột phá tu vi.

Hiện giờ với quan hệ của Lăng Tiếu, muốn Cát Đồ nhập tông tu luyện là chuyện dễ dàng, huống hồ Mộc Hòe rất bảo hộ hắn, chức chấp sự nội môn của Cát Đồ chính do hắn sắp xếp.

Cát Đồ không chút suy nghĩ liền đáp ứng lời đề nghị của Lăng Tiếu.

Hắn đã có hi vọng đột phá vương cấp, như vậy còn lưu luyến quyền lợi thế tục làm chi nữa?

Giao phó xong hết thảy, Lăng Tiếu liền quay về tông môn.

Lăng Tiếu cũng không có được bao nhiêu thời gian nhàn rỗi, lập tức đi vào phòng luyện đan, luyện chế Phá Linh Đan cho Băng Nhược Thủy các nàng.

Luyện chế Phá Linh đan không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng hắn vừa luyện xong đan dược thì Ôn Khả Điệp lại đi qua biệt viện của hắn.

Lần này nàng cũng không đi qua một mình mà đi cùng mẫu thân Ôn Hải Yến.

Khi nhìn thấy Ôn Hải Yến, Lăng Tiếu nhiều ít có chút ngoài ý muốn, tuy nói hiện tại hắn cũng là thân phận trưởng lão, nhưng so sánh với chín phong chủ vẫn còn chút chênh lệch, cũng may hắn đã là luyện dược sư tứ phẩm, thân phận tôn quý bày ra đó, không có vẻ thua kém gì với Ôn Hải Yến.

- Lăng Tiếu gặp qua Ôn trưởng lão, không biết Ôn trưởng lão giá lâm nên không kịp tiếp đón từ xa, thật sự là xin lỗi.

Lăng Tiếu vô cùng khách khí nói.

Hắn xem như có chút quen thuộc với Ôn Hải Yến, biết tính cách của mỹ phụ này không tệ, vì vậy luôn xưng hô vô cùng tôn trọng.

Ôn Hải Yến vô cùng hài lòng với thái độ biết lễ của Lăng Tiếu, liền nói:

- Lăng trưởng lão…không, ta gọi ngươi Lăng đại sư đi, ngươi nói như vậy quá khách sáo, ta và ngươi vốn là đồng môn, ngươi là đệ tử Mộc sư huynh, theo lý nên gọi ta là sư thúc mới đúng.

Lăng Tiếu lại nhanh chóng thay đổi xưng hô, bỗng nhiên nói:

- Sư thúc cũng đừng gọi Lăng đại sư, trực tiếp xưng hô tên của đệ tử là được.

Ôn Hải Yến cười dài nói:

- Hì hì, tốt, lời khách sáo cũng không cần nói nhiều, ta nghe Khả Điệp nói ngươi có thể ưu tiên giúp Bích Tuyền các luyện chế Nhập Vương đan hoặc là Tấn Vương đan, hôm nay ta mang linh thảo đến.

Ôn Hải Yến nói xong không đợi Lăng Tiếu lên tiếng, không gian giới chợt lóe, một đống linh thảo xuất hiện ngay trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Ôn Hải Yến hành động nhanh như vậy, cho dù chính Mộc Kỳ phong muốn thu thập nhiều linh thảo như vậy tựa hồ cũng không nhanh đến thế.

Ôn Hải Yến lại nói:

- Những linh thảo này do Bích Tuyền các cất chứa nhiều năm, tiểu Tiếu phải giúp chúng ta luyện chế mấy viên đan dược ah, dư ra thì cấp cho tiểu Tiếu ngươi, dù sao lưu lại Bích Tuyền các cũng vô dụng.

Lăng Tiếu đương nhiên không khách khí với Ôn Hải Yến, hơn nữa hắn còn cần linh thảo luyện chế Nhập Vương đan cho Dư Thương Giang nữa đâu.

- Sư thúc yên tâm, Lăng Tiếu sẽ tận hết khả năng luyện tốt đan dược cho sư thúc.

Lăng Tiếu thu lại linh thảo đáp.

- Như vậy đã làm phiền ngươi, ngày sau có chuyện gì cần đến Bích Tuyền

các cứ việc nói.

Ôn Hải Yến vui mừng đáp, chờ khi nào luyện thành đan dược, thực lực Bích Tuyền các sẽ gia tăng, bà làm sao mà mất hứng đây.

Lăng Tiếu lại khách khí vài câu với Ôn Hải Yến, sau đó nhớ tới mình đã luyện xong Phá Linh đan, vì vậy đem ra đưa cho Ôn Khả Điệp vẫn luôn nhìn mình chằm chằm không chớp mắt nói:

- Sư muội, đây là Phá Linh đan muội cần.

Ôn Khả Điệp không biết đang suy nghĩ gì, Lăng Tiếu gọi nàng nhưng vẫn sững sờ, không tiếp nhận đan dược.

Ôn Hải Yến quát khẽ:

- Điệp nhi, sư huynh đưa cho con đan dược, còn không mau nhận lấy.

Ôn Khả Điệp bừng tỉnh, khuôn mặt đỏ hồng, đa tạ một tiếng tiếp lấy Phá Linh đan.

Trong lòng Lăng Tiếu đắc ý nhủ thầm:

- Chẳng lẽ a đầu này thật sự đã yêu bổn thiếu sao?

Lúc này Ôn Hải Yến nói:

- Khả Điệp, con đi ra ngoài trước, mẹ có vài lời cần nói với sư huynh của con.

Ôn Khả Điệp thoáng do dự, liếc mắt nhìn Lăng Tiếu sau đó đi nhanh ra đại sảnh.

Nhưng nàng vẫn chưa đi xa, chỉ trốn ngoài cửa nghe trộm.

Động tác của nàng đương nhiên không tránh được Ôn Hải Yến cùng Lăng Tiếu.

Ôn Hải Yến vẫn không vạch trần, Lăng Tiếu đương nhiên không cần thiết.

- Sư thúc, không biết có chuyện gì phân phó?

Lăng Tiếu hỏi.

- Cũng không có việc gì, chỉ hi vọng ngươi chiếu cố cho Điệp nhi một chút trong Thệ Tông đại hội, đừng để nàng bị thương tổn, việc này xem như sư thúc thiếu ngươi một nhân tình được không?

Ôn Hải Yến nói.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ liền đáp ứng:

- Làm sư huynh tự nhiên sẽ cẩn thận chiếu cố sư muội.

Hiện tại Ôn Khả Điệp là huyền sĩ cao giai, cho dù dùng Phá Linh đan đạt tới linh sư đê giai nhưng thực lực vẫn chưa củng cố, mà Lăng Tiếu đã là linh sư cao giai, Ôn Hải Yến đề nghị như vậy đương nhiên Lăng Tiếu sẽ không chối từ.

- Như vậy là tốt rồi.

Ôn Hải Yến lên tiếng, chợt hỏi:

- Tiểu Tiếu, ngươi cảm thấy Khả Điệp nhà ta như thế nào?

Trong lòng Lăng Tiếu chợt lộp bộp, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ muốn bức hôn?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 465 - Trước Tông Môn Thi Đấu. (1)

Lăng Tiếu tuy là nghĩ như vậy, nhưng hắn đương nhiên không dám nói, chỉ nghiêm nghị đáp:

- Ôn sư muội ôn nhu dễ thương, mỹ mạo vô song, đương nhiên là một tiểu mỹ nữ người gặp người thích.

Tuy lời này của Lăng Tiếu là thổi phồng Ôn Khả Điệp, nhưng hắn cố tình nhấn mạnh chữ "tiểu", cũng biểu lộ mình không có hứng thú với một tiểu a đầu.

Tướng mạo Ôn Khả Điệp không thua kém Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, nhưng tính cách có chút bướng bỉnh nghịch ngợm, khí chất còn non nớt, mà Lăng Tiếu thì thích nữ nhân thành thục nhiều hơn, mỹ nữ còn nhỏ như Ôn Khả Điệp, hắn không phải không thích mà là chưa muốn tiếp nhận, bằng không cửa ải của Vân Mộng Kỳ cũng khó qua, phải biết rằng hiện tại hắn đã có vài nữ nhân, nếu còn gây thêm nợ tình, nội bộ mâu thuẫn thì thật nguy cơ.

Ở ngoài cửa Ôn Khả Điệp không cảm nhận được ý tứ của Lăng Tiếu, trong lòng cực kỳ đắc ý nghĩ:

- Hừ, xem như ánh mắt ngươi không đui mù, biết bổn tiểu thư xinh đẹp vô song.

Ôn Hải Yến cũng không nghĩ sâu hơn, bà nghĩ Lăng Tiếu cũng có hảo cảm với con gái mình, lại nói tiếp:

- Lời này của tiểu Tiếu nói không sai, trong tông môn Khả Điệp cũng rất được các sư huynh yêu thích, đã có không ít người cầu hôn với ta.

Khi Ôn Hải Yến nói lời này, vẫn một mực chú ý thần sắc của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không để ý tới ánh mắt của Ôn Hải Yến, vui vẻ đáp:

- Vậy xin chúc mừng sư thúc, mỹ nhân như sư muội nhất định phải tìm được một vị sư huynh tuấn tú tài giỏi mới xứng đôi với sư muội ah!

Lăng Tiếu nói lời này cực kỳ chân thành, không hề có chút bộ dạng làm ra vẻ.

Ôn Khả Điệp đứng bên ngoài giậm chân lẩm bẩm:

- Thật sự là đầu gỗ!

Ôn Hải Yến nói tiếp:

- Ta cũng cảm thấy ngươi nói đúng, hiện tại thanh thiếu niên có nhân phẩm cùng tướng mạo xuất chúng trong tông môn không nhiều lắm đâu.

Lăng Tiếu không biết ý tứ của Ôn Hải Yến, nói tiếp:

- Có lẽ do ánh mắt của sư thúc quá cao, người của các ngọn núi đều là nhân vật thiên tài đâu.

- Thiên tài thì không ít, nhưng có thể rơi vào trong mắt ta chỉ có một!

Ôn Hải Yến nhìn chằm chằm Lăng Tiếu.

Trong lòng Lăng Tiếu run lên, chẳng lẽ…hắn không dám nghĩ tiếp.

Ở bên ngoài Ôn Khả Điệp không ngừng sốt ruột.

Lăng Tiếu giả vờ ngây ngốc nói:

- Tiểu tử phải chúc mừng sư thúc trước, đến lúc đó tiểu tử nhất định cấp cho sư muội một phần hậu lễ mới được.

- Kỳ thật người này ngươi cũng nhận thức, hơn nữa còn phi thường quen thuộc.

Ôn Hải Yến thấy Lăng Tiếu không thể lĩnh ngộ, chuẩn bị nói thẳng.

Lăng Tiếu chỉ có thể tiếp lời:

- Không biết là vị sư huynh nào đây?

- Ta nghĩ người xứng với Khả Điệp chỉ là tiểu Tiếu ngươi đây, không biết ý của ngươi như thế nào?

Ôn Hải Yến nghiêm nghị nói.

Nghe xong lời nói của Ôn Hải Yến, cổ họng Lăng Tiếu giống như bị mắc xương, nói không ra lời.

Mà ở ngoài cửa Ôn Khả Điệp siết chặt nắm tay, thậm chí móng tay bấm sâu vào trong da thịt.

Kỳ thật trước khi nàng đến đây mẫu thân đã đề cập việc này với nàng.

Hiện tại Lăng Tiếu mới hai mươi tuổi, không chỉ là linh sư cao giai còn là luyện dược sư tứ phẩm, phóng mắt trong tông môn ngoại trừ Vân Mộng Kỳ còn có ai có thiên phú yêu nghiệt như Lăng Tiếu, trọng yếu hơn là nhân phẩm Lăng Tiếu cũng không tệ.

Ôn Hải Yến xem trọng tiền đồ của Lăng Tiếu, vì vậy muốn dùng con gái của mình đổ bạc một lần.

Từ sau khi bà nhìn thấy Lăng Tiếu tấn thăng thành luyện dược sư tứ phẩm, trong lòng luôn hối hận trước kia không giống như Mộc Hòe cực lực thu nhận Lăng Tiếu, hiện tại chỉ đành tha thiết mong chờ nhìn xem Lăng Tiếu trở thành vị trưởng lão trẻ tuổi nhất trong tông môn.

Trên đời cũng đã không có thuốc trị bệnh hối hận, nhưng có thể mất bò mới lo làm chuồng.

Ôn Hải Yến nhìn ra được con gái có ý tứ đối với Lăng Tiếu, bà biết thời biết thế đem nữ nhi gả cho hắn, để hắn trở thành con rể của mình, nếu như vậy ngày sau nhạc mẫu muốn hắn luyện đan cho mình hắn còn có thể cự tuyệt hay sao?

Ôn Hải Yến có bàn tính như ý, tự nhiên cũng vô cùng có tự tin đối với mỹ mạo của nữ nhi, tuy rằng Ôn Khả Điệp tính tình hơi nghịch ngợm một chút, nhưng trong tông môn nổi danh xinh đẹp, bà không tin một vị phong chủ như mình mở miệng cầu hôn mà Lăng Tiếu có thể cự tuyệt.

- Thế nào? Có phải tiểu Tiếu có điều gì không hài lòng Khả Điệp hay sao?

Ôn Hải Yến thản nhiên hỏi han.

- Sư…sư thúc nghiêm trọng, tiểu tử chỉ là bị lời nói của sư thúc làm chấn kinh thôi, tiểu tử có tài có đức gì được sư thúc cùng sư muội ngưỡng mộ như

vậy đâu.

Lăng Tiếu có chút khủng hoảng đáp.

Tuy rằng hắn cảm giác nhân phẩm của mình không tệ, nhưng không nghĩ tới Ôn Hải Yến lại trực tiếp nói ra, điều này làm cho hắn không biết nên làm sao trả lời mới tốt.

Hắn chưa có cảm giác với Ôn Khả Điệp, nhưng cũng không thể trực tiếp cự tuyệt, bằng không đây không chỉ đơn giản là tổn thương tâm tình của nàng, còn quét đi mặt mũi của Ôn Hải Yến.

Người ta đường đường là phong chủ hạ mình hàng quý tự đem nữ nhi mình gả cho ngươi, đó chính là phúc khí của ngươi. Tuy nói Lăng Tiếu là luyện dược sư tứ phẩm nhưng hắn cũng không thể làm được trong mắt không tôn trưởng, xem thường thân phận của Ôn Hải Yến.

- Luận thực lực ngươi là người nổi bật trong tông môn, luận thân phận giới trẻ tuổi không thể so sánh, Khả Điệp là nữ nhi của ta, gả nàng cho ngươi cũng không nhục thân phận của ngươi, nếu ngươi xem thích hợp ta sẽ nói với Mộc sư huynh việc này, tin tưởng hắn cũng vui vẻ nhìn thấy ngươi cùng Khả Điệp có thể ở chung một chỗ.

Ôn Hải Yến chắc chắn nói.

Nhìn khí thế của bà có vài phần ép mua ép bán.

Việc này quan hệ tới hạnh phúc của con gái mình, bà không thể không biểu hiện cường thế một chút, không chấp nhận cho con gái bị nửa điểm thương tổn.

- Sư thúc, việc này chỉ sợ không ổn…

Lăng Tiếu khó xử nói.

- Ngươi khinh thường Khả Điệp nhà ta?

Thần sắc Ôn Hải Yến thoáng lạnh xuống hỏi.

Ngoài cửa Ôn Khả Điệp cắn nát môi, thần sắc cực kỳ phẫn hận, tiếp theo hét lớn vào phòng:

- Lăng Tiếu, ta hận ngươi!

Dứt lời nàng xoay người bỏ chạy, chỉ lưu lại chuỗi nước mắt trong suốt.

Ôn Hải Yến đứng bật dậy nhìn Lăng Tiếu, nhưng bởi vì Bích Tuyền các còn cần nhờ hắn luyện đan nên bà chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn nói:

- Thỉnh Lăng trưởng lão cần nhớ rõ luyện chế đan dược cho Bích Tuyền các chúng ta, còn lời vừa rồi xem như ta chưa từng nói qua.

Dứt lời Ôn Hải Yến phất tay áo rời đi.

Lăng Tiếu vội vàng ngăn cản Ôn Hải Yến:

- Sư thúc, ngài…ngài hiểu lầm ta không phải ý tứ kia, ta chỉ muốn nói ta đã cầu thân với Vân sư tỷ, nếu còn đáp ứng sư thúc, Lăng Tiếu này chẳng phải biến thành tiểu nhân thay đổi thất thường sao.

Ôn Hải Yến dừng bước, trong nghi thức sắc phong cho Lăng Tiếu quả thật hắn từng cầu hôn với con gái của tông chủ Vân Hùng là Vân Mộng Kỳ, chuyện này bà cũng biết đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 466 - Trước Tông Môn Thi Đấu. (2)

Ôn Hải Yến lập tức thay đổi thái độ, khẽ cười nói:

- Nguyên lai ngươi đang lo lắng chuyện này, kỳ thật ngươi không cần lo lắng, ngươi muốn theo đổi Vân Mộng Kỳ còn cần một khoảng thời gian, trước khi người hoàn thành cũng có thể kết giao cùng Khả Điệp, nam nhân có bản lĩnh tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nếu ngươi thật sự theo đuổi được Mộng Kỳ, ta sẽ để Khả Điệp làm nhỏ cũng không sao cả.

Lăng Tiếu nghe Ôn Hải Yến đã nói tới nước này, cũng ngượng ngùng tiếp tục cự tuyệt, nhưng hắn đã nghĩ kỹ, khiến cho Ôn Khả Điệp đi theo bên cạnh trước, chờ chính nàng chán nản, tin tưởng ngày sau cũng sẽ không tiếp tục quấn quýt lấy hắn.

Lăng Tiếu uyển chuyển vài câu, Ôn Hải Yến hài lòng rời đi.

Lăng Tiếu nhìn bóng dáng bà đi xa, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Vóc người soái cũng là cái tội nha!

Mấy ngày kế tiếp, Lăng Tiếu vẫn ở trong phòng luyện đan, trong quá trình hắn đi ra ngoài một chuyến, cho người đem Phá Linh đan đưa cho Băng Nhược Thủy, Liệt Ngọc Diễm cùng Thạch Thiên Hậu, lại sai người đem Nhập Vương đan đưa cho Dư Thương Giang.

Về phần Tấn Vương đan cùng Nhập Vương đan bên Bích Tuyền các là do Ôn Khả Điệp đến lấy.

Khi gặp lại Ôn Khả Điệp, trong mắt nàng chỉ có vẻ ái mộ đối với Lăng Tiếu, không hề có chút hận ý.

Lăng Tiếu cũng không biết rốt cục Ôn Hải Yến đã nói gì với nàng, dù sao đi nữa hắn cũng không muốn căng thẳng với Bích Tuyền các, mọi người đều là người đồng môn mà thôi.

Sau đó vài ngày lại có vài vị trưởng lão ở những ngọn núi khác đem linh thảo tới cầu Lăng Tiếu luyện chế đan dược.

Lăng Tiếu tự nhiên không cự tuyệt, luyện chế một viên đan dược cần hai phần linh thảo, trên danh nghĩa là hắn sợ luyện không tốt, kỳ thật chỉ muốn thu thêm một phần linh thảo bỏ vào túi, mặt khác còn lấy được vài linh thảo khác làm trả thù lao.

Nhìn từ mặt ngoài cảm thấy Lăng Tiếu quá tham lam, kỳ thật nếu cùng là luyện dược sư đều biết Lăng Tiếu làm như vậy là quá tiện nghi cho người khác.

Hơn nữa không phải bất kỳ luyện dược sư tứ phẩm nào cũng luyện chế được Tấn Vương đan, ở trong cả tây bắc, Tấn Vương đan là loại đan dược đỉnh cấp nhất, đều là vạn tinh khó cầu, cho dù ra giá cao tới đâu cũng là vật trân quý có tiền cũng không mua được.

Cho nên dù cho Lăng Tiếu ra yêu cầu cần năm phần linh thảo mới giúp luyện chế một viên Tấn Vương đan thì người ngoài cũng không dám nói gì, hơn nữa cũng không phải mỗi luyện dược sư đều có được xác suất thành đan cao như Lăng Tiếu, mỗi viên Tấn Vương đan đại biểu cho thực lực của một cao thủ vương cấp tăng lên, có thể giảm bớt hơn mười năm thậm chí là mấy chục năm tu luyện.

Loại đan dược đỉnh cấp này có ai mà không đỏ mắt, ai mà không muốn.

Cho nên Lăng Tiếu thu nhận một phần linh thảo bên trong đây là lẽ đương nhiên mà thôi.

Chỉ chớp mắt Lăng Tiếu đã ở trong phòng luyện đan nửa tháng.

Mà Tử Thiên tông đang chiêng trống rùm beng trù bị đại hội so đấu trong tông môn.

Đại hội so đấu trong tông ba năm cử hành một lần, có ba cấp bậc tỷ thí.

Cấp bậc thứ nhất là cuộc tỷ thí giữa đệ tử ngoại môn, ai có thể giành trước mười danh thì được tiến vào làm đệ tử nội môn.

Đây là một cách khích lệ những đệ tử thiên phú không xuất chúng cố gắng tu luyện, cho họ tin tưởng chỉ cần chăm chỉ siêng năng là có ngày được nổi danh.

Cấp thứ hai là cuộc so tài giữa đệ tử nội môn, so thực lực các đệ tử của các ngọn núi, cuối cùng ai bài danh hàng đầu sẽ được ban thưởng hậu hĩnh, tỷ như huyền khí, đan dược, huyền kỹ…

Cấp bậc thứ ba là quan trọng nhất, đó là cuộc tỷ thí giữa đệ tử chân truyền.

Số lượng đệ tử chân truyền ít nhiều đại biểu cho việc so sánh lực lượng trung kiên giữa các ngọn núi, mà bài danh cuối cùng của cuộc chiến cũng đại biểu cho quang vinh của ngọn núi kia.

Mỗi vị đệ tử chân truyền đều đại biểu cho thực lực chân chính của tông môn tương lai, cho nên cuộc so đấu của họ mới là quan trọng nhất.

Lần này Tử Thiên tông ngoại trừ so đấu thực lực giữa các ngọn núi, còn muốn từ bên trong lựa chọn ra đại biểu cường lực nhất thay mặt Tử Thiên

tông đi tham gia Thệ Tông đại hội của các tông môn tại tây bắc.

Cho nên cuộc so đấu lần này của tông môn ý nghĩa không hề tầm thường!

Nếu Lăng Tiếu vẫn còn thân phận đệ tử chân truyền thì hắn quả thật cần đại biểu cho Mộc Kỳ phong đi so đấu, nhưng hiện tại hắn đã thăng lên làm trưởng lão, làm sao có thể "ỷ lớn hiếp nhỏ" đây, cho dù cuối cùng hắn lấy được bài danh cũng rơi vào thanh danh không tốt.

Vì thế Mộc Hòe đặc biệt triệu kiến hắn tới bàn việc.

- Sư phụ, ngài tìm đệ tử?

Lăng Tiếu cũng không khách khí, vừa đi vào liền hỏi.

Thần sắc Mộc Hòe có vài phần buồn bực nói:

- Tiếu nhi tới đúng lúc, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút.

- Sư phụ cứ nói.

Lăng Tiếu đáp.

- Sự tình quan hệ tới cuộc so đấu trong tông môn.

Mộc Hòe nói, dừng một thoáng mới nói tiếp:

- Mộc Kỳ phong đều là mộc thuộc tính, mà dùng mộc thuộc tính công kích đều kém cỏi hơn những thuộc tính khác vài phần, cho nên cuộc so đấu lần trước Mộc Kỳ phong chúng ta không chiếm được ưu đãi, vốn cuộc so đấu lần này ngươi có thể đại biểu ngọn núi của chúng ta xuất chiến, với thực lực

của ngươi có thể tiến vào hàng ngũ năm bài danh đầu của đệ tử chân truyền, nhưng hiện tại thân phận của ngươi đã là trưởng lão, bảo vi sư nên làm sao cho phải đây?

Mộc Hòe vốn là người sĩ diện, qua nhiều năm Mộc Kỳ phong dưới sự suất lĩnh của hắn thực lực tăng lên không ít, đáng tiếc năng lực công kích của thuộc tính lại không bằng người, cho nên thành tích sau mỗi cuộc so đấu đều không lý tưởng, hắn luôn muốn thay đổi tình huống như vậy nhưng vẫn luôn không có biện pháp.

Mà trước mắt vốn chờ đợi đệ tử đắc ý nhất của mình có thể làm hắn nở mày nở mặt, đáng tiếc ngại vì thân phận lại không thể xuất chiến, đây chính là nguyên nhân làm hắn buồn rầu.

Nhìn bộ dáng ủ ê của Mộc Hòe, Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Sư phụ, danh lợi chẳng qua như mây khói, cần gì phải quá mức chấp nhất đâu.

Mộc Hòe khó chịu đáp:

- Ngươi biết cái gì, bởi vì có câu nói phật tranh một nén hương, bởi vì mặt mũi sư phụ của ngươi đã bị đám lão gia hỏa kia chọc tức không biết bao nhiêu lần, thật vất vả có cơ hội chèn ép bọn hắn, hiện tại ngược lại còn bị người chê cười.

Hiện tại Lăng Tiếu rốt cục biết vì sao nhóm người Ngọc Liệt Diễm đến hỏi cầu Phá Linh đan, thì ra các nàng muốn lấy được bài danh tốt trong so đấu, có thể đại biểu tông môn tham gia Thệ Tông đại hội.

- Tiểu tử, ngươi nói chuyện thôi, giúp vi sư nghĩ biện pháp!

Mộc Hòe kêu to.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Sư phụ cần gì phải vội vã như vậy đây, ngài đã quên đệ tử là ai sao? Chỉ cần có đủ linh thảo, ta có thể đem thực lực đệ tử Mộc Kỳ phong nhấc lên mảng lớn cũng không có vấn đề.

Mộc Hòe vỗ trán hú lên quái dị:

- Ai nha, sao ta lại đem chuyện này quên mất, đúng vậy, Tiếu nhi, chúng ta lập tức luyện chế một nhóm Phá Linh đan cho các đệ tử, cho họ đề thăng thực lực, đến lúc đó ta phải xem còn ai là đệ tử của Mộc Kỳ phong chúng ta đây.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 467 - Mộc Hòe Ban Thưởng. (1)

Lăng Tiếu nghĩ thầm, sư phụ muốn mặt mũi muốn đến điên rồi, chẳng lẽ không biết dùng đan dược tăng thực lực sẽ làm căn cơ võ giả không ổn định, đối với việc tu luyện trong tương lai sẽ gây trở ngại sao?

Cuối cùng theo du thuyết của Lăng Tiếu, Mộc Hòe bỏ qua ý định dùng đan dược gia tăng thực lực các đệ tử, hắn cũng hiểu được sự thật mà Lăng Tiếu đã nói, không thể vì ích lợi trước mắt mà khiến tương lai của bọn họ đi tới càng thêm gian nan.

Đương nhiên Lăng Tiếu vẫn quyết định luyện chế Phá Linh đan cung cấp cho vài đệ tử chân truyền của Mộc Kỳ phong.

Dù sao đã đạt tới linh sư giai, căn bản đã củng cố hơn không ít, ngẫu nhiên dùng một ít đan dược gia tăng thực lực cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, chẳng qua ngày sau khi đề thăng cần đem năng lượng của mình chuyển hóa thêm tinh thuần là được.

Mộc Hòe nghe xong lời đề nghị của Lăng Tiếu liền mừng rỡ, lập tức khích lệ nói:

- Tiếu nhi, mặt mũi Mộc Kỳ phong chúng ta phải dựa vào ngươi đó!

Lăng Tiếu giang tay nói:

- Sư phụ, chỉ dựa vào đệ tử không thì không được, ngài còn phải đưa linh thảo cùng thú đan mới hữu hiệu, bằng không con làm sao luyện chế đan dược cho các sư huynh đệ đây!

- Hắc, được, ngươi ra sức, ta xuất linh thảo, Mộc Kỳ phong chúng ta nhất định phải rạng rỡ mới xong!

Mộc Hòe vô cùng cao hứng vỗ vai Lăng Tiếu, tiếp theo lấy ra một món đồ vật trong không gian giới đưa cho hắn nói:

- Nhuyễn Vệ giáp này xem như sư phụ thưởng cho ngươi.

Lăng Tiếu tiếp nhận Nhuyễn Vệ giáp, chỉ thấy vệ giáp tản ra thanh mang, sờ vào thập phần mềm mại thoải mái, nhìn vào biết rõ tuyệt đối không phải vật phàm, ít nhất là huyền khí phòng ngự ngoài tam giai cấp cao.

Loại vệ giáp phòng ngự cấp bậc như vậy có thể chịu đựng được lực công kích của linh sư cao giai.

Đây đối với người khác mà nói là thứ tốt hiếm có, nhưng Lăng Tiếu đã luyện thành tầng thứ ba của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, cho dù một kích toàn lực của vương cấp đê giai hắn cũng kháng cự được, vệ giáp này xem như không nhiều tác dụng.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không khách khí với Mộc Hòe, thu nhận Nhuyễn Vệ giáp, hắn không cần dùng nhưng có thể đưa cho Cát Bội Hân làm lễ vật.

Lăng Tiếu ngẫm lại, đã thời gian thật dài hắn không dùng vũ khí, hiện tại hắn đã có thể dùng linh lực làm ra được công kích cực mạnh, huống chi tốc độ của hắn ở trong đồng bậc xem như là vô song, cho dù không có vũ khí vẫn có thể miểu sát cao thủ cùng cấp.

Trong không gian giới của hắn có vài huyền khí, Liệt Viêm kiếm, Huyền Thiết côn cùng một thanh kiếm khí kim thuộc tính do Lịch Dương luyện chế trước khi hắn rời khỏi Vẫn Thạch thành, ba thanh này đều là huyền khí đê giai phù hợp với thực lực của hắn, mặt khác còn có một thanh Phệ Huyết ma

đao tam giai, tuy rằng phù hợp với thực lực của hắn, chỉ tiếc nó là ám thuộc tính nên hắn chưa bao giờ sử dụng qua.

Hiện tại duy nhất lấy được ra tay chính là dược đỉnh, Hắc Diệu đỉnh chính là thần khí, phóng mắt khắp toàn bộ đại lục chính là bảo vật ngàn năm khó gặp! Vũ khí như vậy Lăng Tiếu không dám đem ra sử dụng, vạn nhất bị người biết hàng chỉ sợ bản thân hắn sẽ gặp phải họa sát thân.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cảm giác mình phải chuẩn bị một thanh vũ khí tiện tay phòng ngừa ngày sau có thể sử dụng.

Nhưng đúng ngay lúc này Mộc Hòe lại đem ra một đồ vật đặt xuống trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Vừa rồi vi sư thưởng Nhuyễn Vệ giáp cho ngươi là vì công lao ngươi luyện đan, mà Thanh Văn kiếm này tặng cho ngươi xem như bảo đảm trong Thệ Tông đại hội, đừng làm cho Tử Thiên tông chúng ta bị mất mặt.

Hai mắt Lăng Tiếu tỏa sáng, đây là một thanh trường kiếm tản ra thanh diễm, thân kiếm điêu khắc linh văn huyền ảo, một cỗ linh lực tinh thuần không ngừng chớp động, rõ ràng còn cao cấp hơn cả Nhuyễn Vệ giáp.

- Sư phụ, đây là huyền khí tứ giai phải không?

Lăng Tiếu không tiếp nhận mà có chút kinh ngạc hỏi han.

Trong mắt Mộc Hòe lướt qua tia tán thưởng nói:

- Không sai, đây là huyền khí tứ giai trung cấp, cũng là chiến khí của vi sư cả nửa đời, hiện giờ tặng cho ngươi, ngươi phải quý trọng, không được làm nhục thanh danh của nó.

Lăng Tiếu giật mình, nguyên lai đây là huyền khí của sư phụ hắn, khó trách bất phàm như thế.

- Sư phụ, ngài thu Thanh Văn kiếm về đi, rất quý trọng, huống chi đối với con mà nói tác dụng không lớn.

Lăng Tiếu cự tuyệt nói.

Mộc Hòe nghe xong lời này sắc mặt thoáng hiện lên vẻ bất mãn.

Lăng Tiếu giải thích:

- Sư phụ, ngài nên biết con đồng tu nhiều thuộc tính, Thanh Văn kiếm là huyền khí mộc thuộc tính, chỉ có thể phát huy công kích mộc hệ, điều này đối với con mà nói nhiều ít có chút hạn chế.

Mộc Hòe nghe xong Lăng Tiếu giải thích trầm tư, không tiếp tục miễn cưỡng.

- Muốn tìm một vũ khí có thể phát huy nhiều thuộc tính thật không dễ dàng đâu.

Mộc Hòe lắc nhẹ đầu thở dài nói, sau đó lại bảo:

- Ngươi về trước đi, năm ngày sau nhớ rõ đến diễn võ trường xem đệ tử chân truyền tỷ thí, tuy rằng ngươi không thể lên lôi đài, nhưng hiểu biết một chút cũng có chỗ tốt cho ngươi.

Lăng Tiếu gật gật đầu, vừa định rời đi lại nhớ chuyện gì đó, quay đầu hỏi:

- Sư phụ, chuyện của chấp sự Cát Đồ đã làm xong chưa vậy?

Nửa tháng trước Lăng Tiếu nói cho Mộc Hòe giúp hắn nói một tiếng với tông môn, cho người thay vị trí thành chủ của Cát Đồ, để Cát Đồ đến Mộc Kỳ phong chuẩn bị đột phá vương cấp.

Mộc Hòe đáp:

- Đã làm xong, tin tưởng trong hai ngày nữa hắn có thể tới.

- Vậy là tốt rồi, khi nào hắn đến nhờ sư phụ cho người báo với đệ tử một tiếng.

Lăng Tiếu nói một câu, sau đó đi về biệt viện tĩnh tu.

Hai ngày thời gian đảo mắt trôi qua.

Theo như lời Mộc Hòe, hai ngày trước Cát Đồ cùng Cát Bội Hân đi tới Mộc Kỳ phong.

Lăng Tiếu rất nhanh nhận được thông tri, lập tức đuổi tới.

Cát Đồ ở trước mặt Mộc Hòe cũng không dám gọi hắn là “tiểu Tiếu”, mà phi thường quy củ xưng hô là “Lăng trưởng lão”.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Cát gia gia, đã nói đừng tiếp tục gọi như vậy, đây không phải làm khó cháu sao?

Lăng Tiếu nói như vậy ngay trước mặt Mộc Hòe ý tứ quan hệ giữa mình cùng Cát Đồ và Cát Bội Hân thân thiết, muốn nhờ Mộc Hòe chiếu cố hai ông cháu họ nhiều một chút.

Mộc Hòe lịch duyệt phong phú, nghe xong lời này nhìn thoáng qua Cát Bội Hân, lập tức hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, vuốt râu cười nói:

- Cát chấp sự, ta đã cho người an bài nơi ở cho ngươi, sau này ngươi yên tâm ở lại Mộc Kỳ phong tu luyện đi.

Kỳ thật Mộc Hòe đã sớm biết về Cát Đồ, hơn nữa hắn từng có một đệ tử xuất sắc chính là con trai của Cát Đồ, nếu không khi Liễu Đông ức hiếp hai ông cháu họ hắn cũng đã không nổi giận tới như vậy.

- Cát Đồ đa tạ phong chủ ưu ái.

Cát Đồ nhanh chóng cảm tạ.

- Phải rồi sư phụ, ngài an bài phòng tu luyện cho Cát gia gia đột phá vương cấp đi, tin tưởng trước ngày so đấu tông môn chúng ta sẽ có thêm một vị trưởng lão.

Lăng Tiếu nói với Mộc Hòe.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 468 - Mộc Hòe Ban Thưởng. (2)

Mộc Hòe nhìn chằm chằm vào Cát Đồ, hắn phát hiện người này đã đạt tới linh sư đỉnh, còn chưa bước vào nửa bước vương cấp, muốn đột phá vương cấp cũng không dễ dàng như vậy.

Nói thế này, đại bộ phận mọi người muốn đột phá vương cấp đều phải lên nửa bước, sau đó khi hiểu được linh lực thêm sâu sắc mới có thể thuận lợi đột phá vương cấp, cũng có một ít người từ linh sư đỉnh bước lên vương cấp, chẳng qua người làm được điểm này cũng không nhiều ah!

Cát Đồ thấy Mộc Hòe nhìn mình, không dám giấu diếm lập tức giải thích:

- Đây đều nhờ tiểu Tiếu cho ta một viên Nhập Vương đan, cho nên mới cả gan thử một lần xem có cơ hội đột phá vương cấp hay không.

- Ha ha, tốt, ta lập tức cho người an bài phòng tu luyện linh khí sung túc giúp ngươi thuận lợi đột phá, như vậy Mộc Kỳ phong sẽ có thêm một viên đại tướng ah!

Mộc Hòe thoải mái cười nói.

Cười xong hắn còn không quên trừng mắt lườm Lăng Tiếu, tựa hồ muốn nói:

- Tiểu tử ngươi có thể luyện chế Nhập Vương đan sao không bẩm báo trước với ta?

Lăng Tiếu cười cười, mang theo Cát Bội Hân rời đi.

Lăng Tiếu mang theo Cát Bội Hân tham quan Mộc Kỳ phong chừng một ngày, sau đó đưa nàng về chỗ ở mà Mộc Hòe đã an bài.

Tuy rằng hắn rất muốn mang theo Cát Bội Hân về nơi biệt viện tĩnh tu của hắn, nhưng hiện giờ hắn còn chưa có đảm lượng kia. Nếu hắn dám trắng trợn lăn lộn với Cát Bội Hân, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Rất nhanh đại hội tông môn đã được cử hành.

Ngay ban đầu là cuộc tỷ thí giữa ngoại môn đệ tử.

Loại tỷ thí này không cần kinh động trưởng lão, đều do chấp sự nội môn an bài xem cuộc chiến, cuối cùng phân ra mười đệ tử ngoại môn có sức chiến đấu phi phàm đưa vào nội môn.

Tới trận tỷ chí của đệ tử nội môn, các phong chủ cùng trưởng lão đều sẽ đến xem cuộc chiến, đây đều là thực lực tương lai của các ngọn núi, đồng thời cũng nhìn xem sức chiến đấu của đệ tử mình như thế nào.

Hai trận so đấu giữa ngoại môn đệ tử cùng nội môn đệ tử Lăng Tiếu không xuất hiện.

Dù sao hắn cũng không có hứng thú đối với chuyện này, sau khi luyện chế xong toàn bộ đan dược cần thiết, hắn lại chạy tới Điển Tàng các xem sách.

Lăng Tiếu luôn tuân theo nguyên tắc làm việc kết hợp cùng nghỉ ngơi, từ sau khi ở Tụ Linh phong quay về hắn vẫn luôn luyện đan, hắn nhất định cần điều chỉnh tâm tình của mình một chút, huống chi lần trước đến Điển Tàng các hắn còn thu hoạch thật phong phú đâu.

Lăng Tiếu ở lại Điển Tàng các ba ngày, cuộc tỷ thí giữa nội môn đệ tử đã xong.

Ngày mai là tới cuộc tỷ thí giữa đệ tử chân truyền, Lăng Tiếu nên đến xem trình độ của giới trẻ tông môn hiện giờ.

Với thực lực hôm nay của Lăng Tiếu, hắn cảm giác mình hẳn được xem như người đứng đầu giới tuổi trẻ, nhưng có ai biết trong tông môn còn che giấu một thiên tài yêu nghiệt nào khác hay không thì không biết được.

Đệ tử chân truyền đều là cuộc giao chiến giữa linh sư giai trở lên, Lăng Tiếu cần quan sát một chút, điều này cũng có ích lợi đối với việc tu luyện của hắn.

Thừa dịp còn chút thời gian, Lăng Tiếu đi tới Tàng Khí các.

Trước đó Mộc Hòe đưa Thanh Văn kiếm nhưng hắn không nhận, cho nên chỉ đành đến Tàng Khí các tìm thử xem sao, thân phận của hắn đã là trưởng lão, có tư cách đến nơi này chọn một món huyền khí về sử dụng.

Nhìn huyền khí rực rỡ muôn màu trong Tàng Khí các, Lăng Tiếu có chút hoa mắt, trong lòng thầm hô:

- Quả nhiên không hổ là tông môn lớn, cất chứa đều là huyền khí ngoài tam giai.

Ở Vẫn Thạch thành, mỗi kiện huyền khí đều được các gia tộc xem là trấn tộc chi bảo cung phụng lên, mà ở trong Tử Thiên tông, tùy ý đều có thể thấy được.

Lăng Tiếu đi quanh một vòng, huyền khí tuy nhiều nhưng không có vũ khí tiện tay cho hắn.

Hắn tu luyện nhiều thuộc tính, nhưng lực công kích cực mạnh là hỏa hệ cùng băng hệ, hai loại thuộc tính này hắn đều có huyền kỹ cao giai, có thể phát huy công lực cực mạnh.

Trong Tàng Khí các có hai loại vũ khí băng hỏa hệ, nhưng không có vũ khí thuộc tính hợp nhất, điều này làm cho Lăng Tiếu thật thất vọng.

Lão giả thủ hộ Tàng Khí các nhìn thấy Lăng Tiếu không tuyển chọn huyền khí, tò mò hỏi:

- Tiểu tử kia, nhiều huyền khí như vậy không tìm được vật vừa ý?

Lăng Tiếu tiếc nuối lắc đầu nói:

- Vũ khí nơi này không tệ, nhưng không phù hợp với thuộc tính của ta.

- Nga, chẳng lẽ ngươi là thuộc tính hiếm thấy?

Lão giả hứng thú hỏi han.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không phải.

- Không phải? Huyền khí ngũ hành thuộc tính trong này đều có đầy đủ, vì sao không để vào mắt đây? Chẳng lẽ ngươi muốn huyền khí càng cao giai? Tiểu tử ngươi thật quá tham lam đi?

Vẻ mặt lão giả khó hiểu cười nói.

Được đặt trong Tàng Khí các đều là huyền khí tinh phẩm tông môn, mà vị trưởng lão trẻ tuổi trước mắt lại chướng mắt, vì vậy hắn suy đoán Lăng Tiếu có thuộc tính hiếm thấy, tuy vũ khí thuộc tính hiếm hoi cũng ít có, nhưng nghe Lăng Tiếu trả lời khiến lão giả nghĩ mãi vẫn không rõ.

Cho nên hắn cho rằng do ánh mắt Lăng Tiếu quá cao.

- Ta tu luyện nhiều thuộc tính, muốn tìm một món kiếm khí băng hỏa hệ mà thôi.

Lăng Tiếu giải thích.

Trước kia khi còn ở Vẫn Thạch thành, hắn tách đao kiếm ra dùng, nhưng hiện tại hắn không muốn làm như vậy, hắn cần một thanh huyền khí băng hỏa hệ cùng dung, nói như vậy càng có thể phát huy uy lực hắn muốn có, bằng không hắn tình nguyện tạm thời không dùng huyền khí.

Lão giả thoáng sững sờ sau đó thoải mái cười nói:

- Việc này khó trách, song thuộc tính trong tông môn không nhiều, Luyện Khí phong cũng rất ít luyện chế vũ khí nhiều hệ, nhưng nếu ngươi muốn tìm kiếm khí băng hỏa hệ lão phu vừa lúc có một thanh không biết có hợp ý của ngươi hay không.

Dứt lời không gian giới của lão giả chợt lóe, một thanh kiếm khí xuất hiện trong tay hắn.

Kiếm khí vừa hiện lập tức khiến cho Lăng Tiếu chú ý.

Kiếm khí là một thanh kiếm hai lưỡi, một bên sắc bén như lợi kiếm một bên lại dầy như đại đao, giống như là do hai thanh đao kiếm dung hợp, hiện lên đường vân quỷ dị, thoạt nhìn vô cùng cổ xưa.

Duy nhất đáng tiếc là chuôi kiếm gắn thú đan lại rỗng tuếch, hiển nhiên đã bị người đào đi ra, không có thú đan nên thanh kiếm không có chút linh khí tán phát, hơn nữa giống như đã lâu không sử dụng nên có vài phần gỉ sét, vừa nhìn chẳng khác gì loại rách nát sắp hư hỏng.

Ngoại trừ hình thức có chút cổ quái căn bản khó thể làm cho người khác

hứng thú.

Sở dĩ Lăng Tiếu chú ý nó đều bởi vì hình dáng bề ngoài có vẻ thật phù hợp với kiếm khí mà hắn muốn tìm kiếm.

Lúc này lão giả nói:

- Thanh kiếm này là do lão phu khi đi du lịch lúc còn trẻ thu hoạch được, vốn tưởng rằng quay về gắn thú đan là có thể sử dụng, nhưng làm thế nào cũng không gắn vào được, về sau định đem luyện chế lần nữa nhưng lại sợ hư hao hình dáng kỳ dị xinh đẹp của nó, vì vậy vẫn lưu cho tới bây giờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 469 - Chẳng Lẽ Thanh Kiếm Này Lại Là Linh Khí?

- Ngươi đừng xem thường thanh kiếm này, tuy rằng không gắn thú đan nhưng vẫn có thể phát huy ra công kích băng hỏa hệ, hơn nữa uy lực không kém hơn huyền khí tam giai cao cấp bình thường, nếu như gắn vào thú đan thích hợp nhất định sẽ là thanh kiếm bất phàm.

Lăng Tiếu không nghĩ tới kiếm khí này thật sự lợi hại, không có thú đan còn có thể phá huy ra đủ tính công kích, đây là việc mà chính huyền khí bình thường cũng không cách làm được.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu không khỏi động tâm.

- Vị trưởng lão này, ngài có thể trao đổi thanh kiếm này cho ta hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Lão giả không chút suy nghĩ nói:

- Kiếm khí lưu ở chỗ của ta cũng không tác dụng, nếu thích hợp thì ngươi lấy đi, dù sao ta cũng không tìm ra được chỗ thần kỳ của nó, không bằng cho nó tìm chủ nhân mới, hi vọng ngày sau ngươi tìm được thú đan hợp với nó nhìn xem thử nó là huyền khí có cấp bậc gì.

Lăng Tiếu không nghĩ tới lão giả hào phóng như vậy, trong lúc nhất thời ngượng ngùng nói:

- Có câu nói không công không nhận lộc, làm vậy…thật không tốt lắm đâu.

- Ta bảo ngươi lấy thì cứ lấy đi, ta đã sắp quy thiên, lưu trữ cũng vô dụng, sao không tặng cho ngươi.

Lão giả thản nhiên nói, đồng thời đưa kiếm khí cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa tiếp nhận trong tay, linh lực trong cơ thể chợt lưu động vô ý thức.

Hưu!

Một đạo quang mang màu đỏ xen lẫn bạc nháy mắt phóng ra, khiến cả Tàng Khí các bị chiếu rọi sáng ngời.

Nhưng hào quang chỉ nháy mắt lướt qua, thanh kiếm khí khôi phục lại bộ dáng không chút sinh khí như trước.

Ánh mắt lão giả phát ra tinh quang nói:

- Xem ra thanh kiếm này cũng nhận thức ngươi làm chủ nhân ah! Quả nhiên là ý trời!

Lúc này Lăng Tiếu cầm thanh kiếm trong tay liền có loại cảm giác như huyết mạch tương liên, trong lòng thầm nghi hoặc:

- Chẳng lẽ thanh kiếm này là linh khí? Ai nha, lần này nhặt được bảo.

Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần nhìn lão giả đã ngồi xuống ghế nhắm mắt dưỡng thần, hắn thoáng khom người bái lão giả sau đó hưng phấn rời khỏi Tàng Khí các.

Sau khi Lăng Tiếu đi xa, lão giả mở mắt lẩm bẩm nói:

- Xem ra thanh kiếm kia thật có lai lịch, đáng tiếc cùng ta vô duyên!

Ánh sáng mặt trời vừa lộ ra, rặng mây đỏ phủ đầy trời.

Trên diễn võ trường Tử Thiên tông đã tràn ngập một mảnh túc sát tiêu điều.

Tông chủ cùng các trưởng lão lần lượt ngồi vào ghế, trong diễn võ trường dựng lên năm lôi đài, các đệ tử chân truyền đều vào vị trí, mặt khác những đệ tử nội môn của các ngọn núi vẻ mặt hưng phấn chờ đợi cuộc tỷ thí bắt đầu.

Do tông chủ tự mình phát biểu vài câu, toàn bộ đệ tử chân truyền liền bước lên rút thăm quyết định đối thủ.

Trong tông tổng cộng có hơn bảy mươi đệ tử chân truyền, mỗi người đều là người kiệt xuất của các ngọn núi, cột trụ tương lai, cuộc so đấu giữa bọn họ nhất định sẽ thật ác liệt.

Huống hồ cuộc so tài lần này còn quyết định ra đại biểu tham gia Thệ Tông đại hội.

Cho nên mỗi người đều tràn ngập vẻ phấn khích mong đợi.

Lăng Tiếu cùng Mộc Ân ngồi một bên quan sát, nhìn qua thật giống như hạc trong bầy gà, khiến người không muốn chú ý cũng không được.

Ở trong một đám lão nhân chỉ có mỗi khuôn mặt của hắn là trẻ trung phấn chấn đầy sức sống.

Các đệ tử đứng bên dưới nhìn thấy hắn đều mang theo ánh mắt sùng bái.

Người ta chỉ mới hai mươi đã là trưởng lão, ngoại trừ nữ nhi của tông chủ

tựa hồ không có một người thanh niên nào có thể so sánh được với hắn.

- Tiểu Tiếu, đợi lát nữa ngươi phải chú ý nhìn xem, tuy rằng ngươi không thể đại biểu Mộc Kỳ phong xuất chiến, nhưng gia tăng thêm kinh nghiệm cũng không sai.

Mộc Ân ngồi bên cạnh nhắc nhở.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Dạ, Tiếu nhi biết.

Hắn đáp một câu lại nói sang chuyện khác:

- Trần sư huynh có thể giúp chúng ta giữ thể diện.

Trần sư huynh chính là Trần Văn Vũ, hắn đã là linh sư cao giai, xem như đứng đầu trong giới đệ tử chân truyền, cho nên Lăng Tiếu mới nói như thế.

Trần Văn Vũ là đệ tử được sủng ái nhất của Mộc Ân, nghe Lăng Tiếu thổi phồng liền cười toe toét nói:

- Tiểu tử đó còn kém xa ngươi đâu.

Lăng Tiếu còn đang thấp giọng trò chuyện với Mộc Ân, cuộc tỷ thí trên lôi đài đã bắt đầu.

Giới cao thủ trẻ tuổi tông môn quả nhiên không phải tầm thường, đủ loại huyền kỹ kinh diễm rực rỡ nổ vang trên bầu trời diễn võ trường.

Mỗi vị đệ tử chân truyền đều là linh sư, có không ít người đã thu phục linh thú, chỉ là ngày thường không biểu hiện, hiện tại vì vinh dự cá nhân cùng thể

diện của ngọn núi mà không ngừng chỉ huy linh thú đối chiến.

Lăng Tiếu xem như mở rộng tầm mắt, hắn còn tưởng rằng chỉ có bản thân mình mới có được linh thú hộ thân, không nghĩ tới họ cũng đã có, hơn nữa cấp bậc đều không thua kém tam giai.

Nhìn thêm chốc lát Lăng Tiếu phát hiện Ngọc Liệt Diễm đã lên đài.

Hiện giờ thực lực của nàng đã là linh sư trung giai, đây ít nhiều nhờ Lăng Tiếu luyện chế Phá Linh đan cho nàng sử dụng.

Nàng nhìn về hướng Lăng Tiếu thản nhiên cười sau đó nhảy lên giữa sân.

Đối chiến với nàng là một gã đệ tử chân truyền dưới Hắc Nham phong, thực lực linh sư đê giai, còn có một đầu linh thú Thổ Nhãn Lang tam giai đê cấp.

- Sư muội, nếu ngươi không có linh thú hộ thân, vậy ngươi nên nhận thua đi.

Đệ tử Hắc Nham phong nhìn Ngọc Liệt Diễm cười nói, trong ánh mắt tràn ngập dục vọng.

- Sư huynh là nam nhân, không thể nhường nhịn sư muội một chút được sao?

Ngọc Liệt Diễm cười tươi liếc mắt, nụ cười như gió xuân, khiến vị đệ tử kia lập tức bị mê hoặc.

Hắn lặng người, tiếp theo ánh mắt biến thành si mê ngây ngốc nói:

- Đương nhiên, sư muội nói thế nào đều được.

Ngọc Liệt Diễm đi thẳng tới chỗ đệ tử kia, tựa hồ không hề để ý tới Thổ Nhãn Lang của hắn.

Kết quả không hề ngoài ý muốn, vị đệ tử Hắc Nham phong kia không hề có chút phản kháng đã bị Ngọc Liệt Diễm đánh văng xuống đài.

Mãi cho tới khi thua trận hắn vẫn không biết mình làm sao lại rơi xuống dưới.

Các đệ tử trong sân đều cười vang.

- Nữ oa này thật không đơn giản, lại có thể tu luyện mị thuật, chỉ tiếc còn chưa tu luyện tới chốn, bằng không có thể trực tiếp làm cho tiểu tử kia tự mình nhận thua.

Mộc Ân tán thán nói.

Lăng Tiếu cười cười không nói, hắn cũng biết mị thuật của Ngọc Liệt Diễm lợi hại, tâm tính bình thường không đủ cứng cỏi đích xác khó thể ngăn cản dụ hoặc của nàng.

Cuộc tỷ thí lần lượt tiến hành, giữa các ngọn núi có phân thắng bại, mà đệ tử Mộc Kỳ phong vẫn luôn không được xem trọng đều thông qua cửa thứ nhất, tám gã đệ tử chân truyền chỉ có một người bị loại bỏ.

Mộc Hòe ngồi trên đài trong lòng vô cùng đắc ý.

Hắn biết nếu không phải Lăng Tiếu cung cấp Phá Linh đan, chỉ sợ hiện tại Mộc Kỳ phong có thể lưu lại ba đệ tử tiến vào vòng thứ hai đã là không tệ lắm.

Đợt thứ hai bắt đầu, Lăng Tiếu liền chú ý Băng Nhược Thủy đã lên lôi đài.

Băng Nhược Thủy xuất trận cực nhanh, chỉ hai chiêu đã đem đối thủ cùng giai đánh xuống lôi đài.

Thực lực này làm mọi người đều kinh hãi, dù là các trưởng lão trên lôi đài đều nhìn nàng với ánh mắt khác hẳn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 470 - Tốt Nhất Đều Cưới Hết! (1)

Ai cũng thầm hô "Thật không hổ là đệ tử thân truyền của tông chủ, thực lực quả nhiên phi phàm".

Lăng Tiếu cũng không cảm thấy ngạc nhiên, khi hắn mới gia nhập tông môn cũng đã lĩnh giáo kiếm kỳ bất phàm của nàng.

Cuộc tỷ thí đã tiếp cận kết thúc, còn lại đều là đệ tử thực lực mạnh mẽ, trong đó đệ tử Kim Đồng phong cùng Xích Viêm phong nổi bật, mà Mộc Kỳ phong miễn cưỡng tương đương với bọn họ, những ngọn núi còn lại kém hơn một ít.

Vòng thứ ba bắt đầu không bao lâu, Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy lại rút thăm cùng một tổ.

Lăng Tiếu không khỏi mừng thầm:

- Lần này có trò hay để nhìn!

Mặc dù hắn biết hai mỹ nữ này có cảm tình với hắn, mà hắn lại duy trì khoảng cách như có như không với hai nàng, nhưng hắn cũng không ngại nhìn xem thực lực chân chính của cả hai, xem như là cảnh đẹp ý vui.

Hai thiếu nữ cùng nhảy lên lôi đài, trong lúc nhất thời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Nếu không có trưởng lão đang ngồi quan sát phía trên, chỉ sợ họ đã kinh hô lên.

- Ngươi nói là Liệt Diễm sư muội thắng hay Nhược Thủy sư muội thắng?

- Ta cảm thấy Nhược Thủy sư muội giỏi hơn, xem kiếm kỹ vừa rồi của nàng, thật sự không thấp!

- Vậy cũng đúng, nhưng tới giờ Liệt Diễm sư muội còn chưa chân chính ra tay, nghĩ đến hẳn phải có chiêu số thôi!

- Không quản là ai thắng, tóm lại nếu có thể cùng một trong hai song tu, dù giảm thọ mười năm đều nguyện ý!

- Vậy thì cũng phải!

Tuy các đệ tử không dám náo động, nhưng vẫn nhỏ giọng nghị luận không ngừng.

Trên lôi đài hai nàng cũng không nóng nảy ra tay, chỉ nhìn chằm chằm đối phương, tựa hồ đang chờ đối phương lộ ra sơ hở sẽ lập tức công kích.

Ai ngờ Ngọc Liệt Diễm đột nhiên thản nhiên cười nói:

- Băng sư muội, đánh cuộc một lần được không?

Nào ngờ ngay lúc Ngọc Liệt Diễm vừa mở miệng nói chuyện, Băng Hàn kiếm trong tay Băng Nhược Thủy trong nháy mắt đâm thẳng tới.

Xuất chiêu mau chóng khiến các đệ tử chung quanh không nhịn được kinh hô, tựa hồ đều sợ hãi chứng kiến Ngọc Liệt Diễm bị lưỡi kiếm đâm qua khuôn mặt kiều diễm.

Ngọc Liệt Diễm lập tức nghiêng người ra sau, một cước đá thẳng vào cổ tay Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy kiếm thế vừa chuyển, tránh thoát chiêu thức của Ngọc Liệt Diễm, đồng thời quét tới.

Ngọc Liệt Diễm thừa dịp Băng Nhược Thủy xoay chuyển chiêu thức, miệng tiếp tục nói:

- Ai thua cuộc tỷ thí này thì người đó không được tiếp tục theo đuổi Lăng sư đệ thế nào?

- Hừ, ai đang truy hắn, cần truy chính ngươi truy đi, chuyện không liên quan đến ta!

Băng Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng, lại đâm kiếm về hướng Ngọc Liệt Diễm.

- Đây là chính ngươi nói, sau này ngươi cũng không nên tiếp tục đi tìm hắn, ta đi làm tiểu thiếp cho hắn, Vân sư tỷ làm chánh thất, tin tưởng chúng ta sẽ thật vui vẻ.

Ngọc Liệt Diễm vừa nói, vừa tránh thoát công kích của Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy nghe xong lời này vẻ mặt kiều diễm càng trở nên lạnh lùng, nàng tức giận hừ một tiếng mắng:

- Vô sỉ!

Ngay sau đó một trận bông tuyết từ mũi kiếm phóng ra.

Ngọc Liệt Diễm biết Băng Nhược Thủy đã bắt đầu tức giận, trong lòng mừng rỡ xoay người rút nhuyễn kiếm hỏa hồng sắc quấn quanh hông, quét ra một mảnh hỏa mang đỏ đậm va chạm vào bông tuyết bắn tới.

Trong lúc nhất thời cuộc chiến trên lôi đài khó phân thắng bại, khiến các đệ tử bên dưới trợn mắt.

Bọn họ cũng không phải nhìn thấy cuộc chiến phấn khích, mà là nhìn dáng vóc cùng vẻ đẹp của hai nàng.

Trên đài, Mộc Ân cười trêu ghẹo:

- Tiểu Tiếu, hai nữ oa kia không tệ, cưới hết về đi.

Mộc Ân biết "Lăng sư đệ" trong miệng Ngọc Liệt Diễm chính là Lăng Tiếu, bởi vì khi còn ở Diễm Hỏa cốc nàng cùng Băng Nhược Thủy từng vì Lăng Tiếu mà phân cao thấp, lúc đó hắn cũng có mặt.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Sư bá, đây cũng không nên nói loạn, đối tượng của ta chính là Vân sư tỷ.

- Ha ha, hiểu được, hiểu được…tốt nhất là cùng cưới hết, tin tưởng thái sư phó của ngươi có thể làm chủ cho ngươi, người của Mộc Kỳ phong đều xem trọng ngươi đó!

Vẻ mặt Mộc Ân cười gian nói.

Lăng Tiếu càng xuất sắc, tâm tình Mộc Ân càng tốt, xem như Lăng Tiếu đại biểu cho mặt mũi của Mộc Kỳ phong đó thôi.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục tranh luận, ánh mắt nhìn lên người hai nàng, trong lòng nghĩ thầm:

- Chủ ý của sư bá không tệ, nhìn xem tìm cơ hội thu hết toàn bộ, miễn cho nước phù sa lưu ruộng người ngoài, thật không đáng giá!

Lăng Tiếu cũng không phải Liễu Hạ Huệ, điểm này đã sớm được chứng thật khi còn ở Vẫn Thạch thành.

Ước mộng vĩ đại của hắn chính là "tỉnh chưởng quyền thiên hạ, say nằm đầu gối mỹ nhân".

Tuy nói lần này hắn tới Tử Thiên tông là vì Vân Mộng Kỳ, nhưng cũng không trở ngại lòng nhiệt tình của hắn đối với mỹ nữ khác, chẳng qua hắn cần phải biểu hiện thu liễm một chút, không thể tùy tiện nhìn thấy mỹ nữ thì thu vào, như tư sắc của Vũ Tư Tuyết cùng Ôn Khả Điệp đều không kém, nhưng Lăng Tiếu không muốn thu, đó là bởi vì hắn không có cảm giác đối với hai nàng.

Mà Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy thì khác, một hỏa một băng, hai người không thua kém, huống chi hai nàng đều có mị lực cá nhân độc đáo, là nam nhân đều thích chinh phục những mỹ nhân có khí chất cường đại như thế.

Vốn Lăng Tiếu cũng không có ý định đều thu hai nàng, nhưng nghe sư bá nói như thế ý nghĩ của hắn liền thay đổi.

Ở trên đại lục này, nam nhân nào có thực lực đều không phải có ba vợ bốn nàng hầu, thậm chí là mấy chục phòng thê thiếp cũng không phải là chuyện gì kỳ quái, điều kiện tiên quyết là chính ngươi có được thực lực kia, cùng có thủ đoạn khống chế hậu viện của mình ngoan ngoãn.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu không khỏi khát vọng mình phải nhanh chóng cường đại lên, chỉ có như thế mới có thể chân chính làm việc mà mình thích thôi!

Trên lôi đài hai nàng dùng hết toàn lực, chiêu chiêu huyễn lệ dị thường.

Kỳ thật lấy thực lực chân chính mà nói Băng Nhược Thủy mạnh hơn Ngọc Liệt Diễm một bậc, nhưng Ngọc Liệt Diễm giỏi tâm lý chiến, ngay từ đầu đã quấy nhiễu cảnh giới của Băng Nhược Thủy, khiến nàng không thể bình tĩnh, cho nên mới đánh bất phân thắng bại.

Đến cuối cùng hai nàng liều mạng lưỡng bại câu thương bị đánh văng ra khỏi lôi đài, lúc này mới lấy kết quả hòa nhau mà chấm dứt.

Lăng Tiếu lắc đầu, hai nữ nhân này liều mạng thật ngoan độc, nếu có thể đồng thời chinh phục hai nàng, thật sự là một chuyện rất đáng giá.

Cuộc tỷ thí rất nhanh kết thúc.

Năm người còn lưu lại đều là linh sư cao giai, là đại biểu cực mạnh của Tử Thiên tông.

Năm người theo thứ tự là Kim Đồng phong Hứa Nghị, Xích Viêm phong Triệu Nam, Mộc Kỳ phong Trần Văn Vũ, Bích Tuyền các La Mỹ Anh, Luyện Khí phong Nghiêm Trạch.

Nơi này ngoại trừ Trần Văn Vũ, hai người La Mỹ Anh đều là đệ tử có thân phận bên ngoài, ba người còn lại đều là cháu trai của phong chủ, từ nhỏ được hưởng tài nguyên tốt nhất bồi dưỡng lớn dần.

Trong năm người thực lực của Hứa Nghị cùng Triệu Nam mạnh nhất, mà Nghiêm Trạch che giấu khá sâu, Trần Văn Vũ cùng La Mỹ Anh vừa mới đột phá thời gian gần đây, yếu hơn một ít.

Cuộc chiến cuối cùng của năm người được an bài vào lôi đài trung ương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 471 - Tốt Nhất Đều Cưới Hết! (2)

Trận đầu tiên Triệu Nam đối chiến Nghiêm Trạch.

Mọi người vốn nghĩ Triệu Nam có thể thủ thắng trong vòng ba trăm hiệp, nhưng Nghiêm Trạch bộc lộ ra sức chiến đấu cường đại đánh ngang tay với Triệu Nam, cuối cùng hai người phải triệu hồi linh thú tương trợ.

Linh thú của Triệu Nam là một đầu Xích Liệt Hổ tam giai trung cấp, mà linh thú của Nghiêm Trạch là một đầu Hỏa Vân Sư tam giai trung cấp.

Hai người hai thú đại chiến, khiến vẻ mặt các đệ tử quan sát đều kích động.

Lăng Tiếu quan sát thập phần chăm chú, thông qua quan sát hắn cảm thấy được Triệu Nam thật sắc bén, có loại khí thế gặp thần sát thần gặp quỷ giết quỷ. Mà Nghiêm Trạch không biết có phải vì tuổi tác hay không, đánh nhau trầm ổn vững vàng, trong phòng ngự có công kích, đối mặt lực công kích cường đại của Triệu Nam không hề có chút dấu vết sẽ thất bại.

Lăng Tiếu cảm giác cuối cùng Nghiêm Trạch sẽ tạo nên kết quả bất ngờ, bởi vì hắn nhìn ra được Nghiêm Trạch còn vững vàng, không giống như Triệu Nam đã sắp tận lực.

Quả nhiên sau nửa canh giờ, Nghiêm Trạch thừa dịp Triệu Nam kiệt lực bắt lấy cơ hội đánh văng hắn bay ra lôi đài.

Cuộc tỷ thí này rốt cục Nghiêm Trạch thắng lợi.

Nhưng mặc dù Nghiêm Trạch thủ thắng, cuối cùng lại bị trúng một chiêu của

Triệu Nam đánh trọng thương, cho nên xem như thắng hiểm, cuộc tỷ thí phía sau phỏng chừng rất khó tiếp tục.

Trận thứ hai Hứa Nghị đối chiến La Mỹ Anh.

Cuộc chiến này không ai xem trọng La Mỹ Anh, kết quả cuối cùng cũng không có gì ngoài ý muốn, La Mỹ Anh thất bại.

Nhưng làm cho mọi người giật mình chính là La Mỹ Anh không qua được mười chiêu của Hứa Nghị đã bị hung hăng đánh văng ra khỏi lôi đài.

Trong một khắc La Mỹ Anh bị đánh bại, Hứa Nghị dùng ánh mắt lạnh lẽo lướt qua một phương hướng.

Trong ánh mắt mang theo vẻ oán hận nồng đặc làm người không khỏi phát run.

Bởi vì Nghiêm Trạch bỏ quyền, cuộc chiến cuối cùng do Hứa Nghị đối chiến cùng Trần Văn Vũ.

Mộc Hòe ngồi trên đài quan sát, trong lòng đắc ý nghĩ:

- Xem ra Mộc Kỳ phong chúng ta gặp may mắn vào đầu rồi đi!

Trên lôi đài, Trần Văn Vũ chắp tay nói:

- Mời Hứa sư huynh!

Hứa Nghị hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, hiện tại nhận thua còn kịp, miễn bị nỗi khổ da thịt!

Hứa Nghị hận Lăng Tiếu, ngay cả người của Mộc Kỳ phong cũng bị hắn chán ghét.

Thần sắc Trần Văn Vũ biến đổi, hắn tự biết thực lực của mình cùng Hứa Nghị có chút chênh lệch, nhưng hắn không cho phép Hứa Nghị khinh thị hắn.

- Vậy hãy để cho ta tới lĩnh giáo sư huynh đi!

Trần Văn Vũ giẫm chận, nhảy lên không trung, trường thương nặng nề nện xuống.

- Không biết tự lượng sức mình!

Hứa Nghị lãnh ngạo hừ một tiếng, thân hình lách tránh sang bên.

Trần Văn Vũ thừa thế truy kích, trường thương liên tục quét ra từng thanh âm vun vút trong không khí không ngừng.

Hứa Nghị liên tục né tránh sau đó kêu lên:

- Đã nhường ngươi ba chiêu, bại cho ta!

Dứt lời một thanh kim đao nhấp nháy xuất hiện.

Tiếp theo một cỗ kim quang đao ảnh cường đại thế như chẻ tre hướng Trần Văn Vũ chém tới.

Một đao kia còn kéo theo linh lực bốn phía chớp động, tiếng rít thập phần dọa người.

- Khí thế thật mạnh!

Ánh mắt Trần Văn Vũ nhảy dựng, cuống quýt xuất ra linh lực mạnh nhất hướng kim ảnh oanh tới.

Oanh long!

Phốc!

Một ngụm máu tươi văng tung tóe, một thân ảnh nặng nề văng ra ngoài lôi đài.

Ngay sau đó một thanh âm hét to vang lên:

- Lăng Tiếu, ngươi cút xuống lôi đài nhận lấy cái chết!

Chẳng ai ngờ rằng Hứa Nghị có thể dùng một chiêu đánh bại Trần Văn Vũ, hơn nữa nhìn vết thương dữ tợn trên người Trần Văn Vũ là có thể thấy được Hứa Nghị xuống tay thật độc ác.

Ở trên lôi đài so đấu, các đệ tử nhất định đem hết toàn lực, cho nên bị tổn thương là không tránh được, chỉ cần không gãy chân tay hay giết người là không sao.

Nhìn thấy Trần Văn Vũ bị Hứa Nghị đánh trọng thương ở ngực, trái tim Mộc Ân đều treo lên.

Nếu không phải đang ở trước mặt toàn bộ phong chủ, hắn nhất định đã phóng ra cứu viện Trần Văn Vũ.

Không ngờ Trần Văn Vũ còn chưa được khiêng xuống, Hứa Nghị đã nhìn Lăng Tiếu rống lớn một tiếng.

Trong lúc nhất thời mọi người đều mộng!

Lăng Tiếu là người nào?

Chính là tân tấn trưởng lão nóng hổi nhất trong Tử Thiên tông hiện tại, luyện dược sư đỉnh cấp, cho dù chính Nam Cung Thường Nhạc cũng không dám nói có thể chỉ điểm được hắn, mà gần đây có không ít trưởng lão đều nhờ Nhập Vương đan của hắn mới có thể thuận lợi đột phá, lại có vài trưởng lão của các ngọn núi nhờ có Tấn Vương đan hắn luyện chế mà tấn giai.

Có thể nói trong Tử Thiên tông dù là tông chủ Vân Hùng cũng phải bán vài phần mặt mũi cho Lăng Tiếu.

Nhưng vị trưởng lão thân phận tôn quý như thế lại bị người quát mắng trước công chúng kêu hắn lăn xuống nhận lấy cái chết.

Trong lúc nhất thời không ít trưởng lão sắc mặt đều thật khó xem, nếu không phải Hứa Nghị là con trai của Hứa Kiếm Nam, chỉ sợ đã lập tức bị người đánh chết ngay đương trường.

- Nghiệt súc, ngươi nói bậy bạ gì đó, nhanh chóng cút trở về cho ta!

Hứa Kiếm Nam giận dữ, vỗ lên bàn một chưởng bật dậy quát.

Một tiếng quát của hắn chấn rung ông ông bên tai các đệ tử thực lực còn yếu kém.

Hứa Nghị đứng trên lôi đài vẻ mặt kiên quyết, không để ý tới lời nói của cha hắn, nhìn Lăng Tiếu quát:

- Lăng Tiếu, nếu là nam nhân thì cút xuống đây, ta và ngươi quyết một trận tử chiến!

- Nghiệt súc…

Hứa Kiếm Nam nhìn thấy con trai không hề bán mặt mũi của hắn, lại quát một tiếng muốn xông tới ra tay.

Bên trong tông môn xem trọng nhất là tôn ti cao thấp, mặc dù Hứa Nghị là con hắn, thân phận tôn quý hơn đệ tử chân truyền bình thường một ít, nhưng vẫn kém xa Lăng Tiếu.

Được xưng hô là trưởng lão, người nào không phải là nhân vật cấp bậc đại lão trong Tử Thiên tông, cho dù bản thân Hứa Kiếm Nam là phong chủ nhưng đối mặt cùng những vị trưởng lão khác đều phải cấp vài phần mặt mũi.

Nếu Lăng Tiếu chỉ là một vị trưởng lão bình thường, có lẽ Hứa Kiếm Nam cũng không nổi giận tới như vậy, nhiều nhất chỉ là khuyên bảo đứa con nên thu xếp ổn thỏa, mà Lăng Tiếu lại chính là "Lăng đại sư Lăng trưởng lão" nổi bật trong tông môn.

Hắn cũng không biết con trai của hắn có bị trúng mê dược điên khùng gì hay không, bị hắn giam vài tháng tự mình sám hối, không nghĩ tới còn không thể tỉnh ngộ, vừa thả ra lại khiến cho hắn đau lòng cùng khó xử như vậy.

Nếu hiện tại hắn không tỏ thái độ, chỉ sợ đứa con trai này của hắn sẽ bị nhốt đánh vào tù sơn đi!

Ngay khi Hứa Kiếm Nam tính toán ra tay, Vân Hùng chợt mở miệng nói:

- Chuyện của thanh niên để cho bọn họ tự mình giải quyết!

Hứa Kiếm Nam dừng lại, phức tạp nhìn thoáng qua Vân Hùng, cuối cùng ánh mắt tạm dừng trên người Vân Mộng Kỳ, cảm kích nhìn nàng sau đó ngồi trở xuống vị trí, nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ phẫn nộ.

Hắn biết vừa rồi nếu Vân Mộng Kỳ không rỉ tai với Vân Hùng, hắn khẳng định phải tự mình đánh gãy chân con của mình mới xong.

Nhưng trong lòng Hứa Kiếm Nam lại thập phần nghi hoặc, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ tiểu thư thật sự xem trọng Lăng Tiếu, nghĩ hắn có thể đánh bại con ta?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 472 - Ngươi Không Tư Cách Quyết Chiến Sinh Tử Với Ta

Mộc Hòe ngồi một bên thần sắc phức tạp lại vô cùng khó xem, trong lòng thầm mắng Hứa Kiếm Nam sinh nhi tử thật khốn kiếp!

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không ai dám lớn tiếng thở mạnh.

Lăng Tiếu vẫn ngồi bên cạnh Mộc Ân, thần sắc hờ hững, tựa hồ không nghe lời kêu hét của Hứa Nghị.

Sắc mặt Mộc Ân có chút khó xem nói:

- Nhịn một chút đi, ngươi không phải đối thủ của hắn!

Mộc Ân biết Lăng Tiếu cùng Trần Văn Vũ đồng thời đột phá linh sư cao giai, mà Mộc Ân vẫn luôn cho rằng sở dĩ Lăng Tiếu có thể nhanh chóng thăng lên linh sư cao giai là nhờ thân phận luyện dược sư của hắn, hắn cảm thấy do Lăng Tiếu dùng đan dược nên mới có thể thăng cấp nhanh chóng trong thời gian ngắn như vậy.

Trần Văn Vũ bị Hứa Nghị đánh một chiêu thua bại, cho nên Mộc Ân không nghĩ Lăng Tiếu có khả năng chiến thắng được Hứa Nghị.

Không chỉ có Mộc Ân nghĩ vậy, mọi người đều cùng nghĩ như thế.

Bởi vì bọn họ chỉ cảm thấy thuật luyện đan của Lăng Tiếu lợi hại nhưng sức chiến đấu không mạnh mẽ.

- Lăng Tiếu, ngươi điếc sao? Lăn ra đây cho ta, ai thua thì không cho phép

dây dưa Mộng Kỳ!

Hứa Nghị lại chỉ vào Lăng Tiếu hét lớn.

Ở trên đài sắc mặt Vân Mộng Kỳ bình tĩnh nhìn Hứa Nghị, nhưng đôi tay nắm chặt lại.

Sở dĩ nàng không để Hứa Kiếm Nam mang đi Hứa Nghị, mục đích là vì hi vọng Lăng Tiếu có thể đứng ra hung hăng giáo huấn Hứa Nghị, đồng thời cho mọi người biết nam nhân nàng nhìn trúng mắt cũng không phải kẻ vô dụng.

Nhưng thái độ hiện tại của Hứa Nghị làm nàng phi thường tức giận, cùng lúc nàng chờ đợi Lăng Tiếu có thể chứng thật suy nghĩ trong nội tâm của nàng, bằng không hắn cũng không xứng với nàng.

- Lăng trưởng lão, Hứa Nghị vừa giành được vị trí người đứng đầu, hắn hi vọng ngươi chỉ điểm vài chiêu, ngươi thành toàn hắn đi!

Thanh âm Vân Hùng thản nhiên vang lên.

Nói thật hắn bất mãn Hứa Nghị, trong lòng cũng sản sinh cảm xúc khó chịu đối với Hứa Kiếm Nam.

Tuy trước kia hắn hay nói đùa với Hứa Kiếm Nam để Hứa Nghị thành thân với Vân Mộng Kỳ, chẳng qua từ sau khi Vân Mộng Kỳ lấy được hoàng cấp truyền thừa thì tâm tư của hắn đã vượt xa hơn một chút, cảm thấy Hứa Nghị chưa chắc thích hợp với nữ nhi của hắn.

Mà Lăng Tiếu đột nhiên can dự khiến cho hắn có thêm lựa chọn, Lăng Tiếu còn là luyện dược sư tứ phẩm, tương lai có thể lên tới ngũ phẩm, phóng mắt khắp tây bắc tựa hồ chỉ có mấy đại tông môn mới có được luyện dược sư ngũ

phẩm, cho nên hiện tại trong lòng hắn càng khuynh hướng về Lăng Tiếu nhiều hơn.

Vừa rồi nếu không phải nữ nhi ngăn cản, hắn khẳng định đã bão nổi đương trường, trong lòng nghĩ:

- Chẳng lẽ Mộng Kỳ thật xem trọng tiểu tử này?

Nghĩ tới đây Vân Hùng không khỏi nhớ tới một năm trước xảy ra chuyện ở Diễm Hỏa cốc, nghe nói Lăng Tiếu tự mình chém chết một trưởng lão Bái Nguyệt tông, vì vậy hắn thay đổi chủ ý, hắn muốn nhìn xem Lăng Tiếu ngoại trừ luyện đan, có phải còn có kỹ năng nào khác hay không.

Lăng Tiếu bị người chỉ vào mặt không ngừng la hét rống to, trong lòng đã không thoải mái, hắn vốn tưởng rằng các trưởng lão sẽ giúp hắn giải quyết phiền toái, nhưng xem tình huống hiện tại mọi người chỉ là muốn nhìn kịch vui đi!

Hiện giờ cả tông chủ đã lên tiếng, Lăng Tiếu tự nhiên không muốn bị người khác chê cười.

- Các ngươi đã muốn xem kịch, vậy thì từ từ thưởng thức đi!

Trên khuôn mặt Lăng Tiếu hiện lên tia cười nhạt, chậm rãi bước ra.

Thần sắc Mộc Hòa càng thêm khó xem, ban đầu hắn hi vọng Lăng Tiếu có thể xuất tràng, đó là vì muốn kiếm thêm danh ngạch cho Mộc Kỳ phong, nhưng hắn lại không muốn nhìn thấy kết cục thảm thống của Lăng Tiếu giống như Trần Văn Vũ.

Nếu Lăng Tiếu bị Hứa Nghị giáo huấn thảm, nói không chừng sẽ lưu lại bóng ma, đối với ngày sau đột phá sẽ bất lợi!

Nhưng hiện tại cho dù hắn sốt ruột cũng vô dụng, tông chủ đã lên tiếng, hắn còn có thể nói được gì, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Kiếm Nam, trong lòng quyết định ngày sau không tiếp tục qua lại với Kim Đồng phong cả đời.

- Hài tử Hứa Nghị này thật là không tệ ah, giành được vị trí đứng đầu, ngay cả trưởng lão cũng không xem vào trong mắt!

Tuy nói Mộc Hòe không thể ngăn cản, nhưng ngoài miệng vẫn không phục cười khẩy nói.

- Đây còn không phải do Hứa sư huynh chỉ đạo có cách sao.

Triệu Minh Uyên âm dương quái khí nói.

Ôn Hải Yến cũng thản nhiên nói:

- Thực lực thì không tệ, nhưng tâm tính còn kém đó.

Các phong chủ đều lên tiếng, bọn họ xem như chịu qua ân huệ của Lăng Tiếu, mắt thấy hắn bị người khi dễ, làm trưởng bối nếu không lên tiếng giúp đỡ còn là người sao?

Hứa Kiếm Nam nghe được lời nói của mọi người, lắc đầu ngượng ngùng lên tiếng, nhưng trong lòng tràn ngập chua xót, hành động lần này của con hắn thật sự là quá mức.

Vốn con trai đã lấy được vị trí đứng đầu, hắn đang vui vẻ cao hứng, ai biết lại biến thành tình huống này, da mặt của hắn thật không biết làm sao chịu đựng.

Lăng Tiếu vừa ra hấp dẫn mọi người, càng thêm chói mắt hơn cả sự xuất

hiện của Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy.

Người khác đều cho rằng hắn là một con cừu, nhưng nào có ai biết hắn là con sói đội lốt cừu đây?

Lăng Tiếu hờ hững nhìn Hứa Nghị nói:

- Nói thật, cùng ngươi tranh đoạt tình nhân thật không thú vị, sở dĩ ta đứng đây là vì tông chủ mở miệng, bằng không ta chỉ xem ngươi là tên điên ở trong này la hét!

- Đừng nói nhảm, ta cùng Mộng Kỳ chính là thanh mai trúc mã, đã sớm đính hôn. Thức thời thì thu hồi lời nói trước kia, nếu không người đừng mong sống sót rời khỏi lôi đài!

Hứa Nghị dữ tợn nhìn Lăng Tiếu nói.

Từ nhỏ đến lớn hắn muốn gì được đó, mà Vân Mộng Kỳ đã sớm bị hắn xem như bạn lữ cả đời, nhưng không ngờ bị tiểu tử trước mắt làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Vân Mộng Kỳ tựa hồ cũng rất thích tiểu tử này, đây là sự thật mà Hứa Nghị không muốn đối mặt.

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Vân Mộng Kỳ đã không cấp chút mặt mũi:

- Đừng nói nghe êm tai như vậy, ta không thích ngươi, cho dù ngươi đánh bại Lăng Tiếu, ta cũng sẽ không thành thân với ngươi, ngươi chết tâm đi!

Lời này của Vân Mộng Kỳ không thể nghi ngờ là tát mạnh vào mặt Hứa Nghị, cho dù là trên mặt Hứa Kiếm Nam cũng thật khó xem.

Hứa Nghị siết chặt nắm tay, khuôn mặt biến thành vặn vẹo, hắn hít sâu một hơi lại bình tĩnh nói:

- Ta sẽ dùng thời gian chứng minh tình yêu của ta đối với nàng, ta tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ thành thân với ta.

- Ai, kẻ đáng thương, dưa hái xanh không ngọt, ngươi cần gì phải chấp nhất đâu, muốn đánh thì đánh đi, thật không biết lòng tự tin của ngươi từ nơi nào đến, mặt mũi của Hứa phong chủ đều bị ngươi làm mất hết!

Lăng Tiếu giang tay thở dài nói.

- Hiện tại ngươi nhận thua, đáp ứng sau này không làm phiền Mộng Kỳ, ta cho ngươi rời đi!

Hứa Nghị nói, bỗng nhiên khựng lại:

- Nếu như không ta nhất định phải cùng ngươi quyết chiến sinh tử!

- Hồ nháo, Lăng Tiếu, ngươi đi xuống, ta xem ai dám động đến ngươi!

Mộc Hòe không nhịn được vỗ bàn bật dậy quát, hắn cũng không muốn chứng kiến Lăng Tiếu bị thiệt thòi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 473 - Nhường Ngươi Ba Chiêu. (1)

Lăng Tiếu cũng không nhìn sư phụ, nói:

- Ngươi không tư cách cùng ta quyết chiến sinh tử, bởi vì ngươi không xứng, còn nữa, cả đời này Mộng Kỳ là nữ nhân của ta, không ai được đánh chủ ý với nàng, kể cả ngươi!

Vì sao Lăng Tiếu đến Tử Thiên tông, còn không phải là vì nữ tử khiến cho hắn vừa gặp đã thương, một nét thoáng nhìn của nàng đã rơi vào trong tim của hắn, đây là người đầu tiên khiến cho hắn tâm động thật sự, là nữ tử mà hắn khát vọng giữ lấy, hắn đã sớm thề nữ nhân này nhất định phải là của mình không ai có thể cướp đoạt.

Hắn luôn luôn kiên cường nỗ lực đi cho tới hôm nay, chỉ còn không bao lâu là có thể lấy tới tay, làm sao có thể đơn giản buông tha, huống chi hắn là người chỉ ăn mềm mà không ăn cứng.

Hứa Nghị vô lý vọng cuồng khiến Lăng Tiếu cảm thấy phi thường khó chịu, hôm nay cho dù ở trước mặt cha của Hứa Nghị hắn cũng phải cho tiểu tử kia một sự "giáo huấn" khắc sâu mới được.

Hứa Nghị nghe xong lời nói của Lăng Tiếu liền nổi trận lôi đình, hét lớn một tiếng:

- Ta giết ngươi!

Đại đao trong tay hội tụ quang mang, hướng Lăng Tiếu chém tới.

Vẫn là một chiêu đã đánh bại Trần Văn Vũ, trên lôi đài vang lên tiếng gió rít vang.

Các đệ tử đều lo lắng nhìn lên lôi đài, thần sắc các trưởng lão đều trầm xuống.

Bọn họ đều biết cuộc tỷ thí này mọi người khó có khả năng nhúng tay, bởi vì tông chủ đã tỏ rõ lập trường.

Oanh long!

Đao ảnh đi qua, phát ra thanh âm ầm vang, lôi đài bằng đá cẩm thạch bị chém vỡ một khe sâu.

- Chết tiệt, người đâu rồi?

Hứa Nghị nhìn phía trước trống rỗng, không khỏi mắng một câu.

Bên kia Lăng Tiếu khoanh tay trước ngực thong dong nhìn Hứa Nghị khinh miệt nói:

- Ta thân làm trưởng lão, nhường cho ngươi ba chiêu, tốt nhất gọi ra cả linh thú, bằng không người khác sẽ nói ta "ỷ lớn hiếp nhỏ"!

- Hừ, ngươi còn chưa có tư cách để ta vận dụng linh thú!

Hứa Nghị hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt chuôi đao đánh qua.

Một đao này khác hẳn đao vừa rồi, đao vừa rồi giản dị mà tự nhiên, đơn giản sảng khoái, mà đao trước mắt một hóa thành tám, đao ảnh giống như có tám người đồng thời xuất đao, uy lực tăng lên gấp tám lần.

Thậm chí Hứa Kiếm Nam lòng đang buồn bực nhìn thấy chiêu đao cũng cảm thấy đắc ý.

Đây là lam giai kiếm kỹ tàn thiên mà hắn giấu riêng, chỉ có ba thức, nhưng mỗi thức uy lực bất phàm, muốn vượt cấp giết người cũng không phải việc khó.

Mà chiêu đao trước mắt là thức thứ nhất: Bát Phương Vô Cực!

Vẻ mặt các trưởng lão đều kinh ngạc nhìn một đao này, tựa hồ đã vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân đều khẩn trương, mà sắc mặt Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy đều khó xem.

Tuy rằng bọn họ đều biết Lăng Tiếu từng giết chết cao thủ vương cấp, nhưng họ đều biết đó chỉ là may mắn, chỉ gặp vận khí mới có, bằng không làm sao có thể dùng thực lực huyền sĩ cao giai đánh chết được vương cấp, chẳng khác gì người si nói mộng.

Hiện giờ thực lực của Lăng Tiếu đã là linh sư cao giai, theo giao thủ vừa rồi mà xem, cảnh giới của Lăng Tiếu đã thật củng cố, muốn đánh nhau cũng sẽ không thất bại quá thê thảm.

Nhưng đối phương lại có được huyền kỹ cao giai thì sẽ khác, đây là chiêu thức có thể vượt cấp giết người, mọi người nhìn thấy đều tuôn mồ hôi lạnh.

Chỉ có Vân Mộng Kỳ bình tĩnh nhìn sân đấu, trong lòng thầm nghĩ:

- Nam nhân của ta sẽ không dễ dàng thất bại như vậy!

Một trận nổ vang, lôi đài bị oanh ra vô số đá vụn văng tung tóe.

Các đệ tử nội môn đều là huyền sĩ cao giai, không có kình khí hộ thân, nháy mắt bị bắn trúng oa oa kêu to bật lui ra sau, mà các đệ tử chân truyền tuy nói chịu đựng được cảnh tượng cát bay đá chạy, nhưng vẫn sợ bị liên lụy phải lui ra sau vài bước.

- Đao kỹ của Hứa sư huynh là lai lịch gì, thật đáng sợ!

- Ít nhất là đao kỹ đỉnh cấp lục giai đi, nếu vừa rồi dùng một chiêu này với Trần sư huynh, chỉ sợ Trần sư huynh sẽ chết không toàn thây.

- Chẳng thể trách người ta dám ngạo khí như vậy, nguyên lai tay cứng rắn, Lăng trưởng lão sẽ gặp nạn thôi.

Các đệ tử chân truyền nhìn chiêu đao đều thấp giọng nghị luận.

Kim mang tiêu tán, trên lôi đài chật vật, vẻ mặt Hứa Nghị thật đắc ý, miệng thở dốc, một đao vừa rồi đã rút đi một phần ba linh lực của hắn, hắn nắm chắc dưới linh sư giai tuyệt đối không ai giữ được mạng sống. Mặc kệ Lăng Tiếu có thật sự nhường nhịn hắn ba chiêu hay không, hắn luôn thích dùng thời gian nhanh nhất giải quyết đối thủ, triển lãm thực lực cường đại của hắn.

Ngay khi hắn đắc ý bật cười thì bả vai bị người vỗ vỗ, phía sau vang lên thanh âm uể oải:

- Còn lại hai chiêu, bằng không ngươi không còn cơ hội.

Hứa Nghị dựng đứng tóc gáy, không chút nghĩ ngợi quay phắt người lại.

Ai ngờ sau lưng đã không còn thấy bóng dáng Lăng Tiếu.

Hứa Nghị dừng đao không hề tùy ý xuất chiêu, đem cảm ứng của mình nhấc lên cao nhất, đồng thời nắm chặt kim đao trong tay chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng Lăng Tiếu lại lần nữa xuất hiện ngay trước mắt hắn cười lạnh nói:

- Chút thực lực ấy còn không biết xấu hổ nói cùng ta quyết một trận tử chiến, ngươi nên trở về luyện thêm vài năm đi, không…cho dù ngươi luyện cả đời cũng không đuổi kịp ta, bởi vì ngươi chỉ là một nhi đồng trên đầu đội lên quầng sáng của con trai Hứa phong chủ mà thôi!

- Ngươi…ngươi hỗn đản!

Sắc mặt Hứa Nghị lúc đỏ lúc xanh.

Từ nhỏ đến lớn hắn được mang danh tuyệt thế thiên tài, lần này so đấu đạt được vị trí đứng đầu, trong giới trẻ tuổi ngoại trừ Vân Mộng Kỳ hắn tự nhân không còn ai có thể bị hắn xem như kình địch đối đãi.

Nhưng tiểu tử trước mắt rõ ràng còn nhỏ hơn hắn bảy tám tuổi, lại có thể khiến cho hắn xoay quanh, điều này làm cho hắn vô cùng xấu hổ lẫn phẫn nộ.

Rõ ràng là một người mà chính hắn cho rằng chỉ vung cái tát đủ giết chết, nhưng vẫn có thể hoạt bát nhảy loạn trước mắt hắn, làm cho hắn không còn biện pháp.

Sắc mặt Hứa Nghị trầm xuống, thấp than một tiếng:

- Kim Hổ đi ra cho ta!

Vừa dứt lời, trên lôi đài phát ra thanh âm “hưu” một tiếng, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Hống!

Một tiếng hổ gầm kinh thiên vang vọng trời xanh.

- Đây là Kim Mao Hổ tam giai, ra vẻ là một con hổ vương, có thể đã đạt tới cao giai!

- Hứa trưởng lão quả nhiên thật thương con, ngay cả linh thú cao giai như vậy đều cấp được cho con trai, thật sự là hâm mộ chết người.

- Lần này Lăng trưởng lão gặp phiền phức lớn, xem hắn làm sao có thể lấy một địch hai!

- Thật sự là hồng nhan họa thủy, nếu là ta liền lập tức nhận thua, không đáng vì nữ nhân đánh mất tính mạng!

- Nhỏ giọng một chút, nếu để sư muội nghe được ngươi sẽ thảm!

Bên dưới lại vang lên thanh âm xì xào nghị luận.

Lăng Tiếu đánh giá đầu Kim Mao Hổ, không khỏi tấm tắc tán thán:

- Nhìn dáng vẻ không tệ, có thể so sánh được với Tiểu Kim, chỉ tiếc theo sai chủ nhân!

- Kim Hổ, lên cho ta, làm thịt hắn!

Hứa Nghị cười lạnh chỉ huy Kim Mao Hổ.

Hắn cũng không tin với thực lực của hắn cùng Kim Mao Hổ còn không xử lý được tên hỗn đản kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 474 - Nhường Ngươi Ba Chiêu. (1)

Lăng Tiếu không sốt ruột, mà Mộc Hòe ngồi bên trên lại nóng nảy nói với Vân Hùng:

- Tông chủ, không thể để bọn họ tiếp tục như thế.

Vân Hùng liếc mắt nhìn Mộc Hòe thản nhiên nói:

- Yên tâm đi, chúng ta đều ở đây, bọn họ không có việc gì.

Mộc Hòe nặng nề thở dài một hơi, không khỏi trừng mắt với Hứa Kiếm Nam, sau đó chuyển qua bên lôi đài.

Lăng Tiếu nhìn Kim Mao Hổ đang muốn nhào đi lên, lui ra sau vài bước nói:

- Đại gia hỏa, ngươi bình tĩnh một chút, đối thủ của ngươi không phải là ta!

Dứt lời linh thú hộ oản chợt lóe, kim sắc lang vương đột nhiên xuất hiện.

Hiện giờ kim sắc lang vương đã không còn là linh thú cấp hai như trước, đã là linh thú tam giai đỉnh cao cao tại thượng, nếu Lăng Tiếu có đầy đủ thú đan phong hệ, nó đã sớm đột phá tới tứ giai.

Kim sắc lang vương ở trong linh thú hộ oản thời gian dài, từ lần trước tại Lao gia bị Lao Dược Phàm đánh trọng thương, vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong hộ oản dưỡng thương, khiến cho nó đã sắp mất đi hung tính.

Kim sắc lang vương vừa hiện liền đưa tới thanh âm than thở sợ hãi.

- Khó trách Lăng trưởng lão không hề sợ hãi, thì ra người ta cũng có linh thú cao giai, chẳng khác gì quay trở về lúc ban đầu đối chiến.

- Đầu Kim Sắc Phong Lang này có điểm quái dị, chẳng lẽ là phong lang biến dị?

- Hẳn là như thế, bằng không làm sao có da lông màu vàng đâu, lần này xem như có vở kịch hay để xem.

Kim sắc lang vương xuất hiện không thể nghi ngờ thiêu đốt lên chiến ý của kim mao hổ.

Không cần mệnh lệnh, hai đầu linh thú liền nhào lên chiến đấu.

Lăng Tiếu khoanh tay trước ngực thản nhiên nói:

- Tiểu Kim từ từ chơi, đừng giết chết nó là được.

Những lời này của Lăng Tiếu cũng không phải cấp mặt mũi cho Hứa Nghị, chính là châm chọc hắn một phen.

Hứa Nghị không tiếp lời, lại nhân cơ hội Lăng Tiếu thả lỏng xuất ra đao thứ hai.

Hứa Nghị ngưng tụ kim sắc linh lực tạo ra từng đạo đao ảnh thật nhỏ, cuối cùng hình thành một cỗ long quyển phong hướng Lăng Tiếu cuốn tới.

Xoát xoát!

Long quyển phong cuốn tròn trong không kí phát ra tiếng ma sát kịch liệt.

Vẻ mặt Lăng Tiếu ngưng trọng, phong hệ gia thân, lập tức tránh ra.

Lần này Hứa Nghị luôn chú ý tới hướng đi của Lăng Tiếu, hắn đã tập trung phương hướng né tránh của Lăng Tiếu, trên mặt hiện lên ý cười quỷ dị, trên tay đột nhiên xuất hiện thêm một thanh kim đao.

Một đao vừa rồi chỉ là kế nhiễu địch, mà đao thứ hai không chút dấu hiệu chém thẳng tới đầu Lăng Tiếu.

Hứa Nghị không khỏi lộ ra dáng tươi cười hưng phấn, cảm thấy được một chiêu này của mình nhất định có thể thành công.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lên hai đạo đao mang lợi hại, dưới chân thoáng khựng lại, tựa hồ đã bỏ lỡ thời gian né tránh.

Oanh long!

Hai đạo đao mang cực lớn hung hăng chém trúng ngực Lăng Tiếu.

- Tiếu nhi!

Mộc Hòe nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp theo muốn phóng xuống lôi đài.

Vân Mộng Kỳ đồng dạng cũng muốn liều lĩnh lao tới.

- Chậm đã!

Vân Hùng tựa hồ đã nhận ra chuyện gì, vội vàng kêu lên ngăn cản hai người.

- Ha ha, tạp chủng chết tiệt, cuối cùng đã chết đi!

Hứa Nghị ngửa mặt lên trời đắc ý cười lên điên cuồng.

Hống!

Hắn còn chưa dứt tiếng cười, liền truyền qua thanh âm tiếng hống đau đớn của Kim Mao Hổ.

Hứa Nghị nhìn thấy Kim Sắc Lang Vương chiếm thượng phong, ánh mắt nhảy dựng:

- Chẳng lẽ hắn chưa chết?

Bình thường khi nhân loại cùng linh thú ký kết chủ tớ khế ước, nếu võ giả nhân loại tử vong, như vậy linh thú hộ thân căn bản không thể sống sót.

Hứa Nghị rất có lòng tin đối với chiêu thứ hai của mình, lúc trước cha hắn còn nói cho dù gặp nửa bước vương cấp cũng có thể tổn thương nặng, huống chi Lăng Tiếu chỉ mới là linh sư cao giai.

Nhưng hiện tại Kim Sắc Lang Vương đang chấn nhiếp Kim Mao Hổ của hắn, hắn mới phát giác Lăng Tiếu hẳn còn chưa chết.

- Không chết rất tốt, miễn cho người ta nói ta quá mức!

Hứa Nghị cũng không để ý việc linh thú của mình rơi xuống hạ phong, trong lòng thập phần đắc ý nghĩ. Hắn cho rằng dù Lăng Tiếu chưa chết, hẳn chỉ còn lại nửa mạng, hắn đã đạt tới mục đích giáo huấn Lăng Tiếu, nếu Lăng Tiếu thật sự đã chết bản thân hắn cũng sẽ không được yên thân.

Ở bên này Kim Mao Hổ tuy là linh thú tam giai cao cấp, nhưng còn kém hơn Kim Sắc Lang Vương một bậc, trọng yếu hơn chính là lang vương còn là song thuộc tính, một kim một phong, sức chiến đấu đương nhiên hơn xa Kim Mao Hổ.

Trong lúc nhất thời Kim Mao Hổ bị Kim Sắc Lang Vương cắn rớt không ít khối thịt, máu chảy đầm đìa nhìn thật dọa người.

- Nếu còn không cứu linh thú của ngươi, vậy nó sẽ trở thành thực vật trong miệng Tiểu Kim của ta.

Lăng Tiếu không biết từ đâu xuất hiện sâu kín nói.

Hắn để trần thân trên, cơ thể kim hoàng sắc thoạt nhìn thập phần khỏe đẹp, mái tóc đen tán phát, toàn thân thập phần phiêu dật tuấn lãng, không hề có chút bộ dạng bị trọng thương.

- Ngươi…ngươi làm sao không bị việc gì?

Hứa Nghị kinh hãi nhìn Lăng Tiếu kêu lên.

Lăng Tiếu hất mái tóc, làm ra động tác tự nhận là phi thường tuấn tú nói:

- Hừ…ta đã nói ngươi không có tư cách cùng ta quyết chiến sinh tử, ba chiêu đã qua, ta cũng nên xuất thủ!

Dứt lời Lăng Tiếu hóa thành một đạo tàn ảnh hướng Hứa Nghị lao tới.

Hứa Nghị kinh hãi, hai đao vừa rồi đã tập trung đại bộ phận linh lực của hắn, hắn còn chưa kịp dùng đan dược hồi phục, thầm hô một tiếng:

- Nguy rồi!

Còn chưa kịp phản ứng, một trận gió đã quét tới trước mắt.

Phốc!

Ngay sau đó chỉ thấy đầu gối của Lăng Tiếu đã nặng nề đánh lên bụng của Hứa Nghị.

Hứa Nghị khom người, máu tươi phun lên mặt Lăng Tiếu.

Thần sắc Lăng Tiếu biến thành dữ tợn, chụp lấy tóc Hứa Nghị quát to:

- Vốn ta còn nể tình ngươi là con trai Hứa phong chủ, nhưng hôm nay ta muốn thay Hứa phong chủ giáo huấn ngươi, ngươi nhớ kỹ cho ta, yêu là cần lưỡng tình tương duyệt, nếu Mộng Kỳ thích ngươi ta không để ý rút lui ra ngoài, nhưng Mộng Kỳ không thích ngươi, ngươi đừng tiếp tục dây dưa nàng, bằng không…

Lăng Tiếu còn chưa rống xong đã đem Hứa Nghị nặng nề ném ra ngoài, cùng lúc đó lại đuổi theo lăng không một cước đạp xuống.

- Ah!

Hứa Nghị còn chưa có chút phản kháng đã bị nện xuống mặt đất, phát ra một tiếng hét thảm.

Ở trên đài sắc mặt Hứa Kiếm Nam trở nên nghiêm túc lên.

Chỉ nghe Mộc Hòe quát to:

- Đáng đánh!

Vừa rồi nhìn thấy Lăng Tiếu bị chém một đao, hắn thật sự đau lòng, nếu không phải thân phận có trở ngại, hắn thật sự muốn trực tiếp bay xuống đánh chết Hứa Nghị.

Nhưng khi chứng kiến đồ đệ mình không chút tổn thương tiếp tục xuất hiện,

trong lòng hắn liền buông lỏng một hơi, lại thấy Lăng Tiếu còn có thể thật hung mãnh đem Hứa Nghị giẫm nát dưới chân, trong lòng vô cùng khoái trá!

Hứa Nghị ngươi không phải đạt được vị trí đứng đầu đệ tử chân truyền lần này sao?

Nhưng ngươi đứng đầu thì thế nào, còn không phải bị đồ đệ của ta đánh không còn lực đánh trả.

Bên kia trong lòng Mộc Ân cũng thống khoái, vừa rồi đồ đệ của hắn bị một chiêu đánh bại, hơn nữa trọng thương, hắn đang vô cùng khó chịu, hiện tại trong lòng hắn còn ước gì Lăng Tiếu hạ thủ nặng hơn một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 475 - Chiến Thắng

Các đệ tử trong diễn võ trường khiếp sợ không thôi, bọn họ chưa từng nghĩ đến thực lực của Lăng Tiếu lại đáng sợ như thế, đường đường người đứng đầu đệ tử chân truyền lại bị đánh như một đống bùn lầy, đổi lại là bọn họ càng không phải đối thủ.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy Lăng Tiếu ra tay, chỉ biết thuật luyện đan của hắn thật lợi hại, hiện tại bọn họ lại nhận thức Lăng Tiếu thêm lần nữa, nguyên lai người ta không chỉ là luyện đan đại sư, còn là thiên tài chiến đấu.

Bọn họ luôn tự cho mình là nhân vật thiên tài trong tông môn, tự xưng thiên phú tu luyện bất phàm, tương lai tất nhiên sẽ bước lên vương cấp, nhưng đem so sánh với Lăng Tiếu thật sự là vô cùng xấu hổ.

Các trưởng lão cũng có ý nghĩ này, mỗi người đều cảm thấy hâm mộ lẫn đố kỵ Mộc Hòe, trong lòng thầm than:

- Mộc Hòe thật sự thu được đồ đệ giỏi ah!

Tuy rằng Lăng Tiếu giẫm lên Hứa Nghị, nhưng cũng không nhân cơ hội nhục nhã hắn, chỉ vì muốn lưu chút mặt mũi cho Hứa Kiếm Nam.

Ai ngờ Lăng Tiếu vừa dừng công kích, Hứa Nghị đã bò lên, khuôn mặt biến thành dữ tợn đáng sợ, gân xanh đột hiện, kim quang chợt lóe, miệng khàn khàn nói:

- Ta muốn giết ngươi!

Dứt lời một trận kim sắc linh lực kéo lên trên đao của hắn, sinh ra thanh âm gió rít vù vù trên lôi đài.

Khí tràng quanh thân Hứa Nghị ngày càng mạnh, các đệ tử chung quanh không nhịn được thối lui ra ngoài.

Một chiêu kia còn chưa xuất ra đã mang tới cảm giác áp bách cường đại cho bọn họ.

Lăng Tiếu không động thủ, thần sắc không hề có chút kinh hoảng, ngược lại bộ dạng chiến ý mười phần, trong lòng thầm hô:

- Một chiêu này chỉ sợ ngang ngửa một kích toàn lực của vương cấp đê giai đi!

Cùng lúc đó Liệt Viêm kiếm xuất hiện trên tay hắn, một cỗ hỏa mang cường đại nở rộ, hỏa hệ linh lực quanh thân hắn cũng tụ tập khắp người hắn.

Hứa Nghị có thể khiên động linh lực cũng không phải nói hắn đã đủ khả năng tiếp xúc cánh cửa vương cấp, mà là do thức thứ ba đao kỹ của hắn mang đến hiệu quả. Nhưng một chiêu này với thực lực hiện tại của Hứa Nghị không khả năng sử dụng, hắn miễn cưỡng thực hiện liền mang tới hậu quả khá nghiêm trọng.

Mà Lăng Tiếu có thể khiên động linh lực đó là vì lúc còn ở Tụ Linh tháp hắn đã có thể cảm nhận được linh lực tồn tại, hiện giờ hắn đang sử dụng lực cảm ứng còn chưa đủ thuần thục khiên động linh lực quanh thân, muốn liều mạng với Hứa Nghị, nhìn xem rốt cục là ai lợi hại hơn ai.

Những người ngồi trên khán đài đều là cao thủ vương cấp trở lên, liếc mắt liền nhìn ra được hai người khiên động linh lực bất đồng.

Người đầu tiên kinh hô chính là tông chủ Vân Hùng:

- Tiểu tử này đã có thể vận dụng được linh lực sao?

Các trưởng lão khác cũng đã phát hiện sự khác thường của Lăng Tiếu.

- Thật sự có thể dẫn động linh lực, lợi hại, xem ra không bao lâu nữa trong tông chúng ta lại xuất hiện thêm một viên đại tướng!

- Rất yêu nghiệt, Mộc sư huynh thật sự thu được đồ đệ giỏi!

- Còn không phải sao, trẻ tuổi như vậy đã cảm ứng được linh lực, vương vị không bao xa nữa rồi, cho dù là tiểu thư cũng chỉ như thế đi!

Mộc Hòe nhìn Lăng Tiếu mừng rỡ nói:

- Ha ha, tiểu tử kia có chút cân lượng!

Lăng Tiếu càng xuất sắc, người làm sư phụ như hắn tự nhiên càng có mặt mũi.

Sắc mặt Hứa Kiếm Nam càng thêm khó xem, trong lòng đang mắng chết con trai mình.

Đắc tội người nào không nói, lại đi đắc tội một vị luyện dược sư tứ phẩm, còn là một thanh niên cao thủ trẻ tuổi đã bước tới cánh cửa vương cấp, vì một nữ nhân thật sự là không đáng giá!

Vân Mộng Kỳ ngồi sau lưng Vân Hùng nhìn chằm chằm vào thân ảnh khí vũ hiên ngang trên lôi đài, nội tâm thật sự vui mừng, nàng cảm giác mình thật sự không nhìn lầm người.

Nếu nàng không đạt được hoàng cấp truyền thừa, với thiên phú của nàng hẳn đạt tới thực lực linh sư cao giai, mà hai năm trước Lăng Tiếu chỉ là huyền giả cao giai mà hiện tại đã trở thành linh sư cao giai, liên tục bước qua hai cửa ải lớn, thiên phú bậc này cho dù là nàng cũng chưa chắc theo kịp!

Nam Cung Thường Nhạc ngồi một bên không hề lên tiếng, sắc mặt trở nên có chút nặng nề, kỳ thật trong lòng đang thập phần chua xót, nhìn thấy phần quang vinh vốn thuộc về mình kia lại bị chính tay mình phá hủy.

- Thật sự là báo ứng khó chịu ah!

Trong lòng hắn cảm khái.

Trên lôi đài, linh khí tràn đến, chung quanh thân thể Hứa Nghị trở nên sáng lạn, sắc mặt biến thành cực kỳ đáng sợ, khóe môi tràn máu, kim đao trong tay hắn phóng đại vô hạn, giống như thanh thần đao xé trời thẳng chém xuống.

Mà bên Lăng Tiếu toàn thân trôi nổi ánh vàng óng, giống như được phủ một tầng kim giáp, thoạt nhìn dị thường tôn quý, Liệt Viêm kiếm tản ra hỏa mang, trong hỏa mang lại xen lẫn ánh lam quỷ dị, linh lực quanh thân đang xoay chuyển ở đầu mũi kiếm.

Hứa Nghị đột nhiên quát:

- Đi chết đi!

Kim đao nện xuống, một đao đơn giản mà tinh thuần, uy lực thật sự kinh thiên động địa, lôi đài nháy mắt bị hãm xuống dưới.

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên tia nóng rực, thấp than một tiếng:

- Đến đây đi!

Cùng lúc đó Liệt Viêm kiếm trong tay bắn ra một đoàn hư ảnh màu lam, cùng kim đao hung hăng va chạm.

Oanh long oanh long…

Huyền kỹ cường đại va chạm, từng đợt trùng kích vang rền.

Các đệ tử không ngừng thối lui về phía sau, sắc mặt kinh hãi.

Một gã trưởng lão chưởng quản lôi đài hét lớn một tiếng, trong tay vung ra một đoàn hào quang vững vàng bao phủ lực chấn động.

Trên lôi đài tản ra kim quang chói lọi, tựa như kim quang chiếm cứ thượng phong, đem hỏa mang màu lam cắn nuốt đi vào.

Mọi người đang nghĩ kim quang sẽ tiêu diệt hỏa mang thì tình hình chiến đấu đột nhiên thay đổi.

Hỏa mang màu lam hóa thành vô số tiểu hỏa diễm phân tán bao phủ kim quang.

Hưu hưu…

Chỉ trong thoáng chốc kim quang đao ảnh biến thành hình thái như mạng nhện rạn nứt, rất nhanh hỏng mất.

Cuối cùng trên lôi đài chỉ còn hỏa mang dây dưa.

Một thân ảnh đứng thẳng cao ngất, nhưng đã cách vị trí nguyên lai xa mười thước, há mồm thở dốc, vết máu nơi miệng có chút dữ tợn, trong tay chỉ còn

thanh tàn kiếm lắc lư, bộ dáng chật vật.

Mà người còn lại càng thảm, nằm rạp trên mặt đất, thất khiếu tuôn máu, thân hình co rút vặn vẹo, còn thảm thiết hơn bị kinh phong.

Mắt thấy hỏa mang màu lam đang muốn cháy lan tới Hứa Nghị nằm trên mặt đất, Hứa Kiếm Nam hét lớn:

- Thỉnh Lăng trưởng lão hạ thủ lưu tình!

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Hứa Kiếm Nam, ném tàn kiếm trong tay, tay khẽ vẫy, hỏa mang màu lam trở về trong cơ thể.

- Hứa phong chủ, ta kính trọng ngươi là trưởng bối, chuyện lần này coi như xong, nhưng ta không hi vọng còn có lần sau.

Lăng Tiếu nhìn Hứa Kiếm Nam ánh mắt sâu kín nói.

Hứa Kiếm Nam thoáng chắp tay:

- Đa tạ Lăng trưởng lão lưu tình, ta thay mặt đứa con bất hiếu này xin lỗi Lăng trưởng lão, ngày sau tiểu tử kia còn dám dây dưa Mộng Kỳ, ta tự mình giết hắn!

Dứt lời hắn lướt lên lôi đài, ôm lấy Hứa Nghị tung mình biến mất trước mặt mọi người.

Hứa Kiếm Nam vừa rời đi, hiện trường vang lên thanh âm hoan hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 476 - Ta Có Việc Gấp!

Lăng Tiếu mỉm cười hất nhẹ mái tóc, gọi Kim Sắc Lang Vương, lang vương nhanh chóng quay về bên cạnh hắn, chỉ lưu lại Kim Mao Hổ còn đang hấp hối.

Lăng Tiếu vuốt vuốt đầu lang vương, khích lệ:

- Làm được không tệ, về nhà thưởng cho ngươi.

Kim Sắc Lang Vương lấy lòng nói:

- Chủ nhân, cần cho ăn nhiều một chút nha, ta cảm giác sắp đột phá, nhưng tinh nguyên còn chưa đủ!

Lăng Tiếu cười khổ vỗ vỗ trán lang vương, sau đó thu nó vào trong linh thú hộ oản, hành lễ cùng tông chủ cùng các trưởng lão, chỉ vài lần nhún mình đã rời khỏi diễn võ trường.

- Không sai, không kiêu không nóng nảy, tông ta thịnh vượng sắp tới ah.

Vân Hùng híp mắt nhìn Lăng Tiếu đi xa, tán dương nói.

Lời của hắn vừa ra, trưởng lão các ngọn núi vẻ mặt đều kinh ngạc.

Bọn hắn rất ít nghe được tông chủ thổi phồng một người như thế, hiện tại nói như vậy ngay trước mặt bọn họ, bọn họ có thể cảm nhận được là ý tứ gì.

Nghĩ đến tông chủ đã thật thưởng thức Lăng Tiếu, xem ra chỉ cần Lăng Tiếu

bước lên vương cấp, nhất định có thể trở thành con rể tông chủ, như vậy địa vị sẽ càng cao hơn.

Trên mặt Mộc Hòe tràn ngập vẻ đắc ý!

Đã bao nhiêu năm Mộc Kỳ phong rốt cục mới có một lần nổi bật như thế.

Tính ra lần này đã là lần thứ hai ra thanh danh, nhưng đều là do một người, điều này làm cho hắn có cảm giác mình nhặt được bảo.

Nhìn ánh mắt hâm mộ của những trưởng lão khác, Mộc Hòe đắc ý chắp tay sau lưng rời đi.

Bích Tuyền các Ôn Hải Yến truyền âm cho nữ nhi đứng sau lưng mình nói:

- Bất kể như thế nào cũng phải lấy được Lăng Tiếu, cho dù làm thiếp cũng không sao cả!

Trong đôi mắt đẹp của Ôn Khả Điệp tràn ngập vẻ kiên định, hung hăng gật đầu, trong lòng thầm nhủ:

- Nam nhân này nhất định là của ta!

Nhưng nàng vừa đặt xuống quyết tâm, lại phát hiện cách mình không xa một đạo thanh âm “sưu” một tiếng vang lên.

Nàng vừa quay đầu nhìn xem, đã không thấy bóng dáng Vân sư tỷ.

Nàng thoáng do dự, giậm chân thì thào:

- Đừng hòng bỏ rơi ta!

Dứt lời cũng đuổi theo.

Lăng Tiếu đánh bại Hứa Nghị nhưng không hề có chút vẻ đắc ý, với hắn mà nói Hứa Nghị chẳng qua là tôm tép nhãi nhép mà thôi. Hắn vội vã rời đi như vậy bởi vì một đao cuối cùng của Hứa Nghị thật sự làm hắn bị chút nội thương.

Với năng lực phòng ngự hiện tại của hắn, cho dù một kích toàn lực của vương cấp đê giai cũng không dễ dàng tổn thương nặng, nhưng hắn không nghĩ tới một đao cuối cùng của Hứa Nghị lại có được thực lực một chiêu của vương cấp đê giai đỉnh, vì vậy mới khiến hắn bị thương.

Nhưng vết thương này không nghiêm trọng, chỉ cần đả tọa một lúc là xong, chút tự tin này hắn vẫn có.

Nhưng ngay lúc hắn chạy trở về biệt viện tĩnh tu, một thân ảnh xinh đẹp đã ngồi trong đại sảnh u nhã thưởng thức trà chờ đợi hắn.

- Mộng Kỳ, muội…sao muội lại tới đây?

Lăng Tiếu khó nén vui mừng kêu lên.

Hắn nhập tông đã hai năm, nhưng hai người gặp nhau không nhiều, không phải nói hắn không nhớ Vân Mộng Kỳ, mà hắn cảm thấy thực lực của mình tạm thời chưa xứng với nàng, hắn hi vọng mình có thể đứng ở vị trí cao hơn mới đi gặp nàng.

Làm như vậy chẳng những nữ nhân của hắn có được mặt mũi, mà người đứng sau lưng nàng cũng sẽ không nói được gì.

Vân Mộng Kỳ đặt chén trà xuống bàn, trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần tán thán, thoáng do dự, lại trực tiếp nhào vào trong lòng Lăng Tiếu, nước

mắt chợt chảy ra.

Nàng chờ đợi ngày này đã thật lâu, từ khi ở trong sơn mạch cáo biệt Lăng Tiếu thì lòng nàng vẫn luôn đóng băng, về sau Lăng Tiếu nhập tông khiến cho nàng nhìn thấy được vài phần hi vọng. Đáng tiếc nàng nhận được truyền thừa, chú định nàng cùng hắn là người ở hai thế giới bất đồng, nàng cảm thấy cho dù thiên phú của Lăng Tiếu cao bao nhiêu cũng khó theo kịp nàng.

Nhưng nàng thật không nghĩ tới Lăng Tiếu lại dùng thân phận luyện dược sư xuất hiện trước mặt nàng, làm nàng cảm thấy hi vọng của mình càng ngày càng đến gần hơn.

Lăng Tiếu dùng hai năm quật khởi, hi vọng của nàng đã biến thành chờ đợi, chờ đợi hắn trưởng thành nhanh hơn, nhanh đuổi theo bước tiến của nàng, như vậy hai người đã có thể ở cùng một chỗ.

Mà hiện giờ Lăng Tiếu hiển lộ thực lực làm nàng cảm thấy kiêu ngạo cùng vui vẻ.

Hiện giờ Lăng Tiếu đã không còn là huyền giả cao giai ba năm trước, mà là luyện dược sư tứ phẩm người người kính ngưỡng, còn là một linh sư chưa đạt tới vương cấp nhưng đã có thể sử dụng linh lực dùng trong chiến đấu.

Chỉ bằng thân phận luyện dược sư đã xứng với nàng, huống hồ chi nàng hi vọng hắn nhanh chóng đạt tới vương cấp, như vậy nàng càng không chút băn khoăn ở chung với hắn.

Sở dĩ hôm nay nàng không nhịn được đến tìm Lăng Tiếu, bởi vì nàng thật tưởng niệm hắn, hiện tại Lăng Tiếu xuất sắc như vậy, không ít nữ tử dao động tâm tư với hắn, vừa rồi trong so đấu Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy đều biểu lộ ý tứ với hắn, điều này làm Vân Mộng Kỳ cảm giác thật nguy cơ.

Băng Nhược Thủy là sư muội của nàng, cảm tình hai bên thật tốt, nàng cùng Băng Nhược Thủy cùng chia sẻ tình cảm của Lăng Tiếu cũng không sao, nhưng có thêm nữ nhân khác xen vào trong lòng nàng thật không thoải mái.

Tuy nói bên cạnh cường giả luôn sẽ có vô số nữ nhân, điểm này nàng cũng không để ý, nàng để ý chính là mình trở thành nữ nhân đứng đầu bên trong, mà không phải lưu lạc thành nữ nhân bị người vứt bỏ.

Cho nên hiện tại nàng nhất định phải nắm chắc trái tim của nam nhân này mới được, miễn cho bị người khác nhanh chân đến trước.

Đáng tiếc nàng không biết nam nhân trước mắt đã bị người khác "giành trước" bao nhiêu lần.

Nhưng trong lòng Lăng Tiếu từ đầu tới cuối vẫn yêu nàng nhiều nhất.

Lăng Tiếu không tự chủ được lòng tưởng niệm trong thời gian dài, ngón tay nâng cằm Vân Mộng Kỳ, hung hăng ấn xuống.

Thân hình Vân Mộng Kỳ thoáng run run, vừa định giãy dụa thoát ra cuối cùng biến thành mãnh liệt đáp trả.

Hai người kích động hôn nhau, đôi tay không ngừng vuốt ve.

Lăng Tiếu dâng lên dục hỏa, vật nhỏ dưới thân cứng rắn đâm thẳng bụng Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ chưa từng tiếp xúc việc hoan ái nam nữ, bụng bị cấn không được thoải mái, vì vậy đưa tay nhẹ nhàng đùa nghịch lên vật cứng rắn kia.

Nàng chỉ muốn đem vật kia đẩy ra một bên nhưng nó lại bật trở về nguyên chỗ, hơn nữa tựa hồ càng cứng rắn hơn một ít.

Nàng tránh né khỏi tay Lăng Tiếu, một tay nắm lấy vật bên dưới của hắn, khó hiểu nói:

- Nửa thân dưới của huynh chứa vật gì vậy, đâm trúng muội, thật không thoải mái.

Nói xong nàng còn khuấy động vài cái, tựa hồ muốn nghiên cứu trên người Lăng Tiếu mang theo vật gì.

- Hí…

Lăng Tiêu không kịp đáp lời, bị Vân Mộng Kỳ một trảo chụp trúng, còn vuốt vài cái, sinh mạng bên dưới giống như núi lửa phun trào không thể cứu vãn.

- Tiếu, huynh làm sao vậy?

Vân Mộng Kỳ khó hiểu hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu chật vật cười khổ nói:

- Không…không có việc gì, muội ngồi chơi một chút, ta…ta đi vệ sinh!

Dứt lời Lăng Tiếu giống như chạy trốn khỏi đại sảnh.

Vẻ mặt Vân Mộng Kỳ khó hiểu nhìn dáng vẻ vội vàng bỏ chạy của hắn lẩm bẩm nói:

- Sao lại đột nhiên đi vệ sinh đây?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 477 - Trước Thệ Tông Đại Hội. (1)

Vân Mộng Kỳ thoáng suy tư, tựa hồ đã ý thức được điều gì, khuôn mặt nhất thời biến thành đỏ như muốn chảy máu, phun một ngụm nghiêm mặt nói:

- Thật mắc cỡ chết người!

Khi Lăng Tiếu thay quần áo quay lại đại sảnh, phát hiện trong phòng có thêm một người.

Lăng Tiếu không khỏi hô thầm:

- Đau đầu nha, a đầu này sao cũng chạy tới, thật là…

Vân Mộng Kỳ tức giận trừng mắt liếc Lăng Tiếu, sau đó ánh mắt đẹp như có chút né tránh không dám đối diện với hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Ôn Khả Điệp nhìn thấy Lăng Tiếu đi vào, không nói lời nào đã nhảy tới ôm cánh tay hắn, còn dùng bộ ngực cọ cọ hắn cười nói:

- Vừa rồi sư huynh thật uy mãnh, người ta càng nhìn càng thích.

Lăng Tiếu nghe xong lời này không khỏi vỗ vỗ trán, a đầu này thật biết trộn lẫn.

Hắn hướng tông chủ Vân Hùng cầu hôn Vân Mộng Kỳ, chuyện này cả tông môn đều biết, mà Ôn Khả Điệp lại dám ở trước mặt Vân Mộng Kỳ thân thiết với hắn, đây rõ ràng là kéo hắn xuống đài!

- Sư muội xin tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân.

Lăng Tiếu nhẹ rút tay ra, vẻ mặt nghiêm túc nói, kỳ thật trong lòng thầm hô:

- Bộ ngực a đầu này vẫn thật có nguyên liệu ah!

Ôn Khả Điệp biến sắc, òa khóc nói:

- Vân tỷ tỷ, tỷ…tỷ xem hắn khi dễ muội, người ta một nữ hài tử thích hắn có sai sao? Lại có thể đối đãi người ta như thế.

Ôn Khả Điệp khóc thật thương tâm, nước mắt không ngừng tràn ra.

Vân Mộng Kỳ từ nhỏ ở chung với Ôn Khả Điệp, quan hệ không tệ, vì vậy chỉ có thể đứng lên nhìn Lăng Tiếu oán giận:

- Huynh không thể từ từ nói chuyện sao, hãy xem huynh chọc khóc Khả Điệp rồi kia.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ nói giúp cho Ôn Khả Điệp, nhất thời ủy khuất, nhưng ai bảo nàng là lão bà của hắn đâu, chỉ đành nói:

- Xin lỗi Ôn sư muội, sư huynh không phải cố ý.

Ôn Khả Điệp mang theo giọng nói nức nở:

- Nói xin lỗi hữu dụng sao? Người ta thật thương tâm.

Lăng Tiếu thật không biết nói gì:

- Vậy muội muốn làm gì bây giờ?

Hắn thầm nghĩ vừa rồi bản thân cũng không làm sai chuyện gì đi, vì sao hắn phải nói xin lỗi.

- Sau này người ta ôm huynh không cho phép huynh cự tuyệt.

Ôn Khả Điệp phi thường vô lý nói.

- Việc này…

Lăng Tiếu không biết làm sao trả lời, chỉ đành nhìn Vân Mộng Kỳ với ánh mắt cầu cứu.

- Được rồi Khả Điệp, lớn như vậy còn khóc, có thấy xấu hổ hay không, muội thích ôm hắn thì ôm đi, một đại cô nương xinh đẹp như muội còn không sợ có hại, hắn là đại nam nhân thì sợ cái gì.

Vân Mộng Kỳ trừng mắt liếc Lăng Tiếu, sau đó khuyên nhủ Ôn Khả Điệp.

Lời nói này của Vân Mộng Kỳ thật có ý tứ.

Nàng đang muốn nói người ta là nam nhân cũng biết nhục nhã, ngươi là một nữ hài tử còn đưa lên tận cửa mà không sợ có hại, ngươi không biết nhục nhã sao?

Ôn Khả Điệp nghe xong lời này xoạt một tiếng sắc mặt đỏ bừng, ngừng khóc, thầm than nói:

- Người ta mới không thích ôm hắn đâu.

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ, trong lòng thầm hô:

- Cao, thật sự là cao!

Trong nháy mắt đại hội so đấu tông môn đã trôi qua nửa tháng.

Hiện tại đã sắp tới Thệ Tông đại hội.

Trong đại điện Mộc Kỳ phong, Mộc Hòe ngồi trên chủ vị, Mộc Ân ngồi bên phải, bên trái là một thanh niên anh tuấn hai mươi tuổi đang ngồi.

Người này chính là Lăng Tiếu.

Trên mặt hắn hiện đầy hồng quang, vừa nhìn liền biết chuyện tốt thường đến.

Đầu tiên là Vân Mộng Kỳ đã bắt đầu biết học tập gần gũi hắn, gần đây thường đến biệt viện của hắn, hai người không ngừng quấn quýt bày tỏ tình cảm với nhau.

Nếu không phải Ôn Khả Điệp vẫn luôn dính sát theo sau, ngày tháng của Lăng Tiếu càng thêm thoải mái.

Bất quá Lăng Tiếu không biết Ôn Khả Điệp sử dụng thủ đoạn gì mà Vân Mộng Kỳ lại đồng ý cho nàng đi chung bên cạnh mình, điều này làm cho hắn không khỏi tưởng tượng:

- Chẳng lẽ Mộng Kỳ không để ý ta thu cả Ôn Khả Điệp?

Đương nhiên hắn chỉ là suy nghĩ như vậy, hiện tại hắn còn chưa sản sinh hứng thú đối với a đầu kia.

Mộc Hòe đánh vỡ yên lặng:

- Tiếu nhi, ngày mốt sẽ đến Vạn Thú Quật tham gia Thệ Tông đại hội, để sư bá nói cho ngươi nghe chuyện trong đại hội, các ngươi phải cẩn thận nghe kỹ.

Trong đại điện có ba đệ tử chân truyền Mộc Kỳ phong, đại đệ tử của Mộc Ân là Trần Văn Vũ, thần sắc có chút tái nhợt, trong ánh mắt có vẻ yếu đuối, xem ra một chiêu của Hứa Nghị làm hắn bị thương không nhỏ.

Mộc Ân ho khan một tiếng nói:

- Thệ Tông đại hội là do ba đại tông môn tây bắc cùng nhau cử hành đại hội, bình thường năm năm tổ chức một lần, lần này đại hội tập hợp tinh anh các tông, đến lúc đó sẽ có một lần đánh nhau ác liệt, nghe theo mệnh trời, cho nên các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ có muốn đi tham gia hay không, nếu không muốn hiện tại có thể lui ra ngoài!

Lúc này các đệ tử kể cả Lăng Tiếu đều nói:

- Đệ tử tham gia!

Mộc Ân hài lòng nói tiếp:

- Tốt, Mộc Kỳ phong chúng ta không có kẻ nhu nhược.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Tuy nói trong Thệ Tông đại hội gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần các ngươi đoàn kết cẩn thận sẽ có thể sống sót trở về, các ngươi nhớ họa phúc luôn cùng đi chung, có điều thu hoạch trong đại hội lần này hay không phải xem cơ duyên của các ngươi.

Nghe tới đây Lăng Tiếu có chút khó hiểu, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Thệ Tông đại hội không phải là tỷ thí lẫn nhau sao?

Ngay sau đó Lăng Tiếu nghe tiếp mới biết được dựa theo dĩ vãng Thệ Tông

đại hội sẽ cho mỗi môn phái đưa ra ba mươi đệ tử dưới ba mươi tuổi đạt tới thực lực dưới vương cấp đi tới Vạn Thú Quật lịch lãm.

Vạn Thú Quật là một khu vực nằm trong tây bắc, bên trong mãnh thú tung hoành, kỳ hoa dị thảo thật nhiều, có thể so sánh được với tận sâu trong Hoang Tùng sơn mạch.

Nếu chỉ là như vậy cũng không đủ điều kiện cho các tông đem Thệ Tông đại hội tổ chức ở nơi này.

Căn cứ theo lời của Mộc Ân, bên trong Vạn Thú Quật có một bí cảnh là một nơi ở của tông môn lục phẩm vạn năm trước, nhưng không biết nguyên nhân vì sao tông môn kia lại biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ở bên trong bí cảnh tồn tại tích lũy cất chứa của tông môn kia, là thứ mà mọi người muốn tranh vỡ đầu cũng phải chiếm được.

Chỉ đáng tiếc bí cảnh kia lại bị hạ xuống cấm chế cường đại, võ giả thực lực không đủ căn bản không thể đi vào.

Cho dù là thất phẩm tông môn Quang Tinh điện lớn nhất tây bắc hiện tại cũng không có được năng lực đó.

Cuối cùng toàn bộ tông môn nghĩ ra một biện pháp.

Biện pháp này là tập hợp các lão quái vật các tông môn, cùng nhau lợi dụng năng lực bản thân mở ra một khe hở trong cấm chế, sau đó phái người đi vào đoạt bảo.

Đáng tiếc tuy mở ra được lối vào, nhưng có thể vào trong chỉ có võ giả dưới vương cấp, người đạt tới vương cấp đi tới sẽ bị cấm chế cường đại bắn ngược trở ra, còn bị thương tổn trầm trọng.

Sau nhiều lần thử nghiệm, mới biết được có thể tiến vào khe hở kia chỉ có võ giả linh sư giai trở xuống, sẽ không bị cấm chế gây khó khăn mà thuận lợi tiến tới bên trong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 478 - Trước Thệ Tông Đại Hội. (2)

Cho nên các tông liền đặt ra quy củ, mỗi năm năm cử hành Thệ Tông đại hội ngay bí cảnh, do các tinh anh tông phái cùng nhau đi vào tranh đoạt trân bảo.

Trải qua nhiều lần tổ chức Thệ Tông đại hội, cuối cùng cũng có người lấy được chú ít vật trân quý bên trong, còn có người nhờ vậy mà đột phá được vương cấp.

Dù sao mỗi một lần tham gia Thệ Tông đại hội vẫn luôn sẽ có người lấy được ưu đãi.

Nhưng mà cơ duyên cùng nguy hiểm luôn sẽ đi song hành với nhau.

Mỗi một đời trẻ tuổi đi vào bí cảnh, có thể sống sót được một phần ba xem như đã vạn hạnh.

Cho nên Mộc Ân phải giải thích rõ ràng với đệ tử của mình, nói rõ cho dù dụ hoặc của bí cảnh có lớn, cũng không bằng tính mạng của mình, không còn mạng có thứ tốt cũng chỉ vô dụng.

- Tốt lắm, nên nói đã nói xong, ngày mốt các ngươi đến diễn võ trường tập hợp, cùng các sư huynh đệ tỷ muội đi Vạn Thú Quật, ta hi vọng các ngươi đều có thể còn sống trở về.

Mộc Ân nói xong, Mộc Hòe lại khuyến khích, sau đó lại nói:

- Các ngươi đi về chuẩn bị trước, Tiểu nhi lưu lại.

Trần Văn Vũ cùng hai gã đệ tử khác rời đi, Mộc Hòe nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngươi đối với Thệ Tông đại hội lần này có ý kiến gì không? Với thân phận của ngươi có đi hay không kỳ thật không sao cả.

Lăng Tiếu thoáng do dự hỏi:

- Lần này Thệ Tông đại hội cần bao lâu thời gian?

Hắn còn có chuyện phi thường trọng yếu cần làm, nếu bởi vì đại hội mà làm lỡ việc thật sự là muốn chết.

Mộc Hòe đáp:

- Ít nhất chừng hai tháng đi.

Lăng Tiếu trầm tư một chút nói:

- Vậy đệ tử đi đi!

Mộc Hòe thấy hắn trả lời miễn cưỡng, cho rằng trong lòng hắn không muốn đi, vì vậy tiếp tục khuyên:

- Ngươi không muốn đi cũng không người nào dám nói gì đâu.

- Đi xem cũng tốt, ở mãi nơi này cũng không có ý tứ gì.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Hắn nghe ra được Mộc Hòe quan tâm, trong lòng thật cảm kích.

Nhưng hắn cũng không e ngại nguy hiểm trong bí cảnh, mà đang lo lắng mình không đủ thời gian đi tìm Thiên Cổ thần công.

Từ Cổ Tế thành quay về Tử Thiên tông đã được bốn tháng, cho nên Lăng Tiếu nhất định phải biết rõ Thệ Tông đại hội lần này cử hành bao nhiêu thời gian, nếu quá dài thì hắn chắc chắn không thể đi.

Vừa rồi Mộc Ân nhắc tới bí cảnh Vạn Thú Quật, có cấm chế dù là thất phẩm tông môn cũng khó thể đánh vỡ, có thể biết bên trong khẳng định có chỗ bất phàm.

Lăng Tiếu biết trên đại lục này cường giả nhiều vô kể, hiện tại hắn chẳng qua chỉ là võ giả bình thường còn chưa nhập vương cấp mà thôi. Hắn muốn đến Nam Man tìm kiếm Thiên Cổ thần công, nơi đó nhất định có không ít nguy hiểm, hơn nữa Nam Man còn có hung danh, người bình thường không dám đặt chân vào nửa bước.

Hắn suy nghĩ nếu lần này đi Thệ Tông đại hội có thể đạt được chỗ tốt, giúp hắn đột phá vương cấp, như vậy khi đi Nam Man cũng tăng thêm vài phần nắm chắc.

Nhưng đối với chuyến đi Nam Man, chính hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn, thực lực của đại tế ti mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, người ta bao năm còn chưa tìm được Thiên Cổ thần công, mà hắn chỉ là võ giả linh sư giai, muốn tìm được thần công cần bao nhiêu cơ duyên đây!

Mộc Hòe thấy Lăng Tiếu vẫn kiên trì nên không tiếp tục nói gì nữa, kỳ thật trong lòng hắn thật mâu thuẫn.

Một mặt hắn hi vọng Lăng Tiếu có cơ duyên, mặt khác thực lực của Lăng Tiếu cực mạnh trong giới trẻ tuổi đời này, nếu hắn không đi, các đệ tử khác trong tông môn thì hắn không muốn quản, nhưng đệ tử Mộc Kỳ phong thật

sự cần có Lăng Tiếu chiếu cố, vạn nhất xảy ra sai lầm đệ tử Mộc Kỳ phong đều tử vong trong Vạn Thú Quật, hắn thật sự không biết đi tìm ai mà khóc.

Về phương diện khác hắn lại lo lắng Lăng Tiếu gặp nguy hiểm trong bí cảnh, hiện tại thành tựu của Lăng Tiếu đã có tư cách ngang vai ngang vế với bọn họ, nếu Lăng Tiếu tử vong, chẳng những Mộc Kỳ phong tổn thất mà là cả tông môn cũng tổn thất.

Nhìn Lăng Tiếu rời khỏi, trong lòng Mộc Hòe thầm than:

- Ngọc không mài không thành khí, hi vọng hài tử này có phúc duyên thâm hậu đi!

Hai ngày sau, trong diễn võ trường tông môn hội tụ đầy đủ tinh anh các ngọn núi, tổng cộng có ba mươi lăm người, ngoại trừ hai mươi lăm đệ tử chân truyền, mười người khác là đệ tử nội môn của các ngọn núi.

Về phần tại sao lại có đệ tử nội môn tham gia đại hội Thệ Tông lần này đây?

Đương nhiên không phải vì cho họ vào bí cảnh tham gia tranh đấu, bằng không lấy thực lực của bọn họ, bất kỳ một gã linh sư giai nào cũng có thể nâng tay liền giết được họ.

Cho họ cùng lên đường, đơn giản là vì giúp họ mở rộng tầm mắt, lịch luyện bên trong Vạn Thú Quật cũng không sai.

Khi Lăng Tiếu đi tới, phát hiện mình là người đến trễ nhất.

Cũng không phải hắn cố ý bãi cái giá, mà là trước khi đi hắn phải đến cáo biệt Cát Bội Hân, lần này hắn đi Thệ Tông đại hội chưa chắc lập tức quay về tông môn, mà còn phải trực tiếp từ Vạn Thú Quật xuất phát đi Nam Man.

Chuyến đi này ít nhất cần hai năm mới trở về, hắn không thể không thông tri trước, bằng không chỉ sợ a đầu kia sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Lăng Tiếu mới xuất hiện, mọi người lập tức cung kính nói:

- Lăng trưởng lão.

Lăng Tiếu cũng không có thói quen đùa giỡn bãi giá, cười chào hỏi, sau đó nhìn qua một phương hướng, vừa định đi qua thì đã có hai cỗ hương thơm xông vào mũi.

Nhất thời hai tay Lăng Tiếu bị ôm chặt lấy.

- Ngươi…mấy cô muốn làm gì?

Lăng Tiếu nhìn hai nữ nhân một lạnh một nóng hai bên, nhất thời cảm thấy được thân mình rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Không cần phải nói hai bên cạnh hắn là Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm.

Mà thân ảnh xinh đẹp u oán nhìn hắn cách đó không xa cuối cùng không kéo được da mặt cùng bổ nhào qua chỗ hắn.

Ngọc Liệt Diễm cười duyên nói:

- Ra đến bên ngoài ta muốn ngươi bảo hộ ta.

Băng Nhược Thủy không cam lòng yếu thế lạnh lùng nói:

- Ta giúp Vân sư tỷ nhìn ngươi, miễn cho bị người nào dạy hư.

- Ha ha, nam nhân không xấu nữ nhân không thương!

Ngọc Liệt Diễm lộ nụ cười quyến rũ đáp.

Băng Nhược Thủy không nói lại nàng, cả giận:

- Không biết xấu hổ!

Lăng Tiếu hết chỗ để nói, hắn hiện tại tin tưởng số mệnh, trước mắt không phải chính là một đôi cừu nhân sao?

Lăng Tiếu không thèm tính toán với hai nàng, đi về hướng Hoa Hiểu Quế.

Hoa Hiểu Quế thấy hắn đi tới, có chút ngượng ngùng nghênh đón:

- Lão…lão đại.

Vừa rồi vốn muốn đến chào hỏi Lăng Tiếu, nhưng thân phận Lăng Tiếu không còn như ngày xưa, huống hồ ân oán giữa Dược phong cùng Lăng Tiếu bản thân lại biết rõ, vì vậy mới đứng yên tại chỗ không dám đi qua.

Bây giờ nhìn thấy Lăng Tiếu đi tới, trong lòng thật cảm kích.

Lăng Tiếu không nói gì, chỉ vỗ lên vai Hoa Hiểu Quế.

Giữa huynh đệ cũng không cần phải nói lời nào.

Lần này chuyến đi Vạn Thú Quật trong các đệ tử tính bối phận cùng thực lực Lăng Tiếu là cao nhất, cho nên để cho hắn dẫn đội.

Lăng Tiếu không có ý kiến gì đối với việc này, hắn không nghĩ muốn chỉ

huy người khác, nhưng quyết định như vậy vẫn tốt hơn có người khoa tay múa chân trên đầu hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 479 - Đến Vạn Thú Thành. (1)

Lăng Tiếu theo chỉ thị mang theo đoàn người đi tới Tử Phong cốc, là nơi mà hắn mới tiến vào tông môn nhận thử huấn.

Về phần tại sao cần đến Tử Phong cốc, trước đó Mộc Hòe cũng đã nói cho hắn biết.

Nơi này là truyền tống trận duy nhất của Tử Thiên tông thậm chí là trong phạm vi quản hạt của tông môn.

Lăng Tiếu có xem qua tác dụng của truyền tống trận trong một ít quyển sách.

Truyền tống trận là do trận đồ đại sư cùng đại năng thiên tôn giai cùng nhau tiêu phí vô số tinh lực xây dựng một loại trận pháp tương tự như thuấn di, có thể giúp người chỉ trong nháy mắt di chuyển ra ngoài xa vạn dặm, điều kiện tiên quyết là bên kia cũng phải có tiết điểm của truyền tống trận, không phải muốn đi đâu thì đi được tới đó.

Hơn nữa mỗi một lần sử dụng truyền tống trận đều cần tiêu hao không ít năng lượng của thú đan cao giai mới có thể sử dụng, cho nên nếu không có đại sự gì thì sẽ không ai dễ dàng sử dụng.

Địa phương đặt truyền tống trận nằm gần đầm nước tận sâu trong Tử Phong cốc.

Nhìn thấy địa phương kia, sắc mặt Băng Nhược Thủy đỏ hồng, nàng nhìn chằm chằm Lăng Tiếu một lúc lâu mới nói:

- Ngươi còn nhớ rõ chuyện ngươi đã làm đi, dù sao ngươi phải phụ trách đối với ta.

Lăng Tiếu biết nàng nói việc gì, chỉ đành cười khan nói:

- Đó không phải do hiểu lầm sao?

Trong lòng hắn nhủ thầm ngày đó còn kêu đánh kêu giết đâu, lúc này tại sao lại gọi bổn thiếu đi phụ trách? Bỏ đi, bổn thiếu chịu thiệt thòi phụ trách lên tận giường là được.

Ngọc Liệt Diễm đứng bên cạnh Lăng Tiếu trong ánh mắt mang theo u oán nói:

- Ngươi không phải đã sớm nuốt chửng nàng rồi đi?

Lăng Tiếu bị câu nói của nàng khiến ho khan, trừng mắt nói:

- Muốn ăn cũng ăn cô trước.

Sau đó đổi lấy nụ cười như si ngốc của Ngọc Liệt Diễm nói:

- Tốt nhất hiện tại ngươi liền ăn ta, dù sao cả đời này ta bám sát theo ngươi.

Nói xong lại liếc mắt đưa tình, mê chết người không đền mạng, khiến toàn thân Lăng Tiếu như sốt nóng.

Lão giả trấn thủ truyền tống trận là người quen, Lăng Tiếu từng gặp mặt một lần, hơn nữa trí nhớ còn khắc sâu.

Lão giả vẫn cưỡi trên Bạch Tuyết Ngưu, trong tay cầm ống sáo nhàn nhã tiêu sái nhìn đoàn người của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thi lễ với lão giả, sau đó nói rõ ý đồ đến.

Lão giả đã sớm nhận được thông tri, ý cười đầy mặt gật đầu nói:

- Đi theo ta.

Chợt nói tiếp:

- Trước kia cảm thấy tiểu tử ngươi là kẻ dối trá, không nghĩ tới còn có vài phần thiên phú, hi vọng hai tháng sau các ngươi có thể đều bình an trở về.

Lăng Tiếu chỉ cười cười không tiếp lời, trong lòng nói thầm:

- Không phải chỉ lấy nửa cọng gân trâu của ngươi sao, còn nhớ rõ tới bây giờ, thật đúng là lão nhân keo kiệt.

Lăng Tiếu mang theo các đệ tử theo sát lão giả đi vào thác nước giữa sườn núi.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ ra truyền tống trận được xây dựng trong loại địa phương bí mật này, thật đúng là có một động thiên khác thôi!

Vừa đi vào trong động, lão giả đã dặn dò:

- Các ngươi đều đứng vào bên trong đi.

Nhóm người Lăng Tiếu không lời dị nghị, cùng đi vào bên trong chừng mười thước.

Sau khi mọi người đều đứng vững, trong tay lão giả xuất hiện vài viên thú đan nhấp nháy, tiếp theo khảm vào trên vách đá.

Hưu!

Khi toàn bộ thú đan rơi vào trong vách, phát ra thanh âm tiếng vang, ngay sau đó trước mặt mọi người hiện lên quầng sáng, theo sau mọi người đều biến mất, chỉ còn lưu lại lão giả.

Lăng Tiếu cũng không biết vừa lóe thân mình đã đi tới một địa phương khác.

- Hoan nghênh đi vào Vạn Thú thành!

Một thanh âm ngọt ngào vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử tuổi chừng hai mươi tư sắc thượng đẳng đang khom người hướng đoàn người hô to.

Mọi người thoáng kinh ngạc, sau đó nhìn nữ tử kia cười nói:

- Nơi này chính là Vạn Thú thành sao?

Nữ tử phi thường lễ phép nói:

- Dạ, không biết các vị từ đâu đến?

Lăng Tiếu lấy ra lệnh bài nói:

- Chúng tôi đến từ Tử Thiên tông, xin hỏi người tiếp ứng chúng tôi đang ở nơi nào?

- Nguyên lai là khách quý Tử Thiên tông, mời đi theo ta, trưởng lão của các vị chờ đã lâu.

Nữ tử nhìn lệnh bài của Lăng Tiếu, sau đó làm động tác thỉnh mời.

Lăng Tiếu gật gật đầu, đi theo nữ tử, đồng thời bắt đầu đánh giá hết thảy xung quanh.

Chỉ thấy địa phương họ được truyền tống đến cũng không giống như động phủ tại Tử Thiên tông, mà là trước một cửa thành, nơi này canh giữ truyền tống trận là hai cao thủ linh sư giai, mà nữ tử kia cũng có được tu vi huyền sĩ cao giai.

Mọi người không khỏi thầm chắt lưỡi, xem ra Vạn Thú thành nhất định là nơi nhân tài ẩn dật.

Mọi người theo nữ tử một đường đi tới, phát hiện hai bên đường có nhiều đại viện tử kiến trúc huy hoàng, từ xa nhìn lại cảm giác khí thế bất phàm, hơn nữa bên trong còn tán phát ra khí tức mạnh mẽ.

Lăng Tiếu vốn định truyền ra tinh thần lực thăm dò một chút, nhưng sau thoáng do dự vẫn không dám hành động.

Vạn nhất bị phát hiện chỉ sợ sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.

Cuối cùng nữ tử mang theo đoàn người đi tới trước một sân viện có kiến trúc kém hơn vừa rồi không ít.

Nữ tử hướng trong sân viện hô to:

- Tử Thiên tông đại nhân đến!

Ngay sau đó trong sân đi ra một người trung niên.

Người trung niên kia chính là tân tấn trưởng lão Hình Chiến Thiên.

Hình Chiến Thiên nhận được Nhập Vương đan của Lăng Tiếu, đã thành công đột phá tới vương cấp trở thành tân tấn trưởng lão của Tử Thiên Tông.

Lăng Tiếu không nghĩ đến Hình Chiến Thiên được an bài đến bên này, kinh hô:

- Hình tổng quản, sao ngươi ở đây?

Hình Chiến Thiên nhìn thấy Lăng Tiếu vui sướng gật gật đầu, sau đó lấy ra một khối hạ phẩm huyền tinh đưa cho nữ tử, nữ tử cười cười rời đi.

- Lăng trưởng lão, các ngươi đã tới, mau vào đi thôi, Tiêu trưởng lão vừa rồi còn đang nhắc các ngươi đâu.

Hình Chiến Thiên ý cười đầy mặt nói.

Hắn cảm kích Lăng Tiếu tận sâu nội tâm, nếu không nhờ đan dược của Lăng Tiếu, hắn cũng không thể nhanh chóng trở thành trưởng lão như vậy.

Lăng Tiếu đi theo sau Hình Chiến Thiên không hài lòng nói:

- Hình tổng quản, địa phương của tông môn chúng ta khó xem như vậy, vừa rồi nhìn thấy mấy kiến trúc khác quả thật là bất phàm, ta xem chúng ta hẳn phải xây dựng càng đại khí hơn bọn hắn mới được.

Hình Chiến Thiên đi phía trước nghe vậy lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Thần sắc hắn có thâm ý nói:

- Lăng trưởng lão đừng nói lớn tiếng như vậy, vào phòng trước đã, đợi lát nữa ngươi sẽ biết đây là có chuyện gì.

Mọi người đều khó hiểu, cũng không tiếp tục hỏi tới.

Bên trong một gian đại sảnh, trưởng lão đời trước của Mộc Kỳ phong Tiêu Tùng Lâm ngồi ở chủ vị, bên cạnh hắn còn có hai lão giả tóc bạc mặt mày hồng hào.

Mọi người đều không xa lạ đối với hai lão giả này, chính là hai vị trưởng lão đời trước trấn thủ Tụ Linh tháp.

Hai người bọn họ là thân huynh đệ huyết thống, nhưng bình thường xưng hô sư huynh đệ, sư huynh là Ngô Hữu Lai, sư đệ là Ngô Hữu Khứ.

Ngoài ra Vân Mộng Kỳ cũng ở trong phòng, đối diện nàng là một gã trẻ tuổi đang ngồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 480 - Đến Vạn Thú Thành. (2)

Lăng Tiếu lần đầu tiên gặp người trẻ tuổi kia, nhưng cảm nhận được trên thân đối phương nồng đậm khí tức huyết sát, Lăng Tiếu cảm thấy rung động, trong lòng thầm nhủ:

- Người này sát khí nặng nề!

Nhìn đối phương ngang vai ngang vế với Vân Mộng Kỳ, trên mặt còn mang theo thần sắc kiêu căng, có thể thấy được thân phận đối phương không tầm thường.

Đoàn người Lăng Tiếu thi lễ với các vị trong đại sảnh, sau đó đứng chờ phân phó.

Tiêu Tùng Lâm gật đầu nhìn Lăng Tiếu cười hiền lành nói:

- Tiếu nhi ngồi đi.

Sau đó lại gọi Hình Chiến Thiên:

- Chiến Thiên, ngươi nói cho họ nghe qua chuyện ở đây trước.

Hình Chiến Thiên gật đầu, nói:

- Vạn Thú thành đã cách Tử Thiên tông chúng ta xa vạn dặm, là vùng đất trung ương tây bắc, cũng chính là nơi cử hành Thệ Tông đại hội, hiện tại các ngươi còn ba ngày thời gian hoạt động, trong ba ngày này chỉ cho phép lưu ở trong thành, nơi này còn có đủ loại linh thảo cao giai, huyền kỹ, huyền khí…

chỉ cần các ngươi muốn được nơi này đều có, các ngươi có thể sử dụng huyền tinh thu mua, cũng có thể lấy đồ vật cùng giai trao đổi, nhưng ngàn vạn lần nhớ kỹ một điểm, bên trong Vạn Thú thành tuyệt đối không được động võ, bằng không chẳng những các ngươi gặp tai ương, cho dù là người của Tử Thiên tông cũng không chịu được, mọi người tận lực nhớ kỹ đừng xung đột với người khác, bằng không sẽ bị phạt trục xuất tông môn, nghe rõ chưa?

Các đệ tử cùng kêu lên:

- Nghe rõ ràng!

- Tốt, ta mang các ngươi xuống ổn định trước, đợi lát nữa có thể tùy ý đi vào thành nhìn xem, cũng có thể ở lại trong phòng tĩnh tu.

Hình Chiến Thiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Tùng Lâm nói:

- Tiếu nhi lưu lại.

Lăng Tiếu mới đứng lên nghe vậy gật đầu, ngồi trở xuống ghế.

- Tiếu nhi, ngươi là luyện dược sư tứ phẩm, đợi lát nữa đi dạo chơi chung quanh, nơi này có thật nhiều linh thảo mà ngươi không tưởng được, ở đây có một vạn hạ phẩm huyền tinh ngươi mang theo, nhìn xem có linh thảo nào thích hợp thì mua, sau này càng tiện luyện chế nhiều đan dược cao giai.

Tiêu Tùng Lâm cực kỳ hào sảng, phất tay liền đưa cho Lăng Tiếu một vạn hạ phẩm huyền tinh.

Thanh niên tràn ngập huyết khí ngồi một bên ánh mắt chợt nhảy, tiếp đó liền

khôi phục bình tĩnh, kỳ thật trong lòng hâm mộ khó nén.

Lăng Tiếu không khách khí thu vào, tiếp theo đáp:

- Thái sư phó yên tâm, Tiếu nhi biết nên làm sao.

- Hai vị sư đệ, các ngươi làm trưởng bối không tỏ vẻ một chút sao?

Tiêu Tùng Lâm nhìn Ngô Hữu Lai cùng Ngô Hữu Khứ cười nhẹ nói.

Hai người cười khổ, không gian giới chợt lóe, lại đem một đống huyền tinh hiện trước mắt.

- Tiểu tử cầm đi đi, hi vọng lần này trong Thệ Tông đại hội ngươi sẽ có thu hoạch sớm đột phá vương cấp, tương lai tông môn phải dựa vào ngươi.

Ngô Hữu Lai nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Đa tạ hai vị trưởng lão nâng đỡ.

Dứt lời đem huyền tinh thu vào.

- Tốt lắm, ngươi đi xuống đi, nếu ngươi muốn đi ra ngoài thì gọi Chiến Thiên, hắn phụ trách bảo vệ ngươi an toàn.

Tiêu Tùng Lâm nói.

Lăng Tiếu chắp tay:

- Đệ tử đã biết.

Dứt lời liền xoay người rời đi đại sảnh.

Lúc này Vân Mộng Kỳ cũng chắp tay chào Tiêu Tùng Lâm, Ngô Hữu Lai cùng Ngô Hữu Khứ, đuổi theo Lăng Tiếu ra ngoài.

- Tiếu, chờ muội một chút.

Vân Mộng Kỳ kêu to.

Lăng Tiếu dừng bước, vẻ mặt ý cười nói:

- Không nghĩ tới muội cũng đến.

Vân Mộng Kỳ không hề e ngại kéo tay Lăng Tiếu nói:

- Vốn muội không đến, nhưng phụ thân nói muốn muội khai mở tầm mắt nên muội cũng đi tới trước.

- Như vậy cũng tốt, chúng ta cùng nhau đi dạo.

Lăng Tiếu nói.

Vân Mộng Kỳ gật đầu, đi theo Lăng Tiếu ra ngoài.

s

Hai người vừa đi ra khỏi sân viện, không ít đệ tử chân truyền đều do dự, ra vẻ đều muốn đi ra ngoài dạo chơi.

Hình Chiến Thiên nhìn thấy Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đi ra vội vàng đi tới hỏi:

- Tiểu thư, Lăng trưởng lão, hai vị muốn ra ngoài sao?

Vân Mộng Kỳ không nói, chỉ đưa mắt nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Hình tổng quản, ta cùng Mộng Kỳ muốn ra ngoài một chút.

- Được, ta phụ trách an toàn của các vị, ta cùng đi ra ngoài.

Hình Chiến Thiên gật đầu đáp.

Lăng Tiếu gật đầu, cũng không cự tuyệt yêu cầu của Hình Chiến Thiên, dù sao đã nghe Tiêu Tùng Lâm dặn dò.

Lúc này Vân Mộng Kỳ nhìn về một phương hướng vẫy tay nói:

- Sư muội lại đây, chúng ta cùng đi.

Ở cách đó không xa Băng Nhược Thủy gật đầu, đi qua, ánh mắt liếc nhìn Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp lộ ra vài phần phức tạp.

Băng Nhược Thủy đã đi qua, Ngọc Liệt Diễm cũng không chút sợ hãi đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, tựa hồ không e ngại Vân Mộng Kỳ, còn cười cười thân thiết hỏi:

- Vân sư tỷ, muội có thể cùng đi với mọi người hay không?

Đưa tay không đánh mặt người cười, tâm tính Vân Mộng kỳ thông minh thiện lương, nàng biết một khi Lăng Tiếu ngày càng cường đại, nữ nhân tuyệt đối không thiếu, nàng không thể hoàn toàn đuổi hết họ rời đi. Nếu như vậy còn không bằng dùng thủ đoạn dụ dỗ, khiến những nữ nhân muốn tiếp cận Lăng Tiếu đều xem nàng là chủ yếu, khiến cho các nàng đều biết mình mới là nữ nhân trọng yếu nhất của Lăng Tiêu là đã đủ. Dù sao trên đại lục này, mặc cho nam nhân xuất sắc nào đều có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thật bình thường, nàng vốn cũng nhìn thật thông suốt.

- Muốn đi thì cùng đi thôi, như vậy cũng có bạn.

Vân Mộng Kỳ thản nhiên nói.

Băng Nhược Thủy trừng mắt nhìn Ngọc Liệt Diễm, nói:

- Sư tỷ thật quá rộng rãi.

Ngọc Liệt Diễm cũng không để ý tới lời nói của Băng Nhược Thủy, cười duyên nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ nói:

- Muội đã biết sư tỷ là người tốt.

Dứt lời còn phi thường thân thiết kéo cánh tay Vân Mộng Kỳ.

Băng Nhược Thủy bị chọc giận sắc mặt phát xanh, nhưng vẫn nhẫn nhịn xuống.

Lúc này ngay cả Ôn Khả Diệp cũng gia nhập vào.

Lăng Tiếu chỉ biết cười khổ, đành mặc kệ, dù sao có Vân Mộng Kỳ các nàng cũng không dám làm bậy, vì vậy nhìn Hoa Hiểu Quế vẫy tay nói:

- Tiểu Quế, chúng ta cùng nhau đi.

Hoa Hiểu Quế mừng rỡ gật gật đầu, nhìn Vũ Tư Tuyết ý bảo, sau đó đi qua chỗ Lăng Tiếu.

Dưới ánh mắt hâm mộ của những đệ tử khác, đoàn người cùng rời khỏi sân viện.

Đi ra ngoài đường lớn, mọi người mới chú ý tới bốn phía Vạn Thú thành đều là núi đá, xuyên thẳng trời xanh, thoạt nhìn thập phần tráng lệ, mà các cửa hàng đại bộ phận xây dưới chân núi hoặc sườn núi, bốn phía có linh thảo linh thụ điểm xuyết, thỉnh thoảng còn có linh điểu bay lượn, từ xa nhìn lại có vẻ cực kỳ đồ sộ, giống như một bức tranh thủy mặc, làm người cảm thấy như si như say.

Mọi người thẳng đường đi tới, hai bên đều là cửa hàng, các thương nhân không ngừng lớn tiếng hét lớn cùng lữ khách qua lại.

Lăng Tiếu chú ý thực lực người đi trên đường đều không yếu, võ giả huyền sĩ hoặc linh sư đều tùy ý có thể nhìn thấy.

Điều này làm cho Lăng Tiếu không khỏi cảm khái, nơi này còn phồn hoa hơn cả Tử Thiên thành, hơn nữa chỉ nhìn các võ giả còn mạnh mẽ hơn đệ tử cùng chấp sự trong Tử Thiên tông không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 481 - Huề Mỹ Dạo Thành

Trên thân thể họ tản ra khí tức giết chóc không phải người bình thường có được, như vậy đã biết những người này từng trải qua vô số giết chóc mà thành tựu một thân vũ lực, với chiến ý sát phạt của bọn hắn, còn mạnh mẽ hơn cả võ giả cùng cấp với họ.

- Chúng ta đi qua bên quảng trường nhìn xem, nơi đó có thật nhiều linh thảo do dong binh bán ra.

Vân Mộng Kỳ nói.

Mọi người đều không có dị nghị, đi thẳng qua bên quảng trường.

Bởi vì quanh người Lăng Tiếu đều vây quanh tuyệt sắc mỹ nhân, trong lúc nhất thời khởi lên không ít ánh mắt hâm mộ lẫn đố kỵ.

- Mau nhìn, mấy nữ nhân kia thật xinh xắn, so với mấy tao nữ nhân trong Vạn Hoa các còn đẹp hơn nhiều.

- Vô nghĩa, đem đám tao hàng Vạn Hoa các so sánh với người ta, quả thật là một đống phân, chỉ có hoa khôi trong Vạn Hoa các còn so sánh được.

- Nói nhỏ thôi, nhìn trang phục của họ hẳn là đệ tử Tử Thiên tong, chúng ta không thể đắc tội.

- Hừ, sợ cái gì, trong Vạn Thú thành có ai dám động thủ, trừ phi chán sống.

Lăng Tiếu đối mặt với loại tình huống này cũng không cảm thấy có gì không

ổn, ngược lại còn thập phần vui sướng.

Đoàn người đi tới quảng trường, dòng người biến thành đông đúc hỗn tạp.

Không ít võ giả bày hàng vỉa hè, mọi người lui tới trên đường ồn ào trao đổi mua bán.

Những võ giả bày hàng đại bộ phận đều là cao thủ linh sư giai, còn có không ít người nhìn không thấu cảnh giới, ít nhất phải là cao thủ vương cấp.

Lăng Tiếu chứng kiến này liền bị chấn kinh, mấy nữ nhân đi cùng ngoại trừ Vân Mộng Kỳ đều bị khiếp hãi.

Linh sư giai đều là lực lượng trung kiên của các tông, mà vương cấp còn là trụ cột vững vàng của các phái.

Những người này lại bày hàng vỉa hè bán linh thảo, điều này làm Lăng Tiếu có chút khó tưởng tượng.

Lúc này Vân Mộng Kỳ mới mở miệng giải thích:

- Đại bộ phận bọn họ là tán tu hoặc dong binh, họ không phụ thuộc tông môn, có được linh thảo cao giai hoặc thú đan đều đem bán ra, bên trong Vạn Thú thành không ai dám sinh sự, cho dù người các tông môn cũng không dám tùy tiện động thủ.

Vân Mộng Kỳ nói như vậy mọi người liền hiểu được.

Ngay sau đó họ cùng nhau đi tới một quầy hàng gần đó.

Nhìn thấy linh thảo cao giai, Lăng Tiếu cảm thấy có chút khao khát, nếu không phải trong không gian giới còn cất chứa, chỉ sợ hắn đã chạy đi mua

sắm.

Mà Hoa Hiểu Quế là luyện dược sư càng khó thể bình tĩnh, hắn mặc kệ cả Vũ Tư Tuyết, trực tiếp nhào vào quầy hàng xem linh thảo, tựa hồ muốn điên cuồng mua sắm một phen.

- Tiểu huynh đệ, vừa nhìn đã biết ngươi là người biết hàng, gốc Lam Lưu hoa tam giai trung cấp này chỉ bán mười khối hạ phẩm huyền tinh thôi.

Người trung niên bày hàng vỉa hè nói với Hoa Hiểu Quế.

- Mười…mười khối hạ phẩm huyền tinh, thật…quá đắt!

Hoa Hiểu Quế khó xử nói.

Trước khi đến Vạn Thú thành, Nam Cung Thường Nhạc quả thật cấp cho hắn không ít huyền tinh, nhưng gốc linh thảo trước mắt giá trị mười khối hạ phẩm huyền tinh làm cho hắn cảm thấy thập phần đau lòng.

- Không đắt, đây là gốc cuối cùng, bằng không ta đã bán mười lăm hạ phẩm huyền tinh.

- Bảy khối huyền tinh, ngươi bán hay không?

- Bảy khối quá ít, nếu ngươi thật muốn mua, ta ra chút máu, chỉ lấy ngươi chín huyền tinh.

- Như vậy đi, hai bên thối lui một bước, tám huyền tinh, nếu ngươi không bán ta đi xem chỗ khác.

- Được rồi được rồi, tám khối, thành giao!

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Hoa Hiểu Quế lấy tám khối hạ phẩm huyền tinh mua một gốc Lam Lưu hoa tam giai trung cấp, bộ dáng thập phần đắc ý nhìn mọi người cười cười.

Vũ Tư Tuyết từ phía sau kéo lỗ tai Hoa Hiểu Quế mắng:

- Ngươi còn cười, gốc linh thảo này nhiều nhất chỉ giá trị năm khối huyền tinh, thật ngốc!

- Ai nha, nhẹ…nhẹ một chút, kéo đứt rồi…

Hoa Hiểu Quế bịt lỗ tai kêu lên thảm thiết.

- Bỏ đi tiểu Tuyết, trước đám đông ngươi cho tiểu Quế chút mặt mũi đi.

Lăng Tiếu khuyên nhủ Vũ Tư Tuyết.

Vũ Tư Tuyết nghe vậy mới buông tay, miệng vẫn còn giận nói:

- Đợi lát nữa ngươi xem trúng loại linh thảo nào để ta trả giá.

- Được…được, đã biết.

Hoa Hiểu Quế nhu nhu lỗ tai vội vàng đáp.

Lăng Tiếu nhìn đôi oan gia, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng thay cho bọn họ.

Chiếu theo tình huống hiện tại, hẳn là Vũ Tư Tuyết đã chấp nhận Hoa Hiểu Quế.

Tuy nói Hoa Hiểu Quế còn chưa đạt tới luyện dược sư tam giai, nhưng với cảnh giới nhị phẩm của hắn cũng đã không tệ, bằng thiên phú của hắn cùng sự bồi dưỡng của Nam Cung Thường Nhạc, hắn muốn bước vào tam phẩm chỉ là vấn đề thời gian.

Đoàn người Lăng Tiếu lại đi sang quầy hàng khác, Hoa Hiểu Quế vô cùng nhiệt tình, nhưng không còn dám vội vàng mua linh thảo như vừa rồi, mà để cho Vũ Tư Tuyết trả giá giúp hắn.

Quả nhiên Vũ Tư Tuyết rất có bộ dáng, liên tục mua vài gốc linh thảo đều bị nàng chém rụng một phần ba giá cả, vì thế Hoa Hiểu Quế không ngừng ngây ngốc cười.

Khi Hoa Hiểu Quế mua linh thảo, Lăng Tiếu không hề nhàn rỗi, hắn trúng ý đều là loại linh thảo hiếm có, giá cả không thấp, nhưng trong người hắn mang cự phú nên cũng không quá để ý mấy khối huyền tinh, cho nên lúc mua cũng không cò kè mặc cả như Hoa Hiểu Quế.

Đi hơn nửa vòng, trong túi Hoa Hiểu Quế đã cạn, vì vậy đành ngừng mua sắm.

Đoàn người Lăng Tiếu đi tới trước mặt một lão giả, chỉ thấy trên quầy hàng bày một gốc linh thảo màu xanh đậm.

Gốc linh thảo này linh lực ba động thật mạnh, tản ra sinh mệnh lực nồng đậm, còn tán phát ra từng đoàn vầng sáng nhấp nháy, có vẻ vô cùng bất phàm.

Hoa Hiểu Quế chứng kiến gốc linh thảo, không khỏi kinh hô:

- Lục Dương thảo tứ giai cao cấp!

Lão giả trừng mắt nhìn Hoa Hiểu Quế sau đó không phản ứng tới hắn, tiếp tục uống hồ lô rượu trong tay.

- Tiền bối, linh thảo này bán thế nào?

Lăng Tiếu nhìn lão giả hỏi.

Hắn thật sự không nghĩ tới nơi này có thể thấy được một gốc linh thảo mà hắn khao khát muốn tìm từ lâu.

- Một ngàn hạ phẩm huyền tinh, không mặc cả!

Lão giả liếc mắt nhìn Lăng Tiếu lạnh lùng đáp, xem bộ dạng giống như khinh thường Lăng Tiếu sẽ không mua nổi.

- Đắt như vậy sao, không đáng…lão đại, chúng ta đi chỗ khác.

Hoa Hiểu Quế than thở nói.

Ai ngờ Lăng Tiếu không nói lời nào, từ trong không gian giới lấy ra huyền tinh trực tiếp trả tiền.

Hắn nhất định phải mua Lục Dương thảo, đây chính là một trong những linh thảo dùng chế luyện Tinh Duyên nguyên đan, hắn có thể không mua sao?

Lão giả thoáng kinh ngạc, lập tức thu lại huyền tinh sau đó đẩy linh thảo cho Lăng Tiếu:

- Thuộc về ngươi!

Nhưng khi Lăng Tiếu vừa nhận được Lục Dương thảo, một thanh âm hung hăng càn quấy vang lên:

- Ta cho ngươi một ngàn năm trăm huyền tinh mua Lục Dương thảo, bán lại cho ta!

Thanh âm tràn ngập giọng điệu không cho phép từ chối, tựa hồ như ra mệnh lệnh cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại, đem Lục Dương thảo cất kỹ, nhìn mọi người nói:

- Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi xem một lát.

Hắn hoàn toàn xem thường người vừa nói chuyện.

- Hỗn đản, ngươi không nghe được ta nói chuyện sao?

Thanh âm kia lại vang lên sau lưng Lăng Tiếu.

Đoàn người Lăng Tiếu vẫn xem thường, tiếp tục đi về phía trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 482 - Thập Tam Thái Tử Thái Ly Tông. (1)

Sưu!

Một đạo thân ảnh đột nhiên ngăn cản trước mặt mọi người.

Người kia nhìn Lăng Tiếu hung hăng nói:

- Mẹ nó, tai ngươi bị điếc nên không nghe được lời của ta sao?

Vạn Thú thành cũng như Cổ Tế thành, là tòa thành trì không phụ thuộc bất kỳ tông môn nào.

Sự tồn tại của tòa thành đã có lịch sử vạn năm, từ xưa bởi vì nơi này từng có một lục phẩm tông môn tồn tại nên cực kỳ thịnh vượng.

Bởi vì lục phẩm tông môn kia biến mất trong dòng sông lịch sử, tòa thành trì này biến thành tiêu điều không chịu nổi.

Về sau một gã trưởng lão bát phẩm tông môn Thái Ly tông cách nơi này gần nhất đã phát hiện bí cảnh bên trong nơi đây.

Bởi vì bí cảnh bị bố trí cấm chế, lúc ấy vị trưởng lão kia cũng không cách nào phá hủy được cấm chế kia.

Không qua bao lâu việc này dần dần truyền ra, các đại tông môn tây bắc không ngừng chạy tới.

Lục phẩm tông môn bị biến mất mấy ngàn năm kia chính là đại tông môn

lớn nhất tây bắc, bảo tàng bên trong thế nào cũng có thể biết.

Vì thế trưởng lão các tông môn đều lưu lại Vạn Thú thành, thời khắc tìm cách bài trừ cấm chế.

Bởi vì các trưởng lão các tông môn đều tề tụ, vì vậy dong binh đoàn tự do đều biết nơi này sẽ có đại sự phát sinh, vì vậy sôi nổi hội tụ tới nơi này.

Trong lúc nhất thời Vạn Thú thành lại lần nữa quật khởi.

Cuối cùng do ba cỗ thế lực cường đại cùng nhau tạo ra Vạn Thú thành, phân chia quản hạt.

Bọn hắn cùng nhau chế tạo quy định cho nơi này, không cho phép bất luận kẻ nào đánh nhau trong thành, cho dù người của tông môn cũng không ngoại lệ.

Bất cứ kẻ nào dám can đảm phá hư quy củ, ngày hôm sau tuyệt đối sẽ biến mất trong Vạn Thú thành.

Điều này đã có người tự mình nghiệm chứng qua.

Từng có một cao thủ vương cấp trung giai chạy đến giương oai, giết chết một võ giả linh sư giai, hắn còn hung hăng càn quấy tuyên bố nơi này không làm gì được hắn, bởi vì hắn là trưởng lão Hà Minh tông đứng hàng thứ sáu trong tây bắc.

Ai ngờ ngày hôm sau đầu của hắn đã bị giắt nơi cửa thành.

Mà người của Hà Minh tông lại tuyên bố trục xuất vị trưởng lão đã tử vong kia khỏi tông môn, không liên quan gì tới bọn họ.

Từ đó về sau không còn ai dám động võ tại nơi này.

Ngăn cản trước mặt đoàn người Lăng Tiếu là một thanh thiếu niên chừng hai mươi tuổi.

Thanh niên kia mặc trang phục hoa lệ, bên hông có một thanh kiếm khí chớp động linh quang, thần sắc thập phần kiêu căng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, ánh mắt như muốn toát ra lửa.

Hắn vừa mới rống xong, phía sau có vài hộ vệ chạy tới.

Đại bộ phận hộ vệ là cao thủ linh sư, mà thanh thiếu niên là một linh sư trung giai, còn có một người trung niên mà Lăng Tiếu nhìn không thấu tu vi.

Lăng Tiếu vốn đã nhẫn nhịn, nhưng người này tiếp tục dây dưa, lúc này lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Cẩu từ nơi nào tới cút mau cho ta!

Vừa nói xong, một cỗ uy áp cường đại hướng thanh niên kia áp tới.

- Ta…

Thanh niên vừa muốn nói chuyện, cổ họng giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khuôn mặt đỏ lên, miệng không nghẹn ra được nửa chữ.

- Vị tiểu huynh đệ này xin dừng tay, chúng ta là người của Thái Ly tông.

Người trung niên mà Lăng Tiếu nhìn không thấu tu vi chặn ngang trước mặt thanh niên kia nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Uy áp của Lăng Tiếu bị đối phương cắt đứt, trong lòng thoáng khó chịu,

nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương nói:

- Thái Ly tông thì thế nào, chẳng lẽ còn muốn ở trong này cướp đoạt đồ vật của ta hay sao?

Khi Lăng Tiếu nói lời này, Vân Mộng Kỳ đã tiến lên một bước, nàng phát hiện người trung niên kia có chân khí còn mạnh hơn nàng, hẳn là một vương cấp trung giai.

Các nữ tử đứng sau Lăng Tiếu cũng không cam yếu thế, đều bước lên một bước tựa hồ có ý tứ bảo hộ Lăng Tiếu bên trong.

- Lâm trưởng lão, đem hắn bắt lại cho ta, lại dám hung hăng càn quấy với ta.

Thanh niên kia thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhìn người trung niên kêu to.

Người trung niên biến sắc, trừng mắt liếc thanh niên kia nói:

- Còn nhớ rõ vừa rồi ta đã nói với ngươi chuyện gì sao? Nếu ngươi còn như vậy thì lập tức trở về cho ta.

Sắc mặt thanh niên kia biến thành xanh mét, nắm chặt hai tay, ánh mắt không cam lòng liếc nhìn người trung niên, sau đó hít sâu một hơi, thần sắc dịu hơn một chút.

Hắn chuyển sang nhìn Vân Mộng Kỳ nói:

- Vị tiểu thư này còn nhớ rõ tại hạ không?

Vân Mộng Kỳ thản nhiên đáp:

- Thật xin lỗi, ta không biết ngươi.

Kỳ thật Vân Mộng Kỳ từng gặp qua hắn, cũng biết tên hắn, nhưng nàng quả thật không muốn tiếp xúc với người này.

Thanh niên kia không để ý lời nói của Vân Mộng Kỳ, nhếch miệng cười nói:

- Ta là thập tam thái tử Thái Ly tông Ly Du, hai ngày trước chúng ta còn gặp qua đâu, chẳng lẽ nàng không nhớ sao?

Vân Mộng Kỳ cũng không nói tiếp, nắm chặt tay Lăng Tiếu nói:

- Chúng ta đi thôi, ta thật sự không biết hắn.

Lăng Tiếu đương nhiên tin tưởng Vân Mộng Kỳ, nhìn qua có thể khẳng định tên kia là cóc muốn ăn thịt thiên nga mà thôi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua thanh thiếu niên tự xưng Ly Du, chỉ thấy trong mắt hắn tràn ngập vẻ đố kỵ, vì vậy vỗ nhẹ lên tay Vân Mộng Kỳ nói:

- Ta đã biết, đi thôi.

Tiếp theo nói với thanh niên:

- Vị hôn thê của ta nói không biết ngươi, phiền toái nhường một chút, chúng ta không quen thuộc.

- Ngươi…

Ly Du vừa định nói điều gì, chợt nghĩ tới uy áp của người kia không tự giác lui ra sau một bước.

Lăng Tiếu không tiếp tục dây dưa, lôi kéo Vân Mộng Kỳ cùng các nữ tử phía sau đi về hướng quầy hàng khác.

Ly Du híp mắt oán độc nhìn đoàn người Lăng Tiếu, trong lòng hạ xuống quyết định.

Rời khỏi sự quấy rầy của Ly Du, đoàn người Lăng Tiếu mất đi hứng thú, chỉ đi dạo thêm vài quầy hàng liền quay trở về.

Ngày hôm sau Lăng Tiếu không thông tri cho người nào, một mình đi ra quảng trường tản bộ một vòng, thu mua không ít linh thảo cao giai, tổng cộng chi tiêu gần vạn hạ phẩm huyền tinh.

Tới ngày thứ ba Lăng Tiếu không ra khỏi viện, ở lại trong phòng luyện chế không ít đan dược Hồi Khí đan, chuẩn bị khi cần đến.

Tới ngày kế tiếp, người của Tử Thiên tông đều tập trung trước sân viện đại sảnh.

Mọi người đều thay đổi võ phục thống nhất, vì phương tiện không trộn lẫn với người khác trong Thệ Tông đại hội.

Hình Chiến Thiên nhìn xuống các đệ tử đã đến đông đủ, sau đó nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng trưởng lão, ngươi mang theo bọn họ đi theo ta, Tiêu trưởng lão đã đi trước một bước.

- Được.

Lăng Tiếu đáp ứng, sau đó vẫy mọi người cùng đi theo Hình Chiến Thiên.

Trước lối vào cốc khẩu do Song Thạch Phong trấn áp đứng đầy người, mỗi tông đều phân định khu vực hạ trại nghỉ ngơi.

Những người này đại đa số đều là thanh niên tài tuấn các tông, mỗi người đều ngoài huyền sĩ cao giai, đại bộ phận là cao thủ linh sư giai, vẻ mặt tuấn ngạo đến cực điểm.

Bọn họ được xem là nhân vật thiên tài trong khu vực tây bắc nơi này, mắt cao hơn đầu, nhìn người khác đều mang theo vẻ xem thường.

Khi đoàn người Lăng Tiếu đi tới, đều làm mọi người chú ý.

Hình Chiến Thiên tìm được chỗ đứng của Tiêu Tùng Lâm, mang theo mọi người đi qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 483 - Thập Tam Thái Tử Thái Ly Tông. (2)

- Các ngươi đã tới, trước tiên nghỉ ngơi tại chỗ một chút, ta nói qua tình huống bên trong.

Tiêu Tùng Lâm thản nhiên nói.

Chờ sau khi mọi người ngồi xuống tại chỗ, Tiêu Tùng Lâm lại nói:

- Sáng mai mọi người đi vào Vạn Thú Quật, bên trong có linh thú cường đại tung hoành, người không đảm lượng thì đừng đi vào, đệ tử nội môn chỉ có thể lịch lãm ở khu vực bên ngoài, đệ tử chân truyền chỉ cần đi thẳng tới phía nam sẽ đến mục đích, dùng kỳ hạn nửa tháng, nếu ngay cả thứ nhất các ngươi cũng không thể đi qua, thì không tư cách vào bí cảnh, các ngươi đều nghe hiểu chưa?

- Đã hiểu.

Mọi người cùng kêu lên đáp.

- Vậy là tốt rồi, còn một điều các ngươi nhất định nhớ kỹ, linh thú tuy đáng sợ, nhưng nhân loại chúng ta mới càng thêm đáng sợ, nhớ kỹ nhớ kỹ.

Tiêu Tùng Lâm nhắc nhở.

Ý tứ của hắn mọi người đều hiểu rõ, ý cho họ chú ý phòng bị những tông khác bỏ đá xuống giếng, như vậy có thể giảm bớt đối thủ cạnh tranh, bảo tàng trong bí cảnh sẽ ít người phân chia.

Ngay sau đó Tiêu Tùng Lâm vung tay, một mảnh năng lượng vô hình bao vây mọi người bên trong, trong lúc nhất thời không còn nghe được chút âm thanh bên ngoài.

Lúc này Tiêu Tùng Lâm nghiêm túc nói:

- Tử Thiên tông chúng ta đứng hàng thứ tám trong khu vực tây bắc, trước chúng ta còn có bảy đại tông môn, nhất là Quang Tinh điện, Viêm Mỵ tông, Trọng Kiếm môn, các ngươi nếu có thể thì tận lực đừng gây hấn với bọn hắn, ngoài ra không cần khách khí.

Tây bắc có tam đại tông môn, phân biệt là từ thất phẩm tới cửu phẩm, mà Tử Thiên tông thuộc loại tông môn trung thượng, mỗi tông đều có thực lực tượng trưng cùng tôn nghiêm của mình, không cho phép người khác dễ dàng khiêu khích, nhưng họ còn chưa đạt tới cực mạnh, cho nên gặp được người càng mạnh hơn nếu không cần thì tận lực không đắc tội.

Mà Tiêu Tùng Lâm điểm danh ba tông môn chính là ba đại thất phẩm tông môn cường đại nhất tây bắc, trong tông đều có nhân vật cấp bậc thiên tôn, mà cao thủ hoàng cấp không ít, cường giả vương cấp còn nhiều hơn Tử Thiên tông không ít.

Những tông môn bài danh cấp bậc bình thường được định ra từ số lượng của cường giả đồng thời từ cấp bậc của cường giả mà định ra.

Muốn đạt tới thất phẩm tông môn, trong tông ít nhất có một cường giả cấp thiên tôn, mười cường giả hoàng cấp, cùng một luyện dược sư ngũ phẩm mới được thừa nhận là tông môn thất phẩm.

Chỉ riêng cường giả thiên tôn dùng một tay đủ tiêu diệt cửu phẩm hoặc bát phẩm tông môn, bởi vậy có thể thấy được thực lực đáng sợ của tông môn thất phẩm.

Trong Tử Thiên tông mạnh nhất chỉ là cường giả hoàng cấp, Tiêu Tùng Lâm đương nhiên không muốn để tông môn đệ tử đắc tội đệ tử của thất phẩm tông môn, vạn nhất gây lớn chuyện sẽ trở thành tai nạn của Tử Thiên tông.

Lăng Tiếu có chút không nhịn được hỏi:

- Chúng ta không đi chọc bọn hắn, nhưng nếu như bọn hắn chọc tới chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lăng Tiếu không khỏi nhớ tới thập tam thái tử gì đó ở ba ngày trước, có vẻ như không phải người của tam đại tông môn, nhưng thực lực của bọn họ cũng không phải tầm thường.

Theo kinh nghiệm dĩ vãng của hắn, thập tam thái tử kia tuyệt đối sẽ không để yên, sau khi đi vào trong Vạn Thú Quật nhất định sẽ tới khiêu khích bọn họ.

Tiêu Tùng Lâm nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Nếu có thể nhẫn nhịn thì phải nhịn!

Thần sắc Lăng Tiếu có chút không cam lòng nhìn Tiêu Tùng Lâm, ai ngờ Tiêu Tùng Lâm nói tiếp:

- Nếu không nhịn được nữa, không cần nhẫn, nhưng nhất định phải diệt cỏ tận gốc, bằng không chỉ sợ sẽ liên lụy đến tông môn ah!

- Tiếu nhi đã biết.

Lăng Tiếu cười nhẹ đáp.

Có lời nói này của thái sư phó là đủ rồi, hắn có tự tin chỉ cần không gặp đối thủ ngoài vương cấp, ai gây hắn chỉ còn một kết cục.

- Tốt lắm, mọi người điều chỉnh một chút đi, Chiến Thiên phát đan dược cho bọn họ.

Tiêu Tùng Lâm nói.

Nói xong Tiêu Tùng Lâm thu lại năng lượng hộ tráo.

Vào đêm mọi người nghỉ ngơi dưới chân núi, ngày mai sẽ bắt đầu tiến vào trong Vạn Thú Quật lịch lãm.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng tuyệt đẹp.

Trong một khu vực đóng quân treo hoàng kỳ thêu ngôi sao.

Một thanh niên tuấn tú nằm nghiêng trên giường mềm, bên cạnh có hai mỹ cơ rót rượu đấm lưng cho hắn, nhìn qua bộ dạng của hắn thật tiêu sái phong lưu vô cùng.

Ngồi trước mặt hắn là một lão giả, lão giả tóc bạc mặt mày hồng hào vô cùng.

Sau lưng hắn là năm hán tử trung niên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

- Lục trưởng lão, ngươi nói cửa ải cuối cùng kia có thể qua được hay không?

Thanh niên ăn một thạch anh quả do mỹ cơ đưa qua, nhìn lão giả thản nhiên hỏi.

Lão giả hiện lên nét cười tự tin nói:

- Tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng không biết kế tiếp sẽ xuất hiện loại tình huống nào.

- Chỉ cần có thể qua cửa thứ nhất, cơ quan ám các bên trong không đủ đáng sợ.

Thanh niên không cho là đúng nói.

Lão giả nâng mí mắt nói:

- Không thể phớt lờ, kế hoạch của điện chủ không thể xảy ra bất kỳ tổn thất.

Thanh niên cười nhẹ nói:

- Ta biết nên làm như thế nào, huống chi ta còn hiểu biết tình huống bên trong hơn so với các ngươi.

- Vậy là tốt rồi, những tiểu tông môn khác không cần nhìn tới, chỉ cần chú ý Viêm Mỵ tông cùng Trọng Đao môn là được, ngàn vạn lần không để cho bọn hắn nhanh chân đến trước.

Lão giả nhắc nhở nói.

- Hừ, thách bọn hắn cũng không có can đảm này, bằng không…ta không để ý cho bọn hắn không thể ra ngoài.

Thanh niên hiện lên sát ý lãnh liệt.

Chẳng biết tại sao lão giả nghe xong lời này của thanh niên, trong lòng có vài tia quấy nhiễu mơ hồ, nhưng không nói thêm lời nào.

Trong một khu lều trại màu hồng tại nơi khác.

Chung quanh không có tông môn nào dám dựng lều trại ở phạm vi trăm thước nơi này.

Trong lều trại lóe ra ngọn đèn dịu dàng, mấy nữ tử mặc tơ lụa hồng nhạt đang ngồi nghị sự.

Năm nữ tử đang ngồi mặt như hoa đào, eo nhỏ như rắn, bộ ngực cao ngất, mỗi người đều là mỹ nhân khó gặp, vẻ mặt lưu chuyển khí tức quỷ mị nhè nhẹ, trên mặt lộ ra ý cười như có như không, làm cho bất kỳ nam nhân nào đều cảm thấy được tinh thần phấn chấn.

Nếu Lăng Tiếu ở nơi này, hắn sẽ phát hiện mấy nữ tử kia có vài phần tương tự với Ngọc Liệt Diễm.

Nữ tử ngồi ở trung ương đeo khăn sa trắng che mặt, trên người mặc tơ lụa càng thêm diễm lệ so với những nữ tử khác, tuy rằng không nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, nhưng đôi mắt hoa đào yêu dị nhộn nhạo vẻ xuân, chỉ vừa nhìn thấy liền có thể làm bất kỳ nam nhân nào huyết mạch nổ tung.

Trên mái tóc nàng gài vài cây trâm cài đầu, có vẻ vô cùng tôn quý, dáng người xinh đẹp uyển chuyển, đôi chân ngọc bại lộ trong không khí giống như tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ khiến người không dám tùy ý khinh nhờn, nhìn qua thật dụ hoặc động lòng người.

Trong tay nữ tử cầm một dụng cụ óng ánh, dụng cụ giống như đồ uống rượu, bên trong đựng rượu trái cây xanh đậm, hương khí xông vào mũi làm người cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Bàn tay trắng nõn của nàng giơ lên, vạch khăn sa che mặt, ngẩng đầu rót bình rượu vào miệng, một cỗ hương vị ngọt lành làm cho nàng sảng khoái nói không nên lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 484 - Thế Lực Khắp Nơi

Mà những nữ tử còn lại chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm nữ lang che mặt kia.

Uống xong bình rượu, nữ lang che mặt phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Tiếng cười thanh thúy trong vắt, làm người ta có cảm giác thoải mái tuyệt vời.

- Chư vị tỷ tỷ đừng nhìn ta, đây là Tuyết Thanh Quả trên núi tuyết ngàn năm hái xuống tạo thành rượu ngon, các ngươi mau nếm thử, có thể dịu dàng tâm mạch, củng cố tâm thần đâu.

Nàng khẽ cười nói.

Nữ lang nói xong nhóm nữ tử mới cầm lên chén rượu uống cạn.

Lúc này nữ tử ngồi đối diện có tuổi tác hơi lớn lên tiếng nói:

- Mị nhi, chuyến đi này ngươi có tin tưởng ngăn trở được tinh chi tử?

- Hì hì, nhìn bộ dạng háo sắc của hắn làm sao có thể thoát qua được lòng bàn tay của ta đâu.

Nữ lang che mặt phong tình vạn chủng hất hất mái tóc, trong đôi mắt đẹp tản ra thần sắc tự tin.

- Mị nhi, ngàn vạn lần không thể khinh địch, bên ngoài hắn có vẻ phong lưu, nhưng người nào cũng biết hắn là người lòng dạ ác độc, nếu có thể tiến vào

bên trong tận khả năng đừng gây xung đột với hắn, dù sao đồ vật bên trong bổn tông cũng không thể hoàn toàn nuốt hết, chỉ cần lấy được đồ vật mà tông chủ đã nói, xem như chuyến đi này đã không tệ.

Nữ tử kia dặn dò.

- Liên tỷ đừng lo lắng, ta biết nên làm như thế nào.

Nữ lang che mặt thản nhiên đáp.

- Vậy cũng tốt, bất kể như thế nào chúng ta cũng không thể cô phụ kỳ vọng nhiều năm qua của tông chủ, lần này tuyệt đối không để xảy ra sai lầm.

Liên tỷ nghiêm túc nói.

- Đó là đương nhiên, các ngươi đã luyện thành Diễm Mị Thiên Tuyệt trận thất truyền đã lâu của bổn tông, không ai có thể chống đỡ được.

Nữ lang che mặt đồng ý đáp.

Cùng lúc đó ở một chỗ khác trong doanh địa.

Một nam tử trẻ tuổi thô lỗ đeo trọng kiếm đen nhánh trên mặt lộ vẻ ngạo mạn, hắn không chút để ý nhìn hắc bào lão giả đang khom người trước mặt hỏi:

- Hắc Nô, toàn bộ kiếm khí đều mang tới rồi chưa?

Hắc bào lão giả gật gật đầu, sau đó đưa một không gian giới cho thanh niên nói:

- Toàn bộ bên trong, mặt khác còn có một khối Kiếm Thạch, là tông chủ

phân phó mang tới cho thiếu chủ.

- Ha ha, tốt…tốt, không nghĩ tới thật sự tìm được Kiếm Thạch, lần này nhất định có thể tìm được chỗ đặt tàng khí.

Thanh niên tiếp nhận không gian giới đắc ý cười nói.

Hắc bào lão giả nói tiếp:

- Tông chủ hi vọng thiếu gia…hi vọng thiếu gia có thể thu liễm tính tình một chút, hết thảy lấy đại cục làm trọng.

Thanh niên biến sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắc bào lão giả nói:

- Ngươi giáo huấn ta?

Hắc bào lão giả hoảng hốt, lập tức quỳ một gối nói:

- Tiểu nhân không dám…đây…đây là tông chủ muốn nô tài truyền lời…

Thanh niên hừ lạnh một tiếng nói:

- Tin rằng ngươi cũng không dám, lui ra cho ta, ngày mai khởi lên tinh thần, tuyệt đối không để Quang Tinh điện cùng Viêm Mỵ tông đùa giỡn thủ đoạn gì.

Hắc bào lão giả liên tục gật đầu, sau đó lui ra khỏi lều trại.

Thanh niên nhìn thấy hắn đi ra ngoài, đeo không gian giới lên tay, sau đó rút một ít cự kiếm tối đen nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhìn bộ dáng của hắn giống như đang vuốt ve tình nhân ôn nhu, không còn vẻ tức giận như vừa rồi.

- Ngươi đã chờ đợi không kịp đi, ngày mai ngươi có thể giải khát một chút, ta tin tưởng những thiên tài phấn thối kia sẽ cảm thấy phi thường hài lòng.

Thanh niên lộ ra khuôn mặt tươi cười dữ tợn nói với thanh trọng kiếm.

Trọng kiếm run lên nhè nhẹ, tựa hồ đang đáp lại lời nói của thanh niên.

Trong khu đóng quân có đại kỳ nhìn qua như hình bát quái.

Thập tam thái tử Ly Du mà Lăng Tiếu từng gặp mặt một lần đang hung hăng đâm chọc vào người một nữ tử tư sắc thượng đẳng.

Nữ tử kia không ngừng phát ra thanh âm kêu thảm.

Nghe tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt Ly Du biến thành hưng phấn dị thường, thân hình càng điên cuồng luật động đồng thời miệng không ngừng hô:

- Tao nữ nhân Vân Mộng Kỳ, ở trước mặt ta giả vờ thanh cao phải không, lão tử làm chết ngươi…làm cho ngươi biết lợi hại của bổn thái tử…

- Thái…thái tử, tôi là Hương Hương, không phải Vân Mộng Kỳ ah!

Nữ tử chịu đựng thân dưới bị xé rách đau đớn, miệng kêu lên.

Ba!

Ly Du hung hăng đánh lên mông nữ tử mắng:

- Ngươi chính là Vân Mộng Kỳ…ngươi chính là Vân Mộng Kỳ…ta chơi chết ngươi…

Sau một trận đập vào mãnh liệt, Ly Du phát ra tiếng gầm nhẹ, nữ tử kêu lên một tiếng sợ hãi, ngay sau đó chỉ còn lại tiếng thở gấp nặng nề.

Lúc này một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Xong việc thì cút lên cho ta!

Ly Du không biết từ khi nào trong doanh trướng của mình xuất hiện thêm một người, hoảng sợ nhanh chóng đứng dậy, đề phòng nhìn về phía người kia, nữ tử kêu lên một tiếng sợ hãi vội vàng kéo đệm chăn che đậy thân thể trần trụi của mình.

- Tam ca, ngươi không biết người dọa người hù chết người sao?

Ly Du đỏ mặt nhìn người kia nói.

Người ngồi trong doanh trướng là một nam tử mặc trường bào.

Bộ dáng của nam tử này có vẻ thật âm nhu, đôi mắt giống như độc xà, chỉ cần bị hắn tránh tới đều cảm giác đau nhức không thôi.

Hắn chính là tam thái tử Ly Minh của Thái Ly tông.

Ly Minh cũng không nhìn Ly Dư, mở miệng lần nữa:

- Tiện nữ nhân, cút đi ra!

Thần sắc Ly Du biến đổi, nhanh chóng quát nữ tử còn đang phát run:

- Mau cút ra ngoài cho ta!

Nữ tử run run, không để ý thân hình trần truồng của mình liền chụp lên quần áo tán lạc dưới đất.

Nhưng nàng cũng không lập tức chạy ra, muốn mặc lại quần áo mới ra ngoài, dù sao bên ngoài có rất nhiều nam nhân, nàng không muốn bị người chiếm tiện nghi.

Ai ngờ nàng chỉ vừa mặc một tay áo, Ly Du đã hét lớn:

- Mau đi ra!

Đáng tiếc hắn rống lên thì đã muộn, chỉ thấy trong mắt Ly Minh đảo qua hàn ý, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ánh nến trên bàn chợt lóe, bỗng nhiên biến thành mỏng manh vài phần.

Phốc!

Động tác nữ tử cứng ngắc, trên trán đã mở một lỗ thủng, trong lỗ thủng còn toát ra chút máu, tiếp theo liền ngã xuống.

Ly Du nhìn nữ nhân ngã xuống, nuốt nuốt nước bọt, không dám nhiều lời ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện Ly Minh.

- Còn nhớ rõ mục đích chuyến đi này sao?

Ly Minh sâu kín hỏi.

Ly Du nhẹ gật gật đầu nói:

- Nhớ rõ!

- Lâm trưởng lão nói ngươi xem trọng một nữ nhân của Tử Thiên tông?

Ly Minh lại hỏi.

Ly Du không dám giấu diếm, liên tục gật đầu nói:

- Dạ!

- Hừ, nếu vì chuyện khác phá hủy đại sự lần này, ta nhất định sẽ đích thân giết ngươi!

Ly Minh hiện tia sát ý nói, dừng một chút hắn mới nói:

- Người dám xem thường Thái Ly tông chúng ta phải chết!

Ly Du hoảng sợ gật đầu nói:

- Tam ca, ta…ta biết nên làm thế nào.

Ngay sau đó Ly Minh như trận gió biến mất trong lều trại.

Chỉ còn lại Ly Du ngồi bệch dưới đất thở dốc, tựa hồ vừa rồi đã xảy ra đại chiến sinh tử.

Ngoại trừ những phe cánh đang trù hoạch hành động, những tông môn khác đều tự có tính toán, bắt đầu ngày mai trong Vạn Thú Quật sẽ nhấc lên một mảnh huyết tinh.

Trời vừa sáng, ánh mặt trời vừa xuất hiện trên đại địa.

Một thanh âm to rõ truyền đến:

- Thệ Tông đại hội bắt đầu, mọi người tiến vào Vạn Thú Quật!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 485 - Xuất Phát Vạn Thú Quật

Trong lúc nhất thời các nơi truyền đến thanh âm xao động khẩn cấp.

Rất nhanh các thanh thiếu niên của các tông môn chậm rãi hướng Vạn Thú Quật xuất phát.

Nhắc tới trước đêm xuất phát, trong doanh địa Tử Thiên Tông.

Tiêu Tùng Lâm gọi Lăng Tiếu cùng vài đệ tử chân truyền xuất sắc đến lều trại.

Các đệ tử chân truyền là Mộc Kỳ phong Trần Văn Vũ, Luyện Khí phong Nghiêm Trạch, Xích Viêm phong Triệu Nam cùng Bích Tuyền các La Mỹ Anh. Những người này từng lấy được bài danh ngũ cường trong trận so đấu tông môn.

Ngoại trừ những người này còn có Ngô Hữu Lai, Ngô Hữu Khứ, Vân Mộng Kỳ, Hình Chiến Thiên cùng một đệ tử chân truyền luôn được xưng là cực mạnh nhất tên Liệt Minh Cường ngồi bên trong.

Liệt Minh Cường đã đột phá tới vương cấp, chính thức tấn thăng làm trưởng lão.

Tiêu Tùng Lâm mở miệng nói:

- Lần này trong Vạn Thú Quật hung hiểm vạn phần, đi vào trong sẽ bắt đầu chân chính giết chóc, các tông môn sẽ tận hết mọi thủ đoạn giảm bớt đối thủ cạnh tranh, cho nên ngày mai trước khi tiến vào Vạn Thú Quật những người

khác hợp thành một tổ với đệ tử nội môn, mà năm người các ngươi là thực lực cực mạnh của Tử Thiên tông, các ngươi mới là hi vọng của bổn tông, cho nên ngày mai năm người các ngươi hợp thành một tổ, do Tiếu nhi dẫn đầu nghĩ biện pháp đi tới mục đích, có biết hay không?

Lăng Tiếu cùng bốn người khác đồng thời gật đầu.

Sau đó Tiêu Tùng Lâm nhìn Vân Mộng Kỳ nói:

- Tiểu thư, Hình Thiên cùng Minh Cường âm thầm phụ trách chiếu cố một tổ đệ tử khác, vạn nhất gặp phải nguy hiểm nhất định phải che chở bọn họ đi ra, tuyệt không để những tông môn khác chém tận giết tuyệt.

Lần này Thệ Tông đại hội tụ tập đầy đủ tinh anh của Tử Thiên tông, vạn nhất bị người hạ độc thủ tàn nhẫn diệt sát, sẽ dao động căn cơ đời tiếp theo, vì vậy Tiêu Tùng Lâm nhất định phải căn dặn kỹ càng.

Năm người Lăng Tiếu dựa theo lời phân phó của Tiêu Tùng Lâm, không cùng người khác đi vào Vạn Thú Quật mà chờ sau nửa canh giờ mới khởi hành.

Trước khi tới bí cảnh vẫn còn nửa tháng thời gian, chỉ cần có thể xông qua là được.

Khi xuất phát La Mỹ Anh tỏ ý muốn ngồi chung tọa kỵ với Lăng Tiếu, khiến trong lòng hắn thầm đắc ý:

- Xem ra mị lực của bổn thiếu không tệ, chỉ cần là nữ nhân đều có ý tứ với ta, ha ha!

Triệu Nam thấy La Mỹ Anh kiên trì ngồi chung với Lăng Tiếu, trên mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, cưỡi Xích Liệt Hổ đi vào trước.

Những người khác lập tức theo sau.

Năm người Lăng Tiếu dựa theo phương hướng địa hình mà Tiêu Tùng Lâm đã nói bắt đầu dùng tốc độ cao nhất đi thẳng về hướng bí cảnh.

Bọn họ vì tránh né phiền toái không cần thiết, một khi phát hiện có động tĩnh liền đi đường vòng, vì muốn giảm bớt chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Đi liên tục ba ngày, họ đã gặp được hơn mười lần linh thú công kích.

Cũng may những đầu linh thú kia chỉ nằm trong phạm vi nhị tam giai, không thấy tứ giai, bằng không họ thật sự khó khăn.

Giờ phút này năm người đang ngồi nghỉ ngơi dưới một gốc đại thụ che trời.

Chạy suốt ba ngày, lại bị linh thú tập kích, không chỉ tọa kỵ cảm thấy mỏi mệt ngay cả năm người cũng không chịu nổi.

Vốn chạy suốt ba ngày đêm đối với Lăng Tiếu mà nói là chuyện nhỏ, hắn vẫn còn đủ sức thừa nhận được.

Chỉ là sau lưng hắn còn có một nữ nhân, hơn nữa tình trạng của nàng không tốt lắm.

Mọi người ngồi trên một cành cây lớn khôi phục tinh khí.

Lăng Tiếu nhân cơ hội dùng tinh thần lực điều tra khắp chung quanh.

Hắn làm người dẫn đầu, tự nhiên cần phụ trách an toàn của mọi người.

Hiện giờ tinh thần lực của hắn đã có thể bao trùm trong phạm vi ba ngàn thước, toàn bộ sinh vật đều không thoát khỏi cảm giác của hắn, nếu như có

bất kỳ nguy hiểm nào, hắn lập tức phát hiện đi ra.

Vào đêm, trong rừng rậm âm u tối đen, thanh âm thú rống vang khắp mọi nơi.

Lăng Tiếu đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt lộ ra vài phần cảnh giác.

- Đều tỉnh đi, có người đang hướng bên này chạy đến.

Lăng Tiếu gọi bốn người còn lại.

Trong lúc nhất thời mọi người lập tức liền cảnh giác.

Nhưng trong ánh mắt bọn họ tràn ngập nghi hoặc, bởi vì họ không cảm giác được khí tức của người nào.

Một lát sau bên kia phát ra thanh âm sàn sạt.

Bốn người còn lại đều khiếp sợ nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, trong lòng nghi hoặc:

- Ở xa như vậy mà cũng cảm giác được?

Lăng Tiếu không chú ý tới thần sắc của bọn họ, nhìn chằm chằm phương hướng có người chạy đến.

- Tiểu hỗn đản Long Hải các đừng chạy!

Một thanh âm thật lớn từ xa truyền tới.

Trước mặt Lăng Tiếu không xa, bảy tám thanh niên đang chạy tới, có nam có

nữ, xem bộ dáng thập phần chật vật không chịu nổi, ở giữa còn có vài người trên thân dính đầy máu, ra vẻ bị thương không nhẹ.

- Các vị sư đệ muội, các ngươi chạy trước, ta ngăn cản đám vương bát đản kia!

Một thanh thiếu niên cầm đầu dừng lại, phi thường kiên quyết nói.

- Không, đại sư huynh không đi muội cũng không đi!

Một nữ tử kêu lên.

- Đi nhanh lên đi, ta chỉ có thể ngăn cản bọn hắn một hồi, mọi người chạy mau, nhớ kỹ ngày sau báo thù cho ta!

Thanh niên thúc giục kêu lên.

- Không được, đại sư huynh, chúng tôi tuyệt đối không thể bỏ lại một mình sư huynh mà chạy!

Có người đứng lại kêu lên.

- Được rồi, chúng ta cùng đám tạp chủng Cự Giang tông liều mạng, giết một đủ vốn giết hai có lời!

- Đúng vậy, giết một đủ vốn giết hai có lời!

- Ha ha, nhìn không ra các ngươi rất có cốt khí, vậy các ngươi cùng chết đi!

Thanh âm vừa rồi lại vang lên.

Ngay sau đó một thân ảnh lướt tới thật nhanh.

Người kia chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, vẻ mặt cười âm hiểm, trên người mặc vệ giáp màu xám, trong tay cầm lam sắc trường qua.

Sau khi hắn đứng lại, mặt sau lục tục chạy theo mười mấy thanh niên, vừa nhìn liền biết là người tới tham gia tranh đoạt bí cảnh.

- Các ngươi đi nhanh lên, lưu lại chỉ là chịu chết vô ích!

Thanh niên cầm đầu của Long Hải các đẩy mạnh thiếu nữ, nhìn những người khác quát.

- Ha ha, bây giờ còn muốn chạy, không thấy đã quá muộn sao?

Tên trung niên cười đắc ý nói.

Nhưng ngay lúc hắn vừa định động thủ, ánh mắt chợt nhìn về phía trước, sau đó nói:

- Xuất hiện đi, bằng không đừng trách tại hạ không khách khí.

Lăng Tiếu nhăn mày, sau đó nhìn thoáng qua bốn người khác, mọi người cùng gật đầu đều nhảy xuống đất.

Lăng Tiếu chắp tay với tên trung niên:

- Chúng tôi là môn hạ Tử Thiên tông, vừa rồi vẫn ở bên trên nghỉ ngơi, chuyện của các ngươi chúng tôi không muốn can thiệp.

Dứt lời Lăng Tiếu nhìn thoáng qua bốn người sau mình, xoay người muốn đi.

Long Hải các cùng Cự Giang tông đều bài danh ngoài mười tông môn đứng đầu, Lăng Tiếu không cần hạ mình với tên trung niên kia, nhưng họ đang ở bên ngoài, nên ít gây chuyện thì tốt hơn, huống chi tên trung niên có thực lực vương cấp đê giai, nếu thật đánh nhau có hại chính là bọn họ.

Tên trung niên nhìn thấy năm người Lăng Tiếu đi thật dứt khoát cũng không ngăn đón, dù sao mục tiêu của hắn là giết chết người của Long Hải các mà thôi.

Khi năm người Lăng Tiếu đi ra được vài thước, tên trung niên hừ lạnh nói:

- Động thủ, nam giết chết, nữ lưu lại còn chỗ hữu dụng!

Tên trung niên tựa hồ chỉ đứng ngoài xem, hướng nhóm đệ tử của mình hô to.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 486 - La Mỹ Anh Gặp Nạn!

Trong lúc nhất thời từng đợt huyền kỹ huyễn lệ chói mắt bắn phá tại chỗ.

- Ta liều mạng với các ngươi!

Thanh niên cầm đầu Long Hải các hét lớn một tiếng, long hình đại đao trong tay bắn ra linh lực cường đại.

Hoa hoa!

Từng thanh âm gió rít quỷ dị vang lên quanh hắn, thanh đao vung lên, một đạo lam sắc long ảnh bắn lên tận trời.

- Đi chết đi!

Thần sắc thanh niên biến thành trắng bệch, hắn rống lên một tiếng, đại đao nặng nề chém thẳng tới đệ tử Cự Giang tông.

Nhưng đúng lúc này một đạo lam sắc linh lực đã giành trước xỏ xuyên qua ngực thanh niên kia.

- Không…

Thanh niên kia không cam lòng rống một tiếng, quang ảnh đại đao băng tán, thân thể té ngã ra sau.

- Sư huynh!

Nhóm thanh thiếu niên Long Hải cát thống khổ kêu to.

A a!

Vừa bị phân thần, lại thêm hai thanh thiếu niên Long Hải cát bị đánh trọng thương.

- Ha ha, không cần giết sạch bọn hắn, cho bọn hắn lưu khẩu khí, ta muốn cho bọn hắn nhìn thấy ta làm sao giết chết nữ nhân của Long Hải các!

Tên trung niên cười to nói, trong mắt nhìn chằm chằm ba nữ tử Long Hải cát lộ ra thần sắc tham lam.

- Súc sinh! Cho dù chết cũng không cho ngươi thực hiện được.

Các thanh thiếu niên Long Hải cát kiên quyết mắng.

- Chuyện này không do các ngươi quyết định.

Tên trung niên cười khan, vung tay, linh lực lập tức bao phủ ba nữ đệ tử Long Hải các giam cầm động tác tự sát của các nàng.

- Ác tặc, tạp chủng Cự Giang tông các ngươi không chết tử tế được!

Một thanh thiếu niên Long Hải các cao giọng quát, đồng thời một kiếm đem một đệ tử Cự Giang tông chém thành hai nửa, máu tươi phun đầy mặt, cả người có vẻ dị thường khủng bố.

- Dám giết đệ tử của tông ta, bắt hắn băm thành thịt vụn cho ta!

Tên trung niên ra lệnh.

- Đủ rồi, ngươi sao có thể tàn nhẫn như vậy!

La Mỹ Anh vốn đã đi theo Lăng Tiếu, rốt cục không nhẫn nhịn được tinh thần trọng nghĩa, quay lại hướng tên trung niên quát.

Nếu người của Cự Giang tông chỉ vì giết người Long Hải các, nàng cũng sẽ không mạo hiểm can thiệp, nhưng tên trung niên muốn vũ nhục mấy nữ tử kia, loại sự tình này khiến nàng không cách nào nhẫn nhịn.

Có những nữ nhân xem trọng nhất không phải tính mạng của chính mình mà là thân thể trong sạch không cho phép người khác chà đạp.

La Mỹ Anh là một nữ nhân như vậy, vì vậy nàng không nhịn được quay người ngăn cản hành động của tên trung niên kia.

Tên kia đánh giá La Mỹ Anh, trong lúc nhất thời nuốt nước bọt thầm hô:

- Ai nha, nữ nhân này mới thật sự đủ vị!

La Mỹ Anh chán ghét nhìn thoáng qua tên trung niên nói:

- Nếu tha được người thì tha cho người ta.

Lúc này Lăng Tiếu khó chịu đi tới kéo La Mỹ Anh rời đi.

- Lăng sư đệ, ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn hắn thực hiện hành vi súc sinh như vậy được sao?

La Mỹ Anh phẫn nộ trừng mắt hỏi Lăng Tiếu.

- Chuyện của người ta quan hệ gì chúng ta, mau đi theo ta.

Lăng Tiếu phản bác, cứng rắn kéo tay La Mỹ Anh.

- Hỗn đản, nam nhân hèn yếu, buông ra!

La Mỹ Anh đá một cước vào chân Lăng Tiếu, phi thường tức giận mắng.

- Được được…ngươi có bản lĩnh thì đi nói với người ta, đừng đến cuối cùng cũng đem mình góp đi vào!

Lăng Tiếu đẩy La Mỹ Anh, miệng khó chịu nói, tiếp theo hắn quay đầu nhìn ba người Trần Văn Vũ, nói:

- Chúng ta đi!

Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch không nói lời nào đi theo Lăng Tiếu, Triệu Nam chỉ thoáng do dự vẫn quyết định đi cùng mọi người.

- Ngươi…các ngươi không phải nam nhân!

La Mỹ Anh không nghĩ tới Lăng Tiếu nói đi liền đi, phi thường tức giận mắng.

- Mỹ nữ, ngươi có đi hay không? Không đi thì lưu lại bồi ta chơi đùa?

Tên trung niên nhìn thấy bốn người Lăng Tiếu đi xa, lúc này lộ ra dáng tươi cười cao hứng nhìn La Mỹ Anh hỏi.

Nói thật ra tuy hắn động tâm tư với La Mỹ Anh, nếu hiện tại nàng bỏ đi có lẽ hắn không dám làm gì, bởi vì hắn không thể thừa nhận lửa giận của Tử Thiên tông, nhưng nếu tự La Mỹ Anh lưu lại thì là chuyện khác.

La Mỹ Anh cảnh giác nhìn thoáng qua tên trung niên nói:

- Muốn đi cũng được, hiện tại ngươi giết các nàng ta lập tức bước đi, nếu ngươi muốn vũ nhục trong sạch của các nàng đừng trách ta xen vào việc người khác.

Vừa nói chuyện La Mỹ Anh đã lấy kiếm ra.

- Kỳ thật muốn ta hiện tại giết bọn hắn cũng được, dù thả cũng không sao, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Tên trung niên tham lam nhìn chằm chằm bộ ngực La Mỹ Anh đáng khinh nói.

La Mỹ Anh cũng không phải kẻ ngốc, nàng tự nhiên nhìn ra được tên trung niên có dục vọng với mình, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Nói nói xem, chỉ cần không quá khó xử ta đáp ứng ngươi.

- Hẳn không xem là quá khó khăn.

Tên kia cười cười nói:

- Chỉ cần ngươi lưu lại bồi ta một đêm, ta sẽ thả họ rời đi, ngươi nói thế nào?

- Ngươi…ngươi vô sỉ, ngươi có biết ta là người của Tử Thiên tông, nếu nói thêm một câu ta bẩm báo sư phụ của ta, Cự Giang tông các ngươi sẽ không thừa nhận nổi, thức thời thì thả họ ra!

La Mỹ Anh tức giận phát run, lúc này mang danh hiệu tông môn dọa nạt tên kia, hi vọng đối phương biết điều thả người.

Tên trung niên cũng không tức giận, cười âm sâm:

- Nếu như vậy ngươi cùng các nàng lưu lại bồi ta đi.

Tên trung niên đã quyết định bất cứ giá nào, một nữ nhân khêu gợi như thế bị hắn đè ép bên dưới nhất định sẽ phi thường hăng hái, hắn tin tưởng Tử Thiên tông sẽ không vì một đệ tử bình thường mà thảo phạt Cự Giang tông.

Dù sao làm xong, động tác sạch sẽ một chút, không lưu lại nhược điểm thì Tử Thiên tông cũng không làm được gì.

Trong lòng tên trung niên tính toán, quyết định lưu lại La Mỹ Anh.

Cũng may La Mỹ Anh không phải kẻ ngốc nghếch, thừa dịp tên trung niên thất thần, nhuyễn kiếm trong tay đã hướng cổ họng hắn đâm tới.

- Trưởng lão cẩn thận!

Đệ tử đứng sau lưng tên trung niên kêu lên nhắc nhở.

Tên kia phục hồi lại tinh thần, dưới chân đá nhanh lên một cước đem trường kiếm của La Mỹ Anh đá văng ra, đồng thời một tay thúc giục linh lực giam cầm La Mỹ Anh.

Đáng tiếc cảnh giới vương cấp của người này dường như chưa củng cố, tuy rằng khiến La Mỹ Anh khựng lại nhưng vẫn bị nàng giãy thoát.

Ngay sau đó La Mỹ Anh thất thanh kêu lên:

- Ngươi không được xằng bậy, chẳng lẽ ngươi thật muốn làm kẻ địch của Tử Thiên tông chúng ta sao?

La Mỹ Anh hoảng sợ, nàng không nghĩ tới đối phương thật sự vạch mặt, ngay cả nàng cũng không buông tha, trong lòng không khỏi hối hận vì sự

xúc động của mình.

- Hắc hắc, Tử Thiên tông thì thế nào? Chờ ta trước tiên bắt giữ ngươi, sau đó đuổi theo tiêu diệt luôn mấy tiểu tử vừa rồi thì còn ai biết là ta làm.

Tên trung niên đắc ý nói một tiếng, sau đó vung một trảo hướng bộ ngực La Mỹ Anh chộp tới.

Cũng không biết có phải hắn có ý đùa giỡn La Mỹ Anh, chỉ dùng hai tầng thực lực, tốc độ không nhanh làm cho nàng có cơ hội né tránh.

La Mỹ Anh tránh thoát một trảo chụp vào ngực, nhưng mảnh vải trên vai bị xé ra, lộ da thịt trắng nõn bên trong.

- Chậc chậc, thật trắng, ta thích!

Tên trung niên sảng khoái khen một tiếng, tiếp tục ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 487 - Vương Cấp Cũng Chỉ Như Vậy! (1)

Rất nhanh một thân xiêm y của La Mỹ Anh đã bị rách tung tóe, cảnh xuân tiết lộ không ít.

- Ngươi…ngươi có bản lĩnh giết ta, bằng không ngươi sẽ hối hận!

La Mỹ Anh phi thường nổi giận nói.

- Ah, mỹ nhân tức giận nhìn thật đẹp, ta không đùa giỡn ngươi, chúng ta làm chính sự.

Tên kia nói một câu, tiếp đó lại gọi đệ tử:

- Thưởng nữ nhân Long Hải các cho các ngươi!

- Đa tạ trưởng lão!

Đám đệ tử mừng rỡ hô to.

Các nữ đệ tử Long Hải các bị dọa đến thất sắc.

- Ta liều mạng với ngươi!

La Mỹ Anh biết đối phương chuẩn bị hạ độc thủ, nàng dự tính liều mạng, cho dù phải chết ngay lập tức cũng không cho tên kia vũ nhục nàng.

Nhưng không đợi nàng xuất chiêu tên trung niên kia lại dùng linh lực giam cầm nàng.

Cùng lúc đó hắn tham lao bổ nhào tới, dự tính bá vương ngạnh thượng cung.

- Ngoan ngoãn nhận sủng hạnh của bổn vương đi.

Tên kia áp té La Mỹ Anh trên đất, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm nàng, hai tay bắt đầu chụp lên người La Mỹ Anh.

La Mỹ Anh nhục nhã chảy nước mắt.

Ngay khi tên trung niên sắp hưởng thụ đầu "dê béo" dâng tới miệng, một cỗ nguy cơ cường đại từ sau lưng hắn đánh úp tới.

Cùng lúc đó đám đệ tử Cự Giang tông đồng thời kinh hô:

- Trưởng lão cẩn thận!

Tên trung niên lập tức vứt bỏ La Mỹ Anh, nhảy về phía trước né tránh.

- Ai?

Hắn đứng thẳng người, quay đầu kêu lên.

Vừa rồi hắn bị hù dọa tuôn mồ hôi lạnh, nếu không phải hắn tránh né nhanh một chút, đầu của hắn đã rơi xuống đất. Hắn là cường giả vương cấp, luôn có thể cảm ứng khi bị đánh lén, nhưng vừa rồi đối phương công tới hắn mới nhận thức được nguy hiểm.

Chỉ thấy đứng trước mặt La Mỹ Anh chính là Lăng Tiếu, trong tay cầm một thanh giống kiếm lại giống đao, đang nhìn chằm chằm vào người hắn.

Ở phía sau, Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam đều chạy tới.

- Ngươi…các ngươi muốn xen vào việc của người khác?

Tên trung niên vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu không nhìn hắn, chỉ kéo La Mỹ Anh đứng dậy.

La Mỹ Anh tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức òa khóc sau đó nhào vào trong lòng Lăng Tiếu.

Triệu Nam hâm mộ nhìn Lăng Tiếu, sau đó hô to:

- Mau cút đi, bằng không Tử Thiên tông thề bất lưỡng lập với Cự Giang tông các ngươi!

Triệu Nam rất muốn giáo huấn tên trung niên, nhưng biết mình không đủ năng lực nên phải dùng danh hiệu tông môn hù dọa hắn.

Tên trung niên thoáng do dự, trong mắt lóe ra thần sắc phức tạp, trong lòng nghĩ thầm:

- Xem ra chỉ có thể đem bọn hắn toàn bộ thủ tiêu, bằng không để lộ tiếng gió thì phá hủy!

- Như thế nào, muốn động thủ? Trưởng lão tông môn chúng ta đã sắp tới!

Triệu Nam có chút kích động nói.

- Ha ha, vậy xem trưởng lão của các ngươi tới trước hay ta giết các ngươi trước!

Tên trung niên nghe xong lời này ngược lại ổn định, lập tức lớn tiếng cười nói.

Cùng lúc đó thực lực vương cấp bộc phát, chân khí rít lên sàn sạt.

- Không tốt, mọi người tránh ra!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, cầm vũ khí đâm thẳng tới trước.

- Hừ, Đường Lang Đáng Xa!

Tên trung niên hừ lạnh một tiếng, tùy tay ngưng tụ thành chưởng đao hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu cũng không đối cứng, một chiêu của hắn chỉ là hư chiêu, mục đích là tranh thủ thời gian cho nhóm người Trần Văn Vũ tránh né.

- Trần sư huynh, lập tức mang theo La sư tỷ đi, ta có biện pháp thoát thân.

Lăng Tiếu lắc mình tránh thoát một chiêu của tên kia, sau đó hét lớn nhắc nhở.

- Mọi người ngăn cản cho ta, ngàn vạn lần không thể để cho bọn hắn chạy thoát!

Tên trung niên khẩn trương hướng đám đệ tử kêu to.

Hắn gọi một tiếng, sau đó trên hai tay xuất hiện mười thanh đao, hướng chỗ Lăng Tiếu đánh tới.

- Sư đệ ta tới giúp ngươi!

La Mỹ Anh phục hồi lại tinh thần, cầm kiếm muốn cùng Lăng Tiếu ứng phó.

Lúc này Trần Văn Vũ ngăn cản La Mỹ Anh:

- Đừng gây thêm phiền cho sư đệ, chúng ta đi trước.

Dứt lời cũng không để ý La Mỹ Anh có nguyện ý hay không, cứng rắn lôi kéo nàng chạy đi.

Cùng lúc đó Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam đều lấy ra huyền khí, hai người mở đường, đánh cho đám đệ tử Cự Giang tông không cách nào đến gần.

- Phế vật!

Tên trung niên chứng kiến nhóm người Trần Văn Vũ sắp chạy thoát, mắng to một tiếng, không để ý tới Lăng Tiếu hướng chỗ mấy người Trần Văn Vũ phóng qua, đồng thời rút một thanh đại đao lăng không chém tới.

Ai ngờ lúc này một trận kiếm quang lãnh liệt bao trùm.

Kiếm lưu ngân!

Hưu hưu!

Vô số kiếm quang tản ra kiếm khí cường đại, đem cây cối cỏ dại chung quanh oanh tung bay.

Lăng Tiếu đã đạt tới linh sư cao giai, xuất ra một kiếm này uy lực còn khủng bố hơn trước kia gấp trăm lần.

Tên trung niên cảm nhận được cỗ uy hiếp dày đặc, hắn không dám sơ sẩy xoay người lại, đại đao không ngừng bay múa, đem kiếm chiêu của Lăng Tiếu phong kín, không chỉ như thế còn phá vỡ chiêu công kích của Lăng Tiếu hướng đầu hắn chém tới.

- Tạp chủng chết tiệt, ta cho ngươi biết uy nghiêm vương cấp không thể xâm phạm!

Tên trung niên thề giết Lăng Tiếu trước tiên, sau đó mới đuổi theo giết mấy người khác.

Lúc này đám người Trần Văn Vũ đã thả ra linh thú trốn vào trong bóng đêm.

Xa xa còn nghe được thanh âm bi thống hô to của La Mỹ Anh:

- Sư đệ…

Lăng Tiếu phấn khởi tinh thần ngăn chặn một chiêu cường đại của tên trung niên.

Phốc!

Trong miệng Lăng Tiếu ngọt lịm, một ngụm máu tươi văng tung tóe, thân hình bay ngược ra sau đụng phải một gốc đại thụ mới có thể ngừng lại.

Lăng Tiếu dựa trên thân đại thụ thở dốc vài hơi, huyền công trong cơ thể cấp tốc vận chuyển.

- Vương cấp cũng chỉ như vậy!

Lăng Tiếu đứng thẳng dậy, cực độ khinh thường nhìn tên trung niên nói.

Hắn cảm nhận được tình huống của mình rất tốt, tuy nói phun một búng máu nhưng thật bất ngờ hắn lại có được thực lực đối chiến với vương cấp. Hắn không dùng tinh thần lực miểu sát tên trung niên, chỉ muốn dùng lực lượng bản thân tăng lên thực lực chính mình.

Khi hắn còn ở huyền sĩ cao giai đã có thể chém giết linh sư, hiện tại đạt tới linh sư cao giai còn không thể thống khoái chiến một hồi, làm sao hắn dễ dàng để tên vương cấp đê giai kia tử vong đâu.

Nếu để cho người khác biết được ý tưởng điên cuồng của Lăng Tiếu, chỉ sợ thầm mắng hắn là người điên.

Linh sư cao giai muốn chiến thắng vương cấp, có thể sao?

- Di! Không ngờ còn chưa chết?

Tên trung niên kinh ngạc hô một tiếng, lại nói tiếp:

- Như vậy cũng tốt, bổn vương sẽ làm cho ngươi hoàn toàn cảm nhận được vương cấp cường đại.

Hắn thật không ngờ Lăng Tiếu có thể chịu được một chiêu tám phần công lực của hắn, không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm đệ tử đại tông môn quả nhiên cường đại, nhưng vẫn khó tránh khỏi cái chết, hắn nhất định phải giết chết tiểu tử này.

- Đến đây đi, ngàn vạn lần đừng làm cho bổn thiếu thất vọng mới tốt!

Lăng Tiếu phun ngụm nước bọt, trong ánh mắt nồng đậm chiến ý.

Cùng lúc đó trên người hắn tản ra kim quang tôn quý, làm đám đệ tử Cự Giang tông có cảm giác như muốn cúng bái.

Ánh mắt tên trung niên không khỏi nhảy lên:

- Hào quang thuộc tính của tiểu tử này có cổ quái.

Trong ánh mắt nghi hoặc của tên trung niên, Lăng Tiếu xuất chiêu, một cỗ chân khí băng hàn tận xương tỏa ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 488 - Vương Cấp Cũng Chỉ Như Vậy! (2)

Hơn mười băng hàn đao hỗn độn hướng tên trung niên cắn nuốt tới.

Những nơi chiêu thức đi qua, bao trùm một tầng băng sương rét buốt.

Đây là thức thứ ba Hồng Hạnh Xuất Tường trong Ngạo Hàn Lục Quyết của Niếp gia đao pháp.

Một chiêu này vốn do phụ thân của Niếp Phong là Niếp Nhân Vương vì sự bội phản của thê tử nên sáng tạo ra một chiêu hận ý mười phần.

Tên trung niên tuy là vương cấp, nhưng đối mặt với một chiêu của Lăng Tiếu cũng không dám khinh thường, quanh thân hiện lên tầng minh kình hộ thân thật dày, đại đao trong tay vung lên đón đỡ.

Hắn nghi hoặc nghĩ thầm:

- Tại sao là băng thuộc tính, chẳng lẽ tiểu tử này tu luyện song hệ?

Nhưng ngay lúc hắn sắp phá kiếm chiêu của Lăng Tiếu, một cỗ sóng nhiệt ập tới.

- Đây…đây là có chuyện gì?

Tên trung niên còn chưa hiểu ra, vừa rồi rõ ràng hàn ý mười phần, hiện tại lại nóng nực khó chịu.

Nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều, cắn chặt răng hét lớn một tiếng:

- Lãng Triều Điệp Khởi!

Đại đao trong tay hắn dấy lên một mảnh đao mang lam sắc ngăn cản ngay trước mặt, đề phòng bị hỏa diễm lam sắc xâm nhập tới.

Lăng Tiếu liên tục xuất hai chiêu làm tên trung niên rối loạn, ngoài miệng hiện lên ý cười quỷ dị, cuối cùng chỉ còn lưu lại đạo tàn ảnh.

- Tạp chủng chết tiệt, ta phải giết ngươi!

Khi tên trung niên đánh vỡ toàn bộ chiêu thức của Lăng Tiếu lập tức thẹn quá hóa giận quát.

Hắn đường đường là một vương cấp cường giả lại bị một linh sư đẩy vào tình trạng chỉ có thể chống đỡ, thật sự vô cùng uất ức.

Nhưng khi hắn nhìn thấy trước mặt không bóng người, liền trợn tròn mắt!

Ngay khi hắn nghĩ đến Lăng Tiếu đã chạy trốn, nguy cơ sau lưng chợt khởi!

- Không xong!

Tên trung niên ý thức được không ổn, vừa định lách người né tránh.

Oanh long!

Đáng tiếc là đã muộn, sau lưng hắn bị kiếm chiêu của Lăng Tiếu đánh thành tổn thương.

Lăng Tiếu sử dụng phong hệ phối hợp cùng Vân Tung Mị Ảnh bộ pháp, hai tầng tốc độ chồng lên nhau, cho dù cường giả vương cấp cũng khó thể tránh thoát.

Tên trung niên cũng không bị một chiêu đánh chết, nhưng minh kình hộ thân nứt nẻ, thân thể bổ nhào về phía trước vài bước, khóe môi tóe ra chút máu.

Lăng Tiếu cũng biết chỉ một chiêu kia còn chưa thể đánh chết đối thủ, không đợi người kia kịp lấy lại tinh thần liền chuyển hóa chiêu đao bổ tới.

Oanh long!

Lần này tên trung niên đón đỡ, nhưng vì quá bất ngờ nên lại bị Lăng Tiếu bức lui thêm vài bước.

Công kích của Lăng Tiếu chỉ mới bắt đầu!

Hắn lợi dụng tốc độ cực nhanh của mình không ngừng thay đổi biến ảo vị trí, không ngừng tập kích người kia.

Tên trung niên chỉ có thể bảo vệ bản thân, không ngừng chống đỡ.

Nhưng Lăng Tiếu liên tục thay đổi thuộc tính công kích làm cho hắn có chút không chịu nổi.

Huống chi thực lực của hắn cao hơn tiểu tử kia, lại bị bức bách chật vật, thật sự đáng ghi vào lịch sử.

Tên trung niên nổi giận, gương mặt trở nên vặn vẹo.

Hắn không muốn tiếp tục phòng thủ, muốn hoàn toàn chấm dứt trận đấu lần này.

Hai chân hắn nhún mạnh, lập tức vọt lên cao mấy chục thước.

Sau đó hắn liên tục hít sâu vài hơi, trừng mắt dữ tợn quát:

- Tạp chủng chết tiệt, ta phải bầm thây ngươi vạn đoạn!

Tên trung niên thu lại đại đao, liên tục vung tay trong hư không, hơn mười thanh đao nhận đồng thời hội tụ.

- Đi chết đi!

Hắn rống một tiếng, hai tay vung ra.

Hưu hưu!

Đao nhận từ trên trời giáng xuống như mưa!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm bên trên, ngay khi đao nhận oanh đến trước mắt, huyền khí trong tay hắn cũng đánh ra ngoài.

Oanh long oang long…

Những đao nhận kia đều bị Lăng Tiếu chém bay ra ngoài.

Nhưng lực công kích của vương cấp không tầm thường, những đao nhận kia đều ẩn chứa năng lượng một kích toàn lực của tên trung niên.

Lăng Tiếu bị chấn đến cổ tay chảy máu, huyền khí muốn vuột ra khỏi tay.

- Ha ha, ta xem ngươi còn có thể ngăn cản được mấy chiêu!

Tên kia đắc ý cười to nói.

Lăng Tiếu đánh hụt hai đao nhận, bị chém trúng thân thể, oanh đến quần áo vỡ vụn, thân hình bắn ra mấy thước xa.

Tên trung niên nhìn thấy Lăng Tiếu nằm trên mặt đất, dừng công kích lẩm bẩm nói:

- Vậy mà đã chết, thật không có ý nghĩa!

Hắn cảm thấy được Lăng Tiếu hẳn là đã chết, dù Lăng Tiếu là linh sư cao giai nhưng sao có thể gánh chịu nổi hai đao nhận của hắn, trừ phi có được vệ giáp phòng ngự tứ giai, bằng không khẳng định mất mạng.

Đáng tiếc hắn lại phán đoán sai lầm lần nữa.

Lăng Tiếu đột ngột xoay người, thân hình bật dậy thẳng tắp.

- Ha ha, vương cấp chẳng qua chỉ như vậy…chỉ như vậy…muốn lấy mạng của ta, kiếp sau đi!

Lăng Tiếu cười lên điên cuồng.

Hắn có Kim Cương Ngũ Biến Quyết dựa vào, công kích của vương cấp đê giai không thể giết được hắn, trừ phi đạt tới trung giai mới có thể.

- Không…không có khả năng!

Tên trung niên ngây người, Lăng Tiếu có thể tiếp nhận mấy chiêu của hắn vẫn không chết, thật sự vượt ngoài tri thức của hắn.

Dưới vương cấp chỉ là kiến hôi!

Thế nhưng hắn đường đường là vương cấp lại không giết được linh sư, không phải vô cùng châm chọc?

- Phải rồi, hắn nhất định mặc vệ giáp phòng ngự cao giai!

Hắn không thể không tìm lý do vỗ yên trái tim hoảng loạn của chính mình.

- Ta không tin không giết được ngươi!

Hắn cắn chặt răng, hai tay hợp lại thật nhanh, linh lực quanh thân tràn đến.

Một thanh đao ảnh khổng lồ dần dần ngưng tụ thành hình, cảm giác áp bách cường hãn làm mọi người đều cảm thấy rùng mình.

- Đây là chiêu mạnh nhất của ngươi đi?

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn tên trung niên nói một câu, tiếp theo thay đổi sắc mặt nói:

- Đáng tiếc ngươi vĩnh viễn không cơ hội sử dụng!

Lăng Tiếu nói xong, tên trung niên đã ngưng tụ chân khí tới đỉnh.

- Có thể làm cho ta xuất một chiêu này, ngươi chết cũng không tiếc!

Tên trung niên trừng mắt quát, vừa định hướng Lăng Tiếu chém xuống.

Trong tích tắc đầu hắn chợt đau đớn!

Ah…

Tên trung niên còn chưa kịp xuất chiêu, đột nhiên kêu thảm một tiếng, linh lực mới hội tụ lập tức tiêu tán, toàn thân như con chó chết từ giữa không trung rơi xuống.

Ngay khi tên trung niên sắp rơi xuống đất, Lăng Tiếu vội vàng lao tới vung

lên huyền khí.

Oanh long!

Một mảnh máu tươi nở rộ, vô cùng diễm lệ!

Các đệ tử Cự Giang tông đều choáng váng!

Đã…xảy ra chuyện gì?

Trong tay Lăng Tiếu cầm thanh vũ khí như kiếm lại như đao, khuôn mặt dính đầy máu tươi đỏ thẫm, đôi mắt tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm nhóm đệ tử Cự Giang tông.

Giờ phút này hắn giống như một pho tượng sát thần đáng sợ, chỉ cần liếc mắt đủ làm người run rẩy!

- Không muốn chết thì cút cho ta!

Lăng Tiếu lạnh lùng quát một tiếng, huyền khí trong tay không chút do dự chém ra ngoài.

Phốc!

Một gã đệ tử Cự Giang tông đứng bên cạnh ba nữ đệ tử Long Hải các nháy mắt bị chém thành hai nửa!

- Ác…ác ma…chạy mau ah!

Một đệ tử Cự Giang tông bị dọa đến vỡ mật, cuống quýt kêu to một tiếng, không để ý tới đồng bạn của mình quay người bỏ chạy vào trong bóng đêm.

Mấy đệ tử Cự Giang tông khác cũng không chậm, bọn hắn chỉ hận không sinh thêm hai chân nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Chỉ trong chốc lát hiện trường chỉ còn lại vài tên đệ tử Long Hải các mà thôi.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm, lập tức lấy đan dược nuốt vào

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 489 - Kim Linh Ưng Tứ Giai

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn ba nữ tử Long Hải các hình dáng không tệ, không muốn nói thêm điều gì, xoay người định rời khỏi.

Ai ngờ lúc này một nữ tử nhào tới trước mặt Lăng Tiếu, nặng nề quỳ sụp xuống nói:

- Đa tạ ân công cứu mạng, tiểu nữ tử ghi khắc trong tâm khảm suốt đời.

Lăng Tiếu thoáng nhăn mày nhìn thoáng qua nữ tử xinh đẹp kia, thản nhiên nói:

- Ngươi không cần nghĩ ai cũng mê mình, nếu không phải sư tỷ của ta xen vào việc người khác, ta cũng sẽ không xuất thủ.

Dứt lời hắn triệu hoán ra Kim Sắc Lang Vương, lật người nhảy lên lưng đi vào trong bóng tối.

Theo sau truyền lại thanh âm sâu kín của hắn:

- Nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Đôi mắt đẹp của nữ tử kia nhìn theo chằm chằm không nháy mắt, trong thần sắc tràn ngập vẻ kiên định.

Nữ tử đứng lên, nhìn đồng bạn của mình nói:

- Mau nhìn xem các vị sư huynh còn khí tức hay không, chúng ta mau rời

khỏi nơi này.

Hai nữ tử khác gật đầu, lập tức chia ra xem xét chân khí của đồng môn.

Lúc này một nữ tử hô to nói:

- Đại sư huynh còn hơi thở, huynh ấy chưa chết!

- Thật tốt quá, mau cõng huynh ấy rời đi.

Nữ tử vừa rồi vui mừng hô lên một tiếng, sau đó cùng đồng môn ly khai.

Nhưng trước khi nàng rời khỏi, vẫn không quên nhìn về phương hướng Lăng Tiếu đã đi xa mất dạng.

Khi người của Long Hải các đi được một lúc, vài đạo thú ảnh khổng lồ xuất hiện tại chỗ.

Lăng Tiếu cưỡi Kim Sắc Lang Vương chạy đi chưa bao lâu liền ngừng lại, nhìn sang bên cạnh quát lớn:

- Xuất hiện đi, ta biết các ngươi một mực đi theo.

Hắn vừa dứt lời, Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch, Triệu Nam cùng La Mỹ anh cưỡi linh thú xuất hiện.

Ánh mắt họ nhìn Lăng Tiếu biến hóa thật lớn, mang theo một tầng tôn sùng dày đặc.

Kỳ thật vừa rồi Trần Văn Vũ lôi kéo La Mỹ Anh cũng không chạy đi xa.

Chỉ ở xa xa trong rừng rậm nhìn Lăng Tiếu đối chiến cùng tên trung niên kia.

Nếu Lăng Tiếu không thể tránh thoát sự đuổi giết của người nọ, bọn họ dù phải liều mạng cũng phải giết được tên kia.

Chuyện vứt bỏ đồng bạn họ không thể làm được.

Cho nên vừa rồi bọn họ hoàn toàn chứng kiến sức chiến đấu cường hãn của Lăng Tiếu, cuối cùng còn đại phát thần uy giết chết cường giả vương cấp, trong lòng kinh ngạc không lời để nói.

Bọn họ đều là thiên tài trẻ tuổi của Tử Thiên tông, đều là những nhân vật kiệt xuất được khẳng định có thể bước lên vương cấp.

Cho dù bọn họ đều biết Lăng Tiếu từng nhẹ nhàng chiến thắng Hứa Nghị, nhưng họ cũng không cho rằng Lăng Tiếu cùng họ chênh lệch nhau bao nhiêu.

Đáng tiếc nhìn thấy một màn vừa rồi, bọn họ mới biết ý nghĩ trong lòng mình buồn cười bao nhiêu.

Hiện tại họ chân chính hiểu biết sức chiến đấu của hắn đáng sợ đến thế nào.

La Mỹ Anh nhảy xuống khỏi Thanh Vân Điêu của Trần Văn Vũ, chầm chậm đi tới trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Sư…sư đệ, thật xin lỗi!

Lăng Tiếu thản nhiên nhìn nàng nói:

- Đừng nói những lời không ý nghĩa này, ngày sau không có mệnh lệnh của

ta không cho phép tự chủ trương!

Dứt lời cũng không gọi nàng tiếp tục ngồi lên Kim Sắc Lang Vương, tự mình đi về phía trước.

Trên mặt La Mỹ Anh lộ ra vẻ buồn nản, nàng biết vừa rồi mình hô lên "tinh thần trọng nghĩa" là hành vi quá xúc động, nếu không có Lăng Tiếu chỉ sợ mọi người đều đã chết.

Trần Văn Vũ an ủi:

- Đi thôi La sư muội, sư đệ làm như vậy chỉ vì an nguy của mọi người.

- Muội biết, muội không trách hắn.

La Mỹ Anh hít sâu một hơi đáp, nhảy lên Thanh Vân Điêu.

Đoàn người tiếp tục bước lên hành trình.

Trong nháy mắt lại qua năm ngày.

Trong năm ngày này, năm người Lăng Tiếu vẫn tận lực né tránh phiền phức, thật sự không tránh được mới bất đắc dĩ đại chiến một phen.

Ở bên ngoài Vạn Thú Quật thường chỉ có linh thú nhị hoặc tam giai, rất ít gặp được tứ giai hoặc thú đàn, vì vậy dọc theo đường đi năm người không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Trong vài ngày này bọn họ vẫn gặp được vài nhóm tinh anh các tông môn.

Năm người Lăng Tiếu không trêu chọc bọn họ, mà những người kia cũng không xem thường thực lực của nhóm người Lăng Tiếu, không ra tay tùy

tiện công kích đối phương.

Một ngày này mọi người vẫn đang tiếp tục tiến tới thật nhanh.

Nhưng Trần Văn Vũ đang ở trên không trung mở đường lại đột nhiên cho Thanh Vân Điêu hạ xuống kêu lên:

- Mọi người dừng lại, phía trước có thật nhiều linh thú đang lao tới.

- Đàn linh thú gì vậy?

Triệu Nam giành hỏi trước.

- Không biết, đủ loại linh thú, không biết vì sao phát điên đều đang chạy về bên này.

Thần sắc Trần Văn Vũ khó xem đáp.

Lăng Tiếu buông ra tinh thần lực cảm ứng, ở cách đó không xa có không ít năng lượng cường đại dao động.

- Trần sư huynh, ngươi tiếp tục đi lên xem một chút rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Tiếu nhăn mày nói.

Trần Văn Vũ gật gật đầu điều khiển Thanh Vân Điêu bay lên giữa không trung.

Lăng Tiếu quay đầu nói với Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam:

- Thu lại linh thú, trước tiên trốn lên cây nhìn xem một chút.

Hai người đồng ý gật đầu, thu lại linh thú lập tức tung người nhảy lên cổ thụ ẩn thân.

Không qua bao lâu Trần Văn Vũ lại điều khiển Thanh Vân Điêu đáp xuống.

Trần Văn Vũ lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng nói:

- Sư đệ, bên kia tựa hồ có linh vật xuất hiện, linh thú là chạy về hướng đó.

- Linh vật?

Lăng Tiếu nheo mắt hỏi.

- Hẳn là linh thảo hoặc linh quả cao giai, chúng ta có nên đến xem không?

Trần Văn Vũ đề nghị, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Cả Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam đều lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hai người cùng kêu lên:

- Đi qua xem.

Mà Lăng Tiếu còn chưa lên tiếng, họ cũng không dám tự tiện làm chủ.

Có thể làm cho đàn linh thú điên cuồng như vậy, linh vật khẳng định có chỗ bất phàm.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Nếu chúng ta có cơ duyên này thì đi qua xem, nhưng mọi người nhất định không được hành sự lỗ mãng, phải yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu không ổn lập tức quay về nơi này tập hợp, nhớ không?

Bốn người còn lại đều đáp:

- Đã biết.

Có Trần Văn Vũ lên không trung dẫn đường, mọi người rất nhanh đi tới một thung lũng.

Vốn Trần Văn Vũ muốn đến gần địa phương mà linh thú tập trung nhiều nhất, nhưng khi hắn nhìn thấy trên bầu trời chợt xuất hiện một kim sắc thân ảnh, thần sắc đại biến lập tức điều khiển Thanh Vân Điêu hạ xuống dưới.

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi:

- Sư huynh làm sao vậy?

- Tứ…tứ giai Kim Linh Ưng!

Trần Văn Vũ chỉ lên không trung nói.

- Kim Linh Ưng!

Mọi người đồng thời kinh hô.

- Đúng vậy, hình như nó cũng đi qua bên kia!

Thần sắc Trần Văn Vũ khó xem đáp.

Kim Linh Ưng, linh thú tứ giai cao cấp, tương đương thực lực vương cấp cao giai của võ giả nhân loại, hung tính tàn nhẫn, rất thích ăn thịt rắn cùng thịt người, năng lực công kích cực mạnh, chính là vương giả trên không trung.

- Vậy thì khó khăn ah!

Triệu Nam dồn dập nói.

Nghiêm Trạch trầm giọng:

- Xem ra chỗ kia thật sự có linh vật hiện thế!

Lúc này mọi người đều đưa mắt mong đợi nhìn Lăng Tiếu, trong lòng đã có ý rút lui.

Muốn họ đi đối mặt của linh thú tứ giai không phải là chuyện đùa giỡn, tùy thời đều có thể ném bỏ mạng nhỏ, bọn họ không thể không cẩn thận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 490 - Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả. (1)

Tuy nói Lăng Tiếu có năng lực chiến thắng cường giả vương cấp, nhưng cũng không thể nói hắn xử lý được Kim Linh Ưng tứ giai hung hãn! Huống chi ở phía trước còn có cả đàn linh thú, chuyến đi này thật sự không lạc quan!

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn họ, sau đó thản nhiên nói:

- Ta tính toán đi qua xem.

Bốn người khác lộ vẻ kinh ngạc, La Mỹ Anh không tán thành:

- Sư đệ, quá nguy hiểm, thật không đáng đâu!

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Ta tự mình đi, muốn giữ mạng không thành vấn đề, nhưng nếu mang theo mọi người, chỉ sợ…

Trần Văn Vũ nghe ra ý tứ của Lăng Tiếu, liền nói:

- Hay là chúng ta rút về trước chờ ngươi?

- Không được, ta không tán thành, vạn nhất…vạn nhất…

La Mỹ Anh sốt ruột nói, nhưng ngượng ngùng nói câu kế tiếp.

Lăng Tiếu phất phất tay nói:

- Làm theo lời Trần sư huynh, mọi người trở lại chỗ kia chờ ta hai ngày, trong hai ngày không có thu hoạch ta khẳng định quay về.

Dứt lời không đợi những người khác nói chuyện, hướng thung lũng chạy tới.

La Mỹ Anh nhìn theo thân ảnh của hắn, trong lòng lo lắng lại bất đắc dĩ.

Trần Văn Vũ lên tiếng nói:

- Đi thôi, ta tin tưởng sư đệ nhất định không có chuyện gì.

Nói xong hắn quay người rời đi.

Mọi người thoáng do dự cuối cùng đi theo.

Lăng Tiếu càng đi đến gần, tốc độ càng chậm, từ xa xa hắn thấy có ba đầu linh thú xuất hiện phía trước.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm nhận được một trận gió ập tới, hắn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một đầu kim sắc đại ưng vững vàng đáp xuống đại thụ, chỉ liếc mắt nhìn qua Lăng Tiếu, sau đó nhìn chằm chằm phía trước.

Tựa hồ nó không có hứng thú với Lăng Tiếu, hoặc là căn bản không xem hắn vào trong mắt.

Lăng Tiếu lại nhìn chằm chằm đánh giá Kim Linh Ưng.

Kim Linh Ưng cao gần hai thước, lông chim màu vàng nhạt, cự trảo cứng rắn như móc sắt, mắt ưng thị huyết hung tàn, mà chói mắt nhất là linh quang kim hoàng sắc trên đầu nó, tràn ngập khí tức cao quý.

- Kim Linh Ưng thật mỹ lệ!

Lăng Tiếu không khỏi thầm khen ngợi trong lòng.

Lăng Tiếu nhìn thấy Kim Linh Ưng xem thường hắn, vì vậy vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng hắn nhảy lên một gốc đại thụ quan sát tình huống bên dưới.

Lúc này hắn mới nhận rõ phía trước có hơn trăm loại linh thú, trong lòng nổi lên sóng gió ba đào.

Hai Kim Mao Viên tam giai trung cấp, ba Xích Viêm Hổ tam giai trung cấp, sáu Ban Hoa Tích (tắc kè hoa) tam giai trung cấp…mười lăm Thổ Nha Lang tam giai trung cấp.

Đây là linh thú đê giai nhất trong hơn trăm đầu linh thú phía trước!

Mặt khác còn có một Tam Vĩ Sư tam giai cao cấp, một Hồng Lân Thử (chuột) tam giai cao cấp, một Tử Điện Điêu tam giai cao cấp…

Linh thú tam giai cao cấp tổng cộng phải hơn hai mươi mấy đầu.

Làm Lăng Tiếu kinh ngạc không chỉ là như thế.

Đứng trước toàn bộ linh thú có bốn đầu linh thú khác, đây mới làm Lăng Tiếu cảm thấy khó chơi cùng đau đầu.

Một là Hắc Ảnh Báo, linh thú ám hệ tứ giai đê cấp, toàn thân đen nhánh, thân thể khổng lồ dài hơn bốn thước, chiếc đuôi không ngừng quét lên, tựa hồ lộ ra vài tia không kiên nhẫn.

Một con là Thiết Giáp Long, linh thú thổ hệ tứ giai đê cấp, giáp xác như gai xương, có vẻ dữ tợn đáng sợ, đôi mắt to như chuông đồng tản ra vẻ hung hãn.

Một con là Độc Nhãn Tà Thú, linh thú độc hệ tứ giai trung cấp, có thân thể nhìn qua giống như từng mắt xích thật quỷ dị, miệng phun sương mù màu xám, những nơi sương mù trải qua cỏ cây lập tức khô héo, một con mắt thật lớn chuyển động không ngừng.

Một đầu là Diễm Văn Xà Mãng, linh thú hỏa hệ tứ giai trung cấp, thân hình như chiếc loa hồng hoàng khổng lồ cỡ hai vòng tay người trưởng thành ôm lại, thân thể hơi nhếch lên, lưỡi rắn hình tam giác không ngừng phun ra nuốt vào, phát ra tiếng vang tê tê.

Trước mặt đàn linh thú có một gốc linh thụ cao hơn nửa người, trên linh thụ lủng lẳng năm linh quả hình dáng như hồ lô, màu sắc linh quả đỏ, vàng, lam, lục, tím như ngôi sao trong đêm nhấp nháy, cực kỳ duy mỹ động lòng người.

Đây chính là Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả ngũ giai cao cấp!

Hồ Lô Thánh Quả vốn là linh vật cao giai trong linh quả, kết xuất quả cây có chín màu sắc khác nhau, được xưng là Cửu Thải Hồ Lô Thánh Quả.

Mỗi một quả cây có được công hiệu phi phàm, ngoại trừ có thể đề cao ba mươi phần trăm thuộc tính của võ giả còn ẩn chứa linh lực tinh thuần, có thể khiến ngươi thăng cấp vương vị hoặc linh sư tấn thăng liên tục hai giai, gia tăng tỉ lệ cảm nhận linh lực của linh sư, gia tăng tỉ lệ tấn thăng hoàng cấp của vương vị, hơn nữa còn không làm dao động căn cơ của võ giả.

Ngoài ra còn có thể dùng nó luyện chế đan dược ngũ phẩm cao giai.

Công hiệu như vậy thật khiến toàn bộ võ giả phải điên cuồng.

Mặt khác Hồ Lô Thánh Quả ngoại trừ có tác dụng lớn với võ giả nhân loại, đối với linh thú cũng có công hiệu bất phàm.

Bất kỳ linh thú nào dùng một Hồ Lô Thánh Quả, ngoại trừ có thể gia tăng cấp bậc còn có thể kích thích huyết mạch nguyên thủy nhất của linh thú, gia tăng biến hóa cấp bậc linh thú.

Nói cách khác, có thể giúp linh thú cấp bậc thấp biến thành linh thú đẳng cấp cao, hơn nữa ngày sau còn cơ hội phát triển lớn hơn nữa.

Đây cũng là lý do vì sao có thật nhiều linh thú bị hấp dẫn chạy đến.

Lăng Tiếu hoàn toàn bị gốc linh thụ làm kinh hãi.

Hắn thật sự không nghĩ tới ở nơi này nhìn thấy được linh quả chí bảo như thế.

Một loại cảm giác khát khao chưa từng có nảy lên trong lòng hắn.

- Nhất định phải lấy được nó!

Lăng Tiếu liếm liếm môi thầm quyết định.

Chỉ cần lấy được Hồ Lô Thánh Quả, có thể giúp hắn thăng lên vương cấp nhanh hơn, hoặc là chờ sau khi hắn thăng lên vương cấp có thể nhanh chóng thăng thêm một giai.

Hấp dẫn lớn như thế còn không làm hắn động tâm sao?

Nhưng trước mắt có quá nhiều linh thú đang canh chừng như hổ rình mồi, hắn cảm thấy được da đầu của mình cũng run lên.

Muốn đoạt được thực vật trong miệng hổ chính là tự tìm đường chết!

May mắn gốc Hồ Lô Thánh Quả còn chưa thành thục, toàn bộ linh thú đều đang kiên nhẫn chờ đợi, như vậy giúp cho hắn có thời gian nghĩ biện pháp.

Lăng Tiếu hồi tưởng ghi chép về Hồ Lô Thánh Quả trong Linh Thảo Lục, bình thường ở địa phương có Hồ Lô Thánh Quả sẽ có linh thú thủ hộ Hoa Thải Thiềm Thừ tồn tại.

Hoa Thải Thiềm Thừ (cóc) là một loại linh thú đẳng cấp cao, vừa ra đời liền có được thực lực nhị giai, Hoa Thải Thiềm Thừ có thể tăng lên tới cửu giai, xem như đã tới phạm vi gần thần thú.

Lăng Tiếu nhắm mắt lại, tinh thần lực dần dần hướng gốc Hồ Lô Thánh Quả khuếch tán tới.

Trong phạm vi trăm thước quanh Hồ Lô Thánh Quả không thoát khỏi sự tìm tòi của hắn.

Điều tra tìm kiếm suốt hai lần nhưng không phát hiện được Hoa Thải Thiềm Thừ, điều này làm Lăng Tiếu vô cùng kinh ngạc, theo đạo lý là không thể nào.

Lăng Tiếu tiếp tục chậm rãi dò xét qua, lần này càng thêm cẩn thận, không hề buông tha chút dị trạng nào chung quanh.

Bỗng nhiên tinh thần lực của Lăng Tiếu dừng lại trên một khối “nham thạch” thật kỳ dị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 491 - Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả. (2)

Khối "nham thạch" rám nắng kia nằm trong một đống đất đá, vừa nhìn lướt qua ngươi sẽ không cảm thấy có điều gì đặc biệt, nhưng nếu cẩn thận quan sát một chút ngươi sẽ phát hiện khối "nham thạch" kia có những đường vân dài hẹp đủ màu sắc, hơn nữa trên "nham thạch" còn hiện lên một đám "bọc mủ" hình tròn nhìn qua cực kỳ ghê tởm quái dị.

- Giấu thật sâu nha! Thiếu chút nữa đã bị qua mặt!

Lăng Tiếu thầm lau mồ hôi lạnh nghĩ.

Hắn đã có thể xác định khối "nham thạch" rám nắng kia chính là Hoa Thải Thiềm Thừ.

Nhìn vào hoa văn, Lăng Tiếu có thể xác định con Hoa Thải Thiềm Thừ kia đã có được thực lực ngũ giai khủng bố.

Linh thú ngũ giai đã tương đương võ giả nhân loại hoàng cấp, cho dù toàn bộ linh thú nơi này cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của Hoa Thải Thiềm Thừ!

Lăng Tiếu không khỏi có chút mất bình tĩnh.

Nếu như Hoa Thải Thiềm Thừ nổi điên, hắn hoàn toàn không ngăn cản được!

- Vậy nên làm gì bây giờ, còn muốn lấy nữa hay không?

Trong lòng Lăng Tiếu thầm tính toán.

Một mặc là Hồ Lô Thánh Quả thật hấp dẫn, đồng thời cũng gặp nguy hiểm có thể mất mạng, điều này thật sự làm người ta khó thể lựa chọn.

Tuy nói phú quý hiểm trung cầu, nhưng nếu nguy hiểm còn dọa người hơn hết thảy, Lăng Tiếu thật sự không dám nắm chắc.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm gốc Hồ Lô Thánh Quả cùng đầu Hoa Thải Thiềm Thừ, thần sắc không ngừng biến hóa.

- Bỏ đi, trước tiên lưu lại yên lặng theo dõi kỳ biến, nói không chừng có cơ hội nhặt tiện nghi đâu.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn về hướng Kim Linh Ưng, trong lòng thầm nghĩ chờ xem mình có cơ hội ngồi thu lợi ngư ông hay không.

Thủ hộ linh quả chỉ có một con Hoa Thải Thiềm Thừ ngũ giai, mà ở đây còn có thật nhiều linh thú tam tứ giai, cho dù không thể lập tức xử lý Hoa Thải Thiềm Thừ, nhưng ít ra vẫn có thể làm nó bị trọng thương, như vậy cơ hội của hắn cũng sẽ tới.

Lăng Tiếu vừa quyết định chủ ý liền thu liễm chân khí yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh một ngày trôi qua.

Gốc Hồ Lô Thánh Quả tản ra quang mang càng thêm sáng rỡ, mà linh thú tụ tập ngày càng nhiều, thậm chí có cả vài đầu linh thú tứ giai.

Thực lực mạnh nhất là Kim Linh Ưng, Liệt Địa Bạo Hổ, Tật Phong Tham Lang.

Từng đợt hương thơm ngào ngạt xông vào mũi, làm toàn bộ linh thú đều lộ vẻ tham lam, nước dãi không ngừng rơi xuống.

Lăng Tiếu đã bắt đầu đến gần Hồ Lô Thánh Quả, tâm tình trở nên phi thường hồi hộp.

Hưu!

Một đạo ngũ sắc quang mang xuyên thấu tận trời.

Những tông môn đang ở cách đó không xa đều cảm ứng được biến hóa nơi này.

Tất cả mọi người không chút chần chờ lao tới.

- Chết tiệt, thật nhiều chân khí đang phóng qua nơi này!

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng.

Hắn đã cảm ứng được nhiều khí tức cường đại đang bay qua đây.

Hống!

Trong lúc nhất thời toàn bộ linh thú bắt đầu rống to.

Thanh âm thú rống xuyên phá tận trời, gợi lên khí tức túc sát khắp không gian.

Những cường giả vương cấp chạy tới từ xa xa nhìn thấy gốc Hồ Lô Thánh Quả, trên mặt lộ vẻ tham lam.

Hơn mười cường giả vương cấp chạy tới, là trưởng lão các tông, thậm chí có cả Liệt Minh Cường của Tử Thiên tông.

- Trời ạ, là…là Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả!

Một gã vương cấp chạy tới không nhịn được hô to.

- Khó trách hấp dẫn được nhiều linh thú chạy tới, xem ra muốn cướp đoạt tới tay không phải chuyện dễ dàng.

Một cao thủ vương cấp khác nói.

- Nghe nói bình thường địa phương có Hồ Lô Thánh Quả nhất định sẽ có Hoa Thải Thiềm Thừ, sao không thấy đây?

- Nhìn xem, đàn linh thú đã quần đấu một chỗ!

Một người kêu lên.

Cách Hồ Lô Thánh Quả ba trăm thước, linh thú tam giai đã bắt đầu đối chiến.

Mà Hắc Ảnh Báo, Thiết Giáp Long, Độc Nhãn Tà Thú…không tham dự chiến đấu, chỉ chậm rãi hướng Hồ Lô Thánh Quả đi tới.

Đi tới cách Hồ Lô Thánh Quả chừng năm mươi thước, chúng đều ngừng lại, nước dãi chảy không ngừng, trong mắt lưu chuyển vẻ thèm khát.

Sưu!

Tốc độ Tử Điện Điệu nhanh nhất, nó xuyên qua đàn linh thú đang cắn xé, nhanh như thiểm điện bắn thẳng tới Hồ Lô Thánh Quả.

Hống!

Hắc Ảnh Báo cách nó gần nhất, gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía trước táp Tử Điện Điêu.

Nó cắn cổ Tử Điện Điêu lắc mạnh vài cái, sau đó ném tung ra ngoài, cuối cùng nặng nề đập vào một thân cây chết tại chỗ.

Đàn linh thú đang cấu xé lẫn nhau cảm nhận được chân khí cao giai của Hắc Ảnh Báo, trong lúc nhất thời toàn bộ đều bị chấn nhiếp.

Linh thú tam giai đã có linh trí sơ khai, hiểu được sợ hãi.

Nhưng vẫn có linh thú không sợ chết.

Mười Thổ Nha Lang phát ra hơn mười đạo thổ nhận bắn thẳng tới Thiết Giáp Long, ý đồ phá vỡ một con đường xông vào.

Oanh long!

Thiết Giáp Long không hề tránh né, tùy ý cho mười đạo thổ nhận oanh lên người.

Chung quanh thân thể nó bay tung bụi đất mù mịt.

Sau khi bụi đất tiêu tán, Thiết Giáp Long không chút tổn thương, quay đầu lao vọt tới chỗ đàn Thổ Nha Lang.

Chiếc đuôi khổng lồ của Thiết Giáp Long như trụ sắt quét thẳng tới ba đầu Thổ Nha Lang trước nhất.

Ô ô!

Nháy mắt ba đầu Thổ Nha Lang bị quét bay thật xa, còn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Thiết Giáp Long cũng không bỏ qua, nhảy thẳng vào đàn Thổ Nha Lang, chiếc đuôi không ngừng vung lên.

Chỉ thoáng chốc mười đầu Thổ Nha Lang bị đánh tan tác, không còn con nào sống sót.

Đến lúc này đàn linh thú tam giai đều sợ hãi.

Chúng dần dần rút về phía sau thật xa, không dám tiến gần Hồ Lô Thánh Quả.

Chúng đã ý thức được vật kia không dễ nhúng chàm!

- Mẹ nó, linh thú tứ giai thật đáng sợ!

Một gã vương cấp đứng trên không chợt mắng.

- Trừ phi thái thượng trưởng lão đích thân tới, bằng không mấy Hồ Lô Thánh Quả kia không có phần của chúng ta.

Một vương cấp khác nói.

- Mau nhìn xem, đó…bên đó không phải là Kim Linh Ưng sao?

Một vương cấp rốt cục phát hiện Kim Linh Ưng đứng trên một tàng cây.

- Thừa dịp nó còn chưa động, chạy mau!

Hưu! Hưu!

Nháy mắt vài tên vương cấp sợ chết không chút do dự chạy trốn.

Kim Linh Ưng tứ giai cao cấp ngang ngửa với nhân loại vương cấp cao giai, còn là linh thú hung tàn thích ăn thịt nhân loại, đương nhiên luôn làm người kinh sợ.

Đương trường còn lưu lại bảy tên vương cấp cao thủ, Liệt Minh Cường cũng không chạy, hắn tham lam nhìn Hồ Lô Thánh Quả bên dưới, trong lòng đang tính toán làm sao mới cướp được tới tay.

Lúc này một người trung niên mặc tinh bào thản nhiên nói:

- Tổng cộng có năm Hồ Lô Thánh Quả, chư vị không bằng cùng nhau hợp lực đánh lui đàn linh thú trước, sau đó bằng vào bổn sự tranh đoạt thế nào?

Một tráng hán lưng đeo cự kiếm, lộ ra vài phần kiêu căng nhìn người trung niên mặc tinh bào, cuối cùng gật đầu đáp:

- Ta không thành vấn đề.

- Ta cũng không thành vấn đề!

Lúc này mấy người khác đều đồng thanh đáp.

- Một khi đã như vậy chúng ta cùng đi xuống đi, miễn cho bị đàn linh thú giày vò nát bét!

Tinh bào trung niên nói một tiếng, làm gương bay xuống dưới trước.

Cùng lúc đó trong tay hắn xuất hiện một gương đồng, gương đồng nhấp

nháy, một đạo tinh mang hướng Hắc Ảnh Báo oanh tới.

Người trung niên rõ ràng là vương cấp quang hệ, hắn lựa chọn Hắc Ảnh Báo chính là muốn dùng quang khắc ám, đây là một hành vi sáng suốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 492 - Tranh Đoạt Thánh Quả Kịch Liệt

Mà rơi vào trong mắt người khác thì nghĩ hắn khôn ngoan, lựa chọn đầu Hắc Ảnh Báo có thực lực kém nhất trong linh thú tứ giai.

Tráng hán đeo cự kiếm thầm mắng một câu:

- Vô sỉ!

Tiếp theo hắn rút kiếm đối chiến cùng Thiết Giáp Long.

Những vương cấp còn lại đều động thủ, họ đều chọn tứ giai trung cấp hoặc đê cấp, không ai dám đi trêu chọc cao cấp.

Oanh long oanh long!

Trong lúc nhất thời trường hợp biến thành hỗn loạn.

Từng gốc đại thụ bị oanh thành dập nát, từng khối nham thạch bị chấn tung bay, chỉ riêng khối "nham thạch" hoa văn vẫn nằm nguyên tại chỗ, không hề bị công kích nào ảnh hưởng.

Lăng Tiếu nhanh chóng thối lui tới địa phương an toàn ẩn núp, đồng thời vận khởi Kim Cương Ngũ Biến Quyết tùy thời phòng thủ năng lượng bay loạn tới.

Lúc này tinh bào trung niên chỉ trong vòng ba chiêu đã đánh Hắc Ảnh Báo trọng thương.

Bởi vậy có thể thấy được thực lực của hắn ít nhất phải là trung giai hoặc cao giai.

Tinh bào trung niên đánh bay Hắc Ảnh Báo, không hề dừng lại, nháy mắt vọt thẳng qua chỗ Hồ Lô Thánh Quả, trên mặt hiện lên tia cười đắc ý, tựa hồ linh vật kia đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Hô!

Độc Nhãn Tà Thú hướng về tinh bào trung niên, một ngụm khói độc bắn tới.

- Hừ, chỉ là khói độc làm khó dễ được ta sao!

Tinh bào trung niên cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng, thân hình bay lên, gương đồng trong tay nhấp nháy, một đoàn vầng sáng chiếu thẳng về hướng Độc Nhãn Tà Thú.

Nhưng đầu linh thú kia không e ngại công kích của hắn, độc nhãn lóe ra cột sáng màu xám chống lại hào quang bắn tới.

Hưu hưu!

Hai đạo cột sáng va chạm, tinh bào trung niên không lòng dạ nào đối chiến, nhân cơ hội bay thẳng tới chỗ thánh quả.

Tốc độ của hắn đã nâng lên tới cực hạn, Độc Nhãn Tà Thú căn bản không đuổi kịp.

Mắt thấy tinh bào trung niên sắp đắc thủ, Tật Phong Tham Lang tứ giai cao cấp nhanh như tia chớp bổ nhào về phía hắn, răng nanh tràn ngập vẻ thị huyết.

Tinh bào trung niên bất đắc dĩ phải bật lui ra sau.

Tráng hán mang cự kiếm đã chặt đứt đuôi của Thiết Giáp Long bên kia.

Thiết Giáp Long phát ra tiếng gào thảm thiết, không dám tiếp tục ứng chiến xoay người chạy vào rừng.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Tráng hán khinh thường quát một tiếng, giậm mạnh chân bay theo, từ trên cao chém Thiết Giáp Long thành hai đoạn.

Máu tươi rắc đầy bụi cỏ, dị thường tanh hôi.

Nhưng không phải mỗi cao thủ vương cấp đều thuận lợi chiến thắng đối thủ của mình.

Một gã vương cấp vung song câu đánh tới Diễm Văn Xà Mãng.

Ban đầu hắn còn có thể ỷ vào thuộc tính của mình khắc chế công kích của xà mãng, còn có thể nhiều lần đánh vỡ thân thể nó.

Vốn tưởng rằng chắc chắn thắng lợi, đáng tiếc một lần trốn tránh sai lầm khiến cho hắn bị thân rắn gắt gao cuốn chặt.

Cuối cùng tên vương cấp kia còn chưa giãy dụa được vài cái đã trực tiếp bị siết chặt tắt thở.

Những vương cấp còn lại đều chiến đấu phi thường chật vật.

Ở cấp bậc ngang nhau, thực lực linh thú cường đại hơn nhân loại không ít.

Liệt Minh Cường là một người vô cùng cẩn thận.

Hắn không một mình đối chiến linh thú mà cùng một vương cấp khác chống lại một con Tứ Dực Đường Lang (bọ ngựa) tứ giai đê cấp.

Trong đối chiến Liệt Minh Cường không dốc hết toàn lực, mà tùy ý cho người kia tự mình chiến đấu, bản thân mình chỉ thỉnh thoảng xông vào đánh lén.

Cường giả vương cấp liên thủ cùng hắn bị tức đến hộc máu.

Hắn không khỏi mở miệng mắng to:

- Ngươi quá vô sỉ, còn không mau xuất tuyệt chiêu xử lý nó!

Liệt Minh Cường chỉ nhếch môi cười, không để ý tới đối phương, vẫn không ngừng chơi trò du đấu.

Tứ Dực Đường Lang tựa hồ cảm thấy cao thủ vương cấp kia mới là đối thủ cường đại, không để ý tới Liệt Minh Cường, chỉ theo truy kích người kia nhất định phải xử lý đối phương.

Gã vương cấp kia tức giận muốn phát điên, bất đắc dĩ phải xuất ra tuyệt chiêu chém một cánh của Tứ Dực Đường Lang, xem như đánh nó trọng thương.

Liệt Minh Cường nắm lấy cơ hội, kim thương trong tay như chẻ tre xỏ xuyên qua đuôi Tứ Dực Đường Lang.

Tứ Dực Đường Lang kêu lên một tiếng thảm thiết, nặng nề rơi xuống đất tử vong.

Liệt Minh Cường khinh thường nhìn thoáng qua gã vương cấp đang thở hổn hển, tránh ra xa xa, chuẩn bị đợi thời cơ động thủ.

Lúc này tình huống chiến đấu đã trở nên căng thẳng.

Tật Phong Tham Lang cùng Liệt Địa Bạo Hổ đã bắt đầu đối chiến cùng tinh bào trung niên với tráng hán có cự kiếm.

Những linh thú tứ giai còn lại vẫn đang đối chiến cùng các võ giả vương cấp khác, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Cho dù cuộc chiến thật kịch liệt, nhưng Hồ Lô Thánh Quả ở trung ương vẫn không hề bị chút tổn thương, tựa hồ bao nhiêu lực trùng kích bắn tới đều bị tiêu tán trong vô hình.

Ngao!

Bỗng nhiên một đạo ưng đề vang tận mây xanh.

Sưu!

Một đạo kim sắc cự ảnh bắn tới Hồ Lô Thánh Quả, tốc độ nhanh tới mức làm người khó thể tưởng tượng.

Chỉ trong nháy mắt đã tới gần Hồ Lô Thánh Quả chừng nửa thước.

Tật Phong Tham Lang cùng Liệt Địa Bạo Hổ không còn quan tâm tới đối thủ của mình, quay phắt người lao tới thánh quả.

Tinh bào trung niên cùng tráng hán đồng thời xuất ra huyền kỹ cường đại oanh thẳng về hướng kim sắc cự ảnh.

Oanh long!

Chung quanh Hồ Lô Thánh Quả dấy lên quầng sáng năng lượng cường đại.

Toàn bộ cao thủ vương cấp đều trợn tròn mắt, năng lượng công kích lớn như thế, Hồ Lô Thánh Quả còn tồn tại được sao?

Hô cáp!

Một đạo thanh âm quỷ dị truyền ra, một cỗ sương khói màu xám lượn lờ khuếch tán.

Toàn bộ cường giả vương cấp đồng thời bật lui ra sau như điên cuồng, mà Kim Linh Ưng cũng phát ra một tiếng ưng minh, từ trong sương khói lao ra chạy trốn.

Tật Phong Tham Lang phản ứng không chậm, chỉ riêng Liệt Địa Bạo Hổ tốc độ chậm nhất bị đoàn sương khói kia cắn nuốt.

Chờ sau khi sương khói dần dần lui tán, một đầu linh thú lớn như gò núi nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây còn không phải Hoa Thải Thiềm Thừ vẫn luôn canh giữ bên cạnh Hồ Lô Thánh Quả hay sao?

Không ai nghĩ tới khối "nham thạch" nằm cạnh Hồ Lô Thánh Quả chính là Hoa Thải Thiềm Thừ giả tạo.

Nhìn một đống xương trắng nằm tại vị trí của Liệt Địa Bạo Hổ, mọi người đều biến sắc.

Hoa Thải Thiềm Thừ vẫn ngồi cạnh Hồ Lô Thánh Quả, miệng không ngừng

hô cáp ha ha, khói độc phun tràn, đôi mắt to quỷ dị bình tĩnh nhìn địch nhân muốn tranh đoạt linh quả của nó.

- Là…là Hoa Thải Thiềm Thừ!

Một vương cấp run sợ kinh hô.

- Độc tính thật mãnh liệt, chỉ sợ cho dù trưởng lão đến cũng không dám tới gần!

Một vương cấp khác thở dài nói.

- Xem ra không cơ hội, Liệt Địa Bạo Hổ chỉ nháy mắt đã bị cắn nuốt, con cóc kia ít nhất phải tới ngũ giai rồi.

Thần sắc những người còn lại không ngừng biến hóa, trong lòng do dự có nên tiếp tục tranh đoạt hay không.

Tật Phong Tham Lang cũng không dám liều lĩnh xông tới, đứng nguyên tại chỗ lộ ra răng nanh âm sâm với Hoa Thải Thiềm Thừ.

Kim Linh Ưng không ngừng phát ra ưng minh, xoay quanh trên không trung, tựa hồ không cam lòng buông tha.

- Mọi người cùng nhau tiến lên, trước tiên xử lý nó!

Tinh bào trung niên đột nhiên nói.

Dứt lời gương đồng trong tay hắn nhấp nháy, vài đạo quang mang oanh thẳng tới Hoa Thải Thiềm Thừ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 493 - Ngư Ông Đắc Lợi. (1)

Những người khác cũng không do dự, cùng xuất ra huyền kỹ cường đại nhất oanh tới.

Tật Phong Tham Lang cùng Kim Linh Ưng đều gia nhập vòng chiến, đồng thời phóng xuất công kích đánh xuống.

Hô cáp!

Hoa Thải Thiềm Thừ không cam tâm chờ chết, mở to miệng hít sâu một hơi, đem năng lượng oanh tới hút vào trong bụng.

Trong lúc nhất thời thân thể lớn hơn bốn thước lại trướng to biến thành sáu bảy thước, có vẻ thập phần đồ sộ.

Hô cáp!

Theo tiếng hô vang lên, năng lượng bị nó hút vào lại phun ra ngoài, hướng võ giả vương cấp trên không trung oanh tới.

- Không xong!

Tinh bào trung niên hô to, là người đầu tiên lao ra xa.

Người thứ hai chính là tráng hán, những người khác bị chậm nửa nhịp.

Có ba vương cấp đê giai phản ứng chậm nhất, trực tiếp bị đoàn năng lượng đánh thành tro bụi.

Mấy người chạy trốn đều lau mồ hôi lạnh.

Lúc này trên mặt Liệt Minh Cường cũng tuôn mồ hôi lạnh vì may mắn chạy thoát, sau thoáng do dự, hắn xoay người biến mất trong rừng.

Vừa rồi tình hình chiến đấu tranh đoạt kịch liệt Lăng Tiếu đều nhìn thấy thật rõ ràng.

Mặc dù hắn không tham dự bên trong, nhưng vẫn có thể cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Sau lưng hắn ướt đẫm mồ hôi, nhìn thấy Liệt Minh Cường cương quyết rời đi, hắn không khỏi có chút bội phục người kia.

Người hiểu được nên lấy hay bỏ thường thường sẽ sống lâu hơn một ít!

- Mẹ nó, quá kinh khủng!

Lăng Tiếu lau mồ hôi trán, thầm mắng một câu, trong lòng đã có ý tưởng bỏ chạy.

Ngay một khắc hắn định xoay người, Tật Phong Tham Lang đột nhiên phát ra vài đạo phong nhận bắn về hướng Hoa Thải Thiềm Thừ.

Cùng lúc đó thân hình linh hoạt mạnh mẽ của nó cấp tốc xông về phía trước.

Nó muốn lợi dụng phong nhận quấy nhiễu Hoa Thải Thiềm Thừ, sau đó nhân cơ hội cướp đoạt Hồ Lô Thánh Quả.

Lá gan thật sự quá lớn!

Không chỉ một mình nó có lá gan lớn, Kim Linh Ưng cũng không cam yếu

thế, tốc độ của nó không chậm, thẳng tắp vọt xuống.

- Hỗn đản, liều mạng!

Tinh bào trung niên cắn chặt răng, hai tay liên tục kết thủ ấn, từng đoàn linh lực cấp tốc hội tụ tới.

Cự kiếm trong tay tráng hán bên cạnh cũng chậm rãi vung lên, từng đạo kiếm quang không ngừng lóe sáng.

Hai vương cấp còn lại cũng lập tức tế ra tuyệt chiêu cực mạnh.

Tinh bào trung niên dẫn đầu rống to:

- Quang mang vạn trượng!

Một đoàn cột sáng như diễm dương tản ra khí tức hủy diệt mênh mông hướng bên dưới oanh thẳng xuống.

- Thiên La Địa Võng!

Tráng hán cũng quát to một tiếng, cự kiếm dệt võng thẳng áp xuống.

- Thất Sát Trảm!

- Vũ sái tinh tiên!

Bốn cỗ năng lượng cường đại nở rộ, ép tới cây cối chung quanh sụp đổ nát bấy, đá vỡ bay tung, bụi mù dâng lên!

Hô cáp!

Lần này Hoa Thải Thiềm Thừ không dám chậm trễ, trong miệng phun ra đoàn khói độc cường đại oanh thẳng tới năng lượng đánh xuống trên không trung.

Oanh long!

Năng lượng va chạm, một đoàn ô vân bốc cao trên không trung.

Bốn vương cấp trên không trung đều bị chấn bay ra ngoài thật xa, không cẩn thận hút vào khói độc liền vội vàng lấy ra đan dược giải độc nuốt vào.

Trước Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả, Tật Phong Tham Lang vẫn chưa cướp được linh quả, bởi vì Kim Linh Ưng đang dây dưa với nó.

Chúng vẫn chưa ý thức được Hoa Thải Thiềm Thừ đã tích súc thêm lần nữa, một đoàn khói độc phun ra ngoài.

Đoàn khói độc tuy yếu hơn vừa rồi rất nhiều, nhưng đã đủ thương tổn Tật Phong Tham Lang cùng Kim Linh Ưng.

Tuy rằng hai đầu linh thú đúng lúc phản ứng nhưng vẫn bị dính khói độc.

Tật Phong Tham Lang chưa chạy được vài bước đã lảo đảo té xuống, mà Kim Linh Ưng cũng bay thêm mười thước sau đó thẳng tắp rơi xuống.

Bốn vương cấp lui ra xa xa nhìn thấy một màn này, thần sắc đều biến đổi.

Ngay sau đó bốn người đều lao xuống đất bắt đầu bức độc chữa thương.

Vừa rồi bọn hắn đã hút vào khói độc, tuy đã có Tích Độc đan nhưng họ không dám ỷ lại, vạn nhất dược hiệu không đủ thì họ nhất định phải chết.

Trong lúc nhất thời bên cạnh Hồ Lô Thánh Quả chỉ còn lại Hoa Thải Thiềm Thừ.

Đàn linh thú tan tác, có con bỏ trốn có con tử vong, không còn một đầu linh thú nào ở lại.

- Vậy đã xong rồi?

Lăng Tiếu ở xa xa quan sát chiến trường không khỏi ngây người.

Hắn muốn ngồi hưởng ngư ông đắc lợi, đáng tiếc Hoa Thải Thiềm Thừ vẫn còn sống, hắn làm sao chống cự lại đầu độc vật kia đây?

Nhưng đúng lúc này trong miệng con linh thú kia không ngừng trào ra từng đoàn chất lỏng màu đen.

Nó không ngừng thở dốc, chất lỏng màu đen kia càng chảy nhanh hơn.

- Chẳng lẽ còn có hi vọng?

Lăng Tiếu không khỏi run lên.

Lúc này Hoa Thải Thiềm Thừ nhảy từng bước chậm chạp về hướng Hồ Lô Thánh Quả, tựa hồ muốn ăn vào lập tức.

Lăng Tiếu trơ mắt nhìn một màn này, trái tim nhảy mạnh không ngừng.

Ngay khi Hoa Thải Thiềm Thừ muốn phun đầu lưỡi cuốn lấy Hồ Lô Thánh Quả, Lăng Tiếu hét lớn một tiếng:

- Tiểu Kim đi ra!

Kim Sắc Lang Vương nháy mắt xuất hiện.

- Dùng con mắt thứ ba bắn nó!

Lăng Tiếu vội vàng phân phó.

Hoa Thải Thiềm Thừ nghe được động tỉnh, dừng động tác, xoay người nhìn về hướng Lăng Tiếu cùng Kim Sắc Lang Vương.

Hưu!

Con mắt thứ ba của Kim Sắc Lang Vương xuất hiện!

Một đạo kim sắc quang trụ huyễn lệ không chút trở ngại chiếu lên người Hoa Thải Thiềm Thừ.

Động tác Hoa Thải Thiềm Thừ cứng ngắc, ánh mắt biến thành tan rả.

Lăng Tiếu không chút chần chờ, toàn bộ linh lực truyền vào dưới chân, toàn thân như quỷ mị bắn tới chỗ Hồ Lô Thánh Quả.

Ngay khi hắn nhổ lên toàn bộ gốc Hồ Lô Thánh Quả, Hoa Thải Thiềm Thừ chợt động.

Nó nhìn thấy thánh quả đã bị hái lên, nhất thời giận dữ mở miệng táp về hướng Lăng Tiếu.

Nó muốn nuốt chửng cả thánh quả lẫn Lăng Tiếu.

- Xong rồi!

Trong nháy mắt đó động tác Lăng Tiếu có chút khựng lại, nhìn thấy mình sắp lâm vào tử vong, toàn thân giá rét.

Trong khoảnh khắc này, con mắt thứ ba của Kim Sắc Lang Vương lại bắn ra cột sáng chiếu thẳng vào Hoa Thải Thiềm Thừ.

Lăng Tiếu lập tức phục hồi lại tinh thần, ngón trỏ liên tục điểm ra ngoài.

Hưu hưu!

Hai đạo lam diễm hỏa mang quỷ dị nháy mắt bắn vào hai mắt Hoa Thải Thiềm Thừ.

Oa!

Đầu linh thú bị thương, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình khổng lồ không ngừng nhảy loạn, miệng phun khói độc khắp nơi.

Lăng Tiếu đã nhân cơ hội nhảy thoát xa xa.

Si Mị Lam Diễm thuộc loại thiên hỏa, có thể đốt hết thiên địa vạn vật.

Tuy Hoa Thải Thiềm Thừ cường đại, nhưng hai mắt bị thiêu hủy, hơn nữa hỏa mang không hề yếu bớt, ngược lại càng đốt càng vượng, cho đến cuối cùng cháy sạch hoàn toàn.

Lăng Tiếu lao tới chộp lấy ngũ giai thú đan rơi xuống.

Thú đan ngũ giai còn có chỗ trọng dụng, hắn làm sao có thể bỏ qua.

Tâm tình hắn hiện tại vô cùng sảng khoái.

Rốt cục hắn đã lấy được Hồ Lô Thánh Quả, đây thật sự vô cùng may mắn.

May mắn có Kim Sắc Lang Vương trợ giúp, bằng không thật sự tai kiếp khó tránh.

Lăng Tiếu nhìn Kim Sắc Lang Vương vô lực ủ rũ, hỏi:

- Tiểu Kim, ngươi không phải nói trong một tháng ngươi chỉ dùng con mắt thứ ba một lần sao? Vừa rồi sao có thể dùng hai lần?

Còn nhớ rõ lúc hắn vừa có được Kim Sắc Lang Vương từng nghe nó nói qua mỗi tháng chỉ có thể sử dụng con mắt thứ ba một lần, hiện tại có thể liên tục dùng hai lần, vì vậy mới hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 494 - Ngư Ông Đắc Lợi. (2)

Kim Sắc Lang Vương nói:

- Thực lực đề cao thì số lần sử dụng sẽ gia tăng, hiện tại một tháng ta có thể sử dụng hai lần.

- Thì ra là thế.

Lăng Tiếu giật mình đáp.

Tiếp theo hắn thu hồi Kim Sắc Lang Vương, bắt đầu "quét dọn" chiến trường.

Nơi này có vài vương cấp vẫn lạc, có ba người bị oanh thành bụi, còn lưu hai thi thể, nhất định sẽ có không gian giới, đây chính là thứ tốt, tuyệt đối không thể lãng phí.

Còn có thú đan linh thú tam, tứ giai đã chết trong tranh đoạt, khẳng định phải lấy hết toàn bộ.

Vì giảm bớt việc, Lăng Tiếu lấy ra Hắc Diệu Đỉnh, đem toàn bộ thi thể thu vào.

Hắc Diệu Đỉnh có thể thu cả vật sống lẫn vật chết, hơn nữa không gian thật lớn, muốn chứa đồ vật còn dư dả.

Một lúc lâu sau, tinh bào trung niên mang theo một lão giả từ phía xa chạy tới.

Lão giả này chính là Lục trưởng lão trong doanh địa của Tinh Quang điện đêm trước.

- Lục trưởng lão, Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả cùng Hoa Thải Thiềm Thừ chính là ở nơi này.

Tinh bào trung niên chỉ vào thung lũng bị tàn phá không còn hình dáng nói.

Lục trưởng lão nhìn quanh, nhăn mày nói:

- Không phát hiện được gì.

Sau đó hai người từ không trung hạ xuống.

- Chẳng lẽ Hoa Thải Thiềm Thừ đã nuốt Hồ Lô Thánh Quả sao?

Tinh bào trung niên không cam lòng suy đoán.

Lão giả không trả lời, lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh một lúc mới nói:

- Vừa rồi ngươi nói nơi này xảy ra đại chiến, đã chết rất nhiều linh thú tam tứ giai?

- Đúng vậy, mặt khác còn vẫn lạc vài tên vương cấp của những tông môn khác.

Tinh bào trung niên khẳng định đáp.

- Xem ra có người đã đến trước chúng ta một bước.

Lão giả âm sâm nói.

- Cái gì!

Tinh bào trung niên giật mình kêu lên, nhìn chung quanh, nhận ra toàn bộ thi thể linh thú đã biến mất, chỉ còn lại vết máu mà thôi.

- Chẳng lẽ là người của Trọng Kiếm môn?

Tinh bào trung niên suy đoán.

Lão giả kia gật đầu thản nhiên:

- Rất có thể, trở về đi.

Dứt lời hắn bay lên giữa không trung chuẩn bị quay về đường cũ.

Bỗng nhiên ánh mắt lão giả khựng lại, tiếp theo đuổi qua một phương hướng khác.

Tinh bào trung niên thoáng do dự sau đó nhanh chóng đi theo.

Lăng Tiếu đang chìm đắm trong nỗi vui sướng vì đạt được đại thu hoạch, miệng ậm ừ ca khúc.

Chuyến đi Vạn Thú Quật lần này thật đáng giá.

Đột nhiên hắn dừng phắt lại, thân hình đứng im không nhúc nhích, ánh mắt thoáng nhấc lên.

Chỉ thấy một lão giả từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng theo dõi hắn.

Theo sau tinh bào trung niên cũng chạy tới.

Trái tim Lăng Tiếu đập cực nhanh, cảm thấy bị khí thế của hai người ép không thở nổi.

- Chẳng lẽ bị nhận ra sao?

Lăng Tiếu nghĩ thầm, mồ hôi lạnh ứa ra sau lưng.

- Lục trưởng lão, chuyện gì vậy?

Tinh bào trung niên khó hiểu nhìn Lăng Tiếu, sau đó nhìn lão giả hỏi.

Lão giả cũng không trả lời hắn, thản nhiên nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Tiểu tử ngươi là đệ tử của tông môn nào?

Lăng Tiếu buông lỏng thân thể, lập tức lộ vẻ cung kính nói:

- Hồi tiền bối, tiểu tử là đệ tử Cự Giang tông.

Lão giả kia thoáng lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Loại tông môn nhị lưu như Cự Giang tông mà có được đệ tử xuất sắc như vậy thật là hiếm thấy, những đệ tử khác của tông môn ngươi đâu?

Lăng Tiếu lộ vẻ bi thương:

- Họ…bọn họ đều…đã chết.

Lão giả không chút nghi ngờ, không hỏi tiếp mà nhìn thoáng qua tinh bào trung niên gật đầu, xoay người bay về phương hướng khác.

Tinh bào trung niên nghi hoặc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, khẽ lắc đầu, theo sau đuổi theo lão giả kia bay mất.

Hô!

Lăng Tiếu thở mạnh một hơi nặng nề, toàn thân hư thoát, mềm nhũn ngồi bệch xuống đất, quần áo ướt đẫm.

Vừa rồi hắn thật sự sợ hãi bị đối phương phát hiện, nếu vậy liền thảm!

Hắn rõ ràng cảm giác được khí tức của lão giả kia cùng thái sư phụ Tiêu Tùng Lâm giống nhau vô cùng.

Bởi vậy có thể thấy được đối phương tuyệt đối là cường giả hoàng cấp.

Người ta nếu muốn đối phó hắn, chẳng khác gì giết một con kiến.

May mắn hắn ứng đối thật nhanh, mà tinh bào trung niên cũng không phát hiện dị thường của hắn.

Nhờ vậy hắn có vận khí tránh được một kiếp!

Cách địa phương tranh đoạt không xa, bốn người Trần Văn Vũ trốn trong khu cây cối dày đặc.

Họ không dám thở mạnh chút nào, nhìn linh thú bỏ chạy tán loạn bên dưới, kinh hãi không thôi.

Nhiều linh thú lồng lộn bỏ chạy như vậy, đừng nói là chiến đấu, trực tiếp áp tới là có thể giết chết bọn họ.

Sau đó nghe được thanh âm chiến đấu ầm vang, bốn người càng kinh hồn

táng đảm.

- Tuyệt đối có cường giả vương cấp đuổi qua, chúng ta còn cách xa như vậy mà vẫn nghe được thanh âm chiến đấu, thật là đáng sợ.

Triệu Nam nhìn phương hướng vọng tới thanh âm kinh hãi nói.

Nghiêm Trạch ác liệt gật đầu:

- Thật nhiều khí tức mạnh mẽ, chỉ sợ Lăng sư huynh sẽ có phiền toái.

- Vậy…vậy làm sao bây giờ? Hay là chúng ta trở lại xem?

La Mỹ Anh vội vàng nói.

Từ sau khi Lăng Tiếu cứu nàng, trong lòng nàng tựa hồ đã có thêm chút gì đó, trong đầu vẫn luôn hiện lên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

- Quay trở lại chúng ta có khả năng giúp được chuyện gì? Lăng sư đệ không phải người dễ xúc động, hắn biết đúng mực, chúng ta kiên nhẫn đợi đi.

Trần Văn Vũ mở miệng nói.

Tuy ngoài miệng hắn nói thật nhẹ nhàng, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ sầu lo.

Trước khi rời đi tông môn, sư phụ Mộc Ân từng dặn hắn, dù hắn có liều mạng cũng nhất định cam đoan Lăng Tiếu an toàn.

Bởi vì không chỉ có tương lai của Mộc Kỳ phong dựa vào Lăng Tiếu, mà tương lai tông môn cũng cần có nhân tài như hắn giúp đỡ.

Đối với lời căn dặn này Trần Văn Vũ không có một câu oán hận, từ nhỏ hắn được Mộc Ân nhặt về nuôi dưỡng, còn bồi dưỡng dạy dỗ hắn trở thành đệ tử chân truyền, phần ân tình này hắn luôn ghi nhớ trong tim, dù Mộc Ân muốn hắn đi chết hắn cũng sẽ không do dự nửa phần.

Rất nhanh lại một ngày thời gian trôi qua, thần sắc mọi người càng thêm khó xem, nhất là La Mỹ Anh, nàng đã rút kiếm, bộ dáng như muốn quay trở về giúp đỡ Lăng Tiếu.

Nếu không phải Trần Văn Vũ luôn trừng mắt ngăn cản, chỉ sợ nàng đi chạy đi.

- Không được, bên kia không còn thanh âm chiến đấu, ta phải qua nhìn xem.

La Mỹ Anh không nhịn được nữa, nhảy xuống dưới đất hướng bên kia chạy tới.

Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam đều dùng tốc độ nhanh nhất ngăn cản trước người La Mỹ Anh.

Trần Văn Vũ trách móc:

- La Mỹ Anh, ngươi có thể đừng xúc động như vậy hay không, thực lực của Lăng sư đệ đều cao hơn chúng ta, hắn muốn toàn lực chạy trốn sẽ không ai ngăn được hắn, chúng ta mạo muội chạy tới chẳng những không giúp được hắn, ngược lại còn liên lụy hắn, ngươi có biết hay không?

La Mỹ Anh căm giận giậm chân nói:

- Vậy…vậy phải làm thế nào?

Trong lòng nàng loạn như ma, nhưng biết lời của Trần Văn Vũ không sai.

Trần Văn Vũ nhăn mày nói:

- Hay là để ta đi xem sao, các ngươi ở đây chờ đi.

Dứt lời Trần Văn Vũ triệu hồi Thanh Vân Điêu, nhảy lên trên, nháy mắt bay đi.

Nhưng hắn còn chưa bay được bao xa đã quay trở về.

Ba người khó hiểu nhìn Trần Văn Vũ.

Nhưng không đợi Trần Văn Vũ trả lời, một thân ảnh đã từ trong bụi cây nhảy tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 495 - Sư Tỷ Làm Sao Vậy?

- Lăng sư đệ!

La Mỹ Anh vui mừng kêu lên, đồng thời bổ nhào tới.

Lăng Tiếu thoáng khựng người, bị La Mỹ Anh ôm chặt, bộ ngực mềm mại chen chúc cơ hồ làm hắn không thở được.

Ba người Trần Văn Vũ đều há hốc mồm nhìn hai người.

Lăng Tiếu lộ ra biểu tình phi thường vô tội, vỗ nhẹ lên vai La Mỹ Anh hỏi:

- Sư…sư tỷ ngươi sao vậy?

- Ah!

La Mỹ Anh kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó đẩy Lăng Tiếu chạy tránh sau thân cây.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu nhìn ba người khác hỏi:

- Sư tỷ nàng sao vậy?

Hắn vừa hỏi xong, ba người khác đều lật mắt xem thường nhìn hắn.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ nói:

- Đi thôi, đã trễ hai ngày, phải nhanh chạy tới chỗ tập hợp rồi nói sau.

La Mỹ Anh đi ra, gương mặt đỏ bừng có vẻ vô cùng đáng yêu.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm thở dài tự nhủ:

- Ai, lại có một nữ tử ngã rạp dưới mị lực của bổn thiếu, bổn thiếu thật sự không cố ý nha!

Lời này nếu bị người khác nghe được, chỉ sợ đã phun máu, tiểu tử này chính là được tiện nghi còn khoe mã, muốn ăn đòn.

Năm người đang chuẩn bị rời đi, Nghiêm Trạch lại hỏi:

- Lăng sư đệ, vừa rồi bên kia xảy ra chuyện gì? Chúng tôi đều cảm nhận được chân khí thật cường đại.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ trán nói:

- Đã quên nói cho các ngươi biết, vừa rồi bên kia xuất hiện một gốc linh thảo cao giai, khiến thật nhiều linh thú cao cấp tranh đoạt, cũng đưa tới cường giả vương cấp của các tông tạo ra chiến đấu đại quy mô, may mắn sư đệ chạy nhanh, bằng không đã bị liên lụy.

Không phải Lăng Tiếu không tin tưởng bọn họ, nhưng lực hấp dẫn của Hồ Lô Thánh Quả quá lớn, cho dù cường giả hoàng cấp nhìn thấy cũng phải điên cuồng huống chi là người khác.

Cho nên việc này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tuyệt đối không thể lộ ra chút tin tức.

Nghiêm Trạch nghi hoặc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu không tiếp tục hỏi thêm.

Nhưng La Mỹ Anh lại hỏi:

- Rốt cục là linh thảo gì lại khiến linh thú cùng cường giả vương cấp phải điên cuồng?

Vấn đề này Lăng Tiếu cũng không giấu diếm:

- Là Ngũ Thải Hồ Lô Thánh Quả!

- Tê…

Nghe câu trả lời, bốn người đều hít sâu một hơi lạnh, nghĩ tới họ cũng biết công hiệu của Hồ Lô Thánh Quả.

- Thật sự khó trách, bậc linh thảo cao giai như thế ai mà không đỏ mắt!

Trần Văn Vũ thở dài nói.

- Đi thôi đi thôi, cơ duyên như vậy không phải mỗi người đều lấy được, bí cảnh mới là mục tiêu cuối cùng của chúng ta.

Triệu Nam thúc giục nói.

- Triệu sư huynh nói đúng, nhưng các ngươi cũng không cần thất vọng, hành trình bí cảnh lần này mặc kệ mọi người có thu hoạch hay không, chỉ cần mọi người đạt tới linh sư đỉnh ta có thể luyện chế một viên Nhập Vương đan cho mọi người, hơn nữa chỉ lấy một phần tài liệu linh thảo.

Lăng Tiếu hứa hẹn.

Không phải một mình hắn phát hiện Hồ Lô Thánh Quả, một mình hắn chiếm hữu đã cảm thấy có chút áy náy, cho nên mới đưa ra hứa hẹn xem như bồi

thường bọn họ.

Quả nhiên bốn người nghe vậy đều lộ ra nụ cười vui sướng.

Đây cũng chính là nói họ đều có khả năng đặt chân lên vương cấp.

So sánh với gốc linh thảo chưa từng tận mắt nhìn thấy mà nói, Nhập Vương đan mới càng thêm thực tế.

Năm người tiếp tục lên đường, La Mỹ Anh khăng khăng cưỡi Kim Sắc Lang Vương cùng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không đành lòng từ chối nàng, bất đắc dĩ chấp nhận.

Nhưng nữ nhân này tựa hồ có ý nghĩ khác, vừa ngồi lên liền vòng tay ôm chặt Lăng Tiếu không chịu buông ra.

Mấy ngày kế tiếp năm người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới địa điểm hẹn trước tụ hợp lại.

Ngày thứ mười ba năm người rốt cục chạy tới một vùng tiên sơn phúc địa linh khí tràn đầy.

Linh khí nơi này nồng đậm như tầng thứ mười Tụ Linh tháp ở Tử Thiên tông, mọi người đứng nơi này đều cảm thấy toàn thân khoan khoái, xúc động muốn ngồi xuống tu luyện ngay tại chỗ.

Năm người Lăng Tiếu tìm tới nơi đóng quân của Tử Thiên tông.

Trong doanh địa, Tiêu Tùng Lâm, Ngô Hữu Lai cùng Ngô Hữu Khứ đều có mặt, các đệ tử chân truyền khác vẫn chưa chạy tới.

Lại qua thêm một ngày, tới ngày thứ mười bốn một tổ đệ tử khác cũng đã tới.

Nhưng nhìn bộ dạng của các đệ tử tựa hồ khá chật vật, còn vài người bị trọng thương, vạn hạnh không ai thương vong.

Nhưng Vân Mộng Kỳ cùng Hình Chiến Thiên lại bị trọng thương.

Thần sắc Tiêu Tùng Lâm tối sầm nhìn Liệt Minh Cường không chút vết thương hỏi:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi đến bí cảnh Tiêu Tùng Lâm đã dặn dò Vân Mộng Kỳ, Hình Chiến Thiên cùng Liệt Minh Cường phụ trách hộ tống các đệ tử đến nơi đây, hắn cho rằng dựa vào thực lực ba vương cấp sẽ không có nguy hiểm quá lớn, bởi vì linh thú tứ giai ở vòng ngoài cũng không nhiều, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng hiện tại có hai cao thủ vương cấp đều trọng thương, khiến Tiêu Tùng Lâm dị thường phẫn nộ cùng khó hiểu.

Nhưng Tiêu Tùng Lâm vừa hỏi Liệt Minh Cường, liền phát hiện thật nhiều đệ tử nhìn về phía hắn đầy vẻ bất mãn.

Liệt Minh Cường xem thường ánh mắt những người kia, nhìn Tiêu Tùng Lâm chắp tay nói:

- Tiêu trưởng lão, chúng tôi ngộ nhập vào một ổ rắn, gặp phải bầy rắn công kích cho nên…

- Hừ, nếu không phải người nào đó lâm thời rút lui, Vân sư tỷ cùng Hình

trưởng lão cũng không bị thương.

Băng Nhược Thủy lạnh lùng nói.

Ngọc Liệt Diễm cũng đứng bên Băng Nhược Thủy nhìn chằm chằm Liệt Minh Cường khó chịu nói:

- Có chút người chỉ là có được bề ngoài, nhìn qua giống như nam nhân tốt nhưng trên thực tế là nam nhân bất lực!

Lời này của Ngọc Liệt Diễm vô cùng độc ác, bất kỳ nam nhân nào nghe được sẽ không chịu nổi lời châm chọc như thế.

- Hừ, nữ nhân vô tri!

Liệt Minh Cường không ngụy biện, lạnh lùng trả lời một câu.

Ngọc Liệt Diễm tựa hồ càng thêm tức giận, chỉ vào Liệt Minh Cường nói:

- Ta vô tri, dù sao vẫn tốt hơn loại nam nhân bất lực như ngươi!

- Ta có bất lực hay không ngươi có thể thử xem.

Liệt Minh Cường nhăn mày, sâu kín nhìn Ngọc Liệt Diễm nói, đồng thời khí thế vương cấp hướng chỗ nàng áp tới.

Hắn đường đường cường giả vương cấp, từ khi nào đến phiên một linh sư soi mói.

Đúng lúc này Lăng Tiếu vững vàng chắn ngang người Ngọc Liệt Diễm, nói:

- Ta có thể giúp nàng thử một lần!

Liệt Minh Cường chỉ mới bước vào vương cấp, Lăng Tiếu không hề sợ hắn.

Thần sắc Liệt Minh Cường thật khó xem, Tiêu Tùng Lâm chỉ Băng Nhược Thủy nói:

- Không cần cãi, nữ oa nhi ngươi đem sự tình nói một lần.

Băng Nhược Thủy không phải là người thích quanh co lòng vòng, ngữ khí của nàng lộ vài phần lạnh băng.

Theo lời kể của nàng Lăng Tiếu mới biết được nguyên lai ở mấy ngày trước tổ của nàng rơi vào ổ rắn, bên trong có hai linh thú tứ giai đê cấp, có không ít linh thú nhị, tam giai.

Vốn lấy thực lực của Vân Mộng Kỳ, Hình Chiến Thiên cùng Liệt Minh Cường, muốn hộ tống các đệ tử an toàn rời khỏi thì không thành vấn đề.

Nhưng ở thời điểm nguy cấp Liệt Minh Cường lại đột nhiên rời đi.

Cuối cùng Vân Mộng Kỳ cùng Hình Chiến Thiên vì bảo hộ các đệ tử, đối chiến với hai linh thú tứ giai, tuy đánh lui chúng nhưng hai người đều bị trọng thương

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 496 - Bí Cảnh Trấn Thiên Tông. (1)

Cho nên các đệ tử đều cảm thấy nếu Liệt Minh Cường không bỏ đi thì hai người sẽ không bị thương, họ cảm thấy Liệt Minh Cường vì sợ chết mới chạy trốn.

- Minh Cường, nàng nói đúng sự thật hay không?

Tiêu Tùng Lâm lạnh lùng nhìn Liệt Minh Cường hỏi.

Liệt Minh Cường gật đầu nói:

- Lúc ấy đã phát hiện được chút tình huống cho nên mới rời đi.

Liệt Minh Cường tựa hồ là một người khá trầm mặc, khi nói chuyện luôn rất tinh luyện, không hề có giải thích dư thừa nào.

- Vì cái gì lúc khác không đi, cố tình đợi thời gian gặp nạn mới đi, rõ ràng là kiếm cớ cho mình.

Ngọc Liệt Diễm khinh thường nói.

- Bỏ đi, hắn thật là có chuyện rời đi.

Lăng Tiếu khuyên nhủ, từ khi Băng Nhược Thủy nói ra thời gian gặp nạn, hắn có thể đoán ra nguyên nhân nào mà Liệt Minh Cường bỏ đi.

Nhưng đối với cách làm của Liệt Minh Cường, Lăng Tiếu không đồng ý, tiểu tử kia có thể vì ích lợi bỏ quên đồng bạn, có thể thấy được bản tính cực

kỳ ích kỷ.

Lăng Tiếu đối với loại người này cực kỳ phản cảm chán ghét.

Ngọc Liệt Diễm nhìn thấy Lăng Tiếu đã mở miệng, không nói thêm gì nữa, chỉ bĩu môi.

Liệt Minh Cường nghi hoặc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hắn đã đoán được khi hắn đi tranh đoạt Hồ Lô Thánh Quả Lăng Tiếu có lẽ cũng ở gần nơi đó.

Lúc này Ngô Hữu Lai lên tiếng:

- Tiêu sư huynh, bây giờ còn không phải lúc truy cứu trách nhiệm, mặc dù tiểu thư cùng Chiến Thiên bị thương, nhưng đối với họ mà nói cũng là một loại tôi luyện, chỉ cần tính mạng không ngại thì tốt hơn rồi.

Tiêu Tùng Lâm gật đầu nói:

- Sư đệ nói đúng, muốn trở thành cường giả một phương không cần dựa vào ngoại lực gì, tuy rằng Minh Cường không đúng nhưng các ngươi cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người hắn, thực lực cùng sức chiến đấu của các ngươi đều nên được tăng cường, hi vọng hành trình bí cảnh lần này các ngươi đều có chỗ thu hoạch.

- Trưởng lão dạy rất đúng.

Các đệ tử cùng đáp.

- Tốt lắm, các ngươi tranh thủ thời gian đi khôi phục đi, ngày mai là ngày mở ra bí cảnh, đến bên trong chỉ có thể dựa theo thiên mệnh, chính các ngươi suy nghĩ kỹ có nên vào hay không, hiện tại muốn rời khỏi còn kịp.

Tiêu Tùng Lâm nói.

Tiêu Tùng Lâm nhìn lướt qua mọi người, thấy không ai trả lời hài lòng gật đầu nói:

- Các ngươi đều tốt lắm, cần biết họa phúc theo cùng, chỉ cần bảo trì một tấm lòng không hề sợ hãi, dũng mãnh tinh tiến, tương lai các ngươi có thể đi được rất xa.

Mọi người nghe xong lời này đều hiểu được, đi ra khỏi lều tự tìm địa phương đả tọa.

Lăng Tiếu không lập tức ra ngoài mà lấy ra hai viên đan dược trị liệu tam phẩm đỉnh cấp Hồi Mệnh đan đưa cho Vân Mộng Kỳ cùng Hình Chiến Thiên.

Những đan dược trị thương này hắn đã luyện chế sẵn lúc ở tông môn, đề phòng khi cần đến.

Một đêm trôi qua, ánh mặt trời hiện lên.

Người của các tông môn đều tụ tập ở địa phương trống trải.

Hiện giờ ba mươi sáu tông tây bắc chỉ còn lại không đầy một nửa ở nơi này.

Có chút tông môn không tới tham gia đại hội năm nay, có chút bị xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tóm lại nhân số giảm sút một nửa so với lúc mới đi vào Vạn Thú Quật.

Lúc này Tiêu Tùng Lâm, Ngô Hữu Lai, Ngô Hữu Khứ cùng trưởng lão tông môn đi tới.

Những vị trưởng lão đại biểu thực lực cường đại nhất các tông, đều có được thực lực ngoài hoàng cấp.

Có thể nói nơi này hội tụ những người có thực lực mạnh mẽ nhất tây bắc.

Mà các đệ tử trẻ tuổi cũng là đại biểu tinh anh xuất sắc nhất tây bắc, mỗi người sắc mặt trào dâng, vô cùng chờ mong.

Khuôn mặt mọi người đều nghiêm túc, hiện trường yên tĩnh chỉ còn nghe được tiếng gió thổi mạnh.

Khi ánh mặt trời dâng lên cao, toàn bộ cường giả hoàng cấp đồng thời xuất thủ.

Chỉ thấy mấy chục lão giả đồng thời quát to một tiếng, trong tay kết xuất thủ ấn phức tạp, cuối cùng quang mang xuất hiện, chiếu rọi cả phiến thiên địa biến sắc, khiến ánh sáng mặt trời có chút ảm đạm.

- Khai khải sơn môn!

Hưu hưu…

Một gã lão giả hét lớn một tiếng, toàn bộ lão giả đồng thời ra tay, từng đạo quang mang đủ màu sắc đồng thời đánh tới.

Hơn mười cỗ năng lượng hoàng cấp nở rộ, toàn bộ đệ tử trẻ tuổi đều chấn động, tập trung ánh mắt nhìn về phía trước đầy vẻ sùng kính.

Những đầu linh thú đến gần khu vực này đều bị hù dọa tháo chạy, cho dù đạt tới ngũ giai cũng lẫn đi thật xa, hơn mười cỗ năng lượng kia đã đủ hủy diệt cả khu vực này.

Theo năng lượng đáng sợ hội tụ, ở giữa không trung hình thành một đoàn xoáy nước huyễn sắc, xoáy nước không ngừng lưu chuyển tại chỗ, năng lượng phân hóa không ngừng đập vào phía trước.

Nhưng hơn mười cỗ năng lượng dung hợp chung một chỗ đánh vào hư không phát ra tiếng kêu hưu hưu, tựa hồ như bị vật gì ngăn cách lên.

Năng lượng xoáy nước dần phân tán, mười mấy lão giả lại quát một tiếng đồng thời ra tay.

Cứ thế lặp lại ba lần, trong hư không dần dần hiển lộ dấu vết.

Chỉ thấy hai trụ cửa đá cao ngất chậm rãi hiện ra.

Giữa hai trụ đá là một xà ngang lớn nặng ngàn cân, cột đá cùng xà ngang đều dùng Thiên Niên Ngân Thạch chế tạo, sáng lên óng ánh, ở giữa xà ngang điêu khắc ba chữ phồn văn cổ xưa cứng cáp cuồng thảo: Trấn Thiên tông.

Các đệ tử nhìn thấy ba chữ lớn kia, tâm thần lập tức nhận lấy uy áp, giống như bị ép tới nghẹt thở, tựa hồ ý chí cường đại của ba chữ kia khiến bọn hắn sinh ra ý niệm muốn quỳ bái.

Khi hai trụ đá hoàn toàn hiện ra, ở giữa xuất hiện một cầu thang, tầng tầng chồng lên, vừa nhìn cảm giác vô tận như không thấy cuối.

- Thu liễm tâm thần, khu trừ tâm ma, tâm như kình bàn, tốc vào sơn môn!

Một thanh âm cứng cáp như tiếng chuông cổ mộ buổi sáng làm bừng tỉnh các đệ tử còn ngây người.

Hưu hưu!

Thanh âm vừa dứt, liền có vài người dẫn đầu xâm nhập lên cầu thang, những người khác cũng phục hồi lại tinh thần, bước lên cầu thang kia.

- Các ngươi chỉ có một tháng thời gian, một tháng sau chúng ta tiếp tục mở ra sơn môn, đến lúc đó các ngươi phải lập tức đi ra.

Theo thanh âm hạ xuống, đoàn năng lượng trên cửa đá biến mất, mà hai trụ đá cùng xà ngang cũng đi theo biến mất không thấy.

Các đệ tử đi lên cầu thang giống như chỉ một khắc đã mất đi toàn bộ tung tích lẫn khí tức, tựa hồ như chưa từng xuất hiện trong phiến thiên địa này.

Toàn bộ lão giả thu hồi năng lượng, lập tức ngồi xuống tại chỗ đả tọa khôi phục.

Nhìn vẻ mặt bọn họ cực kỳ tái nhợt, có thể thấy được vừa rồi tiêu hao quá lớn.

Sau khi các đệ tử tiến vào cầu thang, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy như điên lên trên, tựa hồ sợ hãi mình chậm một bước sẽ bị người khác tranh giành mất bí bảo bên trong.

Nhưng khi bọn họ đi tới trên đỉnh cầu thang, chợt phát hiện bản thân đang ở trên một ngọn núi, khi họ nhìn xuống dưới thì cầu thang đã biến thành một đường núi thẳng tắp.

- Đây…đây là có chuyện gì?

Mọi người đều khó hiểu nhìn một màn trước mắt.

- Nhất định là ảo giác, vừa rồi căn bản không phải đi lên cầu thang.

- Không thể nào đâu, vừa rồi rõ ràng cảm giác chân giẫm lên bậc thang.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 497 - Bí Cảnh Trấn Thiên Tông. (2)

- Mau nhìn, bên kia có một đại điện!

Mọi người nhìn qua một phương hướng, quả nhiên thấy được một đại điện cổ xưa sừng sừng trên đỉnh núi.

Ngay sau đó có thật nhiều người hướng đại điện kia vọt tới.

Chỉ còn vài nhóm người vẫn đứng tại chỗ không vội đi qua.

Theo sau những nhóm người kia không chạy qua đại điện mà hướng theo những hướng bất đồng rời đi.

Tử Thiên tông do Lăng Tiếu dẫn dắt, hắn không dẫn mọi người đuổi qua đại điện mà chọn một con đường không người đi thẳng tới.

Lăng Tiếu phát hiện linh khí nơi này nồng đậm hơn Tử Thiên tông không biết bao nhiêu lần, hơn nữa địa vực thập phần mở mang, núi non liên miên, cổ thụ che trời, linh thảo linh hoa khắp nơi.

Lăng Tiếu không khỏi thầm than:

- Thật không hổ là lục phẩm tông môn, chỉ bằng vào linh khí nơi này là có thể làm người tăng thêm tốc độ tu luyện vài lần.

Ngay lúc Lăng Tiếu còn đang cảm khái, Ôn Khả Điệp từ phía sau chạy lên khó hiểu hỏi:

- Lăng sư huynh, vì sao chúng ta không cùng họ đi vào đại điện, thứ tốt sẽ bị bọn hắn đoạt hết.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Thệ Tông đại hội đã được tổ chức nhiều lần, mỗi năm năm đều có đệ tử đi vào nơi này tầm bảo, đại điện vừa rồi nằm sừng sững như vậy, đồ vật bên trong cũng đã bị các đời tiền bối lấy hết mất rồi.

Ôn Khả Điệp chợt hiểu, tiếp theo tán dương nói:

- Lăng sư huynh thật lợi hại!

- Đừng giả vờ, đây là thường thức, động chút đầu óc là biết thôi.

Lăng Tiếu đáp.

Ngay lúc Ôn Khả Điệp nhân cơ hội muốn kéo tay Lăng Tiếu thì một đôi tay khác đã giành trước nàng một bước.

- Ôn sư muội, thật ngượng ngùng, bên này là của ta, ngươi đi bên kia.

Ngọc Liệt Diễm ôm chặt cánh tay Lăng Tiếu cười nói.

Ôn Khả Điệp đỏ mặt, đi sang bên kia, nhưng nàng vẫn muộn một bước, cánh tay kia đã bị một thân ảnh trắng muốt nhanh chân đến trước.

Ôn Khả Điệp tức giận giậm chân.

Ở phía sau La Mỹ Anh nhìn qua hai bên Lăng Tiếu, gương mặt hiện vẻ đố kỵ, thầm nhủ:

- Quỷ hoa tâm!

Lăng Tiếu mang theo hai gánh nặng lựa chọn một địa phương hẻo lánh gọi mọi người ngừng lại.

Toàn bộ đệ tử chân truyền nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng thật lo lắng.

Người khác đều đi tầm bảo, mà Lăng Tiếu chỉ lo tình chàng ý thiếp, làm gì đây chứ!

- Các vị huynh đệ đồng môn, sư tỷ sư muội, mọi người đều gọi về linh thú hộ thân của mình đi.

Lăng Tiếu hạ lệnh.

Mọi người làm theo lời hắn, gọi về linh thú hộ thân đi ra.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua linh thú, nói với Trần Văn Vũ:

- Trần sư huynh, phiền ngươi mang theo họ cùng đến gần đây tra xét một chút, quen thuộc địa hình, có phát hiện lập tức hồi báo.

Khi Lăng Tiếu nói chuyện đưa tay chỉ vào hai đệ tử chân truyền sử dụng phi hành linh thú.

Trần Văn Vũ gật đầu, cùng hai đệ tử khác cưỡi linh thú bay về một phương hướng.

- Tốt lắm, mọi người ngồi xuống đợi tin tức.

Lăng Tiếu nhìn những người khác nói.

Mọi người đã biết ý tứ của hắn, không hề có chút dị nghị gì.

Lăng Tiếu làm như vậy là an bài hoàn toàn hợp lý.

Ở trong một hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, không ai biết sẽ có nguy hiểm thế nào, để Trần Văn Vũ mang theo đệ tử cưỡi phi hành linh thú hiểu biết địa hình, đây là điều cần thiết, có thể giảm bớt sự nguy hiểm cũng có thể tìm kiếm được rõ phương hướng.

Mọi người ngồi xuống, Lăng Tiếu nhờ mấy mỹ nữ ngồi chung quanh làm hộ pháp.

Các mỹ nữ không hiểu vì sao hắn làm như vậy, nhưng vẫn thật nghe lời vây quanh hắn, để cho hắn không bị ảnh hưởng.

Cuộc tranh đoạt bí cảnh đã bắt đầu từ thời khắc này, chờ đợi bọn họ chính là uy hiếp tử vong.

Lăng Tiếu tập trung khuếch tán tinh thần lực của mình.

Tinh thần thức hải của hắn đã sớm hóa lỏng, tinh thần lực đã vượt hơn xưa, trong phạm vi ba ngàn thước không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Tinh thần lực giống như mạng nhện đan xen chậm rãi đẩy mạnh về bốn phía.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng sẽ có uy hiếp gì đáng sợ tồn tại, nhưng hắn phát hiện mình đã đánh giá cao hoàn cảnh nơi này.

Bởi vì hắn một đường cảm ứng đi qua, không phát hiện được năng lượng cường đại ba động, cũng không thấy có sinh vật cường đại tồn tại.

Lăng Tiếu khó hiểu nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ toàn bộ nguy hiểm đã sớm bị cổ nhân diệt trừ rồi sao?

Ngay lúc hắn còn đang nghi hoặc, một cỗ chân khí cường đại nhiễu loạn tinh thần của hắn.

Lúc này từ trên không truyền xuống tiếng kinh hô của Trần Văn Vũ:

- Sư đệ, các ngươi chạy mau, là Trọc Sư Ưng!

Dứt lời Trần Văn Vũ cùng hai đệ tử vẻ mặt kinh hoảng đáp xuống đất, sau đó nhanh chóng thu hồi linh thú của mình.

Đúng lúc này hai ảnh tử từ trên không trung bay tới.

Lăng Tiếu bật dậy hạ lệnh:

- Mọi người nhanh trốn đi, cố gắng đừng chạy ra chỗ trống trải!

Lời của hắn còn chưa dứt, đã có người bắt đầu chạy trốn.

Trọc Sư Ưng, phi hành linh thú tứ giai đê cấp, đầu giống sư tử, thân như chim ưng, đuôi như đuôi lộc.

Ngay lập tức xuất hiện hai đầu Trọc Sư Ưng, có thể làm họ không kinh hoảng sao?

Vừa rồi Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực điều tra tình huống dưới mặt đất, căn bản không biết trên không trung còn có loại linh thú đáng sợ như vậy tồn tại.

Một gã đệ tử không kịp chạy trốn, bị hung hăng mổ rớt đầu, chết ngay tại chỗ.

Lúc này mọi người càng hoảng sợ chạy nhanh hơn.

Ôn Khả Điệp chỉ mới bước vào linh sư giai chưa lâu, mà nàng vẫn chưa có linh thú hộ thân, cũng giống như La Mỹ Anh chỉ dựa vào đôi chân bỏ trốn.

Nàng lần đầu tiên thấy được nguy hiểm như vậy, nhất thời kinh hoảng bị rễ cây vấp chân, toàn thân ngã sấp xuống đất.

- Ai nha!

Ôn Khả Điệp phát ra tiếng kinh hô.

Lúc này một đạo cự ảnh lao xuống.

U!

Trọc Sư Ưng mở miệng hướng Ôn Khả Điệp mổ xuống.

Khuôn mặt yêu kiều của Ôn Khả Điệp bị dọa đến thất sắc.

Ngay khi nàng nhắm mắt chờ chết, một đạo thân ảnh rất nhanh lao qua ôm lấy eo nàng tránh thoát một kích của Trọc Sư Ưng.

Lăng Tiếu ném Ôn Khả Điệp lên lưng Kim Sắc Lang Vương:

- Tiểu Kim mau mang nàng tránh né trước!

Tiếp theo Lăng Tiếu rút ra huyền khí.

Huyền khi như đao lại như kiếm hắn đặt tên là Băng Hỏa kiếm.

- Súc sinh chết tiệt!

Lăng Tiếu trầm mặt quát một tiếng, một đạo hỏa mang kiếm thế hướng Trọc Sư Ưng quét tới.

Trọc Sư Ưng cực kỳ xảo quyệt, nháy mắt đã bay lên giữa không trung, làm một chiêu của hắn đánh hụt vào khoảng không.

Lăng Tiếu nhân cơ hội hét lớn:

- Mọi người đừng sợ, nhanh chóng tụ lại cùng nhau, toàn lực đối phó chúng nó, không cho chúng đánh bại từng người.

Lúc này Lăng Tiếu mới tỉnh táo lại, tuy rằng Trọc Sư Ưng đáng sợ nhưng chúng cũng không phải linh thú phát ra được thuộc tính công kích, mà bọn họ có được nhiều người, còn có nhiều linh thú hộ thân như thế, nếu toàn bộ tụ tập chung một chỗ chỉ cần chúng dám lao xuống, lập tức cùng phát động thuộc tính công kích, hai đầu Trọc Sư Ưng kia nhất định có hại.

Nghe xong tiếng quát của Lăng Tiếu, lúc này các tinh anh Tử Thiên tông rốt cục ý thức được vừa rồi mình quá mức kinh hoảng nên mất đi tự chủ.

Ngay lập tức bọn họ liền tụ họp chung một chỗ, rút ra huyền khí, một khi Trọc Sư Ưng lao xuống liền tấn công chúng nó, linh thú hộ thân của họ cũng đồng dạng phát ra công kích cường đại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 498 - Ngốc Sư Ưng

Cuối cùng khiến hai đầu Trọc Sư Ưng không dám xông xuống lần nữa, lượn vòng trên đầu bọn họ nửa ngày phải rời đi.

Chứng kiến hai đầu Trọc Sư Ưng rời đi, mọi người thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này mọi người mới biết được vừa rồi bị Trọc Sư Ưng mổ chết là đệ tử của Xích Viêm phong.

Mới đi vào bí cảnh đã có một người chết, sắc mặt ai cũng lộ vẻ nặng nề.

Lăng Tiếu nhìn Trần Văn Vũ hỏi:

- Sư huynh, các ngươi gặp được Trọc Sư Ưng ở đâu?

- Ở ngọn núi phía trước, nơi đó hình như cũng có một tòa đại điện.

Trần Văn Vũ vẫn còn sợ hãi nói.

Lăng Tiếu trầm mặc một thoáng, nhìn mọi người nói:

- Việc này hung hiểm dị thường, trước khi tiến vào trưởng lão đã từng giao phó, hiện giờ chúng ta không còn bất kỳ đường lui, hoặc là ở trong này tìm kiếm đồ vật thích hợp với mình, hoặc là im lặng tránh ở ngõ ngách tu luyện chờ kỳ hạn một tháng đi qua.

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

- Trước đó không xa có một đại điện, chính là địa phương mà hai đầu Trọc Sư Ưng bảo hộ, nơi đó có lẽ sẽ có thứ tốt, nếu mọi người muốn đi thì cùng nhau đi, không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng.

Dứt lời Lăng Tiếu dẫn đầu nhảy lên Kim Sắc Lang Vương, chở theo Ôn Khả Điệp đi thẳng tới trước.

Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch, Triệu Nam, La Mỹ Anh, Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm không chút do dự đi theo sát hắn, những người khác chỉ thoáng do dự một chút cũng đi theo Lăng Tiếu.

- Sư huynh, thật xin lỗi!

Ôn Khả Điệp ngồi trước mặt Lăng Tiếu thấp giọng nói.

Lăng Tiếu thản nhiên đáp:

- Không sao, sau này nên cẩn thận một chút là được, ta đáp ứng qua Ôn các chủ phải chiếu cố cho muội.

Ôn Khả Điệp thoáng cúi đầu, siết chặt nắm tay, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kiên nghị.

Đoàn người đi về hướng Trần Văn Vũ chỉ dẫn.

Bởi vì vừa rồi Trọc Sư Ưng đột nhiên xuất hiện, mọi người đều đề cao cảnh giác, thời khắc chú ý hoàn cảnh quanh thân.

Đột nhiên có một người cả kinh kêu lên:

- Là Huyết Xuân Đằng tam giai!

Mọi người đều nhìn theo phương hướng người kia chỉ qua, quả nhiên nhìn thấy một gốc dây leo xích hồng sắc ở cách đó không xa.

Huyết Xuân Đằng là linh thảo dùng chế luyện đan dược chữa thương, có công hiệu bổ máu rất nhanh.

Tên đệ tử chân truyền vừa hô xong, liền chạy tới chỗ Huyết Xuân Đằng muốn hái xuống.

Nhưng thật không ngờ ở dưới gốc Huyết Xuân Đằng còn có một gốc linh thảo quỷ dị chợt dị biến.

- Không tốt, mau trở lại, đó là Thực Nhân Hoa!

Lăng Tiếu hét to một tiếng, Băng Hỏa kiếm trong tay chém ra một đạo hỏa mang oanh thẳng tới Thực Nhân Hoa.

Đệ tử kia giật mình, vội vàng bỏ lại Huyết Xuân Đằng chạy trở về.

Nhưng quanh thân nháy mắt lan tràn từng đạo thanh đằng hướng mọi người quấn tới.

- Mọi người cẩn thận, có nguy hiểm!

Lăng Tiếu hô lên một tiếng, Băng Hỏa kiếm trong tay càng không ngừng chém về hướng thanh đằng chung quanh.

Các đệ tử không dám sơ sẩy, xuất ra huyền kỹ không ngừng oanh chém linh thảo khả nghi chung quanh.

Bỗng nhiên sau lưng một gã đệ tử một nụ hoa chợt nở rộ thành cự hoa, trực tiếp bao trùm tên đệ tử kia.

- Đáng chết!

Một gã đệ tử bên cạnh hắn mắng một tiếng, vung trọng đao trong tay chém thẳng lên cành hoa.

Phốc!

Đóa hoa rớt xuống, chảy ra máu loãng thật quỷ dị đáng sợ.

Đệ tử vừa thoát chết bị dọa đến tái mặt.

- Những linh vật này đều sợ hỏa thuộc tính, các sư huynh có hỏa thuộc tính đi phía trước mở đường.

Lăng Tiếu phát huy đầy đủ tính chất của người đứng đầu, quát to một tiếng, lại dẫn đầu đi trước, Băng Hỏa kiếm trong tay không ngừng chém ra hỏa diễm màu lam, đốt cháy linh vật quanh thân không ngừng phát ra thanh âm tư tư như rít lên.

Vài đệ tử của Xích Viêm phong cùng Luyện Khí phong đều hướng theo Lăng Tiếu hướng linh thảo khả nghi chém ra hỏa mang.

Nhất thời quanh thân bọn họ nổi lên một mảnh ánh lửa, khói đặc bốc lên bốn phía.

Khi bọn họ xuyên qua mảnh đất có Thực Nhân Hoa, rốt cục thấy được một tòa đại điện còn lớn hơn tòa đại điện khi nãy cách đó không xa.

Quan sát đại điện phía trước, mọi người không dám mạo muội xông vào, vẫn nhìn quanh bốn phía tìm kiếm Trọc Sư Ưng từng tập kích bọn họ.

- Tất cả mọi người chú ý!

Lăng Tiếu nhắc nhở một tiếng, sau đó nhìn quanh bốn phía.

Bỗng nhiên mọi người đều nghe được thanh âm kinh hô thảm thiết.

- Ở trước điện, mọi người cẩn thận!

Lăng Tiếu nhắc nhở thêm một câu, sau đó điều khiển Kim Sắc Lang Vương hướng thanh âm kêu thảm kia đi tới.

Mới đi không bao xa, liền thấy được bảy tám thanh niên đang bị hai đầu Trọc Sư Ưng tập kích.

- Sư đệ, chúng ta có cần đi qua hỗ trợ hay không?

Tinh thần trọng nghĩa của La Mỹ Anh lại tràn ra, hỏi.

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn La Mỹ Anh, sau đó chuyển mắt nhìn qua hai đầu Trọc Sư Ưng.

Trong nháy mắt trong bảy tám người bị công kích lại có một người chết dưới ưng trảo.

Lúc này có một người phát hiện được đoàn người của Lăng Tiếu, liền lớn tiếng cầu cứu:

- Thỉnh chư vị giúp đỡ!

- Nhìn trang phục của họ hẳn là người của Nam Dương tông!

Trần Văn Vũ đứng một bên nói.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Mọi người cùng nhau qua giết hai đầu súc sinh kia!

Lăng Tiếu biết chờ sau khi hai đầu Trọc Sư Ưng giết hết nhóm người kia sẽ đến lượt bọn họ, nếu đã như vậy thì cùng nhau hợp lực xử lý hai đầu Trọc Sư Ưng trước rồi nói sau.

Dù sao đối phương chỉ ít người, hẳn sẽ không hình thành uy hiếp gì quá lớn đối với người của mình.

Nghe theo chỉ thị của Lăng Tiếu, người của Tử Thiên tông tận lực đánh tới hai đầu Trọc Sư Ưng.

Trọc Sư Ưng thật giảo hoạt, mỗi khi gặp nạn liền bay lên giữa không trung, sau đó mới đột nhiên công kích xuống.

Mọi người không làm gì được chúng, mà bọn chúng lại tiêu hao lòng kiên nhẫn của đoàn người.

- Xem ra phải tự mình giải quyết bọn chúng!

Lăng Tiếu nhìn thấy đoàn người không biện pháp, chỉ đành lựa chọn ra tay.

Đoàn người không ai đạt tới vương cấp, căn bản không thể phi hành, mà người có phi hành linh thú lại không dám sử dụng, dù sao Trọc Sư Ưng đã tới tứ giai, trên không trung chúng nó là bá chủ.

Nếu như thế Lăng Tiếu chỉ có thể tự mình ra tay.

Lăng Tiếu ngồi trên lưng Kim Sắc Lang Vương, ánh mắt nhìn chằm chằm hai đầu Trọc Sư Ưng.

Sau một lúc lâu một đầu Trọc Sư Ưng không nhịn được đánh xuống.

Mọi người lại toàn lực công kích.

Tốc độ của Trọc Sư Ưng dị thường nhanh chóng, lần này đã bị nó dùng ưng trảo chộp được một người.

- Cơ hội tốt!

Lăng Tiếu nắm lấy thời gian, hai mắt bắn ra tia sáng kỳ dị, tinh thần lực nháy mắt hóa thành lưỡi đao nhọn hướng đầu Trọc Sư Ưng đang định bay lên trời chém tới.

Tinh thần lực vô ảnh vô hình, khó thể phát hiện.

Tinh thần lực như lưỡi đao chém thẳng vào nội đan của đầu linh thú.

U!

Trọc Sư Ưng bị thương, phát ra tiếng thét, ưng trảo buông ra, người bị bắt rơi xuống giữa không trung, thân thể khổng lồ bắt đầu lảo đảo rơi xuống dưới.

- Mọi người hợp lực giết nó!

Lăng Tiếu nhân cơ hội thét to.

Trọc Sư Ưng rơi xuống lập tức bị mọi người chém thành thịt vụn.

Con còn lại bay xuống cứu viện thì đã muộn.

Nó cũng gặp phải vận rủi như thế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 499 - Chẳng Lẽ Ngươi Đang Lừa Dối Chúng Ta? (1)

Tinh thần lực chẳng những phá hủy tinh thần thức hải của nhân loại, còn có thể oanh kích thú đan của linh thú.

Đương nhiên nếu thú đan linh thú đã ngưng tụ thành thực chất, muốn trực tiếp miểu sát, với tinh thần lực hiện tại của Lăng Tiếu còn chưa đủ khả năng làm được điểm này.

Nhưng thú đan linh thú là căn bản của chúng, một khi bị trọng thương khẳng định là không chịu nổi.

Vừa rồi đầu Trọc Sư Ưng bị tinh thần lực của Lăng Tiếu hung hăng chém một đao, làm sao có thể an ổn bay trở về?

Một đầu Trọc Sư Ưng bị phanh thây, con còn lại cũng không bỏ đi mà lại nhào xuống đoàn người.

Lăng Tiếu làm sao buông tha cơ hội như thế, tinh thần lực phóng ra, đầu Trọc Sư Ưng còn lại tiếp bước con đầu tiên.

Liên tục sử dụng hai lần tinh thần lực quá mạnh khiến Lăng Tiếu cảm giác có chút cố hết sức, khuôn mặt biến thành tái nhợt.

Thú đan linh thú cùng tinh thần thức hải của nhân loại khác nhau, một loại đã trở thành thực chất khó thể phá hư, một loại là tồn tại hư vô, lấy sự vô hình của tinh thần lực phá hư tinh thần thức hải vô hình đương nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Trọc Sư Ưng đột nhiên rơi xuống khiến đoàn người không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có thể giết chết chúng nó ai cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nếu Trọc Sư Ưng có thể phát ra công kích thuộc tính, bọn họ tuyệt đối khó thể sống sót, đây xem như vạn hạnh trong bất hạnh.

- Tiếu, huynh…huynh không sao chứ?

Ôn Khả Điệp hoảng hốt nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Nàng vẫn luôn cảm thấy tuổi tác của mình xấp xỉ Lăng Tiếu, gọi hắn bằng sư huynh là mình thiệt thòi, dù sao nàng quyết định chủ ý phải gả cho hắn, cho nên sửa lại cả xưng hô.

- Ta không sao, để cho ta nghỉ ngơi một lát.

Lăng Tiếu khoát tay, không để ý tới mọi người lập tức ngồi xuống tĩnh tọa.

Lúc này đệ tử Tử Thiên tông đều quay về bên cạnh Lăng Tiếu.

Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm cùng La Mỹ Anh đi tới vây quanh hắn.

Ngọc Liệt Diễm đang định mở miệng nói chuyện, lại bị Ôn Khả Điệp đưa tay ra dấu đừng lên tiếng.

Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam đều nghi hoặc nhìn vẻ mặt có chút tái nhợt của Lăng Tiếu, trong lòng tự nhủ:

- Chẳng lẽ là sư đệ làm?

Bên kia vài thanh niên được cứu viện cũng đi về hướng đệ tử Tử Thiên tông.

Một thanh thiếu niên cầm đầu chắp tay nói với Trần Văn Vũ:

- Đa tạ ân đức viện thủ của chư vị!

Thanh thiếu niên kia có bộ dạng cực kỳ tuấn lãng, trang phục màu lam, trong tay cầm thanh trường kiếm lam sắc, toàn thân có vẻ khí vũ bất phàm, chỉ có đôi mắt khiến người chán ghét đang không chút an phận ngắm nghía mấy nữ tử đứng bên cạnh Lăng Tiếu, trong mắt hiện lên vẻ tham lam khó nén.

Trong lòng hắn khó chịu liếc mắt nhìn Lăng Tiếu đang đả tọa, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này kém xa ta, lại có nhiều mỹ nữ ngưỡng mộ như vậy, thật không có thiên lý!

Trần Văn Vũ cau mày thản nhiên nói:

- Chỉ là nhấc tay, không đáng nhắc đến.

- Tại hạ là An Thần Tuấn, thuộc Nam Dương tông, vài vị này đều là sư đệ muội của ta, không biết các vị thuộc tông môn nào?

Thanh niên kia làm như cực kỳ hữu lễ nói với Trần Văn Vũ.

Nam Dương tông là bát phẩm tông môn đứng thứ mười hai trong tây bắc ba mươi sáu tông môn, thực lực không tầm thường, nhưng vẫn có điều chênh lệch với Tử Thiên tông.

Trần Văn Vũ còn chưa đáp lời, Triệu Nam đứng bên cạnh có chút cao ngạo nói:

- Chúng ta là môn hạ Tử Thiên tông.

Thần sắc An Thần Tuấn thoáng thu liễm, sau đó mang theo vẻ mặt lấy lòng cười nói:

- Nguyên lai chư vị là sư huynh sư tỷ Tử Thiên tông, thật sự là thất kính thất kính!

- Các ngươi có thể đừng ồn ào nữa hay không, sư đệ đang tĩnh tu!

La Mỹ Anh khó chịu nói.

Lăng Tiếu đang đả tọa, nàng không biết vì sao sắc mặt hắn kém như vậy, trong lòng còn đang lo lắng mà An Thần Tuấn không ngừng nói chuyện, khiến trong lòng nàng trở nên buồn bực.

An Thần Tuấn nghe xong lời này, thần sắc không khỏi biến đổi, có vẻ cực kỳ xấu hổ.

- Sư huynh, chúng ta đi thôi.

Một nữ tử tư sắc không tầm thường từ sau lưng hô to, ánh mắt nhìn La Mỹ Anh cùng các nữ tử khác tràn đầy vẻ địch ý, tựa hồ sợ người tranh đoạt nam nhân của nàng.

An Thần Tuấn liếc mắt nhìn vài mỹ nữ bên cạnh Lăng Tiếu, do dự một chút nói:

- Sư muội không vội, chúng ta còn phải cảm tạ các sư huynh sư tỷ Tử Thiên tông một chút đâu.

- Các ngươi cứ tự tiện, chúng ta giết Trọc Sư Ưng cũng không phải vì các ngươi.

Lăng Tiếu mở mắt, ánh mắt đầu tiên liền chứng kiến gương mặt tuấn lãng của An Thần Tuấn liền cảm thấy khó chịu, vì vậy liền phân rõ giới tuyến.

An Thần Tuấn vừa nghẹn vừa tức, đây là người nào chứ, nói chuyện sao lại sặc người như thế đây!

Hắn vốn định tìm lý do lưu lại xem thử có cơ hội thông đồng với mấy mỹ nữ tư sắc vượt trội kia hay không, nhưng bây giờ bị người nói như thế thật không biết nên tìm lý do gì để tiếp tục lưu lại nơi đây.

Ánh mắt An Thần Tuấn vừa chuyển, nhìn Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vị sư đệ này xưng hô thế nào? Vừa rồi ngươi không biết các sư huynh tỷ của Tử Thiên tông các vị đã giúp chúng tôi đại ân, chúng tôi chỉ muốn cảm tạ các vị mà thôi đâu.

Đệ tử Tử Thiên tông nghe được An Thần Tuấn xưng hô Lăng Tiếu là sư đệ, sắc mặt đều tối sầm.

Lăng Tiếu là trưởng lão của họ, mà An Thần Tuấn xưng hô như vậy rõ ràng đang chiếm tiện nghi của mọi người, trong lúc nhất thời vẻ mặt mọi người biến thành khó chịu.

An Thần Tuấn không chú ý tới sắc mặt những người khác, chỉ nhìn Lăng Tiếu.

- Có chuyện này sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi lại một câu, tiếp theo chà chà đôi tay nhìn An Thần Tuấn hỏi:

- Như vậy vị sư huynh này dự tính làm sao cảm kích chúng tôi đây?

- Ách…

An Thần Tuấn thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu hỏi trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời bị làm khó.

Lăng Tiếu có vẻ khó chịu nhăn mặt nói:

- Chẳng lẽ ngươi đang lừa dối chúng ta?

An Thần Tuấn lấy lại tinh thần, khoát tay nói:

- Đương nhiên không phải, chỉ là ta biết chư vị sư huynh tỷ Tử Thiên tông đều là người hiệp can nghĩa đảm, chút cất chứa của tại hạ các vị khẳng định không để vào trong mắt.

Đầu óc An Thần Tuấn xoay chuyển thật nhanh, hắn lấy lui làm tiến vỗ mông ngựa đệ tử Tử Thiên tông.

Ai ngờ Lăng Tiếu không trúng mưu, lại nói:

- Đừng, chư vị sư huynh sư tỷ của ta đúng là người hiệp can nghĩa đảm, nhưng ta thì không phải, họ ngượng ngùng thu quà tặng của ngươi, để sư đệ như ta ủy khuất một chút thay mặt họ thu nhận là được, miễn lãng phí một phen thịnh tình của ngươi.

An Thần Tuấn nghe xong lời này sắc mặt tái xanh, thiếu chút nữa mở miệng mắng to.

Tiểu tử này thật quá vô sỉ, lại có thể thay mặt sư huynh tỷ thu nhận đồ đạc của hắn, còn dám nói ra ngay trước đám đông, da mặt thật sự là quá dày.

Nhưng nếu Lăng Tiếu đã hỏi ra miệng, An Thần Tuấn chỉ có thể miễn cưỡng

cười hỏi:

- Không biết vị sư đệ này cần cái gì? Chỉ cần tại hạ lấy ra được nhất định tặng cho ngươi tạ ơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 500 - Chẳng Lẽ Ngươi Đang Lừa Dối Chúng Ta? (2)

Lăng Tiếu phi thường tùy ý nói:

- Đưa tám chục hay trăm huyền khí hoặc là vài trăm viên tứ ngũ phẩm đan dược đều được.

Lăng Tiếu vừa dứt lời, sắc mặt An Thần Tuấn từ xanh mét biến thành đen thui, mấy nam nữ sau lưng hắn đều lộ vẻ căm giận.

Các đệ tử Tử Thiên tông thiếu chút nữa bật cười, trong lòng thầm hô:

- Thật quá tham lam đi!

- Nhìn vẻ mặt khó xử của ngươi đã biết ngươi không có, bỏ đi, các ngươi đi thôi, còn tưởng rằng có chút mỡ béo lấy đâu, các vị sư huynh sư tỷ, lòng hiệp nghĩa của các ngươi bị uổng phí rồi.

Lăng Tiếu giang tay nói.

- Ngươi nói chuyện kiểu gì vậy, tuy rằng các ngươi đã cứu chúng ta, nhưng cũng không thể khó xử người kiểu như vậy đi!

Nữ tử tư sắc không tệ của Nam Dương tông đứng ra lớn tiếng nói với Lăng Tiếu.

- Ha ha, ta nói chuyện thế nào? Vừa rồi không phải ta đã nói các ngươi cứ tự đi hay sao? Là vị sư huynh này đòi cảm tạ chúng ta, ta chỉ nói ra yêu cầu của mình mà thôi, chẳng lẽ làm vậy có gì không đúng sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu cười nhạt hỏi ngược lại.

- Ngươi…

Nữ tử nhất thời bị mắng á khẩu không nói được gì.

Vốn là do sư huynh của nàng khăng khăng đòi cảm tạ người ta, người ta tựa hồ không hề ép buộc thôi!

- Vị sư đệ này, những đồ vật ngươi nói ta quả thật không có, chỉ sợ ngay cả quý tông cũng không mấy người lấy ra được, như vậy đi, hai viên thú đan Trọc Sư Ưng tặng cho ngươi.

An Thần Tuấn chỉ chỉ hai đầu linh thú nói.

Trong lòng hắn hận thấu Lăng Tiếu, lại dám để cho hắn bị xấu mặt trước các mỹ nữ.

- Ha ha, ngươi cũng quá vô sỉ, hai đầu Trọc Sư Ưng này do chúng ta đánh chết, thú đan theo lý là của chúng ta rồi, chẳng lẽ bằng vào mấy người các ngươi mà có thể làm rụng được chúng nó sao? Ngươi thật biết mượn hoa hiến Phật!

Lăng Tiếu cất tiếng cười to nói.

Nói thật ra hắn chán ghét thái độ tiểu nhân của An Thần Tuấn, còn không biết xấu hổ dám nói thú đan Trọc Sư Ưng là của mình, hắn cảm thấy bản thân mình đã đủ vô sỉ, không ngờ An Thần Tuấn còn hơn hắn, đúng là gặp phải sư phụ ah!

- Thôi được rồi sư đệ, chúng ta vào điện nhìn xem.

Trần Văn Vũ nhìn thấy vẻ mặt khó xem của An Thần Tuấn, tiến lên khuyên bảo.

Lăng Tiếu cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy gọi Triệu Nam đi thu hai viên thú đan Trọc Sư Ưng, sau đó không để ý nhóm người Nam Dương tông đi thẳng vào trong đại điện.

- Thật sự là khinh người quá đáng!

Nữ tử Nam Dương tông khó chịu quát.

An Thần Tuấn siết chặt trường kiếm trong tay, híp mắt nhìn theo đoàn người Lăng Tiếu, trong lòng thầm nhủ:

- Hi vọng các ngươi có thể luôn đắc ý mãi như vậy!

- Đi thôi, chúng ta cũng đi qua xem.

An Thần Tuấn vẫn nhẫn nhịn được, hít sâu một hơi, nhìn đồng bạn của mình vẫy tay.

Đi tới trước đại điện, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức thương tang cổ xưa tràn tới.

Cửa điện thật lớn, do cự thạch ngàn cân phong tỏa chặt chẽ, một đôi thạch thú giương nanh múa vuốt dữ tợn trừng mọi người, từng cơn gió lạnh thổi qua làm người ta cảm thấy được muốn dựng đứng tóc gáy.

- Tụ Ưng Đường!

Lăng Tiếu nhìn tấm biển lớn trước mặt lẩm bẩm.

Ba chữ lớn phong cách cổ xưa tựa hồ mang theo khí tức sát phạt, chỉ liếc mắt nhìn tâm thần đều bị kinh sợ.

Nhìn đại điện gần trong gang tấc, vài đệ tử Tử Thiên tông nhịn không được vọt tới.

Lăng Tiếu quát lớn:

- Trở lại cho ta!

Hắn mở miệng đã muộn một bước, một gã đệ tử Kim Đồng phong đã đi trước nhất, sắp va chạm vào cửa đá.

Đúng lúc này quanh cửa đá phát ra một cỗ uy áp cấm chế.

Phốc!

Tên đệ tử nháy mắt bị đẩy bật lui, một ngụm máu tươi phun bắn ra ngoài.

Vài đệ tử khác đều kinh hãi dừng phắt lại!

- Trần sư huynh cứu người trước.

Lăng Tiếu lập tức truyền lệnh.

Trần Văn Vũ gật đầu, lập tức ôm lấy đệ tử kia, đút đan dược vào miệng hắn, dùng mộc hệ chữa trị thương thế cho người kia.

Lúc này La Mỹ Anh xung phong nói:

- Để ta chiếu cố hắn đi!

La Mỹ Anh thuộc thủy hệ, linh thú của nàng là linh thú trị liệu hệ, do nàng chiếu cố người bị thương không còn gì tốt hơn.

- Sau này không có mệnh lệnh của ta, không cho phép ai tự tiện hành động!

Lăng Tiếu nhìn lướt qua mấy tên đệ tử chạy trước quát.

Nếu hắn được an bài làm người dẫn đầu, tự nhiên phải phụ trách đối với mọi người, tuy rằng hắn không khả năng bảo hộ bọn họ chu đáo, nhưng tận lực giảm bớt thương vong cũng xem như chức trách của hắn.

Nhóm người Nam Dương tông nhìn thấy người của Tử Thiên tông đều nghe theo lệnh Lăng Tiếu, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hắn là người thừa kế đời tiếp theo của Tử Thiên tông hay sao?

Trong lòng An Thần Tuấn càng cảm thấy khó chịu, khinh thường nghĩ:

- Chỉ là nhị thế tổ dựa vào trưởng bối mà thôi!

- Nơi này bố trí cấm chế cường đại, xem ra có chút khó giải quyết.

Nghiêm Trạch ở một bên cau mày nói.

- Sợ cái gì, chúng ta có nhiều người tại đây, chẳng lẽ còn không hủy bỏ được cấm chế nho nhỏ này hay sao.

Triệu Nam không cho là đúng nói.

Lăng Tiếu vẫn một mực nhìn chằm chằm cửa đá không nói lời nào.

Lúc này An Thần Tuấn nhảy ra hỏi:

- Chư vị cần giúp đỡ không?

Hắn vừa nói xong đã đi tới trước mặt Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm, ánh mắt có chút không an phận ngắm nghía hai nàng.

Băng Nhược Thủy lộ vẻ mất kiên nhẫn, trực tiếp quay đầu sang nói khác, mà đôi mắt đẹp của Ngọc Liệt Diễm chợt xoay chuyển, nũng nịu nói với An Thần Tuấn:

- Vị sư huynh này, ngươi có thể giúp chúng ta phá cấm chế này hay không?

Đôi mắt đẹp trôi nổi tinh quang của nàng nhìn chằm chằm vào An Thần Tuấn.

An Thần Tuấn nghe được lời nói của nàng, thể xác cùng tinh thần rung động, sau đó lớn mật tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Ngay sau đó ánh mắt hắn trở nên nóng rực, vỗ ngực đáp:

- Tự nhiên không thành vấn đề, xem ta phá nó đây.

Hồn phách An Thần Tuấn đều đã bị vạch đi, không nói thêm lời nào cầm kiếm đi thẳng tới cửa đá.

Người của Nam Dương tông hoảng sợ kêu to:

- Sư huynh làm gì vậy, mau trở lại!

An Thần Tuấn giống như mắt điếc tai ngơ, hét lớn một tiếng, dùng trường kiếm chém ra vài đạo lam sắc kiếm quang cường đại oanh thẳng tới cửa đá.

Oanh long!

Thanh âm nổ tung vang rền, An Thần Tuấn bị phản chấn văng ngược trở về.

- Sư huynh!

Người của Nam Dương tông hô to một tiếng, nữ tử khi nãy rút kiếm hướng Ngọc Liệt Diễm đâm thẳng tới:

- Yêu nữ, dám mê hoặc sư huynh của ta, ta giết ngươi!

- Ha ha, thật sự là buồn cười, rõ ràng là sư huynh của ngươi không biết tự lượng sức mình nhưng còn trách ta, thật nghĩ rằng ta dễ khi dễ sao?

Ngọc Liệt Diễm khinh thường cười, nháy mắt tránh một kiếm đâm tới, đồng thời vung tay đánh ra một chưởng.

Nữ tử kia chẳng qua là linh sư đê giai, làm sao là đối thủ của Ngọc Liệt Diễm, một chiêu liền bị đánh bay trở về.

- Sư muội, ta giúp ngươi!

Một nam tử khác của Nam Dương tông hô một tiếng, không để ý hết thảy đánh thẳng về hướng Ngọc Liệt Diễm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 501 - Có Tin Ta Giết Sạch Các Ngươi Hay Không?

Nam tử kia là võ giả phong hệ hiếm thấy, chỉ nháy mắt đã đánh tới trước mặt Ngọc Liệt Diễm.

- Đi chết đi!

Nam tử quát một tiếng hạ độc thủ.

Ngọc Liệt Diễm kinh hãi, đáng tiếc nàng phát hiện mình đã không biện pháp tránh khỏi sự phong tỏa của đối phương.

Mọi người đều nghĩ Ngọc Liệt Diễm phải hương tiêu ngọc vẫn, một đạo thân ảnh cực nhanh chắn ngang trước người của nàng, hung hăng cho nam tử kia một cái tát.

Nam tử kêu thảm một tiếng, thân hình xoay một vòng văng ra thật xa.

- Dám ra tay với nữ nhân của ta, ngươi muốn chết!

Thân ảnh kia sâu kín nói một câu, đuổi theo nam tử kia vung chân đá vào bụng của hắn.

Nhất thời thân hình tên kia lại bay ra thật xa.

- Du sư huynh!

Toàn bộ đệ tử Nam Dương tông lại kinh hô, sau đó chạy tới chỗ thanh niên kia.

Đáng tiếc khi bọn hắn chạy tới đã thấy người kia hộc máu không ngừng, thân hình co giật vài lần trực tiếp tắt thở.

- Ngươi…ngươi thật độc ác, lại giết Du sư huynh…

Nữ tử bị Ngọc Liệt Diễm đánh bị thương lạnh lùng chỉ vào Lăng Tiếu nghiến răng nghiến lợi nói.

Lăng Tiếu lạnh lẽo nhìn thoáng qua nàng, thản nhiên nói:

- Còn dám khiêu khích, có tin ta lập tức giết sạch các ngươi hay không?

Nói xong một cỗ khí thế cường đại tán phát.

Lăng Tiếu là linh sư cao giai, còn tu luyện nhiều thuộc tính, một thân uy áp đã tương đương vương cấp đê giai.

Trong lúc nhất thời toàn bộ đệ tử Nam Dương tông bị ép tới hết hơi, giống như rơi xuống hầm băng, lại như ném vào biển lửa, làm bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu chỉ dùng một ngón tay liền có thể giết bọn hắn, một cỗ cảm giác sợ hãi bộc phát từ nội tâm hoàn toàn đánh vỡ nội tâm bọn họ.

Chỉ thoáng chốc toàn bộ đệ tử Nam Dương tông đã bị Lăng Tiếu ép bức nằm rạp trên mặt đất không còn chút ý phản kháng.

- Còn không mau cút đi!

Lăng Tiếu thu hồi uy áp hét lớn.

Người của Nam Dương tông không còn dám lưu lại, nâng lên An Thần Tuấn cuống quýt bỏ chạy.

Toàn bộ đệ tử Tử Thiên tông đều nhìn Lăng Tiếu đầy sùng kính, bọn họ thật sự cảm nhận được sự đáng sợ của hắn.

Không đánh mà có thể lui địch, đây quả thật làm họ cảm thấy bội phục.

Các mỹ nữ mừng thầm, nam nhân của các nàng luôn đặc biệt như thế.

Lăng Tiếu không để ý tới ánh mắt mọi người, nói:

- Cấm chế nơi này rất có thể là vương cấp hoặc hoàng cấp cường giả bố trí, mọi người hợp lực thử xem có thể xử lý hay không.

Mọi người tuyệt đối phục tùng lệnh của hắn, rút ra huyền khí.

- Ta đếm ba tiếng, mọi người toàn lực ra tay!

Lăng Tiếu nói.

Sau ba tiếng, huyền khí trong tay mọi người đại thịnh, từng luồng linh lực đủ màu sắc công kích thẳng về hướng cửa đá.

Oanh long!

Quang mang tiêu tán, cửa đá không chút nào hư hao.

- Lần nữa!

Lăng Tiếu cũng không buông tha, lại hạ lệnh.

Vài lần công kích toàn lực, cửa đá vẫn không hề bị chút tổn hại nào.

- Sư đệ, cách này tựa hồ không thể thực hiện được.

Trần Văn Vũ nói.

Lăng Tiếu gật đầu đáp:

- Cấm chế này rất cường đại, thật không hổ là lục phẩm tông môn, ngay cả cửa vào bên ngoài còn khó phá như vậy, làm sao tầm bảo đây?

- Hay là đi nơi khác tìm xem?

Triệu Nam hỏi.

Mọi người đều lộ ra thần sắc đồng ý lời đề nghị của Triệu Nam.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Để cho ta thử lại lần nữa xem, mọi người tránh xa một chút, miễn bị ngộ thương.

- Sư đệ, ngươi muốn làm gì? Toàn bộ chúng ta đều không được, chẳng lẽ một mình ngươi làm được sao?

La Mỹ Anh vội vàng hỏi, trên gương mặt tràn ngập vẻ sầu lo.

- Phải đó, Tiếu, huynh đừng xúc động.

Ôn Khả Điệp khuyên nhủ.

Cả Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm đều lộ ra vẻ phản đối.

Lăng Tiếu cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không miễn cưỡng.

Mọi người thấy Lăng Tiếu kiên trì cũng không tiếp tục khuyên, thối lui ra xa chừng trăm thước.

Lăng Tiếu nhìn cửa đá, lấy ra Hắc Diệu Đỉnh.

Hắc Diệu Đỉnh là thần đỉnh thiên giai, xem như thần khí, nếu còn không phá được cấm chế thì hắn cũng không còn biện pháp.

- Biến cho ta!

Lăng Tiếu thầm nhủ một câu, Hắc Diệu Đỉnh nháy mắt biến lớn như một ngôi nhà.

Mọi người đứng bên ngoài nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi trước mắt.

Ngay sau đó họ càng choáng váng.

Oanh long!

Chỉ thấy Hắc Diệu Đỉnh bị Lăng Tiếu dùng toàn lực ném thẳng tới cửa đá, sau đó thần đỉnh không chút trở ngại đụng vào cánh cửa.

Nhất thời cửa đá nặng ngàn cân bị Hắc Diệu Đỉnh đánh vỡ thành bốn năm mảnh vẩy ra tứ tán!

- Đây…đây là sao vậy?

Triệu Nam ngây người nhìn một màn này, thì thào nói.

- Ai biết, dù sao cấm chế bị trừ bỏ rồi đi.

Nghiêm Trạch nuốt nước bọt nói.

- Thật là đáng sợ, không nghĩ tới sư đệ còn có hậu chiêu thần bí này.

Trần Văn Vũ trợn tròn mắt.

Những người còn lại đều há hốc mồm, ngơ ngẩn nhìn thân ảnh Lăng Tiếu xuất thần, trong nội tâm nhấc lên sóng to gió lớn.

Lăng Tiếu thở sâu vài hơi, đi tới trước, phát hiện không còn dị trạng gì, thu hồi Hắc Diệu Đỉnh xoay người vẫy tay nói:

- Tất cả vào đi!

Mọi người phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy nhanh vào cửa điện.

Kiến trúc trong đại điện đồ sộ to lớn vô cùng.

Vách đá cổ xưa đã bị mài mòn không chịu nổi, vài gốc cổ thụ cao ngất vẫn ương ngạnh không ngã, tùy ý có thể thấy được nham thạch giả sơn, đình đài lầu các đều hiện lên vẻ chật vật rách nát không chịu nổi.

Trước đại điện có năm cỗ thây khô bị dán lên cao, có vẻ dị thường khủng bố.

Các mỹ nữ đều nhích tới gần Lăng Tiếu, trong lòng cảm thấy thập phần sợ hãi.

Lăng Tiếu cũng bị cảnh tượng này làm hoảng sợ, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần nói:

- Đừng sợ, chỉ là người chết!

Những người khác đều khẩn trương nhìn quanh bốn phía, tựa hồ sợ hãi còn chuyện kinh khủng khác phát sinh.

Mọi người đi tới trước đại điện ngẩng đầu nhìn lên năm cỗ thi thể.

Lăng Tiếu đánh ra phong nhận chặt đứt dây gân bên trên.

Năm cỗ thây khô rơi xuống.

Thi thể rơi xuống, lập tức hóa thành bụi bặm phiêu tán, chỉ còn lại đống xương cốt!

Mọi người phát hiện xương cốt kia không phải màu xám trắng mà là có đỏ có lam…có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Lăng Tiếu kinh hô:

- Đây…đây là hoàng cốt!

- Thật là hoàng cốt, năm cường giả hoàng cấp bị treo chết tươi tại nơi này… đây rốt cục là người nào làm?

Nghiêm Trạch kinh hãi nói.

- Xem ra Trấn Thiên tông biến mất cũng không phải ngẫu nhiên, mà là bị người diệt tông.

Trần Văn Vũ nói.

- Nếu nơi này bị tiêu diệt, tin tưởng không còn nguy hiểm gì, mọi người chia ra tìm kiếm, xem có phát hiện được thứ tốt gì hay không.

Lăng Tiếu nói.

Bọn họ tiến vào bí cảnh chỉ vì đồ vật của lục phẩm tông môn, hiện giờ đã đến đây đương nhiên không thể tay không mà về.

Mọi người vừa nghĩ đến có thể lấy được bảo bối, đều tăng thêm can đảm, chia tách ra tìm kiếm.

Lăng Tiếu cũng thu lại mấy bộ hoàng cốt rơi vãi kia.

Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên vang lên một thanh âm chói tai!

Nghe được tiếng thét chói tai, lông tóc của Lăng Tiếu đều dựng lên.

Bởi vì hắn nghe ra được là thanh âm của Ôn Khả Điệp.

Trước khi rời đi tông môn, hắn đã đáp ứng Ôn Hải Yến chiếu cố nàng, tuy rằng hắn vẫn chưa có ý tứ với Ôn Khả Điệp, nhưng đối đãi nàng như muội muội, tuyệt không hi vọng nàng xảy ra chuyện gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 502 - Cương Thi

Lăng Tiếu vội vàng tung mình lao về hướng tiếng thét vang lên.

Khi Lăng Tiếu chạy tới trước một gian phòng thì chỉ thấy Ôn Khả Điệp cùng La Mỹ Anh vẻ mặt trắng bệch nhìn vào vật gì bên trong.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn lại chỉ thấy hai con cương thi đang nhảy tưng nhảy tưng về phía hai nàng.

Hai con cương thi là nữ thi, mái tóc dài rối bời, thoạt nhìn thập phần dữ tợn đáng sợ, khó trách hai nàng sẽ bị dọa đến kêu lên khủng hoảng như thế.

- Đừng sợ, ta tới!

Lăng Tiếu hét to một tiếng, hai tay đánh ra hai chưởng, hai đạo Si Mị Lam Diễm lao về hướng hai con cương thi.

Tư tư!

Lam diễm vừa tiếp xúc với cương thi, rất nhanh đã thiêu cháy sạch sẽ.

- Ô!

Ôn Khả Điệp òa lên một tiếng, bổ nhào vào lòng Lăng Tiếu, nước mắt đầm đìa, tựa hồ hoảng sợ tới mức ngây dại.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ lên lưng nàng an ủi:

- Không có việc gì, chúng nó đã biến mất rồi.

- Dọa…dọa chết người!

Ôn Khả Điệp vẫn gắt gao ôm chặt Lăng Tiếu.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi thở dài, a đầu như Ôn Khả Điệp đến tham dự Thệ Tông đại hội quả thật là gánh nặng rườm rà ah!

Nhưng nếu đây đã là sự thật, hắn chỉ có thể tận lực giữ nàng bên cạnh chiếu cố cho nàng.

Khi Ôn Khả Điệp không chút tình nguyện rời khỏi lòng Lăng Tiếu, hắn nhìn La Mỹ Anh quan tâm hỏi:

- Không sao chứ?

- Không…không việc gì, chỉ là không nghĩ tới loại dơ bẩn này xuất hiện tại đây, có điểm dọa người.

La Mỹ Anh lắc đầu khẽ cười nói, nhìn Ôn Khả Điệp vẫn đang nắm chặt tay Lăng Tiếu lộ vẻ hâm mộ.

- Ân, hai người ở đây đợi, ta đi xem có gì không.

Lăng Tiếu gật gật đầu, sau đó tránh khỏi tay Ôn Khả Điệp, bắt đầu tìm kiếm trong phòng xem có vật gì đáng giá.

Đáng tiếc đồ vật trong những gian phòng này đều bị thời gian mài mòn, không có đồ vật gì có giá trị.

Đồng thời Lăng Tiếu cũng chú ý tới mấy gian phòng này hẳn là phòng của

nữ tử, là nơi ở của hai con nữ cương thi khi còn sống.

Ngay khi Lăng Tiếu định cùng hai nàng đi ra chợt nghe được thanh âm tiếng kinh hô cùng tiếng đánh nhau truyền tới cách đó không xa.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn La Mỹ Anh nói:

- Sư tỷ chiếu cố cho Ôn sư muội.

Dứt lời Lăng Tiếu lao nhanh qua hướng đánh nhau.

Ở bên này hai đệ tử Hắc Nham phong đang đối chiến cùng một hắc bào cương thi.

Nhìn thực lực hắc bào cương thi cực kỳ khủng bố, dù bị linh lực oanh kích trúng người nhưng vẫn không việc gì.

Lăng Tiếu kêu to nhắc nhở:

- Chém rụng đầu của nó…

Thạch Thiên Hậu gật đầu, vung lưỡi búa bổ tới cổ hắc bào cương thi.

Cương thi bị chặt rớt đầu cuối cùng té xuống.

Thạch Thiên Hậu cùng một đệ tử Hắc Nam phong thở dốc một hơi, hiển nhiên vừa rồi bị con cương thi làm chật vật không chịu nổi.

- Các ngươi tìm xem có vật gì giá trị hay không, ta đi nơi khác tìm xem, có lẽ những người trong này đều bị biến thành cương thi.

Lăng Tiếu nhăn mày nói, sau đó chạy về phương hướng khác.

Nhưng khi hắn đi ra ngoài, đồng tử không khỏi phóng lớn.

- Trời ạ, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu không khỏi thấy đau đầu nhức óc.

Quả thật đúng như hắn suy nghĩ, trong này tồn tại thật nhiều cương thi, hiện tại đang lục tục nhảy đi ra, toàn bộ đệ tử đều phải thối lui ra nơi rộng rãi đối chiến cùng bọn chúng.

Nơi này lại có hơn trăm đầu cương thi, nhìn thấy làm da đầu người run lên.

- Mọi người mau chém đầu của chúng nó!

Lăng Tiếu hô lớn một tiếng, sau đó lấy Băng Hỏa kiếm hướng đàn cương thi đánh tới.

Si Mị Lam Diễm của Lăng Tiếu chính là thiên hỏa, cương thi vừa bị dính vào lập tức bị thiêu cháy thành tro tàn.

Có Lăng Tiếu gia nhập, các đệ tử đều phấn khởi, huyền khí lập tức hướng cổ họng cương thi quét tới.

May mắn toàn bộ cương thi đều mất đi ý thức, căn bản không thể sử dụng huyền kỹ, bằng không chỉ với mấy chục người như họ chỉ còn con đường chạy trốn.

Rất nhanh hơn trăm cương thi đều bị giết sạch.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng thầm hô:

- Thật quá tà môn!

Kẻ từng tấn công nơi này quả thật phát rồ, lại đem thật nhiều người biến thành cương thi, thật quá tà ác!

Ngay lúc Lăng Tiếu còn trầm tư, bên cạnh truyền thanh âm bi thiết:

- Bùi sư đệ, ngươi…ngươi thế nào rồi?

- Không tốt, hắn muốn biến thành hoạt cương!

Một thanh âm khác kinh hô.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đệ tử sắc mặt biến thành xanh mét, ở cổ hiện lên dấu răng thật sâu.

- Mau giết hắn!

Lăng Tiếu vội vàng hô to.

Đáng tiếc đã chậm nửa bước, tên đệ tử bị cương thi cắn qua phát ra thanh âm gào rú, sau đó chụp lấy đồng bạn bên cạnh cắn xuống.

- Ah! Sư đệ ngươi làm gì?

Đồng bạn phát ra tiếng hét thảm, vẫn khó hiểu kêu lên.

- Mọi người cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, Băng Hỏa kiếm trong tay không chút do dự chém thẳng tới hai người.

- Sư đệ ngươi muốn làm gì?

Trần Văn Vũ ngăn cản trước mặt Lăng Tiếu lớn tiếng quát.

- Bọn hắn đã dị biến thành hoạt cương, chỉ có giết chết mới là lựa chọn tốt nhất, ngươi tránh ra cho ta!

Lăng Tiếu thâm trầm giải thích.

Hắn vừa dứt lời các đệ tử đã vội vàng chạy xa.

Mà sắc mặt hai gã đệ tử kia đã biến thành xanh lục, miệng dần dần lộ ra đôi răng nanh đáng sợ, hai mắt biến thành hung tàn thị huyết, móng tay nháy mắt vươn ra thật dài, phát ra thanh âm gào rú hướng đệ tử gần nhất bổ nhào tới, tựa hồ muốn tìm mùi vị huyết tinh.

May mắn các đệ tử nghe được Lăng Tiếu nhắc nhở vội vàng né tránh phòng ngừa bị cắn tổn thương.

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

Trần Văn Vũ nhìn thoáng qua hai gã đệ tử hỏi Lăng Tiếu.

- Trừ phi trên người các ngươi ai có Hắc Nhu Hoa, bằng không bọn hắn chỉ có con đường chết, phải biết rằng hoạt cương so với tử cương càng thêm khủng bố cùng lợi hại.

Lăng Tiếu từng đọc không ít tạp ký trong Điển Tàng các, trong đó có một quyển sách ghi chép về chuyện này.

Hắc Nhu Hoa là một loại linh thảo tam giai, có công hiệu trừ từ trị độc, là linh dược khắc chế cương độc tốt nhất.

- Ai có Hắc Nhu Hoa?

Trần Văn Vũ thật sự không muốn chứng kiến hai đệ tử kia phải chết, hơn nữa trong đó còn có một người có chút giao tình với hắn.

Mọi người đều trầm mặc, xem ra không ai có Hắc Nhu Hoa.

- Mau tới cứu ta!

Đúng lúc này một gã đệ tử thực lực hơi yếu đã bị một hoạt cương bắt được, hắn không ngừng công kích hoạt cương kia nhưng hoạt cương vẫn ôm chặt lấy hắn, tựa hồ không hề có chút cảm giác đau đớn.

Mắt thấy hắn sắp bị cắn trúng, Lăng Tiếu nháy mắt biến mất trước mặt Trần Văn Vũ, Băng Hỏa kiếm cắm lên ngang miệng hoạt cương, ngăn trở hoạt cương cắn tên đệ tử.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, thanh kiếm thuận thế xoay chuyển, lập tức đem răng nanh hoạt cương chặt đứt, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu vừa quát, một cước đá văng hoạt cương, tên đệ tử kia xem như may mắn được cứu trợ.

Lăng Tiếu cũng không ngừng lại, Băng Hỏa kiếm trong tay hướng tên hoạt cương bổ xuống.

Phốc!

Một cỗ máu loãng xanh đậm chảy ra, sau đó nghe hắn quát một tiếng:

- Đừng dính máu có độc này!

Ở tại chỗ chỉ còn lưu lại đạo tàn ảnh, thân thể hắn đã xuất hiện trước mặt hoạt cương còn lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 503 - Bổn Thiếu Bị Đánh Lén. (1)

Hắn lại vung tay chém xuống, tên hoạt cương lập tức rụng đầu.

Trong lúc nhất thời tổng cộng có hai mươi lăm đệ tử chân truyền đã tử vong ba người.

Tâm tình mọi người thật trầm trọng, mặc dù trước khi đến họ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đối mặt cùng tử vong họ cảm thấy thập phần sợ hãi.

- Mọi người chia thành bốn năm người một tổ, đừng cách nhau quá xa, nếu gặp nguy hiểm liền cầu cứu, ta sẽ lập tức chạy tới, được rồi, lập tức tìm quanh đại điện này, mặc kệ ai có thu hoạch hay không một lát nữa tụ tập lại ở đây!

Lăng Tiếu ra lệnh, tiếp theo còn nói:

- Băng sư tỷ, Ngọc sư tỷ, Ôn sư muội cùng đi với ta, đừng cách quá xa.

Lời của hắn vừa dứt, La Mỹ Anh đã vội vã nói:

- Ta cũng phải cùng ngươi một tổ.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thoáng qua La Mỹ Anh, thần sắc nàng chợt đỏ lên, trong lòng cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không để nàng khó xử, gật gật đầu, tự mình đi vào đại điện, các mỹ nữ theo sát phía sau, những người khác lập tức chia ra.

Lúc này Ôn Khả Điệp âm thầm hỏi La Mỹ Anh:

- La sư tỷ, ngươi cũng yêu thích ngốc tử kia sao?

Nói xong nàng lén lút chỉ chỉ Lăng Tiếu.

La Mỹ Anh đỏ mặt, nhưng nàng cũng là một nữ nhân dám yêu dám hận, lập tức thừa nhận nói:

- Lúc tiến vào Vạn Thú Quật hắn đã cứu ta, ta phát hiện ta đã yêu thích hắn.

Ôn Khả Điệp há miệng thở dốc, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm hô:

- Lại thêm một đối thủ, ngốc tử thối kia sao lại được nhiều người thích như vậy ah!

- Ôn sư muội, sao còn không đi theo!

Lăng Tiếu xoay người lại thấy Ôn Khả Điệp còn ngẩn người liền kêu to.

Ôn Khả Điệp phục hồi lại tinh thần, lập tức đuổi theo, trong lòng tự cổ vũ mình:

- Ta nhất định sẽ không thua!

Ngay giữa trung ương đại điện, trong đại sảnh xa hoa, mấy phiến cửa gỗ đã bị phá nát không chịu nổi, mấy người Lăng Tiếu đi vào trong, chỉ thấy bài trí bên trong rách nát, bao phủ đầy tro bụi mạng nhện.

Ở phương hướng đối diện cửa chính treo một bức cổ họa hùng ưng điện sí, hùng ưng thoạt nhìn rất sống động, có khí thể xuyên thẳng trời xanh, chỉ tiếc

cảnh thác nước chảy xuống đã bị phá hư hoàn toàn, bằng không tuyệt đối xứng đáng là tác phẩm giá trị.

Ở trong này cũng không có tử cương hay thây khô, chỉ có vài món trang sức thoạt nhìn liền thấy được.

- Đi thôi, nơi này không có gì.

Băng Nhược Thủy nhìn lướt qua gian phòng, lập tức nói.

Ngay khi Lăng Tiếu định gật đầu, đôi mắt hắn chợt ngừng lại, đi nhanh về hướng tấm cổ họa kia.

Mấy mỹ nữ vẻ mặt khó hiểu nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đi tới cạnh bức họa, vỗ lên mắt ưng một chưởng, vị trí mắt ưng chợt lõm đi vào.

Lăng Tiếu mừng rỡ, xé mạnh cả bức tranh đi xuống.

Chỉ thấy sau lưng bức tranh hiện ra một hốc tối, xem ra giống như nút bật công tắc.

- Không ngờ có diễn!

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, tiếp theo quay đầu nói với mấy mỹ nữ:

- Mọi người chú ý một chút, ta cần mở ra hốc tối này.

Lăng Tiếu không thể không nhắc nhở một tiếng, tuy rằng hắn rất muốn đây chính là mấu chốt mở mật thất, nhưng vẫn phải chuẩn bị tình huống xấu nhất, vạn nhất đây là mấu chốt cơ quan thì thật phiền toái.

Mấy mỹ nữ lập tức cảnh giác, đồng thời gắt gao nhìn chằm chằm động tác của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, nặng nề ấn xuống cái nút kia.

Tiếp theo chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Chỉ thấy mặt tường trước mặt Lăng Tiếu dần dần di động, tựa như có cánh cửa đang mở ra trước mặt hắn, chỉ vừa đủ cho một người đi vào.

Mấy mỹ nữ càng thở dồn dập.

- Ta vào xem trước.

Lăng Tiếu nói xong liền lắc mình đi vào.

- Cẩn thận một chút.

Bốn mỹ nữ cùng kêu lên.

Vừa kêu xong, bốn người chợt nhìn thoáng qua nhau, sau đó chuyển ánh mắt sang nơi khác, trên mặt chợt đỏ bừng.

- Mọi người mau vào, chúng ta phát đạt rồi!

Ngay sau đó truyền ra thanh âm tiếng kêu to vui mừng của Lăng Tiếu.

Bốn mỹ nữ không chần chờ rất nhanh lao vào trong khe cửa.

Đi vào bên trong, chỉ thấy nơi này là một gian mật thất không lớn lắm, nhỏ hơn một nửa căn nhà.

Tuy mật thất không lớn, nhưng cất chứa không ít đồ tốt.

- Đây…đây là kiếm khí băng hệ tứ giai.

Băng Nhược Thủy nhìn thấy thanh kiếm khí tản ra khí tức băng hàn treo trên vách tường lập tức hô lên.

Ngọc Liệt Diễm cũng nhìn thấy một thanh kiếm tản ra khí tức nóng rực, kinh hô:

- Đây cũng là thanh kiếm khí hỏa hệ tứ giai.

Hai thanh kiếm phát ra linh lực so với kiếm khí tam giai bình thường càng nhiều, cho nên họ liếc mắt liền nhận ra là kiếm khí tứ giai.

Ngoài ra trên tường còn có đao, thương, mâu…đủ loại vũ khí không tầm thường làm người hoa cả mắt.

- Đây…đây là tiên khí tứ giai, thật tốt quá, lại có thể tìm được một thanh binh khí tiện tay.

Ôn Khả Điệp nhìn thấy trên bệ đá bên phải đặt một cây roi đỏ liền hô to.

- Tốt lắm, mọi người mau thu lại huyền khí trước đã, đây toàn bộ là của chúng ta.

Lăng Tiếu nhìn thấy nhóm mỹ nữ thất thố liền nói.

Ba mỹ nữ nghe xong lời nói của Lăng Tiếu, vô cùng cao hứng, chỉ riêng La Mỹ Anh có chút buồn bực, bởi vì nơi này không có huyền khí phù hợp với nàng.

Ai ngờ Lăng Tiếu rút ra một quyển sách đưa cho nàng nói:

- Nhìn xem có thích hợp hay không?

La Mỹ Anh có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua hắn, sau đó tiếp nhận quyển sách, vừa lật hai trang ánh mắt liền nóng rực.

- Đây là huyền kỹ lam giai thủy hệ!

La Mỹ Anh không khỏi thở gấp.

Trong lúc nhất thời nàng liền hấp dẫn ánh mắt ba mỹ nữ khác.

- Thật cảm ơn, sư đệ!

La Mỹ Anh kinh hô một tiếng, sau đó đột nhiên ôm lấy Lăng Tiếu hôn lên má hắn.

Lăng Tiếu cứng đờ, thầm hô:

- Thảm, bổn thiếu bị đánh lén!

Ôn Khả Điệp tức giận nói:

- Sư tỷ, ngươi thật quá ghê tởm, ta cũng muốn.

Dứt lời nàng chạy tới ôm Lăng Tiếu hôn lên mặt hắn.

- Được rồi đừng làm rộn, mau nhìn xem huyền kỹ nơi này có thích hợp mọi người hay không, nếu có thì thu lại, những thứ khác ta đều mang đi.

Lăng Tiếu đẩy Ôn Khả Điệp thản nhiên nói.

Lăng Tiếu vừa mới nói xong, mấy mỹ nữ chạy tới bên giá sách tìm kiếm huyền kỹ thích hợp cho mình.

Lăng Tiếu đi thẳng tới giường đá ở giữa, nhìn thấy trên đầu giường đặt một quyển sách, thuận tay cầm lên mở ra xem.

"Ưng Tung Cửu Thức" – bốn chữa lớn phong cách cổ xưa hiện ra trong mắt Lăng Tiếu, hắn tùy ý lật ra xem nội dung bên trong.

- Đây là…là huyền kỹ phong hệ hồng giai!

Lăng Tiếu nuốt nước bọt lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó hắn lập tức đem quyển sách thu vào.

Xem ra quyển sách này hẳn là huyền kỹ trấn điện của Tụ Ưng Đường, lại đạt tới hồng giai, cho dù ở trong Tử Thiên tông cũng chưa tìm được một quyển huyền kỹ hồng giai, mà ở cả tây bắc muốn tìm được cũng khó càng thêm khó.

Lăng Tiếu hồi phục lại tinh thần, các mỹ nữ đều đem huyền kỹ trên giá sách lật xem một lần, đều tự lấy huyền kỹ thích hợp bản thân, trên mặt hiện đầy vẻ vui sướng.

Lăng Tiếu nhắc nhở các nàng:

- Sau khi rời khỏi đây, tuyệt đối không thể để cho người khác biết được mọi người đã lấy được huyền kỹ lam giai biết không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 504 - Bổn Thiếu Bị Đánh Lén. (2)

Bốn mỹ nữ không phải kẻ ngu ngốc, hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, lập tức gật đầu.

Bởi vì có câu nói thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, đạo lý này tất cả mọi người đều biết.

Lăng Tiếu gật gật đầu, sau đó lấy ra Hắc Diệu Đỉnh đem toàn bộ đồ vật trong phòng thu vào trong đỉnh.

Không gian giới cũng không lớn, mà Hắc Diệu Đỉnh lại có không gian hơn vạn bình phương, muốn thu đồ vật đương nhiên dễ dàng.

Bốn mỹ nữ đã nhìn thấy Hắc Diệu Đỉnh lần thứ hai.

Phía trước, các nàng chứng kiến Lăng Tiếu thả ra đại đỉnh đánh vỡ cấm chế, hiện giờ lại thấy đại đỉnh còn có công năng thu đồ vật cất chứa, trong lòng nhất thời đều cảm thấy thật giá trị.

Ôn Khả Điệp không nhịn được tò mò hỏi:

- Sư huynh, dược đỉnh này thật thần kỳ, không những thành lớn thu nhỏ, còn có thể cất chứa đồ vật.

Lăng Tiếu thu hồi Hắc Diệu Đỉnh nói:

- Là đồ vật kiếm cơm của ta thôi, không có gì đặc biệt hơn người.

Ôn Khả Điệp thấy Lăng Tiếu không muốn giải thích, cũng không tiếp tục hỏi, chỉ bĩu môi.

Ngọc Liệt Diễm đi qua khoát tay Lăng Tiếu cười duyên nói:

- Sư đệ, ngươi cho sư tỷ đồ tốt như vậy, muốn thưởng gì đây ah?

- Sư tỷ, mật thất này tuy rằng do ta phát hiện, nhưng người thấy được thì có phần thôi, đây là của các ngươi nên được, cần gì nói chuyện thưởng đâu, thật tổn thương cảm tình.

Lăng Tiếu cười, thập phần hào phóng nói.

Kỳ thật trong lòng hắn nhảy mạnh, mị công của Ngọc Liệt Diễm tựa hồ ngày càng mạnh hơn, bộ ngực chen chúc trên cánh tay làm cho hắn cảm nhận được mềm mại, càng thêm khó nhịn.

Lúc này Băng Nhược Thủy cũng kéo tay kia của hắn.

Lăng Tiếu lập tức tiến vào nước sôi lửa bỏng, chịu đựng “tra tấn”.

- Mẹ nó, còn tiếp tục khiêu khích cực hạn của bổn thiếu, lão tử đem các ngươi đều đẩy ngã.

Trong lòng Lăng Tiếu lớn tiếng hò hét.

Hắn cũng chỉ nghĩ ngợi mà chưa hành động thực tế.

- Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài, đại điện này cũng chỉ có số cất chứa ở đây thôi.

La Mỹ Anh đố kỵ nhìn thoáng qua Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy,

thản nhiên nói, sau đó dẫn đầu ra mật thất.

Năm người đi ra bên ngoài.

Không qua bao lâu mọi người lục tục trở lại.

Những người khác có người lộ thần sắc ảm đạm, có người thản nhiên, cũng có người lộ vẻ hưng phấn, ra vẻ nhất định có điều thu hoạch.

Một lúc lâu sau, đại bộ phận mọi người đã về, chỉ riêng không thấy Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam.

Lăng Tiếu nhăn mày, tâm tình biến thành trầm trọng.

Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam là con trai của hai vị phong chủ Luyện Khí phong cùng Xích Viêm phong, nếu họ xảy ra chuyện gì tuyệt đối tạo thành đả kích không nhỏ cho hai vị phong chủ.

Ngay khi Lăng Tiếu để mọi người tản ra đi tìm người, Triệu Nam lại vội vàng chạy tới.

- Có phát hiện, mặt sau có một phòng tu luyện trọng lực, không chỉ linh lực thập phần nồng đậm, hơn nữa trọng lực cao hơn bên ngoài gấp mười lăm lần, phi thường thích hợp ở lại tu luyện.

Triệu Nam vừa dừng lại lập tức hô to.

- Phòng tu luyện trọng lực?

Mọi người đều nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy, ở bên trong tu luyện hẳn phải nhanh gấp bên ngoài mười lăm

lần, ta cùng Nghiêm sư huynh muốn lưu lại tu luyện, dù sao đi nơi khác cũng gặp nguy hiểm trùng điệp, còn không bằng ở lại tu luyện một tháng còn thực tế hơn.

Triệu Nam gật gật đầu đáp.

Lăng Tiếu nghe Triệu Nam nói có đạo lý, ở lại một tháng tương đương ở bên ngoài tu luyện một năm rưỡi thời gian, mà Tụ Linh tháp của tông môn chỉ tăng thêm vài lần linh lực nhưng không có trận pháp trọng lực, căn bản không thể so sánh với phòng tu luyện nơi này của người ta.

Lăng Tiếu không khỏi có chút động tâm, nếu hắn toàn tâm ở lại tu luyện một tháng, nhất định có thể đạt tới cảnh giới linh sư đỉnh, đến lúc đó muốn đột phá vương cấp sẽ không thành vấn đề.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Tất cả mọi người qua xem đi.

Dứt lời do Triệu Nam dẫn đường, đoàn người đi theo hắn ra sau đại điện.

Đoàn người rất nhanh đi tới trước một thạch thất, thạch thất cũng rất lớn, hai mươi mốt người đi vào cũng không chen chúc.

Vừa đi vào, bước chân mọi người trở nên nặng nề, toàn thân như bị tảng đá lớn đè ép, làm họ đi đường đều cố hết sức.

Vừa đi vào bên trong, đã thấy Nghiêm Trạch đang ngồi, ra vẻ hắn đang vội vã tu luyện.

Đi tới thạch thất, linh lực nồng đặc làm mọi người cảm thấy sảng khoái.

- Thế nào? Các ngươi có muốn ở lại tu luyện hay không?

Triệu Nam nhìn mọi người hỏi.

Bên trong Trấn Thiên tông, mặc kệ đi tới nơi đâu tựa hồ đều tràn ngập nguy hiểm, nhưng không nhất định tìm được thứ tốt, chi bằng ở lại đây càng cảm thấy thực tế.

Có không ít đệ tử đều động tâm.

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Mọi người muốn lưu lại thì lưu lại đi, nhưng nhất định phải nhớ kỹ kỳ hạn một tháng, đến lúc đó phải đi ra ngoài, bằng không sẽ bị vây khốn ở nơi này.

Lăng Tiếu đã lên tiếng, có không ít đệ tử tìm một góc phòng ngồi xuống bắt đầu đả tọa.

Họ đều được xưng là thiên tài, nhưng một khi toàn bộ thiên tài đều tụ cùng một chỗ, luôn chú ý chính là thời gian.

Ai có nhận thức cao, ai có thời gian tu luyện dài, ai có thể từ trong đó trổ hết tài năng, trở thành người nổi bật bên trong.

Trong lòng Lăng Tiếu tính toán, vẫn cảm giác mình nên đi ra ngoài dạo qua một chút.

Vừa rồi đạt được thu hoạch lớn như vậy trong mật thất, hắn nghĩ muốn đi chỗ khác nhìn xem, không phải người nào cũng có khả năng phá vỡ cấm chế đại điện đi vào trong tầm bảo như hắn.

Nói không chừng ở những đại điện khác sẽ có phát hiện càng thêm kinh

người.

Nhưng khi Lăng Tiếu vẫn chưa đi ra khỏi đại điện nơi này, nguy hiểm lại lặng yên đột kích.

Nhóm người Nam Dương tông bị Lăng Tiếu sỉ nhục chạy ra khỏi đại điện, nhưng bọn hắn cũng không rời đi quá xa.

Bọn họ tổng cộng có mười tám người, nhưng trước khi phát hiện Tụ Ưng Đường họ đã đi ngang qua một tổ ong độc, bị độc phong độc chết gần nửa nhân số, đi tới Tụ Ưng Đường lại gặp phải Trọc Sư Ưng, bị mổ chết thêm một người, về sau bị Lăng Tiếu tự tay giết chết một người, hiện giờ chỉ còn lại bảy người.

An Thần Tuấn bị Ngọc Liệt Diễm mê hoặc, chạy đi phá hư cấm chế bị phản chấn tạo thành trọng thương, hiện giờ nuốt đan dược đả tọa khôi phục nửa ngày, thương thế đã khôi phục bảy tám phần.

Nữ tử đứng sau lưng hắn tên là Lưu Quyên Quyên, xưa nay vẫn yêu thích An Thần Tuấn.

Nhưng An Thần Tuấn là một người có mới nới cũ, không chỉ quen một mình nàng, điều này làm cho nàng luôn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong lòng nàng ảo tưởng, nếu đại sư huynh toàn tâm toàn ý đối với nàng, nàng tuyệt đối nguyện ý cùng hắn sống quãng đời còn lại, hoàn toàn bỏ qua hết danh lợi trên thế gian.

Nhìn An Thần Tuấn ngồi đả tọa, trong lòng Lưu Quyên Quyên vừa chua xót vừa tình nguyện.

Qua thêm nửa canh giờ, An Thần Tuấn mở mắt.

Lưu Quyên Quyên vui mừng nói:

- Đại sư huynh, huynh đã khỏe?

An Thần Tuấn đứng lên, gật đầu nói:

- Không có gì đáng ngại, đúng rồi, người của Tử Thiên tông đâu?

Lưu Quyên Quyên lộ vẻ tức giận nói:

- Đại sư huynh, người của Tử Thiên tông giết Du sư huynh, vì sao ngươi còn muốn tìm bọn hắn?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 505 - Yêu Càng Sâu, Hận Càng Sâu!

An Thần Tuấn khoát tay nói:

- Sư muội hiểu lầm, đều là bởi vì ta Du sư đệ mới chết, ta nhất định phải nghĩ biện pháp báo thù cho Du sư đệ.

An Thần Tuấn nói xong, trong đôi mắt hiện lên vài tia ngoan độc, trong lòng kiên định nghĩ:

- Ta nhất định phải để cho hai nữ nhân phong tao kia hầu hạ dưới khố của ta!

- Đại sư huynh, ngươi thật sự nghĩ như vậy?

Lưu Quyên Quyên nghĩ An Thần Tuấn hỏi thăm người của Tử Thiên tông là vì mấy nữ nhân kia, bây giờ nghe An Thần Tuấn nói như thế đương nhiên cảm thấy thật vui mừng.

- Đương nhiên là thật sự, bọn hắn đi đâu?

An Thần Tuấn gật gật đầu lại hỏi.

- Khi chúng ta đi, bọn hắn còn ở trong đại điện, nhưng cấm chế rất cường đại, có thể bọn hắn phá không được đã bỏ đi nơi khác cũng không chừng.

Lưu Quyên Quyên suy đoán.

- Đi thôi, chúng ta quay về đi xem.

An Thần Tuấn nghĩ nghĩ nói.

- Chẳng lẽ đại sư huynh cảm thấy bọn hắn có thể phá vỡ cấm chế sao?

Lưu Quyên Quyên hỏi ngược lại.

- Không biết, cho dù bọn hắn không phá được cấm chế, tin tưởng cũng sẽ không lập tức rời đi, nơi này tràn ngập nguy cơ, mà hai đầu Trọc Sư Ưng đã chết, nơi đó hẳn tạm thời không có nguy hiểm, ta nghĩ bọn hắn sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn, hoặc nghĩ biện pháp phá cấm chế.

An Thần Tuấn phân tích nói.

- Nhưng mà…chúng ta mạo muội đi qua, người của Tử Thiên tông sẽ…sẽ đối với chúng ta bất lợi.

Lưu Quyên Quyên nói.

An Thần Tuấn nhăn mày, cũng biết lời của Lưu Quyên Quyên nói đúng.

Bằng vào vài người bọn hắn muốn giết sạch người của Tử Thiên tông là không thể nào.

An Thần Tuấn rầu rĩ ngồi trở xuống.

Hắn ở trong Nam Dương tông đột phá linh sư cao giai lúc hai mươi bảy tuổi, được vinh dự thanh danh đệ nhất thiên tài trong tông môn, mặc kệ đi tới đâu các nữ tử đều yêu thích hắn, các sư tỷ sư muội trong tông môn đều thích cấu kết với hắn, nhưng hiện tại hắn xem trọng hai nữ tử của Tử Thiên tông lại cảm thấy có cảm giác vô lực thật sâu.

Bởi vì người ta không hề liếc mắt nhìn hắn chút nào, giao toàn bộ tâm tư đặt

lên trên một thanh thiếu niên mà hắn thập phần chán ghét, trong lòng hắn thật sự vô cùng đố kỵ!

Đúng lúc này trong rừng cây truyền ra thanh âm tiếng bước chân đi tới.

Nhóm người An Thần Tuấn lập tức cảnh giác nhìn qua.

Một đạo thanh âm u u vang lên:

- Người của Tử Thiên tông ở đâu?

Ngay sau đó gần ba mươi nam tử trẻ tuổi xuất hiện trước mặt nhóm người An Thần Tuấn.

An Thần Tuấn nhìn thấy trang phục của nhóm người này, tinh thần chấn động chắp tay cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi chư vị chính là sư huynh cùng sư tỷ Thái Ly tông?

Đúng vậy, nhóm người vừa đến chính là đệ tử Thái Ly tông đứng hàng thứ tư.

Người vừa nói chuyện chính là thập tam thái tử Ly Du.

Ly Du ngẩng cao đầu nói:

- Nếu biết thì thành thật trả lời vấn đề của ta, các ngươi nhìn thấy người của Tử Thiên tông?

Khi Ly Du nói ra lời này, ánh mắt liếc qua Lưu Quyên Quyên đứng bên cạnh An Thần Tuấn, trong ánh mắt hiện lên dâm quang.

An Thần Tuấn chớp mắt, lập tức cung kính đáp:

- Bọn hắn ở đại điện phía trước không xa, người Tử Thiên tông rất bá đạo, đại điện kia vốn do Nam Dương tông chúng tôi phát hiện trước, bọn hắn mạnh mẽ chiếm đi, còn giết chết mấy đồng bạn của chúng tôi.

An Thần Tuấn nghe ra được trong lời nói của Ly Du tỏ vẻ bất mãn Tử Thiên tong, hắn lập tức bịa đặt lời nói dối, hi vọng có thể mượn sức Thái La tông diệt người của Tử Thiên tông, cuối cùng đôi bên lưỡng bại câu thương, như vậy hắn có thể chiếm được tiện nghi.

- Ngươi xác định người của Tử Thiên tông ở bên kia?

Ly Du tiếp tục hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, nếu chư vị không tin ta có thể mang các vị đi qua.

An Thần Tuấn vỗ ngực đáp.

Ly Du thản nhiên nói:

- Không cần ngươi đi, mời nàng dẫn đường cho chúng ta!

Nói xong hắn chỉ chỉ Lưu Quyên Quyên.

- Vậy…

An Thần Tuấn do dự nhìn Lưu Quyên Quyên.

Lưu Quyên Quyên nhẹ nhàng lắc đầu, nàng dựa vào trực giác của nữ nhân có thể nhận thấy được Ly Du có lòng bất chính đối với nàng.

- Sao vậy, không muốn?

Ly Du lạnh giọng quát.

- Không phải…sư muội, phiền toái muội đưa chư vị sư huynh Thái Ly tông đi tìm người của Tử Thiên tông đi.

An Thần Tuấn lập tức xua tay nói.

Lưu Quyên Quyên làm sao đồng ý, lập tức cự tuyệt:

- Ai đi không phải cũng vậy thôi, sao lại gọi ta đi, ta không đi đâu.

Nàng nói ra lời này là vì nhắc nhở An Thần Tuấn, đối phương rõ ràng là cố ý gọi nàng cùng đi, nàng chỉ sợ chuyến đi này có đi không về.

An Thần Tuấn làm sao không nghe được ý tứ của Lưu Quyên Quyên, nhưng hắn không dám kháng cự người của Thái Ly tông, lập tức lớn tiếng nói:

- Ta lấy thân phận đại sư huynh mệnh lệnh ngươi lập tức đưa chư vị sư huynh Thái Ly tông đi qua.

- Ngươi…được…được lắm, ngươi đúng là đại sư huynh tốt của ta!

Lưu Quyên Quyên tức giận nói, trong mắt đảo quanh hơi nước.

Hiện tại nàng xem như đã nhìn thấu thái độ làm người của An Thần Tuấn, không ngờ đứng trước mặt cường thế lại yếu đuối như vậy, thật sự làm cho nàng vô cùng thất vọng, uổng công cho nàng một lòng hướng về hắn.

Giờ khắc này nàng hoàn toàn hết hi vọng đối với An Thần Tuấn.

Trong đôi mắt đẹp của Lưu Quyên Quyên lộ ra vẻ tuyệt vọng nhìn Ly Du nói:

- Ta biết ngươi vì sao muốn cho ta dẫn đường, chỉ cần ngươi có thể đáp ứng một điều kiện của ta, ta dẫn đường cho ngươi, bằng không…cho dù chết ta cũng sẽ không đi.

Ly Du nhướng mày nói:

- Ngươi dám uy hiếp ta?

- Ngươi có thể cho là như vậy.

Lưu Quyên Quyên đã bất cứ giá nào, không để ý đối đãi với Ly Du càng tồi tệ một ít.

- Nói thử xem, nhưng ta không nhất định sẽ đáp ứng ngươi.

Ly Du kinh ngạc nhìn thoáng qua Lưu Quyên Quyên, trong lòng thầm nhủ:

- Nữ nhân này thật có chút cá tính.

- Ngươi giết hắn cho ta, kiếp này làm trâu làm ngựa cho ngươi đều được.

Lưu Quyên Quyên chỉ vào An Thần Tuấn vẻ mặt kiên quyết nói.

- Sư…sư muội, ngươi nói đùa gì vậy, ta là đại sư huynh của ngươi, huống hồ ngươi chỉ là dẫn đường cho bọn hắn mà thôi, có cần phải làm như vậy sao?

An Thần Tuấn kinh hãi nói.

Hắn dù sao cũng không nghĩ tới Lưu Quyên Quyên nói ra lời quá khích như vậy, trong lòng lập tức đề phòng lên.

Ly Du liếc mắt nhìn An Thần Tuấn khẽ cười nói:

- Không thành vấn đề.

- Vị…vị sư huynh này, ngươi không phải xem là thật đi…

Thực lực của An Thần Tuấn tuy rằng mạnh hơn Ly Du, nhưng người của Thái Ly tông nhiều hơn không ít, chỉ bằng vài người bọn hắn căn bản không thể chống nổi.

Hắn vừa nói vừa bật lui ra sau.

Trên mặt Ly Du hiện lên tia cười lạnh, sau đó làm động tác gạt bỏ với hai gã cao giai linh sư phía sau.

An Thần Tuấn làm sao chịu ngồi chờ chết.

Ngay một khắc này hắn cũng chẳng quan tâm những đệ tử còn lại của Nam Dương tông, nhanh chóng hướng rừng rậm vọt tới.

- Hắc hắc, trốn được không?

Một gã linh sư cao giai của Thái Ly tông âm hiểm cười, thân hình như quỷ mị vọt về hướng An Thần Tuấn.

Tên linh sư cao giai còn lại chậm rãi đi về hướng An Thần Tuấn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 506 - Vị Đại Thúc Này, Ngươi Là Ai? (1)

An Thần Tuấn không nghĩ tới tốc độ của đối phương nhanh như vậy, nhưng hắn là đệ tử xuất sắc của Nam Dương tông, tuy rằng tính tình yếu đuối nhưng thân thủ cũng không yếu.

Chỉ thấy hắn quay đầu lại, trường kiếm màu lam trong tay oanh ra mấy đạo quang mang.

Linh sư kia nghiêng người né tránh, tên linh sư đi sau hừ một tiếng:

- Chút tài mọn!

Dứt lời một lưỡi búa đã hiện trong tay hắn, sau đó oanh thẳng tới An Thần Tuấn.

Oanh long!

Công kích của An Thần Tuấn trong nháy mắt bị đối phương đánh tan, mà nhìn bộ dáng của đối phương chỉ làm ra một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

An Thần Tuấn đương nhiên không nghĩ có thể làm rụng được đối phương, mục đích của hắn chỉ là quấy nhiễu bọn hắn, làm cho mình có cơ hội chạy trốn mà thôi.

Nhưng đã sớm có một người ngăn trước mặt hắn.

- Ta liều mạng với các ngươi!

An Thần Tuấn tự biết không cơ hội chạy thoát, hét lớn một tiếng, trường kiếm vung lên tràn ngập khí tức túc sát.

Khi khí tức đạt tới điểm cao nhất thì trường kiếm vung ra, một đoàn năng lượng trong suốt nhanh như đạn pháo oanh ra ngoài.

- Có chút cân lượng, nhưng còn chưa có tư cách liều mạng với chúng ta.

Tên linh sư thản nhiên nói một câu, thân hình vọt khỏi mặt đất, nháy mắt đánh ra hơn mười đạo phong nhận.

Tên linh sư còn lại cũng đánh tới, lưỡi búa lóe sáng chém thẳng lên đầu An Thần Tuấn.

- Bại cho ta!

Tên linh sư dùng búa nắm lấy sơ hở của An Thần Tuấn, một búa chém xuống.

Tên còn lại nhân cơ hội đá tới.

Oanh!

Phanh phanh!

Tuy rằng An Thần Tuấn miễn cưỡng ngăn chặn được một búa, nhưng lực đạo quá cường đại đem hắn chấn rung lên, trường kiếm tuột ra, mà hơn mười đạo cước ảnh sau lưng ẩn chứa phong nhận sắc bén trực tiếp đá nổ đầu hắn!

Lưu Quyên Quyên nhìn thấy An Thần Tuấn đột tử, ngửa mặt lên trời phát ra dáng tươi cười thê lương:

- Ha ha, chết tốt lắm…chết tốt lắm…

Giờ khắc này nàng tận tình hiểu được một đạo lý: Yêu càng đậm, hận càng sâu!

Bên trong phòng tu luyện trọng lực, hai mươi hai đệ tử Tử Thiên tông đang tĩnh tâm đả tọa.

Trong đó có mấy người tốc độ hấp thu cực nhanh, đại bộ phận linh lực đều tràn tới người họ, trong đó thực lực cao nhất có Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch, Triệu Nam, La Mỹ Anh, ngoài ra tốc độ hấp thu của Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm cũng không chậm hơn bọn họ bao nhiêu.

Nếu như nói tốc độ của bọn họ là những người xuất sắc nhất trong nhóm đệ tử, như vậy một thanh niên toàn thân nhấp nháy năm loại hào quang càng thêm khủng bố.

Mắt thấy linh lực bốn phía càng ngày càng bao trùm tới chỗ Lăng Tiếu, những đệ tử khác rõ ràng cảm giác được linh lực quanh thân mình loãng hơn rất nhiều, hơn nữa tốc độ hấp thu xa xa không như trước đó.

Trong lúc nhất thời các đệ tử đều mở mắt, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ linh trận trong phòng tu luyện bị mất hiệu lực sao?

Trong khi họ còn đang hoài nghi, chợt nhìn thấy Lăng Tiếu đang nhắm mắt dưỡng thần, nhìn thấy quang mang vây quanh người hắn, vẻ mặt mọi người đều kinh hãi.

Mặc dù họ nghe nói qua Lăng Tiếu tu luyện năm loại thuộc tính cùng lúc, nhưng chỉ nghĩ hắn chủ tu linh lực mộc hệ, mà khi nhìn thấy vài loại quang mang đủ màu nhấp nháy, đều biết rõ hắn đang tu luyện cả năm hệ linh lực

cùng một lúc.

Bọn họ đều kinh ngạc không biết Lăng Tiếu tu luyện loại huyền công nào lại có được tốc độ hấp thu như thế, quả thật làm người không thể tưởng tượng.

Với khả năng hấp thu linh lực mạnh mẽ như thế, cho dù là cường giả vương cấp cũng không có được tốc độ như thế đi!

Đương nhiên, Lăng Tiếu biết chỉ nhờ vào Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng chưa chắc đạt được thần tốc như thế, đại bộ phận là nhờ công hiệu của tam đại dị vật trong tinh thần thức hải của hắn, nhất là Lục Ông, hắn vì khôi phục tinh nguyên cơ hồ mỗi ngày đều hấp thu thiên địa linh khí, địa phương có linh khí sung túc như nơi đây hắn càng thêm ra sức hấp thu nhiều hơn nữa.

Vì vậy mới tạo thành tình huống chung quanh Lăng Tiếu tụ tập nhiều linh lực như vậy.

Lăng Tiếu biết chỉ cần hắn có thể tiếp tục bảo trì như thế, không đầy một năm hắn tuyệt đối có hi vọng đột phá vương cấp.

Lăng Tiếu tiến vào cảnh giới vong ngã, căn bản không biết được mình đã thu hút đại bộ phận linh lực trong phòng đem về cho mình dùng.

Các đệ tử vừa tỉnh dậy, thỉnh thoảng lại thấp giọng thì thầm với nhau.

- Tốc độ hấp thu của Lăng trưởng lão thật quá kinh khủng đi?

- Còn không phải sao? Cho dù là Liệt Minh Cường cũng chưa chắc có được tốc độ hấp thu như thế.

- Khó trách người ta còn trẻ tuổi như thế đã đạt được thực lực như vậy, thiên phú không biết mạnh hơn chúng ta gấp bao nhiêu lần.

- Ai, xem ra chỉ cần Lăng trưởng lão ở đây tu luyện, chúng ta cũng không có biện pháp lưu lại tu luyện ở nơi này rồi.

- Các ngươi im miệng cho ta!

La Mỹ Anh bất mãn trừng mắt nhìn mấy đệ tử đang thì thầm nói chuyện.

Bất luận người nào trong lúc tu luyện tối kỵ bị người quấy rầy, tuy rằng La Mỹ Anh hâm mộ Lăng Tiếu có thể hấp thu linh lực nhanh như vậy, nhưng nàng tuyệt đối không đố kỵ, hơn nữa cũng không cho phép người khác quấy rầy hắn tu luyện.

Lòng của nàng không biết đã ghi khắc hình bóng của hắn từ lúc nào.

Vốn Lăng Tiếu đã sớm tiến vào cảnh giới vong ngã, nhưng tiếng trách móc của La Mỹ Anh lại quấy nhiễu tinh thần của hắn.

Lăng Tiếu mở mắt, đôi mắt tràn ngập tinh quang.

Nhìn ánh mắt mọi người đang đánh giá chính mình, Lăng Tiếu không khỏi sờ lên mặt hỏi:

- Mọi người làm gì vậy? Trên mặt ta có gì sao?

La Mỹ Anh nhìn thấy Lăng Tiếu đã tỉnh, tưởng tiếng nói chuyện của vài tên đệ tử đánh thức hắn, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn họ.

Vài đệ tử chột dạ cúi đầu.

Lăng Tiếu thấy mọi người không nói lời nào, đứng lên nói:

- Tháng này các ngươi lưu lại đây tu luyện đi, ta đi ra ngoài một chút, trong

một tháng khẳng định quay về tiếp ứng mọi người.

Lăng Tiếu cũng không có ý định ở lại đây một tháng, hắn muốn đi tìm kiếm xem lục phẩm tông môn này còn có chỗ nào bất phàm.

- Muội muốn đi theo huynh!

Lăng Tiếu nói xong, Ôn Khả Điệp đã khẩn cấp kêu lên.

Ngay sau đó Ngọc Liệt Diễm cũng thốt lên:

- Ta cũng muốn đi.

Băng Nhược Thủy không cam lòng yếu thế, thản nhiên nói:

- Ta cũng phải đi.

La Mỹ Anh bĩu môi, cuối cùng cắn răng nói:

- Nếu đến đây ta cũng muốn đi ra ngoài thử thời vận.

Tuy rằng các nàng đều cảm thấy tu luyện trọng yếu, nhưng càng thêm quý trọng thời gian ở chung một chỗ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghiêm túc nhìn các mỹ nữ, khiến khuôn mặt họ đều đỏ hồng lên.

Lúc này lại có vài thanh âm phụ họa:

- Sư đệ, chúng ta cùng đi với ngươi.

Lần này mở miệng chính là Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam.

Họ đã đạt tới cảnh giới linh sư cao giai, đối với võ giả bình thường mà nói đã tới độ cao khó thể với tới, mấy ngày nay đạt được cũng không phải điểm cuối cùng của họ, chỉ có đặt chân lên vương cấp mới có thể cá nhảy long môn, ngạo thị trong thiên địa càn khôn.

Hiện giờ đi tới cảnh giới của họ nếu chỉ lo khổ tu cũng chưa chắc được bao nhiêu chỗ tốt, ngược lại phải cố ý tìm cơ hội hiểu được thiên địa linh khí tồn tại, như vậy mới có tư cách bước thêm một bước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 507 - Vị Đại Thúc Này, Ngươi Là Ai? (2)

Cho nên họ muốn cùng đi với Lăng Tiếu, chỉ hi vọng có thể tìm kiếm cơ hội lĩnh ngộ ở vùng đất lục phẩm tông môn này.

Cơ duyên như vậy đối với mấy người Trần Văn Vũ mà nói chính là bức thiết nhất.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn thoáng qua mọi người, trong lòng thầm hô:

- Không hổ là những người cực mạnh trong đệ tử thân truyền tông môn, phần đảm lượng như vậy không phải ai cũng có thể so sánh.

Lăng Tiếu nhìn bọn họ gật đầu nói:

- Được, mọi người theo ta đi, nhưng mọi sự nhất định phải cẩn thận, nơi này hiểm ác hơn sự tưởng tượng của chúng ta nhiều lắm.

Hắn chợt khựng lại, quay đầu nói với Thạch Thiên Hậu:

- Thạch sư huynh, mọi người ở lại đây tĩnh tu, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngươi dẫn mọi người rút lui.

- Sư…sư đệ, ta…ta cũng muốn đi cùng các ngươi.

Thạch Thiên Hậu gãi gãi đầu cười khan nói.

- Vậy…được rồi.

Lăng Tiếu thoáng do dự lại đáp ứng xuống.

Tuy nói hắn rất muốn hành động một mình, làm vậy hắn làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng đối với những yêu cầu đi cùng của mọi người hắn rất khó cự tuyệt, ai bảo hắn là người dẫn đầu hành trình bí cảnh này đâu.

Vì vậy Lăng Tiếu đành dặn dò đệ tử khác một phen, nói cả vị trí mật thất trong đại điện cho mọi người, phòng ngừa nếu phát sinh chuyện gì nguy hiểm thì có thể chạy vào ẩn núp.

Ngay khi Lăng Tiếu định dẫn mọi người đi ra ngoài, chân mày chợt nhướng lên, tựa hồ nhận ra chuyện gì, lớn tiếng nói:

- Có người tiến đại điện, mọi người chuẩn bị một chút.

Toàn bộ đệ tử nghe vậy lập tức liền cảnh giác.

- Đã tìm tới, phát hiện thật nhanh!

Lăng Tiếu nhăn mày thầm nhủ.

Sở dĩ hắn nhận thấy được có người xuất hiện ở đại điện, đó là bởi vì tinh thần lực của hắn cường đại, cho nên tính cảnh giác của hắn cao hơn người thường gấp mấy lần thậm chí là mười mấy lần.

Thế nhưng khi hắn mới nhận thấy được sự tồn tại của đối phương, người ta đã cảm ứng được phương hướng của bọn họ, Lăng Tiếu không thể không hoài nghi người đến khẳng định có được thực lực bất phàm.

Nếu như đã bị đối phương phát hiện, đoàn người Lăng Tiếu không tiếp tục ở

lại trong phòng tu luyện, toàn bộ đều đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau phía trước không xa xuất hiện một nhóm võ giả thanh niên mặc cẩm tú quái bào.

Những người này không cần phải nói, chính là đoàn người Thái Ly tông, mà Lưu Quyên Quyên của Nam Dương tông đang rút vào bên người thập tam thái tử Ly Du, bộ dáng vô cùng thê lương.

Lăng Tiếu vừa thấy cảnh này, không khỏi nhướng mày, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ người của Nam Dương tông cùng Thái Ly tông thông đồng chung một chỗ?

Ly Du đi tới phía trước cười lạnh nhìn Lăng Tiếu, nói:

- Tiểu tử Tử Thiên tông, chúng ta lại gặp mặt.

Khi Ly Du mới đến Vạn Thú thành gặp được Vân Mộng Kỳ, bị nàng hấp dẫn, hơn nữa nghe trưởng lão nói Vân Mộng Kỳ đã là cường giả vương cấp, điều này càng làm cho hắn sản sinh ham muốn chiếm đoạt thêm nồng đậm.

Nhưng khi ở Vạn Thú thành Ly Du phát hiện nữ nhân mình muốn chiếm đoạt đã bị tiểu tử trước mắt nhanh chân đến trước, trong lòng đã ôm sâu lửa giận tràn đầy.

Nếu không phải ở trong Vạn Thú thành không cho phép đánh nhau, chỉ sợ hắn đã yêu cầu trưởng lão giáo huấn tiểu tử trước mắt.

Nhưng hiện tại giáo huấn cũng không muộn, dù sao hắn đã sớm có kế hoạch tiêu diệt toàn bộ người của Tử Thiên tông.

Hắn phải cho tiểu tử kia biết đắc tội hắn là sai lầm lớn bao nhiêu!

Khuôn mặt Lăng Tiếu làm ra vẻ do dự nghi hoặc hỏi:

- Vị đại thúc này, ngươi là ai?

Kỳ thật Lăng Tiếu nhận ra Ly Du, nhưng hắn không có chút hảo cảm với người kia, dám đánh chủ ý với nữ nhân của hắn, cho dù là thiên vương lão tử hắn cũng không xem vào trong mắt.

Năm nay Ly Du chỉ mới hai mươi lăm tuổi, bộ dáng chẳng những không già ngược lại còn cực kỳ tuấn lãng trẻ tuổi, huống hồ còn có vẻ non nớt trẻ con, so với thanh thiếu niên cùng tuổi còn trẻ hơn vài phần, thoạt nhìn chẳng khác gì mười tám. Điểm này vẫn là điều khiến hắn luôn thấy kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ hắn lại bị Lăng Tiếu châm chọc gọi "đại thúc", điều này làm hắn cảm thấy sỉ nhục chưa từng có từ trước tới nay.

- Tiểu tử, lá gan của ngươi rất lớn ah.

Ly Du đen mặt nói một câu, đang định hô động thủ giết người, chợt phát hiện vài nữ nhân kiều diễm đứng sau lưng Lăng Tiếu, ánh mắt không khỏi ngẩn ngơ.

Ở Vạn Thú thành hắn cũng từng nhìn thấy mấy mỹ nữ này, nhưng lúc ấy trong mắt hắn chỉ có Vân Mộng Kỳ, vẫn không chú ý nhìn kỹ các nàng, hiện tại rốt cục nhìn thấy được dung mạo kiều diễm của các mỹ nữ.

Ly Du không khỏi có chút ngây ngốc, hắn không nghĩ tới Tử Thiên tông có nhiều mỹ nữ như vậy, hơn nữa khí chất đặc biệt, làm lòng hắn mở cờ.

Ôn Khả Điệp không chịu nổi ánh mắt tham lam của Ly Du, nhích tới gần

Lăng Tiếu nói:

- Người này thật chán ghét!

Băng Nhược Thủy lạnh lùng nói:

- Đồ vô sỉ!

Lăng Tiếu nhăn mày chắn ngang tầm mắt của Ly Du, âm u nói:

- Mắt chó của ngươi đang nhìn cái gì đây?

Trên mặt Ly Du lộ ra vẻ hờn giận nói:

- Xú tiểu tử, ngươi đang tìm phiền phức cho sư huynh sư tỷ của ngươi.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Ngươi vốn là đến làm phiền, chẳng lẽ ta nói xin lỗi thì chuyện đó có thể bỏ qua sao?

- Hắc hắc, ta còn tưởng rằng ngươi không nhớ rõ ta.

Ly Du nâng đầu lên cao ngạo âm trắc trắc nói, bỗng nhiên dừng lại, nói tiếp:

- Giải thích của ngươi có tác dụng cái rắm, nếu…nếu ngươi có thể để cho mấy sư muội đứng phía sau chơi với ta mấy buổi tối, nói không chừng ta sẽ không tìm phiền phức với các ngươi, ai, vị sư muội Nam Dương tông này, đây là do đại sư huynh của nàng tặng nàng cho ta, cho nên ta đã buông tha những người khác của Nam Dương tông.

Ly Du còn thập phần đắc ý chỉ chỉ vào Lưu Quyên Quyên ở trong ngực mình.

- Vô sỉ!

- Hỗn đản!

Các mỹ nữ sau lưng Lăng Tiếu nổi giận mắng, mà các đệ tử khác của Tử Thiên tông nét mặt đầy giận dữ, tựa hồ chuẩn bị ra tay.

Ly Du không chút e ngại, trên mặt Lưu Quyên Quyên lộ ra dáng tươi cười, nhưng nụ cười kia chứa vài phần hương vị quỷ ý.

- Đơn giản như vậy? Ngươi sẽ không đổi ý đi?

Lăng Tiếu như thoáng lặng một chút, nghiền ngẫm hỏi ngược lại.

Ly Du liếc trộm mấy mỹ nữ sau lưng Lăng Tiếu nuốt nước bọt đáp:

- Chỉ đơn giản như vậy, thập tam thái tử này nói qua luôn giữ lời.

Lăng Tiếu xoay người hỏi mấy mỹ nữ:

- Các vị nguyện ý cùng vị thập tam thái tử này đi sao?

- Ai thèm đi cùng hắn!

Ôn Khả Điệp dẫn đầu đáp.

- Cũng không tát vũng nước tiểu đến chiếu chiếu mặt mình!

La Mỹ Anh cực kỳ dũng mãnh nói.

Ngọc Liệt Diễm không mắng chửi người, ngược lại ôm lấy cánh tay Lăng Tiếu nũng nịu hờn giận:

- Cả đời này ta chỉ cần ngươi, nếu ngươi nhẫn tâm đem ta tặng cho người khác, ta sẽ trước tiên giết ngươi sau đó tự sát.

Băng Nhược Thủy lạnh lùng nhìn chằm chằm Ly Du, quanh thân tản mát ra hàn ý cường đại, tựa hồ tùy thời đều có thể ra tay giết người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 508 - Mẫu Lang Này Hẳn Là Thích Hợp Với Ngươi

Lăng Tiếu quay đầu nhìn Ly Du giang tay nói:

- Thập tam thái tử, ngươi cũng thấy đấy, các nàng đều không có hứng thú với ngươi, hay là…hay là ta đi bắt vài đầu mẫu lang tặng cho ngươi, việc này xem như xong thế nào? Mẫu lang hẳn là rất thích hợp với ngươi.

Phốc!

Lăng Tiếu vừa dứt lời, đệ tử Tử Thiên tông không nhịn được bật cười lên, mà người của Thái Ly tông vẻ mặt quỷ dị, tựa hồ cũng cố nén không bật cười.

Sắc mặt Ly Du đen tới cực điểm, âm trầm nói:

- Ngươi sẽ vì lời này mà trả giá thật nhiều, mọi người lên cho ta, nam giết hết, nữ lưu lại!

Trong lúc nhất thời hai bên giương cung bạt kiếm.

Đôi mắt Lăng Tiếu phát lạnh, bóng người run lên, nháy mắt đã đến trước mặt Ly Du.

- Thập tam thái tử cẩn thận!

Vài tên linh sư cao giai phía sau Ly Du đã nhận ra khác thường, không nhịn được hô lên, đồng thời đều muốn che chở trước người hắn.

Nhưng có một người ra tay còn nhanh hơn những người khác.

Mắt thấy Lăng Tiếu sắp bắt được cổ Ly Du, một người tung chưởng đánh về phía hắn.

- Sư đệ cẩn thận!

Các mỹ nữ đồng thời kêu lên.

Lăng Tiếu hiện tia cười lạnh, hóa trảo thành chưởng cùng người kia va chạm.

Ba!

Hai người lui ra sau một bước, lúc này mới lạnh lùng nhìn đối phương.

- Chịu đi ra rồi sao?

Lăng Tiếu lộ vẻ nghiền ngẫm nhìn một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt âm nhu thản nhiên nói.

Nam tử âm nhu thu liễm khí tức, làm cho người ta nhìn không thấu tu vi.

Hắn có thể giấu diếm được mọi người nhưng không chạy khỏi sự mẫn tuệ của Lăng Tiếu.

Hắn chính là tam thái tử Ly Minh của Thái Ly tông.

Ly Minh nhìn Lăng Tiếu nhỏ nhẹ nói:

- Ngươi rất không tệ.

Hắn lại tiếp tục:

- Nếu ngươi nguyện ý cả đời này làm tùy tùng của ta, ta có thể tha cho ngươi không chết.

- Tam ca, ngươi…ngươi làm sao lựa chọn tiểu tạp chủng kia…

Ly Du khẩn trương nói.

Ly Minh hung hăng trừng mắt nhìn Ly Du nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là tinh trùng lên não, nếu ngươi không phải thân đệ của ta, ta là người đầu tiên giết ngươi, phế vật ngu xuẩn!

Ly Minh vừa nói xong lời này, những đệ tử Thái Ly tông đứng phía sau đều lộ ra biểu tình quỷ dị, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu có vài phần hâm mộ.

Lăng Tiếu xem thường những ánh mắt kia, cười lạnh nói:

- Ha ha, lời này của ngươi là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được trong đời, nhưng nếu ngươi nói như vậy, ta cũng đem lời này trả về cho ngươi, nếu ngươi nguyện ý làm tùy tùng của ta, ta cũng có thể tha cho ngươi một mạng, thế nào?

Ly Minh nghe vậy cũng không tức giận, chỉ thản nhiên nói:

- Xem ra ngươi còn không biết tiến lui.

Dứt lời khí tức che giấu của hắn dần dần kéo lên cao, từ linh sư đê giai lên thẳng cao giai, hơn nữa còn chưa dừng lại, vẫn không ngừng kéo lên.

Các đệ tử Tử Thiên tông kinh hãi, nhất là Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch,

Triệu Nam cùng La Mỹ Anh đều là linh sư cao giai, lập tức nhận ra chỗ khủng bố của Ly Minh.

- Nửa…nửa bước vương cấp!

Khi khí thế của Ly Minh dừng lại, Nghiêm Trạch không khỏi kinh hô.

Các đệ tử Tử Thiên tông đều biến sắc.

Ly Minh lộ nét cười lạnh thản nhiên nói:

- Các ngươi cũng không cần che giấu nữa rồi, cho đám người của tông môn cấp thấp biết rõ thực lực chân chính của Thái Ly tông chúng ta đi.

Giọng điệu của Ly Minh thật cứng rắn, ba gã thanh thiếu niên tướng mạo cực kỳ bình thường từ sau lưng hắn đi ra.

Khuôn mặt ba người giống như từ một khuôn mẫu khắc đi ra, liếc mắt liền có thể biết được là huynh đệ tam bào thai.

Ba người đi ra, một thân khí thế bắt đầu tăng vọt, chấn đến bụi đất quanh thân bay lên, cuối cùng dừng lại ở cảnh giới nửa bước vương cấp.

Lần này Thái Ly tông lại phái bốn gã nửa bước vương cấp đi vào bí cảnh, mặt khác còn có hơn mười đệ tử là linh sư cao giai, còn lại đều là trung giai linh sư.

Thực lực như vậy vượt xa nhóm đệ tử Tử Thiên tông.

Đây cũng là nội tình khác biệt giữa những môn phái bài danh thứ tự trước và sau.

Sớm nghe được đồn đãi Thái Ly tông đã dòm ngó vị trí thất phẩm tông môn, nhưng không thấy bọn hắn tuyên bố tông môn mình đã tiến giai, xem ra lời đồn đãi có vài phần chân thật.

Một gã nửa bước vương cấp đã đủ quét ngang toàn bộ đệ tử Tử Thiên tông tại đây, huống chi hiện tại có bốn gã, điều này khiến người của Tử Thiên tông cảm thấy lạnh giá, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Chỉ riêng Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch, Triệu Nam cùng La Mỹ Anh chỉ có vẻ mặt nghiêm túc nhưng không hề lo lắng.

Bởi vì bọn họ biết chỉ cần có mặt Lăng Tiếu, bọn họ tuyệt đối sẽ không có việc.

Bọn họ tận mắt chứng kiến Lăng Tiếu giết chết một vương cấp cao thủ, nửa bước vương cấp lại tính là gì?

- Ngươi còn có một lần cơ hội lựa chọn.

Ly Minh không chút để ý nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không có vẻ bình tĩnh như mặt ngoài, mặc dù hắn có năng lực giết chết vương cấp, nhưng phải ở tình huống một chọi một, hiện giờ hắn còn phải che chở các đệ tử Tử Thiên tông phía sau, có vẻ lực bất tòng tâm, trừ phi ngay ban đầy đột nhiên đại khai sát giới, nhưng hắn không cam đoan lập tức giết sạch đám người kia, nếu để một người chạy thoát nói không chừng rời khỏi bí cảnh sẽ là tai nạn cho Tử Thiên tông.

Nhìn thấy Lăng Tiếu do dự, Ôn Khả Điệp lo lắng nói:

- Sư huynh không phải muốn đáp ứng hắn đi?

- Sư muội đừng nói bậy, sư đệ không phải người như thế.

La Mỹ Anh kiên định nói.

Băng Nhược Thủy cùng Ngọc Liệt Diễm vẻ mặt phức tạp nhìn Lăng Tiếu.

Ly Du nhân cơ hội âm hiểm cười nói:

- Tam ca của ta vốn là thiếu tông chủ Thái Ly tông, tiểu tử ngươi đi theo tam ca của ta là tam sinh hữu hạnh, không biết bao nhiêu người muốn truy tùy tam ca của ta còn chưa có vận khí đó đâu.

Lăng Tiếu nghe xong lời của Ly Du, mí mắt nhảy lên, hắn không nghĩ tới Ly Minh còn có thân phận này.

Ly Minh trách mắng:

- Ly Du, ngươi ít nói nhảm!

Mặc dù hắn mắng Ly Du, nhưng vẻ mặt đầy cao ngạo như chứng kiến Lăng Tiếu quỳ phục dưới chân mình.

Trầm mặc một lát, Lăng Tiếu u u nói:

- Ngươi không có tư cách để ta làm tùy tùng của ngươi, cho dù thiên vương lão tử tới cũng đừng hòng ta quy phục.

Dứt lời, một thân kim sắc vàng óng trùng lên không trung, chỉ thấy kim quang nhiễu quanh đầy khí phách, giống như một hoàng giả cao cao tại thượng, khiến người chợt dâng lên cảm giác muốn bái xuống.

Tuy rằng Lăng Tiếu chỉ có thực lực linh sư cao giai, nhưng hắn tu luyện cả

năm thuộc tính, linh lực trong cơ thể còn mạnh hơn linh sư cao giai không biết bao nhiêu lần.

Khí thế của hắn một đường thăng lên, tuy rằng chưa đạt tới nửa bước vương cấp nhưng không thua kém gì bốn người Ly Minh, thậm chí đệ tử hai tông cảm thấy khí thế của Lăng Tiếu càng làm họ thêm luống cuống.

Ly Minh nhăn mày, nhìn Lăng Tiếu hiện tại hắn cảm giác được thập phần khó chịu, hắn đã xác định muốn thu phục Lăng Tiếu là chuyện không khả năng, lúc này hét lớn một tiếng:

- Ngươi đang tự tìm đường chết, đều giết cho ta!

Ly Minh dứt lời, đệ tử Thái Ly tông đều tản ra, rút huyền khí cùng triệu hoán linh thú, người Tử Thiên tông không yếu thế, đồng thời xuất huyền khí cùng linh thú đối chiến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 509 - Tinh Thần Lực Oai

- Giết, đừng nghĩ Tử Thiên tông chúng ta dễ khi dễ!

Triệu Nam trời sinh tính tình xúc động hiếu chiến, là người đầu tiên cưỡi Xích Liệt Hổ xông về hướng nhóm người Thái Ly tông.

- Làm rụng bọn hắn!

Nghiêm Trạch vốn luôn trầm ổn mắng một tiếng, đồng dạng cưỡi Hỏa Vân Sư xuất chiến.

Trong lúc nhất thời mấy chục thanh niên cùng hơn mười đầu linh thú hỗn chiến cùng nhau.

Ly Minh cùng ba huynh đệ sinh ba vây quanh Lăng Tiếu, năm người đều không ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, giống như hoàn toàn không nghe thấy cuộc chiến kịch liệt gần bên.

Kỳ thật trong lòng Lăng Tiếu lo lắng vạn phần, thực lực đệ tử Tử Thiên tông rõ ràng thấp hơn đám người kia không ít, hắn lại bị bốn gã nửa bước vương cấp vây quanh, trừ phi hắn miểu sát mấy người này bằng không các đệ tử khẳng định gặp nguy hiểm.

- Là các ngươi tự tìm đường chết, chẳng thể trách ta!

Lăng Tiếu quyết định dùng toàn lực oanh giết bốn người trước mắt với tốc độ nhanh nhất.

- Thiếu chủ, nhị vị ca ca, các ngươi tránh ra, đối phó một tên tiểu tử một mình ta đã đủ.

Một gã trong tam bào thai lên tiếng.

Tam bào thai theo thứ tự lão đại Tông Đức, lão nhị Tông Nguyên, lão tam Tông Thanh. Ba người tâm ý tương thông, học xong một bộ huyền công tổ hợp, cho dù gặp phải vương cấp đê giai cũng có sức liều mạng.

Người vừa nói là lão tam Tông Thanh.

Ly Minh tựa hồ cảm thấy mình quá xem trọng Lăng Tiếu nên nở nụ cười, gật đầu nói:

- Động tác nhanh chóng một chút, chúng ta không thời gian hao tổn nơi này.

Dứt lời hắn cùng Tông Đức, Tông Nguyên lui ra sau mấy bước, phương tiện Tông Thanh đối chiến.

Lúc này bên chiến trường truyền qua vài thanh âm tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn sang, chỉ thấy hai đệ tử bổn môn bị đối phương chém giết.

Tông Thanh âm hiểm cười nói:

- Đối chiến với ta cũng dám phân tâm, ngày chết của ngươi đã tới.

Tông Thanh dứt lời, trong tay vung lên một đoàn linh lực nóng rực, một luồng hỏa chưởng hướng ngực Lăng Tiếu vỗ tới.

Hắn ra tay nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã tới trước ngực Lăng Tiếu.

Trên mặt Tông Thanh lộ ra nụ cười chiến thắng, giống như đã chứng kiến Lăng Tiếu bị một chưởng của hắn đánh chết.

Lăng Tiếu quay đầu lại, cau chặt mày, một cỗ tinh thần lực diễn biến thành Bài Vân chưởng vô hình, nặng nề vỗ vào tinh thần thức hải của Tông Thanh.

Đầu óc Tông Thanh chợt đau đớn, động tác cứng đờ, Lăng Tiếu bắt lấy cơ hội phản kích.

Thức thứ ba Phong Thần Thối – Bạo Vũ Cuồng Phong!

Cước ảnh rơi như mưa, thế đi mãnh liệt như cuồng phong, đây chính là điểm tuyệt diệu của Bạo Vũ Cuồng Phong.

Chỉ thấy Tông Thanh bị cước ảnh của Lăng Tiếu bao phủ.

Vô số cước ảnh ẩn chứa tiên thiên âm phong sát khí, chỉ nháy mắt đã xâm nhập toàn thân Tông Thanh.

Tông Thanh nặng nề bay ngược ra ngoài, thân hình không ngừng co quắp, toàn thân biến thành tối đen. Vẻ tối đen kia nháy mắt lan tràn khắp toàn thân hắn, thân thể hắn nhanh chóng khô quắt lại.

Không chỉ như thế, huyết nhục sau khi bị ăn mòn, ngay xương cốt cũng dần dần biến mất không thấy, mà cỏ dại quanh thân Tông Thanh đều khô héo biến mất.

Ly Minh, Tông Đức cùng Tông Nguyên đứng bên cạnh choáng váng.

Bọn hắn quên hẳn việc cứu giúp Tông Thanh, cứ nhìn trừng trừng thấy hắn biến mất ngay trước mắt, trong nội tâm nhấc lên sóng to gió lớn.

Lăng Tiếu chính là muốn hiệu quả chấn động này, trước tiên đánh vỡ tin tưởng của đối phương, sau đó đánh bại từng người.

Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực công kích Tông Thanh, hắn cũng không miểu sát lập tức mà làm thức hải của Tông Thanh bị thương, bị mất đi sức chiến đấu trong thời gian ngắn ngủi, sau đó dùng Phong Thần Thối giết chết Tông Thanh.

Trong Phong Thần Thối ẩn chứa tiên thiên âm phong sát khí của Lăng Tiếu, nó có tính ăn mòn mãnh liệt, Tông Thanh không kịp thời vận công bức độc, cho nên bị ăn mòn, vì vậy tạo thành hiệu quả Lăng Tiếu miểu sát hắn lập tức.

Ba người Ly Minh sững sờ nhưng Lăng Tiếu không chút sững sờ.

Hắn nhìn qua Tông Nguyên, tinh thần lực vô tung vô ảnh hướng hắn oanh tới.

- Ah!

Tông Nguyên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hai tay ôm đầu trực tiếp ngã xuống đất.

Ly Minh cùng Tông Đức phục hồi lại tinh thần, vừa sợ vừa giận.

- Tam đệ nhị đệ, ta làm thịt tên tạp chủng này!

Tông Đức gầm lên một tiếng giận dữ, trong tay hiện ra thanh đại đao màu bạc hướng Lăng Tiếu chém tới.

Lăng Tiếu âm lãnh cười, trong tay hiện ra Băng Hỏa kiếm, chém ngược về hướng Tông Đức.

Đinh đương!

Vũ khí va chạm, binh khí phát tán hoa lửa mãnh liệt.

Một chiêu đánh bừa không rơi xuống hạ phong, ngay khi hắn định phản kích sau đầu chợt rít gió, hắn bất chấp quản tới Tông Đức lách tránh sang một bên.

Người xuất thủ đánh lén là Ly Minh.

Chỉ thấy trong tay hắn hiện ra hắc sắc quyền sáo, quyền sáo trôi nổi hắc sắc quang mang quỷ dị, liếc mắt liền biết đây là huyền khí ám hệ.

- Tông Đức đừng lưu lực, tiểu tử này có quỷ dị!

Ly Minh hừ một tiếng, song chưởng phiếm xuất hắc mang dày đặc, ngay sau đó vỗ xuống đầu Lăng Tiếu.

Tông Đức đã lâm vào điên cuồng, đại đao cháy rực tận trời chém tới.

- Tạp chủng để mạng lại!

Tông Đức hét lớn một tiếng, đại đao chém qua.

- Hừ, đây là các ngươi tự tìm đường chết, hiện tại ta tiễn ba huynh đệ các ngươi cùng nhau xuống diêm vương tề tụ!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, tốc độ nhấc lên cực hạn, tránh thoát công kích của Ly Minh đồng thời lách trách một đao của Tông Đức.

- Cẩn thận phía sau!

Năng lực phản ứng của Ly Minh cực nhanh, hắn hô lớn một tiếng một chưởng vỗ Tông Đức tránh ra.

Cũng may hắn phản ứng thật nhanh, bởi vì một kiếm của Lăng Tiếu vừa lúc chém đứt tay áo của Tông Đức.

- Quả nhiên là phong hệ, nhưng lão tử sao sợ ngươi.

Ly Minh đã cảm nhận được tốc độ của Lăng Tiếu vượt ngoài phạm vi linh sư cao giai, đồng thời chứng kiến Tông Thanh bị Lăng Tiếu dùng Phong Thần Thối giết chết, hắn có thể xác định Lăng Tiếu luyện phong thuộc tính.

Nhưng hắn không sợ hãi, bởi vì hắn tu luyện ám hệ cùng phong hệ một lúc.

Hắn bước ra một bước, song chưởng liên tục đánh ra mãnh liệt.

Lăng Tiếu trở nên nghiêm túc, hắn có thể vượt cấp giết người là nhờ phong thuộc tính, nhưng Ly Minh mạnh hơn hắn không ít, hắn không cách nào thoát khỏi Ly Minh công kích.

Lăng Tiếu không sợ Ly Minh, nhưng hắn lo lắng kéo dài thời gian sẽ làm đồng môn chết thảm.

Hắn muốn dùng tinh thần lực giết Ly Minh, nhưng vừa rồi sử dụng hai lần giết hai người, không thể thường xuyên sử dụng.

- Một khi đã như vậy, hãy để cho hai người này biết một chút về thủ đoạn của ta đi.

Lăng Tiếu tỉnh táo lại, linh lực vận chuyển tốc độ cao, toàn thân đạt được trạng thái chiến đấu chưa từng có.

- Ta xem ngươi làm sao trốn, a Đức mau tập trung hắn cho ta.

Ly Minh không ngừng công kích Lăng Tiếu điên cuồng, đồng thời gọi Tông Đức.

Một khi Tông Đức phong tỏa được đường lui của Lăng Tiếu, như vậy hắn chỉ có thể tử vong đương trường.

- Đến đây đi, cho ngươi nếm thử lợi hại của bổn thiếu.

Lăng Tiếu chiến ý mười phần, chiến lực nhấc lên cao nhất, Băng Hỏa kiếm tản mát ra một cỗ hỏa diễm lam sắc yêu dị.

Thức thứ ba trong Bá thức – Kiếm Lưu Tinh!

Nhắc tới, đây là lần đầu tiên Lăng Tiếu dùng thức thứ ba trong Bá thức, hai thức trước là Kiếm Lưu Ngấn cùng Kiếm Lưu Vân đều sử dụng qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 510 - Ta Tiêu Diệt Ngươi Trước. (1)

Nhưng Kiếm Lưu Tinh càng bá đạo hơn hai thức kia không ít, huống chi với thực lực hiện tại của Lăng Tiếu đem ra sử dụng, cho dù là vương cấp đê giai cũng phải nhượng bộ lui binh.

Ly Minh làm sao nghĩ đến Lăng Tiếu còn có thể sử dụng công kích hỏa hệ, ám hệ của hắn sợ nhất là gặp phải hai loại thuộc tính quang cùng hỏa, lúc này không do dự lựa chọn lui về phía sau.

Tông Đức phản ứng không nhanh như Ly Minh, hai bào đệ của hắn bị giết chết, trong lòng chỉ còn một ý niệm phải bằm thây Lăng Tiếu thành vạn đoạn.

Đại đao của Tông Đức quay cuồng hướng Lăng Tiếu chém tới.

Liệt hỏa cực nóng khiến quanh thân sản sinh cảm giác áp bách thật lớn, đổi lại là linh sư cao giai bình thường không còn khả năng phản kháng.

Đáng tiếc hắn đối mặt chính là Lăng Tiếu, hơn nữa còn là Lăng Tiếu tu luyện thiên hỏa.

Chỉ thấy tinh mang từ thanh kiếm của Lăng Tiếu chém ra xé rách trường không hướng đại đao va chạm tới.

Hoa lửa văng khắp nơi, hai phe nhân mã đang đối chiến vội vàng lẫn ra thật xa.

Tông Đức vốn cho rằng một kích toàn lực của mình có thể giết chết Lăng

Tiếu, nhưng phát hiện chiêu thức của mình lại bị lam sắc hỏa diễm bao phủ.

Không chỉ như thế, lam sắc hỏa diễm tựa hồ không hề ngừng lại, lại hướng thân thể hắn lao tới.

Lam sắc hỏa diễm hừng hực, làm Tông Đức hoảng sợ tới mức nhanh chóng lách mình tránh sang bên, bộ dáng vô cùng chật vật.

Ly Minh nhìn chằm chằm Lăng Tiếu xuất ra thủ đoạn bất tận không ngừng, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại là võ giả song thuộc tính, hơn nữa huyền kỹ biến thái như vậy, có thể đánh cho bọn hắn chỉ còn nước tránh né.

- Nhất định phải tiêu diệt tiểu tử này, bằng không ngày sau nhất định thành họa lớn.

Ly Minh hạ quyết tâm, nhất định phải trừ bỏ Lăng Tiếu.

Khóe mắt Ly Minh liếc nhìn đám người đang đánh nhau cách đó không xa, trên mặt hiện lên tia cười lạnh, thân ảnh nhất thời biến mất tại chỗ.

Lăng Tiếu chỉ vội vàng muốn giết chết Tông Đức, trong lúc nhất thời không bận tâm được tới Ly Minh.

Lăng Tiếu dùng tốc độ vô song, trên thân kiếm tản ra hỏa diễm màu lam đáng sợ không ngừng công kích làm Tông Đức không khả năng chống đỡ, rất nhanh đã bị Lăng Tiếu đánh cho choáng váng.

Ngay khi Tông Đức ngày càng rối loạn, Lăng Tiếu tiến sát bên người hắn, Băng Hỏa kiếm chém xuống.

Kiếm quang như lưu tinh rơi nhanh.

A!

Cánh tay cầm đại đao của Tông Đức bị Lăng Tiếu hung hăng chém xuống, làm cho hắn không nhẫn nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Cánh tay máu chảy đầm đìa vẩy ra, hai phe nhân mã dừng phắt lại kinh hãi nhìn thấy một màn này.

Lăng Tiếu chém đứt một cánh tay của Tông Đức, trên mặt dính không ít máu tươi, hắn không nhịn được khẽ liếm, dữ tợn nói:

- Nửa bước vương cấp cũng chỉ như vậy!

Dứt lời Lăng Tiếu định hạ sát thủ…

Lúc này một thanh âm kinh hô hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Chỉ thấy Ly Minh đã ôm một người lắc mình xuất hiện trước mắt Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Không muốn nữ nhân này chết thì ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống chịu trói đi!

Chẳng biết lúc nào trong tay Ly Minh đã nắm một nữ nhân, nữ nhân kia chính là Ôn Khả Điệp.

Ôn Khả Điệp bị nắm lấy cổ, toàn thân không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu với vẻ chờ đợi.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, thu lại Băng Hỏa kiếm thản nhiên nói:

- Đây chính là phong thái của Thái Ly tông các ngươi? Động một chút lấy nữ nhân làm uy hiếp, có xấu hổ hay không?

Ly Minh âm hiểm cười nói:

- Ngươi không cần quản, tóm lại chiêu số có thể giết địch chính là chiêu số tốt, chính nhân quân tử như ngươi cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân này hương tiêu ngọc vẫn chứ?

- Ha ha, ngươi không cảm thấy quá đề cao ta sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng vì một nữ nhân lại có thể làm cho ta thay nàng đền mạng? Lấy năng lực cùng thân phận của ta nghĩ muốn dạng nữ nhân thế nào mà không có?

Lăng Tiếu lộ vẻ cười nhạt nói.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, sắc mặt Ôn Khả Điệp vô cùng tái nhợt, mà những nữ tử khác đều nhìn hắn với vẻ phức tạp.

Ánh mắt Ly Minh nhảy dựng, tựa hồ cảm giác mình bắt nữ nhân uy hiếp Lăng Tiếu là chuyện sai lầm.

Nếu đổi lại là hắn tuyệt đối sẽ không nguyện ý vì một nữ nhân mà khoanh tay chịu chết, dù là ai chăng nữa cũng không quan trọng bằng chính mạng sống của mình.

Không thể không nói Ly Minh khá hiểu biết về tính ích kỷ của nhân loại.

- Nữ nhân vô dụng thì đi chết đi!

Ly Minh có chút thẹn quá hóa giận, vì vậy chuẩn bị hạ độc thủ với Ôn Khả

Điệp.

Lăng Tiếu tự nhiên không thể bỏ mặc Ôn Khả Điệp, vừa rồi hắn nói vậy chỉ muốn kéo dài thời gian để bản thân có điều chuẩn bị.

Tinh thần lực diễn biến thành chưởng ảnh, nháy mắt lao vào thức hải Ly Minh đánh tới.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu vì phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh, thân hình nhanh như tia chớp lướt tới.

A!

Ly Minh phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người, trong tay vô ý thức buông lỏng Ôn Khả Điệp.

Phốc!

Một chưởng của Lăng Tiếu ẩn chứa Si Mị Lam Diễm, nặng nề nện lên lồng ngực Ly Minh, đồng thời một tay thật nhanh tháo xuống không gian giới của hắn.

Động tác này quá nhanh nên không người nào phát hiện.

Ly Minh phun ra ngụm máu tươi, lồng ngực bị đánh lõm vào, toàn thân như viên đạn pháo văng ngược ra xa.

- Tam ca!

- Thiếu tông chủ!

Đệ tử Thái Ly tông đều phát ra tiếng kinh hô.

Mọi người vội vàng chạy tới chỗ Ly Minh.

Nhưng bọn hắn còn chưa chạy tới gần, thân hình Ly Minh đã bị lam sắc hỏa diễm thiêu đốt thành tro bụi.

Toàn bộ ngừng chân lại, trơ mắt nhìn Ly Minh biến mất, toàn thân tràn một cỗ lãnh ý.

Lúc này một thanh âm hét to vang lên:

- Ta liều mạng với ngươi!

Tông Đức muốn liều chết tới cùng, nhẫn nhịn đau đớn, một tay còn lại hội tụ toàn bộ linh lực mạnh nhất cả đời mình.

- Liều mạng sao? Ngươi không có tư cách!

Lăng Tiếu thở ra một hơi, lạnh lùng nhìn lướt qua Tông Đức, ngón tay nhẹ nhấc lên.

Hưu!

Một đạo lam sắc hỏa diễm hướng lồng ngực Tông Đức lao vào.

Ách!

Tông Đức phát ra thanh âm uất nghẹn, hai mắt nhìn chằm chằm lỗ máu trước ngực, thân hình vô ý thức té xuống, rất nhanh cũng bị thiêu thành tro như Ly Minh.

- Không…không có khả năng, tam ca cùng ba vị sư huynh làm sao bị giết chết được đây? Không có khả năng!

Ly Du nhìn thấy Tông Đức bị giết chết, sắc mặt biến thành trắng bệch, một cỗ hàn ý tràn tới, hắn hoang mang lo sợ thì thào nói.

- Thập tam thái tử trốn mau, tên kia thật là đáng sợ.

Một linh sư cao giai Thái Ly tông run rẩy nói.

- Phải…đúng rồi, chúng ta chạy mau, trở về nhất định bẩm báo tông môn, phải để tông môn tiêu diệt đám hỗn đản Tử Thiên tông!

Ly Du phục hồi lại tinh thần âm tàn nói một câu, muốn xoay người bỏ chạy.

Nhưng Lăng Tiếu đã lướt tới trước mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Diệt Tử Thiên tông chúng ta? Ta trước tiên diệt ngươi!

Dứt lời hắn vung tay chuẩn bị xử lý cả Ly Du.

Ai ngờ lúc này có vài tên linh sư cao giai Thái Ly tông đồng thời lao tới chắn ngang trước người Ly Du, huyền khí đánh thẳng về hướng Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 511 - Ta Tiêu Diệt Ngươi Trước. (2)

- Tới hay lắm!

Lăng Tiếu không lùi mà tiến tới, Băng Hỏa kiếm chuyển qua lưỡi đao, một cỗ hàn ý cường đại ngưng tụ thành một thanh băng đao vô cùng khổng lồ.

Thức thứ nhất trong Ngạo Hàn Lục Quyết – Kinh Hàn Nhất Miết!

Đây là một chiêu hàn tuyệt, bá tuyệt, trực tuyệt vô cùng.

Oanh long!

Băng đao cự ảnh áp thẳng xuống huyền kỹ của đối phương, phát ra thanh âm ầm vang.

Huyền kỹ do các linh sư cao giai Thái Ly tông phát ra căn bản không ngăn chặn nổi một kích của Lăng Tiếu.

Chỉ thấy đao ảnh cực lớn vẫn tiếp tục chém xuống.

Mấy linh sư cao giai Thái Ly tông hô to một tiếng vội vàng tránh sang hai bên.

Chỉ có Ly Du hai mắt choáng váng, trơ mắt nhìn băng đao càng lúc càng đến gần, hai chân run rẩy, toàn thân tái nhợt.

- Không…

Ly Du chưa bao giờ nghĩ tới tử vong ở gần mình như vậy, khi hắn vừa hô ra một tiếng không cam lòng, thân hình đã bị một đao chém thành hai nửa.

Máu tươi vẩy đầy trời.

Lăng Tiếu tay cầm Băng Hỏa kiếm giống như sát thần, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người Thái Ly tông.

- Hắn…hắn lại có thể giết thiếu tông chủ cùng thập tam thái tử, chúng ta chạy mau, nhất định phải bẩm báo tông chủ tiến hành thảo phạt Tử Thiên tông các ngươi!

Một linh sư cao giai kinh hãi kêu một tiếng, trực tiếp xoay người chạy trối chết.

Những người khác không dám tiếp tục lưu lại, bốn nửa bước vương cấp cũng không phải đối thủ của người ta, bọn hắn làm sao dám chống lại Lăng Tiếu đây? Huống chi thiếu tông chủ đã bị mất mạng, không ai chỉ huy giống như năm bè bảy mảng, chỉ còn con đường trốn chạy.

- Mọi người nhanh truy theo, đem bọn hắn toàn bộ xử lý, bằng không ngày sau Tử Thiên tông chúng ta nhất định sẽ gặp đại họa!

Trần Văn Vũ hét lớn một tiếng, muốn đuổi theo nhóm đệ tử Thái Ly tông.

- Chậm đã, đừng đuổi theo!

Lăng Tiếu quát lớn, tiếp theo thản nhiên nói:

- Các ngươi đuổi theo cũng không phải đối thủ của bọn hắn, chỉ sẽ tăng thêm thương vong thôi.

Lăng Tiếu nói xong lời này, thần sắc biến thành tái nhợt, tinh thần lực trong thức hải khô cạn cực kỳ, không còn quan tâm chuyện gì khác ngồi xuống lập tức khôi phục lại.

Đệ tử Tử Thiên tông cũng biết lời nói của Lăng Tiếu không sai, mọi người không cam lòng đứng lại.

- Sư đệ không sao chứ?

La Mỹ Anh phát hiện Lăng Tiếu không bình thường liền vội vàng hỏi.

- Hắn hẳn là không việc gì, chỉ đang khôi phục, chúng ta giúp hắn hộ pháp, tuyệt đối không để hắn bị người khác quấy rầy.

Trần Văn Vũ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói.

Đệ tử Tử Thiên tông lập tức tách ra vây quanh Lăng Tiếu, bảo hộ hắn ở trung ương.

Chỉ chốc lát sau, lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, đại lượng linh lực không ngừng tràn tới.

Lăng Tiếu ngoại trừ bị tiêu hao tinh thần lực, linh lực toàn thân cũng bị tiêu hao hơn phân nửa.

Ở vùng đất nguy cơ mai phục khắp nơi, sớm khôi phục thực lực một chút sẽ tăng thêm cơ hội bảo mệnh.

Lần này Lăng Tiếu đả tọa hơn ba canh giờ mới tỉnh lại.

Hắn không nghĩ tới lần này tiêu hao tinh thần lực lớn như vậy.

Hắn vốn cho rằng tinh thần thức hải của mình sau khi hóa lỏng có sử dụng thêm nhiều lần vẫn sẽ không có gì đáng ngại.

Nhưng hiện tại lại khác hẳn với sự tưởng tượng của hắn.

Nếu hắn chỉ dùng tinh thần lực biến hóa trạng thái đơn giản đả thương người, với khả năng hiện giờ của hắn hẳn có thể sử dụng hai mươi lần thì không thành vấn đề, nhưng nếu muốn lợi dụng tinh thần lực diễn biến ra huyền kỹ miểu sát đối thủ thực lực mạnh mẽ hơn mình, như vậy sẽ bị tiêu hao nhiều hơn mấy lần.

Vừa rồi hắn dùng tinh thần lực làm Tông Thanh bị thương, sau miểu sát Tông Nguyên, lại dùng tinh thần lực toàn lực đối phó Ly Minh, cho nên còn dư lại không bao nhiêu.

Gặp gỡ đối thủ ngày càng mạnh, Lăng Tiếu thiết thực cảm nhận được thực lực của mình không đủ, hơn nữa tinh thần lực còn chưa đủ cường đại.

- Chỉ dựa vào tu luyện bình thường muốn tăng tinh thần lực thật sự không đủ dùng, xem ra phải tìm kiếm một ít linh thảo gia tăng tinh thần lực hấp thu mới được.

Trong lòng Lăng Tiếu tự nhủ.

Sau đó hắn đứng dậy nhìn quanh, sắc mặt trở nên trầm trọng.

- Sư huynh, lần này chúng ta hao tổn bao nhiêu người?

Lăng Tiếu nhìn Trần Văn Vũ hỏi.

Trần Văn Vũ nhìn mấy cỗ thi thể cách đó không xa, hít nhẹ một hơi nói:

- Đã chết bảy người, những người khác đều bị tổn thương.

Lăng Tiếu siết chặt nắm tay, trong ánh mắt toát ra hung quang nói:

- Yên tâm đi, người của Thái Ly tông trốn không thoát!

Bên ngoài bí cảnh, các vị trưởng lão các tông đang ngồi trong vị trí của môn phái mình nhắm mắt dưỡng thần.

Trong nhóm người của Thái Ly tông, một gã lão giả tóc bạc nhìn thấy một loạt ngọc đồng bày trước mặt mình, bên trong có vài ngọc đồng chợt biến mất quang hoa.

Trong đôi mắt lão giả phản xạ ra hai luồng tinh quang đáng sợ, một chưởng hung hăng chụp lên giường êm bên cạnh.

Ba!

Chiếc giường nháy mắt vỡ tan thành bốn năm mảnh.

- Thiếu tông chủ cùng Tông Đức, Tông Nguyên, Tông Thanh đều đã chết, điều này không có khả năng, ngay cả…ngay cả tiểu oa nhi thập tam cũng đã chết, rốt cục là chuyện gì xảy ra ah, thật là đáng chết!

Lão giả đỏ mắt nhìn ngọc đồng biến mất hào quang thống khổ rên rỉ lên.

Cách lão giả tóc bạc không xa, hai lão giả khác trên mặt đều hiện vẻ bi thống.

Trong đó một lão giả cao gầy nói:

- Với thực lực của thiếu tông chủ bọn họ dù gặp phải đối thủ vương cấp cũng

có sức liều mạng, làm sao lại chết hết đây? Những đệ tử khác có sao không?

Tên lão giả tóc bạc hít sâu một hơi nói:

- Những đệ tử khác tạm thời không có việc gì, có lẽ bọn hắn đã gặp phải chuyện gì đó, nhưng lại chỉ giết mấy người thiếu tông chủ, hay là người của tam tông?

- Việc này không đạo lý, chúng ta cùng tam tông không cừu không oán, bọn hắn làm sao lại động thủ với thiếu tông chủ bọn họ đây?

- Bên trong bí cảnh không ít thứ tốt, vì vài thứ kia cho dù là cha ruột cũng có thể giết chết, huống chi là những tông khác đâu.

- Lời này hữu lý, nhưng chúng ta cũng không cần suy đoán loạn xạ, nói không chừng thiếu tông chủ bọn hắn ngộ nhập hiểm cảnh mà chết thôi.

- Ai, lần này trở lại tông môn làm sao công đạo đây, chờ các đệ tử khác đi ra nhất định phải hỏi kỹ một chút rốt cục là chuyện gì xảy ra, nếu do tam tông làm chuyện này, Thái Ly tông chúng ta nhất định phải đòi một lời công đạo!

Bên trong bí cảnh Trấn Thiên tông, trong một phòng tu luyện nằm trong một đại điện.

Toàn bộ đệ tử Tử Thiên tông chỉ còn lại mười lăm người, hai mươi sáu người đã chết mười một người, còn vài người bị thương, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng sức chiến đấu giảm xuống không ít.

Bọn họ vốn chỉ định ở yên một chỗ tu luyện, lẳng lặng trôi qua một tháng thời gian, ai ngờ trời không thuận ý người, khiến trong lòng họ hiện tại dị thường nặng nề.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn một vòng, lớn tiếng nói:

- Ta biết tâm tình của mọi người rất khó chịu, nhưng điều này có thể oán được sao? Chỉ có thể oán thực lực các ngươi còn quá yếu, trong tông môn chúng ta là thiên tài kiệt xuất, nhưng đưa mắt khắp tây bắc thậm chí là cả đại lục chúng ta chỉ được xem như võ giả mới bước vào cửa mà thôi, chỉ cần chúng ta trở nên cường đại đem những kẻ dám xem thường chúng ta giẫm nát dưới chân, Thái Ly tông khinh người quá đáng, chúng ta chỉ là dùng chiêu của người đánh trả lại người!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 512 - Phản Truy Sát

Đúng…đem bọn hắn nhanh chóng giết tuyệt!

Một đệ tử nhiệt tính mười phần lập tức kêu lên.

Những người còn lại đều sôi nổi hét lớn:

- Đem bọn hắn nhanh chóng giết tuyệt!

Lăng Tiếu hài lòng nhìn mọi người nói:

- Vậy là được rồi, trước mắt có lẽ thực lực chúng ta còn yếu hơn bọn hắn, nhưng không có nghĩa chúng ta không thể xử lý được bọn hắn.

Nói tới đây hắn ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Hiện giờ thiếu tông chủ của bọn hắn đã bị chúng ta thủ tiêu, hiện tại chỉ là năm bè bảy mảng, mỗi người tự trốn, như vậy chúng ta có thể đi truy sát từng người một, phải cho bọn hắn chết ngay trong bí cảnh này.

Lăng Tiếu vừa nói xong các đệ tử đều lộ sát khí tràn đầy.

Lời nói của Lăng Tiếu chẳng những cổ động ý chí chiến đấu của bọn họ, hơn nữa làm họ tỉnh táo trở lại.

Đương nhiên đây cũng có sự ảnh hưởng vì một màn Lăng Tiếu chém giết bốn gã nửa bước vương cấp trước đó.

Lăng Tiếu cường đại khiến họ phải ngưỡng mộ, mà tuổi tác của Lăng Tiếu còn kém hơn họ vài tuổi, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến họ trở nên càng phấn khởi.

- Nếu tất cả mọi người muốn báo thù, như vậy chúng ta không thể chỉ co đầu rút cổ ở lại nơi này tu luyện, mọi người cùng ta đi tìm đám người Thái Ly tông.

Lăng Tiếu lên tiếng, tự mình dẫn đầu xoay người ra khỏi phòng.

Ngay sau đó mọi người đều đi theo sát phía sau hắn.

Trước đó Lăng Tiếu ngăn cản không để họ đi đuổi giết đệ tử Thái Ly tông, chỉ vì thực lực của các đệ tử Tử Thiên tông chênh lệch với người ta quá xa, đuổi theo chẳng những không giết được người ngược lại còn bị đối phương tiêu diệt.

Mặt khác lúc đó tinh thần lực của hắn tiêu hao quá nhiều, không thể không trước tiên lo chuyện khôi phục.

Hiện giờ mang người chạy ra đuổi giết có lẽ đã muộn một chút, nhưng Lăng Tiếu không lo lắng không đuổi kịp người.

Bởi vì trong bí cảnh Trấn Thiên tông có vô số nguy hiểm, người của Thái Ly tông cũng không chạy được bao xa, chỉ cần để Trần Văn Vũ lên không trung truy xét nhất định sẽ có điều phát hiện.

Đi ra khỏi Tụ Ưng Đường, Lăng Tiếu để Trần Văn Vũ cùng một đệ tử có phi hành linh thú khác cùng nhau đi truy tìm đệ tử Thái Ly tông.

Sau nửa canh giờ, hai người Trần Văn Vũ đã quay lại.

- Sư đệ, phát hiện tạp chủng Thái Ly tông.

Trần Văn Vũ hưng phấn kêu to.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Tốt, đưa chúng tôi đi qua, lần này phải cho bọn hắn biết sự lợi hại của Tử Thiên tông chúng ta.

Lăng Tiếu ngồi lên Kim Sắc Lang Vương mang theo mọi người truy tới.

Thái Ly tông tổng cộng có ba mươi người, đã chết bảy người, hiện giờ còn hai mươi ba người, khi bỏ trốn lại chia tách ra.

Trần Văn Vũ chỉ phát hiện được năm đệ tử Thái Ly tông.

Trong năm người có hai linh sư cao giai, ba người khác là linh sư trung giai.

Bên Tử Thiên tông có mười lăm người, căn bản không cần Lăng Tiếu ra tay năm người Thái Ly tông đã bị xử lý.

Đệ tử Tử Thiên tông rốt cục thở mạnh được một hơi như phát tiết.

Xử lý xong năm người, Trần Văn Vũ tiếp tục tìm kiếm bóng dáng những đệ tử còn lại của Thái Ly tông.

Suốt hai ngày đoàn người Tử Thiên tông thủ tiêu mười tám đệ tử Thái Ly tông, còn sáu người tạm thời tìm không thấy bóng dáng.

Trần Văn Vũ có chút lo lắng nói:

- Sư đệ, còn có mấy người tìm không thấy ah!

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ta đã biết, nếu tìm không thấy thì không cần tìm nữa, nghĩ tới bọn hắn đã trốn xa, chúng ta cũng nên tiếp tục thăm dò nơi này đi.

Đoàn người cũng không nghỉ ngơi chỉnh đốn, lập tức đi về phương hướng khác.

Phương hướng kia là một tòa lầu các hoang tàn mà Trần Văn Vũ đã phát hiện.

Mọi người một đường đi thẳng tới phế khu, không còn gặp được nguy hiểm gì.

Nhưng càng là như vậy mọi người càng cảm thấy nặng nề.

Trên sườn núi phế khu, lâu các hoang tàn chiếm diện tích khá lớn, còn lớn hơn cả đại điện Tử Thiên phong của Tử Thiên tông gấp hai ba lần.

Lăng Tiếu dùng tinh thần lực đảo qua, lập tức cảm ứng được trong phế khu tụ tập không ít người.

Lăng Tiếu phất phất tay nói với mọi người phía sau:

- Có đệ tử tông khác đã phát hiện trước, mọi người chú ý một chút.

Đoàn người Lăng Tiếu chậm rãi đi tới gần phế khu, lúc này mới nhìn rõ khu vực này.

Tòa lầu các hùng vĩ đã bị oanh thành tan hoang xơ xác, trên vách núi hiện rõ

chưởng ấn cùng vết kiếm lưu lại lộn xộn không chịu nổi.

Mọi người nhìn thấy chưởng ấn cùng vết kiếm đều kinh ngạc tột cùng.

Những dấu vết này…thật sự do người tạo thành sao?

Xem ra Trấn Thiên tông diệt vong không phải là chuyện ngẫu nhiên ah!

Ngay khi mọi người còn đang sững sờ, từ trong phế khu có một thanh niên đi ra, hung hăng càn quấy nhìn nhóm người Lăng Tiếu nói:

- Nơi này đã bị Hà Minh tông chiếm lĩnh, những người khác cút cho ta.

Hà Minh tông là bát phẩm tông môn cách Vạn Thú thành gần nhất, đứng hàng thứ năm, rất gần Thái Ly tông.

- Hừ, khẩu khí thật đúng là không nhỏ, quả thật xem Lục Cực cung chúng ta không người sao?

Bên trong lầu các lại chạy ra một thanh niên mặc trang phục hoàn toàn khác hẳn người vừa rồi, hừ lạnh nói.

Lục Cực cung đồng dạng được bài danh trên Tử Thiên tông, gần với Hà Minh tông, xếp hàng thứ sáu.

Lăng Tiếu phát hiện hai người này đều là linh sư cao giai, chừng hai mươi sáu tuổi, có vài phần tiền vốn để hung hăng càn quấy.

Lăng Tiếu không biết trong lầu các có thứ tốt gì, nhưng nếu đã có hai tông nhân mã chiếm lĩnh, hắn cảm thấy nên tránh khỏi nơi này là tốt nhất, miễn gây ra tai vạ.

Tuy rằng hắn không sợ bất luận kẻ nào, nếu đánh không lại hắn có thể trốn, nhưng các đệ tử bổn môn lại không có bản lĩnh như hắn, hắn không thể không suy nghĩ cho mọi người.

- Chúng ta đi thôi.

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, sau đó xoay người muốn rời đi.

Đúng lúc này bên trong phế khu truyền ra tiếng cười sang sảng:

- Ha ha, ta…ta tìm được rồi.

- Hỗn đản, vật kia rõ ràng do ta tìm được, buông ra cho ta.

Lại một thanh âm khác vang lên.

- Thúi lắm, đồ vật nằm trên tay của ta chính là ta!

- Thật to gan, ngươi buông tay cho ta, bằng không cho ngươi biết tay.

- Ai sợ ai ah, có bản lĩnh tới lấy!

Hai thanh niên đi ra cảnh cáo nhóm người Lăng Tiếu đã bất chấp hết thảy, chạy trở vào trong phế khu.

Ngay sau đó truyền ra thanh âm huyền kỹ nổ bạo.

- Sư đệ, ta…

Triệu Nam nhìn thoáng qua bên trong, lén lút nói với Lăng Tiếu.

Hắn còn chưa nói xong đã bị Lăng Tiếu cắt đứt:

- Đi thôi.

Dứt lời Lăng Tiếu thật có thâm ý nhìn thoáng qua bên trong, sau đó vòng sang hướng khác đi tới.

Mọi người còn chưa đi bao xa, liền ngửi được hương hoa nồng đậm.

Mấy năm nay Lăng Tiếu thường xuyên tiếp xúc linh thảo, vừa ngửi liền biết hương vị kia là của linh hoa hoặc linh thảo nào đó.

Hắn không khỏi bước nhanh hơn, hướng phía trước chạy tới.

Mọi người theo sát phía sau.

Mọi người đi thêm một lúc, trên mặt đất phía trước có vài mảnh đất mọc đầy hoa cỏ, đó chính là Ngũ Hành linh thảo.

Chỉ là đại bộ phận linh thảo đã bị hái đi, mỗi mảnh đất chỉ lưu lại chừng trăm gốc cây.

Mặc dù như thế cũng đủ làm đoàn người Tử Thiên tông vui mừng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 513 - Tử Giao Long Khâu

Lăng Tiếu mừng rỡ hô:

- Là…là dược viên!

Trước mắt mọi người rõ ràng là dược viên được nhân công bồi dưỡng.

Bình thường dược viên đều do tông môn trồng trọt lên, đây là do luyện dược sư trong tông môn trồng xuống giao cho dược nô chăm sóc chiếu cố.

Đoàn người Lăng Tiếu nhận ra được linh thảo trong dược viên nơi này còn cao giai hơn dược viên trong tông môn rất nhiều.

- Là…Thanh Vĩ thảo tam giai trung cấp.

- Còn có Xà Hình hoa tam giai cao cấp.

- Bên kia chính là Diễm Tử đằng tứ giai đê cấp.

Mọi người nhìn thấy trong dược viên đều là phẩm cấp tam, tứ giai, không ngừng kinh hô.

Có hai gã phát hiện linh thảo phù hợp với thuộc tính của mình nhịn không được chạy tới như điên.

Lăng Tiếu nhìn dược viên trước mắt, thoáng cau mày.

Nơi này không khó phát hiện, chẳng lẽ những đệ tử tông môn khác không

nhìn thấy được hay sao?

Bỗng nhiên mí mắt Lăng Tiếu nhảy lên, quát to:

- Quay về mau, có nguy hiểm!

Lăng Tiếu vừa quát lên, toàn thân như liệp báo bổ nhào tới trước, trong tay oanh ra hai chưởng hướng về hai gã đệ tử vừa chạy ra.

Mọi người không biết Lăng Tiếu làm gì, mà hai gã đệ tử sững sờ nguyên tại chỗ.

Ngay sau đó chỉ thấy bùn đất dược viên chợt trồi lên, tiếp theo một đạo hắc ảnh xuất hiện ngay trước mặt hai người, há to miệng máu hướng hai người táp tới.

Hai người kinh hãi nhanh chóng bật lui về phía sau.

Lúc này mọi người đứng phía sau mới kinh hô lên, lấy ra huyền khí muốn tiến lên giúp đỡ.

Lăng Tiếu đã sớm hơn một bước oanh ra hai đạo Si Mị Lam Diễm hỏa chưởng.

Nhưng hỏa chưởng của Lăng Tiếu còn chưa đánh trúng hắc ảnh, một đoàn đồ vật gì đó từ trong miệng hắc ảnh phun đi ra.

Lăng Tiếu kinh hãi vội vàng thối lui.

Hỏa diễm bị đồ vật mà hắc ảnh phun ra dập tắt.

Mọi người còn chưa nhìn thấy rõ là vật gì, mặt đất đã khôi phục lại bình tĩnh,

chỉ riêng địa phương bị đồ vật phun ra rơi xuống biến thành một đoàn màu xám.

Thứ đồ vật kia nhìn như đất màu mỡ, lại giống như một loại phân, tản ra mùi vị hôi thối làm người cảm thấy ghê tởm khó chịu.

- Mọi người lui ra sau trước.

Lăng Tiếu nhăn mày, nhanh chóng gọi mọi người lui về phía sau.

Vừa rồi hắn cảm giác được dưới lòng đất có thứ gì đó không đơn giản, nhưng hắn còn chưa kịp nhìn thấy đó là loại linh thú gì.

Đối với những điều mình không biết, bất luận kẻ nào đều có cảm giác thật khủng bố.

Đoàn người Lăng Tiếu thối lui ra khỏi dược viên ngoài trăm thước.

- Vừa rồi rốt cục là linh thú gì, tốc độ quá nhanh nên nhìn không thấy rõ.

Trần Văn Vũ ngưng trọng nói.

- Hẳn là linh thú bảo hộ linh thảo, thật sự đáng tiếc một mảnh linh thảo cao giai như thế.

Triệu Nam vô cùng đau lòng nói.

- Chẳng lẽ chúng ta nhiều người như vậy còn không đối phó được một con sâu sao?

La Mỹ Anh có chút không cam tâm.

- Một con sâu tứ giai hoặc ngũ giai ngươi có thể đối phó được hay không?

Nghiêm Trạch tức giận hỏi ngược một câu.

Trong khoảnh khắc La Mỹ Anh á khẩu.

- Các ngươi tiếp tục lui về phía sau, để ta xem thử đó là linh thú gì.

Lăng Tiếu phất phất tay nói với mọi người.

Tuy rằng dược viên nơi này hoang tàn không chịu nổi, nhưng lại không ít linh thảo tam, tứ giai, đối với một vị luyện dược sư tứ phẩm như hắn mà nói là dụ hoặc khá lớn, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

- Sư đệ, ngươi phải cẩn thận.

Mọi người biết bổn sự của Lăng Tiếu, đều dặn dò một tiếng lui ra sau hơn trăm thước.

Lăng Tiếu thật cẩn thận đi tới chỗ dược viên, ánh mắt thời khắc chú ý dưới mặt đất.

Chỉ một lát sau hắn đi tới trước một gốc linh thảo tam giai, phát hiện mặt đất vẫn không hề động tĩnh, không khỏi nhăn mày, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ linh thú kia đi rồi?

Nghĩ tới đây Lăng Tiếu tính toán tiếp tục thử xem một lần, vì vậy đưa tay hái gốc linh thảo.

Bồng!

Bỗng nhiên cách gốc linh thảo chừng một thước, mặt đất trồi lên, linh thú kia chui ra.

Lần này linh thú phát ra thanh âm kêu rú quái dị, một đoàn đồ vật từ trong miệng nó phun tới.

Lăng Tiếu đã sớm có phòng bị, xoay người nhảy ngược ra sau, không bị phun trúng.

Cùng lúc đó khi hạ xuống đất, một chân vừa đạp, thân hình hắn đánh tới chỗ linh thú, trên song chưởng hiện lên ngọn lửa màu lam.

Ngọn lửa như một đầu cự long, hướng linh thú rít gào lao tới.

Lúc này linh thú không trốn tránh, trong miệng phun ra công kích.

Lam diễm lại bị công kích của linh thú làm tiêu tán.

Lăng Tiếu ngưng thần nhìn thấy rõ hình dáng linh thú trước mặt, không khỏi vui mừng nói:

- Tử Giao Long Khâu!

Chỉ thấy ở trước mặt Lăng Tiếu không xa là một đầu linh thú đầu như giao long thân rắn, toàn thân màu tím tản ra khí chất tôn quý, thân hình bóng loáng tinh tế uyển chuyển, miệng máu dữ tợn dọa người đủ nuốt một đầu voi.

Đây chính là một đầu Giao Long Khâu.

Giao Long Khâu là linh thú cao cấp, ở thời thượng cổ là linh thú chi nhánh có chút huyết mạch của thần thú Long tộc, nhưng theo thời đại trôi qua,

nhiều đời truyền xuống huyết mạch hỗn tạp, huyết mạch Long tộc dần loãng, Giao Long Khâu dần dần mất đi đặc thù của Long tộc. Cho nên hiện tại đại bộ phận linh thú họ Khâu đều rất ít chứng kiến thượng cổ dị thú như Giao Long Khâu.

Mỗi một lần xuất hiện linh thú có đặc thù huyết mạch Long tộc rõ ràng như vậy cũng chính là hoàng giả trong chủng tộc linh thú Khâu.

Mà Giao Long Khâu trước mắt có được đặc thù huyết mạch Long tộc khá rõ ràng, điểm này từ làn da màu tím của nó thì có thể nhìn ra được, hơn nữa đầu của nó rất có phong phạm của Long tộc.

Có thể khẳng định Tử Giao Long Khâu có được huyết mạch Long tộc thật nồng đậm, ngày sau nếu như gặp được cơ duyên nói không chừng còn có thể thăng cấp trở thành Long tộc chân chính cũng không nhất định.

Lăng Tiếu sở dĩ có thể nhận ra được thân phận Tử Giao Long Khâu, bởi vì hắn từng đọc được ghi chép bên trong Điển Tàng các của tông môn.

Trong sách có nói qua Giao Long Khâu phân chia ba cấp bậc, lấy ba màu cam, hồng, tím làm chủ yếu, màu cam có huyết mạch Long tộc loãng nhất, màu tím có huyết mạch Long tộc nồng đậm nhất.

Giao Long Khâu là từ giao long cùng khâu kết hợp sản sinh loại dị thú hỗn hợp, vừa có song thuộc tính thủy cùng thổ, không những ở trong sông như cá gặp nước, còn có thể qua lại tự nhiên trên đất liền, cường hãn nhất không phải năng lực công kích của nó mà là năng lực cải thiện đất đai của nó.

Những địa phương có Giao Long Khâu tồn tại cực kỳ thích hợp cho linh thảo sinh trưởng, đồng thời cũng bồi dưỡng tốc độ trưởng thành của linh thảo nhanh hơn. Đặc điểm này của nó được toàn bộ luyện dược sư thích nhất, Lăng Tiếu chính vì vậy mà cảm thấy vui mừng.

Giao Long Khâu có thể giúp linh thảo giảm bớt thời gian sinh trưởng từ ba tới năm lần, hơn nữa linh thảo trưởng thành tuyệt đối là thượng đẳng.

Cho nên bất kỳ luyện dược sư nào không khát vọng có được một Giao Long Khâu dùng bồi dưỡng linh thảo đây?

Hiện giờ Giao Long Khâu ở trước mặt hắn lớn cỡ ba thân người, thân thể cao tới hơn mười thước, ra vẻ như đã có được thực lực ngũ giai.

Lăng Tiếu còn đang vui mừng, Tử Giao Long Khâu lại phun ra một đoàn đồ vật hướng Lăng Tiếu oanh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 514 - Xung Đột. (1)

Cùng lúc đó nó hú lên quái dị, miệng máu hung hăng táp thẳng về hướng Lăng Tiếu.

- Cẩn thận!

Mọi người đều kinh hô lên.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần thật nhanh, liên tục nhảy lui ra sau hơn trăm thước.

Nào biết Tử Giao Long Khâu không tiếp tục co đầu rút cổ chui xuống đất mà lại dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo.

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Trần Văn Vũ kinh hô một tiếng, chính mình dẫn đầu phát ra công kích cường đại.

Những người khác toàn lực hướng Tử Giao Long Khâu oanh tới.

Oanh long!

Ở trước mặt Tử Giao Long Khâu khởi lên một mảnh bụi đất tung bay.

- Chạy mau, nó không có việc gì!

Lăng Tiếu biết rõ lực phòng ngự của Tử Giao Long Khâu thật kinh người,

liền hô to.

Đáng tiếc Tử Giao Long Khâu làm sao chịu bỏ qua, nó bị mọi người công kích căn bản không chút tổn thương, thân hình tròn trịa khổng lồ hướng mọi người hung hăng quét qua.

Băng Nhược Thủy cách gần nhất không còn chỗ nào tránh né.

Đúng lúc này một thân hình lướt qua ôm lấy thân thể nàng vội vàng tránh né cực nhanh.

Nhưng vẫn muộn nửa bước.

Hai người bị va chạm trúng, thân hình bắn ra thật xa.

Oa!

Lăng Tiếu không nhịn được phun ra ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy thân thể mình như nứt vỡ, ngũ tạng lục phủ bị đánh lệch vị trí.

Băng Nhược Thủy nhìn thấy người ôm mình là Lăng Tiếu, trong lòng nhói đau vội vàng hỏi:

- Lăng Tiếu, ngươi không sao chứ?

- Ta…ta không sao, mau…mau rời đi nơi này.

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

Băng Nhược Thủy không dám chần chờ, vội vàng ôm chặt Lăng Tiếu bỏ chạy.

Những người khác cũng chạy theo.

Linh thú ngũ giai cao cấp đã tương đương với cường giả hoàng cấp nhân loại.

Muốn tiêu diệt hết bọn họ chỉ là chuyện dễ dàng.

May mắn Giao Long Khâu không phải loài động vật ăn thịt, tính tình hòa thuận hơn những loài linh thú khác, cho nên khi họ đã rút lui đủ xa, Giao Long Khâu chui xuống lòng đất không tiếp tục đuổi theo công kích bọn họ.

Nhưng trong lòng mọi người vẫn sợ hãi, đều muốn nhanh chóng rời đi.

Băng Nhược Thủy ôm Lăng Tiếu, đặt hắn ngồi dựa vách đá, lộ ra ngữ khí ôn nhu chưa từng có hỏi:

- Lăng Tiếu, ngươi…ngươi không sao chứ?

Đồng thời nàng lấy ra đan dược đút cho Lăng Tiếu.

- Sư đệ không sao chứ?

Trần Văn Vũ bọn họ tiến lên hỏi thăm.

Ngọc Liệt Diễm ngồi xuống lấn Băng Nhược Thủy nhích sang bên, vuốt gương mặt tái nhợt của Lăng Tiếu hỏi:

- Sư đệ, ngươi…ngươi thế nào, đừng dọa ta, ngươi đừng làm sư tỷ còn trẻ tuổi như vậy mà phải thủ tiết…

- Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Băng Nhược Thủy trừng mắt nhìn Ngọc Liệt Diễm.

- Hừ, ngươi còn nói sao, nếu không phải sư đệ vì cứu nữ nhân ngu ngốc như ngươi thì sẽ bị thương sao?

Ngọc Liệt Diễm hừ lạnh nói.

- Ta…ta…ta tình nguyện chính mình bị thương cũng không hi vọng hắn bị thương.

Băng Nhược Thủy bất đắc dĩ nói thẳng lòng mình.

- Khụ khụ…

Lăng Tiếu ho nhẹ một tiếng, hữu khí vô lực nói:

- Mọi…mọi người đừng cãi nữa, hộ pháp cho ta một chút, ta nghỉ ngơi một lát sẽ vô sự.

Dứt lời Lăng Tiếu ngồi dậy khoanh chân, song chưởng đặt dưới bụng, bắt đầu vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết chữa trị thương thế.

Hai nữ nhân trừng mắt liếc nhau, cùng đứng lên đem Lăng Tiếu hộ phía sau.

La Mỹ Anh cùng Ôn Khả Điệp cũng lặng yên đứng hai bên nhìn quanh bốn phía.

Các đệ tử hâm mộ nhìn Lăng Tiếu, tự giác bước ra vài bước hộ pháp.

Lăng Tiếu mới đả tọa chừng nửa canh giờ, một trận thanh âm tiếng bước chân dồn dập từ đường núi truyền tới.

Trần Văn Vũ cau mày nói:

- Mọi người đề phòng, có người tới.

Lời của hắn vừa dứt, mười mấy thân ảnh lục tục xuất hiện trước bọn họ không xa.

Mười mấy thân ảnh đứng lại, phía sau truyền ra thanh âm, lại có thêm một nhóm người đi tới.

Không khí lập tức biến thành giương cung tuốt kiếm!

Hai nhóm người mới xuất hiện chính là Hà Minh tông cùng Lục Cực tông.

Bên Hà Minh tông tổng cộng có mười tám người, mỗi người mặc võ phục màu lam thêu đường vân cuộn sóng, trong tay mang theo đủ loại huyền khí. Bên Lục Cực tông mười sáu người, mặc võ phục thêu hình dạng lục giác cổ quái, đại bộ phận cầm vũ khí công kích hình tròn giống như bánh răng.

Loại vũ khí này là vũ khí công kích đặc hữu của Lục Cực tông gọi là Lục Giác Nha Luân.

Đệ tử Tử Thiên tông cảnh giác nhìn hai nhóm nhân mã, thập phần lo lắng đối phương đột nhiên ra tay làm khó dễ.

Khi nhân mã hai tông đi ngang qua người của Tử Thiên tông, trong ánh mắt lộ ra ý khinh thường cực độ.

Nhưng bên trong nhân mã hai tông vẫn luôn có những kẻ cuồng vọng thích khiêu khích gây chuyện.

Một gã đệ tử Hà Minh tông tên Đỗ Khắc, xem như người nổi bật trong hàng

đệ tử, có thực lực linh sư cao giai, lúc trước chính hắn đi ra khỏi lầu các thét to với nhóm người Lăng Tiếu.

Đỗ Khắc đã có thói quen không xem ai ra gì, là người miệng mồm thật chanh chua cay nghiệt.

Khi hắn nhìn thấy bốn mỹ đang vây quanh bảo hộ cho Lăng Tiếu đả tọa, trên mặt khó chịu nói:

- Loại tiểu bạch kiểm vô dụng này chết thì chết, mấy nữ hài tử các ngươi còn che chở hắn có ích lợi gì, thật sự là lãng phí thời gian, không bằng các ngươi cùng nhau quy thuận Hà Minh tông chúng ta đi, sư huynh sẽ bảo vệ các ngươi thật tốt nha.

Tiếp theo một linh sư cao giai Lục Cực tông tên Giang Chí Điền cũng đi theo châm chọc nói:

- Tuy tiểu bạch kiểm trông khá nhưng không dùng được, Lục Cực tông chúng ta cũng có không ít tiểu bạch kiểm như vậy, không bằng các ngươi gia nhập Lục Cực tông đi, huống hồ các ngươi xem bản nhân còn trắng hơn tiểu bạch kiểm kia không ít.

Khi Giang Chí Điền nói chuyện còn sờ sờ lên mặt của mình, trên mặt lộ vẻ thập phần đắc ý.

Lời hắn đúng vậy, mặt của hắn quả thật rất trắng, trắng bệch như người mới khỏi bệnh.

- Giang Chí Điền, ngươi chính là thượng hạng trong tiểu bạch kiểm, không người có thể so sánh, nhưng nói tới có thể thỏa mãn nữ nhân Lục Cực tông các ngươi còn kém xa Hà Minh tông chúng ta, Hà Minh tông có công pháp lam giai song tu, chỉ cần mấy a đầu này theo ta song tu, ta cam đoan chỉ

trong năm năm các nàng sẽ tiến giai vương cấp.

Đỗ Khắc cười nói.

Giang Chí Điền không cho là đúng nói:

- Song tu tính cái gì, Lục Cực tông còn có Âm Dương Lục Đao thuật, một mình ta tu luyện với các nàng không qua ba năm tuyệt đối khiến các nàng tiến giai vương cấp.

- Vô sỉ!

- Hỗn đản!

Hai thanh âm tiếng mắng đồng thời vang lên, hai thân ảnh bên Tử Thiên tông phóng ra ngoài.

Ra tay nhanh nhất chính là Băng Nhược Thủy, thanh huyền khí tứ giai băng hệ nàng lấy được trong mật thất tản ra khí tức băng hàn cường đại, một đầu băng điểm hóa thành lưu quang hướng Đỗ Khắc mổ tới cực nhanh.

Bên kia hỏa thương của Triệu Nam như một đầu hỏa long hướng Giang Chí Điền đâm thẳng tới.

Mặc dù hai người Đỗ Khắc cùng Giang Chí Điền có vẻ như đang nói giỡn, nhưng lại tràn ngập vẻ cười nhạo châm chọc vô cùng.

Băng Nhược Thủy chỉ hận không lập tức xé miệng Đỗ Khắc, mà tính tình Triệu Nam khá nóng nảy, là một người không dễ dàng nhẫn nhịn.

Tuy Băng Nhược Thủy là linh sư trung giai, nhưng trong tay sử dụng huyền khí tứ giai cao cấp, thực lực một chiêu không thua kém gì linh sư cao giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 515 - Xung Đột. (2)

Đỗ Khắc không nghĩ tới Băng Nhược Thủy dám động thủ, hắn là linh sư cao giai đương nhiên không e ngại Băng Nhược Thủy.

Chỉ thấy hắn phản ứng cực nhanh, trường kiếm trong tay bắn ra lam sắc quang mang chói mắt va chạm cùng băng điểu của Băng Nhược Thủy.

Giang Chí Điền ném ra lục giác nha luân hung hăng đánh lên trường thương của Triệu Nam.

Trên mặt Giang Chí Điền hiện lên một tia cười lạnh, chỉ thấy hắn hư không một trảo, lục giác nha luân bị đánh văng lại lách đi qua, hướng bên hông Triệu Nam cắt tới.

Triệu Nam không ngờ lực công kích của lục giác nha luân lại quỷ dị như thế, khi hắn phát hiện thì vũ khí kia đã tiến tới ngang hông của hắn.

- Triệu Nam, ta giúp ngươi!

Nghiêm Trạch quát một tiếng, cầm hỏa chùy tứ giai vọt ra hung hăng đem lục giác nha luân đánh rơi xuống đất.

Nghiêm Trạch vốn là nhi tử của phong chủ Luyện Khí phong, hỏa chùy trong tay chính là huyền khí tứ giai trung cấp, mà lục giác nha luân của Giang Chí Điền chỉ bất quá là tam giai cao cấp, bị một cú đập mạnh như vậy lập tức biến dạng, thiếu chút nữa đã hỏng mất.

- Giang sư huynh ta giúp ngươi!

Một gã đệ tử Lục Cực tông khua đại đao nhảy ra đối chiến với Nghiêm Trạch.

Nhóm người Tử Thiên tông đều sẵn sàng đề phòng, nếu không phải vì che chở Lăng Tiếu, bọn hắn đã xông lên giết chóc.

Người của Hà Minh tông cùng Lục Cực tông đứng một bên cũng không động, chỉ khoanh tay trước ngực, trên mặt lộ vẻ cười lạnh, tựa hồ nhận định người của mình nhất định có thể thắng.

- Tiểu phong tao, vũ khí tốt ah, ngay cả Đãng Thiên kiếm của ta vẫn có thể làm sứt mẻ, vậy lấy người của ngươi bồi thường đi.

Đỗ Khắc tránh thoát một kích của Băng Nhược Thủy, nhìn thanh kiếm khí của mình bị sứt mẻ, đau lòng không thôi, không muốn tiếp tục đùa giỡn, trường kiếm xuất hư chiêu đâm tới, nhất thời phong tỏa Băng Nhược Thủy, sau đó đánh ra một thủy đoàn mềm dẻo quấn lấy Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy vốn đã bị phong tỏa không thể trốn tránh, nháy mắt bị thủy đoàn mềm dẻo trói buộc bên trong.

Thực lực Đỗ Khắc mạnh hơn Băng Nhược Thủy, nếu thật sự đánh lên khẳng định nàng không thể chống cự.

Băng Nhược Thủy bị trói buộc, trên mặt Đỗ Khắc hiện lên nụ cười dâm đãng, vung tay muốn chộp tới thân thể của nàng.

Đúng lúc này Đỗ Khắc bỗng nhiên cảm thấy sau gáy nóng rực, không dám chần chờ cũng không quay đầu lại lách tránh sang một bên.

Băng Nhược Thủy nhân cơ hội giãy thoát trói buộc của Đỗ Khắc, sau đó phát hiện người cứu viện nàng chính là tử đối đầu Ngọc Liệt Diễm.

- Ngươi không được, xem ta đi!

Ngọc Liệt Diễm nói một câu, hỏa kiếm trong tay hướng Đỗ Khắc cuốn tới.

- Nữ nhân này thật gợi cảm, Đỗ sư huynh lưu nữ nhân này cho ta đi.

Một gã đệ tử Hà Minh tông liếm liếm môi nhảy ra ngoài đối chiến Ngọc Liệt Diễm.

Tên đệ tử này sử dụng liêm đao, một thân kim thuộc tính tản mát ra kim mang thật lợi hại sắc bén.

Ở bên kia Triệu Nam cùng Nghiêm Trạch đối chiến cùng hai người của Lục Cực tông đã đến hồi gay cấn.

Hai người Triệu Nam cùng Nghiêm Trạch là đệ tử cực mạnh của Tử Thiên tông, không kém hơn đệ tử Lục Cực tông chút nào, hơn nữa cả hai đều tu luyện hỏa hệ, lực công kích cực kỳ cường đại, nhất thời làm người của Lục Cực tông có chút chật vật.

- Mẹ nó, lão tử không phát uy còn tưởng rằng lão tử dễ khi dễ!

Giang Chí Điền bị Triệu Nam quấn chặt có chút biệt khuất, mắng một câu, cánh tay vung ra, một lục giác nha luân bay ra ngoài.

Lục giác nha luân này nhỏ hơn nha luân vừa rồi gấp đôi, nguyên lai vẫn luôn treo trên vai của hắn, thoạt nhìn giống như một món đồ trang sức, không nghĩ tới có thể sử dụng như ám khí.

Triệu Nam nhất thời không kịp đề phòng nên không thể tránh né, bị ám khí làm tổn thương cánh tay.

Vết thương sâu tận xương không ngừng tuôn máu.

May mắn Triệu Nam phản ứng thật nhanh, bằng không cánh tay đã bị chém đứt.

Triệu Nam cắn răng ôm vết thương bật lui ra sau tránh né.

- Ha ha, xem như ngươi gặp may, ta muốn nhìn xem ngươi làm sao đấu với ta.

Giang Chí Điền châm chọc Triệu Nam, tâm tình vô cùng sảng khoái, hai tay không ngừng vũ động, lục giác nha luân xoay tròn quanh thân Triệu Nam không ngừng làm hắn tổn thương.

Triệu Nam tức giận mắng:

- Tiểu nhân vô sỉ, lại đi sử dụng ám khí!

- Hừ, lục giác nha luân của Lục Cực tông chúng ta vốn là song nha luân, làm gì có ám khí!

Giang Chí Điền hừ lạnh nói, hai tay không ngừng vũ động, vây kín Triệu Nam.

- Triệu Nam, ngươi lui ra, để ta đi gặp tiểu nhân Lục Cực tông.

Trần Văn Vũ không nhịn được nữa, thanh kiếm trong tay phát ra một luồng kiếm quang chém thẳng tới song nha luân của Giang Chí Điền.

- Không tới phiên ngươi quấy nhiễu chuyện tốt của Giang sư đệ chúng ta.

Bên Lục Cực tông lại có một thanh niên khinh thường nói một câu, xuất ra

một lục giác nha luân công kích Trần Văn Vũ.

- Sư muội che chở sư đệ, ta đi giúp bọn họ.

La Mỹ Anh chướng mắt cũng nhảy ra, gia nhập vòng chiến.

Những đệ tử Tử Thiên tông khác cũng không còn quản được gì, một phân thành hai đối chiến cùng người của hai tông kia.

Đám người Hà Minh tông cùng Lục Cực tông chỉ dùng nhân số tương đương mà đối chiến, không đến nỗi ỷ nhiều người khi dễ ít người.

Đệ tử hai tông chỉ ôm tâm tính muốn xem kịch vui.

Trận đánh trong hiện trường ngày càng kịch liệt.

Thực lực Ôn Khả Điệp thấp nhất, đang hộ bên cạnh Lăng Tiếu nhìn cuộc đấu trước mắt không xa.

Thỉnh thoảng nàng nhìn qua Lăng Tiếu, trong lòng cầu nguyện:

- Tiếu, huynh nhanh tỉnh lại thu thập đám người đáng ghét kia đi!

- Nhanh hơn một chút, nhanh thêm một chút cho ta!

Trong lòng Lăng Tiếu lo lắng thầm hô lên.

Không chỉ Kim Cương Ngũ Biến Quyết vận chuyển, ngay cả Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng gia nhập chữa trị thân thể hắn.

Trong lúc nhất thời hào quang vây quanh người hắn càng thêm chói lọi.

Hưu!

Không qua bao lâu, hào quang dâng lên tận trời, cơ hồ chiếu sáng cả nửa ngọn núi chung quanh.

- Di, hình như tiểu tử kia đã khôi phục.

Một thanh niên không tham gia cuộc chiến thở nhẹ nói.

- Không nghĩ tới tiểu bạch kiểm kia có thể tạo nên linh lực cường đại như thế xâm nhập thân thể, xem ra thực lực hẳn không tầm thường!

Tên còn lại tiếp lời nói.

- Linh sư cao giai trẻ tuổi như thế, quả thật không tầm thường, nhưng cũng không phải là đối thủ của chúng ta đâu.

- Hi vọng tiểu tử đó không phải là bao cỏ mới tốt, ta còn chưa xem nghiện đâu.

Ôn Khả Điệp nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, trên mặt hiện tia vui sướng, nàng cảm giác Lăng Tiếu sắp khôi phục lại.

Trong trận đánh nhau không ai có thời gian chú ý tình huống của Lăng Tiếu.

Mười ba người của Tử Thiên tông hoàn toàn liều mạng, chiêu chiêu dùng hết toàn lực.

Bởi vì họ biết nếu không dùng toàn lực, sẽ không còn cơ hội.

Trong bọn họ đã có người bị thương nhưng vẫn không người nào lùi bước.

Hai tông khác cũng không được thoải mái, nhưng thực lực chỉnh thể của bọn hắn cao hơn người của Tử Thiên tông một ít, cho nên vẫn đang chiếm thượng phong.

Linh thú của đôi bên cũng giống như chủ nhân, không ngừng cắn xé hỗn chiến.

Trường hợp có vẻ càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Cùng lúc đó nó hú lên quái dị, miệng máu hung hăng táp thẳng về hướng Lăng Tiếu.

- Cẩn thận!

Mọi người đều kinh hô lên.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần thật nhanh, liên tục nhảy lui ra sau hơn trăm thước.

Nào biết Tử Giao Long Khâu không tiếp tục co đầu rút cổ chui xuống đất mà lại dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo.

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Trần Văn Vũ kinh hô một tiếng, chính mình dẫn đầu phát ra công kích cường đại.

Những người khác toàn lực hướng Tử Giao Long Khâu oanh tới.

Oanh long!

Ở trước mặt Tử Giao Long Khâu khởi lên một mảnh bụi đất tung bay.

- Chạy mau, nó không có việc gì!

Lăng Tiếu biết rõ lực phòng ngự của Tử Giao Long Khâu thật kinh người, liền hô to.

Đáng tiếc Tử Giao Long Khâu làm sao chịu bỏ qua, nó bị mọi người công kích căn bản không chút tổn thương, thân hình tròn trịa khổng lồ hướng mọi người hung hăng quét qua.

Băng Nhược Thủy cách gần nhất không còn chỗ nào tránh né.

Đúng lúc này một thân hình lướt qua ôm lấy thân thể nàng vội vàng tránh né cực nhanh.

Nhưng vẫn muộn nửa bước.

Hai người bị va chạm trúng, thân hình bắn ra thật xa.

Oa!

Lăng Tiếu không nhịn được phun ra ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy thân thể mình như nứt vỡ, ngũ tạng lục phủ bị đánh lệch vị trí.

Băng Nhược Thủy nhìn thấy người ôm mình là Lăng Tiếu, trong lòng nhói đau vội vàng hỏi:

- Lăng Tiếu, ngươi không sao chứ?

- Ta…ta không sao, mau…mau rời đi nơi này.

Lăng Tiếu hữu khí vô lực nói.

Băng Nhược Thủy không dám chần chờ, vội vàng ôm chặt Lăng Tiếu bỏ chạy.

Những người khác cũng chạy theo.

Linh thú ngũ giai cao cấp đã tương đương với cường giả hoàng cấp nhân loại.

Muốn tiêu diệt hết bọn họ chỉ là chuyện dễ dàng.

May mắn Giao Long Khâu không phải loài động vật ăn thịt, tính tình hòa thuận hơn những loài linh thú khác, cho nên khi họ đã rút lui đủ xa, Giao Long Khâu chui xuống lòng đất không tiếp tục đuổi theo công kích bọn họ.

Nhưng trong lòng mọi người vẫn sợ hãi, đều muốn nhanh chóng rời đi.

Băng Nhược Thủy ôm Lăng Tiếu, đặt hắn ngồi dựa vách đá, lộ ra ngữ khí ôn nhu chưa từng có hỏi:

- Lăng Tiếu, ngươi…ngươi không sao chứ?

Đồng thời nàng lấy ra đan dược đút cho Lăng Tiếu.

- Sư đệ không sao chứ?

Trần Văn Vũ bọn họ tiến lên hỏi thăm.

Ngọc Liệt Diễm ngồi xuống lấn Băng Nhược Thủy nhích sang bên, vuốt gương mặt tái nhợt của Lăng Tiếu hỏi:

- Sư đệ, ngươi…ngươi thế nào, đừng dọa ta, ngươi đừng làm sư tỷ còn trẻ tuổi như vậy mà phải thủ tiết…

- Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Băng Nhược Thủy trừng mắt nhìn Ngọc Liệt Diễm.

- Hừ, ngươi còn nói sao, nếu không phải sư đệ vì cứu nữ nhân ngu ngốc như ngươi thì sẽ bị thương sao?

Ngọc Liệt Diễm hừ lạnh nói.

- Ta…ta…ta tình nguyện chính mình bị thương cũng không hi vọng hắn bị thương.

Băng Nhược Thủy bất đắc dĩ nói thẳng lòng mình.

- Khụ khụ…

Lăng Tiếu ho nhẹ một tiếng, hữu khí vô lực nói:

- Mọi…mọi người đừng cãi nữa, hộ pháp cho ta một chút, ta nghỉ ngơi một lát sẽ vô sự.

Dứt lời Lăng Tiếu ngồi dậy khoanh chân, song chưởng đặt dưới bụng, bắt đầu vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết chữa trị thương thế.

Hai nữ nhân trừng mắt liếc nhau, cùng đứng lên đem Lăng Tiếu hộ phía sau.

La Mỹ Anh cùng Ôn Khả Điệp cũng lặng yên đứng hai bên nhìn quanh bốn phía.

Các đệ tử hâm mộ nhìn Lăng Tiếu, tự giác bước ra vài bước hộ pháp.

Lăng Tiếu mới đả tọa chừng nửa canh giờ, một trận thanh âm tiếng bước chân dồn dập từ đường núi truyền tới.

Trần Văn Vũ cau mày nói:

- Mọi người đề phòng, có người tới.

Lời của hắn vừa dứt, mười mấy thân ảnh lục tục xuất hiện trước bọn họ không xa.

Mười mấy thân ảnh đứng lại, phía sau truyền ra thanh âm, lại có thêm một nhóm người đi tới.

Không khí lập tức biến thành giương cung tuốt kiếm!

Hai nhóm người mới xuất hiện chính là Hà Minh tông cùng Lục Cực tông.

Bên Hà Minh tông tổng cộng có mười tám người, mỗi người mặc võ phục màu lam thêu đường vân cuộn sóng, trong tay mang theo đủ loại huyền khí. Bên Lục Cực tông mười sáu người, mặc võ phục thêu hình dạng lục giác cổ quái, đại bộ phận cầm vũ khí công kích hình tròn giống như bánh răng.

Loại vũ khí này là vũ khí công kích đặc hữu của Lục Cực tông gọi là Lục Giác Nha Luân.

Đệ tử Tử Thiên tông cảnh giác nhìn hai nhóm nhân mã, thập phần lo lắng đối phương đột nhiên ra tay làm khó dễ.

Khi nhân mã hai tông đi ngang qua người của Tử Thiên tông, trong ánh mắt lộ ra ý khinh thường cực độ.

Nhưng bên trong nhân mã hai tông vẫn luôn có những kẻ cuồng vọng thích

khiêu khích gây chuyện.

Một gã đệ tử Hà Minh tông tên Đỗ Khắc, xem như người nổi bật trong hàng đệ tử, có thực lực linh sư cao giai, lúc trước chính hắn đi ra khỏi lầu các thét to với nhóm người Lăng Tiếu.

Đỗ Khắc đã có thói quen không xem ai ra gì, là người miệng mồm thật chanh chua cay nghiệt.

Khi hắn nhìn thấy bốn mỹ đang vây quanh bảo hộ cho Lăng Tiếu đả tọa, trên mặt khó chịu nói:

- Loại tiểu bạch kiểm vô dụng này chết thì chết, mấy nữ hài tử các ngươi còn che chở hắn có ích lợi gì, thật sự là lãng phí thời gian, không bằng các ngươi cùng nhau quy thuận Hà Minh tông chúng ta đi, sư huynh sẽ bảo vệ các ngươi thật tốt nha.

Tiếp theo một linh sư cao giai Lục Cực tông tên Giang Chí Điền cũng đi theo châm chọc nói:

- Tuy tiểu bạch kiểm trông khá nhưng không dùng được, Lục Cực tông chúng ta cũng có không ít tiểu bạch kiểm như vậy, không bằng các ngươi gia nhập Lục Cực tông đi, huống hồ các ngươi xem bản nhân còn trắng hơn tiểu bạch kiểm kia không ít.

Khi Giang Chí Điền nói chuyện còn sờ sờ lên mặt của mình, trên mặt lộ vẻ thập phần đắc ý.

Lời hắn đúng vậy, mặt của hắn quả thật rất trắng, trắng bệch như người mới khỏi bệnh.

- Giang Chí Điền, ngươi chính là thượng hạng trong tiểu bạch kiểm, không

người có thể so sánh, nhưng nói tới có thể thỏa mãn nữ nhân Lục Cực tông các ngươi còn kém xa Hà Minh tông chúng ta, Hà Minh tông có công pháp lam giai song tu, chỉ cần mấy a đầu này theo ta song tu, ta cam đoan chỉ trong năm năm các nàng sẽ tiến giai vương cấp.

Đỗ Khắc cười nói.

Giang Chí Điền không cho là đúng nói:

- Song tu tính cái gì, Lục Cực tông còn có Âm Dương Lục Đao thuật, một mình ta tu luyện với các nàng không qua ba năm tuyệt đối khiến các nàng tiến giai vương cấp.

- Vô sỉ!

- Hỗn đản!

Hai thanh âm tiếng mắng đồng thời vang lên, hai thân ảnh bên Tử Thiên tông phóng ra ngoài.

Ra tay nhanh nhất chính là Băng Nhược Thủy, thanh huyền khí tứ giai băng hệ nàng lấy được trong mật thất tản ra khí tức băng hàn cường đại, một đầu băng điểm hóa thành lưu quang hướng Đỗ Khắc mổ tới cực nhanh.

Bên kia hỏa thương của Triệu Nam như một đầu hỏa long hướng Giang Chí Điền đâm thẳng tới.

Mặc dù hai người Đỗ Khắc cùng Giang Chí Điền có vẻ như đang nói giỡn, nhưng lại tràn ngập vẻ cười nhạo châm chọc vô cùng.

Băng Nhược Thủy chỉ hận không lập tức xé miệng Đỗ Khắc, mà tính tình Triệu Nam khá nóng nảy, là một người không dễ dàng nhẫn nhịn.

Tuy Băng Nhược Thủy là linh sư trung giai, nhưng trong tay sử dụng huyền khí tứ giai cao cấp, thực lực một chiêu không thua kém gì linh sư cao giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 516 - Ngươi Có Thể Đi Chết Đi!

Đỗ Khắc chiếm thượng phong, nhưng hắn không muốn hạ sát thủ xử lý Băng Nhược Thủy nhưng lại cố ý cắt rách y phục của nàng, làm da thịt nàng bại lộ bên ngoài.

- Chậc chậc, làn da thật trắng, thật không nỡ khiến nó chảy máu nha!

Đỗ Khắc thật đáng khinh nói, hai mắt hiện lên vẻ tham lam.

Gương mặt Băng Nhược Thủy càng ngày càng lạnh, trong lòng càng ngày càng phẫn nộ.

- Ta muốn ngươi chết!

Băng Nhược Thủy nghiến răng nghiến lợi nói một câu, linh lực toàn thân cấp tốc hội tụ, trường kiếm vung ra kiếm quang.

Trong lúc nhất thời quanh thân Băng Nhược Thủy kết thành băng mỏng lạnh buốt, ngay cả trường kiếm cũng kết thành băng.

Đây là tình hình nàng chuẩn bị xuất sát chiêu.

Sắc mặt Đỗ Khắc thu liễm, không dám khinh thường chút nào, một tầng minh kình thủ hộ màu lam thủy liên tục vây quanh thân thể, trường kiếm trong tay bắn ra chân khí cường đại.

- Đến đây đi, xem ta làm sao thu thập tiểu da nương ngươi!

Đỗ Khắc liếm môi trêu chọc.

- Hàn Băng Mạn Vũ!

Thân thể mềm mại của Băng Nhược Thủy nhảy lên giữa không trung, hừ lạnh một tiếng, băng hàn kiếm run lên, vô số băng nhũ giáng xuống, hướng Đỗ Khắc bao trùm tới.

Đỗ Khắc không lùi mà tiến tới, trường kiếm cấp tốc xoay chuyển, một màn thủy mạc chắn ngang trước người hắn.

Đinh đương đinh đương!

Băng nhũ đụng vào thủy mạc đều bị chắn rơi bên ngoài, không thể xuyên phá.

Đáng tiếc lực lượng giảm mất phân nửa nên không tạo thành tổn thương quá lớn đối với Đỗ Khắc.

- Ha ha, không còn khí lực nữa chứ, để ta bắt ngươi!

Đỗ Khắc đắc ý cười to một tiếng, sau đó huy kiếm chém rớt băng nhũ còn lại, hướng Băng Nhược Thủy lao tới.

Lúc này Băng Nhược Thủy ngước nhìn hắn, trong tay vẫn còn lưu ba khối băng.

Khi Đỗ Khắc vừa đi tới trước mặt nàng thì tay nàng run lên, ba khối băng theo ba phương hướng bất đồng vọt tới.

Một khối bắn thẳng thiên linh, một khối ngay ngực, cuối cùng bắn thẳng đan điền Đỗ Khắc.

Đỗ Khắc không ngờ Băng Nhược Thủy còn có hậu chiêu như vậy, kinh hãi nhanh chóng rút kiếm đón đỡ.

Đinh đương đinh đương!

Bởi vì khoảng cách quá gần, Đỗ Khắc chỉ đỡ được hai khối băng công kích thiên linh cùng đan điền, trước ngực bị khối băng thứ ba nặng nề oanh trúng.

Phốc!

Thân hình Đỗ Khắc bị chấn lui ra sau ba bước, miệng hộc máu tươi, hiển nhiên bị một kích của Băng Nhược Thủy tạo thành nội thương không nhỏ.

- Ngươi giỏi lắm, ta cũng phải cho ngươi biết tay!

Đỗ Khắc lộ vẻ dữ tợn, nhào lên một tay hóa trảo hướng bộ ngực Băng Nhược Thủy chộp tới.

Băng Nhược Thủy bị rút cạn linh lực, còn chưa kịp nuốt đan dược, chỉ có thể miễn cưỡng bức lui về phía sau.

Mắt thấy tay của Đỗ Khắc đã sắp chộp trúng bộ ngực của nàng, trên mặt hắn còn hiện lên vẻ dâm ô.

Sưu!

Đúng lúc này một thân ảnh cực nhanh biến mất bên cạnh Ôn Khả Điệp.

Ngay sau đó một trảo của Đỗ Khắc ngừng lại trước ngực Băng Nhược Thủy.

Bởi vì tay hắn đang bị một bàn tay mạnh mẽ khác gắt gao nắm chặt.

Đỗ Khắc nhăn mày, dùng hết toàn lực rút tay của mình nhưng phát hiện tay mình tựa hồ bị một gọng kìm sắt giữ chặt không cách nào động đậy.

Đỗ Khắc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh thiếu niên tuấn lãng bất phàm đang lạnh lùng nhìn mình, tay của hắn đang bị đối phương nắm giữ.

Người này không phải chính là người bị hắn cười nhạo là tiểu bạch kiểm hay sao?

- Dám đụng tới nữ nhân của ta, lá gan ngươi thật lớn!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, trong tay truyền ra lực đạo cường hãn.

Răng rắc!

Cổ tay Đỗ Khắc không chút khoan nhượng bị bóp nát.

Trước đó Lăng Tiếu vì tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đã nếm nhiều đau khổ, thân thể mạnh mẽ mà người thường không cách nào tưởng tượng, thực lực còn hơn người cùng cấp mạnh vài lần.

Đỗ Khắc không hề có chút sức phản kháng đã bị phế đi một tay.

Tiếng kêu thảm của Đỗ Khắc khiến chiến trường đều phân ra, ánh mắt mọi người đều nhìn qua chỗ hắn.

- Ngươi đã thành phế nhân, còn sống vô dụng, không bằng đi chết đi!

Lăng Tiếu phi thường lãnh đạm nói.

Gương mặt Đỗ Khắc đang lộ ra thống khổ, mồ hôi lạnh tuôn tràn, vừa nghe Lăng Tiếu nói như vậy cả người càng thêm kinh hãi, hắn biết thực lực đối

phương cực kỳ khủng bố, liền dùng kiếm bổ thẳng vào đầu đối phương.

Lăng Tiếu không hề tránh né làm đệ tử Tử Thiên tông đều kinh hô lên:

- Cẩn thận!

Gương mặt Lăng Tiếu không hề lộ chút kinh hoảng, chỉ thấy bàn tay đang nắm tay Đỗ Khắc bốc lên một luồng lam diễm.

Lam diễm cực kỳ yêu dị, chỉ nháy mắt đã thiêu hủy một bàn tay của Đỗ Khắc.

A!

Đỗ Khắc còn chưa chém trúng Lăng Tiếu đã phát ra thanh âm tiếng kêu thê lương.

Lam diễm tựa hồ không hề muốn ngừng lại, giống như ngọn lửa cháy lan trên đồng cỏ, hỏa tốc hướng toàn thân Đỗ Khắc lan tràn.

Chỉ trong chốc lát Đỗ Khắc đã biến thành hỏa nhân, không ngừng lăn lộn quay cuồng trên mặt đất kêu thảm thiết, thanh âm như cửu u lệ quỷ, nghe được khiến mọi người dựng đứng tóc gáy.

Không bao lâu Đỗ Khắc đã bị lam diễm thiêu đốt thành tro tàn.

Mọi người nhìn thấy một màn này, cảm thấy toàn thân rét lạnh giá băng.

Lăng Tiếu giống như vừa làm một chuyện bé nhỏ không gì đáng kể, xoay người lại từ không gian giới lấy ra áo choàng khoác lên người Băng Nhược Thủy, nhu tình hỏi thăm:

- Không sao chứ?

Vẻ mặt băng sương của Băng Nhược Thủy thật hiếm hoi hiện lên vẻ tươi cười, lắc nhẹ đầu, khuôn mặt đỏ ửng, nội tâm lại dị thường thoải mái ấm áp.

Lăng Tiếu nhìn lướt quanh các đệ tử Tử Thiên tông nhỏ nhẹ nói:

- Mọi người lui ra, nơi này giao cho ta đi!

Hơn mười đệ tử Tử Thiên tông không một lời dị nghị, thập phần nghe lời lui ra sau Lăng Tiếu, yên lặng nhìn thân ảnh cao lớn của hắn.

Lúc này Ngọc Liệt Diễm đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nghiêng người dựa vào người hắn, chỉ vào một đệ tử Hà Minh tông nói:

- Sư đệ, vừa rồi hắn cũng muốn khinh bạc người ta!

Lăng Tiếu đưa mắt lạnh lùng nhìn đệ tử kia.

Tên đệ tử Hà Minh tông không khỏi khiếp đảm lui một bước, cuối cùng cắn chặt răng dồn can đảm nói:

- Ngươi dám giết Đỗ sư huynh, mọi người cùng nhau tiến lên giết hắn!

Lời của hắn hô to, nhưng đệ tử Hà Minh tông không ai dám tiến lên nửa bước.

Chính vì thủ đoạn vừa rồi của Lăng Tiếu đã hoàn toàn chấn nhiếp bọn họ.

Trong bọn họ Đỗ Khắc được xem là người đứng đầu, nhưng ở trong tay thanh niên kia thậm chí một chiêu cũng không chống được, trực tiếp bị đốt thành tro bụi, điều này có thể làm bọn họ không kiêng kỵ sao?

Bọn hắn cảm giác được thanh niên trước mặt có tu vi nửa bước vương cấp!

- Ngươi rất không tệ!

Lăng Tiếu khinh miệt nhìn đệ tử Hà Minh tông châm chọc một câu, sau đó hai mắt phát lạnh, nói:

- Ngươi có thể đi chết đi!

Thanh âm Lăng Tiếu như ma chú, giống như một lời có thể phán sự sống chết của người khác.

Tên đệ tử Hà Minh tông thần sắc ngẩn ngơ, hai mắt còn chưa tỉnh lại toàn thân đã nặng nề té ngã xuống đất.

Toàn bộ mọi người đều kinh hãi.

Bọn hắn chưa từng nghĩ đến lại có người làm tới cảnh giới nói ra tất sát.

Bọn họ căn bản không thấy được Lăng Tiếu động thủ, nhưng tên đệ tử kia xác thực ngã chết trước mặt bọn họ.

Mọi người không khỏi lui ra sau mấy bước, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi khó nén, trong lòng hận chết Đỗ Khắc cùng Giang Chí Điền, không có việc gì đi trêu chọc vị sát thần kia làm chi đây!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 517 - Lang Vương Tiến Giai. (1)

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Triệu Nam thản nhiên hỏi:

- Là ai đánh bị thương Triệu sư huynh?

La Mỹ Anh chỉ vào Giang Chí Điền nói:

- Là hắn, là hắn làm bị thương Triệu Nam.

- Hừ, là ta thì thế nào, để cho ta gặp thử kẻ giả thần giả quỷ như ngươi xem.

Giang Chí Điền xem như còn có vài phần can đảm, hắn hừ lạnh một tiếng, song nha luân nháy mắt kích bắn tới Lăng Tiếu.

- Ngươi có dũng khí!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, một đạo tàn ảnh tại chỗ bị song nha luân tua nhỏ, nhưng chân thân của hắn đã đến bên người Giang Chí Điền.

Giang Chí Điền hoảng hốt vội vàng bật lui ra sau.

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, hai chân quét ra cước ảnh mãnh liệt, cước ảnh mang theo phong nhận màu xám.

Phanh phanh!

Phong Thần Thối đem Giang Chí Điền đá bay lên không trung, phong nhận âm lãnh màu xám đem thân thể hắn hoàn toàn bao vây.

Sau khi Giang Chí Điền rơi xuống đất, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết da thịt đã nhanh chóng bị ăn mòn.

Cuối cùng chỉ còn lưu lại quần áo cùng huyền khí của hắn rơi trên mặt đất.

Lăng Tiếu khom người đem không gian giới của Giang Chí Điền thu lại.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn hai đoàn người của Hà Minh tông cùng Lục Cực tông, nhân mã hai tông vội lui về phía sau.

Ở trong mắt bọn hắn Lăng Tiếu chính là ma quỷ, chính là tử thần, thật sự đáng sợ!

Bọn hắn vốn tưởng rằng lấy sức hai tông chèn ép người ta, ai ngờ gặp phải sát tinh như vậy, trong lòng đã hận thấu Đỗ Khắc cùng Giang Chí Điền.

- Mỗi người tự phế một cánh tay, cút đi!

Lăng Tiếu nhìn chung quanh, âm trầm nói.

Hà Minh tông cùng Lục Cực tông xếp hạng phía trên Tử Thiên tông, mà nhân mã hai tông thực lực đều mạnh hơn đệ tử Tử Thiên tông một ít.

Bọn hắn vốn tưởng rằng muốn chèn ép Tử Thiên tông là việc dễ dàng.

Ai biết được bị Đỗ Khắc mắng là “tiểu bạch kiểm vô dụng” vừa ra tay liền tiêu diệt mất vài người của họ, hơn nữa đều dùng một chiêu liền thi cốt vô tồn, quả thật quá mức khủng bố quỷ dị.

Tuy rằng thủ đoạn của Lăng Tiếu dị thường đáng sợ, nhưng hắn lại đòi phế một tay của mấy chục người có mặt tại nơi đây đương nhiên là có người không cam tâm. Một khi bàn tay bị phế chẳng khác nào mất đi nửa sức chiến đấu, biến thành phế nhân, khẳng định là không ai muốn làm như thế.

Lúc này một linh sư cao giai tay cầm trường thương của Hà Minh tông hướng Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Lấy việc lưu một đường, vị huynh đệ kia hành sự đừng quá tuyệt, huống chi chúng tôi là người của Hà Minh tông.

Khi người kia nói đến Hà Minh tông, khẩu âm cắn thật nặng, muốn mượn danh hào này dọa lui Lăng Tiếu.

Bên Lục Cực tông cũng có người bước ra chắp tay nói:

- Không sai, là chúng tôi không đúng, nhưng sư đệ không nên thân của chúng tôi đã bị các hạ giết chết, việc này bỏ qua đi, chúng tôi chính là môn hạ của Lục Cực tông.

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn thoáng qua hai người kia, trên mặt hiện tia lệ mang.

Hai người đều cảnh giác lui về phía sau một bước, trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy sợ hãi.

- Các ngươi rất không tệ.

Lăng Tiếu khen một câu, tiếp theo thản nhiên nói:

- Nhưng nhìn thấy thật chán ghét, các ngươi tự sát đi, lưu cho các ngươi được toàn thây.

Lăng Tiếu nói ra lời này thật nhẹ nhàng bình thản, nhưng mỗi người đều nghe thật rõ ràng.

Hắn lại gọi hai linh sư cao giai tự sát, cho dù là nửa bước vương cấp muốn nói lời kia cũng phải suy nghĩ cho kỹ hơn một chút.

Nhưng không ai cảm thấy Lăng Tiếu nói đùa, bởi vì thủ đoạn vừa rồi của hắn là thực sự.

Hai người của Hà Minh tông cùng Lục Cực tông sắc mặt vô cùng khó xem.

- Chẳng lẽ ngươi thật muốn thành kẻ địch của Hà Minh tông chúng ta?

Tên đệ tử kia lộ vẻ khiếp đảm quát.

- Ta là thiếu tông chủ Lục Cực tông, các hạ thật sự muốn bất chấp hậu quả sao?

Tên thanh niên của Lục Cực tông vẻ mặt âm trầm nói.

- Lời của các ngươi nói nhiều lắm, đi chết đi!

Lăng Tiếu âm trầm nói một câu, tinh thần lực phân thành hai hung hăng đâm vào tinh thần thức hải của hai người.

Hai người đồng thời ôm đầu ngã trên mặt đất kêu thảm thiết.

Lăng Tiếu xòe tay, một tay lam diễm, một tay hiện ra phong nhận màu xám hướng hai người đánh tới.

Hai người không hề có chút khả năng phản kháng, đều chết không toàn thây.

Các đệ tử hai tông đều kêu lên quái dị, bắt đầu tản ra bốn phía chạy trốn.

Nếu như không chạy e rằng không còn cơ hội giữ mạng sống.

- Vốn chỉ muốn lấy một bàn tay của các ngươi coi như xong, hiện tại là các ngươi bức ta đại khai sát giới!

Lăng Tiếu đoạn tuyệt thì thào một tiếng, Băng Hỏa kiếm xuất hiện trong tay, Kim Sắc Lang Vương hiện ra.

Một người một thú nhảy vào đoàn người của hai tông giết chóc.

Lúc này Triệu Nam hét lớn:

- Xử lý đám hỗn đản kia!

Sau đó toàn thân hắn nhanh như cắt nhảy lên Xích Viêm Hổ hướng người của hai tông đuổi theo.

Vừa rồi Triệu Nam bị đánh thật uất ức, còn bị thương, hiện giờ tới thời gian đánh chó rơi xuống nước, hắn làm sao không tận tình phát tiết một phen đâu.

Triệu Nam vừa quát, các đệ tử khác cũng đằng đằng sát khí đuổi theo.

Trước đó bọn họ thậm chí còn dám đuổi giết Thái Ly tông, hiện tại không hề e ngại hai tông kia.

Dù sao đã rơi vào cục diện không chết không ngừng, sao không chặt cỏ tận gốc, chấm dứt hậu hoạn.

Tốc độ của Lăng Tiếu cùng Kim Sắc Lang Vương có thể nói là tồn tại vô địch trong cùng cấp.

Rất nhanh một người một thú nhảy vào đoàn người bắt đầu giết chóc.

Lăng Tiếu chẳng khác gì ma quỷ tái thế, Băng Hỏa kiếm không ngừng thu gặt mạng người, khi thì chém ra tiên thiên âm phong sát khí, khi thì dùng Si Mị Lam Diễm, hai huyền kỹ cùng xuất khiến người khó lòng phòng bị.

Người của Tử Thiên tông đuổi theo những đệ tử thực lực thấp hơn của hai tông, cùng nhau hợp lực giết chết.

Không ra một khắc thời gian, sơn đạo đã nhiễm đầy màu đỏ tươi.

Gió nhẹ thổi qua, mùi máu tanh khiến người cảm thấy dị thường ghê tởm.

Lăng Tiếu ngồi trên Lang Vương uy phong lẫm lẫm, võ phục màu tím dính đầy máu tươi, giống như kỵ sĩ chiến thắng trở về từ chiến trường, toàn thân lạnh lùng, tràn đầy khí phách.

Nhóm người của hai tông tổng cộng là ba mươi bốn người, không ai sống sót.

Từ khi đối thủ không muốn tự phế một tay, Lăng Tiếu đã quyết địch tiêu diệt sạch sẽ bọn hắn.

Ở bên trong bí cảnh nếu không phải ngươi giết ta là ta giết ngươi, nhưng muốn giết người phải sạch sẽ một chút, miễn lưu lại hậu hoạn, nếu đi ra ngoài không còn là so sánh thực lực mà là so thực lực cả tông môn.

Lăng Tiếu một lần diệt sạch người của hai tông, có một nguyên nhân là đối phương khinh người quá đáng, tuy hắn không phát sinh quan hệ với Băng Nhược Thủy nhưng sớm xem nàng là nữ nhân của mình, sớm hay muốn sẽ thu nàng vào hậu viện, làm sao dung tha cho nam nhân khác ô nhục nàng. Còn một nguyên nhân khác là vì muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn ngày sau cho

mình.

Hiện tại đều làm hắn lo lắng nhất là sáu người của Thái La tông chạy trốn còn chưa thấy bóng dáng.

Vạn nhất tới ngày bí cảnh mở ra để đối phương chạy thoát ra ngoài, nói không chừng sẽ mang đến phiền phức vô tận cho Tử Thiên tông.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 518 - Lang Vương Tiến Giai. (2)

Nhưng hiện giờ đã không còn đường lui, hết thảy đều do đối phương khơi mào, không giết thì cũng đã giết, Lăng Tiếu cũng không hối hận việc mình đã làm.

Trải qua cuộc chiến lần này, đoàn người của Tử Thiên tông chỉ còn lại mười ba người, còn có hai người bị trọng thương.

Hai người bị đối phương gây thương tích lúc Lăng Tiếu còn đang đả tọa khôi phục.

Mười ba người cũng không dám lưu lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, bởi vì họ không biết Tử Giao Long Khâu sẽ xuất hiện lúc nào.

Cho nên họ quay về phế khu lầu các dùng đan dược chữa thương.

Khi mọi người còn đang chữa thương, Lăng Tiếu dặn dò mọi người một tiếng, cuối cùng chọn một nơi yên tĩnh ngồi xuống.

Kim Sắc Lang Vương ôn hòa thuần hậu liếm chân Lăng Tiếu, bộ dáng như lấy lòng.

Lăng Tiếu lấy ra hai thú đan một kim một bạch đều tản ra năng lượng mãnh liệt, trong lúc mơ hồ trong thú đan còn tản ra một đầu Kim Linh Ưng cùng một đầu Tật Phong Tham Lang.

Hai viên thú đan cao cấp này là do Lăng Tiếu lấy được trong cuộc chiến chiếm đoạt Hồ Lô Thánh Quả.

Hiện tại Kim Sắc Lang Vương đã đạt tới tam giai đỉnh từ lâu, vẫn thiếu khuyết thú đan phong hệ giúp nó đột phá.

Hiện tại Lăng Tiếu dự tính dùng hai viên thú đan cao giai đưa cho Kim Sắc Lang Vương hấp thu, trợ giúp nó đột phá.

Nhưng năng lượng của thú đan tứ giai cao cấp vô cùng khổng lồ, Kim Sắc Lang Vương hiện tại không cách nào cắn nuốt. Bằng không nó chỉ còn kết cục bị nổ tan xác mà chết.

Lăng Tiếu đành phải nghĩ cách khác làm cho năng lượng thú đan suy yếu một phần ba, như vậy Kim Sắc Lang Vương mới có thể hấp thu.

Lăng Tiếu lấy ra Hắc Diệu Đỉnh đem hai viên thú đan bỏ vào dược đỉnh, đánh ra Si Mị Lam Diễm thiêu đốt, chậm rãi giảm bớt năng lượng của hai viên thú đan.

Hai canh giờ trôi qua, hai viên thú đan đã rút nhỏ một phần ba thể tích.

Lăng Tiếu dừng lại động tác, nhìn Kim Sắc Lang Vương nói:

- Tiểu Kim, hiện tại hai viên thú đan này đã bị ta luyện hóa không ít năng lượng, ngươi xem có thể đồng thời hấp thụ cả hai viên hay không?

Kim Sắc Lang Vương hít hà dược đỉnh nói:

- Hồi chủ nhân, hẳn là có thể đồng loạt hấp thu, như vậy cũng đủ cho ta tiến hóa.

- Vậy là tốt rồi, ngươi nuốt vào đi, ta hộ pháp cho ngươi, chỉ cho thành công không được thất bại.

Lăng Tiếu gật gật đầu, lấy hai viên thú đan ném vào miệng Kim Sắc Lang Vương.

Kim Sắc Lang Vương thoải mái cắn nuốt, ban đầu không thấy có dị trạng gì, nhưng chỉ lát sau màu lông vàng rực của nó biến thành chói mắt.

Một đoàn kim sắc quang mang bao phủ quanh thân nó, nó ngẩng đầu lên trời không ngừng tru lên ầm ĩ.

Thanh âm tiếng tru của nó hấp dẫn ánh mắt các đệ tử Tử Thiên tông.

Nếu không phải nhìn thấy Lăng Tiếu đang tĩnh tọa canh gác, chỉ sợ họ đã chạy tới nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Tuy hai viên thú đan đã được Lăng Tiếu luyện hóa giảm bớt không ít năng lượng, nhưng vẫn còn là tứ giai trung đỉnh, Kim Sắc Lang Vương đồng thời hấp thu hai viên, làm thân thể nó không ngừng biến dạng bành trướng, đau đớn khiến nó tru rống không thôi.

Cũng may nó là linh thú biến dị, khi còn ở nhị giai cao cấp đã có thú đan, thuộc loại linh thú đẳng cấp cao, tính nhẫn nại cùng năng lực hấp thu so với linh thú bình thường cường hãn hơn rất nhiều.

Trải qua một ngày đêm hấp thu, thân thể nó dần dần lớn hơn sáu thước, tứ chi cường hãn cùng thân thể càng thêm hoàn mỹ, da lông màu vàng càng thêm tôn quý dị thường.

Bộ dáng của nó cũng xuất hiện biến hóa kinh người.

Chỉ thấy con mắt thứ ba trên trán nó mở ra, biên độ to hơn trước kia thật nhiều, con mắt đầy vẻ quỷ dị, răng nanh bén nhọn lộ ra ngoài, móng vuốt tăng trưởng rất nhiều, nhìn qua như kim trảo sắc bén dị thường.

Qua thêm nửa ngày nó ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, cuối cùng hoàn thành xong tiến giai.

Nhìn Kim Sắc Lang Vương càng thêm uy vũ bất phàm, Lăng Tiếu hài lòng vỗ vỗ lên trán nó nói:

- Tiểu Kim làm không sai, hiện tại cảm giác thế nào?

Kim Sắc Lang Vương đắc ý đáp:

- Hồi chủ nhân, tinh nguyên trong cơ thể ta rất dồi dào, thực lực đạt tới tứ giai trung cấp.

Lăng Tiếu thoáng lặng người, mừng rỡ nói:

- Không sai, có thể trực tiếp tiến lên hai giai, xem ra năng lượng hai viên thú đan kia cực kỳ bất phàm ah!

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới Kim Sắc Lang Vương có thể dùng hai viên thú đan thăng tiến hai giai, trong lòng hắn cực kỳ cao hứng.

Hiện giờ đang ở trong bí cảnh nguy hiểm trùng điệp, không biết sẽ toát ra dạng gì đối thủ.

Kim Sắc Lang Vương tiến giai không thể nghi ngờ là cho hắn thêm liều thuốc ổn định tâm tình.

Năng lực của bản thân hắn có hạn, không thể thời khắc đều biến nguy thành an, còn phải phân tâm chăm sóc cho đồng môn của mình.

Kim Sắc Lang Vương thành công tiến giai, đại biểu hắn có thêm một cường giả vương cấp trung giai, cho dù gặp phải người của tam đại tông môn cũng

không gì đáng sợ.

Toàn bộ võ giả vào bí cảnh chỉ dưới vương cấp tu vi, có Kim Sắc Lang Vương còn ai dám đến khiêu khích hắn, đó chính là tự tìm đường chết.

Tuy nói Kim Sắc Lang Vương tiến giai làm hắn cao hứng, nhưng hắn còn một chuyện cần làm, bằng không cả đời sẽ tiếc nuối.

Đó chính là phải tìm phương pháp thu phục cả Tử Giao Long Khâu!

Tử Giao Long Khâu là linh thú ngũ giai cao cấp, so với Hoa Thải Thiềm Thừ không hề kém hơn. Uy lực của Hoa Thải Thiềm Thừ hắn đã kiến thức qua, nếu không có Kim Sắc Lang Vương trợ giúp, hắn thật khó có thể đem nó tiêu diệt.

Hiện tại hắn muốn thu phục Tử Giao Long Khâu, mà không phải muốn xử lý nó, khó khăn đương nhiên càng thêm gia tăng, huống chi với thực lực bây giờ của hắn làm vậy còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu hắn đã làm ra quyết định, hắn nhất định phải dốc toàn lực đi thu phục Tử Giao Long Khâu.

Tử Giao Long Khâu có dụ hoặc thật lớn đối với hắn, bỏ lỡ cơ hội lần này không biết khi nào mới có cơ hội nhìn thấy được đầu dị thú hiếm thấy như thế.

Lăng Tiếu hồi tưởng lại nội dung ghi chép trong sách, nghe nói Tử Giao Long Khâu thích nhất là loại linh thảo gọi là Kỷ Hồng thảo.

Loại linh thảo này cũng không phải linh thảo cao giai, đối với võ giả nhân loại mà nói tác dụng không lớn, nhưng đây lại là loại linh thảo mà Tử Giao Long Khâu thích ăn nhất.

Lăng Tiếu cũng không hiểu nguyên nhân vì sao, chỉ là hiện tại hắn phải nghĩ biện pháp tìm kiếm xem trong không gian giới của mình có loại linh thảo này hay không.

Nhưng mà Lăng Tiếu tìm kiếm vài lần vẫn không tìm được một gốc Kỷ Hồng thảo nào, không khỏi thất vọng.

Ngọc Liệt Diễm đi tới, khẽ cười hỏi:

- Sư đệ có chuyện phiền não gì hay sao?

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng lắc nhẹ đầu:

- Không việc gì lớn cả.

- Nhìn trên mặt ngươi rõ ràng viết chữ “sầu”, có phải lo lắng bị mấy tông kia trả thù?

Ngọc Liệt Diễm ngồi sát người hắn hỏi.

Hương thơm lan tỏa, làm tâm tình Lăng Tiếu sảng khoái không ít.

Lăng Tiếu khẽ thở dài một hơi nói:

- Những người đó giết rồi thì thôi, ta còn chưa từng sợ qua chuyện gì.

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên thuận miệng hỏi:

- Sư tỷ có Kỷ Hồng thảo hay không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 519 - Sau Này Hai Người Là Nữ Nhân Của Ta

- Kỷ Hồng thảo? Hì hì…

Ngọc Liệt Diễm chợt che miệng nở nụ cười.

Thân hình Ngọc Liệt Diễm cười đến run rẩy, bộ ngực chấn rung khiến Lăng Tiếu xao động, trong lòng thầm hô:

- A đầu này thật sự là dụ hoặc!

- Sư tỷ cười cái gì?

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần hỏi.

Ngọc Liệt Diễm không đáp mà hỏi ngược lại:

- Sư đệ cần Kỷ Hồng thảo làm gì?

Lăng Tiếu nhìn nàng, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ nàng biết ta muốn làm gì?

Lăng Tiếu cũng không giấu diếm nói thẳng:

- Ta muốn đến thu phục Tử Giao Long Khâu.

Khuôn mặt lộ ý cười của Ngọc Liệt Diễm chợt cứng đờ, sau đó vội vàng nói:

- Sư đệ ngươi điên rồi, Tử Giao Long Khâu cường đại như vậy, cho dù toàn bộ chúng ta cùng tiến lên chưa chắc đã là đối thủ của nó, ngươi…ngươi lại muốn một mình dùng linh thảo chỉ để hóa trang đi thu phục nó?

- Linh thảo hóa trang?

Lăng Tiếu ngẩn người hỏi.

Ngọc Liệt Diễm cười duyên nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết Kỷ Hồng thảo có công hiệu làm đẹp giữ tuổi thanh xuân cho nữ nhân sao?

- Ách…có chuyện này sao?

Lăng Tiếu có chút dở khóc dở cười đáp.

Hắn không nghĩ tới Kỷ Hồng thảo lại là linh thảo giữ tuổi thanh xuân cho nữ nhân, mà Kỷ Hồng thảo là thực vật mà Giao Long Khâu thích nhất, điều này quả thật là khó tin.

Chẳng lẽ con đại trùng kia cũng thích làm đẹp?

Vừa nghĩ tới bộ dạng dữ tợn của con đại trùng tử kia, Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy ghê tởm.

- Ha ha, nếu ngươi không nói muốn dùng linh thảo thu phục Giao Long Khâu, ta còn tưởng rằng ngươi muốn đem nó đi lấy lòng nữ nhân khác đâu.

Ngọc Liệt Diễm liếc mắt nhìn Lăng Tiếu cười duyên.

Mắt thấy Lăng Tiếu muốn hôn lên đôi môi khêu gợi của nàng, một thanh âm

lãnh đạm vang lên:

- Không cho phép ngươi câu dẫn nam nhân của ta!

Vừa dứt lời một đạo thân ảnh lướt tới bên cạnh Lăng Tiếu.

Khí tức băng hàn xông tới, Lăng Tiếu dừng động tác, không cần đoán đã biết người đến là ai.

- Ai, ngươi cùng sư đệ bái đường thành thân rồi sao? Hắn làm sao lại trở thành nam nhân của ngươi đây?

Ngọc Liệt Diễm bị Băng Nhược Thủy phá vỡ chuyện tốt, trong lòng thập phần khó chịu, có chút kỳ quái nói.

Nàng tưởng rằng da mặt Băng Nhược Thủy mỏng sẽ vì lời này mà tức giận bỏ đi.

Không nghĩ tới Băng Nhược Thủy thật hào phóng ôm Lăng Tiếu, đôi mắt đẹp nhìn hắn không chớp mắt hỏi:

- Trong trận chiến kia không phải ngươi đã nói ta là nữ nhân của ngươi sao?

Lăng Tiếu thoáng lặng người, hắn cũng không nghĩ tới Băng Nhược Thủy sẽ hỏi ra vấn đề trực tiếp như vậy, không khỏi gãi đầu cười khan nói:

- Ta…ta có nói qua sao?

Sắc mặt Băng Nhược Thủy phát lạnh, Ngọc Liệt Diễm xoa ngực cười duyên nói:

- Nhìn xem, sư đệ người ta làm sao sẽ thích ôm một khối băng sao, ôm vào

không sảng khoái thôi!

Lời này của Ngọc Liệt Diễm chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu.

- Ta giết ngươi!

Băng Nhược Thủy xuất ra băng kiếm, hướng Ngọc Liệt Diễm đâm tới.

- Sợ ngươi hay sao!

Ngọc Liệt Diễm cũng không yếu thế, hỏa diễm kiếm xuất hiện trên tay.

Nhìn thấy hai nàng sắp đánh nhau, Lăng Tiếu bỗng đứng lên, một cỗ uy áp cường đại phóng ra, miệng nói:

- Hai người luôn kêu đánh kêu giết ra thể thống gì!

Dứt lời hai tay Lăng Tiếu khẽ vẫy, hung hăng đem hai mỹ nữ xinh đẹp như hoa đứng phía trước ôm vào trong lòng.

Trong lúc nhất thời cả hai nàng bị hành động của hắn làm sợ ngây người.

Tuy hai nàng luôn biểu hiện ái mộ đối với hắn, nhưng hắn vẫn luôn tránh né, điều này làm hai nàng vẫn nghĩ hắn không có hứng thú với mình.

Hiện giờ Lăng Tiếu làm như vậy khiến hai nàng cảm thấy khiếp sợ lại vui sướng không thôi.

Ôm lấy hai mỹ nữ, Lăng Tiếu không chút khách khí hung hăng hôn lên môi hai người, sau đó nói:

- Sau này hai nàng là nữ nhân của ta, không ai trốn thoát, nếu còn tiếp tục cãi nhau coi chừng gia pháp hầu hạ!

Động tác của hắn thật bá đạo, lời nói cũng rất bá đạo.

Kỳ thật hắn đã sớm muốn làm như vậy, chỉ vì luôn e ngại Vân Mộng Kỳ nên chưa dám lộ ra tâm tư của mình.

Hiện giờ đang ở trong bí cảnh, không biết khi nào có thể vứt bỏ tính mạng, sao không thừa dịp hiện tại biểu lộ tâm tư của mình để tránh ngày sau tiếc nuối.

- Ai là nữ nhân của ngươi, thật bá đạo!

Ngọc Liệt Diễm ngọt ngào nói, tiếp theo ôm eo Lăng Tiếu lại tiếp tục:

- Nhưng ta thích sự bá đạo của ngươi.

Gò má băng sương của Băng Nhược Thủy đỏ bừng chưa từng có, khuôn mặt chôn sâu trong lồng ngực Lăng Tiếu, không dám ngẩng lên, bộ dạng xấu hổ khiến người thương tiếc.

Lăng Tiếu nhìn hai nàng, tâm thần khoan khoái không thôi, hào sảng cười nói:

- Sau này hai nàng phải nghe theo lời vi phu, bằng không…hừ hừ!

Lăng Tiếu nói chuyện thật lớn tiếng, người của Tử Thiên tông cách đó không xa quay đầu lại nhìn thấy hắn đang trái ôm phải ấp, trong đôi mắt tràn ngập vẻ hâm mộ.

- Ai nha, cải ngon bị trư củng!

Triệu Nam khó chịu bĩu môi.

Nghiêm Trạch cầm bầu rượu rót vào miệng nói:

- Chỉ là hồng phấn khô lâu, không ngừng mạnh mẽ mới là chính đạo.

- Người không chút dục vọng như ngươi, xứng đáng cả đời cô độc.

Triệu Nam đoạt lấy bầu rượu của Nghiêm Trạch mắng một câu, ngửa đầu uống ừng ực.

Trần Văn Vũ thản nhiên nói:

- Võ vô chừng mực, yêu có vĩnh hằng, chờ khi các ngươi thực sự gặp được một nửa của mình sẽ thể hội được mùi vị bên trong.

- Ta phi, Trần Văn Vũ ngươi cũng cô độc một mình, còn không biết xấu hổ ở trước mặt chúng ta khoe khoang tình cảm sâu đậm, cầm đi, uống rượu!

Triệu Nam khinh thường nói một câu, sau đó ném bầu rượu cho Trần Văn Vũ.

Trần Văn Vũ cười khổ hung hăng rót rượu vào miệng mình.

Ngồi một bên đả tọa vừa tỉnh lại, thần sắc La Mỹ Anh cùng Ôn Khả Điệp biến thành phức tạp dị thường.

Nhìn ánh mắt của hai nàng, tựa hồ rất muốn thay thế vị trí của Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy.

- Đúng là kẻ hoa tâm!

Ôn Khả Điệp bĩu môi khó chịu nói.

La Mỹ Anh vừa lúc nghe được lời này, nói:

- Hắn là một nam nhân tài giỏi, cả đời nhất định sẽ không nữ nhân nào chiếm được hắn hoàn toàn, cho dù là Vân tiểu thư cũng không được, nếu ngươi thật sự thích hắn, phải chuẩn bị bao dung hết thảy, bằng không…rời khỏi hắn đi.

Tuy rằng La Mỹ Anh chừng từng nếm qua tình yêu, nhưng hiểu được đạo lý bên trong, sư tôn của nàng là Ôn Hải Yến, nàng là sư tỷ muội với Ôn Khả Điệp, nàng nói lời này là muốn báo với Ôn Khả Điệp đồng thời cũng tự nhắc nhở chính mình.

Ôn Khả Điệp trầm mặc, tiếp theo ngẩng đầu nhìn nhìn Lăng Tiếu, siết chặt nắm tay kiên định nói:

- Ta nhất định có thể trở thành chính thê của hắn.

La Mỹ Anh nhìn thoáng qua Ôn Khả Điệp, trong lòng không khỏi cười khổ.

Lăng Tiếu kéo hai nữ nhân cùng ngồi trên người Kim Sắc Lang Vương, nhìn Ngọc Liệt Diễm hỏi:

- Sư tỷ, rốt cục có Kỷ Hồng thảo hay không?

Theo khẩu khí vừa rồi của Ngọc Liệt Diễm, Lăng Tiếu cảm thấy nàng có tàng trữ Kỷ Hồng thảo.

Lúc này Băng Nhược Thủy kinh ngạc hỏi:

- Huynh cần Kỷ Hồng thảo làm gì?

- Hắn muốn lấy đương nhiên là vì tặng nữ nhân.

Ngọc Liệt Diễm trừng mắt nhìn Lăng Tiếu.

Tiếp theo bên hông Lăng Tiếu liền bị một bàn tay yêu kiều xoay vặn thành xoắn ốc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 520 - Có Đạo Đức Công Cộng Hay Không Chứ? (1)

- Tê…

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, nhận chân nói:

- Kỷ Hồng thảo là thực vật mà Tử Giao Long Khâu thích nhất, ta dự tính đến gặp nó tâm sự.

- Đi tìm nó tâm sự?

Hai mỹ nữ đen mặt nhìn hắn.

- Đúng vậy, linh thú ngũ giai đã có thể hiểu được tiếng người, ta dự tính thu phục nó, nhìn xem nó có thể phục vụ cho ta hay không, nhưng hai người yên tâm, cho dù không thể thu phục nó ta cũng có thể thong dong rời đi.

Lăng Tiếu biết hai nàng lo lắng nên cường điệu nói.

Ngọc Liệt Diễm nhìn ra được vẻ kiên định của Lăng Tiếu, vì vậy lấy ra vài gốc linh thảo đưa cho hắn nói:

- Toàn bộ Kỷ Hồng thảo của ta ở đây, nếu sau này ta già rồi, huynh nhất định phải quan tâm ta.

Băng Nhược Thủy cũng lấy ra vài gốc linh thảo bỏ vào trong tay Lăng Tiếu, sau đó tràn đầy nhu tình nhìn hắn nói:

- Ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, chúng tôi chờ huynh!

Có được Kỷ Hồng thảo do hai mỹ nữ cung cấp, trong lòng Lăng Tiếu vui vẻ.

Hắn thưởng cho hai mỹ nữ hai nụ hôn, sau đó dặn dò mọi người một tiếng, đi ra ngoài chạy thẳng tới dược viên mà Tử Giao Long Khâu canh giữ.

Hai mỹ nữ nhìn theo bóng lưng của hắn, lại nhìn thoáng qua nhau.

Sắc mặt hai người đều mất tự nhiên xoay đầu sang nơi khác.

Ngọc Liệt Diễm đánh vỡ trầm mặc chợt cười nói:

- Xem ra mối hận cũ giữa hai nhà chúng ta nhất định phải ngưng hẳn ở đời chúng ta rồi.

Băng Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn lên không, thản nhiên nói:

- Ngươi cảm thấy có thể sao?

Ngọc Liệt Diễm nhìn theo phương hướng Lăng Tiếu rời đi nói:

- Chỉ cần có hắn ở đây, không có gì không có khả năng.

Tiếp theo nàng quay đầu chân thành nhìn Băng Nhược Thủy nói:

- Ta hi vọng có thể cùng ngươi trở thành một đôi tỷ muội tốt.

Băng Nhược Thủy khẽ run lên, tiếp theo gật gật đầu đáp:

- Ngọc tỷ!

- Hì hì, Nhược Thủy muội!

Trong mắt Ngọc Liệt Diễm hiện lên hơi nước.

Lăng Tiếu đi tới gần dược viên, tinh thần cao độ cảnh giác.

Tuy nói Tử Giao Long Khâu thích linh thảo, nhưng nó vẫn sẽ cắn nuốt người nào dám xâm nhập khu vực của mình.

Khu dược viên hoang tàn này rõ ràng là lãnh địa của Tử Giao Long Khâu, khẳng định sẽ bảo hộ địa bàn của mình, huống chi người xâm nhập là nhân loại thực lực thấp kém, nó làm sao chịu co đầu rút cổ không đi ra?

Lăng Tiếu thật cẩn thận bước trên dược viên, lớn tiếng kêu lên:

- Đại trùng tử, mau mau ra đây, bổn thiếu mang thức ăn ngon cho ngươi.

Thanh âm vang vọng trong sơn cốc, nhưng mặt đất vẫn bình tĩnh như trước.

Lăng Tiếu đương nhiên không nghĩ Tử Giao Long Khâu vắng mặt nơi này, mà khẳng định nó đang chờ thời cơ mới xuất hiện.

Nhưng Lăng Tiếu không kiên nhẫn chờ nó, hắn muốn chủ động bức nó hiện thân.

Theo tình huống hai ngày trước mà xem, chỉ cần có người dám động linh thảo nơi này Tử Giao Long Khâu nhất định sẽ xuất hiện.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, đi tới trước một gốc linh thảo, nhẹ khom người xuống, sau đó quan sát động tĩnh mặt đất.

Đáng tiếc mặt đất không hề có chút dao động.

- Mẹ nó, con trùng kia thật sự kiên nhẫn, vậy ta hái!

Lăng Tiếu mắng một câu, sau đó đưa tay nhanh chóng ngắt lấy gốc linh thảo tam giai kia.

Oanh long!

Ngay khi Lăng Tiếu hái linh thảo, mặt đất cuối cùng truyền ra thanh âm chấn động.

Tử Giao Long Khâu lại xuất hiện!

Lần này nó không dọa nạt người như hai lần trước mà hung hãn táp tới Lăng Tiếu.

Tốc độ nhanh tới mức làm người khó thể nắm giữ.

Nếu không phải Lăng Tiếu đã sớm có chuẩn bị, hắn chỉ sợ phải rơi vào trong bụng Tử Giao Long Khâu.

Lăng Tiếu không ngừng thối lui, cầm một gốc Kỷ Hồng thảo trong tay lắc lư kêu lên:

- Đại trùng tử đừng vội vàng, nơi này có ăn ngon, ngươi có muốn hay không, nếu muốn thì dừng lại cho ta.

Hống!

Tử Giao Long Khâu không quản Lăng Tiếu, nó chỉ biết người này nhiều lần đến quấy rầy nó, nếu không ăn thịt hắn nó làm sao nhẫn nhịn được cơn tức này.

Thân thể to lớn của Tử Giao Long Khâu rút ra khỏi mặt đất hoàn toàn, ước chừng dài hơn hai mươi thước, thân rắn màu tím đen, thoạt nhìn thập phần

cường tráng rắn chắc.

Sưu!

Thân hình nó vung lên, thân thể khổng lồ hướng Lăng Tiếu nặng nề áp tới.

Lăng Tiếu biết rõ Tử Giao Long Khâu lợi hại, tốc độ nhấc lên cực hạn, hiểm hiểm tránh khỏi cú quét ngang của nó.

Tử Giao Long Khâu bị chọc tức, phun ra một đoàn thổ nhưỡng, lại bắn thẳng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa nhảy vừa thầm mắng trong lòng:

- Chẳng lẽ khẩu vị con trùng này thay đổi, mẹ nó!

Lăng Tiếu ném Kỷ Hồng thảo trong tay ra ngoài, toàn thân nhảy khỏi phạm vi dược viên.

Tử Giao Long Khâu rít lên một tiếng, muốn chui xuống lòng đất truy kích Lăng Tiếu.

Nó tuyệt đối không cho nhân loại kia chạy thoát khỏi nơi này, lại dám nhiều lần khiêu khích cực hạn của nó.

Nhưng ngay lúc nó muốn chui vào lòng đất, đôi mắt to như chuông đồng nhìn Kỷ Hồng thảo xa xa, nhất thời nổi lên vẻ tham lam, thật giống như nhìn thấy mỹ nữ.

Ngay sau đó nó dùng tốc độ nhanh nhất lẻn qua chỗ Kỷ Hồng thảo, miệng há to cắn xuống.

Kỷ Hồng thảo lớn cỡ bàn tay cùng một đống bùn đất bị nó cùng nhau nuốt vào trong bụng.

Lăng Tiếu vừa lúc quay đầu lại nhìn thấy một màn này, mừng rỡ cười nói:

- Nguyên lai khẩu vị con trùng này không thay đổi.

Nói xong lại lấy ra một gốc Kỷ Hồng thảo.

- Đại trùng tử, bên này còn có ăn ngon, chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo ta, mỗi ngày đều cho ngươi ăn.

Lăng Tiếu đắc ý nhìn Tử Giao Long Khâu lắc lắc linh thảo trong tay.

Tử Giao Long Khâu vươn thẳng người, hai mắt xoay chuyển mấy vòng, sưu một tiếng đã tiến tới trước mặt Lăng Tiếu.

Nó há to miệng máu tính toán đem cả linh thảo lẫn Lăng Tiếu đều nuốt chửng.

- Nương ah…

Lăng Tiếu kêu to một tiếng quái dị, nhanh chóng tránh lui.

Nếu không phải hắn tuy luyện phong hệ, chỉ sợ mọc thêm mấy chân cũng không đủ chạy.

Chỉ trong nháy mắt Lăng Tiếu đã tránh khỏi Tử Giao Long Khâu chừng trăm thước.

Ngay khi hắn định thở ra một hơi thì chợt phát hiện dưới lòng đất xao động một trận, mặt đất không ngừng phập phồng lên.

Lăng Tiếu sao dám chần chờ, lập tức quay đầu bỏ chạy, tốc độ cực nhanh.

Hắn không dám chạy về hướng đệ tử bổn môn đang nghỉ ngơi, mà lựa chọn đường núi khác phóng đi.

Nhưng tốc độ của hắn dù nhanh bao nhiêu cũng không thể nhanh hơn Tử Giao Long Khâu đang chui trong lòng đất.

Hống!

Một cái đầu thật lớn chui ra ngay trước mặt Lăng Tiếu, làm hắn hoảng sợ cuống quýt ném Kỷ Hồng thảo sang hướng khác.

Quả nhiên Tử Giao Long Khâu lập tức bỏ qua Lăng Tiếu lao tới chỗ Kỷ Hồng thảo rơi xuống.

Lăng Tiếu nhân cơ hội gọi Kim Sắc Lang Vương xuất hiện.

Kim Sắc Lang Vương đã đạt tới tứ giai trung cấp, thực lực không còn như ngày xưa.

Tuy còn kém xa Tử Giao Long Khâu, nhưng con mắt thứ ba của nó có thể giúp Lăng Tiếu tăng thêm lợi thế bảo đảm.

Tử Giao Long Khâu nuốt thêm một gốc Kỷ Hồng thảo, thân mình xuất hiện vài tia biến hóa khác thường, làn da toàn thân tựa hồ càng thêm bóng loáng, sau đuôi không ngừng phát ra từng đợt thanh âm bành bạch không thôi.

Một trận mùi hôi xông tận trời khiến Lăng Tiếu muốn nôn mửa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 521 - Có Đạo Đức Công Cộng Hay Không Chứ? (2)

- Ta kháo, con trùng này lại có thể đại tiện trước mặt người khác, còn có đạo đức công cộng hay không đây.

Lăng Tiếu bịt mũi mắng một câu, thừa dịp Tử Giao Long Khâu đại tiện, nhanh chóng rời đi.

Tuy Kỷ Hồng thảo là thực vật mà Tử Giao Long Khâu rất thích, nhưng đại gia hỏa kia tựa hồ còn muốn nuốt luôn cả hắn, căn bản không biện pháp khai thông.

Một khi đã như vậy Lăng Tiếu chỉ lựa chọn bỏ qua, ai kêu thực lực của hắn có hạn đâu.

Nhưng khi Lăng Tiếu đi chưa được bao xa, Tử Giao Long Khâu lại đuổi theo, làm hắn hoảng sợ liều mạng chạy trốn.

Kim Sắc Lang Vương vừa tiến giai nên thực lực tăng vọt, tin tưởng không ít, nó xoay người bổ nhào về hướng Tử Giao Long Khâu, tựa hồ muốn cùng đại chiến một trận.

Nhưng ngay cả một chiêu của Tử Giao Long Khâu mà Kim Sắc Lang Vương cũng không chịu được, đã bị quét bay ra ngoài, nặng nề đụng lên vách núi đá khiến nó không ngừng tru lớn không thôi.

Lăng Tiếu dừng chân, một thân Si Mị Lam Diễm bao phủ toàn thân, song chưởng vỗ thẳng về hướng Tử Giao Long Khâu.

Lăng Tiếu tưởng rằng đầu linh thú kia sẽ liều lĩnh đánh lên, ai ngờ khi nó nhìn thấy hỏa diễm màu lam của Lăng Tiếu thì lộ ra vẻ kiêng kỵ thật sâu, không dám tiến tới, chui vào dưới lòng đất.

Lăng Tiếu có chút khó hiểu, nhưng hắn tạm thời không quản được nhiều như vậy, chạy tới cạnh Kim Sắc Lang Vương hỏi:

- Tiểu Kim, ngươi không sao chứ?

Kim Sắc Lang Vương ảm đạm nói:

- Chủ nhân, ta không phải đối thủ của nó, nó quá cường đại.

Lăng Tiếu thấy lang vương không bị thương cũng yên lòng, nói:

- Nếu nó dám tiếp tục công kích ngươi, ngươi dùng con mắt thứ ba bắn nó, bổn thiếu thay ngươi hung hăng giáo huấn nó.

Kim Sắc Lang Vương gật đầu, thân hình khổng lồ đứng dậy.

- Chủ nhân, nó vẫn chưa đi.

Kim Sắc Lang Vương nhắc nhở.

Ánh mắt Lăng Tiếu trầm xuống, gật đầu nói:

- Ta biết.

Lăng Tiếu vận chuyển lam diễm, thời khắc luôn duy trì cảnh giác, phòng ngừ đầu trùng tử kia đột nhiên chui ra.

- Chúng ta trở về.

Lăng Tiếu thấy không còn động tĩnh, nhìn lang vương nói một tiếng, dẫn đầu quay trở về.

Nhưng đi chưa được bao xa, Tử Giao Long Khâu chợt toát đầu ra khỏi mặt đất trước mặt hắn.

Lăng Tiếu không nói lời nào, Si Mị Lam Diễm lập tức oanh qua.

Tử Giao Long Khâu giảo hoạt vô cùng, ngọn lửa còn chưa bay tới đã chui vào mặt đất, làm Lăng Tiếu đánh hụt vào khoảng không.

Lăng Tiếu mới đi thêm mười bước, cái đầu của con trùng lớn lại chui ra.

Lăng Tiếu oanh tới, gia hỏa kia lại chui vào trong đất.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thở dài nói:

- Mẹ nó, quả thật không muốn buông tha ta sao?

Khi Tử Giao Long Khâu xuất hiện thì Lăng Tiếu cũng không vội công kích, thản nhiên nhìn nó hỏi:

- Đại trùng tử, ngươi rốt cục muốn làm gì?

Tử Giao Long Khâu không đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, nhìn qua không còn đằng đằng sát khí như trước đó mà lộ vẻ thân hòa.

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ:

- Chẳng lẽ Kỷ Hồng thảo hữu hiệu sao?

Nghĩ đến đây hắn lấy ra một gốc Kỷ Hồng thảo quơ quơ.

Sưu!

Tử Giao Long Khâu hướng chỗ hắn bổ nhào tới.

Lăng Tiếu kinh hãi, may mắn Kim Sắc Lang Vương đã bắn ra một đạo kim quang về phía trước.

Trong tích tắc ánh mắt Tử Giao Long Khâu biến thành tan rả, giống như hoàn toàn mất hẳn năng lực tấn công.

Kim Sắc Lang Vương định nhào lên cắn xa, bị Lăng Tiếu ngăn cản:

- Khoan đã!

Hắn cất lại Kỷ Hồng thảo, nếu như đã có hiệu lực thì tuyệt đối không thể lãng phí.

Tử Giao Long Khâu khôi phục thần trí, nhìn về hướng Lăng Tiếu thì phát hiện Kỷ Hồng thảo biến mất, không khỏi phát ra tiếng kêu quái dị.

Đáng tiếc Lăng Tiếu không hiểu ý tứ, không biết nó muốn nói gì.

Cũng may Kim Sắc Lang Vương có thể phiên dịch.

- Tiểu Kim, nghe thử một chút nó nói cái gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Hồi chủ nhân, nói đang hỏi gốc linh thảo vừa rồi ngươi đem đi đâu vậy.

Tiểu Kim đáp.

Lăng Tiếu hiện lên tia cười đắc ý, sau đó nói:

- Đại trùng tử, nếu ngươi có thể nghe được tiếng người, ngươi biết ta đang nói gì thì gật đầu một cái, không biết thì gật hai cái.

Hiện tại hắn cần nói chuyện với Tử Giao Long Khâu cho tỉ mỉ.

Đầu linh thú nghe xong lời của hắn, ánh mắt xoay chuyển, thật nhân tính hóa gật đầu.

Lăng Tiếu mừng rỡ, Tử Giao Long Khâu quả nhiên nghe hiểu tiếng người.

Lăng Tiếu vì biểu hiện thành ý lại xuất ra vài gốc Kỷ Hồng thảo nhìn Tử Giao Long Khâu hỏi:

- Ngươi muốn ăn linh thảo này phải không?

Tử Giao Long Khâu không chút che giấu vẻ khát vọng, hưng phấn gật gật đầu.

- Tốt lắm, chỉ cần ngươi đi theo ta, sau này mỗi ngày cho ngươi ăn ngon.

Lăng Tiếu lộ nụ cười giảo hoạt nói.

Tử Giao Long Khâu tựa hồ vô cùng yêu thích Kỷ Hồng thảo, không chút do dự gật gật đầu.

Lăng Tiếu chợt ngây ngẩn cả người, trong lòng nghi hoặc:

- Đại trùng tử này không phải đang lừa dối ta đi?

- Được, tiếp tục thưởng ngươi một gốc linh thảo, sau này ngươi đi theo ta, mỗi ngày đều cho ngươi ăn.

Lăng Tiếu cũng không quản Tử Giao Long Khâu có thật lòng đáp ứng hắn hay không, lập tức đem Kỷ Hồng thảo trong tay đưa cho nó.

Tử Giao Long Khâu hưng phấn há miệng cắn nuốt.

Vừa nuốt xuống, Tử Giao Long Khâu tựa hồ còn chưa thấy đủ, lại mở to miệng, miệng chảy đầy nước dãi tựa hồ chờ đợi Lăng Tiếu tiếp tục ban cho.

Lăng Tiếu giang tay nói:

- Hôm nay đã hết rồi, nếu ngươi thật muốn ăn thì ngoan ngoãn nghe lời của ta, sau này sẽ không thiếu của ngươi.

Tử Giao Long Khâu nhướng mắt, không tiếp tục nhìn tới Lăng Tiếu chui vào mặt đất biến mất.

Lăng Tiếu trợn tròn mắt, chẳng lẽ thực sự bị con trùng kia lừa dối sao?

- Bỏ đi, gặp phải tên vô ơn.

Lăng Tiếu cười khổ lắc lắc đầu, đi về phía trước.

Dù sao chỉ tổn thất vài gốc linh thảo râu ria, cũng không cảm thấy đau lòng bao nhiêu.

Nhưng Lăng Tiếu còn chưa đi được bao xa, dưới lòng đất lại xuất hiện dị trạng.

Tử Giao Long Khâu lại chui lên, thân hình khổng lồ thoát khỏi mặt đất, sau đó dần dần thu nhỏ lại.

Thân hình dài hơn hai mươi thước rất nhanh chỉ còn lại không tới một thước.

Vừa nhìn kỹ, đặc thù của chủng tộc Khâu(giun đất) không còn thấy rõ ràng, ngược lại càng giống một con rắn thu nhỏ, bộ dáng có vẻ thập phần linh động.

Tử Giao Long Khâu nhẹ nhàng chớp động, tốc độ nhanh tới mức Lăng Tiếu không kịp phản ứng.

Ngay sau đó hắn phát hiện nó đã quấn quanh thắt lưng của mình, cái đầu lớn cỡ nắm tay đang cọ xát trước ngực hắn, thật hiển nhiên như đang tỏ vẻ lấy lòng.

Ngay một khắc bị Tử Giao Long Khâu bò lên, Lăng Tiếu sợ tới mức trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Nếu hiện tại đầu linh thú kia công kích hắn, hắn thật sự lập tức mất mạng.

Hắn thật không nghĩ tới dễ dàng thu phục được Tử Giao Long Khâu, trong lòng không khỏi than thở sợ hãi:

- Nhân phẩm của bổn thiếu thật không sai chút nào!

Thu phục được Tử Giao Long Khâu, tâm tình Lăng Tiếu vô cùng sảng khoái.

Vì vậy hắn tùy ý cho đầu linh thú kia quấn ngang hông hắn như sợi đai lưng,

bước nhanh về phế khu lầu các.

Mọi người đưa mắt nhìn một đầu linh thú như khâu lại như long quấn quanh hông Lăng Tiếu, thần sắc choáng váng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 522 - Chẳng Lẽ Thật Sự Bị Đại Trùng Tử Lừa Dối Sao?

Triệu Nam tò mò đi tới, chỉ chỉ Tử Giao Long Khâu hỏi:

- Sư đệ, ngươi thu phục con rắn nhỏ này có gì dùng?

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Tử Giao Long Khâu nháy mắt chớp động, bắn thẳng tới Triệu Nam.

Mọi người lớn tiếng kinh hô:

- Cẩn thận!

Nhưng tốc độ của Tử Giao Long Khâu ngay cả Lăng Tiếu còn không thể tránh né, huống chi là Triệu Nam.

Tử Giao Long Khâu cuốn lấy cánh tay Triệu Nam, mở to miệng táp tới.

Lăng Tiếu đúng lúc kêu to:

- Đại trùng tử trở lại cho ta!

Tử Giao Long Khâu không cam lòng trừng mắt liếc Triệu Nam đã bị dọa ngốc, sau đó lủi về bên hông Lăng Tiếu, nhắm mắt lại, bộ dáng như vô cùng tức giận.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của nó cười nói:

- Đặt cái tên cho ngươi, sau này gọi ngươi là tiểu Long, hi vọng ngươi đi

theo ta có thể có một ngày hóa khâu thành long, trở thành thần thú chân chính.

Tử Giao Long Khâu nghe xong lời nói của Lăng Tiếu, mở đôi mắt linh động, vui sướng gật gật đầu, tựa hồ thật hài lòng với cái tên Lăng Tiếu đặt cho nó.

Đạt tới Giao Long Khâu màu tím có độ dày huyết mạch Long tộc cực cao, chỉ cần ngày sau có cơ duyên cắn nuốt Long tộc hoặc huyết mạch chi nhánh gần gũi, muốn hóa thành long hẳn không phải là việc gì khó.

Tiếp theo Lăng Tiếu đem thân phận của Tử Giao Long Khâu nói với mọi người.

Người của Tử Thiên tông không nghĩ tới con rắn nhỏ trước mắt chính là Tử Giao Long Khâu, trong lúc nhất thời sợ tới mức liên tục lui về phía sau, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Triệu Nam hoảng sợ tới mức tuôn mồ hôi lạnh, vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã bị Tử Giao Long Khâu nuốt chửng, trong lòng thầm than:

- Khó trách vật nhỏ kia có tốc độ nhanh như vậy, lực lượng lớn như thế, ngay cả ta còn chưa kịp nửa điểm phản ứng đã bị khống chế, nguyên lai là con đại trùng tử kia, thật sự đáng sợ, không, Lăng sư đệ càng đáng sợ hơn, lại có thể thu phục được nó, con mẹ nó, vì sao lão tử không có được vận khí như thế ah.

Ngọc Liệt Diễm tiến lên tò mò hỏi:

- Sư đệ, ngươi…ngươi dựa vào mấy gốc Kỷ Hồng thảo mà thu phục nó sao?

Lăng Tiếu cười khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, tiểu tử này tham ăn muốn chết, chờ khi ra bí cảnh ta phải nhanh chóng thu thập Kỷ Hồng thảo mới được.

Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy nghe Lăng Tiếu khẳng định mở to miệng, bộ dạng khó thể tin.

Trước đó các nàng chưa từng nghĩ tới Lăng Tiếu có thể dựa vào vài gốc Kỷ Hồng thảo là có thể thu phục được Tử Giao Long Khâu ngũ giai, nhưng sự thật rành rành trước mắt, hai nàng có thể không tin sao?

Kỳ thật đừng nói là hai nàng, cho dù chính Lăng Tiếu cũng không tin có thể dễ dàng thu phục được đầu linh thú kia, hiện tại hắn còn cảm thấy mình vẫn nằm mơ.

Nếu đã thu phục xong Tử Giao Long Khâu, Lăng Tiếu dẫn mọi người quay về dược viên mà nó bảo hộ.

Dược viên tuy hoang tàn, nhưng vì có Tử Giao Long Khâu tồn tại nên không ít linh thảo phát triển, linh thảo tam, tứ giai tổng cộng có mấy trăm gốc cây không ít.

Mọi người không khỏi tưởng tượng, nếu Trấn Thiên tông không bị diệt, như vậy linh thảo trong dược viên hẳn nhiều hơn gấp mấy chục lần!

Mọi người nhìn linh thảo, không ngừng nuốt nước bọt, nơi này có đủ ngũ hành linh thảo, đối với bọn họ mà nói linh thảo kia có vô số tác dụng.

Bọn họ đều muốn tiến lên hái xuống, nhưng nhìn thấy Tử Giao Long Khâu quấn ngang hông Lăng Tiếu, không ai dám tùy tiện xằng bậy.

- Tiểu Long, ngươi đã đi theo ta, sau này cũng sẽ không đến nữa, linh thảo lưu lại chỉ là lãng phí, chi bằng cho ta hái chúng mang đi đi?

Lăng Tiếu vuốt ve Tử Giao Long Khâu hỏi.

Tuy nói Tử Giao Long Khâu nguyện ý đi theo hắn, nhưng tính tình linh thú vẫn luôn ngỗ ngược khó thuần, hắn cùng nó lại không ký kết khế ước, ai biết nó có làm phản hay không.

Cho nên hiện tại hắn không thể không cẩn thận hơn một ít, kỳ thật cũng do hắn lo lắng quá nhiều mà thôi.

Bất kỳ linh thú nào một khi lựa chọn tình nguyện theo tùy tùng, bình thường sẽ không thay đổi tâm ý.

Tử Giao Long Khâu mở mắt, xoay chuyển vài vòng, thuận theo gật gật đầu.

Lăng Tiếu nhìn mọi người gật đầu ý bảo có thể ngắt được linh thảo.

Nhưng ngay khi các đệ tử Tử Thiên tông chạy tới định hái xuống, Tử Giao Long Khâu đột nhiên chạy ra, thân hình nháy mắt trướng lớn hàng chục lần, làm các đệ tử hoảng sợ lảo đảo té xuống.

- Tiểu Long, ngươi…

Lăng Tiếu khó hiểu nhìn Tử Giao Long Khâu, đồng thời đề phòng, chỉ sợ nó sẽ táp ngược lại.

Tử Giao Long Khâu trừng mắt nhìn các đệ tử Tử Thiên tông, sau đó đi tới bên người Lăng Tiếu, lại biến nhỏ trở lại cọ cọ người hắn, nhìn qua linh thảo, lại trừng mắt nhìn người của Tử Thiên tông.

Ý của nó là muốn Lăng Tiếu đi hái mà không cho phép người khác chạm vào.

Lăng Tiếu bật cười, tiểu tử này thật sự thú vị.

Nếu Tử Giao Long Khâu không muốn cho người khác chạm vào đồ vật của nó, vậy hắn chỉ có thể tự mình thu thập toàn bộ linh thảo trong dược viên.

Điều này làm các đệ tử nhìn vào mà đỏ mắt.

Ưu đãi đều bị Lăng trưởng lão chiếm lấy, bọn họ không gặp may mắn chút nào.

Nhưng không ai dám nói một câu dị nghị.

Ai bảo Lăng trưởng lão có thể thu phục cả linh thú ngũ giai rồi đây?

Hái xong toàn bộ linh thảo, Lăng Tiếu cũng không dự tính độc chiếm.

- Vừa rồi mọi người trúng ý linh thảo nào thì có thể nói với ta, ta có thể cho các ngươi.

Lăng Tiếu nói với mọi người.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, mọi người đều vui sướng.

Triệu Nam chà xát đôi tay nói:

- Làm sao không biết xấu hổ đây?

Lăng Tiếu nhìn ra được Triệu Nam nghĩ một đằng nói một nẻo, vì vậy cười bảo:

- Nếu Triệu sư huynh ngượng ngùng, vậy tạm thời đặt ở chỗ của ta vậy.

Triệu Nam a một tiếng, vội vàng nói:

- Vậy…mà thôi đi, nếu là một mảnh tâm ý của sư đệ, sư huynh làm sao có thể làm trái ý tốt của sư đệ đâu đúng không?

Thái độ biến hóa thật nhanh của Triệu Nam làm mọi người bật cười.

Lăng Tiếu cười nói:

- Nơi này đều do mọi người phát hiện, người thấy được có phần, nhưng vật nhỏ của ta khá hẹp hòi, cho nên mỗi người chỉ có thể lấy hai gốc linh thảo, đương nhiên nếu các ngươi cần luyện chế Phá Linh đan hoặc Nhập Vương đan, ta chỉ thu các ngươi một phần linh thảo, nhưng ta sẽ lấy hai gốc linh thảo làm thù lao, các ngươi có thể suy nghĩ một chút.

Nói thật ra cho dù Lăng Tiếu đưa linh thảo cho họ, nhiều nhất chỉ giúp họ tăng chút linh lực hoặc cải thiện thể chất một chút, không thể chân chính phát huy dược tính của linh thảo.

Bất kỳ linh thảo nào chỉ khi ở trong tay luyện dược sư mới có thể biểu hiện giá trị chân chính của nó.

Lăng Tiếu nói như vậy chủ yếu là vì có ý tốt giúp đồng bạn cùng hoạn nạn trong hành trình này. Mà hắn chỉ thu hai gốc linh thảo làm thù lao, đây xem như đã rất tiện nghi.

Nếu thay đổi là luyện dược sư khác, làm sao dễ nói chuyện như vậy, nếu không thu nhiều phần linh thảo hoặc huyền tinh thì cũng sẽ không ai ra tay, cho dù là nhờ người của Dược phong giúp đỡ, cũng phải trả thù lao không nhỏ.

Nghe xong Lăng Tiếu nói như vậy, mọi người đều động tâm

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 523 - Tinh Anh Tam Tông

Có ai không hi vọng thực lực của mình tiến giai trong thời gian ngắn ngủi, mà Lăng Tiếu hứa hẹn nếu không đáp ứng chỉ là kẻ ngu ngốc.

Mọi người không lấy linh thảo, chỉ nhờ Lăng Tiếu luyện chế đan dược giúp mình sau khi quay về tông môn.

Lăng Tiếu hài lòng, vì vậy đưa ra ý kiến rời khỏi ngọn núi này sang nơi khác tìm kiếm cơ duyên.

Những người khác đương nhiên hoàn toàn phục tùng.

Nhưng ngay lúc đoàn người định rời khỏi, Tử Giao Long Khâu hóa thành nguyên hình dùng đuôi cuốn chặt chân Lăng Tiếu không cho hắn rời đi.

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi:

- Tiểu Long, ngươi không muốn rời khỏi nơi này?

Tử Giao Long Khâu còn chưa đạt tới lục giai, không thể nói tiếng người, chỉ có thể quấn quýt chân Lăng Tiếu lại không ngừng di chuyển về một phương hướng, tựa hồ đang muốn biểu đạt điều gì.

Lăng Tiếu biết nó khẳng định muốn nói gì với mình, vì vậy dặn mọi người nghỉ ngơi, hắn cùng Tử Giao Long Khâu đi tìm kiếm tột cùng.

Lăng Tiếu đáp ứng đi cùng Tử Giao Long Khâu nhìn xem có điều gì làm nó luyến tiếc.

Tử Giao Long Khâu nhìn thấy Lăng Tiếu đáp ứng, không chút do dự dùng đuôi quấn chặt eo Lăng Tiếu trực tiếp đem hắn kéo vào trong lòng đất.

Lăng Tiếu hoảng sợ còn chưa kịp kêu to, ánh mắt đã biến thành một mảnh tối đen.

Người của Tử Thiên tông càng thêm kinh hãi, bọn họ đều nghĩ Lăng Tiếu đã gặp bất trắc.

Trần Văn Vũ vẫn bình tĩnh nói:

- Mọi người không cần lo lắng, nếu sư đệ đã thu phục Tử Giao Long Khâu thì nó sẽ không hại sư đệ, chúng ta ở chỗ này chờ đi.

Mọi người biết hiện tại lo lắng cũng không hữu dụng, chỉ có thể nghe theo lời của Trần Văn Vũ ở nguyên tại chỗ chờ Lăng Tiếu trở về.

Lăng Tiếu nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thân hình của mình không ngừng di chuyển về phía trước, bên tai truyền đến từng trận thanh âm sàn sạt.

Hắn biết Tử Giao Long Khâu cũng không có ý định sát hại hắn, vì vậy lớn mật mở mắt nhìn xem rốt cục nó muốn dẫn hắn đi nơi nào.

Khi Lăng Tiếu mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt một mảnh tối đen, mà mình đang được một đoàn thổ hoàng sắc quang mang bao quanh, không hề bị chút thương tổn.

- Nguyên lai đang ở dưới lòng đất.

Lăng Tiếu giật mình.

Nhưng hắn vẫn không biết Tử Giao Long Khâu muốn dẫn hắn đi đâu.

Chuyện gì đến thì sẽ đến.

Lăng Tiếu điều chỉnh tâm tình, tùy ý cho Tử Giao Long Khâu đi hắn đi về phía trước.

Bên trong bí cảnh, trên một ngọn núi mây mù lượn lờ.

Ngọn núi này nằm giữa trung tâm bí cảnh, cao ngất che trời, xuyên thẳng mây xanh, hùng vĩ hơn bất kỳ những ngọn núi nào, linh khí càng thêm nồng đậm sung túc.

Vốn ngọn núi này hẳn phải có trăm điểu hót vang, là tiên sơn phúc địa linh thảo linh hoa tràn ngập khắp nơi.

Nhưng tình huống thực tế lại không phải như vậy.

Trên núi đều là cỏ dại đá vỡ, ngay trên đỉnh còn có vết rách vỡ nát không ít.

Những vết rách này có vết đao, kiếm, thương, quyền, chưởng…đem ngọn núi phá hư hầu như hoàn toàn, đổi lại là một ngọn núi bình thường chỉ sợ đã sớm bị san bằng.

Có thể suy đoán được nơi này từng xảy ra trận chiến thảm thiết như thế nào.

Chỉ sợ người đạt tới hoàng cấp mới có thể đem đỉnh núi oanh vỡ thành như vậy.

Quanh ngọn núi còn có rừng rậm bao phủ, trong rừng bố trí đủ loại trận pháp, khiến người không thể dễ dàng đi vào.

Nhưng hiện giờ trận pháp có lẽ đã bị phá hư, không thể phát ra được tác dụng phòng ngự cần thiết.

Lúc này trong khu rừng rậm có ba nhóm nhân mã đang chậm rãi lên núi.

Nhân số của ba nhóm nhân mã không nhiều, mỗi nhóm chừng mười người, thực lực đều là linh sư cao giai, có phân nửa đã có thực lực nửa bước vương cấp, còn có mấy người không nhìn rõ sâu cạn, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Nhóm nhân mã bên trái mặc áo choàng trắng thêu ngôi sao, tổng cộng bảy nam ba nữ, chừng hai mươi lăm tuổi, thanh thiếu niên cầm đầu càng trẻ hơn một ít, chỉ khoảng hai mươi hai tuổi, mày kiếm mắt sáng, nho nhã tuấn lãng, trên mặt luôn cười cười, ánh mắt không ngừng ngắm nghía một nhóm nhân mã khác cách đó không xa, trong ánh mắt lộ vài phần hân thưởng.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy mười nữ tử đang nhẹ nhàng uyển chuyển xuyên qua rừng rậm, cấp rừng cây tràn đầy thoáng hiện nét kinh diễm.

Nữ tử đi ở giữa khuôn mặt phủ khăn sa, nhìn thân hình mềm mại của nàng đã biết nàng phải là đại mỹ nhân trăm năm khó gặp.

Nữ nhân này đầu đội kim xoa, cổ mang lưu ly tinh châu, tay đeo vòng ngọc, một thân hà y thêu hoa, sáng mờ thánh khiết, xuyên thấu qua hà y mơ hồ có thể thấy được thân thể nàng mê người bao nhiêu.

Ánh mắt của thanh thiếu niên vừa rồi đang rơi trên người nữ tử này.

Nhóm nhân mã còn lại đều là nam nhân, mỗi người cao lớn uy mãnh, nhìn qua như tháp sắt, lưng đeo cự kiếm, có vẻ cực kỳ uy vũ.

Thanh niên dẫn đầu càng làm người ghé mắt.

Hắn mặc một kiện bối tâm đơn giản, hình thể càng khỏe mạnh hơn người khác vài phần, trên cánh tay còn lưu lại vết sẹo rõ ràng, càng tăng thêm vài phần bá đạo khí thế.

Ba nhóm nhân mã tự mình đi lên, tựa hồ như cùng nhau lên núi, lại giống như mơ hồ đề phòng đối phương.

Đây là người của Tinh Quang điện, Viêm Mỵ tông cùng Trọng Kiếm môn.

Ở tây bắc, tam tông này là thất phẩm tông môn cường đại nhất, trong tông chí ít có một gã siêu cấp cường giả thiên tôn giai trấn thủ.

Bọn hắn là đệ tử kiệt xuất nhất của tam tông, thực lực đều đứng đầu, dù ở cùng cấp thực lực đều mạnh hơn những đệ tử tông môn khác gấp đôi.

Tinh Quang điện đều tu luyện quang hệ, nhân số không nhiều, nhưng thực lực thập phần cường hãn, năng lực khôi phục cực mạnh, vì vậy họ được xếp hàng thứ nhất.

Viêm Mỵ tông chỉ có nữ tử. Từ xưa đến nay tư tưởng trọng nam khinh nữ khiến nữ tử không được xem trọng, nhưng Viêm Mỵ tông chỉ tuyển nhận nữ tử xuất sắc, dùng làm cơ sở tu luyện mỵ công. Mỗi một nữ tử của Viêm Mỵ tông khi giơ tay nhấc chân đều toát ra vẻ yêu kiều làm tinh thần nam nhân chao đảo.

Trọng Kiếm môn là tông môn nổi tiếng về đúc kiếm, họ đều là người tín ngưỡng kiếm khí, đề xướng lấy máu nuôi kiếm, lần thần nuôi kiếm, đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, thực lực cao thâm khó lường. Nhưng kiếm khí đồng dạng là nhược điểm của bọn hắn, kiếm còn người còn, kiếm đoạn người vong chính là ý niệm chấp nhất của bọn họ.

Khi đệ tử tam tông sắp đi tới dưới chân núi thì đại biểu của mỗi tông liền tụ họp với nhau.

Bên Tinh Quang điện là thanh thiếu niên anh tuấn, tên là Thiên Tinh, được xưng là Tinh Chi Tử, là nhân vật đại biểu kiệt xuất nhất của Tinh Quang

điện, có thân phận hết sức quan trọng trong tông môn.

Bên Viêm Mỵ tông là nữ tử che mặt, tên Vũ Mỵ Nương, trong tên mang theo chữ “mỵ”, bởi vì nàng được lựa chọn làm tông chủ đời tiếp theo, hiện giờ đã là thánh nữ Viêm Mỵ tông, chỉ đợi tông chủ truyền ngôi thì nàng sẽ trở thành tông chủ mới.

Bên Trọng Kiếm môn là thanh niên giống như tháp sắt, tuy hắn chỉ hai mươi ba tuổi nhưng nhìn vào có chút lão thành, tên gọi La Phách Hưng, cự kiếm sau lưng hắn nặng 225kg, tứ giai cao cấp, là một thanh kiếm khí khá nặng.

Ba người ngừng lại cách nhau chừng hai thước.

Ba người liếc nhìn nhau, người mở miệng là Quang Tinh điện Thiên Tinh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 524 - Sơn Phúc Động Thiên. (1)

- Hai vị, sắp tới chủ điện, chúng ta nên nói chuyện trước đã.

Thiên Tinh liếc mắt nhìn hai người thản nhiên nói.

La Phách Hưng nói:

- Tinh tử có gì muốn nói thì nói, nhưng ta nói thẳng trước, cuối cùng mọi người dựa vào bổn sự lấy đồ vật, ngươi đừng đánh chủ ý gì khác.

Thiên Tinh cười nhạt nói:

- Lòng cảnh giác của La huynh thật quá nặng đi, nhưng ngươi nói đúng, cuối cùng vẫn phải dựa vào bổn sự mà làm, hiện tại ta chỉ muốn nói với hai vị làm sao giải quyết đồ vật bên trong.

Khi hắn nói lời này vẫn nhìn chằm chằm Vũ Mỵ Nương, tựa hồ không xem La Phách Hưng vào trong mắt.

La Phách Hưng cũng không chú ý, mà Vũ Mỵ Nương chỉ cau mày không nói gì.

- Nếu Tinh tử đã nói ra, vậy thì ngươi đã có kế sách ứng đối, không bằng ngươi nói trước thử xem các ngươi có thượng sách gì?

Nhìn La Phách Hưng giống như dạng người tứ chi phát triển ý nghĩ đơn giản, nhưng trên thực tế hắn là người thật cẩn thận vô cùng.

Thiên Tinh đáp:

- Thượng sách thì không dám nói, chẳng qua phải xem hai vị có đáp ứng hay không đi?

- Ha ha, Tinh tử có chuyện không ngại nói thẳng, cần gì quanh co đâu.

Vũ Mỵ Nương lần đầu mở miệng cười nói.

Tiếng cười của nàng như chim hoàng anh hót vang, tràn ngập vẻ thanh thúy dễ nghe, quyến rũ động lòng người như thanh âm tự nhiên, khiến người vô cùng thoải mái.

Thiên Tinh cùng La Phách Hưng nghe được đều cảm thấy không thể khống chế tinh thần của mình.

Cũng may hai người đều là đệ tử kiệt xuất, lực ý chí kinh người, chỉ khoảnh khắc đã khôi phục thần trí.

Thiên Tinh nói:

- Chúng ta đi hợp lực đối phó đồ vật bên trong, không ai được làm chuyện riêng tư, đợi sau khi tìm được đồ vật thì tiếp tục phân cao thấp, hai vị nghĩ như thế nào?

- Không thành vấn đề.

Vũ Mỵ Nương cùng La Phách Hưng đồng thanh đáp.

- Như thế rất tốt, chúc chúng ta hợp tác khoái trá.

Thiên Tinh cười nói.

Ba người thương lượng xong, ba mươi người tiếp tục đi lên núi.

Bọn họ vừa đến gần đường núi, từng đợt quang mang cấm chế lập tức tán phát ra.

Cấm chế hộ sơn nơi này còn cường đại hơn cấm chế tại Tụ Ưng Đường rách nát mấy chục lần.

Thiên Tinh nhìn thần quang cấm chế trước mặt cười nhạt nói:

- Cấm chế này tuy mạnh nhưng đã sớm bị phá hư trận nhãn, làm sao có thể ngăn cản được đường đi của chúng ta.

Dứt lời hắn lấy ra một tấm gương màu bạc, thoạt nhìn tinh mỹ, quanh thân khảm đường vân huyền ảo, thỉnh thoảng tản ra ánh sáng chói mắt, khiến người không dám dễ dàng đối diện.

- Là Ngân Chuẩn Kính, không nghĩ tới Tinh tử mang ra cả linh khí trấn tông, khó trách không có vẻ gì sợ hãi.

Vũ Mỵ Nương cùng La Phách Hưng kinh ngạc nghĩ thầm.

Vũ khí chia thành phàm, huyền, linh, thánh, thần phẩm giai.

Nhất nhị phẩm là phàm khí, tam phẩm là huyền khí, lục phẩm là nhập linh, bát phẩm là nhập thánh, thập phẩm xưng thần!

Linh khí là chỉ vũ khí mới có linh tính, lấy được liên hệ cùng chủ nhân, có thể phát huy uy lực khủng bố, cho dù cường giả hoàng cấp gặp phải linh khí cũng nhượng bộ lui binh, đủ thấy oai lực của linh khí.

Ngân Chuẩn Kính là linh khí lục giai đê cấp, là một trong những linh khí

trấn tông của Quang Tinh điện.

Thiên Tinh mang ra khó trách làm hai người kia kinh ngạc.

La Phách Hưng nhìn Ngân Chuẩn Kính, trong ánh mắt không giấu được vẻ tham lam.

Thiên Tinh liếc mắt nhìn hắn nói:

- La huynh có hứng thú với chiếc gương này của ta?

Nói xong hắn lắc lắc mặt gương về hướng La Phách Hưng.

La Phách Hưng lui ra sau một bước khoát tay nói:

- Linh khí mà ai không thích, nhưng gương quá nhỏ không thích hợp người thô lỗ như ta, có lẽ càng thích hợp Mỵ Nương.

Vũ Mị Nương nhõng nhẽo cười nói:

- Ha ha, nếu như Tinh sư huynh nguyện ý đưa cho Mị nương, Mị nương tự nhiên cam tâm tình nguyện nhận lấy, hạng bạc liễu chi tư như Mị nương phải thường xuyên ăn diện mới có thể không ra ngoài dọa người, có một tấm gương tiện tay quả thực không tệ.

Nghe Vũ Mị Nương nói như vậy, trên mặt La Bá Hưng lộ ra vẻ hưng tai nhạc họa nhìn về phía Thiên Tinh.

Thiên Tinh không lộ ra bất cứ vẻ khác thường nào, ngược lại khẽ cười nói:

- Người nào không biết Mị nương tư sắc vô song, nếu như mỹ nhân như ngươi mà cũng gọi là bạc liễu chi tư, chỉ sợ thiên hạ không còn nữ nhân nào

đẹp nữa rồi.

Nói đến đây hắn dừng một chút, lại nói tiếp:

- Mị nương nếu thích cái gương nhỏ này thì Tinh ta đưa cho mị nương là được, chỉ là... Gia sư từng nói qua, cái gương này chỉ có thể cho thê tử tương lai của ta, cho nên... Mị nương nếu không ngại làm vị hôn thê của ta thì Tinh tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện dâng lên.

Thiên Tinh nói cực kỳ rõ ràng, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra sự thèm thuồng của hắn đối với Vũ Mị Nương.

La Bá Hưng nhíu mày một chút, có chút cảnh giác mà nhìn Vũ Mị Nương, tự hồ như sợ Vũ Mị Nương lập tức đáp ứng vậy.

Vũ Mị Nương dừng mắt trên mặt Thiên Tinh một chút, cặp mắt xếch kia có chút híp lại chút cười nói:

- Thì ra đây là tín vật đính hôn, ta sao có thể nhận được chứ, ta thấy hay là thôi đi.

Thiên Tinh bất đắc dĩ cười nói:

- Xem ra tại hạ vẫn đang không thể lọt vào pháp nhãn của Mị nương rồi, thật sự là đáng tiếc lớn trong nhân sinh.

La Bá Hưng ha ha cười nói:

- Tinh Tử ngươi tự xưng là phong lưu vô song, xem ra vẫn không cách nào đả động được Mị nương, hay là ngươi mang trấn tông kim hoàng kính của Quang Tinh Điện người làm sính lễ đi, chắc hẳn Mị nương sẽ tiếp nhận ngươi đấy.

Thiên Tinh liếc qua La Bá Hưng, thản nhiên nói:

- La huynh lời ấy hữu lễ, ta đối với Mị nương một mảnh cuồng dại, tin rằng Mị nương sớm muộn cũng sẽ cảm thụ được, hiện giờ cũng không phải lúc nhi nữ tình trường, dợi ta phá đi cấm chế ở đây đã, nhị vị phải hảo hảo thay ta hộ pháp đấy.

Dứt lời, chỉ thấy Thiên Tinh lợi dụng thuộc tính bản thân ngưng tụ trên Ngân chuẩn Kính kia, một vòng Ngân Quang lóng lánh chướng mắt liền bắt đầu tách ra

XÍU... UU!!

Trong lúc nhất thời, một phương Thiên Địa chung quanh mọi người đều bị chiếu sáng, một cột sáng bạch hoa đánh về phía cấm chế thần mang ở phía không xa.

Ầm ầm!

Bạch quang đánh lên trên cấm chế phát ra một hồi nổ tung mãnh liệt, mặt đất chung quanh cũng bắt đầu lắc lư mãnh liệt.

Sau khi cấm chế bị phá hư, trên mặt Thiên Tinh lộ ra vẻ tái nhợt, hiển nhiên một kích vừa rồi đã rút sạch đại bộ phận lực lượng của hắn.

Chín người còn lại của Quang Tinh Điện đều vây quanh lấy hắn, sợ người hai tông khác sẽ thừa cơ làm khó dễ.

Thiên Tinh rất nhanh dùng đan dược, trên mặt cũng lộ ra dáng cười nói:

- Nhị vị xin mời!

Trong mắt Vũ Mị Nương và La Bá Hưng đều hiện lên một tia không dễ phát giác, từng người tách ra mời đồng bạn của mình đến cùng hướng về phía cự đỉnh

...

Trên một ngọn núi khác, Lăng Tiếu bị Tử Giao Long Khâu mang vào trong lòng một ngọn núi.

Giờ phút này, Lăng Tiếu đã hoàn toàn bị lòng núi này dọa cho sợ chết khiếp.

Không nghĩ tới trong ngọn núi này lại có một nơi Quỷ Phủ Thần Công như thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 525 - Sơn Phúc Động Thiên. (2)

Trong động vốn nên đen kịt dị thường, nhưng phía trên lại có một nơi rõ ràng có ánh mặt trời tụ tập, linh khí dũng mãnh tiến vào, khiến trong động có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trong lòng núi là một sơn động, cửa động tựa hồ như tự nhiên mà thành, Chung Thạch đặc biệt quái dị, lại có thạch phù lớn nhỏ, tản ra từng đợt ẩm ướt mát lạnh khiến người không hiểu cảm thấy hàn ý nhập thể.

Dù Lăng Tiếu đã là cao giai Linh Sư nhưng vẫn cảm thấy lương hàn nhập thể, khiến cho hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian vận khí kình chống cự cổ hàn ý không hiểu này.

- Đồ chơi này sao lại lạnh như vậy!

Lăng Tiếu nói thầm một câu.

Thân thể của hắn không nói thủy hỏa bất xâm, nhưng cũng dị thường cường hãn, cho dù là cường giả Vương cấp cũng không có thể phách như hắn, nhưng trong động phủ này lại khiến hắn có một loại hàn ý nói không nên lời.

Lăng Tiếu ngưng mắt xem xét, há miệng giương thật to, con mắt càng trở nên vô cùng sáng chói.

Ở phía trước hắn có một ít phiến thổ nhưỡng, trên thổ nhưỡng gieo trồng mấy chục gốc linh thảo, mà ở bên cạnh thổ nhưỡng thì có một Dao Trì băng

hàn.

Phía trên Dao Trì hiện ra khí vụ mịt mờ, thoạt nhìn thập phần phiêu miểu tự nhiên, từng đợt hàn ý chính là từ chỗ đó phát ra.

Lăng Tiếu dụi dụi con mắt, bước từng bước tiến lên phía trước.

Mà Tử Giao Long Khâu ở cạnh hắn thì ngẩng lên cái đầu cao ngạo, lập tức chui vào trong đầm, ở trong đó vui sướng du đãng lấy.

Lăng Tiếu không rảnh đi để ý tới Tử Giao Long Khâu, bởi vì hắn đã hoàn toàn bị mấy chục gốc linh thảo kia hấp dẫn rồi.

Khối thổ nhưỡng nhỏ kia đúng là nơi hướng về mặt trời, cũng không lớn lắm, nhưng gieo trồng trên đó rõ ràng đều là linh thảo ngoài ngũ giai.

- Trách không được bên phía dược viên không có ngũ giai linh thảo, thì ra toàn bộ đều ở đây.

Lăng Tiếu nhìn linh thảo trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt lẩm bẩm.

Ngũ giai linh thảo, ở trong Tây Bắc lớn lao cũng cực kỳ hiếm thấy, mỗi một gốc đều có được tác dụng không thể đo lường, mà giờ lại có đến mấy chục gốc, cái này khiến Lăng Tiếu cảm thấy có chút khó có thể tin.

- Cam Tùng Cô, ngũ giai đê giai thổ thuộc tính linh thảo.

- Xích Thược Thảo, ngũ giai đê giai hỏa thuộc tính linh thảo.

- Ô Sa Đằng, ngũ giai trung giai kim thuộc tính linh thảo.

...

Lăng Tiếu lặng yên kiểm kê giá trị linh thảo ở chỗ này, càng xem càng mừng rỡ, nơi này có vài gốc đều ngoài ngũ giai trung giai hoặc cao giai, tuy rằng những linh thảo này giá trị cũng không lớn như Ngũ Sắc Hồ Lô mà hắn đạt được, nhưng cũng có tác dụng xa xỉ, đều là linh thảo chủ yếu để luyện chế Ngũ phẩm đan dược.

- Cái này... Đây là Mạch Linh Hoa, thật tốt quá, thật sự là được đến không phí chút công phu.

Lăng Tiếu nhìn qua một gốc linh thảo hoảng sợ nói.

Mạch Linh Hoa, linh thảo ngũ giai trung giai, là một loại linh thảo chủ yếu để luyện chế Tinh Duyên Nguyên Đan.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải một gốc linh thảo phù hợp luyện chế Tinh Duyên Nguyên Đan, trong lúc nhất thời khiến hắn cao hứng không thôi.

Tế Tự Nữ đã không còn nhiều thời gian nữa, vạn nhất không tìm thấy thiên cổ thần công, hắn dù thế nào cũng phải luyện chế ra Tinh Duyên Nguyên Đan khiến Tế Tự Nữ sống lâu thêm một đoạn thời gian, bằng không hắn sẽ thống khổ cả đời.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần một chút, lại tiếp tục xem xét các linh thảo khác.

Sau khi Lăng Tiếu phân biệt rõ các linh thảo ở đây, đang muốn hái lấy toàn bộ linh thảo.

Thế nhưng hắn nhìn nhìn phiến thổ nhưỡng kia, cảm thấy phiến thổ nhưỡng này có chỗ khác với thổ nhưỡng bình thường, thỉnh thoảng còn thoáng hiện một đoàn quang mang nhàn nhạt không dễ dàng phát giác được, hẳn là thổ

nhưỡng phì nhiêu mà Tử Giao Long Khâu chuyên môn khai khẩn, hắn nghĩ thầm có nên thu luôn phiến thổ nhưỡng này không, để ngày sau tiện bồi dưỡng cao giai linh thảo?

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu gọi Tử Giao Long Khâu đang trong Dao Trì một tiếng:

- Tiểu Long ngươi tới đây một chút.

Tử Giao Long Khâu nghe Lăng Tiếu gọi liền "Vèo" một tiếng, từ ngọc trì chui ra.

- Ta muốn mang linh thảo và thổ nhưỡng ở đây đi, ngươi thấy sao?

Lăng Tiếu trưng cầu ý kiến.

Tử Giao Long Khâu tựa hồ cũng không cần nghĩ, trực tiếp nhẹ gật đầu, xem ra chẳng hề quan tâm đến.

Lăng Tiếu đại hỉ, nhưng sau đó lại lâm vào rầu rĩ.

Muốn muốn mang linh thảo và thổ nhưỡng đi lại không dễ dàng.

Nếu như chứa tất cả thổ nhưỡng vào, chỉ sợ những thổ nhưỡng này ở trong Không Gian Giới không có linh khí ôn nhuận sẽ biến thành thổ nhưỡng vô dụng bình thường.

Mà trong Linh Thú Hộ Oản tuy có linh khí tồn tại, nhưng lại không cách nào chứa vật khác vào.

- Đúng rồi, quên mất bản thiếu còn có Hắc Diệu Đỉnh!

Ngay khi Lăng Tiếu buồn rầu mới nhớ tới mình còn có một thứ có thể chứa được cả vật sống lẫn vật chết.

Hắc Diệu Đỉnh chính là Thiên giai thần đỉnh, công năng của nó Lăng Tiếu vẫn không thể chạm đến một phần mười.

Lăng Tiếu lấy ra Hắc Diệu Đỉnh, sau đó thấp giọng gọi một tiếng:

- Hắc Diệu ngươi đi ra một chút.

Dứt lời, phía trên Hắc Diệu Đỉnh hiện ra một đạo hư ảnh.

Đây chính là đỉnh hồn Hắc Diệu trong Hắc Diệu Đỉnh.

- Chủ nhân có gì phân phó?

Thanh âm Hắc Diệu hư vô phiêu miểu, trong đó lại ẩn chứa một cổ sức mạnh to lớn không hiểu.

- Không gian trong dược đỉnh có thể thu những linh thảo này và thổ nhưỡng vào không?

Lăng cười hỏi.

Hắc Diệu trả lời:

- Đương nhiên có thể.

- Vậy sau khi thu lại, những linh khí của thổ nhưỡng sẽ không tán loạn chứ?

Lăng Tiếu có chút lo lắng hỏi thăm.

- Sẽ không, linh khí trong không gian còn đậm hơn ở đây, chỉ sẽ cải thiện thổ nhưỡng mà không khiến nó mất đi linh lực trước kia, bất quá... Những thổ nhưỡng này cấu tạo và tính chất đất đai quá kém, chủ nhân xác định muốn thu nó sao?

Hắc Diệu hồi đáp.

- Ách... Ngươi... Ngươi nói những thổ nhưỡng này quá kém?

Lăng Tiếu ngây ngốc hỏi.

- Đúng vậy, những thổ nhưỡng này hẳn là thứ rác rưởi mới vừa nhập phẩm, nhiều nhất chỉ có thể nuôi dưỡng đê giai linh thảo ngũ giai, thật sự quá kém

Hắc Diệu đáp.

Nghe xong lời này, Lăng Tiếu thiếu chút nữa đã thổ huyết bỏ mình.

Hắn từ khi xuất đạo đến nay nhiều nhất chỉ gặp ngũ giai cao giai linh thảo, mà những linh thảo này ở trước mặt Hắc Diệu lại trở thành linh thảo đê giai, cho dù là bất luận một gã cường giả nào ở Tây Bắc nghe được chỉ sợ cũng có lòng muốn chết.

Lăng Tiếu cười khan một chút nói:

- Vậy linh thảo cao nhất ngươi từng thấy qua là mấy giai?

Hắc Diệu đáp

- Thập giai!

Lăng Tiếu thân thể chấn động, miệng há thật to, nhưng trong lòng lại hoảng

sợ đến cực điểm.

Thập giai linh thảo, đó là tồn tại bực nào, mỗi một cây linh thảo như thế đều là tồn tại nghịch thiên, có thể nói là thần thảo rồi. Đó không phải nơi bình thường có thể sinh trưởng.

Không chỉ cần vạn năm trở lên để phát triển, càng cần nơi tuyệt địa cực chí, linh khí vô cùng nồng đậm mới có thể sinh ra được.

Lăng Tiếu từng đọc thuộc lòng Linh Thảo Lục, hập giai linh thảo ghi lại trong đó chỉ có số lượng chừng lòng bàn tay, có thể thấy được thập giai linh thảo thưa thớt cỡ nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 526 - Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch. (1)

Nhưng mà Hắc Diệu lại nói nó đã thấy thập giai linh thảo, đây chẳng phải nói chủ nhân trước kia của nó là Thần Dược Sư thập phẩm sao?

Luyện dược sư đạt đến thập phẩm được xưng là Thần Dược Sư, vào thời đại Thượng Cổ từng xuất hiện qua vài tên Thần Dược Sư, nhưng theo tuế nguyệt thay đổi, trong dòng lịch sử trường hà cũng chưa nghe nói qua có Thần Dược Sư tồn tại.

Lăng Tiếu đã bị lời Hắc Diệu dọa cho choáng váng rồi.

Bất quá, trước mắt hắn lại không tiện nhu những thổ nhưỡng này lại, đã bị nói thành "thổ nhưỡng rác rưởi", đổi lại là ngươi, ngươi sẽ không biết xấu hổ mà thu sao?

Lăng Tiếu lại chết vì sĩ diện, cho nên chỉ có thể vứt bỏ.

- Thần Dược Sư, không biết ta cả đời này có thể đạt tới cảnh giới kia không?

Sau khi cất kỹ mấy chục gốc ngũ giai linh thảo, trong lòng Lăng Tiếu cảm thán hỏi ngược lại.

Thần Dược Sư, trên đại lục này đã là tồn tại đỉnh phong, đến khi đạt tới một bước kia, thế giới này cũng sẽ vì hắn mà thay đổi.

Lăng Tiếu làm chuyện gì cũng hi vọng làm tốt nhất, đây chính là tín niệm để hắn một mực cố gắng khiến mình tiến bộ trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ có đạt tới độ cao mà người khác khó có thể nhìn đến, mới có thể thực hiện được nguyện vọng vĩ đại nhất trong lòng mình "tỉnh chưởng thiên hạ quyền, tửu ngọa mỹ nhân tất".

Lăng Tiếu sau khi cất kỹ linh thảo liền đi tới Dao Trì ở không xa.

Càng đến gần Dao Trì, hàn ý càng thịnh.

Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể Lăng Tiếu tự hành vận chuyển, từng sợi hàn khí tinh thuần theo tứ chi bách hải của hắn tràn vào, linh khí băng thuộc tính đang chậm rãi tăng trưởng.

Lăng Tiếu nghi hoặc khó hiểu, lúc hắn đến gần hàn đàm mới nhìn rõ ràng trong hàn đàm rõ ràng là đầm nước màu ngà sữa.

- Cái này... Đây là đầm nước gì lại kỳ lạ như thế?

Lăng Tiếu thì thào nói.

Cùng lúc đó, hắn đưa tay vào trong đầm nước, cảm thụ được hàn ý thấu xương kia liền nhanh chóng rụt tay về

Đồng tử Lăng Tiếu có chút phóng đại, ngay khi hắn đang suy nghĩ thì trong thức hải hắn quanh quẩn nổi lên một thanh âm vội vàng:

- Cái này... Đây là Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch!

- Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch?

Lăng Tiếu tâm thần chấn động.

Ngay sau đó, một đạo lục ảnh từ trong đầu Lăng Tiếu chui ra ngoài.

Đây chẳng phải là Vạn Niên Thụ Linh Lục Ông sao.

- Lục lão ngài sao lại đi ra?

Lăng Tiếu hỏi.

Lục Ông không để ý đến Lăng Tiếu, mà cong cong thân thể, híp mắt lại, từng đoàn từng đoàn tinh quang chợt tách ra.

Tử Giao Long Khâu lập tức cảnh giác trừng mắt nhìn Lục Ông, trong mơ hồ rõ ràng lộ ra vẻ kiêng kị.

- Ồ, tiểu gia hỏa này lại chảy xuôi huyết mạch Long tộc, tuy rằng rất thưa thớt, nhưng rất thuần khiết ah!

Lục Ông lúc này mới chú ý tới Tử Giao Long Khâu ở bên kinh ngạc nói.

Lăng Tiếu nói:

- Nó là Thượng Cổ dị thú, hậu đại do Long và Khâu kết hợp.

Dừng một chút hắn lại nói:

- Lục lão, ngài nói đây là Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch?

Lục Ông cười tủm tỉm nói:

- Đây là tự nhiên, nơi này chắc hẳn cũng có tuế nguyệt vạn năm trở lên rồi, bằng không sao có thể dưỡng dục ra thần dịch bực này được, xem ra lão phu lại có thể khôi phục lại nhanh hơn rồi.

- Nó có thể giúp ngươi khôi phục?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên, nó đối với thụ linh chúng ta mà nói chính là thiên hàng cam lộ, mỗi một giọt đều ẩn chứa năng lượng tinh khiết, ở đây có nhiều Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch như vậy, cũng đủ ta khôi phục một phần ba Tinh Nguyên rồi, thật sự quá tốt.

Lục Ông thập phần hưng phấn nói.

Lăng Tiếu nhớ tới Lục Ông từng không tiếc giá lớn khiến tất cả thực vật trong Mê Huyễn Cốc trọng sinh, Tinh Nguyên tiêu hao lớn đến bực nào, mà Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trước mắt này rõ ràng có thể khiến cho nó khôi phục một phần ba Tinh Nguyên, có thể nghĩ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này thần kỳ và trân quý đến bực nào rồi, đồng thời hắn cũng nhớ tới Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch đối với hắn cũng là thần dịch cực kỳ hữu ích.

Lục Ông sao khi nói một cầu liền hé miệng, không thể chờ đợi được muốn hấp thu Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trước mắt.

Lăng Tiếu tranh thủ ngăn nó lại nói:

- Lục lão, ngài... Ngài chờ một chút.

- Có việc chờ ta hấp thu Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này đã rồi nói sau

Lục Ông có chút khó chịu đáp, dứt lời lại muốn đi hấp Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch kia

Lăng Tiếu tranh thủ ngăn lại nói:

- Ngài tạm thời vẫn không thể hấp thu nó.

- Vì sao?

Lục Ông khó hiểu hỏi.

- Bởi vì ta cũng muốn dùng nó.

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi... Tiểu hữu, ngươi... Ngươi không thể như vậy ah, nó đối với lão phu có tác dụng rất lớn.

Lục Ông lo lắng nói.

Lăng Tiếu chân thành nói:

- Lục lão ngài đừng vội, nó cuối cùng vẫn là của ngươi, chỉ có điều trước tiên để ta dùng đã rồi nói sao.

Lăng Tiếu cuối cùng nhớ ra ghi chép về Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trong điển tàng các của tông môn.

Mỗi một giọt Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch đều có công hiệu tẩy tủy khuếch trương kinh mạch, vững chắc tâm thần.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này cũng là nhũ dịch cực phẩm

Nó không những có thể cải thiện thể chất võ giả, gia tăng thọ nguyên, càng có thể đề cao tốc độ tu luyện.

Cho dù là cường giả Địa Hoàng giai gặp phải thần dịch bực này cũng sẽ điên cuồng, bởi vì cường giả Địa Hoàng giai khi muốn đột phá đến Thiên Tôn cần tâm thần quy nhất, đạt đến Thương Khung, mà Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch lại có thần hiệu ngưng thần.

Thần dịch cực phẩm bực này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, Lăng Tiếu sao có thể bỏ qua được.

Huống chi, hắn ngoại trừ phải thu thập một ít Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch ra còn phải nhờ vào băng hàn chi khí của hàn đàm này để tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tứ biến "Luyện cốt" chi cảnh.

Lúc ở Cổ Tế Thành, Lăng Tiếu đã mượn Hoạt Tạng Hoàn Phủ Đan tu luyện thành Kim Cương Ngũ Biến Quyết đệ tam biến "Luyện Tạng" chi cảnh, về sau lại không có cơ hội tu luyện đệ tứ biến.

Đều bởi vì điều kiện của đệ tứ biến càng thêm hà khắc, cho nên vẫn một mực chậm trễ.

Hiện giờ gặp được Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này, Lăng Tiếu mới nhớ tới mượn nhờ nó để tu luyện đệ tứ biến.

Đệ tứ biến "Luyện Cốt", chú ý chính là một lần nữa luyện lại gân sắt cốt thép, khiến tất cả cốt tủy đạt đến cảnh giới đao chém không sụp, kiếm gọt không thể đoạn.

Bình thường võ giả muốn đạt đến cảnh giới bực này nhất định phải đạt tới Địa Hoàng giai, luyện thành một thân hoàng cốt mới có công hiệu bực này.

Mà luyện cốt chi cảnh một khi đại thành so với hoàng cốt của Địa Hoàng giai lại càng thêm cứng cỏi, cho dù là cường giả Thiên Tôn cũng khó có thể hủy diệt, cho dù bị gãy chi rồi nhưng chỉ cần đại não không bị hủy, trái tim

không bị vỡ thì vẫn có thể tái sinh, đây chính là chỗ biến thái của luyện cốt.

Nhưng muốn luyện đến loại cảnh giới này cũng không hề dễ dàng.

Hôm nay Lăng Tiếu đúng là muốn dùng Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch để ngâm thân thể, đông lạnh thân cốt, tu luyện đệ tứ biến.

Cực Hàn chi dịch này chính là thứ tốt nhất để luyện cốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 527 - Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch. (2)

Lăng Tiếu sau khi giải thích một phen với Lục Ông, Lục Ông cuối cùng cũng kiềm chế lại tâm thần xao động về lại tinh thần thức hải.

Lăng Tiếu biết rõ lần này tu luyện có thể cần một ít thời gian, lại sợ đồng bạn tông môn lo lắng, vì vậy vạch phá ngón tay, kéo xuống bố khối viết lên mấy chữ giao cho Tử Giao Long Khâu, bảo nó mang về cho người Tử Thiên Tông, để bọn hắn đi tìm bí bảo trước, còn mình thì lưu lại tu luyện.

Làm tốt tất cả Lăng Tiếu cởi võ phục, lộ ra thân thể cân xứng cường tráng, sau đó chậm rãi đi vào trong hàn đàm.

- Hí!

Vừa tiếp xúc hàn đàm kia, Lăng Tiếu đã nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Hàn đàm hàn ý tuyệt không phải băng hàn bình thường, mà là băng hàn thiết cốt có thể trực tiếp xuyên thấu thân thể nhập vào cốt tủy, khiến người khó có thể chịu được.

Lăng Tiếu cắn răng, ngồi vào trong hàn đàm, bắt đầu vận chuyển Kim Cương Ngũ Biến Quyết.

Lúc vừa bắt đầu, thân thể Lăng Tiếu vẫn một mực run rẩy, sắc mặt trở nên phát xanh phát tím, giống như bản thân bị trọng thương vậy, khiến hắn thống khổ không chịu nổi.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch có tuyệt hàn chi ý, từ bốn phương tám hướng nhập vào làn dan, huyết nhục, nhập vào trong cốt tủy Lăng Tiếu, khiến cốt tủy kêu lên "Cách cách". Cổ băng hàn chi cảnh kia càng như đao nhận, từng đao đao cắt lấy cốt cách khiến Lăng Tiếu cực kỳ thống khổ, quả thực như muốn lấy mạng hắn.

- Ah... Ah...

Sau khi băng hàn chi ý không ngừng xâm lấn, Lăng Tiếu cũng không nhịn được nửa phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Nếu không phải hắn gần đây lực ý chí kinh người thì chỉ sợ đã vọt ra khỏi hàn đàm rồi.

Kim Cương Ngũ Biến Quyết trong cơ thể Lăng Tiếu hấp thu hàn ý, bắt đầu rèn luyện cốt cách toàn thân, mà Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng tự động chậm rãi vận chuyển, nó hấp thu từng sợi băng hàn lớn mạnh lấy linh lực băng thuộc tính, cuối cùng lại quay về trong Đan Điền.

Hàn đàm trải qua vạn năm nên hàn khí cực kỳ mãnh liệt.

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu tựa hồ đã bị triệt để đông cứng lại

Hàn khí một lần lại một lần xâm nhập vào cơ thể Lăng Tiếu, trong cốt cách rõ ràng ẩn ẩn bị bịt kín một tầng băng vụ hơi mỏng, mà các kinh mạch và mạch máu cũng những hàn khí kia đông cứng khiến khó có thể vận hành.

May mắn Si Mị Lam Hỏa trong thức hải hắn chính là Thuần Dương chi hỏa, nó phân ra vài tia linh lực ấm áp khiến Lăng Tiếu khôi phục được chút thanh tỉnh.

Lăng Tiếu giật mình một cái, tranh thủ thời gian đẩy nhanh tốc độ vận

chuyển huyền công, khiến kinh mạch và mạch máu lần nữa lung lay lên.

Thời gian dần qua Lăng Tiếu dưới sự vận chuyển của hai đại huyền công mới dần thích ứng, chỉ có điều thần sắc vẫn tái nhợt đến dọa người.

Liên tiếp mấy ngày, Lăng Tiếu mỗi ngày đều rút nửa ngày ngâm trong Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, mà "Luyện cốt" chi cảnh cũng dần dần đạt đến tiểu thành chi cảnh.

Mấy ngày sau, Lăng Tiếu đã hoàn toàn có thể thích ứng hàn ý ở đây, cốt tủy trong cơ thể rốt cục cũng sinh ra vài tia biến hóa khác thường, chỉ là biến hóa này cũng không lớn lắm, khiến người khó có thể phát giác.

Trải qua tu luyện mấy ngày nay, Lăng Tiếu ngoại trừ có thể thích ứng hàn ý ở đây ra, da của hắn rõ ràng cũng dần trở nên bóng loáng.

Quả thực trắng đẹp trơn mềm như con nít mới sinh vậy, khiến người có một loại cảm giác nhịn không được muốn vuốt ve.

Lăng Tiếu cũng không chú ý tới những thứ này, chỉ chìm đắm trong tu luyện.

Cứ thế qua mấy ngày, Lăng Tiếu ở trong động phủ đã suốt nửa tháng rồi.

Tính ra từ lúc tiến vào Trấn Thiên Tông đến nay đã qua hai mươi ngày rồi.

Tính toán thời gian một chút, Lăng Tiếu không thể không buông tha cho ý niệm tiếp tục tu luyện.

Nửa tháng qua, Lăng Tiếu mượn nhờ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch rõ ràng đã vững chắc "Luyện cốt" tiểu thành chi cảnh. Cốt cách đã sơ bộ trở nên cứng cỏi hơn nhiều, chỉ cần đợi ngày sau du hỏa trọng sinh liền có thể tu luyện

đến đại thành rồi.

Ngoài da ra, tạng phủ của hắn cũng được cường hóa hơn nhiều, năng lực phòng ngự không phải lúc trước có thể sánh bằng.

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái sự thần kỳ của Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, nếu đổi lại ở nơi băng hàn chi địa khác tu luyện, chỉ sợ không có một năm thì khó mà đạt đến tiểu thành chi cảnh.

Lăng Tiếu đi ra khỏi hàn đàm, đồng thời gọi Lục Ông xuất hiện.

- Lục lão, hiện giờ ngài có thể hưởng dụng rồi.

Lăng Tiếu mỉm cười nói, trong nội tâm cũng đang đắc ý nói thầm:

- Lão nhân gia ngài còn không phải uống nước rửa chân của ta sao, ha ha.

Nghe Lăng Tiếu nói xong, Lục Ông liền lộ vẻ vội vã, mở miệng rộng ra dùng sức khẽ hấp lấy.

Vèo!

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trong hàn đàm rõ ràng rút ngược về phía miệng Lục Ông.

Lục Ông tựa như cái động không đáy, rất nhanh đã hấp sạch Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, còn lại chẳng qua chỉ là một ít nước trong vô dụng thôi.

XÍU... UU!!

Lục Ông sau khi hút sạch Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, rất nhanh đã chui vào trong thức hải Lăng Tiếu, bắt đầu chậm rãi tiêu hóa những Vạn Niên Thạch

Nhũ Dịch này.

- Ta cũng uống một ngụm đã rồi nói sau.

Lăng Tiếu lấy ra một cái chai thì thào nói.

Cái chai trong tay hắn lại là Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, đây chính là thứ lúc trước hắn đã thu thập tốt.

Vật trân quý bực này, mặc kệ là giờ hay ngày sau đều phải thường xuyên dùng đến, Lăng Tiếu sao có thể không chuẩn bị một chút chứ.

Lăng Tiếu mở nắp bình ra, một hơi liền uống sạch Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trong bình.

Ngay sau đó, một cổ năng lượng tinh khiết bắt đầu như thủy triều mãnh liệt bành trướng rửa sạch lấy tứ chi bách hải, ngũ tạng lục phủ của hắn.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu không thôi, cả người như được bơi lội trong ngày xe, ngầm nước nóng trong ngày đông vậy.

Trong cơ thể bất luận tạp chất bệnh kín gì cũng bị đều được tẩy sạch, kinh mạch, huyệt khiếu một lần nữa được ôn nhuận và khuếch trương.

Thật lâu, sau khi Lăng Tiếu tỉnh lại, chỉ cảm thấy quanh thân dán lên một tầng đen kịt, thối đến khiến cho người buồn nôn không thôi.

- Rõ ràng có thể tẩy tủy phạt mạch, thật tốt quá.

Lăng Tiếu nhìn thứ đen kịt kia nhảy dựng lên hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu lợi dụng thanh thủy tẩy rửa thân thể, cả người có một loại khoan

khoái dễ chịu nói không nên lời, tốc độ vận chuyển linh lực trong cơ thể cơ hồ nhanh hơn gấp đôi.

Đây chính là chỗ tốt khi tẩy tủy phạt mạch.

Thiên phú tu luyện của Lăng Tiếu vốn đã yêu nghiệt, giờ tố chất thân thể kần nữa đề cao một đoạn, tốc độ tu luyện của hắn hiện giờ sẽ càng nhanh đến không gì sánh kịp.

- Cũng đến lúc đi ra ngoài rồi, để bọn hắn đợi lâu như vậy, có lẽ nên đền bù tổn thất cho bọn hắn chút mới được.

Lăng Tiếu sờ lên Không Gian Giới trong tay nói.

Ngay khi hắn muốn triệu hoán Tử Giao Long Khâu dẫn hắn rời đi thì khóe mắt lại liếc qua cạnh hàn đạp, một đóa hoa nhỏ màu ngà sữa nhập vào tầm mắt.

Lăng Tiếu đến gần xem xét, phát hiện cánh và thân đóa hoa nhỏ kia rõ ràng cùng màu với Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trước đây, khó trách trước lúc trước lại không nhìn thấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 528 - Hàn Nhũ Thánh Hoa. (1)

Hiện giờ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch đều bị Lục Ông hấp thu, giờ trong hàn đàm chỉ còn nước trong, bởi vậy đóa hoa nhỏ kia cũng trở nên rõ ràng.

Lăng Tiếu sau khi quan sát đóa hoa nhỏ kia một hồi lâu liền kinh hô một tiếng

- Ơ, thật tốt quá!

Sau đó cả người nhảy bắn lên.

- Ôi!

Lăng Tiếu đắc ý quá mức, nhảy lên quá cao, đầu thân mật tiếp xúc một lần với vách động khiến hắn đau đến điếng cả người.

Lăng Tiếu bất chấp đau đớn, khom người xuống hái lấy đóa hoa nhỏ sinh trưởng ở hàn đàm kia.

- Hàn Nhũ Thánh Hoa ah, không nghĩ tới có thể gặp được ở chỗ này, thật sự là trời cũng giúp ta mà.

Lăng Tiếu nhìn qua đóa hoa nhỏ trong tay vui vẻ nói.

Hàn Nhũ Thánh Hoa là linh thảo lục giai đê giai, nó cần sinh trưởng ở nơi cực hàn, trong hàm đàm vạn năm mới có thể phát triển được.

Lăng Tiếu tuyệt đối không nghĩ tới Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch cũng có thể

uẩn dục ra kỳ hoa bực này, hơn nữa phẩm giai còn cao hơn Hàn Nhũ Thánh Hoa bình thường một giai, đã đạt đến lục giai trung giai rồi.

Loại thánh hoa này đối với võ giả băng thủy thuộc tính có chỗ tốt rất lớn, nhưng đối với Luyện dược sư lại càng có giá trị không thể do lường.

Bởi vì nó không những có thể gia tăng linh lực băng thuộc tính, càng có thể khai mở khuếch trương tinh thần thức hải, gia tăng tinh thần lực.

Luyện dược sư sau khi hấp thu có thể khiến tinh thần lực tăng lên gấp đôi, đẩy nhanh tốc độ lĩnh ngộ luyện đan yếu quyết và pháp môn.

Lăng Tiếu thân là Luyện dược sư tự nhiên đối với loại hoa này càng thêm khác vọng.

Hắn cảm giác mình tu luyện Khống Thần Quyết thu hoạch tinh thần lực quá mức chậm chạp, căn bản không thể thỏa mãn được nhu cầu.

Nếu để cho người khác biết hắn nghĩ vậy thì chỉ sợ sẽ tức đến thổ huyết mất, tốc độ như thế còn không hài lòng?

Hắn vẫn muốn tìm một ít linh thảo nhằm vào tinh thần lực để đề cao tinh thần lực, nhưng loại linh thảo như vậy cũng không nhiều.

Giờ lại xuất hiện đóa Hàn Nhũ Thánh Hoa này, quả nhiên khiến hắn mừng rỡ như điên.

Hắn nhìn qua Tử Giao Long Khâu khoanh người ngủ ở một bên, trong nội tâm rất là cảm kích! Hắn thầm khen

- Tên này quả thật đã mang đến may mắn cho ta!

Lăng Tiếu bình ổn lại tinh thần kích động, khoanh chân ngồi xuống điều chỉnh trạng thái đạt đến tốt nhất, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí lấy ra Hàn Nhũ Thánh Hoa, kéo xuống một cánh hoa bỏ vào trong miệng nhai nhai nuốt lấy.

Hàn Nhũ Thánh Hoa, sinh trưởng ở nơi cực hàn, băng hàn chi ý ẩn chứa trong đó tuyệt đối có thể khiến một con voi chết cóng.

May mắn Lăng Tiếu trước kia đã ngâm trong hàn đàm nửa tháng, lại ỷ vào Thiên Sương Khí của Tam Phân Quy Nguyên Khí, cuối cùng cũng nuốt cánh hoa kia vào trong bụng.

Ngay sau đó, trong cơ thể hàn ý lan tỏa, cả người lập tức bị một tầng băng hơi mỏng bao lấy.

Lăng Tiếu rõ ràng biến thành pho tượng, ngồi xếp bằng không động đậy, tựa hồ như bị băng phong vậy.

Nhưng trên thực tế, trong cơ thể hắn sinh cơ vẫn dào dạt, băng thuộc tính linh lực càng không ngừng tăng trưởng, tinh thần thức hải lộ ra hấp lực cường đại, dẫn đạo cổ băng hàn chi ý kia vào trong thức hải.

Tinh thần thức hải vốn đã sớm hoá lỏng giờ lại lặng yên phát sanh biến hóa.

Tinh thần thức hải của Lăng Tiếu vốn đã khác hẳn với thường nhân, rộng lớn hơn thường nhân nhiều, về sau lại được tam đại dị vật mở rộng, đã sớm lớn đến mức khó có thể tưởng nổi.

Trong tinh thần thức hải đã sớm có một ít nơi hoá lỏng, cẩn thận khẽ đếm có lẽ có hơn 100 giọt nhũ dịch óng ánh.

Sau khi hấp thu Hàn Nhũ Thánh Hoa, từng đoàn từng đoàn băng hàn chi ý

đánh tới tinh thần thức hải.

Không bao lâu, ở trong thức hải lập tức phân thành bốn bộ phận, một phần là do một khỏa tiểu thụ nhỏ đang dần dần lớn lên chiếm cứ, hai nơi khác theo thứ tự là hai hạt châu một tro một lam chiếm cứ lấy, một nơi khác chính là băng hàn chi ý vừa nhập vào.

Băng hàn chi ý đối với ba nơi kia đều cực kỳ sợ hãi, chỉ có thể đánh tới nơi trống trải khác.

Lăng Tiếu hồn nhiên không biết tình huống này, chỉ biết tinh thần thức hải của mình bị đông cứng đến mức khiến cho hắn điên trảo, trong óc cũng trở nên trì độn cứng ngắc, bản thân muốn đi vào tìm hiểu nhưng lại hữu tâm vô lực, chỉ có thể lặng lẽ mà vận khởi Khống Thần Quyết hy vọng có thể mau chóng giảm bớt thống khổ.

Tùy tiện biến ảo Khống Thần Quyết, đoàn băng hàn chi ý kia cũng dần dần bị đè ép luyện hóa.

Cuối cùng đoàn băng hàn chi ý vô hình kia cũng bị luyện thành trạng thái dịch, từng giọt nhũ dịch tinh thuần gia nhập vào trong tinh thần thức hải đã sớm hóa lỏng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, c đoàn băng hàn chi ý kia rõ ràng ngưng thành sáu bảy mươi giọt tinh thần dịch, mà tinh thần thức hải lại lần nữa được mở rộng ra ngoài.

Hôm nay tinh thần dịch của Lăng Tiếu đã tăng trưởng hơn phân nửa, thức hải mở rộng một phần tư.

Chỉ sợ dù là Thiên Tôn hoặc thất phẩm Luyện dược sư cũng chưa hẳn có tinh thần thức hải rộng lớn như Lăng Tiếu.

Một mảnh cánh hoa đã khiến Lăng Tiếu tăng trưởng như vậy, cái này khiến hắn mừng rỡ như điên, trong lòng của hắn thầm nói:

- Lục giai linh thảo quả thật bất phàm.

Hàn Nhũ Thánh Hoa tổng cộng có bốn cánh hoa, Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lại xé ra một mảnh nuốt xuống.

Từ sau khi tu luyện Khống Thần Quyết, công kích tinh thần lực đã trở thành át chủ bài cường đại nhất của Lăng Tiếu, cho dù là cường giả Vương cấp cũng có thể diệt sát.

Thế nhưng khuyết thiếu về tinh thần lực lại nhiều lần chế ước năng lực và số lần công kích của hắn.

Trước đây, hắn một mực vì tìm kiếm loại linh thảo tăng lên tinh thần lực này mà phiền não, không nghĩ tới trong động phủ mà Tử Giao Long Khâu sinh hoạt lại có đồ tốt như vậy.

Cái này khiến Lăng Tiếu mừng đến phát điên lên!

Lăng Tiếu trong nội tâm đã quyết chú ý, sau khi rời khỏi đây nhất định phải hảo hảo nuôi dưỡng tốt tiểu tử này, nói không chừng ngày nào đó còn cần nhờ nó tìm kiếm thêm nhiều thứ tốt hơn nữa.

Lăng Tiếu dùng cánh hoa đầu tiên đã được nếm ngon ngọt, vì vậy cũng quên luôn đi ra ngoài, định ở đây hấp thu hết ba cánh còn lại rồi mới rời đi.

Lăng Tiếu lại bỏ ra hai ngày hấp thu hết các cánh hoa còn lại.

Hắn hiện giờ chỉ cảm thấy tinh thần lực cực kỳ cường đại, chỉ cảm thấy bất kỳ một ý niệm nào cũng có thể trực tiếp gạt bỏ cao thủ Linh giai, cho dù là

Vương cấp cũng có thể bị hắn miểu sát, mà trong vòng ngàn dặm, từng cọng cây ngọn cỏ đều không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Giờ hắn đang định lợi dụng tinh thần lực để khống chế vật dụng thực tế.

Đây chính là kỹ năng cao thâm hạng nhất của Khống Kỹ, dùng thần ngự vật.

Luyện thành kỹ năng hạn nhất này, cũng nói rõ tinh thần lực của hắn đã tương đối cường đại, khi kỹ năng này có thể điều khiển được đồ vật ngàn cân liền đạt đến đại thành chi cảnh rồi.

Lăng Tiếu ngồi xếp bằng, một cổ tinh thần lực vô hình hội tụ thành một cự chưởng, hắn chậm rãi thao túng cự chưởng hướng đến thổ nhưỡng bên ngoài vài mét mà hắn có thể cảm ứng được, sau đó trảo xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 529 - Hàn Nhũ Thánh Hoa. (2)

Thổ nhưỡng ở đây nếu so với nơi khác thì nặng hơn rất nhiều, một tay trảo xuống dưới ít nhất cũng nặng 500 cân.

Lăng Tiếu trước tiên thử một chút xem có thể nhấc thổ nhưỡng lên được hay không.

Hắn cẩn thận từng li từng tí dùng sức giơ lên trên.

Hắn vốn cho rằng thổ nhưỡng 500 cân phải phí không ít trắc trở mới có thể nâng lên.

Nhưng mà ai biết rõ ràng lại bị hắn nhấc lên một cách dễ dàng.

Chỉ thấy một đống thổ nhưỡng kia bay vọt lên, lơ lửng giữa không trung khiến người cảm thấy cực kỳ quỷ ý.

Lăng Tiếu nhếch miệng cười cười, sau đó lại thao túng đống thổ nhưỡng kia bay qua bay lại giữa không trung, tựa hồ không cảm thấy chút trắc trở nào, ngược lại cảm thấy nhẹ như không vậy.

Lăng Tiếu chơi một lại lại buông thổ nhưỡng xuống, tinh thần lực lần nữa hội tụ thành một cái cự chưởng càng lớn hơn.

Lần này hắn định thử xem nhấc được thổ nhưỡng 2000 cân hay không.

Hắn phải biết được cực hạn của mình đến cùng ở đâu, để ngày sau khi đối địch có thể tính toán chuẩn xác, đạt tới hiệu quả chấn nhiếp.

Khi dùng tinh thần lực khống chế 2000 cân thổ nhưỡng, Lăng Tiếu rõ ràng cảm thấy cố sức không ít, trên trán đã lặng yên lộ ra một mảnh mồ hôi, nhưng 2000 cân thổ nhưỡng kia vẫn bị giơ lên..

Thổ nhưỡng 2000 cân tuy có thể giơ lên, nhưng điều khiển lại tiêu hao thật lớn.

Sau khi buông 2000 cân thổ nhưỡng xuống, Lăng Tiếu khôi phục một chút lại thử tăng sức nặng.

Trải qua nhiều lần nếm thử, hắn cuối cùng cũng biết rõ mình nhiều nhất có thể nhấc được sức nặng 3000 cân.

Sức nặng 3000 cân cũng tương đương với một khối nham thạch thập phần lớn rồi, khi đối chiến với người, khống chế nham thạch lớn như thế công kích đến, chỉ sợ đối thủ cũng khó lòng mà phòng bị.

Bất quá, sức nặng 3000 cân vẫn không thể tạo thành tổn thương quá lớn đối với cường giả ngoài Vương cấp, chỉ có đạt tới sức nặng ngoài ngàn cân, có thể khống chế tùy tâm sở dục mới có thể tươi sống đập chết cường giả Vương cấp.

Bất quá, cảnh giới dùng thần ngự vật cũng không phải đơn thuần chỉ lợi dụng trên công kích, mà còn dùng ở luyện dược, vậy mới có thể lộ ra càng nhiều chỗ tốt hơn.

Loại cảnh giới này chính là có thể khiến Luyện dược sư đạt tới "Luyện dược thành vũ" chi cảnh.

Trước đây Lăng Tiếu tuy nói có thể thi triển, nhưng đó hoàn toàn là nhờ vào Hắc Diệu Đỉnh, nếu đổi thành dược đỉnh khác thì hắn đã không làm được rồi.

Hiện giờ thì khác, không cần dùng đến Hắc Diệu Đỉnh hắn cũng đạt đến "Luyện dược thành vũ" chi cảnh rồi.

Đồng thời, một chỗ tốt khác đó chính là đạt đến cảnh giới cách không thủ vật.

Muốn muốn đạt tới cảnh giới này, ít nhất cũng cần đạt tới Địa Hoàng giai chi cảnh mới được.

Đối với hiện trạng, Lăng Tiếu đã cực kỳ thỏa mãn.

Dùng trạng thái của hắn hiện giờ, số lần sử xuất tinh thần lực đã gia tăng rất lớn, mà muốn miểu sát võ giả cao giao hơn so với mình thì có thể liên tục sử dụng hơn năm lần, cũng không xuất hiện trạng thái bại thiếu như trước kia nữa.

Về phần có thể đối kháng cường giả Địa Hoàng giai hay không thì phải thử qua mới biết được.

Bất quá Lăng Tiếu biết rõ, có lẽ không thể miểu sát cường giả Địa Hoàng giai, nhưng muốn cho bọn hắn chịu chút đau khổ thì vẫn được.

Lăng Tiếu thưởng một cây kỷ hồng thảo cùng với một khỏa tứ giai linh thú cho Tử Giao Long Khâu, cực kỳ thỏa mãn vuốt thân hình bóng loáng của nó nói:

- Tiểu Long, ngươi thật sự là phúc tinh của ta, ngày sau nếu có cơ hội tuyệt đối khiến ngươi tiến thăng làm thần thú.

Dừng một chút lại nói:

- Đi thôi, chúng ta trước tiên ra khỏi đây đã.

Tử Giao Long Khâu thoả mãn nuốt kỷ hồng thảo và thú đan vào, xoáy Lăng Tiếu lên liền rời khỏi động phủ.

Khi trở lại nơi trước kia thì đoàn người Tử Thiên Tông đã đi mất.

Lăng Tiếu biết rõ bọn hắn có lẽ đã tiếp tục đi tìm kiếm bảo vật rồi.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn triển khai cảm ứng tìm kiếm khí tức của bọn hắn thì từng đợt tiếng huyền kỹ oanh tạc lại từ đằng xa truyền đến.

Lăng Tiếu ánh mắt nhảy vài cái lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ bọn hắn đã xảy ra chuyện rồi?

Lăng Tiếu nhíu mày một chút nhìn qua hướng không xa, cũng không thể xác định được có phải là đồng bạn tông môn mình xảy ra chuyện hay không.

Ở trong Bí Cảnh này cũng không phải chỉ có người Tử Thiên Tông bọn hắn, người các tông môn khác cũng đang tìm kiếm những vật có giá trị.

Lăng Tiếu lo lắng cho an nguy của đồng bạn, vì thế tăng thêm tốc độ, lần nữa mệnh lệnh Tử Giao Long Khâu xuyên thẳng qua mặt đất, đuổi tới chiến trường.

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu và Tử Giao Long Khâu chui ra khỏi mặt đất..

Lăng Tiếu đi tới dưới chân một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi khổng lồ này là ngọn núi cao nhất hắn nhìn thấy ở đây, đứng chỗ này hắn cảm giác mình thập phần nhỏ bé, giống như một hạt bụi trong vũ trụ mênh mông vậy, lộ ra cực kỳ không có ý nghĩa.

- Đây hẳn là chủ phong rồi.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời thì thào mà thở dài nói.

Tử Giao Long Khâu ở bên eo Lăng Tiếu ngẩng đầu lên nhìn nhìn, đầu không khỏi rụt vào trong ngực Lăng Tiếu, tựa hồ trên núi này có thứ gì đó khiến nó sợ hãi vậy.

Lăng Tiếu không rảnh cảm khái, tranh thủ thời gian đuổi tới phía trước.

Thế nhưng mà hắn lại khong còn nghe được thanh âm chiến đấu nữa.

Khi vừa bước vào chân núi, chỉ thấy khắp nơi đều là thi thể ngổn ngang lộn xộn.

Những thi thể này mỗi người đều mới chỉ vừa chết đi không lâu, có mấy cổ vẫn đang chảy ra máu tươi, xem ra đây chính là nơi xảy ra chiến đấu ban nãy.

Lăng Tiếu lo lắng nhìn thoáng qua những thi thể này, may mắn là không phát hiện thấy người của tông môn mình.

Lăng Tiếu không chần chờ, đơn cước đạp một cái nhanh chóng tiến lên núi.

Lăng Tiếu âm thầm lo lắng cho đồng bạn nên tốc độ cực nhanh.

Không chạy được bao xa liền truyền đến tiếng đối thoại của mấy người.

- Lữ sư huynh, ngọn núi khổng lồ này nhất định là chủ phong, chủ điện khẳng định cũng sẽ ở trên này, lần này chúng ta phát đạt rồi.

- Đúng vậy a, vừa rồi người của Dạ Minh lại muốn cùng chúng ta kiếm một

chén canh, làm gì có chuyện đó chứ!

- Hai vị sư đệ quyết không thể chủ quan, nơi này nếu là chủ phong, vậy khắp nơi khẳng định sẽ tràn đầy sát cơ, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Sư huynh nói đúng, sư đệ ghi nhớ.

...

Lăng Tiếu thính lực hơn người, sau khi nghe xong cũng không có vẻ gì, lần nữa cùng Tử Giao Long Khâu chui xuống đất tốc hành lên núi.

Tử Giao Long Khâu ở trong đất như cá gặp nước, tốc độ vô song.

Nhưng lên tới đỉnh núi cũng bỏ ra hơn ba canh giờ, có thể thấy được ngọn núi này cao cơ nào.

Lăng Tiếu lúc lên núi liền bị tình huống bừa bãi của nó dọa cho sợ hãi.

Không nghĩ tới ngọn núi này rõ ràng bị người đánh cho tan hoang xơ xác, tàn bại không chịu nổi.

Thứ đang lưu luyến duy nhất chỉ là linh khí ở đây vẫn nồng đậm như trước thôi.

Lăng Tiếu nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tâm tìm tòi xem có người nào lên núi trước hắn không.

Tinh thần lực từng đợt kại từng đợt khuếch tán ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 530 - Hôm Nay Ta Cho Phép Ngươi Ăn Người

Lăng Tiếu thần sắc trầm xuống, hắn rõ ràng cảm giác được trên núi rõ ràng lại có không ít người.

Nhớ tới vừa rồi những người kia giết chết đối thủ, Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chắc hẳn bọn hắn không biết tình hình trên này, bằng không cũng không sốt ruột ra tay sát hại đệ tử tông môn khác như thế rồi.

Lăng Tiếu đuổi tới nơi đám người đang tụ tập.

Cũng không lâu lắm, chỉ thấy vài tràng đại điện phong cách cổ xưa trang nghiêm bày ra trước mắt.

Đại điện ở đây so với đại điện trông thấy trước kia thì to lớn đồ sộ hơn nhiều.

Cho dù đã bị phá hư không ít, nhưng tuế nguyệt đã từng huy hoàng kia vẫn có vài phần lưu lại, mang đến trùng kích cực lớn cho nội tâm.

Cho dù là người tâm tính kiên định như Lăng Tiếu vẫn cảm thấy mấy đại điện này quả nhiên nguy nga đại khí, càng như tiên sơn lầu các, mang đến cho người cảm giác hư vô phiêu miểu, khiến người có một loại cách nghĩa không thể chờ đợi được muốn chiếm cứ nơi này làm vương.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, mà ngưng mắt nhìn về phía trước

Phía trước đã tụ tập không ít đệ tử trẻ tuổi các tông phía, mỗi người trong tay đều cầm huyền khí hỗn chiến với nhau.

Mỗi người tựa hồ đều đã giết đến đỏ cả mắt, rõ ràng dùng tánh mạng tương bác.

Lăng Tiếu không cần nghĩ cũng biết nhất định là vì đồ vật trong đại điện này mới nổi lên tranh đoạt.

Lăng Tiếu không khỏi cười khổ:

- Trong đại điện không biết còn nguy hiểm gì không, giờ đánh nhau quả nhiên là được không bù mất.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn lặng yên đi tới đại điện lại phát hiện vài đạo thân ảnh giống như đã từng quen biết.

Lăng Tiếu trầm tư một chút mới nhớ tới đay chính là mấy người của Thái Ly Tông đã chạy trốn.

Lăng Tiếu sát cơ dần lộ, lúc này không chém giết bọn hắn thì còn đợi đến khi nào nữa.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn động thủ giết người thì lại phát hiện những người kia đang đón một đội nhân mã.

Đội nhân mã này tổng cộng có 16 người, những người kia đối với Thái Ly Tông rất là khách khí.

Lăng Tiếu nhìn đội nhân mã này, ẩn ẩn cảm thấy có chút quen mắt, có một loại cảm giác giống như từng quen biết.

Lăng Tiếu tụ khởi tai mắt cẩn thận xem thử những người kia đang nói gì.

- Các ngươi có phát hiện ra người Tử Thiên Tông không?

Một gã trẻ tuổi Thái Ly Tông hỏi.

Thanh niên ở đối diện gật đầu đáp:

- Có, bọn hắn ở đại điện phía trước, tổng cộng có mười ba người, bất quá không không có người trẻ tuổi mà ngươi miểu ta.

Tên trẻ tuổi Thái Ly Tông kia trầm tư một chút cười nói:

- Thật tốt quá, xem ra tiểu tử kia khẳng định đã xảy ra ngoài ý muốn, giờ mang bọn ta qua đi, chúng ta nhất định phải thay thiếu tông chủ bọn hắn báo thù.

Hắn dứt lời liền muốn dẫn theo mấy đồng bạn tông môn mình đi đến một hướng.

Thế nhưng mà, hắn quay đầu đã thấy mấy người kia cũng không động thân, không khỏi nhíu mày nói:

- Các ngươi mau đi theo đi...!

Người vừa nói ban nãy lộ ra vẻ làm khó nói:

- Người của Tử Thiên Tông cũng không kém, chuyện các ngươi đáp ứng chúng ta không thể nuốt lời đâu đấy!

- Yên tâm đi, Thái Ly Tông chúng ta nói một không hai, chỉ cần các ngươi giúp chúng ta đuổi đi đám toái tạp Tử Thiên Tông, chúng ta tất nhiên sẽ góp

lời cho trưởng lão kết minh với Bái Nguyệt Tông, đến lúc đó hai tông chúng ta muốn chiếm đoạt Tử Thiên Tông chỉ là chuyện dễ dàng, đến lúc đó Bái Nguyệt Tông các ngươi cũng có thể xoay mình rồi.

Tên đệ tử Thái Ly Tông kia ứng tiếng nói.

- Chuyện này là thật?

Người nọ cẩn thận hỏi thăm.

- Sao hả, chẳng lẻ không tin lời ta sao?

Tên đệ tử Thái Ly Tông kia khó chịu đáp.

- Không... Sao thế được, vậy giờ chúng ta qua đi.

Người nọ khoát tay nói.

Dứt lời, một đoàn người vội vàng chạy đi.

Lăng Tiếu trong lòng thầm nói:

- Thì ra là đệ tử Bái Nguyệt Tông, khó trách trang phục quen mắt như vậy.

Lăng Tiếu bất động thanh sắc theo sát đằng sau những người này.

Dùng thực lực hắn hiện giờ ở đây không có ai là đối thủ cả, càng không khả năng dễ dàng phát hiện ra hành tung của hắn.

Một đoàn người chưa chạy được bao lâu đã đến trước một đại điện.

Lăng Tiếu quả nhiên thấy bọn người Trần Văn Vũ, chỉ là tình huống của bọn hắn không được tốt lắm.

Trên người mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tổn thương, trong đó có hai người càng là bị trọng thương, khí tức lộ ra cực kỳ yếu ớt.

Một trong hai người bị thương chính là Thạch Thiên Hậu.

Ở trong tông môn bằng hữu của Lăng Tiếu không nhiều lắm, Thạch Thiên Hậu lại vừa hay là một người trong số đó.

Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy ảo não không thôi, mình chỉ lo tu luyện lại quên mất trách nhiệm lĩnh đội.

Lúc này, người của Thái Ly Tông đi tới trước mặt bọn người Trần Văn Vũ kêu gào nói:

- Cuối cùng cũng tìm được đám tạp chủng các ngươi rồi, tất cả mọi người lên, giết hết bọn họ cho ta!

Hắn vừa dứt lời, mười mấy người của Thái Ly Tông và Bái Nguyệt Tông liền giết tới bọn người Trần Văn Vũ.

Bọn người Trần Văn Vũ liền cuống quít nghênh chiến.

Lăng Tiếu nhin thấy tất cả, triệu hồi ra Kim Sắc Lang Vương thản nhiên nói:

- Tiểu kim, ngươi rất lâu chưa ăn mặn rồi, hôm nay ta cho phép ngươi ăn người.

Kim Sắc Lang Vương vô cùng sảng khoái, nó ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng "NGAO... OOO", tiếp theo liền vọt tới đám người Thái Ly Tông và Bái

Nguyệt Tông.

Tất cả mọi người không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên xuất hiện một đầu linh thú lớn như vậy, nguyên một đám bị dọa đến hồn phi phách tán.

La Mỹ Anh kinh hỉ kêu lên:

- Là... Là tọa kỵ của Lăng sư đệ, hắn... Hắn trở về rồi.

Người Tử Thiên Tông nghe xong lời này thì khí thế đều đại chấn.

- Tiêu diệt bọn tạp chủng này! T

Trần Văn Vũ rống lên một tiếng, bản thân dẫn đầu đón đánh một tên đệ tử Thái Ly Tông.

Những người khác nhao nhao xông lên, bộc phát ra chiến ý cường đại trước nay chưa từng có.

Bởi vì bọn hắn biết rõ chỉ cần có Lăng Tiếu ở đây thì bọn hắn khẳng định không có việc gì!

Trước đây, sự cường đại của Lăng Tiếu đã in sâu vào lòng bọn hắn, chỉ cần Lăng Tiếu ở bên người thì dù đối thủ có cường đại hơn nữa cũng không sợ.

Người Tử Thiên Tông khí thế đại chấn, mà trái lại người của Thái Ly Tông và Bái Nguyệt Tông lại bị dọa cho cực kỳ sợ hãi.

Bọn hắn vốn tưởng rằng đã đoán chừng được người Tử Thiên Tông, ai ngờ lại chạy ra linh thú đáng sợ như vậy.

Linh thú tứ giai trung giai, có thể sánh với võ giả Vương cấp trung giai nhân

loại rồi, cho dù thực lực bọn hắn miễn cưỡng có thể đối kháng Vương cấp đê giai cũng không dám liều với linh thú này a!

Tất cả mọi người liền không chút do dự tản ra bốn phương tám hướng.

Thế nhưng mà, Kim Sắc Lang Vương thật vất vả mới có thể đi ra thông khí một lần sao có thể cho bọn chúng chạy được.

Huống chi giờ thực lực nó tăng mạnh, nếu để cho những người này chạy thoát, khiến nó mất mặt trước chủ nhân, thì sau này sao mà lăn lộn nữa.

Kim Sắc Lang Vương thân thể càng như tia chớp, một lần lại một lần đánh tới đội ngũ hai tông đang chạy trốn.

Nguyên một đám võ giả trẻ tuổi đã trở thành đồ ăn trong miệng nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 531 - Trước Chủ Điện. (1)

Những người của Thái Ly Tông và Bái Nguyệt Tông đều bị dọa cho kêu thảm thiết liên tục.

Người Bái Nguyệt Tông càng hối hận không thôi, sao lại đột nhiên chạy ra linh thú cường đại như thế, giờ ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng phải để lại nơi này rồi.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn tất cả, trong nội tâm không có bất kỳ thương cảm nào.

Bái Nguyệt Tông lại muốn kết minh với Thái Ly Tông đối phó Tử Thiên Tông, quả nhiên là thù mới hận cũ giờ tính cùng một lượt luôn.

Sau một lúc lâu, một đoàn người chỉ lại hai người.

Hai người này đúng là người của Bái Nguyệt Tông, Thái Ly Tông không còn một mống, tất cả đều bị Kim Sắc Lang Vương nuốt chửng.

Hai người còn lại đang bị người Tử Thiên Tông vây giết lấy.

Một người trong đó còn ném cả huyền khí, quỳ xuống cầu xin tha thứ nói:

- Chư vị thỉnh tha cho tại hạ a, ta... Ta là cháu trai của Đại trưởng lão Bái Nguyệt Tông, ngươi... Các ngươi không thể giết ta, nếu không sẽ khiến hai tông chiến tranh.

Một tên đệ tử Bái Nguyệt Tông khác thấy thế đại phẫn nộ quát:

- Sư huynh ngươi sao có thể khiến tông ta mất mặt thế được, cho dù chết cũng phải chết có cốt khí một chút, sao lại quỳ xuống trước mặt bọn hắn chứ?

- Ngươi muốn chết còn ta thì không, ta còn trẻ tuổi, van cầu chư vị sư huynh, tổ tông tha cho ta đi

Tên trẻ tuổi kia trừng mắt liếc đồng bạn của mình, sau đó lại càng không ngừng lau nước mắt cầu xin bọn người Trần Văn Vũ tha thứ.

Bọn người Trần Văn Vũ còn chưa nói lời nào, một thanh âm sâu kín t đã vang lên:

- Tiểu kim, ăn bọn họ đi, nhìn thật chướng mắt.

Ngay sau đó, một đạo kim ảnh lập loè, tên trẻ tuổi kia lập tức biến thành một thi thể không đầu.

Tên còn lại ngược lại có vài phần cốt khí, biết rõ tai kiếp khó tránh khỏi, rút kiếm ra cắt cổ họng.

Thái Ly Tông cùng Bái Nguyệt Tông đều toàn bộ bị diệt, hơn nữa còn có Hà Minh Tông và Lục Cực Tông lúc trước.

Tử Thiên Tông một đoàn người đã diệt tuyệt toàn bộ một đời trẻ tuổi của cả tứ tông.

Trông bốn tông này thì có thực lực tổng hợp của ba tông đã mạnh hơn người Tử Thiên Tông nhiều rồi, mà thực lực của Bái Nguyệt Tông cũng kém không xa, nhưng rõ ràng toàn bộ đều chết trong tay bọn hắn, thật sự khiến người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, đây cũng không phải là do Tử Thiên Tông muốn đối địch với mọi người, cái này đều là do bọn hắn tự chuốc lấy thôi.

Việc này nếu để người khác biết một đời trẻ tuổi của Tử Thiên Tông xếp hạng thứ tám giết sạch tinh anh của bốn đại tông xếp hạng thứ tư, thứ năm, thứ sáu cùng với thứ chín thì ngoài gây ra gió tanh mưa máu ra, còn có thể khiến người cảm khái một đời trẻ tuổi của Tử Thiên Tông đang quật khởi. Bằng không sao có thể chỉ dựa vào một ít người như thế đã giết sạch đối thủ ngang giai, thậm chí còn mạnh hơn cả bọn họ chứ?

Hiện giờ bọn họ cũng không để ý đến điều này, chỉ mong có thể sống sót ra khỏi Bí Cảnh đã là tốt rồi.

Lăng Tiếu đi ra nói với mọi người:

- Những ngày này xảy ra chuyện gì? Sao đến đây cả thế?

Người Tử Thiên Tông nhìn thấy Lăng Tiếu đều lộ vẻ vui mừng, thần sắc vốn nghiêm trọng trên mặt cũng buông lỏng nhiều.

Trần Văn Vũ tiến lên nói:

- Từ khi Lăng Tiếu ngươi để Tử Giao Long Khâu mang tin tức về thì chúng ta cũng bắt đầu tìm kiếm cơ duyên khắp nơi, nhưng trên đường cũng không phát hiện ra vật gì giá trị, về phần hai ngày trước đột nhiên phát hiện bên này có hào quang đang không ngừng tỏa sáng, chúng ta cho rằng bên này khẳng định có trọng bảo xuất thế cho nên chúng ta liền chạy sang, trên đường lại gặp phải mấy đợt sóng linh thú công kích, nếu không phải chúng ta thoát đi nhanh thì chỉ sợ...

Lăng Tiếu chú ý đến sắc mặt mọi người, xem ra những ngày này trôi qua cũng không thuận lợi lắm a!

Bất quá, trong Bí Cảnh vốn khắp nơi đều là nguy hiểm, không có tai nạn chết người đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Lăng Tiếu cắt đứt lời Trần Văn Vũ nói:

- Vậy các ngươi có phát hiện được gì không?

Trần Văn Vũ lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Chỗ này đã sớm bị người ba tông kia chiếm lấy, chúng ta căn bản không dám đi vào điều tra.

- Ba tông kia?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói một tiếng, tiếp theo nhíu mày nói::

- Là bọn hắn tới trước đến hay sao?

- Đúng vậy, bọn hắn còn bắn tiếng, chỉ có thể người của một tông là có thể cùng bọn hắn tiến vào đại điện cùng hưởng.

Trần Văn Vũ thở dài một hơi nói.

Lăng Tiếu suy tư một chút cười nói:

- Bọn hắn thật bá đạo.

- Ba tông đội ngũ tuy ít, nhưng mỗi người thực lực bất phàm, sư đệ, nếu không chúng ta bỏ qua đi, dù sao ai biết đồ trong đại điện có bị người mang đi hết chưa chứ.

Trần Văn Vũ nói.

Lăng Tiếu chưa ứng lời Triệu Nam đã nói:

- Trần sư huynh ngươi sợ cái gì, hiện giờ chỗ này đều là các tiểu tông phái, lấy thực lực của chúng ta, cùng ba tông bọn họ chia xẻ cũng không phải việc khó gì.

Triệu Nam lời này cũng là thật, tông môn xếp hạng Top 10 đã có bốn tông bị diệt, mà ba tông cường đại nhất ở ngay chỗ này, như vậy thực lực mạnh nhất còn lại cũng chính là Tử Thiên Tông bọn hắn rồi.

Huống chi bên phía Tử Thiên Tông còn có Lăng Tiếu, thực lực này cho dù không thể ngang với ba tông nhưng cũng có tư cách chia sẻ đồ với bọn họ rồi.

Lăng Tiếu nhìn quanh mọi người, đại bộ phận đều có thần sắc chờ mong.

Xem ra bọn hắn đều muốn đi vào thử thời vận, đây chính là việc liên quan đến số mệnh cả đời của bọn hắn.

Phải biết rằng cầu phú quý trong hiểm nguy, bọn hắn giờ còn buông tay đánh cuộc thì còn đợi đến khi nào nữa?

Huống chi tình thế hiện giờ có lợi cho Tử Thiên Tông bọn hắn, chỉ cần Lăng Tiếu gật đầu cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lăng Tiếu lại lạc quan như bọn họ, vì sao ba đại tông môn lại muốn chỉ lưu lại một tông môn cùng hưởng với bọn họ?

Chuyện này hiển nhiên rất không hợp thông thường.

Thứ nhất, bọn hắn nếu đã chiếm được đại điện này thì chỉ cần bọn hắn có năng lực, muốn lấy đi đồ vật bên trong cũng không tốn nhiều sức lắm.

Từ điểm này mà xem, bọn họ là đang ngồi xem hổ đấu, khiến một đời trẻ tuổi các tông tự giết lẫn nhau, như thế căn cơ tương lai của các tông sẽ xuất hiện dao động, như vậy trong tương lai không có một tông phái nào có thể sánh với bọn họ rồi.

Thứ hai, có lẽ bọn hắn chiếm cứ nơi này, tuy nhiên lại không cách nào phá vỡ cấm chế bên trọng, cho nên mới định kết hợp với một tông khác, cùng nhau phá cấm chế.

Chỉ là điểm này lại quá mức gượng ép, thực lực bọn họ cao nhất, cấm chế ngay cả bọn họ cũng không mở được, không lý nào tông khác lại làm được.

Lăng Tiếu không thể không lo lắng chu đáo một chút.

Tuy nói trong đại điện có thể sẽ tồn tại đồ vật khiến người thèm thuồng, nhưng nếu mất mạng thì còn lấy gì để hưởng dụng nữa.

Lăng Tiếu nghĩ tới đây, cũng không nóng nảy hành động, mà gọi mọi người một tiếng, tìm một chỗ không người nghỉ ngơi một chút, đồng thời cũng lấy ra đan dược chữa thương của bản thân cho Thạch Thiên Hậu và tên đệ tử kia dùng

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 532 - Trước Chủ Điện. (2)

Hai người bọn họ tuy rằng cũng có đan dược trị liệu, nhưng phẩm chất so với thứ Lăng Tiếu tự luyện chế lại kém hơn không ít.

- Các ngươi trước tiên ở đây nghỉ ngơi đi, ta điều tra chút đã.

Lăng Tiếu nói với mọi người một câu liền nhắm mắt lại.

Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực chậm rãi đẩy mạnh về phía mấy gian đại điện kia, nhưng khi tinh thần lực đảo qua phía trước mấy gian đại điện lại không phát hiện gì cả, người của ba tông có lẽ không ở trong này.

Lúc quét vào trong một tòa đại điện được bảo tồn tương đối nguyên vẹn thì tinh thần lực của Lăng Tiếu lại bị hung hăng bắn ngược về.

PHỐC!

Lăng Tiếu nhịn không được thổ một bún máu.

Người Tử Thiên Tông đều hoảng sợ.

- Tiếu, ngươi sao rồi?

Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, Ôn Khả Điệp tam nữ đều quan tâm hoảng sợ nói.

La Mỹ Anh chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn trương nhìn Lăng Tiếu, cũng không kêu lên.

Theo sắc mặt của nàng mà xem thì sự khẩn trương nàng đối với Lăng Tiếu cũng không thua chúng nữ chút nào cả.

Người Tử Thiên Tông đều vây qua, Trần Văn Vũ ở bên cạnh hỏi:

- Sư đệ ngươi không sao chứ?

Lăng Tiếu lau vết máu một cái nói:

- Không có việc gì, các ngươi đi theo ta.

Lăng Tiếu đã đoán được mấy đại điện tổn hại kia có lẽ không có thứ gì đó, chân chính có giá trị có lẽ ở chỗ tòa đại điện ở sâu nhất kia.

Tòa đại điện này thoạt nhìn so với đại điện khác thì nhỏ hơn vài phần, tổng cộng chia làm ba lâu các, có hai lầu các đã bị phá hủy hơn phân nửa, duy chỉ có lầu các ở giữa là được bảo tồn tương đối nguyên vẹn.

Mà Lăng Tiếu vừa rồi chính là bị chỗ đó cắn trả.

Ngay cả tinh thần lực cũng có thể ngăn cách, có thể thấy được cấm chế chỗ đó cường đại cỡ nào.

Một đoàn người theo Lăng Tiếu đi tới, khi sắp đến gần đại điện kia thì Lăng Tiếu làm một động tác đình chỉ.

Chỉ thấy phía trước cửa đại điện đứng ba người, hai gã nam tử và một nữ tử, từng người giữ một phương hướng, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn người Tử Thiên Tông đang đến gần.

Trong đó một gã nam tử mặc áo bào thêu ngôi sao âm hiểm cười nói:

- Dám can đảm tiến lên một bước, giết không tha.

- Lăng sư đệ, ba người bọn họ chính là người của ba tông.

Trần Văn Vũ lén lút nói bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Ba người trẻ tuổi trước mắt này, khí thế mỗi người đều ở cao giai Linh Sư đỉnh phong, xem bọn bộ dáng bọn hắn chỉ là người thực lực thấp nhất trong ba tông, chỉ có thể làm thủ vệ, có thể thấy người thực lực ba tông mạnh mẽ cỡ nào.

Đồng thời, Lăng Tiếu nghĩ đến đội ngũ Thái Ly Tông, bọn họ là tông môn xếp hạng thứ tư, trong một đội người cũng có bốn gã nửa bước Vương cấp, chắc hẳn trong ba tông này số lượng nửa bước Vương cấp tuyệt đối sẽ không ít hơn Thái Ly Tông, thậm chí còn nhiều hơn.

Ngay khi bọn người Lăng Tiếu đang do dự có nên tiếng lên trước tiếp không thì trong đại điện đã phát ra tiếng nổ vang "Ầm ầm".

Cùng lúc, vài cổ khí tức đáng sợ phóng lên trời.

- Ha ha, cuối cùng cũng phá vỡ cấm chế chết tiệt này, không nghĩ tới tập hợp Tam đại Linh Bảo của chúng ta cũng phải bỏ ra nửa tháng mới phá được, trong đó nhất định có vật bất phàm.

Một tiếng cười sang sảng từ trong truyền ra.

Tiếp theo lại có một thanh âm khó chịu nói:

- Hừ, nếu không phải các ngươi chậm chạp không chịu xuất ra át chủ bài,

cần gì đến giờ mới phá được.

- Trước tiên đừng cãi nữa, xem bên trong có g ì đã nói sau.

Một thanh âm mềm mại vang lên.

Bọn người Lăng Tiếu đều nghe thấy tiếng hét to bên trong.

Ngoại trừ Lăng Tiếu ra, những người còn lại ánh mắt đều trở nên sáng bừng.

Cùng lúc đó, đệ tử các tông khác cũng từ không xa chạy đến

Hôm nay gần 200 đệ tử tiến vào Bí Cảnh, ngoại trừ tử thương ra, có lẽ đều ở chỗ này cả rồi, tổng cộng không đến 50 người.

Bất quá, 50 người còn sống này đều là những người lợi hại nhất của các tông môn.

- Nhanh đi vào, bên trong khẳng định có đồ vật cao giai.

Không biết vị nhân huynh nào không sợ chết hét to một tiếng, tiếp theo liền vọt vào đại điện.

Một tiếng này của hắn đã đốt lên xúc động của mọi người.

- Đúng vậy, trong đó tuyệt đối có không ít thứ tốt, ta nhất định phải đạt được.

- Kỳ hạn một tháng đã đến, không thể nào tay không quay về được.

Hơn mười người gào rú một tiếng, đều lao vào trong đại điện.

Bọn hắn trải qua gian khổ đến đây, hai tay vẫn rỗng tuếch, bất kể là vì tông môn hay vì tương lai của mình, nhất định phải ở chỗ này liều mạng một phen, cho dù là địch với ba tông, bọn hắn cũng không cưỡng lại được hấp dẫn.

Một khi đạt được đồ vật cao giai nào đó, vậy đời này còn sợ không thể đi đến đỉnh phong sao?

Người trẻ tuổi đại biểu Quang Tinh Điện kia rút ra một thanh dao găm âm trầm quát:

- Ai tiến lên một bước chết!

Vừa dứt lời, dao găm trong tay đã chém ra một đạo tia chớp thuần trắng đánh về phía người chạy nhanh nhất kia.

Người nọ cũng không phải quả hồng mềm mặc người bóp nắn, đại đao trong tay đón lấy bạch quang kia.

Đinh đương!

Người nọ ngăn bạch quang kia lại hét lớn:

- Bất quá...

Phía sau hắn còn hai chữ chưa nói xong, chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, cả đầu lâu lập tức phân ra.

Một màn huyết tinh này nếu đổi lúc bình thường nhất định có thể được hiệu quả chấn nhiếp, nhưng giờ mọi người đều ôm cách nghĩ đục nước béo cò, chẳng lẽ ở đây nhiều người như vậy lại không thể phá được phòng tuyến của ba tông? Không thể từ trong đó lấy ra một hai vật sao?

Hơn mười người đều không dừng lại, mỗi người triệu hồi ra linh thú, cầm trong tay huyền khí đánh tới đại điện.

Người trẻ tuổi đại biểu ba tông chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Ba người bọn họ tuy nói thực lực bất phàm, nhưng thực lực hơn mười người này cũng không kém họ quá lớn, chính thức đối kháng cũng lực bất tòng tâm.

Trong lúc nhất thời liền có rất nhiều người xuyên qua cửa đại điện, xông vào bên trong.

- Sư đệ, chúng ta có cần...

Trần Văn Vũ trong mắt lóe tinh mang hỏi.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Nhìn kỹ hẵn nói.

- Còn do dự gì nữa, ba tông bọn hắn tuy mạnh, nhưng chúng ta nhiều người

Triệu Nam từ bên cạnh vội vàng nói.

Đúng lúc này, trong đại điện liền truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người đều bị tiếng kêu thảm này dọa cho ngừng lại.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong đại điện truyền ra lộ ra cực kỳ chói tai.

Ngay sau đó một tiếng cuồng tiếu vang lên:

- Bọn lâu la hèn mọn các ngươi mà cũng dám nhúng chàm vào đồ vật ba tông chúng ta, thật là không biết sống chết.

Thanh âm sau khi vang lên, một đạo kiếm quang kim duệ liền trùng thiên phóng ra.

Một thân ảnh từ trong đại điện nhanh chóng lướt ra.

Người này cao lớn uy mãnh, quanh thân hiện ra kim xán chi sắc, giống như một mặt trời rực rỡ vậy.

Trong tay hắn cầm một thanh cự kiếm hiện ra kim quang, tản ra khí thế lãnh liệt, cặp mắt khát máu kia bức bách khiến người cực kỳ sợ hãi.

Nam tử giống như thiết tháp mặt trời rực rỡ này tuyệt đối là một gã nửa bước Vương cấp, hơn nữa còn là loại nửa bước Vương cấp đỉnh phong tùy thời đều có thể trở thành Vương cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 533 - La Bá Hưng Hung Ác. (1)

Một thân khí thế đều phát ra, tất cả mọi người có một loại cảm giác hít thở không thông.

Người này đúng là người lĩnh đội của Trọng Kiếm Môn, La Bá Hưng.

Chỉ thấy hắn không chút nhiều lời xông vào giữa mười người, Cự Kiếm trong tay như liêm đao cắt cỏ, mỗi khi vung lên đều có một người thân thể tách rời.

Từng đạo máu tươi vẩy ra, từng đợt hương vị tanh hôi tràn ngập tại chỗ.

- Ha ha, thống khoái, mau tới ah, để bổn vương giết cho thống khoái!

La Bá Hưng phảng phất như uống vào thuốc kích thích vậy, mỗi khi giết một người đều cảm thấy vô cùng khoái cảm.

Người này rõ ràng coi mạng như cọng rơm cái rác, quả thật hung tàn đến cực điểm.

Hơn mười người xông lên chỉ một lát đã bị kiếm quang của La Bá Hưng chém giết hơn phân nửa.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho liên tiếp lui về phía sau, đầu óc rốt cục cũng khôi phục chút thanh tỉnh, ý thức được những thứ kia, bằng thực lực của bọn hắn căn bản không thể nào nhúng chàm được.

- Muốn chạy? Không có cửa đâu!

La Bá Hưng ánh mắt thoáng nhìn một gã trẻ tuổi sợ tới mức bỏ chạy ra xa, cự kiếm trong tay dẫn động một vòng linh lực bổ tới.

PHỐC!

Nửa bước Vương cấp đã có thể dẫn động nửa phần linh lực cho mình dùng, tốc độ linh lực nhanh đến cỡ nào, tên trẻ tuổi kia lập tức từ sau bị chặt thành hai nửa.

Sau lưng mọi người đều lạnh toát, nội tâm lại cực kỳ hối hận.

Lúc này, trong đại điện truyền ra một giọng nói:

- La huynh ngươi nếu không nhanh thì đồ vật bên trong sẽ thuộc về ta và Mị nương đấy.

- Hừ, mơ tưởng.

La Bá Hưng hừ lạnh một tiếng, cả người lần nữa tựa như tia chớp lướt ra ngoài.

- Đều đi chết đi!

La Bá Hưng nhảy đến giữa không trung hét lớn một tiếng, cự kiếm trong tay càng không ngừng vung vẩy, từng đạo bóng kiếm vô cùng lợi hại từ trên trời giáng xuống.

Những người còn lại đều tháo chạy bốn phía, bọn hắn chỉ hận mình sinh ra ít hai cái đùi, chạy trốn còn chưa đủ nhanh.

Ah ah!

Kiếm quang như nhận, mọi người đều ra sức chống cự, nhưng thực lực có hạn, chỉ có nước mặc cho bị khi dễ

Bất quá, ngược lại là có vài tên cao giai Linh Sư, thừa dịp loạn chạy ra tìm đường sống, miễn cho bị giết sạch toàn bộ.

Sau một phen giết chóc, La Bá Hưng nhẹ vỗ về thân Cự Kiếm của mình, ngón tay lau máu tanh phía trê, lưỡi dài nhẹ liếm một cái cười lạnh nói:

- Chậc chậc, thực ngọt.

Nhìn qua thi thể trên đất, hắn không chỉ không có nửa điểm thương cảm, ngược lại còn lộ ra cực kỳ thoả mãn sảng khoái.

Lúc hắn muốn quay người trở về đại điện thì hai con mắto khát máu lại nhìn về một hướng.

- Ồ, rõ ràng còn có một tông sốt lại.

La Bá Hưng kinh ngạc một chút, tiếp theo sải bước chạy về phía bọn người Lăng Tiếu.

Trong tay mang theo cự kiếm lóe ra vài đạo kim mang huyễn lệ.

XÍU... UU!!

Vài đạo kiếm quang kim hồng không chút do dự đánh về phía bọn người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày hét lớn một tiếng:

- Các ngươi trước tiên lui ra sau.

Dứt lời, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, chủ động đón đỡ. La Bá Hưng.

Những người khác liên tiếp lui về phía sau, trên mặt đều không có chút lo lắng nào cả.

Bọn họ đều biết thực lực Lăng Tiếu thâm bất khả trắc, dù là đê giai Vương cấp cũng phải nuốt hận tại chỗ, huống chi là nửa bước Vương cấp chứ.

Lăng Tiếu cũng không lấy vũ khí ra, chỉ dùng quyền đón đỡ vài đạo kiếm quang kia.

Trên mặt La Bá Hưng lộ ra vẻ nhạo báng:

- Rõ ràng dám tay không đỡ kiếm chiêucủa ta, tên này đầu óc có vấn đề.

Ầm ầm!

Lăng Tiếu hai đấm nổi lên tia vàng óng ánh, từng quyền đánh tan kiếm quang lăng lệ.

La Bá Hưng bị một màn này dọa cho khiếp sợ đến há to miệng.

Lăng Tiếu đứng lại lạnh lùng nhìn La Bá Hưng:

- Chớ chọc ta!

Lăng Tiếu nhớ kĩ Tiêu Tùng Lâm trước khi tiến vào Bí Cảnh đã khuyên bảo bọn họ, có thể không đắc tội người ba tông thì tận lực đừng đắc tội.

Thực lực ba tông tương đối đáng sợ, vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho Tử Thiên Tông.

La Bá Hưng đứng trước Lăng Tiếu, người hắn cao hơn Lăng Tiếu cả đoạn lớn, hai mắt nhìn hằm hằm Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử thật hung hăng càn quấy, tiểu tử ngươi tông nào xưng tên ra đi, có thể khiến bản vương động thật, ngươi cũng đủ tự ngạo rồi.

Lăng Tiếu nghênh tiếp ánh mắt La Bá Hưng nhàn nhạt nói:

- Tử Thiên Tông Lăng Tiếu!

- Tử Thiên Tông? Tiểu tông môn như thế cũng có nhân tài như người thật là lạ, bất quá ngươi phải chết yểu rồi.

La Bá Hưng khinh bạc nói một câu, Cự Kiếm không chút dấu hiệu chém về phía đầu Lăng Tiếu

Cự Kiếm chém lên trên người "Lăng Tiếu", đáng tiếc chỉ chém được tàn ảnh.

La Bá Hưng ánh mắt nhảy dựng, lại phát hiện Lăng Tiếu chẳng biết lúc nào đã đến phía sau hắn.

- Ta nói chớ chọc ta, bằng không Thiên Vương lão tử cũng phải chết.

Lăng Tiếu nói một câu, một cước nặng nề đá vào sau lưng La Bá Hưng.

La Bá Hưng chủ quan khinh địch, không kịp đề phòng chụp chó về trước một cái

Đúng lúc, trong đại điện có hai người đi ra.

Hai người này cực kỳ kinh ngạc thấy một màn La Bá Hưng bổ nhào vào nhà kia, miệng há thật to, đồng tử khuếch trương, tựa hồ như không tin đó là thật.

Thiên Tinh của Quang Tinh Điện thu liễm thất thố lộ ra vẻ mỉa mai nói:

- La huynh sao lại bới đất thế, chẳng lẽ trên mặt đất có đồ ăn sao?

- Tinh Tử, lời này của ngươi nói quá mức rồi, La huynh là ngã sấp xuống mới đúng a!

Vũ Mị Nương vẻ mặt mỉa mai nói.

La Bá Hưng lời hai người cơ hồ điên tiết lên.

Đây rõ ràng là châm chọc trần trụi.

Thiên Tinh đã châm chọc, nhưng lời trần trụi của Vũ Mị Nương lại như đao cắt thẳng vào mặt hắn.

- Mẹ nó, lão tử muốn bầm thây ngươi thành vạn đoạn!

La Bá Hưng song chưởng khẽ chống, cả người về tới giữa không trung, hai mắt tức giận đến đỏ bừng nhìn Lăng Tiếu, Cự Kiếm trong tay kiếm quang đại thịnh.

La Bá Hưng và Thiên Tinh, Vũ Mị Nương đều là người trẻ tuổi kiệt xuất nhất ba tông, La Bá Hưng hắn ở trước mắt hai người chịu xấu hổ như vậy, cơn tức này vô luận như thế nào cũng không nuốt trôi được, bằng không ngày sau làm sao lăn lộn trước mặt hai người kia nữa.

XIU.... XIU...!

Một mảnh kiếm quang như mưa xuống, mỗi một kiếm đều ẩn chứa năng lượng khủng bố, chỉ trong khoảng khắc đã bao phủ lấy Lăng Tiếu.

Rất rõ ràng một kiếm này thấp nhất cũng là lam giai kiếm kỹ, có thể so với uy lực một kích của đê giai Vương cấp bình thường rồi.

- Sư đệ!

Vài người bên Tử Thiên Tông lo lắng kinh hô lên.

Đinh đương đinh đương!

Ở vị trí của Lăng Tiếu phát ra từng tiếng giao thoa bén nhọn.

Sau đó, từng đạo kiếm quang bị đánh cho bay ra ngoài.

Khi kiếm quang tiêu tán, một đạo thân ảnh cao ngất thẳng tắp không chút tổn hại đứng tại nguyên chỗ.

Chỉ thấy Lăng Tiếu hai đấm hiện ra hào quang kim xán, trong tay cũng không có bất kỳ huyền khí nào cả, xem ra mới rồi hắn đã trực tiếp dùng hai đấm đánh tán những kiếm quang kia.

Lúc này, Thiên Tinh và Vũ Mị Nương ở không xa lần nữa bị kinh ngạc.

Hai đấm có thể ngăn trở kiếm quang của nửa bước Vương cấp, đây là thân thể đáng sợ bực nào chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 534 - La Bá Hưng Hung Ác. (2)

Đây chẳng phải nói người trước mắt này chỉ bằng vào thân thể đã có thực lực nửa bước Vương cấp sao?

Hai người bọn họ nhìn chằm chằm vào hai tay Lăng Tiếu, hy vọng có thể từ trên tay hắn trông thấy bao tay hoặc binh khí kỳ lạ gì đó.

Đáng tiếc, bọn hắn ngoại trừ thấy một đôi nắm đấm màu vàng trần trụi ra thì không thấy bất cứ thứ gì khác.

Kinh hãi nhất không ai qua được La Bá Hưng mới từ giữa không trung đáp xuống đất.

Hắn vốn tưởng rằng một kiếm liền có thể phân thây Lăng Tiếu.

Vừa rồi hắn đã dùng hết năm thành công lực, cho dù là đỉnh phong Linh Sư cũng chỉ có nước vẫn lạc, cho dù là Thiên Tinh hoặc Vũ Mị Nương muốn tiếp một chiêu này cũng không dễ.

Đáng tiếc, hắn sai rồi, hơn nữa còn sai rất không hợp thói thường.

Đối phương tuyệt đối không chỉ đơn giản là cao giai Linh Sư, thân thể còn cực kỳ cường hãn.

- Còn dám khiêu khích!

Lăng Tiếu trừng mắt liếc La Bá Hưng nói một tiếng, tiếp theo mới nặng nề nói:

- Ngươi liền đi chết đi!

- Ngươi... Tốt, tốt, La Bá Hưng ta là lần đầu nghe được lời cuồng vọng như thế đấy... cho dù là Vương cấp ở trước mặt bổn vương cũng không có tư cách này.

La Bá Hưng thẹn quá hoá giận gầm lên vài tiếng, một thân khí thế vẻn vẹn tăng vọt, không khí quanh thân cũng sinh ra chút áp bách.

Lăng Tiếu lộ ra ánh mắt khinh thường, một thân khí thế cũng tăng vọt

- Đến đây đi, cho ta xem thử thực lực ba tông đến cùng có xứng với thực không!

Lăng Tiếu chiến ý mười phần mà hướng phía La Bá Hưng vẫy vẫy tay nói.

Hắn đã cảm giác được sự tồn tại của Thiên Tinh và Vũ Mị Nương nên liền cải biến quyết định.

Một trận chiến này nhất định phải hảo hảo cho đám gia hỏa coi trời bằng vung bọn hắn thấy, không phải người nào cũng bị ba tông các ngươi khi dễ, mặc các ngươi chém giết.

Lăng Tiếu cũng có kiêu ngạo và tự phụ của mình.

- Ngươi được, bổn vương sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là chênh lệch.

La Bá Hưng súc kình hoàn tất, quát to một tiếng, hai tay cầm Cự Kiếm, chém ra kiếm quang giao thoa.

Kiếm quang kéo lấy nửa phần linh lực quanh thân, lực sát thương và tốc độ đều là hơn trước đây cả mười lần.

Kiếm quang vù vù chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lộ nụ cười lạnh, không sợ chút nào, hai đấm như rồng ra biển đấm thẳng về phía kiếm quang.

Ầm ầm!

Kiếm quang không tạo thành tổn thương quá lớn cho Lăng Tiếu, trực tiếp bị một quyền của hắn đánh tan.

La Bá Hưng sớm đã thừa cơ vọt lên đỉnh đầu Lăng Tiếu, một chiêu Thái Sơn áp đỉnh vô cùng cường hãn chém tới Lăng Tiếu.

- Hắc, ta cũng không tin đầu của ngươi cũng làm bằng sắt

La Bá Hưng lộ ra âm lãnh nói.

Lúc Cự Kiếm rơi vào vị trí của Lăng Tiếu, La Bá Hưng cảm giác một kiếm này của mình như rơi vào khoảng không, lúc này trong nội tâm thầm nói:

- Nguy rồi.

Thân thể của hắn vẫn đang rơi xuống, không thể tự do phi hành như Vương cấp, cũng không có biện pháp làm ra thay đổi tạm thời, đúng là lúc sơ hở đại lộ.

Lăng Tiếu sao có thể bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường này, hai đấm ẩn chứa linh lực cường đại, trong nắm đấm hiện ra vàng óng ánh chi sắc, từng quyền vô tình đánh lên người La Bá Hưng.

Bang bang!

La Bá Hưng như đạn pháo, bị hung hăng đánh bay ra ngoài, cả người rơi xuống hơn mấy chục thước mới ngã xuống.

La Bá Hưng muốn đứng lên, trong miệng đã ngòn ngọt, "Oa" phun ra một ngụm máu tươi.

Có thể thấy được vừa rồi Lăng Tiếu không lưu tình chút nào, mỗi một quyền đều đánh hết toàn lực, đánh cho La Bá Hưng cũng phải bị nội thương.

Lăng Tiếu dùng một loại ánh mắt cực độ khinh miệt, từ trên cao nhìn xuống nhìn La Bá Hưng.

Ánh mắt kia như đang nói người ba tông thì thế nào?

Cho dù là Thiên Vương lão tử tới cũng phải nằm đó thôi.

La Bá Hưng chậm rãi đứng lên, cả khuôn mặt đều âm trầm.

Bất luận kẻ nào thấy sắc mặt này của La Bá Hưng đều biết hiện giờ hắn đang rất phẫn nộ, phẫn nộ đến muốn nuốt sống Lăng Tiếu.

- Ta giết ngươi!

La Bá Hưng hai mắt đỏ bừng rống lên một tiếng, Cự Kiếm như điện đánh úp về phía Lăng Tiếu.

Lúc này hắn cũng không dùng công kích thuộc tính tiến hành đánh xa nữa, mà à trực tiếp cận thân tương bác.

Cự Kiếm của hắn chính là kiếm khí ngũ giai trung giai, cho dù là cường giả Địa Hoàng giai cũng không dám đơn giản đón đỡ.

Hắn biết rõ thân thể Lăng Tiếu lợi hại, nhưng cũng không thể nào cường hãn hơn kiếm khí ngũ giai a!

La Bá Hưng chính vì nghĩ vậy cho nên mới lựa chọn cận thân tương bác.

Kế sách của hắn mặc dù tốt, nhưng tiếc là hắn vẫn đánh giá thấp Lăng Tiếu.

Vừa rồi ăn phải hai lần thiệt thòi còn không biết Lăng Tiếu thân còn mang Phong thuộc tính, bằng không sao có thể thoát được sát chiêu của hắn.

Hắn một kiếm chém tới chỗ hiểm của Lăng Tiếu, mỗi một kiếm tốc độ đều nhanh đến khiến người tặc lưỡi.

Chỉ thấy quanh thân Lăng Tiếu chỉ có từng đạo vết kiếm thoáng hiện, tựa hồ mỗi một kiếm đều muốn phân thây Lăng Tiếu vậy.

Thế nhưng phản ứng và tốc độ của Lăng Tiếu đều vô song, cho dù là cường giả Vương cấp cũng khó mà sánh bằng, hắn sao có thể bị chém trúng chứ?

Lăng Tiếu mỗi lần né khỏi cự kiểm, thoạt nhìn như cực kỳ mạo hiểm, nhưng cuối cùng vẫn có thể biến nguy thành an.

- Chỉ chút phân lượng ấy, thật sự quá kém!

Lăng Tiếu sau khi tránh thoát một kiếm liền phi thường khinh thường nói.

- Ah ah!

La Bá Hưng lần đầu chịu nhục nhã như thế, trong miệng càng không ngừng cuồng khiếu, Cự Kiếm trong tay càng không ngừng cuồng vũ, đáng tiếc vẫn không làm gì đực Lăng Tiếu.

Trong mắt hắn hiện lên quang mang kỳ lạ, trên tay kia xuất hiện một thành trường kiếm xà hình quỷ dị.

Kiếm này khác biệt rất lớn với Cự Kiếm bên tay phải, chỉ dài vẹn vẹn có một mét, chuôi kiếm chính là đầu rắn, thân kiếm như thân rắn, quanh co khúc khuỷu, hồng sắc quang mang nhàn nhạt tán phát ra, giống như một đạo xà hình trôi nổi giữa không trung, cặp xà nhãn linh động kia mang đến cho người cảm giác không ai bì nổi.

Kiếm này vừa ra, kiếm mọi người cầm trên tay đều đang không ngừng run rẩy, những thanh kiếm kia tựa hồ như đang sợ hãi, càng như nhìn thấy thượng vị quân hoàn vậy, ẩn ẩn có một loại cảm giác muốn rời tay triều bái.

- Có thể làm cho ta vận dụng Ẩn Xà Kiếm, ngươi đủ để tự ngạo rồi.

La Bá Hưng quát to một tiếng, lập tức cất kỹ Cự Kiếm của mình, tay trái liền đâm vài cái.

XIU.... XIU...!

Vài đạo xà hình diễm hồng sắc nhanh chóng từ mấy phương hướng cắn tới Lăng Tiếu.

Vài đạo xà ảnh kia như thực chất, tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, khiến người khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu và La Bá Hưng cách nhau quá gần, huống hồ kiếm khí của Ẩn Xà Kiếm lại quá nhanh, khiến hắn sợ tới mức kêu to một tiếng.

Lăng Tiếu tốc độ rất nhanh, thoáng cái đã liên tục lộn về sau mấy vòng.

Trước kia dùng tốc độ của hắn tuyệt đối có thể tránh thoát công kích.

Đáng tiếc, Linh Khí và Huyền Khí tuy chỉ cách một chữ, nhưng uy lực lại cách xa nhau cả vạn dặm.

Chỉ thấy vài đạo xà ảnh kia giống như đang hoạt động, rõ ràng có thể tùy ý cải biến phương hướng đuổi theo Lăng Tiếu mà đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 535 - Linh Khí Ẩn Xà Kiếm

Lúc Lăng Tiếu vừa đứng thân thể lại, thoáng cái trong thấy xà ảnh đập vào trước mắt, thân thể căn bản không kịp né tránh.

Ầm ầm!

Vài đạo hỏa xà ảnh nặng nề đập vào trên người Lăng Tiếu.

PHỐC!

Lăng Tiếu như diều bị đứt dây bị đánh bay thật ra, một ngụm nghịch huyết từ trong miệng phun ra.

- Tiếu (sư đệ).

Mọi người Tử Thiên Tông đều kinh hô lên.

Tất cả mọi người đều chạy về phía Lăng Tiếu.

- Ha ha, có thể chết dưới Linh Kh, ngươi coi như không oan rồi.

La Bá Hưng cười ha ha nói.

- Hắn nếu chết, ngươi cũng phải chôn cùng hắn.

Băng Nhược Thủy dừng bước, khẽ nói một tiếng, băng kiếm trong tay bắn ra chút mưa đá, đánh về phía La Bá Hưng.

- Hừ, ánh sáng hạt gạo cũng dám tranh tỏa sáng với mặt trăng, không biết sống chết!

La Bá Hưng hừ lạnh một tiếng, Ẩn Xà Kiếm trong tay trở về Không Gian Giới, Cự Kiếm vừa rồi lại lần nữa xuất hiện trên tay.

Đinh đương!

La Bá Hưng theo tay vung lên, Cự Kiếm ngăn cản tất cả kiếm hoa lại.

Băng Nhược Thủy biết rõ sự cường đại của La Bá Hưng, chiêu vừa rồi chỉ để nhiễu địch, chiêu sau mới thật sự là sát chiêu.

Chỉ thấy vị trí một kiếm này của nàng thập phần xảo trá, hơn nữa kiếm quang tập trung một chỗ, từ bên cạnh đâm thẳng vào dưới nách La Bá Hưng.

XÍU... UU!!

Kiếm khí tung hoành, hàn khí bức người!

Đổi lại là cao giai Linh Sư bình thường, hơi không chú ý sẽ phải nuốt hận tại chỗ.

Đáng tiếc, La Bá Hưng không phải cao giai Linh Sư, mà là nửa bước Vương cấp hàng thật giá thật.

- Có chút ý tứ, bất quá còn chưa đủ nhìn!

La Bá Hưng khinh thường nói một câu, đánh ra một chưởng, trực tiếp vỗ vào kiếm khí trùng trùng điệp điệp kia, một đoàn chưởng ấn màu vàng đánh vào trên băng hàn kiếm khí, hai luồng năng lượng lập tức bù trừ lẫn nhau.

Cùng lúc đó, La Bá Hưng quay người lại, Cự Kiếm quét ngang về phía Băng Nhược Thủy.

Trọng kiếm vô phong, nhưng kiếm thế lại như cầu vồng, tốc độ Băng Nhược Thủy sao có thể sánh với La Bá Hưng, lập tức sắp trúng chiêu.

- Nhược Thủy muội muội, ta đến giúp ngươi.

Một đạo hỏa mang như rồng gào thét về phía La Bá Hưng.

Đến cứu trợ Băng Nhược Thủy đúng là Ngọc Liệt Diễm.

La Bá Hưng ánh mắt nhảy lên, không thể không thu kiếm đón đỡ.

Băng Nhược Thủy thuận theo không buông, thân thể vừa hạ xuống chân đã đạp lên mặt đất, băng kiếm lần nữa đâm tới La Bá Hưng.

- Con đàn bà không biết sống chết!

La Bá Hưng trước sau thụ địch, mắng một câu, quanh thân tách ra kim mang.

Đinh đương đinh đương!

Cự Kiếm của La Bá Hưng qua lại đón đỡ, khí kình cường đại chấn cho hổ khẩu nhị nữ tràn ra máy, trường kiếm của các nàng đều bị chấn cho rơi trên mặt đất.

- Lại một mỹ nhân, không nghĩ tới ngoại trừ Viêm Mị Tông ra, còn có gia lệ như thế, quả thực không tệ!

La Bá Hưng nhìn thoáng qua Ngọc Liệt Diễm cười nói, tiếp theo còn nói:

- Đáng tiếc, các ngươi nhất định phải... Chết.

- Khanh khách, vị sư huynh này ngươi thật đáng sợ, không nên giết nhân gia có được không?

Ngọc Liệt Diễm che lấy cánh tay bị thương cười nói.

Chỉ thấy thanh âm của nàng lộ ra vẻ động lòng người, động tác kia càng như vũ mị trời sinh, cặp mắt hoa đào càng khiến người mê say không thôi.

Nam tử chung quanh đều bị thanh âm này của Ngọc Liệt Diễm mê hoặc, trong nội tâm sinh ra một loại xúc động không đành lòng tổn thương nàng.

La Bá Hưng tâm thần tựa hồ cũng bị mê hoặc, động tác trở nên có chút ngốc trệ một chút.

Ngọc Liệt Diễm mặt treo dáng tươi cười xinh đẹp, dáng người no đủ nhẹ nhàng bước liên tục, từng bước một đi tới La Bá Hưng.

Nàng mỗi câu nói cười, mỗi một động tác đều tựa hồ như ẩn chưa mi hoặc chi ý câu hồn đoạt phách.

Vũ Mị Nương ở không xa gắt gao nhìn chằm chằm vào mỗi một động tác của Ngọc Liệt Diễm, đôi mắt đẹp lộ vẻ mừng rỡ. Nàng trong lòng kinh hô:

- Cái này... Đây tuyệt đối là thiên sinh mị cốt, thật tốt quá, nhất định phải kéo nàng vào bổn tông, ta nghĩ sư phó lão nhân gia nàng nhất định sẽ phi thường thích, như vậy ta cũng nhiều thêm một tỷ muội rồi.

Thiên Tinh liếc qua Vũ Mị Nương bất động thanh sắc, lộ ra cười nhạt nói:

- Mị nương nàng không phải là người Viêm Mị Tông ngươi sao?

Vũ Mị Nương lắc đầu đáp:

- Bây giờ không phải.

- Bây giờ không phải?

Thiên Tinh kinh ngạc một chút, nội tâm lại khó hiểu.

Ngọc Liệt Diễm đi đến trước mặt La Bá Hưng một mét, đôi mắt dễ thương ẩn tình nhìn La Bá Hưng, bàn tay như ngọc trắng giương nhẹ, hóa chỉ vi mai, đôi môi khẽ mở:

- Vị sư huynh này, thanh kiếm này của ngươi thật đáng sợ nha, có thể buông ra không?

Thanh âm Ngọc Liệt Diễm tràn đầy ý hấp dẫn, nam nhân nào cũng khó mà chịu được câu dẫn như vậy.

La Bá Hưng thủ đoạn buông lỏng, Cự Kiếm cắm thẳng vào trên mặt đất.

Bỗng nhiên, Ngọc Liệt Diễm đôi mắt dễ thương sáng ngời, bàn tay như ngọc trắng hội tụ linh lực cường đại đánh về phía trái tim La Bá Hưng.

Ngọc Liệt Diễm vốn tưởng rằng một chiêu này có thể lấy được mạng La Bá Hưng.

Đáng tiếc, nàng vẫn đánh giá thấp năng lực của La Bá Hưng.

Một quyền nàng đánh ra đã trực tiếp bị La Bá Hưng chụp lại.

Ngọc Liệt Diễm kinh hãi, muốn bứt trở ra, đáng tiếc lại bị La Bá Hưng nắm chặt lấy.

- Chậc chậc, nếu đã tự mình đưa tới cửa ra, vậy bổn vương cũng không khách khí.

La Bá Hưng lóe ra một tia tham lam, trực tiếp lôi kéo Ngọc Liệt Diễm vào trong ngực.

Hắn thân là một trong các đệ tử xuất sắc nhất ba tông, lực ý chí sao lại yếu kém thế được, cho dù Vũ Mị Nương là thân là Viêm Mị Tông cũng không dám đơn giản đi mê hoặc hắn.

Mà Ngọc Liệt Diễm tuy rằng thiên sinh mị cốt nhưng lại không tu luyện mị công cao thâm, mị lực phát tán nhằm vào võ giả lực ý chí bình thường coi như cũng được, nhưng nhằm vào người như La Bá Hưng lại không có đất dụng võ.

Ngọc Liệt Diễm cực lực phản kháng, nhưng thực lực La Bá Hưng cao hơn nàng nhiều, gắt gao đè nặng nàng, miệng rộng mở ra hôn vào cặp môi thơm của Ngọc Liệt Diễm.

- Buông nàng ra!

Băng Nhược Thủy khẽ nói một tiếng, cầm kiếm đâm tới La Bá Hưng.

La Bá Hưng lộ ra vẻ tức giận, áp lấy Ngọc Liệt Diễm trong ngực đi ngăn cản kiếm chiêu của Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy khẩn trương, thân thể xoay chuyển giữa không trung, hướng phía một bên đâm tới.

La Bá Hưng thừa cơ cầm lấy Ngọc Liệt Diễm, lướt tới Băng Nhược Thủ, một cước hung hăng mà quét ở eo nhỏ Băng Nhược Thủy, một chút ý thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

PHỐC!

Băng Nhược Thủy bị thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người của Tử Thiên Tông nào kiềm chế được nữa, mỗi người đều vây quanh La Bá Hưng.

Trần Văn Vũ đứng dậy quát:

- Các hạ vẫn nên thả người ra đi, đừng khinh người quá đáng.

La Bá Hưng nắm thật chặc cái cổ mảnh của Ngọc Liệt Diễm, nhìn thoáng qua mười mấy người Tử Thiên Tông khinh thường nói

- Tiểu tông phái như các ngươi cũng dám ra lệnh cho ta, có tin ta trước tiên giết chết nàng, lại giết đám các ngươi không?

- Ngươi... Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng thả người

Trần Văn Vũ hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 536 - Lăng Tiếu Cường Thế. (1)

Hôm nay Lăng Tiếu sinh tử chưa biết, hắn biết rõ La Bá Hưng lợi hại, dù tất cả mọi người cùng lên cũng chưa hẳn là đối thủ của La Bá Hưng, vừa rồi màn giết chóc huyết tinh của La Bá Hưng hắn vẫn còn khắc sâu trong lòng.

La Bá Hưng âm hiểm cười nói:

- Đợi bổn vương nếm th ử nữ nhân này đã nói sau.

- Dâm tặc

Vài đạo thanh âm bi phẫn đồng thời vang lên.

- Ha ha, đây chính là nàng tự đưa tới cửa, nếu nàng hầu hạ khến ta cao hứng, nói không chừng ta sẽ thả đám các ngươi, bằng không các ngươi oàn bộ đi chết đi a

La Bá Hưng cúi đầu ngửi mái tóc Ngọc Liệt Diễm một cái, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói.

- Tốt... Tốt, chúng ta lập tức tìm nơi không ngươi, ta hảo hảo hầu hạ ngươi.

Ngọc Liệt Diễm bị quản chế vẫn không sợ, mị hoặc tự nhiên chi âm sâu kín nói.

- Hừ, chút mị lực của tiểu bì mẫu ngươi không đủ xem, bất quá cũng chỉ có vậy ngươi mới có thể hầu hạ bổn vương thoải mái.

La Bá Hưng dùng sức nhéo nhéo Ngọc Liệt Diễm hừ lạnh nói.

Trong lúc nhất thời, thần sắc người Tử Thiên Tông đều khó coi.

Nếu như Ngọc Liệt Diễm chịu nhục chính là ô nhục trực tiếp đến Tử Thiên Tông, cái này còn khiến người khó chịu hơn là giết nàng nữa.

- Thả nàng, bằng không ngươi đi chết đi.

Một thanh âm u lãnh từ sau mọi người truyền tới.

Nói chuyện ngoại trừ Lăng Tiếu ra thì ai vào đây nữa

Vừa rồi hắn bị Ẩn Xà Kiếm đánh bị thương nặng, vạn hạnh là không vứt bỏ tánh mạng.

Ẩn Xà Kiếm tuy là đê giai Linh Khí, nhưng nó lại là Linh Khí hỏa thuộc tính, mà La Bá Hưng lại là kim thuộc tính, cả hai quá khác nhau, miễn cưỡng sử dụng căn bản không phát huy được uy lực của ẩn xà kiếm.

Cho nên, năng lượng đánh lên người Lăng Tiếu chẳng qua chỉ là lực lượng một kích của cao giai Vương cấp thôi.

Nếu đổi lại Lăng Tiếu không tu luyện ở hàn đàm nửa tháng, chỉ sợ một chiêu này đã lấy đi nửa mạng hắn rồi.

Nhưng Lăng Tiếu hiện giờ thực lực mặc dù không đột nhiên tăng mạnh, nhưng thân thể lại càng thêm biến thái.

Lăng Tiếu mượn nhờ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch tu luyện thân cốt, nhưng cũng đồng thời lần nữa tu luyện da thịt, tạng phủ, kinh mạch một lần, phòng ngự thân thể đề cao gấp đôi, hơn nữa "Luyện cốt" chi cảnh đã bước vào tiểu

thành chi cảnh.

Dùng thân thể Lăng Tiếu hiện giờ ngạnh kháng một kích toàn lực của cao giai Vương cấp cũng không thành vấn đề, cho dù bị Địa Hoàng giai đuổi giết cũng sẽ không dễ dàng chết đi.

Đây cũng là duyên cớ vì sao trước kia Lăng Tiếu không sử dụng huyền khí, mà trực tiếp vung vẩy hai đấm nghênh chiến.

Hắn chính là muốn thử xem thân thể mình cường hãn bực nào, đồng thời cũng biết đối phó La Bá Hưng căn bản không cần phải vận dụng vũ khí, trong nội tâm cũng tồn tại ý hạ thủ lưu tình với hắn

Tất nhiên người ba tông có thể không gây thì vẫn nên tận lực không gây thì hơn.

Mà vừa rồi hắn bị thương là do bị đối thủ đánh cho trở tay không kịp, lúc này mới ăn phải thiệt thòi.

Công kích của đê giai Linh Khí thuộc tính c còn có linh tính, thật sự khiến cho người khó lòng phòng bị.

La Bá Hưng thập phần tự đại, cho rằng Linh Khí vừa ra Lăng Tiếu hẳn phải chết.

Không chỉ có hắn cho rằng như vậy, mà ngay cả những người khác cũng cho rằng Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

La Bá Hưng không tiếp tục đuổi giết, mà Băng Nhược Thủy và Ngọc Liệt Diễm lại liên tục ra tay, cái này khiến Lăng Tiếu có đầy đủ thời gian chữa thương.

Thế nhưng hiện giờ Ngọc Liệt Diễm bị bắt lấy, Lăng Tiếu cũng bị chọc giận.

Nếu như La Bá Hưng thật sự không cảm thấy đủ, vậy hắn phải đại khai sát giới rồi!

Lăng Tiếu có nắm chắc dưới tình huống không khiến Ngọc Liệt Diễm chịu bất cứ thương tổn gì d trực tiếp diệt sát La Bá Hưng.

La Bá Hưng thật sự không thể tưởng được Lăng Tiếu rõ ràng không chết, mà ngay cả Thiên Tinh và Vũ Mị Nương ở không xa cũng bất khả tư nghị nhìn Lăng Tiếu.

Trong đầu ba người hiện lên một ý niệm:

- Tên này khẳng định mặc cao giai phòng ngự vệ giáp.

- Thả nàng việc này coi như xong.

Lăng Tiếu tiến lên trước một bước lần nữa lạnh lùng nói.

- Ngươi nói coi như xong, ngươi cho rằng ngươi là Thiên Vương lão tử à? Cho dù Thiên Vương lão tử đến hôm nay ta cũng phải chơi nàng.

La Bá Hưng đâu phải là nhân vật chịu uy hiếp, lúc này thập phần tức giận nói.

Tay nắm lấy Ngọc Liệt Diễm càng thêm chặt, gương mặt Ngọc Liệt Diễm đỏ bừng đến dọa người.

Lăng Tiếu nhíu mày lại, tinh thần lực muốn từ trong thức hải mãnh liệt mà ra.

Lúc này, một thanh âm nũng nịu truyền đến:

- La huynh, xin cho Mị nương chút mặt mũi thả nàng ra được không?

Thanh âm này như gió xuân như thiên lại, nghe vào trong tai khiến lòng người thoải mái.

Tất cả nam nhân đều bị thanh âm của nàng hấp dẫn ở.

Lăng Tiếu liếc qua Vũ Mị Nương, ánh mắt lập loè, trong nội tâm thầm khen:

- Lại là một yêu tinh mê chết không đền mạng.

La Bá Hưng híp mắt nhìn Vũ Mị Nương nói:

- Mị nương ngươi cũng tới tham gia sao?

- Không... Ta cảm thấy vị muội muội kia trong tay ngươi cùng ta rất có duyên, cho nên muốn xin La huynh cho Mị nương chút mặt mũi, ngày sau Mị nương xin thâm tạ.

Vũ Mị Nương nhàn nhạt nói.

La Bá Hưng lộ vẻ do dự, hắn thật sự không rõ Vũ Mị Nương có chủ ý gì.

Lúc này, Thiên Tinh mở miệng nói:

- La huynh, cho Mị nương một cái mặt mũi đi, chúng ta cũng nên tiến vào thôi.

La Bá Hưng nhìn thoáng qua Thiên Tinh, tiếp theo đáp:

- Nếu Mị nương và Tinh Tử đã cầu thỉnh, ta sẽ cho hai người các ngươi một cái mặt mũi, cút đi cho ta!

Dứt lời, La Bá Hưng nặng nề ném Ngọc Liệt Diễm ra ngoài.

Hắn tuy nói là thả Ngọc Liệt Diễm, nhưng hướng hắn ném đi lại có một khôi nham thạch lớn.

Nếu như Ngọc Liệt Diễm đập vào nham thạch kia thì chỉ sợ dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Vũ Mị Nương không nghĩ tới La Bá Hưng lại ngoan độc như thế, lại muốn lấy mạng Ngọc Liệt Diễm.

Nàng tuy có ý muốn cứu Ngọc Liệt Diễm, nhưng bản thân lại cách quá xa, căn bản không kịp cứu trợ.

Lập tức Ngọc Liệt Diễm muốn bỏ mạng thì một tiếng xé gió truyền tới, một thân ảnh trước một bước tiếp được Ngọc Liệt Diễm.

Hô!

Người Tử Thiên Tông và Vũ Mị Nương đều đồng thời thở dài một hơi.

- Sư tỷ không sao chứ?

Lăng Tiếu ôm Ngọc Liệt Diễm vội vàng hỏi thăm.

Ngọc Liệt Diễm sắc mặt tái nhợt treo nụ cười thỏa mãn, kiều thủ ôm lấy cổ Lăng Tiếu nói:

- Ta không sao, ta biết rõ ngươi nhất định sẽ cứu ta.

Lăng Tiếu nghe xong lời này của nàng, không chỉ không cảm thấy vui vẻ gì, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Theo nữ nhân của hắn dần dần tăng nhiều, mà bản thân hắn quả thật cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, nhưng một mình hắn lại không thể phân thân, một khi hắn đắc tội người nào, người này lại nhắm ngay vào nữ nhân của hắn để ra tay thì phải làm sao?

Chẳng lẽ mình thời khắc đều phải ở bên các nàng sao? Điều này hiển nhiên không thể nào rồi.

Lăng Tiếu trong nội tâm vô hình sinh ra một loại ý thứ trách nhiệm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 537 - Lăng Tiếu Cường Thế. (2)

Nếu như một người nam nhân ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được thì còn làm nam nhân gì nữa.

- Xem ra phải nghĩ biện pháp khiến càng nàng cũng trở nên cường đại hơn mới được.

Lăng Tiếu trong nội tâm nghĩ thầm.

- Tiếu, ngươi ôm một đại mỹ nhân như ta còn phân thần, ngươi... Tức chết ta rồi

Ngọc Liệt Diễm thấy Lăng Tiếu ánh mắt chuyên chú, đáng tiếc lại không phải nhìn nàng, chỉ cảm thấy cực kỳ tức giận, hung hăng nhéo hông hắn một cái.

- Ôi

Lăng Tiếu kêu nhỏ một tiếng, tiếp theo cười nhạt nói:

- Là ta không đúng, sư tỷ ngươi trước xuống đi, nhiều người như vậy nhìn xem, rất không có ý tứ a!

Ngọc Liệt Diễm khôi phục vài phần động lòng người nói:

- Được tiện nghi còn khoe mẽ, bao nhiêu người muốn ôm người ta cũng không có phúc khí kia đấy.

Nàng nói thì nói như thế, nhưng vẫn có chút lưu luyến rời khỏi lồng ngực Lăng Tiếu.

Ngọc Liệt Diễm sau khi đứng lại, quay người chắp tay nói với Vũ Mị Nương ở không xa:

- Đa tạ vị tỷ tỷ này tương trợ, không biết tỷ tỷ xưng hô như thế nào?

Chẳng biết tại sao, Ngọc Liệt Diễm đối mặt Vũ Mị Nương có một loại cảm giác thân cậnt trời sinh, mà Vũ Mị Nương cũng thế.

Vũ Mị Nương chân thành đi đến trước mặt Ngọc Liệt Diễm, kéo tay Ngọc Liệt Diễm mặt mũi tràn đầy vẻ mừng rỡ nói:

- Lại không giúp đỡ được gì, cần gì khách khí, ta gọi Vũ Mị Nương năm nay hai mươi hai, không biết ngươi...

Ngọc Liệt Diễm vội vàng đáp:

- Ta lớn hơn ngươi một tuổi, ta gọi Ngọc Liệt Diễm, môn hạ Tử Thiên Tông.

- Vậy ta phải gọi ngươi một tiếng Ngọc tỷ tỷ rồi.

Vũ Mị Nương một chút kiêu ngạo cũng không có, rõ ràng có chút hướng Ngọc Liệt Diễm hành lễ nói.

Ngọc Liệt Diễm tranh thủ đở lấy Vũ Mị Nương nói:

- Mị nương đừng như vậy, ta... Ta không đảm đương nổi".

Vũ Mị Nương ngọt ngào cười nói:

- Có cái gì mà đảm đương hay không đảm đương chứ, về sau hai ta cứ lấy tỷ muội tương xứng, nếu có người dám khi dễ ngươi, tiểu muội nhất định sẽ vì tỷ tỷ mà đòi lại công đạo.

Nói xong còn đặc biệt trừng mắt liếc La Bá Hưng.

La Bá Hưng cảm thấy buồn bực, Vũ Mị Nương này uống lộn thuốc à?

Rõ ràng tự hạ thân phận đi gọi tỷ muội với một nử tử của đê giai tông môn, cái này thật sự có chút mạc danh kỳ diệu rồi.

Không chỉ La Bá Hưng, mà ngay cả những người khác cũng không hiểu ra làm sao.

Lúc này, Thiên Tinh mở miệng lần nữa nói:

- Mị nương, La huynh, các ngươi có vào không đây, không đi vào thì Quang Tinh Điện chúng ta sẽ độc chiếm đấy.

- Hừ, Tinh Tử, khẩu vị quá lớn không sợ bể bụng sao.

La Bá Hưng hừ một tiếng, trừng mắt liếc Lăng Tiếu, sau đó bước về phía đại điện.

Vũ Mị Nương lôi kéo tay Ngọc Liệt Diễm nói:

- Tỷ tỷ có muốn cùng vào trong xem không.

Ngọc Liệt Diễm có chút khó xử nhìn về phía Lăng Tiếu ở bên.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu cười nhạt nói:

- Vào đi thôi, dù sao ta cũng định vào tong xem, chắc hẳn mấy vị không có ý kiến.

- Không được, ngươi dám tiến lên nửa bước, bổn vương trước hết giết ngươi

La Bá Hưng lập tức quay người hét lớn.

Lăng Tiếu tiến lên vài bước, mắt hổ lãnh tuấn, thần thái tự ngạo nhìn La Bá Hưng thản nhiên nói:

- Ngươi cho rằng có Linh Khí nơi tay là có thể giết ta sao?

Dứt lời, Lăng Tiếu một thân khí thế tăng vọt đến điểm cao nhất, tinh thần lực hóa thành áp lực vô hình đè ép về phía La Bá Hưng.

La Bá Hưng há lại yếu thế, một thân khí thế nửa bước Vương cấp tăng vọt lên.

Thế nhưng hắn phát hiện khi khí thế mình khí của mình đạt đến lớn nhất lại bị một cổ áp lực khác đáng sợ hơn áp chế, phảng phất như một ngọn núi lớn đè lên lưng vậy, khiến hắn không thể động đậy.

Trong lúc nhất thời, La Bá Hưng chỉ cảm thấy hô hấp cũng trở nên dị thường khó khăn, trong óc cũng trở nên trầm trọng, khí thế lập tức rớt xuống ngàn trượng, cả khuôn mặt trở nên biệt khuất đỏ bừng.

Mà Lăng Tiếu lại tức bước tới gần, khí thế vẫn đang một đường hát vang.

Tuy nói thực luwjcchir là cao giai Linh Sư, nhưng cổ uy áp này rõ ràng không thua kém Vương cấp chính thức.

Thiên Tinh và Vũ Mị Nương đều lộ ra vẻ khiếp sợ, trong nội tâm đột nhiên

sáng tỏ vì sao người ta vừa rồi có thể khiến La Bá Hưng liên tục thiệt thòi:

- Chẳng lẽ tiểu tử này còn áp chế cảnh giới hay sao?

- Đại điện này Tử Thiên Tông ta phải vào rồi, không biết hai vị ý kiến như thế nào?

Lăng Tiếu thu hồi tinh thần lực, không thèm nhìn La Bá Hưng mà nói với Thiên Tinh và Vũ Mị Nương.

Trong giọng nói tuy có ý hỏi, nhưng lộ vẻ kiên định, đại điện này các ngươi không cho ta cũng sẽ vào.

Thiên Tinh hiện lên vài tia lệ mang không dễ dàng phát giác, trên khuôn mặt tuấn tú treo dáng cười nói:

- Trước khi tiến đến chúng ta đã sớm nói qua, có thể lưu một vị trí cho tông môn kiên trì đến cuối cùng, Tử Thiên Tông các ngươi là tông môn duy nhất còn có thể đứng ở nơi này nói chuyện, cho nên các ngươi có thể cùng chúng ta vào, Mị nương ngươi cảm thấy thế nào?

Vũ Mị Nương không sao cả đáp:

- Ta không có ý kiến, nhưng ta nhất định phải dẫn vị tỷ tỷ này của ta vào xem.

Thiên Tinh nhìn thoáng qua La Bá Hưng không xa, ngay cả hỏi một câu cũng giảm đi, trực tiếp tuyên bố:

- Vậy vị sư đệ này sẽ cùng bọn ta vào trong xem đến cùng có bảo vật gì, bất quá lời tục tĩu nói trước, đồ vật bên trong tất cả bằng bổn sự, nếu như không có đảm lượng mà thì vẫn không nên vào thì tốt hơn.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Sinh tử đều do thiên mệnh, chư vị trước hết mời.

Ngay sau đó, Thiên Tinh, Vũ Mị Nương và La Bá Hưng ba người dẫn đầu tiến vào trong đại điện.

La Bá Hưng trong nội tâm biệt khuất đến cực điểm, vừa rồi hắn bị Lăng Tiếu ép tới không thể nhúc nhích, mặt mũi đều mất hết, trong nội tâm đối với Lăng Tiếu cực kỳ thống hận, hắn suy nghĩ đợi sau khi bọn người Lăng Tiếu tiến vào đại điện nhất định phải đuổi tận giết tuyệt Tử Thiên Tông.

Bất quá, nói trở lại, hắn thật sự không nghĩ ra Lăng Tiếu rõ ràng chỉ là cao giai Linh Sư, vì sao khí thế có thể đè ép hắn?

- Mặc kệ ngươi lợi hại thế nào, lát nữa cũng phải chết!

La Bá Hưng nắm nắm hai đấm, ánh mắt toát ra sát ý nồng đậm.

Trong đại điện đã sớm có 27 đang chờ đợi, mười tám tên nam nhân, chín nữ tử, những người này đều là nhân ba ba tông

Lăng Tiếu sớm đã cảm ứng được bên trong có không ít khí tức cường hãn, nhưng khi trông thấy 27 người này vẫn bị chấn kinh.

Những người này người tuổi đều còn trẻ, mỗi người chỉ chừng hai lắm, cao nhất tuyệt đối sẽ không vượt qua hai tám, bọn hắn mỗi người rõ ràng đều có được thực lực không thua kém Linh Sư đỉnh phong, càng có nửa số người đã đột phá gông cùm xiềng xích Linh Sư, đã nửa chân đạp vào Vương cấp rồi.

Trông thấy những người này, thần sắc Lăng Tiếu không khỏi nghiêm nghị.

Vạn nhất người ta đồng loạt ra tay, tầm mười người Tử Thiên Tông bọn hắn còn chưa đủ cho người ta nhét kẽ răng, trong nội tâm không khỏi có chút hối hận mình đã xúc động.

Nếu như chỉ một mình hắn vào, tùy thời có thể qua lại tự nhiên, nhưng hắn dẫn theo đồng bạn tông môn đến, cái này khiến hắn áp lực đại tăng ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 538 - Lâu Các Bảo Tàng (1)

- Ba tông nội tình quả nhiên bất phàm!

Lăng Tiếu không thể không bội phục tông môn người ta đẳng cấp cao.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian truyền âm cho Trần Văn Vũ nhắc nhở:

- Trần sư huynh, đợi lát nữa một khi giao chiến các ngươi tuyệt đối không thể lưu lại, mang theo mọi người lập tức rút lui đi.

Trần Văn Vũ sao lại không biết tính nghiêm trọng của sự việc, lúc này liền khẽ gật đầu với Lăng Tiếu.

Tam đại thất phẩm tông môn tổng cộng ba mươi người, hơn nữa người bên phía Tử Thiên Tông là mười ba, tộng cộng bốn mươi ba người đi vào đại điện.

Hiện giờ cấm chế cường đại trước đại điện đã bị ba người Thiên Tinh, Vũ Mị Nương và La Bá Hưng bài trừ.

Một đoàn người không gặp bất cứ trở ngại nào mà đi vào lầu hai của lầu các trong đại điện.

Khi tất cả tiến vào tầng thứ hai thì đều bị một màn trước mắt dọa cho ngây dại.

Ở trong này rõ ràng đầy đất đều là vũ khí, hơn nữa toàn bộ đều là huyền khí tam giai h tổng cộng có hơn một ngàn, đao, kiếm, câu, thương... Đủ loại vũ

khí cần gì đều có.

- Oa, thật... thật nhiều vũ khí ah, cái này... Chuôi kiếm này là tam giai cao giai kiếm khí.

Một gã êệ tử Tử Thiên Tông đè nén không được kích động kêu lớn lên

Đệ tử Tử Thiên Tông khác hai mắt cũng tỏa sáng, tựa hồ chỉ cần ra lệnh một tiếng liền tiến lên tranh đoạt vậy.

- Một đám thổ báo tử

La Bá Hưng khinh thường nói.

Đệ tử ba tông cũng lộ ra vẻ châm chọc với người Tử Thiên Tông

Thất phẩm tông môn và bát phẩm tông môn tuy chỉ chênh lệch một chữ, nhưng chênh lệch này vẫn tương đối lớn.

Bọn họ đều là hậu bối đã nhìn quen mặt hàng, lại đệ tử xuất sắc trong tông, bình thường sử dụng huyền khí thấp nhất cũng là tam giai cao giai, đối diện với mấy thanh huyền khí tam giai này tuy nói khiếp sợ, nhưng tuyệt đối không thất thố như những đệ tử Tử Thiên Tông.

Thiên Tinh mở miệng nói:

- Những thứ này chỉ là đê giai huyền khí nếu như chư vị có hứng thú có thể tùy tiện chọn lựa, Quang Tinh Điện chúng ta sẽ không tham gia.

Dứt lời, hắn ngửa lên cái đầu cao ngạo đi lên lầu hai.

Vũ Mị Nương cũng không dừng lại, theo bước chân Thiên Tinh đi tới.

La Bá Hưng hừ lạnh một tiếng cũng không dừng lại, phất phất tay mang theo người đuổi theo.

Bọn hắn đều biết lầu các bình thường càng lên cao thì đồ vật cũng càng trân quý.

Lăng Tiếu thấy người ba tông đều khinh thường rời đi, lúc này quay người nói với đồng bạn:

- Người ta tài đại khí thô, không giống chúng ta, mọi người cứ chọn đi, cho dù không dùng đến, xuất ra đi bán cũng có thể đổi được không ít huyền tinh mà!

Có Lăng Tiếu lên tiếng, người Tử Thiên Tông lập tức nhào tới những huyền binh kia.

- Cái này... Đây là tam giai cao giai Cực Quang Kiếm, thật tốt quá, thanh kiếm nầy ta muốn rồi.

- Ha ha, thanh đao hình rồng này thật hợp với ta.

- Ta muốn cây thương này.

...

Lăng Tiếu tùy ý để bọn hắn chọn lựa, còn mình thì tùy ý vung lên, từ trong rất nhiều huyền khí lấy chừng một trăm loại huyền khí khác nhau, sau đó liền đi lên lầu ba.

Những người còn lại thấy Lăng Tiếu tiêu sái như vậy đều không khách khí nữa, đồng thời tế ra Không Gian Giới cuốn lấy tất cả huyền khí.

Khi đến lầu ba lại là một phiên cảnh tượng khác.

Ở đây vẫn là huyền khí.

Bất quá, huyền khí ở đây lại làm cho người ba tông phải thất thố.

Những huyền khí này đều ngoài tứ giai đã ngoài, số lượng không nhiều như lầu hai, nhưng cũng chừng 200~300 kiện.

Tất cả mọi người dồn dập lên, chỉ có lĩnh đội của bọn hắn vẫn lạnh nhạt như trước.

- Những thứ này còn không đáng để chúng ta ra tay, ta đề nghị chia đều có được không?

Lại là Thiên Tinh mở miệng trước nói.

Vũ Mị Nương và g La Bá Hưng đều không có bất kỳ dị nghị.

Bất quá, La Bá Hưng vẫn đặc biệt nói:

- Chỉ cho phép ba tông chúng ta chia đều.

Hắn lời này đã lập tức loại Tử Thiên Tông ra bên ngoài rồi.

Lúc hắn nói lời này, Lăng Tiếu lại vừa vặn đi tới, nghe được rất rõ ràng.

Lăng Tiếu nhìn tứ giai huyền khí chung quanh, nhẹ cười nói:

- Tử Thiên Tông chúng ta mỗi người chỉ chọn một kiện, còn lại thuộc về các ngươi.

Hắn nói lời nay rất chắc chắc, tuy nhiên lại không tham.

Nơi này có chừng 200~300 tứ giai huyền khí, hắn chỉ cần mỗi người chọn một, cái này cũng cho ba tông đủ mặt mũi rồi

- Không được, huyền khí phía dưới đều cho các ngươi, nơi này các ngươi một kiện cũng không thể động, huống chi các ngươi có tài đức gì mà muốn cùng chúng ta chia sẻ?

La Bá Hưng trừng mắt cười nói.

Lăng Tiếu mắt hổ hiện lên lệ mang, trên mặt treo cười lạnh nói

- Chỉ bằng vào tên của Lăng Tiếu ta, mười ba kiện huyền khí này chúng ta muốn rồi.

- Cuồng vọng!

Trong lúc nhất thời, vài tên nửa bước Vương cấp đồng thời quát lên với Lăng Tiếu.

Bọn hắn đều nghe không quen giọng điệu cuồng vọng hung hăng càn quấy của Lăng Tiếu, huống hồ Lăng Tiếu chỉ là đệ tử của bát phẩm tông môn, thực lực cũng chỉ là cao giai Linh Sư.

Vừa rồi bọn hắn không thấy tràng cảnh Lăng Tiếu đại chiến La Bá Hưng, đều cho rằng bọn người Lăng Tiếu có thể trà trộn vào đây là do lĩnh đội bọn hắn hảo tâm cấp cho đám đệ tử tông môn cấp thấp này thôi.

Lăng Tiếu đối mặt vài cổ khí thế vẫn nguy nga bất động, thần sắc không có nửa điểm kinh hoảng, ngược lại treo nụ cười như có như không.

Kì thực, hắn đã lợi dụng tinh thần lực chia ra làm năm, đồng thời đối kháng lấy uy áp mà những người kia phát ra.

Mấy người giằng co một hồi, khí tức của vài tên nửa bước Vương cấp yếu đi một chút.

Lăng Tiếu vẫn đang bất động như núi, thân thể đứng thẳng, thần sắc nhẹ nhõm nói:

- Ta muốn mười ba kiện, mấy vị có lẽ không có ý kiến chứ?

Dứt lời, một tay có chút giơ lên, sau khi bàn tay mở ra, mười ba kiện huyền khí rõ ràng thần kỳ lơ lửng lên.

Người ba tông đều lộ ra vẻ kinh hãi, nhất là La Bá Hưng, sắc mặt trở nên càng thêm âm trầm, hắn biết rõ Lăng Tiếu còn khó đối phó hơn hắn nghĩ nhiều, rõ ràng có thể đạt tới cảnh giới cách không thủ vật.

Cảnh giới này bề ngoài giống như chỉ có đạt tới Địa Hoàng giai mới có thể làm được a, cho dù là Vương cấp cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới cách không hấp vật thôi.

Cách không hấp vật và cách không thủ vật chỉ chênh lệch một từ, nhưng cảnh giới lại khác. Cái trước là sau khi đạt tới Vương cấp, có thể lợi dụng linh lực tác động sự vật, nhanh chóng tiến đến mình; còn cái sau là sau khi đạt tới Hoàng cấp, thuộc tính linh lực quanh thân đều vì hắn sử dụng, có thể hóa thành như thực chất đi lấy đồ vật trong vòng trăm mét, càng như tay của mình, muốn cầm nắm thế nào cũng được, không giống như cái trước chỉ có thể hấp, chính giữa không thể dừng lại được.

Chiêu này của Lăng Tiếu chính là cố ý biểu hiệ, đặc biệt huyền lập mười ba kiện huyền khí giữa không trung, cuối cùng mới sâu kín bay qua phía hắn.

Lăng Tiếu không khách khí cất kỹ những tứ giai huyền khí này, trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước, tựa hồ làm một chuyện không chút ý nghĩa vậy.

- Tốt rồi, phần Tử Thiên Tông chúng ta đã lấy, các ngươi xin cứ tự nhiên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 539 - Lâu Các Bảo Tàng. (2)

Lăng Tiếu nói với người ba tông một tiếng, sau đó liền không để ý đến những huyền khí kia nữa.

Người ba tông phục hồi tinh thần lại, bắt đầu chia đều những huyền khí tứ giai kia.

Bất quá, người ba tông thỉnh thoảng lại liếc qua Lăng Tiếu, trong mắt nhiều thêm vài phần sợ hãi.

Thiên Tinh cùng với La Bá Hưng thần sắc đều khó coi, phảng phất nhưng đã suy nghĩ Lăng Tiếu rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để Cách không thủ vật vậy!

Đương nhiên Lăng Tiếu ngay cả Vương cấp cũng không phải, chớ đừng nói chi đến Địa Hoàng giai.

- Chẳng lẽ hắn thân mang Linh Khí?

Hai người đồng thời suy nghĩ.

Không thể không nói sức tưởng tượng của bọn hắn thập phần phong phú.

Về phần Vũ Mị Nương hoàn toàn không để ý tới, vẫn đang lôi kéo Ngọc Liệt Diễm trò chuyện phảng phất như hảo tỷ muội quen biết nhiều năm vậy.

Sau chốc lát, tất cả huyền khí ở đây đều bị vét sạch.

- Nên lên lầu bốn thôi, không biết trên đó sẽ có gì nữa.

Lăng Tiếu đưa tay ra mời thản nhiên nói.

- Đi thôi.

Thiên Tinh cũng không hề nói nhảm, dẫn đầu đi trước.

Người ba tông đều đi ở phía trước nhất, người Tử Thiên Tông đi theo sau.

Đi lên lầu bốn, chỉ thấy từng dãy giá sách mất trật tự đặt ở đó, từng quyển sách đều tùy ý rơi lả tả.

Một gã đệ tử Quang Tinh Điện nhặt một quyển sách lên tùy ý lật lật, lúc này hoảng sợ nói:

- Lục... Lục cấp huyền kỹ bạo hỏa lục kích thuật.

- Lục cấp huyền kỹ

Mấy chữ này lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Hơn mười người nhanh chóng nhào tới những cuốn sách kia.

Huyền kỹ ở trong tông môn nào cũng sẽ không ngại nhiều, mà mỗi một bản huyền kỹ đều có giá trị của riêng mình.

Ở trong Tử Thiên Tông, lục cấp huyền kỹ đã rất cao rồi, mà ở trong Tam đại thất phẩm tông môn, lục cấp huyền kỹ cũng là tinh phẩm, bọn hắn tuy có lam giai huyền kỹ, nhưng cái đó không phải ai cũng học được.

Cho nên, lục cấp huyền kỹ là thứ trân quý mà không ai ngại nhiều cả.

Cho dù không thích hợp cho mình tu luyện, cũng có thể xuất ra đi hối đoái, giá trị không thấp chút nào.

- Cái này... Đây là lam giai kiếm kỹ, thật tốt quá.

Một gã đệ tử Trọng Kiếm Môn đột nhiên kinh hô.

Chỉ thấy trong tay hắn bưng một quyển sách mặt mũi tràn đầy ý mừng rỡ.

- Lấy ra, đây là ta phát hiện ra trước

Một gã đệ tử Quang Tinh Điện ở bên cạnh hắn đỏ mắt, nói một câu, không khỏi lao qua cướp lấy bản lam giai kiếm kỹ kia.

- Hỗn đãn, mau trả lam giai kiếm kỹ lại cho ta, bằng không ta với ngươi không chết không ngớt

Tên đệ tử Trọng Kiếm Môn kia thẹn quá hoá giận quát.

- Hừ, có bản lĩnh ngươi tới cầm đi.

Tên đệ tử Quang Tinh Điện kia sao cam lòng giao ra chứ.

Lam giai huyền kỹ ở trong tông môn bọn hắn cũng cực kỳ trân quý, hôm nay cướp được tự nhiên sẽ không giao ra rồi.

- Ta giết ngươi!

Tên đệ tử Trọng Kiếm Môn kia vung vẩy Cự Kiếm đánh tới đệ tử Quang Tinh Điện

- Chả lẽ lại sợ ngươi!

Đệ tử Quang Tinh Điện không sợ, rút ra một thanh nhuyễn kiếm nghênh tiếp lấy.

Trong lúc nhất thời, hai người không để ý người chung quanh, lao vào quần nhau

- Sư đệ, sư huynh đến giúp ngươi.

Một gã nửa bước Vương cấp của Trọng Kiếm Môn từ sau quát.

- Muốn lấy nhiều thắng ít, ta đến tiếp ngươi.

Một gã nửa bước Vương cấp Quang Tinh Điện không cam lòng yếu thế nghênh tiếp lấy.

Người của Trọng Kiếm Môn và Quang Tinh Điện bốc lên chiến hỏa, mỗi người đều để quyển sách trên tay xuống, bộ dạng như muốn tiến lên dốc sức liều mạng vậy.

- Đã đủ rồi, ở đây có nhiều huyền kỹ, có phù hợp với các ngươi thôi, ai dám tranh tranh đoạt giết không tha, đệ tử bổn tông đều lùi cho ta

Ngay khi đại chiến sắp bộc phát, Thiên Tinh lớn tiếng quát lớn nói.

Lời của hắn vừa dứt, người Quang Tinh Điện nhao nhao không cam lòng thối lui đến bên cạnh hắn.

- Trước trả huyền kỹ cho ta đã nói sau.

Tên đệ tử Trọng Kiếm Môn kia không cam lòng quát tên đệ tử Quang Tinh

Điện vừa rồi đoạt huyền kỹ của hắn, xem ra nếu như hắn không trả sẽ xông tới liều mạng

Người nọ của Quang Tinh Điện không nói gì, nhưng Thiên Tinh lại quát hắn:

- Lấy ra!

Tên đệ tử Quang Tinh Điện kia không cam lòng lấy ra huyền kỹ ném qua.

- Mị nương, La huynh, huyền kỹ ở đây chúng ta vẫn nên chia đều đi!

Thiên Tinh cười nhạt nói.

Hai người khác đều không dị nghị, đồng thời nhẹ gật đầu.

Huyền kỹ tuy không tệ, nhưng còn không chính thức đến lúckhiến bọn hắn liều đến ngươi chết ta sống, nói không chừng thứ ở phía trên mới là tốt nhất.

Cho nên ba người đều tự hiểu trong lòng, muốn liều cũng phải đợi đến lúc nhìn thấy thứ chính thức khiến họ động lòng đã rồi mới đoạt.

Lăng Tiếu ở một bên híp mắt nhìn mọi chuyện, trong nội tâm thầm nói:

- Không phải một lòng là tốt rồi.

Người ba tông ở một bên bắt đầu phân huyền kỹ, Lăng Tiếu cũng không khách khí thu mười ba bản huyền kỹ.

Tất cả mọi người biết rõ thực lực Lăng Tiếu nên cũng không ai nói gì nữa.

Chỉ có thần sắc La Bá Hưng là càng âm trầm thêm vài phần.

Lúc mọi người ở đây đi lên lầu năm thì Lăng Tiếu quay người nói với đồng bọn mình:

- Các ngươi đều đi xuống đi, trên đó dù có vật gì cũng không phải các ngươi có thể nhúng chàm.

Lăng Tiếu lời này vừa nói xong, người ba tông đều kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu.

Thiên Tinh và Vũ Mị Nương đồng thời hiện lên ánh mắt tán thưởng, mà La Bá Hưng thì mí mắt nhảy một cái, trong nội tâm rất không cam lòng.

Nếu như Tử Thiên Tông rời đi, vậy kế hoạch của hắn phải ngâm nước nóng rồi.

- Sao hả, chẳng lẽ Tử Thiên Tông các ngươi đều là loại nhu nhược sao?

La Bá Hưng mỉa mai lẩm bẩm nói.

Người của Tử Thiên Tông lập tức khó coi.

Triệu Nam càng lớn tiếng quát:

- Chúng ta cũng muốn đi lên.

- Triệu Nam không nên vọng động, chúng ta vẫn nên nghe lời Lăng sư đệ..., đi xuống đi!

Trần Văn Vũ xem như tương đối trầm ổn, lập tức khuyên can Triệu Nam.

- Đúng vậy, các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cút xuống đi, thứ tốt trên đó không tới phiên các ngươi đâu, đám nhu nhược hèn mọn.

Một đám đệ tử Trọng Kiếm Môn tiếp lời ồn ào nói.

- Ha ha, đúng vậy, loại tông môn cấp thấp như các ngươi sao xứng cùng chúng ta chia sẻ chứ, mau cút về nhà bú sữa mẹ đi.

Lại có một người phụ họa mỉa mai cười nói.

...

- Sư đệ, chúng ta cho dù chết, cũng không thể để người xem thường Tử Thiên Tông chúng ta.

Nghiêm Trách rất ít mở miệng cũng đứng ra kiên định nói.

- Đúng vậy, chúng ta cho dù chết cũng không thể bị ngươi coi là nhu nhược được.

Một tên đệ tử Tử Thiên Tông khác đáp.

Những người còn lại đều nhao nhao tỏ vẻ không muốn thối lui xuống dưới.

Bọn hắn biết rõ đây là phép khích tướng của đối phương, nhưng vẫn kiên trì đi lên, không vì gì khác, chỉ vì vinh quang tông môn và một thân bất khuất ngông nghênh của mình.

Nếu như bọn hắn hôm nay bị người khác ô nhục như thế mà vẫn thờ ơ, theo lời Lăng Tiếu lui xuống, có lẽ cả đời này thành tựu của bọn hắn chỉ có hạn.

Võ giả chú ý dũng mãnh tinh tiến, không sợ sinh tử, mới có thể đột phá gông

cùm xiềng xích, thành tựu một phương cường giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 540 - Địa Hoàng Giai Khôi Lỗi

Lăng Tiếu đối với cái này đương nhiên hiểu rõ, lúc này cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng ngầm hạ quyết định, vô luận như thế nào cũng phải bảo vệ bọn hắn chu toàn, hắn là người lĩnh đội, đương nhiên phải chịu trách nhiệm về an toàn của bọn hắn

- Đi thôi, phải chú ý tới đám cháu trai kia một chút, một khi phát hiện không ổn liền ập tức lui ra ngoài, người chết thì cũng không còn cốt khí gì nữa

Lăng Tiếu đạm mạc nhìn thoáng qua người Trọng Kiếm Môn sâu kín nói ra

- Ngươi nói ai là cháu trai!

La Bá Hưng chỉ vào Lăng Tiếu quát

Đệ tử Trọng Kiếm Môn khác đều động thân, một bộ phi thường tức giận, tựa hồ như muốn động thủ với người của Tử Thiên Tông vậy

- Ai ứng lời thì người đó là cháu trai, sao hả, muốn giết ta Ngươi chắc chứ

Lăng Tiếu nhìn thẳng La Bá Hưng lạnh lùng nói

Lập tức La Bá Hưng liền muốn động thủ

Vũ Mị Nương từ bên cạnh mở miệng nói:

- Muốn đánh muốn giết, đi lên trên xem có thứ gì đã rồi tính

- Hừ, chờ xem!

La Bá Hưng nắm chặt đấm, hất đầu liền dẫn theo tông đồng bạn đi lên trên

Những người khác cũng nhao nhao không thể chờ đợi được nữa đi theo

Ba lầu trước đã có nhiều đồ vậy rồi, chắc hẳn đồ ở trên sẽ càng thêm quý giá

Nhưng mà, sau khi lên tầng năm thì mọi người liền choáng váng

Ở đây cũng không có cao giai huyền khí hoặc cao giai huyền kỹ như bọn hắn nghĩ, cũng không có bất kỳ linh đan diệu dược nào cả, có chỉ là năm cổ thi thể nằm trên đất

- Chẳng lẽ những thứ kia đã bị người mang đi rồi

Thiên Tinh sắc mặt khó coi suy đoán nói

- Có khả năng, phía trên còn có một tầng, nếu thật sự bị người cầm đi, như vậy tầng trên có lẽ cũng không còn gì

Vũ Mị Nương khó dấu cảm xúc thất lạc đáp

- Không có khả năng, đây không phải lục phẩm tông môn sao, sao có thể ngoại trừ một ít đồ rác rưởi kia thì không còn gì nữa được

La Bá Hưng lớn tiếng mắng một câu, trong tay giương lên, một cổ kim duệ chi khí đánh tới những thi thể kia

Ầm ầm!

Khi hào quang kim duệ tiếp cận năm cổ thi thể kia liền phát ra một hồi tiếng nổ vang

- Xui, chúng ta đến bên trên xem đi

La Bá Hưng nhổ một bải nước miếng, sau đó nói với mọi người

Mọi người đều nhẹ gật đầu, đang muốn đi lên trên

- Chậm đã

Lăng Tiếu lông mày có chút nhảy lên kêu to nói

Theo lời của hắn vừa dứt, tất cả mọi người đều ngừng lại

- Ngươi không muốn đi lên thì đừng theo, bọn hèn nhát

La Bá Hưng quay đầu khinh thường mắng

Ngay khi La Bá Hưng muốn cất bước lên lầu thì động tác của tất cả mọi người đều không động, chỉ chăm chú nhìn về một hướng, đồng tử càng không ngừng co rút biến ảo

- Các ngươi sao đều choáng váng như vậy

La Bá Hưng khó chịu nói

- Thiếu Thiếu chủ, cái kia thi thể kia

Một gã đệ tử Trọng Kiếm Môn nuốt nước bọt cà lăm nói, đồng thời thân thể không ngừng lui về sau

Không chỉ hắn lui về sau, những người khác cũng đều đang lui về phía sau, phảng phất như nhìn thấy thứ đáng sợ gì đó vậy

- Nói gì thế, lắp bắp còn ra thể thống gì nữa

La Bá Hưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cau mày nói

Bỗng nhiên, La Bá Hưng chỉ cảm thấy sau đầu sinh khí, một cổ nguy hiểm xộc đến

- Thiếu chủ coi chừng sau lưng

Một gã đệ tử Trọng Kiếm Môn kinh hô một tiếng, huyền khí trong tay đâm tới La Bá Hưng

La Bá Hưng hoảng hốt, tranh thủ thời gian tránh sang một bên

Ầm ầm!

La Bá Hưng tức giận quát to:

- Trương Long ngươi muốn làm gì

- Thiếu chủ, những Thi Thể kia sống lại rồi

Tên đệ tử Trọng Kiếm Môn kia vội vàng giải thích nói

La Bá Hưng lúc này mới xoay đầu lại nhìn về phía thi thể kia

Quả nhiên, năm cổ thi thể đã đứng lên, trong đó còn có một thi thể đứng ngay chỗ vừa rồi của hắn, hiển nhiên vừa rồi chính là nó đánh lén hắn

- Cái này Đây là có chuyện gì

La Bá Hưng trở nên kinh ngạc nói

- Đây đều là chuyện tốt ngươi làm, vừa rồi một chưởng kia của ngươi đã phá cấm chế, khiến đmá khôi lỗi này có thể hoạt động

Thiên Tinh hừ lạnh nói ra

Máy cổ thi thể trước mắt này cũng không phải là hoạt thi, mà là khi còn sống bị người khác luyện chế thành khôi lỗi

Bình thường khôi lỗi đều là do Luyện dược sư luyện chế, vốn là lợi dụng phương pháp luyện chế đặc biệt, dùng người mới chết ngâm chế một phen, lại lợi dụng tài liệu trân quý khác gia nhập vào trong cơ thể, khiến thi thể vĩnh viễn cũng không mục nát, khiến khôi lỗi vẫn bảo trì sức chiến đấu như trước Chỉ là khôi lôi là tử vật, không cách nào dùng thuộc tính công kích vốn có, đây cũng là chỗ thiếu khuyết của khôi lỗi

Mà chỗ tốt của khôi lỗi chính là không sợ bất cứ công kích nào, chỉ cần ra lệnh một tiếng liền toàn lực tiến lên, cho đến khi bị phá hủy mới thôi

Bất luận khôi lỗi nào thực lực khi còn sống càng mạnh thì khôi lỗi luyện chế ra cũng càng mạnh

Năm cổ khôi lỗi trước mắt này tuy rằng không tản mát ra bất luận khí thế gì, bị trọng giáp dày đặc che dấu, chỉ có lộ ra mấy khuôn mặt không chút huyết sắc, trên mỗi khuôn mặt đều có năm đạo đường vân

Mỗi một đạo đường vân đại biểu cho một cấp, khôi lỗi năm đạo đường vân đại biểu cho chúng là khôi lỗi Địa Hoàng giai

Cường giả Địa Hoàng giai ở trong Tây Bắc cũng đại biểu cho đẳng cấp chiến đấu mạnh nhất

Mà trước mắt lại có đến năm cổ Địa Hoàng giai khôi lỗi, cũng khó trách tại sao sắc mặt mọi người lại khó coi như vậy

- Móa ơi, phiền lớn rồi

La Bá Hưng nuốt một ngụm nước bọt nói

- Tất cả mọi người đề phòng, hủy chúng cho ta

Thiên Tinh trước tiên hạ mệnh lệnh, bản thân cũng lấy ra Ngân Chuẩn Kính, kính quang lóe lên, một cổ năng lượng thập phần cường hoành đánh tới mấy cổ khôi lỗi kia

Vũ Mị Nương và La Bá Hưng cũng không che dấu, nhao nhao lấy ra huyền khí

Vũ Mị Nương lấy ra chính là một khỏa hạt châu tản ra ngũ thải hà quang

Khỏa hạt châu này cũng là một kiện đê giai Linh Khí, bất quá so với Linh Khí của Thiên Tinh và La Bá Hưng lại cao hơn nửa giai, đạt tới lục giai trung giai, tên là Ngũ Hành Linh Châu

Loại hạt châu này tập hợp thiên tài địa bảo Ngũ Hành luyện chế mà thành, có thể phát huy ra uy lực cực lớn

Bất luận người Ngũ Hành thuộc tính nào cũng có thể dùng nó, nếu như chủ nhân của nó kim thuộc tính, nó có thể chuyển hóa ra công kích kim thuộc tính, mà chủ nhân của nó hỏa thuộc tính thì nó có thể chuyển hóa ra công kích hỏa thuộc tính, như thế suy ra

Có thể thấy được Ngũ Hành Linh Châu này xác thực có chỗ bất phàm

Hôm nay chỉ thấy Vũ Mị Nương dùng bàn tay như ngọc trắng thôi phát Ngũ Hành Linh Châu đánh tới khôi lỗi

Ánh lửa đại thịnh, lập tức bao phủ lấy cả tầng này

May mắn lầu các này đã sớm bố trí cấm chế cường đại, rõ ràng bị linh lực cường đại ảnh hướng cũng không chút dấu hiệu bị hủy hoại

Thiên Tinh, Vũ Mị Nương cùng với La Bá Hưng từng người chống lại một cỗ khôi lỗi, mà đệ tử ba tông toàn bộ đều đánh tới một cổ khôi lỗi

Cỗ khôi lỗi cuối cùng lại từng bước một đi về phía bọn người Tử Thiên Tông

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 541 - Hủy Diệt Khôi Lỗi (1)

- Tất cả mọi người tiến hành đánh xa, đừng để cho nó tiếp cận

Lăng Tiếu hạ đạt mệnh đạt nói

Người Tử Thiên Tông không dám chần chờ, nhao nhao ra lấy hết sức lực bú sữa mẹ tấn công tới khôi lỗi

Đáng tiếc, khôi lỗi Địa Hoàng giai thân thể cực rắn chắc, công kích của bọn hắn đối với nó chỉ vô dụng, huống hồ nó căn bản không có chút cảm giác, chỉ có sát khí vô tận

Ah!

Liên tục lọt vào công kích, năng lượng của khôi lỗi kia rốt cục cũng thức tỉnh

Nó phát ra một tiếng kêu kì quái, cả thân thể hóa thành một cái bóng giết tới người của Tử Thiên Tông

Mấy khôi lỗi khác cũng trở nên hung hãn

- Cẩn thận, các ngươi đều mau lui xuống đi

Lăng Tiếu kinh hãi, hắn không thể bắt được động tác của khôi lỗi, chỉ có thể mở miệng lớn tiếng kêu lên

Đồng thời, hắn cũng lấy ra Băng Hỏa Kiếm tiến vào trạng thái liều mạng

Khôi lỗi này là tử vật, vốn không thể sử dụng tinh thần lực đi công kích, mà tính ăn mòn của Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí chỉ hữu hiệu với vật sống, duy nhất có thể dựa vào chỉ có Si Mị Lam Diễm

Tốc độ của khôi lỗi rất nhanh, trực tiếp không nhìn đến công kích thuộc tính chồng chất mà tới

Một quyền không có chút biến hóa nào hướng Nghiêm Trạch ở gần nhất đập tới

A!

Nghiêm Trạch căn bản ở dưới tình huống không phản ứng chút nào, một quyền bị đánh phun ra vài ngụm máu, cả người bay ngược ra xa, sống chết không rõ

Một quyền của cường giả Địa Hoàng giai không phải là dễ chịu như vậy, cho dù là Vương giai cũng không chịu nổi, huống chi là Linh Sư

- Nghiêm Trạch! Triệu Nam thấy Nghiêm Trạch bị thương lập tức hét lớn một tiếng, tiếp đó lại rống lên một tiếng "Ta phá hủy ngươi",

trường thương trong tay đâm về bên hông của khôi lỗi

Nhưng mà hắn phát hiện mình tựa hồ đâm lên một tấm thép, phát ra một tiếng "đinh", hoàn toàn không có cách nào đâm vào trong thân thể của khôi lỗi, trong lúc nhất thời hoảng hốt

Lúc hắn đang muốn bứt ra lùi về phía sau, nắm đấm của khôi lỗi đã đập qua

Phốc! Bộ ngực của Triệu Nam bị nặng nề đánh một quyền, chỗ ngự cũng lõm vào, một ngụm máu tươi phun ra, cả người giống như Nghiêm Trạch

bay ra ngoài

Đệ tử còn lại của Tử Thiên tông cũng không lùi bước, từng đạo công kích thuộc tính đem hết toàn lực oanh ở trên người khôi lỗi

Ầm! Khôi lỗi căn bản không hiểu được né tránh, theo đó ăn hết công kích

- Hẳn là phá hủy rồi!

Ôn Khả Điệp vẫn còn sợ hãi khẽ thở dài

Song khi tất cả sương khói tiêu tán, khôi lỗi đen như ma quỷ kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, không có chút tổn thương

Nó quái khiếu một tiếng, cả người hướng Ổn Khả Điệp lao đến

Tốc độ kia càng như quỷ mị, nhanh đến kinh người

Ôn Khả Điệp vẫn giống như Nghiêm Trạch mới vừa rồi, căn bản không ý thức được khôi lỗi trước mắt đã đến trước người nàng

- Sư muội tránh ra! Thạch Thiên Hậu ở bên cạnh Ôn Khả Điệp đủ cơ cảnh, hét lớn một tiếng, đẩy ra Ôn Khả Điệp, song bản phủ lóng lánh kim mang hướng khôi lỗi chém tới

Đinh đương! Bản phủ cùng với quyền đầu của khôi lỗi tiếp xúc thân mật với nhau, phát ra tiếng cương thương giao hưởng

Phốc! Thạch Thiên Hậu bị lực phản chấn cường đại, trong miệng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, song bản pủ trực tiếp bị oanh bay ra khỏi tay

Đây chính là khôi lỗi có thực lực Địa Hoàng giai, Thạch Thiên Hậu chẳng

qua là trung giai Linh Sư, đẳng cấp thực lực chênh lệch quá xa, quả thực là không có biện pháp có thể so sánh

Mà độ cứng thân thể của cụ khôi lỗi này có thể so với ngũ giai Huyền khí, song bản phủ kia thì như thế nào có thể đỡ được một quyền của nó

Khôi lỗi muốn hướng phía trước giết tới, Tử Thiên tông chúng nhân không người nào còn dám tiến lên, đều bởi vì khôi lỗi này căn bản không có bất kỳ sơ hở nào, lấy thực lực của bọn họ, bất kể là công kích như thế nào cũng là không có chuyện gì

Trong lòng bọn họ đều nguội một nửa, hết sức hối hận mới vừa rồi vì sao vọng động đuổi theo

Thời điểm mọi người ở đây đều cho là tai kiếp khó tránh khỏi, một đạo nhân ảnh từ phía sau tập kích đến trên người khôi lỗi

Không phải là Lăng Tiếu thì là người phương nào

Lăng Tiếu cơ hồ ở trong cơ hội nháy mắt ày, Băng Hỏa kiếm một chiêu nặng nề chém xuống khôi lỗi

Khôi lỗi căn bản không có bất kỳ cảm giác nguy cơ, trực tiếp đón nhận một kiếm của Lăng Tiếu

Đang ở lúc nó định đối chiêu với Lăng Tiếu, hắn đã rút ra ngoài rồi

Một kiếm mới vừa rồi của hắn đã ẩn chứa Si mị lam hỏa diễm, hỏa diễm đã ở trên người khôi lỗi thiêu đốt

Nhưng mà khôi lỗi kia căn bản không có cảm giác đau đớn gì, toàn thân phiếm hỏa, vẫn hướng Lăng Tiếu đánh tới

- Mọi người mau lui xuống đi! Lăng Tiếu hét to một tiếng, Băng Hỏa kiếm trong tay lần nẵ đánh ra một đạo hỏa mang

Oành!

Hỏa diễm ở trên người khôi lỗi càng đậm rồi, song, khôi lỗi toàn thân bị đốt cháy đã đến bên cạnh Lăng Tiếu, hướng đầu của hắn oanh tới

Cho dù là tốc độ của Lăng Tiếu có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng tốc độ của Địa Hoàng giai

Lăng Tiếu đã không thể tránh khỏi, hai tay ôm ở trên đầu, chuẩn bị tiếp nhận một quyền của Địa Hoàng giai rồi

Song, lúc này lam diễm trên người khôi lỗi vừa lúc đốt tới cánh tay của nó

Bá lạp!

Một cụ khôi lỗi Địa Hoàng giai cư nhiên bị đốt tới mức héo rút, cuối cùng ngay cả một chút tro cũng không còn dư lại

Lăng Tiếu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu không có thiên hỏa, bọn họ lần này nói không chừng sẽ toàn quân bị diệt rồi

Bên kia, THiên Tinh tự mình chiến khôi lỗi, dựa vào Ngân Chuẩn Kính trong tay của hắn, liên tục mấy lần công kích đến, đem thân thể của khôi lỗi kia đánh cho thương tích đầy mình

Song, khôi lỗi thủy chung là khôi lỗi, căn bản không biết cái gì gọi là đau đớn, chỉ cần bọn chúng không có toàn bộ hủy diệt liền có thể tiếp tục tấn công

Thiên Tinh ăn một quyền của khôi lỗi, chẳng qua là thỏ một búng máu, lại còn có thể tái chiến

Không cần phải nói, trên người hắn khẳng định có mặc cao giai phòng ngự vệ giáp

Trải qua một phen ác chiến, Thiên Tinh, Vũ Mị Nương cùng La Phách Hưng đều tiêu diệt xong khôi lỗi

Thiên Tinh cùng La Phách Hưng đều là bị thương, chỉ có Vũ Mị Nương bình yên không có chuyện gì, có thể thấy được lực phá hoại của Ngũ hành linh châu trong tay nàng đều ở trên linh khí của hai người bọn họ

Bên kia, người của tam tông đồng loạt đối phó một cụ khôi lỗi, không ít người cũng bị trọng thương, còn có mấy người đang sống sờ sờ bị đánh chết

Nếu không phải Vũ Mị Nương sớm tới đây trợ thủ, thương vong sẽ càng thêm thảm trọng

Khi năm cụ khôi lỗi đều tiêu diệt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm

Phần lớn mọi người đều ngồi xuống phục dụng đan dược khôi phục tiêu hao

Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam ở bên Tử Thiên tông cũng không chết, bất quá đều bị thương nặng, nguy ở trong sáng tối

Mặc dù cho bọn hắn ăn vào đan dược, nhưng mà muốn chân chính khôi phục, không có thiên tài địa bảo hoặc là cao cấp linh đan diệu dược quả thật có chút khó làm rồi

Tạng phủ của hai người bọn họ cũng bị oanh đến lệch vị trí rồi, xương cốt cũng bị đánh gãy vài cái, lại không có năng lực khôi phục biến thái như Lăng

Tiếu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 542 - Hủy Diệt Khôi Lỗi. (2)

Thạch Thiên Hậu mặc dù bị thương, nhưng tương đối mà nói thì tốt hơn rất nhiều, nhưng mà hai tay cũng bị chấn đến lệch cốt rồi, ăn vào đan dược, nghỉ ngơi nửa tháng hẳn là không có gì đáng ngại

Trong lúc nhất thời, tất cả đệ tử của Tử Thiên tông đều là một mảnh ảm đạm

Bất quá so sánh với người của tam tông mà nói, tổn thất của Tử Thiên tông là nhỏ nhất rồi

- Các ngươi trước lui ra ngoài đi, chiếu cố tốt ba vị sư huynh! Lăng Tiếu nhìn ba người trọng thương một cái, hướng về những người khác trịnh trọng nói

Đã trải qua lần khôi lỗi tập kích này, tất cả mọi người đều bị dọa sợ rồi, nếu không có Lăng Tiếu, bọn họ có thể sẽ toàn quân bị diệt rồi, mọi người nào dám do dự, mang theo Nghiêm Trạch, Triệu Nam cùng với Thạch Thiên Hậu lùi xuống lâu các

Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, Ôn Khả Điệp cùng với La Mỹ Anh đều biết thực lực của mình thấp kém, căn bản không giúp đỡ được cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo lui xuống

Đợi cho đồng bạn trong tông thối lui xuống hết, Lăng Tiếu nhìn người của tam tông ở chung quanh đang đả tọa, trên mặt đều là vẻ lạnh nhạt

Ánh mắt của hắn cuối cùng rơi vào trên người La Phách Hưng, vui sướng trên tai họa của người khác chọc hắn nói:

- Yêu, vị Vương huynh này, ngươi không phải là rất trâu bò sao Làm sao đối mặt với khôi lỗi như vậy mà cung bị thương, ai nha, không phải là ta nói ngươi, người này a, không nên ỷ vào chính mình có linh khí liền thiên hạ vô song rồi, còn kêu lên "Bổn vương, bổn vương" đúng là không biết thẹn!

La Phách Hưng chẳng qua là Nửa bước Vương giai, còn chưa trở thành Vương giả chân chính, mà hắn trước đây một mực tự xưng là "Bổn vương", Lăng Tiếu quả thật nghe đến khó chịu rồi, hiện tại có cơ hội châm chọc này làm sao có thể bỏ qua được

Tên mặt Lăng Tiếu tràn đầy vẻ oán độc, nếu không phải hiện tại bị thương, lập tức muốn cùng Lăng Tiếu liều cái ngươi chết ta sống

Bất quá, La Phách Hưng mặc dù không động thủ, người của Trọng Kiếm môn cũng có người vì hắn mà bất bình

Một gã Nửa bước Vương giai không bị thương đứng dậy quát lên:

- Vẻn vẹn là Linh Sư cũng dám càn rỡ!

Hát, cả người hướng Lăng Tiếu lướt tới, một chưởng hàm chứa linh lực toàn thân hướng Lăng Tiếu phách đi

Rất rõ ràng, hắn là muốn một chưởng đập chết Lăng Tiếu

Song, đang ở lúc hắn vỗ vào Lăng Tiếu, chỉ cảm thấy trên lòng bàn tay trống không, lại không phách trúng mục tiêu, khóe mắt không khỏi nhảy lên

- Linh Sư thì thế nào, cho dù ngươi đã là Vương giai, bản thiếu gia cũng có thể đem ngươi đnahs thành đầu heo/

Lăng Tiếu xuất hiện ở phía sau Nửa bước Vương giai kia, quát to một tiếng,

song quyền hiện lên kim quang, hơn mười đạo quyền ảnh như tật phong bạo vũ hướng tới sau lưng Nửa bước Vương giai kia đánh tới

Phanh phanh!

- Loại người rác rưởi như ngươi cũn xứng cùng bản thiếu gia giao thủ!

Lăng Tiếu như cũ bất phẫn nõi, cả người đuổi theo Nửa bước Vương giai kia oanh tới, trừ mấy chục quyền vừa rồi đánh ở trên lưng ra, còn lại đều oanh ở trên mặt của Nửa bước Vương giai kia

A a!

Nửa bước Vương giai kia chỉ cảm giác mình luân hãm vào trong một mảnh quyền ảnh, bị đnahs đến tìm không ra đông tây nam bắc, trên mặt đau rát từng đợt, quả thực so với giết hắn còn khó chịu hơn

- Dừng tay! Trọng Kiếm môn bên này đồng thời lướt ra hai đạo nhân ảnh từ phía sau Lăng Tiếu đánh tới

Sau lưng bị tập kích, Lăng Tiếu phải đem Nửa bước Vương giai kia ném trở về

Một người trong đó tiếp được tên Nửa bước Vương giai bị thương kia, một người khác đã lấy ra cự kiếm chém thẳng đến Lăng Tiếu

Người này đồng thời là Nửa bước Vương giai, hắn không cảm thấy Lăng Tiếu có năng lực đánh bại đồng bạn của mình, chỉ là đồng bạn của mình nhất thời khinh thường mới sẽ như thế thôi

Lăng Tiếu đối mặt với công kích chợt đến, không sợ hãi ngược lại cười, hai chân huyễn hóa ra vô số thối ảnh

Phong Thần thối thức thứ hai: Phong Trung Kính Thảo! Mũi chân đem cự kiếm của Nửa bước Vương giai kia đá lệch, sau một khắc thối ảnh nhanh như cơn lốc toàn bộ dẫm ở trước ngực Nửa bước Vương giai kia

Phanh phanh! Phốc!

Nửa bước Vương giai kia căn bản không phải là đối thủ của Lăng Tiếu, liên tục bị đạp mấy chục cước, cả người phun ra một búng máu, hung hăng nện vào trên vách tường ở không xa

Lăng Tiếu liên tiếp đánh bại hai gã Nửa bước Vương giai, trên mặt mang theo tiếu dung dễ dàng, ngón tay búng nhẹ võ phục một cái nói:

- Các ngươi còn không biết xẩu hổ nói mình là Nửa bước Vương giai, ngay cả ta chỉ là Linh Sư cũng đánh không lại, thật là Thật là không biết nên nói các ngươi như thế nào mới tốt nữa

Lăng Tiếu một bộ vô cùng đau đớn, ai cũng biết hắn đây thuần túy là muốn chọc giận người của Trọng Kiếm môn, nhất là La Phách Hưng

La Phách Hưng đã không thể nhịn được nữa rồi, những đệ tử khác của Trọng Kiếm môn đồng dạng là một bộ oán giận

Vũ Mị Nương không có bị thương hướng Lăng Tiếu nhìn lại, mỹ mâu liên tục tách ra quang mang kỳ dị, nói tiếp:

- Chư vị, hôm nay còn chưa phải là thời điểm nội đấu, phía trên còn có một tầng, chờ đến sau khi lên một tầng trên kia lại chiến cũng không muộn

- Đi, hiện tại liền đi! La Phách Hưng mặt tràn đầy lửa giận, lại cũng biết lời này của Vũ Mị Nương là không sai, chỉ có thể đè nén vọng động dẫn đầu đi lên

Người của Trọng Kiếm môn đều trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, theo sát phía sau đi theo

Thiên Tinh đứng lên nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, đột nhiên sau đó cũng xoay người đi lên, đồng thời khẽ thở dài:

- Đáng tiếc a! Đáng tiếc!

Mọi người đều không biết hắn đang "Đáng tiếc" cái gì

Bất quá, Lăng Tiếu cũng là thâm ý sâu sắc nhìn Vũ Mị Nương cùng Thiên Tinh một cái, liền muốn đi lên phía trên

Vũ Mị Nương lúc này cố ý vô tình đi đến gần Lăng Tiếu, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ nhiếp hồn, dịu dàng nói:

- Vị sư đệ này thật là anh hùng cái thế, ngay cả Trọng Kiếm môn cũng dám đắc tội, chẳng lẽ liền không sợ bọn họ trả thù Tử Thiên tông các ngươi sao Nhìn vào ánh mắt mộng ảo, nghe được giọng nói giống như ma âm

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy suy nghĩ đều trở nên chậm cháp, một cỗ nhiệt hỏa cư nhiên không bị khống chế nhanh chóng vọt lên phía trên

Lăng Tiếu không thể tự chủ đáp:

- Không phải là ta muốn đắc tội bọn họ, mà là bọn hắn ép người quá đáng, cho dù ta không đắc tội bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, chẳng

Lăng Tiếu còn muốn nói điều gì, một đạo băng hàn chi ý thẳng đến thiên linh cái, để cho hắn trong nháy mắt khôi phục thanh minh

Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể Lăng Tiếu phân ra vào đạo băng hàn chi ý, khiến cho hắn khôi phục thanh tỉnh

Năng lực tự động hộ chủ của Tam Phân Quy Nguyên Khí vẫn là tương đối khá

Lăng Tiếu cảnh giác nhìn Vũ Mị Nương kéo ra khoảng cách, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nghĩ, nếu là mới vừa rồi Vũ Mị Nương nhân cơ hội hạ thủ đối phó hắn, chỉ sợ hắn sẽ phải chết ngay tại chỗ

Đồng thời cảm nhận được thủ đoạn mị hoặc của Vũ Mị Nương quả thật so với Ngọc Liệt Diễm thì cao minh hơn nhiều lắm, đây cũng là lần đầu tiên hắn chân chính bị mê hoặc

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 543 - Tranh Đoạt. (1)

Mỹ mâu của Vũ Mị Nương nhẹ nhàng nhảy lên một chút, trong lòng kinh ngạc Lăng Tiếu lại thoát khỏi mị hoặc của nàng, đây tựa hồ là không nên a! - Sư đệ, làm sao ngươi không nói tiếp đi

Vũ Mị Nương lại gần kề tới Lăng Tiếu một phần, ngón tay ngọc nhẹ nhàng ở trên cánh tay Lăng Tiếu vẽ một cái, đây qua thực là mê chết người không đền mạng

Nếu đổi lại là nam nhân khác, chỉ sợ ngay cả hồn phách cũng muốn bị câu dẫn ra

Lăng Tiếu cảm nhận được mềm nhũn trên cánh tay, linh lực trong cơ thể lần nữa có chút phun ra, may mà hắn sớ có chuẩn bị, toàn thân đều vận khí Băng thuộc tính linh lực, cả người trở nên tỉnh táo vô cùng

- Sư tỷ, lại không đi lên, đồ ở phía trên lại đều không có

Lăng Tiếu dùng giọng nói cự người ngoài ngàn dặm nói một câu, không hề để ý tới Vũ Mị Nương nữa, sải bước hướng tầng cuối đi tới

Vũ Mị Nương sửng sốt một chút, không khỏi nhẹ dậm chân một cái tức giận nói:

- Tiểu hoạt đầu, sớm muộn thu thập ngươi

Dứt lời, phất phất tay, mang theo một đám nữ tướng đi theo

Nơi này đã là tầng cao nhất của lầu các rồi

Tam tông tề tụ, bất quá phương diện nhân số nhwung có chút chênh lệch rồi

Quang Tinh điện đã chết một người, trọng thương hai người; Viêm Mị tông, đã chết hai người, trọng thương một người, một người thương nhẹ; Trọng Kiếm môn, đã chết hai người, trọng thương ba người; tam tông tổng cộng còn có 25 người

Tử Thiên tông bên này cũng chỉ có Lăng Tiếu một người đứng ở cuối cùng

Ở tầng cuối, cùng mấy tầng trước đều không giống nhau, nơi này lộ ra vẻ trang nghiêm hơn rất nhiều

Ở trung ương của lầu các, có một pho tượng làm bằng thiên niên huyền thạch Pho tượng kia hết sức khổng lồ, cao suốt một tầng lầu, pho tượng điêu khắc là một người trung niên nam tử, nam tử này uy vũ bất phàm, tay trái cầm một thanh Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm, tay phải cầm Thiên Long thuẫn, sắc mặt lộ ra một cỗ khí phách bễ nghễ thiên hạ, phảng phất hắn chính là một tôn thiên thần, trên nhưng có thể chiến tiên sát thần, dưới nhưng có thể diệt quỷ trảm ma

Mọi người đều bị phong thái của pho tượng kia hấp dẫn đến

Thiên Tinh không khỏi thở dài nói:

- Khí thế như thế, phong thái cuồng phách như thế, quả thật là tấm gương cho hậu bối

Dứt lời, hắn lại khẽ hướng pho tượng kia thi lễ một cái

Vũ Mị Nương khen nói:

- Nhân vật anh hùng như thế, có lẽ là tiền bối thành lập Trấn Thiên tông đi, thật là khiến cho người ta ngưỡng mộ

La Phách Hưng nhưng có chút khinh thường nhìn Thiên Tinh một cái, trong lòng thầm nghĩ:

- Đúng là làm bộ làm tịch!

Sau khi ở trước mặt mọi người ngưỡng mộ pho tượng, mới từ từ đưa ánh mắt chuyển đến án thai ở trước pho tượng

Chỉ thấy nơi đó thờ phụng bốn dạng đồ vật

Một thanh Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm giống như được khắc trên pho tượng, một tấm thâm lục Thiên Long thuẫn, một bản quyển trục bằng da thú phong cách cổ xưa, còn có hai cái bình dùng để chứa đan dược

Bốn dạng đồ vật liền như thế trần trụi hiện ra ở trước mặt mọi người

Ánh mắt mọi người vừa nhìn đến, nước miếng cũng không khỏi nuốt mấy cái

Trong lòng mọi người đều cho là, đây tuyệt đối là linh bảo chân chính

Bởi vì quang mạc cấm chế ở phía trước án thai tán phát là không thể giả được

- Nhị vị, trước mắt có bốn dạng bảo vật, ngươi nói chúng ta làm như thế nào để phân đây

Thiên Tinh mang theo nụ cười nhạt nhìn Vũ Mị Nương cùng La Phách Hưng hỏi

Nhìn bộ dáng, tựa như có lẽ đã định liệu trước rồi

Vũ Mị Nương còn chưa mở miệng, La Phách Hưng liền ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói:

- Tinh tử, Mị Nương, ta khuyên các ngươi vẫn là biết điều một chút đều lui ra đi, những thứ kia Trọng Kiếm môn chúng ta toàn bộ muốn

- A, La huynh thật có tự tin như thế

Vũ Mị Nương khẽ kinh ngạc nói

- Xem ra khẩu vị của La huynh không nhỏ nha, coi chừng bị bể bụng đó!

Thiên Tinh híp mắt nói

- Ha ha, Tinh tử, Vũ Nương, các ngươi xem thật kỹ một chút ta chuẩn bị cái gì cho các ngươi

La Phách Hưng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu một chút, Ẩn Xà kiếm đồng thời xuất hiện ở trong tay, mặt khác còn kèm theo năm đạo thân ảnh

Năm đạo thân ảnh này lại cũng là khôi lỗi, chỉ bất quá so với khôi lỗi ở trong tầng vừa rồi thì yếu hơn một bậc, trên trán chỉ có bốn đạo đường vân, hiển nhiên là khôi lỗi Vương giai

Lúc tiến vào bí cảnh, tất cả cường giả đạt tới Vương giai trở lên đều là không thể nào tiến vào

Cho nên, ở trong bí cảnh này đạt tới thực lực Nửa bước Vương giai đã là mạnh nhất

Dĩ nhiên, Lăng Tiếu hắn chính là một cái ngoại lệ

Song, hôm nay trong không gian giới của La Phách Hưng sớm đã có năm cụ Vương giai khôi lỗi, hiển nhiên trước khi vào bí cảnh này đã làm tốt tính toán muốn đem những thứ kia nuốt hết rồi

La Phách Hưng coi như là nhẫn nại kinh người, mới vừa rồi bị Lăng Tiếu châm chọc khi nhục như thế lại cũng không đem khôi lỗi thả ra, hiện tại mới thả ra, hiển nhiên tính toán là muốn một lưới bắt hết

Khi những khôi lỗi này xuất hiện, Thiên Tinh cùng Vũ Mị Nương đều là sắc mặt biến đổi

Ai có thể nghĩ đến La Phách Hưng lại ẩn giấu sâu như thế

- Các ngươi lập tức lui ra ngoài, nơi này toàn bộ thuộc về Trọng Kiếm môn chúng ta, nếu không Đừng trahcs ta không khách khí

La Phách Hưng hết sức đắc ý nói

- La huynh thật cho là thắng định chúng ta rồi sao

Trên môi Thiên Tinh bỗng nhiên hiện lên một nụ cười âm lãnh nói

- Tinh tử, chẳng lẽ thật muốn nếm thử chút ít lợi hại của khôi lỗi

La Phách Hưng xem thường nói

Mắc dù Thiên Tinh có linh khí Ngân Chuẩn kính, nhưng mà sau khi đối phó với khôi lỗi Địa Hoàng giai đã tiêu hao không ít linh lực, muốn tiếp tục thôi phát linh khí công kích cần có năng lượng cực lớn, nhìn đến Thiên Tinh đã không thể sử dụng được mấy lần nữa rồi, mà trong tay của hắn cũng có Ẩn

Xà kiếm, muốn đối phó với Thiên Tinh vẫn là làm được

Về phần Vũ Mị Nương sẽ phải nhìn nàng thức thời hay không rồi

- Hắc hắc, vốn chỉ là muốn so sánh với các ngươi lấy nhiều hơn một kiện đồ vật là tốt rồi, đáng tiếc La huynh ngươi quá tham, nếu như vậy chúng ta cũng muốn toàn bộ

Thiên Tinh mang theo vẻ cười lạnh nói, đồng thời hướng mấy người ở bên cạnh mình khẽ gật đầu một cái

Những người kia đáp lại một chút, ở trong tay mỗi người nhiều ra mấy viên đan dược

Khóe mắt của La Phách Hưng nhảy lên, tựa hồ cảm thấy Quang Tinh điện tựa hồ còn có hậu thủ gì, cho nên hét lớn:

- Toàn bộ lên cho ta, giết bọn họ

La Phách Hưng vừa mới nói xong, Vũ Mị Nương mang theo đệ tử tông môn của mình liên tiếp lùi về phía sau

- Ha ha, đến đây đi! Thiên Tinh cười to một tiếng, Ngân Chuẩn kính trong tay tản mát ra một đoàn năng lượng cường đại trước một bước onah hướng Trọng Kiếm môn bên kia

Ẩn Xà kiếm trong tay La Phách Hưng cũng kịp thời xuất ra một đạo hỏa mang cường đại

Ầm!

Linh khí chi uy va chạm, chấn đến cả tầng lầu này cũng rung động

Ngay vào lúc này, bốn gã cao giai Linh Sư đạt tới Nửa bước Vương giai ở bên phía Quang Tinh điện đồng thời ăn vào đan dược

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 544 - Tranh Đoạt. (2)

Khi một khắc kia ăn vào đan được, vài cỗ linh lực cường đại hướng bọn hắn hung hăng lao qua, từng đoàn năng lượng quang mang chiếu sáng cả tòa lâu các

Chỉ ở trong chốc lát, thực lực của bọn họ lại đã đạt đén tu vi đê cấp Vương giai

- Mau Mau giết bọn họ cho ta!

La Phách Hưng tựa hồ nghĩ đến cái gì, vội vàng thúc dục khôi lỗi xuất thủ

Năm cụ khôi lỗi đều nhanh chóng hướng Quang Tinh điện bên này nhào tới

- Đến đây đi, là khôi lỗi của ngươi lợi hại hay là Vương giai của ta lợi hại!

Thiên Tinh nói một tiếng, cũng không để ý tới đồng bạn của mình, độc lập hướng án thai kia lướt tới

- Đừng vội đắc ý, đây toàn bộ là của ta!

La Phách Hưng rống một tiếng, Ẩn Xà kiếm hướng Thiên Tinh đâm tới

Phanh phanh!

Hỗn chiến trong nháy mắt bộc phát

Quang Tinh điện cùng Trọng Kiếm môn đại chiến cùng một chỗ Viêm Mị

tông nhượng bộ lui binh

- Mị nhi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ

Một nữ tử của Viêm Mị tông hướng Vũ Mị Nương hỏi, sắc mặt lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm

Vũ Mị Nương lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có:

- Diễm Mị Thiên Tuyệt trận sợ rằng không dùng được rồi, chỉ có thể nhìn một chút nhặt được tiện nghi có sẵn hay không

Diễm Mị Thiên Tuyệt trận là một loại đại trận nhiếp hồn đoạt phách của Viêm Mị tông, có thể khiến cho bất kỳ nam nhân nào lâm vào bên trong mà không thể tự thoát ra, đến lúc đó thì có thể để tùy ý các nàng xâm lược rồi

Chẳng qua là Quang Tinh điện cùng Trọng Kiếm môn hôm nay xuất hiện biến cố trọng đại

Người của Quang Tinh điện rõ ràng cho thấy phục dụng cấm đan Nhiên Linh đan, khiến cho võ giả ở trong nháy mắt đạt tới thực lực Vương giai, mặc dù chỉ là ngắn ngủi một khắc đồng hồ, nhưng mà đầy đủ để thay đổi hết thảy

Trọng Kiếm môn bên này cũng là năm cụ khôi lỗi không có chút sức sống

Diễm Mị Thiên Tuyệt trận của các nàng đối với bọn họ căn bản không đưa đến bất kỳ tác dụng gì

Vũ Mị Nương nhưng trong lòng thầm mắng mình tính sai

- Không tốt, bọn họ hướng chúng ta bên này đánh tới

Một nữ tử kinh hô

Vũ Mị Nương khẽ cắn hàm răng một chút nói:

- Các ngươi trước lui ra ngoài

Dứt lời, Ngũ Hành Linh Châu xuất hiện ở trong tay, linh lực lần nữa co rút, hỏa diễm chước liệt trong nháy mắt chắn trước một cụ khôi lỗi cùng một gã đệ tử của Quang Tinh điện

Nàng làm như vậy chỉ là vì chính đồng bạn của mình có thời gian rút đi

Sau một chiêu, thần sắc có Vũ Mị Nương trở nên tái nhợt vô cùng, lập tức móc ra đan dược ăn vào

Thực lực Nửa bước Vương giai của nàng thúc dục Lục giai trung cấp linh khí tiêu hao nếu so với Thiên Tinh cùng La Phách Hưng thì lớn hơn nhiều lắm

Vũ Mị Nương không có tính toán cùng Vương giai của Quang Tinh điện cùng khôi lỗi tiếp xúc, thi triển ra bộ pháp quỷ ý hướng án thai đánh tới

Trong một cái góc nhỏ, Lăng Tiếu từ từ lui về phía sau

Hôm nay tình hình chiến đấu nơi này kịch liệt dị thường, còn không phải là thời điểm hắn có thể thừa nước đục thả câu, huống chi hắn cảm giác được đồ vật ở trên án thai kia mở ra quá rõ ràng, tựa hồ thật không sợ bị người khác cướp đi

Đáng tiếc, Lăng Tiếu vừa muốn rút đi, hai gã Nửa bước Vương giai của Trọng Kiếm môn hướng Lăng Tiếu bao vây tới

Hôm nay Trọng Kiếm môn bên này nhiều ra năm cụ khôi lỗi, phương diện nhân số chiếm ưu thế, cho nên bọn họ đã có đầy đủ nhân thủ để lấy ra đánh chết Lăng Tiếu rồi

- Ta khuyên các ngươi vẫn là giúp thiếu chủ của các ngươi một chút, hắn nguy hiểm a!

Lăng Tiếu chỉ chỉ án thai ở bên kia thoải ái mà nói

Hiện tại án thai bên kia, có Vũ Mị Nương gia nhập, trở nên quỷ ý nhiều lắm

Ba người lại toàn bộ ngưng chiến rồi

Chỉ thấy Vũ Mị Nương tựa hồ đang nhảy vũ đạo mê hoặc, khiến cho Thiên Tinh cùng La Phách Hưng hai người đều vì nàng mà mê mệt rồi

- Tiinh tử, La huynh, các ngươi đừng đánh có được hay không, nhân gia thật sợ hãi a!

Vũ Mị Nương sợ hãi nói, đồng thời lắc lắc vòng eo như xà, thắt lưng càng không ngừng tung bay, khinh sa dần mở, hương cơ dục lộ, cả người tản mát ra hấp dẫn vô tận

May là Lăng Tiếu thời thời khắc khắc vẫn duy trì cảnh giác, một thân Băng thuộc tính thời khắc làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng mà thời điểm đối mặt với Vũ Mị Nương toàn lực hấp dẫn, cũng cảm giác được Băng thuộc tính của mình thiếu chút nữa không đè nén được một cỗ vọng động ở trong nội tâm kia

Mà hai gã đệ tử của Trọng Kiếm môn lại càng không cần phải nói rồi, mọi người đều là mắt trợn tròn, yết hầu không ngừng nhấp nhô

Những đệ tử khác của Quang Tinh điện cùng Trọng Kiếm môn đồng dạng bị mê hoặc, lại rối rít dừng chiến đấu

Chỉ có năm cụ khôi lỗi cùng bốn gã đệ tử của Quang Tinh điện phục dụng Nhiên Linh đan hồn nhiên không có cảm giác, chiến đấu đến kịch liệt dị thường

Phanh phanh!

Năm cụ khôi lỗi mặc dù không thể phát ra công kích thuộc tính, nhưng mà đả pháp của bọn nó đều là hết sức liều mạng, hơn nữa thực lực khi bọn họ còn sống có thể là cao cấp Vương giai, bằng không làm sao ở dưới mấy tên đê cấp Vương giai của Quang Tinh diện thay nhau oanh kích còn chưa hủy diệt

Một gã Vương giai của Quang Tinh điện phát hiện Vũ Mị Nương muốn lấy đồ ở trên án thai kia, liều mạng không để ý đến khôi lỗi ở phía sau, một cỗ linh lực hướng Vũ Mị Nương oanh tới

Phốc phốc!

Hai ngụm máu tươi đồng thời phún xạ mà ra

Một ngụm là Vũ Mị Nương bị tập kích phun ra, một ngụm còn lại là tên Vương giai kia bị khôi lỗi từ phía sau lưng trọng thương

Bất quá tên Vương giai kia coi như là rất được, ở một khác chính mình ngã xuống, dùng hết toàn bộ linh lực đem một cụ khôi lỗi trong đó oanh đến vỡ ra

Vũ Mị Nương bị thương, Thiên Tinh cùng La Phách Hưng đồng thời khôi phục thanh tỉnh, hai người đồng thời hướng đồ vật ở trên án thai kia chụp tới

Hưu hưu!

Đang ở lúc hai người chụp vào án thai kia, một cỗ phản lực cường hãn đem hai người đẩy lùi mấy bước

Hai người dĩ nhiên sẽ không lập tức bỏ qua, đồng thời lợi dụng linh khí nhắm ngay án thai kia phát ra công kích

Ầm!

Cấm chế quang mạc trên án thai bị đánh tan

Thiên Tinh cùng La Phách Hưng đồng thời xuất thủ

Thiên Tinh cướp đến tay chính là Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cùng với Thiên Long thuẫn, La Phách Hưng cướp được chính là cuốn da thú cùng với hai bình đan dược

- Ha ha, rốt cục tới tay, cho ta nhìn xem đây là linh khí cấp bậc gì

Thiên Tinh ngửa mặt lên trời điên cuồng cười một tiếng, sau đó dùng sức rút ra Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm

Một màn thanh long quang hoa nở rộ ra, một đạo thú ảnh như ẩn như hiện xuất hiện ở giữa không trung

Song thú ảnh này mặc dù rất giống long ảnh, tuy nhiên nó cùng Long chênh lệch khá xa, phải nói đây chỉ là Xà ảnh thì chuẩn xác hơn một chút

- Ha ha, linh kiếm nơi tay, mượn Ẩn Xà kiếm của La huynh làm đá thử vàng đi!

Thiên Tinh cười một tiếng, vung Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm hướng La Phách Hưng công tới

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 545 - Lúc Này Thật Là Bị Lừa Thảm Rồi!

La Phách Hưng nào dám chậm trễ, Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm kia hản là linh khí đẳng cấp cao hơn, chính mình không dùng Ẩn Xà kiếm ngăn cản thì chỉ có một con đường chết

- Các gươi còn đứng ngây đó làm gì, mau tới hỗ trợ a!

La Phách Hưng một bên nghênh chiến, một bên quát lên với đồng môn của mình

Người của Trọng Kiếm môn rối rít hướng Thiên Tinh tấn công tới

Vũ Mị Nương nhân cơ hội lặng lẽ núp ở phía sau án thai khôi phục thương thế

Một kích Vương giai mới vừa rồi đã làm cho nàng bị thương không nhẹ, nếu không phải trên người mình mặc cao giai vệ giáp, chỉ sợ đã chết rồi

Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm của Thiên Tinh hung hăng chém lên Ẩn Xà kiếm của La Phách Hưng

Trên mặt Thiên Tinh đã hiện lên nụ cười tất thắng, phảng phất đã thấy Ẩn Xà kiếm của La Phách Hưng bị hủy ở trước mặt hắn

La Phách Hưng lại là ở trong lòng rỉ máu a!

Ẩn Xà kiếm này tuy nói không phải là linh khí trấn tông của bọn hắn, nhưng cũng là một trong ba kiện linh khí ít ỏi, cứ như vậy bị phá hủy, trở lại tông

môn không biết làm như thế nào bàn giao mới tốt

Linh khí giao nhau, phát ra tiếng "Đinh đương"

Một kiếm trong đó bị một phân thành hai rồi

Nhưng mà gãy cũng không phải là Ẩn Xà kiếm, mà là một thanh Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm

Hai người đều bị tình hình này làm cho ngây dại

Đây tính là chuyện gì a

Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm thân là trấn tông linh khí của Lục phẩm tông môn Trấn Thiên tông, làm sao lại không chịu được như thế

Giải thích duy nhất, Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm này là giả

- Không Làm sao lại như vậy được, không thể nào!

Thiên Tinh vô cùng không cam lòng nhìn nửa thanh đoạn kiếm trong tay của mình quát lên

La Phách Hưng sửng sốt một chút, rất nhanh hồi phục tinh thần lại cười to nói:

- Ha ha, loại hàng nát này lại cũng dám chống đỡ với Ẩn Xà kiếm của ta, quả nhiên là không biết sống chết, Tinh tử tới nếm thử uy lực Ẩn Xà kiếm của ta đi

Dứt lời, La Phách Hưng vung Ẩn Xà kiếm hướng Thiên Tinh oanh tới

Bởi vì La Phách Hưng là Kim thuộc tính, căn bản không thể phát huy uy lực chân chính của Ẩn Xà kiếm, bất quá cũng khiến cho Thiên Tinh lâm vào hiểm cảnh

Cuối cùng, Thiên Tinh không thể tránh khỏi, chỉ có thể lợi dụng Thiên Long thuẫn ngăn cản

Phanh!

Đáng tiếc, Thiên Long thuẫn này cũng là hàng giả, trực tiếp bị linh lực của Ẩn Xà kiếm chém thành hai nửa, bộ ngực của Thiên Tinh bị thương, cả người ngã bay ra ngoài

- Ha ha, Tinh tử ngươi cũng có hôm nay a!

La Phách Hưng cười to nói

Hắn đang muốn đi tới đánh chết Thiên Tinh, Thiên Tinh chống người đứng dậy hét lớn:

- Chậm đã, La huynh, quyển trục da thú cùng với đan dược trên tay ngươi hẳn đều là giả

Nghe lời này, La Phách Hưng dừng thân ảnh, vẻ mặt cứng ngắc lại

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng từ trong không gian giới lấy quyển trục da thú mở ra, phát hiện bên trong cái gì cũng không có, lấy thêm bình đan dược kia ra mở nắp, bên trong chỉ có một cỗ hủ thực truyền tới

- Con mẹ nó, bị gạt rồi!

La Phách Hưng đem hai dạng đồ vật ném đi, mắng to

Ầm!

Lúc này mấy tên Vương giai của Quang Tinh điện cùng khôi lỗi kia cũng đnahs tới bước cuối cùng

Thời điểm của Nhiên Linh đan đã đến, bỗn gã Vương giai biến thành thân thể tàn phế, cả người ngã trên mặt đất không ngừng co quắp, bộ dáng tựa hồ già đi mười mấy năm

Mà mấy cỗ khôi lỗi kia thì có ba cỗ bị hủy, hai cỗ còn lại đã trở nên tứ chi không lành lặn rồi, lực chiến đấu hạ xuống rất nhiều, đồng thời Trọng Kiếm môn bên này còn bị đánh chết ba người, những người còn lại đều bị trọng thương

- Dừng tay cho ta!

La Phách Hưng hướng về hai cỗ khôi lỗi còn muốn tiếp tục tiến công kia kêu lên

Lần tranh đoạt này quả nhiên là ăn thiệt thòi

Nhân mã tam tông, chết đã chết, thương đã thương, đoàn người chỉ có thực lực của Viêm Mị tông được bảo tồn hoàn chỉnh

Tam tông đại đả xuất thủ, nhưng tranh giành tới tay lại là hàng giả

Lúc này thật là bị lừa đến thảm!

- Con mẹ nó!

La Phách Hưng không thể nhịn được nữa, vung Ẩn Xà kiếm hướng pho tượng kia oanh tới

Một tiếng nổ tung, pho tượng kia trở nên thất linh bát lạc, nát bấy không chịu nổi

- Nhìn Nhìn tới những đồ vật kia đã sớm bị người khác cầm đi, lần này trả giá quá cao đi!

Thiên Tinh ăn vào đan dược lẩm bẩm nói

Thanh niên tinh anh của tông môn lần này xuất ra cơ hồ đều chết ở chỗ này rồi, kết quả là cái gì cũng không chiếm được, trong lòng hắn đang rỉ máu a!

La Phách Hưng cũng là đồng dạng khó chịu không thôi

Ở chỗ này, Vũ Mị Nương kéo thân thể trọng thương của mình nhanh chóng hướng tầng dưới chạy trốn

Thiên Tinh cùng La Phách Hưng đều phát hiện, bất quá bọn hắn cũng lười đi làm cái gì, bởi vì thực lực của Viêm Mị tông được bảo tồn tương đối đầy đủ, vạn nhất chọc giận Vũ Mị Nương cùng bọn họ liều mạng vậy thì không đáng giá rồi

Lăng Tiếu cũng biết chuyện này muốn xong rồi, ánh mắt quét một vòng quanh lầu các hỗn độn, cũng xoay người đi xuống

La Phách Hưng dĩ nhiên cũng nìn thấy Lăng Tiếu rời đi, lúc này ăn vào mấy viên đan dược, thu hồi hai cỗ khôi lỗi của chính mình, lại gọi về hai gã đồng bạn đuổi theo

La Phách Hưng là người tiêu hao ít nhất, bị thương nhẹ nhất trong ba người dẫn đầu, hắn hiện tại tuyệt không thể để cho Lăng Tiếu sống mà rời khỏi đây

Ai bảo Lăng Tiếu là người đầu tiên vẽ mặt hắn Hắn không giết Lăng Tiếu

thề không làm người

Bất quá La Phách Hưng biết Lăng Tiếu lợi hại, huống chi Lăng Tiếu cũng không bị thương, liều mạng mà nói, có thể không đánh được, chỉ có thể lựa chọn phương pháp khác diệt trừ hắn

- Để cho người của Tử Thiên tông từ nơi này rời đi, tên của La Phách Hưng ta nhưng là viết ngược lại

La Phách Hưng lộ ra vẻ oán độc, trong lòng thầm nghĩ nói

Thiên Tinh cũng không nóng nảy ở chỗ này khôi phục, đứng lên nhìn thoáng qua bốn tên đồng bạn phục dụng Nhiên Linh đan

Bọn họ hiện tại tiêu hao quá nhiều, đều hôn mê bất tỉnh

- Ai, lần này hi sinh quá không đáng giá rồi

Trong mắt Thiên Tinh hiện lên không nỡ, lại nói tiếp:

- Các ngươi cho dù có thể còn sống cũng là một loại gánh nặng, không bằng để cho bản thiếu gia giúp các ngươi giải thoát đi

Dứt lời, tay hơi hơi giương lên, mấy đạng quang mang như lưỡi đao hướng bốn người cắt tới

Bốn người của Quang Tinh điện này vì tông môn mà làm ra hi sinh lớn như thế, đến chết cũng không biết là bị người của mình thương tổn

Hai gã Nửa bước Vương giai chưa chết đi của Quang Tinh điện thấy một màn như vậy cũng bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, sợ Thiên Tinh hạ thủ với bọn họ

Một người trong đó sợ hãi nói:

- Thiếu chủ, ngươi Ngươi tha cho chúng ta đi!

Thiên Tinh bĩu môi nói:

- Yên tâm đi, các ngươi chẳng qua là bị thương, cũng không phải là giống như bọn họ không thể khôi phục được, trở lại tông môn ta nhất định hướng tông chủ bẩm báo chuyến đi này, sẽ để trong tông môn tiến hành tưởng thưởng bồi bổ cho các ngươi

Hai người vui mừng, lúc này hướng về phía Thiên Tinh dập dầu cùng kêu lên nói:

- Đa tạ thiếu chủ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 546 - Ngươi Muốn Giết Hắn Liền Giết Ta Trước Đi. (1)

Đứng lên đi, lần này cũng không phải là không thu hoạch được gì!

Thiên Tinh nói một tiếng, kéo thân thể bị thương đi xuống tầng dưới

Sau khi Vũ Mị Nương đi xuống tầng dưới, lập tức trở lại trong trận doanh của mình hạ lệnh:

- Các ngươi hộ pháp cho ta, ta muốn chữa thương

Tiếp theo nàng đem Ngũ Hành Linh Châu giao cho một nữ tử hơi lớn tuổi, còn nói:

- Liên tỷ, nó liền giao cho ngươi, dùng để phòng ngừa vạn nhất

- Đây Như vậy sao được

Nữ nhân được gọi là Liên tỷ liên tục khoát tay nói

- Đây là mệnh lệnh, là để cho ngươi cầm nó để bảo vệ ta cùng với những tỷ muội kia, ngươi suy nghĩ nhiều cái gì

Vũ Mị Nương sinh ra một cỗ uy ngôn không cho kháng cự nói

Dư Liên lúc này mới trịnh trọng nhận lấy Ngũ Hành Linh Châu

Phải biết rằng Ngũ Hành Linh Châu luôn luôn chỉ có thể do truyền nhân đời tiếp của Viêm Mị tông mới có thể nắm giữ, hôm nay Vũ Mị Nương giao vào

trong tay nàng, đây mới khiến cho nàng cảm thấy hoảng sợ

Cũng không phải nói giao trong tay nàng chính là để cho nàng làm tông chủ tương lai, mà là Vũ Mị Nương đối với nàng có một loại tín nhiệm tuyệt đối

Trong lòng Dư Liên đối với Vũ Mị Nương lại càng cảm kích không thôi

Ngọc Liệt Diễm đi tới lo lắng nhìn Vũ Mị Nương hỏi:

- Mị Nương ngươi không sao chứ

- Ta không sao, liền bị chút thương tích, nghỉ ngơi một chút liền tốt rồi

Vũ Mị Nương cười nhạt đáp

- Vậy ngươi mau nghỉ ngơi đi

Ngọc Liệt Diễm khẩn trương nói một câu, tiếp đó thần sắc có chút do dự, tựa hồ còn có cái gì muốn nói

Vũ Mị Nương nhìn thấu tâm tư của Ngọc Liệt Diễm, lúc này giãn mặt ra cười nói:

- Hắn không có chuyện gì, ngươi nhìn phía sau

Ngọc Liệt Diễm quýnh lên, tiếp theo xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một đạo thân ảnh nhanh chóng đi tới

- Tiểu, ngươi không sao chứ

Ngọc Liệt Diễm bước nhanh tới bên cạnh Lăng Tiểu ân cần hỏi

Mới vừa rồi ở bên trong lầu các xuất ra từng đợt thanh âm oanh tạc kinh người, nàng bị dọa đến kinh tâm đảm chiến, sợ Lăng Tiếu gặp chuyện không may

Những người khác của Tử Thiên tông cũng đi tới ân cần thăm hỏi

Lăng Tiếu trong lòng ấm áp, lúc này đáp:

- Ta không sao, để các ngươi lo lắng rồi, chúng ta đi thôi, bên trong đã không có cái gì đáng để lưu luyến rồi

- Tiếu, chúng ta đợi Mị Nương nàng sao

Ngọc Liệt Diễm nói

- Đây Được rồi, ta đi xem Nghiêm sư huynh cùng Triệu sư huynh một chút!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua người của Viêm Mị tông, do dự một chút đáp

Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam thương thế rất nặng, nếu như không thể cứu trị kịp thời, chỉ sợ đối với tương lai của bọn họ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ

Lăng Tiếu ngồi xổm xuống tra xét thương thế của bọn họ một chút, tiếp theo từ trong không gian giới lấy ra hai cái bình nhỏ

Trong bình này có chứa Vạn năm thạch nhũ dịch trân quý

Loại vạn năm thánh dịch này không chỉ có thể cải tạo thể chất, đồng dạng đối với liệu thương cũng có công hiệu nhất đẳng

Đồ vật "Vạn năm" trở lên đều là cực phẩm trong cực phẩm a!

Mọi người đều không biết trong hai cái bình kia của Lăng Tiếu là vật trân quý như thế

Lăng Tiếu vừa mới mở nắp bình ra, một cỗ băng hàn chi khí tràn lan ra ngoài

Mọi người đều cảm thấy lành lạnh, nhẹ ngửi một chút, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái không dứt

Nhất là Băng Nhược Thủy mẫn cảm với Băng thuộc tính, nàng lập tức cảm thấy đồ vật trong cái bình nho nhỏ này đối với nàng mà nói là hết sức trọng yếu, nội tâm hơi có một loại vọng động cướp đoạt tới Nhưng mà nàng cũng biết mình sẽ không làm chuyện này, chỉ là trong lòng cầu nguyện Lăng Tiếu có nhớ được nàng là nữ nhân của hắn, đến lúc đó cho nàng một hai bình thử một chút Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt trắng thuần của nàng hiện lên vài tia huyết sắc

- Thật là loạn rồi, người nào là nữ nhân của hắn chứ

Băng Nhược Thủy ở trong lòng đối với mình gắt một cái

Ôn Khả Điệp ở một bên kinh ngạc hỏi:

- Nhược Thủy sư tỷ, làm sao ngươi lại đỏ mặt rồi

- Ai Ai đỏ mặt, có thể là khí trời nóng rực a!

Băng Nhược Thủy làm như thật nhìn chung quanh một chút nói

- Trời nóng rực

Ôn Khả Điệp lại càng vẻ mặt không giải thích được, trong lòng lại nghĩ:

- Hôm nay mặt trời cũng không xuất hiện, làm sao lại nóng được

Lăng Tiếu giơ đầu của Nghiêm Trạch lên đem vạn năm thạch nhũ dịch cùng với một gốc tam giai cao cấp chữa thương linh thảo đút vào trong miệng hắn

Sau khi Nghiêm Trạch dùng vnaj năm thạch nhũ dịch cùng linh thảo, dược lực lại bắt đầu có hiệu lực rồi

Chỉ ở trong vài khắc, bên ngoài thân thể Nghiêm Trạch bịt kiens một tầng băng mỏng, thân thể một mực run lên

Lăng Tiếu một tay khoác ở sau lưng hắn, nhàn nhạt nói:

- Nghiêm sư huynh mau vận khỏi huyền công đi

Hắn vừa nói, đồng thời vận chuyển linh lực Hỏa thuộc tính truyền qua cho Nghiêm Trạch, dùng cái này để dua tan hàn khí mà Nghiêm Trạch phải chịu

Ý thức của Nghiêm Trạch tuy có chút mơ hồ, nhưng mà vừa nghe được lời nói của Lăng Tiếu, cũng ý thức được có người đang giúp chính mình, miễn cưỡng giương lên thân thể trọng thương, bắt đầu kết thủ ấn đả tọa lên

Sau một lúc lâu, tầng băng ở trên người Nghiêm Tạch bắt đầu tan ra, khí thế trong cơ thể cũng bắt đầu từ từ tăng trở lại

Mọi người nhìn thấy một màn này đều là kinh ngạc không thôi, trong lòng đồng thời thầm khen:

- Không hổ là Tứ phẩm Linh Sư, thủ đoạn cứu người cũng nhanh chóng như thế

Lúc này La Phách Hưng cùng hai người đồng bạn của hắn cũng từ trong lầu

các đi ra

La Phách Hưng vừa lúc liếc thấy Lăng Tiếu ở không xa đang vận chuyển linh lực chữa thương cho đồng bạn, không khỏi kế hoạch chạy lên đầu

- Hắc hắc, lúc này ngươi còn không chết!

La Phách Hưng ở trong lòng cười thầm lên, sau đó lấy một viên đan dược bỏ vào trong miệng

Ba người hướng phương hướng của Tử Thiên tông đi tới, kỳ thật cái phương hướng này cũng là phương hướng phải đi qua để xuống núi

Người của Tử Thiên tông đều đang cảnh giác nhìn chằm chằm vào La Phách Hưng, bởi vì người này cho bọn hắn quá khắc sâu, không thể không phòng

Lăng Tiếu thấy trong cơ thể của Nghiêm Trạch đã dần dần khôi phục sinh cơ, khẽ thở phào nhẹ nhõm, mới buông tay ở phía sau lưng Nghiêm Trạch ra

Vừa lúc này thấy đám người La Phách Hưng đi tới, bất quá cảm thấy đám người La Phách Hưng tổn thất không nhỏ, chắc hẳn không dám dễ dàng tính toán trêu chọc bọn hắn, cho nên lại tiếp tục cho Triệu Nam ăn vào vạn năm thạch nhũ dịch cùng linh thảo

Tình huống của Triệu Nam so với Nghiêm Trạch không sai biệt lắm, Lăng Tiếu cũng tự nhiên vận chuyển linh lực chuyển sang cho hắn

Cũng chính là vào giờ khắc này, La Phách Hưng đến phụ cận đám người Tử Thiên tông, trên khuôn mặt hiện ra một tia cười lạnh oán độc

La Mỹ Anh cũng là vừa lúc bắt được bộ dáng này, một loại dự cảm bất tường nhanh chóng chạy lên não

Bỗng nhiên, La Phách Hưng chậm rãi đi lại lại biến mất

Sau một khắc, La Phách HƯng lại xuất hiện ở bên cạnh đám người Tử Thiên tông, Ẩn Xà kiếm trong tay giống như độc xà chân chính hướng sau lưng Lăng Tiếu đâm tới, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, trong miệng quát lên:

- Đi chết đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 547 - Ngươi Muốn Giết Hắn Liền Giết Ta Trước Đi. (2)

Mọi người đều không nghĩ tới La Phách Hưng sẽ quang minh chính đại đánh lén như thế, hơn nữa tốc độ này quả thực nhanh đến cực hạn rồi

Tất cả mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Tiếu sẽ chết ở dưới kiếm cảu hắn,

Không!

Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, Ôn Khả Điệp tam nữ đều lộ ra vẻ bi phẫn kêu lên, nhưng người khác thì lập tức động thân đi cứu viện

Đáng tiếc, bọn họ đều chậm nửa nhịp

Phốc!

Ẩn Xà kiếm chân thực đâm vào trong thân thể

- Ha ha, ngươi cái tạp chủng chán ghét này rốt cục

La Phách Hưng điên cuồng cười nói, nhưng khi hắn thấy rõ ràng mục tiêu, không khỏi u mê, đâm trúng lại không phải là Lăng Tiếu mà là một người khác

Lăng Tiếu đã ý thức được nguy hiểm, dùng nhu lực đem Triệu Nam đẩy ra ngoài

Hắn xoay người lại, chỉ thấy một cái thân thể mềm mại ngã ở trong lồng

ngực của hắn, cặp tay kia vẫn gắt gao nắm lấy Ẩn Xà kiếm

- Ta Ta ngăn chặn Ngăn chặn rồi!

Che ở trước người Lăng Tiếu không phải ai khác chính là La Mỹ Anh mới vừa rồi phát hiện ra khác thường

Chỉ thấy trước ngực nàng bị Ẩn Xà kiếm toàn bộ tiến vào bên trong thân thể, từng phiến huyết hồng ở trước ngực chảy ra, trên khuôn mặt biến thành tái nhợt vô cùng, khí thế toàn thân đang từ từ yếu đi

Lăng Tiếu đầu óc trống rỗng, trơ mắt nhìn La Mỹ Anh vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, một cỗ cảm giác trước nay chưa từng có lấp đầy thể xác cùng tinh thần của hắn

Đó là một loại nhiệt huyết đang điên cuồng thiêu đốt đó là một loại điên cuồng cực hạn đang thức tỉnh, đó là một loại tình cảm nguyên thủy nhất đang vọng động, đó là hận ý không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt phóng lên cao

Không!

Lăng Tiếu hai mắt trở nên tinh hồng như máu, ôm La Mỹ Anh hướng thương khung gào thét một tiếng

Một tiếng này kinh thiên động địa, phong vân biến sắc, thương khung nộ hận, lôi đình chấn động

Ầm!

Một đạo kinh lôi chợt vang, một trận thiên vũ hạ xuống

Người của Tử Thiên tông đồng thời hướng La Phách Hưng đâm giết tới

Hai người đồng bạn của La Phách Hưng mặc dù bị thương, nhưng vẫn đưa người đến trước cứu viện

Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, tam nữ mục tiêu trực tiếp La Phách Hưng

- Mau buông tay!

La Phách Hưng muốn rút ra Ẩn Xà kiếm, tuy nhiên hắn phát hiện La Mỹ Anh nắm chặt đến sít sao

Đang ở lúc hắn muốn thổ kình đem La Mỹ Anh cùng Lăng Tiếu đánh văng ra, kiếm khí một hỏa một hàn đánh tới

La Phách Hưng chỉ có thể buông tay điên cuồng lui lại, cự kiếm của mình trong nháy mắt xuất hiện trong tay

Đám người Viêm Mị tông cũng cách đó không xa, Vũ Mị Nương ý thức được tình huongs bên phía Tử Thiên tông, lập tức hạ lệnh:

- Liên tỷ mang theo mấy tỷ muội, cần phải giữ được Ngọc Liệt Diễm, nàng người mang mị cốt, là thiên tài trăm năm khó gặp, tuyệt đói không thể mất được

Dư Liên do dự một chút, gật đầu, sau đó gọi thêm ba tên đồng bạn đuổi qua trợ giúp Ngọc Liệt Diễm

Các nàng chỉ bảo vệ Ngọc Liệt Diễm, cũng sẽ không trợ giúp những người khác của Tử Thiên tông

Bởi vì đây là một cái thế giới nhược nhục cường thực, không phải là ta giết ngươi thì là ngươi giết ta, chỉ có thực lực mới có thể nói chuyện, các nàng cũng sẽ không vì Tử Thiên tông mà cùng Trọng Kiếm môn kết thành tử thù không cách nào khai mở

- Ta giết sạch mấy tên đàn bà các ngươi rồi lại lấy kiếm!

La Phách Hưng sát cơ dần lộ, cự kiếm trong tay đầu tiên hướng về Ngọc Liệt Diễm chém tới

May là Dư Liên kịp thời chạy tới thay Ngọc Liệt Diễm ngăn cản một kiếm

Dư Liên nhưng là thực lực Nửa bước Vương giai, mặc dù so với La Phách Hưng yếu hơn một chút, tuy nhiên lại không yếu hơn quá nhiều

- Viêm Mị tông các ngươi muốn làm nhiễu chuyện của Trọng Kiếm môn chúng ta

La Phách Hưng cau mày quát lên

Trong lòng hắn cũng là gấp gáp, nếu như Viêm Mị tông thật cùng Tử Thiên tông kết minh, vậy tình cảnh của hắn có thể không tốt a!

Bởi vì Viêm Mị tông bên này tổng cộng còn có tám người, lại còn có loại linh khí như Ngũ Hành Linh Châu, mà Ẩn Xà kiếm của mình nhưng là bị mất, làm sao có thể chống lại nhân gia được

- Chúng ta chỉ bảo vệ vị tiểu thư này, những người khác cùng chúng ta không liên quan

Dư Liên giọng dịu dàng đáp

- Tốt Tốt, ta liền trước giết những người khác

La Phách Hưng liên tục ứng mấy tiếng, mục tiêu lại hướng đến Lăng Tiếu giết tới, hắn muốn trước tiên đoạt lại Ẩn Xà kiếm rồi hãy nói

- Xem kiếm!

Băng Nhược Thủy băng kiếm liên tục đâm tới, từng đợt băng hoa như trùy đâm về phía La Phách Hưng

La Phách Hưng mắng một tiếng:

- Thật là đáng ghét, bổn vương liền trước hết giết ngươi

Song, đang ở lúc hắn hồi kiếm kích sát Băng Nhược Thủy, một đạo hỏa hồng tiên như xà hướng về phía hông của hắn quấn tới

- Thứ gì!

La Phách Hưng sửng sốt một chút, nhìn hồng tiên ở bên hông!

- Nhược Thủy sư tỷ, mau giết hắn!

Nguyên lai Ôn Khả Điệp một mực không có xuất thủ lợi dụng tiên khí của nàng đánh lén thành công, đem La Phách Hưng trói lại

- Không biết tự lượng sức mình

La Phách Hưng khinh thường nhìn thoáng qua Ôn Khả Điệp, một phát bắt được hồng tiên, dùng sức vung lên, nhất thời thân thể nhỏ nhắn của Ôn Khả Điệp lập tức đằng vân giá vũ hướng Băng Nhược Thủy đụng tới

Băng Nhược Thủy chính là trong lúc phát chiêu, một đạo hắc ảnh hướng nàng đập tới

Hai nàng đều phát ra một tiếng thảm thống, toàn bộ bị ném sang một bên

La Phách Hưng nhân cơ hội cự kiếm giét tới, muốn một lần giải quyết hai nàng

Ngọc Liệt Diễm làm sao lùi bước ở phía sau đám người Viêm Mị tông được, hỏa lực toàn thân hướng La Phách Hưng chém tới

Dư Liên vâng mệnh bảo vệ cho Ngọc Liệt Diễm, chỉ đành phải bất đắc dĩ bạt kiếm che ở trước người La Phách Hưng

- Khốn kiếp, quản tốt bà nương này, nếu không ngay cả các ngươi ta cũng giết!

La Phách Hưng lui về phía sau, vô cùng bất phẫn mắng

Dư Liên xoay người đối với Ngọc Liệt Diễm nói:

- Ngọc tiểu thư, ngươi vẫn là cùng với chúng ta qua bên kia đi, có Viêm Mị tông chúng ta bảo vệ ngươi, ai cũng không thể thương tổn đến ngươi được

- Thúi lắm, các ngươi có thể tới bảo vệ ta, ta rất cảm kích, nhưng mà bọn hắn chính là sư huynh, sư muội của ta, mà nam nhân của ta vẫn còn ở nơi này, ta làm sao có thể bỏ qua bọn họ được, các ngươi đi thôi, trở về nói cho Mị Nương, tâm ý của nàng ta lĩnh

Ngọc Liệt Diễm đại phát nói tục mắng, cùng lúc đó, tế kiếm run lên, lần nữa hướng La Phách Hưng tập quyển mà đi

Trên mặt Dư Liên hiện lên vẻ phức tạp, đang ở nàng do dự hết sức, Vũ Mị Nương xuất thủ

Thương thế của ngnaf khôi phục được năm phần, miễn cưỡng có thể che ở trước người Ngọc Liệt Diễm

- Mị Nương ngươi tránh ra!

Ngọc Liệt Diễm hét lớn

Vũ Mị Nương không để ý đến nàng, mà là xoay người đối với La Phách Hưng nói:

- La huynh, cho ta mặt mũi, bỏ qua cho người của Tử Thiên tông

La Phách Hưng nhăn chân mày một cái nói:

- Mị Nương, ngươi thật muốn xen vào chuyện này

- Mị Nương đúng là bất đắc dĩ, kính xin La huynh tha lỗi

Vũ Mị Nương nhàn nhạt đáp

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 548 - Ma Biến. (1)

La Phách Hưng nắm cự kiếm trong tay thật chặt, trầm mặc một chút mới nói:

- Bỏ qua cho bọn họ thì có thể, bất quá tính mạng của hắn ta nhất định phải lấy rồi!

Dứt lời, hắn kiếm chỉ Lăng Tiếu, sát ý nghiêm nghị

- Ngươi muốn giết hắn liền giết ta trước!

Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy đồng thời cùng kêu lên đáp

Vũ Mị Nương liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, lại liếc mắt nhìn Ngọc Liệt Diễm một cái mới sâu xa nói:

- Yêu cầu của La huynh có chút khó khăn a!

La Phách Hưng nhìn Vũ Mị Nương, chỉ thấy nàng đã động sát ý rồi, lúc này mềm nhũn nói:

- Nhìn ở trên phần của ngươi, chuyện này coi như xong, bất quá Ẩn Xà kiếm của ta vẫn là phải lấy lại, nếu không ta tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy

- Tốt, Ẩn Xà kiếm có thể trả lại cho ngươi!

Vũ Mị Nương tương đối dứt khoát đáp

- Muốn kiếm, cầm mạng của ngươi đến đổi đi!

Một đạo thanh âm âm lãnh giống như đến từ cửu u minh giới vang lên

La Mỹ Anh cũng không phải là một nữ tử tư sắc vô song, nhưng mà nàng lại là một nữ tử có tinh thần trọng nghĩa mười phần, bộ ngực bạo mãn là vốn liếng kiêu ngạo nhất của nàng

Ở trong Bích Tuyền các, nàng là người nổi bật trong chúng đệ tử

Ở Tử Thiên tông cũng không thiếu sư huynh sư đệ theo đuổi nàng

Chẳng qua là nàng luôn luôn chuyên tâm cho việc tu luyenj, một mực chưa nghĩ đến chuyện nam nữ, cho nên vẫn độc thân

Cho đến lần này Thệ Tông đại hội, cùng với những người khác tiến vào Vạn Thú Quật, Trấn Thiên tông loại sinh tử chi địa, cũng là lúc nàng bắt đầu tiếp xúc với Lăng Tiếu

Tuy nói vừa bắt đầu nàng đối với Lăng Tiếu không có cảm giác nào, chỉ là thuần túy cảm thấ Lăng Tiếu trẻ tuổi như thế đã là Tứ phẩm Luyện dược sư, thành tựu đến độ cao mà người khác cả đời khó bằng, hơn nữa còn trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của Tử Thiên tông khiến cho người ta tôn sùng, trong lòng đối với hắn có một chút tôn kính cùng tò mò mà thôi

Song sau lại ở trong Vạn Thú Quật gặp phải đám người Long Hải các cùng Cự Giang tông báo thù lẫn nhau

La Mỹ Anh là nữ hiệp không ưa người khác lấy mạnh hiếp yếu, giam dâm cướp bóc, không để ý Lăng Tiếu xuất thủ ngăn trở can thiệp

Cho tới cuối cùng, chính nàng thiếu chút nữa còn thiệt thòi

Cũng chính là lúc này, anh hùng Lăng Tiếu cứu mỹ nhân bắt đầu tù binh trái tim của nàng

Từ đó trở đi, thẳng cho đến hiện tại, bá đạo của Lăng Tiếu, hài hước của Lăng Tiếu, cơ trí của Lăng Tiếu, bình tĩnh của Lăng Tiếu, hết thảy của Lăng Tiếu từng điểm từng điểm hội tụ ở trong tâm khảm nàng, trực tiếp lấp đầy trái tim của nàng, chiếm chết cả con người, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, gương mặt tuấn tú của hắn sẽ hiện lên ở trong đầu

Nàng phát hiện đã bất tri bất giác thích Lăng Tiếu rồi

Dù là bên cạnh hắn đã có mấy cái nữ nhân tốt, hơn nữa những nữ nhân này còn vô cùng trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng mà trong lòng nàng vẫn lặng lẽ nghĩ đến hắn, thời thời khắc khắc muốn nhìn thấy hắn

Yêu, là một loại tư niệm, là một loại bao dung, thoạt nhìn vô cùng phức tạp, kỳ thật chính là đơn giản như vậy

Yêu một người, liền yêu hết thảy của hắn, là có thể đối với hắn cho đi hết thảy, cho dù là tính mạng

Một khắc kia khi La Mỹ Anh bị đâm xuyên ngực, cũng bất giác không có bất kỳ hối hận nào, ngược lại cảm thấy vô cùng thoat mãn, bởi vì nàng "Chặn lại rồi"!

Lăng Tiếu ngơ ngác nhìn người ngọc trong ngực, trên mặt nàng còn mang theo nụ cười thỏa mãn, đây quả thực giống như là dùng ngàn đao vạn nhận chém vào tim hắn

Hắn cho tới bây giờ đói với nàng chưa từng có bất kỳ ý nghĩ nào, bởi vì nữ nhân của hắn không ít, hơn nữa phẩm hạnh cùng dung mạo của mỗi người đều là thượng đẳng Không phải nói hắn trông mặt mà bắt hình dong, mà là

hắn không muốn trêu chọc quá nhiều khoản nợ tình vô duyên

Song, một khắc kia khi chính mình nguy hiểm nhất, lại có một nữ nhân có thể xả thân che ở trước người hắn, đây đã không cần bất kỳ ngôn ngữ nào để biểu đạt tình cảm của nữ nhân này đối với hắn rồi

Hắn cứu nàng khi đó chưa bao giờ nói qua lời nói lấy thân báo đáp, nhưng mà nàng lại có thể giờ khắc này làm được liều mạng vì mình, còn có cái gì so sánh với càng khiến cho người ta cảm thấy động tâm lại tan nát cõi lòng đây

- Sư tỷ, tại sao ngươi ngốc như vậ

Lăng Tiếu một bên khàn giọng nói, một bên càng không ngừng hướng La Mỹ Anh chuyển vận linh lực

- TIếu Ta Ta nhưng gọi ngươi như vậy được không

La Mỹ Anh hữu khí vô lực nói

Lăng Tiếu vội vàng gật gật đầu

- Ta Ta thật Thật hối hận biết ngươi quá muộn Nếu như có thể biết ngươi sớm mấy năm, ta Ta nhất định phải trở thành nữ nhân của ngươi

La Mỹ Anh đứt quãng nói

- Sư tỷ đừng nói nữa, ngươi trước ăn vào đan dược

Trong mắt Lăng Tiếu đều hiện lên hơi nước rồi, cuống quít lấy ra đan dược cho vào miệng La Mỹ Anh

- Khụ khụ!

Sinh cơ trong cơ thể La Mỹ Anh không ngừng chảy đi, lại há có thể nuốt vào đan dược được

- Đừng Đừng vì ta mà lãng phí Tiếu, ngươi Ngươi có thể hay không hôn ta

La Mỹ Anh nói ra một cái nguyện vọng cuối cùng của chinh mình, cặp ánh mắt sắp tan rã kia tràn đầy mấy phần chờ đợi

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, mỗi dày trực tiếp hôn vào trên môi ngọc của La Mỹ Anh

Cũng ngay một khắc này, La Mỹ Anh hiện lên nụ cười thỏa mãn, tính mạng từ đó đi tới cuối

- Không!

Lăng Tiếu không thể tiếp nhận kết quả La Mỹ Anh hương tiêu ngọc vẫn, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, linh lực như cũ cuồn cuộn khong dứt đưa về phía La Mỹ Anh

Đáng tiếc, lại là một chút tác dụng cũng không có

- Không, ta không thể để cho ngươi chết, ngươi không phải nói còn muốn làm nữ nhân của ta sao Mỹ Anh, ngươi kiên trì lên!

Lăng Tiếu cuống quít nói, đầu óc càng không ngừng nghĩ đến nên làm như thế nào để cho La Mỹ Anh khởi tử hồi sinh

- Đúng rồi, vạn năm thạch nhũ dịch nhất định có thể cứu nàng

Lăng Tiếu lại nghĩ đến Vạn năm thạch nhũ dịch, cho nên lại móc ra ngoài đút cho La Mỹ Anh ăn

Song, vạn năm thạch nhũ dịch đưa vào trong miệng La Mỹ Anh nhưng là không có hiệu quả khởi tử hồi sinh

Lăng Tiếu lại càng tâm loạn như ma

- Đúng rồi, Lục lão, ngươi mau ra đây cứu người a!

Lăng Tiếu hướng về phía Lục Ông trong thức hải kêu to nói

Hi vọng duy nhất của hắn chính là ở trên người Lục Ông, ban đầu ở Vẫn Thạch thành, Thái thượng trưởng lão cơ hồ chết rồi, cũng là dưới một giọt vạn năm thụ nhũ dịch của lão lần nữa khởi tử hồi sinh, hơn nữa thành công đột phá Vương giai, phản lão hoàn đồng

Thanh âm của Lục Ông ở trong thức hải của hắn sâu kín vang lên:

- Trong ngực nàng đã bị vũ khí phá hư lục phủ ngũ tạng, đoạn tuyệt tất cả sinh cơ, cho dù là đại la thần tiên cũng khó cứu

- Không thể nào, ngươi lợi hại như vậy làm sao có thể không cứu nàng được, ta van cầu ngươi, chỉ cần ngươi cứu nàng, sau này muốn ta thay ngươi làm cái gì đều được, ngươi muốn ở trong thức hải ta ngốc bao lâu cũng có thể

Lăng Tiếu lo lắng nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 549 - Ma Biến. (2)

Ai Không phải là lão phu không muốn, chỉ là lão phu không có năng lực

Lục Ông lắc đầu thở dài nói, trong lòng lại nói:

- Trừ phi lão phu bây giờ có thể khôi phục tất cả tinh nguyên mới có thể a!

Lăng Tiếu thần sắc cứng đờ, cả người như bị điện giật

Ngay cả Lục Ông cũng không có biện pháp, La Mỹ Anh còn có thể cứu sao

Thần sắc của Lăng Tiếu dần dần trở nên âm lãnh một chút, trong nháy mắt rút ra Ẩn Xà kiếm ở trước ngực La Mỹ Anh, một tay khác lập tức hiện lên linh lực băng hàn

Dần dần, thân thể của La Mỹ Anh hoàn toàn bị hắn đóng băng cứng lại

- Mỹ Anh ngươi chờ, Lăng Tiếu lấy thương thiên chi danh khởi thệ, ta nhất định phải cứu sống ngươi!

Lăng Tiếu cắt đứt máu nơi ngón tay chỉ lên trên trời thề nói

Lăng Tiếu luôn luôn là một người trọng tình trọng nghĩa

Đối với một nữ nhân có thể vì mình tìm chết, bất kể nàng lớn lên đẹp hay xấu, bất kể nàng giàu hay nghèo, bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm động, bị khuynh tâm

Đồng thời, Lăng Tiếu luôn luôn cũng là một cái nam nhân tự phụ cường thế

Hắn cảm thấy bảo vệ nữ nhân vĩnh viễn là nghĩa vụ của nam nhân

Hôm nay chính mình lại để cho một nữa nhân bảo vệ, hơn nữa nữ nhân này còn vì mình mà mất đi tính mạng, ngay cả hắn người mang dị bảo cũng không cứu được, trong lòng một cỗ áy náy tự nhiên mà sinh

Cùng lúc đó, phẫn hận, hối hận giao nhau hiện đầy toàn thân

Hắn vẫn không hạ sát thủ đối với La Phách Hưng, đây là vì bận tâm đến tương lai của tông môn

Ở trước khi vào bí cảnh, Tiêu Tùng Lâm một mực cường điệu, tận lực không nên cùng người của tam tông phát sinh xung đột cùng kết thù

Cho nên Lăng Tiếu vẫn giữ lại mạng của La Phách Hưng

Không nghĩ tới đối phương không chỉ không lĩnh tình, ngược lại một mực khiêu khích, cho đến hiện tại phát sinh bi kịch

Hắn biết vậy thì đã chẳng làm a!

Lăng Tiếu đặt La Mỹ Anh xuống, đứng lên u lãnh nói:

- Muốn kiếm, cầm mạng của ngươi đến đổi đi!

Âm như ma chú, lạnh như băng sương, khiến người vì vậy mà tâm kinh đảm chiến

Mọi người đều đưa ánh mắt quăng đến trên thân người nói chuyện

Kia không phải là Lăng Tiếu đang trong bi phẫn sao

Chỉ thấy hắn vẻ mặt âm trầm, hai mắt hiện đầy tia máu, toàn thân tản ra một cỗ khí thế khiến người bị đè nén, phảng phất như một bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng của bọn hắn, khiến cho bọn hắn khó có thể hô hấp

La Phách Hưng giờ phút này nhưng bị Lăng Tiếu khiến cho sợ hết hồn, thân thể không khỏi lui về sau một bước

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy ánh mắt kia tựa như lợi nhân hung hăng đâm vào trong tim hắn, để cho hắn khó chịu không thôi

Cho dù là Vương giai chân chính đều chưa hẳn có thể khiến cho hắn sinh ra loại cảm giác luống cuống này đi

La Phách Hưng ổn định tâm tư, lấy tức giận che giấu thất thố của mình quát:

- Bằng ngươi cũng muốn mạng của ta, ngươi không có bản lĩnh này

Tiếp theo hắn lại nghiêng mặt hướng về phía Vũ Mị Nương nói:

- Mị Nương còn thỉnh ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này, mạng của tên tạp chủng này ta giết định rồi

Vũ Mị Nương lộ ra vẻ khó khăn, nàng căn bản không muốn cùng Trọng Kiếm môn kết thù, cho nên chỉ muốn khuyên La Phách Hưng rời đi, nhưng nhân gia muốn lấy lại linh khí, Lăng Tiếu không chỉ không trả, nhìn dáng dấp còn muốn cùng La Phách Hưng không chết không thôi, nàng ở chính giữa lâm vào thế khó xử rồi

- Vị sư đệ này, ta xem chuyện này coi như xong, đắc tội với Trọng Kiếm môn đối với Tử Thiên tông các ngươi không có lợi

Vũ Mị Nương hướng về phía Lăng Tiếu khuyên, nếu không phải vì n; cùng mình đồng dạng là thể chất mị cốt, nàng tuyejt đối sẽ không tranh vào vũng nước đục này

- Ha ha

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu như nghe được một chuyện cười buồn cười nhất, ngửa mặt lên trời cười một tiếng Tiếng cười kia tràn đầy ý buồn rầu, tiếng cười kia tràn đầy sát ý nồng đậm phẫn hận

Mọi người đều cảm nhận được tâm thái giờ phút này của Lăng Tiếu, trong lòng đều là thay hắn cảm thấy khó chịu, nhất là Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy cùng Ôn Khả Điệp, các nàng đều muốn, nếu như các nàng chết đi, hắn có thể thương tâm như vậy hay không

- Không biết tiểu tử này cười cái gì

Lúc này, ba người của Quang Tinh điện cũng đi tới, Thiên Tinh nhìn Lăng Tiếu cười như điên, nhất thời không hiểu nói

- Ta cười con mẹ ngươi!

Lăng Tiếu đã bị vây vào trạng thái điên cuồng, lời này của Thiên Tinh tựa như châm ngòi vào, lập tức bị Lăng Tiếu nhục mạ

Huyết dịch trong cơ thể Lăng Tiếu càng không ngừng sôi trào, cỗ hận ý xung thiên này dần dần bắt đầu khống chế tâm thần của hắn

- Nếu như ta giết nam nhân của ngươi, lại hướng ngươi nói thanh toán có được hya không, ngươi cái nữ nhân này không có đầu óc, không muốn chết liền cút ngay cho ta

Lăng Tiếu ánh mắt lạnh lẽo vô tình nhìn chằm chằm vào Vũ Mị Nương mắng

- Khốn kiếp!

Hai đạo thanh âm đồng thời quát lên

Một đạo là từ trong miệng Thiên Tinh vọng lại, một đạo khác thì là đến từ trong miệng của Vũ Mị Nương

Thiên Tinh vẫn luôn là một trong những thanh niên xuất sắc nhất của Quang Tinh điện, hắn được gọi là Tinh chi tử, chứng minh sẽ là một trong những nhân tuyển cho chức vị Thiếu tông chủ tương lai, đầu đội lên hào quang, một mực được vạn chúng chú mục

Hôm nay lại bị một tiêu tử tử của một cái đê phẩm tông môn nhục mạ, hắn làm sao có thể nuốt trôi được cái khẩu khí này

Mà thân phận của Vũ Mị Nương tương đồng với Thiên Tinh, dều là người nối nghiệp tương lai của tông môn, đồng thời lại là nữ tử chưa trải qua sự đời Cư nhiên bị Lăng Tiếu nói như thế, một loại cảm giác nhục nhã trước đây chưa từng có chạy lên não

La Phách Hưng ở một bên thêm dầu vào lửa nói:

- Tiểu tạp chủng này rõ ràng không đem người của ba tông chúng ta để vào trong mắt, hôm nay tuyệt đối không thể để cho hắn rời đi, sau khi ra khỏi bí cảnh, Trọng Kiếm môn ta nhất định muốn huyết tẩy Tử Thiên tông các ngươi

- Chỉ là đệ tử của Tử Thiên tông cũng càn rỡ như vậy, ngươi sẽ vì lời nói của mình mà trả giá thật nhiều

Thiên Tinh mặt âm trầm nói, một cỗ sát khí vọt lên trên

Trong mắt của Vũ Mị Nương cũng lộ ra sát cơ nồng đạm

Lúc này, lửa giận cùng hận ý bị Lăng Tiếu đè nén cũng vào giờ khắc này phun trào, trong tay xuất hiện một thanh đan đao đen thui

Trên thanh đại đạo tản ra thị huyết chi ý nồng đậm, hắn cũng ở một lần này rốt cục biến thành một cái thị huyết Ma Vương!

Hoa lạp hoa lạp!

Cuồng lôi thiểm điện, trận vũ liên miên

Cuồng phong thổi qua, dẫn khởi một mảnh xơ xác tiêu điều

Một gã trẻ tuổi tóc đen tán lạc, tay áo đón gió phiêu dật, thần sắc âm lãnh dị thường, hộ thể thần quang thiểm diệu, trong tay một thanh đại đao đen như mực, trên thân đao văn lộ huyền ảo, thỉnh thoảng lóe lên ột cỗ quỷ ý xích hồng như huyết

Người trẻ tuổi này chính là Lăng Tiếu sát ý lẫm nhiên, mà trong tay của hắn cầm chính là tam giai cao cấp Phệ Huyết Ma đao

Từ trong thí luyện chi địa Tử Phong cốc của tông môn, Lăng Tiếu đoạt được đao này trong tay của Hạ Hậu Sử vẫn một mực để đó

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 550 - Tàn Sát. (1)

Bởi vì đao này không cùng với thuộc tính của hắn, hơn nữa còn là một thanh quỷ ý ma đao có thể uống máu thăng cấp

La Mỹ Anh vì cứu hắn mà chết, Lăng Tiếu lâm vào trong áy náy cùng tự trách trước nay chưa từng có, đồng thời cũng là tức giận tới cực điểm, cả người đã biến thành một tên ma phải phải giết người thấy máu

- La huynh ngươi còn không mau ra tay giết hắn đi, chẳng lẽ còn muốn ta thay ngươi xuất thủ

Thiên Tinh nhàn nhạt đối với La Phách Hưng nói

Nếu như bây giờ không phải là hắn bị thương, tất nhiên sẽ tự mình ra tay giết Lăng Tiếu

- Yên tâm, tính mạng của hắn ta thu

La Phách Hưng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo

Trong lòng hắn là đang khiếp đảm rồi

Bởi vì lúc trước hắn đã đánh qua với Lăng Tiếu, nếu như không có Ẩn Xà kiếm, hắn tự biết cũng không phải là đối thủ của Lăng Tiếu, hôm nay Lăng Tiếu đã cuồng nộ rồi, chẳng lẽ hắn còn có thể có cơ hội

Chỉ bất quá, hắn thân là người dẫn đầu Trọng Kiếm môn, làm sao có thể ở trước mặt Quang Tinh điện cùng Viêm Mị tông mà kém được

Nếu là như vậy, hắn cả đời này làm sao có thể ở trước mặt Thiên Tinh cùng Vũ Mị Nương mà ngẩng đầu lên

Vũ Mị Nương ở một bên đã bị Lăng Tiếu khiến cho giận điên lên, cũng không để ý quan hệ với Ngọc Liệt Diễm, mang theo người của mình thối lui đến một bên, không tham gia chuyện giữa Tử Thiên tông cùng La Phách Hưng nữa, sắc mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ

Trong lòng nàng hướng về cái cảm giác hiếu kỳ duy nhất của Lăng Tiếu đã biến mất không còn tăm hơi, chẳng qua là ở trong lòng thầm mắng:

- Khốn kiếp không biết thân phận, mau đi chết đi!

- Sát!

La Phách Hưng còn chưa có tiến lên, Lăng Tiếu đã kêu lên giết đến

Ma đao trong tay Lăng Tiếu hiện lên vẻ yêu dị, ở giữa không trung càng như một đạo thiểm điện xẹt qua, hướng La Phách Hưng chém tới

- Thật là nhanh!

La Phách Hưng thần sắc căng thẳng, Lăng Tiếu đã đến ở trước mặt hắn, cự kiếm trong tay hắn cuống quít nghênh đón

Đinh đương!

Huyền khí giao nhau, tia lửa văng khắp nơi!

La Phách Hưng chỉ nghĩ đến trong tay tê rần, một cỗ lực lượng cường đại chấn đến hắn huyết khí sôi trào, cả người hướng về phía sau ngã bay ra ngoài

Sát sát!

Lăng Tiếu một chiêu đẩy lùi La Phách Hưng, trong miệng càng không ngừng kêu "Sát", cặp mắt kia đã trở nên đỏ bừng, Phệ Huyết Ma đao trong tay phát ra tiếng ông ông, tựa hồ đang hưng phấn trong khát vọng uống máu

Lăng Tiếu vung đao như gió, từng đao sung mãn linh lực toàn thân, một cỗ sát ý sung sát tựa hồ muốn đem La Phách Hưng chém thành tan xương nát thịt

Từng đao giống như bão táp chém xuống

La Phách Hưng bị dọa đến kinh hãi, cự kiếm trong tay càng không ngừng đón lấy chống đỡ

Nhưng mà hắn phát hiện mỗi một đao của Lăng Tiếu giống như thiên vạn trọng, nện đến hổ khẩu của hắn bị rách tả tơi, ngũ tạng trong cơ thể sôi trào

La Phách Hưng thủ lâu tất bại, cự kiếm trong tay ở dưới một phen oanh chém của Lăng Tiếu bị chấn bay rời tay rồi, trên song chường còn tràn đầy máu

- Giết cho ta!

Lăng Tiếu càng như dã cầm mất đi lý trí, mỗi một chiêu căn bản cũng không có chiêu thức rõ ràng, chỉ có đem hết toàn lực vung chém, hiện tại La Phách Hưng mất đi cự kiếm, càng khiến cho hắn giết đến đỏ mắt

Lại là nhất dũng vô địch, một đao nhanh đến tuyệt luân

Một đao kia chính là hướng về bả vai của La Phách Hưng chém tới

- Không tốt!

La Phách Hưng đã bị dọa sợ đến lục thần vô chủ, mắt thấy đại đao chém tới, trong lòng thầm quát một tiếng, muốn điên cuồng lui người lại, đáng tiếc đã muộn!

Phốc!

A!

Máu tươi nở rộ như hoa, trong nháy mắt nhiễm đỏ một mảng, một cánh tay bay ra xa, cô linh linh rơi trên mặt đật không một chút sinh khí

La Phách Hưng ôm cánh tay phun máu như suối phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết

Song, hắn không biết giờ khắc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

- Sát sát!

Lăng Tiếu thấy máu càng thêm hăng hái, trong miệng càng không ngừng kêu lên, Phệ Huyết Ma đao trong tay không có nửa phần dừng lại, lần nữa bổ về phía một cánh tay khác của La Phách Hưng

- Dừng tay!

Hai gã Nửa bước Vương giai của Trọng Kiếm môn mới tỉnh ngộ lại, la lên một tiếng, lập tức lướt tới cứu người

Lăng Tiếu mặc dù đã tiến vào trạng thái bạo tẩu, nhưng mà lúc đối mặt với nguy cơ, phản ứng một chút cũng không chậm

Hắn trở tay một đao hướng hai người oanh tới, cản trở hai người đánh lén, ngay sau đó cả người biến mất ở trước mặt hai người

- Người đâu

Một gã Nửa bước Vương giai ngây ngẩn cả người

Một gã nửa bước Vương giai khác bỗng nhiên dâng lên một cỗ nguy cơ không hiểu

- Không tốt!

Nửa bước Vương giai kia hoảng hốt, vội vàng chạy về phía trước

Nhưng mà hắn làm sao nhanh hơn được đao của Lăng Tiếu

Một đao kia chém ngang tới, đem Nửa bước Vương giai kia trong nháy mắt chém thành hai khúc

Một gã Nửa bước Vương giai khác bị dọa đến can đảm nứt ra, nơi nàm còn dám cùng Lăng Tiếu là địch

Lúc này không chút do dự nào muốn trốn, có bao xa liền chạy xa bấy nhiêu, đây quả thực là một tôn sát thần!

Nhưng mà hắn có thể nhanh hơn được Phong thuộc tính của Lăng Tiếu sao

Còn chưa có chạy ra được mười thước, một đạo đang mang đen nhánh đem hắn phá thành hai nửa

La Phách Hưng thấy một màn như vậy, lại càng hối hận đến đứt ruột, làm sao lại trêu chọc một tên sát tinh như thế

- Tinh tử, Mị Nương mau cùng nhau giết hắn đi, hắn Hắn nhập ma rồi!

La Phách Hưng căn răng, nhịn đau, hướng Thiên Tinh cùng Vũ Mị Nương ở không xa hết sức kêu lên

Hắn không cầu giúp không được a, mất một cánh tay đã đủ thảm, nếu là ngay cả mạng cũng ném đi, đó mới thật là đại sự kiện rồi

Thiên Tinh thấy Lăng Tiếu sinh mãnh như vậy, trong lòng cũng rất là giật mình

Hắn thấy Lăng Tiếu nhiều lắm chính là cảnh giới Linh Sư đỉnh phong, lại có thể bộc phát ra năng lượng so sánh với Nửa bước Vương giai còn mạnh hơn mấy lần

Đây là người sao

Thiên Tinh hết sức do dự, Lăng Tiếu lần nữa hướng La Phách Hưng đi tới

Hắn kéo đao, từng bước từng bước đi tới, mũi đao họa xuất trên mặt đất một đường thẳng tắp, nước mưa thấm vào vạt áo toàn thân hắn, Phệ Huyết Ma đao yêu dị lóe lên, máu tươi ở trên thân đao quỷ dị biến mất

- Ngươi Ngươi đừng tới đây a!

La Phách Hưng nhìn Lăng Tiếu tựa như ác ma, kinh hô một tiếng, kéo thân thể trọng thương hướng về phía Thiên Tinh chạy tới

- Khống kiếp, ngươi Ngươi muốn mệt chết ta a!

Thiên Tinh khẩn trương, vội vàng xoay người bỏ chạy

Hắn bây giờ là thân thể bị trọng thương, làm sao có thể cùng Lăng Tiếu hiện tại đối kháng được, cho dù là hắn có linh khí nơi tay cũng không thể tới liều mạng a!

Thiên Tinh chạy, hai gã đồng bạn của hắn dĩ nhiên cũng chạy

La Phách Hưng lộ ra vẻ tuyệt vọng, tiếp theo lại thấy người của Viêm Mị tông, đang lúc hắn muốn chạy tới, một đao giống như gió phủ đầu đánh tới

Lại là một đạo tiếng kêu thảm thiết, lại có một cánh tay bay ra ngoài

- Sát sát!

Lăng Tiếu huy vũ Ma đao, từng đao mà đem tứ chi của La Phách Hưng chém xuống

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 551 - Tàn Sát. (2)

Người của Tử Thiên tông cùng Viêm Mị tông ở không xa bị một màn ghê tởm này khiến cho dạ dày sôi trào, phần lớn người đều càng không ngừng hướng sang một bên nôn mửa không dứt

Đây quả thực quá máu tanh, quá tàn bạo rồi!

Đến cuối cùng, Lăng Tiếu lộ ra nụ cười âm tàn dữ tợn nhìn La Phách Hưng tứ chi không còn nói:

- Ngươi không nên giết nàng Ngươi muốn giết tới giết ta a

- Ngươi không nên giết nàng Ngươi muốn giết tới giết ta a

Lăng Tiếu liên tục kêu lên, Phệ Huyết ma đao trong tay vô tình đem La Phách Hưsng chém thành nhão nhoét

Một mảnh vết máu lớn nhiễm đỏ cả đại địa, nhiễm đỏ trường không

- A!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời thét một tiếng, cả người rốt cuộc hoàn thành ma hóa rồi, cặp mắt kia đỏ bừng giống như ma thú quá dọa người

- Tiếu, ngươi làm sao vậy

Băng Nhược Thủy lo lắng hướng Lăng Tiếu chạy tới

- Sát!

Lăng Tiếu vung tóc dài hét lớn một tiếng, ma đao hướng Băng Nhược Thủy chém tới

- Không nên a!

Đệ tử bên phía Tử Thiên tông đều cùng nhau kêu lên

Ngọc Liệt Diễm cùng Ôn Khả Điệp cũng nhắm hai mắt lại, tựa hồ đều không muốn nhìn đến Lăng Tiếu giết Băng Nhược Thủy

Băng Nhược Thủy cũng không có phản kháng, chẳng qua là ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu

Ma đao ở trước trán Băng Nhược Thủy, mấy sợi tóc mai nhẹ nhàng rơi xuống

Trước trán của Băng Nhược Thủy bị đao khí cắt thành một đạo vết thương, vết máu chảy xuống từng giọt chậm rãi

- Các ngươi đi Toàn bộ đi cho ta Sát!

Lăng Tiếu giống như phát điên, khẽ hất tóc dài, xoay người hướng đám người Thiên Tinh đuổi tới

- Tiếu, ngươi trở lại Ngươi trở lại

Sau khi Băng Nhược Thủy phục hồi lại tinh thần, hướng Lăng Tiếu đang nổi điên đuổi tới

- Nhược Thủy sư tỷ trở lại!

Trần Văn Vũ trước tiên lao đến ngăn cản Băng Nhược Thủy kêu to nói

- Ngươi tránh ra, ta muốn đi tìm Tiếu trở lại!

Băng Nhược Thủy kiên tuyệt nói

- Lăng sư đệ hiện tại đã mất kiểm soát, nếu như ngươi đi qua chỉ là một cái tử lộ, ngươi trước để cho hắn yên lặng một mình, nói không chừng hai ngày nữa liền tốt

Trần Văn Vũ khuyên nói

- Nhược Thủy muội muội, Trần sư huynh nói có lý, chúng ta hãy đi cho Tiếu đi đi, tin tưởng hắn nhất định có thể qua được

Ngọc Liệt Diễm cũng hàm chứ bi thiết tới đây khuyên

Băng Nhược Thủy cảm giác làm sao không biết được bọn họ nói đúng, mỹ mâu không cam lòng hướng phướng hướng Lăng Tiếu nhìn lại, trong lòng càng như đao cắt

Đúng lúc này, phụ cận có hai cỗ năng lượng cường đại ngất trời

Hai cỗ hỏa mang trong nháy mắt đem trận trận nước mưa đánh thành xơ xác, hỏa diễm lóng lánh giữa không trung

- Ha ha, ta cảm ứng được linh khí hành hỏa

Một đạo thanh âm kinh ngạc vang lên

- Hắc hắc, ta cũng đồng dạng cảm ứng được rồi, toàn thân thật thoải mái a!

Lại là một giọng nói kinh ngạc vang lên

Hai đã thân ảnh thần phong tuấn lãng từ giữa không trung chậm rãi rơi xuống

Hai người này không phải là Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam một mực chữa thương sao

Người của Tử Thiên tông khiếp sợ nhìn hai người, thế nào lại khôi phục nhanh như vậy Dường như cảnh giới còn đột phá

Sau khi hai người hạ xuống, quét qua dáng vẻ suy sụp lúc trước, một thân khí thế lại đạt đến trình độ Nửa bước Vương giai, khó trách hai người lại cường đến đắc ý vui vẻ như thế

- Các ngươi Đều đột phá

Trần Văn Vũ tiến lên khiếp sợ hỏi

- Ha ha, chẳng qua là đột phá Nửa bước

Nghiêm Trạch sảng khoái cười nói

Triệu Nam vuốt mái tóc ướt nhẹp một chút, lấy một cái biểu tình đắc ý nói:

- Ta cũng chỉ là đột phá Nửa bước

Trần Văn Vũ u mê, người của Tử Thiên tông cũng u mê

Đây bị thương lại còn có thể đột phá

- Di, Lăng sư đệ đâu rồi, ta nhưng muốn hảo hảo cám ơn hắn

Nghiêm Trạch nhìn quanh một chút, không có phát hiện ra bóng dáng của Lăng Tiếu, mang theo nghi ngờ hỏi

- Đúng vậy, nếu không phải Lăng sư đệ khẳng khái, ta làm sao có thể có lĩnh ngộ như thế, mau nói cho ta biết hắn đi đâu, ta muốn hảo hảo cám ơn hắn

Triệu Nam cũng ở một bên nói

Trong lúc nhất thời sắc mặt của Trần Văn Vũ trầm xuống, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào rồi

- Văn Vũ ngươi cũng nói đi a, Lăng sư đệ đâu rồi

Nghiêm Trạch thúc giục hỏi

Triệu Nam ở một bên cũng đi theo hỏi:

- Có phải hay không hắn vừa tự mình hành động rồi

Trần Văn Vũ do dự một chút nói:

- Chúng ta trước tìm một chỗ tránh mưa đã, ta sẽ từ từ nói cho các ngươi biết

Đoàn người Tử Thiên tông trở lại trong đại điện dưới lầu các tránh mưa

Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam thấy được La Mỹ Anh bị băng phong, đều là tức giận không thôi, đồng thời cũng ý thức được khẳng định xảy ra đại sự rồi

Trần Văn Vũ nói ngắn gọn, đem chuyện lúc trước đại khái nói một lần

Hai người đều là khó chịu không thôi, Lăng Tiếu nếu không phải vì cứu bọn họ cũng sẽ không bị đánh lén, La Mỹ Anh kia cũng sẽ không phải chết rồi

Hai người tự trách không thôi, đều rối rít lập trọng thệ:

- Sẽ có một ngày nhất định phải để cho Trọng Kiếm môn nợ máu trả bằng máu!

Thiên Tinh cùng hai gã đồng bạn sau khi nhìn thấy hình dạng biến thành ma của Lăng Tiếu, căn bản không dám lưu lại, rối rít hướng xuống cự phong mà chạy

Chỉ là trận mưa ày càng lúc càng lớn, làm ướt khuôn mặt của bọn hắn, làm mơ hồ tầm mắt của bọn hắn, khiến cho bọn hắn trốn đi cũng không phải là rất nhanh

- Thiếu chủ, chúng ta trước tránh mưa rồi nói sau!

Một gã đệ tử của Quang Tinh điện hướng về Thiên Tinh nhắc nhở

Thiên Tinh do dự một chút gật đầu nói:

- Cũng tốt, bất quá phải thu liễm khí tức

Thiên Tinh vẫn là tương đối khẩn trương rồi, nội thương của hắn không nhẹ, căn bản không nên động võ, cho nên tuyệt đối không thể phớt lờ

Ba người núp ở trong một rừng rậm, ở dưới một cây đại thụ tránh mưa

Ba người đồng thời lại ăn vào đan dược bắt đầu ngồi xuống chữa thương

Chỉ có sớm một chút khôi phục thương thế cùng năng lượng, như vậy liền

nhiều thêm một phần bảo đảm

Khi ba người ngồi xuống chữa thương, Lăng Tiếu giống như một đầu dã thú chạy như điên ở trong trời mưa

Tròng mắt màu đỏ tươi kia kinh người vô cùng, thanh ma đao trong tay lại càng nổi lên hắc vụ nhàn nhạt chung quanh, tựa hồ phẩm cấp đang chậm rãi tăng lên

- Sát sát!

Lăng Tiếu một đường đều kêu lên, tìm kiếm người ở bốn phía có thể giết

Cũng không biết là hắn có ý thức, hay là vận mệnh cho phép

Lăng Tiếu tìm được ba người Thiên Tinh đang đả tọa

- Thiếu chủ, tên kia tới!

Một gã đệ tử của Quang Tinh điện cuống quít đứng lên

- Nói nhảm, chẳng lẽ ta mắt mù

Thiên Tinh trừng mắt liếc nhìn đồng bạn của mình mắng, tiếp theo lấy ra Ngân Chuẩn kính âm u nói:

- Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Thiên Tinh làm việc từ trước đến giờ rất cẩn thận, hắn cùng với vọng động của La Phách Hưng không giống nhau

Đối mặt với Lăng Tiếu chạy như điên mà tới, Thiên Tinh lựa chọn tiên phát chế nhân

Ngân Chuẩn kính nhẹ nhàng sáng lên, một bó bạch quang hướng Lăng Tiếu oanh tới

Bạch quang chiếu tới, nước mưa tung tóe, cây cối sụp đổ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 552 - Ma Vương Sinh Thiên Địa Biến

Rống!

Lăng Tiếu phát ra một đạo thanh âm như thú rống, Phệ Huyết ma đao ở trong tay hướng bạch quang kia chém tới

Ầm!

Một đạo thân ảnh bị oanh bay ra thật xa, một ngụm máu tươi phun ra

- Ha ha, dám dến khiêu khích Thiên Tinh ta, hoàn toàn là muốn chết

Thiên Tinh nhìn Lăng Tiếu một chiêu bị đánh bay, cảm thấy hắn không thể nào sống sót, lập tức cười phá lên

Ngân Chuẩn kính là đê cấp linh khí, hơn nữa thuộc tính phù hợp với Thiên Tinh, có thể phát huy ra năng lượng công kích so với Ẩn Xà kiếm mà La Phách Hưng sử dụng thì mạnh hơn gấp mấy lần, nếu không phải là Thiên Tinh bị thương, linh lực tiêu hao khổng lồ, một chiêu này tuyệt đối không chỉ có vậy mà thôi

Mặc dù như thế, một chiêu này cũng có lực lượng kinh khủng của một kích cao cấp Vương giai

Cho dù là Vương giai chân chính cũng muốn chịu không nổi

Song, khi tiếng cười của Thiên Tinh vừa mới dừng lại, không xa lại là một đạo thân ảnh đánh tới

- Sát!

Thân ảnh kia phát ra tiếng kêu khàn giọng, đạo đao đen như mực họa xuất một đạo công kích hình cung

- Ca sát! Trong nháy mắt cây cối ứng tiếng mà gãy, đao thế như cũ như cầu vồng hướng phía trước chém xuống

Thiên Tinh hoảng hốt, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại ăn một chiêu mạnh mẽ như thế lại không chết, cuống quít lấy Ngân Chuẩn kính ra nghênh đón

Hai người ở bên cạnh Thiên Tinh cũng không dám chậm trễ, đồng thời xuất chiêu hướng Lăng Tiếu oanh tới

Đinh đương!

Thiên Tinh lấy Ngân Chuẩn kính nghênh đón, hắn vốn là thân thể bị trọng thương, làm sao chịu được một kích toàn lực của Lăng Tiếu, trong miệng ngòn ngọt phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị bắn bay ra ngoài, trực tiếp đụng gãy mấy cái cây mới dừng lại

Lăng Tiếu đánh bay Thiên Tinh, nhưng mà trái phải thụ địch

Mọt người trường kiếm cắm vào hạ sườn bên trái của hắn, tên còn lại trực tiếp chém vào bộ ngực của hắn

Hai người một chiêu đắc thủ, lập tức mừng rỡ, ai có thể liên tục ăn hai kiếm mà không chết

Đáng tiếc, bọn họ cao hứng quá sớm

Lăng Tiếu phảng phất giống như không biết đau đớn, rống lên một tiếng,

quét ngang Phệ Huyết đao, chém vào cổ của người mà dùng kiếm cắm vào sườn trái của hắn

Người nọ quá đắc ý, chỉ thấy hắc mang chợt lóe, chính mình còn chưa kịp kêu một tiếng, đầu lâu liền bay ra, đại lượng máu tươi phun ra như suối

Phệ Huyết ma đao triển hiện một mặt quỷ dị của nó, lại đem máu tươi phun ra kia hấp thu thỏa thích, huyết dịch vừa mới chạm vào thân đao liền biến mất không thấy

- A!

Tên còn lại thấy thảm trạng của đồng bạn bị khiến cho sợ đến hét to một tiếng, vội vàng xoay người chạy trốn

Lăng Tiếu há lại sẽ dễ dàng để cho hắn rời đi, hắn đã giết đến mờ mắt rồi, quên mất thương thế trên người, liếm máu tươi ở khóe miệng, Phệ Huyết ma đao trong tay xuất ra một đao trước kia Lăng Tiếu cũng vốn chưa có sử dụng qua

Từng đợt hắc khí bắt đầu khởi động, từng đạo vô hình kiếm khí xuất ra ngoài, kiếm khí kia bao trùm hết thảy xung quanh, chỉ thấy từng đạo đao mang hắc sắc như lợi nhận hướng người chạy trốn kia oanh tới

Nơi hắc sắc đao mang kia xẹt qua, một ít gốc cây, cỏ dại, một ít khỏa đại thụ lấy tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn được đang khô héo

Đây hoàn toàn là một đao đáng sợ ma khí tung hoành!

- Liều mạng!

Người nọ lâm nguy hết sức, cắn răng, xoay người sang chỗ khác, một cỗ

năng lượng Quang thuộc tính mạnh mẽ nở rộ mà ra

Những hắc sắc đao mang kia gặp được bạch sắc kiếm quang đều đình trệ lại, nhưng mà đình trệ cũng chỉ là trong nháy mắt

Sau một khắc, bạch quang kia toàn bộ bị hắc mang cắn nuốt, lại hướng về phía người kia đánh tới

A!

Người nọ căn bản không ý thức được một chiêu của chính mình lại nhanh như vậy bị oanh nát, hơn nữa thân thể của hắn rất nhanh liền bị tất cả đao mang cắt đến chia năm xẻ bảy

Một đoàn huyết mạc ở giữa không trung nở rộ ra, Phệ Huyết ma đao như tiểu quỷ tham lam hút máu, một cỗ lực lượng hấp thu cường đại hướng huyết mạc kia hút vào

Sưu!

Huyết dịch toàn bộ nhập vào trong thân đao, vẻ tiên hồng nở rộ, hắc sắc đao bối lại vào giờ khắc này trở nên bóng loáng dị thường, trên thân đao lại hiện ra một đạo đường vân quỷ ý, giống như là một tiểu long quanh quẩn qua lại

Hưu!

Lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, một đạo hắc mang trùng thiên mà lên

Một đạo hư ảnh dị thú hiếm thấy ở giữa không trung gầm thét mấy tiếng, cuối cùng lại biến mất ở trên thân đao

Phệ Huyết ma đao ở giờ khắc này lại lên cấp rồi!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân thú huyết sôi trào, ngay cả vết thương mới vừa rồi chịu hai kiếm cũng đang từ từ khép lại, sát khí trở nên càng thêm kinh người

- Sát!

Hắn ngửa mặt lên trời rống một tiếng, một đầu hướng phương hướng Thiên Tinh đang chạy trốn đâm tới

Thiên Tinh thừa dịp đồng bạn chính mình đánh lén Lăng Tiếu, liền kéo thân thể trọng thương bỏ chạy

Mới thoát đi không bao xa, hắn liền chú ý tới dị trạng bên kia, sắc mặt tái nhợt lẩm bẩm nói:

- Ma Vương sinh, Thiên Địa biến, phong vân loạn, chẳng lẽ lời tiên đoán của Thiên Cơ tử là sự thật

- Không Không thể nào, ta nhất định phải chạy thoát, nhất định phải đem chuyện này mang ra bên ngoài, để cho mọi người chinh phạt Tử Thiên tông

Thiên Tinh lại phục dụng mấy viên đan dược, trong đó có một viên chính là Tật Phong đan

Tốc độ cả người hắn tăng lên gấp hai, cũng không có đổi phương hướng, một đường hướng phía dưới cự phong này chạy trốn

Ở ngoài bí cảnh, tất cả cường giả Địa Hoàng giai từ địa phương riêng mình đả tọa tụ tập lại với nhau

Trong đó có ba tên đứng ở phía trước nhất, những người khác đều rơi lại ở phía sau chút ít

Một gã lão giả áo bào thêu ngôi sao nhìn lên ô vân đen thui giữa không trung, thần sắc nghiêm trọng nói:

- Ma khí vì cái gì mà nặng như vậy, chẳng lẽ bên trong có ma nhân tồn tại

Một gã lão giả khác đeo một thanh hắc sắc cự kiếm xem thường nói:

- Hẳn là những tiểu tử kia tìm được cái ma vật gì rồi

Một trung niên phụ nhân ăn mặc kiều diễm khác cười nói:

- Còn có mấy ngày liền đi ra, hai vị chớ gấp gáp, chắc hẳn thu hoạch lần này cũng là một lần rất nhiều

- Hừ, nhìn thiên địa dị tượng này, bí cảnh nhất định tồn tại nguy cơ lớn lao, chỉ cần bọn họ có thể bình yên đi ra ngoài coi như là chuyện may mắn rồi!

Tên lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao kia hừ lạnh nói

Lúc hắn nói lời này, không biết trong lòng có cảm giác gì mà cảm thấy có chút không ổn, tựa hồ bên trong bí cảnh thật giống như phát sinh chuyện gì đó mà không thể tiên đoán

Lão giả trên lưng mang theo hắc sắc cự kiếm kia lại là hếch lên râu mép, trong mắt hiện ra vẻ kiên định, trong lòng thầm nghĩ:

- Thiếu chủ có Ẩn Xà kiếm cùng khôi lỗi tương trợ, bảo tàng ở bên trong bí cảnh không phải của Trọng Kiếm môn ta thì còn là ai

Lúc này, có hai người vội vàng từ trong doanh trướng chạy ra

Một người tới bên cạnh lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao, một tên còn alij thì

đến bên cạnh lão giả lưng đeo cự kiếm

Hai người chia ra ở bên tai hai gã lão giả nhỏ giọng nói gì đó

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 553 - Thiên Tinh Vẫn! (1)

Cái gì!

Hai gã lão gải đều lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ

Ngay sau đó, hai gã lão giả lấy tốc độ nhanh nhất phản hồi về trong doanh trướng của riêng mình

Lão giả lưng đeo cự kiếm kia nhìn mười cái sinh mệnh ngọc đồng ở trước mắt, cả khuôn mặt biến thành màu gan heo, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Chết rồi Làm sao lại chết rồi, cái này không thể nào!

Chỗ trung ương nhất Tây Bắc, tổng đàn Quang Tinh điện

Một gã lão giả đốc tóc đều là tuyết trắng ngồi xếp bằng ở trên Hàn Ngọc tọa hình ngôi sao

Trừ Hàn Ngọc tọa phát ra trận trận uân nhân chi khí ra, lão giả kia đóng chặt hai mắt lại, một chút khí tức cũng không phát ra, phảng phất đã ngồi ở trên Hàn Ngọc tọa này viên tịch rồi

Bỗng nhiên lão giả giống như chết kia mở ra hai mắt, hai đạo tinh mang dọa người giống như thực chất khiến cho người ta không dám nhìn thẳng

Hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng Vạn Thú quật, trên trán nhăn một chút, cái miệng khô cứng mở ra nói:

- Ma Vương sinh, thiên địa biến, phong vân loạn, ma đạo xương (hưng thịnh), chính đạo suy, bách tộc thịnh, loạn thế lâm! Thật đúng là ứng nghiệm rồi, xem ra ta phải sớm làm chuẩn bị!

Dứt lời, trong tay hắn nhiều hơn một cây quyền trượng, trên quyền trượng oánh quang thiểm diệu, chiếu sáng phương viên năm nghìn dặm

Sau đó từng đạo thân ảnh nhanh như quỷ mị từ khắp tới bay tời

Ở trong một chỗ núi non của Nam Man hàng năm bị mây đen bao phủ

Trước thạch sơn khẩu của một chỗ hắc u trên đỉnh sơn mạch, một gã lão giả còng lưng khoác hắc bào nhìn lên chân trời xa xôi, trong mắt bắn ra hai luồng quang mang sáng chói, trên mặt lộ ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc:

- Ha ha, Ma đạo chi chủ ta rốt cục hiện thế rồi, Ma Ảnh môn ta co đầu rút cổ nhiều năm như vậy, cũng là lúc đi ra ngoài rồi, nếu không người khác đều quên mất

Sau khi nói xong, lão giả từ trên đỉnh núi hướng một cái phương hướng bay vút tới

Chỉ cso một cái động tác lắc mình, cả người đã đến ngoài ngàn thước

Tốc độ kia quả thực kinh người chí cực

Bên trong bí cảnh Trấn Thiên tông!

Thiên Tinh thân là đại biểu mạnh nhất Quang Tinh điện, tay cầm đê cấp linh khí Ngân Chuẩn kính càng như là chó nhà có tang đang nổi điên trốn chạy

Vốn là Tinh chi tử phong thần tuấn lãng, tiêu sái bất phàm, hôm nay lại là chật vật không chịu nổi, lôi thôi không thôi

Thiên Tinh liên tục chạy hai ngày hai đêm, hắn phát hiện mình đã bị lạc phương hướng, hơn nữa còn nhiều lần rơi vào trong hiểm cảnh thiếu chút nữa bỏ mạng, nếu không có Ngân Chuẩn kính cùng ngũ giai vệ giáp trên người hắn sớm đã chết rồi

Kỳ thật, hắn cũng không muốn liều mạng chạy trốn như vậy

Nhưng mà hắn chung quy nhận thấy được có một cỗ huyết sát chi khí nồng đậm dán tại phía sau hắn

Cỗ huyết sát chi khí này người khác có lẽ không biết là cái gì, nhưng mà hắn lai như thế nào không biết

Đây chính là một tôn sát hân, một tôn sát thần giết người không thấy máu a!

Trong lòng hắn đang một mực cầu nguyện bí cảnh có thể nhanh một chút mở ra a!

Chỉ cần cố gắng nhịn hơn nửa ngày nữa, chính là thời kỳ đầy tháng, bí cảnh liền sẽ mở ra, hắn có thể sống sót, là hắn là thể được tông môn che chở, hắn có thể dẫn người đi tiêu diệt Tử Thiên tông, càng có thể để cho Lăng Tiếu biến mất khỏi cái thế giới này

Đây cũng là lần đầu tiên hắn bị đuổi giết như vậy, lần đầu tiên chật vật không chịu nổi như vậy, lần đầu tiên sợ hãi như vậy

Cái thù này phải báo!

Nửa ngày thời gian đối với Thiên Tinh mà nói là cực kỳ dai

Vốn chẳng qua là thời gian ở trong nháy mắt, tuy nhiên hắn còn muốn trốn tránh xung quanh, lúc nào cũng lo lắng đề phòng, nội thương liên tục phát tác, quả thực là khó chịu biệt khuất đến muốn chết

Thiên Tinh nấp ở trong một lùm cỏ, những cỏ dại này đều cao hơn người, hắn trốn ở bên trong ẩn tàng khí tức, người bình thường khó có thể phát hiện được

Đây là một chỗ ẩn thân tuyệt đối là tốt nhất

- Hẳn là tìm không được ta đi!

Thiên Tinh ăn vào hai khỏa chữa thương đan dược cuối cùng, trực tiếp nằm ở trong bụi cỏ đều không muốn nhúc nhích rồi Liên tục hai ngày hai đêm chạy trốn, quả thực để cho hắn đến biên giới sụp đổ, huống chi còn có phải chờ đợi thời gian nửa ngày lâu dài, hắn chỉ muốn nằm một cái liền nửa ngày trôi qua, đến lúc đó là có thể hảo hảo buông lỏng một hơi rồi

Thiên Tinh đã là mệt mỏi từ trước đến nay chưa từng có, lúc này tính cảnh giác hạ xuống điểm thấp nhất, cả người đều có chút mơ mơ màng màng uốn ngủ thiếp đi

Hắn không biết ở trước bụi cỏ này không xa có một đạo thân ảnh kéo hắc sắc đại đao đang chậm rãi tới gần

Người này hai mắt đỏ bừng đáng sợ, một đầu tóc đen như mực tùy ý tán lạc, che lại khuôn mặt kiên nghị kia, gió nhẹ thổi qua, từng sợi tóc phiêu tán, làm cho người ta có một loại sát ý lãnh khốc tiêu điều

Trong tay của hắn là một chuôi u hắc đại đao hậu trọng tự nhiên, nhưng máu ở trên đao nha lộ ra vẻ dữ tợn, bốn đạo văn lộ trên thân đao rất sống động, càng giống như bốn con tiểu long đang qua lại

Người này chính là Lăng Tiếu đã ma hóa, đao này chính là Phệ Huyết Ma đao từ tam giai cao cấp tấn thăng đến tứ giai đê cấp

Lăng Tiếu từng bước từng bước bước vào trong bụi cỏ, tựa hồ không cần phân rõ bất kỳ cái phương hướng nào cũng biết Thiên Tinh ở đâu

Trong đầu hắn, sớm in lên ba chữa "Giết chết hắn"

Không vì bất cứ chuyện gì, không vì bất luận kẻ nào, chỉ vì giết người

Đây là trạng thái nhập ma của Lăng Tiếu hom nay

Sa sa!

- Thanh âm gì!

Thiên Tinh từ trong mơ hồ tỉnh lại lẩm bẩm nói

Bỗng nhiên hắn tựa hồ nghĩ đến điều gì, con ngươi mở lớn vô hạn

Sau đó, cả người giống như tiểu báo hướng phía trước chạy trốn

Sát!

Tiếng gào thét giống như cửu u địa ngục, một đạo thân ảnh càng nhanh hơn đuổi theo Thiên Tinh

Thiên Tinh không chút suy nghĩ, xoay người chiếu xuất Ngân Chuẩn kính, toàn thân linh lực thâu tống qua

Hắn biết lần này thật sự nếu không liều chết đánh cuộc, như vậy kết quả của

hắn chỉ có một

Bạch quang thiểm diệu, một kích đem hết toàn lực

Cự ly giữa hai người tương đối gần, Lăng Tiếu cũng vốn không có lựa chọn tránh né, trực tiếp bay vào giữa bạch quang

Ầm!

Lăng Tiếu bị oanh đến hung hăng ngã bay ra ngoài

- Ha ha, đã chết sao Kẻ điên này rốt cuộc đã chết!

Thiên Tinh lảo đảo một cái ngã tới ở trong bụi cỏ cười to nói

Thần sắc của hắn đã tái nhợt đến cực điểm, liên tục chạy trốn hai ngày hai đêm đã tiêu hao đến không sai biệt lắm, mới vừa phục dụng đan dược chữa thương tuy có điều khôi phục, nhưng mà toàn bộ đều dùng ở trên một chiêu này rồi

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu chính diện ăn một kích của Ngân Chuẩn kính như thế hẳn là phải chết không thể nghi ngờ Đáng tiếc, hắn nhất định lại phải thất vọng rồi

Lăng Tiếu căn bản giống như là tiểu cường đánh không chết, cư nhiên lại một lần đứng lên, Phệ Huyết Ma đao trong tay chém ra một đao đằng đằng sát khí

- A Tại sao lại như vậy!

Thiên Tinh bị dọa đến liên tiếp lùi về phía sau, khó có thể tin kinh hô một tiếng

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 554 - Thiên Tinh Vẫn! (2)

Nhiên Linh đan, lại là Nhiên Linh đan!

Sau khi Thiên Tinh ăn vào đan dược, một cỗ thực lực bạo trướng lên

Hôm nay Thiên Tinh ăn vào Nhiên Linh đan cũng không phải là muốn bác sát với Lăng Tiếu, mà là vì tiếp tục chạy trối chết

Hắn nhất định phải nhịn đến lúc bí cảnh mở ra, nhất định phải đem tin tức này mang ra bên ngoài, nhất định phải để cho Tử Thiên tông vì chuyện này mà chịu trách nhiệm

Mặc dù Nhiên Linh đan tiêu hao mười mấy năm thọ nguyên của hắn, tuy nhiên lại có thể để cho hắn sống sót

Sau khi trở về tông môn, nói không chừng tông chủ sẽ nghĩ biện pháp thay hắn vãn hồi những thứ thọ nguyên này, trở lại đỉnh phong

Hắn tin chắc, miễn là còn sống liền còn hi vọng!

Đại đao của Lăng Tiếu còn chưa chém tới, Thiên Tinh bộc phát ra năng lượng cường đại trước, trong nhắt mắt hướng phương xa bay đi

Lăng Tiếu như dã thú nổi điên, đuổi theo phương hướng của Thiên Tinh mà điên cuồng chạy

Song, hắn còn chưa chạy được bao xa, cả người liền ngã ở trên mặt đất bất tỉnh nhân sự rồi

- Lăng sư đệ Lăng sư đệ ngươi ở đâu

- Lăng sư đệ Lăng sư đệ ngươi ở đâu

Từng đạo tiếng tiếng kêu to ở một cái góc nhỏ của bí cảnh không ngừng vang lên

Đoàn người này chính là mười một người của Tử Thiên tông còn dư lại

Trần Văn Vũ, Nghiêm Trạch, Triệu Nam, Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, Ôn Khả Điệp, Thạch Thiên Hậu, Bọn họ trên mặt mỗi người đều mang theo bi thương lo lắng, cưỡi linh thú phân tán ra càng không ngừng tìm kiếm hạ lạc của Lăng Tiếu

Đáng tiếc, đáp lại bọn họ chỉ có hồi âm trống rỗng

Trần Văn Vũ ngồi ở trên Thanh Vân điểu đã tìm tòi phần lớn địa phương của Trấn Thiên tông, cuối cùng thất vọng trở lại trong mọi người

Bởi vì bí cảnh còn có một canh giờ nữa sẽ mở ra, bọn họ phải buông tha cho ý nghĩ tiếp tục tìm kiếm Lăng Tiếu

- Lần này đi ra ngoài làm sao hướng phong chủ khai báo a

Trần Văn Vũ khổ sở trong lòng thầm nghĩ

Lăng Tiếu nhưng là Mộc Hòe yêu thích trong lòng, nếu như Lăng Tiếu cuối cùng thật không có đi ra khỏi bí cảnh, chắc hẳn Mộc Hòe sẽ nổi điên lên rồi

Nghiêm Trạch, Triệu Nam, Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy bốn người sắc mặt khó nhìn nhất

Nghiêm Trạch cùng Triệu Nam là Lăng Tiếu cứu, cũng chính bởi vì Lăng Tiếu thay bọn họ chữa thương mới có thể đưa đến bi kịch phát sinh Hai người bọn họ ở trong lòng vô cùng khổ sở tự trách, ngay cả đều đột phá tới Nửa bước Vương giai rồi nhưng lại không có nửa điểm vui sướng

Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy càng không cần phải nói

Các nàng mới vừa nhận được Lăng Tiếu tán thành nửa tháng, hôm nay Lăng Tiếu nhưng trụy nhập ma đạo, cách các nàng mà đi, còn không biết sau này còn có thể gặp nhau hay không Trong lúc nhất thời hai người đều là tâm loạn như ma

- Hai vị sư tỷ, các ngươi đừng quá khổ sở, Lăng Tiếu hắn lợi hại như thế hẳn là không có chuyện gì đâu, nói không chừng đợi lát nữa bí cảnh mở ra, ra đến bên ngoài chúng ta liền gặp được hắn

Ôn Khả Điệp đi tới ngồi ở giữa hai người Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy khuyên lơn nói

Ngọc Liệt Diễm miễn cưỡng nặn ra nụ cười đáp:

- Ôn sư muội nói không sai, tên kia thần thông quảng đại tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, hắn hẳn chỉ là nộ khí công tâm một lúc, hiện tại hẳn là ở nơi nào đó giống như chúng ta chờ bí cảnh mở ra

Lời này của Ngọc Liệt Diễm mặc dù có thành phần an ủi mình ở trong đó, nhưng mà trong lòng lại đối với Lăng Tiếu có tự tin tương đối lớn

Băng Nhược Thủy ở một bên ánh mắt sáng ngời, tựa hồ rất đồng ý mới lời nói của Ngọc Liệt Diễm:

- Diễm tỷ tỷ nói không sai, hắn tuyệt đối là giống như chúng ta cũng đang

chờ đợi bí cảnh mở ra, đợi sau khi ra ngoài chúng ta khẳng định có thể gặp mặt

Sau khi người ở chung quanh nghe xong, dường như cũng cảm thấy rất có đạo lý

Bởi vì Lăng Tiếu thực lực siêu phàm, tuy nói nhất thời thần trí mơ hồ, nhưng mà hai ba ngày trôi qua, hẳn là có thể bình tĩnh trở lại a!

- La sư tỷ đáng thương!

Ôn Khả Điệp sờ sờ không gian giới của mình, trong mát toát ra ý vô hạn bi thương, thở dài nói

Lời này vừa ra, mọi người lại hơi ảm đạm

Một canh giờ qua đi rất nhanh

Đúng lúc này, trên bầu trời phủ xuống mấy chục cỗ linh lực cường đại

Những cỗ linh lực này đủ mọi màu sắc cuối cùng hội tụ ở chung một chỗ, phá khai cấm chế của bí cảnh, một đọa thông đạo rộng rãi nở rộ ra

Mười một người của Tử Thiên tông rối rít hướng quang khẩu lướt tới

Cùng lúc đó, Viêm Mị tông cùng với một chút đệ tử tông môn khác còn chưa chết rối rít hướng phương hướng kia lao đi

- Cuối cùng Rốt cục xuất hiện

Ở trong một chỗ loạn thạch, một gã trung niên nhìn như bốn mươi, năm mươi tuổi hữu khí vô lực bước chậm rãi hướng về quang khẩu từ từ di

chuyển

Nhìn kỹ, thần sắc tái nhợt này, gương mặt trung niên nhân già nua này lại là Thiên Tinh của Quang Tinh điện!

Nhiên Linh đan chỉ có thể duy trì thời gian một khắc đồng hồ

Sau một khắc đồng hồ lập tức tiêu hao mười mấy năm thọ nguyên, hơn nữa kinh mạch đan điền sẽ nghiêm trọng bị hao tổn cả đời khó có thể khôi phục

Hôm nay hắn còn có thể dùng cái thân thể tàn tạ này hướng đại khẩu của bí cảnh đi tới, có thể thấy được ý thức cầu sinh kia là kiên cường bậc nào

Bí cảnh mở ra chỉ bất quá có thể chống đỡ ngắn ngủi nửa giờ

Mà Thiên Tinh cách chỗ xuất khẩu này vẻn vẹn chỉ có mấy trăm mét mà thôi

Nhưng mà khi hắn nhìn chỗ xuất khẩu trở nên càng lúc càng nhỏ, hắn giãy dụa bước đi, hi vọng mình có thể kiên trì đến cùng

Nhưng mà thân thể của hắn quá mức hư nhược

Chỉ là nhẹ nhàng vấp một khối đá nhỏ một cái, cả người liền ngã trên mặt đất

Lúc ngã xuống, hắn lại còn không chịu buông tha cho, hai tay càng không ngừng bò, trong miệng càng không ngừng run rẩy kêu:

- Đợi Đợi Đợi ta

Lúc này, một gã thanh niên của tông môn khác đang hướng chỗ xuất khẩu chạy tới thấy được Thiên Tinh đang giãy dụa

Hắn dừng lại một chút cười khẩy nói:

- Không biết là đệ tử tông nào, tuổi như vậy còn có thể tham gia Thệ Tông đại hội, nhìn dáng dấp như vậy còn muốn đi ra ngoài, hãy để cho tiểu gia thay ngươi giải thoát đi

- Van xin Van xin ngươi Mang

Thiên Tinh nhìn người tới nhất thời như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, hướng người trẻ tuổi kia cầu cứu nói

Nhưng mà, sau một khắc, người trẻ tuổi kia hiện lên vẻ cười lạnh, trường kiếm chợt lóe

Đầu của Thiên Tinh bị chém bay ra, hai mắt còn chưa nhắm, hiển nhiên là chết không nhắm mắt

- Thứ tốt này cũng không thể lãng phí!

Sau khi người trẻ tuổi kia đem không gian giới trên thi thể kia nhanh chóng lấy xuống, lập tức hướng đến chỗ xuất khẩu bí cảnh sắp sửa đóng lại

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 555 - Kiếp Này Tất Diệt Trọng Kiếm Môn! (1)

Quang Tinh điện nhất đại Tinh chi tử cuối cùng là bi kịch!

Vạn dặm không mây, trời quang như tẩy!

Mười mấy tê cường giả Địa Hoàng giai mở ra bí cảnh chi môn

Mặc dù bọn họ đều biết bên trong bí cảnh hung hiểm dị thường, nhưng mà án theo tình huống đã qua mà nói, ít nhất mỗi tông sẽ có một phần ba người có thể còn sống đi ra ngoài

Nhưng mà, bọn họ hát hiện tình huống lần này đặc biệt dị thường

Bí cảnh chi môn mở ra một lúc lâu rồi, lại một bóng người cũng không có xuất hiện

Những cường giả Địa Hoàng giai này trong lòng lo lắng không dứt

Phải biết rằng vào bí cảnh nhưng là nhân tài kiệt xuất một đời tuổi trẻ của tông môn bọn hắn, nếu như toàn quân bị diệt rồi, như vậy tông mon tương lai sẽ xuất hiện tình huống thời kỳ giáp hạt (cây mới chưa mọc lên), đây là bọn hắn không muốn nhìn thấy

Lại một lát sau, rốt cuộc có người từ bí cảnh đi ra

Mọt đội ngũ nhân mã gồm tám nữ tử không phải là Viêm Mị tông thì là ai

Một quý phụ đang thi triển linh lục thỏa mãn gật gật đầu

Đệ tử của tông môn nahf mình cuối cùng đi ra, mặc dù chết mấy hai người, nhưng mà Thánh nữ không có chuyện gì, đại bộ phận người đều là bình yên vô sự, tự nhiên thở phào nhẹ nhõm

Khi người của Viêm Mị tông đi ra ngoài, lại có một đội nhân mã đi ra

Những cường giả Địa Hoàng giai kia cũng bắt đầu cầu nguyện rồi:

- Hi vọng là hài tử của bổn tông a!

Ra tới rõ ràng là một nhóm mười một người của Tử Thiên tông tông, mọi người vẻ mặt cực kỳ buồn bã, không có nửa điểm vui sướng từ trong bí cảnh chạy một vòng thu hoạch được

- Tốt Tốt

Tiêu Tùng Lâm không lần át được vui sướng, nhìn một đời thanh niên của tông môn mình, gật đầu lia lịa, trầm trồ khen ngợi

Hắn chợt nhớ tới Thệ Tông đại hội ở lần trước, tổng cộng đi vào 22 người, tựa hồ cũng chỉ có 4, 5 người đi ra

Hôm nay lần này nhưng có gần nửa số người còn sống đi ra, quả thật khiến cho hắn mừng rỡ rồi

Song, khi hắn thấy rõ tướng mạo của mọi người, trong con mắt co rụt lại thật chặt, tiếp theo lại nhìn kỹ một lần, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì

Sau khi lục tục lại có ước chừng mười người đi ra, đại môn bí cảnh rốt cục dần dần khép lại

Lão giả của Quang Tinh điện hét lớn một tiếng, một thân tu vi toàn bộ oanh

ra ngoài, đáng tiếc cuối cùng không ngăn cản được cường đại cấm chế bố trí

Phốc!

Lão giả của Quang Tinh điện chán chường thổ ra một búng máu, sắc mặt cực kỳ tái nhợt

- Tinh tử làm sao không thể đi ra ngoài Không thể nào!

Tên lão giả kia điên cuồng quát lên

Một lão giả khác lưng đeo cự kiếm ôm hi vọng nhìn cửa ra vào biến mất, vẻ mặt đồng dạng thất vọng cực độ

- Tại sao có thể như vậy Thật toàn bộ chết rồi Thật toàn bộ đã chết!

Cự kiếm lão giả ở một bên lắc lắc đầu khổ sở nói

Không chỉ là hai người bọn họ khổ sở mà thôi, còn có phần lớn lão giả Địa Hoàng giai mỗi người thần sắc đều khó coi chí cực

- Quả nhiên là Ma Vương hàng sinh, phong vân khởi, loạn thương sinh!

Gã lão giả của Quang Tinh điện kia bỗng nhiên quát to một tiếng, lại nói tiếp:

- Quang Tinh điện ta tuyên bố từ nay rút khỏi Thệ Tông đại hội!

- Trọng Kiếm môn ta tuyên bố từ nay rút khỏi Thệ Tông đại hội!

Lão giả lưng đeo cự kiếm kia phát ra tuyên thệ đồng dạng nói

- Thái Ly tông ta tuyên bố từ nay rút khỏi Thệ Tông đại hội!

- Hà Minh tông ta tuyên bố từ nay rút khỏi Thệ Tông đại hội!

- Lục Cực tông ta tuyên bố từ nay rút khỏi Thệ Tông đại hội!

Sau khi theo Quang Tinh điện tuyên bố, đại tiểu tông môn còn lại đều rối rít hưởng ứng lên

Bọn họ cũng không muốn lại qua 5 năm nữa, lại đưa một nhóm người tới đây bỏ mạng, bọn họ nhưng không có bao nhiêu kiệt xuất đệ tử một đời mới tiêu hao ở chỗ này, kết quả là cái gì cũng không thu hoạch được

Thệ Tông đại hội cũng sau một lần này là bắt đầu chung kết rồi

Người của các tông bắt đầu bước lên hành trình hồi tông

Vạn Thú thành, điểm dừng chân của Tử Thiên tông

Tiêu Tùng Lâm sắc mặt đen lên bắt đầu hỏi về chuyện phát sinh ở trong bí cảnh

Khi Trần Văn Vũ lục tục đem tình huống ở bên trong bí cảnh hướng về Tiêu Tùng Lâm nói ra

Tiêu Tùng Lâm liền đem bàn trà chấn cho vỡ nát, tiếp theo phẫn nộ quát:

- Giết tốt lắm Thật là nên giết những tạp chủng kia

Bỗng nhiên lúc này hắn mới lộ ra vẻ khổ sở nói:

- Ai, đáng thương Lăng Tiếu hài tử kia!

Ngô Hữu Lai cùng Ngô Hữu Khứ ở một bên đều là nặng nề thở dài một hơi, lộ ra vẻ khổ sở

Lăng Tiếu bọn họ đều gặp rồi, hai người đều cảm thấy Lăng Tiếu là hi vọng tương lai của tông môn, nhất định có thể dẫn dắt tông môn trở nên càng thêm huy hoàng, đáng tiếc lại chỉ có thể vĩnh viễn ở lại bên trong bí cảnh rồi

Bí cảnh cần phải tập hợp mười mấy tên Địa Hoàng giai mới có thể mở ra lỗ hổng cấm chế, mà Địa Hoàng giai ở Tử Thiên tông cũng bất quá chỉ có ba người, như thế nào có cơ hội phá vỡ bí cnahr để chờ Lăng Tiếu trở ra đây

Vân Mộng Kỳ ngồi ở một bên trong đôi mắt khó có thể che giấu bi phẫn cùng đau đớn ở trong lòng, vụ thủy lờ mờ sắp sửa tuôn ra

Nàng cùng Lăng Tiếu ở Hoang Tùng sơn mạch đồng sinh cộng tử, lại trả qua khảo nghiệm hai, ba năm chia lìa, thật vất vả cuối cùng có cơ hội ở chung một chỗ Nhưng mà nàng phát hiện mình chờ đợi tựa hồ biến thành một tràng không mộng

Một tràng không mộng thê mỹ, sau khi tỉnh lại, mộng cũng là vỡ, trái tim trở nên khó có thể chịu được đến chí cực, phảng phất như bị người khác dùng đao từng đao cắt vào, cái loại khổ sở này khó có thể nói rõ, căn bản ngoại nhân không thể nào hiểu được

- Kiếp này Tất diệt Trọng Kiếm môn!

Trong ánh mắt thê mỹ kia của Vân Mộng Kỳ lộ ra oán hận cường đại, cả người hướng ngoài phòng bay đi

- Đứng lại cho ta!

Tiêu Tùng Lâm chân mày cau lại, nặng nề quát một tiếng, một cỗ uy áp không hểu phủ xuống, thân thể mềm mại của Vân Mộng Kỳ bị giam cầm không thể nhúc nhích

Vân Mộng Kỳ không cam lòng khẽ kêu lên:

- Tiêu trưởng lão, ngươi để cho ta đi thay Lăng Tiếu báo thù

Sau khi nàng nói xong, trong con ngươi không đè nén được nước mắt bi thương mà chảy xuống

Lăng Tiếu cùng nàng đã là hai nơi xa cách nhau!

Huống chi ở trong bí cảnh có vô số nguy hiểm, Lăng Tiếu lại là thần trí mơ hồ rồi, hắn còn có thể sống mà đi ra được không

Vân Mộng Kỳ không dám nghĩ tới, nàng chỉ muốn đi giết sạch người của Trọng Kiếm môn để tiết hận!

Tiêu Tùng Lâm trong tay một chiêu, Vân Mộng Kỳ không khỏi lùi trở về bên trong nhà

Lão nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Đệ tử của Trọng Kiếm môn đã chết hết, Lăng Tiếu cũng đã giết hết bọn họ, chuyện này coi như xong!

Mặc dù Tiêu Tùng Lâm cũng rất muốn đến bên Trọng Kiếm môn tiết hận, đáng tiếc hắn lại không thể

Tại sao như vậy

Bởi vì hắn phải suy nghĩ vì đại cục

Trọng Kiếm môn là thất phẩm tông môn, tuy nói chỉ so với Tử Thiên tông bọn hắn cao hơn nhất phẩm, nhưng mà nhất phẩm này nhưng có thể đè chết rất nhiều bát phẩm tông môn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 556 - Kiếp Này Tất Diệt Trọng Kiếm Môn! (2)

Thực lực của Trọng Kiếm môn căn bản không phải là Tử Thiên tông bọn họ có thể chống lại, giữa hai cái tông môn căn bản không cùng một cấp bậc

Đệ tử của Trọng Kiếm môn tiến vào bí cảnh toàn bộ đã chết ở bên trong rồi

Nếu để cho Trọng Kiếm môn biết là Lăng Tiếu làm, như vậy Tử Thiên tông bọn họ sẽ lâm vào tình huống nguy hiểm

Cho nên, Tiêu Tùng Lâm chỉ có thể đem khổ sở chôn ở trong lòng, tuyệt đối không thể đi báo thù

Mặc dù làm cho người ta cảm thấy biệt khuất, nhưng đây vốn là quy tắc của cái thế giới này

- Không Đây đều là Trọng Kiếm môn tự tìm, nếu không phải là bọn họ ở khắp nơi chĩa vào chúng ta, La sư tỷ sẽ không phải chết, Lăng Tiếu cũng sẽ không ở bên trong vĩnh viễn không ra được, đều là Trọng Kiếm môn, ta nhất định phải thay Lăng Tiếu báo thù!

Vân Mộng Kỳ như chém đinh chặt sắt nói, trong lòng bốc lên một cỗ cừu hận chi hỏa hừng hực

Nàng hiện tại mới phát hiện Lăng Tiếu ở trong lòng nàng cắm rễ sâu đậm, sâu đến nàng khó có thể quên, sau đến nàng cực kỳ đau lòng

- Mộng Kỳ, ngươi tỉnh táo lại cho ta, Trọng Kiếm môn hiện tại căn bản không phải chúng ta có thể trêu chọc được

Tiêu Tùng Lâm nặng nề quát lên

Vân Mộng Kỳ không cam lòng quay mặt, song quyền nắm lại thật chặt, đôi môi cũng cắn đến rướm máu

- Ai, nếu muốn báo thù cũng không phải là không được

Tiêu Tùng Lâm nhìn bộ dạng thương tâm của Vân Mộng Kỳ, không khỏi thở dài một tiếng nói

Hai huynh đệ Ngô Hữu Lai cùng Ngô Hữu Khứ đều là kinh ngạc nhìn Tiêu Tùng Lâm, nhưng trong lòng thì tràn đầy nghi ngờ

Bọn họ làm sao không biết Tử Thiên tông có thể có biện pháp gì cùng Trọng Kiếm môn chống lại được

- Tiêu trưởng lão có biện pháp gì

Không chỉ có Vân Mộng Kỳ hỏi, ngay cả Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy cùng những đệ tử khác của Tử Thiên tông đều là kêu lên

Không chỉ có Vân Mộng Kỳ muốn cho Trọng Kiếm môn xui xẻo, Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy như thế nào lại không muốn, đệ tử khác của Tử Thiên tông như thế nào lại không muốn

Ở trong bí cảnh, nếu không có Lăng Tiếu, bọn họ có thể đã sớm mạng táng hoàng tuyền rồi, nếu không có Lăng Tiếu, bọn họ làm sao có tư cách cùng tam tông đi vào trong lầu các của chủ điện

Nếu không có Lăng Tiếu có lẽ bọn họ sớm đã bị La Phách Hưng chém tận giết tuyệt rồi

Bọn họ bây giờ có thể đứng ở chỗ này, tất cả đều là dựa vào lực lực của một người Lăng Tiếu làm được

Bọn họ tại sao có thể quên mất ân tình của Lăng Tiếu đối với bọn họ được

Tiêu Tùng Lâm nhìn những người xung quanh một cái thản nhiên nói:

- Các ngươi có biết ta tại sao hiện tại ngăn cản các ngươi đến chỗ Trọng Kiếm môn báo thù không

Vân Mộng Kỳ đầu tiên giành nói:

- Tiêu trưởng lão là kiêng kỵ thực lực của Trọng Kiếm môn

Những người khác đều nhẹ nhàng gật đầu tán thành lời nói của Vân Mộng Kỳ

- Nhưng mà hắn đã chết, ta Ta còn sống có nghĩa gì

Vân Mộng Kỳ lại tiếp tục nghẹn ngào nói

- Ngươi sống còn có thể thay hắn báo thù, còn có thể diệt Trọng Kiếm môn, chẳng qua bây giờ còn chưa phải lúc, mà là đợi đến thời điểm ngươi có thể để cho Trọng Kiếm môn kiêng kỵ lại đi báo thù, lại đi phá hủy Trọng Kiếm môn

Tiêu Tùng Lâm âm u nói, bỗng nhiên một chút hắn còn nói:

- Đây là một cái thế giới nhược nhục cường thực, nắm tay người nào lớn, người đó nói chính là đạo lý, làm bất cứ chuyện gì cũng không có ai dám nhiều lời nửa câu, Tử Thiên tông chúng ta chẳng qua là bát phẩm tông môn, mà Trọng Kiếm môn lại là thất phẩm, hôm nay chúng ta so sánh với người ta

thực lực chênh lệch quá xa thật cùng Trọng Kiếm môn là địch không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, tăng thêm thương vong mà thôi, mà các nguwoi bất đồng, trong thế hệ này của các ngươi mỗi người thiên phú đều xuất sắc, nhất là Mộng Kỳ ngươi, chỉ cần có một ngày ngươi có thể đạt tới độ cao khiến cho Trọng Kiếm môn cũng phải nhìn lên, đến lúc đó Trọng Kiếm môn còn không phải là tùy ý để cho ngươi xử lý sao, cho nên thực lực của các ngươi trước lúc chưa thể chống lại Trọng Kiếm môn, ngàn vạn lần không thể lấy tính khí để tức giận, tin tưởng Tiếu nhi cung không hi vọng nhìn thấy các ngươi dâng mạng

Lúc này, Ngô Hữu Lai tiếp tục nói:

- Lời nói của Tiêu trưởng lão các ngươi có nghe hay không, từ hôm nay trở đi các ngươi đem chuyện bí cảnh quên đi cho ta, đợi sau này có một ngày các ngươi vượt qua lão đầu tử chúng ta, liền là ngày các ngươi báo thù

Sau khi mọi người nghe lời nói của hai người, ánh mắt đều lộ ra vẻ kiên định, đồng thời kêu lên đáp:

- Chúng ta nhất định cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày có thể tiêu diệt sạch Trọng Kiếm môn!

Vân Mộng Kỳ, Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy tam nữ trong mắt lại càng lộ ra thần sắc sáng sủa, trong lòng đều thậm hạ quyết tâm sau khi trở về nhất định phải toàn lực tu luyện, thề sớm này thay Lăng Tiếu báo thù rửa hận

- Tốt lắm, ba ngày sau chúng ta trở về tông môn, ba ngày này các ngươi có thể ở trong Vạn Thú thành đi dạo xem một chút có gì cần phải mua bán thì sớm đi làm

Cuối cùng Tiêu Tùng Lâm nói một câu, phất tay để cho toàn bộ mọi người đi

ra ngoài

- Ai, quả nhiên là thiên kỵ anh tài!

Sau khi các đệ tử rời khỏi đây, Ngô Hữu Lai lắc đầu thở dài nói

- Đây có lẽ là số mạng của hắn, quá hiếu thắng rồi!

Trong con mắt của Tiêu Tùng Lâm chán nản nói

Thệ Tông đại hội lần này trở thành một lần tổn thất thảm trọng nhất trong lịch sử, tông môn xếp hạng trước thập đại cư nhiên có đệ tử của lục đại tông môn toàn bộ mất mạng ở bên trong, vì vậy Thệ Tông đại hội trải qua rất nhiều lần cuối cùng chung kết rồi

Không người nào biết bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì

Chư nữ của Viêm Mị tông biết chuyện cũng bị Vũ Mị Nương hạ lệnh phong khẩu tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài

Quang Tinh điện, Trọng Kiếm môn, Thái Ly tông, Hà Minh tông, Lục Cực tông cùng với Bái Nguyệt tông, trưởng lão sáu tông này đều không hoài nghi đến trên người đệ tử của Tử Thiên tông, bởi vì thực lực của Tử Thiên tông căn bản không đủ để cho đệ tử của mấy tông bọn họ toàn bộ bị tiêu diệt

Ngược lại đối tượng bọn họ hoài nghi nhất là Viêm Mị tông, bởi vì Viêm Mị tông có thực lực này

Nhưng dưới chứng cứ không đầy đủ, bọn họ tuyệt đối không dám đối với Viêm Mị tông làm gì

Bởi vì thực lực của Viêm Mị tông còn tại đó, vô luận là Quang Tinh điện

đứng hàng thứ nhất hoặc là Trọng Kiếm môn đứng hàng thứ ba đều sẽ không dễ dàng cùng Viêm Mị tông liều chết

Bất quá, các đệ tử của tiểu môn phái đi ra đều truyền ra trong bí cảnh hung hiểm dị thường, hơn nữa ở trước khi đi ra là thiên hiện dị tượng, hung sát chi khí ngất trời, tựa hồ bên trong tồn tại ma nhân hoặc ma vật cường đại gì đó

Kết quả là, chuyện này càng truyền càng thần kỳ, cơ hồ đem bí cảnh nói thành đất tuyệt hung nhất, là đất của ma nhân sinh tồn, tất cả mọi người hi vọng ngày sau bí cảnh này không nên trọng hiện nữa mới tốt, tránh cho hại đến nhân gian

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 557 - Tiếu, Ngươi Còn Nhớ Rõ Ta Sao? (1)

Vân Mộng Kỳ, Ngọc Liệt Diễm cùng với Băng Nhược Thủy đám người trở lại tông môn, lập tức tuyên bố bế quan tu luyện

Mà Ôn Khả Điệp lại mang theo thi thể của La Mỹ Anh trở về Bích Tuyền các an trí

Vốn là các chủ Ôn Hải Yến nói muốn hậu táng La Mỹ Anh, tuy nhiên lại gặp phải phản đối của Ôn Khả Điệp

Nàng nói nhất định phải đợi Lăng Tiếu trở về tông môn rồi lại làm quyết định

Tuy nói hi vọng Lăng Tiếu có thể trở về tông môn tương đối xa vời, nhưng mà nàng cũng là tin chắc Lăng Tiếu nhất định có thể sáng tạo kỳ tích

Ôn Hải Yến tự biết nữ nhi của mình sau khi trở về tính cách đại biến, từ nguyên lai thiếu nữ bướng bỉnh biến thành thanh niên thành thục hiểu chuyện rồi

Cuối cùng chuyện này cũng không còn bị phản đối, mà là đem La Mỹ Anh trước an trí ở trong thiên niên hàn băng quỹ để bảo tồn thi thể không bị hủ hóa

Mà Trần Văn Vũ thân là đại đệ tử của Mộc Kỳ phong chỉ có thể kiên trì trở về sơn phong bẩm báo những gì đã trải qua ở trong lần đi bí cảnh này

Hắn đang buồn rầu không biết nên như thế nào hướng phong chủ cùng sư

phụ của hắn nói đến chuyện này

Một đường không trở ngại, Trần Văn Vũ rất nhanh đến bên trong đại điện

Mộc Hòe cùng Mộc Ân đã ở đó chờ rồi

Trần Văn Vũ muốn tiến lên hành lễ, Mộc Hòe lại là trước tiên hỏi:

- Miễn, nói một chút đến cùng là xảy ra chuyện gì đi!

Giọng nói của Mộc Hòe mặc dù bình thản, nhưng mà vẻ khổ sở trên mặt đã biểu lộ ra ngoài

Trần Văn Vũ chỉ có thể lại một lần nữa giải thích những chuyện trải qua trong bí cảnh

Sau khi Trần Văn Vũ giải thích xong, trên mặt Mộc Hòe càng thêm âm trầm khó coi, Mộc Ân nhân cơ hội hướng đồ đệ của mình phất phất tay, ý bảo hắn đi ra ngoài trước

Sau khi Trần Văn Vũ thi lễ, mới thối lui ra khỏi đại điện

- Sư đệ, có lẽ Tiểu nhi cát nhân thiên tướng, hẳn là không có gì đáng ngại

Mộc Ân ở một bên khuyên bảo

Phanh!

Chén trà trong tay Mộc Hòe bị bóp thành phấn vụn, trong mắt lão hiện lên oán hận nồng đậm:

- Sư huynh Ta Ta nuốt không trôi khẩu khí này a! Tiếu nhi mới bao nhiêu, hắn đã là cao cấp Linh Sư rồi, hơn nữa còn là Tứ phẩm Luyện dược sư, ta ký thác cả đời đều ở trên người hắn, hiện tại hắn nhưng bị vây ở trong bí cảnh không biết sống chết, ai, sớm biết ta liền không nên để cho hắn đi dẫn đội rồi, đều tại ta Đều tại ta a Là ta hại đồ nhi của ta

Mộc Hòe dị thượng tự trách, ban đầu hắn từng khuyên Lăng Tiếu không cần đi tham gia Thệ Tông đại hội lần này, nhưng mà lập trường của hắn cũng không phải là rất kiên định, cảm thấy hùng ưng muốn bay lượn trường không nhất định phải trải qua mưa gió tẩy lễ mới có thể chân chính trưởng thành

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu thật vừa đi lại không trở về, nội tâm dị thường khó chịu

Đây cũng là đồ đệ hắn mãn ý nhất trong cuộc đời a!

Hắn một mực cho rằng Lăng Tiếu là nền tảng cùng ỷ trượng để làm vinh dự cho Mộc Kỳ phong bọn họ, cũng là hi vọng tương lai trăm năm của Tử Thiên tông bọn hắn Hôm nay Lăng Tiếu thân khốn bên trong bí cảnh không biết sinh tử, hắn cái này làm sư phụ đều không thể ra sức, quả nhiên là khổ sở khó chịu không thôi

Mộc Ân ở một bên nhìn Mộc Hòe thống khổ, trong lúc nhất thời lại không biết khuyên bảo như thế nào, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm thay Lăng Tiếu cảm thấy thở dài rồi

Ở Tây Bắc một chỗ biên giới thành trì, Cổ Tế thành!

Một nữ tử không dùng bất kỳ phấn son trang điểm đang sắp xếp cao giai hoa thảo ở trong viện tử

Nữ tử này ngũ quan duy mỹ động lòng người, mái tóc phiêu dật mềm mại

giống như là nhân gian tiên tử, ở trong con mắt đều hàm chứa phong tình không nói ra lời, chẳng qua là khí chất lạnh nhạt của nàng khiến cho người ta có một loại cảm giác cự người ngoài ngàn dặm

Nàng mặc một bộ váy tố nhã, cái bụng hơi lồi lên mập mạp, đây không chỉ không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại khiến cho nàng tăng thêm mấy phần mẫu tính ôn nhủ thành thạo

Lúc này, một gã lão nhân lưng còng cầm lấy quải trượng cười a a đi tới nói:

- Vận nhi, làm sao ngươi lại loạn động rồi, cũng đừng động đến thai khí mới tốt a!

Giọng nói của lão nhân mặc dù có ý trách cứ, nhưng càng là hiền lành quan ái

- Gia gia, trong sách ghi lại động thân nhiều một chút, đối với hài tử mới có lợi

Nàng đi về phía lão nhân kia, vịn tay của lão nhân mừng rỡ cười nói

Lão nhìn nhìn cháu gái mập ra vuốt râu nói:

- Bất kể như thế nào cũng không thể khiến cho tiểu tằng tôn tử của ta mệt nhọc, nếu không gia gia không thể tha cho ngươi được

Nữ tử lộ ra vẻ đổ bừng, một tay nhẹ vỗ về cái bụng nhỏ nhô ra, nhu tình nói:

- Con thỏ nhỏ này ngươi có nghe hay không, kể từ khi có ngươi, lão thái gia cũng không yêu mẫu thân rồi, mẫu thân thật đau lòng a!

Lão nhân ha hả cười nói:

- Ngươi đứa nhỏ này, sau này ngươi có trượng phu ngươi yêu ngươi, ta lão đầu tử này liền thay các ngươi mang theo hài tử liền đủ hài lòng, tốt nhất các ngươi có thể sinh thêm nhiều mấy hài tử, để cho lão đầu tử này có chút việc làm sao

Nói tới đây, trong mắt nàng kia không khỏi ngẩng đầu nhìn lên một cái phương hướng, trên mặt lộ ra tư niệm chi tình nồng đậm

- Tiếu, ngươi còn nhớ rõ ta sao

- Tiếu, ngươi biết ta đã có mang bảo bối của chung ta chưa

- Tiếu, ta thật hi vọng ngươi có thể trở về xem hai mẹ con chúng ta một chút

- Tiếu, ta nhớ ngươi quá rồi, ngươi có thể au trở về đây không

Thời gian trôi nhanh, một chớp mắt nửa tháng liền đi qua

Thệ Tông đại hội đã qua một thời gian, mọi người đều dần dần quên mất chuyện này rồi

Bên trong bí cảnh, trong lòng một ngọn núi

Một con linh thú dài hơn một thước tựa như long tựa như khâu (giun) đang di chuyển không ngừng ở trong nước

Sau một lúc lâu, nó mới từ trong nước bò ra ngoài, sau đó run rẩy thân thể một chút, đem nước ở trên thân thể vẩy ra không ít rồi mới bò đi phía trước

Nó bò đến một chỗ địa phương khô mát, đỉnh đầu càng không ngừng hướng người nằm ở trên mặt đất cọ cọ, tựa hồ muốn gọi tỉnh người nọ

Người này một thân lôi thôi, gắt gao nằm trên mặt đất không nhúc nhích, phảng phất giống như là người đã chết, mà trong tay hắn vẫn nắm thật chặt một thanh đại đao ngăm đen

Khâu linh thú kia thấy người nọ như cũ không động đậy, lại không có hàn huyên bò qua một bên, đứng người lên bắt đầu ngủ

Liền ở sau khi Khâu linh thú ngủ được trong chốc lát, người nằm không nhúc nhích kia giãy dụa lật ra một cái

Người này không phải là Lăng Tiếu còn là ai

Chỉ thấy hắn đầu tóc rối bời không chịu nổi, sắc mặt cũng là tái nhợt chí cực, quần áo quanh thân dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, cặp mắt hổ kia trở nên tan rã, trống rỗng, phảng phất không có chút sinh khí nào, đôi mắt thị huyết đỏ ngầu trước đó sớm đã biến mất không thấy

Lăng Tiếu tại sao lại xuất hiện ở chỗ này

Tự nhiên là Tử Giao Long Khâu dẫn hắn đến đây

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 558 - Tiếu, Ngươi Còn Nhớ Rõ Ta Sao? (2)

Trước đây Lăng Tiếu ở lúc cùng đám người tông môn tiến vào chủ điện lầu các liền ra lệnh cho Tử Giao Long Khâu trước lặn ở dưới đất, chuẩn bị bất cứ tình huống nào

Lăng Tiếu từ ngày đó đuổi giết Thiên Tinh không có kết quả mà hôn mê bất tỉnh, Tử Giao Long Khâu liền ở dưới đất bên người Lăng Tiếu, nó cảm ứng được trạng thái suy yếu của Lăng Tiếu, lúc này mới đem hắn mang đến nơi này nghỉ ngơi

Lần này Lăng Tiếu nhập ma, mấy lần bị Ngân Chuẩn kính công kích

Đây chính là công kích của linh khí, chỉ sợ Lăng Tiếu phòng ngự kinh người cũng không chịu nổi

Hắn đã sớm người bị trọng thương, nhưng mà vẫn dựa vào ma tính kinh người đuổi giết Thiên Tinh ngàn dặm, cuối cùng mới chống đỡ hết nổi ngã xuống

Hôm nay Lăng Tiếu lần nữa tỉnh lại, cũng là bởi vì kết quả hai đại thần công tự thân chữa thương

Hắn không có vận hành huyền công chữa thương, đó là bởi vì hắn một mực bị vây ở trong vô thức, bị vây ở trong tự trách vô tạn, cho nên mới để cho hắn nửa tháng qua đi mới tỉnh lại

Song, hắn bây giờ đã tỉnh, nhưng lòng vẫn đang lâm vào trong tự trách, hơn nữa còn có một cỗ lệ khí vô hình nhiễu loạn ở trong lòng hắn, nhiễu loạn ở

trong đầu hắn

Giờ phút này, ở trong đầu hắn tựa hồ thấy được vũ điệu một người đang vung đao

Mỗi một đao đều tích chứa uy năng kinh khủng, mỗi một đao đều có uy lực giết người ngàn dặm, bài sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa

Một cỗ ma khí tung hoành thiên hạ từ trong đao chiêu tán phát ra

Mười bước giết một người, ngàn dặm bất lưu hành!

Xương trắng chất thành núi, huyết thủy chảy thành sông!

Đệ nhất Tà Hoàng sáng chế: Ma Đao Bát Quyết!

Bát quyết này lúc Phong Thần Nhiếp Phong bị nhập ma thì tu luyện đại thành

Lúc ấy Nhiếp Phong vì đối phó với ngoại lai bá chủ Tuyệt Vô Thần xâm chiếm trung châu, tự nguyện nhập ma, cuối cùng ma tính nổi lên, giết người ngàn dặm, máu chảy thành sông, ma uy bát phương, không gì địch nổi!

Lăng Tiếu ở kiếp trước đối với Phong Thần Nhiếp Phong sùng kính chí cực, cho nên đối với hắn luyện qua bất luận cái võ công gì đều có nghiên cứu

Chẳng qua là Ma Đao Bát Quyết này lại chưa từng tu luyện qua, nhưng mà đem khẩu quyết ghi xuống

Lúc ấy hắn chẳng qua là nghĩ muốn hiểu rõ sự tính Phong Thần khi còn sống

Song hắn quả thật không nghĩ tới ở cả đời này của mình nhưng lại thần sử

quỷ sai đánh ra Ma Đao Bát Quyết

Đều bởi vì thời điểm Lăng Tiếu thấy La Mỹ Anh chết đi, trong nội tâm của hắn sản sinh ra cảm giác mang tội trước nay chưa từng có, một cỗ cảm giác thị huyết trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân, khi hắn muốn từ trong không gian giới lấy ra huyền khí đánh chết La Phách Hưng, liền cảm nhận được Phệ Huyết Ma đao vẫn để đó không dùng mãnh liệt gọi về

Lúc ấy Lăng Tiếu căn bản không chút suy nghĩ liền lấy ra Phệ Huyết Ma đao

Sau đó, lệ khí của Phệ Huyết ma đao cùng phẫn nộ của Lăng Tiếu tương hỗ hợp lại với nhau, sinh ra sát lục chi ý thị huyết hung tàn cường đại

Lăng Tiếu bị vây ở trong trạng thái bạo tẩu, căn bản không thể nào đè nén được cỗ lệ khí không thuộc về mình này

Hắn chỉ biết mình nhất định phải chém giết La Phách Hưng thay La Mỹ Anh báo thù

Sau khi giết chết người của Trọng Kiếm môn cùng La Phách Hưng, Lăng Tiếu hoàn toàn bị lệ khí của Phệ Huyết Ma đao thao túng, còn thiếu chút nữa đem Băng Nhược Thủy giết đi

Nếu không phải hắn vẫn còn duy trì một tia tình cảm đối với Băng Nhược Thủy, thì Băng Nhược Thủy đã chết ở dưới lưỡi đao rồi

Lăng Tiếu cường ép thu đao, đổi lại đuổi theo giết đám người Thiên Tinh

người của Tử Thiên tông cùng Viêm Mị tông mới có thể may mắn sống sót

Hôm nay Lăng Tiếu mới vừa tỉnh lại còn chịu lệ khí ảnh hưởng sao

Lăng Tiếu trống rỗng vô thần nhìn lên động phủ, một chút thạch nhũ thanh lương từ trên chung thạch rơi xuống

Nhũ dịch như châu, trong suốt trong sáng, băng lương như tuyết, năng lượng thuần tịnh hạo hãn!

Đinh!

Nhũ dịch trực tiếp rơi vào trên đôi môi khô cứng của Lăng Tiếu, trượt vào bên trong cổ họng của hắn

Ân

Lăng Tiếu khẽ phát ra một đạo tiếng buồn bực, trong cơ thể lặng lẽ phát sinh biến hóa kinh người

Thương thế bên trong cơ thể đang nhanh chóng chữa trị

Ánh mắt trống rỗng kia cũng dần dần trở nên sáng ngời lên, mà Phệ Huyết Ma đao trong tay hắn cũng là đang khẽ run rẩy, thân đao chợt hồng chợt hắc, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ ý, nó tựa hồ đang kháng cự cái gì

- Đem thân thể của ngươi giao cho ta, ta có thể ban cho ngươi năng lượng cường đại nhất, để ngươi đem cừu nhân đều giết sạch sẽ

Một đạo thanh âm tà ác u lãnh truyền vào trong thức hải của Lăng Tiếu

Lăng Tiếu như cũ không nhúc nhích, chẳng qua là hắn cũng đang ở trong thức hải hướng về thanh âm kia thản nhiên nói:

- Ngươi tới đây đi, ta muốn lực lượng lớn hơn nữa

- Ha ha, hảo hảo Buông lỏng tinh thần của ngươi, ta đây liền đi qua, bất kể phát sinh chuyện gì, ngàn vạn lần không nên giãy dụa phản không, nếu không có thể sẽ ngộ thương đến ngươi

Thanh âm kia thập phần hưng phấn cười nói

Theo thanh âm này rơi xuống, một cỗ sương mù màu đen từ trong Phệ Huyết ma đao hiện lên đi ra ngoài

Đoàn sương mù màu đen này phảng phất như một gương mặt người, một gương mặt của trung niên nhân, ngũ quan kia, thần sắc kia lộ ra vẻ dữ tợn âm tàn

Hắn lạnh lùng cười cười, một đầu liền nhập vào trong mắt của Lăng Tiếu

Thức hải của Lăng Tiếu vô cùng rộng rãi, ở trên đời này nếu quả thật muốn tìm ra người có thức hải so với Lăng Tiếu còn lớn hơn, trừ phi là Luyện dược sư đạt trên Bát phẩm trở lên mới được

Luyện dược sư đạt tới bát phẩm, cơ hồ là tồn tại đỉnh phong trên đại lục này, bao nhiêu năm đã chưa từng nghe nói về chuyện Cửu phẩm Luyện dược sư đản sinh rồi, chứ đừng nói là Thần dược sư

Có thể nói, lấy tinh thần lực của thức hải Lăng Tiếu hôm nay hoàn toàn có thể chống đỡ để luyện chế Bát phẩm đan dược, nhưng thực lực của bản thân hắn còn có điều thiếu sót, chỉ cần thực lực của hắn tùy theo tăng lên, đẳng cấp của Luyện dược sư căn bản không có gì trở ngại liền có thể trực tiếp tăng lên rồi, điểm này cũng chính là chỗ thiên phú Luyện dược sư của Lăng Tiếu

Khi đoàn hắc vụ kia từ ngũ quan của Lăng Tiếu chui vào bên trong thức hải

Nó ha ha phá lên cười:

- Ta rốt cục có thể khôi phục tự do, thật tốt quá!

- Ngu ngốc, ngươi cười đã đủ chưa

Một đạo bóng dáng lục sắc xuất hiện ở trước mắt nó, hướng về phía mặt hắc vụ kia khinh thường mắng

Dát!

Mặt hắc vụ kia thoáng cái ngớ ngẩn, thức hải này làm sao có lão này ở bên trong

Hắc vụ kia hóa ra hình dạng tức giận, mới vừa mở miệng nói gì, một cỗ năng lượng nóng rực khiến nó cực kỳ khó chịu

- Ngao!

Một chút hắc vụ của nó bị lam sắc hỏa diễm thiêu hủy một phần nhỏ, đau đến nó gào thét kêu lên

Nó phải xa xa né tránh đi, lúc này mới nghiêm túc đánh giá không gian mà chính mình đi vào có phải hay không là đi nhầm đường!

Ở chỗ này lại đã sớm bị người khác vào trước, trước mắt có một khỏa cây nhỏ xanh biếc, lại có một lam một hôi hai khỏa hạt châu quỷ ý, mặt khác còn có một đạo bóng dáng thuộc về chính Lăng Tiếu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 559 - Ma Đế?

Mặt hắc vụ kia trong nháy mắt ngốc trệ một chút, trong lòng reo hò:

- Ta rốt cuộc vào cái không gian quỷ gì, làm sao nhiều đồ chơi ở chỗ này như vậy

Hư ảnh Lăng Tiếu hai tay ôm trước ngực cười lạnh nói:

- Rất bất ngờ đi

Mặt hắc vụ kia tức giận nói:

- Là ngươi gạt ta

- Ha hả, ta lừa ngươi Là một mình ngươi muốn ban thưởng lực lượng cường đại cho ta, cũng là một mình ngươi tiến vào, tại sao có thể nói ta lừa gạt ngươi được

Lăng Tiếu đạm mạc cười nói

- Vậy Vậy trong này tại sao có nhiều đồ quỷ như vậy

Mặt hắc vụ kia không hiểu hỏi

Lục Ông thổi râu mép chỉ vào mặt hắc vụ kia mắng:

- Ngươi tính là cái gì, ngươi đồ dơ bẩn này người không ra người, quỷ không ra quỷ, có tư cách gì nói chúng ta là đồ quỷ, chúng ta chính là thần vật!

Mặt hắc vụ kia khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lục Ông, lại nhìn hai đại dị châu kia một chút, hơn nữa đối với lam sắc dị châu kia hết sức kiêng kỵ, nó không cùng Lục Ông lý luận, mà đối với Lăng Tiếu hỏi:

- Đó là hai khỏa dị châu

- Ngươi cũng có mấy phần ánh mắt, trước tiên nói một chút về ngươi rốt cuộc là vật gì, lại tồn tại ở bên trong Phệ Huyết ma đao, còn muốn thao túng ta, thật là thiếu chút nữa như ngươi nói rồi

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói

Lúc trước Lăng Tiếu không hiểu lấy ra Phệ Huyết ma đao giết người, hắn liền phá lệ cảm nhận được quỷ ý của Phệ Huyết ma đao, hơn nữa nó còn có thể hút máu thăng cấp, chức năng này chỉ sợ là linh khí cũng không có biện pháp làm được điểm này đi

Cho nên, sau khi Lăng Tiếu tỉnh lại trong u mê, lại hấp thu vạn niên thạch nhũ dịch trên chung thạch, thân thể có thể nhanh chóng khôi phục, mà ý thức của hắn cũng rốt cục trở nên thanh tĩnh hơn nhiều

Mà mặt hắc vụ lại là cho rằng lực ý chí của Lăng Tiếu yếu kém, muốn nhân cơ hội cướp lấy thần hồn của hắn, đoạt lấy thân thể của hắn

Lăng Tiếu vừa lúc tương kế tựu kế, để cho đồ không biết rõ này tiến vào thức hải, đồng thời lấy được quyền chủ đạo

Ai có thể nghĩ thức hải của Lăng Tiếu tựa như thu dụng bình thường, lại tồn tại mấy thứ dị vật, mà mấy thứ dị vật này lại đồng thời bị Lăng Tiếu khu sử

Có thể nói, ở trong thức hải của Lăng Tiếu, hắn là vô địch đấy!

Mặt hắc vụ sau khi được Lăng Tiếu xác định đó là dị châu, biểu hiện trên mặt càng thêm phong phú rồi

- Không được, ta không thể ở chỗ này ngốc được, bằng không ta sẽ bị chết tiệt thiên hỏa nọ thiêu hủy

Mặt hắc vụ kia tựa hồ có ý thức của mình, nó suy nghĩ một chút, lập tức tản ra hắc vụ hướng bên ngoài thức hải chạy ra

Nó biết, chỉ có sau khi chính mình chạy ra khỏi nơi này, mình mới là an toàn

Lăng Tiếu cười lạnh:

- Muốn chạy trốn Ngươi trốn được không

Lời hắn vừa dứt, Si mi lam hỏa châu trong nháy mắt nở rộ ra hỏa diễm rực rỡ, hướng những hắc vụ kia bao vây lấy

Tư tư!

Những hắc vụ kia mới vừa bị lam diễm tiếp xúc đến, lập tức phát ra tiếng quái hưởng, trong nháy mắt bị thiêu hủy rồi

- A! Không Không nên như vậy, van ngươi, đừng để nó đốt nữa!

Mặt hắc vụ kia lần nữa hội tụ, khẩn trương nấp ở một cái góc nhỏ hướng về phía Lăng Tiếu cầu khẩn nói

Lăng Tiếu phất phất tay, lam sắc hỏa diễm kia ngừng công kích, nhưng mà vẫn rải rác ở bốn phía trong thức hải, thời khắc đề phòng mặt hắc vụ kia thoát đi

- Nói đi, nếu là không thể khiến cho ta hài lòng, liền làm phân bón cho chúng nó, tin tưởng bọn chúng rất thích ý

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm nói

Hắn cảm thấy đoàn vật đen này hẳn là thứ gì đó bất phàm, mặc dù hơi có chút tà ác, nhưng mà trước hiểu rõ xem một chút có thể hay không vì mình sử dụng, nếu không được, liền ở chỗ này đem tiêu diệt, đó là chuyện dễ dàng

Mặt hắc vụ kia làm ra vẻ mặt nhận mệnh một chút, buồn bã nói:

- Không nghĩ tới bổn đế có thể thua bởi ngươi tiểu quỷ này, ông trời sao mà bất công a!

Sau khi nó cảm thán xong, mới bắt đầu nói ra lai lịch của mình

- Bổn đế tồn tại trong ma đao đã không nhớ rõ đã có bao lâu, ít nhất cũng có năm ngàn năm đi, nhớ lại năm đó Ma Đế ta tung hoành đại lục, quét ngang tứ phương, uy danh đương thời, võ giả bình thường nhìn thấy bổn đế đều là run như cầy sấu, Địa Hoàng, Thiên Tôn người nào nhìn thấy ta mà không khỏi cúi đầu xưng cự

Mặt hắc vụ âm trầm nói

Thần sắc của nó trong lúc này tràn đầy khí phách bễ nghễ thiên hạ, lại tựa hồ tràn đầy sầu trướng vô hạn

- Ngừng ngừng Đừng nói nhiều như vậy, ngươi rốt cuộc là vật gì, nói ngắn gọn, bản thiếu gia không có thời gian cùng ngươi ở đây hao tổn

Lăng Tiếu không nhịn được cắt đứt nói

Tiếp theo hắn lại suy ngẫm lời nói của mặt hắc vụ kia một chút, lúc này kinh ngạc nói:

- Ma Đế Ngươi Ngươi trước kia là Đế cấp

Mặt hắc vụ kia vô cùng kiêu ngạo nói:

- Đó là dĩ nhiên, nếu không phải lúc bổn đế đột phá Thánh giai bị phản đồ chết tiệt đánh lén, bổn đế cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy

Nghe mặt hắc vụ kia khẳng định, Lăng Tiếu trợn tròn mắt

Hắn chẳng thể nghĩ tới, mặt hắc vụ bị chính mình vây khốn này khi còn sống lại là siêu cấp cường giả Huyền Đế giai

Võ giả đăng cấp chia làm: Võ Đồ, Huyền Giả, Huyền Sĩ, Linh Sư Vương giai, Địa Hoàng, Thiên Tôn, Huyền Đế, Thánh giai, Thần giai!

Ở Tây Bắc rộng lớn, Huyền Sĩ, Linh Sư tương đương với tồn tại nền tảng của bất kỳ tông môn nào, mà Vương giai thì là đại biểu cho lực lượng trung kiên của tông môn, mỗi một vị Vương giai đều coi như là tồn tại có tu vi cường đại, có thể xưng bá nhất phương thành trì, Địa Hoàng giai đã có thể xưng là cột trụ để tông môn dựa vào mà sinh tồn, là đại biểu cho lực lượng cường đại nhất của Tây Bắc

Về phần Thiên Tôn đã có thể nói là tồn tại lão quái vật, ở Tây Bắc tương đương với thần cao cao tại thượng, mắt nhìn xuống chúng sinh rồi, mà số lượng cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay

Về phần Huyền Đế giai, Lăng Tiếu căn bản chưa nghe nói qua ở Tây Bắc có siêu cấp cường giả hung hãn bậc này tồn tại

Lăng Tiếu đối với cái này mà nói, chỉ có thể ngưỡng vọng, không dám tưởng tượng

Đây cũng là vì sao hắn nghe mặt hắc vụ thừa nhận chính nó là Đế giai mà mang đến cho hắn kinh ngạc lớn như thế

- Hắc hắc, biết bổn đế lợi hại chưa, nếu như Nếu như ngươi có thể cùng ta hợp thể, ngày sau tuyệt đối có thể leo lên Đế giai, thậm chí là Thánh giai!

Mặt hắc vụ kia thấy Lăng Tiếu khiếp sợ như thế, nhân cơ hội tiếp tục thuyết phục nói

- Hừ, ngươi cái đồ bẩn thỉu này rõ ràng là muốn cắn nuốt linh hồn của nhân gia, nhân cơ hội cướp lấy thân thể của nhân gia để mình dùng, thật là tính toán tốt!

Lục Ông ở một bên hừ lạnh nói

Lời này vừa nói ra, khiến cho mặt hắc vụ kia cực kỳ lúng túng

Nó vốn tưởng rằng đến trong thức hải của Lăng Tiếu, chính mình có thể không hề kiêng sợ nuốt chửng linh hồn của hắn

Đáng tiếc nơi này lại có thiên hỏa khắc chế linh hồn của nó, lúc này mới khiến cho nó không dám tùy ý hướng về phía Lăng Tiếu khởi xướng tiến công, bằng không sẽ bị rơi vào kết quả hình thần câu diệt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 560 - Người Hầu Đế Giai. (1)

Lăng Tiếu khôi phục bộ dạng khiếp sợ nói:

- Những năm này ngươi một mực tồn tại trong ma đao sao

Mặt hắc vụ kia là có hỏi tất có đáp:

- Không sai, đao này một mực là chiến đao của bổn đế, theo bổn đế đánh dẹp tứ phương, đã sớm sinh hạ linh trí, nếu như ban đầu bổn đế có thể tấn cấp Thanh giai, nó cũng sẽ cùng theo bổn đế tấn cấp, chỉ tiếc lão phu bị phản đồ làm hại, thân thể hủy hết, chỉ còn lại có một luồng hủy hồn gửi vòa trong chiến đao phiêu linh chung quanh, mà đao linh dâng ra tất cả linh khí của nó cung cấp cho bổn đế giữ vững linh hồn bất diệt, cho nên chiến đao này mới từ cao cấp linh khí biến thành huyền khí bình thường, cũng có thể nói hôm nay bổn đế đã là đao linh của chiến đao, theo bổn đế lớn mạnh, cuối cùng có một ngày nó còn có thể trở thành linh khí, thậm chí là thánh khí, nhưng mà bổn đế lại thế nào cam tâm cả đời làm đao linh được Ta không cam lòng a Nghĩ tới Ma Đế ta tung hoành tứ hải, uy chấn bát phương

- Ngừng ngừng Đừng nói những vinh quang sử kia của ngươi, bản thiếu gia nghe đến cũng phiền, nói đến nói đi, ngươi hiện tại chỉ là một luồng tàn hồn có đúng không

Lăng Tiếu khoát tay không nhịn được nói

Mặt hắc vụ tự biết không nói thật thì một chút sinh cơ cũng không có, chỉ có thể thừa nhận nói:

- Đúng vậy, bổn đế hôm nay chỉ là một sợi tàn hồn

- Vậy xem ra ta muốn tiêu diệt ngươi là chuyện dễ dàng rồi

Lăng Tiếu thản nhiên nói

Hắc vụ kinh hoảng nói:

- Không Không cần như vậy Van ngươi!

Lăng Tiếu một tay đùa bỡn lam sắc hỏa diễm, nhìn mặt hắc vụ kia bộ dáng khẩn trương, không khỏi đắc ý nói:

- Đế giai Ta nhổ vào, ở trước mặt lão tử cái rắm cũng không dám phóng một cái

Nếu để co những siêu cấp cường giả Huyền Đế giai cao cao tại thượng kia nghe được lời này của Lăng Tiếu, chỉ sợ sẽ giận đến tại chỗ chửi con mẹ nó rồi

Bọn họ đều sẽ đại phẫn nộ quát:

- Liền ngươi cái Linh Sư nho nhỏ lại dám nói lời như thế, bổn đế một ngón tay, không, một cái móng tay cũng có thể bóp chết ngươi

- Ngươi muốn cướp lấy linh hồn của ta, ta tại sao lại phải bỏ qua cho ngươi Để cho ngươi tiếp tục dây dưa với ta sao

Trong mắt hổ của Lăng Tiếu lộ ra lệ mang nói

Vừa nói, đồng thời lam diễm trong tay hắn hướng mặt hắc vụ thiêu đốt qua

Mặt hắc vụ quái khiếu một tiếng, vội vàng hướng những góc khác tránh thoát đi, một bên càng không ngừng cầu xin tha thứ nói:

- Đừng Đừng như vậy, bỏ qua cho ta đi Ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục sinh ra ý đồ xấu đối với ngươi nữa

Tư tư!

Mặt hắc vụ lại bị lam diễm thiêu hủy một phần nhỏ, đau đến nó thét lên chói tai không dứt

- Ta van xin ngươi Chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta Ta cả đời phụng ngươi làm chủ

Mặt hắc vụ kia cuối cùng phát ra thỏa hiệp cuối cùng

Nghe lời này của mặt hắc vụ, trên môi Lăng Tiếu hiện lên một nụ cười không dễ phát giác, sau đó thong dong triệu hồi lam diễm trở về nói:

- Ta tại sao phải tin tưởng lời nói của ngươi

Mặt hắc vụ vẫn còn sợ hãi giải thích nói:

- Thức hải của ngươi nhiều dị vật như vậy, bổn đế tự nhiên không thể đối với ngươi tạo thành bất cứ uy hiếp gì, cho nên ngươi có thể yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không còn dám đối với ngươi sinh ra cái chủ ý gì, trừ phi bổn đế chán sống

- Cái này ta tự nhiên biết, ta muốn nghe chính là ngươi như thế nào chịu chân thành phụng ta làm chủ Nếu không có một chút thành ý, ta không ngần ngại hiện tại để cho ngươi biến mất, dù sao giữ lại ngươi cũng vô dụng

Lăng Tiếu híp mắt hỏi

Trong lòng mặt hắc vụ thầm mắng:

- Tiểu tử này làm sao khôn khéo như thế

- Ta hôm nay chỉ là trạng thái linh hồn, muốn trở thành đao linh của ma đao, chỉ cần có đầy đủ máu tươi hoặc linh hồn cắn nuốt, ta có thể làm cho chiến đao lần nữa trở thành linh khí, hơn nữa còn là cao cấp linh khí, cho dù là Địa Hoàng giai cũng phải nhượng bộ lui binh, đây đối với ngươi mà nói hản là một đại trợ lực

Mặt hắc vụ nhàn nhạt nói

Nó cũng không tin Linh Sư nho nhỏ này không bị linh khí hấp dẫn

Lăng Tiếu cười một tiếng nói:

- Ngươi này thành ý vẫn là không đủ a!

Dứt lời, lam diễm trong tay lần nữa giống như sói đói chụp ra ngoài một cái

- Không Không nên Chỉ cần ngươi tìm được thân thể thích hợp cho ta, ta cả đời sẽ làm người hầu trung thành nhất của ngươi, nếu không ta sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh

Mặt hắc vụ kia một bên ẩn ấp lam diễm, một bên lập trọng thệ nói

- Hắc, sớm nói như vậy không phải là được rồi đi!

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, lần nữa thu hồi lam diễm, lại nói tiếp:

- Hiện tại nói cho ta một chút, lấy năng lực của ngươi muốn đoạt xá một cái linh hồn của con người hẳn là rất dễ dàng, vì sao hết lần này tới lần khác muốn lựa chọn ta

Nếu trước mắt chính là linh hồn của Đế giai, vậy pháp lực ngập trời, muốn đoạt xá một cái linh hồn của con người là dễ dàng

Tỷ như ban đầu Hạ Hậu Sử cầm đao, thực lực của hắn thấp kém, muốn đoạt xá linh hồn của hắn cũng không quá khó khăn

Nhưng Đế giai linh hồn cũng không làm như vậy, ngược lại muốn đoạt xá linh hồn của hắn, đây thật sự là để cho Lăng Tiếu nghi ngờ không giải thích được, cho nên mới hỏi một câu này

Có một số việc nhất định phải truy hỏi ngọn nguồn, bằng không chờ đến thời điểm mình gặp chuyện không may còn không biết là chuyện gì xảy ra

Lăng Tiếu đối với đoàn linh hồn không quen thuộc này phải cẩn thận đối đãi

Mặt hắc vụ kai tự nhiên biết tâm phòng bị của Lăng Tiếu, lúc này thở dài một hơi giải thích nói:

- Năm đó ta bị phản đồ trọng thương, hắn cộng thêm mấy tên Đế giai cường giả truy sát ta mấy chục vạn dặm, cuối cùng hủy diệt thân thể của ta, thiếu chút nữa cũng đem linh hồn ta hủy diệt sạch sẽ, may mà ta sớm phân hóa một luồn linh hồn phụ ở trên chiến đao mới tránh được một kiếp, nhưng một thân tu vi đã mất đi, căn bản không thể nào trọng sinh, cũng rất khó dựa vào linh hồn lực nhược tiểu để đoạt xá thân thể của người khác, cho nên ta chỉ có thể dựa vào máu tươi từ từ tẩm bổ trên chiến đao, lớn mạnh linh hồn của ta, mà máu huyết của người trước đây ngươi giết cũng tương đối khá, đây mới khiến ta tiến thêm một bước khôi phục một chút hồn lực, cho đến hiện tại mới dám mạnh mẽ ra đây đoạt xá

Nghe mặt hắc vụ giải thích, Lăng Tiếu đã tin một nửa, bất quá hắn như cũ bất động thanh sắc nói:

- Vậy ý của ngươi là nói, ngươi hiện tại linh hồn như cũ rất suy yếu, căn bản không thể đoạt xá linh hồn của võ già cao cấp hơn

- Không sai, hiện tại ta có thể đoạt xá được thân thể của võ giả có Linh Sư giai trở lên, về phần Vương giai, Địa Hoàng giai cũng không phải là không được, đây muốn xem trạng thái của bọn họ, cuối cùng là có thể tìm tới một cái thân thể thích hợp với thuộc tính của ta thì càng hoàn mỹ

Mặt hắc vụ đáp, bỗng nhiên một chút nó lại nói:

- Nên nói bổn đế đã nói, ngươi có thể để cho ta đi ra ngoài sao

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 561 - Người Hầu Đế Giai. (2)

Dĩ nhiên sẽ phóng ngươi đi ra ngoài, bất quá ngươi tựa hồ muốn lấy chút thành ý gì đó để chứng minh ngươi trung tâm với bản thiếu gia đi

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực khẽ cười nói

- Ngươi Ngươi gạt ta Ta cái gì cũng theo như ngươi nói, chẳng lẽ đây còn chưa đủ thành ý sao

Mặt hắc vụ âm trầm nói

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói:

- Không, ta tin tưởng lời nói của ngươi, nhưng mà ta không tin cách làm người của ngươi, chờ ngươi ra khỏi nơi này, ngươi đơn phương xé bỏ hứa hẹn thì ta nên làm cái gì bây giờ

- Khốn kiếp, lời nói của bổn đế cho tới bây giờ đều là một chữ ngàn vàng, lại lập đến trọng thệ, làm sao ngươi có thể không tin ta được

Mặt hắc vụ kia tức giận quát lên

Nhớ năm đó lúc chính mình tung hài tứ hải, uy phong nào mà không có, khí phách nào mà không có, không nghĩ tới bây giờ lại rơi vào kết quả bị Linh Sư nho nhỏ khi dễ, trong lòng thật tức giận chí cực, nếu là có ngày nó có thể trọng đoạt thân thể, thứ nhất tất bóp chết tiểu tử chán ghét trước mắt này

Lăng Tiếu lộ ra một cái tiếu dung người xấu nói:

- Hắc hắc, vừa nhìn ngươi liền không phải là vật gì tốt, muốn sinh tồn được thì phải cầm chút thành ý gì đó để cho ta tin phục, bằng không ngươi liền lưu lại chỗ này làm phân bón đi

Lăng Tiếu vừa nói, đồng thời lam diễm ở trong tay hắn càng không ngừng nhảy lên, linh tính mười phần

Mặt hắc vụ kia nhìn lam diễm lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi

Mặt hắc vụ cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp nói:

- Thôi Thôi, ta lưu lại một sợi thần niệm ở chỗ này, như vậy cũng có thể đi

Lăng Tiếu hỏi:

- Một luồng thần niệm có gì dùng

Mặt hắc vụ cả giận nói:

- Một luồng thần niệm chính là chỗ linh hồn tinh hoa của bổn đế, chỉ cần có nó, bổn đế liền bị ngươi hạn chế, nếu như bổn đế không phụng ngươi làm chủ, ngươi có thể để cho thiên hỏa tiêu diệt thần niệm của ta, như thế ta sẽ bị trọng thương, chỉ sợ cũng không biết cần bao nhiêu năm mới có thể tiếp tục khôi phục được như bây giờ

- Ngươi đã có thành ý như vậy, ta liền miễn cưỡng thu ngươi là bộc đi, tới, kêu thiếu gia nghe một tiếng!

Lăng Tiếu mang theo mỉm cười nói

Mặt ngoài thoạt nhìn, hắn là có chút cao hứng, tuy nhiên lại không có bất kỳ nét mặt hưng phấn nào Kỳ thực trong lòng hắn đã sướng ngất trời, đây

nhưng là Đế giai người hầu a!

Chỉ sợ dõi mắt toàn bộ đại lục đoán chừng cũng không có ai tìm cho ra còn trẻ lại đẹp trai giống như hắn mà là chủ nhân của Đế giai

Trong lòng hắn quả nhiên là thoải mái nghiêng ngả a!

Không nghĩ tới một thanh huyền khí phổ thông còn ẩn chứa một cái linh hồn cực kỳ kinh khủng

Đồng thời, Lăng Tiếu cũng may mắn trong thức hải chính mình có tam đại dị bảo, nhất là Si mị lam hỏa châu đúng là cường bảo khắc chế linh hồn, bằng không lần này khẳng định bị đối phương đoạt xá hoặc là để cho nó chạy đi khiến tổn thất lớn rồi

Cuối cùng, mặt hắc vụ phải phân hóa một nửa linh hồn lực ở lại trong thức hải của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu mới đem một nửa linh hồn lực khác của nó thả đi ra ngoài

Linh hồn của mặt hắc vụ chính là đao linh của Phệ Huyết ma đao, tự nhiên có thể lần nữa trở về bên trong ma đao

Mặt hắc vụ áu khi trở lại thân đao, toàn thân đều bị giận đến phát run không thôi, bất quá lại nghĩ đến những dị vật kia trong thức hải của Lăng Tiếu, lại cảm thấy sợ hãi không dứt

- Tiểu tử này rốt cuộc là có cái địa vị gì, lại đồng thời thu hoạch hai khỏa dị châu, còn có một khỏa cổ thụ, đây quả thực là bất khả tư nghị, coi như là lúc bổn đế đỉnh phong cũng không dám mạnh mẽ thu hai khả dị châu đi, thật là quái dị Quái dị

Mặt hắc vụ ở trong thân đao càng không ngừng tự nói

Lăng Tiếu từ trong thức hải đi ra ngoài, nặng nề thở ra một hơi, lại nhìn Phệ Huyết ma đao ở trong tay mình, lộ ra nụ cười thỏa mãn

Chỉ là sau đó lại trở nên âm trầm khổ não

- La sư tỷ ngươi tại sao ngốc như vậy, lại vì ta là một người không có chút liên hệ mà chết

Lăng Tiếu cúi đầu ảo não nói, sau một lát, hắn giương lên mắt hổ nặng nề lập thệ nói:

- Sư tỷ ngươi yên tâm, ta lấy thương thiên chi danh khởi thệ, ta nhất định sẽ để cho ngươi sống lại lần nữa

Dứt lời, Lăng Tiếu cắn nát ngón tay lấy đó chứng nhận lời thề kia, tiếp theo hán lại tàn nhẫn nói:

- Trọng Kiếm môn, cho các ngươi uy phong thêm một chút, bản thiếu gia tuyệt đối muốn các ngươi gà chó không yên!

Sau khi Lăng Tiếu lập thệ, tức giận trên mặt dần dần bình phục xuống

- Nguy rồi!

Lăng Tiếu tựa hồ nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên quái khiếu một tiếng nhảy lên

Tiếp theo hắn hướng về phía Tử Giao Long Khâu nói:

- Tiểu long mau dẫn ta ra đi xem một chút

Tử Giao Long Khâu nhìn Lăng Tiếu một cái, thấy trạng thái đã tốt hơn nhiều, lúc này rất nghe lời vòng quanh thân thể của Lăng Tiếu chui lên khỏi

lòng núi

Lăng Tiếu lần nữa xuất hiện ở trên mặt đất, nhìn bầu trời bao la mịt mờ lầm bầm nói:

- Thảm rồi, chẳng lẽ cả đời đều bị vây ở chỗ này sao

Không cần phải nói, Lăng Tiếu đã biết thời gian mở ra bí cảnh đã qua

Dĩ nhiên muốn tiến vào Trấn Thiên tông cần mười mấy tên cường giả Địa Hoàng giai mới có thể mở ra lối đi, hiện tại hắn chẳng qua là một gã Linh Sư đỉnh phong, lại bằng vào cái gì để ra khỏi nơi này đây

Lăng Tiếu nhất thời trở nên mê man rồi

Vừa mới lập trọng thệ, hiện tại lại bị vây ở chỗ này, đây nên làm thế nào cho phải

- Chủ nhân không cần phiền não, ở lại trong này không có gì là không tốt, nơi này linh khí so với bên ngoài thì nồng đậm hơn nhiều lắm, tuy nói không phải là cái gì tiên sơn phúc địa, nhưng mà ở khu vực này coi như là không tệ, ngươi có thể tu luyện đến Thiên Tôn giai nói không chừng có thể trực tiếp xé rách cấm chế nơi này rời đi

Lúc này trong đầu vang lên lời nói của Ma Đế

Hôm nay Ma Đế ủy khuất ở dưới "Dâm uy" của Lăng Tiếu, phải hạ thấp tư thái gọi Lăng Tiếu là chủ nhân

- Thiên Tôn giai Ban đầu ngươi tu luyện đến Thiên Tôn giai cần bao nhiêu thời gian

Lăng Tiếu sửng sốt một chút rồi hỏi

Ma Đế trầm mặc một chút cười nói:

- Ha ha, Ma Đế ta thiên túng anh tư, là thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp, ta 25 tuổi đột phá Vương giai, 48 tuổi đột phá Địa Hoàng giai, trước trăm tuổi đột phá Thiên Tôn giai, ở lúc ấy mà nói chưa đạt tới trăm tuổi đã đột phá Thiên Tôn giai là uy phong bậc nào, vinh quang bậc nào

- Trước trăm tuổi

Lăng Tiếu như quả bóng xì hơi ngồi xuống

Tế ti nữ còn có một năm tuổi thọ, hắn làm sao có thể đợi đến trăm tuổi

Chỉ sợ thời điểm chờ hắn đi ra ngoài, hai người đã là âm dương xa cách

- Không được, ta nhất định phải nhanh chóng nghĩ biện pháp đi ra ngoài mới được

Lăng Tiếu thu thập tâm tình hỏng bét lại, một lần nữa kiên định đứng lên

Trong ba ngày kế tiếp, Lăng Tiếu bắt đầu toàn diện khôi phục trạng huống thân thể của mình, hoàn tàn vứt đi tâm tình tự trách về cái chết của La Mỹ Anh đi, hắn muốn hóa đau thương thành sức mạnh, một lần nữa phấn chấn trở lại

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 562 - Mộ Trủng. (1)

Ba ngày sau, Lăng Tiếu bắt đầu du đãng ở trong bí cảnh

Địa vực mà Trấn Thiên tông chiếm được hết sức rộng lớn vô ngần, nơi này không thiếu một ít thiên tài địa bảo còn chưa bị phát hiện, còn có những huyền kỹ, huyền khí, đan dược quý giá ở trong những cự điện chưa bị hủy lưu lại

Những thứ này không người nào sẽ hiềm có nhiều

Dù sao Lăng Tiếu hiện tại cũng không thể rời đi nơi này, ngược lại ở chỗ này trước cướp đoạt một phen rồi hãy nói

Đồng thời, hắn cảm thấy ở chỗ này đột phá Vương giai, rồi lại tính toán tiếp!

Lại trải qua hơn mấy ngày, Lăng Tiếu tộng cộng tìm được ba chỗ tàn điện, nơi này cũng xuất hiện các loại cương thi, trong đó không thiếu cao cấp lục cương

May mắn là Lăng Tiếu có thiên hỏa hộ thể, căn bản không sợ hãi những cương thi này, nhất nhât đem thiêu hủy

Hắn tiến vào trong những thứ tàn hủy này, đều phát hiện có một gian tu luyện thất do linh trận bố trí, khiến cho linh lực so với ngoại giới còn nồng đậm hơn, hơn nữa lại có trọng lực gia thân, có thể tu luyện thân thể của võ giả

Lăng Tiếu đối với mấy cái linh trận này vô cùng tò mò, ngày sau hắn muốn

thành lập thế lực của riêng mình tuyệt đối cần loại linh trận này tới hội tụ linh lực khiến cho người của mình có thể tu luyện nhanh hơn

Rốt cục, Lăng Tiếu liên tục thu hết ba tòa tàn điện, ở trong tòa tàn điện cuối cngf tìm được một bản linh trận thư quyenr khắc họa linh trận

Lăng Tiếu như nhặt được chí bảo thu vào

Hắn cũng không phải là trận đồ đại sư, căn bản không hiểu được làm sao khắc họa linh văn, chỉ có chờ ngày sau tìm được trợ thủ hiểu được khắc họa linh văn rồi lại nói

Lăng Tiếu trừ thu hoạch được bản linh trận thư quyển này ra, còn thu hoạch được không ít huyền kỹ, bất quá cao giai nhất đều là lam giai công pháp, hồng giai công pháp trên căn bản là không gặp được, mặt khác còn có một chút Huyền khí tứ, ngũ giai, về phần linh khí cũng là một kiện đều không thấy, hắn còn thu hoạch được một ít tài liệu luyện khí hết sức trân quý

Lăng Tiếu đối với lần này cũng là rất thỏa mãn

Chút ít đồ vật này ở bên ngoài là có thể ngộ nhưng không thể cầu, cho dù là trong tông môn cũng không có cất giấu đầy đủ như hắn

- Là lúc bế quan rồi!

Lăng Tiếu tìm mấy ngày, ở trên mấy chỗ tàn điện này cũng đi lại mấy lần, rất nhiều tàn điện cũng không có bất kỳ vật gì còn sót lại rồi, cũng không tính toán tìm kiếm nữa

Cho nên, lựa chọn một phòng tu luyện có linh khí nồng đậm nhất trong đó tiến hành bế quan

Song, khi Lăng Tiếu muốn đi vào phòng tu luyện thì thanh âm của Ma Đế vang lên:

- Chủ nhân, đừng vội bế quan, có phát hiện!

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi:

- Có phát hiện gì

Ma Đế ở mấy ngày này một mực không nói nửa câu, hôm nay chủ động nói chuyện nhất định là có phát hiện

- Cách nơi này không xa, có tử khí nồng đậm, nơi đó hẳn là có thể khiến cho tàn hồn linh lực của ta lớn mạnh

Ma Đế khẩn cấp nói

- Nga, chuyện đó là chuyện của ngươi, lại không liên quan đến ta

Lăng Tiếu hơi bị chán nản nói

Hắn còn tưởng rằng có phát hiện gì kinh người, nguyên lai là phát hiện tử khí chi địa

- Chủ nhân đừng Ta khôi phục linh hồn đối với ngươi mà nói chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu a, ngươi suy nghĩ một chút, ngày sau chờ ta tìm được thân thể thích hợp, ta không phải là trợ thủ hữu lực của ngươi sao

Ma Đế vội vàng nói

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Lời này của ngươi cũng không sai, liền đi qua xem một chút

Lăng Tiếu theo cảm ứng của Ma Đế, đi tới một sơn lĩnh không có chút nào thu hút

Trên sơn lĩnh này cũng không như những địa phương khác nồng đậm linh khí như vậy, ngược lại bốn phía đầy rẫy từng cỗ tử sát chi khí, âm phong thổi qua, sản sinh ra tiếng vù vù, khiến lông tơ người ta dựng đứng

Lăng Tiếu nhìn một tấm bia đá cao ba mét ở trước sơn lĩnh lẩm bẩm nói:

- Mộ trủng!

Mộ trủng hai chữ này giống như được đao thương phác thảo, thương hùng hữu lực, tràn đầy một cỗ túc sát chi ý

- Chẳng lẽ đây là mộ trủng chi địa của lịch đại đại nhân vật Trấn Thiên tông

Lăng Tiếu nghi ngờ nghĩ tới

Hắn do dự một chút, vẫn là hướng mộ trủng đi tới

Đúng lúc này, trong thức hải vang lên tiếng kêu to vội vàng của Ma Đế:

- Chủ nhân chậm đã!

Lăng Tiếu dừng bước lại hỏi:

- Còn có chuyện gì

Ma Đế nói:

- Chủ nhân trước ném một tảng đá vào xem một chút

Lăng Tiếu nhăn mày một chút, vẫn là theo lời của Ma Đế mà làm, dùng tinh thần lực dẫn dứt một khối cự thạch 500 cân hướng cửa vào mộ trủng đập tới

Ầm!

Đang ở thời điểm cự thạch tới mộ trủng, mộ trủng tản mát ra một cỗ quang mang cấm chế cường đại, trong nháy mắt đem cự thạch 500 cân kia xoắn thành phấn vụn

Lăng Tiếu kinh hãi nhìn một màn này, cả người cũng bị kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh

Nếu như mới vừa rồi hắn mạo muội đi tới, chỉ sợ lập tức muốn thân vận đạo tiêu

- Gia hỏa đáng chết, ngươi không nói sớm, nếu là bản thiếu gia động tác mới vừa rồi nhanh một chút thì đã bị ngươi hại chết rồi

Lăng Tiếu không khỏi hướng về Ma Đế mắng

Ma Đế ủy khuất nói:

- Ta không phải là kịp thời nhắc nhở sao

Ở trong lòng nó cũng là khó chịu nghĩ tới:

- Linh Sư nho nhỏ cũng dám thét lên với ta, sau khi đợi bổn đế khôi phục nhất định phải khiến cho ngươi khó coi

- Làm sao bây giờ Cấm chế cường đại như vậy ta cũng không có biện pháp

phá vỡ, căn bản không đi vào được bên trong a!

Lăng Tiếu không có dây dưa tiếp, mà là trở về chính đề hỏi

- Chủ nhân ngươi không vào được không có nghĩa là ta không vào được, đợi bổn đế Không Đợi lão nô đi vào nhìn xem trước một chút

Ma Đế xin đi giết giặc nói

- Ngươi có thể đi vào

Lăng Tiếu nghi ngờ hỏ

- Cấm chế thần quang như thế chỉ có thể đối phó với vật thực chất, đối với linh hồn không có gì hạn chế

Ma Đế đáp

Lăng Tiếu do dự một chút đáp:

- Vậy ngươi vào đi thôi, xem một chút có tìm được vật thích hợp với ngươi hay không

Nói xong, Lăng Tiếu đồng thời lấy ra Phệ Huyết ma đao tùy ý để cho Ma Đế ở trong đại đao thoát ra

Ma Đế lộ vẻ mừng rỡ, hóa thành một đoàn hắc vụ một đầu tiến vào trong mộ trủng

Sau khi Ma Đế đi vào, Lăng Tiếu ngồi xuống yên lặng nhìn tấm mộ trủng thạch bi kia

Hắn cảm giác, cảm thấy hai chữ Mộ trủng này tràn đầy ý sát phạt, tựa hồ là một vị cao nhân phong hoa tuyệt đại sử dụng kiếm khí khắc ra tới cấm chế kiếm tự

Hắn từng đọc qua thư quyển bố hạ cấm chế tương quan

Bình thường cũng muốn đạt tới thực lực Vương giai mới có thể bố trí cấm chế thần quang

Mà muốn phá hư cấm chế nơi này liền cần tiêu hao hết tất cả năng lượng bố trí cấm chế mới được

Lăng Tiếu tạm thời không có tính toán phá hư cấm chế này, hắn muốn hảo hảo tìm hiểu tiền bối cao nhân lưu lại cấm chế, xem một chút đối mình có lĩnh ngộ hay không

Lăng Tiếu thả ra thần niệm hướng tấm bia đá kia tham thấu tới

Khi thần niện đạt tới hai chữ Mộ trủng, Lăng Tiếu tâm thần hoảng hốt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 563 - Mộ Trủng. (2)

Hai chữ này lại ẩn chứa sát phạt cấm chế của mấy tên cường giả Thiên Tôn! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Mỗi một nét, mỗi một chuyển đều mang theo lực lượng một kích mạnh nhất của một gã cường giả Thiên Tôn

Lăng Tiếu cảm nhận được uy năng hủy thiên diệt địa kia, cả người vùi lấp ở bên trong không thể thoát ra

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu ở trên mặt đất rơi xuống rất nhiều mồ hôi lạnh, ngay cả vạt áo phía sau lưng hắn cũng bị thấm ướt

Lông mày của Lăng Tiếu càng nhăn chặt lại, đồng thời ngũ quan của hắn lại cũng thời gian dần qua lộ ra vết máu, nếu như không phải là hắn còn có khí tức tồn tại, chỉ sợ người khác cũng sẽ cho rằng hắn đã thất khổng lưu huyết mà chết rồi

- Phá cho ta!

Một lát sau, Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, cả người lại từ tại chỗ bắn ra, một cỗ khí thế cường hãn đang không ngừng lưu chuyển

- Ngưng đọng cho ta!

Lăng Tiếu mở ra ánh mắt sáng rõ, một tay xuất ra, ở giữa không trung họa xuất một chữ "Sát"!

Chữ Sát này tản mát ra linh lực Kim thuộc tính nồng đậm, cả chữ giống như kim khí đúc thành, lộ ra vẻ sát ý nghiêm nghị

- Đi!

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên tái nhợt mấy phần, tiếp đó trong tay vung lên, đem chữ Sát giống như thực chất kia hướng một bên oanh tới

Ầm!

Bụi mù tung bay, đá vụn vẩy ra

Một đóng loạn thạch ở một bên bị chữ Sát kia oanh thành nát bấy!

- Thì ra là cấm chế chính là "thế" cùng "linh lực" do võ giả cấu thành, lại khiến cho hắn càng thêm một bước nắm giữ linh khí lưu động, đồng thời cũng làm sâu sắc chính mình vận dụng khí thế

Tham ngộ lần này đối với con đường tiến giai lên Vương giai của hắn là một đột phá khẩu vô cùng trọng yếu

Có ai có thể nghĩ đến, một gã Linh Sư đỉnh phong lại có thể họa xuất ra cấm chế Sát, đây quả thực là chuyện mới nghe thấy lần đầu

Đây chỉ có thể nói rõ thiên phú lĩnh ngộ của Lăng Tiếu là kinh người đến bực nào

Bất quá, cho dù người có cùng lực lĩnh ngộ yêu nghiệt như Lăng Tiếu cũng không cách nào làm được giống như Lăng Tiếu từ trong cấm chế lĩnh ngộ ra tồn tại "thế"

Bởi vì không có bao nhiêu người giống như Lăng Tiếu có được tinh thần lực

cường hãn ủng hộ như vậy, thần niệm của hắn có thể so với cường giả Địa Hoàng giai, bằng không hắn làm sao có thể lâm vào trong uy áp của cấm chế còn có thể tỉnh táo lại được

Lăng Tiếu dĩ nhiên không biết mình tham ngộ như thế, cũng là hiểm lại càng hiểm

May mà hắn cuối cùng có thu hoạch rồi

Hắn đã cảm ứng được chính mình vận dụng linh lực càng ngày càng thuận buồn xuôi gió rồi, chỉ đợi chính mình tĩnh tâm hảo hảo bế quan một đoạn thời gian tuyệt đối có thể thành tựu Vương vị rồi!

Nắm giữ linh lực, hơn nữa có thể vận dụng tốt linh lực, như thế mới là tiêu chuẩn thiết yếu để thành Vương

Lăng Tiếu vừa tĩnh tâm lại hảo thảo tìm hiểu được cấm chế Sát mới vừa rồi, hắn phát hiện cấm chế không những được vận dụng để bố trí trên vật phòng ngự, càng có thể trở thành cường chiêu giết địch, thậm chí cũng có thể xem nó là bẫy rập đả thương người trong vô hình, trong đó đủ loại vẫn còn phải từ từ khai thác ra

Sau khi Lăng Tiếu tĩnh tọa tầm nửa ngày, linh hồn của Ma Đế cuối cùng từ trong Mộ trủng vù vù bay ra

- Ha ha, thật tốt quá, không nghĩ tới ở đay còn lưu lại nhiều tàn hồn không tiêu tán trong thiên địa như vậy

Ma Đế hóa thành hắc diện giống như thực chất cuồng tiếu nói, nhìn dáng dấp này, một chuyến này hắn thu hoạch được tương đối khá rồi

Lăng Tiếu mở mắt nhìn nó thản nhiên nói:

- Khôi phục bao nhiêu

- Khôi phục một phần tư linh hồn lực, hiện tại cho dù là võ giả Địa Hoàng giai cũng khó có thể ngăn chặn lão phu đoạt xá trọng sinh rồi

Ma Đế đắc ý đáp

- Khôi phục nhiều như vậy

Khóe mắt Lăng Tiếu nhẹ nhảy một chút nói

Ma Đế từng là tồn tại Huyền Đế đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa có thể tiến nhập Thánh giai rồi

Không nghĩ tới ở trong Mộ trủng này còn lưu lại nhiều linh hồn lực cung cấp hắn khôi phục như vậy

Trong lòng Lăng Tiếu mơ hồ lo lắng Ma Đế ngày sau trở mặt thì phiền toái

Hắn đang suy nghĩ có phải hay không thừa dịp trước khi Ma Đế còn chưa có thân thể đem hắn tiêu diệt, tránh cho ngày sau rước lấy họa hoạn

Ma Đế tựa hồ nhận thấy được Lăng Tiếu khó chịu, lúc này giải thích:

- Chủ nhân ngươi yên tâm, bất kể ta rất cường đại, thần niệm của ta đều ở trong thức hải của ngươi không ra được, chỉ cần một ý niệm của ngươi, ta liền phải tổn thất một nửa, cho nên bất kể ta trở nên rất mạnh, như cũ sẽ không đối với chủ nhân tạo thành bất cứ uy hiếp gì

Lăng Tiếu nhàn nhạt cười lạnh nói:

- Hi vọng như ngươi đã nói đi!

Ma Đế nói sang chuyện khác:

- Chủ nhân, ta phát hiện bên trong có không ít thứ tốt, hẳn là đối với ngươi rất có chỗ tốt

Lăng Tiếu hỏi:

- Đồ vật gì đối với ta có chỗ tốt

Ma Đế đáp:

- Mặc dù bên trong mà Mộ trủng, nhưng mà nơi này lại là chỗ căn cơ của tông môn, chỉ có võ giả đạt tới Địa Hoàng giai mới có thể được chôn cất trong này, bọn họ cũng sẽ ở trước khi chết lưu lại ý niệm cảm ngộ cả đời, cũng chính là truyền thừa chi địa tương ứng, nghĩ đến là chuẩn bị cho hậu bối đồ tôn, chỉ cần đệ tử thiên phú kinh người đều có thể đi vào, bằng vào cơ duyên của mình thu hoạch truyền thừa của tiền bối, dùng cái này để kéo dài hương hỏa cho tông môn thịnh vượng, mộ trủng này không thiếu truyền thừa Tông giai, xem ra Trấn Thiên tông này có nội tình của Ngũ phẩm rồi, không nghĩ tới vẻn vẹn ở Tây Bắc hoang vu cũng có tông môn như thế tồn tại, thật là làm cho người ta giật mình

- Mộ trủng là truyền thừa chi địa

Lăng Tiếu lộ ra vẻ mặt hoảng hốt mà kinh hô

- Đúng vậy, nếu như chủ nhân ngươi có thể vào bên trong, đạt được truyền thừa của Tôn giai, không đến mười mấy năm tuyệt đối có thể đạt tới Tôn giai, đến lúc đó là có thể rời đi khỏi chỗ này rồi

Ma Đế đáp

- Tôn giai sao

Hai tay Lăng Tiếu bắt ra sau lưng nhìn về phía sơn lĩnh âm trầm kia lẩm bẩm nói, tiếp theo hai mắt hẳn tản mát ra quang mang sáng chói nói:

- Ngươi là người hầu của ta mà đã đạt tới Đế giai đỉnh phong, ta ngày sau tự nhiên phá Đế thành Thánh, nếu như muốn để cho ngươi hoàn toàn thần phục, chỉ là Tôn giai thì làm sao phải là mục tiêu của ta!

Song quyền của Lăng Tiếu nắm lại cực kỳ chặt chẽ nói, một cỗ hoàng kim khí thế tôn quý từ trên người hắn phát tán ra

Ở trên đời này cường đại nhất không phải là Tôn giai, còn có Đế giai, Thánh giia, Thần giai phía trên nó

Hắn bất kể là kiếp trước hay kiếp này đều là tính tình bướng bỉnh, không đạt mục tiêu thề không bỏ qua Hắn đã sớm đem mục tiêu đặt đến cao nhất, lại thế nào vì lợi ích trước mắt mà buông tha cho theo đuổi của mình được

Bởi vì một khi đạt được truyền thừa, võ giả đem hết thảy truyền thừa đã đạt được đi tu luyện, một khi đạt tới cấp bậc được truyền thừa, sau đó muốn tiếp tục đột phá nhất định khó càng thêm khó

Truyền thừa mặc dù trân quý, nhưng là có lợi cũng có hại, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân Lăng Tiếu lựa chọn buông tha

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 564 - Thành Vương

Huống chi hắn cảm giác mình mới có thể đi ra một cái con đường đỉnh phong thuộc về mình

Ma Đế trong nháy mắt tiến vào trong Phệ Huyết ma đao, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Bổn đế năm đó là anh tư bậc nào, tiêu tử ngươi như thế nào có thể vượt xa được

- Đúng rồi, trong đó ngoài lưu lại truyền thừa ra, còn có gì phát hiện

Lăng Tiếu thu liễm khí thế nhàn nhạt hỏi

- Hẳn là có chút đồ vật nhỏ không tệ đi, chỉ bất quá nơi này cấm chế giăng đầy, nhục thể của chủ nhân ngươi căn bản không vào được

Ma Đế đáp

- Đúng vậy a, cho dù ta biết nơi này có trọng bảo nhưng mà ta cũng không cách nào lấy ra, tương lai ta đạt tới Chí tôn cấp, đồ vật bên trong đối với ta lại có gì dùng Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp phá cái cấm chế này mới được

Lăng Tiếu ngồi xếp bằng một chút suy tư nên phá cấm chế nơi này như thế nào

Sau một lúc lâu, Lăng Tiếu nhảy lên kinh hô:

- Để cho Tử Giao Long Khâu mang ta đi vào không được sao

Lăng Tiếu cảm thấy ý nghĩ này hản là có thể đi thông, từ trên mặt đất tiến vào không được, từ dưới mặt đất hẳn là có thể đi vào được thôi

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn gọi Tử Giao Long Khâu, Ma Đế lại lên tiếng nói:

- Ở dưới cấm chế của Tôn giai không có đơn giản như vậy, sợ rằng cho dù là tiểu Long Khâu kia cũng không thể chui xuống mặt đất mà đi, trừ phi thực lực của nó đạt tới Lục giai thì mới có thể

Nghe lời này, Lăng Tiếu lại là một trận buồn bực a!

Nếu như ngay cả Tử Giao Long Khâu cũng không có biện pháp, vậy hắn còn có biện pháp gì tiến vào Mộ trủng, ra vào bí cảnh này

Chẳng lẽ thật muốn cả đời bị vây ở chỗ này sao

Lăng Tiếu lại nghĩ tới lợi dụng Hắc Diệu đỉnh phá cấm chế này, nhưng thực lực của mình có hạn, căn bản khó có thể phát ra được uy lực của thần đỉnh, mấy lần đụng vào, ngược lại để cho mình bị cắn trả, cũng không thể chân chính phá đi cấm chế

- Thôi, trước yên tĩnh tu luyện đột phá Vương giai rồi lại nói

Lăng Tiếu không khỏi có chút thất vọng nói

Sau đó lại qua nửa tháng, Lăng Tiếu tĩnh tâm ở trước mộ trủng tu luyện

Trong thức hải có tam đại linh vật tụ tập linh khí, hắn căn bản không cần phải lo lắng linh khí không đủ

Nửa tháng sau, Lăng Tiếu hoàn toàn đạt tới cảnh giới Linh Sư đỉnh phong, chỉ cần hắn nguyện ý thì lúc nào cũng có thể tiến vào Nửa bước Vương giai Nhưng mà hắn không có thời gian từng cấp tiến lên, hắn muốn từ Linh Sư thật sự đột phá tới Vương giai mới là chính đạo

Trong khoảng thời gian này, Lăng Tiếu trừ tu luyện ra, liền đối với hai chữ Mộ Trủng tiến hành tìm hiểu, đối với sử dụng linh khí cũng là càng phát ra thuận buồm xuôi gió

Một ngày kia, hắn đem trạng thái đề thăng đến tốt nhất, chuẩn bị nhất cử phá quan đột phá Vương giai

Một thân linh lực của Lăng Tiếu đã sớm tràn đầy không thôi, đan điền đã trở nên chân thật tự nhiên, quanh thân còn tản ra một tầng quang vựng nhàn nhạt, tựa như là phòng hộ tráo bảo vệ đan điền không bị tổn hại

Mà kinh mạch, huyệt khiếu, tạng phủ ở xung quanh, hết thảy sinh lý cơ năng đều trở nên giống như hoàng kim đúc thành, lộ ra vẻ sinh cơ mạnh mẽ, cường hãn tinh diệu

Mấy đạo linh lực màu sắc bất đồng ở trong kinh mạch càng không ngừng gầm thét, một lần lại một lần trùng kích tẩy rửa cơ năng toàn thân, kinh mạch càng phát ra lớn mạnh, huyệt khiếu lại càng lóng lánh

Tất cả linh lực hội tụ trên đan điền, đan điền đều lớn mạnh gấp đôi, cơ hồ đã có lớn nhỏ cỡ nửa cái nắm tay, linh khí tinh oánh như du long ở chung quanh càng không ngừng chớp động

Khu vực lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, linh lực chung quanh như nhũ yến quy sào toàn bộ hướng huyệt Thiên Linh của Lăng Tiếu chen chúc mà vào

Linh khí giống như cự phong vang lên vù vù, ở đỉnh đầu Lăng Tiếu tạo

thành hình vòng xoáy khổng lồ, lộ ra vẻ cực kỳ hãi nhiên!

Nếu để cho những cường giả Vương giai trở lên thấy tình huống này, chỉ sợ bọn họ đều cho là Lăng Tiếu không phải là đang đột phá Vương giai, mà là Địa Hoàng giai Bằng không, làm sao có thể cần nhiều linh khí như thế

- Cái con mẹ nó, thiên phú của tiểu tử này dị thường, lại đồng thời hấp thu năm loại linh khí, đây Điều này sao có thể!

Ma Đế ở trong thức hải của Lăng Tiếu kinh ngạc nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Đáng tiếc, ngũ hành cùng tu, nhất định cần thời gian rất dài, mỗi khi lên một giai nhất định ngũ hành cảnh giới đều muốn viên mãn mới được, xem ra thành tựu ngày sau có hạn a!

Tam đại dị vật ở trong thức hải của Lăng Tiếu đều biết Lăng Tiếu đang ở thời kỳ mấu chốt, bọn họ cũng không có tranh giành hấp thu linh khí hội tụ đến, toàn bộ tùy ý cho linh khí chui vào thiên linh của Lăng Tiếu, lại hội nhập vào bách hội, tiến nhập đan điền

Theo càng ngày càng nhiều linh khí tiến vào đan điền, khí thế của Lăng Tiếu liên tiếp kéo lên

Chỗ hắn ngồi xuống, chút ít bụi đất ở chung quanh tung bay, đá vụn bắn ra tứ phía

Loại trạng thái này tổng cộng kéo dài một ngày một đêm lại còn chưa kết thúc

Trong lòng Lăng Tiếu âm thầm gấp gáp:

- Năng lượng còn xa xa chưa đủ!

Lăng Tiếu bảo vệ chặt tâm thần, từ trong không gian giới lấy ra ba khối tinh đồng hình thoi

Ba khối tinh đồng này toàn thân đỏ ngầu, trong suốt yêu dị, tản ra linh lực hành hỏa nồng nặc

Đây chính là cực phẩm Hỏa huyền tinh mà Lăng Tiếu lấy được từ trong lòng núi của Diễm Hỏa cốc

Mỗ một khối Hỏa huyền tinh đều hàm chứa linh lực cường đại, ba khối Viêm huyền tinh đặt ở chung một chỗ một chút cũng không kém hơn bao nhiêu so với linh khí hấp thu được

Song chưởng của Lăng Tiếu hợp lại, đem ba khối Hỏa huyền tinh đánh vụn ra, Hỏa thuộc tính linh khí cường đại trong nháy mắt bị hắn hút vào trong cơ thể

Sau khi Lăng Tiếu hút vào linh khí của ba khối cực phẩm Hỏa huyền tinh, hơn nữa linh khí từ ngoại giới chen chúc mà đến, cả người hắn trở nên bành trướng lên

Trong lúc nhất thời, từ một thanh niên rắn chắc thon dài biến thành một gã nam tử mập mạp

Bất quá Lăng Tiếu không có vì vậy mà trở nên kinh hoảng, ngược lại âm thầm mừng rỡ:

- Năng lượng hỏa thuộc tính thật tinh thuần!

Cũng không biết qua bao lâu, thân thể của Lăng Tiếu từ mập biến thành gầy, một thân khí thế càng trở nên kinh khủng

Bỗng nhiên, cả người Lăng Tiếu từ trên mặt đất bắn ra, hai tay ở trên hư không một trảo, hai cỗ linh khí bị hắn dẫn dắt đi qua, hai tay hướng một cái phương hướng oanh tới

Hỏa diễm dâng cao, uy thế bức người!

Ầm!

Một khối cự thạch nặng mấy ngàn cân ở phương hướng kia dưới song hỏa chưởng bị onah thành phấn vụn

- Ha ha! Rốt cục có thể phi hành!

Lăng Tiếu trôi nổi ở giữa không trung ngửa mặt lên trời cười to

Trải qua lâu như vậy rốt cuộc bước vào Vương giai, thành tựu Vương vị rồi

Hôm nay một cỗ vui sướng đột nhiên lộ ra ở trên khuôn mặt

Vương giai, là một cái lạch trời của bất kỳ võ giả nào

Không thể thành tựu Vương giai, cả đời chỉ có thể là một gã võ giả bình thường, trăm năm sau chỉ có thể quy về bụi đất

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 565 - Cao Cấp Linh Khí. (1)

Mà sau khi đột phá tới Vương giai, mới xem như là cá vượt long môn, thành tựu con đường tu hành, thọ nguyên gia tăng đến hai trăm tới ba trăm năm, nếu như có thể tu luyện đến cao cấp Vương giai, ít nhất có 500 năm thọ nguyên

Bất quá, bất luận kẻ nào cũng đang theo đuổi thọ nguyên vô tận, đồng thời cũng là đang theo đuổi cực hạn của võ đạo

Lăng Tiếu ở trong Tụ Linh tháp của tông môn đột phá đến cao cấp Linh Sư đến nay chỉ bất quá hơn ba tháng, loại tốc độ đột phá này quả thực có thể nói là yêu nghiệt rồi

Dĩ nhiên, nếu như hắn không phải là từng uống qua vạn năm thạch nhũ dịch cũng sẽ không nhanh như vậy đạt tới cảnh giới Linh Sư đỉnh phong, huống chi lúc hắn ở trung cấp Linh Sư liền bắt đầu hiểu được linh khí lưu chuyển, nửa tháng này lại tĩnh tâm tìm hiểu cấm chế mà Thiên Tôn giai lưu lại, đối với vận dụng linh khí so với Vương giai bình thường đã không kém bao nhiêu

Cho nên lần đột phá này có thể nói là nước chảy thành sông

Trước đây, Ma Đế cảm thấy Lăng Tiếu một thân tu luyện năm loại thuộc tính, đều cần đối với năm loại thuộc tính toàn bộ lĩnh ngộ đến cảnh giới viên mãn mới có thành tưu, ngày sau còn đường tu luyện tuyệt đối sẽ càng thêm gian khổ

Nhưng mà hắn không biết Lăng Tiếu một thân ngũ thuộc tính Kim, Mộc, Hỏa, Băng, Phong thì Kim thuộc tính chính là Tiên thiên thuộc tính của tự

thân, mà Mộc thuộc tính lại là bị Lục Ông ảnh hưởng mới có, về phần Hỏa, Băng, Phong ba loại thuộc tính này đều bởi vì tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí mà tạo thành

Khi Lăng Tiếu lợi dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí đột phá Vương giai, được lợi trước nhất chính là Hỏa, Băng, Phong ba loại thuộc tính, mà Kim thuộc tính là thuộc tính tiên thiên bẩm sinh của Lăng Tiếu, trong khi ba loại thuộc tính tính cấp, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến thuộc tính tự thân, đến lúc đó liền tương đối dễ dàng liền có thể cảm ứng được linh khí lưu động, lợi dụng nguyên lý đồng dạng để tiến hành đột phá, mà Mộc thuộc tính căn bản không cần để ý tới, mặc dù không biết Lục Ông là bảo thụ gì, nhưng chỉ cần thực lực Lăng Tiếu tăng lên, lĩnh ngộ đối với Mộc thuộc tính tuyệt đối sẽ không kém so với bốn thuộc tính khác

Có thể nói, một khi Lăng Tiếu đột phá, hắn cũng sẽ là ngũ hành thuộc tính đều đột phá theo, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống mà một hoặc hai loại thuộc tính không theo kịp tiết tấu

Trừ phi xuất hiện Tiên thiên Kim thuộc tính tự thân dẫn đầu đột phá, như vậy ba loại thuộc tính Hỏa, Băng, Phong khác sẽ không theo kịp

Bất quá điều này hiển nhiên không thể nào, bởi vì chủ tu của Lăng Tiếu chính là Hỏa, Băng, Phong tam loại thuộc tính

Lăng Tiếu ở giữa không trung mừng rỡ bay lượn, cảm thụ được linh lực mênh mong trong cơ thể, cảm thụ được linh lực lưu động rõ ràng ở chung quanh, chỉ cảm thấy cả người tựa hồ thăng hoa không ít, có thể nhìn thấy liền cảm ứng đến, đều trở nên vô cùng thanh khiết tự nhiên, chỉ cảm giác mình phảng phất đã đi vào một phương thiên địa, trở thành một chỗ cảnh vật tự nhiên trong đó

Lăng Tiếu vừa vào Vương giai, như rồng vào biển, phiên giang đảo hải, bay

lượn vũ nội

Lăng Tiếu mặc dù đột phá tới Vương giai, đã có thể tùy thời ngưng khí thành khí, lợi dụng linh khí tiến hành bất cứ địch nhân cùng sự vật nào bên trong ngàn thước

Lấy thực lực đê cấp Vương giai của hắn, hơn nữa năng lượng năm loại thuộc tính, tóc độ của Phong thuộc tính, đây đã có thể để cho hắn chống đỡ với bất kỳ Vương giai nào rồi

Huống chi hắn còn có tinh thần lực thần kỳ, cho dù là Địa Hoàng giai cũng có thể chém giết

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu rốt cục cảm giác được mình bắt đầu có được một chút thực lực có thể bảo vệ tính mạng

Lăng Tiếu hạ xuống trước Mộ trủng, một kiện dược đỉnh đen nhánh xuất hiện ở trước mắt của hắn

- Để cho ta thử một chút lấy thực lực hôm nay của ta có thể phá vỡ cấm chế nơi này hay không

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, một thân khí thế Vương giai dâng cao, linh khí xung quanh nhanh chóng tụ tập lại

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu đem dược đỉnh giơ lên cao, tất cả linh khí tụ tập ở trên dược đỉnh, sau đó mới vung lên dược đỉnh hướng của vào cấm chế oanh tới

Ầm!

Một phương thiên địa trước cấm chế đều bị run rẩy, cấm chế thần hoa bị dược đỉnh oanh tới lui tán không ít

Đáng tiếc, chỉ ở trong chốc lát cấm chế thần hoa lần nữa giao thoa, tựa hồ giống như chưa từng bị hao tổn

- Năm tên cường giả Thiên Tôn giai bố trí cấm chế quả nhiên đáng sợ

Lăng Tiếu thu hồi dược đỉnh nhàn nhạt nói

Lúc này, thanh âm của Ma Đế lần nữa vang lên:

- Không nghĩ tới chủ nhân lại đạt được Hắc Diệu thần đỉnh, đáng tiếc thần đỉnh không phải là loại hình vũ khí công kích, bằng không cấm chế này tuyệt đối không chịu được một kích kia

- Không nghĩ tới ngươi cũng có chút nhãn giới, có thể nhận ra Hắc Diệu đỉnh

Lăng Tiếu hơi kinh ngạc nói

- Chủ nhân, ngươi quá coi thường bổn lão nô rồi, mỗi một thần khí đều là tồn tại kinh thiên động địa, uy danh lan xa, nô tài dĩ nhiên là hơi có nghe thấy, chẳng qua là chưa từng có được một kiện thần khí, cho dù là một kiện thánh khí tiện tay, lão nô ban đầu cũng sẽ không gặp vận rủi như thế rồi

Ma Đế thở dài nói

- Không thể nào, ngươi đường đường là một đời Ma Đế lại không có một kiện thánh khí tiện tay

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi

Huyền Đế giai là tồn tại cường đại như thế nào, chẳng lẽ dựa vào tu vi của Ma Đế đều không thể có được một kiện thánh khí sao

Ma Đế đáp:

- Chủ nhân ngươi hiểu lầm, thánh khí ta tự nhiên là có trữ tàng vài món, đáng tiếc những thứ kia đều là ta ngày xưa chém giết địch nhân mà thu được, cho nên vài món thánh khí này cũng không phù hợp với thuộc tính của ta, vốn định ở khi ta nhập Thánh, sẽ đem chiến đao của ta tăng lên tới Thánh khí, đáng tiếc

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu chợt hiểu ra

Bất kỳ võ giả nào cũng đều muốn có vũ khí thích hợp với thuộc tính của mình, ở lúc chiến đấu tự nhiên có thể làm ít công to, mà sử dụng vũ khí không thích hợp với mình, nhưng là không thể nào đem kiện vũ khí kia phát huy ra uy lực chân chính

Liền giống với La Phách Hưng lúc trước, hắn căn bản không thể đánh ra một phần ba uy lực của Ẩn Xà kiếm, bằng không Lăng Tiếu có thể sớm chết rồi

- Chủ nhân sau này ngươi tốt nhất ít ở trước mặt người khác lộ ra thần đỉnh, không ít người đều là người biết hàng, một khi gặp phải cường giả, chỉ sợ 10 cái mạng của nguwoi cũng không đủ chôn, chỉ sợ một ít siêu cấp tông môn cùng những thế gia cường thịnh kia cũng sẽ thèm muốn vạn phần

Ma Đế nhắc nhở nói

Lăng Tiếu vuốt ve bên ngoài dược đỉnh khẽ thở dài:

- Cái này ta hiểu được

Bởi vì cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Đạo lý này Lăng Tiếu cũng biết rõ

Bất kể là loại thần khí nào, một khi đồ vật đã đạt tới xưng "thần", ở trên đời này nhưng là cực kỳ hiếm thấy, số lượng cực kỳ có hạn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 566 - Cao Cấp Linh Khí. (2)

Bất kể là một gã võ giả nào có được đều có thể tăng lên lực chiến đấu rất lớn, mà giống như dược đỉnh này lại càng là thần vật mà Luyện dược sư tha thiết ước mơ Chỉ là không biết lúc đầu tại sao lưu ở trong tay tổ tiên Lăng gia

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không nghĩ được xa như vậy, hôm nay còn không biết có thể rời đi được bí cảnh này hay không, người nào còn sẽ tới nhìn trộm thần đỉnh này của hắn được

- Cấm địa nơi này phá không được, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác

Lăng Tiếu bất đắc dĩ nhìn Mộ trủng một cái, sau đó quay đầu rời đi

Bên trong tuy có truyền thừa, nhưng đây cuối cùng không phải là lựa chọn của hắn, hơn nữa hắn cũng không có thực lực phá vỡ cấm chế, chỉ có thể là có lòng mà vô lực rồi

Bất quá nếu như đã biết nơi này có nhiều truyền thừa, như vậy ngày sau cường đại lên nhất định phá vỡ cấm chế nơi này, để cho người bên cạnh mình ở nơi này tiếp nhận truyền thừa

Một quyết định này của Lăng Tiếu cũng xác định người bên cạnh hắn bước lên một con đường cường giả

Lăng Tiếu đã đột phá đê cấp Vương giai, ở Tây Bắc rộng lớn trên thực lực đã có bảo đảm, nhưng mà ở trong bí cảnh không người này lại là không có biện pháp

Như thế lại đi qua mấy ngày

Lăng Tiếu cũng không có tiếp tục tu luyện, mà là ở trong bí cảnh này càng không ngừng bay đi, đang mù quáng tìm kiếm đường ra

Thỉnh thoảng ở trên không trung luyện lập huyền kỹ, khiến cho chính mình củng cố thực lực, quen thuộc vận dụng linh khí của Vương giai, càng thuận tiện hơn cho chính mình ngày sau cùng người giao chiến

- Vân Tung Mị Ảnh!

Lăng Tiếu ở giữa không trung nhẹ hô một tiếng, hai chân hư không bước sang, ở giữa không trung lưu lại từng đạo hư ảnh, hư ảnh giống như chân thật ngưng kết rât lâu không tiêu tan

- Tốc độ này có thể so với trung cấp Vương giai bình thường rồi, hơn nữa Phong thuộc tính của ta, cho dù là cao cấp Vương giai cũng khó mà đuổi theo

Ngoài ngàn trượng, Lăng Tiếu dừng thân hình tiêu sái lại lẩm bẩm nói

Sau đó, hắn lại là một trận quyền cước huy vũ

Từng đợt hỏa diễm, hàn khí càng không ngừng ở xung quanh hắn nở rộ, càng như một tôn băng hỏa diễm dương ở trên không trung tách ra

Phía chân trời lúc này từng trận thanh âm tuyệt nhĩ vang lên không dứt

Lại một lát sau, Lăng Tiếu hóa thành một đạo kinh hồng lướt đến trên chủ phong của Trấn Thiên tông

Lăng Tiếu chắp tay nhìn lầu các không chút hư hao ở trước mắt, do dự một

chút hắn lần nữa đi vào trong đó

Một tháng trước, hắn cùng với người của tam tông tiến vào nơi này càn quét hết thảy huyền khí cùng huyền kỹ

Nhưng mà đến cuối cùng trọng bảo lại là hàng giả, đây vẫn để cho hắn trăm mối vẫn không có cách giải

Hắn một dạo cho là hàng thật có thể đã bị người tới nơi này sớm cướp đi, nhưng mà hắn không rõ những người đó vì sao còn muốn đem hàng giả để lên đó Chẳng lẽ chỉ vì lừa dối hậu nhân

Lăng Tiếu lần nữa bước vào trong lầu các, đi thẳng đến tầng cuối cùng, nhìn pho tượng đã bị nổ nát kia, chỉ cảm thấy một trận uyển tức Bởi vì đây là một đời kiệt xuất vô cùng của Trấn Thiên tông, sau khi chết ngay cả pho tượng cũng bị phá hủy

- Ai, thật là không có một chút ý thức bảo hộ hoàn cảnh

Lăng Tiếu thán một tiếng, theo tay vung lên, một cỗ Si mị lam diễm hướng pho tượng kia đốt cháy

Nếu pho tượng này đã hủy, Lăng Tiếu dứt khoát để cho nó hoàn toàn biến mất đi

Tư tư!

Pho tượng bằng thiên niên huyền thạch dưới sự thiêu đốt của Si mị lam diễm đang dần dần tan chảy

Đang ở lúc Lăng Tiếu xoay người rời đi, một cỗ thần quang ở trong pho tượng bị tổn hải nở rộ mà ra

Hưu hưu!

Thần quang tách ra thiên hỏa, đem cả tòa lâu các đều chiếu lên sáng chói dị thường, tựa như một tôn bảo tháp lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ

Lăng Tiếu há hốc miệng nhing một màn bất thình lình này

- Trọng bảo ở chỗ này!

Trong đầu Lăng Tiếu đã hiện lên bốn chữ này

Chỉ cảm thấy một đoàn cấm chế thần quang ngăn cách thiên hỏa, bên trong bao lấy mấy món đồ, mỗi một kiện đồ vật đều cùng với bài biện ở án thai trước đây giống nhau

Một thanh thanh sắc trường kiếm, một kiện thuẫn bài hình tròn, một quyển trục da thú, hai cái bình

Trường kiếm khí phách lộ ra ngoài, vỏ kiếm thanh thúy ướt át, chuôi kiếm long thủ ngưỡng thiên trường khiếu, phảng phất có thể thấy được một con tiểu long ở chung quanh trường kiếm qua lại

Viên hình thuẫn bài cũng không lớn, lộ ra vẻ cổ phác tự nhiên, một cái long thủ làm mặt thuẫn bài, long nhãn linh động, râu dài lởn vởn, chuôi lá chắn như đuôi rồng vờn quanh, lộ ra vẻ dị thường tôn quý

Quyển trục da thú không có bất kỳ chỗ chói sáng nào, đáng giá duy nhất chính là tiểu kim ti buộc quanh quyển trục lộ ra vẻ tôn quý dị thường mà thôi

Hai cái bình tinh oánh, một cái có thể nhìn thấy được mấy viên đan dược lớn nhỏ bằng ngón cái ở bên trong, mỗi một viên đan dược như cũ hoàn hảo vô khuyết, trận trận dược lựng một mực bị giam cầm ở trong bình

Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước bọt đi tới, nhìn bốn kiện đồ vật lơ lửng kia, hai mắt đều toát ra tinh quang

- Thật là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu a! (Đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến được lại không phí công phu)

Lăng Tiếu lẩm bẩm một tiếng nói, tiếp theo từ không gian giới lấy là dược đỉnh đen bóng hướng quang mang cấm chế kia oanh tới

Thần quang giao thoa, ầm vang một tiếng, lầu các hơi bị chấn động!

Cấm chế nơi này chỉ là vì giấu diếm trọng bảo, so với uy lực của phòng ngự cấm chế chênh lệch khá xa, bị dược đỉnh đập một cái trực tiếp bị phá khai

Hưu hưu!

Khi cấm chế mới vừa bị phá vỡ, Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cùng Thiên Long thuẫn hóa làm hai đạo hồng quang hướng bên ngoài lầu các bay đi

- Cư nhiên là cao cấp linh khí!

Lăng Tiếu mừng rỡ, tay không một trảo, linh khí chung quanh được sử dụng, trong nháy mắt giam cầm hai kiện linh khí kia, cùng lúc đó hắn hét lớn một tiếng:

- Đến cho ta!

Hai kiện linh khí không cách nào bằng vào linh lực phá vỡ được giam cầm của Lăng Tiếu, chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới trước mặt hắn

Khi Lăng Tiếu đem Hắc Diệu đỉnh đạt ở trước mặt hai kiện linh khí, diệu quang chợt lóe, linh quang của hai kiện linh khí kia tiêu tán, giống như mất

đi linh khí, trong nháy mắt rơi trên mặt đất, nhìn lại Hắc Diệu đỉnh càng là sặc sỡ lóa mắt, huyền ảo bất phàm!

- Chúc mừng chủ nhân, hai kiện này là thất giai linh khí, thuộc về phạm vi cao cấp linh khí rồi

Thanh âm của Ma Đế ở trong thức hải của Lăng Tiếu vang lên

Lăng Tiếu thu hồi Hắc Diệu đỉnh, sau đó đem hai kiện linh khí lấy lên

Hai cỗ ôn nhuận chi khí ở trong song chưởng của hắn lưu chuyển, để cho hắn cảm thấy cảm giác thư thích, linh khí bức người

- Trong này ẩn chứa nhưng là khí tức thất giai giao long hiếm thấy, khó trách có thể chia ra làm hai một kiếm một thuẫn như thế, chắc hẳn đây chính là bổn mạng linh khí của tuyệt đại cường giả Trấn Thiên tông đi

Lăng Tiếu nhìn một kiếm một thuẫn này lẩm bẩm nói, trong mắt lộ ra mừng rỡ vô hạn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 567 - Uy Lực Của Trảm Nguyệt! (1)

Đáng tiếc là Mộc thuộc tính, tuy nói cũng rất thích hợp với thuộc tính của ta, bất quá không có huyền kỹ Mộc thuộc tính cường đại, cũng không quá thích hợp để ta sử dụng

Lăng Tiếu lại thán một tiếng, đem một kiếm một thuẫn thu vào, lại nói tiếp:

- Có lẽ có thể lấy về đưa cho Thái sư phó coi như là trấn phong linh khí của Mộc Kỳ phong chúng ta đi!

Lăng Tiếu nghĩ tới chỗ ở Mộc Kỳ phong của mình, nếu như một kiếm một thuẫn này để cho thái sư phó Tiêu Tùng Lâm của hắn sử dụng, uy lực tuyệt đối có thể so với Thiên Tôn đánh một trận, có một kiếm một thuẫn này hoàn toàn có thể trấn áp những sơn phong khác, đồng thời cũng có thể để cho Mộc Kỳ phong có chỗ dựa chân chính

Tiếp theo, Lăng Tiếu lại lấy ra quyển trục da thú kia, đem tơ vàng cột giữa quyển trục tháo ra

- Tơ vàng này mảnh như tóc, sắc như đao, kim quang thiểm diệu, chắc hẳn là vật bất phàm

Lăng Tiếu nhẹ nhàng cân nhắc một chút nói

- Đây là thất giai Kim Tàm Ti tuyệt đối sắc bén a, nếu là để làm vũ khí ám sát, đúng là một bảo vật giết người không thấy máu rất tốt

Thanh âm của Ma Đế lần nữa vang lên

Lăng Tiếu cười cười đem tơ vàng đều thu vào, sau đó từ từ mở ra quyển trục da thú

Quyển trục da thú vừa mới mở ra, thanh mang nở rộ, bốn cái chữ to cứng cáp phong cách cổ xưa trôi nổi ở giữa không trung

- Trảm Nguyệt kiếm quyết!

Bốn chữ bá đạo hiện ra

Nhìn bốn cái chữ to thanh u, Lăng Tiếu có một cỗ cảm xúc vọng động, rất muốn nhìn thấy uy lực của Trảm Nguyệt kiếm quyết này rốt cuộc có chỗ nào bất phàm

Lại dám lấy "Trảm Nguyệt" làm danh!

Lăng Tiếu định nhãn nhìn về phía quyển trục da thú kia, một màn quang hoa thoáng hiện, từng cái kiểu chữ thanh túy du động như nòng nọc hướng thức hải của Lăng Tiếu chui vào

Lăng Tiếu còn không có bất kỳ phòng bị nào, trong đầu liền thoáng hiện một đoạn văn tự huyền ảo cùng với thấy được một người ở giữa không trung múa kiếm

Chỉ thấy hắn vẻ mặt nghiêm nghị, thân thủ anh vĩ, cước đạp trên hư không, mái tóc xanh biếc phiêu diêu, trường kiếm trong tay càng không ngừng huy vũ, mỗi một kiếm đều là đối với giảo nguyệt trên không trung mà phát

Chỉ thấy hư ảnh giảo nguyệt kia đều bị từng đạo kiếm khí vô hình chém thành thất linh bát lạc, phảng phất thấy được ngân nguyệt chân chính bị hủy ở trước mắt

Mỗi một kiếm đều là xé rách không gian, mỗi một kiếm đủ để phiên giang đảo hải, mỗi một kiếm lại hủy thiên diệt địa, mỗi một kiếm đều trực phá thương khung, chém vỡ ngân nguyệt!

Anh tư phong hoa tuyệt đại kia làm cho người ta nhịn không được sinh ra vọng đồng cúng bái

Quyển trục da thú trong tay Lăng Tiếu đã tiêu tán, mà hắn vẫn nhắm mắt tìm hiểu tinh hoa mỗi một kiếm

Một lúc lâu, Lăng Tiếu rốt cục khẽ mở mắt, trong tay đồng thời nhiều ra một thanh thanh sắc trường kiếm, một cỗ quang mang thanh diễm trung thiên mà lên

Mái tóc đen của Lăng Tiếu bay mứa, trường kiếm hóa thành cầu vồng mà đi, như nguyệt như long, gầm thét không nghỉ

Lầu các sớm được bố trí cấm chế cường đại, ban đầu Ngân Chuẩn kính của Thiên Tinh cùng Ẩn Xà kiếm của La Phách Hưng đều không thể tạo thành nửa phần hư hao đối với nơi này

Song ở dưới một kiếm tùy ý của Lăng Tiếu, lầu các bị phá mở ra một cái lỗ hổng khổng lồ

Trường kiếm huy vũ, kiếm khí tung hoành bắn ra bốn phía

Trảm Nguyệt đệ nhất kiếm: Niêm Hoa Lộng Nguyệt!

Chiêu này nhìn như bình thản không có gì kỳ lạ, trường kiếm trong tay tựa như cánh hoa kia đang không ngừng dao động, tựa như đang trêu đùa hạo nguyệt ở trên tinh không, một mực dây dưa không nghỉ, kiếm thức trầm bổng liên tục

Trảm Nguyệt đệ nhị kiếm: Nguyệt Trụy Hoa Chiết!

Chiêu này kéo dài tinh túy của chiêu thứ nhất, nhưng mà uy lực so với chiêu thứ nhất mãnh liệt hơn nhiều lắm, kiếm chiêu hoa thành vô số cánh hoa như lợi nhận trực tiếp đem giảo nguyệt đâm thành phấn vụn rơi xuống

Trảm Nguyệt đệ tam kiếm:

- Lưu Tinh Cản Nguyệt!

Chiêu này cùng phách thức đệ tam thức Kiếm Lưu Tinh có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, lấy xu thế lưu tinh cản nguyệt trực phá thương khung, hủy thiên diệt nguyệt, cực kỳ bá đạo bất phàm

Trảm Nguyệt đệ tứ kiếm:

- Hoang Thì Bạo Nguyệt!

Chiêu này là cực kỳ rườm rà huyền ảo, càng như tuế nguyệt luân chuyển, thời gian chồng chất, cho đến toái tinh bạo nguyệt, vạn vật quy hư, không đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất không thể đánh ra chiêu này

Trảm Nguyệt đệ ngũ kiếm: Xanh Đình Liệt Nguyệt!

Chiêu này là đứng đầu Trảm Nguyệt kiếm, đã đạt đến Tử giai cao cấp huyền kỹ, thuộc về Mộc thuộc tính kiếm quyết

Tử giai huyền kỹ chỉ sợ ở trong Tây Bắc rộng lớn không thể tìm ra một quyển Chắc hẳn là bởi vì kiếm quyết cao thâm như thế mới để cho Trấn Thiên tông rước lấy tai họa diệt tông đi!

Bất quá nếu như Thiên Tôn của Trấn Thiên tông học xong Trảm Nguyệt kiếm quyết này, lại phối hợp với Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm, Thiên Long thuẫn, coi như là Huyền Đế cũng có sức liều mạng mới đúng, vì sao còn có thể bị diệt toàn tông được

Lăng Tiếu không thèm tiếp tục nghĩ đến những chuyện của vạn năm trước, hắn chỉ biết mình ại có một môn huyền kỹ cao giai, là ỷ trượng chân chính trừ Khống Thần quyết mới tu luyện được một phần ba

Bất quá Lăng Tiếu biết nếu như hắn không sử dụng Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm đánh ra, uy lực tuyệt đối sẽ không đáng sợ như vậy, có lẽ so với phách thức tam kiếm, ngạo tuyết lục quyết mà hắn sử dụngmuốn cường hãn một chút đi, mà Ma đao bát thức uy lực tuy nói là kinh khủng, nhưng mà hắn lại không thể dùng, bằng không rơi vào ma đạo cũng là có thể nghĩ được

Hôm nay hắn lấy Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm lại dùng ra Trảm Nguyệt kiếm quyết, chỉ sợ đê cấp Địa Hoàng cũng phải nhượng bộ lui binh

Bởi vì Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm là thuộc về phạm vi cao cấp linh khí, mỗi một kích đều có thể so với một kích của Địa Hoàng giai, nếu như thực lực của Lăng Tiếu có thể chống đỡ sử dụng linh khí này, chỉ sợ là Thiên Tôn cũng có thể đánh một trận

- Dựa vào ngoại vật cuối cùng không phải là chính đạo, nó sẽ chỉ ảnh hưởng đến tiến giai của ta

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, sau đó đem Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm thu vào

Tiếp theo Lăng Tiếu lại lấy ra hai bình đan dược, lợi dụng linh khí giam cầm bốn phía, để tránh cho dược lực của đan dược bị biến mất

- Lại là Lục phẩm Thăng Hoàng đan, còn có Linh Tôn đan, mỗi bình ba viên, đây Đây không phải là thật đi!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị đan dược trước mắt cho chấn choáng rồi

Hai loại này đều là Lục phẩm đan dược, Thăng Hoàng đan có thể khiến cho một gã cường giả Địa Hoàng giai đề thăng một cấp, là tinh phẩm trong Lục phẩm đan dược, mà Linh Tôn đan càng là Lục phẩm đỉnh cấp đan dược, có thể khiến cho một gã cường giả cao cấp Địa Hoàng có một nửa tỷ lệ đột phá đến Thiên Tôn giai, coi như là đột phá thật bại cũng có thể giữ được một thân tu vi không bị tổn hại

Hai loại đan dược này nhưng là cao giai đan dược cần có vô số ngũ giai linh thảo cùng với mười mấy gốc Lục giai linh thảo, lại phối hợp với Lục giai thú đan mới có thể luyện chế

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 568 - Uy Lực Của Trảm Nguyệt! (2)

Là đan dược trân quý chỉ có Luyện dược sư Lục phẩm đỉnh phong hoặc Thất phẩm mói có thể luyện chế ra được

Mỗi một viên đan dược loại này cũng sẽ dẫn khởi một mảnh tinh phong huyết vũ, không nghĩ tới ở chỗ này nhưng lại có đến sáu viên

Trong nội tâm Lăng Tiếu thật sự là mừng rỡ vạn phần, loại tâm tình kích động này so với lúc trước ở Hoang Tùng sơn mạch đạt được trữ tàng của cường giả Địa Hoàng giai còn muốn kích động hơn

Hai loại đan dược này mặc dù tạm thời không thể sử dụng, nhưng mà không có nghĩa là hắn tương lai không dùng đến, huống chi hắn đã sớm tính toán bồi dưỡng thế lực của mình, hiện tại có hai loại đan dược này, đợi ngày sau nhất định có thể giúp người của mình nâng cao tu vi một bước, huống chi nơi này còn có Mộ trủng truyền thừa

Trấn Thiên tông này thật không hổ là tông môn cường hãn đã có trữ tàng của Ngũ phẩm tông môn

- Hiện tại phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này mới được

Lăng Tiếu thấy được hi vọng tương lai, trong lòng càng muốn sớm một chút rời khỏi nơi này

Hắn còn muốn tìm kiếm Thiên Cổ thần công trợ tế ti nữ sớm ngày thoát khỏi gông xiêng của vận mệnh

Hai ngày kế tiếp Lăng Tiếu điên cuồng tìm tòi mỗ một góc của Trấn Thiên tông, xem một chút có thể hay không tìm được đường ra

Đáng tiếc, phiến thiên địa này sớm đã bị bày ra cấm chế đáng sợ, trừ phi thực lực của hắn có thể đạt đến Thiên Tôn giai, càng bằng vào thần đỉnh để phá vỡ cấm chế, nếu không đây hết thảy chỉ là phí công

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời trương khiếu:

- Chẳng lẽ thật muốn ta ở chỗ này ngây ngốc mấy chục năm sao!

Thanh âm quanh quẩn du dương, phi điểu đập cánh bay loạn

Lăng Tiếu đột phá đến Vương giai, ở Tây Bắc có thể được xem như là một nhân vật, tuy nhiên lại bị bây ở chỗ này ước chừng hơn một tháng, còn không biết có thể phá vỡ cấm chế rời đi hay không, trong lòng rất là khổ sở a!

Nếu như không phải trong lòng hắn có vướng bận, như vậy hắn dốc lòng ở chỗ này tu luyện đến Địa Hoàng giai hoặc Thiên Tôn giai rồi lại rời đi thì có làm sao

Bởi vì hồng trần chưa dứt, hắn cũng là một người không thể nào chặt đứt hồng trần, theo đuổi cực hạn

Nếu như chặt đứt hồng trần mà đạt tới đỉnh phong võ cảnh, vậy ý nghĩa ở đâu

Đang ở lúc Lăng Tiếu tuyệt vọng, thanh âm của Ma Đế lần nữa vang lên trong thức hải của hắn:

- Chủ nhân, có lẽ ngươi có thể tìm xem một chút nơi này có truyền thâu trận

hay không

- Truyền thâu trận

Lăng Tiếu sửng sốt một chút nói

- Không sai, tông môn này không nhỏ, Tôn cấp võ giả cũng không ít, chắc hẳn sẽ ở tông môn chuẩn bị truyền thâu trận thuận tiện cho xuất nhập

Ma Đế phân tích nói

- Ta dựa vào, ngươi tại sao không nói sớm

Lăng Tiếu nhảy lên hét to một tiếng

Lăng Tiếu một ực tìm kiếm đường ra, lại chưa từng nghĩ đến còn có truyền thâu trận có thể đi ra ngoài Hiện tại được Ma Đế nhắc nhở mới lộ ra vẻ kinh ngạc như thế

Ở trong lòng Ma Đế nói thầm:

- Ngươi lại không hỏi ta, liên quan gì đến chuyện của ta a!

Lăng Tiếu mới vừa nổi lên vài tia ánh sáng hi vọng, nhưng mà sau một khắc lại ảm đạm xuống:

- Nhưng ta không biết truyền thâu trận ở chỗ nào Cái này làm thế nào để tìm

- Truyền thâu trận bình thường xây ở một nơi bí mật hoặc là rõ ràng, ở trong tông môn bình thường sẽ chọn xây ở chỗ bí mật, àm ở trong thành trì thì sẽ chọn xây ở ngoài sáng, điểm này có lẽ ta có thể giúp chủ nhân xem xét

Ma Đế nói

Lăng Tiếu nghe lời nói của Ma Đế, trong nháy mắt lấy ra Phệ Huyết ma đao để cho Ma Đế hiển hóa đi ra ngoài, tiếp theo đối với hắn nói:

- Ngươi nhanh đi giúp ta tìm kiếm truyền thâu trận, ngày sau bản thiếu gia tuyệt đối sẽ vì ngươi tìm một cái thân thể thích hợp với ngươi

- Như thế trước tạ ơn chủ nhân!

Ma Đế nói một tiếng, hóa thành một đoàn hắc vụ hướng một cái phương hướng bay đi

Lăng Tiếu nhìn Ma Đế đi xa, trong lòng mơ hồ cảm thấy nhân vật cường đại như thế tuy bị chính mình uy hiếp, nhưng khi nào để nó khôi phục như cũ, mình tùy thời sẽ có nguy hiểm đến tính mạng

- Có một ngày, ta tuyệt đối sẽ để cho ngươi hoàn toàn thần phục ở dưới chân ta!

Lăng Tiếu ở trong lòng âm thần hạ xuống quyết tâm mà thầm nghĩ

Lăng Tiếu biết Ma Đế từng là một đời kiêu hùng, muốn cho hắn khuất phục không phải là một chuyện dễ dàng

Trừ phi ở trên thực lực hắn có thể vượt xa Ma Đế, hoàn toàn đem Ma Đế đánh bại

Ngày đó còn cần thời gian không ngắn để đi thực hiện

Nửa ngày sau, trong thức hải của Lăng Tiếu truyền đến tiếng kêu gọi của Ma Đế:

- Chủ nhân, ta tìm được truyền thâu trận rồi!

Lăng Tiếu mừng rỡ, trong nháy mát bay đến giữa không trung hướng một cái phương hướng bay đi

Khi Lăng Tiếu tới chỗ của Ma Đế đứng, lại phát hiện trở về Tụ Ưng đường trong đại điện lúc bắt đầu tiến nhập kia

Mà truyền thâu trận nhưng lại xây ở trong động phủ sau chủ điện ở Tụ Ưng đường

Động phủ này cực kỳ bí mật, thường nhân khó có thể tìm kiếm được

Nếu không phải Ma Đế là một luồng linh hồn, đều đối với truyền thâu trận rất hiểu rõ quen thuộc, cho nên hắn có thể trong thời gian rất ngắn tìm được chỗ của truyền thâu trận

Bất quá truyền thâu trận nơi này nhìn như đã hoang phế rất lâu, không biết còn có thể sử dụng hay không

Lăng Tiếu tiến vào động phủ, tản ra những cỏ dại tán loạn kia, một chỗ địa hình có khắc huyền ảo đồ văn hiện ra ở trước mặt, mà ở bốn phía động phủ có rãnh ngầm đối ứng, chắc hẳn chính là cần năng lượng của thú đan mới có thể vận hành

- Chủ nhân, trận đồ của truyền thâu trận này còn chưa bị hủy đi, hẳn là chưa bị phá hư, ngươi có thể yên tâm sử dụng

Ma Đế nói

Lăng Tiếu cũng chú ý tới điểm này, trên mặt không che giấu được thần sắc kích động, tiếp theo vội vã từ trong không gian giới lấy ra mấy viên cao giai

thú đan, chi ra hướng rãnh ngầm bốn phía bắn đi

Khi thú đan rơi vào trong rãnh ngầm, một màn quang hoa từ đồ văn trên mặt đất nở rộ ra, cả gian động phủ trở nên chói mắt dị thường

Hưu!

Thân ảnh của Lăng Tiếu trong nháy mát ở trong động phủ này biến mất

Khi thân ảnh của Lăng Tiếu lần nữa hiển hóa, đã đến trong một cái động phủ đen nhánh khác

- Không biết truyền tống tới đâu rồi

Lăng Tiếu nghi ngờ nghĩ tới

Bất quá có thể từ trong bí cảnh đi ra ngoài, trong lòng của hắn cũng là hết sức cao hứng rồi

- Làm sao thối như vậy

Lăng Tiếu vừa muốn cất bước rời đi động phủ này, lại nghe đến một cỗ mùi vị tanh hôi truyền đến

Quanh thân Lăng Tiếu nổi lên một mảnh hộ thể thần quang, bên trong động phủ dần dần trở nên rõ ràng lên

Chỉ thấy trong động phủ này lại có thú cốt rơi loạn trên mặt đất, còn có một cái thi thể Liệt Viêm Hổ đang hủ thực ở chỗ này, trận trận mùi vị tanh hôi kia là từ bên trên thân thể nó truyền ra

- Chẳng lẽ nơi này trở thành động thú rồi

Lăng Tiếu bịt mũi suy đoán

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 569 - Trở Lại Vạn Thú Thành. (1)

Quả nhiên, đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đi ra khỏi cửa động, bên ngoài động khẩu truyền đến tiếng vang sột soạt

Lăng Tiếu không có trì hoãn chút nào, cả người hóa thành tia chớp hướng ngoài động lướt ra

Hắn không biết chiếm cứ động phủ này là linh thú phương nào, nếu là gặp gỡ cao giai linh thú, ở bên trogn động phủ liền trở nên vô cùng phiền toái, mà hắn trước một bước ra ngoài động phủ mà nói, mọi chuyện đều dễ làm

Đang ở lúc Lăng Tiếu đến cửa động, một cái đầu rắn lớn hơn một thước xuất hiện ở trước đó, một cái miệng lớn như bồn máu hướng Lăng Tiếu cắn tới

Lăng Tiếu không dám khinh thường, đơn chỉ một chút, một luồng Si mị lam diễm hướng trong miệng rắn bắn đi vào

Hí!

Con rắn kia phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết, cả cái đầu rắn lui lại cực nhanh, Lăng Tiếu nhân cơ hội lướt ra ngoài động, bay lên giữa không trung

Hắn nhìn xuống chỉ thấy cửa động kia xây ở một chỗ hiểm yếu trên vách đá, mà chiếm cứ trong động này chính là một con tam giai cao cấp Hoa Lân Xà

Hoa Lân Xà này bị Si mị lam diễm gây thương tích, thân rắn đã rơi xuống vách đá, nhất định là thập tử vô sinh rồi

- Không biết nơi này ra sao

Lăng Tiếu ổn định một chút tâm thần, bắt đầu nhìn xung quanh bốn phía sơn mạch này một chút, nghi ngờ nói

Tiếp theo, hắn đứng ở giữa không trung cảm ứng một chút, sau đó liền hướng một cái phương hướng lướt tới

Không đầy một lát, Lăng Tiếu xuất hiện ở trên một gốc đại thụ chọc trời

Ở dưới hắn có một đội nhân mã đang cùng một đầu tứ giai đê cấp Hắc Ảnh Báo chém giết

Không, phải nói là bọn họ đang gặp phải tập kích của Hắc Ảnh Báo

Hắc Ảnh Báo một thân ngăm đen sáng bóng, ở trong rừng rậm nhanh chóng xuyên qua, tốc độ kia nhanh đến kinh người

Mà nhân mã một đội chạy trốn kia tổng cộng có bảy người, năm nam hai nữ, thực lực đều là bất phàm, lại đều có được tu vi Linh Sư giai, trong đó có hai gã trung niên nhân lại càng là cao cấp Linh Sư

Chỉ là bọn hắn hiện tại đối mặt với Tứ giai linh thú, căn bản không có biện pháp chống lại

Hắc Ảnh Báo kia trong nháy mắt đến phía sau mọi người, một đạo hắc nhanh giống như điện hướng những người kia oanh tới

Trong nháy mắt liền có hai người bị oanh thành huyết vụ

Một người trung niên cắn răng, xoay người lại, giơ lên đại đao trong tay quát to:

- Các ngươi mau dẫn hai vị tiểu thư đi, ta ở chỗ này giữ lấy nó

- Trung thúc không nên, ngươi không ngăn cản được nó

Một nữ tử kinh hãi kêu lên

Trung niên nhân kia liều lĩnh đánh ra sát chiêu cường đại mưu đồ ngăn cản Hắc Ảnh Báo

Đáng tiếc thực lực giữa hai người chênh lệch quá xa, Hắc Ảnh Báo căn bản không để ý tới công kích của hắn, tùy ý linh lực kia oanh lên trên mặt của nó, nó liền mở miệng máu hướng đỉnh đầu trung niên kia cắn xuống

Không!

Bốn người khác bị dọa đến quát to lên, nhìn ánh mắt của bọn hắn đều không hi vọng trung niên nhân kia liền chết như vậy

Song, đúng lúc này, một đạo hắc nhận từ trên trời giáng xuống, bay thẳng đến đỉnh đầu của Hắc Ảnh báo kia chém tới

Hắc Ảnh Báo phản ứng cực kỳ nhạy bén, lại cảm ứng được đánh lén trên không trung, trong nháy mắt nghiêng qua thân thể, tránh qua công kích

- Phản ứng không tệ, mượn ngươi tới luyện tay một chút

Thanh niên trong tay cầm đại đao ngăm đen kia lộ ra nụ cười nghiền ngẫm nói một tiếng, sau đó cầm đao hướng Hắc Ảnh Báo công tới

Thanh niên cầm ma đao trong tay không phải là Lăng Tiếu còn là người phương nào

Hôm nay hắn vừa tiến lên Vương giai, một thân thực lực còn chưa được nghiệm chứng, khó dược gặp phải linh thú có thực lực tương đương, quả thật không thể bỏ qua cho cơ hội như vậy

Hắc Ảnh báo lúc mới bắt đầu cảm thấy nhân loại này là có chút bất phàm, nhưng mà nó không có khiếp đảm chạy trốn

Nhưng sau một khắc, nó mới biết được thực lực của nhân loại này so với nó còn cường hãn hơn mấy phần, ma đao ở trong tay đối phương lại càng vô cùng sắc bén

Hắc Ảnh Báo liên tục phát ra hắc nhận công kích, thân thể càng không ngừng hướng về phía sau thối lui

Trên môi Lăng Tiếu hiện lên một tia cười lạnh:

- Xem ra ngươi sợ rồi, ta đây không dùng vũ khí đánh với ngươi

Dứt lời, Lăng Tiếu cất đi ma đao, tay không một quyền đón nhận Hắc Ảnh Báo

Linh trí của Hắc Ảnh Báo đã mở, thấy đại đao trong tay Lăng Tiếu đã biến mất, nhất thời lại trở nên vô cùng hung mãnh

Nó cũng không tiếp tục phát ra công kích thuộc tính, mà là lợi dụng móng vuốt sắc bén cùng răng nanh thị huyết hướng Lăng Tiếu trực tiếp bổ nhào giết qua

Thân thể linh thú là cường hãn, mà thân thể của Lăng Tiếu lại một chút cũng thua gì linh thú tứ giai, ngũ giai

Chỉ thấy hắn giống như một tôn chiến thần, quyền cước đồng thời sử dụng

hướng Hắc Ảnh Báo đối onah

- Tứ giai linh thú cũng bất quá là như vậy

Lăng Tiếu lắc mình đến bên cạnh Hắc Ảnh Báo, quyền đầu như lưu ly hoàng kim hung hăng oanh lên trên người nó

Thân thể cao lớn kia cư nhiên bị trực tiếp oanh bay ra ngoài

Hắc Ảnh Báo nhanh chóng bò dậy, kêu thảm một tiếng, lại quay đầu bỏ chạy

- Ngươi chạy được không

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân hình lần nữa chớp động, hướng Hắc Ảnh Báo truy kích mà đi

Năm người may mắn chạy trốn cũng choáng váng ròi

- Trời ạ, ta nhìn thấy gì

Nữ tử có dáng điệu không tệ kia thở dài nói

- Tên mới vừa rồi kia tuyệt đối là cường giả Vương giai, nhưng Nhưng hắn làm sao lại trẻ tuổi như thế, thật giống như chỉ chừng 20 tuổi đi, cho dù là mấy đại tông môn cũng ít có tồn tại yêu nghiệt như thế đi!

Một nữ tử khác đồng dạng thở dài nói

- Hai vị tiểu thư, chúng ta nhanh trở về đi, nơi này đã xuất hiện Tứ giai linh thú, nơi xa hơn nhất định có tồn tại càng cường đại hơn

Trung niên nhân kia hồi phục tinh thần lịa, hướng về phía hai nữ tử nói

Hai nữ tử này cũng biết lời của trung niên nhân là sự thật, hai người đều hàm chứa thâm ý hướng không xa nhìn thoáng qua, sau đó đoàn người liền rời đi chỗ cũ

Sau nửa canh giờ, Lăng Tiếu khiêng thi thể của Hắc Ảnh báo trở lại chỗ cũ, phát hiện người đã đi hết rồi

- Thật là, cũng không biết cảm tạ bản thiếu gia một chút liền đi rồi!

Lăng Tiếu đem Hắc Ảnh Báo ném ở trên mặt đất, khó chịu nói một câu

Ngay sau đó, hắn lại đem Kim sắc Lang Vương cùng Tử Giao Long Khâu đều gọi ra ngoài

Để cho chúng ta đi chung quanh giám sát một chút, mà hắn thì bắt đầu nướng thịt ăn

Thử nghĩ xem cũng đã có thời gian rất lâu rồi chưa ăn thịt linh thú

Khi từng đợt mùi vị thịt truyền tới, nước miếng của Kim sắc Lang Vương một mực không ngừng chảy ra

Mà Tử Giao Long Khâu không thích ăn thịt, vẫn ở trong rừng xuyên qua bốn phía tìm kiếm linh thảo có phải ăn

Khi một miếng thịt báo lớn rơi vào trong bụng, từng điểm linh lực bị hấp thu, phân hóa tới bốn phía thân thể

Nhất thời Lăng Tiếu chỉ cảm thấy khẩu vị đại khai, cũng chẳng quan tâm đến hình tượng gì, dùng hết sức cắn xé khối thịt

kd cùng là lâu không ăn rồi, giật một nửa thịt báo ở một bên hưởng dụng

Sau khi một người hai thú ăn no, Lăng Tiếu cũng không vội vàng lên đường

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 570 - Trở Lại Vạn Thú Thành. (2)

Hắn đã có thể xác định nơi này hẳn là ở trong phạm vi Vạn Thú quật

Vạn Thú quật cùng Hoang Tùng sơn mạch đồng dạng là linh thú tung hoành, Lăng Tiếu đang muốn nhân cơ hội tìm kiếm linh thú cường đại luyện tay một chút rồi lại nói

Liên tiếp năm ngày, Lăng Tiếu ở trong một mảnh địa vực Vạn Thú quật di chuyển

Trong mấy ngày này hắn tổng coogj giết sáu, bảy đầu Tứ giai linh thú, trong đó còn có hai đầu là Tứ giai trung cấp linh thú, một đầu là Tứ giai cao cấp linh thú, còn từ trên địa bàn của chúng đạt được không ít tam, tứ giai linh thảo

Chiến tích của Kim sắc Lang Vương lại càng huy hoàng, tổng cộng cắn chết mười ba đầu Tứ giai linh thú, có ba đầu là trung cấp linh thú, bất quá bản thân nó cũng bị thương không nhẹ

Về phần Tử Giao Long Khâu căn bản là một gia hỏa chủ nghĩa hòa bình, không ai trêu chọc nó, nó chưa bao giờ sẽ chủ động sinh sự, nhiều nhất chính là thỉnh thoảng từ một chỗ khác ăn trộm một ít cao giai linh thảo mà thôi

Điều này làm cho Lăng Tiếu lại hô lớn "Bại gia tử", nó quả thật cùng Hỏa Kỳ Lân phá sản giống nhau, một cái chuyên ăn cao giai linh thảo, một cái khác chuyên ăn cao giai thú đan, hơn nữa đồng dạng là cái động không đáy, sau khi ăn xong như cũ là chậm chạp lên cấp

- Đi trở về, trước tới Vạn Thú thành thu mua một nhóm Hồng thảo rồi hãy nói, nếu không không cung nổi cho con ăn hàng này

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh một cái thanh tuyền tắm một cái nói

Mấy ngày qua, cảnh giới của hắn coi như là hoàn toàn củng cố rồi, cảm thấy không có gì cần lưu lại nơi này nữa, hắn còn có chuyện gấp gáp hơn cần phải đi làm

Lăng Tiếu thu hồi Kim sắc Lang Vương cùng Tử Giao Long Khâu, bay thẳng đến Vạn Thú thành mà đi

Ở trước lúc gần tới Vạn Thú thành, Lăng Tiếu hạ xuống

Hắn nhưng nhớ được ở bên trong Vạn Thú thành có ba đại thế lực nắm giữ, hơn nữa quy định ở bên trong Vạn Thú thành không được lén đánh nhau, không được tùy ý phi hành, coi như là cường giả Vương giai cũng không thể không tuân theo quy định, nếu không chỉ có một cái kết quả

Lăng Tiếu đổi lại một thân quần áo lôi thôi của chính mình, đơn giản chỉnh lý một chút, một đầu tóc dài màu đen buộc ử phía sau, thân thể thon dài lộ ra vẻ cực kỳ cao ngất, khuôn mặt anh tuấn khí vũ mang theo nụ cười tà mị, cầm trong tay một thanh quạt giấy màu trắng, cả người trong nháy mắt biến thành một tài tử phong lưu, phóng đãng không kiềm chế được

Trên quạt giấy màu trắng trong tay của hắn có vẽ mỹ nữ đồ trông rất sống động, từng cái mỹ nữ tướng mạo đều là yêu mỹ dị thường

Hắn nhìn một nữ tử mặc phục sức kỳ dị trong đó, trong mắt hổ toát ra vẻ nhu tình

- Vận nhi chờ ta, ta nhất định sẽ để cho ngươi vĩnh viễn cùng ta ở chung một

chỗ

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, nhẹ lay động quạt giấy hướng Vạn Thú thành đi tới

Vạn Thú thành không bởi vì các đại tông môn rời đi mà trở nên an tĩnh, vẫn trước sau như một náo nhiệt bất phàm

Ở chỗ này nhân khẩu lưu động nhiều nhất chính là dong binh đoàn, bọn họ tốp năm tốp ba tổ chức thành đoàn thể, hoặc là vào Vạn Thú quật tầm bảo, hoặc là người mới từ Vạn Thú quật đi ra ngoài tìm thú vui

Tửu lâu, kỹ nữ vĩnh viễn là địa phương náo nhiệt trong Vạn Thú thành

Lăng Tiếu phe phẩy quát giấy đi vào tửu lâu Thực Hương Khuyết náo nhiệt nhất trong Vạn Thú thành

Mới vừa đi vào cửa Lâu Khuyết, hai gã thị nữ xinh đẹp lập tức ân cần nghênh đón, thái độ kia nếu so với nghênh đón những khách nhân khác phải nhiệt tình hơn

Bởi vì Lăng Tiếu lúc này vừa nhìn chính là loại công tử ca trẻ tuổi tiền nhiều, hơn nữa lớn lên tuấn tú, khí vũ hiên ngang, thực là làm cho các nàng mê say không dứt

- Vị thiếu gia này mau vào bên trong!

Một gã thị nữ khẽ kéo ống tay áo của Lăng Tiếu xấu hổ mang theo nụ cười kêu to nói

Một gã thị nữ khác tức thì nhẹ đụng tới một bên khác của Lăng Tiếu cười nói:

- Thiếu gia ngươi muốn ăn chút gì không, nơi này của chúng ta sơn hào hải vị, phi cầm tẩu thú cái gì cần có đều có

Lăng Tiếu hết sức hưởng thụ loại chiêu đãi nhiệt tình này, lúc này quát khẽ:

- Mang bản thiếu gia đến vị trí tốt nhất, mang lên rượu tốt nhất, lại đến mười cân thịt cao giai linh thú

Dứt lời, hắn còn cho hai gã thị nữ một cái kim tệ, cả người thoạt nhìn giống như là một gã nhị thế tổ quần áo lụa là

Trong lầu 1 Thực Hương Khuyết phần lớn là dong binh giả tướng mạo tục tằng, cũng không thiếu phú thương buôn bán, công tử ca tự vũ phong lưu

Bọn họ từng ngụm từng ngụm uống rượu mãnh liệt nhất, ăn hương nhục thoải mái nhất, trong tay ôm nữ tử kiều diễm nhất, cùng nhau nói ba hoa khoác lác

Bọn họ đều là đang đàm luận một chút chuyện lý thú bình thường chứng kiến, hoặc ở trong Vạn Thú quật gặp được linh thảo hay linh thú nào đó, phú thương không có bất kỳ vũ lực nào ở một bên cùng những người còn lại là nghe đến say sưa, thỉnh thoảng chen vào mấy câu

Lăng Tiếu không có dừng lại ở lầu một, nhẹ lay động quạt giấy trực tiếp lên đến lầu hai của Thực Hương Khuyết

Hắn vốn định lên trên lầu ba, nhưng muốn đi cần phải có thẻ khách quý của Thực Hương Khuyết mới có thể đi lên phía trên hưởng dụng

Hắn không có ý ở lâu chỗ này, cũng không có nhàn chán đùa quá trớn đi làm cái gì mà thẻ khách quý

Cuối cùng ở dưới sự nhiệt tình của hai thị nữ, Lăng Tiếu xuất thủ rộng rãi, càng là đem thân thể lung linh đều ngã vào trong ngực

Các nàng cũng chỉ là những nữ tử bình thường, ở chỗ này làm thị nữ cũng là vì kế sinh nhai, nếu như có thể đến gần thiếu gia trẻ tuổi nhiều tiền như vậy, nói không chừng các nàng cũng có một ngày từ đầu gà bay lên làm phượng hoàng

Đây là mơ ước của tất cả thị nữ trong tửu lâu

Lăng Tiếu mặc dù là thích cảm giác trái ôm phải ấp, nhưng mà nữ tử có tư sắc trung đẳng giống như vậy lại không vào được pháp nhãn của hắn

Sau khi đuổi hai nàng đi, Lăng Tiếu một mình ngồi uống rượu, tâm tình khó có được mà buông lỏng xuống Bị vây hơn một tháng, hôm nay hắn muốn biết nhất là chuyện tình về Tử Thiên tông

- Không biết bọn họ có đi ra ngoài toàn bộ hay không

Lăng Tiếu nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng có chút phiền lòng mà thầm nghĩ

Bộ dáng của La Mỹ Anh lần nữa xuất hiện ở trong đầu hắn

- Sư tỷ, ngươi chờ, ta nhất định sẽ để cho ngươi sống lại

Lăng Tiếu uống một ngụm liệt tửu, khẽ lắc đầu một chút làm cho mình không suy nghĩ thêm nữa

Không đầy một lát về sau, trong bầu rượu của Lăng Tiếu đã thấy đáy rồi

- Ngươi đâu, cho thêm bản thiếu gia hai bình rượu ngon

Lăng Tiếu quát lên một tiếng, tiếp theo lại móc ra hai khối Hạ phẩm huyền tinh đặt ở trên mặt bàn hào khí kêu lên:

- Người nào tới nói cho ta nghe một chút gần đây nhất Vạn Thú thành có chuyện gì làm cho người ta mới lạ, hai khối huyền tinh này liền là của người đó

Một tiếng kêu này của Lăng Tiếu nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong Thực Lâu Khuyết

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 571 - Tùy Tiện Vừa Đứng Đều Có Mỹ Nữ Tới Gần

Những dong binh kia nhìn Huyền tinh phát sáng cũng trở nên hoa mắt lên

- Oa, thật là Thật là huyền tinh, đây vị thiếu gia này để cho ta nói đi, ta biết được nhiều chuyện nhất

Một gã hán tử gầy thấp hai mắt hiện lên ánh sáng kêu lên

- Ngươi nằm mơ đi, ngươi này toan hầu tử, nói chuyện cũng không lưu loát, vẫn là để ta tới nói đi

Một tên nam tử khác ở bên cạnh hán tử gầy nói

- Lăn con mẹ ngươi đi, Huyền tinh này là của ta, ai dám giành giật với ta, ta phế đi con mẹ nó

Một gã hán tử cao lớn khỏe mạnh đứng dậy quát lên

Hán tử kia hai tay cũng hiện đầy vết đao, lớn lên lại càng dữ tợn hung hãn, chỉ từ bên ngoài nhìn lại đã cảm thấy người này tuyệt không phải là người lương thiện gì rồi

Lăng Tiếu hướng hán tử kia liếc mắt một cái, nhìn một cái liền nhìn ra tu vi của hán tử kia là cao cấp Huyền Sĩ

Từng ba năm trước đây Lăng Tiếu còn đang nhìn lên võ giả Huyền Sĩ giai, mà hôm nay khi hắn nhìn đến chỉ bất quá cùng người bình thường không khác biệt nhau

Đang ở lúc hán tử hung hãn muốn đi đến chỗ Lăng Tiếu, lại có một đạo thanh âm êm ái vang lên:

- Nói đến kể chuyện lại có người nào so ra mà giảng được nhanh như ta

Một gã hán tử nhìn như nhu nhược, trên mặt mang theo nụ cười chậm chạp nói

Hán tử kia tầm 30 tuổi, tướng mạo thường thường, vóc dáng không cao, bộ dáng gầy yếu, tuy nhiên lại có một thân thực lực không bình thường đã đạt đến tu vi đê cấp Linh Sư

Tráng hán hung hãn kia thấy người tới, co đầu lại cười làm lành nói:

- Nguyên lai là Tưởng sư gia, nếu Tưởng sư gia có hứng thú nói một đoạn, ta đây không thể làm gì khác hơn là ở một bên cung kính nghe

Người này là Tưởng Khoái nổi danh kể chuyện nhất Vạn Thú thành, ngoại hiệu là "Giảng Đắc Khoái", là chỉ năng lực kể chuyện của hắn so với người bình thường muốn nhanh hơn nhiều, hơn nữa hết sức tinh chuẩn, chuyện không tinh chuẩn từ trước đến giờ hắn không nói

Tưởng Khoái đi tới trước mặt Lăng Tiếu, khẽ chắp tay nói:

- Vị thiếu gia này, không biết để ta thay ngươi nói một chút chuyện gần nhất thì như thế nào

Hiện tại thanh âm của Tưởng Khoái nói tương đối chậm, nghe rất hiền hòa, không thể giống như là một người nói rất nhanh

Lăng Tiếu cũng không để ý hắn là người phương nào, hắn muốn nghe nhất chỉ là chuyện ở phía sau Thệ Tông đại hội mà thôi

- Ngồi xuống nói!

Lăng Tiếu uống một ngụm rượu nhỏ nhàn nhạt nói

Tưởng Khoái thong dong ngồi xuống nói:

- Vừa nhìn đã biết thiếu gia không phải là người của Vạn Thú thành, không biết thiếu gia muốn nghe những chuyện gì

- Hãy bớt sàm ngôn đi, liền đem chuyện đại sự một hai tháng gần nhất phát sinh ở Vạn Thú thành nói đi

Lăng Tiếu phất tay nói

Tưởng Khoái ánh mắt vừa chuyển, lúc này gật đầu liền bắt đầu nói:

- Vậy tại hạ liền từ hai tháng trước mà nói

Tưởng Khoái sau khi nói ra một câu, kế tiếp rốt cục chứng minh cái ngoại hiệu "Giảng đắc khoái" của hắn là như thế nào mà có được

Mỗi một câu mà hắn nói ra cư nhiên đều không cần dừng lại, đều là một hơi thì nói xong, thời gian mà người bình thường nói hai câu, hắn nhưng chỉ dùng thời gian một câu nói liền nói xong rồi

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu nghe được đều có chút choáng váng đầu óc

Hắn ở trong lòng nói thầm:

- Đây là đang kể chuyện hay là đang muốn mạng người a!

Bỗng nhiên, Tưởng Khoái rốt cục nói đến chuyện mà chư tông đều tuyên bố thối lui khỏi Thệ Tông đại hội ở một tháng trước

Lăng Tiếu ngắt lời nói:

- Ngừng, ngươi nói cho ta nghe một chút chư tông tổng cộng có bao nhiêu người còn sống đi ra ngoài

Lăng Tiếu nghe chuyện chính là muốn biết chuyện của sư huynh đệ tông môn mình

Tưởng Khoái có chút kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu một cái, tiếp theo gõ một cái ngón tay

Lăng Tiếu hiểu ý, bất động thanh sắc lại lấy ra một khối huyền tinh:

- Cặn kẽ nói chư tông tổng cộng có bao nhiêu người còn sống đi ra ngoài

Tưởng Khoái lộ ra nụ cười sảng khoái, lại bắt đầu nói ra tình huống của các tông

Cuối cùng, hắn không nhịn được thở dài nói:

- Nghe nói bí cảnh ma khí ngất trời, chư tông tổn thất thảm trọng, bọn họ mới tuyên bố kết thúc Thệ Tông đại hội năm năm một lần

Lăng Tiếu đem ba khối huyền tinh cho Tưởng Khoái, phất tay để cho hắn rời đi

Hắn đã biết đồng bạn của mình đều trở về tông môn rồi, cũng thở phào nhẹ nhõm

Lăng Tiếu không muốn tiếp tục làm lỡ thời gian, vươn người đứng dậy

Hắn chuẩn bị trước đi mua một nhóm Kỷ Hồng thảo rồi lại nói, nếu không con ăn hàng Tử Giao Long Khâu này khẳng định giận dỗi

Lăng Tiếu đi tới chỗ giao dịch linh thảo

Hắn đi vào trong đó quát khẽ:

- Chưởng quỹ đem tất cả Kỷ Hồng thảo đều lấy ra cho ta

Lúc này một gã lão giả vội vã đi tới nói:

- Thiếu gia, Kỷ Hồng thảo ở bổn điếm có 500 gốc, ngươi xác định muốn lấy toàn bộ không

- Không sai, toàn bộ đều muốn, bao nhiêu kim tệ

Lăng Tiếu đáp

Lão giả còn chưa nói, một đạo thanh âm thanh thúy ở phía sau Lăng Tiếu vang lên:

- Một đại nam nhân mua nhiều Kỷ Hồng thảo như vậy để làm gì

Lão giả thấy rõ người, lúc này tiến lên khom người nói:

- Ra mắt hai vị tiểu thư

Lăng Tiếu xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy hai nữ tử mang thúy thanh sắc tơ lụa xuất hiện ở phía sau hắn

Hai nữ tử này tướng mạo gần giống nhau, tuổi tầm mười sáu, vừa nhìn cũng biết là hoa tỷ muội, hơn nữa tư dung đều thuộc về hàng thượng đẳng, vóc người cũng cực kỳ có dáng, tư thái có lồi có lõm cực kỳ mê người, nam nhân bình thường thấy cũng phải bị khuynh tâm

Lăng Tiếu không để ý đến nhị nữ, vẫn hướng về phía lão giả kia nói:

- Chưởng quỹ, ngươi bán hay không Không bán ta đến nhà khác

- Ngươi Ngươi là ân công

Lúc này, một nữ tử đột nhiên tiến lên hai bước hướng về phía Lăng Tiếu kinh hô

Một nữ tử khác cũng đi theo kêu lên:

- Thật sự là ân công!

Nhất thời Lăng Tiếu có chút mờ mịt đầu óc

- Có phải hay không các ngươi nhận nhầm người

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, trong lòng cũng đang tự đắc nói thầm:

- Mị lực của bản thiếu gia nhất hướng vô địch a, tùy tiện vừa đứng đều có mỹ nữ đến gần

- Sẽ không sai, ân công xin nhận của ta một xá

Nhị nữ cùng kêu lên, tiếp theo liền muốn hướng về phía Lăng Tiếu hành lễ

Lăng Tiếu lắc mình lui sang một bên không hiểu nói:

- Ta nói các ngươi đúng là nhận nhầm người rồi

Lúc này, một nữ tử nói:

- Ân công, năm ngày trước ngươi có phải ở trong Vạn Thú quật đuổi giết một đầu tứ giai Hắc Ảnh Báo hay không

Lăng Tiếu chợt hiểu ra, lúc này cười nói:

- Nguyên lai là các ngươi a, thật là có duyên sẽ gặp mặt a!

Hắn hiện tại mới nhớ lại ngày đó từ trong bí cảnh đi ra ngoài, liền gặp phải đoàn người bị Hắc Ảnh Báo tập kích, hắn vì luyện tay, cho nên xuất thủ đối phó với Hắc Ảnh báo, tính đến quả thật cũng là cứu các nàng một mạng

Chỉ bất quá Lăng Tiếu lúc ấy không có nhớ được trong đoàn người này có hai nữ tử mà thôi

Hai nàng thấy Lăng Tiếu nhớ lại, đều lộ ra vẻ cực kỳ mừng rỡ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 572 - Lữ Phủ. (1)

Hôm nay chân thiết thấy rõ hình dáng của Lăng Tiếu, trái tim của nhị nữ càng là thầm thích

Nhị nữ các nàng đều là đê cấp Linh Sư, ở trong thanh niên đồng lứa của Vạn Thú thành coi như là cao thủ ít ỏi, nhưng mà cá nàng lại biết Lăng Tiếu nhưng là cường giả Vương giai

Các nàng xưa nay ngưỡng mộ cường giả, đối với thanh niên bình thường căn bản không nhìn ở trong mắt, mà thiếu niên mạnh mẽ lại anh tuấn giống như Lăng Tiếu lại là hiếm thấy, các nàng đều có vọng động lấy thân báo đáp

Thông qua nhị nữ nói chuyện nhiệt tình, Lăng Tiếu cuối cùng biết khuê danh của hai người, đại tỷ gọi là Lữ Phương, tiểu muội gọi là Lữ Tinh, mà cửa hàng giao dịch linh thảo này là thuộc về sản nghiệp của Lữ gia các nàng

- Đúng rồi ân công, ngươi mua nhiều Kỷ Hồng thảo như vậy, có phải hay không Mua cho phu nhân của ngươi

Lữ Tinh lớn mật hơn một chút, vẻ mặt hơi đỏ bừng hỏi

Lăng Tiếu phất tay cười nói:

- Lữ tiểu thư đừng lại gọi ta là ân công, trực tiếp gọi ta Lăng Tiếu là được rồi

Bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Ta mua Kỷ Hồng thảo là vì nuôi dưỡng linh thú

- Nuôi dưỡng linh thú

Nhị nữ đều có chút kinh ngạc nói

- Đúng vậy, ta có một linh thú thích ăn Kỷ Hồng thảo nhất, cho nên

Lăng Tiếu có chút không có ý tứ cười nói

Hắn ở trong lòng mắng Tử Giao Long Khâu:

- Con ăn hàng chết tiệt, thiếu chút nữa hại bản thiếu gia bị bêu xấu, cái gì không ăn, hết lần này tới lần khác ăn mỹ dung chi vật của nữ nhân, cho dù ngươi ăn bao nhiêu cũng là dạng béo lùn thôi

- Phúc bá, nhanh đi đem tất cả Kỷ Hồng thảo lấy ra cho ân công

Lữ Phương hướng về phía chưởng quỹ phân phó nói

Lão giả y lời, rất nhanh đem tất cả Kỷ Hồng thảo lấy ra ngoài

Lăng Tiếu hỏi giá tiền, nhưng mà Lữ Phương cùng Lữ Tinh lại là muốn tặng cho hắn

Vừa lúc này của hàng lại đi vào một số người, thấy một màn như vậy cũng bị giật nảy mình rồi

Nữ nhân đưa mỹ dung linh thảo cho nam nhân

Đây tựa hồ là một chuyện từ xưa tới nay đi!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa có loại vọng động muốn tránh ở phía sau nhị nữ,

sau đó hóa xuất liên hoa chỉ dịu dàng nói:

- Thật là mắc cỡ chết người ta rồi!

Đi ra khỏi cửa hàng, nhị nữ cố gắng muốn mời Lăng Tiếu đi quý phủ của các nàng làm khách

Lăng Tiếu không chịu nổi thịnh tình của nhị nữ, chỉ có thể lảm nhảm đi theo

Bất quá hắn quyết định, đợi sau khi từ Lữ phủ đi ra, liền đi ra khỏi Nam Man

Sau khi Lăng Tiếu cùng nhị nữ đi tới Lữ phủ, hắn mới biết được nguyên lai thân phận của nhị nữ cũng là cực kỳ bất phàm

Bởi vì Lữ gia này chính là một trong những phương thế lực trấn thủ Vạn Thú thành

Vạn Thú thành có tam phương thế lực trấn thủ, thế lực lớn nhất thành đông là Hoàng gia, thế lực lớn nhất thành nam là Triệu gia cùng với Lữ gia mà hôm nay Lăng Tiếu tiến vào

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng bên trong Lữ gia cao thủ như mây, thủ vệ sâm nghiêm

Nhưng mà khi hắn bước vào bên trong phủ, nhưng không cảm nhận được bao nhiêu cảm giác bị áp bách, thủ vệ nhìn thấy bất quá là Huyền Sĩ cùng với Linh Sư

Nhưng mà lúc ban đầu hắn đi tới Vạn Thú thành, Tiêu Tùng Lâm nhưng là một lần nữa giao phó cho hắn không thể ở trong thành gây chuyện sinh sự, nếu không sẽ phải bị trừng phạt của tam phương thế lực, ngay cả Tử Thiên tông bọn họ cũng giữ không được

Có nói từng có một trưởng lão Vương giai của Hà Minh tông khiêu khích quy củ của Vạn Thú thành, cuối cùng bị cắt đầu treo ngược ở ngoài thành răn đe

Song, giờ khắc này, Lăng Tiếu không thể không hoài nghi tam phương thế lực này có phải thật sự là cường đại hay không Hoặc chỉ là người khác thổi phồng ra tới

- Quên đi, chuyện này đâu có liên quan gì tới ta, hôm nay Vạn Thú thành coi như là một tòa thành trì phồn hoa, không có bao nhiêu tranh chấp coi như là chuyện tốt rồi

Lăng Tiếu ở trong lòng khẽ thở dài

Lăng Tiếu theo nhị nữ một đường đến đại sảnh

Một người trung niên đi ra đón, một đôi mắt hổ phát ra lệ mang nói:

- Ngươi chính là Lăng Tiếu

Tên trung niên này tuổi hơn 40, bộ dạng cực kỳ đoan chính, một bộ lam bào gia thân, lộ ra mấy phần nho nhã chi khí, nhưng mà ánh mắt giống như mắt ưng kia lại khiến cho người ta cảm thấy lăng lệ vô cùng

- Cuối cùng thấy một người có tu vi Vương giai rồi

Lăng Tiếu đón nhận ánh mắt của trung niên nhân kia, trong lòng thầm thở dài nói

- Tiểu tử chính là Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu chắp tay nói

Ở trước lúc tới Lữ phủ, đã có hạ nhân trước một bước bẩm báo chuyện Lăng Tiếu tới phủ

Mà người này chính là phụ thân Lữ Chính của Lỹ Phương cùng Lữ Tinh

- Phụ thân, ngươi làm cái gì vậy, ân công đối với chúng ta có ân, làm sao ngươi có thể vô lễ như vậy được

Lữ Tinh nhíu mũi lại nói

Lữ Chính thần sắc nhẹ nhàng cứng lại, lúc này khẽ cười nói:

- Quả nhiên thật là anh hùng xuất thiếu niên, đến đến mời vào, Lăng thiếu hiệp cứu nhị nữ của ta, Lữ mỗ quả nhiên là vô cùng cảm kích, mới vừa rồi có nhiều đắc tội, thỉnh đừng trách móc

Thái độ của Lữ Chính chuyển biến cực nhanh, Lăng Tiếu trong lúc nhất thời có chút không thích ứng, ở trong lòng nói thầm:

- Không chê trách mới là lạ!

Lăng Tiếu cùng Lữ Chính khách sáo một phen, sau đó ngồi xuống

Đêm đó, Lữ gia thiết yến mở tiệc chiêu đãi Lăng Tiếu

Lữ gia không ít trực hệ trình diện, Lăng Tiếu nhìn kỹ những người này có tổng cộng bảy, tám tên Vương giai

Lúc này, Lăng Tiếu mới cảm thấy Lữ gia quả thật có chút phong phạm của thế lực lớn

Bất quá, chỉ bằng Vương giai trấn giữ liền làm cho dong binh cùng tán tu ở

trong Vạn Thú thành đều tuân thủ quỷ củ hiển nhiên là điều không thể nào

- Có lẽ nơi này còn có nhân vật như lão bất tử trấn giữ cũng nói không chừng

Lăng Tiếu nghi ngờ nghĩ tới

Lăng Tiếu cũng không muốn tra cứu nội tình của tam đại thế lực, chẳng qua là trong lòng hơi có chút tò mò mà thôi

Sau khi rượu qua tam tuần, Lữ Chính ngồi ở thượng thủ nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu hiệp, ngươi cứu khuê nữ nhà ta nghĩ muốn báo đáp như thế nào, ngươi cứ mở miệng, chỉ cần Lữ gia ta cầm ra được nhất định sẽ dâng lên

Lữ Chính là gia chủ hiện tại của Lữ gia, dưới gối chỉ có nhị nữ, đối với nhị nữ đặc biệt yêu thích có thừa

Lăng Tiếu hoàn lễ nói:

- Lữ gia chủ nghiêm trọng rồi, tại hạ cũng chỉ là may mắn gặp dịp thôi, nếu như Lữ gia chủ thuận tiện mà nói, Lăng Tiếu muốn mượn truyền thâu trận ở bên trong thành dùng một chút

Lữ Chính hơi lộ ra vẻ khó khăn nói:

- Chuyện này nếu như ở hai năm trước mà nói, đối với Lữ gia chúng ta là chuyện không coi vào đâu, nhưng mà

Lúc này, những người khác của Lữ giả đều lộ ra vẻ bất phẫn, tựa hồ bên trong có ẩn tình

- Lữ gia chủ có chỗ khó gì cứ việc nói

Lăng Tiếu nói

- Chuyện này không nói cũng được, không biết Lăng thiếu hiệp khi nào cần dùng đến truyền thâu trận

Lữ Chính tránh mà không đáp, hỏi lại

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục dây dưa, trực tiếp đáp:

- Càng nhanh càng tốt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 573 - Lữ Phủ. (2)

Lữ Chính còn chưa nói, Lữ Tinh lại là khẩn trương nói:

- Làm sao gấp gáp muốn đi như vậy, lưu lại vài ngày để cho chúng ta hảo hảo khoản đãi ân công ngươi a!

Lữ Phương ở một bên trong mỹ mâu cũng muốn lưu Lăng Tiếu lại, trên mặt khẽ hiện lên vẻ đỏ bừng

Lăng Tiếu làm như không thấy bình thường cười nói:

- Tại hạ chẳng qua là trên đường đi qua nơi này, có chuyện quan trọng trong người, thật sự là không tiện ở lâu

Nhị nữ nghe lời này, đều là hơi ảm đạm

Lữ Chính lịch duyệt phong phú, lại chẳng biết tâm tư của nhị nữ nhà mình, bất quá hắn cũng nhìn ra Lăng Tiếu xuất thân bất phàm, Vương giai trẻ tuổi như thế ở Tây Bắc nhưng là tồn tại phượng mao lân giác a

Nếu như đổi lại là Lữ gia trước kia nói không chừng sẽ nghĩ hết biện pháp để cho Lăng Tiếu lưu lại, nhưng mà Lữ gia hôm nay lại không có tư cách này rồi

- Nếu Lăng thiếu hiệp có chuyện quan trọng trong người, chúng ta liền không miễn cưỡng rồi, đợi ngày mai ta sẽ vì ngươi thỏa đáng làm chuyện về truyền thâu trận

Lữ Chính nói

Mặt trời lên, Lăng Tiếu đã thức dậy rất sớm

Lòng hắn còn nghĩ về phía nam tự nhiên là nghĩ sớm một chút đi tới tổ địa theo lời đại tế ti

Bởi vì hắn đã làm lỡ nửa năm thời gian rồi, thời gian còn lại cho hắn đã không còn nhiều nữa

Sau khi Lăng Tiếu ăn đồ ăn sáng do hạ nhân đưa tới, muốn hướng Lữ Chính nghe ngóng chuyện về truyền thâu trận một chút

Nhưng mà hắn mới vừa đi tới đại sảnh, lại truyền đến thanh âm nức nở của nhị nữ Lữ Phương cùng Lữ Tinh

- Phụ thân, Hoàng gia cùng Triệu gia khinh người quá đáng, nếu là gia gia còn tại thế, bọn họ nào dám đem chủ ý đánh tới trên đầu chúng ta

- Phụ thân, cùng lắm thì chúng ta thối lui khỏi Vạn Thú thành, lấy thực lực của gia tộc chúng ta, bất kể đến chỗ nào đều có thể xưng bá một phương

- Chuyện không đơn giản như các ngươi tưởng tượng, bất quá bọn hắn nếu là dám đối với các ngươi cường tới, coi như là đánh bạc cái mạng già ta cũng sẽ không để cho bọn họ được như ý

- Phụ thân

Lăng Tiếu ở bên ngoài phòng ngoài ý muốn nghe được ba người nói chuyện, do dự một chút vừa định xoay người rời đi, lại nghe đến thanh âm của Lữ Chính kêu lên:

- Lăng thiếu hiệp vào đi

Lăng Tiếu chỉ có thể kiên trì đi vào trong phòng, hơi ôm quyền khiếm ý mà nói:

- Tại hạ chỉ muốn tới đây tìm hỏi Lữ gia chủ về chuyện truyền thâu trận, nếu như quá phiền toái mà nói, ta nghĩ chính mình đi giải quyết thì tốt hơn

Nhị nữ hảo hảo thu về nước mắt, nghiêng mặt đi không dám cùng Lăng Tiếu đối mặt, tựa hồ rất không muốn để cho Lăng Tiếu gặp được bộ dạng khóc lóc của các nàng

Lữ Chính khẽ thở dài:

- Cũng là tại hạ vô năng, thật là thẹn với Lăng thiếu hiệp rồi

- Lữ gia chủ nghiêm trọng rồi, vậy tại hạ bái biệt từ đây, hai vị tiểu thư bảo trọng

Sau khi Lăng Tiếu nhẹ nhàng thi lễ, muốn thôi lui khỏi đại sảnh

Nhị nữ tựa hồ tâm tư rất nặng, cũng không có tiễn Lăng Tiếu đi ra ngoài

Lăng Tiếu mới vừa bước ra khỏi Lữ phủ, lại phát hiện có hai đội nhân mã riêng mình mang theo lễ hỏi hướng Lữ phủ đi tới, nhìn bộ dáng của bọn hắn tựa hồ đang làm chuyện vui gì đó

Hai đội nhân mã ước chừng đều có mười lăm người, thực lực thấp nhất cũng là cao cấp Huyền Sĩ, mà cao nhất lại có tu vi Vương giai

Trong hai đội nhân mã đều có một gã trẻ tuổi khiến cho người ta cực kỳ chú mục

Một người mặc áo choàng màu trắng, y khâm cẩm tú, khí chất bất phàm, một thân tu vi đã có cảnh giới trung cấp Linh Sư, ở dưới người hắn cưỡi một con tam giai trung cấp Tông Văn Sư, lộ ra vẻ uy vũ bất phàm

Một người còn lại mặc áo choàng màu vàng, đầu đội thúc vũ, lưng đeo một cây trường thương, một thân tu vi đồng dạng là cảnh giới trung cấp Linh Sư, dưới thân cưỡi chính là tam giai trung cấp Kim Xích Hổ, đồng dạng là quý không thể tả

Hai đội nhân mã đi tới trước Lữ phủ, Lăng Tiếu vẫn có chút ở trong thất thần

Lập tức trong một đội nhân mã đi ra một gã hạ nhân cực kỳ lớn lối chỉ vào Lăng Tiếu quát to:

- Cẩu thối tử, nhanh tránh ra một chút, đừng cản đường thiếu gia nhà ta

Một đội nhân mã khác cũng đi ra một gã hạ nhân hai tay chống eo nói:

- Mau cút, lại dám ngăn cản đường cô gia tương lai của các ngươi, thật là không biết sống chết

- Cô gia nhà ta

Lăng Tiếu ngây ngẩn cả người, tiếp theo hắn lại nói:

- Nhà ta lúc nào lại nhiều hơn một cái cô gia, ta làm sao không biết

- Hừ, ít nói nhảm, hôm nay thiếu gia nhà ta chính là tới đặt sính lễ, không cần mấy ngày hắn liền trở thành cô gia nhà các ngươi rồi

Tên hạ nhân kia chỉ tay lên nói

Lăng Tiếu vừa muốn nói gì, một gã thanh niên ở phía sau cưỡi Tông Văn Sư quát lên:

- A Tam, nói nhiều như vậy làm gì, đừng làm mất thời gian của bản thiếu gia

- Vâng, vâng, thiếu gia!

Tên hạ nhân kia liên tục ứng mấy tiếng, tiến lên đem Lăng Tiếu đẩy đi:

- Mau tránh ra, đừng cản đường của thiếu gia nhà chúng ta, nếu không ngươi chịu không nổi

Lăng Tiếu là người như thế nào

Một cái Huyền Sĩ giai nho nhỏ làm sao có thể đẩy hắn đi được

Ngược lại một cỗ lực phản chấn cường hãn đem tên hạ nhân này chấn bay ra ngoài

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không nghĩ tới người trẻ tuổi trước mắt thực chất lại cứng rắn như thế

Thanh niên cưỡi trên Tông Văn Sư hiện qua một tia lệ mang âm u nói:

- Ngươi là người phương nào Chẳng lẽ không biết ở trong thành không cho phép động võ sao

Lăng Tiếu buông tay ra nói:

- Là con chó nhà ngươi không có mắt động thủ, gươi khi nào thấy ta động thủ

- Hừ, hôm nay bản thiếu gia cao hứng, tạm thời tha cho mạng chó của ngươi, mau mau tránh ra, đừng làm mất thời gian của bản thiếu gia, nếu không Hừ hừ

Người trẻ tuổi kia hết sức xấc láo nói

Lúc này, một gã thanh niên khác cưỡi trên Kim Xích Hổ cũng mở miệng nói:

- Triệu huynh cần gì vì nô tài nho nhỏ mà tức giận như vậy

Tiếp theo hắn lại nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi còn không mau đi vào bẩm báo gia chủ của các ngươi, liền nói Hoàng, Triệu hai nhà chúng ta tới đề thân

Nghe lời này, Lăng Tiếu cuối cùng biết hai nhóm nhân mã này là nhà nào rồi, đồng thời cũng sáng tỏ Lữ gia tỷ muội vì sao ở bên trong phòng khách khóc, xem ra ngọn nguồn nằm ở chỗ này

Lăng Tiếu không muốn tham gia vào chuyện của ba nhà, lúc này một câu không nói mà bước thẳng đi ra

Thế lực ba nhà đều là không tầm thường, hơn nữa ở Vạn Thú thành xưng bá nhiều năm, có thể không đắc tội liền không đắc tội, dù sao quan hệ của hắn cùng Lữ gia cũng không sâu, chỉ có thể coi là mới quen thôi, hơn nữa hắn còn muốn dựa vào truyền tống trận mà ba nhà cùng chưởng quản để rời đi

Nhưng mà, hắn mặc dù không có tính toán chọc người, nhưng nhân gia lại không nghĩ bỏ qua cho hắn

Thanh niên cưỡi Tông Văn Sư thấy Lăng Tiếu vô lễ như thế, lúc này phất tay nói:

- Đem tiểu tử trong mắt không người này bắt lại cho ta

Lời của hắn vừa dứt, hai gã Linh Sư ở bên cạnh hắn nhanh chóng hướng Lăng Tiếu đuổi theo

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 574 - Đường Đi Bị Ngăn Trở. (1)

Lăng Tiếu nhăn chân mày một chút, đơn thủ giơ lên, một cỗ linh lực vô hình cuồng cuộn nổi lên một mặt linh thuẫn, hai gã Linh Sư trực tiếp đụng vào trên linh thuẫn

A a!

Hai gã Linh Sư giống như gã hạ nhân lúc trước đồng dạng bị chấn bay ra thật xa

Lăng Tiếu âm u nói:

- Chớ tự kiếm chuyện không vui!

Dứt lời, xoay người hướng phía trước đi tới

Gã thanh niên cưỡi Tông Văn Sư kia sắc mặt trở nên âm trầm xuống

Một gã thanh niên khác cưỡi Kim Xích Hổ liền nói:

- Tiểu tử này có chút cổ quái, chẳng lẽ là trợ thủ mà Lữ gia mời tới

- Tuyệt không có khả năng!

Thanh niên cưỡi Tông Văn Sư cắn răng nói, tiếp theo hắn bình phục tâm tư một chút, đối với một người trung niên ở bên cạnh mình nói:

- Nhanh đi theo hắn, không thể để cho hắn chạy!

Trung niên nhân kia khẽ gật đầu, sau đó lắc mình hướng Lăng Tiếu đuổi theo

- Như vậy tựa hồ không ổn, Triệu huynh sẽ phí công mà hao tổn nhân mã a!

Thanh niên cưỡi Kim Xích Hổ nói

- Nếu là hắn tiếp tục dám động thủ, tuyệt đối để cho hắn không ra khỏi Vạn Thú thành

Thanh niên cưỡi Tông Văn Sư hiện lên lệ mang đáp

- Đi thôi, là nên để cho ba nhà biến thành hai nhà rồi

Vạn Thú thành là một tòa cổ thành vạn năm, một lần đỉnh thắng cho Tây Bắc, uy danh truyền bá

Từng có một lần suy bại qua, nhưng mà hôm nay lại lần nữ quật khởi lên

Mặc dù không thể cùng thời kỳ đỉnh thắng so sánh, nhưng mà ở Tây Bắc cũng có thể coi là thành trì nhất lưu rồi

Ở Tây Bắc rộng lớn, có thể có truyền thâu trận tồn tại thì cũng chỉ có loại thành trì vừa cổ xưa vừa thịnh vượng này mới có thể có

Truyền thâu trận là công khai trong Vạn Thú thành, liền ở một chỗ trống trải bên ngoài cửa thành

Cho tới nay truyền thâu trận này đều là do tam đại thế lực trong thành nắm giữ

Bọn họ từ thù lao kếch xù do võ giả lui tới mà lớn mạnh tài phú cùng nội

tình nhà mình

Bất quá muốn động dụng truyền tống trận đại giới cực cao, người bình thường căn bản dùng không nổi

Có thể đơn độc vận dụng truyền thâu trận chỉ có cường giả Vương giai trở lên, hoặc là đệ tử của nhất tông đại phiệt

Người bình thường muốn dùng truyền thâu trận chỉ có thể đợi chờ những người khác cùng nhau góp vốn lại cùng đi, hoặc có người nguyện ý cho bọn họ cùng đi mới được

Sau khi Lăng Tiếu ở tề tán chi địa mua được một nhóm linh thảo cùng thú đan, liền đi tới ngoài thành

Lúc này, ở bên cạnh truyền thâu trận đã tụ tập không ít người

Những người này ít nhất đều có thực lực Linh Sư giai trở lên, trong đó còn có mấy người đã là đê cấp Vương giai, nhìn bộ dáng của bọn hắn tựa hồ cũng đang đợi vận dùng truyền thâu trận

Ở trước truyền thâu trận có mười mấy người đang trông coi, trong đó có bốn gã lão giả đã đạt tới Vương giai, hai gã đê cấp Vương giai, hai gã trung cấp Vương giai, những người còn lại đều là thực lực Linh Sư giai

Lăng Tiếu thầm hô:

- Thực lực của tam phương quả thật không thể khinh thường

Lăng Tiếu tiến lên hỏi thăm vị lão giả ngồi ở ghết thái sư:

- Lão tiên sinh, không biết truyền thâu trận này lúc nào mở ra

Lão giả khẽ trừng mắt lên cũng không nói lời nào, song lão vừa muốn nhắm mắt lại, trong con mắt vẩn đục tách ra tinh mang, cả người bắn ra đáp:

- Vị tiểu ca này không biết muốn đi đâu

Lão giả này có thực lực trung cấp Vương giai, ở chỗ này thực lực là mạnh nhất, cũng là quản sự của truyền thâu trận này Người bình thường lão thật đúng là không muốn ứng phó, không nghĩ tới người trẻ tuổi ở trước mắt nhưng lại tới hỏi thăm lão

Lão vốn không muốn để ý tới, do thủ hạ khác đi ứng phó là tốt rồi, nhưng mà lão lại phát hiện người trẻ tuổi này cư nhiên đã là Vương giai thực lực, điều này không khỏi khiến cho lão coi trọng

- Tại hạ muốn đi biên giới Nam Hoang!

Lăng Tiếu đáp

Lão giả trầm tư một chút nói:

- Cách Nam Hoang gần nhất hẳn là giao giới chi địa Nam Thiên thành giữa Long Hải các cùng Cự Giang tông, Nam Thiên thành cách chúng ta nơi này xa xôi, lui tới cũng không có nhiều người, nếu như tiểu ca cần đi mà nói, trừ cần thiết thú đan tự phải chuẩn bị ra, mặt khác còn phải giao nộp năm ngàn khối hạ phẩm huyền tinh

- Năm ngàn khối Hạ phẩm huyền tinh Đây còn thật không phải là đắt bình thường!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói

Đổi lại là người bình thường thật đúng là cầm không ra nhiều huyền tinh như

vậy, may là Lăng Tiếu mang theo đầy đủ, bằng không thật không biết nên làm như thế nào mới tốt

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn trả huyền tinh rời đi, một đạo nhân ảnh cũng không xa bay nhanh mà đến

- Bát trưởng lão chậm đã!

Bóng người kia đi tới trước mặt lão giả khom người nói

Lăng Tiếu khẽ cau mày, hắn mới vừa rồi từ Lữ phủ đi ra cũng biết có người theo ở phía sau rồi

Hắn cũng biết hẳn là người do hai nhà kia phái tới

Hắn nhận thấy người theo dõi bất quá là Linh Sư giai, cho nên một mực không để ý đến

Dù sao hắn cảm thấy, chỉ cần hắn lúc này rời đi cũng sẽ không cùng người của hai nhà kia phát sinh cái gì giao tập

Nhưng mà, nhìn tình huống bây giờ, nhân gia tựa hồ không muốn để cho hắn rời đi a!

Sau khi trung niên nhân ở trước mặt lão giả kia thấp giọng nói, ánh mắt của lão giả kia nhìn Lăng Tiếu khẽ trở nên có chút phức tạp rồi

Khi trung niên nhân kia nói xong, lão giả kia phất phất tay để cho trung niên nhân kia đứng ở một bên

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Chẳng lẽ lão tiên sinh muốn làm khó tại hạ

Lão giả mặt lộ ra vẻ khó khăn nói:

- Tiểu ca vẫn là cùng lão phu đến trước mặt thiếu gia nhà ta nhận lỗi một chút đi, nếu không lão phu sợ rằng không thể để cho ngươi rời đi

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Bản thiếu gia vô ý cùng thiếu gia nhà ngươi là địch, huống chi ta cũng không có xuất thủ đả thương người, đều là bọn hắn xuất thủ trước, chẳng lẽ như vậy coi như là bản thiếu gia không đúng

Lăng Tiếu không muốn vọng động can qua, bởi vì đây là địa bàn của đối phương, nếu quả thật náo lên, chính hắn cũng không được ích lợi gì, hắn nhưng còn cần mượn truyền thâu trận của đối phương để rời đi

- Ta cũng tin tưởng trong đó nhất định có hiểu lầm, cho nên mới cả gan mời tiểu ca lưu lại mấy ngày, đợi sau khi ra mắt thiếu gia nhà ta, ta nghĩ thiếu gia nhà ta cũng sẽ không làm khó tiểu ca

Lão giả nhàn nhạt nói

Ngữ khí của lão tuy nói rất uyển chuyển, nhưng lại lộ ra ý tự không cho người khác kháng cự

Lăng Tiếu đáp:

- Lão tiên sinh không cảm thấy làm như thế có chút khiến người khác khó chịu sao Chẳng lẽ ở trong Vạn Thú thành tất cả đều là do các ngươi định đoạt

- Ở chỗ khác không dám nói, ở trong Vạn Thú thành này Triệu gia chúng ta quả thật có thể tính như vậy

Lão giả mơ hồ có chút không nhịn được, một cỗ khí thế mạnh mẽ dần dần dâng lên mà ra

Lúc này ba tên Vương giai ở một bên cùng chừng mười tên Linh Sư giai cũng nhận ra khác thường ở bên này

Tất cả mọi người lập tức bao vây tới đây

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 575 - Đường Đi Bị Ngăn Trở (2)

Trung niên nhân môt đường truy tung Lăng Tiếu mà đến hướng về những người đang đứng chờ xuất phát kia nói:

- Chư vị, hôm nay truyền thâu trận tạm thời phong bế, thỉnh chư vị trước quay về bên trong thành chờ đợi

Lời này vừa mới nói xong, những người khác không dám có bất kỳ dị nghị nào, quay đầu liền trở về bên trong thành

Ở Vạn Thú thành, không có ai muốn chọc vào người của tam đại thế lực

Sắc mặt của Lăng Tiếu dần dần có chút khó coi xuống, hắn nhiều lần nhẫn nhịn, đối phương lại nhiều lần bước người, một đoàn lửa giận ở trong lòng vọt lên

- Lão phu nói lại lần nữa, ngươi vẫn là theo ta trở về hướng thiếu gia nhà ta nói xin lỗi đi, nếu không ngươi đừng nghĩ lúc này rời đi

Lão giả âm u nói

Lăng Tiếu không có nói nửa chữ, một thân khsi thế bỗng dâng cao, quanh thân hiện lên kim hoàng chi sắc tôn quý, cả người giống như một nhân vật hoàng tộc, để cho người ở chung quanh đều có một loại vọng động muốn cúng bái

- Đừng ép ta mở sát giới!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một câu, cả người dần dần cách mặt đất bay lên

Mọi người nhìn thấy Lăng Tiếu bay lên, sắc mặt đều là khiếp sợ

Vương giai trẻ tuổi như thế đúng là hiếm thấy

- Người trẻ tuổi vẫn là đừng nên tùy tiện vọng động, nếu không dễ dàng chết yểu

Trong con mắt của lão giả kia tinh quang thiểm thước, quanh thân nổi lên lam thủy quang mang, đồng dạng bay đến giữa không trung

Cùng lúc đó, ba tên Vương giai khác ở ba phương hướng vây lấy Lăng Tiếu

Trung niên nhân kia ở phái dưới kêu ầm lên:

- Bốn vị trưởng lão thỉnh bắt lại tặc tử này!

- Đui mù!

Lăng Tiếu thổ thanh như sấm, mục như thần điện, một cỗ Vương giai uy áp hướng trung niên nhân kia nghiền ép mà đi

Lăng Tiếu ở trong bí cảnh tham ngộ hai chữ Mộ trủng, đối với "Thế" rất hiểu rõ cùng vận dụng đều đã có được tâm đắc nhất định

Uy áp vô hình mà hắn sản sinh ra giống như trọng quyền xuất kích, nặng nề đập lên trên ngực của trung niên nhân kia

- Oa!

Trung niên nhân kia không kịp đề phòng, bộ ngực bị oanh đến lõm xuống, cả người bắn bay ra thật xa, không biết sống chết như thế nào

- Thật can đảm!

Lão giả kia kinh hô một tiếng, trong tay giương lên, một đạo lam sắc ba lãng hướng Lăng Tiếu tập quyển tới

Lăng Tiếu đứng yên không nhúc nhíc, tùy ý để lam sắc ba lãng kia trùng kích lên trên người

Thanh âm oanh long, nở rộ ra quang hoa huyễn lệ

- Không biết chết

Lão giả kia vừa định khinh thường nói gì đó, nhưng là chữ "Sống" cuối cùng kia lại không nói ra miệng rồi

Bởi vì hắn thấy Lăng Tiếu vẫn đứng thẳng như một cây trường thương dựng thẳng trên không trung, tựa hồ một điểm thương tổn cũng không có

- Lão già kia, là ngươi ép ta!

Lăng Tiếu mắng một tiếng, tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, chân thân đã đến trước người lão giả, quyền đầu giống như hoàng kim hướng trước ngực lão giả oanh tới

- Thật nhanh!

Lão giả tâm thần chấn động, lão thủ khô khốc hướng kim quyền kia chộp tới

Lão là trung cấp Vương giai, không cho là người trẻ tuổi ở trước mắt có thể

cùng lão dùng cứng đối cứng

Ca sát!

A!

Đầu tiên là một đạo thanh âm xương gãy vang lên, tiếp theo lại truyền ra một đạo tiếng kêu thảm thiết

Chỉ thấy lão giả kia ôm tay càng không ngừng bay ra ngoài, thần sắc trở nên vô cùng tái nhợt

- Nhanh lên, cùng lên làm sạch tiểu tử này!

Lão giả kia khinh hãi hướng ba tên đồng bạn của mình kêu lên

Ba người kia phục hồi lại tinh thần, rối rít bày ra thực lực cường hãn, riêng mình hội tụ linh lực quanh thân, hóa ra vũ khí công kích hướng Lăng Tiếu oanh sát mà đi

Tốc độ của Lăng Tiếu nhanh vô cùng, bộ pháp linh động quỷ ý, liên tục tránh thoát công kích

- Xem ra phải ra tay độc ác rồi!

Lăng Tiếu thấy đối phương đã động sát ý, mình cũng không hề nương tay nữa, thân hình giống như gió hướng vị lão giả bị thương kia đuổi theo

Lão giả kia mặc dù bị thương một cánh tay, nhưng mà lão cũng không ngồi chờ chết, trong tay bỗng xuất hiện một cái tiết tiên

Tiết tiên tổng cộng chia làm chín đoạn, mỗi một đoạn có răng sắc bén, quang

mang tinh thiểm

Chỉ thấy tiên kia như linh xà khát máu, hướng bên hông Lăng Tiếu buộc chặt mà đi

Chỉ tiếc, lại là trói lại một đạo tàn ảnh

Lăng Tiếu đã đến ở phía sau lão giả kia, hoàng kim quyền phủ đầu oanh xuống

Hộ minh kính của lão giả trực tiếp bị chấn nát, đỉnh đầu giống như là dưa hấu bị đập, bị oanh tới nát bấy

Lăng Tiếu ngũ hành đồng tu, một thân thực lực tất nhiên gấp năm lần cùng giai, cho dù là trung cấp Vương giai cũng không đủ gây sợ

Ba tên Vương giai khác thấy lão giả kia sống sờ sờ bị oanh bạo đầu, quả nhiên là vừa sợ vừa giận, rối rít lấy ra huyền khí của bản thân chuẩn bị đem hết toàn lực đánh giết Lăng Tiếu

Một gã trung cấp Vương giai khác hét lớn một tiếng:

- Hai người các ngươi khóa hắn lại, để cho ta thay đại ca báo thù

Hai gã đê cấp Vương giai tuân lệnh, trong nháy mắt đánh ra sát chiêu cường đại nhất

Một người huy động Quỷ Phủ đại đao, từng đao xích hồng hỏa mang trong nháy mắt bao trùm một cái phương hướng; tên còn lại là vung ra vô số thương ảnh giống như mưa, phong tỏa một phương hướng khác

Nhất thời giữa không trung trở thành diễm mang đại thịnh, nóng rực dị

thường

Hai gã đê cấp Vương giai phong tỏa phương vị, trung cấp Vương giai kia nhân cơ hội tụ lực đợi phát

Chỉ thấy tay hắn cầm trường kiếm, lam mang quanh thân hiện ra, linh khí bao quanh hội tụ, phảng phất lấy hắn làm trung tâm tạo thành một mảnh đại hải mênh mông

- Nộ Hải Cuồng Đào!

Khi hắn tụ lực đến cao nhất, trường kiếm đột nhiên hướng Lăng Tiếu bị vây oanh tới

Cỗ linh khí kia như phiên giang đảo hải, chấn đến một chút cây cối xung quanh đều tung bay sụp đổ, uy lực rất là đáng sợ!

Thần sắc của Lăng Tiếu có chút nghiêm trọng, toàn thân dần lên ngũ sắc thần quang, Băng Hỏa kiếm trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay

Phách thức đệ tam chiêu:

- Kiếm Lưu Tinh!

Từng trận lam hỏa yêu diễm giống như lưu tinh hạ xuống hướng biển lửa tứ phương cùng với sóng triều oanh tới

Oanh long oanh long!

Linh lực cự đại ở trên không trung oanh tạc, một đoàn hình dạng như nấm trùng thiên mà lên

Khói tiêu mây tán, nhân ảnh như cũ chớp động

Quần áo trên người Lăng Tiếu bị tổn hại, thân thể bền chắc trần trụi phát ra quang huy rạng rỡ, từng đạo vết thương rướm máu lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang khép lại

- Chịu chết đi!

Trung cấp Vương giai kia mới toàn lực một chiêu, mặc dù tiêu hao quá lớn nhưng mà vẫn có điều giữ lại, lập tức đi tới Lăng Tiếu ở trên bầu trời, trường kiếm giống như điện vung xuống

Hai gã đê cấp Vương giai khác cũng nhân cơ hội trái phải lần nữa công tới, muốn lấy mạng của Lăng Tiếu

Nơi cửa thành của Vạn Thú thành, từng đợt năng lượng chiến đấu ba động cường hãn, kinh hãi người của toàn thành

Vạn Thú thành nhiều năm qua cấm tư đấu, hôm nay phát sinh loại chiến đấu ba động kinh người này, tất cả mọi người biết chắc là tam đại thế lực đang thi hành nhiệm vụ

Từng cái tán tu Vương giai hoặc dong binh Vương giả bên trong thành bay thẳng lên, xa xa ngắm nhìn đả đấu ở phía ngoài cửa thành

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 576 - Kim Long Diệu Thế (1)

Là người nào lớn mật như thế, lại dám sinh sự ở trong Vạn Thú thành, thật giống như đã nhiều năm chưa phát sinh ra chuyện như vậy rồi

- Đúng vậy, cho dù là những tông môn kia tới đây đều phải quy quy củ củ, không biết người nào to gan lớn mật như thế

- Có lẽ có người đã đem quy củ của Vạn Thú thành quên rồi đi

- Mau nhìn Kia Kia hình như là một người trẻ tuổi

- Ánh mắt ta có phải xảy ra vấn đề rồi hay không, đây Vương giai trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ là cao thủ trẻ tuổi tới từ trung thổ

- Xem ra người trẻ tuổi kia hẳn là hơi có bối cảnh rồi

Một gã kim sắc thanh niên ở trần, da thịt quanh người trong suốt bóng loáng, quang mang thiểm diệu, cho dù là da thịt của thiếu nữ cũng khó có thể so sánh với hắn, đường cong rõ ràng cường tráng kia tràn đầy tính chất bạo tạc, hắn đứng ở trên bầu trời giống như một tôn kim sắc chiến thần, cao cao tại thượng, khiến cho người ta có một loại vọng động nhìn lên cúng bái

Người trẻ tuổi này không phải là Lăng Tiếu còn là ai

Hắn vừa tiến vào Vương giai không lâu, chính là thời điểm lòng tin tăng vọt nhất

Hắn vừa bắt đầu cũng không lợi dụng tinh thần lực đi miểu sát mấy tên

Vương giai này, mà là thuần túy muốn nhìn mọt chút chiến lực cùng với phòng ngự thực tế của chính mình rốt cuộc như thế nào

Lúc trước hắn ở trong Vạn Thú quật tru diệt cao giai linh thú liền nhận thấy được phòng ngự của mình đã tăng thêm một cấp

Giai vị của Kim Cương Ngũ Biến quyết không thay đổi nhưng mà cường độ thân thể cũng đang tăng lên, điều này không khỏi làm cho hắn hoài nghi có phải hay không theo lực lượng của mình tăng lên, uy lực phòng ngự của Kim Cương Ngũ Biến quyết cũng sẽ theo đó tăng lên

Mới vừa rồi hắn bị ba người giáp công, toàn thân bị vô số đao mang kiếm khí cắt vào, cuối cùng chỉ ở trên người hắn lưu lại từng đạo vết thương nhợt nhạt, đây không thể nghi ngờ chứng thực ý nghĩ của hắn

Kim Cương Ngũ Biến quyết sẽ theo thực lực của mình tăng lên, phòng ngự cũng theo đó tăng lên

Lấy trạng thái hôm nay của hắn, hẳn là có thể kháng trụ được một kích của đê cấp Địa Hoàng rồi

Hôm nay lần nữa ba mặt thụ địch, Lăng Tiếu cũng không có ngốc đến nỗi tiếp tục để cho người ta xem là cá thịt rồi

Chỉ thấy hắn bước ra bộ pháp quỷ dị, liên tục hướng về phía sau mà lui, từng đạo tàn ảnh ở giữa không trung tiêu tán

Ba tên Vương giai đều cho là Lăng Tiếu muốn chạy trốn, bọn họ tự nhiên đuổi tận không buông

Đột nhiên, trung cấp Vương giai kia thu hồi huyền khí của mình, nhanh chóng ăn vào một viên Tật Phong đan, tốc độ trong nháy mắt đề thăng

- Thủy Khốn Kim Sơn!

Trung giai vương giả kia truy kích Lăng Tiếu, song chưởng liên tục kết xuất thủ ấn, linh lực bốn phía giống như thủy triều tạo thành hình dạng vây quanh, đem đường đi của Lăng Tiếu trong nháy mắt vây khốn lại

Nhất thời, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy khí tràng xung quanh trở nên có chút hít thở không thông, tốc độ chậm chạp rất nhiều

Lúc này, hai gã vương giả khác ý thức được đây là cơ hội bọn hắn tuyệt sát Lăng Tiếu đã tới

Đại đao trong tay một người hóa khai hỏa hải khắp nơi, một đạo hỏa sắc đao ảnh cao đến mười mấy thước từ giữa không trung nặng nề nện xuống

Tên còn lại trường thương như tiễn, từng điểm tinh quang giáp ở trong hỏa thế, trong nháy mắt đem Lăng Tiếu bao phủ

- Các ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, khẽ cau mày, tinh thần lực vô hình cuốn hướng trung giai Vương giả kia

Trung giai vương giả kia thức hải căng thẳng, còn chưa kịp kêu thảm thiết, trong nháy mắt cả đỉnh đầu nổ tung ra

Thi thể không đầu kia mất đi tính mạng từ giữa không trung rơi xuống

Trói buộc của Lăng Tiếu diệt hết, tốc độ tăng lên tới cực hạn, tránh được công kích của hai người kia, Băng Hỏa kiếm trong tay trào ra từng đạo lam sắc trường long hướng hai người gầm thét mà đi

Thiên hỏa không gì là không đốt được, không có gì là không hủy được

Hai người đều không nghĩ tới Lăng Tiếu lại thoát khốn nhanh như vậy, bọn họ thu thế không kịp, liền nhận lấy phản kích của Lăng Tiếu

Hai người chật vật bước mấy bước, toàn thân đều tụ khởi hộ minh kính mạnh mẽ nhất, chặn lại lam diễm đang oanh tới

Tư tư!

Lam Diễm trực tiếp đốt cháy trên hộ minh kính, phát ra từng đọa tiếng vang chói tai

- Lửa này có quỷ ý!

Hai gã Vương giai kia hoảng hốt, vội vàng đem hộ minh kính của mình đnahs tan, lại liên tục lùi vài chục thước nữa

- Lão Dung ngươi nhanh chóng trở về bẩm báo gia chủ, ta trước tới cuốn lấy hắn

Tên Vương giai cầm đại đao kia tự biết đối thủ cường đại, vì vậy đối với tên còn lại quát một tiếng, liền hướng phía trước Lăng Tiếu giết tới

Đại đao chia ra làm bốn, bốn đao giấu đi tiếng gió chấn đến không khí xung quanh đều ông ông vang lên

- Có chút ý tứ, bất quá Một mình ngươi giữ lại biểu diễn đi

Lăng Tiếu lướt qua một tia cười lạnh, thân ảnh lần nữa bắt đầu khởi động, chân thân đã chắn ở trước người tên Vương giai chạy trốn đi báo tin kia

Người nọ hoảng hốt vội vàng xách thương nghênh đón

Lăng Tiếu động tác như gió, tay múa trường kiếm trở nên hoa cả mắt, từng đạo lam diễm linh động yêu dị chớp động, chỉ ở trong nháy mắt, một trận lam sắc kiếm khí đem Vương giai xách thương nghênh đón kia bao vây lấy

Hồng hỏa đối lam diễm, đối thủ tuy nói đồng giai với hắn, nhưng mà hắn lại có thiên hỏa trợ giúp

Vương giai kia căn bản phản ứng không kịp liền bị lam diễm của Lăng Tiếu cắn nuốt hóa thành tro bụi

- Lão Dung!

Một gã Vương giai khác cầm đại đao rống lớn một tiếng, cả người trở nên dữ tợn điên cuồng, một viên đan dược trong suốt rơi vào trong miệng hắn

Khi viên đan được kia vừa rơi vào trong miệng hắn, một cỗ lực lượng cường kháng vô cùng tán phát ra

Vương giai kia lại ở trong nháy mắt tăng lên hai cấp, trực bức tới thực lực Vương giai đỉnh phong

- Trời ạ, hắn cư nhiên phục dụng Phong Vương đan!

- Quả nhiên là Phong Vương đan, bằng không hắn làm sao có thể trong nháy mắt đạt tới cao cấp Vương giai được

- Biến thái a, người trẻ tuổi kia rốt cuộc là người nào, rõ ràng chỉ là mới vào Vương giai, thậm chí liền chém Tam đại trưởng lão của Triệu gia, hiện tại lại để cho vị trưởng lão này ăn vào Phong Vương đan, thật bất khả tư nghị

Nhìn tình hình chiến đấu mãnh liệt phía chân trời, từng cái Vương giai đều phát ra tiếng sợ hãi mà than

Rõ ràng, mới vừa rồi Vương giai của Triệu gia kia ăn vào là một loại Tứ phẩm đan dược

Phong Vương đan cùng Nhiên Linh đan đều thuộc về cấm dược, ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ người bình thường nào cũng sẽ không phục dụng

Bởi vì loại đan dược này là nghịch thiên đan dược cần lấy thiêu đốt thọ nguyên làm đại gia mà đề thăng thực lực

Hôm nay Triệu gia trưởng lão ăn vào Phong Vương đan là một loại đan dược có thể làm cho bất kỳ một gã Vương giai nào trong nháy mắt đạt tới Vương giai đỉnh phong, là đan dược phải tiêu hao 50 năm thọ nguyên làm đại giá mới có thể tăng lên được

Bất kỳ võ giả nào mặc dù đột phá tới Vương giai có 200 tới 500 thọ nguyên, nhưng mà thoáng cái hao tổn 50 năm thọ nguyên, cho dù là ai đều sẽ cảm giác dược muốn hộc máu, hơn nữa đây đối với con đường đột phá tương lai của hắn càng thêm gian khổ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 577 - Kim Long Diệu Thế (2)

Triệu gia trưởng lão ở trước mắt này nếu không phải là bị bức đến không thể làm gì cũng sẽ không ăn vào loại Phong Vương đan này

Ai có thể nghĩ đến người trẻ tuổi ở trước mắt này lại khủng bố như vậy, liên tục chém ba vị huynh đệ của hắn, huống chi tốc độ của đối phương vô song, hắn căn bản không có cơ hội chạy trốn

Thay vì bị đối phương giết chết, chẳng bằng hao tổn mấy chục năm thọ nguyên đem tiểu tử này chém chết rồi lại nói

Lăng Tiếu thân là Luyện dược sư, tự nhiên biết công hiệu của Phong Vương đan

Bất quá, hắn cũng là như cũ không sợ hãi

Trong nội tâm của hắn một cỗ chiến ý hiếu thắng trùng thiên mà lên, tựa hồ quên mất nơi này là địa bàn của đối phương, một cỗ kim diệu chi sắc đam vào nhãn cầu người ta

Bỗng nhiên cỗ kim mang trùng thiên phía sau Lăng Tiếu hóa xuất tiếng khiếu hống như long ngâm

Hống!

Giống như là một đầu Kim Long diệu thế ngủ say đã lâu, không ít Vương giai đứng ở trong không trung cũng bị dọa đến thân hình lắc lư lên, mà những võ giả thực lực yêu ớt ở phía dưới kia tức thì bị làm cho sợ đế loạng

choạng quỳ dưới mặt đất

Lăng Tiếu cũng bị tình huống không hiểu này xuất hiện khiến cho giật mình

Hắn chỉ cảm giác bên trong thân thể mình tựa hồ có đồ vật gì đó đang giác tỉnh, huyết dịch trong thể nội đang sôi trào không nghỉ, linh lực ở trong kinh mạch không ngừng gầm thét

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy chiến ý mênh mông không ngừng, năng lượng ở trong lòng tựa hồ đã sớm kìm nén rất lâu rồi

Lúc này, Triệu gia Vương giai ăn vào Phong Vương đan kia đã hoàn toàn tiêu hóa dược lực, cả người đã ở vào Vương giai đỉnh phong

Hắn dữ tợn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tạp chủng chết tiệt, ta nhất định phải bầm thây vạn đoạn

Dứt lời, cả người hóa làm lưu tinh, hướng Lăng Tiếu đnahs tới, đại đao trong tay của hắn hỏa khí lượn lờ, sát ý đằng đằng

Thực lực của Triệu gia trưởng lão đã tăng vọt không chỉ mười mấy lần, mỗi một đao đều mang theo cmar giác áp bách không khí bị xé rách

Mà giờ phút này Ngũ trảo Kim Long ở phía sau Lăng Tiếu biến mất, cả người như cũ chiến ý dâng trào, một điểm cũng không sợ áp bách cường đại của đối phương, hắn lại thu hồi Băng Hỏa kiếm, lấy cặp kim sắc quyền đầu kia nghênh đón

Đinh đương đinh đương!

Đại đao chém vào kim sắc quyền đầu kia phát ra từng đạo thanh âm kim khí

giao nhau

Trên không trung linh khí càng không ngừng hướng bốn phía nghiền áp bay đi, chút ít thụ mộc đều bị đánh ngã thổi bay trong nháy mắt

Hai người càng không ngừng đổi vị trí, đánh đến dị thường kịch liệt

Những Vương giai kia ổn định thân thể mỗi một người đều bị trận chiến này khiến cho sợ ngây người

Bọn họ vốn tưởng rằng người trẻ tuổi kia sẽ rất nhanh bị Vương giai đỉnh phong chém ở dưới đao

Đáng tiếc bọn họ nhưng thấy một con Kim Long xuất thế, người trẻ tuổi này lại dùng một đôi quyền đầu cùng huyền khí trong tay của Vương giai đỉnh phong kia liều mạng, đây quả thực là quá khiến cho người ta khó có thể tin

Nếu như không phải là bọn hắn tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng đây là sự thật

Tuy nói thân thể của hắn có thể kháng trụ một kích của cao cấp Vương giai, tuy nhiên lại tuyệt không có khả năng cùng huyền khí chân chính cứng đối cứng

Nhưng mà, mới vừa rồi thân thể của hắn tựa hồ kích hoạt thứ gì, một đạo do thuộc tính thần mang ngưng tụ kim ảnh xuất ra khiến cho cả người hắn tràn đầy lực lượng, tựa hồ chiến lực của mình thoáng cái tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa máu thịt của hắn đang sản sinh ra biến hóa không hiểu

Cho nên hắn mới quyết định dùng phương thức lấy cứng chọi cứng đi hóa giải một cỗ năng lượng mênh mông trong thể nội của chính mình

Triệu gia trưởng lão kia cơ hồ cũng muốn điên rồi

Hắn vốn tưởng rằng đạt tới Vương giai đỉnh phong muốn chém tiểu tử này dễ như trở bàn tay

Nhưng mà quyền đầu của đối phương giống như là huyền thạch vạn năm, chém không vào, phản chấn lại khiến cho hổ khẩu của hắn tê dại không ngừng

- Con mẹ nó, lão tử không tin ngươi là thân thể kim thiết

Triệu gia trưởng lão kia mở miệng mắng to một tiêng, tay áo cổ trướng lên, đại đao trong tay cuồng vũ, linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, tạo thành một hỏa long quyển phong hỏa diễm hướng Lăng Tiếu oanh tới

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha, đến đây đi Để cho ta chiến thống khoái!

Lăng Tiếu như một đầu kim sắc cuồng long không sợ hãi chút nào, một đầu đâm vào bên trong long quyển phong này

Trong lúc nhất thời, xung quanh lại là một mảnh tiếng kinh hô

Mọi người đều cho là Lăng Tiếu lần nhất nhất định hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Đây chính là một kích dùng hết sức lực của Vương giai đỉnh phong, cho dù là cường giả Địa Hoàng giai rơi vào trong đó cũng sẽ không sống khá giả đi!

Thượng không chỗ cổng thành của Vạn Thú thành

Một đoàn xích hồng sắc long quyển phong đem giữa không trung nhuộm thành vẻ đỏ ngầu, không khí xung quanh tăng lên đến dọa người

Một kích tuyệt sát của Vương giai đỉnh phong, thiên địa cũng hơi bị biến sắc

Phanh phanh!

Ở bên trong long quyển phong truyền ra từng đợt tiếng vang oanh kích

Mỗi một đạo thanh âm vang lên, ddeuf có một chỗ phong bích trở nên ảm đạm rất nhiều

Cuối cùng, chỉ thấy từng cái kim sắc quyền đầu khổng lồ đem xích hồng sắc long quyển phong bắn cho tán loạn ở phía chân trời

Kim sắc quyền đầu kia có lớn khoảng hơn ba thước, mỗi một quyền đều có thể hủy thạch liệt địa

Xích hồng sắc long quyển phong tiêu tan hết, tên Triệu gia trưởng lão kia "Oa" một tiếng nhổ ra một ngụm máu tươi

Tuy nói hắn đã là Vương giai đỉnh phong, nhưng mà đánh ra một kích tuyệt cường lại khiến cho thân thể của hắn một lần nữa tiêu hao tổn thất

Mà thanh niên nhân như kim sắc chiến thần kia cũng không có thu tay lại, kim sắc quyền đầu một đi không trở lại hướng Triệu gia trưởng lão oanh tới

Triệu gia trưởng lão ngăn chặn thương thế, vội vàng vung đao nghênh đón

- Toái cho ta!

Kim sắc quyền đầu của Lăng Tiếu oanh ở trên đại đao, hét lớn một tiếng, uy

danh như sấm, khí thế rung trời

Đinh đương!

Quyền đao giao kích, đinh tai nhức óc!

Đại đao băng liệt từng chỗ, quyền đầu lần nữa hướng thân đao cuồng oanh

Kim sắc quyền đầu giống như là vũ khí cứng rắn nhấ, mỗi một quyền đều đem đại đao chấn thành một cái lỗ hổng

Cuối cùng đại đao kia đã là tứ giai đê cấp bị oanh thành mảnh nhỏ

Người đang xem cuộc chiến đều bị chấn kinh đến tê dại

- Điều Điều này sao có thể Quyền đầu có thể so với huyền khí đỉnh cấp rồi

- Người trẻ tuổi này hẳn là tu luyện vô thượng quyền kình, bằng không quyền đầu của hắn không thể nào cứng rắn như thế, cho dù là Kim thuộc tính cũng không được mạnh mẽ như thế

- Thật là đáng sợ, ngay cả Vương giai đỉnh phong cũng ép không được hắn, trừ phi là Tam gia đồng thời xuất thủ, hoặc là có nhân vật như lão tổ tông mới có đem người này bắt lại

- Có thực lực như thế, khó trách có thể khiêu khích quy củ của Vạn Thú thành

- Ở trước mặt thực lực, hết thảy đều là hư vô

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 578 - Kịch Chiến

Không thể nào, ngay cả ngươi từ nhỏ luyện quyền cũng không thể ngạnh kháng Tứ giai huyền khí a!

Triệu gia trưởng lão kia không cam lòng mà rống giận

Trong tay của hắn chính là Tứ giai đại đao, cho dù là Địa Hoàng giai cũng có thể chém giết, lại ở trước mặt hắn bị một đôi kim quyền đánh cho nát bấy rồi, điều này làm cho hắn như thế nào đi tiếp thu

Hắn giống như nhập ma oanh xuất ra từng chường hỏa diễm hướng Lăng Tiếu thiêu đốt mà đi

Đáng tiếc, Lăng Tiếu đã không hề tiếp tục tính toán chơi đùa nữa rồi, bởi vì hắn đã nhận ra vài luồng khí tức cường hãn hướng bên này bay qua

Hắn bước ra bộ pháp hồn nhiên thiên thành, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau thân thể của Triệu gia trưởng lão, kim sắc quyền đầu trực tiếp hướng đến lưng của Triệu gia trưởng lão mà oanh đi

Kim sắc quyền đầu này ngay cả huyền khí cũng có thể đánh nát, Triệu gia trưởng lão này như thế nào có thể ngăn cản được

- Tặc tử ngươi dám!

Một đạo thanh âm kinh thiên từ không xa rống lên, một cái kim sắc chưởng ấn phá không đánh tới

Trên mặt Lăng Tiếu mang theo quỷ tiếu nhàn nhạt, quyền đầu trực tiếp xuyên thấu phía sau lưng Triệu gia trưởng lão kia, trong tya vung lên, lợi dụng thân thể của Triệu gia trưởng lão đi đón nhận cái kim sắc chưởng ấn kia

Ầm!

Thân thể của Triệu gia trưởng lão kia lập tức biến thành huyết vụ tiêu tán ra

- Thật can đảm, lại dám giết người của Triệu gia ta, hôm nay nhất định phải đem ngươi chịu hết vạn kiếm lăng trì mà chết

Một đạo kim sắc thân ảnh cực nhanh tiếp cận tới đây, tản ra một cỗ tức giận ngập trời

Người đến là Tam trưởng lão Triệu Khánh Lai của triệu gia, thực lực trực ép Vương giai đỉnh phong, là cao thủ ít ỏi của Triệu gia

Triệu Khánh Lai vừa mới dừng lại, sau đó lại có mấy đạo thanh âm xé gió vang lên, bốn đạo thân ảnh đứng ở phía sau Triệu Khánh Lai, mỗi người đều là lão giả gần trăm tuổi, thoạt nhìn bất quá là năm, sáu chục tuổi, một thân tu vi đều ở đê cấp Vương giai đến trung cấp Vương giai không đồng đều

Bốn người này đồng dạng là trưởng lão của Triệu gia

Triệu gia năm người mới vừa dừng lại, lại là mấy đạo nhân ảnh xuất hiện ở bên cạnh năm người

Năm người này lại người của một cỗ thế lực Hoàng gia, lão giả cao gầy dẫn đầu đồng dạng là cao cấp Vương giai, quanh thân óng ánh thúy lục sắc quang mang, phảng phất tràn đầy vô hạn sinh cơ

Hoàng Tiêu Nghiêm thân phận so với Triệu Khánh Lai không hề thấp hơn, chính là thân đệ của Hoàng gia gia chủ, tinh tu Mộc thuộc tính, là người có hi vọng nhất của Hoàng gia ở tương lai không lâu đột phá đến tồn tại cưỡng hãn Địa Hoàng giai

Người của hai nhà này tới, đều là hộ pháp giả của Vạn Thú thành

Ai dám ở bên trong Vạn Thú thành tư mình giết chóc chiến đấu, bọn họ đều có thể xuất thủ bắt giết

Từ mấy chục năm trước, một gã trưởng lão của Hà Minh tông bị chém giết ở ngoài thành, cũng đem đầu lâu của hắn treo lên cửa thành, bọn họ cũng không nhớ rõ đã có bao nhiêu năm không người nào dám ở Vạn Thú thành sinh sự rồi

Mà hôm nay, một gã thanh niên gần 20 tuổi cũng đã đánh vỡ quy củ của Vạn Thú thành, lại đem bốn tên trưởng lão của Triệu gia nhất nhất tru diệt

Hành động như thế không thể nghi ngờ là trần trụi đánh vào thể diện của tam gia thế lực

- Chấp pháp trưởng lão của Triệu, Hoàng hai nhà đều đến, xem ra người trẻ tuổi cuối cùng khó thoát khỏi cái chết rồi

- Đây nhưng nói không chừng, ngươi nhìn người trẻ tuổi kia chiến ý không giảm, tựa hồ bảo trì không sợ hãi, nhìn đến sợ lai lịch không nhỏ

- Bao nhiêu năm rồi không người dám khiêu khích quy củ do tam đại thế lực lập ra, nếu như hôm nay để cho người trẻ tuổi này chạy mất mà nói, mặt mũi của tam đại thế lực không thể bảo vệ được rồi

- Đừng ầm ĩ nữa, xem kỹ một chút nhìn người trẻ tuổi kia ứng phó như thế

nào đi!

Triệu Khánh Lai nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu quát to:

- Tiểu tặc ở đâu ra, dám can đảm ở Vạn Thú thành hành hung, nhìn ta đem ngươi đi vào chính pháp

Dứt lời, song chưởng của Triệu Khánh Lai hóa ra hai cái kim sắc ưng trảo chói mắt hướng đỉnh đầu Lăng Tiếu chộp tới

- Hừ, không phân biệt tốt xấu liền muốn giết người, làm như ta dễ khi dễ

Lăng Tiếu như cũ chiến ý mênh mông không dứt, linh lực trong cơ thể tựa hồ dùng không kiệt

Hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một quyền đem ưng trảo kia đánh tán

Thần sắc của Triệu Khánh Lai biến đổi, không dám khinh thường, trong song chưởng xuất hiện một đôi kim sắc ưng câu, kim quang thiểm diệu

Câu ảnh văng khắp nơi, sắc bén như lưỡi đao

Lăng Tiếu không hề tiếp tục dám khinh thường, hôm nay đối đầu kẻ địch mạnh, phải tốc chiến tốc thắng

Tốc độ vô song của hắn phát huy đến cực hạn, từng đạo tàn ảnh ở trên không trung lướt qua, ưng câu không thể đả thương được chút nào

Hắn cũng bắt được cơ hội trong nháy mắt, kim quyền lần nữa xuất kích, trực tiếp oanh ở bên người Triệu Khánh Lai

Triệu Khanh Lai cũng không có giống như người mới vừa rồi bị xuyên thể

mà chết, chẳng qua là bị hung hăng oanh bay ra ngoài

Lăng Tiếu khẽ sửng sốt một chút:

- Cư nhiên có mặc cao giai phòng vệ giáp!

- Mọi người cùng nhau tiến lên giết hắn đi!

Một gã lão giả của Triệu gia thấy Triệu Khanh Lai ăn thiệt thòi, lập tức quát một tiếng, hắn dẫn đầu hướng Lăng Tiếu xuất ra một kiếm tuyệt nhanh

Những người khác rối rít lấy ra huyền khí, từng đượt công kích huyễn lệ vây quanh Lăng Tiếu

Sau khi trải qua một phen oanh tạc, thân ảnh của thanh niên kia quả nhiên biến mất không thấy

- Ha ha, không có ai có thể khiêu khích quy củ của Vạn Thú thành, cho dù là người của bảy tông đích thân tới cũng là như thế

Triệu Khánh Lai thấy Lăng Tiếu đã biến mất, cảm thấy hắn khẳng định đã chết, lúc này lên tiếng phá lên cười

Lúc này Hoàng Tiêu Nghiêm của Hoàng gia nhăn mặt một chút, ngẩng đầu nhìn lại quát to:

- Hắn còn chưa chết!

Chỉ thấy Lăng Tiếu ở trên cao nhìn xuống, trên trán nhẹ nhàng nhăn lại, tinh thần lực vô hình hóa thành hình dạng Băng Hỏa kiếm hướng thức hải của Triệu Khánh Lai chém tới

Phốc!

Tiếng cười của Triệu Khánh Lai còn chưa dứt, lúc này đầu bạo thân vong

Mới vừa rồi thời điểm Triệu gia trung cấp Vương giai kia chết không có ai chú ý tới, mà hiện tại người ở chung quanh coi như là chân chân thiết thiết nhìn thấy được một màn quỷ ý đến dọa người này

Vô thanh vô tức liền lấy đầu của người khác!

Thủ đoạn kinh người này sợ rằng chỉ có siêu cấp cường giả Thiên Tôn giai trở lên mới có loại khả năng này đi

Mà người trẻ tuổi ở trước mắt này rõ ràng chỉ là Vương giai thực lực, lại không biết như thế nào làm được

Một gã Triệu gia trưởng lão hoảng hốt kêu lên:

- Hắn Hắn thi triển yêu thuật!

- Liên thủ giết hắn đi!

Một gã Triệu gia trưởng lão khác tương đối trấn định, rống lớn một tiếng, cả người tinh mang nở rộ, ngân gia phá thiên hướng Lăng Tiếu oanh tới

Những trưởng lão khác của Triệu gia cũng rối rít xuất ra sát chiêu

Nhất thời, giữa không trung lại hiện ra một quang mạc kinh người đủ mọi màu sắc, chấn đến trong vòng ngàn dặm đều hơi bị lay động, thành tường cổ xưa cũng bóc ra một mảng

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 579 - Trốn Chạy (1)

Lăng Tiếu đối mặt với rất nhiều công kích, không hề tiếp tục lấy thân thể chống đỡ, Băng Hỏa kiếm trong tay lần nữa bày ra, cả người bước theo bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh có kèm theo Phong thuộc tính đem những công kích kia vứt ở sau người

Sau khi Lăng Tiếu đi tới bên cạnh một gã Triệu gia trưởng lão, Băng Hỏa kiếm nở rộ ra băng tinh sáng chói

Ngạo Hàn lục quyết đệ nhị thức: Băng Phong Tam Xích!

Lúc tên Triệu gia trưởng lão kia nhận thấy được nguy cơ, cả người đã bị phong thành băng nhân, khối băng chấn vỡ, thân thể chia năm xẻ bảy bay ra

Triệu gia còn thừa lại ba tên trưởng lão vừa sợ vừa giận, một gã trong đó hướng Hoàng Tiêu Nghiêm cầu cứu nói:

- Hoàng trưởng lão không ra tay còn đợi đến khi nào

Hoàng Tiêu Nghiêm thần sắc nghiêm trọng quát lên:

- Xuất thủ phong tỏa hắn, để cho lão phu tới kết thúc hắn

Lời của hắn vừa dứt, Hoàng gia bốn tên trưởng lão lập tức bay ra bốn phía, riêng mình đánh ra thủ ấn bất đồng, linh khí của một phương thiên địa lập tức hướng Lăng Tiếu giam cầm mà đi

Ba tên trưởng lão còn thừa lại của Triệu gia cũng gia nhập vào hàng ngũ

phong tỏa

Chỉ thấy linh khí ngũ quang thập sắc tạo thành từng mặt cự tường hướng Lăng Tiếu nghiền ép mà đi, để cho hắn không tháo chạy được

Hoàng Tiêu Nghiêm cầm trong tay Tứ giai cao cấp Huyền Côn, từ bên trên cực nhanh nện xuống

Chỉ thấy một côn này càng như lôi điện thiểm thước, thanh thúy chói mắt, uy lực cực kỳ kinh người

Lăng Tiếu cả người bị khốn trụ khó có thể thi triển sát chiêu phản kích

Đối mặt với hiemr cảnh như thế, Lăng Tiếu như cũ không sợ hãi, chỉ thấy trên tay hắn xuất hiện một thanh Phệ Huyết ma đao khác!

- Còn không đi cướp lấy thân thể của ahwsn còn đợi khi nào

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn Hoàng Tiêu Nghiêm giết tới một cái, hướng về Phệ Huyết ma đao âm u nói một tiếng

Sưu!

Một đoàn hắc vụ từ trong ma đao vù vù bay ra

Cường chiêu của Hoàng Tiêu Nghiêm đã đánh ra, mắt thấy liền muốn đem tiểu tử kia nện trúng rồi, nhưng mà đại đao đen thui kia lại hóa thành một đoàn đồ vật hướng mặt hắn đánh tới

Tốc độ của đoàn hắc vụ kia cực nhanh, hơn nữa không có chút dấu hiệu nào

Hoàng Tiêu Nghiêm căn bản chưa kịp phản ứng, hắc vụ đã từ ngũ quan của

hắn chui vào

A!

Khi hắc vụ vào đến trong đầu của Hoàng Tiêu Nghiêm, hắn phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết kinh người

Cái huyền côn đánh ra kia cuối cùng cách Lăng Tiếu năm phân liền dừng lại

Mọi người đều cho là Lăng Tiếu lại đang thi triển yêu thuật, chém giết Hoàng Tiêu Nghiêm

Một gã trưởng lão trung cấp Vương giai của Hoàng gia không có vào trong phong tỏa muốn giết chết Lăng Tiếu thay Hoàng Tiêu Nghiêm báo thù

- Tiểu súc sinh, đi chết đi!

Hoàng gia trưởng lão kia nghiến răng nghiến lợi quát một tiếng, trường kiếm trong tay hóa xuất thổ hoàng sắc kiếm quang hướng bên hông Lăng Tiếu chém tới

Kiếm khsi tung hoành, sát cơ nghiêm nghị

Ầm!

Kiếm khí hung hăng đụng vào trên thân thể của Lăng Tiếu, nhưng mà không thể đả thương hắn chút nào

Hoàng gia trưởng lão kia lần nữa rống to:

- Ta không tin ngươi là bất tử chi thân

Lần này, hắn không có lợi dụng linh khí đi công kích, mà là lợi dụng trường kiếm đâm thẳng vào cổ họng của Lăng Tiếu

Lăng Tiếu đã bị trói buộc, căn bản không thể hành động, mắt thấy mũi kiếm đâm tới

Đối mặt với trường kiếm đâm tới như xà, trên mặt Lăng Tiếu không có chút vẻ sợ hãi nào

Trên mặt tên Hoàng gia trưởng lão kia hiện lên vẻ âm tàn, phảng phất hắn đã thấy Lăng Tiếu chết ở dưới kiếm hắn rồi

Bỗng nhiên, Hoàng gia trưởng lão kia sau ót sinh gió, một cỗ điềm bất tường đánh tới

Hắn vừa định thu thế tránh né, tuy nhiên lại phát hiện mình đã bị khóa, căn bản không cách nào nhúc nhích

Hắn một thân khí thế vọt tới đỉnh, cả người muốn giãy dụa tránh thoát tỏa định

Phốc!

Đáng tiếc hắn vẫn phản ứng không đủ nhanh, một đạo côn ảnh hung hắng đem đầu của hắn đập nát, một đoàn óc cũng ghê tởm bật ra

- Nghiêm trưởng lão ngươi Ngươi vì sao như thế

Mấy tên trưởng lão phong tỏa Lăng Tiếu đều là không hiểu nhìn người ám sát Hoàng gia trưởng lão kinh hãi hỏi

Lăng Tiếu thừa dịp bọn hắn phân thần hết sức, chiến ý lần nữa mênh mông,

thực lực lại đến đỉnh phong, kim sắc hư long ảnh trường khiếu mà lên, phong tỏa lập tức bị chấn thoát

- Không tốt, hắn chạy rồi!

Một gã Triệu gia trưởng lão kinh hô lên

Theo thanh âm của hắn hạ xuống, mấy người khác rối rít lần nữa hướng Lăng Tiếu thi triển giam cầm

Nhưng mà Lăng Tiếu há lại sẽ để cho bọn họ được như ý

Hắn hóa thành tia chớp, trên không trung cực nhanh xuyên toa, Băng Hỏa kiếm trong tay như lưỡi hái thu hoạch rơm rạ, đến một chỗ đều có một tên trưởng lão bị chém ở dưới kiếm

Phốc phốc!

Liên tục ba cái đầu lâu bị trực tiếp chém bay rồi

Bọn họ đến chết còn không biết đây là chuyện gì xảy ra

Một tên trưởng lão khác của Triệu gia cùng hai tên Hoàng gia trưởng lão trong lòng vô hạn khiếp ý, lập tức hướng tứ phương chạy trốn

Lúc này, trừ Lăng Tiếu ra, còn có một đạo thân ảnh khác có tốc độ không thua gì Lăng Tiếu hướng hai gã Hoàng gia trưởng lão đuổi tới

Hai gã Hoàng gia trưởng lão kia bị cản lại, đang muốn xuất thủ, lại phát hiện chặn ở trước mặt bọn họ chính là Hoàng Tiêu Nghiêm

- Nghiêm trưởng lão, chúng ta mau trở về mới gia chủ đi ra, tiểu súc sinh kia

quá cường đại

Một gã Hoàng gia trưởng lão vội vàng hướng về phía Hoàng Tiêu Nghiêm nói

- Hắc hắc, không cần gấp gáp, có bổn Có ta ở đay, người nào cũng không cần sợ

Hoàng Tiêu Nghiêm cổ quái cười cười, hướng hai người đi đến gần

Một gã Hoàng gia trưởng lão khác tựa hồ nghĩ tới điều gì, con ngươi mở lớn, thân thể hướng về phía sau thối lui:

- Mau Đi mau, Nghiêm trưởng lão trúng yêu thuật

- Cái gì!

Một tên Hoàng gia trưởng lão khác hoảng hốt

- Phản ứng cũng không tệ lắm, bất quá bổn đế cũng không phải là trúng yêu thuật

Hoàng Tiêu Nghiêm dữ tợn cười cười, Huyền côn trong tay phát ra hắc mang quỷ dị

Hắc mang kia giống như là hình lưỡi hái vô tận, trong nháy mắt đem hai người bọn họ bao phủ

Phốc phốc! Hai luồng huyết vụ nở rộ mà ra

Hoàng Tiêu Nghiêm bay đến dưới huyết vụ, ngẩng đầu lên há to mồm, nặng nề hấp một cái, những huyết dịch kia hướng trong miệng hắn hội tụ tới

- Hắn Hắn đây là đang làm cái gì!

- Chẳng lẽ Nghiêm trưởng lão đã bị người trẻ tuổi kia khống chế rồi sao

- Đây Đây thật là ghê tởm, lại đi uống máu người, quả thực là ác ma

- Lúc này Triệu Hoàng hai nhà thật đúng là đá trúng thiết bản rồi

Lăng Tiếu chém tên Triệu gia trưởng lão chạy trốn kia, mới vừa quay đầu lại, liền thấy được một màn Hoàng Tiêu Nghiêm hút máu, dạ dày trong bụng cũng cảm thấy phiên giang đảo hải, ghê tởm chí cực

- Ha ha Mùi vị uống máu vẫn là thanh sảng ngon miệng như vậy

Hoàng Tiêu Nghiêm ngửa mặt lên trời cuồng tiếu lên

Cái khuôn mặt dính đầy vết máu kia cười lên lại đáng sợ dữ tợn như vậy

- Thu hồi dạng ghê tởm của ngươi, chúng ta đi thôi

Lăng Tiếu nhăn mày một chút hướng về Hoàng Tiêu Nghiêm nói

Hoàng Tiêu Nghiêm thu lại thất thố, hướng Lăng Tiếu bắn tới hai đạo thần mang như lưỡi đao

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 580 - Trốn Chạy (2)

Lăng Tiếu nghênh đón thản nhiên nói:

- Làm sao Mới vừa đạt được thân thể liền muốn tạo phản rồi

Hoàng Tiêu Nghiêm thu hồi ánh mắt, khom người xuống hướng Lăng Tiếu hành lễ nói:

- Lão nô không dám!

Giờ phút này Hoàng Tiêu Nghiêm đã không còn là Hoàng Tiêu Nghiêm lúc trước nữa rồi

Linh hồn của Hoàng Tiêu Nghiêm lúc trước đã bị Ma Đế cắn nuốt, Hoàng Tiêu Nghiêm hiện tại đã hoàn toàn bị Ma Đế nắm trong tay, nói cách khác, Hoàng Tiêu Nghiêm hiện tại chính là Ma Đế, là người hầu của Lăng Tiếu

- Hừ, tin rằng ngươi cũng không dám, nếu không ta không ngần ngại đánh ngươi về nguyên hình

Lăng Tiếu hừ lạnh nói

Ma Đế chính là một đời kiêu hùng, tuy nói hiện tại khuất phục với hắn, nhưng mà ai có thể đoán chừng tôn gia hỏa kinh khủng này sẽ làm phản hay không

Lăng Tiếu mơ hồ có chút lo lắng, trong lòng chỉ có thể hạ quyết tâm muốn đột phá tăng nhanh tu vi

Hắn quyết không cho phép người hầu như Ma Đế thoát khỏi lòng bàn tay của hắn

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn mang Ma Đế rời đi, có hai cỗ lực lượng đáng sợ đều không xa mãnh liệt mà đến

Ma Đế quái khiếu nói:

- Không tốt, có Địa Hoàng giai giết đến rồi!

Lăng Tiếu cũng cảm ứng được cảm giác bị áp bách đáng sợ kia, hơn nữa áp lực kia cũng là càng ngày càng gần, tốc độ nhanh đến kinh người

- Đi mau!

Lăng Tiếu căn bản không dám hiện tại đi xuống khởi động truyền thâu trận, bay thẳng đến một cái phương hướng nhanh chóng mà đi

Hắn đem Phong thuộc tính đề thăng tới mức tận cùng, hơn nữa bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh bước đi, ở giữa không trung lưu lại từng đạo thân ảnh quỷ dị

Ma Đế vừa mới chiếm cứ thân thể của Hoàng Tiêu Nghiêm, một thân thực lực cũng chỉ là cao cấp Vương giai, hơn nữa tự thân thuộc tính của Hoàng Tiêu Nghiêm cũng không phù hợp với hắn, linh hồn lực của bản thân hắn cũng chưa khôi phục, căn bản không thể nào phát huy được uy lực chân chính của hắn

Hắn đồng dạng cùng Lăng Tiếu giống nhau chỉ có thể lựa chọn trốn chạy, tốc độ kia một chút cũng không chậm so với Lăng Tiếu

Hai người chưa chạy ra được ngàn thước, một cái lam sắc cự chưởng lớn đến mấy chục thước từ trên trời giáng xuống, hướng hai người phiên ép mà tới

Những đám mây đang du động kia phảng phất cũng bị cỗ khí thế cường đại kia chấn thành hư vô, trong không khí sinh ra tiếng gió vù vù

- Không tốt!

Lăng Tiếu sử dụng toàn lực, bộ pháp bước tới thật nhanh

Giờ phút này, hắn chỉ hận mình sinh ra ít một cặp chân, Phong thuộc tính tựa hồ cũng không đủ rồi

Phanh phnah!

Lăng Tiếu cùng Ma Đế hai người giống như con ruồi bị đập, bị lam sắc cự chưởng kia trực tiếp đập rơi xuống trên một ngọn núi nhỏ không xa

Ầm!

Ngọn núi vung lên một mảnh khói bụi phi điểu tẩu thú càng không ngừng bay cao gào thét

Hai người này đều là lão giả hơn hai trăm tuổi rồi

Một gã lão giả mặc lam sắc áo choàng, lông mày dài rủ xuống, thân thể hơi còng, hai tay chắp sau lưng, con mắt như lam sắc tinh thần khiến cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được

Một gã lão giả khác một thân thanh y, râu tóc bạc trắng, mặt mũi gầy, hư không lăng độ, thanh hà lóe lên, hơi có mấy phần tiên phong đạo cốt

Nhị lão này theo thứ tự là Triệu gia lão gia chủ Triệu Thế Nghĩa cùng với Hoàng gia trưởng lão đời trước Hoàng Lệnh Cơ, hai người đều có thực lực đê cấp Địa Hoàng kinh khủng

Mới vừa ra tay đem Lăng Tiếu cùng Ma Đế oanh xuống mất đất chính là lão gia chủ Triệu Thế Nghĩa của Triệu gia

- Triệu huynh ngươi hạ thủ quá độc ác, thậm chí ngay cả Tiểu Nghiêm nhà ta cũng đuổi giết

Hoàng Lệnh Cơ tức giận nhìn chằm chằm vào Triệu Thế Nghĩa nói

Triệu Thế Nghĩa đáp:

- Hoàng huynh không nên tức giận, ta không thấy rõ đó là tiểu tử nhà ngươi, nếu như mà sớm biết, ta liền chỉ giết một tiểu tử khác là được

- Hừ, nếu như Tiểu Nghiêm nhà ta có cái gì bất trắc, cũng đừng trách ta không để ý đến lưỡng gia chi nghĩa

Hoàng Lệnh Cơ hừ lạnh nói

Tuy nói hai nhà đồng chúc liên minh, nhưng mà giữa lẫn nhau cũng tồn tại minh tranh ám đấu, đều hi vọng thế lực của đối phương so với thế lực của mình yếu nhược hơn nhiều

Như thế bên trong Vạn Thú thành mới có quyền nói chuyện tuyệt đối

Triệu Thế Nghĩa dĩ nhiên nhận ra người chạy trốn kia là Hoàng Tiêu Nghiêm, mà một chưởng kia của hắn đúng là cố ý mà làm

Dù sao hắn bây giờ là đang ngăn giết người dám đả động ở Vạn Thú thành, coi như là giết lầm, cho rằng Hoàng gia cũng không có nói được gì

Hai gã Hoàng cấp phong tỏa một tòa tiểu sơn, khí thế một mực áp ở trong tòa tiểu sơn này, coi như là một con ruồi cũng không thể bay ra được

Hoàng Lệnh Cơ trong lòng tự biết an nguy của tiểu chất, lắc mình hướng tòa tiểu sơn ở bên dưới lướt tới

Nhưng mà, khi hắn đi tới vị trí hai người bị vùi thân, chỉ phát hiện có hai cái hố sâu, trong hố sâu dính không ít vết máu, nhưng mà lại không có bóng người

Triệu Thế Nghĩa cũng từ không trung lướt xuống, hắn nhìn hố sâu một chút kinh ngạc nói:

- Người đâu

Hoàng Lệnh Cơ trừng mắt liếc hắn một cái, hừ lạnh nói:

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây

Dứt lời hắn vung tay lên, loạn thạch, cây cối xung quanh hố sâu bị oanh bay lên

- Đều bị phong tỏa rồi, có thể trốn đi đâu được, kỳ quái!

Triệu Thế Nghĩa bay lên giữa không trung, hóa thành mấy cái thủ ấn hướng trong ngọn núi chụp tới

Từng con đê giai linh thú ở các nơi trong ngọn núi không tự chủ bị dẫn dắt đi lên, bọn chúng kinh khủng đưa tới một mảnh tê minh

- Tiểu tử kia chui xuống dưới đất hay sao!

Triệu Thế Nghĩa rống giận một tiếng, mấy chục con linh thú bị dẫn dắt lên bị chấn thành một bãi huyết thủy

Cơn giận của Hoàng giai, uy lực đáng sợ như vậy!

Hoàng Lệnh Cơ ở dưới ngọn núi thần niệm hướng dưới đất dũng mãnh lao tới

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn vừa nhảy, một tay hướng xuống dưới đất oanh xuống một chưởng

Ầm!

Thanh sắc chưởng ấn đem một góc sơn phong ép đến lõm xuống

- Thật là có độn địa thuật, người này thật là có đại lai lịch

Thần sắc của Hoàng Lệnh Cơ hiện lên vài tia ngưng trọng

Mới vừa rồi hắn cảm ứng được dưới nền đất có sinh vật dũng động, hắn có thể khẳng định đối phương đã từ dưới đất chạy trốn

Thanh niên chém giết tổng cộng mười mấy tên Vương giai của hai nhà Triệu Hoàng thành công trốn chạy

Tin tức này trong nháy mắt ở bên trong Vạn Thú thành nhấc lên sóng lớn

Bao nhiêu năm rồi, không người nào dám ở trong phạm vi Vạn Thú thành tự ý động võ

Cho dù là cường giả Vương giai ở Vạn Thú thành tự ý động vũ cũng muốn chết không có chỗ chôn

Song, người trẻ tuổi kia không chỉ động võ, còn đem mười mấy trưởng lão của Triệu Hoàng hai nhà chém giết, hai gã cường giả Địa Hoàng giai đồng

thời xuất động, còn để cho đối phương từ dưới mí mắt của bọn họ trọng thương trốn chạy

Đây tuyệt đối là chuyện tình oanh động nhất trăm năm qua của Vạn Thú thành

Sau đó lại truyền ra tin tức nho nhỏ, xung đột lần này căn bản không liên quan đến chuyện tình người trẻ tuổi kia chạy trốn

Đây căn bản là Triệu gia thế tử nhìn không vừa mắt nhân gia, mà cố ý để cho trưởng lão nhà mình làm khó nhân gia, muốn để cho nhân gia đẹp mặt, đây mới đưa đến song phương xung đột

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 581 - Cổ Hoàng Thần Công (1)

Chỉ là vì nhìn đối phương không vừa mắt, mà đưa đến nhà mình có mấy danh trưởng lão bị tru diệt

Đại giới này quả thực quý không thể nói

Sau khi Triệu gia gia chủ biết được chuyện này, giận dữ lôi đình, trực tiếp đem một chân của thế tử kia cắt đứt, sau đó mang hắn đi diện bích mười năm chuộc tội

Vương giai cao thủ a, cho dù thả vào bất kỳ tông môn nào cũng là tồn tại cao cao tại thượng, ở trong một cái thành trì khác càng là có thể xưng bá một phương

Hôm nay nhưng thoáng cái hao tổn nhiều như vậy, coi như là Triệu Hoàng hai nhà nội tình phong hậu cũng không chịu được hành hạ như vậy

Đúng vào ngày đó, Vạn Thú thành truyền ra một cái tin tức kinh người

Lỹ gia cùng Triệu Hoàng hai nhà quan hệ xuất hiện cương hóa, Lữ gia nguyện ý thối lui khỏi vị trí thủ hộ Vạn Thú thành, không tiếp tục tham dự vào trong bất kỳ quản lý trật tự nào của Vạn Thú thành

Hơn nữa còn có người nói chuyện này tựa hồ cùng với thanh niên chém giết hai nhà Triệu Hoàng có một chút quan hệ

Bởi vì có người nhìn thấy người trẻ tuổi kia tại trước khi hành hung từng ở Lữ gia ngủ lại một đêm

Trong Vạn Thú thành thảo luận liên miên, tất cả tửu lâu, thực khuyết đều đang đàm luận đại sự vừa mới phát sinh không lâu

Thanh niên Vương giai 20 tuổi chém giết mười mấy tên trưởng lão của Triệu Hoàng hai nhà, bị Địa Hoàng cường giả đánh trọng thương trốn chạy

Hơn nữa rất nhiều người thấy song quyền cái thế vô song của người trẻ tuổi kia lại chấn vỡ huyền khí, càng có thể giết người trong vô hình

Tất cả mọi người đang suy đoán lai lịch của người trẻ tuổi kia

Có người nói hắn là đến từ Nam Hoang yêu tộc, bởi vì trước lúc đại chiến, không ít người nghe được người trẻ tuổi kia nói muốn dùng truyền thâu trận đi Nam Hoang; cũng có người nói người trẻ tuổi này hẳn là đến từ đại lục võ học thánh địa, cũng chính là trung tâm đại lục, xưng là trung vực, bọn họ cảm thấy chỉ có chỗ kia mới sẽ xuất hiện thanh niên có lực chiến đấu kinh người như thế

Bất kể Vẫn Thạch thành soi tràng không nghỉ như thế nào, người đương thời đều là không biết được

Chỗ sâu Vạn Thú quật, thương tùng thúy bách, bách hoa khắp nơi, linh thảo mới nhú, hương thơm hợp lòng người

Ở bên trong một chỗ động phủ do con người khai quật, một gã thanh niên ở trần nhắm mắt ngồi xếp bằng

Chỉ thấy thần sắc của hắn cực kỳ tái nhợt, khóe miệng mang theo vết máu, hiển nhiên là bị đả thương nặng vô cùng

Ở bên cạnh hắn còn có một con linh thú như long như khâu đang canh giữ

Thanh niên bị trọng thương này không phải là Lăng Tiếu thì còn là ai

Trước đó hắn bị Triệu Thế Nghĩa một chưởng oanh vào dưới ngọn núi, cơ hồ liền muốn bị chết rồi

Nếu không phải là hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết, một thân phòng ngự thiết cốt đồng cân kinh người, chỉ sợ đã biến thành một vũng huyết thủy rồi

Một kích toàn lực của Địa Hoàng giai, so với trong suy nghĩ của hắn còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm

May là hắn ở lúc bị trong thương để cho Tử Giao Long Khâu xuất hiện, kịp thời đem hắn cùng Ma Đế tập cuốn từ dưới mặt đất trốn chạy, bằng không hắn thật là tai kiếp khó tránh khỏi rồi

Lăng Tiếu có hộ thể thần công có thể bảo vệ được tính mạng, mà Ma Đế mới vừa chiếm cứ được thân thể cũng là bị một chưởng kia của Triệu Thế Nghĩa oanh cho hoàn toàn phế đi

Ma Đế đáng thương, mới vừa được hưởng thụ tư vị sống lại không lâu, lại phải trở về bên trong Phệ Huyết ma đao uẩn dưỡng linh hồn

Hôm nay Lăng Tiếu chính là lấy Kim Cương Ngũ Biến quyết bắt đầu tu luyện thân thể

Hắn đem Kim Cương Ngũ Biến quyết tu luyện đến đệ tứ biến tiểu thành chi cảnh, tốc độ khôi phục vốn là hết sức rất mạnh

Nhưng mà lực phá hoại của Địa Hoàng giai quả thật đáng sợ, cơ hồ muốn cái mạng nhỏ của hắn

Hắn ăn vào đan dược, lại thúc dục huyền công khôi phục, một ngày một đêm mới vượt qua được giai đoạn nguy hiểm

Có thể nói, đây là một lần nguy hiểm nhất ở một đoạn thời gian gần đây của Lăng Tiếu

Một ngày một đêm đi qua, thương thế của Lăng Tiếu cuối cùng ổn định, hắn lại móc ra ba viên tam giai cao cấp chữa thương đan dược ném vào trong miệng, tiếp tục phân hóa dược lực, tiến thêm một bước khôi phục thân thể

Cơ năng của thể nội hắn đang từng bước khôi phục sinh cơ, linh lực trong kinh mạch càng không ngừng lưu động cọ rửa

Tam Phân Quy Nguyên Khí đang tự hành vận chuyển, hai đại huyền công hai bút cùng vẽ

Lại đi qua nửa ngày, khí tức của Lăng Tiếu cũng từ từ tăng lên, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận rất nhiều

- Hô, cuối cùng cũng được sáu thành, Hoàng giả oai quả nhiên không thể xâm phạm

Lăng Tiếu mở mắt, nặng nề thở ra một hơi

Hắn mặc dù có thể tự tin đánh khắp tất cả Vương giai, nhưng mà đối mặt với Hoàng giai, lại còn chênh lệch khá xa

Lăng Tiếu vừa muốn đứng lên, lại phát hiện xung quanh mình óng ánh quang mang khác thường

Một thân kim sắc thần mang như cũ rực rỡ, tuy nhiên lại nhiều thêm vài phần linh động, từng đạo thần mang thật nhỉ như Kim Long qua lại, thoạt

nhìn cực kỳ tôn quý bất phàm

- Hộ thể thần quang cũng xuất hiện biến hóa

Lăng Tiếu sững sờ nhìn kim quang quanh người mình lẩm bẩm

Trước đây, thời điểm hắn ở Vạn Thú thành đại chiến, năng lượng nổi thể đột phá mênh mông, chiến ý lâm thiên, Kim Long diệu thế

Cỗ năng lượng này để cho chiến lực cùng phòng ngự của hắn đều được tăng trưởng lên một hai lần

Cho đến hiện tại, hộ thể thần quang dị biến mới để cho hắn thật tình chú ý

- Chẳng lẽ cùng Kim Cương Ngũ Biến quyết có liên quan

Lăng Tiếu hết sức không hiểu nghĩ tới

Lúc này, thanh âm của Ma Đế từ trong thức hải của hắn dồn dập vang lên:

- Đây Đây là cổ hoàng tộc thần công

- Ngươi biết cái gì, nhanh nói đi!

Lăng Tiếu lập tức hỏi

Kim Cương Ngũ Biến quyết là Thái tượng trưởng lão của Lăng gia năm xưa du lịch thu hoạch được, lão cũng không biết lai lịch của Kim Cương Ngũ Biến quyết, Lăng Tiếu càng không có lý do gì để biết

Kim Cương Ngũ Biến quyết tu luyện tương đối hà khắc, nhưng mà năng lực

phòng ngự cùng khôi phục có thể nói là biến thái

Lăng Tiếu đã từng hoài nghi đây căn bản không phải là cái gì Kim Cương Ngũ Biến quyết, tên của nó hẳn là Bất Tử thần quyết mới không sai biệt lắm

Hôm nay Ma Đế đột nhiên kinh hô ra một cái tên khác, hiển nhiên đối với Kim Cương Ngũ Biến quyết có chút hiểu rõ

Ma Đế tung hoành đại lục nhiều năm, kiến thức tự nhiên không phải là Lăng Tiếu có thể so sánh

Lăng Tiếu lấy ra Phệ Huyết ma đao tùy cho Ma Đế hóa thành hình vụ khí xuất hiện ở trước mặt hắn

Ma Đế vừa mới hóa ra mặt hắc vụ, trên mặt hiện ra mấy phần rung động nhìn thần quang vô thượng tôn quý kia của Lăng Tiếu, càng không ngừng đang tìm tòi linh hồn trí nhớ

- Thật Thật là Cổ Hoàng thần công, không nghĩ tới mười năm rồi lại được thấy thần công như vậy, quả nhiên là bình sinh không tiếc rồi

Ma Đế cảm khái thở dài nói

Lăng Tiếu thúc dục nói:

- Chớ nói những thứ không cần thiết đi, nói nhanh lên lai lịch của Kim Cương Ngũ Biến quyết là gì

- Kim Cương Ngũ Biến quyết

Ma Đế sửng sốt hỏi ngược lại

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 582 - Cổ Hoàng Thần Công (2)

Không sai, ta tu luyện chính là công pháp phòng ngự Kim Cương Ngũ Biến quyết

Lăng Tiếu gật đầu đáp

Ma Đế lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười nói:

- Chủ nhân, ngươi tu luyện cũng không phải là cái gì Kim Cương Ngũ Biến quyết, mà là Cổ Hoàng thần công của Hoàng Kim tộc ở thời đại thượng cổ

Tiếp theo hắn lại nhìn kỹ thần mang của Lăng Tiếu một cái lại nói:

- Xem ra chủ nhân ngươi tu luyện hẳn là thần công không hoàn chỉnh, hô thể thần quang này thật sự quá nhỏ bé, nếu không phải thần công hóa hình, lão nô cơ hồ nhận thức không ra Cổ Hoàng thần công rồi

Tiếp theo, Ma Đế mới từ từ bắt đầu nói đến tân bí về Cổ Hoàng thần công

Thượng cổ mười vạn năm trước, đại lục tổng cộng là mấy cái hoàng triều chiếm cứ quản hạt, trong đó nổi danh nhất chính là một cái hoàng triều chính là Kim Tộc hoàng triều

Kim tộc hoàng triều thời đại ba vạn năm, khai sáng ra cơ nghiệp bất thế, là hoàng triều ở trong thời kỳ thượng cổ thống trị lâu dài nhất

Tộc nhân của Kim tộc hoàng triều tu luyện đều là công pháp Kim thuộc tính, mà tâm pháp hoàng thất cao nhất xưng là Cổ Hoàng thần công, là một loại

công pháp cường hãn đã đạt tới Thần giai

Công pháp đạt tới Thần giai trên thế giới có thể đếm được trên đầu ngón tay, những công pháp này đều là do đại năng Thần giai sáng chế, có uy năng vô thượng, mà Cổ Hoàng công pháp do Kim tộc Thần Hoàng sáng chế lại là một trong nhiều loại công pháp đáng sợ nhất trên thế gian

Kim tộc Cổ Hoàng thần công là một loại vô thượng tâm pháp lấy thân nhục tôi luyện, có nói chỉ có hoàng thất của Kim tộc hoàng triều mới có thể tu luyện đại thành, bởi vì cần có Chí tôn long khí vô thượng mới có thể tầng tầng tu luyện, người bình thường cho dù nhận được công pháp này cũng chỉ là gân gà mà thôi

Khi Cổ Hoàng thần công luyện tới có chút thành tựu là có thể xuất hiện long khí gia thân, lực chiến đấu bội thăng

Cũng chính bởi vậy, lực chiến đấu của dòng chính Kim tộc hoàng thất đều là gấp mấy lần ngang cấp, có thể nói không chỉ có vô địch ở cùng giai, hơn nữa có thể vượt cấp chiến đấu mà không bại

Mặt khác Cổ Hoàng thần công còn có một loại năng lực biến thái, đó là có thể tự hành khôi phục thân thể bị thương

Sau khi Cổ Hoàng thần công tu luyện đến đại thành, chỉ cần đầu bất diệt, cho dù gãy chi cũng có thể trọng sinh, thật đúng có thể xưng là tồn tại Bất Tử thần cong

Nghe đến đó, Lăng Tiếu nhất thời hiểu ra, Kim Cương Ngũ Biến quyết của hắn tuyệt đối là được tu sửa qua Cổ Hoàng thần công, pháp môn tu luyện trong đó tuyệt đối cùng theo lời trong miệng Ma Đế rất khác nhau, hơn nữa uy lực cũng không thể so sánh với tâm pháp hoàn chỉnh của nhân gia

- Theo lời ngươi nói, ta hẳn là không có biện pháp tu luyện ra long khí mới đúng, vì sao bây giờ lại tu ra

Lăng Tiếu không hiểu hỏi

Căn cứ theo hiểu biết của Ma Đế, Cổ Hoàng thần công cần Kim tộc huyết mạch long khí mới có thể tu luyện ra long khí, mà chính hắn cũng không có Kim tộc huyết mạch gì, làm sao lại tu ra long khí rồi

- Đây cũng chính là chỗ lão nô nghĩ không ra, hoặc là cùng tiểu nê khâu kia có chút quan hệ

Ma Đế đáp, ánh mắt lại là nhìn về phía Tử Giao Long Khâu

- Cùng nó có liên quan

Lăng Tiếu không hiểu hỏi ngược lại

- Không sai, ngay cả chủ nhân ngươi cũng không biết lúc nào dính vào vài tia long khí, đây mới khiến cho hộ thể thần quang của ngươi xuất hiện biến hóa, bằng không tuyệt đối không có khả năng xuất hiện hộ thể long khí

Ma Đế đáp

Lăng Tiếu lâm vào trong trầm tư

Hắn cùng với Tử Giao Long Khâu ở chung một chỗ mới hơn một tháng, lại không có luyện hóa qu máu huyết của Long Khâu, làm sao dính vào Long khí rồi Chẳng lẽ đơn giản là Tử Giao Long Khâu huyết mạch thuần khiết, cùng nó ở chung một chỗ liền dính vào long khí Điều này hiển nhiên quá không có khả năng đi!

Lúc này, Lục Ông vẫn rất ít khi nói chuyện mở miệng nói:

- Đầm vạn năm thạch nhũ kia là địa phương mà bình thường Tử Giao Long Khâu chơi đùa, nó hẳn là ở chỗ này thoát biến qua, lưu lại không ít máu huyết cùng vạn năm thạch nhũ kia hỗn hợp lại với nhau, đây mới là nguyên nhân ngươi sinh ra long khí

Lăng Tiếu bỗng nhiên tỉnh ngộ, theo lời của Lục Ông tuyệt đối không sai

Ở trong bí cảnh của Trấn Thiên tông, hắn từng ở trong sào động của Tử Giao Long Khâu mượn đại lượng vạn niên thạch nhũ dịch hàn đàm tu luyện, mượn cái này đột phá tới đệ tứ biến tiểu thành chi cảnh

Ngay cả lúc ấy hắn cũng không nghĩ ra trong tinh hoa của vạn năm thạch nhũ dịch lại ẩn chứa máy huyết của Tử Giao Long Khâu, đây quả thạt là để cho hắn kiếm lớn rồi

Nghĩ đến đây, ở trong lòng Lăng Tiếu không khỏi tức giận đối với Lục Ông nói:

- Lão đầu chết tiệt đem tất cả vnaj năm thạch nhũ dịch đều uống cạn sạch, bằng không bản thiếu gia tuyệt đối có thể tu luyện ra vô thượng long khí!

Tiếp theo, Lăng Tiếu lại hướng Ma Đế hỏi:

- Hiện nay Kim tộc hoàng triều còn có hoàng thất di lưu không

Kim tộc hoàng triều thuộc về chủng tộc thượng cổ, hôm nay đã qua đi mười vạn năm, Lăng Tiếu thật sự rất muốn biết Kim tộc có hay không vẫn còn người sót lại, kỳ thật hắn muốn biết nhất vẫn là hạ lạc của Cổ Hoàng thần công chân chính

Nếu như có thể nhận được Cổ Hoàng thần công chân chính, chẳng khác nào tu luyện thành Bất Tử chi thân, hơn nữa lực chiến đấu vô song, chỉ sợ bất kỳ võ giả nào đều sẽ tha thiết ước mơ đi

Ma Đế khẽ cười nói:

- Kim tộc hoàng thất sớm ở thời điểm thượng cổ đã bị những Vương tộc khác liên thủ tiêu diệt rồi, bất quá căn cứ sách cổ ghi lại Kim tộc hoàng thất vẫn có người di lưu lại, cuối cùng tu luyện Cổ Hoàng thần công đại thành, đem mấy hậu đại của mấy đại Vương tộc kia chém tận giết tuyệt, nhưng mà Kim tộc hoàng thất cũng không có gây dựng lại hoàng triều, biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, có nói hẳn là đi Thiên Vực rồi, từ đó đại lục chiến tranh không ngừng, cuối cùng tất cả vương triều đều không tồn tại, toàn bộ do các đại gia tộc cùng tông môn chia ra quản lý phiến lãnh thổ này

Lăng Tiếu theo như lời của những thư quyển được xem trong bí cảnh, hôm nay trên đại lục căn bản là không có vương triều tồn tại, càng đừng nói là cái gì hoàng triều

Bất quá, từ trong miệng Ma Đế nghe được hai chữ Thiên Vực vẫn là hết sức giật mình

Truyền thuyết, Thiên Vực là một chỗ thần bí chỉ có đạt đến Thánh giai trở nên mới có thể đi, nơi đó có Kim tộc hoàng thất

Kim tộc hoàng thất rốt cuộc là tồn tại dạng gì

Thượng cổ thời đại, bách tộc tranh minh, là thời đại Thánh chủ, Thần vương xưng hùng

Kim tộc hoàng triều nhất thống ba vạn năm, có thể tưởng tượng được Kim tộc là quái vật lớn dạng gì

Truyền tộc thần công kia được gọi là Cỏ Hoàng thần công cùng hai đại kỳ công kia của Viễn cổ hoàng tộc được đặt ngang hàng, là một trong những thần công cao cấp nhất, đáng sợ nhất

Lăng Tiếu xác thực cũng không nghĩ ra chính mình tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết lại có địa vị to lớn như thế

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 583 - Bị Buộc Đám Hỏi (1)

Mà mình cũng ở dưới tình huống không hiểu đã kích hoạt cái khăn che mặt của thần công này, khiến cho hắn đối với con đường phía trước lại càng tràn ngập tò mò cùng kỳ vọng

Về truyện văn của Kim tộc, Ma Đế hiểu rõ cũng không nhiều, bởi vì Kim tộc đã biến mất ở phiến địa vực này đã mười vạn năm rồi, lưu truyền xuống chẳng qua là vô tận truyền thuyết

Mà cái gọi là Thiên Vực kia chỉ là mơ ước mà Lăng Tiếu tạm thời xa không thể chạm vào, hắn tin chắc luôn sẽ có một ngày có thể đột phá đỉnh phong của thế giới này, xông vào một phương thiên địa mà chỉ có Thanh giai mới có thể tới kia

Lăng Tiếu trừ hỏi đi một ít bí văn về Kim tộc, lại bắt đầu hỏi Ma Đế về tình huống của trung vực

Trung vực là võ học thánh địa của đại lục, nơi đó môn phái như rừng, hào môn vô số, là võ học mơ ước của tất cả võ giả

Ban đầu, Ma Đế ở chỗ đó nhưng cũng là có hung danh hiển hách

Chẳng qua đó đã là chuyện tình của năm ngàn năm trước, hôm nay tình huống của trung vực thật cũng là không biết được

Mặc dù như thế, Lăng Tiếu cũng cảm giác nhãn giới của mình cao lên không ít, đồng thời cũng tạo ra một cái mục tiêu, phải nhanh một chút tìm được Thiên Cổ thần công, đến lúc đó đi tới võ học thánh địa dũng sấm một phen,

mới không uổng một lần xuyên qua dị giới này

Phải tìm Thiên Cổ thần công, nhất định phải đi Cổ tộc tổ địa một chuyến, mà Cổ tộc tổ địa ở phía xa Nam Hoang, nếu như không có truyền thâu trận, chỉ bằng phi hành cũng cần thời gian một năm

Mà tế ti nữ cũng chỉ có một năm thời gian mà thôi, chuyến đi này căn bản là không thực hiện nổi rồi, huống chi còn không biết là có thể tìm được hay không, thời gian nhưng là tương đối cấp bách

Giờ phút này, Lăng Tiếu đang vì truyền thâu trận mà buồn rầu

Trong thành trì xa gần chỉ có Vạn Thú thành có truyền thâu trận đi Nam Hoang

Lăng Tiếu không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghĩ biện pháp vận dụng truyền thâu trận, nếu không hắn chỉ có thể dùng một năm thời gian bay đến Nam Hoang

Nhưng mà, đó là lựa chọn tuyệt đối không thể nào!

- Mẹ kiếp, nhị thế tổ chết tiệt, bản thiếu gia chỉ bất quá lớn lên đẹp trai một chút, ngươi liền tới trêu chọc bản thiếu gia, đợi bản thiếu gia cường thịnh trở lại mọt chút thế nào cũng phải đem Triệu Hoàng hai nhà các ngươi diệt sạch mới tốt

Lăng Tiếu một quyền nặng nề oanh ở trên một tảng đá lớn mắng lên

Lăng Tiếu đã chém mười mấy tên Vương giai của hai nhà Triệu Hoàng, nhân gia chắc hẳn sẽ không để cho hắn rời đi Vạn Thú thành Mà hai nhà đều có cường giả Địa Hoàng giai tồn tại, Lăng Tiếu căn bản không có khả năng đem bọn họ nhất nhất miểu sát, loại tai bay vạ gió này thật sự để cho hắn buồn

bực không thôi

- Chủ nhân không cần quá lo lắng, kỳ thật ngươi còn có biện pháp áp chế thủ đoạn của những tiểu tử Hoàng giai kia

Ma Đế nói

- Ta nếu là có thủ đoạn này, ta đã sớm chính mình giết đi qua rồi, còn cần dùng tới ngươi nhắc nhở sao

Lăng Tiếu tức giận nói

- Hắc hắc!

Ma Đế âm hiểm cười một chút mới nói:

- Chủ nhân ngươi hiện tại mặc dù không có năng lực đi diệt bọn hắn, nhưng mà Gốc tiểu thụ kia hẳn là có tư cách a!

- Tiểu lục thụ kia

Lăng Tiếu sửng sờ một chút, tiếp đó lại nói:

- Ngươi là chỉ Lục Ông

- Đồ bẩn thỉu kia ngươi nói loạn gì đó, lão phu là người yêu chủ nghĩa hòa bình, chưa bao giờ tham dự chiến đấu

Lục Ông ở trong thức hải khó chịu đáp

- Không tham dự chiến đấu không có nghĩa là không thể chiến đấu a

Ma Đế ý vị thâm trường nói

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới trong Hoang Tùng sơn mạch, thủ đoạn kinh người kia của Lục Ông, lấy năng lực của lão muốn đối phó với Địa Hoàng giai hẳn là không thành vấn đề

- Tiểu hữu, ta cho ngươi biết đừng đánh chủ ý vào ta, lão phu mới vừa khôi phục một chút tinh nguyên, nên không có lực chiến đấu gì

Lục Ông mở miệng trước ngăn ngừa miệng của Lăng Tiếu nói

- Lão già kia ngươi chớ giả bộ, vạn năm cổ thụ đều có thể hóa hình, cho dù là Đế giai nhìn thấy cũng phải thối lui mấy phần

Ma Đế từ bên cạnh nói

- Hừ, ngươi biết cái gì, tinh nguyên của lão hủ tổn hao nhiều, không có mấy ngàn năm đừng nghĩ khôi phục

Lục Ông bướng bỉnh nghiêm mặt đáp

- Giả bộ Ngươi đang giả bộ, ngươi có thể lừa gạt chủ nhân trẻ tuổi, nhưng mà không lừa gạt được qua pháp nhãn của lão phu

- Ngươi cái đồ bẩn thỉu này, lão hủ đem một luồng tàn niệm của ngươi cho tiêu diệt hết

- Được rồi, hai cái lão đông tây các ngươi đừng có ầm ĩ nữa

Lăng Tiếu cũng bị bọn họ làm cho choáng váng đầu óc, phải lên tiếng bảo dừng

Trong nháy mắt, hai lão đông tây này đều yên tĩnh lại

Lăng Tiếu lâm vào trong trầm tư, suy tư kế sách ứng phó

Sau một lúc lâu, hắn tựa hồ nghĩ tới kế sách gì đó, mắt hổ lộ ra vẻ mừng rỡ, tiếp theo hướng về phía Ma Đế hỏi:

- Ngươi cắn nuốt linh hồn của người khác, có hay không cũng có thể lấy được trí nhớ của người đó

- Đây Quả thật như thế

Ma Đế chần chờ một chút đáp

- Tốt lắm, ta có biện pháp có thể thoát thân rồi, nói không chừng còn có thể kiếm một khoản lớn, ha ha

Lăng Tiếu cười to nói

- Chủ nhân là muốn

Ma Đế đã từng là nhất đại nhân hùng, thoáng cái cũng biết Lăng Tiếu đang đánh cái chủ ý gì, trên mặt đồng dạng hóa ra sắc mặt vui mừng

- Cái gì cũng đừng nói, biết là tốt rồi, chờ ta nghỉ ngơi hai ngày liền trở về thành đi, bản thiếu gia muốn quang minh chính đại để cho bọn họ mời ta rời đi

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười quỷ dị nói

Hai ngày sau, trưởng lão hai nhà Triệu Hoàng bên trong Vạn Thú thành càng không ngừng đang tuần tra lục soát nhân vật khả nghi, lại càng ở truyền thâu

trận bày thiên la địa võng, chờ thanh niên chém giết Vương giai của bọn hắn xuất hiện

Đồng thời hai nhà cũng bắt đầu giăng đèn kết hoa, chuẩn bị cưới hai vị tiểu thư của Lữ gia

Vốn là Lữ gia thề chết không theo, nhưng mà Triệu Hoàng hai nahf xuất động hai gã Hoàng giai, trực tiếp giết đến Lữ phủ bắt sống Lữ gia gia chủ Lữ Chính, uy hiếp hai vị tiểu thư của Lữ gia đi vào khuôn khổ

Đây bằng với ba nhà bắt đầu vạch mặt, Triệu Hoàng hai nhà thề phải bắt đầu thâu tóm cơ nghiệp của Lữ gia ở Vạn Thú thành

Ở bên trong Lữ phủ, trong một gian nhã các, khinh sa me mông, bình phong như vẽ, mỹ nữ như ngọc

Lữ Phương cùng Lữ Tinh hai tỷ muội mỗi người mặc tiên hồng sắc tơ lụa, đầu đội ngũ thải phát xoa, trên mặt tô son điểm phấn nhàn nhạt

Tân nương, đây vốn nên là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới

Nhưng mà, ở trên người Lữ gia nhị nữ nhưng không có một chút vui mừng, mỹ diễm chi sắc, có chẳng qua là u buồn vô hận cùng vẻ ai oán, mỹ mâu hiện lên hơi nước nhàn nhạt khiến cho người ta hết sức yêu thương

Tỳ nữ ở phía sau hai người các nàng, nhìn thấy các nàng như thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ khổ sở

Bình thời hai vị tiểu thư bình dị gần gũi, đối với các nàng tựa như tỷ muội, hôm nay tiểu thư của các nàng nhưng lại bị bắt gả vào hai nhà Triệu Hoàng, xác thực thay hai vị tiểu thư cảm thấy thương tâm cùng đồng tình

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 584 - Bị Buộc Đám Hỏi (2)

Tỷ tỷ, ta Ta không muốn cùng ngươi chia lìa, ta không muốn gả đi Hoàng gia

Lữ Tinh không khống chế được tâm tình, thoáng cái nhào tới trong ngực tỷ tỷ của nàng lớn tiếng khóc lên

Lữ Phương ở một bên chảy nước mắt, một bên nhẹ vỗ về mái tóc của Lữ Tinh nói:

- Muội muội, chúng ta sớm muộn cũng phải lập gia đình, vì cứu phụ thân, chúng ta không có lựa chọn nào khác

- Nhưng mà Nhưng mà hai nhà bọn họ dã tâm lang sói, rõ ràng là muốn thâu tóm nhà chúng ta, muốn đạt được tấm tàn đồ kia mà thôi

Lữ Tinh khóc lóc kể lể nói

- Ai, ta làm sao lại không biết chứ, gia gia bỏ mình ngoài ý muốn, chỉ có hộ tộc trưởng lão, song quyền nan địch tứ thủ, lại như thế nào cùng hai nhà bọn họ đối kháng được

Lữ Phương nặng nề thở dài nói

Hai nàng một phen khóc lóc kể lể, hóa trang ở trên mặt mới vừa rồi đã bị trôi mất

Một gã tỳ nữ ở phía sau hai người bọn họ thấp giọng nhắc nhở:

- Hai vị tiểu thư, đã sắp đến giờ rồi, nhanh, nhanh một chút trang điểm lại đi, nếu không lại không xinh đẹp

- Có xinh đẹp hay không lại có quan hệ gì, dù sao bọn họ cần chỉ là một cái hình thức, mục đích thật sự lại không ở chỗ này, thân thể của chúng ta chẳng qua là đồ phụ gia mà thôi

Lữ Phương ai oán nói

Lữ Tinh ở một bên đem tay áo đưa lên mặt lau hết trang điểm, tiếp theo lớn tiếng khóc ròng nói:

- Đợi cứu được phụ thân, ta nhất định phải để cho bọn họ đẹp mắt

Trên mặt Lữ Tinh hiện lên hận ý nồng đậm nói

Lúc này, một đạo thanh âm của phụ nhận từ ngoài cửa phòng vang lên:

- Hai vị cô nãi nãi các ngươi được chưa a, đã đến giờ rồi, hai vị cô gia tới đón hôn a!

Vừa dứt lời, hai gã phụ nữ trung niên cầm khăn lụa, lắc lắc cặp mông mập mạp đi đến

Hai gã phụ nhân này đều là mặt dài như khỉ, mắt nhỏ như ti, miệng giống như vịt, vừa nhìn liền biết là bà mai bát quái điển hình rồi

Một bà mai đang mặc hoa toái tơ lụa một cái liền nhìn thấy trang điểm của nhị nữ toàn bộ bị nước mắt biến thành không có, mặt liền biến sắc, lúc này chỉ cào tỳ nữ của Lữ gia tỷ muội chống eo mắng:

- Ngươi tiểu tiện tỳ này làm chuyện gì, còn đứng ngây đó làm gì, mau hóa

trang cho hai vị cô nãi nãi, nếu như không đuổi kịp giờ giấc, các ngươi liền đẹp mặt

Một bà mai mặc tơ lụa đỏ thẫm khác cũng lên tiếng mắng:

- Nếu để cho hai vị cô gia thấy, thế nào cũng phải lột da của các ngươi

Hai vị tỳ nữ kia bị dọa đến run rẩy, vội vàng đi trang điểm lại cho tiểu thư của các nàng

Ai ngờ Lữ Tinh xoát một cái đứng lên hướng về hai bà mai kia quát lên:

- Các ngươi coi là thứ gì, cũng dám ở chỗ này kêu loạn, còn dám nói nhiều một câu, lập tức để các ngươi đi gặp diêm vương

Lữ Tinh đã là đê cấp Linh Sư, đã có thể phát ra uy áp

Hai bà mai kia bất quá là người bình thường, lúc này bị khí thế của Lữ Tinh khiến cho bị sợ đến run run ngã xuống

- Cút Cút cho ta Lại dám bước vào, trước giết chết các ngươi

Lữ Tinh vốn là đang trong bi phẫn, hai bà mai này coi như là đụng vào rủi ro rồi

Hai ba mai liên tục kêu lên đau đớn liền lăn một vòng ra khỏi gian phòng

Trong lúc mơ hồ, còn có thể nghe được tiếng oán độc của các nàng:

- Hai cái tiểu phiếu tử này cho là cái gì, hù chết cô nãi nãi rồi, đợi sau khi thiếu gia hai nhà cưỡi xong, nhất định phải biếm vào lãnh cung

- Đúng vậy, tốt nhất là đem các nàng bán đi Vạn Xuân lâu, để cho các nàng trở thành thối phiếu tử vạn người cưỡi

- Thật là làm chuyện không tốt rồi, quay lại nhất định phải để cho thiếu gia cho nhiều chút phần thưởng

- Đúng đúng, mới vừa rồi thắt lưng của ta đều muốn bị chặt đứt rồi, không có nửa tháng nghỉ ngơi thì đừng suy nghĩ

Sau nửa canh giờ, đội ngũ rước dâu rốt cục đi tới

Chiêng trống tiếng động vang trời, tiếng người ồn ào, pháo hoa tung bay, đoan thú tề minh!

Tam đại thế lực có quyền thống trị cao nhất Vạn Thú thành tại một ngày này đám hỏi

Lữ gia nhị nữ, chia ra gả cho thế tử của Triệu, Hoàng hai nhà

Triệu gia nhị thế tử trước đó bị cắt đứt chân, phạt diện bích mười năm, hôm nay làm chú rể chính là đường đệ tam thế tử Triệu Bác, còn Hoàng gia bên này như cũ là nguyên Nhị thế tử Hoàng Phong

Hôm nay hai người thân mặc kim bào, đầu đội mũ quan, ngực đeo thải hao, trên mặt đều là vẻ vui mừng

Tuy nói hai nhà bọn họ cưới nhị nữ của Lữ gia là vì có chung ích lợi, nhưng mà bọn hắn cũng không thấy được hôn sự này có thiệt thòi gì, bởi vì Lữ gia nhị nữ đều có vẻ đẹp bế nguyệt tu hoa, là mỹ nhân khó gặp, để cho các nàng làm Thiếu nãi nãi, nhưng cũng là môn đăng hộ đối, được hưởng sắc đẹp

Triệu, Hoàng hai nhà đồng thời cưới hai vị thiên kim của Lữ gia

Bên trong Vạn Thú thành cử thành chúc mừng, cửa hàng, hào trạch trương quang kết hoa, quan đạo tiếng chiêng trống vang động trời, tiếng người ồn ào!

Hai nhà cũng ở một chỗ phủ các xa hoa bày yến tiệc

Phàm là đại nhân vật có uy tín danh dự bên trong Vạn Thú thành, không khỏi trình diện đến chúc mừng dâng tặng lễ vật

Trong phủ các hai vị tân lang treo nụ cười xuân phong đắc ý, đi lại ở trong ngàn người không ngừng mời rượu

Một mảnh không khí vui mừng bao trùm bên trong phủ các

Ở hai nơi nhã các, đồng dạng là một mảnh hoa lệ, không khí vui mừng

Nhưng mà ở trong loại hoàn cảnh này nhưng truyền ra trận trận tiếng nức nở đau thương, cùng không khí ở giờ khắc này hoàn toàn ngược lại

Đó là ở bên trong một gian nhã các, Lữ Tinh đem khăn che mặt màu hồng trên đầu kéo xuống, nhìn trên khuôn mặt đẹp đẽ đang có hai hàng nước mắt thanh tẩy phấn son nồng đậm kia

Mọt thân tu vi Linh Sư giai của nàng đã bị phong cấm không khác gì người bình thường

Nàng đứng lên, trong mỹ mâu hiện lên vẻ kiên quyết, một cỗ ai oán tử chí không cam lòng lan ra

Nàng đem cái chăn lông màu vàng ở đầu giường nắm lên, giơ tay lên vắt ngang lên xà ngang của gian phòng

Nàng đem cái bàn đến, đứng ở trên đó, chậm rãi đem chăn lông màu vàng buộc lên

Vừa nhìn liền biết, nàng là đang chuẩn bị treo cổ tự sát

- Ân công, Lữ Tinh đời sau lại đến trả ân tình của ngươi rồi

Lữ Tinh nhắm lại đôi mắt đẹp, hai hàng nước mắt chảy đầm đìa không ngừng

Đang ở nàng muốn đem cổ treo lên cái chăn lông màu vàng kia, mọt đạo thanh âm phá cửa vang lên

- A!

Lữ Tinh bị tiếng vang bất thình lình khiến cho sợ hết hồn, thân thể từ trên bàn ngã xuống

Sưu!

Nhân ảnh tiến vào từ cửa sổ kia trong nháy mắt lướt tới trước mặt Lữ Tinh đang ngã xuống, một tay ôm ở cái eo nhỏ của nàng

Lữ Tinh vừa định kinh hô, lại bị một cái tay lớn che lại đôi môi đỏ mọng

Người nọ thấp giọng nói:

- Đừng lên tiếng, là ta!

Lữ Tinh nghe được thanh âm kia, thân thể khẽ run lên, mỹ mâu hướng người ở trong gang tấc nhìn lại, con ngươi khẽ co rút, lộ ra vẻ dị thường giật mình, sắc mặt tựa hồ lại mang theo vẻ mừng rỡ

Tiến vào chính là Lăng Tiếu từ Vạn Thú quật gấp trở về

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 585 - Hư Hỏa Bay Lên

Mấy ngày nay Vạn Thú thành vẫn đang nghiêm mật đề phòng, kiếm tra hành tích của người khả nghi

Lăng Tiếu có Tử Giao Long Khâu dẫn đường, trực tiếp từ lòng đất đi vào, căn bản không có người nào có thể phát hiện tung tích của hắn

Hắn vốn định đến Lữ phủ tìm Lữ gia nhị nữ hiểu rõ tình huống một chút, tuy nhiên lại phát hiện nhị nữ bị buộc phải gả cho người của Triệu, Hoàng hai nhà

Cho nên hắn liền bắt một gã hạ nhân của Triệu gia, bức cung một phen, biết Triệu, Hoàng hai nhà ở trong phủ các này chiêu đãi yến tiệc, cộng đồng chúc mừng

Cho nên hắn vội vàng đi qua, vừa lúc thấy một màn Lữ Tinh muốn treo cổ, lúc này mới lập tức xuất hiện cứu người

Mỹ nhân như ngọc, hương hoài bạo mãn, một trận mùi hương xử nữ thanh u xen lẫn mấy phần hồng phấn chi vị khiến cho người ta thú huyết sôi trào

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi, buông lỏng Lữ Tinh ra thản nhiên nói:

- Lữ nhị tiểu thư ngươi cần gì phải làm vậy

Ai ngờ, Lăng Tiếu mới vừa buông Lữ Tinh ra, nàng lại là trở tay ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu nức nở lên:

- Ta cho là sẽ không được gặp lại ân công rồi!

Thân thể Lăng Tiếu cứng đờ, hắn còn thật không nghĩ tới Lữ Tinh cư nhiên lớn mật như thế, trong lòng mang theo chút ủy khuất nghĩ tới:

- Lại ăn đậu hũ của bản thiếu gia, thật là thiệt thòi lớn rồi

Sau đó Lăng Tiếu vẫn là thấp giọng trấn an Lữ Tinh một chút, để cho nàng trước tiên an ổn xuống

- Tam gia các ngươi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra Ta xem hai tỷ muội các ngươi cũng là bị buộc xuất giá hay sao

Khi Lữ Tinh an tĩnh xuống một chút, Lăng Tiếu lập tức nói vào vấn đề chính

Ngay từ thời điểm hắn rời đi Lữ phủ, hắn liền ở trước đại sảnh của Lữ phủ nghe được nhị nữ khóc lóc kể lể, sau đó lại gặp gỡ người tới cửa cầu hôn của Triệu Hoàng hai nhà, từ đó hắn liền nghĩ đến có lẽ Lữ gia xảy ra biến cố gì đó, nhị nữ bị hai nhà cưỡng bức mới ủy khuất gả đi Hắn nhất định phải đem quan hệ trong đó biết được rõ ràng, mới tốt cho hắn thi hành kế hoạch

- Hai nhà bọn họ khinh người quá đáng, ngay từ đầu liền để cho người tới nhà chúng ta cầu hôn, bọn họ dã tâm lang sói, muốn nhân cơ hội thâu tóm Lữ gia chúng ta, ta cũng tỷ tỷ không nghe theo, bọn họ liền lựa chọn phương thức bá đạo vô sỉ, bốn tên vương bát đản đời trước trực tiếp xông vào nhà ta, đả thương hộ tộc trưởng lão đời trước của nhà ta, đem phụ thân của ta bắt đi để cưỡng bức tỷ muội ta gả cho hai nhà bọn họ

Lữ Tinh cắn môi, hai mắt bốc lửa nói

Các nàng đều là một trong tam đại thế lực, vốn là ba nhà vẫn bình yên vô sự, nhưng mà hai năm trước gia gia của nàng đi ra ngoài bị trọng thương, mới

vừa về đến trong gia tộc liền trọng thương mà chết rồi

Tam đại thế lực, mỗi một nhà đều có hai gã Hoàng giai trấn giữ, mà Lữ gia đã chết một gã Hoàng giai, tương đương với thực lực giảm đi một nửa, cho nên hai nhà liền bắt đầu chèn ép Lữ gia, muốn mưu đồ đồng thời vơ vét sản nghiệp của Lữ gia

Bất quá, ngay từ đầu bọn họ chung quy là không làm đến quá mức, bởi vì nội tình của Lữ gia cũng không yếu hơn hai nhà bọn họ

Bọn họ lựa chọn thủ đoạn dụ dỗ, muốn để cho nhất đại thanh niên của nhà bọn họ cưới hai danh thiên kim của Lữ gia, như thế chẳng khác nào gia nghiệp của Lữ gia đã có một nửa tới tay

Nhưng mà người của Lữ gia đã sớm nhìn thấu dã tâm lang sói của bọn họ, căn bản không đáp ứng đám hỏi với bọn họ

Cuối cùng bọn họ phải mời cường giả Hoàng giai ở trong gia tộc, liên thủ chạy tới Lữ gia ra oai, còn đem Lữ Chính bắt lại, cũng tuyên bố nếu như Lữ gia nhị nữ không gả cho người của hai nhà bọn hắn, Lữ Chính hẳn phải chết, Lữ gia tất mất

Nhị nữ đều là người hiếu thuận, ở hết thảy chịu đựng chỉ có thể đáp ứng tràng hôn lễ này

Lý giải được nguyên do sự tình, Lăng Tiếu cuối cùng yên tâm lại rồi

Hắn chỉ muốn đối phó với người của Triệu Hoàng hai nhà, để cho hắn có thể mượn truyền tống trận rời đi, mà trước đến tìm kiếm Lữ gia nhị nữ hoàn toàn là muốn từ trong miệng các nàng đạt được một chút tin tức hắn muốn

Hôm nay Lữ gia hoàn toàn quyết liệt với hai nhà khác, chính là hợp ý hắn

Đúng lúc này, phía ngoài truyền đến trận trận tiếng bước chân

- Có người đến!

Lăng Tiếu cảm ứng nhạy cảm thấp giọng hô một tiếng, nhanh chóng trốn ở phía sau cửa phòng, ngừng hô hấp lại

Lữ Tinh cũng là cô gái cực kỳ thông tuệ, lúc này xoay người sang chỗ khác, đem khăn trùm đầu kia trùm lên

Kẽo kẹt!

Của phòng bị đẩy ra, một gã thanh niên bị say đến hồ đồ đưa thân thể loạng choạng đi đến

Triệu Bác, chính là tam thế tử của Triệu gia gia chủ, 25 tuổi, tu vi đê cấp Linh Sư xác thực không tầm thường

- Nương Nương tử Để cho Cho ngươi đợi lâu rồi, vi phụ cùng ngươi tới động phòng

Triệu bác sắc mị mị nhìn Lữ Tinh ngồi ở trên giường nói

Vốn là Lữ Tinh có tu vi giống như Triệu Bác, nhưng mà thời điểm rước dâu tu vi của Lữ Tinh bị phong ấn lại, cùng người bình thường không khác nhau Cho nên Triệu gia mới dám để một mình Triệu Bác vào động phòng, bằng không hắn bị Lữ Tinh giết chết còn không biết là chuyện gì xảy ra

Triệu Bác liền muốn hướng Lữ Tinh nhào tới, Lữ Tinh kinh hãi hướng về phía sau thối lui

- Hắc hắc Đừng trốn a Vi phu sẽ hảo hảo sủng hạnh ngươi, sau này ngươi

liền ngoan ngoan làm Thiếu nãi nãi của Triệu gia đi

Triệu Bác say đến không sai biệt lắm, lần thứ nhất không có nhào trúng Lữ Tinh không khỏi cười dâm nói

Đang ở lúc Triệu Bác lần nữa đánh về phía Lữ Tinh, tốc độ của Lữ Tinh không được nhanh như hắn, mắt thấy sẽ bị hắn ôm lấy

Phốc!

Bỗng nhiên, đầu của Triệu Bác giống như dưa hấu bị ném vụn nát ra

Không ít máu tươi văng lên trên áo của Lữ Tinh, bộ đồ cưới lộ ra vẻ càng thêm chói mắ rồi

Lăng Tiếu cách cửa phòng lợi dụng tinh thần lực vô hình đem hai gã Linh Sư đi theo Triệu Bác mà đến ở bên ngoài nhã các giết chết ngay lập tức

- Đi nhanh đi, đi trước cứu tỷ tỷ của ngươi, lại cứu phụ thân của ngươi

Lăng Tiếu lôi kéo Lữ Tinh đang trong sững sờ trốn ra nhã các

Tiếp theo lại lẻn xuống một chỗ khác bên trong nhã các nghênh cứu Lữ Phương

Ban đêm đám cưới, phía ngoài như cũ tiếng người xôn xao ồn ào, náo nhiệt chí cực

Ở bên trong nhã các chỉ có một chút người hầu, nha hoàn đang đi lại, những hộ vệ khác đều ở bên ngoài phủ tuần tra bảo vệ tân khách, để ngừa có người quấy rối

Đồng thời, người của hai nhà cũng là cực kỳ tự phụ, bọn họ đều cảm thấy ở Vạn Thú thành ai cũng không dám vuốt râu hổ của bọn họ Bọn họ tự nhiên cũng không nghĩ tới, phía ngoài phòng vệ sâm nghiêm, còn có mười mấy tên Vương giai trấn giữ, còn để cho người ta thành công trốn vào trong tân phòng của nhã các

Lúc vừa tới một chỗ nhã các của Lữ Phương, nghe được tiếng sợ hãi liên tục ở bên trong kêu lên

Sắc mặt của Lữ Tinh bị dọa đến xanh mét, lập tức rung cánh tay của Lăng Tiếu kêu lên:

- Ân công Mau Mau cứu tỷ tỷ của ta

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 586 - Cứu Viện (1)

Lăng Tiếu hất tay của Lữ Tinh ra, cả người giống như biên bức trong đêm, trong nháy mắt lợi dụng tinh thần lực hoành tảo hai gã hộ vệ ngoài cửa

Hai gã hộ vệ đến chết cũng không biết phát sinh chuyện gì

Lăng Tiếu một cước đá mở cửa phòng, chỉ thấy Lữ Phương đang bị một gã nam tử trẻ tuổi ôm lấy, trên người nàng nhiều chỗ quần áo bị xé thành mảnh nhỏ, hai vú tuyết trắng bạo mãn cơ hồ triển lộ ở trước mắt, hai điểm đỏ bừng chập chờn sinh lên

- Người nào!

Thanh niên kia cả kinh kêu lên

Lăng Tiếu đơn thủ nhất chỉ, một đạo lam diễm cực nhanh nhập vào mi tâm của người trẻ tuổi này

- Đi!

Lăng Tiếu lắc mình đem Lữ Phương vẫn đang sững sờ ôm vào trong ngực, cũng không thèm nhìn đến người trẻ tuổi kia, lập tức trốn ra khỏi gian phòng

Lăng Tiếu mang theo nhị nữ đến mặt đất trong viện, lập tức thả ra Tử Giao Long Khâu mang theo ba người thoát đi nhã các

Tử Giao Long Khâu vòng quanh ba người hạ xuống dưới đất, hộ thể thần quang bao phủ ba người, để cho ba người căn bản không phải chịu bất kỳ

tầm mắt cùng bùn đất nào ngăn trở

Xuyên thấu qua tử sắc quang vựng nhàn nhạt, Lăng Tiếu trái ôm phải ấp Lữ gia nhị nữ, trận trận mùi thơm của thiếu nữ khiến cho hắn tâm viên ý loạn, ánh mắt lại càng không thể tự chủ rơi vào trên người Lữ Phương chỉ còn vài mảnh vải, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, mượt mà động lòng người, da hết sức mê người, thánh nữ phong mềm mại bạo mãn ia càng là cho người ta huyết mạch sôi trào, dục hỏa phần thân

Lữ Phương ngượng ngùng cười, rặng mây đỏ đều lan tới cổ rồi, trái tim "phác thông phác thông" nhảy lên không ngừng

Lữ Tinh lại là vẻ mặt mê say tựa vào trong ngực Lăng Tiếu, hai tay ôm chặt lấy eo hổ của hắn, cảm nhận được khí tức độc hữu của nam tử làm cho lòng nàng say mê không dứt

Lăng Tiếu vốn định cố gắng khống chế ánh mắt không nhìn tới thân thể mê người kia, nhưng mà ánh mắt lại giống như không bị khống chế, căn bản không có cách nào hoạt động

Hắn chỉ có thể ở trong lòng gào thét:

- Phi lễ chớ nhìn Phi lễ chớ nhìn

Lúc Tử Giao Long Khâu từ dưới đất chui lên, lỗ mũi của Lăng Tiếu đã chảy ra hai đạo "Nước mũi" đỏ lòm

Lữ Tinh không khỏi dịch chuyển ra khỏi thân thể của Lăng Tiếu, nhìn "Nước mũi đỏ" của Lăng Tiếu kinh hô:

- Ân công, làm sao ngươi bị thương

Lữ Phương "Ưm" một tiếng, trong nháy mắt trốn ở phía sau muội muội của mình, ngăn cách tầm mắt của Lăng Tiếu

Sắc mặt Lăng Tiếu đỏ lên, lúng túng quệt một chút máu mũi, giả bộ làm bộ dạng vô tội nói:

- Gần đây khí trời quá nóng, hư hỏa bay lên Hư hỏa bay lên

Lữ Tinh nghe xong nhất thời còn không giải thích được, lại quay đầu nhìn thấy tỷ tỷ trốn ở sau lưng mình "xoát: một cái hồng lên cả khuôn mặt

- Ân công Nếu như ngươi muốn, ta Ta có thể cho ngươi

Lữ Tinh luôn luôn lớn mật, nhìn Lăng Tiếu sâu kín nói, ánh mắt kia tràn đầy mong đợi vô hạn cùng ngượng ngùng

Bóng đêm như nước, trăng như tiêm nhu, mỹ nhân như ngọc

Lữ phủ hai danh thiên kim, một nữ hai vú nửa lộ, kiều diễm ướt át, hấp dẫn động lòng người, một nữ thẳng thắn lớn mật, mỹ mâu như thủy, tình ý liên miên

Lăng Tiếu anh vĩ bất phàm, thần phong như ngọc, khí vũ hiên ngang, khí huyết phương cương

Cuối cùng Lăng Tiếu đón nhận ánh mắt của Lữ Tinh, không tới nửa giây liền bại trận rồi, từ trong không gian giới lấy ra quần áo hướng Lữ Tinh ném tới, sau đó vội vàng lui về phía sau mấy bước:

- Để cho tỷ tỷ của ngươi mặc y phục nhanh lên, chúng ta suy nghĩ thêm một chút làm sao cứu phụ thân của ngươi, bằng không đợi hừng sáng, chuyện bại lộ, các ngươi liền phiền toái lớn rồi

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, kỳ thực ở trong lòng vô cùng đau đớn nói:

- Con mẹ nó, bản thiếu gia thật quá thuần khiết rồi, như vậy cũng có thể nhẫn!

- Nam nhân nhát gan!

Lữ Tinh ở trong lòng thì thầm một tiếng, sau đó đem y phục đắp lên trên người của tỷ tỷ nàng

Lăng Tiếu lần nữa triệu hồi Tử Giao Long Khâu mang theo ba người trở lại trong Lữ phủ

Muốn cứu ra Lữ Chính, muốn đối phó với Triệu, Hoàng hai nhà nhất định phải tính kế dài

Lữ gia hậu sơn, một gã lão nhân có hơn hai trăm tuổi đang đả tọa

Chỉ thấy lão gương mặt khô gầy, thần sắc tái nhợt, đầu tóc rối bời, sinh cơ ảm đạm, nhìn bộ dáng kia tựa hồ khó có thể khôi phục được trọng thương

Lão chính là hộ tộc trưởng lão đời trước của Lữ gia Lữ Bất Vi, là một gã đê cấp Địa Hoàng

Hai ngày trước, Triệu Hoàng hai nhà bốn gã Hoàng giai cùng nhau giết đến tận cửa, hắn một mình một người đối kháng hai gã Hoàng giai, bị đánh thành trọng thương

Nếu không phải đối phương hạ thủ lưu tình, chỉ sợ lão đã chạm vào hoàng thổ rồi

Bất quá lấy trạng thái hôm nay của lão, thương thế căn bản khó có thể áp

chế, không ít ám kình lưu lại trong cơ thể đang không ngừng phá hư sinh cơ của lão

Lão biết không đến một tháng, lão tất sẽ tọa hóa ở chỗ này

- Phốc!

Lữ Bất Vi phun ra một ngụm máu tươi, thương thế càng thêm chuyển biến xấu rồi

- Đại Đại ca, ta Ta thật xin lỗi ngươi a, Lữ gia liền muốn hủy ở trong tay ta, thật là không có mặt mũi đi gặp ngươi

Lữ Bất Vi không cam lòng lẩm bẩm nói, vẻ mặt tịch lạc nói không ra lời

Nhớ ngày đó Lữ gia bọn họ là uy phong bực nào, nhưng mà huynh trưởng của lão vừa mới qua đời, lập tức gặp phải hai nhà như tằm ăn rỗi, mà nay càng bị cục diện bức hôn này, trong lòng hắn rất là bất phẫn, không cam lòng, không đành lòng a!

Lúc này, mặt đất truyền đến dị động

- Thứ gì

Lữ Bất Vi lập tức vươn người đứng dậy, tùy thời chuẩn bị xuất kích

- Nhị gia gia

Lữ Phương cùng Lữ Tinh mới từ dưới lòng đất đi ra ngoài, lập tức hướng Lữ Bất Vi kinh hô

Lữ Bất Vi kinh hãi, hắn chẳng thể nghĩ tới Lữ Phương cùng Lữ Tinh lại có

thể từ trên mặt đất chui từ dưới đất lên

Khi thấy nhị nữ bên cạnh Lăng Tiếu, Lữ Bất Vi nhăn chân mày một chút nói:

- Chính là ngươi giết mười mấy tên Vương giai của Triệu Hoàng hai nhà

Mặc dù Lữ Bất Vi hàng năm ở chỗ này bế quan, nhưng mà đối với chuyện ở ngoại giới vẫn là biết rõ

Lăng Tiếu không có phủ nhận:

- Không sai, ta vốn không muốn gây chuyện, nhưng mà người khác lại là nhìn không vừa mắt

Lữ Bất Vi nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu một lúc lâu, sâu xa nói:

- Ngươi vì sao phải tới giúp chúng ta Chẳng lẽ ngươi cho rằn có thể đối phó với bốn lão gia hỏa này

Lăng Tiếu không chút để ý cười nói:

- Có được hay không phải thử qua mới biết được, chỉ cần tiền bối có thể cung cấp vị trí kỹ càng của bọn họ là được rồi

Con mắt của Lữ Bất Vi nhảy một chút, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ tiểu tử này thật là người nối nghiệp của thế lực lớn nào đó

- Quên đi, đừng làm chuyện hi sinh vô vị, ngươi mang theo các nàng đi thôi, càng xa càng tốt, khụ khụ

Lữ Bất Vi vô lực phất phất tay nói, tiếp theo lại nhẹ ho ra vài búng máu

- Nhị gia gia ngươi thế nào rồi

Nhị nữ lo lắng đỡ Lữ Bất Vi kêu lên

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 587 - Cứu Viện (2)

Ta không sao, các ngươi cùng hắn đi thôi, đi được càng xa càng tốt, ngày sau cường đại rồi hãy trở về, thay Lữ gia chúng ta báo thù

Lữ Bất Vi nói

Lão không cho là Vương giai trẻ tuổi ở trước mắt thật có thể đồng thời đối phó với tứ đại Hoàng giai

Lăng Tiếu đã nhìn ra Lữ Bất Vi bị thương không nhẹ, trong tay nhiều ra một cái bình nhỏ, sau đó đưa tới trước mặt Lữ Bất Vi:

- Tiền bối, ăn nó vào đi

- Đây là Lữ Bất Vi nghi ngờ nhận lấy bình, một cỗ băng hàn lãnh ý trực nhập cốt tủy

- Cực phẩm thạch nhũ dịch

Lữ Bất Vi lướt qua mấy phần mừng rỡ

- Đây là vạn năm thạch nhũ dịch, hẳn là có thể khôi phục thương thế của tiền bối

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói

- Vạn Vạn năm thạch nhũ dịch!

Lữ Bất Vi trong tay khẽ run rẩy, thiếu chút nữa để cho bình rơi trên mặt đất

Bất kỳ linh vật nào đạt tới vạn năm trở lên đều được xưng là thần vật rồi

Vạn năm thạch nhũ dịch không chỉ có thể tẩy tủy phạt mạch, phát triển thức hải, đồng dạng có chức năng chữa thương phi phàm

Lữ Bất Vi thật sự không nghĩ tới, thanh niên vừa mới ra mắt này sẽ cho lão đồ vật quý trọng như thế,

Phải biết rằng một lọ nho nhỏ như vậy không biết có thể làm cho bao nhiêu người vì nó tranh đoạt đến bể đầu chảy máu, chỉ sợ Thiên Tôn nhìn thấy cũng phải thèm thuồng

- Thật Thật cho ta

Lữ Bất Vi kích động hỏi

Có bình nhỏ vạn năm thạch nhũ dịch này, lão không chỉ có hi vọng khôi phục thương thế, càng có thể lần nữa tẩy tủy kinh mạch, ở trong đời liền có thể tiến thêm một bước, lão làm sao có thể không kích động

- Dĩ nhiên, ta còn cần tiền bối trợ giúp!

Lăng Tiếu rất chân thành gật gật đầu nói

Ban đầu ở trong lòng núi, hắn đã lấy không ít vạn năm thạch nhũ dịch, hắn cũng không ngu đến toàn bộ để cho Lục Ông hút đến khô khốc

Lữ Bất Vi không hề đưa đẩy nữa, vận khởi linh lực còn dưa lại trong sơn động bày ra cấm chế, phòng ngừa khí thế khi mình khôi phục lộ ra bên ngoài, khiến cho người ta chú ý

Lữ Bất Vi liếm liếm đầu lưỡi khô ráo, vội vã ăn vào vạn năm thạch nhũ dịch

Nhất thời, một cỗ năng lượng tinh khiết bắt đầu rửa sạch chữa trị thương thế của lão, cùng lúc đó một cỗ hàn băng bắt đầu lan khắp toàn thân

Lăng Tiếu mới vừa muốn ra tay dùng hỏa linh lực giúp lão tan ra những hàn khí kia, lại phát hiện những hàn khí này cư nhiên bị Lữ Bất Vi hấp thu vào trong cơ thể

Cùng lúc đó, khí thế của Lữ Bất Vi bắt đầu không ngừng dâng cao, cả người tựa hồ trở nên trẻ ra mười mấy tuổi, mất đi bộ dáng chán chường mới vừa rồi

Lữ gia nhị nữ thấy một màn như vậy, trên mặt tất cả đều là vẻ vui mừng

Lữ Bất Vi chính là trụ cột hiện nay của Lữ gia, hôm nay Lữ Bất Vi nếu chết đi, như vậy Lữ gia coi như hoàn toàn xong rồi

Rất nhanh, hai canh giờ đi qua, hiện tại đã là canh ba buổi tối rồi

Lữ Bất Vi cuối cùng từ trong đả tọa tỉnh lại

Chỉ thấy lão một thân tinh khí thần khôi phục đến đỉnh phong, tựa hồ thực lực còn tăng lên không ít, trong cặp mắt kia tản ra hàn mang khiếp người

- Tốt tốt Không nghĩ tới lão phu còn có thể khôi phục, hơn nữa để cho ta đạt tới đê cấp đỉnh phong, thật là trời không phụ Lữ gia ta

Lữ Bất Vi hưng phấn mà nói

- Nếu tiền bối đã không có việc gì, vậy chúng ta nên hảo hảo làm kế hoạch như thế nào đem bốn lão bất tử kia tiêu diệt

Lăng Tiếu từ bên cạnh nói

Lữ Bất Vi hướng Lăng Tiếu nhìn lại, hướng về hắn chắp tay cảm ơn nó:

- Đa tạ ân viện thủ của tiểu hữu, ngày sau muốn dùng đến Lữ Bất Vi ta cứ mở miệng

- Tiền bối nghiêm trọng rồi, ta giúp ngươi cũng là vì giúp mình mà thôi

Lăng Tiếu khiêm tốn đáp

Giờ phút này, Lữ Bất Vi càng nhìn Lăng Tiếu càng là hài lòng, tiếp theo lại nhìn hai cháy gái ở một bên một chút, trong lòng rất là hiểu ý thầm nghĩ:

- Người này dung nhan xuất chúng, thực lực bất phàm, có tư cách làm tôn nữ tế của Lữ gia ta

Sau đó, Lăng Tiếu bắt đầu cùng Lữ Bất Vi mật mưu một lúc lâu

Tiếp theo, Lăng Tiếu để cho Lữ gia nhị nữ ở chỗ này tạm lánh, sau đó kêu ra Tử Giao Long Khâu mang theo hắn và Lữ Bất Vi đi xuống lòng đất, hướng địa bàn Triệu gia đi tới

Bọn họ muốn tranh thủ ở trước hừng đông đem bốn lão gia hỏa này hết thảy giết chết, như thế hai nhà liền không đủ gây sợ

Triệu gia hậu sơn, trong một động phủ, chính là nơi mà hai gã Hoàng giai của Triệu gia bế quan

Lữ Chính bị phong bế tu vi, buộc chặt ném vào một cái góc tối không người, vẻ mặt rất là tịch lạc tiêu điều

Hắn đường đường là nhất gia chi chủ, bị người khác làm thanh con tin ném tới đây, thật sự là rất biệt khuất, trong lòng nghĩ tới tình cảnh hai nữ nhi của mình bị áp ở dưới thân, hắn tàn nhẫn không được mà đem người của hai nhà đều xé xác

Đáng tiếc, hắn dù là toan tính diệt hổ, nhưng không có lực diệt hổ

Ở cách hắn không xa, hai lão bất tử đang nhắm mắt đả tọa, quanh thân óng ánh quang hoa chói lọi, hơi có mấy phần khí chất tiên phong đạo cốt

Triệu Thế Nghĩa, Triệu gia gia chủ đời trước, thực lực đê cấp Địa Hoàng, chủ tu Thủy thuộc tính linh lực

Ngày đó, Lăng Tiếu chém giết mười mấy tên trưởng lão cảu Triệu Hoàng hai nhà, lúc muốn rời đi liền bị Triệu Thế Nghĩa phách một chưởng thành trọng thương, nếu không có Cổ Hoàng thần công (Kim Cương Ngũ Biến quyết) hộ thể, sợ rằng đã phải vẫn lạc, mà thân thể Ma Đế mới đoạt được trực tiếp bị phách tan, có thể thấy được đáng sợ của Hoàng giai

Triệu Thế Nhân, là đệ đệ của Triệu Thế Nghĩa, trưởng lão đời trước của Triệu gia, thực lực so với huynh trưởng càng kinh khủng hơn, trung cấp Địa Hoàng thực lực, chủ tu Mộc thuộc tính, là tồn tại đứng đầu nhất trong Vạn Thú thành

Hai người đem Lữ Chính mang tới đây, chính là phòng ngừa Lữ Bất Vi đến cứu viện

Bõng nhiên, Triệu Thế Nhân mở mắt ra, hai luồng lục mang bắn ra ngoài, lô ra vẻ cực kỳ quỷ dị dọa người

- Thứ gì

Triệu Thế Nhân đơ chỉ hướng xuống một chút, huyễn ảnh một gốc cây như đằng nhập vào mặt đất

- Nhị đệ, ngươi phát hiện cái gì

Triệu Thế Nghĩa không hiểu hỏi

- Không có chuyện gì, có thể là ta đa tâm

Triệu Thế Nhân nhíu chặt chân mày, lắc đầu nói

Triệu Thế Nghĩa trầm tư một chút nói:

- Chẳng lẽ là tiểu tử kia tới

- Người nào

- Tiểu tử mấy ngày trước từ trong tay ta chạy trốn

Triệu Thế Nghĩa đáp, bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Nghĩ đến không thể nào, ngày đó hắn ăn một chưởng toàn lực của ta, sơ rằng đã sớm chết ở nơi hoang dã rồi

- Nga, nghĩ đến là hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Triệu Thế Nhân nhàn nhạt đáp một tiếng, lần nữa nhắm mắt lại

Bất quá hắn lại không phải là đang đả tọa, mà là lợi dụng thần thức hướng xuongs mặt đất dò xét tới, hắn cảm giác được có đồ vật gì đó ở phụ cận

Bỗng nhiên, thần thức của hắn đau xót, một cỗ nguy cơ hiện ra

- Người nào!

Triệu Thế Nhân phản ứng cũng là rất nhanh, lập tức thu hồi thần thức, một tay hướng xuống mặt đất nặng nề đập tới

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 588 - Hoàng Giai Đại Chiến (1)

Ầm!

Mặt đất trong nháy mắt xuất hiện hình dạng nứt nẻ, một cái thủ chưởng đáng sợ đánh ra một cái rãnh to sâu không thấy đáy

Cái động phủ này, nếu không phải là sớm bày ra cấm chế, chỉ sợ dưới một chưởng này cũng muốn bị phá hủy rồi

Triệu Thế Nghĩa cảnh giác lên, đồng dạng chú ý tới mặt đất

Hưu!

một đạo hắc ảnh cự đại ở một bên chui từ dưới đất mà lên, một cổ đồ vật hướng Triệu Thế Nghĩa cùng Triệu Thế Nhân phun bắn tới

Triệu Thế Nhân xung trận lên trước, một tay vung lên một đoàn lục tường, ngăn cách đồ vật bay tới kia

Ca sát!

Lục tường căn bản không ngăn được đoàn vật kia, trực tiếp bị chấn tan

Triệu Thế Nhân cùng Triệu Thế Nghĩa kinh hãi, hai người lần nữa xuất thủ, một lục một lam hai mặt linh tường đồng thời ngăn cản, cuối cùng đem vật kia ngăn trở

Cuối cùng hai người phát hiện hướng bọn họ đập tới lại là một đoàn thổ

nhưỡng

- Đây Đây là Long Khâu thú!

Triệu Thế Nghĩa nhìn thấy linh thú tráng kiện ở trước mắt kinh hô

- Làm sao lại xuất hiện Long Khâu cường đại như vậy ở chỗ này

Triệu Thế Nhân nghi ngờ không giải thích được, bỗng nhiên hắn nhìn về phương hướng Lữ Chính kinh hô:

- Có người lẻn vào!

Trong động phủ Triệu gia, Lăng Tiếu cùng Lữ Bất Vi thành công lẻn vào

Hai người đã đến bên cạnh Lữ Chính, Lữ Bất Vi lập tức xuất thủ đem phong ấn của Lữ Chính cởi ra, lại cho hắn phục dụng mấy viên đan dược chữa thương

Vừa lúc, hai huynh đệ Triệu Thế Nghĩa đã phát hiện ra sự hiện hữu của bọn hắn

- Không nghĩ tới Lữ huynh lại còn dám hiện thân, thật là không sợ ta đem ngươi trực tiếp giết đi sao

Triệu Thế Nghĩa lạnh lùng nhìn Lữ Bất Vi nói

- Hừ, trước trông tốt cho ngươi rồi lại nói

Lữ Bất Vi hừ lạnh nói

Tử Giao Long Khâu là ngũ giai đỉnh phong, có thể so với nhân loại Hoàng giai đỉnh phong, mặc dù không thiện về chiến đấu, nhưng mà đối mặt với Triệu Thế Nhân trung cấp Hoàng giai vẫn là có thể đối phó được

Chỉ thấy nó hóa ra sáu, bảy thước dài, trong miệng càng không ngừng phun ra công kích thổ nhưỡng hướng Triệu Thế Nhân đánh tới

Những thổ nhưỡng này đều là bùn đất lúc bình thường nó ăn vào miệng luyện hóa qua, mỗi một đoàn thổ nhưỡng có thể so với một khối cực thạch mấy ngàn cân áp xuống

Triệu Thế Nhân tuy là trung cấp Hoàng giai, nhưng mà so sánh với Tử Giao Long Khâu còn có chênh lệch một đoạn

Hắn từng chưởng lục sắc quang mang oanh ra, đem từng đoàn thổ nhưỡng đánh bay, chấn đến động phủ càng không ngừng lắc lư

Trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng kinh hô:

- Đại ca, liên thủ trước hết giết rụng con khâu này!

Triệu Thế Nghĩa thấy đệ đệ ứng phó cố hết sức, không nói hai lời lấy ra một thanh lam thủy trường kiếm yêu dị, một con thủy yêu lăng hư phác xuất ra, khí thế bức người

Lam kiếm này mặc dù chưa trở thành linh khí, nhưng lại là ngũ giai trung cấp huyền khí, có thể chém giết được ngũ giai linh thú bình thường

Lữ Bất Vi như thế nào lại để cho Triệu Thế Nghĩa đi cứu viện Triệu Thế Nhân được, trong tay lão nhiều ra một thanh ngân thương

Ngân thương lóng lánh như long, một con băng điều phảng phất từ trong

băng sơn không thay đổi vọt ra, trong nháy mắt động phủ trở nên băng hàn vô cùng

Ngân thương này đồng dạng là một thanh ngũ giai trung cấp Huyền khí

- Triệu Thế Nghĩa, hai ngày trước ngươi cùng Hoàng Lệnh Cơ trọng thương ta, bắt Lữ gia ta đi vào khuôn khổ, tối nay ta trước chém ngươi

Lữ Bất Vi sát ý đằng đằng, huy vũ ngân thương hướng Triệu Thế Nghĩa giết tới

Triệu Thế Nghĩa bất đắc dĩ, chỉ có thể bỏ qua đệ đệ, đối mặt với Lữ Bất Vi

Tam đại hoàng giai, Tử Giao Long Khâu hỗn hiến với nhau

Năng lượng cường hãn trong nháy mắt đem động phủ chấn đến oanh sập xuống

Tất cả mọi người của Triệu gia bị chấn đến từ trong giấc ngủ tỉnh lại

- Đây không phải là chỗ mà lão gia chủ bế quan sao Làm sao lại phát sinh ra ba động cường đại nhưu thế

- Chẳng lẽ lão gia chủ cùng trưởng lão đời trước đang đánh nhau hay sao

- Không thể nào đâu, tối nay là ngày vui của thế tử, làm sao có thể động võ mất hứng được

- Không tốt, hẳn là địch tập kích, chúng ta nhanh đi trợ giúp

Nhất thời, mười mấy tên Vương giai của Triệu gia đồng thời xuất động, hướng hậu sơn lướt tới

Hậu sơn Triệu gia, Lăng Tiếu hướng về Lữ Chính kinh hô:

- Lữ gia chủ, ngươi mau mau rời đi, trở về triệu tập mọi người chuẩn bị, đợi đến lúc hừng sáng, vận dụng mọi người nhất cử tiêu diệt Triệu Hoàng hai nhà

- Đây Điều này sao có thể

Lữ Chính khó có thể tin đáp

- Ngươi đi nhanh, người của Triệu gia đã chạy tới rồi, nhớ kỹ, hừng sáng tự có kết quả

Lăng Tiếu phân phó một tiếng, lập tức hướng tam đại Hoàng giai bay tới

Động phủ đã bị phá vỡ, Triệu Thế Nhân có thể đằng không mà lên, không hề bị Tử Giao Long Khâu áp chế, hắn cuối cùng có thể buông lỏng một hơi rồi

Tử Giao Long Khâu chưa đạt tới lục giai, không có biện pháp phi hành, chỉ có thể ở trên mặt đất phun ra thổ nhưỡng công kích không ngừng

Đáng tiếc, Triệu Thế Nhân ở giữa không trung lại như cá gặp nước, thân hình có thể dễ dàng tránh thoát công kích, đồng thời lấy ra một cây trường thương, mỗi một thương vung lên đều có một khỏa thụ ảnh khổng lồ hướng Tử Giao Long Khâu đánh tới

Mặt đất bị đánh ra từng cái rãnh to sâu không thấy đáy

Uy lực của Hoàng giai thế không thể đỡ

Tử Giao Long Khâu thiệt thòi là không thể phi hành, lại vô pháp đánh trúng đối thủ, ngược lại bị đối thủ liên tiếp công kích, đánh cho nó đau đớn không

thôi, cuối cùng chỉ có thể ở dưới lòng đất không dám trở ra

- Hừ, Lữ Bất Vi lại dám đến xâm phạm Triệu gia ta, tối nay tất xóa tên Lữ gia các ngươi

Triệu Thế Nhân rốt cuộc đạt được cơ hội thở dốc, nhìn về Lữ Bất Vi đang đánh nhau với đại ca của hắn quát to

Cùng lúc đó hắn hết tốc lực lướt hướng Lữ Bất Vi, trường thương trong tay hóa thành lục mang đầy trời, vô số trường thương mang theo khí thế lăng lệ không gì sánh kịp hướng Lữ Bất Vi oanh tới

Khí thế lăng lệ ép tới cây cối trên ngọn núi đều hóa thành phấn vụn, loạn thạch cũng bị chấn thành bay loạn chung quanh

Đạt tới Địa Hoàng giai, đều làm được cảnh giới "Thân tùy linh động"

Cảnh giới "thân tùy linh động" là như thế nào

Võ Đồ, lấy khí lực nội tức làm chứng; kinh mạch nội tức tích lũy đầy đủ, tất cả kinh mạch quán thông có thể đạt tới Huyền Giả; bắt đầu con đường tu hành, đem huyền lực tràn đầy đan điền, có thể kích hoạt tự thân thuộc tính, thuộc tính có thể bức ra bên ngoài cơ thể đánh ra công kích hữu hình xưng là Huyền Sĩ

Lúc đem huyền lực chuyển thành linh lực, là có thể thu nạp linh khí của thiên địa rèn luyện tự thân lớn mạnh đó là Linh Sư, Sư giả có thể bắt đầu dạy đệ tử tiến vào con đường tu luyện

Khi hiểu được linh khí lưu động, điều khiển được linh khí làm ra công kích vô hình, hóa linh khí làm bất hủ thần lực, đạt tới một bước này có thể bay lượn trên trời, cá vượt long môn, trở thành Vương vị, đây là ranh giới lớn

nhất của người bình thường cùng tu luyện giả chân chính

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 589 - Hoàng Giai Đại Chiến (2)

Sau khi thành Vương, theo cảnh giới tăng lên, lý giải đối với linh khí càng phát ra nồng đậm, sau khi cả người nhập vào tự nhiên, cùng linh khí hồn nhiên thiên thành, tùy tiện một động tác cũng sẽ mang theo linh khí, phảng phất như tự thân là một phần của linh khí, loại cảnh giới này xưng là "Thân tùy linh động", sau khi đạt tới loại cảnh giới này liền là một cái tinh thần bay vọt về chất, thành tựu Hoàng vị chân chính

Vương giai tới Hoàng giai là quá trình hiểu được tự nhiên, sau này đột phá lên trừ thiên phú ra, cũng cần lực lĩnh ngộ hơn người mới có thể phá tan đại đạo, dũng mãnh tinh tiến, phá Tôn đạp Đế mà lên

Một kích toàn lực của Triệu Thế Nhân, uy lực kia so sánh với cường giả Vương giai không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần

Thương khung đen nhánh, hiện lên một mảng lớn thúy lục sắc yêu dị, phảng phất trong nháy mắt để cho phiến thiên địa này biến thành đại dương lục sắc

Lữ Bất Vi không dám ham chiến, nhưng mà Triệu Thế Nghĩa lại là cố gắng thi triển toàn lực muốn giữ lão lại

- Tối nay ngươi liền ở Triệu gia chúng ta làm cô hồn dã quỷ đi!

Triệu Thế Nghĩa cười lạnh một tiếng, giống như là đệ đệ, toàn lực thi triển cường chiêu vây giết Lữ Bất Vi

Lăng Tiếu ở không xa đã đi vòng qua phía sau người Triệu Thế Nhân, hắn cũng bị đại năng lượng cường hãn của Hoàng giai hù sợ rồi

Sau khiếp sợ ngắn ngủi, hắn lấy ra Phệ Huyết ma đao hô to nói:

- Còn không mau đi ra ngoài đoạt xá

Lúc này, Triệu Thế Nhân cùng Triệu Thế Nghĩa đang toàn lực kích sát Lữ Bất Vi

Triệu Thế Nhân cảm giác cực kỳ nhạy cảm, thoáng cái chú ý đến tồn tại của Lăng Tiếu, bất quá hắn không để ý tới Lăng Tiếu, cũng không đem Vương giai nho nhỏ này để ở trong mắt, chẳng qua là hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp tục thi triển linh lực muốn ở trong thời gian ngắn nhất tàn phá Lữ Bất Vi

Lữ Bất Vi hấp thu vạn năm thạch nhũ dịch, một thân thực lực đã đạt đến đê cấp Địa Hoàng đỉnh phong, nhưng mà đồng thời đối mặt với hai gã Địa Hoàng vây giết, lộ ra vẻ khó khăn dị thường, linh lực trong cơ thể tiêu hao quá lớn, trong lòng mơ hồ cầu nguyện Lăng Tiếu có thể xuất thủ nhanh một chút

Một đoàn hắc vụ không tiếng động lặng lẽ xuất hiện, nhập vào trong đêm tối nơi này, căn bản không người nào có thể phát hiện ra được

- Thứ gì

Triệu Thế Nhân thấy một cỗ hắc vụ không hiểu đánh tới, lúc này cả kinh kêu lên

- Hắc hắc Biết điều một chút dâng ra thân thể của ngươi đi!

Ma Đế âm hiểm cười nói, sau đó bay thẳng vào ngũ quan của Triệu Thế Nhân

Hắn ở bên trong bí cảnh hấp thu đại lượng tàn hồn, linh hồn lực đã khôi phục được một phần tư, đã cường đại đến có thể cắn nuốt linh hồn của Địa Hoàng giai

Mà thức hải tu luyện đến Hoàng giai đã tương đối cường đại, linh hồn lực đã có được năng lực phòng ngực nhất định, Triệu Thế Nhân tuyệt sẽ không ngồi chờ chết mặc kệ cắn nuốt, linh hồn kia bắt đầu đem hết toàn lực phản kháng

Lăng Tiếu nắm lấy cơ hội, hội tụ tinh thần lực, mi tâm thoáng hiện lên một thanh Băng hàn kiếm vô hình vô ảnh

Khống kỹ Kiếm Lưu Ngân!

Hôm nay tinh thần lực trong thức hải của Lăng Tiếu đã hóa lỏng một lượng rất lớn, khống kỹ đã đại thành, hoàn toàn có thể lợi dụng tinh thần lực diễn biến chiêu thức ám sát địch nhân

Kiếm chiêu vô hình vô ảnh thẳng đến đầu của Triệu Thế Nhân

A!

Triệu Thế Nhân ứng phó với Ma Đế đã là tương đối cố hết sức, càng không nghĩ tới sẽ có người công kích thức hải của hắn

Hắn kêu thảm thiết một tiếng, linh hồn tiêu tan không ít, Ma Đế nhân cơ hội bắt đầu cắn nuốt

Chỉ trong chốc lát, Triệu Thế Nhân bị thương linh hồn lập tức bị Ma Đế toàn bộ cắ nuốt xong

Triệu Thế Nhân căn bản không đem Lăng Tiếu để vào trong mắt, nhưng mà, cũng bởi vì hắn tự phụ như thế mới bị Lăng Tiếu cùng Ma Đế thừa cơ tập

kích

Hắn đường đường là trung giai Địa Hoàng lại bị chết tương đối biệt khuất, mà lại không biết rõ, quả nhiên là bi kịch a!

- Nhị đệ ngươi làm sao vậy

Triệu Thế Nghĩa quay đầu lại hướng về phía Triệu Thế Nhân kinh hô

Áp lực của Lữ Bất Vi giảm nhiều, nhanh chóng hít một hơi linh khí khôi phục năng lượng, tiếp đó ngân thương trong tay hướng về Triệu Thế Nghĩa đập tới

Ngân thương như tia chớp lóng lánh, phá vỡ trường không!

Phốc!

Triệu Thế Nghĩa phân thần hết sức, bị hung hăng đập phá một cái, sau lưng hiện ra một đạo vết thương đáng sợ

Ma Đế đã cắn nuốt Triệu Thế Nhân bay đến bên người Triệu Thế Nghĩa hỏi:

- Đại ca ngươi không sao chứ

Triệu Thế Nghĩa lại nào biết nhị đệ của hắn đã biến thành người khác rồi, căn bản không có tâm đề phòng, chịu đựng đau đớn kêu lên:

- Nhị đệ, mau giết Lữ Bất Vi, ta nhất định phải để cho Lữ gia gà chó không yên

- Tốt, nhìn xem ta lấy đầu của ngươi!

Ma Đế cười lạnh một tiếng, hai tay như tia chớp bỗng nhiên xuất kích

Triệu Thế Nghĩa một chút đề phòng cũng không có, bị song chưởng của Ma Đế nắm được đầu

- Nhị đệ ngươi

Triệu Thế Nghĩa vừa muốn nói gì, thanh âm "Ca sát" vang lên, đầu của hắn cư nhiên bị Ma Đế ngạnh sinh sinh bẻ xuống

Tiếp theo Ma Đế lại định uống máu, lại là phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Tiếu bắn tới, cười khan một chút, đem đàu của Triệu Thế Nghĩa nhẹ nhàng ném đi, dưới chân đá mạnh một cái

Phanh!

Đầu của Triệu Thế Nghĩa lập tức băng liệt nát bấy

Vương giai của Triệu gia ở không xa thấy một màn như vậy càng giống như là thấy quỷ, toàn thân lông tơ đều dựng lên

Bọn họ cũng không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

- Lão gia chủ bị hộ tộc trưởng lão giết chết, đây Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

- Hộ Hộ tộc trưởng lão hắn hắn trúng yêu thuật, khẳng định là cái dạng này, nghe nói người trẻ tuổi kia hiểu được yêu thuật

- Không thể nào, yêu thuật này ngay cả Hoàng giai đại năng đều có thể khống chế

- Phụ thân Nhị thúc, ngươi tại sao lại giết phụ thân ta!

Một lão giả từ phía sau nhanh chóng bay tới la hét nói

Hắn là nhi tử của Triệu Thế Nghĩa, cũng chính là Triệu gia gia chủ hiện tại

- Chất nhi ngoan, thật là xin lỗi, ta không cẩn thận giết phụ thân ngươi, hiện cùng một chỗ đưa ngươi đi theo phụ thân của ngươi!

Ma Đế hướng về phía Triệu gia gia chủ nhàn nhạt nói

Sau đó một trảo đánh ra ngoài, trong nháy mắt nắm được cổ của Triệu gia gia chủ

- Gia chủ Mọi người nhanh đi cứu gia chủ Nhân trưởng lão đã trúng yêu thuật rồi

Một gã Triệu gia Vương giai kinh hô một tiếng, dẫn đầu lấy ra huyền khí hướng Ma Đế giết tới

Ma Đế hướng tên Vương giai kia liếc mắt một cái, trong tay vung lên, Triệu gia gia chủ liền hướng tên Vương giai kia đụng tới, đồng thời hắn hóa thành hai cái hắc vụ trảo đem hai người bắt được

Phốc phốc!

Triệu gia gia chủ cùng tên Vương giai kia không có bất kỳ sức phản kháng nào liền bị xé thành vài đoạn

Đêm lạnh như nước, thương khủng một mảnh đen nhánh, không có nửa điểm tinh quang

Một phiến tiên huyết xích hồng vẩy nhiễm một mảnh đem đen, càng tăng thêm mấy phần yêu dị khiến người ta sợ hãi

Vương giai của Triệu gia sau khi thấy Ma Đế xé sống gia chủ cùng một tên trưởng lão của bọn hắn, thân thể nổi lên một mảnh lạnh lẽo

Đăng ký thành viên để like ủng hộ mình nha: http://truyenorg/threads/gop-y-truye...g-thien-ha518/

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 590 - Diễn Trò Đánh Lén (1)

Ma Đế trong tay một chiêu, một đoàn máu tươi đi tới trước mặt bị hắn hút vào trong miệng

Hắn có chút bất cam liếm liếm đầu lưỡi cười nói:

- Tư vị của máu tươi thật không tệ!

Lúc này, không chỉ có người của Triệu gia cảm thấy sợ hãi, ngay cả Lữ Bất Vi ở một bên cũng cảm thấy mấy phần mao cốt tủng nhiên

- Rốt cuộc là người phương nào chiếm được thân thể của Triệu lão nhị Đây chính là yêu thuật sao

Lữ Bất Vi nghi hoặc nghĩ tới

- Còn đứng ngây đó làm gì, có Hoàng gia hướng tới bên này, trước hết giết người của Triệu gia

Lăng Tiếu ra lệnh kêu lên

Lời này của hắn vừa ra, người của Triệu gia nhất thời kinh hô, lập tức hướng bốn phương tám hướng tháo chạy

Bọn họ tuy là Vương giai, nhưng mà đối mặt với hai đại Hoàng giai căn bản không đủ nhìn, không trốn thì chỉ có một đường vẫn lạc!

- Hắc hắc, ai cũng đừng nghĩ trốn!

Ma Đế âm trầm cười cười, cả người nhập vào trong bóng tối, như một con thị huyết biên bức trong nháy mắt đến trên bầu trời một gã Vương giai, đơn thủ một trảo, trực tiếp phách toái đầu của Vương giai kia, lại hướng đến một người tiếp theo lướt tới

Lữ Bất Vi cũng không có ngại, ngân thương trong tay liên tục họa xuất ngân quang lóng lánh, cnagf giống như kinh diện nửa đêm, băng điểu loạn vũ, thu hoạch tính mạng của những Vương giai kia

A a!

Từng đạo tiếng kêu thảm thiết kinh thiên lần lượt vang lên cả Triệu gia

Triệu gia đệ tử rối rít chạy tới, đều là phát hiện trưởng lão nhà mình bị tàn sát

Máu nhuộm trường không, tứ chi văng khắp nơi

Những Triệu gia đệ tử kia bị dọa đến sợ hãi, hồn bất phụ thể, không chút do dự, trong nháy mắt liền hướng bốn phía chạy trốn

- Dừng tay!

Một đạo thanh âm giống như kinh lôi từ không xa truyền đến

Hai đạo thân ảnh nhanh chóng như điện như ảnh, trong nháy mắt liền đến trên bầu trời của hậu sơn Triệu gia

Người tới chính là hai gã Hoàng giai của Hoàng gia

Mới vừa rồi tiếng đánh nhau kinh thiên ở nơi này đã khiến cho bọn hắn chú ý, bọn hắn liền lập tức chạy tới, bởi vì nơi này nhốt Lữ gia gia chủ Lữ Chính,

sự tình trọng đại không thể làm lỡ

Hoàng Lệnh Cơ, Hoàng gia trưởng lão đời trước, thực lực đê cấp Địa Hoàng, cùng Triệu Thế Nhân giống nhau là tinh tu Mộc thuộc tính

Hoàng lệnh Cổ, Hoàng gia lão gia chủ, thực lực trung cấp Địa Hoàng, một thân thực lực so với Triệu Thế Nhân cũng không kém

- Hoàng Lệnh Cơ, Hoàng Lệnh Cổ, các ngươi tới vừa lúc, đỡ phải đi một chuyến, tối nay liền làm một cái kết thúc

Lữ Bất Vi quanh thân kết thành băng giáp óng ánh, cả người giống như ngân sắc kỵ sĩ, huy vũ ngân thương cùng Hoàng gia huynh đệ đối mặt

Hoàng Lệnh Cơ cười nói:

- Chỉ bằng Lữ Bất Vi ngươi Hừ hừ, Triệu Thế Nhân huynh một người có thể tiêu diệt rồi

Hoàng gia nhị lão đều không biết Triệu Thế Nhân bây giờ đã không còn là Triệu Thế Nhân lúc trước rồi

Ma Đế tự nhiên vui lòng phối hợp với Hoàng Lệnh Cơ, chỉ vào Lữ Bất Vi quát to:

- Lữ Bất Vi ngươi giết Triệu gia đệ tử ta, hôm nay tất để cho ngươi hình thần câu diệt

Ma Đế mặc dù cắn nuốt linh hồn của Triệu Thế Nhân, nhưng mà thuộc tính của hắn cùng thuộc tính tự thân của Triệu Thế Nhân không phù hợp, phát huy không ra uy lực của trung cấp Địa Hoàng, không thể làm gì khác hơn là diễn trò cho Hoàng gia nhị lão nhìn

Chỉ thấy Ma Đế hướng Lữ Bất Vi vọt tới, hai người trong nháy mắt đại chiến với nhau

Từng đợt linh khí năng lượng chấn đến một phương thương khung vang lên không nghỉ, linh khí va chạm ra vầng sáng sặc sỡ, người của cả tòa Vạn Thú thành đều nghe được âm thanh kinh thiên này

- Làm sao khí tức của Triệu lão nhị có chút quỷ dị, thật giống như giảm xuống rất nhiều

Hoàng Lệnh Cổ khẽ nhíu mày thản nhiên nói

- Chẳng lẽ là Triệu lão nhị bị thương Nhìn linh khí tựa hồ có cổ quái, trong lục mang hắc, chẳng lẽ hắn tu luyện tẩu hỏa nhập ma, thật lực đại giảm

Hoàng Lệnh Cơ lộ ra mấy phần sắc mặt vui mừng suy đoán nói

Hoàng Lệnh Cổ gật đầu một chút nói:

- Có khả năng!

Lúc này, Lữ Bất Vi cùng Ma Đế càng đánh càng kịch liệt, phương hướng cũng càng ngày càng hướng Hoàng gia nhị lão nhích tới gần

Lữ Bất Vi hét lớn:

- Triệu lão nhị, thực lực của ngươi tuy mạnh, tuy nhiên lại bị trọng thương, tối nay phải giết ngươi!

- Hừ, ta mặc dù trọng thương, nhưng mà muốn giết ngươi thì đơn giản giống như giết chết một con kiến

Ma Đế hừ lạnh nói

Hai người lén trao đổi một cái ánh mắt, đồng loạt tế ra chiêu thức mạnh nhất

Lữ Bất Vi ngân thương không ngừng huy động, linh lực xung quanh ngưng tụ thành một tòa băng sơn giống như thực chất, không khí trong nháy mắt giảm xuống một mảng lớn, bốn phía thoáng hiện ra tuyết thủy óng ánh, tựa như là lục nguyệt phi hoa, khiến cho người ta có một loại mỹ cảm tiêu điều

Ma Đế ở đối diện hai tay kết thành thủ ấn phức tạp, quanh tân lóe lên chính là nhất hắc nhất lục, khiến cho người ta có một loại cảm giác hết sức quỷ dị, một cỗ sát khí nồng đậm cường đại phóng lên cao, làm cho người ta bất giác cảm thấy có một cỗ sát ý lạnh lẽo đánh tới

- Triệu lão nhị này tu luyện huyền công gì, sát khí nặng như vậy

Hoàng Lệnh Cơ kinh ngạc nói

- Hắc, hơn phân nửa là tu luyện ma công gì đó, nhất định là bị ma công cắn trả rồi, hôm nay Triệu gia bọn họ bị Lữ Bất Vi chém giết nhiều người như vậy, tự nhiên là đằng đằng sát khí rồi

Hoàng Lệnh Cổ cười khẩy nói

Hai người liếc nhau một cái, thần sắc hiện lên ý cười lạnh không dễ dàng phát giác

Hoàng Lệnh Cơ cùng Hoàng Lệnh Cổ trong lòng đều hiểu được, hiện tại bọn họ không ra tay, chính là muốn Lữ Bất Vi cùng Triệu Thế Nhân liều cái ngươi chết ta sống, đến cuối cùng bọn họ lại thu ngư ông đắc lợi, đến lúc đó Vạn Thú thành còn không phải là thiên hạ của bọn họ sao

Triệu Hoàng hai nhà mặc dù kết minh, tuy nhiên lại không đồng lòng, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được

Đang ở sau khi hai người Lữ Bất Vi cùng Ma Đế tụ lực xong, tất cả cây cối ở trên hậu sơn Triệu gia đều bị nghiền ép thành phấn vụn, những thứ đá vụn kia càng không ngừng bị khí tràng chấn thành bay loạn chung quanh

Lăng Tiếu ở không xa cũng bị năng lượng cường đại kia chấn thành bay ra, trong lòng kinh hô:

- Hoàng giai thật là đáng sợ! Không biết cần bao lâu mới có thể bước vào một bước kia

Lữ Bất Vi cùng Ma Đế đồng thời ra chiêu, hai cỗ năng lượng kinh thiên động đại khiến cho bầu trời rung động một mảnh

Hoàng Lệnh Cơ cùng Hoàng Lệnh Cổ cười lạnh liên tục, tựa như thấy được một khắc Lữ Bất Vi cùng Triệu Thế Nhân đồng quy vu tận

Bỗng nhiên hai cỗ năng lượng lại thay đổi phương hướng tiến công, hướng hai người Hoàng Lệnh Cơ cùng Hoàng Lệnh Cổ oanh tới

Hai người còn đang cười lạnh, không ngờ tới cường chiêu giết tới, bọn họ không phòng bị chút nào, trong nháy mắt bị hai cỗ băng sơn, vụ chưởng tụ lực đã lâu cắt nuốt vào

Ầm!

Giữa không trung nở rộ ra băng tinh tuyết hoa kinh người, trong đó còn kèm theo từng sợi hắc vụ quỷ dị

Cả tòa Vạn Thú thành cơ hộ cũng bị chấn đến rung chuyển lên, mà phương

hướng hai cỗ năng lượng kia oanh tới cơ hồ đem tất cả mọi vật ở phương hướng đó đều san bằng rồi xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Một kích toàn lực của hai gã Hoàng giai uy lực vô cùng đáng sợ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 591 - Diễn Trò Đánh Lén (2)

Làm rất khá!

Thân thể Lăng Tiếu bị đoàn kình khí kia đánh bay ra thật xa, bất quá hắn không có nửa điểm thương tổn, mà là mừng rỡ kinh hô

Song, hắn là khẳng định Hoàng gia nhị lão không chết cũng trọng thương rồi

Khi mây khói tan hết, hai đạo thân ảnh lại còn đứng ở giữa không trung, đều chưa tử tuyệt

- A Chết tiệt, các ngươi Các ngươi đùa bỡn chúng ta!

Hoàng Lệnh Cơ ôm cánh tay cụt nổi điên lên kinh hô

Một kích mới vừa rồi kia đem một cánh tay của hắn chấn thành phấn vụn

Hoàng Lệnh Cổ ở một bên lại khá hơn một chút, toàn thân còn đầy đủ, chẳng qua là y phục tổn hại không chịu nổi, đã có nhiều chỗ thương tích, khóe miệng thấm máu, thấp thoáng đã bị trọng thương, một kiện hoàng sắc vệ giáp trong cơ thể phát ra vầng sáng nhàn nhạt

- Mau ăn vào đan dược!

Hoàng Lệnh Cổ hướng về Hoàng Lệnh Cơ ném qua mấy viên đan dược, chính mình cũng lập tức nuốt vào đan dược khôi phục

- Hai người khốn kiếp các ngươi, thừa dịp đại ca của ta mất đi, lại dám mưu

đoạt gia nghiệp của Lữ gia ta, tối nay các ngươi đừng mong còn sống rời đi

Lữ Bất Vi cũng ăn vào đan dược quát to một tiếng, lập tức vung lên ngân thương hướng hai người giết tới

Ma Đế cười lạnh một phen, tự nhiên theo sát mà lên

Lăng Tiếu ở không xa lần nữa ngưng tụ tinh thần lực, tùy thời chuẩn bị cho Hoàng gia nhị lão một kích chí mạng

Lữ Bất Vi đưa thân hướng Hoàng Lệnh Cơ giết qua

Hoàng Lệnh Cơ đã mất một cánh tay, lực chiến đấu nhanh chóng giảm xuống

Hoàng Lệnh Cơ không chút suy nghĩ hướng về phía Hoàng Lệnh Cổ nói một tiếng:

- Gia chủ, ngươi đi mau!

- Ngươi đi trước đi, để ta ở lại cản bọn hắn

Trong tay Hoàng Lệnh Cổ nhiều ra một kiện hoàng sắc thuẫn bài, cùng với một thanh đạm hoàng sắc đại đao

Một đao một thuẫn này đều không phải là phàm phẩm, là ngũ giai huyền khí mà Hoàng Lệnh Cổ dựa vào để thành danh, trong cơ thể hắn đồng dạng mặc vào cao giai phòng ngự vệ giáp, mặc dù đã bị thương nhưng còn có lực đánh một trận

- Không được, muốn lưu cùng nhau lưu lại

Hoàng Lệnh Cơ thấy Hoàng Lệnh Cổ không đi, cắn răng cũng lưu lại theo, trong tay của hắn cũng nhiều ra một thanh thanh lục sắc trường kiếm

- Toàn bộ lưu lại cho ta đi!

Lữ Bất Vi đã giết đến, ngân thương trong tay bay ra vô số con băng điểu hướng Hoàng gia nhị lão oanh tới

Băng điểu ở giữa không trung kinh khiếu một tiếng, phi mổ mà ra, cái miệng bén nhọn kia như cao giai huyền khí, vô cùng sắc bén

Trên hoàng sắc thuẫn bài của Hoàng Lệnh Cổ chắn trước một bước, quanh thân tạo thành từng tầng tường đất màu vàng đem hắn vây vào trong đó, hắn vẫn không nhìn đến Hoàng Lệnh Cơ mà quát to:

- Gia chủ ngươi đi mau, gia tộc còn cần ngươi tới trấn giữ, bọn họ không thể làm khó dễ được ta

Băng điểu như trùy oanh ở trên tường đất thật dày, băng tinh cùng đá vụn văng khắp nơi

Hoàng Lệnh Cổ cầm trong tay hoàng sắc thuẫn bài bị chấn lui lại mấy bước, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra

Bất quá, hắn vẫn cắn răng dùng một tay kia lấy đại đao hướng Lữ Bất Vi chém tới

Đá vụn trên mặt đất bị dẫn dắt lên, cuối cùng tạo thành một thanh đại đao dài mấy chục thước, hướng Lữ Bất Vi oanh tới

Ma Đế bên kia hóa xuất từng đạo ảnh hướng Hoàng Lệnh Cơ tập kích qua, trong miệng càng phát ra âm thanh khóc lóc không ngừng, giống như là ác

quỷ tái thế khiến cho người kinh sợ

Mấy chục đạo hắc vụ điều ảnh nồng đậm hướng Hoàng Lệnh Cơ oanh tới

Những hắc vụ điều ảnh này càng như là vòi của bạch tuộc duỗi dài đến vô hạn

Ma Đế mấy ngàn năm trước cũng đã đến Đế giai đỉnh phong, một thân thần công cực kỳ đăng phong tạo cực, cho dù hôm nay cỗ thân thể này không cùng thuộc tính với hắn, nhưng mà vẫn phát huy được năng lượng cực kỳ khủng bố

Hoàng Lệnh Cơ thấy một màn như vậy cơ hồ bị khiến cho sợ đến hồn bất phụ thể, hắn kinh hãi hô lên một tiếng:

- Ám thuộc tính Chẳng lẽ Triệu Thế Nhân đã nhập ma rồi hay sao

Hắn đã không kịp ngẫm nghĩ nữa, mấy chục cái xúc tu đáng sợ đã đi tới trước mắt hắn, hắn liền huy vũ trường kiếm trong tay

Từng đạo thanh mang kinh hồng nở rộ ra, trong nháy mắt chém rụng không ít xúc tu

- Di! Cảm giác này làm sao quen thuộc như vậy

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn kiếm kỹ của Hoàng Lệnh cơ nói

Hoàng lệnh Cơ lấy tàn thân du đấu Ma Đế, mặc dù bị ép đánh, nhưng mà nhiều lần lấy kiếm kỹ cường đại né qua hiểm cảnh

Một bên khác Lữ Bất Vi cùng Hoàng Lệnh Cổ đã chiến đến thượng không của Triệu gia gia viện rồi

Từng đợt dư ba linh khí đáng sợ đem gia viện của Triệu gia cơ hồ xốc lên một lần

Những cổ lâu quỳnh các kia từng tòa ngã rạp, những đại thụ chọc trời kia toàn bộ bị chấn thành phấn vụn

Bên trong viện một mảnh kinh hô thương hào, Triệu gia ở dưới dư ba của hai đại Hoàng giai chiến đấu hoàn toàn xong rồi

Vạn Thú thành, kể từ sau khi do tam đại thế lực trông coi, cơ hồ không có xuất hiện qua bất kỳ đại chiến nào

Người từng ở nơi này khiêu khích tam đại thế lực cũng đã đi gặp diêm vương rồi

Vạn Thú thành, ở Tây Bắc rộng lớn là một mảnh đất yên tĩnh, bao nhiêu người phạm vào cừu sát chi tội cũng sẽ lẩn trốn ở trong mảnh thổ địa này tránh né

Đã bao nhiêu năm, mọi người ở trong Vạn Thú thành đã quen với cuộc sống yên lặng không có đấu tranh

Hôm nay một mảnh thanh âm chiến đấu kinh thiên động địa giống như kinh lôi tuyệt thế khiến cho mọi người sợ đến hồn bất phụ thể, bọn họ đều biết một đêm nay đúng là đêm không an tĩnh nhất trong trăm năm này của Vạn Thú thành

Một ít tán tu cường đại cũng không dám dễ dàng đi thăm dò xem chuyện gì xảy ra

Bởi vì chấn động cường đại ở bên phía Triệu gia khiến cho bọn họ có một loại cảm giác khiếp sợ

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì Chẳng lẽ ba đại gia tộc khai chiến

- Triệu gia xong rồi, Hoàng giai uy năng đáng sợ như thế, Thiên Tôn không ra, không người nào có thể ngăn chặn a!

- Yên tĩnh của trăm năm, xem ra lại qua rồi, không biết đây là họa hay phúc

Trên bầu trời của Triệu gia gia viện, hai đạo nhân ảnh càng không ngừng lóe lên, từng đợt băng trùy, băng tuyết, gai đất, tường đất đáng sợ đang không ngừng đối oanh, từng đợt dư ba năng lượng chấn tán ra

Lữ Bất Vi là đê cấp Địa Hoàng đỉnh phong, Hoàng Lệnh Cổ là trung cấp Địa Hoàng, hai người vốn là có chỗ chênh lệch, nhưng mà Hoàng Lệnh Cổ bị đánh lén trọng thương lúc trước, không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, ngược lại bị Lữ Bất Vi đè ép mà đánh

Thượng không của hậu sơn Triệu gia, đồng dạng có chiến đấu kinh người

Hoàng Lệnh Cơ đã bị mất một cánh tay, không có ai cho rằng hắn có thể sống dưới ba chiêu của Ma Đế

Nhưng mà kết quả khiến cho Lăng Tiếu thất kinh

Hoàng Lệnh Cơ đã cùng Ma Đế đả chiến hơn ba mươi chiêu rồi, mặc dù lộ ra dấu vết thất bại, nhưng mà vẫn có thể đau khổ chống đỡ, thỉnh thoảng còn phát ra tuyệt địa phản cơ, thiếu chút nữa còn để cho Ma Đế thiệt thòi

Lăng Tiếu càng xem càng là kinh hãi, hắn cảm thấy cao giai huyền kỹ mà Hoàng Lệnh Cơ đánh ra nhìn rất quen mắt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 592 - Hoàng Gia Nhị Lão Khó Khăn

Đây Đây là Trảm Nguyệt kiếm kỹ!

Lăng Tiếu quan sát một lúc lâu, rốt cuộc nhớ tới là kiếm kỹ gì rồi

Hoàng Lệnh Cơ hôm nay đánh ra tuyệt đối là Tử giai kiếm kỹ Trảm Nguyệt kiếm mà hắn thu được trong bí cảnh Trấn Thiên tông

Lăng Tiếu đối với Trảm Nguyệt kiếm quen thuộc vô cùng, nhưng mà Hoàng Lệnh Cơ chỉ dùng một tay đánh ra, động tác hơi chút bất đồng, đây mới khiến hắn nhìn lâu như vậy mới nhận ra

- Dùng đến dùng đi đều là trước tam thức, chẳng lẽ Hoàng gia là người may mắn sống sót của Trấn Thiên tông vạn năm trước

Lăng Tiếu suy đoán nghĩ tới

Trảm Nguyệt kiếm là trấn tông huyền công của Trấn Thiên tông, một mực bị phong trong pho tượng, hôm nay toàn bộ đã khắc ở trong đầu Lăng Tiếu rồi, Hoàng gia không thể nào đoạt được, cho nên hắn mới có suy đoán như thế

Hoàng Lệnh Cơ mất một cánh tay, mặc dù có cao giai kiếm kỹ chống đỡ, nhưng mà lại cầm cự không được bao lâu

Ma Đế phát ra tiếng cười lạnh lien tục nói:

- Đừng ngoan cố chống lại, biết điều một chút chịu chết đi!

Từng đạo xúc tu càng không ngừng hướng Hoàng Lệnh Cơ bao vây đến, đến mức đều có vụ khí hủ thực dày đặc bốc lên, bất luận kẻ nào bị dính vào nửa điểm, sợ rằng cũng sẽ hủ thực đến thi cốt vô tồn

Hộ thể thần quang của Hoàng Lệnh Cơ càng ngày càng yếu, máu huyết càng ngày càng không ngừng chảy ra, để cho hắn cảm thấy không ổn

- Con mẹ nó, cho dù phải chết lão tử cũng muốn kéo một cái đệm lưng!

Hoàng Lệnh Cơ đầu đầy mồ hôi chảy ra, biết cực hạn của mình đã tới, quát to một tiếng, trong miệng khẽ hấp một ngụm lớn

Linh lực chung quanh càng không ngừng hướng hắn lao qua, một thân khí thế lại đến điểm cao nhất

- Nhị đệ không nên a!

Hoàng Lệnh Cổ cách rất xa đã nhận ra ý đồ của Hoàng Lệnh Cơ, xoay người lại quát to

- Đi chết đi, Bạch Điểu Chấn Thiên!

Lữ Bất Vi mắt được cơ hội trong gang tấc, ngân thương trong tay trào ra một con băng điểu lớn gần trăm thước

Băng điểu hí, giương cánh trùng thiên, băng phong thiên hạ!

Hoàng Lệnh Cổ vội vàng đem thuẫn bài trở về đón đỡ, quanh thân hiện lên vô số tường đất!

Đáng tiếc, quá mức vội vàng, năng lượng phòng ngực cũng không mạnh, bị oanh bay ra thật xa, từng ngụm máu tươi phun ra ngoài

Một hướng khác, Hoàng Lệnh Cơ hướng Ma Đế nhanh chóng nhào tới, rất có bộ dạng muốn đồng quy vu tận

Hoàng Lệnh Cơ cả khuôn mặt già cũng dữ tợn méo mó, hét lớn:

- Tới a Cùng lão tử lên đường đi!

Ma Đế đã từng là nhân vật tranh chiến tứ phương, nhìn một cái liền nhìn ra Hoàng Lệnh Cơ muốn tự bạo đan điền cùng hắn đồng quy vu tận

- Hừ, cho dù Thiên Tôn tự bạo cũng không thể nào thương tổn được bổn đế, ngươi chỉ là một cái Hoàng giai càng không có khả năng

Ma Đế thần sắc nghiêm nghị vài phần hừ lạnh nói, tiếp theo một bên nhanh chóng lui về phía sau, hai tay càng không ngừng kết thủ ấn huyền ảo, từng đoàn từng đoàn hắc vụ kết tụ lên

- Hắc Ám Tù Cấm!

Hai tay của Ma Đế hướng về phía trước khẽ chống, một màn hắc vụ khổng lồ như một phương thương khung áp xuống, không khí bốn phía đều bị ép đến hướng ra bên ngoài khuếch tán, thổi đến Lăng Tiếu ở không xa lảo đảo bay ra mấy chục thước

Hoàng Lệnh Cơ bị đoàn hắc linh kia ngăn trở thân thể, hắn dùng hết toàn lực muốn xuyên qua hắc vụ kia, tuy nhiên lại từng bước khó đi

- Không Ta không cam lòng!

Hoàng Lệnh Cơ ở ranh giới tự bạo, thân thể của hắn đã dần dần xuất hiện trạng thái da dẻ nứt nẻ, hắn trừng lớn huyết nhãn, cắn răng một cái, trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt máu huyết, gia trì thêm lực trùng kích

Hắc vụ che ở trước người hắn rốt cục bị hắn đẩy vào, hướng Ma Đế tiếp tục bay vào

- Cái bà ngoại nhà ngươi, Hoàng giai nho nhỏ lại phá được Hắc Ám Tù Cấm của ta, bất quá muốn kéo bổn đế xuống nước là không thể nào!

Ma Đế vừa lui về phía sau mấy trăm thước mắng to một tiếng, song chưởng liên tục đánh ra hắc vụ cường đại

- Hắc Ám Tù Cấm Điệp Gia!

Liên tiếp oanh ra ngũ phương hắc vụ, cuối cùng để cho Hoàng Lệnh Cơ dừng bước ở trước mặt hắn trăm thước

- Không!

Khí tức tự bạo của Hoàng Lệnh Cơ đã áp chế không nổi, hắn vô cùng không cam lòng kinh hô một tiếng, thân thể rốt cuộc toàn bộ nứt ra!

Ầm!

Hoàng Lệnh Cơ bắt đầu tự bạo,một cỗ phong bạo cường hãn nổ tung như bão cấp mười, lại như tuyệt thế kinh lôi đáng sợ chí cực

Chỗ hậu sơn của Triệu gia lập tức bị bạo thành một cái hố sâu mấy trăm thước

Ma Đế ở gần Hoàng Lệnh Cơ nhất cũng liên lụy lớn nhất, huống chi trước đây hắn đã tiêu hao không ít, cả người bị dư ba chấn thương không nhẹ

Lăng Tiếu sớm đã trốn đi, đáng tiếc vẫn bị chấn đến thân thể rơi xuống, thiếu chút nữa đụng vào một khối nham thạch

- Mẹ kiếp, Hoàng giai tự bạo cư nhiên đáng sợ!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bộ ngực mắng

- Nhị đệ!

Hoàng Lệnh Cổ kinh hô một tiếng, không dám tiếp tục lưu lại, xoay người bắt đầu chạy trốn

- Lữ Bất Vi, Triệu Thế Nhân, ngày sau tự nhiên nợ máy trả bằng máu!

Hoàng Lệnh Cổ trước khi đi lập hạ trọng thệ

Hắn biết mình một người lưu lại căn bản không có cách nào chống đỡ với Lữ Bất Vi cùng Triệu Thế Nhân, chỉ có chờ khôi phục thương thế rồi tính toán tiếp

- Muốn chạy trốn Không có cửa đâu!

Lữ Bất Vi giết đến cao hứng, hắn biết tối nay không lưu được Hoàng Lệnh Cổ lại, ngày sau nhất định là tai nạn của Lữ gia bọn họ

Lữ Bất Vi ăn vào Tốc Linh đan, cả người hóa thành một đạo băng phong hướng Hoàng Lệnh Cổ gào thét mà tới

Lăng Tiếu cũng ra lệnh cho Ma Đế kêu lên:

- Nhanh đi ngăn cản hắn!

Ma Đế gật đầu, từ trong không gian giới của thân thể mà chính mình chiếm được lấy ra mấy viên đan dược chữa thương:

- Con bà nó, đan cược chữa thương bỏ đi như vậy!

Trong tay của hắn đã là đan dược chữa thương tứ giai, ở Tây Bắc nhưng là cực kỳ hiếm thấy, lại bị hắn mắng thành đồ bỏ đi, đây nếu để cho người khác nghe được thật là làm sao chịu nổi a!

Ma Đế ăn vào đan được lẩm bẩm một tiếng:

- Khôi phục quả nhiên là rất chậm!

Tiếp theo hắn mới hóa thành một đạo hắc vụ hướng Hoàng Lệnh Cổ đuổi tới

Lăng Tiếu cũng không ngại, Phong thuộc tính đề thăng đến tận cùng, lại phối hợp với Vân Tung Mị Ảnh hóa thành từng đạo tàn ảnh đuổi theo

Hoàng Lệnh Cổ đã bị thương thân thể, mặc dù cũng dùng gia tốc đan dược nhưng mà tốc độ vẫn chậm chạp hơn rất nhiều

Hắn không dám chạy trốn về gia tộc, chỉ có thể hướng phương hướng Vạn Thú quật chạy trốn

Hắn vừa mới chạy trốn đến ngoại vi của Vạn Thú quật, Lữ Bất Vi đã đuổi tới

- Xem ngươi chạy chỗ nào!

Lữ Bất Vi kinh hống lên một tiếng, ngân thương quét ngang qua

Hoàng Lệnh Cổ không thể không phòng thủ, thuẫn bài trong tay không hổ là ngũ giai huyền khí, lần nữa cứng rắn đỡ một kích của Lữ Bất Vi, chẳng qua là đem hắn lần nữa đẩy lui, cũng không có đả thương đến hắn

- Lữ Bất Vi, ngươi thật muốn cá chết lưới rách

Hoàng Lệnh Cổ hét lớn

- Hừ, thời điểm Hoàng gia cùng Triệu gia các ngươi cùng đi ki dễ Lữ gia chúng ta tại sao không nói như vậy, nói như thế nào chúng ta đồng xuất nhất tông, đại ca của ta vừa mới chết đi, đã nghi tới đoạt phần tàn đồ cùng với cơ nghiệp của Lữ gia chúng ta, các ngươi làm đầu tiên, còn trách ta làm theo, chờ chịu chết đi!

Lữ Bất Vi hừ lạnh một tiếng, vung lên ngân thương tiếp tục oanh tới

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 593 - Toàn Bộ Là Của Ta! (1)

Hoàng Lệnh Cổ không dám ham chiến, xoay người lần nữa chạy trốn, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Đợi ta dưỡng tốt thương thế, nhất định phải huyết tẩy Lữ gia các ngươi!

Đáng tiếc, đúng lúc hắn muốn chạy trốn tới hướng kia, một đạo nhân ảnh lại là chắn ở trước người hắn

Đây chẳng phải là Ma Đế đuổi theo còn là ai

Tuy nói Ma Đế không thể phát huy được thực lực trung cấp Địa Hoàng giai của Triệu Thế Nhân, nhưng mà đạo hạnh mấy ngàn năm trước của hắn vẫn còn đó, trên tốc độ tự nhiên sẽ không kém hơn bao nhiêu so với Lữ Bất Vi cùng Hoàng Lệnh Cổ

- Thiên vong Hoàng gia ta!

Hoàng Lệnh Cổ ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, thần sắc tịch mạc nói không ra lời

Ma Đế cười lạnh, thủ trảo hướng lồng ngực của Hoàng Lệnh Cổ chộp tới

Ngân thương của Lữ Bất Vi băng điểu như trùy, hướng sau lưng của Hoàng Lệnh Cổ mổ đi

- Muốn giết ta, các ngươi không giao ra chút đại giới thì làm sao được!

Hoàng Lệnh Cổ lộ ra thần sắc tử chí giống như Hoàng Lệnh Cơ lúc trước

Chỉ thấy hắn chấn động toàn thân, y phục trên người tẫn tán, lộ ra một kiện thổ hoàng sắc vệ giáp ở bên trong, đồng thời trong tay lại thêm mấy chục viên đan dược tăng cường linh lực

Hắn một hơi ăn vào mấy chục viên tứ giai đan dược

Những đan dược này tất cả đều là gia tăng linh lực, bình thường dùng một hai viên cũng đầy đủ tiêu hóa trong một thời gian ngắn rồi, hôm nay hắn lại một hơi dùng hết tất cả đan dược, hiển nhiên tính toán liều mạng đánh một trận

Ầm!

Cường chiêu của Ma Đế cùng Lữ Bất Vi oanh ở trên người Hoàng Lệnh Cổ, lại bị một cỗ khí tức mạnh mẽ chấn đến phi đạn bắn ra

- Đến đây đi!

Tối nay không phải ngươi chết chính là ta vong!

Hoàng Lệnh Cổ khí thế nhanh chóng tụ lại tăng lên, chiến ý sôi trào, cầm trong tay đại đao hướng Lữ Bất Vi chém tới

Tam đại Hoàng giai lại bắt đầu đại chiến ở chung một chỗ

Từng đợt linh khí dư ba chấn đến rừng cây, cỏ dại ở phương viên trăm dặm bay tứ tung, những đê giai linh thú kia cũng bị cỗ khí thế mạnh mẽ này khiến cho sợ đến quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích

Lăng Tiếu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào chiến đấu của ba người, trong

đầu càng không ngừng diễn biến lĩnh ngộ

Hắn hôm nay chẳng qua là mới vào Vương giai, các Địa Hoàng giai còn có một đoạn đường rất dài, lúc này có theer yên lặng thưởng thức Hoàng giai đại chiến đối với hắn mà nói là một cơ hội lĩnh ngộ rất tốt

Ba người cũng không biết chiến đấu bao lâu, phương đông đã dần dần sáng lên

Lăng Tiếu tĩnh tâm quan sát, trong lòng đối với chiến lực của Địa Hoàng giai hiểu rõ không ít, lại càng in xuống vài tia linh ngộ khác thường

Vạn Thú quật cổ thụ chọc trời, linh thảo khắp nơi, hoa thơm nở rộ, vạn thú tề minh!

Ngoại vi Vạn Thú quật, phương viên mấy ngàn thước đều bị oanh thành phấn vụn, vô số thụ mộc linh thảo tiêu tán trong thiên địa, mấy tòa sơn phong đều biến thành bình địa

Tam đại Hoàng giai đại chiến đáng sợ như vậy!

Hoàng Lệnh Cổ ăn vào đại lượng đan dược, lực địch Lữ Bất Vi cùng Ma Đế

Mấy canh giờ đi qua, thân thể của hắn rốt cuộc bắt đầu không chịu nổi, trên da cũng bắt đầu rướm máu, thất khổng lại có máu chảy ra từng giọt giống như ác quỷ sống lại, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi

Lữ Bất Vi cùng Ma Đế cũng không tốt đi nơi nào, hai người đều có nhiều chỗ tổn thương, chiến lực nhanh chóng giảm xuống, nhìn dáng dấp hẳn là chống đỡ không được bao lâu nữa

- Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy, ta nhất định phải để cho

Hoàng Lệnh Cổ hoàn toàn biến mất

Trong lòng Lữ Bất Vi thầm nghĩ, tiếp theo lão đột nhiên sinh ra ý niệm muốn đồng quy vô tận với Hoàng Lệnh Cổ

Lão hướng về phía Ma Đế hét lớn:

- Ngươi trước lui ra, ta cùng với hắn đồng quy vu tận!

Lão mặc dù không biết Triệu Thế Nhân ở trước mắt rốt cục là người nào, nhưng mà lão biết có liên quan với Lăng Tiếu, tin tưởng đợi sau khi lão chết chắc sẽ không làm khó Lữ gia của lão, cho nên mới làm ra quyết định này

Thần sắc của Ma Đế âm dương bất định, kỳ thật lấy hắn đi tự bạo lại thích hợp hơn một chút, bởi vì thân thể này không cùng thuộc tính với hắn, vốn không thích hợp cho hắn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong

Chỉ là hắn vừa mới đạt được thân thể không bao lâu, thật sự không muốn lần nữa hóa thành trạng thái linh hồn để sinh tồn được

Đang ở lúc Lữ Bất Vi muốn cùng Hoàng Lệnh Cổ đồng quy vu tận, Lăng Tiếu hóa xuất mấy đạo tàn ảnh hiện ra ở trước ba người một trăm thước quát:

- Lữ tiền bối lui xuống trước đi, để cho ta tới giải quyết hắn

Lữ Bất Vi không giải thích được Lăng Tiếu vì sao vọng động như vậy, nhưng là vẫn như cũ theo lời của hắn lùi lại trăm thước

Ma Đế biết Lăng Tiếu có chỗ dựa dẫm, cũng liên tiếp lui về phía sau

Hoàng Lệnh Cổ hô to:

- Tới a, các ngươi không phải là muốn tới giết ta sao Làm sao, đều sợ rồi

Tiếp theo hắn hướng Lăng Tiếu trừng mắt một cái:

- Ngươi cái tiểu súc sinh chết tiệt này là ai, cũng dám ở trước mặt ta kêu gào, lão tử trước tiêu diệt ngươi

Hoàng Lệnh Cổ quát một tiếng, đại đạo hóa xuất một đạo thổ hoàng sắc đao ảnh lớn đến trăm thước hướng Lăng Tiếu bổ tới

- Cẩn thận!

Lữ Bất Vi kinh hô một tiếng, ngân thương giúp Lăng Tiếu ngăn cản được một kích này

Ma Đế cách Lăng Tiếu gần nhất lại không có động thủ, sau khi hắn thấy Lữ Bất Vi ngăn lại một kích kia, trong ánh mắt lộ ra mấy phần tiếc nuối

Lăng Tiếu không có thời gian đi để ý nhiều như vậy, tất cả tinh thần lực trong thức hải đều điều động, mấy trăm giọt tinh thần lực kia tản mát ra thần quang chói lọi, tạo thành một thành Băng Hỏa kiếm, cuối cùng từ mi tâm nhanh chóng bắn ra

Kiếm Lưu Tinh!

Kiếm quang, kiếm khí vô ảnh vô tung hướng thức hải của Hoàng Lệnh Cổ giảo sát mà đi!

Hoàng Lệnh Cổ làm sao nghĩ đến Lăng Tiếu có thể tuyệt sát linh hồn thức hải như thế

Hoàng Lệnh Cổ là trung cấp Địa Hoàng, linh hồn lực kia đã tương đối chân

thật, lại có thể ngạnh kháng tinh thần giảo sát của Lăng Tiếu mà không chết!

A a!

Mặc dù không có bị chết ngay lập tức, nhưng mà linh hồn bị thương, như cũ để cho hắn kêu thảm thiết không dứt, huyền khí cầm ở trong tay toàn bộ rơi xuống

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên tái nhợt rất nhiều, hướng về phía Lữ Bất Vi cùng Ma Đế kinh hô:

- Còn không mau đi giết hắn!

Lữ Bất Vi cùng Ma Đế mới lấy lại tinh thần lực, nhanh chóng đề thăng năng lượng cuối cùng, hướng Hoàng Lệnh Cổ đuổi giết tới

Không có bất kỳ lo lắng nào, Hoàng Lệnh Cổ cuối cùng bị oanh thành một đoàn huyết thủy, một đời Hoàng giai cuối cùng vẫn lạc

Lăng Tiếu nhìn thấy Hoàng Lệnh Cổ chết rồi, rốt cục thở ra một hơi thật dài, đầu óc hắn chỉ cảm thấy chóng mặt, thiếu chút nữa để cho hắn ngã xuống

Lăng Tiếu vội vàng hạ xuống mặt đất, ngồi xuống vận khởi Khống Thần quyết tiến hành chữa trị tinh thần lực

Liên tục trọng thương hai đại Hoàng giai, khiến cho hắn cảm thấy ăn không tiêu

Nếu không phải ở trong bí cảnh dùng vạn năm thạch nhũ dịch tăng cường tinh thần lực, chỉ sợ rằng muốn làm Hoàng Lệnh Cổ bị thương nặng còn có chút khó khăn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 594 - Toàn Bộ Là Của Ta! (2)

Linh hồn của cường giả Địa Hoàng giai có cường độ tuyệt đối không phải là Vương giai có thể so sánh được

Lữ Bất Vi vẫn là không rõ Lăng Tiếu rốt cục có bí pháp gì có thể trọng thương Hoàng Lệnh Cổ, điều này khiến cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị

- Chẳng lẽ hắn thật biết yêu thuật Đầu tiên là khống chế Triệu Thế Nhân, hiện tại lại vô hình đả thương Hoàng Lệnh Cổ, đây Đây thật là đáng sợ, người này chỉ có thể kết giao, tuyệt không thể là kẻ địch

Lữ Bất Vi ở trong lòng kiên định thầm nghĩ

Sắc mặt Ma Đế hiện lên vẻ âm tình bất định, một cỗ sát khí như có như không dâng lên

Cuối cùng, hắn vẫn là không có hạ thủ

Sau hai canh giờ, Lăng Tiếu một lần nữa đứng lên, sắc mặt đã trở nên hồng nhuận rất nhiều

Hắn hướng Ma Đế sâu sắc nhìn một cái:

- Ngươi muốn giết ta

Lữ Bất Vi ở một bên giật mình, lão còn tưởng rằng Triệu Thế Nhân đã không kiểm soát được, lúc này đã nghĩ đến ra tay

Ai ngờ sau một khắc, Ma Đế thật sâu hướng Lăng Tiếu cúc cung nói:

- Lão nô không dám!

- Hừ, trong lòng ngươi có cái tâm tư gì ta đều biết, ngươi tốt nhất biết điều nghe lời một chút, nói không chừng ta có thể giúp ngươi tận phục linh hồn, bằng không Ngươi tuyệt đối sống không nổi

Lăng Tiếu lăng lệ quát lên

Ma Đế ở trong thức hải của hắn lưu lại một nửa bổn nguyên thần hồn, trong lòng Ma Đế nghĩ cái gì hắn cơ hồ đều có thể cảm ứng mọt hai, chỉ cần Ma Đế có bất kỳ ý đồ xấu nào, hắn lập tức vận dụng Si mị lam diễm diệt đoàn thần hồn kia

- Lão nô biết rõ, lão nô tuyệt sẽ không có lần nữa!

Ma Đế hạ thấp tư thái nói

Hắn nghĩ tới năng lực công kích linh hồn lúc trước của Lăng Tiếu, nghĩ tới một chút truyền thuyết xa xôi, đây mới là nguyên nhân khiến cho hắn sợ hãi

Lữ Bất Vi không hiểu nhìn hai người, trong lòng đối với Lăng Tiếu càng thêm bội phục không thôi

- Người này quả nhiên là nhân trung long phượng, ngay cả Triệu Thế Nhân đại năng bực này đều bị hắn không chế, ở trong phiến Tây Bắc này hắn có thể quét ngang tất cả một đời thanh niên, cho dù là thế hệ trước cũng sẽ đối với hắn kính nhi viễn chi đi

Lữ Bất Vi cảm khái thầm nghĩ

Lăng Tiếu không hề tiếp tục để ý tới Ma Đế, ở bốn phía quay một vòng, cuối cùng thất vọng đi trở về

Lúc này, bàn tay Ma Đế mở ra, cung kính đối với Lăng Tiếu nói:

- Chủ nhân ngươi là đang tìm cái này

Lăng Tiếu nhìn không gian giới trong tay Ma Đế mừng rỡ, lập tức đoạt qua kêu lên:

- Sớm không lấy ra, làm hại bản thiếu gia tìm lung tung xung quanh

Không gian giới của mỗi một tên Địa Hoàng giai có thể nói đều sẽ có không ít bảo bối, Lăng Tiếu tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội thu thập chiến lợi phẩm

Lăng Tiếu cất xong không gian giới hướng Lữ Bất Vi nói:

- Tiền bối nên trở về thu thập Hoàng gia rồi

Lữ Bất Vi gật đầu nói:

- Đúng vậy, là lúc để cho bọn họ lên đường!

Bỗng nhiên một chút hắn lại hướng về phía Lăng Tiếu khom người nói:

- Lão phu đa tạ ân trượng ý của tiểu hữu, lúc khác nếu có chỗ cần dùng tới Lữ gia ta, Lữ Bất Vi tuyệt sẽ không nhíu mày một chút

- Tiền bối nghiêm trọng, ta làm như vậy cũng là vì mình

Lăng Tiếu đỡ Lữ Bất Vi dậy khiêm tốn đáp

Lời này của Lăng Tiếu là nói sự thật, hắn đối phó với Triệu Hoàng hai nhà chỉ bất quá vì truyền thâu trận thôi, giúp Lữ gia chẳng qua là may mắn gặp dịp

Một ngày sau, ở dưới sự hợp lực của hai đại Hoàng giai, Hoàng gia hoàn toàn xóa tên trong Vạn Thú thành, Triệu gia dư nghiệt cũng bị Lữ gia gia chủ Lữ Chính mang theo nhóm lớn cao thủ vây giết hầu như không còn

Người của Triệu Hoàng hai nhà chỉ có số ít trốn vào trong Vạn Thú quật hạ lạc không rõ

Lữ gia cường thế phản ngược trở lại khiến cho tất cả người của Vạn Thú thành đều hơi bị khiếp sợ

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, hôm qua vẫn là đám hỏi vui mừng, chuyện cách một đêm lại là thân gia không hòa thuận, máu chảy thành sông!

Mọi người đều không biết nguyên do trong đó, chỉ bất quá đám bọn hắn đều biết thủ đoạn thiết huyết của Lữ gia đã chứng minh là bọn họ sẽ là chúa tể tương lai của Vạn Thú thành

Sau khi tiêu diệt Triệu, Hoàng hai nhà, Lữ gia tuyên bố phong thành một tháng, không cho phép bất luận kẻ nào rời đi Vạn Thú thành

Bọn họ nhất định phải thừa dịp này trong thời gian một tháng hoàn toàn chỉnh hợp tất cả gia nghiệp của Triệu Hoàng hai nhà, tin tức nơi này tuyệt đối không thể để cho bất luận người nào ở ngoại giới biết

Bằng không sẽ có người nhân cơ hội thừa nước đục thả câu, nhiễu loạn thành quả thắng lợi không dễ của bọn họ

Lữ gia ở dưới an bài của Lữ Bất Vi cùng Lữ Chính, chính là đang chỉnh đốn lại Vạn Thú thành

Lăng Tiếu vẫn không có rời đi, mà là ở bên trong một chỗ lầu các được Lữ gia an bài kiểm duyệt chiến lợi phẩm

Trong tay Lăng Tiếu có ba cái không gian giới, một cái đến từ Triệu Thế Nhân, cũng chính là một cái mà Ma Đế lúc trước mang đến, một cái khác là của Triệu Thế Nghĩa do Ma Đế chém giết thu hoạch được, cái cuối cùng là của Hoàng Lệnh Cổ

Ba cái không gian giới này đều là đến từ trong tay Hoàng giai cường giả, nghĩ đén nội tình tương đối phong hậu, Lăng Tiếu dĩ nhiên muốn đóng cửa hảo hảo nghiên cứu một chút

Lăng Tiếu đem cái không gian giới của Triệu Thế Nhân ném cho Ma Đế nói:

- Mở ra xem một chút, có hay không có thứ tốt

Ma Đế chiếm cứ thân thể của Triệu Thế Nhân, đồng đẳng với chủ nhân của không gian giới, chỉ có hắn mới có thể mở ra không gian giới

Ma Đế theo phân phó của Lăng Tiếu, đem toàn bộ đồ vật trong không gian giới lấy ra ngoài

Lăng Tiếu nhìn đồ vật chiếm cứ nửa gian phòng, trong mắt toàn bộ toát ra ánh sao:

- Phát rồi Phát rồi Khó trách nhiều người thích đánh cướp như vậy, thật là đại thu hoạch a!

Sau khi Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, bắt đầu kiểm duyệt những đồ vật này

Ít nhất có hai ngàn thượng phẩm Huyền tinh, một vạn năm trung phẩm huyền tinh, 28 vạn hạ phẩm huyền tinh, sách sách, toàn bộ là của ta Toàn bộ là của ta

Lăng Tiếu không để ý đến Ma Đế ở một bên, lộ ra một cái bộ mặt tham tiền, đem những huyền tinh kia toàn bộ thu vào

Ba đại gia tộc nắm giữ truyền thâu trận nhiều năm, tài phú kia không phải là người khác có thể tưởng tượng được

Tiếp theo, Lăng Tiếu lại nhìn về phía những đan dược kia, biết bên trong cao giai nhất chẳng qua là tứ giai, hắn chọn lấy hai bình trị liệu đan dược, những cái khác toàn bộ ném cho Ma Đế

Hắn bản thân là Luyện dược sư, chỉ cần có linh thảo, cũng sẽ không thiếu đan dược, trừ phi là những cao phẩm đan được mà hắn vẫn chưa thể luyện chế

Lăng Tiếu nhìn hướng những linh thảo kia, phần lớn đều là một chút tứ giai, ngũ giai cũng không nhiều, có ba gốc cực kỳ trân quý

Một gốc Ngũ Tinh Liên Hoa, linh thảo Thủy thuộc tính, có năng lực khôi phục cực mạnh

Bất kỳ gãy chi ở trong vòng một canh giờ chỉ cần ăn vào Ngũ Tinh Liên Hoa, có thể một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, là một gốc thánh dược chữa thương hiếm có

Code:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 595 - Cảm Giác Bạo Mãn! (1)

Một gốc cây Lục Nhân Tham, Tham Vương mấy ngàn năm giống như mộc nhân hấp thu đại lượng tinh hoa Mộc thuộc tính, là cực phẩm linh thảo của Mộc thuộc tính võ giả Nó không những có thể gia tăng thọ nguyên, càng có thể cường hóa phòng ngự của võ giả Mộc thuộc tính, gia tăng linh ngộ năng lượng Mộc thuộc tính

Lục Ông ở trong thức hải của Lăng Tiếu cũng muons có nó Một gốc cây khác khiến cho Lăng Tiếu mừng rỡ nhất

Cư nhiên là một gốc Hồn thảo, là linh thảo hiếm thấy có năng lực tăng cường thức hải, củng cố linh hồn

Một gốc Hồn thảo có thể để cho tinh thần lực của hắn nhận được đề thăng trọng đại

Đối với Ma Đế mà nói cũng là một loại linh thảo cực kỳ trọng yếu

Hấp thu nó có thể khôi phục không ít linh hồn lực của hắn

Nhưng mà như vậy chỉ sẽ lãng phí đại bộ phận tinh hoa của nó, phát huy không ra công dụng chân chính của nó

Chỉ có gom đủ những linh thảo khác, luyện thành Ngũ giai Bổ Hồn đan, mới có thể phát ra thần hiệu chân chính

Lăng Tiếu cầm lấy gốc Hồn thảo kia hướng về phía Ma Đế nói:

- Trung với ta, ta có thể lấy nó luyện chế Bổ Hồn đan, cho ngươi tiếp tục khôi phục một phần tư linh hồn

Ma Đế hít nhẹ một hơi, hướng về phía Lăng Tiếu cung kính nói:

- Lão nô đã là nô nhân trung thành nhất của chủ nhân!

Lăng Tiếu kiểm duyệt hoàn toàn đồ vật trong không gian giới của Triệu Thế Nhân, có chút không vừa ý nói:

- Liền chỉ có một chút đồ vật như vậy, thật là thẹn với nhất phương cường giả a!

Lời này nếu để cho Triệu Thế Nhân nghe được, chỉ sợ cũng sẽ chết đi mà sống lại lại bị tươi sống tức chết

Trữ tàng của hắn chưa thể nói là bảo tàng kinh thiên, nhưng mà đối với bất kỳ một gã Vương giai nào mà nói, tuyệt đối là một khoản tài phú kinh người

Chỉ nói đến những huyền tinh kia, cũng không biết có thể đấu giá được bao nhiêu vật trân quý rồi, còn có những linh thảo Ngũ giai kia, đủ để cho bao nhiêu Vương giai điên cuồng, mặt khác những tứ, ngũ giai huyền khí, thú đan, tài liệu luyện khí trân quý kia, bất kỳ lấy ra một vật đấu giá cũng là gặt hái không nhỏ

Huống chi còn có hai cuốn Lục giai huyền kỹ cùng với một quyển Lam giai huyền kỹ

Ba cuốn huyền kỹ này thả vào bất kỳ một buổi đấu giá nào, chỉ sợ đều sẽ đưa tới vô số tranh đoạt đi!

Tiểu tử này quả nhiên được tiện nghi rồi còn khoe mẽ a!

Lăng Tiếu trừ đem những đan dược kia để lại cho Ma Đế ra, những vật khác đều thu vào

Hắn vẫn là không hoàn toàn tín nhiệm Ma Đế, vạn nhất có một ngày Ma Đế phản bội, những đồ này coi như xong rồi, cho nên hắn giữ ở bên người mới cảm thấy ổn thỏa

Tiếp theo, Lăng Tiếu lại cầm lên không gian giới của Triệu Nhân Nghĩa, xoa xoa đôi tay bắt đầu kiểm tra lại

Quét qua một cái, huyền tinh ở bên trong không gian giới hoa lạp lạp bày ra, đâm vào Lăng Tiếu một trận hoa mắt

- Ta dựa vào, nhiều Nhiều như vậy!

Lăng Tiếu nuốt khẩu khí một chút nói

Ma Đế ở một bên thức thời thối lui ra khỏi gian phòng, trong ánh mắt nhiều ra vài phần khinh thường, tựa hồ muốn nói:

- Một chút đồ vật như vậy cũng đáng để ngạc nhiên, thật là không có kiến thức!

Lăng Tiếu nhìn kỹ một chút, nụ cười trên mặt càng đậm rồi, phát hiện thượng phẩm huyền tinh nơi này có đến 5000, trung phẩm huyền tinh có 3 vạn 5000 khối, hạ phẩm huyền tinh có gần 60 vạn khối, so với trữ tàng của Triệu Thế Nhân còn giàu có hơn nhiều lắm

Nhớ ngày đó ở Vẫn Thạch thành, các đại gia tộc cầm ra mấy khối huyền tinh đều lộ ra vẻ cực kỳ khó khăn, mà nhân gia nơi này lại là lấy chục vạn mà tính, quả thực là phú hào so với tên khất cái, khác biệt một trời một vực

Lăng Tiếu thu thập thất thố, lại đi xem những vật khác

Hắn phát hiện Triệu Thế Nhân mặc dù mạnh hơn so với Triệu Thế Nghĩa, nhưng mà đồ tốt vẫn là Triệu Thế Nghĩa nhiều hơn rất nhiều, bởi vì Triệu Thế Nghĩa là gia chủ một đời, tài phú không có một nửa của Triệu gia cũng có một phần ba rồi

- Đây Đây là Ngũ giai cao cấp Tiên Nhân đằng!

Lăng Tiếu nhìn một gốc linh thảo óng ánh trong suốt, tán phát ra trận trận uân nhân chi khí kinh hô lên

Tiên Nhân đằng cùng Ngũ Thải Hồ Lô thánh quả là một loại cực phẩm linh thảo có thể so sánh với Lục giai, công hiệu cực kỳ kinh người, cho dù là cường giả Địa Hoàng giai nhìn thấy cũng phải tranh đến bể đầu chảy máu

Danh như ý nghĩa xưng là Tiên Nhân đằng, hình dáng của nó như tiên nhân phi thăng, linh khí nồng đậm vô cùng, là một gốc linh thảo vô thuộc tính, bất kỳ võ giả nào cũng có thể hấp thu, có thể tăng cường thể chất, gia tăng linh lực trên diện rộng, đề cao thuộc tính tinh khiết

Công hiệu này cũng không phải là khiến người ta động tâm nhất, nó đáng giá nhất, làm cho người ta điên cuồng chính là một loại công hiệu khác, chính là có thể luyện hóa ra tiên cương chiến khí

Tiên cương chiến khí là một loại uy thế vô thượng, có thể tăng lên chiến ý của mình, tước nhược khí thế của địch nhân

Cao thủ so chiêu, trừ thực lực ra, còn muốn có một cái tín niệm không sợ hãi, bách chiến bách thắng, như thế mới có thể phát huy được trạng thái chiến đấu tốt nhất

Đừng xem thường công hiệu của Tiên cương chiến khsi, nếu như một gã đê cấp Địa Hoàng phục dụng linh thảo này, thì có thể bày ra khí thế cường hãn của trung cấp Địa Hoàng, có thể áp đảo đối thủ cùng giai, cứ chiến là thắng

Đây chính là chỗ trân quý nhất của Tiên Nhân đằng

Bất quá Tiên Nhân Đằng đến trong tay của Lăng Tiếu, công hiệu được phát huy ra càng gia tăng

Hắn có thể luyenj chế ra một loại Tiên Thiên đan!

Tiên Thiên đan, Ngũ giai đỉnh phong đan dược, có thể khiến cho tất cả công hiệu của Tiên Nhân đằng đều nhân lên gấp hai, đủ thấy đan dược này trân quý

Một viên Tiên Thiên đan có thể để cho bất kỳ một gã Linh Sư nào trực tiếp tấn thăng tới Vương giai, cũng có thể để cho bất kỳ một gã đê cấp Vương giai liên tục tấn hai cấp, tốc hành lên cao cấp Vương giai, cũng có thể để cho bất kỳ một gã cường giả Địa Hoàng giai đạt tới trạng thái đỉnh phong của tiểu cấp bậc

Bất kể là bất luận kẻ nào phục dụng, cũng sẽ có được tiên cương chiến khí, tăng lên lực chiến đấu

Công hiệu của Tiên Thiên đan cố nhiên biến thái, nhưng mà linh thảo phụ trợ cần có cũng cực kỳ trân quý, trừ chủ linh thảo Tiên Nhân đằng ra, còn cần không ít tứ, ngũ giai linh thảo, nhưng linh thảo này cũng không phải là dễ tìm như vậy

Đổi lại là người bình thường, nhất định sẽ trực tiếp phục dụng Tiên Nhân đằng, cho dù là Luyện dược sư bình thường cũng sẽ không lấy ra để luyện dược

Bởi vì linh thảo tứ, ngũ giai mỗi một gốc đều là cực kỳ trân quý khó cầu, đợi gom góp đủ tất cả linh thảo cũng không biết là năm nào tháng nào rồi

May mà Lăng Tiếu trữ tàng tương đối khá, ở trong bí cảnh lại thu được không ít tam giai đến ngũ giai linh thảo, chỉ cần tiếp tục tìm vài gốc linh thảo, liề có thể gom góp đủ một phần linh thảo luyện chế Tiên Thiên đan rồi

- May mà lão nhân kia không có phí của trời, thật là tiện nghi bản thiếu gia rồi

Lăng Tiếu cực kỳ hưng phấn mà nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 596 - Cảm Giác Bạo Mãn! (2)

Phải biết rằng Tiên Nhân đằng cũng không phải dễ tìm như vậy, hơn nữa bên cạnh mỗi một gốc Tiên Nhân đằng cũng sẽ có Ngũ giai cao cấp linh thú thủ hộ, coi như là phát hiện được cũng không nhất định có năng lực tới tay a!

Đây cũng khó trách Lăng Tiếu cao hứng như thế

- Di, còn có một gốc U Thiệt Lan bốn ngàn năm, đây cũng là linh thảo trân quý Thủy thuộc tính, đợi sau khi trở về vừa lúc cho Mộng Kỳ tu luyện một viên Vương Cực đan, trợ nàng sớm ngày đột phá đến Hoàng giai

Lăng Tiếu lại phát hiện ra một gốc linh thảo ngũ giai cao cấp

U Thiệt Lan, lá xanh như nước, hình như đầu lưỡi, linh khí vờn quanh, vừa nhìn liền biết là linh thảo bất phàm rồi

Trải qua một phen kiểm duyệt xuống, lại là một bút đại thu hoạch

Có thể nói, ở Tây Bắc rộng lớn hắn đã được tính là phú hào cao nhất rồi, cho dù là trưởng lão đời trước của tông môn cũng không nhất định giàu có như hắn

- Đây là cái đồ nát vụn gì, lại cũng thu vào trong này

Lăng Tiếu lấy ra da thú tổn hại, nhìn một chút phát hiện phía trên vẽ lấy chút ít tuyến đồ chỉ dẫn

- Sẽ không phải là cái gì tàng bảo đồ đi

Lăng Tiếu suy đoán thầm nghĩ

Sau đó Lăng Tiếu cũng không có ngẫm nghĩ, tiếp tục để cho nó lưu lại ở bên trong

Triệu Thế Nghĩa đường đường là gia chủ một đời, đồ cất dấu tuyệt đối không phải là hàng nát gì, tấm bản đồ này hẳn là cũng có một chút bí mật ở bên trong

Lăng Tiếu mới sẽ không ngu đến mức nhìn thấy tấm đồ này không trọn vẹn coi như là đồ bỏ ném đi

Lăng Tiếu đem đồ vật trong không gian giới của Triệu Thế Nghĩa phân loại xong, lại bắt đầu kiểm duyệt không gian giới của Hoàng Lệnh Cổ

Thân gia của Hoàng gia lão gia chủ kiêm đệ nhất cao thủ, trữ tàng của Hoàng Lệnh Cổ tự nhiên là sẽ không quá xấu hổ rồi

Huyền tinh, linh thảo, thú đan Những thứ này nhất định là những thứ thiết yếu

Cuối cùng, trong tay Lăng Tiếu lại xuất hiện một tấm da thú tổn hại tương tự với lúc trước, bên trong đồng dạng là vẽ lây tuyến đồ chỉ dẫn

Lăng Tiếu đem hai tấm tàn đồ đặt ở chung một chỗ, phát hiện những chỗ tiếp nối kia cực kỳ phù hợp, rất hiển nhiên là trương thú bì quyển đồng nhất, chỉ bất quá thiếu sót một phần ba khác mà thôi

- Chẳng lẽ ba nhà còn có cái gì sâu xa hay sao

Lăng Tiếu nhìn hai tấm da thú nghi ngờ thầm nghĩ

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Ma Đế:

- Chủ nhân, Lữ gia nhị vị tiểu thư cầu kiến

Lăng Tiếu thu thập xong tất cả vật phẩm, đi tới cửa phòng

Chỉ thấy Lữ Phương cùng Lữ Tinh đã đi tới trước cửa, nhị nữ mặc tơ lục màu sắc khác nhau, đem tư thái lung linh đầy hứng thú nổi bật ra được thân thể cực kỳ ngạo nhân hấp dẫn, trên mặt cũng mang theo chút vẻ thẹn thùng, làm cho người ta cảm thấy rung động lòng người

- Hai vị tiểu thư có việc chỉ cần sai người tới thông báo một tiếng, Lăng Tiếu tự nhiên đi qua là được, cần gì làm phiền nhị vị đích thân tới đây

Lăng Tiếu rất là khách khí nói

Hắn biết hai nàng trước mắt này hẳn là đối với hắn rất có hảo cảm, nhưng mà lòng hắn không có ở chỗ này, tự nhiên không muốn làm hại hai vị nữ tử thanh thuần, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng lời nói khách khí kéo ra khoảng cách giữa hắn với các nàng

- Ngươi là ân công của chúng ta, lại là khách quý của Lữ gia ta, chúng ta lại sao dám thất lễ với ân công được

Trên mặt Lữ Phương mang theo vẻ mặt mất mát đáp

Nàng tâm linh thông tuệ, lại há có thể không nghe ra Lăng Tiếu có ý tứ xa lánh được

Lại nghĩ tới một màn kia thân thể mang theo từng mảnh vải của mình bị nhân gia thấy được thanh thanh sở sở, trong lòng vừa là ngượng ngùng vừa là khổ sở

Nàng đường đường là Lữ gia đại tiểu thư, ở Vạn Thú thành không biết có bao nhiêu trẻ tuổi tài tuấn, phú thương công tử theo đuổi

Nàng cho tới bây giờ chẳng thèm ngó ngàng tới, khó được gặp gỡ một nam tử khiến cho tim nàng đập thình thịch, lại là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình

- Các ngươi cũng đừng tiếp tục gọi ta là ân công nữa, nếu như đem ta làm bằng hữu liền gọi thẳng tên của ta là tốt rồi

Lăng Tiếu khoát tay nói

Lữ Tinh tiến lên một bước, ngực của nàng cơ hồ chạm tới lồng ngực ảu Lăng Tiếu, hàm chứa tình cảm nói:

- Vậy ngươi sau này gọi ta là Tiểu Tinh, ta gọi ngươi là Tiếu ca có được hay không

Đối mặt với Lữ Tinh lớn mật nhiệt tình, Lăng Tiếu cảm thấy chịu không nổi, hắn khẽ lùi lại một bước, cười nói:

- Tự nhiên không thành vấn đề!

Bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Không biết các ngươi tìm ta có chuyện gì

- không có chuyện gì thì không thể tới tìm ngươi sao

Lữ Tinh đối với phản ứng của Lăng Tiếu có chút khó chịu, chu đôi môi mê người lên nói

Lữ Phương ở một bên kéo Lữ Tinh một chút nói:

- Gia phụ cùng Nhị gia gia muốn mời ân công đến phòng khách nói chuyện, có chuyện quan trọng cần thương lượng

- Nga, xem ra là vì chuyện của truyền thâu trận rồi

Lăng Tiếu đáp lại một tiếng nói, lại nói tiếp:

- Vậy chúng ta hiện tại đi qua thôi, đùng để cho Lữ gia chủ cùng Lữ tiền bối đợi lâu

Lữ Phương liên tục dẫn đầu bước đi trở về, ngược lại là Lữ Tinh trực tiếp ôm lấy cánh tay của Lăng Tiếu muốn cùng hắn đồng hahf

Thần sắc của Lăng Tiếu hơi đỏ lên nói:

- Tiểu Tinh Kia Kia nam nữ thụ thụ bất thân Nếu để cho người khác nhìn thấy thì không tốt rồi

Kỳ thật, trong lòng hắn lại đang suy nghĩ:

- Thoạt nhìn là không lớn, nhưng mà cảm giác thật bạo mãn

Lữ Tinh nghe lời này, không chỉ không có buông ra, ngược lại càng ôm chặt hơn nói:

- Hừ, ta là giang hồ nhi nữ cần gì phải so đo nhiều như vậy

Lăng Tiếu trực tiếp hết chỗ nói rồi, hắn còn là lần đầu tiên gặp gỡ nữ tử nhiệt tình như vậy

Nếu đổi lại là trước kia chỉ sợ sớm đã đem nàng đẩy ngã rồi lại nói

Nhưng mà hôm nay có chuyện quan trọng trên người, không thể tiếp tục bởi vì nhi nữ tình trường mà phiền nhiễu, huống chi hắn cũng không thể cho nàng cái hứa hẹn dạng gì

Đến đại sảnh, Lữ Bất Vi cùng Lữ Chính đã sớm chờ rồi, mặt khác còn có một gã Vương giai trưởng lão của Lữ gia

Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu đi tới đều đứng dậy đón chào

Lữ Bất Vi cùng Lữ Chính lại càng bước nhanh đến phía trước nhiệt tình kéo tay của Lăng Tiếu đei đến chỗ ngồi của khách

Lữ Bất Vi chắp tay cười nói:

- Lăng lão đệ, lần này Lữ gia làm phiền ngươi hết sức tương trợ mới có thể gặp dữ hóa lành, giữ được gia nghiệp, ta đại biểu Lữ gia trên dưới vô cùng cảm kích, ngày sau có chỗ cần đến Lữ gia, chúng ta tuyệt đối không từ chối!

Lời này của Lữ Bất Vi lúc trước là một mình đối với Lăng Tiếu hứa hẹn qua, hôm nay lão ở trước mặt Lữ Chính cùng chúng trưởng lão nói ra, là biểu lộ ra hứa hẹn đối với Lăng Tiếu tuyệt đối không phải là nói năng lung tung, càng biểu lộ thành ý lôi kéo Lăng Tiếu của lão

Lữ Chính cũng nói:

- Đúng vậy, Lữ gia chúng ta tuy nói cũng không phải là hào môn đại phiệt gì, nhưng mà ở bên trong cũng được nói là có một không hai, Lăng thiếu hiệp có thể xem nơi này như nhà của mình, có cái gì cần muốn giúp đỡ cứ việc nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 597 - Tàn Đồ Chi Bí (1)

Lữ gia một đám trưởng lão đều là đối với thân phận của Lăng Tiếu tò mò không thôi, bọn họ đang liên tục suy đoán:

- Chẳng lẽ Triệu Hoàng hai nhà diệt vong cùng vị trẻ tuổi này có liên quan Bằng không hộ tộc trưởng lão cùng gia chủ vì sao làm ra cam kết trịnh trọng như thế

Lăng Tiếu trực tiếp nói vào vấn đề chính:

- Lữ tiền bối, Lữ gia chủ nghiêm trọng rồi, tiểu tử chỉ có một yêu cầu

- Không biết Lăng lão đệ có yêu cầu gì, chỉ cần Lữ gia có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ!

Lữ Bất Vi trước tiên vỗ ngực đáp

- Hôm nay tại hạ có chuyện quan trọng muốn chạy tới Nam Hoang, thỉnh Lữ tiền bối, Lữ gia chủ mở ra truyền thâu trận để cho ta rời đi là đủ rồi

Lăng Tiếu đáp

Lữ Chính cười nói:

- Lăng thiếu hiệp, đây căn bản không coi là yêu cầu, vốn là ta sớm nên đáp ứng giúp ngươi làm tốt chuyện về truyền thâu trận, chẳng qua là bị hai nhà Triệu Hoàng bá đạo làm lỡ mất, hôm nay công tử muốn dùng truyền thâu trận tự nhiên sẽ vì thiếu hiệp mà mở ra

Lữ Bất Vi cũng nói:

- Đúng vậy, đây không gọi là yêu cầu, Lăng lão đệ vẫn là tiếp tục nói ra một cái đi

Lăng Tiếu đáp:

- Nếu có thể sử dụng truyền thâu trận, tiểu tử không còn thỉnh cầu gì, chỉ muốn mau chóng động thân chạy tới Nam Hoang, thỉnh nhị vị hỗ trợ an bài một chút

- Như vậy sao được Lăng lão đệ ngươi đối với Lữ gia ta có ân tái tạo, tại sao có thể thi ân mà không cần báo đáp được

Lữ Bất Vi vội vàng nói:

- Như vậy đi, trong trữ tàng thất của Lữ gia chúng ta có không ít đồ vật, Lăng lão đẹ ngươi đều có thể đi chọn lựa, chỉ cần ngươi thích thì cứ lấy đi

- Lữ tiền bối khách khí, tiền bối không cần như thế, tại hạ đối phó với hai nhà Triệu Hoàng đều chỉ là vì tự vệ mà thôi

Lăng Tiếu đáp

- Được rồi, lão đệ không nên từ chối nữa, ngươi đối với Lữ gia chúng ta trước đã có ân, Lữ gia ta không tỏ vẻ một chút, người khác còn khinh bỉ chúng ta là vong ân phụ nghĩa

Lữ Bất Vi khẽ không vui nói

Lăng Tiếu thấy Lữ Bất Vi kiên trì, chỉ có thể gật đầu nói:

- Đã như vậy tiểu tử cũng không từ chối

Đang ở lúc Lăng Tiếu cùng Lữ Bất Vi muốn hướng tàng trữ thất đi tới, Lữ Tinh lặng lẽ đi tới bên cạnh cha của nàng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong vô hạn

Tiếp theo, nàng xoay người kéo tỷ tỷ, cùng nhau nhanh chóng thối lui ra khỏi đại sảnh

Lữ Chính nhìn một đôi nữ nhi của mình, trong lòng khẽ thở dài một tiếng:

- Con gái lớn không dùng được!

Tiếp theo hắn hướng về phía Lữ Bất Vi cùng Lăng Tiếu sắp rời đi kêu to:

- Nhị thúc, Lăng thiếu hiệp đừng vội!

Tiếp theo hắn mới đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu hiệp không biết ngươi có gia thất hay chưa

Lăng Tiếu đối với vấn đề này của Lữ Chính có chút không hiểu, do dự một chút đáp:

- Tiểu tử đã lấy vợ rồi!

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ đến hắn cùng với tế ti nữ đã mạc danh thành thân, đến cuối cùng chân tâm đối đãi, cảm thấy rất không thực tế, lại là chân chân thực thực, trong lòng ấm áp dễ chịu

Hắn còn không phát giác, lúc này ở trong lòng hắn, vị trs của tế ti nữ vô hình trung đã bay đến trọng yếu giống như Vân Mộng Kỳ, thậm chí có điều vượt

qua

- Đã nạp thiếp hay chưa

Lữ Chính sắc mặt có chút không được tự nhiên lại hỏi

Lăng Tiếu lắc đầu, tỏ vẻ không có

Lữ Chính hỏi tiếp:

- Vậy Lăng thiếu hiệp có hay không nghĩ tới nạp thiếp

Lăng Tiếu còn chưa nói, Lữ Bất Vi ở một bên không nhịn được nói:

- Chính nhi, có việc cứ nói thẳng, cần gì quanh co lòng vòng như thế

Lữ Chính có chút ít xấu hổ cười cười, đối với Lăng Tiếu chân thành nói:

- Ta là muốn đem hai nữ nhi kia của ta gả cho Lăng thiếu hiệp làm thiếp thất, không biết ý của Lăng thiếu hiệp như thế nào

Lời này vừa ra, không chỉ là Lăng Tiếu trở nên dại ra, ngay cả những trưởng lão của Lữ gia tất cả đều là bị cả kinh há to miệng, một bộ khó có thể tin tưởng

Hôm nay Lữ gia ở Vạn Thú thành nhất phương độc đại, thân thế của Lữ gia nhị nữ chỉ tăng lên không hạ xuống

Lấy Lữ gia hiện tạ hậu phương thế lực, cho dù phối với bất kỳ thiếu tông chủ của tông môn nào cũng sẽ không cảm thấy thất lễ

Song, bọn họ nghe được lời của gia chủ của bọn hắn, tựa hồ muốn để cho hai nữ nhi của mình làm thiếp của người trẻ tuổi trước mắt này, đây tựa hồ cũng quá đề cao đối phương đi

Tuy nói người trẻ tuổi này một thân thực lực không tầm thường, coi như là xứng với tiểu thư nhà bọn họ, nhưng mà muốn đồng thời đem hai vị tiểu thư nhà bọn họ làm thiếp thất cho nhân gia, đây tựa hồ rất tổn hại thân phận đi!

Nếu đổi lại là công tử ca khác, để cho một vị tiểu thư trong đó làm chính thất của hắn đã để cho vị công tử kia vui mừng như nở hoa rồi

Tình huống hôm nay thật là cùng chúng trưởng lão của Lữ gia chênh lệch thật sự quá lớn

Bọn họ không thể không hoài nghi:

- Chẳng lẽ người trẻ tuổi này thật đúng là lai lịch bất phàm

Bất quá nói trở lại, hai vị tiểu thư của bọn họ đều là hai đóa kiều hoa diễm lệ nhất trong Vạn Thú thành, bọn họ cảm thấy bất luận kẻ nào nói lên loại vấn đề này, nghĩ đến tuyệt đối sẽ không có người cự tuyệt

Nam nhân nào mà không thích trái ôm phải ấp, huống chi là nữ tử xinh đẹp đưa tới cửa, quả nhiên là đưa dê vào miệng cọp, làm sao có đạo lý không ăn được

Song, hồi đáp của Lăng Tiếu nhưng lại khiến cho bọn họ đều muốn mở miệng mắng to

Lăng Tiếu lại trực tiếp lắc đầu cự tuyệt nói:

- Lữ gia chủ cái hảo ý này của ngươi ta tâm lĩnh, hôm nay ta gấp gáp chạy

tới Nam Hoang như vậy chính là vì thê tử của ta đi kiếm phương pháp kéo dài tính mạng, nàng thực không còn nhiều ngày nữa, ta thật sự không có tâm tư nhi nữ tình trường

Lời này của Lăng Tiếu không có nửa phần tâm thái giả tình giả nghĩa, hắn xác xác thật thật gấp gáp muốn tìm kiếm Thiên Cổ thần công vì tế ti nữ kéo dài tính mạng

Nếu như hắn ở nơi này đương khẩu đáp ứng đề nghị của Lữ Chính, hắn được coi là người sao

Chỉ sợ lương tâm của chính mình cũng không qua được, còn nói gì lý tưởng vĩ đại trái ôm phải ấp được

Lữ Chính cùng Lữ Bất Vi đều nghe ra được tâm ý kiên định của Lăng Tiếu, chỉ có thể thở dài trong lòng

Mà lúc này, Lữ Tinh ở phía ngoài chạy vào, trong mỹ mâu hiện lên hơi nước nhàn nhạt kiên định nói:

- Ngươi muốn đi cứu thê tử cũng không thể dùng hết thời gian một đời đi Ta có thể đợi Đợi sau khi ngươi cứu được thê tử của ngươi, ta nhưng sẽ làm thiếp cho ngươi, cho dù là tỳ nữ ta cũng sẽ không hối hận

Nói xong, nước mắt trong mỹ mâu chảy xuống đầm đìa

Nàng xoay người lại chạy ra đại sảnh, tiếp theo lại truyền tới một câu:

- Ta cả đời này cũng sẽ chờ ngươi!

Khỏa trái tim kiên định này của Lăng Tiếu bỗng nhiên như bị điện giật, cả người cũng cảm thấy có chút không thở nổi

Hắn thật sự không nghĩ tới tính tình của Lữ Tinh bướng bỉnh như thế, lại ở trước mặt nhiều người nói ra lời như vậy, hiển nhiên là nàng đem hạnh phúc cả đời mình đều đánh cược lên rồi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 598 - Tàn Đồ Chi Bí (2)

Nếu như Lăng Tiếu thật không trở lại, cả đời này của nàng còn có hạnh phục có thể nói sao

Sau khi Lăng Tiếu cùng Lữ Bất Vi đi đến tàng trữ thất của Lữ gia, Lăng Tiếu chẳng qua là chọn lấy vài gốc cao giai linh thảo, những thứ khác hắn một mực không cần thiết Hắn đã thu hết tất cả tàng trữ của tam đại Hoàng giai rồi, đã là gặt hái vô cùng lớn, làm người lại há có thể lòng tham không đáy như thế được

Lời này nếu để cho người khác nghe được, chỉ sợ cũng sẽ mở miệng mắng to:

- Ngươi không có lòng tham không đáy, mà là bách tham không ngại mới đúng!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn rời Lữ gia đi đến trước truyền thâu trận, hắn đem hai tấm tàn đồ lấy ra ngoài hỏi:

- Tiền bối, ngươi nhưng thấy qua hai tấm tàn đồ này

Lữ Bất Vi thấy hai tấm tàn đồ, thần sắc khó nén được thất thố

- Ngươi là từ trong không gian giới của bọn hắn lấy được hay sao

Lữ Bất Vi nhận lấy tàn đồ kích động hỏi

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lúc này, Lữ Bất Vi cũng lấy ra một tấm tàn đồ khác, ba tấm tàn đồ hợp lại chung một chỗ tạo thành một cái lộ tuyến đồ đầy đủ

Tàn đồ trong tay Lữ Bất Vi càng chứng minh suy nghĩ của Lăng Tiếu, Triệu, Hoàng, Lữ ba nhà nhất định là có bí mật không muốn người biết

Lữ Bất Vi nhìn chằm chằm vào ba tấm tàn đồ kia, cuối cùng thở ra một tiếng thật dài:

- Vạn năm rồi Suốt vạn năm rồi, không nghĩ tới ba tấm tàn đồ này còn có một ngày đoàn tụ, đáng tiếc Hết thảy đều đã trở thành quá khứ, giữ lại còn có gì dùng

Tiếp theo lão đem ba tấm tàn đồ đưa cho Lăng Tiếu nói:

- Lão đệ, ba tấm tàn đồ này ngươi thu lại đi, nếu có một ngày ngươi đến trung vực có lẽ có thể tới đây xem một chút, nói không chừng sẽ có đại cơ duyên, bất quá Chưa đạt tới Thiên Tôn giai ngàn vạn lần đừng đi mạo hiểm, bằng không chỉ có một con đường chết

Lăng Tiếu nhận lấy tàn đồ kinh ngạc nói:

- Tiền bối, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì

Lữ Bất Vi không khỏi nhìn thoáng qua ba tấm tàn đồ trong tay Lăng Tiếu, khẽ thở dài một cái, chắp hai tay đi tới bên cửa sổ nhìn ra thiên không xa xa thản nhiên nói:

- Đây là lộ tuyến đồ của một chỗ bí cảnh mà Trấn Thiên tổ tông ta trước đây lưu lại

- Ngươi Ngươi Trấn Thiên tông!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa đem tàn đồ ở trong tay run run rơi ra ngoài

Trấn Thiên tông, Lục phẩm tông môn cường đại nhất từ xưa tới nay của Tây Bắc, đã có được nội tình của Ngũ phẩm tông môn Ngay từ vạn năm trước đã biến mất ở trong dòng sông lịch sử rồi

Hôm nay nhưng vẫn còn đệ tử của Trấn Thiên tông ở trước mắt, điều này thật khiến cho người ta thất kinh, đồng thời cũng khiến cho người ta cực kỳ khó hiểu

Sau đó, Lữ Bất Vi mới từ từ nói đến căn nguyên của Lữ gia

Ngày xưa, tổ tiên của ba nhà Lữ, Triệu, Hoàng đều là trưởng lão quyền cao chức trọng bên trong Trấn Thiên tông, thực lực của bọn họ đã là Thiên Tôn giai, ở Tây Bắc cơ hồ là tồn tại vô địch

Tổ tiên của ba nhà này ngày xưa cũng là hảo bằng hữu, bọn họ cùng đi du lịch thiên hạ, bước vào trung vực, ở dưới sự trùng hợp đạt được một phần lộ tuyến đồ về bí cảnh

Có nói tấm bản đồ này cuối cùng nhất chỉ về tồn tại bí cảnh thành tựu đế vị

Tổ tiên ba nhà biết được tin tức này, lập tức chạy về tông môn báo tin, muốn đem lực lượng toàn tông trước đi bí cảnh, thu hoạch cơ duyên tuyệt thế

Nhưng mà, lại có người để lộ ra tin tức của tấm bản đồ này đưa tới đại họa!

Tổ tiên ba nhà tựa như sớm có dự ngộ, thật sớm đã an bài hậu nhân của mình rời đi tông môn

Không bao lâu, người của trung vực quả nhiên trực tiếp tiến vào Trấn Thiên tông

Trong một đêm, Trấn Thiên tông bị đối phương diệt sạch toàn bộ, không ai sống sót, càng bày ra cấm chế cường thế đem Trấn Thiên tông phong ấn lại

Hậu nhân của ba nhà Lữ, Triệu, Hoàng may mắn tránh được đại nạn, sinh tồn xuống

Người của ba nhà bọn họ đem tàn đồ chia ra làm ba phần, riêng của mình tiềm tàng ở thành trì bất đồng mai danh ẩn tích bắt đầu sinh sôi nảy nở

Chuyện cách mấy ngàn năm, người của ba nhà dựa theo đầu mối tổ huấn lưu lại, rốt cục trở về Vạn Thú thành

Người của ba nhà dựa vào tàn đồ làm chứng, chứng minh thân phận lẫn nhau, từ đó bắt đầu ở Vạn Thú thành cắm rễ đến nay

Bởi vì Vạn Thú thành là thành trì trực thuộc của Trấn Thiên tông năm đó

Bọn họ một mực đều muốn một lần nữa phá vỡ cấm chế của Trấn Thiên tông, đạt được truyền thừa bên trong Trấn Thiên tông

Đáng tiếc, bọn họ thực lực có hạn, cuối cùng chỉ có thể không làm nữa

Về sau, trưởng lão của một tông môn phát hiện ra chỗ ở của Trấn Thiên tông

Nhưng mà chỉ dựa vào thực lực của một tông môn căn bản không cách nào phá vỡ cấm chế

Sau đó chư tông biết được tin tức, ở dưới vạn bất đắc dĩ mới nghĩ tới tụ tập mọi người đi tới phá cấm chế nơi này

Nhưng mà, thực lực của ba nhà bọn họ lại không thể nào so sánh với chư tông

Cuối cùng bọn họ làm ra thỏa hiệp, đồ vật bên trong Trấn Thiên tông tùy ý chư tông đi tìm kiếm, nhưng mà ước định người của chư tông tuyệt đối không thể sinh chuyện ở trong Vạn Thú thành, người trái lệnh tất chém

Lúc ấy, người của ba nhà đều có mấy tên cường giả Địa Hoàng giai trấn giữ, cũng có thể so sánh được với Bát phẩm tông môn đỉnh cấp nhất, chư tông cũng không dám quá mức càn rỡ, ở dưới sự đồng ý của tam đại thất phẩm tông môn, tất cả tông môn đều công nhận quyền chiếm hữu độc lập của ba nhà ở Vạn Thú thành

Sau khi nghe xong Lữ Bất Vi giảng thuật, Lăng Tiếu cuối cùng cũng biết nguyên sơ chuyện này

Cũng minh bạch rồi, vì sao Trấn Thiên tông vô hạn tiếp cận Ngũ phẩm tông môn lại biến mất ở trong dòng sông lịch sử, nguyên nhân cũng là ba tấm tàn đồ ở trong tay hắn, cũng hiểu được người của chư tông vì sao đều không ở nơi này tùy ý sinh sự rồi

Đây hết thảy đều là ba nhà cùng chư tông đã sớm ước định tốt rồi

Nam Thiên thành, ở vào biên giới Nam Hoang cùng Tây Bắc, đồng dạng cũng là đất phân giới giữa Long Hải các cùng Cự Giang tông

Nam Thiên thành cũng không phải là một tòa thành trì có lịch sử đã lâu, lịch sử phát triển của nó bất quá mấy trăm năm mà thôi, nhung mà nó so với Vạn Thú thành càng thêm phồn hoa nổi tiếng

Đều bởi vì thành trì này là giải đất trọng yếu tiếp giáp Tây Nam, là sợi dây gắn bó trọng yếu cho giao dịch lui tới của hai đại địa vực, thương mậu hoạt

động thường xuyên, võ giả giao dịch lại càng nối tiền không dứt, trong đó còn có Đổng gia phách mại hội lớn nhất nổi tiếng gần xa

Đổng gia là gia tộc cường đại nhất Nam Thiên thành, mà Nam Thiên thàn sở dĩ có thể phồn hoa như thế hoàn toàn là nguyên cớ Đổng gia

Có nói, Đổng gia lão tổ là tới từ trung vực, sau lại định cư ở Nam Thiên thành, lấy thủ đoạn thiết huyết bắt đầu khống chế Nam Thiên thành, từ đó Nam Thiên thành đều là do Đổng gia định đoạt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 599 - Nam Thiên Thành (1)

Mấy trăm năm xuống tới không người lay động được địa vị của Đổng gia, đại thế của Đổng gia như mặt trời ban trưa, cho dù là bất kỳ một tòa thất phẩm tông môn nào cũng không dám tùy tiện khiêu khích Đổng gia

Có nói ở hơn hai trăm năm trước, Đổng gia lão tổ đã bước chân vào Thiên Tôn giai, thành tựu nhất đại đỉnh phong đại năng, mà dệ tử của Đổng gia cũng là mõi người thực lực cường hãn biến thái, chỉ là Địa Hoàng giai đã có mười mấy người, Vương giai lại càng so sánh với bất kỳ tông môn nào không ít hơn bao nhiêu, Linh Sư giai lại càng nhiều vô số kể

Thực lực như thế, còn có tông môn nào ăn no dám đi vuốt râu hổ của Đổng gia

Huống chi những thứ này cũng không phải là nguyên nhân là Đổng gia cường đại nhất, Đổng gia có được địa vị hôm nay hoàn toàn là ở bên trong có một gã Ngũ phẩm Luyện dược sư trấn giữ, lúc này mới khiến cho Đổng gia một mực thịnh vượng như thế

Ngũ phẩm Luyện dược sư, vô luận đi đến chỗ nào đều là tồn tại cực kỳ tôn quý

Cho dù là tông chủ của bất kỳ Thất phẩm tông môn nào nhìn thấy đều là phải lấy lễ đối đãi, tuyệt đối không dám có bất kỳ bất kính nào

Phải biết rằng ở cả Tây Bắc, Luyện dược sư đạt tới Ngũ phẩm sẽ không vượt qua một bàn tay, có thể thấy được đẳng cấp của Luyện dược sư là khó có thể tăng lên cùng hiếm thấy bực nào

Có nói tên Ngũ phẩm Luyện dược sư này cùng Đổng gia lão tổ kia là huynh đệ kết bái, một mực là cung phụng trưởng lão tôn quý nhất của Đổng gia

Mà Đổng gia phách mại hội cũng là vì có hắn cung cấp cao giai đan dược đấu giá, một mực thịnh vượng đến nay

Hôm nay, Lăng Tiếu cùng Ma Đế đã xuất hiện ở bên trong Nam Thiên thành rồi

Trước một bước họ còn ở Vạn Thú thành, một bước sau liền đã bước chân vào một phiến thổ địa xa lạ khác

Vạn Thú thành cùng nam Thiên thành cách nhau khá xa, nếu chỉ dựa vào phi hành liền phải tiêu tốn thời gian một năm mới có thể đi đến

Mà truyền thâu trận lại chỉ cần thời gian chớp mắt liền đến, có thể thấy được loại không gian truyền thâu do Thiên Tôn giai xây dựng này là thuận tiện bực nào

Đã trải qua một phen khúc chiết, Lăng Tiếu cuối cùng bước lên hành trình tìm kiếm Thiên Cổ thần công rồi

Khoảng cách đến ngày Thiên Cổ chi thể của tế ti nữ bạo phát còn có một năm rưỡi, Lăng Tiếu nhất định phải trong đoạn thời gian này chạy tới tổ địa của Cổ tộc, xem một chút mình có cơ duyên thu hoạch được Thiên Cổ thần công hay không

Trước mắt, Lăng Tiếu không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, thiên nhai mịt mờ, phải đi tìm một bộ thần công đã mất, lại không có bất kỳ đầu mối nào, đây không thể nghi ngờ là đang mò kim đáy biển, hi vọng hết sức xa vời

Lăng Tiếu lắc đầu làm cho mình quên mất cái phiền não này, trong đầu lại xuất hiện tình cảnh một màn kia lúc rời đi Vạn Thú thành

Nghĩ tới ánh mắt lưu luyến không thôi của Lữ Phương cùng Lữ Tinh, Lăng Tiếu liền cảm giác mình là đang phạm tội

Hai vị nữ nhân yểu điệu a, đều đưa đến khóe miệng rồi, lại còn không dám ăn

- mẹ kiếp, ta bây giờ có còn là nam nhân hay không

Lăng Tiếu không khỏi chửi thầm một câu

Lăng Tiếu lắc đầu cùng Ma Đế hướng bên trong cửa thành đi tới

Mới vừa đi gần cửa thành, Lăng Tiếu phát hiện lại có không ít võ giả đều cưỡi các dạng tọa kỵ hướng bên trong thành mà đi

Có tam giai Thổ Lang, tam giai Xích Diễm Hổ, tam giai U Văn Báo, tam giai Thiểm Điện Điêu Mấy chục đầu linh thú khác nhau tụ chung một chỗ, thoạt nhìn hết sức tráng quan, náo nhiệt

Thấy một màn như vậy, Lăng Tiếu không khỏi há to miệng

- Đây Chẳng lẽ xảy ra đại chiến

Lăng Tiếu không khỏi nghi ngờ nghĩ tới

Phải biết rằng ở bất kỳ cái thành trì nào đều cấm linh thú vào thành, để tránh quấy nhiễu đến bình dân ở bên trong thành

Bộ dạng như Nam Thiên thành, trừ có đại chiến ra, Lăng Tiếu thật sự nghĩ

mãi mà không rõ đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn cất bước hướng cửa thành đi tới

Phía sau truyền đến một trận thanh âm linh thú bay nhanh

- Tất cả mọi người tránh ra cho ta, Đổng tiểu thư muốn trở về thành rồi!

Một giọng nói từ phía sau hô lên

- Chủ nhân cẩn thận!

Ma Đế kinh hô

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ở phía sau có vài luồng khí tức cường hãn đã tiến tới gần rồi, hắn nhăn chân mày một chút lập tức hướng một bên tránh đi

May là động tác của hắn nhanh một chút, bằng không thật bị một đám linh thú đạp thành thịt vụn rồi

Một trận lang yên quay cuồng, tro bụi văng khắp nơi!

Chỉ thấy một đội gũ cưỡi tam giai cao cấp Liệt Vân Sư lấy một loại cực tốc hướng bên trong thành mau chóng đuổi đi

Tất cả võ giả bên trong thành đều kinh sợ tránh né chung quanh, không có một người dám ngăn trở

Lăng Tiếu ăn một bụng tro bụi, không khỏi mắng thầm:

- Chết tiệt, vội vàng đi kỹ viện a!

- Hừ, chỉ là Vương giai nho nhỏ cũng chạy không chút kiêng kỵ như thế, có muốn hay không lão nô đi dạy dỗ bọn họ một chút

Lăng Tiếu phất phất tay nói

Sau khi một đội nhân mã kia vào thành, những võ giả khác lại không có bất kỳ câu oán hận nào, lục tục hướng bên trong thành đi vào

- Đây tính là chuyện gì xảy ra Chẳng lẽ là thế lực lớn nào đó, để cho bọn họ giận mà không dám nói gì

Lăng Tiếu rất là không hiểu nghĩ tới

Sau đó, Lăng Tiếu chuẩn bị nộp kim tệ vào thành

Ai ngờ tên hộ vệ giữ cửa kia cười lạnh nói:

- Vừa nhìn cũng biết là mới từ phần đất bên ngoài tới không biết quy củ, chúng ta nơi này không thu kim tệ, chỉ lấy huyền tinh, không có huyền tinh mời đi đường vòng

Lăng Tiếu kinh ngạc một chút, hắn còn là lần đầu tiên thấy thành trì thu phí như thế

Không thu kim tệ, chỉ lấy huyền tinh!

Đây nhưng là tiền lệ mà ở bất kỳ thành trì nào cũng chưa thấy, Lăng Tiếu không khỏi cảm giác tới đối phương là đang lừa bịp hắn

Đang ở úc Lăng Tiếu muốn lý luận cùng hộ vệ kia, một gã bàn tử bên cạnh đi qua hạ giọng nói:

- Ta nói huynh đệ, vừa nhìn liền biết ngươi không có huyền tinh đúng không, chỗ này của ta có ngươi có muốn hay không

Tên bàn tử kia thoạt nhìn chằng 25 tuổi, tuy nhiên thân thể lại giống như thùng tròn, cái cằm hai tầng kia cười lên rung một cái, cặp mắt kia thực híp thành tuyến rồi, vừa nhìn liền biết chính là loại nhân vật thuần gian thương

Lúc này, tên hộ vệ thủ thành kia cười nói:

- Vệ bàn tử, ngươi lại tới nhặt tiện nghi nữa a!

Vừa nhìn liền biết tên bàn tử này thường xuyên lui tới ở chỗ này, hộ vệ thủ thành cũng quen thuộc với hắn như thế rồi

Bàn tử tai to mặt lớn kia cười khan nói:

- Bổn công tử Là giúp người khó khăn a, tại sao có thể nói là nhặt tiện nghi được

Lăng Tiếu chưa trả lời, lại có mấy tên võ giả khác phân biệt tiến vào thành, bọn họ quả thật đều là đem năm khối hạ phẩm huyền tinh giao lên

Thấy một màn như vậy, Lăng Tiếu xác định thành trì này có điều không giống với những thành trì khác

Hắn ở trong lòng nói thầm:

- Sớm biết liền hướng Lữ tiền bối hỏi thăm một chút tình huống về Nam Thiên thành này rồi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 600 - Nam Thiên Thành (2)

Ta nói huynh đệ, ngươi có muốn đổi lấy huyền tinh hay không a, chỉ cần có thể lấy ra tam giai linh thảo, huyền khí hoặc là huyền kỹ gì cũng có thể

Bàn tử áp sát Lăng Tiếu một bộ nịnh nọt nói, trong tay chẳng biết lúc nào đã nhiều ra năm khối huyền tinh

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Mấy khối huyền tinh bản thiếu gia vẫn phải có, không cần khách khí

Dứt lời, trong tay Lăng Tiếu nhiều ra mười khối huyền tinh giao cho hộ vệ

Bàn tử thấy thế, một bộ vô cùng đau đớn kinh hô:

- Mẹ nó, ngươi có huyền tinh sớm lấy ra nha, làm gì mà giả bộ ngớ ngẩn ở chỗ này, thật là lãng phí thời gian trân quý của bản thiếu gia

Lăng Tiếu không cùng bàn tử kia chấp nhặt, sải bước hướng bên trong thành đi vào

Mới vừa vào thành, Lăng Tiếu lại lần nữa bị khiếp sợ

Chỉ thấy quan đạo bên trong thành lại rộng đến mấy chục thước, là đường lớn mà trước mắt hắn gặp qua rộng rãi nhất rồi

Quan đạo có kích thước lớn như thế, dòng người nên lộ ra vẻ không đủ mới đúng

Nhưng mà tình huống này lại là ngược lại

Chỉ thấy ở trên quan đạo, võ giả lui tới cưỡi linh thú thiên kỳ bách quái đang không ngừng đi lại, đem quan đạo rộng mấy chúc thước kia chen chúc đến ầm ầm lên

Những cao giai linh thú kia thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gầm nhẹ khiêu khích, mà những đê giai linh thú thì bất đắc dĩ chủ động thối lui ra

Ở chỗ này, có thể đi thông suốt chỉ có những võ giả cùng linh thú đẳng cấp cao kia, thực lực của hắn không tốt chỉ có thể chen chúc ở một bên a!

Tựa như là đang họp chợ, quả thật là một bức cảnh tượng vô cùng náo nhiệt

Ở hai bên quan đạo lại là từng tràng quỳnh lâu ngọc vũ, cửa hàng la liệt, thực khuyết lâu xa hoa xa xỉ

Vẻn vẹn chỉ nhìn kiến trúc nơi này liền so với Tử Thiên thành cùng Vạn Thú thành muốn xa hoa khí phải hơn không biết bao nhiêu lần

Ma Đế ở một bên chẳng qua là khẽ liếc mắt một cái thản nhiên nói:

- Dưới loại tình huống địa phương lạc hậu vắng vẻ này có thể có thành trì phồn hoa tiểu quy mô cũng khó được rồi

Lăng Tiếu nghe lời này trong lòng tựa như ngực hung hăng bị dẫm lên một cước, để cho hắn khó chịu đến mức muốn chết

Nếu như nói nơi này chẳng qua là thành trì phồn hoa tiểu quy mô, như vậy quê quán Vẫn Thạch thành của hắn chẳng phải là thành sơn dã hầm cầu rồi sao

Bất quá chính mình so sánh một chút, quả thật Vẫn Thạch thành chỉ là nơi chật hẹp bế tắc lạc hậu

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái "Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm được", lời này của nhân gia đúng là lời lẽ chí lý

Nếu như mình một mực ở lại bên trong Vẫn Thạch thành hoặc Tử Thiên tông, thì như thế nào phát hiện ở bên ngoài nhiều sắc màu như thế, phồn hoa tựa như gấm như thế

Ngay sau đó, Lăng Tiếu bắt đầu giống như nông thôn vào thành, bắt đầu ở chung quanh Nam Thiên thành đi dạo một chút

Bởi vì tìm kiếm Thiên Cổ thần công phải cần là cơ duyên, không phải là một hai ngày liền có thể lập tức tìm được

Nếu như đã đến nơi này, cần phải hảo hảo cảm thụ phong thổ nơi này một chút, nhìn xung quanh nơi này có chỗ nào có thể làm cho hắn ngạc nhiên vui mừng

Đi dạo đã hơn nửa ngày, Lăng Tiếu phát hiện mình chỉ mới đi được một phần ba của Nam Thiên tahnfh, còn có phần lớn địa phương chưa đi dạo qua, không khỏi cảm khái:

- Đại thành trì quả nhiên không tầm thường!

Lăng Tiếu dừng bước, hướng một gian tửu lâu đi vào

Đúng lúc này, bên cạnh không xa xuất hiện bàn tử mới vừa nhìn thấy ở bên ngoài cửa thành

Chỉ thấy bản tử này có rất có cá tính, dưới người lại cưỡi một con heo!

Mọt con tam giai đê cấp Hoa Ban Trư, không có năng lực công kích gì, tốc độ cũng là nhanh như rùa trong các loại linh thú, đặc điểm lớn nhất chính là có thể giỏi ăn ngủ, cùng heo nhà bình thường không có gì khác biệt

Lăng Tiếu phát hiện bàn tử cùng Hoa Ban Trư kia ở chỗ một chỗ cũng là hết sức xứng đôi

Người ở một bên tựa hồ cùng bàn tử kia cũng rất quen thuộc, càng không ngừng khẽ cười hướng hắn chào hỏi

- Vị huynh đệ kia chúng ta lại gặp mặt, thật là duyên phận đi, lại đây một chút, chúng ta uống một bình!

Bàn tử kia đưa mắt lên, lại xuyên qua mọi người phát hiện ra Lăng Tiếu lập tức kêu to nói

Lăng Tiếu nhìn hai con "heo" này, không khỏi một trận ghê tởm

Tê này cũng quá cực phẩm luôn rồi, vốn là bộ dạn tựa như heo rồi, không nghĩ tới linh thú cũng là một không heo, thật là hoàn toàn để cho hắn khâm phục không thôi, giống như nước sông cuồn cuộn kia

Lăng Tiếu không để ý tới mập tử kia, cùng Ma Đế trực tiếp vào tửu lâu

Mập tử kia da mặt cũng đủ dày, hảo hảo thu về Hoa Ban Trư, bộ pháp cồng kềnh hướng Lăng Tiếu chạy tới

- Ta nói huynh đệ, chớ đi nhanh như vậy, chờ ta một chút a!

Mập tử kia hào hển bắt kịp Lăng Tiếu rồi nói

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng lếch thếch của hắn, trong lòng thật là bội phục đến

không biết nói gì

Lúc này mới chạy được hai bước liền vất vả thành dạng như vậy rồi, thiệt thòi cho hắn còn là một trung cấp Huyền Sĩ võ giả, thật không biết hắn là thế nào đạt tới cảnh giới này

- Tìm ta có chuyện gì không

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi

Mập tử này mặc dù thoạt nhìn bộ dáng cả người lẫn vật vô hại, nhưng mà hắn ra khỏi nhà phải chú ý một chút, nếu không bị người khác lừa bịp cũng không biết là chuyện gì xảy ra

- Ta thấy huynh đệ ngươi nhất biểu nhân tài, phong lưu hào phóng, ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang

Mập tử hướng về phía Lăng Tiếu liền là liên tục a dua nịnh nọt, nói đến cực kỳ lưu loát thông thuận, tựa hồ sớm đã là một bụng văn chương

Lăng Tiếu cũng bị lời của hắn nói đến cho lâng lâng rồi, trong lòng thầm nghĩ:

- Mập tử này thật là tuệ nhãn biết nhìn ngọc đấy!

Lúc này, một gã võ giả từ trên tửu lâu đi xuống hướng về phía mập tử kia cười nói:

- Vệ mập tử, lại đang lừa gạt người mới a!

Nghe nói như thế, Lăng Tiếu giống như từ đầu đến chân bị người khác tạt cho một chậu nước lạnh, trong lòng khó chịu chí cực

- Đi chết đi Hồ lão bát, những câu này của bổn công tử là lời tâm huyết, tuyệt không nửa câu giả dối

Mập tử kia gân cổ nói

Thời điểm khi hắn quay đầu lại, lại phát hiện Lăng Tiếu cùng Ma Đế đã hướng lâu hai đi lên rồi

- Này, huynh đệ ngươi hãy nghe ta nói, lời nói của bổn công tử ta toàn là thật tâm đấy!

Mập tử hướng Lăng Tiếu kinh hô

Lăng Tiếu nghe nói như thế thiếu chút nữa từ trên thang lầu ngã xuống, không nhịn được mắng to:

- Cái con mẹ mập tử chết tiệt này, còn dám nói loạn nửa câu, bản thiếu gia bổ sống ngươi

- Mẹ kiếp, còn là thật tâm, ngươi cho rằng ngươi là tuyệt thế mỹ nhân a, thật là một cái tử pha ly!

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng thầm

Mọi người ở trong tửu lâu nở nụ cười

Có người mở miệng cười nói:

- Vệ mập tử, ngươi thật tài tình, đem nhân gia vị thiếu gia này đều muốn hù chạy rồi

Bên cạnh lại có một người cười nói:

- Đúng vậy, Vệ mập tử ngươi luôn dùng một chiêu này quá lỗi thời rồi, nên thay đổi ý mới đi

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 601 - Thật Là Một Cái Tử Pha Ly

Tên còn lại nói:

- Vệ mập tử này không chỉ có thịt dày, ngay cả da mặt cũng siêu dày, thật là người phi thường!

Mập tử khinh thường nói một tiếng:

- Bổn công tử không cùng các ngươi chấp nhặt

Dứt lời, cũng hướng lầu hai đi tới

Sau đó, hắn thấy Lăng Tiếu cùng Ma Đế ngồi ở vị trí gần cửa sổ, lại còn mặt dày đi tới nói:

- Huynh đệ, cần gì cự người ngoài ngàn dặm như thế, bổn công tử là một mảnh hết sức chân thành muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu

- Để cho hắn cút cho ta!

Lăng Tiếu nhăn mày một chút hướng về phía Ma Đế thản nhiên nói

- Này Huynh đệ Đừng Đừng như vậy!

Mập tử liên tục khoát tay nói

Ma Đế nhàn nhạt hừ một tiếng, đơn thủ trảo ra, một cái hắc sắc hư ảnh thủ chưởng đem mập tử ném ra ngoài cửa sổ

Sau đó nghe được tiếng kinh hô của mập tử kia:

- Ai yêu, mẹ nó, ngã chết ta!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu lẩm bẩm nói:

- Bên tai cuối cùng thanh tĩnh rồi!

Lăng Tiếu điểm hai bình rượu nhỏ, mười cân thịt linh thú cùng với mọt chút thức ăn khác, cùng Ma Đế đối ẩm lên

Tuy nói Lăng Tiếu đối với Ma Đế phòng bị rất nặng, tuy nhiên lại tôn trọng không đề phòng đối với thủ hạ

Hai người mới vừa đối ẩm được một nửa, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt

- Nhân sinh đúng là có duyên sẽ gặp lại, Lăng huynh đệ đúng là đã lâu rồi a!

Một thanh niên nho nhã tuấn lãng cầm trong tay quạt giấy trắng, hơi có mấy phần khí chất phong lưu, trên mặt treo nụ cười hướng Lăng Tiếu đi tới

Lăng Tiếu thấy rõ người tới, lập tức kinh ngạc đứng lên nói:

- Huyền Diệu huynh Ngươi tại sao lại ở nơi này!

Người tới cư nhiên là Huyền Diệu từng có duyên phận gặp qua hai lần

Trước đây ở Cổ Tế thành Huyền Diệu liền tham dự qua Tế ti nữ chọn rể, sau đó thời điểm khi Lăng Tiếu từ Cổ Tế thành trở về Tử Thiên tông vô tình gặp lại hắn, hai người đều có một loại tâm tâm tương tình chi ý, phảng phất liền như lão bằng hữu nhiều năm, ngồi xuống đối ẩm Đáng tiếc ngày đó lại bị

người của Lao gia quấy rầy nhã hứng

Ngày đó sau khi cùng Huyền Diệu từ biệt, cũng đã có hơn nửa năm chưa gặp lại

Huyền Diệu khép lại quạt giấy trắng cười nói:

- Ta đã sớm ở chỗ này cung kính chờ đợi Lăng Tiếu nhiều ngày, hoàng thiên không phụ lòng người, hôm nay lại là gặp được rồi, đến Chúng ta trước nâng ly một phen rồi hãy nói

Huyền Diệu cũng không khách khí với Lăng Tiếu, trực tiếp ngồi xuống ở chỗ đối diện với hắn

Bất quá khi hắn thấy Ma Đế, khóe mắt nhảy lên, thần sắc hiện lên một tia quang mang không dễ dàng phát giác

Mà Ma Đế nhìn Huyền Diệu nhưng cũng là có mấy phần cảm giác không thoải mái, cụ thể là chuyện gì xảy ra hắn cũng không nói lên được, chẳng qua là trong lòng hắn nhưng cũng đối với Huyền Diệu đề phòng lên

Lăng Tiếu còn gọi thêm hai bầu rượu lại hướng về phía Huyền Diệu hỏi:

- Huyền Diệu huynh biết ta muốn tới đây

Sau khi Huyền Diệu tự mình uống một chén, hiện lên vẻ bí hiểm nói:

- Thân là phò mã gia dĩ nhiên phải hồi hương giỗ tổ!

Lăng Tiếu thần sắc hơi đổi, hắn đã có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Huyền Diệu

- Chẳng lẽ hắn sớm đã biết thể chất của Vận nhi, đoán chừng ta nhất định sẽ xuôi nam tìm kiếm Thiên Cổ thần công sao

Lăng Tiếu ở trong lòng nghi ngờ nghĩ tới

Hiều Diệu nâng chén nói:

- Lăng huynh không cần lo ngại, tại hạ cũng không có ác tâm, chỉ là tại hạ có mấy phần thiên môn chi pháp, mới biết được Lăng huynh xuôi nam, cho nên đặc biệt ở chỗ này muốn giúp đỡ Lăng huynh một tay

Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu đụng chén một cái, sau khi uống một hớp nói:

- Huyền Diệu huynh có thể giúp ta

Huyền Diệu huynh có thể giúp ta

Huyền Diệu đồng dạng uống một ngụm rượu, sau đó lại hướng Ma Đế nhìn một chút, nhưng là chưa trả lời Lăng Tiếu

Lăng Tiếu chỉ đành phải đối với Ma Đế sử một cái ánh mắt, Ma Đế thức thời liền lui xuống

- Huyền Diệu huynh có thể nói!

Lăng Tiếu thản nhiên nói

Trong lòng hắn mơ hồ đối với Huyền Diệu có cảnh giác, đối phương tựa hồ đã sớm biết được hướng đi của hắn, mà hắn đối với đối phương lại là không biết gì cả, chỉ bằng cảm giác hắn đối với Huyền Diệu vẫn là rất có hảo cảm, nhưng mà hảo cảm này vẻn vẹn là tình nghĩa bằng hữu, lại không thể đại biểu Huyền Diệu là hoàn toàn có thể tín nhiệm

Bởi vì có không ít người rất là hiểu được ngụy trang bề ngoài của mình, lừa gạt tín nhiệm của người khác

Huyền Diệu nghiêm mặt nói:

- Tại hạ cùng với Đại tế ti có chút sâu xa, Tế ti nữa hẳn coi như là biểu muội của ta đi

- Cái gì!

Lăng Tiếu bị lời này của Huyền Diệu làm cho sợ hết hồn, trong tay run lên, cơ hồ đem chén rượu đập xuống

- Lăng huynh còn bảo lưu cây quạt kia của ta không Nơi đó từng có một bức họa của tế ti nữ, nếu như ta không phải là biểu ca của nàng, ngươi cho là nàng sẽ để cho ta vẽ nàng sao

Huyền Diệu nghiêm túc nói

Lăng Tiếu đối với lời này của Huyền Diệu đã tin năm thành

Hắn cùng với Tế ti nữ ở chung một chỗ thời gian cũng không dài, nhưng mà hắn hoàn toàn có thể hiểu rõ được tế ti nữ tuyệt đối là loại nữ tử lãnh diễm người lạ chớ tới gần

Mà Huyền Diệu có thể vẻ được bức họa của tế ti nữ, đây đã có thể nói rõ tế ti nữ hoàn toàn là tự nguyện để cho Huyền Diệu vẽ tranh, bằng không lấy thực lực của Huyền Diệu tự nhiên không thể nào bắt buộc được tế ti nữ làm như thế

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu càng thêm tin tưởng vài phần

- Vậy Huyền Diệu huynh biết chuyện lần này ta đi về phía nam

Lăng Tiếu thử dò xét hỏi

Huyền Diệu thản nhiên nói:

- Thiên Cổ chi thể, Thiên Cổ thần công!

Lúc này, Lăng Tiếu hoàn toàn bình thường trở lại!

- Ta đây có phải hay không hẳn là gọi ngươi một tiếng Huyền Diệu biểu ca

Lăng Tiếu sâu xa nói

- Đó là tự nhiên!

Huyền Diệu khẽ ngẩng đầu lên đắc ý đáp

- Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!

Lăng Tiếu không có tức giận nói, tiếp theo còn nói:

- Huyền Diệu huynh biết hạ lạc của Thiên Cổ thần công

Huyền Diệu lắc đầu, trên mặt mang theo mấy phần vẻ ngưng trọng

Lăng Tiếu thất vọng nói:

- Vậy ngươi như thế nào giúp ta tìm kiếm Thiên Cổ thần công

- Đây phải dựa vào cơ duyên của ngươi, mà ta chỉ là có tác dụng từ bên cạnh

đưa đến hiệp trợ

Huyền Diệu đáp

- Đại tế di dùng mười mấy năm thời gian cũng không tìm được, ta đối với mình cũng không có lòng tin quá lớn

Lăng Tiếu thở dài nói

- Số mệnh mịt mờ, thiên hạ tùy duyên, có ít người có lẽ cả đời đều không làm được chuyện, mà có ít người nhưng có thể ở trong nháy mắt đạt được, đây là khác nhau giữa người vô duyên với người hữu duyên

Huyền Diệu mang theo vài phần ngữ khí huyền cơ nói

Lăng Tiếu nghe được đều có chút mờ mịt rồi, hắn ăn một miếng thịt, lại uống một ngụm rượu nói:

- Huyền Diệu huynh ngươi cảm thấy ta giống như người hữu duyên sao

- Trong lòng ngươi hữu duyên tự nhiên hữu duyên, trong lòng ngươi vô duyên tự nhiên không thể cưỡng cầu, duyên đến duyên đi, hết thảy tùy duyên là đủ rồi

Huyền Diệu một bộ bí hiểm nói

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 602 - Ngươi Trời Sinh Mệnh Phạm Đào Hoa (1)

Lăng Tiếu đều có chút bị Huyền Diệu lúc này đánh bại, tàng thoại trong lời nói của hắn cũng khiến cho Lăng Tiếu choáng váng đầu óc rồi

- Được rồi, cũng đừng nói, hôm nay chúng ta gặp nhau, nâng ly một phen rồi hãy nói

Lăng Tiếu nâng chén hào sảng nói

Rượu quá tam tuần, Huyền Diệu đi vào một cái đề tài khác hỏi:

- Lão bộc bên cạnh ngươi là

Lăng Tiếu không hiểu nói:

- Huyền Diệu huynh lời này là có ý gì

Lăng Tiếu cũng không nhận ra Huyền Diệu có biết Triệu Thế Nhân, càng không có khả năng cảm ứng được tồn tại của Ma Đế

Huyền Diệu mở ra quạt giấy trắng phe phẩy một chút nói:

- Hắn sát khí rất nặng, giang hồ hiểm ác, chỉ muốn nhắc nhở ngươi chớ tin tưởng người khác

Lăng Tiếu đối với Huyền Diệu lại có cái nhìn cao hơn một phần, không nghĩ tới đối phương lại có thể nhận thấy được sát khí của Ma Đế

- Huyền Diệu huynh yên tâm, hắn đối với ta trung thành như một, không dám đối với ta thế nào

Lăng Tiếu đáp

- Như thế là tốt rồi!

Huyền Diệu cũng khong còn dây dưa tiếp, lại nói:

- Ngày mai chúng ta đi Đổng gia phách mại hội xem một chút

- Đổng gia phách mại hội

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi ngược lại

- Không sai, Nam Thiên thành là địa bàn của Đổng gia, thực lực vô cùng cường đại, phách mại hội của bọn họ mỗi tháng cử hành một lần, nhưng mà mỗi lần cũng sẽ có không ít thứ tốt, có nhiều thứ coi như là Địa Hoàng giai đều sẽ tranh đến bể đầu chảy máu

Huyền Diệu gật đầu đáp

Lăng Tiếu đang nhứ lại lục ở cửa vào thành, một đội người đi đường kia kêu to "Đổng tiểu thư", nghĩ đến hắn là người của Đổng gia, bằng không sao dám không chút kiêng kỵ như thế

Lăng Tiếu gậ đầu đáp:

- Nếu buổi phách mại hội này có thực lực như vậy, dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này!

Sau đó Lăng Tiếu hướng Huyền Diệu hỏi một chút về tình huống của Nam

Thiên thành, lại càng chú trọng lý giải vì sao nơi này có thể tùy tiện cưỡi linh thú xuất nhập đi lại

Sau khi thông qua Huyền Diệu giải thích, Lăng Tiếu rốt cuộc biết được hành động này là Đổng gia đặc biệt cho phép

Bởi vì rất nhiều thành trì ở trung vực cũng có thể để cho võ giả cưỡi linh thú vào thành, chẳng qua là sau khi vào thành tuyệt đối phải quản lý tốt linh thú của mình, chớ để xảy ra cái xung đột lớn gì, bằng không tuyệt đối sẽ bị mạt sát

Lăng Tiếu lúc này mới chợt hiểu ra, trong lòng thầm nghĩ:

- Thì ra thành trì ở trung vực cũng là quản lý như thế

Sau khi uống rượu, Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu đồng hành, đi tới một cái khách sạn ở phụ cận Đổng gia phách mại hội ngủ lại, thuận tiện cho ngày mai tham gia phách mại hội

Đổng gia phách mại hội, ở vị trí trung ương nhất của Nam Thiên thành, kiến trúc có diện tích tương đối rộng rãi

Từ xa nhìn lại giống như là một tòa thành bảo xa hoa lộng lẫy, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ mấy con thần thú được chạm khắc ở bốn góc của Ngọc lâu, thoạt nhìn hết sức tráng quan khí phái; đến gần về sau, càng phát hiện cột đá cùng bậc thang đều là dùng ngàn năm ngọc thạch điêu khắc thành, trên đó còn khắc từng đạo linh văn cổ xưa, tấm biển ở ngay phía trên cửa là dùng cổ thụ ngàn năm chế tạo thành ba chữ "Phách mại hội" hiển nhiên xuất ra từ trong tay của một vị đại năng nào đó, lộ ra vẻ cứng cáp hữu lực, bút tẩu long xà, rất là đại khí bất phàm

Phách mại hội khổng lồ này có thể dung nạp mấy ngàn người, người đi vào

đều phải giao nạp 50 khối hạ phẩm huyền tinh mới được

Vẻn vẹn chỉ là phí nhập tràng cũng đã để cho rất nhiều người nhìn mà dừng bước, có thể tiến vào chỗ này không phải là hào môn đại phiệt thì cũng là tán tu, dong binh cường đại

Lăng Tiếu mang the Ma Đế cùng Huyền Diệu sóng vai đi tới

Nhìn ở cửa có mấy tên võ giả trông coi, Lăng Tiếu phải thầm than:

- Đổng gia phách mại hội này quả nhiên là không giống bình thường

- Đổng gia phách mại hội lừng danh gần xa, trừ đại tông môn của Tây Bắc phái người đến ra, các đại gia tộc ở Nam Hoang cũng sẽ có người tới

Huyền Diệu hiển nhiên đối với tình huống của Nam Thiên thành tương đối hiểu rõ, từ bên cạnh giải thích nói

Lăng Tiếu nhìn về phía những võ giả ăn mặc khác nhau kia, đối với lời nói của Huyền Diệu tin tưởng không nghi ngờ

Lúc này, một đạo tiếng hổ gầm kinh thiên vang lên, dẫn tới mọi người đều hướng về phương hướng kia nhìn lại

Chỉ thấy một chiếc kim sắc đường hoàng xa do hai đầu Tứ giai đê cấp Liệt Viêm Hổ kéo đi phi nhanh mà đến, dẫn tới người ở bên cạnh rối rít tránh né kinh hô

- Mẹ nó, người nào mà kiêu ngạo như vậy, hù chết lão tử rồi

- Nhỏ giọng một chút, đây chính là người của Vệ gia thành đông

- Không trách được lớn lối như thế, nguyên lai là người của Vệ gia, có nói người của Vệ gia mỗi tháng cũng sẽ tới tham gia phách mại hội, tháng trước còn đấu giá được một quyển lam giai Hổ Khiếu huyền công, đối với nhà bọn họ mà nói nhưng là như hổ thêm cánh a!

- Đúng vậy, Vệ gia mặc dù không lớn như Đổng gia, nhưng mà thực lực cũng không thể khinh thường, hơn nữa tài lực cũng là gần với Đổng gia rồi, nghe nói gần đây Vệ gia còn muốn cùng Đổng gia làm đám hỏi

- Đúng rồi, Vệ mập tử kia thật giống như cũng là người của Vệ gia đi Thấy thế nào hắn cũng giống như một tên ăn mày, cả ngày cầm mấy khối huyền tinh đi lừa gạt mấy người ngoại lai mới tới

- Dường như hắn là một phế vật, Vệ gia đã đem hắn đuổi ra khỏi nhà rồi, cảm thấy thật sự là nhục cho gia môn

- Đúng vậy, Vệ mập tử cùng đầu heo kia quá xứng đôi!

Kim sắc xa tử do hai đầu Liệt Viêm Hổ lôi kéo dừng ở trước cửa phách mại hội mấy chục thước

Một gã lão bộc trước đi xuống, tiếp theo từ bên trong đi ra hai gã thah niên chừng 15 tuổi

Một gã thanh niên nhân thân mặc kim bào, thần phong tuấn lãng, khí vũ bất phàm, mặt mang theo nụ cười, khiến cho không ít nữ tử bị khuôn mặt kia mê hoặc

Một gã trẻ tuổi khác ngũ quan uy mãnh, eo gấu lưng hổ, sau lưng đeo một đôi hắc sắc cự phủ, rất có phong độ của một đại tướng

Hai người mới vừa xuống xe, mang theo vẻ hết sức ngạo mạn liếc mắt võ giả

ở nơi này một cái, bộ pháp vững vàng bước đi mạnh mẽ uy vũ, mang theo người hầu đi vào phách mại hội

Đây là Vệ gia đại công tử Vệ Bất Phàm cùng tam công tử Vệ Uy Hổ

- Vệ gia này là đại phiệt gần với Đổng gia nhất ở Nam Thiên thành, lấy buôn bán khởi gia, năng lực vơ vét của cải ngay cả Đổng gia cũng có chỗ không bằng

Huyền Diệu ở bên cạnh Lăng Tiếu nói

- Là gia tộc của bàn tử đáng chết kia!

Ở trong lòng Lăng Tiếu đang nhớ lại cực phẩm mập tử ngày hôm qua, thật giống như cũng là họ Vệ a

Người của Vệ gia vừa mới đi vào, không xa lại truyền tới từng đợt tiếng động đất kinh thiên, mặt đất tựa hồ đều muốn lắc lư đến nứt ra rồi

Chỉ thấy ba đầu cự tượng từ xa chạy như điên mà đến, tốc độ kia cư nhiên nhanh đến kinh người

Người đi đường lại là một mảnh kinh hoảng né tránh

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 603 - Ngươi Trời Sinh Mệnh Phạm Đào Hoa (2)

Khi ba đầu cự tượng tới gần, mọi người mới nhìn rõ đó là Tứ giai trung cấp Ngân Giác Cự Tượng Ngân Giác Cự Tượng là linh thú đặc biệt của Nam phương, thân thể khổng lồ cao hơn năm thước, mũi lớn như câu, trên trán còn có một cái ngân giác lập lòe tỏa sáng

Ở phía trên Ngân Giác Cự Tượng, chia ra ngồi ba người

Ba người này đều là bốn mươi mấy tuổi, đều có tu vi Vương giai, đầu đội vũ mạo, thân mặc da thú, thắt lưng đeo loan đao, hơi có mấy phần đặc thù của bộ lạc thú nhân

Ba người này là người của Nam hoang Man tộc cách Nam Thiên thành gần nhất

Đang ở thời điểm ba tên người của Man tộc sắp vào phách mại hội, một đạo tiếng chim hót rõ to từ giữa không trung truyền đến

U!

Một con Tứ giai cao cấp Ngũ Thải Thần Điều từ phía trên phi phác mà đến, từng đợt ngũ thải hà quang chiếu rọi chói mắt

Chút ít tam giai linh thú ở chung quanh tựa hồ đều cảm nhận được khí tức của cao giai vương giả, rối rít bị dọa đến run run lên, có một ít càng thêm không chịu nổi phủ phục ở trên mặt đất

Mà ba tên Man nhân ở trên Ngân Giác Cự Tượng kia đều lộ ra mấy phần

ngưng trọng

Tên man nhân dẫn đầu kia hướng về phía người ở trên ngũ Thải Thần Điểu chắp tay nói:

- Thải tiên tử, một khi đã tới rồi sao không xuống đây cùng nhau nhập tràng

Đạo cô xinh đẹp đứng ở trên Ngũ Thải Thần Điểu khẽ vuốt hồng phất một chút hừ lạnh nói:

- Chỉ bằng ba Man nhân các ngươi cũng có tư cách cùng ta đi vào, liền coi như là Man Vương của các ngươi tới cũng phải đối với ta lễ nhượng ba phần

Dứt lời, quanh thân đạo cô xinh đẹp óng ánh lên hỏa sắc thần quang, một cỗ khí thế mạnh mẽ áp xuống ba tên man nhân kia

Ba tên Man nhân kia thần sắc biến đổi, phát ra một tiếng kêu đau đớn, khóe miệng lập tức tràn ra vết máu

- Thải tiên tử, chớ khinh người quá đáng!

Tên Man nhân vừa mới nói kia đỡ lấy uy áp lớn tiếng quát

Đạo cô xinh đẹp âm u nói:

- Đâu chỉ là cho các ngươi một chút giáo huấn, sau này đừng có ngông cuồng như thế!

Dứt lời, nàng từ giữa không trung nhảy xuống, Ngũ Thải Thần Điểu kia cũng theo nàng mà đi vào linh thú hộ oản, lưu lại cho mọi người một bóng hình xinh đẹp, liền vào bên trong phách mại hội

Ba tên Man nhân kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rối rít từ trên lưng Cự Tượng nhảy xuống, thần sắc cực kỳ khó chịu đi vào phách mại hội

- Thải Tiên tử này thực lực thật là đáng sợ, chỉ bằng uy áp là có thể đả thương tam đại Vương giai

Huyền Diệu nhẹ khen

- Thực lực mạnh, người càng đẹp!

Lăng Tiếu đơn giản khen

Sức miễn dịch của Lăng Tiếu đối với thục nữ luôn luôn là cực thấp, giống như đạo cô kia vóc người bạo mãn chọc người, khí chất xuất trần linh động, dáng vẻ đoan trang, khơi lên tâm lý chiếm hữu của hắn

Cảm giác như vậy đúng là so sánh với những nữ tử cùng lứa hoặc là so với hắn còn nhỏ hơn không cách nào có thể cảm nhận được

Tựa như cảm giác ban đầu ở Vẫn Thạch thành thấy Vi Đại Nhi giống nhau

- Ngươi trời sinh mạng phạm đào hoa, ta xem trán ngươi, hồng trung mang đen, gần nhất hẳn là sẽ có đào hoa kiếp, may mà hữu kinh vô hiểm, thật cũng không cần lo lắng quá mức

Huyền Diệu nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nhàn nhạt nói

Lăng Tiếu cười nói:

- Ngươi xác định ta có đào hoa kiếp

Huyền Diệu thật tình gật gật đầu

- Hắc hắc, đào hoa kiếp chính là số đào hoa, xem ra bản thiếu gia vô luận là điệu thấp như thế nào, cũng khó che được khí chất xuất chúng a, những muội tử kia cũng sẽ ôm ấp yêu thương, thật là khó chống cự a!

Lăng Tiếu đắc ý cười nói

- Ít nói nhảm, có tin hay không là do ngươi, đi nhanh đi, đã rất nhiều người tiến vào rồi, tiếp tục không đi vào sẽ không có vị trí

Huyền Diệu tức giận nói

Ba người nộp huyền tinh, vào bên trong phách mại hội, lại dùng ba trăm huyền tinh bao hết một cái lô ghế mô hình nhỏ yên lặng chờ buổi đấu giá bắt đầu

Một gã lão giả lục tuần từ sau tràng đi ra cất cao giọng nói:

- Buổi đấu giá bắt đầu, y theo quy củ cũ người trả giá cao hơn thì được

Bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Hôm nay kiện đồ vật đấu giá đầu tiên là 10 gốc Tứ giai đê cấp Bạch Vụ Hoa, công hiệu của nó tất cả mọi người có lẽ đã biết, nó rất thích hợp với võ giả Băng, Thủy thuộc tính phục dụng, giá khởi điểm 8000 hạ phẩm huyền tinh, mỗi một lần tăng giá không được thấp hơn 100 hạ phẩm huyền tinh

Trên bàn đấu giá, ở phía dưới cái nắp che trong suốt có mười đóa hoa trắng sữa như sương, từng đợt sương mù nhàn nhạt lượn lờ, lộ ra vẻ cực kỳ linh động bất phàm

Lời của đấu giá sư hạ xuống, lập tức đã có người báo giá:

- 8000 hạ phẩm huyền tinh

Người nọ báo giá vừa xong, đã có người kêu to nói:

- 8200 hạ phẩm huyền tinh

- 8500 hạ phẩm huyền tinh

Rất nhanh giá tiền liền lên đến 1 vạn 3000 huyền tinh, sau đó bị một người trong đó đấu giá xuống

- Kiện đồ vật thứ hai đấu giá là ba tấm Tứ giai trung cấp Kim Ti Diệp, giá cả 1 vạn 5000 hạ phẩm huyền tinh, tăng giá thấp nhất không được thấp hơn 500 hạ phẩm huyền tinh

Đấu giá sư tuyên bố

Dưới cái nắp che trong suốt kia, lại đổi thành ba tấm Kim sắc diệp tử, trên thân lá có văn lộ giống như sáu con tiểu xà, lộ ra vẻ cực kỳ kỳ lạ

Đây là linh thảo Kim thuộc tính, mỗi mỗi phiến diệp tức đều có thể gia tăng tu vi, đề cao lực lĩnh ngộ linh khí Kim thuộc tính

Trải qua một phen đấu giá, ba phiến diệp tử kia lấy giá tiền 4 vạn 5000 hạ phẩm huyền tinh mà bán ra

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh đấu giá đến vật phẩm thứ 11

Đây là một gốc Chu quả kỳ quái tản ra bạch quang, là linh quả Quang thuộc tính, Tứ giai cao cấp Bạch Mang Quả ba ngàn năm

Linh thảo Quang thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, cho nên giá trị cũng đặc biệt

cao, giá khởi điểm là 5 vạn hạ phẩm huyền tinh, giá tiền đắt đến thái quá, người bình thường thật đúng là khó có thể lấy ra được khoản tài phú này

Sau khi Huyền Diệu thấy gốc Bạch Mang Quả này, kích động kinh hô:

- Ta nhất định phải đấu giá xuống!

- Ngươi là Quang thuộc tính hay sao

Lăng Tiếu ở một bên hỏi

Huyền Diệu không có phủ nhận, gật đầu đáp:

- Không sai!

Lúc đấu giá tiến hành, giá tiền của Bạch Mang Quả quá cao, tuy nhiên lại cũng không có ít người cạnh tranh

Rất nhanh giá tiền liền tăng lên đến 8 vạn hạ phẩm huyền tinh

Cuối cùng, Huyền Diệu cắn răng lấy 8 vạn 5000 hạ phẩm huyền tinh bắt được Bạch Mang Quả

Lăng Tiếu đối với Huyền Diệu có cự phú như thế cảm thấy kinh ngạc, bởi vì tu vi của Huyền Diệu cũng chỉ là mới vào cao cấp Linh Sư mà thôi, xem ra lai lịch của hắn khẳng định không nhỏ

Trong nháy mắt, hai canh giờ đã qua

Buổi đấu giá đã đánh ra không dưới 30 kiện đồ vật, Lăng Tiếu còn không có xuất thủ

Những linh thảo ở trước đó cố nhiên trân quý, nhưng mà hắn cũng có trữ tàng tương ứng, có chút đối với chỗ dùng trước mắt hắn lại không lớn

Thời điểm đến kiện đồ vật thứ 31, rốt cuộc Lăng Tiếu có cơ hội xuất thủ rồi

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 604 - Đấu Giá Dưỡng Thần Thảo! (1)

Đấu giá chính là một gốc Ngũ giai trung cấp Dưỡng Thần thảo

Đây là một gốc linh thảo có thể phát triển thức hải gia tăng tinh thần lực, đối với tu bổ tinh thần cũng có tác dụng cực mạnh

Giá khởi điểm của Dưỡng Thần thảo là 7 vạn hạ phẩm huyền tinh

- Chủ nhân, nhất định phải đem đấu giá tới

Ma Đế có chút khẩn cấp đối với Lăng Tiếu truyền âm nói

Không cần Ma Đế nói, Lăng Tiếu cũng sẽ toàn lực đấu giá tới, bởi vì loại linh thảo có công hiệu đối với thức hải cùng linh hồn này cũng rất ít khi thấy

Dưỡng Thần thảo bắt đầu đấu giá, Lăng Tiếu lập tức kêu:

7 vạn 5000 hạ phẩm huyền tinh

Hắn đối với Dưỡng Thần thảo là nhất định phải có

Lời nói của Lăng Tiếu mới vừa hạ xuống, lập tức liền truyền ra một đạo thanh âm tăng giá khác:

- 7 vạn 6000 hạ phẩm huyền tinh

Thanh âm này là từ trên một cái lô ghế khác truyền tới, cũng không biết là người phương nào đang đấu giá

Ở trên buổi đấu giá mua đồ vật nhất định sẽ có người đấu giá, Lăng Tiếu sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, ai kêu hắn cướp sạch trữ tàng của tam đại Hoàng giai cơ chú, tài lực kia quá lớn a! Chẳng lẽ ngay cả một gốc Ngũ giai linh thảo cũng không đấu giá xuống được sao

- 8 vạn hạ phẩm huyền tinh!

Lăng Tiếu chậm rãi kêu lên

Tiếp theo, lại là từ trong một bao sương khác truyền ra:

- 8 vạn 1000 hạ phẩm huyền tinh

- 8 vạn 2000 hạ phẩm huyền tinh

- 8 vạn 3000 hạ phẩm huyền tinh

- 9 vạn hạ phẩm huyền tinh

Lăng Tiếu thật sự không muốn đợi người khác từng điểm tăng lên, nghe thật sự đau trứng, thoáng cái liền tăng thêm

9 vạn hạ phẩm huyền tinh

Huyền Diệu ở một bên cũng là bị Lăng Tiếu kêu giá cho kinh ngạc lên, chỉ là có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, cũng không có hỏi thăm cái gì

Sau khi Lăng Tiếu kêu giá, chìm vào trong bình tĩnh ngắn ngủi, đấu giá sư kia kêu lên:

- 9 vạn hạ phẩm huyền tinh lần thứ nhất, có còn giá cao hơn hay không

Lúc này ở trong bao sương số 6 truyền đến thanh âm nhàn nhạt:

- 9 vạn 3000 hạ phẩm huyền tinh

Ở trong bao sương số 6 là một đạo cô diễm lệ đoan trang, nhìn thần thái của nàng không còn tự nhiên hồng nhuận giống như mới vừa rồi ở bên ngoài cửa phách mại hội, bộ dáng tựa hồ khó coi, gương mặt tái nhợt khiến người thương tiếc

Vị đạo cô này tên là Thải Hà Nguyệt, người khác tặng cho nàng một cái danh hiệu gọi là Thải tiên tử Bất quá nàng mặc dù có khuôn mặt tựa như tiên tử, nhưng mà tâm địa lại không thiện lương nhu hòa như tiên tử

Tất cả mọi người âm thầm gọi nàng là Huyết Tu La, là tán tu nổi danh Nam Hoang, một thân thực lực đã đạt đến Vương giai đỉnh phong, thủ đoạn vô cùng cường ngạnh, không ít nam nhân khinh bạc qua nàng đều bị đưa đi gặp diêm vương rồi

Tính tình của nàng hỉ nộ vô thường, có đoi khi có thể giết người ba nghìn dặm, không có chút ý muốn nương tay, có đôi khi lại là ngay cả một con kiến cũng không nhẫn tâm giết chết, không người nào biết nàng lúc nào sẽ giết người, cũng không người nào biết lúc nào nàng lại trở thành tiên tử thiện lương

Hiện tại nàng là linh hồn bị thương, nhu cầu cấp bách đạt được Dưỡng Thần thảo ở trước mặt khôi phục linh hồn, bằng không đợi thương thế chuyển biến xấu xuống, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới cảnh giới của nàng, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thăng cấp ngày sau

- 9 vạn 5000 hạ phẩm huyền tinh

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm tăng giá nói

Lúc này, ở trong sương phòng số 10 truyền ra:

- 9 vạn 6000 hạ phẩm huyền tinh

Lại có một lô ghế khác tham dự đấu giá:

- 9 vạn 7000 hạ phẩm huyền tinh

Đạo cô ở sương phòng số 6 tăng giá:

- 9 vạn 8000 hạ phẩm huyền tinh

Sau một lúc lâu, Dưỡng Thần thảo kia liền vượt qua 11 vạn hạ phẩm huyền tinh rồi

Ở trong đó, Lăng Tiếu một lần cũng không có đấu giá

Cuối cùng, sau khi Thải tiên tử ở lô ghế số 6 tăng đến 12 vạn, những người đấu giá khác cũng không lên tiếng nữa rồi, cái giá này đã vượt xa giá tiền của Dưỡng Thần thảo

Mắt thấy đấu giá sư liền muốn giải quyết dứt khoát rồi, Ma Đế ở phía sau Lăng Tiếu cũng lo lắng đứng lên:

- Chủ nhân

Hắn còn chưa nói hết, Lăng Tiếu liền thản nhiên nói:

- 15 vạn hạ phẩm huyền tinh

Lời của hắn vừa dứt, mọi người trong đại sảnh ồ lên

Cái giá tiền này nhưng là vượt xa khỏi giá trị của Dưỡng Thần thảo rồi

- Ghế số 8 rốt cuộc là người nào mà trâu bò như vậy

- Đoán chừng huyền tinh của nhân gia nhiều đến khó chịu rồi

- Đây nhưng không nhất định, nói không chừng Dưỡng Thần thảo đối với nhân gia có đại tác dụng

Đấu giá sư đè ép âm thanh kêu lên:

- 15 vạn hạ phẩm huyền tinh có còn giá cao hơn hay không

Thải tiên tử ở trong ghế số 8 bị giá tiền này ép tới không thể thở mạnh được

Nàng hiện tại chỉ có 13 vạn hạ phẩm huyền tinh, vốn nàng là nhất định phải đạt được, nhưng mà bây giờ giết ra một tên Trình Giảo Kim, đây thật sự quá làm cho nàng cảm thấy khó chịu

Nếu như hôm nay không lấy được Dưỡng Thần thảo, vậy tình huống của nàng liền nguy rồi, bởi vì loại linh thảo này cũng ít khi thấy, cho dù là ở trong linh thảo các cũng không nhất định lấy ra được

- Chết tiệt Rốt cuộc là người nào gây sự với ta Chẳng lẽ là ba Man nhân kia Nghe thanh âm lại không giống a!

Thải tiên tử cắn răng nói từng chữ, trong mỹ mâu cũng toát ra hỏa diễm nồng đậm

Lấy được không có bất kỳ ngoài ý muốn, Dưỡng Thần thảo lấy 15 vạn hạ phẩm huyền tinh, do Lăng Tiếu đấu giá đoạt được

Sau khi giải quyết dứt khoát, Ma Đế cũng không khỏi hơi kích động

Đối với hắn mà nói, bất kỳ một gốc linh thảo nào có thể dưỡng hồn, bổ hồn đều là cực kỳ trọng yếu, cho dù hắn có thể cắn nuốt linh hồn của người khác khôi phục linh hồn lực, nhưng phương pháp khôi phục như vậy cũng là hỗn tạp mà không tinh khiết, hoàn toàn không tinh khiết hoàn mỹ khi hấp thu linh thảo hoặc đan dược chữa trị, đây cũng là nhân tố trọng yếu quan hệ đến hắn có thể trở lại trạng thái đỉnh phong hay không

Đối với Lăng Tiếu mà nói Dưỡng Thần thảo này đồng dạng trọng yếu, hắn bây giờ đối với Khống Thần quyết giai đoạn thứ nhất đã toàn bộ lĩnh ngộ, muốn đạt tới cảnh giới viên mãn cũng chỉ có dựa vào từ từ tu luyện tích lũy tinh thần dịch rồi

Sau khi trong thức hải của hắn toàn bộ hóa lỏng, chính là cảnh giới viên mãn

Nhưng mà, chỉ dựa vào tu luyện tích lũy tinh thần dịch mà nói, có thể cần mấy năm hoặc mười mấy năm công phu mới được

Lăng Tiếu làm sao đợi được lâu như vậy, hắn đã nếm được khoái cảm vượt cấp chiến đấu mà tinh thần lực mang lại cho hắn, đồng thời cũng là ỷ trượng chân chính giết địch của hắn, hắn tự nhiên là muốn để cho tinh thần lực nhanh chóng đạt tới cảnh giới viên mãn rồi Dưỡng Thần thảo chỉ có một gốc, trong không gian giới cũng có một gốc hồn thảo, hai gốc linh thảo này có thể khiến cho tinh thần lực của hắn tăng lên gấp bội

Dĩ nhiên, hắn cũng suy nghĩ qua luyện chế Bổ Hồn đan cho Ma Đế, nhưng điều kiện tiên quyết là Ma Đế phải làm ra đủ trung thành, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không để cho Ma Đế khôi phục nhanh như vậy

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 605 - Đấu Giá Dưỡng Thần Thảo! (2)

Ma Đế cắn nuốt tàn hồn ở truyền thừa chi địa của Trấn Thiên tông, đã để cho hắn tăng cường đến có thể cắn nuốt linh hồn của cường giả Địa Hoàng giai rồi, nếu như để cho hắn lại tiến một bước khôi phục, nói không chừng ngay cả linh hồn của Thiên Tôn cũng có thể cắn nuốt, đến lúc đó Lăng Tiếu nhưng không có tin tưởng rằng vẫn có thể khống chế nổi hắn

Buổi đấu giá đang tiếp tục tiến hành

Kế tiếp đấu giá đều là một chút cao giai huyền khí tứ, ngũ giai cùng các chủng loại huyền kỹ Lục, Lam giai

Lăng Tiếu từ trong bí cảnh Trấn Thiên tông thu được huyền khí cùng huyền kỹ đã đầy đủ nhiều, căn bản cũng không có tham dự đấu giá

Bất quá hắn không tham dự cũng không ảnh hưởng đến sôi trào của buổi đấu giá, không ít gia tộc, tán tu, dong bình đều cần những huyền khí hoặc huyền kỹ này

Có thể đi vào phách mại hội, ai mà không có thân gia xa xỉ, bằng không đi vào tham gia náo nhiệt có ý tứ gì

Rất nhanh, ban ngày đi qua, buổi đấu giá cũng từ từ tiếp cận kết thúc, nhưng mà cũng là đúng thời điểm cao trào nhất của buổi đấu giá tới

Đấu giá sư uống một hớp cam tuyền làm trơn cổ họng một chút nói:

- Buổi đấu giá đã đến giai đoạn cuối cùng, cũng là tinh phẩm trong tinh

phẩm được đưa ra trong tháng này, chỉ có năm vật cuối cùng, mọi người nhưng ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội

Tiếp theo, hắn vỗ vỗ tay, hai gã thị nữ Huyền Sĩ giai hai tay mang theo một cái rương gỗ đi ra

Tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi đứng lên, muốn nhìn rõ trong rương gỗ rốt cuộc là chứa vật gì

- Tin tưởng mọi người đã gấp gáp rồi, ta tuyên bố đệ nhất kiện tinh phẩm là Thiên Lôi thú

Đấu giá sư nói

Nhưng mà lời của đấu giá sư còn chưa nói hết, thì đã có người gấp gáp kích động kinh hô lên:

- Đây Tại sao có thể là Thiên Lôi thú được

- Đúng vậy, một cái rương nhỏ như vậy làm sao có thể chứa được Thiên Lôi thú, hơn nữa một chút khí tức sinh mệnh cũng không có

- Có thể là Thiên Lôi ấu thú bị phong ấn đi

- Sẽ không phải là thi thể của Thiên Lôi thú chứ

Mọi người không ngừng suy đoán nói

- Tất cả mọi người đừng đoán nữa, đây là một viên thú đản của Thiên Lôi thú!

Đấu giá sư khẽ mỉm cười, sau đó mở cái nắp rương gỗ ra, một quả trứng lớn

chừng nửa thước xuất hiện ở trước mắt

Thú đản lớn nửa thước này quanh thân tản ra tử sác điện mang nhè nhẹ, trên thân trứng đã có thể thấy được một chút tiếng vỡ ra rồi, thoạt nhìn đã là một quả thú đan vô cùng thành thục

- Trời ạ! Đây Đây thật là thú đản của Thiên Lôi thú, nhìn dáng dấp không đến ba ngày tuyệt đối có thể phá xác mà ra

- Không sai, người nào lợi hại như thế, thậm chí ngay cả thú đan của Lục giai Thiên Lôi thú cũng có thể lấy đến, quá nghịch thiên đi

- Không biết là giá cả đấu giá bao nhiêu, vô luận đại giới bao nhiêu cũng đáng giá đấu giá a, sau này bồi dưỡng tuyệt đối có thể trưởng thành Lục giai linh thú

- Nói nhanh giá khởi điểm bao nhiêu, cái thú đản này ta muốn didhj rồi

- Lam gia các ngươi thì tính là cái gì, thú đản này là của chúng ta rồi

Giá cả đấu giá còn chưa công bố, trong đại sảnh đã bắt đầu ầm ĩ rồi

Huyền Diệu ở trong sương phòng số tám nói:

- Nếu như là võ giả Lôi thuộc tính dạt được quả trứng này thật là như hổ thêm cánh

Lăng Tiếu gật gật đầu chấp nhận nói:

- Đúng vậy, bất quá tuy là cao giai linh thú, nhưng mà không có trăm năm khó có thể khiến cho nó trưởng thành

Đấu giá sư trong đại sảnh rốt cuộc đưa ra giá cả đấu giá, lấy 25 vạn bắt đầu, cái giá tiền này trước mắt là giá khởi điểm cao nhất trong tất cả các vật ở trước mắt rồi

Giá tiền vừa mới công bố, không ít gia hỏa ngẩng mặt lên trách móc, đại bộ phận ỉu xìu xuống

25 vạn hạ phẩm huyền tinh a, đây cũng không phải là ai cũng có thể cầm đi ra được

Bất quá, người có thể tham dự cạnh tranh bực này vẫn là có không ít người

Một người trung niên ở hàng trước đại sảnh dẫn đầu báo giá:

- 25 vạn hạ phẩm huyền tinh

Tiếp theo, những người khác cũng tham dự cạnh tranh

Có một ít tiểu gia tộc cũng là cắn răng tham dự vào

Thiên Lôi thú, là có thể tiến vào Lục giai, thậm chí là cao giai công kích hình linh thú thất giai, nếu như có thể nuôi dưỡng được một con linh thú cao cấp như vậy, đủ để cho bất kỳ tiểu gia tộc nào chen chân vào hàng ngũ đại gia tộc rồi

Đấu giá không tới một khắc đồng hồ, giá tiền đã bay lên đến 30 vạn hạ phẩm huyền tinh rồi

Lúc này, một đạo thanh âm vang dội lại mang theo cuồng vọng từ trên sương phòng số ba truyền ra:

- Vệ gia ta ra 32 vạn hạ phẩm huyền tinh

Ở trong sương phòng số ba, chính là Vệ Bất Phàm cùng Vệ Hổ Uy hai huynh đệ của gia tộc Vệ gia đệ nhị Nam Thiên thành

Mới vừa rồi kêu giá chính là Vệ Uy Hổ, nhìn bộ dáng là nhất định phải được, nếu không hắn sẽ không mang gia tộc ra

- Tam đệ, chúng ta điệu thấp một chút

Vệ Bất Phàm nhàn nhạt nói với Vệ Uy Hổ

Vệ Uy Hổ cười nói:

- Đại ca, ta đây không phải là lấy tới cho ngươi để tặng cho Đổng thất tiểu thư sao

- Ân, có lòng rồi!

Vệ Bất Phàm cười nhạt đáp

Tuy nói, mang gia môn Vệ gia ra, nhưng mà cũng có không ít thế lực không sợ hãi Vệ gia

Ở sương phòng số bảy, truyền ra thanh âm đấu giá:

- 33 vạn hạ phẩm huyền tinh

Ở sương phòng số mười cũng có người kêu to nói:

- 34 vạn hạ phẩm huyền tinh

Hiện tại, tham dự đấu giá đều là thế lực lớn ở trong sương phòng, ở trong đại

sảnh chỉ có một gã toàn thân bị đấu bồng phủ kín, xem không thấy được diện mục đang tham dự đấu giá

Rất nhanh, giá tiền của Thiên Lôi thú đản bị nâng lên đến 50 vạn rồi

50 vạn hạ phẩm huyền tinh, là giá tiền đấu giá cao nhất ở trước mắt rồi, là do Vệ gia ở sương phòng thứ ba báo giá

Tất cả mọi người cho là Thiên Lôi thú đản này không thuộc về Vệ gia thì không còn ai nữa rồi

Đúng lúc này, một đại thanh âm thanh thúy dễ nghe từ một gian phòng truyền ra:

- 55 vạn hạ phẩm huyền tinh

Nghe được thanh âm này, đấu giá sư ở dưới phách mại hội cũng lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ

Vệ Uy Hổ ở trong sương phòng số 3 thở nhẹ nói:

- Làm sao Đổng Thất tiểu thư cũng tham dự đấu giá, chẳng lẽ nàng không biết đại ca đấu giá Thiên Lôi thú đản này là tặng cho nàng sao

Vệ Bất Phàm cười khổ nói:

- Nàng một mực đều biết tâm ý của ta, tuy nhiên lại vẫn không lĩnh tình a!

- Nếu không Ta đi qua nói với nàng, để cho đại ca phách xuống là được rồi, không cần thiết để cho nàng phí phạm a!

Vệ Hổ Uy nhắc nhở nói

Vệ Bất Phàm phất phất tay nói:

- Quên đi, tùy nàng đi!

Sau khi người ở sương phòng thứ nhất mở miệng, cũng không thấy có người tăng giá nữa

Bởi vì ai cũng biết sương phòng số một là dành riêng cho Đổng gia, mà ở trong sương phòng nhất định là Đổng gia Thất tiểu thư rồi

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 606 - Thất Giai Giao Long Tinh Huyết (1)

Nói đến vị Đổng gia Thất tiểu thư này nhưng là nhân vật ngang ngược điêu ngoa mang tù, nếu là nàng xem người nào không vừa mắt, vậy người nọ khẳng định hỏng bét, nếu như hiện tại có người dám cùng nàng đấu giá, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đối phương

Nàng sở dĩ tham gia cạnh tranh, đều bởi vì người kia lấy ra cho Đổng gia phách mại hội của các nàng không muốn bí mật bán cho Đổng gia các nàng, Đổng gia dĩ nhiên không thể nào làm người khác khó chịu, nếu không liền tự đập phá chiêu bài của mình, cho nên chỉ có thể đi theo trình tự tham gia đấu giá

Đệ nhất kiện tinh phẩm đánh ra, tiếp theo đấu giá sư lại lấy ra kiện tinh phẩm thứ hai

Đệ nhị kiện tinh phẩm, là một thanh linh kiếm

Hoàng Huy kiếm, đê cấp Thổ thuộc tính linh khí, chuôi kiếm như rồng, thân kiếm thật lớn, kiếm văn huyền ảo, mũi kiếm sắc bén, tản ra Thổ Hoàng linh khí nồng đậm, phảng phất có thể thấy một đầu linh thú Thổ thuộc tính đang gào thét

Linh kiếm này, nhìn lần đầu tiên khiến cho người ta cảm ứng được chính là khí phách mười phần, làm cho người ta liên tưởng đến phong tư dũng mãnh bá đạo, bễ nghễ thiên hạ của một gã võ giả cao cường sử dụng

Trong sương phòng số 6, Lăng Tiếu cũng nhịn không được kinh hô:

- Tốt cho một thanh linh khí, thật là đáng tiếc!

Hắn liền thích loại cự kiếm bá đạo mười phần này, sử dụng mới lộ ra vẻ phong cách khốc khí mười phần

- Vì sao nói nó tốt, lại còn nói đáng tiếc

Huyền Diệu không giải thích được hỏi

- Nói nó tốt, là bởi vì hình dáng nó rèn chính là loại ta thích, đáng tiếc chính là, nó là Thổ thuộc tính kiếm khí, không thể cho ta sử dụng, rơi vào trong tay người khác nhất định là minh châu vị lu mờ, không thể phát huy ra uy lực của nó, thể hiện ra giá trị của nó

Lăng Tiếu nghiêm trang nói

Nghe lời này, Huyền Diệu không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng thầm mắng:

- Da mặt của người này còn thật không phải là dày bình thường

- Đê cấp kiếm khí Hoàng Huy kiếm một thanh, giá khởi điểm 50 vạn hạ phẩm huyền tinh, tăng giá thấp nhất không được thấp hơn một vạn hạ phẩm huyền tinh

Đấu giá sư hắng giọng nói

Linh khí vừa ra, mọi người lại môt lần nữa sôi trào lên

Bất kể là ở Tây Bắc hay là Nam Hoang, linh khí tuyệt đối là cực kỳ hiếm thấy

Có linh khí, liền tương đương với nhiều thêm nửa cái cường giải Địa Hoàng giai trấn giữ, vượt cấp giết người tuyệt đối không phải là cái việc gì khó

- 51 vạn hạ phẩm huyền tinh

- 52 vạn hạ phẩm huyền tinh

- 55 vạn hạ phẩm huyền tinh

Giá tiền liên tiếp kéo lên, rất nhanh đã kêu đến 70 vạn hạ phẩm huyền tinh rồi

- Vệ gia ta ra giá 75 vạn hạ phẩm huyền tinh

Vệ Uy Hổ ở bên trong sương phòng số ba lần nữa hắng giọng kêu lên

- Linh khí này, vô luận như thế nào cũng phải đấu giá xuống

Trong mắt hổ của Vệ Bất Phàm hiện lên vẻ kiên định nói

- Ta biết rồi đại ca, tuyệt đối không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lấy tới

Vệ Uy Hổ nặng nề gật đầu nói

- 76 vạn hạ phẩm huyền tinh

Sương phòng số 4 vẫn rất ít có động tĩnh tham dự đấu giá rồi

Ở trong sương phòng số 4 đồng dạng là Thái gia một trong những đại gia tộc của Nam Thiên thành, thực lực cùng Vệ gia không phân cao thấp, chẳng qua là ở phương diện tài lực kém Vệ gia không ít, đây mới khiến cho bọn họ xếp

hạng ở vị trí thứ ba của Nam Thiên thành

Ở trong sương phong này là một gã thanh niên chưa tới 30 tuổi, còn có một người hầu trung niên Vương giai

Người trẻ tuổi kia tên là Thái Chân, là trưởng tử của Thái gia gia chủ, là người nối nghiệp tương lai của Thái gia, tu luyện chính là Thổ thuộc tính linh lực, hắn hiện tịa đã là một gã Nửa bước Vương giai, chỉ cần đối với linh khí tiến thêm một bước khống chế, lực lượng tích lũy đầy đủ tự nhiên có thể vào Vương giai rồi

- Thiếu gia chủ, lần này lão gia chủ phân phó, ở trong số lượng một trăm vạn, tùy tiện Thiếu gia chủ ngươi sử dụng

Tên trung niên Vương giai kia khẽ khom người nói

Thái Chân khẽ gật đầu nói:

- Bên trong Vệ gia có một gã trưởng lão đời trước hình như là tu luyện Thổ thuộc tính, nếu muốn đấu giá xuống được đoán chừng phải mất chút máu a!

- Chỗ này của ta còn có 20 vạn hạ phẩm huyền tinh

Tên trung niên Vương giai kia do dự một chút nói

- Ha ha, hảo Hoa thúc, nếu quả thật có thể đấu giá tới, sau khi về đến gia tộc ta nhất định để người bồi hoàn gấp đôi cho ngươi

Thái Chân cười nói

Lúc này, giá tiền của linh kiếm đã bị kêu đén 85 vạn hạ phẩm huyền tinh rồi

Trong mười sương phòng, trừ hai ba cái sương phòng không có tham dự đấu giá ra, những người còn lại tất cả đều tham gia đấu giá

Trong sương phòng số 10, ba tên Man nhân ăn mặc kỳ dị đồng thời khẩn cấp muốn nhận được linh kiếm này

- Đại ca, nếu như không đấu giá được linh kiếm này, chúng ta cũng không cần phách Huyết Tu La bà nương kia rồi

Một gã Man nhân ngồi ở bên trên hướng về tên Man nhân ngồi ở giữa nói

Tên Man nhân ở bên phải âm hiểm cười nói:

- Có linh kiếm nơi tay, chụp được Huyết Tu La kia nhất định phải hảo hảo hưởng thụ một phen, để cho nàng biết ba huynh đệ chúng ta lợi hại

Tên man nhân ở giữa âm u nói:

- Lần này chúng ta tổng cộng dồn lại mới có 150 vạn hạ phẩm huyền tinh, mới vừa rồi đã dùng mất 25 vạn, hiện tại còn có 125 vạn hạ phẩm huyền tinh, nếu muốn đấu giá xuống sợ rằng không dễ dàng a!

Lời này vừa nói ra, thần sắc của hai gã Man nhân khác đều ỉu xìu xuống

Cuối cùng, trải qua một phen đấu giá thảm thiết, Vệ gia lấy 150 vạn hạ phẩm huyền tinh đấu giá được Hoàng Huy kiếm

Trong sương phòng số 6, Lăng Tiếu ở trong lòng thở dài nói:

- Thật không hổ là Đại thành trì nổi danh, hôm nay quả nhiên là khai mở nhãn giới rồi, đợi ngày sau ta nhất định cũng phải làm chúa tể một phương, để cho Lăng gia ta cũng điều khiển phách mại hội so với chỗ này càng lớn

hơn

Kế tiếp, kiện đồ vật thứ ba lại là Chung Thạch Nhũ năm ngàn năm, công hiệu cùng với vạn năm thạch nhũ dịch giống nhau, chẳng qua là hiệu quả so với vạn năm thạch nhũ dịch thì kém hơn

Ở trong mắt Lăng Tiếu, cái này căn bản không đáng giá nhắc tới

Nhưng mà, chỉ một bình Chung Thạch Nhũ nho nhỏ như vậy lại cũng đánh ra cái giá 120 vạn hạ phẩm huyền tinh

Bị ba tên Man nhân kia đấu giá xuống

Đây thiếu chút nữa để cho Lăng Tiếu kinh hãi vọt đến đầu lưỡi

Một bình nho nhỏ cư nhiên có giá trị như vậy, mà hắn từng có một cái đầm so với thứ ở trước mắt càng tốt hơn, lại chỉ chứa chừng 30 bình, còn lại để cho Lục Ông hấp thu

- Phá sản a Siêu cấp phá sản a Mẹ kiếp, đi theo ta tất cả đều là bại gia tử!

Lăng Tiếu một bộ vô cùng đau đớn

Huyền Diệu thấy sắc mặt của Lăng Tiếu khó coi, không khỏi thở dài:

- Chung Thạch Nhũ này đã có năm ngàn năm, có công hiệu tẩy tủy thác mạch, coi như là cường giả Địa Hoàng giai cũng muốn ngắm nghía a! Đáng tiếc quá đắt, ta muốn mua cũng không mua được

Nghe lời này, sắc mặt của Lăng Tiếu càng thêm đen rồi

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 607 - Thất Giai Giao Long Tinh Huyết (2)

Kiện tinh phẩm thứ tư tiếp tục đưa ra, đó rõ ràng là hai gốc Lục giai trung cấp Hỏa thuộc tính linh thảo Diễm Phần thảo

Hai gốc linh thảo này hiện lên vẻ đỏ ngầu, vài cái lá giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, thoạt nhìn cực kỳ linh động đẹp đẽ, là cực phẩm linh thảo Hỏa thuộc tính

Đối với Luyện Khí sư hoặc Luyện dược sư mà nói càng là trân quý

Bởi vì phục dụng nó có thể ngưng luyện ra mấy phần Tiên thiên hỏa diễm, khiến cho uy lực của hỏa diễm tự thân tăng lên gấp bội, là tinh thảo tuyệt hảo mà Luyện khí sư cùng Luyện dược sư tha thiết ước mơ

Hai gốc Diễm Phần thảo này giá khởi điểm cũng không thấp hơn so với ba kiện đồ vật phía trước

Cuối cùng, lại đánh ra giá tiền kinh người 110 vạn

La do tên khoác đấu bồng kia đấu giá đạt được

Giống như hắn ngồi ở trong đại sảnh có thể ra loại giá cao đấu giá này quả thực là có một không hai rồi, bởi vì người bình thường có tài lực bậc này đều sẽ chọn sương phòng

Nếu không, như thế rất dễ khiến cho người khác dò xét

- Tốt lắm, hiện tịa tiến vào thời gian cuối cùng

Đấu giá sư hắng giọng nói

Lúc này, người trong đại sảnh lại bắt đầu xôn xao lên

Bọn họ đều biết rõ, dựa theo thường lệ dĩ vãng, đồ vật áp trục nhất định là cao giai đan dược do vị Ngũ phẩm Luyện dược sư kia của Đổng gia luyện chế

Mỗi một lần đấu giá đan dược đều là cách thức mấy bình cùng nhau đấu giá, trong đó không thiếu Nhập Vương đan, Tấn Vương đan hoặc Vương Cực đan, loại tinh phẩm đan dược tứ, ngũ phẩm này

Song, lần này lại là xuất hiện ngoài ý liệu của bọn họ

Lần đấu giá này không phải là đan dược, mà là một bình huyết dịch

Xác thực mà nói, là một bình tinh huyết Thất giai Giao Long tinh huyết!

- Bình tinh huyết này là dong bình đoàn nào đó xâm nhập lãnh thổ hoang dã thu hoạch được, bọn họ gặp một con Giao Long bị thương, tình cờ thu hoạch được bình máu huyết này, trải qua giám định, huyết mạch của bình máu huyết này cực kỳ thuần khiết, luyện hóa bình máu huyết này có thể có nhục thân đỉnh cấp, thậm chí có thể lĩnh ngộ ra thiên phú thần thông của Giao Long

Đấu giá sư giải thích nói

Nói như vậy, chỉ có tinh huyết của linh thú đẳng cấp cao mới có thể tá trợ luyện hóa, đề cao năng lực phòng ngự của thân thể, nếu như huyết mạch thuần khiết, linh thú lại có thiên phú thần thông, như vậy người luyện hóa có một tỷ lệ có thể lĩnh ngộ thiên phú thần thông kia

Không phải là mỗi loại cao giai linh thú đều sẽ có thiên phú thần thông, chỉ có linh thú có huyết mạch của thần thú hoặc là Thượng cổ dị chủng huyết mạch mới có thể có

Mà Giao Long tinh huyết ở trước mắt thuộc về chi nhánh của Long thần thú, bộ phận huyết mạch Giao Long nồng nặc là có thiên phú thần thông, nhưng mà có một bộ phận huyết mạch Giao Long mỏng manh là không có thiên phú thần thông

Bình tinh huyết ở trước mắt này tuy nói là trải qua giám định, nhưng lại có ai biết được đó có phải là sự thật hay không

Bình tinh huyết này giá khởi điểm đồng dạng định là 50 vạn hạ phẩm huyền tinh

Bất kể có thể hay không lĩnh ngộ thiên phú dũng mãnh phi thường của Giao Long, chỉ bằng vào đề luyện ra thân thể cường hãn liền đáng với cái giá này rồi

Nhìn một bình tinh huyết này, Lăng Tiếu thiếu chút nữa đều muốn kinh hô lên rồi

Kể từ lần trước Ma Đế đã nói hắn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến quyết trên thực tế là Thượng cổ Kim tộc Cổ Hoàng thần công, nhất định phải có Kim tộc hoàng tộc huyết mạch mới có thể tu luyện

Mà hắn trước đây dưới tình huống không biết, hấp thu vạn năm thạch nhũ dịch, nơi đó hẳn là ẩn chứa tinh huyết của Tử Giao Long Khâu, đây mới khiến hắn tu luyện ra long khí

Cho nên, hắn cảm thấy nếu như có thể hấp thu Long tộc huyết mạch chân chính, có lẽ cũng có thể tu luyện ra Long khí chân chính, tăng cường phòng

ngự

Hôm nay bình tinh huyết này xuất hiện, không thể nghi ngờ để cho Lăng Tiếu sôi trào lên

Ở trong lòng hắn đã quyết định, vô luận bất kỳ đại giới nào nhất định phải đấu giá được bình tinh huyết này

Đến lúc đó, hắn luyện hóa bình tinh huyết này là có thể xác minh được suy nghĩ trong lòng hắn có chính xác hay không rồi

Đấu giá sư vừa mới kêu lên, Lăng Tiếu lập tức báo giá:

- 55 vạn hạ phẩm huyền tinh

Huyền Diệu ở một bên Lăng Tiếu bị sợ hết hồn:

- Lăng huynh, ngươi thật muốn đấu giá Giao Long tinh huyết này sao

- Đó là tự nhiên, ta cần nó!

Lăng Tiếu khẳng định nói

Huyền Diệu lần nữa thật tình nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hơi chấp nhận nói

- Thì ra là Lăng huynh đã có Long cách, khó trách Khó trách

- Uy, đừng nói giống như thần côn có được hay không, chẳng lẽ ngươi lại biết ta cần tinh huyết này để làm gì

Lăng Tiếu nói

Huyền Diệu lắc đầu nói:

- Ta hiểu sơ qua mấy phần quan nhân chi tượng, hiện tại ta lại nhìn Lăng huynh ngươi hiện lên Du long thiển các chi tượng, cuối cùng sẽ có ngày phi long tái thiên, xem ra tinh huyết này không phải của Lăng huynh thì không còn ai

Lăng Tiếu tức giận nhìn thoáng qua Huyền Diệu nói:

- Thật đúng là đem mình làm tuyệt thế thần côn rồi

Trong lòng hắn lại là đang mừng thầm:

- Thần côn này còn có mấy phần bản lãnh, lại có thể nhìn ra bản thiếu gia có lúc sẽ phi long tái thiên, hắc hắc, bản thiếu gia không hổ là nhân trung long phượng, mị lực không người nào có thể ngăn chặn a!

Ở trong sương phòng số 6, Tahir tiên tử hết sức khó coi, nàng lẩm bẩm thầm nói:

- Lại dám đoạt Dưỡng Thần thảo của ta, ta sẽ cho ngươi biết kết quả đắc tội bổn tiên tử

Sau khi giá tiền đấu giá tinh huyết lên đến 90 vạn hạ phẩm huyền tinh, người đấu giá càng ngày càng ít rồi

Bởi vì tinh huyết này còn không biết có thể lĩnh ngộ ra thiên phú thần thông của Giao Long hay không, không có bao nhiêu người dám dùng đại giới đi lấy

Nụ cười trên mặt Lăng Tiếu càng ngày càng đạm rồi, bộ dạng phảng phất đã thấy tinh huyết kia tới tay

Ai ngờ, trong sương phòng số 6 truyền ra tiếng cạnh tranh:

- 91 vạn hạ phẩm huyền tinh

Lăng Tiếu khẽ sửng sốt một chút, rất nhanh lại vào báo giá:

- 92 vạn hạ phẩm huyền tinh

- 93 vạn hạ phẩm huyền tinh

- 94 vạn hạ phẩm huyền tinh

- 95 vạn hạ phẩm huyền tinh

Vô luận là Lăng Tiếu tăng thêm bao nhiêu, Thải tiên tử cũng ở phía sau tăng thêm một vạn

Hôm nay chỉ còn lại có hai người bọn họ cùng người của Vệ gia đấu giá mà thôi

- Này, Thanh âm của nữ tử này rất quen thuộc a, lại dám cùng bản thiếu gia tranh đồ

Lăng Tiếu có chút chán nản nói

- Ai kêu ngươi mới vừa rồi đoạt Dưỡng Thần thảo của nhân gia, nhân gia đây là đang cùng ngươi nâng giá

Huyền Diệu nói

Lúc này, Vệ gia Vệ Uy Hổ đem giá tiền gọi lên 100 vạn

Lần này Lăng Tiếu cũng không tăng giá, hắn thử một chút nữ tử ở sương phòng số 6 có tiếp tục tăng giá hay không

Nhưng mà hắn không có lên tiếng, nữ tử ở sương phòng số 6 kia cũng không có tiếp tục lên tiếng

- Một trăm vạn lần đầu tiên, một trăm vạn lần thứ hai, có còn người tăng giá hay không

Đấu giá sư kêu to nói

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 608 - Ta Chỉ Không Muốn Bị Cưỡng Bức

- 101 vạn hạ phẩm huyền tinh

Lăng Tiếu vội vàng tăng giá

Song, sương phòng số 6 lại vang lên thanh âm:

- 102 vạn hạ phẩm huyền tinh

- Mẹ kiếp, nữ nhân này quả nhiên là đơn thuần là muốn cùng ta nâng lên

Lăng Tiếu tức giận mắng

Vệ Bất Phàm ở trong sương phòng số 3 cũng khó coi xuống

Vệ Uy Hổ hỏi:

- Đại ca còn muốn theo vào hay không

Vệ Bất Phàm thản nhiên nói:

- Cao nhất thêm đến 110 vạn

Vệ Uy Hổ gật đầu, lại tiếp tục tăng giá

Vệ Bất Phàm đồng dạng khẩn cấp cần bình tinh huyết này, bởi vì hắn tu luyện là Long Hổ Cửu Biến huyền công, nếu như có thể có tinh hoa của huyết mạch long tộc để hấp thu phối hợp tu luyện, đây chính là làm ít công

to

Mặc dù như thế, Vệ Bất Phàm cũng biết phân tấc, nếu như bình tinh huyết này đại giới quá cao liền không có lời rồi, sương phòng số 6 cùng sương phòng số 8 đều đang theo giá, hắn không muốn tham dự vào trong đó

Dù sao cuối cùng bất kể người nào đạt được, hắn còn có thể thông qua con đường khác đạt được bình tinh huyết này

Vệ Uy Hổ hô 110 vạn, Lăng Tiếu không có lập tức đấu giá, mà là lựa chọn trầm tư một chút

Sương phòng số 6 quả nhiên không có động tĩnh

Lăng Tiếu cười nhạt tự nói một tiếng:

- Ngươi đã muốn chơi, ta liền chơi lớn với ngươi một chút đi

- Một trăm vạn hạ phẩm huyền tinh cộng thêm 5000 trung phẩm huyền tinh, nếu như các ngươi có thể cao hơn cái giá này thì ta thối lui

Lăng Tiếu cất cao giọng nói

Một khối trung phẩm huyền tinh tương đương với 100 khối hạ phẩm huyền tinh, Lăng Tiếu lúc này đấu giá tương đương với 150 hạ phẩm huyền tinh rồi

Hắn từ tam đại Hoàng giai thu hết hạ phẩm huyền tinh tổng cộng bất quá 100 vạn, mới vừa rồi dùng mười mấy vạn, hiện tại chỉ có thể lấy trung phẩm huyền tinh để tăng giá

Hắn thoáng một cái liền kêu hơn 40 vạn, đồng thời lại tuyên bố có người vượt qua hắn thì cũng không cần nữa, mục đích đúng là muốn kinh sợ nữ

thân ở sương phòng số 6 kia

Hắn dám khẳng định nữ nhân kia tuyệt đối không phải hướng về tinh huyết, hắn đã gọi giá cao như thế, nữ nhân kia còn dám tăng giá mà nói, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua

Vệ Uy Hổ ở trong sương phòng số 3 thấp giọng mắng:

- Trong sương phòng số 8 là ai, thật là một kẻ điên, lại dùng đại giới lớn như vậy mua vài giọt tinh huyết

Vệ Bất Phàm híp mắt, sắc mặt hiện lên vài tia sát ý nói:

- Ta muốn hắn có tiền mua mà không có mạng dùng

Thải tiên tử ở sương phòng số 6 cũng là cười lạnh:

- Thật đúng là một con dê béo a, ta không chỉ muốn ngươi đem Dưỡng Thần thảo của ngươi đưa lên, còn muốn đem ngươi cướp đến sạch sẽ, để cho ngươi biết hậu quả khi đắc tội Thải tiên tử ta

Thải tiên tử không dám tăng giá nữa rồi, bởi vì hiệu quả nàng muốn đã đạt đến

Huyền Diệu ở trong sương phòng số 8 hướng về Lăng Tiếu giơ ngón tay cái lên nói:

- Không nghĩ tới Lăng huynh giàu có như thế, sau này ta liền nhờ vào ngươi rồi

- Được a, dù sao bản thiếu gia còn thiếu một cái thư đồng, dứt khoát ngươi liền làm thư đồng đọc sách cho bản thiếu gia đi

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói

- Ngươi nằm mơ đi, ta đường đường là một đời Huyền môn đệ nhất thần toán, tại sao có thể an bài thân phận thấp như vậy được, ít nhất cũng phải an bài cho ta cái sư gia mới được

Huyền Diệu khẽ cười nói

Buổi đấu giá kết thúc, Lăng Tiếu cơ hồ dùng tất cả hạ phẩm huyền tinh mới lấy được một gốc ngũ giai trung cấp linh thảo cùng với một bình tinh huyết

Vốn là vẫn cảm thấy chính mình rất giàu có, nhưng bây giờ phát hiện mình nghèo rớt mồng tơi rồi

- Xem ra có cơ hội cũng phải cầm ít đồ bán ra ngoài

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu muốn rời đi sương phòng, Huyền Diệu làm như có thật bấm ngón tay một chút, hơi nhíu một chút chân mày nói:

- Đào hoa kiếp của ngươi muốn tới rồi

Lăng Tiếu hướng về phía Huyền Diệu liền đạp một cước:

- Ta nhổ vào, nói ngươi là thần côn còn là tưởng thật!

- Có tin hay không là tùy ngươi, ra khỏi phách mại hội tự có kết quả

Huyền Diệu thần thần bí bí nói

Lăng Tiếu cũng học Huyền Diệu bấm đốt ngón tay cười nói:

- Hẳn là số đào hoa mà không phải là đào hoa kiếp, lão huynh cảnh giới của ngươi còn không cao bằng ta a!

Huyền Diệu mỉm cười không hề đáp nữa

Ba người từ trong sương phòng đi ra, lập tức cảm nhận được mấy đạo thần mang khác thường

- Chẳng lẽ còn thật bị người này toán trúng

Lăng Tiếu ở trong lòng nghi ngờ nói

Ba người vừa rời đi khỏi phách mại hội, Ma Đế liền đối với Lăng Tiếu truyền âm nói:

- Phía sau có người đi theo

Lăng Tiếu bất động thanh sắc đáp một tiếng, tiếp tục đi về phía trước

Sau khi ba người rời đi phạm vi của phách mại hội, một đạo tiếng chim hót rõ to vang lên

Một con Ngũ Thải Thần Điểu xuất hiện ở trên bầu trời ba người Lăng Tiếu

Một gã đạo cô xinh đẹp, cầm trong tay hồng phất lạnh lùng nhìn xuống ba người Lăng Tiếu

Lăng Tiếu không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, hướng về phía đạo cô kia chắp tay nói:

- Không biết vị tiên tử này có gì chỉ giáo

Trong lòng hắn thầm hô:

- Chẳng lẽ đạo cô này coi trọng bản thiếu gia rồi Đây nhưng nên làm như thế nào mới tốt, bản thiếu gia còn chưa có làm tốt chuẩn bị trong lòng đâu, vạn nhất nàng muốn dùng mạnh, ta Ta chỉ phải miễn cưỡng làm mạnh Chấp nhận chấp nhận

Thải tiên tử cắt đứt suy nghĩ hồ loạn của Lăng Tiếu:

- Chính là ngươi, đem Dưỡng Thần thảo giao ra đây liền tha chết cho ngươi, nếu như phản kháng tự gánh lấy hậu quả

- Đây Đây, giữa ban ngày ban mặt, tiên tử ngươi xác định muốn đánh cướp

Lăng Tiếu một bộ thật tình hỏi, trong lòng thầm mắng:

- Huyền Diệu kia mỏ quạ đen, thật đúng là bị hắn nói trúng

- Ít nói nhảm, nói thêm một câu nữa, ta cắt đầu lưỡi của ngươi, đem Dưỡng Thần thảo lấy ra

Thải tiên tử nhẹ phẩy một chút hồng phất, không nhịn được nói

Lúc này, người mới từ phách mại hội đi ra cùng với võ giả ở phụ cận lui tới đều trốn ở xa xa xem kịch vui

- Đó chính là Thải tiên tử a, quả nhiên xinh đẹp như thiên tiên, phong tình vạn chủng

- Nhỏ giọng một chút, nàng nhưng là Huyết Tu La nổi danh chọc giận nàng,

chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra

- Xem ra tiểu tử kia chính là người vừa ở sương phòng số 8, lại dám cùng Huyết Tu La đấu giá, thật là muốn chết

- Mau nhìn, người của Vệ gia cũng đã đi qua, có trò hay để nhìn rồi

Chỉ thấy hai con Tứ giai đê cấp Liệt Viêm Hổ kéo theo một chiếc kim sắc xa tử đi tới phụ cận đám người Lăng Tiếu

- Người không có phận sự tránh ra, nếu không đừng trách ta vô tình

Thải tiên tử trừng mắt liếc Vệ gia huynh đệ nói

Lão bộc ở bên cạnh Vệ gia huynh đệ hừ lạnh một tiếng:

- Huyết Tu La ngươi thật lớn mật, chẳng lẽ Vệ gia ta còn sợ ngươi

Dứt lời, tên lão bộc kia dâng lên một cỗ khí thế cường đại, hướng giữa không trung bay lên, cùng Thải tiên tử đối mặt Lão bộc này hiển nhiên cũng có thực lực cao cấp Vương giai, căn bản không sợ Thải tiên tử

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 609 - Thật Lớn Thật Mềm A! (1)

Vệ Bất Phàm ở phía dưới hướng Thải tiên tử chắp tay nói:

- Tiên tử đại giá, tại hạ chỉ muốn lấy Giao Long tinh huyết, kính xin tiên tử bó đi những thứ yêu thích

Thải tiên tử do dự một chút nói:

- Tốt, tinh huyết thuộc về ngươi, ta chỉ muốn Dưỡng Thần thảo

- Này, ta nói các ngươi còn không đem người trong cuộc là ta để vào trong mắt rồi, giữa ban ngày ban mặt, các ngươi lại làm ra việc ác như thế, chẳng lẽ Chẳng lẽ sẽ không sợ bị thiên khiển sao

Lăng Tiếu yếu ớt nói

Lời này của hắn vừa nói xong, dẫn tới người ở chung quanh cười ồ lên một trận

Ở Nam Thiên thành, quyền đầu lớn chính là đạo lý cứng rắn

Chỉ cần bọn họ không náo đến quá lớn, khong có ở trước mặt mọi người giết người, không có phá hư trật tự nơi này, người của Đổng gia căn bản sẽ không quản

- Mau đưa Dưỡng Thần thảo giao cho tiên tử, lại đem tinh huyết dâng ra, tha cho mạng chó của ba người các ngươi, bằng không Hừ hừ!

Vệ Uy Hổ chỉ vào Lăng Tiếu lớn tiếng quát

- Khinh người quá đáng, các ngươi làm như vậy cùng đạo tặc có gì khác nhau đâu, mặc dù bản thiếu gia lớn lên người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, thuần khiết vô cùng, đàng hoàng động lòng người

Lăng Tiếu một bộ ủy khuất mười phần, trong ánh mắt kia dường như đều sắp nặn ra nước mắt rồi

Những người ở bên cạnh nghe xong, đều có một loại cảm giác buồn nôn

Tên này quả nhiên là kẻ ngu hay là tự luyến rồi, lại dưới tình huống như vậy còn dám nói giỡn

Lăng Tiếu còn chưa nói hết, Thải tiên tử ở trên không trung liền không nhịn được quát to:

- Ngươi im miệng cho ta, cho ngươi thời gian ba tức, lại không lấy ra, phế ngươi đi

- Có ngh hay không, mau lấy ra, bằng không Hổ gia ta giúp ngươi hoàn toàn biến thành đầu heo người gặp người thích

Vệ Uy Hổ theo đó không làm sao nhịn được quát lên

- Lão thiên a! Chư vị anh hùng, chư vị hào kiệt, chẳng lẽ ngươi liền nhẫn tâm để cho bọn họ khi dễ thiếu niên ngây thơ trung thực như ta sao Có còn thiên lý hay không a!

Lăng Tiếu buồn bã kêu lên

Huyền Diệu ở một bên cũng bị bộ dạng này của Lăng Tiếu khiến cho cười

lên rồi

- Ngươi kẻ ngu chết tiệt này, thế nào cũng phải ép Hổ gia đánh

Vệ Uy Hổ cũng nhịn không được nữa muốn xuất thủ rồi

- Tam thiếu gia không cần tức giận, để lão bộc giúp ngươi giải quyết hắn đi!

Tên lão bộc đối mặt với Thải tiên tử kia hạ xuống ngăn cản Vệ Uy Hổ nói

- Không cần làm phiền đường bá rồi, đói phó với một tên tiểu tử còn chưa dứt sữa, còn không đáng để cho ngươi động thủ

Vệ Uy Hổ nắm chặt quyền đầu, lộ ra một cỗ khiếu sát chi ý

Vệ Uy Hổ là trung giai Linh Sư đỉnh phong, ở Nam Thiên thành cũng là thiên tài tu luyện nổi danh, háo chiến dũng mãnh, trong trẻ tuổi đồng lứa không có địch thủ

- Tam thiếu gia, một cái người ngoại lai, không đáng giá để ô uế tay của ngươi, ta xem vẫn là để ta đánh đi

Lão bộc kia khuyên

Lăng Tiếu áp chế khí tức cảnh giới, nhưng mà cảnh giới của lão bộc kia nếu so với Lăng Tiếu thì cao hơn hai cấp, tự nhiên nhìn một cái liền có thể nhìn ra thực lực chân chính của Lăng Tiếu đã là đê cấp Vương giai rồi

Vệ Uy Hổ chẳng qua là trung cấp Linh Sư, thì như thế nào đấu với nhân gia, một cái tay của nhân gia có thể bắt hắn bóp chết rồi

Vệ Uy Hổ không nhận thức được khổ tâm của lão bộc, lúc này không kiên

nhẫn liền quát to:

- Đường bá ngươi tránh ra, bản thiếu gia đã thật lâu không có ngược đãi người khác, vừa lúc cầm hắn khai đao

Lão bộc nhân lộ ra vẻ lo lắng, hướng Vệ Bất Phàm sử đi ánh mắt cầu trợ

Vệ Bất Phàm lên tiếng nói:

- Lão tam trở lại đi, để cho Đường bá giải quyết

- Ba tức đã qua, nhận lấy cái chết cho ta!

Thải tiên tử đúng ở trên Ngũ Thải Thần Điểu khí tức khẽ trở nên hỗn loạn vài phần, nàng không thể chờ thêm được nữa rồi, nhất định phải nhanh chóng cướp được Dưỡng Thần thảo mới tốt

Nàng khẽ quát to một tiếng, Ngũ Thải Thần Điểu hướng Lăng Tiếu bay xuống, từng trận hà quang hướng Lăng Tiếu nở rộ mà đến

Hà quang chói lọi, thế công nghiêm nghị, hiển nhiên Thải tiên tử đã động sát ý rồi

- Mẹ kiếp, thật đúng là muốn cường đoạt mỹ nam a, bản thiếu gia mặc dù anh tuấn tiêu sái, mị lực khôn cùng, nhưng mà ngươi cũng không nên gấp gáp yêu thương nhung nhớ như vậy a!

Lăng Tiếu quái khiếu mọt tiếng bước ra Vân Tung Mị Ảnh nhanh chóng tránh né

Lúc này lão bộc của Vệ gia kia cũng hướng Lăng Tiếu giết tới

Một đạo chưởng ảnh vô cùng lăng lệ mang theo tiếng vù vù phách qua

Đang ở lúc lão bộc nhân phách đến phía sau lưng Lăng Tiếu, một cổ tay mạnh mẽ đem tay của lão bộc kia bắt được

Ca sát!

A!

Lão bộc kia còn không biết là chuyện gì xảy ra, một đạo tiếng gãy xương vang lên, bàn tay phách về phía Lăng Tiếu kia trong nháy mắt bị bẻ gãy rồi, phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn động thủ với chủ nhân nhà ta, không biết tự lượng sức mình!

Ma Đế cười lạnh một tiếng, hướng về phía bụng của lão bộc kia nặng nề đá một cước

Lão bộc kia nhất thời giống như chó chết bắn bay ra xa, ngã trên mặt đất không nhúc nhích, không rõ sống chết

Trong phút chốc, tất cả mọi người bị dọa đến đánh một cái giật mình

Tất cả mọi người cho ta ba người kia bất quá là quả hồng mềm có thể tùy ý cầm nắm, nhưng mà bây giờ là đột nhiên tương phản, rốt cuộc ai mới là kẻ ngu, hiện tại có thể nói vừa xem liền hiểu rồi

Vệ gai huynh đệ đánh một cái lạnh run, nhìn lão bộc không thể đứng lên kia, thần sắc khó coi cực kỳ

- Các ngươi rốt cuộc là ai Lại dám giết người của vệ gia ta!

Vệ Uy Hổ tăng thêm can đảm hướng về phía Ma Đế nói

Vệ gia bọn họ có Hoàng giai trấn giữ, không cần thiết phải sợ đối phương

Ma Đế hướng Vệ gia huynh đệ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cặp ánh mắt thị huyết âm lãnh kia phảng phất như ma quỷ đến từ Cửu U địa ngục, làm cho người ta không rét mà run

Vệ gia huynh đệ mới vừa tiếp xúc đến ánh mắt kia dường như đã bị đánh vào trong hầm băng, một cỗ ý tuyệt vọng từ đáy lòng dâng lên, phảng phất bọn họ đều thấy được bạch cốt chồng chất như núi ở trong địa ngục, những ma quỷ kia giãy dụa rơi vào trong huyết trì, cực kỳ âm sâu dọa người

Bỗng nhiên hai mắt của Vệ Bất Phàm nổi lên tinh quang, cả người trong nháy mắt khôi phục thanh tĩnh hét lớn một tiếng:

- Ngoại ma chớ nhiễu tâm ta!

Một cỗ khí thế Nửa bước Vương giai ngất trời mà lên, một đạo Long Hổ hư ảnh nhàn nhạt xuất hiện ở phía sau hắn, lộ ra vẻ khí chất tương đối bất phàm

Tiếp theo, hắn đại lực hướng về phía Vệ Uy Hổ nặng nề vỗ một cái:

- Tam đệ tỉnh lại cho ta!

Vệ Uy Hổ bị quát như vậy, cả người mới phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt còn không ngừng nhỏ mồ hôi lạnh

- Quá Thật quá đáng sợ Quả thực là ma quỷ

Vệ Uy Hổ lau mồ hôi lạnh một cái nói

Ma Đế không khỏi đối với Vệ Bất Phàm đánh gái cao hơn một chút, trong lòng thầm nghĩ:

- Tâm tính không tệ, có hi vọng thành Hoàng!

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 610 - Thật Lớn Thật Mềm A! (2)

ở bên kia, Thải tiên tử căn bản không chú ý tới một màn Ma Đế giết người kia, chỉ là vẫn thúc giục Ngũ Thải Thần Điều hướng Lăng Tiếu hạ sát thủ, muốn đoạt lấy Dưỡng Thần thảo kia

Ma Đế sớm được Lăng Tiếu truyền âm, không cần can thiệt vào chiến đấu bên này của hắn, hắn muốn hảo hảo vui đùa với đạo cô xinh đẹp này một chút

Cánh của Ngũ Thải Thần Điểu lay động, từng đợt hà quang sặc sỡ không ngừng hướng Lăng Tiếu oanh tới

Lăng Tiếu một bên bộ pháp nhanh chóng né tránh, một bên quái khiếu nói:

- Tiên tử, ngươi không thể khi dễ người thật thà a!

- Mau đưa Dưỡng Thần thảo lấy ra, nếu không muốn mạng nhỏ của ngươi!

Thải tiên tử ở phía trên Ngũ Thải Thần Điều thần sắc dần dần trở nên tái nhợt, nàng đã gần áp chế không nổi thương thế của mình rồi

- Tốt, nếu tiên tử ngươi muốn, ta đây liền đưa

Lăng Tiếu cười đáp một tiếng, cả người bay lên trời, không hề lựa chọn tránh né nữa, mà là bay thẳng đến một người một chim

- Không biết tự lượng sức mình, giết hắn cho ta!

Thải tiên tử đã mất đi tính kiên nhẫn rồi, nàng hừ lạnh một tiếng, chỉ huy Ngũ Thải Thần Điểu toàn lực công kích

Ngũ Thải Thần Điểu ngửa mặt lên trời tê minh một tiếng, một đạo thần mang từ trong miệng của nó bắn ra ngoài, đồng thời vẫy hai cánh, bay đạo sí ảnh hướng Lăng Tiếu bao vây đến

Lăng Tiếu không ngờ tới Ngũ Thải Thần Điểu này lại còn có thể tạo thành xu thế tiến công bao vây, trong nháy mắt ngưng tụ lam sắc hộ minh kính, song chưởng đánh ra thế công bài sơn đảo hải ngăn cản thần quang hung hãn kia

Người ở xung quanh trốn ở xa xa nhìn lên bầu trời, đều là cực kỳ thoải mái, một chút cũng không sợ gặp phải thương tổn

- Người trẻ tuổi kia là ai, lại có thể cùng tọa kỵ của Thải tiên tử chống lại, khó trách dám trêu đùa nhân gia

- Người trẻ tuổi này rất lạ mặt, hẳn là từ phần đất bên ngoài tới, mới vừa rồi người hầu kia của hắn lại một chiêu liền đem thủ tịch người hầu của Vệ gia phế ngay lập tức, đây chính là cao cấp Vương giai a! Nói vậy bối cảnh của người trẻ tuổi kia cũng không bình thường

- Cường long không áp được địa đầu xà, người của Vệ gai sẽ không chịu để yên

- Đừng ầm ĩ nữa, xem trò vui đi, nhìn cái eo như xà, bộ ngực đầy đặn của Thải tiên tử, không nhìn quả là một tổn thất lớn a!

Huyền Diệu nhìn lên đả đấy ở giữa không trung khẽ thở dài:

- Tiểu tử này lên cấp thật là thần tốc, từ sau khi ở Phần Địa thành vội vã từ

biệt, lại đã vượt qua hai cấp, thành tựu Vương giai rồi, thật khong hổ là Chân Long thiên tử để cho ta phụ tá

- Tiên tử, Thần điểu của ngươi không được, ngươi tiếp tục không ra tay ta liền phải đi rồi!

Lăng Tiếu có Si mi lam diễm ngưng tụ thành hộ minh kính, thần quang của Ngũ Thải Thần Điểu căn bản không đối với hắn tạo thành bao nhiêu thương tổn

Ngũ Thải Thần Điểu kia đã hiểu ý người, nó thấy Lăng Tiếu khinh miệt nó như thế, khơi dậy toàn bộ hung tính, trục tiếp bỏ qua công kích thuộc tính, hóa thành một đạo bóng dáng cực nhanh hướng Lăng Tiếu mổ tới

Tốc độ của Ngũ Thải thần điểu không phải là chuyện đùa, cho dù cùng cường giả Địa Hoàng giai đều có thể so sánh, đây cũng là bảo đảm cho Thải tiên tử khi gặp nguy hiểm chạy trối chết

Lăng Tiếu nhất thời không đề phòng, cũng không ngờ tới tốc độ của nó nhanh như vậy, trong nháy mắt mổ đến trước ngực hắn

Song, tất cả mọi người cho là Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Ai ngờ, Ngũ Thải thần điểu kia mới vừa tiếp xúc đến năm thước trước Lăng Tiếu, một cỗ lam diễm nóng rực hướng nó đánh tới

U!

Ngũ Thải thần điểu phát ra một tiếng tê khiếu thảm thiết, trong nháy mắt thay đổi phương hướng, hướng bầu trời nhanh chóng bay lên

- Tiểu Vũ ngươi làm sao vậy, mau đi xuống giết hắn a!

Thải tiên tử hướng về phía Ngũ Thải thần điểu vội vàng kêu lên

- Chủ nhân, không được a, Lam diễm kia thật là đáng sợ, chỉ cần bị dính vào nhất định sẽ bị đốt thành tro tàn

Ngũ Thải thần điểu truyền âm đáp

- Đồ vô dụng, để cho ta tới tự mình kết thúc hắn

Thải tiên tử mắng một câu, nhảy ra khỏi Ngũ Thải thần điểu, từ phía trên hướng Lăng Tiếu đánh giết tới

Thải tiên tử là cao cấp Vương giai, tốc độ xuất thủ cực nhanh, lực công kích có thể nói là kinh khủng

Chỉ thấy hồng phất trong tay nàng vung quét ra từng đạo linh lực sáng chói, từ bốn phương tám hướng hướng Lăng Tiếu oanh tới

- Tiên tử, tất cả mọi người là người lịch sự cần gì động đao động thương đây!

Phong thuộc tính của Lăng Tiếu triển khai, ở giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh tránh thoát công kích của Thải tiên tử, quay đầu lại không quên trêu chọc nói

Nhìn đạo cô xinh đẹp ở trước mắt, ý nhị thành thục kia, thần thái phong tình kia, tư thái bạo mãn lung linh kia, không một cái nào không đối với Lăng Tiếu sinh ra hấp dẫn cự đại

Từ lần trước ở Tử Thiên tông cùng Cát Bối Hân hưởng thụ qua một lần nhân gian chi nhạc ra, Lăng Tiếu đến hiện tại đã cách nửa năm không có chạm qua nữ nhân, mà giờ khắc này huyết mạch trong cơ thể sôi trào kia lại là bị vưu

vật ở trước mắt này hấp dẫn mà phun trào lên

- Mẹ kiếp, lại tiếp tục như vậy, bản thiếu gia đem ngươi cứng rắn đẩy xuống

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng thầm

Đang ở lúc Lăng Tiếu hơi hơi thất thần, Thải tiên tử nuốt vào một viên Tốc Linh đan, tốc độ tăng lên gấp hai, ba lần, trong nháy mắt đến trước mặt Lăng Tiếu hai thước

Đang ở lúc Lăng Tiếu lấy lại tinh thần, Hồng phất trong tay Thải tiên tử lại có thể giống như duỗi dài vô hạn, hướng Lăng Tiếu buộc chặt tới

- Hỏng bét!

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, mới vừa muốn tránh thoát, nhưng mà ngược lại bị Hồng phất kia trói quá chặt chẽ, xiết đến da thịt đều rỉ máu ra rồi

- Hừ, Hồng phất của ta đây chính là do Kim Tàm Ti mấy ngàn năm luyện chế mà thành, coi như là Hoàng giai cũng không thể cắt đứt

Thải tiên tử hừ lạnh nói

Giờ phút này, thần sắc của nàng đã mất đi nửa tia huyết sắc, cả người giống như bệnh nặng mới khỏi, tái nhợt đến dọa người

- Ngươi đã không bỏ được Dưỡng Thần thảo, ta đây chỉ có thể giết ngươi!

Thải tiên tử khẽ hiện lên vẻ kiên quyết nói một câu, trong tay dùng sức, muốn đem Lăng Tiếu tươi sống cắt thành vài đoạn

- Tiên tử, ngươi quá độc ác!

Lăng Tiếu thu liễm vẻ mặt trêu đùa, một đoàn lam diễm từ bốn phía thân thể bắt đầu lan tràn ra rồi

Chỉ thấy Hồng phất do kim tàm ti chế tạo kia cư nhiên bị thiêu hủy rồi, cuối cùng ngay cả một chút tro bụi cũng không có lưu lại

- Cái gì! Điều Điều này sao có thể

Thải tiên tử hé miệng ra kinh hô

- Không có gì là không thể!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một câu, lại nói tiếp:

- Ngươi đã muốn giết ta, ta đây không để cho ngươi chút giáo huấn, lại như thế nào xứng đáng với chính mình

Dứt lời, một đạo tàn ảnh lưu ở tại chỗ, chân thân đã đến ở trước mặt Thải tiên tử rồi

- Thật là nhanh!

Thải tiên tử lần nữa động dung, nàng vừa định nhanh chóng rút lui, nơi thẳng cứng trước ngực cư nhiên bị bắt một cái

- Thật Thật lớn thật mềm a!

Lăng Tiếu nuốt một chút nước miếng thầm hô nói, hai tay còn nhẹ nhàng mà nhu niết mấy cái

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 611 - Phản Đánh Cướp (1)

Dâm tặc vô sỉ!

Thân thể Thải tiên tử mềm nhũn, nhưng mà nàng vẫn có thể duy trì lý trí, nàng hét lên một tiếng, một chưởng hung hăng hướng khuôn mặt của Lăng Tiếu ấn tới

A!

Lăng Tiếu không kịp đề phòng, thân thể bị oanh bay ra bên ngoài, sống mũi cũng bị đau nhức, cảm giác đau rát khiến cho hắn kêu thảm một tiếng, hai đạo "Hồng tị thế" (máu mũi) vẩy đi ra ngoài

- Dâm tặc ngày sau tất lấy mạng chó của ngươi!

Thải tiên tử sửa sang lại cả người một chút, nàng hướng Lăng Tiếu đã ngã xuống mắng to một tiếng, nhanh chóng hướng Ngũ Thải thần điểu bay đi

Cuối cùng, để cho Ngũ Thải thần điểu mang theo nàng biến mất ở phía chân trời

Người nhìn ở không xa bị một màn mới vừa rồi khiến cho miệng cũng giương lên thật to

Không thiếu nam nhân đều lộ ra vẻ vô cùng đau đớn

- Ông trời ơi! Ta không muốn sống nữa, Thải tiên tử cư nhiên bị nhân gia hái rồi, muốn hái cũng hẳn là tài tử phong lưu như ta hái mới đúng, thật không

có thiên lý rồi!

- Mẹ nó, chuyện tình thương thiên hại lý như vậy cũng làm ra được, chẳng lẽ sẽ không sợ bị thiên lôi đánh sao

- Ai, tim ta cũng tan nát rồi, ta thất tình rồi, tiên tử thuần khiết vô hạ nhất bị hoen ố, nhất định ta ban đêm sẽ khó ngủ rồi

- Tiểu tử chết tiệt, lão tử muốn dùng ánh mắt giết chết ngươi

Thải tiên tử cũng tốt, Huyết Tu La cũng được, mị lực của nàng có rất ít nam nhân có thể ngăn cản được, mặc dù nàng hung danh bên ngoài, nhưng mà người ngầm thích nàng cũng có không ít

Những người này một mực đều vô cùng ái mộ Thải tiên tử, cho tới bây giờ đều cảm thấy nàng là nữ nhân hoàn mỹ, là nữ nhất mà bọn hắn muốn chinh phục nhất Song, tiên tử ở trong lòng của bọn họ hôm nay nhưng ở trước mặt bọn họ bị nhân gia chiếm thiên đại tiện nghi, điều này có thể không để bọn họ hâm mộ cùng đố kỵ sao

Đồng thời, trong suy nghĩ của bọn họ đối với Lăng Tiếu nhưng lại là kính ngưỡng như nước sông cuồn cuộn, chuện bọn hắn vẫn muốn làm, nhưng một mực không dám làm, cho dù là bị giảm thọ mười năm cũng nguyện ý

Lúc này Lăng Tiếu ngồi chồm hổm ở trên mặt đất che mũi, một bộ dạng thống khổ không chịu nổi

Mới vừa rồi hắn khinh bạc Thải tiên tử, mặc dù là cố ý gây nên, nhưng sau khi chiếm tiện nghi, lại lại bị cảm giác tuyệt vời kia hấp dẫn, khiến cho chính hắn thần hồn điên đảo bỏ qua phòng thủ, mặt bị hung hăng vỗ một chưởng, sống mũi thiếu chút nữa đều bị chặt đứt

Huyền Diệu từ phía sau đi tới khẽ cười nói:

- Ta nói không sai chứ, đây là đào hoa kiếp của ngươi, hơn nữa kiếp nạn này cũng không kết thúc nhanh như vậy đâu

- Ngươi tên này cút xa một chút, đây là số đào hoa, không phải là đào hao kiếp, không thấy được mọi người đang hâm mộ ta sao Thiệt là

Lăng Tiếu bắn người đứng lên tức giận nói, trong lòng lại là đối với thần côn này tin phục vài phần

- Ha hả, tiểu kiếp tiểu nạn không ảnh hưởng đến toàn cục, cuối cùng nhặt tiện nghi vẫn là ngươi, đổi lại là ta cũng sẽ nguyện ý chịu một chưởng kia rồi

Huyền Diệu phe phẩy quạt giấy trắng cười nói

Lúc này Ma Đế đi tới trước mặt Lăng Tiếu khẽ khom người, sau đó chỉ Vệ gia huynh đệ ở không xa nói:

- Chủ nhân, bọn họ xử lý thế nào đây

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới vừa rồi còn có người tới đánh cướp hắn, nhất thời trong lòng đại hỏa

- Tiên tử tới đánh cướp cũng thôi đi, các ngươi hai người xú điểu đản, lạn phiền thự này lại cũng dám tới đánh cướp bản thiếu gia, thật là chán sống

Lăng Tiếu vén lên ống tay áo, hoàn toàn là một bộ dáng lưu manh, chỉ vào Vệ gia huynh đệ mắng

Vệ Uy Hổ khi nào chịu qua loại tức giận này lập tức quát lên:

- Con mẹ ngươi, dám chửi chúng ta, ngươi có biết chúng ta là người của Vệ gia hay không, thức thời hãy mau để cho chúng ta rời đi, bằng không Hừ hừ

- Yêu! Vệ là là vật gì, cho dù là thiên vương lão tử tới cũng không dám đoạt đồ đạc của ta

Lăng Tiếu vô cùng khinh thường nói một tiếng, tiếp theo đến gần Vệ Uy Hổ nói:

- Bản thiếu gia hôm nay không chỉ là mắng ngươi, còn muốn hảo hảo giáo huấn ngươi

Dứt lời, nhanh chóng vung một chưởng, rất mạnh dán ở trên mặt của Vệ Uy Hổ

Ba!

Bạt tay cực kỳ nặng nề vang dội chói tai!

Vệ Uy Hổ bị đánh đến bay xa vài mét, mấy cái răng đều phun ra

- Ta Ta muốn giết nguơi!

Vệ Uy Hổ nhìn răng ở trong tay bị rơi ra ngoài, một cỗ lửa giận vọt lên

Hắn đường đường là Vệ gia tam thiếu, ở Nam Thiên thành này luôn luôn đi ngang, không nghĩ tới hôm nay nhưng bị giữa ban ngày bị mất mặt, hắn người này quăng không nổi

Vệ Uy Hổ như dã thú mất đi lý trí, rút ra song bản phủ ở sau lưng muốn hướng Lăng Tiếu bổ tới

Nhưng mà hắn còn chưa chém tới Lăng Tiếu, đại ca Vệ Bất Phàm của hắn đã ngăn cản ở trước người hắn rồi:

- Tam đệ đừng vọng động!

Tiếp theo, Vệ Bất Phàm xoay người sang chỗ khác hướng Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vị huynh đệ này, cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, mới vừa rồi là chúng ta không đúng, ta ở chỗ này hướng ngươi xin lỗi, chuyện này liền bỏ qua thì như thế nào

- Ha hả, thật là chê cười, mới vừa rồi các ngươi luôn miệng nói muốn thu thập ta, muốn cướp tinh huyết của ta, hiện tại thế yếu, liền hướng ta nói một tiếng xin lỗi đã nghĩ là xong việc, thiên hạ không có chuyện tiện nghi như vậy

Lăng Tiếu cười lạnh nói

Lăng Tiếu tự nhận là chính mình không phải là ngươi muốn gây chuyện, nhưng mà những thứ phiền toái này luôn luôn tìm tới hắn, nếu như cứ như vậy quên đi, còn tưởng rằng hắn thật sơ, hắn cũng không phải dễ nói chuyện như vậy

Bởi vì cái gọi là ngựa hiền bị người cưỡi, người hiền bị ức hiếp

Cái thù hận này đã kết xuống rồi, sao không làm đến hoàn toàn cường ngạnh một chút, coi như là Địa Hoàng giai tới đều chưa chắc khiến cho hắn chịu thua

- Làm người lưu một đường, mọi việc tốt gặp nhau, huống chi chúng ta là vệ gia

Vệ Bất Phàm hiện lên vẻ âm trầm nói

Song hắn còn chưa nói hết, Lăng Tiếu cũng đã xuất thủ

Ba!

Lại là một cái tát tuyệt nhanh, Vệ Bất Phàm đồng dạng bay ra bên ngoài

Hắn chỉ là Nửa bước Vương giai, căn bản không biết Lăng Tiếu xuất thủ như thế nào, cho dù để cho hắn cảm ứng được cũng chạy không thoát vận mệnh bị tát

- Đừng cứ mãi mang nhà của ngươi ra ngoài, cho dù là đại nhân của nhà các ngươi ở chỗ này, ta cũng theo đó mà tát hai con thỏ các ngươi

Lăng Tiếu hết sức khinh thường nói

Hắn hiện tại chính là muốn hảo hảo đem một chưởng kia của Thải tiên tử phát tiết

- Khinh người quá đáng!

Vệ Hổ Uy hét to một tiếng, song bản phủ hướng Lăng Tiếu bổ tới

- Lúc các ngươi khi dễ người khác tại sao không nói như vậy

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, một cỗ uy áp mạnh mẽ tán phát ra, quanh người lóng lánh lam sắc thần quang

Vệ Uy Hổ còn chưa có chém tới đã bị khí thế cường đại chấn bay trở về, một ngụm máu tươi không kìm được phun ra ngoài

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho chúng ta

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 612 - Phản Đánh Cướp (2)

Vệ Bất Phàm đã nhận rõ sự thật, hắn bình tĩnh hướng về phía Lăng Tiếu nói, khẩu khí đã mềm xuống rồi

Hắn thân là Vệ gia trưởng tử, người nối nghiệp tương lai, tính cách kia nhưng không giống như là hoàn khố đệ tử

- Sớm nói như vậy thì tốt rồi!

Lăng Tiếu thô lỗ khạc ra một bãi, tiếp theo mới nói:

- Đem món linh khí đó lấy ra đi, các ngươi đã muốn đánh cướp ta, nên làm tốt chuẩn bị bị phản đánh cướp

- Người trẻ tuổi này thật là quá cố chấp rồi, lại ở tỏng Nam Thiên thành đánh cướp người của Vệ gia, quả nhiên là nghé con mới đẻ không sợ cọp a!

- Lão giả bên cạnh nhân gia có thể là Hoàng giai, bằng không hắn không thể nào bảo trì không sợ hãi như thế

- Một cái Hoàng giai thì như thế nào, Vệ gia nhưng là có ước chừng tam đại Hoàng giai, Vệ gia lão gia chủ tựa hồ còn là trung cấp Hoàng giai, trừ Đổng gia chưa hiểu rõ ra, căn bản không người nào có thể địch

Vệ Bất Phàm sắc mặt cực kỳ khó coi, linh kiếm của hắn nhưng là dùng hơn 100 vạn hạ phẩm huyền tinh mua lấy, nếu như thật đem linh khí giao ra, tổn thất này liền lớn rồi

- Cho ngươi thời gian ba tức, giao ra linh khí, bằng không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình

Lăng Tiếu hai tay ôm ngực nói

Nghe lời này, Vệ gia huynh đệ thật là hận không tìm được lỗ mà chui xuống

Lời này hình như là bọn họ cùng Thải tiên tử đã dùng qua rồi, hiện tại nhưng bị nhân gia đưa nguyên tặng trở lại

- Đại ca, ngàn vạn lần không nên cho hắn, trưởng lão đời trước trong nhà có lẽ biết chuyện này, bọn họ sẽ chạy tới thu thập hắn

Vệ Uy Hổ hướng về phía Vệ Bất Phàm nói

Thần sắc của Vệ Bất Phàm trầm xuống, ở trong lòng thầm mắng:

- Thật là đồ con lợn ngốc nghếch

Nếu như Vệ Uy Hổ không nói lời này, có lẽ hắn sẽ tận lực kéo dài một ít thời gian, nhưng mà lời này nói ra, nói rõ là nhắc nhở đối phương, như thế đối phương chắc chắn sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian cùng bọn họ nói nhảm ở chỗ này, trực tiếp đoạt lấy

Vệ Bất Phàm đã thấy thần sắc của Lăng Tiếu âm thầm thêm một phần, vội vàng lấy ra Hoàng Huy kiếm, ném về phía Lăng Tiếu

- Chúng ta đi!

Vệ Bất Phàm kéo Vệ Uy Hổ xoay người đi vào trong đám người

Mọi người ở chung quanh là bị một màn này khiến cho kinh ngạc

Đường đường là Vệ gia đại thiếu cùng tam thiếu, lại ở trên địa bàn của mình té ngã lớn như vậy, đây quả thực là lần đầu tiên đi

Bất quá, bọn họ cũng đều biết Vệ gia huynh đệ tuyệt đối sẽ không chịu để yên cho lần này

- Đi nhanh đi, Vệ gia có tam đại Hoàng giai, Vệ gia lão gia chủ lại càng là trung cấp Hoàng giai, muốn đối phó với chúng ta một cái tay là đủ rồi

Huyền Diệu nhìn Lăng Tiếu đang vuốt vuốt linh kiếm nhắc nhở

Lăng Tiếu hảo hảo thu về linh kiếm, hướng hắn gật đầu, đang chuẩn bị rời đi Nam Thiên thành

Đột nhiên, Ma Đế mở miệng nói:

- Đi không được nữa

Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu đều khẩn trương lên

Ở trong đám người, một lão giả gầy gò, một nữ tử kiều diễm như hoa đang dìu đỡ chậm rãi đi ra

Lão giả kia mặc một bộ hắc bào, không có chút năng lượng ba động nào, giống như người bình thường không chút thu hút, duy nhất hấp dẫn người ta chính là ở vị trí bên phải ngực của hắn có ghim năm viên ngôi sao chói mắt

Nữ tử ở bên cạnh hắn tuổi tầm 18, chính là tuổi thiếu nữ thanh xuân, một đầu tóc tìm tùy ý phiêu đãng, mặt xinh cổ trắng, môi hồng răng trắng, duyên dáng yêu kiều, thần mang dũng động, tư thế hiên ngang

Nữ tử kia dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, phảng phất

giống như có thâm cừu đại hận với hắn

Lăng Tiếu đối với địch ý của thiếu nữ này cảm thấy không hiểu, trong lòng nói thầm:

- Bản thiếu gia thật giống như không có chiếm qua tiện nghi của nàng đi!

- Kia Kia hình như là Cổ Ba đại sư còn có Đổng thất tiểu thư

- Không phải là hình như, rõ ràng chính là bọn họ nha, thật không nghĩ tới Cổ Ba đại sư sẽ xuất hiện ở chỗ này, hắn nhưng là thần tượng của ta a!

- Nghe đồng Cổ Ba đại sư không phải là thần long thấy đầu không thấy đuôi sao Hôm nay hắn làm sao đi ra, sẽ không phải vì ba người ở trước mắt chứ

- Bọn họ có phải là vì Vệ gia huynh đệ mà hết giận, có nói Vệ gia muốn cùng Đổng gia đám hỏi đấy

- Cẩn thận, lão đầu kia là Hoàng giai đỉnh phong!

Ma Đế truyền âm cho Lăng Tiếu nói

Lăng Tiếu tâm thần nhảy lên, hắn cũng không cảm ứng được khí tức của lão giả kia, đã sớm cảm thấy thực lực của lão bất phàm, thật không nghĩ đến cư nhiên đáng sợ như thế

- Ha hả, ba vị đừng sợ, lão phu không có ác ý

Lão giả đi tới trước Lăng Tiếu hai thước cười nhạt nói

Lăng Tiếu tiến lên một bước hướng về lão giả kia chắp tay nói:

- Không biết tiền bối có chuyện gì

Đố với đại nhân vật cường hãn bậc này, Lăng Tiếu cũng không dám chậm trễ

Lão giả kia đánh giá Lăng Tiếu một cái cười nói:

- Tiểu ca thực lực không tệ, trẻ tuổi như thế liền đã là Vương giai rồi

Lăng Tiếu đối với tán dương của lão giả kia cảm thấy có chút không mò mẫm được ý tứ, bất quá vẫn là khiêm nhường đáp:

- Tiền bối nói quá rồi!

Thiếu nữ ở bên cạnh lão giả chu đôi môi, mỹ mâu lộ ra hàn ý lạnh lùng hừ nói:

- Tiểu dâm tặc làm ra vẻ!

- Tiểu thất không được vô lễ!

Lão giả nghiêng mặt quát một tiếng, tiếp theo lại quay mặt đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiểu ca, lão phu có việc muốn nhờ, không biết tiểu ca có thể đáp ứng lão phu hay không

- Tiền bối mời nói

Lăng Tiếu đáp, trong lòng thầm mắng:

- Chẳng lẽ lão bất tử kia cũng muốn tới cướp bóc hay sao

- Lão phu muốn cùng ngươi tiếp xúc một chút

Lão giả giương mắt lên nhàn nhạt nói

Lời của lão vừa dứt, không đợi Lăng Tiếu trả lời, lại dẫn đầu xuất thủ trước rồi

Người nào cũng không ngờ tới lão giả cư nhiên nói xuất thủ liền xuất thủ, đây quả thực là cùng với đánh lén không khác gì nhau

Bất quá lão giả này cũng tương đối có chừng mực, lão xuất thủ cũng không nhanh, lại là vừa lúc có thể để cho Lăng Tiếu có thời gian phản ứng

Chỉ thấy, hai cái lão chưởng bay lên hai đoàn thanh sắc hỏa diễm yêu dị, hỏa diễm biến thành hai con thanh lang giống như thực chất hướng Lăng Tiếu giương nanh múa vuốt mà đi

Lăng Tiếu không kịp ngẫm nghĩ, Bài Vân chưởng liên tục trào ra, Si mị lam diễm bám vào trên tay, trong nháy mắt phách về phía hai con thanh lang này

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng hai con thanh lang kia vừa tiếp xúc với Si mị lam diễm nhất định sẽ tan thành mây khói, nhưng mà lần nay nhưng xuất hiện ngoài dự liệu của hắn

Hai con thanh lang kia bị phách yếu đi vài phần, tuy nhiên lại không có lập tức tiêu tán, thanh sắc hỏa thế kia vẫn đang "Tư tư" đốt cháy

Lão giả khẽ mỉm cười, lão thủ làm mấy cái động tác dẫn dắt, thanh sắc hỏa diễm còn dư lại kia né qua lam diễm, hướng mặt của Lăng Tiếu đốt đi

- Ta dựa vào, muốn hủy dung của ta a!

Lăng Tiếu kinh hãi, toàn thân bắn ra khí thế cường đại, Si mị lam diễm trong nháy mắt tạo thành trạng thái bao vây hết khuôn mặt của hắn

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 613 - Đấu Hỏa (1)

Thanh sắc hỏa diễm kia đụng vào trên am diễm, mặc dù bị lam diễm cắn nuốt, nhưng Lăng Tiếu vẫn bị dư kình kia đẩy lùi mấy bước

- Nếu tiền bối muốn ngoạn hỏa, ta đây liền theo tiền bối hảo hảo vui đùa một chút

Lăng Tiếu biết lão giả kia tựa hồ không có bất kỳ sát ý gì, cho nên lớn mật kêu lên

Ngay sau đó, chỉ thấy thủ chưởng của hắn lật lên, lam sắc hỏa diễm bắt đầu như tinh linh toát ra, cuối cùng đồng dạng ngưng tụ thành hình một con sói

Đây là một con lam sắc Phong Lang, cùng với tọa kỵ Tiểu Kim của hắn giống nhau, chẳng qua là màu sắc hơi có chút bất đồng

Lam sắc Phong Lang không phải là rất lớn, tuy nhiên nó thực quá chân thật, một cỗ hung tính triển lộ ra ngoài

- Đi đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, đơn thủ vung lên, lam sắc Phong Lang liền hướng lão giả bổ nhào mà qua

- Tới tốt lắm!

Lão giả kia lộ ra vui vẻ hưng phấn, một cái lão chưởng liên tục huy động, thanh sắc hỏa diễm ngưng tụ thành một con cự mãng hướng lam sắc Phong

Lang cắn xé mà đi

Lăng Tiếu thần sắc thong dong, hai tay càng không ngừng biến ảo, lam sắc Phong Lang tựa hồ do hắn chưởng khống, cùng thanh sắc cự mãng kia cắn xé

Lão giả đồng dạng không cam lòng yếu thế, lão chưởng đồng dạng đang biến huyễn mạc trắc, thanh sắc cự mãng tựa như có linh tính, căn bản không cùng lam sắc Phong Lang kia đánh chính diện, chỉ là ở bốn phía du đấu, cái đuôi lớn thỉnh thoảng quất lên trên người lam sắc Phong Lang

Lăng Tiếu không nghĩ tới năng lực khống hỏa của lão giả này lại mạnh như thế, lam sắc Phong Lang kia lại không có chạm được vào thanh sắc cự mãng, ngược lại bị nhân gia tiêu hao từ từ, lâu dài đi xuống, hắn khẳng định tất bại

- Lại đến một con, xem ngươi như thế nào chống đỡ

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, một cái tay khác lam diễm dâng lên, lần nữa ngưng tụ ra một con lam sắc Phong Lang

Hai con lam sắc Phong Lang ở dưới hai tay hắn thao túng, đồng thời hướng về phía thanh sắc cự mãng trái phải giáp công, muốn đem thanh sắc cự mãng kia cắn xé rụng

Lão giả bất động thanh sắc, một tay khống chết thanh sắc cự mãng từ giữa khe hẹp chạy trốn

- Ngươi có hai con Phong Lang, ta cũng có bốn con cự mãng, xem một chút là lang của ngươi lợi hại hay là xà của ta lợi hại

Lão giả cười hưng phấn một tiếng, một tay khẽ chống, con thanh sắc cự mãng kia chia ra làm bốn, bắt đầu lấy hai địch một

Một già một trẻ đang khống hỏa đối công, để cho người ở xung quanh xem mà tán thán

- Kỹ năng khống hỏa của Cổ Ba đại sư quả nhên là quỷ thần khó lường, tinh trạm chí cực

- Cổ Ba đại sư thân là Ngũ phẩm Luyện dược sư, kỹ năng khống hỏa dĩ nhiên là thành thạo, mà người trẻ tuổi kai rốt cuộc là ai, quả nhiên cũng có thể cùng Cổ Ba đại sư ngoạn hỏa, quả thực là bất khả tư nghị

- Không thấy Cổ Ba đại sư căn bản không dùng hết toàn lực sao Có thể lão chỉ là muốn thử người trẻ tuổi kia một chút đi

- Chẳng lẽ Cổ Ba đại sư không phải là vì Vệ gia mà xả giận sao

Huyền Diệu ở một bên vung quạt giấy trắng, một bộ thoải mái thản nhiên nói:

- Luyện dược sư thi đấu thật là có tính thưởng thức

Ma Đế ở một bên trầm mà không nói, ánh mắt lại là nhìn chằm chằm vào lão giả kia cùng Lăng Tiếu

Bên kia, Đổng Thất tiểu thư vẫn cực độ chán ghét nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, nhìn ánh mắt của nàng dường như hận không thể lập tức đốt sống Lăng Tiếu ngay lập tức

Trong sân, lam sắc Phong Lang ỷ vào nguyên nhân thiên hỏa, ở dưới tình huống lấy một địch hai vẫn không có bị thua

Chẳng qua là ở trên khí thế lại là trở nên trầm thấp rất nhiều

Trên mặt Lăng Tiếu dần dần xuất hiện mồ hôi

Khống hỏa như thế, một chút cũng không dễ dàng hơn so với thời điểm luyện đan, thậm chí tiêu hao càng thêm lớn

- TIểu ca, lại không thêm chút sức, hai đầu lang này của ngươi có thể bị ăn rồi

Lão giả một tay thả lỏng phía sau, một tay nhưng là đồng thời khống chế bốn con thanh sắc cự mãng, trên mặt không lộ ra nửa điểm mệt mỏi, nhìn bộ dáng kia còn tương đối dư sức

- Muốn ăn lang của ta, vậy ngươi cũng phải giao ra đại giới

Lăng Tiếu cắn răng, song chưởng nhanh chóng tung bay

Hai đầu lam sắc Phong Lang gào to một tiếng, phát ra tiếng rên rỉ, riêng mình hướng về phía bốn đầu thanh sắc cự mãng đánh tới

Đang ở lúc thanh sắc cự lãng muốn chạy trốn, đầu lam sắc Phong Lang kia trong nháy mắt giải thể

Ầm!

Lam sắc Phong Lang tự bạo cùng thanh sắc cự mãng đồng quy vu tận

Lão giả sửng sốt một chút, tiếp theo cười nói:

- Hảo hảo Không nghĩ tới ngươi còn một đòn này, bất quá cái này cũng chưa tính là kết thúc

Lão giả ngừng cười, một cái tay khác cũng đưa ra ngoài, song chưởng kết

xuất thủ ấn bất đồng

Ngay sau đó, ở quanh người lão chớp động ra từng con thanh sắc Phượng Hoàng

Cuối cùng kết xuất ra sáu đầu Thanh Phượng, Thanh Phượng tề minh, thâm âm to rõ!

Phượng Hoàng giương cánh, lục Phượng tề xuất

Người ở quan đạo bên cạnh đều tránh được rất xa, bởi vì hỏa thế kia thực sự quá lớn, nhiệt độ cao đến dọa người

- Ngươi có Thanh Phượng, ta cũng có Lam Long!

Lăng Tiếu không cam lòng yếu thế quát một tiếng, song chưởng phiên động như ảnh

Ba đạo lam ảnh như long như khâu trùng thiên mà lên

- Ha ha, đây rõ ràng là con giun nhỏ, cái gì chó má Lam Long, bọn chúng thì như thế nào cùng với Thanh Phượng của ta chống đỡ được!

Lão giả nhìn ba con Long Khâu kia của Lăng Tiếu không khỏi ha ha phá lên cười

- Đây phải thử qua mới biết được!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp một tiếng, hai tay vung lên, ba con Long Khâu đều xuất hiện

Thanh Phượng tề vũ, Long Khâu sôi trào!

Ở trên thượng không hai nguwoif bày biện ra một bức phong cảnh diễm lệ Long Phượng tranh minh, dẫn tới người ở chung quanh trận trận kinh tán không dứt

Sáu đầu Thanh Phượng triển khai vũ linh, hướng Long Khâu bắn tới

Vũ linh bay đầy trời giống như thiên nữ tán hoa, khiến cho Long Khâu khó lòng phòng bị

Một vòng công kích xuống, ba con Long Khâu ước chừng bị suy yếu đi một phần ba

Trên mặt Lăng Tiếu từng giọt mồ hôi lạnh xông ra

Hắn vẫn tăng cường linh khí bổ sung, khiến cho Long Khâu lần nữa khôi phục như cũ

Chỉ thú chứ không công, không phải là tính cách của Lăng Tiếu

Chỉ thấy ba đầu Long Khâu kia khôi phục, long thủ trung kích, cự thân quét ngang, lợi dụng thân thể cường hãn hướng Thanh Phương đụng tới

Thanh Phượng phòng ngự hơi yếu, trong nháy mắt bị đụng đến gãy cánh tan rã

- Hảo tiểu tử, lại hiểu được lợi dụng ưu thế, bất quá ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu

Lão giả càng chơi càng là hăng say, song chưởng thanh diễm du động, Thanh Phượng giống như dục hỏa trùng sinh, lần nữa nở rộ sinh lực

Lục Phượng loạn sí phi vũ, mỏ nhọn mổ cắn, mọt bộ bắt đầu liều mạng

Long Khâu đồng dạng tích đủ sức lực, cự thân sôi trào, thiên quân hoành tảo, muốn cùng Lục Phượng quyết lấy sinh tử

- Lại cho ngươi thêm hai con, nhìn ta hao tổn chết ba con giun nhỏ này của ngươi

Lão giả lại còn thừa lực, lần nữa đánh ra hai con Thanh Phượng gia nhập vào trong vòng chiến

Ba con Long Khâu lập tức thế nhược nguy cấp!

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 614 - Đấu Hỏa (2)

Lăng Tiếu vẫn đang đau khổ cắn răng kiên trì, hắn ở trong lòng thầm mắng:

- Lão gia hỏa này là hỏa diễm loại gì, lại có thể kháng trụ uy lực của thiên hỏa, tiếp tục đi xuống như thế ta thật là muốn thua

- Ha ha, tiểu ca mau mau thêm chút sức, lão phu còn chưa chơi đùa nghiện đâu

Lão giả cười to nói

- Lão gia hỏa chết tiệt này, lấy già lấn trẻ còn đắc ý như thế, còn không thấy mất mặt

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, lần nữa thúc dục linh lực đi qua chống đỡ cho ba con Long Khâu

- Thật là ngoan cố chống lại, nhìn lão phu kết thúc ngươi!

Lão giả không quá tận hứng mà thán một tiếng, thủ ấn loạn động lên đến hoa cả mắt

Tám con Thanh Phượng ở giữa không trung phân tán bay ra, đối với ba con Long Khâu tạo thành xu thế vây quanh, phát ra trận trận tiếng kêu thánh thót, vô số vũ linh giống như bão táp hướng ba con Long Khâu cuồng oanh xuống

Ba con Long Khâu giống như khốn thú đấu, chỉ có bị mặc người chém giết, Khâu thân bị bắn thành từng cái động lớn, thân thể dần dần tản mát ra

- Xem ra muốn kết thúc, Cổ Ba đại sư thật là lợi hại, chỉ bằng ngón này đủ để miểu sát tất cả Vương giai cao thủ, cho dù là cường giả Địa Hoàng giai cũng không đánh cứng rắn chống đỡ

- Người trẻ tuổi kia không tồi, lại chống đỡ lâu như vậy, thật sự là đáng quý rồi

- Không sai, coi như là Tứ phẩm Luyện dược sư bình thường đều chưa hẳn chống đỡ được lâu giống như hắn

- Hắn còn trẻ tuổi như vậy, có khống hỏa kỹ cao cường như thế, nói không chừng đối với luyện dược rất có thiên phú, nếu như hắn đổi nghề đi làm Luyện dược sư, chỉ sợ không đến trăm năm liền có hi vọng trở thành tứ, ngũ phẩm Luyện dược sư rồi

Nhìn Long Khâu trên bầu trời đã tàn phế không chịu nổi, Lăng Tiếu ở trong lòng lẩm bẩm:

- Thật cứ như vậy thua sao

- Không Ta không cam lòng, ta có thiên hỏa trợ giúp, tại sao có thể thua được

Lăng Tiếu vô cùng không cam lòng, một cỗ ý chí quật cường không chịu thua chảy khắp toàn thân

Si mị lam hỏa châu trong thức hải tựa hồ cảm nhận được triệu hoán cùng tâm tình của Lăng Tiếu, châu thể phát ra trận trận lam đoàn, từng đoàn từng đoàn lam sắc hỏa diễm bắt đầu hướng bên ngoài thức hải tràn ra

Trong nháy mắt, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân lưu động cảm giác thư sướng vô cùng, linh lực mới vừa rồi tiêu hao đã được bổ sung tới, hơn nữa

còn có năng lượng tương đối cường đại để cho hắn bộc phát

- Tiểu ca, ngươi thua!

Lão giả nhàn nhạt nói

Ba con Long Khâu ở trên bầu trời tiêu tán rồi, mà tám con Thanh Phượng của lão vẫn giương cánh bay vọt

- Vậy sao Vậy ngươi xem một chút đây là cái gì!

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, hai tay lần nữa sôi trào, từng cái thủ ấn kết hợp cùng một chỗ, một đầu lam sắc linh thú uy vũ bỗng nhiên xuất hiện

Đầu linh thú này thể tích đồng dạng không phải là rất lớn, tuy nhiên nó rất uy vũ, đầu rồng, sừng hươu, mình sư tử, đuôi ngựa

Đây rõ ràng là một đầu thần thú Kỳ Lân màu lam!

- Di, đầu vật nhỏ này tựa hồ có chút ý tứ

Lão giả hơi kinh ngạc nói

- Bại gia tử đi đi, đem bọn họ cùng tiêu diệt hết cho ta

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhu hòa nhìn lam sắc Kỳ Lân nhàn nhạt nói

Kỳ Lân tựa hồ thông hiểu ý người, chậm rãi nhảy lên cao mà đi

Ánh mắt của nó bễ nghễ nhìn thoáng qua tám con Thanh Phượng kia, sắc mặt toát ra ý khinh thường nồng đậm

Tám con Thanh Phượng khẽ dại ra, tựa hồ bị phong tư của Kỳ Lân khiến cho kinh sợ rồi

- Hảo gia hỏa, lại hóa hình thông linh rồi, như vậy mới càng chơi vui hơn!

Lão giả thầm khen nói, ánh mắt của lão rơi vào trên người Kỳ Lân, trong mắt lộ ra mấy phần ý mừng rỡ thật tình

Hống!

Kỳ Lân nộ hống, Thanh Phượng run rẩy!

Nam Thiên thành, trước đại môn của Đổng gia phách mại hội không xa

Tất cả mọi người toàn bộ tinh thần quan chú hư ảnh một lam một thanh hỏa diễm ở trên không trung đang dây dưa không ngừng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kinh hô than thở

Chỉ thấy ở giữa không trung một con lam sắc Kỳ Lân xinh xắn đang giương nanh múa vuốt hướng tám con Thanh Phượng đánh tới

Những Thanh Phượng kai không cam lòng yếu thế, phát ra từng đợt tiếng tê minh, vũ linh càng không ngừng bắn ra ngoài

Song, lam sắc Kỳ Lân căn bản không giống như ba con Long Khâu mới vừa rồi bị vũ linh kia bắn cho tản mát

Chỉ thấy những vũ linh kia bắn lên người nó lại trực tiếp biến mất không thấy, căn bản không tạo thành thương tổn gì đối với nó

Sau một khắc, lam sắc Kỳ Lân tiếp cận đến trước mặt một con Thanh Phượng, mở rộng ra cái miệng máu trực tiếp cắn lấy cái cổ của một đầu

Thanh Phượng

Thanh Phượng không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, trực tiếp bị lam sắc Kỳ Lân cắn đứt cổ, tiêu tán ở giữa thiên địa

Vẻn vẹn chỉ là một hiệp, Thanh Phượng kia cứ như vậy dễ dàng bị tiêu diệt

Lam sắc Kỳ Lân không có dừng lại, hóa ra từng đạo thân ảnh cực tốc hướng một con Thanh Phượng khác đánh tới

Con Thanh Phượng kia không dám cùng lam sắc Kỳ Lân cứng đối cứng, muốn trước tránh đi kỳ phong, tránh thoát công kích rồi hãy nói

Nhưng mà, tốc độ của lam sắc Kỳ Lân giống như tia chớp, Thanh Phượng kai căn bản mới thối lui được vài thước, lập tức lại giống như con Thanh Phượng ở trước đó

Thanh Phượng còn dư lại vẫn đem hết toàn lực bắn tới trận trận vũ linh, đáng tiếc là không thể đối với lam sắc Kỳ Lân tạo thành nửa điểm thương tổn

- Oa, phong ngự của con Kỳ Lân này càng hung hãn, cư nhiên gặp công kích mãnh liệt như vậy lại không có bất kỳ thương tổn nào

- Ngươi nhìn người trẻ tuổi kia, mới vừa rồi rõ ràng đã sắp kiệt lực, hiện tại giống như được ăn vào Hợp Hoan tán, một lần nữa khôi phục tinh lực dư thừa

- Đúng vậy, tiểu tử kia quả nhiên quỷ dị, khó trách Cổ Ba đại sư lại muốn khiêu khích hắn

- Hắn Lam diễm kia của hắn Có phải là thiên hỏa trong truyền thuyết hay không

- Cái này không thể nào, dị châu thiên hỏa là hiếm thấy bực nào, có ghi lại trên đời cũng bất quá rải rác mười mấy viên, người trẻ tuổi này ngay cả có mấy phần thực lực, tuy nhiên lại không có thực lực đi thu phục a, cho dù là Địa Hoàng giai nhìn thấy cũng phải nhượng bộ lui binh, huống chi là hắn

- Nói cũng có lý!

,,,

Tám con Thanh phượng, chỉ ở trong chốc lát liền mất đi ba con, giận đến lão giả oa oa quát to lên

- Tiểu gia hỏa thật hung hãn!

Lão giả kinh tán một tiếng, sau đó quát to:

- Ngũ Phượng hợp nhất!

Khi lão vừa dứt lời, năm con Thanh Phượng kai tê minh một tiếng, toàn bộ hướng một vị trí hội tụ lại

Lam sắc Kỳ Lân kia cũng không ngăn cản, ở một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào năm con hợp nhất, tựa hồ căn bản không để bọn họ vào trong mắt

Oành!

Thanh Phượng hợp nhất, hỏa diễm trong nháy mắt dâng cao, một con Thanh Phượng khổng lồ trong nháy mắt che kín hơn nửa bầu trời

Phượng minh cao giọng, thanh diễm như hải!

- Tiểu ca, xem một chút là Kỳ Lân của ngươi lợi hại hay là Thanh Phượng

của ta mạnh hơn

Lão giả kinh hô một tiếng, lão chưởng bắt đầu biến ảo chớp động, Thanh Phượng trên bầu trời giương cánh chớp độngBình luận cho truyện thần khống thiên hạ mời vào: http://truyenorg/threads/gop-y-truye...g-thien-ha518/

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 615 - Chỉ Là Nhất Thời Thất Thủ.

Hưu hưu!

Thanh Phượng hai cánh triển khai, đỉnh cánh giống như lưỡi đao hướng đầu của lam sắc Kỳ Lân cắt tới.

Lần này, lam sắc Kỳ Lân cũng không tùy ý để cho Thanh Phượng công kích, mà là lựa chọn xảo diệu tránh né.

Lăng Tiếu ở một bên khống chế lam sắc Kỳ Lân, một bên hiện lên nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ giảo hoạt.

Thanh Phượng thấy lam sắc Kỳ Lân lựa chọn tránh né, cho là nó đang khiếp đảm, lúc này ngửa mặt lên trời tê minh một tiếng, hướng lam sắc Kỳ Lân truy kích mà đi.

Cặp cánh Phượng kia càng không ngừng huy động đâm thẳng, không trung mang theo từng đạo thanh mang huyễn lệ.

Lam sắc Kỳ Lân tựa hồ sợ hãi thật, chỉ là không ngừng né tránh, cũng không có phản kích.

Thanh Phượng lại là càng đánh càng hăng, đuổi theo sau mông của lam sắc Kỳ Lân tấn công.

- Ha ha... Mau mau nhận thua đi, Kỳ Lân của ngươi không được rồi!

Lão gỉ tính tình như trẻ con cuồng tiếu nói.

Mà lão giả hồn nhiên không phát giác lam sắc Kỳ Lân cùng Thanh Phượng kai đã từ giữa không trung từ từ chậm lại rồi.

Thanh Phượng mỗi một lần cơ hồ đều muốn công kích đến lam sắc Kỳ Lân, mà lam sắc Kỳ Lân lại trơn trượt giống như là nê khâu.

Lão giả vô cùng khó chịu kêu lên:

- Vật nhỏ này làm sao trơn trượt như thế, nhìn ta đem ngươi bắt lại.

Dứt lời, lão giả hai tay kết ấn nhanh chóng như ảnh, Thanh Phượng được dẫn dắt, tốc độ cơ hồ tăng lên gấp đôi.

- Phá cho ta!

Lão giả quát to một tiếng.

Thanh Phượng theo dẫn dắt của lão hóa ra một đạo thanh sắc thiểm điện cực nhanh hướng lam sắc Kỳ Lân bổ nhào tới.

Lam sắc Kỳ Lân cũng vào giờ khắc này gia tốc lên, hơn nữa hướng mặt đất phi xuống.

- Ta xem ngươi trốn ở chỗ nào?

Lão giả là quyết tâm muốn tiêu diệt lam sắc Kỳ Lân rồi, lần nữa thúc dục linh lực đi qua, khiến cho Thanh Phượng lần nữa gia tốc.

Mắt thấy Thanh Phượng kia liền muốn đuổi kịp lam sắc Kỳ Lân rồi, trên mặt lão giả trở nên càng thêm hưng phấn.

Bỗng nhiên lam sắc Kỳ Lân sắp hạ xuống mặt đất lại hướng phương hướng

lão giả kia vọt tới.

Tốc độ kia kinh người chí cực, càng làm cho người ta không nghĩ tới mục tiêu của nó lại là lão giả kia.

Lão giả một mực ở vào trong hưng phấn sắp thắng lợi, lão cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu giảo hoạt như thế, lại đầu tiên là lợi dụng lam sắc Kỳ Lân lộ ra ý khiếp đảm, một mực tránh né công kích của Thanh Phượng.

Thông qua giả bộ yếu nhược như vậy khiến cho người ta cảm thấy lam sắc Kỳ Lân hạ xuống hoàn toàn là bị Thanh Phượng bức bách.

Ai ngờ, đây chỉ là kế dụ địch xâm nhập của Lăng Tiếu.

Lam sắc Kỳ Lân đã mở ra cái miệng máu lớn hướng lão giả cắn tới.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người động dung rồi.

Ai có thể nghĩ tới lam sắc Kỳ Lân nhằm vào lại chính là lão giả được?

- Cổ gia gia cẩn thận!

Đổng Cần Cần ở bên cạnh lão giả bị dọa đến hoa dung thất sắc, khẩn trương kinh hãi kêu lên.

Oành!

Lam sắc Kỳ Lân hóa ra một cái biển lửa, trong nháy mắt đem lão giả kia cùng thiếu nữa bao lấy.

Mà Thanh Phượng ở phía sau lam sắc Kỳ Lân mất đi dẫn dắt cũng hóa ra từng đạo thanh diễm tiêu tán ở trong thiên địa.

Tất cả mọi người sợ ngây người!

- Cổ... Cổ Ba đại sư hắn... hắn cứ như vậy xong rồi?

- Chắc có lẽ không phải đâu, chỉ là hỏa diễm lại như thế nào có thể gây tổn thương cho Cổ Ba đại sư được.

- Điều này cũng đúng, bất quá uy lực của hỏa diễm kia thật ghê gớm, chỉ sợ cao cấp Vương giai bình thường cũng phải nuốt hận tại chỗ.

- Không sai, thực lực của người trẻ tuổi này thật kinh khủng, ở một đời trẻ tuổi trong Nam Thiên thành tuyệt đối không có người nào là đối thủ của hắn.

...

Ở địa phương mới vừa rồi lam sắc Kỳ Lân oanh tạc thiêu đốt đã biến thành hố sâu lớn mấy chục thước, trong hố sâu từng đợt khói đặc xông ra, sặc đến người ở chung quanh pát ra trận trận tiếng ho.

- Lão nhân kia sẽ không chết đi?

Lăng Tiếu nhìn bùn đất trong hố sâu mà lam diễm vẫn đang đốt cháy, há to miệng lẩm bẩm nói.

Hắn thật sự không nghĩ tới một kích kia lại tạo thành lực phá hoại lớn như thế, cho dù là Địa Hoàng giai bình thường cũng không dám dễ dàng đón đỡ đi.

Huyền Diệu cùng Ma Đế ở phía sau hắn đều lộ ra thần sắc động dung.

- Quá cường hãn!

Huyền Diệu nuốt một ngụm nước bọt nói.

Ánh mắt Ma Đế hiện lên vẻ không hiểu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Mẹ nó, ngươi cái oa nhi này muốn đem lão phu táng rồi, lại đùa bỡn ra thủ đoạn lừa bịp âm hiểm như thế, quá ghê tởm!

Giữa không trung truyền đến tiếng mắng không cam lòng của lão giả kia.

Chỉ thấy trong tay lão giả kia kéo theo Đổng Cần Cần bay ở giữa không trung tránh thoát một kích mới vừa rồi kia, chỉ bất quá tình huống của hắn tựa hồ lộ ra vẻ có chút chật vật.

Một ít chỗ hắc bào cũng bị đốt rụi hơn phân nửa, râu mép cùng hai bộ mi già lại càng mất một mảnh lớn, đầu tóc cũng là cực kỳ xốc xếch.

- Tiền bối ngươi... Ngươi không sao chứ?

Lăng Tiếu có chút không có ý tứ hỏi.

Kỳ thật, lão giả này lúc mới đầu cũng không có động sát tâm với hắn, chẳng qua là muốn cùng hắn nghiên cứu một chút kỹ năng khống hỏa, hắn tự nhiên cũng không nghĩ tới muốn giết lão giả, hắn đã đoán được lão giả này nhất định là một gã cao giai Luyện dược sư, bằng không khống hỏa kỹ cũng sẽ không thành thạo như thế.

Lão giả mang theo Đổng Cần Cần hạ xuống mặt đất, sờ sờ chòm râu dưới cằm mình, sắc mặt xanh mét:

- Hảo tiểu tử, không hiểu được nửa điểm tôn kính người già, lại đem râu mép của lão phu cũng đốt trụi rồi, quá ghê tởm!

Lăng Tiếu cười khan một chút nói:

- Cái kia... Chỉ là nhất thời thất thủ... Nhất thời thất thủ, thật là xin lỗi tiền bối.

- Hừ, nhất thời thất thủ liền muốn giết người rồi, nếu không phải Cổ gia gia của ta lợi hại, chúng ta toàn bộ bị chôn trong hỏa hải rồi, hôm nay ngươi đừng nghĩ rời đi Nam Thiên thành nữa.

Đổng Cần Cần đỡ lão giả hướng về phía Lăng Tiếu quát trách nói.

Kỳ thực lấy năng lực của lão giả này, muốn tránh thoát một kích của Lăng Tiếu mà không bị thương tổn là không thành vấn đề.

Song, mới vừa rồi Đổng Cần Cần ở bên cạnh lão giả không xa, lão giả là vì phải cứu nàng mới bị dính vào một chút Si mị lam diễm, may mã lão giả thực lực siêu quần, có thể lợi dụng linh lực đem lam diễm kia đánh văng ra, bằng không cũng sẽ bị thiên hỏa không chỗ nào không đốt thiêu cháy.

Vì vậy, Đổng Cần Cần đối với Lăng Tiếu cực kỳ căm phẫn, cũng tuyên bố sẽ không bỏ qua cho Lăng Tiếu.

- Tiểu thất đừng có đùa tính tình tiểu hài tử, mới vừa rồi đúng là gia gia nhất thời khinh thường bị tiểu tử này tính toán, lần đấu hỏa này là gia gia thua, không thể trách tiểu ca, huống chi gia gia cũng là chiếm lấy tiện nghi ỷ lớn hiếp nhỏ.

Lão giả kéo Đổng Cần Cần nói, tiếp theo hắn lại hướng Lăng Tiếu nói:

- Cuộc tỷ thí này coi như là lão phu thua.

- Cổ... Cổ Ba đại sư lại nhận thua? Đây thật không thể tưởng tượng nổi đi!

- Đúng là Cổ Ba đại sư thua, người trẻ tuổi kia tuy là mưu lợi thủ thắng, tuy nhiên lại là thắng chân thật, bởi vì cách đấu này không nhất định dựa vào thực lực mới có thể thủ thắng, có đôi khi dựa vào đầu óc thì thắng được càng dễ dàng hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 616 - Lão Phu Thu Ngươi Làm Đồ Đệ Thì Như Thế Nào? (1)

Cổ Ba đại sư tấm lòng quả nhiên rộng lớn, không phải người bình thường có thể dứt khoát giống như lão, người trẻ tuổi kia không tồi, lại thắng Cổ Ba đại sư, thật là trẻ tuổi có tài!

...

Lăng Tiếu không nghĩ tới lão giả này cư nhiên hào sảng như thế, không có thẹn quá hóa giận, nhất thời đối với lão giả này sinh ra mấy phần tôn trọng.

- Đa tạ tiền bối không cùng vãn bối so đo, vãn bối cũng chỉ là mưu lợi, bằng không vãn bối cũng không phải là đối thủ của tiền bối.

Lăng Tiếu chắp tay khiêm tốn đáp.

- Ừ, coi như là tiểu tử ngươi còn có mấy phần lễ số, chuyện hôm nay cứ định như vậy đi.

Lão giả cực kỳ hài lòng nhìn Lăng Tiếu nói.

- Đa tạ tiền bối!

Lăng Tiếu lần nữa cảm ơn, tiếp theo muốn xoay người cùng Huyền Diệu và Ma Đế rời đi.

- Gia gia... Làm sao ngươi có thể bỏ qua cho dâm tặc này như vậy được.

Đổng Cần Cần dậm chân không thuận theo nói.

- Ai nha, ta cũng không muốn để tên tiểu tử này rời đi, nếu như... Nếu như ngươi có thể để cho hắn lưu lại, gia gia thật cao hứng.

Lão giả vuốt đoạn râu bị đốt còn một nửa kia nói.

- Tốt, ta đây liền thay gia gia lưu hắn lại.

Đổng Cần Cần lại đem làm thật, muốn tiến lên truy kích Lăng Tiếu.

Song, không đợi nàng xuất thủ, hai đạo thân ảnh từ không xa lướt tới, tốc độ kia cực nhanh, trong nháy mắt liền tới trên bầu trời ba người Lăng Tiếu.

- Là người phương nào giết người của Vệ gia ta!

Một đạo thanh âm giống như kinh lôi chợt vang lên.

Ở giữa không trung, hai gã lão giả hơn 300 tuổi tản ra khí tràng nồng đậm, ép tới người ở phía dưới tràng cũng đều không dám nói một tiếng.

Hai gã lão giả này rõ ràng là hai gã thái thượng trưởng lão của Vệ gia, hai người đều có thực lực đê cấp Địa Hoàng giai.

Một gã lão giả trong đó còn mang theo một người trẻ tuổi, người trẻ tuổi kia rõ ràng là Vệ Uy Hổ mới vừa rồi bị Lăng Tiếu dạy dỗ.

Vệ Uy Hổ nhìn một cái liền thấy được Lăng Tiếu ở phía dưới còn chưa có rời đi, lập tức hướng về phía lão giả mang theo hắn kinh hô:

- Tam lão thái gia gia, chính là tiểu súc sinh ở phía dưới kia, hắn không chỉ đả thương ta cùng đại ca, còn đoạt đi Hoàng Huy linh kiếm vừa mới đấu giá tới, hạ nhân ở bên cạnh hắn còn đem Đường bá đánh chết.

- Tốt... Rất tốt, cư nhiên lớn lối như thế, đợi lão phu lột da hắn, đem đầu của hắn treo ở cửa thành để làm gương, xem một chút sau này còn có ai dám không đem Vệ gia chúng ta để vào trong mắt.

Lão giả kia hiện lên sát cơ nồng đậm nói.

Đang ở lúc lão giả đó muốn ra tay, một đạo thanh âm khó chịu vang lên:

- Vệ lão nhị, Vệ lão tam, lá gan của các ngươi không nhỏ a, lại dám ở trên đầu của lão phu!

Vệ lão nhị nghe nói như thế sắc mặt liền trở nên khó coi cực kỳ.

Bọn họ không nghĩ tới sẽ có người dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với bọn họ.

- Ai ăn tim gấu...

Lão giả kia vừa muốn mắng cửi, nhưng khi nhìn rõ ràng người nói chuyện, thần sắc trở nên ngốc trệ, tiếp theo lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, cả người từ từ hạ xuống.

Một gã lão giả khác cũng chú ý tới người nọ, thần sắc đồng dạng là trở nên rất tức cười, vội vàng giống như lão giả trước đó hạ xuống.

- Không biết Cổ đại sư ở chỗ này, hai huynh đệ chúng ta thất lễ, kính xin Cổ đại sư tha lỗi.

Lão giả vừa mới bắt đầu nói chuyện vô cùng cung kính đối với lão giả vừa tỷ thí với với Lăng Tiếu nói.

Lão giả mới vừa rồi tỷ thí cùng Lăng Tiếu chính là Ngũ phẩm Luyện dược

sư Cổ Ba có đị vị cao nhất Nam Thiên thành, đồng thời cũng là thủ tịch cung phụng Thái tượng trưởng lão của Đổng gia, là huynh đệ kết nghĩa của Đổng gia lão tổ.

Vệ gia ở Nam Thiên thành tuy nói là gia tộc số hai, nhưng mà so sánh với Đổng gia, giống như là một con hổ với một con chuột, căn bản không ở cùng một cái cấp bậc.

Mà thân phận của Cổ Ba lại càng làm cho bọn họ phải vô cùng cẩn thận lấy lòng.

Phải biết rằng, lực hiệu triệu của Cổ Ba là kinh khủng bậc nào.

Chỉ cần lão nói một câu, Vệ gia bọn ho không tới một ngày tuyệt đối sẽ biến mất ở Nam Thiên thành.

- Vệ gia các ngươi uy phong thật lớn a, muốn cướp đồ của nhân gia, liền bị nhân gia phản đoạt, chẳng lẽ các ngươi cảm thấy ở Nam Thiên thành chính là Vệ gia các ngươi định đoạt sao?

Cổ Ba nhàn nhạt nói.

Ngữ khí của lão mặc dù không nặng, tuy nhiên lại lộ ra uy nghiêm nồng đậm, so với lúc mới vừa rồi tỷ thí cùng Lăng Tiếu hoàn toàn là hai người khác nhau.

Vệ gia nhị lão nghe lời này, toàn thân cũng run run lên.

- Cổ... Cổ đại sư, lời này của ngươi nghiêm trọng rồi, chúng ta chỉ là muốn thay tiểu bối đòi chút công đạo, bọn họ giết người của Vệ gia chúng ta, cũng dạy dỗ qua hai hài tử của nhà chúng ta, chuyện này chúng ta cũng nhận, nhưng mà bọn hắn lại còn đoạt đi linh kiếm mới vừa đấu giá được, đây...

Đây rõ ràng là không đem Vệ gia chúng ta để vào trong mắt, chúng ta tuyệt đối không có nửa phần ý bất kinh đối với Cổ đại sư cùng Đổng gia a!

Vệ lão nhị tiến lên một bước hướng về phía Cổ Ba nhỏ giọng giải thích.

- Nghe thật giống như các ngươi có lý rồi?

Cổ Ba hỏi ngược lại.

- Không dám... Chúng ta chỉ muốn thu hồi linh kiếm.

Vệ lão nhị cúi đầu đáp.

- Đúng vậy a, Cổ đại sư, chúng ta thu hồi xong linh kiếm liền đi, sẽ không trở ngại đến Cổ đại sư!

Vệ lão tam ở bên cạnh nói.

- Cút cút... Các nguôi còn có xấu hổ hay không, tiểu bối nhà các ngươi muốn cướp đồ của nhân gia, bị nhân gia phản đoạt, các ngươi lại còn da mặt dày đến đòi lại, thật là không có mặt mũi a, trừ phi tiểu bối của các ngươi có thể bằng thực lực của mình đi lấy trở về, bằng không tiểu tử này ta bảo vệ định rồi, hoặc là các ngươi có thể cùng ta tỷ thí một chút, nếu là hai huynh đệ các ngươi có thể thắng ta, ta liền để cho hắn đem linh kiếm trả lại cho các ngươi.

Cổ Ba vô cùng khó chịu mắng.

Lời này vừa nói ra, Vệ gia nhị lão thần sắc cũng trở nên cực kỳ lúng túng.

- Còn không mau cút đi, thật muốn cùng ta tỷ thí một chút?

Cổ Ba vén lên ống tay áo, một bộ dạng muốn ra tay.

Vệ gia nhị lão bị dọa đến liên tiếp lùi về phía sau, tiếp theo vội vàng lôi kéo Vệ Uy Hổ xám xịt rời đi.

Tất cả mọi người không nghĩ tới Cổ Ba lại có thể che chở Lăng Tiếu như vậy, càng không nghĩ tới Vệ gia nhị lão hung hăng mà tới lại cứ như vậy bị Cổ Ba hù dọa chạy mất, mọi người đối với lòng dạ cùng thực lực của Cổ Ba lại càng sùng kính vạn phẩn.

Lăng Tiếu lần nữa tiến lên chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ tiền bối giải vây!

- Ha ha, vậy ngươi muốn làm sao để cám ơn ta?

Cổ Ba đổi một cái sắc mặt cười to nói.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Cổ Ba còn đem làm thật, chần chờ một chút nói:

- Ách.... Tiền bối có gì phân phó, vãn bối không dám từ chối.

Lăng Tiếu đối với Cổ Ba lão đầu này tương đối có hảo cảm, tin tưởng lão đầu này sẽ không quá khó khăn cho hắn a.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 617 - Lão Phu Thu Ngươi Làm Đồ Đệ Thì Như Thế Nào? (2)

- Thật?

Cổ Ba hỏi ngược lại.

- Dĩ nhiên!

Lăng Tiếu khẳng định gật gật đầu.

- Vậy đem thiên hỏa của ngươi đưa cho ta mượn dùng một chút?

Cổ Ba lặng lẽ truyền âm nói.

Thần sắc của Lăng Tiếu cứng đờ, hắn không nghĩ tới Cổ Ba lại nói ra cái yêu cầu này.

Hắn người mang Thiên hỏa nhưng là không có bao nhiêu người biết đến, không nghĩ tới Cổ Ba đã sớm nhận ra rồi.

Dị châu thiên hỏa, bất kể đối với bất kỳ võ giả Hỏa thuộc tính nào đều là chí bảo, đối với Luyện dược sư càng là có thêm hấp dẫn chí mạng tuyệt đối.

Lăng Tiếu trong lòng đang sợ Cổ Ba có thể hay không nhân cơ hội giết người diệt khẩu, cướp lấy thiên hỏa của hắn.

- Được rồi tiểu tử, lão phu chẳng qua là hù dọa ngươi một chút mà thôi.

Cổ Ba cười nói, hỏi tiếp:

- Ngươi là Luyện dược sư?

Lăng Tiếu thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Vâng, tiền bối.

- Ừ, xem tài nghệ khống hỏa của ngươi, tin tưởng hẳn là đạt tới cảnh giới Tam phẩm đi?

Cổ Ba lại hỏi.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Thật là cái gì cũng không thể lừa gạt được tiền bối.

- Tốt tốt... Bằng chừng ấy tuổi đơn giản đã có cảnh giới bậc này, thật sự là đáng quý!

Cổ Ba hết sức hài lòng khen, nói tiếp:

- Lão phu thu ngươi làm đồ đệ thì như thế nào?

Oanh!

Lời này của Cổ Ba như một thùng thuốc nổ, nổ vang ở trong đầu mọi người chung quanh.

Cổ Ba là người như thế nào?

Đây chính là đường đường Ngũ phẩm Luyện dược sư, là cao phẩm Luyện dược sư có thể đếm được trên đầu ngón tay của Tây Bắc cùng Nam Hoang

lưỡng địa,

Hơn nữa thực lực của lão đồng dạng sâu không lường được, thân phận ở Nam Thiên thành lại càng cao đến không thể chạm tới, bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt muốn báo lão làm thầy, bao nhiêu nhân vật thành danh muốn đi theo bên người lão.

Nhưng mà, Cổ Ba vẫn làm như không nhìn thấy, chưa bao giờ nghe nói qua lão thu qua đồ đệ cùng người đi theo.

Song hôm nay lão lại là ở chỗ đám đông, chính miệng đối với một gã thanh niên xa lạ nói muốn thu hắn làm đồ đệ.

Đây quả thực để cho bọn họ cảm thấy bất khả tư nghị.

Đồng thời, lại đối với Lăng Tiếu hâm mộ đố kỵ chí cực.

Bọn họ đều ở trong lòng thầm hô:

- Tiểu tử này quả nhiên là vận cứt chó rồi, có thể được Cổ đại sư ưu ái!

Đổi lại là một người bất kỳ trong bọn họ, tuyệt đối là không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống khấu đầu bái sư rồi.

Nhưng mà, Lăng Tiếu lại là lộ ra vẻ khó khăn.

- Làm sao? Xem thường lão phu? Lão phu nhưng là đường đường Ngũ phẩm Luyện dược sư!

Cổ Ba hơi có chút khó chịu nói.

- Vãn bối không dám!

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói.

- Vậy ngươi đã có sư môn?

Cổ Ba lại hỏi.

- Đúng vậy, kính xin tiền bối tha thứ.

Lăng Tiếu nói.

Đối với Cổ Ba, trong lòng Lăng Tiếu càng nhiều là tôn kính, nhưng mà hắn chưa từng nghĩ tới lão đầu này lại có ý niệm thu đồ đệ trong đầu, trong lúc nhất thời để cho hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Bất quá, ở trong lòng hắn cũng là tự tin nói:

- Đáng tiếc chỉ là Ngũ phẩm Luyện dược sư mà thôi, nếu như là bát phẩm hoặc cửu phẩm Luyện dược sư, bản thiếu gia còn có thể suy nghĩ một chút.

Lời này của hắn nếu để cho người khác biết, chỉ sợ mỗi người đều sẽ cảm giác được hắn là kẻ ngu siêu cấp.

Ngươi tên này thật cho Luyện dược sư là cải trắng trên chợ a, một lần liền tùy tiện lấy được, còn Bát, Cửu phẩm Luyện dược sư mới bái sư, thật là không biết nói gì.

- Ai, đáng tiếc a... Đáng tiếc a...

Cổ Ba nghe được Lăng Tiếu trả lời, không khỏi thất vọng vạn phần.

Lão qua nhiều năm như vậy chưa thu qua một đồ đệ nào, khó được gặp gỡ thanh niên có tư chất thượng giai như thế, vốn tưởng rằng có thể truyền y

bát, không ngờ cũng đã có sư môn, như vậy trong lòng lão rất không có tư vị.

Nhìn Cổ Ba lạc thất xoay người rời đi, trong lòng Lăng Tiếu đồng dạng không phải là rất dễ chịu.

- Dâm tặc không có nhãn quang!

Đổng Cần Cần đỡ Cổ Ba trừng mắt liếc Lăng Tiếu mắng, trong mỹ mâu tức giận không nói nên lời.

- Cô nàng này là chuyện gì xảy ra, bản thiếu gia lại chưa ăn đậu hũ của ngươi, luôn mắng ta là dâm tặc, cẩn thận ta thật dâm cho ngươi xem.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói, tiếp theo lại nghĩ:

- Sớm biết lừa dối lão nhân kia một chút cũng tốt a, thật không muốn xem bộ dạng khổ sở của lão a.

- Thật là một lão đầu tử khả ái!

Huyền Diệu ở một bên đi lên thở dài nói.

Lăng Tiếu đồng ý gật gật đầu, tiếp theo xoay người nói:

- Đi thôi, nơi này không nên ở lâu!

Sau đó, ba người Lăng Tiếu lập tức xoay người biến mất trong biển người.

...

Nam Thiên thành Vệ gia!

Hai gã Thái tượng trưởng lão của Vệ gia tương đối khó chịu trở về trong gia tộc.

Hai người tới trước mặt một gã lão giả so với bọn họ thoạt nhìn còn trẻ hơn mấy phần.

Người này chính là Vệ gia lão gia chủ, cũng là đại ca của hai người, thực lực trung cấp Địa Hoàng.

- Ai, thật là đụng vào một cái xám xịt!

Vệ lão tam nặng nề vỗ bàn thở dài nói.

Vệ lão đại thản nhiên nói:

- Chuyện không có làm thỏa đáng?

- Đừng nói nữa, vốn là muốn đối phó với tiểu bối kia chỉ là chuyện trong nháy mắt, không nghĩ tới Cổ Ba lão nhân kia lại thay tiểu bối đó nói chuyện, còn cực lực bảo vệ cho hắn, thật là tức chết ta mất!

Vệ lão tam vô cùng tức giận nói.

- Nga, có chuyện như thế? Chẳng lẽ tiểu bối kia lại là người của Đổng gia?

Vệ lão đại có chút kinh ngạc hỏi.

Vệ lão nhị từ bên cạnh lắc lắc nói:

- Hẳn là không phải, có hài tử Tiểu Hổ nói, bọn họ hẳn là mới từ phần đất bên ngoài tới, rất lạ mặt, hơn nữa ở trước khi chúng ta đuổi tới, tiểu bối kia còn cùng Cổ Ba tỷ thí một phen.

- Cái gì, tiểu bối kia lại có thể tỷ thí với Cổ Ba?

Vệ lão đại động dung hỏi.

- Đại ca ngươi hiểu lầm, bọn họ chẳng qua là tỷ thí về kỹ năng khống hỏa, tiểu bối kia lại thắng, còn đem chân mày cùng râu của Cổ Ba đốt hơn phân nửa.

Vệ lão nhị từ bên cạnh nói.

- Như thế xem ra, Cổ Ba lão nhân kia không nên che chở cho tiểu tử kia mới đúng?

Vệ lão đại suy đoán nói.

- Hừ, Luyện dược sư đều là tính cách kỳ lạ cổ quái, ai biết Cổ Ba lão nhân kia có phải hay không là bị đốt đến u mê rồi.

Vệ lão tam châm chọc nói.

- Tiểu bối kia đã có Cổ Ba che chở, vậy chúng ta trước tiên không nên động vào hắn đi!

Vệ lão đại nói.

- Như vậy sao được, tiểu súc sinh kia giết tiểu Đường, càng đoạt linh kiếm mới đấu giá được, tại sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

Vệ lão tam gấp gáp nói.

- Vậy ngươi cảm thấy chúng ta có thể cùng Cổ Ba hô hoán rồi?

Vệ lão đại hỏi ngược lại.

Vệ lão tam nhất thời lại không biết nên phản bác như thế nào.

- Phái người chú ý tới hành tung của bọn họ, một khi bọn họ rời khỏi Nam Thiên thành, lập tức giết không tha!

Vệ lão đại trong mắt hiện lên sát cơ nồng đậm nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 618 - Luyện Hóa Tinh Huyết Lĩnh Ngộ Thần Thông (1)

Nam Thiên thành là giải đất tiếp giáp giữa Tây Bắc cùng Nam Hoang

Có thể nói như thế này, ở mặt Nam Thiên thành bắc thành lấy phía tây là Tây Bắc, mà phía nam tức là Nam Hoang

Chỉ bất quá, giữa Nam Thiên thành cùng Nam Hoang cách một cái Đại giang Long Đào Giang nổi tiếng Tây Bắc cùng Nam Hoang lưỡng địa

Long Đào Giang, kéo dài qua Tây Bắc, Nam Hoang lưỡng địa mấy vạn dặm, nước sông cuồn cuộn không ngừng, càng như cự long gầm thét không nghỉ, hai bên bờ sông vách đá dựng thẳng, thế núi hiểm trở, lục thụ xanh biếc, linh thú đề minh, càng như một bức thiên nhiên thủy họa được vẻ trên giấy

Trước bên tàu mấy cái thuyền bè thả neo lui tới Tây Bắc cùng Nam Hoang

Người chèo thuyền thỉnh thoảng dựa ở đầu thuyền cao giọng nói chuyện, phóng túng hát vang

Sơn dã chi ca, hạp dục quanh quẩn, có một phen phong thú khác biệt

Ở thượng du cùng hạ du Long Đào Giang đều có thế lực nắm giữ

Thượng du chính là địa bàn của Cự Giang tông, hạ du do Long Hải các quản hạt

Lưỡng tông đều là Cửu phẩm tông môn xếp vào hàng thượng đẳn, Cự Giang tông đứng vị trí thứ 18, Long Hải các thì đứng ở vị trí thứ 19, thực lực không

kém bao nhiêu

Giữa hai tông vì tranh đoạt bá quyền trên sông của Long Đào giang, một mực minh tranh ám đấu

Ba người Lăng Tiếu từ sau phách mại hội rơi đi, không dám có một chút dừng lại lập tức hướng Long Đào giang chạy đi

Lúc đó phát hiện có mấy tên theo dõi, đều bị Ma Đế vô thanh vô tức giết chết

- Thuyền gia, ngươi bây giờ còn sang sông không

Lăng Tiếu tiến lên hướng về phía một thuyền phu hỏi

Phách mại hội đã qua nửa ngày, mới vừa rồi lại cùng đám người Thải tiên tử, Vệ gia huynh đệ, Cổ Ba dây dưa một phen, hiện tại đã là ban đêm

Hiện tại, phần lớn người chèo thuyền đã thu thập móc treo khóa sắt rồi, tựa hồ tính toán nghỉ ngơi

Một lão thuyền phu quệt chút mồ hôi trên mặt nói:

- Không có ý tứ ba vị, hôm nay đã đi hai lần, bây giờ sắc trời đã tối, trên sông có hải quỷ, không tốt xuất hành

- Chủ nhân, cần gì phiền toái như vậy, chúng ta trực tiếp bay qua là được

Ma Đế không giải thích được Lăng Tiếu vì sao phải lên thuyền, ở một bên nói

- Long Đào giang có lưỡng đại tông môn nắm giữ, chúng ta mạo muội từ địa

bàn của người ta phi hành qua, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết

Lăng Tiếu đáp

Tiếp theo, hắn bước nhanh đến phía trước lấy ra một túi kim tệ hướng lão thuyền phu đưa tới nói:

- Thuyền gia, túi kim tệ này nhưng đủa ngươi mua cái thuyền này chưa

Thuyền phu nhìn một túi kim tệ lớn mà Lăng Tiếu đưa tới, hai mắt tỏa sao, gật đầu lia lịa nói:

- Đủ rồi đủ rồi, hai cái cũng có thể mua

- Ừ, vậy thì tốt, thuyền này chúng ta mua, ngươi có thể đi

Lăng Tiếu gật đầu đem kim tệ nhét vào trong tay thuyền phu nói

Thuyền phu kia mừng rỡ, càng không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu cảm ơn, ôm kim tệ vội vàng rời đi

- Đi thôi, chúng ta tự mình sang sông!

Lăng Tiếu hướng về phía Ma Đế cùng Huyền Diệu nói

Ba người vào trong thuyền, Ma Đế đáng thương bị Lăng Tiếu an bài làm thuyền phu

Nghĩ một chút hắn từng là một đời kiêu hùng quát tháo đại lục, cư nhiên lại suy sụp tới mức độ này, thật là để cho hắn có một loại vọng động muốn khóc

Ma Đế mặc dù không có khôi phục đến thực lực đỉnh phong, nhưng hiện tịa cũng đã là tu vi Địa Hoàng giai, lợi dụng linh khí thúc dục thuyền quả thực là dễ dàng, tốc độ nhanh chóng như phi tiễn bắn ra

Một màn này để cho những thuyền phu ở phụ cận kinh ngạc đến há hốc mồm

Long Đào giang hết sức rộng rãi bình thường muốn đi tới một lần cần nửa ngày

Đối với Ma Đế mà nói, chỉ cần không tới một canh giờ đã có thể tới

Bất quá Lăng Tiếu cũng không nóng nảy, hắn phân phó Ma Đế đem thuyền chạy đên trung ương là được, hắn cần phải ở chỗ này luyện hóa Giao Long tinh huyết

Bóng đêm mờ mờ, giảo nguyệt nhô cao, giang sắc hợp ý

Một chiếc thiên thuyền, hoành ngang trên sông, theo giang thủy đung đưa, hơi có mấy phần ý vị thoải mái

Huyền Diệu đứng ở đầu thuyền, nhẹ lay động quạt giấy, trong miệng than nhẹ:

- Cô dạ độc hàn thủy, diêu vọng không đương nguyệt, bách tự sầu tâm đầu, giang phong phủ liễu khứ!

Thanh âm quanh quẩn ở trên giang thủy, mang theo mấy phần u sầu

Không biết Huyền Diệu nhớ tới cái chuyện phiền não gì

Ánh mắt của Ma Đế ở đuôi thuyền âm sâu nhìn chăm chú vào Huyền Diệu,

trong lúc mơ hồ lộ ra mấy phần địch ý không hiểu

Lăng Tiếu ở trong thân thuyền không có nhã hứng cùng cảm xúc như Huyền Diệu

Hắn mới vừa điều chỉnh xong trạng thái tốt nhất, trong tay nhiều ra một cái bình nhỏ

Trong cái bình này chính là Giao Long tinh huyết mà hắn đấu giá xuống được từ trong Đổng gia phách mại hội

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi, mở ra nắp bình, một cỗ ôn nhiệt chi khí bừng lên

Hắn không có động tác dư thừa, trực tiếp đem tinh huyết trong bình đổ vào trong miệng

Mới đầu, chỉ cảm thấy mang theo vài phần mùi vị tanh tưởi, khiến người ta khó có thể nuốt xuống

Hắn nhẫn nhịn, cuối cùng toàn bộ nuốt vào trong bụng

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm tháy trong bụng giống như bị hỏa thiêu, lục phủ ngũ tạng đều như bị hỏa phần thiêu, khó chịu thống khổ chí cực

Lăng Tiếu cố nén không phát ra nửa điểm thanh âm, trên mặt cũng đã là mồ hơi rơi như mưa, sắc mặt đỏ bừng vô cùng

Lăng Tiếu không dám khinh thường, vội vàng vận chuyển Cổ Hoàng thần công tâm pháp, bắt đầu luyện hóa tinh huyết trong bụng

Khi Cổ Hoàng thần công bắt đầu được vận chuyển, năng lượng của tinh huyết kia bắt đầu bị phân hóa hấp thu, một phần hướng đan điền tràn vào,

một bộ phận khác lại là phân hóa tới kinh mạch, khiếu huyệt, tạng phủ

Ở trong từng cái kim sắc kinh mạch rộng rãi phảng phất nhiều hơn từng con giao long cỡ nhỏ đang vui sướng du động ở bên trong, cuối cùng năng lượng phân háo cường hóa cọ rửa tất cả cơ năng của thân thể, khiến cho nguyên bản kim hoàng chi sắc biến thành càng tươi đẹp hơn một phần, lộ ra vẻ càng là tôn quý vô cùng

Năng lượng kia hội nhập đan điền, đồng dạng ở bốn phía đan điền đi khắp nơi ngưng kết Vòng phòng hộ đầu tiên ở chung quanh đna điền bắt đầu trở nên ngưng đọng tự nhiên, rất nhanh lại tạo thành tầng phòng hộ thứ hai, cho đến sau khi tạo thành tầng thứ ba mới bắt đầu dừng lại

Đây chính là dấu hiệu đại thành của Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng thứ tư Cố Linh

Lăng Tiếu căn bản không biết trạng huống trong cơ thể, hắn chỉ cảm thấy thống khổ của mình đang từ từ biến mất, năng lượng trong cơ thể đang không ngừng điên cuồng phát ra, tựa hồ mình có thể tùy thời hóa thân thành rồng, bay lượn du đãng ở trong thiên địa, toàn thân dần dần có một loại cảm giác mênh mông nói không ra lời, hắn cũng có một loại tự tin cường đại vô luận gặp gỡ đối thủ nào cũng có thể chiến thắng

Lăng Tiếu cũng không biết đã luyện hóa được thời gian bao lâu, thần quang quanh người hắn tản ra kim quang chói lọi, đem cả chiếc thuyền đều chiếu rọi đến tỏa sáng lòe lòe, khiến chó bốn phía đại giang cũng trở nên rõ ràng có thể thấy được

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 619 - Luyện Hóa Tinh Huyết Lĩnh Ngộ Thần Thông (2)

Nhìn từ chỗ xa, thuyền kia phảng phất như có thần linh phủ xuống, có một loại cảm giác tôn quý trang nghiêm không nói ra lời

Kim quang cũng không biết kéo dài bao lâu, mới dần dần biến mất

Cũng không bao lâu, một đạo tiếng hống khiếu giống như long ngâm từ trong thuyền truyền ra

Hống!

Long khiếu cửu thiên, đinh tai nhức óc, thuyền bè nát bấy, giang ba sôi trào!

- Oa!

Huyền Diệu bất ngờ không kịp đề phòng, bị một đạo tiếng long ngâm này chấn đến choáng váng đầu óc, lỗ tai bùng bùng, tạng phủ chấn động, một ngụm máu tươi cuồng phun ra ngoài, cả người ngã vào trong sông

Tình huống của Ma Đế so với Huyền Diệu tốt hơn mấy phần, nhưng mà đồng dạng bị một đạo long ngâm này làm cho sợ đến hồn bất phụ thể, đơn cước đạp bay lên không, đầu cũng cảm thấy chóng váng lộn ngược, lỗ tai chỏ có thanh âm "ong ong" đang lay động không ngừng

Ma Đế mạnh mẽ bình phục một chút khí tức hỗn độn, vội vàng bay vào trong sông đem Huyền Diệu mò lên

Mặc dù hắn không thích Huyền Diệu nhưng lại không thể trơ mắt nhìn

Huyền Diệu chết ở chỗ này

Ma Đế hướng vào trong miệng Huyền Diệu đút một viên đan dược, Huyền Diệu mới dần dần khôi phục lại mấy phần sức sống

- Đây Đây là chuyện gì xảy ra

Huyền Diệu hữu khí vô lực hỏi, đầu óc vẫn cảm thấy ngây ngất

- Hẳn là chủ nhân có điều lĩnh ngộ đi!

Ma Đế nhìn Lăng Tiếu ở không xa như Kim Long hàng thế thản nhiên nói

Lăng Tiếu lăng không đứng ở trên sông, cả người lâm vào trong trầm tư

Hắn tựa như có lẽ đã quên hết tất cả sự vật ở chung quanh mình, trong đầu chỉ có một con kim sắc Giao Long đang hướng thương thiên tê hống

Đây chính là thiên phú thần thông Long Ngâm của long tộc

Giao Long nhất tốc là một chi nhánh của thần thú Long tộc, Giao Long có huyết mạch nồng đậm chỉ vẹn vẹn có một số nhỏ có sẵn thiên phú thần thông Long Ngâm của Long tộc, mà Giao Long có huyết mạch mỏng manh càng sẽ không có thiên phú thần thông

Mà mới vừa rồi Lăng Tiếu luyện hóa Giao Long tinh huyết hẳn là đúng như lời của đấu giá sư kia, tinh huyết này tuyệt đối hết sức thuần khiết, hơn nữa huyết mạch Long tộc cực kỳ nồng đậm, đúng là như thế mới để cho Lăng Tiếu mạc danh lĩnh ngộ được thiên phú thần thông của Long tộc

Lăng Tiếu nhắm mắt lại lẳng lặng cảm thụ được long ngâm kinh thiên động địa kia, quanh thân chậm rãi hiện lên một đạo hư ảnh hình rồng bễ nghễ tứ

phương, mà trước ngực cảm thấy một cỗ khí kình nghẹn lại, có một loại vọng động không thổ ra không thoải mái

Hống hống!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời liên tiếp trường khiếu, chấn đến giang thủy không ngừng sôi trào oanh tạc lên, vô số ngư tinh trong nước bị chấn chết mà không hiểu, vô số bọt nước từ trên trời giáng xuống, tạo thành bình mạc thiên nhiên, mang theo vài phần ý vị tiên cảnh

Ma Đế mang theo Huyền Diệu bay nhanh đến bờ bên kia, hắn vẫn có thể cảm nhận được cảm giác đinh tai nhức óc kia, màng nhĩ mơ hồ phát đau

Thực lực của Huyền Diệu tương đối yếu, lỗ tai cũng bị chấn đến chảy máu

Nếu không phải là Ma Đế mang theo hắn thoát ra nhanh, chỉ sợ hắn cũng muốn bị tươi sống chấn chết rồi

- Thiên phú thần thông thật đúng là đáng sợ!

Ma Đế phóng mắt nhìn trong sông lẩm bẩm nói

Đồng thời, trong lòng hắn lặng lẽ đối với Lăng Tiếu dần dần đổi cách nhìn không ít

Từ khi hắn bắt đầu lựa chọn dựa vào Lăng Tiếu, hắn đã cảm thấy Lăng Tiếu bất phàm

Bởi vì không phải ai cũng có thể cho tam đại dị vật ở lại trong thức hải được, lúc ấy Lăng Tiếu còn chỉ là Linh Sư giai, đổi lại là người bình thường, chỉ tồn tại một vật ở trong thức hải cũng muốn bị nổ tung, mà Lăng Tiếu lại là bình an vô sự, hơn nữa tam đại dị vật kia tựa hồ còn cho hắn sử dụng

Ma Đế biết rõ chính mình ở thời điểm đỉnh phong năm đó cũng không có cơ duyên cùng năng lực bực này

Bất quá, cũng không phải là như thế liền có thể để cho hắn chân chính phục tùng

Nhưng mà, sau khi hắn càng tiếp xúc với Lăng Tiếu, hắn càng phát hiện ra bất phàm của Lăng Tiếu

Đầu tiên là từ tiến giai mà nói, Vương giai hai mươi tuổi đã là tương đương rất cao rồi, hơn nữa còn tu luyện Cổ Hoàng thần công thất truyền 10 vạn năm, vô địch ở bên trong đồng giai, càng có thể vượt cấp chiến đấu, còn có bí phap công kích thức hải thần bí

Những thứ này đều làm cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị

Hiện tại, lại bằng vào vài giọt tinh huyết lĩnh ngộ ra thiên phú thần thông của Lăng Tiếu có tỷ lệ tương đối xa vời

Đây hết thảy đều khiến cho hắn cảm thấy không quá chân thật

Thàn sắc Ma Đế càng phát ra khó coi, tựa hồ không muốn tiếp nhận chính mình từ từ có vọng động thần phục Lăng Tiếu

Hắn cũng không biết hắn có ý nghĩ này hoàn toàn là bởi vì Lăng Tiếu đã ngưng tụ thành long khí chân chính, đã có Chân Long chi tượng đơn giản, khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác cúng bái tôn sùng

Một lúc lâu, Lăng Tiếu ngừng trường khiếu, mặt sông khôi phục bình tĩnh, nhưng mà trên giang thủy lại nhiều hơn vô số xác ngư tinh trôi nổi

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn hết thảy trước mắt, thần sắc tràn đầy ý kích động

Hắn thật không nghĩ tới vài giọt tinh huyết này có được công hiệu như thế, không chỉ có thể để cho nhục thể của hắn cường hóa gấp đôi, càng để cho hắn lĩnh ngộ được thần thông của Long tộc, đây quả thực là để cho hắ kiếm lớn rồi

- Ha ha Bản thiếu gia quả nhiên là vận may vào đầu

Lăng Tiếu nắm chặt song quyền thoải mái cười to nói

Hắn không chú ý tới, lúc này ở dưới đáy sông lặng lẽ xảy ra biến hóa kinh người

Long Đào giang kéo dài qua Tây Bắc, Nam Hoang lưỡng địa mấy vạn dặm, từ trên cao nhìn xuống, chỉ cảm thấy giang hà giống như một con cự long đang quấn quanh, giang thủy dậy sóng kia giống như cự long đang gầm thét không ngừng

Tương truyền Long Đào giang là tồn tại sau thượng cổ

Có nói một con Long thần thú ở trên Thiên Vực xúc phạm thiên điều bị đánh xuống phàm giới, trọn đời trấn áp giải đất Tây Bắc cùng Nam Hoang này, cả ngày gầm thét dãy dụa, muốn thoát đi nơi này, nhưng mà vài năm rồi vẫn không có cách nào trốn khỏi đây, cuối cùng thần lực tiêu hao hầu như không còn mà chết ở chỗ này, long thân tạo thành Long Đào giang hôm nay, long huyết kia liền tạo thành nước sông dậy sóng hiện tại

Về loại truyền thuyết này, nhiều người đều cho là giống như cố sự nghe qua liền sẽ không để ở trong lòng

Bất quá, ở trong đại giang này xác thực tồn tại địa phương yêu dị

Ngày 15 mỗi tháng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thuyền bè nào dám ở trên

sông xuất hành

Có dân bản xứ nói bởi vì trong giang hà này có thủy quỷ, ngày 15 mỗi tháng nhật định sẽ đi ra ngoài bắt người

Từng có rất nhiều lịch sử chứng minh cho cái thuyết pháp này, gặp ngày 15 xuất giang tất vẫn

Vốn là có người cảm thấy hẳn là linh thú ở trong nước làm ra, sau đó Cự Giang tông cùng Long Hải các cũng có phái cao thủ đi qua điều tra hư thật, kết quả là một đi không trở lại, toàn bộ không hiểu bị hút vào trong đại giang, ngay cả thuyền bè cùng thi thể đều không còn xuất hiện nữa

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 620 - Đại Giang Nguy Cơ

Sau đó cũng có cường giả Địa Hoàng giai của lưỡng tông tiến vào trong giang hà muốn giải quyết vấn đề này, để cho đại giang khôi phục lại bình tĩnh

Ai ngờ Địa Hoàng giai của lưỡng tông lại cũng là một đi không trở lại

Chuyện này chấn động đến Tây Bắc, Nam Hoang ưỡng địa, Long Đào giang vì vậy cũng có một cái hung danh khác là Vẫn Long giang

Từ đó về sau, không người nào còn dám ở ngày mười lăm xuất giang du hành

Tối nay cũng không phải là đêm 15, đại giang vốn nên gió êm sóng lặng, sẽ không có chuyện yêu dị phát sinh

Nhưng mà Lăng Tiếu mới vừa rồi không ngừng gầm thét, chấn đến đại giang sôi trào không nghỉ, ngư tinh chết yểu

Dưới đại giang lặng lẽ xảy ra biến hóa kinh người, tựa hò có thứ gì đang bắt đầu hồi phục

Trên mắt sông, Lăng Tiếu cảm thụ được năng lượng mênh mông không ngừng, cả người trở nên vô cùng tự tin, cho dù là hiện tại gặp gỡ cường giả Địa Hoàng giai đều có dũng khí đánh một trận

Hắn nội thị ình hướng trong cơ thể mình một chút, phát hiện kinh mạch, khiếu huyệt, tạng phủ hết thảy sinh lý cơ năng đều biến thành một loại kim

sắc tôn quý trong suốt lóng lánh, nhưng mà loại sắc trạch này phát ra sinh cơ so với sắc trạch bình thường càng thêm cường thịnh, năng lượng tuần hoàn cung cấp khiến cho người ta có một loại cảm giác vĩnh viễn sẽ không suy thoái

Đan điền bốn phía có ba tầng kình khí nồng đậm đem nó trùng trùng bảo hộ vào bên trong, từng đạo thần mang thần nhỏ như điện càng không ngừng du đọng ở trên đó, cuối cùng tựa hồ tạo thành một cái kim sắc tiểu long tràn đầy linh tính, thoạt nhìn hết sức thần kỳ thần thánh

- Cổ Hoàng thần công, đúng là thần kỳ, mặc dù hiện tại vẫn là đệ tứ biến Luyện Cốt tiểu thành chi cảnh, nhưng mà năng lực phòng ngự của nhục thân tựa như đã xuất hiện ra thoát biến, hôm nay chỉ sợ lại bị Địa Hoàng giainh oanh lên một kích cũng sẽ không bị thương đi!

Lăng Tiếu chăm chú nhìn cặp kim sắc quyền đầu của mình lẩm bẩm nói, tiếp theo còn nói:

- Hiện tại Tam Phân Quy Nguyên Khí đã bước vào tầng thứ tư đỉnh phong, không đến một tháng tuyệt đối có hi vọng tiến vào tầng thứ năm Hóa Linh chi cảnh, hơn 100 vạn huyền tinh này dùng thật đúng giá trị

- Đến lúc rời đi rồi, nếu không bọn họ phải lo lắng rồi

Lăng Tiếu lại tự nói một tiếng, xoay người muốn hướng bờ bên kia bay vút đi qua

Song, đúng lúc này trong sông vang lên thanh âm kinh đào hải lãng

- Thứ gì

Lăng Tiếu không khỏi cúi đầu nhìn đến mặt sông

Chỉ thấy mặt sông lại tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy càng xoay càng lớn, nước sông càng chuyển càng nhanh, phảng phất như một cái thôn phệ động không đáy, thuyền bè tổn hại kia bị hút đi vào, những xác ngư tinh chết kia đồng dạng cũng bị dẫn vào trong đó

Nước sông mãnh liệt mênh mông giang phong chà xát đến trận trận ầm vang

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể của mình cũng bị hấp lực kia hút hướng về vòng xoáy

- Không tốt!

Lăng Tiếu tâm sinh cảnh triệu, quát to một tiếng, muốn bay lên trên không thoát khỏi

Bỗng nhiên, trong mắt vòng xoáy thoát ra một đạo cột nước dày đến mấy chục thước

Cột nước này như dây thừng hướng Lăng Tiếu buộc chặt mà đi

- Cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, toàn thân nổi lên Si mị lam diễm, muốn chống cự cột nước kia

Đáng tiếc, cột nước kia hung mãnh chí cực, trong nháy mắt liền buộc chặt hắn hướng dưới nước dẫn xuống

- Nguy rồi!

Lăng Tiếu toàn lực giãy dụa, một thân kình khí đạt tới đỉnh, tuy nhiên vẫn không làm được chuyện gì

Sưu!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, cả người bị cột nước dẫn vào trong vòng xoáy

Ma Đế ở bên bờ kia phát hiện dị trạng bên phía Lăng Tiếu, cả người hóa thành tia chớp hướng vị trí Lăng Tiếu bay vút tới

Khi hắn đi tới chỗ phụ cận Lăng Tiếu, vừa lúc thấy Lăng Tiếu bị hút vào trong sông

- Đây Đây à chuyện gì xảy ra

Ma Đế nhìn vòng xoáy kinh hãi nói

- Là Thủy linh thú sao

Ma Đế nhăn chân mày một chút, tiếp theo hai tay giơ cao, từng đợt linh vụ màu đen hướng hắn hội tụ mà đến

- Đi cho ta!

Ma Đế hét lớn một tiếng, đoàn hắc vụ kia biến thành đoàn năng lượng khổng lồ, hướng vòng xoáy đánh tới

Ầm!

Nước sông bị oanh đến bay lên bọt sóng khổng lồ, vô số nước sông bắn văng khắp nơi

Song, toàn qua kia không chỉ không có biến mất, ngược lại hấp lực càng ngày càng mạnh, Ma Đế ở trên trăm thước vẫn cảm giác được hấp lực đáng sợ kia

Trực tiếp lại là một đạo cột nước trùng thiên mà lên

Ma Đế sớm có đề phòng, tiện tay trào ra một quyền, đem cột nước kia đánh tan

Sưu sưu!

Cột nước kia bị đánh tan, lại trực tiếp phun ra mấy cái cột nước càng lớn hơn, hướng Ma Đế đánh tới

- Có cổ quái!

Ma Đế từng là một đời kiêu hùng, cả đời chiến đấu vô số, vào sinh ra tử, không có tràng diện nào mà chưa từng thấy qua, đối mặt với cột nước hướng hắn trói tới cũng không thấy hắn kinh hoảng, hắc quyền càng không ngừng oanh đả

- Thủy kình mạnh như vậy!

Lần này Ma Đế dùng hết toàn lực cũng không thể đem cột nước đánh tan, có hai đạo cột nước đã hướng thân thể của hắn buộc chặt mà qua

Ma Đế không dám dừng lại, trong nháy mắt trùng thiên mà lên, nhanh chóng thoát khỏi nơi này

Cột nước đuổi tới mấy trăm thước trên bầu trời, vô lực chống đỡ toàn bộ rơi xuống, từng điểm bọt nước trong suốt ở trong bóng đêm thoạt nhìn hết sức duy mĩ

Vòng xoáy dần dần thu nhỏ lại, mắt xoáy dần dần nhỏ đi, cuối cùng mặt sông lần nữa khôi phục bình tĩnh, phảng phất giống như mới vừa rồi chuyện gì cũng không phát sinh qua

Ma Đế lần nữa xuất hiện ở trên ngàn thước của vòng xoáy lúc nãy, nhăn một chút chân mày nói:

- Hẳn là còn chưa gặp qua chuyện không may, nếu không thần hồn của ta khẳng định là bị thương rồi

Bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Trong đại giang này nhất định là có đại hung vật nào đó, bằng không giang thủy này tại sao có thể có ý thức tự chủ công kích, quên đi, ngươi chết ta cũng không quá tốt, hi vọng ngươi có thể gặp dữ hóa lành đi

Tiếp theo, Ma Đế xoay người bay trở lại bờ bên kia

Huyền Diệu từ trong đả tọa tỉnh lại nhàn nhạt hỏi:

- Lăng huynh có phải đã xảy ra chuyện hay không

Ma Đế gật đầu nói:

- Bị thứ không biết rõ dẫn vào trong sông rồi

Huyền Diệu lộ ra vẻ nghi ngờ, từ trong không gian giới lấy ra một cái mai rùa nhỏ

Ma Đế thấy cái mai rùa nhỏ này, con ngươi nhẹ nhàng co lại, trong mắt tản ra hung quang nhàn nhạt

- Ngươi có phải hay không nhận ra cái gì

Huyền Diệu ngẩng lên khuôn mặt tái nhợt hướng về phía Ma Đế nhàn nhạt hỏi

- Huyền Cơ môn, Thiên Cơ Tử!

Ma Đế híp mắt đáp

- Ta biết ngươi có thể nhìn ra, bởi vì ngươi đã là một người vốn đã đáng chết, nhưng mà hiện tại ngươi vẫn sống được tốt, có đúng hay không

Huyền Diệu vươn người mà đi đối với Ma Đế hỏi

Ma Đế không có trả lời hắn, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Huyền Diệu, sau một lúc lâu mới nói:

- Ngươi không sợ ta đem ngươi giết đi

- Chết lại có gì sợ!

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 621 - Cửu Đầu Long Xà (1)

Huyền Diệu thở dài một câu, lại nói tiếp:

- Huyền môn ta các đời chỉ truyền một người, ta chính là một đời Thiên Cơ tử mới, là ứng thuận mà sinh, phụ trợ một đời Thánh Hoàng mới thành tựu vô thượng bá nghiệp, mà ngươi vốn đã là Ma Vương sớm chết, ngươi hai tay sớm dính đầy vô số máu tới, hôm nay Thánh Hoàng coi trọng ngươi trọng hoạch tân sinh, chẳng lẽ ngươi không muốn tới phụ tá một đời Thánh Hoàng mới thành tựu nhất phương uy danh sao

- Ha ha, ít đem bộ dạng của Huyền Cơ môn các ngươi lừa dối ta đi, năm ngàn năm trước bổn đế chính là nhất phương bá chủ, lại cần gì mượn người khác để thành tự nhất phương uy danh, huống chi thực lực của hắn bình thường như thế, thì như thế nào để cho ta phụ tá hắn được

Ma Đế ngửa mặt lên trời ha ha phá lên cười

- Hừ, hắn hôm nay bất quá 20 tuổ cũng đã thành tựu Vương giai, lại càng là cao phẩm Luyện dược sư, có thần bí dị vật ngay cả chính hắn cũng không nói rõ, đủ loại chứng minh, tương lai của hắn là không thể hạn chế, thành tự chính là chúa tể đại lục, đến lúc đó phá Thánh thành Thần cũng ở trong tầm tay, chẳng lẽ ngươi liền không nghĩ tới muốn đi Thiên Vực xem thiên ngoại thế giới kia một chút Không muốn đi xem thịnh huống cường giả như rừng kia

Huyền Diệu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói

- Đừng đem hắn khoa trương đến ba hoa chích chòe, cho dù hắn thiên phú kinh người, cơ duyên phúc hậu thì thế nào Từ trước thiên tài như khách sang

sông nhiều không kể xiết, tuy nhiên lại có bao nhiêu người đứng vững ở trên đỉnh thế giới, bọn họ thường thường danh tiếng xuất tẫn, cuồng vọng tự đại, cuối cùng còn không phải rơi vào một cái kết quả tráng niên mất sớm sao

Ma Đế phản bác

- Hắn cùng với những thiên tài khác bất đồng, hắn là một đời Thánh Hoàng mới!

Huyền Diệu trịnh trọng nói

- Thánh Hoàng Đừng nói là Thánh Hoàng, cho dù là Thần minh cũng có một ngày vẫn lạc

Ma Đế khinh thường nói

- Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, bản thân ngươi rồi sẽ phải từ từ phục tùng hắn

Huyền Diệu không muốn biện bác nữa

- Hừ, ngươi là không có lời nào để nói nữa rồi, hiện tại ta và ngươi tính toán thù cũ của Thiên Cơ môn các ngươi một chút, ban đầu Huyền Cơ môn đệ thập lục đại truyền nhân của các ngươi liên hợp với rất nhiều cái gọi là nhân sĩ chính phái vây công ta, thiếu chút nữa để cho ta mạng treo một đường, nhưng cũng bị ta chém giết lục địa Đế giai, mười tám Thiên Tôn chạy trốn, khoản nợ này bổn đệ hiện tại tính với ngươi

Ma Đế tức giận nói

Mấy ngàn năm trước, Ma Đế giết chóc cả đời, thành tựu tiếng xấu hung ác, uy bá nhất phương

Nhưng mà có một lần lại bị vô số cao thủ chính phái vây giết, hiểm tượng hoàn sinh, cơ hồ mạng vẫn cửu u

Sau khi đào sinh mới biết được là Huyền Cơ Tử của Huyền Cơ môn tính ra hành tung của hắn, cáo tri cho những tông môn có cừu oán với hắn, mấy đại tông môn liên hiệp ở chung một chỗ, đối với hắn tiến hành săn giết

Chuyện này một mực bị hắn canh cánh trong lòng, khiến cho cuối cùng không thể quên được, hắn cả đời này có hai nguyện vọng lớn nhất, một cái chính là chém giết Thiên Cơ Tử diệt sạch hương khói của Huyền Cơ môn, một cái nguyện vọng khác là chém từng tên thủ hạ phản bội, trọng đoạt lại cơ nghiệp của mình

- Vài ngàn năm trước duyên tới duyên đi, mấy ngàn năm sau nhân quả tuần hoàn, chuyện cũ dĩ vãng, ân oán mà đoạn, ngươi cần gì phải chấp nhất như vậy

Huyền Diệu khẽ thở dài

- Thúi lắm, bổn đế giết ngươi, lấy đó tiết mối hận trong lòng!

Ma Đế mắng to một tiếng, muốn giết chết Huyền Diệu

Long Đào giang, kéo dài qua Tây Bắc, Nam Hoang mấy vạn dặm, chiều rộng không biết mấy ngàn thước, nước sông dậy sóng, sóng nổi cuồn cuộn

Ở hai ngàn thước dưới đáy sông, đủ loại ngư tinh, các loại Thủy hệ linh thú càng không ngừng du đãng kiếm ăn

Bình thường bọn chúng ẩn núp ở chỗ sâu đáy sông, bình thường khó gặp được

Ở trong một khu vực sâu nhất, phương viên bên trong mấy ngàn dặm không có bất kỳ một con Thủy hệ linh thú nào dám tới gần, mà những ngư tinh chưa mở linh trí kia một khi tiến vào khu vực đó chỉ có phần bị cắn nuốt vô hình

Lăng Tiếu bị vòng xoáy kia vô tình dẫn xuống đáy sông, chỉ cảm thấy thân thể của mình ddeuf nhanh muốn bị xé nứt ra rồi, phảng phất chính mình bị cự thạch nghìn cân đè ép càng ngày càng khó chịu, cuối cùng mất đi tri giác, không biết mình lạc đến chỗ nào

Khi hắn lần nữa tỉnh lại, lại phát hiện mình tiến vào trong một chỗ cung điện thần bí

- Đây Đây là đâu

Lăng Tiếu nhìn chung quanh một chút lẩm bẩm nói

Hắn vừa định cử động thân thể một chút, lại phát hiện xương cốt toàn thân đều muốn tan rã rồi, cái loại đau đớn này để cho hắn mồ hôi chảy như nước, hiển nhiên mới vừa rồi rơi vào trong sông bị thủy áp khổng lồ kia đè thành trọng thương

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn thủy mạc bị ngăn cách, trong lòng nghi hoặc trùng trùng

Bất quá hắn không có tâm tư suy nghĩ nhiều những cái khác, bởi vì dưới loại tình huống không biết rõ này chỉ có khôi phục được năng lực tự vệ mới là trọng yếu nhất

Lăng Tiếu nằm yên vận khởi Cổ Hoàng thần công, từng đoàn từng đoàn linh lực bắt đầu khôi phục cơ năng hư hao

Trước đó không lâu, thân thể mới vừa trở nên mạnh mẽ hung hãn, nhưng bây giờ lại gặp phải đả kích vô tình như thế, quả nhiên là tạt cho hắn một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, để cho hắn khó chịu chí cực

Hoàn hảo, trải qua Giao Long tinh huyết kia tăng cường thể chất, năng lực khôi pục đồng dạng tăng nhanh không ít

Chỉ tốn không tới nửa canh giời, hắn đã có thể một lần nữa đứng lên

Hắn nhìn lên một tòa cung điện cự đại ở trước mắt này, cả người trở nên kinh hãi

Cung đện lộ ra vẻ phong cách cổ xưa đại khí, thần quang sáng chói, chính khí huy hoàng, trận văn rườm rà huyền ảo chí cực, bao la vạn trượng, khí vũ sâm nghiêm

Hướng bên trong cung điện nhìn đến, lại là thấy không rõ bên trong rốt cuộc có đồ vật gì, chỉ thấy một mảnh âm sâu, cùng mặt ngoài của nó hoàn toàn ngược lại

Bỗng nhiên, ở trong cung điện nổi lên mười mấy cái quang điểm lam u u

Quang điểm này tựa hồ đang không ngừng lóe lên, tựa hồ giống như là mắt của loại linh thú nào đó, thoạt nhìn cực kỳ quỷ ý

Từng trận khí mang như băng như hỏa từ trong cung điện phiêu tán ra ngoài, từng đạo tiếng như khóc như nức nở từ bên trong truyền ra, làm cho người ta có một loại cảm giác mao cốt tủng nhiên

Lăng Tiếu đánh rùng mình một cái, lui về sau mấy bước lẩm bẩm nói:

- Là Là vật gì

Đột nhiên, mười mấy điểm lam quang kia từ bên trong nhanh chóng bắn ra, một đạo thú ảnh cự đại từ đó xuất hiện

- Đây Đây là cái đồ quỷ gì

Lăng Tiếu liên tiếp lui về phía sau, cho đến khi đụng phải màn sáng của cung điện mới bị ngăn trở lại

Chỉ thấy trước mắt rõ ràng xuất hiện một đầu hung thú có chín cái đầu rắn

Đầy lại là Cửu Đầu Long Xà, trong truyền thuyết là một trong những hung thú cực kỳ tàn nhẫn thời thượng cổ

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 622 - Cửu Đầu Long Xà (2)

Chỉ thấy thân thể khổng lồ kia của nó giống như là long thân dài gần trăm thước, chín cái đầu rắn càng không ngừng mở lớn cái miệng máu, phát ra thanh âm như khóc như nước nở, một đôi cánh bằng thịt không ngừng vũ động, chấn đến cung điện trận trận rung động

May là thân thể khổng lồ kia của nó cùng bốn bàn chân khổng lồ bị từng đạo huyền văn thần quang khóa chặt lại, bằng không chỉ sợ nó đã thoát ra khỏi cung điện rồi

Hung danh của Cửu Đầu Long Xà này lại càng thêm đáng sợ, thuộc về Băng Hỏa song trọng thuộc tính, là hung thú Bát giai cao cấp đáng sợ, thích ăn thịt nhân loiaj

Ở sau thời kỳ thượng cổ, là một trong những hung thú mà nhân loại sợ hãi nhất

Sau đó lại bị siêu cấp cường giả của nhân loại liên thủ giết hết, đuổi vào trong tuyệt thế hung địa khó có thể làm hại nhân gian

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ tới, ở dưới Long Đào giang này lại có loại hung thú đáng sợ như thế, may là bị trấn áp ở chỗ này, bằng không đúng là đại họa của Tây Bắc, Nam Hoang lưỡng địa

- Chết tiệt, nhất định là hung thú này mang ta đến đây, bây giờ phải làm sao

Lăng Tiếu tâm tình hỗn loạn cực kỳ

Hiện tại quang mạc mà cung điện phát ra có thể ngăn cách nước của đại giang, có thể thấy được lực phòng ngực của quang mạc này là kinh người bậc nào, càng có thể đem tuyệt thế hung thú vây khốn ở chỗ này, đủ thấy cung điện này bất phàm

Cửu Đầu Long Xà kia càng không ngừng tê minh, con mắt lớn như chuông đồng hiện ra vẻ khinh thường châm chọc

- Liều mạng!

Lăng Tiếu gặp phải tuyệt cảnh như thế, trong tay nhiều ra một thanh thanh sắc trường kiếm

Trong trường kiếm long ảnh hiện lên, kiếm thế bức nhân

Đây là Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm thu được từ trong bí cảnh của Trấn Thiên tông

- Nhân loại ti bỉ, đừng làm phản kháng vô vị, biết điều một chút ở lại chỗ này, chờ bị ta cắn nuốt đi

Cái đầu rắn ở giữa lại miệng phun ra tiếng người nói

Thanh âm của nó cực kỳ bén nhọn, đam vào màng nhĩ của Lăng Tiếu đều sinh ra đau nhức, toàn thân cũng hiện lên khó chịu rồi

Linh thú bình thường, đạt tới tam giai sơ khai linh trí, đạt tới lục giai có thể ngự không phi hành, đạt tới thất giai có thể miệng nói tiếng người, bát giai có thể hóa thành hình người

Đầu Cửu Đầu Long Xà này hiện tại đã là hung thú bát giai, nó vẫn duy trì bản thân chưa hóa thành hình người, nhưng mà muốn miệng nói tiếng người

lại không phải là việc gì khó

- Vị này Vị Long thần đại nhân này, ngươi Ngươi dẫn ta tới đây có có việc gì cần làm

Lăng Tiếu mạnh mẽ khiến cho chính mình trấn định lại nói

Hắn cũng không muốn chọc giận hung thú này, có thể kéo dài được một ít thời gian liền tận lực trì hoãn, hắn cũng không muốn tráng niên mất sớm đâu

- Đừng kêu lên dối trá như vậy, ta dẫn ngươi tới đây đương nhiên là muốn ăn ngươi, trên người của ngươi có vài tia huyết mạch tinh thuần của tộc ta, nói không chừng có thể giúp cho ta tiến giai, để cho ta thoát khỏi lao tù chết tiệt này

Cửu Đầu Long Xà vẫy động chín cái đầu rắn nói

- Mẹ kiếp, chẳng lẽ Giao Long tinh huyết kia đem gia hỏa này hấp dẫn tới, thật là xui xẻo a!

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng một câu, tiếp theo thân thể vận chuyển thần công càng nhanh hơn, khiến cho chính mình mau sớm khôi phục năng lực tự vệ, trong tay nắm chặt Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm, muốn thời khắc chuẩn bị liều chết đánh cuộc

- Vốn là muốn để đến khi cấm chế yếu nhược nhất rồi lại ăn ngươi, bất quá ta xem ngươi cũng không biết điều muốn sống ở chỗ này một chút, au tới đây để cho ta cắn nuốt đi!

xd phảng phất nhìn thấy ý đồ của Lăng Tiếu, nó không muốn có thêm sự cố, mở ra miệng máu, một cỗ hấp lực hướng Lăng Tiếu cắn nuốt mà đến

Thân thể của Lăng Tiếu không thể kiềm chế được hướng vào cái đầu giữa của Cửu Đầu Long Xà mà đi

- Muốn ăn ta, ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Thân thể Lăng Tiếu hoàn toàn không thể khống chế, biết mình căn bản không có biện pháp chống đỡ với Cửu Đầu Long Xà này, dứt khoát thuận thế mà tới, Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm trong tách nở rộ ra lục quang chói mắt, hướng đầu rắn của Cửu Đầu Long Xà oanh tới

- Vùng vẫy giãy chết!

Cửu Đầu Long Xà kia khinh thường nói một tiếng, một cái đầu rắn khác phun ra một đạo băng trụ trùng kích ở trên người Lăng Tiếu

Ca sát!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ở trước ngực một trận buồn bực, mấy cây xương ngực bị chấn đoạn, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cầm không được rơi xuống

Cái đầu rắn ở giữa của Cửu Đầu Long Xà trong nháy mắt đem Lăng Tiếu hút vào trong miệng, nuốt xuống dưới

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trước mắt một trận tối sầm, tiếp theo một cỗ mùi vị tanh hôi xông vào mũi

Lăng Tiếu theo một cỗ chất lỏng không biết chảy đến nơi nào, cuối cùng cũng dừng lại

- Đến trong bụng rắn rồi sao

Lăng Tiếu quơ quơ đầu nói

Tiếp theo hắn chỉ cảm thấy một cỗ chất lỏng ở quanh thân mang theo tính ăn mòn mãnh liệt hướng hắn đánh qua

Tư tư!

Y phục của Lăng Tiếu rất nhanh bị hủ thực hết, cả người trở nên trống trơn rồi

Mắt thấy chất lỏng kia hướng thân thể của hắn hủ thực mà đến, Lăng Tiếu cắn răng, mạnh mẽ thúc dục Si mị lam diễm bao trùm thân thể của mình

Hoàn hảo, Si mị lam diễm là chí dương chi hỏa, để cho những chất lỏng hủ thực kia trong nháy mắt bị bốc hơi lên rồi

Lăng Tiếu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên cất tiếng cười to nói:

- Ha ha Thật là trời không tuyệt đường người! Lúc này ta xem con ác xà ngươi chết như thế nào!

Lăng Tiếu đã nghĩ tới kế thoát thân, lúc này lấy ra chữa thương đan dược, liên tục dùng mấy viên, vận khí huyền công dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục thân thể

Không đến một khắc đồng hồ, Lăng Tiếu đã khôi phục được bảy thành năng lượng, sắc mặt cũng hồng nhuận lên rất nhiều

- Ác xà chết tiệt, lúc này nhìn bản thiếu gia làm sao bào chế ngươi!

Lăng Tiếu hiện lên một tia cười lạnh, một đoàn lam diễm di động hiện lên ở trên tay

Tiếp theo, Lăng Tiếu tùy ý vung lên, lam diễm kia hướng nhục sắc khí quan ở một bên thiêu đốt mà đi

Trong nháy mắt khí quan nào đó của Cửu Đầu Long Xà bị lam diễm đốt cháy lên

Cửu Đầu Long Xà vốn là nuốt xuống đột nhiên sôi trào lên, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người

Cung điện bị chấn thành càng không ngừng hoảng động

- Dám ăn bản thiếu gia, thật là chán sống!

Lăng Tiếu nói một tiếng, một bên vận khí lam sắc hộ minh kính, một bên càng không ngừng đánh ra lam diễm, thiêu đốt tạng phủ của Cửu Đầu Long Xà

Bỗng nhiên một cỗ chất lỏng mãnh liệt hướng Lăng Tiếu trùng tiết mà xuống

Hiển nhiên, đây là nước ở đại giang mà Cửu Đầu Long Xà từ bên ngoài hút vào, ý đồ dùng nó diệt sát Lăng Tiếu ở trong bụng

Lăng Tiếu bị nước sông kia chấn đến choáng váng đầu, may là không có tạo thành thương tổn lớn gì

Đoán chừng là Cửu Đầu Long Xà kia đau đến chết đi sống lại, hấp thu nước sông tiến vào trùng kích tới cũng không phải là rất lớn đi

Lăng Tiếu đứng người lên, càng thêm nảy sinh ra ác độc đánh ra lam diễm, hắn muốn hoàn toàn đem Cửu Đầu Long Xà này diệt tuyệt, bằng không còn không biết Cửu Đầu Long Xà còn có cái hậu chiêu gì

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 623 - Đáy Sông Tầm Bảo (1)

Thiên hỏa không gì không đốt được, chỉ cần Lăng Tiếu không đi khống chế, đủ để đem Cửu Đầu Long Xà đợt tới sạch sẽ rồi

Bất quá Lăng Tiếu còn muốn đem Cửu Đầu long thân lưu lại, có đại tác dụng, cho nên chỉ đốt cháy chút ít tạng phủ cùng dạ dày

Mới đầu, Cửu Đầu Long Xà bị đốt đến không ngừng sôi trào, trong miệng càng không ngừng tê khiếu, Lăng Tiếu ở trong bụng cũng bị xóc nảy rất lớn, cả người cơ hồ bị lắc lư đến hôn mê

Không bao lâu, sau khi nội tạng của Cửu Đầu Long Xà bị đốt tới sạch sẽ, mới ngừng động đậy

- Hẳn là đã chết đi, khiến cho bản thiếu gia váng đầu hoa mắt!

Lăng Tiếu cảm thấy Cửu Đầu Long Xà này hẳn là phải chết không thể nghi ngờ

Cho nên hắn từ trong không gian giới lấy ra một thanh linh kiếm Ẩn Xà kiếm

Kiếm này chính là Lăng Tiếu từ bên trong bí cảnh Trấn Thiên tông đoạt được ở trong tay La Phách Hưng

Thấy kiếm này, Lăng Tiếu không khỏi nhớ tới La Mỹ Anh vì mình mà chết, trong lòng lại là một mảnh ảm đạm

Ẩn Xà kiếm hướng thịt rắn họa xuất ra một đạo quang mang chước liệt, bắn lên một mảnh thịt vụn

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng một kiếm đủ để phá vỡ Cửu Đầu long thân này, nhưng mà Long Xà thân cưỡng hãn ngoài ý liệu của hắn

Một kiếm kia tuy nói phá khai ra vết cắt không cạn, nhưng mà còn chưa đủ để cắt rách Long Xà thân

- Ta dựa vào, thân thể cứng rắn như vậy, ngay cả linh khí cũng phá không ra

Lăng Tiếu thấp giọng nói một câu, Ẩn Xà kiếm trong tay lại liên tục xuất ra vài kiếm

Cuối cùng, Lăng Tiếu ở cùng một vị trí trọn vẹn vung ra 49 kiếm mới cắt rách Long Xà thân, phá vỡ Long Xà bì, từ trong bụng Long Xà đào xuất ra đường sống

- Cuối cùng lại cũng sống tới rồi!

Sau khi Lăng Tiếu trốn ra được, lập tức thở dài một tiếng

Ai ngờ phía sau lại truyền tới dị động, bị dọa đến Lăng Tiếu hồn bất phụ thể

Đang ở lúc Lăng Tiếu may mắn chạy trốn, một đạo tiếng tê minh vang lên

Lăng Tiếu bị dọa đến lông tơ dựng đứng, vội vàng hướng phía trước chạy đi

Hưu hưu!

Một băng một hỏa hướng sau lưng Lăng Tiếu trùng kích mà đến

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng lần này muốn thảm rồi, nhwung mà khi một băng một hỏa kia oanh vào sau lưng hắn lại không có mấy phần cảm giác đau đớn cùng trùng kích

Lăng Tiếu xoay người lại, chỉ thấy chín khỏa Long Xà thủ đã vô lực rơi xuống, trừ phi nó có thể tạng phủ trọng sinh, nếu không nó khẳng định bị chết không thể chết thêm nữa rồi

- Mẹ kiếp, dọa bản thiếu gia kêu to như thế

Lăng Tiếu may mắn vỗ vỗ bộ ngực nói

Lúc này, Lăng Tiếu đã xác định Cửu Đầu Long Xà đã chết, hắn lớn mật đi tới, nhìn đến Long Xà thân khổng lồ, trong miệng sách sách xưng kỳ

- Cửu Đầu Long Xà này là thượng cổ hung thú, đồng dạng hàm chứa máu huyết Long tọc, đợi ta đem nó thu lại, sau này từ từ luyện hóa tinh huyết của nó giúp ta thành tựu Cổ Hoàng thần công

Lăng Tiếu mừng rỡ nói

Hắn mới vừa rồi ơ trong bụng không đem Cửu Đầu Long Xà đốt hủy hoàn toàn, chính là vì Long Xà thân này

Trừ máu huyết ra, còn có thú đan cùng với một thân da thịt, gân cốt, nhục sí Đều là ài liệu luyện khí hiếm thấy

Lăng Tiếu mới không bỏ được mà đem nó đi hủy diệt

Lăng Tiếu tạm thời không có quá nhiều thời gian đi nghiên cứu Long Xà thân này, hắn phải nghĩ biện pháp nhanh rời khỏi nơi này, bằng không hai người ở phía ngoài nhất định sẽ lo lắng

Lăng Tiếu lấy ra Hắc Diệu đỉnh đem cả con Cửu Đầu Long Xà này đều thu vào trong đỉnh

Chức năng chứa đựng của Hắc Diệu đỉnh nhưng là tương đối cường đại, không phải không gian giới bình thường có thể so sánh được

SOng, Hắc Diệu đỉnh vừa mới xuất hiện, cung điện kai lại xuất hiện lắc lư ác liệt, tiếp theo nó bắt đầu dần dần thu nhỏ lại, thần quang bốn phía cũng theo đó mà thu nhốt vào

- Đây Cuối cùng là chuyện gì xảy ra

Lăng Tiếu không khỏi nhìn hết thảy ở đây nói

Lúc này, đỉnh hồn của Hắc Diệu đỉnh hiện lên đi ra ngoài:

- Tham kiến chủ nhân!

- Hắc Diệu, cái Cái cung điện này là chuyện gì xảy ra Làm sao càng ngày càng nhỏ rồi

Lăng Tiếu hướng đỉnh hồn kia hỏi

- Nó chẳng qua chỉ là Thánh khí, cảm giác được khí tức của ta, dĩ nhiên không dám làm càn!

Đỉnh hồn sâu kín nói

- Chỉ Chỉ là thánh khí

Lăng Tiếu trợn tròn mắt

Hắn chẳng thể nghĩ tới cung điện này lại là một kiện thánh khí, điều này cũng thật là bất khả tư nghị đi!

Cung điện kia biến thành một cái bảo tháp chỉ cao chừng nửa thước, bảo tháp lưu chuyển lên quang hoa thần mang, trên đỉnh tháp có một hạt châu chói mắt vô cùng, hạt châu tản ra uân nhân nhàn nhạt, ngăn cách Lăng Tiếu với nước sông trong phương viên hai thước, khiến cho hắn không bị thủy áp ảnh hưởng

- Nó là một kiện cao cấp thánh khí, ngày khác nếu như gặp minh chủ có lẽ có thể uẩn dưỡng ra khí hồn, thành tựu Thần khí, chủ nhân có thể đem nó nhận lấy

Đỉnh hồn nhàn nhạt nói

Lăng Tiếu đem bảo tháp này nắm trong tay, từng cỗ nước ấm tràn vào trong tâm khảm, khiến cho tâm tình của hắn trở nên tường hòa bình tĩnh lên

- Xem ra nguyên chủ nhân của bảo tháp này là muốn lợi dụng nó trấn áp hung tính của Cửu Đầu Long Xà, đáng tiếc nó lại là ác tính khó đổi, đến chết cũng không thể rửa sạch hung tính, biến ảo nhân tính

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bảo tháp này hẳn là Thủy thuộc tính, chính là thích hợp với Mộng Kỳ, chờ tại trở lại tông môn liền lấy nó làm sính lễ, cầu tông chủ đồng ý gả nàng cho ta

Lăng Tiếu trong lòng có hảo chủ ý, tâm tình thật tốt, lại nhìn chằm chằm mọt viên hạt châu lớn bằng quyền đầu ở trên đỉnh tháp:

- Đây chẳng lẽ là Tích Thủy châu trong truyền thuyết Nghĩ đến sẽ không sai

rồi, bằng không sao có thể ngăn cách nước sông được, thật là nhặt được bảo rồi!

Lăng Tiếu gỡ Tích Thủy châu trên bảo tháp xuống, đem bảo tháp cũng cho vào trong Hắc Diệu đỉnh

Có Tích Thủy châu, Lăng Tiếu ở trong đại giang này như giẫm trên đất bằng, căn bản không cần phí bất kỳ khí lực gì, là có thể ở chỗ này tùy tiện đi lại rồi

- Nếu đã đi tới dưới đáy sông rồi, dứt khoát liền hảo hảo cướp đoạt một phen rồi lại lên đi!

Lăng Tiếu quyết định chủ ý, cho nên liền ở trong thức hải truyền âm cho Ma Đế nói cho hắn biết chính mình không có chuyện gì

Ma Đế từng lưu một nửa linh hồn ở trong thức hải của hắn, cùng với một nửa linh hồn khác phụ vào người Triệu Thế Nhân có cảm ứng, chỉ cần Ma Đế không chết thì sẽ nhận được tin tức mà Lăng Tiếu truyền đến

Bất kể là dưới đáy biển hay đáy sông, chỉ cần có năm tháng trầm xuống đầy đủ, đều sẽ có tài phú kinh người

Tại sao lại nói như vậy

Bởi vì ở dưới đáy biển cũng có thể uẩn dưỡng ra các loại linh thảo, tài liệu trân quý, chí bảo hiếm thấy không đồng nhất

Lăng Tiếu mới đi không bao lâu liền thấy mấy con Cự Bối đang không ngừng đóng mở

Mấy con Cự Bối này đã lớn hơn hai thước, quanh thân tản ra vầng sáng nhàn nhạt, trong Bối xác càng có trân châu trong suốt lóng lánh

Giống như loại Cự Bối ở đáy sông tồn tại đã mấy vạn năm này, đã uẫn dưỡng thành tinh rồi

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 624 - Đáy Sông Tầm Bảo (2)

Bọn họ tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Lăng Tiếu, lập tức dừng đóng mở thổ tức, thu liễm ba động, quy về bình tĩnh

Nếu như nói là Bối xác bình thường, chẳng qua là vật của nữ hài tử chơi đùa mà thôi, mà Cự Bối ở trước mắt này lại không giống như vậy

Có lẽ đối với Lăng Tiếu mà nói không có tác dụng lớn, nhưng là đối với bất kỳ nữ nhân nào mà nói, tuyệt đối là tồn tại chí bảo

Bởi vì trân châu ở bên trong nó trải qua nhiều năm uẩn dưỡng đã hàm chứa rất nhiều thủy hoa tinh khí, chỉ cần một viên đủ để bất kỳ một nữ nhân nào giữ vững dung nhan không suy rồi

Trên đời này có một nữ nhân nào không yêu cái đẹp Có một nữ nhân nào không muốn vĩnh viễn giữ vững vẻ thanh xuân mỹ lệ

Mà trân châu của Cự Bối ở trước mắt tuyệt đối có thể thỏa mãn giấc mộng của các nàng

- Lúc này vừa vặn rất tốt, có bọn nó, chẳng lẽ còn sợ nữ nhân của mình biến già sao Ta muốn để cho các nàng mỗi người đều bảo trì bộ dạng đẹp nhất, để cho bản thiếu gia sủng hạnh các nàng cả đời

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay muốn tiến lên đem mấy cái Cự Bối kia thu lại

Nhưng mà, khi hắn đi tới gần nơi này, mấy con Cự Bối kia lại như có linh tính, nở rộ ra quang hoa, nhanh chóng hướng phương xa di động

- Ta dựa vào, thật thành tinh rồi, như thế càng tốt!

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, trong lòng lại càng cao hứng cực kỳ

Như loại Cự Bối thành tinh này, trân châu được uẩn dưỡng ra tới càng thêm hiệu quả

Lăng Tiếu nhanh chóng đuổi theo, một chưởng nặng nề oanh ở trên con Cự Bối cuối cùng kia

- Ôi, mẹ nó, làm sao cứng rắn như thế!

Song quyền của Lăng Tiếu đã có thể oanh hủy huyền khí bình thường, nhưng mà bây giờ lại không có cách nào nổ nát được Bối xác này, còn chấn đến quyền đầu của mình đau nhức

Có thể thấy được loại Cự Bối sinh tồn hơn mấy vạn năm này cũng không phải là không có chỗ vô sự

Lăng Tiếu không dám khinh suất, vạn nhất để cho mấy con Cự Bối này chạy mất, vậy thì có lỗi rồi

Hắn lấy Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm ra, lần nữa đuổi theo, một kiếm oanh ở trên Bối xác

Ca sát!

Cuối cùng đem Bối xác của một con Cự Bối trong đó đánh nát ra, vô số viên trân châu lớn nhỏ như ngón cái lộ ra ngoài, tản ra thần hoa trong suốt lóng lánh

Lăng Tiếu đi đến đem những trân châu này đều bỏ vào trong bình, để ngừa

linh khí của chúng tiết ra ngoài, ảnh hưởng đến hiệu quả

Sau khi cất trân châu xong, hắn lại đem Bối xác cũng thu vào

Xác của những Cự Bối này cứng rắn như thế tuyệt đối có thể so với linh khí bình thường rồi, tin tưởng cầm đi cho những cao giai Luyện khí đại sư kia có thể bán được cái giá vô cùng cao

Sau đó, Lăng Tiếu lại đuổi theo hai còn Cự Bối khác, phá nát Bối xác của chúng, tất cả trân châu cùng bối xác đương nhiên nhất luật toàn bộ thu vào

Còn có mấy còn Cự Bối khác đã biến mất ở trong đáy sông, tốc độ của bọn nó mặc dù không nhanh như Lăng Tiếu, nhưng mà lại núp ở trong những nham thạch không biết kia, tiếp tục tìm cũng không ra rồi

Lăng Tiếu chỉ có thể buông tha cho tiếp tục tìm kiếm, kỳ thật hắn thu hoạch cũng xem như không tệ rồi

Ba con Cự Bối tổng cộng uẩn dưỡng ra mấy trăm viên cực phẩm trân châu, đây là một bút tài phú phong hậu rồi

Nếu là đem những trân châu này đưa vào trên phách mại hội để đấu giá, chỉ sợ sẽ dẫn đến điên cuồng của bất kỳ nữ nhân nào, nhất định sẽ không tiếc đại giới để mua Đây đối với các nàng mà nói chính là sinh mạng a!

Lăng Tiếu bỏ qua truy đuổi Cự Bối, lại bắt đầu tìm kiếm bảo vật ở chung quanh

Chung quanh chỗ này một mực trấn áp Cửu Đầu Long Xà, ở phương viên mấy ngàn dặm phụ cận căn bản sẽ không có Thủy hệ linh thú nào đáng sợ dám lưu lại ở chỗ này, đại bộ phận đã chạy đến chỗ xa, những thứ khác sớm đã trở thành vật trong bụng của Cửu Đầu Long Xà ròi

Cho nên, Lăng Tiếu cũng không lo lắng sẽ gặp phải cao giai linh thú kinh khủng gì, có thể yên tâm ở chỗ này du đãng

- Đúng rồi Làm sao quên mất đem con tiểu long kia thả ra chứ!

Lăng Tiếu mới vừa đi ra mấy bước, mới nhớ tới Tử Giao Long Khâu

Nó nhưng là linh thú Thủy, Thổ song trọng thuộc tính, để cho nó đi ra ngoài coi như là như cá gặp nước, huống chi nó đối với linh thảo còn có cảm giác đặc biệt nhạy cảm, nói không chừng dựa vào nó có thể tìm được vật gì tốt

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu lập tức triệu hoán Tử Giao Long Khâu ra ngoài

Sau khi Tử Giao Long Khâu đi ra ngoài, thân thể gầy nhỏ kia quả nó trong nháy mắt tăng lên hai mươi mấy thước, nhanh chóng ở trong giang thủy sôi trào du đãng, trong miệng liên tục phát ra tiếng kêu khoan khoái, tựa hồ đối với hoàn cảnh nơi này tương đối hài lòng

- Tiểu long đi, mang ta đi tầm bảo!

Lăng Tiếu đồng dạng bị hưng phấn của Tử Giao Long Khâu kéo theo cao hứng lên, tại chỗ nhảy lên thân hình của Tử Giao Long Khâu kêu to nói

Sưu!

Lăng Tiếu mới vừa ngồi vững vàng, Tử Giao Long Khâu hóa thành một đạo thiểm điện hướng phía trước kích bắn mà đi

Có loại quái vật lớn như Tử Giao Long Khâu dẫn đường, Lăng Tiếu giảm đi không ít khí lực

Không cần bao lâu liền phát hiện ra rất nhiều Thủy hệ linh thảo tam, tứ giai,

càng có không ít ngũ giai linh thảo

Đây quả thực để cho Lăng Tiếu cười đến ngoác miệng rồi

Nơi này quả thực là một mảnh giang thổ chưa bị khai phá qua

Đa số linh thảo đều đã ngoài ngàn năm tuổi, tất cả đều là tinh phẩm trong Thủy hệ linh thảo, nhìn đến Lăng Tiếu cũng hoa cả mắt rồi

Tử Giao Long Khâu cũng là một lần ăn no, nó lại chọn những linh thảo tứ, ngũ giai kia nuốt chửng

Điều này làm cho Lăng Tiếu đau lòng không thôi, trong lòng hô to:

- Phá sản a Làm sao lại toàn thu dưỡng những bại gia tử như thế này

Lại một lát sau, Tử Giao Long Khâu lại tìm được một gốc Thanh Tảo Xà Đằng có năm, sáu ngàn năm tuổi, vừa muốn cắn nuốt

Lăng Tiếu vội vàng từ trên người nó nhảy xuống, hướng Thanh Tảo Xà Đằng kia nhào tới

Đây nhưng là ngũ giai cao cấp linh thảo, giá tiền khó có thể lường được, nếu như bị Tử Giao Long Khâu ăn mất, đoán chừng Lăng Tiếu sẽ đau lòng hơn mấy tháng a

Song, đang lúc Lăng Tiếu muốn lấy Thanh Tảo Xà Đằng kia, Tử Giao Long Khâu cũng là giảo hoạt, trong nháy mắt hoành ngang thân thể khổng lồ chắn ở phía trước Lăng Tiếu

- Tiểu long, đừng như vậy có được hay không, cái này không dễ ăn, ta cho ngươi ăn cái này!

Lăng Tiếu khổ tang lấy khuôn mặt buồn bã nói, tiếp theo lấy ra một gốc Kỷ Hồng thảo đặt ở trước mặt Tử Giao Long Khâu

Nhưng mà lúc này Kỷ Hồng thảo mất đi hiệu lực rồi, Tử Giao Long Khâu lại không ăn

Đang ở lúc Tử Giao Long Khâu hướng về Thanh Tảo Xà Đằng kia táp tới, khuôn mặt của Lăng Tiếu đều co quắp, tâm đều đang rỉ máu rồi

- Mẹ nó, mấy chục vạn huyền tinh của ta cứ như vậy biến mất

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô nói

Nhưng mà sau một khắc, Tử Giao Long Khâu lại ngừng động tác, đem đầu hướng lên phía trước không xa, cặp mắt to như chuông đồng kia lưu chuyển ra vẻ tò mò nồng đậm, tựa hồ cảm ứng được cái gì

[/LEFT]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 625 - Vạn Năm Huyết San Hô (1)

Có phát hiện

Lăng Tiếu vừa nhìn động tác này của Tử Giao Long Khâu cũng biết nó nhất định là có phát hiện

Lúc này hắn không đợi Tử Giao Long Khâu dẫn dường, hướng phương hướng phía trước nhanh chóng bắn đi

Hắn biết có thể để cho Tử Giao Long Khâu dừng cắn nuốt Thanh Tảo Xà Đằng nhất định là đồ vật càng thêm bất phàm

Đồ vật so với ngũ giai cao cấp linh thảo còn muốn cao cấp hơn, ít nhất cũng là linh bảo trên lục giai rồi

Lăng Tiếu làm sao còn có thể để cho Tử Giao Long Khâu nhanh chân đến trước được

Lăng Tiếu đánh ra tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay mà hắn có, hắn có Tích Thủy châu giúp đỡ, càng như trên đất bằng, căn bản không bị thủy lưu trở ngại, tốc độ nhanh như thiểm điện

Tử Giao Long Khâu thấy Lăng Tiếu hướng về phương hướng mà nó nhìn nhanh chóng đuổi theo, nó lộ ra một tiếng kêu trầm thấp không cam lòng, không hề để ý tới Thanh Tảo Xà Đằng nữa, thân thể khổng lồ hướng phía trước cuồn cuộn áp đi

Lăng Tiếu chạy một hồi liền phát hiện phía trước một mảnh hà quang không

ngừng lức lư, trong suống lóe sáng, khiến người ta cmar thấy một trận hoa mắt không thôi

- Bảo vật Tuyệt đối là chí bảo!

Lăng Tiếu không nhịn được sợ hãi than một tiếng, lần nữa gia tốc đi về phía trước

Tử Giao Long Khâu ở phía sau tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt liền đuổi kịp rồi vượt qua Lăng Tiếu

Lăng Tiếu nhìn Tử Giao Long Khâu tháo chạy qua kêu to:

- Tiểu long không nên a, chừa cho ca một chút!

Chỉ nhìn thấy phía trước vật thành hình hà quang kia, có thể biết nó tuyệt đối không phải là phàm phẩm rồi, nếu như bị Tử Giao Long Khâu ăn mất, đây tuyệt đối là muốn mạng già của hắn a!

Song, lúc Tử Giao Long Khâu đi tới phụ cận hà quang kia, một mảnh dây leo hướng nó buộc chặt mà tới

Lăng Tiếu dừng lại thân hình, nhăn chân mày một chút kêu lên:

- Tiểu long cẩn thận!

Nhưng mà tiếng kêu của hắn vẫn là đã muộn, những dây leo mang theo bụi gai kia trong nháy mắt đem Tử Giao Long Khâu trói chặt chẽ lại

- Nguy rồi, là Huyết Kinh Đằng!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, hắn đã nhận ra đây là linh thảo gì rồi

Huyết Kinh Đằng, một loại Tứ giai sinh vật hút máu động vật mà sinh

Mỗi cây gai của nó đều có chức năng hút máu, một khi bị nó quấn lên, cho dù là Vương giai cũng muốn vẫn lạc

May mà Tử Giao Long Khâu đã là Ngũ giai đỉnh phong, thân thể cũng tương đối cường hãn, những Huyết Kinh Đằng kia bị nó chấn thành thất linh bát lạc

Song, Huyết Kinh Đằng kia mới vừa bị đánh rơi xuống lại lan tràn sinh dài ra, quả thực khiến cho người ta cảm thấy giống như cường đạo

Sau một lát, Tử Giao Long Khâu lại bị trói thành một đoàn rồi

Lăng Tiếu không dám đến quá gần, chỉ có thể lựa chọn công kích từ xa

Lăng Tiếu giơ Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm, thức thứ nhất: Niêm Hoa Lộng Nguyệt!

Thế công nhu ý triền miên thao thao bất tuyệt hướng những Huyết Kinh Đằng kia bắn tới

Lăng Tiếu liên tiếp oanh xuất ra hơn mười chiêu, linh khí rối loạn không ngừng hướng tới Huyết Kinh Đằng oanh tạc mà đi

Một mảnh Kinh Đằng rơi xuống mặt đất, bọn chúng giống như còn sống càng không ngừng chớp động, tiếp đó lại ghim trên mặt đất trưởng thành lên, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị, vừa nhìn đã khiến cho người ta cảm thấy da đầu tê dại rồi

Những Huyết Kinh Đằng vừa mới trước thành kia lại hướng Lăng Tiếu bắn nhanh qua

- Mẹ kiếp, vật này còn có thể sống lại

Lăng Tiếu mắng một tiếng, trong tay càng không ngừng huy xuất kiếm kỹ cường đại

Tử Giao Long Khâu bên kia càng không ngừng dãy dụa gào thét, thân thể chung quy không cách nào thoát khỏi dây dưa của Huyết Kinh Đằng

Lăng Tiếu bên này cũng dần dần bị những Huyết Kinh Đằng kia dây dưa đến luống cuống tay chân

- Đáng chết!

Lăng Tiếu thủ lâu tất bại, bên hông bị một cái Huyết Tinh Đằng bền chắc trói lại, những gai nhọn kia đâm hướng thắt lưng của hắn ghim vào

- Ai yêu!

Lăng Tiếu bị đâm vào đau đớn đến kêu thảm lên

Bất quá, Huyết Kinh Đằng kia nhưng không có đem da thịt của hắn ghim phá được, chỉ là ghim đến đau đớn mà thôi

- Hoàn hảo, phòng ngự vừa mới tăng lên, bằng không liền gặp tao ương rồi!

Lăng Tiếu thở dài trong lòng một chút, vừa định đem Huyết Kinh Đằng đang cuốn lấy kia chém xuống

Đột nhiên, hơn mười đạo Huyết Kinh Đằng đã đem toàn bộ thân thể của hắn bao vây lại

- Ta dựa vào, toàn bộ cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu giận dữ, kinh hô một tiếng, Si mị lam diễm trong nháy mắt từ thân thể của hắn bốn phía đốt lên

Ba ba!

Những Huyết Kinh Đằng kia bị lam diễm đốt tới vang lên ba ba, tất cả Huyết Kinh Đằng buộc chặt ở trên thân thể của Lăng Tiếu đều bị đốt thành tro bụi

- Lão hổ không phát uy ngươi liền cho ta là mèo bệnh!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, hảo hảo thu về Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm, song chửng đánh ra hai đạo hỏa long hướng về những Huyết Tinh Đằng đang bao vây Tử Giao Long Khâu kia đốt tới

Những Huyết Kinh Đằng này phần lớn bị đốt gãy, Tử Giao Long Khâu có thể thoát khốn

Những nhánh Huyết Kinh Đằng còn dư lại kia nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng mà tháo chạy

Tử Giao Long Khâu tựa hồ bị kinh sợ thật lớn, mới vừa thoát khốn liền biến thành Long Khâu thu nhỏ, hướng về phía sau Lăng Tiếu tránh đi, bộ dáng kia lộ ra vẻ cực kỳ tức cười

- Sợ chưa, ta để cho ngươi tham ăn, bây giờ biết tội đi

Lăng Tiếu vỗ đầu của Tử Giao Long Khâu cười nói

Tử Giao Long Khâu đưa đầu khẩn trương nhìn bốn phía, dường như sợ những Huyết Kinh Đằng kia lần nữa xuất hiện

Lăng Tiếu không tiếp tục để ý tới Tử Giao Long Khâu, hướng tới chỗ hà

quang kia đi tới

- Là Là Vạn năm Huyết San Hô!

Lăng Tiếu thấy rõ vật hà quang kia không khỏi kinh hô lên

Huyết San Hô là một loại linh thảo ngũ giai, có thể đề cao nồng độ huyết mạch, càng có thể làm cho bất kỳ nhân loại hay lính thú nào mất máu quá nhiều tỏng nháy mắt bổ sung đầy huyết mạch, là một loại cực phẩm bổ huyết linh thảo

Song, ở trước mặt Lăng Tiếu lại là một gốc cây Vạn năm Huyết San Hô đỏ lòm như máu, thân cây trong suốt long lanh kia tan lớn lên chi chít, giống như là vô số xúc tu lộ ra vẻ cực kỳ yêu dị, mà ở giữa san hô kia lại kết xuất một San Hô Quả cực kỳ hiếm thấy, quả này lớn nhỏ cỡ nắm tay, giống như là đầu của gốc san hô này

Lăng Tiếu cũng chính là từ chỗ San Hô Quả này mới có thể phán đoán được gốc Huyết San Hô này có hơn vạn năm tuổi

Bởi vì Huyết San Hô không đạt tới vạn năm trở lên thì không cách nào kết xuất ra quả, mà gốc Huyết San Hô ở trước mắt này nhưng kết xuất ra một trái cây lớn nhỏ cỡ nắm tay, đây tuyệt đối không chỉ là một vạn năm, thậm chí có thể là hai vạn, hoặc ba vạn

Lăng Tiếu sững sờ ngắm gốc Huyết San Hô này, nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt bắn ra thần sắc tham lam

Sưu!

Bỗng nhiên Tử Giao Long Khâu ở bên hông Lăng Tiếu lần nữa bày ra bản tính tham ăn, trong nháy mắt hướng Huyết San Hô kia vọt tới

- Khong nên a!

Lăng Tiếu hét to một tiếng, trong nháy mắt xuất thủ, chụp vào cái đuôi của Tử Giao Long Khâu, ngăn cản nó cướp ăn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 626 - Vạn Năm Huyết San Hô (2)

Song, đúng lúc Lăng Tiếu bắt được đuôi của Tử Giao Long Khâu, một cỗ kình lực đem hắn bắn văng ra

- Cút đi, ca liều mạng với ngươi rồi!

Lăng Tiếu ổn định thân hình, lần nữa hướng Tử Giao Long Khâu đuổi tới

Nhưng mà miệng máu của Tử Giao Long Khâu đã hướng Huyết San Hô kia cắn tới

Huyết San Hô kia đã là linh thảo vài vạn năm trở lên rồi, đã trở thanh thất giai linh thảo, có lẽ cảm ứng được nguy cơ, khi miệng máu của Tử Giao Long Khâu táp tới, nó lại tránh ra, sau đó hướng bùn ở dưới đáy sông trầm xuống, mưu đồ né tránh vận mệnh bị cắn nuốt

Tử Giao Long Khâu như thế nào lại đem thức ăn ngon đến miệng lại bỏ qua được, thoáng cái trốn xuống bùn đuổi theo

Lăng Tiếu trở lại địa phương mới vừa rồi, cả trái tim cũng cảm thấy đau đớn

Đây là thất giai linh thảo nghịch thiên a, cũng là linh thảo chuẩn bị cho hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công đệ ngũ biến Luyện Huyết chi cảnh, liền như thế chạy rồi, cho dù không trốn cũng sẽ trở thành thức ăn trong miệng của Tử Giao Long Khâu

Lăng Tiếu buồn bã ngẩn người ở tại chỗ, vẻ mặt ủy khuất nói không ra lời

Hắn đấm ngực kêu lên:

- Ông trời ơi, ta làm sao trên người toàn là tên ăn hàng như vậy!

Lăng Tiếu ảo não quy về ảo não, nhưng vẫn đánh lên tinh thần, bắt đầu nhìn ở phụ cận một chút có phát hiện khác hay không

Ở bên trong trăm thước phụ cận, trừ có Huyết Kinh Đằng lúc nãy xuất hiện ra, lại không có phát hiện những thứ tốt khác

Cũng không lâu lắm, Tử Giao Long Khâu cuối cùng từ bùn ở dưới đáy sông chui ra

- Mẹ kiếp, ngươi cái ăn hàng này còn có mặt mũi trở lại, biến đi cho bản thiếu gia, bản thiếu gia không bao giờ muốn gặp lại ngươi rồi

Lăng Tiếu tức giận chỉ vào Tử Giao Long Khâu mắng

Hắn thật là bị tức đến khó chịu a, không mắng ra sẽ bị nghẹn điên lên

Ai ngờ, lúc này Tử Giao Long Khâu đột nhiên mở rộng miệng máu ra

Lăng Tiếu bị động tác này của nó khiến cho giật mình, vội vàng thối lui ra thật xa khoát tay nói:

- Này, tiểu Tiểu long ngươi Ngươi muốn làm gì, ca Ca cũng không phải là đang chửi ngươi, ta Ta là đang chửi Huyết Kinh Đằng kia, ngươi đừng hiểu lầm a, tiểu long của chúng ta nhưng là nhân ái, hoa gặp hoa nở

Lời của hắn còn chưa nói hết, Tử Giao Long Khâu từ trong miệng phun ra cái gì đó

- Làm cái gì Dọa bản thiếu gia giật mình a!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng vỗ ngực một chút nói

Mới vừa rồi hắn còn tưởng Tử Giao Long Khâu tức giận muốn ăn hắn, không nghĩ tới gia hỏa này là đang nôn mửa đồ

Lăng Tiếu cho là nó nôn ra cái tàn vật gì, nhưng nhìn kỹ lại để cho hắn mừng rỡ không thôi

Lại là Huyết San Hô kia, nó không có ăn hết, còn bảo vệ lại, duy chỉ có trái cây ở giữa là không thấy

Lăng Tiếu vội vàng đi qua nhặt lên, lộ ra vẻ may mắn nói:

- Hoàn hảo, hoàn hảo Hiểu được tiết kiệm cho ca một chút, không uổng công ca chân thành đối đãi nuôi dưỡng ngươi

Sau khi Lăng Tiếu đem Huyết San Hô thu lại, lại phát hiện mới vừa rồi Tử Giao Long Khâu phun ra còn có những vật khác

- Di, khối này là

Lăng Tiếu nghi ngờ nhìn tảng đá tản ra ngân quang kia

- Chẳng lẽ là

Lăng Tiếu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lấy ra một thanh ngũ giai huyền khí lấy được từ trong bí cảnh Trấn Thiên tông, sau đó hướng khối ngân thạch kia bổ tới

Đinh đương!

Điện quang hỏa thạch, giao kích chợt vang!

- Lại chém không vào, thật là Vạn năm thâm ngân!

Lăng Tiếu kinh hô

Vạn năm thâm ngân cùng Vạn năm huyền thiết mà lúc trước Lăng Tiếu đoạt được ở trong hỏa sơn giống nhau, đều là tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm thấy, cũng là một trong những tài liệu được chuẩn bị để luyện chế linh khí hoặc thánh khí

Một khối ở trước mắt này lớn hơn nửa thước, đầy đủ để luyện chế không ít linh khí

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức thu vào trong không gian giới

Nghĩ đến Vạn năm thâm ngân này là thời điểm Tử Giao Long Khâu truy kích Huyết San Hô ăn vào, tiêu hóa không xong mới nhổ ra

Tài liệu giống như Vạn năm thâm ngân cùng với Vạn năm huyền thiết hai loại tài liệu cúng rắn vô cùng này, cũng không phải là dễ dàng tiêu hóa như vậy

Luyện Khí sư bình thường sử dụng hỏa diễm bình thường muốn dung luyện hai loại tàn liệu này căn bản là không thể nào làm được, cho dù có thể làm được cũng không biết cần bao nhiêu năm thời gian mới xong

Muốn dung luyện hai loại tài liệu này tất cần dùng hỏa diễm Địa hỏa cấp trở lên mới có thể làm được

Đủ thấy trình độ cứng rắn của hai loại tài liệu này cao đến bao nhiêu

Đúng lúc này, Tử Giao Long Khâu phát ra một đạo tiếng gào thét, thân thể trong nháy mắt trướng lên mấy phần, ở tại chỗ sôi trào lên

Lăng Tiếu không rõ nó đang làm cái gì, cả người bị chấn đến lảo đảo thật xa

- Tiểu long ngươi làm sao vậy

Lăng Tiếu hướng về phía Tử Giao Long Khâu hô

Tử Giao Long Khâu hướng Lăng Tiếu gào thét một tiếng, một dạo thanh âm khác biệt với dĩ vãng khiến cho Lăng Tiếu cảm thấy quen tai

- Đây Đây là long ngâm!

Lăng Tiếu cả kinh có chút dại ra nói, tiếp theo hóa xuất vui mừng kinh hô:

- Tiểu long ngươi muốn tiến giai rồi

Tử Giao Long Khâu đã chẳng quan tâm đến Lăng Tiếu rồi, trong miệng càng không ngừng gào thét, thân thể khổng lồ càng không ngừng phiên động, da thú trên người lại dần dần xuất hiện tình trạng tróc ra

Theo da thú tróc ra, bên trong hiện ra một tầng da mới màu lam, trên da mới cư nhiên mọc ra từng mảnh long lân lập lòe, mà ở dưới bụng lại phá vỡ da thịt, dài ra sáu cái ưng trảo

Ở trong một quá trình này, Tử Giao Long Khâu càng không ngừng gầm thét, tựa hồ đang chịu đựng lấy thống khổ trước nay chưa từng có

Giao Long Khâu là thượng cổ dị thú, là linh thú hỗn hợp huyết mạch của Giao Long tộc cùng Khâu tộc

Huyết mạch của Tử Giao Long Khâu tương đối gần với Giao Long nhất tộc, có tỷ lệ nhất định hóa thành Giao Long, chỉ bất quá cần phải có điều kiện tương đối hà khắc

Muốn tiến hóa thành Giao Long, nhất định phải gia tăng nồng độ huyết mạch, khiến cho nồng độ của Giao Long huyết mạch chiếm tám thành của toàn bộ huyết mạch trở lên mới có loại khả năng này

Mà tử sắc Giao Long Khâu kia có nồng độ Giao Long huyết mạch hẳn là chiếm lấy sáu thành tả hữu, còn cần gia tăng lên hai thành nữa mới có thể tiến hóa thành Giao Long nhất tộc

Chớ xem thường hai thành nồng độ này, điều này cần hấp thu hơn một nửa tinh huyết của một con Giao Long nào đó mới có thể gia tăng lên được

Giao Long cũng là linh thú kinh khủng thất giai trở lên, muốn tìm được tinh huyết của nó cực kỳ khó khăn

Mà Lăng Tiếu ở trên phách mại hội dùng giá cao mới chiếm được vài giọt

Nếu như vài giọt tinh huyết này để cho Tử Giao Long Khâu hấp thu, căn bản không tạo thành tác dụng quá lớn, không thể nào khiến nó tiến hóa

Nhưng mà Huyết San Hô này liền không giống như vậy

Tác dụng của Huyết San Hô vốn là đề cao độ tinh khiết của huyết mạch, bổ sung huyết dịch tinh hoa

Nếu như Huyết San Hô bình thường cũng không thể để cho Tử Giao Long Khâu gia tăng hai thành nồng độ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 627 - Tiến Giai Giao Long (1)

Song, nó hết lần này đến lần khắc gặp gỡ chính là một gốc cực phẩm Huyết San Hô đã đạt trên vạn năm, San Hô Quả được kết xuất trên đó lại càng đạt tới cực phẩm linh quả bát giai

Nó không có ăn Huyết San Hô, mà là ăn San Hô Quả, bởi vì ns biết giá trị của San Hô Quả này so với Huyết San Hô thì cao hơn

Tác dụng của San Hô Quả so với tác dụng của Vạn năm Huyết San Hô lại càng thêm rõ rệt, bởi vì nó mới là chỗ phần lớn tinh hoa của Huyết San Hô, hơn nữa còn hàm chứa đại lượng tinh khí, đầy đủ để cho Tử Giao Long Khâu tiến hóa thành Giao Long hoàn mỹ chân chính rồi

Quá trình Giao Long Khâu hóa Giao Long là tương đối gian nan, hơn nữa còn là tiến giao trở thành Giao Long có huyết mạch tinh khiết nhất, là một quá trình thoát thai hoán cốt, loại thống khổ này tuyệt không ai có thể tưởng tượng được

Chỉ thấy cách Tử Giao Long Khâu ngoài ngàn thước trở nên một mảnh đục ngầu, những bùn, nham thạch, hải tả ở dưới đáy sông kia bị đánh bay đi thật xa

Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, hắn tuy có Tích Thủy châu giúp đỡ, không bị thủy lãng trùng kích, nhưng mà khí thế cường đại do Tử Giao Long Khâu phát ra cản bản không phải là Vương giai nho nhỏ như hắn có thể ngăn cản được

Lăng Tiếu trốn ra ngoài ngàn thước, trong lòng cầu nguyện Tử Giao Long Khâu có thể thoát biến thành công, vạn nhất thất bại nó cũng chỉ có một

đường vẫn lạc rồi

Tuy nói Lăng Tiếu ngoài mặt vô cùng để bụng Tử Giao Long Khâu tham ăn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn là tương đối quan tâm nó

Trong nháy mắt, một ngày một đêm đã qua

Lăng Tiếu ở chung quanh di chuyển một vòng, trong không gian giới lại thêm mấy chục gốc linh thảo từ tam giai đến ngũ giai

Dưới đáy sông ấy ngàn thước này quả nhiên là bảo tàng nguyên thủy chưa trải qua khai phá

Đồng thời đây cũng là chỗ mà Cửu Đầu Long Xà một mực bị trấn áp, để cho những linh thú khác đều không dám đến gần, điều này mới khiến cho những linh thảo đó biến thành vật vô chủ, quả nhiên là tiện nghi cho Lăng Tiếu

Thủy hệ linh thảo, trừ thích hợp phụ trợ cho Thủy hệ võ giả tu luyện ra, cũng rất thích hợp luyện chế một ít chữa thương đan dược cao giai

Ở trong đó có không ít loại linh thảo càng là Lăng Tiếu cực kỳ cần thiết

Hắn muốn luyện chế Ngũ phẩm Tinh Duyên Nguyên đan, cũng phải cần một chút linh thảo phụ trợ kéo dài tuổi thọ, gia tăng tinh khí

Mà lúc trước thu được vạn năm Huyết San Hô lại càng thích hợp nhất làm chủ dược cho Tinh Duyên Nguyên đan

Bất quá Vạn năm Huyết San Hô đã là thất giai linh thảo, dùng nó làm chủ dược thì làm thấp xuống công hiệu của nó rất lớn

Nhưng mà Lăng Tiếu không có lựa chọn nào khác,c hỉ có thể lựa chọn Vạn

năm Huyết San Hô luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan mới có thể càng thêm hoàn mỹ, có lẽ có thể để cho tế ti nữ kéo dài thêm một năm thọ nguyên

Dĩ nhiên luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan không thể nào dùng hết cả gốc vạn năm Huyết San Hô, chỉ cần một nhánh trong đó là đủ rồi, những nhánh khác Lăng Tiếu còn có đại tác dụng

Lăng Tiếu lại nhớ tới Tử Giao Long Khâu ở phía trước ngàn thước, hắn phát hiện ba động truyền tới dần dần biến mất

- Đã tiến hóa xong rồi Không biết thành công hay không

Lăng Tiếu nhìn chăm chú vào phía trước lẩm bẩm nói

Bỗng nhiên một đạo tiếng long ngâm thánh thót vang lên dưới đáy đại giang, lần nữa chấn cho giang thủy kia cuồn cuộn không ngừng

Lăng Tiếu bưng kín lỗ tai ông ông, trong huyết mạch mơ hồ nhảy lên, tựa hồ sinh ra cảm giác thân thiết nào đó, để cho hắn không khỏi cũng há mồm ra tê hống lên:

- Hống!

Thiên phú thần thông của Lăng Tiếu, cùng thiên phú thần thông của đối phương chênh lệch quá lớn, thanh âm của hắn hàn toàn bị tiếng hống khiếu của đối phương che đậy lại

Tiếng long ngâm ngừng một chút, một đạo cự ảnh hướng Lăng Tiếu bắn nhanh mà đến

Lăng Tiếu nhìn linh thú từ xa đang đến, nội tâm hoàn toàn bị kinh ngạc

Hắn cực độ hoài nghi linh thú trước mắt có phải là con Tử Giao Long Khâu của hắn lúc trước hay không

Cái đầu như long như giao kia, một thân long thân hóa lân, từng mảnh lân giáp lóng lánh chói mắt, phía dưới có sáu cái cự trảo giống như ưng, thoạt nhìn hết sức uy mãnh, cái đuôi như xà kia nhẹ nhàng vung lên, chấn đến nham thạch ở bốn phía hóa thành phấn vụn

Đây là một con Giao Long trong màu lam mang theo không ít màu vàng, thân dài hơn ba mươi thước, thoạt nhìn dị thường uy vũ hung hãn, răng nanh sâu sắc kia, cái lưỡi thật dài, khiến người ta cảm thấy sợ hãi dị thường

Mặc dù trong lòng Lăng Tiếu suy đoán đây tuyệt đối là Tử Giao Long Khâu, nhưng hắn nhìn nó cũng là nửa câu không thể nói ra, trong lòng hoàn toàn không nghĩ được rồi

Bởi vì Đây hoàn toàn tìm không ra nửa điểm đặc thù của Tử Giao Long Khâu

Lam sắc Giao Long chăm chú nhìn Lăng Tiếu, cặp mắt lớn như chuông đồng toát ra thần sắc thân mật, sau đó vươn ra đầu lưỡi thật dài hướng Lăng Tiếu mà đến

Trong lòng Lăng Tiếu phanh thông phanh thông đập rất nhanh, hắn cực kỳ sợ hãi rồi

Vạn nhất đây không phải là Tử Giao Long Khâu thì làm sao bây giờ

Vạn nhất nó sau khi tiến hóa xong lại không nhớ rõ hắn thì làm sao bây giờ

Nó hiện tại có thể hay không ăn hắn

Đang ở lúc Lăng Tiếu suy nghĩ lung tung, cái đầu lưỡi kia liếm ở trên khuôn mặt hắn, cảm giác ẩm ướt để cho hắn hoàn toàn yên lòng

- Ngươi Ngươi thật là tiểu long

Lăng Tiếu sờ sờ nước miếng ở trên mặt hỏi

Lam sắc Giao Long kia tương đối nhân tính hóa mà hướng về phía Lăng Tiếu gật đầu, sau đó Giao Long thân trong nháy mắt lại biến thành dài hơn một thước, bất quá bộ dáng đã không thể nào trở lại bộ dáng Giao Long Khâu trước kia, mà là bộ dạng một con Giao Long chân chính, lộ ra vẻ cực kỳ uy vũ bất phàm

- Ha ha Tốt tốt, ngươi rốt cục tiến giai rồi, như bây giờ thì đẹp trai hơn nhiều, mặc dù so sánh với ca còn kém mấy phần, nhưng cũng tuấn Tuấn long thế gian hiếm thấy rồi

Lăng Tiếu vuốt đầu của Giao Long cười ha ha nói

Tử Giao Long Khâu tiến hóa trở thành Giao Long chân chính, tin tưởng nó đã không còn là Ngũ giai cao cấp linh thú, ít nhất cũng là linh thú lục giai

Lục giai linh thú nhưng là tồn tại tương đương với Thiên Tôn của nhân loại võ giả

Đây đối với Lăng Tiếu mà nói không thể nghi ngờ lại thêm mấy phần bảo đảm, chỉ cần không gặp phải nhân loại hoặc linh thú so với nó còn cao cấp hơn, hắn hoàn toàn có thể dựa vào nó tung hoành Tây Bắc rồi

Phải biết rằng, ở Tây Bắc cường đại nhất cũng chỉ là Thiên Tôn giai

Mà trong đồng bậc, linh thú so với nhân loại thì cường hãn hơn mấy phần,

đây là so sánh dưới tiền đề võ giả nhân loại không có cao giai linh khí phụ trợ

- Đến lúc chúng ta đi lên rồi, tránh để cho bọn họ lo lắng

Lăng Tiếu hướng về phía lam sắc Giao Long nói

Lam sắc Giao Long gật đầu, trong nháy mắt lại trở thành thân thể to lớn dừng ở trước mặt Lăng Tiếu

Lăng Tiếu ngồi trên long thân của nó, hướng phía trên xông tới, tốc độ kia quả thực nhanh như thiểm điện, để cho Lăng Tiếu đều cảm thấy như đang đằng vân giá vũ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 628 - Tiến Giai Giao Long (2)

Chuyến này, Lăng Tiếu coi như là nhân họa đắc phúc

Tuy nói từng rơi vào trong bụng của Cửu Đầu Long Xà, tuy nhiên lại vì vậy mà đem nó giết chết, vừa lúc đạt được Thủy hệ thánh khí, còn ở trong mấy ngày thu hoạch được đại lượng linh thảo, càng đạt được loại trọng bảo như Huyết San Hô cùng Vạn năm thâm ngân

Thật là để cho Lăng Tiếu ăn no thỏa mãn, sảng khoái chí cực

Đáy sông mấy ngàn thước, chỉ ở trong mấy cái nháy mắt liền chạy lên trên mặt nước

Ầm!

Một trận bọt nước trùng thiên mà lên, bọt nước bắn tung tóe ra bốn phía

- Ha ha Bổn thiếu gia lại thấy ánh mặt trời rồi!

Lăng Tiếu ngồi ở trên lưng lam sắc Giao Long ngửa mặt lên trời phá lên cười

Ở dưới đáy sông nhẫn nhịn mấy ngày, cuối cùng đi ra, trong lòng hắn thật là thư sướng

Lam sắc Giao Long đồng dạng hưng phấn dị thường, hướng về phía trên thương khung tê hống lên

Hống!

Long ngâm chấn thiên động địa, giang thủy sôi trào không ngừng

Người ở hai bên bờ sông cũng bị tiếng long ngâm kia chấn đến đầu váng mắt hoa, nếu không phải khoảng cách tương đối xa, chỉ sợ đều bị chấn chết rồi Bọn họ hướng chỗ tiếng long ngâm nhìn lại, phát hiện Giao Long giữa không trung lượn vòng không ngừng, thần sắc mọi người cũng trở nên kinh hãi

- Mau nhìn a Đó Đó là cự long a!

- Không Không phải là cự long chân chính, đó là Giao Long Thật to thật dài a, chẳng lẽ truyền thuyết là sự thật

- Truyền thuyết ứng nghiệm rồi, thật sự có Long bị trấn áp ở đáy sông, hiện tại nó phá trấn áp mà ra, nhất định muốn nguy hại nhân gian, mau Chúng ta mau chạy đi

- Trốn, chúng ta có thể trốn đi nơi nào, nhanh đến trong thành tìm người của Đổng gia, còn có báo cho lưỡng đại tông môn ở phụ cận, để cho bọn họ phái đại năng đến đây đồ long

- Mau nhìn, trên lưng rồng thật giống như có bóng người

- Không thể nào đâu Rồng hung hãn như vậy sao bị người khác thu phục được chứ

Người ở hai bên bờ sông rối rít cả kinh kêu lên

Đồng thời một phần võ giả nhanh chóng rời đi nơi này, trở về bẩm báo gia chủ hoặc tông môn

Giao Long cường đại như thế, không thể thu phục mà nói, chỉ có một đường tru diệt, nếu như có thể lấy được thú đan, máu huyết, thân thể, tất cả đều là thu vào một khoản tài phú lớn, bất kể là ai cũng không chịu được hấp dẫn như vậy

Lăng Tiếu tựa hồ cũng nhận thấy được mình cùng lam sắc Giao Long tạo thành động tĩnh có chút lớn rồi

Hắn vội vàng vỗ vỗ thân thể của lam sắc Giao Long nói:

- Tiểu long, chúng ta điệu thấp một chút, đừng kêu lớn nhưu vậy, sẽ hù chết người

Vốn là hắn cũng muốn thu hồi lam sắc Giao Long, nhưng mà nó lại là không muốn trở về trong linh thú hộ oản, đều bởi vì nó vừa mới thoát biến, không muốn ngoan ngoãn buồn bực ở bên trong

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút cũng đều tùy nó, dù sao ở thời điểm Nam Thiên thành hắn liền được chứng kiến những người khác đều là cưỡi linh thú tiêu diêu mà đi, hắn cảm giác mình cưỡi Giao Long tựa hồ cũng không có cái gì không ổn

Lăng Tiếu quan sát bốn phía một chút không có phát hiện ra Ma Đế cùng Huyền Diệu, đồng thời cũng phát hiện địa phương hiện tại của mình tựa như có lẽ đã không còn là chỗ lúc trước, có thể là chính mình chỉ lo tìm kiếm linh thảo nên đã quên phương hướng

- Ma Đế các ngươi ở đâu

Lăng Tiếu trở lại trong thức hải hướng về nửa luồng tàn hồn của Ma Đế hỏi

Ma Đế đáp:

- Chủ nhân, chúng ta đã biết ngươi ở đâu, ngươi chờ một chút, chúng ta rất nhanh liền tới

- Tốt, vậy các ngươi nhanh lên một chút đi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp

Lúc này, lam sắc Giao Long hạ xuông trên giang thủy, tính ham chơi lại nổi lên, ở trong nước càng không ngừng lăn lộn thỏa thích, khiến cho đại giang trận trận sóng lớn

Lăng Tiếu biết nó mới vừa thoát biến, tâm tình thật tốt, cũng không có quá mức can thiệp

Chỉ bất quá đúng lúc này, Lăng Tiếu đồng thời cảm ứng được rất nhiều khí tức cường hãn hướng nơi này tới gần

Cách Lăng Tiếu gần nhất chính là Tây Bắc bài danh thứ 19, Cửu phẩm tông môn Long Hải các

Bọn hắn cũng là trước nhất biết được ở trên sông xuất hiện Giao Long

Vừa rồi từng tiếng Long ngâm đã truyền đến Long Hải các, không ít trưởng lão trấn tông đời trước đều cảm ứng được khí thế cường hãn đáng sợ này

Hơn mười tên cường giả Vương giai trở lên xuất hiện ở cách Lăng Tiếu không xa

Ở bên trong hơn mười người này, có ba gã Địa hoàng giai, 13 tên Vương giai, gần như xuất động lực lượng cường đại nhất của Long Hải các

Tất cả cường giả Long Hải các không dám quá thân cận, ánh mắt của bọn

hắn đều là kinh hãi rơi vào trên người Thanh Thiên Giao Long đang du đãng ở trên sông

- Thật sự là Giao Long Đã dài ra 6 trảo, là lục giai Giao Long!

Ở bên trong cường giả Long Hải các, một gã trung niên nhân mặc áo bào trắng cả kinh nói

Người này là Long Hải các Các chủ Long Hải Thiên, thực lực trung giai Vương giai

Ở phía sau hắn một gã lão giả tóc trắng xoá trong mắt hiện ra tinh quang nói

- Không nghĩ tới truyền thuyết là thật sự, ở chỗ này rõ ràng trấn áp 1 đầu Lục giai Giao Long, xem nó tinh khí cực kỳ tràn đầy, chỉ sợ đã sắp thoát biến đến Thất giai Giao Long đi à nha

Một lão giả khác nhíu mày nói

- Giao Long ở đáy sông nhiều năm, không biết hiểm hại bao nhiêu sinh linh, hôm nay nó thoát khốn mà ra, chỉ sợ sẽ nguy hại tứ phương

- Tốt nhất nó có thể đi nguy hại những tạp chủng Cự Giang tông kia

Một lão giả áo đen khác híp mắt nói

Ba gã lão giả này chính là trưởng lão đời trước thực lực mạnh nhất của Long Hải các, hai gã trung giai Địa hoàng, một gã Địa hoàng cấp thấp

- Hôm nay nó xuất hiện ở giang vực các ta, chỉ sợ sẽ trước nguy hại đến môn hạ các ta ah, cái này nên như thế nào cho phải

Long Hải Thiên thở dài nói

- Không nên gấp gáp, tin tưởng Đổng gia rất nhanh sẽ nhận được tin tức, Đổng gia lão tổ nhất định sẽ đối với Giao Long này cảm thấy hứng thú

Bạch phát lão giả kia nói ra

- Ồ, bên kia có vị Vương giai trẻ tuổi, hắn làm sao dám to gan như thế

Long Hải Thiên kinh ngạc một tiếng, sau đó đối với Lăng Tiếu kêu lên

- Người tuổi trẻ mau tới đây, đó là Lục giai Giao Long hung hãn, tùy thời sẽ hung tính đại phát ăn hết ngươi

Lăng Tiếu hướng về Long Hải Thiên nhìn lại, chỉ là hướng về hắn khẽ gật đầu

- Đa tạ bẩm báo, ta ở chỗ này không sao

- Người tuổi trẻ đừng không biết trời cao đất rộng, muốn thu phục chiếm được Giao Long cũng phải xem thực lực

Lão giả tóc ngắn sau lưng Long Hải Thiên quát to

Hắn là Địa hoàng giai cũng không dám tới Giao Long quá gần, mà người tuổi trẻ kia chỉ là Vương giai cấp thấp, xem ra là muốn thu phục chiếm được Giao Long, cái này để cho hắn cảm thấy người tuổi trẻ kia không thể nghi ngờ là chịu chết

Lăng Tiếu cười cười không có nói cái gì nữa

Sau đó, lại là hơn mười thanh âm xé gió từ mấy cái phương hướng truyền tới

Hơn mười người này đều là tán tu cường đại hoặc là lính đánh thuê Vương giả ở Tây Bắc cùng Nam hoang giao giới tầm đó, bọn hắn vừa nhận được tiếng gió lập tức hướng nơi đây chạy tới

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 629 - Khiến Cho Oanh Động

Thật sự là Giao Long, nó thật sự là từ đáy sông phá phong ấn mà ra sao

- Nhất định là nó đấy, bằng không nó như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, nghe nói trong Man Hoang vực cũng xuất hiện 1 đầu thất giai Giao Long, cái kia đã có 7 trảo, mà đầu này chỉ có 6 trảo, hiển nhiên là Lục giai Giao Long

- Cho dù chỉ là lục giai, tất cả mọi người chúng ta thêm cùng một chỗ cũng không phải đối thủ của nó, có lẽ chỉ có Đổng gia lão tổ hoặc Thái Thượng tam tông kia mới có thể cùng nó chống lại rồi

- Long Hải các gặp nạn rồi, Giao Long kia xuất hiện ở chỗ này, chỉ sợ sẽ quấy đến long trời lỡ đất

Những tán tu, lính đánh thuê này đều ở phía xa ngoài ngàn mét, không người dám tới gần

Đồng thời, bọn hắn cũng chú ý tới Lăng Tiếu tồn tại, nhao nhao lộ ra mỉa mai chi ý, trong nội tâm đều nghĩ

- Rõ ràng dám cách Giao Long gần như vậy, tiểu tử này quả nhiên là não tàn rồi

Sau đó, ngày càng nhiều người tụ tập tới, trên mặt sông lộ ra phi thường náo nhiệt rồi

Lăng Tiếu nhìn xem bốn phía gần trăm tên Vương giai, trong nội tâm thầm hô

- Cái này tốt rồi, bản thiếu gia muốn ít xuất hiện một điểm cũng không được

Ngay thời điểm Lăng Tiếu muốn mở miệng triệu hoán Thanh Thiên Giao Long đi lên, lại có hơn mười cổ khí tức cường hãn tật bắn mà đến

Một âm thanh mỉa mai cười sang sảng vang lên

- Ha ha, Long Hải Thiên, Long Hải các các ngươi quả nhiên cùng 'Long' hữu duyên, đầu Hung Giao này rõ ràng xuất hiện ở bên các ngươi, quả nhiên là vận khí tốt

Người bên Long Hải các chứng kiến người tới, tất cả thần sắc đều tái nhợt

Người tới chính là tử địch của bọn hắn Cự Giang tông người

Cự Giang tông cùng Long Hải các vốn là tông môn quản hạt hạ du Long Đào giang

Vốn hai tông đều là bình an vô sự, tất cả thủ giang vực của mình sinh tồn

Thế nhưng mà vài thập niên gần đây, Cự Giang tông Tông chủ tiền nhiệm tương đối cường thế, lại muốn hướng về giang vực của Long Hải các mở rộng, Cự Giang tông đối với Long Hải các tiến hành chèn ép cùng nuốt liều

Cự Giang tông muốn trở thành bá chủ chính thức của Long Đào giang này, từ đó tiến giai thành bát phẩm tông môn

Thực lực của Long Hải các bản cùng Cự Giang tông không kém bao nhiêu, đối với Cự Giang tông khiêu khích đương nhiên là nghiêm khắc đáp lại

Hai tông quan hệ trong đó càng trở nên gay gắt, cho đến hiện tại biến thành tử địch

Mà bây giờ trung niên nhân cười to kia đúng là Cự Giang tông Tông chủ Giang Vô Sinh, thực lực đã là Vương giai đẳng cấp cao, phía sau hắn đều là Cự Giang tông trưởng lão cùng với bốn gã trưởng lão đời trước

- Giang Vô Sinh, ngươi đừng cao hứng quá sớm, cho dù Long Hải các chúng ta cùng 'Long' hữu duyên, đó cũng là thiện duyên, chỉ có điều đợi nó đến Cự Giang tông các ngươi không biết là thiện duyên hay là nghiệt duyên rồi

Long Hải Thiên nhàn nhạt đáp

- Ha ha, vậy cũng phải đợi nó đến chỗ chúng ta rồi mới biết được, đợi lát nữa ta xem nó ở phía trên giang vực của các ngươi quấy cái long trời lỡ đất, nhìn xem ngươi cái gọi là thiện duyên phải chăng thật có thể bảo trụ Long Hải các các ngươi

Giang Vô Sinh cười to nói

Long Hải Thiên xanh mặt, không hề ứng lời nói

Trong lòng của hắn đối với Giao Long này cũng không chắc, đừng nhìn nó bây giờ đang ở trong nước thống khoái, ai biết lát nữa nó có thể biến thành hung thú hung tàn đối với người Long Hải các bọn họ tiến hành giết chóc hay không

Lúc này, trưởng lão đời trước ở sau lưng Long Hải Thiên đối với những tán tu cùng lính đánh thuê kia nói

- Chư vị, không bằng chúng ta hợp lực trước đem Giao Long này tiêu diệt, bằng không nó nhất định sẽ tai họa bình dân, đến lúc đó gặp nạn không chỉ có Long Hải các chúng ta mà thôi ah!

Những tán tu cùng lính đánh thuê kia đều không dám ứng lời, bọn hắn tổng

cộng tuy có gần trăm người, nhưng mà lại không người thực lực đạt tới Địa hoàng giai, để cho bọn hắn hợp lực giết Giao Long, cái này hoàn thành là lấy trứng chọi đá, căn bản chỉ là chịu chết mà thôi

- Long Hà lời nói không sai, chúng ta đi đầu hợp lực tru sát đầu Giao Long này, vì bình dân suy nghĩ

Một trung niên từ phương xa bay vụt đi qua, tốc độ kia nhanh đến kinh người

Sau khi hắn đứng lại, một cỗ khí thế cường hoành tán phát ra, chung quanh từng đợt tinh dập thần mang không ngừng lóng lánh

- Là là Dong Binh chi hoàng Nam Cung đại nhân!

- Lại là hắn, khó trách dám gọi thẳng danh tự trưởng lão đời trước của Long Hải các

- Nam Cung đại nhân thực lực phi phàm, nhưng mà cùng Giao Long này so sánh tựa hồ còn kém không ít a!

- Ngươi đây cũng không biết, Nam Cung đại nhân có Linh khí đẳng cấp cao, nếu như phối hợp người Long Hải các, có lẽ thật có thể đem Giao Long này tàn sát rồi

Nam Cung Liệt, Nam hoang một đời Dong binh hoàng giả, có quan hệ tới sự tích của hắn có thể dùng hai chữ "truyền kỳ" để diễn tả

Lại nói Nam Cung Liệt chính là trực hệ tử tôn của Nam hoang tứ đại gia tộc Nam Cung tộc, 13 tuổi trở thành Huyền giả, mười sáu tuổi trở thành Huyền sĩ, 22 tuổi trở thành Linh sư, thời điểm 30 tuổi thành tựu Vương vị

Là thiên tài 100 năm khó gặp của Nam Cung gia

Bởi vì hắn thiên phú xuất chúng, năng lực hơn người, bị Nam Cung gia coi là người nối nghiệp gia chủ

Thế nhưng mà, Nam Cung Liệt cũng không phải con trai trưởng trong gia tộc, ở trên hắn còn có đại ca Nam Cung Kỳ

Vốn hai huynh đệ bọn họ cảm tình cực kỳ tốt, nhưng mà bởi vì Nam Cung Liệt quá mức xuất chúng, uy hiếp được địa vị của Nam Cung Kỳ

Cuối cùng khiến cho Nam Cung Kỳ đối với Nam Cung Liệt sinh ra cảm xúc bất mãn, muốn đá hắn ra khỏi gia tộc, đoạt lại vị trí gia chủ thuộc về hắn

Thời điểm Nam Cung Liệt biết được huynh trưởng Nam Cung Kỳ đang âm thầm liên hợp bộ phận trưởng lão của gia tộc muốn đối phó hắn, hắn dứt khoát tuyên bố sẽ không nhận vị trí gia chủ, cũng cam nguyện rời khỏi Nam Cung gia

Hắn làm như vậy hoàn toàn là vì đại ca của hắn Nam Cung Kỳ, đồng thời hắn cũng muốn đi ra con đường bản thân

Quyết định này của Nam Cung Liệt, chấn động Nam hoang tứ phương

Lúc này Nam Cung Kỳ mới biết được Nam Cung Liệt cũng không ý ở vị trí gia chủ, trong lòng của hắn xấu hổ Vì vậy, ở trước khi Nam Cung Liệt rời nhà, hắn quỳ gối trước mặt đệ đệ sám hối, hi vọng Nam Cung Liệt có thể lưu lại

Nhưng mà, Nam Cung Liệt lại hoảng sợ nâng đại ca của hắn dậy giải thích nói

- Nam Cung Liệt ta mặc dù thoát ly Nam Cung gia, nhưng mà ta vẫn là thân đệ của ngươi, nếu có một ngày cần đệ đệ trợ giúp, đệ đệ tuyệt đối sẽ không chối từ, máu chảy đầu rơi

Nam Cung Liệt ly khai Nam Cung gia, sáng lập 1 dong binh đoàn tên là Liệt Diễm dong binh đoàn

Thời điểm Liệt Diễm dong binh đoàn tổ kiến bất quá 5 người, nhưng mà dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Liệt, không ngừng phát triển lớn mạnh

Liệt Diễm dong binh đoàn tổ kiến mười năm sau, đã trở thành dong binh đoàn hơn hai ngàn người, mà đoàn trưởng Nam Cung Liệt càng là dong binh chi Vương nổi danh

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 630 - Giết Bọn Họ Cho Ta! (1)

Bởi vì Liệt Diễm dong binh đoàn cường thế, đưa tới Nam hoang đệ nhất dong binh đoàn Thanh Hồ đố kị, bọn hắn sợ Liệt Diễm dong binh đoàn sẽ có một ngày vượt qua bọn hắn, cho nên bọn hắn muốn đem Liệt Diễm dong binh đoàn diệt sát

Lúc ấy, Thanh Hồ dong binh đoàn đoàn trưởng đã là một gã Địa hoàng cường hãn cấp thấp, thủ hạ càng là năng giả vô số

Mà khi đó Nam Cung Liệt chỉ là trung giai Vương giai, thủ hạ có năng lực cũng không thể cùng Thanh Hồ dong binh đoàn so sánh

Tất cả mọi người cho rằng Liệt Diễm dong binh đoàn sẽ bị Thanh Hồ dong binh đoàn tiêu diệt

Lúc ấy, Nam Cung Liệt đại ca Nam Cung Kỳ đã chuẩn bị tốt, muốn động gia tộc đời trước trưởng lão ra mặt bảo vệ Nam Cung Liệt

Thế nhưng mà, trận chiến ấy lại ngoài tất cả mọi người ý liệu

Nam Cung Liệt rõ ràng dùng lực lượng một người đem Thanh Hồ dong binh đoàn đoàn trưởng cùng với năm tên Phó đoàn trưởng tiêu diệt, chấn nhiếp tất cả Thanh Hồ dong binh đoàn

Sau trận chiến ấy, Thanh Hồ dong binh đoàn bắt đầu giải tán, Liệt Diễm cường thế leo lên vị trí Nam hoang đệ nhất dong binh đoàn

Danh tiếng của Nam Cung Liệt cũng chấn kinh hai địa phương Nam hoang

cùng Tây Bắc

Có tin đồn Nam Cung Liệt trước kia ở trong Man hoang vực lấy được Tôn giai truyền thừa, trong tay có Linh khí cùng huyền kỹ đẳng cấp cao, bằng cái này mới tiêu diệt vài tên đoàn trưởng Thanh Hồ, nhất chiến thành danh!

Hôm nay Nam Cung Liệt mới chừng một trăm tuổi, cũng đã là Địa hoàng đỉnh phong, bởi vậy có thể thấy được lúc trước nghe đồn tuyệt đối là thật sự

Nếu như hắn không có đạt được Tôn giai truyền thừa, làm sao có thể tiến giai thần tốc như thế

Nam Cung Liệt gần đây cũng là hiệp xảo đi vào Nam Thiên thành, hôm nay không nghĩ tới sẽ nghe được tiếng Long ngâm, lại nghe thủ hạ hồi báo tại đây xuất hiện Giao Long, lúc này mới cực tốc chạy tới

Hắn đề nghị tru sát Giao Long, một bộ phận nhất định là vì bình dân ở hai bờ sông suy nghĩ, một bộ phận càng lớn là vì thu hoạch nhiều thứ tốt trên người đầu Giao Long này

Theo Nam Cung Liệt đến, trong Nam Thiên thành rốt cục có người chạy đến

Vệ gia Tam lão cùng với Thái gia Nhị lão dắt tay nhau mà đến, Đổng gia tạm thời còn không có xuất động

Vệ, Thái hai nhà đều là hào phú đại phiệt Nam Thiên thành, Vệ gia xếp hạng thứ hai, Thái gia đệ tam

Thực lực hai nhà không kém bao nhiêu, nhưng mà Vệ gia càng biết vơ vét của cải, ở trên tài lực vượt xa Thái gia, cái này cũng chính là nguyên nhân Vệ gia có thể xếp vị trí thứ hai

Vệ gia Tam lão, Vệ lão đại Địa hoàng trung giai, Vệ lão nhị cùng Vệ lão tam đều là Địa hoàng cấp thấp, bên Thái gia thì là một gã Địa hoàng trung giai cùng một gã Địa hoàng cấp thấp

Phía sau bọn họ còn đi theo vài tên Vương giai của gia tộc từng người

Một đoàn người đã đến, ánh mắt vốn là rơi vào phía trên Giao Long, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kị cùng vẻ tham lam

- Không biết chư vị đối với bổn Hoàng đề nghị như thế nào

Nam Cung Liệt nhàn nhạt nhìn xem Địa hoàng bốn phía hỏi

- Liệt hoàng, thực lực Giao Long này đáng sợ, coi như là chúng ta liên thủ chưa hẳn có thể lấy được, nếu như nó chìm trong nước, ngày nó trở ra trả thù, cái này Chỉ sợ

Cự Giang tông một gã trưởng lão đời trước nói ra

Kỳ thật, hiện tại Cự Giang tông bọn hắn cũng không muốn bỏ Giao Long này, tốt nhất đợi Giao Long này ở phía trên Long Hải các đảo loạn giết chóc một phen rồi nói sau, như thế Cự Giang tông bọn hắn muốn thu thập Long Hải các sẽ đơn giản nhiều lắm

- Giang Đào Thanh, đừng đem lời nói được đường hoàng như thế, ngươi đơn giản là muốn lợi dụng nó đối phó Long Hải các chúng ta mà thôi

Long Hải các đời trước trưởng lão Long Hà hừ lạnh nói

- Đánh rắm, Giao Long này đã là lục giai, nếu như Đổng gia lão tổ không ra, chúng ta có ai có thể chống đở được nó

Vừa rồi tên Cự Giang tông đời trước trưởng lão nói chuyện kia quát to

- Đã đủ rồi, ai không muốn hợp lực tru sát Giao Long thì đi xa cho bổn hoàng!

Nam Cung Liệt nhàn nhạt nói ra

Mặc dù ngữ khí của hắn không nặng, nhưng mà lại lộ ra một cỗ uy nghiêm không cho kháng cự

Hắn nói vừa dứt, những tán tu cùng lính đánh thuê kia nhao nhao lui ra

Thực lực bọn hắn cũng chỉ là Vương giai, cho dù tham dự vào, cuối cùng tuyệt đối cũng không có thể kiếm đến nửa điểm chỗ tốt, chẳng bằng hiện tại trước tiên lui đi, đợi sau khi chấm dứt, lại nhìn xem có thể đục nước béo cò hay không

Bọn họ đều là người từng trải, đối với việc này là thập phần rõ ràng

Người Cự Giang tông sắc mặt khó coi, do dự một chút vẫn là quyết định ở lại

Nếu như bọn hắn không ở lại, chỗ tốt của Giao Long này cũng sẽ không có phần của bọn hắn

- Còn ở lại chỗ này làm gì, lăn xa một chút!

Nam Cung Liệt quát lớn

Thanh âm của hắn giống như sấm sét, chấn đến những tán tu cùng lính đánh thuê kia gần như đều muốn từ trên không trung rơi xuống

Bọn hắn không dám nghĩ khác, tranh thủ thời gian xám xịt rời đi

Nam Cung Liệt đưa ánh mắt quăng đến trên người Lăng Tiếu một mực ở trên không Giao Long, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc nói

- Tiểu huynh đệ cũng muốn kiếm một chén canh

Hắn đối với Lăng Tiếu có vài phần cảm thấy hứng thú, hắn nghĩ mãi mà không rõ một gã Vương giai cấp thấp rõ ràng dám cùng Giao Long sát lại gần như vậy, không phải não tàn là có tin tưởng lớn lao

Hắn đương nhiên không sẽ cảm thấy Lăng Tiếu nghi biểu bất phàm sẽ là thanh thiếu niên não tàn, càng cảm thấy được Lăng Tiếu có vài phần can đảm hơn người, hắn phảng phất thấy được mình thời trẻ tuổi, trong mắt nhiều thêm vài phần vẻ tán thưởng

Lăng Tiếu vừa định đáp lời, Vệ gia lão Nhị cùng lão Tam cũng chú ý tới Lăng Tiếu tồn tại

- Hảo tiểu tử, rõ ràng còn dám xuất hiện, lúc này ta xem ngươi trốn như thế nào!

Vệ lão tam trừng mắt Lăng Tiếu quát

Hắn tuy muốn tới bắt lấy Lăng Tiếu, nhưng mà không dám có chỗ động tác, nếu kinh động Giao Long trước đối phó hắn, vậy làm phiền có thể lớn rồi

Lăng Tiếu không để ý tới Vệ lão tam, mà là đối với Nam Cung Liệt chắp tay nói

- Vị tiền bối này đã hiểu lầm, con rồng nhỏ này chính là tọa kỵ của vãn bối, nó ở chỗ này du ngoạn, không nghĩ quấy nhiễu chư vị, thật sự là thất lễ

Hắn vừa dứt lời, thần sắc tất cả mọi người đều là cứng đờ

Sau đó đại bộ phận người đều là cười mỉa mai

- Ha ha, thật sự là chết cười ta a Tiểu tử này cũng quá khoác lác rồi, cái này rõ ràng là Giao Long trấn áp ở đáy sông, hôm nay vừa mới thoát khốn rõ ràng trở thành tọa kỵ của ngươi, ngươi cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem ngươi bộ dáng ra sao

- Cũng không phải, nếu như ta cũng nói nó là tọa kỵ của ta, không biết ngươi có thể tín hay không Thật sự là tiểu bối không biết trời cao đất rộng

- Người tuổi trẻ chính là yêu huyễn ngốc nghếch, ngươi có thể thu Lục giai linh thú làm tọa kỵ, lão phu cũng có thể thu thần thú làm tọa kỵ rồi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 631 - Giết Bọn Họ Cho Ta! (2)

Vệ lão tam càng là cười đến điên cuồng

- Ha ha, hỗn đãn vô tri đáng thương, đừng tưởng rằng có chút thiên phú liền cảm giác mình vô địch thiên hạ rồi, Giao Long này chính là hung thú đáng sợ trong nước, nó tùy tiện khẽ động ngươi sẽ chết cùng bỏ mạng rồi, rõ ràng còn dám nói nó là tọa kỵ của ngươi, nếu như nói ngươi là nhân sủng của nó có lẽ chúng ta còn cảm thấy sự thật một ít

Vệ lão nhị ở một bên cười lạnh

- Hỗn đãn mau tới đây đem đông tây không nên thuộc về ngươi lấy ra, có lẽ chúng ta có thể cân nhắc cho ngươi 1 cái toàn thây

Lúc này, Nam Cung Liệt cũng có chút ít thay Lăng Tiếu xấu hổ nói

- Người tuổi trẻ có dũng khí là chuyện tốt, nhưng mà quá mức kiêu ngạo đùa nghịch mặt mũi cũng không phải chuyện tốt gì

Hắn dừng thoáng một phát lại nói

- Ngươi vẫn là ly khai a Chúng ta muốn bắt đầu Đồ Long rồi

Nam Cung Liệt giọng điệu cứng rắn rơi xuống, trong tay hắn nhiều hơn một thanh Phương Thiên họa kích, một cỗ hỏa mang đậm đặc ngút trời mà đi, một con Thượng Cổ dị thú lộ hóa mà ra, lộ ra có chút hung hãn chói mắt

Cái Phương Thiên họa kích này đúng là Linh khí đẳng cấp cao của hắn, năm

đó đúng là dựa vào nó chém giết Thanh Hồ dong binh đoàn mấy đại đoàn trưởng

- Nam Cung lão đệ làm gì vội vã như thế, đầu tiên chờ lão phu chút đã

Một giọng nói từ thật xa truyền tới

Vừa dứt lời, ba đạo nhân ảnh xuất hiện ở trước mọi người

Người Đổng gia đến rồi!

Mới vừa nói nói đúng là cùng Lăng Tiếu có duyên gặp mặt một lần Cổ đại sư

Ở bên cạnh hắn còn có một vị lão giả cao gầy, lão giả này hai tay thả lỏng phía sau, một đầu tóc bạc mất trật tự rơi lả tả sau đầu, 1 thân khí thế nội liễm, không có chút thần mang nào thoáng hiện, nhưng mà cặp lão mục kia lại lộ ra khí phách bễ nghễ tứ phương, để cho người không dám tới đối mặt chút nào

Ở bên cạnh hắn còn có một vị thiếu nữ nũng nịu, kiều mặt như hoa, thân như tiêm liễu, duyên dáng yêu kiều, ngọc hà lập loè

Thiếu nữ này Lăng Tiếu cũng nhận ra, nàng đúng là Đổng gia Thất tiểu thư Đổng Cần Cần

Chỉ thấy nàng tọa hạ lại là một con đã có thể ngự không mà đi Minh vân báo

Nam Cung Liệt bay đến trước lão giả kia đối với hắn cung kính nói

- Bái kiến Đổng lão

Những người khác cũng nhao nhao tiến lên, đều từng cái cúi người hành lễ ân cần thăm hỏi

Vị lão giả trước mắt này thình lình đúng là Đổng gia lão tổ tông rồi, hơn hai trăm năm trước đã bước vào Tôn giai rồi, hôm nay chỉ sợ nâng cao một bước đi à nha

- Lục Lục giai linh thú!

Lăng Tiếu không có chú ý lão giả kia, ngược lại nhìn xem Minh Vân Báo dưới háng Đổng Cần Cần thấp giọng kinh hô lên

Hắn thật không nghĩ tới Đổng gia rõ ràng còn sẽ có linh thú khủng bố bực này, khó trách Đổng gia có thể một mực xưng bá tại Nam Thiên thành

- Cái dâm tặc này rõ ràng cũng ở đây!

Đổng Cần Cần cảm nhận được ánh mắt Lăng Tiếu, không khỏi kiều mắng

Nàng căn bản cùng Lăng Tiếu không có tiếp xúc, chỉ là mấy ngày hôm trước ở trước đấu giá hội, Lăng Tiếu cùng Sắc tiên nữ tranh đấu, cuối cùng một màn Lăng Tiếu đối với Sắc tiên nữ "tập kích ngực" bị nàng chứng kiến, cho nên nàng liền định dạng cho Lăng Tiếu là hình tượng "dâm tặc"

Lăng Tiếu đương nhiên không biết cái nguyên do này, cảm giác mình thật là người vô tội ủy khuất ah!

Cổ đại sư cũng nhìn thấy Lăng Tiếu, không khỏi vui vẻ nói

- Uy, tiểu tử ngươi tại đó làm gì, chẳng lẽ muốn thu phục Giao Long sao

Lăng Tiếu đối với Cổ đại sư thật là tôn kính, lúc này chắp tay nói

- Tiền bối, đây là tọa kỵ của ta

Lời này vừa nói ra, Cổ đại sư cũng ngây ngẩn cả người, mà Đổng Cần Cần thì là khinh thường cười nói

- Dâm tặc không biết xấu hổ!

Đổng gia lão tổ chỉ là hơi liếc qua, lại đưa ánh mắt bỏ vào phía trên Giao Long

- Tiểu tử, ngươi xác định cái này thật sự là tọa kỵ của ngươi

Cổ đại sư phục hồi tinh thần lại hỏi

Lăng Tiếu còn chưa trả lời, Vệ lão tam lại giành nói trước

- Cổ đại sư ngàn vạn lần đừng để hỗn đản này lừa gạt, Giao Long này nếu là tọa kỵ của hắn, chỉ sợ Long Đào Giang này đã bị hắn nói thành nhà củas hắn rồi

Vệ gia đã điều tra rõ trước kia Cổ đại sư bảo vệ Lăng Tiếu, chỉ là xuất phát từ thưởng thức chi ý, cũng không có quan hệ quá lớn, cho nên hiện tại hắn mới dám châm ngòi như thế

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn Vệ lão tam, nhíu lông mày thoáng một phát, đối với Giao Long ở phía dưới đang vui vẻ quát to

- Tiểu long lên cho ta!

B-A-N-GGG!

Thanh Thiên Giao Long đã chơi chán rồi, nghe được Lăng Tiếu triệu hoán,

nhanh chóng từ trong nước tháo chạy lên

Xu thế Long Đằng nhảy biển, để cho người kinh hoảng triệt thoái phía sau

Chỉ có 3 người Đổng gia, Nam Cung Liệt cùng với những Địa hoàng giai cường giả kia còn ở nguyên chỗ

- Giết bọn họ cho ta!

Lăng Tiếu nhảy đến trên lưng nó, chỉ vào Vệ gia 3 người nói ra

Rống!

Tử Giao Long tiến hóa làm Giao Long, hung tính nguyên thủy khát máu bị triệt để kích phát ra, nghe được Lăng Tiếu chỉ thị, lập tức mở lớn miệng máu hướng Vệ gia 3 người híz-khà-zzz rống lên

Long tộc thiên phú thần thông Long ngâm

Long ngâm kinh thiên chấn đến tất cả mọi người kinh hoảng thất thần, Vương giai thực lực yếu ớt liền bị chấn rơi vào trong nước

Vệ gia Tam lão đứng mũi chịu sào đều bị chấn đến tai mũi bốc lên huyết, thân thể xa xa bay ngược đi ra ngoài

May mắn bọn họ là Địa hoàng giai cường giả, bằng không cái chấn động này có thể đem bọn hắn trực tiếp chấn chết rồi

Thanh Thiên Giao Long thét dài, Long thân bay vút lên, nhanh như thiểm điện, lập tức liền đến trước Vệ gia Tam lão

- Khốn nạn!

Vệ lão đại bị thương nhẹ nhất, thấy Giao Long đi vào trước mắt, mắng to một tiếng, trong tay nhiều hơn một thanh linh kiếm hướng phía Giao Long đánh tới

Bang bang!

Thanh Thiên Giao Long không đợi hắn ra chiêu, cái đuôi lớn kia quét ngang, đem ba người bọn họ trực tiếp nhập vào trong nước

Vệ gia Tam lão không có chỗ trống phản kháng đều bị nện đến không biết làm sao

- Đổng Đổng lão cứu cứu mạng!

Thời điểm Vệ gia lão đại rơi xuống, hướng phía Đổng gia lão tổ cầu cứu kêu lên

Thanh Thiên Giao Long hướng trong nước đập xuống, miệng máu cực lớn đã mở thật to

Chỉ là một lát tầm đó, Vệ gia tam đại Hoàng cấp rõ ràng muốn mệnh vẫn tại chỗ, sắc mặt của mọi người đều biến đổi

- Đã đủ rồi, nên tìm chỗ khoang dung mà độ lượng

Cũng không thấy Đổng gia lão tổ có động tác, chỉ ở trong chớp mắt liền chắn ở trước Thanh Thiên Giao Long thản nhiên nói

Thanh Thiên Giao Long sát tính nổi lên, không có Lăng Tiếu chỉ thị, đương nhiên sẽ không dừng lại, bay thẳng đến Đổng gia lão tổ cắn tới

- Tiểu Long dừng lại cho ta

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian mở miệng kêu lên

Đáng tiếc, tốc độ của Thanh Thiên Giao Long sao mà nhanh, muốn ngừng cũng không kịp

- Tổ gia gia coi chừng!

Không xa Đổng Cần Cần đối với Đổng gia lão tổ nhắc nhở kêu to, đồng thời để cho Minh Vân Báo qua đi cứu viện

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 632 - Giao Long Chi Uy (1)

Yên tâm đi, hắn còn có thể ứng phó được

Cổ đại sư ở một bên tràn đầy tự tin nói

Nam Cung Liệt thì híp mắt nhìn chằm chằm vào một người một thú kia!

- Nguy rồi!

Lăng Tiếu trong lòng hoảng sợ nói

- Tới tốt, lão phu rất lâu không nhúc nhích qua thân cốt rồi, hôm nay cùng ngươi chơi đùa!

Đổng gia lão tổ lão mục lòe ra hai luồng tinh quang, tay chậm rãi dò xét đi ra, xung quanh 100m rõ ràng giống như bị hắn khống chế, một cỗ năng lượng cường hãn hướng phía Thanh Thiên Giao Long đẩy mạnh

Một phương một thế giới, là chỉ ở trong phương viên trăm dặm vì một Tiểu Thế Giới, mà phương viên trên trăm dặm là Đại Thế Giới

Một phương một thế giới đúng là thủ đoạn công kích mà chỉ Thiên tôn giai mới có

Đây là Thiên tôn giai đối với linh khí cảm ngộ, đối với mình cảm ngộ, ngưng tụ thành tiểu phương thế giới đặc biệt của mình

Ở trong tiểu phương thế giới, sẽ trở thành thế giới thuộc tính của hắn, công

kích thế giới, ở trong đó hắn là chúa tể cường hãn nhất

Đổng gia lão tổ là Thổ Lôi song thuộc tính cùng tu, mà cái Tiểu Thế Giới này ngưng tụ thành năng lượng lực công kích như có núi cao va chạm, lôi minh điện thiểm đáng sợ

Thanh Thiên Giao Long thiên phú thần thông tái khởi, rồng ngâm trời cao, núi cao nổ nát, lôi điện biến mất

- Tốt, không nghĩ tới tu vi của ngươi đã là lục giai đẳng cấp cao, lão phu toàn lực chơi với ngươi

Đổng gia lão tổ tiểu phương thế giới bị phá hủy, hắn cũng không nhụt chí, sau khi đại khen một tiếng, song chưởng càng không ngừng đánh ra năng lượng công kích của Tiểu Thế Giới

Ba tòa núi cao, mang theo xu thế dời núi lấp biển, hướng phía Thanh Thiên Giao Long đánh tới

Lần này, Đổng gia lão tổ đem hết toàn lực, cái uy thế kia để cho Lăng Tiếu ngồi ở trên lưng Long rất là thất thố Hắn phảng phất chứng kiến 3 tòa núi cao cự đại kia hướng phía hắn nện đi qua, loại cảm giác này để cho hắn hít thở không thong, khó chịu đến cực điểm, nếu không phải lực ý chí của hắn cứng cỏi, sẽ bị dọa đến ngã xuống rồi

- Oa!

Núi cao chưa đến, Lăng Tiếu trước tiên nhịn không được nhổ một ngụm máu tươi

Thanh Thiên Giao Long y nguyên không sợ, ngược lại hung tính nổi lên, đuôi rồng cực lớn càng như thiên quân vạn mã đánh hướng ba tòa núi cao

này

Ầm ầm!

Giao Long sao mà khủng bố, mà ngay cả núi cao kia cũng đều bị chấn đến bay ra thật xa, không thể tổn thương nó mảy may

Đổng gia lão tổ thừa cơ tế ra mấy đạo lôi điện như là thùng nước, hướng phía Long Bối oanh khứ

Thanh Thiên Giao Long bị điện đến không ngừng gào rú, long thân khổng lồ kia hướng phía Đổng gia lão tổ đụng tới

Trước người Đổng gia lão tổ hình thành núi cao cực lớn ngăn trở Thanh Thiên Giao Long công kích

Đáng tiếc, cái núi cao kia tuy lớn, nhưng vẫn không ngăn cản được Giao Long hung hãn

Núi cao vắt ngang, Đổng gia lão tổ bị đánh bay ra vài trăm mét

- Tổ gia gia!

Đổng Cần Cần kêu đau một tiếng, đón lấy đối với Minh Vân Báo kêu lên

- Nhanh đi giết Giao Long cùng dâm tặc kia!

Minh Vân Báo gầm nhẹ một tiếng, hướng Giao Long đánh giết mà đi

Minh Vân Báo còn chưa tới, Giao Long cũng đã co lại thân thể mấy chục mét, lạnh lùng trừng mắt nó, một cỗ long uy vô thượng thể hiện ra khí vương giả

Minh Vân Báo bị cổ long khí này chấn nhiếp đến dừng lại bộ pháp, trong miệng càng không ngừng gào thét, tựa hồ kháng cự ý chí khuất phục của mình

- Minh Vân Báo trở về

Đổng gia lão tổ chẳng biết lúc nào tới tại chỗ, đối với Minh Vân Báo kêu to nói

Minh Vân Báo là tọa kỵ của Đổng gia lão tổ, không có bất kỳ kháng cự, lập tức quay đầu liền trở về bên cạnh Đổng gia lão tổ

- Tổ gia gia ngươi không sao chớ

Đổng Cần Cần nhìn qua lão nhân quan tâm hỏi

Đổng gia lão tổ lau vết máu ở khóe miệng thoáng một phát nói

- Giao Long quả nhiên đáng sợ, ta không phải đối thủ của nó

Đổng gia lão tổ lời này rơi xuống, người xung quanh đều đối với Lăng Tiếu quăng đi ánh mắt kiêng kị, thần sắc cũng trở nên hết sức phức tạp, trong nội tâm tư vị tạp trần

Vừa rồi bọn hắn vẫn còn châm chọc nhục mạ Lăng Tiếu não tàn, hôm nay đến cùng ai mới là não tàn, cái này rõ ràng rồi

- Tiền bối ngươi không sao chớ

Lăng Tiếu ngồi ở trên Long Bối đối với Đổng gia lão tổ hỏi

Tuy nói Đổng gia lão tổ nhận thua, nhưng hắn cảm thấy lão nhân kia khẳng

định còn có hậu chiêu, người ta cũng không muốn liều cái ngươi chết ta sống mà thôi

Lăng Tiếu đối với Cổ đại sư có kính ý, càng không muốn thêm cường địch, tự nhiên đối với Đổng gia lão tổ khách khí vài phần

- Không có việc gì, ta cái lão già khọm này còn cường tráng lắm

Đổng gia lão tổ đáp

Cổ đại sư từ bên cạnh cười nói

- Lão gia hỏa, đây chính là oa nhi ta nói cho ngươi muốn thu làm đồ đệ, nhưng tiếc người ta chướng mắt ta!

Đổng gia lão tổ kinh ngạc thoáng một phát, đón lấy lại liếc nhìn Lăng Tiếu nói

- Kẻ này lông mày xanh đôi mắt đẹp, thần đình no đủ, trong cương có nhu, xác thực là trẻ tuổi thiên tài khó gặp

Cổ đại sư hắc hắc cười cười nói

- Người ta vừa ý tự nhiên sẽ không quá kém, dừng thoáng một phát hắn hạ giọng nói

- Ngươi cảm thấy để cho tiểu Thất đi theo hắn như thế nào

Cổ đại sư nói lời này cũng không có truyền âm, Đổng Cần Cần ở một bên nghe được rõ ràng

- Cổ gia gia! Ai cùng hắn cái dâm tặc này nhận thức, ngươi lại nói lung tung

ta đem râu ria còn lại của ngươi đều nhổ rồi

Đổng Cần Cần đôi mắt dễ thương nộ trừng Cổ đại sư khẽ kêu nói

Cổ đại sư tranh thủ thời gian bưng kín cái cằm, bộ dáng sợ hãi, tựa hồ rất sợ Đổng Cần Cần thật làm như vậy

- Nói giỡn nói giỡn

Cổ đại sư cười khan nói, sau đó lại nói thầm

- Xác thực rất xứng đi!

- Cổ gia gia!

Đổng Cần Cần cưỡi Minh vân báo hướng Cổ đại sư nhào tới

Bên kia Lăng Tiếu đưa ánh mắt bỏ vào trên thân bọn người Cự Giang tông

Hơn mười người Cự Giang tông rõ ràng bị Lăng Tiếu nhìn tới dọa đến liên tiếp lui về phía sau

Bọn hắn cũng không phải sợ Lăng Tiếu, mà là sợ Lăng Tiếu tọa kỵ Giao Long mà thôi, phải biết vừa rồi Vệ gia ba gã Địa hoàng giai chỉ ở một lát tầm đó đã bị oanh thành trọng thương, nếu không phải Đổng gia lão tổ ra tay, chỉ sợ đã mệnh vẫn tại chỗ

- Vừa rồi các ngươi không tin đây là tọa kỵ của ta

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi thăm

Giang Vô Sinh liên tục khoát tay nói

- Tiểu huynh đệ đã hiểu lầm, ta chúng ta đương nhiên đã tin tưởng

Hắn cho tới bây giờ còn chưa tin đây này, cảm giác mình tựa hồ là đang nằm mơ

Cái này rõ ràng là ác long trấn áp trong Long Đào, làm sao lại trở thành tọa kỵ của người tuổi trẻ này rồi, cái này cũng quá không có thiên lý đi à nha

Lăng Tiếu đưa ánh mắt chuyển qua tên trưởng lão đời trước sau lưng Giang Vô Sinh kia thản nhiên nói

- Vừa rồi ngươi mắng ta yêu huyễn ngốc nghếch

Tên trưởng lão đời trước kia liên tục khoát tay cười khan nói

- Lão ta Khẳng định không phải ta, ngươi nhất định là nghe lầm

Sau đó hắn chỉ vào đám người Long Hải các nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 633 - Giao Long Chi Uy (2)

Là bọn hắn Là bọn hắn mắng ngươi

Long Hải Thiên quát nói

- Các ngươi còn có xấu hổ hay không, ta chúng ta căn bản không có lên tiếng

- Đúng vậy, Cự Giang tông các ngươi những vương bát đản này, tiểu huynh đệ chính là bọn họ mắng ngươi

- Hỗn đản, các ngươi cảm thấy tiểu huynh đệ sẽ nghe lầm sao Các ngươi đây là ô nhục chỉ số thông minh của tiểu huynh đệ

- Tiểu huynh đệ đừng nghe bọn họ, bọn hắn chỉ là muốn lợi dụng ngươi đối phó Long Hải các chúng ta

Người Long Hải các kêu lên, người Cự Giang tông cũng là mặt đỏ tới mang tai mắng lại

Người hai tông càng như người đàn bà chanh chua trên đường cái, rõ ràng không có bất kỳ một điểm phong phạm cao thủ, lẫn nhau ác ngôn công kích

- Mò mẫm nóng nảy!

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, sau đó đối với Giao Long nói

- Đem mấy con ruồi chán ghét kia đập xa một chút cho ta, nhìn xem liền chán ghét

Lăng Tiếu chỗ chỉ là đám người Cự Giang tông kia

Vừa rồi chính là bọn họ mắng hung ác nhất, khó nghe nhất

Bất quá, Lăng Tiếu cũng không phải vì vậy mà muốn đối phó bọn hắn, cuối cùng ai cũng sẽ không tin tưởng Giao Long này sẽ là tọa kỵ của hắn

Hắn cũng không phải là vì trợ giúp Long Hải các mà muốn ra tay, mà là nghe được Cự Giang tông, lại để cho hắn nhớ tới ban đầu ở trong Vạn Thú quật La Mỹ Anh thiếu chút nữa bị người Cự Giang tông ô nhục

Đoàn hỏa trong lòng của hắn kia lại bị kích phát ra rồi

Cho dù hắn đối với La Mỹ Anh hơn nữa là áy náy, nhưng mà cũng không bỏ La Mỹ Anh đối với hắn mối tình thắm thiết, cuồng dại

Hắn còn nhớ mang máng thời điểm La Mỹ Anh sắp chết nói một câu kia

- Ta đã ngăn được!

Một câu nói kia mỗi lần nhớ lại sẽ ở trong lòng hắn không ngừng vang lên, tựa như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng cắt lấy trái tim của hắn, để cho hắn khó chịu không thôi

Người Cự Giang tông chứng kiến Lăng Tiếu hướng phía bọn hắn xem ra, tất cả mọi người đều là tâm kinh đảm hàn

Chẳng bao lâu sau, bọn hắn sẽ bị một gã Vương giai cấp thấp nho nhỏ dọa thành bộ dạng như vậy

- Tông chủ chạy mau, để ta chặn lại nó!

Cự Giang tông một gã trưởng lão đời trước quát to một tiếng, rõ ràng không lùi mà tiến tới, hướng Giao Long nhào tới

- Nhanh Nhanh, tất cả mọi người chạy mau!

Sắc mặt Giang Vô Sinh tái nhợt, hét to một tiếng, lập tức quay đầu chạy trốn

Giao Long là cường đại cỡ nào, Địa hoàng giai cũng không chịu nổi một kích, hắn lưu lại cũng chỉ là tăng thêm thương vong, đến không bằng đi đầu lui lại

Cự Giang tông trưởng lão sớm đã làm tốt chuẩn bị trốn, theo lời nói của Giang Vô Sinh rơi xuống, bọn hắn thoát đi đều không thể chậm hơn Giang Vô Sinh bao nhiêu

Mà Cự Giang tông ba gã trưởng lão đời trước còn lại, rõ ràng đều không có chạy trốn, hiển nhiên là vì hậu bối bọn hắn làm yểm hộ, cho bọn hắn chạy trốn

- Các ngươi cũng đi mau, để cho ta tới ngăn hắn lại

Cự Giang tông trưởng lão đầu tiên ngăn lại Giao Long kia lộ ra tử chí quát

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn hít một hơi linh khí, linh khí chung quanh nhao nhao hướng phía hắn hội tụ mà đến

- Không nên ah!

Ba gã lão giả Cự Giang tông kia cùng kêu lên

Bọn hắn đã biết rõ hắn đến cùng muốn làm gì rồi

- Mau lui lại!

Đổng gia lão tổ thấp hừ một tiếng, trong tay khởi động một phương núi cao bảo vệ Cổ đại sư cùng Đổng Cần Cần trước đó

Ba người đồng thời xa xa lui lại mà đi

- Tiểu bối, đi chết đi!

Cự Giang tông đời trước trưởng lão kia hướng Lăng Tiếu cùng Giao Long nhào tới

Hắn lựa chọn tự bạo, cho dù không có thể làm thịt Giao Long, nhưng mà muốn nổ chết Lăng Tiếu vẫn là có thể đấy

Chỉ cần Lăng Tiếu vừa chết, Giao Long kia tự nhiên sẽ tử vong rồi

- Hừ, muốn tự bạo, ngươi không có bổn sự này!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, tinh thần lực cuồn cuộn không dứt từ bên trong thức hải rút ra

Vô ảnh vô hình, kiếm quang như gió!

Đang ở trước Cự Giang tông trưởng lão đời trước muốn tự bạo, trong óc hắn cứng đờ, đau xót, cả người lâm vào bên trong ngốc trệ ngắn ngủi

Tất cả mọi người vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra, Giao Long đã đến trước mặt hắn, cự trảo nặng nề hướng đầu hắn đập đi

Phù phù!

Cự Giang tông đời trước trưởng lão kia đầu bị vỗ nát bấy, óc cùng huyết dịch vẩy ra

- Lão Thanh, ngươi cái hỗn đản này, chúng ta liều mạng với ngươi

Ba gã Cự Giang tông đời trước trưởng lão kia giận dữ, 3 người cùng kêu lên quát, đồng thời trong tay nhiều hơn Huyền khí đẳng cấp cao của mình, hướng Lăng Tiếu đuổi giết mà đến

Từng đợt linh khí công kích đáng sợ, đối với Lăng Tiếu xoắn giết tới

Giao Long hét lớn một tiếng, Long tộc thiên phú thần thông lại hiện ra

Rung trời động địa, nước sông bốc lên

Ba người kia bị chấn đến miệng phun cuồng huyết, mà Lăng Tiếu lại có Giao Long ngưng tụ phòng hộ thần mang ngăn cách tam đại Hoàng cấp linh khí công kích, không có bị bất cứ thương tổn gì

Giao Long hung uy đại triển, lần nữa hướng ba gã Cự Giang tông đời trước trưởng lão ở vào trọng thương kia nhào tới

Phù phù phù phù!

Đuôi rồng quét ngang, thân thể 3 người căn bản không chịu nổi một kích, trực tiếp bị chấn đến hóa thành một vũng máu

Rống!

Giao Long phun ra một ngụm thần mang, hướng phía Giang Vô Sinh thoát được nhanh nhất kia phun ra ngoài

Giang Vô Sinh ở ngoài ngàn mét ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có, trực tiếp cùng đám mây chân trời hóa thành hư ảo

Ba người Đổng gia, Nam Cung Liệt, Long Hải các cùng với Thái gia Nhị lão, đều là tâm thần đại chấn

Không ai nghĩ Lăng Tiếu lại hạ thủ hung ác như thế, trực tiếp diệt đi Tứ đại Hoàng cấp và tông chủ của Cự Giang Tông, cái này hoàn toàn dao động đến căn cơ của họ rồi

Nếu như Long Hải Các thừa cơ giết đến Cự Giang Tông, Cự Giang Tông tuyệt đối sẽ biến mất khỏi lịch sử trường hà

Lăng Tiếu sau khi để Lam Sắc Giao Long tiêu diệt mấy người kia cũng không tiếp tục truy kích những người khác nữa

Dù sao hận nên tiết cũng đã tiết, những người khác cũng thôi đi

Hắn biết rõ người của Long Hải Các chắc chắn sẽ không buông tha cho bọn hắn

Lúc trước hắn ở chỗ này, người Long Hải Các đối với hắn cũng khách khí, coi như tiện tay giúp bọn hắn một phen đi

- Tiểu Long nhỏ lại đi, miễn cho hù dọa người khác

Lăng Tiếu sờ lên long thân nói

Lam Sắc Giao Long đã thông hiểu nhân ý, lập tức biến thành một tiểu Giao Long, thuận thế quấn ở bên hông Lăng Tiếu, cũng không chịu trở lại Linh Thú Hộ Oản

- Chư vị tiền bối, trước đây gây kinh hãi, Lăng Tiếu thật sự rất áy náy

Lăng Tiếu có chút khom người với mọi người nói

Hắn vốn không nghĩ tới sự xuất hiện của Lam Sắc Giao Long lại gây ra khủng hoảng lớn như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy rất không có ý tứ Hắn trong lòng nói thầm:

- Không phải nói có thể tùy tiện cỡi linh thú qua lại sao Sao bản thiếu gia mới vừa để tiểu Long xuất hiện đã gây ra động tĩnh lớn như vậy rồi, xem ra muốn ít xuất hiện một chút cũng không được ah!

- Ta nói tiểu tử, ngươi sao có thể thu phục được con Giao Long kia thế

Cổ Ba đi đến trước mặt Lăng Tiếu không xa hỏi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 634 - Ngắm Cảnh Ngộ Đạo (1)

Hắn nhìn tiểu Long bên hông Lăng Tiếu, trong lòng vẫn là cực kỳ kiêng kị

Lăng Tiếu sờ lên tóc cười khan nói:

- Tiền bối Cái này Cái này có thể là bản thiếu gia nhân phẩm tốt, nó tự nhiên đi theo ta thôi

Nếu bọn hắn đều cảm thấy đây là Giao Long trong nước thì Lăng Tiếu cũng chỉ đành đâm lao phải theo lao rồi

Dù sao bát giai cao giai Cửu Đầu Long Xà dưới đáy sông kia cũng đã bị hắn giết chết, sau này cũng không xảy ra chuyện gì nữa

- Thật sự là không biết xấu hổ!

Đổng Cần Cần nghe Lăng Tiếu tự luyến bản thân như thế liền khinh thường nói

- Ta cũng biến tiểu tử ngươi nhân phẩm siêu tốt, bằng không nó mạnh mẻ như vậy sao lại chịu ở bên cạnh ngươi chứ Tiểu tử ngươi thật hợp với khẩu vị của lão đầu tử ta!

Cổ Ba khen ngợi một câu, tiếp theo hạ giọng nói với Lăng Tiếu nói:

- Ta nói, ngươi cảm thấy tiểu Thất nhà ta thế nào hả Nàng chính là kim hoa đẹp nhất Nam Thiên Thành đấy, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn dáng người có "

Hắn còn chưa dứt lời, Đổng Cần Cần đã gọi Minh Vân Báo nhào tới

Cổ Ba kêu lên một tiếng, tranh thủ tránh đi, hắn vẫn không quên kêu lên:

- Chỗ không tốt duy nhất của nàng chính là tính tình quá dữ tợn!

- Cổ gia gia, ta nhất định phải nhổ sạch rau mép của ngươi!

Đổng Cần Cần bị tức đến nổi trận lôi đình kêu lên

Lăng Tiếu nhìn một màn này, khẽ cười một cái, tiếp theo nói với Đổng gia lão tổ, Nam Cung Liệt cùng với người Long Hải Các:

- Chư vị tiền bối đã quấy rầy rồi, vãn bối xin từ biệt

- Tiểu huynh đệ cần gì vội vã như thế, phía trước không xa chính là chỗ của Long Hải Các ta, ngươi thu phục được Giao Long, xóa đi mối họa lớn nhất của Long Đào Giang, chúng ta thập phần cảm kích, không bằng đến Long Hải Các ta ở lại mấy ngày rồi rời đi cũng không muộn

Long Hải Thiên mở miệng mời nói

Tài tuấn trẻ tuổi như thế, bọn hắn hiện giờ không nịnh bợ còn đợi đến khi nào nữa, huống chi người trẻ tuổi này còn giúp bọn hắn diệt trừ kẻ địch nhiều năm, dư nghiệt còn lại của Cự Giang Tông cũng không phải lo nữa, Long Hải Thiên Tâm vô cùng cảm kích Lăng Tiếu, bởi vậy cũng chân thành tỏ vẻ mời

- Cái này có lẽ phải cô phụ một phen tâm ý của tiền bối rồi, vãn bối có chuyện quan trọng chạy tới Nam Hoang Cổ Thành, thật sự không tiện ở lâu

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói

Nam Hoang Cổ Thành chính là cổ tộc phát nguyên chi địa, cũng là tổ địa di chỉ của cổ tộc

Long Hải thiên còn chưa trả lời, Nam Cung Liệt lại thản nhiên nói:

- Ngươi muốn đi cổ thành làm gì, ở đó đã hoang phế vạn năm, nghe nói vạn năm trước chỗ đó phát sinh chuyện gì đó, bao nhiêu năm không người nào biết được chỗ đó rốt cục là thế nào

Nam Cung Liệt là người Nam hoang, đối với chuyện ở Nam hoang vẫn tương đối hiểu rõ

- Vãn bối có nỗi khổ tâm không thể không đi

Lăng Tiếu đáp

- Đã như vậy, vậy trước tiên tới Long Hải Các nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai ta mang ngươi đi cổ thành

Nam Cung Liệt đáp

- Cái này

Lăng Tiếu có chút do dự không biết phải đáp lời thế nào

Cổ Ba lần nữa trở lại trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử ngươi thật có phúc, Liệt lão đệ nổi danh là khó gần người lạ, hắn mời ngươi đồng hành cũng là vận khí của ngươi, không ai quen thuộc vùng Nam hoang kia hơn hắn đâu

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút đáp

- Như vậy thì làm phiền tiền bối rồi

Dù sao hắn còn phải đợi Ma Đế và Huyền Diệu, vậy thì cứ dứt khoát đến Long Hải Các vài ngày, tìm hiểu tình huống một chút lại lên đường

Long Hải Thiên và ba gã trưởng lão đời truowcscuar Long Hải Các ra mặt đồng thời mời Đổng gia lão tổ và Cổ Ba đại sư cùng nhau làm khách

Hai người do dự một chút, hay quyết định cho Long Hải Các một cái mặt mũi

Long Hải Các ngày sau nhất định sẽ nhất thống bá quyền Long Đào Giang, tuy nói Đổng gia bọn hắn thế lớn, nhưng tạo mối quan hệ tốt cũng phi thường cần thiết

Về phần Thái gia Nhị lão cũng mày dạn mặt dày đi theo, đây chính là cơ hội tốt để kết giao với Đổng gia, đồng thời cũng tạo quan hệ tốt với Long Hải Các, Nam Cung Liệt cùng người trẻ tuổi kia, chuyện này đối với Thái gia bọn họ cũng tương đối trọng yếu

Lăng Tiếu sau khi truyền âm cho Ma Đế liền cùng bọn người Long Hải Thiên về về Long Hải Các

Long Hải Các dùng giang mà kiến, bốn phương tám hướng sơn thủy tú lệ, kiến trúc đồ sộ đại khí, sơn lĩnh xanh tươi, thác nước chảy ròng, linh điểu chạy như bay, linh khí sung túc, từ xa nhìn lại giống như một họa quyển xinh đẹp vậy, khiến tâm cảnh của người buông lỏng đi rất nhiều

Long Hải thiên mang theo mọi người trực tiếp lên Long các, cũng chính là nơi biểu tượng cao nhất của Long Hải Các

Long các ở trên ngọn núi cao nhất bên bờ sông, cung điện đại trụ và vách

tường đều dùng Long đồ Phượng án làm chủ, Điêu công thập phần tinh tế, lộ ra rất sống động, một đầu Cự Long vòng trên cung điện, mang đến cho người một loại khí phách thập phần chấn nhiếp

Đi vào trên Long các quan sát xuống, Long Đào Giang như Cự Long cuộn mình, nước sông dậy sóng bốc lên, đối ứng với Long các, khiến người không khỏi không cảm khái người kiến tạo ra Long Hải Các này thật sự là một thiên tài, rõ ràng nhập gia tuỳ tục, ngay tại chỗ lấy cảnh, kiến tạo ra nơi này, thật đúng không phụ với cái danh "Long các"

- Khó trách ở bên ngoài một mực truyền lưu một câu nói thế này ‘ Long các gặp Chân Long! ’ quả nhiên là danh bất hư truyền

Nam Cung Liệt ngắm nhìn Long Đào Giang dưới chân nhàn nhạt tán dương nói

Đổng gia lão tổ cũng xưng phải nói:

- Đây chính là tự nhiên chi đạo, mỗi ngày đánh giá nghiên cứu còn hơn một tháng tu luyện, đáng tiếc các ngươi lại lãng phí nó

- Đổng lão dạy rất đúng

Long Hải Thiên hơi khom người nói

Hắn trong lòng nói thầm

- Con sông này ta nhìn gần trăm năm rồi, cũng không phát hiện thấy mình tăng lên ngàn năm chi công a

Nhưng mà, mọi người đang muốn tiến vào Long các lại phát hiện Lăng Tiếu rõ ràng không đuổi kịp

- Lăng

Long Hải thiên muốn kêu gọi Lăng Tiếu

- Đừng cắt ngang hắn!

Đổng gia lão tổ mở miệng ngăn cản nói

Chỉ thấy Lăng Tiếu ngơ ngác nhìn qua con sông lớn như Cự Long kia, nước sông cuồn cuộn tựa hồ vĩnh viễn không ngừng chảy về phía đông, bọt nước xông lên ss rít gào vẩy ra, nhiều lần không ngớt, xu thế như Giao Long trùng thiên, như cao thủ đánh một kích toàn lực, phiên giang đảo hải

Lăng Tiếu lâm vào một loại trạng thái không hiểu, chỉ cảm thấy mình như một diệp thiên thuyền, theo gió mà đi, theo sóng mà cao, theo thế mà động, theo nước mà dừng

Loại cảm giác huyễn hoặc khó hiểu này tựa hồ càng không ngừng quấn trong lòng hắn

Một đám lão giả sau lưng Lăng Tiếu không ai dám mở miệng gọi hắn, bởi vì bọn hắn đã biết rõ Lăng Tiếu lúc này đang ở trạng thái gì

Đây là Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh trong truyền thuyết, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi

Võ giả truy cầu võ đạo cực hạn, chỉ có đạt đến Thiên Nhân Hợp Nhất, mới có thể thành tựu đỉnh phong

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 635 - Ngắm Cảnh Ngộ Đạo (2)

Lăng Tiếu rõ ràng dưới tình cảnh này ngộ ra, cái này khiến bọn hắn đều không ngừng hâm mộ, đồng thời thầm than:

- Thiên phú kẻ này quả nhiên phi phàm!

Thời gian dần trôi qua, thân ảnh Lăng Tiếu cũng dần trở nên hư vô phiêu miểu

Người khác rõ ràng thấy hắn ở trước mắt, nhưng lại cảm thấy hắn tựa hồ đã biến mất khỏi phương Thiên Địa này vậy

Cũng không biết đã qua bao lâu, một đầu linh điểu bỗng nhanh chóng lướt qua trước mặt Lăng Tiếu

Lăng Tiếu thân thể hơi khẽ chấn động, hai mắt khôi phục tự nhiên

- Con chim chết tiệt!

Cổ Ba ở sau lưng Lăng Tiếu khó chịu mắng, tiếp lấy vươn tay khẽ trảo, con linh điểu kia liền lọt vào tay Cổ Ba

- Cổ đại sư thỉnh lưu thủ!

Long Hải Thiên vội vàng kêu lên

Lăng Tiếu cũng nói

- Cổ tiền bối được rồi

- Sao có thể bỏ qua chứ Com chim chết tiệt này lại phá hủy Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh của ngươi, cái này phải cần bao nhiêu cơ duyên mới ngẫu nhiên có một hai lần tiến vào loại cảnh giới huyền diệu này chứ, thực đáng giận ah!

Cổ Ba thay Lăng Tiếu cực kỳ bi phẫn nói, trong tay muốn bóp chết con linh điểu kia

Lăng Tiếu lần nữa ngăn cản nói:

- Nếu không phải đến Long các ta cũng sẽ không ngộ đạo, Lăng Tiếu đã đạt được nhiều lợi ích, sao có thể không biết đủ chứ, Cổ tiền bối thả nó đi!

- Đúng vậy, cơ duyên khó tìm, có được là may mắn, mất đi cũng không nên luyến tiếc

Đổng gia lão tổ quăng một ánh mắt tán thưởng cho Lăng Tiếu nói

Trước đây hắn chỉ vì đầu Giao Long kia mới chú ý Lăng Tiếu, mà lúc này, hắn mới xem như bắt đầu nhìn thẳng vào bản thân Lăng Tiếu

- Tiểu Phỉ Phỉ, ngươi ở đâu

Một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe cũng từ không xa truyền đến

Chúng nhân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử thanh lệ đang nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm lấy gì đó

Khi nàng nhìn thấy bọn người Long Hải Thiên liền hỏi Long Hải Thiên:

- Phụ thân, ngươi có thấy tiểu Phỉ Phỉ đâu không!

Long Hải Thiên trách móc nói:

- Đồng Nhi không được vô lễ, còn không mau qua đây bái kiến chư vị tiền bối

Cô gái này đúng là nữ nhi của Long Hải Thiên, Long Nhược Đồng

Long Nhược Đồng rất ít khi thấy phụ thân nàng nghiêm túc như thế, biết rõ người trước mắt khẳng định có lai lịch lớn, lập tức tiến lên thi lễ với mọi người

- Phỉ Phỉ ngươi ở đây sao, lão tiền bối ngươi trả Phỉ Phỉ lại cho ta có được không

Long Nhược Đồng hỏi

Linh điểu trong tay Cổ Ba đúng là sủng vật của Long Nhược Đồng, nàng đã nuôi nó mấy năm, đối với nó rất có tình cảm, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Long Hải Thiên lại ngăn cản

- Tiểu oa nhi ngươi, về sau chớ để con chim này bay loạn khắp nơi đấy, ngươi có biết nó vừa rồi đã phá hỏng cơ duyên mà bao nhiêu người cả đời cũng không thể đạt được không

Cổ Ba tiện tay trả linh điểu lại cho Long Nhược Đồng nói

Long Nhược Đồng nghe thế liền có chút mờ mịt, đúng lúc này, ánh mắt của nàng đã rơi vào trên người Lăng Tiếu

Ánh mắt của nàng vốn trở nên trầm tĩnh, tiếp theo lại lộ ra thập phần mừng

rỡ, đôi mắt dễ thương nhìn thẳng vào Lăng Tiếu, quả thực giống như gặp được tình lang nhiều năm vậy

Lăng Tiếu cũng bị ánh mắt của Long Nhược Đồng nhìn cho đến phát ngượng

Lăng Tiếu lộ ra vẻ thẹn thùng nói:

- Cái này Vị tiểu thư này, ngươi đừng nhìn ngươi ta như vậy, người ta sẽ thẹn thùng đấy!

- Khục khục Đồng đồng sao có thể vô lễ như thế!

Long Hải Thiên cảm thấy không có ý tứ khục khục nói

Hắn trong lòng nói thầm

- Con gái đã xảy ra chuyện gì Cho dù vừa ý người ta cũng không thể có bộ dạng như vậy chứ!

Bỗng nhiên, Long Nhược Đồng hành lễ với Lăng Tiếu:

- Ân công, xin nhận tiểu nữ tử cúi đầu!

Lăng Tiếu bị động tác này của Long Nhược Đồng dọa cho kêu lên một tiếng, tranh thủ thời gian lui ra nói:

- Long tiểu thư, ngươi Ngươi có phải đã nhận lầm người không

Tất cả mọi người mờ mịt nhìn biểu hiện của Long Nhược Đồng, trong nội tâm thầm hô nói:

- Hôm nay xem như được thêm kiến thức, nguyên lai nữ tử hiện giờ theo đuổi nam tử cũng có thể điên cuồng như thế ah!

Bọn hắn đều cho rằng Long Nhược Đồng làm vậy là đến tiếp cận Lăng Tiếu, muốn làm quen với Lăng Tiếu, tự đó đạt được mục đích truy cầu

Bọn hắn còn nghĩ đây có phải là chủ ý của Long Hải Thiên không, để con gái lưu Lăng Tiếu lại, Long Hải Các bọn hắn lại có một đại trợ lực, Vấn Đỉnh bát phẩm tông môn cũng trong tầm tay

Kỳ thật, trong lòng Lăng Tiếu cũng hiểu ra đôi chút, hắn hoài nghi cô gái này có phải là một trong tam nữ cứu được trong Vạn Thú Quật ngày đó hay không

Trước đây trong Vạn Thú Quật, người Cự Giang Tông đuổi giết người Long Hải Các, La Mỹ Anh trượng nghĩa ra tay, thiếu chút nữa đã khiến mình lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục

Lăng Tiếu bất đắc dĩ đành ra tay cứu người, đánh chết người Cự Giang Tông, cứu La Mỹ Anh, đồng thời coi như giúp ba nữ đệ tử của Long Hải Các thoát khỏi hiểm cảnh

Lúc ấy, Lăng Tiếu cũng không quá chú ý tới nữ tử Long Hải Các lớn lên thế nào, cho nên hắn cũng không nhận biết Long Nhược Đồng

Kế tiếp lời Long Nhược Đồng đã xác nhận suy nghĩ trong lòng Lăng Tiếu

- Ân công ngươi không nhớ rõ lúc ở Vạn Thú Quật đã cứu ta sao Nếu không phải ngươi đánh chết trưởng lão Cự Giang Tông, sư tỷ muội và đại sư huynh chúng ta cũng không thể trở về tông môn rồi

Long Nhược Đồng mang theo thần sắc u oán nói

Từ sau khi Lăng Tiếu dùng thực lực Linh Sư đánh chết Vương cấp Cự Giang Tông cứu các nàng thì Long Nhược Đồng đã ghi tạc bộ dáng Lăng Tiếu thật sâu trong lòng

Nếu không phải Lăng Tiếu ra tay, các nàng có lẽ đều sẽ bị người Cự Giang Tông lăng nhục đến chết rồi

Nàng sao có thể quên người trẻ tuổi tuấn lãng vào thời khắc mấu chốt đã cứu các nàng đây chứ

Tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn của Lăng Tiếu không cẩn thận đã in dấu vào trong tâm khảm Long Nhược Đồng

Long Nhược Đồng một mực biết rõ Lăng Tiếu là người của Tử Thiên Tông, nàng cũng không hy vọng xa vời mình có thể tiến vào mắt người ta, chỉ coi đó là một vị tình nhân trong mộng của mình thôi

Không ngờ, giờ này khắc này, hắn xuất hiện ngay trước mắt nàng, nàng có thể không kích động, có thể không vui sao

Long Nhược Đồng mới chỉ đôi mươi, đúng là lúc thiếu nữ mối tình đầu

Tướng mạo và thực lực Lăng Tiếu đều là thượng giai, rất phù hợp với điều kiện trong suy nghĩ của nàng, quan trọng nhất là còn từng cứu nàng nữa

- Haha, ngươi nói chuyện này ta dường như cũng có chút ấn tượng

Lăng Tiếu gãi gãi tóc cười nói, tiếp theo còn nói:

- Đó chẳng qua là vừa đúng dịp thôi, tiểu thư không cần để ở trong lòng

Nói thật ra lúc trước nếu không phải vì cứu La Mỹ Anh, hắn cũng chẳng

muốn quản người khác chết sống

Cho nên, trong lòng của hắn đối với một tiếng "ân công" kia của Long Nhược Đồng cảm thấy rất xấu hổ

Đối với sự khiêm tốn của Lăng Tiếu, ấn tượng trong lòng Long Nhược Đồng đối với Lăng Tiếu càng thêm tốt

Thi ân không cầu báo, quả nhiên là hành vi của đại anh hùng!

- Đồng Nhi Cuối cùng là chuyện gì xảy ra

Long Hải Thiên ở một bên hỏi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 636 - Coi Chừng Ta Thực Dâm Cho Ngươi Xem

Long Nhược Đồng ẩn tình nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo nói với Long Hải Thiên:

- Phụ thân, ngươi không nhớ ta đã nói với ngươi lúc đi tham gia thề tông đại hội, ở trong Vạn Thú Quật ta và mấy vị sư huynh sư tỷ đã bị người Cự Giang Tông tập kích, chúng ta thiếu chút nữa đã bị lăng nhục mà chết, chính là vị ân công này đã kịp thời xuất hiện cứu chúng ta

- Thì ra Lăng tiểu huynh đệ lại là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ, Long Hải Thiên ta vô cùng cảm kích, ngày sau nếu có gì cần Long Hải Các ta hỗ trợ cứ mở miệng, Long Hải Thiên ta tuyệt đối sẽ không trì hoãn

Long Hải Thiên giật mình, lúc trước hắn quả thực nghe con gái từng nói qua chuyện ở Vạn Thú Quật, lúc này liền chắp tay với Lăng Tiếu cảm tạ nói

Hắn dưới gối chỉ có đứa con gái này, đối với con gái rất là bảo vệ, lời này của hắn tuyệt đối là thật tình, đồng thời cũng có chút ít ý lôi kéo Lăng Tiếu

Theo Lăng Tiếu bị Long Nhược Đồng nhận ra, thân phận của hắn cũng bị mọi người biết được

Thì ra người trẻ tuổi xuất sắc trước mắt này rõ ràng là người của v vốn chỉ là bát phẩm tông môn

Vương cấp hai mươi tuổi, lại có tọa kỵ lục giai cao giai linh thú, còn có ngộ tính kinh người, bọn hắn vốn cảm thấy Lăng Tiếu lai lịch hẳn là rất lớn mới đúng, không nghĩ tới lại là người của Tử Thiên Tông Cái này khiến bọn hắn

đối với Tử Thiên Tông thu được đệ tử trẻ tuổi xuất sắc như thế cực kỳ hâm mộ

Một đoàn người đến trong Long các nghỉ ngơi, Long Hải Thiên sai người người mang lên rượu tốt ủ ngàn năm, cùng với thiên niên linh quả cho mọi người hưởng dụng

Hắn hoàn toàn là dùng đãi ngộ cao nhất để mời bọn người Lăng Tiếu

Phải biết rằng mọi người ở đây đều là một phương cường giả, càng có Đổng gia lão tổ ở đây, bọn hắn sao có thể không nịnh nọt đối đãi đây chứ

Long Nhược Đồng sau khi nhận ra Lăng Tiếu liền cứ dính bên cạnh hắn, cực kỳ nhiệt tình băt chuyện với Lăng Tiếu, khiến cho Lăng Tiếu quả thật rất khẩn trương thẹn thùng

Long Nhược Đồng coi như là mỹ nữ số một, một chút cũng không chênh lệch Lữ gia tỷ muội, từng đợt mùi thơm nữ tử phát ra hiến hắn có chút tâm vượn ý loạn

Đổng Cần Cần ngồi ở đối diện Lăng Tiếu thì thỉnh thoảng lại trừng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp toát ra ý khó chịu nồng đậm, trong nội tâm thầm mắng:

- Dâm tặc đắc ý

Lúc này, Cổ Ba nhàn rỗi nhàm chán cười hỏi Lăng Tiếu:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi đến tột cùng lĩnh ngộ cái gì

Cổ Ba lời này vừa ra, tất cả mọi người đều chú ý đến Lăng Tiếu

Bọn hắn cũng đều muốn biết Lăng Tiếu sao có thể đơn tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh, mà hắn lại từ đó lĩnh ngộ được gì, chuyện này bọn hắn cực kỳ muốn biết

Lăng Tiếu trầm tư một chút liền đáp:

- Dùng đại thế chi lực, thuận tự nhiên chi đạo, thuận thế mà công, đạo hóa tự nhiên, dùng bất biến ứng vạn biến, vạn pháp đều có thể phá

- Dùng đại thế chi lực, thuận tự nhiên chi đạo, thuận thế mà công, đạo hóa tự nhiên, dùng bất biến ứng vạn biến, vạn pháp đều có thể phá

Mọi người nghe xong lời này đều nhíu mày suy nghĩ

Hiểu rõ đầu tiến chính là Đổng gia lão tổ, hắn khen:

- Hảo hảo, dùng bất biến ứng vạn biến, vạn pháp đều có thể phá, nghe rất đơn giản, nhưng muốn thật sự làm được điểm này lại rất khó Dùng đại thế chi lực đạo hóa tự nhiên vạn biến, liền có thể gặp mạnh càng mạnh, chiến thắng, đây chính là chỗ tinh túy của chiến thế, chiến ý, chiến cơ

Mọi người nghe Đổng gia lão tổ giải thích xong, lập tức cảm thấy rộng mở trong sáng

Xu thế nước sông lúc có phập phồng, bất động tĩnh, khẽ động lại như bôn lôi, cuồn cuộn không dứt, hạo hạo đãng đãng

Đây chính là tự nhiên chi đạo, dùng đại thế chi lực, thuận tự nhiên chi đạo, thuận thế mà công, đạo hóa tự nhiên

Mọi người trong lúc nhất thời đều như bắt được gì đó, lại tựa hồ như mơ hồ

Đúng lúc này, Long Hải Các có người đến báo bên ngoài có một người trẻ tuổi và một người già cầu kiến, nói là bằng hữu của Lăng Tiếu

Lăng Tiếu biết chắc là Huyền Diệu và Ma Đế đã chạy tới truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Long Hải Thiên sai người mang hắn tiến đến

Huyền Diệu và Ma Đế sau khi đi vào, Huyền Diệu hành lễ với từng người, mà Ma Đế lại đi đến trước mặt Lăng Tiếu khom người nói:

- Chủ nhân, lão nô không thể cứu viện, khiến chủ nhân bị sợ hãi

Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn Lăng Tiếu cực kỳ kinh ngạc không thôi

Xem Ma Đế tu vị là trung giai Địa Hoàng, rõ ràng xưng hô Lăng Tiếu là "Chủ nhân"

Đây quả thực thật bất khả tư nghị a!

Phải biết rằng trưởng lão đời trước của Tử Thiên Tông cũng chỉ là Địa Hoàng giai thôi, cho dù Lăng Tiếu ở Tử Thiên Tông là đệ tử xuất sắc nhất, nhưng cũng không thể có được người hầu Địa Hoàng giai chứ

Ở Tây Bắc, bất luận một gã Địa Hoàng giai nào cũng là tồn tại cao cấp nhất, có tôn nghiêm và địa vị cao thượng của mình, sao có thể cam nguyện làm nô được chứ

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người suy đoán thân phận Lăng Tiếu cũng không đơn giản là một gã đệ tử của Tử Thiên Tông

Lúc chạng vạng tối, Long Hải Thiên ở trong Long các bày ra yến hội, trong

các xuất hiện hào khí vui mừng đã lâu không có

Sau yến hội, Đổng gia lão tổ, Cổ Ba và Đổng Cần Cần dẫn đầu rời đi

Trước khi rời đi, Cổ Ba không nhìn qua vụng trộm nói với Lăng Tiếu:

- Tiểu Thất nhà ta coi như không tệ, muốn bộ ngực có bộ ngực, muốn bờ mông có bờ bông, là tướng sinh con tốt, tốt hơn nữ oa kia của Long gia nhiều, ngươi không ngại thì cứ suy nghĩ đi

Hắn vừa mới dứt lời, mông đít đã bị Đổng Cần Cần hung hăng đạp một cước

Đổng Cần Cần nghiến răng nghiến lợi nói:

- Về nhà sẽ bứt sạch râu mép của ngươi

Tiếp theo nàng ngoái đầu lại trừng mắt liếc Lăng Tiếu:

- Dâm tặc đối trá, đừng để ta thấy ngươi nữa

Dứt lời, phiêu nhiên ra khỏi Long Hải Các

Lăng Tiếu thầm nói

- Cô nàng này uống lộn thuốc, bản thiếu gia chính là quân tử nho nhã, luôn gọi ta là dâm tặc, coi chừng ta thực dâm cho ngươi xem

Theo ba người Đổng gia rời đi, Thái gia Nhị lão cũng rời đi, mà Nam Cung Liệt và ba người Lăng Tiếu thì được an bài nghỉ ngơi trên một ngọn núi phong cảnh rất tốt

Đến nghỉ ngơi chỗ, Huyền Diệu hỏi Lăng Tiếu tao ngộ mấy ngày nay

Lăng Tiếu không dấu diếm gì toàn bộ nói cho Huyền Diệu

Hắn vẫn cảm thấy Huyền Diệu là một bằng hữu đáng giá tín nhiệm, nói chuyện này cho hắn biết tin tưởng cũng sẽ không có ảnh hưởng gì

Bằng hữu vốn quý ở chỗ thổ lộ tình cảm, Lăng Tiếu cũng muốn thăm một chút Huyền Diệu đối với hắn có ý gì, có lẽ hắn thật là biểu ca của Tế Tự Nữ

Huyền Diệu sau khi nghe Lăng Tiếu nói xong, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ nói:

- Cơ duyên của Lăng huynh quả nhiên phúc dày, đổi lại người bình thường chỉ sợ chỉ có đường chết thôi

- Đó là đương nhiên, bản thiếu gia gần đây hồng phúc Tề Thiên, tuyệt địa phùng sinh, ai cũng không làm gì được ta cả

Lăng Tiếu rắm thí lên tiếng, lại nói tiếp

- Mấy ngày nay ngươi và lão Triệu không xảy ra chuyện gì chứ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 637 - Cùng Mỹ Nhân Đi Dạo (1)

"Lão Triệu" trong miệng Lăng Tiếu chính là Ma Đế, lúc trước hắn giới thiệu Ma Đế chính là dùng cái tên Triệu Thế Nhân, bằng không thì trực tiếp dùng hai chữ "Ma Đế" rất là không ổn

Huyền Diệu lạnh nhạt nói:

- Đương nhiên không có việc gì, chỉ là vẫn một mực lo lắng ngươi sẽ gặp bất trắc thôi!

- Không có việc gì là tốt rồi, đi về nghỉ ngơi đi, trời sáng Nam Cung tiền bối sẽ cùng chúng ta đồng hành tiến đến cổ thành Lăng Tiếu đáp

Hắn đối với Huyền Diệu rất tin tưởng, nhưng hắn cũng không biết khi hắn vừa rơi vào nước thì Huyền Diệu thiếu chút nữa đã trúng độc thủ của Ma Đế

Lại nói ngày đó, Lăng Tiếu sau khi bị cửu đầu long xà hút vào đáy sông, Ma Đế biết được Huyền Diệu chính là Huyền Cơ Môn đơn truyền đệ tử Thiên Cơ tử, mà Ma Đế và Huyền Cơ Môn trước đây có cừu oán nên muốn trừ Huyền Diệu để tiết hận

Lúc ấy Ma Đế vốn tưởng rằng đã hiểu rõ Huyền Diệu rồi, không ngờ Huyền Diệu là đơn truyền đệ tử của Huyền Cơ Môn, khẳng định có tuyệt chiêu bảo vệ tánh mạng của mình

Ngay khi Ma Đế ra tay thì trong tay Huyền Diệu cũng nhiều ra một kiện Bát Quái Kính phong cách cổ xưa

Bát quái kính này chính là lịch đãi trấn tông chi bảo của Huyền Cơ Môn, xưng là Phong Ma Bát Quái Kính, một kiện cao giai Linh Khí hiếm thấy

Nó vừa vặn khắc chế ám thuộc tính và thị sát khát máu chi ý đầm đặc của Ma Đế, đồng thời cũng là bí bảo đáng sợ có thể phong ấn hoặc công kích linh hồn người khác

Chỉ cần Ma Đế dám ra tay, Huyền Diệu nhất định có thể mạt sát linh hồn Ma Đế, khiến hắn triệt để biến mất

Cuối cùng Ma Đế không thể không thỏa hiệp, cùng Huyền Diệu đạt thành hiệp ý không muốn người biết nào đó

Sơ sáng sớm, bách điểu tề minh, bách hoa thịnh diễm, hương thơm hợp lòng người

Lăng Tiếu tỉnh lại từ trong nhập định, cả người lộ ra vài phần hương vị phiêu dật tự nhiên

Ngày hôm qua, ử Long các nhìn Long Đào Giang khẽ ngộ, khiến trong lòng của hắn đối với võ đạo chi cảnh càng thêm hiểu rõ, đối với hắn ngày sau đạp vào Hoàng cấp, Thiên Tôn thậm chí Đế cấp sẽ có trợ giúp rất lớn

Lăng Tiếu ngưng tụ một cổ Kim Long chi khí óng ánh quấn quanh thân, phảng phất như có một mảnh tiểu Kim Long dài hẹp đung đưa bốn phía, trong cơ thể đan điền tầng ba phòng bảo vệ càng thêm ngưng thực, Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng thứ tư đã hơi dần dần viên mãn, chỉ cần dự trữ lực lượng vừa đến sẽ phá vỡ mà vào tầng thứ năm Hóa Linh chi cảnh

- Hôm nay Cổ Hoàng thần công đã có sơ thành, chờ sau khi ta tìm được Thiên Cổ Thần Công, lại hấp thu Cừu Đầu Long Xà huyết tinh, nhất định có thể tiến thêm một tầng, Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng đến cổ chai, đợi

đến lúc đột phá chính là ngày tiến giai

Lăng Tiếu thì thào nhận thức rõ tình huống trước mắt của mình

Từ sau khi đi ra khỏi Bí Cảnh, hắn càng không ngừng chạy đi, lại liên tục tao ngộ rất nhiều chuyện làm lỡ, vốn không có bao nhiêu thời gian tĩnh tâm tu luyện, chỉ có thể trông mong có thể mau chóng tiến tiến cổ thành xem thử có thể tìm được Thiên Cổ Thần Công hay không mới trở về dốc lòng tu luyện

Bất quá, hắn cho dù không tĩnh tâm ngồi xuống, Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể mỗi ngày mỗi đêm cũng tự hành vận chuyển, gia tăng linh lực của hắn từng chút một, đây cũng là chỗ biến thái của Tam Phân Quy Nguyên Khí

- Thiếu gia, Long tiểu thư tới chơi

Ngoài cửa vang lên thanh âm cung kính của Ma Đế

Ma Đế một mực xưng hô Lăng Tiếu là "Chủ nhân", Lăng Tiếu vẫn không cảm thấy tự nhiên lắm, cho nên bảo hắn thay đổi xưng hô

Lăng Tiếu đơn giản sửa sang lại một chút rồi rời khỏi phòng, chỉ thấy Long Nhược Đồng mặc một bộ đồ tơ lụa màu xanh, bên hông lục mang vờn quanh, phát huy thân thể linh lung của nàng một cách vô cùng tinh tế, hoàn mỹ động lòng người

Nàng kiều mặt như hoa, bộ dáng xấu hổ quả thực khiến người thương tiếc

Lăng Tiếu mang nàng ra so sánh với chúng nữ của mình, thực sự cũng không kém hơn các nàng, chỉ có Vân Mộng Kỳ và Tế Tự Nữ là có thể áp nàng một bậc

- Lăng đại ca chào buổi sáng!

Long Nhược Đồng nhìn thấy Lăng Tiếu lập tức mang theo vẻ mừng rỡ kêu to nói

- Chào Long tiểu thư, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì thế

Lăng Tiếu đáp

- Lăng đại ca, ta cũng gọi ngươi thế rồi, sao ngươi còn gọi ta là ‘ Long tiểu thư ’ chứ, có phải ngươi không coi ta là bằng hữu không!

Long Nhược Đồng nhíu mũi lại bất mãn nói

Lăng Tiếu sờ mũi nói:

- Cái kia Vậy ta gọi ngươi là Long muội muội

- Ai là muội muội của ngươi, ngươi có thể gọi ta là Nhược Đồng hoặc Đồng Đồng

Long Nhược Đồng giận dữ nói

Lăng Tiếu trong nội tâm cười khổ

- Làm muội muội ta có gì không tốt chứ, thiệt là

- Đúng rồi, sớm như vậy ngươi tìm ta có chuyện gì

Lăng Tiếu chuyển sang chính đề hỏi

- Ta tới mang Lăng đại ca đi xem bốn phía một chút, biết một chút về phong mang của Long Hải Các ta

Long Nhược Đồng tiến lên một bước nói với Lăng Tiếu

Mùi thơm nghe say lòng người khiến Lăng Tiếu không khỏi lui về phía sau một bước

Nghĩ đến mấy ngày trước, hắn ngay cả Lữ gia tỷ muội cũng chịu buông tha, tự nhiên cũng sẽ không nổi lên tâm tư không đứng đắn gì đó với Long Nhược Đồng, hắn biết rõ chuyện quan trọng nhất trước mắt mình là gì, không nên cùng những nữ nhân khác phong lưu khoái hoạt

- Nhược Đồng, ta nghĩ hay thôi đi, ta sẽ chờ cáo từ với Nam Cung tiền bối, đợi khi nào có thời gian sẽ lãnh hội phong quang của Long Hải Các a

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói

- Cha ta nói, Nam Cung tiền bối tạm thời có việc phải làm, hắn bảo ngươi chờ hắn một ngày sẽ quay lại, cho nên giờ ngươi rãnh rỗi một ngày, để Nhược Đồng tận lực địa chủ một lần đi, bằng không thì phụ thân sẽ mắng ta không hiểu chuyện đấy

Long Nhược Đồng nhu nhược nói, trong đôi mắt đẹp dịu dàng mang theo vài phần chờ đợi

Lăng Tiếu trước kia không biết Nam Cung Liệt đã có việc rời đi, lại thấy Long Nhược Đồng nhiệt tình như vậy nên đành phải cố mà đáp ứng

Hắn phân phó Ma Đế chuyển cáo Huyền Diệu một tiếng, liền cùng Long Nhược Đồng đi du sơn ngoạn thủy

Long Hải Các chiếm đoạt địa vực có lẽ không lớn như Tử Thiên Tông, nhưng phong cảnh ở đây so với Tử Thiên Tông càng thêm xinh đẹp

Một đám lầu các dựa núi mà xây, lộ ra vài phần trang nghiêm chi khí, từng con linh điểu lăng không phi độ khiến ở đây tăng thêm vài phần linh khí, những đê giai linh thụ, linh hoa, linh thảo tùy ý có thể thấy được, khiến tâm tình người khác cực kỳ khoan khoái dễ chịu

Lăng Tiếu bên cạnh lại có mỹ nhân trò chuyện, khiến hắn có một loại cảm giác cực độ buông lỏng

Từ sau khi hắn đến thế giới này bước lên con đường tu luyện khó mà có được mấy ngày nhàn rỗi thế này, trong đầu không khỏi nghĩ đến thân nhân và người yêu ở Vẫn Thạch Thành, không biết bọn họ giờ có mạnh khỏe không

Không hiểu, Lăng Tiếu có một cổ xúc động muốn quay về Vẫn Thạch Thành gặp cha mẹ hắn, gặp Vũ Tích, Đại Nhi, Khinh Sương

- Lăng đại ca nghĩ gì thế Không phải là Long Hải Các chúng ta không được khí phái như Tử Thiên Tông đấy chứ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 638 - Cùng Mỹ Nhân Đi Dạo (2)

Long Nhược Đồng ở một bên thấy Lăng Tiếu hơi thất thần liền chút khó chịu hỏi thăm

Nàng đường đường là con gái các chủ Long Hải Các, thân phận cao quý, xinh đẹp vô song, sư huynh sư đệ theo đuổi nàng đếm không hết, nàng vẫn một mực là một nữ tử cực kỳ kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt Lăng Tiếu lại không tìm ra chút lý do tự tin nào cả

Nàng ở bên cạnh hắn, hắn rõ ràng còn nghĩ đi đâu đâu, thật sự quá đả kích người, đồng thời cũng khiến cho nàng cảm thấy Lăng Tiếu không giống với nam tử khác, có lẽ nam tử như vậy mới thích hợp với tiêu chuẩn trong lòng nàng a!

- Không có, quý các kiến trúc đặc biệt, có một loại hương vị khác, hoa cỏ cây cối đều là làm bạn mà sinh, lại có Long Đào Giang làm cốt làm cơ, mặc dù không thể xưng là nhân gian tiên cảnh, nhưng cũng là cảnh đẹp thế gian hiếm thấy

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại tán thán nói

Lời này của hắn là phát ra từ nội tâm, sơn vực phong cảnh của Long Hải Các quả thật khiến người cực kỳ lưu luyến

Hai người một đường đi qua sơn lĩnh đường nhỏ, lạc thủy linh tuyền, đi tới Long Hải Các Long Ngâm Phong

Long Ngâm Phong và Long các rất gân nhau, một trong tứ đại chủ phong

của Long Hải Các, là nơi một đời trẻ tuổi tụ tập tu luyện

Long Hải Các tuy là cửu phẩm tông môn, nhưng số lượng môn hạ đệ tử cũng không ít, khoảng chừng hơn ba nghìn ngoại môn đệ tử, mấy trăm nội môn đệ tử cùng với số ít chân truyền đệ tử

Lăng Tiếu và Long Nhược Đồng một đường đi tới, sớm đã gây ra một mảnh oanh động

Long Nhược Đồng chính là con gái các chủ Long Hải Các, tướng mạo thực lực đều có tiếng từ lâu trong tông, là đối tượng được tất cả nam tử lớp trẻ ngưỡng mộ

Hôm nay, công chúa trong suy nghĩ của bọn hắn rõ ràng mang theo một gã công tử đi khắp núi, ngắm hoa ngắm cảnh, chuyện trò vui vẻ, thật sự khiến bọn hắn đau lòng không thôi

Nhìn qua ánh mắt hàm tình rõ ràng của Long Nhược Đồng đối với người ta, lại nhìn thần sắc dường như cũng không quan tâm lắm của nam tử kia, cái này khiến bọn hắn vừa hâm mộ lại đố kị vạn phần

- Tiểu tử kia là ai, Nhược Đồng sư muội sao lại đi cùng hắn

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây, nhìn bộ dạng tiểu tử kia thực vô sỉ

- Ta ủng hộ ngươi đi dẹp hắn, chỉ là không biết tiểu tử kia có tu vị Huyền Sĩ giai hay không

- Thôi đi ông nội, nếu như tu vị chỉ là Huyền Sĩ giai, Nhược Đồng sư muội sao vừa ý hắn chứ Ta nghĩ ít nhất cũng là Linh Sư giai a!

- Bọn hắn đi tới luyện võ trường, có trò hay để xem rồi, Nhị sư huynh hôm

nay khai đường giảng bài, hắn đối với Nhược Đồng sư muội rất là ưa thích, đợi lát nữa hắn thấy tiểu tử kia, nhất định sẽ ra tay giáo huấn hắn

- Nơi này là luyện võ trường, bên trong là nơi một đời trẻ tuổi Long Hải Các chúng ta tu luyện, cách mỗi vài ngày sẽ có các chân truyền đệ tử đến đây giảng bài cho nội môn đệ tử, đàm luận tâm đắc, khiến cho bọn hắn sớm ngày có chỗ lĩnh ngộ, nhanh chóng tiến giai

Long Nhược Đồng một bên chỉ vào sân rộng trước mắt nói

Trong sân ngồi mấy trăm nội môn đệ tử, mỗi người thần sắc chuyên chú lắng nghe người trẻ tuổi trên đài cao đàm luận tâm đắc

Người này chừng hai sáu, hai bảy tuổi, một bộ võ phục màu đen, thần sắc nghiêm nghị, khí chất bất phàm, một thân thực lực đã đạt trung giai Linh Sư chi cảnh

Sư giai, đã có thể mở cửa thụ đồ

Người trẻ tuổi này cũng có tư cách ngồi ở chỗ nầy giảng bài rồi

- Tu luyện huyền khí, quy ở đan điền, đạo nhập linh khí, thay thế huyền khí, dùng linh khí tôi luyện thân thể đạt đến linh sư chi cảnh, ngày đêm thổ nạp, hấp thu linh khí của thiên địa, cường hóa bản thân

Người trẻ tuổi kia nghiêm túc nói

Thanh âm của hắn không lớn, tuy nhiên lại khiến đám đệ tử trẻ tuổi trong tràng đều nghe rõ

Lăng Tiếu đối với cách làm của Long Hải Các rất thưởng thức, giảng bài như thế mỗi người đều có thể nghe, đều sẽ có thu hoạch, quả thật có chỗ dẫn dắt

rất lớn cho người sau, khiến bọn họ sớm ngày đột phá

Ngay khi Lăng Tiếu và Long Nhược Đồng muốn quay người rời đi thì người trẻ tuổi trên đài cao quăng đến hai đạo ánh mắt lăng lệ

- Nhược Đồng sư muội đã đã đến, sao lại không ở lại giảng giải tâm đắc cho các sư đệ sư muội một chút chứ

Người trẻ tuổi kia nói

Long Nhược Đồng mặc dù chỉ là đê giai Linh Sư, nhưng giờ mới mười chín tuổi, là thiếu nữ thiên tài khó gặp của Long Hải Các, người trẻ tuổi này nói vậy cung khôi có gì sai

Người trẻ tuổi kia vừa dứt lời, tất cả nội môn đệ tử đang nghe giảng đều quay đầu nhìn về phía Long Nhược Đồng

Long Nhược Đồng hơi nhíu mày nói:

- Chung sư huynh, hôm nay là ngày ngươi giảng bài, sư muội sao có thể thay được, huống chi sư muội có chuyện quan trọng trong người, thật sự không tiện luận tâm đắc với chư sư đệ, sư muội

Người trẻ tuổi giảng bài kia chính là chân truyền đệ tử Long Hải Các, Chung Phong Minh, ở trong chúng chân truyền đệ tử xếp hạng thứ hai, có thể thấy chiến lực của hắn cũng có chỗ bất phàm

Thề tông đại hội hắn cũng có đi tham dự, chỉ là bị người Cự Giang Tông đuổi giết thất lạc với bọn người Long Nhược Đồng, mà mục tiêu đám kia lại ở trên người bọn Long Nhược Đồng nên hắn và những người khác mới có thể may mắn né qua một kiếp

- Sư muội có chuyện gì quan trọng Chẳng lẽ là cùng vị công tử này du sơn ngoạn thủy sao

Chung Phong Minh có vài phần ghen ghét nói

Trong Long Hải Các không người nào không biết tâm ý của hắn đối với Long Nhược Đồng, các sư huynh đệ khác cho dù thích Long Nhược Đồng cũng không dám c tranh chấp với hắn, thực lực của hắn vẫn còn ở đó

Đáng tiếc, Long Nhược Đồng đối với tâm ý của hắn một mực tránh né, cái này khiến nội tâm hắn cực không cam lòng, bất quá hắn cũng có tự tin, chung quy sẽ có một ngày đả động được tâm hồn thiếu nữ của Long Nhược Đồng, khiến nàng thần phục dưới háng hắn

Nhưng mà, hắn còn chưa đạt được tâm hồn thiếu nữ Long Nhược Đồng thì đã thấy nàng rõ ràng tự mình đi cùng một người ngoài, hơn nữa đó còn là một người còn đẹp trai, trẻ tuổi hắn hắn, du ngoạn bốn phía, cái này khiến nội tâm của hắn thập phần không cam lòng

Tu vị người trẻ tuổi trước mắt này nhiều nhất chỉ là đê giai Linh Sư, có tài đức gì chiếm được phương tâm sư muội chứ

Chung Phong Minh chỉ là trung giai Linh Sư, vốn không biết Lăng Tiếu đang áp chế tu vị, cảm thấy Lăng Tiếu tuy là đê giai Linh Sư, nhưng vẫn thấp hơn hắn một giai

- Chung sư huynh ngươi chú ý lời nói một chút, vị công tử này là khách quý của Long Hải Các chúng ta, ta chiêu đãi hắn chính là đại sự hàng đầu, xin Chung sư huynh tiếp tục giảng bài đi, Lăng đại ca chúng ta đi

Long Nhược Đồng tức giận nói, tiếp theo lôi kéo tay Lăng Tiếu xoay người rời đi

Chung Phong Minh nhìn Long Nhược Đồng rõ ràng trước mặt mọi người lôi kéo tay Lăng Tiếu, nội tâm đau xót, một cổ lửa giận bốc lên

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 639 - Đối Phó Tiểu Nhân Vật (1)

Chung Phong Minh thích Long Nhược Đồng là chuyện mà mọi người đều biết, hôm nay Long Nhược Đồng lại cùng một người trẻ tuổi khác du sơn ngoạn thủy, lại coi đây là đại sự hạng nhất, cái này khiến trong lòng của hắn có một ngọn lửa đố kị đang điên cuồng thiêu đốt

Nàng dựa vào gì lại đối tốt với một ngoại nhân như thế Chẳng lẽ chỉ vì tên này tuấn tú một chút, làn da trắng một chút nên thích hắn sao

Chung Phong Minh muốn cho Long Nhược Đồng biết rõ, loại nam nhân thế này chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài, trên thực tế lại là một tên nhu nhược không làm được gì thôi

Chung Phong Minh từ trên đài cao tung người nhảy lên, liền đã đến trước Long Nhược Đồng và Lăng Tiếu

Hắn lạnh lẽo nhìn nhìn Lăng Tiếu, tiếp theo lại nhìn Long Nhược Đồng nói:

- Sư muội, không biết vị khách quý này đến từ đâu

Lúc hắn nói hai chữ "Khách quý" kéo ra rất nặng, trong ánh mắt tràn đầy ý khinh thường

Long Nhược Đồng thấy Chung Phong Minh vô lễ như thế, cực kỳ tức giận nói:

- Chung sư huynh, xin ngươi chú ý lễ tiết một chút, làm vậy rất mất hình tượng Long Hải Các chúng ta

- Nhược Đồng xem ra sư huynh của ngươi không thích ta lắm, ngươi dẫn ta đến nơi khác một chút đi

Lăng Tiếu ở bên cạnh thản nhiên nói

Đối với loại khiêu khích vô lễ này Lăng Tiếu bình thường đều không rãnh đáp lại, nhưng một khi đáp lại thì tương đối sâu sắc, hắn quyết định vẫn nên cho Long Hải Các chút mặt mũi

- Ngươi im ngay, ‘ Nhược Đồng ’ là ngươi có thể gọi sao

Chung Phong Minh nghe Lăng Tiếu xưng hô thân mật với Long Nhược Đồng như thế, lập tức nổi trận lôi đình quát to với Lăng Tiếu

Hắn nắm chặt hai đấm, hai mắt tràn đầy lửa giận

Lập tức, nội môn đệ tử của Long Hải Các đều nhao nhao tập trung tới, trong mắt bọn hắn tràn ngập vẻ hưng phấn, tựa hồ cũng muốn xem Nhị sư huynh bọn hắn hảo hảo giáo huấn tên trẻ tuổi đẹp trai kia

Long Nhược Đồng ngăn ở trước Lăng Tiếu khẽ quát nói:

- Chung sư huynh ngươi lập tức xin lỗi Lăng đại ca đi, bằng không ngươi cứ đợi trừng phạt đi!

- Sư muội ngươi Ngươi rõ ràng vì một người ngoài mà bảo ta xin lỗi hắn Tuyệt không có khả năng này

Chung Phong Minh dùng ánh mắt khó mà tin được nhìn Long Nhược Đồng nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Sư muội chẳng lẽ cho tới nay tâm ý của ta đối với ngươi ngươi không rõ

sao

- Chung sư huynh, đã đủ rồi, ta đã nói với ngươi rồi, ta không thích ngươi, ngươi nhanh xin lỗi Lăng đại ca đi

Long Nhược Đồng trừng mắt nhìn Chung Phong Minh nói

Chung Phong Minh có tâm ý với nàng nàng đã sớm biết, bất quá nàng không thích tính cách Chung Phong Minh, quá mức tự cho là đúng, hơn nữa tâm kế rất nặng, nàng cảm thấy hắn theo đuổi nàng đơn giản chỉ vì vị trí các chủ tương lai thôi

Mà Lăng Tiếu là ân nhân cứu mạng của nàng, lại là người nam tử đầu tiên khiến nàng động tâm, nàng thật sự không nhịn được khi thấy Chung Phong Minh đối đãi với Lăng Tiếu như thế Huống chi thực lực Lăng Tiếu cường hãn cỡ nào, cha nàng tối qua đã nói cho nàng biết Long Hải Các bất luận kẻ nào cũng không thể trêu vào hắn Có thể nghĩ Lăng Tiếu khủng bố cỡ nào rồi

Nàng bảo Chung Phong Minh xin lỗi cũng là hi vọng Chung Phong Minh có thể thức thời một chút, đừng tự tìm mất mặt thôi

Đáng tiếc, Chung Phong Minh sao biết những việc này, trong mắt hắn Lăng Tiếu chẳng qua chỉ là đê giai Linh Sư, tuy nói thiên phú không tệ, nhưng đối với một gã trung giai Linh Sư như hắn mà nói, vẫn kém rất xa, hắn dựa vào gì lại đi xin lỗi một người yếu hơn mình chứ Dù tiểu tử này thật sự có chút địa vị, hắn cũng quyết định muốn cho tiểu tử này đẹp mắt

- Được rồi, đi thôi

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói

- Chậm đã, ta không cần biết ngươi là ai, mặc kệ ngươi tới từ đâu, ngươi lập

tức rời khỏi sư muội ta, bằng không Đừng trách ta không khách khí

Chung Phong Minh quát to với Lăng Tiếu, trong đôi mắt tràn đầy sát ý đầm đặc

Lăng Tiếu nhíu thoáng qua hắn lạnh lùng nói:

- Mặc dù ngươi vô tri, nhưng xem ở phân thượng Long Các chủ ta không so đo v ới ngươi

- Lăng Lăng đại ca chúng ta đi thôi, ta sẽ bảo sư phó hắn giáo huấn hắn

Long Nhược Đồng đã cảm giác được Lăng Tiếu tức giận, dẫn Lăng Tiếu nhanh chóng rời đi, nàng thực sự sợ Lăng Tiếu và Chung Phong Minh nổi lên xung đột

- Cút đi! Đừng tưởng rằng là khánh nhân của Long Hải Các chúng ta thì ta không dám động tới ngươi, có giỏi thì lên lôi đài, chúng ta quyết một trận tử chiến!

Chung Phong Minh nắm chặt nắm đấm giận dữ hét

- Đã đủ rồi Chung sư huynh

Long Nhược Đồng khẽ kêu nói

Nàng còn chưa nói xong, Lăng Tiếu cắt đứt lời của nàng nói:

- Nhược Đồng, ngươi đừng để ý đến hắn nữa, có ít người chính là đồ đê tiện, cần phải ăn chút giáo huấn mới nhớ lâu một chút

- Lăng Lăng đại ca ngươi phải hạ thủ lưu tình ah!

Long Nhược Đồng lo lắng nói

Thủ đoạn của Lăng Tiếu t nàng cũng đã thấy rồi, Vương cấp cũng có thể giết chết, huống chi Chung Phong Minh chỉ là trung giai Linh Sư

- Đi, đến trên lôi đài gặp chân chương, nếu ngươi thua, rời xa sư muội cho ta, không được dây dưa với nàng nữa

Chung Phong Minh cố kiềm nén quát

Hắn càng nhìn Long Nhược Đồng càng cảm thấy nàng cực kỳ quan tâm tiểu tử kia, lửa giận đố kị kia khiến hắn phải sôi trào

- Ta nhất định phải cho ngươi nằm đi xuống lôi đài

Chung Phong Minh ở trong lòng quyết định nói

- Đối phó tiểu nhân vật như ngươi không cần đến lôi đài

Lăng Tiếu cực độ khinh thường nói với Chung Phong Minh, tiếp hắn nói với Long Nhược Đồng:

- Nhược Đồng ngươi che lỗ tai lại, tránh xa ta một chút, đừng để bị thương

Long Nhược Đồng không rõ Lăng Tiếu nói như vậy là có ý gì, nhưng nàng vẫn làm theo

- Rõ ràng dám xem nhẹ ta, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên

Chung Phong Minh âm lãnh nói một câu, cả người hóa ra một cái bóng phóng về phía Lăng Tiếu

Chung Phong rõ là võ giả Phong thuộc tính, tốc độ trong đồng bậc thuộc loại nhanh nhất, hắn xuất thủ trước, là đã không thể nhịn Lăng Tiếu được nữa Tiểu tử kia lại còn nói hắn là "Tiểu nhân vật", hắn đường đường là Nhị sư huynh Long Hải Các, thực lực thuộc loại cao nhất trong lớp trẻ, ở trong các vẫn một mực được một đời trẻ tuổi truy phủng và sùng bái, hắn sao có thể nhẫn chịu được ôn nhục như thế chứ

Nội môn đệ tử ở không xa thấy Chung Phong Minh ra tay, nhao nhao lộ ra vẻ hưng phấn

Bọn hắn cũng chỉ là nội môn đệ tử, có thể nhìn thấy chân truyền đệ tử ra tay, đối với bọn họ mà nói cũng là một loại cơ hội học tập lĩnh ngộ

- Tiểu tử kia dám khiêu chiến Nhị sư huynh, thật sự là không biết sống chết

- Không phải sao, Nhị sư huynh cho dù đối mặt với cao giai Linh Sư cũng có lực đánh một trận, trưởng lão trong các đều cực kỳ coi trọng hắn

- Thật không biết Long sư tỷ sao lại bảo vệ một ngoại nhân như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự thích loại nam nhân lòe loẹt này sao

- Ta cảm thấy nam nhân kia rất có mị lực, so với Nhị sư huynh đẹp trai hơn nhiều, bất quá chỉ là loại trông thì ngon mà không dùng được thôi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 640 - Đối Phó Tiểu Nhân Vật (2)

Chung Phong Minh không chỉ có tốc độ nhanh, ra tay cũng cực kỳ tàn nhẫn

Ví trí hắn ước lượng lại là điểm chí mạng của Lăng Tiếu, đủ thấy hắn hận Lăng Tiếu ra sao

- Cút cho ta!

Lăng Tiếu giận dữ, một tiếng chấn hống kinh thiên động địa liền vang lên

Trước kia Lăng Tiếu đã luyện hóa được Giao Long tinh huyết, lĩnh ngộ thiên phú thần thông của Long tộc, Long Ngâm

Hôm nay tiếng rống to này của hắn đã ẩn chứa Long Ngâm chi uy, giống như Cự Long gào thét, lưỡi đầy sấm sét, chấn cho bốn phía đều bắt đầu chuyển động

Nội môn đệ tử ở không xa mỗi người đều bị chấn cho không biết trời đất, lỗ tai càng không ngừng nổ vang, đầu trở nên ong ong, khóe miệng tất cả đều tràn ra vết máu, hai chân mềm nhũn, toàn bộ ngã trên mặt đất

Chung Phong Minh đứng mũi chịu sào càng thêm thảm

Chỉ thấy bộ ngực hắn như bị trọng kích vậy, cả người bị chấn cho bay ngược ra xa, một ngụm máu tươi bắn ra, cuối cùng ngã trên mặt đất không biết sinh tử

Long Nhược Đồng được Lăng Tiếu nhắc nhở bưng kín lỗ tai, cũng rời xa

Lăng Tiếu, nhưng vẫn bị tiếng Long ngâm kia của Lăng Tiếu chấn cho lỗ tai ông ông, đầu choáng váng

- Người nào dám ở chỗ này làm càn!

Hơn mười đạo thân ảnh rất nhanh từ trong lầu các cách luyện võ trường không xa lướt ra

Đây là hơn mười người trẻ tuổi từ 25 đến 30, bọn hắn đều là chân truyền đệ tử của Long Hải Các, tu vị đê giai đến trung giai Linh Sư không đều, trong đó càng có một gã là cao giai Linh Sư

Hơn mười người chân truyền đệ tử thấy một đám nội môn đệ tử toàn bộ ngã trên mặt đất, mỗi người thần sắc thống khổ không chịu nổi, tựa hồ như bị trọng thương, lại nhìn Chung Phong Minh càng như chó chết nằm lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, bọn hắn cực kỳ tức giận

Bọn hắn vây quanh lấy Lăng Tiếu, trong đó tên cao giai Linh Sư kia quát Lăng Tiếu:

- Ngươi là người phương nào, rõ ràng dám đến Long Hải Các ta giương oai

- Đại sư huynh còn khách khí với hắn làm gì, nhìn bộ dáng là biết là đáp tạp chủng đến từ Cự Giang Tông rồi, trước giết hắn đi rồi nói sau

- Rõ ràng tổn thương nội môn đệ tử các ta, lại ám toán Nhị sư huynh, ngươi hôm nay đừng mong rời đi

- Mọi người cùng nhau xông lên, bắt hắn lại

Lăng Tiếu nhìn đám chân truyền đệ tử Long Hải Các chung quanh, nhàn nhạt cười nói:

- Đây là lễ ngộ đối đãi khách nhân của Long Hải Các các ngươi sao

- Khách nhân Ở trong các ta tay đả thương người, cũng dám tự xưng là khách nhân của Long Hải Các chúng ta, quả thật buồn cười

Một gã chân truyền đệ tử quát lên

- Nếu như ta nói, ta là bất đắc dĩ mới ra tay các ngươi tin không

Lăng Tiếu giang tay ra nói

- Các hạ quả thật nói đùa rồi, mặc kệ ngươi vì sao ra tay đả thương người, ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói chờ đợi xử lý đi, bằng không thì ngươi chỉ có một con đường chết

Tên cao giai Linh Sư kia nói

Lăng Tiếu biết rõ có giải thích thế nào người ta cũng sẽ không nghe, vì vậy đi đến chỗ Long Nhược Đồng ở không xa, đồng thời còn nói:

- Ta nói có đúng sự thật không, các ngươi cứ hỏi Nhược Đồng sẽ biết

- Lớn mật, còn muốn thương tổn sư muội ta

Tên cao giai Linh Sư kia cho rằng Lăng Tiếu muốn bắt cóc Long Nhược Đồng liền quát to một tiếng, trường kiếm sau lưng bay ra đâm tới sau lưng Lăng Tiếu

Những chân truyền đệ tử khác cũng không sợ hãi, nếu đối phương đã dám động thủ ở đây, thực lực khẳng định bất phàm, cần hợp lực bắt giữ hắn đã rồi nói sau

- Các ngươi thật sự rất nhàm chán!

Lăng Tiếu xoay người lại, một cổ khí thế Vương cấp vô cùng cường hãn tán phát ra, hiện ra hộ minh kình Kim Sắc Du Long ngăn cản tất cả công kích

Tên cao giai Linh Sư cùng với một đám chân truyền đệ tử đều bị khí thế của Lăng Tiếu chấn cho phải dừng lại, bọn hắn thần sắc kinh hãi nhìn Lăng Tiếu Bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra người ta trẻ tuổi như thế rõ ràng đã là tồn tại Vương cấp, khó trách người ta dám đến khiêu khích

Bọn hắn trong lòng nguội lạnh một nửa, hôm nay trưởng lão trên Long Ngâm Đỉnh đều rời đi, không có Vương cấp đối kháng với nhân gia, bọn hắn chỉ có một con đường chết thôi

Lăng Tiếu không có ý khó xử bọn hắn, thu liễm khí thế, lắc mình một cái đến bên Long Nhược Đồng, nhẹ nhàng day một cái nơi phần gáy Long Nhược Đồng, Long Nhược Đồng lập tức khôi phục thanh minh

- Lăng Lăng đại ca, ngươi không sao chứ

Long Nhược Đồng trái lại quan tâm hỏi

- Ta không sao, ngươi đi giải thích với bọn họ đi, ta đi về trước

Lăng Tiếu đã mất đi tâm tư du ngoạn, chỉ chỉ đám chân truyền đệ tử Long Hải Các nói, tiếp theo quay người bay về ngọn núi hắn nghỉ ngơi

Chân truyền đệ tử Long Hải Các đều trợn tròn mắt

Chẳng lẽ người ta thật sự là bị buộc bất đắc dĩ mới ra tay sao

Lăng Tiếu ở trên luyện võ trường của Long Ngâm Phong chấn kinh tất cả

chân truyền đệ tử của Long Hải Các

Trong lúc nhất thời, đám đệ tử rốt cục biết Lăng Tiếu thì ra chính là một trong số khách quý mà hôm qua các chủ mở tiệc chiêu đãi ở Long các, khó trách người ta có thực lực này, bằng không sao có thể được các chủ dùng lễ khách quý để đối đãi chứ

Bọn hắn đồng thời rõ ràng cảm nhận được ý tứ của câu "Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên"

Tại xế chiều hôm đó, một tin tức kinh người truyền khắp Tây Bắc, Nam Hoang

Cự Giang Tông bị Long Hải Các tiêu diệt, khu vực Long Đào Giang thuộc về Long Hải Các tiếp quản

Một khắc khi mấy đại Hoàng cấp và tông chủ Cự Giang Tông bị Lam Sắc Giao Long của Lăng Tiếu tiêu diệt đã đại biểu cho Cự Giang Tông không thể tồn tại được nữa rồi

Chỉ là chẳng ai ngờ rằng Long Hải Các sẽ ra tay nhanh như vậy, nghe nói Long Hải Các nhờ dong binh chi hoàng Nam Cung Liệt ra tay, mới đưa tiêu diệt được một lão quái vật nhiều năm bế quan không ra của Cự Giang Tông, bằng không Long Hải Các muốn đoạt được Cự Giang Tông cũng không dễ dàng như vậy

Dong binh đoàn ngoại trừ săn giết linh thú tìm kiếm linh thảo làm mục đích sinh tồn ra, đồng thời cũng sẽ tiếp nhận một ít nhiệm vụ mà người khác tuyên bố, chỉ cần có đầy đủ tiền thuê, cho dù bảo bọn hắn giết người, bọn hắn cũng sẽ rất thích ý tiếp nhận, điều kiện tiên quyết là bọn hắn có năng lực ăn nhiệm vụ kia

Loại dong binh chi hoàng như Nam Cung Liệt, muốn thỉnh động hắn ra tay cực kỳ khó khăn, có đôi khi cho dù ngươi có thể xuất ra đủ thù lao hắn cũng chưa chắc sẽ giúp ngươi

Thế nhưng lần này Nam Cung Liệt lựa chọn ra tay, rất nhiều người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đồng thời đều thầm nghĩ "Long Hải Các lúc nào đậu vào cái cành ‘ Liệt Hỏa dong binh đoàn ’ này rồi thế "

Khi ở bên ngoài nổi lên đủ loại giả thuyết thì bốn người Nam Cung Liệt, Lăng Tiếu, Huyền Diệu và Ma Đế đang chuẩn bị rời khỏi Long Hải Các tiến đến Nam Hoang

Long Hải Thiên và tất cả các trưởng lão đời trước và trưởng lão đều cùng nhau tiễn đưa

Cảnh tượng này, chính là lần đầu mới thấy từ khi Long Hải Các kiến các đến nay

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 641 - Nam Hoang Chư Thế Lực

Nam Cung đại nhân, tương lai có rảnh rảnh nhớ đến các ta, chúng ta sẽ quét dọn giường chiếu đón chào

Long Hải Thiên rạng rỡ nói, tiếp theo lại nói với Lăng Tiếu nói:

- Lăng huynh đệ, ngày xảy ra hôm qua ta đã biết rõ, thật không phải ah, ta nhất định sẽ nghiêm trị tiểu tử kia

- Long Các chủ khách khí, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi

Lăng Tiếu khoát tay nói

- Tốt rồi, chúng ta đi thôi

Nam Cung Liệt không muốn làm lỡ thúc giục nói

Lăng Tiếu chắp tay với Long Hải Thiên cùng với một đám lão đầu tử, liền muốn cùng Nam Cung Liệt rời đi

Một giọng dịu dàng từ phía sau đám người bỗng vang lên:

- Lăng đại ca chờ một chút

Lăng Tiếu không cần quay đầu lại cũng biết người gọi là ai

Chỉ thấy Long Nhược Đồng tách mọi người ra, trong tay cầm một kiện tiểu vật phẩm trang sức đưa tới trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Lăng đại ca đây là lễ vật ta tặng ngươi, đa tạ ơn ngươi đã cứu mạng

Long Nhược Đồng sau khi bỏ thứ đó vào tay Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương động tình nhìn hắn một cái liền quay người chui vào sau đám người

Lăng Tiếu nắm hà bao tinh mỹ trong tay một chút, quay người cùng Nam Cung Liệt rời đi

Bay qua mặt nam Long Đào Giang chính là địa hạt Nam Hoang

Nam Hoang chiếm đoạt diện tích lớn hơn Tây Bắc nhiều lắm, bất quá đa số là nơi linh thú sinh sống, nhân loại chỉ chiếm cứ một phần năm địa vực trong đó

Hôm nay ở Nam Hoang tổng cộng chia làm tám thế lực lớn chiếm đống, theo thứ tự là nhất tông nhị minh tam tộc tứ gia

Nhất tông là chỉ tông môn duy nhất của Nam Hoang, Ma Ảnh Môn, thế lực của nó trải rộng Nam Hoang, là tồn tại thực lực cường đại nhất Nam Hoang, tông môn đó cơ hồ tất cả đều lấy tu luyện ám thuộc tính làm chủ, làm việc cực kỳ hung hăng càn quấy, bị nhân sĩ chính phái coi là tà ma ngoại đạo, khó chứa ở giữa thiên địa

Chỉ là ở vùng Nam Hoang này vốn không có bao nhiêu người dám đối nghịch bọn họ

Chỉ có nhị minh là có thể chống lại một hai

Nhị minh theo thứ tự là Thú Minh cùng với Thần Đạo Minh

Thú Minh là minh phái thống lĩnh thú nhân bộ lạc Nam Hoang, minh chủ của bọn hắn là một gã lục giai Thuần Thú Sư, trong minh không thiếu tứ,

ngũ giai thuần Thú Sư, bọn hắn tu vị bản thân có lẽ không lợi hại lắm, nhưng bọn hắn lại có thể cùng linh thú tiến hành trao đổi giao lưu, trong minh linh thú tam đến ngũ giai thuần dưỡng nhiều vô số kể, bên người minh chủ bọn hắn có năm đầu lục giai linh thú, bằng vào đó bọn hắn đã trở thành thế lực lớn thứ hai Nam Hoang

Thần Đạo Minh lại là một minh phái tuyên truyền chủ nghĩa giáo phái, tín ngưỡng nghi thức tôn giáo

Bọn hắn có thể nhất cổ mê hoặc lòng người, tuyên truyền tín ngưỡng chủ nghĩa hòa bình, tuyên truyền bình dân cùng võ giả ngang hàng Mặc kệ ngươi thực lực có cường đại hay không, chỉ cần tâm ý không đủ kiên định, một khi bị bọn hắn dính vào, thường thường đều sẽ trở thành tín đồ trung thành nhất của bọn hắn Tín đồ của bọn hắn ở Nam Hoang không ít hơn trăm vạn, là "Thần giáo" trong suy nghĩ bình dân Nam Hoang

Tam tộc chính là chỉ Man Tộc, Khôi Tộc, Thực nhân tộc

Man Tộc là chủng tộc có lịch sử lâu dài nhất Nam Hoang, trên người bọn họ truyền lưu huyết mạch hiếu chiến của man nhân, thiên phú bọn hắn đều là dùng "Lực" trứ danh Mặc kệ thực lực ngươi có bao nhiêu, chỉ khí lực mạnh hơn, mới có thể dùng "Lực" phục người, mới là dũng sĩ chính thức của Man Tộc

Nghe nói khi Nan Vương tuổi nhỏ đã dùng lực cánh tay giơ lên một đầu voi lớn nặng năm ngàn cân, trở thành thiên tài Man Tộc lúc đó, về sau cũng đã trở thành Vương của Man Tộc

Khôi Tộc là chủng tộc có thể hạ khôi lỗi tổ chú Bọn hắn hạ tổ chú sẽ khiến cho người sinh ra ảo giác, thần trí mơ hồ bị bọn hắn lợi dụng Vào thời kỳ Khôi Tộc thịnh nhất, nghe nói ngay cả cường giả Đế cấp cũng bị khống chế, có thể thấy sự đáng sợ của Khôi Tộc thế nào

Bất quá, Khôi Tộc đã biến mất nhiều năm, không biết có còn tồn tại hay không nữa

Có người nói Khôi Tộc bị người tiêu diệt, cũng có người nói Khôi Tộc chỉ là ẩn trong một sơn mạch sinh tồn, cũng có người nói Khôi Tộc đã dời đi Trung Vực rồi

Thực Nhân Tộc, bọn hắn truyền lưu huyết mạch hung tàn Thượng Cổ, ăn thịt đồng loại, thủ đoạn khủng bố tàn nhẫn

Nơi bọn hắn sinh tồn được xưng là cấm khu nhân loại, một khi rơi vào trong đó, tuyệt đối chỉ có nước bị phanh thân, cho dù là Hoàng cấp cũng khó mà may mắn thoát khỏi

Nhân số bộ tộc này cũng giống Khôi Tộc, đều cực kỳ thưa thớt hiếm thấy, nơi sinh tồn cũng ít người biết

Tứ gia, là chỉ Tứ đại cổ thế gia Nam Hoang

Xếp hạng vị trí đầu não chính là luyện khí thế gia Đường gia

Đường gia lịch đại dùng đúc khí nổi tiếng khắp thiên hạ, Đường gia tổng cộng từng xuất hiện qua ba gã Linh Khí Sư, dẫn dắt Đường gia một lần phồn vinh hưng thịnh, sừng sững ở Nam Hoang không suy

Ở Nam Hoang đại bộ phận huyền khí đều xuất từ Đường gia

Nam Hoang lưu hành một câu "Đường gia ra tay, hẳn là tinh phẩm! "

Có thể thấy được, vũ khí mà Đường gia rèn nổi danh thế nào

Hiện giờ Đường gia mặc dù không có Linh Khí sư tọa trấn, nhưng lão giả

chủ Đường gia vẫn một gã cao giai Huyền Khí sư, chỉ thiếu chút nữa là trở thành vị Linh Khí Sư thứ hai của Đường gia rồi, bọn hắn bằng vào đó chiếm cứ vị trí đứng đầu tứ đại thế gia

Nam Hoang đệ nhị thế gia là Tân gia

Tân gia cùng loại với Đường gia, chỉ có điều Tân gia lại là luyện dược thế gia, bọn hắn cũng từng một lần huy hoàng, đáng tiếc thiên phú luyện dược của hậu bối tử tôn có hạn, thủy chung không người nào thành tựu Ngũ phẩm chi cảnh, trong nhà tuy có bốn gã Tứ phẩm Luyện dược sư, nhưng vẫn khó phân cao thấp với Đường gia, chỉ đành lui ở thứ hai

Đệ tam thế gia và đệ tứ thế gia là Nam Cung gia và Âu Dương gia

Hai nhà này không có ưu thế như hai nhà trước, tuy nhiên lại dựa vào mạch khoáng tài nguyên mà tiền bối phát ra hiện, phát đào quáng sản, tiêu thụ quáng tài là thủ đoạn vơ vét chủ yếu, khiến hai nhà bọn họ chiếm vị trí thứ ba và thứ tư

Hơn nữa tiền bối Nam Cung gia và Âu Dương gia vốn là hảo hữu chí giao, hai nhà một mực liên kết với nhau, lẫn nhau có quan hệ thông gia, đây mới là thủ đoạn khiến hai nhà bọn hắnt trường tồn, bằng không, sớm đã bị thế lực khác cắn nuốt rồi

Ngoại trừ c nhất tông nhị minh tam tộc tứ gia ram, còn có hằng hà các thế lực lớn nhỏ, bọn hắn mặc dù không khủng bố như những thế lực lớn này, tuy nhiên lại cũngkhá khó chơi

Nam Hoang bát đại thế lực Ma ảnh môn hai trăm năm trước muốn tiến vào địa vực Tây Bắc bị rất nhiều tông môn Tây Bắc liên hợp vây sào, sau đó đã co đầu rút cổ nhiều năm, nghe nói nội bộ đã trở nên chia năm xẻ bảy, cũng không đoàn kết, mà Thú Minh bảo vệ chặt địa bàn của mình rất ít khuếch

trương ra ngoài, hôm nay cường thế nhất ngược lại là Thần Đạo Minh, hình thức chủ nghĩa tôn giáo của bọn hắn lôi kéo đầu độc rất nhiều nhân tâm, tiếp theo là Man Tộc, bọn hắn một mực dùng "Lực" chi huyết mạch truyền thừa, phù hợp với văn hóa ở Nam Hoang, mà Khôi Tộc đã biến mất từ lâu, Thực Nhân Tộc lại xuất quỷ nhập thần, tứ đại thế gia cũng làm theo ý mình, bảo vệ chặt ích lợi của mình

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 642 - Thiết Lặc Bộ Lạc Thiết Lặc Vương (1)

Ở Nam Hoang lớn lao không có hình thành phân chia khu vực quy phạm, tất cả thế lực lớn nghi kỵ lẫn nhau, khó có thể đạt thành chung nhận thức, khiến rất nhiều địa phương giặc cỏ hoành hành, cướp bóc thương đội, chiếm núi làm vua, cực kỳ hỗn loạn

Ngoài ra, Nam Hoang Man Hoang Vực là nơi linh thú sinh tồn nguyên thủy nhất, chiếm bốn phần nằm địa vực Nam Hoang, có thể thấy trong đó sinh tồn bao nhiêu kỳ trân dị thú

Bên ngoài không ít linh thú khi thì còn sẽ xuất hiện tập kích các thôn trang hoặc bộ lạc

Muốn sinh tồn trên mảnh thổ địa này, không có một ít thưởng thức sinh tồn và một ít thực lực thì quả thật là nửa bước khó đi

Vào vạn năm trước, Nam Hoang đã từng xuất hiện qua thời đại huy hoàng

Khi đó vốn không phân chia nhiều thế lực, chỉ vẹn vẹn có bốn tộc bá chủ, theo thứ tự là Cổ Tộc, Thú Tộc, Khôi Tộc cùng với Man Tộc, trong bốn tộc này dùng Cổ Tộc vi tôn

Lịch sử Cổ Tộc so với các tộc khác càng thêm xa xưa, càng thêm thần bí, nghe nói vào thời đại viễn cổ nhất khi nhân loại mới xuất hiện bọn họ đã sinh hoạt ở đây

Bọn hắn dùng dưỡng cổ, thực cổ, khống cổ mà sống

Người Cổ Tộc nổi danh là chủng tộc đoàn kết hòa thuận, nhiệt tình hiếu khách, chỉ là bọn hắn làm việc lại có chút khác với thường nhân, một khi không thành bằng hữu với họ, liền sẽ trở mặt trở thành địch nhân, tính cách có thù tất báo của bọn hắn nổi danh đáng sợ

Ở thượng lưu Nam Hoang từng lưu truyền một câu thế này "Có thể chọc Man Thú, chớ đắc tội với Cổ Tộc", đủ thấy năng lực uy hiếp của Cổ Tộc đáng sợ cỡ nào

Chỉ là Cổ Tộc cường thịnh chẳng biết tại sao vào hơn một vạn năm trước bị Trung Vực đại phái liên hợp đuổi giết, hủy diệt căn cơ chủng tộc

Cổ Tộc từ đó về sau cũng biến mất khỏi Nam Hoang

Chỉ có bộ phận nhỏ tộc nhân lưu lạc ở Tây Bắc, chiếm cứ Cổ Tế Thành hôm nay phồn diễn sinh lợi, chỉ là người Cổ Tộc ở đó lại không biết được huy hoàng từng có của Cổ Tộc

Hôm nay Cổ Tộc đã trở thành lịch sử, cổ thành bọn hắn xây dựng trước kia vẫn đang tồn tại, chỉ có điều đã trở thành Nam Hoang cấm địa, bao nhiêu người muốn vào cổ thành, chiếm lấy làm Vương, nhưng đến cuối đều không hiểu mà chết đi

Có người nói đó là bởi vì Cổ Trùng Vương của Cổ Tộc vẫn đang sinh tồn ở đó, không phải người Cổ Tộc đều diệt sát, cũng có người nói là Cổ Tộc hạ cổ chú ở đó, không phải người Cổ Tộc cưỡng chiếm ắt hẳn phải chết

Cổ Tộc tuy rằng biến mất, nhưng cổ thành vẫn như trước, uy danh Cổ Tộc vẫn như trước

Tư liệu về Nam Hoang một phần là qua lời Huyền Diệu, một bộ khác phận lại do Nam Cung Liệt nói rõ

Một đoàn người rời khỏi Long Hải Các đã đi tới một trong các trạm bộ lạc man nhân đầu tiên ở Nam Hoang, Thiết Lặc bộ lạc

Bọn người Nam Cung Liệt, Lăng Tiếu, Huyền Diệu cùng với Ma Đế sau khi rời khỏi Long Hải Các lập tức xuất phát đến Nam Hoang

Bởi vì tiến đến Cổ Thành đường xá cực kỳ xa xôi, nhất định phải tìm kiếm truyền thâu trận mới có thể rút ngắn thời gian chạy đi, bằng không muốn đến được đó chỉ sợ phải tốn không ít thời gian, muốn tìm Thiên Cổ Thần Công chỉ sợ càng thêm khó

Có Nam Hoang dong binh chi hoàng như Nam Cung Liệt dẫn đường, khiến Lăng Tiếu ít đi không ít đường quanh co, biết rõ nên đi đường nào mới có thể tránh đi không ít phiền toái và hiểm trở

Trong bốn người chỉ có Huyền Diệu mới là cao giai Linh Sư, Lăng Tiếu vốn định để Giao Long mang theo Huyền Diệu cùng nhau phi hành với mọi người, ai biết Giao Long chết sống không cho Huyền Diệu đến gần người, dù là Nam Cung Liệt hay Ma Đế tiếp cận một chút cũng không được

Tính cách của nó không giống như Tử Giao Long Khâu, mà chính là Giao Long chính thức sinh ra chớ tới gần

Đối với chuyện này Lăng Tiếu cũng không có cách nào, cũng may Nam Cung Liệt có một đầu ngũ giai Liệt Hỏa Điểu, mang theo Huyền Diệu và Ma Đế cùng nhau phi hành

Như thế, một đoàn người xuất phát từ Long Hải Các, đi mười ngày mười đêm ra khỏi phạm vi Tây Bắc, tiến nhập vào địa vực Nam Hoang

Mười ngày mười đêm này, mấy người đều vượt qua trên không trung, cũng may bọn hắn đều chuẩn bị thịt khô và rượu ngon đầy đủ, ngược lại cũng

không phải vì tìm ăn mà lãng phí thời gian, đồng thời thời gian nhàn rỗi cũng sẽ chuyên tâm ngồi xuống tu luyện

Chỉ là chạy đi liên tục như thế, Giao Long và Liệt Hỏa Điểu đều không chịu nổi tiêu hao, chúng phải dừng lại nghỉ ngơi, khôi phục năng lượng, bổ sung thể năng

Dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Liệt, một đoàn người chạy tới một phân bộ của Man Tộc, Thiết Lặc bộ lạc để nghỉ ngơi

Thiết Lặc bộ lạc Thiết Lặc Vương là bằng hữu cũ của Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt cũng tiện đường đến bái phỏng hắn

Căn cứ theo giới thiệu của Nam Cung Liệ thì Thiết Lặc Vương chính là một trong cửu vương của Man tộc bộ lạc, man dân hắn quản hạt có hơn một nghìn vạn, nhân số tập võ chiếm đến chín thành, cơ hồ mỗi người đều biết võ, già yếu phu nho cũng không hề yếu đuối

Nam Cung Liệt biết rõ chỗ của Thiết Lặc bộ lạc nên trực tiếp tìm tới

Vừa mới đến gần Thiết Lặc trong bộ lạc, không trung đã thoáng hiện một đội hơn mười đầu tứ giai Ngốc Sư Ưng ngăn cản đường bọn họ

- Người đến là người phương nào, rõ ràng dám xông vào Thiết Lặc trọng địa!

Một gã tráng hán cao lớn uy mãnh ngồi trên Ngốc Sư Ưng, cầm trong tay Lang Nha bổng, chỉ vào bốn người Lăng Tiếu quát lớn

Nam Cung Liệt cũng không đáp lời, trong tay nhiều ra một mặt lệnh bài màu vàng kỳ lạ

Hơn mười tên tráng hán nhìn thấy lệnh bài kia, lập tức đặt tay lên ngực dùng man ngữ cung kính nói gì đó, tiếp theo liền nhanh chóng rời đi

Lăng Tiếu, Huyền Diệu và Ma Đế đều cảm thấy mạc minh kỳ diệu, không biết người ta đang nói cái gì

Nam Cung Liệt giải thích nói:

- Đây là lệnh bài mà Thiết Lặc Vương đưa cho ta, gặp bài như gặp Thiết Lặc Vương, bọn hắn hiện giờ đi bẩm báo rồi, đợi lát nữa Thiết Lặc Vương sẽ đích thân đi ra nghênh đón

Quả nhiên, chỉ chốc sau, đội ngũ Ngốc Sư Ưng kia lại tái hiện, trung tâm có một người cưỡi một đầu ngũ giai Kim Linh Ưng chấn cánh mà đến

Kim Linh Ưng chính là bá giả không trung, cặp ưng nhãn kia lợi hại bức nhân, một thân kim mang lập loè như một vòng mặt trời rực rỡ, kích thích tầm mắt, khiến người sinh lòng khiếp đảm

Liệt Hỏa Điểu không cam lòng yếu thế, phát ra từng tiếng thanh minh to rõ, quanh thân nổi lên màu đỏ thẫm để đáp trả

Lam Sắc Giao Long đang nhắm mắt mở ra cặp mắt to như chuông đồng, một đạo long ngâm rung trời động địa khiến bách thú hoảng sợ thần phục

Kim Linh Ưng và Liệt Hỏa Điểu đều lắc lư thân hình, thần sắc trở nên hoảng hốt, nếu không phải chủ nhân ngồi ở phía trên mãnh liệt áp chế thì chỉ sợ bọn nó cũng như một đội Ngốc Sư Ưng kia, phải cấp tốc hạ xuống rồi

- Một đầu Giao Long thật uy mãnh, Nam Cung đại ca ngươi đây là tới ra uy với ta sao

Ở phía trên Kim Linh Ưng một gã trung niên đầu cột lông chim, eo đeo dây lưng da thú màu vàng, cầm trong tay cây thương vàng óng nói với Nam Cung Liệt

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 643 - Thiết Lặc Bộ Lạc Thiết Lặc Vương (2)

Người này đúng là Thiết Lặc Vương Thiết Chân Dũng

Chỉ thấy hắn eo gấu lưng rồng, cao lớn uy mãnh, đôi cánh tay tráng kiện kia tràng đầy rân xanh lỏa lồ ra bên ngoài, ngũ quan đại khí, thanh âm to, mang các loại phục sức đặc biệt, chỉ liếc mắt liền biến được đó là đặc thù chỉ người Man tộc mới có

Nam Cung Liệt rời khỏi Liệt Hỏa Điểu bay về phía Thiết Chân Dũng, Thiết Chân Dũng cũng rời khỏi Kim Linh Ưng, hai người trùng trùng điệp điệp ôm nhau trên không trung

- Hảo huynh đệ, đã lâu không gặp!

Hai người đồng thanh cười nói

Lăng Tiếu xem thần sắc hai người này, hẳn là hảo huynh đệ nhiều năm rồi

- Dũng đệ, vị tiểu huynh đệ này là tài tuấn trẻ tuổi ta kết giao ở phụ cận Nam Thiên Thành, Lăng Tiếu, đầu lục giai Giao Long này chính là do hắn thu phục được trong Long Đào Giang, nhị vị kia chính là bằng hữu của hắn

Nam Cung Liệt chỉ vào Lăng Tiếu giới thiệu nói

Ánh mắt như ưng kia của Thiết Chân Dũng khi rơi vào trên người Lăng Tiếu thì hắn chỉ cảm giác toàn thân mình như bị người nhìn thấu, trong nội tâm cảm thấy có chút hốt hoảng

Lăng Tiếu thở nhẹ ra một hơi, trong lòng thầm mắng:

- Móa, lão tử không cảm thấy hứng thú với nam nhân

Lăng Tiếu luôn luôn là một người ăn mềm không ăn cứng, hắn rực lên một thân Long khí màu vàng, quanh thân càng như một mảnh tiểu Kim Long dài hẹp đung đưa đang đê minh gào thét

- Bái kiến Thiết Lặc Vương

Lăng Tiếu ngồi ở trên Giao Long đối chói với ánh mắt đầy tính áp bức của Thiết Chân Dũng, sau đó chào hỏi hắn

- Ha ha, quả nhiên không hổ là tài tuấn mà Nam Cung đại ca thấy thuận mắt, không tệ không tệ, đi nào Xuống dưới vào trong doanh bổn vương uống rượu ăn thịt đi

Thiết Chân Dũng khen Lăng Tiếu một câu, tiếp theo kéo tay Nam Cung Liệt bay xuống dưới

Liệt Hỏa Điểu mang theo Huyền Diệu bay xuống, Ma Đế thì bay đến bên cạnh Lăng Tiếu lui về sau nửa bước

Lăng Tiếu bảo Lam Sắc Giao Long thu nhỏ lại quấn bên hông hắn, tựa hồ biến thành hắn một cái đai lưng hình rồng vậy, lộ ra cực kỳ sinh động bất phàm

Ma Đế ở sau Lăng Tiếu nửa bước, hai người cùng nhau bay xuống bên dưới

Man nhân bộ lạc, phòng mà bọn hắn xây dựng khác với địa vực khác, bọn hắn không chú ý đến địa lý phong thuỷ, thiết kế kiến trúc gì cả, phòng của bọn hắn đều dựa vào đại thụ che trời mà xây dựng, tất cả đều dùng cổ thụ

ngàn năm làm trụ, vỏ cây ngàn năm làm ngói, đơn giản mà thô ráp, nhưng lại không mất đi hương vị tự nhiên nguyên thủy

Bọn người Lăng Tiếu vừa xuống đã có mấy trăm tráng hán trẻ tuổi cầm trong tay lưỡi mác túc nghiêm bày trận hoan nghênh, trong miệng hô lấy man ngữ mà Lăng Tiếu không nghe hiểu

Huyền Diệu ở một bên đong đưa quạt giấy trắng nhẹ khen:

- Thật là dị vực phong tình, có một phong vị khác

- Nếu không ngươi ở lại đây hảo hảo hưởng thụ chút đi Chờ ta quay lại sẽ đón ngươi

Lăng Tiếu hỏi

Huyền Diệu nhẹ cười hỏi:

- Lăng huynh chê ta liên lụy ngươi

- Đúng vậy, ngươi bây giờ chỉ vô dụng, không biết mang theo ngươi có tác dụng gì nữa

Lăng Tiếu trực tiếp đáp

Lăng Tiếu hiểu rõ tình huống Nam Hoang, biết rõ việc này nhất định là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, không chừng lúc nào đó sẽ gặp phải nguy hiểm, đến lúc đó hắn sợ không thể chiếu cố tốt cho Huyền Diệu, chẳng bằng mở miệng ngăn cản hắn đi cùng, Lăng Tiếu làm như vậy cũng là suy nghĩ cho hắn

Huyền Diệu cố lộng huyền hư nói:

- Lăng huynh việc này ngươi không mang ta đi thì không được, chỉ có ta mới biết cơ duyên của ngươi ở phương nào, Lăng huynh nếu cảm thấy ta liên lụy đến ngươi, bằng thủ đoạn của ngươi khiến thực lực của ta tăng lên cũng không phải việc khó gì

Lăng Tiếu thấy Huyền Diệu kiên trì đành cười khổ không nói gì nữa

Từ khi Huyền Diệu có thể tính ra hắn có đào hoa kiếp, Lăng Tiếu đã cảm thấy Huyền Diệu tựa hồ có vài phần bản sắc thần côn, có lẽ hắn thật sự có thể mang đến cho mình chút kinh hỉ cũng nên

Bất quá giờ được Huyền Diệu nhắc tới, hắn ngược lại cũng nghĩ tới dùng đan dược giúp Huyền Diệu tăng lên tới Vương cấp hẳn cũng không phải việc khó gì

Lăng Tiếu đã sớm là Tứ phẩm Luyện dược sư hàng thật giá thật, đồng thời hắn cũng có tự tin chỉ cần hắn có thể tĩnh tâm luyện đan, bước vào Ngũ phẩm nhất định là chuyện ván đã đóng thuyền

Nghĩ vậy, Lăng Tiếu quyết định ở trong Thiết Lặc bộ lạc trước hết khiến Huyền Diệu đột phá đến Vương cấp, để hắn có năng lực phi hành, cũng khiến hắn nhiều thêm vài phần cơ hội bảo vệ tánh mạng, vậy mới không trở thành gánh nặng

Nghĩ đi nghĩ lại, đoàn người Lăng Tiếu đã đi tới một căn phòng chiếm diện tích tương đối lớn

Phòng này rộng gần trăm mét, hiện lên hình tròn, chung quanh được Thiên Niên Bất Hủ Sam Diệp bao lấy, càng như một căn phòng tự nhiên màu xanh lá, khiến người có một loại cảm giác hai mắt tỏa sáng

Bọn người Lăng Tiếu đi vào, càng ngạc nhiên về hào khí huy hoàng của bố

trí trong phòng

Trên mặt đất trải các tấm thảm da hổ màu vàng, dẫm lên trên đó cho người một loại cảm giác mỹ diệu vô cùng thoải mái dễ chịu, vách tường bốn phía treo các bức bích họa xuất từ tay chúng đại sư khiến nơi này tăng thêm vài phần hài hòa trong cương có nhu, trên hơn mười cái bàn do Thiên Niên Huyền Thạch tạo thành đặt lấy linh quả rượu ngon phong phú, từng đợt hương thơm xông vào mũi, khiến người như muốn ăn ngay lập tức

Ở phía trên, một cái giường êm màu vàng rộng 3-4m càng thêm tôn quý dị thường

Thiết Chân Dũng lôi kéo Nam Cung Liệt đến thẳng trên chiếc giường êm kia ngồi xuống, đủ thấy giao tình giữa hắn và Nam Cung Liệt thế nào rồi

Thiết Chân Dũng phân biệt lại chỉ vào mấy cái ghế dựa lớn ở hai bên nói Ba vị mời ngồi, đến đến nơi này của ta chính là bằng hữu Thiết Chân Dũng ta, về sau có rượu cùng nhau uống, có thịt cùng nhau ăn, tuyệt đối sẽ không bạc đãi bạn tốt

- Thiết Lặc Vương khách khí!

Ba người Lăng Tiếu khách khí đáp

Sau đó, Thiết Chân Dũng vỗ vỗ song chưởng, vài Man tộc thiếu nữ trẻ tuổi như nối đuôi nhau đi vào, trong tay nâng mâm lớn, trên đó đặt lấy thịt thú vừa nướng xong, từng cái đặt trước mặt mọi người, đồng thời các nàng lại thu lấy linh quả rượu ngon lúc trước đổi linh quả và rượu ngon khác

Dưới sự nhiệt tình của Thiết Chân Dũng, bọn người Lăng Tiếu ăn ngon uống tốt, tâm tình cực kỳ khoan khoái dễ chịu

Lăng Tiếu càng thấy hảo cảm với hào khí nhiệt tình của Thiết Chân Dũng, trong nội tâm cũng tăng thêm vài phần ấn tượng về Man tộc

Rượu qua một lúc, Thiết Chân Dũng bảo người an bài chỗ ở cho ba người Lăng Tiếu, hắn cùng với Nam Cung Liệt muốn ngủ cùng giường, giống như có chuyện nói không vậy

Ba người được an bài vào một gian phòng lớn rộng rãi để nghỉ ngơi, càng có Man tộc thiếu nữ phục thị

Bởi vì Lăng Tiếu và Huyền Diệu đều cực kỳ tuấn tú nên được đám Man tộc thiếu nữ kia ngầm liếc mắt đưa tình

Huyền Diệu tựa hồ rất cam tâm tình nguyện với chuyện này, cực kỳ buông ra để thiếu nữ cạnh mình phục thị

Lăng Tiếu lại có vẻ có chút câu thúc, hắn tuy nói biểu hiện ra rất hứng thú với mỹ nữ, nhưng cũng không phải là gặp phải nữ tử nào cũng bụng đói ăn quàng, hơn nữa hắn cần chính là một loại nữ tử khiến hắn có tình mới có hứng thú trêu chọc

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 644 - Thật Khiến Hắc Diệu Bội Phục (1)

Lăng Tiếu sau đó đuổi nữ tử phục thị mình đi, ngay cả hai người bên phía Huyền Diệu cũng bị đuổi ra ngoài

- Ta nói Lăng huynh, ngươi có diễm ngộ đào hoa, cũng nên để huynh đệ có thể hưởng thụ chút chuyện phong lưu khoái hoạt chứ

Huyền Diệu khó chịu nói

- Ta nghe Nam Cung tiền bối nói, thiếu nữ ở đây đều cực kỳ trinh liệt, nếu ngươi dám làm gì các nàng, vậy ngươi cứ đợi cả đời ở lại đây làm mọi rợ đi

Lăng Tiếu hù dọa Huyền Diệu nói

Bất quá, hắn cũng đoán đúng, Man tộc thiếu nữ quả thực tính tình cực kỳ cương liệt, chuyện hoặc nam nhân đã nhận định thì coi như là chín trâu cũng không kéo lại được, đây cũng không phải là nói đùa

Huyền Diệu bị lời này của Lăng Tiếu dọa cho giật mình, vỗ vỗ ngực nói:

- Chẳng lẽ sờ sờ chút cũng không được sao Thiệt là

Lăng Tiếu cười trộm một cút, nói tiếp:

- Đưa thứ tốt của ngươi ra hết đây, bản đại sư tăng lên thực lực cho ngươi

Huyền Diệu mặc dù chưa thấy qua luyện đan chi thuật của Lăng Tiếu, nhưng hắn không hề nghi ngờ năng lực Lăng Tiếu, Lăng Tiếu chính là Thánh

Hoàng hắn nhận định, là Hoàng giả hắn phụ tá cả đời này, chỉ có đi cùng Lăng Tiếu, hắn mới có thể đi đến một bầu trời cao xa hơn

Huyền Diệu lấy ra tất cả linh thảo và thú đan mình trân tàng đặt ở trước mắt Lăng Tiếu

Lăng Tiếu lộ ra vẻ chấn kinh, hắn không nghĩ tới Huyền Diệu trân tàng rõ ràng cũng có chút giàu có, hắn không thể không hoài nghi: Tên thần côn này đến cùng đã lừa dối bao nhiêu phụ nữ đàng hoàng mới lừa được nhiều thứ tốt như vậy

Huyền Diệu nhìn qua ánh mắt tham lam kia của Lăng Tiếu, không khỏi cảm thấy hoảng hốt

- Ta nói Lăng huynh đệ, những tài liệu này đã đủ chưa

Huyền Diệu hỏi

Lăng Tiếu lau nước miếng đã sắp chảy ra nói:

- Đã đủ rồi đã đủ rồi, ai bảo hai ta là hảo huynh đệ chứ, không đủ ta sẽ bổ sung cho ngươi a

Lăng Tiếu vừa nói, một bên vung tay thu lấy tất cả linh thảo và thú đan kia vào

Huyền Diệu nóng nảy, hắn cầm lấy tay Lăng Tiếu nói:

- Ta nói huynh đệ, đây chính là ta hơn phân nửa trân tàng cả đời ta, ngươi sao có thể thu toàn bộ được Cho dù muốn luyện chế cao giai đan dược cũng không cần nhiều như thế chứ

Lăng Tiếu ngữ khí sâu xa nói

- Ta muốn luyện chế chính là Tứ phẩm đan dược đỉnh cấp, giúp ngươi tiến giai Vương cấp, chút tài liệu đó của ngươi quả thật không đủ Đổi là người khác nếu không đủ ta tuyệt đối sẽ không giúp bọn hắn luyện chế đâu, bản thiếu gia cũng đã thu rồi, nếu ngươi không muốn tiến giai lời thì, ta trả lại cho ngươi là được

Lăng Tiếu dứt lời, ra vẻ muốn trả lại trân tàng của Huyền Diệu

- Cái này Vậy ngươi cứ nhận lấy đi

Huyền Diệu đâu chịu thu hồi, cái này quan hệ đến Vương cấp chi lộ của hắn nên chỉ có thể lòng nhỏ máu mà đồng ý

- Cũng may không lấy ra hết vốn liếng, bằng không thì bản Thiên Cơ cũng sẽ bị tên Hấp Huyết Quỷ này hút khô mất

Huyền Diệu ở trong lòng đổ mồ hôi nói

- Ta thấy vẫn nên trả lại cho ngươi thôi, loại mua bán lỗ vốn này bản thiếu gia thực sự không muốn làm

Lăng Tiếu cực kỳ miễn cưỡng nói

- Ta nói huynh đệ, sao có thể nói không giữ lời thế được Cứ như vậy đi, ngày mai ta nhất định phải thấy được đan dược giúp ta tiến giai Vương cấp, bằng không ta và ngươi không yên đâu

Huyền Diệu vỗ vỗ bả vai Lăng Tiếu nói, tiếp theo liền quay người ra khỏi phòng

Hắn thực sợ cứ tiếp tục lưu lại, Lăng Tiếu không chừng sẽ trở mặt

- Này Huyền Diệu huynh Bản thiếu gia lỗ a, ngươi không thêm chút thù lao nào cũng quá không hay đi chứ!

Lăng Tiếu từ sau kêu to nói

Huyền Diệu mắt điếc tai ngơ, một đường nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, trong nội tâm kêu rên:

- Đây chính là trân tàng cả nửa đời của bản Thiên Cơ ah, đã vậy còn cần thêm tiền thù lao, có còn nhân tính hay không chứ!

Sau khi Huyền Diệu ra khỏi phòng, Lăng Tiếu dấu mặt cười trộm nói:

- Ha ha, kiếm lợi lớn, hảo bảo bối quang thuộc tính là thứ cực kỳ hiếm thấy, cầm lấy đi đấu giá so với đồng giai còn được giá tiền cao hơn gấp đôi đấy!

Quang, ám, phong, lôi, bốn loại thuộc tính này là thuộc tính hiếm thấy, linh thú và linh thảo cũng cực kỳ ít có, cùng cấp bậc, những thú đan và linh thảo kia có thể bán được giá cao hơn Ngũ Hành thuộc tính bình thường nhiều

Lăng Tiếu thu hồi dáng cười vui vẻ, một cái đại đỉnh đen thui liền xuất hiện trước mắt

- Ma Đế giúp ta hộ pháp, tối nay ai cũng không thể tới quấy rầy ta

Lăng Tiếu đưa tin cho Ma Đế ngoài cửa nói, tiếp theo cho Lam Sắc Giao Long ăn vài cọng cao giai linh thảo thủy thuộc tính, bảo nó nằm ở phụ cận cửa ra vào hộ pháp cho hắn

Tiếp theo, hắn ở chung quanh mình ba mét bố trí xuống cấm chế cách âm,

sau đó mới chuẩn bị luyện đan

Khi hắn luyện đan phải giữ yên lặng, tuyệt đối không thể để cho người khác quấy rầy, bằng không một khi thất bại sẽ lãng phí đại lượng tài liệu, Lăng Tiếu cũng không muốn làm một phá sản tử

Theo tu vị Lăng Tiếu tăng lên, rất nhanh đã vào Không Minh Chi Cảnh ngưng khí liễm thần, không chút tạp niệm

Một vòng lam sắc hỏa diễm từ trong lòng bàn tay vọt ra đốt trên Hắc Diệu Đỉnh, trong Không Gian Giới cũng hiện lên các linh thảo mà hắn cần

Từng gốc linh thảo dưới sự dẫn dắt từ tinh thần lực của hắn liền tự động tiến nhập vào trên Hắc Diệu Đỉnh

Từng sợi nhiệt khí bốc lên xen lẫn Lam Diễm nhanh chóng bốc hơi khô linh thảo rút ra toàn bộ tinh hoa

Linh thảo lơ lửng trên dược đỉnh không ngừng thay đổi liên tục, tinh hoa như giọt mưa không tiêu tan rơi vào trong dược đỉnh

Luyện dược thành vũ, cảnh giới độ khó rất cao chỉ có Tứ phẩm Luyện dược sư đạt tới Vương cấp mới có thể đạt đến

Cảnh giới này Lăng Tiếu ở Linh Sư giai đã có thể làm được, hôm nay dùng ra cũng không tốn nhiều sức, tốc độ khống chế cũng nhanh hơn trước

Sau khi tất cả linh thảo chắt lọc xong, Lăng Tiếu rõ ràng không cảm thấy bao nhiêu mỏi mệt

Hắn biết rõ cái này đều là dựa vào tinh thần lực của mình đã tăng lên tới độ cao mà Vương cấp bình thường khó mà đạt đến mới có thể nhẹ nhõm như

thế

Hai canh giờ sau, hai khỏa Tứ phẩm đỉnh cấp đan dược tỏa ra quang hoa lóng lánh xuất hiện trong dược đỉnh

- Tại sao lại là hai khỏa Nhập Vương đan chứ

Lăng Tiếu thập phần kinh ngạc nhìn đan dược ngưng tụ thành hình trong đỉnh

Theo hắn biết, đan dược nhất nhị cấp, mỗi lô có thể thành mười khỏa đan dược cũng chẳng có gì lạ, đan dược đạt tới Tam phẩm nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ thành hai khỏa, mà đan dược đạt đến ngoài Tứ phẩm, mỗi lô chỉ có một khỏa, trước đây Tứ phẩm đan dược mà hắn luyện chế cũng cũng chỉ xuất hiện một khỏa, hôm nay lại xuất hiện hai khỏa, điều này không khỏi khiến hắn cực kỳ nghi hoặc khó hiểu

- Chẳng lẽ đã thất bại Hay là đan dược quang thuộc tính có chỗ bất đồng

Lăng Tiếu suy đoán nghĩ đến

Lúc này, hình ảnh Hắc Diệu lại hiện lên trên dược đỉnh

- Hắc Diệu đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

Lăng Tiếu hỏi

- Chủ nhân không cần ngạc nhiên, đây chỉ là hiện tượng bình thường

Hắc Diệu đáp

- Chuyện này giải thích thế nào

Lăng Tiếu lại hỏiBình luận cho truyện thần khống thiên hạ mời vào:
http://truyenorg/threads/gop-y-truye...g-thien-ha518/

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 645 - Thật Khiến Hắc Diệu Bội Phục. (2)

Bất luận linh thảo phẩm giai nào đều ẩn chứa tinh hoa giữa thiên địa, năng lượng thú đan càng là tinh khí cả đời của linh thú, chỉ cần chủ nhân trong quá trình luyện chế không khiến tinh hoa của chúng lãng phí, chúng tập trung một chỗ có thể luyện hóa ra mấy phần đan dược cũng chẳng có gì lạ, đan dược Tứ phẩm loại này một lần nhiều nhất có thể ngưng luyện ra mười khỏa.

Hắc Diệu đáp.

- Điều đó không có khả năng a, vậy sao trước kia ta chỉ có thể luyện chế ra một khỏa? Chẳng lẽ là lúc ta tinh luyện đã lãng phí?

Lăng Tiếu không quá tin tưởng nói.

- Đúng vậy, trước kia là vì chủ nhân cảnh giới còn chưa đủ cao, lãng phí tinh hoa linh thảo chẳng có gì lạ, tuy rằng ta có thể giam cầm chúng trong đỉnh, nhưng chủ nhân lại không thể hoàn toàn đông chúng lại, cho nên sau khi thành đan không ít tinh hoa bởi vì không thể thành hình nên tiêu tán mất.

Hắc Diệu đáp.

- Thì ra là thế.

Lăng Tiếu có chút đã minh bạch, ý của Hắc Diệu là khi hắn Ngưng Đan không thể cố hóa tất cả tinh hoa, khiến cho đại bộ phận tinh hoa trôi mất.

Mà hôm nay hắn theo thực lực và tinh thần lực tăng lên, luyện dược cũng

càng thêm thuận buồm xuôi gió, năng lực ngưng tụ so với trước kia mạnh hơn nhiều, vậy nên mới xuất hiện tình huống một lò hai đan.

Biết rõ tình huống này, Lăng Tiếu cao hứng hơn nhiều, chiếu theo trình độ hắn hiện giờ, muốn thay người khác luyện chế một quả Tứ phẩm đan dược, một phần linh thảo có thể luyện ra hai khỏa, đây không phải là nhiều thêm một khỏa cho mình coi như thù lao rồi sao? Huống chi hắn còn thu thù lao nữa, như thế, hắn không phải kiếm ngày càng nhiều sao?

- Hắc Diệu, ngươi nói Tứ phẩm đan dược một lần nhiều nhất có thể luyện chế ra mười khỏa?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Hắc Diệu nhân tính hoa gật gật đầu nói:

- Đúng vậy chủ nhân, đan dược thất phẩm trở xuống, chủ nhân trước quả thực mỗi lô thấp nhất có thể luyện chế ra mười khỏa, chỉ có thánh đan đạt đến bát phẩm mới ngưng luyện ít một chút.

Nghe xong lời này, Lăng Tiếu há to miệng sững sờ nói không nên lời.

- Ông trời, vậy chủ nhân trước kia là Luyện dược sư phẩm giai gì? Chẳng lẽ thật sự là thần dược sư trong truyền thuyết sao?

Lăng Tiếu ở trong lòng tặc lưỡi thầm nghĩ.

Lời Hắc Diệu lần nữa vang lên đã cắt đứt suy nghĩ của Lăng Tiếu:

- Chủ nhân, hôm nay ngươi đã đạt đến Vương cấp, có thể tiến vào dược đỉnh tầng thứ hai rồi, ngươi có muốn vào xem chút không?

- Dược đỉnh tầng thứ hai?

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại đáp.

- Đúng vậy, chỉ khi chủ nhân đạt đến Vương cấp mới có thể tiến nhập tầng thứ hai, về sau mỗi khi tiến một đại giai là có thể vào một tầng.

Hắc Diệu đáp.

Lăng Tiếu đột nhiên nhớ tới lúc trước khi mình được Hắc Diệu Đỉnh tán thành, nó quả thực cũng từng nói qua, hắn tiến vào Vương cấp một mực nghĩ đến những chuyện khác nên đã quên mất.

- Chủ nhân muốn vào không?

Hắc Diệu lần nữa hỏi.

- Vào, đương nhiên muốn vào rồi.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian đi vào, hắn trong lòng thầm nói: Kẻ đần mới không đi vào.

Dứt lời, thức hải lực của Lăng Tiếu tiến vào trong Hắc Diệu Đỉnh.

Dược đỉnh tầng thứ nhất, Lăng Tiếu đã được thấy qua, cũng đã sử dụng.

Nơi này là một không gian rộng lớn, như một thành trì vậy, vật chết và sống đều có thể thu vào, hôm nay hắn đã đặt ở chỗ này không ít đồ vật, thân Cửu Đầu Long Xà cũng ở trong đó.

- Đúng rồi Hắc Diệu, ở đây có thể chứa người sống không?

Lăng Tiếu tò mò hỏi.

- Có thể, chỉ cần hắn nguyện ý vào.

Hắc Diệu đáp.

Lăng Tiếu bị lời này cả kinh thiếu chút nữa đã sụp đổ.

- Thật đúng là có thể chứa người sống ah!

Lăng Tiếu ở trong lòng kinh hỉ kêu lên, tác dụng này rất là tốt.

Ngày sau có thể mang Lăng gia ra khỏi Vẫn Thạch Thành, để bọn hắn đến một nơi càng thêm phồn vinh hưng thịnh để phát triển. Nếu như cả tộc đều chuyển đi thì nhất định sẽ có không ít phiền toái, nhưng Hắc Diệu Đỉnh lại có đặc tính như thế, chỉ cần cho người cả tộc vào trong, mặc kệ hắn đi đến chỗ nào cũng có thể mang theo, khiến mọi chuyện đỡ phiền toái hơn nhiều.

- Tốt rồi, chủ nhân vượt qua kết giới này ngươi liền có thể tiến vào tầng thứ hai rồi.

Hắc Diệu dẫn Lăng Tiếu tới trước kết giới tầng thứ nhất nói.

Lăng Tiếu thấy phía trước có một vầng sáng lóng lánh như cánh cửa, lúc này liền lao vào trong.

- Ai nha!

Lăng Tiếu một đầu đụng vào, lại phát hiện vầng sáng kia lại như thực chất, cự hắn ở ngoài cửa, khiến hắn bị đâm cho choáng váng đầu óc.

- Hắc Diệu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu tức giận gãi đầu nhìn Hắc Diệu hỏi.

Hắc Diệu lộ ra dáng người không có hảo ý nói:

- Không có ý tứ chủ nhân, ta quên nói cho ngươi biết kết giới này cần chủ nhân ngươi dùng lực lượng Vương cấp mới có thể bài trừ được, ta không nghĩ tới chủ nhân lại trực tiếp như vậy, rõ ràng dùng đầu va chạm, thật sự khiến Hắc Diệu bội phục bội phục! ".

Lăng Tiếu nghe xong lời này thiếu chút đã sặc khí.

- Đỉnh hồn chết tiệt này sao lại như người sống vậy, rõ ràng dám trêu chọc bản thiếu gia, sớm muộn cũng phải cho ngươi đẹp mắt!

Lăng Tiếu trong lòng khó chịu mắng.

Tiếp theo, Lăng Tiếu mới toàn lực đánh vào kết giới chi môn kia.

Từng nằm đấm màu vang ẩn chứa cự lực vô cùng nên lên trên kết giới chi môn kia, từng đợt nổ vang chấn động không ngớt.

Hắn liên tục đánh ra mấy chục quyền, trên kết giới chi môn kia cũng dần xuất hiện rạn nứt, cho đến quyền thứ năm mươi thì rốt cục cũng phát ra một tiếng nổ ầm vang, kết giới chi môn cuối cùng cũng bị phá.

- Chủ nhân thật sự là man lực kinh người, như vậy cũng có thể phá kết giới!

Hắc Diệu lộ ra một biểu lộ tặc lưỡi nói.

- Bà mẹ nó, nếu không thì còn cách nào phá nữa? Vừa rồi ngươi đã nói là lợi dụng lực lượng Vương cấp phá kết giới mà.

Lăng Tiếu nhịn không được phải nói tục.

- Luyện dược sư chú ý lực lượng khống hỏa, kỳ thật chủ nhân có thể lợi dụng hỏa diễm đánh một kích toàn lực, tin rằng cũng đủ để phá kết giới.

Hắc Diệu nói.

Lăng Tiếu nghe xong lời này liền triệt để sụp đổ.

- Mẹ nó, sao ngươi không nói sớm chứ?

Lăng Tiếu mắng to.

Hắc Diệu lộ ra thần sắc ủy khuất nói:

- Ta tương chủ nhân ngươi đã hiểu.

Lăng Tiếu triệt để bị đánh bại, cất bước loạng choạng đi vào tầng thứ hai.

Khi hắn sắp bước vào kết giới thì hắn vẫn dừng lại hỏi Hắc Diệu:

- Còn có gì cần nói rõ không? Cẩn thận nói ra cho ta, miễn cho bản thiếu gia lại đi đường vòng.

- Có lẽ không.

Hắc Diệu đáp.

- Ngươi xác định?

- Xác định.

Lăng Tiếu lúc này mới yên tâm tiến vào tầng thứ hai.

Mới vừa vào tầng thứ hai, Lăng Tiếu đã bị một mảng lớn một mảng lớn linh hoa dị thảo, kỳ trân dị quả hấp dẫn.

Trận trận hương thơm xông vào mũi, Thiên Địa linh khí nồng đậm óng ánh quấn không tiêu tan, khiến người tinh thần sảng khoái.

Lăng Tiếu tiến nhanh vào trong đó, nhìn qua một cây dị thảo như hình thạch đầu nói:

- Cái này... Đây là ngũ giai trung giai thổ thạch lan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 646 - Dược Đỉnh Tầng Thứ Hai.

Tiếp theo hắn lại nhìn về phía một bụi dị thảo ngắn nhỏ mảnh như kim châm, phát ra diệu quang ở bên cạnh lẩm bẩm nói:

- Đây là ngũ giai cao giai kim tiền tuyến.

- Đây là ngũ giai trung giai hải loa tảo.

- Đây là ngũ biến kỳ hoa, ngũ giai cao giai linh hoa.

...

Lăng Tiếu một bên nhìn linh thảo ở bên, một bên lẩm bẩm tên chúng, hai mắt phát ra trận trận hào quang, sau đó ánh mắt của hắn lại rơi xuống một cây mọc ra năm quả trái cây óng ánh như hồ lô.

- Ngũ... Ngũ sắc hồ lô thánh quả, ngay cả cái này cũng có?

Lăng Tiếu kinh hô lên.

Hắn ở trong Vạn Thú Quật bốc lên nguy hiểm cửu tử nhất sinh mơi đạt được mấy khỏa, nhưng chỗ này lại có một cây hồ lô thánh thụ thành thục, đã kết xuất ra năm khỏa, điều này khiến hắn sao có thể không kinh hãi.

Nhớ ngày đó bao nhiêu linh thú và cao thủ vì Thánh quả này mà phải mất mạng.

- Đều thành thục rồi, nếu không hái sẽ mất, không thể lãng phí ah!

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay, muốn hái những linh quả kia xuống

Thế nhưng mà lúc hắn tiếp xúc với linh quả, lại không có thể hái chúng xuống được.

- Sao khó hái như vậy, việc lạ!

Lăng Tiếu thì thầm một tiếng, lần nữa thêm chút lực

Thế nhưng hắn phát hiện dù có dùng sức ra sao cũng không thể hái chúng xuống được.

Lăng Tiếu cái ót tối sầm:

- Hắc Diệu, đây là sao?

Hắc Diệu xuất hiện hỏi:

- Chủ nhân có việc gì?

- Vì sao không thể hái chúng xuống được?

Lăng Tiếu chỉ vào Ngũ sắc hồ lô thánh quả hỏi.

Hắc Diệu đáp:

- Chủ nhân ngươi có điều không biết, linh thảo ở đây chỉ có thể đổi không thể hái.

- Cái này có ý tứ gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

- Đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu?

Hắc Diệu hơi khinh bỉ nói.

- Ít nói nhảm, mau nói đi.

Lăng Tiếu sắc mặt càng thêm khó coi.

- Là ý nói, chủ nhân phải xuất ra linh thảo cấp bậc tương ứng, mới có thể đổi lấy linh thảo tương đối cùng giai ở đây, đây là quy củ mà chủ nhân đầu tiên lập thành, hắn nói không thể khiến hậu nhân dưỡng thành tính cách không làm mà hưởng được.

Hắc Diệu đáp.

- Cái gì! Cái này... Cái này là quy củ chó má gì chứ?

Lăng Tiếu hét lên nói.

- Chẳng lẽ chủ nhân ngươi chính là loại không muốn làm mà hưởng như lời chủ nhân đầu tiên nói sao?

Hắc Diệu nghi ngờ nói.

- Ngươi cút sang một bên cho ta, bản thiếu gia há lại là loại người này, bản thiếu gia chỉ cảm thấy mấy thánh quả này đều đã thành thục, nếu không hái nó sẽ bị hủy diệt, cái này thật lãng phí ah, bản thiếu gia từ trước đến nay luôn lấy tiết kiệm, phản đối lãng phí làm tôn chỉ, bảo vệ hoa cỏ cây cối làm nguyên tắc lý niệm ah!

Lăng Tiếu giận dữ đấm ngực nói.

Nhìn bộ dáng hắn hiện giờ hiên ngang lẫm liệt, phẫn tục bất bình cỡ nào chứ.

Hắc Diệu cũng bị thần sắc hắn đả động, không khỏi thở dài nói:

- Ta còn tưởng rằng chủ nhân cũng như mấy chủ nhân trước, là loại muốn không làm mà hưởng, xem ra Hắc Diệu sai rồi, chủ nhân ngươi cũng vĩ đại như chủ nhân đầu tiên vậy.

- Đã như vầy, có phải nên để ta hái mấy thánh quả này xuống không?

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên vẻ giảo hoạt nói.

- Ta không phải đã nói rồi sao, linh thảo ở đây chỉ có thể đổi không thể hái, nó đã ở chỗ này phát triển hơn một vạn năm cũng không thấy nó hủy diệt, thổ địa ở đây chính là lục phẩm thổ nhưỡng, linh khí cũng ở trình độ lục cấp, chủ nhân đại khái có thể yên tâm, chỉ cần ngươi có linh thảo ngang giai trồng xuống, ngươi liền có thể tùy ý đổi lấy một gốc linh thảo ngang giai hoặc thấp hơn.

Hắc Diệu đáp.

Nghe xong lời này, Lăng Tiếu triệt để câm lặng.

Loại tình hình chỉ có thể giữ mà không thể ăn, loại thống khổ này quả thật không phải thường nhân có thể chịu được.

Lăng Tiếu khổ tang nghiêm mặt, lại đi sang hướng khác.

Quả nhiên, trong phiến không gian này tất cả đều là linh thảo ngũ lục giai, trong đó không ít cực phẩm linh thảo mà Lăng Tiếu thèm thuồng.

Đáng tiếc, hắn chỉ có thể nhìn.

- Không nhìn nữ... Không nhìn nữa, nếu lại nhìn bản thiếu gia sẽ bị tức cho thành bệnh tim mất.

Lăng Tiếu lắc đầu đi ra tầng thứ hai.

- Chủ nhân nhanh đi ra như vậy sao?

Hắc Diệu hỏi.

- Không đi ra còn có thể thế nào nữa? Ở bên trong có ăn sao?

Lăng Tiếu cực kỳ khó chịu nói.

Hắn hiện giờ càng nhìn Hắc Diệu càng không vừa mắt, tên này quá mức muốn ăn đòn rồi.

- Chủ nhân, nếu như ngươi muốn dùng ngũ giai linh thảo cũng dễ dàng, chỉ cần trồng những đê giai linh thảo của ngươi vào trong, chúng không được mấy năm là có thể trưởng thành thành cao giai linh thảo, đến lúc đó chủ nhân có thể dùng rồi.

Hắc Diệu đề ý nói.

- Như vậy cũng được?

Lăng Tiếu lên tiếng, dừng một chút lại hỏi:

- Đến lúc đó không phải lại phải dùng linh thảo ngang giai để thay thế chứ?

- Thế thì không cần, bởi vì đó do chủ nhân ngươi trồng, cho nên ngươi trồng hai cây là có thể dùng một cây, trồng bốn cây thì có thể dùng hai cây... Theo đó mà tính, chủ nhân ngươi có thể dùng một nửa linh thảo mà ngươi trồng.

Hắc Diệu đáp.

- Bà mẹ nó, trực tiếp thua lỗ một nửa, cái này cũng quá đen tối rồi, bất quá cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Lăng Tiếu chửi nhỏ một tiếng.

Chiếu theo như Hắc Diệu nói, phương pháp kia vẫn thực hiện được.

Trong tầng thứ hai có cung cấp thổ nhưỡng phẩm giai cao và linh khí nồng đậm, quả thật có thể giúp linh thảo sinh trưởng, tăng giai.

- Đợi khi nào rãnh bản thiếu gia sẽ mang một nhóm đê giai linh thảo vào trông, về sau chẳng phải không cần vì tìm linh thảo mà phiền não nữa sao?

Nghĩ tới đây, tâm tình Lăng Tiếu lại tốt hơn nhiều.

Cao giai linh thảo trong tầng hai rất nhiều, tuy rằng không thể dùng, nhưng ngày sau nếu cần dùng gấp gì đó, chỉ cần tìm được linh thảo ngang giai cầm vào đổi là được.

Lăng Tiếu không thể không tán thưởng, công năng này quả thật rất tuyệt diệu.

Chỉ cần Hắc Diệu Đỉnh tồn tại một ngày, những linh thảo này cũng sẽ không biến mất, hậu nhân cần linh thảo gì ở đây đều có, chỉ cần cung cấp linh thảo tương ứng đổi là được.

Như thế nhiều lần, mặc kệ qua bao nhiêu năm, linh thảo trong dược đỉnh cũng sẽ không xuất hiện trạng thái khô kiệt, mặt khác lại có thể trồng thêm linh thảo, càng khiến nó chỉ có tăng chứ không giảm.

Lăng Tiếu cũng không khỏi bội phục tầm mắt nhìn xa trông rộng của chủ nhân đầu tiên kia, người thường không thể sánh bằng.

Cũng may, hôm nay Lăng Tiếu cũng cất chứa không ít, ngũ giai linh thảo không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, hắn quyết định mang một ít linh thảo gân gà đổi đi toàn bộ, mà lục giai linh thảo trong tay hắn trên cơ bản không có một cọng, đương nhiên không thể đi đổi lấy rồi, tạm thời chỉ có thể tạm bỏ qua

Lăng Tiếu sau khi rời khỏi dược đỉnh, Hắc Diệu còn nói thêm:

- Chủ nhân, về sau ngươi đừng đặt ta vào trong những dụng cụ đê giai kia nữa, nó khiến ta rất khó chịu.

- Đê giai dụng cụ?

Lăng Tiếu ngẩn người nói.

- Chính là thứ đồ chơi trên tay ngươi đó.

Hắc Diệu nói.

Lăng Tiếu nhìn nhìn ngón tay, đã biết rõ hắn nói chính là Không Gian Giới.

- Ta không để ngươi vào đây, chẳng lẽ khiêng ngươi chạy khắp núi sao!

Lăng Tiếu cả giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 647 - Luyện Lấy Luyện Lấy Liền Phát Nổ. (1)

- Kỳ thật, ngươi muốn ta biến thành thứ gì cũng được, huống chi không gian ta chứa đựng còn lớn hơn nó không biết bao nhiêu lần, nên là ta chứa nó mới đúng.

Hắc Diệu có chút bi phẫn nói.

Lăng Tiếu khuôn mặt co rút một chút:

- Nếu ngươi đã có thể biến ra như nó, vậy sao ngươi không biến sớm đi.

Hắn đêm nay thật sự đã bị đỉnh hồn chết tiệt này làm cho tức giận đến không có chỗ để phát tiết.

- Đây là do chủ nhân ngươi không hỏi mà.

Hắc Diệu ủy khuất nói.

- Bớt nói nhảm đi, nhanh biến thành bộ dáng của nó.

Lăng Tiếu quát.

- Tự ta thì không biến được!

Hắc Diệu nói.

- Vậy vừa rồi ngươi còn nói. Lăng Tiếu quát với Hắc Diệu.

Nếu Hắc Diệu là ngươi thật, chỉ sợ cũng bị một rồng này của Lăng Tiếu chấn chết rồi.

- Cái này cần chủ nhân ngươi phối hợp mới được ah, ngươi tưởng tượng ta thành bộ dạng như nó thì ta mới biến được.

Hắc Diệu thập phần ủy khuất nói.

Lăng Tiếu chẳng muốn nói nhiều, trong óc tưởng tượng Hắc Diệu Đỉnh thành bộ dáng Không Gian Giới.

Quả nhiên, Hắc Diệu Đỉnh thật sự có thể biến hóa.

Lăng Tiếu đại hỉ, tiếp theo hắn lại tưởng tượng Hắc Diệu Đỉnh thành bộ dáng một thành cự kiếm.

Đáng tiếc lại phát hiện Hắc Diệu Đỉnh chậm chạp không có động tĩnh.

- Này, ngươi sao lại không thay đổi thế!

Lăng Tiếu khó chịu kêu to nói.

- Đương nhiên không thể biến ah, ta chỉ có thể biến thành hai loại hình dạng, một loại là hình đỉnh nguyên thủy, một loại khác là thế này.

Hắc Diệu giang tay ra nói.

- Bà mẹ nó ah! Bản thiếu gia còn tưởng rằng ngươi là bách biến thần khí đấy chứ, thì ra cũng không gì hơn thế này.

Lăng Tiếu hết sức tức giận giơ ngón giữa mắng Hắc Diệu.

Náo một hồi, hắn mới phát hiện mình thật sự không có cách nào với đỉnh hồn kia.

Bất quá cũng may, về sau không cần mang Không Gian Giới nữa, trực tiếp mang theo Hắc Diệu Đỉnh, vừa có thể luyện đan, lại có thể tồn trữ đồ vật, lúc cần thiết còn có thể dùng làm vũ khí, coi như đa năng.

Lăng Tiếu biến ảo Hắc Diệu Đỉnh thành hình đỉnh, hắn định lần nữa luyện đan.

Vừa rồi hắn luyện chế Nhập Vương Đan cho Huyền Diệu, hiện giờ lại muốn luyện bổ hồn đan và dưỡng thần đan cho Ma Đế và mình.

Bổ hồn đan là đan dược dùng gốc ngũ giai linh thảo hồn thảo đạt được trong Không Gian Giới của Triệu Thế Nhân làm chủ dược.

Dưỡng thần đan lại dùng dưỡng thần thảo đấu được trong Đổng gia đấu giá hội làm chủ tài.

Hai loại đan dược đều có năng lực tu bổ tăng cường thức hải linh hồn rất mạnh, thuộc về đan dược Ngũ phẩm.

Cho dù chỉ là Ngũ phẩm đan dược bình thường, nhưng đối với Lăng Tiếu còn chưa từng luyện chế qua loại đan dược phẩm giai cao thì vẫn phải rất cẩn thận.

Cũng may, lúc trước hắn từ chỗ Huyền Diệu đạt được không ít quang thuộc tính linh thảo và thú đan ngũ giai.

Những linh thảo và thú đan này vừa vặn có không ít thứ có thể phụ trợ luyện chế hai loại đan dược này.

Linh vật quang thuộc tính và thủy thuộc tính có công hiệu chữa thương rất mạnh, cho dù là chữa trị linh hồn lực cũng thế.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Lăng Tiếu lần nữa tiến vào trạng thái luyện đan gian khổ.

Đỉnh một sơn lĩnh cao vút trong mây, hai đạo thân ảnh như quỷ mị đứng cao ngất.

- Nam Cung đại ca sao lại đồng hành cùng mấy vãn bối? Đây không phải là nhiệm vụ của ngươi đấy chứ?

Hai đạo thân ảnh cao lớn hùng vĩ kia theo thứ tự là Thiết Chân Dũng và Nam Cung Liệt, mở miệng nói chuyện chính là Thiết Chân Dũng.

Nam Cung Liệt đáp:

- Ta sẽ không nhận nhiệm vụ hộ tống nhàm chán như vậy đâu, chỉ là cảm thấy có chút hứng thú với một tiểu bối trong đó thôi.

- Ah, là thiếu niên cưỡi Giao Long kia sao?

Thiết Chân Dũng hơi kinh ngạc nói.

Nam Cung Liệt gật đầu nói:

- Đúng vậy, dùng lục giai cao giai linh thú làm tọa kỵ, đây cũng không phải là người bình thường ah, ta cũng không tin là hắn thu phục được từ lòng Long Đào Giang, hắn còn không có năng lực kia.

- Vậy thì sao? Hắn cuối cùng chỉ là người trẻ tuổi, chẳng lẽ ngươi muốn thu hắn vào Liệt Hỏa bồi dưỡng sao?

Thiết Chân Dũng khó hiểu nói.

- Ta ngược lại cũng muốn, chỉ là hắn ngay cả Cổ Ba lão nhân kia cũng có thể cự tuyệt, ta nghĩ tới ta cũng không có tư cách gì thu hắn cả.

Nam Cung Liệt đáp, tiếp theo còn nói:

- Ta hiếu kỳ vì sao hắn phải tiến đến Cổ Thành, Cổ Tộc đã biến mất vạn năm, Cổ Thành cũng đã trở thành cấm địa, ta cũng không cho rằng hắn chỉ vì hiếu kỳ lại đi Cổ Thành chịu chết, chắc hẳn phải có mục đích.

- Người trẻ tuổi kia lại muốn tiến đến Cổ Thành? Thật đúng là chịu chết không thể nghi ngờ.

Thiết Chân Dũng lộ ra một biểu lộ khoa trương nói.

Tuy rằng Cổ Thành đã suy bại nhiều năm, đã đã trở thành một tòa phế thành, thế nhưng không biết có bao nhiêu người muốn chiếm cứ lập Vương, nơi đó từng là Nam Hoang đệ nhất đại thành, có huy hoàng mà đời sau không thể sánh được.

Nhưng Cổ Thành đến giờ vẫn khó tiến vào nửa bước, bằng không chỉ có tiến không có ra.

Đã từng có một gã tán tu Địa Hoàng cường đại không tin tà, một mình xông vào Cổ Thành, không đến ba ngày, đồng bạn hắn đã thấy tánh mạng ngọc đồng trở nên ảm đạm vô quang, liền biết tên tán tu Địa Hoàng kia đã bị chết trong Cổ Thành.

Đến tận đây liền không người nào dám vào Cổ Thành nửa bước nữa.

Cổ Thành Cấm khu chi mê, đã tồn tại hơn vạn năm, ai cũng không rõ rốt cục

là sao, các loại truyền ngôn truyền ngôn xuất hiện khắp nơi.

- Đây cũng là chuyện ta nghĩ mãi không rõ, rõ ràng chỉ có đường chết nhưng lại cứ muốn lao vào.

Nam Cung Liệt khẽ thở dài một tiếng, tiếp theo suy đoán nói:

- Vốn ta hoài nghi hắn là hậu nhân Cổ Tộc, nhưng xem phong cách hắn thì không phải, Cổ Tộc Nhân gần đây chỉ dưỡng cổ làm thú, sao lại có tọa kỵ khác được, cho nên ta đoán hắn có khả năng biết được phương pháp nào đó có thể sống sót ở Cổ Thành, cho nên mới đến tìm bí mật, ta nghĩ khả năng này khá lớn.

- Dù vậy thì đã làm sao? Chẳng lẽ Nam Cung đại ca lại muốn cùng bọn họ tiến vào thành sao?

- Đúng vậy, mê hoặc vạn năm không ai giải được, Nam Cung Liệt ta cũng muốn đi vào thử xem

Nam Cung Liệt lóe lên thần sắc kiên định nói.

- Nam Cung đại ca, đây chỉ là phán đoán một phía từ ngươi, vạn nhất... Vạn nhất người trẻ tuổi kia vốn không biết cách sống sót gì cả, vậy ngươi chẳng phải sẽ cùng chịu chết với bọn họ sao, chuyện này quá mạo hiểm, ta không tán thành.

Thiết Chân Dũng phản đối nói

- Dũng đệ ngươi có thể yên tâm, ta biết rõ tiến thối, bất quá mười lăm năm trước chỗ ta đã nhận được một nhiệm vụ, là nhiệm vụ mà cả đời ta cũng không làm được, đặt trong lòng cũng không dễ chịu, tương lai sẽ trở thành trở ngại cho ta tiến giai tôn giai ah!

Nam Cung Liệt thở dài nói.

- Ngươi nói là nhiệm vụ treo giải thưởng trên trời tìm kiếm Cổ Tộc trấn tộc Thiên Cổ Thần Công mười lăm năm trước kinh động cả Nam Hoang là ngươi nhận sao?

Thiết Chân Dũng trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi nói.

Nam Cung Liệt gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là ta nhận, mười lăm năm này ta đạp khắp Nam Hoang cũng không chút thu hoạch, ta muốn khẳng định là nó còn trong Cổ Thành không hay đã sớm thất truyền rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 648 - Luyện Lấy Luyện Lấy Liền Phát Nổ. (2)

Mười lăm năm trước, trong tổ chức dong binh hội Nam Hoang truyền ra một nhiệm vụ nặc danh kinh người, ai có thể tìm được Cổ Tộc Thiên Cổ Thần Công liền có thể lấy được 500 vạn thượng phẩm huyền tinh, thời gian không hạn định, chỉ cần có thể tìm được tùy thời đều có thể đạt được huyền tinh.

Nhiệm vụ này lúc đó cơ hồ khiến cả Nam Hoang khiếp sợ.

Giải thưởng lớn như vậy, quả thực là ngàn năm hiếm thấy.

500 vạn thượng phẩm huyền tinh này cũng sánh được với một trung hạ phẩm tinh quáng cỡ nhỏ rồi.

Ở Nam Hoang vốn không có thế lực nào có thể lấy ra số lượng lớn như thế cả, chỉ sợ mấy thế lực lớn cộng lại mới có thể.

Lúc ấy Nam Cung Liệt thân là đệ nhất dong binh hoàng liền nhận lấy nhiệm vụ này.

Đáng tiếc, mười lăm năm qua đi lại không tìm thấy chút dấu vết nào cả.

Nơi duy nhất cảm thấy có khả năng tồn tại là Cổ Thành, nhưng hắn lại không dám đặt chân.

Hôm nay xảo ngộ thấy Lăng Tiếu rõ ràng muốn tiến vào Cổ Thành, cho nên Nam Cung Liệt mới động ý niệm cùng đi vào.

Đương nhiên, hắn sẽ không mang tánh mạng mình ra đùa giỡn, hắn phải hiểu

rõ Lăng Tiếu có nắm chắc có thể vào rồi ra được không, bằng không hắn tuyệt đối không dấng thân vào nguy hiểm.

Ngay khi hai người đang bắt chuyện thì một tiếng nổ tung kinh thiên chân vang phía chân trời.

Hai người thần sắc biến đổi, Thiết Chân Dũng nói:

- Chẳng lẽ có linh thú tập kích sao?

Dứt lời, hắn liền bay về phía bộ lạc, Nam Cung Liệt từ sau nhanh chóng đuổi kịp.

Lúc này, phòng để cho bọn người Lăng Tiếu nghỉ ngơi đã nổ thành bột mịn, các đại thụ chung quanh đều sơ xác, người trong một tí gian phòng gần đó cũng bị dọa cho phải chạy ra ngoài.

Cao thủ trong Thiết Lặc bộ lạc liền vây chỗ này lại.

Bọn hắn đều không hiểu ra sao nhìn vào nơi nổ tung kia, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Bọn họ cũng đều biết đây chính là chỗ nghỉ ngơi của khách quý Thiết Lặc Vương, nếu khách quý bên trong ở địa bàn bọn hắn xảy ra chuyện gì, bọn hắn thật sự sẽ vô cùng xấu hổ.

Huyền Diệu không biết từ một góc nào xông ra, nhìn căn phòng Lăng Tiếu ở tặc lưỡi nói:

- Tên này đến cùng đang làm gì, chẳng lẽ luyện đan cũng sẽ gây tai nạn chết người sao?

Sưu sưu!

Hai đạo nhân ảnh rất nhanh đáp xuống.

Những tộc nhân Thiết Lặc kia liền thi lễ với Thiết Chân Dũng.

Bọn hắn dùng man ngữ oa lạp một hồi, không biết là nói gì với nhau.

- Bọn hắn nói vụ nổ tung này là vô duyên vô cớ sinh ra.

Thiết Chân Dũng nói với Huyền Diệu.

Huyền Diệu xấu hổ cười nói:

- Có thể là huynh đệ kia của ta ở bên trong luyện đan, luyện lấy luyện lấy liền phát nổ, hai vị tiền bối nên biết trò luyện đan này rất nguy hiểm, ta đã khuyên hắn rồi, trò nguy hiểm này vẫn ít nên chơi thì tốt hơn, giờ ngay cả phòng của quý tộccũng phát nổ, ta thay tên huynh đệ ma quỷ kia xin lỗi.

Thiết Chân Dũng và Nam Cung Liệt nghe xong đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nam Cung Liệt hỏi:

- Lăng tiểu huynh đệ còn là Luyện dược sư?

- Cái này... Hắn là Luyện dược sư vô lưu a, chỉ có điều Cổ Ba đại sư từng muốn thu hắn làm đồ đệ, huynh đệ kia của ta lại không chịu tiếp nhận, tự mình lục lọi như thế đã rất tốt rồi.

Huyền Diệu đáp.

- Ha ha, chỉ là không biết Lăng tiểu huynh đệ luyện chế là đan dược mấy phẩm, rõ ràng tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Nam Cung Liệt khẽ cười nói.

Tiếp theo, từ trong căn phòng hủy hoại kia truyền ra từng đợt hương vị đan dược nồng đậm.

Mọi người chung quanh đều bị mùi thơm này hấp dẫn khiến nước miếng ướt sũng.

- Thật là thơm, thật muốn ăn ah!

Huyền Diệu nhẹ lau nước miếng nơi khóe miệng nói.

- Cái này... Đây là đan dược gì? Rõ ràng khiến ta sinh lòng muốn ăn.

Thiết Chân Dũng vuốt mũi kinh ngạc nói.

Nam Cung Liệt cũng lộ ra vẻ khác thường, hắn suy đoán nói

- Tam, Tứ phẩm đan dược không có dược tính lớn như thế, cái này... Đây là hương vị của đan hương, chẳng lẽ là Ngũ phẩm đan dược?

Đan dược chia làm thập phẩm, nhất nhị giai chỉ có thể coi là đan dược không nhập lưu; đan dược đạt đến tam giai được xưng là "Phẩm" đan dược, dược tính của nó đã có đủ danh xưng của linh đan diệu dược rồi, Tứ phẩm đan dược phẩm giai nâng cao một bước, dược tính nhất định sẽ càng thêm nồng đậm, dược hiệu càng thêm rõ rệt; đan dược phẩm giai càng cao khẳng định càng thêm bất phàm.

Mà chỉ có đan dược đạt đến ngoài Ngũ phẩm mới bắt đầu xuất hiện đan

hương, đan hương cũng không phải là chỉ vị thuốc của đan dược, mà là một loại hương vị khiến nhân loại hoặc linh thú đều sinh ra dục vọng muốn ăn mãnh liệt

Nhìn qua thần sắc, mọi người Nam Cung Liệt mới suy đoán cái này có thể là vị đan hương mà Ngũ phẩm đan dược phát ra.

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc thì mũi đan hương kia liền gián đoạn.

Hai đạo nhân ảnh từ trong phế tích đi ra.

Đúng là Lăng Tiếu vẫn một mực luyện đan, Ma Đế cũng đi theo phía sau hắn nửa bước..

Lăng Tiếu lúc này lộ ra cực kỳ chật vật, đầu tóc tán loạn không chịu nổi, quần áo trên thân xuất hiện nhiều chỗ tổn hại, lộ ra không ít cơ bắp thuần trắng như thiếu nữ bên trong.

Quần áo Ma Đế cũng có vài phần tổn hại, bất quá chỉnh thể coi như hoàn hảo.

Lăng Tiếu vừa mới xuất hiện, lập tức liền gãi cái ót cười khan nói

- Thật sự là xin lỗi các vị, quấy rầy mộng đẹp của mọi người, Lăng Tiếu thật sự xấu hổ a!

Thiết Chân Dũng thấy Lăng Tiếu xuất hiện liền phất tay với thủ hạ, bảo họ rời đi.

- Ta nói huynh đệ, không việc gì đừng chơi trò nguy hiểm này vi huynh cũng không muốn người tóc đen tiễn đưa người tóc đen đâu.

Huyền Diệu Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu ra vẻ cho Huyền Diệu một cước nói:

- Cút sang một bên cho ta.

Nam Cung Liệt cười nói:

- Không nghĩ tới Lăng tiểu huynh đệ còn là một vị luyện đan đại sư, quả nhiên là thất kính.

Thiết Chân Dũng từ bên cạnh nhiệt tình nói:

- Đúng vậy, tiểu huynh đệ thật sự chân nhân bất lộ tướng ah, tuổi còn trẻ đã có cảnh giới luyện đan như thế, quả nhiên thật đáng mừng.

Lăng Tiếu có chút không có ý tứ nói:

- Hai vị tiền bối cất nhắc rồi, các ngươi có thể đợi ta rửa mặt chút lại hỏi tội không, hình dáng này của ta cũng không tiện gặp người....!

Lăng Tiếu trong nội tâm hối hận, hắn vốn tưởng rằng dựa vào cấm chế mình bố trí có thể khắc chế ảnh hưởng của tạc lô. Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới năng lượng sau khi Ngũ phẩm đan dược Ngưng Hình lại lớn như thế, không chỉ phá hủy hết cấm chế mà hắn bố trí, mà thiếu chút nữa đã lấy luôn cái mạng nhỏ của hắn.

Nếu không phải hắn tu luyện cổ hoàng thần công, một thân mình đồng da sắt, chỉ sợ đã sớm xuống dưới gặp Diêm Vương rồi.

Thiết Chân Dũng phân phó hạ nhân mang đồ tới cho Lăng Tiếu, thay đổi chỗ ở, lạ bảo người phục thị Lăng Tiếu tắm rửa thay quần áo.

Đợi khi Lăng Tiếu lần nữa xuất hiện trong màn trướng của Thiết Chân Dũng thì cũng đến sáng sớm rồi.

Lúc này trong màn trướng không chỉ có mấy người bọn họ, còn có mấy man nhân trung lão niên cùng với hai nữ tử mỹ mạo.

Sau khi Lăng Tiếu đi vào liền trở thành tiêu điểm của mọi người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 649 - Khẩn Cầu Của Thiết Lặc Vương. (1)

Lăng Tiếu biết rõ, thân phận Luyện dược sư của hắn cũng khó mà dấu được nữa, chỉ sợ lại làm lỡ không ít thời gian ah, bất quá việc đã đến nước này, hắn chỉ có thể mau chóng tìm cách thoát thân.

- Lăng đại sư đến, thỉnh mời xuống.

Thiết Chân Dũng kêu lên.

Lúc này, hắn đã thay đổi xưng hô với Lăng Tiếu, vẻ nhiệt tình trên mặt so với hôm qua càng thêm vài phầ.

Ánh mắt Nam Cung Liệt nhìn về phía Lăng Tiếu cũng trở nên càng thêm hài lòng.

- Thiết Lặc Vương không cần khách khí như thế, gọi ta Lăng Tiếu là được, ta cũng không phải đại sư gì cả.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Thiết Lặc bộ lạc chính là một trong cửu đại phân lạc của Man tộc, dưới trướng không thiếu cao thủ tọa trấn, bảy tám người ngồi trong màn trướng của Thiết Lặc Vương đều có tu vị không thua kém Vương cấp cao giai, càng có hai lão giả đã là tồn tại Hoàng cấp.

Ngồi hai bên trái phải Thiết Lặc Vương là hai hai nữ tử mỹ mạo, các nàng đều xuyên kim mang ngân, trang sức đeo tay, vòng đeo tay rất nhiều, rất có phong tình dị tộc.

Hai nữ nhân này là thân nhân của Thiết Lặc Vương, nử tử trung niên ung dung cao quý kia là phi hắn, nử tử trẻ tuổi chừng hai mươi kia lại là nữ nhi hắn Thiết Lam Anh.

Lăng Tiếu thật sự không rõ Thiết Lặc Vương vì sao lại triệu tập nhiều người như vậy, chẳng lẽ vì thân phận Luyện dược sư của hắn sao?

- Lăng đại sư không cần khiêm tốn, đúng rồi, không biết tối hôm qua lăng đại sư tại luyện chế đan dược mấy phẩm, lại gây ra động tĩnh lớn như thế?

Thiết Chân Dũng hỏi.

- Cái này... Chỉ là vừa vừa may mắn luyện chế thành một quả Ngũ phẩm đan dược, không ngờ lại tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy, Lăng Tiếu thật sự xấu hổ, bất quá Thiết Lặc Vương có thể yên tâm, tổn thất ta sẽ bồi thường.

Lăng Tiếu chần chờ một chút đáp.

Hắn vốn định che dấu phẩm giai Luyện dược sư của mình, nhưng hắn biết rõ đối đãi bằng hữu man nhân trọng yếu nhất là chân thành, bằng không nếu để bọn hắn biết rõ mình lừa gạt, nhất định sẽ trở mặt.

- Thật sự là Ngũ phẩm đan dược!

Thiết Chân Dũng và Nam Cung Liệt sau khi được Lăng Tiếu thừa nhận lập tức kích động đứng lên kinh hô.

Man nhân khác cũng lộ ra vẻ kinh hãi, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc nghi vấn.

Bọn hắn đều nghĩ, từ lúc nào Luyện dược sư cũng có thể tiến giai dễ dàng như thế? Không phải nói Luyện dược sư mỗi khi tiến nhất phẩm, so với tu

luyện vượt qua một đại giai còn khó hơn nhiều sao?

Người trẻ tuổi trước mắt này nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ mới hai mươi tuổi, sao lại là Ngũ phẩm Luyện dược sư được?

Huyền Diệu ngồi ở bên lại kinh hỉ nhìn Lăng Tiếu, đón lấy lại khôi phục bình tĩnh, mà ở trong mắt Ma Đế ở sau lưng Lăng Tiếu lại lộ ra vài phần kinh ngạc người khác khó mà phát giác

Nam Cung Liệt hỏi:

- Không biết Lăng đại sư luyện chế đan dược ra sao?

Hắn hỏi lời này chỉ là muốn lần nữa chứng thực thân phận Lăng Tiếu một chút thôi.

Lăng Tiếu trong tay nhiều ra một bình nhỏ, trong bình chứa một khỏa đan dược óng ánh đáp:

- Chỉ là bổ hồn đan bình thường, thật sự khó trèo lên nơi thanh nhã, khiến chư vị chê cười.

Lăng Tiếu mở nắp bình ra, một cổ mùi thuốc tràn ngập khắp màn trướng.

Mọi người đều lộ ra vẻ thèm thuồng, mà ngay cả hai mỹ nữ một lớn một nhỏ ngồi bên người Thiết Lặc Vương cũng khó dấu nổi thất thố.

Ma Đế ở sau lưng Lăng Tiếu thiếu chút nữa đã nhịn không được ra tay đoạt lấy đan dược, đây chính là bổ hồn đan cực kỳ có lợi với hắn ah, chỉ cần ăn viên đan dược kia vào, linh hồn của hắn sẽ tiến thêm một bước khôi phục, đối với ngày sau khôi phục rất là có ích.

Lăng Tiếu sau khi thu đan dược lại, mọi người mới có chút lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Thiết Lặc Vương đi xuống Vương Tọa, đi đến trước mặt Lăng Tiếu chắp tay chân thành nói với Lăng Tiếu:

- Khẩn cầu lăng đại sư giúp Thiết Lặc bộ ta một tay, Thiết Chân Dũng ta vô cùng cảm kích.

- Thiết Lặc Vương đây là có ý gì?

Lăng Tiếu có chút kinh hoảng nói.

Trong lòng của hắn kinh hô

- Chuyện phiền toái vẫn đến, hao tổn tâm trí ah!

-Bộ lạc tộc ta quanh năm săn giết linh thú mà sống, dũng sĩ tộc ta tuy rằng dũng mãnh, nhưng so với những linh thú hung hãn kia vẫn không đủ khả năng, bỏ mệnh bị thương chỉ là chuyện thường xảy ra, phân bối đan dược cho dũng sĩ tộc ta là chuẩn bị không thể thiếu, nhưng tộc ta lại dùng luyện ‘ lực ’ trứ danh, trên cơ bản có rất ít người hiểu luyện đan chi thuật, cho nên hàng năm tộc ta đều phải ra ngoài thành mua sắm đan dược, đang tiếc đan dược mỗi lần mua sắm được số lượng đều ít đến thương cảm, hơn nữa chi tiêu lại quá lớn, căn bản không đủ để giải quyết nhu cầu, nhất là năm nay đan dược chữa thương mà tộc ta còn thừa lại gần khô kiệt, cho nên khẩn cầu Lăng đại sư uyện chế cho tộc ta một đám đan dược chữa thương, ta Thiết Chân Dũng ta đại biểu Thiết Lặc bộ trở thành bằng hữu trung thành nhất của Lăng đại sư.

Thiết Chân Dũng che ngực cực kỳ chân thành nói.

Mấy người già trong lều cũng đều đứng lên, che ngực hướng Lăng Tiếu hành lễ nói:

- Thỉnh lăng đại sư giúp Thiết Lặc bộ ta một tay.

- Thiết Lặc Vương, chư vị không cần như thế, Lăng Tiếu ta có tài đức gì lại khiến Thiết Lặc Vương và chư vị hành đại lễ này, tại hạ chỉ là một tiểu bối vô danh thôi.

Lăng Tiếu tranh thủ nâng Thiết Chân Dũng dậy nói.

Thiết Chân Dũng vẫn đang cúi đầu nói:

- Thỉnh lăng đại sư viện thủ, cứu trợ con dân Thiết Lặc ta, chỉ cần Lăng đại sư nguyện ý ra tay, Thiết Chân Dũng ta có thể đáp ứng bất luận điều kiện gì của ngươi, cho dù là để tiểu nữ làm vợ làm thiếp ngươi cũng được.

Người Man tộc cơ bản không ai hiểu luyện đan chi thuật, bọn hắn bị thương đều băng bó chữa thương một cách nguyên thủy nhất và phục dụng linh thảo chữa thương. Nhưng hai loại phương thức này so với dược hiệu đan dược kém khá xa. Cho nên, người Man tộc cần nhất chính là đan dược, đại lượng đan dược, chỉ cần có những đan dược chữa thương này cam đoan, bọn hắn mới có thể tăng thêm cơ hội bảo mạng trong khi chém giết với linh thú.

Đây cũng là nguyên nhân Thiết Lặc Vương hạ mình với Lăng Tiếu.

- Thiết Lặc Vương ngươi không cần như thế, ta còn có chuyện quan trọng phải chạy tới Cổ Thành, thật sự không rãnh ah!

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói.

Thiết Lặc Vương còn chưa mở miệng, Thiết Lam Anh đã đi xuống.

Kim ngân thủ sức trên người nàng phát ra từng đợt tiếng vang như chuông bạc, nàng kiều nhan như hoa, mắt hạnh như nước, eo nhỏ nhắn như liễu, bộ ngực đầy đặn, mông rất xinh đẹp, tướng mạo dáng người kia thật sự khiến người khó mà bắt bẻ

Nàng dùng tiếng thông dụng có chút không lưu loát nói với Lăng Tiếu:

- Lăng... Lăng đại sư, ngươi thấy ta có phiêu... phiêu lệ không?

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ ứng tiếng nói:

- Quận chúa bề ngoài giống như Thiên Tiên, đương nhiên phiêu lệ.

Kỳ thật, Lăng Tiếu không cần nhìn cũng nói ra được lời đó.

- Chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu của phụ vương ta, ta chính là của ngươi.

Thiết Lam Anh kiên định nói.

Lúc này, Huyền Diệu ở bên cạnh vội vàng nói:

- Quận chúa, không cần cầu hắn, ngươi nói với ta là được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 650 - Khẩn Cầu Của Thiết Lặc Vương. (2)

Lăng Tiếu khóe mắt nhảy dựng, trực tiếp trừng mắt liếc Huyền Diệu, lại phát hiện tên này rõ ràng không để ý đến hắn, mà mang theo vẻ lưu luyến si mê nhìn Thiết Lam Anh.

Lăng Tiếu thầm hô:

- Nguy rồi, lại bị tên này bán đi.

Thiết Lam Anh nhìn Huyền Diệu nói:

- Ngươi biết luyện đan sao?

- Ta không biết luyện đan.

Huyền Diệu trung thực đáp.

- Vậy ta nói với ngươi được gì đâu?

Thiết Lam Anh thản nhiên nói.

- Ngươi nói với ta, ta sẽ nói hắn luyện đan cho các ngươi a ah! Như vậy ngươi cũng không cần ủy khuất mình cho tên hoa hoa công tử như hắn.

Huyền Diệu "Trượng nghĩa" nói.

- Này, ta nói ngươi muốn làm gì thế? Ta còn phải lên đường nữa.

Lăng Tiếu bí mật truyền âm cho Huyền Diệu nói.

Huyền Diệu hồi âm:

- Giúp đỡ chút, hạnh phúc của ta toàn bộ nhờ vào ngươi, nếu như ta bỏ qua nàng, cả đời này nhất định phải cô độc rồi!

Lăng Tiếu nghe xong lời này, vỗ trán một cái, trực tiếp bị Huyền Diệu đánh bại.

Thiết Lam Anh Mỹ nhìm chăm chú Huyền Diệu, sau đó mới nhìn Lăng Tiếu nói:

- Hắn nói thật sao?

Lăng Tiếu không trả lời Thiết Lam Anh, mà nói với Thiết Chân Dũng:

- Không biết Thiết Lặc Vương cần bao nhiêu đan dược? Cần mấy phẩm?

Thiết Lặc Vương đại hỉ, lập tức đáp:

- Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, phẩm giai không sao cả, nhất nhị tam cấp gì chúng ta đều hài lòng, chỉ cần có thể chữa thương là tốt rồi.

- Tốt, thấy Thiết Lặc Vương chân thành như thế, Lăng Tiếu ta nếu còn cự tuyệt thì cũng quá không nghĩa khí, ta sẽ vì các ngươi luyện đan ba ngày, ba ngày sau ta phải rời đi, không biết Thiết Lặc Vương nghĩ sao?

Lăng Tiếu chém đinh chặt sắt nói.

Hắn sở dĩ nói với Thiết Lặc Vương là sợ tên Huyền Diệu kia lại nói bừa làm chậm thời gian của hắn thì nguy.

- Ba ngày có quá ít không?

Thiết Lặc Vương Lộ ra vẻ làm khó nói.

Bọn hắn tuy rằng không hiểu luyện đan chi thuật, nhưng cũng đại khái hiểu rõ một ít, luyện đan là một quá trình cực kỳ rườm rà, mỗi khi luyện một lò đều cần tốn hao không ít thời gian, hắn lo lắng Lăng Tiếu ba ngày có thể luyện ra bao nhiêu đan dược?

- Thiết Lặc Vương ngươi có thể yên tâm, ba ngày ta có thể giao cho ngươi không ít hơn 5000 khỏa Tam phẩm chữa thương đan dược, bất quá các ngươi cần tự chuẩn bị tài liệu.

Lăng Tiếu hứa hẹn nói.

- 5000 khỏa!

Tất cả mọi người kinh hô lên.

Ba ngày luyện chế ra 5000 khỏa đê giai đan dược, cái này quả thực thật khiến người khó mà tin được.

Cho dù mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng luyện chế, có thể luyện ra mấy trăm khỏa đã không tệ rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt nghi vấn.

- Thiết Lặc Vương nếu không tin tại hạ thì giờ tại hạ rời đi là được.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Hắn sở dĩ dám khoe khoang khoác lác cũng là đã chuẩn bị xong liều ba ngày ba đêm.

Đương nhiên, đó cũng không phải lý do hắn có thể luyện chế nhiều đan dược như vậy.

Tối hôm qua hắn một lò có thể ngưng luyện ra hai khỏa Tứ phẩm đan dược, Hắc Diệu nói với hắn là vì cảnh giới hắn tăng lên, khống chế năng lượng càng thêm tốt, giảm bớt dược lực tinh hoa xói mòn nên đan dược ngưng luyện ra càng thêm hoàn mỹ, số lượng cũng càng nhiều.

Bình thường luyện chế đan dược nhất nhị cấp, mỗi lô tối đa chỉ có thể sinh ra mười khỏa, mà với năng lực hắn hiện giờ, có lẽ có thể ngưng luyện ra nhiều hơn nữa, có lẽ một lò hơn mười khỏa, hoặc đạt tới hai mươi khỏa cũng chẳng có gì lạ.

Cho nên, hắn cảm thấy ba ngày ba đêm hoàn thành 5000 khỏa đê giai đan dược cũng không phải chuyện gì không thể.

- Lăng đại sư nghiêm trọng rồi, vậy ta sẽ triệu tập bộ hạ cung cấp tài liệu.

Thiết Lặc Vương phục hồi tinh thần lại đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Không biết lăng đại sư còn yêu cầu gì không, xin cứ nói ra, Thiết Lặc bộ ta có thể làm được nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất hoàn thành.

- Chỉ cần chuẩn bị cho tốt tài liệu cho ta là được rồi, mặt khác giúp ta tìm một nơi yên tĩnh, trong ba ngày không thể quấy rầy.

Lăng Tiếu đáp.

- Cái này không có vấn đề, ta sẽ bảo Tứ đại vương vệ hộ pháp cho ngươi.

Thiết Lặc Vương sảng khoái đáp.

Kế tiếp, Thiết Lặc Vương bảo người an bài an bài một sơn động vừa mở cho Lăng Tiếu làm phòng luyện đan, trong phòng lại đặt hơn mười khỏa Thiên Niên Dạ Minh Châu để chiếu sáng, tiếp theo lại sai người đưa tới đại lượng linh thảo thú đan, trong đó không ít một ít cao giai linh thảo xen lẫn.

Những linh thảo này khiến Lăng Tiếu thấy hoa cả mắt.

Hắn không nghĩ tới Thiết Lặc Vương lại hào sảng như thế, tín nhiệm hắn như thế.

Những tài liệu này đừng nói là luyện 5000 khỏa đan dược, cho dù là muốn luyện chế ra năm vạn khỏa đan dược cũng đủ rồi.

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng không biết, ở trong Nam Hoang hùng sơn tuấn lĩnh nhiều không kể xiết, mà man nhân giờ đều trong các núi lớn, săn giết linh thú, thu linh thảo chỉ là chuyện dễ dàng.

Cho nên, trong Thiết Lặc bộ có thể cung chừng này linh thảo và thú đan cũng chẳng có gì lạ.

Huống hồ Thiết Lặc Vương cũng biết luyện đan khó tránh khỏi sai lầm, cho nên cũng chuẩn bị nhiều chút để phòng ngừa vạn nhất.

Cái này xem như tiện nghi cho Lăng Tiếu.

Những đê giai linh thảo này hiện giờ trong mắt hắn giá trị không tính là cao, nhưng hắn có Hắc Diệu Đỉnh tầng thứ hai trợ giúp, trồng vào càng nhiều, về sau có thể có rất nhiều cao giai linh thảo để dùng.

Trong một sơn động rộng rãi, Lăng Tiếu khoanh chân ngồi dưới đất, song

chưởng càng không ngừng phát ra Lam Diễm đầm đặc đẹp đẽ.

Lam Diễm thiêu đốt đại đỉnh màu đen, từng sợi sương mù nóng rực hong khô lấy linh thảo trên dược đỉnh rút ra tinh hoa dược lực.

Những linh thảo kia rất nhanh héo rút, tinh hoa như mưa rơi óng ánh rơi vào trong dược đỉnh.

Theo chưởng ảnh Lăng Tiếu tung bay ngày càng nhanh, những linh thảo kia cũng biến mất càng nhanh, sau khi đề luyện hết mấy trăm gốc linh thảo, trong Không Gian Giới của Lăng Tiếu lại bay ra mấy trăm gốc linh thảo.

Những linh thảo này phảng phất như bị một bàn tay lớn vô hình nâng lên đưa đến trên dược đỉnh.

Đây chính là do Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực vô thượng để dẫn dắt.

Tinh thần lực của hắn nặng nhất có thể khống chế cự thạch mấy ngàn cân, hôm nay muốn khống chế những linh thảo nhẹ như không này cũng không cần tốt nhiều sức.

Hắc Diệu Đỉnh lại có công năng phóng đại, hơn nữa căn cứ theo lời đỉnh hồn, muốn tinh luyện những đê giai đan dược này, có thể trực tiếp đề luyện linh thảo của mấy chục lô đan dược, sau đó cùng nhau tiến hành Ngưng Đan một lần là được, hoàn toàn không cần Ngưng Đan từng lần một.

Lăng Tiếu tin theo đề nghì của đỉnh hồn. Hắn muốn luyện chế chỉ là một ít đan dược chữa thương đê giai không nhập phẩm, lại không cần phân chia bất luận thuộc tính gì, nếu đã vậy thì cứ theo lời đỉnh hồn nện tất cả linh thảo của mấy chục lô vào lại tiến hành một lần Ngưng Đan, tin rằng cũng không có vấn đề gì.

Đỉnh hồn có thể nói ra được thế, nhất định là trong số chủ nhân trước kia đã người thử qua rồi, mà Lăng Tiếu giờ chỉ là noi theo đường của tiền nhân thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 651 - Đây Là Có Chuyện Gì?

Ba ngày ba đêm, Lăng Tiếu luyện đan không ngủ không nghỉ.

Cũng may hắn chỗ luyện chế chỉ là đê giai đan dược, hơn nữa hắn giờ đã là đê giai Vương cấp, tinh thần lực lại xưa đâu bằng nay, vậy nên mới có thể chịu đựng nổi.

Khi Lăng Tiếu xuất quan, cửa động đã tụ đầy người của Thiết Lặc bộ lạc.

Tất cả mọi người chỉ dùng ánh mắt hy vọng nhìn Lăng Tiếu, Thiết Chân Dũng lại tiến lên vài bước tâm thần bất định hỏi thăm:

- Lăng đại sư sao rồi?

Lăng Tiếu gật đầu nói

- May mắn không làm nhục mệnh!

- Thật sao? Thật tốt quá!

Thiết Chân Dũng kích động nắm lấy tay Lăng Tiếu nói.

- Vương thượng, ngươi có lẽ trước tiên nên để Lăng đại sư tắm rửa nghỉ ngơi mới đúng.

Vương phi ở bên cạnh Thiết Chân Dũng nói.

- Đúng... Đúng, lăng đại sư thỉnh đi nghỉ ngơi trước, sau giờ ngọ cả tộc sẽ

thiết yến khoản đãi Lăng đại sư.

Thiết Chân Dũng cao hứng nói.

Lăng Tiếu không nói thêm gì, ba ngày ba đêm mà luyện đan, kỳ thật hắn thật cũng cảm thấy không vất vả lắm, ngược lại tinh thần lực lại tăng trưởng thêm không ít.

Bất quá, hắn vẫn không thích cảm giác toàn thân bầy nhầy nên quyết định trước tiên tắm rửa thư giãn chút đã nói sau.

Sau giờ ngọ, Thiết Lặc bộ cả tộc chúc mừng.

Tất cả man nhân Thiết Lặc bộ nướng thịt thú, vừa múa vừa hát, tụ thành một đám

Man nhân đoàn kết hữu ái, đây là tinh thần của chủng tộc bọn hắn.

Lăng Tiếu ngồi trên bên trái Thiết Chân Dũng, mà phía bên phải là Nam Cung Liệt, có thể thấy Thiết Chân Dũng coi trọng Lăng Tiếu cỡ nào.

Trước đây, Lăng Tiếu giao cho Thiết Chân Dũng rõ ràng không phải 5000 khỏa đan dược mà là khoảng chừng hơn 8000 khỏa.

Cái này khiến Thiết Chân Dũng và người Thiết Lặc bộ không ngậm miệng được, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiếu càng thêm thân mật cảm kích không thôi.

Bọn hắn ngay từ đầu quả thật không quá tin tưởng Lăng Tiếu có thể luyện chế ra được 5000 khỏa đan dược, dù có 3000 khỏa bọn hắn cũng đã thấy không tệ rồi, nhưng ai có thể tưởng được Lăng Tiếu lại một lần nữa vượt quá dự liệu của bọn hắn

Những cái này tuy rằng là đê giai đan dược, nhưng đối với dũng sĩ bộ lạc bọn hắn mà nói, đại biểu chính là trong một năm sẽ giảm bớt rất nhiều thương vong, cũng khiến bọn hắn có đủ thời gian đi mua sắm đan dược bốn phía, bảo trì vấn đề cung cấp đan dược cho bộ lạc.

Lăng Tiếu cử chỉ trượng nghĩa như thế, đủ để cho Thiết Lặc bộ đối đãi với hắn như ân nhân.

Lăng Tiếu là Nam Cung Liệt mang đế,, Nam Cung Liệt mặc dù quan hệ bất phàm với Thiết Chân Dũng, nhưng hắn hiện giờ cũng cảm thấy trên mặt có quang.

Thiết Lặc tộc người nhao nhao hướng phía Lăng Tiếu mời rượu, mà ngay cả Thiết Chân Dũng cũng là đượm tình từng quyền.

Lăng Tiếu thì ai đến cũng không cự tuyệt, hắn mặc dù không thích rượu như mạng, nhưng tửu lượng vẫn không tệ.

Rượu của Man tộc rất mạnh, uống vào phi thường sướng miệng.

- Nào lăng đại sư, ta đại biểu dũng sĩ Thiết Lặc bộ chúng ta đa tạ ngươi luyện đan giúp.

Thiết Chân Dũng giơ chén lớn lên nói với Lăng Tiếu.

- Thiết Lặc Vương khách khí, đi ngang qua quý bảo địa, được các ngươi khoản đãi nhiệt tình, Lăng Tiếu rất là cảm kích.

Lăng Tiếu đáp lễ nói.

Hắn từ trước đến nay đều theo tôn chỉ người khác kính hắn một xích, hắn kính người ta một trượng.

Hai người đều uống cạn sạch rượu trong chén.

- Tốt, Lăng đại sư không chỉ là người tốt, rượu cũng uống thật hào sảng, Thiết Mông ta cũng mời ngươi một ly.

Một gã trung niên ngồi bên cạnh Lăng Tiếu không xa nâng chén nói.

- Mông đại nhân quá khen, là rượu của các ngươi quá sung sướng, ta nhịn không được muốn uống nhiều thêm vài chén, nào... Ta kính chư vị đại nhân một ly.

Lăng Tiếu uống rất cao hứng, đáp lễ một tiếng, lần nữa uống cạn sạch rượu trong chén.

Tất cả ngươi Thiết Lặc bộ đều rất vui vẻ khi thấy Lăng Tiếu uống tốt như thế.

Man nhân bọn hắn ngoại trừ so khí lực lớn ra, tửu lượng cũng không thể yếu.

Lăng Tiếu không biết cùng mọi người uống bao nhiêu chén, trên gương mặt tuấn lãng cũng ửng đỏ.

Nử tử trẻ tuổi đang nhảy gợi cảm giữa sân nhao nhao ném mị nhãn cho Lăng Tiếu, ánh mắt kia tràn đầy ý khiêu khích...

Huyền Diệu lại không uống tốt như Lăng Tiếu, nhưng vì muốn theo đổi Thiết Lam Anh nên đã cùng Thiết Lam Anh uống ba hũ rượu mạnh, rốt cục cũng không chống đỡ nổi nữa ngã xuống.

- Nam nhân vô dụng, mới uống một chút rượu như vậy đã gục rồi sao?

Thiết Lam Anh nhẹ đá một cước bất mãn nói với Huyền Diệu

Tiếp theo, nàng ôm một vò rượu mạnh đến trước Lăng Tiếu nói:

- Lăng đại sư, tiểu nữ tử cũng mời ngươi một ly.

Dứt lời, nàng nâng vò rượu lên đổ hết vào miệng.

Rượu nhỏ ra vẩy lên trên thánh nữ phong cao ngất của nàng, khiến Lăng Tiếu thấy hoa mắt, một đoàn tà hỏa nhanh chóng vọt lên.

- Mẹ nó, vợ của bạn không thể lấn.

Lăng Tiếu trong lòng thầm mắng một câu, ôm lấy một vò rượu cũng phóng khoáng uống vào.

Người bên ngoài thấy thế liên tục lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tiếp theo hai người cùng nhau uống năm đàn rượu mạnh rõ ràng vẫn không ngã xuống, người khác thấy thế con mắt đều đăm đăm rồi.

Rượu mạnh này là rượu Man tộc đặc chế, nhập hầu cay độc, sảng khoái thơm ngọt, nhưng tửu tính cũng không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Cho dù là cường giả Vương cấp có thể uống liền ba hũ không ngã cũng không tệ rồi.

Thiết Lam Anh là "Ngàn chén không say" nổi danh Thiết Lặc bộ, mà Lăng Tiếu rõ ràng có thể cùng nàng uống ngang tay, đây mới là chỗ bọn hắn cảm thấy bội phục.

- Đến... Bản thiếu gia không tin không uống lại ngươi.

Lăng Tiếu đã có bảy phần men say, lại đưa ra một vò rượu nói với Thiết Lam Anh.

Thiết Lam Anh sao có thể không say chứ, nhưng nàng tính tình quật cường, vẫn tiếp tục cầm vò rượu liều với Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, nàng vừa cầm lấy vò rượu đã ngã nhào, trong miệng vẫn đang lẩm bẩm nói:

- Uống... uống tiếp...

Lăng Tiếu cũng uống được mấy ngụm sau đó bất tỉnh nhân sự.

...

Sáng mai, sau khi Lăng Tiếu. tỉnh lại lại phát hiện trong ngực mình đang ôn một thân thể ôn nhu.

Lăng Tiếu lập tức cảm giác cơn say tỉnh hơn phân nửa, hắn nhìn lại ngực mình liền có hai thiếu nữ trần trụi thân thể nằm trên lồng ngực hắn, hô hấp thập phần thông thuận, ngủ rất say.

Da thịt các nàng trơn bóng mềm nhẵn, hai khối mền mại trước ngực ép khiến hắn sảng khoái không thôi, dáng người như xà của các nàng càng gợi cảm nói không nên lời.

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Lăng Tiếu phát hiện hai cô gái này cũng không có Thiết Lam Anh trong đó mới thở dài một hơi, chỉ là lại không nhớ ra tối qua đã có chuyện gì.

Ngay khi Lăng Tiếu nghĩ mãi không rõ thì đồ vật hùng tráng dưới háng hắn

lại dựng lên.

Một thiếu nữ trong đó cảm ứng được dị động của Lăng Tiếu, mở ra đôi mắt dễ thương nhìn thoáng qua Lăng Tiếu vẫn đang nhắm mắt lại, kiều thủ nắm lấy vật hùng tráng kia.

- Hí!

Lăng Tiếu vụng trộm hút một hơi lạnh, toàn thân đều ở vào trạng thái phấn khởi nhất.

Sau đó hắn chỉ cảm thấy vật hùng tráng của mình như bị một dòng suối ướt át bao trùm.

Từng đợt tiếng nhấp người dần dần vang lên, thiếu nữ khác ở một bên cũng bừng tỉnh, gia nhập vào vòng chiến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 652 - Đến Thần Đạo Thành. (1)

Lăng Tiếu rốt cuộc cũng không giả dạng thánh nhân nữa, xa thân biến thành cầm thú.

Hồi lâu sau, Lăng Tiếu khôi phục tỉnh táo nhìn hai cô gái xinh đẹp kia hỏi:

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Sung sướng qua đi, Lăng Tiếu cũng không thấy vui vẻ, hắn lo lắng đây là quỷ kế gì đó. Bởi vì hắn biết rõ Man tộc nữ tử thập phần trinh liệt, một khi chọc rồi, vậy sẽ khó mà thoát thân.

Hai thiếu nữ thấy Lăng Tiếu xụ mặt, thần sắc trở nên sợ hãi, tranh thủ nói với Lăng Tiếu gì đó.

Đáng tiếc, mặc cho các nàng nói như thế nào, Lăng Tiếu cũng không hiểu được câu nào.

- Bà mẹ nó, đây là điểu ngữ gì chứ, vẫn nên để tự ta hỏi đi.

Lăng Tiếu thấp giọng mắng, tiếp theo đi nhanh ra khỏi phòng.

- Ma Đế, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu hỏi Ma Đế canh giữ ở cửa ra vào.

Ma Đế sửng sốt một chút nói:

- Thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?

- Ngươi không biết là chuyện gì sao?

Lăng Tiếu mặt âm trầm hỏi.

Ma Đế nhìn thoáng qua trong phòng, tiếp theo đáp:

- Đó là thị nữ Thiết Lặc Vương ban cho ngủ với thiếu gia, tối hôm qua thiếu gia uống nhiều quá, cho nên...

Lăng Tiếu nghe xong lời này hung hăng vỗ vỗ cái trán, trong nội tâm cực kỳ ảo não:

- Chết tiệt, vậy phải làm sao bây giờ!

- Thiếu gia không cần phải lo lắng, các nàng là hầu nữ mà Thiết Lặc Vương ban cho ngươi, các nàng sớm biết mình vận mệnh của mình rồi, huống chi các nàng cũng cam tâm tình nguyện, có lẽ sẽ không truy cứu trách nhiệm ngươi đâu, coi như là Thiết Lặc Vương cũng sẽ không vì vậy mà uy hiếp ngươi.

- Hi vọng như thế đi!

Lăng Tiếu khẽ thở dài một tiếng, tiếp theo trong lòng nói:

- Hôm nay phải rời đi.

Lúc này, một gã man nhân đi đến cung kính nói với Lăng Tiếu:

- Lăng đại sư, đại Vương cho mời!

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, cũng không lập tức cùng man nhân kia rời đi, mà quay về trong phòng.

Lăng Tiếu trong tay nhiều ra hai khỏa phá linh đan và hai khỏa đại trân châu óng ánh, đưa tới trước mặt nhị nữ.

Tu vị hai thiếu nữ này đều là cao giai huyền sĩ, nghĩ đến trong Thiết Lặc bộ cũng là nữ tử thiên phú tu luyện thượng giai.

Cũng không biết đây là Thiết Lặc Vương cố ý hay vô ý, Lăng Tiếu đều cảm thấy cần phả đền bù tổn thất cho các nàng.

Trong lòng của hắn tuy rằng xấu hổ với các nàng, nhưng hắn cũng không coi đây là chuyện quan trọng gì, tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi chịu trách nhiệm đến cùng với các nàng.

- Hai khỏa này là phá linh đan, nó có thể giúp đỡ bọn ngươi trở thành Linh Sư, mặt khác hai khỏa trân châu này có thể khiến các ngươi bảo trì dung nhan thanh xuân không già yếu, xem như chút đền bù của ta, ta còn có chuyện trọng yếu phải đi làm!

Lăng Tiếu cũng mặc kệ nhị nữ có nghe hiểu không liền nhét phá linh đan và trân châu vào tay các nàng, sau đó đi nhanh ra khỏi phòng.

Vào trong màn chướng của Thiết Lặc Vương, Thiết Chân Dũng và Vương phi hắn ngồi ở trên, Nam Cung Liệt ngồi ở bên dưới đã sớm chờ từ lâu.

Thiết Chân Dũng ý cười đầy mặt hỏi han vài câu, tiếp theo mới vào chính đề nói:

- Lăng đại sư, ngươi là quý nhân tộc ta, lại trợ giúp tộc ta một chuyện lớn như thế, bổn vương có một chút lễ mọn, kính xin Lăng đại sư xin vui lòng

nhận cho.

Thiết Chân Dũng dứt lời, hai tay vỗ nhẹ, vài tên thị nữ mang theo mấy cái khay đi tới.

Thiết Chân Dũng kéo ra từng khăn đỏ trên các khay.

Trong khay thứ nhất là một đống huyền tinh đặt rất chỉnh tề. Huyền tinh khổ rất lớn, mỗi một khối đều tản ra trận trận năng lượng tinh khiết. Đây là thượng phẩm huyền tinh, xem số lượng này chỉ sợ có gần 500, cái này cũng tương đương với 500 vạn hạ phẩm huyền tinh.

Khay thứ hai là một gốc linh thảo. Gốc linh thảo này tản ra khí tức hỏa thuộc tính cường đại, thân cây óng ánh màu hồng đỏ thẫm, lá cây như hỏa diễm đang thiêu đốt lộ ra cực kỳ lạ.

Đây là một cây ngũ giai cao giai diễm hình thảo, đối với bất luận một gã vỏ giả hỏa thuộc tính nào cũng là cực phẩm linh thảo, thập phần trân quý hiếm thấy, có thể sánh với lục giai đê giai linh thảo bình thường rồi.

Khay thứ ba cũng là một gốc linh thảo.

Linh thảo này giống như một đầu linh xà màu vàng đang múa, tựa như còn sống vậy, khiến người một loại cảm giác như nhìn thấy xà thật vậy.

Kim xà mạn đằng, lục giai đê giai linh thảo, là một loại linh thảo khiến võ giả kim thuộc tính phải điên cuồng, bởi vì nó có thể khiến võ giả kim thuộc tính thiên phú cao cảm ngộ được một loại bộ pháp tên là "Xà bộ". Loại bộ pháp này là sau khi phục dụng kim xà mạn đằng từ trong đó tìm hiểu được, có thể đề cao tốc độ cho võ giả kim thuộc tính.

Khay thứ bốn lại là xà mâu hỏa thuộc tính, huyền khí ngũ giai cao giai, là tồn

tại vô hạn tiếp cận Linh Khí, có lực công kích thập phần cường đại.

Đây là ban thương cao nahats trong dũng sĩ luận võ ba năm cử hành một lần của Thiết Lặc bộ, hôm nay Thiết Chân Dũng ban cho Lăng Tiếu, có thể thấy Lăng Tiếu đã được Thiết Lặc bộ lạc tán thành.

Khay cuối cùng lại là một khối lệnh bài, trên lệnh bài điêu khắc một đầu Đại Ưng màu vàng, rất sống động, thập phần tôn quý. Đây là kim bài của Thiết Lặc Vương, Thiết Chân Dũng tổng cộng chỉ có năm khối, thấy lệnh bài như thấy Thiết Lặc Vương

- Lăng đại sư, vài món lễ mọn này kính xin ngươi nhận lấy, ngày sau ngươi chính là bằng hữu tôn quý nhất của Thiết Lặc bộ ta.

Thiết Chân Dũng đưa nhiều vậy như vậy cho Lăng Tiếu, đơn giản là muốn đánh tốt quan hệ với Lăng Tiếu, cái này đối với Thiết Lặc bộ lạc bọn hắn là một chuyện rất cần thiết.

Bất luận gã Ngũ phẩm Luyện dược sư nào, vô luận đi đến chỗ nào cũng sẽ trở thành nhân vật được tôn sùng nhất, bất luận tông môn hay thế gia nào, ai mà không muốn nịnh bợ chứ?

Nam Cung Liệt thay Thiết Chân Dũng mở miệng nói:

- Lăng đại sư cứ nhận lấy, đây chính là tiền thù lao ngươi luyện đan, việc gì phải ngại chứ.

Lăng Tiếu thấy Thiết Chân Dũng chân thành như thế, Nam Cung Liệt lại mở miệng, do dự một chút vẫn nhận lấy các lễ vật mà Thiết Chân Dũng đưa.

- Lăng Tiếu đa tạ Thiết Lặc Vương ban thưởng.

Lăng Tiếu lên tiếng, tiếp theo lấy ra hai khỏa trân châu chói mắt, tiến lên hai bước nói với Vương phi:

- Vương phi, đây là trân châu ta lấy từ vạn năm cự bối, nó có thể mỹ dung, lại có công hiệu bảo trì dung mạo không suy, xem như chút tâm ý của Lăng Tiếu, xin hãy nhận lấy.

- Thật sự thần kỳ như thế sao?

Vương phi kinh hỉ nói.

- Đương nhiên, Vương phi nếu không tin có thể ăn vào thử, bảo đảm ngươi càng thêm xinh đẹp động lòng người

Lăng Tiếu không keo kiệt mà tán dương nói.

- Lăng đại sư, cái này... Lễ này quá quý trọng!

Thiết Chân Dũng kiến thức rộng rãi, đương nhiên biết rõ trân châu mà Lăng Tiếu xuất ra có giá trị bực nào.

- Chút đồ ấy không tính là gì đâu, ngài đừng ngại.

Lăng Tiếu thập phần hào sảng nói.

Trong Hắc Diệu Đỉnh của hắn còn có mấy trăm trân châu như vậy, chỉ xuất ra mấy khỏa cũng không nhằm nhò gì..

Thiết Chân Dũng không nói gì nữa, Vương phi không thể đợi được nữa mà nuốt vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 653 - Đến Thần Đạo Thành. (2)

Bỗng nhiên, quanh thần Vương phi tách ra một cổ hào quang thuần khiết vô hạ, dung mạo của nàng rõ ràng lần nữa tỏa sáng rọi, cả người như trẻ hơn mười tuổi, bộ dáng vốn là trung niên bỗng biến thành thiếu phụ xinh đẹp, quả thực như phản lão hoàn đồng vậy, c da thịt tràn đầy sức sống co dãn, khiến người sinh ra cảm giác xem cả trăm lần cũng không chán.

Lăng Tiếu không khỏi có chút ngây người.

- Đẹp, Vương phi này lúc trẻ tuổi thật là đẹp.

Lăng Tiếu trong lòng tán thán nói.

Vương phi bưng lấy mặt hỏi Thiết Chân Dũng:

- Vương thượng, ta... Ta cảm giác có một loại biến hóa mỹ diệu, không biết ta có hấp dẫn hơn không hả?

Thiết Chân Dũng vẻ mặt mừng rỡ như điên kêu lên:

- Quá thần kỳ, ái phi... Ngươi... Ngươi lại quay lạ bộ dạng lúc trẻ rồi, quá đẹp.

Dứt lời, Thiết Chân Dũng rõ ràng không để ý có người ở đây, ôm lấy Vương phi hôn nồng nhiệt

- Trân châu này công hiệu thật bất phàm, đợi sau khi bản thiếu gia trở về, nhất định phải khiến các lão bà mỗi người đều trở nên càng thêm xinh đẹp

Lăng Tiếu trong lòng nóng bỏng thầm nghĩ.

Dù Thiết Chân Dũng nhiều lần níu giữ nhưng Lăng Tiếu vẫn kiên quyết rời đi.

Hắn nghỉ ngơi trong Thiết Lặc bộ lạc mấy ngày sau đó liền rời đi.

Trong nháy mắt, bốn người phi hành giữa không trung nửa tháng mới đến được một tòa thành trì gọi là Quảng Lăng Thành.

Quảng Lăng Thành thuộc loại thành trì lớn cả Nam Hoang đều biết, người các chủng tộc đều ở chỗ này bù đắp nhau, thương mậu giao dịch không kém hơn Nam Thiên Thành bao nhiêu.

Bọn người Lăng Tiếu cũng không dừng lại lâu, do Nam Cung Liệt ra mặt, trực tiếp vận dụng truyền thâu trận trong thành này, đến một tòa thành khác ở sâu trong Nam Hoang, Thần Đạo Thành.

Thành này sở dĩ xưng là Thần Đạo Thành, cũng vì ngồi thành này là do Thần Đạo Minh khống chế, hơn nữa cũng là chỗ tổng bộ của Thần Đạo Minh.

Sau khi đến được Thần Đạo Thành thì cách Cổ Thành cũng không quá xa nữa.

Từ nơi này xuất phát, chỉ cần phi hành nửa tháng sẽ đến được.

Trước mắt Cổ Thành càng ngày càng gần, tâm tình Lăng Tiếu cũng chuyển động.

Hắn thiên tân vạn khổ xâm nhập Nam Hoang chính là vì tìm kiếm Thiên Cổ Thần Công, khiến Tế Tự Nữ có thể tiếp tục sinh tồn, một khi hắn không thể tìm được Thiên Cổ Thần Công, như vậy chuyến này của hắn coi như đến

không rồi, hơn nữa tánh mạng Tế Tự Nữ cũng không còn lâu nữa.

Trong lòng của hắn cầu nguyện vận khí của mình có thể tiếp tục tốt như trước, nhất định phải tìm được Thiên Cổ Thần Công ah!

Nam Cung Liệt sau khi mang theo Lăng Tiếu đến khách điếm liền nói với Lăng Tiếu:

- Lăng đại sư các ngươi trước hết ở chỗ này nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài làm ít chuyện, nhanh thì một hai ngày sẽ trở lại, chậm nhất thì không quá ba ngày, trong mấy ngày này các ngươi có thể vào thành xem bốn phía một chút, bất quá ngàn vạn chớ chọc người của Thần Đạo Minh, bọn họ nổi danh là khó dây vào.

Nam Cung Liệt sau khi nhắn nhủ một câu liền vội vàng rời đi.

Lăng Tiếu, Huyền Diệu và Ma Đế đến khách điếm mướn ba gian phòng, trước tiến ở tạm đã tính sau.

Lăng Tiếu còn chưa ngồi nóng đít, Huyền Diệu đã đi tới gian phòng của hắn nói:

- Chúng ta đi ra ngoài xem một chút, ta cảm thấy hôm nay cơ duyên đại thịnh, nói không chừng có thể tìm được tin tức về Thiên Cổ Thần Công cũng nên.

Lăng Tiếu trợn mắt nói với Huyền Diệu:

- Nơi này là Thần Đạo Thành, không phải Cổ Thành, Thiên Cổ Thần Công đã biến mất hơn vạn năm, sao có thể trùng hợp để chúng ta đạt được tin tức vậy được, tên thần côn ngươi đi lừa người khác còn được, đừng đến phiền bổn thiếu gia.

- Ngươi phải tin tưởng Huyền Cơ Môn đệ nhất thần toán a, Thiên Cổ Thần Công tuy rằng biến mất nhiều năm, nhưng cũng có không ít người hi vọng nó có thể tái hiện nhân gian, chúng ta không thể bỏ qua cơ duyên như vậy ah!

Huyền Diệu tiếp tục khuyên.

Lăng Tiếu không để ý tới Huyền Diệu nữa, lấy ra hai cái lọ, một lọ là đựng Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, một lọ là đựng Nhập Vương đan.

- Đừng chít chít méo mó nữa, trước tiên tăng thực lực lên Vương cấp đã nói sau, bằng không bổn thiếu gia không rãnh hậu hạ ngươi đâu.

Lăng Tiếu nói xong liền ném hai bình kia về phía Huyền Diệu.

Huyền Diệu như nhặt được chí bảo vui vẻ nói:

- Ta nói ngươi này, vật trân quý như vậy, không thể cẩn thận chút sao, nếu rớt vỡ rồi ngươi đền được sao?

Lăng Tiếu không để ý tới Huyền Diệu, xoay người nằm xuống trên giường gỗ.

- Chậc chậc, không nghĩ tới trân tàng của ngươi lại giàu có như vậy, ngay cả cực phẩm quỳnh dịch như Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch cũng có, cái này tốt rồi, bản thần toán rốt cục có thể bước vào hàng ngũ Vương cấp rồi.

Huyền Diệu hai mắt hiện quang nhìn vào Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch nói, tiếp theo hắn lại nói với Lăng Tiếu:

- Ta nói huynh đệ, ngươi có còn không, cho ta thêm mấy bình đi.

- Có, tự ngươi ra giếng múc đi, muốn bao nhiêu múc bấy nhiêu.

Lăng Tiếu tức giận nói

Huyền Diệu cười khan một chút, cũng không nói thêm gì nữa, từ trong Không Gian Giới lấy ra một cây bút lông sói màu đen và một lọ chất lỏng màu vàng.

Huyền Diệu bút chấm chất lỏng màu vàng, sau đó bắt đầu vẽ lấy gì đó trên mặt đất trong phòng.

Lăng Tiếu tò mò nhìn Huyền Diệu.

Chỉ thấy hắn vẽ đông vẽ tây, vẽ lấy một ít đường vân bất quy tắc, những đường vân kia như một mảnh linh xà dài hẹp đang du động, thoạt nhìn cực kỳ quỷ ý.

- Ta nói ngươi vẽ loạn cái gì thế?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi thăm.

Huyền Diệu nghiêm túc nói:

- Câm miệng, bản thần toán đang khắc trận đồ.

- Trận... Trận đồ? Ha ha, chỉ bằng vào những đường cong lộn xộn này cũng coi như trận đồ sao? Ngươi cứ khoác lác đi, dùng sức mà khoác lác đi.

Lăng Tiếu cười nhạo nói.

Huyền Diệu không để ý tới Lăng Tiếu, vẫn đang không ngừng vung vẽ lấy, trên mặt rõ ràng dần dần xuất hiện mồ hôi, tựa hồ như đang cố hết sức vậy.

Sau khi hắn hảo hảo thu bút lồng và chất lỏng màu vang về liền lấy ra mấy khỏa thú đan đặt ở mấy phương vị bất đồng.

Ngay sau đó, chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Chỉ thấy đường vân hắn khắc ban nãy tách ra hào quang rạng rỡ, cả gian phòng ốc liền tựa như ảo mộng, cảm giác cực kỳ không chân thật.

Lăng Tiếu bị một màn này dọa cho chấn kinh.

Hắn thật sự không nghĩ tới một mảnh đường vân dài hẹp quanh co khúc khuỷu như vậy rõ ràng có thể tạo thành một tiểu trận.

- Nhìn rõ chưa, cái này có phải là trận đồ không, cái này có phải là trận pháp không.

Huyền Diệu thập phần đắc ý nói.

- Coi như ngươi biết chút đồ chơi, bất quá ngươi ở trong phòng ta vẽ một cái tiểu trận để làm gì, có để bản thiếu gia ngủ hay không đây?

Lăng Tiếu khó chịu hỏi.

Hắn không muốn bộ dạng đắc ý kia của Huyền Diệu nên kiên trì không cho Huyền Diệu thể hiện.

Huyền Diệu cười khan một chút nói:

- Ta tạm mượn một chút, chờ ta đột phá Vương cấp sẽ trả lại cho ngươi.

Lăng Tiếu lại hỏi

- Cái tiểu trận này thật ra có tác dụng gì?

Huyền Diệu nói:

- Đây là tiểu ẩn linh trận, có thể che dấu đi tất cả khí tức ở đây, ngăn cách quấy nhiễu từ ngoại giới, có thể khiến ta toàn tâm toàn ý đột phá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 654 - Kỳ Nhân Dị Sĩ. (1)

- Tên thần côn ngươi coi như cũng được việc, ngươi ở nơi này chậm rãi đột phá đi, bản thiếu gia không hầu hạ nữa.

Lăng Tiếu nói một tiếng, đi ra hỏi phòng.

Hắn cũng chẳng có hứng thú ở chỗ này chờ Huyền Diệu.

- Ngươi ở nơi này thay hắn hộ pháp đi.

Lăng Tiếu nói với Ma Đế ở cửa ra vào.

- Vâng thiếu gia.

Ma Đế lên tiếng, tiếp theo có chút để tâm hỏi thăm:

- Thiếu gia lúc nào có thể cho ta bổ hồn đan?

- Hiện giờ cho ngươi cũng chỉ lãng phí, chờ ngươi tìm được một cổ thân thể tốt hơn rồi nói sau.

Lăng Tiếu lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Nam Cung Liệt sau khi tách ra với bọn người Lăng Tiếu liền đến bên ngoài một trang viện.

Trung niên nhân ở cửa ra vào nhìn thấy Nam Cung Liệt lập tức hành lễ nói:

- Bái kiến đoàn trưởng!

Nam Cung Liệt gật đầu nói:

- Gọi bọn họ chạy tới gặp ta.

- Vâng đoàn trưởng.

Trung niên nhân lên tiếng, liền lui ra.

Nam Cung Liệt sau khi tiến vào đại sảnh, không bao lâu liền có tám đạo nhân ảnh từ bên ngoài nhanh chóng chạy tới.

Tám người này đều đều lớn tuổi, sáu nam hai nữ, mỗi người thực lực phi phàm, cao nhất cũng có tu vị trung giai Địa Hoàng, thấp nhất chính là cao giai Vương cấp.

- Bái kiến đoàn trưởng!

Tám người này là Phó đoàn trưởng và đội trưởng của Liệt Hỏa dong binh đoàn.

Nam Cung Liệt hai tay phụ ở sau lưng, lạnh lùng nhìn tám người nói:

- Lão Tam cùng lão Bát đâu rồi?

Lão giả thực lực cao nhất kia đứng dậy đáp:

- Hai người bọn họ hộ tống một đội thương đoàn đi thú minh bộ lạc, không thể chạy tới.

- Thương đoàn gì có thể thỉnh động đến bọn hắn?

Nam Cung Liệt thản nhiên nói.

- Là người của Vạn Hào Thương Minh.

Lão giả đáp.

- Ân, bọn hắn quả thực có năng lực như thế.

Nam Cung Liệt lên tiếng, lại nói tiếp:

- Chuyện ta bảo các ngươi làm thế nào rồi?

- Đều tản đi ra ngoài rồi, tất cả thế lực lớn đều có người phái qua, Thần Đạo Minh cũng có động tĩnh, định năm ngày sau nhau tiến đến Cổ Thành tìm kiếm Thiên Cổ Thần Công và Thiên Cổ Thần Đỉnh, nghe nói lần này vợ chồng Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Hoàng, Cuồng Đạo Nhân bọn hắn cũng tới.

Lão giả kia báo cáo nói.

Nam Cung Liệt phát ra một tia cười lạnh nói:

- Như thế rất tốt, có thể phá vạn năm ma chú của Cổ Thành hay không phải xem chuyến này rồi.

- Đoàn trưởng, vì nhiệm vụ kia đáng giá làm như vậy sao?

Lão giả hỏi.

- Giá trị! Đây là nét bút hỏng cả đời Nam Cung Liệt ta, tuyệt đối không thể để nó thành vết bẩn trong đời ta được, coi như là đào ba thước đất, Thiên Cổ Thần Công nhất định phải tìm được.

Nam Cung Liệt chém đinh chặt sắt nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Việc này các ngươi đều không cần tham dự, nếu như ta không thể ra, chức đoàn trưởng sẽ do tiểu ân tiếp nhận.

Lão giả kia sợ hoảng sợ khom người nói:

- Đoàn trưởng, cái này... làm sao có thể?

- Đây là mệnh lệnh!

Nam Cung Liệt khí thế chấn động nói.

Những người còn lại đều cùng kêu lên đáp:

- Vâng đoàn trưởng.

Nam Cung Liệt thoả mãn gật gật đầu nói:

- Yên tâm đi, Nam Cung Liệt ta xuất sinh nhập tử không biết bao nhiêu lần, cho dù là tôn giai đến cũng chưa chắc có thể lấy được mạng ta, ta nhất định có thể còn sống đi ra, sau khi việc này kết thúc, mặc kệ kết quả như thế nào, cũng coi như bỏ được một tâm nguyên, có lẽ Thiên Cổ Thần Công đã sớm bị người khác tiêu hủy rồi cũng nên.

...

Gian phòng của Lăng Tiếu bị Huyền Diệu chiếm lấy, chỉ có thể đi ra ngoài

dạo chơi, nói không chừng đúng như lời Huyền Diệu nói, hôm nay sẽ có đại cơ duyên biết được tin tức về Thiên Cổ Thần Công cũng nên.

Thời tiết Nam Hoang dị thường nóng bức.

Đi trên đường phố phồn hoa, từng đợt hỏa nhiệt phả vào mặt.

Lăng Tiếu vận khởi băng hàn chi khí cân đối nhiệt độ cơ thể của mình, khiến bản thân không cảm thấy quá mức nóng bức.

Lăng Tiếu đi vào một quán rượu xa xỉ.

Muốn biết chuyện giang hồ, đến loại tửu lâu này là một lựa chọn không thể tốt hơn.

Bất luận việc lớn việc nhỏ gì, đều có thể từ chỗ này nghe được một hai.

Lăng Tiếu chọn một ít đồ ăn, ngồi giữa nơi rồng rắn lẫn lộn, một bên phẩm rượu vừa lắng nghe tứ phương.

Mới đầu hắn nghe được đều chỉ là một ít lời ong tiếng ve vỉa hè.

Cho đến sau khi một đội võ giả nhìn như dong binh đi vào mới trở nên náo nhiệt.

- Các ngươi nghe thấy chưa, thế lực khắp nơi đã bắt đầu kết hợp lực lượng tiến vào Cổ Thành tìm kiếm di vật Cổ Tộc rồi đấy.

- Không thể nào đâu, Cổ Thành nhiều năm qua không biết có bao nhiêu người có vào không ra, khẳng định toàn bộ đều đã chết bên trong rồi, chỗ đó đã trở thành Tử Thành, ai còn nhàm chán như vậy, muốn vào nhập Cổ Thành chứ!

- Ngươi có điều không biết, gần đây không biết tin tức từ đâu truyền ra nói trong Cổ Thành có di vật Cổ Tộc là Thiên Cổ Thần Công và Thiên Cổ Thần Đỉnh, hai thứ này đều là thần vật, năm đó Cổ Tộc chính là dựa vào chúng để xưng bá Nam Vực.

- Thôi đi..., loại lời này cũng có người tin? Hai kiện thần vật này chỉ sợ đã sớm thất lạc, còn có thể đợi bọn hắn vào lấy sao? Huống hồ coi như là cưỡng giả Địa Hoàng giai đi vào cũng là thập tử vô sinh ah.

...

Lăng Tiếu nghe tin tức như thế liên cực kỳ kinh ngạc, sao bỗng nhiên lại có nhiều người đánh chủ ý vào Cổ Thành thế?

Phải biết rằng Thiên Cổ Thần Công chỉ có nhân tài có Thiên Cổ Chi Thể của Cổ Tộc mới có thể tu luyện, những người khác cho dù có được cũng không dùng được ah!

- Chẳng lẽ bọn hắn hướng về phía Thiên Cổ Thần Đỉnh sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc thầm nghĩ.

Lăng Tiếu một bên yên tĩnh uống rượu, một bên lắng nghe những người kia tiếp tục đàm luận, hắn càng nghe càng thêm kinh hãi.

Năm ngày sau tất cả thế lực sẽ tề tụ một đường xuất phát tới Cổ Thành, muốn một lần hành động phá giải Cổ Thành, cho dù không thể tìm được Thiên Cổ Thần Công và Thiên Cổ Thần Đỉnh, cũng phải khiến địa bàn Cổ Thành một lần nữa cởi mở, không thể lãng phsi những tài nguyên kia được.

Lăng Tiếu thầm than thật sự là xảo, rõ ràng đợi đến khi hắn đến thì tất cả thế lực lớn lại bắt đầu muốn vào Cổ Thành, tin tức này đối với hắn cũng không

phải chuyện tốt gì ah!

Vạn nhất bị người khác tìm được Thiên Cổ Thần Công trước một bước, vậy thì phiền toái rồi.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn rời khỏi tửu quán thì một hồi tiếng gào khóc thảm thiết lại truyền tới.

- Ô hắc ha ha... Ô hắc ha ha...

Theo thanh âm truyền đến, hai đạo nhân ảnh liền vô thanh vô tức xuất hiện trong tửu lâu.

Thần sắc mọi người trong tửu lâu đều biến đổi, phảng phất gặp được người nào đó khiến bọn hắn cảm thấy sợ hãi vậy.

Chỉ thấy hai người đi vào ăn mặc một đen một trắng tóc tai bù xù, thoạt nhìn giống như Hắc Bạch Vô Thường của Địa Ngục trong truyền thuyết vậy, tướng mạo cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Đây là hai lão nhân, mặc áo choàng màu đen là một bà lão, trong tay nàng cầm lấy một cây quyền trượng, trên quyền trượng là một cái đầu lâu màu đen, đồng tử của nó tản ra lục mang yêu dị, lộ ra khí tức tà ác đáng sợ, khiến người không khỏi dựng cả lông tơ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 655 - Kỳ Nhân Dị Sĩ. (2)

Người còn lại là một lão giả đầu trọc mặc áo bào trắng, trong đó một mắt đã bị mù, hắn không bịt con mắt kia lại, đồng tử màu đen trống trơn khiến người buồn nôn muốn ói, lại vào đôi lỗ tai kia cũng không giống với nhân loại bình thường, trên lỗ tai rõ ràng còn mọc ra bộ lông màu xanh lá thật dài, từ xa nhìn lại hắn giống như một yêu nhân vậy.

Hai lão nhân kỳ lạ này trên mặt treo dáng cười khiến người rợn cả tóc gáy, tiếng cười kia quả thực giống như tiếng gào khóc thảm thiết vậy, vừa quỷ ý vừa đáng sợ.

Sau khi hai lão nhân kia ngồi xuống, mọi người trong tửu lầu đều như ong vỡ tổ chạy tán loạn ra ngoài, nhìn bộ dạng như tránh ôn thần vậy.

- Ô hắc, chúng ta đáng sợ như vậy sao?

Lão bà kia cười một tiến, quyền trượng trong tay điểm nhẹ về phía một gã trang hán thoát thân hơi chậm nửa bước.

XIU.... XIU...!

Đầu lâu trên quyền trượng phát ra hai luồng lục mang bắn tới trang hán kia.

Lập tức, tráng hán kia bị hai luồng lục mang trói buộc lấy dù giãy dụa thế nào cũng khó thoát..

- Quỷ... Quỷ mẫu tha mạng... Tha mạng ah!

Tên tráng hán Linh Sư giai kia khóc lóc cầu khẩn nói.

- Ô hắc, chúng ta lớn lên dọa người như vậy sao? Vừa thấy chúng ta đã muốn trốn?

Bà lão nhìn chằm chằm vào tráng hán kia hỏi.

- Không... Không phải, hai vị tiền bối phong độ tư thái yểu điệu, tiên phong đạo cốt sao có thể dọa người chứ, ta... Ta chỉ là có việc gấp phải rời đi, cho nên...

Tráng hán kia liên tục khoát tay nói, xem bộ dáng của hắn như sắp phát khóc lên.

Nhưng mà hắn còn chưa dứt lời, lão giả đầu trọc kia tay đã làm một động tác cắt, cổ tráng hán kia lập tức liền bị cắt bay.

- Ha ha.

Lão giả đầu trọc kia cười lạnh tàn nhẫn nói.

- Ô hắc ma quỷ, đừng tàn nhẫn như vậy có được không, người ta thấy máu sẽ buồn nôn.

Lão bà kia làm một động tác Lan Hoa Chỉ, đầu lâu trong tay lóe lên lục đồng, cái đầu lâu kia rõ ràng rời khỏi quyền trượng, cắn tới trang hán đã chết trên mặt đất kia.

Chỉ thấy huyết tinh của tráng hán kia lập tức bị đầu lâu căn nuốt sạch sẽ, sau đó lại lần nữa bay về trên quyền trượng, lục mang cũng tăng thêm vài phần.

- Ô hắc bảo bối, ngươi thật là tham ăn.

Bà lão nhìn qua đầu lâu kia cười nói.

Trong tửu lâu, ngoại trừ hai lão nhân kia ra, cũng chỉ còn lại Lăng Tiếu vẫn đang một mình uống rượu, nhưng khi thấy những chuyện này hắn cũng có một loại cảm giác như muốn nôn ọe.

- Yêu nhân ở đâu ra, rõ ràng tà ác như vậy?

Lăng Tiếu đã mất đi hứng thú uống rượu, trong lòng mắng thầm.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn rời đi thì lão giả đầu trọc kia bắn một ánh mắt đáng sợ tới hắn.

- Ha ha, tiểu tử ngươi không sợ?

Lão giả đầu trọc hỏi.

Bà lão cũng từ bên cạnh nói:

- Ô hắc, tiểu tử này có chút ý tứ, xem máu huyết hắn tràn đầy, tiểu báo bối khằng của ta khẳng định sẽ phi thường ưa thích.

Lăng Tiếu đang muốn đáp lại thì một cổ mùi vị khác thường liền phiêu tán qua.

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong cơ thể tựa hồ như nhiều thêm thứ gì đó đang phá hư sinh cơ trong cơ thể.

- Độc khí!

Lăng Tiếu trong lòng lẩm bẩm, tiếp theo bất động thanh sắc vận hành cổ hoàng thần công khu trừ những độc khí kia.

Hôm nay cổ hoàng thần công của hắn đã tiến giai đệ tử biến, kinh mạch, tạng phủ đã sớm lần nữa được tẩy luyện, tuy nói không đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hai lão nhân kia đưa mắt ra ngoài cửa, bà lão cười nói:

- Ô hắc, Hạt độc tử đã tới rồi, mùi hôi thật là khó ngửi ah!

- Ha ha, Hạt độc tử muốn thối chết chúng ta sao?

Lão giả đầu trọc kêu to nói.

- Ha ha, tiên bà tiên công từ khi chia tay đến giờ không việc gì chứ, tiểu đệ có lễ.

Một gã trung niên nhân mặc một bộ áo lam bỗng xuất hiện ở cửa ra vào.

Trung niên nhân này lớn lên cực kỳ tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng, trang phục gọn gàng, trên mặt treo dáng cười vui vẻ, cầm trong tay một cây hắc phiến, nhẹ lay động ở trước ngực, một bộ dáng cực kỳ tiêu sái thoải mái.

Lăng Tiếu nhìn thấy trung niên nhân này, trong nội tâm lập tức đố kị thầm hô:

- Lão gia hỏa này còn trang khốc, coi chừng bản thiếu gia đánh ngươi.

- Ô hắc, hạt độc tử ngươi sao lại chạy đến địa bàn của Thần Đạo Minh thế, chẳng lẻ không sợ những gia hỏa ra vẻ đạo mạo kia đối phó lão độc vật ngươi sao?

Bà lão kia híp mắt nói.

Trung niên nhân chắp tay, đi nhanh đến nói:

- Có tiên bà tiên công ở đây, hẳn bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Hừ, chỉ bằng hai người quái dị bọn họ cũng có thể đối phó được những người kia của Thần Đạo Minh sao? Hạt độc tử ngươi cũng quá để mắt bọn hắn rồi

Trung niên nhân vừa dứt, một hồi cuồng phong quét ra, cửa sổ quán rượu cũng bị lay động.

Sau một khắc, một gã đạo nhân mập mạp liền xuất hiện trong tửu lâu.

Đạo nhân này tóc hai bên hoa râm, chính giữa lại đen nhánh, trong tay còn mang theo một đạo cổ cực kỳ xinh đẹp.

Đạo Cô này rõ ràng là Thải Tiên Tử ở Nam Thiên Thành từng có quan hệ với Lăng Tiếu.

Chỉ thấy nàng hiện giờ không có chút bộ dáng hung hăng vênh váo trước kia, ngược lại thần sắc tái nhợt, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ bi phẫn đậm đặc, tựa hồ tình huống của nàng rất không ổn ah!

- Ô hắc, Cuồng Đạo Nhân ngươi muốn chết!

Trong mắt lão bà kia hiện lên một đạo hung mang, quyền trượng trong tay vươn ra ngoài, hơn mười đạo lục mang như quỷ anh bay nhanh về phía đạo nhân kia.

Quỷ anh phát ra thanh âm ô ô, bộ dạng như ác quỷ chính thức hàng lâm vậy.

- Những vật nhỏ này hù dọa người bình thường thì còn được, muốn hù dọa bổn đạo gia chẳng khác nào trò đùa.

Đạo phật trong tay lão đạo nhân kia nhẹ nhàng vung lên, hơn mười đạo phật phong quét ra thổ mang chi sắc đánh cho đám quỷ ảnh màu xanh lá kia hồn phi phách tán.

Lúc này, tên lão giả độc nhãn kia liền như tia chớp nhào tới đạo nhân:

- Ha ha, Cuồng Đạo Nhân ngươi đi chết đi!

Độc nhãn lão giả song chưởng hóa trảo đâm tới hai mắt lão đạo nhân kia, tốc độ nhanh đến khiến người sợ hãi cực điểm.

Lão đạo nhân cũng không lộ ra bối rối, dẫn theo Thải Tiên Tử vội thối lui về sau:

- Yêu Công, trước khi ngươi không hóa yêu thì không đối phó được ta đâu.

Bà lão lại liên tục đánh ra vô số lục mang, phối hợp với độc nhãn lão giả kia vây công lão đạo nhân.

Lão đạo nhân đối mặt với công kích của hai người cũng không dám khinh thường, dùng nhu kình ném Thải Tiên Tử ra ngoài, bắt đầu toàn lực ứng phó hai người.

Bang bang!

Cái bàn trong quán rượu cũng bị ba người chấn thành bột mịn, vách tường cũng lủng lổ chổ, nếu không phải bọn hắn không dốc hết toàn lực thì chỉ sợ tửu lâu này đã sớm biến thành phế tích rồi.

Trung niên nhân kia đong đưa hắc phiến đi tới trước mặt Lăng Tiếu, trên mặt vẫn đang treo dáng cười vui vẻ, hắn chắp tay nói với Lăng Tiếu:

- Thiên Diện lão đệ thuật dịch dung thật đúng thiên hạ vô song, rõ ràng có thể biến thành bộ dáng tuấn tú như vậy, thật sự khiến vi huynh không ngừng hâm mộ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 656 - Thiên Diện Thư Sinh?

Lăng Tiếu nghe xong lời này sửng sốt một chút, nghĩ thầm tên này nhất định đã hiểu lầm hắn thành người khác rồi.

- Ta sao sánh được với độc thuật vô song của lão độc vật người, vừa rồi ta thiếu chút nữa đã xui xẻo rồi.

Lăng Tiếu một bên uống tiểu rượu một bên thong dong đáp.

- Điêu trùng kế lượng, khó mà trèo lên phong nhã

Trung niên nhân sau khi khiêm tốn một câu liền cầm lấy vò rượu của Lăng Tiếu, phẩy tay hấp tới một cái ly, sau đó cũng không khách khí tự rót đầy cho mình.

Lăng Tiếu không để ý tới hắn, mà dùng khóe mắt liếc qua Thải Tiên Tử, phát hiện nàng cũng đang kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

- Thiên Diện huynh đối với đạo cô này cảm thấy hứng thú?

Tung niên nhân hứng thú hỏi thăm.

- Ta thích nhất đúng là kiểu nữ nhân này, không biết Cuồng Đạo Nhân kia có chịu nhường cho không.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ha ha, ta nghĩ cái này rất khó, bất quá Thiên Diện huynh nếu như có thể khiến hắn chắp tay nhường cho vậy thì không giống.

Trung niên nhân cười nói.

- Cái này có gì khó, chờ bọn hắn đánh xong, ta đòi hắn, hắn hẳn cũng không dám nhiều lời nửa câu.

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Trung niên nhân kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu buồn bả nói:

- Khó trách Thiên Diện huynh đã có thể nội liễm khí tức, chẳng lẽ là đã vượt qua một bước kia rồi sao?.

Lăng Tiếu cười nhẹ không nói, bộ dáng lộ ra cực kỳ tự tin, kì thực trong lòng hắn đang bồn chồn, những người trước mắt này đều là cao thủ Hoàng cấp đáng sợ, mỗi người thoạt nhìn đều không phải người lương thiện gì, hắn tuy không sợ, nhưng cũng không nên gây chuyện.

- Ta nói ba vị đừng đánh nữa, người Thần Đạo Minh cũng sắp đến rồi, muốn đánh không bằng đến Cổ Thành lại phân cao thấp a.

Trung niên nhân kêu to với ba người đang đọ sức.

Trung niên nhân vừa dứt lời, ba người đều khó chịu thu tay lại.

- Ô hắc, còn dám nói năng lỗ mãng nữa thì nhất định không tha cho ngươi.

Bà lão khó chịu trừng mắt nói với lão đạo nhân.

Lão đạo nhân kia quát to:

- Hừ, coi như các ngươi có nhiều thêm hai người quái dị nữa đi ra ta cũng không sợ các ngươi.

- Ha ha, thật can đảm!

Độc nhãn lão giả rống lớn một tiếng, muốn lần nữa ra tay.

- Đã đủ rồi, cho dù ba vị không cho ta mặt mũi, cũng phải cho Thiên Diện huynh vài phần tình mọn chứ!

Trung niên nhân quát khẽ.

Ba người nghe xong lời trung niên nhân đều nhìn về phía Lăng Tiếu.

- Ha ha, hắn mà là Thiên Diện Thư Sinh?

Độc nhãn lão giả kia là người đầu tiên không tin nói.

- Ô hắc, Vương cấp nho nhỏ mà thôi, nếu hắn là Thiên Diện Thư Sinh thì sớm đã bị người khác băm thành thịt vụn rồi

Bà lão kia âm hiểm cười nói.

Lão đạo nhân kia cũng cực kỳ khinh thường nhìn Lăng Tiếu nói:

- Xú tiểu tử dám giả mạo Thiên Diện Thư Sinh, ngươi muốn chết ah!

Trung niên nhân ngồi ở đối diện Lăng Tiếu đong đưa hắc phiến cũng không nói gì, trên mặt treo dáng tươi cười an vị xem cuộc vui.

Lăng Tiếu thật sự rất muốn một quyền phế đi hắn ta, rõ ràng là hắn đang

hoài nghi, nhưng lại lôi kéo thêm người khác hoài nghi, tâm kế tên này quả nhiên cực sâu.

Lăng Tiếu bất động thanh sắc rót một chén rượu, sau khi uống một hớp nói:

- Cuồng Đạo Nhân, đạo cô của ngươi ta muốn rồi.

- Ha ha, đây chính là song tu đạo lữ bổn đạo gia khó lắm mới tìm được, ngươi rõ ràng dám đòi ta, cho dù ngươi thật sự là Thiên Diện Thư Sinh cũng không dám hù dọa bổn đạo gia như thế, xem đạo giá xé mặt ngươi ra, cho ngươi dám gạt chúng ta.

Cuồng Đạo Nhân cuồng tiếu, tiếp theo giơ vuốt trảo tới Lăng Tiếu.

Cuồng Đạo Nhân tốc độ ra tay cực nhanh, Lăng Tiếu rõ ràng cũng không né tránh.

Nhưng mà, đang khi mọi người cho rằng Cuồng Đạo Nhân sắp một chiêu đắc thủ thì không ngờ hắn bắt được không phải Lăng Tiếu, mà là một đầu tiểu Giao Long màu xanh đậm.

- Cái gì đó?

Cuồng đạo nhân cầm Lam Sắc Giao Long nghi ngờ nói.

Sau một khắc, Cuồng Đạo Nhân chỉ cảm thấy trong tay truyền đến một cổ cự lực, cả người bị Lam Sắc Giao Long hung hăng vung bay ra ngoài.

Cuồng Đạo Nhân đụng vào vách tường, vách tường lưu lại một bóng người, người của hắn không biết bị vung bay đi nơi nào rồi.

Trung niên nhân kia, bà lão và độc nhãn lão giả đều biến sắc.

Bọn hắn nhìn tiểu Giao Long tràn đầy nghi hoặc và kiêng kị.

Lam Sắc Giao Long xông tới ba người bọn họ há mồm, cuối cùng cũng không để ý tới bọn hắn nữa, trực tiếp quấn ở bên hông Lăng Tiếu biến thành một đai lưng màu xanh da trời.

- Các ngươi cút đi cho ta, đừng quấy rầy ta uống rượu nữa.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Thiên Diện huynh cần gì như thế, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

Trung niên nhân chắp tay với Lăng Tiếu nói.

Bà lão cũng âm hiểm cười nói:

- Ô hắc, hiểu lầm... Chỉ là hiểu lầm, Cuồng Đạo Nhân kia thực là đáng đời.

- Ha ha, có Thiên Diện huynh ở đây, ắt hẳn người Thần Đạo Minh cũng không dám xằng bậy nữa.

Độc nhãn lão giả cũng nịnh nọt nói.

Ba người bọn họ đã nhận ra Lam Sắc Giao Long trói ở bên hông Lăng Tiếu tuyệt không phải ấu linh thú bình thường, mà là Giao Long phiên bản thu nhỏ, vừa rồi một màn đánh bay Cuồng Đạo Nhân, khí thế mà đầu Giao Long kia phát ra khiến bọn hắn cảm thấy sợ hãi, thực lực đầu Giao Long này tuyệt đối là ngoài lục giai.

Ba người bọn họ đều có thực lực Địa Hoàng giai, coi như là một phương bá chủ rồi, nhưng đối mặt đầu Giao Long này cũng chỉ có thể nịnh nọt, bọn hắn đều nghĩ Thiên Diện Thư Sinh từ lúc nào lại thu phục được Giao Long đáng

sợ như vậy?

Lăng Tiếu không muốn dây dưa với bọn họ nữa, nhưng đang lúc hắn muốn rời đi thì bên ngoài lại truyền tới từng đợt nhạc khí giao hưởng.

Không được một lát, tám nữ tử mặc tơ lụa trắng thuần mang một chiếc giường êm lăng không mà đến.

Giường êm chưa đến đã truyền đến từng đợt hương thơm, cánh hoa từ trên không rơi lả tả xuống.

- Không biết giá lâm là Thần Minh Thần Mẫu hay là Thần Nữ?

Trung niên nhân ngưng trọng nhìn chằm chằm vào người tới hỏi.

Bà lão và độc nhãn lão giả kia thần sắc cũng trở nên ngưng trọng

Lăng Tiếu thì tràn đầy vẻ nghi hoặc:

- Minh chủ Thần Đạo Minh chẳng lẽ lại là nữ sao?

- Độc Hoàng, Quỷ Bà Yêu Công ba vị cớ gì hành hung đả thương người, nên biết mọi người đều ngang hàng, chúng ta không có quyền tùy ý cướp đoạt tánh mạng người khác

Giường êm rơi xuống đất, phía sau màn lụa mỏng truyền đến một thanh âm cực kỳ dễ nghe

- Nguyên lai là Thần Nữ điện hạ, những người này cũng không phải tại hạ giết chết, ngươi phải nên hỏi bọn hắn mới đúng

Trung niên nhân chắp tay nói, hắn phảng phất như đối mặt với người nào

cũng không mất đi lễ độ vậy.

- Ô hắc, bình dân như con sâu cái kiến, chẳng lẽ Thần Nữ cho rằng bọn họ có thể sánh với chúng ta sao?

Bà lão đáp.

- Quỷ Bà lời ấy sai rồi, Quỷ Bà vào lúc mới sinh ra chẳng lẻ không phải là một hài nhi không chút vũ lực sao? Khi đó ngươi có khác gì bọn hắn lúc mới sinh, cho nên ta khuyên ba vị vẫn nên về thần minh ta, đạo hóa chúng sinh

Trong giường êm truyền ra thanh âm phản bác.

var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 657 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Rất Thuần Khiết. (1)

- Ha ha, hãy bớt sàm ngôn đi, lần này chúng ta đến đây là muốn đi vào Cổ Thành, hi vọng Thần Đạo Minh các ngươi đừng tùy tiện vọng động can qua, bằng không, chúng ta không ngại đại khai sát giới đâu.

Độc nhãn lão giả đáp.

- Tiên Bà Tiên Công ta thấy việc này vẫn nên do Thiên Diện huynh quyết định đi.

Trung niên nhân nói với bà lão và độc nhãn lão giả.

Bà lão và độc nhãn lão giả lập tức biến sắc đáp:

- Đúng vậy, để Thiên Diện lão đệ thay chúng ta làm chủ, miễn cho đám thần minh điểu nhân này không để cho chúng ta tiến vào Cổ Thành.

- Thì ra Thiên Diện Thư Sinh đã ở đây, không biết Cuồng Đạo Nhân nơi nào rồi?

Trong giường êm lần nữa truyền ra thanh âm uyển chuyển nói.

- Bổn đạo gia ở chỗ này. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Một tiếng quát điên cuồng từ không xa truyền tới.

Đúng là lão đạo nhân mới vừa rồi bị Lam Sắc Giao Long vung bay, xem bộ

dạng chất vậy của hắn, hiển nhiên một kích vừa rồi cũng khiên hắn tổn thất nặng, vết máu nơi khóe miệng vẫn còn chưa khô.

- Ô hắc, ta còn tưởng rằng ngươi lâm trận bỏ chạy rồi chứ.

Bà lão cười khẩy nói.

Lão đạo nhân trừng bà lão, tiếp theo chắp tay nói với Lăng Tiếu:

- Thiên Diện lão đệ vừa rồi nhiều chỗ đắc tội, đạo gia bồi tội với ngươi..

Lăng Tiếu uống một ngụm rượu nhỏ, không để ý tới lão đạo nhân kia, mà thản nhiên nói:

- cổ Thành tế hội, hẳn quý minh cũng không dám độc chiếm, chẳng bằng để chúng ta xung phong, Thần Nữ nghĩ có đúng không?

Trong giường êm không trả lời ngay, mà một lát sau mới nói:

- Cổ Thành yêu vật tung hoành, thần minh ta muốn thay tẩy từ lâu, nếu ngũ đại tán hoàng đã nguyện ý dùng thân để thử, thần minh ta tự nhiên sẽ không cản trở, bất quá thần minh ta tuyệt đối sẽ không để yêu vật trong Cổ Thành hiện thế, thỉnh chư vị tự giải quyết cho tốt.

Dứt lời, giường êm tái khởi, tám gã nữ tử uyển như tiên tử liền lăng không mà đi.

- Mẹ nó, cứ như vậy đã đi rồi, mặt mũi của Thiên Diện lão đệ thật là lớn

Lão đạo nhân kia nịnh nọt Lăng Tiếu nói.

- Đương nhiên, coi như là minh chủ thần minh hàng lâm, Thiên Diện lão đệ

cũng sẽ không sợ hắn

Trung niên nhân ở bên cạnh nói.

Bà lão và độc nhãn lão giả cũng nịnh bợ vài câu khiến Lăng Tiếu nghe mà nổi cả da gà.

Lăng Tiếu vươn người đứng dậy, hai tay thả lỏng phía sau thản nhiên nói:

- Các ngươi làm sao biết được hai đại thần vật Cổ Tộc ở trong Cổ Thành?

Bốn người hai mặt nhìn nhau, tiếp theo trung niên nhân mở miệng nói:

- Chẳng lẽ Thiên Diện huynh không phải nhận được tin tức mà đến sao?

- Đương nhiên phải, chỉ có điều ta muốn đây có phải là âm mưu của người khác không thôi.

Lăng Tiếu cố tình lộ vẻ cao thâm nói.

Bốn người nghe xong lời này liền hiểu rõ, tiếp theo đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Chẳng lẽ thực sự có người điều khiển tất cả, mục đích là gì chứ?

Trung niên nhân thản nhiên nói.

- Không, đây là thật, Cổ Tộc hai đại thần vật chí ít có một kiện ở Cổ Thành.

Cuồng Đạo Nhân phi thường khẳng định nói.

Lúc này, đến lượt Lăng Tiếu lộ ra thần sắc kích động hỏi:

- Khẳng định như vậy sao?

Nam Hoang Cổ Tộc đã từng là chủng tộc huy hoàng nhất, cường đại nhất.

Bọn hắn từ trước đến nay rất thần bí, am hiểu dưỡng cổ, khống cổ, dùng cổ mà sống, dùng cổ làm bạn, trong tộc có hai đại thần vật tọa trấn, khiến cho bọn hắn một lần vô cùng cường thịnh.

Thiên Cổ Thần Công chính là Thần giai công pháp mà tổ tiên Cổ Tộc lưu truyền tới nay, là một trong các loại công pháp hiếm thấy nhất thế g ian. Bất quá, loại công pháp nghe nói chỉ có Cổ Tộc Nhân có Thiên Cổ Chi Thể mới có thể tu luyện, những người khác có được cũng chỉ vô dụng. Đã từng có Cổ Tộc thiên tài có Thiên Cổ Chi Thể luyện Thiên Cổ Thần Công đến đại thành, khiến Cổ Tộc uy hiếp tứ phương, ngay cả đại tông môn phiệt Trung Vực cũng không thể không né tránh vài phần, đủ thấy sự đáng sợ của Thiên Cổ Thần Công.

Thiên Cổ Thần Đỉnh chính là một trong Cửu Đại Thiên Đỉnh, là thần vật trấn tộc của Cổ Tộc, nó ngoại trừ có thể tế cổ dưỡng cổ ra, đối với Luyện Đan Sư cũng có sức hấp dẫn rất lớn.. Bất luận một gã Luyện Đan Sư xuất sắc nào nếu là không có dược đỉnh bất phàm sử dụng, đều sẽ cảm giác là tiếc nuối lớn nhất nhân sinh,

Cho dù không phải Luyện dược sư, những võ giả khác cũng khát vọng đạt được thần đỉnh này, đồ vật đạt đến Thần giai thứ nào không phải trân quý dị thường chứ, cho dù bọn hắn không dùng được cũng có thể dùng để trao đổi đạt được lợi ích càng lớn hơn.

Hai kiện thần vật này đã mất đi nhiều năm, nếu muốn tìm về nói dễ vậy sao.

Lăng Tiếu đến Nam Hoang mục đích chính là vì Thiên Cổ Thần Công, mà Đại Tế Tự cũng từng nói qua, nếu như có thể cùng tìm được Thiên Cổ Thần

Đỉnh chính là tốt nhất.

Hắn đối với chuyến này không ôm hi vọng quá lớn, thời gian đã qua quá lâu, nhưng bây giờ lại nghe Cuồng Đạo Nhân khẳng định có một kiện thần vật vẫn đang ở trong Cổ Thành, bảo hắn sao có thể không kích động chứ.

Cuồng Đạo Nhân gật đầu nói:

- Năm năm trước ta đã từng cùng một ông bạn già đi phụ cận Cổ Thành muốn vào trong xem thử, tuy rằng cuối cùng cũng không đi vào, nhưng lại phát hiện một chuyện kỳ quái, ánh trăng đêm đó rất tròn, ta cùng với ông bạn già không dám đi vào, đang muốn rời đi lại nghe từ trong thành truyền ra hương vị kỳ dị nhàn nhạt, lúc ấy chúng ta vốn tưởng rằng đó là độc khí, nhưng nó lại không tạo thành ảnh hưởng gì cả. Nhưng độc vật lớn nhỏ ở sơn lĩnh bốn phía ngoài thành lại bò cả vào trong thành, rậm rạp chằng chịt thành một mảng lớn thật sự dọa chết người, hương vị kỳ dị kia đã hấp dẫn chúng đi vào, chúng ta xem dị trạng này đến ba ngày ba đêm lại phát hiện độc vật đi vào không có con nào đi ra cả.

Yêu Công nhịn không được ngắt lời nói:

- Ha ha, cho dù có hiện tượng kỳ dị kia cũng không thể chứng minh bên trong có hai đại thần vật Cổ Tộc ah?

Cuồng Đạo Nhân trừng mắt liếc Yêu Công nói:

- Ta cảm thấy đó có khả năng là Thiên Cổ Thần Đỉnh đang tế luyện, truyền thuyết Thiên Cổ Thần Đỉnh là thần đỉnh chuyên môn tế cổ dưỡng cổ, cũng chỉ có kỳ vị do nó phát ra mới khả năng hấp dẫn những độc vật kia nối đuôi mà vào, cho nên ta có thể khẳng định trong Cổ thành nhất định tồn tại Thiên Cổ Thần Đỉnh.

- Theo ngươi nói ta cũng cảm thấy có khả năng!

Hạt độc tử lộ ra vẻ mừng như điên nói.

Hắn vốn là một người yêu luyện độc, thiên cổ thần đỉnh với hắn mà nói tuyệt đối là một đại thần vật.

Lăng Tiếu nghe xong cảm thấy có chút thất vọng, hắn muốn tìm là Thiên Cổ Thần Công để Tế Tự nữ kéo dài tánh mạng, Thiên Cổ Thần Đỉnh ngược lại chỉ là thứ yếu.

- Ô hắc, không đúng, chiếu theo ngươi nói vậy bên trong Cổ Thàn khẳng định còn có người sống, bằng không ai tế luyện thần đỉnh chứ!

Quỷ Bà suy đoán nói.

- Đúng vậy, đây cũng là chỗ khiến ta không rõ, cho nên lúc này nhiều người vào như vậy, bổn đạo gia ta cũng bất cứ giá nào rồi, nhất định phải vào.

Cuồng Đạo Nhân đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 658 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Rất Thuần Khiết. (2)

- Mấy người chúng ta kết minh có được không? Do Thiên Diện huynh đứng đầu, như thế phần thắng càng lớn thêm vài phần

Độc Hạt Tử nhìn thoáng qua Lăng Tiếu thăm dò hỏi.

- Đúng vậy, có Thiên Diện huynh dẫn đầu chúng ta cho dù người Thần Đạo Minh gặp phải chúng ta cũng phải nhượng bộ lui binh.

Cuồng Đạo Nhân lập tức đồng ý nói.

- Ô hắc ha ha, chúng ta không có ý kiến.

Quỷ Bà và Yêu Công liếc nhau một cái cùng kêu lên đáp.

Lăng Tiếu lại uống một hớp rượu nhỏ nói:

- Ta tại sao phải đi cùng các ngươi? Các ngươi đánh chủ ý gì ta lại không biết sao?

- Thiên Diện huynh không thể nói thế được, hôm nay rất nhiều thế lực tề tụ, bọn hắn tự cho mình là chính đạo muốn giệt trừ chúng ta, nếu như chúng ta không đoàn kết, chỉ sợ sẽ bị bọn hắn đánh bại từng người một, hôm nay chúng ta đều tin phục Thiên Diện huynh, cho nên mới đề xuất ngươi tạm thời dẫn đầu chúng ta tiến đếm Cổ Thành, nói không chừng đến lúc đó Thiên Diện huynh cũng có chỗ cần chúng ta cống hiến sức lực cũng nên.

Độc Hạt Tử nói.

- Ngoại trừ Thiên Diện huynh, bổn đạo gia ta ai cũng không phục.

Cuồng Đạo Nhân ở bên cạnh đáp.

Quỷ Bà Yêu Công cũng đồng thời gật đầu tỏ vẻ như thế.

- Đã như vậy, vậy ta cố mà cùng đường với các ngươi vậy, bất quá trên đường nhất định phải nghe ta chỉ huy, ai dám một mình làm việc, hắc hắc, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Lăng Tiếu liếm đầu lưỡi một cái lộ ra vẻ hung hãn nói.

Bốn người cùng lạnh run, đồng thời gật đầu đáp.

Bọn hắn không phải sợ Lăng Tiếu sẽ làm gì bọn họ, mà là sợ đầu Giao Long như đã ngủ kia ah.

- Không biết mấy tên Thần Đạo Minh kia sẽ xuất phát chỗ nào?

Lăng Tiểu hỏi.

- Ở cửa Đông năm dặm.

Hộc Hạt Tử đáp.

- Tốt, vậy năm ngày sau chúng ta cùng xuất phát.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo còn nói:

- Nhớ kỹ, hiện giờ tên của ta gọi là Lăng Tiếu, đừng nhớ lầm.

Dứt lời, đi qua vác Thải Tiên Tử lên trên vai rời đi.

Cuồng Đạo Nhân lộ ra vẻ tiếc nuối, tuy nhiên lại không dám ngăn cản, ký ức vừa rồi vẫn còn mới mẻ.

- Thiên Diện Thư Sinh này dường như thay đổi rất nhiều.

Độc Hạt Tử nghi ngờ nói.

- Mặc kệ nó, chờ đến Cổ Thành, để hắn thay chúng ta tìm đỉnh rồi nói sau.

Cuồng Đạo Nhân khó chịu nói một tiếng, bóng người lóe lên rất nhanh liền rời đi.

- Tiên bà tiên công ta cũng đi đây, năm ngày sau gặp lại. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Độc Hạt Tử chắp tay với Quỷ Bà Yêu Công, bước bộ pháp kỳ dị, vài bước liền không thấy đâu nữa.

...

Lăng Tiếu khiêng thân thể mềm mại kia cực kỳ nhanh chóng quay lại khách sạn.

Gian phòng của hắn vẫn đang bị Huyền Diệu chiếm lấy, chỉ có thể mướn một gian phòng khác.

Hắn đặt Thải Tiên Tử xuống một cái giường lớn hương nhuyễn cười nói:

- Tiên Tử chúng ta lại gặp mặt, không nghĩ tới chúng ta lại hữu duyên vậy ah!

Thải Tiên Tử hiện giờ mặc dù có vài phần suy sụp, nhưng lại khiến nàng tăng thêm vài phầ động lòng người, khiến Lăng Tiếu phải chép miệng liên tục.

Hắn không khỏi nghĩ tới một trảo ở Nam Thiên thành, cảm xúc kia dường như cực kỳ không tệ.

- Có bản lĩnh sẽ giết ta đi, bằng không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Thải Tiên Tử bi phẫn nói, nàng đầy vẻ không cam lòng.

Cùng lúc đó, hai mắt nàng dần trở nên mê lọan, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn nhiều, hai tay mất tự nhiên lục lọi quần áo của mình.

Nàng lúc ở Nam Thiên Thành thì linh hồn đã bị thương, vốn định dùng dưỡng thần thảođể tu bổ linh hồn, không ngờ lại bị Lăng Tiếu cắt ngang, khiến nàng không cách nào khôi phục thương thế, về sau muốn cường đoạt dưỡng thần thảo, đáng tiếc không phải đối thủ của Lăng Tiếu, chỉ có thể rút lui thay cách chữa thương.

Về sau, nàng đến linh thảo đường và một ít giơi giao dịch linh thảo để tìm một ít linh thảo đê giai chữa trị linh hồn để tạm hoãn thương thế.

Đáng tiếc, làm thế chỉ trị được ngọn không trị gốc, sớm muộn sẽ ảnh hưởng đến cảnh giới tu vị của nàng.

Nàng quyết định tiến vào Man Hoang Vực thử thời vận, xem có thể tìm được linh thảo chữa trị linh hồn cao giai không, tuy nhiên lại gặp phải Cuồng Đạo Nhân, bị hắn bắt lấy.

Cũng may Cuồng Đạo Nhân cũng không lập tức làm nhục nàng, mà muốn

bức bách nàng cam tâm tình nguyện làm đạo lữ hắn, chung tu thuật song tu.

Mấy ngày nay, Cuồng Đạo Nhân chạy tới Thần Đạo Thành, trên đường đi sớm đã cưỡng ép khắc pháp môn song tu vào đầu nàng.

Cuồng Đạo Nhân cũng không còn nhẫn nại đợi nàng thuận theo nữa, vì vậy trước đây đã cho nàng ăn một loại linh thảo tên là "Tình kết hoa".

Đây là một loại ngũ giai cao giai linh thảo hiếm thấy, có thể dần thay đổi bất cứ nữ nhân nào, khiến nữ nhân cuối cùng trở nên ý loạn tình mê, biến thành dâm phụ

Mới đầu tốc độ thôi tình của tình kết hoa cũng không nhanh, phải đợi nửa ngày trời sau mới dần trở nên mãnh liệt.

Tình kết hoa ngoại trừ công hiệu kia, nữ nhân phục dụng sau khi thất thân kết hợp với nam nhân, sẽ có tình căn thâm chủng với nam nhân kia, không kìm lòng được mà ưa thích hắn.

Cuồng Đạo Nhân chính là muốn mượn đó để kết hợp với Thải Tiên Tử, ngày sau cùng nàng cùng tu thuật song tu.

Lăng Tiếu đương nhiên không biết những việc này, hắn thấy Thải Tiên Tử rõ ràng đang tự cơi xiêm y, da thịt trơn bóng dưới tơ lụa cũng dần hiện rõ.

-Đừng... Đừng hấp dẫn bản thiếu gia vậy nữa... Bản thiếu gia thật sự rất thuần khiết.

Lăng Tiếu hai tay che mặt nói. Hắn cho rằng Thải Tiên Tử đang hấp dẫn hắn, từ đó thi triển quỷ ý nào đó để thoát thân.

Lăng Tiếu và Thải Tiên Tử cũng không phải có thâm cừu đại hận gì, hắn ôm

nàng về chỉ là xúc động nhất thời, hắn cũng không muốn để Tiên Tử này ở với lão đạo mập mạp kia.

Đạo cô này thật sự đẹp được không gì sánh được, vị nữ nhân thành thục kia khiến Lăng Tiếu mê muội, hắn mang nàng trở về là muốn phục tùng nàng làm thiếp thân nha hoàn cho mình, chứ không lúc ở bên ngoài không có nữ nhân ên người, loại tịch mịch này thật sự không dễ chịu.

Không thể phủ nhận hoa tâm của Lăng Tiếu, nhưng cũng không phải nữ nhân nào cũng khiến hắn động tâm, mà hắn đối với Thải Tiên Tử cũng không phải động chân tình, mà chỉ là dục vọng chiếm hữu mãnh liệt thôi.

Nếu như người ta chết sống không chịu, nói không chừng hắn thật sự sẽ thả nàng đi.

Bất quá, loại tỷ lệ này dường như tương đối nhỏ bé.

- Ôi... Nóng... Nóng quá... Tình độc trong cơ thể Thải Tiên Tử đã bắt đầu phát tác, toàn thân đều cảm thấy du hỏa khó nhịn, hai tay không tự giác kéo y phục mình ra.

Trong chốc lát, hai vai tuyết trắng của nàng lộ ra ngoại, nội y trong cơ thể đều lộ ra, thánh phong cao ngất hiện lên hai điểm đỏ khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Lăng Tiếu khẻ nhếch ngón tay một chút, nhìn qua vưu vật nửa thân trần, hai mắt như muốn lồi ra, hầu kết càng không ngừng nhấp nhô.

Trước đó vài ngày hắn ở Thiết Lặc bộ lạc đần độn, u mê mà "thất thân" trong tay hai nữ tử Man tộc, lúc ấy hắn đã say, căn bản nhận thức không được cá nước thân mật nam nữ hoan ái gì cả.

Hiện giờ, bản thân dưới trạng thái thập phần thanh tỉnh, lại có vưu vật như thế ở trước mắt, hắn không động tâm thì cũng không phải nam nhân rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 659 - Từ Nay Về Sau Ngươi Nhiều Thêm Ta. (1)

- Đừng hấp dẫn ta nữa!

Lăng Tiếu ra bàn tay bụm mặt hừ nhje nói với Thải Tiên Tử, ánh mắ như muốn xuyên qua quần áo nàng vậy.

Thải Tiên Tử ánh mắt mê huyễn, trong miệng nhẹ giọng ngâm khẻ, nàng bò về phía Lăng Tiếu, ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu, liếm láp cổ Lăng Tiếu nói:

- Nóng quá... Ta muốn...

Oanh!

Lời này hung hăng kích thích tận tâm khảm Lăng Tiếu, khiến phòng tuyến yếu ớt của hắn cũng bị nghiền nát.

- Móa nó, là ngươi bức bản thiếu gia đấy, sau này cần phải phụ trách, bằng không thì ta... Ta không sống được nữa.

Lăng Tiếu không thể nhịn được nữa, thân thể chấn động, quần áo trên người vỡ vụn, xoay người đè vưu vật trong ngực xuống.

Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàn!

Hai cỗ thân thể dốc sức liều mạng dây dưa, tình hình chiến đấu kịch liệt vạn phần, giường cơ hồ như sắp xụp xuống.

Trời dần dáng, chiến đấu mới ngừng nghỉ lại.

Lúc mặt trời lên cao, buổi trưa tiến đến, Lăng Tiếu mới dần dần tỉnh lại.

Ánh mắt vừa mới mở ra, một gương mặt tuyệt mỹ đã hiện ra trước mặt hắn, đôi mắt đẹp kia không nháy lấy một cái mà nhìn hắn.

Lăng Tiếu thân thể co rụt lại, tranh thủ thời gian nói:

- Hôm qua... Tối hôm qua ta là bị buộc thôi, ngươi... Ngươi đừng xằng bậy ah!

Không thể không nói Lăng Tiếu tên này da mặt dày đến đáng sợ, lại có thể nói ra lời như thế.

Trong mắt Thải Tiên Tử lộ ramê mang nhàn nhạt, tiếp theo dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Lăng Tiếu nói:

- Về sau ta là nữ nhân của ngươi rồi, ngàn vạn đừng không quan tâm ta.

Thanh âm của nàng có ý khiến người thương tiếc nói không nên lời.

Lăng Tiếu nội tâm hung hăng bị xiết chặt, bàn tay nhẹ vỗ về Thải Tiên Tử nói:

- Đúng vậy, ngươi đã là nữ nhân của bản thiếu gia.

Trải qua tối hôm qua, Lăng Tiếu có thể xác nhận Thải Tiên Tử nhất định đã trúng tình độc, bằng không bằng tấm thân xử nữ của nàng sao có thể giày vò điên cuồng như thế chứ.

Hắn vốn chỉ có dục vọng chiếm hữu Thải Tiên Tử, nhưng giờ lại nhiều thêm ý thương tiếc.

Nữ nhân thủ thân như ngọc, thường thường càng khiến nam nhân yêu nhất.

Lăng Tiếu cho Thải Tiên Tử ăn vào đan dược khôi phục "Thương thế", ôm nàng suốt một ngày, cũng nghe nàng kể ra thân thể đáng thương của mình.

Thải Tiên Tử nguyên danh Thải Hà Nguyệt, nàng từ nhỏ chính là một cô nhi bị vứt bỏ.

Từ nhỏ bị một gia đình thu dưỡng, khi nàng năm tuổi được sư phụ nàng phát hiện thu làm đệ tử, học nghệ hơn mười năm, có một lần sư phụ nàng mang nàng đến Man Hoang vực lịch luyện, nàng xông lầm vào lĩnh vực của cao giai linh thú, thiếu chút nữa bị cao giai linh thú kia nuốt mất, may mắn được sư phụ nàng kịp thời cứu về. Nhưng sư phụ nàng cũng vậy mà bị trọng thương, không lâu liền vĩnh biệt cõi đời.

Không sai, nàng lại trở thành một người bơ vơ, nàng lại nghĩ tới cha mẹ nuôi lúc trước thu dưỡng nàng. Nhưng khi nàng trở lại chốn cũ lại phát hiện cha mẹ nuôi của nàng đã sớm bị giặc cỏ giết chết.

Cho nên, nàng đối với những giặc cỏ kia đặc biệt chán ghét, một khi gặp gỡ, sẽ không nói một lời mà giết người ngàn dặm, từ đó được mọi người đặt cho ngoại hiệu "Huyết Tu La".

Về sau, theo thực lực nàng càng ngày càng mạnh, danh khí cũng càng lúc càng lớn, không ít người sợ hãi uy danh của nàng, biểu hiện đều gọi nàng là "Thải Tiên Tử", mà không dám gọi "Huyết Tu La".

Những năm gần đây, nàng đều là một mình sinh hoạt cô động. hôm nay mất thất thân trong tay Lăng Tiếu, trong cơ thể lại có tình kết hoa thôi tình, khiến cho nàng sinh ra cảm giác ỷ lại cực lớn với Lăng Tiếu, nàng khát vọng mình có người quan tâm yêu thương, nàng không muốn lại một mình cô độc nữa.

Lăng Tiếu ôm chặt lấy nàng an ủi:

- Từ nay về sau ngươi nhiều thêm ta rồi.

- Ân, ngươi là phu quân của ta, cả đời này ta định với ngươi rồi.

Thải Hà Nguyệt khẻ lên tiếng, vùi đầu vào sâu hơn một chút, nàng cảm thấy loại cảm giác này thật sự rất tốt, thật ấm áp.

- Đúng rồi, ngươi bây giờ cảm thấy như thế nào đây? Lão gia hỏa kia có hạ ám chiêu gì với ngươi không?

Lăng Tiếu khẩn trương hỏi.

Thải Hà Nguyệt nói:

- Hắn chỉ giam cầm tu vi của ta, mặt khác cũng không có gì, bất quá thức hải linh hồn ta đã bị thương, thực lực đại tổn, hơn nữa cả đời chỉ sợ khó mà tiến thêm.

- Không cần khổ sở, vi phu chính là Ngũ phẩm Luyện dược sư, chút vết thương nhỏ này vi phu có thể chữa trị cho ngươi, còn có thể khiến ngươi nâng cao một bước.

Lăng Tiếu thở dài một hơi nói.

- Ngươi... Ngươi còn là Ngũ phẩm Luyện dược sư?

Thải Hà Nguyệt giật mình nói.

- Đó là đương nhiên, vi phu chính là không gì không làm được, không chỗ nào mà không phải là tuyệt đỉnh thiên tài, không thể không nói ánh mắt nhìn

người của ngươi vô cùng tốt, xem như ngươi gặp may mắn.

Lăng Tiếu thập phần rắm thí nói.

Thải Hà Nguyệt đôi mắt dễ thương lóe lên nói:

- Phu quân ngươi giỏi quá!

- Đúng rồi, vi phu còn có thể khiến ngươi vĩnh viễn bảo trì xinh đẹp, vĩnh viễn không già yếu.

Lăng Tiếu lại nghĩ tới trân châu vạn năm, liền từ trong Hắc Diệu Đỉnh lấy ra.

- Oa, thật xinh đẹp ah!.

Thải Hà Nguyệt kinh hô.

Tuy rằng, nàng đã trăm tuổi, nhưng đối với một gã cao giai Vương cấp mà nói, đây tuyệt đối là thiên tài thiên phú dị bẩm rồi, nàng hiện giờ vẫn đang bảo trì dung nhan hai mươi mấy tuổi, chút cũng không lộ vẻ già yếu, cái này không thoát khỏi thuật trú nhan của nàng.

Bất kỳ nữ nhân nào không muốn cả đời đều bảo trụ tuế nguyệt thanh xuân, đáng tiếc từ trước đến nay tuế nguyệt không buông tha người, cho dù nàng hiện giờ còn có thể bảo trì dung mạo xinh đẹp, nhưng trăm năm sau thì sao? Nàng còn có thể xinh đẹp như giờ không?

Mà trước mắt vạn năm trân châu Lăng Tiếu xuất ra không chỉ đẹp mắt, càng là tuyệt thế trân phẩm trú nhan, đối với bất kỳ nữ nhân nào cũng có hấp dẫn chí mạng.

Nguyên lai đáy lòng Thải Hà Nguyệt vẫn còn có chút ý kháng cự Lăng Tiếu,

nhưng từ lúc này lại hoàn toàn đã thuộc về hắn.

Thải Hà Nguyệt vừa ăn vào, lập tức tách ra một cổ hào quang màu vàng, da thịt trở nên như em bé mới xinh, dung mạo càng thêm có sức sống, quả thực xinh đẹp đến khiến cho người hít thở không thông.

Lăng Tiếu ôm tuyệt thế vưu vật kia, kích tình tái khởi, nhịn không được lần nữa đấu tranh anh dũng.

...

Đi vào Thần Đạo Thành đã ngày thứ ba, Huyền Diệu cũng đột phá thành công.

- Oa ha ha, bản thần toán cuối cùng cũng là Vương giả rồi, đợi hôm nay đã hai mươi mấy năm, thực con mẹ nó vất vả.

Huyền Diệu hăng hái xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu cuồng tiếu nói.

Thế nhưng sau một khắc hắn liền trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Lăng Tiếu trong ngực nắm một nữ tử xinh đẹp bộ dạng thùy mị nói không nên lời, khiến hắn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

- Ta nói ngươi tên này cần ăn đòn đúng không, sao có thể nhìn chằm chằm vào chị dâu ngươi như thế chứ, rất không tố chất ah.

Lăng Tiếu giơ một cước lên nói với Huyền Diệu.

- Trời xanh....! Cái này... Cái này thật là không có thiên lý, nàng... Nàng sao lại theo bên ngươi thế?

Huyền Diệu bức tóc đố kị đến cuồng trảo kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 660 - Từ Nay Về Sau Ngươi Nhiều Thêm Ta. (2)

- Bản thiếu gia không phải nói đây là đào hoa sao, nàng một đường theo tới, bản thiếu gia muốn ngăn cản cũng không được, đành phải cố mà thu nàng, nhớ kỹ, về sau mắt chó của ngươi đừng nhìn loạn, bằng không ta sẽ móc nó ra đấy.

Lăng Tiếu thập phần đắc ý nói.

Huyền Diệu nghiêm mặt khẽ thở dài một hơi nói:

- Ngươi tên này thật sự là trời sinh phạm đào hoa, vì sao bản thần toán không có mệnh này chứ, thật sự là khổ a!

- Không có biện pháp, ai bảo bản thiếu gia nhân phẩm tốt!

Lăng Tiếu kiên quyết đả kích Huyền Diệu đến tận cùng, trên ý cười dào dạt.

- Được rồi, có tin tức về Thiên Cổ Thần Công không?

Huyền Diệu cắt nhập chính đề nói.

Nói đến đây, Lăng Tiếu không thể không bội phục tên thần côn này thực sự có vài phần bổn sự.

Huyền Diệu và Lăng Tiếu vừa đến Thần Đạo Thành đã muốn kéo hắn cùng đi ra dạo chơi, nói có đại cơ duyên có thể biết được manh mối về Thiên Cổ Thần Công, về sau hắn đi quán rượu, mới biết được rất nhiều thế lực Nam Hoang muốn đồng loạt xuất phát Cổ Thành, càng từ đám Cuồng Đạo Nhân

biết được trong Cổ Thành có thể có Thiên Cổ Thần Đỉnh tồn tại, hắn mặc dù nói chưa hoàn toàn chính xác, tuy nhiên cũng đoán được bảy tám phần.

- Chẳng lẽ tên này thật sự là Huyền Cơ Môn đệ nhất thần toán sao?

Lăng Tiếu không thể không một lần nữa cân nhắc ý tứ câu cả ngày đọng ở cửa miệng Huyền Diệu.

- Hai ngày sau, cửa Đông ngoài năm dặm, cùng các thế lực xuất phát.

Lăng Tiếu đáp.

Huyền Diệu lộ ra vẻ đăm chiêu, ngón tay lại bấm vài cái ngưng trọng nói:

- Việc này dữ nhiều lành ít, ngươi suy nghĩ kĩ rồi chứ?

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười tự tin nói:

- Vì Vận nhi ta không còn lựa chọn nào khác, cho dù lên núi đao xuống nồi chảo, ta cũng sẽ không chút nhíu mày, huống chi bản thiếu gia từ trước đến nay hồng phúc tề thiên, chỉ một cái Cổ Thành sao có thể lưu được bản thiếu gia chứ?

Huyền Diệu cực kỳ thoả mãn gật đầu nói:

- Họa phúc tương y, dùng mệnh cách Bất Tử Tiểu Cường của ngươi, hẳn có thể gặp dữ hóa lành, tìm được thần công trở về.

- Cái gì mệnh cách Bất Tử Tiểu Cường, ví von này của ngươi cũng quá khốn kiếp a, phải nói bản thiếu gia là mệnh cách Chân Long Thiên Tử mới đúng.

Lăng Tiếu thập phần bi phẫn uốn nắn nói.

- Đúng rồi, Nam Cung tiền bối còn chưa về sao?

Huyền Diệu nói sang chuyện khác hỏi.

- Còn chưa, nhưng có thể trong hôm nay sẽ về, dọc theo đường này vẫn nhờ có hắn dẫn đường, bằng không cũng không đến được nơi này nhanh như vậy.

Lăng Tiếu đáp.

Huyền Diệu lộ ra vẻ trầm tư, cũng không nói thêm gì.

Quả nhiên, vào giữa trưa, Nam Cung Liệt cuối cùng cũng xuất hiện.

- Muốn đi Cổ Thành thì giờ khởi thành thôi, rất nhiều thế lực đều khởi hành vào hôm nay.

Nam Cung Liệt nói thẳng.

Lăng Tiếu và Huyền Diệu tương đối kinh ngạc, không phải hai ngày sau mới tập hợp đi sao?

Nam Cung Liệt không giải thích, quay người tự mình đi trước.

Lăng Tiếu và Huyền Diệu không dám bỏ lỡ, mang theo Thải Hà Nguyệt và Ma Đế đuổi thành về phía cửa Đông.

Quả nhiên, đến ngoài thành không xa đã tập hợp rất nhiều cao thủ.

Những người này mỗi người thực lực ít nhất đều ngoài Vương cấp, người dẫn đầu n ít nhất cũng có tu vị Hoàng cấp.

Những thế lực này tổng cộng chia làm bốn cổ lớn.

Thực lực cường đại nhất là mười lăm tên Hắc y nhân đội đầu bồng, thất đại Hoàng cấp, bát đại Vương cấp có thể sánh với bát phẩm tông môn. Quanh thân bọn hắn đều óng ánh vòng quanh linh khí ám thuộc tính đậm đặc, nhìn qua đã biết là người của Ma ảnh môn.

Cổ thế lực thứ hai là người Thần Đạo Minh.

Bọn hắn cũng là mười lăm người, bảy nam tám nữ, sáu Hoàng cấp, chín Vương cấp, trong đó có một gã chính là đỉnh phong Địa Hoàng, là Phó minh chủ Thần Đạo Minh, thực lực tương đối cường hãn.

Cổ thế lực thứ ba là thế gia liên minh.

Đường, Tân, Nam Cung cùng với Âu Dương tứ đại thế gia liên hợp với đại biểu các phải, tổng cộng có hai mươi hai người, sáu Hoàng cấp cùng với 16 tên Vương cấp.

Cổ thế lực thứ tư là một đám tán tu và dong binh liên minh.

Bọn hắn do Nam Cung Liệt cầm đầu, tổng cộng có tứ đại Hoàng cấp cùng với hai mươi tên Vương cấp, thuộc về nhóm số lượng nhiều nhất.

Vốn Nam Cung Liệt gọi Lăng Tiếu gia nhập vào trận doanh của hắn, ai ngờ Lăng Tiếu rõ ràng lại cự tuyệt, khiến Nam Cung Liệt rất là khó hiểu.

- Ô hắc ha ha... Vợ chồng chúng ta cũng không tới chậm a!

Theo tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, hai đạo nhân ảnh đã đến trước đám người.

Tất cả mọi người đều hơi bến sắc, hiển nhiên biến rõ hai người này là ai.

- Đừng kêu quỷ nữa, mau tới đây.

Một thanh âm khó chịu kêu lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía thanh âm kia, bọn hắn đều nghĩ:

- Ai dám nói chuyện như thế với Quỷ Bà Yêu Công chứ quả nhiên là chán sống!

Bọn hắn đều cảm thấy Quỷ Bà Yêu Công nhất định sẽ ra tay giết người này, ai ngờ một khắc sau lại khiến cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

- Ô hắc ha ha, Lăng huynh đệ chúng ta đến đây.

Quỷ Bà Yêu Công lên tiếng, vội đến trước mặt một gã thanh niên mới chừng hai mươi, thần sắc rõ ràng mang theo vài phần cung kính.

Bọn họ đều là nhân vật thành danh một phương, người nào không biết sự đáng sợ của vợ chồng Quỷ Bà Yêu Công này chứ.

Bọn họ đều là loại hung tà hỉ nộ vô thường, từ trước đến nay đều phụ xướng phu tùy, cho tới giờ chưa nghe qua bọn họ ưu thích ai cả.

Mà t người trẻ tuổi trước mắt này rốt cuộc là ai, rõ ràng có thể khiến bọn hắn cung kính như thế?

Quỷ Bà Yêu Công là hai trong ngũ đại ác nhân nổi danh Nam Hoang, thực lực của các nàng tương đối đáng sợ, tính cách tàn bạo tà ác, trong tay dính máu tươi vô số người, là nhân vật mà tất cả mọi người đều muốn diệt trừ.

Chỉ có điều người muốn muốn giết bọn hắn đều đã đi gặp Diêm Vương.

Không ai ngờ các nàng lại cung kính với một người như thế, hơn nữa còn là một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này thoạt nhìn đẹp trái đến thái quá ra, thực lực Vương cấp quả thực bất phàm, chỉ có điều cái này tựa hồ cũng không thể khiến hai người kia như vậy a/

Trong khi mọi người ở đây đang khó hiểu thì một cổ hương vị khó nghe truyền tới.

Một gã cường giả thế gia Hoàng cấp vội mở miệng kêu lên:

- Nhanh dùng tị độc đan, là Độc Hạt Tử đến.

Người Ma Ảnh Môn lại không có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào cả, bọn hắn tu luyện chính là hắc ám tính, có thể thôn phệ độc khí bình thường để tăng cường linh lực của mình.

Phó minh chủ Thần Đạo Minh phát hiện ra sớm, đã sớm tách người một phương hắn ra nên cũng không bị độc khí ảnh hưởng.

Chỉ có tứ đại gia tộc và những tán tu kia là bị ảnh hưởng lớn nhất, Vương cấp của những thế lực hơi thấp một chút lập tức cảm thấy choáng đầu hoa mắt, mỗi người thần sắc đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn hắn nhao nhao ăn vào đan dược khoanh chân ngồi xuống bức độc.

Đáng tiếc, độc tính kia quá mãnh liệt, khiến bọn hắn không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ đau đớn, một bộ phận càng ngã lăn ra đất sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 661 - Tiến Đến Cổ Thành

Lúc này, một người trung niên đong đưa một cây hắc phiến lăng không giẫm chận mà đến, bộ dáng tiêu sái tuấn lãng nói không nên lời.

- Bái kiến chư vị đồng đạo.

Độc Hạt Tử vẫn nho nhã lễ độ như trước chắp tay nói với mọi người.

- Độc Hạt Tử, mau lấy giải dược ra, bằng không thì lão phu không để yên cho ngươi đâu.

Một gã Địa Hoàng Âu Dương gia phẫn nộ quát Độc Hạt Tử.

Một gã Địa Hoàng Đường gia cũng nói:

- Lão độc vật, hôm nay sắp xuất phát, chẳng lẽ muốn khai chiến với chúng ta sao, mau lấy giải dược ra đây.

Nam Cung Liệt tiến lên một bước, một cổ hỏa diệu hào quang cường hãn lóe lên, hắn lạnh lùng nói:

- Lấy giải dược ra!

Nam Cung Liệt mặc dù không dẫn theo nhân mã Liệt Hỏa dong binh đoàn, nhưng hắn trở thành người cầm đầu của những tán tu và dong binh này, tự nhiên phải xuất đầu cho bọn hắn.

- Chư vị cần gì tức giận, chỉ độc khí thôi mà cũng không chịu được, tiến đến

Cổ Thành chẳng khác gì chịu chết, không bằng lưu ở đây sống tốt thêm vài năm.

Độc Hạt Tử không chút tức giận đáp, tựa hồ không sợ tất cả mọi người.

- Ngươi là đang tìm chết!

Nam Cung Liệt nhíu mày quát to một tiếng, một quyền mang theo hỏa thế cường liệt đánh tới Độc Hạt Tử.

- Muốn đánh nhau phải không, Cuồng Đạo Nhân ta phụng bồi!

Một tiếng thét cũng từ không xa truyền đến, một chân ảnh màu vàng đất giẫm xuống Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt không thể không cải biến thế công, hỏa quyền cùng hoàng thổi ảnh đối oanh cùng một chỗ.

Ầm ầm!

Hai cổ khí thế cường hãn đụng vào nhau, phát ra tiếng bạo tác điếc cả tai.

- Liệt Hoàng thật danh bất hư truyền, đón thêm ta một chưởng

Thanh âm trên không trung lần nữa truyền ra, một chưởng ấn màu vàng cực lớn như một tòa núi cao áp xuống Nam Cung Liệt ở bên dưới.

- Hừ, chả lẽ lại sợ ngươi!

Nam Cung Liệt hừ lạnh một tiếng, cả người như mũi tên thoát dây bắn lên, một cự quyền nóng rực như Hỏa Long gào thét hung hăng đụng vào núi cao kia.

Lại một lần nữa phát ra tiếng nổ tung kinh người, mọi người bên dưới đều nhao nhao tránh ra xa.

Nam Cung Liệt cùng người nọ xa xa tương vọng, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ đạm mạc nói:

- Cuồng Đạo Nhân, đừng cho là ta thực không dám giết ngươi.

Người đến đúng là Cuồng Đạo Nhân, hắn cầm trong tay đạo phật, thân mang trường kiếm, tay áo bồng bềnh, có vài phần hương vị xuất trần nói không nên lời.

- Liệt Hoàng khẩu khí thật lớn, cho dù ngươi có thể giết ta, ngươi cũng phải trả một cái giá thảm trọng, không tin ngươi có thể thử xem.

Cuồng Đạo Nhân không sợ cùng Nam Cung Liệt đối mắt nói.

- Cuồng đạo huynh xuống đây đi, cần gì khó dễ với Nam Cung huynh chứ.

Độc Hạt Tử đong đưa hắc phiến nói ra.

- Độc Hạt Tử, nếu không lấy ra giải độc, chúng ta tất sẽ cùng ngươi không chết không ngớt!

Đường gia Địa Hoàng tiến lên trước một bước quát.

Sau đó ba nhà khác đều đứng ra một vị Địa Hoàng, tạo thành xu thế vây quanh lấy Độc Hạt Tử.

- Ỷ vào nhiều người khi dễ ít người ah!

Cuồng Đạo Nhân nhanh chóng đáp xuống trước mặt Độc Hạt Tử quát lên

với người tứ đại thế gia.

Trong lúc nhất thời, hiện trường liền lộ ra hào khí giương cung bạt kiếm

Người Ma Ảnh Môn và Thần Đạo Minh đều lộ ra vẻ đùa giỡn, cũng không có ý mở miệng ngăn cản.

Ngay khi mấy người muốn động thủ thì một gã trẻ tuổi tiến lên trước vài bước thản nhiên nói:

- Mấy vị không cần như thế, giờ đã sắp xuất phát, mọi chuyện dĩ hòa vi quý, Độc Hoàng huynh giúp bọn hắn giải độc đi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn tới người nói chuyện.

Rốt cuộc là vị cao nhân nào đi ra giảng hòa thế?

Không ngờ, bọn hắn trông thấy lại là tên thanh niên mới hai mươi kia, khiến trong mắt bọn họ tràn đầy ý khinh thường cực độ.

Người trẻ tuổi này không phải Lăng Tiếu thì còn ai nữa?

- Ở đây không có chuyện cho tiểu bối ngươi, mau cút đi!

Âu Dương gia Địa Hoàng khó chịu quát lên với Lăng Tiếu.

Chuyện của lục đại Hoàng cấp, nào đến phiên một tên Vương cấp nho nhỏ lên tiếng, quả nhiên là không biết tự lượng sức mình.

- Nếu Lăng huynh đã lên tiếng, ta tự nhiên tòng mệnh.

Độc Hạt Tử chắp tay nói với Lăng Tiếu.

Ngay sau đó, Độc Hạt Tử mở miệng rộng hít sâu một hơi, trên người những Vương cấp trúng độc kia đều hiện lên vài tia hắc khí nhanh chóng bay vào trong miệng hắn.

Sau khi những hắc khí kia rời thế, thống khổ của những Vương cấp kia liền được giải trừ.

Mọi người đều khó hiểu nhìn Độc Hạt Tử, hắn rõ ràng nghe người trẻ tuổi kia sai sử?

Nam Cung Liệt ở không xa ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiếu càng trở nên phức tạp hơn. Hắn phảng phất như không nhìn thấu Lăng Tiếu rốt cuộc có lai lịch ra sao, chẳng lẽ thật sự là đệ tử của bát phẩm tông môn Tử Thiên Tông sao?

- Đều cút đi cho bổn đại gia!

Cuồng Đạo Nhân quát to một tiếng với Địa Hoàng của tứ đại gia, tiếp theo đi đến bên người Lăng Tiếu vừa cười nói:

- Lăng huynh từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?

Nụ cười kia của hắn nhiều thêm vài phần nịnh nót, hoàn toàn không có khí diễm ngông cuồng hung hăng càn quấy đến cực điểm như vừa rồi.

Độc Hạt Tử cũng đi tới trước mặt Lăng Tiếu, liếc qua Thải Hà Nguyệt xinh đẹp không gì sánh được bên người Lăng Tiếu cười nói:

- Lăng huynh thật sự có phúc khí thật tốt, thật sự khiến lão đệ ước ao.

- Dùng phong thái của Độc Hoàng huynh, không biết sẽ có bao nhiêu giai lệ vây quanh, cần gì phải hâm mộ chứ.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo lại chỉ vào Huyền Diệu và Ma Đế giới thiệu nói:

- Hắn là tiểu đệ thần côn ta mới thu, đây là người hầu của ta Triệu quản gia, khi hành động các ngươi phải chú ý chăm sóc họ nhiều một chút.

Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân đều nhìn về phía Huyền Diệu và Ma Đế

Khi thấy Huyền Diệu chỉ là vừa tấn Vương giai, bọn hắn đều lộ ra vẻ khinh thường, nhưng khi nhìn tới Ma Đế thần sắc đều trở nên giật mình.

Ma Đế thật sự khinh thường liếc bọn hắn một cái liền không để ý đến nữa

- Người hầu trung giai Địa Hoàng?

Bốn người bọn họ đều toát ra nghi vấn này, trong nội tâm như nhấc lên sóng to gió lớn.

Bốn người bọn họ đều tưởng lầm Lăng Tiếu là Thiên Diện Thư Sinh, Thiên Diện Thư Sinh thực lực vốn tương tự bọn họ, nhưng hôm nay thấy Lăng Tiếu chỉ có tu vị Vương cấp, đều cảm thấy Thiên Diện Thư Sinh đã sớm hơn bọn họ một bước tiến vào bán tôn giai, lại có lục giai Giao Long làm bạn, vậy nên mới khiến bọn hắn cực kỳ cố kỵ Lăng Tiếu. Hôm nay lại thấy Lăng Tiếu rõ ràng mang theo người hầu trung giai Địa Hoàng, lúc này khiến bọn hắn càng thêm tin tưởng Thiên Diện Thư Sinh đã bước chân vào cảnh giới bán tôn giai, bằng không sao có thể nhận lấy người hầu cường hãn bực này chứ

Bọn hắn hiện giờ đều càng thêm kiêng kị đối với Lăng Tiếu.

Không chỉ bốn người bọn họ, mà ngay cả bốn cổ thế lực ở một bên đều cảm thấy cực kỳ hiếu kỳ về thân phận Lăng Tiếu.

Người trẻ tuổi này là ai, rõ ràng có thể khiến tứ đại ác nhân nịnh nọt cung kính hắn như thế, chỉ sợ là tôn giai đại năng mới có lực uy hiếp như vậy a.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 662 - Phu Quân Ngươi Không Gì Không Làm Được. (1)

- Chẳng lẽ người trẻ tuổi này là nhân tài kiệt xuất của Trung Vực đại tông hoặc cổ thế phiệt sao? Nhưng cho dù như thế, cũng chưa chắc có thể khiến tứ đại ác nhân buông xuống mặt mũi mà nịnh nọt a?

Bọn hắn trong lòng nghi hoặc thầm nghĩ.

Lúc này, một người cầm đầm Ma Ảnh Môn lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, phát ra tiếng khàn giọng:

- Nếu đã đến đông đủ vậy thì lên đường đi.

Nhưng mà, Phó minh chủ Thần Đạo Minh lại thản nhiên nói:

- Không gấp, còn một người chưa tới.

Người cầm đầu Ma Ảnh Môn phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường nói:

- Người râu ria tới hay không cũng không sao.

- Ngươi là nói lão phu sao?

Một thanh âm tràn đầy uy nghiêm từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Thanh âm kia phiêu miểu bất định, vốn không biết từ nơi nào phát ra.

Đầu lĩnh Ma Ảnh Môn đột nhiên ngẩng đầu hét lớn một tiếng:

- Dấu đầu lộ đuôi, muốn chết!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, bàn tay hắn vẫy lên không, một phương mây đen không gió mà cuồn cuộn tới.

- Tiểu bối vô tri, cho dù môn chủ nhà ngươi ở đây cũng không dám làm càn với lão phu như thế.

Giữa không trung truyền đến thanh âm vô cùng uy nghiêm, hỏa mang một đoàn như Viêm Dương đốt sạch những mây đen kia.

Một đạo thân ảnh ngồi trên một đầu Hỏa Loan phá vỡ mây mù từ trên trời giáng xuống.

Hỏa Loan Xi.. Xiiii.. một tiếng, hỏa sí tung bay, thế lửa trùng thiên.

Đầu Hỏa Loan này là linh thú lục giai trung giai hỏa thuộc tính, có huyết mạch thần thù của thần thú Bất Tử Phượng Hoàng, cùng Giao Long đều thuộc về linh thú cao cấp, tương lai có cơ hội tấn thăng đến bát giai linh thú.

Ở phía trên Hỏa Loan ngồi một lão giả.

Lão giả này ngồi xếp bằng trên Hỏa Loan, tóc bạc mặt hồng hào, áo bào phiêu dật, thần sắc lạnh nhạt, có phần có vài phần tư thái tiên phong đạo cốt.

Mọi người nhìn thấy lão giả này, thần sắc đều lộ ra vẻ giật mình,

Mọi người ở đây lập tức khom người với lão giả trên Hỏa Loan:

- Bái kiến Đan đại sư!

Coi như là người của Ma Ảnh Môn và Thần Đạo Minh cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Lăng Tiếu và Thải Hà Nguyệt, Huyền Diệu, Ma Đế bên cạnh hắn là không có động tĩnh.

Ma Đế lặng lẽ truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Đây là một Tôn giai.

Lăng Tiếu tâm thần chấn động, trong nội tâm thầm hô:

- Khó trách lực uy hiếp mạnh như thế.

Thiên Tôn, bất kể là ở Tây Bắc hay là Nam Hoang đều như thần mình cao cao tại thượng, khiến người vô cùng ngưỡng mộ và tôn sùng.

Ở Tây Bắc lớn lao, chỉ có trong tam đại thất phẩm tông môn có Tôn giai tồn tại.

Mà trước đây, Lăng Tiếu lần thứ đầu tiên ở Nam Thiên thành bái kiến một gã Thiên Tôn là Đổng gia lão tổ, uy năng của Đổng gia lão tổ đến giờ vẫn khiến hắn như rõ mồn một trước mắt, uy thế bài sơn đảo hải, phá núi liệt địa kia quả thực không gì không làm được, rung động tứ phương.

Hắn không nghĩ tới, tiến đến Cổ Thành, rõ ràng lại kinh động đến một đại năng Tôn giai.

Trong lòng của hắn cũng hiểu rõ.

Hắn tiến tên Cổ Thành là vì tìm kiếm Thiên Cổ Thần Công, mà mục đích của những người này tự nhiên cũng nhắm vào hai đại thần vật của Cổ Tộc rồi.

Vốn ở trước mặt nhiều cường giả như vậy hắn đã lộ ra không có ý nghĩa, giờ

lại đến một gã Thiên Tôn, càng khiến cho hắn cảm thấy áp lực lớn như núi!

Đan Trần Đạo, năm trăm năm trước là thế hệ kinh tài tuyệt diễm ở Nam Hoang.

Hắn sinh ra ở một tiểu thế gia của một tòa tiểu thành, thân là đệ tử thứ xuất, trong gia tộc cũng không có địa vị gì, không được gia tộc coi trọng và bồi dưỡng.

Hắn trời sinh quật cường, không cam lòng theo vận mệnh bài bố, dứt khoát thoát ly gia tộc, đi bốn phía bái sư học nghệ.

Đáng tiếc hắn thiên tư ngu dốt, bị cho rằng không có thiên phú tu luyện, không ai thu hắn cả. Người người né tránh, phải chịu đối xử lạnh nhạt mỉa mai, không có ai dạy bảo.

Cuối cùng, được một gã tán tu thu làm nhận ca đệ tử.

Mà tán tu này lúc ấy chính là Tứ phẩm Luyện dược sư lừng lẫy nổi danh khắp Nam Hoang.

Khổ được lương sư, Đan Trần Đạo dùng cần cù bù kém cỏi, cực kỳ cố gắng để chứng minh bản thân.

Sư phụ hắn thấy hắn bền lòng cứng cỏi, hơn nữa đại nạn buông xuống, liền lấy ra thiên tài địa bảo trân tàng nhiều năm cải tạo kinh mạch cho hắn, đào móc trí tuệ và tiềm lực của hắn ra.

Lúc ấy, hắn đã 21 tuổi, xem như đã qua thời kỳ tu võ tốt nhất.

Bất quá, hắn cũng không nhụt chí, mỗi ngày ngoại trừ học tập luyện đan chi thuật ra thì đều toàn lực tu luyện.

Khi sư phó hắn qua đời, hắn mới chỉ là một gã võ giả Huyền Sĩ giai, lúc ấy hắn đã 30 tuổi rồi.

Đổi thành người khác, nhất định sẽ mất đi tin tưởng với tu võ nhất đạo, nhưng hắn vẫn không buông ha, một năm như một ngày vẫn cứ tu luyện và luyện đan.

Về sau, khi hắn bốn mươi tuổi đến Man Hoang vực tìm kiếm linh thảo, bị linh thú đuổi giết rơi lâm vào Bí Cảnh, xảo ngộ đạt được tuyệt đại cơ duyên.

Từ đó về sau, thực lực của hắn bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, khi 50 tuổi thành tựu Vương cấp, trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, bắt đầu bộc lộ tài năng ở Nam Hoang.

Khi hắn trăm tuổi đã bước vào Địa Hoàng giai, thành tựu Ngũ phẩm Luyện dược sư, bắt đầu trở thành tân quý cự ngạc ở Nam Hoang.

Hôm nay năm trăm năm qua đi, nghe nói hắn đã trở thành Thiên Tôn giai, đồng thời cũng đã trở thành g thủ tịch Luyện dược sư danh tiếng cả hai nơi là Tây Bắc, Nam Hoang.

Lục phẩm Luyện dược sư, mặc kệ ở đâu cũng là nhân vật tôn sùng khiến người phải kính nể.

Cho dù là môn chủ Ma Ảnh Môn và minh chủ Thần Đạo Minh đối hắn cũng phải lễ kính ba phần.

...

Đan Trần Đạo ngồi trên Hỏa Loan, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua tên cầm đầm Ma Ảnh Môn vừa nãy xông tới hắn nói:

- Ngươi muốn giết ta?

Này vừa mới nói xong, người cầm đầu của Ma Ảnh Môn đã bị một cổ áp lực vô hình chấn cho bay ra mấy chục thược, một ngụm máu tươi phun ngược ra.

- Cho ngươi một chút giáo huấn, miễn cho cứ tự cao tự đại.

Đan Trần Đạo thản nhiên nói.

Người cầm đầu Ma Ảnh Môn kia bò lên chắp tay với Đan Trần Đạo:

- Đa tạ Đan đại sư hạ thủ lưu tình.

Đan Trần Đạo cũng không thèm nhìn hắn, nhắm mắt lại nhàn nhạt nói:

- Đi thôi!

Dứt lời, Hỏa Loan chấn cánh, trên không trung vạch ra một đạo hào quang diễm lệ, biến mất nơi phía chân trời.

Người Ma Ảnh Môn và Thần Đạo Minh đều bắt đầu động.

Trước mặt mười lăm người Ma Ảnh Môn xuất hiện mười lăm đầu biên bức màu đen cực lớn.

Đây là ám thuộc tính linh thú tứ giai cao giai, hung tàn khát máu, tốc độ cực nhanh.

Mười lăm người phân biệt nhảy lên trên thân biên bức, lao vút về phía chân trời.

Bên phía Thần Đạo Minh thì nhiều ra mười lăm đầu Thanh Dực Phong Điêu.

Cũng là Phong thuộc tính linh thú tứ giai cao giai, chạy như bay như gió như điện.

Người Thần Đạo Minh nhao nhao khu điêu đuổi theo.

Những người khác nhao nhao triệu hồi ra phi hành linh thú đã sớm chuẩn bị tốt, đạp vào Cổ Thành chi lộ.

Vợ chồng Quỷ Bà Yêu Công cưỡi là một đầu song đầu phi xà thú.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 663 - Phu Quân Ngươi Không Gì Không Làm Được. (2)

Song đầu phi xà có thực lực ngũ giai đê giai, hai đầu có hai thuộc tính, thân đạt hai mươi mấy mét, lăng không trên xuống như Giao Long, tiếng Xi.. Xiiii.. âm dữ tợn khiến một ít phi hành linh thú đê giai đều nhao nhao tránh né.

Độc Hạt Tử cỡi chính là một đầu Tứ Dực Hạt Vương ngũ giai trung giai, chiếc cánh màu rám nắng phát ra trận trận tiếng cổ quái, từng đạo khói độc màu đen lan tràn khắp bốn phương, càng khiến người khác sợ đến mức trốn không kịp, để ngừa dính phải kịch độc.

Cuồng Đạo Nhân cỡi chính là một đầu Thổ Nhãn Ưng, là ngũ giai đê giai linh thú hắn vừa thu phục được không lâu, đôi mắt ưng có thể phát ra trận trận thuộc tính công kích, có thể khiến người lâm vào trạng thái hôn mê mất đi năng lực phòng ngự.

Lăng Tiếu và Thải Hà Nguyệt cùng cưỡi Ngũ Thải Thần Điểu của nàng, Huyền Diệu và Ma Đế cỡi chính là Ngốc Sư Ưng mà Thiết Lặc bộ lạc tặng.

- Lăng huynh sao không cưỡi tọa kỵ của mình?

Độc Hạt Tử hiếu kỳ hỏi.

Cuồng Đạo Nhân cũng ở bên cạnh nói:

- Đúng đấy, nếu như Lăng huynh lấy ra tọa kỵ, chỉ sợ Đan Trần Đạo và Hỏa Loan kia đều phải nhượng bộ lui binh.

- Ô hắc ha ha, đúng vậy đúng vậy.

Quỷ Bà Yêu Công ở một bên cũng phụ họa nói.

- Ta trước giờ luôn khiêm tốn, loại chuyện phong cách này để người trẻ tuổi làm đi!

Lăng Tiếu phật qua sợi tóc che trước trán, cực kỳ tiêu sái nói.

- Lăng huynh nói thật sao.

Độc Hạt Tử có chút lộ ra kinh ngạc nói, trong nội tâm đã đoán được Lăng Tiếu nhất định coi đó là chỗ dựa mới không cho người khác biết.

Độc Hạt Tử hiện giờ cảm thấy Thiên Diện Thư Sinh trước mắt này thật sự khôn khéo hơn hắn nghĩ nhiều lắm.

Lăng Tiếu đứng ở trên lưng điểu, ngắm nhìn chân trời phương xa, trong nội tâm thầm hô: Cổ Thành ta đã đến, ngàn vạn đừng khiến ta tay không mà về đấy!

...

Cổ Thành tứ phía có hùng sơn trùng điệp vờn quanh, cây cối xanh um tươi tốt, bách thảo linh hoa chỗ nào cũng có, đê giai linh thú gầm nhẹ kêu to.

Khi một đám cao giai linh thú và võ giả nhân loại cường đại bay qua trên không thì khiến những linh thú kia phải kinh hãi chạy tán loạn bốn phía.

Đi đầu là Hỏa Loan lộ ra uy thế vô thượng, đến mức đám mây phải tiêu tán, thế lửa phần phật nổ vang.

Mười lăm đầu biên bức màu đen ở phía sau giương cánh che trời, hung mục như điện, răng nanh khát máu, như Ác Ma không trung vậy.

Mặt khác mười lăm đầu Thanh Dực Phong Điểu nổi lên bát cấp Cự Phong, thổi cho đại thụ che trời phải lệch đông ngược tây.

Các loại phi hành linh thú phi hành ở sau cùng khí thế cũng cực kỳ bất phàm, đang cực lực đuổi theo Hỏa Loan đầu lĩnh ở phía trước.

Ở phía sau có một đầu Ngũ Thải Thần Điểu phi hành ôn hòa, tách ra từng sợi hào quang khác nhau, lộ ra cực kỳ sống động.

Ở phía trên Thần Điểu làm ột đôi nam tử trẻ tuổi đang dính lấy nhau, lộ ra là cực kỳ tình cảm.

- Nguyệt Nhi, ta truyền cho ngươi khẩu quyết khôi phục linh hồn lực, chờ sau khi ngươi khôi phục thực lực ta giúp ngươi đột phá Địa Hoàng giai.

Lăng Tiếu trên Thần Điểu nắm tay Thải Hà Nguyệt nói.

- Thật sự có công pháp khôi phục linh hồn? Không cần mượn nhờ linh thảo?

Thải Hà Nguyệt kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên, phu quân ngươi là thiên tài bực nào, khôi phục vết thương nhỏ ở linh hồn có khó gì đâu!

Lăng Tiếu cực kỳ rắm thí nói.

Tiếp theo, hắn liền truyền khẩu quyết chữa thương của 《 Khống Thần Quyết 》 cho Thải Hà Nguyệt.

Khống Thần Quyết tuy nói chỉ có một phần ba, tuy nhiên lại có khẩu quyết chữa thương.

Lăng Tiếu sau mỗi một lần tinh thần thức hải bị rút sạch thì đều mượn nhờ Khống Thần Quyết để khôi phục thần lực.

Linh hồn chính là toàn bộ của tinh thần thức hải, Lăng Tiếu chỉ cần truyền thụ khẩu quyết chữa thương cho nàng, tự nhiên có thể dần dần chữa trị được.

Thải Hà Nguyệt trí nhớ kinh người, Lăng Tiếu chỉ nói hai lần khẩu quyết nàng đã nhớ kỹ.

Đường xá trước khi đến được Cổ Thành vẫn còn nửa tháng nữa, Thải Hà Nguyệt bỏ ra ba ngày khôi phục linh hồn lực lại, một thân thực lực trở lại trạng thái Vương cấp đỉnh phong.

Nàng sở dĩ khôi phục chậm chạm cũng là vì nàng chưa từng học qua Khống Thần Quyết, bằng không cũng không cần phải mất nhiều thời gian như thế.

- Cuối cùng cũng triệt để khôi phục, dường như linh hồn lực còn tăng cường thêm không ít.

Thải Hà Nguyệt đôi mắt dễ thương lóe ra vẻ vui mừng nói.

- Khôi phục là tốt rồi, không biết ngươi có lòng tin trùng kích Hoàng cấp hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Thải Hà Nguyệt kinh ngạc một chút hỏi:

- Thật sự có thể khiến ta trùng kích Hoàng cấp?

- Đương nhiên, phu quân người không gì không làm được.

Lăng Tiếu sờ soạng ngực Thải Hà Nguyệt một cái cực kỳ hèn mọn bỉ ổi nói.

Thải Hà Nguyệt thuận thế ngã vào trong ngực Lăng Tiếu nói:

- Lực lượng của ta còn kém một chút tích lũy, lĩnh ngộ đối với linh khí còn coi như được, như vậy thật sự có thể sao?

- Vi phu nói được là được, trước hết để cho lực lượng của nàng đạt tới Vương cấp Đại viên mãn đã rồi nói sau.

Lăng Tiếu vuốt một cái mũi đẹp của Thải Hà Nguyệt một cái nói.

Hắn hiện giờ đối với nữ nhân kiều mỵ ngàn theo trăm thuận này càng phát ưa thích, nhìn thân thể chín mọng kia của nàng thường xuyên nhịn không được, nếu không phải đang trên đường chạy đi thì hắn đã muốn nhào làm thịt nữ nhân này tại chỗ rồi.

Lăng Tiếu đưa một lọ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch tới trước mặt Thải Hà Nguyệt nói:

- Ngoan ngoãn uống nó đi.

- Nó có thể khiến ta đạt tới Địa Hoàng giai?

Thải Hà Nguyệt lộ ra ánh mắt nghi vấn hỏi.

- Đương nhiên không có khả năng, bất quá nó có thể khiến ngươi đạt tới cảnh giới Vương cấp Đại viên mãn, cũng sẽ tẩy tủy thân thể ngươi một lần.

Lăng Tiếu đáp.

Thải Hà Nguyệt đôi mắt dễ thương dị sắc liên tục, tiếp nhận Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, vừa mở ra, một cổ năng lượng thanh thuần hạo hàn đã khuếch tán ra.

- Cái này... Đây là cực phẩm thạch nhũ dịch!

Thải Hà Nguyệt nhịn không được hoảng sợ nói.

Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử cùng với Cuồng Đạo Nhân ở cách Lăng Tiếu không xa đều nhịn không được nhìn về phía Thải Hà Nguyệt, trong mắt nóng rực.

- Ô hắc ha ha... Thực... Thật sự là hương vị của cực phẩm thạch nhũ dịch, năng lượng thật tinh thuần!

Quỷ Bà Yêu Công đồng thanh kêu lên.

Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân thì nuốt một ngụm nước bọt, một bộ như muốn đoạt lấy nuốt vào vậy.

Huyền Diệu ở một bên đố kị hừ nhẹ nói:

- Quá đáng xấu hổ rồi, rõ ràng lấy thứ cực phẩm này ra để tán gái!

- Thực cho ta sao?

Thải Hà Nguyệt không thể tin được hỏi thăm.

Nàng bởi vì tình kết hoa nên thất thân trong tay Lăng Tiếu, hiện giờ nàng toàn tâm đều nghiêng về Lăng Tiếu, nhưng tâm trí và lịch duyệt vốn không ảnh hưởng chút nào cả, nàng đương nhiên biết rõ chỗ trân quý của cực phẩm thạch nhũ dịch. Phải biết rằng ở Đổng gia đấu giá hội, chút thạch nhũ dịch

bình thường thôi đã được bán với cái giá trên trời, nàng thật không nghĩ tới Lăng Tiếu lại hào phóng như thế, cho nàng cả một bình.

Lăng Tiếu liếc qua mấy người tham lam kia khẽ cười nói:

-Đây là ta trải qua thiên tân vạn khổ mới từ trong một sơn động hiểm yếu lấy ra được, chỉ có ba bình, ta đã dùng một lọ, hôm nay cho ngươi thêm một lọ, ta còn thừa lại một lọ, ngươi yên tâm uống đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 664 - Khiến Nàng An Tâm Đột Phá Hoàng Cấp Được Không? (1)

- Đa tạ phu quân, ngươi đối với ta thật tốt quá!

Thải Hà Nguyệt nghe Lăng Tiếu phục đã dùng một lọ, còn có một lọ, lúc này liền thập phần vui vẻ nhận lấy lễ vật của Lăng Tiếu, tiếp theo nhiệt tình hun hít mặt Lăng Tiếu một phen để bày ra kích động trong lòng.

- Ta không đối tốt với ngươi thì tốt với ai nữa, ngươi chính là phu nhân của ta!

Lăng Tiếu vô hạn nhu tình nói.

Thải Hà Nguyệt ổn định nỗi lòng, điều chỉnh trạng thái liền đổ bình Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch kia vào miệng

Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân cách đó không xa đều lộ vẻ đau đớn.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch đối với võ giả Huyền Đế cấp trở xuống đều có công hiệu một lần nữa tẩy tủy phạt mạch.

Mấy người Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân há lại không muốn tẩy rửa thân thể, một lần nữa đúc lại kinh mạch chứ.

Nếu được thế, đối với chuyện ngày sau bọn hắn ngày sau bước vào Tôn giai xem như đã chắc chắn.

Muốn đạt đến Tôn giai cần cảm ngộ Thiên Địa năng lượng, lĩnh ngộ một

phương tiểu thế giới bản thân, có lẽ dưới cơ duyên nào đó thuận lợi đột phá, có lẽ cả đời này vẫn kẹt ở Hoàng cấp đỉnh phong mà không thể thoát ra.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này mặc dù không thể khiến bọn hắn cảm ngộ Thiên Địa, thế nhưng lại có thể lân nữa tẩy tủy phạt mạch, khiến thiên phú bọn hắn tăng cao, cái này đối với lực lĩnh ngộ sẽ giúp ích rất nhiều.

Trên bầu trời, một mảnh phi hành linh thú đông nghịt hình thành Thiên Mạc che trời mà đi.

Trên một đầu Ngũ Thải Thần Điểu tách ra từng đạo hào quang Kim Duệ lóng lánh, chói mắt giống như Kim Dương đến thế gian vậy, một cổ lực lượng cường hãn khuếch tán ra, chấn khiến đám mây quanh thân đều tan tác.

Không ít người ngồi trên phi hành linh thú đều bị cổ khí thế cường hãn kia hấp dẫn phải nhìn lại/

- Nữ oa này ngược lại có vài phần thiên phú, rõ ràng dưới loại tình huống còn có thể đột phá, ngày thành Hoàng cũng không xa nữa!

- Nữ nhân này được xưng là ‘ Huyết Tu La ’ nổi danh giết người không chớp mắt, xuất đạo mới chỉ hai mươi năm nhưng cũng có chút danh tiếng rồi, ngược lại không nghe nói nàng có tu lữ, không nghĩ bây giờ lại phụ thuộc vào đê giai Vương cấp, thật sự đáng tiếc

- Các ngươi không thấy người trẻ tuổi kia rất quỷ dị sao? Rõ ràng khiến bốn vị trong ngũ đại ác nhân nghe lệnh y, thật không biết có địa vị gì? Chẳng lẽ hắn thực sự có bối cảnh Thông Thiên nào đó sao?

- Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử, Cuồng Đạo Nhân đều là loại kiệt ngao bất tuần, thật khó tin tưởng bọn họ lại cam nguyện cự phục người khác, nếu như Thiên Diện Thư Sinh ở đây, không biết có nghe theo mệnh lệnh người trẻ

tuổi kia không nữa?

- Người ta dám đến tham dự hành động lần này khẳng định có chỗ dựa vào, nói không chừng tên trung giai Hoàng cấp ở cạnh hắn chính là Thiên Diện Thư Sinh cải trang mà thành, như thế ngũ đại ác nhân cũng tề tụ rồi, chẳng lẽ bọn hắn vốn là đến cùng một chỗ sao, mà người trẻ tuổi này là người nối nghiệp của chỗ kia bởi vậy mới nghe theo mệnh lệnh?

- Chẳng lẽ lại là ẩn thế lực, có thể sánh với Ma Môn hoặc Thần Minh?

...

Những tán tu và người mấy đại thế gia đều thấp giọng suy đoán về Thải Hà Nguyệt và Lăng Tiếu.

Tứ đại ác nhân ở cách Lăng Tiếu không xa lại không để ý đến tâm tư của bọn hắn, bọn hắn thấy Thải Hà Nguyệt thật sự dùng Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, cả người thoạt nhìn càng thêm tinh khí mười phần, bọn hắn đã có thể hoàn toàn xác định Lăng Tiếu lấy ra tuyệt đối chính là cực phẩm thạch nhũ dịch.

Bốn người bọn họ đều động tâm tư.

Cường đoạt? Cái này đương nhiên không được rồi

Cầu hắn? Có ích gì chứ, ai lại đưa vật trân quý thế cho người ngoài chứ?

Lấy vật đổi vật? Nhưng đồ bọn hắn có thể lấy ra cũng chỉ có hạn.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch là thần dịch giữa thiên địa, là cực phẩm quỳnh dịch chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, bọn hắn sống nhiều năm như vậy cũng chưa nghe qua ở đâu có loại thần dịch này.

Hiện giờ thần dịch xuất hiện trước mắt bọn hắn, tuy nhiên lại chỉ có thể trông mà thèm nhưng không có phần, đây là đại sự quan hệ đến võ đạo chi lộ của bọn hắn có thể tiến được bao xa, thật sự khiến lòng bọn hắn bị giày vò khó chịu đến cực điểm.

Bọn hắn đều may mắn thầm hô trong lòng: cũng may là còn một lọ.

- Khục khục... Chúc mừng Lăng phu nhân thực lực tinh tiến, ngày thành Hoàng đã không xa nữa, quả nhiên thật đáng mừng.

Độc Hạt Tử ho nhẹ một tiếng, chắp tay chúc mừng Lăng Tiếu và Thải Hà Nguyệt.

- Đa tạ Độc Hoàng khích lệ!

Thải Hà Nguyệt đáp lễ Độc Hạt Tử.

Đối với uy danh của ngũ đại ác nhân Thải Hà Nguyệt tự nhiên có nghe thấy, bất quá nàng lại không biết vì sao bọn hắn lại cung kính nịnh nọt Lăng Tiếu như thế, chẳng lẽ Lăng Tiếu thật sự là Thiên Diện Thư Sinh trong ngũ đại ác nhân sao?

- Hắn là người phương nào thì có làm sao, ta chỉ yêu mình hắn.

Thải Hà Nguyệt trong lòng kiên định thầm nghĩ.

Lúc này, Quỷ Bà Yêu Công và Cuồng Đạo Nhân mới hồi phục tinh thần lại.

Quỷ Bà Yêu Công cũng cùng nịnh nọt Thải Hà Nguyệt:

- Ô hắc ha ha, Lăng phu nhân dung nhan hơn người, quả nhiên khiến ta theo không kịp, nghĩ tới chúng ta lúc lớn như ngươi cũng mới chỉ là đê giai

Vương cấp thôi đấy.

Cuồng Đạo Nhân lộ ra dáng cười nịnh nọt ton hót nói:

- Lăng huynh và Lăng phu nhân đều là nhân trung long phượng, ngày sau nhất định sẽ danh chấn đại lục, trở thành một đôi Thần Tiên Đạo Lữ người người ước ao.

- Các vị tiền bối quá khen rồi.

Thải Hà Nguyệt cũng bị mấy người này làm cho xấu hổ không thôi

Bốn người này bên ngoài đều có tiếng xấu, nhưng thực lực cũng thuộc loại đỉnh tiêm ở Nam Hoang, bọn hắn nịnh nọt ai lại không thích nghe chứ. Đổi thành người thường chỉ sợ tối cũng khó ngủ được rồi.

- Nếu mấy vị đều đã nhàn rỗi, không bằng thay ta hộ pháp để nàng có thể an tâm đột phá Hoàng cấp được không?

Lăng Tiếu ngáp một cái thập phần tùy ý nói.

- Cái này... Lăng huynh, quý phu nhân tuy rằng thiên phú kinh người, nhưng nàng vừa mới đạt tới Vương cấp Đại viên mãn, lẽ ra trước tiên nên củng cố thực lực, không nên nóng vội mới đúng.

Độc Hạt Tử khuyên, hắn trong lòng nói thầm

- Khoa trương vài câu đã tưởng thật sao, Địa Hoàng nói đột phá là đột phá sao? Thật sự không biết tự lượng sức mình.

- Ô hắc ha ha, Lăng huynh Độc Hạt Tử nói không sai, không nên nôn nóng nhất thời ah!

Quỷ Bà Yêu Công nói.

Các nàng sợ vì mấy câu đó mà Thải Hà Nguyệt mạo muội đột phá, đến lúc đó đột phá không thành, ngược lại thực lực tổn hại, đến lúc đó Lăng Tiếu giận lây sang các nàng, phần tội này không chịu nổi a.

Cuồng Đạo Nhân cũng ở bên cạnh nói:

- Đợi sau khi ra khỏi Cổ Thành lại tiến hành đột phá cũng không muộn, dù sao thành Hoàng đã là chuyện nhất định, thực không nên mạo muội đột phá.

Lúc này, Huyền Diệu ở một bên cũng nhịn không được nữa khuyên

- Lăng huynh cẩn thận!

Hắn nói lời này nhưng trong lòng nghi hoặc:

- Hắn sẽ không thật sự có biện pháp khiến nàng đột phá Hoàng cấp đấy chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 665 - Khiến Nàng An Tâm Đột Phá Hoàng Cấp Được Không? (2)

Lăng Tiếu khẽ cười một cái, đưa tay vòng qua eo, ngón tay đánh quanh thân Ngũ Thải Thần Điểu.

Mấy người nhìn thấy Lăng Tiếu rõ ràng thật sự bày ra cấm chế, hơn nữa cấm chế bố trí thập phần xảo diệu, có phần có vài phần hương vị hồn nhiên tự nhiên.

Cách bố trí cấm chế là chính lúc Lăng Tiếu ở Bí Cảnh Trấn Thiên Tông tham ngộ được, năng lượng cấm chế hắn bố trí xuống mặc dù không được, nhưng lại cực kỳ tinh yếu, so với Địa Hoàng giai bình thường bố trí xuống cũng không kém quá nhiều.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu trong tay nhiều thêm một cái lọ, trong đó đựng một khỏa đan dược óng ánh sáng long lanh.

Vương Cực Đan, đan dược tứ giai đỉnh cấp có thể sánh với ngũ giai, có thể khiến bất luận Vương cấp nào gia tăng mấy thành tỷ lệ đột phá Hoàng cấp, coi như đột phá thất bại cũng sẽ không ảnh hưởng đến thực lực vốn có.

Viên đan dược này đúng là thứ hắn thu hoạch được ở bí cảnh phía dưới Hoang Tùng Sơn Mạch.

Lăng Tiếu vẫn muốn dùng khỏa Vương Cực Đan này làm sính lễ, hướng tông chủ Vân Hùng cầu hôn.

Hôm nay hắn nhưng lại cảm thấy không cần thiết nữa, hắn còn có có nhiều trân tàng tốt hơn, Vương Cực Đan này vừa vặn cho Thải Hà Nguyệt đột phá

Hoàng cấp quả thật rất phù hợp.

- Cũng còn không ít thời gian, đủ cho ngươi đột phá rồi, như thế khi đến Cổ Thành cũng nhiều thêm mấy phần cơ hội bảo vệ tánh mạng.

Lăng Tiếu nhét đan dược vào tay Thải Hà Nguyệt thản nhiên nói.

Thải Hà Nguyệt nhìn qua đan dược trong tay sững sờ đến nói không ra lời.

Tứ đại ác nhân, Huyền Diệu và Ma Đế ở cách Lăng Tiếu không xa đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thải Hà Nguyệt vừa đạt đến Vương cấp Đại viên mãn, nhưng cách thời gian thành hoàng vẫn còn một thời gian ngắn, bọn hắn đều cảm thấy lúc này không phải lúc tốt nhất để Thải Hà Nguyệt đột phá.

Thế nhưng mà, hiện giờ lấy ra Vương Cực Đan lại không giống nữa.

- Không nghĩ tới Lăng huynh còn có đan dược trân quý như thế, quý phu nhân muốn đột phá Hoàng cấp cũng không khó.

Độc Hạt Tử vẫn là người đầu tiên kịp phản ứng, lập tức lại cung kính kiêng kị nói.

- Ô hắc ha ha, đúng vậy, chúng ta vợ chồng nguyện hộ pháp cho quý phu nhân, cam đoan ai cũng sẽ không thể quấy nhiễu quý phu nhân đột phá

Quỷ Bà Yêu Công cùng kêu lên nói.

- Ai dám quấy rầy Lăng phu nhân đột phá giết không tha!

Cuồng Đạo Nhân thì lại vung lên đạo phật cao giọng quát.

Mấy người phía trước không xa đều thầm mắng:

- Mấy tên điên!

Lăng Tiếu khẽ cười một cái, sau đó nhảy tới trên người đầu Ngốc Sư Ưng của Huyền Diệu, để Thải Hà Nguyệt ngồi trên Ngũ Thải Thần Điểu đột phá.

Thải Hà Nguyệt nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt ẩn tình, tiếp theo liền khoanh chân ngồi xuống

Đột phá Địa Hoàng không thể qua loa, Lăng Tiếu làm như vậy cũng là một niowcs cơ hiểm.

Hắn muốn triệt để kinh ngạc mấy tên hung nhân kia, khiến bọn hắn triệt để tin tưởng "Thiên Diện Thư Sinh" hắn tuyệt đối không phải giả bộ, đồng thời hắn cũng động ý nghĩ thu phục bọn hắn.

Mấy người kia thanh danh tuy rằng không tốt, nhưng nếu có thể khiến cho một hai người cự phục hắn, cái này đối với hắn tuyệt đối là một trợ lực rất lớn.

Hắn cũng sẽ không tình nguyện ở nơi Tây Bắc hoặc Nam Hoang chật hẹp nhỏ bé này, mục tiêu của hắn là tiến đến thánh địa võ học, thậm chí là Thiên Vực, nơi sinh tồn của siêu cấp cường giả thánh giai!

Con đường này nhất định rất gian khổ khó đi, cho nên hắn ngoại trừ phải khiến mình mau chóng trở nên mạnh mẽ ra, còn cần phải lớn mạnh lực lượng bên người nữa mới khiến mình ngày sau nhiều thêm vài phần trợ lực.

Trong nháy mắt đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này Quỷ Bà Yêu Công, Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân

canh giữ ở quanh thân Thải Hà Nguyệt, tạo thành hình tam giác vây Ngũ Thải Thần Điểu vào trong, khiến quanh thân một con muỗi cũng không thể bay vào được.

Lăng Tiếu đối với tình huống này phi thường hài lòng, sơ bộ hấp dẫn của hắn đã thành công rồi.

- Ta nói Lăng huynh, ngươi có còn Vương cực đan không, cho ta một khỏa đi.

Huyền Diệu lộ ra vẻ lấy lòng hỏi.

Lăng Tiếu trừng mắt lên nhìn hắn một cái nói:

- Có, bất quá ngươi tu vị còn thấp, có cầm cũng vô dụng.

Huyền Diệu con mắt sáng ngời nói:

- Cái này... Ta có thể cầm trước không, bằng vào thiên phú của ta muốn đạt tới Vương cấp Đại viên mãn chỉ là chuyện dễ dàng.

- Ân, đến lúc đó ngươi lại tới tìm ta.

Lăng Tiếu đáp.

- Đừng ah, giờ đưa ta bảo quản luôn đi, miễn cho ngươi có gì bất trắc, giấc mộng nhập hoàng của ta không phải uổng phí rồi sao.

Huyền Diệu không thuận theo nói.

Lăng Tiếu thần sắc tối sầm, lúc này mắng:

- Bà mẹ nó, dám trù bản thiếu gia, ngươi cả đời này đừng hòng đòi bản thiếu gia chút đan dược nào nữa.

Huyền Diệu xấu hổ cười nói:

- Lỡ lời... Hoàn toàn là lỡ lời.

Lăng Tiếu nhắm mắt lại ngồi xuống, quyết định không để ý đến gia hỏa muốn ăn đòn kia nữa.

Ngày thứ sáu, bầu trời tách ra một mảnh kim quang, phảng phất như có tuyệt thế dị vật đến thế gian vậy, một mảnh thần quang ánh vàng rực rỡ cực kỳ chói mắt bất phàm.

Xung quanh một đầu Ngũ Thải Thần Điểu bao lấy một tầng Thiên Địa linh khí màu vàng dày đặc.

Thiên Địa linh khí chỉ trong chớp mắt rõ ràng toàn bộ chui vào trong đan điền Thải Hà Nguyệt.

Ngũ Thải Thần Điểu được linh khí tắm rửa khiến cực kỳ sảng khoái, nó nhịn không được nhổ ra thú đan muốn đồng thời hấp thu thiên địa tinh hoa vẫn đang tuôn tới kia.

Khí tràng dị biến mãnh liệt bỗng chấn kinh tất cả mọi người.

- Ai đang đột phá, linh khí thật nồng đậm cường đại, hẳn là đang đột phá Địa Hoàng giai.

- Là... Là ‘ Huyết Tu La ’ kia, nàng không phải vừa đến Vương cấp Đại viên mãn không lâu sao? Làm sao có lại đột phá Địa Hoàng giai được?

- Nàng điên rồi, nàng cảnh giới còn không vững chắc, vội vàng đột phá Địa Hoàng giai như vậy, tất nhiên sẽ thất bại.

- Không, cảnh giới của nàng đã vững chắc, ngươi xem nàng linh khí nàng hấp dẫn cường hãncỡn ào, đây rõ ràng là đã nửa chân đạp vào Địa Hoàng giai, chỉ cần có thể cảm ngộ cảnh giới ‘ thân tùy linh động ’ sẽ lập tức thành Hoàng.

- Điều này sao có thể, rõ ràng vừa đến Vương giai Đại viên mãn, tại sao có thể tiếp tục đột phá được, chẳng lẽ nàng thật sự là thể chất yêu nghiệt gì đó sao, nhưng dù thế cũng không thể nào chỉ trong mấy ngày đã đột phá a!

- Còn có một khả năng, nàng có lẽ dùng cao giai đan dược nào đó mới có thể đột phá!

Kim quang tràn ngập, hà thải ngàn vạn!

Cả đội ngũ đều dừng lại một chút đến ngóng nhìn một người một thú đều như đang đồng thời đột phá ở sau lưng.

Tứ đại ác nhân ở phụ cận Thải Hà Nguyệt đều bị một màn này hù dọa.

- Thật sự đột phá!

Trong lòng bốn người bọn họ đều đồng thời kinh hô.

Bọn hắn vốn không tin Lăng Tiếu thật sự có thể trong thời gian ngắn như vậy tạo ra được một Địa Hoàng giai, nhưng sự thật bày ở trước mắt, không thể khiến bọn hắn không tin.

Bọn hắn đều đối với thủ đoạn của Lăng Tiếu thầm khen không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 666 - Song Song Tiến Giai. (1)

Đầu tiên lợi dụng Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trợ Thải Hà Nguyệt đạt đến Vương cấp Đại viên mãn chi cảnh, sau đó lại lợi dụng Vương cực đan một lần hành động khiến nàng tiến hành đột phá đại quan tạp, một đường hát vang đột phá Địa Hoàng giai.

Chuyện người khác mấy chục năm hoặc mấy trăm năm mới làm được, hắn chỉ trong mấy ngày đã làm được, quả thực khiến người hâm mộ đố kị không thôi.

Theo kim quang hà thải thu liễm, hai cổ khí thế cường hãn phóng lên trời.

Một người kim quang thần mang óng ánh quấn quanh thân thể uyển chuyển, khí chất cao nhã, vẻ hấp dẫn phiêu miểu kia đều khiến tất cả mọi người thầm khen không thôi.

Không ít võ giả định lực chênh lệch càng tràn ra trận trận nước miếng, con mắt cũng như muốn lòi ra.

Một chim lông đuôi năm màu huyễn lệ sáng lóng lánh, ngũ quang thập sắc rất là hấp dẫn động lòng người, trận trận tiếng Xi.. Xiiii... tràn đầy ý vui sướng.

Ngũ Thải Thần Điểu là một loại Thượng Cổ dị chủng cao giai linh thú, ẩn chứa một chút huyết mạch thần thú Khổng Tước, cái đuôi năm màu là vốn liếng kiêu ngạo nhất của nó.

Nó sớm đã là linh thú tứ giai đỉnh phong, mấy ngày nay mượn nhờ cơ hội

Thải Hà Nguyệt đột phá, hấp thu được thiên địa tinh hoa cường đại, tiến tới một lần hành động đột phá gông cùm, thành tựu ngũ giai đê giai linh thú.

Một người một thú song song đột phá, quả nhiên là thế tục hiếm thấy.

Mọi người đều bị một màn này dọa cho kinh hãi khó có thể hình dung.

- Cung chúc Hạ tiên tử thành Hoàng.

Mọi người ở đây ngoại trừ vài tên cao giai Địa Hoàng ra, tất cả mọi người đều có chút chắp tay chúc mừng Thải Hà Nguyệt.

Mặc kệ bất luận kẻ nào, ở nơi nào đột phá Hoàng cấp cũng là một chuyện đáng mừng.

Một khi đạt đến Hoàng cấp liền đại biểu đã đi vào hàng ngũ cao thủ đứng đầu, được tất cả người tôn sùng kính ngưỡng.

Một gã Địa Hoàng giai Âu Dương gia mời Thải Hà Nguyệt:

- Tiên Tử có nguyện gia nhập Âu Dương gia ta làm cung phụng trưởng lão không, Âu Dương gia ta có thể cung cấp cho ngươi tài nguyên tốt nhất, tạo điều kiện cho ngươi tiến thêm một bước.

Địa Hoàng giai Nam Cung gia cũng mở miệng mời nói:

- Tiên Tử có thể gia nhập ta Nam Cung gia làm cung phụng trưởng lão, chúng ta cũng có thể cho ngươi tài nguyên tu luyện tốt nhất.

Địa Hoàng Tân gia thản nhiên nói:

- Tiên Tử có thể gia nhập vào Tân gia ta, Tân gia ta chính là luyện đan thế

gia mọi người đều biết, có thể cung cấp cho ngươi đan dược tốt nhất giúp ngươi một ngày kia bước vào Tôn giai!

Địa Hoàng Đường gia hơi khó chịu nói:

- Tân gia các ngươi ngay cả Ngũ phẩm Luyện dược sư cũng không có, sao có thể giúp Tiên Tử đột phá tôn giai.

Tiếp theo hắn lại nói với Thải Hà Nguyệt:

- Luận tài nguyên bọn hắn ai có thể sánh được với Đường gia ta, Đường gia ta có thể cung cấp một thanh đê giai Linh Khí cho Tiên Tử sử dụng, chỉ cần Tiên Tử nguyện ý gia nhập Đường gia ta, tài nguyên cần thiết Đường gia ta tuyệt đối có thể làm được.

- Đánh rắm, Đường gia các ngươi chỉ biết rèn sắt, Tiên Tử gia nhập Đường gia các ngươi chỉ tổ nhục thân phận nàng.

Hoàng cấp Tân gia tức giận đáp.

Hai nhà Âu Dương và Nam Cung cũng cực lực lôi kéo Thải Hà Nguyệt.

Trong lúc nhất thời, Địa Hoàng giai tứ đại thế gia tranh nhau đến mặt đỏ tía tai.

Lúc này, một thanh âm sâu kín vang lên:

- Tiên tử tao nhã vô song, thiên phú bất phàm, cớ gì không gia nhập Thần Minh ta, trở thành Hộ Pháp trường lão cho Thần Minh, tuyên truyền tôn chỉ Thần Minh, cộng hưởng thịnh thế thái bình, phổ độ khó khăn cho mọi người chứ.

Không cần đoán, đây nhất định là Phó minh chủ của Thần Đạo Minh mở kim khẩu rồi.

Tứ đại thế gia đều là Cổ Hoang thế gia, nội tình và thực lực bọn hắn đều không cần nói, nhất định không chênh lệch với bất cứ một bát phẩm tông môn nào cả, mà Thần Đạo Minh lại là một trong các minh phái cường đại nhất Nam Hoang, môn đồ chỗ nào cũng có, trong phái cao thủ nhiều như mây, minh chủ càng là tồn tại cường đại đạt tới Tôn giai, thực lực của bọn hắn còn trên cả tứ đại thế gia.

Thần Đạo Minh mở miệng, người tứ đại thế gia thần sắc đều trở nên cực kỳ khó coi, bọn hắn trong lòng đều khinh bỉ:

- Thần Đạo Minh chết tiệt, có lẽ gọi là Ôn Dịch Minh mới đúng.

Thiên phú mà Thải Hà Nguyệt bày ra đã khiến mọi người đều chú ý.

Nàng hôm nay chỉ có chừng bốn mươi, đối với võ giả cao giai mà nói thì quả thực quá trẻ tuổi.

Vương cấp ở đây đại đa số đều từ 50 đến hơn 200 tuổi, mà cao thủ Địa Hoàng giai không ai không vượt qua trăm tuổi, cho dù là Nam Cung Liệt từng đạt được tuyệt đại cơ duyên cũng đã gần trăm tuổi.

Dùng thiên phú của Thải Hà Nguyệt rất có thể nàng sẽ có cơ hội trở thành Nam Cung Liệt thứ hai.

Cho nên rất nhiều thế lực mới nhao nhao cực lực mời Thải Hà Nguyệt gia nhập vào thế lực của bọn hắn, tăng cường thực lực và nội tình cho bọn hắn.

- Tốt rồi đừng cãi nữa, muốn ngủ thêm một lát cũng không được.

Lăng Tiếu phảng phất mới tỉnh ngủ, đưa tay chắp cái lưng mỏi ngáp nói, tiếp theo hắn mới nhìn về phía Thải Hà Nguyệt, mắt hổ sáng ngời nói:

- Nguyệt Nhi đột phá?

Thải Hà Nguyệt cười liên tục gật đầu nói:

- Nguyệt Nhi và Tiểu Vũ đều may mắn đột phá, đa tạ phu quân thành toàn!

Lăng Tiếu bay khỏi Ngốc Sư Ưng, Thải Hà Nguyệt không thể chờ đợi được mà nhào vào vào trong ngực hắn.

Hiện giờ nàng nào có nửa điểm uy nghiêm phong phạm của Địa Hoàng giai, chỉ giống một thiếu nữ vừa rơi vào bể tình, tràn đầy mừng rỡ vô hạn và không muốn xa rời.

Tất cả mọi người đều choáng váng, bọn hắn vừa rồi đều tranh giành để bể đầu muốn lôi kéo Thải Hà Nguyệt gia nhập vào thế lực của bọn hắn.

Nhưng nhân vật chạm tay có thể bỏng hiện giờ lại nhào vào trong ngực một người trẻ tuổi mới chỉ là đê giai Vương cấp, chuyện này quả thật khiến mọi người như bị điện giật

Bọn hắn đều cảm thấy thế giới này phải chăng đảo lộn rồi

Đường đường một gã tân tấn Địa Hoàng vì sao lại ỷ lại vào một tên Vương cấp nho nhỏ chứ.

Nàng có lẽ nên đến một trời đất càng thêm rộng lớn để sinh tồn và phát triển, tiếp tục tu hành chi đạo cường đại mới đúng.

- Đột phá là tốt rồi, không uổng một phen tâm ý của vi phu.

Lăng Tiếu hôn khẽ lên trán Thải Hà Nguyệt một cái nói.

Người ở chung quanh càng thêm nóng nảy, Tiên tử trong suy nghĩ bọn hắn rõ ràng bị một gã phàm nhân ô nhiễm, thật sự là nên bị thiên khiển mới đúng a!

- Tiên Tử, hôm nay ngươi đã thành Hoàng, còn đi theo bên người tiểu tử này làm gì, chẳng lẽ ngươi không muốn tiến thêm một bước sao?

Địa Hoàng Âu Dương gia khuyên.

- Đúng đấy, tiểu tử này chỉ là đê giai Vương cấp, cả đời này thúc ngựa cũng khó mà theo kịp ngươi, ngươi cần gì phải lưu luyến loại phế vật vô dụng này chứ

Địa Hoàng Tân gia phụ họa nói.

- Đúng vậy, gia nhập Nam Cung gia chúng ta đi, tuyệt đối có thể khiến ngươi sớm ngày leo lên Tôn giai, xưng bá một phương.

Địa Hoàng Nam Cung gia dụ dỗ nói.

- Vẫn nên gia nhập Đường gia ta đi, Linh Khí tùy tiện dùng, tài nguyên tu luyện càng sẽ không thiếu.

Địa Hoàng Đường gia mời nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 667 - Song Song Tiến Giai. (2)

- Thần Minh mới là lựa chọn tốt nhất của ngươi, chư vị không cần tranh luận nữa.

Thần Đạo Minh Phó minh chủ bá đạo nói.

Thải Hà Nguyệt định nói gì đó, Cuồng Đạo Nhân đã một bước lên trước một bước quát to:

- Các ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa, Tiên Tử chính là tiên lữ của Lăng huynh, há lại sẽ gia nhập vào tiểu gia tiểu phái các ngươi, thật sự là không biết tốt xấu.

Như thế nào là cuồng? Đây chính là cuồng!

Ở Nam Hoang này Thần Đạo Minh và tứ đại thế gia tuyệt đối là thế lực cao cấp nhất, có ai dám cuồng vọng cho rằng bọn họ là tiểu gia tiểu phái chứ?

Ngoại trừ Cuồng Đạo Nhân, chắc hẳn không có mấy người dám nói chuyện không kiêng kỵ gì như thế, trừ phi người nọ không muốn sống nứa mới nói vậy.

Người Thần Đạo Minh và tứ đại thế gia đều tức giận trừng mắt nhìn Cuồng Đạo Nhân.

Phó minh chủ Thần Đạo Minh nhàn nhạt nói:

- Cuồng Đạo Nhân ngươi tính tình thô bạo, không bằng để bổn minh chủ

cảm hóa ngươi đi theo thần minh ta, phát huy tôn chỉ thần minh ta thì tốt hơn.

Dứt lời, Thần Đạo Minh Phó minh chủ trong tay nhiều ra một cái vòng thép màu xanh da trời, quanh thân vòng thép phát ra trận trận khí mờ mịt, mấy chục đóa liên hoa ảnh yêu dị hiện ra.

Tất cả mọi người vừa thấy vòng thép màu xanh da kia đều biến sắc.

Đây là một kiện lục giai trung giai Linh Khí Lam Liên Quyển, do mấy chục đóa Lam Liên chi tâm ngoài bảy ngàn năm luyện chế thành, có công hiệu khống chế mê loạn tâm thần.

- Ô hắc ha ha, hai chúng ta cũng muốn bị ngươi cảm hóa đây, xem thử ai bị cảm hóa trước.

Quỷ Bà Yêu Công thối lui đến bên cạnh Cuồng Đạo Nhân quái khiếu nói.

Khô lâu quyền trượng trong tay Quỷ Bà tán phát ra trận trận quang mang u lục khiến lòng người lạnh ngắt.

- Độc khí trong tay ta cũng muốn ngươi giúp ta tinh lọc một chút, không biết có được không.

Độc Hạt Tử trong tay phát ra một đoàn khói độc màu đen, từng đợt độc khí phát ra, ăn mòn khiến không khí chung quanh như quay cuồng lên.

Người Thần Đạo Minh đều tụ lại bên người Phó minh chủ bọn hắn, tùy thời đợi phân công.

Người tứ đại thế gia thì lui ra, không muốn tham dự vào vũng nước đục này.

Ngay khi đại chiến xắp xảy ra, một đạo thanh âm uy nghiêm từ đằng xa truyền đến:

- Các ngươi có đi không, không đi thì cứ đứng đó đi, bằng không đừng trách lão phu không khách khí.

Quang điểm đỏ như Liệt Dương không ngừng biến mất ở phía chân trời.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, đều không dây dưa nữa nhao nhao chạy đi.

Phó minh chủ Thần Đạo Minh lạnh lùng nhìn tứ đại ác nhân nói:

- Hi vọng các ngươi có thể còn sống ra khỏi Cổ Thành để thần minh ta có cơ hội cảm hóa bốn vị.

Dứt lời, cưỡi Thanh Dực Phong Điêu nhanh chóng chạy đi

Cuồng Đạo Nhân khinh thường kêu lên:

- Cho rằng mình giỏi lắm sao, chúng ta đương nhiên có thể sống sót rời khỏi Cổ Thành, người Ôn Dịch Minh các ngươi thì khó nói.

- Ô hắc ha ha, nói hay lắm, có lẽ sửa gọi là Ôn Dịch Minh mới đúng.

Quỷ Bà Yêu Công phụ họa cười nói.

Độc Hạt Tử đong đưa hắc phiến khẽ cười nói:

- Nhỏ giọng một chút, để nhân gia nghe được, còn cho là chúng ta bốn phía tạo dao động đấy.

Hắn bảo người khác nhỏ giọng, nhưng lời này của hắn lại khiến người ngoài ngàn mét cũng nghe thấy rõ ràng.

Tứ đại ác nhân, từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, Thần Đạo Minh một mực xem bọn hắn là cái gai trong mắt, mà bọn hắn cũng thập phần chán ghét người Thần Đạo Minh.

- Chúc mừng chúc mừng Lăng phu nhân thành tựu Hoàng cấp, ta có một đóa kim man liên, kính ý nho nhỏ xin Lăng phu nhân nhận lấy.

Độc Hạt Tử trong tay nhiều ra một cái hộp ngọc, trong hộp ngọc chứa một đóa tiểu kim hoa, đúng là ngũ giai trung giai kim man liên, là linh hoa hiếm có mà võ giả kim thuộc tính khát vọng.

Quỷ Bà Yêu Công thấy thế, các nàng nhìn nhau một cái, trong tay Quỷ Bà cũng thêm một hộp ngọc, khẽ cười nói:

- Chúc mừng Lăng phu nhân quang vinh thành Hoàng, đây là thú đan ngũ giai cao giai kim thuộc tính, hi vọng ngươi sẽ thích.

Cuồng Đạo Nhân mắt nóng nảy, Không Gian Giới của hắn tựa hồ không có cao giai kim chúc linh thảo hay thú đan gì cả, cơ hội nịnh bợ Lăng Tiếu này chẳng lẽ lại bỏ lỡ?

Bỗng nhiên, Cuồng Đạo Nhân từ trong Không Gian Giới quét được một thứ tốt, tranh thủ thời gian lấy ra.

- Chúc mừng Lăng phu nhân thành Hoàng, đây là ngũ giai cao giai phòng ngự vệ giáp, xuất từ Đường gia, có lẽ phù hợp với ngươi, kính xin Lăng phu nhân nhận lấy.

Cuồng Đạo Nhân hai tay bưng lấy vệ giáp nói.

- Cái này... Sao không biết xấu hổ thế được.

Thải Hà Nguyệt có chút khó xử nói, ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu với ý hỏi.

- Mấy thứ này tuy hơi kém một chút.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua đồ vật trong tay bốn người, dừng một chút lại nói:

- Bất quá nếu là một phen tâm ý của mấy vị thì ngươi cứ miễn cưỡng nhận đi.

Tứ đại ác nhân nghe xong lời này, trên mặt đều nóng lên, bọn hắn thầm nói:

- Cái này thật là không có thiên lý a, đồ tốt như vây jrox ràng lại nói kém, không muốn thì thôi vậy.

Bọn hắn cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng mà không dám nói ra, vì Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch kia, bọn hắn nhịn.

Huyền Diệu ở bên trên mặt có chút mất tự nhiên, hắn nhịn không được muốn co quắp:

- Cái này choáng nha cũng quá lừa người rồi, đồ vật tốt như vậy còn nói khó coi, chỉ sợ đợi lát nữa ngươi sẽ vụng trộm vui vẻ cũng nên, thật là được tiện nghi còn khoe mã điển hình.

Lăng Tiếu thoáng nhìn thần sắc Huyền Diệu, nhàn nhạt hỏi:

- Tiểu đệ, ngươi có lễ vật gì tốt tặng cho chị dâu hả.

Huyền Diệu nội tâm một hồi cuồng trảo, thần sắc bình thản nói:

- Bản Thiên Cơ chỉ mới vào Vương cấp có vật gì tốt chứ.

Lăng Tiếu trên mặt lộ nụ cười gian, thần sắc tựa như nói:

- Đừng tưởng rằng bản thiếu gia không biết tên thần côn ngươi cũng có không ít trân tàng, nếu không xuất ra chút đồ, bản thiếu gia tuyệt đối không để yên cho ngươi đâu.

- Phu quân, ta thấy được rồi, đừng làm khó dễ hắn nữa.

Thải Hà Nguyệt cực kỳ ân cần nói.

Thế nhưng lời này lọt vào tai Huyền Diệu lại là châm chọc cực lớn.

- Coi như vợ chồng các ngươi hung ác.

Huyền Diệu cắn cắn răng lấy ra một khỏa hạt châu thuần khiết tự nhiên.

Hạt châu này lớn chừng nắm tay, lóe sáng óng ánh, vừa mới xuất hiện thì bốn phía linh khí rõ ràng đã nhanh chóng tụ tập lại.

- Hấp Linh Châu!

Ma Đế rất ít mở miệng cũng thở nhẹ.

- Hấp Linh Châu?

Tứ đại ác nhân đều kinh ngạc nói, sau đó bọn hắn đều như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt có chút co rút lại, trở nên sáng rực, hiển nhiên bọn hắn đã nhớ ra đây là thứ gì.

- Huyền Diệu chúc mừng Lăng phu nhân tấn giai Địa Hoàng, đây là Hấp Linh Châu, chỉ cần mang nó ở trên người, mặc kệ lúc nào cũng có thể tụ tập linh khí, khiến ngươi vĩnh viễn sẽ không vì linh khí thiếu hụt mà phiền não.

Huyền Diệu thản nhiên nói.

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, tranh thủ thúc giục Thải Hà Nguyệt nói:

- Nguyệt Nhi còn không thu lấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 668 - Ta Lại Tăng Cho Ngươi Thêm Một Giai.

Tiếp theo hắn lại nói với tứ đại ác nhân:

- Các ngươi nhìn xem, so với đồ tiểu đệ của ta lấy ra, đồ của các ngươi có phải rất khó coi không.

Tứ đại ác nhân nghe xong lời này, thiếu chút nữa đã muốn dấu mặt mà khóc.

- Cái này còn để người khác sống không, chúng ta đưa lễ còn bị đả kích vô tình như thế, quá lừa người rồi!

Bốn người bọn họ trong nội tâm đắng chát buồn bã hô.

- Trước tiên cất kỹ Hấp Linh Châu, đừng để người khác biết, rất có thể sẽ đưa tới họa sát thân.

Ma Đế nhắc nhở nói.

Thải Hà Nguyệt vừa nhận lấy linh châu, nghe Ma Đế nói như vậy, lập tức liền cho vào Không Gian Giới, linh khí bốn phía mới đình chỉ xu thế vọt tới.

Lăng Tiếu từng ở trên cổ điển đọc qua lai lịch của Hấp Linh Châu.

Nó và Tích Thủy Châu đều thuộc về Địa cấp dị châu, tuy rằng so ra kém Tiên Thiên Âm Phong Châu và Si Mị Lam Hỏa Châu, nhưng lại có công hiệu bất phàm.

Nó lai vốn là dị châu ở nơi thánh thú hấp linh thú tụ tập, trải qua vạn năm

uẩn dục mà thành, có tác dụng hấp tụ linh khí.

Linh khí nó hấp thu cơ hồ mấy lần hoặc gấp 10 lần ở cùng nơi, có nó rồi tương đương với tùy thân mang theo một Tụ Linh Trận loại nhỏ vậy, tu luyện tuyệt đối là làm chơi ăn thật, là linh châu mà bất luận một võ giả nào cũng mơ ước.

Cho dù là cường giả Thiên Tôn giai gặp phải Hấp Linh Châu này cũng sẽ ra tay cướp lấy, đủ thấy chỗ trân quý của viên linh châu này.

Ma Đế sở dĩ liếc mắt đã nhận ra Hấp Linh Châu cũng vì hắn đã từng có một khỏa đặt trong thế lực của mình, chính giữa Tụ Linh đại trận làm mắt trận, khiến uy lực Tụ Linh đại trận càng thêm bất phàm.

Tứ đại ác nhân mặc dù chưa thấy qua Hấp Linh Châu, nhưng cũng như Lăng Tiếu, từng xem qua giới thiệu về Hấp Linh Châu, đây cũng là duyên cớ vì sao bọn hắn thấy quen mắt.

Lăng Tiếu thấy Huyền Diệu khổ sở nghiêm mặt, truyền âm an ủi hắn nói:

- Chỉ có lấy ngươi một khỏa hạt châu nho nhỏ thôi mà, nhìn ngươi như bị oán phụ bị vứt bỏ kia, hật sự là keo kiệt đến cực điểm.

- Đây chính là Hấp Linh Châu ah, cho dù ở Trung Vực cũng khó mà gặp, ta có thể không đau lòng sao? Không có nó ta còn tu luyện thế nào nữa!

Huyền Diệu tố khổ nói.

Lăng Tiếu lườm lườm nói:

- Giao hữu bất cẩn ah, bản thiếu gia cho ngươi Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, thay ngươi luyện chế Nhập Vương Đan giúp ngươi đột phá Vương cấp, hiện

giờ muốn một hạt châu nho nhỏ của ngươi thôi cũng oán khí như vậy, huống chi hạt châu này là tự ngươi lấy ra, bản thiếu gia lại không bức ngươi, bản thiếu gia thật sự là thương tâm khổ sở ah!

Huyền Diệu kéo ra da mặt, lòng nhỏ máu quát lên:

- Bản Thiên Cơ sao lại quen biết tên mặt dày thế này chứ!

- Aizz, xem ở phân thượng chị dâu ngươi thích như vậy, chờ ngươi lúc nào kiếm đủ linh thảo tấn vương đan ta sẽ giúp ngươi luyện a, xem như mua lấy khỏa hạt châu nàycủa ngươi, miễn cho ngày sau ngươi bốn phía nói bản thiếu gia không phải!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Huyền Diệu nghe xong lời này tâm tình cuối cùng cũng khá hơn.

Lăng Tiếu ôm Thải Hà Nguyệt, thản nhiên nói bên tai nàng:

- Nguyệt Nhi có còn muốn tăng thực lực lên không.

Tứ đại ác nhân thính lực bất phàm cỡ nào, lại thêm Lăng Tiếu vừa rồi không có dùng truyền âm, lập tức đã bị bọn hắn nghe được.

- Còn... Còn có thể tiếp tục tăng thực lực lên? Cái này... Tuyệt không có khả năng này a!

Tứ đại ác nhân đồng thời không tin hô lớn lên.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, đầu tiên khiến Thải Hà Nguyệt đạt đến Vương cấp Đại viên mãn có thể nói là nhờ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, về sau nàng đột phá Hoàng cấp chính là có Vương đan cực trợ giúp, hiện giờ cảnh giới

chưa ổn, sao có thể tiếp tục đột phá, đánh chết bọn hắn cũng không tin.

Thải Hà Nguyệt cũng biết Lăng Tiếu hết lòng vì nàng, lúc này khẽ cười nói:

- Phu quân ngươi vì ta trả giá nhiều như vậy, ta đã hài lòng rồi, Nguyệt Nhi không yêu cầu xa vời gì thêm nữa.

Lăng Tiếu khẽ liếm bên tai nàng nói:

- Ngươi là nữ nhân của ta, ta có vì ngươi trả giá bao nhiêu cũng là chuyện đương nhiên, chỉ cần ngươi còn muốn đột phá, ta hiện giờ sẽ lại tăng cho ngươi một giai, bất quá về sau lại muốn tăng lên có thể sẽ lâu hơn một chút.

- Thật sự được sao?

Thải Hà Nguyệt gò má đỏ bừng hỏi.

- Ngươi không tin vi phu sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Thải Hà Nguyệt vội đáp:

- Ta đương nhiên tin tưởng phu quân!

- Vậy tốt, thừa dịp bây giờ còn chút thời gian, ta lại tăng cho ngươi một giai, đến Cổ Thành cũng nhiều thêm mấy phần bảo đảm.

Lăng Tiếu nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu trong tay lại nhiều ra một cái lọ, cũng là một viên đan

dược óng ánh sáng long lanh, chỉ có điều màu sắc và lớn nhỏ của nó có chút khác với Vương cực đan.

Tứ đại ác nhân, Huyền Diệu và Ma Đế đều nhìn chằm chằm vào đan dược trong đó.

Lăng Tiếu mở nắp lọ ra, một cổ đan hương nồng đậm khuếch tán ra.

- Là... Là đan hương, Ngũ phẩm đan dược!

Lần này là Cuồng Đạo Nhân kinh hô trước

Độc Hạt Tử hai mắt cũng sáng bừng nói:

- Tuyệt đối là Ngũ phẩm đỉnh cấp đan dược, dược lực thật mạnh mẽ, nó có lẽ có thể giúp ta đạt đến Hoàng cấp đỉnh phong.

Quỷ Bà Yêu Công cũng nói:

- Ô hắc ha ha, cái này... Cái này quá mê người rồi, Lăng huynh có thể để nó cho chúng ta không, chúng ta có thể dùng bất kỳ vật gì để đổi với ngươi.

Lăng Tiếu liếc nhìn bốn người cười nhạt nói:

- Đây là đan dược kim thuộc tính, đều không thích hợp các ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Bốn người đều là lộ ra vẻ thất vọng thật lớn.

- Dùng nó đi!

Lăng Tiếu đưa đan dược tới trước mặt Thải Hà Nguyệt nói.

Thải Hà Nguyệt kiều thủ nhẹ run lên, hiển nhiên nàng khó có thể che dấu cuồng hỉ trong lòng.

Ngũ phẩm đỉnh cấp đan dược, đủ khiến bất luận Hoàng cấp nào lâm vào điên cuồng ah!

Ở Tây Bắc hoặc Nam Hoang có mấy tên luyện dược sư có thể luyện chế ra cao giai đan bực này chứ?

Cho dù có thể luyện chế được, nhưng muốn gom góp một phần linh thảo của Ngũ phẩm đan dược cũng tốn hao không ít thời gian.

Viên đan dược mà Lăng Tiếu lấy ra chính là Thăng Hoàng Đan đạt được từ Bí Cảnh Trấn Thiên Tông.

Lúc ấy tổng cộng lấy được sáu khỏa đan dược, ba khỏa Ngũ phẩm đỉnh cấp Thăng Hoàng Đan, ba khỏa lục phẩm tinh phẩm Linh Tôn Đan, đây là một khỏa Thăng Hoàng Đan kim thuộc tính trong đó.

Lăng Tiếu sau khi kiến thức chư cường Nam Hoang liền muốn mình có thể nhiều thêm vài phần cơ hội bảo vệ tánh mạng, cũng muốn khiến mình có sức liều mạng trong Cổ Thành.

Hắn hiện giờ thực lực vẫn chỉ là đê giai Vương cấp, có lẽ trong đồng lứa đã coi như không tệ, nhưng so với đám người trước mắt này, hắn chỉ là võ giả cấp thấp nhất, không đáng giá nhắc tới.

Hiện giờ, hắn có thể lừa gạt tứ đại ác nhân cùng một trận tuyến với hắn, nghe theo hắn sai sử, nhưng một khi bị bọn hắn vạch trần thân phận, chỉ sợ bọn họ sẽ là người đầu tiên muốn đối phó hắn.

Cho nên, hắn phải khiến lực lượng của mình càng cường đại hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 669 - Ta Không Vội. (1)

Hôm nay Ma Đế nhìn như là trung giai Địa Hoàng, tuy nhiên lại chỉ có thể phát huy ra chiến lực đê giai Địa Hoàng, cũng vì thuộc tính của hắn không phù hợp với thuộc tính thân hình này.

Đến khi đại chiến xảy ra, Ma Đế chưa chắc đã giúp được gì.

Mà Thải Hà Nguyệt lại khác, nàng đối với Lăng Tiếu đến chết cũng không đổi, xem như là người hiện giờ hắn tín nhiệm nhất.

Hắn trợ nàng tiến giai Hoàng cấp ngoại trừ suy nghĩ cho nàng ra cũng là vì suy nghĩ cho mình.

Thải Hà Nguyệt cường đại, tương đương với thực lực bên hắn cũng cường đại lênn, đủ để hù dọa không ít thế lực rồi.

Lại khiến nàng tiến thêm một giai, cũng là để bảo hiểm....

Trong Cổ Thành đến cùng tồn hung hiểm không muốn người biết, khiến người xưng là Cấm khu nhân loại, đủ thấy sự đáng sợ của nó.

Chỉ có thực lực cường đại lên mới tăng thêm cơ hội bảo vệ tánh mạng, Lăng Tiếu cũng không muốn nữ nhân của hắn hương tiêu ngọc vẫn.

Ăn vào thăng hoàng đan, khí thế của Thải Hà Nguyệt một đường hát vang.

Tu vị vừa đột phá Địa Hoàng giai rất nhanh đã bị năng lượng cường đại triệt để củng cố, tiếp theo kéo thẳng đến đê giai trung cấp, rất nhanh lại đạt đến

đê giai viên mãn, chỉ kém một đường nữa là sẽ bước vào cảnh giới khác.

Ở chung quanh nàng nổi lên Phong Bạo màu vàng mãnh liệt, chà xát khiến khí tràng quanh thân phát ra trận trận nổ vang.

Người phía trước lại lần nữa nhìn lại, bọn hắn trợn mắt, miệng há hốc.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải vừa đột phá Địa Hoàng giai sao? Tại sao lại tiếp đột phá?

Tất cả mọi người như phát mộng, bọn hắn đều nghĩ mãi mà không rõ thế này, chẳng lẽ bọn hắn nhìn thấy đều là ảo giác sao?

Ầm ầm!

Theo vạn đạo kim mang tách ra, Thải Hà Nguyệt chỉ cảm thấy bình chướng trở ngại nàng tiến giai đã lập tức bị xông phá.

Quanh thân tản ra linh lực nồng đậm khiến cho nàng nhịn không được khẽ kêu lên:

- Cảm giác này quá tuyệt vời!

Tiếp theo, nàng giơ tay lên, một đạo kim quang đánh xuống dưới.

Ầm ầm!

Một mảnh rừng cây trăm dặm dưới một kích của nàng liền hóa thành bột mịn.

Một mảnh sơn lĩnh trăm dặm bị đánh thành bột mịn, một hồi khói bụi mù mịt.

Một đám linh thú phi hành trên không lập tức đều đình chỉ lại, mọi người ở trên linh thú đều trợn mắt há hốc mồm nhìn sơn lĩnh bị san thành đất bằng kia.

- Lực phá hoại thật lớn, thật sự là thực lực trung giai Địa Hoàng.

- Đây có phải là đang nằm mơ không, mới đột phá Hoàng cấp lại có thể liên tục tiến giai? Đừng nói đây là đùa mọi người chứ?

- Nàng tuyệt đối phục dụng cao đẳng giai đan dược, bằng không tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiến giai như thế, rốt cuộc là ai đang giúp nàng, chẳng lẽ là người trẻ tuổi kia.

- Có khả năng, bằng không thì tứ đại ác nhân sao lại đích thân hộ pháp thay nàng chứ, đây rõ ràng là xem ở phân thượng người trẻ tuổi kia.

- Hắn rốt cuộc có địa vị gì?

...

Mọi người thấp giọng nghị luận một phen, lại tiếp tục chạy đi.

Bởi vì bọn hắn sợ thật sự chọc giận Đan Trần Đạo, đến lúc đó chuyến đi Cổ Thành sẽ không có phần bọn hắn nữa.

Thải Hà Nguyệt bổ nhào vào trong ngực Lăng Tiếu thân mật một phen.

Mấy ngày nay khiến nàng như đang nằm mơ, mới mấy ngày ngắn ngủi đã đạt đến độ cao mà người khác cả đời cũng cũng đến được, thật sự khiến nàng mừng rỡ như điên.

Nàng trong lòng may mắn, may mắn lớn nhất cả đời này chính là gặp được

Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có chút giãy dụa khỏi cái ôm của Thải Hà Nguyệt, lộ ra thần sắc xấu hổ nói:

- Nguyệt Nhi, ở đây nhiều người, đừng như vậy, người ta sẽ thẹn thùng đấy.

- Huyền Diệu ở không xa nghe thế trực tiếp ngã xuống khỏi Ngốc Sư Ưng.

- Trời xanh, sao không đánh xuống một đạo lôi điện bổ chết tên này đi.

Huyền Diệu trong lòng hò hét nói.

Lúc này, tứ đại ác nhân bên cạnh mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Lăng Tiếu đã hoàn toàn khác.

Mới đầu, bọn họ là vì không sờ rõ sâu cạn của Lăng Tiếu, lại có Lam Sắc Giao Long nên mới tạm thời thỏa hiệp kết minh cùng Lăng Tiếu đi tới Cổ Thành, định sau khi đến Cổ Thành sẽ tính tiếp.

Thế nhưng sau khi bọn hắn thấy Lăng Tiếu lấy ra Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch trong lòng liền muốn nịnh bợ Lăng Tiếu, lại nghĩ biện pháp dùng những vật khác đổi lấy, nhưng mà, khi bọn hắn thấy Lăng Tiếu ở trước mặt bọn họ tăng một một gã đỉnh phong Vương cấp lên hai đại giai chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi liền không nhịn được mà cực kỳ kinh ngạc.

Không thể phủ nhận đây là công hiệu do đan dược mang đến, nhưng bọn hắn nghĩ mãi vẫn không rõ sao Lăng Tiếu lại có đan dược đỉnh tiêm như thế, coi như là trân bàng bọn hắn tích lũy nhiều năm nếu so với đồ của Lăng Tiếu cũng không phải là một cấp bậc.

- Chẳng lẽ hắn đã đạt được tuyệt thế cơ duyên gì thế sao?

Bốn người bọn họ đồng thời thầm nghĩ trong lòng.

- Quả nhiên thật đáng mừng a, Lăng phu nhân trẻ tuổi như vậy đã vượt qua chúng ta khổ tu mấy trăm năm, thật sự khiến chúng ta hổ thẹn!

Độc Hạt Tử mở miệng cung kính kiêng kị nói.

Ba người khác đều kiến phong sử đà, lại tán thưởng Thải Hà Nguyệt không thôi.

- Tốt rồi, nhanh lên đường thôi, nếu chúng ta không đi chúng ta sẽ rơi lại mất.

Lăng Tiếu nhắc nhở nói ra.

Mục đích của hắn đã đạt được, giờ phải xem ai không kìm được tìm đến hắn trước.

Như thế lại qua hai ngày, cách Cổ Thành ngày càng gần.

Tâm tư của tứ đại ác nhân cũng càng ngày càng sinh động.

Chỉ còn lại một lọ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, bọn hắn không nghĩ biện pháp lấy được, chỉ sợ khó mà có cơ hội nữa.

Lăng Tiếu và Thải Hà Nguyệt ở một bên liếc mắt đưa tình rất thoải mái.

Chỉ còn mấy ngày là đến Cổ Thành, bọn hắn cũng không có tâm tư nữa.

Lăng Tiếu trong lòng thầm hô:

- Thật đúng bảo trì bình thản ah!

Cuối cùng nhịn không được mở miệng trước chính là hai người Quỷ Bà Yêu Công

Các nàng ngồi trên song đầu phi xà lợi dụng mật nhập truyền âm chi pháp nói với Lăng Tiếu:

- Ô hắc ha ha, bình Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch kia của Thiên Diện huynh có thể đổi cho hai người chúng ta không, chúng ta có thể dùng bất luận giá lớn nào để đổi.

Vợ chồng Quỷ Bà Yêu Công trong tứ đại ác nhân mặt ngoài thực lực thấp nhất, chỉ có tu vị trung giai Địa Hoàng, nhưng các nàng lại có bí pháp không thể tưởng tượng nổi, có thể vượt cấp khiêu chiến, cho dù đối mặt cao giai Địa Hoàng cũng có lực đánh một trận, thậm chí có thể đánh giết.

Chỉ có điều ấn tượng của Lăng Tiếu đối với hai người các nàng là không tốt nhất, cũng buồn nôn nhất.

Ban đầu lần đầu gặp ở quán rượu, thủ đoạn g iết người kia của nàng giờ hắn vẫn nhớ rõ.

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói:

- Các ngươi có đồ gì có thể đổi được với ta sao?

Lăng Tiếu nói lời này cũng không dùng mật nhập truyền âm chi pháp, mà trực tiếp nói ra trước mặt mọi người.

Độc Hạt Tử và Cuồng Đạo Nhân liền trở nên nóng nảy.

- Hai tên quái dị các ngươi lại muốn ăn một mình, không có cửa đâu!

Cuồng Đạo Nhân khó chịu mắng một câu, tiếp theo hòa khí nói với Lăng Tiếu:

- Lăng huynh, ngươi đổi bình Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch kia cho ta đi, ta có thể c dùng Càn Khôn Đại của ta trao đổi với ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 670 - Ta Không Vội. (2)

Ấn tượng đối với Cuồng Đạo Nhân tốt hơn Quỷ Bà Yêu Công không ít, chỉ tính tình tên này quá thối, quá mức cuồng vọng, rất dễ dàng đắc tội với người, bất quá thực lực của hắn cũng rất mạnh, cao giai Địa Hoàng, chỉ kém hơn Nam Cung Liệt một chút, ở Nam Hoang tuyệt đối là cao thủ số một số hai.

- Ô hắc ha ha, ngươi tên đạo nhân chết tiệt này, Càn Khôn Đại kia của ngươi chỉ có thể chứa người thực lực bình thường, có ích gì đâu.

Quỷ Bà Yêu Công mắng ngược, tiếp theo nói với Lăng Tiếu:

- Lăng huynh, chúng ta có thể cầm hai cây Thiên Tuyết Liên bảy ngàn năm trao đổi với ngươi.

Thiên Tuyết Liên, băng thuộc tính linh thảo lục giai trung giai, có công hiệu khởi tử hồi sinh kéo dài tuổi thọ, đồng thời lại có thể tăng trưởng linh khí thân hòa độ băng thuộc tính, là linh thảo băng thuộc tính hiếm thấy.

Nếu hai gốc Thiên Tuyết Liên này đạt tới vạn năm năm, chỉ sợ không ai cam lòng lấy ra để đổi Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch

Bởi vì vợ chồng Quỷ Bà Yêu Công là mộc thuộc tính, Thiên Tuyết Liên đối với các nàng cũng không có tác dụng quá lớn, đây cũng là nguyên nhân các nàng cam lòng lấy ra trao đổi.

- Thiên Tuyết Liên!

Lăng Tiếu ánh mắt hơi đổi. Hắn mấy thuộc tính đồng tu, linh thảo băng thuộc tính này đối với hắn cũng có thuộc tính không tệ, bất quá hắn lại nghĩ Thiên Tuyết Liên thích hợp với Băng Nhược Thủy hơn.

- Ha ha, Thiên Tuyết Liên mặc dù không sai, nhưng người nào không biết Lăng huynh là Phong thuộc tính thể chất, Thiên Tuyết Liên đưa hắn có được gì chứ, chẳng lẽ có thể nhiều thêm một mạng sao?

Cuồng Đạo Nhân khinh thường cười nói.

Lời này vừa nói ra, Quỷ Bà Yêu Công thần thái lập tức cực kỳ lúng túng.

Thiên Diện Thư Sinh là võ giả Phong thuộc tính mọi người đều biết, chỉ có cao giai linh thảo Phong thuộc tính với hắn mới hữu dụng, Thiên Tuyết Liên với hắn mà nói quả thật chỉ là gân gà.

Thế nhưng bọn hắn cũng không biết Thiên Diện Thư Sinh này đã không phải là Thiên Diện Thư Sinh kia rồi.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua Quỷ Bà Yêu Công và Cuồng Đạo Nhân nói:

- Đồ đạc của các ngươi mặc dù không sai, nhưng tựa hồ so ra vẫn kém Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, nếu như ta để người khác biết rõ trong tay của ta có Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, tin tưởng rất nhiều người sẽ cảm thấy hứng thú, lại có không ít thứ tốt cho ta lựa chọn, ta thật sự nghĩ không ra có lý do gì lại lấy nó ra đổi với bất cứ người nào trong các ngươi.

Lời này vừa nói ra, tứ đại ác nhân thần sắc đều biến đổi.

Lăng Tiếu nói quả thật không sai, Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch thật sự hiếm thấy, nếu như bàn về giá trị tuyệt đối có thể so với thất giai linh thảo.

Thứ tốt bực này, tin tưởng mặc kệ ở đâu cũng đều được hoan nghênh.

Bọn hắn không lấy ra được thứ tốt để trao đổi không có nghĩa là người khác cũng không.

Nội tình các thế lực cũng không phải bọn hắn tưởng tượng nổi.

Lăng Tiếu liếc qua Độc Hạt Tử vẫn chưa mở miệng, nhàn nhạt nói:

- Bất quá, ai bảo chúng ta là Nam Vực ngũ đại ác nhân, tuy nói từ trước đến nay không đoàn kết, nhưng chung quy vẫn tốt hơn tiện nghi ngoại nhân.

Nói đến đây hắn dừng chút lại nói:

- Chỉ tiếc trong tay của ta chỉ còn lại một lọ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, cho nên chỉ cần bất luận ai trong các ngươi đủ thành ý, lấy được được thứ đả động đến ta, ta đương nhiên sẽ đưa cho một người trong các ngươi, nơi này cách Cổ Thành còn chút thời gian, các ngươi chậm rãi cân nhắc đi, ta không vội.

Tứ đại ác nhân nghe xong lời này đều có chút trầm mặc, đồng thời đang phỏng đoán dụng ý của Lăng Tiếu, trong nội tâm thầm hô:

- Ngươi đương nhiên không vội, dù sao ngươi đã sớm dùng qua rồi.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch chỉ còn lại một lọ, bọn hắn không vội mới lạ.

Huyền Diệu và Ma Đế ở một bên đều lau mắt mà nhìn đối với Lăng Tiếu, bọn hắn hiện giờ mới nhận thức được Lăng Tiếu có đôi khi tuy bất cần đời, nhưng chơi tâm kế cũng rất lành nghề, không ai có thể khiến hắn chịu thiệt cả.

Lại mấy ngay fsau, Cổ Thành đã dần dần xuất hiện trước mắt.

Đây là khu vực trung tâm nhất của Nam Vực, đã từng là thành trì huy hoàng nhất, có truyền thuyết cổ xưa nhất.

Cổ Thành chiếm diện tích tương đương rộng lớn, Vạn Thú Thành và Nam Thiên Thành Lăng Tiếu từng thấy qua đều là một phương đại thành, nhưng so với nơi này lại nhỏ hơn nhiều.

Tường thành cao ngất, lầu các phong cách cổ xưa, đường đi rộng rãi, không đâu không lộ ra cảnh tượng từng phồn hoa ở đây

Đây cũng là nguyên nhân những người khác nhiều lần muốn chiếm lấy nó.

Có thể trở thành một phương bá chủ ở bên trong, đó là việc vinh quang cỡ nào chứ.

Hôm nay thành trì cực lớn này lại tràn đầy cảnh tượng tiêu điều tàn bại, trên không còn bao phủ một cổ cảm giác áp lực vô cùng trầm trọng, phảng phất từ ngày bị huyết tẩy nó liền tràn đầy không cam lòng, linh hồn vô số Cổ Tộc nhân hình thành oán khí cự đài, tràn ngập trên không, tạo thành vạn thế chi tổ chú.

Tất cả phi hành linh thú đều ngừng lại trước thành trì mấy ngàn thước.

Tất cả mọi người xa xa nhìn qua thành trì kia, trong nội tâm nhiều thêm vài phần cảm giác sợ hãi không hiểu.

Nơi này sở dĩ xưng là Nam Hoang Cấm khu, cũng vì người từng tiến vào Cổ Thành không ai có thể trở lại, ngay cả cường giả Địa Hoàng giai cũng như thế.

Là có lệ hồn Cổ Tộc ở bên trong lấy mạng hay là Cổ Tộc đặt vạn thế tổ chú ở bên trong?

Mọi người không biết, bọn hắn chỉ biết là ở đây đã từng xuất hiện qua hai đại thần vật: Thiên Cổ Thần Công và Thiên Cổ Thần Đỉnh.

Hai thứ này đều là thần vật đặc xưng hô cấp "Thần", mặc kệ ở đâu cũng tràn đầy hấp dẫn cực độ, khiến người như thiêu thân lao đầu vào lửa mà tìm kiếm tranh đoạt.

Theo tuế nguyệt thay đổi, thời đại đổi dời, hai đại thần vật này vốn đã bị thế nhân quên đi

Thế nhưng không biết ai rải tin tức ra, khiến người người đều cho rằng hai đại thần vật này vẫn đang tồn tại trong Cổ Thành, khiến rất nhiều thế lực Nam Hoang tu tập lại, muốn đào ba thước đất cũng phải tìm kiếm khắp Cổ Thành một lần, cho dù không thể tìm được hai đại thần vật cũng phải khiến Cổ Thành một lần nữa cởi mở, trở thành ãnh địa, cứ điểm mới của bọn hắn.

Đan Trần Đạo là người thực lực cao nhất hành động lần này, mọi người đều biết hắn nhắm vào Thiên Cổ Thần Đỉnh của Cổ Tộc mà đi, hắn đã là lục phẩm Luyện dược sư, thần đỉnh này với hắn chẳng khác nào như một tánh mạng hắn.

Nếu đạt được Thiên Cổ Thần Đỉnh hắn khẳng định sẽ như hổ thêm cánh, khiến cho trình độ luyện đan của hắn lại được nâng cao một bước.

- Đan đại sư, chúng ta trực tiếp vào thành sao?

Thần Đạo Minh Phó minh chủ tiến lên hỏi.

Đan Trần Đạo không để ý đến Thần Đạo Minh Phó minh chủ, mà hai mắt

chăm chú nhìn Cổ Thành không xa, thần sắc cực kỳ chuyên chú.

Sau đó, thần sắc hắn trở nên cực kỳ khó coi, mồ hôi lạnh cũng chảy xuôi xuống.

- Khó trách người vào đây đều không thể ra, ta nghĩ ta biết được vì sao rồi.

Đan Trần Đạo sâu kín nói.

Đan Trần Đạo lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều là kinh ngạc nhìn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 671 - Ta Chính Là Lăng Tiếu. (1)

Nơi này đã trở thành Cấm khu vạn năm rồi, hắn rõ ràng liếc mắt liền thấy được mấu chốt ở đây?

- Cường giả Tôn giai quả nhiên bất phàm!

Tất cả mọi người trong lòng đều thầm hô.

- Đan đại sư cuối cùng là sao?

Người cầm đầm tất cả thế lực đều cùng kêu lên hỏi.

Đan Trần Đạo nhíu mày một cái nói

- Trong Cổ Thành có đại lượng oan hồn!

- Oan hồn!

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Oan hồn và linh hồn là hai khái niệm bất đồng.

Linh hồn chính là ý chí và tư tưởng của bản thân võ giả, mà oan hồn lại chỉ còn lại vô số oán niệm, đã không còn ý chí và tư tưởng võ giả trước khi chết, chỉ lưu lại một cổ oán niệm nồng đậm trước khi chết, thị sát khát máu, hung tàn, cừu hận, phẫn nộ... Phàm là gặp phải sinh mệnh còn sống, chúng tuyệt đối sẽ không buông tha, nhất định sẽ dây dưa đến chết, đây gọi là oan hồn.

Bình thường võ giả sau khi chết linh hồn đều tiêu tán giữa thiên địa, chỉ có linh hồn đạt đến ngoài Đế cấp mới có thể bất tử bất diệt, trừ phi linh hồn cũng bị người khác đánh cho trọng thương mới chết. Mà oan hồn lại không như thế, võ giả bình thường như có chấp niệm thật lớn, khi chết cũng sẽ lưu lại oán niệm, nhưng oán niệm này chỉ là một đám ý chí mặt trái, sẽ rất nhanh biến mất ở giữa thiên địa, rất ít có thể trường tồn hậu thế.

Hiện giờ, trong Cổ Thành rõ ràng tồn tại đại lượng oan hồn, điều này đại biểu cho cái gì?

Có lẽ trong Cổ Thành có cấm chế cường đại, phòng ngừa những oan hồn này biến mất, khiến chúng nó tiếp tục ở lại trong Cổ Thành, chiếm cứ Cổ Thành không bị ngoại nhân quấy nhiễu.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Cổ Thành trở thành cấm khu của nhân loại sao?

Đại bộ phận người đối với lời Đan Trần Đạo đã tin hơn phân nửa, cũng chỉ có loại đồ vật tà ác này mới có thể khiến cho người có tiến không có ra.

Trong lúc nhất thời, tất cả thế lực đều đang do dự có nên tiến vào hay không?

Bên trong có thể sẽ có đại lượng oan hồn, oan hồn có thể khiến cường giả Địa Hoàng giai cũng vẫn lạc, có thể thấy nó cực kỳ hung tàn cường đại, mà oan hồn này chỉ công kích nhắm vào linh hồn, không quan hệ quá lớn với thực lực mạnh yếu.

Bất luận tinh thần thức hải của kẻ nào đều là nơi bổn mạng linh hồn, chỗ đó vĩnh viễn là nơi yếu ớt nhất của võ giả, một khi bị cắn nuốt linh hồn, coi như là Đại La Thần Tiên cũng hết thuốc chữa.

- Không sợ chết thì vào, lão phu đi vào trước.

Đan Trần Đạo không để ý tới mọi người đang do dự ở phía sau, xung phong cỡi Hỏa Loan bay vào trong Cổ Thành.

Tất cả mọi người nhìn qua thân ảnh tài cao lớn mật kia, đều cực kỳ sùng kính không thôi.

Người tiến vào đợt thứ hai là Ma Ảnh Môn, bọn hắn không chút suy nghĩ liền theo Đan Trần Đạo tiến vào.

- Vật tà ác lại há có thể khiến nó trường tồn hậu thế, thần min ta tự nhiên phải thay trời hành đạo.

Thần Đạo minh Phó minh chủ thì thào nói một câu, suất lĩnh bộ hạ cùng lao vào.

Hiện giờ chỉ có tứ đại thế gia và một đám tán tu là do dự không vào.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, các ngươi ai muốn vào thì đuổi theo.

Nam Cung Liệt sâu kín nói một tiếng với đám tán tu đi cùng, sau đó liếc qua Lăng Tiếu ở không xa, cưỡi Liệt Hỏa bay vào Cổ Thành.

- Liệt hoàng nói không sai, nếu đã đến há lại tay không mà về, ta đi đây!

- Đúng vậy, chỉ là oan hồn cần gì phải sợ, chẳng lẽ chúng ta còn không đối phó được những thứ dơ bẩn này sao, ta vào.

- Cổ Tộc hai đại thần vật ở trong, có được là may mắn, không được là vận mệnh, cùng lắm thì chết, mười tám năm sau lại là một hảo hán.

- Ta cũng đi.

- Ta cũng đi.

...

Những tán tu và dong binh đều là dân liều mạng, mỗi người đều là loại can đảm hơn người, đại bộ phận người bị lời Nam Cung Liệt kích thích, lập tức đều bay theo vào, chỉ có ba gã tán tu sợ chết lưu lại.

Người tứ đại thế gia thấy đại bộ phận người đều tiến vào, bọn hắn sao có thể làm mất mặt tứ đại thế gia được.

- Tất cả mọi người đuổi kịp cho ta, chỉ cần không bị oan hồn phụ thể, chúng vốn không có gì phải sợ.

Người dẫn đầu Đường gia kinh hô lên.

Ba nhà khác cũng không cam chịu tại lạc hậu, tự cưỡi tọa kỵ bay vào.

Hiện giờ ngoại trừ ba gã tán tu vẻ mặt xấu hổ đứng ở bên ngoài khác, cũng chỉ còn lại bọn người Lăng Tiếu là chưa vào.

- Ô hắc ha ha, những oan hồn này thích hợp cho chúng ta tu luyện nhất, chúng ta đi trước một bước

Công pháp Quỷ Bà Yêu Công tu luyện kỳ lạ tà ác, các nàng cũng cảm ứng được đại lượng oan hồn trong thành, thần sắc như mê muội hưng phấn kinh hô một tiếng liền cưỡi hai đầu phi xà biến mất trước mặt mọi người.

Các nàng rõ ràng chịu buông tha cho hấp dẫn từ Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, có thể thấy những oan hồn trong Cổ Thành đối với các nàng trọng yếu bực

nào.

Lăng Tiếu đối với các nàng rời đi tự nhiên rất vui vẻ, bởi vì hắn càng coi trọng Cuồng Đạo Nhân và Độc Hạt Tử hơn, nếu như có thể thu hai người bọn họ thì không còn gì tốt hơn rồi.

Nhưng Độc Hạt Tử chậm chạp không có động tĩnh, đừng nói là người ta không có hứng thú với Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch của hắn đấy chứ?

Cuồng Đạo Nhân thấy Quỷ Bà Yêu Công rời đi, xoa xoa đôi bàn tay đi đến trước mặt Lăng Tiếu:

- Lăng huynh, ngươi nói đi ngươi cần bổn đạo gia làm thế nào mới bằng lòng cho ta?

- Kỳ thật rất đơn giản.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Cuồng Đạo Nhân, lại liếc qua Độc Hạt Tử nói:

- Dùng người của ngươi đến đổi!

Cuồng Đạo Nhân thần sắc trầm xuống:

- Có ý tứ gì?

- Ý tứ rất đơn giản, ai thuần phục ta, sẽ tư cách đạt được Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch.

Lăng Tiếu thập phần chắc chắc nói.

- Thiên Diện huynh trò đùa này không dễ nghe đâu!

Cuồng Đạo Nhân âm trầm đáp.

Cho tới nay ngũ đại ác nhân đều là tiếng xấu lan xa, không ai mạnh hơn ai, chỉ có người càng độc ác hơn thôi.

Bọn hắn xem như là nhân âật nổi danh Nam Hoang, muốn Cuồng Đạo Nhân hắn thuần phục Thiên Diện Thư Sinh, chỉ sợ sẽ bị người khác xem thường và khinh thường. Phải biết rằng đã từng có bao nhiêu thế lực cũng cực lực mời bọn hắn làm cung phụng, nhưng bọn hắn tới giờ cũng không để vào mắt, đều bởi vì bọn họ đều là loại kiệt ngao bất tuần, cho nên vẫn luôn coi mình như tán tu

Hôm nay Cuồng Đạo Nhân tự nhiên sẽ không vì Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch mà bán mình đi.

Độc Hạt Tử ở một bên sắc mặt cũng không dễ nhìn, bất quá cũng không lập tức rời đi.

- Ta cũng không nói giỡn với các ngươi.

Lăng Tiếu hết sức nghiêm túc nói, tiếp theo lại nhìn Cuồng Đạo Nhân và Độc Hạt Tử nói:

- Không sợ nói cho các ngươi biết ta cũng không phải Thiên Diện Thư Sinh gì cả, ta chính là Lăng Tiếu, chỉ có thực lực đê giai Vương cấp.

- Cái gì, ngươi... Ngươi không phải Thiên Diện Thư Sinh!

Cuồng Đạo Nhân và Độc Hạt Tử đều cả kinh kêu lên.

Bọn hắn vẫn cho rằng Lăng Tiếu trước mắt là Thiên Diện Thư Sinh có tài thiên biến vạn hóa trong ngũ đại ác nhân. Trước đây bọn hắn đã hẹn nhau

cùng kết minh trong tửu lâu.

Mà khi đó trừ bọn bốn người bọn họ ra cũng chỉ có Lăng Tiếu dám ngồi ở chỗ kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 672 - Ta Chính Là Lăng Tiếu. (2)

Thiên Diện Thư Sinh có tài thiên biến vạn hóa, tùy thời có thể cải trang thành nam nữ già trẻ, người bình thường vốn không thể nhận ra, mà lúc đó Độc Hạt Tử lại tản ra độc tính mãnh liệt, võ giả bình thường căn bản không chịu nổi hắn hạ độc, cho nên hắn cho rằng Lăng Tiếu chính là Thiên Diện Thư Sinh biến thành, lại thêm Lam Sắc Giao Long xuất hiện vung bay Cuồng Đạo Nhân.

Bọn hắn càng thêm nhận định Thiên Diện Thư Sinh đã có kỳ ngộ gì đó, đã đột phá đến Tôn giai, lại thu phục được lục giai linh thú, bởi vậy bọn họ mới chưa từng hoài nghi Lăng Tiếu không phải Thiên Diện Thư Sinh.

Sau đó trên đường đến Cổ Thành, bọn hắn càng khẳng định ý nghĩ trong lòng.

Nếu như người trẻ tuổi trước mắt này không phải Thiên Diện Thư Sinh, chỉ bằng tu vị đê giai Vương cấp của hắn sao có thể có người hầu trung giai Địa Hoàng? Có thể tùy tiện xuất ra quỳnh dịch hiếm có như Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch? Có thể tiện tay xuất ra các loại cao giai linh đan?

Điều này hiển nhiên không thể nào rồi?

Bọn hắn vẫn cho rằng Lăng Tiếu là Thiên Diện Thư Sinh, mà Lăng Tiếu giờ lại chính miệng nói mình không phải Thiên Diện Thư Sinh gì cả, cái này khiến bọn hắn đều cảm thấy thế giới này quá điên cuồng.

Chẳng lẽ là bọn hắn dọc theo đường này đều đang mộng du sao?

Một gã đê giai Vương cấp cũng có thể có nội tình biến thái như thế, còn đùa giỡn tứ đại ác nhân bọn họ, chuyện này quả thực khiến bọn hắn như muốn nổi điên lên.

- Có phải cảm thấy không thể tưởng nổi không?

Lăng Tiếu hỏi ngược một câu, tiếp theo khẽ cười nói:

- Ngày đó, các ngươi đột nhiên đi vào quán rượu thật sự đã dọa cho ta phát hỏi, nếu không có tiểu Long che chở ta chỉ sợ đã trúng độc thủ của các ngươi rồi, bất quá các ngươi đừng tưởng rằng hiện giờ có thể giết ta, không nói đến người hầu của ta là trung giai Địa Hoàng, hiện giờ nữ nhân của ta cũng là trung giai Địa Hoàng rồi, ta còn có hộ thân linh thú lục giai Giao Long, các ngươi vẫn nên thông minh một chút, theo ta các ngươi tuyệt đối sẽ không chịu thiệt đâu, đương nhiên các ngươi hiện giờ cũng có thể lựa chọn rời đi, nhưng là Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch này ta trước hết giữ lại cho người khác dùng, đúng rồi, ta ngoại trừ có tứ, ngũ phẩm đan dược ra, dường như còn có lục phẩm đan dược, giống như tên gì mà ‘ Linh Tôn đan ’ thì phải, đồ chơi kia ta không dùng đến, đặt chỗ này thật đáng tiếc.

- Ngươi... Ngươi còn có Linh Tôn đan? Cái này... Điều đó không có khả năng, coi như là Đan Trần Đạo cũng không thể luyện chế được, ở Nam Vực ta chưa nghe ai nói qua có ai có thể luyện chế ra được loại lục phẩm đỉnh cấp đan dược này.

Cuồng Đạo Nhân hoảng sợ nói.

Độc Hạt Tử ánh mắt cũng trở nên sáng chói nhàn nhạt nói:

- Loại đan dược này ta từng thấy ở đấu giá hội Trung Vực, mỗi một khỏa Linh Tôn đan đều là đan dược mà tất cả thế lực lớn tranh giành, giá đấu giá quả thực có thể dùng giá trên trời để hình dung, ngươi... Ngươi thực sự có

loại đan dược này?

Lăng Tiếu đắc ý cười nói:

- Tin thì có không thì tùy.

Hắn hiện giờ đã dụ dỗ được hai người này, nếu như có thể lợi dụng bọn hắn đi theo là tốt nhất, nếu không cũng không tổn thất gì, dù sao giờ mục đích của hắn đã đạt được, phải hai người bọn họ ai nguyện ý cắn câu thôi.

Cuồng Đạo Nhân và Độc Hạt Tử đều nhìn Lăng Tiếu thật sâu, hai người lâm vào trầm mặc.

Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch tuy có hấp dẫn rất lớn với bọn họ, nhưng cũng không đến mức khiến bọn hắn bán mình đi.

Thế nhưng Linh Tôn đan lại không giống, chỉ cần có nó, liền đại biểu cho bọn hắn rất có thể bước vào hàng ngũ tôn giai, trở thành Chí Tôn, thọ nguyên cũng tăng mạnh.

Thiên Tôn, đây chính là Bá Giả chân chính, đến lúc đó, coi như là khai tông lập phái, chiếm đất làm tôn cũng không ai dám nói nhiều nửa câu.

Đối với tánh mạng vĩnh sinh và truy đuổi cường thế đều là hấp dẫn trước nay khó ai kháng cự nổi.

Hai người bọn họ đều là cao giai Địa Hoàng, không có Linh Tôn đan có lẽ có một ngày bọn hắn cũng có thể tu luyện tới Hoàng cấp viên mãn thử đột phá tôn giai.

Thế nhưng đột phá tôn giai cũng cần có cơ duyên và lực lĩnh ngộ rất lớn, có lẽ chỉ sớm tối liền đột phá, cũng có lẽ mấy trăm năm thậm chí cả đời cũng vô

duyên đạt tới một bước kia, cuối cùng biến thành một nắm đất vàng vùi mình giữa dòng sông lịch sử.

- Đúng rồi, quên nói cho các ngươi biết, ta còn là một gã Ngũ phẩm Luyện dược sư.

Lăng Tiếu rất là tùy ý nói.

Mặc kệ ở nơi nào, Luyện dược sư cũng là chức nghiệp rất được tôn sùng.

Đan dược bọn hắn luyện ra có đủ loại công hiệu thần kỳ, có thể chữa thương cứu người, có thể tăng lên tốc độ võ giả, có thể thay đổi thể chất võ giả, cũng có thể khiến võ giả trực tiếp tiến giai...

Luyện dược sư vĩnh viễn là nhân vật tôn quý nhất trên đại lục này, phẩm giai càng cao, trình độ được tôn sùng càng thêm bất phàm.

Ở Tây Bắc hoặc Nam Hoang Luyện dược sư ngoài Tứ phẩm cực ít, nhưng ở các nơi vẫn ngẫu nhiên xuất hiện ; mà Luyện dược sư Ngũ phẩm lại cực kỳ hiếm thấy, ở Tây Bắc hoặc Nam Hoang, Luyện dược sư đạt đến Ngũ phẩm đã ngoài tuyệt sẽ không vượt qua số lượng bàn tay. Bọn hắn đều là đại nhân vật của các tông môn, bình thường rất ít lộ diện; Luyện dược sư đạt đến lục phẩm ở hai nơi này cũng chỉ có Đan Trần Đạo, đủ thấy Luyện dược sư hiếm thấy cỡ nào, tăng lên phẩm giai khó bao nhiêu.

Thế nhưng người trẻ tuổi nhìn mới chỉ hai mươi trước mắt này lại tự xưng mình là Ngũ phẩm Luyện dược sư, chuyện này khiến bọn hắn càng thêm khiếp sợ.

Nếu như đổi thành người trẻ tuổi bình thường nói với bọn họ nói mình là Ngũ phẩm Luyện dược sư, bọn hắn cũng chẳng cần suy nghĩ liền sẽ trực tiếp xé sống hắn, sau đó mắng to: Ngươi cho rằng Ngũ phẩm Luyện dược sư là

rau cải trắng sao, tùy tiện bắt cái là có.

Nhưng người trước mắt này lại khiến ho bọn họ hoàn toàn tin phục.

Chỉ bằng vào hắn có thể tùy tiện xuất ra cao giai đan dược, trước mắt tạo ra một gã trung giai Địa Hoàng, bọn hắn không tin cũng phải tin thôi

Nếu như người ta không phải Ngũ phẩm Luyện dược sư thì lấy đâu ra nhiều đan dược cao giai như thế chứ?

Coi như là trưởng bối gia tộc cho, nhưng đan dược trân quý cỡ nào, làm sao có thể đơn giản tặng người được?

Điều này nói rõ người ta không sợ hãi, hơn nữa căn bản không để đan dược vào mắt, bằng vào thủ đoạn của người ta, chỉ cần có tài liệu tùy thời đều có thể luyện chế được.

- Các ngươi chỉ có một phút đồng hồ để cân nhắc, một phút đồng hồ sau đi vào Cổ Thành, duyên phận giữ chúng ta sẽ hết.

Lăng Tiếu thản nhiên nói với hai người đang sửng sờ.

Hắn chính là muốn bức hai người làm ra quyết định, nếu như hai người thần phục là tốt nhất, không thì đành dừng ở đây.

Huyền Diệu ở bên thấy Lăng Tiếu từng bước ép hai gã cao giai Địa Hoàng, khiến bọn hắn muốn ngừng mà không được, trong nội tâm đánh giá đối với Lăng Tiếu lại cao thêm rất nhiều.

- Không hổ là Thánh hoàng tương lai, vậy mới đáng giá để bản Thiên Cơ đi theo chứ.

Huyền Diệu trong lòng bội phục nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 673 - Cả Đời Phụng Ta Làm Chủ Được Không?

Ma Đế bên kia lại không chú ý tới những gì Lăng Tiếu làm, chỉ nhìn chăm chú về hương Cổ Thành, sắc mặt dần dần trở nên cuồng nhiệt.

- Thật nhiều năng lượng tàn hồn!

Ma Đế truyền âm nói với Lăng Tiếu.

- Yên tâm đi, đều là của ngươi trốn không thoát đâu.

Lăng Tiếu biết rõ Ma Đế có thể thôn phệ tàn hồn khôi phục, có thể cảm nhận được tâm tính không thể đợi được của hắn, cho nên mới mở miệng trấn an nói.

- Mà thôi... Mà thôi, Cuồng Đạo Nhân ta cả đời vọng cuồng tự đại, Tiêu Dao tung hoành một phương, để cho ta lựa chọn thuần phục một hậu bối như ngươi, thật sự là mất đi tôn nghiêm của bổn đạo gia, coi như bổn đạo gia không có phúc hưởng thụ vậy, bổn đạo gia đi đấy!

Cuồng Đạo Nhân lắc đầu, thần sắc trở nên vô cùng kiên định lên, hít một tiếng chạy vào Cổ Thành.

Nhìn Cuồng Đạo Nhân rời đi, Lăng Tiếu trong nội tâm thật sự thất vọng.

Rõ ràng một gã cao giai Địa Hoàng sắp tới tay, nhưng nháy mắt đã không còn nữa.

- Thật sự có thể đở nổi hấp dẫn?

Lăng Tiếu trong lòng thầm nhũ một tiếng, tiếp theo đưa ánh mắt về phía Độc Hạt Tử:

- Ngươi cũng lựa chọn như hắn sao?

Hắc phiến trong tay Độc Hạt Tử đã đình chỉ lay động, thần sắc thật sự vô cùng trầm trọng.

Cái này với hắn mà nói là một quyết định gian nan.

Hắn cùng với Cuồng Đạo Nhân đều là loại kiệt ngao bất tuần, hai người thực lực tương đương, chẳng qua hắn khác với Cuồng Đạo Nhân, Cuồng Đạo Nhân gần đây cuồng vọng tự đại, mà hắn lại thích đùa bỡn tâm kế, tính toán độc hại người khác.

Thế nhưng, đối với người tuổi trẻ trước mắt này, hắn ại cảm thấy có chút mặc cảm.

Một gã đê giai Vương cấp rõ ràng ở trước mặt bọn họ chuyện trò vui vẻ, không lộ ra bất luận khẩn trương câu thúc gì, càng thận trọng từng bước hấp dẫn bọn hắn cắn câu, phần can đảm này, phần cơ trí này quả thật không phải người thường có thể hiểu rõ.

- Ngươi được xưng độc hoàng, dụng độc chi thuật khẳng định trên đời vô song, như vậy đi, ta đứng ở chỗ này tùy ngươi thi bất cứ độc nào, chỉ cần ngươi có thể hạ độc chết ta, thứ trên người ta đều là của ngươi, bọn hắn cũng không làm gì được ngươi, nhưng nếu độc không chết ta, ngươi phải thần phục ta, cả đời phụng ta làm chủ có được không?

Lăng Tiếu sâu kín nói.

- Chuyện này là thật!

Độc Hát mắt sáng ngời hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu còn chưa trả lời, Thải Hà Nguyệt đã lập tức dịu dàng nói:

- Tuyệt đối không được!

Tiếp theo nàng ngóng nhìn Lăng Tiếu chân thành nói:

- Phu quân, Độc Hoàng độc thuật danh truyền thiên hạ, ngươi sao có thể dùng thân phạm hiểm được, bằng năng lực của ngươi, rất nhiều người sẽ đi theo ngươi, không cần đến Độc Hoàng a!

Thải Hà Nguyệt toàn tâm đều khuynh hướng Lăng Tiếu, tự nhiên không muốn Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì, dù bảo nàng chết thay hắn, nàng cũng sẽ không một chút nhíu mày, nhưng Lăng Tiếu nếu đã xảy ra chuyện gì, nàng tất nhiên sẽ tự tử với hắn.

Huyền Diệu ở một bên nói:

- Ngươi ngàn vạn đừng nghĩ không thông ah, nếu như ngươi thực muốn lấy thân thử độc, vậy ngươi trước tiên đưa hết thứ tốt cho ta bảo quan, miễn cho nước phù sa dẫn ra ngoài ah!

- Ngươi cút xa một chút cho ta.

Lăng Tiếu không nhịn được quát Huyền Diệu, tiếp theo nhu tình nói với Thải Hà Nguyệt:

- Yên tâm đi, phu quân mệnh quý, tiểu độc bình thường vốn không làm gì được ta.

Cảm thụ được ánh mắt tin tưởng mười phần của Lăng Tiếu, trong lòng Thải

Hà Nguyệt sinh ra cảm giác tín nhiệm mù quan, tín niệm kiên định vừa rồi lập tức tan rã, đầu không khỏi khẽ gật nói:

- Vậy ngươi nhất định phải coi chừng!

Lăng Tiếu véo nhẹ đôi má nàng một cái, tiếp theo nói với Độc Hạt Tử:

- Đến đây đi!

- Ngươi phải nghĩ thông suốt, ngoại hiệu của ta cũng không phải tùy tiện có được

Độc Hạt Tử nghi ngờ nói. Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ Lăng Tiếu sao lại tự tin như thế.

Hắn sở dĩ xưng là tứ đại ác nhân chi Độc Hạt Tử, cũng không phải chỉ có hư danh.

Đã từng có thái thượng trưởng lão của một gia tộc cùng hắn ở trong Man Hoang vực cướp lấy một gốc cao giai linh thảo hắn sắp đến tay. Hắn trong cơn giận dữ đuổi theo mấy vạn dặm, một mình xông vào gia tộc này, hạ độc chết toàn bộ cao thấp hơn một ngàn người của gia tộc kia, trong đó không ít hơn mười tên Vương cấp và hai gã Địa Hoàng.

Bằng vào lần đó, tên tuổi Độc Hạt Tử hắn liền vang vọng khắp Nam Hoang, đạt được danh xưng độc hoàng, trở thành một trong ngũ đại ác nhân.

- Bớt nói nhảm, mau tới đi, ta còn phải vội vào thành

Lăng Tiếu đối với Độc Hoàng thập phần khinh thường vẫy vẫy tay nói.

Độc Hạt Tử mặt âm trầm nói:

- Nếu ngươi đã tự tin thế, ta liền cho ngươi nếm thử tư vị bị vạn độc quấn thân.

Dứt lời, quanh thân hắn nổi lên một cổ độc khí đầm đặc, không khí bên cạnh cũng trở nên đục ngầu đen nhánh.

- Các ngươi trước tiên lui ra!

Lăng Tiếu chăm chú quát Thải Hà Nguyệt, Huyền Diệu và Ma Đế quát.

Độc Hạt Tử lúc này hai mắt hiện hồng, sắc mặt trở nên dữ tợn xám ngắt, đã không còn nửa điểm tuấn lãng trước kia nữa. Tứ Dực Hạt Vương dưới chân hắn phát ra một tiếng Híz-khà zz Hí-zzz hưng phấn, bốn cánh càng không ngừng huy động, trong miệng phun ra từng đạo độc hạt u lục.

Độc Hát Thú chính là một trong linh thú thiên hạ kỳ độc, một khi bị dính vào coi như là Vương cấp chỉ sợ sẽ lập tức thi cốt vô tồn, mà Địa Hoàng cũng không dễ chịu bao nhiêu.

Hiện giờ độc khí do nhân hạt hợp nhất, đúng là độc hạt đáng sợ nhất của Độc Hạt Tử.

Độc hạt vừa ra, trăm dặm đều độc!

- Hảo hảo hưởng thụ bữa tiệc lớn này đi!

Độc Hạt Tử lộ ra tiếng cười dữ tợn nói.

Tiếp theo song chưởng khẽ vẫy, hai đạo sương mù hiện ra màu xanh đen đánh úp về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có bất cứ phản kháng hay tránh né gì cả, tùy ý để khói độc

dính vào hai tay.

Tư tư!

Khói độc vừa mới dính vào, hai tay Lăng Tiếu đều toát ra khói đặc ăn mòn, từng mủ độc buồn nôn lập tức bành trướng lên, những khói độc kia thấm vào làn da Lăng Tiếu, xâm nhập vào kinh mạch, tạng phủ của hắn.

Trong chớp mắt, Lăng Tiếu cả người trở nên mập mạp đến đáng sợ, mủ độc trên da tựa hồ có từng con Độc Hạt Tử đang cắn gặm phù động, một cổ độc thối ăn mòn trùng thiên khiến người buồn nôn vạn phần.

Lăng Tiếu biết rõ ngoại trừ da, tạng phủ của mình bị tập kích ra, hệ thống thần kinh cũng dần mất đi tri giác.

- Phu quân, ngươi phải chịu đựng!

Thải Hà Nguyệt không đành lòng nhìn Lăng Tiếu thảm như vậy, mặt hoảng sợ nói.

Huyền Diệu cũng không đành lòng quay mặt đi.

Hắn mặc dù đối với Lăng Tiếu tin tưởng mười phần, nhưng loại tra tấn này cũng không phải người bình thường chỗ thể chịu được.

- Ngàn vạn đừng xong đời đấy.

Huyền Diệu trong lòng lo lắng nói.

Chỉ có Ma Đế ở một bên không có bất kỳ tỏ vẻ gì, tựa hồ như vốn không lo lắng Lăng Tiếu sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

- Chịu không được sao, độc này coi như là đỉnh phong Hoàng cấp cyngx chịu không nổi, dù là tôn giai đến cũng không dám dính vào nửa điểm, huống chi Vương cấp nho nhỏ như ngươi, ngoan ngoãn lấy ra những thứ kia, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Độc Hạt Tử liếm liếm đầu lưỡi thập phần tự tin nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 674 - Phá Huyễn Dược Thủy Lục Nhãn Đồng. (1)

Độc hạt của hắn, hắn hiểu hơn bất kỳ ai, trừ phi có đan dược giải độc cao giai ngoài ngũ giai, bằng không ai đến cũng chỉ có đường chết.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Tiếu trở nên vô cùng xấu xí, so với quỷ bà yêu công còn xấu hơn nhiều.

- Độc... Độc hoàng quả nhiên danh bất hư truyền!

Lăng Tiếu có chút gian nan nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá cũng không hơn!

Dứt lời, Lăng Tiếu bắt đầu toàn lực trừ độc, cổ hoàng thần công bắt đầu vận chuyển với tộc độ cao nhất, Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng ở bên cạnh hiệp trợ, Tiên Thiên Âm Phong Châu và Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải hắn cũng bắt đầu khởi động.

Cổ hoàng thần công đã đạt đệ tứ biến, lại thêm từng hấp thu Giao Long tinh huyết, công hiệu thần công có thể bát loạn phản chính, năng lực khôi phục cực kỳ biến thái, thêm vào công năng chữa thương của Tam Phân Quy Nguyên Khí, hai bút cùng vẽ, tăng phủ khôi phục rồi đến kinh mạch, sau đó mới là làn da.

Mà Tiên Thiên Âm Phong Châu lại hấp thụ sát khí ăn mòn trong độc hạt, chí dương chi hỏa Si Mị Lam Hỏa Châu phát ra đốt lấy tất cả độc vật chí âm.

Ở sau lưng Lăng Tiếu một đầu Kim Long hư ảnh hiển hiện, một cổ kim

mang lóng lánh, khí thế hoàng tộc vô thượng lộ ra vô cùng tôn quý.

Mấy người ở bên đều sinh ra một loại cảm xúc muốn cúng bái.

Huyền Diệu càng nhịn không được kinh hô

- Thánh... Thánh hoàng khí tức đã sơ thành rồi!

Ma Đế thì nhíu mày, cố nén tâm tính, hắn đã từng là một phương đế vương, không thể dễ dàng phục tùng như vậy.

Thải Hà Nguyệt thì phương tâm run rẩy không ngớt, ý nghĩ yêu thương trong lòng càng đậm:

- Phu quân thực uy vũ!

Mà Độc Hạt Tử lại nắm chặt nắm đấm, bộ dáng khó có thể tin nhìn Lăng Tiếu.

- Hắn... Hắn sao có thể đối kháng độc hạt của ta, cái này... Điều đó không có khả năng!

Độc Hạt Tử thất thần hoảng sợ nói.

Trên không trung cách Cổ Thành không xa, có một đầu Kim Long hư ảnh cao mấy chục thước gào thét, Long Uy vô thượng kia khiến người phải thuần phục.

Ở phía dưới Kim Long hư ảnh, một người trẻ tuổi tản ra kim quang lòe lòe, làn da vốn bị ăn mòn nát mất cũng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần mọc ra da thịt mới, nhưng vết mủ độc kia cũng co rút không thấy đâu nữa, những độc khí màu đen độc khí bị từng ngọn lửa màu xanh da trời

đốt cháy không còn chút gì,.

- Cái này... Đây là kim hỏa song thuộc tính cùng tu!

Độc Hạt Tử nhịn không được lại kinh hô lên.

Hắn đối với độc hạt của mình gần đây rất tự tin, cho dù là Thiên Tôn giai trúng phải độc hạt của hắn, chỉ sợ cũng phải phí một phen công phu mới bức ra khỏi cơ thể được, mà Lăng Tiếu chẳng qua mới chỉ hai mươi, lại chỉ là đê giai Vương cấp, rõ ràng lại đang dần dần hóa giải độc hạt của hắn, hắn sao có thể có thực lực biến thái như thế chứ?

Sau khi thấy Lăng Tiếu là kim hỏa song thuộc tính, khuôn mặt Độc Hạt Tử cũng có chút động, thực lực của võ giả song thuộc tính cùng tu bình thường đều thuộc loại mạnh nhất trong cùng giai.

Thế nhưng hắn vẫn đang không rõ chỉ bằng vào song thuộc tính là có thể bức độc hạt của hắn xuất thể sao?

- Còn Kim Long hư ảnh kia là sao? Chẳng lẽ là do hắn tu luyện cao giai công pháp sao?

Độc Hạt Tử suy đoán nói.

Không được một lát, Lăng Tiếu lại một lần nữa khôi phục lại khuôn mặt anh tuấn trước kia, da thịt trên thân thể tản ra màu vàng kim cổ đồng óng ánh, thoạt nhìn cực kỳ rắn chắc cường tráng, khiến hắn tăng thêm vài phần khí chất tôn quý bá đạo.

Lăng Tiếu thân hình chấn động, một ít độc khí màu đen bị phun ra khỏi miệng

Đoàn độc khí kia như chim chóc bị kinh hãi, rõ ràng bay đi cực nhanh

Lăng Tiếu âm hiểm cười một tiếng, trong tay khẽ vẫy, một đoàn hỏa diễm màu xanh da trời hình thành một đầu tiểu Long, bắn về phía đoàn độc khí kia.

Tư tư!

Độc khí vừa dính vào hỏa diễm màu xanh da trời kia lập tức liền bị đốt cháy được sạch sẽ, một chút cũng không lưu lại.

Lăng Tiếu cảm ứng thân thể mình một chút, phát hiện đã không còn chút độc khí nào lưu lại, lúc này mới cười nhạt với Độc Hạt Tử;

- Độc của ngươi cũng không tệ lắm, chỉ là muốn mạng bản thiếu gia thì vẫn chưa đủ tư cách.

Độc Hạt Tử thần sắc trở nên một hồi đỏ một hồi xanh, hắn dùng Độc Hoàng làm danh xưng vang vọng khăp Nam Hoang, không nghĩ tới độc bản thân vẫn lấy làm tự ngạo lại không làm gì được một gã Vương cấp nho nhỏ, cái này bảo hắn sao chịu nỗi chứ?

Thải Hà Nguyệt đi đến trước mặt Lăng Tiếu dè chừng hỏi:

- Phu quân ngươi không sao chứ?

Nhìn qua vẻ lo lắng và nhu tình trong đôi mắt đẹp của Thải Hà Nguyệt, Lăng Tiếu liền ôm nàng ngực, hôn mạnh lên tráng nàng một cái nói:

- Đương nhiên không có việc gì rồi, ngươi cũng không nghĩ xem phu quân ta là người nào chứ?

- Phu quân giỏi quá!

Thải Hà Nguyệt mê luyến khen một tiếng, chăm chú ôm lấy Lăng Tiếu không muốn buông.

Huyền Diệu ở một bên nghe hai người liếc mắt đưa tình liền nổi cả da gà.

- Trước mặt đám đông, ôm ôm ấp ấp như thế còn ra thể thống gì nữa!

Huyền Diệu trong lòng vô cùng đau đớn thầm hô.

- Thần phục bản thiếu gia a, con đường của ngươi sẽ đi càng thêm xa, chẳng lẽ ngươi chỉ cam tâm ở nơi Nam Hoang nho nhỏ này sao?

Lăng Tiếu ngóng nhìn lấy Độc Hạt Tử sâu kín nói.

Độc Hạt Tử hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, cuối cùng rốt cục cúi xuống cái đầu cao ngạo, khom người nói với Lăng Tiếu:

- Hạt tử tham kiến thiếu gia, Hạt tử cam nguyện phụng hiếu gia làm chủ, nếu có hai lòng, ta nguyện bị phế bỏ tu vị, lột xa róc thịt mà chết!

- Hảo hảo... Bản thiếu gia được Độc Hoàng như hổ thêm cánh. Chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo bản thiếu gia, bản thiếu gia có thể nhận lời ngươi, không tới ba năm tuyệt đối có thể khiến ngươi đạt tới Thiên Tôn giai!

Lăng Tiếu đại hỉ, liên tục nói vài tiếng, lách mình đến trước mặt Độc Hạt Tử đỡ hắn lên.

Đến tận đây, ngũ đại người hầu thiếp thân của Lăng Tiếu đã xuất hiện một người.

Ngũ đại người hầu của hắn cũng theo hắn ngày sau danh chấn thiên hạ.

Thu phục được Độc Hạt Tử, tâm tình Lăng Tiếu rất tốt, bất quá hắn cũng không lập tức ban thưởng Độc Hạt Tử Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch, hắn phải đợi ra khỏi Cổ Thành rồi mới cho hắn dùng..

Giờ Độc Hạt Tử chỉ mới vừa thần phục, tiến vào Cổ Thành chính là cửa khảo nghiệm lòng trung thành đầu tiên của hắn, nếu như ngay cả cửa đầu tiên cũng không qua được thì thu cũng làm gì chứ?

- Thiếu gia, chúng ta nên đi thôi, bằng không thứ tốt sẽ bị người đoạt hết mất.

Độc Hạt Tử đề nghị nói.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Không gấp, Cổ Thành nhiều năm chưa từng bị người đánh hạ, hôm nay tất cả thế lực lớn tuy rằng cường đại, nhưng không có nghĩa là bọn hắn có thể chiếm được Cổ Thành nhanh như vậy, oan hồn bên trong cũng không dễ đối phó.

- Vậy chẳng lẽ thiếu gia không định đi vào?

Độc Hạt Tử hỏi.

- Đương nhiên không phải, chúng ta xuống mặt đất trước đi, ta luyện chế ít đồ, đảm bảo cho các ngươi khi tiến vào Cổ Thành không bị oan hồn ảnh hưởng.

Lăng Tiếu thần bí nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 675 - Phá Huyễn Dược Thủy Lục Nhãn Đồng. (2)

- Thứ gì rõ ràng lại không bị oan hồn ảnh hưởng?

Mọi người đều nghi hoặc khó hiểu.

Phải biết rằng loại vật như oan hồn sờ không được thấy không rõ, không có linh hồn cảm ứng lực cường đại thì căn bản không nắm bắt được.

Thế nhưng Lăng Tiếu đã nói như vậy rồi, hắn khẳng định có nắm chắc.

Mọi người đối với năng lực của Lăng Tiếu cũng càng ngày càng không rõ lắm, hắn đến cùng có gì không làm được?

Lăng Tiếu, Thải Hà Nguyệt, Huyền Diệu, Ma Đế cùng với Độc Hạt Tử một đoàn người đáp xuống trên đỉnh một sơn lĩnh.

Lăng Tiếu mở một động phủ, một mình một người tiến vào trong động, lại lấy ra Thiên Niên Dạ Minh Châu để chiếu sáng.

- Hai đồ vật nhỏ này cuối cùng cũng phát huy được công dụng rồi.

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, trong tay nhiều ra hai khỏa viên cầu nhỏ màu xanh lá và một khối tinh khối hình thoi lóe sáng thuần khiết.

Đây chính là hai cái lục nhãn và yêu tinh mà Lăng Tiếu đạt được sau khi chém giết Huyễn Yêu trong Mê Huyễn Cốc ở Hoang Tùng Sơn Mạch.

Huyễn Yêu đẳng giai cũng không cao, nhưng nó lại có thể mê hoặc sinh vật

có linh hồn, bị chúng sử dụng, hoặc là sinh ra đủ loại ảo giác từ đó tự mình hại mình.

Nhớ tới lúc trước một màn lúc trước thiếu chút nữa bị Huyễn Yêu hại, Lăng Tiếu vẫn còn cảm thấy đầu lạnh run.

Lăng Tiếu chém giết Huyễn Yêu sau giữ lại lục nhãn của nó và yêu tinh, về sau từ trong điển tàng các của tông môn đọc được tác dụng của lục nhãn và yêu tinh.

Lục nhãn có thể phối hợp một ít cao giai linh thảo luyện chế thành một loại dược thủy tên là "Phá huyễn", chỉ cần xoa dược thủy này lên mắt là có thể trong một thời gian ngắn khám phá tất cả hư vô, không bị ảo cảnh mê hoặc.

Loại dược thủy nay cũng có thể trợ bất luận kẻ nào thấy rõ tàn hồn giữa thiên địa.

Lúc này, Lăng Tiếu chính là ý định luyện chế loại dược thủy này, trợ người bên cạnh mình thấy rõ oan hồn, tiện việc tiêu diệt oan hồn, không bị chúng tập kích.

Lăng Tiếu đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư, linh thảo trân tàng trong Hắc Diệu Đỉnh cũng tương đối khá, muốn phối chế dược thủy "Phá huyễn" chỉ là chuyện dễ dàng.

Chỉ tốn không đến nửa canh giờ, trong dược đỉnh liền nhiều hơn nửa đỉnh dược thủy màu xanh lá.

Lăng Tiếu trân trọng thu nó vào.

Dược thủy này hắn cũng không cần, nhưng lúc sau người bên cạnh có chỗ cần dụng

Trong một vài Bí Cảnh cường đại sẽ tồn tại ảo cảnh và cấm chế do võ giả cường đại bố trí xuống, có dược thủy "Phá huyễn" này rồi liền có thể khám phá tất cả hư vô.

Lăng Tiếu sau khi luyện xong dược thủy, cũng không sốt ruột đi ra ngoài, hắn còn muốn hấp thu khôi yêu tinh kia nữa,

Tác dụng của yêu tinh càng cường đại, có thể giúp hắn mở rộng tinh thần thức hải, mở ra đồng tử ảo diệu, thời khắc đều có được công năng "Phá huyễn", đây cũng chính là duyên cớ vì sao Lăng Tiếu không cần dược thủy.

Huyễn Yêu đẳng giai cũng không cao, nhưng tuổi thọ của nó rất lâu dài, năng lượng trong yêu tinh của nó cũng cực kỳ tinh khiết mênh mông.

Lăng Tiếu hấp thu nó, đồng thời chỉ cảm thấy tinh thần thức hải lại được mở rộng thêm không ít, tinh thần dịch trong đó càng trực tiếp lật một phen đạt đến hơn một ngàn giọt, tạo thành một ít đầm tinh thần dịch, chiếm cứ một phần tư vị trí trong thức hải.

Lăng Tiếu cảm nhận được hình thái tinh thần của mình liền vô cùng, thần thức có chút đảo qua, từng cành cây ngọn cỏ trong phạm vi mấy ngàn thước đều không thoát khỏi cảm ứng của nó..

Cùng lúc đó, cặp mắt của hắn cũng bắt đầu xuất hiện dị biến.

Chỉ cần khi ánh mắt của hắn tập trung, trên ánh mắt sẽ nổi lên lục quang nhàn nhạt, ánh mắt trở nên vô cùng rõ ràng, cho dù là bò sát ở một góc nhỏ cũng bị hắn thấy rõ ràng, vật bên dưới tầng đất cũng có thể thấydduowjc, phảng phất ánh mắt của mình nhiều hơn một loại công năng "Thấu thị" vậy.

- Cái này... Thần kỳ như vậy?

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Tiếp theo, hắn thử nhìn xuyên qua tầng tầng trở ngại của vách núi, xem thử có phát hiện gì không.

Thế nhưng hắn phát hiện công năng "Thấu thị" chỉ phi thường có hạn, chỉ có thể lọt vào không đến một mét liền không thể nhìn thấu nữa.

- WOW, chẳng lẽ đây là ‘ thấu thị nhãn’ trong truyền thuyết sao, vậy bản thiếu gia chẳng phải phát đạt rồi sao.

Lăng Tiếu hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay thì thào uy đoán nói.

Lăng Tiếu nghĩ không sai, hôm nay cặp mắt của hắn đã xuất hiện dị biến, hắn hấp thu yêu tinh của Huyễn Yêu, đã có được đại bộ phận công năng của cặp lục nhãn kia.

Bất quá, hai mắt này của hắn không thể gọi là "Thấu thị nhãn" mà gọi là Lục Nhãn Đồng càng chính xác hơn

Lục Nhãn Đồng ngoại trừ có thể khám phá tất cả hư vô ra, cũng có năng lực "Thấu thị" nhìn thấu tất cả bản chất.

Lăng Tiếu thu thập xong tất cả trong động liền hăng hái ra khỏi động.

Bốn người lập tức nhìn về phía hắn.

Lăng Tiếu thừa cơ chăm chú nhìn về phía Thải Hà Nguyệt, con mắt nổi lên Lục Quang nhàn nhạt, ánh mắt trực tiếp xuyên qua xiêm y mà Thải Hà Nguyệt mặc, trông thấy da thịt trắng noãn, bóng loáng tinh tế tỉ mỉ bên trong, còn có ngọn Thánh Nữ Phong cao vút, cỏ thơm màu đen thần bí nữa.

PHỐC!

Máu mũi Lăng Tiếu không khống chết được phụt ra.

- Phu quân ngươi làm sao vậy?

Thải Hà Nguyệt tiến lên quan tâm hỏi thăm.

Lăng Tiếu mở mắt ra, phân tán lực chú ýc, lau máu mũi nói.

- Vừa rồi luyện dược, hỏa khí có chút nổi lên, không cần lo lắng.

- Trời xanh..., ngươi cuối cùng cũng mở mắt rồi, cuối cùng cũng ban cho bản thiếu gia thứ tốt, có chức năng này rồi, còn mỹ nữ nào có thể thoát khỏi đào hoa nhãn của thiếu gia nữa.

Lăng Tiếu trong lòng cực kỳ đắc ý thầm nghĩ.

- Lăng huynh, vừa rồi ánh mắt của ngươi tựa hồ có chút không giống người thường?

Huyền Diệu phát giác được con mắt Lăng Tiếu khác thường, có chút lo lắng mở miệng hỏi.

- Có gì khác chứ, chỉ là so với người khác càng thêm có mị lực thôi.

Lăng Tiếu khoát tay nói, tiếp theo lấy ra bốn bình nhỏ đưa cho mọi người.

- Đây là phá diệt dược thủy, có nó rồi các ngươi có thể trông thấy những oan hồn kia, có thể không bị chúng nó tới gần người, như thế vào thành cũng không cần lo bị oan hồn quấn thân..

- Cái này là đồ tốt ah, không nghĩ tới ngươi còn có thể luyện chế ra nnos, một cái lọ này mang đi đấu giá, chỉ sợ không biết sẽ có bao nhiêu người muốn đoạt nữa.

Huyền Diệu tiếp nhận dược thủy hưng phấn nói.

- Đúng vậy, dược thủy này thật sự cực kỳ trân quý.

Ma Đế ở một bên cũng đồng ý nói.

Lăng Tiếu không rảnh nghiên cứu giá trị của nó, hắn đã có Lục Nhãn Đồng, dược thủy này căn bản không đáng giá nhắc tới.

- Đi thôi, tin tưởng bọn họ cũng chờ sốt ruột rồi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, dẫn đầu bay về phía Cổ Thành.

Cổ Thành là một thành trì có lịch sử đã lâu, nó tồn tại không biết mấy vạn năm rồi, ngày nay nó tuy rằng đã mất đi huy hoàng năm đó, nhưng vẫn có uy danh hiển hách.

Nam Hoang vô số người muốn trọng khải tòa thành trì cổ xưa này, nhưng vẫn như trước không công mà lui, ngược lại bị lưu lại vĩnh viễn trong đó, trở thành oan hồn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 676 - Oan Hồn Cổ Thành. (1)

Lúc đoàn người Lăng Tiếu đi đến trên không Cổ Thành, một cổ cảm giác áp bách đầm đặc đánh vào lòng bọn hắn.

Ngoại trừ Lăng Tiếu ra, bốn người khác đều đã xoa "phá huyễn" dược thủy, đều có thể trông thấy vô số oan hồn bao phủ trong thành, từng đoàn tàn hồn dữ tợn lộ ra cực kỳ đáng sợ.

Mấy người nhìn đám oan hồn tính bằng đơn vị hàng nghìn kia, da đầu cũng như run lên.

- Lúc trước Cổ Tộc cơ hồ bị diệt sạch huyết mạch, trong thành nhất định là máu chảy thành sông, thi cốt khắp nơi trên đất, bằng không tuyệt đối không thể trở thành hung địa lớn thế này được.

Hai mắt Huyền Diệu lộ vẻ oán giận lẩm bẩm nói, thần sắc thương xót nói không nên lời.

- Năm đó Cổ Tộc cường đại cở nào, ngay cả bọn hắn cũng bị diệt sạch, đủ thấy người Trung Vực cường hãn cỡ nào rồi.

Độc Hạt Tử ở một bên nói.

- Trừ phi có thể diệt sát hết oan hồn ở đây, bằng không Cổ Thành khó có thể tái hiện.

Thải Hà Nguyệt nói.

- Đi xuống đi, ở đây so với bên trong càng thêm đáng sợ, các ngươi nhất định phải coi chừng, ngàn vạn đừng để những oan hồn bên ngoài này quấn lấy.

Lăng Tiếu dặn dò một tiếng, sau đó chậm lại.

Ma Đế ở phía sau lộ ra vẻ tham lam, hắn truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia ta muốn hấp thu chúng! "

- Đi đi, đừng để chúng phản thôn phệ là được rồi.

Lăng Tiếu đáp.

Ma Đế được Lăng Tiếu chấp thuận, cười to một tiếng, bay nhanh về nơi oan hồn nhiều nhất.

- Thiếu gia hắn làm gì vậy?

Độc Hạt Tử khó hiểu hỏi.

- Không cần để ý đến hắn

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng, một đoàn người rốt cục đáp xuống mặt đất.

Bọn hắn vừa mới chạm đất, hơn mười sợi oan hồn hóa thành mặt người đã đánh tới.

Ô ô!

- Muốn chết!

Độc Hạt Tử nóng lòng biểu hiện, trong tay hóa ra một đoàn khói độc đánh tới đám oan hồn kia.

Nhưng mà những khói độc này dính vào đám oan hồn kia không chỉ không tiêu diệt được chúng, ngược lại khiến chúng nó trở nên càng thêm lệ khí.

- Oan hồn sợ lửa sợ ánh sáng, độc khí của ngươi đối với chúng vô dụng.

Huyền Diệu nói một câu, trong tay chiếu rọi ra một mảnh hào quang thuần khiết.

XIU.... XIU...!

Hào quang huần khiết xuyên thấu những oan hồn kia, oan hồn chưa kịp chạy trốn thì toàn bộ đã hóa thành hư ảo.

- Đừng làm lỡ việc, chúng ta không phải đến để tiêu diệt những oan hồn này, tranh thủ thời gian tìm được nơi Cổ Tộc Tế Cổ đi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, toàn thân Si Mị Lam Diễm quấn quanh, khiến khí tà ác khó có thể nhập vào cơ thể.

Hắn không muốn lỡ thời gian ở chỗ này, chỉ có tìm được Thiên Cổ Thần Công mới là trọng yếu nhất.

Thải Hà Nguyệt Kim Hà nhập vào thân, sướng đến không gì sánh được, theo sát bên người Lăng Tiếu.

Huyền Diệu thì bạch quang lập loè, như là bạch ngọc vô hà, vạn tà không thể xâm phạm.

Độc Hạt Tử bản tính tà ác, tà khí trong không khí ngược lại đã trở thành chất

dinh dưỡng cho hắn hấp thu, đồng thời trong tay hắn nhiều ra một thanh huyền khí cao giai hỏa thuộc tính, đủ để cho hắn đánh tán những oan hồn bay tới kia rồi.

Một đoàn người đi không bao xa đã có vô số oan hồn lớp lớp đuổi theo bọn hắn.

Nếu không phải bọn hắn bôi vào phá huyễn dược thủy, chỉ sợ đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Độc Hạt Tử trong lòng âm thầm may mắn mình đã đi theo Lăng Tiếu, bằng không hắn đi vào nơi này, chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa.

Mới đi không được bao xa, Lăng Tiếu ngừng lại quát:

- Người nào xuất hiện đi?

Thải Hà Nguyệt, Huyền Diệu cùng với Độc Hạt Tử kinh hãi, bọn hắn chỉ lo tiêu diệt oan hồn lại không biết mình bị người theo dõi.

Một thân ảnh tản ra hỏa mang cường liệt từ phía sau một kiến trúc nhảy ra.

- Nam Cung tiền bối!

Lăng Tiếu thấy rõ người tới hoảng sợ nói.

Theo dõi bọn hắn rõ ràng lạ là Nam Cung Liệt.

- Lăng đại sư thật là chân nhân bất lộ tướng, ngươi rõ ràng có bí pháp khám phá oan hồn, lão phu đi cùng có được không.

Nam Cung Liệt chắp tay nói.

Từ sau khi hắn biết rõ Lăng Tiếu chính là Ngũ phẩm Luyện dược sư thì cũng không dám tự cho mình là tiến bối nữa, mà dùng thân phận ngang nhau đối đãi Lăng Tiếu rồi.

- Có Nam Cung tiền bối cùng đi, Lăng Tiếu cầu còn không được.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo lấy ra một lọ dược thủy đưa cho Nam Cung Liệt nói:

- Nam Cung tiền bối xoa nó vào là có thể trông thấy oan hồn, như thế sẽ không sợ bị oan hồn tập kích nữa rồi.

Trước khi đến Nam Hoang, Nam Cung Liệt đối với Lăng Tiếu coi như rất chiếu cố, chai dược thủy này coi như cấp cho Nam Cung Liệt chút trợ giúp.

Nam Cung Liệt đại hỉ, trong lòng của hắn thầm hô:

- Kẻ này quả nhiên đã sớm có kế sách ứng phó.

Sau khi hắn xoa dược thủy vào, quả nhiên thấy vô số oan hồn, thần sắc đại hỉ, tiếp theo lại chắp tay cảm tạ Lăng Tiếu:

- Đa tạ Lăng đại sư tặng lễ.

Vừa rồi hắn một mực dùng Liệt Hỏa phụ thể, khiến oan hồn bình thường không dám tới gần, nhưng hắn biết rõ trong Cổ Thành này chỉ sợ còn có oan hồn càng lợi hại hơn, cho nên hắn không dám xâm nhập, yên lặng chờ Lăng Tiếu đến.

Trước khi đến Cổ Thành, hắn đã cảm thấy Lăng Tiếu có lẽ đã có chuẩn bị, hôm nay xem ra quả là thế.

Có Nam Cung Liệt gia nhập, những oan hồn trên đường đi tất cả đều bị tiêu diệt.

Những oan hồn này chỉ là oan hồn bình thường, không có quá nhiều uy hiếp.

- Phía trước có người.

Lăng Tiếu nhíu mày một chút cảm ứng được phía trước có sinh mệnh chấn động

Một đoàn người đẩy nhanh bước chân, quả nhiên thấy được vài tên tán tu ôm đầu lăn trên mặt đất không ngừng kêu đau.

- Bọn hắn đã bị oan hồn xâm phệ rồi.

Nam Cung Liệt thở nhẹ một tiếng, trong tay giơ lên một mảnh Liệt Hỏa đốt sạch những người kia lẫn oan hồn.

- Chuyến này không biết còn có bao nhiêu người sống đây.

Huyền Diệu ở một bên thở dài nói.

Lúc này, ở một hướng khác truyền đến một tiếng hét thảm:

- Liệt trưởng lão cứu mạng!

- Không tốt, là người Nam Cung gia ta!

Nam Cung Liệt nghe được thanh âm này, lập tức kinh hô một tiếng, cũng không quản bọn người Lăng Tiếu nữa, tự mình phóng nhanh về hướng kia.

- Chúng ta có nên qua xem không?

Thải Hà Nguyệt hỏi.

- Đi thôi, Nam Cung tiền bối có thể giải quyết.

Lăng Tiếu lạnh nhạt mà đáp.

Oan hồn ở đây tuy rằng hung hãn, nhưng Nam Cung Liệt đã có thể trông thấy chúng, đủ để tiêu diệt hết bọn chúng rồi.

Bọn người Lăng Tiếu đi chưa được mấy bước, phát hiện trên mặt đất xuất hiện mấy cổ thi thể, xem cách ăn mặc của bọn hắn thì hẳn là người tứ đại thế gia.

- Xem ra bọn hắn lần này phải bị diệt toàn quân rồi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Hắn đối với sinh tử của người khác không để trong lòng, hắn chỉ quan tâm mình có thể tìm được Thiên Cổ Thần Công hay không thôi.

- Không biết Đan đại sư kia đến cùng ở đâu? Thực hi vọng một đời lục phẩm tông sư như hắn đừng vẫn lạc chỗ này!

Độc Hạt Tử khẽ thở dài.

Độc Hạt Tử tuy rằng là một trong ngũ đại ác nhân, nhưng hắn cũng kính trọng tu vị cường đại và thân phận Luyện dược sư của Đan Trần Đạo, hai người đều là người Nam Vực, có kiêu ngạo và tự hào của riêng mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 677 - Oan Hồn Cổ Thành. (2)

Đúng lúc này, bọn hắn lại nghe được một hồi tiếng kêu kỳ quái:

- Ô hắc ha ha, oan hồn thật cường đại, ngoan ngoãn tới chịu chết đi!

- Là Quỷ Bà Yêu Công các nàng!

Độc Hạt Tử kêu lên.

- Qua xem thử!

Lăng Tiếu cảm ứng được bên kia có linh hồn chấn động cường đại, xem ra những oan hồn đáng sợ kia thật sự rất cường đại, hắn cũng muốn xem một chút Quỷ Bà Yêu Công các nàng làm sao thu phục được những oan hồn này.

Khi mấy người đuổi tới, chỉ thấy quyền trượng trong tay Quỷ Bà tản ra lục mang tà ác yêu dị, hai con mắt của Yêu Công cũng bắn ra u mang quỷ dị.

Phía trước các nàng một đạo hư ảnh giống như thực chất, hư ảnh này ăn mặc kỳ dị, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, cầm trong tay một thanh loan đao lãnh diễm.

- Oan hồn ngưng hình!

Huyền Diệu nhịn không được kinh hô lên.

- Hồn lực thật cường đại, tên này khi còn sống nhất định là một tồn tại rất khủng bố.

Lăng Tiếu nhíu chặc mày nói.

Hắn tinh tu tinh thần lực, cảm giác đối với linh hồn lực không ai sánh bằng.

Đầu oan hồn ngưng hình này chỉ sợ đã có thực lực Địa Hoàng đỉnh phong, nó đã không còn là oan hồn bình thường chỉ biết trực tiếp lao vào thức hải thôn phệ nữa, nó còn có thể công kích như nhân loại có sinh mệnh, là loại đáng sợ trong oan hồn.

Hai người Quỷ Bà Yêu Công đối mặt với oan hồn như vậy rõ ràng lại không sợ, còn cực kỳ hưng phấn.

Đầu lâu trên quyền trượng của Quỷ Bà phát ra lục mang bắn thẳng đến oan hồn kia, Yêu Công hai tay rõ ràng hóa ra giáp trảo phi nhân loại, trảo tới oan hồn ở phía sau.

Oan hồn kia nhẹ dậm chân một cái, loan đào trong tay hóa ra vô số đao mang, ngăn cản lục mang của khô lâu lại, càng phong tỏa Yêu Công ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, nó còn thể hiện ra đao kỹ vô cùng cường đại, đồng thời nghênh chiến hai người Quỷ Bà Yêu Công.

- Oan hồn này còn bảo lưu lại một chút ý chí khi còn sống, chỉ sợ nó ít nhất cũng từng là nhân vật ngoài Tôn giai a!

Huyền Diệu cảm thán nói.

- Đúng vậy, nếu để cho nó tiếp tục hấp thu linh hồn người sống, chỉ sợ có một ngày nó còn có thể tấn chức thành một thứ đáng sợ.

Độc Hạt Tử đáp.

- Đừng có mà cảm khái nữa, chúng ta bị bao vây rồi.

Lăng Tiếu quét mắt liếc bốn phía ngưng trọng nói.

Hắn vừa dứt lời, bốn đạo hư ảnh xuất hiện ở bốn phía cách bọn hắn không xa.

Khi bốn đạo hư ảnh kia xuất hiện, nhưng oan hồn bình thường kia lập tức đều trốn sạch.

Bốn đạo oan hồn này ăn mặc không khác lắm với oan hồn đang chiến đấu với Quỷ Bà Yêu Công, trong tay cũng cầm theo loan đao, giết về phía bọn người Lăng Tiếu.

Nếu như bọn hắn không thể nhìn thấy những hư ảnh này, coi như là Thiên Tôn giai cũng chịu không nổi bốn cổ oan hồn sánh được với Địa Hoàng đỉnh phong đuổi giết thôn phệ. Khó trách nơi này lại trở thành cấm khu của nhân loại

Độc Hạt Tử dẫn đầu giơ kiếm khí hỏa thuộc tính lên đánh về phía một oan hồn trong đó.

Nhưng oan hồn kia lại như có tánh mạng, lợi dụng thân ảnh bồng bềnh tránh thoát công kích của hắn, loan đao trong tay càng chém về phía sau đầu hắn.

Độc Hạt Tử thực lực bất phàm, lập tức dùng kiếm đón đỡ, kiếm khí bắn ra trận trận Liệt Hỏa, muốn đốt tới oan hồn kia.

Chỉ tiếc Độc Hạt Tử thuộc tính không hợp với huyền khí, căn bản không phát huy ra thực lực tương xứng, bị oan hồn kia đánh cho đỡ trái đỡ phải.

Bên kia, Thải Hà Nguyệt bảo vệ Lăng Tiếu ở bên người, quanh thân tản ra

kim mang cường đại, đạo phật trong tay vung ra trận trận kim quang, cùng một đạo oan hồn quấn nhau.

Huyền Diệu thực lực thấp nhất, nhưng hắn phát ra công kích quang thuộc tính thuần chánh nhất, có thể khiến cho một đạo oan hồn trong đó tạm thời không thể đến g ần người, bất quá hắn cũng sắp không chịu nổi công kích của oan hồn kia rồi.

Quạt giấy trong tay Huyền Diệu vung vẩy, từng con Hồ Điệp màu trắng xen lẫn vào nhau đánh tới oan hồn kia.

Oan hồn gầm nhẹ một tiếng, giơ loan đao nổ nát Hồ Điệp, đao mang cực thịnh chém về phía đầu Huyền Diệu

Oan hồn thực lực khủng bố, không hề bận tâm đến sự bài xích của quang thuộc tính, muốn một lần hành động chém giết Huyền Diệu.

Huyền Diệu nhìn qua loan đao gần trong gang tấc, toát ra một thân mồ hôi lạnh hoảng sợ nói:

- Mạng ta dừng ở đây vậy!

Ngay một khắc này, một đạo hỏa diễm màu xanh da trời hóa ra hình Hỏa Long đốt về phía oan hồn kia

Oan hồn lộ ra vẻ kinh hoảng, rõ ràng dừng đao thế, lập tức lui ra.

Thiên Hỏa chí dương chi hỏa, thiêu tẫn vạn vật thế gian.

Oan hồn đã ngưng tụ thành hư ảnh, nhưng chúng e ngại nhất chính là loại chí dương chi hỏa này, một khi bị dính vào, cho dù oan hồn cường đại hơn nữa cũng bị đốt rụi.

Huyền Diệu lau mồ hôi lạnh vẫn còn sợ hãi nói:

- Ta biết ngay bản Thần Toán không phải người đoản mệnh mà.

Lăng Tiếu ở bên cạnh kêu lên:

- Lại không đến, ngươi dù có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Huyền Diệu không dám khinh thường, tranh thủ đi đến bên người Lăng Tiếu.

Hắn nhìn qua Lam Diễm quỷ dị trong tay Lăng Tiếu nuốt nước miếng nói:

- Lại... Lại là Thiên Hỏa! "

- Tên thần côn ngươi kiến thức thật bất phàm.

Lăng Tiếu liếc qua Huyền Diệu, tiếp theo thao túng hai luồng Thiên Hỏa đánh về phía oan hồn đang đối kháng với Thải Hà Nguyệt và Độc Hạt Tử.

Những oan hồn kia gặp phải Thiên Hỏa, lập tức như thỏ con bị giật mình, tranh thủ trốn đi xa.

- Khó trách nhiều người đến như vậy đều không có ra, chỉ bằng vào những oan hồn này thôi đã đủ xưng bá Nam Vực rồi.

Độc Hạt Tử cảm khái nói.

Thải Hà Nguyệt vừa bước vào trung giai Địa Hoàng, vừa rồi thiếu chút nữa đã không ứng phó được đầu oan hồn kia, lúc này vỗ ngực nói:

- Đúng vậy, chúng tuy rằng không thể đánh ra công kích thuộc tính, nhưng

vẫn còn đao kỹ lúc sống, thật sự khiến người khó lòng phòng bị.

- Đừng sợ, có ta ở đây chúng không gây thương tổn được các ngươi đâu.

Lăng Tiếu rất tự tin nói.

Độc Hạt Tử nghe xong lời này, trên mặt chỉ cảm thấy nóng lên.

Hắn đường đường một đại cao giai Địa Hoàng, lại là người hầu của người ta, rõ ràng không có năng lực bảo vệ chủ nhân, còn cần người ta bảo vệ, quả nhiên khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Lúc này, bên phía Quỷ Bà Yêu Công lại xuất hiện đạo hư ảnh oan hồn thứ hai.

Dùng 2 đấu 2, Quỷ Bà Yêu Công bị bức vào hiểm cảnh.

- Ô hắc, bảo bối hảo hảo hưởng thụ bữa tiệc lớn đi!

Quỷ Bà hú lên quái dị, cánh tay khô héo vỗ vào khô lâu trên quyền trượng, khô lâu lập tức thoát ly quyền trượng bay lên giữa không trung, tản mát ra lực hấp xả cường đại.

Oan hồn ở phụ cận không tự chủ được đều chui vào trong đầu lâu kia, trong đó một đạo hư ảnh oan hồn ngưng hình giơ loan đao chém về phía khô lâu kia.

Quỷ Bà thừa cơ mở miệng phun ra một vòng máu tươi dính lên trên khô lâu.

Khô lâu dính vào máu tươi, đồng tử yêu dị tựa như sống lại, bắn ra hai đạo quang mang đỏ thẫm tĩnh mịch đụng vào trên hư ảnh oan hồn kia.

Ô ô!

Oan hồn dính vào lục mang đỏ thẫm kia lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, hư ảnh lập tức tan rả không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 678 - Diệt Oan Hồn.

Quỷ Bà song chưởng liên tục đánh ra kết ấn huyền ảo, trói hư ảnh kia lại, khô lâu lần nữa bày ra hấp lực cường đại, hấp đạo hư ảnh oan hồn kia vào.

- Ô hắc, bảo bối của ta ăn thực no bụng!

Quỷ Bà lập tức nắm khô lâu trong tay, đại hỉ kêu lên.

Yêu Công thì đã biến thành một đầu quái thú hình người, thực lực kia rõ ràng cũng đạt tới cao giai Địa Hoàng, cùng hư ảnh oan hồn kia đánh đến ngang tay.

- Ô hắc, ta đến giúp ngươi.

Quỷ Bà kêu một tiếng, lập tức đuổi qua tương trợ Yêu Công.

- Nơi này là Thiên Đường của bọn hắn, bất quá lại không biết bọn hắn có thể ứng phó bao nhiêu đầu oan hồn cường đại nữa.

Lăng Tiếu đối với Quỷ Bà Yêu Công gần đây không chào đón, không muốn chú ý tiếp, nói với mọi người một tiếng, lập tức liền rời đi.

Mấy hư ảnh oan hồn kia sau khi thấy Lăng Tiếu rời đi, cũng không dám đuổi theo, chúng tựa hồ rất e ngại Thiên Hỏa trong tay Lăng Tiếu.

Bất đắc dĩ chúng chỉ có thể chuyển dời mục tiêu, toàn bộ giết tới Quỷ Bà Yêu Công.

Đoàng người Lăng Tiếu thẳng đường đi tới, lại gặp được vài cổ thi thể.

Xem thần sắc khi chết của bọn hắn đều là tràn đầy hoảng sợ mà vong.

Trong những thi thể này có tán tu cũng có người tứ đại thế gia, nhưng lại không phát hiện ra người Ma Ảnh Môn và Thần Đạo Minh.

- Nơi này tụ tập lượng oan hồn lớn như thế, nhất định có đại hung chi vật, tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế.

Huyền Diệu nhéo nhéo ngón tay, nhăn mày nói.

Độc Hạt Tử hơi kinh ngạc nhìn Huyền Diệu, tiếp theo thản nhiên nói:

- Nhiều oan hồn cường đại như vậy còn không tính là đại hung chi vật sao? Chẳng lẽ còn có thứ đáng sợ hơn chúng sao?

Độc Hạt Tử ánh mắt tràn đầy vẻ không tin, hắn cảm thấy Huyền Diệu quá trẻ tuổi, có bao nhiêu bổn sự chứ? Trong lòng của hắn phần lớn đều là khinh thường.

Lăng Tiếu không để ý tới hai người, mà đưa tin cho Ma Đế hỏi:

- Tình huống như thế nào rồi?

Ma Đế không trả lời, phảng phất như đã mất đi liên hệ vậy.

Lăng Tiếu trong nội tâm không rõ ra sao:

- Chẳng lẽ hắn bị oan hồn cắn trả rồi sao?

- Không thể cứ như vậy, phải mau chóng tìm được Cổ Tộc tế cổ chi địa.

Lăng Tiếu nhíu mày lẩm bẩm nói, tiếp theo nói với mấy người sau lưng:

- Các ngươi theo sát ta!

Dứt lời, Lam Diễm quanh thần hắn trở nên càng thêm tràn đầy, trong phạm vi mấy mét đều là một mảnh biển lửa.

Lăng Tiếu đi đầu bay lên, những người khác theo sát phía sau.

Lăng Tiếu thần thức không ngừng quét qua trong thành, cảm ứng nơi oan hồn đầm đặc nhất.

Hắn cảm thấy chỗ đó nhất định là nơi Tế cổ trước kia của Cổ Tộc.

Theo Lăng Tiếu bọn người bay lên, đại lượng oan hồn cũng cuốn tới.

Lăng Tiếu một bên phi hành, một bên đánh ra vô số hỏa chưởng, đốt cháy những oan hồn kia không còn chút gì.

Càng đi vào trong thành, oan hồn càng nhiều, phảng phất như vô tận vậy.

Mọi người đều kinh hãi, lúc trước trong Cổ Thành đến cùng đã chết bao nhiêu ngươi đây?

Lăng Tiếu thầm nói trong lòng:

- Cũng may là có Thiên Hỏa, bằng không thật sự chỉ có nước vẫn lạc.

Lăng Tiếu trong lòng cũng không hiểu trước khi đến Cổ Thành, Đại Tế Tự vì

sao không nói rõ tình huống này với hắn.

Chẳng lẽ Đại Tế Tự cố ý khiến hắn bỏ mạng ở đây sao?

Lăng Tiếu lắc đầu bỏ qua tạp niệm, tiếp tục tiến về trước.

Bỗng nhiên, một cổ linh hồn lực chấn động cường hãn, một đạo thân ảnh to lớn cao ngạo xuất hiện trước mặt mọi người.

Người này không chút sinh mệnh khí tức, có chẳng chỉ là khát máu nồng đậm, oán hận chi ý, cặp mắt lộ ra huyết hồng dọa người, cầm trong tay một đôi loan đao sắc bén, ngăn ở trước mọi người.

- Tôn giai oan hồn

Độc Hạt Tử nhịn không được hoảng sợ nói.

Mọi người đều biến sắc.

Oan hồn trước mắt này khác với đám lúc trước, thân thể hắn ngưng tụ thành đã không còn là hư ảnh nữa mà không khác gì thật, đây tuyệt đối là bá chủ trong oan hồn.

- Cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu vận khởi Bài Vân Chưởng, hiện ra Lam Diễm đốt tới oan hồn cường đại kia.

Nhưng sau khi ngọn lửa đánh qua, oan hồn kia lại biến mất không thấy đâu nữa.

- Đi đâu?

Mọi người đều nghi hoặc.

Lăng Tiếu dựa vào cảm ứng hơn người, lập tức quay đầu lại kinh hô:

- Nó ở sau lưng các ngươi, mau tránh ra!

Chỉ thấy oan hồn kia im lặng xuất hiện sau lưng mấy người, song đao chém ra đao ý vô cùng lăng lệ.

Độc Hạt Tử và Thải Hà Nguyệt tranh thủ thời gian thi triển chiêu thức cường đại cứng rắn ngăn cản.

Ầm ầm!

Hai người bị oan hồn đánh cho bay ngược ra ra xa, đều đồng thời phún ra máu tươi.

Oan hồn lập tức giết tới Huyền Diệu.

Huyền Diệu thần sắc đại biến, trong tay lập tức nhiều ra một thứ như tấm gương.

XÍU... UU!!

Huyền Diệu quán chú linh khí vào trong, một cổ hào quang thuần khiết vô bì chiếu về phía oan hồn kia.

Oan hồn cảm nhận được khí tức quang thuộc tính chán ghét kia, song đao liên tục chém ra đao ý vô cùng cường đại.

Huyền Diệu liên tục thúc giục thần quang chiếu về phía oan hồn kia, trong lúc nhất thời rõ ràng lại ngăn cản được nó.

Bất quá, hắn cũng tiêu hao rất lớn, thần sắc trở nên vô cùng trắng bệch.

Lúc này, Lăng Tiếu đã bảo vệ được Thải Hà Nguyệt và Độc Hạt Tử.

Lại nhìn về phía Huyền Diệu sắp chống không nổi nữa, hắn không thể không sử xuất ra lá bài tẩy của mình.

- Cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Tiếp theo, trên mi tâm hắn phát ra từng đợt tinh thần lực vô hình, tinh thần lực hóa ra vô số đao ảnh ông kích về phía oan hồn kia.

Oan hồn kia đã phá vỡ thần quang của Huyền Diệu, song đao đã chém về phía đầu Huyền Diệu.

Ngay một khắc này, đao mang vô hình vô ảnh liền cắt nát oan hồn

Ô ô!

Oan hồn không rõ ràng lắm bị trọng thương, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Oan hồn này cũng thập phần cường đại, rõ ràng sau khi bị trọng thương còn có thể lại tụ họp lại chuẩn bị gầy dựng lại thân thể.

Nhưn một đám hỏa diễm màu xanh da trời đã triệt để luyện hóa nó giữa thiên địa.

Lúc này, Huyền Diệu vô lực ngã xuống từ không trung.

Lăng Tiếu vung tay lên, một cổ nhu lực nâng hắn lên, không cho hắn ngã xuống.

- Không chết chứ?

Lăng Tiếu kêu to nói.

- Không có... Không chết, chỉ là có chút thoát lực.

Huyền Diệu nằm trên mặt đất gian nan đáp.

- Không chết là tốt rồi, ta hộ pháp cho các ngươi, nhanh khôi phục lại đi.

Lăng Tiếu đáp, trong lòng hắn nghi hoặc:

- Cái gương nhỏ vừa rồi là đồ chơi gì, rõ ràng có thể hao hết linh lực của hắn, đừng nói là cao giai Linh Khí chứ? Lần sau nghĩ biện pháp bảo hắn lấy ra xem mới được.

Độc Hạt Tử và Thải Hà Nguyệt chỉ đỡ một kích của oan hồn tôn giai kia, hai người đều bị nội thương, Huyền Diệu thì tiêu hao quá độ, ba người đều cần phục dụng đan dược chữa thương.

Lăng Tiếu bố trí xuống cấm chế do Thiên Hỏa tạo thành, bảo hộ ba người vào trong, còn bản thân lại kêu gọi Ma Đế.

Đáng tiếc, vẫn không chút phản ứng.

Lăng Tiếu khoanh chân ngồi xuống, thần thức dò xét khắp bốn phía.

Hắn phát hiện chỗ này rõ ràng còn có rất nhiều oan hồn mạnh mẽ như vừa rồi tồn tại, đồng thời cũng cảm ứng được không ít khí tức sinh mệnh đang

giảm bớt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 679 - Thiên Hỏa Dương Oai. (1)

Bỗng nhiên, sau khi thần trí của hắn tìm đến một nơi, một hồi đau đớn khiến hắn không thể không thu hồi dò xét.

- Cấm chế ngăn cách, hẳn là ở hướng kia rồi.

Lăng Tiếu hai mắt lộ ra tinh mang nhìn về phía một tràng Quỳnh Lâu cao nhất lẩm bẩm nói.

Sau nửa canh giờ, Độc Hạt Tử và Thải Hà Nguyệt đều khôi phục bảy phần chiến lực.

Bọn hắn đều thầm hô oan hồn kia thật đáng sợ.

Oan hồn Thiên Tôn giai, mặc dù không thể phát huy ra uy lực của Thiên Tôn chính thức, nhưng vẫn khiến bọn hắn cảm thấy ăn không tiêu.

Huyền Diệu có năng lượng bổ xung, cũng không trở ngại gì cả

- Đi thôi, nơi chúng ta muốn tìm có lẽ ở đó.

Lăng Tiếu chỉ chỉ Quỳnh Lâu phía trước không xa nói.

Mọi người nhìn về phía Quỳnh Lâu kia, chỉ thấy nơi đó như một đầu Cổ Trùng Thú đứng vững, tản ra vẻ tang thương nồng đậm, khí tức âm trầm, hung hãn.

Sau khi bốn người đi tới trước, nhìn thấy vài cổ thi thể đội đầu bồng và thi

thể mặc phục sức Thần Đạo Minh.

Hiển nhiên hai Đại tông phái này cũng không thể sinh tồn ở nơi đầy oan hồn thế này, cũng có không ít người ngộ hại.

Lại tiến lên trước một đoạn, chỉ thấy người Ma Ảnh Môn và Thần Đạo Minh phân biệt tụ một chỗ, từng người tế ra Linh Khí cường đại bảo hộ người của mình bên trong.

Ở trước mặt bọn họ có hai đạo thân ảnh ngưng thực, hiển nhiên cũng là oan hồn tôn giai.

Ở chung quanh hai đại oan hồn tôn giai cũng có không ít oan hồn bình thường đang ô khiếu không ngớt.

- Những oan hồn này thật đáng sợ, chúng ta nhanh đi ra ngoài đi, bằng không chỉ có đường chết.

Thải Hà Nguyệt lo lắng nói.

- Không được, cho dù có lật tung nơi này, ta cũng nhất định phải tìm được Thiên Cổ Thần Công.

Lăng Tiếu kiên định nói.

Người dẫn đầu Ma Ảnh môn trong tay có một hắc sắc thuẫn bài hình vuông, thuẫn bài lóe ra hắc vụ nồng nặc đem người của Ma Ảnh môn bọn họ bảo vệ, không bị oan hồn xâm phạm.

Hắc sắc thuẫn bài hình vuông này là một kiện lục giai trung cấp linh khí, phòng ngự cực kỳ kinh nhân, không phải là cường giả Tôn giai trở lên tuyệt không thể phá được tầng tầng hắc vụ này.

Thần Đạo Minh bên này tức thì trong tay Phó minh chủ kia thúc dục một kiện lục giai trung cấp linh khí Lam Liên Quyển, từng đóa lam sắc liên hoa linh động, phân hóa bốn phía thành bình chướng cường đại, đem oan hồn ngăn cách sang một bên, khó có thể xâm phạm thân thể.

Chỉ bất quá, xem tình huống của bọn hắn cũng không phải là rất tốt.

Hai đại on ôn kia chi ra cường oanh phòng ngự của bọn họ, chấn đến hai đại thủ lĩnh thúc giục linh khí cũng là sắp chống đỡ không nổi rồi.

Đúng lúc này, một danh môn đồ ở phái sau người thủ lĩnh Ma Ảnh môn, trong tay nhiều ra một cái đèn nhỏ xinh xắn.

Cái đèn này thoạt nhìn đã là rất cổ xưa, lỗ đèn tản ra khí tức tà ác nồng đạm.

Môn đồ kia đem cổ đăng ném về phía Tôn giai oan hồn, trong tay liên tục kết xuất thủ ấn phức tạp, trong miệng quát to:

- Tụ Hồn Đăng, thu cho ta!

Cổ đăng kia bày ra từng đoàn hắc sắc vụ mang hướng Tôn giai oan hồn kia bao phủ mà đi.

Trong chốc lát, hồn lực trên người Tôn giai oan hồn kia cư nhiên bị Cổ Đăng hấp thu hơn phân nửa.

Tôn giai oan hồn kia kinh hãi, vội vàng chạy trốn, môn đồ kia lần nữa thôi phát linh lực, đem năng lực của Cổ Đăng triển hiện ra lớn nhất.

Sưu!

Tôn giai oan hồn kia còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Cổ Đăng thu vào.

- Đây là linh khí gì? Lại có thể hấp thu Tôn giai linh hồn!

Độc Hạt Tử kinh hãi nói.

- Tụ Hồn Đăng, không nghĩ tới Ma Ảnh môn lại tìm được loại hung khí tà ác này.

Huyền Diệu lẩm bẩm nói.

- Tụ Hồn Đăng là vật gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Nó là một loại thất giai hung khí có thể hấp thu tất cả linh hồn trên thế gian, nó đem linh hồn hấp thu đến tụ tập ở chung một chỗ, cuối cùng đem những linh hồn này rút ra tặng lại trên người của chủ nhân nó, tăng cường linh hồn năng lực của chủ nhân nó.

Huyền Diệu giải thích nói.

- Còn có diệu dụng bực này?

Lăng Tiếu kinh hãi, sau đó hắn tụ lên Lục Nhãn Đồng hướng môn đồ khoác đấu bồng của Ma Ảnh môn nhìn lại.

- Dĩ nhiên là hắn!

Lăng Tiếu kinh hô.

- Là người nào?

Thải Hà Nguyệt ở một bên hỏi.

- Một gã tù đồ, không nghĩ tới hiện tại thực lực của hắn đã mạnh mẽ như thế rồi.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ sầu lo nói.

Hắn mới vừa rồi lợi dụng Lục Nhãn Đồng thấy rõ diện mạo của môn đồ Ma Ảnh môn kia, rõ ràng là tù đồ trước kia ở Diễm Hỏa cốc từ trong tay của hắn chạy trốn.

Lúc ấy, Lăng Tiếu vẫn chỉ là cao cấp Huyền Sĩ, mà cảnh giới của môn đồ Ma Ảnh môn kia thật giống như chỉ là cao cấp Linh Sư hoặc là Nửa bước Vương giai đi.

Hôm nay cũng đã là cao cấp Vương giai rồi, tốc độ tiến giai này quả nhiên là kinh người chí cực.

Chiếu theo hắn trưởng thành như thế, chỉ sợ không đến mấy chục năm sẽ là đại tai nạn của Tử Thiên tông a!

- Nhất định phải đem hắn trừ đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng quyết định nói.

Cùng lúc đó, Thần Đạo Minh bên này, Phó minh chủ kia lại xuất ra một kiện kiếm kỹ linh khí, đem Tôn giai oan hồn bên này chém giết sạch.

- Nội tinh của hai phái này quả nhiên baastphamf.

Độc Hạt Tử cảm khái nói.

Người của Ma Ảnh môn cùng Thần Đạo Minh không có dừng lại, tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Lúc đám người Lăng Tiếu cũng đi theo qua, bên kia truyền đến tiếng kinh hô:

- Thiếu gia ngươi chạy mau, nơi này không phải là chỗ ở lâu.

Lăng Tiếu ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy một gã lão giả quanh thân hiện lên hỏa quang, đang che chở cho một gã thanh niên đê cấp Vương giai chưa tới ba mươi tuổi chạy trốn.

Người trẻ tuổi này sắc mặt hơi hơi tái nhợt, cầm trong tay một thanh Hỏa kiếm đang không ngừng vung loạn, từng đạo hỏa diễm cường đại tán phát ra, thân mặc một bộ xích sắc vệ giáp đem những oan hồn muốn nhào về phía trước kia đốt cháy tách ra.

Hiển nhiên, Hỏa kiếm cùng vệ giáp trong tay người trẻ tuổi này toàn bộ là linh khí.

- Là người của Đường gia, cũng chỉ có thiếu gia của Đường gia mới giàu có như vậy.

Độc Hạt Tử liếm liếm đầu lưỡi, lộ ra mấy phần bản tính tham lam.

Đường gia là Nam Hoang luyện khí thế gia, qua nhiều thế hệ cũng từng xuất hiện qua mấy tên Lục giai Luyện khí tông sư, hiện nay Đường lão gia tử cũng là đương kim Lục giai Luyện khí tông sư, cũng chỉ có gia tộc của bọn họ chưa từng thiếu hụt qua linh khí.

Mà người trẻ tuổi ở trước mắt này nhất định là đệ tử dòng chính trọng yếu của Đường gia, bằng không làm sao lại tùy thân mang theo hai kiện linh khí

đến Cổ thành này.

- Tiến trưởng lão, muốn đi cùng đi, ngươi cầm Hỏa Lân kiếm của ta, cùng ta giết đi ra ngoài.

Người trẻ tuổi kai hiển nhiên không phải là người vô nghĩa, dưới loại tình huống nguy nan này vẫn thể cùng đồng bạn sóng vai chiến đấu.

Lão giả kia cắn răng nói:

- Không được, không có Hỏa Lân kiếm ngươi sẽ càng nguy hiểm, ta trước bảo hộ ngươi một đoạn đường.

Lão giả đánh ra tất cả vốn liếng, hỏa mang cường đại đem phạm vi mấy chục thước quanh người thiêu đến đỏ bừng, để cho oan hồn khó có thể tới gần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 680 - Thiên Hỏa Dương Oai. (2)

Người trẻ tuổi kia đi theo phía sau lão giả càng không ngừng vung lên hỏa kiếm, mù quáng chém loạn.

Bỗng nhiên lão giả kia thấy được đoàn người Lăng Tiếu bình yên vô sự, lập tức hướng tới Lăng Tiếu kêu lên:

- Vị tiểu ca này thỉnh cứu thiếu gia ta một mạng, Đường gia ta tự có hậu báo.

Lão giả này nhận được Lăng Tiếu, tứ đại ác nhân trên đường đi tới kia nhưng là đối với hắn ngoan ngoãn vâng lời, hôm nay Độc Hạt Tử còn ở bên cạnh hắn, có thể thấy được hắn cũng không phải là người bình thường.

- Đường gia có thể cho ta cái gì?

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi.

- Chỉ cần ngươi chịu hộ tống ta cùng Tiến trưởng lão đi ra ngoài, hai kiện linh khí trên người của ta đều thuộc về ngươi.

Tên Đường gia thiếu gia ki lập tức hào khí đáp.

- Không, ngươi chỉ cần hộ tống thiếu gia nhà ta đi ra ngoài là được, lão cốt đầu ta đây còn có thể gánh vác được.

Đường gia lão giả nói.

- Tiến trưởng lão không cần phải nhiều lời, để cho ta chạy trốn một mình,

Đường Cương ta đây không phải là là loại người vô nhân vô nghĩa rồi.

Đường gia thiếu gia kia vang lên nói.

- Ngươi hài tử này...

Đường gia lão giả kia bị lời nói của Đường gia thiếu gia khiến cho cảm động đến con mắt cũng hiện đỏ lên.

- Thành thật mà nói, chúng ta bây giờ còn không đi ra ngoài, mà là muốn đi vào, cái này cho các ngươi, riêng mình bôi ở trên mắt một chút, có thể rời đi hay không liền nhìn vận mệnh của các ngươi rồi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, sau đó đem một lọ Phá Huyễn dược thủy ném cho tên Đường gia thanh niên, tiếp theo cũng không quay đầu lại mà hướng quynh lâu kia bay đi.

Hắn đối với hai người của Đường gia này ấn tượng rất không tồi, chủ tớ có tình có nghĩa, đây mới thật là nam nhân nên làm, cho nên hắn mới giúp bọn họ một lần.

Nếu như là loại người bội bạc, bất nhân bất nghĩa, Lăng Tiếu mới lười không quản xem bọn họ làm cái khỉ gió gì.

Phía trước quỳnh lâu cao nhất ở trong thành là một mảnh quảng trường rộng rãi, trên quảng trường đã có không ít người đang cùng oan hồn cường đại giao chiến.

Ma Ảnh môn, Thần Đạo Minh hai đại phái này chia ra còn dư lại mười người cùng tám người, Nam Cung Liệt cũng mang theo hai gã Hoàng giai đi tới, mặt khác còn có một đạo thân ảnh mà Lăng Tiếu quen thuộc, lại là Cuồng đạo nhân cũng dựa vào năng lực của mình xuất hiện ở chỗ này.

Ở trên quảng trường này có mười mấy tên Tôn giai oan hồn, còn có vài chục đạo hư ảnh oan hồn cùng vô số oan hồn bình thường.

Nhiều oan hồn như vậy vốn hẳn có thể đem chừng hai mươi người này toàn bộ cắn nuốt sạch.

Nhưng mà ở trong quảng trường này còn có một đạo hỏa sắc thân ảnh vĩ ngạn, ứng phó với phần lớn oan hồn.

Hắn chính là Đan Trần Đạo cưỡi trên Hỏa Loan.

Chỉ thấy hắn cưỡi trên Hỏa Loan, thủ cưởng thỉnh thoảng đánh ra hạt sắc hỏa diễm nồng đậm, đốt cháy những oan hồn cường hãn kia.

Những oan hồn này mặc dù cường đại, nhưng mà tu vi của Đan Trần Đạo cũng là Tôn giai, hắn đánh ra lại càng là Địa giai Hạt U hỏa diễm, mới đưa những oan hồn này chấn hám lại.

Hạt U hỏa diễm là địa hỏa bài danh trước 36 loại địa giai hỏa, mặc dù so ra kém Thien hỏa, nhưng cũng là dương hỏa cực kỳ lợi hại, là hỏa diễm mà Luyện dược sư tha thiết ước mơ.

- Chúng ta giúp Đan đại sư một tay.

Thần Đạo Minh phó minh chủ kinh quát một tiếng, linh kiếm trong tay tản mát ra công kích thuộc tính cường đại oanh hướng oan hồn.

Những người khác liên tục đồng thời xuất thủ, lợi dụng công kích từ xa những oan hồn kia.

Tên môn đồ cầm Tụ Hồn Đăng của Ma Ảnh môn kia lại là lặng lẽ đem Tụ Hồn Đăng đánh ra ngoài, hấp thu tàn hồn linh lực cường đại.

- Chúng ta cũng ra tay đi, nếu không không có biện pháp tới gần quỳnh lâu kia.

Lăng Tiếu sâu xa nói.

Lúc này, Huyền Diệu đối với Lăng Tiếu nói:

- Đại hung vật đang ở bên trong, mọi sự phải cẩn thận.

- Yên tâm đi thần côn, bản thiếu gia mạng rất lớn.

Lăng Tiếu đáp một tiếng, trước tế ra thiên hỏa cường đại gia nhập vào trong vòng chiến.

Trước quỳnh lâu này có chút ít oan hồn ngăn cản, muốn không chiến cũng không được.

Chỗ mà Thiên hỏa của Lăng Tiếu đi đến, những oan hồn kia bi thiết trốn tránh, không ít oan hồn mới vừa bị dánh vào hỏa diễm lập tức liền biến mất trong thiên địa.

Lăng Tiếu cường thế gia nhập, lập tức đưa tới chúng nhân chú ý.

Bọn họ không nghĩ tới một gã đê cấp Vương giai lại so với bọn hắn những Hoàng giai này còn uy mãnh hơn, quả thực là chuyện để cho bọn họ nghĩ không ra rồi.

Đan Trần Đạo vô ý liếc Lăng Tiếu một cái, vốn là không quá để ý, nhưng mà nhận thấy được lam sắc hỏa diễm, thần sắc trở nên vô cùng nóng bỏng lên:

- Chẳng... Chẳng lẽ là Thiên hỏa trong truyền thuyết?

- Không thể nào, hắn trẻ tuổi như vậy làm sao có thể thu phục được thiên hỏa?

Đan Trần Đạo không tin tưởng nói.

Lăng Tiếu không để ý tới ánh mắt của mọi người, song chương kết xuất thủ ấn nhanh chóng, hai cái lam sắc Giao Long xuất hiện ở trong tay hắn.

Trước đó không lâu ở Nam Thiên thành cùng Cổ Ba đấu hỏa, để cho Lăng Tiếu hoàn toàn hiểu được khống hỏa kỹ của Luyện dược sư đồng dạng có thể làm ra công kích cường đại.

Hai con lam sắc Giao Long ở trong tay hắn bị hắn khống chế mà vọt ra bên ngoài.

Giao Long trường khiếu, hỏa diễm nồng đậm.

Chỗ mà Giao Long đến đều có vô số oan hồn bị đốt cháy tiên tan.

- Khống hỏa kỹ năng thật tinh trạm, chẳng lẽ người này cũng là Luyện dược sư?

Đan Trần Đạo chú ý đến Lăng Tiếu nghi ngờ thầm nghĩ.

Có đám người Lăng Tiếu gia nhập, những oan hồn bình thường kia rất nhanh liền bị oanh đến thất linh bát lạc.

Chỉ có những oan hồn ngưng thực kia vẫn đang hung hãn vô cùng.

Ma Ảnh môn cùng Thần Đạo Minh bên này riêng mình đều đã chết hai người.

Cuồng đạo hân cũng không thể kiên trì bao lâu, muốn hết tốc lực thoát khỏi nơi đây, đáng tiếc hắn bị một con Tôn giai oan hồn nhìn chằm chằm vào, bị một đao chém thành hai nửa, một đời ác nhân mạng vẫn tại chỗ.

Độc Hạt Tử nhìn kết quả của Cuồng đạo nhân, ở trong lòng tiếc hận nói:

- Khí tiết cố nhiên trọng yếu, nhưng mà sinh mệnh lại càng thêm đáng quý!

Theo tình hình chiến đấu càng phát ra kịch liệt, Đan Trần Đạo triển hiện ra uy năng vô thượng, lấy lực lượng một người đem mười mấy tên Tôn giai oan hồn đốt đến sạch sẽ.

Đám người Lăng Tiếu có năng lực khám phá hư vô cũng tiêu diệt không ít hư ảnh oan hồn cùng oan hồn bình thường.

Ma Ảnh môn bên này dựa vào Tụ Hồn Đăng kia cũng hấp thu không ít oan hồn.

Chỉ có Thần Đạo Minh chém giết ít oan hồn nhất, ngược lại còn mất mạng ba người, hiện tại chỉ còn lại có bốn người nữa.

Nam Cung Liệt che chở cho hai gã Hoàng giai của Nam Cung gia cùng Âu Dương gia tạm thời lưu lại.

Trên quảng trường xuất hiện an bình ngắn ngủi.

Người ở chỗ này là người may mắn còn sống sót cuối cùng rồi, những người khác sợ rằng đã dữ nhiều lành ít.

Lần tới Cổ thành này đại giới thật là tương đối cao, chỉ là không biết bên trong quỳnh lâu ở trước mắt này có thần vật mà bọn họ muốn tìm hay không, bằng không thật là thiệt thòi rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 681 - Chiến Thiên Tôn Diệt Hỏa Loan. (1)

Lúc này, một đạo thanh âm tràn đầy uy nghiêm vang lên ở bên tai Lăng Tiếu:

- Tiểu tử, mới vừa rồi ngươi dùng là Thiên hỏa?

Thiên hỏa, ở trong truyền thuyết chỉ bất quá xuất hiện rải rác vài loại. Mỗi một loại thiên hỏa đều đối với bất kỳ một gã võ giả cường đại có lực hấp dẫn trí mạng, đối với Luyện dược sư mà nói càng thêm cực độ khát vọng.

Thiên Hỏa không chỉ có thể tăng cường lực chiến đấu của võ giả, đồng thời cũng là hỏa chủng luyện đan tốt nhất, có thể đề luyện ra đan dược có phẩm cấp càng cao hơn, tỉ lệ càng thêm tinh thuần.

Đan Trần Đạo đã thành danh mấy trăm năm, không chỉ là siêu cấp cao thủ Thiên Tôn giai, lại càng là Lục phẩm Luyện dược sư, là nhân vật thành danh kinh diễm đứng đầu nhất Nam Hoang.

Hắn trải qua thiên tân vạn khổ, đạp lên vô số núi cao, mới tìm kiếm rồi thu phục được một loại địa hỏa Hạt U hỏa diễm, là hỏa chủng đứng trước hàng 36 loại địa hỏa.

Thiên hỏa chỉ tồn tại trong truyền thuyết, địa hỏa cũng là thưa thớt hiếm thấy.

Hắn vốn cho là mình thuộc về chủng loại người may mắn nhất kia.

Nhưng mà khi hắn thấy một gã thanh niên bất quá 20 tuổi lại có Thiên hỏa

trong truyền thuyết, điều này khiến cho hắn đố kỵ đến có chút điên cuồng.

Thiên hỏa loại dị bảo trong truyền thuyết này chỉ xứng với người mạnh nhất, chỉ xứng với Luyện dược sư xuất sắc như hắn, nó tại sao có thể để cho một gã đê cấp Vương giai giày xéo được?

Theo tiếng chất vấn vang lên, Lăng Tiếu bị ánh mắt của mọi người đều nhìn lại, ánh mắt kia tràn đầy vẻ nóng rực.

Lăng Tiếu trừng mắt lên nhìn hỏa sắc thân ảnh ở trên bầu trời không xa, mặc dù hắn rất chén ghét loại người vô lý chất vấn này, nhưng mà hắn vẫn là lấy lễ số căn bản đáp:

- Tiền bối ngươi là đang hỏi ta chăng?

- Không phải hỏi ngươi còn hỏi ai?

Đan Trần Đạo lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu vuốt vuốt hỏa diễm hồi đáp:

- Đây là hỏa diễm bẩm sinh của ta, không phải là Thiên hảo gì cả.

Lăng Tiếu tự nhiên biết dr muốn đánh cái chủ ý gì, hắn đánh chết cũng không thừa nhân chính mình sử dụng chính là thiên hỏa, bằng không Đan Trần Đạo này chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho hắn.

- Hừ, có phải là Thiên hỏa hay không, bổn tôn thủ một lần liền biết.

Đan Trần Đạo hé mắt hừ lạnh một tiếng, một ngón tay nhẹ nhàng gõ ra một đạo hạt sắc hỏa diễm hướng Lăng Tiếu bắn tới.

Tốc độ của hỏa diễm kia nhanh như thiểm điện, quả thực khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

- Phu quân (Thiếu gia) cẩn thận!

Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử đồng thời kinh hô.

Lúc các nàng muốn ra tay cứu viện đã muộn, hỏa diễm kia đã đốt tới trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có bất kỳ thời gian phản ứng nào, hạt sắc hỏa diễm đã đốt ở trên người của hắn.

Tư tư!

Hạt sắc hỏa diễm kia còn chưa có tổn thương tới da thịt của Lăng Tiếu, liền có một đạo lam sắc hỏa diễm hiện lên đi ra ngoài, đem hạt sắc hỏa diễm kia quấn quanh cắn nuốt sạch.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Đan Trần Đạo quát lên:

- Tiền bối ngươi làm cái gì vậy?

- Làm gì? Ngươi không phải nói hỏa diễm này của ngươi là bẩm sinh sao? Bổn tôn mới vừa rồi chỉ hướng ngươi thi triển địa hỏa, cho dù là Địa Hoàng dính vào cũng kho mà dập tắt, ngươi Vương giai nho nhỏ này hỏa diễm lại có thể đem nó cắn nuốt, nó không phải là thiên hỏa vậy là cái gì?

Đan Trần Đạo lạnh lùng nói, trong ánh mắt của hắn hiện lên tinh mang tham lam nồng đạm.

Lăng Tiếu biết bị Đan Trần Đạo thử một lần như vậy, bí mật chính mình

người mang thiên hỏa chỉ sợ là giữ không được.

Hắn cùng với Đan Trần Đạo nhìn nhau đáp:

- Cho dù vãn bối sử dụng là thiên hỏa thì như thế nào? Chẳng lẽ tiền bối sẽ không để ý đến thân phận mà hạ thủ với một vãn bối như ta đây sao? Như thế chỉ sợ sẽ bị thế nhân nhạo báng.

Hắn chỉ có thể lấy lui làm tiến, để cho Đan Trần Đạo bận tâm đến danh tiếng, hi vọng hắn không có lập tức xuất thủ, bởi vì ở trong Cổ thành này có thể vẫn tông tại nguy hiểm không biết rõ.

- Ha ha, ngươi tiểu tử này cũng có mấy phần can đảm, lại dám nói chuyện với bổn tôn như thế.

Đan Trần Đạo lộ ra cuồng tiếu nói, tiếp theo trong con mắt bắn ra tinh mang nói:

- Thiên hỏa không nên thuộc về loại người yếu như ngươi, ngươi không xứng với nó, biết điều một chút dâng ra đây ta có thể tha chết cho ngươi, bằng không, đừng trách lão phu không khách khí.

Dứt lời, hắn một tay mở ra, trực tiếp lợi dụng linh khí đem Lăng Tiếu giam cầm lại.

- Buông phu quân ra!

Thải Hà Nguyệt trong lòng lo an nguy của Lăng Tiếu, đạo phất trong tay hóa xuất ra vô số kim sắc ti hướng về phía trước mặt Đan Trần Đạo quét đến.

Độc Hạt Tử cắn răng, một ngụm độc vụ từ trong miệng nàng phun ra ngoài, độc khí nồng đậm hướng Đan Trần Đạo hủ thực mà đi.

- Ánh sáng đom đóm, sang một bên cho ta, nếu không đừng trách bản tôn toàn bộ đưa các ngươi lên đường!

Đan Trần Đạo tay áo vung lên, một cái biển lửa đem chiêu thức của hai người trực tiếp bao phủ, một cỗ khí tràng vô cùng cường hãn đem hai người chấn bay ra thật xa.

Thực lực của Địa Hoàng cùng Thiên Tôn căn bản không phải là ở cùng một cái cấp bậc.

Lăng Tiếu cau mày quát lên:

- Lão gia hỏa thật nghĩ ngươi có thể ăn định ta rồi?

- Hừ, dám nói chuyện với bổn tôn như vậy, xem ra ngươi thật không muốn sống nữa rồi.

Đan Trần Đạo là người phương nào? Hắn là Luyện dược sư có phẩm cấp cao nhất cùng cường đại nhất ở Tây Bắc cùng Nam Vực.

Coi như là Ma Ảnh môn, Thần Đạo Minh hay là nhân vật thành danh thế hệ trước của Thất phẩm tông môn ở Tây Bắc cũng không dám nói chuyện với hắn như thế.

Người trẻ tuổi này lại không biết sống chết dám bất kính với hắn như thế, hắn vốn định giữ lại cho Lăng Tiếu một mạng, xem ra có thể miễn rồi.

Đang ở lúc Đan Trần Đạo muốn ra tay mạt sát Lăng Tiếu, một đạo thú ảnh cự đại xuất hiện ở trước người Lăng Tiếu, một đạo tiếng long ngâm ngất trời chấn triệt trường không.

Hống!

Người ở phụ cận đều bị một đạo tiếng long ngâm này chấn thành đầu óc choáng váng, tai ù mắt hoa, mấy tên võ giả có thực lực Vương giai lại càng trực tiếp bị chấn đến hộc máu.

Đan Trần Đạo đứng mũi chịu sào cũng không quá tốt, hắn và Hỏa Loan bị đẩy lui mấy chục thước, huyết dịch trong cơ thể đều sôi trào lên, Hỏa Loan kia lại càng phát ra tiếng tê minh chói tai, tựa hồ gặp được kình địch gì đó.

Một đạo lam sắc Giao Long dài mấy chục thước, long lân trong suốt lóng lánh kia, long trảo hung hãn sắc bén giống nhu ưng trảo kia, hai con mắt lớn như chuông đồng nở rộ ra cảm xúc thị huyết táo bạo.

Từng là một con Tử Giao Long Khâu đại ngốc đã không còn nữa rồi, thay vào đó là Giao Long có huyết mạch rất thuần khiết.

Người ở không xa nhìn thấy Giao Long hung hãn kia đều lộ ra thần sắc sợ hãi, trong lòng thầm hô:

- Hoàn hảo mới vừa rồi không có đánh cái chủ ý gì, tiểu tử này lại dám cùng Đan Trần Đạo hô hoán, thì ra là nhân gia còn có chỗ dựa như thế.

Đây tuyệt đối là Giao Long cường hãn Lục giai trở lên, đã có thể so với cường giả Thiên Tôn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 682 - Chiến Thiên Tôn Diệt Hỏa Loan. (2)

Lăng Tiếu ngồi ở trên lưng rồng, uy phong lẫm lẫm, con mắt nhìn vào Đan Trần Đạo cùng Hỏa Loan.

- Lão gia hỏa, bản thiếu gia kính ngươi là tiền bối, không muốn cùng ngươi dây dưa, ngươi lại dám động sát ý với bản thiếu gia, càng đả thương nữ nhhaa cùng người hầu của ta, ngươi đây là đang muốn chết!

Lăng Tiếu tức giận nhìn chằm chằm vào Đan Trần Đạo mắng, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Tiểu long, tiêu diệt bọn họ cho ta.

Lam sắc Giao Long nhận được chỉ thị của Lăng Tiếu, long vĩ quẫy xuống, trong nháy mắt đến trước Đan Trần Đạo cùng Hỏa Loan, một cái cự trảo nặng nề nện xuống, phảng phất như một phương thiên địa cũng bị đập phá mở ra.

Đan Trần Đạo đã là đê cấp Thiên Tôn, thực lực của hắn tự nhiên có chỗ bất phàm.

Chỉ thấy hắn song thủ ấn xuất ra thủ ấn huyền ảo, một mảnh hỏa chi thế giới bao phủ mà ra, hạt sắc hỏa diễm hóa ra vô số hỏa loan hướng lam sắc Giao Long mổ cắn mà đi.

Tọa kỵ Hỏa Loan của hắn cũng là Lục giai đê cấp linh thú, hai cánh triển khai huy vũ, vô số hỏa linh hóa thành lợi nhận oanh hướng lam sắc Giao Long.

Lăng Tiếu ở trên lưng rồng cũng không có nhàn rỗi, trong tay hắn tụ lên hai con lam sắc hỏa long, hướng biển lửa kia oanh tới.

Hỏa long của hắn mặc dù không lớn, nhưng mà uy lực lại không nhỏ, cư nhiên có thể đem phiến biển lửa kia từ từ cắn nuốt.

Mà lam sắc Giao Long lại càng bá đạo, một trảo kia của nó trực tiếp phá vào trong hỏa hải, đem một người một thú kia dọa sợ đến liên tục né tránh ra.

Hưu hưu!

Lam sắc Giao Long mở ra cái miệng máu, một cái cột nước từ trong miệng vọt ra, thủy thế mãnh liệt sôi trào trực tiếp xông phá biển lửa, đem một người một thú kia bao phủ.

Đan Trần Đạo cùng Hỏa Loan bị cột nước trùng xuất đi rất xa, Đan Trần Đạo toàn thân đều ướt nhẹp, mà hỏa sắc vũ linh của Hỏa Loan kia đều biến thành ảm đạm vô quang, một người một thú lộ ra vẻ cực kỳ chật vật không chịu nổi.

- Lục giai cao cấp Giao Long!

Đan Trần Đạo cuối cùng biết được Giao Long này cũng không phải là mới vào Lục giai, mà là đã đạt tới Lục giai cao cấp, thực lực so với bọn họ mạnh hơn hai đẳng cấp.

Trong lòng hắn rất là kinh hãi, làm sao cũng không nghĩ tới thanh niên 20 tuổi kia lại có hộ thân linh thú bậc này, trong lòng hắn đang suy nghĩ:

- Chẳng lẽ người trẻ tuổi này tới từ trung thổ?

Hán còn không có nhiều thời gian suy nghĩ, lam sắc Giao Long đã lần nữa

đánh tới, lần này so với lần trước càng thêm hung mãnh, một khi bị đụng lên, cũng không phải đơn giản là binh đánh bay xa như vậy.

- Ngũ Phương đỉnh, hiện!

Đan Trần Đạo đơn cước rời đi khỏi Hỏa Loan, trên đỉnh đầu nhiều ra một cái xích sắc Ngũ Phương dược đỉnh.

Đây chính là dược đỉnh của Đan Trần Đạo, dược đỉnh Ngũ Phương đỉnh cấp bậc linh khí.

Chỉ thấy hắn đem nắp đỉnh của Ngũ Phương đỉnh hướng phương hướng thủy lãng, song chưởng vỗ vào dưới đáy đỉnh.

Ầm!

Miệng đỉnh như núi lửa mô hình nhỏ bộc phát, hạt sắc hỏa hải cùng thủy lãng kia đụng vào nhau.

Chẳng qua là hỏa hải kia thủ chung không thể hoàn toàn đính trụ thủy lãng, bị xông đến kế tiếp bại lui.

Lúc này, Hỏa Loan từ một phương hướng khác hóa thành một đạo hỏa lưu tinh hướng Lăng Tiếu trên lưng rồng mổ xuống.

- Hảo cho cái vũ mao súc sinh ngươi, ngay cả bản thiếu gia cũng dám chọc vào, bản thiếu gia đem ngươi đốt thành súc sinh trụi lông.

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, tinh thần lực ở mi tâm hóa hình trào ra.

Kiếm chiêu vô hình vô ảnh đâm thẳng tới chỗ thú đan của Hỏa Loan.

Linh thú thú đan căn bản không có bất kỳ năng lực phòng ngự nào, bất quá thú đan của linh thú lục giai có năng lượng cực kỳ cường hãn, tinh thần lực của Lăng Tiếu căn bản không đủ để đem nó miểu sát, chẳng qua là khiến nó xuất hiện thất khống cùng đau đớn ngắn ngủi.

U!

Hỏa Loan bị thương không hiểu, phát ra tiếng kêu tê thống, cả thân ảnh cự đại không khống chế được lay động, hỏa sí nhanh chóng vung lên.

Lăng Tiếu biết Hỏa Loan thất khống chỉ là thời gian ngắn ngủi, hắn bắt được cơ hội chỉ mành treo chuông, ngón tay cấp tốc điểm ra.

Hưu!

Một đạo lam sắc hỏa mang thật nhỏ hướng Hỏa Loan kia bắn tới.

- Hỏa Loan!

Đan Trần Đạo cùng Hỏa Loan có khế ước trong người, dĩ nhiên đã nhận ra Hỏa Loan nguy hiểm, lúc này nghiêng đầu đi qua hét lớn kinh hô.

Vốn là lam sắc Giao Long so với hắn mạnh hơn nhiều, hiện tại còn dám phân tâm nhị dụng, lập tức bị thiên phú thần thông của Giao Long trùng kích thê thảm.

Phốc!

Đan Trần Đạo cả người bị âm ba chấn đến bay ngược ra vài trăm thước, thất khiếu cũng bị chấn đến tràn ra vết máu.

Cùng lúc đó, Hỏa Loan vừa muốn khôi phục lực khống chế, lam sắc hỏa

diễm kia đã dính lên trên thân thể của nó.

thiên hỏa thiêu hết thiên hạ vạn vật.

Hỏa Loan tuy là Hỏa thuộc tính, nhưng mà cũng không thể chống cự với thiên hỏa.

Hỏa diễm hơi tiếp xúc vào, Hỏa Loan phát ra tiếng tê khiếu kinh thiên, hai cánh càng không ngừng vung lên, hỏa diễm tự thân cùng lam sắc hỏa diễm đối kháng, đáng tiếc căn bản một chút tác dụng cũng không có.

Hỏa Loan một đầu hướng mặt đất rơi xuống, ý đồ lợi dụng ẩm ướt của mặt đất để dập lửa, nhưng mà đây có hữu dụng không?

Hỏa Loan ở trong tiếng tê minh bị thiêu thành tro tàn.

- Chết tiệt, bổn tôn nhớ kỹ ngươi tiểu tử này, ngày khác nhất đỉnh phải bầm thây ngươi thành vạn đoạn!

Đan Trần Đạo giận quát một tiếng, cũng không dám xuất thủ với Lăng Tiếu, một đầu hướng bên trong quỳnh lâu kia chui vào.

- Ngươi không có cơ hội lần sau, tiểu long đuổi theo cho ta!

Lăng Tiếu tự nhiên không thể bỏ qua cho Đan Trần Đạo, hôm nay tất muốn tiêu diệt hắn, chấm dứt hậu hoạn.

- Mới vừa rồi ta thấy cái gì? Ta làm sao cmar thấy đây như đang nằm mơ?

- Ta cũng cảm thấy hình như là đang nằm mơ, hơn nữa còn là loại mộng du nghiêm trọng.

- Ta mơ tới Đan đại sư lại bị trọng thương.

- Ta mơ tới lục giai tọa kỵ của Đan đại sư bị thiêu thành tro tàn.

...

Bất kể là người của Ma Ảnh môn hay là Thần Đạo Minh đều không tin mới hết thảy mới vừa rồi nhìn thấy.

Đan Trần Đạo giống như thần minh cư nhiên bị một gã đê cấp Vương giai cùng tọa kỵ của hắn oanh đến trọng thương, hơn nữa lục giai tọa kỵ Hỏa Loan của hắn cư nhiên bị đê cấp Vương giai kia tiêu diệt.

Đây để cho bọn họ cảm thấy chìm trong mây mù, thật là khiến cho người ta khó có thể tin.

- Đừng sững sờ nữa, mau vào đi!

Người của Ma Ảnh môn dẫn đầu kinh quát một tiếng, suất lĩnh lấy môn hạ tám người còn sót lại của chính mình xông vào trong quỳnh lâu.

Phó minh chủ của Thần Đạo minh cũng kinh hô:

- Chúng ta cũng đi vào, tuyệt đối không thể để cho tà vật hàng thế!

Thần Đạo Minh chỉ còn lại có bốn gã Địa Hoàng cao cấp, toàn bộ xông vào bên trong quỳnh lâu.

Nam Cung Liệt nắm quyền đầu thật chặt, cũng không do dự một đầu bắn thẳng vào, hai người phía sau hắn cũng đi theo tiến vào.

Đang ở lúc Thải hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử chịu đựng thương thế muốn đi

vào, Huyền Diệu lên tiếng quát lên:

- Các ngươi chớ đi vào, Lăng huynh không có việc gì, nếu như các ngươi đi vào, hắn còn muốn phân tâm chiếu cố đến hai người các ngươi sẽ càng nguy hiểm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 683 - Thiên Đỉnh Thần Đỉnh? (1)

- Nhưng mà, một mình hắn ở bên trong ta không yên tâm!

Thải Hà Nguyệt tràn đầy lo lắng nói.

- Ngươi không yên tâm thì có biện pháp gì, chẳng lẽ ngươi có thể mạnh đến nỗi vượt qua Giao Long? Đối phó được với Đan Trần Đạo? Huyền Diệu lộ ra vẻ mặt cơ trí hỏi ngược lại.

- Vậy... Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thải Hà Nguyệt sốt ruột hỏi.

- Đợi!

Huyền Diệu đơn giản trả lời một chữ, tiếp theo hạ xuống mặt đất.

Thải Hà Nguyệt do dự một chút, cũng biết Huyền Diệu nói rất có lý, nàng tuy là trung cấp Địa Hoàng, nhưng mà so với lam sắc Giao Long mà nói thì kém quá xa, càng không có khả năng đối phó được với Đan Trần Đạo, vạn nhất để cho Lăng Tiếu phân tâm chiếu cố nàng, Lăng Tiếu mới thật là nguy hiểm.

Độc Hạt Tử dùng ánh mắt nghiêm chỉnh nhìn thoáng qua Huyền Diệu, cũng im lặng, theo sau Thải Hà Nguyệt dùng lại ở bên cạnh.

Trong lòng hắn thầm hô:

- Hoàn hảo đi theo đúng thiếu gia rồi, không nghĩ tới Giao Long kia đáng sợ như vậy, ngay cả Đan Trần Đạo cũng phải nhượng bộ lui binh, ở Nam Vực còn có ai có thể cùng thiếu gia hô hào, còn có thực lực của thiếu gia quá quỷ dị tồi, thậm chí ngay cả Hỏa Loan cũng có thể giết chết, lần này coi như là đổ đúng rồi.

Vốn Độc Hạt Tử là cảm thấy Lăng Tiếu có một thân bản lĩnh bất khả tư nghị, có thể hóa giải hạt độc của hắn, còn là Ngũ phẩm Luyện dược sư, lại có Lục giai Giao Long làm tọa kỵ, hắn là phỏng đoán Lăng Tiếu có lẽ là đệ tử của đại tông môn hoặc môn phiệt nào đó ở trung vực, thực lực hẳn là còn phải tăng mạnh, nhưng bây giờ nhìn đến Lăng Tiếu lâm nguy không loạn mà xuất thủ, còn có phong phạm bá giả không thể nghi ngờ kia, quả thực không giống với thực lực của một gã đê cấp Vương giai, ngược lại càng giống với một tôn chiến vương sát phạt quả đoán, nhuệ khí mười phần.

Hôm nay trong lòng Độc Hạt Tử mới nhiều thêm vài phần tâm tư chân chính trung thành với Lăng Tiếu.

Lúc mọi người ở đây đều tiến vào, một đạo dị hương nhàn nhạt từ trong quỳnh lâu nhẹ nhàng bay ra ngoài.

- Đây... Đây là cái mùi vị gì?

Thải Hà Nguyệt nhẹ ngửi một chút nghi ngờ nói.

Độc Hạt Tử cũng ngửi được mùi vị kia, thần sắc trở nên kinh hãi lên:

- Đây... Đây là cổ hương vị của tế cổ, chẳng lẽ Cuồng đạo nhân kia nói đúng là sự thật?

- Cổ hương vị là cái gì?

Huyền Diệu không giải thích được hỏi.

- Nhanh, nhanh bay lên rồi hãy nói.

Độc Hạt Tử kinh hô một tiếng, bay lên khỏi mặt đất, bay đến giữa không trung.

Thải Hà Nguyệt cùng Huyền Diệu cũng không dám dừng lại, trong nháy mắt bay lên khỏi mặt đất.

Đúng lúc này, tứ phương không xa một mảnh đồ vật gì đó đông nghịt hướng quỳnh lâu chen chúc đi qua.

- Kia... Kia là vật gì?

Thải Hà Nguyệt kinh hô lên.

Độc hạt Tử thản nhiên nói:

- Độc vật!

Ba người sững sờ nhìn thứ bò dưới mặt đất, đúng là độc trùng chi chít.

Có nhất giai Độc Nghĩ, có nhị giai Huyết Ngô Công, có tam giai Hắc Giác Cự Mãng...

Hằng hà độc vật từ xung quanh sơn lĩnh trùng điệp hiện lên đi ra ngoài.

Ba người ở trên không trung thấy đến đều da đầu tê dại.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thải Hà Nguyệt không hiểu kinh hô.

Độc Hạt Tử đáp:

- Hẳn là Thiên Cổ thần đỉnh ở bên trong tế cổ, loại cổ hương vị này đối với độc trùng có lực hấp dẫn cực lớn, một khi những độc trùng này tiến vào trong thần đỉnh liền sẽ bị tế hóa, chỉ là tốt cuộc người nào ở bên trong tế cổ, chẳng lẽ còn có cường giả Cổ tộc còn sống ở bên trong?

- Không, ở trong này khắp nơi tràn đầy oan hồn, tuyệt đối không người nào có thể sinh tồn ở chỗ này lâu như vậy, ở bên trong tế cổ có lẽ là oan hồn hoặc là tàn hồn cường đại.

Huyền Diệu ngưng trọng nói.

- Cái gì? Oan hồn cũng có thể tế cổ?

Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử kinh hô.

- Có lẽ hắn cũng không phải là oan hồn đơn giản như vậy, có thể là đã sinh ra ý thức thao túng hết thảy nơi này.

Huyền Diệu nói.

- Vậy... Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Phu quân hắn còn đang ở bên trong?

Thải Hà Nguyệt lo lắng cho an nguy của Lăng Tiếu, đã trở nên không làm chủ được tinh thần.

- Số mệnh của hắn cứng rắn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may, nhưng mà vì để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta phải làm chút gì mới

được.

Huyền Diệu đáp.

- Chúng ta có thể làm cái gì?

Độc Hạt Tử hỏi.

- Bày trận!

Huyền Diệu đơn giản nói.

...

Lăng Tiếu cưỡi lam sắc Giao Long đã thu nhỏ đi mấy lần bay vào trong quỳnh lâu.

Sau khi vào trong quỳnh lâu, hắn cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Đan Trần Đạo, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, quanh thân cũng trở nên đen nhánh một mảnh, một cỗ khí tức u lãnh sợ hãi xông vào mũi.

Thân thể Lăng Tiếu co lại, để cho lam sắc Giao Long hạ xuống.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói một tiếng, tiếp theo lập tức tụ khởi lên Lục Nhãn Đồng thấy rõ đay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lục mâu tản ra thần mang khám phá hết thảy hư vô.

Chỉ thấy Đan Trần Đạo lại ở bên cạnh hắn không xa, vẻ mặt tựa hồ rất bối

rối, một thân địa giai hỏa diễm bao bọc ở chung quanh hắn, trong tay nắm chặt Ngũ Phương đỉnh, tựa hồ thời khắc phòng bị không để cho mình bị thương tổn không hiểu.

- Xem ra lão gia hỏa này cùng ta mới vừa rồi đều không nhìn thấy cái gì a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ.

Tiếp theo hắn lại lục tục thấy được đám người Ma Ảnh môn, Thần Đạo Minh cùng với Nam Cung liệt tiến vào.

Nhìn thần sắc bối rối của bọn họ, hắn liền biết bọn họ đồng dạng bị thế giới đen nhánh này kinh sợ rồi.

Đúng lúc này, Đan Trần Đạo ở không xa giơ lên Ngũ Phương đỉnh, một cái thế giới hỏa hải chuyển động ở chung quanh hắn, đem tầm nhìn chung quanh hắn tản mát ra.

Nhưng mà Lăng Tiếu phát hiện nhất phương tiểu thế giới của Đan Trần Đạo tựa hồ nhận lấy áp chế, hỏa hải kia chỉ có thể khuếch tán ra được hai thước.

Nếu là ở bên ngoài, bằng vào năng lực của Đan Trần Đạo, chỉ sợ phương viên trong vòng năm trăm dặm đều biến thành biển lửa cũng không thành vấn đề.

- Nơi này có cổ quái!

Lăng Tiếu lo lắng thầm nghĩ.

Tiếp theo hắn hướng về phía trước nhìn lại, con ngươi co rút vào.

Chỉ thấy ở phía trước có một lão giả lưng còng đến lợi hại, lão ẩu này mặc

phục sức của cổ tộc, mí mắt nặng nề dập xuống, tựa hồ ngủ thiếp đi, mà ở trước mặt nàng bày biện một cái đỉnh nhỏ.

Cái tiểu đỉnh này rất tinh xảo, thoạt nhìn cổ hương cổ sắc cực kỳ trang nhã, bốn phía vách đỉnh có khắc văn lộ cổ quái, thoạt nhìn rất huyền ảo, ở trên tiểu đỉnh hiện lên từng sợi khói trắng, khói trắng xen lẫn chút mùi vị kỳ lạ.

- Thiên... Thiên Cổ thần đỉnh!

Lăng Tiếu không nhịn được kinh hô.

Hắn mặc dù chưa từng nhìn thấy Thiên Cổ thần đỉnh là cái dạng gì, nhưng mà trước lúc rời đi Cổ Tế thành, Đại tế ti từng miêu tả cho hắn bộ dạng của Thiên Cổ đỉnh, cho nên hắn nhìn một cái liền nhận ra đay là Thiên Cổ đỉnh rồi.

Tuy nói Đại tế ti đã từng bảo hắn có cơ hội thì giúp lão tìm về Thiên Cổ thần đỉnh, nhưng là đối với Lăng Tiếu trước mắt mà nói, Thiên Cổ thần công mới là hắn khẩn cấp cần đến nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 684 - Thiên Đỉnh Thần Đỉnh? (2)

- Nếu được, thu hồi Thiên Cổ thần đỉnh này cũng coi như là giải quyết xong một cái tâm nguyện của Đại tế ti, chẳng qua là không biết vị lão bà bà này có thể hay không bỏ đi những thứ yêu thích, có lẽ để cho nàng cùng tới Cổ Tế thành thì tốt hơn.

Lăng Tiếu mang theo vẻ mặt thất vọng lẩm bẩm nói.

Tiếp theo tâm thần hắn chấn động, lại kinh hô:

- Nàng... nàng không có sinh mệnh khí tức, chẳng lẽ...

Đang ở lúc Lăng Tiếu suy đoán thân phận của lão ẩu, trong thức hải rốt cục truyền đến tiếng khí tức của Ma Đế:

- Thiếu gia... Thiếu gia nghe được không?

- Ma Đế ngươi ở đâu?

Lăng Tiếu nhìn quanh bốn phía một chút lại không phát hiện ra bóng dáng của Ma Đế.

- Thiếu gia, thân thể ta đã bị hủy, ngươi buông lỏng tinh thần để cho ta vào trong thức hải của ngươi rồi hãy nói.

Thanh âm của Ma Đế lộ ra vẻ dồn dập kinh hô.

Lăng Tiếu không sợ hãi Ma Đế dám ở trong thức hải của hắn làm loạn, lập

tức buông lỏng tâm thần.

Tiếp theo một đạo linh hồn không nhìn thấy chui vào giữa mi tâm của Lăng Tiếu.

Ma Đế ở trong thức hải của Lăng Tiếu lại tạo thành một tấm mặt hắc vụ.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu trịnh trọng hỏi.

Ma Đế nặng nề thở dài một ngụm nói:

- Lúc vào thành, lão nô cảm ứng đến ở chỗ tàn hồn ba động tương đối lớn này, cho nên chạy tới bên này, dọc theo đường đi gặp gỡ mấy cái oan hồn đã ngưng hình, thực lực của ta không đủ để cắn nuốt bọn họ, chỉ có thể hấp thu những tàn hồn bình thường kia, sau đó ta cảm thấy được cái lâu vũ này có chút cổ quái, không nhịn được liền tiến vào, không nghĩ tới ở chỗ này thiếu chút nữa bị lão yêu bà kia cắn nuốt sạch rồi.

- Lão yêu bà?

Lăng Tiếu không nhịn được hướng lão ẩu kia nhìn thoáng qua.

- Không sai, nàng cũng là một cái oan hồn, chỉ bất quá nàng cùng với oan hồn khác thì khác nhau rất lớn, oán khí của nàng đặc biệt nặng, hơn nữa còn lưu tại một tia ý thức trước khi chết, thực lực rất đáng sợ, ta đoán chừng nàng khi còn sống tuyệt đối cùng lão nô giống nhau là tồn tại Đế giai.

- Đế giai?

Lăng Tiếu hút một hơi khí lạnh nói.

- Không sai, một phương hắc mạc nơi này chính là một phương đại thế giới do nàng diễn biến, ở trong một phương đại thế giới này nàng mới là chúa tể thật sự, một khi nàng không thả chúng ta đi ra ngoài, chúng ta ai cũng đừng còn mạng.

Ma Đế hết sức thật tình nói.

Một phương đại thế giới là thần thông mà Đế giai cường giả mới có thể làm được.

Một phương tiểu thế giới của Đan Trần Đạo ở bên trong một phương đại thế giới này của nhân gia căn bản là không được đề cập tới.

- Vậy phải làm thế nào?

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

- Chỉ có nàng biến mất, nếu không chúng ta căn bản không ra được.

Ma Đế đáp.

Lăng Tiếu còn muốn nói điều gì, lại thấy lão ẩu kia như một thân vu bà khẽ nâng lên hai tay, mười đốt ngón tay khô khốc đang chớp động.

Lăng Tiếu chỉ thấy ở chung quanh hắn lại xuất hiện chi chít độc vật, nhìn đến da gà của hắn đều nổi lên.

- Đây... Đúng như lời nói của Cuồng đạo nhân, nàng đang tế đỉnh!

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Ma Đế từ bên cạnh nói:

- Nàng chẳng qua là hành động quán tính, có thể khi nàng còn sống thường xuyên làm loại chuyện tế đỉnh này, cho nên hiện tại nàng chẳng qua là tiến hành trong vô ý thức.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào những độc vật liên tục bò vào trong cái tiểu đỉnh kia, tựa hồ giống như không sợ chết chút nào, từng đợt cổ hương nồng đậm tràn ngập cả phương thế giới này.

Không bao lâu, ở bên trong đỉnh lại toát ra một con tiểu cổ trùng, con tiểu cổ trùng này kim quang thiểm thước, tròng mắt linh động, thoạt nhìn rất là khả ái, căn bản không đáng sợ như cổ trùng bình thường.

Nhưng mà chính là con kim sắc cổ trùng nho nhỏ này lại đem những độc vật kia từng con gặm sạch sẽ.

Lăng Tiếu bị một màn này khiến cho sợ ngây người:

- Vật nhỏ này lại mạnh mẽ như thế?

Những độc vật kia tiến vào phương thế giới này, thân hình đều biến thành nhỏ lại, nhưng mà nơi này không thiếu cường đại độc vật tam, tứ giai, cứ như vậy bị một con tiểu trùng một ngụm một con, hơn nữa bộ dạng còn không quá thỏa mãn, đây cũng quá có thể ăn đi?

Những con độc vật khác chưa bị ăn, tiến vào trong thần đỉnh cũng không tiếp tục đi ra nữa rồi.

Lăng Tiếu không hề nhìn lão ẩu cùng tiểu cổ trùng kia nữa, lần nữa đem ánh mắt nhìn đến những người tiến vào một phương thế giới hắc ám này.

Hắn phát hiện người tiến vào phương thế giới hắc ám này mỗi người đều phân tán ra, mọi người giống như chim sợ cành cong, toàn thân đều dâng lên

vệ giáp tầng tầng thuộc tính, đem chính mình tầng tầng bảo hộ lên.

Đan Trần Đạo cũng không có diễn biến tiểu thế giới của mình, mà phục dụng chữa thương đan dược ngũ phẩm, nhân có hội khôi phục thương thế của mình rồi hãy nói.

- Bất kể Nam Thiên thành, trước giết chết lão gia hỏa ngươi rồi lại nói.

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên hung quang thản nhiên nói.

Đang ở lúc hắn muốn hướng Đan Trần Đạo không nhìn thấy mình đi tới, phương hắc mạc kia lại xuất hiện biến hóa, một cái hắc sắc cự chưởng hướng Đan Trần Đạo bắt tới.

Hắc vụ dính vào địa giai hỏa diễm của Đan Trần Đạo trong nháy mắt bị thiêu tới co rút lại mấy phần.

Địa giai hỏa diễm mặc dù so ra kém thiên hỏa, nhưng mà cũng là hỏa chủng hiếm thấy trên thế gian, hỏa thế tự nhiên có chỗ bất phàm.

Lão ẩu nhắm mắt giống như đã ngủ kia trừng mí mắ lên, lộ ra một tia kinh ngạc, tiếp theo lão vung tay lên, thân thể của Đan Trần Đạo không chịu khống chế hướng lão ẩu kia bay đi.

Đan Trần Đạo cố gắng kinh hô, thần sắc trở nên vô cùng bối rối, Ngũ Phương đỉnh trong tay càng không ngừng đánh ra liệt hỏa, nhưng mà hắn lại không biết mục tiêu rốt cuộc ở nơi nào, mà hỏa thế của liệt hỏa lại phát huy không ra được một phần mười uy lực.

Khi Đan Trần Đạo sắp đến trước mặt lão ẩu, lão ẩu phát ra một tiếng trường khiếu thê lương, móng tay lại dài ra vô hạn, trực tiếp phá vỡ phòng ngự của Đan Trần Đạo, đâm xuyên qua mi tâm của hắn.

Đan Trần Đạo thân vẫn, linh hồn từ trong thi thể tràn ra.

Lão ẩu kia há mồm khẽ hấp, linh hồn của Đan Trần Đạo hướng trong miệng nàng bay đi, cuối cùng vào hết bên trong miệng của nàng.

Một đời Tôn giai đại năng cư nhiên vô thanh vô tức chết đi như thế, hơn nữa ngay cả linh hồn cũng không có cơ hội chuyển sang kiếp khác.

Lăng Tiếu trừ kinh hãi vẫn là kinh hãi.

Thanh âm của Ma Đế ở trong thức hải của hắn vang lên:- Nếu có một ngày nàng cắn nuốt đầy đủ linh hồn, có lẽ có thể dùng một loại phương thức khác sống lại, chỉ bất quá sau khi đợi nàng chân chính sống lại, phương thiên địa này đã biến thành luyện ngục rồi.

- Nàng cùng với trạng thái của ngươi hản là không kém bao nhiêu đâu? Mới vừa rồi nàng làm sao không đem ngươi hấp thu?

Lăng Tiếu hòi.

Ma Đế đáp:

- Nàng cùng ta kém xa, nàng là oan hồn, vẻn vẹn chứa vài tia ý thức kiếp trước, căn bản không hiểu được cái gì là suy nghĩ, mà ta là linh hồn hoàn toàn, tuy nói năm đó bị thương nặng nhưng mà cũng không có ảnh hưởng đến tất cả toàn bộ ý thức cùng năng lực suy nghĩ của ta, ta có bí pháp ẩn giấu linh hồn ba động, đây mới khiến ta mới vừa rồi tránh được một kiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 685 - Lão Ẩu Đáng Sợ!

Nghe Ma Đế giải thích, Lăng Tiếu chợt hiểu ra.

Sau một khắc, hắn lại thấy lão ẩu kia động thủ.

Mục tiêu lần này của nàng là người dẫn đầu của Ma Ảnh môn.

Ở trong cái thế giới mù mịt cùng không biết này, người dẫn đầu của Ma Ảnh môn cũng giống như là Đan Trần Đạo, căn bản không thể làm ra phản kháng gì liền thân vẫn rồi.

Kế tiếp, lại đến Phó minh chủ kia của Thần Đạo Minh.

Từng cái cường giả liên tiếp chết đi, để cho Lăng Tiếu kinh xuất ra một thân mồ hôi lạnh, cứ theo đà này chỉ sợ hắn cũng không có cơ hội còn mạng.

Đúng lúc này, đến phiên Nam Cung Liệt đã bôi qua Phá Huyễn dược thủy.

Hắn có thể trông thấy chỗ ở của lão ẩu rõ ràng, cầm trong tay Phương Thiên Hỏa, hỏa thế cường đại hướng lão ẩu kia oanh kích mà đi.

Hỏa thế ngất trời, hỏa điểu tê minh!

Song ở trong phương đại thế giới này của nhân gia, phảng phất chỉ là công dã tràng.

Lão ẩu kia vung tay lên, liệt hỏa kia lập tức bị che lại, trở nên ảm đạm vô quang, bàn tay trắng nõn lại một chiêu, thân thể của Nam Cung Liệt không

tự chủ hướng về phía trước bay đi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn ra tay, một ngọn Cổ Đăng hướng lão ẩu kia đập tới.

Bấc đèn bất diệt lóe lên, từng trận hấp lực cường đại để cho lão ẩu kia dừng lại động tác.

Thất giai Tụ Hồn Đăng, lại là môn đồ của Ma Ảnh môn kia xuất thủ.

Hắn mắc dù không nhìn thấy phương thế giới này, nhưng mà Tụ Hồn Đăng lại có thể dẫn dắt cho hắn biết chỗ của cường hồn.

Cho nên, hắn nhất định phải xuất thủ đem oan hồn kia hấp thu, bằng không hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Lão ẩu nhìn đến Tụ Hồn Đăng kia, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng, thân ảnh của nàng dần dần trở nên có chút hư vô.

Lăng Tiếu thầm hô:

- Tụ Hồn Đăng này thật là linh khí đáng sợ!

Song, đang ở lúc Lăng Tiếu cho là lão ẩu kia sẽ bị Tụ Hồn Đăng thu lại, lão ẩu đơn cước đem tiểu đỉnh kai đá lên.

Tiểu đỉnh giống như một khối đá tảng bay ra ngoiaf, hưng hăng đụng vào trên Tụ Hồn Đăng kia.

Đinh đương!

Tụ Hồn Đăng bị nện bay ra ngoài, thân thể lão ảu lại lần nữa ngưng thực lên.

Lão ẩu hướng về phía môn đồ kia của Ma Ảnh môn lộ ra sát cơ nồng đậm, hắc mạc không gió mà bay, một cái hắc chưởng cường hãn đem môn đồ kia của Ma Ảnh môn bắt đến.

Sưu!

Lão ẩu há miệng, lại trực tiếp đem linh hồn của môn đồ Ma Ảnh môn kia mạnh mẽ hút ra ngoài.

Sau khi nuốt vào linh hồn này, lão ẩu đem thân thể kia tùy ý ném ra ngoài.

Thanh âm của Ma Đế vang lên trong thức hải Lăng Tiếu:

- Thiếu gia, nhanh dùng thiên hỏa đối phó nàng, bằng không chúng ta đều phải chết!

Lăng Tiếu bỗng nhiên tỉnh ngộ, địa hỏa của Đan Trần Đạo không đối phó được lão ẩu, nhưng mà thiên hỏa của hắn hẳn là có thể a!

Nghĩ tới đây, song chưởng của Lăng Tiếu đánh ra vô số hỏa ảnh oanh hướng lão ẩu kia.

Hỏa ảnh tuy nhỏ nhưng mà hỏa thế lại cực kỳ mạnh, hắc mạc ở chung quanh cũng bị đốt đến tan rã rất nhiều.

Lão ẩu chú ý đến Lăng Tiếu tồn tại, trong mắt bắn ra hung mang âm sâu, song thủ khẽ vẫy, vô số hắc mạc hướng Lăng Tiếu oanh áp mà đến.

Lăng Tiếu căn bản không chỗ có thể trốn, thân thể bị phách đến khớp xương đứt đoạn, lam sắc Giao Long cũng phát ra tiếng trường khiếu liên tục, nó cũng bị phách đến đau đớn không dứt, nếu không phải thân thể của nó mạnh mẽ, chỉ sơn cũng đều bị phách chết rồi.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cả người đều mệt rã rời, thất khổng cũng chảy ra máu tươi, tạng phủ trong cơ thể đều lệch vị trí.

Hắn hét lớn một tiếng, Cổ Hoàng thần công cấp tốc vận chuyển, thân mang vàng óng ánh tản mát ra quang mang nồng đạm.

Nam Cung Liệt đã thấy Lăng Tiếu bị trọng thương, hắn nhân cơ hội xuất thủ, Phương Thiên Hỏa hóa xuất ra một đạo cự ảnh hướng lão ẩu nện xuống.

Lão ẩu tựa hồ mất đi tính nhẫn nại, trực tiếp từ tại chỗ bắn ra, trong miệng phát ra trận trận tiếng kêu bi ai thê lương, lão chưởng khô khốc đem Phương Thiên Hỏa kia đánh bay ra ngoài.

Nam Cung Liệt hỏa hổ chấn phá, thân thể cuống quít rút lui.

Lão ẩu kia hung mang đại lộ, hắc mạc đại thủ tái khởi, Nam Cung Liệt bị bắt trụ thân thể, vận hạn sợ rằng khó chạy thoát.

Đúng lúc này một cỗ tinh thần lực vô hình vô ảnh hóa ra vô số đao quang kiếm ảnh hướng lão aair kia giảo sát mà đi.

Thân thể của lão ẩu trong nháy mắt bị cắt phân tán ra.

Tuy nói lão ẩu ngưng hình so với bất kỳ oan hồn nào đều chân thật hơn, nhưng nàng vẫn là oan hồn, đồng dạng bị tinh thần công kích khắc chế.

Hắc mạc kia dần dần biến mất, mấy người may mắn còn sống sót cuối cùng thấy rõ mình đang ở chỗ nào.

- Mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, thật giống như vào trong thế giới hắc ám.

- Mau... Mau nhìn đây không phải là Đan đại sư sao? Hắn.... Hắn như thế

nào lại chết rồi.

- Không chỉ là hắn, còn có người dẫn đầu của Ma Ảnh môn, Phó minh chủ của Thần Đạo Minh, bọn họ... Bọn họ toàn bộ đã chết.

...

Mấy người may mắn còn sống sót thần sắc trở nên vô cùng trắng bệch, bọn họ cũng không rõ những cao thủ đứng đầu này tại sao vô duyên vô cớ lại chết rồi?

Ngay tại khi bọn họ đang kinh hãi hết sức, Lăng Tiếu hướng về phía Ma Đế kinh hô:

- Ngươi nhanh đi đoạt lấy cỗ thân thể kia, mới vừa chết đi, hẳn là còn có thể sống lại được.

Lăng Tiếu chỉ chính là cái thi thể của môn đồ Ma Ảnh môn.

Đây đã từng là tù đồ của Tử Thiên tông, lại ở trong hai năm ngắn ngủi trở thành cao cấp Vương giai, điều này khiến cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị.

Bất quá hắn không phải là quan tâm cái này, mà là để ý đến sinh tồn của Ma Đế cùng Tụ Hồn Đăng.

Ma Đế là võ giả Ám thuộc tính, hắn cần đoạt lấy một cái thân thể võ giả phù hợp với thuộc tính của chính mình mới có thể phát huy ra thực lực của hắn, đồng thời cũng là chuẩn bị vì ngày sau khôi phục đến trạng thái cường thịnh nhất.

Mặt khác, Tụ Hồn Đăng kia chỉ là bị đánh bay mà thôi, còn không có bị phá hủy.

Hắn muốn Ma Đế khống chế Tụ Hồn Đăng kia cùng hắn đem lão ẩu kia tịch thu.

Lúc này, oan hồn lão ẩu kia bị Lăng Tiếu oanh tán lại một lần nữa trọng tổ lên, chỉ bất quá độ ngưng thực của thân thể lại không hoàn thiện như mới vừa rồi.

Lăng Tiếu lần nữa đánh ra tinh thần lực công kích.

Đáng tiếc lão ẩu kia tựa hồ có thể cảm ứng được công kích vô hình của Lăng Tiếu, hóa ra tốc độ giống như là u linh lách mình tránh ra, đồng thời hướng Lăng Tiếu đánh tới.

May là Lăng Tiếu sớm đã ngưng tụ thành thiên hỏa hộ thân, lão ẩu kia mới vừa đến gần liền bị hỏa diễm cưỡng bức dừng lại.

Lão ẩu kia không cam lòng, một cái hắc chưởng hung hăng vỗ xuống.

Hắc chưởng đem Lăng Tiếu đánh bay ra thật xa, trực tiếp phá vỡ quỳnh lâu, rơi ra ngoài quảng trường.

Lão ẩu không có lập tức đuổi theo ra, nàng đem mục tiêu chuyển dời lên người còn đang may mắn sống sót, trong nháy mắt liền giết mấy người, cắn nuốt linh hồn của bọn hắn, thân thể một lần nữa lại trở nên hoàn mỹ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 686 - Kim Tàm Cổ. (1)

Nam Cung Liệt ngay từ lúc hắc mạc tiêu tán đã lui ra bên ngoài rồi, cũng không bị ngộ hại, mà Ma Đế cũng chiếm cứ thân thể của môn đồ Ma Ảnh môn kia đem Tụ Hồn Đăng khống chế, trong nhắt mắt bảo hộ ở quanh người mình.

Ma Đế một thân khí thế điên cuồng phát ra, trực tiếp phá nhập đến Địa Hoàng cao cấp mới dừng lại.

- Ha ha, tốt... Tốt, thân thể của người trẻ tuổi này phù hợp bổn đế.

Ma Đế lộ ra trạng thái vui mừng cười nói.

Song lão ẩu kia cũng đã khống chế tiểu đỉnh hướng Tụ Hồn Đăng bên cạnh Ma Đế ném tới, nàng đối với Tụ Hồn Đăng rất là chán ghét.

Ma Đế thực lực tăng nhiều, đem Tụ Hồn Đăng hút ở trong lòng bàn tay, thừa dịp lão ẩu chưa đánh ra đại thế giới, phá vỡ quỳnh lâu, lui ra ngoài.

Lão ẩu khát máu vô cùng, nàng phát ra khí tức cường đại, trực tiếp đem tòa quỳnh lâu kia chấn thành phấn toái.

Tiếp theo, từ trong phế tích kia chậm rãi bay lên.

Lăng Tiếu đã bị trọng thương, không chết đã là vạn hạnh rồi, mặc dù phục dụng đan được, nhưng mà cũng không khôi phục được nhanh như vậy, mà Nam Cung Liệt cùng Ma Đế căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Trong lòng hắn thầm hô:

- Chẳng lẽ cứ như vậy chết ở chỗ này sao?

Lão ẩu tay cầm tiểu đỉnh lạnh lùng quét qua mọi người một cái, sau lưng nàng hiện lên đại phương hắc mạc thế giới, một khi nhập vào trong đó bọn họ sẽ lại giống như người mới vừa rồi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay một khắc này, một giọng nói vang lên:

- Phù Quang Lược Ảnh trận, lên!

Mới vừa rồi Lăng Tiếu bị lão oanh oanh một chưởng kia, người đã bị thương nặng, thân thể nhiều chỗ cơ năng đã bị hao tổn nghiêm trọng, nếu không có Si mị lam diễm hộ thân, để cho lão ẩu kia phải bận tậm, chỉ sợ hắn đã là xác chết rồi.

Mắt thấy một phương hắc ám của lão ẩu kia lại một lần nữa thúc đẩy ra, Lăng Tiếu đã cảm thấy không thể ra sức nữa rồi.

Hắn đem hết tốc lực khôi phục thân thể, nhưng mà như cũ có dư lực mà không đủ, tinh thật lực ucnxg không có biện pháp ngưng hình công kích.

- Xong, oan hồn này thật đáng sợ, khó trách trong vạn năm này cũng không có người nào có thể từ trong nơi này còn sống đi ra, chỉ sợ có siêu cấp cao thủ Đế giai mới có thể từ nơi này bình yên vô sự rời đi đi!

Phía sau lưng Lăng Tiếu đã ướt đẫm rồi, hắn biết mình đã không có lá bài tẩy nào có thể nghịch chuyển rồi.

Lam sắc Giao Long là chỗ dựa lớn nhất của hắn, nhưng mà ngay cả nó cũng đã bị trọng thương, hơn nữa thực lực cũng chênh lệch quá xa.

Đang ở lúc Lăng Tiếu tuyệt vọng hết sức, thanh âm của Huyền Diệu vang lên:

- Phù Quang Lược Ảnh trận, lên!

Bỗng nhiên chỉ thấy từng dãy quang mạc thuần khiết vô hạ từ trên trời giáng xuống, bốn phía trong nháy mắt biến thành một mảnh thuần bạch, phiến bạch quang kia giống như tia chớp càng không ngừng oanh long vang lên.

Thanh âm của bạch quang này nổ vang rất lớn, giống như là xuân lôi, chỉ là phiến bạch quang này oanh lên trên người lại không có một chút cảm giác đau đớn, ngược lại có một loại cảm giác thoải máu không nói ra lời.

Mà oan hồn ở xung quanh cùng với lão ẩu ở trung ương bạch quang nhất đều là phát ra tiếng tê khiếu thê lương.

Ô ô!

Lão ẩu kia bị bạch quang bao phủ, ở trước khi nàng bị bao phủ hết, hắc mạc mà nàng diễn biến ra cũng đã biến mất, chỉ thấy vẻ mặt kinh hoảng vô cùng.

Bạch quang cũng không biết oanh tạc bao lâu, cuối cùng mới từ từ biến nhạt, lại khôi phục bình thường.

Mặt đất không có nửa điểm tổn thương, mấy người may mắn còn sống sót cũng không chịu nửa điểm thương tổn, chỉ là oan hồn ở bốn phía cũng đã trở nên tan thành mây khói rồi, mà lão ẩu kia tựa hồ cũng theo bạch quang kia biến mất mà biến mất.

- Phu quân, ngươi thế nào?

Theo bạch quang biến mất, Thải Hà Nguyệt trong nháy mắt đến bên cạnh

Lăng Tiếu, đỡ lấy hắn đau lòng hỏi.

Trong mắt của nàng cũng nổi lên hơi nước, chỉ cảm thấy thương tích trên người Lăng Tiếu cũng là thương tích trên người nàng, nhìn nàng hết sức lo lắng.

Lăng Tiếu nhếch miệng cười nhạt:

- Đừng... Đừng động vào ta... Ta rất nhanh liền tốt rồi!

Lăng Tiếu bất kể là ngồi hay nằm, huyền công của hắn cũng có thể vận chuyển, hơn nữa ở trước lúc chữa thương hắn đã ăn vào cao giai đan dược rồi, chỉ cần một chút thời gian là thân thể của hắn có thể lần nữa khôi phục, đây cũng là chỗ thần kỳ của Cổ Hoàng thần công.

Hiện tại người sống chỉ còn lại có Lăng Tiếu, Thải Hà Nguyệt, Độc Hạt Tử, Ma Đế cùng với Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt đến trước người Lăng Tiếu đối với hắn chắp tay nói:

- Lăng đại sư ngươi trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi, ta đi chung quanh xem một chút.

Nam Cung Liệt thầm nghĩ đến hạng nhiệm vụ 15 năm trước, hắn nhất định phải tìm được Thiên Cổ thần công, mà Thiên Cổ thần đỉnh ở trước mắt hắn mặc dù cũng muốn, nhưng mà hắn không muốn đi cướp đoạt, bởi vì người tiêu diệt lão ẩu kia không phải là hắn, mà là một thanh niên nhân khác ở bên cạnh Lăng Tiếu.

Hắn đối với bản lĩnh của Lăng Tiếu cảm thấy kính nể, cũng cảm kích lúc trước Lăng Tiếu cho hắn Phá Huyễn dược thủy, mới để cho hắn ở bên trong Cổ thành mà còn sống đến hiện tại, hắn cung không phải là loại tiểu nhân

vong ân phụ nghĩa, thấy lợi quên nghĩa này.

Đang ở lúc Nam Cung Liệt muốn chạy về phía phế tích lầu nát kia, trong thiên địa lại có hồn lực đang ngưng tụ.

- Cẩn thận, nàng còn chưa có hoàn toàn biến mất.

Huyền Diệu hướng về phía Nam Cung Liệt quát to.

Lúc này, tất cả mọi người bối rối lên, Nam Cung Liệt lại càng một lần nữa lui trở lại.

Trước phế tích, bộ dạng của lão ẩu kia lại một lần nữa ngưng tụ lên.

Chỉ là, tình huống bây giờ của nàng đã không giống như ngưng chất như mới vừa rồi, chỉ là hiện ra trạng thái một đạo hư ảnh, hóa ra mới vừa rồi Phù Quang Lược Ảnh trận kia đã tiêu trừ đại lượng hồn lực của nàng.

Lúc mọi người ở đây lại muốn lần nữa hướng lão giả kia oanh đến, cái tiểu đỉnh kia huyền phù đến giữa không trung.

Bỗng nhiên, tiểu đỉnh tách ra vạn đạo kim quang, một con tiểu cổ trùng từ trong đỉnh nhảy ra ngoài.

Hai mắt cổ trùng linh động, thân thể lại trong nháy mắt bành trướng lên.

Một thước, hai thước, ba thước...

Chỉ ở trong chốc lát, lại biến thành đại trùng cao mười mấy thước, thân thể vàng rực tôn quý dị thường, tựa như là hoàng giả trong trùng, rung động mấy người ở trước mắt.

Kim cổ trùng đem lão ẩu kia che ở trước người, hai mắt nhìn chằm chằm vào mấy người, tựa hồ chỉ cần có cái gì dị thường, lập tức sẽ đem mấy người nuốt vào trong bụng, biến thành mỹ thực của nó.

Nam Cung Liệt cùng Lăng Tiếu nhìn Kim cổ trùng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, mới vừa rồi ở trong thế giới hắc ám, bọn họ những là tận mắt nhìn thấy Kim cổ trùng này đem một đống lới độc vật một ngụm một con cắn nuốt mất. Hiện tại bày ra chân thân, cảm giác bị áp bách cường hãn kia để cho bọn họ không thể động đậy.

Cảm giác bị áp bách này so với lam sắc Giao Long bày ra không yêu hơn, tựa hồ còn khiến cho mọi người sợ hãi mấy phần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 687 - Kim Tàm Cổ. (2)

- Là... là Kim Tàm Cổ!

Trừ Lăng Tiếu ra, mấy người còn lại nhìn Kim cổ trùng kia phát ra tiếng kêu sợ hãi kinh người.

Kim Tàm Cổ chính là cổ trùng cường đại nhất, nguyên thủy nhất trong tất cả cổ trùng, là cổ hoàng trong tất cả cổ trùng.

Tương truyền ở viễn cổ, nhân loại mới bắt đầu, vạn thú xưng bá đại lục, thần thú là người thống trị cao nhất, khắp nơi thần thú thống lĩnh một phương địa vực, về sau xuất hiện dị thú hiếm thấy muốn cùng thần thú tranh giành cao thấp, xem ai là hoàng.

Lúc ấy các loại dị thú cường đại thể hiện ra thiên phú đáng sợ, khiêu khích uy nghiêm của chư thần thú.

Ở trong đso có một loại dị thú cường đại tên là Kim Tàm Cổ, bày ra uy năng cùng chiến lực vô thượng, cùng thần thú chiến đấu không phân cao thấp, cuối cùng đạt được một phương thiên địa trở thành đất sinh tồn của Cổ trùng nó.

Tương truyền Kim Tàm Cổ dị biến huyết mạch là do Thiên Tàm Vương cùng Cổ Trùng Vương kết hợp, đồng thời có thiên phú thần thông của hai loại linh thú này, là viễn cổ dị thú hiếm thấy.

Theo thời đại trôi qua, huyết mạch của loại viễn cổ dị thú này ngày càng mỏng manh, cho đến thời đại Thượng cổ thì Kim Tàm Cổ đã trở thành

truyền thuyết, càng không còn nhìn thấy xuất hiện.

Mấy người bọn họ dĩ nhiên cũng chưa từng nhìn thấy qua loại viễn cổ dị thú này, chỉ là bọn họ lạ từ trên một ít điển tịch hơ có hiểu rõ qua, bởi vì Thải Hà Nguyệt, Độc Hạt Tử cùng Nam Cung Liệt đều là người sinh trưởng ở Nam Hoang, mà Ma Đế cùng Huyền Diệu có thân phận tương đối đặc thù, có thể nhận ra Kim Tàm Cổ này cũng không có gì kỳ lạ.

Kim Tàm Cổ khác với các linh thú khác, linh thú bình thường đạt tới thất giai liền có thể miệng nói tiếng người rồi, mà khí thế của nó rõ ràng đã đạt tới thất giai, tuy nhiên lại không thể miệng nói tiếng người. Cho nên có thể khẳng định Kim Tàm Cổ trước mắt hẳn là ở vào thời kỳ trưởng thành, còn chưa tính là Kim Tàm Cổ thành thục, Kim Tàm Cổ thành thục ở sau lưng sẽ sinh ra cánh tằm, có thể miệng nói tiếng người, biến ảo hình người.

Tuổi thọ của Kim Tàm Cổ rất dài, mỗi một giai đoạn trưởng thành đều cần thời gian tiến hóa năm ngàn năm, cũng chính là ấu nhi kỳ năm ngàn năm, trưởng thành kỳ năm ngàn năm, vạn năm mới có thể trở thành Kim Tằm Cổ Hoàng thành thục kỳ.

Bất quá, bất kể là nó ở trong giai đoạn nào thì Kim Tàm Cổ đều có uy năng hiệu lệnh thiên tằm cùng cổ trùng trong thiên hạ, nó là vô thượng hoảng giả của hai loại linh thú này.

- Ngươi... Các ngươi là ai?

Một đạo thanh âm vô cùng suy yếu ở bên cạnh Kim Tàm Cổ vang lên.

Mọi người đều là sửng sốt, ánh mắt cũng trở nên co rút lại.

Đây rõ ràng cho thấy thanh âm là lão ẩu kia phát ra.

Bọn họ thoáng cái phát mộng rồi, bọn họ khi nào nghe nói qua oan hồn cũng có thể phát ra âm thanh sao?

Ma Đế sâu xa nói:

- Linh hồn của ngươi vẫn còn?

Ma Đế cũng là tàn hồn trọng sinh, hắn có thể đã đoán được lão ẩu này hản là cùng với oan hồn vừa rồi có chỗ bất đồng, hẳn là cùng với trạng thái linh hồn của hắn lúc trước không kém bao nhiêu.

Lão ẩu thản nhiên nói:

- Đã sớm mất, lão bà tử ta chỉ là một sợi ý chí trước khi chết thôi, rất nhanh sẽ phải biến mất, các ngươi ai có thể nói cho ta biết, hậu nhân của Cổ tộc ta hiện tại sinh sống như thế nào? Có phải hay không đã sớm bị những súc sinh kia diệt tuyệt?

Trong thanh âm của lão ẩu này vẫn nổi lên ý cừu hận nồng đậm.

- Hồi bẩm lão tiền bối, Cổ tộc ở vnaj năm trước đã bị diệt vong rồi.

Nam Cung Liệt phục hồi lại tinh thần lên tiếng đáp.

- Thiên Sát, hài tử của Cổ tộc ta lại... Lại....

Lão ẩu bi thương không dứt.

Huyền Diệu từ bên cạnh đi ra nói:

- Lão tiền bối không cần bi thương, người của gia tộc ngươi cũng chưa phải đều bị diệt sạch, cũng còn có không ít sinh tồn ở trên đời này, chỉ là bọn họ

chỉ có thể ở những nơi hẻo lánh, không dám khinh ý hiện thế, sợ rước lấy đại họa.

- Thật?

Lão ẩu kinh hô hỏi.

- Tuyệt đối không giả dối!

Huyền Diệu đáp, tiếp theo lại chỉ cào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nhìn xem hắn đi?

Lão ẩu không giải thích được hỏi:

- Hắn làm sao?

- Hắn chính là Tế ti phò mã gia của gia tộc ngươi, đặc biệt phụng mệnh của Đại tế ti tới tìm hai đại trấn tộc thánh vật của Cổ tộc trở về.

Huyền Diệu trịnh trọng nói.

Lão ẩu đưa ánh mắt rơi vào trên người Lăng Tiếu đang nằm trên mặt đất, thần sắc tràn đầy vẻ hoài nghi.

- Tiền bối nếu không tin có thể tìm tòi trí nhớ của vãn bối, hắn xác xác thật thật là phò mã gia hiện tại của gia tộc ngươi.

Huyền Diệu tiếp tục nói.

- tốt, lão thân liền xem một chút hắn có đúng hay không là phò mã của tộc ta.

Lão ẩu kia đáp một tiếng, hóa thành một đạo hắc sắc vụ mang hướng thức hải của Huyền Diệu chui vào.

- Cẩn thận, chớ bị nàng chiếm thân thể của ngươi.

Ma Đế không nhịn được kinh hô lên.

Song, Huyền Diệu nguy nga bất động, tùy ý để hắc vụ kia tiến vào trong thức hải của mình.

Huyền Diệu như lão tăng nhập định, những người khác đều là âm thầm phỏng đoán, rối rít lộ ra vẻ mặt đề phòng.

Một lát về sau, hắc vụ kia lần nữa bay ra tạo thành bộ dáng lão ẩu, nàng cười to nói:

- Hảo hảo, hài tử của tộc ta còn sống... Đều còn sống, thật là trời giúp tộc ta.

Huyền Diệu giống như thoát hư ngồi ở trên mặt đất, khó nhọc nói:

- Tiền bối có thể tin rồi?

- Ừ, lão thân tin!

Lão ẩu đáp một tiếng, hư nahr lại trở nên nhạt đi rất nhiều, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Hài tử ngươi còn có thể đứng lên không? Ta có lời muốn nói với ngươi.

Lăng Tiếu nghe lão ẩu kêu to, liền biết lão bà bà ở trước mắt này không còn là oan hồn đáng sợ nữa, liền vùng vẫy lên, thần sắc hết sức tái nhợt nói:

- Tiền... Tiền bối... Thỉnh giảng!

Hư ảnh của lão ẩu đã càng ngày càng nhạt rồi, nàng có chút mờ mịt nhìn mấy người bên cạnh.

Mấy người rất là thức thời lui ra.

Thân thể của lão ẩu trôi nổi đến trước mặt Lăng Tiếu, khẽ nhắm hai mắt lại, một lúc sau mới mở mắt, một cỗ áp lực cường hãn vô cùng đem Lăng Tiếu chấn bay ra ngoài, tiếp theo lạnh lùng nói:

- Ngươi... Ngươi dám lừa gạt lão thân, nếu ngươi là phò mã của Cổ tộc ta làm sao lại không có thánh vật của tộc ta, ta cắn nuốt ngươi!

Lão ẩu vừa rồi tiến vào trí nhớ của Huyền Diệu, biết được chuyện Tế ti nữ trong Cổ tế thành triệu tập phò mã, nàng cũng từ Huyền Diệu biết được chân dung của Lăng Tiếu trở thành phò mã.

Nhưng mà lúc nàng đến gần Lăng Tiếu, lại không cảm ứng được trong cơ thể của Lăng Tiếu có khí tức cổ tộc của các nàng, cũng chính là tỏng cơ thể Lăng Tiếu không có tình cổ, cho nên nàng đoán rằng Lăng Tiếu khẳng định là không thuận lợi trở thành phò mã.

Giờ khắc này, nàng giận dữ, muốn đem linh hồn của Lăng Tiếu cắn nuốt sạch.

Lăng Tiếu nguy cấp!

Lăng Tiếu mới vừa khôi phục một chút thương thế, hôm nay lại bị đánh trở về nguyên hình, trong lòng buồn bực nói không ra lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 688 - Lại Lấy Được Thiên Đỉnh. (1)

Ban đầu hắn không muốn bị người khác khống chế, ở trong Cổ thành ngây người ba tháng sau đó mới tấn thăng thành Tứ phẩm Luyện dược sư, đem Hoạt Tạng Hoàn Phủ đan luyện chế ra, đem tạng phủ của mình cải tạo một lần, đồng thời đem tình cổ trong cơ thể mình giải quyết rồi.

Cho nên hắn hiện tại căn bản liền không có khí tức của Cổ tộc nhân, lúc này mới bị lão ẩu hiểu nhầm.

Lúc mắt thấy lão ẩu hóa thành vụ đoàn hướng đầu hắn chui vào, Lăng Tiếu trong nháy mắt đem Si mị lam hỏa diễm triệu hồi ra ngoài, đem thân thể của mình bảo hộ chặt chẽ.

Lão ẩu biết rõ sự lợi hại của thiên hỏa, lập tức dừng lại, cũng lui về sau không ít.

- Tiểu tử, cho dù có thiên hỏa che chở cho ngươi, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lão ẩu tức giận mắng một tiếng, tiếp theo đối với Kim Tàm Cổ kia hạ chỉ thị đem Lăng Tiếu giết chết.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu lấy ra một vật bày ra cho lão ẩu nhìn, khó khăn nói:

- Tiền... Tiền bối mời xem!

Trong tay Lăng Tiếu nhiều hơn một khối bài tử, đây là một khối lệnh bài rất cổ xưa, tài liệu như ngọc mà không phải ngọc, như sắt mà không phải sát, là

một loại tài liệu hiếm thấy làm thành, chính diện còn điêu khắc một con cổ trùng, ở dưới trùng tượng còn có khắc hai cái dị tộc văn tự khiến người ta khó có thể xem hiểu.

Lão ẩu trong nháy mắt thu lại thân ảnh sững sờ nhìn khối bài tử kia, sắc mặt đầu tiên là có chút mờ mịt, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại cái gì.

Chỉ chốc lát sau, lão ẩu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, thần sắc trở nên cung kính lên, hai tay đan chéo ôm ở trước ngực, hướng về phía tấm lệnh bài kia lẩm bẩm nói một chút thoại ngữ mà Lăng Tiếu nghe không hiểu.

Lăng Tiếu không biết lão ẩu đang làm cái gì, hắn lại lấy ra hai khỏa đan dược nhét vào trong miệng, lần nữa hết sức khôi phục thương thế.

Liên tục bị thương, hắn đều nhanh muốn chết rồi, tốt là tính mạng của hắn đúng như lời nói của Huyền Diệu lúc trước là mệnh cách tiểu cường đánh không chết, còn có một tia khẩu khí, hắn liền tạm thời không chết được.

Bất quá hắn nhất định phải tranh thủ nhanh một chút tốt lên, bằng không thật không biết lão ẩu này còn có thể lại xuống trọng thủ hay không.

Lão ẩu đình chỉ lẩm bẩm thoại ngữ, sau đó hướng về phía Lăng Tiếu quang đi ánh mắt hoàn toàn bất đồng với vừa rồi nói:

- Lệnh bài kia là ai đưa cho ngươi?

Lăng Tiếu khó nhọc nói:

- Vâng... Là Đại tế ti gia gia cấp cho ta!

Ở trước lúc Lăng Tiếu rời đi Cổ thành, Đại tế ti từng cho hắn một cái không gian giới, bên trong trừ ra một ít linh thảo, còn có một khối ngọc đồng, khi

Lăng Tiếu tìm được Thiên Cổ thần thông, nếu cần giúp đỡ liền bóp nát khối ngọc đồng này, Đại tế ti tự nhiên sẽ chạy tới, mà trừ linh thảo cùng ngọc đồng ra, còn có tấm lệnh bài này.

Lúc ấy, Đại tế ti cũng không nói tác dụng của tấm lệnh bài này, chẳng qua là nói cho hắn biết, nếu như ngày sau về đến Cổ Tế thành, chỉ cần đưa ra lệnh bài là đủ.

Lăng Tiếu cảm thấy lệnh bài kia hẳn là giấy thông hành của hắn ở Cổ Tế thành, hoặc là chứng minh thân phận của mình ở trong Cổ tộc.

Cho nên, khi hắn mới vừa rồi vô kế khả thi, mới lấy ra tấm lệnh bài kia hi vọng có thể để cho lão ẩu tin tưởng thân phận của mình, nếu như lệnh bài kia cũng vô ích, vậy hắn chỉ có một cái tử lộ rồi.

Hoàn hảo, lệnh bài kia tựa hồ nổi lên chút tác dụng, để cho lão ẩu dừng lại, nhìn tình huống của nàng hẳn là thật nhớ ra cái gì đó.

Mắt thấy thân ảnh của lão ẩu càng ngày càng mờ, nàng biết ý chí của mình đã sắp biến mất ở trong thiên địa rồi.

Nàng nhìn Lăng Tiếu ôn nhu nói:

- Hài tử, thật xin lỗi, lão thân trách nhầm ngươi, ngươi đã là phò mã của tộc ta, liền hảo hảo ghi nhớ lời của lão thân nói.

Lăng Tiếu thở phào nhẹ nhõm, lúc này hướng lão ẩu gật đầu.

Lão ẩu lộ ra một cái nụ cười hiền lành, trong tay nhẹ nhàng chiêu một cái, tiểu đỉnh kia liền bay đến trước người Lăng Tiếu, Kim Tàm Cổ kia cũng trong nháy mắt thu nhỏ lại chui vào bên trong tiểu đỉnh.

- Đây là Thiên Cổ thần đỉnh, là thánh vật của tộc ta, hôm nay ngươi nếu là phò mã của tộc ta, vậy nó liền do ngươi mang về tỏng tộc để hảo hảo bảo quản, nó có thể để cho tộc ta huy hoàng lần nữa, thần đỉnh này tuyệt đối không được mất, cho dù có chết cũng phải đem nó mang về.

Nguồn: Truyen.org

Lão ẩu hết sức trịnh trọng nói.

Lăng Tiếu theo bản năng gật đầu, trong lòng thầm hô:

- Tiểu đỉnh này thật là Thiên Cổ thần đỉnh đứng hàng thứ tám?

Thiên hạ Chín đại Thiên đỉnh, mỗi một kiện thần đỉnh đều có uy năng bất khả tư nghị, mỗi một kiện thần đỉnh đều là thần vật khó gặp. Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu cường giả, bao nhiêu Luyện dược sư khát vọng đạt được một kiện thần đỉnh, nhưng mà thần đỉnh đều là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cũng không phải là thực lực ngươi mạnh bao nhiêu liền có thể đạt được thần đỉnh, trong chuyện này còn cần phải có cơ duyên lớn lao mới có thể nhìn thấy thần đỉnh.

Lăng Tiếu sớm ở trong gia tộc trong lúc vô tình đạt được Hắc Diệu thần đỉnh, hôm nay Thiên Cổ thần đỉnh của Cổ tộc lại bày ra ở trước mắt, tương đương với có hai đại thần đỉnh nơi tay rồi.

Đây nếu để cho người khác biết, chỉ sợ không biết tiện sát bao nhiêu siêu cấp cao thủ, cho dù là Thánh giai dại lão cũng muốn đỏ mắt.

Người khác ngay cả đạp biến thiên sơn vạn thủy, cuối cùng thần vật khó gặp, mà trong tay người trẻ tuổi này nhưng lại có hai kiện, điều này có thể để cho bọn họ không đỏ mắt cùng đố kỵ sao?

Bóng dáng của lão ẩu đã sắp biến mất, nàng tăng nhanh ngữ khí nói chuyện nói:

- Sau khi trở về nói cho Đại tế ti hiện tại, để cho hắn ngàn vạn đừng nhớ đến chuyện báo thù, thế lực đối đầu vô cùng cường đại, nếu như tộc ta không xuất hiện hậu nhân Thánh giả, tuyệt đối không thể tham dự bất kỳ phe phái đấu tranh gì, cùng người không thù, chỉ có tộc ta hương khói không đoạn, cuối cùng có một ngày sẽ có hậu nhân có Thiên Cổ thân thể xuất hiện, trọng chấn uy danh của tộc ta, báo thù rửa hận cho Cổ tộc ta!

Ở trong chốc lát này, thân thể của Lăng Tiếu đã miễn cưỡng tốt hơn một chút, hắn nghe được Thiên Cổ thân thể, lập tức vùng vẫy đứng lên nói:

- Tiền bối, Tế ti nữ hiện tại cũng chính là phu nhân của ta, nàng chính là Thiên Cổ thân thể, ngài có biết Thiên Cổ thần công ở nơi nào, nàng chừng một năm nữa liền sắp 20 tuổi rồi, đến lúc đó lại không tìm được Thiên Cổ thần công nàng sẽ phải hương tiêu ngọc vẫn.

Lăng Tiếu một hơi nói xong, trong miệng càng không ngừng phun ra huyết tích.

Năng lượng của lão ẩu đã tiêu hao hết, sau khi nghe tới Lăng Tiếu nói đến Thiên Cổ thân thể, con ngươi phóng lớn mấy phần, ngón tay chỉ phương hướng tiểu đỉnh kia nói:- Thiên Cổ thần công ở... Ở...

Nàng vẫn chưa nói hết, sắc mặt lộ ra vẻ không cam lòng biến mất ở giữa thiên địa.

- Tiền bối!

Lăng Tiếu kinh hô.

Hắn biết lão ẩu kia khẳng định biết hạ lạc của Thiên Cổ thần công, chỉ là thời gian của nàng đã đến, không có biện páp nói xong liền đã biến mất rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 689 - Lại Lấy Được Thiên Đỉnh. (2)

Lăng Tiếu ảo não vỗ đầu của mình mấy cái, hắn oán giận tại sao mình không sớm một chút hỏi nàng, hiện tại thì tốt rồi, Thiên Cổ thần công hoàn toàn mất đi đầu mối, đây nên làm thế nào mới tốt?

Thiên hạ không có thuốc hội hận để ăn, Lăng Tiếu chỉ có thể miễn cưỡng giữ vững tinh thần trước khôi phục thân thể, rồi đến bên trong thành ở chung quanh tìm một chút, có hay không có thể tìm tới Thiên Cổ thần công.

Nếu như tìm không được, hắn chỉ có thể trở về Cổ Tế thành luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan vì Tế ti nữ kéo dài mạng sống, cùng nàng sống chung thời gian còn lại.

Vừa nghĩ tới Tế ti nữ mệnh đã không còn lâu nữa, Lăng Tiếu trong ngực buồn bực, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, trực tiếp té xỉu.

...

Cũng không biết qua bao lâu, đợi lúc Lăng Tiếu tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong một cái phòng xa lạ.

Hắn giãy dụa muốn ngồi dậy, thân thể nhưng truyền đến đau đớn khó chịu, để cho hắn nhịn không được thở nhẹ lên:

- A!

- Phu quân ngươi đã tỉnh?

Thải Hà Nguyệt lập tức xuất hiện ở bên cạnh Lăng Tiếu, đưa tay đỡ lấy quan tâm hỏi.

- Đây... Đây là đâu?

Lăng Tiếu thần sắc tái nhợt hỏi.

- Còn đang ở bên trong Cổ thành!

Thải Hà Nguyệt đáp.

- Vậy làm sao không phát hiện ra oan hồn?

Lăng Tiếu hơi có chút không lý giải được hỏi.

- Sau khi bà bà lợi hại kia biến mất, những oan hồn kai phảng phất mất đi cốt tâm, cũng theo đó toàn bộ tiêu tán trong thiên địa rồi.

Thải Hà Nguyệt đáp.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo dưới sự nâng đỡ của Thải Hà Nguyệt ngồi dậy.

Lần nữa phục dụng mấy viên đan dược, sau đó lại nghỉ ngơi nửa ngày, Lăng Tiếu cuối cùng khôi phục sáu, bảy thành, đã có thể xuống giường đi lại.

- Đúng rồi, tiểu đỉnh kia ở đâu?

Lăng Tiếu đột nhiên nhớ lại Thiên Cổ thần đỉnh, lập tức khẩn trương hỏi.

- Ở chỗ của ta đây!

Thải Hà Nguyệt đáp một tiếng, mới từ trong không gian giới đem kiện tiểu đỉnh lấy ra ngoài.

Lăng Tiếu đón lấy tiểu đỉnh, thần sắc tràn đầy mùi vị khổ sở.

Nếu như đổi lại là người khác chiến được Thiên Cổ thần đỉnh này có lẽ sẽ mừng rỡ như điên, nhưng mà Lăng Tiếu tình nguyện đổi Thiên Cổ thần đỉnh này thành Thiên Cổ thần công đó mới thật để cho hắn cao hứng vạn phần.

- Quên đi, có thể đây là mệnh của Vận nhi!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một tiếng, sắc mặt khổ sở nói không ra lời.

- Phu quân có tâm sự gì? Nói ra cùng Nguyệt nhi chia sẻ một chút?

Thải Hà Nguyệt quan tâm hỏi.

Lăng Tiếu sờ sờ mái tóc của Thải Hà Nguyệt thản nhiên nói:

- Chỉ là có chút buồn bực mà thôi, theo ta đi ra ngoài một chút.

Lăng Tiếu không muốn nói, Thải Hà Nguyệt tự nhiên sẽ không miễn cưỡng hắn.

Hai người đồng thời đi ra khỏi phòng, một cỗ dương quan sáng rỡ chiếu lên trên người hai người.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hồn nhiên thư sướng rất nhiều.

- Thiếu gai!

Ma Đế cùng Độc Hạt Tử khom người chào hỏi.

Ma Đế một lần nữa chiếm được một cái thân thể, hắn gọi Lăng Tiếu là thiếu gia, điều này khiến cho Độc Hạt Tử rất là giật mình, hắn ở trong lòng thầm hô:

- Bên cạnh thiếu gia khi nào lại có thêm người mới?

Trong lúc nhất thời, Độc Hạt Tử cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Ban đầu, hắn còn cảm thấy ở bên cạnh Lăng Tiếu có chút biệt khuất, nhưng mà nhìn thấy bên cạnh Lăng Tiếu lại nhiều thêm một vị cao cấp Địa Hoàng trẻ tuổi như thế, điểm ngạo khí trong lòng này không còn sót lại chút gì.

Nhân gia cùng hắn đều là Địa Hoàng, lại trẻ tuổi như thế, tiềm lực khẳng định so với hắn muốn lớn hơn nhiều lắm, hắn sợ Lăng Tiếu càng thêm coi trọng Ma Đế mà giảm bớt sự hiện hữu của hắn.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu đáp:

- Cực khổ rồi, có phát hiện gì không?

Hai người đều là lắc đầu, hiển nhiên không có thu hoạch gì.

Bất quá hai người cũng là đem những người đi tới Cổ thành lần này lục soát được không ít không gian giới.

Bên trong những không gian giới này đều là trân tàng của những người đó, trong đó lại càng không thiếu trân tàng của Địa Hoàng giai, nghĩ đến bên

trong có không ít thứ tốt.

Lăng Tiếu cũng không khách khí, đem tất cả không gian giới đều nhận lấy.

Lúc này Huyền Diệu mới từ chỗ không xa bay lại.

- Ta còn tưởng rằng không không tỉnh nữa?

Huyền Diệu trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Ta nếu là không tỉnh dậy, người nào luyện chế Tấn Nhập đan cho ngươi?

Huyền Diệu tựa như bị đánh trúng chỗ yếu, cười khan một tiếng nói:

- Cái này ngươi vẫn là luyện chế đại lượng tấn cấp đan dược trước cho ta, sau đó lại đừng tỉnh nữa cũng không muộn.

Lăng Tiếu mặc kệ thần côn này, nói sang chuyện khác:

- Tìm không được Thiên Cổ thần công thì làm sao bây giờ? Ngươi có thể hay không suy tính đến vị trí của nó?

Huyền Diệu đáp:

- Trước hết để ta nói một quẻ!

Tiếp theo, hắn lấy ra một cái mai rùa tầm thường, cầm trong tay càng không ngừng lay động một lúc lâu, mới đưa đồng tiền trong mai rùa vứt ra ngoài.

- Như thế nào?

Lăng Tiếu rất chân thành hỏi.

Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu nam hạ, biết thần côn này có mấy phần bản lĩnh, cho nên mới phải thật tình tìm hỏi như thế, lòng hắn lo lắng đến an nguy của Tế ti nữ, chỉ sợ một chút khả năng tìm được Thiên Cổ thần công hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Huyền Diệu nhìn quái tượng ở trên mặt đất, khẽ trầm ngâm nói:

- Quẻ lần này là ám tàng thực nguyệt chi quẻ!

- Đây là ý gì?

Lăng Tiếu hỏi tới.

- Thẻo quái tượng lý giải, giảo nguyệt vốn nên treo ở trên không, sáng ngời có thể thấy được, nhưng mà bị Thiên Cẩu thực nguyệt mà giấu.

Huyền Diệu hơi nhíu một chút chân mày nói, bỗng nhiên một chút lại nói:

- Thiên Cổ thần công hẳn là đã hiện thế, chỉ là không biết ẩn nấp ở nơi nào, có thể gần ở trước mắt, lại có thể xa tận chân trời, làm cho người ta khó có thể nắm lấy, duy người có duyên mới biết được.

Nghe xong lời này, sắc mặt của Lăng Tiếu tối sầm:

- Lời này của ngươi tương đương với chưa nói!

Huyền Diệu trên mặt nóng lên:

- Không phải vậy, đây là quái tượng tốt nhất rồi, tuy nói bị Thiên Cẩu thực nguyệt mà giấu, nhưng mà cuối cùng có lúc mây tan thấy nguyệt, mà trong đó người có duyên tự nhiên sẽ là Lăng huynh ngươi, chuyện này không cần quá mức lo lắng, không cần nghĩ nữa, chỉ cần thuận theo tự nhiên là được, hơn nữa ta tin tưởng biểu muội kia của ta không phải là người đoản mệnh, Lăng huynh tạm thời yên tâm đi.

Lăng Tiếu nửa tin nửa ngờ, cũng chỉ có thể không suy nghĩ thêm nữa, thiên hạ to lớn, Thiên Cổ thần công lại biến mất vạn năm, chỉ sợ sớm bị tiêu hủy, hoặc có lẽ đã rơi vào trong tay đại phái của trung vực năm đó giết chết Cổ tộc.

Bất kể là như thế nào, trong một năm thời gian mà Tế ti nữ còn dư lại này, Lăng Tiếu những cũng không có nửa phần nắm chắc tìm kiếm được hạ lạc của Thiên Cổ thần công.

Đang ở lúc Lăng Tiếu tâm thần lần nữa buồn bực, Nam Cung Liệt lại là xuất hiện rồi.

- Nam Cung tiền bối vẫn còn ở đây?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Tuy nói Nam Cung Liệt cùng hắn ngang hàng luận giao, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn là giữ vững lễ tiết gọi Nam Cung Liệt là tiền bối để bày ra tôn trọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 690 - Trọng Kiến Cổ Thành?

- Lăng đại sư ngươi không có chuyện gì đi?

Nam Cung Liệt quan tâm hỏi.

- Nhờ phúc, đã không có gì đáng ngại!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo lại hỏi:

- Oan hồn ở Cổ thành đã tán, nơi này đã không còn địa phương gì đáng được thăm dò nữa rồi, Nam Cung tiền bối tại sao còn lưu lại?

Nam Cung Liệt nhìn bốn phía một cái, nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Chỉ là vì một cái nhiệm vụ hạng nhất của 15 năm trước, hôm nay xem ra chỉ đành phải không làm được nữa rồi.

Thần sắc của Lăng Tiếu hơi có chút kinh ngạc, hắn không rõ nhiệm vụ mà Nam Cung Liệt nhắc tới có liên quan gì đến Cổ thành?

Nam Cung Liệt cũng lười giải thích, hắn biết Lăng Tiếu chính là phò mã gia của Cổ thành, có lẽ cũng là hướng về Thiên Cổ thần công mà tới, giải thích ngược lại sẽ khiến cho hiểu lầm không cần thiết.

- Ta hôm nay muốn rời đi Cổ thành, Lăng đại sư cùng ta đi một đường?

Nam Cung Liệt nói sang chuyện khác hỏi.

Nam Cung Liệt biết bản lĩnh thần kỳ của Lăng Tiếu, hiện nay Lăng Tiếu lại có hai gã cao cấp Địa Hoàng đi theo, chỉ sợ ở Nam Hoang trừ lão quái vật của Ma Ảnh môn cùng Minh chủ của Thần Đạo Minh ra, không người nào có thể uy hiếp được hắn, nếu như tính cả lam sắc Giao Long kia, sợ rằng những lão quái vật kai cũng phải kiêng kỵ ba phần rồi.

Cho nên, hắn tuyệt đối muốn cùng Lăng Tiếu giao hảo, tốt nhất đem quan hệ đạt tới trình độ anh em kết nghĩa, bởi vì Lăng Tiếu trẻ tuổi như thế đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi, tiếp tục đi xuống, chỉ sợ không cần mấy năm lại có thể tiếp tục tiến một bước, đến lúc đó coi như là Đan Trần Đạo sống lại cũng phải cảm thấy xấu hổ.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói:

- Nam Cung tiền bối, ta muốn ở lại chỗ này một đoạn thời gian.

- Đã như vậy, ta đây liền không miễn cưỡng nữa, đúng rồi, ngươi cũng đừng gọi ta là tiền bối nữa, lộ ra vẻ khác biệt, ngươi trẻ tuổi như thế đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi, nên cùng chúng ta ngang hàng luận giao, sau này ngươi trực tiếp gọi ta Nam Cung Liệt là được.

Nam Cung Liệt giọng nói chậm lại nói.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Cái này sao có thể được?

- Có cái gì là không thể, nếu không như vậy, ta gọi ngươi là Lăng lão đệ, ngươi gọi ta là Liệt đại ca đi, ta lấy già mấy tuổi này liền chiếm chút tiện nghi đi.

Nam Cung Liệt nhiệt tình nói.

- Tốt, nếu Liệt đại ca thịnh tình, tiểu đệ liền vô lễ rồi.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục từ chối nữa.

Thông qua tiếp xúc với Nam Cung Liệt, hắn cảm thấy người này có thể kết giao một chút, bởi vì nhiều một người bạn thì nhiều hơn một con đường, huống chi lấy thân phận đệ nhất dong binh hoàng của Nam Cung Liệt lại cúi người cùng hắn kết giao, hắn cũng không có ý tứ cự tuyệt.

Nếu để cho người khác nghe được đường đường là Nam Hoang đệ nhất dong binh hoàng, cực kỳ có cơ hội ở bên trong trăm năm bước vào siêu cấp cao thủ Tôn giai cùng một tên thanh niên kết giao, mà tên thanh niên kia nhưng còn cảm thấy miễn cưỡng, chỉ sợ người khác cũng muốn bị tức đến hộc máu.

Nhân vật Thiên Tông giai tương lai cùng đê cấp Vương giai nho nhỏ như ngươi ngang hàng luận giao, đó là vinh hạnh lớn bực nào, lại còn không tình nguyện, quả nhiên là để cho bọn họ mỗi người đều muốn tìm một trăm nữ nhân giống như hoa đem đi giày xéo một trăm lần, lại nuốt một phen nước miếng đem hắn dìm đến chết đuối mới hết giận.

Nam Cung Liệt nói rời đi liền rời đi rồi.

Lăng Tiếu lại là ở lại Cổ thành đi lại bên trong, trong lòng hắn cầu nguyện nhân phẩm của mình tốt, không cẩn thận liền đem Thiên Cổ thần công tìm được đến thật tốt biết bao a!

Đáng tiếc, oán thành này bị oan hồn chiếm cứ đã lâu, trừ phòng ốc suy sụp không chịu nổi ra liền không phát hiện được đồ vật gì.

Vào đêm, Lăng Tiếu đem lam sắc Giao Long triệu hoán ra, nó lúc trước đã bị lão ẩu liên tiếp oanh hai chưởng bị thương, hiện tại thấy nó lại thấy nó sinh long hoạt hổ lên, phải thầm khen rằng năng lực khôi phục của nó hết sức

biến thái.

Lăng Tiếu lại đem Kim sắc Lang Vương triệu hoán ra ngoài.

Một đường đi về phía nam Kim sắc Lang Vương vẫn ở trong Hắc Diệu đỉnh, cũng nên đi ra ngoài buông lỏng một chút rồi.

Tiếp đó hai ngày, Lăng Tiếu tận tâm đem thân thể của mình khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Tiếp đó tính toán đem Huyền Diệu gọi qua.

Ai ngờ Huyền Diệu cũng không biết từ lúc nào đã rời đi Cổ thành.

Huyền Diệu rời đi để cho Lăng Tiếu một trận buồn bực, trong lòng thầm nói:

- Thần côn này chỉ sợ biết ta muốn thẩm vấn hắn, lại chính mình lẻn đi trước, hi vọng lần sau đừng để cho ta gặp gỡ, bằng không đem hắn biến thành băng côn rồi hãy nói.

Huyền Diệu một đường đi theo, lại từng bước trước tiếp dự đoán được một ít tiên cơ, điều này khiến cho Lăng Tiếu cảm thấy Huyền Diệu nhất định là một người không đơn giản, mấy ngày trước Huyền Diệu lại càng bày ra Phù Quang Lược Ảnh trận, đây càng chứng minh cho suy nghĩ của Lăng Tiếu là không sai.

Hắn vốn định tìm Huyền Diệu hảo hảo nói chuyện một chút, không ngờ nhân gia lẻn đi trước một bước, điều này khiến cho Lăng Tiếu cảm thấy rất là khó chịu.

Một gã thanh niên rời xa Cổ thành rồi, quay đầu lại hướng phương hướng Cổ thành nhìn thoáng qua, khẽ cười nói:

- Bổn thiên cơ là người như thế nào, muốn thẩm vấn ta? Không có cửa đâu, đợi ngươi đến trung vực rồi bản cơ tử sẽ nói cho ngươi biết chân tướng đi.

Huyền Diệu đi, bên cạnh Lăng Tiếu cũng chỉ có Thải Hà Nguyệt, Ma Đế cùng Độc Hạt Tử rồi.

Thải Hà Nguyệt thường xuyên ở bên cạnh Lăng Tiếu, mà Ma Đế cùng Độc Hạt Tử thì thức thời tự tìm chỗ tu luyện.

Lăng Tiếu nắm tay của Thải Hà Nguyệt đón trời chiều chậm rãi đi dạo, hai đạo thân ảnh bị kéo dài ra, thân ảnh ỷ ôi, lộ ra vẻ thân thiết vô cùng.

- Ta nghĩ để cho nơi này một lần nữa huy hoàng lên!

Lăng Tiếu đón lấy trời chiều nhàn nhạt nói.

Hắn tuy nói không phải là Cổ tộc nhân, nhưng mà cùng với Tế ti nữ là vợ chồng, là phò mã của Cổ tộc, hắn cảm giác mình cần thiết vì Cổ tộc làm chút ít chuyện.

Nếu như mình hiện tại lựa chọn rời đi, có lẽ Cổ thành này sẽ rơi vào trong tay người khác, vậy hết thảy căn nguyên của Cổ tộc trong này sẽ bị ma diệt. Có lẽ đến ngàn năm sau, người khác cũng không biết nơi này là nơi khởi nguyên của Cổ tộc rồi.

- Vô luận phu quân muốn làm gì, Nguyệt nhi đều sẽ ủng hộ ngươi.

Thải Hà Nguyệt vô hạn nhu tình đáp.

- Ta muốn để cho ngươi tạm thời trở thành chủ nhân nơi này, ngươi nghĩ như thế nào?

Lăng Tiếu ôm bả vai của Thải Hà Nguyệt hỏi.

Thải Hà Nguyệt nhìn Lăng Tiếu, thần sắc rất là không tình nguyện nói:

- Ta càng muốn cùng phu quân ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu đem nữ nhân từng có hung danh ở bên ngoài này ôm vào trong ngực, thản nhiên nói:

- Lưỡng tình nếu là lâu dài, lại cần gì phải sớm tối bên nhau, mục tiêu của phu quân cũng không phải là ở Nam Hoang hay Tây Bắc, chung quy có một ngày ta sẽ đi trung vực nhìn võ học thánh địa chân chính một cái là như thế nào, để ngươi ở đây chẳng qua là cảm thấy chính mình cần thiết vì Cổ tộc làm chút chuyện, mà phu quân lại không thể thời khắc sống ở chỗ này, chỉ có thể ủy khuất ngươi, bất quá ngươi yên tâm, dùng thời gian không bao lâu ta liền đón ngươi cùng nhau rời đi nơi này, ta nhưng không nỡ để cho ngươi một cái mỹ nữ như hoa như ngọc một mình trông phòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 691 - Huyết Mạch Dị Biến. (1)

- Nguyệt nhi dều nghe theo ngươi.

Thải Hà Nguyệt si mê nhìn qua Lăng Tiếu, ôm chặt lấy hắn không muốn buông ra.

Cảm nhận được nhũ phong bạo mãn kia của Thải Hà Nguyệt, Lăng Tiếu một thân nóng rực.

Người trẻ tuổi luôn là vọng động, thanh niên nhân có nhiệt tình tràn đầy sức sống càng là tinh lực vô hạn.

Sau một đêm hoang đường, Lăng Tiếu đem Độc Hạt Tử gọi qua.

- Thiếu gia có gì phân phó?

Độc Hạt Tử hết sức cung kính khom người hỏi.

Có thanh niên trẻ tuổi như Ma Đế làm đối thủ cạnh tranh, Độc Hạt Tử cảm thấy áp lực rất lớn, hắn phải tỏ ra đầy đủ trung thành, mới có thể được vị thiếu gia trẻ tuổi ở trước mắt này thưởng thức, bằng không mộng đẹp Tôn giai của chính mình chỉ sợ bị vô hạn để sau rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết Độc Hạt Tử cung kính như thế có nguyên nhân là do tồn tại của Ma Đế, chỉ cảm thấy Độc Hạt Tử hẳn là đã bị vương khí bát phương của hắn kinh sợ mới cung kính như thế, trong lòng rất là thích thú.

- Ta giao cho ngươi một cái nhiệm vụ, nếu như nhiệm vụ này hoàn thành tốt, vạn năm nhũ dịch liền ban thưởng cho ngươi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Thiếu gia xin nói, lão bộc tự nhiên sẽ tận tâm làm tốt.

Độc Hạt Tử lập tức đáp, nhưng trong lòng thì mừng rỡ vô cùng.

- Ta muốn ngươi phụ trợ Nguyệt nhi lấy danh nghĩa ta là phò mã của Cổ thành này, gây dựng lại Cổ thành, dĩ nhiên không cần các ngươi đem nó kinh doanh đến hoàn thiện giàu có như thế nào, chỉ cần các ngươi đem nơi này một lần nữa khôi phục nhân khí cho tốt, đợi ngày sau Cổ tộc nhân trở về liền giao lại cho bọn hắn thống trị, coi như là kết thúc một chút trách nhiệm của ta.

Lăng Tiếu sâu kín nói.

Độc Hạt Tử nghe nhiệm vụ này không khỏi da đầu cảm thấy có chút tê dại, nghe là đơn giản, nhưng mà muốn để cho một cái thành trì phế đi vạn năm lần nữa khôi phục nhân khí, chỉ sợ không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Bất quá, Độc Hạt Tử biết mình không có lựa chọn, lập tức ứng tiếng nói:

- Lão bộc sẽ đem hết toàn lực phụ trợ phu nhân gây dựng lại thành trì, chỉ là...

- Có lời gì nói thẳng!

Lăng Tiếu nói.

- Chỉ là gây dựng lại thành trì không phải là chuyện một sớm một chiều, hơn

nữa lão bộc cùng phu nhân lại không có kinh nghiệm về phương diện này, chỉ sợ có chút khó khăn.

Độc Hạt Tử nói.

Lăng Tiếu cảm thấy lời này của Độc Hạt Tử không phải là không có lý, bằng vào hai cái tư lệnh không quân tựa hồ không làm được đại sự gì.

Lăng Tiếu trầm mặc một chút, suy tư các điều kiện để thành trì tồn tại cùng phát triển, đột nhiên nghĩ đến phách mại hội của Đổng gia.

- Ta có biện pháp rồi!

Lăng Tiếu nhãn mang lóe lên, hắn nghĩ tới phương án giải quyết.

Đuổi đi Độc Hạt Tử, Lăng Tiếu cũng không nóng nảy lập tức trọng kiến Cổ thành, cũng không lập tức rời đi Cổ thành, mà là lựa chọn ở chỗ này bế quan.

Lăng Tiếu vì sao lúc này bế quan?

Cũng không phải là hắn gần đây có cái gì lĩnh ngộ hay đột phá, mà là hắn muốn kích hoạt huyết mạch Long tộc trong cơ thể mình, làm cho Cổ Hoàng thần công của mình có thể tiếp tục tiến một bước.

Trong Hắc Diệu đỉnh của hắn có thi thể của bát giai cao cấp Cửu Đầu Long Xà, lại có thất giai vạn năm Huyết San Hô, hai thứ này đủ để cho long huyết của hắn càng tiến thêm một bước, thành tự cái gọi là "Hoàng gia huyết mạch".

Ở dưới Long Đào giang, Lăng Tiếu cũng không có thời gian đem thi thể của Cửu Đầu Long Xà này phân giải.

Hôm nay thừ dịp rảnh rỗi, liền đem thi thể của Cửu Đầu Long Xà ném ra ngoài.

Cỗ thi thể này mặc dù đã chết rất lâu, nhưng mà toàn thân vẫn tản ra hai cỗ kình khí Băng Hỏa, để cho người bình thường khó có thể nhích tới gần.

Lăng Tiếu đem Hắc Diệu đỉnh phóng to lên, mới từ từ đem máu huyết của cỗ thi thể này dẫn vào bên trong dược đỉnh.

Thi thể của Cửu Đầu Long Xà cực kỳ khổng lồ, máu huyết trong cơ thể nó lại cũng là rất nhiều, ước chừng chảy ra hơn phân nửa cái phòng lớn, mới hết sạch.

Tinh huyết mất đi, thi thể kia cũng trở nên khô quắt lại.

Lăng Tiếu lần nữa đem thi thể phân giải, gỡ xuống đồ hữu dụng, tỷ như thú đan, da thú, thú cốt...

Những thứ không cần đến liền để cho lam sắc Giao Long cùng Kim sắc Lang Vương xé xác ăn rồi.

Trong lòng bàn tay của Lăng Tiếu có một viên thú đan khổng lồ, thú đan này một nửa trắng một nửa hồng lộ ra vẻ hết sức đẹp đẽ kỳ lạ, từng sợi năng lượng tràn lan khiến cho quanh thân xuất hiện cảm giác vừa lạnh vừa nóng.

Cửu Đầu Long Xà có chín cái đầu, chỉ có cái đầu ở giữa nhất có thể mở miệng nói tiếng người kia mới có thú đan.

Cửu Đầu Long Xà là bát giai cao cấp hung thú, nó là linh thú băng hỏa song thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, hai loại thuộc tính mỗi cái chiếm một nửa, không phân biệt mạnh yếu.

- Vốn tưởng rằng là chín viên thú đan bất đồng thuộc tính, không ngờ lại là một viên thú đan hỗn hợp, xem ra Băng Hỏa kiếm của ta được cứu rồi.

Lăng Tiếu mừng rỡ nhìn viên thú đan trong tay lẩm bẩm nói.

Hắn từ nơi lão nhân trông coi Tàng Khí các của tông môn lấy được Băng Hỏa kiếm, tuy nó có uy lực của Huyền khí giai, nhưng trước đó thanh Băng Hỏa kiếm này từng có thể là một thanh linh kiếm.

Song, thú đan Băng Hỏa song thuộc tính không dễ tìm, thú đan hỗn hợp Băng Hỏa song thuộc tính cũng là cực kỳ hiếm thấy, hôm nay Lăng Tiếu đạt được viên thú đan này, vừa lúc để cho người khác đem Băng Hỏa kiếm một lần nữa luyện chế lại một phen, dù sao ở trong Hắc Diệu đỉnh của hắn còn có tài liệt luyện khí khác biệt vô cùng đắt tiền, hắn tính toán đem Băng Hỏa kiếm chế tạo thành một thanh kiếm khí có cấp bậc ít nhất là cao cấp linh khí, như thế mới có thể để cho hắn sử dụng vừa tay một chút.

Lăng Tiếu đem thú đan cất lại, sau đó đem quần áo cởi xuống, lộ ra vóc người kiện mỹ.

Lăng Tiếu hết sức tự luyến lắc đầu ngâm thơ nói:

- Vóc người tỷ lệ hoàng kim, mỹ nữ trông thấy mà thèm, một củ hùng vĩ đâm thẳng, hố sâu liền bị lấp đầy, thật là thơ hay thơ hay!

Nói xong, hắn không chút do dự nhảy vào trong dược đỉnh chứa tinh huyết của Cửu Đầu Long Xà.

Cửu Đầu Long Xà hàm chứa huyết mạch long tộc nồng độ cao, đồng thời cũng có xà tộc huyết mạch khác.

Lăng Tiếu tự nhiên không thể nào đem tất cả máu huyết nuốt vào luyện chế,

cho nên mới nghĩ ra là tiến vào trong máu huyết từ từ ngâm, đem huyết mạch Long tộc đơn độc đề luyện ra.

Hắn vận khởi Cổ Hoàng thần công, từng lỗ chân lông mở rộng, từng điểm tinh huyết bắt đầu từ làn da của hắn thấm vào.

Tinh huyết nhập vào trong làn da của hắn lại tiến vào trong huyết mạch, huyền công lần nữa tiến hành vận dụng hấp thu.

Năng lực cắn nuốt phân giải của Cổ Hoàng thần công một mực biến thái, những tinh huyết hỗn tạp kia sau khi tiến vào liền có một phần nhỏ bị loại bỏ ra bên ngoài, chỉ có tinh huyết thuộc về Long tộc kia hội nhập vào trong huyết mạch.

Long tộc tinh huyết nóng rực dị thường, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy có người nóng rực khó chịu, mạch máu tựa hồ thời khắc đều muốn bạo liệt ra rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 692 - Huyết Mạch Dị Biến. (2)

Lăng Tiếu sớm biết tu luyện Cổ Hoàng thần công không dễ, sự nhẫn nại của hắn cũng trong những năm này luyện đến thường nhân không thể so sánh được.

Chỉ thấy hắn bão thủ quy nhất, thần thái tự nhiên, thần công tự hành, tùy ý tinh huyết tiến hành cải tạo toàn thân hắn.

Kỳ thật, Lăng Tiếu cũng không biết hành động hấp thu máu huyết như thế của hắn cũng là trước đem Cổ Hoàng thần công đệ ngũ biến Luyện Huyết tiến hành một lần thêm nhiệt tu hành.

Cổ Hoàng thần công chia làm Luyện Bì, Luyện Cân, Luyện Tạng, Luyện Cốt, Luyện Huyết ngũ trọng cảnh giới.

Hôm nay Lăng Tiếu đã tiến vào Luyện Cốt tiểu thành chi cảnh, cách trung thành chi cảnh còn có một đoạn.

Nhưng hôm nay bắt đầu hấp thu tinh huyết của Cửu Đầu Long Xà, xương cột sống cùng xương sườn khác lại từ từ phiếm vàng lên, cùng tạng phủ kim hoàng sắc trong cơ thể dần dần có chút dấu hiệu tiếp cận.

Nghĩ đến Luyện Cốt chi cảnh này, lại cũng bởi vì tinh huyết thấm vào, đưa đến huyết mạch của Lăng Tiếu bắt đầu dị biến, xương cốt cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Vốn là Cổ Hoàng thần công cần Kim tộc Hoàng tộc huyết mạch mới có thể tu luyện, nhưng mà Hoàng tộc huyết mạch này nhưng cùng Chân long huyết

mạch lại là tương tự hoặc căn bản là một.

Lăng Tiếu lúc trước bằng vào huyết tinh còn dư lại của Tử Giao Long Khâu cùng với Giao Long tinh huyết mới có thể để cho thân thể của mình thích hợp tu luyện Cổ Hoàng thần công này, hôm nay lần nữa tinh luyện huyết mạch, đây lấy được chỗ tốt khẳng định nhiều hơn.

Theo càng ngày càng nhiều tinh huyết nhập vào trong mạch máu, huyết mạch trong cơ thể Lăng Tiếu từ từ trở nên có chút bất đồng với tinh huyết của thường nhân, chỉ là không chú ý thì cũng không nhìn ra ảo diệu ở bên trong.

Cũng không biết qua bao lâu, tinh huyết ở trong dược đỉnh lại là trở nên mỏng manh vài phần.

Lăng Tiếu trường khiếu một tiếng, từ trong dược đỉnh bay ra, sau đó hướng về phía lam sắc Giao Long nói:

- Tiểu long ngươi vào trong này đi!

Lam sắc Giao Long đã sớm nghe thấy được trong dược đỉnh có Long tộc huyết mạch của bọn họ, thấy Lăng Tiếu đã đi ra ngoài, nó khẩn cấp đưa thân chui vào trong huyết đỉnh kia.

Lăng Tiếu không rảnh để ý tới lam sắc Giao Long, lập tức lấy ra Vạn năm Huyết San Hô kia, từ mấy chục cái thân cây xé ra hai cái, nhanh chóng nuốt vào trong miệng.

Lăng Tiếu chính là thừa dịp huyết mạch của mình hấp vào Long tộc tinh huyết, lại lợi dụng Huyết San Hô tinh luyện huyết mạch, thành công kích hoạt Long tộc tinh huyết ở bên trong vừa mới hấp thu vào, đồng thời khiến cho nó tiến thêm một bước nồng đạm.

Theo thân cây Vạn năm Huyết San Hô bị hút vào, một cỗ huyết dịch nồng đậm ở trong cơ thể hắn sôi trào không ngừng, huyết dịch kia tựa hồ bị thiêu tới nóng lên, đau đến Lăng Tiếu không nhịn được ngã trên mặt đất càng không ngừng kêu thảm thiết.

Loại đau đớn này so với dĩ vãng hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công còn phải đau hơn.

Hắn chỉ cảm giác mạch máu toàn thân mình đều muốn tùy thời nóng đến gãy lìa ra.

Cùng lúc đó, huyết mạch trong cơ thể hắn lại dần dần biến thành một loại kim hoàng chi sắc.

Hoàng gia quý tộc chi kim hoàng, tượng trương cho Long tộc huyết mạch.

Nhẫn nại của Lăng Tiếu khác hẳn với thường nhân cũng không cách nào chịu đựng được loại đau đớn này, cuối cùng thoát hư hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tiếu cũng không biết, lúc hắn ngất đi, bên ngoài thân thể của hắn tạo thành từng phiến hình dạng như long lân đem người vây kín.

Đây rõ ràng là Long giáp hộ minh kính.

Cũng chính là một trong những đặc thù khi tu luyện Cổ Hoàng thần công.

Cái này đại biểu cho huyết mạch của Lăng Tiếu đã thích hợp tu luyện Cổ Hoàng thần công, bước đầu triển hiện ra uy năng của Cổ Hoàng thần công, chỉ là thần công mà hắn tu luyện không phải là bản chính, còn cần đợi ngày đạt được cơ duyên, nhận được nguyên bản của Cổ Hoàng thần công để tu luyện mới có thể bày ra được uy năng vô thượng chân chính.

Khi Lăng Tiếu tỉnh lại lần nữa, chỉ thấy thân thể trần truồng của mình tựa hồ dính phải thứ gì, định thần nhìn lại, lại là một tầng huyết dịch đã khô.

Huyết dịch này nghĩ đến là trước đó dính ở trong dược đỉnh, chưa kịp rửa, cho nên mới tàn lưu lại.

Lăng Tiếu từ trên mặt đất bắn ra, phát hiện thân thể của mình không có gì đáng ngại mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nắm song quyền thật chặt, cảm thụ năng lượng trong cơ thể mình một chút, chỉ cảm giác mình toàn thân đều có một loại cảm giác lực bạt sơn hà.

Bỗng nhiên, trong ngực hắn dâng lên một cỗ muộn khí, một loại cảm giác để cho hắn không phát tiết khó có thể bình ổn.

Lăng Tiếu quát to một tiếng, giơ lên quyền đầu hướng mặt đất hung hăng đấm xuống.

Ầm!

Một đạo tiếng kinh bạo vang lên, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu rộng vài chục thước.

Nếu không phải lúc trước hắn ở chỗ này bày ra cấm chế, cái phòng này chỉ sợ cũng muốn bị chấn đến ngã rạp rồi.

Hố sâu hơn mười thước, đối với một gã võ giả Vương giai trở lên mà nói, chẳng qua là chuyện mà tay khẽ vẫy một cái liền có thể làm được.

Mà Lăng Tiếu lại bởi vì tạo thành hố sâu rộng vài chục thước này mà cảm thấy cao hứng dị thường.

Bởi vì hắn mới vừa rồi căn bản không sử dụng bất kỳ linh khí cùng công kích thuộc tính gì, hoàn toàn chỉ bằng khí lực của mình đem mặt đất đập thành như vậy, có thể nghĩ đến hiện tại hắn đã đạt tới trình độ đáng sợ như thế nào rồi.

- Long tộc tinh huyết đã đem huyết mạch của ta thay đổi, thân thể cũng theo đó trở nên càng thêm đáng sợ, nếu như ta vận khởi Cổ Hoàng thần công, chỉ sợ cao cấp Huyền khí cũng có thể trực tiếp nổ nát rồi.

Lăng Tiếu hai mắt hiện lên ánh sáng lẩm bẩm nói.

Lúc trước hắn đã từng đem tứ giai đê cấp Huyền khí oanh toái, mà hiện tại hắn lại có tự tin đem huyền khí ngũ giai oanh toái. Đồng thời thân thể hiện tại của hắn chỉ sợ đã có thể so với cường độ phòng ngự của ngũ giai vệ giáp, Địa Hoàng bình thường chỉ sợ khó có thể tay không đem hắn diệt sát, chỉ có lợi dụng linh khí hoặc cao cấp huyền kỹ mới có thể khiến cho hắn cảm thấy thối lui vài phần đi.

Lăng Tiếu thu thập xong tâm thái kích động, đem ánh mắt nhìn về phía dược đỉnh.

Hắn vốn tưởng rằng lam sắc Giao Long có ở bên trong, nhưng mà hắn phát hiện lam sắc Giao Long sớm đx từ trong dược đỉnh đi ra.

Nhìn bộ dạng hăng hái không cao của nó, nghĩ đến không có từ huyết dịch trong dược đỉnh đạt được chỗ tốt gì rồi.

Lăng Tiếu đi qua sờ sờ đầu của lam sắc Giao Long nói:

- Ngươi đã ăn Huyết San Hô, huyết mạch đã sớm tinh luyện tới cực hạn, sợ rằng chỉ có huyết mạch của Long thần thú chân chính mới có thể để cho ngươi có thu hoạch được, bất quá ngươi cũng không cần phải lo lắng, trước

đem tu vi tăng lên, chung quy sẽ có một ngày để cho ngươi thoát biến thành Long thần thú chân chính.

Mục tiêu của Lăng Tiếu cùng với nam nhân trong thiên hạ giống nhau, đều hi vọng "Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân".

Nhưng mà muốn đạt tới lý tưởng hoài bão như vậy nhất định phải có thực lực cường hãn làm chỗ dựa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 693 - Mưu Kế. (1)

Cho nên, Lăng Tiếu vẫn muốn chính mình không ngừng cường đại, không ngừng đột phá, để cho hắn có thể có một ngày chống đỡ khống chế được một phương thiên địa thuộc về mình, để cho mình có một cái chỗ tiêu diêu mới là lẽ phải.

Khi hắn lựa chọn muốn bước lên con đường đỉnh phong, đồng thời cũng hi vọng người hầu hay linh thú bên cạnh mình đều trở thành tồn tại vạn người kính ngưỡng, vạn thú chí tôn.

Chẳng qua là lý tưởng này rất tốt đẹp, nhưng muốn chân chính làm được không biết cần phải tốn thời gian dài bao lâu, bỏ ra bao nhiêu gian khổ.

Lăng Tiếu vốn định đem huyết dịch trong dược đỉnh thanh lý sạch, Hắc Diệu đỉnh hồn nhưng lại nhắc nhở Lăng Tiếu, để cho hắn đem những huyết dịch này rót vào trong tầng hai dược đỉnh, như thế còn có thể tài bồi ra một chút dị chủng linh thảo.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của đỉnh hồn có lý, đem huyết dịch còn sót lại toàn bộ rót vào trong tầng thứ hai của dược đỉnh.

Sau khi Lăng Tiếu dùng thanh thủy tẩy rửa sạch thân thể, linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ tới Kim sắc Lang Vương cũng tinh luyện ra một chút huyết mạch có lẽ có thu hoạch khác hay không?

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi trở về.

Kim sắc Lang Vương là con linh thú thứ nhất là Lăng Tiếu mất chín trâu hai

hổ mới thu phục được.

Lúc ấy nó chẳng qua là nhị giai cao cấp linh thú, tuy nó chưa có tam giai thú đan, nơi cái trán của nó lại có biến dị đệ tam nhãn. Nó vốn chính là Phong Lang, nhưng lại chứa đựng Kim thuộc tính nồng độ cao, là biến dị Lang Vương của Phong Lang.

Những năm gần đây nó đi theo Lăng Tiếu cũng tiến giai trở thành tứ giai trung cấp linh thú.

Nhưng mà theo tồn tại của lam sắc Giao Long, tác dụng của nó cũng là biến nhỏ đi nhiều.

Song, Lăng Tiếu nhưng không phải là cái loại người có mới nới cũ.

Cho nên, hắn tính toán cũng đem huyết mạch của Kim sắc Lang Vương tinh luyện một chút, xem một chút nó rốt có thiên phú huyết mạch đẳng cấp cao hay không.

Vạn năm Huyết San Hô cùng linh thảo bình thường không giống nhau, nó có mấy chục cái thân cây, mỗi một cái thân cây đều hàm chứa đại lượng tinh khí.

Vạn năm Huyết San Hô này trân quý dị thường, Lăng Tiếu còn tính toán lưu lại một bộ phận để luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan, cho nên lúc trước hắn chỉ phục dụng hai cái thân cây, hôm nay hắn lại là lấy xuống năm cái thân cây cho Kim sắc Lang Vương ăn vào.

- Tiểu Kim ăn nó đi!

Lăng Tiếu đem thân cây bỏ vào trước mặt của Kim sắc Lang Vương nói.

Kim sắc Lang Vương cùng Lăng Tiếu chính là chủ tớ khế ước, đối với lời nói của Lăng Tiếu là nói gì nghe nấy, nó đưa ra đầu lưỡi đem thân cây quấn vào trong miệng.

Ăn vào thân cây, Kim sắc Lang Vương không nhịn được ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, kim mao toàn thân giống như châm cũng dựng đứng lên, con mắt thứ ba cũng chậm rãi mở ra, lão nha thị huyết kia cũng không ngừng cọ xát nhau.

- Hữu hiệu rồi?

Lăng Tiếu mừng rỡ nói một tiếng.

Nhưng mà lời của hắn vừa dứt, Kim sắc Lang Vương lại là không có bất kỳ biến hóa nào nữa.

Kim sắc Lang Vương vươn thẳng lỗ tai nói:

- Chủ nhân, còn có gì ăn hay không, mấy cây cỏ nhỏ kia thật giống như quá ít.

Lăng Tiếu rất muốn đá con ăn hàng này một cước, đây chính là thất giai linh thảo Huyết San Hô, không phải là mấy cây cỏ nhỏ.

Lăng Tiếu do dự một chút, lại lấy ra năm cái thân cây đút cho Kim sắc Lang Vương.

Lúc này dị biến mới thật sự bắt đầu.

Một đoàn quang mang lóng lánh như kim mang nở rộ ra, tiếng lang khiếu không ngừng vang lên, một thân lông sói lại không còn là màu vàng đơn thuần, mà là biến thành vẻ kim bạch đan xen, trong lúc mơ hồ có xu thế biến

dài ra, mà nha trảo Lang Vương kia cũng biến dài biến thành sắc bén lên, ở trên trán từng cái lông sói thuần màu trắng đính ở trung gian phần đầu đột nhiên hiện lên, giống như là điểm xuyết lên một chút đặc biệt, khiến cho nó trở nên cao ngạo rất nhiều, con mắt thứ ba kia không ngừng lóe ra thần mang quỷ dị, lại không hề co rút vào bên trong da, mà là cùng với hai con mắt khác giống nhau chiếm cứ một vị trí, tạo thành con mắt thứ ba cố định.

Trừ vẻ biến hóa mặt ngoài tự thân, khí thế của nó cũng liên tiếp kéo lên, lại trực tiếp nhảy qua hai cấp, đạt đến tu vi ngũ giai đê cấp, điều này thật để cho Lăng Tiếu thất kinh.

- Lúc này chân chính thành biến dị Tam Nhãn Lang rồi.

Lăng Tiếu nhìn Kim sắc Lang Vương giờ phút này nói ra.

Kim sắc Lang Vương hiện tại cùng Phong Lang chân chính có khác biệt rất nhiều, cũng cùng với loại lang khác có khác biệt, nghĩ đến lần này huyết mạch tinh luyện khiến cho nó biến thành dị chủng linh thú cao đẳng cấp chân chính.

Kim sắc Lang Vương tiến giai rồi, bộ dạng trở nên không chỉ là uy vũ, cũng nhiều thêm mấy phần vị đạo kiêu hãnh.

Cao ngạo, có lẽ là đặc thù đặc biệt của Lang linh thú đi!

Sau khi Kim sắc Lang Vương cùng lam sắc Giao Long đều chạy đi ra ngoài hóng gió, Lăng Tiếu bắt đầu vạch kế hoạch bước đầu tiên gây dựng lại Cổ thành.

Hắn không có bao nhiêu thời gian theo Thải Hà Nguyệt cunggf Độc Hạt Tử ở chỗ này từ từ xây dựng lại Cổ thành.

Nhưng mà hắn thân là người mở đầu nếu là không ra thêm chút sức lại nói không được.

Cho nên hắn tính toán bước đầu tiên muốn ở bên trong Cổ thành xây dựng một tòa phách mại hội không thua gì Nam Thiên thành.

Bằng thân phận Ngũ phẩm Luyện dược sư của hắn, chỉ cần luyện chế ra một nhóm cao giai dan được, lại để cho lam sắc Giao Long săm giết một chút cao giai linh thú, chính mình lại lấy ra một chút cao đăng rlinh thảo đấu giá, nhất định có thể hấp dẫn vô số người đến đây.

Phải biết rằng những đồ đấu giá này đều là cực kỳ mê người, bất kỳ một tòa đại thành trì nào cũng sẽ không thiếu hụt phách mại họi.

Có phách mại hội, sẽ có người đi tới đấu giá đồ vật, đồng thời cũng sẽ tuyên truyền Cổ thành nữa mở ra, tiếp theo sẽ không sợ không có thương nhân đi tới nơi này phát triển, có thương nhân liền đại biểu dòng người, Cổ thành liền có thể từ từ phát triển.

Đợi ngày sau, người của Cổ tộc trở lại cố thổ, cũng không cần phải tiếp tục vì trọng xây gia viên mà khổ não.

Liên tiếp mười ngày, Lăng Tiếu ở bên trong phòng chuyên tâm luyện đan.

Hắn luyện chế tam, tứ phẩm đan dược làm chủ, Ngũ phẩm đan dược lại chỉ luyện chế ra hai khỏa.

Bởi vì muốn luyện chế ra ngũ phẩm đan dược cần phải hao phí rất nhiều thời gian, hắn còn muốn đi ra ngoài săn giết một chút cao giai linh thú, tìm kiếm một chút kỳ trân về cho đủ số, bằng không trên phách mại hội chỉ có đấu giá đan dược không khỏi có chút lên không được mặt bàn.

Lăng Tiếu triệu kiến Thải Hà Nguyệt, Ma Đế cùng với Độc Hạt Tử ba người.

Lăng Tiếu đem ý của mình hướng ba người truyền đạt một chút, lại đem đan dược đã luyện chế tốt giao cho Thải Hà Nguyệt bảo quản.

- Phu quân, ý nghĩ của ngươi là đúng, chẳng qua là dựa hết vào những thứ này còn chưa đủ, phách mại hội mỗi tháng đều cử hành một lần, nếu như phu quân lúc này rời đi, đan dược vừa đấu giá hết thì chúng ta cầm thứ gì ra ngoài để lung lạc lòng người, chẳng lẽ lại để cho mấy người chúng ta ngày ngày đi tìm dị bảo trân quý? Bảo vật trong thiên hạ này cũng không phải dễ tìm như vậy.

Thải Hà Nguyệt phân tích nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 694 - Mưu Kế. (2)

Lăng Tiếu gật đầu đáp:

- Vậy Nguyệt nhi có ý kiến gì không?

Thải Hà Nguyệt đáp:

- Ta cho là chúng ta nhất định phải cùng với các thế lực lớn nhỏ khác giao hảo, để cho bọn họ biết thực lực của phòng đấu giá chúng ta, để cho bọn họ cung cấp nguồn hàng cho chúng ta, mà chúng ta có thể để cho bọn hắn đấu giá ra một cái giá tốt, như thế tất cả mọi người biết đồ tốt trong phách mại hội của chúng ta rất nhiều, mới có thể liên tục không ngừng hấp dẫn người lui tới.

- Phu nhân nói không sai, lão bộc mặc dù chưa từng gia nhập bất kỳ thế lực nào, nhưng mà nhiều năm qua cũng kết giao được một ít ẩn hiệp dị sĩ, ta có thể để cho bọn họ có những thứ tốt lấy đên chỗ chúng ta đấu giá.

Độc Hạt Tử tỏ thái độ nói.

Ma Đế ở một bên trầm mặc không nói, tựa hồ đối với những thứ này không có hứng thú.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Ý nghĩ của Nguyệt nhi cùng ta nhất trí, đan dược, linh thảo, linh thú những thứ này đều sẽ không thiếu, thiếu nhất vẫn là Huyền khí, Linh khí cùng với Huyền kỹ, còn có những kỳ trân dị bảo kai, bước đầu hoàn thiện nơi cung

cấp những thứ này, sẽ không sợ không kinh doanh được, còn lại sản nghiệp trước cầm một bộ phận cho những thương nhân kia, còn phải lưu một bộ phận đợi ngày sau Cổ tộc hậu nhân tới tiếp quản, do bọn họ xử lý đi.

Lúc này, Độc Hạt Tử nói tiếp:

- Bàn về luyện khí, ở Nam Hoang lúc này lấy Đường gia đứng đầu, bọn họ nhiều thế hệ lấy luyện khí làm chủ, đã từng xuất hiện qua mấy vị Lục giai tông sư, hôm nay Đường gia lão gia tử đồng dạng là Lục giai linh khí tông sư, nếu như có thể nhận được cung ứng của Đường gia, vấn đề về huyền khí cùng linh khí nghĩ đến có thể giải quyết được.

Lăng Tiếu thần sắc vui mừng, lúc trước hắn còn không nghĩ tới tới đi đâu đem Băng Hỏa kiếm của mình luyện chế lại, hiện tại nghe được Độc Hạt Tử nói như vậy, cũng là hứng thú tăng nhiều.

Nếu như Đường gia là Luyện khí thế gia, lại có nhân vật cấp tông sư trấn giữ, tin tưởng có thể đem Băng Hỏa kiếm trọng luyện, đồng thời hắn cũng có thể nhân cơ hội cùng Đường gia nói chuyện một chút, xem một chút có thể đạt được Đường gia ủng hộ hay không. Như thế nhất cử lưỡng tiện, hành trình đến Đường gia là vô cùng cần thiết rồi.

Phương diện binh khí đã có con đường giải quyết, những kỳ trân dị bảo phải nhờ vào người khác lấy ra đấu giá, phương diện này nhất định phải muốn nhiều một chút tuyên truyền thế trận cho phách mại hội nơi này rồi.

Nếu như đủ hấp dẫn người, không sợ không có ai.

Bất quá, ở phía trước còn có một cái vấn đề vô cùng trọng yếu cần giải quyết.

Một cái đại thành nhất định phải có truyền thâu trận, bằng không người ở xa

một chút lấy cái gì chạy tới nơi này?

Chẳng lẽ muốn tốn đại lượng thời gian từ nơi khác chạy tới sao? Điều này hiển nhiên là không thể nào.

- Tàn Báo, ngươi điều tra một chút bên trong thành có truyền thâu trận hay không?

Lăng Tiếu hướng về phía Ma Đế nói.

Tàn Báo là tên của cỗ thân thể hiện nay của Ma Đế, cùng tính cách lãnh khốc thị huyết kia của Ma Đế rất tương tự.

Ma Đế cũng rất thích cái danh hiệu này, hắn quyết định sau này sẽ dùng cái danh tự này một lần nữa trở về đỉnh phong năm đó, thậm chí tu vi siêu việt lúc trước, phá nhập Thánh giai.

Tàn Báo (Ma Đế) khẽ cung kính khom người ói:

- Bên trong quả thật có truyền thâu trận, chỉ là có chút hư hao, cần một lần nữa khắc một chút trận văn liền có thể dùng rồi.

Lăng Tiếu mừng rỡ, có truyền thâu trận liền đại biểu lui tới giữa các thành trì thuận tiện nhiều lắm, hơn nữa cũng sẽ có đại lượng huyền tinh thu vào, ngày sau muốn phát triển lên cũng là dễ dàng hơn nhiều.

- Tu bổ trận văn liền do ngươi đi giải quyết, Nguyệt nhi ngươi cùng Hạt Tử đi săn giết vài đầu Ngũ giai linh thú, nếu như có thể tìm được thú noãn hoặc ấu thú cũng có thể, Đường gia liền do ta với Tàn Báo đi thương lượng.

- Thiếu gia, bằng quan hệ của ngươi cùng Liệt Hoàng, có thể để cho Liệt Hỏa dong binh đoàn cung cấp cho chúng ta một chút nguồn cung, nghĩ đế

Liệt Hoàng hắn cũng sẽ rất thích ý giúp ngươi.

Độc Hạt Tử đề nghị nói.

Lăng Tiếu hai mắt tỏa sáng, lời này của Độc Hạt Tử cũng là không sai.

Dong binh đoàn vốn là dựa vào săn giết linh thú, tìm kiếm linh thảo cùng với hoàn thành nhiệm vụ mà sinh tồn.

Nếu để cho dong bình đoàn thủ hạ của Nam Cung Liệt hướng tới nơi này cung cấp một chút nguồn tốt, như thế không những giải quyết được khốn quẫn thiếu hàng đấu giá, lại có thể đề cao tiếng tăm của Phách mại hội.

- Phải để cho Liệt Hỏa dong binh đoàn trú đóng ở chỗ này.

Lăng Tiếu lớn mật suy nghĩ nói.

- Đây... Đây nhưng có thể có chút khó khăn!

Độc Hạt Tử cười khổ đáp.

- Vì sao? Chẳng lẽ lo lắng Cổ tộc nhân không chịu?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Đây cũng không phải, mà là Liệt Hoàng vốn là người của Nam Cung gia, lòng hắn hướng về Nam Cung gia, sớm đem dong binh đoàn trú đón ở đại bản doanh Nam Cung gia là tuyệt đối không dễ dàng rời đi, cho nên thiếu gia không cần uống phí tâm cơ ở điểm này.

Độc Hạt Tử đáp.

Lăng Tiếu chợt hiểu ra, lúc này lại nói:

- Thì ra là như vậy, bất quá đã có đường đi, trọng kiến Cổ thành liền dễ làm hơn nhiều, chuyện mấu chốt liền xem thế nào đem Cổ thành một lần nữa mở ra hướng tất cả thành trì ở Nam vực tuyên truyền ra ngoài.

- Điểm này thì dễ dàng, chỉ là từng có không ít thế lực muốn chiếm lĩnh Cổ thành làm vương, hôm nay Cổ thành một lần nữa mở ra, chỉ sợ sẽ có không ít thế lực động tâm tư.

Độc Hạt Tử nói.

Thài Hà Nguyệt chen lời nói:

- Có chúng ta ở đây, nghĩ đến thế lực bình thường không dám dễ dàng càn rỡ.

Thải Hà Nguyệt đã là trung cấp Địa Hoàng, mà Độc Hạt Tử lại là cao cấp Địa Hoàng, thực lực của hai người ở Nam Hoang cũng là đứng đầu, trừ mấy thế lực lớn ra, ai dám tới đoạt địa bàn chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

Lăng Tiếu như có điều suy nghĩ mà hiện lên nụ cười giảo hoạt nói:

- Tốt nhất có người tới đoạt địa bàn, như thế có thể gia tăng một ít nhân thủ cho chúng ta rồi. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Ba người còn lại đều là ngẩn người, chợt cũng nở rộ ra thần sắc sáng rõ.

Sau khi trải qua phân công, Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử trước đi sơn nhạc tùng lâm gần nhất tìm kiếm cao giai linh thú, Tàn Báo thì nắm chặt thời gian đem trận văn chữa trị.

Khi trận văn của truyền tống trận một lần nữa được khắc xong, từng trận không gian chi lực ở trên thiên không của Cổ thành không ngừng hiện lên, nửa ngày sau mới khôi phục bình tĩnh.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo bước lên con đường chạy tới Đường gia.

Cổ thành ở vạn năm trước chính là Nam Hoang đệ nhất đại thành, truyền thâu trận được kiến tạo ở bên trong thành tự nhiên là đi thông rất nhiều thành trì trọng yếu.

Trong đóa có tòa thành trì do Đường gia nắm giữ, đồng thời cũng là địa bàn của Đường gia.

Cự Phong thành, đây là một tòa thành lấy phong làm tên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 695 - Địa Bàn Đường Gia. (1)

Ở trong từng tòa thạch phong sừng sững này lộ ra vẻ dị thường cao lớn, dưới chân núi từng tràng lâu các dựa vào úi mà xây, biển người thái bình, linh điểu bay vùn vụt, lại có trận trận tiếng thiết khí giao nhau quanh quẩn ở trong thành, tuyệt tai không thôi.

Cự Phong thành đồng dạng là một tòa cổ thành, thời lịch ba vạn năm lâu dài.

Ở trước lúc Đường gia xưng bá, nơi này chỉ là một tòa tiểu thành, sau đó Đường gia tổ tiên cắm rễ ở chỗ này, thành lập luyện khí thế gia, mới dần dần đêm nơi này phát triển trở thành Nam Hoang đại thành.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo vừa bước vào tòa Cự Phong thành này liền nghe được từng đợt tiếng rèn sắt.

Lăng Tiếu không khỏi thở dài nói:

- Thật không hổ là luyện khí thế gia, ngay cả người của thành trì này cũng đều lấy luyện khí làm chủ.

Nhìn từng gian luyện khí cửa hàng ở hai bên đường phố, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

Ở trong chút ít cửa hàng luyện khí bình thường nơi này cũng có thể dễ dàng tìm được tam giai huyền khí, thỉnh thoảng còn có thể phát hiện một hai thanh tứ giai huyền khí.

Khó trách võ giả đi trên đường phố này, đại đa số ở phía sau cũng là mang

theo huyền khí, về phần những phàm binh nhất, nhị giai kia lại chỉ là những võ giả bất nhập lưu kia mang theo.

Cái này thật để cho Lăng Tiếu mở rộng tầm mắt.

Nhớ ngày đó ở Vẫn Thạch thành, mấy đại gia tộc muốn tìm ra một thanh huyền khí cũng khó khăn, mà nhân gia nơi này lại là chỗ nào cũng có, quả nhiê là chênh lệch một trời một vực.

- Quên đi, chung quy có một ngày đem người trong gia tộc đều đón đi ra ngoài để cho bọn họ kiến thức mới tốt, miễn cho cả đời ở tại nơi thâm sơn cùng cốc kia.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi tới một cái cửa hàng lớn nhất toàn thành.

Đây là cửa hàng vũ khí lớn nhất trực thuộc Đường gia.

Bên trong cửa hàng để nhiều loại vũ khí, mỗi một kiện vũ khí đều là tam giai huyền khí trở lên, không có một kiện nào là phàm binh nhất, nhị giai, nhưng huyền khí này có công nghệ đoán tạo hết sức tinh tế độc đáo, linh khí ba động cực mạnh, hiển nhiên mỗi một kiện đều là thượng phẩm.

Khi Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi vào cửa hàng vũ khí, một gã trung niên nhân Linh Sư giai lập tức tiến lên cười nói:

- Hai vị tùy tiện xem một chút, Huyền khí của Đường gia chúng ta được công nhận là tốt nhất.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng lay động mỹ nhân phiến, một bộ tiêu sái của công tử các nói:

- Chúng ta không phải là đến mua Huyền khí, là muốn đại sư của quý điếm hỗ trợ chế tạo một thanh linh khí, không biết có được hay không?

Cửa hàng vũ khí bình thường trừ bán vũ khí ra, cũng đồng thời hướng ra bên ngoài tiếp nhận nghiệp vụ luyện chế vũ khí.

Trung niên nhân kia đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đáp:

- Công tử xác định muốn luyện chế linh khí mà không phải là huyền khí?

- Đó là tự nhiên!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

Trung niên nhân kia nói:

- Công tử có thể đã biết rõ giá tiền muốn luyện chế linh khí là không nhỏ, hơn nữa tài liệu còn cần tự mình chuẩn bị, bằng không chúng ta cũng không có biện pháp tiếp nhận.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Quy củ ta hiểu, nếu không ngươi để cho quản sự của quý điếm ra đây, ta trừ muốn luyện chế linh khí ra, còn có một đại sinh ý muốn cùng quý điếm thương thảo.

Trung niên nhân kia còn chưa có đáp lời, một đạo thanh âm có chút khinh thường vang lên:

- Không biết ngươi là người nhà nào? Cũng không phải là người nào đều có thể làm ăn với Đường gia chúng ta.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thanh niên nhân chừng 25 tuổi ở dưới sự vây quanh của hai thiếu nữ đi tới.

Người trẻ tuổi này ăn mặc hoa lệ, thần sắc kiêu ngạo, bước đi hình chữ bát mà đến.

Trung niên nhân kia nhìn thấy người trẻ tuổi này, sắc mặt hiện lên một tia chán ghét không dễ dàng phát giác, nhưng mặt ngoài vẫn nặn ra nụ cười hòa nhã khom người nói:

- Gặp qua Nhị thiếu gia!

Thanh niên nhân này chính là thân chất nhi Đường Ngạo Lĩnh của Đường gia gia chủ, thực lực cao cấp Linh Sư, là người háo sắc, ngạo mạn, thích ỷ thế hiếp người.

Ở Cự Phong thành là ác thiếu nổi danh.

Đường Ngạo Lĩnh nhìn cũng không nhìn trung niên nhân kia, hướng Lăng Tiếu đánh giá một cái, khinh miệt nói:

- Xem cái bộ dạng khó coi này của ngươi, cũng không biết là tên lường gạt ở đâu ra, lại dám đến địa bàn của Đường gia ta diễn xuất, quả nhiên là mắt chó của ngươi mù rồi.

Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày, Tàn Báo ở phía sau hắn muốn ra tay dạy dỗ Đường Ngạo Lĩnh, nhưng là bị Lăng Tiếu ngăn trở lại.

- Làm sao, chẳng lẽ còn dám xuất thủ đối với bản thiếu gia, là không muốn sống rồi phải không? Nhanh chóng cút nga cho ta, bằng không để cho ngươi biết lợi hại của bản thiếu gia.

Đường Ngạo Lĩnh chỉ vào Lăng Tiếu quát lên.

Hắn tử nhỏ thiên phú tu luyện không tệ, lại sinh ra ở Cổ thế gia, được nhiều trưởng bối sủng ái có thừa, lúc này mới dưỡng thành tính cách trong mắt không người như vậy.

Hắn chẳng qua là cao cấp Linh Sư, cũng không thể nhìn ra thực lực sâu cạn của Lăng Tiếu cùng Tàn Báo, chỉ cảm thấy hai người trẻ tuổi như thế, làm sao có thể có năng lực cung cấp giá tiền luyện chế linh khí cùng với tài liệu, nghĩ đến hẳn là hạng người lừa gạt rồi.

Lăng Tiếu vô cùng khó chịu đối với trung niên nhân kia nói:

- Chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của quý điếm hay sao?

Trung niên nhân kia hướng về phía Lăng Tiếu quang đến một ánh mắt xin lỗi nói:

- Hai vị, nếu không các ngươi đến nơi khác xem một chút đi.

Trung niên nhân chẳng qua là người trông coi cửa hàng này, không có quyền lợi gì, làm sao có thể cùng Nhị thiếu gia nhà mình chống đối được, chỉ có thể khuyên hai người Lăng Tiếu tạm thời rời đi.

- Không nghĩ tới đường đường là Đường gia ngay cả linh khí cũng đoán tạo không được, ngược lại dùng loại tính toán này để xua đuổi khách nhân, thật là làm cho người ta thất vọng chí cực.

Lăng Tiếu cực độ chán ghét nhìn thoáng qua Đường Ngạo Lĩnh kia nói.

- Ngươi khốn kiếp, ngươi có biết đem mỗi kiện linh khí đoán tạo cần giá cả bao nhiêu hay không? Cần dùng cao giai tài liệu loại gì? Địa Hoàng bình

thường cũng không dám xem thường đoán tạo linh khí, ngươi tiểu tử chưa dứt sữa này lại dám phỉ báng Đường gia ta, thật là muốn chết!

Đường Ngạo Lĩnh hướng về phía Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, tiếp theo chuẩn bị xuất thủ dạy dỗ Lăng Tiếu.

- Càn rỡ!

Lăng Tiếu còn chưa có xuất thủ, Tàn Báo ở phía sau hắn đã quát to một tiếng, một cỗ khí thế cường đại tán phát ra.

Phốc!

Đường Ngạo Lĩnh kia bộ ngực giống như bị oanh một quyền, trong nháy mắt bị chấn đến bay ra ngoài cửa, một đạo máu tươi phun tung tóe đi ra ngoài.

- Nhị thiếu gia!

Hai gã thiếu nữ đuổi theo kinh hô.

Trung niên nhân ở bên trong cửa hàng đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó hướng về phía Lăng Tiếu cùng Tàn Báo nói:

- Nhị vị, đây là có ý gì?

Mặc dù hắn cũng không thích tính cách tự cho là đúng của Nhị thiếu gia, nhưng mà đây là địa bàn của Đường gia bọn hắn, làm sao để cho người khác ở chỗ này xuất thủ đả thương Nhị thiếu gia nhà hắn được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 696 - Địa Bàn Đường Gia. (2)

Bất quá từ nhân gia xuất thủ đến xem, đối phương chắc hẳn không phải là người bình thường, ít nhất cũng là cao thủ Vương giai.

Lăng Tiếu đem cây quạt hợp lại, cười lạnh nói:

- Vốn định cùng quý điếm làm một bút đại sinh ý, nghĩ đến là không có biện pháp nói chuyện.

Tiếp theo Lăng Tiếu muốn xoay người rời đi, trung niên nhân kia chỉ đành phải kiên trì đem hai người Lăng Tiếu ngăn lại nói:

- Hai vị, nếu là không cấp cho một cái thuyết pháp liền rời đi, chỉ sợ là tổn hại mặt mũi của Đường gia chúng ta.

- Chê cười, đây mặc dù là địa bàn của Đường gia các ngươi, nhưng mà chúng ta cũng không sợ Đường gia các ngươi, lại ngăn cản không cho đi, đừng trách bản thiếu gia không khách khí.

Lăng Tiếu khó chịu nói.

Hắn vốn định trước tiên để Đường gia coi trọng, sau đó lại tiến thêm một bước cùng cao tầng của Đường gia tiếp xúc đàm phán một chút việc hợp tác. Không ngờ lại gặp phải rắc rối như thế, quả nhiên là để cho Lăng Tiếu tâm tình phiền não.

- Khẩu khí thật lớn, lại dám không đem Đường gia ta để vào trong mắt, các hạ hôm nay liền nằm mà đi ra ngoài đi.

Một đạo thanh âm uy nghiêm từ chỗ thang lầu truyền đến.

Chỉ thấy một gã lão giả cùng một người trung niên từ trên lầu đi ra, mở miệng nói chuyện chính là lão giả có tu vi trung cấp Vương giai kia, trung niên nhân còn lại là đê cấp Vương giai, hiển nhiên là quản sự của cửa hàng này.

- Hai vị quản sự đại nhân!

Trung niên nhân kia thấy hai người như nhìn thấy cứu tinh, lập tức kêu to nói.

Lăng Tiếu căn bản không để ý đến hai người, mang theo Tàn Báo đi ra cửa.

- Lớn mậ, nhìn thấy chúng ta còn dám trốn.

Tên đê cấp Vương giai kia giận quát lên một tiếng, đơn cước vừa đạp, thân ảnh giống như quỷ mị hướng Lăng Tiếu cùng Tàn Báo nhào tới.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại, Tàn Báo lại là hồi mâu hung hăng hướng tên đê cấp Vương giai kia trừng mắt một cái.

Phốc!

Tên đê cấp Vương giai kia chỉ cảm thấy có cự thạch nặng vạn cân hướng hắn đập qua, cả người giống như đạn pháo bị chấn đến bắn ngược trở về.

- Đường Thì!

Tên lão giả kia kinh hô một tiếng, lập tức chạy tới trước người tên đê cấp Vương giai nằm trên mặt đất kia.

Hắn nhìn đồng bạn đã tắt thở, đáy lòng chợt lạnh.

Đối thủ lại chỉ dùng một đôi song nhã đã đem đồng bạn của mình đánh chết, đây là tu vi bậc nào?

Lão giả kia sắc mặt trở nên xanh mét lên, lần này đối phương là lai giả bất thiện?

Trung niên nhân kia mới vừa rồi tiếp đãi Lăng Tiếu cùng Tàn Báo nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh từ khuôn mặt giọt xuống, trong lòng thầm hô:

- Nhị thiếu gia chọc đại phiền toái rồi, hoàn hảo mới vừa rồi ta không có động thủ, bằng không chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Lão giả vươn người mà đi, đuổi theo ra đến ngoài cửa, hắn phát hiện hai người hành hung lại còn từ từ mà đi, tựa hồ một chút cũng không bởi vì giết người mà chạy trối chết.

- Hai vị cứ như vậy muốn đi rồi? Qus không đem Đường gia ta để vào trong mắt!

Lão giả kia không dám tiếp cận hai người Lăng Tiếu, sau khi quát to một tiếng, trong tay hướng không trung giương lên, một thứ gì đó từ trong tay của hắn kích xạ mà ra.

Phanh!

Một đạo pháo hoa huyễn lệ ở giữa không trung kinh tạc ra.

Ở trong Cự Phong thành, không ít người đều thấy được đạo pháo hoa này.

- Đây... Đây là tín hiệu cầu cứu của Đường gia, cuối cùng là chuyện gì xảy

ra, chẳng lẽ có người khiêu khích uy nghiêm của Đường gia hay sao?

- Là từ cửa hàng vũ khí của Đường gia truyền tới, nơi đó hưng là có thêm hai vị Vương giai quản sự trấn giữ, chẳng lẽ thật đã xảy ra chuyện gì?

- Bao nhiêu năm chưa từng thấy Đường gia phát ra tín hiệu cầu cứu rồi, xem ra có người ăn tim gấu gan báo, chẳng lẽ không biết ở trong Cự Phong thành là thiên hạ của Đường gia sao?

- Đi, đi qua xem một chút đến tột cùng là người phương nào, cư nhiên lớn mật như thế.

...

Thiếu gia, hắn phát tín hiệu rồi, có muốn hay không...

Tàn Báo vừa nói đồng thời làm một cái động tác cắt cổ.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Tùy hắn đi!

Bỗng nhiên một chút hắn lại nói:

- Sau này không có mệnh lệnh của ta không cho phép tùy tiện giết người!

Hắn tới Cự Phong thành là vì để cho Đường gia lão gia tử giúp hắn trọng luyện Băng Hỏa kiếm một lần nữa, đồng thời cũng muốn lấy được ủng hộ của Đường gia, tốt để mở tộng phách mại hội ở Cổ thành.

Hôm nay Tàn Báo giết người, xem ra chuyện khó khăn rồi.

Tàn Báo gật đầu, nhưng mà trong ánh mắt lại tràn đầy ý khinh thường.

Lăng Tiếu mang theo Tàn Báo đi đến một tòa tửu lâu cách cửa hàng vũ khí của Đường gia gần nhất, căn bản không vội vàng rời đi.

Đường gia lão giả kia vẫn đi theo sau bọn họ, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, đồng thời lại khó hiểu.

- Chẳng lẽ thật không đem Đường gia ta để vào trong mắt sao? Quá kiêu ngạo rồi, liền coi như các ngươi là Địa Hoàng hôm nay cũng đừng muốn rời đi.

Lão giả kia thầm nghĩ ở trong lòng.

Người của Đường gia ở khắp các phương hướng trong Cự Phong thành nhìn thấy được tín hiệu cầu cứu của bổn gia, vội vàng chạy tới.

Chỉ một lát cửa hàng vũ khí đã có mấy trăm người Đường gia chạy tới.

Nhân số huyền sĩ giai nhiều nhất, bọn họ đều là thị vệ tuần tra trong thành, nhân số linh sư không ít, họ là chấp sự tán lạc khắp trong thành, có tới hai mươi vương cấp, thần thái mỗi người tràn ngập vẻ lo lắng.

Một người trung niên vương cấp cao giai lạnh lùng nhìn lướt qua trung niên linh sư của cửa hàng vũ khí hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trung niên linh sư lập tức đi ra khom người đem chuyện đã xảy ra vừa rồi đơn giản kể lại cho bọn họ nghe qua một lần.

- Ngươi nói đối phương chỉ dùng một đạo ánh mắt liền đánh chết Đường Thì

sao?

Vương cấp cao giai lộ thần sắc không tin nói.

Hai mươi vương cấp sau lưng hắn đều lộ vẻ kinh ngạc.

- Dạ, Bách trưởng lão, nhị thiếu gia bị thương không nhẹ, hay là nhanh qua nhìn xem đi.

Trung niên linh sư đáp.

- Hỗn đản, các ngươi lập tức đi qua hiệp trợ Đường Vinh lưu người lại cho ta, lại dám ở trong thành giết người của Đường gia, thật sự là chán sống!

Vương cấp cao giai quát một tiếng, theo trung niên linh sư dẫn dắt vào trong hậu viện.

Nơi này vương cấp cao giai lớn tuổi nhất chính là thất trưởng lão Đường gia Đường Bách, đồng thời cũng do hắn trấn thủ kiêm nhiệm chức thành chủ Cự Phong thành.

Đi vào hậu viện, chỉ thấy Đường Ngạo Lĩnh được hai thiếu nữ nâng đỡ từ trong phòng đi ra.

- Ngươi…các ngươi buông ra, mau trở về gọi trưởng lão gia tộc đi ra thu thập tiểu súc sinh kia!

Đường Ngạo Lĩnh gian nan nói với nữ tử bên người.

Vừa rồi Lăng Tiếu mệnh lệnh cho Tàn Báo chỉ cho hắn chút giáo huấn, nếu không hắn làm sao còn đứng nơi đó nói chuyện.

Hai thiếu nữ vừa muốn lên tiếng, lại nhìn thấy Đường Bách đi tới lập tức cung kính nói:

- Gặp qua thất trưởng lão.

Đường Bách không nhìn hai thiếu nữ, đưa mắt nhìn qua Đường Ngạo Lĩnh hỏi:

- Ngạo Lĩnh, ngươi không sao chứ?

- Thất thúc tới được vừa lúc, nhanh đi bắt tiểu súc sinh dám tổn thương ta trở về, ta muốn đích thân làm thịt hắn!

Đường Ngạo Lĩnh lập tức nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 697 - Đại Thúc Chơi Đùa Đi Xa Một Chút.

- Yên tâm đi, đã có trưởng lão đi qua ngăn chặn tiểu tử đó, tin tưởng rất nhanh có thể bắt được bọn hắn, ngươi đi về phòng dưỡng thương trước đi.

Đường Bách đáp.

- Vậy là tốt rồi, ta nhất định phải tự mình nhìn thấy tiểu súc sinh quỳ trước mặt ta cầu xin tha thứ, lại dám đả thương bổn thiếu, quả thật là chán sống!

Ánh mắt Đường Ngạo Lĩnh lộ vẻ âm tàn nói.

Trong một tửu lâu cách đó không xa, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo bình tĩnh uống rượu ăn cơm.

Tàn Báo uống ngụm rượu, nói:

- Thiếu gia, sao không trực tiếp đánh tới Đường gia buộc bọn hắn luyện chế linh khí cho ngươi thì tốt hơn, cần gì phải lãng phí thời gian với bọn hắn.

Lăng Tiếu nhấp hớp rượu cười nhạt nói:

- Thượng giả phạt mưu, vũ lực cũng không phải biện pháp giải quyết tốt nhất, bắt buộc bọn hắn luyện chế linh khí cho ta chỉ sợ bọn hắn sẽ không tận tâm, huống chi ta còn cần bọn hắn trợ giúp, tạm thời không nên kết xuống tử cừu!

Tàn Báo phát hiện mình thật khó khai thông với Lăng Tiếu, vì vậy ngậm miệng không nói tiếp.

Lúc này ngoài tửu lâu có thật nhiều người của Đường gia lao tới.

Đường Vinh chứng kiến người cứu viện đã đến, lập tức nghênh đón kêu lên:

- Lão Trung, bọn hắn bên trong.

Một vương cấp cao giai nhìn Đường Vinh nói:

- Thất trưởng lão có lệnh nhất định phải đem bọn họ lưu lại, chúng ta vào bắt giữ!

Đường Vinh giữ chặt tên vương cấp cao giai kia khẩn trương nói:

- Lão Trung, ngươi trước tiên nghe ta nói.

Sau đó hắn ghé vào tai người kia nói nhỏ gì đó.

Thần sắc người kia biến thành khó xem, hỏi:

- Ngươi nói trong bọn họ có một người là cao thủ hoàng cấp?

- Hẳn là không sai, nếu không bọn hắn làm sao còn lớn mật lưu lại trong Cự Phong thành?

Đường Vinh đáp.

Đường Trung nhăn mày nói:

- Bất kể như thế nào chúng ta nhất định phải vào xem nói sau, nếu thật là hoàng cấp, lập tức thông tri trưởng lão đời trước trong tộc đối phó bọn hắn.

Dứt lời Đường Trung suất lĩnh năm tên vương cấp đi vào trong tửu lâu.

- Đường gia làm việc, người nhàn rỗi lập tức rời đi.

Đường Trung âm trắc trắc nhìn khách trong tửu lâu nói.

Sưu!

Người trong tửu lâu vừa nghe xong lời nói của Đường Trung, lập tức hoảng sợ chạy trốn mất dạng, cho dù là chưởng quầy cũng không dám lưu lại, đủ thấy uy tín của Đường gia trong Cự Phong thành cao tới bậc nào.

Đường Trung liếc mắt nhìn Lăng Tiếu cùng Tàn Báo vẫn còn ngồi uống rượu.

- Chính là bọn họ giết người của Đường gia chúng ta?

Đường Trung híp mắt hỏi Đường Vinh.

- Chính là bọn họ giết Đường Thì, đánh bị thương nhị thiếu gia.

Đường Vinh gật gật đầu đáp.

Đường Trung đi nhanh tới trước mặt Lăng Tiếu cùng Tàn Báo, một chưởng hung hăng vỗ lên bàn.

Ba!

Cái bàn trong nháy mắt vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Ngay trước khi Đường Trung ra tay, Lăng Tiếu đã cầm lên chén rượu cùng

bầu rượu nói:

- Đại thúc muốn chơi thì đi xa một chút, không thấy bổn thiếu đang bề bộn sao? Ngươi quấy rầy nhã hứng của bổn thiếu, hậu quả sẽ thật nghiêm trọng.

Đường Trung trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát:

- Ta không rảnh dài dòng với ngươi, thức thời cùng ta quay về chờ Đường gia xử lý, bằng không ngày này sang năm là ngày giỗ của các ngươi…

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã ngắt lời nói:

- Hắn thật quá ồn!

Lăng Tiếu dứt lời, Tàn Báo xuất thủ.

Ba!

Đường Trung còn chưa kịp phản ứng đã bị một chưởng của Tàn Báo đánh bay ra ngoài, gãy mấy cái răng.

- Mọi người cùng nhau tiến lên xử lý bọn hắn!

Đường Vinh kinh hô.

Vài tên vương cấp lập tức đánh tới.

- Ném bọn hắn ra ngoài đi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Tàn Báo liếm liếm môi, vung tay, một mảnh hắc vụ bích chướng hướng đám người đè ép tới.

Vài tên vương cấp kể cả Đường Vinh đồng thời bị oanh ra khỏi tửu lâu.

Mấy người vẫn chưa chết nhưng bị thương không nhẹ.

Người của Đường gia đứng ngoài tửu lâu thần sắc hoảng hốt, có người kinh hô:

- Ám…ám thuộc tính, chẳng lẽ người của Ma Ảnh môn đã tìm tới cửa?

- Mau trở về bẩm báo thất trưởng lão, chúng ta cần hồi tộc mời thượng đại trưởng lão đến giúp đỡ.

Một vương cấp kêu to.

Trong lúc nhất thời người của Đường gia không dám tiếp tục tiến vào tửu lâu, nhưng bọn hắn vẫn vây quanh kín kẽ, chỉ sợ Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chạy trốn.

Không bao lâu Đường Bách đích thân chạy tới.

Hắn nhìn thoáng qua mấy người nằm trên mặt đất, tiếp theo hướng trong tửu lâu quát:

- Không biết là vị tiền bối nào của Ảnh môn giá lâm?

Lời này của hắn khách khí hơn không ít, nhưng vì uy danh của Ma Ảnh môn tại Nam Hoang không nhỏ, cho dù Đường gia là một trong tứ đại thế gia nhất định phải cẩn thận đối đãi.

Nhưng hắn nói ra một lúc lâu vẫn không có người đáp lại.

- Xin hỏi là vị tiền bối nào của Ảnh môn giá lâm?

Đường Bách lại trầm giọng nói.

Lần này có đáp lại, chỉ thấy một món đồ vật từ cửa tửu lâu bay ra.

- Mau lui lại!

Đường Bách không biết vật gì từ bên trong bay ra, lập tức kinh hãi quát.

Oanh long!

Vật kia đập vào trước cửa tửu lâu, làm mặt đất cũng bị lún xuống.

- Cái gì vậy?

Toàn bộ người của Đường gia đều toát ra vẻ khó hiểu.

Đường Bách lớn mật bước lên vài bước, nhìn vào món đồ vật bị ném ra.

Chỉ thấy một khối hắc thạch nặng mấy trăm cân nằm lún dưới hố.

Đường Bách nhìn thấy hắc thạch, đồng tử co rụt lại, bắn ra tinh mang nóng rực nói:

- Đây…đây là Vạn Niên Huyền Thiết?

Lời này vừa nói ra, người của Đường gia đứng sau lưng hắn thần sắc biến đổi, lập tức không quản thân phận xông về phía trước nhìn xuống.

- Thật…thật sự là Vạn Niên Huyền Thiết, thật tốt quá, có nó gia tộc lại có thể luyện chế linh khí.

- Một khối như vậy ít nhất nặng mấy trăm cân, đủ luyện chế hơn mười kiện linh khí.

- Thất trưởng lão mau thu lại đi, miễn bị người khác lấy nó.

Một đám người của Đường gia hưng phấn chỉ trỏ.

Đường gia nhiều thế hệ luyện khí, mỗi người ít nhiều đều hiểu được luyện khí thuật, bọn hắn vô cùng quen thuộc với tài liệu luyện khí, cho nên đều xác nhận khối hắc thạch trước mặt chính là Vạn Niên Huyền Thiết.

Đây là một trong những tài liệu chủ yếu không thể thiếu của linh khí hoặc thánh khí.

Đường Bách nhìn khối Vạn Niên Huyền Thiết muốn đưa tay thu lại.

Hưu!

Một luồng hắc mang bắn ra, Đường Bách không kịp tránh né, bàn tay nháy mắt bị đánh thành lỗ thủng, máu tươi tuôn ra.

Đường Bách nhẫn nhịn đau đớn liên tiếp lui về phía sau, người của Đường gia cũng vội vàng thối lui.

- Ai dám động tới huyền thiết, chết!

Một đạo thanh âm âm lãnh từ trong tửu lâu truyền ra.

Người của Đường gia biến sắc, tuy rằng bọn hắn căm giận nhưng không dám

tiến lên nửa bước.

- Đường Đức mau nhanh về bẩm báo gia chủ, thỉnh hắn định đoạt.

Đường Bách ôm bàn tay nhìn một người quát to.

Một vương cấp ứng tiếng, nhanh chóng chạy đi như bay.

Đại bản doanh của Đường gia không nằm trong thành mà ở trong một dãy núi trùng điệp ngoài thành.

Hơn mười ngọn núi đều là địa bàn bị Đường gia chiếm cứ, ngọn núi cao nhất bên trong nhìn như thanh kiếm khổng lồ xuyên trời, có vẻ dị thường hiểm trở, khí phách bất phàm.

Vương cấp kia trực tiếp bay tới giữa sườn núi cao nhất, nơi đó là nơi ở của gia chủ Đường gia, đồng thời cũng là Luyện Khí Trì của Đường gia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 698 - Thật Sự Là Đủ Xảo. (1)

Luyện Khí Trì, là một nơi luyện khí tuyệt hảo nổi tiếng tại Nam Hoang.

Có câu nói thiên lôi hàng thế, lôi hỏa oanh vào trong ao đầm, hình thành Lôi Hỏa Trì, bằng vào thiên lôi hỏa nơi đây có thể đúc được thần binh lợi khí. Trước kia Đường gia sản xuất linh khí là nhờ Lôi Hỏa trong Luyện Khí Trì rèn luyện mà thành.

Luyện Khí Trì tồn tại chính là căn bản giúp Đường gia trường thịnh không suy.

Hiện giờ Đường gia gia chủ Đường Thiên Hào đang để trần thân trên đứng cạnh Luyện Khí Trì rèn luyện binh khí.

Đường Thiên Hào có thực lực vương cấp cao giai, luyện khí sư ngũ giai, chỉ cần luyện chế thêm một món linh khí là được xưng linh khí tông sư.

Đinh đương!

Toàn thân Đường Thiên Hào đẫm mồ hôi vung cự chùy đánh lên đao phôi, đao phôi càng đánh càng mỏng, hiện ra vẻ sắc bén vô cùng.

Tư!

Đại đao được đút vào trong Luyện Khí Trì, phát ra một luồng khói đặc, đại đao nháy hóa khí.

Đường Thiên Hào lắc đầu nói:

- Vẫn không được, cho dù gia nhập Hắc Huyền Thiết năm ngàn năm cũng không chịu nổi lôi hỏa thiêu hủy, chẳng lẽ Đường Thiên Hào chỉ có thể dừng bước tại đây sao?

- Cha, cha không cần nản lòng, với năng lực của cha đã sớm bước vào lục giai rồi, chỉ vì khuyết thiếu tài liệu nên không thể lợi dụng lôi hỏa rèn luyện thành hình mà thôi.

Một thanh thiếu niên diện mạo cương nghị đứng cách đó không xa nói.

Thanh niên này chính là đại thiếu gia Đường gia, là con trai lớn nhất của Đường Thiên Hào tên Đường Cương Lĩnh.

Hai phụ tử Đường gia là luyện khí sư xuất sắc nhất trong gia tộc hiện tại.

Tuy nói Đường Cương Lĩnh thực lực vương cấp đê giai, nhưng hắn đều là luyện khí sư ngũ giai, được xem là luyện khí thiên tài có hi vọng trở thành linh khí tông sư nhất hiện nay.

Nhưng hiện tại Đường gia lại khuyết thiếu tài liệu chủ yếu luyện chế linh khí nên không cách nào tiếp tục luyện chế được linh khí.

Hai cha con bởi vì vấn đề này quấy nhiễu cho nên tạm thời vẫn dừng bước lại ở cảnh giới luyện khí sư ngũ giai.

Đường Thiên Hào để người hầu giúp hắn mặc lại quần áo, cười nhìn nhi tử nói:

- Đừng trấn an cha, tuy cha đã bước vào ngũ giai nhiều năm, nhưng vẫn không thể tạo ra một thanh huyền khí ngũ giai đỉnh, chứng minh trình độ rèn đúc của cha còn chưa được hoàn thiện.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Nhưng lại ủy khuất cho con, thái gia gia con đã nói con đã có tư cách bước vào lục giai, chỉ tiếc Hắc Huyền Thiết ngàn năm của chúng ta đã hao hết, lại không thể tìm được tân tài liệu cung cấp cho con luyện chế một thanh linh khí, bằng không Đường gia chúng ta có thể xuất hiện một vị linh khí tông sư.

Đường Cương Lĩnh lộ vẻ tự tin nói:

- Từ nhỏ con thích luyện khí, trả giá nhiều hơn ai khác thật nhiều, tự nhiên có thể luyện tốt, chỉ tiếc nửa tháng trước ở Cổ thành không thu hoạch được gì, còn làm hại gia tộc chết nhiều người như vậy.

Đường Thiên Hào vỗ vai hắn nói:

- Con không cần tự trách, đây đều do gia tộc nhất trí quyết định, chỉ là lúc trước vốn không nên cho con tự mình đến, suýt chút làm vi phụ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Ngay khi Đường Cương Lĩnh định nói chuyện bên ngoài có người báo lại:

- Gia chủ, Đường Đức có chuyện quan trọng cầu kiến.

Hai cha con dừng cuộc nói chuyện đi ra khỏi Luyện Khí Trì.

- Gặp qua gia chủ, đại thiếu gia.

Đường Đức cung kính hành lễ với hai người.

- Đường Đức, chuyện gì kích động như thế?

Đường Thiên Hào hỏi.

Đường Đức lập tức đem chuyện xảy ra trong cửa hàng vũ khí cùng tửu lâu hướng Đường Thiên Hào hội báo.

Nghe được trước cửa tửu lâu xuất hiện Vạn Niên Huyền Thiết, Đường Thiên Hào không che giấu được vẻ kích động kinh hô:

- Thật sự là Vạn Niên Huyền Thiết? Các ngươi xác định không nhìn lầm?

Thần sắc Đường Cương Lĩnh cũng trở nên kích động.

Đường gia thiếu khuyết tài liệu luyện chế linh khí đã thật nhiều năm, tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa thu mua được. Hiện giờ chợt nghe tin xuất hiện loại tài liệu thượng hạng này, bọn họ còn không kích động sao?

- Vô cùng chuẩn xác, thất trưởng lão cùng chúng tôi đều tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không giả.

Đường Đức thập phần kiên định đáp.

- Cha, vô luận phải trả cái giá nào đều phải lấy được nó.

Ánh mắt Đường Cương Lĩnh tản ra ánh sáng nóng rực nói.

Đường Thiên Hào hít sâu một hơi âm trầm nói:

- Đó là đồ vật của Ma Ảnh môn, thật không biết đối phương có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn đến nhờ luyện chế linh khí?

- Cha, chuyện không thể chậm trễ, hẳn nên lập tức đi mời thượng đại trưởng lão đi xem đối phương có ý tứ gì, nếu như đối phương thật sự muốn đến nhờ luyện chế linh khí, bất kể thế nào cũng phải tiếp được, nếu như là vì chuyện khác chúng ta cũng có thể chuẩn bị sẵn đối phó!

Đường Cương Lĩnh nói.

- Được, Cương Lĩnh, con lập tức đi truyền ý tứ của cha, mời Tiến trưởng lão cùng Phúc trưởng lão xuất quan.

Đường Thiên Hào đáp.

Ngay khi Đường Cương Lĩnh nhận lệnh rời đi, hắn chợt nhắc nhở con trai:

- Trước khoan hãy đem việc này nói với lão gia tử, bằng không hắn sẽ đích thân xuất quan cướp đoạt, hắn đang ở thời kỳ mấu chốt, không nên kinh động mới thỏa đáng.

- Con biết.

Đường Cương Lĩnh lên tiếng, lập tức phi thân đi mời hai vị thượng đại trưởng lão xuất quan.

Một khắc sau vài thân ảnh từ đại bản doanh Đường gia phóng nhanh vào trong nội thành.

Trong tửu lâu, Lăng Tiếu vẫn đang uống rượu, ậm ừ tiểu khúc, bộ dáng tiêu sái nói không nên lời.

Tàn Báo liếc nhìn về một phương hướng nói:

- Thiếu gia, có hai hoàng cấp cao thủ đang chạy tới.

Lăng Tiếu cười nhẹ gật đầu nói:

- Phải, hắn là người có trọng lượng trong Đường gia đến, có thuận lợi hay không phải xem cuộc trao đổi lần này.

- Thiếu gia, nếu mục tiêu của ngươi ở Trung Vực, vì sao còn ở nơi này bận rộn như vậy?

Tàn Báo nghi hoặc hỏi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Tàn Báo cười nói:

- Ngươi khẩn cấp muốn quay về Trung Vực báo thù sao?

Tàn Báo đáp:

- Mấy ngàn năm qua đi, có lẽ tên kia đã bước vào thánh giai, với thực lực hôm nay của ta còn không phải đối thủ của hắn, cho dù muốn khôi phục thực lực cũng phải dựa vào thiếu gia thành toàn, mà ở hai nơi hoang vu như Nam Hoang cùng Tây Bắc đồ vật trân quý thật quá ít, cho nên ta cảm thấy thiếu gia đi Trung Vực mới biết thế giới này lớn bao nhiêu, cường giả nhiều thế nào.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Ngươi đang lo lắng ta sẽ thỏa mãn với hiện trạng? Hay là cảm thấy ánh mắt của ta quá nông cạn?

Tàn Báo đáp:

- Tàn Báo không dám.

Lăng Tiếu uống một hớp rượu nói:

- Bổn thiếu làm sao không muốn đi Trung Vực, nhìn xem trung tâm đại lục cao thủ nhiều như mây kia, nhưng có một số việc cần phải làm cho xong, ta khẳng định không qua ba năm ta tuyệt đối sẽ đi Trung Vực, cẩn thận nhìn

xem một chút địa phương ngươi từng sinh tồn có tốt như lời ngươi nói hay không.

Đúng lúc này vài cỗ khí tức cường đại đã rơi xuống bên ngoài tửu lâu.

- Gặp qua gia chủ, gặp qua hai vị thượng đại trưởng lão.

Người của Đường gia thấy rõ người vừa đến, lập tức khom người hô to.

Người tới chính là Đường Thiên Hào, Đường Cương Lĩnh, Đường Đức cùng hai vị thượng đại trưởng lão Đường gia.

- Vạn Niên Huyền Thiết ở đâu?

Đường Thiên Hào lập tức hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 699 - Thật Sự Là Đủ Xảo. (2)

Đường Bách chỉ chỉ hố sâu bên cạnh:

- Ở bên kia.

Đường Thiên Hào còn chưa kịp phản ứng, Đường Cương Lĩnh đã đến trước.

- Thật sự là Vạn Niên Huyền Thiết, xem chất văn hẳn viễn siêu vạn năm, thật sự là huyền thiết thượng hạng!

Đường Cương Lĩnh tản ra ánh mắt nóng rực thì thào nói.

Sưu sưu!

Đường Thiên Hào cùng hai gã thượng đại trưởng lão nháy mắt đã đến cạnh hố sâu.

- Quả nhiên là Vạn Niên Huyền Thiết, một khối lớn như vậy chỉ sợ phải nặng bảy tám trăm cân.

Đường Thiên Hào nuốt nước bọt nói.

Hai gã thượng đại trưởng lão cũng lộ vẻ vô cùng kích động.

Đường gia là luyện khí thế gia, bọn họ đối với tài liệu cao cấp này càng thêm khát vọng hơn cả linh thảo cao cấp.

Loại huyền thiết đạt từ vạn năm trở lên, bình thường chỉ tồn tại ở bên dưới

mặt đất khó thể thăm dò đào móc, mỗi mười cân Vạn Niên Huyền Thiết đã đủ đúc một thanh linh khí, giá trị có thể so sánh linh thảo lục giai cao cấp. Mà mấy trăm cân Vạn Niên Huyền Thiết trước mắt cho dù cần Đường gia xuất ra hơn mười gốc linh thảo lục giai cao cấp hoặc vài gốc linh thảo thất giai trao đổi, bọn họ cũng không hề cảm thấy có hại, điều kiện tiên quyết là họ có thể lấy ra được loại linh thảo cao giai trân quý đến như thế.

- Cha, nhất định phải bắt nó!

Đường Cương Lĩnh trịnh trọng nói.

Đường Thiên Hào không hề có chút che giấu tâm ý, nặng nề gật đầu, trong lòng thầm hô:

- Có được khối huyền thiết này, Đường gia có thể luyện chế linh khí, Cương Lĩnh cũng có hi vọng trở thành linh khí tông sư.

- Trước vào xem là vì tiền bối nào của Ảnh môn đi.

Đường Thiên Hào nói một tiếng, lập tức đi vào trong tửu lâu.

Đường Cương Lĩnh, Đường Bách cùng hai gã thượng đại trưởng lão đi theo phía sau, những người khác thân phận không đủ nên đứng bên ngoài chặt chẽ bảo vệ khối Vạn Niên Huyền Thiết thật lớn kia, không thể để cho nó không cánh mà bay.

Khi Đường Thiên Hào đi vào tửu lâu, nhìn thấy hai người Lăng Tiếu cùng Tàn Báo, vẻ mặt chợt cứng lại.

Hắn nghe Đường Đức hội báo nói trong tửu lâu có hoàng cấp cao thủ của Ma Ảnh môn bên trong.

Nhưng khi hắn chứng kiến hai người trẻ tuổi trước mặt, khiến hắn vô cùng nghi hoặc.

Thanh niên đang lộ vẻ cười nhẹ có thực lực vương cấp đê giai, mà thanh niên chừng ba mươi tuổi ngồi cạnh hắn thì không thấy rõ sâu cạn.

Ánh mắt Đường Thiên Hào dừng trên người Tàn Báo, tiếp xúc ánh mắt nghiêm túc của Tàn Báo, chỉ cảm thấy giống như bị độc xà cắn trúng vô cùng khó chịu.

- Chẳng lẽ hắn không phải hoàng cấp mà là thiên tôn đã tu luyện đến phản lão hoàn đồng?

Trong lòng Đường Thiên Hào kinh hãi nghĩ thầm.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, ánh mắt Đường Cương Lĩnh đã dừng trên người Lăng Tiếu vui mừng hỏi:

- Ân nhân, huynh đệ ngươi còn nhớ rõ ta không?

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Đường Cương Lĩnh, trong đầu hiện lên ấn tượng quen thuộc, lập tức nói:

- Hình như từng gặp ngươi trong Cổ thành phải không?

Đường Cương Lĩnh liên tục gật đầu, sau đó nhìn một lão giả hoàng cấp đứng bên cạnh nói:

- Tiến trưởng lão, ngươi còn nhớ rõ hắn?

Hoàng cấp lão giả chắp tay nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt, ngày đó thật sự đa tạ ngươi viện thủ, bằng không ta cùng đại thiếu gia đều phải chết trong Cổ thành.

Đường Cương Lĩnh cũng Tiến trưởng lão chính là người của Đường gia từng đi Cổ thành, bọn họ là hai người may mắn sống sót trong lần đó. Nếu không có Lăng Tiếu tặng Phá Huyễn Dược Thủy cho bọn họ, chỉ sợ họ đã không còn đứng ở nơi này nói chuyện.

Lão giả hoàng cấp là Đường Tiến, thực lực hoàng cấp trung giai, là thân tín của Đường lão gia tử, mà Đường Cương Lĩnh là người thừa kế mà Đường lão gia tử chỉ định, cho nên hắn mới xưng hô Đường Cương Lĩnh là thiếu gia, ngoài ra những thiếu gia khác của Đường gia cũng không có phúc phận này.

Đường Cương Lĩnh cùng Đường Tiến sở dĩ liếc mắt liền nhận ra Lăng Tiếu, ngoại trừ ngày đó Lăng Tiếu giúp đỡ họ, bọn họ còn nhớ rõ những chuyện từng xảy ra trên đường đi Cổ thành.

Bốn người trong ngũ đại ác nhân Nam Hoang đối với hắn nói gì nghe nấy, mặt khác còn có một Huyết Tu La liên tục tiến giai lại là nữ nhân của hắn.

Ngũ đại ác nhân đã thành danh tại Nam Hoang mấy chục năm, thực lực mỗi người sâu không lường được, đều kiệt ngạo bất tuần, hung tàn thị huyết. Bọn hắn lại có thể phục tùng một gã thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi, điều này làm họ thật hoài nghi Lăng Tiếu là người của đại thế lực đến từ Trung Vực hưng thịnh kia.

Về phần Thải Hà Nguyệt liên tục đột phá trên đường đến Cổ thành, tốc độ quả thật được ghi chép vào lịch sử Nam Hoang, đã trở thành đối tượng được mượn sức khắp nơi. Không ngờ nữ tử như tiên tử hạ phàm như thế lại trở thành nữ nhân của một vương cấp đê giai mà thôi.

Một màn kia khiến cho mọi người cả đời khó quên.

Lúc ấy trong lòng Đường Cương Lĩnh còn hâm mộ Lăng Tiếu hưởng đủ diễm phúc nữa đâu.

Hiện giờ Lăng Tiếu xuất hiện tại nơi này, bọn họ liếc mắt liền nhận ra hắn cũng không có gì lạ.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai người họ, nhớ tới họ từng xưng là người của Đường gia, trong lòng thầm hô:

- Thật là đủ xảo, xem ra sự tình dễ làm hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu đứng lên chắp tay nói:

- Chỉ là nhấc tay mà thôi, hai vị không cần nhớ trong lòng.

- Đúng rồi, huynh đệ xưng hô thế nào, ta gọi là Đường Cương Lĩnh, vị này là gia phụ, vị này là thượng đại trưởng lão nhà ta Tiến trưởng lão…

Đường Cương Lĩnh tự giới thiệu, lại giới thiệu người của Đường gia.

Đường Thiên Hào cùng vị thượng đại trưởng lão còn lại của Đường gia, Đường Bách đều vô cùng kinh ngạc.

Thanh niên kia rốt cục là người nào? Lại có thể làm cho người kiêu ngạo như Đường Cương Lĩnh nhiệt tình như vậy, còn làm cho Đường Tiến nhiệt tình như thế.

Lăng Tiếu hướng mọi người chắp tay nói:

- Tại hạ Lăng Tiếu, gặp qua chư vị.

- Nguyên lai là Lăng huynh, không biết Lăng huynh đến Cự Phong thành có việc gì, nơi này vốn là địa bàn của Đường gia, nếu như cần huynh đệ hỗ trợ cứ mở miệng.

Đường Cương Lĩnh nói.

- Không sai, ngươi cứu Cương Lĩnh cùng Tiến trưởng lão, chỉ cần Đường gia có khả năng giúp đỡ cứ mở miệng.

Đường Thiên Hào đứng bên cạnh phụ họa.

- Tại hạ nghe nói Đường lão gia tử vốn là luyện khí đại sư thành danh, vì vậy đặc biệt đến mời Đường lão gia tử giúp ta luyện chế một món linh khí, không ngờ bị người tưởng lầm là kẻ lừa đảo, tại hạ vốn muốn rời đi, lại bị người ngăn trở, bất đắc dĩ ra tay tự vệ, mà thủ hạ của ta xuất thủ không biết đúng mực, có chỗ đắc tội xin hãy rộng lượng.

Lăng Tiếu uyển chuyển đem ý định của mình nói một lần.

Hắn nhìn thấy người của Đường gia không đến nỗi không biết nói lý lẽ, nếu như không biết điều cũng đừng trách hắn không khách khí.

Trước khi đến Đường Thiên Hào đã nghe Đường Đức hội báo, nhưng nói chuyện cũng không được rõ ràng, lúc này nhìn Đường Bách hỏi:

- Thất đệ, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Đường Bách đáp:

- Là do Ngạo Lĩnh cảm thấy hai vị này…không giống như muốn đến đúc linh khí, cho nên…tạo thành hiểu lầm không cần thiết, nhưng hai vị rất không đem Đường gia chúng ta để vào mắt, vốn đã làm bị thương Ngạo

Lĩnh, còn giết Đường Thì, cho dù là bằng hữu của Cương Lĩnh cũng không thể quá mức như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 700 - Đối Thị.

- Dám xúc phạm đến thiếu gia nhà ta, chết!

Tàn Báo luôn không mở miệng, lúc này trong mắt lộ ra thị huyết hung mang nói.

Lời này vừa nói ra, người của Đường gia biến sắc.

- Khẩu khí thật lớn, để ta bắt giữ ngươi trước sau đó cùng các ngươi lý luận một phen ân cừu này.

Vị thượng đại trưởng lão khác khó chịu quát một tiếng, một tay hóa trảo hướng cổ Tàn Báo chộp tới.

Đường Tiến hoảng hốt lập tức ra tay ngăn cản đồng bạn của mình quát:

- Lão Phúc, không được vô lễ!

- Lão Tiến, vì sao ngươi ngăn trở ta!

Đường Phúc phi thường khó hiểu trừng mắt nhìn Đường Tiến quát.

- Việc này nên tìm hiểu rõ ràng trước rồi nói sau.

Đường Tiến ra dấu bằng mắt cho Đường Phúc.

Đường Tiến không hiểu rõ thế lực sau lưng Lăng Tiếu, nhưng chỉ bằng vào việc người ta có thể làm cho tứ đại ác nhân nói gì nghe nấy thì tuyệt đối

không nên dễ dàng trở thành kẻ địch của người ta, bằng không sẽ gây ra phiền toái cực lớn cho Đường gia.

- Có gì mà nói, sự thật đã xảy ra trước mắt, lão Tiến ngươi tránh ra, để cho ta bắt giữ bọn hắn trước sau đó mới tính toán.

Đường Phúc không hiểu ánh mắt của Đường Tiến, lại hướng Tàn Báo trảo tới.

Hắn chỉ cho rằng Đường Tiến vì e ngại hai người kia có ân với mình trước cho nên mới không thể ra tay.

Lần này Đường Tiến không thể ngăn cản, mắt thấy tay của Đường Phúc đã sắp chộp trúng cổ của Tàn Báo.

- Phúc trưởng lão hạ thủ lưu tình!

Đường Cương Lĩnh không nhịn được kinh hô.

Răng rắc!

Ah!

Một thanh âm gãy xương vang lên, lại một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên vang vọng khắp tửu lâu.

Mọi người vốn tưởng rằng Tàn Báo bị Đường Phúc bẻ gãy cổ, nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết, sau đó phát hiện Đường Phúc ôm cánh tay liên tục lui ra phía sau, trên mặt tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Người của Đường gia trợn tròn mắt!

Thực lực của Đường Phúc mặc dù kém hơn Đường Tiến một ít, nhưng cũng có thực lực hoàng cấp đê giai, không ngờ bị một thanh niên chừng ba mươi tuổi bẻ gãy cánh tay, sự thật này làm bọn họ cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.

Khó trách vừa rồi có người nói đối phương là cường giả hoàng cấp, xem ra chính là thanh niên trước mắt này.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tàn Báo khinh thường nói một câu, muốn lao tới chỗ Đường Phúc.

- Thỉnh hạ thủ lưu tình!

Đường Tiến quát một tiếng, chắn ngang trước mặt Tàn Báo.

Tàn Báo đồng dạng lộ ra vẻ khinh miệt, một chưởng chụp về hướng Đường Tiến.

Đường Tiến chỉ phải dùng quyền tiếp đón.

Phốc!

Đường Tiến bị Tàn Báo dùng một chưởng đánh bay, cổ họng ngọt lịm, máu tươi phun ra.

Sát tính của Tàn Báo nổi lên, muốn đem Đường Tiến lẫn Đường Phúc giết chết dưới chưởng.

Người của Đường gia vội vàng rút huyền khí muốn liều mạng đối chiến.

- Được rồi, trở về đi!

Lăng Tiếu thản nhiên mở miệng nói.

Tàn Báo có chút không cam lòng dừng động tác lui về bên cạnh Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hướng người của Đường gia nói:

- Thủ hạ của ta ra tay không đúng mực, có chỗ đắc tội xin hãy thứ lỗi.

Nghe xong lời này, thần sắc người Đường gia có chút mất tự nhiên.

Rõ ràng bọn hắn muốn động thủ bắt người, nhưng bị đánh tổn thương, mặt mày đúng là mất hết.

Đường Tiến điều chỉnh lại chút thương thế nhìn Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ Lăng thiếu gia hạ thủ lưu tình.

Sau đó hắn nhìn Đường Thiên Hào nói:

- Gia chủ, ta cảm thấy nên cho những người liên quan tới chuyện này giải thích với Lăng thiếu gia, ta nghĩ với thái độ làm người của Lăng thiếu gia sẽ không khi dễ người thường đâu.

Đường Tiến biết thực lực của Tàn Báo cao hơn hắn rất nhiều, ít nhất phải đạt tới hoàng cấp cao giai.

Một người hầu của người ta đã có thực lực đáng sợ như vậy, có thể biết thế lực sau lưng Lăng Tiếu càng thêm đáng sợ bao nhiêu.

Huống chi bên Đường gia bọn họ, lão gia tử là người có thực lực mạnh nhất còn đang bế quan, bọn hắn thật sự không nên kết xuống cừu hận với Lăng Tiếu.

- Cha, lúc ở Cổ thành Lăng huynh đệ đã cứu mạng con cùng Tiến trưởng lão, con nghĩ Lăng huynh đệ cũng không phải hạng người ỷ mạnh hiếp yếu, huống hồ tính tình của nhị đệ chúng ta đều rõ ràng, con nghĩ hãy để nhị đệ giải thích với Lăng huynh đệ, tin tưởng Lăng huynh đệ đại nhân sẽ không trách lỗi đâu.

Đường Cương Lĩnh nói.

Giờ phút này Đường Thiên Hào đã biết hai thanh niên trước mặt cũng không dễ chọc tới, tự nhiên cũng không cảm thấy được dù ở trên địa bàn của mình là có thể ỷ nhiều hiếp ít.

- Thất đệ đi mang Ngạo Lĩnh tới đây.

Đường Thiên Hào nói.

Đường Bách gật nhẹ đầu, lập tức đi ra tửu lâu.

- Lăng huynh đệ, thật sự xin lỗi, ngươi đến địa bàn của Đường gia chúng tôi mà ta không thể tận tình địa chủ thì cũng thôi, còn làm cho ngươi bị ủy khuất.

Đường Cương Lĩnh xin lỗi nói.

Đường Cương Linh hiểu thật rõ người như Lăng Tiếu chỉ có thể kết giao mà không nên thành kẻ địch, huống chi vì Vạn Niên Huyền Thiết bên ngoài cũng đáng cho hắn phải buông xuống ngạo khí bản thân.

- Khách khí, chư vị đều ngồi xuống đi, đừng vì một ít chuyện nhỏ mà phá hư hứng trí.

Lăng Tiếu cười nhẹ, cũng không xem mình là người ngoài đến, phản khách

vi chủ nói.

- Lăng tiểu huynh đệ, ngươi nói ngươi muốn thỉnh lão gia tử nhà ta luyện chế linh khí?

Sau khi ngồi xuống Đường Thiên Hào liền hỏi.

- Không sai, ở Nam Hoang có ai không biết Đường lão gia tử vốn là linh khí tông sư, tại hạ có một thanh binh khí thuận tay muốn nhờ lão gia tử tạo lại lần nữa, vì vậy mới mang theo tài liệu tới đây, không ngờ bị xem là kẻ lừa đảo, thật sự làm tại hạ xấu hổ.

Lăng Tiếu pha phẩy Mỹ Nữ Phiến đáp.

- Việc này Đường mỗ nhất định cấp cho Lăng tiểu huynh đệ câu trả lời thỏa đáng.

Đường Thiên Hào đáp, tiếp theo lại hỏi:

- Lăng tiểu huynh đệ cũng biết cần luyện chế linh khí thì nhất định phải tự chuẩn bị tài liệu?

- Quy củ này ta tự nhiên biết, chẳng lẽ Đường gia chủ không thấy được khối Vạn Niên Huyền Thiết ngoài cửa sao? Chẳng lẽ bao nhiêu đó còn không đủ luyện chế một thanh linh khí cho ta?

Lăng Tiếu mở to mắt hỏi ngược lại.

Tuy rằng Lăng Tiếu không hiểu luyện khí, nhưng hắn vẫn biết một ít thường thức cơ bản, khối Vạn Niên Huyền Thiết kia có thể luyện chế bao nhiêu linh khí hắn vẫn có thể hiểu một ít.

- Không…đủ rồi, nhưng mà chỉ có Vạn Niên Huyền Thiết còn chưa đủ, còn cần thú đan cao giai.

Đường Thiên Hào xua tay đáp.

- Việc này đương nhiên không cần Đường gia chủ quan tâm, chỉ cần Đường lão gia tử chịu giúp ta luyện chế linh khí, những tài liệu cần thiết ta đều sẽ theo quy củ thu thập đầy đủ, sẽ không làm khó Đường gia chủ.

Lăng Tiếu đáp.

- Như thế thì tốt rồi, ta thay mặt lão gia tử nhà ta đáp ứng Lăng tiểu huynh đệ cuộc trao đổi này, chẳng qua…

Đường Thiên Hào lên tiếng, lại lộ ra chút do dự.

- Đường gia chủ có chuyện không ngại nói thẳng.

Lăng Tiếu không hiểu Đường Thiên Hào muốn làm gì.

- Chẳng qua phương diện trả thù lao có chút thay đổi.

Đường Thiên Hào nói.

Lăng Tiếu thoáng cau mày, tựa hồ suy đoán Đường Thiên Hào muốn sư tử ngoạm.

Đường Thiên Hào nhìn thấy vẻ mặt Lăng Tiếu không đúng, vội vàng nói:

- Lăng tiểu huynh đệ không nên hiểu lầm, ta nói phương diện trả thù lao tức là chúng tôi không cần huyền tinh của ngươi, mà muốn ngươi đem Vạn Niên Huyền Thiết còn dư lại sau khi luyện chế trao đổi thế nào?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 701 - Công Bố Thân Phận. (1)

Lăng Tiếu phe phẩy Mỹ Nữ Phiến cười nói:

- Ha ha, Đường gia chủ cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi hay sao? Vạn Niên Huyền Thiết vô cùng hiếm thấy, muốn chế tạo một thanh linh khí cần không nhiều, mà khối huyền thiết của ta nặng mấy trăm cân, nó đủ cho Đường gia các ngươi luyện chế hơn mười thanh linh khí, ngươi muốn ta đem phần còn lại của Vạn Niên Huyền Thiết trao đổi, chỉ sợ là quá mức đi?

Lăng Tiếu là người thông minh lanh lợi, loại mua bán lỗ vốn như vậy làm sao chấp nhận được đâu.

Đường Thiên Hào có chút xấu hổ, hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu không biết giá trị của Vạn Niên Huyền Thiết, huống chi vật này ở trong tay người bình thường chỉ là một khối thạch thiết vô cùng cứng rắn mà thôi, chỉ khi nào nằm trong tay luyện khí sư mới có thể thể hiện ra giá trị chân chính của nó.

Hắn nghĩ Lăng Tiếu sẽ vì linh khí mà đồng ý trao đổi toàn bộ, nhưng người ta càng thông minh hơn sự tưởng tượng của hắn.

- Lăng huynh đệ, ngươi hiểu lầm ý tứ của cha ta, cha ta chỉ muốn một bộ phận Vạn Niên Huyền Thiết trả thù lao, ngoài ra bộ phận khác là Đường gia mua của ngươi, hoặc dùng vật khác cùng ngươi trao đổi.

Cân não Đường Cương Linh xoay chuyển thật nhanh, lập tức thay phụ thân giải vây.

- Thật sự là vậy sao, Đường gia chủ?

Lăng Tiếu nhìn Đường Thiên Hào hỏi.

Đường Thiên Hào phục hồi lại tinh thần gật đầu nói:

- Không sai, ta chính là ý tứ này, không biết ý của Lăng tiểu huynh đệ thế nào?

- Việc này sao…

Lăng Tiếu lộ vẻ do dự.

Đường Thiên Hào nghĩ Lăng Tiếu bị chủ ý của con hắn làm dao động, vì vậy ra sức khuyên:

- Vạn Niên Huyền Thiết tuy là thứ tốt, nhưng nằm trong tay tiểu huynh đệ cũng chỉ là sắt vụn vô dụng mà thôi, tiểu huynh đệ chi bằng đổi một lần nhân tình cho Đường gia chúng ta thế nào?

- Phải đó Lăng huynh đệ, đem nó bán cho Đường gia chúng ta đi.

Đường Cương Lĩnh ở một bên phụ họa.

Lúc này Đường Tiến cũng mở miệng nói:

- Không sai, chỉ cần Lăng thiếu gia đem huyền thiết còn dư lại bán cho Đường gia, ngày sau Đường gia chính là bằng hữu của Lăng thiếu gia.

- Chủ ý này nghe tựa hồ không tệ.

Lăng Tiếu tỏ vẻ dao động.

Người của Đường gia nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ khó thể phát giác.

Ai ngờ Tàn Báo chợt lên tiếng:

- Thiếu gia, ta cảm thấy đem ra đấu giá hội có lẽ càng bán được giá cả lý tưởng hơn.

Tàn Báo vừa nói ra lời này, người của Đường gia tựa hồ có cảm giác muốn hộc máu.

Rõ ràng đã sắp thành công, lại bị trộn lẫn!

Nếu đem ra đấu giá, chỉ sợ Đường gia muốn mua được trả giá sẽ rất cao.

Tuy nói Đường gia là luyện khí thế gia, nhưng không có nghĩa là thế lực khác không có luyện khí sư cao giai thôi!

Ngay khi người của Đường gia định khuyên bảo, Đường Bách mang theo Đường Ngạo Lĩnh đi vào.

Lời nói của Tàn Báo làm họ muốn hộc máu, nhưng lời của Đường Ngạo Lĩnh lúc mới bước vào càng muốn làm họ tự sát.

- Ha ha, tiểu súc sinh lại dám đánh dám giết bổn thiếu, hiện tại biết Đường gia lợi hại rồi chứ, mau quỳ xuống phục lạy nhận sai với bổn thiếu gia, bổn thiếu sẽ cho ngươi được thống khoái!

Đường Ngạo Lĩnh còn chưa phân rõ tình thế đã nhìn Lăng Tiếu cùng Tàn Báo cười mắng.

Khi Đường Bách đi đón Đường Ngạo Lĩnh vẫn chưa đem sự tình kể lại rõ ràng.

Hắn cho rằng dù hai người Lăng Tiếu cường thế bao nhiêu, nhưng cũng sẽ không làm gì quá mức, bởi vì có câu nói cường long không áp địa đầu xà.

Hắn chỉ lo lắng hai người Lăng Tiếu sẽ làm gì Đường Ngạo Lĩnh, hắn lại đã xem nhẹ tính cách hiêu trương càn quấy của tiểu tử này.

- Súc sinh!

Đường Thiên Hào giận dữ quát một tiếng, quay người lại hung hăng cho Đường Ngạo Lĩnh một cái tát.

Ba!

Đường Ngạo Lĩnh bị Đường Thiên Hào đánh bay vài thước xa, miệng phun ra răng cửa chảy máu đầm đìa, bộ dạng chật vật nói không nên lời.

Đường Ngạo Lĩnh bị một cái tát làm tỉnh mộng!

Đại bá vẫn luôn vô cùng sủng ái hắn vì sao lại vung tay đánh hắn đây?

- Tiểu hỗn đản ngươi còn không qua đây giải thích với Lăng tiểu huynh đệ, nếu không làm Lăng tiểu huynh đệ vừa lòng, ta phế đi chân chó của ngươi.

Đường Thiên Hào nhìn Đường Ngạo Lĩnh giận dữ hét.

Đường Ngạo Lĩnh là con trai độc nhất của nhị đệ hắn, hắn xưa nay vẫn luôn dung túng hành vi không tốt của tiểu tử kia.

Nhưng bây giờ sự tình quan hệ đến tương lai của Đường gia, liên quan đến đại sự có thể lấy được Vạn Niên Huyền Thiết đến tay hay không.

Không ngờ đứa cháu này đã làm rầm rĩ đắc tội người ta, hiện tại còn dám

khẩu xuất cuồng ngôn, quả thật làm cho hắn muốn vung một chưởng chụp chết đứa cháu ngu ngốc kia.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi xin lỗi Lăng tiểu huynh đệ.

Đường Tiến cau mày nói.

Đường Ngạo Lĩnh nhìn thoáng qua thượng đại trưởng lão, rùng mình khó hiểu hỏi:

- Gia chủ, thượng đại trưởng lão, vì sao các ngươi lại vì một người ngoài…

Lời của hắn còn chưa nói xong, Đường Bách đã vội vàng cắt đứt lời của hắn:

- Ngạo Lĩnh ngươi còn không biết hối cải, có phải muốn thất thúc tiễn ngươi ra đi?

Khi hắn nói lời này, không ngừng ra dấu bằng mắt cho Đường Ngạo Lĩnh.

Cuối cùng Đường Ngạo Lĩnh đã biết lai lịch hai thanh niên kia khẳng định rất lớn, bằng không sao có thể làm cao tầng của Đường gia khẩn trương như thế, còn đánh hắn trách móc hắn.

- Đồ không biết sống chết, còn không mau qua giải thích.

Đường Phúc khó chịu trừng mắt nhìn Đường Ngạo Lĩnh quát.

Hắn biết nếu không phải do tiểu tử chết tiệt kia, tay của hắn cũng không bị người bẻ gãy, tuy rằng có thể khôi phục lại, nhưng khiến hắn mất hết mặt mũi, cho nên chỉ có thể phát tiết lên người Đường Ngạo Lĩnh.

Đường Ngạo Lĩnh rùng mình, hai người Đường Tiến cùng Đường Phúc đều

là lão nhân của gia tộc, địa vị cao thượng, hiện tại đều quát mắng hắn, hắn làm sao còn có lá gan nhiều lời nửa câu.

Hắn đứng thẳng lên hướng Lăng Tiếu cùng Tàn Báo khom người nói:

- Thật…thật xin lỗi hai vị!

Khi hắn nói lời này, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng, hắn đường đường là Đường gia nhị thiếu, từ khi nào bị người khi dễ như thế, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể nuốt xuống.

Lăng Tiếu không có bất kỳ tỏ vẻ gì với lời xin lỗi của Đường Ngạo Lĩnh, bởi vì hắn có thể nhìn ra thần sắc bất mãn của tiểu tử kia, thầm nhủ:

- Nhìn dáng vẻ miễn cưỡng của ngươi, còn tưởng rằng bổn thiếu cưỡng bức ngươi, thật là xui!

Đường Thiên Hào thấy Lăng Tiếu không phản ứng, hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu không thể làm cho Lăng tiểu huynh đệ vừa lòng, sau này ngươi không còn là con cháu của Đường gia!

Đường Ngạo Lĩnh bị lời này của Đường Thiên Hào làm hoảng sợ run rẩy, thân hình mềm nhũn cầu xin nói:

- Thật xin lỗi, là ta mắt chó xem người thấp, là lỗi của ta…

Đường Ngạo Lĩnh làm sao còn giữ ngạo khí, trên khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, vừa khóc vừa nhìn Lăng Tiếu cầu xin.

Nếu hắn bị trục xuất khỏi Đường gia, chỉ sợ còn chưa qua ngày thứ hai đã bị người khác phân thây, trước kia không biết hắn đã đắc tội bao nhiêu người,

cưỡng bức bao nhiêu thiếu nữ con nhà đàng hoàng, tích lũy không biết bao nhiêu là oán hận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 702 - Công Bố Thân Phận. (2)

Lăng Tiếu vẫn còn muốn bàn việc với Đường gia, không muốn nhiệt náo quá căng thẳng, phất phất tay nói:

- Xem ở mặt mũi Đường gia chủ, việc này coi như xong, sau này đánh bóng đôi mắt một chút đi, trong thiên hạ nào có kẻ lừa đảo nào tuấn tú như bổn thiếu đâu, thật là!

- Cảm ơn…cảm ơn…

Đường Ngạo Lĩnh lau nước mắt nước mũi liên tục cảm ơn nói.

Trong lòng hắn may mắn, cuối cùng tránh được một kiếp.

Nhưng hắn còn chưa cảm giác may mắn xong, lại nghe thanh âm Đường Thiên Hào vang lên:

- Cút trở về đi, phạt ngươi đến Chú Thiết phong năm năm, không cho phép rời khỏi, đỡ phải cả ngày luôn gây rắc rối.

Tâm tình Đường Ngạo Lĩnh ngã xuống đáy cốc.

Chú Thiết phong là địa phương chỉ dành cho người hầu có địa vị thấp nhất Đường gia, nơi đó chủ yếu chuyên tuyển chọn tài liệu có thể dùng rèn đúc từ khắp các quặng mỏ chở về, sau khi sàng chọn xong tài liệu lại chế tạo thành phôi hình cho đủ loại binh khí cuối cùng mới chuyển tới những nơi luyện chế binh khí.

Có thể nói nơi đó là địa phương gian khổ nhất trong gia tộc.

Mệnh lệnh này làm cho người chuyên sống sung sướng như Đường Ngạo Lĩnh phải sống ở nơi như vậy suốt năm năm, đây quả thật chẳng khác gì lấy đi nửa sinh mạng của hắn.

Nhìn Đường Ngạo Lĩnh nghiêng ngả lảo đảo rời khỏi tửu lâu, trong lòng Đường Thiên Hào thầm than:

- Hi vọng ở nơi đó có thể mài mài chút tính tình của hắn mới tốt.

Sau đó hắn nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Không biết Lăng huynh đệ có vừa lòng với cách xử lý này hay không?

Lăng Tiếu giang tay vô tội nói:

- Đây là việc nhà của Đường gia chủ, tại hạ thật sự không có quyền hỏi đến.

Trong lòng Đường Thiên Hào thật sự uất ức, tiểu tử này rõ ràng được tiện nghi còn khoe mã, nhưng hắn phải nhẫn nhịn chỉ vì Vạn Niên Huyền Thiết.

- Đường gia chủ, nói tới chính sự, ngoại trừ ta cần luyện chế một thanh linh khí ra, vẫn muốn cùng quý phương bàn đại sinh ý, không biết Đường gia chủ có hứng thú hay không?

Lăng Tiếu đã đạt tới mục đích, cũng không tiếp tục khó xử Đường Thiên Hào, đi vào chính đề nói.

- Ah, vậy tốt lắm!

Đường Thiên Hào hứng thú đáp.

Ngay khi Lăng Tiếu định nói chuyện, Đường Cương Lĩnh chợt nói:

- Cha, để Lăng huynh đệ nói chuyện sinh ý ở nơi này thật sự là không đúng với đạo đãi khách của Đường gia chúng ta đâu.

Đường Thiên Hào vỗ nhẹ lên trán nói:

- Đúng đúng, là Đường mỗ thất lễ, Lăng tiểu huynh đệ vừa đến Cự Phong thành, không bằng đến Đường gia nghỉ ngơi trước, cho chúng ta tận tình địa chủ, sau đó chúng ta mới từ từ nói chuyện thế nào?

Lăng Tiếu đương nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu nói:

- Như thế xin quấy rầy.

Mọi người rời khỏi tửu lâu, nhanh chóng rút khỏi nơi đó.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi theo nhóm người Đường Thiên Hào bay về hướng đại bản doanh Đường gia.

Lăng Tiếu nhìn trọng địa của Đường gia, quả thật không kém hơn bát phẩm tông môn bình thường, địa vực mở mang, sơn thế huy hoàng, kiến trúc hùng vĩ bất phàm.

Vừa đi tới gần Đường gia đã nghe được thanh âm sắt thép va chạm, ngẫu nhiên nhìn thấy hư ảnh linh thú phóng lên cao, có lẽ là dị trạng khi có kiện huyền khí đã được chế tạo hoàn thành.

Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Quả nhiên không hổ là luyện khí thế gia, chỉ dựa vào tay nghề này có thể làm nhiều thế hệ của họ không suy.

Lăng Tiếu đi theo đoàn người đến chủ viện, sau đó đi vào một lầu các lịch sự tao nhã, lập tức có người dâng lên rượu ngon linh quả tinh mỹ.

Sau một lúc nâng chén mời nhau, Đường Thiên Hào rốt cục không nhẫn nhịn được đi vào chính đề nói:

- Lăng tiểu huynh đệ, ngươi cảm thấy đề nghị của chúng ta như thế nào? Ngoại trừ đoán tạo cho ngươi một thanh linh khí, toàn bộ Vạn Niên Huyền Thiết còn lại Đường gia có thể mua hoặc đổi, nhất định sẽ làm ngươi vừa lòng.

- Đường gia chủ, việc này kỳ thật dễ nói chuyện.

Lăng Tiếu nói.

- Chỉ giáo cho?

Đường Thiên Hào nghi hoặc hỏi.

Lăng Tiếp nhấp hớp rượu nói với Đường Cương Lĩnh:

- Tin tưởng khi ở Cổ thành Đường huynh từng gặp qua ta.

Đường Cương Lĩnh gật gật đầu.

Tiếp theo Lăng Tiếu lại nói:

- Kỳ thật các ngươi đều tò mò thân phận của ta, hiện tại vì chuyện hai nhà hợp tác nên ta cho các ngươi biết thân phận thật sự, thân phận này là lần đầu tiên ta công khai.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, lập tức khiến mọi người đang ngồi liền tò mò,

nhất là hai người Đường Cương Lĩnh cùng Đường Tiến, bọn họ từng nhìn thấy tứ đại ác nhân đi theo Lăng Tiếu, hiện tại bên cạnh có một hoàng cấp cao thủ thanh niên đi cùng, càng làm họ khẩn cấp muốn biết thân phận của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói:

- Kỳ thật ta là phò mã Cổ tộc!

Lời này của Lăng Tiếu cũng không nói sai, hắn quả thật là phò mã hiện tại của Cổ tộc, nhưng hắn vẫn còn một thân phận khác mà chưa tiện lộ ra với bọn họ.

- Phò mã Cổ tộc?

Đường gia bị thân phận của Lăng Tiếu làm sửng sốt.

Ở vạn năm trước kia Cổ tộc là cự vô bá Nam Hoang, cho dù là Ma Ảnh môn hiện tại cũng không thể so sánh, đủ thấy địa vị của Cổ tộc ở Nam Hoang.

Cổ tộc đã bị biến mất vạn năm, cũng không ai biết hậu nhân Cổ tộc còn tồn tại ở địa giới giữa Tử Thiên tông cùng Bái Nguyệt tông.

Nếu đổi lại là trước kia, khi Đường gia nghe nhắc tới Cổ tộc sẽ chấn động, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy không tưởng tượng nổi, chẳng lẽ Cổ tộc cũng chưa bị tiêu diệt toàn bộ hay sao?

- Ta biết các ngươi thật hoài nghi, nhưng điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là ta muốn xây lại Cổ thành, không bao lâu nữa sẽ nghênh đón tộc nhân của ta trở về.

Lăng Tiếu lại nói tiếp.

- Lăng tiểu huynh đệ, ngươi nói chuyện này cũng không liên quan gì tới việc giao dịch Vạn Niên Huyền Thiết đi?

Đường Thiên Hào không nhịn được cắt đứt nói.

Trong lòng hắn nhủ thầm:

- Cho dù ngươi là phò mã Cổ thành, nhưng cũng không liên quan gì tới Đường gia chúng ta đi, hình như càng không liên quan tới Vạn Niên Huyền Thiết, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì.

Lăng Tiếu đáp:

- Việc này quan hệ lớn, Vạn Niên Huyền Thiết là ta lấy ra từ trong tàng khố của tộc ta, ngoại trừ muốn luyện chế một thanh linh khí còn hi vọng có thể làm cho Đường gia chủ lấy danh nghĩa Đường gia ủng hộ chúng ta xây lại thành trì, không biết Đường gia chủ nghĩ như thế nào?

Đường Thiên Hào cau mày nói:

- Lăng tiểu huynh đệ, ngươi đã quá tôn trọng Đường gia chúng ta, chúng ta ngoại trừ biết thuật rèn đúc cũng không còn sở trường gì, muốn giúp ngươi xây dựng thành trì chỉ sợ có tâm mà vô lực ah!

Lời này của Đường Thiên Hào rõ ràng là từ chối khéo, cho dù đối phương lấy Vạn Niên Huyền Thiết làm giao dịch hắn cũng không thể trợ giúp Cổ tộc xây lại thành trì. Muốn xây dựng một tòa thành trì, cần tiền vốn cùng nhân lực thật khổng lồ, hơn nữa không phải chuyện hoàn thành trong một sớm một chiều, cho nên hắn tuyệt đối không thể đáp ứng.

- Đường gia chủ, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, trước tiên hãy nghe ta nói xong.

Lăng Tiếu lên tiếng nói tiếp:

- Về việc xây lại thành trì tự nhiên sẽ có người thay ta đi làm, ta chỉ cần Đường gia ủng hộ hội đấu giá của Cổ thành chúng ta, lấy danh nghĩa Đường gia cung cấp thượng phẩm huyền khí hoặc linh khí đi đấu giá, đương nhiên thu nhập vẫn hoàn toàn thuộc về Đường gia, chúng ta còn có thể giảm bớt trích phần trăm so với những nơi đấu giá khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 703 - Hình Như Còn Lớn Hơn Một Chút. (1)

- Ý của ngươi là nói, muốn Đường gia cung cấp nguồn hàng hóa trong hội đấu giá Cổ thành?

Đường Thiên Hào giật mình đáp.

- Đúng vậy, chính là ý tứ này.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Cha, con cảm thấy việc này có thể suy nghĩ.

Đường Cương Lĩnh ngắt lời nói.

Đường Thiên Hào nhìn thoáng qua nhi tử, hắn đương nhiên biết nhi tử của mình muốn lấy cho được Vạn Niên Huyền Thiết, bản thân hắn cũng rất muốn, nhưng việc này liên lụy có chút lớn, hắn không thể không cẩn thận suy tính.

Đường gia ở Nam Hoang cắm rễ nhiều năm, trình độ luyện khí đương nhiên không cần phải giải thích.

Nhưng có câu nói "dựa núi ăn trong núi, dựa nước ăn dưới nước", Đường gia đương nhiên dựa vào luyện khí mà kiếm cơm.

Đường gia đều dựa vào những hội đấu giá tại các đại thành trì của Nam Hoang cung cấp hàng hóa, trong đó hội đấu giá Đạo Thần thành là một trong những số đó.

Mà điều làm Đường Thiên Hào băn khoăn chính là Đạo Thần thành cùng Cổ thành nằm gần nhau, nếu hội đấu giá khai trương quá gần chỉ sợ sẽ dễ dàng biến thành xung đột, mà Đường gia chỉ có thể cung cấp cho một trong hai tòa thành. Đường gia cùng Đạo Thần thành đã hợp tác nhiều năm, đương nhiên không muốn dễ dàng bỏ qua, thế nhưng đồ vật trân phẩm như Vạn Niên Huyền Thiết ngay cả Đạo Thần minh cũng không lấy được đi ra.

Điều này làm cho Đường Thiên Hào cảm thấy vô cùng khó xử.

Cổ tộc từng là đại tộc, tuy nói thiếu chút nữa bị diệt tộc, nhưng theo thực lực sau lưng mà Lăng Tiếu bày ra hiện tại, hẳn cũng không hề kém hơn nhiều thế lực tại Nam Hoang hiện giờ.

Nhưng tuy rằng Đạo Thần minh là đại phái mới phát triển gần ngàn năm, nhưng nội tình cũng thực lực không thể nghi ngờ, cho dù lịch sử của Đường gia còn lâu hơn, vẫn cảm thấy không thể so sánh với Đạo Thần minh hiện tại.

Không thể buông tha Vạn Niên Huyền Thiết, nhưng cần làm sao xử lý việc này thì phải suy nghĩ thật kỹ càng.

- Đường gia chủ, việc này rất đường đột, tại hạ còn lưu lại trong thành ba ngày, dù thành hay không tại hạ cũng sẽ rời đi.

Lăng Tiếu biết Đường Thiên Hào không có khả năng lập tức đáp ứng, cho nên hoãn thêm vài ngày thời gian, để cho người ta có thể suy nghĩ kỹ càng.

Nhưng ngay lúc Lăng Tiếu định rời khỏi, hắn chợt quay đầu nói với người của Đường gia:

- Đúng rồi, ta hình như còn có một khối gọi là Vạn Niên Thâm Ngân gì đó, ta dùng huyền khí chém nó cũng không vỡ, hẳn là một loại tài liệu luyện chế

không tệ, nếu Đường lão gia tử có thể giúp ta luyện chế linh khí, ta nghĩ gia nhập thêm chút tài liệu này không biết được không?

- Vạn Niên Thâm Ngân?

Toàn bộ người của Đường gia đều kinh hô, trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Lăng huynh đệ, Vạn Niên Thâm Ngân của ngươi ở đâu, có thể lấy ra cho ta xem.

Đường Cương Lĩnh khẩn cấp nắm lấy tay Lăng Tiếu kích động nói.

Lăng Tiếu xảo diệu tránh khỏi tay hắn nói:

- Đường huynh, tại hạ không có hứng thú đối với nam nhân, ta nghĩ ngươi tìm lộn người.

Đường Cương Lĩnh tự biết đường đột, gãi gãi đầu cười khan nói:

- Thật ngại quá, tại hạ nhất thời kích động, ta cũng không có hứng thú đối với nam nhân.

Lúc này Đường Thiên Hào cướp lời nói:

- Lăng tiểu huynh đệ, ngươi thật sự có Vạn Niên Thâm Ngân?

- Ách…hình như có một chút đi.

Lăng Tiếu chần chờ một thoáng nói.

- Một chút? Lớn cỡ này hay không?

Đường Thiên Hào múa múa bàn tay.

Hắn khoa tay cỡ một đầu người.

- Ách…lớn hơn chút nữa.

Lăng Tiếu lại chần chờ một thoáng nói.

Đường Thiên Hào lộ vẻ mừng rỡ, lại khoa tay múa máy một chút:

- Lớn như vậy sao?

Hai tay hắn vẽ ra động tác, lớn chừng hai đầu người.

Lăng Tiếu do dự nói:

- Hình như lớn hơn chút nữa.

Lần này không chỉ có Đường Thiên Hào vui sướng, ngay cả người của Đường gia cũng lộ vẻ nóng rực.

- Lăng huynh có thể lấy ra nhìn xem không?

Đường Cương Lĩnh liếm liếm môi nói.

- Vậy…không tốt lắm đâu?

Lăng Tiếu lộ vẻ làm khó nói.

- Chúng ta chỉ là nhìn xem.

Đường Thiên Hào chà xát tay nói.

- Đúng đúng, chúng ta chỉ là nhìn xem.

Người của Đường gia đồng thanh đáp.

- Đây là do ta trả giá thật lớn mới vớt được từ trong sông đó.

Lăng Tiếu không tình nguyện nói, giống như Vạn Niên Thâm Ngân là sinh mạng của hắn.

Người của Đường gia đều nóng nảy, Vạn Niên Thâm Ngân đều là tài liệu thượng hạng hiếm thấy tương tự như Vạn Niên Huyền Thiết.

Nếu bình thường gia nhập một loại tài liệu thì có thể chế tạo thành linh khí đê giai, nếu đồng thời gia nhập hai loại tài liệu phẩm cấp của linh khí sẽ tăng lên thật lớn.

Điều này đối với Đường gia luôn thiếu khuyết tài liệu luyện khí thượng hạng mà nói là hấp dẫn trí mạng!

- Lăng huynh đệ, chỉ cần ngươi có thể lấy ra được Vạn Niên Thâm Ngân, ta thay cha ta đáp ứng cung cấp hàng cho hội đấu giá của Cổ thành.

Đường Cương Lĩnh vỗ ngực nói.

Từ nhỏ hắn say mê luyện khí, cho nên còn trẻ tuổi đã là luyện khí sư ngũ giai.

Hiện giờ có tài liệu thượng hạng xuất hiện, hắn tự nhiên càng nóng nảy hơn ai hết.

Đường Thiên Hào biết mình đã rơi vào bẫy của Lăng Tiếu, đành phải nói:

- Đúng vậy Lăng tiểu huynh đệ, ngươi lấy ra cho chúng ta nhìn xem đi, nếu thật là Vạn Niên Thâm Ngân, Đường gia tuyệt đối sẽ ủng hộ hội đấu giá Cổ thành.

Cuối cùng Lăng Tiếu lộ ra nụ cười như miễn cưỡng nói:

- Được rồi, xem Đường gia chủ cùng Đường huynh nhiệt tình như vậy, ta cho các ngươi nhìn xem.

Dứt lời Lăng Tiếu liền đem khối Vạn Niên Thâm Ngân đào được dưới Long Đào giang lấy ra.

Phanh!

Một khối Vạn Niên Thâm Ngân thật lớn nặng nề tạp lên mặt sàn, nhất thời mặt sàn liền lõm xuống.

Người của Đường gia đều há to miệng nhìn khối Vạn Niên Thâm Ngân không hề thua kém Vạn Niên Huyền Thiết trước đó.

Bọn họ đều thầm hô:

- Không phải nói chỉ là một khối hơi lớn chút sao? Tại sao lại nhiều như vậy, thật hố cha, nhưng ta thích!

Bọn họ vốn tưởng rằng theo sự hình dung của Lăng Tiếu, Vạn Niên Thâm Ngân trong tay hắn chỉ nặng vài chục cân, không nghĩ tới lấy ra mới biết mấy trăm cân, quả thật làm bọn họ mừng rỡ như điên.

- Thật…thật là Vạn Niên Thâm Ngân!

Đường Cương Linh nhìn cự thạch tản ngân quang kích động nói.

Ánh mắt kia giống như nhìn thấy được mỹ nữ tuyệt thế, chỉ hận không thể cắn nuốt đối phương.

Biểu tình của người Đường gia đều là như thế.

Có Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân, trong trăm năm họ chỉ cần tiết kiệm sử dụng tuyệt đối có thể tạo ra được hơn trăm kiện linh khí, có thể giúp Đường gia rầm rộ chưa từng có từ trước tới nay, khiến thực lực của họ càng tiến thêm một bước dài.

Nhưng bọn hắn cũng hiểu rõ ràng hai loại tài liệu luyện khí hiếm thấy trước mắt còn chưa thuộc về Đường gia, bọn họ muốn lấy được cần phải trả giá đại giới không nhỏ.

Nếu đổi lại là võ giả bình thường, họ có thể vừa xoa vừa đấm cũng cướp lấy, nhưng đối mặt cùng vị phò mã gia của Cổ tộc, bọn họ còn không biết nên làm thế nào mới tốt.

- Lăng tiểu huynh đệ, về vấn đề ngươi vừa mới nói, ta nghĩ hiện tại ta có thể lấy danh nghĩa Đường gia quyết định ủng hộ hội đấu giá Cổ thành, mỗi tháng Đường gia ít nhất sẽ cung cấp mười kiện huyền khí tứ giai cùng năm kiện huyền khí ngũ giai cho các ngươi đấu giá, hơn nữa hàng năm ít nhất sẽ cung cấp một món linh khí cho các ngươi, điều kiện tiên quyết là các ngươi nhất định phải đem Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân bán cho Đường gia chúng ta thế nào?

Đường Thiên Hào lập tức thay đổi ý nghĩ ban đầu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 704 - Hình Như Còn Lớn Hơn Một Chút. (2)

Hắn cảm thấy được cho dù mạo hiểm phiêu lưu đắc tội Đạo Thần minh cũng nhất định phải đem hai tài liệu kia lưu lại trong Đường gia.

Đường Thiên Hào vốn tưởng rằng Lăng Tiếu nghe nói như vậy sẽ lập tức đáp ứng xuống tới.

Ai biết Lăng Tiếu lộ vẻ suy nghĩ sâu xa nói:

- Đường gia chủ, ta biết chỗ khó xử của các ngươi, nhưng muốn ngươi vì hai khối phá thạch này đáp ứng chuyện của ta, trong lòng ta thật sự khó thể bình an, không bằng như vậy đi, các ngươi có thể từ từ suy nghĩ, ta thật sự là không gấp.

Kỳ thật có ai so với Lăng Tiếu càng hiểu rõ ràng tầm quan trọng của hai thứ tài liệu này đối với Đường gia đâu.

Nhớ ngày đó khi ở Vẫn Thạch thành nghĩa phụ Lệ Vanh chính là luyện khí sư tam giai, mặc dù hắn không học được thuật luyện khí của nghĩa phụ nhưng cũng hiểu biết một ít kiến thức về tài liệu luyện khí trân quý.

Hiện tại hắn làm như vậy hoàn toàn là vì lấy lui làm tiến, vì tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa cho mình.

Nói thật ra tuy hai loại tài liệu này trân quý, nhưng nằm trong tay hắn chỉ là gân gà, trừ phi hắn thật sự đem ra hội đấu giá, bằng không lưu trữ chỉ như vật trang trí mà thôi.

Người của Đường gia nghe được Lăng Tiếu gọi Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân là hai khối phá thạch, trong lòng thầm mắng:

- Ngươi không vội nhưng chúng ta gấp ah, thật là tiểu tử có mắt không tròng, đây chính là bảo bối thượng hạng, kẻ ngoài ngành vô tri, nếu không ngươi đem phá thạch kia ném chúng ta đi, chúng ta chắc chắn sẽ không ghét bỏ.

- Lăng tiểu huynh đệ, việc này chúng ta không cần suy nghĩ, ta lấy danh nghĩa Đường gia chủ hiện tại có thể đáp ứng ngươi.

Đường Thiên Hào lại vỗ ngực hứa hẹn.

- Làm vậy không tốt lắm đâu, xưa nay ta không thích miễn cưỡng người khác, ta cảm thấy các ngươi nên lo lắng một chút, dù sao trong thời gian ngắn ta vẫn chưa rời khỏi Cự Phong thành đâu.

Lăng Tiếu tỏ vẻ thật rộng lượng nói.

Thần sắc Đường Thiên Hào khẩn trương, vừa định nói chuyện, Đường Cương Lĩnh đã xen vào:

- Lăng huynh đệ nói đúng, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ một chút, không bằng như vậy đi, mấy ngày này Lăng huynh đệ ở lại Đường gia, cũng tiện đi thăm trình độ luyện khí của Đường gia chúng ta một chút.

Đường Thiên Hào nhìn thoáng qua nhi tử, nhất thời tỉnh ngộ lại nói:

- Đúng vậy, Lăng tiểu huynh đệ lưu lại đi thăm thuật luyện khí của Đường gia chúng ta một chút, tuyệt đối sẽ làm ngươi cảm thấy được chuyến đi này không tệ, huống hồ ngươi cần luyện chế linh khí chúng ta vẫn phải xin chỉ thị của lão gia tử mới có thể định đoạt.

Con của hắn cắt đứt rất tốt, bọn họ biểu hiện quá nôn nóng, ai cũng có thể nhìn ra được bọn hắn cực độ khát vọng với Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân.

Nhưng làm vậy cũng trong vô hình khiến người ta biết tâm tình vội vàng của bọn họ, người ta nhất định sẽ gia tăng điều kiện khó khăn cho họ nhiều hơn.

Như vậy bọn họ nhất định phải tính toán kỹ lưỡng một chút, xem Lăng Tiếu sẽ sư tử ngoạm thế nào.

Lăng Tiếu thoáng do dự nói:

- Nếu Đường gia chủ cùng Đường huynh nhiệt tình như vậy, ta đành làm phiền.

- Cương Lĩnh, ngươi an bài cho Lăng tiểu huynh đệ cùng vị này…vị đại nhân này đi nghỉ ngơi trước đi, nhất định phải tận tình chiêu đãi hai vị khách quý, ngày mai tiếp tục dẫn họ đi thăm nơi luyện khí của chúng ta.

Đường Thiên Hào dặn dò nói.

- Cha xin yên tâm, con tuyệt đối sẽ không chậm trễ hai vị khách quý.

Đường Cương Lĩnh đáp.

Đường gia phụ tử vì Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân mà đem tư thế phóng xuống thật thấp. Bằng địa vị của họ ở Nam Hoang không biết có bao nhiêu người đáng cho họ đối đãi như vậy? Cho dù người của thế gia khác có tới cũng không được nhiệt tình như thế đi.

Đường Cương Lĩnh mang theo Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi xuống, Đường Tiến lập tức nghiêm túc nói với Đường Thiên Hào:

- Gia chủ, hai thứ tài liệu này vô luận trả giá thế nào cũng nhất định lấy được.

Đường Phúc cũng nói:

- Không sai, hai khối tài liệu kia tuyệt đối không chỉ thời gian vạn năm, thậm chí còn lâu hơn, dùng luyện chế linh khí là nhân tuyển tốt nhất, nói không chừng có thể giúp lão gia tử thành tựu cảnh giới thất giai đâu.

Nghe Đường Phúc nói như thế, hai mắt Đường Thiên Hào nổi lên vẻ chấp nhất.

- Tiến trưởng lão, theo ta đi tìm lão gia tử đi.

Đường Thiên Hào nói với Đường Tiến, lập tức vội vàng chạy ra ngoài.

Bên trong một ngọn núi bình thường thuộc về Đường gia, có một nơi dùng Thiên Niên Huyền Thiết xây dựng một cánh cửa sắt.

Trên cửa điêu khắc linh văn huyền ảo, tản ra khí thế ba động mãnh liệt không ngừng.

Chăm chú nhìn vào, cửa sắt có thể so sánh với huyền khí phòng ngự ngũ giai, huyền khí bình thường căn bản không thể phá vỡ được cánh cửa sắt.

Nơi này là cấm địa hậu sơn Đường gia, cũng chính là nơi bế quan của Đường lão gia tử.

Đường Thiên Hào cùng Đường Tiến đi tới, khắp bốn phía truyền qua linh lực ba động, hiển nhiên có người ẩn ở gần bên.

- Lão gia tử đã bế quan hai năm, không biết hiện tại ngài có đột phá thành

công hay không.

Đường Thiên Hào nhìn vào cửa sắt thì thào nói.

Đường Tiến đáp:

- Muốn bước ra một bước ngoại trừ cần thật nhiều tài nguyên, còn phải có lực lĩnh ngộ siêu cường, lão gia tử bỏ ra nửa đời chuyên chú luyện khí, bằng không với thiên phú của ngài đã sớm đột phá một bước kia.

Lúc Đường Tiến nói chuyện, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Nguyên lai Đường Tiến cũng không phải người Đường gia, năm xưa Đường lão gia tử đi lịch lãm thu làm người hầu, cho tới nay vẫn luôn truy tùy lão gia tử, thành tựu địa vị hiện tại, về sau được lão gia tử ban cho họ Đường, địa vị ở Đường gia so với trực hệ trưởng lão còn cao hơn vài phần, hơn nữa hắn tuyệt đối trung thành với Đường gia, đây cũng là lý do Đường lão gia tử luôn bồi dưỡng hắn.

Đường Thiên Hào đi tới trước cửa sắt quỳ xuống phục lạy hô to:

- Thiên Hào khẩn cầu lão gia tử xuất quan, có chuyện quan trọng thỉnh lão gia tử định đoạt.

Thật lâu sau từ trong cửa sắt truyền ra thanh âm già nua nói:

- Có chuyện gì?

- Có người mang theo Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân đến cửa thỉnh lão gia tử luyện chế linh khí, con cảm thấy nghiệp vụ này có thể tiếp được, cho nên mới đến quấy rầy lão gia tử.

Đường Thiên Hào cung kính nói.

Sau cửa sắt không còn động tĩnh.

Đường Thiên Hào cùng Đường Tiến đều khó hiểu, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ lão gia tử không có hứng thú?

Ngay khi Đường Thiên Hào chuẩn bị nói chuyện, cửa sắt đã vang lên thanh âm ầm vang, mở ra.

Một thân ảnh cao lớn toàn thân bao phủ hỏa mang từ trong chậm rãi bước ra ngoài.

Đường lão gia tử, một lão nhân đã hơn sáu trăm tuổi.

Mặc dù sáu trăm năm lưu không ít dấu vết tang thương năm tháng trên mặt hắn, nhưng sống lưng hắn vẫn thẳng băng, hai cánh tay cường tráng mà mạnh mẽ, một thân khí thế bộc phát ra ngoài khiến người ta không khỏi sản sinh cảm giác sùng bái.

Hắn là linh khí tông sư nổi tiếng nhất Nam Hoang, là cột trụ của Đường gia, chỉ cần hắn tồn tại một ngày Đường gia sẽ phồn vinh hưng thịnh một ngày.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 705 - Đường Lão Gia Tử

Nghe nói ba trăm năm trước hắn từng giúp môn chủ Ma Ảnh môn cùng minh chủ Thú minh luyện chế linh khí, lúc ấy danh truyền Nam Vực, trở thành nhân vật tân quý.

Hiện giờ ba trăm năm trôi qua, sự tích về hắn vẫn làm người Nam Hoang trò chuyện say sưa.

- Đường Tiến gặp qua lão gia!

Đường Tiến lập tức quỳ gối cung kính hô to.

Nhưng hai đầu gối của Đường Tiến còn chưa hoàn toàn quỳ xuống, đã thấy Đường lão gia tử nhẹ nhàng phất tay, rốt cục không quỳ được nữa.

- Đường Tiến, tuy ta và ngươi có danh chủ tớ, kỳ thật tình nghĩa huynh đệ, ta đã nói nhiều lần nhìn thấy ta không cần hành lễ, cần ta nói bao nhiêu lần mới được.

Đường lão gia tử trách cứ Đường Tiến.

Đường Tiến đứng thẳng người đáp:

- Thực lực lão gia nâng cao một bước, Đường Tiến vì ngài cao hứng.

Tuy rằng hắn không biết rõ thực lực hiện tại của Đường lão gia tử, nhưng hắn có thể cảm giác được lão gia tử càng thêm cường hãn so với trước kia.

Đường lão gia tử lắc lắc đầu, tiếp theo nhìn Đường Thiên Hào hỏi:

- Thiên Hào, vừa rồi ngươi nói có người mang theo Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân đến cầu luyện linh khí? Không biết là người phương nào vậy?

Đường Thiên Hào gật đầu đáp:

- Người đến là phò mã Cổ tộc.

- Phò mã tộc gì?

Đường lão gia tử khó chịu ngâm nga một câu, tiếp theo mở to mắt kinh ngạc nói:

- Ngươi nói là Cổ tộc nào?

- Chính là Cổ tộc đã biến mất, hiện giờ lại tái hiện.

Đường Thiên Hào đáp.

Mí mắt Đường lão gia tử nhảy lên, tiếp theo cười to nói:

- Thú vị…thú vị, không nghĩ tới đại tộc vạn năm trước còn chưa bị diệt sạch, hiện giờ ngóc đầu không biết còn được tư thế hùng bá ngày trước nữa hay không.

- Lão gia tử, ngài…có phải bây giờ ngài đã bước ra một bước?

Đường Thiên Hào cẩn thận hỏi. Ở ngay trước mặt vị lão gia tử này, dù là hắn cũng phải cẩn thận hầu hạ.

Phải biết rằng tính tính lão gia tử luôn thật nóng nảy, nếu gây ra hắn mất hứng, cho dù ngươi là gia chủ cũng bị giáo huấn không tha. Lúc trước khi chưa làm gia chủ Đường Thiên Hào cũng bị hắn "chiếu cố" nhiều lần.

Đường Tiến cũng nhìn chăm chú vào biểu tình của Đường lão gia tử, tựa hồ cũng muốn biết đáp án.

Đường lão gia tử lắc lắc đầu cười khổ nói:

- Kém nửa bước!

- Kém nửa bước?

Đường Thiên Hào cùng Đường Tiến đều thoáng lặng đi một chút, cuối cùng trên mặt hiện lên dáng tươi cười.

Kém nửa bước, đã chứng minh bước ra được nửa bước!

Nửa bước, cho dù là nửa bước cũng là tăng vọt không nhỏ, đủ ngạo thị những ai dưới nửa bước kia.

- Các ngươi lui xuống trước đi, qua hai ngày mang phò mã Cổ tộc tới gặp ta, ta muốn nhìn xem Cổ tộc có lợi thế gì có thể làm cho ta ra tay.

Đường lão gia tử thập phần ngạo khí nói.

Tuy Cổ tộc là đại tộc vạn năm trước, nhưng xưa đâu như nay, hiện giờ Cổ tộc không đáng sợ như vậy, mà Cổ tộc chỉ phái một phò mã đến nhờ hắn đúc linh khí, cái giá bưng thật lớn, cho nên Đường lão gia tử muốn làm khó vị phò mã kia, nhìn xem hậu bối Cổ tộc rốt cục có tin tưởng gì khiến cho một tông sư thành danh mấy trăm năm như hắn xuất thủ.

Đường Thiên Hào làm sao không hiểu được ý tứ của Đường lão gia tử, lúc này nhanh chóng giải thích:

- Lão gia tử, hắn mang đến Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân!

Hắn chỉ sợ lão gia tử không biết người ta mang tới tài liệu quý trọng nên cường điệu nói.

Đường lão gia tử khinh thường đáp:

- Vậy thì thế nào? Lão tử cũng không phải chưa thấy qua.

- Lão gia tử, lần này không phải…

Đường Thiên Hào gấp giọng nói, hắn muốn giải thích rõ ràng hai khối thạch kia cực lớn, mà không chỉ là hai khối nhỏ mà thôi.

Hắn còn chưa nói xong Đường lão gia tử đã phất tay cắt đứt lời của hắn:

- Không cần nhiều lời, chờ ta thấy tiểu tử kia nói sau.

Dứt lời Đường lão gia tử lắc mình đi vào bên trong động, cửa sắt ầm vang đóng lại.

- Lão gia tử!

Đường Thiên Hào lại kêu to.

Đáng tiếc không nghe được hồi âm.

Đường Tiến ở một bên nói:

- Trở về đi, nếu lão gia tử đã đáp ứng gặp tiểu tử kia, chờ khi ngài nhìn thấy đồ vật nhất định sẽ vô cùng vui sướng.

Đường Thiên Hào khẽ thở dài một hơi nói:

- Tiến trưởng lão, ngươi không hiểu đâu, hiện tại nếu ta không nói rõ ràng chờ sau khi lão gia tử nhìn thấy hai tài liệu kia nhất định sẽ trách ta không chịu nói rõ, vậy thì tội lỗi lại rơi xuống đầu ta.

- Ha ha, gia chủ không cần lo lắng, lão gia tử vẫn luôn thật khai sáng, ngài sẽ không trách tội ngươi.

Đường Tiến khẽ cười nói.

Thần sắc Đường Thiên Hào có chút mất tự nhiên, trong lòng thầm hô:

- Phải phải, luôn thật khai sáng, bất quá chỉ là sau khi phát tiết cơn giận mới khai sáng thôi.

Lăng Tiếu ở Đường gia suốt hai ngày.

Hai ngày này Đường Cương Lĩnh tự mình dẫn Lăng Tiếu đi tham quan Chú Thiết các của Đường gia, Dã Luyện tràng, Khắc Văn phong…

Cuối cùng Lăng Tiếu đã có nhận thức mới về thuật luyện khí của Đường gia.

Đường gia khác hẳn đúc phường bình thường, bọn họ phân công cực kỳ rõ rệt, mỗi một đoạn quá trình thực hiện đều sẽ có người đặc biệt phụ trách, cuối cùng trước khi xuất lô sẽ có đại sư đặc biệt kiểm tra phẩm chất binh khí, nhất định phải thông qua kiểm tra mới có thể thành phẩm, một khi phát hiện

có điều gì không đúng nhất định phải bị đào thải hoặc nấu lại chế tạo lần nữa.

Lăng Tiếu cũng không khỏi cảm thấy hành nghiệp quy mô cùng cách quản lý của những cổ thế gia thế này thật có hệ thống, quả thật tiểu gia tộc bình thường không thể so sánh, cũng khó trách người ta vẫn luôn duy trì danh hiệu đệ nhất luyện khí thế gia trường thịnh không suy.

Lúc này Đường Cương Lĩnh đang mang theo Lăng Tiếu đi tới Luyện Khí Trì.

Ngọn núi này là nơi căn bản của Đường gia, đều là do gia chủ các triều đại chưởng quản, nếu không phải con cháu trực hệ của Đường gia có rất ít người được bước vào nơi này nửa bước.

Hiện giờ Đường Cương Lĩnh đưa Lăng Tiếu đến Luyện Khí Trì, đủ thấy xem trọng hắn thế nào.

- Lăng huynh, ngươi cảm thấy được nơi luyện khí của Đường gia thế nào?

Đường Cương Lĩnh mang theo chút vẻ kiêu ngạo hỏi.

Lăng Tiếu nhận chân đáp:

- Đây là nơi luyện khí đại quy mô nhất mà ta gặp qua, thuật luyện khí của Đường gia quả nhiên danh bất hư truyền.

- Ha ha, thuật luyện khí của Đường gia truyền thừa gần vạn năm, có thể nói trong khắp Nam Vực không có ai bằng Đường gia chúng ta, cho nên Lăng huynh đến yêu cầu chúng ta luyện chế linh khí chính là lựa chọn tốt nhất.

Đường Cương Lĩnh thập phần tự hào nói.

Hai ngày này hai người đã nhanh chóng quen thuộc, lúc nói chuyện cũng không xa lạ như trước.

Hai người tán gẫu, rất nhanh đã đi tới một nơi rộng mở ngay giữa sườn núi.

Nơi này có thật nhiều cao thủ Đường gia canh gác, cũng có trận văn bao quanh, phòng bị thời thời khắc khắc.

- Gặp qua đại thiếu gia.

Đầu lĩnh vương cấp bảo hộ Luyện Khí Trì hướng Đường Cương Lĩnh chào hỏi.

- Ân, ngươi đi xuống đi, ta mang khách quý tới nơi đây nhìn xem.

Đường Cương Lĩnh phất phất tay cho thị vệ kia đi xuống, sau đó mang theo Lăng Tiếu đi vào bên trong.

Mới vừa bước vào Luyện Khí Trì, từng đợt sóng nhiệt tràn vào mặt, không khí cực nóng khiến người dị thường khó chịu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 706 - Ca Gặp Sét Đánh. (1)

Chỉ thấy Đường Cương Lĩnh đi vào nơi đây cũng không hề có chút bộ dáng không khỏe, ngược lại còn có vẻ cực kỳ khoan khoái.

Lăng Tiếu vừa định vận chuyển băng hàn khí chống lại nhiệt khí nơi này, không ngờ Si Mị Lam Hỏa Cầu trong thức hải của hắn đã lặng yên phát sinh biến hóa.

Nó lại chủ động đem nhiệt khí tràn tới hấp thu vào.

Tình huống này lần đầu tiên xuất hiện, Lăng Tiếu cảm thấy có chút kinh ngạc:

- Chẳng lẽ thiên lôi hỏa nơi này đối với Si Mị Lam Hỏa Châu có hữu ích?

Đi vào bên trong liền nhìn thấy một hỏa trì rộng chừng trăm thước, sóng lửa màu tím lóe sáng không ngừng cuồn cuộn, nhiệt độ cao đến dọa người làm người thường không thể tới gần.

- Luyện Khí Trì quả nhiên là cho người ta mở rộng tầm mắt.

Lăng Tiếu nhìn hỏa trì bốc lên mãnh liệt, không nhịn được khen ngợi nói.

Đây quả thật là một miệng núi lửa thu nhỏ.

Nếu không phải Lăng Tiếu từng đi vào miệng núi lửa, nhìn thấy sóng lửa càng thêm đáng sợ hơn ở nơi này, chỉ sợ đã bị cảnh tượng đồ sộ nơi đây làm hoảng sợ.

Đường Cương Lĩnh mỉm cười nói:

- Nơi này quanh năm tích lũy lôi hỏa, là nơi luyện khí tốt nhất, chẳng qua huyền khí bình thường đều không chịu đựng nổi lôi hỏa nơi này, nhất định phải dùng tài liệu cao giai luyện chế linh khí mới có thể thừa nhận được ngọn lửa nơi đây.

- Thật sự là một nơi kỳ diệu.

Lăng Tiếu tán thán.

Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải của hắn lại có cỗ xúc động như muốn lao ra ngoài, điều này làm Lăng Tiếu cảm thấy không ổn.

Từ khi Si Mị Lam Hỏa Châu bị Lăng Tiếu thu phục luôn không có chút dị thường.

Hiện giờ lại sinh ra ba động mãnh liệt, điều này làm cho Lăng Tiếu cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Hắn cũng không phải sợ hãi Si Mị Lam Hỏa Châu thoát ly sự khống chế của hắn, mà là sợ nó cắn nuốt lôi hỏa của người ta, nếu là như thế chỉ sợ Đường gia sẽ không đội chung trời với hắn.

- Thần sắc của Lăng huynh sao lại khó xem như vậy?

Đường Cương Lĩnh phát hiện thần sắc Lăng Tiếu có vẻ khác thường liền hỏi một câu.

- Không có gì, chỉ cảm thấy hơi nóng mà thôi.

Lăng Tiếu đáp.

Đường Cương Linh chợt nói:

- Cũng phải, nơi này nhiệt độ quá cao, hay là chúng ta đi ra ngoài đi.

Lăng Tiếu không do dự lập tức gật đầu nói:

- Được!

Ngay khi Lăng Tiếu cùng Đường Cương Lĩnh xoay người rời khỏi Luyện Khí Trì, từ sau gáy hắn chui ra một viên trân châu màu lam hướng Luyện Khí Trì bay qua.

- Nguy rồi!

Trong lòng Lăng Tiếu thầm hô, hắn thật sự không nghĩ tới Si Mị Lam Hỏa Châu thật sự thoát ly khống chế chui vào Luyện Khí Trì.

Một màn này cũng không có người phát hiện, chỉ có một mình Lăng Tiếu cảm giác đến.

Ngay khi Lăng Tiếu cùng Đường Cương Lĩnh đi ra khỏi phạm vi Luyện Khí Trì, sắc trời bỗng nhiên đại biến.

Chỉ thấy mây đen nháy mắt bao phủ dày đặc, từng đợt cuồng phong vù vù thổi vang, trên bầu trời mơ hồ hiện lên quang ảnh lôi điện.

Đường Cương Lĩnh ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc đại biến kinh hô:

- Không tốt, như thế nào đột nhiên thiên lôi hàng lâm đây?

Tiếp theo hắn nhìn qua thị vệ quát to:

- Mau mở ra phòng ngự đại trận!

Đường Cương Lĩnh nhận ra được là thiên lôi hàng lâm, lập tức kinh hô.

Nơi này có bố trí đại trận phòng ngự, là vì làm suy yếu sức đánh của thiên lôi, có thể làm suy yếu lôi hỏa rơi xuống Luyện Khí Trì, trở thành bất diệt lôi hỏa, điều này cũng là nguyên nhân lôi hỏa tụ tập xưa nay nên hình thành Luyện Khí Trì của Đường gia.

Thị vệ nghe tiếng quát của đại thiếu gia, vội vàng tiến hành bày trận.

Chỉ trong chốc lát từng đạo vầng sáng từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ trên bầu trời Luyện Khí Trì, hình thành một quang tráo ngũ thải ban lan sáng ngời.

Oanh long!

Ngay khi đại trận vừa mở ra, một tiếng nổ mạnh kinh thiên vang lên, lôi điện nháy mắt liền oanh tạc xuống dưới.

Lôi điện oanh kích lên vầng sáng đại trận, quả nhiên là bị cản trở, nhưng vẫn có một bộ phận xuyên qua vầng sáng rơi vào trong Luyện Khí Trì.

- Lăng huynh ngươi có nhãn phúc, bình thường cơ hội nhìn thấy thiên lôi vài năm khó gặp lại hàng lâm hôm nay, thật không biết là vận khí của ngươi tốt hay là phúc phận của Đường gia chúng ta.

Đường Cương Lĩnh nhìn thiên lôi oanh động, không chút sợ hãi ngược lại cười nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đây đương nhiên là phúc phận của Đường gia các vị thôi!

Trong lòng hắn đang nói thầm:

- Không phải do nó gây ra đi!

Thiên lôi liên tục đánh xuống, cả ngọn núi đều run rẩy lên.

Người của Đường gia ở gần bên đều thấy thiên lôi buông xuống.

- Quả nhiên là trời hộ Đường gia, thiên lôi hàng lâm, Luyện Khí Trì lại có thể tụ tập lôi hỏa.

- Nói thì nói vậy, nhưng Đường gia chúng ta đã không còn tài liệu luyện chế linh khí, có lôi hỏa có ích lợi gì?

- Ta nghe nói hai ngày trước trong tộc có hai vị khách quý đến thăm, mang theo thật nhiều tài liệu thỉnh lão gia tử luyện chế linh khí.

- Như vậy thật tốt, có tài liệu, lôi hỏa lại hàng thế, luyện ra linh khí phẩm cấp sẽ rất tốt.

Đường Thiên Hào đang ở trong chủ các, nghe được thiên lôi đánh ầm vàng liền bay ra.

- Vì sao lại đột nhiên hàng lôi hỏa đây?

Đường Thiên Hào kinh ngạc nhìn lôi điện trên không lẩm bẩm nói.

Bình thường cần giáng thiên lôi đều sẽ có dấu hiệu trước, lần này lại đột nhiên hàng lâm, điều này làm cho hắn mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Những cao thủ Đường gia khác cũng đã nhận ra sự khác thường lần này, liền đi tới ngọn núi cao nhất nhìn lên bầu trời.

Dưới vầng sáng, Đường Cương Lĩnh cũng nhíu mày lẩm bẩm:

- Vì sao thiên lôi hôm nay càng ngày càng nhiều?

Vài năm thiên lôi hàng thế một lần, Đường Cương Lĩnh đều từng thấy qua, nhưng hôm nay nhìn thấy thiên lôi ngày càng dày đặc làm cho hắn cảm thấy có chút sợ hãi.

Chẳng lẽ lần này thiên lôi có biến?

Thần sắc các thị vệ đều thật khó xem, hiển nhiên họ cũng suy nghĩ như Đường Cương Lĩnh.

Oanh long!

Hơn mười đạo lôi điện lớn như thùng nước phá vỡ tầng mây tạp xuống Luyện Khí Trì.

Chỉ thấy một mảnh lôi điện tựa hồ bao phủ cả ngọn núi.

Thần sắc Lăng Tiếu đại biến, tiếp theo kinh hô:

- Mau rời đi nơi này, phòng ngự không chịu được!

Đường Cương Lĩnh vừa hồi phục tinh thần liền quát:

- Chạy mau!

Hai người lập tức bỏ chạy ra ngoài, những người khác cũng vội vàng chạy trốn.

Người của Đường gia ở trên núi cũng không dám ở lại, đều dùng tốc độ cao nhất rút lui.

Những người có thực lực thấp hơn đều chỉ hận mình không có thêm đôi chân, nếu chạy chậm nửa bước chỉ sợ sẽ mất mạng.

Thiên lôi thật là đáng sợ, căn bản vượt xa dĩ vãng, đây chẳng khác gì thiên địa phẫn nộ, thề muốn tiêu diệt hết thảy sinh cơ.

Nhưng Lăng Tiếu vừa chạy ra hơn mười thước, một đạo lôi điện lại giống như có linh tính nhắm thẳng hắn bổ xuống.

Cho dù tốc độ của hắn vô song, nhưng cũng không tránh khỏi tốc độ của thiên lôi.

Oanh long!

Lăng Tiếu bị đạo lôi điện cực lớn lập tức nện vào trong mặt đất.

Đường Cương Lĩnh bị dọa xuất mồ hôi lạnh, kinh hô:

- Lăng huynh!

- Yên tâm, còn không chết được!

Toàn thân Lăng Tiếu cháy đen bay ra khỏi mặt đất lên tiếng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 707 - Ca Gặp Sét Đánh. (2)

Đường Cương Lĩnh mừng rỡ, nếu Lăng Tiếu bị đánh chết ở chỗ này, chỉ sợ Đường gia gặp phiền phức lớn, đồng thời hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu vẫn chưa chết, trong lòng nghi hoặc:

- Hắn mặc vệ giáp phòng ngự cao giai đi!

Một kích của lôi điện có thể sánh bằng một kích của hoàng cấp, cho dù là vương cấp cũng bị biến thành tro tàn, nhưng Lăng Tiếu lại vô sự, vì vậy hắn cho rằng Lăng Tiếu mặc vệ giáp cao giai.

- Đi nhanh đi, thiên lôi lần này có biến!

Đường Cương Lĩnh lớn tiếng hô to.

Lăng Tiếu vừa định chạy đi, lại nhận thấy được đỉnh đầu khác thường, vừa nhìn lên liền thấy một đạo thiên lôi cực lớn hướng chỗ hắn oanh xuống.

- Ta kháo, đây rõ ràng muốn trở ngại với ta ah!

Lăng Tiếu chẳng quan tâm Đường Cương Lĩnh, thét to một tiếng, vận dụng phong thuộc tính dùng Vân Tung Mị Ảnh hướng bên ngoài bỏ chạy.

Đây là tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay của hắn.

Đường Cương Lĩnh trợn mắt há hốc mồm:

- Hắn…hắn nuốt Tốc Linh đan sao? Vì sao chạy nhanh như vậy!

Tiếp theo lại một tiếng sấm nổ sát bên cạnh hắn, làm hắn hoảng sợ giật mình vội vàng bỏ chạy.

Lúc này Luyện Khí Trì đã bị hơn mười đạo thiên lôi bao phủ, ngọn núi cao nhất cơ hồ bị thiên lôi đánh lõm xuống dưới.

Nguyên bản Lăng Tiếu đã chạy ra khỏi phạm vi ngọn núi cao nhất, nhưng vẫn bị thiên lôi đuổi theo, phách tới mức mông hắn nở hoa.

Nếu không phải hắn luyện công pháp biến thái như Cổ Hoàng thần công, chỉ sợ đã sớm mất mạng.

Bất tri bất giác Lăng Tiếu chạy trốn tới chỗ bế quan của Đường lão gia tử.

- Người nào, lại dám tự tiện xông vào cấm địa của Đường gia!

Một thanh âm quát lớn kinh thiên vang ra.

Vài đạo nhân ảnh từ các góc bay vút ra ngoài.

Một gã hoàng cấp nhìn thấy Lăng Tiếu chạy tới lớn tiếng nói:

- Còn dám đến gần phải chết!

Những người khác đều chuẩn bị làm ra công kích.

- Mẹ nó, không muốn chết thì nhanh tránh ra, ca gặp sét đánh!

Lăng Tiếu vừa kêu to vừa chạy tới.

Những người kia nghe xong lời của hắn đều thầm mắng trong lòng:

- Tên điên từ nơi nào tới…

Nhưng ngay khi họ định xuất thủ giết Lăng Tiếu, mấy đạo lôi điện đột nhiên đánh xuống.

- Đây…đây là thiên lôi, mau tránh ra!

Tên hoàng cấp nhìn thấy kinh hãi, nhanh chóng hô to, đồng thời bản thân cũng không dám đánh tới chỗ Lăng Tiếu.

Những người kia không còn dám ngăn cản, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tránh ra.

Oanh long!

Tốc độ Lăng Tiếu có nhanh bao nhiêu nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi mấy đạo thiên lôi truy kích.

Ngay lập tức hắn bị thiên lôi đánh trúng thân thể, bị oanh như diều đứt dây bắn tới trên cửa sắt trước mặt.

Lăng Tiếu hung hăng đụng vào trên cửa sắt, lực phòng ngự cường đại trên cửa phản chấn lại hất văng hắn bay ra.

Phốc!

Lăng Tiếu không chịu nổi công kích cường đại phun ra ngụm máu tươi, thần sắc tái nhợt.

Lăng Tiếu bị mấy đạo thiên lôi đánh trúng vẫn chưa chết, ngoại trừ bộ dáng chật vật vẫn còn có thể đứng lên, đồng thời quanh thân hắn nổi lên tầng kim mang phòng ngự như long lân, tăng thêm vài phần hào sảng nhưng không

mất khí phách.

- Mẹ nó, làm cái gì vậy, vận khí bổn thiếu sao lại đen đủi như thế, giữa ban ngày mà gặp sét đánh, còn có lẽ trời hay không.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời mắng to.

Thân thể hắn bị oanh đau đớn không thôi, còn bị lôi điện khiến tay chân tê dại, trong lúc nhất thời tay chân không cách nào điều khiển.

Cùng lúc đó Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể hắn lặng yên đem lực lượng lôi hỏa bổ lên cơ thể hắn hấp thu vào, Cổ Hoàng thần công rất nhanh chữa trị thương thế của hắn.

Đúng lúc này cửa sắt mở ra, một đạo thân ảnh liệt hỏa xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy mình giống như bị độc xà trành thẳng, toàn thân vô cùng khó chịu, trong lòng hắn thầm hô:

- Khí tức thiên…thiên tôn!

- Tiểu tử ngươi là ai, lại dám tới quấy rầy lão phu!

Đường lão gia tử lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu âm trắc trắc hỏi.

Đường lão gia tử nhìn Lăng Tiếu, trong lòng cảm thấy có chút quái dị:

- Tiểu tử này chẳng lẽ là ngoại tinh nhân? Tóc lại bốc khói, thân hình còn đen thui, chẳng khác gì mới từ bếp lò chui ra?

Lăng Tiếu vừa định nói chuyện, lại có tiếng sấm nổ vang.

Thần sắc hắn đại biến, Đường lão gia tử nhìn lên không trung xa xa, đồng tử co rút lại, lẩm bẩm:

- Đây là…thiên lôi hôm nay sao trở nên khủng bố như vậy?

Đúng lúc này mấy đạo lôi điện hướng Lăng Tiếu bổ tới.

Đường lão gia tử nghĩ thiên lôi oanh hắn, trong tay vung lên một mảnh hỏa hải hướng thiên lôi oanh tới.

Tư tư!

Hỏa hải của Đường lão gia tử lại có thể đem thiên lôi đánh tan, chỉ có vô số tia điện hướng bên cạnh khuếch tán.

- Đây là có chuyện gì? Không tốt, Luyện Khí Trì đã xảy ra chuyện!

Đường lão gia tử nghi hoặc nói, tiếp theo nhìn lên ngọn núi cao nhất bị hõm xuống phân nửa, thần sắc đại biến, ngay sau đó toàn thân hóa thành lưu tinh bay qua.

Lăng Tiếu hô to:

- Lão gia gia đừng đi ah, trước giúp ta chắn chắn!

Lăng Tiếu biết uy lực của lão gia hỏa kia khôn cùng, lại có thể đón đỡ thiên lôi, vì vậy cắn răng truy theo Đường lão gia tử.

Kỳ thật hắn cũng hiểu rõ vì sao mình bị sét đánh, nhất định là Si Mị Lam Hỏa Châu gây ra họa, hắn nhất định phải gọi nó trở về, nếu bị lão gia tử kia phát hiện thì nguy cơ.

Trong Luyện Khí Trì, hiện tại đang bị hơn mười đạo lôi hỏa oanh tạc không ngừng.

Tình huống này quả thật giống như thiên địa phẫn nộ, khủng bố đến cực điểm.

Bên trong Luyện Khí Trì, một viên trân châu màu lam tản ra vô số thiên hỏa đối kháng cùng thiên lôi, một lam một tím không ngừng giao phong, nhiệt độ nóng rực ngay cả hoàng cấp cũng bốc hơi.

Hỏa mang màu lam bị thiên lôi không ngừng oanh kích, dần dần xuất hiện tình huống như bị áp súc, tựa hồ lam hỏa không thể ngăn cản được lôi điện đánh tới.

Cuối cùng Si Mị Lam Diễm bị oanh tán, vô số lôi điện đánh lên trên viên trân châu.

Người của Đường gia đều rút lui ra ngoài, từ xa xa nhìn ngọn núi bị lôi điện tẩy lễ, khóc không ra nước mắt.

- Ai tới nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì!

Đường Thiên Hào như đầu sư tử phẫn nộ rít gào.

Nơi đó là căn cơ của Đường gia, lại bị hủy như thế.

Các cường giả Đường gia đều trầm mặc không nói, nói thật chuyện liên quan tới thiên uy, có ai hiểu được rõ ràng.

Lúc này Đường Cương Lĩnh bay tới, bộ dáng bị lôi điện quét lướt qua, quần áo bị tổn hại vài nơi nhưng không có gì trở ngại.

- Cương Lĩnh, con không sao chứ?

Đường Thiên Hào khẩn trương hỏi han.

Đường Cương Lĩnh lắc đầu nói:

- Con không sao.

Tiếp theo hắn liếc mắt nhìn chung quanh, sau đó hỏi:

- Có ai nhìn thấy Lăng huynh đệ?

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt mờ mịt.

Thần sắc Đường Cương Lĩnh biến thành âm trầm, trong lòng cực kỳ trầm thấp.

Đúng lúc này một đạo thân ảnh cực nhanh xuất hiện trước mặt Đường Cương Lĩnh hỏi:

- Thiếu gia nhà ta đâu?

Người tới chính là Tàn Báo, hai ngày này Lăng Tiếu cũng không gọi hắn đi theo.

Nhưng thiên lôi hàng lâm khủng bố như vậy, Tàn Báo lo lắng Lăng Tiếu sẽ xảy ra chuyện cho nên chạy tới hỏi rõ ràng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 708 - Bổn Thiếu Oanh Không Chết

Tuy nói hắn còn chưa hoàn toàn thần phục Lăng Tiếu, nhưng hắn vẫn phải quan tâm, hơn nữa trong thức hải của Lăng Tiếu còn có một nửa tàn hồn của hắn, điều này quan hệ tới sự sống chết của bản thân, hắn không thể không lo lắng.

- Đúng vậy, Cương Lĩnh, Lăng tiểu huynh đệ không phải đi cùng con sao? Vì sao không gặp hắn đây?

Đường Thiên Hào hỏi, tiếp theo hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần sắc trở nên mất tự nhiên nói:

- Chẳng lẽ hắn…

Đường Thiên Hào nhìn bộ dạng chật vật của nhi tử, lại nhìn phương hướng ngọn núi cao nhất, trong lòng mơ hồ lo lắng.

Vạn nhất phò mã Cổ tộc tử vong nơi này, Đường gia làm sao công đạo với người ta đây?

Nhìn vẻ trầm mặt của Tàn Báo, Đường Cương Lĩnh chỉ có thể kiên trì nói:

- Vừa rồi Lăng huynh bị thiên đôi đánh…không, là bị thiên lôi đuổi theo, hắn chạy khỏi Luyện Khí Trì, hiện tại không biết ở đâu.

Trong lòng hắn cầu nguyện:

- Hi vọng hắn không có việc gì mới tốt ah!

- Thiên lôi vì sao lại hàng lâm? Vì sao lại truy kích thiếu gia nhà ta, có phải các ngươi muốn cướp đoạt tài liệu cao giai trong tay hắn cho nên mới làm như vậy!

Tàn Báo lạnh lùng nhìn Đường Cương Lĩnh chất vấn.

- Điều này sao có thể, cho dù có muốn cướp tài liệu của Lăng huynh cũng không đáng đem cả căn cơ Đường gia chúng ta bồi vào đi!

Đường Cương Lĩnh đáp.

Đường Thiên Hào cũng nói theo:

- Không sai, vị đại nhân này, nơi này là Luyện Khí Trì của Đường gia chúng ta, cách vài năm sẽ có thiên lôi hàng thế, đây là chuyện toàn bộ Nam Vực đều biết, chỉ là thiên lôi lần này khác thường, uy lực mạnh hơn gấp mười lần so với ngày trước, ngay cả phòng ngự đại trận cũng không chống đỡ nổi, Đường gia chúng ta làm sao muốn đối phó thiếu gia của ngươi đây!

Tàn Báo nhìn qua thiên lôi xa xa, cũng cảm giác được không đúng, cho nên hắn tin lời nói của Đường gia phụ tử, đồng thời cũng cảm ứng được Lăng Tiếu hẳn không xảy ra chuyện gì.

Lúc này có một vương cấp đứng ra nói:

- Vừa rồi ta nhìn thấy vị kia bị thiên lôi truy tới cấm địa sau núi!

- Mau nhìn, cấm địa sau núi cũng có thiên lôi buông xuống!

Lại có một người chỉ vào sau núi kinh hô.

Trong lúc nhất thời mọi người đều đưa mắt nhìn về hướng cấm địa.

Nghe tiếng sấm nổ vang từng đợt, làm mọi người cảm thấy da đầu run lên.

Bọn hắn là lần đầu tiên nhìn thấy sau núi cũng có thiên lôi giáng xuống.

Bọn họ không thể không nghi hoặc:

- Chẳng lẽ nhân phẩm vị thiếu gia kia quá kém nên bị trời phạt sao?

- Mau đi qua nhìn xem!

Đường Thiên Hào quát một tiếng, đang chuẩn bị bay về hướng sau núi.

Đúng lúc này từ phương hướng cấm địa có một đạo hỏa ảnh cấp tốc bay tới.

Bọn họ còn chưa thấy rõ người kia, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, bóng người đã xuất hiện ngay trước mặt bọn họ.

- Gặp qua lão gia tử (lão tổ tông)!

Người của Đường gia nhìn thấy rõ người kia, lập tức khom người hô to.

Đường lão gia tử khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Luyện Khí Trì, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

- Lão gia tử, ngài xem Luyện Khí Trì bị hủy!

Đường Thiên Hào đi tới bên cạnh lão gia tử cẩn thận nói.

Đường lão gia tử không quản tới hắn, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ trải qua nhiều năm tích lũy, đã hình thành dị bảo nào sao?

Thoáng do dự, Đường lão gia tử chợt bay qua.

- Lão gia tử đừng đi qua…

Đường Cương Lĩnh khẩn trương kinh hô.

- Thiếu gia không nên lo lắng, lão gia tử có chừng mực.

Đường Tiến khuyên nhủ.

Đúng lúc này lại có một thân ảnh từ sau núi bay tới.

- Lăng huynh!

Đường Cương Lĩnh nhìn thấy Lăng Tiếu còn sống, nhịn không được kinh hô lên, đồng thời cũng muốn bay qua chỗ Lăng Tiếu.

- Không cần lại đây, mau tránh ra!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, truy theo Đường lão gia tử.

Cùng lúc đó phía sau hắn đuổi theo mấy đạo thiên lôi, làm mọi người sợ tới mức cướp đường mà chạy.

Khi nhìn thấy Lăng Tiếu bị mấy đạo lôi điện oanh trúng, mọi người một trận kinh hô, đồng thời đều cho rằng Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng ngay sau đó bọn hắn đều trợn tròn mắt.

Lăng Tiếu lại từ mặt đất lảo đảo bò lên, quanh thân trôi nổi hộ minh kình

kim diệu long lân.

- Mẹ nó, bổn thiếu oanh không chết!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời quát một tiếng, đứng thẳng người bay qua Luyện Khí Trì.

- Vừa rồi ta thấy gì sao?

Đường Thiên Hào lăng lăng nói.

- Hình như là Lăng tiểu huynh đệ thật sự gặp sét đánh!

Đường Tiến phối hợp đáp.

- Bị sét đánh còn chưa chết, thật cường hãn!

Đường Cương Lĩnh cứng lưỡi nói.

Người của Đường gia vô cùng kinh hãi, bọn hắn không rõ vì sao Lăng Tiếu bị thiên lôi đánh trúng mà còn chưa chết, đổi lại bọn hắn chỉ sợ đã biến thành tro bụi.

Thần sắc Tàn Báo không ngừng biến ảo, không biết đang suy nghĩ gì.

Ở nơi ngọn núi cao nhất, chung quanh Đường lão gia tử mấy chục thước hỏa mang bao quanh, hắn đi bước một lăng không hướng về Luyện Khí Trì.

Càng đi vào bên trong một bước hắn càng cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắn cảm giác được thiên lôi có uy hiếp thật lớn đối với hắn, căn bản không

đơn giản như mấy đạo thiên lôi vừa rồi, hơn nữa hắn cũng cảm ứng được một cỗ đau đớn nóng cháy.

Hắn tu luyện hỏa thuộc tính, ngọn lửa bình thường căn bản không thể thương tổn được hắn, nhưng hắn còn chưa dính vào ngọn lửa bên trong đã làm cho hắn sản sinh cảm giác bị phỏng, không dám tiếp tục tiến gần phía trước.

Trên mặt hắn tuôn mồ hôi, nhìn lôi hỏa trì trước mắt không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đúng lúc này Lăng Tiếu rốt cục chạy tới gần hắn.

Đường lão gia tử nhìn thoáng qua Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Ngươi rốt cục là ai?

Trong miệng Lăng Tiếu bốc khói nói:

- Ta là khách quý của Đường gia các ngươi, các ngươi làm sao vậy, lại dùng lôi điện phách bổn thiếu, muốn mưu tài sát hại tính mạng sao!

Mặc dù Lăng Tiếu không biết lão giả trước mặt là ai, nhưng có thể suy đoán ra thân phận của hắn không thấp, rất có thể là “lão gia tử” trong truyền thuyết của Đường gia.

Đường lão gia tử thoáng lặng người nói:

- Ngươi chính là phò mã Cổ tộc?

- Lão nhân gia biết là tốt rồi, trước tiên giúp ta gánh vác vài đạo thiên lôi rồi hẵng nói.

Lăng Tiếu còn đang nói chuyện, vài đạo thiên lôi oanh tới.

Nhưng số lượng thiên lôi lần này còn nhiều hơn trước vài lần.

Đường lão gia tử đều phải động dung.

Nhiều lôi điện như vậy, cho dù hắn là nửa bước tôn giai cũng phải nhượng bộ lui binh.

Nhưng hắn cũng không thật sự lui mà lại lấy ra một thanh hỏa sắc đại đao cùng một mặt thuẫn hình vuông.

Hai kiện vũ khí vừa xuất hiện, lập tức có hai thú ảnh cường đại phóng lên cao, từng luồng linh khí tán phát, làm cho người ta vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

Có thể làm cho Đường lão gia tử lấy ra tay đương nhiên là linh khí ngoài lục giai.

Chỉ thấy hắn một tay cầm đao một tay cầm thuẫn nghênh đón thiên lôi đánh tới.

Lăng Tiếu nhân cơ hội nuốt vào vài viên đan dược chữa thương, sau đó trong tay cũng xuất hiện thêm hai kiện linh khí, chính là Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cùng Thiên Long Thuẫn.

Đường lão gia tử đúc khí cả đời, đối với linh khí vô cùng mẫn tuệ, lập tức thấy được hai món đồ vật bất phàm trong tay Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 709 - Nó Cũng Có Thể Tiến Giai? (1)

- Linh khí cao giai!

Hắn không nhịn được kinh hô lên.

Nhưng khi hắn muốn quan sát kỹ càng thì lôi điện đã chấn hắn liên tục lui về phía sau, may mắn lôi điện chỉ đẩy lui hắn mà không truy kích, bằng không hắn cũng ăn không tiêu.

Ngay lúc hắn lấy lại tinh thần, chứng kiến Lăng Tiếu lại nhảy vào trong Luyện Kiếm Trì.

- Tiểu tử chớ đi vào, cho dù có linh khí ngươi cũng chỉ còn con đường chết!

Đường lão gia tử không nhịn được hô to.

Đáng tiếc tiếng sấm vang rền, Lăng Tiếu làm sao còn nghe thấy, dù hắn nghe được vẫn phải nhảy vào.

Lúc này lôi điện trên bầu trời càng thêm dày đặc hung ác.

Đường lão gia tử muốn dựa vào linh khí nhảy xuống lôi trì cứu người, đáng tiếc thiên lôi đáng sợ cùng hỏa diễm nóng cháy khiến cho hắn không thể tới gần mảy may.

- Có cổ quái!

Đường lão gia tử thì thào một tiếng, tiếp theo lui ra xa, đã tới gần bên cạnh

nhóm người Đường Thiên Hào.

- Lập tức truyền lệnh xuống, dặn mọi người không cần phải lo lắng, chờ thiên lôi đi qua sẽ vô sự.

Đường lão gia tử âm u nói.

Đường Thiên Hào lập tức đáp:

- Dạ, lão gia tử.

- Lão gia tử, vừa rồi ngài có thấy người đi vào cùng ngài hay không?

Đường Cương Lĩnh hỏi.

Đường lão gia tử nhìn hắn đáp:

- Ngươi muốn nói tiểu tử Cổ tộc?

Đường Cương Lĩnh gật đầu nói:

- Chính là hắn, sao hắn không cùng ngài đi ra?

- Tiểu tử đó nhảy vào trong lôi trì rồi!

Đường lão gia tử thản nhiên đáp.

- Cái gì! Hắn…hắn đi vào lôi trì sao?

Đường Cương Lĩnh kinh hãi nói.

Người của Đường gia đều kinh động.

- Năng lượng thiên lôi trong đó thật đáng sợ, cho dù ta tới gần chỉ còn con đường chết, chỉ sợ tiểu tử kia…dữ nhiều lành ít.

Đường lão gia tử tiếp tục nói.

Trong lúc nhất thời sắc mặt Đường Thiên Hào cùng Đường Cương Lĩnh cực kỳ khó xem.

Chỉ riêng Tàn Báo đứng một bên không hề tỏ vẻ, chỉ có hắn biết Lăng Tiếu đi vào lôi trì nhưng không xảy ra sự cố, nếu không chính hắn cũng bị liên lụy.

Trong Đường gia, trên trọng địa ngọn núi cao nhất, biến thành lôi điện đầy trời.

Từng đạo thiên lôi không ngừng giáng xuống, tựa hồ nơi đó có đồ vật chọc giận thiên lôi oanh tạc.

Bên trong lôi trì, một thân ảnh tập tễnh đi thẳng xuống dưới.

Chỉ thấy Thiên Long Thuẫn trong tay hắn hình thành từng đoàn lục sắc quang mang thật rắn chắc, đem thiên lôi cùng ngọn lửa hoàn toàn tách ra.

Mặt khác hắn dùng trường kiếm trong tay bổ ra một chiêu, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Người này còn không phải là Lăng Tiếu vừa nhảy vào lôi trì hay sao?

- Trân châu chết tiệt còn không trở lại cho ta, đã chạy đi đâu?

Lăng Tiếu dù bị thiên lôi đánh cũng muốn tìm lại Si Mị Lam Hỏa Châu cho được.

Nó là một trong những lá bài tẩy bảo mệnh của hắn, không thể đánh mất, huống hồ còn phải dựa vào nó luyện chế đan dược.

Lăng Tiếu nghĩ mãi mà không rõ nơi này rốt cục có đồ vật gì hấp dẫn Si Mị Lam Hỏa Châu, có thể thoát ly sự khống chế của hắn mà bay ra ngoài, còn đưa tới thiên lôi trừng phạt, ngay cả hắn cũng bị liên lụy, thật sự làm cho hắn cảm thấy vô cùng oan ức!

Uy lực của thiên lôi cũng không phải đùa giỡn, cho dù Lăng Tiếu dùng Thiên Long Thuẫn cũng cảm thấy cố hết sức, có nhiều lần suýt bị văng khỏi tay.

Kiên trì sau một lúc lâu, cuối cùng Lăng Tiếu chứng kiến Si Mị Lam Hỏa Châu đang bị thiên lôi công kích.

Nhưng hắn chứng kiến tình huống của viên trân châu cũng không tốt lắm, cơ hồ sắp bị thiên lôi oanh đến nghiền nát.

Lúc này Lăng Tiếu cũng không dám đến gần thêm nữa, bởi vì uy lực thiên lôi bên kia càng thêm đáng sợ, ngay cả dị châu còn không chịu nổi, chỉ sợ linh khí trong tay hắn cũng khó thể chịu đựng.

- Tử châu tử, mau trở lại cho ta!

Lăng Tiếu dùng tinh thần lực phát ra ý niệm cường đại kéo Si Mị Lam Hỏa Châu quay về thức hải của hắn.

Si Mị Lam Hỏa Châu tựa hồ cảm ứng được Lăng Tiếu triệu hoán, phát ra đáp lại mãnh liệt, hướng Lăng Tiếu bay tới cuối cùng chui vào trong mi tâm của

hắn.

Lăng Tiếu mừng rỡ, nhưng ngay sau đó hắn cũng choáng váng, bởi vì thiên lôi uy lực lớn nhất đã đuổi theo hắn.

Lôi điện nháy mắt đã tới, Thiên Long Thuẫn cơ hồ bị chấn rời tay.

- Hắc Diệu Đỉnh!

Toàn thân Lăng Tiếu phát run, thất khiếu đều tràn ra máu, lôi điện lực làm hắn không sao chịu nổi, Thiên Long Thuẫn tựa hồ cũng bị oanh rạn nứt, vì vạn bất đắc dĩ hắn chỉ có thể tế ra Hắc Diệu Đỉnh phòng ngự.

Hắc Diệu Đỉnh nháy mắt biến thành khổng lồ như tòa nhà lớn, đem Lăng Tiếu che chở bên dưới ngăn cách lôi điện oanh kích.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nặng nề, trong lòng thầm hô:

- Sớm biết vậy nhờ thiên đỉnh ngăn chặn từ lâu rồi!

Bỗng nhiên từ trong thức hải của hắn trướng đau mãnh liệt, khiến cho hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Tiếu ôm đầu té xuống không ngừng quay cuồng, nhiệt khí toát ra thất khiếu, giống như muốn đem đầu của hắn thiêu hủy hoàn toàn.

- Đây là có chuyện gì?

Lăng Tiếu nhẫn nhịn đau đớn, lập tức chui vào trong thức hải xem xét tới tột cùng.

Chỉ thấy ở trong thức hải có một mảng hỏa dương màu lam thật lớn, mà gốc

cây nhỏ thì tránh thật xa, một viên trân châu khác phát ra sát khí màu xám ngăn cản nhưng nó cũng bị dồn tới một góc, mà tàn hồn của Tàn Báo bị dọa đến tán loạn chung quanh, tình huống vô cùng nguy cơ.

- Lục lão, rốt cục xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu đi tới bên cạnh gốc cây nhỏ hỏi.

Một đạo lục sắc ảo ảnh thoáng hiện đi ra, lục sắc quang màn cường đại đem hỏa dương ngăn cách.

Lục Ông cau mày vuốt râu nói:

- Nó đang tiến giai!

- Cái gì, nó…nó cũng có thể tiến giai?

Lăng Tiếu nghe xong lời này chấn động.

- Vậy có gì là thần kỳ, vạn vật trên đời đều có thể sinh trưởng, nó vốn là dị vật do thiên địa ngưng tụ mà thành, đương nhiên cũng có thể tiến giai.

Lục Ông đáp.

- Vậy phải làm thế nào, tiếp tục như vậy nó sẽ đem thức hải của ta phá hỏng.

Lăng Tiếu thất thố nói.

- Tình huống của nó là do hấp thu quá nhiều năng lượng, khiến cho nó nhất thời không thể tiêu hóa, vì vậy ngươi nhất định giúp nó chia sẻ, như vậy có lẽ sẽ có thể hóa giải.

Lục Ông nói.

- Ta giúp nó hóa giải?

Lăng Tiếu thoáng lặng đi một chút, nhưng hắn không biết làm sao giúp nó đâu.

- Đúng vậy, đem lực lượng của nó dẫn đường cho mình dùng.

Lục Ông đáp.

Lăng Tiếu thoáng cân nhắc, chỉ cảm thấy hỏa dương màu lam bốc lên càng thêm hung hãn.

- Ta thử xem!

Lăng Tiếu nói một câu, lập tức dụng tâm cảm ứng Si Mị Lam Hỏa Châu, phát ra thỉnh cầu của mình.

Si Mị Lam Hỏa Châu có lạc ấn của hắn, đương nhiên có thể cảm ứng được ý đồ của hắn, không chút do dự đáp ứng.

Lăng Tiếu vận khởi tinh thần lực đem hỏa năng lượng từ trong ý thức dẫn đường ra ngoài.

Năng lượng hỏa hệ tựa hồ đã tìm được nơi có thể phát tiết, lập tức xông ra ngoài.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy được thân thể chính mình nháy mắt bị bành trướng lên, hắn biết do dị châu phát xạ năng lượng dư thừa, Tam Phân Quy Nguyên Khí tự động vận chuyển lên.

Năng lượng biến thành lốc xoáy thông qua kinh mạch của Lăng Tiếu toàn bộ đè ép tới giữa đan điền của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 710 - Nó Cũng Có Thể Tiến Giai? (2)

Oanh!

Đan điền của Lăng Tiếu bị đại lượng năng lượng đập vào, thiếu chút nữa chấn đến dao động.

Cũng may đan điền của hắn đã sớm ngưng tụ thành ba tầng phòng ngự, lúc này mới không bị phá hủy.

Năng lượng rất nhanh liền bị đan điền hấp dẫn.

Có năng lượng cường đại gia nhập, đan điền nháy mắt lớn hơn không ít, ba tầng phòng ngự khắp bốn phía nháy mắt toàn bộ chồng cùng một chỗ, dần dần hóa thành ngũ sắc quang mang.

Vốn tưởng rằng như vậy đã thật quái dị, nhưng điều càng ngạc nhiên còn ở phía sau.

Chỉ thấy đan điền từ ngưng thật lại diễn biến thành nứt nẻ.

Đan điền là căn bản của võ giả, một khi bị phá hủy đại biểu võ đạo của võ giả sẽ tiêu tan. Chẳng lẽ đan điền của hắn đã bị năng lượng cường hãn phá tan, hủy diệt mất rồi?

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Tình huống này tuy rằng Lăng Tiếu chưa từng thấy qua, nhưng hắn biết lần này là hiện tượng hắn có thể phá vỡ cổ bình đã lâu.

Đúng vậy, đây chính là hiện tượng Tam Phân Quy Nguyên Khí đột phá tầng thứ năm – Hóa Linh.

Chỉ thấy sau khi đan điền phá nát năng lượng biến thành lốc xoáy, đem năng lượng xông tới hấp thu phân hóa, lốc xoáy càng chuyển càng nhanh, biến hóa càng lúc càng lớn.

Lăng Tiếu tu luyện ngũ thuộc tính linh lực bị tách ra nhu hóa biến thành dị trạng ngũ quang thập thải hình thành giống như xoáy nước.

Theo năng lượng không ngừng tràn vào, lốc xoáy càng lúc càng lớn, nhìn qua giống như tinh không hạo hãn, có vẻ thật duy mỹ mà thần bí.

Ở bên trong thức hải của Lăng Tiếu, Lục Ông tựa hồ cảm ứng được đan điền của Lăng Tiếu biến hóa, không khỏi kỳ lạ nói:

- Tiểu tử này lại có thể diễn biến ra năng lượng bổn nguyên, thật sự là không sao tưởng tượng nổi!

Lăng Tiếu hoàn toàn mờ mịt đối với chuyện này, hắn chỉ biết khắp toàn thân mình bị năng lượng nóng rực tẩy lễ, đan điền bị trùng kích chưa từng có từ trước tới nay.

Vốn ban đầu là khó chịu cực độ, cuối cùng lại cảm giác sảng khoái vô cùng.

Không biết qua bao lâu, thiên lôi trên không trung tự biết không thể đem phòng ngự của thiên đỉnh phá vỡ, chỉ đành thu liễm vào trong tầng mây khôi phục bình tĩnh.

Người của Đường gia cách đó không xa đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thiên lôi liên tục oanh suốt vài ngày, làm lòng người bàng hoàng, thiếu chút

nữa muốn từ bỏ đại bản doanh chạy trốn. Hoàn hảo thiên lôi chỉ nhằm vào ngọn núi cao nhất, những địa phương khác đều không sao nên bọn họ mới ở lại.

- Ba ngày, ước chừng giáng xuống ba ngày, rốt cục là vật gì khiến thiên lôi tức giận như thế!

Vẻ mặt Đường Thiên Hào đau lòng nói.

Nhìn ngọn núi cao nhất đã bị san bằng, chỉ còn lại khói sương mịt mờ, lôi điện cùng biển lửa vẫn thiêu đốt mãnh liệt không ngừng khiến không ai có thể tới gần, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

- Không biết Lăng huynh có thể hay không…

Đường Cương Lĩnh phức tạp nhìn lôi trì thở dài nói.

Đường Thiên Hào cau mày nói:

- Lão gia tử nói ngày đó tận mắt thấy Lăng tiểu huynh đệ nhảy vào, dù hắn có chuyện gì…cũng không quan hệ tới Đường gia chúng ta.

- Lời tuy nói như vậy nhưng người của Cổ tộc chưa chắc tin tưởng.

Đường Cương Lĩnh đáp.

- Ai, thiên bất trắc phong vân, Lăng tiểu huynh đệ mới đến Đường gia liền xảy ra chuyện này, đem căn cơ Đường gia đều hủy diệt, thật đáng tiếc cho Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân.

Đường Thiên Hào thở dài nặng nề.

- Cha, có lẽ tình huống còn chưa xấu như mình nghĩ đâu.

Đường Cương Lĩnh an ủi.

Đường Thiên Hào còn định nói gì, Đường Tiến đi qua nói:

- Gia chủ, lão gia tử lại đi qua.

Đường Thiên Hào đáp:

- Lão gia tử làm việc chúng ta không cần biết, hi vọng lão nhân gia có thể nhìn ra chút nguyên nhân bên trong đi, đúng rồi, vị đại nhân của Cổ tộc đâu?

- Hắn vẫn luôn nghỉ ngơi, không thấy dị động gì.

Đường Tiến đáp.

- Chẳng lẽ hắn không lo lắng chút nào sao?

Đường Thiên Hào nghi hoặc nói.

- Tiến trưởng lão, hắn có thể dùng bí pháp gì thông tri Cổ tộc nhân hay không?

Đường Cương Lĩnh suy đoán.

Hắn vừa nói lời này, thần sắc ba người liền trở thành phức tạp.

Nếu thật sự là như thế, Đường gia sẽ gặp phiền toái.

- Bỏ đi, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, chờ sau khi lão gia

tử đi ra rồi nói sau.

Đường Thiên Hào thở dài.

Trên bầu trời lôi trì, một đạo hỏa ảnh cao cao trôi nổi, từng đoàn hỏa mang tản ra rạng rỡ chói mắt.

Đường lão gia tử nhìn xuống bên dưới, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

- Chẳng lẽ thật ngưng tụ thành Thiên Lôi Châu sao?

Đường lão gia tử thì thào nói.

Ngay sau đó trong tay hắn hiện ra linh đao hỏa sắc cùng tấm thuẫn hình vuông, toàn thân như lưu tinh phóng thẳng xuống lôi trì.

Tư tư!

Vừa có sinh vật tới gần, lôi hỏa lập tức bắn tới.

Nhưng uy lực lôi hỏa kém hơn thiên lôi không ít, căn bản không thể lây dính chút nào vào người Đường lão gia tử.

Hắn dùng một đao phá vỡ lôi hỏa, muốn tiến xuống dưới.

Ai ngờ lúc này có một cỗ lực lượng cường hãn bắn ngược, đem một đao của hắn chấn trở về.

May mắn Đường lão gia tử phản ứng rất nhanh, bằng không đã bị cắn lại.

- Phía dưới thật sự có dị vật!

Đường lão gia tử mừng rỡ.

Hắn nhìn thấy thiên lôi rơi xuống đây nhiều ngày, hơn nữa uy lực đáng sợ hơn trước kia mười lần, cho nên suy đoán nơi này hẳn có dị vật sinh ra, hiện giờ nơi này có phản ứng, có thể làm cho hắn không mừng rỡ sao?

- Không uổng phí tổ tông bày trận ở nơi này nhiều năm, rốt cục có thành quả.

Hai mắt Đường lão gia tử phát ra ánh sáng thì thào một tiếng, không gian giới hiện ra vài món linh vật trong tay.

Đường lão gia tử cả đời chuyên tâm luyện khí, trong tay đương nhiên không thiếu khuyết linh khí.

Hắn lấy ra một bộ hộ giáp phòng ngự đầy đủ, mũ giáp, hộ tay, hộ đùi…hết thảy những bộ vị phòng ngự chủ yếu đều thập phần hoàn hảo.

Sau khi Đường lão gia tử mặc bộ hộ giáp này, có vẻ uy phong lẫm lẫm, toàn thân tựa hồ trẻ hơn trăm tuổi, cầm đại đao cùng mặt thuẫn trong tay đi thẳng vào lôi trì bên dưới.

Không thể không nói Đường lão gia tử là người lớn gan, đổi lại người khác cho dù có được trọn bộ hộ giáp cũng chưa chắc dám đi vào trong lôi trì đáng sợ kia.

Hộ giáp linh khí phòng ngự quả nhiên bất phàm, chỉ thấy Đường lão gia tử chậm rãi rơi xuống giữa lôi trì, lôi hỏa liền bị ngăn cách ra.

Khi Đường lão gia tử dần dần xâm nhập xuống, hắn chỉ thấy mình bị vật gì đó ngăn cách, trong lúc mơ hồ có thể chứng kiến lôi hỏa bên dưới có một đoàn bóng đen, thoạt nhìn như một đại đỉnh, một cự đỉnh lớn cỡ chừng một

ngôi nhà.

- Đây là vật gì!

Đường lão gia tử nhăn mày lẩm bẩm.

Hắn chứng kiến dị vật kia, rõ ràng khác hẳn sự tưởng tượng của hắn.

Ngay sau đó Đường lão gia tử vận khởi mười thành công lực, đại đao tản ra liệt hỏa nồng đậm hướng cự đỉnh chém tới.

Oanh long!

Một trận nổ vang, một cỗ lực lượng phản chấn cường đại đem Đường lão gia tử chấn đến liên tục bật lui ra phía sau.

- Là thần vật gì, chẳng lẽ do tiểu tử Cổ tộc giở trò quỷ?

Thần sắc Đường lão gia tử trở nên thật khó xem.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 711 - Chẳng Lẽ Gặp Sét Đánh Còn Có Thể Tiến Giai?

Luyện Khí Trì vốn do tổ tiên Đường gia bày ra Hấp Lôi trận ngày đêm tích lũy thiên lôi hình thành.

Mục đích là vì làm cho Đường gia có lôi hỏa đúc linh khí, đồng thời bọn họ cũng tham vọng trải qua nhiều thế hệ tích lũy, có thể ngưng tụ thành Thiên Lôi Châu trong truyền thuyết.

Thiên Lôi Châu, một trong mười đại dị châu thần cấp, cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu, Si Mị Lam Hỏa Châu cùng cấp.

Dị châu đều tồn tại ở những nơi tuyệt địa, trải qua vạn năm tích lũy mới có thể hình thành.

Dị tượng mấy hôm nay làm Đường lão gia tử cảm thấy có thể là dấu hiệu ngưng tụ Thiên Lôi Châu, vì vậy hắn cực kỳ hưng phấn lẫn chờ mong.

Nhưng nhìn tình huống hôm nay có điểm không giống như suy đoán của hắn.

Hắn không thể không hoài nghi là do Lăng Tiếu đảo quỷ, nhưng hắn lại cảm thấy được chuyện này không có khả năng.

Thiên lôi khủng bố như thế, cho dù hắn có hộ giáp cũng không dám dễ dàng tới gần, Lăng Tiếu chỉ có tu vi vương cấp đê giai, rơi xuống nơi này chỉ có kết cục phải chết.

Nghĩ đến đây hắn phủ nhận ý niệm Lăng Tiếu vẫn còn sống sót trong đầu.

Chỉ thấy hắn lại tế lên linh khí, hỏa diễm bao phủ đại đao càng ngày càng nhiều.

Đường lão gia tử còn chưa trở thành tôn giai chân chính, chỉ trải qua hai năm lĩnh ngộ đã hiểu biết một ít ảo diệu của tiểu phương thế giới, một đao kia đã tụ tập một chiêu cực mạnh nhất của hắn, một tiểu phương hỏa diễm ngưng tụ hình thành.

Ngay khi Đường lão gia tử định xuất thủ, một cỗ khí thế cường đại từ trong lôi trì dâng lên.

Trong lúc nhất thời lôi hỏa bốn phía cũng cuộn trào.

Đường lão gia tử vội vàng thối lui ra phía sau.

- Ai đang đột phá? Chẳng lẽ thật sự là tiểu tử đó hay sao!

Thần sắc Đường lão gia tử biến thành kinh hãi.

Hắn lại có thể cảm ứng được trong lôi trì có người đột phá, điều này quả thật làm cho hắn khó có thể tin.

Đường lão gia tử cũng không xuất chiêu, mà lạnh lùng nhìn dị động trong lôi trì.

Không bao lâu, một đạo kim sắc thân ảnh từ trong lôi trì chui ra.

Đường lão gia tử ngưng thần nhìn kỹ, thần sắc nhảy dựng:

- Thật sự là tiểu tử đó!

Vừa đi ra chính là Lăng Tiếu đã hấp thu xong năng lượng dư thừa của Si Mị

Lam Hỏa Châu, lốc xoáy trong cơ thể hắn đã biến thành hình dáng ngũ sắc, một thân khí thế liên tục kéo lên.

Ngay lập tức đạt tới vương cấp đê giai đỉnh.

Ngay sau đó đột phá bình cảnh, đi tới vương cấp trung giai.

- Tiểu tử kia mượn Luyện Khí Trì tu luyện?

Đường lão gia tử cứng lưỡi nói.

Luyện Khí Trì dù là hoàng cấp cũng bị luyện hóa không thể tránh thoát, huống hồ là thiên lôi hàng lâm suốt ba ngày liên tục, uy lực kia cho dù là thiên tôn cao giai cũng phải nhượng bộ lui binh, mà Lăng Tiếu có thể không chết bên trong Luyện Khí Trì, còn có thể nhờ vậy đột phá, đây quả thật làm cho Đường lão gia tử không tưởng tượng nổi.

Nhưng khí thế của Lăng Tiếu vẫn một đường thăng cao, trong khoảnh khắc đang tới vương cấp trung giai trung đẳng, không bao lâu lên tới vương cấp trung giai đỉnh phong.

Mắt thấy khí thế kia cần đột phá vương cấp cao giai, nhưng lại bị Lăng Tiếu cường thế dằn nén xuống.

Khí thế kia cũng không nhẹ nhàng, bị Lăng Tiếu áp chế vẫn còn có xu thế tiếp tục thăng lên.

- Dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, hai tay liên tục kết ấn, đem năng lượng dũng mãnh vào đan điền nén xuống lần nữa.

Sau một lúc lâu khí thế kia rốt cục ngừng lại.

Một thân thực lực của hắn đã đạt tới vương cấp trung giai đỉnh, tùy thời đều có thể đột phá vương cấp cao giai.

Đường lão gia tử tràn đầy vẻ tán thưởng, trong lòng nhủ thầm:

- Tâm tính tiểu tử này không sai, lại có thể nhịn được không tiến giai, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Lăng Tiếu mất hẳn vẻ suy sút ba ngày trước, toàn thân kim sắc lóng lánh, Cổ Hoàng thần công lưu chuyển từng trận hư ảnh kim long, hộ minh kình long lân bao trùm, tăng thêm cảm giác tôn quý nói không nên lời.

- A!

Lăng Tiếu quát một tiếng, vung tay đánh thẳng vào lôi hỏa trong lôi trì, một đoàn lôi hỏa hướng hắn lao qua, tiếp theo bị hắn ném lên bầu trời.

Oanh long!

Hỏa cầu nổ tung giữa không trung, đám mây đen trên bầu trời bị oanh thành hư ảo.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên làm người của Đường gia giật mình hoảng sợ.

Bọn họ còn tưởng rằng thiên lôi lại tiếp tục buông xuống.

- Ha ha, cảm giác này cũng không tệ lắm!

Lăng Tiếu siết chặt hai tay đắc ý cười nói.

Hắn không biết Si Mị Lam Hỏa Châu rốt cục hấp thu bao nhiêu lôi hỏa, lại ngay cả nó cũng không thể hoàn toàn tiêu hóa mà tiện nghi cho hắn.

Không chỉ giúp hắn đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng năm, còn giúp hắn tiến giai vương cấp trung giai đỉnh, thực lực hiện tại đã khác hẳn ngày trước.

Hiện tại trong lòng hắn còn đang may mắn:

- Nhân phẩm của bổn thiếu thật tốt, bị sét đánh vài cái cũng có thể tiến giai.

Ngay lúc Lăng Tiếu còn đang đắc ý, Đường lão gia tử bất mãn mở miệng nói:

- Tiểu tử, nếu không đi lên, có tin ta phát nổ đản đản của ngươi hay không!

Nụ cười trên mặt Lăng Tiếu cứng lại, vừa rồi nhất thời đắc ý vênh váo nên không phát hiện bên cạnh còn có người khác.

- Ai dám bạo đản của bổn thiếu…

Lăng Tiếu nhìn qua quát.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, lập tức nhìn thấy Đường lão gia tử.

Tuy rằng Đường lão gia tử một thân võ trang, nhưng hắn vừa liếc mắt liền nhận ra.

- Nguyên lai là lão gia gia, trời nóng như vậy ngươi mặc nhiều quần áo như thế không thấy nóng sao?

Lăng Tiếu biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, lập tức lộ dáng tươi cười vô

hại hỏi.

Tiếp theo hắn liền đi tới trước.

Tuy nói hắn có vốn liếng đối kháng cùng Đường lão gia tử, nhưng hắn còn đang muốn yêu cầu người ta luyện chế linh khí đâu, tự nhiên không thể tùy tiện đắc tội với người.

Huống chi thực lực hắn trướng cao, tâm tình rất tốt, vì sao lại tùy tiện động thủ.

Đường lão gia tử bị biến hóa của Lăng Tiếu làm sững sờ, hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu nghe được hắn rống lớn sẽ lập tức động thủ, thì ra tiểu tử kia vẫn còn biết tiến lui.

- Ở trong Luyện Khí Trì ngươi rốt cục đã lấy được cái gì?

Đường lão gia tử âm trầm hỏi.

Lăng Tiếu thoáng lặng người đáp:

- Lão gia gia nói cái gì, ta ngoại trừ gặp sét đánh còn đạt được cái gì? Chẳng lẽ trong Luyện Khí Trì còn có dị vật gì hay sao?

Lăng Tiếu quả thật không lấy được cái gì tốt, có chăng nữa cũng là Si Mị Lam Hỏa Châu chiếm được, có liên quan gì tới hắn.

- Hừ, đừng vội giảo biện, nếu ngươi không lấy được gì, làm sao có thể ở trong này tiến giai đâu, còn đối kháng được thiên lôi, quả thật nghĩ lão phu là hài đồng ba tuổi?

Đường lão gia tử đương nhiên không tin.

Hắn cảm thấy được dị tượng xảy ra mấy ngày nay là vì trong Luyện Khí Trì đã sản sinh dị vật gì đó, bằng không sao lại khác thường như thế, mà hiện giờ Lăng Tiếu chẳng những không chết còn tiến giai ngay trước mắt hắn, ngoại trừ hấp thu dị vật hắn thật sự nghĩ không ra lý do vì sao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 712 - Chúng Ta Hẳn Nên Kính Già Yêu Trẻ. (1)

- Lão gia gia, ngươi cũng không thể oan uổng ta đâu, ta là khách quý mà các ngươi mời đến, là Cương Lĩnh huynh đưa ta đi thăm Luyện Khí Trì, làm hại ta vô duyên cớ bị sét đánh, món nợ này còn chưa tính đâu, ngươi còn dám nói ta lấy đồ vật gì đó trong Luyện Khí Trì của các ngươi, thật…quá khi dễ người!

Lăng Tiếu lập tức nói, đều như muốn khóc, tựa hồ bị uất ức vô cùng.

Đường lão gia tử nghi hoặc:

- Chẳng lẽ thật sự trách lầm hắn?

- Vậy ta hỏi ngươi sao có thể chống cự được thiên lôi đánh suốt mấy ngày, đừng nói với ta là vì nhân phẩm của ngươi tốt!

Đường lão gia tử lại hỏi.

Khi Lăng Tiếu tiến vào Luyện Khí Trì, hắn tận mắt nhìn thấy tiểu tử kia còn lấy ra linh khí cao giai, vừa rồi còn thấy được ảnh tử cự đỉnh, hắn cảm thấy tiểu tử Cổ thành này thật thần bí, nhất định phải cảnh giác nhiều hơn.

Lăng Tiếu biết nếu mình không lộ ra chút lá bài tẩy, nhất định sẽ không lừa được lão gia tử này.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn mở miệng giải thích, vài thân ảnh từ xa bay tới.

Người đến là Đường Thiên Hào, Đường Cương Lĩnh, Đường Tiến, Đường

Phúc cùng vài người khác của Đường gia, Tàn Báo cũng đi chung bên trong.

Tàn Báo kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó đi tới khom người hỏi:

- Thiếu gia, ngươi không sao chứ?

- Không cần lo lắng, còn chưa chết được.

Lăng Tiếu đáp.

- Lăng huynh, thật sự là hù chết huynh đệ, còn tưởng rằng ngươi…ngươi không có việc gì là tốt rồi.

Đường Cương Lĩnh nhìn thấy Lăng Tiếu còn sống, vô cùng cao hứng nói, đồng thời tảng đá lớn áp trong lòng đều buông lỏng xuống, hắn thật sự lo lắng Cổ tộc nhân tìm tới cửa thì gia tộc bọn họ không biết làm sao giải thích được với người ta.

Đường Thiên Hào cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy Lăng Tiếu đã tiến giai, hơn nữa còn là vương cấp trung giai đỉnh, điều này làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Đường Tiến cùng Đường Phúc đều nhìn ra tu vi của Lăng Tiếu, nội tâm vô cùng kinh ngạc.

- Chẳng lẽ gặp sét đánh còn có thể tiến giai?

Trong lòng bọn họ nghi hoặc nghĩ thầm.

Lúc này người của Đường gia nhìn thấy Đường lão gia tử liền tiến lên hành lễ.

Lăng Tiếu giờ này mới khẳng định vị lão gia tử trước mắt chính là lão tổ tông của Đường gia.

- Cũng may không đắc tội lão nhân này, bằng không kế hoạch của ta sẽ bị hẫng.

Trong lòng Lăng Tiếu may mắn nhủ thầm.

Hắn được ưu đãi nhưng vẫn chưa quên mục đích chuyến đi hôm nay.

Đường lão gia tử thu hồi linh khí hộ giáp, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Tiểu tử, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, ngươi dựa vào cái gì đối kháng thiên lôi mà không chết, nếu không giải thích rõ ràng đừng hòng rời khỏi nơi này nửa bước.

- Hừ, thiếu gia ta muốn rời khỏi, ai dám ngăn cản!

Tàn Báo hộ trước người Lăng Tiếu quát.

Hiện tại hắn là hoàng cấp cao giai, thân thể hiện tại tương xứng với thuộc tính của hắn, bằng năng lực của hắn cho dù chiến nửa bước thiên tôn có gì e ngại?

Tàn Báo từng là Ma Đế liếc nhìn thiên hạ một đời, mặc dù mất đi tu vi đỉnh phong đáng sợ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn, huyền kỹ cao giai đương nhiên vẫn có thể sử dụng, với thực lực hoàng cấp cao giai của hắn, muốn vượt cấp chiến đấu cũng không phải là việc khó.

Mà Đường lão gia tử thực lực nửa bước tôn giai, không phải tôn giai chân chính, hắn tự nhiên càng không e ngại.

Nhưng hắn lại không nghĩ đến Đường lão gia tử mang bên mình mười mấy món linh khí, muốn chiến đấu thật ra không kém gì tôn cấp đê giai.

- Ha ha, tốt tốt…đã lâu không có người nói như vậy với lão đầu tử ta, ngươi là người đầu tiên suốt trăm năm qua, hôm nay mượn ngươi khai đao, bằng không người khác đều cho rằng lão đầu tử đã già không còn dùng được.

Đường lão gia tử cười to nói.

Tính tình hắn xưa nay cực kỳ nóng nảy, trong Đường gia không có người nào dám xâm phạm nghiêm uy của hắn, hiện giờ một người ngoài thực lực thấp hơn hắn dám nói hắn ngay trước hậu bối Đường gia, nói động thủ liền động thủ.

Người của Đường gia còn chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy Đường lão gia tử không dùng vũ khí, một cự chưởng kéo theo không khí rít gió phần phật, hướng thẳng ngực Tàn Báo đánh tới, tốc độ nhanh như thiểm điện làm người ta khó lòng phòng bị.

- Cẩn thận!

Lăng Tiếu căn bản vô lực ngăn cản, chỉ có thể hô to nhắc nhở Tàn Báo.

Nhưng Tàn Báo lại lộ ra thần sắc hưng phấn, bộ pháp dưới chân quỷ dị xảo diệu tránh thoát hỏa chưởng của Đường lão gia tử, cùng lúc đó hắn dùng tay hóa trảo, hắc giác giống như năm xúc tu hướng sau lưng Đường lão gia tử đâm tới.

Chiêu này xuất kỳ bất ý, tốc độ phản ứng cực nhanh, chỉ thấy Đường lão gia tử còn chưa xoay người lại khiến người Đường gia kinh hãi.

Nhưng ngay khi hắc sắc xúc tu tiếp xúc sau lưng Đường lão gia tử, một cỗ

hỏa diễm nháy mắt thiêu đốt lên, đem năm xúc tu đều thiêu hủy sạch sẽ.

- Hừ, muốn dựa vào cái này đối phó ta, ngươi còn kém xa.

Đường lão gia tử cũng không quay đầu lại hừ lạnh một tiếng, thân mình biến mất, ngay sau đó đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tàn Báo, lại một hỏa chưởng chụp thẳng xuống.

Tàn Báo không chút sợ hãi, bay thẳng đón tiếp.

Oanh long!

Khí tràng cường đại chấn động, hai người lập tức tách ra.

Đường lão gia tử còn nguyên tại chỗ, mà Tàn Báo bật lui ra sau hơn mười bước.

Người của Đường gia thật cao hứng, Lăng Tiếu lại không chút lo lắng, hắn biết Tàn Báo là Ma Đế, nếu ngay cả nửa bước tôn giai cũng không thể ứng phó, vậy hắn sống chỉ vô dụng.

Đường lão gia tử nhìn thấy Tàn Báo chỉ bị hắn đẩy lui, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Thực lực hắn chỉ thua tôn giai chân chính nửa bước, hoàng cấp đỉnh bình thường cũng sẽ không thể ứng phó hắn, mà vừa rồi tuy hắn chỉ dùng bảy thành công lực nhưng vẫn chưa thể làm bị thương thanh niên trước mắt, điều này sao không làm hắn kinh hãi?

- Ngươi còn không phải tôn giai, cho dù tôn giai lại có năng lực gì làm khó dễ được ta!

Tàn Báo lộ ra cuồng ngạo cười nói.

Tiếp theo ngay giữa không trung lộ ra từng đạo tàn ảnh, song chưởng xuất hiện, vô số hắc sắc xúc tu hướng Đường lão gia tử vây tới.

Đường lão gia tử hừ lạnh một tiếng, quanh thân như mặt trời nở rộ, song chưởng đánh thẳng tới trước.

Hắc sắc xúc tu bị hắn oanh vỡ tan, nhưng lại sống lại, chặt đứt liền dài, vòng qua công kích của hắn hướng hắn công tới.

Bỗng nhiên Tàn Báo lộ tia cười quỷ dị, hai tay vung ra, xúc tu rời tay bay đi, toàn bộ bao vây về hướng Đường lão gia tử, hắn nhân cơ hội xuyên vào giữa xúc tu.

Đường lão gia tử không chút hoang mang, hỏa diễm quanh thân càng ngày càng thịnh, đem chưởng hóa đao, đem xúc tu chém thành khe hở thật lớn.

- Ám hệ sao có thể chống đỡ hỏa hệ của ta!

Đường lão gia tử cực độ tự phụ nói.

Nhưng khi hắn tìm kiếm thân ảnh của Tàn Báo lại không thấy đối phương đi đâu.

Đột nhiên sau gáy rít gió, Đường lão gia tử không hề suy nghĩ lập tức xoay người, một chưởng nghênh tới.

Phốc!

Đường lão gia tử không dự đoán được hắn chụp trúng hắc sắc đại đao, lại phá vỡ hỏa diễm của hắn đánh tới tay của hắn.

Đường lão gia tử nổi giận, lúc này hắn thật sự tức giận.

Luyện Khí Trì vốn do tổ tiên Đường gia bày ra Hấp Lôi trận ngày đêm tích lũy thiên lôi hình thành.

Mục đích là vì làm cho Đường gia có lôi hỏa đúc linh khí, đồng thời bọn họ cũng tham vọng trải qua nhiều thế hệ tích lũy, có thể ngưng tụ thành Thiên Lôi Châu trong truyền thuyết.

Thiên Lôi Châu, một trong mười đại dị châu thần cấp, cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu, Si Mị Lam Hỏa Châu cùng cấp.

Dị châu đều tồn tại ở những nơi tuyệt địa, trải qua vạn năm tích lũy mới có thể hình thành.

Dị tượng mấy hôm nay làm Đường lão gia tử cảm thấy có thể là dấu hiệu ngưng tụ Thiên Lôi Châu, vì vậy hắn cực kỳ hưng phấn lẫn chờ mong.

Nhưng nhìn tình huống hôm nay có điểm không giống như suy đoán của hắn.

Hắn không thể không hoài nghi là do Lăng Tiếu đảo quỷ, nhưng hắn lại cảm thấy được chuyện này không có khả năng.

Thiên lôi khủng bố như thế, cho dù hắn có hộ giáp cũng không dám dễ dàng tới gần, Lăng Tiếu chỉ có tu vi vương cấp đê giai, rơi xuống nơi này chỉ có kết cục phải chết.

Nghĩ đến đây hắn phủ nhận ý niệm Lăng Tiếu vẫn còn sống sót trong đầu.

Chỉ thấy hắn lại tế lên linh khí, hỏa diễm bao phủ đại đao càng ngày càng nhiều.

Đường lão gia tử còn chưa trở thành tôn giai chân chính, chỉ trải qua hai năm lĩnh ngộ đã hiểu biết một ít ảo diệu của tiểu phương thế giới, một đao kia đã tụ tập một chiêu cực mạnh nhất của hắn, một tiểu phương hỏa diễm ngưng tụ hình thành.

Ngay khi Đường lão gia tử định xuất thủ, một cỗ khí thế cường đại từ trong lôi trì dâng lên.

Trong lúc nhất thời lôi hỏa bốn phía cũng cuộn trào.

Đường lão gia tử vội vàng thối lui ra phía sau.

- Ai đang đột phá? Chẳng lẽ thật sự là tiểu tử đó hay sao! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Thần sắc Đường lão gia tử biến thành kinh hãi.

Hắn lại có thể cảm ứng được trong lôi trì có người đột phá, điều này quả thật làm cho hắn khó có thể tin.

Đường lão gia tử cũng không xuất chiêu, mà lạnh lùng nhìn dị động trong lôi trì.

Không bao lâu, một đạo kim sắc thân ảnh từ trong lôi trì chui ra.

Đường lão gia tử ngưng thần nhìn kỹ, thần sắc nhảy dựng:

- Thật sự là tiểu tử đó!

Vừa đi ra chính là Lăng Tiếu đã hấp thu xong năng lượng dư thừa của Si Mị Lam Hỏa Châu, lốc xoáy trong cơ thể hắn đã biến thành hình dáng ngũ sắc, một thân khí thế liên tục kéo lên.

Ngay lập tức đạt tới vương cấp đê giai đỉnh.

Ngay sau đó đột phá bình cảnh, đi tới vương cấp trung giai.

- Tiểu tử kia mượn Luyện Khí Trì tu luyện?

Đường lão gia tử cứng lưỡi nói.

Luyện Khí Trì dù là hoàng cấp cũng bị luyện hóa không thể tránh thoát, huống hồ là thiên lôi hàng lâm suốt ba ngày liên tục, uy lực kia cho dù là thiên tôn cao giai cũng phải nhượng bộ lui binh, mà Lăng Tiếu có thể không chết bên trong Luyện Khí Trì, còn có thể nhờ vậy đột phá, đây quả thật làm cho Đường lão gia tử không tưởng tượng nổi.

Nhưng khí thế của Lăng Tiếu vẫn một đường thăng cao, trong khoảnh khắc đang tới vương cấp trung giai trung đẳng, không bao lâu lên tới vương cấp trung giai đỉnh phong.

Mắt thấy khí thế kia cần đột phá vương cấp cao giai, nhưng lại bị Lăng Tiếu cường thế dằn nén xuống.

Khí thế kia cũng không nhẹ nhàng, bị Lăng Tiếu áp chế vẫn còn có xu thế tiếp tục thăng lên.

- Dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, hai tay liên tục kết ấn, đem năng lượng dũng mãnh vào đan điền nén xuống lần nữa.

Sau một lúc lâu khí thế kia rốt cục ngừng lại.

Một thân thực lực của hắn đã đạt tới vương cấp trung giai đỉnh, tùy thời đều

có thể đột phá vương cấp cao giai.

Đường lão gia tử tràn đầy vẻ tán thưởng, trong lòng nhủ thầm:

- Tâm tính tiểu tử này không sai, lại có thể nhịn được không tiến giai, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Lăng Tiếu mất hẳn vẻ suy sút ba ngày trước, toàn thân kim sắc lóng lánh, Cổ Hoàng thần công lưu chuyển từng trận hư ảnh kim long, hộ minh kình long lân bao trùm, tăng thêm cảm giác tôn quý nói không nên lời.

- A!

Lăng Tiếu quát một tiếng, vung tay đánh thẳng vào lôi hỏa trong lôi trì, một đoàn lôi hỏa hướng hắn lao qua, tiếp theo bị hắn ném lên bầu trời.

Oanh long!

Hỏa cầu nổ tung giữa không trung, đám mây đen trên bầu trời bị oanh thành hư ảo.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên làm người của Đường gia giật mình hoảng sợ.

Bọn họ còn tưởng rằng thiên lôi lại tiếp tục buông xuống.

- Ha ha, cảm giác này cũng không tệ lắm!

Lăng Tiếu siết chặt hai tay đắc ý cười nói.

Hắn không biết Si Mị Lam Hỏa Châu rốt cục hấp thu bao nhiêu lôi hỏa, lại ngay cả nó cũng không thể hoàn toàn tiêu hóa mà tiện nghi cho hắn.

Không chỉ giúp hắn đột phá Tam Phân Quy Nguyên Khí tầng năm, còn giúp hắn tiến giai vương cấp trung giai đỉnh, thực lực hiện tại đã khác hẳn ngày trước.

Hiện tại trong lòng hắn còn đang may mắn:

- Nhân phẩm của bổn thiếu thật tốt, bị sét đánh vài cái cũng có thể tiến giai.

Ngay lúc Lăng Tiếu còn đang đắc ý, Đường lão gia tử bất mãn mở miệng nói:

- Tiểu tử, nếu không đi lên, có tin ta phát nổ đản đản của ngươi hay không!

Nụ cười trên mặt Lăng Tiếu cứng lại, vừa rồi nhất thời đắc ý vênh váo nên không phát hiện bên cạnh còn có người khác.

- Ai dám bạo đản của bổn thiếu…

Lăng Tiếu nhìn qua quát.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, lập tức nhìn thấy Đường lão gia tử.

Tuy rằng Đường lão gia tử một thân võ trang, nhưng hắn vừa liếc mắt liền nhận ra.

- Nguyên lai là lão gia gia, trời nóng như vậy ngươi mặc nhiều quần áo như thế không thấy nóng sao?

Lăng Tiếu biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, lập tức lộ dáng tươi cười vô hại hỏi.

Tiếp theo hắn liền đi tới trước.

Tuy nói hắn có vốn liếng đối kháng cùng Đường lão gia tử, nhưng hắn còn đang muốn yêu cầu người ta luyện chế linh khí đâu, tự nhiên không thể tùy tiện đắc tội với người.

Huống chi thực lực hắn trướng cao, tâm tình rất tốt, vì sao lại tùy tiện động thủ.

Đường lão gia tử bị biến hóa của Lăng Tiếu làm sững sờ, hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu nghe được hắn rống lớn sẽ lập tức động thủ, thì ra tiểu tử kia vẫn còn biết tiến lui.

- Ở trong Luyện Khí Trì ngươi rốt cục đã lấy được cái gì?

Đường lão gia tử âm trầm hỏi.

Lăng Tiếu thoáng lặng người đáp:

- Lão gia gia nói cái gì, ta ngoại trừ gặp sét đánh còn đạt được cái gì? Chẳng lẽ trong Luyện Khí Trì còn có dị vật gì hay sao?

Lăng Tiếu quả thật không lấy được cái gì tốt, có chăng nữa cũng là Si Mị Lam Hỏa Châu chiếm được, có liên quan gì tới hắn.

- Hừ, đừng vội giảo biện, nếu ngươi không lấy được gì, làm sao có thể ở trong này tiến giai đâu, còn đối kháng được thiên lôi, quả thật nghĩ lão phu là hài đồng ba tuổi?

Đường lão gia tử đương nhiên không tin.

Hắn cảm thấy được dị tượng xảy ra mấy ngày nay là vì trong Luyện Khí Trì đã sản sinh dị vật gì đó, bằng không sao lại khác thường như thế, mà hiện giờ Lăng Tiếu chẳng những không chết còn tiến giai ngay trước mắt hắn,

ngoại trừ hấp thu dị vật hắn thật sự nghĩ không ra lý do vì sao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 713 - Chúng Ta Hẳn Nên Kính Già Yêu Trẻ. (2)

Ngay trước mặt con cháu hậu bối của mình lại bị một hoàng cấp cao giai đánh bị thương, quả thật là sỉ nhục đối với nửa bước tôn giai như hắn.

- Lại có thể làm tổn thương đến ta, ngươi chết cũng có thể kiêu ngạo.

Đường lão gia tử âm trầm nói một câu, hai tay không ngừng ngưng kết, hơn mười thanh linh khí ngưng hình ngay cạnh hắn.

- Bách Binh Tập!

Đường lão gia tử gầm lên giận dữ, hai tay vung lên, binh khí ngưng hình hướng Tàn Báo oanh kích tới.

- Ai chết còn chưa biết đâu!

Tính tình Tàn Báo cực kỳ cường thế, dẫn theo Phệ Huyết ma đao hướng linh khí nghênh đón.

Đinh đương đinh đương!

Giữa không trung vang lên thanh âm vũ khí giao kích chói tai.

Người của Đường gia đã lui ra xa, mà Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, nếu như bị hai người lan tới ai cũng không dễ chịu, thậm chí phải chết ở đương trường.

- Người hầu của Lăng tiểu huynh đệ lợi hại như vậy, ngay cả lão gia tử cũng

bị thương.

Đường Thiên Hào cứng lưỡi nói.

- Có phải hắn cũng có thực lực nửa bước tôn giai hay không? Nếu như vậy chúng ta đắc tội Cổ tộc sẽ phiền toái.

Đường Cương Lĩnh cau mày nói.

Đường Tiến thản nhiên đáp:

- Lão gia tử có thể thắng!

Lăng Tiếu nhìn Tàn Báo lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ tới tên kia khôi phục nhiều như vậy, xem ra phải chú ý hắn nhiều hơn mới được, miễn cho bị hắn cắn lại!

Đường lão gia tử đối chiến với Tàn Báo đã lâu cũng không kết thúc, tâm tính hắn lại táo bạo, cả đời chỉ chuyên chú luyện khí làm chủ yếu, mặc dù đã là nửa bước tôn giai nhưng sức chiến đấu không đầy đủ, huống hồ uy danh của hắn chỉ dùng linh khí thành danh, không thể so sánh được với sức chiến đấu của Tàn Báo.

Hắn vốn định dựa vào song chưởng đánh bại Tàn Báo, nhưng xem ra đối thủ trước mắt khó chơi hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Sau mấy trăm chiêu không làm gì được Tàn Báo, Đường lão gia tử chỉ có thể lấy ra hỏa sắc linh đao trực tiếp dùng một chiêu đẩy lui Tàn Báo mấy chục thước.

- Xem lão phu giết tiểu tử ngươi!

Đường lão gia tử đã sớm phẫn nộ, vung hỏa sắc linh đao muốn chém Tàn Báo thành hai nửa.

Người của Đường gia kinh hô lên:

- Lão gia tử hạ thủ lưu tình!

Đáng tiếc Đường lão gia tử đã nổi lên sát tâm, sao có thể nghe được bọn họ khuyên can.

Tàn Báo cũng thật lợi hại, vừa rồi tuy bị Đường lão gia tử đánh bị thương, nhưng vẫn vung đao phản kháng.

Chỉ là lực lượng của hắn kém hơn Đường lão gia tử không ít, huống hồ lão gia tử đang cầm linh khí, uy lực vượt trội, oanh bay hắn ra xa, một ngụm máu tươi cuồng phun.

Đường lão gia tử lại truy tới, Tàn Báo đã vô lực đối chiến.

Mắt thấy Tàn Báo sắp vong mạng dưới tay Đường lão gia tử, một thanh âm long ngâm kinh thiên vang lên.

Hống!

Ở giữa không trung bị chấn vang lắc lư, vài vương cấp của Đường gia bị chấn đến hộc máu rơi xuống.

Đường Tiến cùng Đường Phúc kinh hãi lập tức ra tay đem nhóm người Đường Thiên Hào ổn định thân hình.

- Cái gì vậy!

Đường lão gia tử cảm nhận được uy hiếp nồng đậm, lập tức dừng lại đuổi giết Tàn Báo.

Khi hắn quay đầu nhìn lại thì đồng tử gắt gao co rụt, thần sắc đại biến.

Người của Đường gia vô cùng kinh hãi, mà các võ giả bên dưới đều hoảng hốt.

- Giao long…giao long, giao long thật cường đại ah!

- Đường gia chúng ta làm sao lại xuất hiện giao long cường đại như vậy đâu, chẳng lẽ có quan hệ đến thiên lôi mấy ngày trước?

- Hẳn là không phải…các ngươi mau nhìn, trên có người ngồi.

- Chẳng lẽ có người xâm lấn Đường gia chúng ta sao?

…

- Đây…đây là tọa kỵ của Lăng huynh, thật…thật quá cường hãn đi!

Đường Cương Lĩnh nuốt đan dược chữa thương, hâm mộ nhìn Lăng Tiếu ngồi trên giao long nói.

Đường Thiên Hào ngoại trừ hâm mộ, càng thêm lo lắng:

- Lần này lão gia tử xông vào đại họa!

Thần sắc người Đường gia cũng biến thành thật khó xem.

Chỉ bằng vào thanh âm long ngâm vừa rồi, có thể biết giao long trước mắt là

linh thú lục giai.

Linh thú lục giai có thể so sánh với thiên tôn, mà biểu hiện của Tàn Báo lại có thể so với nửa bước tôn giai, Đường gia chỉ có Đường lão gia tử là nửa bước tôn giai, sao có thể đối kháng với người ta đây?

Trong lòng Đường lão gia tử lại kích lên tầng tầng sóng lớn.

Linh thú lục giai, hơn nữa còn là linh thú đẳng cấp cao trong linh thú, muốn thu phục nói dễ hơn làm, cho dù là thiên tôn chân chính đều không dám dễ dàng đi thu phục, đây là tai nạn chết người.

Mà thanh niên trước mắt có thể ngồi trên giao long, vậy có thể khẳng định giao long là tọa kỵ của hắn.

Hắn không tin thanh niên kia có khả năng thu phục giao long cao giai, nhưng nhất định do trưởng bối của người ta thu phục rồi ban cho hắn, vậy trưởng bối của hắn là tồn tại bậc nào?

Ít nhất phải có thực lực ngoài tôn giai đi!

Vừa nghĩ tới đây, Đường lão gia tử rùng mình, sau lưng tuôn mồ hôi lạnh.

Mặc dù tính tình hắn nóng nảy, nhưng hắn không ngu ngốc.

Hắn biết lần này mình trêu chọc đại địch cho gia tộc, trong lòng lo lắng vô cùng.

- Tàn Báo quay trở về, chúng ta hẳn lên kính già yêu trẻ, đừng động một chút thì ra tay đối với lão nhân gia nha, thật là!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Nếu đổi lại là bình thường, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ bao che khuyết điểm, nhưng dù sao hắn có chút đuối lý, bởi vì Si Mị Lam Hỏa Châu dẫn tới thiên lôi, đem ngọn núi cao nhất của người ta làm hỏng, hơn nữa hắn cùng Si Mị Lam Hỏa Châu đều nhận được ưu đãi, tạm thời còn có việc cầu Đường gia, chỉ đành buông cái giá ôn hòa nhã nhặn nói chuyện.

Bằng không cho dù Đường lão gia tử là tôn giai, hắn cũng phải diệt sát, ngay cả Đan Trần Đạo chính là một ví dụ đâu.

- Lăng tiểu huynh đệ nói đúng, lão gia tử, việc này coi như xong đi, hai vị là khách quý của Đường gia, tính ra chúng ta thiếu chút nữa còn hại người ta, việc này thôi đi.

Đường Thiên Hào đứng ra giải hòa nói.

Chuyện cười, cho dù hiện tại lão gia tử là thiên tôn, hắn cũng không dám đắc tội Lăng Tiếu.

Chỉ là phò mã Cổ tộc đã đáng sợ như vậy, cao tầng Cổ tộc còn khủng bố hơn đi?

- Phải đó lão gia tử, bỏ qua đi thôi.

Đường Cương Lĩnh khuyên nhủ.

Người của Đường gia cũng lên tiếng khuyên bảo.

Lăng Tiếu nhìn Đường lão gia tử chắp tay nói:

- Đường lão gia tử, ngươi đức cao vọng trọng, đừng chấp nhặt với vãn bối như chúng ta, Lăng Tiếu có chỗ nào đắc tội xin hãy tha lỗi.

Lăng Tiếu đã cấp bậc thang cho Đường lão gia tử bước xuống, nếu còn không biết điều, vậy đừng trách hắn trở mặt.

- Được, các ngươi đều đã nói như vậy thì không đánh nữa, bằng không mọi người nói ta ỷ già hiếp nhỏ đâu.

Mặt mũi Đường lão gia tử được giữ gìn, lập tức hào sảng đáp, kỳ thật trong lòng cũng thầm than may mắn.

Bên trong một nhã các của Đường gia, cao tầng Đường gia, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đang cùng ngồi.

Đường lão gia tử là người có bối phận cao nhất trong Đường gia, tự nhiên ngồi trên thượng tịch, bên dưới tay trái là Đường Thiên Hào, Đường Tiến, Đường Phúc, Đường Cương Lĩnh, mà bên tay phải là Lăng Tiếu cùng Tàn Báo.

Đường lão gia tử nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Ta nghe Thiên Hào nói ngươi tìm lão đầu tử này là muốn luyện linh khí, không biết là thật hay giả?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 714 - Tân Băng Hỏa Kiếm

Trước khi vào lôi trì, hắn nhìn thấy Lăng Tiếu lấy ra hai kiện linh khí cao giai, khi hắn vào lôi trì lại cảm ứng được cự đỉnh, khẳng định vật kia cũng không phải vật phàm, hắn không tin tưởng Lăng Tiếu thật sự còn muốn đến luyện chế linh khí.

- Đường lão gia tử, vãn bối chứng thật là đến nhờ lão gia tử ra tay giúp vãn bối luyện chế linh khí.

Lăng Tiếu lên tiếng, trong tay xuất hiện một thanh vũ khí như đao lại như kiếm.

Băng Hỏa kiếm, là do vị trưởng lão canh gác Tàng Khí của tông môn đưa cho hắn.

Thanh kiếm này đã không còn thú đan, nhưng vẫn có thể sử dụng như huyền khí bình thường đánh ra công kích băng hỏa thuộc tính, thật sự là binh khí hiếm thấy, vì vậy Lăng Tiếu vẫn cho rằng thanh Băng Hỏa kiếm nguyên lai hẳn có cấp bậc linh khí.

Vừa lúc Băng Hỏa kiếm tương xứng với thuộc tính của hắn, vừa lúc giúp hắn phát huy được hai tầng thuộc tính, có thể phát ra được công kích cường đại, vì vậy hắn muốn luyện chế lại Băng Hỏa kiếm.

Hiện giờ trong tay hắn có thú đan băng hỏa thuộc tính, Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân, xem như vạn sự sẵn sàng chỉ chờ cơ hội mà thôi.

Đường lão gia tử nhìn thanh vũ khí, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một loại binh khí được rèn đúc đặc biệt như thế.

Không chỉ là hắn, ngay cả người của Đường gia cũng thật hứng thú nhìn thanh binh khí kia, thần sắc đều lộ vẻ nghi hoặc.

- Cương Lĩnh, cầm binh khí đến cho ta xem.

Đường lão gia tử nói với Đường Cương Lĩnh.

Đường Cương Lĩnh đi tới trước mặt Lăng Tiếu cầm lấy thanh binh khí sau đó trình lên cho Đường lão gia tử.

Đường lão gia tử quan sát Băng Hỏa kiếm, đôi tay chậm rãi vuốt ve thanh binh khí, vẻ mặt cực kỳ kích động, giống như đang vuốt ve bàn tay người tình đầu tiên của mình, thật nhẹ nhàng, thật ôn nhu.

Bỗng nhiên Đường lão gia tử vung tay lên, kiếm khí phát ra hai tầng hỏa băng thuộc tính.

- Ngoại trừ ngoại hình hoàn mỹ, kiếm văn lại cao thâm phức tạp như thế, hơn nữa còn là thanh binh khí hai tầng thuộc tính, người đúc ra tuyệt đối là một đời đại sư, ta thật không bằng hắn!

Đường lão gia tử cảm khái nói.

Đường lão gia tử là người nào?

Hắn là một đời linh khí tông sư của Nam Vực, trong Nam Vực cũng chỉ có một mình hắn, hắn lại nhận định chính mình có trình độ không bằng chủ nhân rèn đúc ra thanh binh khí kia, có thể thấy được thanh binh khí này là loại binh khí có cấp bậc cao minh như thế nào.

Lăng Tiếu có chút khẩn trương hỏi:

- Lão gia tử, thanh kiếm của ta còn có thể tái tạo lại không?

Binh khí song thuộc tính hiếm thấy, binh khí thích hợp cho hắn dùng càng thêm hiếm thấy, nếu không thể tái tạo lại Băng Hỏa kiếm, vậy hắn không có binh khí vừa tay sử dụng, điều này làm hắn nhiều ít cảm thấy có chút tiếc nuối.

- Có thể thì có thể, nhưng mà…không thể làm cho nó khôi phục thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa thú đan song thuộc tính thập phần hiếm thấy, Đường gia không có tàng trữ ah!

Đường lão gia tử có chút khó xử đáp.

- Vãn bối đã giải quyết xong thú đan, chỉ cần lão gia tử gật đầu là tốt nhất.

Lăng Tiếu nói.

Đường lão gia tử liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, nói tiếp:

- Thú đan có rồi thì dễ làm, nhưng tài liệu cần chế tạo linh khí…

Đường lão gia tử còn chưa nói xong, Đường Thiên Hào đã có chút khẩn cấp nói:

- Việc này Lăng tiểu huynh đệ đã chuẩn bị tốt, Lăng tiểu huynh đệ mau lấy ra cấp cho lão gia tử nhìn xem thành ý của ngươi.

Lăng Tiếu vung tay lên, hai khối tài liệu thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Dù người của Đường gia đã gặp qua hai khối tài liệu này, nhưng bây giờ nhìn lại vẫn không che giấu được nội tâm kích động.

Đường lão gia tử thoáng lặng đi một chút, tiếp theo đứng dậy, trong đôi mắt lóe lên tinh quang.

- Vạn Niên Huyền Thiết lớn như vậy, còn có Vạn Niên Thâm Ngân, thật… thật sự tốt quá!

Đường lão gia tử đi tới bên cạnh hai khối tài liệu kích động nói.

Đường gia đã sớm thiếu khuyết tài liệu luyện chế linh khí, hiện giờ nhìn thấy hai khối tài liệu thượng hạng hiếm thấy xuất hiện trước mắt, lão gia tử thật sự cao hứng cùng kích động.

- Việc sinh ý này ta tiếp nhận, ta cam đoan có thể làm được cho ngươi một thanh linh khí cao giai!

Đường lão gia tử vỗ ngực đáp.

Hắn xem như đã quên sạch chuyện Lăng Tiếu có lấy được dị vật gì bên trong Luyện Khí Trì trước đó hay không.

- Như vậy làm phiền lão gia tử.

Lăng Tiếu chắp tay cảm tạ nói.

Hai ngày kế tiếp, Đường lão gia tử cùng Đường Cương Lĩnh đi vào Luyện Khí Trì giúp Lăng Tiếu luyện chế lại thanh linh khí.

Tuy rằng ngọn núi cao nhất bị oanh lõm xuống, nhưng Luyện Khí Trì còn tồn tại, còn lớn hơn ngày trước rất nhiều, trải qua một lượt bố trí còn có thể

dùng lôi hỏa bên trong luyện chế linh khí, nhưng muốn tiếp tục bảo tồn lâu dài còn cần phí một phen công phu tiếp tục bày ra đại trận mới xong.

Lăng Tiếu thì cùng Đường Thiên Hào thương nghị thủ tục hợp tác lẫn nhau.

Trải qua cò kè mặc cả, Lăng Tiếu dùng phần còn lại của hai khối tài liệu đổi mười thanh linh khí của Đường gia, hơn mười thanh huyền khí cao giai, cùng một lời hứa hẹn của Đường gia.

Đừng xem Lăng Tiếu có vẻ lợi nhuận rất nhiều, nhưng ở trong mắt Đường gia bọn họ càng kiếm được nhiều hơn.

Hai khối tài liệu cộng lại hơn ngàn cân, đủ cho họ luyện chế hơn trăm kiện linh khí, số lượng này vượt qua mấy chục năm sản lượng của bọn họ, có thể làm cho họ lợi nhuận kếch xù, so sánh với việc mất đi mười thanh linh khí cùng hơn mười kiện huyền khí cao giai, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Đảo mắt qua thêm hai ngày, trên bầu trời Luyện Khí Trì nổi lên dị tượng.

Chỉ thấy một đầu ảnh tử mãnh thú chín đầu hiện ra, chín đầu long xà không ngừng rít gào gầm thét.

Người của Đường gia hoảng sợ, mọi người nhìn về phía hư ảnh, một cỗ hàn khí lạnh giá toàn thân, một ít người thực lực thấp kém sợ tới mức mềm chân ngã sấp xuống.

Cửu Đầu Long Xà là linh thú bát giai cao cấp, lực uy hiếp của nó đáng sợ vô cùng, hung danh đã tồn tại từ thời thượng cổ.

Đường lão gia tử cùng Đường Cương Lĩnh cũng hốt hoảng, Đường Cương Lĩnh còn sợ hãi đến mức lảo đảo thối lui ra xa.

- Là…là Cửu Đầu Long Xà, linh khí này tuyệt đối có thể trở thành linh khí cao giai, Cương Lĩnh, nhanh đi gọi tiểu tử đó lại đây.

Hai mắt Đường lão gia tử phiếm ra ánh sáng nói.

Đường Cương Lĩnh không dám chậm trễ, lập tức phi thân đi tìm Lăng Tiếu.

Vừa ngưng tụ thành kiếm khí đã tự động tránh né muốn thoát khỏi tay Đương lão gia tử.

- Mới vừa thành linh tính đã nghĩ trốn, không có cửa!

Đường lão gia tử kinh ngạc liếc mắt, một tay khẽ vẫy, một cỗ linh khí cường đại đem kiếm khí giam cầm.

Cửu Đầu Long Xà giữa không trung liền giận dữ, bổ nhào xuống Đường lão gia tử, ra vẻ muốn cắn nuốt hắn.

Đáng tiếc nó chẳng qua là hư ảnh, không còn hung uy năm xưa, bị Đường lão gia tử đánh một kích liền tan.

Lúc này Đường Cương Lĩnh mang theo Lăng Tiếu đi tới.

- Tiểu tử mau tới đây, đem máu huyết nhỏ lên thân kiếm, nó sẽ thuộc về ngươi.

Đường lão gia tử lớn tiếng nói.

Dứt lời hắn đem kiếm khí nới lỏng, kiếm khí lập tức hướng lôi hỏa trì chui vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 715 - Đường Lão Gia Tử Ngộ Đạo. (1)

- Lăng huynh mau đuổi theo, kiếm khí có linh, đừng làm cho nó chạy thoát sẽ khó đuổi trở về.

Đường Cương Lĩnh vội vàng kêu lên.

Lăng Tiếu biết lão gia tử kia nhất định cố ý nới lỏng kiếm khí.

Nhưng như vậy thì có thể làm khó được hắn sao?

Hắn vận chuyển phong thuộc tính, rất nhanh đã tới trước mặt kiếm khí, ngay khi kiếm khí sắp rơi vào trong lôi hỏa trì Lăng Tiếu chợt vung một chỉ, máu huyết từ ngón tay bay qua hướng kiếm khí.

Trước khi kiếm khí rơi vào Luyện Khí Trì, đã dính máu huyết của Lăng Tiếu.

Hưu!

Bỗng nhiên một cỗ linh khí băng hỏa nháy mắt nở rộ lên, ngay cả lôi hỏa gần bên đều bị chấn động tạo nên tầng tầng cuộn sóng.

Hư ảnh Cửu Đầu Long Xà hiện lên, chỉ thấy nó thét dài vài tiếng cuối cùng chui vào kiếm khí không thấy tung tích.

Lúc này trên bầu trời Luyện Khí Trì xuất hiện một thanh kiếm khí mới hoàn toàn.

Chỉ thấy kiếm khí đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, chuôi kiếm long đầu, lại có vài phần thật giống xà, uy vũ bất phàm, kiếm văn ngoại trừ đường vân phức tạp còn có một khắc ảnh Cửu Đầu Long Xà thật sống động bên trong, trên thân kiếm trôi nổi kiếm khí một lam một hồng, còn chưa cầm vào đã cảm nhận được sát ý đáng sợ, mũi kiếm đã khác hẳn ngày trước, có thêm răng nanh bén nhọn, giống như răng nanh thị huyết của Cửu Đầu Long Xà vô cùng đáng sợ.

Chỉ nhìn từ bên ngoài lập tức bị nó hấp dẫn ánh mắt.

Đây là một thanh linh khí sát ý túc sát, là một thanh linh khí chiến ý mười phần, một thanh linh khí băng hỏa mười phần uy phong.

Đôi mắt Đường lão gia tử kích động nhìn Băng Hỏa kiếm hoàn toàn mới, lẩm bẩm nói:

- Độ cao cách hợp đạt tới 90%, đây…đây là một thanh linh khí thất giai, trời ạ, ta rốt cục cũng luyện chế thành một thanh linh khí cao giai, ha ha…

Tiếng cười thất thố của Đường lão gia tử truyền khắp ngọn núi, quanh quẩn không thôi.

Mỗi người của Đường gia đều hướng chỗ Đường lão gia tử bái lạy xuống.

- Cung chúc lão tổ tông thành tựu linh khí sư cao giai…cung chúc lão tổ tông thành tựu linh khí sư cao giai…

Từng đạo thanh âm chúc mừng truyền vang khắp mỗi ngõ ngách.

Bọn họ đều là con cháu đệ tử luyện khí thế gia, lòng chấp nhất đối với luyện khí người thường không cách nào lý giải.

Trải qua gần vạn năm, Đường gia rốt cục thành tựu một gã linh khí sư cao giai, điều này còn không làm bọn họ vui sướng phát điên sao?

Các cao tầng Đường gia vội vàng chạy tới Luyện Khí Trì, bọn họ đều muốn tận mắt chứng kiến phong thái của linh khí cao giai.

Lăng Tiếu bị thanh Băng Hỏa kiếm mới tinh hoàn toàn hấp dẫn, hơn nữa hắn còn cảm nhận được thanh kiếm mang tới cho hắn cảm giác thân thiết, một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

- Lại đây đi!

Lăng Tiếu nhẹ vẫy tay nói.

Hắn không hề sử dụng linh lực hay tinh thần lực kéo qua, linh kiếm như hiểu được lời của hắn, nhẹ nhàng bay tới, còn vây quanh thân thể hắn, tựa hồ như thật cao hứng.

Đường lão gia tử cùng Đường Cương Lĩnh nhìn thấy một màn này trợn tròn mắt.

Linh khí đã sản sinh linh tính, nhưng nếu muốn cùng chủ nhân đạt tới nhân khí hợp nhất ngoại trừ nhận chủ còn phải trường kỳ bồi dưỡng cảm tình cùng linh khí, chờ sau khi tâm ý tương thông mới có thể cùng đạt tới cảnh giới hợp nhất hoàn toàn.

Nhân khí hợp nhất, linh khí có thể thông hiểu ý tứ của chủ nhân mình, chỉ cần một ý niệm liền có thể làm ra đủ loại công kích, nhưng còn có thể lấy ý ngự khí, chém giết địch nhân ngoài ngàn dặm, còn có thể ngự khí phi hành, tiêu dao thiên địa mà không tiêu hao bao nhiêu linh lực.

Bất kỳ võ giả nào cũng muốn lấy được ý niệm tương thông với linh khí,

nhưng cần có nghị lực bền lòng, muốn dùng tâm tình chân thành của mình làm linh khí cảm động, còn phải thường dùng máu tươi của mình nuôi nấng linh khí, khiến linh khí lây dính chân khí của võ giả.

Việc này thoạt nhìn như rất đơn giản, nhưng muốn làm thì cực kỳ lâu dài.

Ngắn ngủi thì mấy chục năm, lâu dài thì mấy trăm năm cũng khó thể lấy được tâm ý tương thông cùng linh khí.

Nhưng Lăng Tiếu chỉ mới làm linh khí nhận chủ lại cùng linh khí đạt tới ý niệm tương thông, cùng kiếm khí nhân kiếm hợp nhất, đây quả thật làm bọn họ khó có thể tin.

Nếu thanh kiếm này từ nhỏ đi theo bên cạnh Lăng Tiếu, có lẽ họ còn tin tưởng được, nhưng thanh linh khí này rõ ràng mới tạo ra lần nữa, làm sao có thể lập tức tâm ý tương thông rồi đây?

- Mẹ nó, tiểu tử này thật sự có vận khí, lôi phách không chết thì cũng thôi, ngay linh khí cũng lập tức cam tâm tình nguyện đi theo hắn, còn có lẽ trời hay không.

Trong lòng Đường lão gia tử mắng thầm.

Đường Cương Lĩnh thập phần hâm mộ nhìn thanh kiếm khí trong tay Lăng Tiếu, trong lòng thầm quyết định:

- Một ngày nào đó ta cũng luyện chế ra một thanh linh khí cao giai hơn cả thanh kiếm này, không…mục tiêu của ta là thánh khí mới đúng!

Lúc này cao tầng Đường gia cũng vừa bay tới, nhìn thấy kiếm khí phi hành quanh thân Lăng Tiếu, thần sắc tràn ngập nghi hoặc, khó hiểu, đầy hâm mộ.

Kỳ thật giữa Lăng Tiếu cùng Băng Hỏa kiếm tâm ý tương thông cũng không phải chuyện ngẫu nhiên, không phải hắn cùng Băng Hỏa kiếm có liên hệ đặc thù gì trước đó, mà là do thân thể hắn từng hấp thu máu huyết của Cửu Đầu Long Xà, huyết mạch đã sớm dị biến, thú đan của Băng Hỏa kiếm lại là tinh nguyên của Cửu Đầu Long Xà, cho nên khi máu huyết của hắn dính vào kiếm khí, lập tức sản sinh cộng hưởng, có được quan hệ huyết mạch tương liên, điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng người của Đường gia thì không rõ việc này, vì vậy làm cho bọn họ hiểu lầm khí vận của Lăng Tiếu quá cao mà thôi.

- Ha ha, từ nay về sau ngươi chính là kiếm khí chuyên dụng của ta!

Lăng Tiếu nắm chặt Băng Hỏa kiếm ngửa mặt lên trời cười to nói. Hắn cảm giác khi cầm Băng Hỏa kiếm, liền có tin tưởng cường đại có thể gặp thần sát thần, gặp ma trảm ma!

- Chúc mừng Lăng huynh có được linh khí tốt!

Đường Cương Lĩnh chúc mừng nói.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Đường Cương Lĩnh gật nhẹ đầu, lại hướng Đường lão gia tử chắp tay:

- Đa tạ lão gia tử!

Lời này của Lăng Tiếu vô cùng chân thành.

Đường lão gia tử rất cao hứng, cười nói:

- Ha ha, nếu không phải ngươi cung cấp tài liệu lão phu cũng không thể đúc thành thanh linh khí này, nói tới ta còn phải cảm tạ tiểu tử ngươi mới đúng.

- Lão gia tử, Lăng tiểu huynh đệ, hãy khoan khách khí, trước tiên thử xem thanh kiếm khí kia rốt cục đạt được cấp bậc gì đi!

Đường Thiên Hào xen lời nói.

- Đúng vậy, đi thử kiếm trước!

Đường Cương Lĩnh phụ họa.

Ai ngờ Đường lão gia tử khoát tay nói:

- Nó nhất định là linh khí thất giai, nếu trình độ luyện khí của ta cao hơn được một chút, có lẽ còn có thể làm cho nó đạt tới thánh khí bát giai!

- Thánh khí!

Mọi người hít sâu một hơi lạnh, điều này đối với bọn họ mà nói chỉ là thánh vật tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

- Lấy ra cho lão phu nhìn xem.

Đường lão gia tử nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không hề do dự để Băng Hỏa kiếm bay tới bên người Đường lão gia tử.

Đường lão gia tử vỗ nhẹ thân kiếm, đôi mắt hơi có chút ươn ướt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 716 - Đường Lão Gia Tử Ngộ Đạo. (2)

Hắn đúc khí cả đời, chỉ hi vọng mình có thể đúc ra binh khí tốt nhất, mục tiêu của hắn chính là siêu việt tổ tiên của mình, trở thành linh khí sư cao giai.

Hiện giờ cuối cùng bước ra một bước này, tâm tình của hắn kích động không thôi, trái tim hoàn toàn yên ổn, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Bỗng nhiên chung quanh Đường lão gia tử hiện lên một mảnh đỏ bừng, từng kiện binh khí hình dạng khác nhau trôi nổi quanh bốn phía.

Hỏa mang lượn lờ, vạn binh tranh minh, tự thành hỏa binh thế giới!

Tàn Báo kinh hô:

- Lại có thể lĩnh ngộ đạo của mình!

- Đạo của mình?

Lăng Tiếu nghe được có chút không hiểu.

Lúc này người của Đường gia đã hướng Đường lão gia tử bái xuống thân hình, bộ dáng thành kính cùng vui sướng nói không nên lời.

Đường lão gia tử nhắm mắt lại, cảm ngộ cuộc đời của mình, cảm ngộ sự khiêu chiến khi đúc khí, nỗi vui sướng khi đúc khí thành công…

- Thì ra là thế, ta hiểu được.

Trong phạm vi quanh Đường lão gia tử mười thước đã trở thành biển lửa, hỏa diễm phóng lên cao, từng kiện binh khí thay nhau rít vang.

Hắn khẽ thở dài một tiếng, tùy tay đem Băng Hỏa kiếm ném trả lại cho Lăng Tiếu.

Tiếp theo hắn cũng không quay đầu lại bay vút về cấm địa sau núi.

Theo sau thanh âm hắn chợt truyền ra:

- Thiên Hào, truyền mệnh lệnh của ta, Đường gia cùng Cổ tộc giao hảo nhiều thế hệ, cho phép bất luận người nào trong tộc ra ngoài lịch luyện!

- Dạ, lão gia tử!

Đường Thiên Hào hướng sau núi bái xuống.

Những người khác của Đường gia đều bái theo lần nữa.

Bọn họ biết không bao lâu sau Đường gia sẽ có một thiên tôn giai trấn thủ, rốt cục họ đã có được tư bản sánh vai cùng Ma Ảnh môn, Thú minh cùng Đạo Thần minh.

Lăng Tiếu ở một bên cung kính khom người, trong lòng hắn rất bội phục một lão nhân có tính chấp nhất như vậy, hiện tại rốt cục thấy lão nhân kia tu thành chính quả, quả nhiên là chuyện làm lòng người thấy may mắn.

Lăng Tiếu cầm Băng Hỏa kiếm trong tay thầm nhủ:

- Ta cũng sẽ có một ngày như thế!

…

Mục đích chuyến đi này đã đạt đến, mà Đường gia thật sự cảm kích sự xuất hiện của hắn giúp Đường lão gia tử lĩnh ngộ được nhất phương tiểu thế giới của chính mình, sẽ rất nhanh vượt qua nửa bước còn lại, trở thành thiên tôn chân chính, còn trở thành linh khí sư cao giai, có thể giúp Đường gia nghênh đón thời thịnh chân chính.

Lăng Tiếu thỏa mãn rời khỏi Đường gia.

Nhưng trước khi rời Đường gia, không ai biết Lăng Tiếu trò chuyện với Đường Cương Lĩnh suốt một đêm. Về phần một đêm này hai người nói gì cũng chỉ có bọn họ hay biết.

Rời khỏi Đường gia, Lăng Tiếu không lập tức quay về Cổ thành mà từ Cự Phong thành đi tới đại bản doanh Nam Cung thế gia tìm Nam Cung Liệt, hi vọng Liệt Hỏa dong binh đoàn của hắn có thể tương trợ hội đấu giá Cổ thành.

Nam Cung Liệt biết kỹ năng của Lăng Tiếu, cũng tin tưởng Lăng Tiếu sẽ làm tốt hội đấu giá, vì vậy đáp ứng.

Lưu lại trong địa bàn của Nam Cung Liệt hai ngày, sau đó Lăng Tiếu cùng Tàn Báo quay về Cổ thành.

Nhưng từ địa bàn của Nam Cung gia không có truyền tống trận đi thẳng Cổ thành.

Vốn Nam Cung Liệt đề nghị Lăng Tiếu quay lại Cự Phong thành sau đó từ nơi đó quay lại Cổ thành.

Lăng Tiếu nghe theo đề nghị, bước lên con đường quay lại Cự Phong thành.

Nhưng khi Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi vào truyền tống trận, lại phát hiện

từng đợt ba động thật đáng sợ chấn động khiến hai người không ngừng lảo đảo.

Ngay sau đó hai người xuất hiện ở một nơi thật xa lạ.

- Đây…đây là có chuyện gì?

Lăng Tiếu nhìn một mảnh rừng rậm mờ mịt khó hiểu nói.

Tàn Báo đứng một bên nhăn mày nói:

- Hẳn là truyền tống trận xảy ra vấn đề, đem chúng ta đưa tới địa phương sai lầm.

- Còn có loại sự tình này?

Lăng Tiếu thoáng lặng người hỏi.

- Phải, kỳ thật chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Tàn Báo đáp:

- Truyền tống trận khắc đủ loại trận văn, một khi làm lỗi cũng sẽ đưa tới địa phương sai lầm, có lẽ trong quá trình truyền tống lại bị tuyệt thế cường giả can thiệp dùng không gian lực nên cũng sẽ xảy ra vấn đề…

Tàn Báo kiến thức rộng rãi, kể lại chi tiết với Lăng Tiếu.

- Vậy thì thật thảm, không biết nơi đây là đâu, không phải truyền tống đến tận Trung Vực đi!

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói.

Hắn muốn quay về Cổ thành một chuyến, sau đó chạy về tây bắc, thông tri người Cổ tộc quay về quê hương, thuận tiện giúp Tế Ti Nữ luyện chế Tinh Duyên nguyên đan, bồi Tế Ti Nữ qua đoạn thời gian cuối cùng sau đó quay về Tử Thiên tông.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, truyền tống trận cũng xảy ra vấn đề, quả nhiên làm hắn buồn bực không thôi.

- Tuyệt đối sẽ không truyền tới Trung Vực, còn trong phạm vi Nam Vực, hẳn là nằm giữa khu vực thành trì kế tiếp cùng Cự Phong thành mà thôi.

Tàn Báo lắc đầu nói.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Đi thôi, nhìn xem thành trì gần nhất ở đâu, hi vọng đừng đem ta chở tới thâm sơn cùng cốc mới tốt.

Lăng Tiếu đang vội vàng chạy đi, nếu bị đưa tới nơi hẻo lánh vậy muốn quay về Cổ thành sẽ tốn rất nhiều thời gian, chuyện này hắn hoàn toàn không muốn nhìn thấy.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo tuyển định một phương hướng, chạy nhanh về phía trước.

- Vùng núi non rừng rậm thật rộng lớn, chẳng lẽ chúng ta đang ở Man Hoang Vực sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ thầm.

Man Hoang Vực là vùng núi non rừng rậm lớn nhất Nam Hoang, cơ hồ chiếm hơn phân nửa diện tích, là núi non nguyên thủy nhất, nổi danh ngang hàng với Hoang Tùng sơn mạch tây bắc.

Nhưng Man Hoang Vực càng thần bí hơn cả Hoang Tùng sơn mạch, còn có nhiều truyền thuyết hơn nữa.

Nơi này có linh thú vô cùng vô tận, linh thảo linh hoa cao giai không ít, kỳ trân dị bảo thường xuyên xuất hiện. Chỉ cần ngươi có đủ thực lực, có đầy đủ cơ duyên, ở nơi này có thể tìm được vật quý khiến ngươi vui sướng.

Chẳng qua đi cùng cơ duyên thường thường là tuyệt đại hung hiểm, nếu không cẩn thận sẽ bị ném bỏ tính mạng cũng không phải chuyện gì lạ lùng.

Ở bên trong hoang vực thần bí nơi này cũng từng có một ít kỳ nhân dị sĩ tọa hóa, cuối cùng lưu lại trân quý suốt đời của mình, trở thành bí cảnh trong truyền thuyết.

Nam Cung Liệt từng ở nơi này lấy được truyền thừa, nhờ vậy mới có thực lực cường hãn như hôm nay.

Cho nên Hoang Man Vực là nơi sinh tồn của linh thú, cũng là nơi lịch luyện của người Nam Hoang.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chạy suốt một ngày đêm, không ngờ còn không phát hiện được một tòa thành nào.

Trên đường gặp được vài đầu phi cầm tam, tứ giai cao giai, đều bị Lăng Tiếu xem làm bia ngắm luyện tập.

- Xem ra thật là đi tới Hoang Man Vực!

Thần sắc Lăng Tiếu thật khó xem.

- Hay là cưỡi linh thú đi thôi, bằng không biết khi nào mới tìm được nơi có người ở.

Tàn Báo đề nghị nói.

Khu rừng rậm mênh mông bát ngát, cho dù tốc độ của hai người vô song nhưng cũng không chịu được đường dài như thế.

Ngay lúc Lăng Tiếu định triệu hoán lam sắc giao long, một thanh âm tiếng thú rống kinh thiên truyền tới.

Ngay lúc này lại thêm một thanh âm thú rống khác nối liền.

Có lẽ có linh thú cao giai đang chiến đấu.

Linh thú chiến đấu là chuyện thường xảy ra trong rừng rậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 717 - Cầm Thú, Buông Biểu Muội!

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo cũng không muốn quản tới, nhưng từ quang mang tản ra từng trận ở khu vực kia, hiển nhiên có đồ vật gì bất phàm đã xuất hiện.

Dù sao trong thời gian ngắn cũng không thể đi ra, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo bay xuống nhìn xem rốt cục là vật gì khiến linh thú phải tranh đoạt lẫn nhau.

Đang chiến đấu lại là hai đầu linh thú lục giai.

Một đầu là Độc Giác Ngưu Tê thú, chỉ thấy nó cực kỳ cao lớn uy mãnh, thân thể trôi nổi giữa không trung, sừng tê phát ra công kích trận trận.

Đối diện nó là một đầu linh thú nhỏ xinh.

Đây là một Hồ linh thú, dài hơn một thước, có ba đuôi, hai răng nanh sắc bén, đang trừng trừng nhìn Độc Giác Ngưu Tê thú, thân hình nhẹ nhàng né tránh, thường thường lợi dụng tốt độ bổ nhào lên thân nó cắn xé.

Cách đó không xa có một gốc linh thảo đặc biệt.

Linh thảo có bốn nhánh, mỗi nhánh chỉ có một mảnh lá cây, mỗi phiến lá tản ra quang mang sáng ngời.

Đây rõ ràng là Tứ Diệp thảo lục giai trung cấp vô thuộc tính.

Mỗi gốc Tứ Diệp thảo mỗi ngàn năm mới kết thành một lá, tổng cộng cần bốn ngàn năm mới có thể sinh trưởng được bốn lá, nhưng muốn đợi nó hoàn toàn thành thục nhất định phải thêm hai ngàn năm mới có thể chân chính

thành linh thảo lục giai.

Gốc Tứ Diệp thảo trước mắt rõ ràng vừa mới thành thục, cho nên dẫn tới hai linh thú cao giai tranh đoạt.

Lăng Tiếu không nghĩ tới vì một lần thuyên chuyển sai lầm mà gặp được một gốc linh thảo cao giai như thế, lập tức khiến cho hắn quét sạch tâm tình buồn bực suốt hai ngày này.

Nhưng khi Lăng Tiếu cùng Tàn Báo xuất hiện, hai linh thú đồng thời dừng tranh đoạt, mắt lộ hung quang trừng mắt nhìn hai nhân loại từ ngoài đến, hiển nhiên chỉ cần hai người dám ra tay, lập tức sẽ đem họ xé thành mảnh nhỏ.

Linh thú lục giai có thể so với thiên tôn, thực lực đương nhiên đáng sợ.

Nhưng Lăng Tiếu có lam sắc giao long hộ thân, hắn không hề sợ hãi.

Hắn không có thời gian dây dưa với hai linh thú cường đại kia, trực tiếp gọi lam sắc giao long đi ra.

Long uy của lam sắc giao long kinh sợ Độc Giác Ngưu Tê thú cùng Tam Vĩ Hồ Điêu, nháy mắt chúng đã trốn chạy.

Lăng Tiếu không tốn chút sức thu Tứ Diệp thảo lục giai tới tay.

Đây là linh thảo vô thuộc tính, đều hữu dụng đối với bất kỳ võ giả nào, cũng là linh thảo trọng yếu luyện chế đan dược cao giai, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Trong lúc vô ý thu được linh thảo cao giai, tâm tư Lăng Tiếu chợt động.

Hắn đột nhiên không còn khẩn cấp muốn chạy đi.

Hắn muốn ở lại trong Hoang Man Vực thu hoạch một phen rồi tính sau.

Dù sao đi nữa hắn sắp rời khỏi Nam Vực, nếu không lấy thêm chút đồ vật kỷ niệm có vẻ như có lỗi với chính bản thân hắn đi?

Vì thế Lăng Tiếu ngồi trên lam sắc giao long cùng Tàn Báo bắt đầu càn quét.

Ba ngày, Lăng Tiếu lấy được không ít linh thảo, bên trong thậm chí có cả linh thảo ngũ, lục giai cao cấp.

Điều này làm Lăng Tiếu vô cùng vui sướng.

Tàn Báo cũng có chút thu hoạch, tìm được hai gốc linh thảo ám hệ ngũ giai.

Phải biết rằng linh thảo ám hệ không dễ tìm, mà trong Hoang Man Vực có thể tìm được, có thể biết tài nguyên nơi này quả thật phong phú.

Vừa truy tìm linh thảo đồng thời Lăng Tiếu cũng không quên liệp sát linh thú cao giai.

Có linh thảo mà không thú đan cũng không thể luyện chế đan dược, huống hồ muốn dùng truyền tống trận cũng cần tiêu hao thú đan cao giai.

Lăng Tiếu thả Kim Sắc Lang Vương ra ngoài, khôi phục chút hung tính của nó.

Con mắt thứ ba của nó đã hoàn toàn hoạt hóa, thiên phú thần thông “Tà Nhãn” có thể giúp nó vượt cấp giết chết đối thủ.

Cuộc sống trong rừng rậm làm cho Lăng Tiếu cảm thấy vô tư không lo, có

đôi khi hắn suy nghĩ có nên tìm một khu rừng hoang ẩn cư là tốt nhất.

Đi suốt năm ngày trong rừng, rốt cục Lăng Tiếu cùng Tàn Báo gặp được một đầu linh thú thất giai đáng sợ.

Đây là một đầu hổ vương đã có thể nói tiếng người.

May mắn khi hai người còn chưa bước vào lãnh địa của nó đã bị lam sắc giao long nhận ra.

Theo sau vang lên một thanh âm khàn khàn:

- Nhân loại, đến gần thêm nửa bước, chết!

Thanh âm vừa vang lên, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chạy trốn thật nhanh.

Bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới gặp phải linh thú đáng sợ như vậy, cho dù lam sắc giao long cũng không phải đối thủ của hổ vương kia.

Chạy suốt mười ngày đường, hai người phát hiện mình đã lạc phương hướng, chỉ có thể tuyển chọn con đường khác.

Lần này rốt cục tuyển đúng phương hướng, bay thêm vài ngày đã nhìn thấy bóng người.

Lăng Tiếu thu lại lam sắc giao long, chỉ sợ nó dọa hỏng người khác.

Khi hắn cùng Tàn Báo mới rơi xuống, liền nghe được thanh âm kêu đánh kêu giết.

Hai người không lập tức hiện thân, tránh trên một gốc cổ thụ hiểu biết tình thế rõ hơn rồi tính sau.

- Nhanh lên đuổi theo, đừng làm cho nữ nhân kia trốn thoát, bằng không ta chặt đám phế vật các ngươi.

Một thanh âm cực kỳ chán ghét truyền vào trong tai hai người.

Vừa nhìn xuống, chỉ thấy một trung niên huyền sĩ cao giai đang mang theo hơn mười huyền giả cùng huyền sĩ đuổi theo ai đó.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy một thiếu niên dáng vẻ hào sảng cùng một thiếu nữ ăn mặc mộc mạc đang chạy như điên phía trước, sau lưng họ có một lão giả huyền sĩ cao giai đang yểm hộ họ bỏ chạy.

- Thiếu gia, tiểu thư, hai người chạy mau, lão bộc bám trụ bọn hắn trước!

Lão giả quát lớn với thiếu niên cùng thiếu nữ, cầm kiếm khí nhị cấp trong tay đón đánh ngăn cản đám người kia.

- Tôn gia gia đừng đi, ngươi không phải là đối thủ của bọn hắn!

Thiếu niên quay đầu quát to, thần sắc tràn ngập vẻ vô cùng căm giận.

Thiếu niên ngoại trừ bề ngoài có chút chật vật, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, mi thanh mục tú, khí khái anh hùng bừng bừng, chỉ tiếc chỉ là một người thường tay trói gà không chặt.

Thiếu nữ ở cạnh hắn co rụt thân hình, chỉ lộ ra khuôn mặt thanh xuân động lòng người, thần sắc sợ hãi khiến người thương tiếc. Tu vi thiếu nữ lại mạnh hơn thiếu niên kia nhiều, lại là một huyền giả trung giai.

Hai người chừng mười lăm mười sáu tuổi, đang trong năm tháng thanh xuân, nhưng bây giờ phải đối mặt hiểm cảnh bị đuổi giết.

Lão giả giết vào đám người, rất nhanh thủ tiêu hai gã huyền giả.

Trung niên kia hét lớn một tiếng:

- Các ngươi tránh ra cho lão tử, ta làm thịt lão gia hỏa này.

Trung niên kia vừa nhìn liền biết là ác bá, trong tay cầm đại đao chém về phía lão giả kia.

Lão giả kia cũng liều mạng, đem trung niên kia đánh nhập vào nguy hiểm.

- Không nghĩ tới lão gia hỏa này cũng cứng rắn như thế.

Tên trung niên thầm hô một tiếng, đột nhiên nảy sinh một kế.

- Các ngươi đi bắt lấy hai đứa kia cho ta!

Trung niên quát thủ hạ.

Lão giả lo lắng an nguy của thiếu niên cùng thiếu nữ, nhất thời phân thần bị chém trúng một đao.

Tên trung niên nhân cơ hội tăng cường công kích, rất nhanh chém lão giả thương tích đầy mình.

Thiếu niên quay đầu chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt hiện lên lửa giận tràn đầy kêu to:

- Tôn gia gia!

Thiếu nữ cũng bi thiết:

- Tôn gia gia!

Đáng tiếc lão giả chỉ quay đầu gào thét:

- Đi nhanh lên ah…

Lời của hắn vừa dứt đầu đã bị chém rơi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 718 - Chẳng Lẽ Ngươi Trúng Ý Biểu Ca Ta Sao? (1)

- Ha ha, cuối cùng lão gia hỏa ngươi đã chết, còn có thể làm thịt mấy huynh đệ của ta, xem như tiện nghi ngươi.

Tên trung niên sảng khoái cười to.

Tiếp theo hắn đưa mắt nhìn hai nam nữ đang chạy trốn, lập tức mắng to:

- Các ngươi đều là người chết sao, không thấy bọn họ chạy sao? Mau đuổi theo cho ta!

Đám thủ hạ tên trung niên phục hồi lại tinh thần lập tức truy tới.

- Biểu muội, ngươi chạy trước đi, để ta chặn lại bọn hắn, nếu ngươi còn có thể sống sót, sau này báo thù cho chúng ta!

Thiếu niên phát ra tử chí kêu lên.

- Không…biểu ca, chúng ta cùng nhau chạy đi…

Thiếu nữ thập phần sợ hãi kéo tay thiếu niên cố gắng chạy.

- Hắc hắc…trốn, các ngươi có thể trốn đi nơi nào, tiếp tục chạy vào bên trong có linh thú cường đại, các ngươi chỉ trở thành thực vật của chúng, mau cùng đại gia trở về đi, đảm bảo cho các ngươi sung sướng…

Tên trung niên cười to nói, ánh mắt không ngừng nhìn chằm chằm thiếu nữ, hận không thể lập tức nhào đi lên.

Nhưng hiện giờ nàng đã trở thành sơn dương trong tay hắn, hắn không cần phải gấp gáp.

- Ta cho ngươi biết, ta là Tân gia thiếu gia, nếu để gia tộc của ta biết, toàn bộ các ngươi đều phải chết!

Thiếu niên chắn ngang trước người thiếu nữ, lớn tiếng quát.

Chẳng qua hắn nói lời này cũng không đủ cứng rắn.

- Hắc hắc, ngươi chỉ là một thiếu gia bị Tân gia bỏ quên, chuyện của ngươi có ai mà không biết, còn dám giả vờ với ta, lão tử trói lại ngươi trước, sau đó cùng biểu muội ngươi vui vẻ một hồi, để ngươi xem bổn đại gia biểu diễn có phấn khích hay không.

Trung niên cười âm hiểm đi nhanh tới.

Thiếu niên cầm một thanh kiếm ánh mắt tràn ngập oán hận:

- Biểu muội, ngươi mau chạy đi, ta chặn hắn lại!

Dứt lời hắn vung kiếm chém tới.

Tuy rằng hắn không thể tu võ, nhưng vẫn biết ít kiếm kỹ, ra tay cũng có vài phần khí thế.

Đáng tiếc ở trước mặt tên trung niên không chịu nổi một kích, trực tiếp bị đá bay ra xa, máu tươi cuồng phun.

Thiếu nữ kinh hô:

- Biểu ca!

Nàng cũng không chạy trốn mà chạy tới ôm thiếu niên kia òa khóc.

- Biểu muội, ngươi…vì sao ngươi không trốn!

Thiếu niên hữu khí vô lực nói.

- Biểu ca, ta trốn không thoát, nếu chết chúng ta cùng chết!

Thiếu nữ thập phần kiên định nói.

Tiếp theo nàng chụp thanh kiếm đưa lên ngang cổ mình quát:

- Các ngươi bước thêm bước nữa ta sẽ chết cho các ngươi xem!

Nhưng chiêu này hữu dụng sao?

Chỉ thấy tên trung niên đá văng vài hòn đá nhỏ trúng bàn tay nàng, thanh kiếm lập tức rơi xuống.

- Tiểu mỹ nhân, đại gia sao có thể nhẫn tâm nhìn ngươi chết đâu, ngoan ngoãn làm tiểu thiếp cho ta đi!

Tên trung niên chợt lóe đã tiến tới trước người thiếu nữ.

Tiếp theo hắn ôm thiếu nữ vào trong lòng.

Thiếu niên muốn nhào tới cứu giúp nhưng vô lực đứng lên.

- Cầm thú, buông biểu muội!

Hai mắt hắn phun lửa quát to.

- Buông…buông ra…

Thiếu nữ không ngừng giãy dụa, nước mắt đầm đìa, tràn đầy thống khổ.

- Súc sinh!

Thiếu niên cắn răng mắng to.

Hắn dựa vào ý chí kiên cường của chính mình bò lên khỏi mặt đất nhặt kiếm hướng trung niên kia bổ tới.

Trung niên vung tay, một đạo công kích oanh bay thiếu niên ra thật xa, ánh mắt lộ thần sắc phi thường khinh thường nói:

- Phế vật như ngươi khó trách trở thành thiếu gia bị bỏ rơi của Tân gia!

Tầm mắt thiếu niên dần dần mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của biểu muội tim của hắn đau đớn như bị dao đâm.

Năm năm trước hắn bị gia tộc đá ra ngoài, nói hắn là phế vật không thể tu luyện, lúc ấy hắn nản chí ngã lòng chỉ muốn chết.

Gia tộc bọn hắn là đại tộc, hắn lại là con cháu dòng chính nhưng bị nhận định không thể tu luyện, đối với hắn mà nói là sấm sét giữa trời quang.

Về sau hắn rốt cục thừa nhận sự thật, mang theo người hầu rời xa gia tộc quay về định cư bên nhà bà ngoại của hắn trong trấn.

Năm năm nay chỉ có biểu muội thân mật với hắn, không hề chán ghét khinh thường hắn, ngược lại không ngừng cổ vũ hắn.

Quan hệ giữa hai người còn tốt hơn thân huynh muội.

Hiện giờ chứng kiến biểu muội bị đối phương ô nhục, một cỗ ý chí cường đại chưa từng có từ trước tới nay làm cho hắn như bộc phát lực lượng, thân thể mơ hồ phiếm lên lục quang, kiên cường bật dậy lần nữa.

Giờ khắc này hắn có thể trực tiếp từ một người thường nhảy lên thành huyền giả, một cỗ năng lượng cường đại cho hắn cảm giác như mới ra đời.

- Ta…ta có lực lượng…

Thiếu niên vui mừng kêu lên.

Tên trung niên dừng động tác kinh ngạc nhìn thoáng qua thiếu niên, lại xé áo thiếu nữ, bộ ngực của nàng đã như ẩn như hiện.

- Ngươi đi chết đi!

Thiếu niên bật dậy khỏi mặt đất, cầm trường kiếm đâm thẳng vào yết hầu tên trung niên.

Đây là một chiêu mạnh nhất mà thiếu niên dùng ý chí cực mạnh phát ra.

Những tên thủ hạ chỉ lo nhìn thiếu nữ căn bản không thấy thiếu niên có thể đứng lên lần nữa.

Nhưng tên trung niên cũng kịp phản ứng, hừ lạnh một tiếng:

- Thật sự là đê tiện, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Dứt lời hắn ôm thiếu nữ tránh sang bên, vung tay, một đoàn công kích cường đại đập thẳng vào ngực thiếu niên kia.

Phốc!

Thiếu niên bị thương nặng thân hình bay ngược ra ngoài, máu tươi phun đầy trời, đoán chừng là không sống nổi.

- Biểu ca!

Thiếu nữ bi thiết hô lên, tràn đầy thống khổ.

- Biểu ca vô dụng của ngươi chết rồi, sau này đi theo Xà gia, ngươi sẽ trở thành nữ nhân vui sướng nhất trong trấn!

Tên trung niên thò tay muốn sờ vào bộ ngực thiếu nữ.

Thiếu nữ biết khó tránh khỏi bị ô nhục, đang muốn cắn lưỡi tự sát.

- Rác rưởi!

Một thanh âm nhẹ nhàng mắng lên.

Trung niên hoảng sợ, hắn nghe ra thanh âm kia tuyệt đối không phải thủ hạ mình vọng lại.

- Ai, đi ra cho ta!

Trung niên nhìn quanh bốn phía quát to.

Đám thủ hạ lập tức đề phòng, nhìn quanh bốn phía.

- Ngươi không tư cách thấy bổn thiếu!

Thanh âm kia lại vang lên.

- Bọn chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi, có dũng khí đi ra cùng Xà gia đại chiến ba trăm…

Tên trung niên quát to, hắn không ngừng tìm kiếm xung quanh, nhưng hắn không biết thanh âm kia từ đâu vọng lại.

Hắn còn chưa nói dứt lời đã phát hiện thân thể mình bị vật gì đó bắt giữ.

Hắn kinh hãi, còn tưởng rằng bị người bắt được nhưng chợt phát hiện thân thể mình đột nhiên trôi nổi lên.

Thủ hạ hắn nhìn thấy cảnh này đều trợn tròn mắt.

Thiếu nữ nhân cơ hội chạy tới chỗ biểu ca của nàng.

Tên trung niên rốt cục nhận rõ sự thực, hắn biết mình lần này đã gặp phải cao nhân, nhanh chóng cầu xin nói:

- Đại…đại nhân tha mạng, tiểu nhân vô ý mạo phạm, đại nhân tha mạng…

- Hừ, rác rưởi gian dâm bắt người cướp của, há có thể tha cho ngươi!

Thanh âm kia lại vang lên.

Tiếp theo tên trung niên hướng chỗ đám thủ hạ bắn tới.

Phanh phanh!

Hai bên chạm nhau, đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Những người khác thấy thế kinh hãi vội lui về phía sau.

Đáng tiếc một cỗ linh khí cường đại từ khắp bốn phương tám hướng đè ép tới, làm cho bọn hắn không thể động đậy.

- Ngươi không phải ưa thích cưỡi người sao? Bổn thiếu cho ngươi nếm thử mùi vị!

Thanh âm kia lại vang lên.

Sau đó thân thể tên trung niên như bị bàn tay vô hình khống chế đụng vào thân hình tên thủ hạ khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 719 - Chẳng Lẽ Ngươi Trúng Ý Biểu Ca Ta Sao? (2)

- A…đại nhân…ngươi buông tha ta đi…tiểu nhân không dám nữa…

Tên trung niên lớn tiếng cầu xin.

- Hừ, kiếp sau làm người tốt đi!

Người kia tựa hồ đã chơi ngán.

Thanh âm vừa vang lên, một cỗ uy áp cường đại từ trên trời giáng xuống!

Phốc phốc!

Mười mấy người nháy mắt bị khí kình cường hãn chấn đến trào máu tươi, lập tức chết ngay tại chỗ.

Tên trung niên thực lực cao nhất, hắn chết chậm nhất, khi hắn nhắm mắt lại chứng kiến hai thanh niên nhảy xuống, thần sắc kinh hãi thì thào:

- Vương…vương cấp…

Vừa mới thốt ra, trực tiếp đoạn khí.

Người ra tay chính là Lăng Tiếu.

Hắn vốn không muốn xuất thủ, ở thế giới lấy thực lực vi tôn, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu là quy luật sinh tồn, căn bản không tồn tại chính nghĩa hay tà ác, chỉ cần nắm đấm của ai cứng rắn thì người đó là vương giả.

Nhưng hắn thật sự chướng mắt bộ dáng dâm đãng của tên trung niên kia, kẻ như thế lưu lại trên đời chỉ gây tai họa.

Hơn nữa ý chí kiên cường của thiếu niên kia, đồng thời lục mang từ người hắn phát ra làm Lăng Tiếu chú ý.

Vì vậy hắn làm một lần người tốt, ra tay đem đám cặn bã kia giết đi, xem như là kết thiện duyên.

Thiếu nữ nhìn thấy hai người từ trời giáng xuống, lập tức chạy tới quỳ trước mặt phục lạy nói:

- Van cầu hai vị đại nhân xin thương xót cứu biểu ca tôi, dù muốn tôi làm trâu làm ngựa báo ân cũng cam tâm, van cầu hai vị…

Thiếu nữ không ngừng dập đầu cầu xin, bộ dáng bi thiết nói không nên lời, khiến người không nhịn được sinh ra ý thương tiếc.

- Đi qua xem hắn còn cứu được không.

Lăng Tiếu nói với Tàn Báo.

Tàn Báo có chút không tình nguyên hút thân hình của thiếu niên đi qua.

- Tiểu cô nương đứng lên đi, ta xem biểu ca của ngươi trước đã.

Lăng Tiếu vẫy tay, kéo thiếu nữ đứng lên.

Thiếu nữ vừa nghe hai người đồng ý cứu biểu ca của mình, lau nước mắt không ngừng cảm tạ:

- Đa tạ hai vị đại nhân…đa tạ hai vị đại nhân…

Lăng Tiếu thấy quần áo thiếu nữ rách rưới, liền lấy ra bộ quần áo ném cho nàng, quay đầu hỏi Tàn Báo:

- Thế nào?

- Sắp chết, nhưng còn một khẩu khí, lực ý chí của tiểu tử này thật cứng cỏi.

Tàn Báo đáp.

Lăng Tiếu gật đầu, lập tức lấy đan dược chữa thương cao giai đút vào miệng thiếu niên.

Nuốt đan dược, thần sắc thiếu niên có chút khởi sắc, chân khí chầm chậm bình ổn trở lại.

Lăng Tiếu nhân cơ hội bắt mạch thiếu niên.

Vừa rồi trên người thiếu niên xuất hiện lục mang làm hắn vô cùng tò mò.

Tra xét chốc lát Lăng Tiếu thoáng nhíu mày, lẩm bẩm:

- Tiên thiên kinh mạch bế tắc, khó trách không thể tập võ, đáng tiếc.

Thiếu nữ thay đổi quần áo, ngượng ngùng nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Đại nhân…biểu ca không sao chứ?

Lăng Tiếu cười nói:

- Không có việc gì, có ta ở đây hắn không chết được.

Ngay lúc hắn muốn buông tay thiếu niên thì Lục Ông trong thức hải chợt nói:

- Oa nhi này có thể chất tiên thiên mộc thuộc tính, khó trách làm lão phu không nhịn được muốn quan sát một chút.

- Thể chất tiên thiên mộc thuộc tính?

Lăng Tiếu có chút ngây ngẩn cả người, tiếp theo hỏi ngược lại:

- Ngươi nói hắn là thể chất thuần mộc thuộc tính?

- Đúng vậy, nếu hắn tu luyện công pháp mộc thuộc tính của nhân loại các ngươi nhất định là tiến bộ nhanh phi thường!

Lục Ông đáp.

Lăng Tiếu nghe xong Lục Ông khẳng định, cuối cùng hiểu được vì sao trên thân thiếu niên xuất hiện lục mang, nguyên lai là trời sinh thể chất mộc thuộc tính tinh thuần.

- Sư phụ thường than thở Mộc Kỳ phong nhân tài điêu linh, ta thu một đồ đệ xuất sắc mang về cho lão nhân gia cao hứng!

Lăng Tiếu cực kỳ vui sướng nghĩ thầm.

Thiếu nữ nhìn thấy Lăng Tiếu cầm tay biểu ca của nàng chợt bật cười, chợt rùng mình.

Nàng lấy hết dũng khí yếu ớt hỏi:

- Đại nhân…ngươi…ngươi chẳng lẽ trúng ý biểu ca của ta sao?

Lăng Tiếu bị lời của tiểu cô nương làm uất nghẹn liên tục ho khan.

- Tiểu cô nương đừng nói bậy, bổn thiếu đang giúp biểu ca ngươi bắt mạch, xem hắn có thể khôi phục hay không.

Lăng Tiếu cố tình làm ra bộ dáng cao nhân nghiêm túc nói.

Thiếu nữ quả nhiên bị lời của Lăng Tiếu hù dọa, có chút ngượng ngùng hỏi han:

- Đại nhân, vậy…vậy biểu ca còn khỏe lại được sao?

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Lăng Tiếu rút tay đáp.

Thiếu nữ nghe xong cảm động bái lạy Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của hai vị đại nhân, tiểu Nam nguyện cả đời hầu hạ hai vị làm chủ nhân.

Thiếu nữ nói chuyện vang vang mạnh mẽ, nhìn ra được nàng hạ quyết tâm, cũng nhìn ra được cảm tình của nàng đối với vị biểu ca thật sự rất tốt.

Lăng Tiếu vẫy tay kéo thiếu nữ nói:

- Việc này sau hẵng nói, ngươi hãy nói nơi này là địa phương nào, thành trì gần nhất là tòa thành gì?

Thiếu nữ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu hiếu kỳ hỏi:

- Hai vị đại nhân là từ nơi khác tới?

Lăng Tiếu gật gật đầu:

- Là từ nơi khác tới, ngươi nói cho ta nghe một chút nơi nào là địa phương nào đi.

- Hay là hai vị đại nhân đến nhà của tôi trước, tôi chậm rãi nói cho hai vị biết được không?

Thiếu nữ cẩn thận hỏi. Nàng có chút thông minh, sợ Lăng Tiếu cùng Tàn Báo hỏi xong liền rời đi, như vậy sẽ không ai cứu chữa cho biểu ca của nàng, cho nên lưu lại hai vị đại nhân là tốt nhất, hơn nữa nàng cảm thấy vị đại ca trước mặt là người tốt, sẽ không bỏ mặc hai huynh muội nàng.

Lăng Tiếu đương nhiên nhìn thấu tâm tư của thiếu nữ, cũng không vạch trần nhìn Tàn Báo nói:

- Mang theo hắn đi thôi!

Tàn Báo khinh thường nhìn thoáng qua thiếu niên kia, nhưng vẫn phục tùng cõng hắn lên lưng.

Lăng Tiếu quay mặt nói với thiếu nữ:

- Đi phía trước dẫn đường đi!

Nửa ngày sau thiếu nữ đưa hai người rời khỏi rừng rậm.

Nguyên lai nơi này đã là mảnh đất bên cạnh Hoang Man Vực.

Lăng Tiếu thấy tốc độ của thiếu nữ quá chậm nên triệu hồi Kim Sắc Lang

Vương chở nàng dẫn đường.

Thiếu nữ nhìn thấy Kim Sắc Lang Vương bị dọa đến tái nhợt, cũng may còn có Lăng Tiếu bên cạnh, nếu không chắc chắn đã bị dọa ngất.

Một lúc sau bọn họ đi tới một trấn nhỏ.

Dân cư nơi này không nhiều, chỉ khoảng vài trăm gia đình.

Người trong trấn nhìn thấy linh thú khổng lồ đột nhiên xuất hiện bị dọa đến gà bay chó chạy, trốn vào nhà không dám đi ra.

Lăng Tiếu chỉ có thể đem linh thú thu trở vào đi bộ về nhà thiếu nữ.

Ngôi nhà của thiếu nữ cũng không tệ lắm, ở trong trấn vẫn tính là khá lớn.

Nhưng sân viện lớn như vậy lại trống vắng, không thấy người hầu.

Sau khi đi vào trong sân, một lão bà lưng khòm đi ra, nhìn thiếu nữ liền nhu mắt nói:

- Là…là tiểu Nam về sao?

- Nãi nãi, là cháu!

Thiếu nữ chạy tới nhào vào trong lòng bà lão òa khóc, tựa hồ muốn đem ủy khuất đều phát tiết ra ngoài.

- Cháu ngoan ah, cháu đã chạy đi đâu, thật sự là hù chết nãi nãi, đúng rồi, biểu ca cháu đâu?

Lão bà vỗ vỗ lưng thiếu nữ hỏi, sau đó nhìn thấy hai người Lăng Tiếu đang cõng một người, lập tức kêu lên:

- Các ngươi là ai, mau thả cháu ngoại của ta xuống.

Lão bà phát ra uy áp linh sư giai đánh về phía Lăng Tiếu cùng Tàn Báo.

Nhưng chỉ một chút uy áp như vậy làm sao có thể hình thành uy hiếp được với hai người bọn họ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 720 - Tân Gia Khí Thiếu.

- Nãi nãi đừng nóng vội, là nhờ hai vị đại nhân đã cứu chúng cháu.

Thiếu nữ nhanh chóng giải thích.

Lúc này lão bà chợt hiểu, đồng thời nhìn hai người Lăng Tiếu áy náy nói:

- Ngượng ngùng hai vị, lão bà tử hiểu lầm các ngươi.

Trong lòng bà đang kỳ quái, hai người này sao lại vô duyên cớ cứu hai đứa cháu của bà, chẳng lẽ là người của gia tộc kia sao?

- Không có việc gì, đặt hắn nằm xuống trước đi.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Hắn rất kỳ quái nơi này rõ ràng còn có một linh sư, nhưng vì sao thiếu niên cùng thiếu nữ kia lại bị ép buộc chạy vào trong Hoang Man Vực đây?

Nghi hoặc của Lăng Tiếu rất nhanh nhận được đáp án.

Nguyên lai thiếu niên cùng thiếu nữ do ham chơi, chạy tới gần khu vực Hoang Man Vực, trong lòng chỉ nghĩ có thể may mắn tìm được loại linh thảo nghịch thiên nào đó, hi vọng nhờ linh thảo giúp thiếu niên có thể tu luyện.

Đáng tiếc vừa đi tới lối vào Hoang Man Vực đã bị nhóm dong binh ngăn cản.

Nguyên nhân là vì đầu lĩnh nhóm dong binh xem trọng mỹ mạo của thiếu nữ, muốn chiếm hữu nàng.

Chuyện sau đó Lăng Tiếu đã biết.

Đồng thời hắn cũng biết hai người gọi tên là gì.

Thiếu niên tên Tân Lập, là con cháu trực hệ của một trong tứ đại thế gia Nam Vực nổi danh chế dược. Vốn hắn là một vị thiếu gia được người hâm mộ, nhưng bởi vì từ nhỏ không thể tu luyện mà bị Tân gia từ bỏ, hơn nữa cha mẹ hắn ra ngoài lịch luyện không trở về gia tộc, cho nên trong Tân gia không người bảo hộ hắn, hắn chỉ có thể lựa chọn quay về nhà bà ngoại ở lại làm người bình thường vượt qua cả đời.

Thiếu nữ tên Tôn Tiểu Nam, là nhi nữ của cậu Tân Lập.

Vốn Tôn gia kết thông gia cùng Tân gia nên cuộc sống rất tốt, đáng tiếc từ sau khi Tân Lập quay về đây, mọi người đều biết Tôn gia mất thế, mấy năm nay Tôn gia cũng dần dần suy sút.

Cho nên hiện nay trong nhà không có người hầu cũng vì nguyên nhân này.

Lăng Tiếu cũng biết tòa thành gần nơi này nhất là đại bản doanh Tân gia – Nam Đan thành.

Sở dĩ đặt tên là Nam Đan, bởi vì nơi này là Nam Vực, mà Tân gia nhiều thế hệ chế dược như Đường gia luyện khí, được xưng "Đan" kỳ thật còn không đủ.

Tân gia từng xuất hiện qua luyện dược sư ngũ phẩm cùng lục phẩm, một lần từng có thực lực kề vai cùng Đường gia, nhưng nhân tài của Tân gia điêu linh, hiện giờ trấn thủ Tân gia chỉ có ba luyện dược sư tứ phẩm mà thôi.

Nhưng nghe đồn đãi cách đây không lâu Tân lão gia tử đã thành tựu luyện dược sư ngũ phẩm, không biết tin tức kia là thật hay giả.

Tìm được thành trì, hơn nữa còn là đại thành trì, xem như Lăng Tiếu có thể thả lỏng một hơi.

Bằng không từ nơi này quay về Cổ thành chỉ sợ ít nhất cũng mất mấy tháng, thật quá lãng phí thời gian.

Đêm đó Lăng Tiếu cùng Tàn Báo lưu lại Tôn gia qua đêm.

Lăng Tiếu cũng cảm thấy hứng thú đối với thể chất thuần mộc thuộc tính của Tân Lập, muốn xem sau khi tiểu tử kia tỉnh lại có muốn bái hắn làm sư phụ hay không. Nếu hắn không ý kiến, Lăng Tiếu sẽ mang hắn theo cùng, dù sao Tân gia cũng không cần vị thiếu gia bị bỏ rơi này đâu.

Một đêm trôi qua, sắc trời dần sáng.

Lăng Tiếu bị tiếng kêu gọi của Tôn Tiểu Nam đánh thức.

- Làm sao vậy?

Lăng Tiếu ngáp dài hỏi.

Tôn Tiểu Nam có chút ngượng ngùng nói:

- Biểu…biểu ca đã tỉnh.

- Ân, tỉnh thì tỉnh, có gì đâu mà kêu to.

Lăng Tiếu uể oải đáp.

- Nhưng hắn…hắn vẫn còn rất đau…

Tôn Tiểu Nam do dự nói.

- Bị thương đau đớn không phải bình thường sao? Cho dù nuốt đan dược cũng không thể lập tức liền khôi phục, thể chất của hắn quá kém.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Nga, tôi đã biết, biểu ca muốn gặp mặt ngài.

Tôn Tiểu Nam còn nói thêm.

- Được rồi, dù sao ta còn có việc, gặp mặt hắn cũng tốt.

Lăng Tiếu nói.

Đi theo Tôn Tiểu Nam dẫn dắt, Lăng Tiếu qua một gian phòng.

Tân Lập đang dựa trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà ngẩn người.

- Biểu ca, ân nhân của chúng ta đến đây!

Tôn Tiểu Nam đi vào liền gọi Tân Lập.

Tân Lập phục hồi lại tinh thần giãy dụa muốn bước xuống giường.

Cũng may tay chân Lăng Tiếu nhanh nhẹn lại đè hắn ngồi trở lên giường.

- Thương thế của ngươi còn chưa khỏe, không nên lộn xộn!

Lăng Tiếu thân thiết nói.

Tân Lập nhìn Lăng Tiếu cảm kích nói:

- Đa…đa tạ ân nhân đã cứu tôi cùng biểu muội.

Ngữ khí của hắn còn chút suy yếu nhưng nghe thật chân thành.

- Ân, chỉ đi qua thuận tay mà thôi.

Lăng Tiếu lên tiếng, tiếp theo lấy viên đan dược đưa cho Tân Lập nói:

- Ăn vào đi, vài ngày nữa là có thể xuống giường.

Tân Lập cẩn thận tiếp nhận đan dược, không lập tức nuốt vào mà đưa lên mũi nhẹ ngửi vài hơi, thần sắc biến thành kinh ngạc:

- Đây…đây là đan dược tứ phẩm tinh phẩm chữa thương – Hồi Thiên đan!

Lăng Tiếu tán thưởng nhìn Tân Lập, thầm hô:

- Không hổ là truyền thừa thế gia, một đệ tử nho nhỏ cũng có thể phân biệt ra được đan dược như thế.

- Ân nhân, này…thật quá quý trọng!

Tân Lập cực kỳ lưu luyến đưa trả Lăng Tiếu.

Hắn xuất thân từ luyện dược sư gia tộc, đương nhiên biết sự trân quý của đan dược tứ phẩm.

- Ăn đi, loại đan dược này ta còn nhiều mà.

Lăng Tiếu thật tùy ý nói.

Buồn cười, hắn là luyện dược sư ngũ phẩm, cho đệ tử tương lai của mình một viên đan dược tứ phẩm có đáng là gì.

- Biểu ca mau ăn vào đi.

Tôn Tiểu Nam lo lắng khuyên nhủ.

Tân Lập cảm kích nhìn Lăng Tiếu, sau đó nuốt vào.

Dược lực cường đại rất nhanh làm dịu thương thế của hắn, làm hắn cảm thấy khá hơn nhiều, tin tưởng không ra vài ngày thì có thể xuống giường hoạt động.

Nếu đổi lại là võ giả, chỉ sợ không qua một ngày thì đã có thể xuống giường.

- Đa tạ ân nhân ban thưởng đan dược, đáng tiếc tôi…Tân Lập này không cách nào báo đáp đại ân của ân nhân!

Tân Lập vừa cảm kích lại không cam lòng nói.

Hắn chỉ là một người bình thường mà thôi, làm sao trả lại ân tình cho Lăng Tiếu đây? Người ta cần một phế nhân như hắn để làm gì?

- Muốn trả ân, làm đồ đệ của ta đi!

Lăng Tiếu thật tùy ý nói.

- Ân…ân nhân ngài…ngài nói ngài muốn thu tôi làm đồ đệ?

Thần sắc Tân Lập dị thường kích động hỏi, hắn chỉ sợ chính mình nghe lầm.

- Là ngươi cầu ta thu ngươi làm đồ đệ, mà không phải ta cầu ngươi làm đồ đệ cho ta, hiểu chưa?

Lăng Tiếu cường điệu nói, trong lòng lại thầm hô:

- Bổn thiếu muốn thu đồ đệ, chỉ cần vung tay đã có vô số người khóc cầu bái ta làm sư phụ đâu, tiểu tử ngươi còn không biết cảm kích!

Hắn nói như vậy chỉ vì mặt mũi mà thôi.

Kỳ thật hắn còn chưa có khái niệm gì về chuyện thu đồ đệ, chỉ muốn mang về nỗi vui mừng cho sư phụ Mộc Hòe thế thôi.

Nhớ ngày đó Mộc Hòa vừa biết thể chất của hắn là thuần mộc thuộc tính, còn hạ da mặt đi thỉnh thái sư phụ của hắn chạy tới Dược phong cướp người đâu.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu càng thêm kính trọng Mộc Hòa không thôi.

Nhưng nếu để cho người khác biết được Tân Lập có thể chất thuần mộc thuộc tính, chỉ sợ cho dù là nhân vật thiên tôn giai cũng phải chạy tới cướp đoạt thu hắn làm đồ đệ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 721 - Trùng Tố Kinh Mạch.

Phải biết rằng thể chất như vậy là ngàn năm khó gặp, đối với con đường tu luyện càng thêm thuận lợi cường đại vượt hơn người thường không biết bao nhiêu lần. Loại thể chất này mặc kệ ở đại phái nào cũng sẽ trở thành đối tượng được xem trọng bồi dưỡng nhất.

Mà Lăng Tiếu biểu hiện tùy ý như thế, nếu để cho người khác biết được chỉ sợ sẽ bị hắn tức chết.

Nhưng tuy Tân Lập có được thể chất như vậy, nhưng kinh mạch hắn tiên thiên bế tắc cũng làm cho hắn không có biện pháp tu luyện, rơi vào trong tay người khác cũng chỉ trở thành người thường.

Nếu không phải có Lục Ông cảm ứng ra thể chất của hắn bất đồng, chỉ sợ chính Lăng Tiếu cũng đã xem nhầm.

Đồng thời muốn chữa trị kinh mạch của Tân Lập cũng chỉ có luyện dược sư phẩm cấp cao như Lăng Tiếu mới có thể làm được.

- Biểu ca còn không mau bái sư!

Tôn Tiểu Nam đứng một bên thúc giục, chỉ sợ Tân Lập bỏ qua cơ hội lần này. Nàng biết Tân Lập vì muốn tu luyện không biết đã nếm bao nhiêu đau khổ, khó được cơ hội lần này, đương nhiên không hi vọng hắn bỏ lỡ.

Tân Lập vừa định bò xuống giường, nhưng chợt do dự, nặng nề thở dài một hơi nói:

- Đa tạ ý tốt của ân nhân, tôi…từ nhỏ bị nhận định là không thể tu luyện.

Vừa rồi Tân Lập đã nghe Tôn Tiểu Nam nói qua Lăng Tiếu cùng Tàn Báo ít nhất là cường giả ngoài vương cấp, cao thủ như thế cho dù là ở trong gia tộc cũng là cấp bậc trưởng lão, người ta thu hắn làm đồ đệ hắn đương nhiên cao hứng, nhưng hắn nhất định phải đem tình huống của mình nói ra, miễn cho đến lúc đó khi nhận sư phụ lại bị trục xuất sư môn, thật sự là khó kham biết bao nhiêu!

- Tình huống của ngươi ta biết, nhưng nếu ngươi thật muốn bái ta làm sư, có lẽ ta có thể giúp ngươi giải quyết, hơn nữa khi ngươi tu luyện càng nhanh hơn nhiều.

Lăng Tiếu đáp.

- Thật…thật sự?

Tân Lập kinh hô một tiếng, lập tức từ trên giường gian nan bò xuống hướng Lăng Tiếu dập đầu mấy cái thật vang nói:

- Đồ nhi Tân Lập bái kiến sư phụ!

Lăng Tiếu dìu Tân Lập ngồi trở lên giường, thật hài lòng gật gật đầu nói:

- Tốt tốt…từ hôm nay trở đi ngươi là đồ đệ của Lăng Tiếu này, ai dám khi dễ ngươi, vi sư bóp nát trứng đản của hắn!

- Sư…sư phụ, trứng đản là cái gì?

Tôn Tiểu Nam vẻ mặt khó hiểu hỏi han.

Lăng Tiếu sực nhớ Tôn Tiểu Nam còn ở trong phòng, chợt đỏ mặt, hắn vì

sao lại quên tiểu cô nương còn đang ở đây mà lại mở miệng nói bậy đâu.

- Trứng đản sao…là trứng chim đi.

Lăng Tiếu gian nan giải thích.

- Vậy người khác khi dễ biểu ca lại có liên quan gì tới trứng chim đây?

Tôn Tiểu Nam lại hỏi.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm hô:

- Lỗi lỗi, bổn thiếu không thể dạy hư nhi đồng!

- Tiểu Nam, ngươi đi ra ngoài trước, ta có việc muốn nói với biểu ca ngươi.

Lăng Tiếu nói sang chuyện khác, hắn không thể giải thích vấn đề thâm ảo kia cho Tôn Tiểu Nam.

Chờ sau khi Tôn Tiểu Nam đi ra, Lăng Tiếu nghiêm mặt nói:

- Ngươi đã bái ta làm sư phụ, vi sư cho ngươi biết lai lịch của ta, miễn cho ngươi hối hận.

- Sư phụ đã cứu tính mạng của đồ nhi, lại chịu thu đồ nhi làm đồ đệ, cuộc đời này đồ nhi tuyệt không hối hận!

Tân Lập vang vang mạnh mẽ nói với Lăng Tiếu.

Hắn vốn là thiếu gia bị bỏ rơi của Tân gia, chịu đủ châm chọc lạnh lùng, đối với Tân gia đã nản chí ngã lòng, hiện tại Lăng Tiếu chẳng những cứu hắn

còn chịu thu hắn làm đồ đệ, đáp ứng dạy võ cho hắn, hắn còn có điều gì mà không hài lòng đây?

- Ngươi có quyết tâm như vậy là tốt rồi.

Lăng Tiếu gật gật đầu, sau đó mới nói:

- Vi sư là đại đệ tử đời thứ sáu mươi tám của Mộc Kỳ phong bát phẩm tông môn Tử Thiên tông tây bắc, hiện tại ngươi bái ta làm sư phụ dĩ nhiên là đại đệ tử đời thứ sáu mươi chín, đợi ngày sau trở lại tông môn, vi sư sẽ cho ngươi đi bái kiến tông chủ cùng tổ sư, ngươi sẽ là đệ tử của Tử Thiên tông.

- Dạ, đệ tử ghi nhớ.

Tân Lập nghiêm túc đáp, trong lòng thầm nghĩ:

- Nguyên lai sư phụ đến từ tây bắc xa xôi.

- Ta nói cho ngươi biết, vi sư là trưởng lão trẻ tuổi nhất trong tông môn, cũng là người mạnh nhất trong hàng đệ tử đời sáu mươi tám, ngươi bái ta làm sư phụ không thể bôi nhọ danh hào của vi sư, bằng không đừng trách vi sư không khách khí.

Lăng Tiếu thập phần tự tin nói.

Lời này tuy hống hách một chút, nhưng lời hắn nói cũng chính là sự thật.

Bên trong Tử Thiên tông, ngoại trừ thượng đại trưởng lão, chỉ trong vương cấp không ai là đối thủ của Lăng Tiếu, cho dù là trưởng lão vương cấp cao giai cũng không phải.

Chiến lực của Lăng Tiếu cũng không phải chuyện đùa giỡn.

Nếu cộng thêm những lá bài tẩy của hắn, cho dù gặp hoàng cấp hắn cũng không e ngại.

Tân Lập nghe xong lời nói của Lăng Tiếu, hai mắt hiện lên vẻ sùng bái đồng thời thật kiên định gật đầu nói:

- Đồ nhi cho dù chết cũng sẽ không làm sư phụ mất mặt.

Lăng Tiếu ân một tiếng lại nói:

- Ngươi đã bái ta làm sư phụ, vậy ngươi phải theo ta rời đi, hết thảy nơi này ngươi dứt bỏ được không?

Tân Lập do dự một chút nói:

- Sư phụ…có thể thu cả biểu muội làm đồ đệ hay không?

Lăng Tiếu nhìn lướt qua Tân Lập, Tân Lập có chút không dám nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

- Vi sư không có khả năng tùy tiện thu đồ đệ, nhưng chuyện của nàng ngươi không cần lo lắng, ngươi là đồ đệ của ta thì ta tự nhiên sẽ đem thân nhân của ngươi cùng nhau đón đi, không để ngươi lo lắng.

Lăng Tiếu đáp.

Hắn đã nghĩ ra phương pháp ổn định Tôn Tiểu Nam, bằng không hắn cũng lo lắng Tân Lập không thể chuyên tâm tu luyện.

Hắn không giống như một vài vị sư phụ khác, luôn ép buộc đệ tử bỏ qua thân tình tình yêu, đạt tới vô tình mới có thể tu luyện bất thế huyền công.

Đối với Lăng Tiếu mà nói một người hiểu được cảm ơn mới thích hợp tu võ.

Bởi vì yêu càng có thể làm người không ngừng vươn lên, bởi vì hắn cần bảo hộ người khác nên sẽ có khát vọng trở nên càng mạnh.

Tân Lập nghe được Lăng Tiếu khẳng định, liền yên lòng không dám tiếp tục nói yêu cầu gì.

- Chờ ngươi nghỉ ngơi hai ngày vi sư sẽ luyện chế đan dược cho ngươi, đem kinh mạch của ngươi trùng tố một lần, đến lúc đó ngươi không muốn mạnh mẽ cũng khó khăn.

Lăng Tiếu nói thêm một câu, sau đó rời khỏi phòng.

Tân Lập ngây người nhìn theo bóng lưng của Lăng Tiếu lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ sư phụ còn là một luyện dược sư hay sao?

Hắn nhìn thấy Lăng Tiếu chỉ lớn hơn hắn vài tuổi, không ngờ đã có thực lực cường đại, lòng sùng bái của hắn đối với Lăng Tiếu càng thêm sâu sắc.

Hai ngày sau tổn thương của Tân Lập đã giảm đượt bảy tám phần.

Hắn phát hiện mình đã trở thành huyền giả, điều này làm cho hắn mừng rỡ như điên.

Lần đầu tiên Tân Lập cảm nhận được mình có lực lượng, điều này làm hắn khóc mãi suốt một canh giờ mới bình tĩnh lại.

- Cả đời này chỉ cho phép ngươi được khóc một lần, lần sau còn khóc thì đừng nói mình là đồ đệ của ta, nhớ kỹ nam nhân đổ máu không rơi lệ, nhớ ngày xưa vi sư cũng là thiếu gia bị gia tộc bỏ rơi, về sau vẫn là người xuất

sắc nhất, nhớ kỹ nhất định phải có một trái tim vĩnh viễn không buông bỏ mới có thể luôn tinh tiến dũng mãnh, cường đại không thôi.

Lăng Tiếu vỗ vai Tân Lập cổ vũ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 722 - Vi Sư Đều Làm Chủ Cho Ngươi. (1)

Tân Lập lau nước mắt nặng nề gật mạnh đầu.

- Tốt lắm, hiện tại vi sư giúp ngươi trùng tố kinh mạch trước, có thể sẽ rất đau, chỉ cần ngươi vượt qua được cả đời này sẽ hưởng thụ vô cùng, không chịu nổi chỉ còn con đường chết!

Lăng Tiếu thẳng thắn nói.

- Sư phụ cứ làm đi, đệ tử có thể chịu đựng.

Tân Lập kiên định đáp.

- Ân, ngươi ngồi yên, nuốt vào Tố Kinh đan này, thả lỏng thân thể không cần phản kháng.

Lăng Tiếu đưa một viên đan dược cho hắn.

Tố Kinh đan là đan dược ngũ phẩm, Lăng Tiếu dùng suốt hai ngày luyện chế, có công hiệu trùng tố kinh mạch thật thần kỳ.

Tân Lập bình phục một chút tâm tình, nuốt đan dược, bắt đầu thả lỏng thân thể, giao toàn bộ tín nhiệm cho sư phụ của mình.

Lăng Tiếu thấy Tân Lập đã chuẩn bị xong, một chưởng dán sau lưng Tân Lập, một cỗ linh lực truyền vào thân thể hắn.

Tuy Tân Lập trời sinh thể chất thuần mộc thuộc tính, nhưng kinh mạch bị

nghẽn tiên thiên, là phế thể hiếm thấy. Kinh mạch bị nghẽn tiên thiên chỉ xuất hiện lúc mới sinh ra, không thể hoạt động vận lực. Nhưng điều này không làm ảnh hưởng cuộc sống một người, nhưng không thể tu võ, không thể vận hành huyền lực nhập đan điền, cường hóa lực lượng bản thân.

Loại phế thể tiên thiên bình thường cả đời không thể tu võ.

Nhưng ở trong mắt luyện đan sư cao giai, vẫn còn có thể cứu chữa.

Đó chính là đem kinh mạch trùng tố, đem phế mạch biến thành chính mạch, như thế vừa có kinh mạch bình thường của võ giả, như vậy có thể bước lên con đường tu luyện.

Tuy Tân gia là luyện đan thế gia, nhưng lại không có luyện dược sư ngũ phẩm, căn bản không khả năng giúp Tân Lập luyện chế đan dược ngũ phẩm cho hắn trùng tố kinh mạch, hơn nữa lại không biết thiên phú tu luyện của hắn như thế nào. Nếu Tân Lập sử dụng Tố Kinh đan, nhưng thiên phú tu luyện bình thường, như vậy cứu chữa hắn lại có tác dụng gì?

Cho nên Tân gia sẽ không vì một tiên thiên phế thể mà đi lãng phí thời gian cùng tài liệu.

Điều này cũng thể hiện rõ nhân tình ấm lạnh của Tân gia, ở trong những đại tiểu gia tộc khác đồng dạng cũng là như thế.

Điểm này Lăng Tiếu hiểu rất rõ ràng.

Lăng Tiếu dùng linh lực đánh nát phế mạch của Tân Lập, hắn đau đớn cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh, thần sắc tái nhợt đến dọa người. Nhưng lực ý chí của hắn vượt ngoài ý liệu của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối với đệ tử này khá hài lòng, người có lực ý chí cứng cỏi mới có

thể tiến xa hơn trên con đường võ đạo.

Sau khi phế mạch toàn bộ bị hủy, Tố Kinh đan bắt đầu phát huy dược lực.

Kinh mạch trong cơ thể Tân Lập bắt đầu có dấu hiệu gây dựng lại, đau đớn dần dần biến mất, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Vì Tân Lập trùng tố kinh mạch, thực lực huyền giả đã biến mất.

Hắn còn lo lắng kinh mạch của mình không trùng tố được thành công.

Lăng Tiếu báo cho hắn biết đã đại công cáo thành, lúc này hắn mới hoàn toàn yên lòng, vạn phần vui sướng, rốt cục hắn đã có thể bắt tay vào tu luyện như mọi người.

Tuy rằng cất bước chậm một chút, nhưng hắn quyết định phải cố gắng hơn những người khác thật nhiều, tranh thủ sớm trở nên mạnh mẽ, không làm cho sư phụ mất mặt.

Chuyện của Tân Lập đã được giải quyết, Lăng Tiếu muốn tiếp tục lên đường, hắn không khả năng ở lại nơi này quá lâu dài.

Hai ngày trước Tân Lập đã đem chuyện của mình nói với bà ngoại cùng Tôn Tiểu Nam, hi vọng hai người nghe theo lời an bài của sư phụ cùng nhau rời khỏi nơi này.

Tôn Tiểu Nam dễ khuyên bảo, chỉ riêng bà ngoại hắn quyết tâm lưu lại an dưỡng tuổi già trong trấn nhỏ nơi này.

Lăng Tiếu biết lão nhân gia đều có cảm tình muốn chết già tại cố hương, nhưng nếu hắn đã thu Tân Lập làm đồ đệ, lão bà không muốn tiếp tục sống lâu đương nhiên là không thể được.

Vì thế trước khi rời đi, Lăng Tiếu cho bà cụ một viên Phá Linh đan cùng một ít linh thảo duyên niên ích thọ.

Muốn về Cổ thành phải dùng truyền tống trận.

Nam Đan thành là đại bản doanh của một trong tứ đại thế gia Tân gia, đương nhiên không khuyết thiếu truyền tống trận.

Chẳng qua truyền tống trận của Nam Đan thành chỉ truyền tới Đạo Thần thành cách Cổ thành gần nhất.

Nếu Lăng Tiếu không muốn đến Đạo Thần thành, phải quay về Cự Phong thành trước mới chạy tới Cổ thành.

Vấn đề này luôn làm khó Lăng Tiếu.

Cuối cùng hắn quyết định trước từ Nam Đan thành đến Đạo Thần thành, sau đó chạy tới Cổ thành.

Bởi vì mỗi lần mượn dùng truyền tống trận tiêu hao không ít thú đan, đây cũng là một số chi tiêu rất lớn.

Cho dù Lăng Tiếu không khuyết thiếu trân tàng, nhưng cũng không chịu được gây sức ép kiểu như thế, tạm thời tiết kiệm một chút tốt hơn.

Trấn nhỏ cách Nam Đan thành không gần, nhưng chút khoảng cách đó đối với Lăng Tiếu cùng Tàn Báo mà nói thì không đáng vào đâu.

Hai người phi hành chỉ hai canh giờ đã tới.

Mà Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam ngồi lên Kim Sắc Lang Vương chở họ chạy đi.

Tốc độ của Kim Sắc Lang Vương cũng không chậm hơn hai người Lăng Tiếu bao nhiêu.

Khi nhìn thấy Nam Đan thành, trong lòng Tân Lập vô cùng phức tạp.

Vốn hắn cũng giống như con cháu của Tân gia, ở nơi này có thể tiêu diêu khoái hoạt lớn dần, đáng tiếc vận mệnh của hắn quá nhấp nhô.

Tôn Tiểu Nam ngồi phía sau nhận ra vẻ khác thường của hắn, an ủi nói:

- Biểu ca, chờ sau khi huynh trở nên mạnh mẽ, cho bọn hắn biết tay.

Tân Lập siết chặt nắm tay, gật mạnh đầu, biểu hiện quyết tâm kiên định của mình.

Tới trước thành trì, Lăng Tiếu thu hồi Kim Sắc Lang Vương, bốn người đi bộ vào trong thành.

Trên đường Lăng Tiếu hỏi Tân Lập:

- Ngươi biết truyền tống trận đặt ở địa phương nào không?

Tân Lập gật đầu:

- Mặc dù có vài năm không về nơi này nhưng đệ tử biết ở đâu.

- Vậy là tốt rồi, lập tức đi tới truyền tống trận đi.

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu nói.

Tân Lập bước chân vào Nam Đan thành, tâm tình biến thành phức tạp, hắn

nhìn về một phương hướng trừng mắt, thầm nhủ:

- Một ngày nào đó ta sẽ trở lại!

Nam Đan thành cùng Cự Phong thành đều là đại thành trì, dân cư dày đặc, các cửa hàng nhộn nhịp thịnh vượng, thanh âm rao hàng vang vọng không thôi.

Rất nhiều dong binh đang buôn bán linh thảo, thật nhiều võ giả mua sắm, đồng thời có chút võ giả mặc trang phục thống nhất du đãng, ra vẻ hình như thuộc về cỗ thế lực nào đó.

Tân Lập nhìn thấy những người kia, thần sắc trở nên có chút dị thường.

Không cần phải nói những người kia khẳng định đều là người của Tân gia, xem ăn mặc của họ khác hẳn võ giả bình thường, thoạt nhìn thật giống trang phục của luyện dược sư.

Đổi lại bình thường Lăng Tiếu nhất định sẽ nhìn xem nơi này có linh thảo tốt bán ra hay không, thu mua một phen.

Nhưng hiện tại hắn chỉ muốn lên đường gấp nên không có tâm tư nấn ná ở lại.

Nhưng hắn không muốn gây chuyện, lại có người trêu chọc tới cửa.

Một thanh âm cực kỳ khó nghe từ bên cạnh truyền đến:

- Nha! Đây không phải thập tam ca sao? Ngươi quay về Nam Đan thành khi nào, vì sao không thông tri tiểu đệ một chút, cũng tốt cho tiểu đệ đi ra nghênh đón ah!

Mấy người Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tuổi tác xấp xỉ Tân Lập vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 723 - Vi Sư Đều Làm Chủ Cho Ngươi. (2)

Thiếu niên ăn mặc hoa lệ, bên hông đeo bội kiếm, thần sắc khinh thường cùng ngạo mạn.

Trong lòng hắn đang ôm một nữ tử, sau lưng có vài người đi theo, trên mặt đều lộ vẻ cười lạnh, tựa hồ đã có thói quen hung hăng càn quấy như chủ tử của mình.

Thiếu niên kia tên là Tân Kiếm, là con cháu trực hệ như Tân Lập, nhưng phụ thân Tân Kiếm cường thế hơn vị phụ thân đã mất tích của Tân Lập rất nhiều, ở trong nhà đảm nhiệm vị trí bát chấp sự, gia gia của hắn lại là tứ trưởng lão trong tộc, vì vậy Tân Kiếm là một ăn chơi trác táng điển hình.

Trước kia Tân Lập từng bị Tân Kiếm khi dễ cười nhạo không ít lần.

Tân Lập siết chặt hai tay, ánh mắt lóe lên lửa giận nồng đậm, thần sắc xanh mét nói:

- Không cần thập ngũ đệ lo lắng!

Tân Lập hồi tưởng lại từng màn bị Tân Kiếm lăng nhục trước kia, quả thật chỉ hận không thể lập tức tiến lên đánh Tân Kiếm thành đầu heo.

Nhưng hắn biết hiện tại mình chưa có thực lực này, chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn tin tưởng ngày này sẽ không quá xa.

- Ha ha…gọi ngươi một tiếng thập tam ca là xem trọng ngươi, ngươi lại dám gọi ta là thập ngũ đệ, mẹ nó, gọi thập ngũ thiếu gia, bổn thiếu tiếp tục thưởng

ngươi chút kim tử thế nào?

Tân Kiếm cười khẩy nói.

- Thập ngũ đệ, ngươi vĩnh viễn chỉ là một tiểu nhân mà thôi.

Tân Lập bình phục lại nỗi lòng nói.

Hắn chợt nhớ tới bây giờ mình không còn là một mình, sau lưng hắn vẫn còn một người sư phụ đâu.

Lăng Tiếu dùng thuật truyền âm nói cho hắn không cần phải sợ hãi, bất cứ chuyện gì cũng chống đỡ cho hắn.

Lăng Tiếu vừa mới làm sư phụ người khác, sao có thể để cho đồ đệ bị khi dễ, huống chi còn là một tiểu thí hài khi dễ.

Tân Kiếm thoáng lặng người, hắn hoàn toàn không nghĩ tới thập tam ca trước kia khi bị hắn khi dễ ngay cái rắm cũng không dám phóng bây giờ lại dám nói chuyện kiểu như vậy với hắn.

Tân Kiếm còn chưa mở miệng, nữ tử đang dựa trong lòng hắn đã trừng mắt liếc nhìn Tôn Tiểu Nam đứng cạnh Tân Lập, tiếp theo nũng nịu nói:

- Thiếu gia, ta nghĩ muốn nữ nhân kia làm nha đầu rửa chân cho ta.

Tân Kiếm phục hồi lại tinh thần, nhìn Tôn Tiểu Nam, ánh mắt sáng ngời, trong lòng thầm nhủ:

- Nữ nhân này thật được ah, không nghĩ tới tên phế vật kia có thể tìm được lão bà xinh đẹp như vậy, nhưng mà hắc hắc…

Tiếp theo Tân Kiếm âm hiểm cười nói:

- Ý kiến hay, thập tam ca, ngươi không để ý đem nha đầu kia hiến cho ta đi, nhưng thập ngũ thiếu này cũng không thích chiếm tiện nghi của người ta, cho ngươi năm mươi kim tử cũng không ít phải không?

- Thứ tặc não mắt chuột thật đáng ghét, biểu ca, chúng ta đi!

Tôn Tiểu Nam mắng.

Tân Kiếm bị hình dáng của Tôn Tiểu Nam mê hoặc, trong lòng thầm hô:

- Nữ nhân này đúng là yêu tinh, bổn thiếu muốn định rồi.

Tân Kiếm thấy người muốn đi, lập tức phất phất tay, người hầu sau lưng nháy mắt vây quanh Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam.

Lúc này Tân Kiếm cũng thoáng nhìn qua Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đứng bên cạnh, khó chịu trừng mắt liếc hai người nói:

- Cẩu thối tử chỗ nào tới còn không mau tránh ra, dám cản trở Tân thiếu làm việc, muốn ăn đòn ah!

Tân Kiếm xem hai người Lăng Tiếu là người đi đường, lập tức mang ra thân phận muốn đem hai người dọa chạy.

Ở Nam Đan thành người dám chọc giận Tân gia còn chưa xuất hiện bao giờ đâu.

- Hỗn đản, thập ngũ đệ ngươi cút ngay cho ta, đó là sư phụ ta!

Tân Lập kêu lên.

Tuy hắn biết thực lực sư phụ không tệ, nhưng so sánh với đại gia tộc khẳng định không đủ xem.

Nhưng dưới tình thế cấp bách hắn kêu lên thanh âm ngược lại làm Tân Kiếm nổi lên hứng thú.

- Ha ha, phế vật như ngươi cũng có người thu làm đồ đệ, xem ra sư phụ của ngươi cũng là phế…

Tân Kiếm liếc mắt nhìn Lăng Tiếu cùng Tàn Báo cực độ khinh thường cười khẩy nói.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong đã vang lên một thanh âm "ba", khuôn mặt hắn lập tức đỏ bừng, răng cửa không cánh mà bay.

- Ah!

Tân Kiếm đứng nguyên tại chỗ phát ra tiếng kêu thảm thiết như bị chọc tiết.

Nữ nhân trong lòng hắn cùng nhóm người hầu đều trợn tròn mắt.

Bọn hắn đều không phát hiện có người động thủ, nhưng Tân Kiếm lại bị nếm một cái tát nặng nề, còn bị đánh thảm tới như vậy.

- Thiếu gia ngươi thế nào?

Nữ nhân kia sợ hãi rụt rè hỏi.

Đám người hầu cũng nhanh chóng vây quanh hỏi:

- Thiếu gia không sao chứ?

- Ai…con mẹ nó ai đánh ta, đám thùng cơm các ngươi không thấy bổn thiếu bị đánh sao? Ô ô…

Tân Kiếm bụm mặt khóc nói.

Hắn được nuông chiều từ nhỏ, đây là lần đầu tien bị người đánh thảm như vậy đâu.

Hắn còn chưa dứt tiếng khóc liền nghe một thanh âm "ba" vang lên, mặt bên kia của hắn bị quất ngược một cái, lại tràn ra ngụm máu tươi.

Kỳ quái chính là với lực đánh này Tân Kiếm phải té ngã mới đúng, nhưng hắn vẫn bị đinh nguyên tại chỗ, thân hình bị đánh lại không dao động, nhưng trên mặt đỏ bừng khó xem, máu tươi chảy đầm đìa.

Lúc này đám người hầu của hắn cũng đã biết gặp phải cao nhân.

Trong đó một gã linh sư trung giai nhìn quanh bốn phía kêu lên:

- Ai dám đánh thiếu gia nhà ta, tốt nhất đi ra, bằng không chờ gia trưởng nhà ta tới đây, ngươi chỉ có chết…

Tên linh sư trung giai còn chưa nói xong, lại vang một tiếng "ba", cả người bị tát bay hơn mười thước, sống chết không rõ.

Tân Kiếm cùng đám người hầu bị dọa đến thần sắc tái nhợt, bọn hắn biết được lần này mình khẳng định đá trúng tấm sắt.

- Cầu…cầu xin đại nhân tha mạng…ta là Tân gia thập ngũ thiếu, cha ta là bát chấp sự Tân gia, gia gia của ta là Tân gia tứ trưởng lão…

Tân Kiếm bị dọa đến mức đem cả danh hào tổ tông mang ra ngoài.

Hắn không cầu xin không được, đây chính là tai nạn chết người.

Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam nhìn thấy Tân Kiếm bị đánh thành như vậy, trong lòng vô cùng sảng khoái.

- Tân Lập, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, đi qua giáo huấn hắn!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Sư…sư phụ…

Tân Lập có chút khó hiểu nhìn Lăng Tiếu, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ vừa rồi là sư phụ ra tay?

- Bây giờ hắn đứng nơi đó tùy tiện ngươi đánh, cho dù đánh chết vi sư cũng làm chủ cho ngươi.

Lăng Tiếu âm trầm nói.

Đúng vậy, vừa rồi chính do hắn ra tay giáo huấn Tân Kiếm.

Lại con cháu ăn chơi trác táng luôn cho là đúng này Lăng Tiếu luôn chướng mắt, làm cho hắn nhớ lại Lăng Duệ ở Vẫn Thạch thành, hắn nhất định phải đem tâm ma của Tân Lập thu dọn sạch, bằng không sẽ ảnh hưởng ngày sau tu hành.

- Là…là hắn, nhất định là hắn đánh ta, các ngươi đi lên giết hắn!

Tân Kiếm tỉnh ngộ, lúc này kêu to lên.

Hắn tựa hồ không nhớ rõ người hầu tu vi linh sư trung giai vừa rồi bị đánh bay ra ngoài.

Không ngờ còn dám tuyên bố muốn giết Lăng Tiếu, quả nhiên là bị tức váng đầu.

Tân Kiếm bị tức váng đầu, nhưng nhóm người hầu cũng không choáng váng thôi!

Bọn hắn vẫn còn nhớ rõ vừa rồi bị ai đánh bay ra xa đâu.

Nhưng thiếu gia đã lên tiếng, bọn hắn không tỏ vẻ thì không được.

Lại một linh sư trung giai đứng ra yếu ớt nói:

- Ngươi…ngươi mau tới đây bồi tội với thiếu gia chúng ta…bằng không…bằng không Tân gia sẽ không bỏ qua ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 724 - Xông Vào Tân Gia.

- Đúng…mau tới đây bồi tội với thiếu gia chúng ta, bằng không ngươi đừng nghĩ ra khỏi Nam Đan thành.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, nếu còn không đến…chúng ta sẽ kêu người…

Đám người hầu đều gọi lên, nhưng không có người nào dám tiến lên phía trước.

Tân Kiếm cơ hồ bị tức giận muốn phát điên, nhưng hắn đã thanh tỉnh lại, biết hiện tại mình không thể trêu chọc đối phương, chỉ có thể về nhà thỉnh gia gia đến báo thù vẫn chưa muộn.

Tân Kiếm muốn chạy trốn, nhưng hắn phát hiện mình căn bản không thể nhúc nhích, gấp gáp tới mức muốn khóc.

- Phiền đã chết, đều cút cho ta!

Lăng Tiếu lạnh lùng hừ một tiếng, khí thế toàn thân tán phát.

Phanh phanh!

Một đám người hầu của Tân Kiếm đều bị chấn bay ra thật xa.

Tuy Lăng Tiếu chỉ là vương cấp trung giai, nhưng thực lực của hắn so với vương cấp đỉnh còn cường hãn hơn vài phần, những huyền sĩ linh sư kia làm sao chống đỡ được uy áp của hắn.

Đương trường chỉ còn lại Tân Kiếm đang run rẩy hai chân nhìn mấy người Lăng Tiếu.

- Đi qua, muốn đánh thế nào thì đánh!

Lăng Tiếu nhìn Tân Lập còn ngẩn người nói.

Hắn bày ra thủ đoạn này chính vì muốn Tân Lập biết sư phụ của mình cường đại đến bậc nào.

Tân Lập phục hồi lại tinh thần, hưng phấn gật đầu nói:

- Dạ, sư phụ!

- Thập ngũ đệ, mấy năm trước ngươi khi dễ ta thật độc ác, hiện tại ta trước tiên thu chút lợi tức, một ngày nào đó ta sẽ đích thân đem ngươi giẫm nát dưới chân.

Tân Lập chậm rãi đi tới trước mặt Tân Kiếm dữ tợn nói, hắn chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

Nhớ tới ngày trước mình bị người sỉ nhục châm chọc, hắn khó chịu tới cực điểm.

- Thập…thập tam ca, ngươi…ngươi buông tha ta đi, chúng ta là thân huynh đệ cùng gia tộc ah!

Tân Kiếm cầu xin.

Hắn là võ giả huyền sĩ giai, nhưng bị cấm cố không thể động, cho dù bình dân cũng có thể giết chết hắn.

- Cái rắm, lúc trước lúc ngươi khi dễ ta sao ngươi không nói!

Tân Lập nổi điên rống một tiếng, một quyền hung hăng đánh lên sống mũi Tân Kiếm.

Răng rắc!

Ah!

Mũi vĩnh viễn là địa phương yếu ớt của nhân loại, bị đánh cũng sẽ cảm thấy đau đớn nhất.

Mũi của Tân Kiếm bị đánh gãy, đau đến nước mắt đầm đìa, hai dòng máu mũi rất nhanh chảy ra.

- Thập tam ca…ta…ta có thể để gia gia ta cho ngươi quay về gia tộc, cầu xin ngươi…

Tân Kiếm không thể nhúc nhích lại cầu xin.

Tân Lập không nói gì, nháy mắt giống như kẻ điên không ngừng tay đấm chân đá với Tân Kiếm.

A a!

Chỉ chốc lát sau Tân Kiếm bị đánh thành đầu heo, làm sao còn nửa điểm phong thái như trước đó.

Đám người hầu nằm trên mặt đất, mỗi người đều giả chết, không có một người nào dám đứng lên kêu gào, bằng không bị người giết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Phát tiết một lúc lâu, Tân Lập rốt cục ngừng lại, miệng thở hổn hển, tựa hồ đã rất mệt mỏi.

Tân Lập liếc mắt nhìn Tân Kiếm, xoay người hướng Lăng Tiếu cung kính nói:

- Đa tạ sư phụ, hãy thả hắn đi!

Lăng Tiếu gật đầu, vung tay lên, Tân Kiếm rốt cục mềm nhũn té ngã trên đất, không ngừng khóc lớn.

- Trong nhà ngươi có phải còn vật gì chưa lấy hay không?

Lăng Tiếu hỏi Tân Lập.

Tân Lập kinh ngạc liếc mắt nhìn sư phụ, hắn không biết vì sao sư phụ hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật gật đầu đáp:

- Còn có một ít vật kỷ niệm mà cha mẹ đệ tử lưu lại.

- Tốt, một ít thì cũng nên mang theo, dù sao sau này rất khó có dịp trở về.

Lăng Tiếu nói.

- Việc này…hay là thôi đi!

Tân Lập thoáng run lên đáp, hắn mơ hồ đoán được sư phụ muốn làm gì.

- Đồ vật của cha mẹ làm sao có thể bỏ qua không để ý? Đi thôi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt cười nói.

Tiếp theo hắn nắm lấy Tân Lập bay lên.

Tàn Báo dẫn theo Tôn Tiểu Nam bay theo sau Lăng Tiếu.

- Sư phụ, ngài làm nhiều chuyện như vậy cho đệ tử, đệ tử đã thật thỏa mãn thật vui sướng, nhưng…nhưng ngài không cần vì đệ tử mà dấn thân vào nguy hiểm, trong gia tộc còn có thượng đại trưởng lão trấn thủ, nghe nói bọn hắn đều là hoàng cấp cao thủ…

Tân Lập khuyên nhủ.

Hắn nghĩ Lăng Tiếu chỉ là kiếm lý do thay hắn trút giận, nhưng hắn cũng biết gia tộc mình có thể đứng hàng thứ hai trong tứ đại gia tộc thì nội tình đáng sợ bao nhiêu, không nói hoàng cấp, chỉ là vương cấp đã có không ít, mà sư phụ cùng Tàn Báo chỉ có hai người, làm sao có thể đối kháng với cả một gia tộc đây?

Trong lòng hắn thật cảm kích sư phụ làm vậy là vì hắn, nhưng hắn không hi vọng vừa nhận sư phụ đã hại người tử vong.

- Vậy thì thế nào, chúng ta chỉ đi lấy đồ vật thuộc về ngươi mà thôi, chẳng lẽ bọn hắn còn không đồng ý sao?

Khuôn mặt Lăng Tiếu hiện lên tia cười quỷ dị, kỳ thật trong lòng hắn thầm hô:

- Tốt nhất cứ làm khó dễ đi, bằng không ta đi tìm ai trút giận cho đồ đệ của ta đâu.

Không thể không nói tiểu tử Lăng Tiếu này thật rất bao che khuyết điểm.

Vì muốn sau này Tân Lập có thể chuyên tâm tu luyện, hắn quyết định xông

vào Tân gia một lần, giúp đồ đệ tìm lại công đạo.

Tân Lập không thay đổi được quyết định của sư phụ, chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng:

- Hi vọng đừng kinh động thượng đại trưởng lão mới tốt.

Theo Tân Lập chỉ điểm, Lăng Tiếu đi tới trước một đại viện hùng vĩ nằm trong Nam Đan thành.

Đại viện chiếm diện tích hơn vạn mẫu, giống như một tòa thành bảo, làm người cảm thấy dị thường xa hoa.

Nơi này được dùng nham thạch màu xanh làm tường vây, ngẩng đầu có thể thấy được lầu các cổ xưa đại khí, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy khói trắng bốc lên, một cỗ hương vị linh dược không ngừng phiêu dật ra, làm cho người ta có cảm giác thật sảng khoái.

Nơi này chính là Tân gia bài danh thứ hai trong tứ đại gia tộc.

Bốn người Lăng Tiếu dừng trước đại môn Tân gia, một đôi thạch sư thú trừng mắt nhìn thẳng, có vẻ vô cùng sống động.

Hai gã hộ vệ linh sư giai đứng trông cửa cẩn thận quan sát bên ngoài.

Dùng linh sư làm hộ vệ, chứng thật là tài đại khí thô, nội tình mười phần.

- Người nào!

Một gã linh sư nhìn bốn người Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện hỏi.

- Tân Lập, ngươi đi nói cho bọn hắn biết ngươi là ai!

Lăng Tiếu liếc mắt nói với Tân Lập.

Tân Lập thoáng do dự, nổi lên dũng khí tiến ra phía trước nói:

- Ta là cháu trai của thập trưởng lão Tân Bác tên Tân Lập, hiện tại cần hồi trong tộc có việc cần làm.

Nghe xong lời này, hai gã linh sư nghi hoặc nhìn thoáng qua Tân Lập, một người hỏi:

- Ngươi thật sự là Tân Lập thiếu gia?

Trong lòng Tân Lập có chút ấm áp tự nhủ:

- Không nghĩ tới vài năm không trở về, còn có người nhớ rõ ta.

- Đúng vậy, là ta, các ngươi tránh ra cho ta vào lấy chút đồ vật.

Tân Lập đáp.

- Thực xin lỗi Tân Lập thiếu gia, trong tộc đã có lệnh không cho phép phế vật đi vào, ngươi đi thôi, miễn cho chúng ta khó làm.

Tên linh sư nghiền ngẫm nói, trong ánh mắt tràn ngập ý khinh thường.

Tên linh sư còn lại cũng cười nói:

- Ngươi nói sai rồi, hẳn là phế vật cùng cẩu không được vào mới đúng, đi nhanh đi, thập tam thiếu gia đã nói ngươi không còn tư cách vào nơi này.

Hai gã linh sư ở Tân gia nhiều năm, tự nhiên biết thiếu gia Tân Lập nổi danh

phế vật.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 725 - Ta Thật Chán Ghét Người Khác Ở Trên Đầu Ta. (1)

Tân Lập đã bị Tân gia vứt bỏ, bọn hắn đương nhiên không cần xem trọng hắn, nhịn không được châm chọc vài câu, dù sao bọn hắn cũng không lo lắng mình bị xử phạt.

- Các ngươi…

Tân Lập tức giận đến run rẩy toàn thân.

Vừa rồi hắn còn nghĩ người ta nhớ rõ thiếu gia như hắn, đối với hắn cung kính, ai biết đảo mắt biến thành châm chọc ô nhục như vậy, làm cho hắn khó chịu đến cực điểm.

- Bỏ đi, cùng hai tên chó săn không thể khai thông, chúng ta vào đi thôi.

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, khí thế nháy mắt phóng ra ngoài, một cỗ uy áp cường đại đánh về phía hai gã linh sư.

Hai gã linh sư chỉ cảm thấy lồng ngực uất nghẹn, thân thể hung hăng đập vào thạch sư bên cạnh, phun ra ngụm máu tươi trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhìn ra được Lăng Tiếu đã hạ nặng tay.

Lăng Tiếu không hề nhìn tới hai người, chắp tay sau lưng dẫn đầu đi vào đại viện Tân gia.

Tân Lập nuốt ngụm nước bọt, nhanh chóng theo vào.

Chỉ riêng Tôn Tiểu Nam không sợ trời không sợ đất kinh hô:

- Sư phục khốc muốn chết!

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng không thu nàng làm đồ đệ, nhưng nàng vẫn xưng hô hắn là sư phụ. Lăng Tiếu đã nhắc nhở vài lần nhưng thiếu nữ kia vẫn gọi như vậy, Lăng Tiếu cũng mặc kệ nàng.

Nhưng hắn cũng tính toán tìm một sư phụ cho thiếu nữ này, Thải Hà Nguyệt là một lựa chọn rất tốt.

- Người nào dám xông vào Tân gia?

Mấy người Lăng Tiếu vừa bước vào đại viện, lập tức có người kêu lên.

Chỉ thấy một gã tráng niên mang theo năm sáu hộ vệ chạy tới.

Lăng Tiếu lười nói chuyện, khí thế trực tiếp phóng thích ra ngoài, mấy người kia lập tức bị chấn ngã nghiêng ngã ngửa.

- Chỗ ở của ngươi ngày trước tại đâu?

Lăng Tiếu hỏi Tân Lập.

Tân Lập chỉ chỉ một phương hướng:

- Ở tiểu viện phía tây.

- Được, lập tức đi qua!

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền hướng phía tây đi tới.

Tên tráng hán Tân gia bò lên quát to:

- Có địch nhân…xâm nhập gia tộc, mau chóng thỉnh trưởng lão trợ giúp.

Thanh âm quanh quẩn trên không trung, kinh động không ít người của Tân gia.

- Người nào dám xâm nhập Tân gia, thật sự là chán sống!

Một gã vương cấp đê giai nháy mắt bay đến trước mặt tráng hán lớn tiếng hỏi.

Vương cấp kia thật trẻ tuổi, chỉ khoảng hai mươi bảy, là tam thiếu gia Tân gia Tân Chiến, hắn không thích luyện đan, chuyên tâm tu luyện, dũng mãnh hiếu chiến, là người trẻ tuổi dũng mãnh nhất của Tân gia.

- Tam…tam thiếu gia, bọn hắn đi về bên kia, nhưng vừa rồi ta nhìn thấy một người hình như là thập tam thiếu gia Tân Lập đã bị trục xuất Tân gia.

Tên tráng hán ôm ngực chỉ vào một phương hướng nói.

- Thập tam đệ?

Tân Chiến thoáng lặng người, tiếp theo khinh thường cười nói:

- Không nghĩ tới phế vật kia còn dám trở về, cho ta xem hắn có kỹ năng gì lại dám xông vào tộc viện gia tộc.

Dứt lời hắn bay lên không lướt về hướng tây.

Chỉ trong nháy mắt Tân Chiến đã xuất hiện trên đầu nhóm người Lăng Tiếu.

- Thập tam, lại dám dẫn người tự tiện xông vào gia tộc, phải bị tội gì!

Tân Chiến lạnh lùng trừng mắt nhìn Tân Lập bên dưới quát to.

Tân Lập hướng Tân Chiến mỉm cười thi lễ nói:

- Tam ca, ta chỉ muốn lấy lại chút đồ vật của cha mẹ ta, mời tam ca đừng ngăn cản.

Hắn biết Lăng Tiếu đã quyết tâm trút giận cho hắn, nếu như đã trở mặt hắn cũng không còn gì sợ hãi.

- Hừ, vật của ngươi không phải đã lấy đi năm năm trước sao? Nơi này làm gì còn đồ vật thuộc về ngươi, lập tức cút đi ra, bằng không…hừ, tiến vào dễ dàng, đi ra ngoài chỉ sợ khó khăn!

Tân Chiến từ trên cao nhìn xuống nói.

Ai cũng có thể nghe ra ngữ khí của hắn mang theo uy hiếp nồng đậm.

- Tam ca, ta chỉ muốn lấy lại đồ vật của cha mẹ ta, chẳng lẽ cũng không được sao?

Tân Lập ngẩng đầu bất phẫn hỏi.

- Ta lặp lại lần nữa, nơi này đã không còn đồ vật gì của ngươi, cút cho ta!

Tân Chiến lại quát, hắn không kiên nhẫn phát ra khí thế cường hãn muốn giáo huấn Tân Lập.

- Hạ thủ lưu tình!

Lúc này một thanh âm già nua vang lên, thân ảnh kia nhanh chóng bay tới.

Tân Chiến mặc kệ lời nói của người nọ, vương uy trấn áp xuống.

Lăng Tiếu không khả năng nhìn thấy Tân Lập bị khi dễ, tiện tay giơ lên, uy thế Tân Chiến biến mất không bóng dáng tăm hơi.

- Ngươi dám phá hư chuyện tốt của ta, muốn chết!

Tân Chiến trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát to.

Lăng Tiếu ngẩng lên nói:

- Ta thật chán ghét có người đứng trên đầu ta!

Hắn bỗng nhiên quát:

- Xuống dưới cho ta!

Thanh âm tiếng quát của Lăng Tiếu ẩn chứa long uy lực chấn đến chung quanh đều chao đảo lên.

Tân Chiến bị tiếng quát của Lăng Tiếu làm khí huyết thân thể bốc lên, màng tai ong ong không ngớt, toàn thân lập tức rơi xuống.

Mà lão giả đang chạy tới cũng không chịu đựng nổi, thân thể lảo đảo cũng té xuống, chỉ là không khó chịu như Tân Chiến mà thôi.

Tàn Báo dùng linh khí ngăn cách bao phủ Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam, căn bản không để họ bị long uy ảnh hưởng.

Thanh âm tiếng quát của Lăng Tiếu vang rền, rốt cục kinh động thật nhiều cao thủ Tân gia.

Chỉ chốc lát trên bầu trời lại xuất hiện hai mươi mấy vương cấp cao thủ.

Những người này nhỏ nhất cũng đã bốn mươi, già nhất chỉ sợ phải gần hai trăm tuổi.

- Người nào dám gây sự ở Tân gia?

Trong hai mươi mấy vương cấp đi ra một người quát.

Vương cấp cao giai kia chính là gia chủ Tân gia Tân Vô Thường, thực lực vương cấp cao giai, đồng thời cũng là luyện dược sư tứ phẩm, hắn dựa vào danh hiệu này mới lấy được vị trí gia chủ Tân gia.

Mấy tên vương cấp còn lại đều là trưởng lão Tân gia.

- Đã nói, ta chán ghét người khác đứng trên đầu ta!

Lăng Tiếu híp mắt thản nhiên nói một câu, tiếp theo nổi lên mười tầng khí kình, ngẩng mặt lên trời thét dài một tiếng.

Một tiếng này còn khủng bố hơn tiếng quát vừa rồi rất nhiều, chỉ thấy sau lưng Lăng Tiếu hiện lên một đạo kim long hư ảnh, giống như một đầu tuyệt thế chân long đang ngửa mặt lên trời thét dài.

Thiên phú long ngâm, vốn là thần thông của thần thú Long tộc.

Trước kia Lăng Tiếu hấp thu huyết tinh của giao long, về sau hấp thu thật nhiều máu huyết của Cửu Đầu Long Xà, một thân huyết mạch đã sớm dị biến, hơn nữa vừa bước vào vương cấp trung giai đỉnh, một thân thực lực khác hẳn ngày trước, uy lực thiên phú long ngâm hôm nay đương nhiên tăng hơn vài lần.

Trong lúc nhất thời thanh âm long ngâm chấn động khiến khí huyết những người trên không bốc lên, đầu óc choáng váng, mỗi người như loài chim mất cánh từ trên không trung rơi xuống đất.

Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam được Tàn Báo bảo hộ nhìn thấy Lăng Tiếu đại triển thần uy, đôi mắt lóe sáng tinh tinh, trong lòng sùng bái tới cực điểm.

- Sư phụ thật là lợi hại, cuộc đời này có thể bái sư phụ làm sư, là may mắn lớn nhất của Tân Lập này.

Trong lòng Tân Lập tự nhủ nói. Một câu này đi theo hắn cả đời, chứng kiến truyền kỳ của sư phụ hắn.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, dẫn đường đi, đi lấy đồ vật của ngươi.

Lăng Tiếu thản nhiên nhìn thoáng qua Tân Lập nói.

Tân Lập nhanh chóng gật đầu, đi nhanh về hướng sân viện mình ở trước kia.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chậm rãi theo sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 726 - Ta Thật Chán Ghét Người Khác Ở Trên Đầu Ta. (2)

Nhóm vương cấp Tân gia rơi xuống đều nuốt đan dược, điều chỉnh chân khí, sắc mặt mỗi người khó xem tới cực điểm.

Chỉ chốc lát sau một đám người hồi phục lại, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tân Vô Thường nhìn thấy Tân Chiến bị thương nặng nhất, liền hỏi:

- Chiến nhi, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Hắn gọi thân thiết như vậy, bởi vì Tân Chiến là nhi tử con trai thứ hai của hắn, là cháu trai của hắn.

- Gia gia…là…tên phế nhân Tân Lập dẫn người trở về, nói…nói muốn lấy đồ vật của cha mẹ hắn, con ra tay ngăn trở, lại bị người hắn mang đến chấn bị thương.

Mặc dù Tân Chiến đã nuốt đan dược nhưng thương thế nặng nhất, nói chuyện vẫn thật cố hết sức.

Tân Vô Thường còn chưa nói chuyện, một lão giả khác đã nói:

- Gia chủ, hài tử kia còn nhỏ, ta nghĩ…ta nghĩ để cho hắn lấy đi đồ vật của cha mẹ hắn sau đó rời đi là được rồi.

Lão giả này là người vừa rồi muốn ra tay ngăn cản Tân Chiến, hắn là thập trưởng lão, là gia gia của Tân Lập tên Tân Bác.

Thiên phú của Tân Bác trong luyện đan hay tu võ đều chỉ ở mức trung đẳng mà thôi.

Nửa vời, đây là hình dung chuẩn xác về hắn.

Đối với việc Tân Lập không thể tu võ, hắn từng phí một phen tâm tư, nhưng hắn chỉ là luyện dược sư tam phẩm, căn bản không biện pháp trùng tố phế mạch cho Tân Lập, chỉ phải trơ mắt nhìn thấy Tân Lập bị trục xuất gia tộc.

Nhưng Tân Bác lại cảm thấy Tân Lập rời khỏi gia tộc vẫn tốt hơn, không thể tu võ thì bình đạm qua cả đời, còn hơn ở lại trong gia tộc bị người lăng nhục châm chọc mà sống.

- Thập trưởng lão, lời này của ngươi không đúng, năm năm trước Tân Lập đã bị trục xuất khỏi gia tộc, đồ đạc của hắn đều đã lấy đi, nơi này không còn đồ vật gì của hắn, hiện giờ hắn dẫn người quấy rối, rõ ràng muốn khiêu khích uy nghiêm của Tân gia chúng ta.

Một gã trưởng lão đứng ra nói.

- Đúng vậy, vừa rồi tiểu tử kia thừa dịp chúng ta chưa chuẩn bị mà thi triển hống kỹ, tu vi của hắn chỉ tới vương cấp mà thôi, chúng ta lập tức đi qua giết chết bọn hắn là được.

Lại có một gã trưởng lão phẫn hận nói, hiển nhiên vừa rồi nếm thiệt thòi làm hắn cực kỳ khó chịu.

Ngoại trừ Tân Bác, những người khác đồng ý giết chết Tân Lập, ở trong mắt bọn hắn Tân Lập chỉ là một phế vật vô dụng mà thôi. Hiện giờ tên phế vật dám dẫn người tới khiêu khích, việc này làm bọn hắn vô cùng căm tức.

Tân Bác tự biết không thể lay chuyển, trong lòng nặng nề thở dài, đồng thời

ngầm hạ quyết định:

- Dù liều mạng cũng bảo hộ một mạng của hài tử kia đi!

Có quyết định, Tân Vô Thường liếc mắt nhìn Tân Bác hừ lạnh một tiếng, đám người lại bay về hướng tây.

Hiện giờ tiểu viện phía tây đã không còn như trước, Tân Lập muốn tìm kiếm đồ vật của cha mẹ hắn là chuyện không thể nào.

Lăng Tiếu cũng không tham vọng Tân Lập tìm được vật gì, hắn chỉ muốn đến bới móc mà thôi.

- Người bên trong đi ra, ta mặc kệ các ngươi là ai, dám gây sự trong Tân gia chúng ta, quả nhiên là ăn gan hùm mật gấu!

Tân Vô Thường âm trắc trắc nói.

Bốn người Lăng Tiếu từ trong tiểu viện đi ra.

Tân Bác lập tức hướng Tân Lập quát:

- Tiểu thỏ tử, còn không đi qua đây bồi tội nhận sai với gia chủ, hi vọng gia chủ khoan hồng độ lượng tha cho ngươi một mạng!

Tân Lập quan sát nhóm trưởng lão đang dựng râu trừng mắt trước mặt, trong lòng không có chút cảm giác thân tình, ấn tượng đối với chính gia gia của hắn cũng đã lãng quên gần sạch sẽ.

Hắn biết những người này không hề có nửa điểm nhân tình vị, chỉ biết bức người luyện đan, bức người luyện võ, người không thể luyện đan cũng không thể luyện võ như hắn xem là phế vật, quả thật còn không bằng cả con

kiến hôi.

Hắn siết chặt nắm tay nói:

- Ta chỉ tới cầm lại đồ vật của cha mẹ ta thì có gì sai!

Giờ khắc này Tân Lập đối diện với các trưởng lão Tân gia, không còn chút lòng sợ hãi, bởi vì hắn biết sư phụ nhất định sẽ chắn gió che mưa cho hắn.

- Tiểu tử, chết đến nơi còn không biết nhận sai, ta làm thịt ngươi!

Tân Bác mắng một câu, nháy mắt bổ nhào tới Tân Lập.

Một chưởng này của hắn thật có chừng mực, chỉ dùng không tới một tầng lực đạo, hi vọng đánh Tân Lập bị thương nặng sau đó có thể xin người khác buông tha, như vậy hắn dễ dàng cầu tình xin mọi người tha cho Tân Lập một mạng.

Dụng tâm lương khổ của hắn làm sao qua được mắt những người khác trong Tân gia.

Nhưng hắn còn chưa chụp tới trước mặt Tân Lập, một bàn tay mạnh mẽ đã gắt gao giữ chặt tay của hắn.

Lăng Tiếu bắt lấy tay Tân Bác cười lạnh.

- Đi qua một bên cho ta!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng vung ra, Tân Bác liền bị ném sang một bên.

Nhưng Lăng Tiếu không hạ nặng tay, bởi vì hắn cũng nhận ra ý tứ của Tân Bác.

- Các ngươi rốt cục là ai? Lại dám xông vào Tân gia, chẳng lẽ cho rằng Tân gia không người sao?

Tân Vô Thường nhìn chằm chằm Lăng Tiếu hỏi.

Tân Vô Thường là vương cấp cao giai, liếc mắt liền nhìn ra thực lực chân chính của Lăng Tiếu, trong lòng cũng thất kinh:

- Tên phế vật kia vì sao nhận thức được cao thủ trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ là hậu nhân thế lực ẩn đời?

Nhưng mặc kệ Lăng Tiếu là ai, Tân gia cũng không thể đánh mất mặt mũi, tuyệt đối phải lưu người bắt lại.

- Tân gia các ngươi có người hay không ta không cần biết, nhưng ta biết ai khi dễ đồ đệ của ta thì không được.

Lăng Tiếu ngoáy ngoáy lỗ tai nói. Động tác này của hắn quả thật là một thái độ khinh miệt đối với toàn bộ trưởng lão Tân gia.

Đám trưởng lão Tân gia bị chọc tức đến dựng râu trừng mắt.

- Tiểu tử thật càn rỡ, chẳng qua chỉ là vương cấp trung giai cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, để lão phu giáo huấn ngươi một chút!

Một gã vương cấp cao giai hơi mập mạp quát một tiếng, một bàn tay đánh về hướng Lăng Tiếu.

- Sư phụ cẩn thận!

Tân Lập xuất phát từ bản năng cả kinh kêu lên.

Nào biết Lăng Tiếu không hề nhúc nhích, tùy ý cho hỏa chưởng vỗ lên trên người.

Các trưởng lão Tân gia đều nghĩ Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng hỏa mang biến mất mà Lăng Tiếu vẫn khoanh tay trước ngực cười lạnh:

- Cùng ta chơi lửa, ngươi không đủ tư cách.

Dứt lời hắn khẽ vẫy tay, Lam Sắc Lang Vương xuất hiện trên không trung.

- Nghe được Tân gia nổi danh chế dược, trình độ chơi lửa hẳn là tốt lắm, hôm nay cho các ngươi một cơ hội, ai có thể chơi lửa thắng được ta, việc này coi như xong, nếu các ngươi thua thì phục lạy nhận sai với đồ đệ của ta, cũng xuất ra chút linh thảo cao giai biếu biếu bổn thiếu, vậy là được rồi.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nói.

Lam Sắc Lang Vương ở trên không thét dài không dứt.

Người của Tân gia không ngừng chật lưỡi.

Tân gia nổi danh luyện dược sư gia tại Nam Vực, bên trong gia tộc chỉ sợ không tìm được vài người không hiểu chế dược. Biết luyện đan, biết khống hỏa, mà khống hỏa giỏi hay không cũng đại biểu trình độ luyện đan được hay không.

Cho nên bọn hắn vẫn có tâm đắc trong phương diện khống hỏa.

Hiện giờ ngay trước mặt gia tộc của họ có người đưa ra ý kiến đối luyện kỹ

năng khống hỏa, thật làm bọn hắn cười lạnh không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 727 - Thực Lực Lăng Tiếu.

- Lão phu ngứa nghề, theo hậu bối ngươi chơi đùa, lát nữa bị ta đốt tiêu lông mày thì đừng khóc!

Lại một gã trưởng lão Tân gia quát.

Tên trưởng lão kia là một luyện dược sư tam phẩm thành danh đã lâu, kỹ năng khống hỏa của hắn không tệ, một đoàn xích hỏa ngưng tụ thành một đầu hỏa sư thét dài không dứt.

Nhưng đầu hỏa sư ngưng kết không đủ hoàn mỹ, có vẻ như thân thể cùng móng vuốt không liên kết, thoạt nhìn thật dễ dàng tan rã.

Chỉ thấy hai tay của hắn vung ra, hỏa sư nháy mắt đánh về hướng lam sắc lang vương trên không.

Nhóm trưởng lão Tân gia cùng kêu lên "tốt", tựa hồ như đã nhìn thấy hỏa sư cắn nuốt lam sắc lang vương.

Nhưng không ngờ lam sắc lang vương nhẹ nhàng nhấc chân trước, trực tiếp nện lên đầu hỏa sư, hỏa sư nháy mắt liền bị tan rã.

Người của Tân gia đều kinh hãi.

Trưởng lão kia vẻ mặt thay đổi, tiếp tục quát một tiếng:

- Có điểm kỹ năng, nhìn xem ta dùng hai hỏa sư, không tin không cắn nuốt được ngươi.

Lần này trưởng lão kia đã có kinh nghiệm, không dùng hỏa sư khiêu khích lam sắc lang vương mà trực tiếp khống chế hỏa sư đánh úp về hướng Lăng Tiếu.

Khóe môi Lăng Tiếu hiện tia cười nhạt, không hề điều khiển lam sắc lang vương quay về phòng ngự, mà ngón tay gảy nhẹ, hai tia lam diễm bắn về phía hai đầu hỏa sư.

Hai đầu hỏa sư không tránh kịp, vừa bị dính lam diễm lập tức liền bị cắn nuốt sạch sẽ.

Trưởng lão kia còn chưa kịp phản ứng, Lăng Tiếu đã cười nhạt, một tay khống chế lam sắc lang vương bổ nhào về hướng hắn.

Tốc độ kia nhanh tuyệt luân, nháy mắt đã tới trước mặt hắn.

- Hừ, xem ta hủy nó!

Trưởng lão kia hừ lạnh một tiếng, song chưởng bốc lên hỏa diễm, hai luồng hỏa diễm nồng đặc nháy mắt oanh ra ngoài.

Tư tư!

Ai ngờ hỏa diễm cường đại đánh trúng lam sắc lang vương không hề tạo thành thương tổn, vẫn thập phần hung hãn hướng trưởng lão cắn xé tới.

- Lão bát mau lui lại!

Tân Vô Thường thét to một tiếng nhắc nhở.

Trưởng lão kia nhìn thấy lam sắc lang vương trước mặt, hỏa lực nóng cháy khiến hắn rung động.

- Mẹ nó, đây là lửa gì!

Tên trưởng lão kêu lên một tiếng quái dị, nhanh chóng tháo chạy.

Nhưng chân trước của lam sắc lang vương vỗ tới, sau đó không tiếp tục truy kích mà quay về trên bầu trời, lộ ra thần thái cực kỳ cao ngạo, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Người của Tân gia thầm than kỹ năng khống hỏa của đối phương thật xuất thần nhập hóa.

Lúc này tên trưởng lão tháo chạy kia có chút không cam lòng quát:

- Đáng chết, hỏa diễm của hắn có thể là thú hỏa hoặc địa hỏa!

Lời của hắn thốt ra, vẻ mặt người của Tân gia đều hiện vẻ tham lam nhìn lam sắc lang vương.

Trong lòng bọn hắn không biết đang đánh chủ ý gì.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ha ha, trong tay bổn thiếu chính là thiên hỏa, các ngươi không muốn giống như hắn bị đốt thành "vô mi đại hiệp" thì tới cướp đi!

Tên trưởng lão kia có chút kinh hoảng sờ sờ chân mày của mình, quả nhiên phát hiện không biết đã bị đốt trọi từ khi nào.

- Tiểu tử chết tiệt, ta giết ngươi!

Tên trưởng lão tức giận kêu to.

Khí thế của hắn tăng vọt muốn lao tới chỗ Lăng Tiếu.

- Lão bát chậm đã!

Tân Vô Thường quát một tiếng, tiếp theo nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Không biết các hạ người ở đâu? Chẳng lẽ không biết danh hiệu của Tân gia chúng ta sao?

Tân Vô Thường cũng chú ý tới vẻ dị thường của ngọn lửa Lăng Tiếu sử dụng, hắn có thể khẳng định trong tay thanh niên kia không phải thú hỏa mà là địa hỏa, về phần là thiên hỏa, tuyệt đối là không khả năng.

Vì sao hắn khẳng định là địa hỏa đây?

Bởi vì trong người hắn có địa hỏa, cảm giác thú hỏa tuyệt đối không táo bạo đáng sợ như hỏa diễm lam sắc trước mắt.

Vì sao hắn không cho rằng trong tay Lăng Tiếu là thiên hỏa?

Bởi vì thiên hỏa quá mức hiếm thấy, cực kỳ khó tìm, dù tìm được ngay cả hoàng cấp lẫn thiên tôn cũng không thể thu phục được, làm sao lại phục tùng thanh niên trước mắt?

Nhưng cho dù không phải thiên hỏa, nhưng địa hỏa cũng rất khó được, nếu có thể cướp lấy địa hỏa trong tay thanh niên kia, hắn sẽ tiến giai luyện dược sư ngũ phẩm, hơn nữa ngày sau còn có thể phát triển thêm.

Cho nên hắn nhất định phải lên tiếng hỏi rõ hậu trường của thanh niên trước mắt có đáng sợ hay không, Tân gia có đắc tội được hay không.

Tân Vô Thường có thể lên làm gia chủ, đương nhiên không phải hạng người

ngu ngốc.

Lăng Tiếu tự nhiên biết Tân Vô Thường nghĩ thế nào, nhưng hắn vẫn thản nhiên nói:

- Tại hạ Cổ tộc phò mã Lăng Tiếu!

Trong lòng Lăng Tiếu nghĩ tới một kế, vì vậy rõ ràng đem thân phận công bố ra.

- Phò mã Cổ tộc? Cổ tộc nào?

Tân Vô Thường lại hỏi.

Những người khác vẻ mặt nghi hoặc.

- Ha ha, xem ra thời gian quá lâu rất nhiều người đều đã quên sự tồn tại của Cổ tộc chúng ta.

Lăng Tiếu cười nói.

Người của Tân gia tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần sắc biến đổi.

Tân Vô Thường không tin nói:

- Hừ, giả danh lừa bịp, Cổ tộc đã bị diệt sạch, sao lại toát ra một phò mã ở đây đâu!

- Có phải thật vậy hay không không lâu nữa các ngươi sẽ biết.

Lăng Tiếu tùy ý lên tiếng, lại nói tiếp:

- Các ngươi còn chơi tiếp hay không, không chơi ta mang theo đồ đệ của ta đi rồi.

Tân Vô Thường híp mắt nói:

- Để lão phu đến lĩnh giáo hỏa kỹ của các hạ!

Dứt lời trong tay Tân Vô Thường toát ra một đoàn hỏa diễm màu xanh, hỏa diễm hình thành một đầu thanh sắc hổ vương như thực chất.

Đây là một đầu Thanh Phong Hổ Vương, là linh thú lục giai cao cấp, mà hỏa diễm của Tân Vô Thường từng lấy được thú hỏa Thanh Phong hỏa chủng cường hãn khi đi vào trong hang động của Thanh Phong Hổ Vương.

Thú hỏa kém hơn địa hỏa cùng thiên hỏa, nhưng mạnh hơn hỏa diễm bình thường rất nhiều, muốn thu phục cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đây cũng là do Tân Vô Thường trùng hợp thu hoạch được, nhờ vậy mới khiến cho hắn ngồi lên được vị trí gia chủ.

Thanh Phong Hổ Vương vừa hiện, các trưởng lão Tân gia đều ồ lên khen ngợi.

Trong Tân gia ngoại trừ lão tổ cùng một vị thượng đại trưởng lão, chỉ có thuận luyện đan của Tân Vô Thường lợi hại nhất, kỹ năng khống hỏa cũng thuần thục nhất, huống hồ trong tay Tân Vô Thường có thú hỏa, làm bọn họ vô cùng hâm mộ, cũng hiểu được lần này Tân Vô Thường tất thắng không thể nghi ngờ.

Đáng tiếc tuy rằng Thanh Phong Hổ Vương uy vũ, nhưng đối diện Lam Sắc Lang Vương chỉ là một con cọp giấy mà thôi.

Hai thú đụng nhau, chưa qua một hiệp Thanh Phong Hổ Vương đã bị Lam Sắc Lang Vương xé thành mảnh nhỏ.

Lúc này người của Tân gia ý thức được trong tay thanh niên kia nhất định là địa hỏa.

- Mọi người cùng nhau tiến lên đem bọn họ lưu lại!

Tân Vô Thường cũng không tức giận, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ cần đánh gục thanh niên kia, địa hỏa sẽ là của hắn.

Vừa nghĩ đến đây Tân Vô Thường cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tân gia trưởng lão nhận được mệnh lệnh, liền ngưng tụ thế lửa cường đại hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Dẫn họ tránh ra xa một chút.

Lăng Tiếu không chút khiếp ý, dặn Tàn Báo một tiếng, toàn thân nổi lên lam sắc hỏa diễm.

Lăng Tiếu xuyên vào biển lửa của nhóm trưởng lão Tân gia tạo ra, lam diễm nháy mắt trướng lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 728 - Ta Chỉ Là Một Người Hầu Của Thiếu Gia. (1)

Công kích của những trưởng lão va chạm trúng lam diễm của Lăng Tiếu, lập tức bị Si Mị Lam Diễm hoàn toàn cắn nuốt, căn bản không hề tạo thành nửa điểm thương tổn cho hắn.

- Hôm nay không cho các ngươi chút giáo huấn các ngươi không biết sự lợi hại của bổn thiếu!

Lăng Tiếu chiến ý mười phần quát to một tiếng, song chưởng đánh ra vô số lam diễm úp về hướng nhóm trưởng lão Tân gia.

Nhóm trưởng lão làm sao dám va chạm cùng lam diễm của hắn, vội vàng phóng lên cao.

Lăng Tiếu cũng không muốn đại khai sát giới, chỉ thấy lam diễm tản mát tràn tới phòng ốc bên dưới của Tân gia lập tức thiêu đốt lên.

Chỉ nháy mắt vài sân viện ở gần nhất đều bị thiêu hủy.

Các trưởng lão Tân gia đứng trên không trung thần sắc đại biến.

Sắc mặt Tân Vô Thường tối đen nói:

- Lão bát, lão cửu, lão thập…mấy người các ngươi đi cứu hỏa, những người khác toàn lực bắt hắn cho ta!

Tân Vô Thường dứt lời, trong tay hiện ra một thanh sắc đại đỉnh.

Các trưởng lão khác cũng xuất ra đại đỉnh.

Tân gia chuyên về chế dược, mỗi người đều luyện đan, dược đỉnh chính là vũ khí công kích tốt nhất của bọn hắn.

Từng dược đỉnh bị ném ra ngoài hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, thu hồi lam diễm, toàn thân bắn ra kim quang long lân óng ánh, trên nắm tay hiện lên lân giáp thật dày, một đạo hư ảnh kim long nháy mắt phóng lên cao, rít gào không dứt.

Lăng Tiếu bay lên không, quyền đầu trôi nổi long lân nhắm ngay dược đỉnh của Tân Vô Thường đánh tới.

- Tự tìm đường chết!

Tân Vô Thường cười lạnh nói.

Dược đỉnh kia là huyền khí ngũ giai, là đỉnh khí cao giai.

Tiểu tử kia còn dám dùng nắm tay công kích, quả nhiên là không biết chết sống.

Nhưng ngay sau đó hắn trợn tròn mắt.

Hắn chỉ nghe được thanh âm “phanh” một tiếng, dược đỉnh đã bị đánh nứt nẻ.

Lại thêm vài tiếng “phanh phanh” vang lên, dược đỉnh rốt cục không chịu nổi quyền kình quá lớn, vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Lăng Tiếu không hề ngừng lại, hướng cự đỉnh khác oanh tới.

Phanh phanh!

Chỉ thêm vài lần va chạm, có ba dược đỉnh bị đánh nát.

Nhóm trưởng lão còn lại đều hoảng hốt, những người còn chưa bị đánh vỡ dược đỉnh vội vàng triệu hồi cự đỉnh, chỉ sợ sẽ bị người hủy diệt.

Nội tâm Tân Vô Thường rỉ máu, dược đỉnh kia là do tổ tiên truyền cho hắn, đã đi theo hắn gần trăm năm, lại bị người đánh nát như thế.

- Đem hết toàn lực, giết hắn!

Trong tay Tân Vô Thường hiện ra hỏa kiếm, hướng các trưởng lão quát một tiếng, toàn thân hướng chỗ Lăng Tiếu bổ tới.

Lăng Tiếu cố ý hiển lộ thực lực của mình trước mặt tân đồ đệ, chiến ý mười phần.

Chỉ thấy Lăng Tiếu cùng Tân Vô Thường cùng vài trưởng lão thay đổi vũ khí quần chiến với nhau.

Trên bầu trời đại viện Tân gia vang rền thanh âm va chạm, khiến người của Tân gia đều bàng hoàng kinh hãi.

- Ai dám xông vào Tân gia đây, lại có thể kinh động gia chủ cùng chư vị trưởng lão.

- Ai biết, nhưng mặc kệ là ai xông tới chỉ có con đường chết.

- Mau nhìn đi, bên trên chỉ có một người đối chiến với gia chủ cùng các trưởng lão, đây là thực lực gì, thật quá cường hãn!

Người của Tân gia đều nhìn lên không trung sôi nổi nghị luận, bọn hắn tựa hồ đã quên phòng ốc đang cần cứu lửa.

- Đừng cùng hắn cứng đối cứng, trước tiên tập trung sau đó chém giết hắn!

Tân Vô Thường chỉ muốn giết chết Lăng Tiếu ngay lập tức.

Không chỉ vì dược đỉnh của hắn bị hủy diệt, còn vì địa hỏa trên người Lăng Tiếu.

Bất kể như thế nào tên thanh niên này đều phải chết.

Các trưởng lão Tân gia rất có ăn ý tách ra, kết xuất thủ ấn, từng đạo hỏa mang đan vào thành lao tù, hướng Lăng Tiếu giam cầm tới.

Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Đáng tiếc không có quyền pháp kim hệ phối hợp, bằng không tuyệt đối không cần ta vận dụng nó.

Lăng Tiếu than nhẹ, trong tay xuất hiện một thanh kiếm.

Thanh kiếm cũng như bản thân của hắn tràn ngập khí phách vô hạn, lại hiện lên một đạo long ảnh rít gào không thôi.

Là một đầu Cửu Đầu Long Xà, khiến mọi người chợt lạnh run.

Các trưởng lão Tân gia cảm nhận được cảm giác khiếp sợ lan tràn.

- Đáng chết, lại có cả linh khí, nhưng đừng cho rằng Tân gia sẽ không có.

Tân Vô Thường thầm mắng một câu, trong tay hiện ra một thanh linh khí.

Thanh linh khí này là Phá Phong thương lục giai trung cấp, là linh khí hỏa hệ, đầu thương bén nhọn tản ra thế lửa sắc bén, trên thân thương điêu khắc hỏa xà quấn quýt, thoạt nhìn thật sống động.

Lăng Tiếu nhìn hỏa lao bao trùm tới trước mặt, khóe môi thoáng nhếch lên, Băng Hỏa kiếm nhẹ nhàng vung ra.

Hưu!

Một đạo lam diễm xẹt qua, hỏa lao nháy mắt bị xé mở lỗ hổng thật lớn.

Nhưng lỗ hổng kia lại có thật nhiều hỏa xà tràn tới.

Hỏa xà cực kỳ hung hãn, răng nanh thị huyết làm người cảm thấy rét lạnh.

Lăng Tiếu đương nhiên biết đối phương vận dụng linh khí, lần này hắn cũng không dám dùng thân thể mình cứng rắn va chạm.

- Phá cho ta!

Thân hình Lăng Tiếu nhẹ nhàng nghiêng tới trước, Băng Hỏa kiếm run lên, một đầu lam sắc Cửu Đầu Long Xà nháy mắt phóng ra.

Hỏa xà bị Cửu Đầu Long Xà va chạm liền tan vỡ tơi tả.

Cửu Đầu Long Xà xông về phía trước, hướng Tân Vô Thường rít gào nhào tới.

Thần sắc Tân Vô Thường đại biến, giờ khắc này hắn mới biết được thanh niên kia đáng sợ tới cỡ nào.

Tân Vô Thường gian nan ngăn chặn Cửu Đầu Long Xà, không nhịn được la hét rầm trời:

- Vô Thường thỉnh chư vị thượng đại trưởng lão xuất quan cứu viện!

Lăng Tiếu đã sớm cảm ứng được Tân Vô Thường nổi lên sát ý đối với hắn, những người khác của Tân gia hắn có thể buông tha, nhưng vị gia chủ Tân gia này sao, nhất định phải cho hắn biết có chút người hắn không thể đắc tội!

Lăng Tiếu không đợi người cứu viện của Tân gia chạy đến, dùng tốc độ vô song của mình bổ nhào về phía Tân Vô Thường.

- Tặc tử ngươi dám!

Một thanh âm nổ mạnh kinh thiên vang lên.

Ba đạo thân ảnh cực nhanh lao tới.

Cùng lúc đó một cỗ năng lượng cường hãn hướng Lăng Tiếu bao phủ.

Lăng Tiếu không hề để ý tới cỗ năng lượng kia, Băng Hỏa kiếm vẫn tiếp tục xuất thủ.

Tân Vô Thường muốn tránh nhưng chợt phát hiện đã không còn kịp nữa.

Phốc!

Một cánh tay máu chảy đầm đìa văng lên trời cao, cuối cùng rơi xuống.

Ah!

Tân Vô Thường ôm vết thương phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Oanh long!

Năng lượng oanh tới lại bị một đoàn hắc vụ ngăn trở ngừng lại.

- Các ngươi là ai, lại dám đến Tân gia giương oai!

Ba lão giả đồng thời xuất hiện, trong đó lão giả thấp lùn nhất mở miệng quát, ánh mắt liếc qua Tân Vô Thường, lại dừng ở Lăng Tiếu tràn ngập vẻ phẫn nộ.

- Vạn Thông trưởng lão, lập tức giết tiểu súc sinh kia cho ta!

Tân Vô Thường nuốt mấy viên đan dược, nhặt lại cánh tay cụt của mình nhìn lão giả thấp lùn nói.

Giờ phút này trong lòng hắn ngoại trừ sát ý vô hạn đối với Lăng Tiếu không còn điều gì khác.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn qua Tân Vô Thường cười nói:

- Nói thêm một câu nữa có tin ta tặng ngươi đi gặp diêm vương trước hay không?

Tân Vô Thường tiếp xúc ánh mắt sắc bén của Lăng Tiếu, giống như nhìn thấy một đầu cự long đè ép, hoảng sợ tới mức không dám nói tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 729 - Ta Chỉ Là Một Người Hầu Của Thiếu Gia. (2)

- Tiểu tử, các ngươi rốt cục là ai, vì sao đến Tân gia giương oai!

Tân Vạn Thông nhìn chằm chằm Lăng Tiếu cùng Tàn Báo hỏi.

Tân Vạn Thông có thực lực hoàng cấp trung giai, vừa rồi hắn muốn ra tay cứu Tân Vô Thường nhưng bị Tàn Báo ngăn chặn lại, hắn biết đối phương tuyệt đối không phải người bình thường, cho nên dù hắn muốn lập tức xuất thủ giết chết tiểu tử kia nhưng phải hỏi rõ mới dám động thủ, bằng không nếu trêu chọc đại phiền toái thì càng thêm khó khăn.

- Vấn đề này ta không muốn lặp lại, ta vốn không muốn gây chuyện, nhưng các ngươi cứ dây dưa, quả thật nghĩ bổn thiếu là người dễ khi dễ sao?

Lăng Tiếu lắc đầu khinh thường trả lời.

- Hừ, một khi đã như vậy chờ đợi lão phu bắt giữ ngươi nói sau!

Tân Vạn Thông hừ lạnh một tiếng, một hỏa chưởng đã hướng Lăng Tiếu chụp tới.

Tàn Báo vừa định ra tay, Lăng Tiếu đã truyền âm nói:

- Bảo hộ hai người bọn họ là được rồi.

Lăng Tiếu cầm Băng Hỏa kiếm chém ra kiếm quang cường đại, đem cự chưởng chém thành hai nửa.

Tân Vạn Thông cau mày, thân hình khẽ động.

Hắn biết trong tay đối phương có thể là linh khí cao giai, tuyệt đối không thể phớt lờ.

Tân Vạn Thông nháy mắt tới trước mặt Lăng Tiếu, ngay khi hắn muốn hạ thủ…

Lăng Tiếu sớm chờ đợi, hắn há hốc miệng, một tiếng long ngâm từ miệng hắn vọt ra.

Sóng âm nhộn nhạo trên không trung, Tân Vạn Thông bị chấn nhiếp không kịp làm ra phòng ngự, ù tai choáng váng.

Lăng Tiếu nhân cơ hội ra tay, nhưng hắn cũng không hạ sát thủ, chỉ hung hăng vỗ một chưởng vào ngực Tân Vạn Thông.

Phốc!

Tuy Tân Vạn Thông là hoàng cấp trung giai, nhưng trong tình huống không chút phòng ngự chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi.

Nhất thời hắn bị chấn bay ngược thật xa, máu tươi không ngừng phun trào.

Lăng Tiếu không truy kích, bởi vì hắn đã đạt được mục đích.

Hai gã hoàng cấp khác của Tân gia bổ nhào về hướng Lăng Tiếu.

Khí thế mạnh mẽ của Tàn Báo rốt cục tán phát.

Thực lực hoàng cấp cao giai ép tới mức người của Tân gia nghẹt thở.

Hai hoàng cấp đê giai của Tân gia không dám vọng động, bọn hắn đều biết mình không phải đối thủ của thanh niên trước mắt.

Trong lòng bọn hắn đều kinh hãi:

- Cao thủ tuổi trẻ biến thái từ nơi nào đến?

Bọn hắn nhìn Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chỉ mới hai ba mươi tuổi, một người là vương cấp trung giai mà người còn lại là hoàng cấp cao giai, thực lực như vậy dù ở Nam Vực chỉ sợ như lông phượng sừng lân.

Lại một cỗ chân khí ba động đáng sợ từ tận sâu trong đại viện Tân gia chuyển động.

Một lão giả nhỏ gầy đạp trên hỏa diễm từng bước một đi tới.

Mỗi bước đi của hắn thoạt nhìn rất chậm, nhưng mỗi bước lại có mấy chục thước khoảng cách, chỉ một lát đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Tân gia lão tổ, một nhân vật cùng thời đại với Đường gia lão gia tử, thực lực hoàng cấp cao giai.

Nhưng hắn không hề biết hiện tại thực lực Đường lão gia tử đã vượt xa hắn.

Người của Tân gia nhìn thấy lão giả liền cung kính hành lễ kêu lên:

- Gặp qua lão tổ tông!

- Chính chủ đến đây, rốt cục có thể nói chuyện.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Tân gia lão tổ nhíu mày nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, dừng lại trên người Tàn Báo.

- Các hạ là người nào?

Tân gia lão tổ nhìn Tàn Báo hỏi.

Trong mắt hắn, chỉ có Tàn Báo mới xứng làm đối thủ của hắn.

Trước đó nơi này đối chiến hắn đều có thể cảm ứng được, nhưng hắn không nghĩ tới nơi này còn có cao thủ che giấu chưa ra tay.

Tàn Báo bày ra khí thế ngang ngửa với hắn, tựa hồ còn bá đạo hơn hắn rất nhiều, hắn không thể không xuất quan đi ra gặp mặt.

- Ta chỉ là một người hầu của thiếu gia.

Theo tính cách của Tàn Báo khinh thường trả lời câu hỏi của Tân gia lão tổ, nhưng lại biết tiểu tử Lăng Tiếu trọng mặt mũi, chỉ có thể lạnh lùng trả lời một câu.

- Một người hầu của thiếu gia?

Tân gia lão tổ nhăn mày, rốt cục nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

Trong Nam Vực có thiếu gia nhà ai có được hoàng cấp cao giai làm người hầu?

Hắn tựa hồ chưa nghe nói qua, bản thân hắn cũng là hoàng cấp cao giai, ở trong gia tộc đã là lão tổ tông, người thực lực cao như bọn hắn làm sao tình nguyện thần phục người khác?

Trừ phi mặt trên người ta còn có đại nhân vật càng thêm khủng bố tồn tại!

Mà đại nhân vật như vậy có tồn tại trong Nam Vực hay sao? Chẳng lẽ là người của Trung Vực?

- Vị thiếu gia này, không biết ngươi tới Tân gia có chuyện gì cần làm?

Tân gia lão tổ hạ thấp tư thái hỏi.

Các trưởng lão Tân gia đều biến sắc.

Ngay cả lão tổ bọn hắn đều phải cẩn thận nói chuyện, mà trước đó bọn hắn không nhận rõ tình thế hạ độc thủ đối với người ta, như vậy phải làm sao mới tốt đây?

Sắc mặt Tân Vô Thường càng thêm khó xem, hắn không nghĩ tới thực lực hai thanh niên kia khủng bố như thế, xem ra muốn đánh chủ ý với người ta là chuyện không thể nào, càng khỏi nhắc tới muốn báo thù.

- Làm vậy mới đúng thôi, mọi người từ từ ngồi xuống nói chuyện, dĩ hòa vi quý nha, bổn thiếu từ trước tới nay là một người thích hòa bình.

Lăng Tiếu thật hài lòng nói.

Những trưởng lão của Tân gia nghe xong lời này thiếu chút nữa muốn hộc máu.

Người thích hòa bình lại đem phòng ốc của họ thiêu cháy, đụng vỡ dược đỉnh của bọn họ, chặt đứt cánh tay gia chủ bọn hắn?

Trong lòng bọn hắn đều thầm mắng:

- Mẹ nó, tiểu tử này trợn mắt nói dối không hề đỏ mặt!

Tân gia lão tổ cũng không để ý tới, không hề quan tâm chuyện mới xảy ra, trực tiếp mời mấy người Lăng Tiếu đi vào trong lầu các chủ viện.

Tân gia lão tổ cùng ba hoàng cấp khác cùng vào bồi tiếp, những trưởng lão khác chỉ có thể lưu lại bên ngoài.

Bất kể nói thế nào, cách làm này của Tân gia lão tổ làm Lăng Tiếu cảm giác lão nhân kia thật biết điều, dễ khai thông hơn những hậu bối khác của Tân gia.

Nếu những trưởng lão khác của Tân gia nghe được Lăng Tiếu gọi bọn hắn là "hậu bối Tân gia" chỉ sợ sẽ tiếp tục hộc máu.

- Tân Lập, bái kiến lão tổ tông nhà ngươi!

Lăng Tiếu ngồi xuống ghế vẫy vẫy tay với Tân Lập.

Tân Lập có chút bất an đi qua, sau đó khom người hành lễ với Tân gia lão tổ:

- Gặp qua lão tổ tông!

Tân Lập hoàn toàn không nghĩ mình có cơ hội đứng gần như vậy đối diện với lão tổ tông của gia tộc mình.

Giờ khắc này hắn mới hiểu được mình có một vị sư phụ che chở bảo hộ mình như thế nào, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Tân gia lão tổ ngồi trên chủ vị lại không biết là chuyện gì xảy ra.

Hắn hàng năm bế quan, đối với mọi sự trong gia tộc căn bản luôn mặc kệ,

ngoại trừ con cháu hậu bối xuất sắc, những người khác hắn không có ấn tượng, căn bản không để vào trong lòng. Cần phải biết Tân gia chính là đại gia tộc, hắn lại là lão tổ trong tộc, sao có thể nhớ rõ được nhiều người như thế đâu, huống chi còn là một phế nhân không thể tu luyện.

Ba gã hoàng cấp ở một bên đều thất thần, bọn họ đều là lão nhân hàng năm rất ít ra ngoài, cũng không biết là chuyện gì xảy ra trước mắt.

Nhưng lời nói của Tân Lập lại giải thích nghi hoặc cho bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 730 - Bằng Không Lão Tử Trục Xuất Ngươi Khỏi Sư Môn. (1)

Hắn đem việc mình truyền thừa từ nhất mạch nào nói ra, tên của thái gia gia, cuối cùng Tân gia lão tổ biết Tân Lập chứng thật là con cháu hậu bối của Tân gia.

Nhưng nếu Tân Lập là con cháu hậu bối của Tân gia, vì sao lại nghe theo lời nói của một người ngoài đâu, đây là chuyện gì xảy ra?

Nghi hoặc của Tân gia lão tổ rất nhanh lại có được giải đáp.

- Vốn ta muốn mang đồ đệ mới thu nhận này của ta trở về lấy chút đồ vật, lại bị người nhà của ngươi làm khó dễ, vì vậy bất đắc dĩ phải ra tay tự vệ, nếu không phải thủ đoạn của ta cứng rắn, chỉ sợ đã biến thành thi thể.

Lăng Tiếu mang theo giọng điệu ủy khuất nói.

Tân gia lão tổ nhìn lướt qua các trưởng lão ngoài cửa, sau đó nhìn Lăng Tiếu nói:

- Hắn có thể được thiếu gia thu làm đồ đệ là vinh hạnh của hắn, xem ra đây chỉ là một sự hiểu lầm, việc này cứ bỏ qua đi được chứ?

Tân gia lão tổ muốn trước tiên thu xếp Lăng Tiếu ổn định, sau đó mới tìm hiểu thân phận của hắn, nghiên cứu là dạng thế lực nào mới có thể làm cho một gã hoàng cấp cao giai cam tâm tình nguyện làm người hầu.

- Nói thì nói như vậy, nhưng lão nhân gia ngài không biết, đồ đệ của ta từ năm năm trước đã bị trục xuất khỏi đại môn Tân gia.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Tân gia lão tổ đương nhiên không biết nguyên do bên trong, nhưng hắn chứng kiến Tân Lập không có bất kỳ huyền lực, chỉ là một người thường, như vậy chính là con cháu vô dụng không thể tu luyện, bị trục xuất cũng chẳng thể trách được ai.

Tân gia lão tổ thản nhiên nói:

- Vị thiếu gia này, có lời gì ngươi nói thẳng đi, không cần quanh co làm gì.

- Lão gia tử quả nhiên dứt khoát.

Lăng Tiếu khen ngợi một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Đồ đệ của ta ở Tân gia có lẽ chỉ là phế vật tiên thiên phế mạch, nhưng hắn ở trong tay ta lại từ phế vật biến thành bảo vật, có lẽ các ngươi không biết Tân Lập có thể chất thuần mộc thuộc tính đi!

Lăng Tiếu còn chưa nói chính sự đã nói ra thể chất của Tân Lập.

Trong lúc nhất thời những trưởng lão Tân gia đứng ngoài cửa đều lộ ra thần sắc không tin.

Bất kỳ võ giả nào đều phải trở thành huyền sĩ mới có thể nhận ra thuộc tính của bản thân.

Mà Tân Lập hiện tại không phải võ đồ, làm sao có thể biết thể chất của hắn đây?

Ngay cả Tân gia lão tổ cũng không tin lời nói của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không giải thích nhiều, nhìn Tân Lập vẫy vẫy tay nói:

- Tân Lập, ngươi lại đây!

Tân Lập đối với lời của Lăng Tiếu luôn nói gì nghe nấy, lập tức đi tới.

Lăng Tiếu đưa một tay đặt lên ấn đường của Tân Lập, một đạo lục mang từ trong tay hắn truyền vào trong cơ thể Tân Lập.

Hưu!

Bỗng nhiên từ người Tân Lập bắn ra một tầng lục sắc quang mang.

Tầng lục sắc quang mang rất mỏng, mà lại diễm lệ, tựa như lá cây xanh ngát, làm cho người ta có cảm giác tràn đầy sinh cơ.

Tân Lập cảm giác toàn thân khoan khoái nói không nên lời, đạo lục mang làm cho hắn có cảm giác dị thường thân thiết, hắn tựa hồ cảm ứng được mình có thể đem năng lượng kia hoàn toàn hấp thu.

Tân gia lão tổ bật người đứng dậy, trong mắt lóe lên vẻ kích động:

- Thật…thật là thể chất thuần mộc thuộc tính!

Tuy nói không biết Lăng Tiếu dùng biện pháp gì đem thể chất thuộc tính của Tân Lập bày ra, nhưng chỉ nhìn vào lục sắc quang mang bắn ra bên ngoài hắn có thể khẳng định đây tuyệt đối là lục quang từ bản thân Tân Lập toát ra, nhìn độ rực rỡ của lục quang kia, có thể khẳng định đạt tới thuần tịnh trăm phần trăm, đây chính là biểu hiện của thể chất thuần mộc thuộc tính ah!

Các trưởng lão Tân gia đứng ngoài cửa đều choáng váng.

Hiện tại cho dù bọn hắn là kẻ ngốc cũng có thể xác định được Tân Lập thực sự có thể chất thuần mộc thuộc tính.

Ở trong đám người có một lão giả thần tình kích động nhìn Tân Lập, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiền lành thỏa mãn.

Lăng Tiếu buông Tân Lập, nói với Tân gia lão tổ:

- Lão gia tử, ta nói lời thật lòng, ta thật sự đa tạ các ngươi có thể tặng cho ta một đồ đệ có thiên phú tốt như vậy, tuy rằng hắn cất bước muộn một chút, nhưng ta tin tưởng thành tựu tương lai của hắn sẽ không quá thấp.

Sao mà gọi là thấp ah, nếu như có tài nguyên cường đại cung cấp, con đường tương lai của hắn tuyệt đối không chỉ là hoàng cấp, trở thành thiên tôn là sự thật xác định vững chắc, muốn bước vào đế cấp cũng là chuyện không phải là không thể nào!

Tân gia lão tổ ho nhẹ một tiếng nói:

- Phải, Tân Lập là một hài tử ngoan thôi, Tân Long Thăng, ngươi vào đây một chút.

Tiếp theo ngoài cửa có một lão giả chen chúc đi vào khom người nói:

- Lão tổ tông!

Tân Long Thăng, đại trưởng lão đời thứ hai trong Tân gia, cũng chính là ngoại trừ gia chủ Tân Vô Thường, hắn chính là người đứng thứ hai. Hiện giờ Tân Vô Thường bị chặt một cánh tay cần chữa thương, Tân gia lão tổ tự nhiên gọi hắn vào hỏi chuyện.

- Lúc trước là ai đem Tân Lục trục xuất khỏi gia môn?

Tân gia lão tổ tức giận vỗ bàn hỏi.

Hắn có thể không nổi giận được sao?

Một đứa cháu có thể chất thuần mộc thuộc tính ah, điều này đại biểu cho Tân gia trăm năm sau có lẽ sẽ nghênh đón một vị siêu cấp cường giả thiên tôn giai, đến lúc đó là thời thịnh của Tân gia đã đến, nhưng bây giờ lại không công chắp tay tặng cho người khác, cơn giận này hắn không phát tiết với đám hậu bối, hắn nên tìm ai phát tiết đây!

Tân Long Thăng run rẩy lắp bắp nói:

- Việc này…thì là…

Hắn không biết nên bắt đầu nói từ đâu, lúc trước không ít người đã khi dễ hài tử này, nhưng giới lão nhân như bọn hắn đều rất ít can thiệp, huống hồ Tân Lập trời sinh phế mạch, tự nhiên càng không người nào thèm để ý.

- Cút đi xuống cho ta, phế vật vô dụng, sẽ hỏi các ngươi sau.

Tân gia lão tổ biết có hỏi cũng vô ích, trực tiếp phất tay cho Tân Long Thăng đi xuống.

Lúc này một gã hoàng cấp Tân gia đột nhiên mở miệng:

- Tân gia chúng ta từ trước tới nay đều là thể chất hỏa thuộc tính, vì sao đột nhiên xuất hiện một hậu bối thể chất mộc thuộc tính đây?

Nghe xong lời này toàn bộ người của Tân gia đều giật mình.

Tân gia có một quy củ, kết hôn nữ tử đều nhất định là hỏa thuộc tính, vì vậy chú định bọn họ sinh sản đời sau đều là hỏa thuộc tính.

Đây cũng là biện pháp kéo dài huyết mạch chế dược của Tân gia nhiều đời.

Mà Tân Lập vì sao lại có thuần mộc thuộc tính đây?

Tân gia lão tổ cau mày nói:

- Đúng vậy, Tân Bác, ngươi giải thích một chút.

Tuy Tân gia lão tổ không biết Tân Lập nhưng vẫn biết gia gia của hắn.

Tân Bác lập tức tiến lên cung kính nói:

- Chắc là bởi vì mẫu thân của hài tử kia là thể chất mộc hỏa song thuộc tính, cho nên…

Giải thích này có thể miễn cưỡng thừa nhận.

Nếu cha mẹ có được thuộc tính, di truyền xuống đời sau sẽ có thể chất giống một trong hai người, mà Tân Lập lại kế thừa một loại thuộc tính khác của mẫu thân mình.

Tân gia lão tử phất phất tay cho Tân Bác lui xuống, nhìn Tân Lập lộ ra nụ cười hiền lành nói:

- Tiểu Lập, đến bên cạnh tổ gia gia ngồi một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 731 - Bằng Không Lão Tử Trục Xuất Ngươi Khỏi Sư Môn. (2)

Những trưởng lão đứng ngoài cửa đều động dung.

Bọn hắn có thể đoán được lão tổ tông nhất định đang nghĩ biện pháp lưu lại hậu bối kia.

Vừa nghĩ tới hậu bối của bọn hắn từng khi dễ qua Tân Lập, bọn hắn liền vô cùng lo lắng, chỉ sợ ngày sau sẽ bị Tân Lập trả thù.

Tân Lập khẽ cắn răng nói:

- Thật xin lỗi lão tổ tông, Tân Lập từ hôm nay trở đi thoát ly gia tộc đi theo sư phụ!

Đã không biết bao nhiêu năm trong gia tộc không có ai thân thiết xưng hô hắn như thế.

Tuy rằng hôm nay hắn đã chờ đợi được, nhưng hắn không hề có chút cảm giác thân thiết cùng ấm áp.

Nếu không có sư phụ, hắn làm gì có cơ hội nhìn thấy nụ cười hiền lành của lão tổ tông, nhưng nụ cười kia lại làm cho hắn nảy sinh cảm giác chán ghét.

Hắn đang nghĩ, nếu như mình không có được thể chất thuần mộc thuộc tính thì sao đây?

Hắn sống hay chết, vận mệnh của hắn thế nào còn có người chịu quan tâm sao?

Có lẽ cho tới khi hắn chết, cũng không còn ai nhớ rõ hắn từng là hậu bối của Tân gia đi.

Giờ khắc này hắn quyết định cần quên hết thảy nơi này, nơi này không thuộc về hắn.

Hắn chỉ là đồ đệ của sư phụ, là đồ đệ trung thành nhất.

Tân gia lão tổ cũng không tức giận, khẽ thở dài một hơi nói:

- Ta biết trong lòng ngươi tức giận, nhưng ngươi cũng sinh trưởng trong gia tộc, ngươi không cần phủ nhận ngươi đích xác là huyết mạch của Tân gia chúng ta đúng không? Trở về đi, sau này sẽ không còn ai khi dễ ngươi, nếu ai dám khi dễ ngươi, tổ gia gia giúp ngươi trút giận thế nào?

Các trưởng lão Tân gia đứng ngoài cửa nghe xong lời này mỗi người đều lộ ra vẻ hâm mộ nhìn Tân Lập, trong lòng lại mơ hồ lo lắng.

Bọn hắn chưa từng nhìn thấy lão tổ luôn cao cao tại thượng lại nói năng hòa nhã như vậy, hơn nữa còn là đối đãi với một hậu bối tử tôn.

Tân gia lão tổ cũng kéo xuống mặt mũi, đây là tử tôn của hắn, tuy nói không phải hỏa thuộc tính, không thể kế thừa truyền thống chế dược của Tân gia, nhưng lại có quan hệ gì?

Ngoại trừ chế dược bọn họ cũng cần hậu bối có thiên phú xuất chúng cường đại, ngày sau có thể bảo hộ được cho gia tộc thôi!

Mà thể chất thuần mộc thuộc tính của Tân Lập đã làm cho hắn kéo xuống mặt mũi khuyên bảo hài tử kia lưu lại, chỉ cần chịu lưu lại, hắn nhất định sẽ toàn lực tài bồi cho Tân Lập. Đây là hắn muốn tỏ ý với hài tử kia, cũng cho những người khác trong Tân gia biết quyết tâm của hắn.

Lăng Tiếu ngồi trên ghế không chút nóng nảy, trên mặt lộ dáng tươi cười tùy ý, tựa hồ không hề để ý quyết định của Tân Lập ra sao.

Tân Lập mở miệng, ngữ khí thật kiên định:

- Đa tạ tâm ý lão tổ tông, nhưng ngày sau cháu chỉ đi theo bên người sư phụ hầu hạ lão nhân gia cả đời.

- Lão nhân gia!

Lăng Tiếu nghe xong lời này, thiếu chút nữa té ngã.

- Ta nói tiểu tử ngươi, sau này kêu sư phụ thì sư phụ, đừng ở phía sau thêm chữ lão nhân gia, bằng không lão tử trục xuất ngươi khỏi sư môn.

Lăng Tiếu trừng mắt quát.

Tân Lập tự biết mình nói bậy, ngượng ngùng vò đầu nói:

- Dạ…dạ sư phụ, đồ nhi sau này không dám!

Tân gia lão tổ vẻ mặt phức tạp, truyền tâm cho Tân Bác, muốn lợi dụng cảm tình đem Tân Lập lưu lại.

Ai ngờ Tân Lập vẫn không hề lay chuyển.

Tân gia lão tổ biết việc này đã không thể thay đổi, chỉ đành biến đổi sách lược.

- Vị thiếu gia này, rốt cục ngươi là người ở đâu? Nhi đồng Tân gia nhờ ngươi quan tâm chiếu cố.

Tân gia lão tổ nhẹ giọng nói.

- Ta là người thế nào đợi lát nữa ngươi sẽ biết, nếu Tân Lập theo ta, ta sẽ không bạc đãi hắn, đương nhiên vì mấy năm nay Tân Lập nếm nhiều đau khổ như vậy ở Tân gia, các ngươi nên có điều tỏ vẻ đi?

Lăng Tiếu nói vào mục đích của mình.

Từ trước tới nay Lăng Tiếu luôn tuân theo một câu nói: Có tiện nghi không chiếm là vương bát đản.

Hắn để cho người của Tân gia biết Tân Lập có thể chất thuần mộc thuộc tính là vì muốn dọa dẫm Tân gia một số tài vật.

Bằng không thật uổng phí Tân Lập chịu khổ thật nhiều năm.

Nếu là người hiểu biết Lăng Tiếu, nhất định biết hắn chỉ tìm cái cớ cho mình mà thôi.

- Là chúng ta thua thiệt hài tử này, bồi thường là đương nhiên.

Tân gia lão tổ thản nhiên đáp.

Hắn cảm thấy được lời này của Lăng Tiếu rất có đạo lý, cho dù ngày sau Tân Lập không trở về Tân gia, nhưng cũng phải giao hảo quan hệ, dù sao đều cùng chung huyết mạch, nếu Tân gia gặp phải phiền toái thì Tân Lập cùng sư phụ hắn sẽ không thể thờ ơ trơ mắt mà nhìn đi?

Cho nên hắn cảm thấy cấp chút bồi thường cho Tân Lập cũng là chuyện đương nhiên.

- Lão gia tử đúng là khai sáng hào phóng.

Lăng Tiếu vươn ngón cái khen ngợi, tiếp theo nói:

- Kỳ thật tiểu đồ của ta yêu cầu không cao nha, tùy tiện cho tám chục hay trăm gốc linh thảo ngoài lục giai cùng mấy chục vạn huyền tinh thì xong đi.

Lời của Lăng Tiếu vô cùng tùy ý, không hề nháy mắt chút nào.

Lời này vừa nói ra, bàn tay Tân gia lão tổ run run, ba gã hoàng cấp đang ngồi cũng đưa mắt nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Vị thiếu gia này nói đùa không buồn cười chút nào.

Tân gia lão tổ trầm mặt nói.

Vẻ mặt Lăng Tiếu thật vô tội:

- Không phải đâu, ta nghe người khác nói Tân gia là một trong tứ đại thế gia của Nam Vực, chẳng lẽ chút đồ vật như vậy cũng không lấy ra được, thật sự là…Ai, bỏ đi, thế này vậy, các ngươi đáp ứng ta một sự kiện, sự tình hôm nay coi như xong, hơn nữa ngày sau ta cũng sẽ cho Tân Lập về thăm nhà, dù sao đây cũng là gia tộc của hắn thôi!

Vốn là do hắn khiêu khích Tân gia, đốt phòng ốc, chặt đứt một tay gia chủ Tân gia, hiện tại còn tỏ vẻ mình bị ủy khuất thật lớn.

Điều này làm nhóm trưởng lão đứng ngoài cửa muốn phát cuồng, nhưng bọn hắn đều biết tiểu tử kia không dễ chọc, bằng không lão tổ tông cũng sẽ không ăn nói khép nép đàm phán với người ta.

Tân gia lão tổ vững vàng hỏi:

- Ngươi nói!

Kỳ thật trong lòng hắn cũng nín một bụng hỏa, nếu không phải còn chưa biết rõ thân phận của đối phương, hắn thật muốn dùng một chưởng đem thanh niên cuồng vọng hung hăng càn quấy kia chụp chết tại chỗ.

Đã đem thiên tài của Tân gia bắt cóc thì thôi, còn không biết xấu hổ sư tử ngoạm!

- Không ngại nói cho chư vị, hiện tại ta là phò mã Cổ tộc, mà không bao lâu nữa Cổ thành sẽ xây dựng lại, đến lúc đó Tân gia trường kỳ cung cấp một ít đan dược đấu giá trong Cổ thành, không biết ý của ngài như thế nào?

Lăng Tiếu đề nghị nói.

Sắc mặt Tân gia lão tổ cùng ba gã hoàng cấp đều biến đổi.

Trước kia bọn hắn có phái người đi thăm dò Cổ thành, nhưng có đi không về, hiện giờ Cổ thành xây dựng lại, chẳng lẽ Cổ tộc thật sự không bị diệt sạch sao?

Nói lời thật lòng, Lăng Tiếu kỳ thật cũng không xem trọng đan dược của Tân gia, bởi vì bản thân hắn là luyện dược sư ngũ phẩm.

Hắn làm như vậy chủ yếu là vì lo lắng ngày sau hắn không ở Cổ thành, không có nhiều thời gian luyện đan cung cấp hội đấu giá, mà sau khi đến Tân gia mới khiến cho hắn đánh chủ ý với họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 732 - Trở Lại Cổ Thành.

Tuy nói Tân gia không có luyện dược sư phẩm cấp quá cao, nhưng cung cấp một ít đan dược tam, tứ phẩm vẫn có thể chống đỡ được một chút trường hợp.

Tân gia lão tổ cũng tin lời của Lăng Tiếu vài phần, nếu hắn không phải tộc nhân của Cổ tộc cường thế kia, làm sao có được người hầu cường hãn như thế đâu.

Trong lòng hắm thầm than:

- Xem ra thời tiết Nam Vực sẽ thay đổi.

Lăng Tiếu nghĩ Tân gia lão tổ không thể hạ quyết tâm, vì thế lại nói:

- Cách đây không lâu tại hạ vừa đạt tới hiệp thương với Đường lão gia tử, lão nhân gia đã nguyện ý cung cấp huyền khí cùng linh khí cho Cổ thành đấu giá, đúng rồi, Đường lão gia tử có lẽ đã lĩnh ngộ đạo của mình.

Tân gia lão tổ tâm thần chấn động, hắn có chút không tin tưởng nói:

- Đường lão đầu lĩnh ngộ?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, tin tưởng tin tức này rất nhanh sẽ truyền khắp Nam Vực.

Ánh mắt Tân gia lão tổ ảm đạm, hắn nặng nề thở dài một hơi nói:

- Hắn vĩnh viễn luôn bước nhanh hơn ta một bước ah!

Tiếp theo hắn nói với Lăng Tiếu:

- Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, Tân gia sẽ cung cấp đan dược đấu giá cho Cổ thành.

Tân gia lão tổ hiểu được người ta đã nói thẳng ngay cả Đường lão đầu dù đi vào tôn giai nhưng vẫn thỏa hiệp với họ, mà Tân gia làm sao còn con đường khác tuyển chọn đây?

Trong lòng Lăng Tiếu thầm hô một tiếng:

- Lão nhân này biết điều hơn những người khác.

Đã phát tiết xong, Lăng Tiếu cũng không tiếp tục dây dưa tại Tân gia.

Trước khi rời đi, Tân gia lão tổ cho người tặng một ít đan dược tam, tứ phẩm, nói là cấp cho Tân Lập sử dụng, xem như chút tâm ý của Tân gia.

Điều này làm Lăng Tiếu có chút dở khóc dở cười, có luyện dược sư ngũ phẩm như hắn, còn cần đan dược của bọn họ sao?

Trước khi đi vào truyền tống trận, Tân Bác xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Nhi đồng, đây là một ít đồ vật của cha mẹ ngươi, ngươi cầm đi lưu làm kỷ niệm.

Tân Bác đem một không gian giới cho Tân Lập, vẻ mặt áy náy nói.

Tân Lập nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, do dự nhận lấy không gian giới.

- Nhi đồng, gia gia thật xin lỗi ngươi, sau này đi theo sư phụ ngươi, phải nghe lời sư phụ biết không?

Tân Bác thản nhiên nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng thân ảnh hắn trong một khắc này trở nên câu lũ thêm vài phần.

Chẳng biết tại sao Tân Lập nhìn theo thân ảnh già nua kia, đôi mắt nổi lên hơi nước.

Nhưng hắn còn nhớ rõ lời sư phụ nói nam nhi đổ máu không rơi lệ, cuối cùng không chảy nước mắt.

Bước vào truyền tống trận, bốn người xuất hiện trên một khu vực khác.

Lăng Tiếu không muốn lưu lại Đạo Thần minh quá lâu, trực tiếp mang theo mọi người chạy về Cổ thành.

Lăng Tiếu triệu hoán lam sắc giao long, muốn nó chở mọi người cùng nhau chạy đi, nhưng nó chết sống không chịu cho người khác ngồi lên thân thể của nó.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ muốn lấy ra Hắc Diệu Đỉnh thu Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam vào bên trong, nhưng Tàn Báo lại đột nhiên triệu ra một đầu Thị Huyết Biên Bức ám hệ tứ giai cao cấp.

Đầu linh thú này vốn nằm trong linh thú hộ oản của thân thể nguyên lai trước kia.

Có được đầu linh thú phi hành này, Lăng Tiếu cũng không cần thu người vào trong đỉnh.

Lăng Tiếu ngồi trên lam sắc giao long, ba người khác cùng cưỡi Thị Huyết Biên Bức dùng tốc độ cao nhất bay về Cổ thành.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, lần này từ Đạo Thần thành đi tới Cổ thành chỉ dùng mười hai ngày thời gian.

Nếu Lăng Tiếu ngồi lam sắc giao long phi hành, chỉ sợ phải nhanh hơn rất nhiều.

Khi quay về tới Cổ thành, oán sát khí vốn bao phủ trên bầu trời tòa thành đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại từng đợt quang mang ôn hòa sáng mờ lưu chuyển không ngừng.

Bốn phía Cổ thành núi cao vờn quanh, linh khí nồng đậm hơn địa phương khác rất nhiều, chỉ là ngày trước bị oán sát khí che giấu nên không bộc lộ đi ra.

Hiện giờ Lăng Tiếu mới phát hiện nguyên lai linh khí nơi này nồng đậm vô cùng, thậm chí còn nhiều hơn những khu vực khác vài phần.

Bốn người Lăng Tiếu vừa đến gần thành trì, một thanh âm vang lên to rõ:

- Ai dám xông vào Cổ thành!

Chỉ thấy một tráng hán đầu hói từ trong thành bay vọt lên, trong tay cầm thanh ngân thương, bộ dáng vô cùng uy vũ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Lam Sắc Giao Long cùng Thị Huyết Biên Bức, thần sắc đại biến.

- Ôi trời ạ…đây…đây là giao long!

Thần sắc tráng hán kinh hãi, hét to một tiếng quay đầu bay ngược vào thành.

Lăng Tiếu không nghĩ tới tráng hán kia chỉ có vẻ hung hãn bề ngoài, căn bản là một bao cỏ mà thôi, thật sự là vô cùng buồn cười.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu nghĩ tới điều gì, kinh hô một tiếng:

- Không tốt, chẳng lẽ có người chiếm Cổ thành?

Ngay khi Lăng Tiếu cưỡi Lam Sắc Giao Long muốn rơi xuống, lại có vài đạo thân ảnh từ trong thành bay lên cao.

- Phu quân, huynh đã về rồi!

Một thân ảnh diễm lệ nháy mắt nhào về hướng Lăng Tiếu.

Thải Hà Nguyệt vẫn diễm lệ động lòng người, phong vận thành thục vĩnh viễn làm bất kỳ nam nhân nào cũng cảm thấy si mê.

Đứng cách chỗ Lăng Tiếu không xa, Tân Lập cùng Tôn Tiểu Nam đều thầm than trong lòng:

- Nữ nhân đẹp quá!

Thải Hà Nguyệt được tôn xưng là “tiên tử”, không đẹp hay sao?

Lăng Tiếu ôm Thải Hà Nguyệt, hôn nhẹ lên trán nàng cười nói:

- Nguyệt nhi thật sự ngày càng mê người!

- Thật sao?

Trong lòng Thải Hà Nguyệt ngọt lịm, vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của Lăng Tiếu.

Hơn một tháng không gặp, nàng càng ngày càng tưởng niệm hắn.

Lúc này một người tiến lên khom người cung kính nói:

- Gặp qua thiếu gia!

Lăng Tiếu đẩy nhẹ người ngọc trong lòng, nhìn Độc Hạt Tử cười nói:

- Hạt Tử, không cần đa lễ như vậy.

Biểu hiện của Độc Hạt Tử làm cho Lăng Tiếu biết lòng trung thành của hắn đã cao hơn không ít.

Độc Hạt Tử đứng thẳng người, quay đầu gọi bốn người phía sau:

- Các ngươi còn không mau lại đây bái kiến thiếu gia!

Bốn tráng hán đứng sau lưng hắn lập tức bước lên hành lễ kêu to:

- Thuộc hạ bái kiến thiếu gia!

- Bọn họ là?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

Độc Hạt Tử còn chưa giải thích, Thải Hà Nguyệt đã giành nói trước:

- Chúng ta về rồi hẵng nói đi!

Lăng Tiếu gật đầu, thu lại linh thú bay xuống trong thành.

Bên trong Cổ thành kiến trúc lầu các hùng vĩ, đây là nơi cư trú lâm thời mà Thải Hà Nguyệt mới bố trí lần nữa.

Sau khi vào lầu các, Lăng Tiếu nghe qua Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử giải thích mới biết được bốn người kia thuộc một cỗ thế lực dong binh.

Bọn họ đều họ Bành, là bốn huynh đệ, tu vi vương cấp, lão đại cùng lão nhị là vương cấp cao giai, mà lão tam lão tứ đều trung giai, ngoài ra còn thật nhiều thủ hạ, xem như một cỗ thế lực dong binh không tệ lắm.

Khi Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử đi vào trong núi liệp sát linh thú cao giai, bọn hắn đánh chủ ý với nàng.

Kết quả liền có thể biết, chủ ý không thành, bị Độc Hạt Tử đánh chết đi sống lại.

Độc Hạt Tử cũng không giết người, sau khi giáo huấn một trận thì thu phục họ, cho họ trở thành nhóm người đầu tiên xây dựng lại Cổ thành.

Thủ hạ của họ có hơn trăm người, có sự gia nhập của họ muốn xây dựng lại tòa thành cũng nhẹ nhàng hơn một ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 733 - Kinh Hiện Hạt U Hỏa. (1)

Lăng Tiếu thật hài lòng, trước kia hắn ngoại trừ xem trọng vũ lực của Độc Hạt Tử càng thêm xem trọng đầu óc cơ trí của hắn.

Nếu việc này do Thải Hà Nguyệt xử lý, chỉ sợ Bành gia bốn huynh đệ đã chết từ lâu, hiện tại làm sao có người giúp đỡ.

Tuổi tác của Bành gia huynh đệ không quá lớn, lão đại chỉ khoảng tám mươi mà lão tứ chừng sáu mươi, nếu so sánh với những vương cấp khác tuổi tác của họ xem như còn rất trẻ.

Không ít người tới độ tuổi của họ đừng nói trở thành vương cấp trung giai, cho dù đột phá đê giai cũng đã là việc làm người đáng giá kiêu ngạo.

Nhớ ngày đó ở Vẫn Thạch thành, Lăng gia thái thượng trưởng lão mãi đến một trăm năm mươi tuổi mới nhờ một giọt Vạn Niên Thụ Nhũ Trấp mà đột phá được vương cấp. Như vậy có thể thấy được muốn đột phá vương cấp không dễ dàng như vậy, đây là một cửa ải của võ giả, chỉ cần đột phá như cự long vào biển, có thể tự do vui chơi thỏa thích giữa thiên địa.

Bành gia huynh đệ không dựa dẫm tông môn mà tự mình tu luyện đạt tới trình độ này, có thể nói thiên phú của họ tuyệt đối là thiên tài.

Lăng Tiếu khen ngợi Bành gia huynh đệ, đồng thời chính bọn họ cũng càng thêm hoảng sợ khi gặp mặt Lăng Tiếu.

Bọn hắn đã sớm nghe Độc Hoàng nói qua chủ nhân nơi này cực kỳ trẻ tuổi tràn đầy hứa hẹn, nhưng chân thật chứng kiến thật sự là quá trẻ tuổi!

Chỉ chừng hai mươi, thực lực đã vượt mấy chục năm tu luyện của bọn họ, hơn nữa nhìn phong thái của người ta, quả nhiên là đầy khí khái.

Ngay cả Độc Hoàng cao cao tại thượng cũng cung kính xưng hô "thiếu gia", mà nữ chủ nhân cường hãn lại ở trước mặt người ta biến thành chim nhỏ nép mình, điều này làm bọn họ vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng thanh danh Độc Hoàng đã náo động Nam Vực từ trăm năm trước, mà danh hào Huyết Tu La cũng không phải đùa giỡn.

Nhưng ở trước mặt thanh niên kia, phong mang của họ tựa hồ đã thu liễm hoàn toàn.

Hơn nữa trước đó bọn họ nhìn thấy Lam Sắc Giao Long, long trảo sáu móng thật lớn đã tỏ rõ ít nhất là một đầu giao long ngoài lục giai, điều này đại biểu cho điều gì?

Đây chính là linh thú có thể so sánh được với thiên tôn giai, ở bất kỳ địa phương nào trong Nam Vực đều có thể tung hoành.

Bành gia huynh đệ bội phục Lăng Tiếu sát đất, không hề dám khinh thị tuổi tác của hắn nửa phần.

Có dong binh đoàn do Bành gia huynh đệ mang đến, muốn bố trí hội đấu giá cũng không còn là chuyện quá khó khăn.

Đồng thời Độc Hạt Tử đã sớm an bài người đi tới các đại thành trì đem tin tức Cổ thành xây dựng lại truyền ra ngoài.

Trước đó Lăng Tiếu tiếp tục bái phỏng Đường gia, Liệt Hỏa dong binh đoàn cùng Tân gia.

Mà Lăng Tiếu không biết về sau Nam Cung Liệt lại cho người đi thông tri Thiết Lặc Bộ Thiết Lặc Vương.

Trong lúc nhất thời, bốn thế lực lớn đứng ra chứng minh Cổ thành gầy dựng lại lần nữa, hơn nữa họ cũng sẽ cung cấp nguồn hàng đấu giá cho Cổ thành.

Nửa tháng sau, các thế lực lớn đều phái người đi tới Cổ thành điều tra tin tức, cũng lục tục có một ít tán tu hoặc dong binh lựa chọn dừng lại trong Cổ thành.

Dần dần, Cổ thành có chút nhân khí, không còn không khí trầm lặng như ngày trước.

Lăng Tiếu chứng kiến tình huống này, thật yên tâm hơn nữa lại vui vẻ.

Hắn tin tưởng có Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử trấn thủ Cổ thành, sẽ không người nào dám sinh sự trong này.

Hết thảy đã ổn định, Lăng Tiếu biết đã đến thời điểm mình khởi hành quay về tây bắc.

Nhưng trước khi đi, lại phát sinh một chuyện dị sự khiến hắn phải hoãn hành trình.

Trong dãy núi cách Cổ thành không xa, có vài ngọn núi cao đột nhiên thiêu cháy, các linh thú chung quanh đều tháo chạy tứ tán, cổ thụ linh hỏa khắp núi dần dần khô héo, bầu trời biến thành đỏ rực, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Hiện tượng kỳ dị kia mặc dù không tạo thành ảnh hưởng gì đối với Cổ thành, nhưng không ít người đều cho rằng dị tượng kia tuyệt đối là vì có linh vật gì đó xuất hiện, hoặc là tai nạn gì đó muốn hàng lâm.

Những võ giả cũng đi qua xem xét nhưng không điều tra được chuyện gì, nhiệt độ nơi đó quá cao, người bình thường căn bản không thể đến quá gần.

Ngược lại có không ít võ giả hỏa hệ chạy tới gần tu luyện, đối với việc lĩnh ngộ hỏa thuộc tính lại nhặt được không ít thu hoạch.

Lăng Tiếu cảm giác dị tượng này vô cùng quen thuộc, tựa hồ từng nhìn thấy qua nơi nào, vì vậy hắn dự tính đi qua xem.

Nằm ở hướng đông Cổ thành cách năm dặm đường, đây là một dãy núi thưa thớt, ngoại trừ một ít linh thú đê giai cùng một ít cây cối lưa thưa cũng không có địa phương nào đáng giá làm người chú ý.

Năm tòa núi tương liên nơi này đều phát sinh biến hóa, màu đất ngày trước biến thành màu đỏ, linh thảo cây cối không còn sinh khí, tựa hồ tùy thời đều chết rũ.

Trên bầu trời chớp động từng trận sóng nhiệt làm người cảm thấy vô cùng khó chịu.

May mắn Lăng Tiếu có Si Mị Lam Diễm hộ thể nên không hề bị sóng nhiệt kia ảnh hưởng chút nào.

Bay đến nơi này, Lăng Tiếu cảm thấy được hắn từng cảm thụ qua khí tức kia.

Bỗng nhiên, Si Mị Lam Hỏa Châu ở trong thức hải của Lăng Tiếu lại sản sinh cảm ứng, nó truyền ra tin tức mãnh liệt, giống như lúc ở Luyện Khí Trì của Đường gia, muốn thoát ly sự khống chế của hắn.

- Đúng rồi, là Hạt U hỏa, nhất định là Hạt U hỏa!

Trong đầu Lăng Tiếu chợt lóe, cuối cùng nhớ ra đây là dị tượng gì.

Đúng vậy, đây chính là do Đan Trần Đạo từng nhắc đến Hạt U hỏa địa hỏa khi dẫn đầu đi tới Cổ thành ngày trước.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi ở bên trong Cổ thành Đan Trần Đạo bị Cổ tộc lão ẩu miểu sát trong đại phương thế giới, mà lúc ấy hắn chỉ lo chạy trốn, làm gì có tâm tư chú ý động tĩnh của Hạt U hỏa.

Về sau lão ẩu biến mất, Cổ thành chỉ còn lại mấy người Lăng Tiếu, mà khi Độc Hạt Tử cùng Tàn Báo tìm kiếm đồ vật trên thân người chết đã mang về không gian giới của Đan Trần Đạo cho hắn. Nhưng Lăng Tiếu vẫn luôn cho rằng Hạt U hỏa đã biến mất theo cái chết của Đan Trần Đạo.

Hiện tại chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lăng Tiếu biết Hạt U hỏa đã sớm trốn thoát, còn cắm rễ tại nơi này, vì vậy mới hình thành dị tượng.

Khó trách dị tượng kia khiến Lăng Tiếu cảm thấy quen thuộc, màu sắc của ngọn lửa mà Đan Trần Đạo đã nói thật giống như đúc.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua những người du đãng quanh các ngọn núi, sau đó lựa chọn một địa phương không quá nóng đáp xuống.

Hắn làm như vậy là vì không muốn khiến người khác chú ý.

Sau đó hắn dùng tốc độ cao nhất đi thẳng tới khu vực nóng cháy nhất, cũng là dãy núi sâu nhất tiến vào.

Hắn vừa đi vào dãy núi, từng luồng sóng nhiệt ập thẳng vào mặt, ngọn lửa kia như có linh tính hướng Lăng Tiếu quấn tới.

Đáng tiếc ngọn lửa kia lại biến thành mỹ vị của lam diễm, hoàn toàn bị cắn

nuốt sạch sẽ.

Từ lần trước ở trong Luyện Khí Trì của Đường gia, hắn từng nghe Lục Ông nói qua dị châu cũng sẽ tiến giai, chẳng qua chúng phải hấp thu năng lượng đồng hệ với mình thì mới có hữu ích với bản thân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 734 - Kinh Hiện Hạt U Hỏa. (2)

Si Mị Lam Hỏa cùng Hạt U Hỏa đều thuộc bổn nguyên hỏa hệ, dù Si Mị Lam Hỏa thuộc cao giai, nhưng nếu có thể hấp thu Hạt U Hỏa, chỉ sợ uy lực sẽ càng thêm khủng bố.

Nhưng Lăng Tiếu không có ý định để Si Mị Lam Hỏa hấp thu Hạt U Hỏa, bởi vì hắn có ý định khác.

Đi vào mảnh đất nóng nhất, chỉ thấy trong phạm vi mười dặm đều biến thành cháy đen, nơi này không có nửa điểm sinh khí, chỉ có đoàn đoàn Hạt U hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt lên, tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không bị dập tắt.

Nhiệt độ nơi này cao đến dọa người, hỏa diễm lại hung hãn như mãnh thú, người thường không thể đến gần, cho dù là hoàng cấp nếu không chuẩn bị muốn đi vào chỉ sợ cũng phải bị thiêu đốt thành tro.

Lăng Tiếu không hề bị chút ảnh hưởng, hắn có thiên hỏa hộ thể, trừ phi bị thiên hỏa ngang cấp thiêu hủy, bằng không không có loại hỏa diễm nào làm tổn thương được hắn.

Ở mảnh đất này tràn đầy hỏa diễm bất đồng, đều là Hạt U hỏa diễm.

Có hình dạng như linh thú, lại như linh thảo, người bình thường căn bản không thể phân biệt đâu mới thật là Hạt U Hỏa hỏa chủng thực sự.

Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ phải hao tốn một phen công phu mới phân biệt được rõ ràng.

Nhưng Lăng Tiếu được Si Mị Lam Diễm chỉ dẫn, ở sau một tầng nham thạch thấy được hỏa chủng nho nhỏ màu nâu đậm.

Tiểu hỏa chủng kia thật linh động, vừa nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện thì nháy mắt trướng lên, ngọn lửa mãnh liệt đột nhiên đập thẳng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không cần phòng bị, Si Mị Lam Hỏa đã lập tức bổ nhào về hướng Hạt U Hỏa.

Hạt U Hỏa giống như gặp phải khắc tinh, nháy mắt liền bị lam diễm đè ép đi xuống.

Mà hỏa tâm bên dưới tựa hồ cảm nhận được tiểu hỏa chủng sợ hãi, lựa chọn tháo chạy.

Lăng Tiếu không nghĩ tới địa hỏa kia có linh tính đến như thế.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu thở nhẹ một hơi, song chưởng khống chế Si Mị Lam Hỏa nháy mắt truy theo tiểu hỏa diễm.

Kỳ thật không cần Lăng Tiếu khống chế Si Mị Lam Hỏa đã như sói gặp phải dê con, lộ ra một mặt hung ác của nó, đem Hạt U Hỏa bao trùm muốn cắn nuốt nó.

Hạt U Hỏa dù sao cũng là địa hỏa, tự nhiên không ngồi chờ chết, bộc phát ra năng lượng mãnh liệt đem lam diễm ngăn cách.

Cùng lúc đó những ngọn lửa màu nâu khắp chung quanh đồng thời bao vây tới, tựa hồ tính toán nội ứng ngoại hợp đem lam diễm cắn nuốt ngược lại.

Đáng tiếc kế hoạch này mặc dù tốt nhưng nó lại xem nhẹ năng lượng của thiên hỏa cao giai.

Lăng Tiếu căn bản không cần phát lực, Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải của hắn liền tự động vận chuyển năng lượng tán phát ra.

Lam diễm càng ngày càng nhiều, hỏa diễm màu nâu càng không ngừng tháo chạy.

Rất nhanh trong phạm vi mười dặm chung quanh đã bị lam diễm chiếm đoạt.

Trong lam diễm mơ hồ lộ ra chút màu tím loang loáng khác thường.

Lăng Tiếu biết là do Si Mị Lam Diễm Châu hấp thu lôi hỏa của Luyện Khí Trì tích lũy nhiều năm mới thay đổi.

Hạt U Hỏa tựa hồ cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, muốn chui xuống đất trốn chạy.

Đáng tiếc lam diễm căn bản không cho nó cơ hội này.

Lam diễm phát lực, chỉ chốc lát ngọn lửa màu nâu chỉ còn lại chút tia lửa đong đưa trong lam diễm, tựa hồ thật kinh hoảng, lại vô cùng bất lực, tùy thời đều có thể biến thành thực vật trong bụng kẻ khác.

Ngay khi lam diễm muốn cắn nuốt Hạt U Hỏa, Lăng Tiếu phát ra ý niệm mãnh liệt ngăn trở hành động tiếp theo của nó.

Lam diễm phi thường không cam lòng, nhưng không thể làm trái ý tứ của Lăng Tiếu, vẫn vây quanh Hạt U Hỏa không cho nó chạy trốn.

Lăng Tiếu bắt đầu nghĩ biện pháp thu nó, đây chính là hỏa chủng dị chủng,

đối với luyện dược sư có được hấp dẫn trí mạng.

Hắn không thể để cho Si Mị Lam Hỏa hủy diệt nó.

Tuy nói Si Mị Lam Hỏa hấp thu nó thì bản thân Lăng Tiếu cũng có ích lợi, nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy, lưu trữ nó vẫn còn tác dụng lớn.

- Thần phục ta hoặc bị cắn nuốt!

Lăng Tiếu nhìn tiểu hỏa chủng âm trầm nói.

Dị hỏa thế này trải qua vô số năm tháng, sớm đã thông linh, cho nên Lăng Tiếu biết lời của hắn nó sẽ hiểu được.

Tiểu hỏa chủng vẫn đang đau khổ chống cự lam diễm cắn nuốt năng lượng của nó.

Nếu nó không tuyển chọn thỏa hiệp, nó biết mình lần này đã xong.

- Thần phục ta thì lay động ba lần, bằng không…ngươi chờ đợi biến mất đi!

Lăng Tiếu mở miệt lần nữa nói.

Hạt U Hỏa thật linh động lắc lư ba lần, nhìn qua đáng yêu tới cực điểm, giống như hỏa tinh linh.

- Tốt lắm, ngươi bay qua đây.

Lăng Tiếu vươn ngón tay ra, trên ngón tay là không gian giới do Hắc Diệu Đỉnh biến hóa.

Tầng thứ nhất trong Hắc Diệu Đỉnh có không gian lớn như một tòa thành trì, Lăng Tiếu tính toán thu Hạt U Hỏa vào đây trước, ngày sau cần dùng tới.

Hạt U Hỏa vì sinh tồn, tự nhiên nghe lời Lăng Tiếu trực tiếp bay tới gần Hắc Diệu Đỉnh, sau đó một cỗ hấp lực đem nó hút vào.

Lăng Tiếu nội thị một chút, đem một khối địa phương vây quanh để Hạt U Hỏa sinh tồn, bằng không nó sẽ đem đồ vật chứa bên trong của hắn thiêu hủy thì thật phiền toái.

Nhìn Hạt U Hỏa đã an tĩnh lại, Lăng Tiếu lúc này mới yên lòng.

Hắn không nghĩ tới Đan Trần Đạo thành danh mấy trăm năm, không cướp được thiên hỏa của hắn cuối cùng lại tiện nghi cho hắn, để cho hắn chiếm được Hạt U Hỏa.

Không thể không nói tiểu tử Lăng Tiếu có cơ duyên tốt đến mức người thường không thể so sánh.

Lăng Tiếu đã thu Hạt U Hỏa, khí tức nóng cháy của dãy núi dần dần biến mất. Không bao lâu sau khu vực này lại hồi phục sinh cơ như ngày trước.

Nhìn hội đấu giá đang được đẩy nhanh tiến độ xây dựng, trong lòng Lăng Tiếu thầm than:

- Là thời điểm trở về!

Hội đấu giá nơi này có kiến trúc sư chuyên nghiệp do Đường gia phái tới, còn có Nam Cung Liệt phái nhân thủ giúp tay, xem như đã sơ bộ hình thành.

Lúc này công việc của Lăng Tiếu tại Nam Vực xem như đã hoàn thành, hắn nhất định phải quay về Cổ Tế tộc đem tin tức nơi này nói cho bọn họ biết,

cho họ di dời cả tộc về quê hương cũ, đồng thời dự tính luyện chế Tinh Duyên nguyên đan tục mệnh cho Tế Ti Nữ.

Thải Hà Nguyệt biết Lăng Tiếu muốn rời đi, một đêm nhiệt tình tràn trề, tựa hồ muốn ép khô hắn mới bằng lòng bỏ qua.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiếu thay y phục chuẩn bị lên đường.

Thải Hà Nguyệt say mê ôm hắn từ sau lưng nói:

- Phu quân, khi nào thì muội mới có thể luôn đi theo bên cạnh huynh đây? Muội không muốn rời khỏi huynh dù chỉ một khắc nào.

Tác dụng của Tình Kết Hoa khiến cho Thải Hà Nguyệt hoàn toàn ỷ lại vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu quay người lại nhìn gương mặt xinh đẹp của Thải Hà Nguyệt cười nói:

- Yên tâm đi, ngày này không cần bao lâu nữa, nhưng đi theo ta rất nguy hiểm, muội không sợ sao?

- Không sợ, muội có gì phải sợ, muội biết phu quân sẽ bảo hộ cho muội.

Thải Hà Nguyệt thập phần khẳng định đáp.

Một hoàng cấp nói cần vương cấp bảo hộ, việc này nói ra chỉ sợ bị người cười rụng răng.

Nhưng Thải Hà Nguyệt không phải đang nói đùa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 735 - Hồi Tông Môn

Nàng có thể đạt tới hoàng cấp nhanh như vậy là do Lăng Tiếu giúp đỡ nàng, mà bổn sự của hắn thì nàng cũng biết, nàng biết có hắn nàng không cần bị người khác khi dễ.

Nhìn giai nhân như chim nhỏ nép vào người, Lăng Tiếu ôm chặt lấy nàng, cảm giác thỏa mãn lan tràn.

Nếu cả đời này hắn lưu lại làm chủ Cổ thành, có lẽ hắn có thể đem toàn bộ nữ nhân mình yêu thích đón tới nơi đây hưởng thụ tề nhân chi phúc.

Nhưng hắn cũng không phải loại nam nhân cam chịu hiện trạng bình tĩnh hiện tại, hắn chấp nhất đối với võ học không người nào hiểu rõ, hắn đối với thánh địa võ học hướng tới đã lâu, không đi qua một lần chỉ sợ phải có lỗi với chính mình.

- Tin tưởng ta, ta rất nhanh sẽ trở lại, chờ ta trở lại chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu thập phần thành khẩn hứa hẹn.

Hắn cũng không biết lần này hắn rời đi, lại sẽ có một nữ nhân vì hắn trả giá thời gian chờ đợi dài đăng đẵng.

Lăng Tiếu đem toàn bộ công việc dặn dò Thải Hà Nguyệt cùng Độc Hạt Tử, sau đó mang theo Tàn Báo cùng Tân Lập lên đường trở về.

Về phần Tôn Tiểu Nam, hắn giao cho Thải Hà Nguyệt dạy dỗ, vì vậy hai

huynh muội phải tạm thời chia tay nhau.

Trải qua đường xa lặn lội, ba người Lăng Tiếu đi tới mảnh đất kề cận Nam Hoang.

Lúc này Nam Hoang đã truyền ra tin tức chấn động.

Cổ thành xây dựng lại, Cổ tộc trở về, phò mã Cổ tộc chưởng quản Cổ thành.

Tin tức này chỉ trong một tháng đã truyền khắp các thành trì lớn nhỏ trong Nam Vực.

Ai cũng nghi hoặc Cổ tộc cường thế ngày xưa lại quay về sao?

Bọn hắn suy đoán bầu trời Nam Vực sẽ thay đổi.

Đi tới Nam Thiên thành, nơi này vẫn náo nhiệt phi phàm như ngày trước.

Lăng Tiếu không thời gian ở lại quá lâu, đi vào truyền tống trận trực tiếp về tới Vạn Thú thành.

Trở lại Vạn Thú thành, Lăng Tiếu rất muốn đến bái phỏng Lữ phủ, nhưng khi nhớ tới ánh mắt u oán của Lữ gia tỷ muội khi hắn rời đi, hắn chỉ đành bỏ qua ý nghĩ này.

Lăng Tiếu chỉ nhìn thoáng qua phương hướng Lữ phủ, lại vào truyền tống trận về tới Tử Thiên thành.

Truyền tống trận Tử Thiên tông đặt tại Tử Phong cốc trong tông, mà cửa vào thì nằm tại ngoài thành Tử Thiên.

Chỉ là trước kia Lăng Tiếu cũng không hay biết.

Từ khi đi tới bí cảnh Trấn Thiên tông tham dự Thệ Tông đại hội đến bây giờ, thời gian đã qua gần nửa năm.

Lăng Tiếu khẩn cấp muốn trở về gặp sư phụ cùng nữ nhân của mình.

Hai chấp sự Tử Thiên tông bảo hộ truyền tống trận đột nhiên thấy trong trận có động tĩnh, lập tức khẩn trương hỏi:

- Người tới là ai?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu, vì sao có người đi ra truyền tống trận thì bọn họ có vẻ khẩn trương tới như thế?

Lăng Tiếu không muốn nói nhiều lời, trong tay hiện ra lệnh bài trưởng lão.

Hai gã linh sư nhìn thấy lệnh bài thần sắc hơi đổi, liếc mắt nhìn kỹ Lăng Tiếu, một người kinh hô:

- Ngài…ngài là Lăng trưởng lão?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta là Lăng Tiếu, hai vị chấp sự, xem hai ngươi khẩn trương như vậy, chẳng lẽ bình thường rất ít người vận dụng truyền tống trận sao?

Nói thật ra đây là lần đầu tiên Lăng Tiếu sử dụng truyền tống trận từ nơi khác quay về Tử Thiên thành, cho nên không biết rõ tình huống, vì vậy hiếu kỳ hỏi một câu.

Trong đó một gã linh sư nói:

- Lăng trưởng lão, ngươi…ngươi quay về trong tông nhìn xem trước đi, hiện

tại tông môn có chút rối loạn.

- Tông môn có chút rối loạn?

Lăng Tiếu kinh hãi, trái tim treo cao lên.

- Mộc…Mộc trưởng lão sản sinh mâu thuẫn với tông chủ, khiến lòng người bàng hoàng.

Linh sư còn lại có chút nói lắp đáp.

Lăng Tiếu nhăn mày, hắn muốn lập tức trở lại tông môn nhưng khi nghe lời nói của hai gã chấp sự, xem ra sự tình còn chưa tệ lắm, trước tiên mang theo Tàn Báo cùng Tân Lập quay về trang viện hắn mua bên trong thành.

Sau đó hắn khẩn cấp bay về tông môn.

…

Trước khi Lăng Tiếu về Tử Thiên tông, nơi này đã xảy ra một chuyện không tưởng được.

Thất phẩm tông môn Trọng Kiếm môn lại phái người đến Tử Thiên tông cầu thân, mà đối tượng chính là nữ nhi tông chủ Tử Thiên tông Vân Mộng Kỳ.

Chuyện này tới thật đột nhiên, cũng thật sự quỷ dị.

Vì vậy Tử Thiên tông có chút trở tay không kịp.

Vốn ở bên trong bí cảnh, người Trọng Kiếm môn cùng Tử Thiên tông đã kết xuống thù hận.

Nhưng toàn bộ đệ tử Trọng Kiếm môn tham dự Thệ Tông đại hội đều chết bên trong, người ngoài căn bản không biết việc này.

Nhưng Trọng Kiếm môn đột nhiên cầu hôn với Tử Thiên tông, điều này quả thật làm người khó hiểu.

Mọi người cho rằng Tử Thiên tông tuyệt đối không đáp ứng cuộc đám hỏi lần này.

Bởi vì giới đệ tử trẻ tuổi Tử Thiên tông đều hận Trọng Kiếm môn thấu xương.

Nhưng kết quả vượt ngoài ý liệu của mọi người, tông chủ Vân Hùng lại đáp ứng lời cầu thân của Trọng Kiếm môn, dùng ba tháng kỳ hạn đem Vân Mộng Kỳ đưa tới Trọng Kiếm môn cử hành hôn lễ.

Tin tức này truyền tới, mọi người đều kinh ngạc, không ai nghĩ ra Vân Hùng thật sự đáp ứng đám hỏi lần này.

Các tinh anh trẻ tuổi không cách nào thừa nhận được kết quả này, bọn họ đều nhớ rõ La Mỹ Anh vì sao mà chết, bọn họ cũng nhớ rõ ai bị giam giữ vô thời hạn bên trong bí cảnh kia.

Tất cả chuyện này là do Trọng Kiếm môn gây ra.

Bọn họ thề sẽ có một ngày huyết tẩy Trọng Kiếm môn, mà bây giờ tông chủ lại đáp ứng cùng người ta đám hỏi, thiếu chút nữa làm họ điên cuồng.

Chuyện này đại bộ phận cao tầng Tử Thiên tông đều đạt chung nhận thức, nhưng Mộc Kỳ phong ngược lại, Bích Tuyền các bảo trì trầm mặc.

Bị lưu lại bí cảnh vĩnh viễn không thể thoát ra chính là đồ đệ bảo bối của

Mộc Hòe.

Mộc Hòe muốn giết tới Trọng Kiếm môn đòi lại công đạo cho đồ đệ, nhưng biết rõ mình có tâm mà vô lực, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn trong lòng, biết cả đời này mình không thể giải tỏa được oán hận trong lòng.

Nhưng không ngờ tông môn lại đáp ứng hôn nhân với Trọng Kiếm môn, Mộc Hòe tuyệt đối không thể tha thứ.

Cho nên Mộc Hòe kiên quyết nói thẳng với tông chủ Vân Hùng:

- Nếu tông môn thật đám hỏi với Trọng Kiếm môn, vậy Mộc Kỳ phong thoát ly tông môn!

Tử Thiên tông có chín ngọn núi lớn, từ trước tới nay đều cực kỳ đoàn kết hòa thuận, nhưng hiện giờ xảy ra mâu thuẫn, cũng làm cho người khác cảm thấy được có cảm giác mưa gió sắp đến.

Thái độ kiên định của Mộc Hòe chấn kinh mọi người, nhưng Vân Hùng lại nói chỉ vì sự phát triển tương lai của tông môn, có thất phẩm tông môn hỗ trợ Tử Thiên tông có lẽ sẽ có cơ hội nâng cao một bước, phải đặt lợi ích của tông môn trước hết thảy.

Đáng tiếc, Mộc Hòe vẫn khư khư cố chấp, mà Mộc Kỳ phong đều ủng hộ quyết định của Mộc Hòe.

Trong lúc nhất thời trong tông môn xuất hiện đấu tranh nội bộ.

Nhưng các ngọn núi đại đa số nghiêng theo quyết định của tông chủ Vân Hùng.

Lần này đám hỏi đối tượng chính là thiếu môn chủ Trọng Kiếm môn La

Phách Thiên.

La Phách Thiên là thiên tài Trọng Kiếm môn, chỉ ba mươi tuổi đã có thực lực vương cấp cao giai.

Bên trong tây bắc tuyệt đối là siêu cấp thiên tài.

Nghe nói hắn là đệ tử của vị thiên tôn trong Trọng Kiếm môn, sức chiến đấu phi phàm.

Vì thế khó trách Vân Hùng chịu đáp ứng cầu hôn lần này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 736 - Tử Thiên Tông Chi Biến. (1)

Nếu đối tượng là một đệ tử bình thường trong Trọng Kiếm môn, nghĩ tới hắn sẽ không làm ra quyết định như thế.

Tất cả mọi người đều muốn biết lúc này Vân Mộng Kỳ nghĩ như thế nào?

Cuối cùng công bố đáp án chính là Vân Mộng Kỳ đáp ứng đám hỏi lần này.

Sau khi tin tức truyền ra, trên dưới Tử Thiên tông đều ồ lên một mảnh.

Chẳng lẽ Vân Mộng Kỳ cũng không thể ngoại lệ sao?

Nàng cũng muốn gả vào thất phẩm tông môn, làm tông chủ phu nhân tương lai sao?

Có lẽ nàng chỉ vì muốn tìm địa phương tu luyện tốt hơn?

Hoặc nàng mê muội cùng sùng bái thực lực cường hãn của La Phách Thiên đây?

Đáp án có lẽ chỉ có một mình nàng biết được đi!

Từng tòa hùng sơn trùng điệp, từng vòng linh khí lượn lờ tràn ngập trên không một phương Thiên Địa.

Xa xa nhìn lại, mang đến cho người ta một loại cảm giác như tiên sơn tràn đầy linh khí vậy.

Nơi này là tông môn Tử Thiên Tông.

Ở trên chủ phong, trong một biệt viện xinh đẹp tĩnh mịch.

Nơi này là chỗ ở của Vân Mộng Kỳ.

Lúc này có hai nữ tử thanh lệ vô song ở trong đó.

Một nữ tử ăn mặc một bộ đồ lụa mỏng màu lam nhạt, nữ tử này giống như tiên nữ tập trung Thiên địa chi thanh tú uẩn dục ra vậy, hoàn mỹ đến khiến người cảm thấy hít thở không thông, khí chất phiêu miểu linh động kia cực kỳ xuất trần, tựa như một đóa Thanh U Lan Hoa trong tiên trì, khiến người xem mãi không chán.

Một nữ tử khác tử sắc cũng khiến người mê muội, chỉ có điều khuôn mặt lạnh lùng kia của nàng mang đến cảm giác như muốn cự người ngoài ngàn dặm, lụa mỏng thuần trắng kia khiến nàng càng thêm thuần khiết vô hạ, từng đợt tia sáng trắng lập lòe quanh thân nàng, càng khiến nàng tăng thêm cảm giác thanh thuần nói không nên lời.

Nhị nữ này không phải là Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy thì còn ai nữa?

Hai người là sư tỷ muội, lại là bằng hữu tốt nhất, nhưng lúc này các nàng lại đang xảy ra xung đột.

- Tại sao phải làm như vậy?

Băng Nhược Thủy lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vân Mộng Kỳ hỏi.

Nàng lớn hơn Vân Mộng Kỳ hai tuổi, nhưng thực lực lại dưới Vân Mộng Kỳ, cho nên vabax một mực tôn xưng Vân Mộng Kỳ là "Sư tỷ", nhưng hiện

giờ nàng ngay cả xưng hô cũng giảm đi, giọng nói kia có cảm giác bức nhân nói không nên lời.

Vân Mộng Kỳ không nhìn thẳng vào ánh mắt Băng Nhược Thủy, mà ngẩng mặt nhìn bầu trời trong xanh như rửa kia thản nhiên nói:

- Ta không thể chỉ lo cho lợi ích riêng mình.

Băng Nhược Thủy nắm thật chặt nắm đấm nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ là ai khiến hắn vĩnh viễn ở lại nơi đó sao? Chẳng lẽ ngươi ngay cả mối thù của hắn cũng quên rồi sao?

Băng Nhược Thủy nói rất lớn tiếng, có một cổ oán khí nói không nên lời, băng hàn chi khí càng không ngừng tán phát ra.

Cách nửa năm không gặp, Băng Nhược Thủy rõ ràng đã tu luyện đến cảnh giới cao giai Linh Sư, hơn nữa cảnh giới thập phần vững chắc, không hề giống như vừa vào cao giai Linh Sư

Vân Mộng Kỳ sắc mặt bình tĩnh như trước, tựa hồ đối với lời Băng Nhược Thủy nói với nàng cũng không để trong lòng, không nhìn phẫn nộ của Băng Nhược Thủy vào mắt.

- Hắn không thể xuất hiện nữa, chẳng lẽ ta còn ngây ngốc chờ hắn sao? Cừu hận quá khứ đã tan thành mây khói rồi, chúng ta phải đối mặt sự thật, Trọng Kiếm Môn không phải Tử Thiên Tông chúng ta có thể đối với kháng được, huống chi muốn cưới ta lại là thiếu tông chủ của Trọng Kiếm Môn, chỉ mới 30 tuổi đã là cao giai Vương cấp rồi, thiên phú xuất sắc như vậy, nam nhân như vậy mới xứng đôi với Vân Mộng Kỳ ta.

Vân Mộng Kỳ nhàn nhạt nói, thần sắc cực kỳ bình thản, nhìn không chút

chấn động cảm xúc nào cả.

Băng Nhược Thủy nhíu chặt mày, khuôn mặt đẹp phẫn nộ nói không nên lời.

- Chẳng lẽ ngươi không nhớ lúc trước là ai cứu mạng ngươi? Là ai vì ngươi từ xa xôi tìm đến tông môn? Là ai vì ngươi ở trước mặt mọi người cầu thân với tông chủ? Ngươi cũng từng nói qua, trong lòng ngươi chỉ có mình hắn mà? Mới chỉ qua nửa năm, ngươi rõ ràng ngay cả hắn cũng quên mất rồi sao? Ngươi không thấy đã phụ lòng hắn sao? Không phụ lòng cái giá mà hắn đã trả vì ngươi sao?

Băng Nhược Thủy từ trước đến nay không phải là người nhiều lời, nhưng hôm nay nàng lại liên tục chấn vấn.

Bỗng nhiên, Vân Mộng Kỳ phá lên cười:

- Đúng vậy, lúc trước ta vì sự ngốc nghếch của hắn mà cảm động, nhưng bây giờ thì sao? Hắn vĩnh viễn ở lại trong Bí Cảnh không thể ra được rồi, chẳng lẽ cứ bắt ta ở thế này mà đợi sao? Huống chi hắn có chung tình với ta không? Ngươi tự hỏi lương tâm xem, ngươi có thích hắn không? Mà hắn có thích ngươi không? La sư tỷ chết đi kia lại tại sao lại vi hắn mà chết, hắn lại vì sao vì La sư tỷ mà đại khai sát giới, tất cả đều là do hắn quá đa tình, quá lạm tình, ta thấy rõ, ta không muốn tiếp tục chờ hắn nữa, hắn... Không đáng!

- Ngươi...

Băng Nhược Thủy bị tức đến á khẩu, nhưng lại biết rõ Vân Mộng Kỳ nói là thật, nhưng thế giới này nam nhân có thực lực nào lại không phải ba vợ bốn nàng hầu chứ? Huống hắn còn xuất sắc như vậy nữa.

- Sao vậy? Không còn lời nào để nói sao, sư muội, ngươi đừng ngu ngốc nữa, hắn đã không thể nào xuất hiện nữa, ngươi cũng chớ vì hắn mà đánh

mất cả đời, tin rằng hắn sẽ không trách chúng ta đâu.

Vân Mộng Kỳ ôn nhu khuyên nhủ.

- Ngươi... Ngươi thay đổi!

Băng Nhược Thủy có chút lui về phía sau một bước, không thể tin được nhìn Vân Mộng Kỳ.

Nàng thật sự không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ thuần khiết vô bì lúc trước lại biến thành như vậy.

- Vậy sao? Có lẽ đây mới thực sự là ta.

Vân Mộng Kỳ không cho là đúng nói, dừng một chút nàng mới nói

- Nếu không ngươi và ta cùng gả đến Trọng Kiếm Môn đi, như vậy sư tỷ muội chúng ta còn có thể ở cùng nhau, ngày sau chúng ta nhất định có thể đạt được càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa, bằng vào thiên phú của chúng ta, muốn đạt đến Địa Hoàng thành tựu Thiên Tôn hắn cũng không phải việc gì khó.

- Ngươi vô sỉ!

Băng Nhược Thủy rốt cục không thể nhịn được nữa.

Băng hàn kiếm trong tay nàng đâm về phía Vân Mộng Kỳ, từng đóa băng hoa như bông tuyết trong mùa đông bay tán loạn không ngớt.

Vân Mộng Kỳ đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, trước người một mảnh màn nước dần hiện ra ngăn cản lấy toàn bộ băng hoa đâm tới.

- Sư muội, ta và ngươi chênh lệch quá xa, cho dù ngươi không đồng ý lời của ta thì ngươi có thể rời đi mà? Chỉ đáng tiếc...

Vân Mộng Kỳ nhàn nhạt nói.

Băng Nhược Thủy không có trả lời, lấy nàng làm trung tâm bỗng nhiên tách ra băng hàn chi khí cường đại.

Băng hàn chi khí kia rõ ràng ngưng lại toàn bộ trên mũi kiếm của nàng.

Cuối cùng băng hàn chi khí kia kết thành hình mưa đá cực lớn, nàng khẽ nói một tiếng mưa đá cực lớn trút xuống toàn bộ như mưa nện tới Vân Mộng Kỳ.

Vô số mưa đá như lưỡi dao sắc bén, vừa nhanh vừa mãnh liệt, chỉ sợ có thể sánh với một kích toàn lực của đê giai Vương cấp bình thường rồi.

Đây là nàng lam giai kiếm kỹ nàng đạt được trong Bí Cảnh.

Chiêu này vừa ra, cơ hồ dùng hết tất cả linh lực của nàng, khuôn mặt đẹp tái nhợt đi rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 737 - Tử Thiên Tông Chi Biến. (2)

Thế nhưng như vậy liền có thể đối phó được Vân Mộng Kỳ sao?

Vân Mộng Kỳ đã sớm bước chân vào trung giai Vương cấp.

Chỉ thấy nàng giơ tay lên, một mảnh sóng nước không gió phiêu đãng, chấn bay những mưa đá kia, càng có không ít phản chấn đến trên người Băng Nhược Thủy.

PHỐC!

Băng Nhược Thủy đã tiêu hao đại bộ phận linh lực, vốn không thể ngăn được lực phản chấn, thân thể bị chấn bay ra mấy mét, một ngụm máu tươi phun ra.

- Ngươi rõ ràng động sát ý với ta, đừng cho là ta không dám làm gì ngươi.

Vân Mộng Kỳ mắt hạnh trừng mắt Băng Nhược Thủy khẽ nói, quanh thân nàng óng ánh quấn lên tầng tầng màn nước nhàn nhạt, hoạt nhìn thánh khiết tựa như nữ thần trong nước vậy.

- Có bản lĩnh ngươi giết ta đi, ngươi ả nữ nhân vô sỉ này, ta nhìn lầm ngươi rồi!

Băng Nhược Thủy trừng mắt nhìn Vân Mộng Kỳ mắng.

Kỳ thật, nàng vốn không có quyền can thiệp vào tự do và lựa chọn của Vân Mộng Kỳ, nhưng nàng cảm thấy không cam lòng cho hắn, hắn mới bị khốn

nửa năm, nàng tin rằng hắn ở bên trong khẳng định vẫn sống tốt, nhưng hắn lại không biết nữ nhân hắn thích nhất lại định kết hôn với người khác, hơn còn cam tâm tình nguyện nữa.

Nàng muốn vì hắn đòi một công đạo, nhưng nàng không biết công đạo này vốn chỉ một đoạn tình cảm gút mắc dây dưa không ngớt của mình thôi.

- Ta giết ngươi.

Vân Mộng Kỳ giơ lên một chưởng, đánh về phía mặt Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy cũng không phản kháng, ngược lại nhắm mắt lại yên lặng chờ một khắc tánh mạng chấm dứt.

Đáng tiếc, nàng chỉ cảm thấy bộ mặt bị gió lạnh cạo qua đau đớn một chút, ngoài ra cũng không cảm thấy đau nhức gì khác.

Nàng mở to mắt, chỉ thấy ngang trán minh rơi xuống vài sợi tóc.

- Từ hôm nay trở đi, tình tỷ muội chúng ta đến đây kết thúc, ngươi đi đi!

Vân Mộng Kỳ thu hồi kiều thủ, sâu kín nói.

Băng Nhược Thủy lảo đảo bò lên, không nói một lời ra khỏi biệt viện.

Sau khi Băng Nhược Thủy đi được một lúc lâu, Vân Mộng Kỳ quay mặt lại, khuôn mặt của nàng giàn dụa nước mắt.

- Sư muội, thực xin lỗi... Ngươi phải bảo trọng ah!

Vân Mộng Kỳ lau đi nước mắt trên mặt, sắc mặt lại trở nên cứng cỏi lẩm bẩm nói:

- Trọng Kiếm Môn chờ xem, ta nhất định sẽ khiến các ngươi biến mất khỏi Tây Bắc!

Dứt lời, nàng một chưởng vỗ vào trên cái cây ở không xa.

Phanh!

Khỏa đại thụ kia liền bị linh khí đánh thành bột mịn, đại thụ ầm ầm ngã xuống.

...

Đồng thời khi Băng Nhược Thủy rời đi, trên Xích Hỏa Đỉnh cũng có một nử tử đỏ tươi như hoa đi ra.

Nử tử áo đỏ đạm mạc nhìn thoáng qua một hướng, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Một ngày nào đó ta sẽ trở lại, hi vọng hai tông các ngươi còn có thể sống tốt!

Áo đỏ như máu, người đẹp như hoa!

Trên Mộc Kỳ Đỉnh, Mộc Hòe vẻ mặt tức giận nhìn mấy người trong điện.

Mấy người kia theo thứ tự là Kim Đồng Phong Hứa Kiếm Nam, Xích Viêm Phong Triệu Minh Uyên, Hắc Nham Phong Cát Thực, Dược Phong Nam Cung Thường Nhạc, Luyện Khí Phong Nghiêm Chấn.

Bọn hắn dắt tay nhau mà đến không phải vì chuyện gì khác, chính là vì khuyên bảo Mộc Hòe không nên vọng động, bảo hắn ủng hộ quyết định của tông chủ Vân Hùng.

- Các ngươi đi đi, các ngươi nói gì ta cũng sẽ không đáp ứng.

Mộc Hòe không chờ mấy người này mở miệng đã chặn trước nói.

- Mộc sư đệ ngươi cần gì phải thế, Cửu Phong chúng ta từ trước đến nay đoàn kết nhất trí, vì sao đến giờ ngươi lại cố chấp thế?

Hứa Kiếm Nam hơi nhíu mày chút nói.

Lúc này, Triệu Minh Uyên ở một bên nhẹ thở dài nói;

- Mộc sư huynh, kỳ thật trong lòng ngươi nghĩ gì mọi người đều rõ, nhưng mà... không phải chúng ta đều vậy sao?

- Đánh răm, lão phu cùng Trọng Kiếm Môn thề bất lưỡng lập, sao lại khuất phục dưới dâm uy của bọn hắn chứ, huống chi dùng thế phát triển của tông môn chúng ta, chưa hẳn đã không có khả năng vượt qua Trọng Kiếm Môn, chúng ta vì sao phải kết thông gia với bọn họ.

Mộc Hòe nổi giận mắng, dừng chút lại nói:

- Bất quá người xuất giá cũng không quan hệ gì với ta, ta không muốn nhiều lời, tông chủ nghĩ như thế nào cũng tốt, dù sao Mộc Kỳ Phong ta cũng sẽ không tán thành, cùng lắm thì Mộc kỳ Phong chúng ta rời khỏi tông môn.

Mộc Ân ở bên Mộc Hòe cũng tán thành:

- Đúng vậy, quyết định của sư đệ ta chính là quyết định của chúng ta, tin rằng cũng là quyết định của sư phục chúng ta.

- Tiêu trưởng lão sao lại xúc động như các ngươi chứ? Hai vị sư huynh không nên vì việc tư mà hủy đi đoàn kết những năm qua a

Hứa Kiếm Nam nói.

- Hứa sư huynh, cừu hận một đời trẻ tuổi ngươi nên biết, bị nhốt là người phương nào ngươi có lẽ cũng rõ, đều là do những tạp chủng Trọng Kiếm Môn kia gây họa, hiện giờ chúng ta còn phải khuất phục chúng, bảo ta sao nhịn được, nếu như các ngươi khư khư cố chấp, ta nghĩ tới đời sau chúng ta cũng không có bao nhiêu tiền đồ đâu.

Mộc Hòe đáp, tiếp theo còn nói:

- Tốt rồi, chư vị sư huynh sư đệ, còn mời các ngươi chuyển cáo tông chủ, cứ nói là Mộc Hòe bất trung.

- Mộc sư đệ cần gì phải vậy.

Hứa Kiếm Nam nói với Mộc Hòe, ánh mắt lại liếc về phía mấy người cùng đi, tiếp theo mới buồn bả nói:

- Nếu như Mộc sư đệ thực không bỏ xuống được cừu hận trong lòng... không bằng ngươi và Mộc Ân sư huynh rời đi là được, chúng ta tuyệt sẽ không ngăn trở, nhưng môn hạ đệ tử Mộc Kỳ Phong thì tuyệt không cho phép rời khỏi tông môn.

- Hảo hảo... Xem ra là hai sư huynh đệ chúng ta bị trục xuất tông môn rồi sao?

Mộc Hòe nghe Hứa Kiếm Nam nói xong, chỉ cảm thấy nội tâm mát lạnh, lúc này liền cuồng tiếu nói, bộ dạng thê lương nói không nên lời.

Hắn ở trong Tử Thiên Tông đã hơn một trăm năm, nơi này chính là nhà của hắn, là tất cả của hắn.

Hôm nay Hứa Kiếm Nam nói, lại là cầu hai người bọn họ rời khỏi tông môn, xem ra đã bất chấp tất cả để lập quan hệ thông gia với Trọng Kiếm Môn rồi.

Cát Thực vẫn một mực không nói gì thần sắc có chút khó coi nói v ới Mộc Hòe:

- Mộc sư huynh, ngươi nên biết chênh lệch giữa chúng ta và họ, bọn họ đã bắn tiếng rồi, nếu như Tử Thiên Tông chúng ta không liên hôn, người ta liên đến Bái Nguyệt Tông lập quan hệ thông gia, tin rằng Bái Nguyệt Tông sẽ rất mong thấy kết quả đó, ngươi cần gì phải chấp nhất chứ, thường nói oan gia nên giải không nên kết.

- Đúng vậy, bất kể vì trước mắt hay tương lai của tông môn, chúng ta đều phải thông gia với Trọng Kiếm Môn.

Nam Cung Thường Nhạc ở một bên nhàn nhạt nói.

BA~!

- Tất cả đều đánh rắm! Chẳng lẽ không thông gia với Trọng Kiếm Môn, Tử Thiên Tông chúng ta sẽ xong đời sao? Đúng vậy, ta là cảm thấy bi phẫn cho tên đồ đệ kia, nhưng ta càng không hi vọng tông môn phụ thuộc dưới dâm uy của kẻ khác mà sinh tồn.

Mộc Hòe đập nát cái bàn bên cạnh quát to một tiếng, tiếp theo nhìn Mộc Ân nói:

- Sư huynh, xem ra chúng ta phải làm tội nhân tông môn một lần rồi.

Mộc Ân nặng nề thở dài một hơi nói:

- Cũng không có gì, hai huynh đệ chúng ta có thể tìm một nơi kết đôi mà

sống, cũng tránh cho cả ngày ở chỗ này quan tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 738 - Tranh Chấp

Các ngươi cần gì phải vậy, dù sao chỉ là đứa bé Mộng Kỳ kia gả đi thôi mà, Tử Thiên Tông vẫn là Tử Thiên Tông, không có gì khác cả!

Hứa Kiếm Nam nói.

Mấy tên Phong chủ khác cũng nhẹ gật gật đầu.

Quan hệ thông gia, chỉ là cầu nối giữa hai bên, bù đắp nhau, càng hi vọng hai tông có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Mà Trọng Kiếm Môn là một trong tam đại thất phẩm tông môn của Tây Bắc, kỳ thật thực lực và nội tình vượt xa Tử Thiên Tông.

Cho nên, thông gia với Trọng Kiếm Môn khiến các Phong chủ cảm thấy đây là một cơ hội, có thể thông qua sự hỗ trợ của Trọng Kiếm Môn khiến thực lực tông môn càng tăng thêm.

Hơn nữa bọn hắn cũng biết biết sau khi thông gia, Tử Thiên Tông và Trọng Kiếm Môn chỉ là quan hệ ngang hang, cũng không phải ai phụ thuộc ai cả.

Thế nhưng đối với Mộc Hòe mà nói, hắn chỉ biết đồ đệ bảo bối kia của mình là vì người của Trọng Kiếm Môn mới bị lưu lại trong Bí Cảnh vĩnh viên không ra đời. Hắn đối với Trọng Kiếm Môn hận đến thấu xương, vốn không xem xét nhiều như vậy, huống hồ hắn cũng biết đồ đệ kia của mình thích Vân Mộng Kỳ, trong lòng của hắn đang nghĩ, vạn nhất đồ đệ hắn ngày sau có thể ra khỏi Bí Cảnh, lại phát hiện nữ nhân mình thích sẽ có cảm thụ như thế nào đây?

Tuy nói cách nghĩ này có chút ngây thơ không thực tế, nhưng hắn lại cố chấp kiên định lập trường của mình.

- Các ngươi không cần nhiều lời nữa, hai huynh đệ chúng ta đi là được, nhưng... Hi vọng chư vị sư huynh đệ có thể xem phân thượng ngày xưa, hảo hảo chiếu khán tốt đệ tử Mộc Kỳ Phong này của ta, ta không hi vọng bọn hắn sẽ phải chịu đãi ngộ không công bằng.

Mộc Hòe nghiêm túc nói, hắn đã thật sự quyết định phải rời khỏi tông môn, cũng không muốn thấy quan hệ thông gia giữa hay tông.

Phong chủ chư phong mỗi người đều lộ ra vẻ ảm đạm, bọn họ đều là đồng môn sư huynh đệ, giao tình hơn 100 năm, tựa như thân huynh đệ vậy, ai cũng không nỡ bỏ, hôm nay lại tách ra, phần nhân tình này sợ rằng cũng vì vậy mà tan thành mây khói rồi.

Ngay khi sư huynh đệ Mộc Hòe và Mộc Ân muốn ảm đạm rời khỏi đại điện thì một giọng nói từ ngoài điện truyền vào:

- Hai vị Mộc trưởng lão cần gì phải thế?

Âm thanh vừa dứt, chỉ thấy ba người phiêu nhiên tiến vào trong đại đi

Người tới rõ ràng là tông chủ Vân Hùng cùng với hai vị thượng đại trưởng lão Ngô Hữu Lai và Ngô Hữu Khứ, nói chuyện đúng là tông chủ Vân Hùng.

- Tham kiến tông chủ, bái kiến hai vị trưởng lão!

Phong chủ chư phong thấy ba người đến lập tức hành lễ nói.

Sư huynh đệ Mộc Hòe và Mộc Ân hiển nhiên đang tức giận, cũng không hành lễ.

Vân Hùng nhìn hai người, cũng không ức giận, ngược lại vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Hai vị Mộc trưởng lão, chuyện thật sự không thể thương lượng được sao?

- Trừ phi tông chủ thu hồi quyết định thông gia, bằng không Mộc Hòe ta từ nay về sau liền rời khỏi tông môn, trọn đời không trở lại.

Mộc Hòe nghênh tiếp ánh mắt Vân Hùng, thập phần kiên định nói.

Nói thực ra, nếu như phải vì đồ đệ bảo bối của hắn bị nhốt trong Bí Cảnh không ra được, và nếu nữ nhân mà đồ đệ hắn thích không phải là Vân Mộng Kỳ, Mộc Hòe có lẽ sẽ không cố chấp như thế.

Thế nhưng dù thế nào cũng không thể thay đổi sự thật được.

Lăng Tiếu là kiêu ngạo của Mộc Kỳ Phong, là kiêu ngạo của Mộc Hòe hắn, xưng bá trong một đời tuổi trẻ tông môn, lại là Tứ phẩm Luyện dược sư, lại là thể chất mộc thuộc tính tinh khiết, tương lai tuyệt đối có thể khiến Mộc Kỳ Phong trở thành một tòa chủ phong chói mắt nhất.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu đã không thể đi ra nữa, trừ phi có một ngày hắn có thể đột phá Thiên Tôn. Nhưng cái này cần bao lâu? Một mình hắn ở trong đó sẽ chịu được tuế nguyệt dày vò sao? Cho dù hắn có thể trở ra, người làm sư phụ như hắn cũng đã trở thành một nắm cát vàng rồi.

Tất cả chuyện này đều là do Trọng Kiếm Môn.

Tuy rằng hung thủ đã đền tội, nhưng đồ đệ của hắn lại không thể ra nữa.

Hắn có thể để tông môn thông gia với Trọng Kiếm Môn sao?

Điều này hiển nhiên không thể.

- Mộc sư huynh, ngươi nên rõ, chúng ta nhất định phải đặt lợi ích và an nguy tông môn lên hàng đầu, nếu như chúng ta không thông gia với bọn họ, để bọn họ và Bái Nguyệt tông kết hợp, vậy cuộc sống của chúng ta còn yên ổn sao?

Vân Hùng chậm ngữ khí lại nói, hơn nữa sửa gọi thành "Sư huynh", hiển nhiên cũng không đặt cái chức tông chủ của mình lên nữa.

Vân Hùng muốn dính vào thất phẩm tông môn Trọng Kiếm Môn kia, trong lòng cũng muốn khiến Tử Thiên Tông có thể nâng cao một bước, điểm xuất phát của hắn là tốt, cho nên phong chủ chư phong mới đều đáp ứng.

Lúc này, Ngô Hữu Lai mở miệng nói:

- Mộc Ân, đi mời sư phụ của ngươi xuất hiện đi, các ngươi sẽ thay đổi chủ ý.

Mộc Hòe và Mộc Ân sắc mặt đều trở nên có chút mất tự nhiên, hiển nhiên bọn hắn cũng hiểu rõ Vân Hùng nói rất đúng sự thật. Bọn họ và Bái Nguyệt Tông là kình địch, nếu như người ta và Trọng Kiếm Môn kết hợp, đó chính là lúc tai nạn của Tử Thiên Tông đến

- Si nhi, để xuống đi.

Lúc này, lại một thanh âm già nua truyền đến, một đạo nhân ảnh từ sau đại điện đi đến.

Lão nhân kia đúng là thượng đại trưởng lão của Mộc Kỳ Phong, Tiêu Tùng Lâm.

- Tham kiến Tiêu trưởng lão.

Vân Hùng và phong chủ chư phong đều hướng Tiêu Tùng Lâm hành lễ.

- Sư phụ, Tiếu nhi hắn không thể bị nhốt không thể được, ta sao có thể nuốt được cơn tức này.

Mộc Hòe nhìn qua Tiêu Tùng Lâm hỏi.

- Aizz, trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, đó chẳng qua chỉ là chuyển của lớp trẻ, để bọn hắn giải quyết đi, thế hệ trước chúng ta, chỉ có thể che chở bọn hắn nhanh chóng cường đại, ai bảo những lão gia hỏa chúng ta không có năng lực thay hậu bối hả giận chứ!

iêu Tùng Lâm nhẹ khẽ thở dài một hơi nói, sắc mặt có ý thê lương nói không nên lời.

Hắn sao lại muốn kết hợp với Trọng Kiếm Môn chứ, nhưng tình thế đối với bọn họ chỉ có nước thông gia mới có thể khiến Tử Thiên Tông bọn hắn tiếp tục an ổn thịnh vượng, bằng không Tử Thiên Tông có lẽ từ nay về sau không được an bình nữa.

Bọn hắn không thể không nghĩ xa, tuyệt đối không thể vì tư oán của một cá nhân mà đánh mất cơ nghiệp Tử Thiên Tông được.

Vân Hùng thập phần kính phục nói với Tiêu Tùng Lâm:

- Vẫn là Tiêu trưởng lão hiểu lí lẽ, hai vị Mộc sư huynh các ngươi cũng đừng tức giận nữa!

Mộc Hòe và Mộc Ân thần sắc rất khó coi, thế nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Tiêu Tùng Lâm là sư phụ của bọn hắn, hơn nữa nói lại hợp lý, bọn hắn còn

có thể làm sao nữa?

Tiêu Tùng Lâm giương mắt nhìn Vân Hùng nhàn nhạt hỏi:

- Sính lễ của Trọng Kiếm Môn có lẽ rất phong phú a?

Vân Hùng thân thể hơi khẽ chấn động, chỉ cảm giác như nội tâm của mình như bị nhìn xuyên vậy, lúc này gật đầu nói

- Bọn hắn đồng ý cho chúng ta trăm kiện tứ giai huyền khí, mười kiện ngũ giai huyền khí, Tứ phẩm đan dược trăm khỏa, Ngũ phẩm đan dược mười khỏa, trung phẩm huyền tinh một trăm vạn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 739 - Trọng Kiếm Môn La Bá Thiên. (1)

Lời này vừa nói ra, Phong chủ chư phong đều lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên đối với sính lễ phong phú này rất hài lòng.

Tiêu Tùng Lâm lại thản nhiên nói

- Chỉ sợ không chỉ như thế a!

Vân Hùng hơi nhíu mày, do dự một chút đáp:

- Còn có Linh Khí một kiện, hồng giai huyền kỹ một bản.

Kế tiếp, phong chủ chư phong đều lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên trước đây bọn hắn không biết trong sinh lễ còn có hai thứ đó.

Phải biết rằng trong Tử Thiên Tông bọn hắn Linh Khí chỉ có hai kiện, hồng giai huyền kỹ vốn không có, có thể thấy sính lễ đối phương có sức hấp dẫn cỡ nào rồi, cũng khó trách Vân Hùng lại đáp ứng dứt khoát như vậy, đổi thành bọn hắn cũng sẽ không do dự nửa phần mà đáp ứng ah.

Linh Khí và hồng giai huyền kỹ nói đưa liền đưa, có thể thấy nội tình của Trọng Kiếm Môn người ta mạnh hơn Tử Thiên Tông không biết bao nhiêu lần!

- Coi như có chút thành ý, bất quá trước khi đưa người qua, trước tiên phải nắm sính lễ trong tay, sau khi kiểm duyệt kĩ lượng lại cho người đi qua cũng không muộn.

Tiêu Tùng Lâm nhàn nhạt nói.

- Vâng Tiêu trưởng lão.

Vân Hùng đáp.

- Tốt rồi, tất cả giải tán đi, nghi thức tiễn đưa Mộc Kỳ Phong chúng ta sẽ không tham dự, các ngươi tự xử lý đi.

Tiêu Tùng Lâm phất phất tay nói.

Vân Hùng và phong chủ chư phong chắp tay liền muốn rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này một thân ảnh lảo đảo từ ngoài cửa đi đến.

- Không... Không tốt rồi Phong chủ, sư phó, La Bá Thiên kia đã đả thương Cát trưởng lão, bắt Hân sư muội!

Trần Văn Vũ che ngực đi đến gian nan nói.

Thần sắc hắn tái nhợt, khóe miệng còn chảy ra vết máu, xem ra bị thương không nhẹ.

Mộc Hòe và Mộc Ân lập tức liền đến bên người Trần Văn Vũ, đỡ hắn ngồi xuống.

Mộc Ân nhanh chóng cho Trần Văn Vũ ăn vào đan dược, tiếp theo vội hỏi:

- Văn Vũ, đến cùng là sao?

Trần Văn Vũ là đại đồ đệ của hắn, tu vị đã là cao giai Linh Sư, rõ ràng ở nhà

mình lại bị đả thương, chuyện này sao có thể.

Trần Văn Vũ ăn vào đan dược, thần sắc có chút tốt hơn một chút, tiếp theo mới nói:

- Vừa... Vừa rồi ta đang ở chỗ Cát trưởng lão nghe... Nghe Hân sư muội đánh đàn, nhưng... nhưng tên La Bá Thiên kia đột nhiên xuất hiện, nói thích cầm kỹ của Hân sư muội, bảo Hân sư muội heo hắn trở lại Trọng Kiếm Môn, Hân sư muội tự nhiên không chịu, ai biết La Bá Thiên kia rõ ràng lại cậy mạnh, Cát trưởng lão và ta ra tay ngăn trở cũng đều bị hắn đả thương.

Hân sư muội, tự nhiên là chỉ cháu gái Cát Bối Hân của Cát trưởng lão rồi.

Từ sau khi Trần Văn Vũ trở về từ Bí Cảnh mới biết được trên phong mình nhiều hơn một vị trưởng lão và một sư muội tuyệt sắc.

Hắn lần đầu tiên đã bị khí chất thanh nhã kia của Cát Bối Hân hấp dẫn.

Trần Văn Vũ không nghĩ tới trên Mộc Kỳ Phong bọn hắn rõ ràng còn mỹ nữ tao nhã vô phương bực này, chỉ sợ ngoại trừ Vân Mộng Kỳ ra, thật sự rất khó tìm ra được nữ tử nào sánh được với nàng.

Trần Văn Vũ đối với Cát Bối Hân có thể nói là vừa thấy đã yêu.

Cho nên, hắn cũng thường không có việc gì sẽ đến chỗ của Cát Bối Hân để nghe đàn.

Cát Đồ và Cát Bối Hân biết rõ Trần Văn Vũ là đại đệ tử của Mộc Ân trưởng lão, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thường xuyên qua lại, Trần Văn Vũ và Cát Đồ cũng khá quen biết.

Mà Cát Đồ cũng biết tâm ý của Trần Văn Vũ đối với Cát Bối Hân, cho nên hắn liền nói cho Trần Văn Vũ biết Cát Bối Hân đã là nữ nhân của Lăng Tiếu.

Cát Đồ hi vọng Trần Văn Vũ sau khi biết rõ việc này sẽ thôi dây dưa với cháu gái hắn.

Thế nhưng, Cát Đồ lại vì vậy mà được Trần Văn Vũ lặng lẽ báo cho việc Lăng Tiếu đã trọn đời bị khốn trong Bí Cảnh, chỉ sợ cả đời cũng khó mà ra được. Cát Đồ trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận đây là sự thật.

Sau khi được Trần Văn Vũ nhiều lần giải thích, lại thấy Lăng Tiếu chậm chạp chưa về, Cát Đồ đã tin tưởng đây là sự thật, Lăng Tiếu chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít rồi.

Hắn ngoài cảm thấy đau lòng cho Lăng Tiếu, nhưng lại không dám nói việc này cho cháu gái, hắn sợ Cát Bối Hân sẽ không chịu nổi sự thật này.

Cát Đồ lại thấy Trần Văn Vũ nhất biểu nhân tài, lại là đại đệ tử Mộc Kỳ Phong, tương lai có thể là phong chủ tương lai, cho nên cũng chấp nhận để hắn tiếp tục theo đuổi cháu gái mình,

Hắn chỉ có thể thầm than trong lòng thay cháu gái, hi vọng về sau sẽ ít gặp phải loại chuyện tra tấn người này.

Trần Văn Vũ cũng là một gã si tình, tuy biết rõ Cát Bối Hân thích chính là Lăng Tiếu, nhưng hắn tuyệt không chú ý, giờ Lăng Tiếu đã rất khó xuất hiện, hắn cũng không coi Lăng Tiếu là tình địch, cũng không áp dụng thủ đoạn kịch liệt với Cát Bối Hân, chỉ có khi nào nhàn rỗi liền đến chỗ nàng nghe tiếng đàn ưu nhã kia, để giải nỗi khổ tương tư trong lòng mình.

Cho dù Cát Bối Hân cộng lại chưa nói đến mười câu với hắn, nhưng hắn không nhụt chí chút nào, hắn cảm thấy thời gian có thể hòa tan tất cả tình

cảm, chân thành có thể đả động tất cả.

Nhưng vừa rồi hắn đến chỗ Cát Bối Hân nghe đàn, La Bá Thiên lại đột nhiên xuất hiện coi trọng Cát Bối Hân, vì vậy liền muốn bắt người đi.

La Bá Thiên từ nửa tháng trước đã tới Tử Thiên Tông cầu hôn.

Hắn một mực được an bài trong nhã các, yên lặng chờ câu trả lời thuyết phục của Tử Thiên Tông.

Bỗng nhiên, hắn nghe được một ít tin tức, nói bên phía Mộc Kỳ Phong không đồng ý quan hệ thông gia lần này, cho nên hắn liền đến xem Mộc Kỳ Phong đến cùng có chỗ hơn người gì, rõ ràng dám làm trái với chư phong Tử Thiên Tông, lại càng không để Trọng Kiếm Môn vào mắt.

La Bá Thiên vừa đến Mộc Kỳ Phong liền bị khúc cầm u nhã động lòng người kia của Cát Bối Hân hấp dẫn.

Vì vậy, liền theo tiếng đàn tìm đến chỗ Cát Bối Hân đánh đàn, vừa thấy Cát Bối Hân liền bị nàng hấp dẫn.

- Quả nhiên là một nữ tử xinh đẹp vô song, cầm kỹ tuyệt hảo, phù hợp làm thiếp thân nha hoàn cho ta.

La Bá Thiên nên nổi sắc tâ, m, cũng không để ý đây không phải là địa bàn nhà mình, rõ ràng trực tiếp mở miệng yêu cầu Cát Bối Hân theo hắn, càng nói ra thân phận của mình, hi vọng đối phương thức thời, có thể chủ động đi theo hắn, tránh cho hắn tốn một phen tâm tư.

Nhưng không nghĩ tới nàng lại không biết điều, ngayc ả con mắt cũng không thèm nhìn hắn, lập tức mở miệng hạ lệnh trục khách.

Trần Văn Vũ đối với người Trọng Kiếm Môn không chút hảo cảm, trong nội tâm đều là cừu hận, huống hồ thái độ ngạo mạn kia của La Bá Thiên cũng khiến hắn tức giận tới cực điểm, liền thay Cát Bối Hân ngăn La Bá Thiên lại, bảo hắn lập tức rời đi.

La Bá Thiên ngay cả nói cũng không thèm nói, liền ra tay đánh bay Trần Văn Vũ qua một bên, đi tới lôi Cát Bối Hân đi theo hắn.

Cát Đồ kịp thời chạy tới ra tay ngăn cản, cũng bị La Bá Thiên đả thương.

Cát Bối Hân thực lực mặc dù có tăng lên, đã là đê giai linh sư, nhưng sao có thể sánh với La Bá Thiên đã là cao giai Vương cấp chứ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 740 - Trọng Kiếm Môn La Bá Thiên. (2)

Trần Văn Vũ bất đắc dĩ chỉ có thể tìm đến sư phó hoặc phong chủ bẩm báo việc này, hi vọng bọn hắn có thể ra mặt cứu Cát Bối Hân về, bằng không nếu Cát Bối Hân xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ nổi điên mất.

Mộc Hòe và Mộc Ân nghe Trần Văn Vũ nói xong liền giận dữ.

Nhất là Mộc Hòe mắng to:

- Mẹ nó súc sinh Trọng Kiếm Môn, ta không róc xương lóc thịt hắn không được!

Cha của Cát Bối Hân trước kia cũng là đệ tử đắc ý của Mộc Hòe, tuy rằng mất tích nhiều năm, nhưng phân tình thầy trò vẫn còn, còn nữa Cát Bối Hân cũng là người Lăng Tiếu đặc biệt nhờ hắn chiếu cố. Không nghĩ tới La Bá Thiên của Trọng Kiếm Môn rõ ràng lại tùy ý làm bậy như vậy.

Đến Tử Thiên Tông cầu hôn thì cũng thôi đi, rõ ràng còn đến Mộc Kỳ Phong hắn bắt người, quả thực khiến lửa giận vừa nguôi của hắn lại nổi lên, lửa giận lần này so với trước kia càng đậm đặc hơn.

Mộc Hòe sau khi mắng một tiếng liền không để ý đến người trong đại điện lập tức bay ra ngoài.

- Mộc sư huynh đừng xúc động.

Vân Hùng vội vàng kêu lên.

Đáng tiếc, Mộc Hòe đã là lửa giận công tâm, cũng không nghe hắn nói.

Mộc Ân nói với Vân Hùng nói:

- Tông chủ, nếu không giải quyết thỏa đáng việc này, ta và sư đệ ta tình nguyện tự trục tông môn.

Mộc Ân và Mộc Hòe từ trước đến nay đều cùng tiến thối, lúc này sau khi biểu thị lập trường liền đuổi theo Mộc Hòe bay ra ngoài.

- Tiêu trưởng lão cái này...

Vân Hùng bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn về phía Tiêu Tùng Lâm.

- Mặc kệ ai dám ở trong tông môn gây chuyện, cũng cần khiến hắn trả giá thật nhiều!

Tiêu Tùng Lâm mắt hiện lệ mang, sâu kín nói một câu, sau đó nói với Ngô Hữu Lai và Ngô Hữu Khứ:

- Hai vị sư đệ nghĩ như thế nào?

Ngô Hữu Lai và Ngô Hữu Khứ sau khi liếc nhau một cái liền khẽ gật đầu nói:

- Liên quan đến mặt mũi tông môn, chúng ta nghe Tiêu sư huynh!

Dứt lời, Tiêu Tùng Lâm mang theo hai huynh đệ Ngô Hữu Lai, Ngô Hữu Khứ đuổi theo Mộc Hòe và Mộc Ân.

Vân Hùng thở dài một hơi, hắn biết rõ việc này có chút khó giải quyết, trong nội tâm thầm mắng La Bá Thiên thực không phải thứ gì tốt! Rõ ràng dám ở

trong Tử Thiên Tông cưỡng ép bắt người, rõ ràng là không để Tử Thiên Tông vào mắt a!

Đồng thời lại nghĩ tới nữ nhi của mình phải gả cho loại người ngạo mạn vọng cuồng thế này, trong nội tâm ẩn ẩn đau nhức.

Bất quá, vì tương lai tông môn, hắn chỉ có thể cắn răng kiên định quyết tâm trước kia.

Ngoài việc Trọng Kiếm Môn đưa đến đồ khiến hắn khó có thể kháng cự ra, còn có một hứa hẹn người khác không biết, mới khiến cho hắn không chút do dự ủng hộ thông gia lần này

...

Ở trên Tử Thiên Phong của Tử Thiên Tông, trong một nhã các, nơi này là trụ sợ Tử Thiên Tông dùng để chiêu đãi ngoại tân.

Một gã trẻ tuổi lưng đeo cự kiếm treo nụ cười nhạt nhìn xem cô gái tuyệt sắc nằm trên mặt đất

Người trẻ tuổi này đúng là La Bá Thiên của Trọng Kiếm Môn, cao giai Vương cấp 30 tuổi.

Hắn có thể có được thành tựu như giờ, ngoại trừ thiên phú bản thân hơn người ra, cũng không thoát khỏi sự ủng hộ từ tông môn, càng quan trọng hơn là hắn chính là quan môn đệ tử của thái thượng trưởng lão Trọng Kiếm Môn. Ở trong Trọng Kiếm Môn có địa vị cao cả, được coi là người nối nghiệp tông chủ.

Hắn còn là thân sinh đại ca của v bị Lăng Tiếu chém giết trong Bí Cảnh.

Thiếu nữ kia đúng là Cát Bối Hân.

Nhiều ngày không gặp, chỉ thấy nàng lộ ra càng thêm xinh đẹp, ngũ quan như điêu khắc, da thịt phấn nộn tựa hồ như chảy ra nước, thể cốt uyển chuyển như xà càng hấp dẫn động lòng người.

Giờ phút này, nàng chau mày, thần sắc phẫn nộ nói không nên lời, bộ dạng cực kỳ tức giận.

- Ta nghe người ta gọi ngươi là Hân sư muội, ta cũng gọi ngươi thế đi.

La Bá Thiên đối với vẻ phẫn nộ của Cát Bối Hân làm như không thấy, uống một chén rượu, nói với Cát Bối Hân một câu, lại nói tiếp:

- Đánh một bản cho ta nghe đi, ta thích cầm kỹ của ngươi, trở về làm thị nữ cho ta, cả đời này ngươi cũng không phải buồn nữa.

- Ta cho dù chết, cũng sẽ không khuất phục ngươi

Cát Bối Hân cắn hàm răng nói.

Nàng bị La Bá Thiên phong bế đan điền, bằng không nàng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nằm trên đất như thế.

- Ha ha, đủ bướng bỉnh, bất quá... Ta thích.

La Bá Thiên cười nhạt, tiếp theo muốn nói gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ngoài cửa.

Lúc này, một lão giả từ ngoài phòng đi đến nói:

- Thiếu chủ, có không ít người tới, xem ra là trưởng lão của Tử Thiên Tông

đã tới.

La Bá Thiên lắc nhẹ tay một cái, treo dáng cười thong dong nói:

- Ta biết rõ, không có chuyện gì đâu, ta đang muốn nói chuyện với bọn họ đây.

Lúc này, một thanh âm như sấm sét giữa trời quang ở bên ngoài vang lên:

- Súc sinh Trọng Kiếm Môn đi ra cho ta!

Nghe xong tiếng hô này, La Bá Thiên liền đứng lên, một chưởng chấn vỡ cái bàn bên cạnh:

- Thật can đảm, rõ ràng dám mắng ta, không chém không được.

La Bá Thiên nhanh chóng từ trong nhà bay ra ngoài, lão giả phía sau hắn cũng đi theo.

Người vừa mắng chửi kia chính là Mộc Hòe chạy tới từ Mộc Kỳ Phong.

Mộc Ân sau đó cũng chạy tới cạnh hắn.

- Lão cẩu có giỏi lặp lại lần nữa, cho dù ở trong Tử Thiên Tông cũng tất phải chém ngươi!

La Bá Thiên bay lên trên không, chỉ vào Mộc Hòe mắng.

- Ngươi tên tiểu súc sanh này, rõ ràng đến Mộc Kỳ Phong ta bắt người, hiện giờ còn dám làm càn như thế, xem lão phu hảo hảo giáo huấn tên tiểu bối không ra gì như ngươi.

Mộc Hòe quát to một tiếng, một thanh trường kiếm màu xanh xuất hiện trong tay.

Thanh Thanh Vân Kiếm này vẫn luôn là phối kiếm của Mộc Hòe, hắn đã từng muốn đưa cho Lăng Tiếu, nhưng Lăng Tiếu lại không cần.

Mộc Hòe cầm Thanh Vân Kiếm nơi tay, thân thể lập tức biến mất giữa không trung, lộ ra cực kỳ quỷ dị.

- Thiếu chủ, hắn ở sau lưng ngươi!

Lão giả đi cùng La Bá Thiên nhàn nhạt nhắc nhở.

La Bá Thiên lộ ra dáng cười thong dong, Cự Kiếm lập tức ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy hắn quay người nặng nề chém xuống.

Đinh đương!

Chỗ kia rõ ràng sinh ra hỏa hoa cường đại, thân thể Mộc Hòe tùy theo xuất hiện, mà Thanh Vân Kiếm trong tay hắn rõ ràng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, rất hiển nhiên chuôi Cự Kiếm của người ta cao giai hơn Thanh Vân Kiếm tứ giai trung giai của hắn nhiều.

Sau một kích, Mộc Hòe rõ ràng lần nữa biến mất.

Sau một khắc, xuất hiện lần nữa ở bên trái La Bá Thiên, Thanh Vân Kiếm như xà đâm về phía bụng hắn.

La Bá Thiên coi như rất cao minh, lần này không cần lão giả nhắc nhở, vẫn có thể lập tức ngăn lại một kích trí mạng kia.

Nhưng Mộc Hòe kích thứ hai không trúng, thân hình lại biến mất.

Lúc lần thứ ba hắn xuất hiện, lại từ đỉnh đầu La Bá Thiên xuyên thẳng xuống.

La Bá Thiên sớm có chuẩn bị, luân khởi Cự Kiếm đánh ra một mặt hào quang màu vàng đất.

Hào quang như thuẫn, ngăn Thanh Vân Kiếm lại, nhưng Thanh Vân Kiếm kiếm thế vẫn không dừng.

- Có chút ý tứ, bất quá còn chưa đủ nhìn.

La Bá Thiên nhàn nhạt nói một tiếng, một thân khí thế tăng mạnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 741 - La Bá Thiên Hung Hăng Càn Quấy. (1)

Hắn sau khi né khỏi một kích của Mộc Hòe, lập tức chém liên tục ra ba kiếm, mỗi một kiếm đều nhanh chóng tuyệt luân, uy lực bức nhân.

Mộc Hòe chém liền ba kiếm, ngăn chiêu thức của La Bá Thiên lại.

Thế nhưng ba chiêu kia của La Bá Thiên chỉ là để nhiễu địch, kiếm thứ tư của hắn cũng đã chém đến trước ngực Mộc Hòe.

- Lão cẩu, đi chết đi!

La Bá Thiên dữ tợn quát.

Một kích đánh úp tới ngực, khiến Mộc Ân ở một bên trái tim như muốn vọt lên.

Nhưng Mộc Hòe thành danh nhiều năm, mặc dù dựa vào đan dược mới vừa tiến giai cao giai Vương cấp không lâu, nhưng cảnh giới đã sớm vững chắc, hơn nữa hắn tu luyện chính là lục cấp đỉnh tiêm huyền kỹ ẩn linh quyết dùng tiềm ẩn làm trứ danh.

Chỉ thấy khi cự kiếm kia sắp quét tới ngực hắn, Mộc Hòe lần nữa biến mất.

La Bá Thiên đối với chuyện này không ngoài ý muốn, hắn tuy rằng xem thường người Tử Thiên Tông, nhưng không có nghĩa là hắn khinh thị bất cứ đối thủ nào.

Sau lưng của hắn truyền đến cảnh giác, đáng tiếc không đợi hắn kịp phản

ứng, mũi kiếm đã phá vỡ hộ minh kình của hắn, đâm thẳng vào sau lưng.

Nhưng khi Mộc Hòe cho rằng đã đắc thủ lại phát hiện kiếm trong tay mình lại không cắm vào trng người La Bá Thiên, mà phát ra một tiếng "Đinh", rốt cuộc cũng không thể tiến thêm được nữa.

Rất hiển nhiên, La Bá Thiên có mang vệ giáp cao giai, bằng không bằng vào huyền khí tứ giai của hắn, sao lại không thể đâm xuyên vào được.

Mộc Hòe không đắc thủ, lập tức liền muốn thối lui.

La Bá Thiên sao có thể để hắn dễ ràng rời đi như thế.

Hắn trở tay cầm kiếm, chém ra liên tục mấy chục kiếm, mỗi một kiếm đều mang theo linh lực cường đại, từng đợt vầng sáng màu vàng đất tản ra màu sắc rực rỡ.

Đinh đương đinh đương!

Mộc Hòe toàn lực đón đỡ, nhưng La Bá Thiên mỗi một kiếm đều cực kỳ đáng sợ, mỗi một kiếm đều như có cự lực ngàn cân đè xuống, khiến hổ khẩu hắn rách tả tơi, máu tươi mãnh liệt tung tóe.

Cuối cùng, Thanh Vân Kiếm trong tay hắn cũng không chịu nổi uy lực của Cự Kiếm, liền bị chém đứt.

Mộc Ân tháy Mộc Hòe bị thương, huyền khí lại hư hao liền kinh hô một tiếng:

- Sư đệ, ta đến giúp ngươi!

Dứt lời, trong tay hắn nhiều hơn một cây huyền côn, lăng không đập tới La

Bá Thiên, hy vọng tách La Bá Thiên ra.

Đáng tiếc, lão giả của Trọng Kiếm Môn kia liền xuất hiện, một tay nắm huyền côn Mộc Ân đập tới vào tay, trên mặt phát ra nụ cười âm hiểm:

- Ở đây không có phần của ngươi!

Dứt lời, hắn dùng lực hất lên, Mộc Ân mang theo huyền côn bị vứt bay ra xa.

Cao giai Vương cấp không chịu nổi một kích, lão giả này là cao thủ Địa Hoàng giai.

Bên kia, trong tay Mộc Hòe lại nhiều ra một thanh kiếm, chỉ là hắn đối mặt với công kích bá đạo của La Bá Thiên khiến thân lâm vào hiểm cảnh.

Ngay khi Mộc Hòe sắp bị Cự Kiếm chặn ngang chém giết, bọn người Tiêu Tùng Lâm rốt cục cũng đuổi tới.

- Đã đủ rồi tiểu bối, thực có can đảm dám giết đồ đệ của ta, ngươi đừng hòng rời khỏi Tử Thiên Tông!

Tiêu Tùng Lâm hét lớn một tiếng, theo tay vung lên liền dẫn Mộc Hòe sắp bị chém ngang sang một bên.

La Bá Thiên cũng không tiếp tục truy kích, lão giả kia cũng lui trở về bên người La Bá Thiên, cùng lúc đó, dưới nhã các liền có vài đạo thân ảnh bay ra bảo hộ La Bá Thiên vào trong.

Sáu người này đều là trưởng lão Trọng Kiếm Môn đi theo La Bá Thiên đến Tử Thiên Tông đề thân nhân, kì thực chính là để bảo hộ an nguy cho La Bá Thiên.

Năm người có trung giai đến cao giai Vương cấp không đều, có một người giống như lão giả kia, đều là Địa Hoàng giai.

Bởi vậy có thể thấy được Trọng Kiếm Môn đối với La Bá Thiên coi trọng cỡ nào.

Tùy thân cũng mang theo năm tên Vương cấp, càng có hai gã Địa Hoàng thực lực mạnh mẽ, cổ thực lực này đủ sức khinh thường quần hùng rồi.

- Sư phó, ngươi đừng nhúng tay, để ta tiêu diệt tên tiểu xúc sanh kia.

Mộc Hòe bi phẫn nói.

- Ha ha, lão cẩu, ngươi có bản lãnh đó sao?

La Bá Thiên hai tay ôm trước ngực thập phần khinh miệt phản bác nói.

- Ngươi lui ra

Tiêu Tùng Lâm trừng mắt liếc Mộc Hòe nói.

Mộc Hòe nắm thật chặt hai đấm, không dám vi phạm ý tứ của Tiêu Tùng Lâm, lui về bên người Tiêu Tùng Lâm.

Lúc này, đám người Vân Hùng cũng nhanh chóng bay tới.

Trong lúc nhất thời, trên không Tử Thiên Tông đã tụ tập không ít cường giả.

- Vân tông chủ, đây chính là đạo đãi khách của Tử Thiên Tông các ngươi sao?

La Bá Thiên mỉa mai nhìn Vân Hùng hỏi.

Ánh mắt cuồng vọng kia tựa hồ cũng không để tông chủ như Vân Hùng vào mắt, thật không biết là hắn ở trong Trọng Kiếm Môn dưỡng thành tính cách như vậy, hay là thật sự có tiền vốn để hung hăng càn quấy nữa, nơi này dù sao cũng là địa bàn Tử Thiên Tông ah!

Vân Hùng có chút nhíu mày đáp:

- La thiếu chủ, chúng ta đã đáp ứng yêu cầu của các ngươi, nhưng người vì sao lại bắt một đệ tử trên Mộc Kỳ Phong đi? Chẳng lẽ La thiếu chủ đổi ý rồi sao?

- Mau thả người ra đi, miễn cho hòa khí hai tông bị tổng thương.

Hứa Kiếm Nam ở bên cạnh khuyên.

La Bá Thiên cười lạnh nói:

- Việc này ta đang muốn thương lượng với Vân tông chủ đây.

Nói đến đây hắn dừng một chút, lại nói tiếp:

- Sư muội Mộc Kỳ Phong kia coi như là thị nữ hồi môn của Vân tiểu thư đi, có thể trở thành tông chủ phu nhân tương lai của Trọng Kiếm Môn ta, không có thị nữ hồi môn sao được, huống hồ ngày sau Vân tiểu thư đến Trọng Kiếm Môn ta, cũng cần một người quen để làm bạn mà!

- Hỗn đãn, tiểu thư của chúng ta có thể gả cho ngươi đã là vinh hạnh của ngươi, rõ ràng còn yêu cầu của hồi môn, đừng nghĩ Trọng Kiếm Môn các ngươi thực lực mạnh liền có thể lấy thế đè người, nơi này là Tử Thiên Tông không phải Trọng Kiếm Môn các ngươi.

Phong chủ chư phong đều bị lời của La Bá Thiên chọc cho tức giận, Cát Chân của Hắc Nham Phong gần đây hòa khí nhất rõ ràng đứng ra đầu tiền mắng.

Ở đây đều là phong chủ chư phong, ai cũng không hi vọng phụ thuộc vào Trọng Kiếm Môn, nhưng tình thế bức bách khiến bọn hắn không thể không đồng ý. Nhưng hiện giờ La Bá Thiên quá tự cao tự đại, rõ ràng đồng thời muốn từ Tử Thiên Tông bọn hắn mang đi nhị nữ.

Vân Mộng Kỳ là gả đi còn nói được, nhưng Cát Bối Hân cũng không có quan hệ gì ah, La Bá Thiên này rõ ràng còn muốn tiện nghi mua một tặng một, ai mà cũng khó nuốt nổi cơn giận này a.

Cát Thực vừa mắng xong chỉ cảm thấy một cổ khí thế cường đại lập tức ép về phía hắn.

- Coi chừng!

Tiêu Tùng Lâm phản ứng nhanh nhất, đang muốn giúp Cát Thực ngăn lại, đáng tiếc vẫn muộn!

PHỐC!

Cát Thực ngực giống như bị trọng kích, cả người bị đánh cho bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi nghịch phun ra.

- Ai dám mở miệng bữa bãi, đừng trách ta không khách khí.

Lão giả của Trọng Kiếm Môn kia âm trầm nói.

Vừa rồi đúng là khí thế hắn phát ra đã chấn cho Cát Thực tổn thương.

- Hảo hảo... Không nghĩ tới Trọng Kiếm Môn các ngươi lại khinh người quá đáng như thế, để ta tới lĩnh giáo cao chiêu của các hạ đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 742 - La Bá Thiên Hung Hăng Càn Quấy. (2)

Ngô Hữu Lai tính tình cương liệt, thấy hậu bối của mình bị chấn thương liền lướt tới lão giả Trọng Kiếm Môn kia, thuộc tính công kích cường đại lập tức đánh tới.

- Ngươi còn không có tư cách để Hắc trưởng lão ra tay.

Một tên Địa Hoàng khác của Trọng Kiếm Môn sớm ngăn cường chiêu của Ngô Hữu Lai lại, cũng nhanh chóng đánh ngược một chưởng về phía Ngô Hữu Lai.

Ngô Hữu Lai hóa chưởng thành quyền, cùng đối phương đối cứng một chiêu.

Ầm ầm!

Năng lượng chấn động cường đại chấn cho tứ phương đều tạc vang lên.

Năng lượng tản ra, Ngô Hữu Lai rõ ràng bị đẩy lui mấy chục gần, còn đối phương vẫn nguy nga bất động tại chỗ.

- Thực lực trung giai!

Ngô Hữu Lai đè nén huyết dịch đang quay cuồng trong cơ thể kinh hãi nói.

Hắn là đê giai Địa Hoàng đỉnh phong, rõ ràng một chiêu liền bị đẩy lui, rất rõ ràng thực lực người ta còn hơn xa hắn.

Theo năng lượng khuếch tán chấn động, trong các phong của Tử Thiên Tông liền có một đám người lướt ra.

Mười mấy tên Vương cấp từng người đều bay về phía bên này.

Đây cũng là nội tình và thực lực của Tử Thiên Tông.

Cùng lúc đó, có ba đạo thân ảnh bay cực nhanh, lập tức đã đến giữa mọi người.

- Ai dám phạm Tử Thiên Tông ta

Một lão giả toàn thân hiện ra Liệt Hỏa đậm đặc quát lớn.

Thanh âm của hắn như sấm sét giữa trời quang, đinh tai nhức óc.

Hắn là thượng truyền trưởng lão của Xích Hỏa Phong, hai người khác theo thứ tự là thượng truyền trưởng lão của Kim Đồng Phong và Bích Tuyền CÁc.

Hôm nay trong Tử Thiên Tông tổng cộng xuất hiện lục đại Địa Hoàng, chín tên Phong chủ toàn bộ đều đến đông đủ, cùng với trưởng lão các phong tổng cộng có vài chục tên Vương cấp. Nội tình bát phẩm tông môn đã cường đại như thế, có thể thấy thất phẩm tông môn càng thêm khủng bố.

- Vân tông chủ, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ đấy? Thật sự muốn đối đầu với Trọng Kiếm Môn ta sao?

La Bá Thiên không để ý tới thượng truyền trưởng lão của Xích Hỏa Phong, mà bình tĩnh hỏi Vân Hùng.

- Tiểu bối không coi ai ra gì!

Thượng truyền trưởng lão của Xích Viêm Phong bị La Bá Thiên bỏ qua, một cơn tức giận liền sinh ra, một cổ khí thế cường đại chấn tới La Bá Thiên.

Trước khi khí thế Hoàng cấp chấn tới La Bá Thiên, lão giả Trọng Kiếm Môn kia đã bước tới chắn trước hắn, khí thế như biển sâu kia đã không còn nửa phần uy lực.

Thượng truyền trưởng lão của Xích Viêm Phong đã là trung giai Địa Hoàng rồi, khí thế của hắn rõ ràng không chút tác dụng với lão giả kia, có thể thấy thực lực đối phương quả thật thâm bất khả trắc.

- Ai dám vọng động, đừng trách lão phu không khách khí!

Lão giả Trọng Kiếm Môn kia cuối cùng cũng tức giận rồi, một cổ khí thế cường hãn lập tức tăng vọt lên, quanh thân gió lớn nổi lên, chấn ra từng tiếng vang vọng.

Thượng truyền trưởng lão của Xích Viêm Phong cách đó không xa cũng bị chấn cho phải liên tiếp lùi về sau.

- Đỉnh phong Địa Hoàng!

Thượng truyền trưởng lão Xích Viêm Phong ổn định thân thể, thần sắc trở nên kinh hãi.

Mặt khác người Tử Thiên Tông đều biến sắc.

Bọn hắn không nghĩ tới lão giả theo La Bá Thiên đến lại là một gã cao thủ đáng sợ đã đạt đến Địa Hoàng đỉnh phong.

Bên phía Tử Thiên Tông tuy rằng có sáu gã Hoàng cấp, nhưng thực lực mạnh nhất chính là Tiêu Tùng Lâm của Mộc Kỳ Phong, có thực lực trung

giai Địa Hoàng đỉnh phong, tiếp theo là thượng truyền trưởng lão của Xích Viêm Phong, mà những người khác chỉ là đê giai Địa Hoàng thôi.

Nếu chính thức đánh, mấy người bọn họ cộng lại chưa chắc đã là đối thủ của lão già này, huống chi đối phương còn có một gã trung giai Địa Hoàng nữa.

Lúc này, một thân ảnh xinh đẹp ảnh từ xa bay tới.

Nàng giống như cửu thiên tiên nữ, phong độ tư thái tuyệt sắc kia khiến tất cả cảnh đẹp quanh thân đều phải ảm đạm.

Vân Mộng Kỳ đi đến trước mọi người, hơi nhíu mày một chút, lại không nói gì thêm.

La Bá Thiên chăm chú nhìn khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết của Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm đắc ý thầm hô:

- Chính là nàng rồi, ngoại trừ nữ nhân như vậy, còn ai xứng làm thê tử La Bá Thiên ta nữa.

- La thiếu chủ, ta thấy ngươi vẫn nên giao người ra đi, ngươi như vậy rất khiến ta khó xử

Vân Hùng thừa cơ nói với La Bá Thiên.

- Ha ha, Vân tông chủ, vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, Vân tiểu thư gả cho ta, sư muội phía dưới coi như thị nữ hồi môn, quyết định của ta sẽ không thay đổi, các ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý!

La Bá Thiên tùy ý mà cười nói, hắn một chút cũng không để các cao thủ của Tử Thiên Tông vào mắt.

Tiêu Tùng Lâm không thể nhịn được nữa, quát to một tiếng:

- Thật cho rằng Tử Thiên Tông ta không người sao!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên cảnh giới.

- Hừ, cho rằng nhiều người có thể khi dễ ít người sao? Đám lão cẩu các ngươi, trợn to mắt mà nhìn cho rõ, bản thiếu gia cũng không dễ khi dễ vậy đâu!

La Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, Linh Thú Hộ Oản nơi tay chớp động.

Một đầu linh thú cường đại lập tức xuất hiện trước mặt mọi người Tử Thiên Tông.

Rống!

Một tiếng thú rống kinh thiên chấn cho tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Sau khi bọn hắn thấy rõ thân hình đầu linh thú kia, thần sắc trở nên khó coi đến cực điểm.

Bọn hắn thấy là một đầu sư tử.

Đầu sư tử này rất cao lớn, thân hình khoảng chừng gần 10m, nhìn qua giống như một gò núi nhỏ vậy, ép tới khiến người không thở nổi. Đầu lầu cực lớn của nó, cái miệng thật sâu, răng nanh khát máu, thoạt nhìn thập phần dữ tợn, một thân lông vàng như sóng nước lưu chuyển, nhẹ nhàng run lên, một một đám nhộn nhạo, khiến người cảm thấy thập phần mới lạ.

Đâu sư tử cực lớn kia lại lăng không mà bay!

Đây rõ ràng là một đầu sư tử cường hoành lục giai trung giai, mà bá chủ trong rừng, Vương giả trong bách thú.

Người Tử Thiên Tông không ai nghĩ tới La Bá Thiên rõ ràng còn có chỗ dựa như vậy, chỗ dựa đủ để khiến bọn họ rơi vào hầm băng, nếu có chút sai lầm, đó sẽ là Sư Vương lấy mạng bọn hắn

Lục đại Địa Hoàng Tử Thiên Tông mỗi người thần sắc rất khó coi, nói đến linh thú, bọn hắn cũng có, nhưng lại không có cao giai như thế, cao nhất cũng chỉ là linh thú ngũ giai thôi, sao đánh lại bọn hojchuws?

- Sao rồi các vị, Vân tiểu thư có thể gả cho ta là vinh hạnh của Tử Thiên Tông các ngươi, Hân sư muội kia làm của hồi môn cũng không lỗ, các ngươi nói có đúng không?

La Bá Thiên hai tay ôm trước ngực, trên mặt treo dáng cường nghiền ngẫm nói.

Linh thú lục giai trung giai, thực lực tương đương với trung giai Thiên Tôn, trong Tử Thiên Tông vốn không ai có thể chống lại được.

Chỉ cần hắn mệnh lệnh một tiếng, Tử Thiên Tông sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Đây cũng là lực lượng chính thức khiến hắn dám cưỡng ép bắt Cát Bối Hân, nếu không mang theo đầu sư tử mạnh mẽ này bên người, hắn cũng sẽ không xúc động làm bậy như thế, dù sao đây cũng không phải địa bàn của Trọng Kiếm Môn.

Cương Hoàng Hùng Sư mạnh mẽ ép tới khiến mọi người không thở nổi, ngay cả Mộc Hòevẫn một mực phi thường chấp nhất cũng yên tĩnh lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 743 - Ai Dám Động Đến Sư Phụ Ta, Ta Diệt Cả Nhà Hắn! (1)

Hắn tuy rằng rất bất mãn thông gia, cũng bất mãn La Bá Thiên và Trọng Kiếm Môn, nhưng hắn không thể không cân nhắc cho tông môn, không thể không cân nhắc cho an nguy của mấy ngàn tông môn đệ tử.

Lúc này, Vân Mộng Kỳ nhẹ nhàng linh hoạt tiến lên trước một bước, khẽ mở cặp môi đỏ mọng nói:

- La sư huynh, ngươi đây là muốn ép mua ép bán sao? Xem ra ngươi đối với ta không có chút thành ý nào rồi?

Vân Mộng Kỳ nói rất nhu hòa, rất êm tai, giống như nước chảy nhẹ vào tâm khảm La Bá Thiên vậy.

La Bá Thiên nghe khiến toàn thân sảng khoái, nói khẽ với Vân Mộng Kỳ:

- Vân tiểu thư, ngươi đã hiểu lầm, lòng ái mộ của ta với người có trời chứng, bởi vậy mới ngàn dặm xa xôi mặt dày tới cầu thân, chỉ là ta sợ sau khi Vân tiểu thư gả cho ta, đến Trọng Kiếm Môn chúng ta không ai quen biết, cho nên mới muốn Hân sư muội theo về làm bạn với ngươi, không ngờ chư vị lại hiểu lầm ta, ta mới bất đắc dĩ như thế thôi. Chỉ cần chư vị đáp ứng để Hân sư muội làm hồi môn cho Vân tiểu thư, việc này liền dừng lại, ta cũng không muốn cãi nhau trở mặt với mọi người đâu?

La Bá Thiên lời này mặc dù không còn vênh váo hung hăng như trước, nhưng lại lộ ra ý khinh thường và khinh miệt nồng đậm, tựa hồ trong mắt hắn, mọi người Tử Thiên Tông cũng chỉ có thế.

Vân Mộng Kỳ lộ ra một nụ cười khiến trăm hoa phải thất sắc nói:

- Đây chỉ là việc nhỏ thôi, La sư huynh cũng không nên tức giận, ta thương lượng với phụ thân và chư vị trưởng lão một chút, chắc chắn sẽ khiến ngươi thoả mãn.

La Bá Thiên không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ lại dễ nói chuyện như vậy, lúc này cười cười đáp:

- Có thể.

Tiếp theo vẫy vẫy Cương Hoàng Hùng Sư kia, khiến nó bình tĩnh lại.

Vân Hùng cũng phất phất tay với các trưởng lão, trưởng lão các phong liền về chỗ của mình, chỉ là trong lòng bọn họ lại không được bình tĩnh.

- Cha, chư vị trưởng lão, dùng thân phận của ta, xuất giá cần một thị nữ hồi môn cũng không quá đáng chứ?

Vân Mộng Kỳ nhàn nhạt hỏi thăm Vân Hùng và chúng trưởng lão.

Vân Hùng híp mắt nhìn con gái, đột nhiên cảm thấy nữ nhi của mình rất lạ lẫm.

Trưởng lão các phong cũng đều nhìn qua, không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Mộc Hòe nhịn không được mở miệng nói:

- Tiểu thư, thị nữ hồi môn có thể mang, nhưng đứa bé Cát Bối Hân kia lại không thể để ngươi mang đi được.

- Mộc trưởng lão, vì sao nàng không thể? Chẳng lẽ nàng là chân truyền đệ tử của ngươi sao?

Vân Mộng Kỳ hỏi ngược lại.

- Nàng là con gái đồ đệ lão phú, ta tuyệt không cho phép nàng bị ô nhục.

Mộc Hòe phi thường kiên định đáp, trong lòng của hắn đối với Vân Mộng Kỳ lúc này sinh ra cảm giác chán ghét nồng đậm.

Hắn sao cũng không nghĩ tới, nũ hài từ thuần khiết vô hạ mình nhìn lớn lên từ nhỏ, rõ ràng trở nên lạnh lùng như thế, người chưa gả đã hương ra ngoài rồi, khiến hắn khó có thể tiếp nhận, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy không đáng cho độ đệ của mình

- Tiếu nhi, nếu như ngươi ở đây... nhất định sẽ rất khổ sở a, nữ nhân như vậy không đáng để ngươi thích!

- Mộc trưởng lão, ngươi hà tất cố chấp như thế, Hân sư muội đi đến Trọng Kiếm Môn, thành tựu của nàng sẽ càng cao hơn, huống chi ta cũng có thể thay ngươi chiếu cố nàng, ta sẽ không khiến nàng chịu ủy khuất, chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?

Vân Mộng Kỳ nói.

Lúc này, La Bá Thiên nhịn không được từ phía sau chen lời nói:

- Đúng vậy, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các nàng.

Trong nội tâm lại đắc ý nghĩ:

- Ta sẽ khiến các nàng biết rõ cái gì gọi là tư vị khoái hoạt.

- Hừ... Ngươi có hảo tâm như vậy thì tốt rồi, tóm lại bất kể như thế nào, ta tuyệt sẽ không để ngươi mang nàng đi, trừ phi ngươi đạp trên cái mạng già của ta đi qua.

Mộc Hòe hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn đã bất chấp rồi, nếu như ngay cả người mà đồ đệ nhờ vả hắn cũng không bảo hộ được thì hắn còn thể diện gì làm sư phụ nữa.

- Quả nhiên là cho mặt mũi còn không biết xấu hổ?

La Bá Thiên trong mắt hiện lên sát cơ nồng đậm.

- Mộc sư huynh, nếu không... Nếu không cứ để các nàng đi thôi, dù sao chỉ là một đệ tử bình thường thôi mà.

Vân Hùng mở miệng khuyên. Hắn chưa thấy qua Cát Bối Hân, nhưng có thể nghĩ đến hẳn là một nữ tử lớn lên không tệ, bằng không cũng sẽ không hấp dẫn được La Bá Thiên bắt người.

Hắn cảm thấy chẳng qua chỉ là một nữ tử binh thường, làm hồi môn cho nữ nhi mình cũng không có gì không được, huống chi Trọng Kiếm Môn lại là đại tông môn.

- Hảo hảo... Không nghĩ tới tông chủ ngươi cũng nghĩ như vậy, ha ha...

Mộc Hòe trong nội tâm đau xót, hắn cảm giác tông chủ mình đi theo nhiều năm rõ ràng cũng bợ đít nịnh bợ như thế, ngay cả mặt mũi tông môn cũng không để ý, ngay cả đệ tử trong tông cũng có thể tùy ý đưa tặng, một cổ thê lương thất vọng tràn đầy nội tâm, tiếp theo trên mặt hắn lộ vẻ kiên quyết:

- Hôm nay Mộc Hòe ta tự trục tông môn, không còn là trưởng lão Tử Thiên

Tông nữa!

Lời này của hắn như sấm sét giữa trời quang, chấn cho cao thấp Tử Thiên Tông đều vang vọng mấy lần.

- Sư đệ, không thể hành động theo cảm tình!

Mộc Ân thần sắc biến đổi, lập tức khuyên nhủ.

Hứa Kiếm Nam cũng ở một bên nói:

- Mộc sư đệ cần gì phải thế?

- Mộc sư huynh, đừng như vậy, chuyện còn có chỗ thương lượng.

Ôn Hải Yến cũng khuyên.

Phong chủ chư phong cũng nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

Nhưng khi mọi người ở đây khuyên bảo thì Mộc Hòe lại đột nhiên biến mất trước mọi người.

- Hừ, tốc độ ngươi như vậy, cũng muốn giấu diếm lão phu sao.

Lão giả kia của Trọng Kiếm Môn hừ lạnh một tiếng, điểm tay, một đạo hào quang thuộc tính bắn về phía dưới.

PHỐC!

Mộc Hòe vừa biến mất lập tức bị kích thương một chân, một lỗ máu xuất hiện.

Hắn cắn răng không để ý tới tổn thương trên đùi, vẫn đang dốc sức liều mạng bay vào trong nhã các, vừa nhìn đã biết là hắn muốn cứu Cát Bối Hân ra.

- Muốn chết!

Lão giả Trọng Kiếm Môn lại quát to một tiếng, một chưởng ấn đè xuống Mộc Hòe.

- Muốn giết đồ đệ của ta, không có cửa đâu!

Tiêu Tung Lâm lên tiếng, trong tay nhiều ra một thanh Linh kiếm màu xanh, một kiếm chém chưởng ấn của lão giả Trọng Kiếm Môn kia thành hai nửa.

- Dám ngăn lão phu, ta tiễn hai thầy trò các ngươi đi!

Lão giả Trọng Kiếm Môn nhíu mày, hai tay không ngừng kết ấn, một đoàn hào quang cường đại đánh về phía Tiêu Tùng Lâm.

Linh kiếm trong tay Tiêu Tùng Lâm là một trong hai thành linh khí của Tử Thiên Tông, chỉ thấy hắn vung vẩy trường kiếm, cắt đoàn năng lượng của lão giả Trọng Kiếm Môn kia thành từng mảnh, căn bản không tạo thành chút tổn thương nào cả

Thế nhưng khi hắn ngăn chiêu kia lại, lão giả Trọng Kiếm Môn kia lại xuất hiện ở phía sau hắn.

- Tiêu sư huynh coi chừng sau lưng!

Thái trưởng lão Xích Viêm Phong kinh hô một tiếng, muốn đuổi qua cứu viện, nhưng một Địa Hoàng khác của Trọng Kiếm Môn lại ngăn hắn lại.

Tiêu Tùng Lâm vốn thấp hơn đối phương một giai, thực lực không cùng cấp bậc, tuy có người nhắc nhở, nhưng hắn đã bị tập trung, căn bản trốn không thoát, chỉ có thể cưỡng ép trở tay một kiếm, hy vọng có thể vãn hồi một ít hoàn cảnh xấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 744 - Ai Dám Động Đến Sư Phụ Ta, Ta Diệt Cả Nhà Hắn! (2)

Thế nhưng kiếm của hắn còn chưa chém đến đã bị đối thủ hung hăng đánh một chưởng.

Cả người hắn bị đánh cho bay ra xa, hộ minh kình trên người nát bấy, máu tươi vẩy ra.

- Tiêu sư huynh! Chúng ta liều mạng với hắn.

Hai huynh đệ Ngô Hữu Lai và Ngô Hữu Khứ quan hệ mật thiết nhất với Tiêu Tùng Lâm, vừa thấy Tiêu Tùng Lâm bị thương liền nhịn không được nữa đồng thời đánh tới lão giả Trọng Kiếm Môn kia.

- Ánh sáng hạt gao cũng dám sánh với ánh trăng!

Lão giả Trọng Kiếm Môn quát nhẹ một tiếng, cả người nghênh đón hai người.

Rầm rập!

Hào quang thuộc tính cường đại giao thoa lại với nhau.

Hai đạo nhân ảnh xa xa bị đánh bay người ra ngoài, đúng là hai huynh đệ Ngô Hữu Lai và Ngô Hữu Khứ.

Hai vị thượng truyền trưởng lão của Kim Đồng Phong và Bích Tuyền Các muốn động nhưng không dám động, bởi vì Cương Hoàng Hùng Sư mạnh mẽ kia đang hung hăng trừng mắt nhìn bọn hắn, chỉ cần bọn hắn khẽ động khẳng

định sẽ gặp nạn.

- Mang người phía dưới lên đây!

La Bá Thiên nói với một cao giai Vương cấp bên người mình.

Cao giai Vương cấp kia nhẹ gật đầu, lập tức chui vào trong nhã các.

Bên dưới truyền ra tiếng kinh hô của Mộc Hòe, Mộc Ân lo lắng cho an nguy của Mộc Hòe, muốn cứu người, nhưng lại bị người Trọng Kiếm Môn ngăn lại.

Chỉ chốc lát sau, cao giai Vương cấp của Trọng Kiếm Môn ôm lấy Mộc Hòe bị trọng thương bay ra.

Mộc Hòe khí tức yếu ớt tới cực điểm, thần sắc tái nhợt đến đáng sợ.

- Lão cẩu, nhiều lần ngăn cản chuyện tốt của ta, ngươi muốn chết như thế nào?

La Bá Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mộc Hòe nói.

Lúc này, Vân Mộng Kỳ nhanh chóng đến trước mặt La Bá Thiên nói:

- La sư huynh được rồi, vì loại người không biết tốt xấu này mà tổn thương hòa khí không đáng, hắn nói thế nào cũng là phong chủ của Tử Thiên Tông ta, thả hắn đi, bằng không thì người ta lại nói ta không nghĩ đến người nhà.

La Bá Thiên nghe xong lời này có chút sửng sốt một chút nói:

- Tốt, ta nghe Vân tiểu thư.

Trong khi tên cao giai Vương cấp Trọng Kiếm Môn đang muốn thả người thì Mộc Hòe lại phun ra một ngụm máu tươi trong miệng, bắn tới La Bá Thiên nói:

- Ta nhổ vào, có giỏi giết ta ta, lão phu không cần đôi gian phu dâm phụ các ngươi đáng thương!

La Bá Thiên nhất thời không đề phòng, trên mặt dính đầy máu tanh hôi, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn nói:

- Giết lão cẩu này đi!

Vừa rồi máu của Mộc Hòe ẩn chứa nội kình phun ra, thấy La Bá Thiên dính máu, hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn, đôi mắt dần khép lại.

Người Tử Thiên Tông nhao nhao biến sắc, tuy nhiên lại không ai dám tiến lên cứu người.

Ngay khi Mộc Hòe sắp chết, một thanh âm nộ khí trùng thiên chợt vang lên:

- Ai dám động đến sư phụ ta, ta diệt cả nhà hắn!

Thanh âm này giống như sấm sét, chấn cho màng tai mọi người đều vang lên ong ong, một ít Vương cấp thực lực thấp càng thiếu chút nữa đã ngã nhào, may mắn mục tiêu của thanh âm này cũng không phải bọn hắn bởi vậy mới có thể ổn định tâm thần, không bị tổn thương thực chất nào.

Mà tên cao giai Vương cấp bắt lấy Mộc Hòe muốn hạ độc thủ lại bị chấn cho loạn cả lên, màng tai cũng tràn ra vết máu, trong tay không khỏi mềm nhũn, Mộc Hòe trong tay hắn cũng rớt khỏi không trung

- Sư đệ!

Mộc Ân gấp gáp vọt tới Mộc Hòe, muốn tiếp lấy hắn.

Thế nhưng có một đạo nhân ảnh còn nhanh hơn cả hắn, nhanh đến nỗi ngay cả mọi người ở đây cũng không thấy rõ là ai, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Mộc Hòe đã được ôm lấy.

Mọi người ngưng mắt nhìn lại, người Tử Thiên Tông đều lộ vẻ kinh hãi.

Bọn hắn rõ ràng thấy được một người rõ ràng không nên xuất hiện trên đời nữa.

Người Trọng Kiếm Môn chỉ hơi nhíu mày một chút, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt hơn người cả, trong nội tâm nói thầm:

- Thì ra chỉ là trung giai Vương cấp, còn tưởng rằng là đại nhân vật nào chứ, ta nhổ vào!

Một gã trẻ tuổi ôm lấy Mộc Hòe đang hấp hối, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ.

Đây là một người trẻ tuổi chừng hai mươi, khuôn mặt anh tuấn vì phẫn nộ mà trở nên đáng sợ dữ tợn, một đầu tóc tán tán phát ra, mỗi sơi đều uyển chuyển phiêu động như linh xà, long lân màu vàng óng ánh quấn quanh thân lộ ra tôn quý dị thường, một đạo Kim Long hư ảnh trùng thiên mà đi, Long Ngâm gào thét không ngớt, tựa hồ nghịch lân của nó đã bị xúc động, sát ý đầm đặc đáng sợ kia khiến người không khỏi rung động.

Đây chính là Lăng Tiếu từ Tử Thiên Thành đuổi tới

Hắn vốn tưởng rằng mâu thuẫn giữa Mộc Hòe và tông chủ sẽ không quá kịch liệt, cho nên trên đường đi cũng không quá gấp, vậy nên mới thiếu chút nữa đã xảy ra bi kịch.

Lăng Tiếu nhìn qua Mộc Hòe tràn đầy vết máu trong nội tâm như nhỏ máu.

Mộc Hòe mặc dù không dạy qua hắn thứ gì lợi hạt, nhưng lại rất quan tâm giữ gìn Lăng Tiếu, khiến Lăng Tiếu cảm thấy có một sư phó như vậy thật sự rất tốt, khiến hắn có một trái tim trung thành. Hắn cảm giác mặc kệ mình cường đại cỡ nào, nhưng ở trước mặt sư phó vẫn là một đệ tử cần che chở.

Nhưng hắn vừa về đã thấy sư phụ của mình bị người giày vò, một cổ lệ khí mãnh liệt phóng lên trời.

- Tiểu tử thức thời thì cút cho ta, bằng không ta trước chém lão cẩu này, lại tiễn ngươi lên đường với hắn.

La Bá Thiên nhìn qua Lăng Tiếu đột nhiên giết ra, trong nội tâm tương đối khó chịu.

Bởi vì hắn cũng bị tiếng hống kia ảnh hưởng, màng tai còn cảm thấy có chút đau nhức, quan trọng nhất là nữ nhân tương lai của hắn Vân Mộng Kỳ rõ ràng nhìn tiểu tử kia không chút nháy mắt, khiến lòng đố kỵ của hắn càng tăng thêm.

Lăng Tiếu càng như không nghe thấy, mà như một đứa bé nhìn Mộc Hòe trong ngực, nức nở nói:

- Sư phó... Đồ nhi quay lại rồi...

Nói xong hắn liền cho Mộc Hòe ăn một khỏa tứ giai chữa thương đan dược.

Mộc Hòe mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn còn một hơi, ăn vào đan dược, lại tăng thêm công pháp chữa thương mộc thuộc tính của bản thân nên đang dần dần khôi phục một ít tri giác, nhìn qua đồ đệ gần trong gang tấc, hắn lộ ra thần sắc không thể tin được lẩm bẩm nói:

- Tiếu... Tiếu nhi, vi... Vi sư có phải đã chết rồi không, bằng không sao có thể thấy được ngươi?

Mộc Hòe trạng thái tinh thần cực kém, hắn cho rằng mình đã đến Địa phủ tương kiến với Lăng Tiếu.

- Sư phó, ta đã trở về... Ngươi không chết, ai cũng không thể khiến ngươi chết, coi như là Thiên Vương lão tử cũng không có tư cách này!

Lăng Tiếu sâu kín nói, lửa giận càng không ngừng tán phát ra, khiến cho mọi người chung quanh đều run lên.

- Sát ý thật đáng sợ!

Tất cả mọi người trong lòng đều xuất hiện một câu như vậy!

La Bá Thiên nhíu này một cái, đưa một ánh mắt về phía tên cao giai Vương cấp vừa đả thương Mộc Hòe

Tên cao giai Vương cấp kia ngầm hiểu, trong tay không chút dấu hiệu đánh ra một quyền.

Tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, Mộc Ân cũng đến ngăn đón, nhưng vẫn vẫn muộn một bước.

Vân Mộng Kỳ nhịn không được hoảng sợ nói:

- Không nên ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 745 - Kinh Ngạc

Ầm ầm!

Người Tử Thiên Tông đều động dung, tên đệ tử xuất sắc nhất kia rõ ràng ở trước mặt bọn hắn bị tập kích.

- Các ngươi thật sự muốn đại khai sát giới ở Tử Thiên Tông sao?

Ôn Hải Yến đối với Lăng Tiếu vẫn một mực rất thưởng thức, vừa thấy Lăng Tiếu bị đánh lén liền nhịn không được phẫn nộ quát La Bá Thiên.

La Bá Thiên không để ý tới Ôn Hải Yến, ánh mắt chuyển qua trên người Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm càng thêm khó chịu. Bằng trực giác của hắn, hắn có thể cảm nhận được cảm xúc chấn động mãnh liệt của Vân Mộng Kỳ.

- Tiểu tử này phải chết!

Trong đầu La Bá Thiên hiện lên một câu.

Bên kia, Mộc Ân đã đến biên giới nổi giận, sư đệ của mình vốn đã bị trọng thương, giờ Lăng Tiếu lại tổn thương trước mắt hắn, hắn như phát điên điên cuồng đánh tới tên cao giai Vương cấp của Trọng Kiếm Môn kia.

- Sư bá, ngươi lui lại đi.

Một thanh âm đạm mạc sâu kín vang lên.

Mọi người lại nhìn về một hướng, thân ảnh gầy như núi kia rõ ràng vẫn đứng

nguyên tại chỗ không nhúc nhích, phảng phất như một kích toàn lực của tên cao giai Vương cấp vừa rồi không thể gây ra cho hắn chút tổn thương nào cả.

Long Lân hộ giáp càng không ngừng tản ra hào quang chói mắt, khiến người không khỏi cảm thấy người trẻ tuổi này thật sự có một cổ vận khí cường hãn, khiến bọn hắn phải cúi đầu.

Mộc Ân nghe Lăng Tiếu kêu to, hắn một chiêu chấn bay người nọ, nhanh chóng đi tới bên người Lăng Tiếu kêu to nói:

- Tiêu nhi không sao chứ?

- Không có việc gì, hắn ngay cả gãi ngứa cho ta cũng không xưng!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười lạnh nói, tiếp theo giao Mộc Hòe vào tay Mộc Ân nói:

- Sư bá coi chừng sư phụ ta thật kỹ.

- Tiếu nhi đừng xúc động, ta và sư phó ngươi đã rời khỏi tông môn rồi, chúng ta cùng đi thôi, chúng ta không phải đối thủ của bọn hắn, bọn họ là người của Trọng Kiếm Môn.

Mộc Ân tiếp nhận Mộc Hòe, lập tức cẩn thận nói với Lăng Tiếu.

Hắn nhìn ra thực lực Lăng Tiếu đã tiến nhanh, có lẽ là trong Bí Cảnh đã nhận được kỳ ngộ nào đó.

Thế nhưng mặc dù như thế hắn cũng không cho rằng Lăng Tiếu có thể chiếm được chỗ tốt gì.

Người Trọng Kiếm Môn thực lực đáng sợ, càng có một đầu Cương Hoàng

Hùng Sư lục giai trung giai mạnh mẽ, cho dù Tử Thiên Tông bọn hắn dốc hết toàn lực cũng chưa hẳn có thể diệt sát người ta, huống chi Lăng Tiếu chỉ có thực lực trung giai Vương cấp.

- Người Trọng Kiếm Môn!

Mộc Ân nói chưa dứt lời, Lăng Tiếu nghe người Trọng Kiếm Môn trong đầu liền hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

Một câu trước khi chia tay kia khiến hắn vĩnh viễn không quên được.

Lập tức, hai mắt Lăng Tiếu đỏ lên, một cổ khí thế cường hãn phóng lên trời, Long Ảnh màu vàng kia ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét rung trời.

Lần này, hư ảnh Kim Long càng thêm ngưng thực, giống như Chân Long hiện thế vậy, khiến cao thấp Tử Thiên Tông đều chấn động.

- Cái kia... Đó là Chân Long ah, rốt cuộc là ai rõ ràng có thể tạo ra dị tượng này.

- Không phải là người Trọng Kiếm Môn a, bọn hắn thật sự là khinh người quá đáng, nếu ta có thực lực, nhất định phải giết sạch bọn hắn.

- Aizz, có cách nào chứ, ai bảo nhân gia quyền đầu cứng, thế giới này vốn chính là quyền đầu cứng chính là đạo lý.

- Mẹ ơi, đó... Đó hình như là Lăng trưởng lão?

- Lăng trưởng lão nào?

- Còn Lăng trưởng lão nào nữa, chính là Lăng Tiếu Lăng trưởng lão ah!

...

Chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông đều nhao nhao nghị luận, nhìn qua Kim Long kia đều có một loại xúc động muốn cúng bái.

Ở cách nhã các không xa, Trần Văn Vũ ngồi trên Thanh Phong Điêu, sắc mặt kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, miệng há thật to:

- Sư... Sư đệ rõ ràng đi ra?

Trần Văn Vũ vừa vui mừng vừa lo lắng, nội tâm mâu thuẫn đến cực điểm.

Một bên vui mừng vì Lăng Tiếu thoát khốn, một bên lại lo lắng Cát Bối Hân sẽ không thuộc về hắn nữa.

- Aizz, hân sư muội vẫn lạnh lùng với ta, trong lòng nàng chỉ thích Lăng sư đệ, đổi lại ta nếu là nữ, cũng thích nhân trung chi long như Lăng sư đệ.

Trần Văn Vũ khẽ thở dài một tiếng, trong nội tâm đắng chát. Bất quá, hắn cũng nhìn ra, Cát Bối Hân vốn chưa từng thích hắn, chỉ là hắn một bên tình nguyện thôi, hắn chỉ có thể giấu phần tình yếu này trong lòng thôi.

Trên Xích Viêm Phong, một thiếu niên toàn thân hiện lên hỏa diễm lại tới trên đỉnh núi, nhìn qua bóng dáng Kim Long kia, phá lên cười:

- Ha ha, ta biết ngay Lăng sư đệ nhất định có thể thoát khốn mà, giờ cũng không cần quá mức áy náy nữa.

Hắn ngưng cười, thủ đoạn có chút run lên, một đầu Xích Viêm Hổ xuất hiện bên cnahj, hắn nhảy lên lưng hổ đuổi về phía nhã các.

Trên Luyện Khí Đỉnh, cũng có một người trẻ tuổi ánh mắt sáng quắc nhìn

chằm chằm vào Kim Long ảnh, sắc mặt trở nên kích động, một đầu Hỏa Vân Sư từ sau đi ra, hắn không chút suy nghĩ liền nhảy lên lưng nó đuổi tới Bích Tuyền Các.

Trong Bích Tuyền Các, một nữ tử thanh thuần không nháy mắt lấy một cái nhìn lên không nhã các, trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh nước, trong miệng lẩm bẩm nói:

- La sư tỷ, hắn trở về rồi... Hắn thật sự trở về rồi...

Dứt lời, nàng phát liền chạy về phía nhã các.

Trên Dược Phong, một người trẻ tuổi ăn mặc đồ Luyện Khí Sư, ngóng nhìn bầu trời không xa, hai đấm siết chặt:

- Ta biết ngay lão đại phúc lớn mạng lớn, bất kể khó khăn gì cũng không làm khó được hắn.

Người trẻ tuổi này cũng bình tĩnh, chỉ ngơ ngác nhìn qua thân ảnh kia, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái, trong lòng của hắn kiên định thân ảnh màu vàng kia nhất định sẽ vĩnh viễn sừng sững như thế, mặc kệ khó khăn gì cũng khó mà đánh bại hắn.

Kim Long gào thét không ngừng, chấn cho không khí đều quay cuồng.

- Còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đưa hắn lên đường đi.

La Bá Thiên nhìn Lăng Tiếu đại xuất danh tiếng, bất mãn quát tên cao giai Vương cấp kia,

Người nọ phục hồi tinh thần lại, Cự Kiếm trong tay chém tới Lăng Tiếu.

Cao giai Vương cấp Trọng Kiếm Môn đã thi triển toàn lực, thế tất muốn một kiếm chém giết Lăng Tiếu.

Bởi vì một kích vừa rồi hắn vốn nghĩ đã có thể lấy mạng Lăng Tiếu, nhưng à Lăng Tiếu rõ ràng không bị chút gì, cái này khiến hắn cảm thấy tức giận không thôi.

Hắn cảm thấy tiểu tử này nhất định đã mặt phòng ngự vệ giáp cao giai, bằng không sao có thể không chết chứ!

Lúc này đây hắn thay đổi sách lược, Cự Kiếm rõ ràng chém về phía đầu lâu yếu ớt nhất của nhân loại.

Tiêu Tùng Lâm bị thương ở không xa muốn ra tay cứu người, đáng tiếc lại bị lão giả Trọng Kiếm Môn gắt gao tập trung vào, khiến hắn không có bất kỳ cơ hội xuất thủ nào cả, khiến lòng hắn rất lo lắng.

Mộc Ân ôm Mộc Hòe kêu lờn với Lăng Tiếu:

- Tiếu nhi, mau chạy đi!

Cùng lúc đó, hắn vươn tay kia, giơ huyền côn cứu viện.

Thế nhưng tốc độ cự kiếm kia quá nhanh, khiến hắn không kịp cứu viện.

Ngay khi cự kiếm kia sắp chém vào đầu Lăng Tiếu, một thành trường kiếm màu lam nhạt xảo diệu bắn qua.

Lăng Tiếu quay về là chuyện không ai nghĩ qua.

Cấm chế phong tỏa của Bí Cảnh Trấn Thiên Tông phải cần đến nhiều tên Địa Hoàng hợp lực mới có thể đánh khai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 746 - Ngươi Lại Đây Nhận Lấy Cái Chết!

Lăng Tiếu lúc bị nhốt trong Bí Cảnh mới chỉ là cao giai linh sư, cho dù hôm nay thực lực đại tiến, tỏa nhập trung giai Vương giai, nhưng cũng không đủ để phá khai cấm chế.

Cho nên, chưa từng có ai nghĩ qua Lăng Tiếu còn có thể một lần nữa hiện thế.

Trong lòng cao thấp người Tử Thiên Tông đã gần như coi Lăng Tiếu như một người chết, kể cả Mộc Hòe, Vân Mộng Kỳ...

Thế nhưng hôm nay Lăng Tiếu quay về khiến mọi người đều kinh ngạc.

Nếu như đổi thành lúc trước, bọn hắn thấy thực lực Lăng Tiếu hiện giờ chắc chắn sẽ đều phi thường cao hứng vạn phần.

Đây là một thiên tài của Tử Thiên Tông bọn hắn, càng là một gã Tứ phẩm luyện dược sư.

Nếu Lăng Tiếu cứ trưởng thành như vậy, bọn hắn tương lai nhất định nhiều thêm một gã cường giả Địa Hoàng, càng sẽ nhiều thêm một Ngũ phẩm luyện dược sư. Ai bảo tuổi Lăng Tiếu quá mức trẻ đi chứ.

Trunng giai Vương giai, Tứ phẩm luyện dược sư hai mốt tuổi.

Bất kể là ở Tây Bắc hay là Nam Vực nhất định cũng chỉ có mỗi mình hắn.

Tuy nói La Bá Thiên 30 tuổi là cao giai Vương giai đã là thiên tài yêu nghiệt

khắp Tây Bắc rồi.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không có thân phận tôn quý như hắn, cái này đã chú định hắn và Lăng Tiếu vẫn khó có thể so sánh nổi

Nhìn tình sư đồ của Lăng Tiếu với Mộc Hòe, mà Mộc Hòe đã tự trục tông môn, Lăng Tiếu khẳng định sẽ không lưu lại nữa.

Trong lòng bọn hắn đều tự hỏi, quyết định lần này là đúng hay sai đây?

Bọn hắn không biết nói gì, trong lòng đầu vô cùng mâu thuẫn.

Lại không nói Lăng Tiếu như thế nào, hôm nay hắn đã gặp phải một kích trí mạng, càng gặp phải cơn giận lôi đình của Trọng Kiếm Môn, hắn có thể thoát khỏi một kiếp này sao? Bọn hắn trong lòng đều không rõ ràng.

Đối mặt với một kiếm của cao giai Vương giai Trọng Kiếm Môn, Lăng Tiếu cũng không để vào mắt.

Thế nhưng người khác lại tưởng hắn sẽ chết.

Một người tiến lên còn trước Mộc Hòe ngăn cản một kiếm kia lại.

Một bóng hình xinh đẹp phong hoa tuyệt đại che trước Lăng Tiếu, một cổ hương thơm nữ tử phiêu vào mũi Lăng Tiếu.

Nếu đổi thành Lăng Tiếu trước kia, khẳng định sẽ không hít được hít một hơi, thỏa mãn khát vọng trong lòng, lại ôm thân thể ôn nhu mềm mại kia vào ngực vuốt ve một phen.

Thế nhưng bây giờ hắn lại không có tâm tình này, hắn ngoại trừ vô cùng tức tối ra, còn vô cùng đau nhức!

Ban nãy khi đến, hắn nghe nghe được lời nịnh hót của Vân Mộng Kỳ với một nam nhân trẻ tuổi, lòng hắn như bị dao đâm.

Phương hướng cố gắng, mục tiêu cố gắng truy cầu trong nháy mắt đã hủy diệt.

- Tiếu, lui lại đi, ngươi không phải đối thủ của hắn.

Vân Mộng Kỳ che trước người Lăng Tiếu nói.

Vân Mộng Kỳ hiện giờ vừa kinh vừa hỉ, kinh ngạc chính là Lăng Tiếu rõ ràng thoát ra khỏi Bí Cảnh, vui mừng chính là hắn thực lực đại tiến, rõ ràng đã đuổi kịp nàng rồi.

Nàng từng chấp thuận, chỉ cần thực lựcLăng Tiếu đuổi kịp nàng, nàng sẽ ngoan ngoãn làm nữ nhân của hắn. Tuy nói trước kia nàng đã xác lập quan hệ với Lăng Tiếu, nhưng lúc Lăng Tiếu làm được yêu cầu của nàng thì trong lòng nàng rất kiêu ngạo.

Nàng nhớ rõ nam nhân này từng vào lúc nguy hiểm nhất đã cứu mạng nàng, cũng nhớ kỹ nam nhân này vì nàng ngàn dặm xa xôi đến tông môn cạnh tuyển đệ tử, từ huyền sĩ giai từng bước một cố gắng đuổi theo bước chân nàng.

Mục đích chính là vì có một ngày vượt qua nàng, trở thành nam nhân của nàng.

Nam nhân chịu vì nàng trả giá như vậy, nam nhân ưu tú như thế, nàng còn gì bất mãn nữa?

Nàng vốn dĩ nghĩ đời này đã không còn gặp được Lăng Tiếu nữa, nàng cũng đã chuẩn bị dù hy sinh bản thân cũng muốn báo thù cho Lăng Tiếu.

Nàng đáp ứng liên hôn cũng là vì muốn quang minh chính đại tiến vào Trọng Kiếm Môn, ngày sau tìm cách hủy diệt Trọng Kiếm Môn.

Bằng không với thực lực của nàng cũng không biết phải tới tháng năm nào mới báo thù được cho Lăng Tiếu.

Bây giờ Lăng Tiếu xuất hiện, nàng đương nhiên không cần phải thực hiện kế hoạch nữa.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu đang ở biên giới nổi điên, căn bản không lĩnh tình của Vân Mộng Kỳ, cũng không biết trước đây Vân Mộng Kỳ có nỗi khổ tâm, hắn hít thật sâu một hơi buồn bả nói:

- Cút đi cho ta!

Vân Mộng Kỳ thân thể run lên, quay người lại nói:

- Tiếu, ngươi... Ngươi nói gì, ngươi nghe ta giải...

Vân Mộng Kỳ thoáng cái tâm tình loạn.

Lúc này, Mộc Ân ở một bên cắt đứt lời nàng:

- Tiếu, người ta đã đáp ứng gả cho thiếu môn chủ Trọng Kiếm Môn, về sau người ta chính là thiếu môn chủ phu nhân.

Mộc Ân không muốn Lăng Tiếu bị Vân Mộng Kỳ lừa gạt, ở một bên nhắc nhở Lăng Tiếu.

Lời này chỉ khiến Lăng Tiếu như bị đổ dầu vào lửa.

- Con mẹ nó, còn sững sờ làm gì, giết bọn hắn cho ta!

La Bá Thiên lại lần nữa quát tên cao giai Vương giai kia.

Hắn thấy Vân Mộng Kỳ rõ ràng che trước Lăng Tiếu, vừa nhìn đã biết trước kia bọn hắn khẳng định có quan hệ gì đó, hắn sao có thể chấp nhận được.

Cho nên, Lăng Tiếu phải chết!

Vân Mộng Kỳ còn muốn giải thích gì đó, tên cao giai Vương giai kia của Trọng Kiếm Môn đã vòng qua nàng, giết qua Lăng Tiếu.

Tốc độ hắn nhanh đến cực điểm, vốn không phải Vân Mộng Kỳ trung giai Vương giai có thể đuổi kịp.

Cự kiếm lần nữa rớt chém xuống đầu Lăng Tiếu.

- Đi chết đi!

Tên cao giai Vương giai kia hung ác gầm một tiếng.

- Không nên ah!

Vân Mộng Kỳ kinh hô.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì bọn hắn lại thấy được một màn chấn kinh!

Cự kiếm chém xuống đầu Lăng Tiếu bị hắn một tay bắt lấy.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, bọn hắn nào từng thấy qua tay nhân loại có thể chống lại huyền khí chứ?

Nhưng sự thật lại ngay trước mắt, bọn hắn dụi dụi mắt, phát hiện những gì mình thấy cũng không giả.

Đúng vậy, đúng là Lăng Tiếu tay không bắt lấy thanh kiếm kia.

- Ngươi có thể đi chết rồi!

Lăng Tiếu hai mắt hiện hồng, trong miệng phát ra thanh âm giống như truyền tới từ Cửu U Địa Ngục.

Lăng Tiếu vừa dứt, hắn liền đá chân lên.

Tên cao giai Vương giai kia vốn không để Lăng Tiếu vào mắt, nhưng thấy Lăng Tiếu dùng tay bắt lấy tứ giai kiếm khí của mình liền sững sốt.

Ngay trong lúc phân tâm, dưới thân hắn truyền tới đau nhức kịch liệt

Hắn cả người bay ngược ra ngoài, thân dưới một mảnh nhuộm hồng.

Hắn rõ ràng bị Lăng Tiếu đá phát nổ "căn", quá mức bi kịch!

La Bá Thiên nhíu mày, thấy người của mình rõ ràng bị một chiêu đả thương lập tức quát to:

- Rõ ràng dám thương người Trọng Kiếm Môn ta, lá gan thật lớn!

Tiếp theo nói với hai tên Vương giai ở bên cạnh:

- Còn không đi lên giải quyết hắn

- Vâng Thiếu chủ.

Hai tên Vương giai kia đáp ứng một tiếng giết qua Lăng Tiếu.

Trọng Kiếm Môn phân ra một người cứu tên Vương giai thụ thương kia về.

- Có việc từ từ thương lượng, cần gì nháo thành như vậy chứ.

Vân Hùng mở miệng khuyên bảo nói.

Hắn không muốn người khác gây chuyện trong Tử Thiên Tông, nhưng đầu hùng sư bên cạnh La Bá Thiên mang đến cho hắn áp lực quá lớn, cho nên chỉ có thể hạ giọng khuyên bảo, một chút uy nghiêm tông chủ cũng không có.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 747 - Ác Chiến. (1)

Vân tông chủ, ngươi không cần khó xử, lão cẩu kia đã tự trục tông môn, không phải người Tử Thiên Tông các ngươi nữa, ta chỉ giết một già một trẻ này thôi, sẽ không mang đến phiền toái cho Vân tông chủ đâu.

La Bá Thiên nhàn nhạt nói.

Ah ah!

Lúc này, hai tiếng kêu thảm lại truyền đến.

Chỉ thấy hai tên Vương giai đánh tới Lăng Tiếu còn chưa tới gần hắn đã phát ra một tiếng kêu thảm, từ giữa không trung rơi xuống dưới.

Tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra.

Lưỡng đại cao giai Vương giai sao còn chưa phát lực đã xong đời rồi?

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới hai người kia, trong nháy mắt liền đến chỗ La Bá Thiên cách đó không xa, ánh mắt đỏ hồng nhìn La Bá Thiên âm trầm nói:

- Ngươi lại đây nhận lấy cái chết!

Hai tên cao giai Vương giai vừa rồi là Lăng Tiếu trực tiếp lợi dụng tinh thần lực miểu sát, hắn cũng có thể miểu sát La Bá Thiên, nhưng hắn càng muốn tự tay đánh tên thiếu chủ Trọng Kiếm Môn này thành mảnh vỡ hơn.

Tên này muốn giết sư phụ hắn, làm hại nữ nhân của hắn, càng đầu sỏ sát hại La Mỹ Anh, thù này phải hảo hảo tính toán, phải phát tiết lửa giận trong lòng, bằng không hắn sẽ điên mất.

La Bá Thiên không nghĩ đến Lăng Tiếu lại quỷ dị như thế, rõ ràng đánh bị thương một cao giai Vương giai, lại khó hiểu giết chết hai tên cao giai Vương giai, mà hắn thấy thực lực Lăng Tiếu mới chỉ là trung giai Vương giai thôi, dựa vào gì lại làm được như thế?

Bất quá, trong lòng La Bá Thiên dù nghi hoặc, nhưng hắn cũng không sợ Lăng Tiếu, hắn gần đây đều là thiên chi kiều tử, trong Tây Bắc lớn nào này, có thể sánh với hắn cũng chỉ có người kia của Quang Tinh Điện, mà tên trước mắt này hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Thấy La Bá Thiên tiến lên trước một bước, lão giả Trọng Kiếm Môn kia trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh hắn thấp giọng nói:

- Thiếu gia, để lão phu giải quyết hắn, này tiểu tử có chút cổ quái!

La Bá Thiên dang tay khinh thường nói:

- Một tiểu tử vô danh, còn không đáng cho ngài động thủ, dù sao ta cũng đã lâu không động thủ rồi, hôm nay vừa vặn hoạt động gân cốt một chút.

Tiếp theo, La Bá Thiên tiến lên một bước, chỉ vào Lăng Tiếu quát:

- Báo ra tên tuổi, ta không giết hạng vô danh.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Người chết không có tư cách biết rõ tên của bản thiếu gia.

Nói xong, Lăng Tiếu chuyển động!

Hắn trong nháy mắt biến mất, mới bắt đầu đã vận dụng tốc độ cao nhất, rất nhiều người căn bản không bắt được thân ảnh của hắn.

Chỉ có những cường giả Địa Hoàng kia kinh hô:

- Tốc độ thật nhanh!

- Ngươi đi chết cho ta!

Lăng Tiếu kinh thanh một tiếng, nắm tay không chút dấu hiệu đánh vào mặt La Bá Thiên.

La Bá Thiên ánh mắt nhảy dựng, phần đầu ngửa về sau, nắm tay Lăng Tiếu lướt sát qua sống mũi hắn khiến khuôn mặt hắn đau nhức.

La Bá Thiên cũng rất cao minh, đồng thời khi tránh né, bên dưới một chân đá tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối mặt với phản kích của La Bá Thiên cũng không né tránh, trên khuôn mặt còn mang theo cười lạnh, cũng đá ra một cước tới La Bá Thiên.

Răng rắc!

Một tiếng gãy xương vang lên, một người trong đó phát ra tiếng kêu thảm.

Hai người tách ra, người khác đều tưởng rằng bị thương sẽ là Lăng Tiếu.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại hoàn hảo đứng ở đó, mà La Bá Thiên lại lộ ra đau đớn vuốt ve chân.

Không cần nói, cứng đối cứng vừa rồi La Bá Thiên đã ăn thiệt thòi không nhỏ.

La Bá Thiên rốt cuộc giận dữ, cự kiếm sau lưng liền xuất hiện.

- Tiểu tử, ngươi khiến ta động thật sự, chết cũng đáng rồi.

La Bá Thiên âm trầm nói một tiếng, cự kiếm lóe ra quang mang cường đại, từng đạo đao ảnh như mưa khuynh tiết mà xuống.

Kiếm khí đáng sợ tràn lan đến, khiến người ở hai bên đều lui ra xa.

Chiêu này tuyệt đối là kiếm kỹ cao giai, bằng không sao lại có uy thế đáng sợ như thế.

La Bá Thiên chính là thiên chi kiêu tử của Trọng Kiếm Môn, mười ba tuổi trở thành huyền giả, mười lăm tuổi trở thành huyền sĩ, mười chín tuổi trở thành Linh Sư, hai mươi hai tuổi trở thành Vương cấp, từ đó về sau càng bỏ ra tám năm đạt tới cảnh giới cao giai Vương cấp.

Con đường phát triển của hắn hoàn toàn có thể dùng yêu nghiệt để hình dung.

Hắn một mực được giấu trong Trọng Kiếm Môn nên không ai biết đến sự hiện hữu của hắn.

Hôm nay đạt đến cao giai Vương cấp đang là lúc hăng hái cho nên tông môn định tuyển vợ cho hắn.

Thê tử La Bá Thiên sẽ trở thành thiếu môn chủ phu nhân tương lai của bọn hắn, cho nên chuyện tuyển vợ này cực kỳ trọng yếu.

Không chỉ cần nhân phẩm xuất chúng, thiên phú tu luyện hơn người, càng phải có thân phận xứng với La Bá Thiên mới được.

Gần đây, Trọng Kiếm Môn chiêu mộ được tư liệu về nữ đệ tử xuất sắc các môn phái, từ đó chọn lựa ba thiếu nữ bất kể là i nhân phẩm hay thiên phú đều xuất chúng làm mục tiêu.

Tam nữ này là Vũ Phong Nguyệt của thất phẩm tông môn Mị Tông, Vân Mộng Kỳ của bát phẩm tông môn Tử Thiên Tông cùng với Mộ Cơ của Bái Nguyệt Tông.

Vốn mục tiêu của bọn hắn là Vũ Phong Nguyệt, nàng này mới chỉ hai mươi sáu đã là trung giai Vương cấp rồi, hơn nữa thế lực phía sau cũng tương đương với Trọng Kiếm Môn bọn họ, nếu như có thể cùng Mị Tông liên hợp, như vậy bọn hắn có thể lay động địa vị bền chắc của Quang Tinh Điện rồi.

Đáng tiếc, Mị Tông lại từ chối việc này, Trọng Kiếm Môn bọn hắn chỉ có thể bỏ qua, không dám sinh sự gì với Mị Tông.

Cho nên, việc thông gia mới rơi xuống trên người Vân Mộng Kỳ Tử Thiên Tông.

Thiên phú Vân Mộng Kỳ càng thêm xuất sắc, hơn nữa cũng trẻ tuổi hơn, chỉ cần bồi dưỡng thì thành tựu ngày sau sẽ không thấp hơn La Bá Thiên, hơn nữa thực lực Tử Thiên Tông thấp hơn Trọng Kiếm Môn nhiều nên cũng dễ dàng khống chế.

Người Trọng Kiếm Môn cũng không biết một đời trẻ tuổi của tông mình đã chết trên tay Lăng Tiếu Tử Thiên Tông, nếu biết được, chỉ sợ bọn họ cũng không đưa ra đề nghị thông gia mà trực tiếp giết đến tận Tử Thiên Tông, khiến Tử Thiên Tông gà chó không yên rồi.

...

La Bá Thiên đi vào Tử Thiên Tông, lúc vừa thấy được Vân Mộng Kỳ liền quyết định khiến nữ tử xinh đẹp vô phương này làm vợ mình, huống chi Vân Mộng Kỳ so với trong tình báo còn đẹp hơn, thực lực càng mạnh hơn.

Trung giai Vương cấp gần hai mốt tuổi, coi như là hắn năm đó cũng không có thiên phú đáng sợ như vậy a!

Vốn Vân Mộng Kỳ cũng biểu hiện với hắn là vừa gặp đã thương, không nghĩ tới giờ lại đột nhiên g iết ra một người trẻ tuổi yêu nghiệt như vậy.

Tuổi ngang với Vân Mộng Kỳ cũng đã là trung giai Vương cấp, còn đạt tới trung giai đỉnh phong chi cảnh, tùy thời đều có thể đạt đến cao giai Vương cấp, mà Vân Mộng Kỳ sau khi thấy người trẻ tuổi kia thần sắc lại thay đổi, ánh mắt kia nhìn đến ẩn tình đến cực điểm, coi như là kẻ đần cũng nhìn ra được nàng có tình cảm không bình thường với hắn.

Cho nên, La Bá Thiên không đích thân tiêu diệt Lăng Tiếu thì không được.

Chỉ có hắn ở trước mặt Vân Mộng Kỳ bày ra thực lực cường đại, mới khiến cho nàng cam tâm tình nguyện bái phục dưới chân hắn.

Hắn vốn tưởng rằng có thể đơn giản bắt được Lăng Tiếu, nhưng vừa đối mặt đã bị Lăng Tiếu đá gãy chân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 748 - Ác Chiến. (2)

Khiến mặt mũi hắn đều mất hết.

Hiện tại hắn đằng đằng sát khí, vừa ra tay đã là lam giai kiếm kỹ đáng sợ, kiếm vũ đáng sợ hoàn toàn bao phủ lấy Lăng Tiếu.

- Tiếu!

Vân Mộng Kỳ lo lắng hoảng sợ nói.

Nàng muốn cứu viện Lăng Tiếu, nhưng Vân Hùng lại bắt lấy tay nàng nói:

- Đừng đi qua, dùng thực lực của ngươi không cứu được hắn.

- Không... Cho dù chết ta cũng phải chết cũng một chỗ với hắn!

Vân Mộng Kỳ muốn thoát khỏi tay phụ thân, nhưng Vân Hùng lại chụp rất chặt.

La Bá Thiên vung nhanh lấy kiếm, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn nói:

- Đi chết đi tiểu tạp chủng!

Nhưng trong cơn mưa kiếm kia lại hiện lên một tầng kim quang chói mắt.

Tiếp theo, từng đợt tiếng "Đinh đương" giao thoa truyền ra.

Chỉ thấy Lăng Tiếu rõ ràng dùng một đôi nắm đấm màu vàng đánh cho

những kiếm khí ngưng hình kia thành phấn vụn.

- Điều này sao có thể, rõ ràng dùng thân thể đánh nát công kích của ta.

La Bá Thiên hoảng hốt.

Lăng Tiếu đối với những kiếm vũ kia coi như không có, một đường hát vang, đánh tan kiếm vũ thành một con đường, bay thẳng nện tới La Bá Thiên.

Lão giả Trọng Kiếm Môn nhịn không được hoảng sợ nói:

- Thiếu chủ, đừng để hắn gần người!

Hắn đã nhìn ra thân thể Lăng Tiếu bất phàm, một khi để Lăng Tiếu tới gần, chỉ sợ Thiếu chủ hắn sẽ phải chịu thiệt.

La Bá Thiên tự nhiên không phải loại ngốc nghếch, hắn không hề lợi dụng thuộc tính công kích nữa, mà trực tiếp dùng Cự Kiếm chém tới Lăng Tiếu.

- Để bản Bá Vương xem thử nắm đấm của ngươi cứng hay là cao giai huyền khí cứng!

La Bá Thiên lộ ra ác quang, Cự Kiếm hoạch xuất cầu vồng màu vàng chém tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu rõ ràng không tránh không né, Long Lân màu vàng trên nắm tay như bao tay bao trùm lấy hai tay hắn, hào quang ánh vàng rực rỡ lập loè không ngớt.

Đinh đương!

Cự Kiếm cùng nắm đấm đan vào, phát ra tiếng giao hưởng chói tai.

Cự Kiếm xuất hiện một lỗ hổng, mà kim mang trên nắm đấm kia vẫn lập loè không ngừng.

Mọi người thấy một màn này trong nội tâm đều kinh hoàng không ngớt.

Bọn hắn đều kinh hô trong lòng:

- Đây là thân thể gì chứ?

- Tạp chủng Trọng Kiếm Môn, hôm nay chính là ngày dỗ của các ngươi.

Lăng Tiếu sát ý nghiêm nghị, khí thế lại đến đỉnh phong.

Thân ảnh liền biến mất, một đạo tàn ảnh vẫn đang ở trước mắt La Bá Thiên.

- Thiếu chủ cẩn thận sau lưng.

Lão giả Trọng Kiếm Môn bắt được thân ảnh Lăng Tiếu, hắn rất muốn ra tay đập chết Lăng Tiếu, nhưng hắn biết rõ lòng tự trọng của Thiếu chủ hắn tuyệt không cho phép hắn làm như vậy.

La Bá Thiên được lão giả nhắc nhở muốn tách khỏi, nhưng nắm đấm Lăng Tiếu nhanh như tia chớp, lập tức đánh vào lưng hắn.

PHỐC!

La Bá Thiên như đạn pháo bị nện bay ra, một ngụm máu tươi phun ra.

Nhưng công kích của Lăng Tiếu mới chỉ bắt đầu, hắn lộ ra một vòng cười

nhạt, thân ảnh lần nữa biến mất.

Khi thân hình La Bá Thiên còn chưa ổn định, Lăng Tiếu đã lần nữa xuất hiện cạnh hắn:

- Yên tâm, ta sẽ không lập tức giết ngươi, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là tư vị sống không bằng chết.

Dứt lời, Lăng Tiếu lại hung hăng đá cho La Bá Thiên một cước.

La Bá Thiên chỉ cảm thấy mình như bị cự thạch ngàn cân nện trúng, ngay cả phòng ngự vệ giáp trên người tựa hồ cũng không tạo nên tác dụng gì.

La Bá Thiên lần nữa bay ra ngoài hét lớn một tiếng, sóng âm cường đại lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, chấn cho mọi người chung quanh màng tai ông ông nổ vang,

Đây là sóng âm huyền kỹ Sư Tử Hống của hắn!

Lăng Tiếu không nghĩ tới La Bá Thiên còn có huyền kỹ như vậy, bị chấn cho phải dừng lại ngắn ngủi.

La Bá Thiên rốt cuộc tìm được cơ hội phản kích, hắn ném Cự Kiếm trong tay đi như rác rưởi, trong tay lại nhiều thêm một thanh Linh kiếm màu vàng đất.

Lục giai trung giai Hoàng Thiên kiếm, đây là một thanh Linh kiếm thổ thuộc tính, đây mới là binh khí chính thức của La Bá Thiên.

- Tiểu tạp cẩu, vừa rồi đánh thoải mái chưa, xem ngươi làm sao chống cự Hoàng Thiên kiếm của ta, ngươi đi chết đi!

La Bá Thiên hiện lên vẻ âm tàn, Hoàng Thiên kiếm đấm tới bụng dưới Lăng

Tiếu.

Lúc này, tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, vừa vặn thấy một màn như vậy!

- Không nên ah!

Vài đạo tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Đáng tiếc, có làm gì được đâu, Linh kiếm của La Bá Thiên vẫn dũng mãnh vô địch đâm tới Lăng Tiếu.

Trên mặt mấy người Trọng Kiếm Môn đều lộ ra dáng cười mừng rỡ.

Trong mắt bọn hắn, Thiếu chủ bọn hắn tuyệt đối sẽ không thua vào tay một tiểu tử vô danh.

PHỐC!

Khi Lăng Tiếu lấy lại tinh thần thì Linh kiếm đã đến trái tim hắn, hắn vội lóe lên, nhưng đã không còn kịp nữa, Linh kiếm vẫn đâm vào lồng ngực hắn.

Vạn hạnh chính là Linh kiếm không đâm trúng tim

Lập tức, trước ngực Lăng Tiếu liền bị một cổ huyết sắc vàng óng ánh nhuộm hồng.

La Bá Thiên kinh ngạc một chút, bất quá trong tay lại không lưu tình, dưới chân lại hung hăng đạp Lăng Tiếu một cước.

Lăng Tiếu thoát ly Linh kiếm, cả người bay ngược xuống, đập vào nhã các phía dưới, đụng nát tất cả nóc nhà

Rơi vào trong phòng của nhã các, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy từng đợt đau đớn khiến hắn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Thân thể của hắn tuy hung hãn, nhưng so với Linh Khí vẫn kém xa, vốn không thể đỡ được, huống chi lại bị Sư Tử Hống chấn cho mất đi trạng thái phòng ngự.

Cũng may hắn có cổ hoàng thần công biến thái, năng lực khôi phục cũng không bình thường.

Lăng Tiếu không có bao nhiêu thời gian chữa thương, ăn vào mấy khỏa đan dược, ức ở thương thế liền muốn đứng lên tái chiến.

Lúc này, bên người lại vang lên một thanh âm kinh hỉ:

- Tiếu, là.. Là ngươi sao?

Lăng Tiếu nghe thanh âm quen thuộc này thân thể nhẹ run lên một cái, tiếp theo nghiêng mặt nhìn qua thấy một khuôn mặt kiều diễm ướt át kích động nhìn qua hắn.

- Hân... Hân Nhi, ngươi sao lại ở đây?

Lăng Tiếu không để ý thương thế, nhào tới bên người Cát Bối Hân hỏi.

Nhưng Lăng Tiếu khẽ động, lại liên lụy đến thương thế, khiến hắn đau nhức không khỏi nhếch miệng.

- Tiếu, ngươi... Ngươi bị thương, là ai nhẫn tâm như vậy!

Nước mắt Cát Bối Hân lập tức tuôn ra như suối

Tâm tình vốn đang phẫn nộ của Lăng Tiếu lập tức liền bị nước mắt của nàng hòa tan.

Lăng Tiếu khẽ lau mặt đẹp của Cát Bối Hân, ôn nhu nói:

- Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận bị đâm một cái thôi, đợi lát nữa sẽ tốt thôi.

Ngay khi Cát Bối Hân còn muốn nói gì đó, thanh âm La Bá Thiên đã sâu kín vang lên:

- Tiểu tạp cẩu ta biết rõ ngươi không dễ dàng chết như vậy, mau ra đây nhận lấy cái chết.

Theo thanh âm La Bá Thiên vang lên, Hoàng Thiên kiếm đánh ra một mảnh thổ mang, phảng phất như một tòa sơn nhạc nhỏ nện xuống nhã các bên dưới vậy.

Hắn rõ ràng không để ý đến người dưới nhã các, đủ thấy tầm lòng hắn tàn nhẫn thế nào rồi.

Lăng Tiếu phản ứng rất nhanh, một tay bế Cát Bối Hân lên, cắn răng đụng vào vách tường chạy ra ngoài.

Ầm ầm!

Một đạo tiếng nổ mạnh vang lên, một mảnh phòng ốc của nhã các liền bị nện thành phế tích.

May mắn Lăng Tiếu phản ứng nhanh, bằng không hắn và Cát Bối Hân sẽ bị sống chôn ở chỗ này rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 749 - La Bá Thiên Vẫn. (1)

La Bá Thiên sớm đoán được Lăng Tiếu sẽ không dễ dàng chết như vậy, mang theo Hoàng Thiên kiếm đuổi về phía Lăng Tiếu, từng đạo kiếm quang màu vàng đất cường đại đánh tới hắn.

- Dừng tay.

Vân Mộng Kỳ thừa dịp Vân Hùng phân thần liền giãy khỏi tay hắn, giơ kiếm lên chặn đường La Bá Thiên.

La Bá Thiên không muốn thương tổn Vân Mộng Kỳ, chỉ có thể dừng chiêu thế hỏi:

- Vân sư muội, ngươi đây là ý gì?

- Nơi này là địa bàn Tử Thiên Tông chúng ta, không phải Trọng Kiếm Môn các ngươi, ngươi làm như vậy thật sự là muốn hủy Tử Thiên Tông chúng ta sao?

Vân Mộng Kỳ thay đổi thái độ khi trước chất vấn La Bá Thiên.

La Bá Thiên cười lạnh nói:

- Ta không phải đã nói sao, ta chỉ muốn giết hai con chó một già một trẻ kia thôi, bọn hắn đã không phải là người Tử Thiên Tông các ngươi nữa, Vân sư muội cần gì phải thế?

Trong lòng của hắn đương nhiên hiểu rõ Vân Mộng Kỳ đây là đang giữ gìn

Lăng Tiếu, trong nội tâm càng hạ quyết tâm phải giết Lăng Tiếu cho bằng được.

Ngay khi Vân Mộng Kỳ còn muốn nói gì đó Lăng Tiếu đã an trí Cát Bối Hân đến bên người Mộc Ân, tiếp theo phóng lên trời, một tiếng long ngâm cắt ngang phía chân trời.

Lăng Tiếu rốt cục bày ra thiên phú thần thông Long tộc, sóng âm cường đại không biết mạnh hơn Sư Tử Hống của La Bá Thiên bao nhiêu lần, chấn cho không ít người đều run lên, màng như bị gai đâm vào vậy.

La Bá Thiên bị tập trung vào, cả người lui ra hơn mười mét, hai lỗ tai đều toát ra vết máu.

Lăng Tiếu không để ý tới thương thế của mình, lợi dụng tốc độ nhanh nhất giết tới La Bá Thiên.

- Tiểu tặc đừng mơ thực hiện được!

Lão giả của Trọng Kiếm Môn kia lập tức ngăn ở trước Lăng Tiếu, một chưởng đánh tới ngực hắn.

Lăng Tiếu tốc độ mặc dù nhanh, nhưng lại bị thương thế lúc trước ảnh hưởng, mà đối phương lại có thực lực đỉnh phong Địa Hoàng, đương nhiên không phải hắn nói tránh là có thể tránh được.

Lập tức Lăng Tiếu sắp bị trúng chiêu, Tiêu Tùng Lâm cũng ngoài tầm tay với, những người khác cũng không dám đơn giản vọng động

Ai ngờ, ngay khi lão giả Trọng Kiếm Môn sắp đánh đến trước ngực Lăng Tiếu thì trong óc hắn lại truyền đến một hồi đau đớn không hiểu.

Thức hải hắn đau đớn như bị vạn kiếm cắt qua

May mắn hắn là đỉnh phong Địa Hoàng, thức hải đã đã trở thành linh hồn, có thể chống cự một ít công kích tinh thần lực, không giống như võ giả dưới Vương cấp, bị miểu sát ngay lập tức.

Mặc dù như thế, hắn không thể không đình chỉ thế công với Lăng Tiếu, toàn diện khiến linh hồn ở vào trạng thái phòng ngự.

Lăng Tiếu thấy thế, cắn răng, tinh thần lực cuốn ra khỏi thức hải, tinh thần lực cường đại liên tục không ngừng óa thành vô số đao kiếm tiến vào giữa thức hải lão giả.

Ah!

Công kích tinh thần lực cường đại đáng sợ khiến hắn nhịn không được ôm đầu kêu thảm lên.

Lăng Tiếu bắt lấy cơ hội nghìn cân treo sợi tóc, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm tản ra một lam một hồng.

Băng hỏa kiếm như lưu tinh xẹt qua giữa không trung.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, liền thấy được một đoàn huyết vụ tách ra.

Lão giả Trọng Kiếm Môn kia rõ ràng ở trước mắt bọn hắn bị một kiếm chém làm hai nửa, thân thể hai nơi!

Tất cả mọi người đều chấn kinh!

Bọn hắn dùng sức xoa xoa mắt, bọn hắn tuyệt đối không tin rằng đây là sự

thật, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, khiến bọn họ không tin không được, trừ phi bọn họ đều đang nằm mơ.

Đỉnh phong Địa Hoàng rõ ràng bị một trung giai Vương cấp nho nhỏ chém giết.

Đây quả thực quá bất khả tư nghị!

- Hắc trưởng lão!

Người Trọng Kiếm Môn đều phẫn nộ kinh hô lên.

- Tiểu tử để mạng lại!

Một tên Địa Hoàng khác của Trọng Kiếm Môn phục hồi tinh thần lại trước, lập tức giết tới Lăng Tiếu.

Tiêu Tùng Lâm liều mạng thân thể bị thương, vung lấy Linh Khí ngăn hắn lại.

Tiêu Tùng Lâm mặc dù bị thương, nhưng đã điều tức một lát, trong tay lại có Linh Khí, cho nên căn bản không Địa Hoàng ngang giai với hắn.

Mặt khác, hai gã trung giai Vương cấp của Trọng Kiếm Môn muốn đi lên đánh chết Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, bọn hắn sợ!

Hắc trưởng lão của bọn hắn có thực lực thế nào, rõ ràng cũng chỉ có thể nuốt hận, bọn hắn đi lên chỉ sợ cũng chỉ còn đường chết.

Bọn hắn không nhúc nhích, Lăng Tiếu lại nhân cơ hội giết tới La Bá Thiên.

Lúc này La Bá Thiên cũng luống cuống, chỉ có thể gọi Cương Hoàng Hùng Sư về.

- Sư Vương, ăn hắn cho ta!

La Bá Thiên xoay người nhảy lên lưng Cương Hoàng Hùng Sư chỉ vào Lăng Tiếu quát to.

Trong mắt hắn tràn đầy phẫn hỏa, hắn nhất định phải khiến tiểu tạp chủng này chết không có chỗ chôn, còn có Tử Thiên Tông ghê tởm kia nữa, cũng nhất định phải khiến họ biết rõ sự lợi hại của bản bá vương.

La Bá Thiên ở chỗ này ăn phải thiệt thòi lớn, lại thêm người đến cùng hắn đã chết hơn phân nửa, mà ngay cả Hắc trưởng lão thực lực mạnh nhất cũng tán thân ở đó, đợi khi trở lại tông môn hắn nhất định phải chịu trách phạt.

Cho nên, hắn nhất định phải dùng máu rửa sạch sỉ nhục lần này.

Cương Hoàng Hùng Sư nhận được chỉ thị của La Bá Thiên, dùng một chiêu Sư Tử Hống với Lăng Tiếu.

Đầu sư tử kia vừa hé miệng, cao thủ Tử Thiên Tông đã nhanh chóng thối lui về sau.

Rống!

Sóng âm cường đại rống về phía Lăng Tiếu.

Từng đợt gợn sóng màu vàng một mực nhộn nhạo không ngớt, không gian tựa hồ cũng trở nên vặn vẹo, phòng ốc, cây cối, nham thạch bên dưới đều bị chấn cho bay lên, phảng phất như gió bão cấp mười vậy, khiến người cực kỳ sợ hãi.

Mộc Ân bên dưới đã mang theo Mộc Hòe và Cát Bối Hân lẫn ra xa xa.

Cát Bối Hân thực lực còn thấp nếu không phải chạy đi nhanh, chỉ sợ đã trở thành người điếc rồi.

Nàng hoa dung thất sắc kinh hô về phía trên không:

- Tiếu!

Mộc Ân ở một bên thần sắc cũng cực kỳ khó coi, mà Mộc Hòe vừa khôi phục được chút khí tức lại bị dư âm lan đến chấn cho hôn mê bất tỉnh.

Vân Mộng Kỳ ở không xa cơ hồ muốn xông vào trong cơn sóng âm kia, chỉ là Vân Hùng lại gắt gao giữ chặt lấy nàng, không cho nàng đi.

- Cha, nếu Tiếu có gì bất trắc con cũng không sống nổi nữa!

Vân Mộng Kỳ kiên quyết nói, nước mắt cũng lăn trên gò má.

Vân Hùng sửng sốt một chút nói:

- Nữ... Nữ nhi ngươi không phải đáp ứng gả cho La Bá Thiên sao?

Vân Mộng Kỳ lộ ra sát cơ trầm thấp nói:

- Ta cho rằng Tiếu không ra được nữa, ta là vì muốn thay hắn báo thù mới đáp ứng, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng con gái ham cái vị trí thiếu môn chủ phu nhân gì đó của Trọng Kiếm Môn bọn hắn sao?

Vân Hùng liền giật mình, khó trách hắn cảm thấy trong khoảng thời gian này con gái trở nên là lạ, thì ra là vì thế.

Sóng âm chấn động một hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh lại.

Cảnh vật chung quanh cơ hồ bị phá hư hầu như không còn, nhã các đã triệt để biến thành một mảnh phế tích.

- Ha ha! Dám giết người Trọng Kiếm Môn ta, hôm nay muốn các ngươi biết hậu quả khi đắc tội với bản Bá Vương...

La Bá Thiên thập phần đắc ý cười nói.

Đáng tiếc, hắn còn chưa nói hết lời thì thần sắc đã cứng lại, mắt nhìn về trước cơ hồ như muốn lòi ra, miệng càng giương ra thật to.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 750 - La Bá Thiên Vẫn. (2)

Ngoài ra hắn, người ở không xa cũng đều hóa đá như hắn.

Bọn hắn nhìn thấy gì?

Một đầu long! Một đầu Lam Sắc Giao Long sáu trảo, bộ dáng uy phong lẫm lẫm kia, khí thế cường đại đáng sợ kia, khiến bọn hắn có một loại xíc động nhịn không được muốn cúng bái

- Trời ạ! Đó là... Đó là Giao Long chân chính.

- Xem ra ít nhất là Giao Long lục giai, thật... Thật là đáng sợ.

- Ngồi ở phía trên chính là Lăng... Lăng trưởng lão, quá uy phong, nếu ta có như vậy một đầu Giao Long như vậy, cho dù giảm thọ hơn mười năm cũng nguyện ý.

- Lăng trưởng lão nếu vĩnh viễn đều khiến người ngoài ý muốn như vậy, vậy Tử Thiên Tông chúng ta cũng không cần sợ ai nữa.

...

Tất cả chấp sự và đệ tử Tử Thiên Tông mắt đều sáng ngời nhìn Lam Sắc Giao Long, trong nội tâm đối với Lăng Tiếu tràn đầy sùng bái.

Lăng Tiếu ngau khi Cương Hoàng Hùng Sư mạnh mẽ hống tới đã lập tức triệu hồi ra Lam Sắc Giao Long, có hộ thể thần mang của nó, hắn căn bản không bị Sư Tử Hống ảnh hưởng.

- Đừng tưởng rằng ngươi có lục giai linh thú đã là rất giỏi, tiểu Long tiêu diệt bọn họ cho ta.

Lăng Tiếu nhướng mày chỉ về phía Cương Hoàng Hùng Sư nói.

Lam Sắc Giao Long đuôi rồng bãi xuống, thân thể dựng thẳng lên, nó cũng không lập tức bổ nhào qua, mà dùng sóng âm trả lại.

Rống!

Thiên phú thần thông Long Tộc kinh hiện!

Uy lực của Long Ngâm so với Sư Tử Hống càng thêm kinh khủng, không khí quanh thân tựa như bị xé rách ra.

Cương Hoàng Hùng Sư kia đã phát giác ra thực lực Lam Sắc Giao Long còn đáng sợ hơn cả nó, rõ ràng không dám chọi cứng, quay đầu bỏ chạy.

La Bá Thiên ngồi trên Cương Hoàng Hùng Sư cũng bị dọa cho thần sắc bối rối đến cực điểm.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, tên đệ tử Tử Thiên Tông kia lại có thực lực khủng bố như vậy.

Hắn không khỏi nghi hoặc:

- Chẳng lẽ Tử Thiên Tông vẫn dấu kín quả thực lực sao?

Nghĩ đến đây, phía sau hắn liền toát mồ hôi lạnh.

Hiện giờ hắn chỉ muốn mau chóng thoát khỏi đây, bằng không hắn sẽ phải bỏ mạng lại mất.

Cương Hoàng Hùng Sư tốc độ không chậm, nhưng so với Lam Sắc Giao Long còn cao giai hơn cả nó thì vẫn kém xa, lại thêm bị Long Ngâm chấn cho cháng váng đầu hoa mắt, lập tức liền bị Lam Sắc Giao Long chân trước hung hăng bắt lấy một cái, khiến La Bá Thiên ngồi trên lưng Cương Hoàng Hùng Sư sợ tới mức phải nhảy ra ngoài.

Một tên Địa Hoàng khác của Trọng Kiếm Môn khẩn trương kinh hô:

- Bảo hộ thiếu gia!

Hắn gọi xong, lập tức cùng hai gã trung giai Vương cấp còn lại của Trọng Kiếm Môn bao lấy La Bá Thiên.

Tiêu Tùng Lâm lại không thuận theo truy sát qua.

Mộc Hòe là đệ tử đắc ý của hắn, bị Trọng Kiếm Môn đả thương, hắn không xả cơn giận này thì không được.

Lúc này, Vân Hùng lại lớn tiếng kêu lên:

- Đều dừng lại, đừng đánh nữa!

Buồn cười, Vân Hùng ngăn có được không?

La Bá Thiên đến Tử Thiên Tông bọn hắn sinh sự, bọn hắn chỉ có thể tận lực chịu đựng, nói không chừng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì; nhưng nếu La Bá Thiên gặp chuyện không may ở Tử Thiên Tông, vậy sợ rằng Tử Thiên Tông sẽ gặp phải họa diệt tông mất

Phải biết rằng Trọng Kiếm Môn ở Tây Bắc sừng sững nhiều năm như vậy, nội tình và thực lực của nó vốn không phải bọn hắn có thể sánh được.

Cho nên, Vân Hùng không mở miệng ngăn cản không được.

Thế nhưng hắn giờ ngăn có được không?

Không có khả năng, Lăng Tiếu thấy Mộc Hòe bị tổn thương, lại biết rõ Cát Bối Hân là bị người Trọng Kiếm Môn bắt cóc, lại có thù giết La Mỹ Anh trước kia, mặc kệ như thế nào, Lăng Tiếu cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho người Trọng Kiếm Môn.

Tiêu Tùng Lâm cũng quyết tâm hả giận cho đồ đệ mình, cũng không để lời của hắn vào lòng.

Lăng Tiếu nhảy xuống khỏi lưng Lam Sắc Giao Long, tùy ý để Lam Sắc Giao Long thu thập Cương Hoàng Hùng Sư, còn hắn lại giết tới La Bá Thiên.

Băng hỏa kiếm kích xạ ra lam sắc hỏa diễm hung mãnh, ở giữa không trung phía hình thành nên một biển lửa.

Hoàng Thiên kiếm của La Bá Thiên lại quét ra một mảnh lại một mảnh tường đất, hình thành nên phòng ngự cường đại ý đồ ngăn cách biển lửa đáng sợ kia.

Trong lòng của hắn kinh hãi:

- Tiểu tử này là nhiều loại thuộc tính cùng tu, khó trách sức chiến đấu lại biến thái như vậy!

Tường đất màu vàng vốn không thể ngăn được Thiên Hỏa thiêu đốt, vừa mới tiếp xúc đã hóa thành hư ảo.

La Bá Thiên kinh hãi, tranh thủ thời gian quay đầu bỏ chạy.

- Muốn chạy? Không có cửa đâu cưng.

Lăng Tiếu cười lạnh một cái, tốc độ nâng lên đến cực chí. Lập tức đuổi tới phía trên La Bá Thiên, băng hỏa kiếm điên cuồng chém xuống.

La Bá Thiên toàn lực chống đỡ, từng chiêu kiếm kỹ cường đại đều được dùng ra.

Hai người đánh kịch liệt dị thường, khiến cho hai gã trung giai Vương cấp kia căn bản không cách nào tới gần.

Rầm rập!

Lăng Tiếu quyết tâm muốn giết chết La Bá Thiên, băng hỏa huyền kỹ luân phiên đánh xuống.

La Bá Thiên bị chấn cho hổ khẩu vỡ toang, xiêm y càng không cẩn thận dính vào Thiên Hỏa.

Hắn mới đầu không để ý đến, người hắn có mang cao giai vệ giáp, muốn ngăn cách một chút hỏa diễm cũng không có gì khó.

Thế nhưng chỉ một chút hỏa diễm như vậy lại như giòi trong xương cốt, mãi không tắt.

Bồng!

Ah!

Lam Diễm lập tức đốt cháy La Bá Thiên, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhào xuống bên dưới, đâm vòa trong đất bùn, hy vọng có thể dập tắt hỏa diễm.

Đáng tiếc, Thiên Hỏa không có gì không đốt, hắn làm như vậy chỉ tổ tốn công vô ích.

- Thiếu chủ!

Tên Địa Hoàng Trọng Kiếm Môn kia nghe được tiếng kêu thảm của La Bá Thiên, cúi đầu nhìn xuống liền thấy La Bá Thiên đã trở thành hỏa nhân đang không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Sau một lát liền hóa thành một mảnh hư ảo!

- Thiếu chủ!

Tên Địa Hoàng kia của Trọng Kiếm môn kinh hô một tiếng.

Đáng tiếc vô luận hắn gọi lớn bao nhiêu, La Phách Thiên cùng với kiện cao giai vệ giáp kia đều bị đốt thành tro tàn rồi.

Tiêu Tùng Lâm thừa dịp Địa Hoàng kia phân thần hết sức, linh kiếm nở rộ ra thanh mang cường đại.

Hưu hưu!

Vô số đạo thanh mang hướng Địa Hoàng kia mạt sát mà đi.

Tên Địa Hoàng kia cũng là rất cao minh, kịp thời xoay người lại, vung lên một mảnh lam sắc thủy tường chặn lại những thanh mang kia.

Bất quá dùng năng lượng linh khí oanh xuất ra là kinh khủng cỡ nào, quang mang thuộc tính của hắn làm sao có thể đỡ nổi.

Địa Hoàng kia quanh người bị thương, từng đạo vết thương đáng sợ giao

nhau, cơ hồ muốn đem hắn phân thây ra.

Ở lúc hết sức nguy cấp, Trọng Kiếm môn Địa Hoàng kia liều mạng đánh cược một lần, quanh thân dâng lên lam mang cường đại, từng cỗ sóng gợn đem hết toàn lực cùng kiếm chiêu kia oanh tới.

Cùng lúc đó hắn quyết đoán quay đầu bỏ chạy.

Hắn thân pháp không tệ, trong nháy mắt liền đến ngoài ngàn thước, trong miệng không quên hét lớn:

- Trọng Kiếm môn chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Tiêu Tùng Lâm muốn đuổi theo, nhưng mà biết mình có chút ngoài tầm tay rồi.

Những Địa Hoàng khác của Tử Thiên tông tất cả đều là một bộ lo lắng, nếu để cho người của Trọng Kiếm môn chạy, Tử Thiên tông bọn họ chỉ sẽ bị diệt vong càng nhanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 751 - Vân Tiểu Thư Xin Tự Trọng. (1)

Song, Lăng Tiếu lại làm sao có thể để cho người nọ chạy trốn được, trực tiếp chỉ huy lam sắc Giao Long đuổi tới.

Một đạo tiếng long ngâm đem Trọng Kiếm môn Địa Hoàng trốn thoát được rất xa kia chấn cho rơi xuống.

Băng Hỏa kiếm trong tay Lăng Tiếu trong nháy mắt bay ra, hắn hét lớn một tiếng:

- Đi cho ta!

Băng Hỏa kiếm duois sự khống chế của ý niệm Lăng Tiếu đem đầu của tên Địa Hoàng ngã xuống kia chém bay.

Băng Hỏa kiếm tản raa tiếng "Ông ông" bay trở lại bên cạnh Lăng Tiếu.

Hai gã trung cấp Vương giai khác của Trọng Kiếm môn đã bị hù đến vỡ mật, lập tức hướng về phía Vân Hùng cầu xin tha thứ nói:

- Vân... Vân tông chủ, ngươi... Các ngươi không thể giết chúng ta a, ngươi làm như vậy có thể dẫn đến chiến tranh của lưỡng tông.

Bọn họ cũng là bị dọa hỏng rồi, Thiếu môn chủ của bọn họ cũng rồi, thù này đã kết, còn quan tâm đến giết nhiều thêm hai cái râu ria bọn họ sao?

- Đây nhưng như thế nào cho phải?

Vân Hùng thần sắc tái nhợt tới cực điểm.

Chuyện hắn lo lắng nhất vẫn là xảy ra, người của Trọng Kiếm môn ai cũng biết Thiếu môn chủ của bọn họ đi tới Tử Thiên tông cầu hôn, hôm nay La Phách Thiên thân vẫn, ai cũng sẽ cho rằng là Tử Thiên tông làm ra hảo sự.

Bọn họ cùng Trọng Kiếm môn thù lớn đã kết rồi!

Người trong cuộc, Lăng Tiếu mới bất kể nhiều như vậy, Băng Hỏa kiếm lần nữa đâm nhanh ra.

Đầu của hai gã trung cấp Vương giai kia ở trước mặt Vân Hùng bị chém xuống.

Một màn này, người ở chung quanh nhìn thấy tặc lưỡi không thôi.

Nửa năm không thấy, Lăng Tiếu cho bọn hắn có một loại cảm giác quân lâm thiên hạ, cao sơn ngưỡng cổ.

Sát ý quả quyết kia để cho bọn họ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

May mà Lăng Tiếu không phải là địch nhân của bọn họ, ít nhất hiện tại Lăng Tiếu sẽ không đem bọn họ làm thành địch nhân đi?

Cương Hoàng Hùng Sư ở bên kia căn bản không trụ được giết chóc của lam sắc Giao Long, rất nhanh liền bị lam sắc Giao Long xé thành hai nửa, tảng lớn máu tươi từ giữa không trung rơi xuống.

Lăng Tiếu đạm mạc đem Băng Hỏa kiếm thu trở về, lại đem lam sắc Giao Long triệu hồi xuống.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn mọi người ở chung quanh một cái, tiếp theo ánh

mắt rơi vào trên người tông chủ Vân Hùng.

Vân Hùng chỉ cảm thấy tựa hồ như bị hai đạo lợi nhận đâm thủng, để cho hắn cực kỳ khó chịu.

- Lăng trưởng....

Vân Hùng muốn nói với Lăng Tiếu cái gì, lại bị Lăng Tiếu cắt đứt.

- Vân tông chủ, sư phụ của ta đã tự trục xuất tông môn, Lăng Tiếu ta hôm nay cũng tự trục xuất khỏi tông môn, ngày sau cùng Tử Thiên tông không có chút nào quan hệ, nếu như người của Trọng Kiếm môn môn tới cửa ngươi đại khái có thể nói cho bọn hắn biết người là ta giết!

Sau khi Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, hướng phương hướng Mộc Ân hạ xuống. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Vân Mộng Kỳ ở không xa trái tim run lên, Lăng Tiếu lại không nhìn đến nàng, thậm chí ngay cả một cái cũng không nhìn nàng, nàng chỉ cảm thấy một phương thiên địa này tựa hồ đều muốn sụp xuống rồi.

Vân Mộng Kỳ liều lĩnh hướng Lăng Tiếu đuổi theo.

- Mộc Ân sư bá, ta cùng Mộc Hòe muốn rời đi, ngươi... Ngươi cùng đi với chúng ta không?

Lăng Tiếu hướng về phía Mộc Ân hỏi.

Mộc Ân lập tức gật đầu nói:

- Dĩ nhiên, ta cùng sư đệ tình như thủ túc, hắn tự trục xuất tông môn, ta còn lưu lại để làm gì.

- Tốt, ta hỏi một chút thái sư phụ có nguyện ý đi hay không.

Lăng Tiếu rất là cảm động gật gật đầu nói, tiếp theo hắn nghiêng mặt hướng về phía Tiêu Tùng Lâm kêu to nói:

- Thái sư phụ, chúng ta đã thoát khỏi tông môn, ngươi có muốn cùng đi hay không?

Người của Tử Thiên tông đều ngân ngẩn cả người, bọn họ không nghĩ tới Lăng Tiếu, Mộc Ân thật làm ra quyết định như vậy, tựa hồ thật đúng là một chút cũng không lưu luyến.

- Tiêu lão huynh ngươi cũng đừng vọng động a!

Trưởng lão đời trước của Xích Diễm phong vội vàng hướng về phía Tiêu Tùng Lâm khuyên.

Tiêu Tùng Lâm khẽ gật đầu một cái, tiếp theo đối với Lăng Tiếu lộ ra một nụ cười hiền lành nói:

- Các ngươi yên tâm đi ra ngoài xông xáo đi, lão cốt đầu ta đây liền không muốn nơi nơi loạn động rồi.

Trước mắt cái này nhưng là đồ tôn của hắn a!

Lại lấy lực lượng một người đem cao thủ của Trọng Kiếm môn chém giết hầu như không còn, phần thực lực này coi như là những lão gia hỏa bọn họ sống vài trăm năm cũng đều không làm được.

Mà cái đồ tôn anfy của hắn tuổi gần mới 21 mà thôi a!

Phần năng lực này, phần bá khí này đã có thể xác định Lăng Tiếu ngày sau

tuyệt đối ở trên phiến đại lục này đại phóng dị thải.

Tử Thiên tông này, Tây Bắc này đã trói không được Chân Long diệu thế hắn nữa rồi.

Nhưng mà Tiêu Tùng Lâm hắn bất đồng, hắn ở Tử Thiên tông cắm rễ mấy trăm năm, tình cảm của hắn đối với nơi này cũng không phải là đám người Lăng Tiếu có thể tưởng tượng được, huống chi người của Trọng Kiếm môn lần này tới lại toàn bộ chết ở đây, Tử Thiên tông bọn họ tùy thời cũng sẽ có họa diệt tông, hắn tại sao có thể bỏ quên nguồn cội được?

- Sư phụ, người bảo trọng!

Mộc Ân không khỏi gọi một tiếng, tiếp theo hướng về phía Tiêu Tùng Lâm quỳ xuống, liên tục khấu đầu mấy cái.

Người của Tử Thiên tông nhìn Lăng Tiếu muốn rời đi, trong lòng rất là không có tư vị, nhưng mà ai cũng không muốn mất mặt mũi lên tiếng giữ lại, bởi vì bọn hắn là chủ trương cùng Trọng Kiếm môn đám hỏi.

- Tiếu, ta không cho phép ngươi đi!

Vân Mộng Kỳ từ phía sau nhào tới ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu trong lòng đau xót, hắn chưa từng nghĩ tới Vân Mộng Kỳ sẽ phản bội hắn, nhưng mà hắn chính tai nghe được, lại có sư bá của hắn chứng thực, Vân Mộng Kỳ đã đáp ứng muốn gả cho cái tên Thiếu môn chủ của Trọng Kiếm môn vừa mới bị giết kia.

Không bao lâu sau, nữ thần trong lòng mình đã lặng lẽ hủy diệt rồi.

Lăng Tiếu dùng sức đem tay của Vân Mộng Kỳ mở ra:

- Vân tiểu thư xin tự trọng!

Dứt lời, hắn tránh ra khỏi cái ôm của Vân Mộng Kỳ, đi tới đem Cát Bối Hân ôm ở trong tay, hướng phương hướng Tử Thiên thành bay đi.

Mộc Ân lạnh lùng nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ, cũng ôm Mộc Hòe đuổi theo Lăng Tiếu biến mất ở phía chân trời.

Vân Mộng Kỳ nhìn thấy bóng lưng kia biến mất, nước mắt đã hiện đầy trên khuôn mặt, nàng dùng hết tất cả khí lực kêu to nói:

- Tiếu, tại sao ngươi lại không tin ta?

Tại sao không tin ta!

Thanh âm này quanh quẩn không ngừng.

Sau một khắc, ánh mắt của Vân Mộng Kỳ tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Mộng Kỳ...

Vân Hùng kinh hô một tiếng, nhanh chóng bay đến.

...

Trọng Kiếm môn tới cửa đề thân toàn bộ bị diệt, một đời thanh niên của Tử Thiên tông trong lòng hoan hô không dứt, hơn nữa còn là thần tượng mà bọn họ sùng bái lấy lực lượng một người tiêu diệt, đây càng để cho bọn họ cảm thấy sảng khoái không thôi.

Nhưng mà bọn họ không biết, bọn họ sắp sửa gặp phải trả thù điên cuồng nhất của Trọng Kiếm môn.

Các trưởng lão của Tử Thiên tông từng người đều là ủ rũ, không có một người nào có tâm tình tốt.

Bọn họ cùng với ý nghĩ của người trẻ tuổi không giống nhau, bọn họ nhất định phải suy nghĩ cho an nguy của toàn bộ tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 752 - Vân Tiểu Thư Xin Tự Trọng. (2)

Lấy thực lực hôm nay mà La Phách Thiên bày ra đến xem, Trọng Kiếm môn so với Tử Thiên tông bọn hắn đáng sợ hơn nhiều lắm, giữa hai môn phái căn bản không ở cùng một cái cấp bậc.

Bọn họ có cái năng lực gì để ngăn cản Trọng Kiếm môn điên cuồng trả thù đây.

Ở trên nghị sự đại điện của Tử Thiên tông, các trưởng lão của Tử Thiên tông phân ra ngồi xuống.

Sau một lúc lâu, tông chủ Vân Hùng mới từ phía cửa sau đi ra, thần sắc cực kỳ khó coi, bộ dáng cũng trở nên già nua vài phần, hiển nhiên chưa có từ chuyện vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Vân Hùng ngồi ở trên thủ vị, trầm mặc một hồi mới nói:

- Chư vị trưởng lão, chuyện này nên làm cái gì bây giờ?

Chư vị trưỡng lão cũng là khẽ than mà không biết trả lời như thế nào rồi.

Cuối cùng trưởng lão đời trước của Xích Hỏa phong mở miệng nói:

- Tận lực đem hài tử kia lưu lại, có hắn ở đây, nghĩ đến Trọng Kiếm môn cũng không lật lên nổi sóng gió gì.

Vốn là lấy thân phận Thái tượng trưởng lão của bọn họ không nên xuất hiện ở trong nghị sự điện, nhưng mà chuyện này quan hệ đến sinh tử tồn vong của

tông mon, bọn họ không thể an tâm bế quan được.

- Sư huynh nói đúng, Giao Long của hài tử kia đã có thực lực Lục giai cao cấp đáng sợ, chỉ cần có hắn trấn giữ tông môn liền không lo.

Nói chuyện chính là trưởng lão đời trước của Bích Tuyền các, một nữ Địa Hoàng duy nhất.

- Ai, bây giờ nói những thứ này còn hữu dụng sao? Hài tử kia vừa nhìn cũng biết là người chấp nhất, nếu đã rời đi tông môn rồi, chỉ sợ...

Trưởng lão đời trước của Kim Đòng phong khẽ lắc đầu than nói.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại rơi vào trong trầm mặc.

- Nếu như Tiêu trưởng lão ra mặt mà nói, ta nghĩ chuyện này còn có chuyển cơ.

Ôn Hải Yến của Bích Tuyền các lên tiếng nói.

- Không sai, Mộc sư đệ nghe lời của Tiêu trưởng lão nhất, nếu như Tiêu trưởng lão có thể để cho Mộc sư đệ trở lại, ta nghĩ Lăng trưởng lão cũng sẽ cùng theo trở lại.

Hứa Kiếm Nam của Kim Đồng phong đồng ý nói.

Những người khác cũng rối rít lên tiếng đồng ý lời nói của Ôn Hải Yến.

- Không thể nào, Tiế sư huynh không có rời đi, đã coi như là không làm thất vọng tông môn rồi, hắn lại làm sao có thể gọi đệ tử của mình trở lại cùng chúng ta đối mặt với tai nạn lần này được.

Trưởng lão đời trước của Xích Diễm phong khoát tay cắt đứt ảo tưởng của bọn họ.

Vân Hùng ngồi ở thượng thủ lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này hắn căn bản không biết quyết định lúc trươc của hắn là đúng hay sai.

Hắn đáp ứng cùng Trọng Kiếm môn làm đám hỏi, phần lớn nguyên nhân là vì ích lợi của tông môn mà suy nghĩ, cũng có phần nhỏ là vì chính mình, khiến cho hai bên đạt tới mục đích cùng có lợi.

Nhưng mà hắn hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ phát sinh đến loại tình trạng này.

Thấy Lăng Tiếu cường thế trở về, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy khổ sở lên.

Nếu như chính mình có thể kiên trì nguyên tắc một chút, cự tuyệt Trọng Kiếm môn, như vậy Tử Thiên tông bọn họ hiện tại liền có một đầu lục giai cao cấp linh thú hộ tông, cùng với một gã thanh niên cao thủ, cao phẩm Luyện dược sư vô hạn trưởng thành.

Đáng tiếc, đây hết thảy đều là ngoài ý liệu của hắn, cũng ở ngoài ý liệu của nữ nhi hắn.

Bọn họ không khỏi cảm khái cơ duyên như thiên của Lăng Tiếu, không chỉ có bị vây ở trong bí cảnh không chết, hơn nữa còn đạt được cơ duyên mà người khác cả đời cũng khó có thể lấy được.

- Không bằng ta tự mình đi... Mời bọn họ trở lại đi.

Vân Hùng phải đối mặt với thực tế tàn khốc nói.

Nếu như Lăng Tiếu có thể hồi quy tông môn, bọn ho còn có một chút tư cách cùng Trọng Kiếm môn chống lại, nếu như Lăng Tiếu lúc này rời xa Tử Thiên tông, như vậy Tử Thiên tông bọn họ chỉ có một kết quả diệt vong.

Đối mặt với chọn lựa như vậy, Vân Hùng cảm giác mình cần thiết phải bỏ qua thân phận đi cầu Mộc Hòe cùng Lăng Tiếu trở lại, đồng thời cũng hi vọng nữ nhi của mình có thể giải thích rõ ràng với Lăng Tiếu, tránh cho nữ nhi của hắn cả đời sống trong thống khổ.

Ở Tây Bắc rộng lớn tổng cộng phân chia thành 36 khối địa bàn, ba khối địa bàn lớn nhất tốt nhất đương nhiên là do ba tòa thất phẩm tông môn nắm giữ. Quang Tinh điện xếp hàng thứ nhất chiếm lấy địa phương rộng lớn nhất, tiếp theo là đến Mị tông, sau đó mới là Trọng Kiếm môn.

Trọng Kiếm môn quản hạt tổng cộng có hơn 100 tòa thành trì, kích thước của mỗi tòa thành trì tuyệt đối đều so với quy mô mà Tử Thiên tông quản hạt phải khí phái, giàu có hơn nhiều lắm.

Mà trực thuộc thành trì của Trọng Kiếm môn xưng là Trọng thành, đây là đại thành xếp hạng trước ba ở Tây Bắc, trình độ phồn hoa không cần phải nói nhiều.

Mà Trọng Kiếm môn thì xây trên một phiến hùng sơn tuấn lĩnh cách Trọng thành không xa.

Nơi này mộc thụ cao tham, linh thảo thường gặp, bách hoa khắp nơi, linh điểu tường phi, bộc tuyền đảo ngược, phong cảnh này tuyệt đối có thể nói là nhất tuyệt.

Mà linh khí ở trong đó so với trong Tử Thiên tông còn muốn nồng đậm hơn

rất nhiều, đệ tử tu luyện ở chỗ này tựu nhiên cũng so với đệ tử ở thấp phẩm tông môn nhanh hơn nhiều lắm.

Ở trên linh sơn, từng tòa lâu vũ mọc lên, mơ hồ lộ ra phong cách cổ xưa, khí tức phiêu miểu, thần bí.

Ở trong linh sơn này lại có từng tên vũ giả lưng đeo cự kiếm hành tẩu, lộ ra vẻ dị thường đặc biệt.

Ở trong lầu các hùng vĩ nhất trên linh sơn, ngồi tám gã lão nhân cũng đã có mấy trăm năm tuổi.

Những lão nhân này lại là từ người tinh khí nội liễm, thực lực sâu không lường được.

Nếu có võ giả khác ở nơi này mà nói, nhất định sẽ phát hiện từng người nơi này đều là cường giả Địa Hoàng giai, hơn nữa khống có một người nào có thực lực đê, trung cấp Địa Hoàng.

Mà lão giả cao gầy ngồi ở phía trên nhất kai rõ ràng so với tám người ngồi ở phía dưới hắn thì cường đại hơn rất nhiều, lại đã là một gã siêu cấp cao thủ Thiên Tôn giai.

Thiên Tôn, ở Tây Bắc chính là tồn tại giống như thần minh.

Thiên Tôn kia ngồi trên ghế ánh mắt nở rộ ra hung mang khiếp người, phảng phất nếu muốn chống lại một cảm liền sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên, hắn khàn giọng nói:

- Thiên nhi đã chết?

Địa Hoàng đỉnh phong ở bên cạnh tay phải hắn thấp thỏm đáp:

- Vâng, Thái tượng trưởng lão, bồi thiếu chủ cùng đi còn có Hắc Hâm cùng Tá Ân, sinh mệnh ngọc đồng của bọn họ đều dập tắt rồi.

Hắn tuy là Địa Hoàng đỉnh phong, coi như là nhân vật đứng đầu một phương rồi, nhưng mà ở trước mắt vị lão tổ tông này hắn chính là một cái bình dân bình thường đối đãi cung kính với đại nhân vật.

Thiên Tôn ở phía trên con mắt trong nháy mắt mở ra thật lớn, một cỗ sát cơ nồng đậm để cho người ở chỗ này thở mạnh một tiếng cũng không dám.

- Thiên nhi có Cương Hoàng Hùng Sư ở bên người, ở Tây Bắc trừ những lão bất tử kia ra, còn có ai giết được hắn!

Thiên Tôn kia hàm chứa bi phẫn ưu tư nói.

Địa Hoàng đỉnh đỉnh phong mới vừa nói kia còn nói tiếp:

- Lần này thiếu chủ đi Tử Thiên tông tuyển thê, hẳn là không có chuyện gì ngoài ý muốn mới đúng, chỉ là...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 753 - Tìm Đồ Tôn Bảo Bối Cho Ngài

- Não của các ngươi bị kẹp rồi à, cư nhiên để cho Thiên nhi tự mình đi cầu hôn, hắn đường đường là thân phận thiếu chủ, tạo sao có thể hạ mình hàng quý được, tùy tiện phái người trực tiếp để cho người của Tử Thiên tông đem nữ nhân đưa tới không được sao, hôm nay Thiên nhi chết rồi, các ngươi người nào chịu trách nhiệm đây.

Thiên Tôn lão giả cắt đứt lời nói của Địa Hoàng kia, tức giận nói.

Địa Hoàng ở giữa sân mỗi người đều rùng mình mà kinh hãi, không có ai dám nói thêm nửa câu nữa.

- Ta bất kể các ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải tra ra Thiên nhi rốt cuộc là bị người nào giết, còn có chuyện này tuyệt đối cùng Tử Thiên tông không thoát khỏi quan hệ, ta bất kể là ai, dám hại mạng của Thiên nhi ta, ta diệt cả nhà hắn!

Thiên Tôn lão giả kia đứng lên âm u nói.

Sát cơ cùng khí thế khiến người sợ hãi kia tràn ngập cả tòa đại điện.

- Vâng, Thái tượng trưởng lão!

Tám tên Địa Hoàng lập tức khom người đáp.

Tám người thối lui ra khỏi đại điện, Thiên Tôn lão giả kia quát khẽ:

- Phong Ảnh ở đâu?

Lời của hắn vừa dút, bên trong đại điện lập tức nhiều ra một người.

Người nọ mang theo mặt nạ thấy không rõ diện mục, hắn quỳ một gối xuống trước mặt Thiên Tôn lão giả kia đáp:

- Phong Ảnh có mặt!

- Ta lệnh cho ngươi lập tức đi Tử Thiên tông, tra ra chân tướng, ta không tin Tử Thiên tông có năng lực đem đám người Thiên nhi sát hại, nếu quả thật là người của lưỡng tông kia giở trò quỷ, ta nhất định sẽ không để cho bọn họ sống khá giả.

Thiên Tôn lão giả kia tức giận nói, tiếp theo ném ra một vật cho người nọ lại nói:

- Mang theo Đối Phong Ngoa này, có thể để cho ngươi tăng lên gấp hai lần tốc độ, phải tất yếu đem việc này làm cho minh bạch.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Trên mặt người nọ lộ ra vẻ vui mừng, đem vật kia tiếp được, đáp một tiếng liền đi ra khỏi đại điện.

...

Bên trong Tử Thiên thành trực thuộc Tử Thiên tông.

Lăng Tiếu ôm Cát Bối Hân mang theo Mộc Ân cùng Mộc Hòe chạy tới trong biệt viện mới mua ở Tử Thiên thành.

Tàn Báo cùng Tân Lập từ trong nhà đi ra.

- Sư phụ ngươi trở lại rồi!

Tân Lập rất là cao hứng kêu lên.

Tàn Báo khẽ khom người:

- Thiếu gia không sao chứ?

Âm ba chiến đấu ở trên Tử Thiên tông trước đó bọn họ bên này cũng có thể nghe được, hơn nữa Tàn Báo có thể cảm ứng được bên kia có không ít khí tức cường giả, hắn không cần đoán cũng biết ở bên kia phát sinh đại chiến, mà Lăng Tiếu vẫn không triệu hồi hắn đi qua hỗ trợ, hắn cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi kết quả.

Mộc Ân có chút kinh ngạc nhìn hai người, tiếp theo đối với Lăng Tiếu quang đi ánh mắt hỏi thăm.

- Sư bá sau này lại giải thích, trước đỡ sư phụ đi vào chữa thương.

Lăng Tiếu đem Cát Bối Hân đặt xuống, sau đó đối với Mộc Ân nói.

Mộc Ân gật đầu, ở dưới sự hướng dẫn của Tàn Báo đi vào trong một gian phòng ốc, để cho Mộc Hòe chữa thương.

Lăng Tiếu an ủi Cát Bối Hân mấy câu, sau đó tiến vào trong phòng Mộc Hòe, lấy ra hai bình vạn năm thạch nhũ dịch.

- Sư bá, bình này cho ngươi!

Lăng Tiếu đem một bình trong đó đưa cho Mộc Ân, sau đó cầm lấy một bình đi tới bên cạnh Mộc Hòe đã ngất đi, đem vạn năm thạch nhũ dịch kia đổ vào trong miệng hắn.

Mộc Ân còn có chút ngây người hỏi:

- Đây là cái gì?

Lăng Tiếu đáp:

- Vạn năm thạch nhũ dịch, có thể giúp sư bá một lần nữa tẩy tủy phạt mạch.

- Dĩ nhiên là thứ tốt bậc này!

Mộc Ân mừng rỡ cả kinh kêu lên.

Mộc Ân sống được lâu hơn so với Lăng Tiếu, phương diện kiến thức tự nhiên sẽ không quá ít, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu sẽ có thứ tốt bậc này, thật sự là để cho hắn mừng rỡ không thôi.

Có nó, thân thể có thể một lần nữa tẩy tủy một lần, vậy con đường tương lai của hắn sẽ đi được xa hơn rồi, hắn có thể không cao hứng sao?

- Sư bá thừa dịp hiện tại ăn vào đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Lăng Tiếu nhắc nhở một câu, sau đó ngồi xuống thay Mộc Hòe đem vạn năm thạch nhũ dịch kia gia tộc luyện hóa.

Mộc Ân cũng là tính tình nôn nóng, lập tức ngồi xuống, đem vạn năm thạch nhũ dịch kia phục dụng vào.

Mộc Ân ăn vào vạn năm thạch nhũ dịch kia, một cỗ năng lượng thuần khiết hạo hãn trong nháy mắt mà đến, đồng thời lại có một cỗ băng hàn chi ý du tẩu toàn thân.

Mộc Ân đã là cao cấp Vương giai, tự nhiên sẽ không bị cỗ hàn ý này gây tổn

thương, lập tức ngưng thần tĩnh khí đem cỗ năng lượng thuần khiết này đạo nhập hấp thu.

Nửa ngày sau, Mộc Ân cực kỳ cao hứng từ trong phòng đi ra.

Mà Lăng Tiếu cùng Mộc Hòe cũng từ trong đó đi ra, trạng thái của Mộc Hòe đã qua tình trạng suy tàn, tinh khí trở nên càng thêm tinh trạm rồi.

Hôm nay Mộc Ân cùng Mộc Hòe đều trải qua vạn năm thạch nhũ dịch một lần nữa tẩy lễ, đều có một loại cảm giác thoát thai hoán cốt, hơn nữa linh lực trong cơ thể đã đạt tới Vương giai đỉnh phong, chỉ cần đối với linh khí tiến thêm một bước lĩnh ngộ, muốn bước vào Địa Hoàng giai chẳng qua là vấn đề thời gian thôi.

- Tân Lập ngươi qua đây!

Lăng Tiếu hướng Tân lập vẫy vẫy tay.

Tân Lập rất nhanh đi tới bên cạnh Lăng Tiếu cung kính nói:

- Sư phụ!

Khi Tân Lập gọi Lăng Tiếu là sư phụ, Mộc Hòe thần sắc cứng đờ, sau dó ánh mắt toàn bộ rơi vào trên thân thể của hắn, trên dưới đánh giá đồ tôn như thế nào có thể nhập vào pháp nhãn của đồ đệ mình.

Nhưng mà khi hắn thấy Tân Lập lại chỉ là người bình thường không có luyện qua huyền lực, thần sắc cũng có chút khó coi rồi.

Bởi vì Tân Lập đã 16 tuổi, đến tuổi này đều chưa tu luyện qua, hiển nhiên đã qua thời gian đặt nền móng tốt nhất rồi, đây là chỗ mà Mộc Hòe không hài lòng.

Lăng Tiếu cười cười giới thiệu nói:

- Tân Lập vị này là Thái sư phụ cùng Thái sư bá.

Tân lập cả người khẽ run lên, lúc này hướng về phía nhị lão bái một cái hành lễ thăm hỏi.

Mộc Hòe hơi nhíu chân mày một chút nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, đồ đệ này ngươi từ đâu thu tới? Hắn tựa hồ còn chưa tu luyện qua.

Lăng Tiếu lại cười nói:

- Sư phụ, Tân Lập nhưng là bảo bối đồ tôn mà đồ nhi thiên tân vạn khổ tìm cho ngài.

Mộc Hòe khó chịu nói:

- Còn là dồ đệ bảo bối sao, ngươi cố tình chọc tức sư phụ đi?

- Sư phụ ngươi hãy nghe ta nói, Tân Lập hắn là Mộc thuộc tính thể chất tinh khiết!

Lăng Tiếu lập tức giải thích.

- Cái thể chất gì cũng không trọng yếu!

Mộc Hòe không có hứng thú đáp một tiếng, tiếp theo thần sắc thay đổi nói:

- Ngươi... Ngươi nói hắn là thể chất Mộc thuộc tính tinh khiết?

- Tuyệt đối không sai, hắn là thể chất Mộc thuộc tính tinh khiết, nhưng nguyên lai cũng là thiên sinh phế thể, là ta đem kinh mạch của hắn đả tạo khơi thông rồi, hôm nay khởi bước mặc dù muộn một chút, nhưng mà bằng thể chất này của hắn hẳn vẫn còn kịp.

Lăng Tiếu nói.

Lúc này, ánh mắt của Mộc Hòe nhìn Tân Lập trở nên nhu hòa, hài lòng cực kỳ.

- Tốt... Tốt, ha ha, không nghĩ tới ta sinh thời lại thu một cái đệ tử Mộc thuộc tính tinh khiết, lại thu một cái đồ tôn Mộc thuộc tính tinh khiết, đây là Mộc Kỳ... Mộc Hòe ta trên mặt đều có ánh sáng rồi.

Mộc Hòe rất là vui vẻ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 754 - Sau Khi Mây Mưa. (1)

Mộc Ân ở một bên lộ ra vẻ hâm mộ nói:

- Sư đệ, ngươi xem đem đồ tôn này nhường cho ta mới tốt, ta nhất định sẽ hảo hảo dạy hắn.

Mộc Hòe lập tức đem Tân Lập che ở phía sau nói:

- Ý tốt của sư huynh, sư đệ tâm lĩnh, hài tử này đã bái Tiếu nhi làm sư phụ, hắn đã là đồ tôn của ta, làm sao có thể nói nhường liền nhường được.

Mộc Ân cũng biết Mộc Hòe là không thể nào nhường cho, chỉ có thể cười khan một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lăng Tiếu từ bên cạnh nói:

- Sư bá, hắn là đồ tôn của sư phụ ta, tự nhiên cũng là đồ tôn của ngươi, đây không có gì khác nhau đi!

- Không sai, Tiếu nhi lời này ta thích nghe, ta nhưng là sư bá của hắn, ha hả.

Mộc Ân vui vẻ nói.

- Đúng rồi, vị này là?

Mộc Hòe hìn thoáng qua Tàn Báo hướng về phía Lăng Tiếu cẩn thận hỏi.

Hắn cảm ứng không được thực lực sâu cạn của Tàn Báo, nhưng mà Tàn Báo

đứng ở nơi đó lại cho hắn một loại cảm giác bị áp bách cường đại, cho dù sư phụ Tiêu Tùng Lâm của hắn cũng không thể để cho hắn có cảm giác như vậy, hắn có thể khẳng định thực lực của người ở trước mắt này tuyệt đối không thua kém sư phụ hắn.

Lăng Tiếu đáp:

- Hắn là một người đi theo ta, hôm nay đệ tử đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi!

- Cái gì, ngươi đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư?

Mộc Hòe cùng Mộc Ân đồng thời kinh hô.

Tân Lập ở một bên cũng là lần đầu tiên nghe Lăng Tiếu công khai thân phận, trong mắt đều tràn đầy ánh sao.

- Ừ, cho nên sư phụ, sư bá các ngươi cũng không cần lo lắng thoát khỏi tông môn mà không có tài nguyên tu luyện, lấy thực lực cùng thân phận hôm nay của đồ đệ, không dám nói tung hoành đại lục, nhưng mà ở Tây Bắc này muốn kiếm một chút thứ tốt vẫn là không khó.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc hết sức tự tin nói.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân tự nhiên tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu.

Ngũ phẩm Luyện dược sư ở Tây Bắc có số lượng không quá năm người, thuận tiện luyện chế Tứ, Ngũ giai đan được đi ra ngoài cũng có thể đánh ra giá cao, có tài phú muốn mua tài nguyên tu luyện gì cũng liền thuận tiện hơn nhiều.

- Sư phụ, sư bá chúng ta điều chỉnh một chút, liền nhanh rời khỏi nơi này đi.

Lăng Tiếu nhìn phương hướng Tử Thiên tông, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ khó có thể phát hiện.

Mục tiêu cùng nguyện vọng từng nhớ đã không có ở đây, hắn đối với nơi này đã không có bất kỳ lưu luyến nào.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân riêng mình thở dài, tâm tình của bọn hắn đồng dạng không tốt.

Bọn họ đối với Tử Thiên tông có tình cảm tương đối sâu đậm, hôm nay nói rời đi liền rời đi, bọn họ dĩ nhiên không nỡ.

Nhưng mà đã trở thành sự thật, bọn họ cũng chỉ có thể không biết làm gì rồi.

Vào đêm, Lăng Tiếu cùng Cát Bối Hân hai người bắt đầu nói chuyện riêng tư trong phòng.

l đứng ở phía trước cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên tinh không hạo hãn, vẻ mặt tịch lạc nói không ra lời.

Cát Bối Hân từ phía sau ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu, khuôn mặt vùi ở phía sau lưng Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Tiếu, ta rất nhớ ngươi!

Đã một thời gian rất dài không gặp Lăng Tiếu, còn thiếu chút nữa bị nhân gia mạnh mẽ bắt đi làm thị nữ, để cho tư niệm của Cát Bối Hân đối với Lăng Tiếu càng ngày càng đậm hơn.

Hôm nay ôm eo hổ cường tráng của hắn, trong lòng liền là cảm thấy đặc biệt an tâm thư thái.

Lăng Tiếu xoay người lại nhẹ vỗ về mái tóc của Cát Bối Hân, ngửi thấy mùi thơm cơ thể thấm vào phế phủ của nàng, thản nhiên nói:

- Hân nhi, ta cũng rất nhớ ngươi!

Dứt lời hắn đem Cát Bối Hân ôm thật chặt vào trong ngực.

Lăng Tiếu thừa nhận mình là một người hoa tâm, nhưng mà hắn từ đầu đến cuối người thích nhất ở trong lòng vẫn là Vân Mộng Kỳ, vị trí chính thê của hắn vẫn vì nàng mà lưu lại, bởi vì Vân Mộng Kỳ là nữ nhân đầu tiên để cho hắn vừa gặp đã thương, cực kỳ động tâm.

Song nữ nhân thích nhất trong suy nghĩ của hắn lại là phản bội hắn, trái tim của hắn khó chịu giống như bị đao cắt.

Cát Bối Hân có thể cảm nhận được tâm tình của Lăng Tiếu khác thường, một bên ôm lấy hắn, một bên ôn nhu nói:

- Ta biết ngươi khó chịu, nhưng mà ngươi còn có ta, cả đời này ta chỉ là của ngươi.

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi, đem hình ảnh của Vân Mộng Kỳ khu trừ ra khỏi đầu, sau đó nâng lên gương mặt của Cát Bối Hân cười nói:

- Ta không sao, có thê tử xinh đẹp như ngươi ta đã rất thỏa mãn.

Dứt lời, hắn cúi đầu hướng về đôi môi của Cát Bối Hân hôi tới.

Tư niệm của hai người vào giờ khắc này trong nháy mắt điểm lên.

Ở dưới bầu trời đêm này lộ ra vẻ ngượng ngùng động lòng người cỡ nào.

Lúc ngày thứ hai tỉnh lại, thân thể bóng loáng của Cát Bối Hân đặt ở trên người Lăng Tiếu, lại điên cuồng mà uốn éo.

Hai người lại giống như tối hôm qua tiến vào vong tình chi ý.

Tiên thiên âm phong sát khí kia càng không ngừng ở trong cơ thể hai người tương hỗ lưu chuyển, khí tức mơ hồ đều đang tăng cường.

Nhất là Cát Bối Hân, nàng lại ở trong lúc vô tình liền đạt đến cảnh giới trung cấp Linh Sư.

Nếu có người ở đây mà nói, nhất định sẽ chấn kinh đến rớt cằm.

Làm "chuyện kia" lại cũng có thể lên cấp, thế đạo này cũng quá mức điên cuồng đi.

Lăng Tiếu đối với cái này cũng không cảm thấy giật mình, bởi vì hắn sớm biết sẽ có kết quả như thế rồi.

Dựa vào cảm ứng hiện tại của Lăng Tiếu, hắn đã có thể nhận thấy được trong cơ thể của Cát Bối Hân tuyệt đối là có phong ấn lực lượng cường hãn, mà lực lượng này lại bởi vì Tiên thiên âm phong sát khí của hắn mà chiến được giải phong.

Cỗ năng lượng ày dần dần bị Cát Bối Hân hấp thu lợi dụng.

Cho nên nàng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới trung cấp Linh Sư cũng chẳng có gì lạ.

Sau khi Cát Bối Hân chiếm được thỏa mãn, ở trên khuôn mặt kia hiện lên kiều hoa như lúc sáng sớm, thoạt nhìn càng thêm xinh đẹp vô cùng.

Nàng có chút ngượng ngùng tựa đầu chôn ở trong lồng ngực của Lăng Tiếu, nhẹ giọng nói:

- Tiếu, ta không muốn cùng gia gia tách ra?

Cát Đồ bị La Phách Thiên đả thương, còn đang ở bên trong Mộc Kỳ phong chữa thương.

Cát Bối Hân từ nhỏ cùng Cát Đồ sống nương tựa lẫn nhau, không có thân nhân nào khác, trong lòng không bỏ được nhất đương nhiên là Cát Đồ.

Lăng Tiếu đáp:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ dẫn Cát gia gia cùng nhau rời đi.

- Ừ, bất kể ngươi đi đâu, ta cũng đi theo ngươi, ta chỉ muốn sống ở bên cạnh ngươi, hầu hạ ngươi.

Cát Bối Hân động tình nói.

- Yên tâm đi, có thê tử xinh đẹp như ngươi, ta cũng không thể để cho ngươi rời đi được, nếu không sẽ gặp sét đánh.

Tâm tình của Lăng Tiếu tốt lên, trêu ghẹo đáp.

- Nhân gia... Thật xinh đẹp như vậy sao?

Cát Bối Hân trong lòng ngọt ngào hỏi.

- Trừ phi là người mù không nhìn thấy được, bằng không ai cũng sẽ cho rằng ngươi là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời.

Lăng Tiếu rất là muốn Cát Bối Hân vui sướng nói.

Hai người lại hàn huyên một hồi, từ bên trong phòng đi ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 755 - Sau Khi Mây Mưa. (2)

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc nhìn Tân Lập ở trong viện, phát hiện hắn đang đứng trung bình tấn, trong tay còn khiêng nước, trên mặt hiện đầy mồ hôi, Mộc Hòe cùng Mộc Ân ở một bên khác lại là cười híp mắt theo dõi hắn.

- Sư phụ đây là?

Lăng Tiếu hướng về phía Mộc Hòe hỏi.

Mộc Hòe cười nói:

- Luyện công là trải qua ngày đêm tích lũy, vo sư trước hảo hảo rèn luyện thân thể của Lập nhi, để cho hắn sớm ngày lên cấp.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong liền tức cười rồi.

Hắn một mực bận rộn làm việc, lại không để ý đến dạy Tân Lập, trong lòng thầm mắng mình thật là một sư phụ thất bại.

Hôm nay tốt rồi, có sư phụ của hắn ở chỗ này, Tân Lập muốn không tu luyện cũng khó khăn.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra ba kiện đồ vây.

Vật kia vừa mới xuất hiện, Mộc Hòe cùng Mộc Ân hai mắt nổi lên kinh ngạc cùng mừng rỡ.

- Đây... Đây là linh khí, Mộc thuộc tính thật nồng đậm!

Mộc Hòe xoa xoa đôi bàn tay nói.

Mộc Ân ở một bên cũng là nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Tuyệt đối không sai, hơn nữa ta cảm thấy được thật giống như so với thanh Thanh Linh kiếm của sư phụ càng cao cấp hơn.

- Sư phụ, sư bá, đay là Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cùng Thiên Long thuẫn!

Lăng Tiếu cười mỉm một tiếng, sau đó đem hai kiện linh khí đạt được trong bí cảnh giao cho hai vị lão nhân.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân nhận lấy hai kiện đồ vật, yêu thích không ngừng vuốt ve sợ hãi than.

Hai người bọn họ đều là Mộc thuộc tính, dĩ nhiên đối với linh khí Mộc thuộc tính cảm thấy hứng thú vô cùng, huống chi là loại linh khí trên thất giai này, cho dù là ở Tây Bắc cũng khó tìm ra một kiện a!

Hiện tại ở trước mắt bọn họ cư nhiên xuất hiện hai kiện, điều này có thể để cho bọn họ không kích động sao?

- Sư phụ, sư bá, hai kiện linh khí này liền tặng cho các ngươi đi, về phần chia như thế nào thì các ngươi tự mình xem xét.

Lăng Tiếu rất là tùy ý nói.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, bọn họ hiển nhiên không nghĩ tới Lăng Tiếu lại đem hai kiện cao cấp linh khí đưa cho bọn họ.

Phải biết rằng, hai kiện linh khí này một khi bị người biết, cho dù là cường

giả Thiên Tôn cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào cướp đoạt lấy, mà Lăng Tiếu cư nhiên hào phóng như thế mà hiếu kính cho bọn họ, thật sự để cho bọn họ cảm thấy hài lòng.

Có đệ tử như thế, có gì mà không hài lòng nữa đây?

Bất quá Mộc Hòe cùng Mộc Ân lại không có tham lam hai kiện linh bảo.

Mộc Hòe đem một kiếm một thuẫn trả lại trong tay Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngươi có phần tâm tư này, ta và sư bá ngươi đều rất vui vẻ, chẳng qua là chúng ở bên cạnh ngươi càng có thể phát huy ra tác dụng lớn hơn.

Mộc Ân ở bên cạnh cũng đồng ý nói:

- Không sai, có bọn nó bên người, ngày sau đi lại ở đại lục cũng có thể nhiều hơn mấy phần bảo đảm, ta và sư phụ ngươi liền không cần.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút, trong lòng một cỗ nước ấm đang dũng động.

Sư phụ cùng sư bá thật tốt a, đổi lại là những người khác, đâu quản ngươi có phải là đồ đệ của mình hay không, thứ tốt bực này ngay cả Thiên Tôn cũng muốn đoạt, dĩ nhiên muốn làm của riêng rồi, nhưng mà bọn họ lại đem chúng trả lại cho hắn.

Lăng Tiếu đối với hai vị lão nhân này lại kính trọng thêm mấy phần, nội tâm đã đem bọn họ coi là người thân nhất.

- Sư phụ, sư bá các ngươi liền thu lấy đi, các ngươi cũng biết ta là ngũ hành đồng tu, Mộc thuộc tính cũng không phải là thuộc tính công kích chủ yếu của ta, chỗ ta muốn dùng cũng không lớn, huống chi linh khí ta còn đang có, các ngươi không cần lo lắng cho ta!

Lăng Tiếu một lần nữa đem linh khí giao vào trong tay bọn họ, tiếp theo còn nó:

- Bọn chúng là linh bảo mà ta từ trong bí cảnh của Trấn Thiên tông đạt được, tên là Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm cùng Thiên Long thuẫn, mặt khác còn phối với một bộ cao giai kiếm pháp, đợi lát nữa ta đem kiếm pháp truyền cho hai người, sau này liền làm phiền hai người giúp ta hảo hảo dạy Lập nhi rồi.

Lăng Tiếu cũng là đánh hảo chủ ý, bản thân hắn phải không ngừng cường đại, không có bao nhiêu thời gian để dạy Tân Lập, chỉ có thể nhờ cậy hai vị lão nhân rồi, tin tưởng bọn họ cũng rất vui lòng thấy đồ tôn của mình chăm chỉ tu luyện, sớm có thành tựu.

Kỳ thật, đây chỉ là Lăng Tiếu tìm cái cớ tiêu dao mà thôi.

Hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, Mộc Hòe cùng Mộc Ân cũng không tiếp tục từ chối đem linh bảo nhận lấy.

Bất quá, Mộc Hòe lại là tuyên bố trước nói:

- Đợi tương lai Lập nhi có thể một mình đảm đương một phía, chúng ta liền đem hai kiện linh khí này truyền cho hắn đi, coi như là truyền tông chi bảo của sư môn chúng ta.

Lăng Tiếu đối với cái này không sao cả, dù sao lúc này còn sớm, nói không chừng tương lai hắn còn có thể lấy được linh khí tốt hơn hoặc là thánh khí, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ không cảm thấy hai kiện linh khí này trân quý như thế rồi.

Sau đó, Lăng Tiếu đem Trảm Nguyệt quyết truyền lại cho hai người Mộc Hòe cùng Mộc Ân.

Sau khi hai người cảm thụ được uy lực đáng sợ của Trảm Nguyệt quyết, hai người đều là cao hứng vô cùng.

Trảm Nguyệt quyết Tử giai huyền kỹ, bất kể ở đây cũng sẽ dấy lên một mảnh tinh phong huyết vũ.

Sau khi Mộc Hòe đem Trảm Nguyệt quyết ghi nhớ, nghiêm túc đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngày sau đi lại đại lục tuyệt không thể tùy tiện đem vật trân quý như thế nói cho người khác biết, bằng không chỉ sợ sẽ đưa tới họa sát thân.

Lăng Tiếu hiểu được ý tứ của Mộc Hòe, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Ở trên cái đại lục này, cường giả như mây, hắn còn không có tự tin đến cuồng vọng chính mình là vô địch thiên hạ.

Ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ hắn tuyệt đối sẽ không đem tất cả lá bài tẩy của mình bài lộ.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân vào bên trong phòng tìm hiểu Trảm Nguyệt quyết.

Lăng Tiếu thì ở một bên giám sát Tân Lập đang đứng trung bình tấn.

Khi thấy hai thùng nước trong hai tay của Tân Lập lại cũng chỉ còn nửa thùng, mặt hắn nhăn lên một chút, sau đó lại đem hai thùng nước đều rót đầy.

Như vậy Tân Lập đang đứng trung bình tấn kia thân hình đều trở nên lắc lư lên.

- Đứng như thế hai canh giờ, nếu có nước tràn ra, lại đứng nhiều thêm hai

canh giờ.

Lăng Tiếu nghiêm mặt nói.

Tân Lập trong lòng kêu khổ, nhưng vẫn gật đầu đáp:

- Vâng, sư phụ!

Lăng Tiếu biết ý chí của Tân Lập kiên cường, nhưng mà hắn khởi bước quá muộn, phải nghiêm khắc một chút, tránh cho hắn biết thuộc tính thể chất của mình mà kiêu ngạo lơi lỏng.

- Vi sư cùng ngươi nói một chút chuyện xưa!

Lăng Tiếu nhìn Tân Lập nói một tiếng, sau đó nhớ lại nói:

- Trước kia có một nam hài có thiên phú tu luyện vô cùng xuất chúng, 15 tuổi cũng đã là Huyền Sĩ giai rồi, nhưng mà hắn lại bị người đánh thành trọng thương, kinh mạch tổn hại biến thành phế vật, nhưng mà nam hài kia không cam lòng định đoạt vận mệnh, mỗi ngày vẫn kiên cường tu luyện, nhưng mà hai năm trôi qua hắn đều là đang làm công dã tràng, kinh mạch đã bị phế căn bản không thể tu võ, lại không có cao giai đan dược.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 756 - Bất Phẫn Của Lăng Tiếu. (1)

- Nhưng mà cỗ tinh thần không chịu thua kia để cho hắn được thương thiên lưu luyến, năm 17 tuổi hắn đạt được cơ duyên lại có thể trọng tu rồi... Mới ngắn ngủi mấy năm, hắn không chỉ có trở thành trung cấp Vương giai, còn là một gã Ngũ phẩm Luyện dược sư không người không biết.

Tân Lập cẩn thận lắng nghe mỗi câu nói của sư phụ hắn, tự ti trong nội tâm lại từ từ trở nên tự tin, hắn thầm hạ quyết tâm:

- Chung quy có một ngày ta cũng có thể xuất sắc giống như nam hài kia, không, ta muốn so với hắn mạnh hơn!

Tân Lập không biết nam hài kia hiện tại đang đứng ở trước mặt hắn!

Đám người Lăng Tiếu còn chưa có rời đi Tử Thiên thành, nơi này đã tới mười mấy người khách.

Người tới rõ ràng là tông chủ Vân Hùng của Tử Thiên tông cùng với phong phong chủ các phong như Hứa Kiếm Nam, Triệu Minh Uyên, Ôn hải Yến, Nam Cung Thường Nhạc...

Ở trong những người này, Cát Đồ rõ ràng cũng ở trong đó.

Lăng Tiếu bởi vì vẫn ở trong phạm vi của Tử Thiên tông, bọn họ lại khong có ý giấu diếm khí tức của mình, Vân Hùng muốn tìm được bọn họ tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Thấy người tới, sắc mặt Lăng Tiếu lập tức lạnh xuống.

Tàn Báo cảm nhận được tâm tình khó chịu của Lăng Tiếu, lập tức đem đoàn người Vân Hùng ngăn cản:

- Ai dám tiến lên trước nửa bước, chết!

Thanh âm của Tàn Báo giống như là âm thanh của cửu u lệ quỷ, để cho người của Tử Thiên tông đều cảm nhận được một cỗ cảm giác sợ hãi, một cỗ sát ý đáng sợ dính vào tựa hồ hóa thành lợi nhận kề ở trên cổ bọn họ, để cho bọn họ không có một người nào dám tiến lên phía trước nửa bước.

Trong lòng bọn họ đều toát ra một cái ý nghĩ giống nhau:

- Người này tuyệt đối là Hoang giai cao thủ, hơn nữa cũng không phải là Địa Hoàng bình thường!

Bọn họ từng thấy qua đủ loại lá bài tẩy đáng sợ của Lăng Tiếu, bọn cũng cảm thấy có thể là toàn bộ thực lực của Lăng Tiếu đều triển hiện rồi. Nhưng hôm nay ở trong cái tiểu viện này lại còn có một tên Địa Hoàng tồn tại, để cho ở trong lòng bọn họ đối với Lăng Tiếu càng thêm kính sợ vạn phần.

Không sai, đúng là kính sợ Lăng Tiếu!

Từ sau khi Lăng Tiếu đem thân phận Tứ phẩm Luyện dược sư công bố, bọn họ đã đem Lăng Tiếu làm thành người cùng địa vị để đối đãi rồi. Trước đây Lăng Tiếu ở Tử Thiên tông làm nhiều chuyện, để cho bọn họ lại càng hoàn toàn đối với Lăng Tiếu tiến thêm một bước thay đổi cách nhìn.

Cư nhiên lấy lực lượng của một người chém tất cả người của Trọng Kiếm môn, trong đó bao gồm hai gã Địa Hoàng, còn có một đầu lục giai trung cấp linh thú đáng sợ. Một màn này bọn hắn vẫn nhớ rõ trong lòng.

Năng lực của Lăng Tiếu đã bao trùm tên tất cả bọn hắn, bao trùm trên tất cả

mọi người ở Tử Thiên tông.

Lăng Tiếu lấy niên kỷ như vậy đạt tới loại trình độ đáng sợ này, bọn họ có thể không kính sợ với Lăng Tiếu sao?

- Lăng... Lăng trưởng lão!

Cát Đồ ở phía sau mọi người đi ra, thần sắc hắn có chút tái nhợt, nhìn dáng dấp lúc trước bị thương rất nặng, hôm nay còn chưa khôi phục như cũ.

- Không nghe ta mà nói, đi chết đi!

Thanh âm u lãnh của Tàn Báo vang lên, mắt thấy liền muốn xuất thủ rồi.

- Chậm đã!

Lăng Tiếu kịp thời lên tiếng ngăn cản, tiếp theo tiến lên hai bước:

- Cát gia gia ngài tới đây, vốn định hôm nay đi qua tìm ngài, không nghĩ tới ngài lại tới trước, vừa lúc chúng ta cùng rời đi.

Người của Tử Thiên tông nghe lời nói của Lăng Tiếu, đều là lộ ra vẻ phức tạp.

Cát Đồ đối với tôn trọng của Lăng Tiếu rất là cao hứng, hỏi hắn:

- Hân nhi nàng không sao chứ?

Vừa lúc Cát Bối Hân nghe được lời của gia gia nàng, từ trong phòng vọt ra:

- Gia gia, ta không sao!

- Tốt tốt... Không có chuyện gì là tốt rồi!

Cát Đồ bắt được tay của Cát Bối Hân rất là kích động nói.

Lúc trước hắn cho là cháu gái của hắn nhất định sẽ bị ô nhục, không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có thể ở thời điểm mấu chốt xuất hiện cứu nàng, xem ra cháu gái này của hắn đã nhất định là nữ nhân của Lăng Tiếu.

Lúc này, Mộc Hòe cùng Mộc Ân tất cả đều từ trong phòng đi ra.

Bất quá thần sắc của hai người cũng hơi có vẻ mất tự nhiên.

Sau khi Vân Hùng thấy Mộc Hòe cùng Mộc Ân, lập tức lên tiếng kêu to nói:

- Hai vị Mộc sư huynh, chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không?

Mộc Hòe cùng Mộc Ân còn chưa nói, Lăng Tiếu lại trước thay bọn họ hồi đáp:

- Sư phụ cùng sư bá của ta không có gì để nói với các ngươi, các ngươi đi đi thôi.

Lăng Tiếu biết tình cảm của sư phụ cùng sư bá hắn đối với tông môn, hôm nay Vân Hùng hạ mình hàng quý tới khuyên nói, nói không chừng bọn họ sẽ trở về tông môn.

Lăng Tiếu không muốn bọn họ lại trở về cái tông môn không có bất kỳ nhân tình kia, hắn đối với nơi đó đã là thất vọng cực độ rồi.

Người của Trọng Kiếm môn ở trong bí cảnh giết La Mỹ Anh, đây là một cây gai trong lòng Lăng Tiếu, hắn cùng với Trọng Kiếm môn thề bất lưỡng lập, huống chi ban đầu hắn bị vây ở bí cảnh cũng là bởi vì Trọng Kiếm môn

dựng lên.

Chuyện này tin tưởng trong tông môn ai cũng biết.

Nhưng mà những trưởng lão trong tông môn này từng người lại cũng vì cái gọi là ích lợi, đem cừu hận cũng có thể để xuống, đem tôn trọng đều có thể không cần.

Đây là chuyện mà Lăng Tiếu không cách nào dễ dàng tha thứ.

Một mạng người mất liền mất đi, nhưng mà mặt mũi không thể ném, tôn nghiêm không thể ném, cừu hận càng không thể ném.

Đây là nguyên tắc làm việc của Lăng Tiếu.

Nếu như đổi lại là người bình thường hoặc đệ tử bình thường đối với Vân Hùng quát trách như vậy, người của Tử Thiên tông nhất định sẽ để cho hắn máu đổ tại chỗ.

Đáng tiếc, người này là Lăng Tiếu, bọn họ không thể động, cũng không dám động, chỉ có thể đem tức giận nuốt ở trong lòng.

Chân mày của Vân Hùng khẽ nhăn một chút nói:

- Lăng trưởng lão, ta biết ngươi tức giận, tức giận này ngươi có thể phát tiết ở trên người của ta, nhưng lại không thể đem nó tiết lên trên tông môn, vì tính mạng trên dưới mấy ngàn người của tông môn, ta hiện tại lấy danh nghĩa của tông chủ thỉnh cầu các ngươi có thể trở về tông môn.

- Không cần nhiều lời, các ngươi không phải là muốn cùng Trọng Kiếm môn đám hỏi sao? Người của Trọng Kiếm môn đông đúc, sẽ tìm ra một đối tượng đám hỏi rất dễ dàng, bọn họ muốn báo thù, ngươi đại khái có thể nói do ta

làm là đợc, Lăng Tiếu ta chưa bao giờ là người sợ chuyện.

Lăng Tiếu hết sức kiên quyết nói.

Lăng Tiếu nói đến tuyệt tình như thế, một đám trưởng lão của Tử Thiên tông sắc mặt càng phát ra khó coi.

Lúc này, Ôn Hải Yến của Bích Tuyền các đi ra khuyên:

- Lăng trưởng lão, ngươi cần gì phải tuyệt tình như thế, nói như thế nào ngươi cũng là một phần tử của Tử Thiên tông.

- Ôn trưởng lão không cần nhiều lời, chuyện này không có bất kỳ đường thương lượng nào, thù Trọng Kiếm môn giết La Mỹ Anh, ta chắc chắn sẽ để cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu.

Trên người Lăng Tiếu tản ra sát khí nồng đậm nói.

Một màn La Mỹ Anh trước khi chết kia, Lăng Tiếu cả đời này đều sẽ không quên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 757 - Bất Phẫn Của Lăng Tiếu. (2)

Mặc dù đầu sỏ gây họa là La Phách Hưng đã chết trên tay hắn, nhưng mà không có nghĩa là cừu hận này liền kết thúc, hắn thề phải đem cả gốc rễ của Trọng Kiếm môn đều nhấc lên mới tiết mối hận trong lòng!

- Lăng trưởng lão, làm người không thể vong ân phụ nghĩa như thế, nếu như không có tông môn thì ngươi không thể nào tham gia Thệ Tông đại hội, vậy ngươi liền không có khả năng nhận được cơ duyên kinh thế, hiện tại ngươi dẫn xuất đại họa như thế, đã muốn rời đi rồi, tựa hồ nói không qua được đi!

Mở miệng nói chuyện chính là Hứa Kiếm Nam của Kim Đồng phong.

Trước đây hắn là một người đồng ý đám hỏi nhất, bởi vì hắn không muốn nhìn thấy Vân Mộng Kỳ ở lại trong Tử Thiên tông.

Ai cũng biết, nhi tử Hứa Nghị của hắn kiên quyết thích Vân Mộng Kỳ, nhưng mà Vân Mộng Kỳ lại không thích nhi tử của hắn, sau đó nhi tử của hắn càng là vì tranh đoạt Vân Mộng Kỳ mà cùng Lăng Tiếu xuất thủ, bị Lăng Tiếu đánh thành trọng thương.

Mặc dù hắn bất phẫn nhi tử không đủ hiểu biết này, nhưng mà cũng đối với Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ sinh ra cảm xúc bất mãn.

Bởi vì nhi tử của hắn sau khi bị bại, trở nên không còn phấn chấn, cả người không còn chí tiến thủ, chán chường không chịu nổi, nửa năm qua thực lực không tiến lên được chút nào.

Cho nên, hắn cực lực tán đồng Vân Mộng Kỳ đến với Trọng Kiếm môn, thứ

nhất có thể vì tông môn giành ích lợi, thứ hai có lẽ có thể giải khai khúc mắc của nhi tử hắn.

Hôm nay đem tất cả người của Trọng Kiếm môn giết chết, đám người Lăng Tiếu lại muốn đi, nhân gia Trọng Kiếm môn nhất định sẽ huyết tẩy Tử Thiên tông, mỗi người đều cấp bách, Hứa Kiếm Nam hắn tự nhiên sẽ không ngoại lệ.

Hắn một mực cảm thấy thực lực của Lăng Tiếu có thể tiến giai nhanh như vậy, lại có lam sắc Giao Long cường đại kia nhất định là ở trong bí cảnh đạt được, bằng không thực lực của hắn lấy đâu mà cường đại như vậy.

Trong lòng hắn dâng lên đố kỵ cường đại, bất phẫn chi hỏa.

Hắn cảm thấy hết thảy thành tựu hiện tại của Lăng Tiếu vốn hẳn nên thuộc về nhi tử hắn, nếu như không phải là Lăng Tiếu xuất hiện, nhi tử của hắn sẽ trở thành lãnh tụ của tinh anh Tử Thiên tông, dẫn dắt một đời trẻ tuổi đi tới bí cảnh, thiên đại cơ duyên này khẳng định rơi vào trên người nhi tử hắn, mà hắn là phụ thân cũng sẽ cảm thấy tự hào cùng kiêu ngạo.

Cho nên, hắn đối với Lăng Tiếu một chút hảo cảm cũng không có, có chẳng qua là bất mãn cùng bất phẫn nồng đậm.

Lăng Tiếu hướng về phía Hứa Kiếm Nam quang đi ánh mắt lăng lệ, sâu kín nói:

- Không sai, là tông môn cho ta cơ hội đi bí cảnh, nhưng mà không có ta, những đệ tử của các phong khác cũng đã chết hết rồi, nếu không ngươi có thể hỏi bọn hắn một chút, các ngươi lại hay không cảm thấy đây là thiên đại cơ duyên? Huống chi ngươi liền cho là hết thảy thực lực hiện tại của ta đều là từ trong bí cảnh lấy được sao? Thật là buồn cười!

Nói tới đây hắn khinh thường nhìn thoáng qua Hứa Kiếm Nam, tiếp theo hắn còn nói:

- Ta vốn là mang tâm tình cao hứng trở về tông môn, nhưng mà các ngươi lại muốn cùng cừu địch của chúng ta làm đám hỏi, càng mắt nhìn sư phụ của ta bị bọn họ sát hại mà không hành động gì, các ngươi còn có mặt mũi tới hỏi ngược ta nếu không phải là nhìn trên phần tình cảm hàng ngày, hừ hừ!

Lăng Tiếu đối với lời nói của Hứa Kiếm Nam rất tức giận, cái gì gọi là vong phụ nghĩa, quả thực chính là cởi quần phóng thí.

Thấy cừu địch trở nên khúm núm, còn muốn đem nữ nhân đưa lên.

Hôm nay lại tới cùng hắn nói nhân nghĩa đạo đức, không phải là tự tới tìm mất mặt sao?

Hứa Kiếm Nam không nghĩ tới Lăng Tiếu cư nhiên quát trách hắn như thế, hơn nữa còn ở trước mặt đông đảo mọi người, đây quả thực giống như là đánh vào mặt của hắn, để cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Ngươi...

Hứa Kiếm Nam nắm song quyền thật chặt, muốn nói cái gì, lại bị Vân Hùng lên tiếng cắt đứt.

- Hai vị sư huynh có thể nói chuyện một chút hay không?

Vân Hùng không muốn dây dưa chút nào, hướng về phía Mộc Hòe cùng Mộc Ân kêu lên.

Hắn biết Lăng Tiếu tuổi trẻ khí thịnh rất khó nghe được lời khuyên của bọn hắn, chỉ có từ hai người Mộc Hòe cùng Mộc Ân mà hạ thủ.

Lần này Lăng Tiếu còn chưa nói, Mộc Hòe thở dài một hơi đáp:

- Tiếu nhi, ta cùng bọn họ đi nói chuyện một chút.

Lăng Tiếu do dự một chút cũng không cự tuyệt, bất quá còn không nhịn được nhắc nhở một câu:

- Sư phụ, chớ để bọn họ đầu độc!

- Tiểu tử thúi, vi sư tự có chừng mực.

Mộc Hòe hướng về phía cái ót của Lăng Tiếu vỗ nhẹ một cái nói.

Nhìn đệ tử của hắn cường thế như thế, trong lòng hắn rất mừng, giờ khắc này hắn vượt lên trên chư phong của tông môn rồi.

- Vân... Tông chủ, chư vị trưởng lão, bên trong, mời!

Mộc Hòe hướng về phía đám người Vân Hùng nói.

Người của Tử Thiên tông nghe ra Mộc Hòe khách khí gọi, trong lòng đều là khổ sở.

Bọn họ lúc trước vẫn luôn là huynh đệ tình như thủ túc a!

Nhưng mà bây giờ lại nhiều hơn một tầng ngăn cách nồng đậm, giống như là nhìn thấy người xa lạ, tình nghĩa ban đầu không tồn tại nữa rồi.

Tàn Báo nhường đường, để cho người của Tử Thiên tông đi vào trong phòng khách của viện tử.

Lăng Tiếu mặc kệ bọn họ, ngồi ở trên ghế đá ngoài sân, sắc mặt tràn đầy vẻ khó chịu.

Lúc này Cát Đồ cùng Cát Bối Hân đi tới.

Lăng Tiếu lại đứng lên, móc ra một viên tứ phẩm chữa thương đan dược đưa tới:

- Cát gia gia ăn nó vào đi!

Cát Đồ dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, nhận lấy lập tức phục dụng xuống.

- Tiếu nhi, ngươi thật muốn thoát khỏi tông môn?

Cát Đồ dùng thân phận trưởng bối hướng Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu rất kiên định gật gật đầu nói:

- Không sai, loại tông môn này không ở lại cũng được.

Cát Đồ khẽ thở dài một hơi:

- Vậy ta cũng không khuyên giải ngươi, ta chỉ hi vọng ngươi đem Hân nhi chiếu cố tốt, ta ở tông môn đã gần trăm năm rồi, ta liền không muốn cùng người trẻ tuổi các ngươi bôn ba xung quanh.

Cát Đồ vốn là người sinh trưởng ở trong Tử Thiên thành, ở 21 tuổi liền gia nhập Tử Thiên tông, hôm nay đã mấy chục năm. Ở bên trong Tử Thiên thành đã làm thành chủ gần 20 năm, đối với Tử Thiên tông có lòng trung thành nồng đậm, nơi này chính là gia hương của hắn, hắn tuyệt không đành lòng ở lúc gia hương của hắn nguy nan hết sức mà rời đi.

Hắn nói với Lăng Tiếu như vậy hoàn toàn là lời nói đích thực phát ra từ trong nội tâm, mà không phải là phương pháp lấy lùi làm tiến để cho Lăng Tiếu cùng Cát Bối Hân lưu lại.

Cát Bối Hân là cháu gái của hắn, hắn cho dù chết đi cũng sẽ không để cho tôn nữ của mình bị thương tổn.

Hắn biết cũng chỉ có Lăng Tiếu mới có thể bảo vệ tốt cho cháu gái của hắn bình yên cả đời.

Hắn đã không còn nhi tử, tự nhiên không muốn lại nhìn tôn nữ của mình có cái gì bất trắc.

- Gia gia... Người cùng chúng ta đi đi, ta sẽ hảo hảo phụng dưỡng người cả đời.

Lăng Tiếu còn chưa nói, Cát Bối Hân đã không buông đoạt trước nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 758 - Lời Khuyên. (1)

Trước đây, nàng tàn phế 17 năm, đều là gia gia của nàng ngậm đắng nuốt cay mà đem nàng nuôi lớn, Cát Đồ chính là người thân nhất của nàng, để cho nàng làm sao bỏ được mà cùng lão chia lìa.

- Hài tử ngốc, nữ hài tử chung quy có một ngày xuất giá, sau này đi theo bên cạnh Tiếu nhi phải hảo hảo tu luyện, sớm ngày cường đại lên, có năng lực tự bảo hộ mình, liền không cần Tiếu nhi vì ngươi mà bị phiền nhiễu rồi.

Cát Đồ hiền lành vỗ mu bàn tay của Cát Bối Hân nói.

- Cát gia gia, ngươi yên tâm đi, có ta ở đây ai cũng đừng nghĩ tổn thương Hân nhi.

Lăng Tiếu trịnh trọng cam kết.

Hắn biết khuyên Cát Đồ cũng vô dụng, tâm tư của lão nhân ít nhiều hắn có thể cảm nhận được một chút.

Đồng thời hắn cũng ý thức được chính mình bây giờ rời đi có lẽ còn thật là không phải lúc.

Tuy nói hắn rời đi Tử Thiên tông, nhưng mà nơi này còn có một ít người để cho hắn nhớ thương, tỷ như Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm, Hoa Hiểu Quế...

Lăng Tiếu quyết định trước lúc rời đi hỏi các nàng có nguyện ý cùng hắn rời đi hay không, nếu như nguyện ý là tốt nhất, còn không nguyện ý thì hắn tự

nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Không quản các nàng lựa chọn thế nào, Lăng Tiếu tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới các nàng.

...

Ở bên trong phòng một đám trưởng lão Tử Thiên tông đều đã tiến vào.

Nếu để cho những võ giả ở bên trong thành thấy được tình huống này đề sẽ bị chấn kinh đến rớt cằm.

Cao tầng bên trong Tử Thiên tông làm sao toàn bộ đều vào một cái gian phong đơn sơ như vậy?

- Hai vị sư huynh, chuyện này thật không có đường quay lại sao?

Vân Hùng chậm dần giọng nói hướng về phía Mộc Hòe cùng Mộc Ân nói.

Hắn không có lấy ra dáng vẻ của tông chủ, đã nhìn ra hắn là kéo xuống thể diện, thật lòng thành ý muốn để cho bọn họ trở về rồi.

Chỉ cần Mộc Hòe cùng Mộc Ân không thoát khỏi tông môn, vậy mọi chuyện đều dễ làm.

Mộc Hòe cùng Mộc Ân luôn mồm muốn rời đi Tử Thiên tông, nhưng mà thật gặp phải thời điểm lựa chọn cũng là khó có thể mở miệng.

Bọn họ lúc trước là vì chuyện của Lăng Tiếu mà nuốt không trôi khẩu khí kia, huống chi đám người Vân Hùng kiên trì cùng Trọng Kiếm môn đám hỏi mới để cho bọn họ thất vọng đối với tông môn.

Mặc dù như thế, bọn họ ở tông môn hơn trăm năm, phần tình cảm này thủy chung cũng khó dứt bỏ được.

Triệu Minh Uyên của Xích Diễm phong khuyên:

- Hai vị sư huynh, hôm nay tông chủ bỏ qua thân phận mời cá ngươi, ta xem các ngươi liền trở lại đi, chẳng lẽ các ngươi bỏ được đám lão gia hỏa chúng ta đây? Bỏ được những oa nhi ở Mộc Kỳ phong kia mà không thèm để ý?

Ôn Hải Yến ở Bích Tuyền các cũng nói:

- Đúng a, hai vị sư huynh, chẳng lẽ các ngươi ngay cả sư muội cũng bất kể? Nhớ được ban đầu các ngươi là người hiểu ta nhất.

Ôn Hải Yến cũng là đánh bài tình cảm rồi, nàng không phải là đang chuẩn bị bán cái gì, mà là đối vói Mộc Hòe cùng Mộc Ân đồng dạng cũng có tình nghĩa sư huynh muội thâm hậu.

Mộc Hòe nhìn thoáng qua Ôn Hải Yến nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Ta lại làm sao muốn rời đi tông môn, chỉ là.. Chỉ là ta cùng sư huynh quá thất vọng rồi, nếu như lần này Tiếu nhi không kịp thời trở về, chỉ sợ ta cũng đã đi gặp diêm vương rồi, mà Hân nhi oa nhi kia cũng muốn bị La Phách Thiên giẫm đạp rồi, ta trở về còn có ý nghĩa gì?

Vân Hùng nghe ra giọng nói đã mềm hóa của Mộc Hòe, trong lòng cảm thấy có hi vọng, lúc này đem thêm lực đạo:

- Chuyện này đều là lỗi của ta a, ta là tội nhân của tông môn, chỉ cần Mộc sư huynh chịu hồi tông, ta nguyện ý thối lui khỏi vị trí tông chủ.

- Tông chủ không được!

Lúc này, trưởng lão ở phía sau Vân Hùng lập tức gấp giọng nói.

- Tông chủ, ngươi cần gì phải như thế, cho dù không có hai sư huynh đệ chúng ta, tông môn cũng sẽ không có vấn đề gì, dù sao là Tiếu nhi giết người, các ngươi đem chuyện này cùng bọn họ nói rõ ràng là tốt rồi, nếu như chúng ta trở về tông môn, ngược lại sẽ để cho tông môn gặp họa diệt môn, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ càng mới tốt.

Mộc Ân ở bên cạnh khó chịu nói.

Lời này của hắn nói rất uyển chuyển, ai cũng có thể nghe ra được trong lòng hắn còn có tức giận rất lớn mà chưa xuất ra.

Bất quá, lời này của Mộc Ân lại nói rất đúng sự thật.

Hôm nay bọn họ trở về tông môn, vậy bọn họ liền cùng Trọng Kiếm môn là địch là chuyện thật rồi.

Tử Thiên tông bọn họ có thể đấu được với Trọng Kiếm môn sao?

Trong lúc nhất thời, các trưởng lão của Tử Thiên tông lại lộ ra vẻ do dự.

Ngược lại là Ôn Hải Yến có khí khái quả quyết nói:

- Cho dù nói cho Trọng Kiếm môn sự thật, bọn họ cũng chưa chắc chịu tin tưởng, ngược lại chúng ta cùng Lăng Tiếu cùng chung tiến thối, như thế chúng ta còn có thể có cơ hội giữ được tông môn.

Những người khác suy nghĩ một chút cũng cảm thấy Ôn Hải Yến nói rất có đạo lý, Triệu Minh Uyên đầu tiên đồng ý nói:

- Ôn sư muội nói không sai, lần này vô luận đúng sau, chúng ta cùng Trọng

Kiếm môn đã không có cách nào hóa giải rồi, chẳng thà quyết đánh đến cùng đọ sức đánh cược một lần.

Những người khác cũng rối rít phụ họa đồng ý nói.

Cuối cùng, Vân Hùng nói:

- Đúng vậy a, lần này mọi người chúng ta cùng chung tiến thối, cho dù cá chết lưới rách cũng sẽ không để cho Trọng Kiếm môn sống khá giả, cho nên hai vị sư huynh không cần phải lo lắng chúng ta sẽ tiếp tục thỏa hiệp với Trọng Kiếm môn.

Vân Hùng bày tỏ thái độ, Mộc Hòe cùng Mộc Ân đều lâm vào trầm tư, những người khác đều lộ ra vẻ thấp thỏm.

Kỳ thật, hai người bọn họ có trở về tông môn hay không chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là sau khi hai người bọn hắn trở về, Lăng Tiếu dĩ nhiên cũng sẽ là đệ tử thuộc về Tử Thiên tông bọn họ.

Như vậy Lăng Tiếu tự nhiên sẽ bảo hộ cho tính mạng mấy ngàn người của Tử Thiên tông bọn họ, bọn họ đều biết rõ chỉ có Lăng Tiếu cùng con lam sắc Giao Long kia mới có thể trấn trụ được Trọng Kiếm môn, khiến cho Trọng Kiếm môn không dám làm loạn, đây mới là nguyên nhân thực sự để bọn họ van cầu Mộc Hòe cùng Mộc Ân trở về tông môn.

Một lúc lâu, Mộc Hòe nhẹ thở dài một ngụm nói:

- Chúng ta trở về tông môn cũng có thể.

Nói đến đây, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

- Bất quá, ta có một điều kiện!

Mộc Hòe lại nói.

- Điều kiện gì, chỉ cần tông môn có thể làm được, chúng ta nhất định làm theo, cho dù ngươi muốn ngồi ở vị trí tông chủ ta cũng có thể nhường lại.

Vân Hùng hết sức sảng khoái nói.

Mộc Hòe khoát tay áo nói:

- Tông chủ nghiêm trọng rồi, ngươi trước hãy nghe ta nói hết.

Hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Điều kiện của ta là Lăng Tiếu không còn tiếp tục là đệ tử thuộc về Tử Thiên tông nữa, các ngươi có thể đáp ứng điểm này, ta cùng sư huynh liền trở về.

Nghe xong được lời nói của Mộc Hòe, thần sắc mọi người đều là biến đổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 759 - Lời Khuyên. (2)

Hứa Kiếm Nam ở bên cạnh khí chịu nói:

- Hai vị sư đệ chẳng lẽ một chút tình cảm đối với tông môn cũng không có sao? Lăng Tiếu không trở về, chúng ta làm sao đấu lại với Trọng Kiếm môn, ngươi đây là muốn để cho atông môn bị hủy hoại trong chốc lát, ngươi cam nguyện làm tội nhân của tông môn sao?

Mộc Hòe còn chưa nói, Mộc Ân ở một bên đã nghênh tiếp ánh mắt của Hứa Kiếm Nam nói:

- Hứa sư huynh, lời này của ngươi sai lầm rồi, hai người chúng ta nguyện ý trở về tông môn cùng đại gia chiến đấu, cho dù có chết chúng ta cũng không sợ, nhưng mà Tiếu nhi có trở về hay không là thuộc về chuyện của hắn, hay là hai chúng ta trở về căn bản là không trọng yếu? Các ngươi coi trọng chẳng qua là thực lực của Tiếu nhi mà thôi.

Mộc Ân có thể hiểu rõ tâm tư của Mộc Hòe, hắn đơn giản là muốn Lăng Tiếu nhanh rời khỏi, bởi vì thực lực chân chính của Trọng Kiếm môn khong thể nào là một người Lăng Tiếu có thể chịu nổi.

Là một người sư phụ, người nào không hi vọng đệ tử của mình có thể sống tốt.

Đay là một phen khổ tâm của một người làm sư phụ như Mộc Hòe.

- Lăng Tiếu không trở về tông môn, mọi người chúng ta đều phải chết, các ngươi dã suy nghĩ đến hậu quả này chưa?

Hứa Kiếm Nam vẫn đang bất phẫn nói.

- Gieo nhân gì gặt được quả ấy, đừng đem trách nhiệm đều đổ lên trên người Tiếu nhi, hắn không cần thiết phải đi chịu chết.

Mộc Ân cùng Hứa Kiếm Nam đối đầu lên.

- Đủ rồi, đừng ầm ĩ nữa!

Vân Hùng lớn tiếng quát, tiếp theo hướng về phía người ở phía sau khoát tay áo nói:

- Các ngươi đều đi ra ngoài, ta cùng Mộc sư huynh một mình hàn huyên một chút.

Lời nói của Vân Hùng hạ xuống, những người khác rối rít đi ra khỏi phòng.

Mộc Hòe nhìn thoáng qua Mộc Ân, Mộc Ân do dự một chút vẫn là đi ra khỏi phòng.

- Sư huynh, lần này coi như là ta cầu xin ngươi, tông môn không có Lăng Tiếu tuyệt đối là tai ương diệt môn, ngươi liền nhìn ở tính mạng của mấy ngàn đệ tử, để cho hắn lưu lại đi!

Vân Hùng xúc động nói, đồng thời muốn hướng Mộc Hòe quỳ xuống.

Hắn có thể đem tất cả mặt mũi để xuống, cũng là biết lần này cùng Trọng Kiếm môn nhất định là không chết không thôi, nếu như không có Lăng Tiếu trấn tràng, quả thật sẽ theo như lời của hắn, Tử Thiên tông sẽ bị hủy diệt chỉ trong chốc lát, vậy hắn cái tông chủ này mới thật sự là tội nhân thiên cổ a!

Mộc Hòe nhanh tay nhanh mắt, đem Vân Hùng đỡ lấy, trong con mắt có chút

không đành lòng nói:

- Tông chủ ngươi như vậy là muốn tổn thọ ta a, nhưng mà... ngươi nên biết Tiếu nhi mặc dù đáp ứng cùng ta trở về tông môn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không tiếp tục lưu lại chỗ này, điểm này ngươi hẳn là rõ ràng nhất, hắn là một hài tử chấp nhất.

Vân Hùng đáp:

- Không sai, hắn là một hài tử chấp nhất, mà Mộng Kỳ lại không phải là thế sao?

Mộc Hòe nghe lời này khẽ nhíu mày.

Vân Hùng dĩ nhiên nhìn ở trong mắt, lúc này thở dài nói:

- Có lẽ các ngươi cũng không rõ ràng lắm, Mộng Kỳ đáp ứng gả cho La Phách Thiên là vì báo thù cho Lăng Tiếu nên mới làm như vậy.

- Cái gì?

Mộc Hòe lộ ra vẻ khiếp sợ không giải thích được.

- Hiểu con gái không ai bằng cha, sau khi Mộng Kỳ từ Vạn Thú thành trở về liền tiến vào trạng thái bế quan, rất nhanh đã đột phá trung cấp Vương giai, nàng liều mạng tu luyện như vậy chính là muốn sớm ngày có thể thay Lăng Tiếu báo thù, đồng thời hi vọng có thể đem Lăng Tiếu từ trong bí cảnh cứu ra, nhưng mà tu luyện không phải là việc ngày một ngày hai, nàng muốn có thực lực đem Trọng Kiếm môn diệt trừ chỉ sợ không biết đến năm nào tháng nào, cho nên Trọng Kiếm môn tới cửa cầu hôn, nàng không chút suy nghĩ liền đáp ứng, mục đích đúng là sau khi gả vào Trọng Kiếm môn, lại lợi dụng vị trí tông chủ phu nhân tương lai nghĩ biện pháp đem Trọng Kiếm môn làm

hỏng.

Vân Hùng giải thích nói.

Mộc Hòe vẫn thật không nghĩ tới Vân Mộng Kỳ lại có nỗi khổ tâm bực này, quyết đinh trong nội tâm có chút dao động.

Bất quá hắn vẫn là nghi ngờ nói:

- Vậy nàng sao không sớm đem chuyện này nói rõ ràng.

- Nàng tính tình chấp nhất, sợ nói ra, không có ai ủng hộ cách làm của nàng, cho nên chỉ có thể chính mình chịu đựng, sau khi Lăng Tiếu trở về, nàng đã đến bên cạnh Lăng Tiếu, đáng tiếc hắn không nghe nàng giải thích, đến khi các ngươi rời đi nàng liền ngất rồi, thẳng đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại, hài tử này thật đáng thương.

Vân Hùng nói, cuối cùng còn khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt tịch lạc nói không ra lời.

Nghe được Vân Hùng giải thích, Mộc Hòe lâm vào trong mâu thuẫn.

Rốt cuộc để cho Lăng Tiếu trở về tông môn ay không, thật là làm cho hắn khó có thể lựa chọn.

Lúc này, ở ngoài sân lại tới một người khiến cho người ta không nghĩ tới.

Sau khi thấy người này, Lăng Tiếu cũng là rất vui mừng.

Một gã thanh niên gầy gò mặc áo choàng Luyện dược sư xuất hiện ở trước viện tử mà Lăng Tiếu mua.

Thanh niên nhân này voc dáng không coa, tướng mạo không tính là anh tuấn, tuy nhiên lại lộ ra một cỗ cảm giác thanh tú, bộ dạng xấu hổ kia thoạt nhìn rất thật thà.

Hắn dáo dác hướng chung quanh biệt viện của Lăng Tiếu nhìn.

Sau khi thấy một đám trưởng lão của Tử Thiên tông, co đầu lại muốn chuồn đi.

- Hiểu Quế, ngươi làm sao lại chạy tới nơi này rồi.

Nam Cung Thương Nhạc liếc mắt liền nhìn thấy tên đệ tử muốn chuồn đi kia.

Rõ ràng là đệ tử Hoa Hiểu Quế của Dược phong, cũng chính là cháu nuôi của Nam Cung Thường Nhạc.

Năm năm không thấy Hoa Hiểu Quế, hôm nay đã là đê cấp Linh Sư, bất quá nhìn đi nhìn lại cũng không phải là rất vững chắc, có thể thấy được thực lực này của hắn là dùng đan dược chồng chất mà đến, chân chính muốn đối chiến với đê cấp Linh Sư khác, chỉ sợ hắn không phải là đối thủ của người ta.

Hoa Hiểu Quế chỉ có thể kiên trì đi ra, hướng về một đám trưởng lão đều hỏi thăm một lần, mới gãi đầu cười ngây ngô nói:

- Ta... Ta là tới tìm lão đại.

- Tìm lão đại?

Tất cả mọi người nghi ngờ nhìn Hoa Hiểu Quế, bọn họ cũng không rõ "lão đại" ở trong miệng Hoa Hiểu Quế là ai.

Ngược lại là Nam Cung Thường Nhạc trong lòng mơ hồ đã đoán được là ai.

- Tiểu Quy!

Lăng Tiếu từ không xa nghiêng đầu qua nhìn lại, phát hiện Hoa Hiểu Quế lập tức vui mừng kêu lên.

- Lão đại!

Hoa Hiểu Quế thấy Lăng Tiếu liền kích động đáp lại.

Lăng Tiếu trong nháy mắt đến trước mặt Hoa Hiểu Quế, Hoa Hiểu Quế lại là chủ động hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Hai người đều hung hăng ôm nhau một cái.

- Ngươi cái tên này cút cho ta, bản thiếu gia đối với nam nhân nhưng không có hứng thú!

Lăng Tiếu đem Hoa Hiểu Quế đẩy ra cười mắng một câu, tiếp theo lại ở trước ngực Hoa Hiểu Quế nhẹ nhàng đánh một quyền.

- Hắc hắc, lão đại ngươi cũng biết ta không thích nam nhân.

Hoa Hiểu Quế cười khan đáp một tiếng, trong lòng ấm áp, hắn thầm than:

- Lão đại vẫn là lão đại kia, hắn một chút cũng không thay đổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 760 - Lão Đại Ngươi Là Ngũ Phẩm Luyện Dược Sư Rồi?

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ bởi vì trên thực lực có chênh lệch mà kéo xa khoảng cách với hắn, thậm chí sẽ không nhận thức cái tiểu đệ này là hắn rồi, hôm nay xem ra là chính mình suy nghĩ nhiều.

Các trưởng lão của Tử Thiên tông rối rít nhìn về phía Nam Cung Thường Nhạc, chỉ thấy lão cũng là quay mặt đi.

Lăng Tiếu đã từng là đệ tử của Dược phong, hắn cùng Hoa Hiểu Quế quen biết, bọn họ cũng không thấy có gì kỳ quái.

Bọn họ chẳng qua là cảm thấy đệ tử vốn là xuất sắc như vậy Nam Cung Thường Nhạc cũng đã chiếm một nửa vinh quang, nhưng mà bởi vì một quyết định sai lầm ban đầu của lão mà đem người đệ tử này hoàn toàn chắp tay tặng cho người ta, trong lòng cũng là thay lão cảm thấy đồng tình.

- Được rồi, hôm nay ngươi đã là Linh Sư, có hay không thành tựu cảnh giới tam phẩm?

Lăng Tiếu khôi phục vào vấn đề chính hỏi.

Nói tới đây, Hoa Hiểu Quế lộ ra vẻ xấu hổ nói:

- Còn... còn thiếu một điểm liền có thể rồi.

- Còn thiếu một điểm?

Thần sắc Lăng Tiếu có chút khó coi, tiếp theo mắng to:

- Ngươi cái đầu heo này, thiệt thòi còn nói chính mình là Luyện dược thiên tài, cũng đã lâu rồi, thậm chí ngay cả cảnh giới tam phẩm đều không có đạt tới, sau này chớ cùng người khác nói ta là lão đại của ngươi, ta gánh không nổi ngươi người này.

Nhớ chính xác là lúc hắn cùng với Hoa Hiểu Quế mới tới Tử Thiên tông, hắn mua cái viện tử này, Hoa Hiểu Quế cũng đã tới rồi, lại còn ở nơi này mấy ngày nữa, lúc ấy hắn không biết Lăng Tiếu đã là Tam phẩm Luyện dược sư, thường xuyên ở trước mặt Lăng Tiếu khoe khoang chính mình Luyện dược thiên phú là như thế nào...

Hiện tại Lăng Tiếu khiển trách hắn, Hoa Hiểu Quế cũng không có nửa phần khó chịu, ngược lại là thản nhiên tiếp nhận nói:

- Ta cũng biết mình vô dụng, cũng đã ba năm trôi qua mà không thể trở thành Tam phẩm Luyện dược sư, chỉ sợ Tiểu Tuyết nàng...

Ban đầu, thời điểm mới vừa vào Tử Thiên tông, hắn liền coi trọng Võ Tư Tuyết ở Bích Tuyền các, Võ Tư Tuyết đối với Hoa Hiểu Quế đã nói, nếu như hắn có thể ở trong ba năm đạt tới cảnh giới Tam phẩm, liền đáp ứng cùng hắn hẹn hò.

Lúc ấy hắn cõi lòng đầy tự tin mà hứa hẹn, nhất định sẽ ở trong ba năm trở thành Tam phẩm Luyện dược sư.

Hôm nay thời hạn ba năm đã gần đến rồi, hắn vẫn chỉ là Nhị phẩm Luyện dược sư, trong lòng hắn lại là cực kỳ lo lắng.

Hắn hiện tại cuối cùng biết vì sao mỗi một tên Luyện dược sư đều khó tấn thăng như vậy, bởi vì là luyện dược ngoại trừ nghị lực kiên trì ra, còn phải dựa vào thiên phú cùng lĩnh ngộ.

Hắn luôn luôn cảm giác thiên phú của mình không tệ, nhưng mà ở mỗi lần hắn đề luyện tam phẩm đan dược, luôn là ở thời điểm mấu chốt không có cách nào ngưng hình thành đan, điều này khiến cho hắn buồn bực không thôi.

Nam Cung Thường Nhạc nghe được Lăng Tiếu quát trách Hoa Hiểu Quế như vậy, nét mặt già nua cũng là nóng lên, lời này của Lăng Tiếu không phải là thầm mắng lão dạy dỗ vô năng sao?

Trong lòng lão thầm mắng:

- Ngươi cho rằng Luyện dược sư giống như võ giả dễ thăng cấp như vậy sao? Bằng không lão tử sớm liền trở thành Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi.

Nam Cung Thường Nhạc đã sớm là tứ phẩm Luyện dược sư, nhưng mà ại bị kẹt ở cảnh giới tứ phẩm này rất nhiều năm rồi, lão lại làm sao không muốn tấn thăng, nhưng mà lão lại biết Luyện dược sư cùng võ giả tu luyện bất đồng, mỗi tấn chức một phẩm cấp đều là sau khi trải qua thiên chuy bách luyện.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ trán của mình nói:

- Ngươi tiểu tử này, tự tin về chính mình một chút có được không, ca hiện tịa đã là cảnh giới Ngũ phẩm rồi, không được, ta phải giúp ngươi đề thăng lên rồi lại nói, miễn cho sau này ngươi ném đi mặt mũi của ta.

- Lão... Lão đại ngươi là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi?

Hoa Hiểu Quế kinh hãi kêu lên, hai mắt đã kinh ngạc bắn ra ánh mắt sùng bái nồng đậm rồi.

Lúc này, những trưởng lão của Tử Thiên tông ở xung quanh kia từng ánh

mắt đều tụ tập tới đây, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lăng Tiếu gặp được Hoa Hiểu Quế nhất thời cao hứng, quên mất nơi này còn có những người khác, bất quá hắn đã nói ra khỏi miệng, cũng không còn tính toán giấu diếm, dù sao hắn cũng là một người thích lộ ra vẻ rắm thúi.

- Ngươi cũng không nghĩ một chút lão đại ta là ai, vẻn vẹn Ngũ phẩm Luyện dược sư coi là cái gì, ngày sau ta còn muốn trở thành Thần dược sư.

Lăng Tiếu tương đối không thèm để ý nói.

- Lão đại a... Thân lão đại của ta, ngươi mau dạy một chút ta làm sao tấn thăng được nhanh như vậy đi.

Hoa Hiểu Quế cơ hồ lại nhào tới người Lăng Tiếu cầu khẩn nói.

Từ lúc hắn bắt đầu biết Lăng Tiếu, cho dù là tán gái, luyện võ, luyện đan bất kỳ một phương diện nào đều làm cho hắn giống như là giang hà thao thao bất tuyệt mà đuổi theo sùng bái.

Hôm nay nghe được Lăng Tiếu chính miệng xác nhận đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư, một chút cũng không nghi ngờ là chính bản thân hắn khoác lác.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Yên tâm đi, huynh đệ ta ai cũng như ai, ta cũng không thể để ngươi cô độc cả đời được, ta hiện tại sẽ đem phẩm giai Luyện dược sư của ngươi đề thăng một chút, đi theo ta.

Lăng Tiếu nói một tiếng, đi trước hướng tiểu sơn ở hậu viện mà tới.

Hoa Hiểu Quế ở phía sau như cái đuôi theo sát tới.

Trong lúc nhất thời, tất cả các trưởng lão của Tử Thiên tông đều nhìn Hoa Hiểu Quế đến mê tít rồi.

Bọn họ đều muốn, có thể dính vào một cái huynh đệ như vậy, quả nhiên là phúc phận đã tu mấy đời rời.

Hứa Kiếm Nam ở một bên đối với Nam Cung Thường Nhạc hỏi:

- Nam Cung sư huynh, phẩm giai luyện dược này cũng có thể giúp người khác tăng lên sao?

Nam Cung Thường Nhạc lắc đầu, tiếp theo nói:

- Có lẽ hắn là muốn truyền thụ một chút kinh nghiệm cho Hiểu Quế đi, về phần có thể linh ngộ hay không liền nhìn bổn sự của Hiểu Quế.

Hắn nhìn thân ảnh Lăng Tiếu đi xa, trong lòng tràn đầy mùi vị tự giễu khổ sở nói không ra lời.

- Không nghĩ tới Lăng trưởng lão không chỉ có thực lực tăng lên, phẩm cấp luyện dược cũng đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm rồi, ở Tây Bắc chúng ta thật giống như cũng chỉ có ba đại tông môn kia mới có Ngũ phẩm Luyện dược sư đi!

Triệu Minh Uyên thở dài nói.

Ôn Hải Yến cũng nói:

- Đúng vậy, Lăng trưởng lão thiên tư hơn người, chỉ sợ ở Tây Bắc bất kể là một đời tuổi trẻ hay là đời trước cũng bị hắn ném ở phía sau rồi, nếu như hắn

còn có thể trở về tông môn, không cần trăm năm, chúng ta tuyejt đối có tư cách tấn thăng lên Thất phẩm tông môn.

Những người khác cũng rối rít tán đồng lời nói của bọn họ.

Một tòa tông môn có Ngũ phẩm Luyện dược sư tọa trấn, muốn không lớn mạnh lên cũng khó.

Nghĩ tới đây, trong lòng bọn họ đều là hối hận cho quyết định ban đầu ủng hộ đám hỏi.

...

Đi tới tiểu sơn ở phía sau viện tử, Lăng Tiếu tìm một chỗ vị trí có địa lợi thật tốt, sau đó đợi Hoa Hiểu Quế đi lại, liền ở bốn phía bày ra cấm chế phòng ngừa người khác quấy rầy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 761 - Ta Muốn Còn Không Được Sao? (1)

Lão đại, nhớ ngày đó chúng ta cùng nhau vào tông môn, hôm nay ngươi đã là Vương giai cao cao tại thượng rồi, quả nhiên là để cho người ta hâm mộ.

Nhìn Lăng Tiếu tiện tay bày cấm chế, Hoa Hiểu Quế cảm khái nói.

- Có cái gì thật hâm mộ, sau khi ngươi đạt tới Vương giai ngươi sẽ phát hiện ở bên trên còn có không ít Địa Hoàng, ngươi liền sẽ cảm thấy Vương giai không gì hơn cái này, khi ngươi đạt tới Địa Hoàng, có lẽ lại biết ở trên Địa Hoàng lại có Thiên Tôn, ngươi sẽ không cảm thấy Địa Hoàng là cường đại nhất, cho nên chúng ta phải không ngừng cố gắng, võ học là không có chỗ tận cùng.

Lăng Tiếu đáp.

Hoa Hiểu Quế buông tay ra nói:

- Ta cả đời này có thể có thực lực Vương giai, cảnh giới Tứ phẩm Luyện dược sư liền thỏa mãn, cái gì Địa Hoàng, Thiên Tôn cùng ta đều không liên quan.

Hoa Hiểu Quế tự biết thiên phú tu luyện của mình rất bình thường, cho nên nói lời này có chút ý tứ tự giễu.

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn hắn một cái nói:

- Gia hỏa không có chí tiến thủ, nếu như ngươi muốn đạt tới Vương giai, ta hiện tại có thể thành toàn cho ngươi, chỉ bất quá ngươi cả đời này thật đừng

nghĩ tiến bộ thêm được nữa.

- Lão đại thật có thể để cho ta hiện tại đạt tới thực lực Vương giai?

Hoa Hiểu Quế thoáng cái kích động bắt được tay của Lăng Tiếu hỏi.

- Không sai, ta hiện tại cho ngươi hai cái lựa chọn, lựa chọn đầu tiên ta có thể để cho ngươi trong khoảng thời gian ngắn đạt tới Vương giai, nhưng mà cả đời này ngươi cũng chỉ có thể dừng bước ở Vương giai thực lực, lựa chọn thứ hai ngươi vẫn tiếp tục vững chắc luyện công, chung quy có một ngày ta sẽ đem ngươi lên tới Địa Hoàng, thậm chí Thiên Tôn cũng không phải là không được, chính ngươi suy nghĩ kỹ càng.

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nói.

Bằng vào thực lực Luyện dược hiện tại của hắn, lại có không ít cao giai linh thảo trân quý, nếu như Hoa Hiểu Quế thật muốn lập tức tăng lên tới Vương giai, hắn tuyệt đối có thể làm được.

Chẳng qua là hắn cũng không hi vọng Hoa Hiểu Quế làm ra lựa chọn thứ nhất, bởi vì hắn có thể kiên định tương lai chính mình đi được xa hơn, mà Hoa Hiểu Quế đi theo hắn, tự nhiên cũng sẽ không kém đi nơi nào, chờ đẳng cấp Luyện dược của hắn lại tăng lên, cho dù là dùng đan dược đập vào, cũng có thể đem Hoa Hiểu Quế nện vào Địa Hoàng, thậm chí là Thiên Tôn giai, điểm tự tin này hắn vẫn phải có.

Hoa Hiểu Quế nghe lời nói của Lăng Tiếu ổn định tâm tư, lâm vào trong trầm tư.

Lăng Tiếu cũng không còn để ý tới hắn, lại tiếp tục bày ra mấy đạo cấm chế.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của Hoa Hiểu Quế trở nên minh lượng lên nói:

- Nếu lão đại nói như vậy, ta đây liền chọn loại thứ hai đi, ta tin tưởng lão đại tuyệt đối sẽ không muốn nhìn thấy ta kém cỏi hơn so với người khác.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Hoa Hiểu Quế nói:

- Đây là đúng rồi, chúng ta muốn đem ánh mắt để xa một chút, ngươi sẽ phát hiện phiến thiên không này kỳ thực rất to lớn, chỉ cần chúng ta có dũng cảm xông ra, chung quy có một ngày có thể tránh thoát trói buộc, đạt tới đỉnh phong mà ngươi khác khó có thể tưởng tượng.

- Ân, ta đều nghe theo lão đại.

Hoa Hiểu Quế kiên định gật đầu.

- Tốt lắm, ngươi nói một chút vì sao không luyện chế được Tam phẩm đan dược, ta nhìn xem vấn đề xuất hiện ở đâu.

Lăng Tiếu nói vào chính đề.

Vì vậy, Hoa Hiểu Quế liền đem quá trình luyện chế Tam phẩm đan dược của mình nói một lần.

Tiếp theo, Lăng Tiếu lợi dụng kinh nghiệm của hắn cùng Hoa Hiểu Quế khơi thong giao lưu lên.

Trải qua một phen phân tích giảng giải của Lăng Tiếu, Hoa Hiểu Quế cảm giác mình đối với phương diện luyện dược có nhận thức quả thật quá mức thiếu sót, hiện tại được Lăng Tiếu nói như thế cuối cùng là bạt mây thấy trăng, trong lòng rộng mở trong sáng ròi.

Hắn hiện tại có tự tin, lúc này lại luyện chế tam phẩm đan dược nhất định có thể rất nhanh thành công.

- Những thứ này cũng chỉ là một chút tâm đắc luyện dược của ta, nơi này còn có một quyển bút ký của cao phẩm Luyện dược sư, ngươi có thể cầm đi tham khảo.

Lăng Tiếu nói một tiếng, đem một quyển sách ném cho Hoa Hiểu Quế.

Cuốn sách này là từ trong không gian giới của Đan Trần Đạo tìm được, hắn có Luyện Đan quyết, tự nhiên không cần cuốn sách này, cho Hoa Hiểu Quế là phù hợp.

Hoa Hiểu Quế nhận lấy cuốn sách khẩn cấp mở ra, hắn biết đồ đạc mà lão đại cho hắn tuyệt đối là đồ tốt.

Hoa Hiểu Quế mới vừa lật xem trang thứ nhất, thần sắc liền trở nên kích động, tiếp theo lại khẩn cấp lật tiếp, hai mắt hiện lên tinh quang, phảng phất như thấy được thân thể mỹ nữ trần trụi, để cho hai mắt hắn cũng lần nữa không dứt ra được.

- Tốt lắm, trước đem nó thu lại, lão đại còn có những vật khác đưa cho ngươi.

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng mê mẩn kia của Hoa Hiểu Quế, rất là tùy ý nói.

Hoa Hiểu Quế thực lực chưa ra hình dáng gì, thoạt nhìn lại rất nhỏ yếu, nhưng mà hắn lại là hằng hữu chí cốt.

Nhớ thời điểm ngày đó cùng vào Tử Thiên thành, Lăng Tiếu cùng một tên đại thiếu của Lao gia phát sinh xung đột, Hoa Hiểu Quế lại như cũ đứng ở bên cạnh hắn, tuy nói không thể giúp hết lòng, nhưng Lăng Tiếu đã đem hắn thành hảo huynh đệ đối đãi rồi.

Nguyên tắc làm người của Lăng Tiếu liền là người khác đối với hắn tốt, như

vậy hắn đối với nhân gia sẽ chỉ tốt hơn.

Hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì chênh lệch giữa hai người mà cảm giác đối phương không xứng làm bằng hữu huynh đệ của hắn.

Ở trong từ điển của Lăng Tiếu vĩnh viễn sẽ không xuất hiện từ ngữ như vậy.

- Lão đại, còn... Còn có vật tốt gì mau lấy ra.

Hoa Hiểu Quế cũng không khách khí với Lăng Tiếu, sau khi đem cuốn sách cất đi, xoa xoa đôi bàn tay, hai mứt cũng hiện lên tinh quang.

Lăng Tiếu khẽ cười một tiếng, trên mặt đất nhiều ra một cái dược đỉnh.

Dược đỉnh này lưu chuyển lên trận trận hạt hồng hỏa quang nồng đậm, từng đợt linh khí phát ra, đồng thời còn có một cỗ dược thảo vị nồng đậm, khiến cho người ta vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm rồi.

Vừa thấy được cái đỉnh này, miệng của Hoa Hiểu Quế mở lớn không nói ra lời.

Lăng Tiếu vừa muốn nói gì, lại thấy Hoa Hiểu Quế hướng đỉnh kia nhào tới.

Ai ngờ hắn vừa mới nhào tới liền bị dược đỉnh tản ra một cỗ khí thế cường đại chấn bay ra ngoài.

May mắn là Lăng Tiếu ở trong phương viên mấy thước sắp đặt cấm chế, bằng không Hoa Hiểu Quế thế nào cũng phải bị đánh bay ra ngoài thật xa rồi.

- Uy, ta nói ngươi giở trò quỷ gì.

Lăng Tiếu cười nói.

- Lão... Lão đại, đỉnh kia ta muốn rồi, cho dù là cả đời này ta làm người hầu cho ngươi đều nguyện ý!

Hoa Hiểu Quế từ trên mặt đất bò dậy rất chân thành nói.

Bản thân Hoa Hiểu Quế đối với luyện dược thì chấp nhất, điên cuồng hơn so với Lăng Tiếu nhiều lắm.

Hắn cho dù nhãn giới không cao như Lăng Tiếu, nhưng đối với kiến thức về phương diện Luyện dược sư lại là một chút cũng không thua Lăng Tiếu, hắn nhìn một cái liền cảm nhận được bất phàm của dược đỉnh này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 762 - Ta Muốn Còn Không Được Sao? (2)

Là một gã Luyện dược sư, khát vọng nhất, muốn có nhất chính là hỏa diểm, ngoài ra dược đỉnh cũng là bọn hắn rất muốn có.

Hai thứ này cơ hồ đối với bất kỳ một gã Luyện dược sư nào đều có hấp dẫn trí mạng.

Hoa Hiểu Quế tự nhiên cũng không thể ngoại lệ rồi.

Phải biết rằng mỗi một kiện cao giai dược đỉnh đều là hết sức hiếm thấy.

- Thôi đi,giống như ngươi muốn thực lực không có thực lực, muốn nhân phẩm không có nhân phẩm của người hầu, ca muốn ngươi để làm gì, ngươi vẫn là biết điều một chút làm tiểu đệ cho ta, ca sẽ không bạc đãi ngươi, yêu, cái dược đỉnh này nhưng là linh khí, hiện tại nó thuộc về ngươi, trước cùng nó nhỏ máu nhận chủ đi.

Lăng Tiếu rất là tùy ý nói.

Dược đỉnh này đồng dạng là đồ của Đan Trần Đạo, tên là Ngũ Phương dược đỉnh, lục giai linh khí.

Như loại dược đỉnh đạt tới linh khí giai này chỉ sợ ở bên trong Tây Bắc hay Nam Vực tuyệt đối sẽ không vượt quá ba cái, cho dù là Tứ, Ngũ phẩm Luyện dược sư nhìn thấy dược đỉnh này đều muốn điên cuồng cướp đoạt.

Mà Lăng Tiếu lại là tùy ý đưa cho Hoa Hiểu Quế, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, có thể thấy hắn đối với Hoa Hiểu Quế giống như đối đãi

với thân huynh đệ rồi.

Bất quá nói lại, hắn đã có Thần đỉnh rồi, loại linh khí đỉnh này hắn tự nhiên cũng không cần.

- Lão... Lão đại thật cho ta? Hay là thôi đi, lão đại ngươi thích hợp có nó hơn so với ta, hay là để lại cho ngươi đi.

Hoa Hiểu Quế có chút lo được lo mất nói.

Hắn rất muốn có cái dược đỉnh này, nhưng mà lại nghĩ tới đẳng cấp Luyện dược sư của Lăng Tiếu cao hơn so với hắn, có lẽ cái dược đỉnh này thích hợp để Lăng Tiếu dùng hơn, hắn chỉ có thể thu lại tâm tình khát vọng của chính mình.

- Bảo ngươi cầm thì cầm đi, loại dược đỉnh cấp thấp này lão đại ngươi mới khinh thường sử dụng đây.

Lăng Tiếu rất là khinh thường nói.

Hoa Hiểu Quế rất chân thành nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Lão đại ta biết ngươi tốt với ta, nhưng mà... nhưng mà đây là linh khí dược đỉnh a, coi như... Coi như là sư phụ hắn cũng không có dược đỉnh tốt như vậy...

- Dài dòng cái gì, có muốn hay không, không muốn thì ta đưa cho người khác.

Lăng Tiếu không nhịn được cắt đứt lời nói của Hoa Hiểu Quế.

Hoa Hiểu Quế vội vàng đến:

- Cần... Cần, làm sao không cần!

Hắn biết Lăng Tiếu có lẽ thật không đem cái dược đỉnh này nhìn vào trong mắt, lúc này mừng rỡ, liên tục đáp mấy tiếng, cắn nát ngón tay đem máu huyết nhỏ vào trên dược đỉnh.

Sau khi dược đỉnh dính vào máu huyết của Hoa Hiểu Quế, lại tách ra một đoàn hỏa quang, cuối cùng hỏa quang toàn bộ chui vào trong dược đỉnh, chỉ có mặt ngoài vẫn hiện lên vầng sáng nhàn nhạt.

Hoa Hiểu Quế yêu thích đem nó nắm vào trong tay không ngừng vuốt ve, tựa như đang bàn tay ôn nhu đang vuốt ve tình nhân.

- Tốt lắm, trước tiên đem nó thu lại, ta còn có cái đưa tới.

Lăng Tiếu lại lặp lại câu nói lúc trước nói.

Hoa Hiểu Quế vội vàng khoát tay nói:

- Quên đi, lão đại, ngươi đã đưa cho ta vật trân quý như thế, ta rất thỏa mãn, không thể lại muốn đồ của ngươi.

- Ngươi xác định không cần?

Lăng Tiếu hỏi.

Tuy nói Lăng Tiếu một bộ không cần, nhưng Hoa Hiểu Quế vẫn có thể đoán được đồ vật mà Lăng Tiếu cho hắn hẳn là so sánh với hai kiện trước đó đều không kém đi, lúc này lộ ra cười khan nói:

- Nếu không... Trước nhìn kỹ hẵng nói.

- Quên đi, ngươi đã miễn cưỡng như vậy ta đây liền giữ lại cho người khác thì tốt rồi.

Lăng Tiếu buông tay ra nói.

- Đừng a, ta muốn... Ta muốn còn không được sao?

Hoa Hiểu Quế vội vàng nói, thầm nghĩ:

- Đồ của lão đại ngu sao mà không muốn, đỡ phải tiện nghi cho người khác đi.

- Hay là quên đi, đưa ít đồ còn muốn nhìn sắc mặt của người ta, ca dễ dàng sao.

Lăng Tiếu đứng lên làm bộ muốn rời đi.

Hoa Hiểu Quế còn lo lắng cái gì, đứng thẳng nhào tới trên người Lăng Tiếu cầu khẩn nói:

- Lão đại.. Tân lão đại của ta, ngươi đưa đồ coi như là cái đồ bỏ đi ta cũng sẽ đem nó xem như bảo bối có được hay không.

Đầu tiên là tặng luyện đan bút ký, lại tặng linh khí dược đỉnh, hai thứ này đối với Luyện dược sư mà nói đều là vật tha thiết ước mơ.

Có thể lấy được hai thứ đồ này, Hoa Hiểu Quế đã rất htoar mãn rồi.

Nhưng mà, Lăng Tiếu lại còn có cái gì muốn đưa, Hoa Hiểu Quế nội tâm đã cảm động đến rối tinh rối mù rồi.

Lòng hắn nghĩ:

- Cả đời này lão đại chính là thân ca ca của ta, bất kể là hắn muốn ta lên núi đao hay xuống biển lửa, ta cũng sẽ không do dự.

- Ta dựa vào, mau buông tay, ca chán ghét tiếp xúc với nam nhân, lại không buông tay ca sẽ thu hồi đồ vật đã cho.

Lăng Tiếu tức giận nói, tiếp theo còn nói:

- Ca đưa đồ vậy mà là đồ bỏ đi sao? Thật là không biết phân biệt.

Hoa Hiểu Quế cười khan một chút nói:

- Lão đại không cần tức giận, ta cũng chỉ là làm ví dụ nha, đồ vật mà lão đại đưa đều là bảo bối, làm sao có thể là đồ bỏ đi được.

Lăng Tiếu trừng mắt liếc hắn một cái, tiếp theo nghiêm túc nói:

- Đồ vật mà ta chuẩn bị đưa cho ngươi cùng với hai kiện đồ vật mới vừa rồi tuyệt đối không thể dễ dàng để người khác xem đến, coi như là người thân nhất, có thể không để cho bọn họ biết liền tận lực không để cho bọn họ biết, trừ phi thực lực của ngươi đạt tới Địa Hoàng giai, thậm chí là cao hơn mới có thể để lộ ra, biết không?

Hoa Hiểu Quế nghe đến chăm chú, lúc này mới gật đầu lia lịa nhận lời.

Hắn cũng hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, vạn nhất bị một ý người có ý đồ xấu biết, chỉ sợ hắn sẽ có họa sát thân.

Sau khi Lăng Tiếu đợi Hoa Hiểu Quế đáp ứng xuống, song chưởng liền tách sang hai bên, hai luồng lam sắc hỏa diễm từ trong tay phun ra ngoài, hai luồng hỏa diễm này lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, trong nháy mắt cùng phạm vi bốn thước cách Hoa Hiểu Quế quyển lên.

Hoa Hiểu Quế cảm thụ được năng lượng nóng rực, chỉ cảm thấy dị thường sốt nóng khó chịu.

- Thu liễm tinh thần!

Lăng Tiếu hướng về phía Hoa Hiểu Quế nhắc nhở một câu.

Hoa Hiểu Quế lập tức ngồi xuống, bình tĩnh lại trạng thái của mình.

- Đi ra cho ta!

Lăng Tiếu thoáng nhìn Hắc giới chỉ trên ngón tay của mình khẽ quát.

Sau đó một đoàn tiểu hạt xích sắc tiểu hỏa từ trong giới chỉ xông ra

Lam sắc hỏa diễm ở chung quanh cảm nhận được Hạt U hỏa, hỏa thế cũng muốn hướng nó nhào tới.

Hạt U hỏa tựa hồ rất sợ, lại muốn chui vào trong Hắc giới chỉ.

Đáng tiếc, không có Lăng Tiếu chỉ thị, nó căn bản không có biện pháp tiếp tục tiến vào.

Hoa Hiểu Quế nhìn hạt xích sắc hỏa diễm ở trên ngón tay Lăng Tiếu, trong ánh mắt lộ ra vẻ nóng rực nồng đậm.

- Lão... Lão đại đây... Đây là?

Hoa Hiểu Quế không dám khẳng định suy nghĩ của mình, có chút nghi ngờ hỏi.

- Địa giai hỏa, Hạt U hỏa chủng!

Lăng Tiếu sâu kín đáp.

Hoa Hiểu Quế nghe Lăng Tiếu nói ra nghi ngờ trong lòng, miệng há thật to, ánh mắt đều sắp trừng ra ngoài rồi.

- Nhanh điều chỉnh trạng thái, đợi lát nữa nghe ta chỉ thị sẽ đem ý niệm chuyển qua cho, nó sẽ là của ngươi rồi.

Lăng Tiếu quát khẽ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 763 - Ngươi Cái Tử Pha Ly Này. (1)

Hoa Hiểu Quế thấy bộ dạng nghiêm túc của Lăng Tiếu, không hề suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng thu liễm tâm thần.

Sau một lúc lâu, lam sắc hỏa diễm càng ngày càng nhích tới gần, nếu không phải là Lăng Tiếu đè nén, chỉ sợ Hạt U hỏa đã bị nó cắn nuốt rồi.

- Muốn tiếp tục sinh tồn, liền nghe lời của ta, thần phục với hắn, hoặc là ngươi bị cắn nuốt, ngươi tự mình lựa chọn đi.

Lăng Tiếu nhìn Hạt U hỏa nhàn nhạt nói.

Hạt U hỏa căn bản không có đường lựa chọn, chỉ có thể biết điều đung đưa ngọn lửa, lấy đó bày ra đồng ý.

- Tiểu Quy, đem ý niệm đưa qua đi, nó sẽ không phản kháng, nếu như nó phản kháng, ta sẽ lập tức đem nó cắn nuốt sạch sẽ không để cho nó thương tổn đến ngươi.

Lăng Tiếu quát nhẹ kêu lên.

Hoa Hiểu Quế được Lăng Tiếu gợi ý, lập tức chuyển vận ý niệm của mình đi qua.

Hạt U hỏa tự nhiên không dám có bất kỳ dị động nào, rất biết điều khéo lóe đón nhận ý niệm của Hoa Hiểu Quế.

Hoa Hiểu Quế khẽ mở mắt nhàn nhạt kêu lên:

- Tới đây cho ta!

Theo tiếng quát nhẹ của Hoa Hiểu Quế, Hạt U hỏa diễm liền hướng mi tâm của hắn chui tới.

Sau khi Hạt U hỏa diễm nhập vào mi tâm của Hoa Hiểu Quế, một cỗ năng lượng táo bạo trong nháy mắt phản hồi ra ngoài, từng đạo năng lượng Hỏa thuộc tính từ trong kinh mạch cọ rửa, cuối cùng xông đến đan điền của hắn.

Hoa Hiểu Quế nào dám chần chờ, lập tức vận khởi công pháp bài vân kình mà Lăng Tiếu trước kia truyền cho hắn, đem năng lượng táo bạo kia sơ lý hấp thu.

Hoa Hiểu Quế muốn hấp thu những năng lượng này cũng không phải là một thời ba khắc có thể làm xong.

Lăng Tiếu cũng không muốn trở về trong viện đi xem những trưởng lão của Tử Thiên tông kia, lúc này triệt hồi Si mi lam hỏa diễm, nhắm mắt lại đả tọa ở một bên.

Không bao lâu, khí tức của Hoa Hiểu Quế ba động càng không ngừng dâng cao lên.

Đầu tiên là đạt đến đê cấp Linh Sư đỉnh phong, tiếp theo chỉ trong chốc lát trực tiếp đột phá bình chướng đạt đến cảnh giới trung cấp Linh Sư, khí tức còn chưa có đình chỉ, vẫn bạo trướng lên, lại là một lát về sau đã đột phá đến cao cấp Linh Sư.

Hắn hấp thu hỏa chủng địa giai, năng lượng phản hồi trở lại rất lớn, liên tục tiến lưỡng giai cũng không có gì thần kỳ.

Nhưng mà khí thế của Hoa Hiểu Quế lại còn dũng hướng vô địch mà dâng

cao, không bao lâu đã tới cao cấp Linh Sư đỉnh phong.

Lăng Tiếu mắt nhảy lên mấy cái, thần sắc hơi đổi hét lớn:

- Dừng lại cho ta, không thể tiếp tục đột phá.

Hoa Hiểu Quế đang trong đột phá nghe được lời nói của Lăng Tiếu, khí thế còn không ngừng trùng kích dâng cao.

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng:

- Hỗn đản khốn kiếp!

Tiếp theo hắn chạy đên trước Hoa Hiểu Quế, một cỗ băng hàn linh khí cường đại hội tụ ở lòng bàn tay, một chưởng hướng mi tâm của Hoa Hiểu Quế đánh tới.

Khi băng hàn chi khí cường đại của Lăng Tiếu nhập vào trong mi tâm của Hoa Hiểu Quế, năng lượng táo bạo kia của Hoa Hiểu Quế bị tạm thời áp chế.

- Tỉnh lại cho ta!

Lăng Tiếu quát to một tiếng.

Hoa Hiểu Quế đánh một cái lạnh run, hắn ý thức được chính mình vừa rồi vọng động, lập tức kết thành thủ ấn bất đồng, đem năng lượng trong cơ thể áp xuống.

Cuố cùng, khí thế kia vẫn là ngừng lại ở thực lực cao cấp Linh Sư, không tiếp tục hướng về phía trước trùng kích rồi.

Lúc này Lăng Tiếu mới thu tay về hướng Hoa Hiểu Quế quát to:

- Ngươi tiểu tử này muốn chết a, lại dám trùng kích Vương giai!

Hoa Hiểu Quế tự biết đuối lý, gãi gãi đầu nói:

- Ta... Ta cho là có thể ném thủ một chút a!

Mới vừa rồi năng lượng mà Hạt U hỏa diễm phản hồi lại rất cường đại, để cho Hoa Hiểu Quế bị lạc vào loại khoái cảm trùng kích để thăng cấp. Sau khi hắn đạt tới cao cấp Linh Sư, phát hiện còn có năng lượng chuyển vận tới, cho nên hắn không nhịn được hướng Vương giai bắt đầu trùng kích.

Nhưng mà hắn cũng không ý thức được cỗ năng lượng này căn bản không đủ để cho hắn trùng kích Vương giai, huống chi hắn một chút cũng không hiểu pháp môn khống chế linh khí, mạo muội trùng kích Vương giai như thế chỉ sẽ rơi vào một cái kết quả cắn trả.

Nhẹ thì kinh mạch bị hao tổn, thực lực thụt lùi, nặng thì lập tức tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Hoàn hảo Lăng Tiếu ở một bên thay hắn hộ pháp, bằng không hắn chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu tức giận như vậy.

Hắn không phải là không muốn để cho Hoa Hiểu Quế đạt tới Vương giai, nhưng hiện tại căn bản chưa phải lúc, hắn thật không muốn đem Hạt U hỏa diễm cho Hoa Hiểu Quế ngược lại hại tính mạng của Hoa Hiểu Quế.

Nhìn bộ dạng vô tội của Hoa Hiểu Quế, Lăng Tiếu cũng lười tức giận, nói sang chuyện khác:

- Nên đưa cho ngươi cũng đưa cả tồi, hiện tại ngươi luyện chế một viện tam

phẩm Tốc Linh đan cho ta nhìn một chút, nếu như vẫn không thể luyện chế thành công, sau này ngươi đừng nói là huynh đệ của ta, ta làm sao có huynh đệ như thế.

Lăng Tiếu lúc trước đã cùng Hoa Hiểu Quế khơi thông, lại cho hắn linh khí dược đỉnh cùng địa giai hỏa diễm, có hai kiện đồ vật này phụ trợ, tin tưởng Hoa Hiểu Quế muốn luyện chế tam phẩm đan dược hẳn không phải là vấn đề.

Lăng Tiếu nói như vậy chỉ là muốn kích thích Hoa Hiểu Quế một chút thôi.

Hoa Hiểu Quế gật đầu, tự tin tràn đầy khống chế Hạt U hỏa ở trong tay, sau đó mới đưa đem dược đỉnh bày ra, tiếp theo từng gốc linh thảo bị hắn ném vào trong dược đỉnh đề luyện.

Lăng Tiếu một mực chú ý đến động tác của Hoa Hiểu Quế, nhìn từng cái trình tự của hắn tương đối ổn định chắc chắn, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Thiên phú của Hoa Hiểu Quế mặc dù không bằng hắn, nhưng mà so với rất nhiều Luyện dược sư lại mạnh hơn nhiều, có thể ở tuổi này của Hoa Hiểu Quế mà đột phá tới cảnh giới Tam phẩm tuyệt đối là thiên tài rồi, liền nhìn lần này có thể thành công hay không.

Lăng Tiếu ở một bên nhìn cũng không có lên tiếng.

Thời gian trôi qua từng chút, sau khi trải qua một phen đề luyện, Hoa Hiểu Quế cuối cùng làm xong trình tự ở phía trước.

Đến cuối cùng cũng là lúc ngưng đan mấu chốt nhất, thần sắc của Hoa Hiểu Quế trở nên hơi có chút khẩn trương.

Theo năng lượng của thú đan bị hòa tan, linh thảo đã dược hóa cũng bắt đầu

cùng năng lượng thú đan hỗn hợp ở chung một chỗ.

Hoa Hiểu Quế không dám chậm trễ, quát to một tiếng, song chưởng đem tinh hoa bên trong đỉnh bắt đầu đè ép nhu hòa lại với nhau.

Bồng!

Dược lực tinh thuần cùng năng lượng của thú đan ngưng hợp, năng lượng cường đại phát ra một tiếc tạc đỉnh phiền muộn.

Nếu như thực lực của Hoa Hiểu Quế vẫn là đê cấp Linh Sư, nói không chừng sẽ bị lực lượng mạnh mẽ này đánh bay sang một bên, nhưng mà hắn bây giờ lại là cao cấp Linh Sư hàng thật giá thật, ngược lại không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Lấy dược đỉnh làm trung tâm tràn ngập ra một cỗ vị đạo dược tính, một viên đan dược mượt mà ở trong dược đỉnh tản ra vầng sáng nhàn nhạt, thoạt nhìn có chút mê người.

Hoa Hiểu Quế kích động nhìn đan dược kia, không nhịn được kinh hô lên:

- Ta... Ta thành công, lão đại, ta thành công rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 764 - Ngươi Cái Tử Pha Ly Này. (2)

Hoa Hiểu Quế cao hứng, đồng thời lại muốn hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Lần này, Lăng Tiếu là kiên quyết không cùng Hoa Hiểu Quế tiếp tục ôm nhau nữa, dưới chân vừa nhấc hướng về phía Hoa Hiểu Quế nhào tới đá một cước, đưa hắn đá bay sang một bên.

- Ngươi cái tử pha ly này, còn dám nhích tới gần nửa bước, ca cho ngươi đi chết!

Lăng Tiếu tức giận nói.

Hoa Hiểu Quế bò dậy, trên mặt đều là cười khúc khích, trong lòng nhưng là cảm kích Lăng Tiếu vô hạn.

Mới ngắn ngủi một hồi, hắn thu hoạt được những đồ trân quý mà người khác cả đời cũng khó mà có được, càng mượn lần này nhất cử đột phá tới cao cấp Linh Sư, trở thành Tam phẩm Luyện dược sư.

Hắn năm nay mới 20 tuổi a!

Thử nghĩ xem ở số tuổi này, phần thực lực cùng phẩm giai Luyện dược sư này, nếu là công bố ra, không biết có thể kinh sát bao nhiêu người, càng không biết có bao nhiêu người hâm mộ đố kỵ.

Song, hết thảy đây của hắn đều là lão đại của hắn cho, không có lão đại của hắn, có thể nói liền không có Hoa Hiểu Quế thành tựu như hôm nay.

Hắn đối với phần tình nghĩa này của Lăng Tiếu cũng là khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, chỏ có thể ở trong lòng lặng lẽ nhớ kỹ.

Lăng Tiếu đem đan dược ở trong dược đỉnh lấy ra ngoài.

Hoa Hiểu Quế liền ở một bên đắc ý nói:

- Lão đại, đan dược mà ta luyện không tệ đi, mới lần đầu tiên ngưng đan liền hoàn mỹ như vậy, qua không được bao lâu, ta nghĩ tam phẩm Luyện dược sư bình thường luyện ra vật cũng không thể so sánh được với ta.

Viên Tốc Linh đan ở trước mắt này tỉ lệ thành đan đạt tới sáu thành, trình độ bóng loáng cũng đạt tới bảy thành, thuộc về một viên tam phẩm đan dược không tệ.

Đây cũng khó trách Hoa Hiểu Quế sẽ đắc ý như thế.

Nhưng mà nghe được lời nói của Hoa Hiểu Quế, sắc mặt của Lăng Tiếu lại là khó nhìn lên.

Tiếp theo hắn đem viên đan dược này tiện tay ném đi, hung hăng đả kích nói:

- Đan dược bỏ đi như vậy ngươi còn không biết xấu hổ mà đắc ý, thật không biết Nam Cung lão đầu là dạy ngươi như thế nào, nhớ ngày đó ca lần đầu tiên ngưng tụ thành tam phẩm đan dược, một lò liền có hai khỏa, hơn nữa thành đan so với ngươi không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nếu như ngươi dùng là hỏa diễm cùng dược đỉnh bình thường thì cũng còn nói qua được đi, nhưng mà ngươi hiện tại dùng là linh khí dược đỉnh, lại có Địa giai hỏa diễm phối hợp, luyện chế ra đan dược bỏ đi này còn không biết xấu hổ mà cao hứng, ta nên nói với ngươi như thế nào đây.

Lăng Tiếu không chút lưu tình đả kích nói, để cho cảm xúc cao hứng kia của Hoa Hiểu Quế đều hạ thấp xuống.

Bất quá Lăng Tiếu cũng là thấy tốt thì lấy, giọng nói chậm lại:

- Trở về luyện nhiều một chút, có cơ hội ta dẫn ngươi đi ra bên ngoài xem một chút, cao phẩm Luyện dược sư cũng không ít, chúng ta phải đem ánh mắt để được xa hơn, lấy thiên phú của ngươi thì tứ, ngũ phẩm Luyện dược sư tính là cái gì.

Hoa Hiểu Quế hiểu được khổ tâm của Lăng Tiếu, nặng nề gật gật đầu đáp:

- Ta tuyệt sẽ không để cho lão đại mất thể diện.

- Mất thể diện hay không không liên quan đến ta, hiện tại ngươi tốt nhất đem tin tức này nói cho Tiểu Tuyết, bằng không nàng chạy theo người khác, ngươi nhưng chỉ còn lại phần khóc thôi.

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Ân, ta trở về liền nói cho nàng biết, ta có lòng tin, nàng nhất định sẽ lựa chọn theo ta.

Hoa Hiểu Quế nở rộ ra vẻ tự tin nói.

Lấy thực lực hôm nay của hắn, hắn không tin Võ Tư Tuyết còn có thể cự tuyệt đi.

- Nên làm cũng làm được không sai biệt lắm, trở về đi thôi, nghĩ đến những lão gia hỏa kia tất cả đều đi trở về rồi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, một chưởng liền đem cấm chế mình bày ra bắn cho

tán loạn, liền đi xuống tiểu sơn.

Hoa Hiểu Quế từ phía sau đuổi theo do dự một chút hỏi:

- Lão đại, ngươi... Ngươi thật muốn rời khỏi tông môn?

- Không sai, nơi này đã không thích hợp với ta, dù sao sớm muộn đều phải rời đi, bây giờ rời đi có lẽ không tồi.

Lăng Tiếu khẽ lên tiếng.

Hắn một mực hướng tới võ học thánh địa ở trung vực, hắn sớm muộn cũng sẽ rời đi Tây Bắc, đến trung vực xông xáo, hiện tại phát sinh chuyện này, hắn rời đi càng cảm thấy được thanh thản.

Chỉ bất quá nội tâm vẫn có một chút chuyện khó có thể quên được, để cho tim của hắn mơ hồ đau lên.

Hoa Hiểu Quế ở mọt bên nói:

- Lão đại sau này có tính toán gì không?

- Trước hết ở tứ xứ xem một chút đi, đợi tương lai chính mình cường đại lên, ta cũng sẽ hế tạo ra một phương thiên địa của chính mình để an cư xuống.

Lăng Tiếu đáp.

- Ta đây có thể đi theo lão đại hay không?

Hoa Hiểu Quế có chút mong đợi hỏi.

Lăng Tiếu liếc hắn một cái nói:

- Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không được, thực lực của ngươi quá kém, mà lão đại ngươi lại là người thường xuyên bị người ghen ghét, không chừng ngày nào đó lại bị người khác đuổi giết, ngươi đi theo ta chỉ là làm vướng bận, không có gì dùng.

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Bất quá ngươi yên tâm, chờ sau khi ta thành tựu nhất phương thế lực, sẽ đem ngươi đón qua đó.

Hoa Hiểu Quế còn muốn nói điều gì, nhưng mà suy nghĩ một chút lại là cũng không mở miệng nói ra.

Bởi vì hắn biết quyết định mà lão đại hắn làm ra sẽ rất khó thay đổi.

Hai người trở lại viện tử, đám người Tử Thiên tông lại còn chưa rời đi.

Khi người của Tử Thiên tông chứng kiến Hoa Hiểu Quế đi theo ở phía sau Lăng Tiếu, thần sắc đều trở nên kinh hãi.

Làm sau mới ngắn ngủi một hồi, cư nhiên liên tục tăng lên lưỡng giai từ đê cấp Linh Sư đạt tới cao cấp Linh Sư rồi?

Bất quá, vừa nghĩ tới Lăng Tiếu đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư, muốn làm đến điểm này có lẽ thật đúng là không khó.

Bọn họ đều đối với Lăng Tiếu càng phát ra kính sợ rồi, đồng thời trong lòng càng hi vọng Lăng Tiếu thật có thể lưu lại.

Chỉ cần Lăng Tiếu lưu lại, tông môn tuyệt đối sẽ ở trong tương lai không xa

trở nên càng cường đại hơn.

- Các ngươi làm sao còn chưa đi?

Lăng Tiếu có chút không khách khí hướng về phía các trưởng lão của Tử Thiên tông nói.

Bọn họ có chút không có ý tứ mở miệng, Mộc Hòe lại là đi tới nói:

- Tiếu nhi, có chuyện ta muốn cùng ngươi nói một chút, đến lúc đó ngươi lại muốn cân nhắc thật thoát khỏi tông môn hay không đi.

Lăng Tiếu nhìn vẻ mặt của sư phụ hắn liền đoán được, sư phụ hắn chỉ sợ đã bị Vân Hùng nói cho động lòng rồi.

Bất quá hắn không thể làm gì khác hơn là phải nghe lời nói của Mộc Hòe, đi theo lão vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, Mộc Hòe nói ngay vào điểm chính:

- Tiếu nhi, ta biết ngươi hiện tại tuyệt đối không muốn trở về tông môn, nhưng mà có chuyện ta phải nói với ngươi, nếu không ta sợ ngươi sẽ hối hận cả đời.

- Sư phụ ngươi nói!

Lăng Tiếu thấy Mộc Hòe nghiêm túc liền đàng hoàng lắng nghe.

- Ngươi có thể hiểu lầm hài tử Mộng Kỳ kia rồi.

Mộc Hòe nó một tiếng, tiếp theo đem lời nói của Vân Hùng chuyển cáo nói cho Lăng Tiếu một lần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 765 - Mộng Kỳ, Gả Cho Ta Đi! (1)

Lăng Tiếu nghe lời nói của Mộc Hòe thì trầm mặc một chút, trong lòng càng không ngừng hồi tưởng đến từng màn ở ngày đó, tựa hồ Vân Mộng Kỳ đối với hắn vẫn là rất quan tâm, chỉ là mình lúc ấy bị tức đến váng đầu, chỉ cho là nàng giả mù sa mưa thôi.

- Chẳng lẽ thật hiểu lầm nàng?

Trong lòng Lăng Tiếu nổi lên nghi ngờ nồng đậm, trái tim vốn đã phủ bụi này tựa hồ lại tan chảy ra.

- Không được, ta muốn đích thân đi hỏi nàng một chút!

Lăng Tiếu càng nghĩ càng cảm thấy lời nói của Mộc Hòe hẳn là không sai, hắn thật có thể hiểu lầm Vân Mộng Kỳ rồi.

Hắn quát một tiếng, thần sắc rất là kích động chạy ra khỏi phòng, tiếp theo hướng phương hướng Tử Thiên tông đem hết toàn lực bay nhanh tới, tốc độ kia giống như một trận gió, nhanh đến khiến cho người ta có thể bắt được.

- Mộc sư huynh, Lăng Tiếu hắn... Hắn đồng ý lưu lại sao?

Vân Hùng có chút khẩn trương hỏi.

Lăng Tiếu đi hay ở quan hệ đến an nguy của Tử Thiên tông bọn họ, hắn không khẩn trương mới là lạ.

Mộc Hòe đáp:

- Nếu như tông chủ ngươi nói là sự thật, ta nghĩ hẳn là sẽ lưu lại đi.

- Vậy thì tốt... Vậy thì tốt, vậy... Chúng ta hiện tại trở về thôi!

Vân hùng liền đáp vài tiếng.

- Đúng vậy a, hai vị Mộc sư huynh, tông môn chúng ta tuyệt đói không thể không có các ngươi, sau này chư phong chúng ta đoàn kết nhất trí dương lên uy phong của tông ta.

Ôn Hải Yến phụ họa nói.

Mộc Hòe hướng Mộc Ân nhìn thoáng qua, hai người đều là khẽ gật đầu, sau đó cùng một đám trưởng lão Tử Thiên tông hướng tông môn bay trở về.

Bởi vì bọn họ không bỏ xuống được một đám đệ tử bên trong Mộc Kỳ phong, không bỏ xuống được tình nghĩa hơn trăm năm kia.

Trên Tử Thiên tông, một đạo thân ảnh cấp tốc chui vào bên trong ngọn núi cao nhất/

Đám chấp sự trên Tử Thiên tông căn bản không có phát hiện đã có người xông vào.

Trong một tòa biệt viện thanh u, một nữ hài tử có gương mặt thanh thuần đang ngồi ở bên cạnh giường êm, ở phía trước cái giường mà nàng ngồi kia có một nữ tử bộ dạng thanh lệ thoát tục, xinh đẹp vô cùng.

Nữ tử này hơi thở yếu ớt, thần sắc tái nhợt, chân mày khẩn trương, phảng phất giống như là bị cái gì trọng thương, tình huống rất không ổn.

- Mộng Kỳ tỷ tỷ, ngươi... Cần gì phải như thế, nếu như ban đầu ngươi không

làm ra cái lựa chọn kia, nghĩ đến hai người các ngươi đã tương thân tương ái ở cùng một chỗ rồi.

Cô gái ở bên giường kia khẽ thở dài, tiếp theo còn nói:

- Hắn là một nam nhân rất giỏi a, so với họ La kia thì đẹp trai hơn nhiều, càng không biết so với tên kia mạnh hơn bao nhiêu lần, thật không rõ ngươi làm sao lại đáp ứng đám hỏi được, đổi lại là ta, cho dù chết cũng không chịu.

Nàng nhìn nữ tử ở trên giường lại nói:

- Bất quá cùng không thể toàn bộ trách ngươi, người của Trọng Kiếm môn khinh người quá đáng, ta nghe mẫu thân nói, nếu như ngươi không lấy họ La kia, tông môn chúng ta liền phải chịu tội ròi, đây hết thảy đều do người của Trọng Kiếm môn đó, nếu không phải bọn họ thì La sư tỷ cũng sẽ không chết, Trọng Kiếm môn chết tiệt...

Nhưng mà đang ở thời điểm nàng mắng, một đạo nhân ảnh xông vào.

- Người nào!

Người nữ kia cảm giác được khí thế bức nhân, lập tức quay đầu lại khẩn trương quát nhẹ.

Nữ tử kia sau khi thấy rõ người tới, thân thể đều nhẹ run lên, nàng không thể tin được khẽ che cái miệng giương lên thật to, lẩm bẩm nói:

- Tại sao là ngươi?

Lăng Tiếu không có để ý tới Ôn Khả Điệp, trực tiếp đi tới bên giường, ngắm nhìn mỹ nhân nằm ở trên giường, một khỏa trái tim không chịu thua kém điên cuồng nhảy lên, đồng thời một cỗ cảm giác khó chịu để cho hắn cảm

thấy hít thở không thông.

- Ngươi đi ra ngoài đi, ta tới chiếu cố nàng!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, hướng về Ôn Khả Điệp nói.

Ôn Khả Điệp có thể cảm nhận được khác thường của Lăng Tiếu, cũng biết giữa Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ có tình ý, do dự một chút, trong mắt đẹp lộ ra ưu thương nhàn nhạt đi ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu ngồi ở bên người Vân Mộng Kỳ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng, trong lòng bị nắm đến chặt chẽ.

- Mộng Kỳ, ta đến rồi1

Lăng Tiếu ở bên tai nàng thâm tình nói.

Vân Mộng Kỳ tựa hồ có thể nghe được tiếng kêu gọi của Lăng Tiếu, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Tiếu... Tiếu, ngươi đừng rời bỏ ta... Ngươi tin tưởng ta có được hay không...

Mộng Kỳ giống như ngâm khẽ, thần sắc lúc này toát ra khổ sở cùng ưu thương.

Lăng Tiếu có thể khẳng định chính mình thật hiểu lầm Vân Mộng Kỳ rồi.

Nhìn Vân Mộng Kỳ vẫn đang mê man không tỉnh, Lăng Tiếu biết nàng bây giờ là bị vây vào một loại trạng thái tự phong bế mình, là một loại hình dạng bi thương không muốn đối mặt với thực tế.

Chỉ có để cho nàng trước tỉnh lại, để cho nàng giải khai tâm kết, do chính nàng điều tức hơi thở, tin tưởng rất nhanh sẽ khá hơn.

Lăng Tiếu đem Vân Mộng Kỳ đỡ lên, trong tay nhiều ra một bình vạn năm thạch nhũ dịch.

Khi trước hắn ở trong sơn động tổng cộng chưa vào ba mươi mấy bình, trước đây dùng vài bình, bây giờ còn dư lại không ít.

Lăng Tiếu đem vạn năm thạch nhũ dịch đổ vào trong miệng Vân Mộng Kỳ, năng lượng tinh thuần trong nháy mắt chảy khắp toàn thân nàng.

Lăng Tiếu một tay chống ở sau lưng nàng, năng lượng ôn hòa đem băng hàn chi khí trong cơ thể nàng hóa giải.

- Mộng Kỳ, ngươi nhanh tỉnh lại, ta là Lăng Tiếu a!

Lăng Tiếu một bên khai thông năng lượng trong cơ thể Vân Mộng Kỳ, một bên càng không ngừng hô hoán.

Vân Mộng Kỳ tựa hồ thật cảm nhận được, dần dần buông lỏng tâm thần, tùy ý để năng lượng kia cọ rửa kinh mạch của mình.

Sau một lúc lâu, Vân Mộng Kỳ rốt cục khôi phục ý thức, tự hành điều tiết linh lực trong cơ thể mình.

Lăng Tiếu thở nhẹ ra một hơi, đem tay của mình thu lại, ở một bên tràn đầy nhu tình nhìn nàng, một cỗ cảm giác áy náy tự nhiên sinh ra.

Hắn thầm mắng mình:

- Thật là đầu heo, Mộng Kỳ thế nào lại là một cô gái thấy lợi quên nghĩa

được, huống chi nàng sớm đối với bản thiếu gia tình căn thâm chủng, tuyệt đối không thể nào thích nam nhân khác được, nàng là nữ nhân chỉ thuộc về bản thiếu gia, trừ bản thiếu gia ra, người nào cũng không có tư cách có nàng.

Vân Mộng Kỳ tâm thái giải tỏa, lại có năng lượng tinh thuần của vạn năm thạch nhũ dịch tẩy tủy kinh mạch, nàng một thân khí thế lại càng không ngừng dâng cao, cuối cùng một đường đột phá đến cao cấp Vương giai.

Điều này làm cho Lăng Tiếu ở một bên nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

Hắn đem vạn năm thạch nhũ dịch cho không ít người phục dụng qua, bình thường sẽ chỉ để cho người đó đạt tới cảnh giới đỉnh phong của cấp bậc đó, mà giống như Vân Mộng Kỳ mượn nó để đột phá lại là người thứ nhất.

Không thể không nói thiên tư của Vân Mộng Kỳ là phi phàm bậc nào, đồng thời cùng với truyền thừa trước đây mà nàng đạt được hẳn là có quan hệ rất lớn.

Sau khi khí tức của Vân Mộng Kỳ đột phá cao cấp Vương giai, cuối cùng là ngưng lại.

Nàng sâu kín mở mắt, trong mỹ mâu nở rộ ra quang thải mê người.

Mắt hổ của Lăng Tiếu cùng nàng trực tiếp nhìn nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 766 - Mộng Kỳ, Gả Cho Ta Đi! (2)

Ánh mắt của hai người cứ nhìn nhau như vậy, trong mắt lộ ra vô số nhu tình.

Một lúc lâu, Lăng Tiếu khẽ mở ra lồng ngực.

Trong mỹ mâu của Vân Mộng Kỳ rơi xuống nước mắt trong suốt, hướng ngực của Lăng Tiếu nhào tới.

Hai người ôm nhau thật chặt lại.

Thời gian một khắc này tựa hồ cũng dừng lại!

Ai cũng không hi vọng thời gian tiếp tục trôi qua, ai cũng không hi vọng đây là ở trong mộng cảnh.

Ở trong lòng bọn họ, chỉ nghĩ tới hai chữ "Vĩnh hằng"!

Một cái ôm này thật lâu, lâu đến khiến cho cánh tay của hai người đều mỏi nhừ, mới lưu luyến tách ra.

Nhưng mà Vân Mộng Kỳ tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ, ôm lấy mặt của Lăng Tiếu, miệng hung hăng ấn tới.

Lăng Tiếu cảm nhận được đôi môi mỏng mềm kia, cảm nhận được mùi vị nước miếng ngoạt ngào kia giống như là rơi xuống nhân gian tiên cảnh, chỉ cảm thấy hết thảy đều là mỹ hảo hạnh phúc như vậy.

Thời điểm Lăng Tiếu đang muốn thừa cơ phản kích, chỉ cảm thấy miệng đau

xót.

- Tê!

Lăng Tiếu đem Vân Mộng Kỳ đẩy ngã ra, hút vào một hơi khí lạnh, trên môi chảy ra máu tươi rực rỡ.

- Mộng Kỳ, ngươi làm cái gì vậy?

Lăng Tiếu hơi buồn bực nói.

Hắn còn chưa được hảo hảo cảm nhận tư vị tuyệt đẹp kia, cư hiên bị mất hứng cắn một cái, mặc dù không coi vào đâu, nhưng mà tâm tình cũng bị phá vỡ rồi.

- Ngươi tên khốn này, ngươi tại sao còn xuất hiện, ngươi không phải là đi rồi a? Ngươi không phải là không muốn ta sao? Ta cắn chết ngươi tên khốn này!

Mỹ mâu của Vân Mộng Kỳ nước mắt chảy ra ròng ròng, trong miệng càng không ngừng mắng, sau đó nắm lấy cahs tay của Lăng Tiếu liền hung hăng cắn lấy, tựa hồ muốn đem tất cả ủy khuất ở trong lòng đều phát tiết ra ngoài.

Lăng Tiếu bị Vân Mộng Kỳ cắn, căn bản không dám vận kình khí, hàm răng thật sâu gắn vào bên trong da thịt của hắn, một cỗ cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân.

Hoàn hảo Lăng Tiếu nhẫn nại kinh người, chẳng qua là khẽ cau mày mấy cái, cũng không có phát ra nửa tiếng kêu đau.

Sau một lúc lâu, Vân Mộng Kỳ cuối cùng mới đem cánh tay của hắn buông lỏng ra, trên đôi môi của nàng chảy ra máy tươi là rực rỡ như vậy.

Lăng Tiếu không có để ý tới tay đang chảy máu, nhu tình nói với nàng:

- Cắn đủ chưa? Chưa đủ thì cắn thêm vài cái, dù sao ta da dày thịt béo, không sợ.

Vân Mộng Kỳ kinh nagjc nhìn Lăng Tiếu đang cười mỉm, rốt cục không nhịn được 'Oa oa" khóc lên.

Ánh mắt của Lăng Tiếu đã có chút ươn ướt, nhưng mà hắn cuối cùng cố nén không để nước mắt chảy xuống, đem Vân Mộng Kỳ nhẹ nhàng ôm vào trong ngực thản nhiên nói:

- Mộng Kỳ... Thật xin lỗi, là ta trách lầm ngươi.

Vân Mộng Kỳ ở trong ngực Lăng Tiếu tận tình nức nở, nước mắt cũng làm ướt y phục của hắn.

Giờ khắc này Lăng Tiếu thật cảm thấy rất thỏa mãn, rất thư thái, đau đớn trên cánh tay cơ hồ có thể không kể đến rồi.

Nàng vẫn là thuộc về hắn.

Vân Mộng Kỳ từ trong ngực của Lăng Tiếu giãy dụa ra, khẩn trương nắm lên cánh tay của Lăng Tiếu đau lòng nói:

- Chảy thật nhiều máu a, ngươi làm sao mà không vận kình chống cự a!

- Ha hả, không có chuyện gì, ta người này máu nhiều, mất một chút càng khỏe mạnh hơn.

Lăng Tiếu ngây ngốc cười nói.

Nhìn gương mặt tuấn tú của Lăng Tiếu, cùng với nụ cười hòa nhã kia, tất cả ủy khuất của Vân Mộng Kỳ vào giờ khắc này trở thành hư không, trên mặt hiện ra nụ cười sáng rỡ.

Lăng Tiếu ôn nhu đem nước mắt trên mặt Vân Mộng Kỳ gạt đi, sâu kín nói:

- Mộng Kỳ, gả cho ta đi!

Vân Mộng Kỳ nghe lời này trên mặt nóng lên, khẽ cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

- Người nào muốn gả cho ngươi cái đàn ông phụ lòng này.

- Ngươi không lấy cũng phải lấy, nếu là nam nhân nào dám động tâm tư đối với ngươi, ta sẽ giết hắn.

Lăng Tiếu hung hăng nói.

Nghe lời nói bá đạo kia của Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ chỉ cảm thấy cả người một mảnh ngọt ngào đột kích tới.

Vân Mộng Kỳ ngẩng đầu lên, nhẹ nhíu mũi lại nói:

- Hừ, ngươi người này thật bá đạo, ngươi còn nhớ rõ ước định ban đầu cùng ta không?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Dĩ nhiên nhớ được!

- Vậy được rồi, thực lực bây giờ của ngươi thấp hơn ta một cấp, ngươi vẫn phải tiếp tục cố gắng đi.

Vân Mộng Kỳ hóa xuất nụ cười quyến rũ nói.

Bộ dáng kia quả thực giống như tiên nữ hạ phàm, đẹp đến để cho Lăng Tiếu ngây dại!

Ở trong Hoang Tùng sơn mạch, Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ nhiều lần gặp phải sinh tử, sau khi Vân Mộng Kỳ đạt được truyền thừa, quyết đoán rời đi Lăng Tiếu.

Lúc ấy Lăng Tiếu chẳng qua là một thiếu gia của tiểu thành xa xôi, hơn nữa thực lực cũng chỉ là Huyền Sĩ giai, từ bối cảnh mà nói nàng cùng hắn căn bản là không thể nào. Cho nên lúc sắp chia tay, vì cho Lăng Tiếu một cái hi vọng, từng nói qua chỉ cần Lăng Tiếu có thể vượt qua được thực lực của nàng, nàng liền cùng hắn ở chung một chỗ.

Đây cũng là mục tiêu cùng động lực mà Lăng Tiếu phấn đấu những năm gần đây.

Vốn thực lực bây giờ của hắn đã đạt tới trung cấp Vương giai đỉnh phong, trước đây coi như là đã đuổi kịp Vân Mộng Kỳ rồi.

Nhưng mà mới vừa rồi Lăng Tiếu vì để cho Vân Mộng Kỳ tốt lên, cho nàng phục dụng vạn năm thạch nhũ dịch, vừa lúc để cho nàng mượn cái này đột phá tới thực lực cao cấp Vương giai.

Riêng lấy thực lực đẳng cấp tới tính, Vân Mộng Kỳ quả thật là đang ở trên Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn nụ cười đẹp đến khiến người ta hít thở không thông kia, cả khuôn mặt đều cúi xuống nói:

- Thực lực của ngươi mặc dù vượt qua ta, nhưng mà không nhất thiết là

ngươi có thể đánh thắng được ta a! Cho nên, ta đã vượt qua ngươi!

- Hừ, ngươi nói ta đánh không lại ngươi? Nếu không chúng ta thử một chút, xem rốt cuộc ai lợi hại hơn.

Vân Mộng Kỳ mặc dù gặp qua thủ đoạn giết người đáng sợ của Lăng Tiếu, nhưng mà nàng được gọi là thiên chi kiều nữ, trong lòng vẫn là rất ngạo khí, bị Lăng Tiếu nói như vậy, đã nghĩ ngợi muốn cùng Lăng Tiếu đánh cuộc, nếu không trong lòng nàng liền đặc biệt không phục.

- Ách... Cái này không tốt đi, vạn nhất không cẩn thận làm ngươi bị thương, ta nhưng không nỡ.

Lăng Tiếu chần chờ một chút nói.

- Ngươi có thể làm ta bị thương? Không thể nào, ta so với ngươi cao hơn một cấp, ngươi không phải là đối thủ của ta, đi, chúng ta đi ra bên ngoài tỷ thí, nếu Lăng gia ngươi thật có thể đem ta đánh ngã, ta... Ta liền đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Vân Mộng Kỳ cũng là một người có tính tình hiếu thắng, nghe được Lăng Tiếu nói như vậy ngược lại khơi dậy trái tim hiếu thắng trong lòng nàng.

Sau khi nàng khẽ nói một tiếng, dẫn dầu lướt ra khỏi phòng, làm gì còn có nửa điểm bộ dáng yếu ớt.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng, chỉ có thể đi theo ra rồi.

- Mộng Kỳ tỷ tỷ, ngươi không có chuyện gì rồi?

Ôn Khả Điệp ngồi trong viện thấy Vân Mộng Kỳ đi ra, thật cao hứng kinh hô.

- Ừ, ta không sao rồi, đa tạ Tiểu Điệp ngươi quan tâm.

Vân Mộng Kỳ nhẹ nhàng đáp.

- Không có chuyện gì là tốt rồi!

Ôn Khả Điệp đáp một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Lăng Tiếu từ bên trong đi ra, trong mỹ mâu lộ ra vẻ phức tạp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 767 - Thời Điểm Làm Chuyện Xấu Nhỏ Giọng Một Chút!

Mỹ nhân yêu anh hùng, đây là định luật từ xưa đến nay.

Anh kiệt trẻ tuổi đầy hứa hẹn giống như Lăng Tiếu lại có một cái nữ tử nào mà không thích.

Ôn Khả Điệp sớm đã đối với Lăng Tiếu động tâm tư, lúc trước một mực đều muốn đến với Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu tựa hồ đối với nàng một chút tâm tư cũng không có, điều này khiến cho nội tâm của angnf bị đả bích một lần.

Ở trong khoảng thời gian Lăng Tiếu bị vây trong bí cảnh này, nàng nếm thử quên đi Lăng Tiếu, nhưng là bóng dáng kia phảng phất ném đi không được.

Lúc hiện tại Lăng Tiếu lại xuất hiện, nhìn bộ dạng động tình của hắn đối với Vân Mộng Kỳ kia, tâm tình nàng đột nhiên phóng khai.

Nàng biết cả đời này muốn bắt được nam nhân như hắn tựa hồ là không thể nào.

- Mau tới đây, nếu là ngươi thắng bổn tiểu thư, bổn tiểu thư cả đời này sẽ là của ngươi rồi.

Vân Mộng Kỳ hướng Lăng Tiếu khẽ nói một tiếng, thân thể duyên dáng nhẹ nhàng tung bay đến giữa không trung, trong tay nhiều ra một thanh lam sắc trường kiếm.

Một trận lam sắc quang mạc trong nháy mắt ở quanh người Vân Mộng Kỳ vây quanh, làm cho nàng thoạt nhìn giống như một tiên tử thuần khiết vô hạ, làm cho người ta cảm thấy phiêu miểu linh động.

Lăng Tiếu khẽ cười một cái, cước điểm một cái, thân hình phiêu dật vọt bay lên.

- Mộng Kỳ thật muốn đánh sao?

Lăng Tiếu xác nhận hỏi.

- Ít nói nhảm, xem chiêu!

Vân Mộng Kỳ đáp một tiếng, trường kiếm trong tay đung đưa ra tầng tầng cuộn sóng, hướng Lăng Tiếu trùng kích tới.

Đây là Lam giai kiếm kỹ Nhu Tịch Điệp Lãng quyết.

Vân Mộng Kỳ tuy là muốn cùng Lăng Tiếu tỷ thí, nhưng mà vừa mới bắt đầu cũng không dám vận dụng toàn lực, sợ làm Lăng Tiếu bị thương.

Một chiêu này tuy nói ở trong mắt người khác có lẽ uy lực bất phàm, nhưng ở trước mặt Lăng Tiếu tựa hồ thật không đủ nhìn.

- Ngươi cái tiểu bì nương này, bản thiếu gia không phát uy, thật không quản được ngươi!

Lăng Tiếu cũng quyết định chắc chắn, muốn hảo hảo "dạy dỗ" Vân Mộng Kỳ một chút, đem nữ nhân này hoàn toàn trừng phạt, để cho nàng biết thực lực của nam nhân nàng cũng không phải là bậy bạ.

Cuộn sóng mãnh liệt hung hăng đụng vào trên ngươi Lăng Tiếu.

Vân Mộng Kỳ thật cho là Lăng Tiếu trúng chiêu rồi, trong lòng run lên, thầm hô:

- Sẽ không dễ dàng liền trúng chiêu như vậy đi.

Song, nàng oanh trúng chẳng qua là một đạo tàn ảnh của Lăng Tiếu mà thôi, chân thân của Lăng Tiếu đã đến ở phía sau nàng.

Thời điểm khi nàng cảm giác được, Lăng Tiếu đã hung hăng ở trên kiều đồn của nàng nặng nề vỗ một cái.

Ba!

- Dám ở trước mặt nam nhân của ngươi hung dữ, hôm nay sẽ để cho phu quân hảo hảo giáo huấn ngươi một chút.

Lăng Tiếu hung hăng nói, lực đàn hồi kinh nhân được truyền đến trên tay kia để cho hắn sảng khoái không thôi.

Vân Mộng Kỳ lại càng là đầy mặt đỏ hồng lên, nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, hơn nữa Ôn Khả Điệp ở phía dưới đang nhìn, điều này khiến cho nàng xấu hổ không thôi.

- Ngươi nhất định phải chết!

Vân Mộng Kỳ nghĩ một đằng nói một nẻo nói, hồi kiếm lại sóng cuộn ngất trời giống như là cửu thiên ngân hà đổ xuống, uy lực kia cực kỳ dọa người.

Một chiêu này là nàng vận dụng toàn lực.

Lăng Tiếu vì biểu diễn uy phong bá vương của mình, một cỗ hư ảnh Kim Long cường đại uy vũ bay lên trời.

Kim Long gầm thét, kinh động tứ phương!

Thủy lãng cường đại oanh tới kia ở dưới hư ảnh Kim Long trùng kích lập tức tán loạn không thấy nữa

Lăng Tiếu lấy chỉ làm kiếm, liên tục chỉ ra vô số đạo kim chỉ nhận.

Vân Mộng Kỳ chứng kiến thân thể cường đại của Lăng Tiếu, cũng không tiếp tục sợ thương hại đến hắn, thi triển ra tất cả vốn liếng của mình cùng hắn đối oanh lên.

Đinh đương đinh đương!

Kiếm chỉ cùng huyền khí giao kích ở chung một chỗ, phát ra trận trận âm thanh chói tai.

Hai người lần lượt giao kích phân khai, trên huyền khí của Vân Mộng Kỳ xuất hiện từng điểm liệt ngân, nhìn đến Vân Mộng Kỳ đau lòng không thôi.

- Còn muốn so sánh nữa hay không, nếu như ta vận dụng toàn lực, huyền khí này của ngươi sẽ bị phá hủy.

Lăng Tiếu hết sức đắc ý nói.

- Ít đắc ý, ta hôm nay nhất định phải đánh bại ngươi!

Vân Mộng Kỳ khẽ nói mọt tiếng, quanh thân lần nữa ngưng tụ năng lượng thuộc tính cường đại, lấy nàng làm trung tâm lay động ra từng tầng ba lãng cuồng triều đáng sợ.

- Thiên Điệp Lãng!

Vân Mộng Kỳ quát một tiếng, mấy chục ba lãng thủy từ chỗ xa trùng kích mà đến, phảng phất giống như biển gầm đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi không thôi.

Lăng Tiếu lộ ra ánh mắt tán thưởng, toàn thân kình khí đề thăng tới mạnh nhất, tung người chui vào trong biểm gầm kia.

Hắn tựa như một đầu hùng ưng bác kích trường không, không sợ hãi bất kỳ nguy hiểm nào.

Lam sắc ba lãng đem Lăng Tiếu dìm ngập.

Song, đang lúc ba lãng ki đang không ngừng nhộn nhạo không nghỉ, từng đạo lam sắc quyền ảnh từ trong ba lãng kia vọt ra, giống như là kim dương diệu thế, đem ba lãng oanh đến một điểm cũng không dư lại.

Vân Mộng Kỳ nhẹ dậm chân một cái, lại là cường chiêu đánh tới.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu lại không tiếp tục để cho nàng đắc thủ, trong nháy mắt lướt đến phía sau nàng, đại thủ chưởng lại tàn nhẫn hướng kiều đồn của nàng phách xuống.

Ba!

- Ngươi có phục hay không!

Lăng Tiếu lần này không có khinh địch để cho nàng rời đi như vậy, một tay nắm ở eo nhỏ của nàng, bàn tay liên tục vỗ xuống.

Vân Mộng Kỳ chỉ cảm thấy một cỗ xấu hổ dâng lên đầu, thật muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Đồng thời, toàn thân cũng cảm thấy chết lặng, tựa hồ cái tay kia mang theo dòng diện, làm cho toàn thân nàng đều cảm thấy mềm nhũn không chịu nổi, trong miệng không nhịn được phát ra tiếng ngâm khẽ.

Lăng Tiếu hồn nhiên không phát giác ra khác thường của Vân Mộng Kỳ, rất không hả giận mà vỗ xuống trong chốc lát mới thu tay lại, tiếp theo đem Vân Mộng Kỳ xoay người lại âm u hỏi:

- Từ nay về sau ngươi chính là nữ nhân của Lăng Tiếu ta.

Dứt lời, hướng về phía đôi môi của Vân Mộng Kỳ liền hôn xuống.

Ôn Khả Điệp ở phía dưới thấy một màn như vậy cũng sợ ngây người, mỹ mâu đối với hai người ở trên không quang đến ánh mắt hâm mộ.

Chấp sự cùng đệ tử ở xung quanh ngọn núi cao nhất đều là kinh ngạc mà nhìn, trong lòng đối với Lăng Tiếu tràn đầy ý sùng bái cuồn cuộn.

Bọn họ thầm than:

- Thật là tấm gương của đời ta a, ngay cả Đại tiểu thư cũng bị trừng phạt triệt để như thế!

Các trưởng lão mới từ Tử Thiên thành gấp trở về, ở phía xa liền thấy Lăng Tiếu đang "Thu thập" Vân Mộng Kỳ.

Vân Hùng chỉ cảm thấy thần sắc biến đổi liên tục, trong lòng thầm mắng:

- Hảo tiểu tử lại ở trước mặt mọi người khi dễ con gái ta, nếu là sau này dám đối với nàng không tốt, ta là người đầu tiên không buông tha cho ngươi.

Cuối cùng, vẫn là Mộc Hòe ho nhẹ một tiếng nói:

- Chúng ta vẫn là tản đi thôi, tránh cho ảnh hưởng đến người trẻ tuổi!

Dứt lời, hắn cùng với Mộc Ân dẫn đầu hướng phương hướng Mộc Kỳ phong bay về.

Những trưởng lão khác cũng rối rít hướng phương hướng bất đồng bay đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 768 - Chinh Phục Vân Mộng Kỳ. (1)

Vân Mộng Kỳ bị Lăng Tiếu cưỡng hôn trong chốc lát, cuối cùng cảm nhận được rất nhiều ánh mắt của người khác, dùng sức đẩy Lăng Tiếu ra mắng nhẹ:

- Ngươi xấu lắm, ngươi bảo ta sau này làm sao đi ra ngoài gặp mọi người.

Dứt lời, nàng bay xuống bên trong viện tử, chạy vào trong phòng, đem cửa phòng hung hăng đóng lại.

Nàng đưa lưng về phía cửa phòng, rặng mây đỏ trên mặt lan tràn xuống bên tai:

- Nhiều ngươi nhìn thấy như vậy, thật là mắc cỡ chết người!

Vân Mộng Kỳ nói như thế nào cũng là nữ tử hai mươi, chưa bao giờ cùng bất kỳ một cái nam nhân nào thân mật qua ở trường hợp như vậy, đương nhiên là ngượng ngùng không thôi.

Lăng Tiếu hạ xuống viện tử, nhìn Ôn Khả Điệp còn đang trong ngẩn người, ho nhẹ một chút nói:

- Ôn sư muội, Ôn trưởng lão đã trở lại, ngươi... Ngươi có phải hay không cũng phải đi về rồi.

Hiện tại đúng là thời điểm hắn cùng Vân Mộng Kỳ thân mật ôn tồn, hắn nhưng không hi vọng bên trong viện tử này có người tồn tại.

Nhưng mà Ôn Khả Điệp lại không thể lĩnh ngộ ý tứ của Lăng Tiếu, khoát tay áo nói:

- Ta không vội, mẹ ta để cho ta đi theo Mộng Kỳ tỷ.

Lăng Tiếu đáp:

- Mộng Kỳ nàng đãn tốt lắm rồi, nàng không cần người chiều cố, ta xem ngươi...

Hắn còn chưa nói hết, Ôn Khả Điệp nói tiếp:

- Nàng không có chuyện gì là tốt nhất, ta có thể cùng nàng tâm sự, nếu không buồn chết mất.

Lăng Tiếu nghe lời này, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, trong lòng thầm mắng:

- Nha đầu này là giả bộ ngu hay ngu thật a! Chớ ép ca nổi đóa lên!

Nhìn bộ dạng buồn bực kia của Lăng Tiếu, Ôn Khả Điệp lộ ra nụ cười đắc ý nói:

- Ngươi người này thật không có sức lực, muốn đuổi ta đi thì cứ nói thẳng, cần gì quanh co lòng vòng như vậy.

Dứt lời, Ôn Khả Điệp xoay người rời đi, khi nàng đi tới cửa viện tử, quay đầu lại lộ ra nụ cười giảo hoạt nói:

- Thời điểm làm chuyện xấu nhớ nhỏ giọng một chút!

Lúc này mới nhanh chóng rời đi biệt viện, thân nahr yểu điệu kia thoạt nhìn

rất kiều diễm, lại không biết lòng của nàng lộ ra vẻ có chút tịch lạc.

- Cô nàng này thật là một tiểu ma nữ!

Lăng Tiếu thầm thở dài một tiếng, nhanh chóng lướt vào bên trong phòng.

- Thùng thùng!

Lăng Tiếu nhẹ gõ cửa phòng một cái kêu lên:

- Mộng Kỳ mở cửa ra!

Vân Mộng Kỳ ở bên trong không có trả lời.

Lăng Tiếu có chút tức giận, hướng về phía cửa phòng hung hăng đạp một cước.

Vân Mộng Kỳ ở phía sau cửa cũng bị giật mình, hướng về phía Lăng Tiếu kêu lên:

- Ngươi làm gì, đem cửa đều đá hư rồi.

- Ta làm gì, ta đương nhiên là muốn... Hắc hắc!

Lăng Tiếu trên dưới đánh giá thân thể yểu điệu nhưu xà của Vân Mộng Kỳ khẽ cười nói.

Vân Mộng Kỳ cảm nhận được ánh mắt xâm lược của Lăng Tiếu, tim đập đến rất nhanh.

Nhìn bộ dáng kiều diễm ướt át, ngượng ngùng động lòng người kia của Vân

Mộng Kỳ, yết hầu của Lăng Tiếu không nhịn được nhấp nhô mấy cái.

Lăng Tiếu trong nháy mắt hỏa thế tăng mạnh!

Hắn tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, moi dày hướng về phía đôi môi của Vân Mộng Kỳ nặng nề hôn xuống, bay tay khắc ở trên kiều đồn kia càng không ngừng sờ soạng vuốt ve.

Vân Mộng Kỳ cảm nhận được khí tức dồn dập kia của Lăng Tiếu, cảm thụ được khí khái nam nhân độc hữu kia, nước miếng ngọt ngòa ôn nhuận dây dưa khiến cho nàng cảm thấy một trận mê say, trên kiều đồn truyền đến trận trận điện lưu càng khiến cho nàng sinh ra một cổ cảm giác khác thường trước nay chưa từng có, tựa hồ cảm giác này còn vô cùng mỹ diệu.

Cảm thụ được người ngọc trong ngực thổ tức như lan, kiều ý động người.

Lăng Tiếu cũng là hỏa thế thẳng tắp bay lên, song chưởng từ kiều đồn càng không ngừng sờ soạng đi lên, cuối cùng thẳng đến thánh nữ phong cao vút kia.

Mắt thấy liền muốn bắt lên trên đó, lại bị một bàn tay đẹp án trụ gắt gao.

- Không nên!

Vân Mộng Kỳ thanh thanh lạc lạc nói, sắc mặt toát ra vẻ kiều mỵ vô cùng.

Lăng Tiếu tức thì bị một tiếng này khiến cho hỏa diễm toàn thân dâng cao, có chút hấp tấp nói:

- Liền sờ một chút mới tốt?

Hiện tại tên đã lên dây rồi, thương đã lên cò, Lăng Tiếu có thể nhịn được

mứi là lạ.

Vân Mộng Kỳ cũng là bị Lăng Tiếu khởi nên khát vọng trong nội tâm, đồng thời lại nghĩ tới lúc trước Lăng Tiếu thiếu chút nữa rời đi khỏi nàng, trong lòng thầm nghĩ:

- Dù sao cả đời này chỉ yêu một mình hắn, hiện tại cho hắn cũng không sao đi!

Vân Mộng Kỳ mở ra bàn tay đang án trụ Lăng Tiếu, thủ chưởng của Lăng Tiếu vừa vặn đem nhũ hoa kia cho ấn tới.

Co dãn mười phần, cảm giác mềm mại sảng khoái trong nháy mắt lan khắp cả người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu huyết mạch phun trào, khát vọng nguyên thủy nhất cũng nhịn không được nữa rồi.

Hắn thô bạo đem quần áo trên người nàng xé nát, lộ ra da thịt tinh oánh như ngọc ở bên trong, trận trận mùi thơm xử nữ xông vào mũi.

Vân Mộng Kỳ lại càng không nhịn được phát ra một tiếng "Ưm".

Đây quá thực là thôi hồn chi âm chết người nhất.

Lăng Tiếu làm sao còn có thể kiềm chế được, đem Vân Mộng Kỳ hướng giường êm bên trong gian phòng đi qua, chính mình lại là trong nháy mắt đem y phục trên người mình chấn thành nát bấy, cả người như một đầu sói đói nhào tới.

Rất nhanh, ở trong phòng bên trong biệt viện nhộn nhạo lên trận trận thanh âm thú vị đan vào khoái cảm.

Mặt trời xuống mặt trăng lên, mặt trăng xuống mặt trời lên, lại là sáng sớm một ngày tươi đẹp.

Vân Mộng Kỳ hạnh phúc thỏa mãn tựa vào lồng ngực của Lăng Tiếu, làm sao còn có bộ dạng đạm mạc thường ngày.

Nàng hiện tại cả người mỗi một chỗ đều bị nam nhân trước mắt này trừng phạt.

Khí tức cuồng dã kia, động tác bá đạo thô ráp kia khiến cho nàng cả đời này cũng khó có thể quên được.

Nàng đã yêu người nam nhân này đến hết thuốc chữa rồi.

Lăng Tiếu mở mắt, nhìn vưu vật trong lồng ngực hắn, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, thân thể mềm mại như xà kia, giương mặt kiều mị như hoa kia, không chỗ nào mà không chọc người sinh hỏa.

Lăng Tiếu hạ thân thẳng cứng dữ tợn lên, vịn ở trên người Vân Mộng Kỳ đang ở trên người hắn dính sát thân thể, khiến cho có chút không thoải mái.

Nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, rặng mây đỏ tràn đầy mặt nói:

- Sáng sớm, ngươi lại muốn làm chuyện xấu, thiệt là.

Lăng Tiếu cười khan một chút, bàn tay tùy ý ở trên thân thể trơn bóng như ngọc du đãng nói:

- Ta rốt cục nhận được ngươi, cả đời này ta đã không có cái gì tiếc nuối.

Vân Mộng Kỳ có chút bất mãn nói:

- Ngươi yêu thích ta chính là vì nhận được thân thể của ta sao?

- Dĩ nhiên không phải rồi, mỗi một chỗ trên người ngươi ta đều yêu đến muốn chết, vì ngươi, cho dù là núi đao biển lửa ta cũng có thể xông.

Lăng Tiếu ở trên ngực nàng nhẹ nhàng vuốt nói.

- Đừng động nữa, khiến cho nhân gia thật là nhột.

Vân Mộng Kỳ trong lòng ngọt ngào, mở tay của Lăng Tiếu ra ngượng ngập nói.

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ muốn cực tuyệt lại ra vẻ mời chào, tà hỏa thẳng tắp bay lên, hắn làm sao còn có thể nhịn được, lật người lên liền đè xuống.

Vân Mộng Kỳ hồng đến khuôn mặt nghiêng đi một bên, vẫn không quên kinh hô:

- Đang rất đau đây, ngươi nhẹ chút.

Lại là một phen sôi trào phiên thiên vựng địa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 769 - Chinh Phục Vân Mộng Kỳ. (2)

Buổi trưa, diễm dương đã cao cao bay lên.

Hoa cỏ trong biệt viện được chiếu lên lòe lòe tỏa sáng.

Bên trong nhà, Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đã nắm tay đi ra.

Một người xuân phong đắc ý, một người như cũ đỏ mặt kiều diễm.

- Ngươi còn nói có cái gì cho ta? Mau đem tới cho ta nhìn một chút.

Vân Mộng Kỳ hướng về phía Lăng Tiếu đang ở một bên cười đến vui mừng nói.

Lăng Tiếu kéo Vân Mộng Kỳ ngồi ở trên ghế đá có bóng cây.

- Ngươi xem một chút đây là cái gì?

Lăng Tiếu dứt lời, trong tay nhiều ra nhất phương bảo tháp.

Bảo tháp này quang thải lưu ly, thần mang bắn ra bốn phía, đem biệt viện chiếu rọi đến thần thái tung bay.

- Đây... Đây là?

Vân Mộng Kỳ há to miệng hỏi.

Chẳng biết tại sao, nàng nhìn đế phương bảo tháp này trái tim lại nhảy lên

cực nhanh, một cỗ khát vọng nồng đậm tự nhiên mà sinh.

Nàng có thể cảm nhận được bất phàm của bảo tháp này, có thể cảm nhận được khí tức cùng thuộc tính với nàng.

- Đây là Thánh khí Thủy thuộc tính, ngươi nhanh nhỏ máu nhận chủ đi!

Lăng Tiếu đem bảo tháp đưa tới trước mặt Vân Mộng Kỳ nói.

- Thánh khí!

Vân Mộng Kỳ kinh hô lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nồng đậm.

- Không thể giả được!

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc đáp.

Vân Mộng Kỳ thò tay đem bảo tháp lấy tới, một cỗ khí tức uân nhân tràn ngập bốn phía, từng đạo thuộc tính năng lượng chui vào trong lòng bàn tay nàng, phảng phất ban thưởng lực lượng vô cùng cho nàng, để cho nàng cảm thấy phương thiên địa này chỉ ở trong lòng bàn tay của nàng.

- Tiếu, ngươi... Ngươi là từ đâu có được? Chẳng lẽ là từ trong bí cảnh đạt được hay sao?

Vân Mộng Kỳ suy đoán hỏi.

- Không phải, ngươi trước đem nó nhận chủ, đợi lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết.

Lăng Tiếu lắc đầu đáp.

Vân Mộng Kỳ không tiếp tục từ chối nữa, nàng đã là nữ nhân của Lăng Tiếu, đồ của nàng cũng là đồ của hắn đi!

Sau khi đem máu huyết nhỏ lên bảo tháp, Vân Mộng Kỳ lấy được liên lạc với bảo tháp, mới biết cái này gọi là Lưu Ly tháp, một kiện cao cấp Thánh khí phòng ngự, chỉ cần nó nơi tay, coi như là Huyền Đế cũng không thể trong thời gian ngắn nhất cử đem nàng bắt giết.

Vân Mộng Kỳ mừng rỡ vạn phần đem bảo tháp thu vào, còn vui thích ở trên trán Lăng Tiếu hôn một phen lấy đó để bày ra phần thưởng. Nguồn nhanh nhất tại doctruyen.org

Lăng Tiếu liền sâu lắng đem chuyện của mấy năm nay trải qua từ từ nói với Vân Mộng Kỳ.

Thanh âm trầm thấp mà hơi hàm chứa từ tính vĩnh viễn khiến người mê muội, những chuyện trải qua khiến cho người ta liên tục vừa mừng vừa sợ, mỗi lần phong hồi lộ chuyển khiến cho người ta cảm thấy dư ý chưa hết.

Vân Mộng Kỳ không khỏi nghe đến ngây dại.

Nàng không nghĩ tới người nam nhân này đạt đến thực lực hôm nay đều là lấy mạng đổi mạng mà chiến đấu, tuy nói trong đó trêu chọc không ít nữ nhân, nhưng đây đều là nữ nhân chủ động đi câu dẫn hắn, hắn là một cái nam nhân huyết khí phương cương thì như thế nào nhẫn nhịn được.

Nghe xong Lăng Tiếu thấp giọng kể, Vân Mộng Kỳ không có bởi vì hoa tâm của hắn mà đối với hắn giận dữ mắng mỏ, chán ghét, ngược lại là trong lòng đối với hắn lại càng là tình ý miên man.

Hắn là vì truy đuổi cước bộ của nàng mà ăn nhiều khổ cực như vậy, nàng còn có tư cách gì ngăn cản nữ nhân khác cùng hắn ở một chỗ được. Hắn có

thể kiên trì đem nàng ở vị trí đầu tiên, trong lòng nàng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Bởi vì hắn so sánh với bất kỳ nam nhân nào đều muốn xuất sắc hơn nhiều lắm, loại nam nhân này chú định cả đời không tầm thường, nhất định cả đời không chỉ là một nữ nhân có thể trói buộc được.

- Tiếu, ngươi có thể hay không trách ta lúc đầu rời bỏ ngươi, để cho ngươi ăn nhiều đau khổ như vậy?

Vân Mộng Kỳ ngồi ở trên đùi Lăng Tiếu, thương tiếc vuốt ve khuôn mặt kiên nghị kia của Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu bắt được bàn tay mềm mại của nàng nói:

- Điểm khổ cực này coi là cái gì, bây giờ có được ngươi, hết thảy đều đáng giá!

Nghe được lời nói của Lăng Tiếu, trên mặt Vân Mộng Kỳ nở rộ ra nụ cười hạnh phúc.

Bất quá nàng biến sắc mặt cũng cực nhanh, nghiêm mặt trách cứ nói:

- Từ hiện tại trở đi không cho phéo ngươi kiếm thêm tỷ muội cho ta nữa biết không? Bằng không cho ngươi đẹp mặt.

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi cười nói:

- Sẽ không, tuyệt đối sẽ không rồi, nam nhân chuyên nhất si tình giống như ta bình thường sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hắn lại ở trong lòng nói thầm:

- Nếu là những hoa dại xinh đẹp kia cam tâm tình nguyện dính vào ta, vậy thì không phải là ta mong muốn rồi, hắc hắc.

- Đúng rồi, băng... Băng sư muội bị ta tức giận bỏ đi rồi, vậy bây giờ phải làm sao cho phải.

Vân Mộng Kỳ mới nhớ tới Băng Nhược Thủy bị nàng làm cho tức giận mà bỏ đi, tâm tình lại là một trận khổ sở.

Nàng sớm đem Băng Nhược Thủy làm thành tỷ muội tốt nhất, lúc trước là không muốn Băng Nhược Thủy biết được khổ tâm của nàng, mới bất đắc dĩ khiến nàng tức giận bỏ đi.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu không biết đầu đuôi câu chuyện hỏi.

Vân Mộng Kỳ giản lược đối với Lăng Tiếu nói một lần.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày nói:

- Nàng có thể chỉ là quá tức giận, qua một thời gian ngắn hết giận rồi hẳn là sẽ trở về đi.

Hắn không khỏi nghĩ tới mỹ nhân một nóng một lạnh kia, trong lòng thầm nghĩ:

- Không biết bé con kia bây giờ có ở Xích Viêm phong hay không.

Hồi tưởng lại hai vị mỹ nhân Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy thủy hỏa bất dung, trong lòng liền thoải mái mà nghĩ đến tư vị cùng nhị nữa chăn lớn đồng sàng, không khỏi hóa ra nụ cười hèn mọn.

Vân Mộng Kỳ thấy thế, ở trên đùi Vân Mộng Kỳ hung hăng nhéo một cái nói:

- Cười đến ghê tởm như vậy, có phải hay không lại nghĩ đến chủ ý xấu xa nào?

- Cái gì mà ác tâm, phu quân đây là nụ cười thuần khiết nha.

Lăng Tiếu đại nghĩa lẫm nhiên nói, bỗng nhiên một chút hắn mới nói:

- Băng sư tỷ có thể là trở về gia tộc của nàng đi.

- Có khả năng, nàng đã sớm nói với ta muốn rút thời gian trở về gia tộc của nàng nhìn một chút.

Vân Mộng Kỳ gật đầu đáp.

- Nếu là như vậy ta đây một lát lại đi tìm nàng, dù sao ta còn có một số việc muốn đi làm.

Lăng Tiếu nói.

- Đúng rồi, có thể cho ta cùng đi tới Cổ Tế thành nhìn vị Vận muội muội kia một chút hay không?

Vân Mộng Kỳ hơi ghen tuông hỏi.

Tuy nói nàng có thể dung nhẫn cho hoa tâm của Lăng Tiếu, nhưng không có nghĩa là nàng một chút đều không để ý.

Nghe được Lăng Tiếu vì Tế ti nữ mà không kể đến ngàn dặm xa xôi đi Nam Vực tìm Thiên Cổ thần công, có thể tưởng tượng mị lực của Tế ti nữ tuyệt

đối sẽ không kém so với nàng, nàng đã ở trong lòng đem Tế ti nữ cho rằng là kình địch số một, càng để cho nàng khó chịu chính là Lăng Tiếu lại đã cùng nhân gia bái đường rồi, vị trí chính thê này tựa hồ bị đối phương ngồi thật rồi, cho nên nàng nhất định phải bằng thực lực của mình đi giành lại chức vị thuộc về mình. Bất quá nàng cũng biết Tế ti nữ mệnh đã không còn lâu, thành kiến trong lòng lại biến thành ý thương hại. Điều này khiến cho nội tâm của nàng vẫn rất mâu thuẫn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 770 - Binh Tới Dưới Thành. (1)

Cái này... Cái này không được tốt lắm, Cổ tộc có quy tắc không cho phép phò mã của bọn họ cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ, nếu như ngươi muốn gặp nàng, ta đem nàng mang về đây là được.

Lăng Tiếu do dự một chút đáp.

Tuy nói thực lực của Vân Mộng Kỳ ở trong những người cùng lứa đã là loại tốt nhất rồi, nhưng mà Tế ti nữ cũng tuyệt đối không kém so với nàng. Vạn nhất nhị nữ gặp mặt đánh nhau, hắn lại không biết xử lý như thế nào, vẫn là tận lực tránh để các nàng gặp nhau thì tốt hơn.

Dù sao thời gian của Tế ti nữ không nhiều lắm, hắn phải hảo hảo làm bạn với những người cuối cùng này của nàng.

Đang ở thời điểm hai người ở trong biệt viện hàn huyên đến vui mừng, người của Trọng Kiếm môn rốt cục phủ xuống Tử Thiên tông, đại chiến lại sắp triển khai!

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đã quay về tốt với nhau, hai người ở trnong biệt viện hưởng thụ thời gain yêu nhau bình tĩnh khó có được kia.

Người của Tử Thiên tông tựa hồ cũng rất thức thời, không người nào tới quấy rầy hai người.

Lăng Tiếu có chút cảm giác ôn nhu tình trủng.

Trải qua hắn cố gắng khai phá, Vân Mộng Kỳ đã không còn là thiếu nữ

không hiểu sự đời, mà là thiếu phụ xinh đẹp linh hoạt, làm cho người ta không chỉ có trẻ tuổi xinh đẹp lại có mấy phần phong vận thành thục, để cho Lăng Tiếu càng thêm đối với nàng mê luyến không thôi.

Lăng Tiếu dĩ nhiên sẽ không cả đời ở chỗ này, hắn còn muốn chạy tới Cổ Tế thành.

Chẳng qua là ở trước khi đi hắn còn muốn thay Tử Thiên tông giải quyết tai họa ngầm lớn nhất.

Hắn hiện tịa mặc dù ở lại bên trong Tử Thiên tông, nhưng không có nghĩa là hắn khẳng định làm cái trưởng lão gì.

Những trưởng lão kia của Tử Thiên tông cũng không đáng tin, Lăng Tiếu không cần thiết tiếp tục lẫn vào.

Hắn chỉ quan tâm đến Vân Mộng Kỳ cùng an nguy của mấy người sư phụ hắn.

Đợi sau khi đem người của Trọng Kiếm môn giết sạch, hắn sẽ quyết đoán rời đi Tử Thiên tông.

Trong lúc này, Lăng Tiếu đã từng đến Xích Diễm phong tìm kiếm Ngọc Liệt Diễm, đáng tiếc lại được biết nàng đã sớm chút thời gian rời đi tông môn rồi.

Điều này làm cho Lăng Tiếu cảm thấy cực kỳ buồn bực:

- Chẳng lẽ các nàng cảm thấy ta chết rồi phải không, quên đi, nếu như các nàng có thể tìm được hạnh phúc của mình cũng chưa hẳn không phải là chuyện gì không tốt.

Không phát hiện được hành tung của Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy

cũng sớm rời đi, Lăng Tiếu cũng ít đi mấy phần nhớ thương, nhưng nhiều thêm vài phần tư niệm.

Lăng Tiếu đạp trên bộ pháp nhàn nhã đi tới Bích Tuyền các.

Ôn Hải Yến trước tiên tự mình đi ra ngoài hoan nghênh.

Người trẻ tuổi này sớm bị nàng xem tốt, cũng một mực khích lệ con gái của mình đem hắn bắt lại.

Đáng tiếc, thủ đoạn của con gái mình vẫn là kém một chút, đên bây giờ còn chư thể ở trong lòng của Lăng Tiếu chiếm được một vị trí.

Kỳ thật không phải nói Ôn Khả Điệp không đủ xinh đẹp, mà là nàng nhỏ tuổi một chút, không phải là loại Lăng Tiếu thích, càng không để cho Lăng Tiếu sinh ra phanh nhiên tâm động trong nháy mắt, cho nên nàng nhất định là ở trong con đường sinh mệnh của Lăng Tiếu làm một người khách qua đường xinh đẹp khả ái rồi.

- Lăng trưởng lão, ngọn gió nào đem ngươi thổi tới đây, Bích Tuyền các ta nhưng là cực kỳ vẻ vang a!

Ôn Hải Yến trên mặt nở rộ ra quang thải mê người.

Tuy nói nữ nhi không thể đem hắn bắt lại, nhưng cũng không ngại để nàng thưởng thức Lăng Tiếu, thanh niên xuất sắc như vậy chắc chắn sẽ có một ngày dương danh Tây Bắc.

- Ôn trưởng lão, gọi ta Lăng Tiếu là được rồi.

Lăng Tiếu hữu lễ đáp. Hắn đối với Ôn Hải Yến vẫn là rất kính trọng.

Ôn Hải Yến cười nói:

- Ha hả, người trẻ tuổi làm được mà không kiêu không nóng nảy, khó trách ngươi có thể có được thành tựu cao như vây giờ, không giống như nữ nhi bướng bỉnh của ta đây, cả ngày chỉ biết chơi, có rảnh rỗi ngươi giúp ta hảo hảo dạy nàng một phen mới tốt.

Ôn Khả Điệp ở một bên trên mặt lộ ra vẻ nhăn nhó nói:

- Mẹ, ngươi đừng nói nữ nhi của ngươi như vậy, nhân gia đã rất nỗ lực rồi.

Nhìn thoáng qua Ôn Khả điệp thanh thuần động lòng người ở một bên, Lăng Tiếu nhàn nhạt cười nói:

- Ôn sư muội vẫn chưa tới 20 đã là trung cấp Linh Sư rồi, đã để cho rất nhiều người vỗ ngựa cũng đuổi không kịp, Ôn trưởng lão yêu cầu quá cao.

- Đây nếu như không có Phá Linh đan của ngươi, nàng cũng chỉ là đê cấp Linh Sư thôi.

Ôn Hải Yến vẫn ở trước mặt Lăng Tiếu quở trách con gái của nàng.

Ôn Khả Điệp cũng là một bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng, tựa hồ cũng không muốn phản bác, ánh mắt nóng rực nhìn Lăng Tiếu, thật hi vọng Lăng Tiếu có thể "Dạy" nàng một phen.

Lăng Tiếu hiểu được tâm ý của Ôn Khả Điệp, đáng tiếc hắn lại không nghĩ tới dây dưa tới loại tình cảm không có kết quả này, hắn ở trong lòng ngầm hạ quyết định:

- Bản thiếu gia là người như thế nào, tuyệt đối sẽ không bị sắc đẹp dụ dỗ.

Nếu để cho người khác nghe được hắn nghĩ như vậy, chỉ sợ tại chỗ có một mảng lớn người bị đánh ngã.

Tên sắc côn này còn dám nói là không bị sắc đẹp dụ dỗ, quả nhiên là khốn kiếp nói không sợ đỏ mặt.

- Ôn trưởng lão, sư muội, ta lần này tới là muốn... Muốn xem Mỹ Anh một chút.

Lăng Tiếu hít nhẹ một hơi, nụ cười trên mặt bị vẻ âm trầm thay thế.

La Mỹ Anh thay hắn đỡi một kiếm kia, vĩnh viễn đã trở thành vết thương trong nội tâm hắn, nàng một ngày không thể trọng sinh lại, hắn cả đời cũng sẽ đau lòng.

Kỳ thật không cần Lăng Tiếu mở miệng, Ôn Hải Yến cùng Ôn Khả Điệp đều biết mục địch chuyến này của hắn.

- Tiểu Tiếu, có một ít chuyện qua cũng đã qua rồi, đừng quá để ở trong lòng, Mỹ Anh nàng cũng không hi vọng nhìn thấy ngươi sống ở trong áy náy.

Ôn Hải Yến lấy thân phận trưởng bối khuyên bảo.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ta biết, hôm nay chính là đến xem nàng một chút, nếu không lòng ta bất an.

- Khả Điệp, ngươi mang sư huynh của ngươi đi đi!

Ôn Hải Yến hướng về phía Ôn Khả Điệp nói.

Ôn Khả Điệp gật đầu, đi phía trước dẫn đường cho Lăng Tiếu.

Bích Tuyền các Bích Tuyền đàm, đây là một đàm trì do hàn thủy tích lũy đã ngoài ngàn năm mà thành.

Ở đầm trì không xa, có một tòa băng sơn hàng năm không thay đổi.

Băng sơn này là do lịch đại tiền bối của Bích Tuyền các bố trí trận pháp ngưng tụ mà thành. Nơi này chỉ hấp thu hàn khí trong phương thiên địa này, mới ngày đêm tích lũy ngưng tụ thành hàn đàm cùng băng sơn.

Băng sơn có một chỗ cửa động, từ cửa động đi vào, chính là chỗ bảo tồn thân thể mềm mại của La Mỹ Anh.

Ban đầu ở trong bí cảnh La Mỹ Anh vì đỡ một kiếm cho Lăng Tiếu do bị La Phách Hưng ám sát.

Lăng Tiếu liền lợi dụng băng hàn chi khí của mình đem nàng đóng băng.

Nhưng đây không phải là kế hoạch lâu dài.

Sau khi Ôn Khả Điệp trở về tông môn lập tức yêu cầu với mẫu thân nàng, đem thân thể của La Mỹ Anh bảo tồn ở trong băng sơn này.

Bởi vì trong băng sơn này có ngàn năm hàn khí, có thể để cho thân thể của Lăng Tiếu ở chỗ này trường tồn không đổi.

Lăng Tiếu đối với Ôn Khả Điệp quang đi ánh mắt cảm kích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 771 - Binh Tới Dưới Thành. (2)

Nếu như không phải là nàng nghĩ được chu đáo, chỉ sợ thân thể của La Mỹ Anh đã trở thành một đống bạch cốt biến mất ở trong thiên địa rồi.

Lăng Tiếu nhìn khối băng điêu khổng lồ kia, nhìn gương mặt mang theo nụ cười an tường ở bên trong, trong lòng hung hăng bị đâm một cái.

Ban đầu ở bí cảnh, nếu là hắn nhẫn tâm một điểm, sớm đem đám người la Phách Hưng giết chết, cũng liền không phát sinh chuyện như vậy rồi.

Lăng Tiếu đưa tay đạt ở trên khối băng điêu, ánh mắt tràn đầy nhu tình cùng áy náy vô hạn.

Hắn không biết đối với La Mỹ Anh là yêu hay là cảm kích, nhưng mà trong lòng hắn đã cho nàng một chỗ rất lớn, cả đời này hắn là không thể nào quên được nàng.

- Ta biết ngươi nhất định có bản lĩnh để cho La sư tỷ sống lại có đúng không?

Trên khuôn mặt đáng yêu của Ôn Khả Điệp cũng hiện lên ưu thương nhàn nhạt nói, nàng ở trong lòng hỏi ngược lại:

- Nếu như ta cũng vì hắn mà chết, không biết hắn có khổ sở vì ta như thế hay không?

- Ừ, ta nhất định có thể để cho nàng sống lại!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp, trong giọng nói nhưng lộ ra kiên định nói không ra lời.

Người chết có thể sống lại sao?

Lăng Tiếu cũng không biết, nhưng mà hắn được chứng kiến năng lực thần kỳ để cho vạn vật phục hồi của Lục Ông kia.

Hắn cảm thấy đây hết thảy đều đáng giá.

Cho nên, hắn quyết định sau này phải nhanh một chút để cho Lục Ông khôi phục tinh nguyên, đến lúc đó tin tưởng lão có thể để cho La Mỹ Anh khởi tử hồi sinh.

...

Trọng Kiếm môn xác nhận đám người La Phách Thiên đã không còn ai sống sót, liền tranh luận nên để người nào đi giải quyết cái vấn đề này.

Cuối cùng Trọng Kiếm môn tổng cộng phái ra lục địa Hoàng giai cùng với thập đại Vương giai trước đi Tử Thiên tông hưng sư vấn tội.

Xét thấy bên trong Tử Thiên tông có thể xuất hiện siêu cấp cao thủ thần bí, bằng không làm sao có thể ngay cả lục giai Linh Sư của Thiếu môn chủ bọn họ cũng bị chém giết, cho nên người của Trọng Kiếm môn vừa đến cũng không dám lập tức đại khai sát giới, mà là trực tiếp bay đến Tử Thiên tông hỏi rõ ràng rồi lại tính toán tiếp.

La Quý Dương, lãnh tụ Trọng Kiếm môn Thái tượng trưởng lão, thực lực Nửa bước Tôn giai, hắn là một người dẫn đầu có thực lực mạnh nhất trong lần này, những người Địa Hoàng giai khác từng người đều là tinh anh trong Trọng Kiếm môn bọn hắn, mặt khác thập đại Vương giai kia đều có được

thực lực cao cấp Vương giai. Bọn họ từng người đều cưỡi phi hành linh thú, từng người giống như thiên binh thiên tướng uy phong lẫm liệt, trên người tỏa ra khí thế mạnh mẽ không chút che giấu nào, có thể thấy được lần này Trọng Kiếm môn thật sự là tức giận rồi.

Người của Trọng Kiếm môn mới vừa tới gần, các trưởng lão của Tử Thiên tông đều đã nhận ra, tất cả mọi người bắt đầu tụ tập lại với nhau, nghênh đón lần ác chiến này.

Bọn họ biết chuyện này căn bản không giấu diếm được Trọng Kiếm môn, hôm nay có Lăng Tiếu trấn giữ, bọn họ thật cũng không quá mức sợ hãi.

Nếu như không có Lăng Tiếu ở chỗ này, chỉ sợ nhân gia Nửa bước Thiên Tôn kia đã có thể đem tất cả mọi người của Tử Thiên tông tiêu diệt rồi.

- Thật tới rồi, khí tức thật cường đại!

Tiêu Tùng Lâm tay nắm lấy Thanh Linh kiếm, vẻ mặt nghiêm trọng chờ đợi người tới.

Xích Diễm phong thượng đại trưởng lão Khuông Đông ở một bên vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Tiêu sư huynh, lần này có thể tránh được hay không còn xem tiểu oa nhi kia ở dưới phong ngươi ròi, nếu quả như hắn có thể để cho tông môn thuận lợi tránh thoát một kiếp này, ta muốn hướng tông môn đề nghị để cho hắn làm Hộ tông trưởng lão của bổn tông.

- Khuông sư đệ, ngươi quá đề cao hắn rồi, hài tử kia bất quá chừng 20 tuổi, vẫn không thể ở lúc này gánh tránh nhiệm nặng nề.

Tiêu Tùng Lâm cười đáp.

Hộ tông trưởng lão, là một vị trí trưởng lão nắm đại quyền sinh sát, địa vị so với những trưởng lão khác thì cao hơn, là vị trí có thể so sánh với tông chủ.

Lịch đại Hộ tông trưởng lão, đều sẽ là một người có thực lực mạnh nhất đương đại, thực lực ít nhất phải đạt tới Địa Hoàng giai, mà Khuông Đông lại chính là Hộ tông trưởng lão của Tử Thiên tông trong mấy đời, người ở trong hai đời sau vẫn chưa có người nào đột phá Địa Hoàng, cho nên còn chưa có lựa chọn.

Hôm nay Lăng Tiếu chẳng qua là trung cấp Vương giai, lại được Khuông Đông đề danh là Hộ tông trưởng lão, Tiêu Tùng Lâm vẫn là rất cao hứng.

- Thực lực của hắn là quá rõ ràng, thực lực những người khác còn kém một chút, hơn nữa ta còn nghe nói oa nhi kia đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi, vị trí Hộ tông trưởng lão này ta còn sợ hắn nhìn không thuận mắt đây.

Khuông Đông nói.

Tiêu Tùng Lâm cười mỉm nói:

- Chuyện này để sau lại nói, bọn họ đã đến.

Trong lúc nhất thời, các trưởng lão ở phía sau hai người đều khẩn trương vạn phần lên.

Mười mấy đầu Tứ giai cao cấp Kim Linh Ưng chấn động cánh bay nhanh, phát ra từng vòng kim sắc chói mắt, khiến cho không khí xung quanh đều phát ra trận trận tiếng thiết cát chói tai.

Ở chỗ trung gian nhất của những Kim Linh Ưng này có một đầu linh thú phá lệ bắt mắt.

Linh thú này bay ở trung ương nhất, để cho hơn mười đầu Kim Linh Ưng ở bên cạnh núp ở phía sau mặt, thật không dám nhích tới gần, tựa hồ rất là e ngại linh thú kia.

Đây là một đầu Lục giai đê cấp linh thú Huyết Nhãn Ưng, cặp ánh mắt đỏ bừng như máu kia thời khắc đều lộ ra ánh mắt quỷ dị dọa người, phảng phất đối mắt một cái đều sẽ luân nhập vào địa ngục vô biến khó có thể thoát ra, nó thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng quái khiếu, lão nha bén nhọn âm sâu kia lại càng tràn đầy khí tức huyết tinh.

Chấp sự ở dưới Tử Thiên tông cùng các đệ tử đều bối rối lên, từng người đều trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tiêu Tùng Lâm cùng Khuông Đông liếc nhau một cái, hai người hướng hơn mười người bọn hắn nghênh đón.

- Khách quý phủ xuống Tử Thiên tông ta, quả thật là may mắn của Tử Thiên tông ta!

Tiêu Tùng Lâm hướng về phía mười mấy người chắp tay cất cao giọng nói.

Bất kể Trọng Kiếm môn có phải là cừu địch hay không, nhưng cái lễ số đãi khách này vẫn là phải có.

Bởi vì cái gọi là tiên lễ hậu binh đi!

- Tử Thiên tông các ngươi thật to gan, lại dám giết hại Thiếu môn chủ tương lai của Trọng Kiếm môn ta, các ngươi phải bị tội gì?

La Quý Dương đứng ở trên đỉnh đầu dữ tợn của Huyết Nhãn Ưng khổng lồ kia lạnh lùng nói.

Hắn giống như một gã quân vương cao cao tại thượng hướng về phía những tay sai không có mắt kia quát trách.

Cái loại ánh mắt cao ngạo này, cười lạnh khinh thường kia, sát ý nồng đậm kia cơ hồ không chút nào che dấu.

Tiêu Tùng Lâm cùng Khuông Đông đều là khẽ nhíu mày, bọn họ luôn luôn thân ở địa vị cao, người nào lại thích bị người khác chất vấn như thế.

Tiêu Tùng Lâm đón nhận ánh mắt của La Quý Dương không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Đối với chuyện La thiếu chủ chết ở Tử Thiên tông chúng ta, chúng ta cảm thấy sâu sắc xin lỗi, nhưng mà chư vị thử nghĩ xem, lấy thực lực của La thiếu chủ cùng với chư vị đại nhân mà hắn mang đến, Tử Thiên tông chúng ta là đối thủ của bọn sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 772 - Tử Vong Quỷ Dị. (1)

Tiêu Tùng Lâm nói như vậy, đều là trước đó cùng đám người Tử Thiên tông thảo luận tốt rồi, tránh cho vừa bắt đầu lại chọc giận đối phương là cử chỉ không sáng suốt, bằng bọn họ điểm này làm sao chống đỡ được thực lực mạnh mẽ như thế của đối phương, huống chi Lăng Tiếu tiểu tử kia còn không biết có phải là đang ở trong biệt viện cùng Vân Mộng Kỳ tình chàng ý thiếp hay không.

Vốn là bọn họ muốn gọi Lăng Tiếu ra đem người của Trọng Kiếm môn lập tức giết chết, nhưng mà Lăng Tiếu lại nói:

- Nhân vật chính thường thường là cuối cùng mới lên đài.

Người của Tử Thiên tông tức giận căm phẫn lại là bất đắc dĩ, bọn họ đều đang thầm mắng:

- Tiểu tử này thật là không phân rõ tình thế, chờ ngươi lên đài, chỉ sợ tất cả mọi người chết rồi.

La Quý Dương nhìn lướt qua người của Tử Thiên tông, thực lực cao nhất cũng là Tiêu Tùng Lâm cùng Khuông Đông hai người là trung cấp Địa Hoàng, huống chi bọn họ những năm gần đây đối với tình huống các tông rõ như lòng bàn tay, Tử Thiên tông không thể nào cất dấu lão yêu quái ngàn năm nào.

Bất quá, La Quý Dương cũng sẽ không đơn giản từ mặt ngoài mà nhìn mọi chuyện.

- Bất kể nói thế nào, người của Trọng Kiếm môn ta chết ở Tử Thiên tông các ngươi, các ngươi đều có trách nhiệm, tốt nhất các ngươi đem hung thủ giao ra đây, bằng không... Đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác rồi.

La Quý Dương âm u nói.

Lần này lão tổ tông đã xuống tử lệnh, vô luận như thế nào cũng phải lấy đầu của hung thủ trở về, nếu không bọn họ cũng đừng trở về nữa.

Mệnh lệnh của lão tổ tông bọn họ chỉ có thể phục tùng, bằng không lấy tính tình của lão, bọn họ sẽ không có những ngày tốt lành.

- Đây... Người nọ đã nói, nếu như chúng ta đem hành tung của hắn tiết lộ ra ngoài, sẽ diệt trên dưới Tử Thiên tông chúng ta, cái tội này chúng ta thật ăn không nổi.

Tiêu Tùng Lâm làm khó nói.

- Hừ... Chẳng lẽ các ngưi lại không sợ chịu trách nhiệm với Trọng Kiếm môn chúng ta sao?

La Quý Dương hừ lạnh một tiếng, một thân khí thế mạnh mẽ tán phát ra hướng Tiêu Tùng Lâm cùng Khuông Đông áp đi.

Tiêu Tùng Lâm cùng Khuông Đông đồng loạt bị đẩy lui ra mười mấy bước, thần sắc trong nháy mắt trở nên khó coi rất nhiều, khóe miệng còn toát ra vết máu nhè nhẹ.

Đây là La Quý Dương cho bọn hắn một cái hạ mã uy, hắn muốn để cho người của Tử Thiên tông biết, Trọng Kiếm môn bọn họ cũng không phải là bọn họ chịu trách nhiệm được rất tốt.

- Được rồi, Tiêu sư huynh, ta xem vẫn là nói cho bọn hắn biết đi.

Khuông Đông ở một bên diễn trò nói.

Tiêu Tùng Lâm do dự một chút, lộ ra vẻ bất lực nói:

- Được rồi!

Tiếp theo hướng về phía La Quý Dương nói:

- Các ngươi đã muốn biết, ta sẽ nói cho các ngươi biết, bất quá... Bất quá không thể nói là chúng ta nói cho các ngươi biết.

La Quý Dương khinh thường nói:

- Ít nói nhảm, chỉ cần nói cho chúng ta biết hung thủ ở đâu, các ngươi tự nhiên không có việc gì, bất quá... Thiếu tông chủ của chúng ta ở chỗ của các ngươi gặp chuyện không may, cũng thiết yếu cho lão tổ tông chúng ta một cái công đạo, phải biết rằng lão tổ tông chúng ta nhưng là yêu thương Thiếu môn chủ nhất.

La Quý Dương mang lão tổ tông của Trọng Kiếm môn bọn họ ra, chính là muốn hảo hảo gõ Tử Thiên tông một chút rồi, bằng không bọn họ không có nhận rõ lôi đình chi nộ lần này của Trọng Kiếm môn, đồng thời cũng là trông cậy vào đám người Tiêu Tùng Lâm nói cho hắn biết hung thủ thật sự ở đâu.

- Người nọ bây giờ đang ở trong một cái sơn cốc cách đây không xa, hắn... Hắn hình như là người của Nam vực Ma Ảnh môn!

Tiêu Tùng Lâm chỉ một cái phương hướng nói.

- Người của Ma Ảnh môn!

La Quý Dương thoáng cái cảnh giác.

Hơn hai trăm năm trước người của Ma Ảnh môn xâm lấn Tây Bắc, sau lại bị các đại tông môn đồng tâm hiệp lực đánh chạy ra ngoài.

Mà tam đại Thất phẩm tông môn cùng bọn họ trở mặt sâu nhất, cho nên La Quý Dương đối với Ma Ảnh môn nhưng là không xa lạ gì, ở Tây Bắc, các đại tông môn đều đem Ma Ảnh môn trở thành cừu địch.

Hôm nay nghe Tiêu Tùng Lâm nói như vậy, hắn ngược lại tin theo lời của Tiêu Tùng Lâm.

- Chẳng lẽ Ma Ảnh môn lại muốn đi ra ngoài gây sự rồi!

La Quý Dương lo lắng thầm nghĩ.

Biết được hung thủ là người của Ma Ảnh môn, dáng vẻ kiêu ngạo của La Quý Dương giảm xuống rất nhiều, nhìn ra được hắn đối với người của Ma Ảnh môn vẫn là rất kiêng kỵ.

Một người ngay cả lục giai trung cấp linh thú đều có thể chém giết, ít nhất cũng là cao cấp Thiên Tôn, bằng không cũng sẽ có được lục giai cao cấp linh thú trở lên, nếu không tuyệt đối không thể giết được Thiếu môn chủ của bọn họ.

Có đi hay là không, La Quý Dương do dự.

Thực lực bây giờ của hắn có được không dễ, ở trong trăm năm tuyệt đối có cơ hội lĩnh ngộ đạo thuộc về mình, trở thành Thiên Tôn chân chính, hắn thật không muốn cứ như vậy tống đi tính mạng của mình.

Nhưng mà, nếu như không thi hành nhiệm vụ, trở về lão tổ tông cũng sẽ đem

bọn họ tiết giận, đây nên làm thế nào cho phải?

- Ta khuyên các ngươi vẫn là đừng nên đi, tên kia rất hung hãn, giết người không thấy máu, còn ăn thịt người.

Khuông Đông ở một bên hảo tâm nói.

La Quý Dương nghe lời này liền tái xanh lên rồi, không phải là đang nói rõ người của Trọng Kiếm môn bọn họ kinh sợ sao?

La Quý Dương híp mắt lại rồi trừng lên một cái với Khuông Đông nói:

- Hi vọng các ngươi không gạt ta, bằng không... Tất diệt Tử Thiên tông các ngươi!

Sau đó hắn hướng người ở phía sau phất phất tay kêu lên:

- Đi theo ta!

Nhìn đoàn người hướng sơn cốc không xa bay đi, người của Tử Thiên tông đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ bất quá bọn hắn lại ở trong lòng mơ hồ lo lắng, cái âm mưu này làm được thông sao?

- Hi vọng oa nhi kia thật có thể đem bọn họ đều lưu lại.

Tiêu Tùng Lâm nhẹ nhàng thở dài nói.

Đoàn người La Quý Dương đi tới một cái sơn cốc ngoài Tử Thiên tông 20 dặm lục thụ thành rừng, hoa cỏ khắp nơi.

Hắn cảm ứng một chút tình huống bên trong cốc, quả nhiên phát hiện có một đạo khí tức vô cùng cưỡng hãn ở trong đó, chỉ là không đoán được khí tức này mạnh hay yếu.

Hắn không khỏi đánh một cái lạnh run:

- Thật có người của Ma Ảnh môn ở chỗ này!

Nếu như lời nói của Tiêu Tùng Lâm không giả, vậy ở chỗ này tuyệt đối là cao cấp Thiên Tôn.

Vậy chừng mười người bọn họ có thể đối phó được với nhân gia sao?

La Quý Dương hít sâu một hơi, trong lòng đã thầm quyết định:

- Chết liền chết có gì phải sợ!

- Người của Ma Ảnh môn còn không hiện thân, thật cho là chúng ta không dám giết vào sao?

La Quý Dương lớn tiếng hướng về phía sơn cốc quát.

Nhìn bộ dạng như vậy tựa hồ muốn rống lớn để che dấu sợ hãi trong nội tâm mình.

Thanh âm của hắn ở trong sơn cốc quanh quẩn không ngừng, đáng tiếc bên trong sơn cốc lại không có động tĩnh gì.

Sơn cốc càng bình tĩnh, La Quý Dương càng là không dám dễ dàng vọng động.

- Ta đếm ba tiếng, nếu không ra, chúng ta sẽ đem nơi này san thành bình địa.

La Quý Dương lần nữa quát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 773 - Tử Vong Quỷ Dị. (2)

Quả nhiên, Tàn Báo ăn vào hai thứ đồ này có biến hóa kinh người.

Tàn Báo những năm gần đây một mực hấp thu tàn hồn của người chết, khôi phục linh hồn của chính mình.

Nhưng mà những tàn hòn tay đều là có tạp chất, thuộc tính khác nhau, mạnh yếu lớn nhỏ không đều, trên căn bản bị hắn mạnh mẽ thu lấy để chung một chỗ, tuy nói linh hồn lực có tăng cường, nhưng mà linh hồn lại trở nên hỗn tạo không chịu nổi, khó có thể để cho hắn phát huy được thực lực vốn có của mình.

Hôm nay Bổ Hồn đan có thể tăng cường linh hồn lực của hắn, mà vạn năm thạch nhũ dịch thì có thể tẩy đi những thứ hỗn tạp kia ở trong linh hồn lực của hắn, khiến cho nó trở nên tinh khiết.

Linh hồn lực có thể một lần nữa được tẩy rửa, lại có vạn năm thạch nhũ dịch một lần nữa mở rộng thức hải, tẩy tủy kinh mạch, thực lực của Tàn Báo nhanh chóng vọt lên.

Đối với hắn đã từng là một đời Ma Đế mà nói, ở bất kỳ giai đoạn nào dưới Đế giai ít tồn tại cái gì bình cảnh đáng nói, bởi vì những kinh nghiệm từng đã lĩnh ngộ đều còn tại đó.

Ăn vào hai thứ đồ này, Tàn Báo từ cao cấp Địa Hoàng liền biến thành tồn tại cưỡng hãn đê cấp Thiên Tôn đỉnh phong.

Có lẽ đối với hắn trước kia mà nói thì cái này cũng không đáng để nói,

nhưng mà ở trong Tây Bắc rộng lớn mà nói đã là siêu cấp cao thủ đứng đầu nhất có thể đếm được.

Cho nên, Lăng Tiếu mới để cho các trưởng lão của tông môn đem người của Trọng Kiếm môn dẫn tới sơn cốc này.

Hắn không có để cho Tàn Báo hoặc lam sắc Giao Long đem những người đó nhất cử giết chết, đó là bởi vì hắn phải thử một chút năng lực miểu sát của tinh thần lực của mình, đồng thời để cho Trọng Kiếm môn hảo hảo hưởng thụ một chút loại cảm giác sợ hãi lặng lẽ chết đi mà không có tiếng động này.

Lăng Tiếu không nghĩ tới đám người Trọng Kiếm môn kia lại sợ chết như vậy, sau khi mới giết mấy người, chỉ có một cái có chút hình thức dám vọt vào trong sơn cốc.

Những người khác muốn đi, Lăng Tiếu chỉ có thể hiện thân rồi.

Người của Trọng Kiếm môn thấy Lăng Tiếu toàn bộ đều sững sờ.

Bọn họ cho là ngăn chặn ở phía sau bọn họ hẳn là cường giả Thiên Tôn giai đi, nếu không ít nhất cũng sẽ là một cái nửa bước Thiên Tôn, bằng không làm sao dám ngăn cản nhiều người bọn họ như vậy, phải biết rằng thực lực của mỗi người bọn họ đều tương đối cường hãn, muốn tiêu diệt một hai tòa bát phẩm tông môn căn bản là không nói chơi.

Song khi bọn họ thấy lại là một gã trung cấp Vương giai ngăn cản đường đi, đây để cho bọn họ có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Tên này thiểu não hay là ngu ngốc?

Lại lấy thực lực như vậy chặn lại bọn họ, quả nhiên là tự tìm đường chết.

Một gã cao cấp Địa Hoàng của Trọng Kiếm môn trong lòng nhảy lên, bất quá hắn tựa hồ khinh thường xuất thủ, đối với một gã cao cấp Vương giai khác nói:

- Giết tên ngu ngốc này đi!

Tên cao cấp Vương giai kia gật đầu, lộ ra nụ cười dữ tợn nói:

- Vẻn vẹn trung cấp Vương giai cũng dám ở trước mặt chúng ta giễu võ giương oai, đi chết đi!

Tên cao cấp Vương giai kia quát một tiếng, cự kiếm ở phía sau ra khỏi vỏ.

Tên cao cấp Vương giai kia vừa ra tay chính là toàn lực, bởi vì bọn họ muốn chạy trốn lấy mạng a, nào dám chậm trễ.

Một vòng lam sắc quang mang chói mắt trong nháy mắt hướng Lăng Tiếu chém tới.

Hưu!

Lam quang từ thân thể xuyên qua, tựa hồ đem hắn chém thành hai nửa rồi.

Tên cao cấp Vương giai kia khinh thường nói:

- Thật là một phế vật!

Lúc này, tên cao cấp Địa Hoàng kia ở phía sau hắn kinh hô:

- Cẩn thận phía sau!

Tên cao cấp Vương giai kia còn chưa kịp phản ứng, một vòng hàn quang xẹt qua, cái đầu thật lớn liền phân ra khỏi cổ.

Chỉ thấy Lăng Tiếu căn bản không có bị phanh thây, hắn chẳng biết lúc nào đã chạy tới bên kia rồi, mà đầu của tên cao cấp Vương giai kia là hắn thao tung Băng Hỏa kiếm ngự kiếm chém giết.

- Muốn chết! Lại giết đồ đệ của ta!

Một gã trung cấp Địa Hoàng giận dữ, một cái lam sắc chưởng ảnh hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Lam sắc chưởng ảnh giống như là một phương thủy mạc khổng lồ từ cửu thiên đập xuống.

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, ngón tay dẫn dắt đem Băng Hỏa kiếm hướng lam sắc chưởng ảnh kia oanh tới.

Băng Hỏa kiếm đã là cao giai linh khí thất giai cao cấp, coi như là công kích của Thiên Tôn cũng có thể ngăn trở, huống chi đây chính là công kích của Địa Hoàng giai.

Chỉ thấy Băng Hỏa kiếm trực tiếp đem lam sắc cự chưởng kia chém thành hai nửa, năng lượng cường đại còn dư lại trong lúc này hướng Địa Hoàng oanh tới.

- Là cao cấp linh khí, mau giết hắn đem lấy tới!

Tên cao cấp Địa Hoàng lên tiếng kia lộ ra vẻ tham lam quát lên.

Theo lời của hắn rơi xuống, người của Trọng Kiếm môn cũng không dám chần chờ, rối rít đánh ra công kích thuộc tính muốn đem Lăng Tiếu nhất cử

tiêu diệt.

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, yết hầu khẽ nhúc nhích một cái, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời trường khiếu lên.

Hống!

Tiếng long ngâm chấn thiên động địa chấn đến phương viên bên trong vài trăm thước đều rung chuyển lên.

Người của Trọng Kiếm môn bị tiếng hống khiếu xuất kỳ bất ý này chấn đến thất thố trong ngắn ngủi.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội chỉ mành treo chuông này, hai tay không ngừng vung lên Băng Hỏa kiếm giống như là sao băng hướng bọn họ cắt tới.

Vô số cái đầu giống như dưa hấu bị cắt lên.

Ba tên cao cấp Vương giai cùng một gã đê cấp Địa Hoàng ở nơi này trong chớp mắt vẫn lạc.

- Tạp chủng chết tiết, ta muốn bầm thây ngươi thành vạn đoạn.

Thời điểm tên cao cấp Địa Hoàng kia lấy lại tinh thần, phát ra tiếng rống giận, khí thế trong nháy mắt khóa chặt Lăng Tiếu, một thanh linh khí cự kiếm hướng hắn đuổi giết tới.

Năng lượng thuộc tính công kích cường đại phảng phất có thể phá hủy vài tòa núi cao.

Lăng Tiếu đã không có chỗ để trốn rồi, đang ở lúc hắn sắp bị kiếm khí cường đại kia mạt sát, lại là một đạo tiếng long ngâm ngất trời.

Lam sắc Giao Long gầm thét không ngừng, âm ba trận trận quanh quẩn không nghỉ.

Người của Trọng Kiếm môn đều bị chấn đến thổ huyết, những con Tứ giai cao cấp Kim Linh Ưng kia tất cả bị chấn đến rơi xuống.

Kết quả của tên cao cấp Địa Hoàng mới vừa rồi đuổi giết Lăng Tiếu là thảm nhất, hắn làm sao ngờ tới sẽ có một đầu lám ắc Giao Long như vậy chui ra, hơn nữa còn có được thiên phú thần thông Long Ngâm, bị tiếng long ngâm chính diện chấn đến thất khiếu chảy máu, đầu chịu không được sức ép bạo thành huyết vụ.

Người của Trọng Kiếm môn còn dư lại đều bị dọa đến kinh hãi, những người kia cũng không dám chần chờ kéo thân thể trọng thương tách ra chạy trốn.

Bọn họ chỉ hận mẹ hắn sinh thiếu mấy cái chân, để cho bọn họ chạy trốn chậm như vậy.

Lăng Tiếu căn bản không có tính toán bỏ qua cho bất luận kẻ nào.

Lam sắc Giao Long tràn đầy thị huyết chi ý nồng đậm, tiếng long ngâm trận trận gầm thét, quanh thân mãnh liệt rung chuyển không ngừng.

Người trốn chạy bị chấn đến màng nhĩ vỡ vụn, liên tục bị trì hoãn chậm lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 774 - Tên Này Bị Thiểu Não Hay Là Ngu Ngốc?

- Một!

- Hai!

Đang ở thời điểm hắn muốn đếm tới ba, một đạo tiếng kêu thảm thiết từ phía sau hắn vang lên.

La Quý Dương kinh hãi, khi hắn quay đầu lại thì một gã cao cấp Vương giai từ trên người Kim Linh Ưng ngã xuống đất.

Một gã đồng bạn ở bên cạnh hắn nhanh tay nhanh mắt rất nhanh đã đem đồng bạn đang ngã xuống kia đón lấy.

Nhưng mà khi hắn lấy tay điều tra, lại phát hiện đồng bạn của mình đã chết rồi.

Người nọ kinh hãi hướng về phía La Quý Dương kinh hô:

- Dương... Dương trưởng lão, hắn... Hắn đã chết!

Không có ai biết người này chết như thế nào, cũng không có ai cảm ứng được bất kỳ công kích năng lượng nào, cứ như vậy vô thanh vô tức mà chết rồi.

Người của Trọng Kiếm môn khẩn trương lên, trong lòng đều nổi lên tầng tầng sợ hãi.

Lại là một đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên đồng bạn mới vừa rồi chạy xuống đón đồng người đồng bạn kia đồng dạng kêu thảm thiết một tiếng, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, hai người đồng thời từ trên bầu trời rơi xuống.

Lần này không người nào dám xuất thủ đem hai người bọn họ tiếp lấy, sợ lại rập khuôn bước theo.

Thần sắc của mọi người khó coi cực kỳ

La Quý Dương hét lớn:

- Bọn chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi, đi ra cho ta.

Hắn gọi rống lên, đồng thời trên tay ngưng tụ linh khí cường đại hướng về phía sơn cốc kia hung hăng oanh xuống dưới.

Năng lượng công kích cường đại, trên tay ngưng tụ linh khí cường đại hướng về phía sơn cốc kia hung hăng oanh xuống dưới.

Năng lượng công kích cường đại, chỉ cần chạm vào sơn cốc, sợ rằng sơn cốc này thật muốn san thành bình địa rồi.

Song, ở trước lúc năng lượng này muốn hạ xuống sơn cốc, đồng dạng có một cỗ hắc vụ đoàn cường hãn vọt ra, đem công kích cường hãn kia của La Quý Dương đối oanh mà tản mát.

- Thật là người của Ma Ảnh môn!

Đám người La Quý Dương đều nhanh chóng lùi về phía sau, bọn họ thấy đối phương hoàn chiêu, lập tức có thể khẳng định là người của Ma Ảnh môn.

Bất kể là ở Tây Bắc hay là ở Nam Vực chỉ có người của Ma Ảnh môn mới sẽ

là tu luyện Ám thuộc tính.

Cho nên, từ một chiêu mới vừa rồi kia xem ra, La Quý Dương có thể khẳng định người của Tử Thiên tông cũng không có nói láo rồi.

Ở trước lúc kết thúc một chiêu kia, một người của Trọng Kiếm môn lại vô duyên vô cớ từ trên Kim Linh Ưng ngã xuống.

Liên tiếp chết đi ba người, hơn nữa còn không có nửa điểm dấu hiệu, người của Trọng Kiếm môn đều luống cuống.

- Sư huynh, đây... Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.

Một gã cao cấp Địa Hoàng ở bên cạnh La Quý Dương lo lắng nói.

- Nếu không chúng ta trở về mời lão tổ tông tới đây đi.

Tên còn lại từ bên cạnh đề nghị nói.

Liền khi bọn họ đang nói chuyện, lại có một gã Vương giai chết oan chết uổng.

La Quý Dương phải hét lớn:

- Tất cả mọi người lùi về phía sau.

Theo thanh âm của hắn hạ xuống, mọi người đều hướng nơi xa lui ra.

Bọn họ ngay cả bóng người đều không thấy, ngược lại vô duyên vô cớ mà hao tổn bốn gã cao cấp Vương giai.

Cái này thật là đáng sợ!

Trong nội tâm người của Trọng Kiếm môn nổi lên hàn ý, đều hi vọng La Quý Dương có thể lập tức hạ lệnh để cho bọn họ rút lui.

- Các ngươi lập tức hồi tông môn thỉnh cầu lão tổ tông tự mình tới đây, người này quá mức quỷ dị, chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

La Quý Dương thần sắc nghiêm trọng nói, tiếp theo trong tay nhiều ra một thanh cự kiếm.

Cự kiếm này tản ran quang hoa thuộc tính cường đại, vừa nhìn liền biết ít nhất là một thanh binh khí cấp bậc linh khí.

- Sư huynh ngươi muốn làm gì? Muốn lui chúng ta cùng nhau lui a!

Tên cao cấp Địa Hoàng mới vừa mở miệng nói.

- Không được, ta nhất định phải lưu lại, bằng không lão tổ tông sẽ nói chúng ta làm việc không tốt, thừa dịp đối phương chưa mở sát giới, các ngươi đi mau!

La Quý Dương rất có một bộ khí thế bi tráng khẳng khái hi sinh nói.

- Sư huynh không thể, người nọ sâu không lường được, ngươi đi xuống chỉ là dâng mạng, muốn đi chúng ta cùng đi, tin tưởng lão tổ tông sẽ không trách tội chúng ta.

Tên cao cấp Địa Hoàng kia khuyên.

- Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời!

La Quý Dương khoát tay áo, tiếp theo nắm cự kiếm cưỡi Huyết Nhãn Ưng hướng phương hướng sơn cốc giết xuống.

- Sư huynh!

Mấy tên Địa Hoàng của Trọng Kiếm môn đều là hô to lên.

- Ai, chúng ta đi thôi, mau trở về bẩm báo lão tổ tông.

Tên cao cấp Địa Hoàng kia không đành lòng mà thở dài một hơi nói.

Những người khác nào có dũng khí như La Quý Dương, không chút do dự cùng nhau đem hết tốc lực vội trở về tông môn thỉnh cầu cứu viện.

Ai ngờ lúc này một gã thanh niên xuất hiện ở phía sau bọn họ không xa, hai tay hắn ôm trước ngực hết sức khinh thường nói:

- Nếu tới liền toàn bộ lưu lại đi!

Tọa trấn ở trong sơn cốc đương nhiên không phải là người của Ma Ảnh môn, mà là người hầu Tàn Báo của Lăng Tiếu.

Tuy nói thực lực của hắn là Địa Hoàng đỉnh phong, nhưng mà lại có lực chiến đấu có thể so với nửa bước Tôn giai.

Nếu như chỉ là như vậy, hắn còn chưa đủ để trấn nhiếp người của Trọng Kiếm môn.

Mấu chốt là ở trước khi người của Trọng Kiếm môn đến, Lăng Tiếu đã cho hắn một viên đan dược, một viên ngũ phẩm đan dược Bổ Hồn đan.

Viên đan dược kia là lúc Lăng Tiếu ở Thiết Lặc bộ lạc của Nam Vực luyện

chế, cũng là viên ngũ phẩm đan được đầu tiên mà hắn luyện chế.

Viên đan dược kia Lăng Tiếu vẫn muốn để cho chính mình ăn vào lớn mạnh tinh thần lực, nhưng mà sau khi suy tính một thời gian thật dài, hắn vẫn là quyết định cho Tàn Báo phục dụng.

Hắn cần người hầu càng cao giai hơn tới giữ thể diện, điều này làm cho hắn cảm thấy sẽ là một chuyện rất là uy phong.

Hắn hiện tại cũng không lo lắng Tàn Báo trở mặt, bởi vì theo thực lực cùng tinh thần lực của hắn cường đại, hắn càng có thể ở trong thức hải cảm ứng được bất kỳ tâm tình ba động gì của Ma Đế.

Chỉ cần Tàn Báo hơi có dị động, hắn đã có thể để cho tu vi của Tàn Báo tổn thất hơn phân nửa, hơn nữa còn lưu lại vết thương linh hồn khó có thể chữa trị.

Huống chi mấy ngày này, hắn cảm giác được Tàn Báo đối với hắn càng ngày càng là hàng phục, lòng hắn nghĩ có lẽ là Bá vương khí do hắn bày ra hẳn là đã đem người này trấn trụ rồi.

Bất kể như thế nào, trong lòng hắn đối với độ tín nhiệm về Tàn Báo cao hơn rất nhiều, cho nên mới quyết định đem Bổ Hồn đan này giao cho Tàn Báo.

Tàn Báo vốn chính là một tôn Ma Đế đáng sợ, một thân thực lực đã đạt tới cảnh giới Huyền Đế, bất kể ở bất kỳ một góc nào của đại lục cũng được xưng là kiêu hùng một phương.

Đối với hắn hiện tại mà nói chỉ có bổ sung linh hồn lực, lớn mạnh thức hải vốn có của chính mình, thực lực của hắn có thể theo đó mà khôi phục như cũ.

Dĩ nhiên, nếu như muốn khôi phục tới đỉnh phong nhất định cần một nửa linh hồn lực khác ở trong thức hải của Lăng Tiếu mới được.

Lăng Tiếu ngoài để cho hắn ăn vào Bổ Hồn đan ra, còn cho hắn một lọ vạn năm thạch nhũ dịch, chính là để cho hắn có thể khôi phục trạng thái tốt hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 775 - Thu Hoạch Phong Ngoa. (1)

Long vĩ quét ngang qua, từng cái lập tức bị nện thành thịt vụn.

Vẻn vẹn chỉ mấy cái đối mặt, Lăng Tiếu đã chém giết mấy con tiểu tạp ngư, lam sắc Giao Long oanh sát mấy con đại tạp ngư còn lại.

Trọng Kiếm môn không còn sót lại một người nào.

Lục đại Hoàng giai của Tử Thiên tông ở không xa che giấu khí tức đến nơi này xem chiến, mọi người thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Tuy nói bọn họ lúc trước cũng được chứng kiến thủ đoạn sát nhân đáng sợ kia của Lăng Tiếu, nhưng mà hôm nay lần nữa xem lại, trong lòng cảm thấy sợ hãi không dứt. Bọn đều đang may mắn:

- Hoàn hỏa oa nhi này là người mình, nếu là địch nhân liền thảm rồi!

Lăng Tiếu chiến đấu xong, nằm ở trên người Giao Long cố ý vô tình hướng địa phương mấy người Tử Thiên tông ẩn giấu liếc mắt một cái, trong lòng thầm mắng:

- Mấy lão bất tử này, muốn xem thì quang minh chính đại mà xem, cần gì làm ra loại hành vi rình coi này, hành động đáng xấu hổ cỡ nào a!

Nếu để cho mấy đại Hoàng giai của Tử Thiên tông nghe được như thế, lúc này đám ngực khóc rống kêu lên nói:

- Bị một tên tiểu tử khinh bỉ như vậy, chúng ta không muốn sống nữa.

Ở dưới sơn cốc cũng là truyền đến từng đợt năng lượng ba động cường hãn.

Tôn giai chi chiến, kinh thiên động địa.

Sơn cốc rất nhanh bị san bằng rồi, hai đạo nhân ảnh cùng một đạo thú ảnh vọt lên cao.

La Quý Dương có thể xác định cao thủ đáng sợ ở trước mắt thật sự là Thiên Tôn giai, nếu không phải hắn có Huyết Nhãn Ưng ở một bên, hắn liền chết rồi.

Khi La Quý Dương cùng Tàn Báo đều lên tới không trung chiến đấu, Lăng Tiếu đã là giải quyết xong chiến đấu.

Hắn uể oải nói với Tàn Báo:

- Thiệt thòi cho ngươi còn là Thiên Tôn, ngay cả tên ngụy Thiên Tôn này cũng không giải quyết được, thật là ném hết mặt mũi của bản thiếu gia, ngươi xem một chút bản thiếu gia ở bên này đều giải quyết sạch sẽ rồi.

Tàn Báo nghe lời này, sắc mặt đều đen lại rồi.

La Quý Dương nghe được phía sau có người nói chuyện, kinh hãi triệt thoái phía áu, hướng Lăng Tiếu nhìn tới.

Nhìn thấy Lăng Tiếu chẳng qua là trung cấp Vương giai liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy đầu lục trảo Giao Long kia lại bị dọa đến thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hắn lại cảm ứng khí tức của những đồng bạn kia của mình một chút, lại phát hiện toàn bộ biến mất, xa trên mặt đất nhìn lại, chỉ có từng bãi máu cùng tàn thi.

- Là ngươi... Là ngươi giết bọn họ!

La Quý Dương kinh hãi kêu lên.

- Ngươi đại gia này, đừng ngạc nhiên, các ngươi không phải là muốn tìm hung thủ sao? Lúc trước Thiếu môn chủ gì đó của các ngươi chính là ta giết, muốn báo thì thì cứ việc phóng ngựa tới đây đi!

Lăng Tiếu hết sức nhẹ nhàng đối với La Quý Dương ngoắc ngoắc ngón tay nói.

Trong lòng hắn đắc ý thầm hô:

- Ta trái Lam Long, phải có Kim Lang, Hỏa Lân ở giữa, thần ngăn sát thần, ma ngăn diệt ma!

Lăng Tiếu không nghĩ tới tạm thời sửa chữa một câu lục cú kinh điển, trở thành thành danh đại biểu lục ngày sau tranh chiến đại nghiệp của hắn!

La Quý Dương cố nén trấn định, hơi lui về phía sau, sau khi hướng Tàn Báo nhìn thoáng qua, quát to:

- Ma Ảnh môn, thù này Trọng Kiếm môn chúng ta nhớ kỹ!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, trong tay của hắn nhiều ra một thứ nện đi ra ngoài.

Ầm!

Thiên Lôi tử, một loại đồ bạo tạc lấy một loại thú đan làm giá cả mà luyện chế, uy lực của nó là căn cứ vào đẳng cấp mạnh yếu của thú đan sẽ có chỗ bất đồng, có thể nói thú đang càng cao cấp thì luyện chế ra Thiên Lôi tử có

uy lực bạo tạc càng đáng sợ.

Loại Thiên Lôi tử này chỉ có Luyện khí sư Ngũ giai trở lên mới có thể luyện chế, Luyện khí sư bình thường không có năng lực này.

Ở Trọng Kiếm môn có một vị Ngũ phẩm Luyện khí sư như vậy.

Thiên Lôi tử luyện chế không dễ, hơi không cẩn thận liền luyến chế sai lầm, một khi thú đan sai lầm sẽ nổ tung, chỉ sợ đến lúc đó Luyện khí sư luyện chế đều phải chết.

Ngũ phẩm Luyện khí sư của Trọng Kiếm môn cả đời cũng là luyện chế ra chừng mười viên Thiên Lôi tử loại này, phân phối cho nhóm cao tầng của gia tộc, lấy dùng làm bảo vệ tính mạng.

Trong tay La Quý Dương ném ra đúng là một viên Thiên Lôi tử lấy ngũ giai thú đan luyện chế mà thành.

Viên Thiên Lôi tử này nổ tung lên giống như là uy lực của Ngũ giai linh thú tự bạo.

La Quý Dương ném Thiên Lôi tử ra là hướng Lăng Tiếu cùng lam sắc Giao Long ném tới.

Mà Lăng Tiếu không biết đây là vật gì, nhưng hắn ỷ vào hộ thể thần quang của lam sắc Giao Long cũng không phải rất e ngại đồ vật gì đó có thể gây tổn thương cho hắn được.

Nhưng mà, khi uy lực của Thiên Lôi tử kia nổ tung, Lăng Tiếu cũng biết sai lầm rồi.

Cho dù hắn có hộ thể thần quang của lam sắc Giao Long bao phủ cũng bị

chấn đến đầu óc choáng váng, cả người bị tạc bay ra xa.

Hoàn hảo lam sắc Giao Long đã thay hắn ngăn được phần lớn uy lực bạo tạc, bằng không chỉ bằng cái số mệnh tiểu cường kia cũng không đủ để chết rồi.

Bên hông của lam sắc Giao Long cũng bị nổ đến tổn hại một khối thịt thật to, máu tươi càng không ngừng chảy ra.

Nó trương lên cái miệng lớn không ngừng gào thét, lúc này nó thật sự rất đau rồi.

Tàn Báo ở không xa lại càng sửng sốt một chút, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Thiếu gia!

Hắn muốn hướng Lăng Tiếu bay qua xem xét đến tột cùng, ai biết Lăng Tiếu đã ổn định thân hình rồi mắng to:

- Mẹ kiếp, còn không mau đem tên tạp chủng kia giết chết cho ta.

Thời điểm Lăng Tiếu máu, trong miệng phun ra vài ngụm máu, xiêm y trên người hắn cơ hồ bị nổ tan tành, hoàn hảo phần vải che giấu bộ vị phía dưới còn chưa có rơi rụng, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Tàn Báo nghe chỉ thị của Lăng Tiếu, xoay người hướng La Quý Dương chạy trốn đuổi tới.

Thực lực của hắn đã đạt tới Thiên Tôn giai, tốc độ phi hành không biết là so với trước kia hơn gấp bao nhiêu lần.

Đáng tiếc tốc độ của đầu Lục giai đê cấp Huyết Nhãn Ưng kia so với hắn nhanh hơn nhiều lắm, huống chi lại chạy trước, để cho Tàn Báo có chút cảm

giác đuổi không kịp.

Hoàn hảo, lam sắc Giao Long là hòn toàn bị chọc giận.

Nó bắn ra tốc độ đáng sợ của lục giai cao cấp, chỉ trong mấy cái dao động đã đuổi theo gần tới ngàn thước.

La Quý Dương quay đầu lại nhìn thấy lam sắc Giao Long hung hãn, thiếu chút nữa bị dọa đến từ trên lưng ưng ngã xuống.

- Nhãn Ưng nhanh a... Nhanh a...

La Quý Dương vuốt đỉnh đầu của Huyết Nhãn Ưng thúc giục kêu lên.

Đầu Huyết Nhãn Ưng kia cũng muốn nhanh, nhưng mà nó chỉ có một cặp cánh a!

Hống!

Lam sắc Giao Long hướng về phía La Quý Dương cùng Huyết Nhãn Ưng phát ra âm ba công kích đáng sợ.

Một người một thú bị chấn đến càng không ngừng lắc lư lên.

Lam sắc Giao Long đã đuổi theo tới trược mặt, cái miệng máu lớn phun ra công kích Thủy thuộc tính cường đại.

Giang thủy cuồn cuộn kia đổ xuống, phảng phất giống như sóng thần cấp mười có thể bao phủ hết thảy trở ngại trên thế gian mà hướng La Quý Dương đánh qua.

Một người một thú bị thủy mang cường đại ở tại chỗ bắn thành mảnh vụn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 776 - Thu Hoạch Phong Ngoa. (2)

Lam sắc Giao Long giết chết địch nhân, gầm thét mấy tiếng đem thú đan của Huyết Nhãn Ưng cùng với kiện linh khí và không gian giới của La Quý Dương chọp vào trong trảo mới phản hồi trở về.

Nó hiểu lấy những thứ đồ này hoàn toàn là lúc trước Lăng Tiếu dạy cho nó.

Đây là một loại thứ tốt không thể lãng phí, bất kỳ một gã cường giả nào đều có trân tàng, đối với Lăng Tiếu mà nói đều là một khoản tài phú hiếm có.

Hôm nay giết chết nhiều người của Trọng Kiếm môn như vậy, đây chính là đại thu hoạch a!

Sau khi Lăng Tiếu để cho Tàn Báo đem tất cả không gian giới chỉ thu lại, nắm trong tay cũng không phải là rất hài lòng nói:

- Bản thiếu gia thiếu chút nữa bị nổ chết, mới thu được ít đồ như vậy, thật là thiệt thòi!

Một đám trưởng lão đời trước của Tử Thiên tông ở không xa nhìn thấy thiếu chút nữa tại chỗ bị chấn choáng rồi.

Bọn ai cũng nhìn thấy mà thèm đồ trong tay Lăng Tiếu, đây chính là có thể so với một tòa bảo tàng mô hình nhỏ nha, tên này lại còn không hài lòng.

Bọn họ đều đang trong lòng mắng:

- Tiểu tử giả bộ, cẩn thận gặp sét đánh!

Nếu như Lăng Tiếu nghe được tiếng mắng của bọn họ, nhất định sẽ đắc ý cười đáp:

- Ca sớm đã bị sét đánh qua, còn đánh cho lên cấp đây.

Hắn ngừng hống, trong tay ném ra một cái lam sắc hỏa diễm quyền đầu hướng một chỗ tùng lâm ở không xa oanh tới.

Đang ở lúc lam sắc hỏa diễm quyền đầu kia muốn tới tùng lâm, một đạo quang mang thuộc tính chớp hiện, đem hỏa diễm kia oanh tán.

Trong lòng Tàn Báo thầm mắng chính mình khinh thường một tiếng, hướng tùng lâm kia truy kích mà đi.

Người giấu diếm trong kia cũng là cao minh, không đợi Tàn Báo đuổi kịp, hóa thành một đạo lưu tinh hướng phương xa bay đi rồi.

Tốc độ kia quả thực nhanh như thiểm điện, để cho Tàn Báo lần nữa sinh ra cảm giác chỉ có thể nhìn lưng đối phương.

- Tiểu long, đuổi theo cho ta, đừng để cho hắn chạy!

Lăng Tiếu hướng về phía lam sắc Giao Long kinh hô một tiếng, cũng hóa thành một đạo lam sắc thiểm điện đuổi tới.

Tàn Báo đây là hai lần đều cảm thấy thể diện ném hết rồi.

Hắn vừa mới khôi phục chút thực lực, vốn tưởng rằng ở trong Tây Bắc này không nói là nhân vật vô địch thiên hạ, cũng là người khác có thể lay động được.

Không ngờ, mới vừa rồi thiếu chút nữa để cho người ta ở trước mặt hắn đánh

chết Lăng Tiếu, hiện tại lại có người tiềm phục ở phụ cận mà không nhận thấy đươc, tiếp đến lại không đuổi kịp người nọ.

Ngược lại là Lăng Tiếu bị Thiên Lôi tử oanh kích còn có thể giống như tiểu cường mà sống bình thường, càng có thể đem địch nhân ẩn nấp ở ngoài ngàn thước cảm ứng được, hiện tại lại là Lăng Tiếu cưỡi lam sắc Giao Long đuổi bắt.

Điều này để cho hắn là người hầu Thiên Tôn giai làm sao chịu nổi a!

Bất quá hắn đuổi không kịp cũng phải đuổi theo ở phía sau, đê tránh cho Lăng Tiếu có cái gì ngoài ý muốn.

- Chó chết, đây là cái tốc độ gì, ta dựa vào!

Lăng Tiếu cưỡi lam sắc Giao Long đuổi ra đến vạn dặm rồi, lại chỉ có thể miễn cưỡng đi theo phía sau, căn bản không có biện pháp rút ngắn khoảng cách với người nọ.

Lăng Tiếu ở trong lòng lo lắng:

- Tên kia không phải là cao cấp Thiên Tôn đi?

Kỳ thật, ở lúc Lăng Tiếu đang lo lắng, người nọ ở phía trước cũng là sợ hãi không dứt, tâm cũng nhấc lên tiếng nói.

- Đừng đuổi theo nữa, lại đuổi theo tiếp lão tử liền hao hết linh lực rồi.

Người đang chạy trốn kia trong lòng thầm than thở.

Người này chính là Phong Ảnh mà lão tổ của Trọng Kiếm môn phái tới truy sát hung thủ.

Phong Ảnh chẳng qua là danh hiệu của người này, hắn là Nửa bước Tôn giai Phong thuộc tính, là người hầu của lão tổ Trọng Kiếm môn.

Hắn sớm tiềm phục ở phụ cận sơn cốc vẫn không bị phát hiện, đó là bởi vì trước kia hắn chính là một ảnh tử thích khách am hiểu cách truy tung phục kích, hắn tu luyện có một môn Quy Khí công pháp ẩn nặc khí tức, chỉ cần hắn ẩn nấp, coi như là Thiên Tôn giai cũng khó có thể phát hiện hành tung của hắn.

Thời điểm ban đầu hắn ở cao cấp Vương giai, chính là dựa vào môn công pháp này thành công ám sát một gã đê cấp Địa Hoàng.

Hắn không nghĩ tới chính mình một mực ẩn nấp rất khá, đến cuối cùng làm sao bị người khác phát hiện.

Hắn dĩ nhiên không nghĩ tới tinh thần thức hải của Lăng Tiếu vô cùng thần kỳ, trong phương viên mấy ngàn thước chỉ cần sự vật Lăng Tiếu muốn cảm ứng thì đều khó thoát khỏi tai mắt của hắn.

May nhờ Phong Ảnh ở trước lúc chạy tới Tử Thiên tông được chủ nhân của hắn ban thưởng cho Phong Ngoa linh khí, bằng không hắn hiện tại liền chết rồi.

Phong Ngoa là một loại hình linh khí phi công kích hiếm thấy.

Loại linh khí này ở Tây Bắc hay Nam Vực đều khó gặp.

Nó mặc dù không có đặc tính công kích, nhưng mà lại giống như tên của nó, là một chiếc giày linh khí dùng để đề cao tốc độ chạy trối chết.

Chỉ cần đi nó vào, coi như là người bình thường cũng có thể đề cao tốc độ lên gấp hai ba lần.

Phong Ảnh chỉ là Nửa bước Tông giai, coi như là đề cao tốc độ lên gấp hai, ba lần cũng không nhanh bằng lam sắc Giao Long, nhưng mà hắn còn phục dụng mấy viên đan dược đề cao tốc độ, đem tốc độ của bản thăng đề cao gần gấp năm, sáu lần, cái này để cho hắn có siêu cấp tốc độ của cao cấp Thiên Tôn.

Đây cũng là nguyên nhân mà Tàn Báo không có năng lực đuổi theo.

Nhưng mà mặc dù tốc độ của Phong Ảnh nhanh đến kinh người, nhưng mà lam sắc Giao Long cũng không phải là ngồi không, đuổi theo ở phía sau sít sao, không để cho hắn chạy ra ngoài tầm mắt, hơn nữa năng lượng ẩn chứa của lam sắc Giao Long so với hắn lớn hơn nhiều lắm, cho dù là bay đến mười ngày mười đêm cũng như cũ là không có chuyện gì, nhưng mà hắn lại không được, thời điểm chờ hắn hao hết linh lực chính là tử kỳ của hắn rồi.

Phong Ảnh gấp đến độ giống như kiến bò chảo nóng, mồ hôi lạnh trên mặt ứa ra không ngừng.

Một rồng hai người tộng cộng chạy hai canh giờ, cũng không biết là bay được bao xa, Tàn Báo ở phía sau bọn họ sớm đã không còn nhìn thấy tung ảnh rồi.

Lăng Tiếu càng đuổi càng không nhịn được, muốn dùng tinh thần lực công kích, đáng tiếc khoảng cách quá xa, không cách nào làm ra công kích hữu hiệu, mặt khác lại không có cường chiêu có thể công kích từ xa.

Cho nên đoạn đường này đuổi theo chính là một ngày một đêm.

Phong Ảnh cũng không biết trên đường chạy trốn này đã ăn không biết bao nhiêu đan dược hồi khí gia tốc.

Đáng tiếc, vẫn là hao tổn không qua được sự chịu đựng kinh người của lam

sắc Giao Long.

Hắn phải dừng lại khóc lóc cầu khẩn nói:

- Thiếu gia tha mạng a!

Hắn từng ngụm từng ngụm thở hào hển, mồ hôi rơi không ngừng, cả người suy sụp không chịu nổi.

Hắn ở trong lòng thề đây là một lần chật vật nhất từ khi hắn xuất đạo tới nay.

Lăng Tiếu cưỡi ở trên lam sắc Giao Long mắt nhìn xuống hắn:

- Ta tại sao phải tha cho ngươi?

- Chỉ cần ngươi tha cho ta, ta... Ta có thể dâng ra trân tàng cả đời của ta.

Phong Ảnh thấp thỏm nói.

Lăng Tiếu lười cùng hắn nói nhảm, lập tức để cho lam sắc Giao Long giết chết hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 777 - Chẳng Lẽ Gia Hỏa Này Là Một Con Rồng Đực? (1)

Phong Ảnh sớm đã tiêu hao hết tất cả linh lực, bị đại vĩ của lam sắc Giao Long quét ngang, tại chỗ liền khí tuyệt bỏ mình.

Tiếp theo Lăng Tiếu không chút khahcs khí ở trên người Phong Ảnh thu thập một phen.

Lăng Tiếu thấy Phong Ngoa bất phàm như vậy của Phong Ảnh trong lòng vui mừng vô cùng, nghĩ thầm người này có lẽ còn có trân tàng hiếm thấy khác.

Cho nên Lăng Tiếu cơ hồ đem y phục của Phong Ảnh lột cái sạch sẽ, ngó nhìn có hay không còn đồ đặc biệt tốt.

Đáng tiếc trừ đôi Phong Ngoa này cùng không gian giới ra đã không còn gì rồi.

Điều này làm cho Lăng Tiếu thất vọng.

Mà Phong Ảnh đáng thương sau khi chết còn bị hắn lột sạch để nơi hoang dã, quả thực là một con quỷ lõa lồ toàn thân trụi lủi a!

Lăng Tiếu đem cặp Phong Ngoa kia thưởng thức ở trong tay, càng phát ra cảm ứng nó bất phàm, cho nến hắn đi ở dưới chân, tùy ý chạy một cái, phát hiện ảo diệu tăng tốc của Phong Ngoa này.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Khó trách tên này có thể chạy trốn nhanh như vậy, Phon Ngoa này quả nhiên là đồ tốt, nội tình của Trọng Kiếm môn quả nhiên là bất phàm, xem ra bản thiếu gia muốm sớm một chút quang lâm Trọng Kiếm môn mới được.

Kể từ một khắc kia khi La Mỹ Anh bị La Phách Hưng đâm chết, Lăng Tiếu liền quyết định muốn huyết tẩy Trọng Kiếm môn!

Mà người của Trọng Kiếm môn trước đó lại đánh chủ ý lên trên người nữ nhân mà hắn yêu nhất, càng làm cho hắn thù lại thêm thù, kiên định hơn quyết định ở trong lòng hắn.

Lăng Tiếu mặc dù hiện tại có đầy đủ tự tin giết đi Trọng Kiếm môn, nhưng mà hắn đã hưởng thụ qua uy lực Thiên Lôi tử của La Quý Dương, đã cảm thấy tất yếu phải có kế hoạch tốt một phen.

Bằng không, mạo muội giết đến, bị nhân gia tùy tiện ném mấy viên Thiên Lôi tử loại này ra ngoài, chỉ sợ ngay cả lam sắc Giao Long cũng chịu không nổi.

Sau khi chạy về Tử Thiên tông, những trưởng lão đời trước kia của Tử Thiên tông cũng đã chạy tới cùng Lăng Tiếu lôi kéo làm quen.

Lăng Tiếu đối với bọn họ cũng là rất có lễ số, hắn chán ghét chẳng qua là mấy người Vân Hùng với phong chủ cầm đầu mà thôi.

Vừa nghĩ đến Vân Mộng Kỳ thiếu chút nữa gả đến Trọng Kiếm môn, trong lòng liền một hơi nuốt không trôi, hắn cũng chưa bao giờ là một người lòng dạ hết sức khoan dung.

Sau khi đuổi những lão gia hỏa kia về, Lăng Tiếu trở lại bên trong biệt viện.

Hôm nay biệt viện của Vân Mộng Kỳ đã trowrthanfh hậu hoa viên của hắn

rồi.

Lăng Tiếu vốn định để cho Cát Bối Hân cùng tới ở chỗ này, nhưng mà Cát Bối Hân nói như thế nào cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của Lăng Tiếu, kỳ thực là nàng tính tình không muốn tranh giành, không muốn đối mặt với Vân Mộng Kỳ.

Ngược lại Vân Mộng Kỳ tương đối rộng rãi, theo Lăng Tiếu cùng đi xem qua Cát Bối Hân.

Sau khi nhị nữ gặp mặt, quan hệ mặc dù nói không có đạt tới chỗ tỷ muội tương xứng, nhưng mà không phát sinh ra cái gì không thoải mái.

Lăng Tiếu quyết định chờ mình tìm được đất đặt chân của chính mình, nhất định phải đón nữ nhân của hắn toàn bộ chăn lớn đồng sàng, thử một chút tư vị kia đến tột cùng như thế nào.

Sau khi trở về biệt viện, Lăng Tiếu không có hồ loạn, mà là phân phó cho Vân Mộng Kỳ tạm thời không để cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy hắn, tĩnh tu hai ngày, suy nghĩ thật kỹ làm như thế nào đi bước kế tiếp.

Hắn hiện tại mâu thuẫn chính là trước đi huyết tẩy Trọng Kiếm môn hay là trước chạy tới Cổ Tế thành?

Giải quyết Trọng Kiếm môn là vô cùng cấp bách, nhưng mà thời gian của Tế ti nữ cũng là càng ngày càng ít rồi.

Cuối cùng Lăng Tiếu vẫn là quyết định trước đem Trọng Kiếm môn diệt đi rồi lại chạy tới Cổ Tế thành hẳn có lẽ không trễ.

Nếu không, Trọng Kiếm môn ở trong lòng hắn liền là một cái gai, tùy thời đều có thể đam vào đả thương người.

Hôm nay bên cạnh hắn đã có một gã người hầu Thiên Tôn giai, còn có mọt đầu lục giai Giao Long có thể so với Thiên Tôn đỉnh phong, trực tiếp giết đi lên, chỉ cần cẩn thận một chút, nghĩ đến sẽ không xuất hiện tình trạng hỗn loạn gì.

Dĩ nhiên, Lăng Tiếu tuy nói là huyết tẩy Trọng Kiếm môn, nhưng mà mục tiêu của hắn chỉ là những cao tầng kia của Trọng Kiếm môn, cũng không tính toán đem gần vạn người của Trọng Kiếm môn toàn bộ giết chết.

Bởi vì hắn luôn luôn cho mình là một người rất thiện lương, tuyệt đối sẽ không tạo ra quá nhiều sát lục.

Hắn làm như vậy tự nhiên sẽ không sợ người của Trọng Kiếm môn ngày sau báo thù rồi.

Một khi dao động căn cơ của Trọng Kiếm môn, không biết sẽ có bao nhiêu tông môn tới xâm chiếm địa bàn của Trọng Kiếm môn.

Trong hai ngày này, Lăng Tiếu đem đồ trong không gian giới mà mình đoạt được toàn bộ xếp loại ra.

Nhìn một đống nhỏ trân tàng, Lăng Tiếu tâm hoa nộ phóng.

Khó trách nhiều người làm ra hành động giết người cướp của như vậy.

Như vậy đồ có được quả nhiên là nhanh nhất, hữu hiệu nhất.

Lăng Tiếu từ trong không gian giới của Phong Ảnh lấy ra một quyển huyền công, tên là Tiềm Tức công pháp.

Lăng Tiếu cảm thấy bản huyền công này rất có ý tứ, tuy nói chỉ là lục giai huyền công, nhưng mà tốn hơn nửa ngày đem toàn bộ yếu quyết của nó ghi

xuống.

Nó không có năng lực công kích gì, nhưng mà sau khi tu luyện có thể che giấu khí tức chân chính của mình, để cho người khác đoán bắt không ra.

Lăng Tiếu coi trọng nhất điểm này, thuận tiện cho hắn giả trư ăn thịt cọp, cuối cùng đạt tới mục đích rung động lên đài.

Sau khi đem Tiềm Tức công pháp tu luyện tới nhập môn, Lăng Tiếu liền không có tiếp tục, muốn lưu lại đến trên đường chạy tới Trọng Kiếm môn sẽ tiếp tục đem nó tu luyện đại thành.

Lăng Tiếu ra khỏi biệt viện, mới nhớ ra Thanh Viêm Langạn năm trân châu trong không gian giới của mình còn chưa đưa cho nữ nhân của mình phục dụng.

Cho nên lấy ra một viên trân châu lớn đưa tới trước mặt Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ thấy viên trân châu này chỉ cảm thấy hoa mắt không dứt.

Bất kỳ nữ nhân nào tựa hồ đối với thứ phát sáng óng ánh đặc biệt yêu thích.

Vân Mộng Kỳ vốn là dung tư tiên nữ hạ phàm, sau khi lại ăn vào vạn năm trân châu, gương mặt tuyệt thế kiều diễm kai càng làm cho Lăng Tiếu không nhịn được chảy vài ngụm nước miếng, cuối cùng lại càng nắm giữ không được đem Vân Mộng Kỳ ngay tại chỗ kéo vào trong phòng phiên vân phúc vũ hơn nửa ngày.

Sau đó, Lăng Tiếu lại lưu lại mấy viên trân châu để cho Vân Mộng Kỳ tùy tiện xử trí, dù sao hắn còn có rất nhiều hàng tồn.

Rời đi biệt viện, Lăng Tiếu lại chạy tới Mộc Kỳ phong tặng cho Cát Bối Hân

một viên trân châu cùng với không ít Âm Phong thảo.

Cát Bối Hân là Phong thuộc tính, trong cơ thể lại uẩn dục Tiên thiên âm phong sát khí, hấp thu Âm Phong thảo đối với linh lực của nàng cũng là rất có ích lợi.

Hắn ở trong đình lâu, sau khi nghe Cát Bối Hân đánh ra một khúc, mới gọi cho Tàn Báo hội hợp.

Đang ở lúc Lăng Tiếu cùng Tàn Báo muốn rời đi Tử Thiên tông chạy tới Trọng Kiếm môn, sáu tên Địa Hoàng kia của Tử Thiên tông lại đồng thời xuất hiện, ở phía sau bọn họ còn đi theo Vân Mộng Kỳ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 778 - Chẳng Lẽ Gia Hỏa Này Là Một Con Rồng Đực? (2)

Lăng Tiếu vừa nhìn liền biết là Vân Mộng Kỳ đem chuyện này nói cho mấy lão gia hỏa này rồi.

Lăng Tiếu tiến lên nhất nhất thăm hỏi một tiếng.

Tiêu Tùng Lâm nói ngay vào điểm chính:

- Tiếu nhi, thật muốn đi Trọng Kiếm môn?

Lăng Tiếu buông tay ra dễ dàng nói:

- Cũng là đi chơi một chút, xem một chút có phong cảnh tốt nào đáng giá thưởng thức hay không, không có chuyện gì lớn.

- Ha ha, không sai, chúng ta đám lão gia hỏa này cũng muốn cùng oa nhi ngươi đi xem phong cảnh, không biết ngươi có vui mừng hoan nghênh?

Xích Viêm phong thượng đại trưởng lão Khuông Đông cười nói.

Những trưởng lão đời trước khác đều rối rít gật đầu phụ họa.

- Tiếu nhi, chúng ta lão gia hỏa này cnf có chút khí lực, chúng ta theo ngươi đi đi!

Tiêu Tùng Lâm nói.

Lăng Tiếu trừng mắt liếc Vân Mộng Kỳ ở phía sau mọi người, sau đó mới

cười nói:

- Thái sư phó, chư vị trưởng lão, các ngươi là có chút khí lực, nhưng mà cùng với thanh niên như ta còn kém một chút, huống chi lúc ta thưởng thức phong cảnh, không có thói quen có lão nhân ở bên cạnh, nếu không sẽ rất không được tự nhiên, các ngươi vẫn là đừng đi rồi.

Sáu tên Địa Hoàng chỉ cảm thấy khuôn mặt già nua nóng lên, nhưng mà lại cảm thấy lời nói của Lăng Tiếu cũng không giả.

Bọn họ đi theo có lẽ có thể giúp được một ít việc, nhưng mà nhiều hơn sẽ làm cho Lăng Tiếu phân tâm chiếu cố bọn họ, cái này sẽ không tốt.

- Các vị trưởng lão, ta đã nói Tiếu hắn không cần các ngươi hỗ trợ, các ngươi hết lần này tới lần khác đều không tin, các ngươi trở về đi thôi, ta đi theo hắn là được rồi!

Vân Mộng Kỳ lấy lùi làm tiến nói một câu, kỳ thật nàng chỉ là muốn cùng Lăng Tiếu sóng vai chiến đấu, những người khác thì không sao cả.

Lăng Tiếu vẻ mặt cự tuyệt nói:

- Các ngươi đều lưu lại đi, chờ tin tức của ta là được.

Vân Mộng Kỳ có chút không muốn mà cong lên đôi môi xinh đẹp.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút nói:

- Được rồi, ngươi theo ta, nhưng mà chỉ có thể ở một bên nhìn, thỉnh thoảng cho ngươi giết mấy cái tôm cá nhãi nhép luyện tay một chút, nhưng mà gặp phải khó khăn liền đừng sính cường.

Lúc này Vân Mộng Kỳ mới giãn lông mày nở nụ cười.

Nàng vẫm hoài niệm cuộc sống được Lăng Tiếu bảo vệ mấy ngày ở Hoang Tùng sơn mạch, hôm nay tựa hồ lại nhớ tới cái thời khắc kia.

Lục đại Địa Hoàng của Tử Thiên tông cuối cùng không có kéo xuống nét mặt, không muốn mất mặt cùng đi vào, chỉ là dặn dò Lăng Tiếu mọi sự cẩn thận một phen, lúc này mới riêng mình tản đi.

Cứ như vậy, Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cùng Tàn Báo ba người liền hướng Trọng Kiếm môn xuất phát rồi.

Thời điểm lên đường, Lăng Tiếu còn đang lo lắng làm như thế nào đem Vân Mộng Kỳ cùng đi.

Phải biết rằng lam sắc Giao Long một mực đều là người lạ chớ tới gần.

Nhưng mà lần này lại là đại xuất ra khỏi ý liệu của Lăng Tiếu.

Sau khi Vân Mộng Kỳ cùng hắn cặp tay lên Long bối, lam sắc Giao Long lại một chút cũng không không có lăn qua lăn lại, tùy ý để Vân Mộng Kỳ ngồi xuống.

Trong lòng Lăng Tiếu buồn bực mà nghĩ:

- Chẳng lẽ gia hỏa này là một con rồng đực, coi trọng Mộng Kỳ?

Hoàn hảo lam sắc Giao Long không có cùng Lăng Tiếu ký cái cái khế ước gì nên không nghe được lời của hắn, bằng không có lẽ trợn trắng mắt mới được.

Tàn Báo vẫn là cưỡi Ngốc sư ưng, tốc độ mặc dù so ra kém lam sắc Giao

Long nhưng mà so sánh với không có linh thú phi hành thì tốt hơn.

Lăng Tiếu nói cho Tàn Báo muốn hắn mau sớm tìm một đầu Lục giai linh thú trở lên, thuận tiện cho ngày sau lên đường cùng chiến đấu.

Tàn Báo dĩ nhiên đầy miệng đáp ứng, nhưng mà hắn biết muốn tìm một đầu linh thú cường đại Ám thuộc tính cũng không quá dễ dàng.

Hắn không khỏi nghĩ tới mấy ngàn năm trước, chính mình có một đầu hộ thân linh thú Thất giai Hắc Thiên Hổ.

Nếu không phải vì thay hắn chống đỡ địch nhân, Hắc Thiên hổ cũng có thể chính mình chạy trốn.

Cuối cùng Hắc Thiên Hổ rơi vào kết quả bị lột da, rút gân.

- Hắc Hổ ngươi chờ, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Tàn Báo ở trong lòng thầm hạ quyết tâm nói.

Quá trình đi đường cũng không tính là tịch mịch, bên cạnh có nữ nhân thích nhất, ban ngày có thể đả tọa tu luyện, ban đêm lại có thể cùng nhìn tinh nguyệt phát sáng, nói một chút chuyện nhân sinh lý tưởng.

Tàn Báo cũng là một nhân vật thức thời, chỉ để ý dẫn đường ở phía trước, chưa bao giờ vô duyên vô cớ liếc mắt nhìn lại.

Lăng Tiếu thầm khen Tàn Báo thật là càng ngày càng thích hợp theo làm người hầu cho hắn.

Liên tiếp bay đi mấy ngày, Lăng Tiếu đem Tiềm Tức công pháp kia tu luyện có chút thành tự, có thể đem khí thế trung cấp Vương giai của mình che giấu

đến giai đoạn Linh Sư.

Bất kỳ cao giai võ giả nào thấy hắn, cũng sẽ không đem hắn coi là võ giả Vương giai.

Đợi đến thời điểm ngày thứ sáu, Lăng Tiếu để cho Vân Mộng Kỳ cưỡi lam sắc Giao Long ở phía trước dẫn đường, hắn muốn cùng Tàn Báo hàn huyên một chút.

- Thiếu gia có gì phân phó?

Tàn Báo không biết Lăng Tiếu vì sao lại triệu hồi, cho là hắn có chỉ thị gì.

- Huyền kỹ ngươi đắc ý nhất là cấp bậc gì?

Lăng Tiếu đột nhiên hỏi.

Tàn Báo sửng sốt một chút mới nói:

- Hồng giai đao pháp Huyết Chiến bát thức cùng với Trảo Công Xúc Giác Ma Đằng Công.

Hai thứ này đều là chiến kỹ mà cả đời hắn dựa vào để thành danh.

- Làm sao chỉ là Hồng giai công pháp? Không có tu luyện Tử giai hoặc là Hạt giai huyền kỹ?

Lăng Tiếu không giải thích được hỏi.

Tàn Báo cười khổ nói:

- Ở Trung vực huyền kỹ là có không ít, nhưng mà huyền kỹ đạt tới Tử giai cơ hồ là trấn tông chi bảo của các thế lực lớn, về phần Hạt giai huyền kỹ lại càng rất thần bí, một khi nơi nào có bị truyền ra lập tức dấy lên một tràng tinh phong huyết vũ, năm đó ta may nắm nhận được một hai bản Tử giai công pháp, đáng tiếc nhưng là không phải Ám thuộc tính, tự nhiên không có biện pháp tu luyện.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ, lại nói tiếp:

- Ta cũng có một bộ Ám thuộc tính huyền kỹ rất không tệ, cảm thấy rất thích hợp với tính cách của ngươi, ta dùng ý niệm diễn luyện một phen cho ngươi nhìn xem là công pháp cấp bậc gì.

Tàn Báo sửng sốt một chút, tiếp theo vẫn là gật gật đầu.

Hắn ở trong lòng cũng không quá coi trọng bộ huyền kỹ này của Lăng Tiếu.

Trên đại lục, huyền kỹ Ám thuộc tính cực kỳ khan hiếm, huyền kỹ đẳng cấp cao lại càng hiếm thấy, ban đầu hắn đạt tới Đế giai đỉnh phong, thu nhận trong một hai ngàn năm cũng không tìm được huyền kỹ Ám thuộc tính Tử giai trở lên, đây một mực là chuyện mà hắn vẫn nuối tiếc.

Cho nên, ở hắn xem ra, công pháp Ám thuộc tính của Lăng Tiếu tối đa cũng chỉ là lục giai hoặc là Lam giai, muốn đạt tới Hồng giai đó là tuyệt không có khả năng.

Nhưng mà khi ở trong thức hải của Lăng Tiếu cảm nhận được đao chiêu mà Lăng Tiếu đánh ra, hắn thật sâu bị hấp dẫn.

Cuối cùng, ánh mắt kia từ lúc ban đầu khinh thường biến thành cuồng nhiệt.

- Thiếu... Thiếu gia, đây... Đây là huyền kỹ gì?

Tàn Báo hết sức kích động hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 779 - Nam Nhân Ghê Tởm Cút Cho Ta! (1)

- Ngươi trước nói cho ta một chút, đây là huyền kỹ đạt tới cấp bậc gì?

Lăng Tiếu không đáp mà hỏi ngược lại.

Tàn Báo không chút nghĩ ngợi nói:

- Ít nhất cũng là huyền kỹ Tử giai trở lên, có lẽ... Đã đạt tới Hạt giai cũng nói không chừng!

Lăng Tiếu dùng ý niệm diễn luyện cho Tàn Báo xem chính là Ma Đao bát thức.

Đây là đao chiêu đáng sợ do đệ nhất Tà Hoàng tự nghĩ ra, Lăng Tiếu một mực đem khẩu quyết nhớ ở trong lòng, chỉ là vẫn không có tu luyện.

Cho đến ở trong bí cảnh Trấn Thiên tông La Mỹ Anh bị giết, lại chịu ma niệm ảnh hưởng của Tàn Báo ngay lúc đó, ngộ nhập ma đạo, đánh ra Ma Đao bát thức.

Đệ nhất thức: Ma Khí tung Hoành; đệ nhị thức: Ma Đạo Hoành Hành; đệ tam thức: Ma Cực Đồ Tình; đệ tứ thức: Ma Tùy Không Sinh; đệ ngũ thức: Ma Đao Tình Đoạn; đệ lục thức: Ma Đạp Thất Tinh; đệ thất thức: Quần Ma Loạn Vũ; đệ bát thức: Huyết Nhận Ma Công.

Ma Đao bát thức này là đao pháp mà đệ nhất đại Tà Hoàng truyền cho Phong Thần Nhiếp Phong, mỗi một chiêu đều có uy lực đáng sợ bất phàm.

Ban đầu, Phong Thần vì đối phó với Tuyệt Vô Thần bí quá hóa liều, cam chịu nhập ma, đem đao pháp này luyện đến đại thành, phát huy ra uy lực kinh thiên địa khiếp quỷ thần, là một môn huyền công cường đại không thua gì Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Lăng Tiếu diễn luyện căn bản không phát huy ra được uy lực chân chính của bát thức này đã được Tàn Báo đánh giá là có thể so với huyền kỹ Tử giai trở lên, đủ thấy đáng sợ của Ma đao bát thức này.

- A, có thể đạt tới Tử giai không tệ rồi, nếu như ta có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, tin tưởng đạt tới Hạt giai không phải là vấn đề, thật là đáng tiếc...

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

Nói xong, hắn phi thân đuổi theo lam sắc Giao Long ở phía trước.

Chỉ để lại Tàn Báo vẻ mặt còn đang trong cuồng nhiệt.

Tàn Báo thấy Lăng Tiếu lại cứ như vậy mà đi, chỉ cảm thấy có chút thẫn thờ.

- Thiếu... Thiếu gia người chờ ta một chút.

Sau khi Tàn Báo phục hồi lại tinh thần, lộ ra một cái nụ cười nịnh hót hết sức hiếm thấy đuổi theo.

Lăng Tiếu trở lên trên lưng rồng, quay đầu lại nhìn Tàn Báo hỏi:

- Còn có chuyện gì?

Tàn Báo xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Cái đó... Thiếu gia, ngài... Ngài có thể hay không diễm luyện đao chiêu kia thêm một lần cho ta xem có thể hay không.

Lăng Tiếu vuốt vuốt huyệt thái dương nói:

- Mới vừa rồi dùng không ít ý niệm, tinh thần có chút không còn sức lực nào, cái này đợi sau này hãy nói đi, huống chi loại chiêu thức cấp thấp này không đáng giá, cũng không thích hợp ngươi a!

- Thích hợp, làm sao không thích hợp được!

Tàn Báo ở trong lòng vội vàng đáp, chẳng qua là hắn tạm thời còn không mất hết mặt mũi nói như vậy, chỉ phải đành hạ thấp tư thái nói:

- Vậy muốn thế nào tinh thần của thiếu gia mới tốt một chút được?

Hắn dĩ nhiên biết tinh thần ý niệm của Lăng Tiếu cường đại cỡ nào, tự nhiên sẽ không tin tưởng là Lăng Tiếu nói không còn chút sức nào rồi.

Về phần Lăng Tiếu vì sao nói như vậy, hắn đại khái có thể đoán được một chút, đơn giản là muốn hắn lấy ra đầy đủ thành ý, bằng không muốn từ trên người thiếu gia hắn chiếm được chỗ tốt cũng không dễ dàng như vậy.

- Cái này, cũng khó nói a, có lẽ nghỉ ngơi một chút là tốt, có lẽ nghỉ ngơi mấy trăm năm cũng không nhất định tốt lên được, ngươi cũng biết, tinh thần lực nhưng là khó có thể khôi phục a!

Lăng Tiếu giả bộ rất hoang mang nói.

Khiến cho Vân Mộng Kỳ ở một bên buồn cười rồi, may là nàng còn có thể trụ lại.

Nàng ở trong lòng cũng là rất thích bộ dáng vô lại này của Lăng Tiếu.

Tàn Báo nóng nảy, đây là huyền kỹ Tử giai trở lên, hơn nữa còn phù hợp với Ám thuộc tính của hắn, đối với hắn mà nói quả thật là hấp dẫn trí mạng.

Nếu như đổi lại là người khác, hắn khẳng định lập tức xuất thủ giết người cướp của rồi.

Nhưng mà đây là chủ nhân của hắn, thiếu gia của hắn, chỉ cần hắn động sát ý, Lăng Tiếu lập tức có thể cảm ứng đến được, hắn đương nhiên không thể làm như vậy.

Không thể đoạt, hắn lại không có thứ tốt gì có thể cùng thiếu gia hắn đổi lấy, duy chi có một phương pháp kia.

Cái phương pháp này chính là "Cầu" bái!

Đối với siêu cấp cường giả đã từng đạt tới Đế giai đỉnh phong này, cái chữ 'Cầu" để cho hắn đả thương rất lớn.

Ban đầu hắn vì bảo vệ tính mạng, đã cúi người cầu Lăng Tiếu qua một phen.

Từ sau khi đoạt được thân thể, hắn liền trở nên đạm mạc lại, cơ hồ hông có chuyện gì cầu khẩn qua Lăng Tiếu.

Hôm nay vì siêu cấp huyền kỹ Ám thuộc tính, hắn bất cứ giá nào rồi.

Hắn nhất định phải cầu đến cùng, nhất định phải đem huyền kỹ cầu tới mới được.

Chỉ có như vậy, lực chiến đấu của hắn mới có thể tăng lên trên phạm vi lớn.

Nếu so sánh với thực lực mà nói, chút mặt mũi kia lại tính là cái gì.

Huống chi hắn đã làm người hầu lâu như vậy, còn xá gì cái này.

Cho nên, trên đường đi Tàn Báo hoàn toàn từ nguyên lai là nam nhân lãnh khốc biến thành người hầu có nụ cười chân thành, thỉnh thoảng ở trên mặt đất hỏi:

- Thiếu gia có mệt hay không, có muốn hay không uống chút nước?

Hoặc lại là:

- Tinh thần của thiếu gia đã tốt lên chút nào chưa? Có muốn hay không nô tài giúp ngươi đấm lưng một chút.

Lại khoa trương một chút chính là:

- Thiếu gia, ngươi luôn ngồi trên lưng Giao Long cũng chán rồi, bằng không ta cõng ngươi phi hành một đoạn, thay đổi cảm giác mới mẻ?

Lăng Tiếu nghe xong lời kia, trực tiếp từ trên lưng rồng ngã xuống, Tàn Báo thật đúng là đi đem hắn bắt được, thả vào trên lưng phi hành.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa hộc ba lít máu la lắng nói:

- Nam nhân ghê tởm cút cho ta!

Thấy tình cảnh này, Vân Mộng Kỳ cười đến vô cùng xinh đẹp, vui vẻ vô cùng.

Một đường không thiếu tiếng cười nói vui vẻ, một chút cũng không có loại cảm giác khẩn trương mưa gió sắp tới này.

...

Trọng Kiếm môn liên tục hai nhóm nhân mã bị diệt đến sạch sẽ.

Trọng Kiếm môn lão tổ La Vô Địch bị tức đến đem một ngọn sơn lĩnh trực tiếp san bằng rồi

Trên Trọng Kiếm môn lần đầu tiên cảm nhận được tức giận của lão tổ tông rồi, mỗi người đều là quy củ, sợ không cẩn thận đụng phải rủi ro.

Trọng Kiếm môn tuy là Thất phẩm tông môn, nội tình phong hậu, nhưng mà liên tục chết đi gã Nửa bước Tôn giai, bảy tên Địa Hoàng cùng với mười mấy tên Vương giai, đây đối với bọn họ mà nói cũng là suy yếu đi một nửa thực lực rồi.

Nếu để cho Quang Tinh điện hoặc Mị tông biết, chỉ sợ những ngày an nhàn của bọn hắn sẽ chấm dứt.

La Vô Địch vốn định tự thân xuất mã chạy tới Tử Thiên tông, nhưng mà suy nghĩ một chút, cảm thấy đây có thể là kế dụ địch của địch nhân. Cho nên hắn vẫn do dự có nên tự mình giết lên Tử Thiên tông hay không.

Người có thể giết hết hai tên Nửa bước Tôn giai cùng hai con lục giai linh thú, tối thiểu cũng là một gã cao cấp Thiên Tôn, hoặc là mấy tên đê cấp Thiên Tôn mới làm được chuyện này.

Hắn tuy có thực lực trung cấp Thiên Tôn, nhưng mà cũng không có năm chắc đem địch nhân mạnh mẽ như thế giết chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 780 - Nam Nhân Ghê Tởm Cút Cho Ta! (2)

Trong lòng hắn ngược lại đang lo lắng, có phải hay không Trọng Kiếm môn bọn họ đắc tội phải địch nhân đáng sợ gì, bị người khác theo dõi?

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ có thể ở trong lòng rỉ máu, cũng không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Đang ở lúc La Vô Địch buồn bực vô cùng, địa bàn của Trọng Kiếm môn bọn họ lại tới một người khách không mời.

Vừa mới bắt đầu, La Vô Địch cho là cường địch kia nhằm vào Trọng Kiếm môn hàng lâm.

Hắn không nói hai lời, mang theo hộ thân linh thú của mình đi đến ứng chiến.

Ai ngờ sau khi nhân gia bày ra thực lực đáng sợ, La Vô Địch không chiến mà bại.

La Vô Địch cho là tai nạn của Trọng Kiếm môn bọn họ tới rồi.

Ai ngờ đối phương cũng không có giết hắn, mà cùng hắn nói mấy câu.

La Vô Địch mới biết được đây là hiểu lầm.

Hai người cũng là không đánh nhau thì không quen biết, cho nên La Vô Địch đã mời người nọ vào trong Trọng Kiếm môn làm khách.

Gã cường giả kia là một phụ nữ, một lão bà tử sống hơn một nghìn năm, họ Âm.

La Vô Địch ở trước mặt nàng chỉ có phần cung kính gọi Âm đại tỷ, căn bản không có nửa phần uy nghiêm lão tổ của Trọng Kiếm môn.

Vị Âm đại tỷ này có thực lực kinh khủng cao cấp Thiên Tôn, còn có một đầu lục giai cao cấp hộ thân linh thú, La Vô Địch hắn có thể không cung kính hữu lễ sao?

La Vô Địch cũng không biết Âm tôn giả này làm sao lại đi tới Trọng Kiếm môn bọn họ/

Hắn nhưng chưa nghe nói qua Tây Bắc có nhân vật đứng đầu đáng sợ như vậy.

Chẳng lẽ là lão quái vật mấy trăm năm lánh đời không ra sao?

Cho nên hắn trải qua một phen hỏi thăm, mới biết được nhân gia là đến từ Trung vực, đi ra ngoài du lịch thu đồ đệ.

Nghe được đối phương là đến từ võ học thánh địa Trung vực, La Vô Địch nội tâm dễ chịu hơn nhiều.

Lúc này La Vô Địch để cho môn chủ của Trọng Kiếm môn hiện tại triệu tập hơn ngàn tên đệ tử bên trong tông môn tới diễn võ trường.

Diễn võ trường của Trọng Kiếm môn so với diễn võ trường của Tử Thiên tông muốn rộng rãi hơn nhiều lắm, ở giữa sân còn có một thanh thạch kiếm khổng lồ, ở giữa thạch kiếm có khắc bốn chữ long phi phượng vũ "Trọng Kiếm Vô Phong".

Mấy cái chữ này lộ ra một cỗ túc sát chi ý, còn có kiếm khí đáng sợ tung hoành, làm cho người ta không dám tới quá gần.

Đây là chữ mà Trọng Kiếm môn khai sơn tổ sư dùng trọng kiếm của hắn khắc xuống, dùng trọng kiếm xông xuống bất thế uy danh, cũng là bởi vì cáo này, lịch đại đệ tử của Trọng Kiếm môn để là sử dụng trọng kiếm tu luyện, đây là quy củ của tông môn truyền xuống.

Hơn một ngàn đệ tử, niên kỷ đều là từ 15 tới 20, nữ có nam có, mọi người tinh thần phấn chấn bộc phát.

Ở trên đài cao, Trọng Kiếm môn có mười mấy tên trưởng lão cùng ghế ngồi, bọn họ phân ra đứng sang hai bên, cũng không có ngồi xuống, ở chỗ trung ương nhất có hai cái vị trí cũng chưa ai ngồi.

Hai cái vị trí này cũng không phải là giữ lại cho môn chủ của bọn họ, môn chủ của bọn họ đã ở trên một cái chỗ trống đứng đó rồi.

Sau đó, có hai người lăng không đạp bộ mà tới.

Người của Trọng Kiếm môn đều lập tức khom mình hành lễ thăm hỏi.

Dám ở trên ngọn núi cao nhất của Trọng Kiếm môn phi hành, trừ lão tổ tông của bọn họ ra còn có ai có can đảm này.

Người khác tự nhiên là lão bà tử Âm tôn giả kia đến từ Trung vực.

Chẳng qua nữ nhân được gọi là lão bà tử này thoạt nhìn cũng không có già thật như vậy, theo lý thuyết, lão nhân hơn một ngàn tuổi cũng sẽ là tóc trắng như sương, thân thể còng xuống không chịu nổi mới đúng.

Nhưng mà lão bà tử này thoạt nhìn chỉ là vừa mới qua 50 tuổi, mơ hồ còn có

thể nhìn ra vẻ xinh đẹp phong hoa tuyệt đại khi mới mười mấy tuổi.

Từ điểm này có thể nhìn lại, Âm tôn giả này đối với phương diện dưỡng sinh vẫn là bỏ xuống công phu.

- Âm đại tỷ, mời ngồi!

Một lão đầu tử đầu đầy tóc trắng cười a a dối với nữ nhân trung lão niên xưng là "Đại tỷ".

Đổi lại là ở trường hợp bình thường, chỉ sợ đều sẽ bị cười đến rụng răng rồi.

Nhưng mà ở nơi này lại không có người dám phát ra nửa điểm âm thanh khác thường, trên mặt đều là treo nụ cười mỉm nịnh hót, không có nửa điểm bất kính.

Một nữ nhân có thể đẻ cho lão tổ tông của bọn họ gọi là 'Đại tỷ", vậy thân phận phải là cái dạng gì, bọn họ không cần nghĩ cũng có thể biết được.

Bọn họ những thứ tiểu lâu la này nào dám lỗ mãng.

Âm tôn giả cũng không khách khí, khẽ gật đầu, ngồi ở trên một vị trí trống.

La Vô Địch lúc này mới theo đó ngồi xuống.

Sau đó, hắn nói:

- Âm đại tỷ, nơi này đều là tinh anh của Trọng Kiếm môn chúng ta, ngươi nhìn xem một chút có người kế tục thích hợp hay không?

Âm tôn giả nhẹ nhìn lướt qua, sắc mặt phần lớn là ý khinh thường.

- Bổn tôn tu Thủy thuộc tính, ngươi để cho những oa nhi không thích hợp lui ra đi!

Âm tôn giả nhàn nhạt nói một tiếng.

La Vô Địch khẽ gật đầu, hướng về phía môn chủ của Trọng Kiếm môn ám hiệu một chút.

Môn chủ của Trọng Kiếm môn lĩnh hội, lập tức để cho những đệ tử không phải Thủy thuộc tính kia lui ra.

Con dư lại bảy, tám mươi tên đệ tử Thủy thuộc tính đều là vẻ mặt nóng rực chờ đợi Âm tôn giả chọn lựa.

Một khi được siêu cấp cường giả Tôn giai nhìn trúng, con đường tương lai của bọn họ tuyệt đối là phong quang vô hạn.

Đáng tiếc, không bao lâu bọn họ toàn bộ giống như là bị đánh vào lãnh cung.

Bởi vì... Âm tôn giả này thu đồ đệ có yêu cầu quá coa, không phải là đệ tử có Thủy thuộc tính tinh khiết thì không thu.

La Vô Địch vốn định hảo hảo ninh bợ nữ nhân có thực lực cường hãn này, nhưng mà lại không nghĩ tới rằng đối phương cư nhiên yêu cầu cao như thế, trong lòng nhổ một ngụm nói:

- Đệ tử Thủy thuộc tính tinh khiết, chỗ này của ta có cũng không tới phiên ngươi thu làm đồ đệ rồi.

Bất kỳ đệ tử có thuần thuộc tính nào đều là bảo bối, cho dù có cũng không thể cống hiến ra ngoài, đây chính là thể chất ngàn năm khó gặp, Trọng Kiếm môn bọn họ cũng đúng là không thể buông tay.

La Phách Thiên chết đi kia thiên phú trác tuyệt, hắn cũng bất quá là dùng linh thảo từ nhỏ chồng chất mà đến được 93 phần trăm độ tinh khiết Thổ thuộc tính mà thôi, tuy nói còn cách thuần thuộc tính chỉ kém bảy điểm, nhưng cũng là khoảng cách không thể vượt qua.

La Vô Địch để cho người đem toàn bộ đệ tử rút lui, dù sao mặt mũi của hắn đã làm đến rồi, có thể cùng nữ nhân này có mọt chút quan hệ, đối với Trọng Kiếm môn bọn họ chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

- Âm đại tỷ, thật là không phải rồi, những hạt giống này ở chỗ chúng ta cũng ít đi một chút, nếu là lúc sau có đệ tử thuần Thủy thuộc tính nhất định sẽ giữ lại cho ngươi:

Trở lại nhã các, La Vô Địch mang theo khiếm ý nói.

Âm tôn giả khoát tay nói:

- CHuyện như vậy là dựa vào duyên phận, huống chi hạt giống thuần thuộc tính tìm không dễ, ở Trung vực cũng bất quá chỉ là mấy cái, đó cũng là bảo bối của mấy nhà, cho nên ta chỉ có thể đi dạo ở loại thâm sơn cùng cốc này, xem một chút có thể hay không từ một nơi hoang vu tìm được một hai bảo bối, đáng tiếc ta du lịch mười mấy năm rồi, cũng là không có phá hiện một hai cái hạt giống tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 781 - Hàng Lâm Trọng Thành. (1)

La Vô Địch ở trong lòng thầm nghĩ:

- Cho dù có hạt giống tốt tất cả đều sẽ bị giấu đi, làm sao còn đến phiên ngươi tới thu đồ đệ.

Bất quá hắn cũng chỉ là dám nghĩ ở trong lòng, cũng không dám nói ra như vậy.

Bất quá hắn linh cơ vừa động, nghĩ tới một cái kế một hòn đá hạ hai con chim.

Hắn sâu xa nói:

- Âm đại tỷ, ta có lẽ biết một chỗ có đệ tử mà ngươi muốn tìm, chỉ bất quá ta cũng không quá khẳng định.

Âm tôn giả xem thường nói:

- Ở địa phương nào?

Trong lòng nàng nghĩ:

- Thật có thể tìm tới đệ tử như vậy, chỉ sợ bản thân mình trước hết thu rồi, nơi nào còn đến phiên ta, thật cho ta là đứa trẻ lên ba sao?

- Ở Tây Bắc chúng ta tổng cộng có 36 tòa tông môn, trong đó Tử Thiên tông là Bát phẩm tông môn đứng hàng thứ tám, thực lực của bọn họ không tính là

cường đại, nhưng mà mấy năm gần đây lại xuất hiện một thiếu nữ thiên tài, bất quá 20 tuổi cũng đã là trung cấp Vương giai ròi, ta nghe nói còn là thể chất Thủy thuộc tính, ta nghĩ tốc độ tu luyện của nàng nhanh như vậy, nghĩ đến nếu như không phải là có kỳ ngộ gì, chính là thể chất đặc biệt xuất chúng rồi!

La Vô Địch phân tích nói.

Sau khi Âm tôn giả nghe xong thản nhiên nói:

- Trung cấp Vương giai 20 tuổi ở Trung vực cũng là rất thường gặp nha.

La Vô Địch cười khổ một cái không hề tiếp tục trả lời, chẳng qua là ở trong lòng thầm mắng:

- Vậy ngươi làm sao không ở Trung vực tìm đệ tử, lại muốn tới loại địa phương nghèo nàn này tìm người, thật là ăn no rửng mỡ rồi?

- Bất quá, ở địa phương nhỏ như Tây Bắc có thể có được thực lực như vậy quả thực là tồn tại phượng mao lân giác rồi, có lẽ đáng giá nhìn một chút.

Âm tôn giả trầm tư một chút nói.

Những năm này nàng đã đi khắp không ít địa phương rồi, chỉ muốn tìm một gã đồ đệ có thủy thuộc tính tinh khiết, sẽ không ngại đến Tử Thiên tông đi xem một chút.

Dù sao hết thảy chỉ có thể tùy duyên, nửa phần cũng không cưỡng cầu được.

...

Đang ở lúc La Vô Địch cố gắng thuyết phục Âm tôn giả, người mà bọn họ

muốn tìm đã lặng lẽ phủ xuống Trọng thành rồi.

Trọng thành, thành trì trực thuộc của Trọng Kiếm môn.

Phồn hoa nơi này có thể so sánh được với Nam Thiên thành, Thần Đạo thành.

Từng tràng quỳnh lâu ngọc vũ cao vút, từng cái quan đạo hẹp dài, từng gian hàng vô cùng náo nhiệt, võ giả từng người thần thái hào hứng, tạo thành một bức hình ảnh thành trì náo nhiệt, phồn hoa.

Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cùng với Tàn Báo ba người trải qua hơn nửa tháng toàn lực phi hành, đi qua lãnh thổ của một tòa Cửu phẩm tông môn, lại bay qua mấy chục tòa thành trí, lúc đó mưới tới được chỗ cần đến này.

Lăng Tiếu tuy nói thời gian gấp gáp, nhưng đã đến một cái địa phương mới mà không hảo hảo đi dạo một chút, biết về phong thổ ở nơi này một chút thật sự là nói không được.

Đám người trên quan đạo đi lại hối hả, lui tới rất nhiều, võ giả Huyền Giả giai cơ hồ có khắp nơi, võ giả Huyền Sĩ giai, Linh Sư giai cũng không ít, thỉnh thoảng còn có thể thấy một hai Vương giai vội vã mà qua.

Lăng Tiếu phải thầm khen, Trọng thành này còn thật không hổ là một trong Tây Bắc đại thành.

Nơi này cái gì cũng đều có, chỉ cần ngươi có đầy đủ huyền itnh, hết thảy đều có thể giao dịch.

Lăng Tiếu nhìn Tàn Báo ở một bên khinh thường nói:

- Nơi này so với thành trì ở Trung vực thì như thế nào?

Tàn Báo vội vàng nặn ra nụ cười cung kính nói:

- Hồi bẩm thiếu gia, loại thành trì này cùng thành trì lạc hậu nhất ở Trung vực không kém bao nhiêu đâu.

Lăng Tiếu nghe lời này, thiếu chút nữa ngã ra sau, bất quá trong lòng càng hướng về loại phồn hoa chi địa này.

Vân Mộng Kỳ ở một bên cũng là đề nghị cười nói:

- Sau ày chúng ta cùng đi Trung vực vui đùa một chút.

- Chúng ta cũng không chỉ là chơi đùa, ta còn muốn ở nơi đó chiếm núi làm vương, sau này ngươi liền làm áp trại phu nhân cho ta, chúng ta lại chiêu dụ một ít 'người trẻ tuổi', cùng nhậu nhẹ ăn ngon tiêu dao cả đời.

Lăng Tiếu nửa đùa nửa thật nói.

Vân Mộng Kỳ nghe lời nói của Lăng Tiếu, thản nhiên cười đáp:

- Tốt, ta cả đời này đều làm áp trại phu nhân cho ngươi.

Vân Mộng Kỳ vốn là xinh đẹp động lòng người, hơn nữa khuynh thành nhất tiếu này cơ hồ khiến cho ngườ bên cạnh vẫn đang nhìn chằm chằm vào nàng chảy từng ngụm nước miếng thật to, ánh mắt cũng lộ ra vẻ tham lam nồng đậm.

Bọn họ không có thiện ý liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, trong lòng thầm mắng:

- Một đóa hoa tươi cắm ở trên một bãi phân trâu thật to a!

Nếu để cho Lăng Tiếu nghe được lời nói như thế, khẳng định không nói hai lời, xoay người lại đem bọn họ chỉnh một trận rồi lại nói.

Mỹ nữ là họa thủy, lời này một chút cũng không sai.

Nhất là nữ nhân cấp bậc thiên tiên giống như Vân Mộng Kỳ càng thêm dễ dàng để cho một ít gia hỏa tinh trùng lên não phạm tội.

Ở Trọng thành dám chẳng kiêng nể ai mà sinh sự cũng sẽ chỉ có người của Trọng Kiếm môn, hững người khác có cái tâm kia cũng không có cái mật này.

- Tiểu thư, tiểu sinh đây hữu lễ, tiểu sinh vừa nhìn liền biết ngươi là người từ phần đất bên ngoài tới có đúng không?

Một gã nam tử tóc đỏ bộ dạng không tệ, khẽ vung lên quạt giấy trắng, mang theo nụ cười tự nhận là anh tuấn nhất đem đám người Lăng Tiếu ngăn lại, hướng về phía Vân Mộng Kỳ rất là hữu lễ hỏi, ánh mắt kia không chút nào che giấu vẻ tham lam nồng đậm kia.

Người này tên là Tư Đồ Nam, là nhi tử của Trọng thành thành chủ Tư Đồ Bùi, 20 tuổi, tu vi trung cấp Linh Sư, thiên phú cực kỳ không tệ, nhưng mà tính cách lại thích khoa trương, thích nhất là săn bắt cái đẹp.

Người mới 20 tuổi cũng không biết đã trêu chọc xuống bao nhiêu khoản nợ phong lưu.

Nếu không phải hắn có một trưởng lão gia gia phía thực quyền phái làm chỗ dựa, hơn nữa có một lão cha là thành chủ chùi đít cho, hắn không biết đã bị người khác diệt bao nhiêu lần.

Ở bên cạnh hắn còn đi theo mấy tên nô tài Huyền Sĩ đến Linh Sư giai, bọn

họ ánh mắt đều là mang theo nụ cười hèn mọn.

Vân Mộng Kỳ hơi nhíu chân mày một chút, ôm cánh tay của Lăng Tiếu chặt hơn mấy phần, tựa hồ đang nói cho Tư Đồ Nam biết ta đã có nam nhân rồi.

Đáng tiếc, Tư Đồ Nam đối với Lăng Tiếu một chút đều không để ý.

Bởi vì ở trong mắt hắn Lăng Tiếu chẳng qua là một cái võ giả cấp thấp cao cấp Huyền Sĩ, chỉ cần một đầu ngón tay của hắn cũng có thể đem Lăng Tiếu bóp chết. Loại đối thủ không đồng đẳng cấp này thực sự là khó để cho hắn có hứng thú.

- Xin hỏi phương danh của tiểu thư? Ta Thiếu thành chủ Tư Đồ Nam của Trọng thành, ngươi có thể gọi ta là Nam ca, ngươi nếu muốn ở Trọng thành mua linh thảo, đan dược gì đó... Ta cũng có thể thay ngươi ra sức.

Tư Đồ Nam mang theo nụ cười hòa nhã nói.

Hắn một mực không nhìn tới vẻ chán ghét kia ở trong mắt Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ rất muốn động thủ đem hắn đánh bay, nhưng mà Lăng Tiếu ở bên người nàng, nàng tin tưởng Lăng Tiếu nhất định sẽ có phương phát ổn thỏa hơn để đuổi con ruồi này đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 782 - Hàng Lâm Trọng Thành. (2)

Vân Mộng Kỳ vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ lập tức nổi giận.

Ai ngờ Lăng Tiếu tránh ra cánh tay của Vân Mộng Kỳ, lộ ra một cái nụ cười lấy lòng, tiến lên hướng về phía Tư Đồ Nam nói:

- Vị này là Nam ca phải không? Ta gọi là Lăng Tiếu!

Tư Đồ Nam không có ngờ tới nhân gia mỹ nữ kia còn chưa động, nam nhân ở bên người nàng lại là trước tiên thức thời tới đây nịnh bợ, do dự một chút nói:

- Huynh đệ có cái tên không tệ, không biết vị tiểu thư này xưng hô thế nào?

- Nàng gọi là Vân Mộng Kỳ, là vị hôn thê của ta!

Lăng Tiếu lộ ra một cái nụ cười thật thà nói.

- Vân Mộng Kỳ, tên thật là hay, tại hạ may mắn gặp được Mộng Kỳ tiểu thư, không biết có thể hân hạnh cùng nhau đến trà lâu ở phía trước, vừa uống trà vừa hàn huyên một chút chuyện nhân sinh được không?

Tư Đồ Nam cũng không có đem Lăng Tiếu nhìn vào trong mắt, ánh mắt đều là tập trung ở trên người Vân Mộng Kỳ nói.

Vân Mộng Kỳ quay mặt qua chỗ khác như cũ không có nói tiếp.

Lăng Tiếu tiếp tục ở một bên cười đáp:

- Tốt tốt a, Nam ca hiếu khách nhiệt tình như vậy, quả nhiên là tấm gương của đời ta, Mộng Kỳ đi thôi!

Tư Đồ Nam không thèm để ý đến thái độ của Vân Mộng Kỳ, ngược lại trong lòng thầm hô:

- Tiểu bì nương như vậy mới có hứng thú!

Tư Đồ Nam dẫn đầu mang theo người hầu của hắn hướng về trà lâu ở phía trước không xa đi tới.

Lăng Tiếu hướng về phía Vân Mộng Kỳ bày ra một cái ánh mắt, hai người cũng chắp tay đuổi theo, Tàn Báo tự nhiên cũng đi theo ở phía sau.

Trà lâu tiếng người ồn ào, náo nhiệt vô cùng,

Nhưng mà sau khi Tư Đồ Nam đi vào, rất nhiều người đều là an tĩnh lại một chút, bọn họ liên tiếp hướng Tư Đồ Nam vấn an, bộ dạng đều tràn đầy vẻ lấy lòng.

Người không biết còn tưởng rằng Tư Đồ Nam là một nhân vật rất được tôn kính.

Nhuwg mà những người bọn họ ở trong lòng mỗi người đều rất khinh bỉ cái nhị thế tổ này.

Khi bọn họ nhìn thấy Vân Mộng Kỳ ở phía sau Tư Đồ Nam, đều ở trong lòng kêu rên:

- Ai, lại có một tiểu cô nương xinh đẹp muốn bị họa hại rồi! Thật là tiện nghi cho cầm thú này rồi.

Đến lầu hai của trà lâu, Tư Đồ Nam đi tới trước một cái bàn có vị trí thật tốt, thản nhiên nói:

- Liền nơi này đi, gần cửa sổ dễ nói chuyện phiếm.

Một gã người hầu ở phía sau hắn hướng về phía khách nhân vẫn đang ngồi ở trên bàn kia phẫn nộ quát:

- Mắt chó đui mù, không thấy được Tư Đồ thiếu gia muốn ngồi ở chỗ của các ngươi sao?

Hai gã khách nhân kia đánh một cái lạnh run, nhanh chóng đi ra hướng về phía Tư Đồ Nam nhận tội một tiếng, vội vã chạy đi xuống dưới lầu.

Tiểu nhị của trà lâu rất nhanh mang theo nụ cười nịnh hót tới chiêu đã lấy người.

Sau đó Tư Đồ Nam gọi tiểu nhị lấy lên mấy bầu rượu, lại để cho người hầu đem toàn bộ chén rượu rót đầy.

Lăng Tiếu giả bộ hiếu kỳ nói:

- Nam ca, chúng ta không phải là muốn uống trà sao? Làm sau ngươi châm nhiều rượu như vậy? Mộng Kỳ nàng cũng không biết uống rượu a!

Tư Đồ Nam nghe lời này trong lòng vui lên:

- Không biết uống rượu càng tốt!

- Đây là quy củ của Trọng thành chúng ta, chiêu đã khách nhân ở xa đến nhất định phải uống rượu mới có thể biểu hiện ra nhiệt tình của chúng ta.

Tư Đồ Nam làm như có thật nói.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ khó khăn nói:

- Như vậy đi, ta thay mặt Mộng Kỳ uống đi, nàng thật sự không uống được rượu.

Dứt lời, Lăng Tiếu cũng không cầm chén rượu, trực tiếp cầm bầu rượu lên đem trọn bình rượu ngon dốc xuống bụng.

Mắt của Tư Đồ Nam hiện lên hung mang không dễ dàng phát giác, tiếp theo cười nói:

- Tốt, tốt, huynh đệ quả nhiên tửu lượng giỏi, hôm nay chúng ta liền uống đến tận hứng, tiểu nhị, lại đến muwoif bình Thiêu Đao Liệt!

Tư Đồ Nam vốn muốn nhân cơ hội uống ngã Lăng Tiếu, quang minh chính đại đem Vân Mộng Kỳ mang đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu giống như là một cái hang rượu, cư nhiên liên tiếp uống năm bình rượu vẫn không có lọ ra nửa điểm say xỉn.

Phải biết đây chính là Thiêu Đao liệt tửu một trong các loại rượu mãnh liệt nhất.

Bình thường uống một hai bình khẳng định sẽ say, Huyền Sĩ giai có thể liên tục uống ba, bốn bình đã coi như là không tệ, trừ phi có thể đạt tới Linh Sư giai mới có thể miễn cưỡng thừa nhận ước chừng 10 bình liệt tửu.

Hôm nay Lăng Tiếu lợi dùng Tiền Tức công, đem thực lực của mình ẩn giấu xuống thành cao cấp Huyền Sĩ, lấy thực lực của hắn uống hai, ba mươi bình không là vấn đề. Cho nên, Tư Đồ Nam mới nhìn không thấu huyền cơ trong

này.

Sau khi Lăng Tiếu đem bình thứ sáu uống cạn, lộ ra một cái bộ dạng còn chưa đủ nói:

- Không nghĩ tới rượu của Trọng thành này còn thật không tệ, di, Nam ca làm sao ngươi không uống a?

Thần sắc của Tư Đồ Nam có chút cứng ngắc nói:

- Ta dĩ nhiên uống a!

Dứt lời, đem chén rượu ở trước mặt hắn giơ lên uống cạn.

- Tốt tốt, Nam ca quả nhiên hào sảng, tiểu nhị, lại đến 20 bình, ta muốn cùng Nam ca đối ẩm một phen.

Lăng Tiếu tán dương, tiếp theo hắn nhìn Tư Đồ Nam lại nói:

- Nam ca, ta và ngươi mới quen đã thân, hôm nay không say không về.

Tư Đồ Nam gật đầu lia lịa nói:

- Đúng vậy, không nghĩ tới tửu lượng của huynh đệ tốt như vậy, vi huynh tự nhiên phụng bồi.

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng lại đang thầm mắng:

- Lão tử cũng không tin hôm nay không thể đem tiểu tử ngươi uống ngã.

Sau khi rượu tới, hai người tiếp tục uống liên tiếp năm bình.

Sắc mặt Lăng Tiếu đã nổi lên ửng hồng, nói chuyện cũng là ấp a ấp úng:

-... Tới, nam... Nam ca, chúng ta tiếp tục uống thống khoái!

Vân Mộng Kỳ ở một bên khuyên:

- Tiếu, đừng uống nữa, tiếp tục uống ngươi sẽ say đó!

- Say... Say thì sợ cái gì, ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì, nếu... Nếu không đợi lát nữa trở về phòng cùng phu nhân cùng nhau lên giường, đem cỗ nhiệt tình này phát tiết một chút, kia... Hắc hắc, cũng sẽ không có chuyện gì!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ say xỉn cười nói.

Tư Đồ Nam ở một bên liên tiếp uống năm bình, bụng cũng là bị thiêu tới rát đến khó chịu, bất quá lại nghe Vân Mộng Kỳ cùng Lăng Tiếu đối thoại đã sắp tới cực hạn rồi.

- Xem ra tiểu tử này sắp đến cực hạn, tiếp tục thêm chút sức đem hắn làm ngã, lên giường đúng là ta cùng tiểu bì nương kia rồi, hắc hắc!

Tư Đồ Nam ở trong lòng đắc ý thầm nghĩ, tiếp theo đối với Lăng Tiếu giơ lên bầu rượu nói:

- Đến, Tiếu huynh đệ, chúng ta tiếp tục uống.

Lúc này thì tốt rồi, Tư Đồ Nam vốn tưởng rằng Lăng Tiếu đã đến cực hạn, lại cùng hắn liên tiếp làm ba bầu rượu.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn chưa ngã xuống, còn có thể uống tiếp!

Chỉ bất quá cũng như mới vừa rồ là bộ dạng nửa tỉnh nửa sau, tựa hồ tùy thời

cũng sẽ ngã, lại tựa hồ còn có thể uống một hai bình.

Điều này làm cho Tư Đồ Nam ở một bên buồn bực không thôi, hắn hiện tại bụng nhưng là trướng đến khó chịu.

Tiếp tục uống thêm hai bình nữa chính là cực hạn của hắn.

Đến lúc đó chỉ sợ chưa đen nhân gia uống say, tự mình lại say ngã trước rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 783 - Cắt Đứt Cái Chân Thối Thứ Ba Của Hắn.

- Nam... Nam ca, ngươi... Làm sao ngươi dừng lại rồi, chúng ta tiếp tục uống a!

Lăng Tiếu mơ hồ nói.

Tư Đồ Nam bây giờ hoài nghi Lăng Tiếu có phải đang giả bộ ngu hay không, nhưng mà khi nhìn bộ mặt đỏ bừng kia của Lăng Tiếu, lại cảm thấy không giống.

Bất quá hắn cũng không dám tiếp tục cùng Lăng Tiếu uống nữa rồi, hướng về phía sau hắn gọi một cái:

- Các ngươi đều tới đây cùng Tiếu huynh đệ uống nhiều vài bình.

Mấy tên người hầu của Tư Đồ Nam lập tức đi tới, bọn họ hiểu được mưu đồ của Tư Đồ Nam, mỗi người kêu lên một bầu rượu, muốn xa luân chiến đem Lăng Tiếu uống say rồi lại nói.

Song Lăng Tiếu lại là cười nhạt hướng Tàn Báo vẫy vẫy tay nói:

- Ta không được, Tàn Báo ngươi lên, ngươi cùng với mấy người bọn hắn uống, đừng cô phụ một phen tâm ý của Nam ca.

Tư Đồ Nam cũng không có lên tiếng ngăn cản, dù sao người hầu của hắn nhiều, đối phương chỉ có một.

Hắn cũng không tin người hầu của hắn không uống bằng một người của đối

phương.

Lúc này, Tư Đồ Nam lại sai đến càng thái quá rồi.

Tàn Báo vừa lên chính là từng bình uống với người hầu của hắn.

Rất nhanh, hắn một người lại là tự mình uống chừng mười bình, sắc mặt không nhìn ra nửa điểm dị trạng.

Ngược lại là chút ít người hầu kia từng cái vẻ mặt đều phát khổ lên.

Lăng Tiếu tựa hồ thấy vậy rất đã nghiền, ở một bên nói:

- Nam ca, ngươi... Hạ nhân của ngươi không được, nhiều người như vậy, so ra kém một người của ta.

Tư Đồ Nam xưa này sĩ diện, nghe được ngôn ngữ kích động như thế của Lăng Tiếu, lập tức đối với người hầu của mình kêu lên:

- Uống cho ta, liều mạng mà uống, nếu là không thể đem hắn uống ngã, các ngươi liền đi chết.

Những người hầu kia nhận được mệnh lệnh, đánh một cái lạnh run, cũng là lấy hết sức lực, từng người thay phiên nhau cùng Tàn Báo một bình lại một bình uống hết.

Tiểu nhị của trà lâu thấy vậy trận trận mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng thầm nghĩ:

- Lúc này vốn liếng của chưởng quỹ đều lỗ rồi, đây đều là một đám sói đi ăn chùa a!

Tàn Báo cư nhiên liên tục uống bảy mươi bầu rượu, như cũ mặt không đổi sắc, thỉnh thoảng đối với Lăng Tiếu quang đi một cái ánh mắt thỉnh phần thưởng.

Nhìn lại người hầu của Tư Đồ Nam đã có hai, ba người miệng phun dịch rượu ngất ngã trên mặt đất, còn có hai ba người miễn cưỡng có thể uống tiếp, chẳng qua là cả người cũng bắt đầu không điều khiển được rồi.

Tư Đồ Nam thấy vậy hai mắt đăm đăm, cuối cùng ý thức được gặp phải cao thủ uống rượu, lúc này thật là đem mặt ném về đến nhà rồi.

Khi Tàn Báo đem hai ba tên người hầu cuối cùng đều uống ngã, Tư Đồ Nam trực tiếp hết chỗ nói rồi.

- Nam ca, ngươi của ngươi không được a, nếu không.. Ta với ngươi hai người lại uống một chút?

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười âm hiểm nói.

Tư Đồ Nam nhìn ánh mắt chơi đùa của Lăng Tiếu, cuối cùng biết lần này là mắc mưu bị chơi xỏ rồi.

Hắn nặng nề vỗ bàn một cái, đứng lên lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Rượu này liền để hôm khác chúng ta tiếp tục uống, bất quá... Tiếu huynh đệ ngươi phải đem vị hôn thể ở bên cạnh ngươi làm ấm giường cho ca mới được.

- Nam ca ngươi đây là nói cái gì? Uống rượu cùng với vị hôn thê của ta là có chuyện gì?

Lăng Tiếu giả bộ ngu nói.

Tư Đồ Nam cười nói:

- Đừng giả bộ ngu với ta, ta là Thiếu thành chủ của Trọng thành, hôm nay ca coi trọng vị hôn thê của ngươi, muốn để nàng làm thiếp thân nha hoàn cho ta, không biết Tiếu huynh đệ nghĩ như thế nào?

Dứt lời một thân uy áp Linh Sư giai của hắn hướng Lăng Tiếu áp tới.

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu bất quá chỉ có tu vi Huyền Sĩ giai, cho hắn nhìn một chút màu sắc, tin tưởng biết nên làm như thế nào rồi.

Ai ngờ uy áp của hắn giống như là không khí kéo dài, lại đối với Lăng Tiếu không tạo thành nửa điểm thương tổn.

- Nam ca ngươi đây là muốn đoạt nữ nhân của ta?

Lăng Tiếu sững sờ hỏi một câu.

- Đừng nói khó nghe như vậy, bản thiếu gia coi trọng nàng, đó là phúc khí của nàng, ở Trọng thành người nào không biết uy phong của Tư Đồ Nam ta.

Tư Đồ Nam đáp, chỉ là trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này còn che giấu thực lực?

- Nếu Nam ca mở miệng ta cũng không có gì để nói, bởi vì cái gọi là huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục, Nam ca muốn thì liền mang đi là được.

Lăng Tiếu đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Lời của hắn vừa dứt, bên hông nhưng bị ám thủ của Vân Mộng Kỳ, nhéo đến

một khối thịt nhỏ bên hông hắn đã thành một đoàn rồi, đau đến hắn đều muốn kêu ra tiếng.

Tư Đồ Nam nghe được lời này liền cao hứng.

Hắn thật đúng cho là Lăng Tiếu biết đại thế, hoặc là biết uy danh của Thiếu thành chủ hắn, biết điều một chút đem nữ nhân dâng lên.

- Mộng Kỳ tiểu thư, ta dẫn ngươi đi phủ thành chủ nhà ta vui đùa một chút, nơi đó phong cảnh tốt nhất, giường vừa lớn vừa thoải mái, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ thích.

Tư Đồ Nam đắc ý nhìn Vân Mộng Kỳ nói, tiếp theo đưa tay muốn kéo Vân Mộng Kỳ đem đi.

Thực lực của Vân Mộng Kỳ là cao cấp Vương giai, một thân khí thế cũng không phóng ra ngoài, Tư Đồ Nam cảnh giới lại thấp tự nhiên nhìn không ra được thực lực sâu cạn của nàng, chỉ cho nàng là một nữ tử bình thường, cho nên mới dám lớn gan như thế.

Đang ở lúc tay của hắn vừa mới đến gần, tay đẹp của Vân Mộng Kỳ cũng vươn ra rồi.

Chỉ bất quá nàng vươn ra không phải là đưa tay đặt vào trong tay của Tư Đồ Nam, mà là bắt lấy cánh tay của hắn lạnh lùng nói:

- Tay chó hèn hạ!

Nàng mắng, đồng thời trong tay nhẹ nhàng dùng sức.

Ca sát!

A!

Một đạo tiếng gãy xương chói tai vang lên, ngay sau đó lại là một đạo tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên.

Tư Đồ Nam bị Vân Mộng Kỳ bóp gãy tay, lại bị đẩy đi r,a đem cái bàn kai đụng đến chung quanh lật lên.

Tư Đồ Nam ôm cánh tay của mình, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy đầm đìa.

- Ngươi... Các ngươi mau lăn tới nghênh địch cho bản thiếu gia a!

Tư Đồ Nam hướng về phía một ít người hầu kia hét lớn.

Đáng tiếc những người hầu kia từng cái đều say đến ngủ như heo trên mặt đất, căn bản không nghe được tiếng kêu của hắn.

Lăng Tiếu cười a a đi tới trước mặt của Tư Đồ Nam rất vô tội nói:

- Nam ca ngươi không sao chứ, quên mất nói cho ngươi biết, Mộng Kỳ nàng nhưng là rất lợi hại, không có làm bị thương ngươi đi.

Lăng Tiếu vừa nói, đồng thời còn dùng lực ở chỗ cánh tay bị thương của Tư Đồ Nam vỗ vỗ mấy cái.

Tư Đồ Nam lại phát ta tiếng kêu thảm thiết kinh người:

- Ngươi... Ngươi tránh ra cho ta!

- Sách sách, thật là một phế vật vô dụng, đem nữ nhân đưa rồi cũng không mang đi được, còn không biết xấu hổ nói ngươi là Thiếu thành chủ của

Trọng thành, ta nhổ vào!

Lại dám can đảm ở trước mặt hắn muốn nhúng chàm nữ nhân của hắn, đó không phải là tìm chết sao!

- Cắt đứt cái chân thối thứ ba của hắn đi, viết thêm cho hắn mấy chữ, giắt trên tửu lâu lấy đó làm gương.

Lăng Tiếu mặc kệ Tư Đồ Nam, hướng về phía Tàn Báo nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 784 - Tiểu Phương Thế Giới Của Tàn Báo. (1)

Bỗng nhiên Tư Đồ Nam lại cắn răng dùng một tay khác hướng cổ của Lăng Tiếu chộp tới.

Xem ra hắn còn chưa biết Lăng Tiếu vẫn là đang giả trư ăn thịt cọp.

Lúc hắn còn chưa bắt được Lăng Tiếu, đã bị Lăng Tiếu giơ chân lên đem đá bay ra xa.

- Đồ không biết tự lượng sức mình!

Lăng Tiếu khinh thường nói.

Tàn Báo lập tức đi qua đem cái chân thứ ba của Tư Đồ Nam cắt đưuts.

Tiếng kêu thảm thiết của hắn cơ hồ truyền khắp cả tòa Trọng thành.

Không lâu lắm, Tư Đồ Nam bị cưởi hết quần áo treo ở ngoài tửu lâu, ở trên người hắn còn viết vài cái chữ to:

- Dâm tặc Tư Đồ Nam.

Sau khi Tư Đồ Nam mới vừa bị treo ra ngoài, lập tức người ở xung quanh lập tức chạy tới vây xem.

Mọi người đều đang chỉ chỉ, trên mặt phần lớn là vẻ mặt vui mừng khi thấy người bị họa, trong lòng quả nhiên là sảng khoái cực kỳ.

Trong đó có không ít người là của phủ thành chủ nhìn thấy.

Mấy tên thị vệ Linh Sư giai từ trong đám người chui ra, muốn đem Tư Đồ Nam giải cứu xuống.

Nhưng mà bọn họ còn chưa đụng tới người, đã bị một cỗ lực phản chấn cường đại chấn đến hộc máu bỏ mình.

Phủ nội của Trọng thành thành chủ.

Một gã thị vệ vội vàng hấp tấp xông đến phòng của thành chủ.

Hắn không ngừng kinh hô:

- Không xong thành chủ... Không xong thành chủ...

Tư Đồ Bùi ở trong phòng đang cùng Tam di thái làm "Chiến đấu" kịch liệt nhất.

Lúc đang hết sức mấu chốt, hắn nghe được hạ nhân kinh hô như vậy, thân thể đánh một cái lạnh lẽo, hạ thân nhất tiết thiên lý.

Tam di thái không được thỏa mãn bất mã hết sức uốn éo người thanh thanh lạc lạc nói:

- Nô gia muốn chết rồi, mau tiếp tục cứng rắn lên cho ta a!

Tư Đồ Bùi đáng thương nội tâm một trận kêu rên, phía dưới của hắn đã mềm đến không thể mềm được nữa rồi, làm sao còn có thể lập tức trọng chấn hùng phong được, không có bị làm cho sợ đến liệt dương cũng là vạn hạnh rồi.

Hắn giận dữ nhảy xuống giường, choàng một cái áo, đến ngoài phòng không nói hai lời, một chưởng đem đầu thị vệ kia phách xuống đất rồi.

Tư Đồ Nam bị cởi hết treo ngược trên trà lâu.

Chuyện này trong nháy mắt giống như ôn dịch rất nhanh truyền khắp mọi nơi trong Trọng thành.

Bên trong thành đã có hai phần ba số người đi tới vây xem, có một phần ba người còn chưa nhận được phong thanh.

- Tư Đồ dâm tặc ngươi cũng có hôm nay, ha ha, quả nhiên là trời xanh có mắt a! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Cuối cùng đụng phải đinh rồi, chết tiệt đáng đời, Trọng thành cuối cùng ít đi một cái đại họa hại.

- Không sai, nữ tử mà mấy năm nay hắn làm hại có đến 180 rồi, khiến cho người người oán trách, thật co mình là Thiếu thành chủ muốn làm gì thì làm.

- Hừ, các ngươi nhỏ giọng một chút, phủ thành chủ có rất nhiều thị vệ tới rồi.

...

- Người nào dám đem thiếu gia ta đả thương thành như vậy, Mã Lục ngươi đi đem thiếu gia đưa xuống đây!

Một lão giả mang theo hơn mười người chạy tới nói.

Lão giả kia là cao cấp Vương giai, ở phía sau lão còn có ba tên cường giả Vương giai, những người còn lại đều là tu vi Linh Sư giai.

Một gã đê cấp Vương giai nghe được lão giả kêu to, đứng dậy gật đầu.

Cả người hóa xuất một đạo hỏa ảnh lướt hướng Tư Đồ Nam.

Ai ngờ sau một khắc kia hỏa mang của hỏa ảnh toàn bộ tiêu tán mất, cả người không có chút dấu hiệu nào từ trên bầu trời ngã xuống.

Lão giả kia nhăn một chút chân mày, một gã trung cấp Vương giai ở phía sau lão trong nháy mắt bắn ra, đem đê cấp Vương giai kia tiếp được.

- Trúc trưởng lão, mã... Mã Lục hắn đã chết.

Tên trung cấp Vương giai kia đem đê cấp Vương giai ôm về, sau đó xét ở lỗ mũi của tên đê cấp Vương giai kia một chút, phát hiện người đã chết ngoẻo rồi.

Lão gải kia thần sắc biến đổi, tiếp theo nhăn một chút chân mày quát to:

- Không muốn chết liền cút ngay cho ta!

Hắn quát xong, toàn thân ngưng tụ khí thế cường đại, quanh thân từng đạo linh khí càng không ngừng hội tụ tới đây.

Những người vây xem kia nào dám ở lại, phần lớn là bỏ đi cái sạch sẽ, chỉ có những tán tu kia chẳng qua là lui xa một chút, vẫn đang xem kịch vui.

Một cỗ khí thế cường hãn để cho cảm giác áp bách ở xung quanh hình thành, một đạo quang mang thuộc tính cường đại oanh đi ra ngoài.

Cái trà lâu này một khi bị dính vào, nhất định sẽ hóa thành hư ảo.

Song, hết thảy ngoài dự tính của mọi người.

Đang ở trước lúc quang mang thuộc tính kia đến gần trà lâu một thước, thế nhưng không thể tiếp tục tiến vào chút nào, năng lượng phảng phất như đụng phải cái khí tràng không thấy tới nào đó, chỉ là đem trà lâu chấn đến hơi rung chuyển một chút, lại không có biện pháp nào tổn thương tới trà lâu liền đã tiêu tán rồi.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Cái này bọn họ biết, người khiêu khích ở trong trà lâu tuyệt đối là siêu cấp cao thủ, ít nhất cũng là cường giả đạt đến Địa Hoàng giai.

Sắc mặt lão giả kia biến thành vẻ gan heo, không hề tiếp tục dám vọng động.

- Đã báo cho thành chủ hay chưa?

Lão giả kia hướng về phía người ở một bên hỏi.

- Đã thông tri rồi, hẳn là rất nhanh sẽ đến!

Người ở bên cạnh hắn đáp.

Quả nhiên, ở lúc này Tư Đồ Bùi khoác một cái áo khoác bằng da hổ, đạp bộ mà tới.

Hắn cùng với Tư Đồ Nam có ba phần tương tự, một thân khí thế cao cấp Vương giai khiến cho hắn lộ ra mấy phần uy vũ.

Ở phía sau hắn còn đi theo mấy tên Vương giai cùng với một đám võ giả Linh Sư giai.

- Ra mắt thành chủ!

Người của phủ thành chủ ở chỗ này đều là hành lễ hỏi.

Tư Đồ Bùi không có để ý đến mọi người, chỉ là lạnh lùng nhìn nhi tử bị treo kia, một cỗ lửa giận trùng thiên mà lên.

- Là người nào... Con mẹ nó dám đả thương nhi tử của ta, ta diệt cả nhà của hắn, các ngươi còn không mau đem Nam nhi cứu xuống cho ta.

Tư Đồ Bùi đại phẫn nộ quát.

Lão giả mới vừa rồi kia thấp giọng ở bên cạnh nói:

- Thành chủ, ta... Ta xem vẫn là đem lão thành chủ mời ra đây đi, trong... trong nơi này hẳn là một gã cao thủ Địa Hoàng giai.

- Cái gì!

Tư Đồ Bùi nhẹ run lên một cái, tiếp theo có chút không tin nói:

- Nam nhi làm sao lại đắc tội với nhân vật như thết?

Trọng Kiếm môn cao thủ đông đảo, nhưng mà đó là đại biểu cho tông môn, mà không phải là đại biểu cho phủ thành chủ bọn họ.

Thực lực mạnh nhất của phủ thành chủ bọn họ cũng là phụ thân Tư Đồ Thương của Tư Đồ Bùi, thực lực đê cấp Địa Hoàng, là lão thành chủ đời trước, là nội môn trưởng lão của tông môn, có không ít quyền lực.

Đây mới khiến cho Tư Đồ gia ở bên trong Trọng thành hoành hành ngang ngược mà cũng không có người dám khiêu khích.

- Không biết vị đại nhân nào hàng lâm Trọng thành? Con ta có chỗ nào đắc

tội với đại nhân, Tư Đồ Bùi ta nguyện ý thay mặt hắn bồi tội1

Tư Đồ Bùi cũng là mọt người có thể duỗi có thể thẳng, hướng về phía trà lâu hắng giọng nói.

- Ngươi thay mặt hắn bồi tội cũng được, liền ở chỗ này trước mặt mọi người khấu đầu mấy cái, đối với vị hôn thê của ta nói tiếng xin lỗi là được.

Một đạo thanh âm khinh thường từ bên trong truyền ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 785 - Tiểu Phương Thế Giới Của Tàn Báo. (2)

- Thanh âm này làm sao lại trẻ tuổi như vậy?

Tư Đồ Bùi nghi ngờ thầm nghĩ, hắn vốn tưởng rằng người tới phải là nhân vật đời trước.

Bất quá hắn rất nhanh lại thoải mái, cường giả Địa Hoàng kia hẳn là trưởng bối của người trẻ tuổi này đi.

Tư Đồ Bùi mặt âm trầm đáp:

- Yêu cầu của các hạ có chút quá mức, ta đường đường Trọng thành thành chủ, trừ trưởng bối của tông môn ta ra, người nào cũng không có tư cách để cho ta quỳ xuống.

Hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Thức thời thì đem con ta để xuống, tránh kinh động đến trưởng lão của tông môn ta, chỉ sợ các hạ đến lúc đó cũng sẽ không sống được khá giả rồi, bởi vì cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, quay đầu lại ta mời các hạ đến phủ thành chủ ta, ta tự mình mời rượu nói xin lỗi thì như thế nào?

Ở trong Trọng thành, người có thể để cho Tư Đồ Bùi hạ thấp tu thái không nhiều lắm, mà tư thái hiện tại của hắn đã hạ xuống rất thấp rồi, đây coi như là lằn ranh của hắn, nếu không đối phương không bán mặt mũi cho hắn, hắn cũng chỉ có thể vạch mặt rồi.

- Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao?

Thanh âm kia lại truyền ra.

- Ngươi có thể cho là như thế!

Tư Đồ Bùi đáp.

- Tốt... Ngươi rất tốt, tiếp cho tốt, nhi tử còn cho ngươi!

Thanh âm kia đáp một tiếng.

Hưu!

Một đạo thanh âm xé gió vang lên, Tư Đồ Nam bị treo được phóng xuống.

Tư Đồ Bùi lập tức phi thân đi tiếp ứng.

Đáng tiếc, thời điểm khi hắn ôm lấy nhi tử, lại thấy hạ thân của nhi tử hắn một mảnh máu đỏ.

- Tâm thật tàn nhẫn, cư nhiên muốn tuyệt hậu Tư Đồ gia ta, tất cả mọi người nghe lệnh, toàn lực tiến công trà lâu cho ta, để cho bọn họ chết không có chỗ chôn.

Tư Đồ Bùi liền chỉ có một cái nhi tử như vậy, hiện tại mệnh căn của nhi tử bị phế rồi, hắn có thể không giận sao?

Tất cả võ giả của phủ thành chủ nhận được mệnh lệnh, mọi người khởi động lên thuộc tính công kích cường đại nhất, hướng trà lâu oanh tới.

Ầm!

Hơn một trăm tên Linh Sư giai, gần mười tên Vương giai, năng lượng thuộc tính nhiều màu tạo thành công kích đáng sợ.

Hơn một trăm đạo năng lượng công kích thuộc tính này chồng chất lại với nhau, cho dù là cường giả Địa Hoàng giai cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Người ở phụ cận có bao xa liền trốn bấy nhiêu xa, sợ bị tai bay vạ gió.

Sau khi mây khói tan hết, ở trong phạm vi mấy chục thước quanh trà lâu chỉ để lại một cái hố sâu vài chục thước, trà lâu kia đã sớm biến mất không thấy.

Nếu không phải bọn họ khống chế phạm vi công kích, chỉ sợ phá hư còn không chỉ là như thế.

- Dám đả thương nhi tử của Tư Đồ Bùi ta, cũng không xem lại cân lượng của mình.

Tư Đồ Bùi nhìn hố sâu kia, người ở bên trong ngay cả tro cũng bị tạc biến mất, hung hăng thở ra một hơi nói.

- Thành... Thành chủ!

Một gã cao cấp Vương giai ở một bên ngẩng đầu nhìn một cái phương hướng kêu lên.

- Để làm chi, lập tức trở về phủ trị liệu cho thiếu gia.

Tư Đồ Bùi đáp một tiếng, muốn xoay người rời đi.

- Bọn... Bọn hắn còn chưa chết, bọn họ ở phía trên.

Lão giả kinh hãi chỉ vào bầu trời nói.

Tư Đồ Bùi kinh hãi, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc đại biến.

Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cùng Tàn Báo ba người một điểm bị thương cũng không có, nhìn bọn hắn mang theo nụ cười khinh thường.

- Ngươi đã không biết điều như vậy, vậy thì đừng trách bản thiếu gia rồi.

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, tiếp theo hướng về phía Vân Mộng Kỳ nói:

- Mộng Kỳ, chúng ta đi xuống làm nóng người, xem một chút ai có thể giết được chết nhiều tiểu tạp ngư.

- Tốt, vừa lúc để cho ta củng cố một ít thực lực.

Vân Mộng Kỳ đáp một tiếng, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm Thủy thuộc tính ngũ giai.

Thanh kiếm này đã không còn là Nhu Tịch kiếm lúc đầu rồi.

Trân tàng của Lăng Tiếu không ít, Vân Mộng Kỳ là nữ nhân của hắn, tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

Vân Mộng Kỳ xung trận đầu tiên hướng về người của phủ thành chủ ở phía dưới giết tới.

Lăng Tiếu cũng không nóng nảy, hắn là muốn cho Vân Mộng Kỳ nhiều một chút kinh nghiệm gặp kẻ địch, để tránh sau này ăn thiệt thòi khi gặp kẻ địch.

- Tiểu bì nương thật xinh đẹp, khó trách nam nhi cũng muốn, đợi ta đem nàng bắt đến làm Tứ di thái, vừa lúc sinh thêm cho ta một cái nhi tử ra ngoài.

Tư Đồ Bùi cùng với nhi tử đều là một loại mặt hàng.

Mới vừa nhìn thấy khuôn mặt của Vân Mộng Kỳ, lập tức nổi lên tâm tư khác.

Hắn đem nhi tử của mình hướng người bên cạnh ném một cái, trong tay nhiều ra một thanh hỏa sắc trường thương, hướng Vân Mộng Kỳ nghênh đón.

- Đợi ta bắt sống ngươi cái tiểu bì nương này mà làm vợ cho ta.

Tư Đồ Bùi quát to một tiếng, Hỏa thương ở trong tay liên tục đâm ra vô số thương ảnh.

Từng điểm hỏa mang ti nhanh chóng tạo thành thế lửa cháy đồng cỏ hướng Vân Mộng Kỳ bao trùm mà đi.

Vân Mộng Kỳ không sợ hãi, trường kiếm trong tay lay động ra vô số bọt nước đem hảo thế kia dập tắt.

Hai người bắt đầu đại chiến ở chung một chỗ.

Mấy tên Vương giai của phủ thành chủ đồng thời đưa thân bay ra ngoài, chi ra hướng Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đánh tới.

- Đồ không biết tự lượng sức mình!

Lăng Tiếu còn chưa có xuất thủ, Tàn Báo đã đoạt trước xuất thủ rồi.

Chỉ thấy lấy hắn làm trung tâm ngưng tụ thành một mảnh huyết hải, phảng phất có vô số lệ quỷ oan hoàn đang giãy dụa kêu khóc.

Thấy cảnh tượng này tựa như đi đến cửu u địa ngục, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi không thôi.

Hung nhân bọn họ cũng đã gặp không ít, nhưng mà như loại sát thần tàn nhẫn ác tâm này còn là lần đầu tiên nhìn thấy, bọn họ chỉ cảm thấy nội tàng không ngừng sôi trào, đồ hôm nay ăn toàn bộ phun ra.

- Ngươi cũng thiệt là, làm sao đoạt hết tiểu tạp ngư của ta rồi!

Lăng Tiếu có chút không thú vị nói, đồng thời cũng coi như là lần đầu tiên thấy được bộ dáng tiểu phương thế giới của Tàn Báo.

Đây quả thực là tương tự với tính cách thị huyết của hắn, khó trách trước đây được gọi là Ma Đế, tiểu phương thế giới của hắn giống như là luyện ngục, khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi không thôi.

Tàn Báo lộ ra một cái nụ cười lấy lòng nói:

- Thiếu gia, loại tiểu tạp ngư này không cần làm bẩn tay của ngươi, có nô tài ở đây là được rồi.

Nói xong, hắn hướng những võ giả của thành chủ kia nhìn lại.

Những võ giả kia đánh một cái lạnh run, một người trong đó không nhịn được áp lực của Tàn Báo, quát to một tiếng:

- Hắn... Hắn là ma quỷ, chạy mau a!

Gọi xong, hắn lập tức xoay người bỏ chạy rồi.

Có người dẫn đầu, những người còn lại cũng không dám dừng lại, rối rít liền lăn một vòng chạy không không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tư Đồ Bùi bên kia cảm giác được áp lực cường đại mà Tàn Báo thả ra, một cái không cẩn thận liền bị Vân Mộng Kỳ chém một kiếm.

Hắn kêu thảm thiết một tiếng, không dám ham chiến, xoay người liền chạy trốn.

- Trốn chỗ nào!

Vân Mộng Kỳ đuổi tận cùng không buông.

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đều không ngăn cản, từ phía sau đi theo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 786 - Vô Cực Vân Phách! (1)

Tư Đồ Bùi trở lại trên bầu trời phủ thành chủ vội vàng kêu lên:

- Phụ thân cứu mạng!

Thanh âm của hắn ở trong phủ thành chủ càng không ngừng quanh quẩn không ngừng.

Sau đó, một giọng già nua vang lên:

- Ai dám tổn thương con ta?

Tư Đồ Thương, lão gia hỏa này đã 250 tuổi rồi.

Chỉ bất quá hắn lấy số tuổi này trở thành Địa Hoàng giai, ở trong Tây Bắc này coi như là thiên phú không yếu.

Thời điểm hắn còn là thanh niên cùng với nhi tử hắn cùng là một loại mặt hàng, thích đủ lại nữ nhân.

Mãi cho đến hơn một trăm tuổi mới thu lại tính nết, cùng thê tử hiện tại sinh ra Tư Đồ Bùi, Tư Đồ Bùi cũng là đạt đến bảy tám mươi tuổi mới có Tư Đồ Nam.

Ba đời độc đinh, số tuổi chênh lệch đều rất lớn.

Lão có được tử tôn không dễ dàng, cho nên Tư Đồ Thương đối với nhi tử cùng với tôn tử này của hắn đều là cực kỳ thương yêu.

Vừa nghe đến nhi tử kêu cứu mạng, hắn lập tức từ trong bế quan vọt ra.

Vân Mộng Kỳ biết trước mắt mình là cao thủ, không dám mạo muội tiến lên khiêu chiến, mà là lui về bên cạnh Lăng Tiếu cùng Tàn Báo.

- Bùi nhi, ngươi không sao chứ?

Tư Đồ Thương cau mày hỏi Tư Đồ Bùi.

Nhìn nhi tử hắn vết máu loang lổ, trong lòng rất là đau đớn.

Tư Đồ Bùi bi thương nói:

- Phụ thân ta không sao, chính là... Chính là Nam nhi hắn... Hắn bị mấy người bọn hắn giết rồi.

- Cái gì!

Tư Đồ Thương hét lớn một tiếng, tiếp theo đưa ánh mắt dời đến trên thân đám người Lăng Tiếu:

- Súc sinh chết tiệt, lại dám tuyệt hậu Tư Đồ gia ta, ta sẽ để cho các ngươi không được chết tử tế.

- Lão gia hỏa, chỉ bất quá là đê cấp Địa Hoàng cũng dám lớn lối, nếu không phải là tôn tử ngươi dám trêu đùa vị hôn thê của ta, bản thiếu gia cũng sẽ không ác như vậy đúng không? Hắn đây là tự tìm!

Lăng Tiếu đem Vân Mộng Kỳ che ở phía sau, đứng dậy mắng, đồng thời truyền âm cho Tàn Báo để cho hắn không được phép xuất thủ.

Hắn luôn luôn theo đuổi phương pháp lấy chiến dưỡng chiến, lấy năng lực

của hắn muốn tiêu diệt Tư Đồ Thương không khó, nhưng nếu đao thật thương thật đánh lên, nhất định phải giao ra một chút đại giới.

Hắn chuẩn bị cùng Tư Đồ Thương đánh một trận, coi như là làm nóng người một chút trước khi giết lên Trọng Kiếm môn đi.

- Hảo tiểu tử, xem ta đem ngươi phân thây!

Tư Đồ Thương mắng một câu, một đoàn hỏa mang trong nháy mắt phóng lên cao, trong tay một chỉ, linh khí ngưng tụ thành vài thanh hỏa thương ảnh, hướng Lăng Tiếu bay nhanh mà đến.

- Tiếu, cẩn thận!

Vân Mộng Kỳ không nhịn được kinh hô.

Tuy nói nàng tin tưởng vào thực lực của Lăng Tiếu, nhưng trong lòng vẫn là không nhịn được mà lo lắng, đây cũng là nguyên nhân yêu đến quá sâu đi, sợ Lăng Tiếu chịu nửa điểm đau đớn.

- Đối phó với người có thực lực như vậy còn không đáng để ta cẩn thận!

Lăng Tiếu tương đối tự tin nói một tiếng, toàn thân dần dần bao trùm một tầng kim sắc lân giáp thật dày, trong tay nhiều ra hai luồng lam sắc hỏa diễm.

Đang ở lúc hỏa thương ảnh đi tới trước mặt hắn, song chưởng của hắn giơ lên, vô số lam sắc chưởng ảnh nghênh đón.

Hỏa thương ảnh kia cùng lam sắc chưởng ảnh đối oanh lên, ở giữa không trung ách ra tia lửa hoa mỹ.

Trận thế của hỏa thương ảnh so với chưởng ảnh dày đặc hơn nhiều lắm, có không ít xông phá chưởng ảnh hướng Lăng Tiếu đâm tới.

Thân thể của Lăng Tiếu bị hỏa thương ảnh đâm xuyên qua.

Đang ở lúc Tư Đồ Thương đắc ý hết sức, phía sau ót sinh gió, tâm sinh cảnh triệu.

Hắn không chút suy nghĩ, quay đầu lại liền là một quyền.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Tư Đồ Thương phản ứng nhanh như vậy, chỉ đành phải thuận thế cùng đối phương tới một chiêu lấy cứng đối cứng.

Phanh phanh!

Hai người nhanh chóng tách ra, Tư Đồ Thương chỉ là lùi về phía sau hai bươc,s mà Lăng Tiếu lại bị đẩy lui đến mấy thước xa.

Vừa nhìn liền biết thực lực sai biệt của hai người.

Chỉ là trong Tư Đồ Thương ở trong lòng cũng là đang kinh hãi:

- Chỉ là thực lực trung cấp Vương giai, lại có thể cùng ta đối cứng một chiêu mà không có bị thương?

Lăng Tiếu hổ khẩu là có chút tê dại rồi, chỉ bất quá chiến ý của hắn càng cường đại thêm.

Một đầu kim sắc long ảnh từ phía sau vọt lên, long ngâm gầm thét không dứt.

Chiến ý của hắn mênh mông, huyết dịch gia tốc sôi trào lên, một thân thực

lực rõ ràng liên tiếp tăng lên.

Hắn cũng không phải là cảnh giới tăng lên, nhưng mà năng lượng cường đại kai cũng đã vượt qua thực lực Vương giai rồi, có thể so sánh với năng lượng của đê cấp Địa Hoàng.

Đây chính là chiến ý biến thái mà Cổ Hoàng thần công mang đến, là trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Lăng Tiếu vốn là Ngũ hành đồng tu lực chiến đấu so với trung cấp Vương giai bình thường cường đại hơn gấp mấy lần, hôm nay lại có cường đại chiến ý của Cổ Hoàng thần công gia thân, mới khiến cho hắn càng thêm cường hãn.

Tư Đồ Thương ở không xa thấy vậy kinh ngạc không thôi, nội tâm của hắn sinh ra một loại vọng động muốn khuất phục cúng bái với Lăng Tiếu.

- Đây... Đây là công pháp gì, lại còn có thể sinh ra dị tượng!

Tư Đồ Thương khắc chế vọng động của minh lẩm bẩm nói.

Cảm nhận được cường đại của Lăng Tiếu, Tư Đồ Bùi hoảng hốt kêu lên:

- Phụ thân, mau... Mau giết chết hắn.

Kỳ thật không cần Tư Đồ Bùi thúc dục, ở trong tay Tư Đồ Thương đã nhiều ra một thanh trường thương hảo sắc lượn lờ, hướng Lăng Tiếu đâm giết đi qua.

Lăng Tiếu lần này không có tính toán ỷ vào sự sắc bén của binh khí cùng Tư Đồ Thượng liều mạng, mà là dùng một thanh ngũ giai kiếm khí cùng Tư Đồ Thương đại chiến lại với nhau.

Lăng Tiếu chỉ là muốn chứng thực một chút chỉ bằng lực lượng của chính mình xem có thể hay không đem đê cấp Địa Hoàng áp xuống.

Bằng không, hắn dùng thiên hỏa hoặc tinh thần lực cũng có thể xuất kỳ bất ý đem Tư Đồ Thương giết chết.

Đại chiến kinh thiên động địa, ở trên phủ thành chủ va chạm ra hỏa mang cường đại.

Người ở trong phủ thành chủ đều bị dọa đến sợ hãi!

Tư Đồ Bùi cũng là càng xem càng kinh.

Người trẻ tuổi ở trước mắt này bất quá mới 20, lại có thể cùng phụ thân hắn chiến đấu đến không phân cao thấp, hơn nữa còn chỉ là thực lực trung cấp Vương giai, quả thực để cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị

Vân Mộng Kỳ ở không xa đối với Lăng Tiếu lại là quăng đến ánh mắt si mê.

Huyền Giả năm đó tùy ý các nàng khi dễ, hôm nay đã rất xa đem các nàng vứt lại ở phía sau rồi.

Trong nội tâm nàng không có nửa điểm không thoải mái, ngược lại trong lòng thay hắn kiêu ngạo cùng cao hứng.

Đây chính là nam nhân mà nàng nhìn trúng, là một nam nhân siêu cấp ưu tú.

Tàn Báo thừa dịp toan tính hướng về phía Vân Mộng Kỳ kính cẩn nói:

- Thiếu nãi nãi, thiếu gia hắn thật là lợi hại.

Vân Mộng Kỳ vừa nghe ba chữ "Thiếu nãi nãi", "Xoát" một cái sắc mặt

hồng hơn phân nửa, dịu dàng nói:

- Ai là... Thiếu nãi nãi của ngươi, thiệt là.

Nàng ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng lại là rất thích Lăng Tiếu gọi như vậy.

Tàn Báo tuy nói không phải là một nhân vật phong lưu, nhưng mà hắn cũng có nhân sinh lịch duyệt mấy ngàn năm, tự nhiên có thể nhìn ra Vân Mộng Kỳ là khẩu thị tâm phi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 787 - Vô Cực Vân Phách! (2)

Cho nên hắn lại thay đổi ý nói:

- Vâng, vâng, Tàn Báo nói sai, hẳn là gọi Thiếu phu nhân mới đúng.

Tàn Báo này đã từng là Ma Đế oai phong một phương, bị Lăng Tiếu đùa bỡn một bộ đao thức kia khiến cho hấp dẫn đến bất cứ giá nào rồi.

Hắn mấy ngày nay không ngừng lấy lòng Lăng Tiếu, Lăng Tiếu cũng là vẫn không để ý tới, cho nên lại chuyển hướng lấy lòng Vân Mộng Kỳ.

Bởi vì Vân Mộng Kỳ là thiếu gia hắn thích nhất, có thể giành được niềm vui của Vân Mộng Kỳ, nói không chừng thiếu gia hắn cao hứng nhất, tinh thần khôi phục, đem chiêu thức ban thưởng cho hắn đi.

Phía trước không xa, hai người đã chiến đến không dưới 500 hiệp rồi.

Lăng Tiếu càng đánh càng hăng, phách thức tam thức được hắn phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Tư Đồ Thương lại là càng đánh càng sợ, hắn chưa từng nghĩ tới một gã trung cấp Vương giai có thể cùng hắn chiến đấu lâu như vậy, hơn nữa tựa hồ giống như cũng không cảm thấy mệt mỏi, tựa như là ột chiến thần có chiến ý vô địch cực kỳ đáng sợ.

- Không thể tiếp tục như vậy nữa rồi!

Tư Đồ Thương biết tiếp tục như vậy nữa hắn khẳng định bị nhân gia hao tổn

chết.

Hắn đem Lăng Tiếu đánh văng ra, lại nhanh chóng cùng Lăng Tiếu kéo ra khoảng cách, trường thương trong tay hắn hóa ra hình dạng phong hỏa luân, linh khí hành hỏa càng không ngừng phong dũng mà đến.

- Muốn liều mạng rồi sao?

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười nhạt, đồng dạng bắt đầu tụ kình.

Lấy hắn làm trung tâm, linh khí hành hỏa giống như là nhũ yến quy sào, càng không ngừng đánh tới.

Sau một lúc lâu, ở giữa không trung tạo thành hai phiến hỏa hải nồng đậm.

Người ở dưới phủ thành chủ kia đều chịu không được nhiệt độ cao đến dọa người này, rối rít chung quanh tháo chạy loạn ra.

- Vô Địch Hỏa Luân!

Tư Đồ Thương dẫn đầu xuất chiêu, trường thương ngưng tụ thành hỏa luân cự đại oanh đi ra ngoài.

Hỏa luân giống như núi cao, uy lực khẳng định mạnh đến dọa người.

Lăng Tiếu bên này cũng ra chiêu rồi.

- Vô Cực Vân Phách!

Lăng Tiếu toàn bộ linh khí bị rút đến trống rỗng, đánh ra một thức cuối cùng của phách thức.

Một thức này là hợp thể cường chiêu của Phách thức tiền tam thức Kiếm Lưu Vân, Kiếm Lưu Tinh.

Nó hợp lại tinh hoa của tam thức, diễn hóa ra cảnh giới vô tận vô cực bên ngoài kiếm đạo, gọi là vô cực.

Lăng Tiếu từng ở trên long các của Long Hải các nhìn xem Long Đào giang, may mắn từng được nhập vào cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, hôm nay mới có thể dựa vào lý giải lúc đó miễn cưỡng đem một chiêu bá đạo này sử đi ra.

Vô số kiếm khí tung hoành, kiếm ngân bá đạo, đám mây lưu động, lại như lưu tinh nhanh chóng kia.

Một chiêu này kiên thiên địa khiếp quỷ thần!

Ngay cả Tàn Báo ở không xa cũng nhịn không được kinh hô:

- Kiếm chiêu thật cường đại.

Lần này hắn cũng phải là là cung kính, mà là cảm thụ chân thật phát ra từ nội tâm.

Kiếm khí hành hỏa cùng Hỏa Luân oanh kích lại với nhau.

Vô số hồng hoa hướng tứ phương vẩy ra.

Phòng ốc ở phía dưới rất nhanh bị đột lên, tạo thành biển lửa nồng đậm.

Những võ giả cấp thấp kia còn chưa kịp tránh né, bị hỏa tinh kia bắn tung tóe vào, lập tức tuyệt khí bỏ mình.

Cuối cùng, kiếm khí hành hỏa vẫn là đem Hỏa Luân khổng lồ kia phá ra,

kiếm khí bén nhọn hướng Tư Đồ Thương tập quyển mà đi.

Tư Đồ Thương kinh hãi, đang muốn rút đi, đáng tiếc linh khí hao tổn quá nhiều, phản ứng chậm chạp lại, mà kiếm khi kia lại tới quá nhanh, cuối cùng đem thân thể hắn lần lượt tung hoành mà xoắn nát đi.

Phốc phốc!

Trên người Tư Đồ Thương nhiều chỗ bị thương, máu tươi đầm đìa chảy xuống.

Hắn hao hết điểm linh khí cuối cùng này, thoát khỏi vận mệnh kiếm khí giảo sát, chạy trốn tới bên cạnh nhi tử Tư Đồ Bùi của hắn, nắm tay con trai mình nhanh chân bỏ chạy.

- Muốn đi, không có cửa đâu!

Tàn Báo trong nháy mắt đem hai người bọn họ khóa lại, để cho bọn họ không thể động đậy.

Tư Đồ Thương hoảng hốt, khuôn mặt lập tức toát ra mồ hôi lạnh, thấp giọng kinh hô:

- Khí tràng thật cường đại, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là cao cấp Địa Hoàng?

Lăng Tiếu đạp bộ mà đến, thần sắc tuy là tái nhợt mấy phần nhưng mà chiến ý mênh mông kia vẫn không giảm.

Tư Đồ Thương thần sắc khó coi mở miệng nói:

- Các hạ thật muốn giết ta sao? Ta nhưng là trưởng lão của Trọng Kiếm môn, ngươi giết ta, tông môn chúng ta cho dù đem ngươi đuổi đến chân trời góc

bể cũng sẽ giết ngươi.

- Ha hả, ta dĩ nhiên biết các ngươi là người của Trọng Kiếm môn.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Vậy thì tốt, chỉ cần các ngươi bỏ qua cho chúng ta, lần này coi như là bỏ qua thì như thế nào?

Tư Đồ Thương nhẹ nhàng mà thở phào một hơi nói.

Hắn cho là đối phương sẽ nhìn trên phân thượng của tông môn bọn hắn, không dám giết bọn hắn.

- Lần này bỏ qua? Ta những là cắt đứt cái chân thứ ba của tôn tử ngươi a?

Lăng Tiếu khí thế thu liễm một chút cười nhạt nói.

- Vậy cũng chỉ do hắn mắt bị mù, đắc tội các hạ, hắn có chết cũng không đáng tiếc.

Tư Đồ Thương vì mạng sống, ngay cả tử tôn bị phế đi kia cũng không để ý, huống chi hắn đã chết rồi.

- Ha ha, thật giống như nói có mấy phần đạo lý.

Lăng Tiếu cười to nói, trong lòng cũng là đối với loại cách làm lãnh khốc vô tình này của Tư Đồ Thương mà cảm thấy đáng ghét.

- Bất quá, ta vẫn không thể bỏ qua cho các ngươi.

Lăng Tiếu lại nói.

- Tại sao, chúng ta lại không có thâm cừu đại hận gì, chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ tông môn của chúng ta đuổi giết các ngươi sao?

Tư Đồ Thương hét lớn.

- Xem ra ngươi còn không có rõ ràng tình huống, ta đang muốn giết lên tông môn của các ngươi đây.

Lăng Tiếu hiện lên nhãn thần lăng lệ nói.

Đồng thời, trong tay của hắn bắn ra hai điểm lam sắc hỏa diễm bay về phía hai cha con Tư Đồ.

Bọn họ bị khí thế Tôn giai của Tàn Báo tập trung vào, căn bản là không có biện pháp né tránh.

Kết quả có thể nghĩ được rồi!

Trọng Kiếm môn cách Trọng thành cũng không tính là quá xa, Trọng thành bên này xảy ra đả đấu kịch liệt, cường giả ở bên phía Trọng Kiếm môn tự nhiên đã cảm ứng được rồi.

Môn chủ của Trọng Kiếm môn La Siêu Toàn cùng với một đám trưởng lão tụ lại với nhau.

La Siêu Toàn đã là một gã đê cấp Địa Hoàng, những trưởng lão kai có hai người là đê cấp Địa Hoàng, có sáu người là cao cấp Vương giai.

Chỉ dựa vào trưởng lão ở thế hệ này liền so với nhị đại trưởng lão của Bát phẩm tông môn mạnh hơn không ít, cơ hồ có thể so với thực lực của trưởng

lão đời trước ở Bát phẩm tông môn.

Thất phẩm cùng Bát phẩm vẻn vẹn chỉ kém một cấp, thực lực lại là chênh lệch khá xa.

- Đến tột cùng là người phương nào lớn mật như thế, lại dám ở Trọng thành sinh sự?

La Siêu Toàn ở thượng tọa híp mắt quát to nói.

Trong một năm này hai cái nhi tử của hắn đều chết yểu rồi, điều này làm cho tinh thần của hắn bị đả kích rất lớn, để cho hắn thoáng cái tựa hồ già nua đi rất nhiều, tính tình cũng là càng phát ra hỏa bạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 788 - Lão Gia Hỏa, Ngươi Không Được! (1)

Một gã đê cấp Địa Hoàng đáp:

- Khí tức cường đại như thế, một cái hẳn là Tư Đồ sư đệ, một người khác rất xa lạ, hẳn là người từ bên ngoài tới, từ cường độ khí tức của hắn có chút khó phân biệt được thực lực, tựa hồ không đạt tới Địa Hoàng giai, nhưng lại có năng lượng của Địa Hoàng giai, có chút quỷ dị.

Một gã đê cấp Địa Hoàng khác gật đầu đáp:

- Quả thật như thế, bất quá mới vừa rồi ta rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức rất mạnh chợt lóe lên, đừng nói thật là có người khi dễ đến trên đầu chúng ta mà tới?

- Bất kể người nào, dám ở Trọng thành sinh sự, vậy thì đi tìm chết.

La Siêu Toàn lạnh lùng nói.

Tiếp theo hắn còn nói:

- Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão... Mấy người các ngươi đi qua trợ giúp Ngũ trưởng lão, người xâm phạm giết không tha.

- Vâng, tông chủ!

Mấy tên trưởng lão bị điểm đến kia bước ra khỏi hàng đáp một tiếng, liền bay ra khỏi tông môn, chạy tới phủ thành chủ của Trọng thành.

Mấy tên trưởng lão của Thanh Long Trảm Nguyệt kiếm mới rời đi một lát, La Vô Địch cùng Âm tôn giả phủ xuống bên trong hội nghị đại điện.

- Ra mát lão tổ tông, Âm đại nhân!

Ở bên trong phòng khách còn dư lại mấy người hướng về người phía trước cung kính gọi nói.

La Vô Địch gật đầu, tiếp theo hướng về phía La Siêu Toàn hỏi:

- Mới vừa rồi ngươi phái người đi ra ngoài?

- Vâng, lão tổ tông, ở Trọng thành bên kia hẳn là có người gây chuyện, ta phái lão nhị, lão tứ đi qua, hẳn là có thể giiar quyết rồi.

La Siêu Toàn đáp.

- Âm đại tỷ, xem ra chậm một ngày mới có thể bồi ngươi đi Tử Thiên tông rồi, ta phải duổi qua đó xem một chút có phải có cường địch thật sự xâm phạm hay không.

La Vô Địch không để ý tới La Siêu Toàn, hướng về phía Âm tôn giả nói.

- Không có chuyện gì, dù sao cũng là nhàn rỗi, không bằng ta cùng đi với ngươi xem một chút, người nọ đoán chừng cũng là thực lực đê cấp, làm lỡ không mất bao nhiêu thời gian.

Âm tôn giả đáp.

Đang lúc hai người muốn rời đi, La Siêu Toàn không rõ hỏi:

- Lão tổ tông, đối phương bất quá là đê cấp Địa Hoàng, làm sao cần hai vị

đại giá, đây không phải là quá đề cao bọn họ sao?

La Vô Địch quay đầu lại mắng:

- Nếu như là đê cấp Địa Hoàng ngươi nói chúng ta sẽ đích thân đi không? Đúng là người không có đầu óc.

Dứt lời, cũng không để ý tới thần sắc mất tự nhiên của La Siêu Toàn, mang theo Âm tôn giả phi thân chạy tới Trọng thành.

La Siêu Toàn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Đừng nói lại là có Thiên Tôn phủ xuống? Con mẹ nó trên đời này thật có nhiều Thiên Tôn như vậy sao?

...

Sau khi Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cùng Tàn Báo giải quyết xong Tư Đồ Thương, cũng không nóng nảy rời đi, bọn họ đã cảm ứng được có khí tức cường hãn từ Trọng Kiếm môn chạy tới rồi.

Như thế chính hợp với ý của Lăng Tiếu.

Hắn nhân cơ hội khôi phục linh lực, đợi lát nữa có thể đem người của Trọng Kiếm môn từng nhóm giết chết, bớt đi không ít phiền toái.

Cổ Hoàng thần công của Lăng Tiếu vẫn không có đề thăng, nhưng mà hắn sớm đã qua tẩy lễ của long huyết, thần công pháp môn lập lại trật tự, uy lực tăng lên gấp mấy lần, tốc độ khôi phục cũng so với lúc trước biến thái hơn nhiều lắm.

Huống chi lại có Tam Phân Quy Nguyên Khí hai bút cùng vẽ, linh lực mà

hắn tiêu hao rất nhanh liền có thể bổ sung.

Thời điểm khi người của Trọng Kiếm môn tới, linh lực của Lăng Tiếu đã khôi phục đến trạng thái mười tầng.

- Nhị sư huynh, khí tức của Tư Đồ sư đệ biến mất!

Người của Trọng Kiếm môn đi tới bầu trời của phủ thành chủ, một gã đê cấp Địa Hoàng trong đó hướng về phía tên còn lại nói.

Đoàn người nhìn ánh lửa bốn phía ở dưới phủ thành chủ, từng người thần sắc đều ngưng trọng.

- Trước dập tắt lửa đi, tránh liên lụy xa hơn.

tên Nhị trưởng lão của Trọng Kiếm môn kia đáp.

Lời hắn vừa hạ xuống, hai gã trưởng lão Thủy thuộc tính ở phía sau rối rít ngưng tụ linh khí Thủy thuộc tính hướng những phòng ốc bốc cháy kia oanh xuống.

- Nhị sư huynh, bọn họ ở bên kia!

Lại là trưởng lão vừa mới mở miệng chỉ vào một cái phương hướng nói.

- Ta biết rồi, các ngươi gan cũng đủ lớn, cư nhiên giết người phóng hỏa còn không có trốn đi, đi qua đó để cho bọn họ biết đây là địa bàn của Trọng Kiếm môn chúng ta, bọn họ tới nơi này giương oai chỉ có một con đường chết.

Trong mắt Nhị trưởng lão nở rộ ra hung mang, lúc này hướng chỗ của đám người Lăng Tiếu đuổi tới.

Tên trưởng lão kia vội vàng nhắc nhở:

- Nhị sư huynh chớ khinh thường, đối phương có thể giết Tư Đồ sư đệ, nghĩ đến thực lực cũng bất phàm, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

- Yên tâm đi, một cái cao cấp Vương giai, một cái trung cấp Vương giai, một người khác có thể cùng Tư Đồ sư đệ liều mạng lưỡng bại câu thương, không đáng giá được nhắc tới.

Nhị trưởng lão rất là tự tin đáp.

Đoàn người đến phía trước, ba người Lăng Tiếu đã sớm chờ rồi.

Người của Trọng Kiếm môn nhìn thanh niên mang theo nụ cười không sợ hãi kia có chút kinh ngạc.

- Chẳng lẽ bọn họ có bệnh? Lại không có trốn?

Bọn họ đều ở trong lòng suy nghĩ.

Bởi vì thực lực của đám người Lăng Tiếu cùng bọn họ so với thì chênh lệch quá xa, mà đối phương không trốn đi, ngược lại còn bật cười, đây để cho bọn họ cảm thấy rất là không hiểu.

- Là ngươi giết Tư Đồ sư đệ của ta?

Nhị trưởng lão trên cao nhìn xuống lạnh lùng hỏi, một cỗ khí thế Địa Hoàng hướng ba người Lăng Tiếu đè ép xuống.

- Tàn Báo bảo vệ tốt phu nhân, đợi ta giết đến thống khoái.

Lăng Tiếu lộ ra một cái nụ cười hưng phấn nói một tiếng, kim quang bắt đầu

lóe lên, cả người giống như long đằng phi dược, dẫn đầu hướng Nhị trưởng lão của Trọng Kiếm môn kia vọt tới.

Lần này hắn không có tính toán chơi đùa, nhất định phải bằng thời gian nhanh nhất đem những người này chém giết.

Bởi vì đại nhân vật của Trọng Kiếm môn sắp phủ xuống rồi, trước đem những tôm cá nhãi nhép này giải quyết mới có thể hảo hảo ứng phó đại chiến cuối cùng.

- Tiểu súc sinh không biết tự lượng sức mình!

Nhị trưởng lão của Trọng Kiếm môn thấy Lăng Tiếu bất quá là trung cấp Vương giai, lại còn dám khiêu chiến hắn, thần sắc tràn đầy khinh thường nồng đậm.

Sau đó hắn vận khí một chưởng, đánh ra năm thành lực đạo, cảm giác muốn đối phó với nhân vật nhỏ như vậy thật sự là không có ý tứ gì.

Trong ánh mắt của Lăng Tiếu đối với một chưởng kia đồng dạng cũng lộ ra ý khinh thường.

Hắn làm ra một cái động tác kinh người, lại đem Băng Hỏa kiếm cầm ở trong tay ném xuống, ngưng tụ ra một cái kim sắc quyền đầu oanh tới.

Ầm!

Lăng Tiếu một quyền đem chưởng ảnh kai đánh vỡ.

Nhị trưởng lão của Trọng Kiếm môn lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Di, có chút bản lĩnh!

- Lão gia hỏa, ngươi không được!

Sau khi Lăng Tiếu đem chưởng ảnh kia đánh vỡ, cũng không có nhân cơ hội công kích, mà là đối với Nhị trưởng lão dựng lên ngón giữa, hết sức khinh thường nói.

Nhị trưởng lão nhất thời nổi giận lôi đình, hắn khi nào chịu qua khiêu khích như vậy, coi như là đối thủ ngang cấp cũng không dám khinh thị hắn như thế, Vương giai nho nhỏ này lại kiêu ngạo như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 789 - Lão Gia Hỏa, Ngươi Không Được! (2)

- Tiểu súc sinh, ngươi một chết sớm một chút ta liền thành toàn cho ngươi!

Nhị trưởng lão nổi giận, hắn hét lớn một tiếng, lần nữa đánh ra một cái chưởng ảnh.

Chưởng ảnh này so với mới vừa rồi cường đại gấp hai, ba lần, liền như một tấm cự tường giống như thực chất hướng Lăng Tiếu áp đi qua.

Lăng Tiếu lần này không có lựa chọn cứng đối cứng, quyết đoán chạy trốn.

- Tiểu súc sinh, ngươi không phải là rất lợi hại sao? Ta xem làm sao ngươi trốn.

Nhị trưởng lão cười lạnh mắng một tiếng, một cỗ uy áp Địa Hoàng cố gắng đem Lăng Tiếu giam cầm lại.

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười lạnh không dễ phát giác, thân thể hắn dừng lại bất động, tựa hồ thật bị giam cầm rồi.

Cái chưởng ảnh khổng lồ kia trực tiếp đụng đến.

Mắt thấy Lăng Tiếu sẽ bị chết ở dưới chưởng, trên mặt Nhị trưởng lão mang theo ý khinh miệt.

Hắn lúc này không biết ở phía sau hắn có một kiếm ảnh cực nhanh lao vùn vụt mà đến.

Kiếm ảnh như lưu tinh, nhanh như thiểm điện, thế như bôn lôi!

Lực chú ý của Nhị trưởng lão toàn bộ ở phía trước, hắn muốn xem Lăng Tiếu bị hắn oanh thành tro, cũng nhìn tình hình chiến đấu của hai gã khác bị đồng bạn của chính mình vây giết.

Người của đối phương toàn bộ ở trong tầm mắt của hắn, hắn căn bản sẽ không nghĩ tới còn có người nào đánh lén hắn.

Nếu như là bị người đánh lén, đều có thể bắt được khí tức của đối thủ, do đó có thể làm ra phòng bị nhanh nhất.

Đáng tiếc lần này người đánh lén không phải là người, mà là một thanh kiếm, một thanh kiếm bị ném.

Kiếm, không có khí tức, chỉ có sát ý lăng lệ!

Khi Nhị trưởng lão cảm ứng được báo động, hắn không chút suy nghĩ xoay người lại liền đánh ra một chưởng.

Nhưng mà Băng Hỏa kiếm là thất giai cao cấp linh khí, đến gần vô hạn dị bảo Thánh khí.

Băng Hỏa kiếm trực tiếp đâm qua lòng bàn tay của Nhị trưởng lão, lại xuyên qua lồng ngực của hắn.

Nhị trưởng lão chết bất minh, mắt nhìn lồng ngực đang loang lổ vết áu của mình, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Đây... Đây không thể...

Lời còn chưa nói hết, cả người từ trên bầu trời nặng nề ngã xuống.

Cự chưởng mà hắn đánh ra kia không có khống chế của hắn cũng tùy theo biến mất.

- Ngươi thật không được a!

Lăng Tiếu nhìn Nhị trưởng lão đang rơi xuống vẫn là khinh thường nói.

Tiếp theo hắn đưa ánh mắt chuyền sang đến bên phía Vân Mộng Kỳ.

Chỉ thấy nàng cùng với một gã cao cấp Vương giai khác ứng chiến, hai người đánh đến khó có thể phân ra.

Bất quá Lăng Tiếu vẫn là nhìn ra Vân Mộng Kỳ rơi vào hạ phong, tùy thời đều có thể bị nhân gia gây thương tích, đổi lại là hắn, hắn có tám loại phương pháp đem cao cấp Vương giai kia chém giết.

- Xem ra phải hảo hảo điều giáo nàng một chút mới được.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Bên kia, Tàn Báo một người đem mấy tên trưởng lão của Trọng Kiếm môn bao lại trong tiểu phương thế giới của hắn, tiến hành ngược sát tàn khốc.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu cảm ứng được hai cỗ năng lượng cường hãn đang hết tốc lực chạy tới, hẳn là ở trong hai, ba hơi thởi liền phủ xuống.

- Tàn Báo mau thu thập hết bọn họ, chính chủ lên đài rồi.

Lăng Tiếu quát to một tiếng, tiếp theo Phong thuộc tính toàn bộ khai hỏa, đến bên cạnh người đang đối chiến với Vân Mộng Kỳ, tay nâng kiếm hạ.

Tên cao cấp Vương giai kia tỏng nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Tàn Báo không nói hai lời, trong luyện ngục của tiểu phương thế giới đem những người bị bao phủ vào đó giết không còn một người.

Chỉ có vết máu long lổ kia giống như mưa hướng dưới đất rơi xuống.

- Tiểu bối chết tiệt, dám giết người của Trọng Kiếm môn ta.

La Vô Địch cùng Âm tôn giả rốt cuộc chạy tới.

La Vô Địch vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm vào ba người Lăng Tiếu, hắn vẫn là đến chậm một bước, không nghĩ tới nhân gia nhanh như vậy đem hậu bối của tông môn hắn chém giết xong.

Hắn hiện tại trong lòng đang rỉ máu a!

Trọng Kiếm môn bọn họ đứng vững ở Tây Bắc nhiều năm, nội tình kia càng ngày càng tăng cường, rất có hi vọng một ngày vượt qua Mị tông, thẳng đuổi tới Quang Tinh điện.

Nhưng mà, gần đây liên tục hao tổn cường thủ của tông môn, hắn cái lão tổ tông này cũng cảm thấy biệt khuất vô cùng.

Hôm nay bất kể như thế nào, hắn nhất định phải huyết tế ba người này vì anh linh của Trọng Kiếm môn bọn họ!

Trọng Kiếm môn từ khi khai tông đến nay, do đệ nhất đại Thiên Tôn tổ sư của bọn họ gây dựng lên uy danh của đại phái Tây Bắc.

Trừ ban đầu cùng Quang Tinh điện, Mị tông từng có chút ma sát ra, cơ hồ không có bất kỳ người nào dám khiêu khích uy nghiêm của bọn họ.

Những người từng xúc phạm qua Trọng Kiếm môn bọn họ kia trên căn bản

đều xuống địa ngục mà sống rồi.

Cũng chính bởi vì đại thế của Trọng Kiếm môn, cho nên đưa đến người trong môn hạ bọn họ đều cực kỳ ngang ngược càn rỡ, cao ngạo chí cực.

Tam đại Thất phẩm tông môn, cũng là Trọng Kiếm môn bọn họ cách xa quá mức, Quang Tinh điện đứng hàng đệ nhất vẫn thần bí nhất, mà Mị tông xưa nay chỉ chiêu thu nữ đệ tử, bình thường rất ít khi tham dự đấu tranh ở phía ngoài.

Hôm nay mấy ngàn năm trôi qua, Trọng Kiếm môn bọn họ rốt cuộc chọc phải phiền toái không nên dây vào.

La Vô Địch chưa chắc đã vô địch, nhưng mà ở trong Tây Bắc này hắn tự nhân coi như là lão bất tử của Quang Tinh điện, Mị tông đều chưa hẳn có thể đánh bại La Vô Địch hắn.

Cho nên hắn coi như là mấy người đứng đầu nhất của Tây Bắc.

Ở trong mắt hắn, Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ chẳng qua là giun dế, chỉ có Tàn Báo mới đáng giá cho hắn nhìn thẳng.

Đê cấp Thiên Tôn đỉnh phong trẻ tuổi như vậy, đây quả thực là để cho hắn khó có thể tin.

Ngay cả Âm tôn giả ở một bên cũng cảm thấy có chút khó có thể tin được.

Bọn họ đều đang an ủi mình thầm nghĩ:

- Có lẽ người này dùng cái kỳ trân phản lão hoàn đồng gì mới biến thành bộ dạng như vậy a.

Trên đại lục không gì là không có, kỳ trân có thể khiến người ta phản lão hoàn đồng vẫn là có.

Ở trung vực có rất nhiều thế lực lớn, một ít lão quái vật đã ngoài ngàn năm nhưng lại có gương mặt trẻ tuổi, bọn họ những người này phần lớn là phục dụng qua kỳ trân phản lão hoàn đồng.

Cho nên bọn họ đều đang nghĩ Tàn Báo có phải cũng là một loại người này hay không.

Bất quá, đây hết thảy đều không trọng yếu.

Tàn Báo tuy là đê cấp Thiên Tôn đỉnh phong, nhưng mà ở trong mắt La Vô Địch vẫn là có uy hiếp không quá lớn.

Hắn vừa mới vào trung cấp Thiên Tôn, biết thực lực sai biệt giữa mỗi cấp bậc căn bản là khoảng cách khó có thể vượt qua, đối phương nếu muốn vượt cấp giết người, đây quả thực là thiên phương dạ đàm.

- Thiếu gia, bọn họ một người là trung cấp Thiên Tôn, một người là cao cấp Thiên Tôn!

Tàn Báo dùng lực cảm ứng cường đại của chính mình lập tức có thể đoán được đẳng cấp chân thực của hai gã Thiên Tôn ở trước mắt.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong, thân thể nhẹ run lên một cái, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn ở trước khi rời đi liền hiểu rõ đại khái phân chia của nội tình tông phái.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 790 - Muốn Chiến Liền Chiến

Bát phẩm tông môn, ít nhất phải có năm tên Địa Hoàng giai cùng với 20 tên Vương giai trở lên, nhân số bên trong tông môn phải đạt tới số lượng 5000 mới có thể coi như là cảnh giới Bát phẩm; mà muốn đạt tới danh xưng Thất phẩm tông môn, nhất định phải có ít nhất một gã Thiên Tôn giai, mười tên Địa Hoàng giai, năm mươi tên Vương giai, cùng với tổng cộng tông môn có nhân số đạt trên một vạn mới được.

Lăng Tiếu lúc trước chém giết hai đại cường giả Nửa bước Tôn giai của Trọng Kiếm môn, hắn cảm thấy Trọng Kiếm môn ít nhất sẽ có hai gã Thiên Tôn giai.

Nhưng mà ở trong hắn nghĩ đến cũng chỉ là hai gã đê cấp Thiên Tôn, hoặc là một gã trung cấp Thiên Tôn cùng một gã đê cấp Thiên Tôn mới đúng.

Song hai người ở trước mắt hắn lại là ngoài dự liệu của hắn.

Là hai gã Thiên Tôn thì hắn đoán không sai, nhưng mà hai gã Thiên Tôn ở trước mắt một người lại là trung cấp Thiên Tôn, tên còn lại là cao cấp Thiên Tôn, cái đó chênh lệch quá xa với dự đoán của hắn.

Hôm nay Tàn Báo bên cạnh hắn tuy là Thiên Tôn, nhưng mà có thể miễ cưỡng trụ được với trung cấp Thiên Tôn kia cũng đã không tệ rồi, lam sắc Giao Long của hắn có thể so với cao cấp Thiên Tôn, có thể cùng nhân gia cao cấp Thiên Tôn kia phân cao thấp.

Nhưng mà theo tình huống như thế, hắn còn dựa vào cái gì để giết lên Trọng Kiếm môn.

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu không biết nên làm như thế nào mới tốt.

- Các ngươi tự sát hay để cho ta động thủ!

La Vô Địch nắm quyền đầu thật chặt đạm mạc nói.

Ở trong mắt của hắn, ba người trước mắt đã là ba người chết.

- Thiếu gia không nên động thủ, người nọ bất quá là tân tấn trung cấp Thiên TÔn, nếu quả thật liều mạng, ta có thể đem hắn giết chết, bất quá ta cũng phải giao ra cái giá thật nhiều mới được.

Tàn Báo truyền âm cho Lăng Tiếu hỏi.

- Ta dùng tieur long kia trụ với cao cấp Thiên Tôn, ta và ngươi hợp lực chém trung cấp Thiên Tôn kia rồi lại nói.

Lăng Tiếu trong nháy mắt làm ra quyết định.

Nếu kế hoạch cản không nổi biến hóa, vậy chỉ có thể lựa chọn thi thố ứng biến rồi.

- Mộng Kỳ, ngươi chiếu cố tốt chính mình, tiểu long đi ra cho ta!

Lăng Tiếu hướng về phía Vân Mộng Kỳ nhắc nhở một tiếng, lập tức đem lam sắc Giao Long triệu hồi ra ngoài.

- Không biết sống chết, còn làm ra giãy dụa vô vị!

La Vô Địch lạnh lùng nói.

Lấy hắn làm trung tâm thoáng hiện ra ảo ảnh một phiến thạch sơn, từng cây thạch trụ bén nhọn như thạch kiếm tạo thành nhất phương tiểu thế giới.

- Chậm đã, đó... Đó là lục giai Giao Long!

Mắt thấy La Vô Địch liền muốn xuất thủ, Âm tôn giả lập tức mở miệng kêu to nói.

La Vô Địch mới vừa nhìn lam sắc Giao Long hiện lên, con ngươi khẽ co rút lại, hắn không thể tin được nói:

- Lại có hộ thân linh thú cao cấp như thế, khó trách kiêu ngạo như vậy.

- Hỏi trước rõ ràng rồi lại động thủ, vạn nhất chọc phải người không nên dây vào, tông môn các ngươi liền chấm dứt.

Âm tôn giả nhắc nhở nói.

Âm tôn giả đến từ trung vực kiến thức rộng rãi, hậu bối ở một chút đại tông môn thế lực lớn mới có thể có được hộ thân linh thú cường hãn bậc này, huống chi ở bên cạnh đôi kim đồng ngọc nữ này còn đi theo một gã người hầu Thiên Tôn giai, nàng đã cảm thấy ba người ở trước mắt có phải là giống nàng cùng đến từ trung vực hay không?

La Vô Địch được Âm tôn giả nhắc nhở như vậy, cảm xúc tức giận thu liễm một chút, âm u hỏi:

- Các ngươi rốt cuộc là người phương nào? Tại sao chém giết đệ tử của Trọng Kiếm môn ta.

Ở Tây Bắc, chỉ có Quang Tinh điện cùng Mị tông tồn tại cấp bậc Thiên Tôn, hai lão bất tử kia hắn đều biết.

Người trẻ tuổi ở trước mắt này có được Thiên Tôn kia căn bản không thể nào là hai người bọn họ.

Cho nên, hắn hiện tại cũng giống như Âm tông giả đều hoài nghi:

- Chẳng lẽ là người tới từ trung vực?

Lăng Tiếu mang theo nụ cười lớn lối không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ngươi chính là lão bất tử của Trọng Kiếm môn?

Tên đã lắp vào cung đã là không phát không được rồi, hắn cũng không có cái gì có thể bận tâm nữa.

- Ngươi đây là đang muốn chết!

La Vô Địch bị một cái hậu bối gọi như thế, hắn làm sao nuốt trôi được khẩu khí này

Hắn ở Tây Bắc thành danh mấy trăm năm, cho dù là hai lão bất tử khác cũng không dám vô lễ với hắn như thế.

Đang ở lúc La Vô Địch muốn xuất thủ, Âm tôn giả chắn ở trước mặt hắn, nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, ánh mắt lại ở trên người Vân Mộng Kỳ lướt qua mấy tia tinh quang mới nói:

- Bổn tôn là người của Minh Thủy môn, các ngươi là người ở nơi nào?

Lăng Tiếu nghi ngờ một câu:

- Minh Thủy môn? Chưa nghe nói qua, nếu nãi nãi ngươi cùng hắn không phải là một đường, vậy liền nhường một chút, chúng ta chẳng qua là muốn

tìm hắn xui xẻo.

- Nãi nãi?

Âm tôn giả nghe Lăng Tiếu gọi nàng như vậy, trong con mắt lướt qua chút ít hàn ý, bất quá cũng không có phát tác, hướng về phía hắn lại nói:

- Các ngươi thật không biết tồn tại Minh Thủy môn chúng ta?

- Dương Thủy môn, Hắc Thủy môn đã nghe nói qua, Minh Thủy môn chưa nghe nói qua.

Lăng Tiếu đáp.

- Tiểu tử, chẳng lẽ người nhà ngươi không có dạy ngươi, họa là từ miệng mà ra?

Âm tôn giả thấy Lăng Tiếu nói chuyện tráo trở như thế thần sắc liền lạnh xuống.

- Vậy thì thế nào, muốn chiến liền chiến đi!

Lăng Tiếu lười biếng nói một câu, tiếp theo vỗ đầu của lam sắc Giao Long nói:

- Tiểu long xuất chiến, Tàn Báo xuất chiến!

Lăng Tiếu tính toán xé da hổ rồi, thừa dịp đối phương buông lỏng hết sức, lập tức kinh quát lên.

Lam sắc Giao Long long ngâm trùng thiên, Tàn Báo bộ pháp quỷ dị bước tới La Vô Địch.

Âm tôn giả cùng La Vô Địch cũng không nghĩ tới tiểu tử ở trước mắt này thật không biết trời cao đất rộng, lại còn nói khai chiến liền khai chiến.

Các nàng cũng là nhân vật thành danh nhiều năm, năng lực phản ứng người bình thường không thể so sánh được, trong nháy mắt tiểu phương thế giới của bọn họ đều nở rọ ra.

Lăng Tiếu từ trên lưng của lam sắc Giao Long nhảy xuống, kéo theo Vân Mộng Kỳ liền trốn đi rất xa, bộ dáng kia tựa như một tiểu quỷ nhát gan trước đây muốn làm hảo hán vô cùng khôi hài tức cười.

- Tiếu, chúng ta tại sao có thể không để ý tới bọn họ mà chạy trốn được?

Vân Mộng Kỳ không hiểu hỏi.

- Chúng ta đây không phải là trốn, là kế nghi binh!

Lăng Tiếu làm như có thật nói.

Sau khi Lăng Tiếu đem Vân Mộng Kỳ đi ra thật xa, mới dừng lại.

Trên bầu trời ở không xa đã phát ra từng đợt thanh âm chiến đấu đáng sợ.

Ba động chiến đấu cường đại kia tựa hồ muốn đem một phương thiên địa chấn rơi xuống một chút.

Người ở Trọng thành mỗi một cái đều cảm thấy bất an, sợ bị dư ba của năng lượng kia liên lụy đến.

- Tốt lắm, Mộng Kỳ một mình ngươi chiếu cố tốt chính mình, đợi sau khi ta đem hai lão gia hỏa này giết chết, rồi lại trở về tìm ngươi.

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

- Tiếu, ngươi... Ngươi thật phải quay lại?

Vân Mộng Kỳ lo lắng hỏi.

Mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa hiểu lầm Lăng Tiếu lâm trận bỏ chạy, bây giờ nghe được Lăng Tiếu lại muốn trở về, trong lòng lại là lo lắng vô cùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 791 - Thần Lực Nhất Kích. (1)

Phải biết rằng, bên kia nhưng là Thiên Tôn giai chiến đấu.

cho dù là Địa Hoàng giai cũng không dám dễ dàng đi tới gần, một khi bị liên lụy, đây chính là chuyện mất mạng.

- Dĩ nhiên phải đi về, phu quân ngươi nhưng là đỉnh thiên đạp địa, nam tử hán anh hùng cái thế, ta nói muốn tiêu diệt Trọng Kiếm môn liền nhất định phải diệt, bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được.

Lăng Tiếu rắm thúi nói một tiếng, cả người từ mặt đất bay vút lên.

Vân Mộng Kỳ nhìn thân hình hùng vĩ linh hoạt như báo kia, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào thật sâu.

- Tiếu, ngươi nhất định phải sống, nếu không... Ta nhất định sẽ đi cùng ngươi.

Vân Mộng Kỳ ở trong lòng kiên định thầm nghĩ.

Lăng Tiếu nhanh chóng đi tới phía dưới lam sắc Giao Long cùng Âm tôn giả đang chiến đấu.

Hắn phát hiện Âm tôn giả kia đối mặt với công kích cường hãn của lam sắc Giao Long lại không rơi vào thế hạ phong, có thể thấy được thực lực của đối phương ít nhất cũng là Thiên Tôn đỉnh phong.

Hắn lại đưa ánh mắt để lên trên chiến đấu giữa Tàn Báo cùng La Vô Địch.

Tàn Báo lại có thể cùng La Vô Địch chiến thành ngang tay.

Huyết hải luyện ngục thế giới của hắn để cho La Vô Địch cũng cảm thấy sợ hãi không thôi, nếu không phải hắn vừa mới vào trung cấp Thiên Tôn, tiểu phương thế giới nhận được tăng cường mở rộng, chỉ sợ hắn đều phải bị huyết hải kinh khủng kia cắn nuốt.

Vốn là hai người đánh nhau, Tàn Báo sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, cho dù đánh không lại cũng có thể trốn.

Nhưng mà sau khi La Vô Địch đem hộ thân linh thú triệu hoán ra, tình huống của Tàn Báo cũng không tốt rồi.

Hộ thân linh thú của La Vô Địch cùng với đầu hộ thân linh thú của La Phách Thiên giống nhau đều là Cương Hoàng Hùng Sư.

Chỉ bất quá đầu Cương Hoàng Hùng Sư này nếu so với đầu lúc trước thì hung hãn hơn, thể trạng càng thêm hùng tráng nhiều lắm.

- Chẳng lẽ là một chồng một vợ?

Lăng Tiếu không khỏi hoài nghi nói.

Trên thực tế, suy đoán của Lăng Tiếu cũng không sai.

Đầu Cương Hoàng Hùng Sư lúc trước cùng với một đầu này đúng là một đực một cái, đều là thời điểm La Vô Địch còn trẻ tuổi thu phục được, sau đso hắn lại đem đầu Cương Hoàng Hùng Sư cái kia cho hậu bối tử tôn La Phách Thiên của hắn.

Lăng Tiếu không có thời gian đi nghiên cứu vấn đề trống mái của Cương Hoàng Hùng Sư, hắn ngồi xếp bằng một chút, bắt đầu đem tinh thần lực

trong thức hải chính mình triệu tập lên.

Tinh thần thức hải của Lăng Tiếu đã sớm hóa lỏng, hơn nữa tinh thần lực ngưng tụ đã tạo thành một nhũ bạch dịch thể tiểu đàm, lộ ra vẻ rạng rỡ quang huy, mênh mông thuần khiết.

Bình thường hắn rảnh rỗi không làm gì, trừ tu luyện ra, phần lớn đều đang tu hành Khống Thần quyết tích lũy tinh thần dịch.

Có thể nói giai đoạn thứ nhất của Khống Thần quyết hắn đã tu luyện đại thành rồi.

Tôn giai chi chiến khong để cho người khác dễ dàng tham chiến, mà Lăng Tiếu cũng không có loại tư cách cường hành tham chiến này.

Hắn bất quá là trung cấp Vương giai, cho dù lực chiến đấu có thể so với đê cấp Địa Hoàng, nhưng mà ở trước mặt Tôn giai, hắn chẳng qua là giun dễ, một khi bị tiểu phương thế giới của Thiên Tôn giai liên lụy, vậy lấy phòng ngự hiện tại của Cổ Hoàng thần công cũng không giữ được cái mạng nhỏ của hắn.

Đây là ở trước mặt thực lực tuyệt đối hết thảy ngoại vậy đều là cặn bã.

Lăng Tiếu cũng không có cuồng vọng đến chính mình có thể lực kháng Thiên Tôn.

Hôm nay chuyện quá khẩn cấp, hắn nhất định phải đem La Vô Địch giết chết mới được.

Bất luận là kẻ nào đạt tới Địa Hoàng giai, linh hồn lực sẽ nhận được tăng trưởng trên phạm vi lớn, linh hồn sẽ sinh ra ý thực phòng ngự nhất định, như vậy đạt tới Thiên Tôn giai thì linh hồn lực kia cũng không phải là người bình

thường có thể so sánh được.

Lúc Lăng Tiếu ở Tử Thiên tông chém giết cường giả Địa Hoàng đỉnh phong kia là lợi dụng công kích tinh thần lực chỉ có thể để cho nhân gia nhất thời thất thần, mà hiện tại muốn đối phó với trung cấp Thiên Tôn, hắn nhất định phải lấy ra mười phần tinh thần lực mới được.

Theo từng đoàn từng đoàn tinh thần lực ngưng tụ, vẻ mặt của Lăng Tiếu trở nên càng ngày càng tái nhợt, trên trán hiện đầy tầng tầng mồ hôi.

Trên bầu trời, Tàn Báo đã đem Phệ Huyết ma đao lấy ra ngoài.

Thanh chiến đao đi theo hắn cả đời này đã sinh ra quan hệ huyết nhục tương liên, hắn lên cấp trở thành Thiên Tôn, Ma đao cũng đi theo lên cấp trở thành đê cấp linh khí rồi.

Chỉ thấy hắn ở trong biển máu tựa như một diêm vương khống chế quyền sinh sát, quơ ma đao đem từng cây thạch kiếm trùng kích vào chém thành phấn vụn.

Bất quá hắn cũng ứng phó được với thạch kiếm công kích của La Vô Địch, lại không chịu được Sư Tử Hống đáng sợ của Cương Hoàng Hùng Sư, đem hắn chấn thành thất khổng đều tràn ra máu, bộ dáng thảm đến dọa người.

- Hừ, dám phạm Trọng Kiếm môn ta, hôm nay chính là tử kỳ của các ngươi.

La Vô Địch đắc ý hừ lạnh nói, trong lòng cũng đang thầm may mắn Âm tôn giả đứng ở bên phía hắn, bằng không chỉ bằng con lục giai cao cấp Giao Long của nhân gia liền để cho bọn họ không chịu nổi.

La Vô Địch tụ đủ sức lực, trong tiểu phương thế giới của hắn thạch kiếm càng không ngừng bay nhanh đâm ra, đem phương huyết hải kia quấy đến

long trời lở đất.

Cương Hoàng Hùng Sư liền ở một bên trợ uy cho La Vô Địch, từng đợt âm ba hướng Tàn Báo nộ hống mà đi.

Gương mặt của Tàn Báo lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn dọa người, nhưng mà chiến ý của hắn một chút cũng không giảm.

Hắn cuồng tiếu một tiếng nói:

- Chỉ bằng vào chút thực lực này của các ngươi đã nghĩ muốn mạng Tàn Báo ta, còn sớm lắm.

Tiếng cười của hắn rơi xuống, một ngọn cổ đăng bị hắn đánh ra ngoài.

Cổ đăng tản ra quang mang quỷ dị, đồng thời còn kèm theo trận rtanaj vị đạo âm phong hủ thực, làm cho người ta bất giác mà sợ hãi.

Sau đó, trong cổ đăng chui ra từng cái oan hồn vô hình, oan hồn phát ra trận trận tiếng thét, giương nanh múa vuốt hướng La Vô Địch nhào tới.

- Đây.... Đây là cái đồ quỷ gì?

La Vô Địch kinh ngạc nói.

Khi oan hồn vô hình nhào đầu về phía trước, La Vô Địch cảm ứng được nguy cơ, hắn không dám khinh thường, nahnh chóng dùng quang mang thuộc tính đem chính mình bao trùm lại, đồng thời bằng cảm giác càng không ngừng đem vô số oan hồn kia đuổi giết.

Tàn Báo thiếu đi công kích của La Vô Địch, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, hắn liên tục phục dụng mấy viên đan dược, giơ lên Phệ Huyết ma đao

hướng Cương Hoàng Hùng Sư giết tới.

Cương Hoàng Hùng Sư là linh thú lục giai trung cấp đỉnh phong, nó cũng không chỉ là biết âm ba công kích mà thôi, nó còn hiểu được công kích Thổ thuộc tính, hơn nữa thân thể cường hãn khắp nơi đều có thể lấy làm vũ khí công kích, uy lực có thể so với linh khí bình thường.

Nó nhìn thấy Tàn Báo giết tới đây, thân thể khổng lồ nghênh đón, tốc độ cũng là nhanh đến kinh người.

Tàn Báo bộ pháp nhẹ nhàng bước vòng qua Cương Hoàng Hùng Sư, từng đao rơi lên trên người nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 792 - Thần Lực Nhất Kích. (2)

Thần quang thuộc tính cường đại của Cương Hoàng Hùng Sư kia đem đao chiêu đều khiêng xuống, căn bản không bị bao nhiêu thương tổn, ngược lại kích khởi hung tính của nó.

Thân thể nó tung người nhảy lên, chân trước hướng Tàn Báo bổ nhào cắn tới.

Tàn Báo cũng là phản ứng cực nhanh, hiểm hiểm tránh thoát.

Một người một thú kịch liệt đấu ở chung một chỗ, La Vô Địch lại là mệt mỏi ứng phó với những oan hồn vô hình kia, căn bản không phân thân đi công sát Tàn Báo được.

Bên kia, lam sắc Giao Long cũng là muốn đem Âm tôn giả oanh thương, nhưng mà đối phương tựa hồ có cái thủ đoạn kinh người gì, mỗi một lần đều có thể mượn linh khí trong tay nàng chuyển nguy thành an.

Mặc dù như thế, thiên phú thần thông của lam sắc Giao Long cũng làm cho nàng có chút chịu không nổi.

Bất quá Âm tôn giả còn chưa đem tất cả lá bài tẩy thi triển ra.

Võ giả ở loại cấp bậc này giống như nàng nhất định sẽ có hộ thân linh thú.

Mọt khi đem hộ thân linh thú của nàng triệu hoán ra, lam sắc Giao Long chỉ sợ cũng không có nhẹ nhàng như vậy.

Ở phía dưới bọn hắn, Lăng Tiếu rốt cục ngưng tụ tinh thần lực tập trung nhất, cường đại nhất từ trước tới nay.

Tinh thần lực từ trong thức hải của hắn chậm rãi hiện lên đi ra ngoài.

Lúc này La Vô Địch đem một thanh huyền khí đánh ra, đem Cổ đăng đụng bay ra ngoài, Cổ đăng mất khống chế, không hề tiếp tục có oan hồn bay ra.

La Vô Địch vừa lúc đem oan hồn còn dư lại nhất nhất chấn tán diệt sát.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội cuối cùng, hắn hét lớn một tiếng:

- Vô Cực Vân Phách đi cho ta!

Tinh thần lực ngưng tụ thành Phách thức thức thứ tư Vô Cực Vân Phách hướng La Vô Địch oanh tới.

Công kích vô hình vô ảnh căn bản khiến cho người ta sờ không thấy rõ, cảm ứng không tới nơi.

La Vô Địch vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nghe được Lăng Tiếu ở phía dưới kinh hống, đem đầu nhìn xuống, ánh mắt tràn đầy khinh thường nồng đậm:

- Tiểu súc sinh, đợi lát nữa lại cho ngươi chết không bằng...

Lời của hắn còn chưa có mắng xong, chỉ cảm thấy trong thức hải bị một vòng cuồng oanh loạn tạc khởi lên.

La Vô Địch toàn thân run rẩy lên, thần sắc trong nháy mắt tái nhợt không thôi.

Bất quá hắn coi như là rất cao minh, vội vàng thu liễm tâm thần, linh hồn lập

tức tiến vào trạng thái phòng ngực toàn phương vị.

Mặc dù như thế, một kích toàn lực dốc hết tinh thần lực của Lăng Tiếu cũng là để cho hắn phát ra trận trận tiếng kêu đau thảm thiết.

- Tàn Báo nhanh, trước đem lão gia hỏa kia giết rụng!

Lăng Tiếu cắn răng rống lớn một tiếng, sau đó cả người như bị hư thoát mềm nhũn ngã xuống một bên, hai mắt vẫn khẩn trương nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Một khi tinh thần của La Vô Địch phục hồi lại, vậy muốn giết hắn liền khó khăn, nói không chừng vẫn là tử kỳ của đám bọn hắn đã đến.

Tàn Báo nhận được chỉ thị của Lăng Tiếu, lập tức không chút suy nghĩ, lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi Cương Hoàng Hùng Sư, Phệ Huyết ma đao trong nháy mắt từ trong tay bay ra ngoài.

La Vô Địch cắn răng trụ lại một trận công kích mãnh liệt kia, linh hồn bị thương nặng, khi hắn nhìn thấy Phệ Huyết ma đao bay đến trước mắt, hắn là cũng rất coa minh, lại có thể cắn răng tránh khỏi, chỉ là bên hông bị phá vỡ một đạo vết rách, máu tươi cuồng chảy ra.

- Xong, như vậy cũng giết không chết!

Lăng Tiếu nằm trên mặt đất thần sắc tái nhợt tới cực điểm, nhìn thấy La Vô Địch lại tránh thoát công kích của Tàn Báo, tâm rơi xuống đáy cốc.

Một khi để cho La Vô Địch hồi khí trở lại, chính là ngày chết của bọn họ rồi.

- Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp rút lui!

Lăng Tiếu ở trong lòng khổ sở mà thầm nghĩ.

Song, đúng lúc này, lại là phong hồi lộ chuyển.

Phệ Huyết ma đao kia bị Tàn Báo ném đi cư nhiên lại vòng lại, lần nữa hướng Lăng Tiếu ám sát đi qua.

La Vô Địch cũng không nghĩ tới đao kia lại còn có thể công kích trở về, cho đến khi xuyên thấu lưng hắn mới phát hiện ra.

Mặc dù như thế, La Vô Địch lại còn không có chết, hắn che lại lỗ máu kia, nhanh chóng lấy ra mấy viên đan dược nuốt xuống.

Hắn kéo thân thể bị thương muốn chạy trốn.

Nhưng Phệ Huyết ma đao kia tựa như có linh tính, lại một lần nữa hướng hắn chém giết đi qua.

Thức hải của La Vô Địch bị thương nặng, lại bị một kích xuyên ngực, không tiếp tục có năng lực né tránh, liên tục bị Phệ Huyết ma đao chém mấy đao, rốt cục biến thành đèn đã cạn dầu.

- Cư... Cư nhiên là nhân... Nhân khí hợp...

La Vô Địch không cam lòng nhìn thanh Huyết đao kia lẩm bẩm nói.

Nói còn chưa xong, toàn thân chia làm vài đoạn hướng mặt đất rơi xuống.

Ở lúc Tàn Báo dẫn dắt Phệ Huyết ma đao, sau lưng cũng bị Cương Hoàng Hùng Sư oanh cho một cái, thân thể bị thương.

May mắn là La Vô Địch chết rồi, Cương Hoàng Hùng Sư cũng không sống

nổi nữa.

Bởi vì hắn và nó là ký chủ tớ khế ước, chủ nhân chết, linh thú cũng là sẽ chết theo.

Nhìn một người một thú chết đi, Lăng Tiếu cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng láy một gốc Ngũ giai trung cấp Dưỡng Thần thảo đáu giá được từ trên phách mại hội của Đổng gia ở Nam Thiên thành phục dụng xuống, lập tức điều chỉnh Khống Thần quyết toàn lực chữa trị tinh thần lực.

Còn Âm tôn giả cùng lam sắc Giao Long trong chiến đấu phát hiện La Vô Địch cư nhiên bị chém giết, bị sợ đến hết hồn.

Nàng một cái phân thần hết sức, gặp phải long vĩ của lam sắc Giao Long hung hăng quét qua, cả người bị bắn bay ra xa.

Tàn Báo nhân cơ hội phục dụng chữa thương đan dược, thu hồi Phệ Huyết ma đao hướng Âm tôn giả đuổi tới.

Hắn có tự tin ở dưới sự phối hợp của lam sắc Giao Long, có thể đem Âm tôn giả chém giết.

Đáng tiếc khi hắn hứng Âm tôn giả đuổi theo, lam sắc Giao Long lại bất động, hóa thành phiên bản thu nhỏ bay đến bên cạnh Lăng Tiếu, đem hắn bảo hộ lại.

Tàn Báo vội vàng dừng lại thân hình.

Âm tôn giả mặc dù bị thương, nhưng mà hắn cũng bị thương không nhẹ, để cho hắn cùng người ta một mình chiến đấu, hắn tạm thời cnf không có năng lực kia.

Âm tôn giả ổn định thân hình, liên tục phục dụng mấy viên đan dược, thầm khen nói:

- Không hổ là linh thú đẳng cấp cao, thiếu chút nữa muốn cái mạng già của ta.

Nàng nói xong, lại không để ý tới đám người Lăng Tiếu, hướng một cái phương hướng khác nhanh chóng lướt đi.

Tàn Báo cho là Âm tôn giả muốn chạy trốn, hắn cũng không có thực lực đem nhân gia ngăn lại, chỉ đành phải lui về bên cnahj Lăng Tiếu.

Đúng lúc này, một đạo tiếng kêu yêu kiều vang lên:

- A, Tiếu... Cứu ta!

Thời điểm Lăng Tiếu đang hấp thu tinh hoa linh thảo lại nghe được tiếng kinh hô của Vân Mộng Kỳ, tâm thần không yên, một ngụm máu tươi phun ra.

- Tiểu... Tiểu long, Tàn Báo nhanh đi cứu Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu vội vàng kinh hô.

Lam sắc Giao Long lần nữa biến lớn lên, hướng phương hướng Vân Mộng Kỳ bay đi.

Tàn Báo tự nhiên không cam lòng rơi ở phía sau, cũng đuổi tới.

Lăng Tiếu móc ra hai khỏa đan dược phục dụng xuống, miễn cưỡng bay lên, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Mộng Kỳ, ngươi ngàn vạn lần đừng có chuyện a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 793 - Cường Hành Thu Đồ Đệ. (1)

Vân Mộng Kỳ là nữ nhân hắn thích nhất trong lòng, căn bản không có bất kỳ một nữ nhân nào có thể thay thế vị trí của nàng.

Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ biến thành điên lên.

- Các ngươi không nên vọng động, đến gần nửa bước nữa, ta liền đầu tiên giết nàng.

Âm tôn giả trong tay nắm lấy cổ của Vân Mộng Kỳ, lạnh lùng uy hiếp nói.

Tàn Báo cùng lam sắc Giao Long không dám khởi xướng bất kỳ công kích nào.

Lăng Tiếu từ phía sau chạy tới hét lớn:

- Mau buông nàng ra, ta có thể để cho ngươi rời đi!

Âm tôn giả nghe được lời nói của Lăng Tiếu, ha ha phá lên cười:

- Quả nhiên là chê cười, bổn tôn muốn đi, các ngươi ai có thể ngăn được ta!

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng thả nàng?

Lăng Tiếu nắm chặt quyền đầu hỏi.

Âm tôn giả nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo thản nhiên nói:

- Yên tâm, ta sẽ không thương hại nàng, ta chỉ muốn nàng đáp ứng với ta một chuyện, ta lập tức liền thả nàng ra.

- Ngươi nói, chỉ cần ngươi không thương tổn đến nàng, chúng ta chuyện gì cũng đáp ứng ngươi.

Lăng Tiếu vội vàng đáp.

- Tốt, ta chỉ muốn nàng bái ta làm thầy, ta tự nhiên sẽ không làm khó nàng, còn có thể toàn lực àm tài bồi nàng.

Âm tôn giả nhẹ cười nói.

- Đây...

Lăng Tiếu nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào nữa mới tốt, hắn chẳng thể nghĩ tới đối phương có yêu cầu như thế.

- Minh Thủy môn? Làm sao quen tai như vậy?

Tàn Báo ở trong lòng thầm nói.

Vân Mộng Kỳ hồi khí trở lại nói:

- Ngươi tại sao muốn thu ta làm đồ đệ?

Thiên Tôn ở Tây bắc nhưng là tôn tại đỉnh thiên, siêu cấp cao thủ như vậy muốn thu đồ đệ đoán chừng người chạy tới bái sư có thể xếp hàng từ Tây Bắc tới Nam Vực cũng chưa hết.

Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ Thiên Tôn này mới vừa rồi còn cùng các nàng đánh đánh giết giết lại muốn thu nàng làm đồ đệ, trong chuyện này có

âm mưu gì hay không?

- Lý do rất đơn giản, bởi vì thiên phú của ngươi tương đối khá, phù hợp làm đồ đệ của ta.

Âm tôn giả đáp.

- Tiền bối, ngươi đã muốn thu nàng làm đồ đệ, ngươi trước nên thả nàng, ngươi khống chế nàng như vậy, nhìn không ra thành ý của tiền bối thu đồ đệ được.

Lăng Tiếu khiến cho chính mình tỉnh táo lại nói.

Hắn mặc dù đoán không ra tâm tư của nữ nhân này, nhưng mà đối phương nếu nói lên yêu cầu như thế, chuyện kia sẽ có chuyển cơ.

Đồng thời hắn bình phục tâm tình của mình, đem tinh hao của Dưỡng Thần thảo mới vừa rồi chưa có tiêu hóa tiếp tục luyện hóa hấp thu, lại truyền âm cho Tàn Báo tùy thời làm tốt chuẩn bị cứu người.

- Thả nàng, rất đơn giản!

Âm tôn giả hiện lên nụ cười thong dong, sau đó đem Vân Mộng Kỳ nới lỏng ra.

Vân Mộng Kỳ vội vàng hướng Lăng Tiếu bay tới, trực tiếp lao vào trong ngực của hắn.

Tàn Báo muốn nhân cơ hội xuất thủ với Âm tôn giả, Lăng Tiếu khoát tay ngăn trở hắn.

- Tiền bối quả nhiên không sợ chúng ta đổi ý?

Lăng Tiếu híp mắt hỏi.

- Ha ha, ta nếu dám thả nàng, tự nhiên không có gì phải sợ, cái đồ đệ này ta thu định rồi.

Âm tôn giả ha ha phá lên cười.

Tiếp theo, ở bên người nàng thoáng hiện ra một cái thân ảnh khổng lồ, cũng kèm theo một tiếng quái khiếu vang lên.

Khi thú ảnh kia thoáng hiện lên, lam sắc Giao Long lại không nhận chỉ thị của Lăng Tiếu, phát ra một đạo tiếng rống giận hướng thú ảnh kia vọt tới.

Thú ảnh kia đồng dạng phát ra một đạo tiếng tê minh, hướng lam sắc Giao Long nghênh đón.

Hai thú phảng phất chính là thiên sinh tử địch, hung hăng đấu lại với nhau.

Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ cùng Tàn Báo vội vàng lui ra, miễn cho bị liên lụy.

Bọn họ cũng mới nhìn kỹ hộ thân linh thú của Âm tôn giả là cái dạng gì.

Đây là một đầu lục giai cao cấp Lam Quan Bằng Điểu, từ đầu tới đuôi dài đến bảy, tám thước, đuổi chim màu lam phát diễm kia thoạt nhìn hết sức tôn quý chói mắt, một thân vũ mao tản ra lam sắc quang huy, cái miệng bén nhọn kia, móng vuốt cứng cáp hữu lực kia thoạt nhìn là cực kỳ hung hãn.

Long cùng Bằng vốn là thiên địch, lam sắc Giao Long là chi nhánh của Long tộc, mà Lam Quan Bằng Điểu lại là chi nhánh của Thiên Bằng nhất tộc, hai loại linh thú này đều chảy riêng huyết mạch Thần tộc của mình.

Cho nên lam sắc Giao Long cùng Lam Quan Bằng Điểu nhất định cũng là trời sinh tử địch.

Hai thú càng đấu đến hung ác, từng giọt thú huyết càng không ngừng vẩy ra, hai thú lẫn nhau đều có tổn thất.

- Như thế nào, cho dù ta thả nàng, các ngươi vẫn trốn không thoát lòng bàn tay của ta, chit cần nàng chịu bái ta làm thầy, nàng liền là đồ đệ của ta, ta tự nhiên sẽ không làm khó các ngươi, dĩ nhiên các ngươi muốn tiêu diệt thất phẩm tông môn này ta còn có thể giúp đỡ các ngươi một tay.

Âm tôn giả hết sức chắc chắn nói.

Lăng Tiếu ba người thần sắc đều có chút phức tạp.

Lăng Tiếu hướng về phía Vân Mộng Kỳ hỏi:

- Mộng Kỳ, cái này vẫn là tùy ngươi tới quyết định đi, vị tiền bối này thực lực kinh người, nàng làm sư phó của ngươi cũng không thiệt thòi.

- Không sai, cho dù ở trung vực lão thân cũng là có danh tiếng, Minh Thủy tông ta lại càng là Ngũ phẩm tông môn, ngươi có thể bái ta làm thầy đó là vinh hạnh của ngươi.

Âm tôn giả lộ ra thần sắc tự ngạo nói.

- Ngũ... Ngũ phẩm tông môn!

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đều là khẽ run lên.

Ở Tây Bắc hoặc Nam Vực lưỡng địa, phẩm cấp cao nhất bất quá là Thất phẩm tông môn, có thể tưởng tượng được thực lực cùng nội tình của nhân

gia mạnh bao nhiêu rồi.

Cũng khó trách nhân gia thực lực mạnh như vậy, còn mang theo hộ thân linh thú coa cấp như vậy.

Tàn Báo ở một bên ở trong lòng khinh bỉ nói:

- Chẳng qua là Ngũ phẩm tông môn thì có cái gì mà phải đắc ý, nhớ ngày đó Ma môn do ta sáng lập nhưng là Tứ phẩm tông môn.

- Bái ngươi làm thầy liền muốn cùng ngươi đi trung vực sao?

Vân Mộng Kỳ mở miệng hỏi.

Nói thật, trong lòng của nàng là có chút động tâm.

Có thể có được một cường giả như vậy giáo đạo, thành tựu ngày sau của nàng nhất định sẽ cao hơn, tuyệt đối sẽ không dừng bước ở Địa Hoàng giai.

- Cái này là dĩ nhiên, bổn tôn rời đi tông môn du lịch mười mấy năm cũng là lúc trở về rồi, ngươi bái ta làm thầy sau này sẽ là đệ tử của Minh Thủy môn ta, dĩ nhiên cùng ta trở về tông môn cùng ta cử hành nghi thức nhập tông.

Âm tông giả đáp.

Vân Mộng Kỳ hướng Lăng Tiếu nhìn thoáng qua, tiếp theo hướng về phía Âm tôn giả nói:

- Tiền bối ta nhưng không có cái phúc khí kia, ta không muốn rời khỏi phu quân của ta.

Âm tôn giả sửng sốt một chút, nói tiếp:

- Ngươi nhưng đã suy xét kỹ, ngươi nếu không đáp ứng, hừ hừ... Chớ trách bổn tôn lòng dạ độc ác rồi.

- Tiền bối ngươi đây là muốn cường hành thu đồ đệ sao?

Lăng Tiếu giương lên lông mày một chút nói, ánh mắt còn thỉnh thoảng chú ý tới lam sắc Giao Long

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 794 - Cường Hành Thu Đồ Đệ. (2)

- Ngươi có thể cho là như thế, bổn tôn du lịch nhiều năm vì chính là muốn thu một cái đồ đệ vừa lòng đẹp ý, hôm nay coi trọng dĩ nhiên sẽ không buông tha cho, nữ oa tử, ngươi cần phải suy xét ch kỹ, lấy thiên phú của ngươi ta tuyệt đối có thể để cho ngươi trong ba năm trở thành Địa Hoàng giai, trong 50 năm thành tựu Thiên Tôn giai.

Âm tôn giả uy hiếp kèm theo hấp dẫn nói.

- Cho dù chết ta cũng không muốn rời khỏi phu quân của ta.

Vân Mộng Kỳ kề sát Lăng Tiếu cầm tay của hắn rất là kiên định nói.

Lăng Tiếu cảm nhận được tình yêu của Vân Mộng Kỳ đối với hắn, trong lòng cảm thấy dị thường cảm động.

- Mộng Kỳ, ta xem... Ngươi nên đáp ứng vị tiền bối này đi!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Tình thế hôm nay người ta mạnh hơn, huống chi điều kiện mà đối phương ném ra không kém, nếu như Vân Mộng Kỳ có thể đến địa phương càng tốt hơn để tu luyện, Lăng Tiếu tự nhiên thay nàng cao hứng, ngày sau hắn cũng muốn đến Trung vực đi xông xáo một phen, đến lúc đó lại đi tìm nàng cũng không khó khăn.

- Tiểu tử ngươi thức thời, nếu như ngươi cũng có hứng thú mà nói..., ta nhưng thay một vị sư huynh khác của ta thu ngươi làm đồ đệ, hai người các

ngươi cùng nhau đến Minh Thủy môn chúng ta đồng dạng cũng có thể ở chung một chỗ.

Âm tôn giả nhẹ cười nói.

- Tiếu, ngươi tại sao có thể đáp ứng nàng, chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ta ở chung một chỗ?

Vân Mộng Kỳ không rõ hỏi.

- Dĩ nhiên là không phải!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo thâm tình nhìn nàng nói:

- Kỳ thật ta sớm liền định đi Trung vực xông xáo một phen, vốn định sau khi đem Trọng Kiếm môn tiêu diệt, trở về theo Vận nhi đi đến đoạn thời gian cuối cùng kia với nàng, lại trở về nhà ta xem một chút, ta liền sẽ đi, hôm nay vị tiền bối này nếu muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi liền đáp ứng nàng, nhân cơ hội tới Trung vực trước hiểu biết tình huống, ngày sau ta nhất định tới tìm ngươi, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ không tách ra nữa.

- Nhưng mà... Thời điểm gặp mặt lần sau phải bao lâu?

Vân Mộng Kỳ rất là không muốn nói.

- Cũng không cần bao lâu, nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm, chúng ta phải đem ánh mắt nhìn đến lâu dài một chút, hôm nay thực lực của chúng ta còn yếu, chờ chúng ta có thực lực để có thể nắm giữ được vận mệnh của chính mình, người nào cũng không thể tách ra chúng ta.

Lăng Tiếu nói.

Hắn cảm giác sao lại không nỡ tách ra Vân Mộng Kỳ được, nhưng mà tu hành một đường tịch mịch lâu dài, mấy năm căn bản không coi là cái gì.

Ngày sau muốn tới Trung vực, Vân Mộng Kỳ đã có người trước một bước mang nàng rời đi, đây càng hợp với ý tứ của hắn.

Ngày sau Vân Mộng Kỳ đối với Trung vực có điều hiểu rõ, hắn đến Trung vực làm chuyện gì cũng thuận tiện nhiều lắm.

Chia lìa ngắn ngủi đổi lấy ở chung một chỗ lâu dài hơn, Lăng Tiếu cảm thấy có lời.

Vân Mộng Kỳ ngắm nhìn ánh mắt của Lăng Tiếu, do dự một chút đáp:

- Ta đáp ứng ngươi, nhưng mà ngươi nhất định phải nhanh chóng tìm ta, bằng không... Ta nhất định trở về tìm ngươi, cho dù tìm đến chân trời góc bể, ta nhất định phải tìm được ngươi.

Lăng Tiếu vuốt mũi của Vân Mộng Kỳ một cái nói:

- Yên tâm đi, ta đáp ứng ngươi chuyện này nhất định sẽ làm được, đến lúc đó không có người nào có thể ngăn cản được chúng ta.

Vân Mộng Kỳ nặng nề gật đầu nói:

- Ừ, ngươi trở về đem chuyện này nói cho phụ thân của ta biết đi, ta biết ngươi không thích hắn, nhưng hắn dù sao... cũng là nhạc phụ của ngươi!

- Ha ha, đó là dĩ nhiên!

Lăng Tiếu sảng khoái cười nói, tiếp theo hắn hướng về phía Âm tôn giả nói:

- Tiền bối, Mộng Kỳ liền giao cho ngươi, hi vọng ngươi đừng sai sót đệ tử, muốn hảo hảo chiếu cố dạy nàng, nếu như sau này ta đến Minh Thủy môn phát hiện Mộng Kỳ có cuộc sống không tốt, ta nhất định sẽ vì nàng đòi cái công đạo.

- Đó là dĩ nhiên, nàng là đệ tử duy nhất của bổn tôn, tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

Âm tôn giả hứa hẹn đáp.

Lăng Tiếu gật đầu, tiếp theo đối với lam sắc Giao Long kinh quát lên:

- Tiểu long trở lại cho ta!

Âm tôn giả cũng mở miệng nói:

- Bằng, trở lại!

Lam sắc Giao Long cùng Lam Quan Bằng Điểu riêng mình không cam lòng gào thét mấy tiếng rồi mới lùi trở về.

Hai thú toàn thân đều là vết máu loang lổ, da thịt cũng rụng rất nhiều, có thể thấy được mới vừa rồi đả đấu có bao nhiêu tàn nhẫn.

Bất quá nhìn lông của Lam Quan Bằng Điểu đều sắp rụng hết, Lăng Tiếu cũng biết vẫn là lam sắc Giao Long so với đối phương muốn cường hãn hơn một bậc.

- Tốt lắm, Mộng Kỳ đi bái kiến sư phụ của ngươi đi.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Vân Mộng Kỳ một cái nói.

Vân Mộng Kỳ gật đầu, sau đó ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu thật chặt, lại hôn Lăng Tiếu một chút, mới cực kỳ không muốn đi đến bên cạnh Âm tôn giả khom mình hành lễ nói:

- Đồ nhi Vân Mộng Kỳ bái kiến sư phụ!

- Ha ha, tốt tốt... Sư phụ họ Âm tên Hà, sau này ngươi chính là đồ đệ duy nhất của ta, ngày sau hồi tông môn lại vì ngươi chính danh.

Âm tôn giả hết sức đắc ý đáp.

Chẳng qua là trong tiếu dung của nàng, không có ai phát hiện ra thần mang quỷ dị lướt qua.

- Sư phụ, chúng ta còn muốn đi diệt Trọng Kiếm môn, ngươi giúp chúng ta một phen sao?

Vân Mộng Kỳ nhân cơ hội nói.

- Không thành vấn đề, vẻn vẹn là Thất phẩm tông môn dám đắc tội với đệ tử ta, vi sư vì ngươi hết giận đi!

Âm tôn giả không chút suy nghĩ đáp ứng xuống.

- Cái này... Cũng không cần làm phiền tiền bối đi?

Lăng Tiếu từ bên cạnh nói.

Nhưng mà Âm tôn giả căn bản không có để ý tới hắn, mà là kéo tay Vân Mộng Kỳ liền hướng phương hướng của Trọng Kiếm môn bay đi.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói:

- Có sức lao động miễn phí cũng không tồi.

Kỳ thật, Lăng Tiếu hoàn toàn từ đầu không nghĩ cự tuyệt hỗ trợ của Âm tôn giả, hắn hiện tại tinh thần lực suy yếu cũng là không tiếp tục động thủ được nữa rồi, có người hỗ trợ diệt Trọng Kiếm môn, hắn cớ sao mà không đồng ý đây?

Trên Trọng Kiếm môn, La Siêu Toàn cùng một đám trưởng lão đều bay đến giữa không trung nhìn phương hướng Trọng thành, vẻ mặt dị thường ngưng trọng.

Bọn họ cũng có thể cảm ứng được va chạm của năng lượng cường đại, công kích giống như hủy diệt kia chỉ sợ Trọng thành có không ít địa phương bị trùng kích phá hư hầu như không còn đi.

- Môn chủ không cần lo lắng, lão tổ tông cùng Âm tôn giả liên thủ, ở trong Tây Bắc không ai có thể địch nổi.

Mọt gã trưởng lão đời trước của Trọng Kiếm môn sâu kín nói.

- Nói thì như thế, nhưng mà đối phương tựa hồ cũng rất mạnh, bằng không lão tổ tông làm sao còn chưa trở về?

La Siêu Toàn đáp.

Tên trưởng lão đời trước kia không có nói tiếp, bởi vì hắn biết La Siêu Toàn nói rất đúng sự thật.

Nếu như đối thủ chỉ là mạnh bình thường, lấy thực lực của lão tổ tông bọn họ nhất định là dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà lão tổ tông bọn họ đã chạy tới lâu như vậy rồi, lại còn không thể

giải quyết, có thể thấy được đối thủ ít nhất cùng là một cái cường giả cùng giai với lão tổ tông của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 795 - Trọng Kiếm Môn Diệt Vong. (1)

Khi năng lượng ba động bên trong trọng thành dừng lại, người của Trọng Kiếm môn thần sắc càng phát ra khó coi.

Bởi vì bọn họ đột nhiên phát hiện mất đi khí tức của lão tổ tông bọn họ.

Bọn họ cũng cảm thấy một cái bàn tay vô hình lặng lẽ bóp chặt cổ họng, để cho bọn họ thở không nổi.

La Vô Địch luôn luôn là cột trụ tinh thần của bọn họ, cũng là chỗ dựa vào để cho bọn họ có thể một mực duy trì danh tiếng Thất phẩm tông môn, nếu như lão đã xảy ra chuyện gì, những ngày an nhàn của bọn họ cũng chấm dứt.

- Môn chủ, nếu không chúng ta qua đi xem một chút?

Tên trưởng lão vừa mới nói chuyện kia nói.

La Siêu Toàn do dự một chút nói:

- Quên đi, nếu như... Ngay cả lão tổ tông cũng không làm gì được đối phương, chúng ta đi qua cũng vô ích.

Trong lúc nhất thời, tất cả trưởng lão của Trọng Kiếm môn sắc mặt đều trở nên khó coi không thôi.

Bọn họ phảng phất cảm thấy ở phía trên tông môn của bọn họ dần dần bị màu đen bao phủ rồi.

Bọn họ đều đáp xuống trên chủ phong, không có ai dám tự mình rời đi, bọn họ đều đang đợi lão tổ tông của bọn họ trở về.

Một lúc lâu sau, La Siêu Toàn càng phát ra cảm giác không ổn.

- Cửu trưởng lão ở đâu?

La Siêu Toàn trầm giọng nói.

Một gã cao cấp Vương giai đi ra đáp:

- Môn chủ, có ta!

- Truyền lệnh xuống, để cho đệ tử các phong rời đi tông môn, càng xa càng tốt!

La Siêu Toàn hàm chứa thanh âm khàn khàn nói.

- Môn chủ không thể a!

Tất cả trưởng lão đều là thần sắc đại biến kinh hô.

- Ai, lão tổ tông hắn... Hắn đi rồi!

La Siêu Toàn khoát tay áo thần sắc chán chường nói.

Hắn cũng không muốn đối mặt với cái sự thật này, nhưng mà hắn đối vứi khí tức của lão tổ tông vẫn là rất quen thuộc, mới vừa rồi hắn đã cảm ứng khí tức của lão tổ tông rơi xuống, cuối cùng là trực tiếp đoạn tuyệt.

Hắn một mực đều đang cảm ứng cùng tìm tòi, nhưng mà trừ vài cỗ khí tức

xa lạ ra quả thật không thể cảm ứng được khí tức của lão tổ tông hắn. Chiếu theo tình hình này, có thể tưởng tượng được thực lực của đối phương là kinh khủng cỡ nào.

Hiện tại không đem đệ tử mang đi, chỉ sợ đợi nhân gia giết tới, chính là tai họa ngập đầu của Trọng Kiếm môn bọn họ.

- Môn chủ, chúng ta sống chết cùng tông môn.

Một tên trưởng lão dẫn đầu hô.

Tiếp theo, những người còn lại đều là cùng kêu lên nói:

- Chúng ta sống chết cùng tông môn!

- Chư vị trưởng lão, đừng hành động theo cảm tính, ta hiện tại lấy danh nghĩa của môn chủ, lệnh cho các ngươi mang theo các đệ tử rời đi.

La Siêu Toàn tinh thần sắc lạnh xuống hét lớn.

- Môn chủ!

Tất cả trưởng lão đều quỳ xuống cùng hô nói.

Đúng lúc này, hai đạo nhân ảnh từ xa bay đến gần.

- Âm... Âm tôn giả!

La Siêu Toàn nhìn thấy người đến, vui mừng gọi hô.

Vị Âm tôn giả này nhưng là cùng đi với lão tổ tông bọn họ, nàng có thể trở

về đây, nói không chừng còn có sinh cơ nhất định.

Những trưởng lão của Trọng Kiếm môn kia đều hướng Âm tôn giả nhìn sang, bọn họ đều đang nhìn Âm tôn giả có hay không đưa lão tổ tông bọn họ cùng nhau mang về.

- Ân, người không sai biệt lắm đều đến đông đủ đi!

Âm Hà nhìn thoáng qua mười mấy tên trưởng lão Vương giai đến Địa Hoàng giai của Trọng Kiếm môn nhàn nhạt nói.

- Âm tôn giả, lão... Lão tổ tông nhà ta ở đâu?

La Siêu Toàn không rõ ý tứ của Âm tôn giả, bất quá cũng không quan tâm nàng nói gì, hắn chỉ muốn biết tin tức của lão tổ tông hắn.

- Đợi lát nữa các ngươi sẽ nhìn thấy hắn!

Âm tôn giả âm u nói.

La Siêu Toàn cùng một đám trưởng lão đều là lộ ra sắc mặt vui mừng.

Bọn họ đều cho là La Vô Địch cũng chưa chết, một khỏa trái tim lo lắng đều buông lỏng xuống.

Ai ngờ Âm Hà kia phát ra vài tia cười lạnh hướng về Vân Mộng Kỳ ở một bên nói:

- Đồ nhi nhìn cho tốt, ta đây liền vì ngươi mà hết giận đi.

Dứt lời, Âm Hà toàn thân nở rộ ra một mảnh địa dương triều thủy, phiến triều thủy này lại là hiện lên màu xám tro, lộ ra trận trận âm lãnh chi khí, làm

cho người ta cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Một đám trưởng lão của Trọng Kiếm môn ai cũng không ngờ tới Âm Hà lại đột nhiên xuất thủ, đều không có phòng bị gì liền bị hôi sắc triều thủy kia bao phủ lại.

- Nguy rồi, mọi người chạy mau!

Một gã cao cấp Địa Hoàng phản ứng nhanh nhất, kinh hồ một tiếng, vội vàng đánh ra công kích cường đại nhất oanh hướng Âm Hà.

Đáng tiếc, ở trong tiểu phương thế giới sắp viên mãn của Âm Hà, công kích của hắn căn bản không tạo nên tác dụng gì.

Tất cả trưởng lão của Trọng Kiếm môn đều kinh hoảng, từng người đều rối rít làm ra công kích mạnh nhất.

Đáng tiếc, thực lực đẳng cấp chênh lệch quá xa, chẳng qua là đang làm công dã tràng.

Những hôi sắc thủy triều kia ở dưới sự thao túng của Âm hà hóa thành từng đạo lợi nhận hướng những trưởng lão của Trọng Kiếm môn kia giảo sát mà đi.

Phốc phốc!

Trong nháy mắt, liền có ba tên Vương giai trưởng lão bị chặn ngang giảo sát mà chết.

- Khốn kiếp, nhất định là ngươi giết lão tổ tông nhà ta, ta và ngươi liều mạng.

La Siêu Toàn phẫn nộ rống lên một tiếng, trong tay nhiều ra một thanh cự kiếm linh khí.

Hắn chém liên tục hơn một trăm kiếm, mỗi một kiếm đều tản ra công kích Thổ thuộc tính đáng sợ, đem những triều thủy kia oanh đến tan rã.

- Hừ, làm giãy dụa vô vị!

Âm Hà quát lạnh một tiếng, giơ tay lên, một mảnh triều thủy giống như là kinh đào hải lãng hướng La Siêu Toàn trùng kích vào.

- Môn chủ, các ngươi đi mau, ta cùng các nàng liều mạng.

Một gã cao cấp Địa Hoàng rống lớn một tiếng, trong nháy mắt đem La Siêu Toàn đẩy ra, đem triều thủy xông tới kia đỡ lấy, đồng thời lại dẫn bạo đan điền của mình.

Ầm!

Cao cấp Địa Hoàng tự bạo, phát ra tiếng nổ tung kinh người.

Tiểu phương thế giới của Âm Hà bị chấn đến rung chuyển lên, triều thủy trong nháy mắt giải tán rồi.

Những trưởng lão của Trọng Kiếm môn kia rối rít thoát khốn, hướng phương hướng bất đồng chạy trốn.

- Quý trưởng lão!

La Siêu Toàn khổ sở gào thét nói.

Hắn hiện tại trong lòng tức giận tới cực điểm, hắn không rõ vì sao lúc trước

Âm tôn giả được lão tổ tông bọn họ đối tốt như thế lại trở về chém giết bọn họ.

Chẳng lẽ nàng cùng một nhóm người khác là đồng bọn muốn mưu đồ địa bàn Trọng Kiếm môn bọn họ?

Hiện tại đây hết thảy đều không trọng yếu, quan trọng là... Có thể chạy trối chết hay không.

Âm Hà cũng không ngờ tới lại có người liều mạng như vậy, lựa chọn tự bạo.

Nàng xem thấy trưởng lão ở chung quanh chạy trốn, chỉ cảm thấy tức giận không thôi.

Mới vừa thu đệ tử, nàng cũng không muốn ở trước mặt đệ tử mất hết mặt mũi.

- Các ngươi trốn được không?

Âm Hà phát ra cười lạnh, thân ảnh nhanh chóng chớp động lên.

Trong lúc nhất hời, phảng phất xuất hiện mười mấy cái Âm Hà, hóa ra mười mấy phương hướng làm ra công kích.

Từng đạo công kích thuộc tính đáng sợ hướng bốn phương tám hướng oanh tới.

Phốc phốc!

Trong nháy mắt liền có không ít trưởng lão của Trọng Kiếm môn bị phách thành thịt vụn.

- Ta liều mạng với ngươi!

Một gã trung cấp Địa Hoàng lợi dụng tốc độ nhanh nhất hướng Âm Hà vọt tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 796 - Trọng Kiếm Môn Diệt Vong. (2)

Hắn muốn lợi dụng uy lực tự bạo để chế tạo cơ hội cho đồng bọn của mình chạy trốn.

- Ngươi có tư cách đó sao?

Âm Hà đạm mạc nói một câu, trong tay giương lên, trực tiếp đem hắn phách chết.

Hắn ngay cả cơ hội nhích tới gần Âm Hà cũng không có liền chết rồi.

La Siêu Toàn dùng hết tốc lực chạy trốn, nghe được từng đạo tiếng kêu thảm thiết ở phía sau, trong lòng đang rỉ máu.

Cơ nghiệp mấy ngàn năm của tông môn ở trong một ngày này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hắn không rõ bọn họ lúc nào chọc phải kẻ địch mạnh như vậy, ngay cả một điểm đầu mối cũng không có, tông môn cứ như vậy phá hủy, trong lòng hắn đang hận a!

Kỳ thật, La Siêu Toàn cũng không biết, đây hết thảy đều là do hai cái nhi tử của hắn tạo nghiệt.

La Siêu Toàn còn chưa chạy tới phạm vi an toàn, thì hai gã thanh niên ngăn ở trước mặt hắn.

- Cút ngay cho ta!

La Siêu Toàn một khắc cũng không muốn làm lỡ, rống lớn một tiếng, linh khí họa xuất ra một đạo kiếm khí khổng lồ, ý đồ muốn đem hai người nhất cử chém giết.

- Giun dế cũng dám ở trước mặt thiếu gia chúng ta càn rỡ!

Tàn Báo hừ lạnh một tiếng, Phệ Huyết ma đao ở trong tay đơn giản tự nhiên mà chém tới.

Kiếm khí của La Siêu Toàn bị đao mang oanh tán, đao mang còn lấy một loại tốc độ nhanh chóng tuyệt luân hướng hắn chém xuống.

La Siêu Toàn hoảng hốt, hắn làm sao nghĩ tới tùy tiện đụng vào thanh niên cũng lợi hại như thế, hắn muốn né tránh, tuy nhiên lại phát hiện thân thể không thể động đậy.

Hắn thấy được một phiến huyết hải vô biên, từng cá huyết thủ bắt lấy hắn, dao mang kia từ phía trên chém tới.

- Không!

La Siêu Toàn cả gan đều nứt ra rồi mà rống to!

Phốc!

Hắn bị Tàn Báo một đao chém thành hai nửa, huyết vụ tràn ngập bầu trời.

- Đi thôi!

Lăng Tiếu đạm mạc nhìn một cái, dẫn đầu hướng Trọng Kiếm môn đuổi tới.

Tàn Báo gật đầu, đem linh khí cùng không gian giới của La Siêu Toàn toàn

bộ thu vào, để cho thiếu gia hắn kiểm duyệt.

Hắn biết thiếu gia hắn thích nhất là kiểm duyệt loại tiện ghi có sẵn này.

Khi Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chạy tới Trọng Kiếm môn, Âm Hà đã lợi dụng thực lực đáng sợ của nàng cơ hồ đem Trọng Kiếm môn quét ngang đến sạch sẽ rồi.

Vô số cỗ thân ảnh chết rụng, từng bãi máu huyết chói mắt.

- Sư phụ, quên đi, bỏ qua cho những người khác đi.

Vân Mộng Kỳ không đành lòng khuyên.

Võ giả Vương giai trở lên của Trọng Kiếm môn cơ hồ bị Âm Hà giết hết rồi, nàng lại còn muốn đem những người dưới Vương giai kia toàn bộ chém giết, Vân Mộng Kỳ xem không được nữa rồi.

Đây chính là gần vạn tính mạng con người a!

Âm Hà thu tay, cực kỳ lạnh lùng nói:

- Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại mọc!

Vân Mộng Kỳ mặc dù rất đồng ý thuyết pháp của Âm Hà, nhưng mà nàng lại không cách nào làm được giết chóc tàn nhẫn như thế.

Âm Hà nhìn thần sắc mất tự nhiên của Vân Mộng Kỳ, chậm lại ngữ khí nói:

- Quên đi, ngươi đứa nhỏ này thiện lương cũng không biết là chuyện tốt hay xấu, đến trung vực không thể như vậy nữa, bằng không thiệt thòi cũng chính là ngươi.

- Vâng, sư phụ, đồ nhi biết rồi!

Vân Mộng Kỳ đáp.

Âm Hà nhìn tới Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử, nơi này liền giao cho ngươi xử trí, ta muốn mang Mộng Kỳ trở về trung vực!

Lăng Tiếu gật đầu đáp:

- Đa tạ tiền bối tương trợ!

Tiếp theo hắn hướng về phía Vân Mộng Kỳ quang đi ánh mắt nhu tình thản nhiên nói:

- Mộng Kỳ bảo trọng, nhớ phải chờ ta!

Trong mỹ mâu của Vân Mộng Kỳ dâng lên hơi nước khó chịu sâu kín đáp:

- Tiếu, ngươi bảo trọng, nhớ phải nhất định tới tìm ta!

Hai người đơn giản nói lời tạm biệt, Vân Mộng Kỳ rốt cục đi theo Âm Hà rời đi chạy tới Trung vực.

Lăng Tiếu cực kỳ không muốn, hắn nhìn thân ảnh của Vân Mộng Kỳ biến mất lẩm bẩm nói:

- Mộng Kỳ, thời điểm lần sau gặp lại, ta tuyệt sẽ không để cho ngươi rời đi khỏi ta nửa bước.

Trọng Kiếm môn bị cướp sạch, tất cả cao tầng toàn bộ bị chém giết!

Tin tức này trong nháy mắt từ Trọng thành truyền ra, ở Tây Bắc đưa tới sóng lớn đột nhiên!

Không có bao nhiêu người biết Trọng Kiếm môn vì sao mà bị diệt.

Chỉ là những người khác truyền tới, là bởi vì Trọng Kiếm môn đắc tội với thanh niên thiếu gia cùng tiểu thư của đại phiệt nào đó trong Trung vực, do đó dẫn tới họa diệt tông, cũng có người truyền ra là bởi vì Trọng Kiếm môn đạt được dị bảo nào đó mới rước lấy cường giả cướp đoạt, cũng có người truyền ra là hai lão tổ của Quang Tinh điện cùng Mị tông liên thủ đem tất cả người của Trọng Kiếm môn giết hết...

Đủ loại tin đồn, truyền đến có bài bản hẳn hoi.

Nhưng chỉ có loại tin đồn thứ nhất là có không ít người chứng thực có bảy phần có thể tin được, bởi vì từng có người chính mắt được quan chú cuộc chiến kinh thế kia.

Tin tức này sau khi truyền ra, lục tục có trưởng lão các tông phủ xuống truy xét xác nhận chuyện này.

Bất quá, mục đích cuối cùng của bọn họ chỉ là muốn biết Trọng Kiếm môn có tồn tại trên danh nghĩa thật hay không, về phần hung thủ kia căn bản không phải bọn họ muốn trêu chọc.

Nhân gia nếu có thể diệt Trọng Kiếm môn, có thể tưởng tượng được thực lực của nhân gia mạnh bao nhiêu.

Trải qua kiểm chứng, Trọng Kiếm môn xác xác thực thực tất cả cao tầng toàn bộ chết hết, chỉ còn lại một chút chấp sự cùng đệ tử, bất quá cũng không

có bao nhiêu người dám ở lại bên trong tông, sợ nhân gia tiếp tục vòng giết trở lại.

Cho dù nhân gia bỏ qua cho bọn họ, nhưng mà bọn họ cũng biết thế lực khác chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cơ hội đánh chó mù đường, Trọng Kiếm môn bọn họ vẫn là nhất định biến mất trong dòng sông lịch sử rồi.

...

Trên Quang Minh đỉnh của Quang Tinh điện.

Một gã lão giả tóc trắng xóa nắm quyền trượng sau khi nghe được diện chủ giảng thuật, trong mắt chớp động lên thần mang khiến cho người ta rung động. Sau một lúc lâu hắn trầm mặc, mới mang theo thanh âm khàn khàn nói:

- Những năm này Trọng Kiếm môn cũng là lớn lối đủ rồi, tốt cục chọc phải người không nên dây vào, thậ cho là ở Tây Bắc liền chỉ có mấy lão bất tử chúng ta đối với bọn họ có uy hiếp, ai ngờ trên đại lục này cao thủ nhiều không kể xiết, lão quái vật lánh đời lại càng không ít.

Hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Truyền lệnh xuống để cho người ta mật thiết chú ý đến động tĩnh của Ma Ảnh môn, cũng ước thúc trong ngoài điện mọi người không thể tùy tiện gây chuyện sinh sự, một khi có đệ tử không nghe lời liền giết.

Tên điện chủ của Quang Tinh điện kia khẽ cung kính khom người nói:

- Vâng, lão điện chủ!

Tiếp theo hắn lại hỏi:

- Chúng ta có muốn hay không đem địa bàn của bọn hắn tiếp thu?

Tên bạch phát lão giả kia khoát tay áo nói:

- Muốn tới cũng vô dụng, không bằng không cần! Để cho tông môn lân cận bọn họ chém giết đi.

- Vâng, lão điện chủ!

Điện chủ Quang Tinh điện đáp một tiếng cung kính thối lui ra khỏi đại điện.

Sau khi điện chủ Quang Tinh điện kia rời đi, lão giả kia nhẹ thở dài một tiếng nói:

- Thế ba chân đã bị phá, không biết nhà ai sẽ ở trong trăm năm đi lên để bổ sung a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 797 - Chiến Hậu

Trong Đào Hoa cốc của Mị tông.

Trong sơn cốc này trồng dầy hoa đào, trên cây kết xuất từng đóa tiểu hoa màu hồng nhạt kiều diễm ướt át, thoạt nhìn mỹ luân mỹ hoán, khiến người ta hoa mắt không thôi.

Ở giữa vườn đào thỉnh thoảng có từng đạo thân ảnh nổi bật xuyên qua, thỉnh thoảng còn truyền ra trận trận tiếng cười duyên.

Ở chỗ trung ương nhất của Đào Hoa cốc, trước một phòng trúc, nước suối chảy róc rách, linh điểu đê minh, hoa hương thơm ngát.

Trước phòng trúc, một gã phụ nhân thoạt nhìn bất quá năm mươi tuổi ngồi ở trên ghế trúc, phía sau có hai tuyệt sắc mỹ nữ đang bóp nhẹ bả vai cho nàng, lộ ra bộ dáng nhàn nhã tự đắc.

Nếu như Lăng Tiếu ở nơi này mà nói, nhất định sẽ nhìn một cái liền nhận ra một cái mỹ nữ trong đó đang giúp phụ nhân bóp vai lại là sư tỷ Ngọc Liệt Diễm của Xích Viêm phong ở tông môn hắn.

Một nữ tử khác cũng không xa lạ gì, là Vũ Mị Nương đã gặp qua ở trong bí cảnh Trấn Thiên tông.

- Sư phụ, chúng ta phụng dưỡng có được hay không a?

Vũ Mị Nương phát ra thanh âm giống như chim oanh hỏi.

Pụ nữ kia vẫn nhắm hai mắt, chỉ là khẽ lên tiếng:

- Coi như cũng được!

Vũ Mị Nương lộ ra sắc mặt vui mừng, tiếp theo hướng về phía Ngọc Liệt Diễm sử đi một cái ánh mắt mới nói:

- Vậy sư phụ, chúng ta muốn mang sư muội trở về gia tộc nàng một chuyến, đem chuyện nàng bái nhập Mị tông chúng ta nói cho trưởng bối của nàng biết có được hay không?

Phụ nữ kia tựa hồ không nghe thấy lời nói của Vũ Mị Nương, như cũ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Qua một lúc lâu sau, phụ nhân kia mới nói:

- Đừng cho là ta không biết tiểu tâm tư của các ngươi, đơn giản chính là muốn đi hỏi thăm ngươi giết lên Trọng Kiếm môn có phải hay không là người nam nhân của Tiểu Diễm ngươi hay không mà thôi, các ngươi cũng không nghĩ một chút xem hắn có năng lực đi ra khỏi bí cảnh sao? Cho dù là đi ra dược, hắn có năng lực diệt được Trọng Kiếm môn sao? Tiểu Diễm, ngươi nếu như đã bái vào môn hạ chúng ta, mà Trọng Kiếm môn đã bị diệt, ngươi liền an tâm ở chỗ này tu luyện đi, gia tộc ngươi ở bên kia ta sẽ phái người đi báo cho.

Vũ Mị Nương hướng về phía Ngọc Liệt Diễm quang đi ánh mắt áy náy.

Trong mỹ mâu của Ngọc Liệt Diễm lộ ra mấy phần ảm đạm, tiếp theo đối với mỹ phụ kia nói:

- Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ dốc lòng tu luyện.

- Ừ, đây là được rồi, ngươi cùng Mị nương đều là trời sinh mị cốt, thành tựu tương lai liền so sánh với vi sư thì cao hơn nhiều, nam nhân cuối cùng chỉ là khách qua đường trong sinh mệnh của các ngươi, ngàn vạn lần không nên vùi thân vào trong đó, đó chỉ là độc dược trí mạng của các ngươi biết không?

Phụ nhân nhàn nhạt nói.

- Đệ tử biết rồi!

Nhị nữ cùng kêu lên đáp.

....

Sau khi Tử Thiên tông nhận được chuyện tình Trọng Kiếm môn bị diệt, tất cả cao tầng đều là mừng rỡ vạn phần, đồng thời trong lòng càng đối với đáng sợ của Lăng Tiếu có sâu hơn một tầng hiểu biết. Bọn họ hiện tại đều là ở trong lòng đối với Lăng Tiếu càng thêm sợ hãi rồi.

Bên trong đại điện của Tử Thiên tông, tông chủ Vân Hùng cùng với chư trưởng lão đều ở trong đó.

Vân Hùng ở thượng thủ hướng về phía Mộc Hòe hỏi:

- Mộc sư huynh, không biết Lăng trưởng lão đã trở lại hay chưa?

Kể từ sau khi Mộc Hòe ở trước đó thiếu chút nữa thoát khỏi tông môn, Vân Hùng đối với Mộc Hòe liền một mực lấy 'Sư huynh" để xưng hô, có thể thấy được hắn cũng không dám làm ra bộ dáng gì với Mộc Hòe rồi.

Hôm nay Lăng Tiếu cường thế như thế, hắn tự nhiên càng sẽ cực lực lấy lòng Mộc Hòe, chỉ cần Mộc Hòe vẫn trung thành như một, vậy Lăng Tiếu cũng sẽ không thoát khỏi tông môn. Chỉ cần Lăng Tiếu tiếp tục lưu lại nơi

này, vậy thì tương đương với Tử Thiên tông có một cây định hải thần châm, bên trong trăm năm nói không chừng có thể hướng đến cảnh giới Thất phẩm tông môn xuất phát.

Mộc Hòe khẽ lắc đầu nói:

- Hắn hẳn là sớm trở lại, bất quá cũng không trở về tông môn, chỉ là để cho một gã chấp sự ở bên trong thành mang theo một cái tin tức trở lại mà thôi!

- Mang theo tin tức gì?

Vân Hùng hỏi.

- Hắn để cho ta chuyển cáo tới tông chủ ngươi, Mộng Kỳ đứa bé kia đã được Thiên Tôn tự xưng là đến từ Minh Thủy tông của Trung vực thu làm đồ đệ, hiện tại đã đi Trung vực rồi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về.

Mộc Hòe đáp.

- Cái gì, Mộng... Mộng Kỳ nàng đi Trung vực rồi?

Vân Hùng kinh ngạc nói.

Những trưởng lão khác đang ngồi tất cả đều là lộ ra vẻ khiếp sợ.

Trung vực là võ học thánh địa mà bất kỳ võ giả nào đều hướng tới, nơi đó của cải dồi dào, tông phái môn phiệt nhiều như rừng rậm, cường giả lại càng nhiều vô số kể, kỳ trân dị bảo chỗ nào cũng có.

Ở loại địa phương tu luyện nhân tài đông đúc, tài nguyên hùng hậu này muốn không cố gắng tiến giai cũng khó khăn.

Nhưng mà nơi đó cũng đồng dạng là một cái sát lục chia địa tàn khốc.

Bất kỳ võ giả nào có thể không chút lý do mà giết người, không có tông môn đại phiệt làm hậu thuẫn, không có thực lực cường đại làm chỗ dựa, ở loại địa phương này tùy thời đều có họa sát thân. Đây cũng là nguyên nhân mà không ít cao thủ ở Tây Bắc hoặc Nam Vực không dám dễ dàng đặt chân tới Trung vực.

- Không sai, hắn để cho người khác truyền lời lại là nói như vậy.

Mộc Hòe gật đầu đáp.

Sắc mặt của Vân Hùng lộ ra vẻ phức tạp lẩm bẩm nói:

- Hi vọng nàng ngày sau có thể học được sở thành, đem Tử Thiên tông chúng ta dẫn vào Thất phẩm tông môn a!

Bỗng nhiên một chút hắn lại hỏi:

- Vậy Lăng trưởng lão vì sao không trở lại?

- Tiếu nhi, hắn có thể đã trở về Vẫn Thạch thành thăm thân nhân đi, hắn nói còn có thể hồi tông môn.

- Là vậy, rời nhà nhiều năm cũng nên trở về đi xem một chút rồi.

Vân Hùng đáp một tiếng, nghe Mộc Hòe nơi nửa câu sau, hắn cảm thấy an tâm không ít, lại nói tiếp:

- Sau khi đợi Lăng trưởng lão trở về, Mộc sư huynh ngươi liền nói cho hắn biết, chúng ta để cho hắn cử hành nghi thức tấn phong Hộ tông trưởng lão.

- Nghi thức Hộ tông trưởng lão?

Các trưởng lão đang ngồi đều là lộ ra vẻ kinh hãi.

Hứa Kiếm Nam đầu tiên đứng ra nói:

- Tông chủ, cái này tựa hồ không ổn?

Vân Hùng nhìn hắn hỏi:

- Có gì không ổn?

Hứa Kiếm Nam liếc mắt nhìn Mộc Hòe một cái nói:

- Lăng trưởng lão tuy nói thiên phú kinh người, lại là Ngũ phẩm Luyện dược sư, nhưng mà hắn như cũ vẫn là thực lực trung cấp Vương giai, lịch đại Hộ tông trưởng lão có thực lực thấp nhất cũng phải đạt tới Địa Hoàng giai, chỉ dựa vào điểm này hắn liền không thích hợp rồi, hơn nữa niên kỷ của hắn đang còn trẻ, tính tình vội vàng xao động, thật sự không chịu nổi lần đại nhậm này, kính xin tông chủ nghĩ lại.

- Hứa sư huynh lời ấy sai rồi, Lăng trưởng lão mặc dù chỉ là trung cấp Vương giai, nhưng mà hộ thân linh thú của hắn nhưng là lục giai cao cấp Giao Long, linh thú có thể so với Thiên Tôn, Lăng trưởng lão chỉ cần làm Hộ tông trưởng lão, vậy hộ thân linh thú của hắn chính là hộ tông linh thú của bổn tông, đây thực sự là có lợi cho an ổn phát triển cùng lớn mạnh của bổn tông, hắn hiện tại mặc dù trẻ tuổi một chút, nhưng có Mộc sư huynh ở một bên giám sát, nghĩ đến cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ôn Hải Yến đứng dậy nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 798 - Trưởng Thành Nhưng Không Cho Phép Ngươi Như Vậy. (1)

- Ôn sư muội nói không sai, Lăng trưởng lão làm Hộ tông trưởng lão, ta không có ý kiến gì.

Triệu Minh Uyên của Xích Diễm phong đồng ý nói.

Cát Thực của Hắc Nham phong cũng nói:

- Ta cảm thấy có thể được, Lăng trưởng lão đầu tiên là có công hộ tông, hôm nay lại diệt Trọng Kiếm môn, thực lực của hắn so với lão gia hỏa chúng ta không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, do hắn làm Hộ tông trưởng lão, ta đầu tiên thực lòng tin phục.

Sau đó, một ít trưởng lão đang ngồi cũng rối rít lên tiếng đồng ý.

Hứa Kiếm Nam bị tức đến thần sắc phát xanh, hắn thật sự không nghĩ tới chính mình làm cái chim đầu đàn này lập tức đã bị bắt chết rồi.

Uy tín của Lăng Tiếu ở bên trong Tử Thiên tông đã là không người nào có thể lay động rồi.

- Tốt lắm, nếu tất cả mọi người cảm thấy có thể được vậy cứ định như thế đi, huống chi quyết định này là do hộ tông trưởng lão đời trước của bổn tông Khuông Đông trưởng lão đề xuất, ta nghĩ trên dưới bổn tông chắc có lẽ không tiếp tục có dị nghị gì.

Vân Hùng áp xuống hai tay nói.

Có Hộ tông trưởng lão cường thế như vậy, hắn cái tông chủ này trong lòng cũng không phải là rất thoải mái.

Bất quá lại nghĩ tới là con rể tương lai của mình mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Khuông trưởng lão đề xuất?

Tất cả trưởng lão trong nháy mắt cảm thấy bình thường trở lại.

Hứa Kiếm Nam vốn đang hơi giận, nhưng mà hiện tại cũng chỉ có thể đem tức giận kia nuốt vào trong bụng rồi.

Nhân gia Hộ tông trưởng lão đời trước cũng tự mình nói ra rồi, hắn còn tư cách gì nói không được đây?

Trong lòng Mộc Hòe hiện tại cảm thấy thư sướng không thôi.

Có đệ tử xuất sắc như vậy, hắn cái này làm sư phụ còn có cái gì không hài lòng đây?

- Hoàn hảo ban đầu đem sư phụ mời ra để đoạt đệ tử, bằng không hiện tại chỉ có phần hối hận rồi.

Mộc Hòe liếc mắt một cái nhìn Nam Cung Thường Nhạc thần sắc phức tạp, trong lòng đắc ý tự hào mà nghĩ.

Ban đầu Lăng Tiếu không muốn gia nhập Mộc Kỳ phong hắn mà lựa chọn Dược phong.

Lúc ấy Mộc Hòe hắn liền gấp đến độ như kiến bò chảo nóng, cuối cùng hắn bất đắc dĩ đưa sư phụ Tiêu Tùng Lâm mời ra ngoài, cường thế đem Lăng

Tiếu đoạt một nửa, cho đến sau đó Lăng Tiếu lại hoàn toàn thuộc về Mộc Kỳ phong bọn hắn.

Theo Trọng Kiếm môn bị diệt, đối với Tây Bắc đã tạo ra rung chuyển không nhỏ, không ít tông môn đều đang lo lắng có phải hay không có thế lực không rõ nào đang xâm lấn Tây Bắc?

Mỗi tông đều gia tăng đề phòng, để cho đệ tử khắc chế hành động trêu chọc thị phi.

Mà người trong cuộc tạo thành hết thảy hậu quả lại là đang nhàn nhã ngồi ở trên một đầu Kim bạch sắc Lang Vương mới từ Tử Thiên tông rời đi.

Võ giả lui tới trên quan đạo liếc thấy Lang Vương uy phong lẫm liệt kia đều bị dọa đến xa xa lách mình tránh ra.

Sau khi những người đó thấy Lang Vương chạy xa, có người vô cùng khó chịu dựng lên ngón giữa chửi nhỏ:

- Cho là có mọt đầu lang lớn một chút liền rất giỏi a, chó nhà ta so với lang của ngươi cũng có thể đuổi cho ngươi chạy khắp nơi.

Khi người nọ mới vừa nói dứt lời, lại phát hiện mình bị một cái hắc ảnh bọc lại.

- Ngày nắng tại sao có thể có mây đen giăng đầy được?

Người nọ lẩm bẩm một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

Cái này khiến hắn trợn tròn mắt1

Chỉ thấy một người cưỡi một đầu Ngốc Sư ưng hung hãn đang lạnh lùng

theo dõi hắn, Ngốc Sư Ưng kia lại càng không ngừng tê minh, ưng trảo kia tựa hồ liền muốn hướng đầu lâu của hắn bắt xuống.

- Vị... Vị đại nhân này có việc gì?

Người nọ bị dọa đến run run lên hỏi.

Thanh niên trên Ngốc Sư Ưng còn chưa nói, ở phía trước không xa truyền đến một đạo thanh âm ân u nói:

- Quên đi, đừng động một chút là muốn giết người, ngươi phải học giống như bản thiếu gia ta, nhiều giúp mọi người làm điều tốt a!

người ở trên Ngốc Sư Ưng kia cung kính đáp:

- Vâng thiếu gia!

Tiếp theo, không hề để ý đến người nọ nữa, khu sử Ngốc Sư Ưng đuổi theo về phía trước.

Người nọ thấy đối phương đã đi, "Phác thông" một cái cả người lập tức mềm nhũn ra, vật màu vàng từ trong quần xông ra, trong lòng khóc mắng:

- Có đầu Sư Ưng liền rất giỏi sao? Dọa chi nhân gia sợ đến buồn dái rồi, còn để cho nhân gia sống hay không a!

Mới vừa cưỡi lang đi qua chính là Lăng Tiếu đưa đến Trọng Kiếm môn diệt vong, cưỡi Ngốc Sư Ưng tự nhiên là Tàn Báo rồi.

Nếu như bị người khác nghe được đầu sỏ vừa mới diệt Trọng Kiếm môn này nói ra lời vừa rồi kia, đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin tưởng người này sẽ là mọt cái người tốt bi tâm thương người.

Lăng Tiếu nằm ở trên lưng sói, trong miệng ngậm một cọng cỏ khô, bộ dáng hết sức thoải mái.

Hôm nay hắn thoạt nhìn chỉ là một võ giả Huyền Sĩ giai, khí tức Vương giai đã bị thu liễm đến không sai biệt lắm.

Chỉ cần hắn đem khí tức đạt tới cảnh giới che giấu một tia khí tức cũng không phát ra, như vậy Tiềm Tức công của hắn coi như là luyện đến đại thành rồi.

- Công pháp này thật đúng là không kém, mặc dù không có tác dụng công kích gì, nhưng mà vô cùng có lợi cho che giấu hành tung, dĩ nhiên nếu không phải là tinh thần lực của ta đầy đủ cường đại, chỉ sợ cũng không phát hiện được tên kia rồi, thật là nhặt được bảo.

Lăng Tiếu ở trong lòng đắc ý thầm nghĩ.

Hắn trước khi đến Trọng Kiếm môn ở trên đường lại bắt đầu tu luyện Tiềm Tức công, đem Trọng Kiếm môn diệt, sau đó đem nội tình của bọn họ thu hết, lập tức rời đi Trọng Kiếm môn, ở trên đường trở lại lại toàn tâm toàn ý tu luyện, Tiềm Tức công đã cách đại thành không xa.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới, hắn vốn muốn đích thân diệt Trọng Kiếm môn, lại phát sinh biến chuyển mang tính hí kịch, lại có người thay thế làm lao công, đem cao tầng của Trọng Kiếm môn toàn bộ giết chết, cũng giảm đi một phen khí lực của hắn.

Từ sau khi La Mỹ Anh bị La Phách Hưng đâm chết, Lăng Tiếu liền quyết định sẽ có một ngày diệt Trọng Kiếm môn.

Nếu như hắn đã làm được, trong lòng cuối cùng giải quyết xong một cái tâm nguyện, tương lai nếu có cơ duyên có thể để cho La Mỹ Anh khởi tử hồi sinh

vậy liền càng hoàn mỹ hơn.

Chỉ là Vân Mộng Kỳ đi đến Trung vực rồi, trong lòng hắn cảm giác có một chút không muốn, lại có thêm mấy phần nhớ thương.

- Hi vọng lão bà kia có thể hảo hảo chiếu cố Mộng Kỳ, bằng không ta không cần biết ngươi là tông môn phẩm cấp nào, bản thiếu gia cũng muốn đem ngươi giết chết.

Lăng Tiếu ở trong lòng lẩm bẩm nói.

Hôm nay chuyện của Trọng Kiếm môn đã xong rồi, Lăng Tiếu liền muốn chạy về Cổ Tế thành vì Tế ty nữ luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan, bồi nàng sống cuộc sống những ngày cuối cùng rồi lại chạy về Vẫn Thạch thành một chuyến.

Hắn hiện tại không dùng lam sắc Giao Long lên đường, đó là bởi vì lúc trước nó cùng Lam Quan Bằng Điểu chiến một trận, đến nay nguyên khí vẫn chưa khôi phục, Lăng Tiếu không muốn để cho nó quá mệt nhọc bôn ba rồi.

Cho nên liền để cho Kim sắc Lang Vương đi ra ngoài chạy một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 799 - Trưởng Thành Nhưng Không Cho Phép Ngươi Như Vậy. (2)

Kim sắc Lang Vương đã trải qua Lăng Tiếu tinh luyện ra huyết mạch, đã trở thành ngũ giai linh thú, tốc độ chạy cũng là cực nhanh.

Một ngày kia, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo đi qua Phần Địa thành.

Cái thành này gần với tông môn Tử Thiên tông nhất, cũng chính là địa bàn của Lao gia.

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ tới tình hình lúc trước từ nơi này chật vật chạy trốn, cảm thấy nhân sinh tế ngộ thật sự là mọi chuyện vô thường.

Hơn một năm trước, hắn bất quá là Linh Sư giai, hiện tại hắn cũng đã là Vương giai, còn có hộ thân linh thú lục giai, thất phẩm tông môn cũng có thể giết hết.

Lao gia hôm nay ở trong mắt Lăng Tiếu chẳng qua là gia tộc tầm thường, căn bản đối với hắn không tạo nên bất cứ uy hiếp gì.

- Bản thiếu gia có tâm trách trời thương dân, hôm nay sẽ tha cho các ngươi một lần đi, hi vọng các ngươi sau này có thể thức thời một chút, đừng tưởng rằng có chút thực ực là có thể tác uy tác phúc rồi.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, đem Kim sắc Lang Vương thu vào, cả người từ thượng không Phần Địa thành bay đi qua, một cỗ khí thế cường hãn phóng ra ngoài.

Ở bên trong hậu sơn Lao gia, nơi Lao gia lão tổ bế quan.

Một đọa nhân ảnh bay vút đi ra ngoài, một đạo tiếng kinh quát vang lên:

- Bằng hữu ở đâu ra, nếu đi ngang qua Phần Địa thành chúng ta, làm sao không xuống ngồi một chút đi.

Bay ra ngoài tự nhiên là Lao gia lão tổ Lao Dược Nhiên rồi.

Lăng Tiếu chẳng qua là đạm mạc nhìn Lao Dược Nhiên đuổi theo tới một cái, cũng không có ý tứ hồi đáp lại.

Tàn Báo ở phía sau hắn thì đối với Lao Dược Nhiên khẽ quát một tiếng:

- Trở về cho ta!

Một cỗ uy áp cường hãn triển hiện ra.

Phốc!

Lao Dược Nhiên chỉ cảm thấy bộ ngực ngòn ngọt, cả người như bị điện giật, thân thể không bị khống chế mà nện xuống dưới.

- Đây... Đây là uy lực của cao cấp Địa Hoàng?

Lao Dược Nhiên hoảng sợ nhìn hai người đã bay xa.

Ở trong ý nghĩ của hắn thực lực của đối phương không mạnh như thế, bằng không hắn cũng là biết điều một chút ngốc ở trong hậu sơn không ra rồi.

Hắn chán chường lẩm bẩm nói:

- Xem ra những năm này ta có chút ếch ngồi đáy giếng rồi!

...

Cổ Tế thành, trong hậu hoa viên ở phía sau Tế ti đại điện.

Chung quanh nơi này có đủ loại kỳ hoa dị thảo.

Có linh thảo tăng lên công lực, cũng có linh hoa hàm chứa kịch độc vô cùng.

Một nữ nhân mỹ lệ mặc phục sức kỳ dị, quanh người treo chuông bạc lóe sáng, đủ loại trang sức đeo tay, vòng đeo tay lưu ly hoa lệ, lộ ra vẻ ung dung hoa quý.

Nữ tử này vừa mới hai mươi xuân xanh, ngũ quan tinh mỹ tựa như tinh điêu mà thành, hai mắt thật to, lông mi thật dài, chiếc mũi thẳng xinh đẹp, đôi môi khêu gợi lộ ra vẻ thanh xuân, kiều diễm tao nhã, nàng kia có màu da cũng không trắng, nhưng thắng ở sáng bóng nhãn nhụi khỏe mạnh, xiêm y hoa lệ kia không thể che giấu được vóc người ngạo nhân kia của nàng.

Ở trong ngực nữ tử này ôm một cái anh nhi đang ở trong tã lót.

Nàng mang theo nụ cười hạnh phúc đầy mặt nhìn anh nhi kia lẩm bẩm nói:

- Thiên nhi, có nhớ cha ngươi hay không? Ngươi có biết lông mày của ngươi rất giống với cha ngươi hay không, thô thô dày dày, thoạt nhìn rất anh vĩ, rất có khí khái nam tử, còn cái mũi này của ngươi cùng cha ngươi giống nhau vừa lớn vừa thẳng, trưởng thành khẳng định so với cha ngươi còn phải đẹp trai hơn.

Anh nhi ở trong ngực cô gái bộ dạng quả thật đẹp trai, hoàn toàn kế thừa một mặt hoàn mỹ ưu tú nhất chả cha mẹ, tương lai lớn lên tuyệt đối là một đời mỹ nam tử.

Hắn nghe lời của mẫu thân, ánh mắt sáng ngời trợn lên thật lớn, trong miệng càng không ngừng kêu lên "y nha y nha".

Nữ tử dùng ngón tay điểm lên miệng nhỏ của anh nhi một cái nói:

- Tiểu sàm trùng lại đói bụng rồi, mẫu thân liền cho ngươi ăn.

Dứt lời nữ tử đem anh nhi ôm đến ghế đá ở một bên ngồi xuống, sau đó kéo ra vạt áo, lộ ra thánh nữ phong ngạo nhân vừa trắng vừa tròn ở bên trong, nhũ hoa đỏ bừng cũng nhỏ ra quỳnh trấp ngon lành.

Sau khi anh nhi kia ngậm nhũ hoa tuyệt đẹp kia, cuối cùng ngăn lại cái miệng tham ăn, hắn rất là thỏa mãn mà dùng sức mút thỏa thích, một cái tay nhỏ khác còn rất nghịch ngợm loạn động ở trên một cái thánh nữ phong khác của mẫu thân hắn.

Nữ nhân vẻ mặt ý giận nói:

- Ngươi cái đứa nhỏ tinh nghịch này, hiện tại liền hiểu được chiếm tiện nghi, trưởng thành nhưng không được cho phép như vậy, nếu không giống như cha ngươi ở bên ngoài phong lưu thành tính không biết về nhà.

Nói tới đây, nữ tử hướng bầu trời nhìn lên, trong mỹ mâu lộ ra mấy phần buồn trướng.

Nữ tử đem anh nhi cho ăn no, anh nhi không tiếp tục khóc nữa, vui thích nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Lúc này, ngoài sân đi tới một gã lão giả cầm lấy quyền trượng.

- Gia gia, ngươi đến rồi!

Nữ tử ôm anh nhi nghênh đón kêu to nói.

Lão giả hơi bát mãn nói:

- Ta không phải là nói cho ngươi để cho thị nữ chiếu cố hai mẹ con ngươi sao? Làm sao đem các nàng đều đuổi đi rồi.

- Gia gia, ta nhưng lấy chính mình chiếu cố Thiên nhi, các nàng chiếu cố ta không yên lòng.

Nữ tử đáp.

- Ngươi hài tử này tại sao lại bướng bỉnh như vậy được, thân thể ngươi bây giờ còn rất suy yếu, Thiên nhi lại nhỏ như vậy, không có ai chiếu cố là không thể được, ngươi liền nghe gia gia đi, nghĩ trở lại để cho hai cái thị nữ lưu lại hầu hạ hai mẹ con nhà ngươi, nếu như ngươi không yên lòng, Thiên nhi liền do ngươi mang là được rồi.

Lão giả tràn đầy ân cần nói.

Con mắt của lão nhìn vào anh nhi ở trong ngực nữ tử, lộ ra thần sắc vô cùng cưng chiều.

- Vậy thì theo gia gia ngươi nói!

Nữ tử đáp một tiếng, tiếp theo lại hướng anh nhi đã ngủ say nói:

- Thiên nhi, ngươi nhìn gia gia yêu ngươi nhiều như vậy, sau này trưởng thành nhớ phải hiếu thuận với gia gia, đừng để cho gia gia thay ngươi lo lắng có biết không?

Lão giả rất là vui vẻ nói:

- Đem Thiên nhi ôm vào nhà đi, hắn còn nhỏ nên không chịu được gió rét ở ngoài trời.

- Gia gia, hôm nay trời nắng lấy đâu ra gió rét, để cho hắn đi ra ngoài hóng mát một chút càng khỏe mạnh.

Nữ tử đáp.

- Vậy cũng phải chờ hắn lớn lên một chút nữa lại mang đi ra nha, thân thể của tiểu hài tử nhưng là rất yếu ớt.

Lão giả cố chấp nói.

Nữ tử chỉ có thể nghe theo lời nói của lão giả, đem anh nhi ôm vào trong nhà, để lên trên giường, để cho chính hắn đi ngủ.

Sau đó, nữ tử dìu lão giả đi ra bên ngoài phòng.

- Gia gia... Sau này nếu ta không còn, ngươi nhất định phải hảo hảo chiếu cố tốt Thiên nhi, cũng nói cho hắn biết cha hắn là một đại nhân vật rất giỏi.

Nữ tử trong nháy mắt nghiêm túc quỳ gối trước mặt lão giả nói.

Lão giả lộ ra vẻ không thích, mạnh mẽ đem nàng nâng lên, trong con mắt tràn đầy vẻ khổ sở nói:

- Vận nhi, Thiên nhi nhưng mà tằng tôn của ta, ta không chiếu cố hắn thì ai chiếu cố, chỉ là cái phụ thân kia không nói cũng được, kỳ hạn hai năm đã qua hơn phân nửa rồi, lại còn chưa trở lại, nghĩ đến là... Ai, sớm biết ban đầu ta một chưởng đập chết hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 800 - Nhi Tử Của Ta Gọi Là Phượng Lăng Thiên! (1)

Không, gia gia, hắn nhất định còn đang tìm kiếm Thiên Cổ thần công, hắn đã nói trong hai năm nhất định sẽ trở lại, ta tin tưởng hắn, chỉ là... Ta sợ ta không đợi đến ngày đó được.

Nữ tử rất là kiên định nói.

- Ngươi đứa nhỏ này, hắn có cái gì tốt mà đáng giá để ngươi si tình như thế.

Lão giả thán môt tiếng, lại nói tiếp:

- Hi vọng lời nói của Huyền Cơ Tử không sai.

Lão giả vừa mới dứt lời, mĩ mắt hắn nặng nề nhảy lên, trong con mắt lóe ra tinh quang, hét lớn một tiếng:

- Khí tức thật cường đại, rốt cuộc là ai dám xâm phạm Cổ Tế thành ta!

Tốc độ lướt đi của lão giả rất nhanh, tựa như thiểm điện ở trong đêm đen bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, ở Cổ Tế thành đồng dạng có vài chục đạo nhân ảnh đồng thời bay lên.

Nhất thời, hơn mười đạo nhân ảnh đem người tới bao vây lại.

Khí thế của tất cả khóa ngăn lại một phương thiên địa, bất kỳ một con ruồi cũng khó mà bay ra ngoài.

- Người nào dám xông vào Cổ Tế thành ta!

Lão giả đã xuất hiện ở trước người tới lạnh lùng quát nói.

Cổ Tế thành bọn họ là chỗ giao giới giữa Tử Thiên tông cùng Bái Nguyệt tông, là thuộc về thành trì độc lập quản lý, không phải là thành phụ thuộc bất kỳ tông môn nào.

Bọn họ cũng cùng lưỡng tông đạt thành hiệp trợ, ai cũng không được tới quấy nhiễu bọn họ, bằng không coi như hai tông môn họ đều không chịu nổi.

- Gia gia, là ta a!

Lăng Tiếu hướng về phía lão giả kinh hô.

Lão giả sửng sốt một chút, sau đó con mắt đang híp một nửa mở rộng ra, mang theo nhãn thần hơi hơi ngốc trệ nói:

- Là... là tiểu tử ngươi trở lại rồi!

Lăng Tiếu cười ngây ngô một chút, tiếp theo hướng về phía hơn mười người ở chung quanh kia đều hơi hơi chắp tay.

Những người đó đều đã gặp Lăng Tiếu, tuy có hơn một ăm không gặp, nhưng mà phò mã gia của chính bọn hắn làm sao lại dám không nhớ rõ bộ dáng.

- Tham kiến phò mã gia!

Hơn mười người kia đều hướng về phía Lăng Tiếu khẽ khom người cùng kêu lên thăm hỏi nói.

- Phò mã gia?

Nữ tử ở bên trong phòng khách nghe được thanh âm này, cả người như bị điện giật, thân thể càng không ngừng nhẹ run lên, mỹ mâu chớp động lên vẻ mừng rỡ.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất từ khi mới sinh ra lướt ra khỏi phòng, hướng trên bầu trời phi thăng mà lên.

Khi nàng thấy rõ khuôn mặt của người tới, gương mặt anh vĩ kia không có lúc nào là không quanh quẩn ở trong lòng nàng, hắn tựa hồ trở nên càng thêm trầm ổn, càng thêm đẹp trai rồi, nụ cười kia vẫn là như vậy khiến cho nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Lăng Tiếu nghiêng mặt nhìn Tế ti nữ, trên mặt hóa xuất nụ cười tự nhận là anh tuấn nhất, ngây ngốc nói:

- Vận nhi, ta đã trở về!

Hắn vừa mới dứt lời, một mùi hương thoang thoảng xông vào trong mũi, một đạo thân thể mềm mại chui vào trong ngực của hắn, để cho hắn cảm thấy ấm áp, thư sướng, cao hứng cỡ nào.

Hắn cảm giác mình tựa như một nam nhân rời đi nhiều năm, một lần nữa trở lại bên cạnh người vợ tương cứu trong lúc hoạn nạn kia, quay đầu nhìn lại nàng còn như cũ là tư niệm thương yêu của hắn.

Vừa nghĩ tới nàng ban đêm một mình trông phòng tịch mịch, trong lòng hắn đã cảm thấy nàng thiệt thòi rất nhiều.

Hắn ôm nữ nhân ở trong ngực thật chặt, mắt cũng đã ươn ướt, nếu không phải hắn nhẫn nại kinh người, chỉ sợ cũng đã chảy ra.

Đại tế ti nhìn một đôi bích nhân đang ôm nhau, khẽ gật đầu hướng về phía hơn mười người ở chung quanh phất phất tay, tự mình dẫn đầu bay vút xuống dưới.

Ở lúc rời đi, hắn vẫn là rất mờ mịt nhìn thoáng qua Tàn Báo cách Lăng Tiếu không xa.

Tàn Báo tựa hồ cũng một mực đánh giá hắn, trong con mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Tàn Báo dời đi ánh mắt, cũng theo những người khác cũng nhau hạ xuống.

Không trung chỉ còn lại một đôi bích nhân đang tựa sát lẫn nhau, bọn họ cũng không nói lời nào, phảng phất thiên ngôn vạn ngữ đều không cần nói, bọn họ cũng có thể cảm nhận được ý nghĩ yêu thương cùng tư niệm chân thành kia của đối phương.

Thời gian tựa hồ vào giờ khắc này dừng lại.

Trong nháy mắt này đã trở thành vĩnh hằng!

Nam nhân tận tình hít thỏa thích mùi thơm mê người trên người nữ nhân, mà nữ nhân lại là liều mạng hô hấp lấy vị nam nhân độc hữu trên người nam nhân này.

Một lúc lâu, phảng phất như chỉ là một giây đồng hồ, lại phảng phất như là qua mấy kỷ nguyên.

- Vận nhi!

Lăng Tiếu ôm người ngọc trong ngực thật chặt, đánh vỡ bình tĩnh khẽ gọi nói.

- Tiếu, ta ở đây!

Người ngọc nhẹ nhàng hồi đáp.

- Vận nhi!

- Tiếu, ta ở đây!

- Vận nhi!

- Tiếu, ta ở đây!

- Ta chính là muốn gọi một chút.

- Ừ, ta biết!

...

- Tiếu!

- Vận nhi, ta ở đây!

- Tiếu!

- Vận nhi, ta ở đây!

- Tiếu!

- Vận nhi, ta ở đây!

- Ta chính là muốn gọi một chút!

- Ừ, ta biết!

Đúng lúc này, một đạo oanh nhi "oa nha nha" khóc lên từ trong phòng phía dưới truyền đến, phá vỡ trường không yên tĩnh.

Lăng Tiếu tâm thần vừa nhảy, thanh âm này tựa hồ đối với hắn tạo thành cảm giác trước nay chưa từng có.

Là một loại cảm giác thân thiết dị thường, là một loại cảm xúc để cho hắn vô cùng thư thái kích động.

Lăng Tiếu không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, lúc này nhẹ đẩy Tế ti nữ ra nhàn nhạt hỏi:

- Ở đâu ra thanh âm của tiểu thí hài vậy, thật là mất hứng, chúng ta đi xuống trước đi.

Ai ngờ Tế ti nữ vỗ nhẹ lồng ngực của Lăng Tiếu một cái, trên mặt hiện lên vẻ say hồng nói:

- Hắn... Hắn là con của chúng ta!

- Cái gì hài tử!

Lăng Tiếu xem thường đáp một tiếng, tiếp theo tựa hồ hiểu rõ ra, mắt hổ lộ ra vẻ kích động, thoáng cái ôm hai vai của Tế ti nữ nói:

- Vận nhi... Ngươi... Ngươi nói gì, ngươi nói thêm một lần cho ta!

Tế ti nữ đón nhận ánh mắt của Lăng Tiếu mang theo nụ cười hạnh phúc nói:

- Hắn là nhi tử của chúng ta, gọi là Phượng Lăng Thiên!

- Hắn là nhi tử của chúng ta, gọi là Phượng Lăng Thiên!... Hắn là nhi tử của chúng ta, gọi là Phượng Lăng Thiên!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ kích động vui vẻ khó có thể che giấu.

Sau đó, Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời rống to kêu lên:

- Nhi tử của ta gọi là Phượng Lăng Thiên! Ha ha, ta làm cha rồi... Ta làm cha rồi!

Nhìn vẻ mặt kích động của Lăng Tiếu, trong lòng Tế ti nữ càng thêm thỏa mãn cùng hạnh phúc, trong mỹ mâu cũng không khỏi nổi lên hơi nước.

Nàng còn sợ Lăng Tiếu không thích hài tử, hôm nay mới biết là mình quá lo lắng rồi.

Lăng Tiếu thu liễm cảm xúc, nắm tay của Tế ti nữ trong nháy mắt hướng về phía trước sân hạ xuống, sau đó một đầu liền bắn thẳng vào trong phòng mà đi.

Lăng Tiếu mang theo bộ pháp trầm trọng hướng về phía anh nhi còn đang "oa oa" khóc đi tới.

Lăng Tiếu đi tới trước giường, đem hắn bế lên, trong mắt hổ tràn đầy cảm xúc khác thường.

- Tiểu tử lớn lên thật xinh đẹp giống hệt mẹ nó, lại có chứa khí khái bá vương của lão tử, sau này chắc chắn sẽ không thua kém so với lão tử.

Lăng Tiếu nhìn nhi tử của mình tương đối rắm thúi nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 801 - Nhi Tử Của Ta Gọi Là Phượng Lăng Thiên! (2)

Anh nhi kia mắt trợn tròn nhìn Lăng Tiếu, ngưng khóc, tựa hồ cảm nhận được lời nói thổi phồng của lão tử hắn, cư nhiên mở ra khuôn mặt tươi cười.

- Sách sách, ngay cả nụ cười này cũng giống như lão tử, sau này cũng đừng đoạt danh tiếng của lão tử, bằng không đánh ants cái mông của ngơi.

Lăng Tiếu lộ ra ánh mắt cưng chiều nói.

Tế ti nữ đi qua đem anh nhi nhận lấy, giận trừng mắt liếc Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nếu dám đánh hắn, ta không để yên cho ngươi.

Lăng Tiếu chỉ có thể giơ tay đầu hàng nói:

- Vâng, phu nhân có lệnh, phu quân không dám không nghe theo.

Hắn ở trong lòng nói thầm:

- Tiểu tử này hiện tại liền đoạt đi yêu thích của mẹ hắn đối với lão tử, cuộc sống sau này nhưng làm sao qua mới tốt a!

Một người ba nhà trong phòng, thỉnh thoảng truyên ra hoan thanh tiếu ngữ, lộ ra vẻ ấm áp hạnh phúc dị thường.

Đại tế ti ở bên ngoài không xa vỗ nhẹ râu bạc, nhìn viện tử kia lẩm bẩm nói:

- Vui vẻ là tốt, vui vẻ là tốt rồi!

Ngày thứ nhất Lăng Tiếu trở lại đều ở trong phòng bồi Tế ti nữ cùng nhi tử không ngừng chơi đùa trêu chọc.

Nụ cười một ngày này của Tế ti nữ cơ hồ bằng với một năm.

Nàng xem thấy trượng phu cùng nhi tử, đã cảm thấy hết sức thỏa mãn hạnh phúc, nàng thật hi vọng cả đời này đều có thể trôi qua đơn giản như vậy, nàng thích cảm giác như thế này.

Bỗng nhiên nàng nghĩ tới mình còn có mấy tháng thọ nguyên mà thôi, một cỗ bi thương cuộn lên trong lòng.

Bất quá thấy Lăng Tiếu đùa với nhi tử vui vẻ như thế, nàng là cố nén khổ sở của mình mà vui mừng nở nụ cười.

- Nửa năm cũng có thể ngày ngày tiếp tục như vậy cũng đủ rồi, ta nên thỏa mãn!

Tế ti nữ ở trong lòng nhận mệnh mà thầm nghĩ.

Cho đến khi nhi tử đã ngủ, Lăng Tiếu mới ôm Tế ti nữ áy náy nói:

- Vận nhi, thật xin lỗi!

Tế ti nữ biết Lăng Tiếu nói cái gì, trong lòng nàng đã làm ra tính toán xấu nhất, cho nên nàng cũng không có tâm tình ba động gì, chỉ là tựa đầu vào lồng ngực của Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Gia gia vì ta tìm kiếm nhiều năm cũng tìm không được, ngươi muốn tìm cũng là mò kim đáy biển, ta căn bản không nghĩ qua ngươi có thể tìm thấy, ta cũng không trách ngươi, ta chỉ muốn ngươi có thể bồi ta cùng nhi tử nhiều một chút có được không?

Trong lòng hắn cảm thấy áy náy không thôi, ngay cả mẹ của hài tử hắn cũng không giữ được, làm nam nhân như vậy thật là con mẹ nó biệt khuất.

Chính mình đường đường là Ngũ phẩm Luyện dược sư, cũng chỉ có thể kéo dài cho nàng một năm thọ nguyên, nghĩ tới đã cảm thấy tức giận.

- Ngươi cũng không cần tự trách, đây hết thảy đều là mệnh của ta, ngươi đã thay ta làm đủ nhiều rồi, có thể nghe được nhi tử gọi ta là "mẫu thân" ta đã rất thỏa mãn.

Tế ti nữ cười mỉm đáp.

Lăng Tiếu ôm chặt Tế ti nữ, hắn thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt nữa.

Bỗng nhiên Tế ti nữ ngẩng đầu lên, khuôn mặt hướng về phía môi dày của Lăng Tiếu ấn tới.

Lăng Tiếu cảm nhận được đôi môi ôn nhuận kia, lập tức nóng bỏng đáp lại.

Hai cái lưỡi tương chiến lại với nhau, hương dịch càng không ngừng trao đổi, hai người dần dần trở nên dồn dập.

Nam nhân đem nữ nhân ôm vào một gian phòng cách vách, tiện tay bày ra cấm chế cách âm.

Hai người cùng nhau lăn đến trên giường lớn.

Nam nhân càng không ngừng sờ soạng da thịt mềm mại nhẵn nhụi của nữ nhân, càng không ngừng vuốt ve thịt mềm trương lên dia, trong miệng đại lực mút thỏa thích nước miếng ăn mãi mà không chán kia.

Nữ nhân càng không ngừng xé rách quần áo trên người nam nhân, thân thể giống như xà càng không ngừng hướng trong ngực nam nhân cọ vào, phảng phất muốn đem thân thể cùng mình cùng nam nhân hợp lại làm một.

Nàng cảm nhận được động tác tục tằng của nam nhân, thân thể như bị điện giật, cảm giác tê tê dại dại kia khiến cho nàng không nhịn được ngâm khẽ lên.

Thanh âm giống như nói mê kia cơ hồ là độc dược tiến hành ân ái.

Nam nhân lại không nhịn được muốn bộc phát.

Nữ nhân cũng đến điểm giới hạn lạm tình.

Y phục của hai người trong cùng một lúc hảo thành từng mảnh vải rách, ở trong phòng tung bay.

Hai người da thịt tương đối, một cái da thịt khỏe mạnh như thiết, tư thái tỷ lệ hoàng kim, thoạt nhìn hùng tráng hoàn mỹ như vậy; một cái là da thịt nhỏ nhắn mềm mại, đường cong lung linh hoàn mỹ, vóc người giống như ma quỷ, không chỗ nào không lộ ra hấp dẫn nguyên thủy nhất.

Theo thanh âm dồn dập càng ngày càng nhanh, tiếng ngâm khẽ kia cũng truyền đến càng ngày càng cao.

Nam nhân cư nhiên đề lên kim hoàng thương ra trận!

Nhất thương trúng phải long huyệt thần bí.

A!

Một đạo tiếng tê khiếu kéo ra mở màn của "Chiến đấu".

Trận chiến này kinh thiên động địa, phảng phất không biết thiên địa ngày đêm, hai người chỉ có làm không biết mệt, đem hết khả năng nghiền ép tác thủ.

Cho đến khi một đạo thanh âm bất mãn của anh nhi phá tan cấm chế cách âm, mới để cho bọn họ ở trong "Chiến đấu" còn chưa có thỏa mãn mà kết thúc vô cùng không muốn.

Nam nhân mặc quần áo vào hung hăng nói:

- Tiểu tử này dám phá hỏng hảo sự của lão tử, thật là tìm đánh!

Nữ nhân hung hăng trừng mắt liếc nam nhân nói:

- Ngươi dám, lão nương sau này không cho phép ngươi tiếp tục trên giường.

Khuôn mặt của năm nhân trong nháy mắt cứng lại, vội vàng khởi lên nụ cười lấy lòng nói:

- Nói giỡn, nói giỡn mà!

Sau khi Tế ti nữ cho con ăn no, giao cho một cái thị nữ tỉ mỉ dặn dò, hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, chúng ta hẳn là đi bái keiens gia gia.

Lăng Tiếu gật đầu:

- Ừ, ta nên là đi gặp mặt lão gia hắn một chút rồi, mặc dù ta không thể tìm được Thiên Cổ thần công, nhưng mà ta cũng thay gia tộc mang theo một chút thứ tốt trở lại, coi như là phò mã gia ta cho gia tộc kiện lễ vật thứ nhất đi.

Lăng Tiếu cưới Tế ti nữ, Cổ tộc tự nhiên coi như là nửa gia tộc của hắn rồi.

- Lễ vật gì?

Tế ti nữ bị gợi lên lòng hiếu kỳ hỏi.

- Hắc hắc, đợi lát nữa ngươi sẽ biết!

Lăng Tiếu thần bí cười cười, tiếp theo lấy ra một viện vạn năm trân châu đưa cho Tế ti nữ nói:

- Vận nhi, đây là vạn năm trân châu có thể làm cho ngươi trở nên đẹp hơn, còn có thể vĩnh viễn giữ vững dung nhan thanh xuân không già, mau phục dụng nó đi.

Công hiệu của vạn năm trân châu này Lăng Tiếu là đã được nhìn nhiều lần.

Mỗi một nữ nhân sau khi ăn vào đều sẽ phát sinh biến hóa kinh người, khí chất cũng nhận được tăng lên.

Nếu như để cho nữ nhân khác biết trên người hắn có loại bảo bối này, chỉ sợ liều mạng cũng muốn từ trên người hắn đoạt tới.

Tế ti nữ đem trân châu thu vào, cười nhẹ nói:

- Đi thôi, trước đi gặp gia gia.

Đổi lại là nữ nhân bình thường có thể đạt được dị bảo như vậy, nàng nhất định sẽ mừng rỡ như điên, lập tức đem nó ăn vào.

Nhưng mà mạng của Tế ti nữ không lâu như vậy, nàng làm sao lại sẽ quan tâm cái gì mà thanh xuân vĩnh trú.

Lăng Tiếu biết ý nghĩ của Tế ti nữ, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, cũng không còn nói cái gì nữa, đi theo nàng chuẩn bị đến Tế ti đại điện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 802 - Khổ Tâm Của Đại Tế Ti. (1)

Giường êm lớn như một cái phòng ốc, trên giường bày biện linh quả quỳnh dịch, lụa mỏng mềm mại giống như là nhãn cầu mê người.

Cái giường lớn di động này, vẫn là một cái mà Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ thành thân.

Lăng Tiếu hồi tưởng lại hết thảy phát sinh ở ngày đó, còn cảm thấy như mộng như huyễn.

- Nghĩ gì thế?

Tế ti nữ thấy Lăng Tiếu nhìn giường êm ngẩn người hỏi.

- Ta đang nhớ ngày đó thêu hoa cầu làm sao lại rơi vào trên tay của ta!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Đó là do thiên định!

Tế ni nữ si ngốc đáp.

- Ha hả, ta cảm thấy không phải là do thiên định, ngươi xinh đẹp như vậy, hẳn là đời trước của ta thắp hương bái phật làm nhiều chuyện tốt, đến đời này được trời cao ban thưởng đem ngươi cho ta.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng dỗ dành nói.

Tế ti nữ vốn là chưa bao giờ rời đi Cổ Tế thành, lại không tiếp xúc qua nam nhân khác, hôm nay Lăng Tiếu lại nói như thế để cho nội tâm của nàng cảm thấy ngọt ngào, trên mặt cũng đầy vẻ hồng nhuận.

- Đi thôi, nếu không gia gia chờ lâu.

Tế ti nữ kéo tay của Lăng Tiếu ngồi lên trên giường êm.

Đang ở lúc hai người ngồi trên giường êm, mấy cái góc bất đồng nhảy ra tám người.

Lăng Tiếu lập tức có thể cảm ứng được khí tức ba động của bọn họ, đây rõ ràng là tám tên Vương giai.

Theo thực lực của Lăng Tiếu tăng cường, năng lực cảm ứng của hắn dĩ nhiên cũng là tăng lên rất nhiều.

Hiện tại tái nhập Cổ Tế thành, hắn phát hiện thực lực của Cổ Tế thành cùng hắn lúc đầu sơ lâm Cổ Tế thành khi đó nhìn qua căn bản không giống nhau.

Lúc ấy hắn nhãn giới không đủ, cảm giác nơi này bất quá mười mấy tên Vương giai, Địa Hoàng giai cũng vẻn vẹn chỉ có Đại tế ti một người mà thôi.

Hiện tại hắn nhưng không cho là như vậy rồi.

Trước đây, lúc hắn bay trở về, bị hơn mười người vây lại, hắn rõ ràng cảm ứng được hơn mười người trong đó có không ít người có thực lực mà hắn cũng nhìn không thấu, có thể thấy được đối phương ít nhất cũng là thực lực Địa Hoàng giai, mà thực lực của Đại tế ti giống như là một cái hồ đầm, căn bản thấy không rõ, bắt đoán không ra, hắn suy đoán thực lực của Đại tế ti có phải hay không là một gã siêu cấp cường giả Thiên Tôn.

Bằng không những tông môn khác làm sao tùy ý để cho bọn họ tự lập thành trì sinh tồn ở chỗ này được.

Tám tên Vương giai mang theo giường êm lăng không bay lên, Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ ngồi trên giường êm giuống như là thần tiên bầu bạn, thoạt nhìn hết sức cao quý thoát tục.

Rất nhanh, hai người liền đến tế ti đại điện.

Hai người tìm được chỗ ở của Đại tế ti.

Bọn họ mới vừa vào tới của liền nghe được thanh âm của Đại tế ti truyenf ra:

- Vào đi!

Hai người đi vào, lại đồng thời hướng Đại tế ti hành lễ thăm hỏi:

- Gia gia!

Đại tế ti khẽ gật đầu, trong mắt nở rộ ra tinh mang nhìn kỹ đến Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm giác mình căn bản không có chút bí mật nào có thể giấu được ở trước mặt Đại tế ti, trong đầu cảm thấy có chút sợ hãi.

- Ngươi rất tốt, còn biết trở lại.

Đại tế ti mở miệng nói.

Lăng Tiếu đối với khen ngợi của Đại tế ti không có nửa điểm mừng rỡ, ngược lại là lộ ra vẻ áy náy nói:

- Gia gia, Tiếu nhi vô năng không thể tìm thấy Thiên Cổ thần công.

Đại tế ti con mắt ảm đạm xuống, lão nhìn thoáng qua Tế ti nữ thở dài nói:

- Ai, chẳng lẽ thật là thiên ý không thể trái sao?

- Gia gia ngươi đừng khổ sở, Tiếu hắn hiện tại đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư, hắn có thể thay ta luyện chế Tinh Duyên Nguyên đan gia tăng một năm thọ nguyên cho ta.

Tế ni nữ khuyên lơn nói.

- A, xem ra ngươi thật là hạ khổ công phu, cư nhiên đề thăng đến cảnh giới ngũ phẩm?

Trong mắt của Đại tế ti lộ ra vẻ tán thưởng nhìn Lăng Tiếu nói.

- Vì Vận nhi, đây lại tính là cái gì.

Lăng Tiếu không có chút kiêu ngạo nào đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Gia gia, có một việc ta còn chưa rõ.

- Chuyện gì không rõ?

Đại tế ti hỏi ngược lại.

- Ngài từng thật trở về qua tổ địa gia tộc?

Lăng Tiếu nhìn đến Đại tế ti hỏi.

Mí mắt của Đại tế ti nhảy lên, tiếp theo đáp:

- Dĩ nhiên trở về qua.

Trên mặt Lăng Tiếu lộ ra vẻ hơi giận.

Đại tế ti không có để ý đến hắn lại nói tiếp:

- Nhưng mà ta không dám xâm nhập, bên trong có rất nhiều oan hồn, hơn nữa còn có rất nhiều oan hồn đẳng cấp cao, một khi bị chúng quấn lên, ta muốn thoát thân cũng không dễ dàng, hơn nữa ta cảm ứng được bên trong còn có oan hồn so với ta càng cường đại hơn.

Vẻ hơi giận của Lăng Tiếu chuyển biến sang vẻ phẫn nộ, hắn trầm thấp nói:

- Nếu ngài biết bên trong có nhiều oan hồn như vậy, vì sao còn để cho ta đi chịu chết?

Đại tế ti từng nói qua Thiên Cổ thần công có thể ở tổ địa Cổ thành của bọn hắn, lão còn nói mình từng trở về qua nhưng không có tìm được, cho nên để cho Lăng Tiếu lần nữa trở về tìm một lần xem có phát hiện được chút nào hay không.

Nhưng mà, sau khi Lăng Tiếu đến Nam vực mới biết được Cổ thành đã trở thành cấm địa, bao nhiêu người đi vào cũng chỉ có vào mà không có ra, nơi đó quả thật là một cái tử thành.

Mặc dù như thế, hắn vì Tế ti nữ vẫn là xông vào Cổ thành tìm kiếm Thiên Cổ thần công.

Hắn chỉ là không rõ, Đại tế ti nếu đã biết nơi đó là cấm địa nhân loại, một khi đi vào sẽ chết, vậy lão tại sao lại để cho hắn đi vào Cổ thành đây?

Chẳng lẽ Đại tế ti căn bản không thích cái phò mã gia là hắn này, cho nên muốn để cho hắn vào Cổ thành bị những oan hồn kia cắn nuốt sạch sao?

Hôm nay hắn không đem chuyện này biết đến rõ ràng, trong lòng hắn sẽ rất không thoải mái.

Tế ti nữ thấy Lăng Tiếu đã ở biên giới tức giận, lúc này cầm tay của hắn nhẹ giọng nói:

- Tiếu, đừng nói chuyện như vậy với gia gia.

- Vận nhi, không có chuyện gì, hắn nói không sai, ban đầu gia gia liền là muốn để cho hắn đi chịu chết, nếu như hắn thật là chân mệnh thiên tử của ngươi vậy nhất định có thể từ bên trong Cổ thành đi ra ngoài, nếu như không phải, vậy hắn liền chết, ngươi cũng rất nhanh sẽ đi xuống theo hắn, đường đến hoàng tuyền cá ngươi ai cũng không tịch mịch không phải sao? Huống chi ta cũng không biết ngươi có vì Vận nhi mà đi Nam vực hay không, nếu như ngươi không đi, vậy ngươi cũng có thể tránh thoát một kiếp, coi như là mạng ngươi cứng rắn.

Đại tế ti nhàn nhạt nói.

Nghe được lời nói của Đại tế ti, không chỉ có Lăng Tiếu, ngay cả Tế ti nữ cũng ngây ngẩn cả người.

Bọn họ thật sự không nghĩ tới Đại tế ti là có ý nghĩ như vậy.

Tế ti nữ có Thiên Cổ thân thể, một khi đạt tới 20 tuổi, không có Thiên Cổ thần công tu luyện, nàng liền sẽ hóa thân thành Hung Cổ Vương nguy hại nhân gian, cho nên nàng nhất định phải ở thời điểm 20 tuổi kết thúc tính mạng.

Lăng Tiếu thân là Tế ti phò mã, có nghĩ vụ thay Tế ti nữ tìm về Thiên Cổ thần công.

Nhưng mà Thiên Cổ thần công đã biến mất vạn năm, muốn tìm được nó quả thật là thiên phương dạ đàm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 803 - Khổ Tâm Của Đại Tế Ti. (2)

Đại tế ti từ lúc mới bắt đàu đã không coi trọng Lăng Tiếu có thể tìm được Thiên Cổ thần công.

Cho nên lão để cho Lăng Tiếu đi đến Cổ thành, là để cho hắn trước một bước tìm chết, sau đó lúc tính mệnh của Tế ti nữ kết thúc, bọn họ đến hoàng tuyền lại có thể kết bạn rồi.

Nếu như Lăng Tiếu không đi Nam vực, coi như là ban đầu hắn đáp ứng Tế ti nữ thả Lăng Tiếu một con ngựa đi.

Đây chính là Đại tế ti thay cháu gái nghĩ tốt an bài hậu sự, coi như là nhọc lòng rồi.

Hắn chỉ muốn cháu gái trên đường đến hoàng tuyền cũng không tịch mịch, nội tâm của hắn cũng cảm thấy dễ chịu một chút.

Nghe lời nói của Đại tế ti, Lăng Tiếu không có lời nào để nói.

Tế ti nữ ở một bên nhưng là có chút bất mãn nói:

- Gia gia, ngươi tại sao có thể đối với Tiếu như vậy, hắn là trượng phu của ta, cho dù ta chết, ta cũng sẽ không hi vọng thấy Thiên nhi không có cha.

Đại tế ti mang theo vẻ áy náy nhìn thoáng qua cháu gái của lão, tiếp theo hướng về phía Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi không đi vào Cổ thành?

- Vì Vận nhi coi như là đầm rồng hang hổ ta cũng sẽ xông vào, bằng không ta làm sao biết bên trong khắp nơi đều là oan hồn được.

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

- A, vậy ngươi có thể trốn ra được coi như là rất giỏi rồi, ta cuối cùng cũng không cần phải áy náy đối với Vận nhi rồi.

Đại tế ti đáp.

Lăng Tiếu đối với lão nhân gia này thật đúng là không dậy nổi nửa điểm tức giận rồi.

Lão làm như vậy đều là vì tôn nữ của mình, từ góc độ của lão mà nói đúng là không có gì đáng trách, chỉ là cách làm có chút cố chấp ròi.

- Ta đến Cổ thành không thể tìm được Thiên Cổ thần công, nhưng mà ta tìm được nó.

Lăng Tiếu nói một tiếng, một cái tiểu đỉnh hiện lên đi ra ngoài.

Cái tiểu đỉnh này tản ra khí tức thần bí, khiến cho người ta nhìn một cái liền nhìn ra nó không phải là phàm phẩm.

- Ngươi... Ngươi lại tìm được Thiên Cổ thần đỉnh!

Đại tế ti một tay bắt lấy tiểu đỉnh kia đi qua kích động quát lên.

Song hắn còn chưa bắt được, trong tiểu đỉnh kia thoát ra một đạo tiểu kim ảnh.

Tiểu kim ảnh trong nháy mắt trướng lớn lên, đỉnh đầu của nó cũng đem

phòng ốc cho nứt vỡ rồi, từng đạo kim quang thiểm thước, khí thế làm cho ba người đồng thời từ trong nhà bay ra ngoài.

- Dĩ nhiên là Kim... Kim Tàm Cổ Vương, thật tốt quá, thật tốt quá!

Đại tế ti khua tay múa chân vui mừng kêu lên.

Tiếp theo, trong miệng hắn phát ra từng giếng quái khiếu giống như là cổ trùng, tựa hồ đang cùng với Kim Tàm Cổ câu thông.

Đáng tiếc, Kim Tàm Cổ chỉ là coi rẻ nhìn hắn một cái, tiếp theo phát ra một tiếng quái khiếu.

Sau đó, chuyện kỳ dị xảy ra.

Ở bên trong Cổ Tế thành, từng con cổ trùng chi chít từ các nơi hẻo lánh đều xông ra, thấy đến da đầu của Lăng Tiếu đều tê dại.

Bên trong Cổ Tế thành, tất cả mọi người bị dị tượng này khiến cho khiếp sợ.

Cường giả ở chung quanh tế ti đại điện đều rối rít lao đến.

- Tế ti đại nhân xảy ra chuyện gì?

Một gã kim bào lão giả ở trong đó hỏi.

- Ha ha, chớ khẩn trương, các ngươi nhìn đây là cái gì.

Đại tế ti cực kỳ cao hứng chỉ vào Kim Tàm Cổ nói.

Những người đó hướng Kim Tàm Cổ kim quang thiểm diệu nhìn lại, tiếp

theo tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Sau đó, mọi người đều trở nên cuồng nhiệt lên, đều hướng Kim Tàm Cổ kia cúng bái mà đi, trong miệng còn lẩm bẩm một chút lời nói mà Lăng Tiếu nghe không hiểu.

Sau một lúc lâu, chung quanh tế ti đại diện đều đứng đầy Cổ tộc nhân, bọn họ rối rít hướng Kim Tàm Cổ cúng bái mà đi, tràng diện thật là tráng quan.

Cổ tộc nhân luôn luôn lấy nuôi cổ, khống cổ, tế cổ, lấy cổ làm bạn, bọn họ xem cổ trùng như thần minh, cổ trùng có thể nói là một bộ phận trọng yếu nhất trong sinh hoạt của bọn họ.

Bất kể là cao giai cổ trùng nào đối với bọn họ mà nói đều sẽ giống như thân nhân mà đối đãi, mà cổ trùng đẳng cấp càng cao dĩ nhiên lại càng được hoan nghênh, địa vị sẽ càng cao rồi.

Giống như Kim Tàm Cổ loại Cổ vuong này, quả thực là tồn tại giống như Thánh vương của Cổ tộc bọn họ, bọn họ thấy được dĩ nhiên là điên cuồng mà cúng bái.

Những Cổ tộc nhân quỳ lạy kia, mà cổ trùng lại là như tre già măng mọc tiếp cận Kim Tàm Cổ, sau đó toàn bộ dùng lại, cúi xuống đỉnh đầu cao ngạo kia, tựa hồ như đang triều bái quân vương của bọn họ.

- Đi xuống đi, bay ở trên Cổ vương là bất kính đối với nó.

Đại tế ti hướng về phía Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ nói một tiếng, sau đó chính mình dẫn đầu hạ xuống.

Lăng Tiếu sớm được chứng kiến qua sự loại hại của Kim Tàm Cổ, dĩ nhiên không dám tự cho là mình quá cao, theo tế ti nữ hạ xuống.

Đại tế ti cũng lấy ra một con cổ trùng rất lớn rất già ở bên cạnh.

Cổ trùng này so với cổ trùng ở chung quanh đều phải lớn hơn, từng cây cốt thứ dữ tợn lộ ra vẻ đáng sợ lại có uy thế, cách Kim Tàm Cổ nhất cũng chính là nó, phảng phất trước khi Kim Tàm Cổ xuất hiện, nó chính là vương ở chỗ này.

Chỉ là, hôm nay ở trước mặt Kim Tàm Cổ nó chỉ có thể cúi đầu xưng thần rồi.

- Ông bạn già, Cổ vương nó muốn làm gì?

Đại tế ti vuốt lão Cổ lão cổ trùng kia hỏi.

Lão cổ trùng thấp giọng đáp, ta cũng không biết nó muốn làm gì, có thể là vừa đến Cổ Tế thành, nó cảm nhận được sự hiện hữu của chúng ta, cho nên triệu tập người đến chờ nó sai khiến đi.

- Vậy ngươi nghĩ biện pháp khuyên bảo Cổ vương lưu lại đi, nơi này ngày sau sẽ là nhà của nó, chúng ta đều là con dân của nó, để nó canh giữ cho chúng ta không bị ngoại nhân khi dễ.

Đại tế ti nói.

Tiếp theo hai tay lão ôm ở trước ngực, càng không ngừng hướng Kim Tàm Cổ phát ra âm thanh kỳ dị.

Lão cổ trùng ở một bên cũng đồng dạng không ngừng giao động cái râu, trong miệng phát ra quái âm độc hữu của cổ trùng.

Kim Tàm CỔ kia chẳng qua là lạn lùng quét Cổ tộc nhân ở chung quanh, căn bản không có làm ra cái gì đáp lại.

Đại tế ti nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Cổ vương không thích sống ở chỗ này?

Bất đắc dĩ hết sức, Đại tế ti đem Thiên Cổ thần đỉnh tế ra ngoài, hi vọng có thể đem Kim Tàm Cổ thu vào để sau này cung dưỡng là tốt rồi.

Ai ngờ Kim Tàm Cổ chỉ là nhìn Thiên Cổ thần đỉnh một chút, tiếp tục không để ý đến, hai cây kim sắc xúc giác ở trên đỉnh đầu càng không ngừng lay động, tựa hồ đang cảm ứng đến cái gì.

Đại tế ti nhăn chân mày một chút, tiếp đo trong tay vung lên, một đống lớn độc vật từ trong không gian giới của lão bay ra.

- Hiến tặng cho Cổ vương hưởng dụng!

Đại tế ti tàn bạo nói.

Kim Tàm Cổ cũng không khách khí, mở ra miệng máu, đem những độc trùng độc xà kia nhất nhất hấp vào trong miệng nuốt chửng xuống.

Đại tế ti thấy Kim Tàm Cổ ăn độc vật mà lão dâng lên, lúc này mừng rỡ, lại tiếp tục hướng về phía Kim Tàm Cổ phát ra quái thanh.

Cùng lúc đó cổ trùng ở bốn phía Kim Tàm Cổ đều đồng loạt phát ra tiếng quái khiếu, phảng phất như đang mang theo van xin Kim Tàm Cổ lưu lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 804 - Cổ Tộc Vương

Quái âm rung trời, khiến người tê dại.

Lăng Tiếu ở một bên cuối cùng là mở rộng tầm mắt rồi, trong lòng thầm thở dài nói:

- Kim Tàm Cổ này thật không tệ, nếu để cho nó làm hộ thân linh thú của nhi tử ta hẳn là không có bôi họ thân phận của nó đi.

Lăng Tiếu sở dĩ sẽ nghĩ như vậy đều bởi vì nhi tử này của hắn đã sớm bị Đại tế ti thân định là người nối nghiệp của Cổ tộc bọn họ rồi, bằng không hài tử cũng sẽ không theo họ mẹ.

Lăng Tiếu đối với cái này căn bản không có bất kỳ quyền lên tiếng nào, ban đầu Tế ti nữ yêu cầu ở trước khi nàng chết lưu lại một cái sinh mệnh mới, chính là cho Đại tế ti một cái kỳ thác tâm linh, coi như là nàng cái cháu gái này vì lão nhân tận một chút hiếu đạo rồi.

Lăng Tiếu bất kể nhi tử họ gì, đó cũng là thân nhi tử của hắn, là nhi tử thứ nhất người của hai thế giới là hắn, hắn dĩ nhiên phá lệ vui mừng.

Qua một lúc lâu sau, Kim Tàm Cổ hướng một cái phương hướng khác nhìn sang.

Bầu trời ở cái hướng kia nở rộ ra một đoàn kim sắc diệu quang, quang mang cực kỳ thần thánh huyễn lệ, một đạo tiếng đề minh của anh nhi phá vỡ trường không.

Kim sắc quang mang kia ở giữa không trung biến ảo thành một con Cổ trùng cự đại.

Cổ trùng này lại cùng Kim Tàm Cổ giống nhau như đúc, lộ ra vẻ đặc biệt uy phong.

Người của Cổ tộc hướng kim quang kia nhìn lại, ánh mắt của mọi người lần nữa trở nên kinh ngạc cuồng nhiệt lên.

- Cổ vương dị tượng!

Đại tế ti cùng một đám cao tầng Cổ tộc nhìn thấy kim sắc quang mang kia không nhịn được đều hô lên.

- Thật là thiên hữu tộc ta... Thật là thiên hữu tộc ta...

Đại tế ti hướng kim sắc quang mang kia hành lễ vui mừng cúng bái.

Tất cả mọi người của Cổ tộc đều là cùng kêu to lên:

- Thiên hữu tộc ta!

Vẻ mặt cũng là càng phát ra thành kính.

Tiếng khóc của anh nhi kia tựa hồ giống như ma âm, lại càng khóc càng là lớn tiếng.

Anh nhi cách nơi này không gần, nhưng mà tất cả mọi người có thể nghe được rõ ràng.

Kim Tàm Cổ kia tựa hồ nghe đến triệu tập cái gì, sau một tiếng trường khiếu hướng kim sắc hư ảnh kia bay vút tới.

- Tiếu, gia gia, đó... Đó là Thiên nhi!

Tế ti nữ nhìn địa phương kim quang thiểm diệu kia, che lại cái miệng nhỏ nhắn kinh hô lên.

- Không may rồi, đại gia hảo kia sẽ không ăn nhi tử của ta đi!

Lăng Tiếu thần sắc kinh hãi, tiếp theo hướng phương hướng viện tử bay tới.

AI ngờ Đại tế ti trước một bước chắn ở trước mặt Lăng Tiếu.

- Gia gia ngươi làm gì, nhanh đi ngăn cản Kim Tàm cổ vương a!

Lăng Tiếu không rõ Đại tế ti vì sao ngăn hắn, thật là khiến cho hắn lòng như lửa đốt, không chút suy nghĩ liền hướng về phía Đại tế ti kêu lên.

- Đừng nóng vội, Thiên nhi hiện tại bày ra dị tượng, trời sinh chính là Vương trong tương lai của Cổ tộc ta, Kim Tàm Cổ sẽ không thương hại hắn, còn có thể... Còn có thể để Kim Tàm Cổ nhận chủ.

Đại tế ti lộ ra vẻ mừng rỡ giải thích.

- Đây... Hắn vẫn còn là hài tử, hắn cái gì cũng đều không hiểu, làm sao để cho Kim Tàm Cổ nhận chủ.

Lăng Tiếu gấp gáp nói.

- Tiếu, đừng nóng vội!

Tế ti nữ ở một bên khuyên nói một tiếng, tiếp theo hướng về phía Đại tế ti hỏi:

- Gia gia, Thiên nhi hắn... Hắn có phải là Kim Cổ thân thể hay không?

Đại tế ti vuốt râu cười nói:

- Không sai, theo dị tượng đến xem hắn chính là Kim Cổ thân thể, sau này Cổ tộc chúng ta lại có thể khôi phục đến thời kỳ cường thịnh.

- Kim Cổ thân thể là cái gì?

Lăng Tiếu đều có chút không hiểu nói.

- Cái này sau lại giải thích, chúng ta trước đi xem một chút, nhưng mà ngàn vạn lần không thể quấy nhiễu Kim Tàm Cổ.

Đại tế ti dời đi đề tài nói.

Tiếp theo lão trước một bước cẩn thận bay tới, Lăng Tiếu, Tế ti nữ cùng nhóm cao tầng của Cổ tộc cũng cùng tới.

Mà những cổ trùng kia lại cũng toàn thể đuổi tới.

Chỉ còn lại có những người của Cổ tộc kia ở nguyên tại chỗ hướng viện tử cúng bái.

Thân thể to lớn của Kim cổ trùng trong nháy mắt rút nhỏ mấy chục lần, trong nháy mắt chui vào trong phòng.

Sau khi nó chui vào, tiếng khóc của anh nhi cũng dừng lại.

Không bao lâu sau, Kim Cổ hư ảnh ở trên bầu trời bắt đầu dần dần co rút lại.

Sau khi hư ảnh co rút lại xong, bên trong nhà lại truyền ra tiếng cười của anh nhi.

- Ha ha...

Thanh âm cười kia đến rất trẻ con, cười đến rất thanh thúy, cười đến vui vẻ.

Đây là tiếng cười của một anh nhi ba tháng tuổi sao, thật là bất khả tư nghị rồi?

Lăng Tiếu cũng không nghĩ được nhiều như vậy nữa, xông vào trong phòng.

Đại tế ti cùng Tế ti nữ cũng đi theo tiến vào.

Sau khi bọn họ tiến vào trong phòng cũng đều choáng váng rồi.

Anh nhi ngủ ở trên giường dùng bàn tay nhỏ bé kia ôm Kim Tàm Cổ thu nhỏ lại kia đang cười, mà Kim Tàm Cổ kia vươn ra đầu lưỡi càng không ngừng liếm mặt của anh nhi, một bộ dáng cực kỳ thích thú.

- Ha ha, tốt tốt... Không hổ là tằng tôn của ta, Kim Tàm thân thể, cũng chỉ có thể chất như vậy mới có thể khiến cho Kim Tàm Cổ thân cận như thế.

Đại tế ti cực kỳ sảng khoái cười nói.

Tế ti nữ ở một bên cũng là vẻ mặt mừng rỡ, mà Lăng Tiếu lại là vẻ mặt không hiểu.

Sau đó Kim Tàm Cổ kia lần nữa co lại, lại mở ra cái miệng nhỏ nhắn cắn lấy ngón tay của anh nhi.

- Dám cắn nhi tử ta, ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu chân mày cau lại, muốn hướng Kim Tàm Cổ phách đi qua.

Đại tế ti lần nữa xuất thủ ngăn trở hắn nói:

- Dừng tay, đây là Kim Tàm Cổ nhận chủ, sau này nó sẽ phụng Thiên nhi làm chủ.

- Đúng vậy a, Tiếu, sau này Thiên nhi có Kim Tàm cổ vương canh giữ, ai cũng đừng hòng thương tổn hắn.

Tế ti nữ cũng ở một bên giải thích nói.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút nói:

- Như vậy cũng được!

Quả nhiên, sau khi Kim Tàm Cổ đem ngón tay của anh nhi phá ra, anh nhi cũng không có phát ta tiếng khóc kêu đau, ánh mắt linh động kia phảng phất chớp lên thần sắc mong đợi.

Kim Tàm Cổ kia chỉ mút một chút máu huyết, liền không có tiếp tục, tiếp theo nó hướng miệng của anh nhi bò qua, cuối cùng lại càng trực tiếp bò vào trong miệng anh nhi.

Thấy vậy Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một trận ghê tởm tê dại không thôi, hắn đang lo lắng mà thầm nghĩ:

- Gia hảo kia sẽ không chui vào trong bụng con ta, đem nội tạng của hắn đều thôn phệ đi.

Mà Đại tế ti cùng Tế ti nữ ở một bên đều là một chút cũng không nóng nảy, ngược lại đều lộ ra vẻ mừng rỡ vạn phần.

Sau khi theo Kim Tàm Cổ vào trong bùng anh nhi, anh nhi đã ngủ, trên mặt còn mang theo vẻ yên ổn, một tầng quang vựng nhàn nhạt càng không ngừng ở chung quanh hắn tản ra uân nhân chi khí, thoạt nhìn thần kỳ như kim đồng hàng thế.

- Tốt lắm, đi ra ngoài đi, Kim Tàm Cổ sẽ không thương hại Thiên nhi!

Đại tế ti hài lòng nhìn thoáng qua anh nhi, nói một tiếng, mang theo hai người đi ra ngoài.

- Tế ti đại nhân!

Cao tầng Cổ tộc ở bên ngoài đang chờ cùng kêu lên nói, trong thần sắc của bọn họ tràn đầy vẻ chờ mong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 805 - Thân Thể Kim Cổ. (1)

Đại tế ti cười cười nói:

- Kim Tàm Cổ đã nhận chủ rồi, chủ nhân của ta là tằng tôn Phượng Lăng Thiên của ta, sau này hắn chính là Vương của Cổ tộc chúng ta.

- Bái kiến tộc Vương... Bái kiến tộc Vương...

Những cao tầng của Cổ tộc kia đều hướng phương hướng trong phòng bái xuống.

Sau đó các thành dân bên trong Cổ Tế thành đều rối rít đi theo quát lên:

- Bái kiến tộc Vương... Bái kiến tộc Vương...

Bọn họ từng người đều lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, cuồng nhiệt, thành kính, phảng phất giống như là thấy được thần minh để cho bọn họ trở nên vô cùng mù quáng mà đi cúng bái cùng tôn sùng.

Đại tế ti cũng tùy bọn hắn, mang theo Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ đến gian phòng ở một bên nói chuyện.

- Tiếu nhi, lần này ngươi lập công lớn rồi!

Đại tế ti nhìn Lăng Tiếu lúc này cực kỳ hài lòng nói.

Nói thật, ban đầu hắn đối với Lăng Tiếu không có hảo cảm gì.

Tiểu tử này có thể trở thành phò mã của Cổ tộc bọn họ là phúc khí bực nào, lại còn không biết đủ, dám can đảm lợi dụng đan dược đem tình cổ của chính mình giết chết, thoát khỏi khống chế của tình cổ, là phò mã gia không biết điều chút nào của Cổ tộc bọn hắn.

Nếu như không phải cháu gái hắn thay Lăng Tiếu cầu xin tha thứ, ban đầu hắn liền một chưởng đem Lăng Tiếu đập chết.

Cổ tộc bọn họ không cần loại phò mã không bị ước thúc này.

Hôm nay thì tốt rồi, Lăng Tiếu mặc dù không có đem Thiên Cổ thần công tìm được, nhưng mà đem Thiên Cổ thần đỉnh tìm về, càng đem Kim Tàm Cổ mang về, còn để cho tàng tôn tử của hắn cùng Kim Tàm Cổ kết hợp, trở thành vị vương giả thứ nhất trong vài ngàn năm tới của Cổ tộc bọn họ, quả nhiên là rất đáng mừng.

Đại tế ti dĩ nhiên đối với Lăng Tiếu sẽ không tiếp tục bất mãn nữa, càng nhiều là hài lòng phát ra từ nội tâm, lão thầm nghĩ nói:

- Xem ra lời nói của Huyền Cơ Tử không sai, tiểu tử này thật là phúc tinh của tộc ta.

Cổ tộc, từ viễn cổ tới nay dùng thân tế cổ, lấy thân nuôi cổ, trải qua lịch đại phồn hoa sinh trưởng, bên trong thân thể của tộc nhân bọn hắn đã sớm chảy xuôi huyết mạch cổ trùng rồi.

Huyết mạch này xưng là Cổ chi huyết mạch.

Cho nên, đời sau của bọn họ từ bắt đầu ra đời liền có khí tức thân cận với cổ trùng, có năng lực câu thông với cổ trùng.

Đồng thời, huyết mạch của bọn hắn cũng bởi vì cái này mà chính thức dị

biến sinh ra các loại thể chất hiếm thấy.

Những thể chất này đều cùng cổ trùng có liên lạc quan hệ mật thiết.

Trong đó, hiếm thấy nhất chính là Thiên Cổ thân thể.

Loại thể chất này thiên sinh đều là chết sớm.

Bởi vì người có Thiên Cổ thân thể thường thường có nồng độ huyết mạch của cổ trùng quá cao, mà đạt tới niên kỳ nhất định sẽ hóa thân thành Hung Cổ trùng chi vương.

Loại Hung Cổ trùng chi vương này hoàn toàn chỉ có ý niệm thích giết chóc, cho dù đồng tộc là cổ trùng tất cả cũng sẽ trở thành thức ăn của nó.

Cho nên loại Hùng Cổ trùng này tuyệt đối không thể để cho nó hiện thế, một khi hiện thế, cho dù là Thiên Tôn cao thủ cũng trấn áp không được, sau khi đợi nó cường đại lên, cho dù là Đế giai nhìn thấy đều chỉ có chạy trối chết.

Người có Thiên Cổ thân thể có một ưu thế tiên thiên, chính là tốc độ tu luyện so với thường nhân thì nhanh hơn nhiều, bất kể là ở trong hoàn cảnh linh khí sung túc hay không sung túc, thực lực của nàng cũng sẽ theo số tuổi tăng trưởng mà tăng trưởng.

Đáng tiếc, loại thể chất như vậy chỉ có hai mươi năm tuổi thọ, thực làm cho người ta đáng tiếc.

Sau đó, Cổ tộc tổ tiên rốt cục sáng chế ra một môn thần công có thể khắc chế được huyết mạch tiến hóa, đồng thời lại có thể như dĩ vãng tăng cường thực lực bình thường, thành tựu uy năng vô thượng.

Cho nên, Thiên Cổ thân thể được xếp ở vị trí đệ nhất của tất cả Cổ thể.

Trừ Thiên Cổ thân thể ra, còn có Kim Cổ thân thể, Mộc Cổ thân thể, Thủy Cổ thân thể, Hỏa Cổ thân thể, Thổ Cổ thân thể, Ám Cổ thân thể, Quang Cổ thân thể, Lôi Cổ thân thể, Phong Cổ thân thể.

Chín loại thể chất này cùng với chín đại thuần thuộc tính của võ giả bình thường cơ bản giống nhau.

Mà ở Cổ tộc thì chín loại thân thể này lại lấy Kim Cổ thân thể là đứng đầu.

Loại người trời sinh thể chất này chính là Hoàng giả, lại huyết mạch thể chất tôn quý nhất này cùng Kim Tàm Cổ giống nhau có thể thống lệnh vạn cổ vì hắn mà khu sử.

Nếu như nói người có Kim Cổ thân thể là Hoàng Thượng, như vậy những Cổ thể khác còn lại là Vương gia, bọn họ vĩnh viễn đều không thể bao trùm ở trên Hoàng Thượng.

Hiện tại, nhi tử Phượng Lăng Thiên của Lăng Tiếu chính là Kim Cổ thân thể.

Tiểu tử này chú định ngày sau trở thành một đường tân Vương của Cổ tộc, thống lĩnh Cổ tộc đi về phía huy hoàng.

Trải qua một phen giải thích của Đại tế ti, Lăng Tiếu cuối cùng hiểu được thể chất của nhi tử mình quả thật phi phàm.

Hắn ở trong lòng đắc ý thầm nghĩ:

- Không hổ là giống bản thiếu gia, nếu là thể chất quá kém thật đúng là xin lõi gen ưu tú của bản thiếu gia đi.

Kỳ thật, có thể sinh ra được loiaj thể chất này yêu cầu điều kiện hết sức hà khắc.

Chỉ bất quá độ tinh khiết Kim thuộc tính của Lăng Tiếu vốn là đặc biệt cao, đã vượt qua 90 phần trăm, đến gần vô hạn thể chất Kim thuộc tính tinh khiết, mà Tế ti nữ lại là Thiên Cổ thân thể, trong cơ thể chảy Cổ chi huyết mạch nồng độ cao, năng lượng liên kết của hai người sinh ra Kim Cổ thân thể cũng không coi là ngoài ý muốn rồi.

- Tiếu nhi, lần này ngươi lập công lớn, nói đi, muốn cái phần thưởng gì, ta tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngươi.

Đại tế ti mỉm cười hỏi.

Lăng Tiếu khẽ cười một cái, nắm tay của Tế ti nữ chân thành nói:

- Phần thưởng gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn an tĩnh theo Vận nhi đi đến cuối cùng của cuộc đời nàng.

Tế ti nữ nắm chặt tay Lăng Tiếu một chút, trong lòng cảm thấy dị thường thỏa mãn.

Nàng hiện tại đối mặt với tử vong cũng đã trở nên thản nhiên hơn nhiều rồi.

Nhân sinh của nàng có trượng phu cùng hài tử, có thể cùng bọn họ cùng nhau sống được một năm, đối với nàng mà nói đã là vô cùng xa xỉ.

- Tốt, khó có được ngươi còn nghĩ đến Vận nhi, không uổng công nàng ban đầu thay ngươi cầu tình.

Đại tế ti vui vẻ đáp, tiếp theo lão lại nói:

- Ngươi đã không có yêu cầu, vậy sau này có chuyện gì cần làm thì nói với gia gia một chút, gia gia có thể giúp được ngươi thì tuyệt đối sẽ không một chút nhíu mày.

- Đa tạ gia gia!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy gia gia liền đi về trước rồi, từ hiện tại ta sẽ an bài nhiều người thủ hộ ở bên cạnh Thiên nhi hơn, chờ hắn lớn một chút ta sẽ tự mình dạy hắn, để cho hắn trở thành Vương của Cổ tộc ta.

Đại tế ti đứng lên nói.

Hai người biết lão nhân gia đối với tằng tôn tử cưng chiều, tự nhiên không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà đang lúc Đại tế ti muốn rời đi, Lăng Tiếu đột nhiên nhớ tới một việc còn chưa nói, cho nên đem Đại tế ti gọi lại nói:

- Gia gia, ta còn có một việc muốn nói với ngài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 806 - Thân Thể Kim Cổ. (2)

Đại tế ti dừng bước, Tế ti nữ cũng là vẻ mặt tò mò nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nói:

- Hiện tại ta đang để cho người trọng kiến Cổ thành rồi.

- Cái gì, ngươi... Ngươi để cho người trọng kiến Cổ thành rồi?

Đại tế ti vẻ mặt khiếp sợ hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu khẳng định nói:

- Không sai, oan hồn nơi đó đã bị xua tan, ta để cho người đang trọng kiến lại, ta nghĩ gia gia cùng các tộc nhân khẳng định cũng muốn trở về một lần nữa, cho nên mới tự tiện làm chủ, hi vọng gia gia không lấy làm phiền lòng.

- Không, ta làm sao sẽ trách ngươi được, ngươi làm rất tốt, chúng ta đã dời tộc gần vạn năm rồi, tộc nhân không có lúc nào là không muốn trở về, chỉ là ở đó oan hồn quá nặng, cho dù dùng lực lượng toàn tộc cũng không thể đem oan hồn kia xua tan, cho nên một mực đều không thể trở về tổ địa được, hôm nay ngươi đã làm được, gia gia ta... Ta thật sự không biết nên cảm kích ngươi như thế nào.

Đại tế ti nước mắt tuôn đầy mặt nói, lão càng nói càng là kích động, còn muốn hướng Lăng Tiếu quỳ xuống.

- Gia gia không được!

Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ đồng thời hô một tiếng, Lăng Tiếu lại càng đem Đại tế ti đỡ lấy, không để cho lão quỳ xuống, nói tiếp:

- Gia gia, ngươi làm như thế không phải là tổn thọ ta sao? Chẳng lẽ lão nhân gia ngài còn chưa thừa nhận ta là tôn nữ tế của ngươi sao?

- Đúng a, gia gia, Tiếu hắn coi như là tộc nhân của chúng ta, hắn đây cũng là vì tộc nhân mà làm việc, ngươi làm như vậy không phải là để cho hắn giảm thọ sao?

Tế ti nữ nói.

- Tốt tốt, Tiếu nhi, ngươi đúng là phúc tinh của Cổ tộc ta, Vận nhi cuối cùng không có gả sai người!

Đại tế ti lau nước mặt một cái nói.

Từ Cổ tộc ở vạn năm trước thiếu chút nữa bị diệt tuyệt hương hỏa, thẳng đến hiện tại người của Cổ tộc ai cũng muốn trở lại tổ địa, gây dựng lại gia viên, lần nữa hùng chấn uy danh của gia tộc.

Đáng tiếc, nơi đó oan hồn đầy trời, đã trở thành cấm địa của nhân loại, coi như là tổ địa của bọn họ, bọn họ cũng không có biện pháp một lần nữa phản hồi.

Hôm nay nghe được Lăng Tiếu nói lại bắt đầu trọng kiến Cổ thành, Đại tế ti đương nhiên là vui mừng phát ra từ nội tâm rồi.

Lão ở trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là cho ta quá nhiều vui mừng!

- Đúng rồi, ngươi nói một chút, ngươi là rốt cuộc làm sao đem những oan hồn kia xua tan, lại là như thế nào đạt được Thiên Cổ thần đỉnh.

Đại tế ti mới nhớ tới lúc trước cũng chưa hỏi những việc mà Lăng Tiếu trải qua ở Cổ thành, hiện tại mới hỏi như thế.

Lão rất muốn biết cái tôn nữ tế này của lão rốt cuộc là làm thế nào mà làm được chuyện đến lão cũng không làm được, hơn nữa còn thu phục được người hầu có thực lực khủng bố như vậy, ở trong thời gian hơn một năm từ trung cấp Linh Sư liên tục nhảy lên đến trung cấp Vương giai đỉnh phong, tốc đọ này cũng quá yêu nghiệt một chút đi.

Cho nên Lăng Tiếu đơn giản đem đại khái những chuyện phát sinh ở bên trong Cổ thành nói một lần.

Lăng Tiếu tuy nói dễ dàng, nhưng mà Đại tế ti cùng Tế ti nữ lại có thể tưởng tượng được quá trình kia tuyệt không phải đơn giản như thế, nhất định là có hung hiểm mà bọn họ khó có thể tưởng tượng.

Đây chính là hung địa mà ngay cả Thiên Tôn giai cũng chết, ở loại tình hình này thì Lăng Tiếu có thể dễ dàng sao?

- Ngươi nói, cái... Cái Thiên Cổ thần đỉnh này là một lão tổ tông đã sinh tồn vạn năm đưa cho ngươi?

Đại tế ti kinh ngạc hỏi.

- Không sai, Kim Tàm cổ vương kia chính là nàng nuôi, nếu không phải cuối cùng ta đem lệnh bài gia tộc mà ngài cấp cho ta lấy ra, chỉ sợ ta cũng muốn bị nàng giết.

Lăng Tiếu vẫn còn sợ hãi đáp.

- Ai, ta thật là thẹn với tổ tông, nghĩ tới Cổ tộc ta đã từng là uy phong bậc nào, lại luân lạc tới kết quả sống trong một góc này.

Đại tế ti lộ ra vẻ áy náy thở dài nói.

- Gia gia, đây cũng không phải là lỗi của ngươi, hôm nay Thiên nhi là Kim Cổ thân thể, ngày sau tuyệt đối có thể đem Cổ tộc chúng ta trọng chấn uy danh.

Tế ti nữ lên tiếng an ủi.

- Đúng vậy, gia gia ngươi không nên tự trách, kế tiếp ngài hẳn là suy nghĩ một chút làm như thế nào cùng tộc nhân thượng lượng có phải muốn cả tộc đều trở về hay không, đây là đại sự hạng nhất.

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi nói không sai, chúng ta ở nơi này đã gần vạn năm rồi, muốn rời đi cũng không phải một thời ba khắc là làm được, nhất định phải hảo hảo an bài kế hoạch một chút mới được.

Đại tế ti nói, tiếp theo lão lại nói:

- Ta đi về trước cùng những người khác thương lượng một chút, hai người các ngươi chia lìa nhiều ngày hảo hảo tương hợp đi.

Đại tế ti nói xong lời này liền rời đi.

Tế ti nữ nghiêng mặt nhìn gương mặt tuấn tú kia của Lăng Tiếu chân thành nói:

- Tiếu, cảm ơn ngươi!

Lăng Tiếu đem Tế ti nữ kéo vào trong ngực nói:

- Đứa ngốc, nói tạ ơn với ta làm gì, ta là nam nhân của ngươi, vì ngươi làm bất cứ chuyện gì cũng là nên làm đấy.

- Ừ!

Tế ti nữ khẽ lên tiếng, đầu dựa vào trong lồng ngực của Lăng Tiếu, chỉ cảm thấy vui vẻ cùng thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Lăng Tiếu cúi đầu nhìn thê tử bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn, không nhịn được hướng đôi môi của nàng hôn xuống.

Tế ti nữ nhiệt tình đáp lại, hai người không ngừng sờ soạng, hâp hấp dần dần gấp rút, một lát sau liền lăn ở trên giường êm.

Hai người tự nhiên không thể thiếu được một phen ân ái.

...

Theo Phượng Lăng Thiên được xác nhận là Kim Cổ thân thể, càng được Kim Tàm cổ vương nhận chủ, hắn được Cổ tộc nhân xem là một đời tân Vương.

Đại tế ti cũng với những cao tầng khác thì an bài đông đảo cao thủ trong tộc thủ hộ ở xung quanh viện tử, bất luận kẻ nào muốn lén vào viện tử một chút quả thực là không có khả năng, trừ phi thực lực đạt tới Thiên Tông giai trở lên mới có năng lực này.

Ở trong viện tử, vốn là chỉ có hai gã thị nữ, hiện tại đã gia tăng đến hai mươi gã thị nữ, ngày đêm thay phiên nhau tùy thời chờ đợi sai khiến, tuyệt đối không thể để cho tiểu Lăng Thiên xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Đối với an bài như thế, Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ đã kháng nghị qua, nhưng mà trực tiếp bị Đại tế ti bác bỏ.

Cuối cùng, lão nhân gia vẫn chưa yên tâm, trực tiếp từ Tế ti đại điện đi ra, tiến vào trong viện tử tự mình thủ hộ tiểu Lăng Thiên.

Lăng Tiếu cùng Tế ti nữ hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Cuộc sống dần dần trôi qua, Lăng Tiếu cũng sớm thay Tế ti nữ luyện chế ra Tinh Duyên Nguyên đan.

Tinh Duyên Nguyên đan có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên cho bất luận kẻ nào, nhưng mà nó chỉ có thể để cho Tế ti nữ gia tăng một năm thọ nguyên.

Nhưng mà một năm này lại để cho Tế ti nữ có thẻ sống được càng thêm ý nghĩa, càng thêm phong phú hoàn mỹ một chút.

Lăng Tiếu tính toán trong một năm thời gian này đều không đi đâu, chỉ muốn chuyên tâm làm bổn phận của một người chồng tốt, an an tâm tâm phụng bồi thê tử cùng nhi tử, để cho thê tử có thể thật vui vẻ đi đến một đoạn cuộc sống cuối cùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 807 - Nhất Chỉ Phá Thiên. (1)

Thời gian một năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Đại tế ti một mực bố trí đại sự dời tộc.

Sau khi lão đem tin tức trọng kiến tổ địa nói cho tộc nhân, tất cả tộc nhân đều đồng ý trở lại tổ địa.

Nơi đó có dấu chân của tổ tiên bọn họ bọn họ đã từng huy hoàng, có lịch trình vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Chỉ có trở lại tổ địa, bọn họ mới sẽ cảm thấy có lòng trung thành, mới có thể sống được so sánh với hiện tại càng thêm vui vẻ cùng phong phú.

Tuế nguyệt như thoi đưa!

Lăng Tiếu trở lại Cổ Tế thành đã là một năm rồi!

Trong một năm này, hắn sinh hoạt bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Lúc không có chuyện gì làm, theo thê tử chạy đến giường lớn, nói một chút chuyện nhân sinh lý thú; thời điểm có việc, chính là trêu chọc nhi tử chơi đùa, làm nhi tử hắn biết rõ uy nghiêm của lão tử hắn.

Lăng Tiếu phát hiện thê tử hắn là ôn nhu động lòng người, là tối thiện giải nhân ý.

Ở trên điểm này, chỉ có Bạch Vũ Tích có thể so sánh được, chỉ là Bạch Vũ

Tích lại thiếu hụt loại tự tin xứng đáng thuộc về mình, nàng ở trước mặt Lăng Tiếu chung quy sẽ có vẻ nhún nhường một chút, chưa bao giờ dám lấy thân phận ngang hàng để đối đãi với Lăng Tiếu, bởi vì trong lòng nàng Lăng Tiếu hắn chính là thiếu gia duy nhất.

Mấy ngày nay, để cho Lăng Tiếu nhức đầu lại là nhi tử tiểu Lăng Thiên của hắn.

Tiểu gia hỏa kia còn chưa đủ một tuổi cư nhiên liền có thể chạy khắp nơi rồi, khiến cho thị nữ ở trong viện tử cũng phải chạy đi theo hắn, sợ hắn té đau hoặc đụng bị thương.

Tên tiểu tử này còn là phá phách trời sinh, đem hoa cỏ của viện tử cũng làm cho rối tinh rối mù.

Phải biết rằng đó nhưng đều là linh thảo trân quý đã trồng rất lâu rồi.

Lăng Tiếu mỗi lần đều muốn bắt được tiên tiểu gia hỏa này đánh cho một trận, để cho hắn từ nhỏ phải học được quý trọng, không thể tùy tiện chà đạp linh thảo.

Ai ngờ hắn lần này xem như gặp phải công địch.

Không chỉ là mẫu thân của tiểu gia hỏa thiếu chút nữa không có hắn lên giường, ngay cả lão gia tử cũng đối với hắn nghiêm nghị nói:

- Những tiểu hoa tiểu thảo này liền để cho hắn chơi đi, không có gì lớn.

Thậm chí những thị nữ kia ánh mắt nhìn hắn cũng cảm thấy có hút hung hăng, tựa hồ muốn nói:

- Phò mã gia không nên đối với tiểu chủ nhân ác như vậy.

Tiểu gia hỏa kia mỗi một lần đều chui vào trước ngực mẫu thân hoặc tiểu thị nữ càng không ngừng chiếm tiện nghi, còn nhẹ vung quả đấm nhỏ hướng lão tử hắn thị uy.

Lăng Tiếu cơ hồ muốn hỏng mất rồi.

Hắn thầm mắng:

- Làm sao sinh ra cái yêu nghiệt này, sau này danh tiếng của lão tử chẳng phải là muốn bị hắn đoạt hết rồi!

Trong lòng Lăng Tiếu vừa là hâm mộ vừa là đố kỵ a!

Dĩ nhiên, trừ những chuyện này ra, Lăng Tiếu dĩ nhiên không có quên tu luyện.

Trải qua một năm chậm chạp tu luyện, hắn cũng là nhẹ nhàng đột phá đến cao cấp Vương giai, Tam Phân Quy Nguyên Khí đã đạt tới cảnh giới đệ ngũ tầng đỉnh phong, một thân chiến lực đã ổn áp đê cấp Địa Hoàng, cho dù đối mặt với trung cấp Địa Hoàng cũng sẽ không đến nỗi bị bại quá nhanh.

Nếu như lại phối vớ lá bài tẩy của hắn, bên trong Địa Hoàng giai hắn cũng không có đối thủ.

Mặt khắc, hôm nay độ hóa lỏng tinh thần thức hải của hắn tăng thêm không ít, tinh thần lực có thể miểu sát võ giả trung cấp Địa Hoàng trở xuống, càng có thể làm trọng thương cao cấp Địa Hoàng, về phần Thiên Tôn giai, hắn vẫn cần đem hết toàn lực mới có thể thương tổn được đối phương.

Bởi vì linh hồn của Tử Thiên tông giai đã đạt đến trình độ rất cường hãn rồi.

Nhớ ngày đó, hắn dùng hết tất cả tinh thần lực cũng chỉ có thể khiến cho La

Vô Địch bị thương một chút, nếu như không có Tàn Báo ở bên cạnh hiệp trợ, tuyệt đối không thể nào đem La Vô Địch chém giết.

Còn có chính hắn ở phương diện luyện đan, dù không có tiếp tục tiến giai, nhưng mà đan dược hắn luyện chế ra tới có phẩm chất càng tốt, một lò tứ phẩm đan dược từ nguyên lai một lần có thể đề luyện ra hai khỏa biến thành một ần có thể đề luyện ra bốn khỏa.

Trừ cái này ra, Lăng Tiếu còn truyền cho Tàn Báo khẩu quyết ba thức đầu của Ma Đao bát thức.

Điều này khiến cho Tàn Báo mừng rỡ như điên.

Tàn Báo ban đầu nhìn Lăng Tiếu lấy ý niệm diễn luyện ra bát thức, cảm giác được hẳn là Tử giai huyền kỹ, nhưng sau khi học ba thức đầu, hắn đối với hiểu biết về Ma Đao bát thức này càng sâu hơn, bởi vì tam thức này đã xa xa vượt ra phạm vi mà hắn có thể biết, ít nhất đã đạt tới Hạt giai huyền kỹ, nếu như bát thức toàn bộ học xong, nói không chừng có thể so với huyền kỹ Thần giai.

Tàn Báo là hạ quyết tâm, cho dù là làm người hầu trung thành nhất cả đời cho Lăng Tiếu cũng muốn đem bát thức này học toàn bộ.

Bởi vì hắn cảm thấy bát thức này quả thực là huyền kỹ chế tạo cho hắn.

Đó là đao ý huyết, điên cuồng, táo bạo, hoàn toàn thích hợp với con đường của hắn, hắn cũng cảm thấy chỉ có hắn mới có tư cách tu luyện bát thức này, người khác cũng không có loại khả năng này.

Hắn biết Lăng Tiếu không có thoáng một cái đem đao thức truyền cho hắn, đó là còn chưa hoàn toàn tin nhiệm hắn.

Hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Mà thôi, thiếu gia tiền đồ vô hạn, một thân lá bài tẩy đều là khủng bố như vậy, cả đời đi theo hắn có lẽ giống như Huyền Cơ Tử đã nói có hi vọng đi lên Thiên Vực.

Tàn Báo cũng là từ khi đó trong nội tâm mới bắt đầu chính thức sinh ra lòng thần phục đối với Lăng Tiếu.

Kế hoạch "Dụ dỗ" của Lăng Tiếu cũng bắt đầu chân chính có hiệu lực rồi.

Trước đây, hắn dùng ý niệm diễn luyện Ma Đao bát thức của Tàn Báo xem, mục đích đúng là câu dẫn tâm thái khát vọng đạt được của Tàn Báo, sau đó sẽ để cho Tàn Báo một bên gấp gáp, liền là không đem huyền kỹ truyền cho hắn.

Hắn biểu hiện được càng là khát vọng, Lăng Tiếu lại càng phải không truyền.

Chỉ có như vậy mới có thể mài luyện lòng trung thành của Tàn Báo, mới có thể để cho Tàn Báo chân chính có thói quen thích ứng làm người hầu, để cho hắn ý thức của hắn thay đổi một các bất tri bất giác, sau đó Lăng Tiếu mới truyền thụ cho hắn.

Dĩ nhiên không thể nào thoáng cái liền đem tám thức đều truyền hết, nếu không phải độ trung thành của gia hỏa này còn chưa đủ, học xong rồi sau này phản bội hắn, đó chính là mua dây buộc mình rồi.

Bất quá, hôm nay theo tinh thần lực của Lăng Tiếu càng ngày càng mạnh, hắn đối với một nửa linh hồn khác của Tàn Báo có cảm giác lực mạnh hơn.

Chỉ cần Tàn Báo có bất kỳ ý đồ xấu nào, Lăng Tiếu có thể trước tiên đem

hắn giết chết, để cho linh hồn hắn lần nữa bị thương, đến lúc đó Lăng Tiếu muốn giết hắn liền dễ dàng hơn nhiều rồi.

Cho nên, Lăng Tiếu tạm thời không sợ Tàn Báo trở mặt.

Hắn lúc đầu muốn chờ sau khi thực lực chân chính của mình có thể chiến thắng Tàn Báo, lại đợi cho Tàn Báo hoàn toàn thần phục với hắn, mới có thể đem một nửa linh hồn này trả lại cho hắn, để cho hắn trở lại đỉnh phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 808 - Nhất Chỉ Phá Thiên. (2)

Lăng Tiếu trở lại Cổ Tế thành đã là một năm 3 tháng.

Một ngày này, hắn ở trên đỉnh một ngọn sơn lĩnh ở ngoài thành đả tọa thôn nạp.

Chỉ thấy hắn hiện tại trở nên càng thêm thần phong như ngọc, góc cạnh phân minh kia, hai phiết lông mày nồng đạm kia, sống mũi cao thẳng, tóc đen như áo choàng mà tán, để cho hắn thoạt nhìn phóng đãng không kiềm chế được như vậy, thoạt nhìn tuấn lãng phiêu dật như vậy.

Hắn so với hơn một năm trước lộ ra vẻ trầm ổn vài phần, ở trên miệng thời khắc mang theo nụ cười mỉm, đem mị lực tà khí lẫm nhiên của hắn thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Hôm nay, hắn đang toàn lực vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể, đã sớm biến thành ngũ thải đan điền trạng thái vòng xoáy truyền lưu ngũ sắc linh lực, ở trong kinh mạch giống như hoàng kim đúc thành không ngừng quanh quẩn.

Từng tầng ánh sáng ngũ thải lấy hắn làm trung tâm khuếch tán mà ra.

Xa xa nhìn lên, hắn tựa như một tôn thần minh thần thánh, khiến cho người ta không nhịn được mà cúng bái.

Từ sau khi đan điền kia biến thành hình dạng vòng xoáy, Lăng Tiếu bất kể là tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí hay là Cổ Hoàng thần công, linh khí bất đồng được hấp nạp sau khi vào trong vòng xoáy đan điền của hắn đều sẽ bị

đồng hóa với năm loại linh lực.

Nói cách khác, bất kể là hấp thu Kim thuộc tính linh khí hay là Hỏa thuộc tính linh khí đến bên trong đan điền đều sẽ bị đồng hóa nhập vào linh lực.

Nhưng mà không có nghĩa là Lăng Tiếu chỉ hấp thu một loại linh khí liền có thể nhanh chóng tiến giai, hắn cần linh khí gấp năm lần cùng đẳng cấp mới có thể khiến đan điền lớn mạnh tiến giai.

Cũng chính là hắn mỗi khi tiến một giai đều muốn so với những người khác phải hấp thu linh khí nhiều gấp năm lần.

Nếu như đổi lại là người khác muốn tiến một giai nhất định sẽ khó như lên trời.

Nhưng mà Lăng Tiếu căn bản sẽ không vì linh khí mà buồn rầu.

Tiểu lục thụ, Si mị lam châu, Tiên thiên âm phong chây tam đại dị vật này ở trong thức hải của hắn đều đang mỗi thời mỗi khắc hấp thu thiên địa linh khí.

Lăng Tiếu cho dù đang ngồi không cũng thời khắc sẽ có linh khí gia thân phong phú đan điền.

Một khi, hắn đem tam đại dị vật mở ra, toàn bộ bắt đầu hấp thu linh khí, chỉ sợ liền sẽ tạo thành một phương thiên địa trở nên linh khí khuyết thiếu.

Dĩ nhiên, tam đại dị vật hấp thu linh khí cũng chỉ là có chút ít linh khí chảy vào đan điền của hắn, phần lớn vẫn bị bọn chúng tự mình hấp thu lớn mạnh bản thân.

Lăng Tiếu hiện tại đem phần lớn linh lực trong cơ thể mình đều rút ra, chúng quanh cũng có hải lượng linh khí không ngừng hội tụ tới đây.

Tiếng gió vù vù khiến cho sơn lĩnh mộc thụ ở phụ cận đều bị chà xát đến nghiêng ngả bốn phía.

Đang ở lúc năng lượng đều lấy Lăng Tiếu làm trung tâm bập bềnh không ngừng, hắn khởi lên một cái thủ chỉ.

Thủ chỉ thoạt nhìn bình thản không có gì lạ, nhưng mà lại khiến cho người ta có một loại trầm hậu đại khí giống như sơn nhạc, phảng phất có một loại ảo giác nhất chỉ phá thiên đản sinh ra.

Sau đó, giữa đốt ngón tay biến thành ngũ thải quang mang, từng điểm quang vựng càng không ngừng lan ra.

Khi quang vựng kia càng tán càng lớn, Lăng Tiếu mở ra thần quang sáng chói.

Bỗng nhiên hắn hét lớn một tiếng, thủ chỉ hướng lên trời chỉ ra.

Hưu!

Một đạo ngũ sắc chỉ mang kinh thiên trùng thiên mà lên, tựa như một đạo cự long đằng không mà lên.

Năng lượng kinh người kia kéo theo thanh âm cắt đâm sắc bén cấp tốc phát ra.

Ầm!

Khi chỉ mang kia vọt tới mấy ngàn thước trên không, đem mây kia trực tiếp phá khai, phát ra tiếng oanh tạc kinh thiên động địa, phảng phất như tình thiên phích lịch, dọa cho tất cả sinh vật ở chung quanh đều sợ đến không ngừng run rẩy.

Từ xa nhìn tại, bầu trời giống như bị một chỉ xuyên phá rồi!

Cổ Tế thành ở không xa, tất cả mọi người đều bị kinh động.

Bất quá bọn họ đối với cái này tựa hồ đã sớm tập mãi thành quen, cũng không lộ ra vẻ kinh hoảng quá mức.

- Phò mã gia thật đem thiên đâm xuyên rồi, quả thực là bất khả tư nghị.

- Đúng vậy, tháng này phò mã gia liên tục đâm xuyên mười lần, nhưng mà lần này uy lực đáng sợ nhất, cho dù là cường giả Địa Hoàng đỉnh phong cũng không thể đem một chỉ này tiếp xuống a.

- Không hổ là phò mã của Cổ tộc ta, chỉ có như vậy mới có thể xứng với Tế ti công chúa.

- Ha hả, có phò mã gia mạnh mẽ như vậy, hơn nữa có tộc Vương của tộc ta, trong trăm năm Cổ tộc chúng ta tuyệt đối có thể trọng chấn uy danh.

...

Người ở bên trong Cổ thành đều đang hưng phấn mà nghị luận.

Bọn họ không có ai sinh ra nửa điểm đố kỵ, bởi vì bọn họ vốn là chủng tộc đoàn kết nhất.

Trong lòng bọn họ cũng chỉ có một cái ý niệm, phò mã gia cường đại liền đại biểu cho Cổ tộc bọn họ cường đại.

Đỉnh núi, Lăng Tiếu đứng lên, gió nhẹ thổi qua, tay áo bồng bềnh, thoạt nhìn hắn cực kỳ tiêu sái thoải mái.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên đám mây đang dần dần ngưng tụ ở chung một chỗ kia, thần sắc hơi tái nhợt hiện lên cười mỉm lẩm bẩm:

- Tam Phân Thần Chỉ đệ nhất chỉ Đoạn Ngọc Phân Kim cuối cùng tu luyện đại thành rồi.

Tam Phân Quy Nguyên Khí là huyền công, Tam Phân Thần Chỉ chính là chiêu thức đi theo.

Tổng cộng có ba chỉ, đệ nhất chỉ là Đoạn Ngọc Phân Kim, đệ nhị chỉ là Tam Phân Thiên Hạ, đệ tam chỉ là Thập Vạn Hỏa Cấp.

Ba chỉ này đều là tuyệt chiêu mà Hùng Bá năm đó khắc chế Phong, Vân hai người, uy lực tuyệt đối có thể nói là kinh khủng.

Ban đầu Hùng Bá chỉ là ba loại thuojc tính đồng tu, thực lực của hắn đã có thể so với thánh nhân, Tam Phân Thần Chỉ được đánh ra đã có thể diệt Thánh, mà hôm nay Lăng Tiếu năm thuộc tính đồng tu, Tam Phân Thần Chỉ của Lăng Tiếu nếu so với Hùng Bá thì mạnh hơn gấp hai.

Đợi ngày sau Lăng Tiếu đạt tới tầng thứ cao hơn, uy năng mà hắn có thể phát huy ra tuyệt đối chỉ mạnh không yếu.

Diệt Thánh sát Thần, tuyệt đối không phải là vọng tưởng.

Trong Cổ Tế thành, trong một tòa biệt viện thanh u ở phía sau Tế ti đại điện, một đứa hài tử một tuổi đang cùng với mấy tên thị nữ chơi đùa.

Nam hài tử này bộ dáng rất đẹp.

Nam hài tử cũng có thể dùng xinh đẹp để hình dung sao? Không sai, là xinh đẹp.

Ngũ quan xinh xắn kia giống như là điêu khắc tỉ mỉ mà thành, mỗi một chỗ tựa hồ đều hòa hợp, phối hợp ở một chỗ tựa như một con búp bê xinh đẹp.

Nhãn thần linh động kia phảng phất như có thể nói, thời khắc đều đang lóe lên thần tình phong phú.

Đôi mắt này ở trong mắt bất kỳ người nào đều là mê người khiến người khác ưa thích.

Nhưng mà ở trong mắt của cha hắn thì đôi mắt này liền thành "tặc nhãn", nhìn đến ngay cả cha của hắn cũng muốn đối với hắn mãnh liệt co lại một trận.

Tiểu tử này trời sinh chính là một tiểu ma vương, không biết dùng cái ánh mắt kia che giấu bao nhiêu chuyện tình sai lầm đã làm, mỗi một lần ánh mắt kia nặn ra vẻ mặt ủy khuất, không biết bao nhiêu người sẽ đem hắn nâng trong lòng bàn tay.

Hiện tại tên tiểu tử này đang tìm thị nữ đang ẩn giấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 809 - Tiểu Ma Vương. (1)

Đừng nhìn bộ dạng thiên chân vô tà của hắn, kỳ thật hắn đã mấy lần làm bộ không thấy được một gã thị nữ ẩn nấp ở phía sau một thân cây rồi.

Hắn không muốn đem thị nữ này bắt ra, bởi vì mục tiêu của hắn không phải là tên thị nữ này.

Bước đi lắc lư đi tới kia, ở một chỗ trước vườn hoa đã tìm được thị nữ mà hắn muốn.

Trên khuôn mặt non nớt kia hiện lên cười nhạt tà khí.

Nụ cười này cùng cha của hắn vô cùng tương tự, thời điểm bình thường cha của hắn cười như vậy nhất định là có cái ý nghĩ bất lương gì đó, tiểu tử này cũng là học đủ khí chất của cha hắn.

Chỉ thấy hắn hướng về phía một thị nữ nấp ở trong vườn hoa đi qua:

- Phương Phương tỷ tỷ, ta tìm được ngươi rồi!

Tiểu tử này cũng là quỷ tinh linh, sau khi hét to một tiếng lại liền nhào tới trên người thị nữ đang đứng ở sau vườn hoa kia.

Thị nữ nơi này người nào mà không biết tiểu chủ nhân là Cổ tộc vương tương lai, tiểu tử này lao tới đây nàng dĩ nhiên sẽ không tránh né.

Chỉ là khí lực của tên tiểu tử này đặc biệt lớn, lại trực tiếp đem nàng khiến cho bổ nhào ngã trên mặt đất.

Tiểu gia hỏa kia còn vô cùng đắc ý ngồi ở trên bụng của nàng càng không ngừng gào lên:

- Ta tìm được Phương Phương tỷ rồi.

Hán mừng rỡ, đồng thời còn ở trên "hung khí" tương đối xuất chúng của thị nữ kia không ngừng nắm lấy.

Động tác của hắn thoạt nhìn chính là một cái tiểu hài tử vô tri đang loạn động.

Ở trong mắt người khác cũng cảm thấy hắn là thiên chân vô tà, không hề giống như là đang loạn ý chiếm tiện nghi.

Thử hỏi, một cái hài tử một tuổi rưỡi có hiểu được cái gì gọi là "Chiếm tiện nghi" sao?

Nhưng mà tên tiểu tử này sờ loạn, đồng thời còn đang dùng cái "móng vuốt" không lớn kia bắt mấy cái, trong lòng thầm nghĩ:

- Vẫn là cái của Phương tỷ tỷ lớn nhất, nắm mãi không chán, đáng tiếc tay của ta quá bé, khi trở về ta nhất định phải bảo Lão thái gia dạy ta một bộ trảo công, không biết có trảo công chuyên dùng trảo mị mị hay không, có mà nói liền tốt rồi.

Ai có thể nghĩ tên tiểu tử này mới bao nhiêu lại liền háo sắc thành tính như thế, quả nhiên là so với cha của hắn còn muốn hèn mọn mấy phần.

Thị nữ bị tiểu tử này đè lên bộ dáng xác thực mỹ lê động lòng người, vóc người kia lại càng là hỏa bạo nhất trong đông đảo thị nữ.

Hai mươi cái thị nữ nơi này đều là ưu tú nhất từ toàn thành trong vạn người

lựa chọn tới, các nàng cũng nhất định muốn bồi tộc Vương trưởng thành.

Cho nên, bất kể là ở phương diện hầu hạ hay là phương diện tướng mạo tuyệt đối so với người bình thường đều mạnh hơn gấp hai ba lần mới có tư cách làm thị nữ của tộc Vương.

- Tiểu chủ nhân, ngươi lại như vậy rồi, nếu là chủ nhân trở lại thấy bộ dạng như vậy của ngươi liền đánh ngươi nát mông rồi.

Thị nữ kia bị tiểu hài tử đè ép cũng không có nửa điểm không vui, ngược lại lộ ra vẻ vui mừng nói.

Bởi vì ở trong mắt nàng tiểu chủ nhân còn chỉ là một hài tử nhỏ đến không thể nhỏ được nữa, nàng bị sờ sờ bộ ngực thì tính là cái gì, chẳng lẽ hắn hiểu được cái gì gọi là "Sỗ sàng" sao?

Tiểu tử vừa nghe đến hai chữ "Chủ nhân", ánh mắt co lại, tựa hồ đối với người nọ có chút sợ hãi.

Hắn đem đầu ngó nghiêng phát hiện không có ai, cho nên cười khanh khách nói:

- Phụ thân đi bế quan rồi, hắn đã nói trong vòng nửa tháng sẽ không trở về, hiện tại mới qua mười ngày, ta còn năm ngày có thể chơi.

Sau khi nói xong, tiểu tử kia lại đem tiểu thân thể hạ xuống, đem khuôn mặt non nớt dán tại trước ngực thị nữ, híp mắt lên bộ dạng tựa hồ rất hưởng thụ.

Ai ngờ, ở thời điểm hắn đang muốn thoải mái hưởng thụ một phen, cái mông đột nhiên đau xót, cả thân thể giống như đạn pháo bay ra ngoài.

- Nha nha!

Tiểu gia hỏa kia bốn chân hướng lên trời mà bay ra, trong miệng càng không ngừng quát to lên.

Lúc này, một gã thị nữ nấp ở bên kia nhanh chóng bắn ra, đem tiểu gia hỏa kia tiếp được rồi.

Tên thị nữ này rõ ràng đã có thực lực trung cấp Linh Sư.

Niên kỷ như vậy, thực lực như vậy bất kể đặt ở chỗ nào cũng là thiên tài kiều nữ, tuy nhiên lại ở chỗ này làm thị nữ, đủ để nói rõ nội tình của Cổ tộc còn thật không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Điều này cũng chứng minh, lão gia tử đối với tằng tôn tử của lão là cưng chiều bậc nào rồi, quả thật đã đem hắn làm thành tuyệt thế thế bảo bối để cung dưỡng rồi.

- Ai dám đá vào mông ta, tên khốn muốn chết!

Tiểu tử làm biếng ở trong ngực thị nữ vuốt ve cái mông đau đớn lớn tiếng kêu lên.

- Ngươi còn dám nói nhiều một câu, hôm nay lão tử đem ngươi vứt xuống xà hầm để cho rắn ăn.

Mới vừa rồi đá tiểu tử không ai khác đúng là lão tử Lăng Tiếu của hắn.

Hài tử hơn một tuổi liền hạ ngoan cước như vậy, đổi lại là hài tử bình thường đã sớm tắt thở rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu biết nhi tử này của hắn quả thực là một cái yêu nghiệt, mới tám tháng đã đi được, mới vừa tròn một tuổi liền hiểu được lời nói của người khác còn cùng người khác trao đổi.

Những thứ này cũng chẳng có gì lạ, kỳ quái nhất chính là tên tiểu tử này lại giống như Kim Tàm Cổ ăn sống độc vật, hơn nữa một điểm cũng không bị gì. Cũng chính bởi vì vậy, tiểu tử này trời sinh thể chất hơn người, hôm nay một thân tinh khí đã đạt tới Huyền Giả giai rồi, tùy tiện té ngã mấy cái căn bản sẽ không có chuyện gì.

Sau khi Lăng Tiếu cũng là nhiều lần dạy dỗ nhi tử hắn, mới biết được tiểu tử này so với hắn còn muốn biến thái nhiều lắm.

Hắn có khi hoài nghi cái nhi tử này có phải là xuyên việt qua giống hắn hay không.

- Ra mắt phò mã gia!

Mấy thị nữ từ trong góc đi ra hướng Lăng Tiếu hành lễ thăm hỏi, chỉ bất quá ánh mắt của các nàng đều có chút không có thiện ý, tựa hồ không đem Lăng Tiếu làm thành chủ nhân để đối đãi.

Lăng Tiếu đối với cái này thấy nhưng không thể trách rồi.

Các nàng là phụng nhi tử của hắn làm chủ, cũng không phải là phụng hắn làm chủ, gọi một tiếng Phò mã gia hoặc Chủ nhân cũng coi như là nể tình rồi.

Tiểu tử không ngờ tới cha của hắn nhanh xuất quan như vậy, trong lòng ủy khuất thầm nghĩ:

- Không phải là muốn bế quan nửa tháng sao? Làm sao mới mười ngày liền đi ra rồi!

Dĩ nhiên hắn chẳng qua là ở trong lòng nghĩ một chút, ngoài mặt vẫn là rất cao hứng từ trong ngực thị nữ giãy dụa đi ra ngoài, từng bước chạy về phía

dưới chân Lăng Tiếu, ôm lấy chân Lăng Tiếu nhã khí kêu lên:

- Phụ thân ngươi đã về rồi, Thiên nhi rất nhớ ngươi.

Một chiêu này của hắn đối với Lão thái gia có lẽ hữu hiệu, nhưng mà đối với lão tử hắn luôn là một chút tác dụng cũng không có.

Lăng Tiếu giống như là xách gà con đem tiểu Lăng Thiên cầm lên, thấp giọng trách cứ:

- Tiểu tử ngươi mới bao nhiêu, cũng muốn chiếm tiện nghi của Phương Phương, đừng cho là lão tử ta không biết, nếu có lần sau nữa lão tử chặt tay của ngươi, mau đứng trung bình tấn cho ta, hai canh giờ không cho phép nhúc nhích, nếu là dám động thì tối nay đừng nghĩ ăn cơm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 810 - Tiểu Ma Vương. (2)

Tiểu tử lộ ra vẻ ủy khuất nói:

- Phụ thân ngươi nói gì, nhân gia mới không có chiếm tiện nghi của Phương Phương tỷ tỷ, chúng ta chẳng qua là đang chơi trốn tìm.

- Lười nói với ngươi, mau đứng trung bình tấn cho ta!

Lăng Tiếu đem tiểu tử tiện tay ném một cái, đem hắn ngã ở trên mặt đất.

Tiểu tử một chút việc cũng không có liền bò dạy, cười hì hì nhìn Lăng Tiếu nói:

- Phụ thân, ngươi khi dễ ta, ta nói cho mẫu thân biết.

Lăng Tiếu cái này tức giận a, đang muốn tiến lên dạy dỗ tiểu tử này, nhưng cảm giác phía sau có người đến.

Hắn quay mặt đi, nhìn thấy vợ hắn Tế ti nữ đang từ trong phòng đi ra.

Lăng Tiếu vội vàng nổi lên nụ cười nói:

- Vận nhi, làm sao ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều một chút.

Thời gian cuối cùng của Tế ti nữ đã sắp đến rồi, thực lực của nàng đã là trung cấp Địa Hoàng rồi, nhưng mà sắc mặt nàng lại là càng phát ra tái nhợt, tựa như thân mang bệnh nặng.

Nàng trợn mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó trở về trước mặt Lăng Tiếu, nhàn nhạt nói:

- Đưa qua đây!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ khó khăn nói:

- Vận nhi, không cần đi, nếu không chúng ta trở về phòng rồi hãy nói.

- Đưa qua đây, nếu không tối nay không có cơm của ngươi.

Tế ti nữ không để ý tới hắn vẫn cường điệu nói.

Lăng Tiếu chỉ có thể gãi gãi đầu, đem đầu duỗi qua, thấp giọng nói:

- Vận nhi, ngươi nhẹ chút!

Tế ti nữ đưa tay đem lỗ tai của Lăng Tiếu vặn chặt lại, mắt hạnh trừng trừng khiển trách nói:

- Thiên nhi còn nhỏ như vậy, ngươi liền ác tâm đá phạt hắn như thế, có người làm cha như vậy sao.

Lăng Tiếu trong lòng ủy khuất a!

Bất quá hắn cũng không dám phát tác, chẳng qua là nhỏ giọng nói:

- Vận nhi nhẹ chút... Nhẹ chút, ngươi nên biết ngọc bất trác bất thành khí, cũng bởi vì gia hỏa này còn nhỏ, ta phải hảo hảo điều giáo hắn, tránh cho sau này hắn gieo họa khắp nơi.

- Thúi lắm, Thiên nhi không biết có bao nhiêu ngoan ngoãn, làm sao sẽ là gây họa cho người được.

Tế ti nữ vừa nói, đồng thời lại gia tăng lực đạo trong tay.

Lăng Tiếu đau đến thẳng nhếch miệng, cũng không dám tiếp tục phản bác, trong lòng biệt khuất nói:

- Có hài tử liền không cần trượng phu, thời gian này nhưng sống như thế nào a!

Tiểu thí hài ở không xa nhìn thấy cười đến nghiêng về phía sau.

Lăng Tiếu trừng mắt liếc nhi tử nói:

- Còn cười, tiếp tục lại đứng trung bình tấn hai canh giờ.

Ai ngờ tên tiểu tử này dừng lại động tác, chạy tới bên người mẫu thân hắn kéo ống quần của mẫu thân hắn khóc nói:

- Mẫu thân, ngươi thả phụ thân đi, là Thiên nhi không ngoan khiến cho phụ thân tức giận, không phải là lỗi của phụ thân.

Lăng Tiếu nghe lời này thiếu chút nữa bị tức đến nổ phổi.

Hắn không nói còn tốt, vừa nói liền cảm thấy là Lăng Tiếu giống như đang vu oan cho hắn, lúc này Tế ti nữ hạ thủ nặng hơn, cơ hồ đem lỗ tai của hắn bẻ gãy rồi, cũng nghiêm nghị quát lên:

- Tối nay một mình ngươi ngủ thư phòng đi!

Tiếp theo, nàng đem nhi tử ôm ở trong ngực hướng bên trong nhà đi trở về.

Nhi tử mặt hướng hắn làm ra một cái mặt quỷ đắc ý, cơ hồ khiến Lăng Tiếu trực tiếp hỏng mất.

- Ông trời, làm sao sinh ra một cái nhi tử như vậy, mau lấy lôi điện bổ ta đi.

Lăng Tiếu điên cuồng cào đát quát lên.

Đám thị nữ ở một bên nghe lời này càng không ngừng thấp giọng nở nụ cười.

Các nàng đều biết phò mã gia chưa bao giờ đối với các nàng hung ác, cho nên mới sẽ càn rỡ như thế.

Kèm theo tiếng cười rơi xuống, bên trong nhà truyền ra tiếng kêu sợ hãi của tiểu tử:

- Mẫu thân ngươi làm sao vậy? Đừng dọa Thiên nhi a!

Lăng Tiếu nheo mắt, trong nháy mắt xông vào bên trong nhà.

Chỉ thấy Tế ti nữ đã ngất ngã bất tỉnh nhân sự ở trên mặt đất rồi.

- Vận nhi, ngươi làm sao vậy?

Lăng Tiếu đem Tế ti nữ ôm vào trong ngực đau lòng kêu lên.

Chẳng lẽ hiện tại là lúc nàng muốn rời đi sao?

Tế ti nữ ngất xỉu đến không có chút dấu hiệu nào, để cho Lăng Tiếu trở nên không làm chủ được tinh thần.

- Không phải là còn ba tháng sao, tại sao có thể như vậy.

Lăng Tiếu càng không ngừng chuyển vận linh khí cho Tế ti nữ thất thần nói.

- Phụ thân, mẫu thân nàng làm sao vậy?

Tiểu Lăng Thiên cũng là kinh hoảng hỏi.

- Mẹ ngươi không có chuyện gì, ngươi nhanh đi gọi lão thái gia tới đây.

Lăng Tiếu miễn cường vừi vui đối với nhi tử nói.

Hắn là không thể nào nói cho nhi tử, mẹ hắn không lâu nữa sẽ phải cách xa hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ gặp lại.

- Không, ta muốn phụng bồi mẫu thân, mẫu thân nhất định là sợ Thiên nhi không ngoan, không muốn để ý đến Thiên nhi mà ngủ thiếp đi.

Tiểu Lăng Thiên đúng là vẫn còn rất nhỏ, ý nghĩ còn rất ngây thơ.

Lăng Tiếu một tay bế lên Tế ti nữ, một tay khác lại ôm nhi tử hướng ngoài phòng lướt đi ra ngoài.

- Gia gia, ngươi mau tới đây xem một chút, Vận nhi nàng....

Lăng Tiếu ra khỏi phòng, hướng về phía một gian phòng ở viện tử kêu to nói.

Sưu!

Một đạo thân ảnh cấp tốc từ trong nhà bay ra, không phải là Đại tế ti còn là

ai.

- Vận nhi nàng làm sao?

Đại tế ti nhìn cháu gái của mình ngất đi hỏi.

- Gia gia...

Thời điểm Lăng Tiếu vừa muốn nói thêm cái gì, mới nhớ tới nhi tử trong ngực mình, cho nên đem nhi tử đánh hôn mê bất tỉnh, hướng về phía thị nữ đợi lệnh kêu lên:

- Tiểu Phương tới đây mang tiểu chủ nhân đi nghỉ ngơi.

Sau khi gọi thị nữ Tiểu Phương mang tiểu Lăng Thiên đi, Lăng Tiếu mới đối với Đại tế ti nức nở nói:

- Gia gia, Vận nhi nàng có phải hay không muốn đi?

Trước kia, Tế ti nữ từng nói qua, một khi nàng không được hãy giết nàng, tránh cho nàng biến hành Hung Cổ trùng vương.

Nhưng mà thật đến thời điểm gặp phải, Lăng Tiếu như thế nào có thể hạ thủ được, như thế nào nghĩ tới nữ nhân mà mình âu yếm rời đi được?

Hắn không muốn tiếp nhận cái sự thật này, nội tâm nhưng lại khó chịu như bị đao cắt.

Hắn không khỏi nghĩ đến lúc trước cùng nàng kết hợp hoang đường, hắn lúc bắt đầu cũng không có tình cảm đối với nàng, nhưng mà khi đoạt lấy nàng, hắn liền đem nàng làm thành nữ nhân của mình, một người đan ông ngay cả nữ nhân của mình cũng chiếu cố không tốt, còn coi là nam nhân gì?

Cho nên, Lăng Tiếu vượt xa ngàn dặm đi đến Nam vực vì nàng tìm kiếm Thiên Cổ thần công, cuối cùng không thu hoạch được gì, hắn quá ảo não, quá phiền muộn, hắn vốn tưởng rằng có thể buông ra tâm thái đi đối mặt.

Nhưng mà, nàng sinh một cái nhi tử cho hắn, cùng nàng bình tĩnh trải qua cuộc sống một năm vui vẻ an tĩnh, hắn phát hiện hắn rất yêu Tế ti nữ, tựa như yêu Vân Mộng Kỳ vậêu rất sâu, hắn một khắc cũng không muốn xem đến nàng cứ như vậy rời đi.

Hắn sợ sau này thừi điểm mình cô độc nhớ tới nàng, hắn sợ nhi tử hỏi "Mẫu thân đi đâu?".

Đại tế ti nhìn bi thương mà Lăng Tiếu phát ra từ nội tâm, trong mắt lão hiện lên vẻ hài lòng.

Đại tế ti lại không có nửa điểm thần sắc lo lắng, hướng về phía Lăng Tiếu an ủi:

- Yên tâm đi, Vận nhi nàng không có chuyện gì, ngươi đem nàng giao cho ta đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 811 - Nam Nhi Khóc!

Lăng Tiếu tuy là Ngũ phẩm Luyện dược sư, nhưng mà hắn chỉ có thể luyện chế Ngũ phẩm đan dược thay Tế ti nữ tạm hoãn dị biến.

Hắn bây giờ một chút biện pháp cũng không có, một khi Tế ti nữ biến thành Hung Cổ trùng vương hết thảy đều không thể cứu vãn.

Hắn chỉ có thể gật đầu, tùy ý Đại tế ti đem Tế ti nữ ôm bay về phía Tế ti đại điện.

- A!

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, từ Cổ Tế thành bay ra ngoài.

Tiếng hống khiếu của hắn cơ hồ đem viện tử chấn thành rung động một trận, những thị nữ kia căn bản chịu không nổi, mỗi người đều thổ một búng máu, màng nhĩ cũng muốn bị đánh tan.

Các nàng mới lần đầu tiên lý giải được rõ ràng, nguyên lai phụ thân của tiểu chủ nhân bọn họ cũng là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Lăng Tiếu giống như phát diên bay vào trong một phiến sơn mạch, hắn không có vận khí linh lực, trong miệng phát ra tiếng gào thét bi thương "A a", một bên kêu lên một bên dùng song quyền càng không ngừng oanh lên vách đá.

Bang bang!

Cho dù Lăng Tiếu không có vận khởi linh lực, nhưng độ cứng của quyền đầu hắn cũng là vô cùng cường hãn, những nham thạch kia bị quyền đầu của hắn oanh đến không ngừng bay ra.

Không đầy một lát về sau, một khối nham thạch trên vách đá bị oanh đến lõm vào, giống như là bị người dùng một thứ gì đó đem nó đào thành một cái động sâu.

- Khốn kiếp, uổng ta có một thân tu vi kiêm năng lực của Ngũ phẩm Luyện dược sư, cư nhiên ngay cả thê tử đều bảo vệ không được, thực là phế vật không chịu nổi.

Lăng Tiếu không ngừng tự trách hét lớn, cuối cùng lại càng dùng đầu hướng nham thạch kia đụng tới.

Ầm!

Nham thạch lại bị thiết đầu công cứng rắn kia đụng bay một góc.

Trên vách đá dính đầy từng bãi máu, nhìn lại hai tay cùng cái trán của Lăng Tiếu tất cả đều là chảy xuôi kim sắc huyết dịch, bộ dáng cực kỳ chật vật không chịu nổi.

Lăng Tiếu phảng phất giống như không biết đau đớn, ôm đầu ngồi xổm ở dưới vách đá, ánh mắt nổi lên hơi nước, tựa như một người đáng thương cơ khổ không có chỗ nương tựa.

Hắn không hề tiếp tục có nụ cười phóng đãng không kiềm chế được như thường ngày kia, không hề có cái lòng tin mọi chuyện đều thong dong bình tĩnh như thường ngày kia.

Giờ khắc này, hắn cũng nhịn không được nữa mà khóc lên.

Trải qua hai đời tu luyện con đường cường giả, hắn luôn luôn làm theo tâm thái thiết huyết đàn ông chảy máu không rơi nước mắt.

Đáng tiếc, ở giờ khắc gặp phải mất đi này, khỏa trái tim bền bỉ kia vẫn bị dao động.

Cái loại đau đớn tê tâm liệt phế này cũng chỉ có người đã trải qua mới sẽ minh bạch.

Đàn ông không khóc, chỉ vì chưa tới chỗ tình thâm!

Tàn Báo ở trong bóng tối nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, vẫn là lần đầu tiên thấy Lăng Tiếu thương tâm khổ sở như thế.

Hắn không khỏi thầm than:

- Hắn chỉ bất quá 20 tuổi a, hắn cũng không phải là không gì không làm được.

- Ngươi đi ra đánh với ta một trận!

Lăng Tiếu đứng lên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào phương hướng của Tàn Báo quát lên.

Giờ khắc này, hắn cần phát tiết, cần hung hăng phát tiết, bằng không hắn sẽ điên mất.

Tàn Báo tự nhiên sẽ không cự tuyệt khiêu chiến của Lăng Tiếu, hắn là Thiên Tôn, chẳng lẽ hắn còn sợ đánh không lại một cái cao cấp Vương giai sao?

Nhưng mà hắn lần này cũng đã làm xong chuẩn bị nhường nhịn.

- Thiếu gia, mời!

Tàn Báo cũng không nói nhảm, hướng về phía Lăng Tiếu khách khí nói.

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, một thân kim sắc linh lặc trùng thiên mà lên, kim sắc long ảnh so với trước kia càng thêm chân thật rồi.

- Khí thế thật là mạnh, cho dù là đê cấp Địa Hoàng cũng không có năng lượng đáng sợ như vậy.

Tàn Báo ở trong lòng thầm hô nói.

Đang ở lúc hắn phân thần hết sức, kim quyền của Lăng Tiếu đã đến trước mặt hắn.

- Thật là nhanh!

Tàn Báo tuy biết Lăng Tiếu thân mang Phong thuộc tính, nhưng khi gặp phải công kích đột nhiên xuất hiện, hắn phải thầm khen một tiếng.

Tàn Báo thân là Thiên Tôn, lấy thực lực của mình mà nói thì cao hơn Lăng Tiếu mấy chục lần, muốn né tránh một quyền này của Lăng Tiếu tự nhiên không phải là việc gì khó.

Nhưng mà hắn tránh thoát kim quyền của Lăng Tiếu, hạ bàn lại truyền đến kình khí lăng lệ, chà xát đến hộ minh kính của hắn đều có chút chấn động lên.

Phong Thần Thối.

Thối pháp mà Lăng Tiếu ở kiếp trước thích nhất.

Thối pháp như gió như ảnh kia quét ra từng đợt Âm phong khí hủ thực, để cho Tàn Báo đều không thể không cẩn thận.

- Đây là Tiên thiên âm phong sát khí!

Tàn Báo sao dám chậm trễ, một tầng hắc sắc hộ minh kính thật dày đem hắn bao trùm, tựa như một cái khôi giáp màu đen, tăng thêm khí tức tà mị cho hắn.

Tàn Báo trả lại chiêu!

Hắn đánh ra từng đạo hắc sắc xúc giác đem Lăng Tiếu bao trùm lại, để cho Lăng Tiếu không thể động đậy.

Tàn Báo tự nhiên sẽ không dùng hết toàn lực, bởi vì hắn sợ Lăng Tiếu chịu không nổi.

Nhưng mà hắn vẫn là đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu.

Tiên Thiên âm phong sát khí hóa thành từng đạo phong nhận đáng sợ đem hắc sắc xúc giác kia của hắn cắt đến sạch sẽ.

Lăng Tiếu cũng không có tính toán cứ như vậy ngừng tiến công, thối ảnh lần nữa như cuồng phong bão vũ hướng Tàn Báo nhanh chóng đá tới.

Hắn mỗi một cước đều mang theo hủ thực sát khí mãnh liệt, cho dù Tàn Báo đã là đê cấp Thiên Tôn đỉnh phong cũng không dám dính vào một đinh nửa điểm, bằng không hắn cũng không có biện pháp đem Tiên thiên âm phong sát khí kia khu trừ sạch.

Mới đầu, Tàn Báo chỉ dùng ra ba tầng phòng ngự cùng công kích.

Nhưng chớ xem thường ba thành công lực này, đây đã là thực lực có thể so với trung cấp Địa Hoàng đỉnh phong.

Hắn vốn tưởng rằng như thế có thể ổn áp Lăng Tiếu rồi, ai ngờ được thực lực mà Lăng Tiếu phát ra cường hãn như thế.

Mỗi một quyền, mỗi một cước đều mang theo lực phá hoại cùng hủ thực cường đại, đổi lại là trung cấp Địa Hoàng chống đỡ như thế chỉ sợ cũng chỉ có thể nuốt hận tại chỗ.

Tàn Báo phải thêm công lực, lần này hắn đem phòng ngực cùng công kích đề thăng lên năm thành, thực lực có thể so với cao cấp Địa Hoàng.

Lăng Tiếu lần nữa bị hắc sắc xúc giác của hắn buộc chặt đến không nhúc nhích được.

Nếu như Lăng Tiếu địch nhân, Tàn Báo có thể trong nháy mắt đem hắn miểu sát, nhưng mà người nọ là thiếu gia của hắn, hắn là không thể nào hạ thủ.

Đáng tiếc, đang lúc hắn cho là có thể đem Lăng Tiếu trói buộc đến không thể đi ra được.

Quanh thân Lăng Tiếu lượn lờ ra hỏa mang cường đại, lam sắc hảo diễm rất là nóng cháy, đem những hắc sắc xúc giác kia đốt cháy đến sạch sẽ.

Tàn Báo phải rút lui.

Thiên hỏa, không có gì không đốt!

Coi như là thực lực của hắn có cường hãn hơn nữa cũng không dám dính vào thiên hỏa.

Lăng Tiếu đổi thối pháp thành chưởng pháp, từng đợt lam diễm mang theo cường thế hướng Tàn Báo oanh tới.

Tàn Báo không dám giữ lại chút nào, Huyết Ngục tiểu phương thế giới của hắn triển khai ra.

Phương viên ở bên trong mấy chục thước đều biến thành một mảnh huyết hải, từng cái oan hồn lệ quỷ xông ra.

Lăng Tiếu giết đến càng thêm hưng phấn, lam sắc thiên hỏa càng đốt càng là tràn đầy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 812 - Hôm Nay Ta Sẽ Nói Cho Ngươi Biết Cái Gì Gọi Là Kính Già Yêu Trẻ. (1)

Những oan hồn lệ quỷ kia cũng bị đốt đến kêu rên không thôi, cuối cùng bị hỏa diễm khiến cho nóng cháy không dám chạy ra.

Tàn Báo chẳng qua là lợi dụng tiểu phương thế giới để phòng thủ, hắn một mực không có công kích.

Nhưng nhìn đến tiểu phương thế giới của mình đều không thể cho Lăng Tiếu áp lực, hắn thay đổi chủ ý, hắn cũng muốn tiến công.

Hai người đại chiến lại với nhau.

Lăng Tiếu cũng nhận được rất nhiều "Chiếu cố" của Tàn Báo, nhưng mà hắn một thân phòng ngự có thể so với cao cấp huyền khí, tâm thân lại bị vây ở trạng thái bạo tẩu, cái loại đau đớn này căn bản không coi là gì.

Sau khi trải qua một phen hung hăng phát tiết, Lăng Tiếu cuối cùng bình tĩnh lại.

Hắn từng ngụm từng ngụm thở hào hển, nhàn nhạt đối với Tàn Báo nói một tiếng: xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Cực khổ ngươi!

Sau đó liền hướng Cổ Tế thành bay về.

Tàn Báo ngẩn người, nhìn xiêm y trên người mình có mấy chỗ rách nát, lúc này cười khổ nói:

- Xem ra ta còn là đánh giá thấp thực lực của thiếu gia.

Trở lại viện tử, Lăng Tiếu đi thẳng đến gian phòng của nhi tử.

Hắn phất phất tay để cho thị nữ đi ra ngoài, nhìn nhi tử vẫn hôn mê, nhẹ vỗ về trán của hắn lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử thúi, ta biết ngươi rất thông minh, cũng trưởng thành rất sớm, sau này nương thân ngươi mất, liền biết điều một chút hảo hảo ở lại bên cạnh Lão thái gia hiếu thuận lão, sau này hảo hảo thống lĩnh Cổ tộc, trọng chấn uy danh của Cổ tộc biết không?

Lăng Tiếu đã đem tâm thái điều chỉnh tốt rồi, một khi Tế ti nữ rời hắn mà đi, hắn sẽ vĩnh viễn rời đi xa cái địa phương thương tâm này.

Có lẽ chờ hắn ngày sau có thể đối mặt được với sự thật này, lại trở về nhìn xem nhi tử của hắn đi.

Dù sao nhi tử hắn có Đại tế ti tài bồi chiếu cố, hắn cũng rất yên tâm.

Lăng Tiếu hướng về phía nhi tử nói trong chốc lát, đi ra khỏi gian phòng liền thấy được một đạo bóng hình xinh đẹp dung quang tỏa sáng không khỏi ngây ngẩn cả người.

- Vận nhi, ngươi không có chuyện gì rồi?

Lăng Tiếu mang theo vẻ vui mừng nhìn Tế ti nữ.

- Tiếu, ta không sao rồi, để ngươi lo lắng, sau này ta không bao giờ rời khỏi ngươi nữa.

Tế ti nữ hai mắt chảy ra nước mắt, hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Lúc này Tế ti nữ lại không còn là bộ dáng bệnh tật như mới vừa rồi, lại trở nên mặt mày hồng hào.

Trong đầu Lăng Tiếu không khỏi thoáng hiện lên một cái thành ngữ:

- Chẳng lẽ đây... Đây là hồi quang phản chiếu?

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu ôm Tế ti nữ càng thêm chặt.

- Vận nhi, ta có phải là rất vô dụng hay không, biết rõ ngươi ngày giờ không còn nhiều rồi, nhưng cái gì cũng không làm được.

Lăng Tiếu rất là tự trách nói.

Tế ti nữ cảm nhận được áy náy thật sâu kia của Lăng Tiếu, nội tâm bị tư vị hạnh phúc lấp đầy.

Cả đời này có thể gả cho một cái nam nhân yêu mình sâu đậm như vậy nàng đã rất thỏa mãn rồi.

Nàng đem Lăng Tiếu đẩy ra khỏi ngực, sau đó rất chân thành đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, ngươi đã vì ta làm rất nhiều, sau này chúng ta còn thời gian rất dài ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu chỉ đem những lời này của Tế ti nữ cho là an ủi ắn, hắn trêu chọc Tế ti nữ một chút thâm tình nói:

- Vận nhi, ngươi yên tâm, bất kể ngươi biến thành hình dáng ra sao, ta tuyệt đối đều sẽ đem ngươi giữ ở bên người, tuyệt đối không thể để cho ngươi rời xa ta.

Lăng Tiếu đã nghĩ kỹ rồi, coi như là Tế ti nữ biến thành Hung Cổ trùng vương, hắn cũng nhất định đem nàng giữ lại, nói không chừng ngày sau có thể có phương pháp gì có thể lần nữa biến trở lại hình người.

Kỳ thật, đây chỉ là ý nghĩ một bên tình nguyện của hắn thôi.

Một khi Tế ti nữ dị biến, coi như là Thần tới cũng không có biện pháp đem nàng lại biến thành hình dạng nhân loại, đến lúc đó nàng sẽ chỉ là một con hung thú khủng bố mà thôi.

Tế ti nữ ngược lại ôm lấy gương mặt tuấn tú của Lăng Tiếu, rất là nhu tình nghiêm túc nói:

- Tiếu đừng lo lắng, ta... Ta hiện tại đã không có chuyện gì rồi, Thiên Cổ thần công đã tìm được rồi.

- Vận nhi, ngươi đừng lo lắng... Vận nhi, ngươi nói... Thiên Cổ thần công tìm được rồi?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Mỹ mâu của Tế ti nữ hiện lên nước mắt cao hứng gật đầu lia lịa nói:

- Không sai, đã tìm được rồi, ta hiện tại đã đem khẩu quyết hoàn toàn nhớ kỹ, chỉ cần ta cố gắng tu luyện, rốt cuộc không cần lo lắng sẽ phát sinh dị biến nữa, Tiếu, ta thật không biết phải cảm ơn ngươi như thế nào, là ngươi để cho ta có hạnh phúc sống lại, cả đời này ta đều sẽ làm thê tử tốt nhất của ngươi.

- Đây... Đây là thật? Thiên Cổ thần công tìm được lúc nào mà ta không biết?

Lăng Tiếu không có quá mức cao hứng, hắn sợ Tế ti nữ đang lừa gạt hắn.

Tế ti nữ còn chưa nói, Đại tế ti cũng đã từ phía sau cười a a đi tới nói:

- Chuyện này vẫn là do ta nói với ngươi đi, Vận nhi ngươi đi về trước xem Thiên nhi một chút đi.

Tế ti nữ hướng Đại tế ti gật đầu, sau đó hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Cùng gia gia nói chuyện một chút.

Tiếp theo liền hướng về trong phòng đi vào.

Lăng Tiếu trở nên không hiểu ra sao, trong lòng nghi ngờ thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Vận nhi thật không có chuyện gì?

- Tiếu nhi, theo ta đi ra ngoài một chút!

Đại tế ti nói một tiếng, sau đó cầm lấy quyền trượng chậm rãi hướng ngoài viện tử đi tới.

Lăng Tiếu vội vàng tiến lên đỡ lão, Đại tế ti lộ ra một cái vẻ mặt rất là hài lòng.

Hai người đi tới trên một chỗ mặt cỏ trống trải ngoài viện tử.

Đại tế ti dừng bước.

Lăng Tiếu nhân cơ hội hỏi:

- Gia gia, Vận nhi nàng có phải hồi quang phản chiếu hay không?

Đại tế ti quay đầu lại, dùng quyền trượng hướng về phía đầu của Lăng Tiếu đập nhẹ một cái, nhìn chằm chằm vào hắn nói:

- Nói nhảm cái gì đó!

Bỗng nhiên một chút lão mới nghiêm túc nói:

- Vận nhi không có chuyện gì rồi, sau này ta cũng không cần lo lắng người đầu bạc tiễn người đầu xanh rồi.

- Thật... Thật!

Lăng Tiếu mừng rỡ kêu lên, tiếp theo mới nghi hoặc hỏi:

- Gia gia ngươi là thế nào tìm được Thiên Cổ thần công?

Hiện tại Đại tế ti cũng nói như vậy, hắn hiên tại tin tưởng Tế ti nữ không cần phải chết nữa rồi, trong lòng cảm giác đến cao hứng cực kỳ.

- Thật ra thì Thiên Cổ thần công đã sớm tìm được.

Đại tế ti nhàn nhạt đáp một tiếng.

- Sớm đã tìm được?

Lăng Tiếu lại càng nghe đến không hiểu ra sao.

- Đúng vậy, ở cái ngày ngươi trở về Cổ Tế thành liền tìm được rồi.

Đại tế ti đáp.

Lăng Tiếu mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, tiếp theo hắn nghĩ tới điều gì, mắt hổ trở nên khẽ nổi giận.

- Ta biết ngươi tức giận, nhưng mà vì hạnh phúc của Vận nhi ta không thể không làm như vậy, ngươi muốn trách thì trách gia gia là được rồi, trước đó Vận nhi cũng không biết chuyện này.

Đại tế ti bình tĩnh nói.

Lăng Tiếu nắm quyền đầu thật chặt, trên trán cũng hiện đầy hắc tuyến:

- Lão đầu tử, đừng cứ mãi cậy già lên mặt, tình cảm của ta đối với Vận nhi chẳng lẽ ngươi còn không rõ, hom nay nếu là không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ta liền đem râu của ngươi cũng vặt sạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 813 - Hôm Nay Ta Sẽ Nói Cho Ngươi Biết Cái Gì Gọi Là Kính Già Yêu Trẻ. (2)

- Hảo tiểu tử, mới vừa cho ngươi một chút màu sắc liền mở phòng nhuộm, ngươi nếu có thể chạm vào lão đầu ta một đinh nửa điểm ta liền giải thích cho ngươi.

Đại tế ti cũng là trừng mắt lên theo đó quát lên.

Thậm chí ngay cả cái gia gia này cũng dám mắng, không hảo hảo dạy dỗ một chút thật không được.

Lăng Tiếu không nói nhảm, hắn muốn hảo hảo cho lão đầu tử mấy lần lừa gạt hắn này đau nhức một lần.

Lăng Tiếu nói ra tay liền ra tay, hơn nữa một chút tình cảm cũng không lưu.

Kim sắc quyền đầu nặng nề đánh tới, Phong Thần Thối mang theo Âm phong khí hủ thực nồng đậm cũng đều đánh ra.

Đại tế ti thất kinh, vội vàng lui ra hét lớn:

- Ngươi tiểu tử này còn có hiểu được kính già yêu trẻ hay không, muốn đánh cũng không nói một tiếng.

- Ngươi cái lão đầu này, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ.

Lăng Tiếu đáp một tiếng, song chưởng đánh ra lam diễm sáng chói.

- Mẹ ơi, tiểu tử này biến thái, lại đa trọng thuộc tính đồng tu!

Đại tế ti cũng bị công kích thuộc tính liên tục của Lăng Tiếu hù dọa rồi.

Lão còn là lần đầu tiên thấy Lăng Tiếu xuất thủ, mới vừa rồi còn là công kích Kim thuộc tính, tiếp theo lại đổi Phong thuộc tính cùng Hỏa thuộc tính, nếu không phải thực lực của lão hùng hậu, chỉ sợ cũng phải ăn thiệt thòi rồi.

Hơn nữa, lão rõ ràng cảm giác được trong công kích Phong thuộc tính cùng Hỏa thuộc tính kia tựa hồ không phải là năng lượng linh khí bình thường, còn giống như hàm chứa loại năng lượng gì đó để cho lão cảm thấy sợ hãi.

Lăng Tiếu coi như là liều mạng rồi, một thân năng lượng cuồng bạo nở rộ phóng ra, coi như là trung cấp Địa Hoàng cũng khó nuốt trôi đi.

Đại tế ti không dám xem thường, chỉ thấy lấy lão làm trung tâm khai ra một phương tiểu thế giới.

Phương tiểu thế giới này cùng Tàn Báo có nhiều bất đồng, tiểu phương thế giới của Tàn Báo là Huyết Ngục, mà tiểu phương thế giới của Đại tế ti lại là một phương Tế Đàn, trong Tế đàn này bốc lên khí tức âm sâu, từng con độc trùng từ trong tế đan xông ra.

Vô số độc trùng, thấy đến làm cho người ta sợ hãi, đó là lão nha thị huyết âm sâu đáng sợ.

- Lão đầu tử này quả nhiên là Thiên Tôn giai!

Lăng Tiếu trong lòng lẩm bẩm, hắn hiện tại cuối cùng có thể xác nhận Đại tế ti là siêu cấp cao thủ Thiên Tôn giai.

Ban đầu, thời điểm hắn vừa tới Cổ Tế thành thấy tận mắt Đại tế ti tế điển,

cho là lão bất quá là Địa Hoàng giai, bây giờ nhìn lại hắn vẫn là đánh giá thấp thực lực của Đại tế ti.

Đổi lại là người bình thường thấy loại tình hình đáng sợ này sợ rằng cũng muốn bị hù dọa đến quay đầu bỏ chạy rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu thân mang thiên hỏa căn bản không e ngại những độc vật này.

Chỉ thấy song chưởng của hắn phách ra trận trận lam sắc hỏa mang, đem những độc trùng kia đốt tới xèo xèo kêu lên không ngừng.

- Hảo tiểu tử, chẳng lẽ đây là Địa giai hỏa?

Đại tế ti trong lòng kinh ngạc một tiếng, lão thủ bắt đầu biến ảo, quyền trượng liên tục nhẹ nhàng phát ra trận trận quang hoa.

Đại tế ti mặc dù đoán được Lăng Tiếu đánh ra là hỏa diễm cao giai, nhưng mà lão lại vẫn là đoán sai, đó là thiên hỏa mà không phải là địa hỏa.

Vô số độc trùng đem Lăng Tiếu vây quanh, Lăng Tiếu trong lúc nhất thời cũng không thoát khỏi được, mà quyền trượng oanh tới trận trận quang hoa thuộc tính để cho hắn đau đớn không thôi.

Tuy nói Đại tế ti đã là hạ thủ lưu tình, nhưng mà lão thân là Thiên Tôn giai, mỗi một kích tự nhiên sẽ không quá yếu.

Đại tế ti cho là như vậy thì có thể làm cho Lăng Tiếu bại lui.

Nhưng mà khi lão nhìn thấy trên người Lăng Tiếu hiện lên tầng tầng long lân hộ thể, liền cảm giác ý nghĩ của mình quá đơn giản rồi.

- Tiểu tử này rốt cuộc còn có bao nhiêu lá bài tẩy?

Đại tế ti càng phát ra hứng thú rồi.

Lăng Tiếu gia tăng hỏa thế, cổ trùng bị đốt đến sạch sẽ, càng hướng tế đan kia đốt cháy mà đi.

- Hảo tiểu tử, để cho ngươi biết sự lợi hại của ta!

Đại tế ti quát một tiếng, lực lượng trên quyền trượng lại gia tăng mấy phần.

Đại tế ti đem lực công kích đề thăng tới thực lực cao cấp Địa Hoàng, coi như là phòng ngự cường hãn của Lăng Tiếu cũng cảm thấy sắp chịu không nổi rồi.

- Lão đầu tử, hôm nay không đem ngươi đánh một bữa, còn tưởng rằng ta lại cái sàng mềm.

Lăng Tiếu giận dữ quát lên, tiếp theo hắn ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng.

Hống!

Thiên phú thần thông kinh hiện!

Âm ba cường đại chấn đến bốn phía đều rung chuyển lên.

Đại tế ti cũng là bị chấn đến có chút thất thần.

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười đắc ý, trong nháy mắt hướng Đại tế ti oanh tới.

Hắn vốn tưởng rằng lúc này có thể đánh tới Đại tế ti rồi.

Đáng tiếc, hắn vẫn là đánh giá thấp thực lực của Đại tế ti, một cái lão thủ của Đại tế ti đem quyền đầu của hắn bắt được.

- Ngươi tiểu tử này, ngay cả lão nhân cũng đánh, hôm nay xem ra không để cho ngươi ăn chút đau khổ là không biết tôn kính lão nhân.

Đại tế ti cũng là đánh ra chân hỏa, tiếp theo đem tay của Lăng Tiếu hung hăng ném nhập vào trong mặt đất.

Ầm!

Mặt đất bị nện ra một cái hố lớn, có thể thấy được Đại tế ti là xuống tay độc ác rồi.

- Ta nhổ vào, ngươi cái lão đầu lừa gạt tiểu bối này cũng đáng được tôn kính.

Lăng Tiếu trong nháy mắt vọt ra mắng.

Đại tế ti giận đến dựng râu mép, trong nháy mắt đi đến trước mặt Lăng Tiếu, lại đem Lăng Tiếu đánh vào trong mặt đất.

Tiếng đả đấu kinh thiên đem người của Cổ Tế thành đều kinh động đến.

Những cao thủ của Cổ tộc rối rít bay ra xem.

- Là Tế ti đại nhân cùng phò mã gia đang chiến đấu, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

- Đừng nói là phò mã gia khi dễ công chúa điện hạ rồi?

- Nghĩ đế sẽ không, không nghe thấy phò mã gia đnag chửi Tế ti đại nhân sao? Nghĩ đến Phò mã gia không được kiến thức qua sự lợi hại của Tế ti đại nhân, là muốn cùng Tế ti đại nhân tỷ thí một chút đi.

- Phò mã gia thật là có đảm lượng, ngay cả Tế ti đại nhân đều dám khiêu chiến, cho dù tất cả chúng ta cộng lại cũng không dám đi khiêu chiến lão nhân gia đi.

...

Lăng Tiếu liên tục bị nện vài cái, đau đến hắn nhếch miệng lên, khóe miệng cũng toát ra vết máu, xem ra Đại tế ti là quyết tâm để cho hắn đễ nhìn rồi.

Bất quá, Lăng Tiếu trời sinh chính là tính tình quật cường, làm sao sẽ dễ dàng liền thỏa hiệp được.

Lần này hắn từ trogn hố sâu bò ra, cũng không có lập tức bay đến giữa không trung.

Đại tế ti cho là tiểu tử này bị hắn dọa sợ rồi, lúc này khẽ cười nói:

- Tiểu tử làm sao không đánh nữa? Biết sự lợi hại của lão đầu ta đi.

Đại tế ti bây giờ đối với cái tôn nữ tế này của lão cũng là càng ngày càng hài lòng, thiên phú không cần phải nói tuyệt đối là vô cùng biến thái, niên kỷ như vậy mà đã là cao cấp Vương giai rồi, tuyệt đối xứng với cháu gái lão.

Hiện tại, Lăng Tiếu lại thể hiện ra lực chiến đấu không yếu hơn so với Địa Hoàng giai, càng làm cho lão thưởng thức tôn nữ tế này ở trong lòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 814 - Tiểu Long Đánh Ngã Lão Đầu Này Cho Ta. (1)

- Ta không đánh với ngươi nữa!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp một tiếng.

Đại tế ti cũng cho là Lăng Tiếu thật lúc này bỏ qua.

Ai ngờ một đạo thú ảnh cường đại trong nháy mắt hiện lên đi ra ngoài.

- Thứ gì?

Đại tế ti lập tức sinh ra báo động vội vàng lùi ra rất xa.

Linh thú mà Lăng Tiếu triệu hoán ra trừ lam sắc Giao Long còn có cái gì có thể áp chế được Đại tế ti.

- Lục giai Giao Long, tiểu tử này lại có linh thú sinh mãnh như vậy!

Đại tế ti thấy rõ linh thú dài mấy chục thước kia rõ ràng là Lục giai Giao Long thì rất là giật mình kêu lên.

Mặc dù Lăng Tiếu trở lại đã hơn một năm, nhưng mà lão một mực vẫn không biết Lăng Tiếu lại còn có một đầu cao cấp linh thú như vậy.

- Lão đầu, mới vừa rồi đánh đến đã nghiền đi, ta không đánh với ngươi nữa, tránh cho nói ta không hiểu kính già yêu trẻ.

Lăng Tiếu nhảy lên lưng rồng âm u nói, tiếp theo vỗ vỗ Long thủ nói:

- Tiểu long, đánh ngã lão đầu này cho ta.

Lam sắc Giao Long nghe được chỉ thị của Lăng Tiếu, rống lớn một tiếng, long vũ phách hướng Đại tế ti.

- Đại gia hỏa tới thật nhanh!

Đại tế ti hú lên quái dị, quyền trượng trong tay liên tục điểm ra quang mạc cường đại, tiểu phương thế giới của lão lần nữa bày ra.

Phạm vi của tiểu phương thế giới lần này trở nên rộng lớn hơn rất nhiều, ở trong trăm thước đều biến thành cổ trùng chi địa, ngàn vạn cổ trùng đều nhào hướng Giao Long cắn tới.

Hống!

Lam sắc Giao Long đánh ra thiên phú dũng mãnh vô cùng, đem độ trùng đánh rơi xuống tảng lớn, lại quét ra cái đuôi ngang ngược.

Tiểu phương thế giới của Đại tế ti cơ hồ cứ như vậy bị phá hư hầu như không còn rồi.

- Mạnh mẽ như thế, chỉ sợ đã có thực lực lục giai cao cấp rồi.

Đại tế ti lui nhanh, nhưng trong lòng thì hoảng hốt lên.

Thực lực của lão đã là trung cấp Thiên Tôn, vốn tưởng rằng lục giai Giao Long này hẳn là có thực lực đê cấp hoặc trung cấp, lại có người nào nghĩ đến cư nhiên đã là thực lực cao cấp.

Lão là như thế nào cũng nghĩ không thông Lăng Tiếu rốt cục là có cái vận cứt chó gì lại có thể để cho linh thú cao cấp như vậy ngoan ngoãn đi theo

hắn.

Nhưng mà hiện tại đây hết thảy đều không trọng yếu, quan trọng là...Lão sắp phải gặp kết quả bị đánh đau rồi.

Lam sắc Giao Long xông phá tiểu phương thế giới của Đại tế ti, trong miệng phun ra một phiến sóng nước đem Đại tế ti bao lại.

Đại tế ti thoáng cái bị sóng nước đẩy bay ra xa, thời điểm thân hình dừng lại thì thân thể cũng trở nên ướt nhẹp một mảnh, bộ dáng hết sức chật vật không chịu nổi.

Song thời điểm lão vừa định mở miệng mắng to, lam sắc Giao Long đã đuổi tới đây.

- Ta nói tiểu tử ngươi đủ rồi a, lại tiếp tục như vậy gia gia ta nhưng tức giận!

Đại tế ti đâu dám dùng lực, lui chân bỏ chạy, trong miệng còn không ngừng la hét để cho Lăng Tiếu dừng lại.

- Lão đầu hèn mọn cũng xứng làm gia gia của ta, tiểu long cho lão nhìn chút lợi hại, nếu không cho là bản thiếu gia dễ khi dễ.

Lăng Tiếu còn đang vì chuyện bị lừa gạt mà tức giận, hắn hôm nay nếu là không hảo hảo dạy dỗ lão đầu này nói không chừng sau này lại cầm chuyện gì ra lừa gạt hắn.

Bây giờ nhìn bộ dáng liều mạng chạy trốn của lão đầu này, Lăng Tiếu cảm thấy rất sảng khoái.

Lúc trước, lão đầu này nhưng là ở trước mặt hắn giả bộ thâm trầm, hiện tại muốn nhìn lão còn giả bộ như thế nào.

Ở dưới mệnh lệnh của Lăng Tiếu, Đại tế ti bị đuổi đến chật vật không chịu nổi, nhiều lần càng bị sóng nước xông đến thất hôn bát tố.

Mặc dù Lăng Tiếu để cho lam sắc Giao Long nương tay rồi, nhưng mà Đại tế ti cũng là lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua bị loại hành hạ này, điều này khiến cho trong lòng lão cực kỳ khó chịu.

Nhóm cao tầng của Cổ tộc một mực quan sát rối rít nấp vào.

Đại tế ti bị bêu xấu, bọn họ ai dám nhìn, trở về bị Đại tế ti dạy dỗ thì bọn họ đều là không chịu nổi.

Chỉ bất quá bây giờ nhìn đến Đại tế ti bị Lăng Tiếu tàn ngược như vậy, bọn họ đố với cái phò mã gia này đã có nhận thức mới, trong lòng đối với Lăng Tiếu quả nhiên là sùng kính không thôi.

- Tiểu tử thúi, đủ rồi, lại hành hạ một chút lão cốt đầu ta đây liền muốn tán rồi.

Đại tế ti nhiều lần ăn thiệt thòi, cuối cùng không nhịn được kháng nghị rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu tựa hồ hành hạ chưa đã nghiền, để cho lam sắc Giao Long tiếp tục cuồng oanh loạn tạc, khiến cho Đại tế ti trốn đông trốn tây.

- Tiếu nhi, lần này là gia gia không đúng, ta thề tuyệt đối sẽ không có lần sau có được không?

- Tiếu nhi, ngươi đủ rồi a, tiếp tục như vậy nữa ta trở về để cho Vận nhi viết thư bỏ ngươi.

- Được rồi được rồi, là gia gia sai lầm rồi, ngươi tạm tha cho gia gia đi, gia gia lần sau không dám.

...

Đại tế ti liên tục cầu xin, Lăng Tiếu cuối cùng cũng để cho lam sắc Giao Long dừng lại.

Hắn tức giận nói:

- Lão đầu tử, biết sự lợi hại của ta đi, nói mau Thiên Cổ thần công rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đại tế ti rốt cuộc được thở gấp ra một hơi, cũng chẳng quan tâm cái tình huống gì, đem quyền trượng để một bên ngồi xuống đất, trong miệng từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy.

- Ngươi... Ngươi tiểu tử này, thật đúng là hạ được ra tay tàn nhẫn a!

Đại tế ti thở hào hển nói.

- Hừ, chẳng lẽ ngươi mới vừa rồi lại không xuống tay độc ác?

Lăng Tiếu ngược lại trừng mắt nói.

ĐẠi tế ti lười tiếp tục so đo, phục dụng hai khỏa đan dược khôi phục linh lực, lúc này mới sâu xa nói:

- Lần này là gia gia không đúng, ta ở chỗ này xin lỗi ngươi, nhưng... Ta hết thảy cũng là vì Vận nhi.

- Nói thật hay nha, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta một chút cũng không suy nghĩ vì Vận nhi sao?

Lăng Tiếu bất phẫn đáp.

Đại tế ti không có để ý tiếp tục nói:

- Kỳ thật Thiên Cổ thần đỉnh ngày đó cũng không phải là Thiên Cổ thần đỉnh chân chính, nhưng mà nó đúng là thánh vật của tộc ta, bên trong liền có giấu Thiên Cổ thần công.

- Có ý gì, nói xong ta cũng không hiểu.

Lăng Tiếu cũng bị lời nói của Đại tế ti làm nhiễu loạn rồi.

- Thiên Cổ thần đỉnh ở trước đây rất lâu liền đã thất lạc, lúc trước ngươi lấy được là một kiện phỏng chế, nhưng kiện phỏng chế này cũng là do tổ tiên ta dựa theo Thiên Cổ thần đỉnh mà luyện chế, tuy nói vô pháp đạt tới uy năng chân chính của Thiên Cổ thần đỉnh, nhưng cũng là đê cấp Thánh khí, mà khẩu quyết tu luyện của Thiên Cổ thần công một mực tồn tại ở trong này, cần huyết mạch Thiên Cổ thân thể của tộc ta mới có thể mở ra, nói cách khác hiện tại Thiên Cổ thần đỉnh cùng Thiên Cổ thần công này là nhất thể, điều bí mật này cũng chỉ có lịch đại Đại tế ti mới biết được, người khác đều cho là Thiên Cổ thần đỉnh cùng Thiên Cổ thần công là phân tách ra, kỳ thật thì không phải.

Đại tế ti giải thích nói.

Lúc này Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 815 - Tiểu Long Đánh Ngã Lão Đầu Này Cho Ta. (2)

Kiện Thiên Cổ thần đỉnh mà hắn cầm về cũng không phải là chính phẩm, mà là một kiện phỏng chế phẩm, nhưng mà kiện phỏng chế phẩm này nhưng cũng đạt tới phẩm chất Thánh giai, khó trách có thể lấy giả đánh tráo, mà Thiên Cổ thần công liền tồn tại ở trong kiện phỏng chế phẩm này, cần người có Thiên Cổ thân thể mới có thể mở ra.

- Vậy ngươi tại sao không nói sớm cho ta biết? Làm hại ta cùng Vận nhi lo suông một phen.

Lăng Tiếu trầm thấp hỏi.

Đây chính là chỗ hắn không giải thích được, ban đầu hắn đi tìm Thiên Cổ thần công liền chỉ lấy được một cái chỉ thị của Đại tế ti, nói đi Cổ tộc tổ địa có lẽ có cơ duyên, nhưng ai biết nơi đó lại là cấm khu của nhân loại, nếu không phải hắn có chút thực lực chỉ sợ đã chết ở nơi đó rồi, song hắn thiên tân vạn khổ đem được Thiên Cổ thần công tìm về lại không biết.

Ở một năm rưỡi này hắn vẫn sống ở trong áy náy cùng thống khổ, tổng cảm giác được mình rất vô dụng, ngay cả nữ nhân của mình cũng giữ không được.

Hiện tại lại đột nhiên phát hiện, nguyên ai chính mình đã sớm tìm được Thiên Cổ thần công, tế ti nữ không cần phải chết rồi, đây vốn là một chuyện vô cùng cao hứng, nhưng phát hiện ra mình một mực bị giấu diếm lâu như vậy, đổi lại là bất luận kẻ nào trong lòng đều sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Đây cũng là nguyên nhân Lăng Tiếu đối với Đại tế ti mấy lần lừa gạt hắn, mà khiến cho hắn cảm thấy phẫn nộ.

- Ta không nói cho ngươi biết, là bởi vì sợ ngươi rất nhanh liền rời khỏi Vận nhi, bởi vì nàng là vợ của ngươi, nếu như ngươi sớm biết nàng không có chuyện gì, ngươi có ngoan ngoãn theo nàng cùng Thiên nhi ở lại thời gian dài như vậy không? Chỉ sợ hiện tại lại không biết chạy đến đâu phong lưu khoái hoạt rồi.

Đại tế ti nói.

Lăng Tiếu lúc này không phản bác được rồi.

Lời này của Đại tế ti quả thật nói không sai.

Nếu như hắn biết Tế ti nữ không có chuyện gì, nói không chừng hắn hiện tại cũng đã chạy tới Trung vực đi xem một chút rồi, như thế nào lại yên lặng sống ở chỗ này được.

Hắn trời sinh chính là một người không an phận, hắn có thể bình tĩnh sống qua cuộc sống này hơn một năm như thế, hoàn toàn cũng là bởi vì Tế ti nữ không còn ở lâu trên nhân thế rồi, mới từ đáy lòng áy náy mà lưu lại.

- Thật xin lỗi gia gia, ngươi nói không sai, ta người này trời sinh liền thích xông loạn bốn phía, tựa như ngươi nói, nếu như Vận nhi không có chuyện gì, có lẽ ta sớm rời đi rồi.

Lăng Tiếu đối với Đại tế ti lộ ra vẻ xấu hổ nói.

- Ngươi biết là tốt rồi, bất quá hiện tại cũng không có chuyện gì nữa, Vận nhi hơn một năm này trôi qua rất vui vẻ, tiểu tử ngươi làm rất khá, sau này bất kể ngươi làm gì, cũng phải nhớ kỹ thường cách một đoạn thời gian cũng phải trở về nhìn Vận nhi biết không? Bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Đại tế ti nói.

- Gia gia, nếu Vận nhi đã không có chuyện gì rồi, ta tính toán đem Vận nhi cùng Thiên nhi mang về cha cho cha mẹ ta nhìn một chút, ta cấp cho bọn họ một người vợ tốt như vậy, ngay cả tôn tử đều đã có, bọn họ còn không biết, ta cái nhi tử này tựa hồ rất không xứng.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu nói.

Trước đây, hắn liền quyết định bồi Tế ti nữ đi đến cuộc sống cuối cùng rồi sẽ phản hồi Vẫn Thạch thành nhìn một chút.

Rời nhà nhiều năm, nói không nhớ nhà là gạt người.

Cha mẹ hắn, nữ nhân của hắn, ở trong lòng hắn cũng đoạt lấy phân lượng tương đối nặng.

- Cũng tốt, dù sao hiện tại ta cũng đang tính toán đem từng nhóm tộc nhân mang về tổ địa, ngươi cũng thừa dịp thời gian này đi trở về xem một chút đi, bất quá Thiên nhi phải trở lại bên cạnh ta, hắn là hi vọng của Cổ tộc ta, là Vương của Cổ tộc chúng ta.

Đại tế ti đáp ứng nói, chỉ là cường điệu cái tằng tôn tử này của lão nhất định phải do lõa tới dạy, phải thược người của Cổ tộc bọn họ.

Lão cũng không muốn thấy Thiên nhi vừa đi liền ở lại chỗ của người khác, như vậy Cổ tộc bọn họ toàn bộ tộc nhân đều sẽ nổi điên.

- Yên tâm, tiểu phá phách kia sẽ để cho gia gia ngươi đi nhức đầu đi, sau này ta cùng Vận nhi lại sinh ra một đứa là được.

Lăng Tiếu mới không ngần ngại tiểu Lăng Thiên do Đại tế ti mang đi.

Bởi vì Đại tế ti là cường giả Thiên Tôn giai, do lão đến dạy dỗ, thành tựu

ngày sau của Thiên nhi tuyệt đối sẽ rất cao, mà nội tình của gia tộc ở Vẫn Thạch thành vẫn còn quá thấp, bọn họ chỉ có thể hội ngộ Thiên nhi.

- Vậy thì tốt, trở về đi thôi, sáng sớm ngày mai các ngươi liền xuất phát, ta cũng để cho người mang theo tộc nhân trước về tổ địa, đến lúc đó ngươi đem hai mẹ con bọn họ nguyên vẹn mang về đây có biết không?

Đại tế ti giao phó nói.

- Vâng gia gia, Tiếu nhi biết rồi!

Lăng Tiếu đáp.

Đại tế ti bay lên, thân thể chỉ cảm thấy một trận đau đớn, để cho hắn không nhịn được nhếch miệng mắng:

- Ngươi tiểu tử thúi này cũng không để cho Giao Long kia ra chiêu nhẹ chút, thiếu chút nữa đem lão cốt đầu ta đây hủy đi.

- Gia gia càng già càng dẻo dai, điểm va chạm nhỏ này tại sao có thể làm thưng ngươi được.

Lăng Tiếu cười khan một chút đáp.

Đại tế ti tức giận trừng mắt liếc Lăng Tiếu, lúc này mới hướng bên trong thành bay trở về, Lăng Tiếu theo sát phía sau.

Sau khi trở về viện tử, lỗ tai của Lăng Tiếu không tránh khỏi bị Tế ti nữ hung hăng ngắt vài cái.

- Lại bất kính với gia gia, tối nay ngươi đừng lên giường của ta.

Tế ti nữ bá đạo nói.

Lăng Tiếu nghe được thanh âm này, trong lòng cảm thấy cuộc sống là tốt đẹp cỡ nào a.

Hắn nhớ quá lớn tiếng gọi ra:

- Ta không cần mất đi thê tử rồi!

Giờ khắc này, hắn thật rất vui vẻ.

Nguyên lai là cố gắng của hắn vẫn không có uổng phí, hắn thật đem nàng lưu lại rồi.

Một cái quan đạo thẳng tắp, hai bên đều là cự mộc chọc trời xanh um tươi tốt cùng với cỏ dại hoa dại tươi mới.

Ở trên quan đạo, một đầu Lang Vương uy mãnh trên trán mọc ra con mắt thứ ba chở một đôi vợ chồng trẻ tuổi cùng một gã hài đồng đang không ngừng chạy như bay.

Vợ chồng trẻ tuổi ngồi ở trên lưng sói nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp vô cùng, dáng vẻ trang nhã, thật sự là trai tài gái sắc, mà hài nhi của bọn họ thì mi thanh mục tú, tinh linh khả ái.

Toàn gia này đúng là được trời cao chiếu cố, đều là thoát tục làm cho lòng người đố kỵ.

- Ơ, Tiểu Kim thúc mau mau chạy... Mau mau chạy...

Tiểu tử ngồi ở trên lưng sói tựa hồ rất vui vẻ, níu lấy da lông của Lang Vương càng không ngừng kêu lên, bộ dáng kia hết sức khả ái.

Phụ nhân trẻ tuổi kia cưng chiều mà sờ sờ đầu của tiểu tử:

- Thiên nhi cẩn thận một chút, chớ bị té ra ngoài.

Nam nhân trẻ tuổi kia lại là không thèm để ý nói:

- Yên tâm đi, tiểu tử này ngã rất nhiều lần rồi, không có chuyện gì.

- Ngươi đây làm cha mà không quan tâm đến con trai.

Phụ nhân trẻ tuổi u oán trừng mắt liếc trượng phu nói.

Nam nhân trẻ tuổi sờ sờ lỗ mũi không có nói tiếp.

Ở trước mặt vợ hắn, không có quyền lên tiếng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 816 - Nguy Cơ Của Lăng Gia

Một nhà ba người này không phải là Lăng Tiếu, Tế ti nữ cùng với nhi tử Phượng Lăng Thiên của bọn họ từ Cổ Tế thành lên đường sao.

Bọn họ đang hướng Vẫn Thạch thành chạy trở về.

Rời nhà bốn năm, Lăng Tiếu rất là khẩn cấp muốn trở về nhìn một chút.

Hắn rất muốn biết thực lực hiện tại của cha hắn rốt cuộc như thế nào, mẫu thân hắn sống có tốt hay không, còn có Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, La Khinh Sương mấy vị hồng nhan tri kỷ có nhớ hắn hay không.

Về hết thảy của gia tộc hắn đều muốn biết.

Tế ti nữ thì có chút lo lắng hỏi Lăng Tiếu:

- Tiếu, ngươi nói cha mẹ ngươi có ghét bỏ ta hay không?

- Cái vấn đề này của ngươi thật giống như hỏi không dưới trăm lần, cha mẹ ta đều rất dễ nói chuyện, làm sao sẽ ghét bỏ ngươi, hơn nữa, ngươi còn sinh cho bọn họ một tiểu quỷ nghịch ngợm, bọn họ thích ngươi còn không kịp nữa là.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Nhưng mà ta là dị tộc nhân, các ngươi cũng sẽ không ghét bỏ sao?

- Dĩ nhiên là không, yên tâm đi, hết thảy có ta.

...

Chỗ biên giới Tây bắc nhất, Vẫn Thạch thành lạc hậu nhất.

Ngày xưa Vẫn Thạch thành tổng cộng có ba đại gia tộc, theo thứ tự là Lăng, La, Lý tam đại thế gia.

Sau đó Lý gia cùng Lam gia có hi vọng đi vào tam đại thế gia nhất kết minh, lại có Độc sư luyện chế tử sĩ thừa dịp lúc gia tộc đại bỉ, lại thêm ở bên trong Lăng gia nội đấu thừa dịp trống rỗng mà vào, tính toán đem Lăng gia diệt sạch, thay thế Lăng gia để đứng đầu tam đại thế gia.

Đáng tiếc, cuối cùng nhưng xuất hiện biến cố, khiến cho Lý, Lam hai nhà không thể đem Lăng gia diệt trừ, ngược lại bị Thái tượng trưởng lão của Lăng gia nhất cử diệt đến sạch sẽ.

Từ đó, Vẫn Thạch thành lấy Lăng gia một nhà độc đại, ngay cả nguyên lai là La gia một mực cùng Lăng gia ngồi ngang hàng cũng không thể không thấp hơn Lăng gia một đầu.

Lăng gia thế lớn, đều bởi vì Thái tượng trưởng lão của Lăng gia đột phá Vương giai, thành tựu đệ nhất nhân của Vẫn Thạch thành, khiến cho uy vọng của Lăng gia tăng mạnh.

Trừ cái này ra, Lăng Tiếu càng xuất ra một gã thiên tài chiến đấu, cư nhiên lấy thực lực trung cấp Huyền Sĩ đoạt lấy khôi thủ vị của gia tộc đại bỉ, mặt khác hắn còn có một thân phận Tam phẩm Luyện dược sư khiến cho người ta tôn sùng.

Nhân vật thiên tài này lúc ấy bất quá mới 18 tuổi, càng được Tử Thiên tông chiêu thu làm ngoại môn đệ tử, có thể thấy được thiên tài kia khẳng định sẽ một bước lên trời mà đi.

Vốn tưởng rằng Lăng gia sẽ một mực là đệ nhất gia tộc ở Vẫn Thạch thành, tuyệt đối sẽ không có người nào dám khiêu khích.

Nhưng mà thời điểm Lăng gia mới cường thé bất quá ba năm, cư nhiên liền có một cái khiêu chiến giả nổi lên.

Khiêu chiến giả này cũng không phải là La giả vẫn cùng Lăng gia nổi danh, mà là một cái tiểu gia tộc bình thời không hiện sơn lộ thủy cường thế chen vào đại gia tộc thứ ba mới.

Gia tộc này họ Lưu, một tiểu hình gia tộc trực thuộc Vẫn Thạch thành.

Ai cũng không ngờ tới bọn họ sẽ là gia tộc quật khởi nhanh nhất, lại trở thành đại gia tộc thứ ba, hơn nữa còn uy hiếp được địa vị của Lăng gia.

Tại sao Lưu gia lại đọt nhiên lúc này đánh ra thực lực khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng như thế?

Kỳ thật cái nguyên nhân này vô cùng đơn giản, đây cũng là chuyện mà tất cả người ở Vẫn Thạch thành đều biết.

Đều bởi vì Lưu gia đột nhiên nhiều ra một gã Vương giai, mà tên Vương giai kia chính là trưởng lão thế hệ trước của Lưu gia, đồng thời cũng là thân thúc Lưu Cuồng Cường của Lưu gia gia chủ.

Lưu Cuồng Cường trước kia ở Vẫn Thạch thành cũng không tính là nổi danh, nhưng mà thiên phú cũng không kém, ở thời điểm 50 tuổi cũng đã là cao cấp Linh Sư.

Lưu Cuồng Cường bất mãn với hiện trạng, cho nên rời nhà đi ra ngoài du lịch, hi vọng một ngày kia có thể đột phá tới Vương giai vinh quang về nhà.

Lưu Cuồng Cường đi lần này chính là 15 năm, người của Lưu gia cơ hồ cảm thấy hắn hẳn là chết ở bên ngoài rồi, phần lớn người đã sớm quên mất sự hiện hữu của hắn.

Nhưng mà 15 năm sau Lưu Cuồng Cường đột nhiên cường thế trở về Vẫn Thạch thành.

Lúc này hắn lại đã trở thành một gã trung cấp Vương giai rồi.

Không cần phải nói, trong lần đi ra ngoài 15 năm này Lưu Cuồng Cường nhất định là có cái kỳ ngộ gì rồi.

Mà cùng với Lưu Cuồng Cường trở lại còn có hai gã đê cấp Vương giai cùng với mười mấy tên Linh Sư giai.

Một đám người này có thể nói là tồn tại lợi hại nhất ở Vẫn Thạch thành.

Lưu gia cường thế quật khởi đã là điều tất nhiên rồi.

Vốn là Lưu gia quật khởi cũng thì thôi, nhưng mà Lưu Cuồng Cường lại còn tính toán đem Vẫn Thạch thành làm của riêng, tính toán ở chỗ này độc bá một thành, để cho Lưu gia trở thành đại thế gia duy nhất.

Lăng gia cùng La gia tự nhiên không chịu thỏa hiệp.

Đáng tiếc, đối mặt với tam đại Vương giai của Lưu gia, bọn họ lộ ra vẻ hữu tâm vô lực.

Đầu tiên luân hãm chính là La gia, ở dưới thủ đoạn thiết huyết của Lưu gia, bọn họ căn bản không có đường phản kháng, đem hai phần ba sản nghiệp giao ra ngoài, chỉ có một phần ba sản nghiệp được lưu lại để cho bọn hắn có một con đường sống.

Thu thập xong La gia, hiện tại Lưu gia cũng chưa vội vàng đem Lăng gia thu thập.

Cho đến gần đây, Lưu gia rốt cuộc có động tĩnh, bọn họ nói cho Lăng gia, ba ngày sau phải giao ra hai phần ba sản nghiệp, bằng không Lăng gia sẽ bị xóa tên ở Vẫn Thạch thành.

Trên bầu trời Lăng gia nhất thời hiện đầy mây đen âm trầm.

Ở trong nội các của Lăng gia, một đám trưởng lão đều tụ lại ở trong đại sảnh.

Lăng gia từ sau nội loạn bốn năm trước, Lăng gia đã chết vài tên trưởng lão, hiện tại lại tăng thêm mấy người mới bù vào, ngay cả tộc trưởng cũng thay người rồi.

Tộc trưởng hiện tại chính là đại nhi tử Lăng Viễn của Lăng Thương, Lăng Thương chính thức lui ở phía sau màn, chuyên tâm tu luyện, hi vọng một ngày có thể đột phá Vương giai.

Bởi vì chuyện quá khẩn cấp, bất kể là trưởng lão đời trước hay là tộc trưởng đời trước, cao tầng của Lăng gia toàn bộ đến đông đủ.

Lăng Viễn ngồi ở trên thủ tịch nhìn người ngồi ở chung quanh, hơi nhíu chân mày một chút lên tiếng nói:

- Tin tưởng mọi người đều biết động tác của Lưu gia, bọn họ chuẩn bị một năm cắn nuốt La gia, hôm nay bọn họ lại đem nanh vuốt đưa đến bên phía chúng ta, xem ra bọn họ là quyết tâm muốn đem Lăng gia chúng ta kéo xuống ngựa rồi, chư vị trưởng lão cảm thấy chúng ta nên thề đánh một trận tử chiến hay là tìm kiếm phương pháp thỏa hiệp?

Tất cả mọi người đang ngồi đều lộ ra vẻ suy tư ngưng trọng.

Bọn họ đều ý thức được lần này so với một lần tiến công của Lý gia bốn năm trước muốn nghiêm trọng hơn nhiều lắm, một khi không cẩn thận sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhị trưởng lão Lăng Viên thở dài nói:

- Đáng tiếc Thái tượng trưởng lão lão nhân gia hắn đi du lịch tứ phương rồi, bằng không... Lưu gia cũng không dám quá mức càn rỡ.

- Hôm nay gia tộc chúng ta cũng chỉ có Trần trưởng lão cùng lão gia chủ là có thực lực Nửa bước Vương giai, chúng ta lấy cái gì để đấu với nhân gia.

Tứ trưởng lão Lăng Uy nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 817 - Vứt Bỏ Lời Hứa. (1)

Một tràng ở mấy năm trước, Lăng Uy cũng không có lập trường kiên định phản đối Nhị trưởng lão Lăng Mạc, cho nên hắn không thể trở thành Tam trưởng lão, vẫn tiếp tục làm lão tứ của hắn.

Tam trưởng lão Lăng Phúc bốn năm trước nhất cử đi lên nói:

- Chuyện quan hệ đến cơ nghiệp ngàn năm của Lăng gia ta, chúng ta tuyệt không thể dễ dàng buông tha cho.

- Không ai nghĩ tới buông tha cho cơ nghiệp, nhưng mà đối phương thế lớn, hơn nữa nghe nói Lưu gia trừ Lưu Cuồng Cường kia ra còn có hai gã Vương giai, nhân gia trong lúc giơ tay nhấc chân đều có thể đem chúng ta diệt.

Tứ trưởng lão tức giận đáp.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều rơi vào trong trầm mặc.

Bọn họ cũng đều biết lời nói của Tứ trưởng lão chính là tình huống nghiêm trọng nhất mà Lăng gia hiện tại gặp phải.

Bọn họ một cái Vương giai đều không có, lấy cái gì đấu với nhân gia.

Coi như thế Thái tượng trưởng lão ở chỗ này, lão cũng chỉ là một Vương giai, sao có thể lấy một địch ba được?

Lúc này Lăng Thương ngồi ở phía sau mở miệng nói:

- Chiến nhi, trước kia sớm không phải là để cho người đi Tử Thiên tông tìm Tiếu nhi cầu cứu sao? Đây bây giờ còn chưa có tin tức?

Hôm nay Lăng Chiến đã là cấp bậc trưởng lão lộ ra vẻ áy náy nói:

- Nửa năm trước Cuồng Hổ đi tìm Tiếu nhi, đáng tiếc Tiếu nhi đã rời đi Tử Thiên tông hơn nửa năm rồi, ta đã để cho Cuồng hổ gửi lời lại Tử Thiên tông, nếu như Tiếu nhi trở lại thì để cho hắn thỉnh cầu trưởng lão của Tử Thiên tông tới cứu viện, bất quá... Đến hiện tại Lăng Tiếu còn chưa có trở lại, chỉ sợ...

Lăng Tiếu gia nhập Tử Thiên tông, cũng thuận lợi trở thành nội môn đệ tử.

Tin tức kia là Lý Cuồng Hổ ở ba năm trước đây mang về.

Lý Cuồng Hổ là người hầu mà ngày trước Lăng Tiếu mới tới Tử Thiên thành thu lấy, Lăng Tiếu giúp hắn chữa trị cái chân bị phế của hắn, hắn liền cả đời đi theo Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gia nhập Tử Thiên tông tu luyện, tự nhiên không có thời gian mang theo Lý Cuồng Hổ, hơn nữa hắn cũng không muốn Lý Cuồng Hổ cứ như vậy cam nguyện làm một người hầu bình thường.

Cho nên Lăng Tiếu đem Lý Cuồng Hổ tăng lên tới Linh Sư giai, để cho hắn trở lại tìm đám người Độc Ưng cùng nhau tu luyện, chờ ngày sau xông xáo Trung vực để trợ giúp hắn.

Bốn năm qua đi, tất cả mọi người có biến hóa không nhỏ.

Khí chất ung dung của Mộng Tích Vân tăng lên không chỉ một bậc, tuổi hơn 40 nhưng thoạt nhìn chỉ bất quá chừng 30 tuổi, kể từ khi nhi tử của nàng có tiền đồ, chồng của nàng lại có thể trọng tân tu luyện, nàng một mực bảo

dưỡng rất khá, lại thêm tu luyện Thủy Nguyệt thần công làm cho thực lực của nàng lại tăng lên một tầng, hiện tại đã là đê cấp Linh Sư.

Bạch Vũ Tích, nàng so với bốn năm trước lộ ra vẻ thành thục không ít, thân thể kia lộ ra vẻ cực kỳ đầy đặn, thoạt nhìn vô cùng phong tình vạn chủng, chẳng qua là gương mặt thanh thuần khiến người thương tiếc kia vẫn như cũ, tựa hồ nam nhân nào thấy cũng muốn đem tiểu nữ nhân này ôm vào trong ngực mà hảo hảo che chở một phen.

Chỉ tiếc, nàng nhất định chỉ thuộc về một người, nữ nhân chỉ thuộc về thiếu gia nàng, nam nhân khác đừng mơ tưởng đụng vào nàng chút nào.

Vi Đại Nhi, bốn năm đi qua cũng muốn trở thành nữ nhân thành thục 30 tuổi, thực lực cũng tiến về phía trước một bước dài. Nàng phong tình như cũ, một thân tơ lụa tiên hồng đem vóc người hỏa bạo khêu gợi kia thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, gương mặt xinh đẹp kia mặc dù không phải là loại họa quốc ương dân, nhưng mà tuyệt đối là vưu vật trên giường mà tất cả tam nhân đều muốn.

Chẳng qua nữ nhân này vốn là sáng sủa nhiệt tình, nhưng bây giờ là có thêm vẻ u sầu không giãn ra.

Độc Ưng, một con mắt kia càng thêm lăng duệ rồi, hắn đã không còn là đê cấp linh sư, trải qua bốn năm khổ tu trong tùng lâm, cỗ thảo mãng sát khí trên người hắn càng lộ vẻ nồng đậm, một thân thực lực đã tiến lên đến trung cấp Linh Sư đỉnh phong.

Lãnh Xà hiện tại cũng giống như Độc Ưng là trung cấp Linh Sư, từng đã là đoàn trưởng của Lãnh Xà dong binh đoàn, thiên phú căn bản không thua gì Độc Ưng.

Lý Cuồng Hổ, thời điểm rời Tử Thiên tông cũng là đê cấp Linh Sư, nhưng

bây giờ là cao cấp Linh Sư. Hắn từng là nội môn đệ tử của Tử Thiên tông, nếu không phải là bị người của Lao gia hãm hại, thành tựu của hắn không thể kém hơn so với bất kỳ đệ tử chân truyền nào của Tử Thiên tông, hoàn hảo hắn gặp được Lăng Tiếu, để cho hắn lại có cơ hội tu luyện tiếp. Đối với cơ hội này hắn đặc biệt quý trọng, tu luyện của hắn cũng so với người khác muốn cố gắng hơn mấy lần.

Mà ban đầu tám tên đi theo được Lăng Tiếu chọn hôm nay đều là đê cấp Linh Sư, mọi người lộ ra vẻ tinh khí mười phần, chiến ý nghiêm nghị.

Bọn họ những người này có thể tăng cấp nhanh như vậy cùng với tài nguyên mà lúc trước Lăng Tiếu để cho Lý Cuồng Hổ mang về không thoát khỏi liên quan.

Chiếu theo dĩ vãng, một cỗ thế lực như vậy ở Vẫn Thạch thành đã có thể so vói gia tộc cỡ trung, người bình thường tuyệt đối không dám tới trêu chọc.

Nhưng mà ở trước mắt bọn họ nhưng là một tên thanh niên lớn lối đỏm dáng.

Người này 27 tuổi nhưng đã là đê cấp Linh Sư, ở loại thành trì lạc hậu như Vẫn Thạch thành này tuyệt đối là nhân vật thiên tài.

Nhưng mà, trước đây hắn bất quá chỉ là tu vi Huyền Sĩ giai, hắn có thể tăng lên tu vi nhanh như vậy đều bởi vì hắn có một cái Vương giai là thúc gia gia mang về loại đan dược tam phẩm Phá Linh đan cho hắn, mới giúp hắn đột phá Linh Sư giai.

Người này không cần phải nói chính là tiểu nhi tử Lưu Đấu của Lưu gia gia chủ.

Hắn cũng chính là nhân vật nam chính của Lưu La hai nahf đám hỏi được

truyền đi sôi sùng sục ở bên ngoài.

Mà ở trong lồng ngực của hắn ôm rõ ràng là vị hôn thê La Khinh Sương của hắn.

La Khinh Sương như cũ khó nén khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, khí chất trẻ con bốn năm trước kia đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khí chất cao nhã đoan trang. Chẳng qua là hôm nay ở trên dung nhan thanh lệ của nàng lại là mang theo vẻ u sầu nhàn nhạt, tựa hồ đối với vị hôn phu đang ôm của nàng có một loại cảm giác bài xích.

- Các ngươi tới làm gì, nơi này không hoan nghênh các ngươi.

Thân là nữ chủ nhân nơi này, Mộng Tích Vân hướng về phía hai người khẽ kêu nói.

Nếu không phải là ở phía sau hai người bọn họ đi theo mấy người có thực lực không kém, nàng đã hạ lệnh đem đôi cẩu nam nữ này ném xuống rồi.

Nam thì không cần phải nàng, nàng nhìn liền thấy chán ghét, lại dám tới nhà của nàng làm hỏng tâm tư, mà nữ, nàng một mực xem như khuê nữ, thậm chí ở trong lòng cũng chấp nhận là vợ của hắn rồi.

Đáng tiếc, ở trước mặt cường quyền, nàng lại lựa chọn thỏa hiệp.

Cho dù đây không phải là bản ý của nàng, nhưng ở trong mắt của Mộng Tích Vân nàng đã không thể tha thứ rồi.

Hiện tại tốt rồi, nữ nhân này lại phụng bồi nam nhân của nàng tới nhà của Mộng Tích Vân diễu võ gương oai, kỳ thực là làm cho Mộng Tích Vân càng thêm chán ghét.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 818 - Vứt Bỏ Lời Hứa. (2)

- Ngươi nữ nhân này không tệ, đáng tiếc hơi già chút, ta đối với lão bà không có hứng thú.

Lưu Đấu trên dưới đánh giá Mộng Tích Vân một cái khinh thường nói.

- Lớn mật, dám vô lễ với phu nhân.

Độc Ưng thân là người hầu thứ nhất của Lăng Tiếu, đối với Lăng Tiếu trung thành tuyệt đối là trăm phần trăm, hắn nghe thấy đối phương lại vừa mở miệng liền bất kính với Mộng Tích Vân, hắn làm sao có thể chịu được.

Độc Ưng đang muốn đánh tới, Mộng Tích Vân lên tiếng khẽ nói:

- Độc Ưng trước không nên vọng động!

- Các ngươi rốt cuộc tới nơi này làm gì? Ta nói nơi này không hoan nghênh các ngươi, thật sự nếu không rời đi đừng trách Lăng gia chúng ta không khách khí.

Mộng Tích Vân lạnh lùng nói.

- Ha ha, Lăng gia tính là cái đếch gì, qua ba ngày nữa Lăng gia sẽ phải từ Vẫn Thạch thành xóa tên rồi, các ngươi thật không biết hay giả bộ không biết a?

Lưu Đấu ha ha phá lên cười.

Đám người Mộng Tích Vân biết tình huống hiện tại của gia tộc, hiện tại bị nhân gia ngay mặt nói ra, sắc mặt của mọi người rất khó coi.

- Nói thật, mấy ngày nữa ngươi có mời ta cũng sẽ không tới, hiện tại ta lấy danh nghĩa của Lưu gia gia chủ tương lai nói cho các ngươi biết, ta coi trọng hai người các ngươi rồi, chỉ cần các ngươi đi theo ta, sau này sẽ là phu nhân của Lưu gia, ở Vẫn Thạch thành tuyệt đối là cao hơn người khác một bậc, không người nào dám bất kính với các ngươi, mà ta cũng đồng dạng đối với các ngươi giống như Sương muội, hảo hảo cưng chiều các ngươi.

Ánh mắt của Lưu Đấu rơi vào trên người của Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi nói.

Ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ chiếm hữu nồng đạm.

Nói thật, hắn sớm đã gặp qua hai nữ nhân xinh đẹp này rồi.

Bốn năm trước, lúc ở gia tộc đại bỉ, Lưu gia bọn họ có tham gia, Lưu Đấu mặc dù không có tham gia nhưng mà theo người của gia tộc đi ra ngoài cổ vũ cho huynh đệ nhà mình.

Lúc ấy hắn liền thấy ở bên cạnh thiếu gia của Lăng gia vây lấy mấy cô gái xinh đẹp.

Một người là thiên kim của La gia, người thứ hai là Xà mỹ nữ của dong binh đoàn, một người khác mặc dù không có danh tiếng, tuy nhiên nó không che được bộ dạng làm rung động lòng người kia của nàng. Vẻ thùy mị của tam nữ là mỗi người một vẻ, đều là đối tượng mà bất kỳ nam nhân nào cũng muốn có được.

Ở Vẫn Thạch thành, loại nữ nhân cấp bậc này, bất kỳ một cái nam nhân nào có được liền sẽ thắp hương bái phật rồi.

Song, thiếu gia kia của Lăng Tiếu lại có thể hưởng tề nhân chi phúc, có thể để cho tam nữ đồng thời dây dưa ở bên cạnh hắn.

Lúc ấy Lưu đấu ở trong lòng ảo tưởng, nếu như trời cao có thể để cho Lưu gia ta có thể nổi danh như Lăng gia, nhất định phải đem ba nữ nhân này đoạt lấy đem làm lão bà.

Hắn không nghĩ tới, một cái mơ ước vọng động lúc ấy của hắn hôm nay rốt cuộc liền thực hiện được.

Thúc gia của hắn trở về, để cho nhà hắn cường thế mà quật khởi, mà hắn cũng càng ngày càng cảm giác được cái mơ ước của chính mình càng ngày càng gần.

Cho nên ở trong gia tộc hắn tận tâm tận lực lấy lòng thúc gia của hắn, rốt cục trời không phụ lòng người, hắn đạt được ban thưởng của thúc gia, nhận được một viên Phá Linh đan, tăng lên thực lực.

Không chỉ như thế, hắn còn vì vậy mà lực áp hai vị huynh trưởng, có khả năng trở thành một đời tân gia chủ của Lưu gia.

Từ đó trở đi, đường làm quan của hắn rộng mở a!

Cho nên thời điểm khi Lưu gia động thủ với La gia, Lưu Đấu đứng ra nói chuyện.

Hắn hướng cha hắn yêu cầu cùng La gia đám hỏi, đều bởi vì hắn nhìn trúng thiên kim La Khinh Sương của La gia.

Đối với thiên kim của La gia, Lưu gia gia chủ đương nhiên cũng là tương đối hài lòng.

Cho nên, cũng không đối với La gia hạ tử thủ, cho bọn họ giữ lại một phần ba sản nghiệp, nhưng điều kiện này chính là phải đem La Khinh Sương gả cho Lưu Đấu.

Bất kể La gia có nguyện ý hay không, La Khinh Sương bọn họ đã muốn định rồi, bằng không La gia liền xóa tên ở Vẫn Thạch thành đi.

Cho nên La Khinh Sương trở thành vị hôn thê của Lưu Đấu.

Bất kể là La Khinh Sương tự nguyện cũng tốt, không tự nguyện cũng được, chuyện này đã là cả thành đều biết.

Hôm nay Lưu Đấu cũng không quản La Khinh Sương vui hay không vui, hắn hiện tại chuẩn bị đem hai nữ nhân khác ở trong giấc mộng đều đoạt lấy.

Vi Đại Nhi mắt hạnh nhìn chằm chằm vào Lưu Đấu vô cùng khinh thường mắng:

- Chỉ bằng ngươi lại cóc ba chân này cũng muốn nhúng chàm chúng ta, ngươi cứ mộng tưởng hão huyền đi.

- Xà mỹ nữ quả nhiên là đủ độc, ta thích nhất nhìn thấy vẻ tức giận của ngươi, trước kia rất sớm ta liền đối với ngươi rất hướng tới rồi, nghĩ tới vóc người tuyệt đẹp như xà của ngươi, buổi tối ta cũng là nóng cháy ngủ không được, bất quá từ tối nay ngươi liền đi làm ấm giường cho ta, bằng không... Vẫn Thạch thành sẽ không có đất dung thân cho các ngươi.

Lưu Đấu dùng ánh mắt dâm dật nhìn chằm chằm vào bộ ngực bạo mãn của Vi Đại Nhi.

- Khốn kiếp, nhìn ta phế ngươi!

Lãnh Xà thân là ca ca lại há có thể cho phép muội muội của mình bị người khác ô nhục.

Lãnh Xà mang theo khí tức hỏa liệt cường đại, trường kiếm đâm thẳng vào mặt của Lưu Đấu, muốn một chiêu đem hắn đánh chết.

Song, còn chưa đâm tới trước mặt Lưu Đấu, một người dẫn đầu chắn ở trước gười hắn, đem trường kiếm chém vào, cũng nhanh chóng phản kích.

- Lãnh Xà cẩn thận!

Lý Cuồng Hổ thực lực cao nhất phát hiện đối thủ cường đại, nhắc nhở một tiếng, đem thân vào vòng chiến, hướng người nọ oanh tới một quyền.

- Đừng nóng vội, đối thủ của ngươi là ta!

Ở phía sau Lưu Đấu lại có một người nhảy ra nghênh đón Lý Cuồng Hổ.

Lãnh Xà mất đi cứu viện, thân bụng bị đối phương đâm một kiếm, người bị thương nặng.

- Ca, ta giết các ngươi!

Vi Đại Nhi kinh quát một tiếng, hướng về phía người đâm ca ca của mình bị thương mà xuất thủ.

- Tỷ tỷ, ta tới giúp ngươi!

Bạch Vũ Tích đã không còn là tiểu nữ hài tử nhát gan xấu hổ như lúc đầu, trong tay nàng nhiều ra một thanh lam sắc trường kiếm, cùng Vi Đại Nhi song song đâm về người nọ.

Hai nàng đều có tu vi trung cấp Linh Sư, một hỏa một thủy hợp công, uy lực đều là bất phàm.

Lãnh Xà che vết thương liên tiếp lùi về phía sau, Độc Ưng vội vàng cho hắn ăn vào đan dược, sau đó quay đầu đối với Mộng Tích Vân nói:

- Phu nhân, ngươi đi về trước trốn một chút, những người này do chúng ta đi xử lý.

- Không cần, đối phương hôm nay đến là có chuẩn bị, chúng ta trốn đi đâu cũng giống nhau.

Mộng Tích Vân lắc đầu cự tuyệt nói.

Bên cạnh Lưu Đấu tổng cộng chỉ dẫn theo tám người, nhưng mà tám người này lại có bốn người là cao cấp Linh Sư, bốn người khác tu vi cũng không yếu, trừ phi là trưởng lão đời trước Lăng Trần hoặc tộc trưởng đời trước Lăng Thương tới đây, nếu không không người nào có thể đem đám người Lưu Đấu lưu lại.

Lý Cuồng Hổ ở bên phía Mộng Tích Vân cũng là tân tấn cao cấp Linh Sư, những người khác thực lực cũng kém hơn một chút, căn bản không thể cường ép đám người Lưu Đấu rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 819 - Cường Đoạt. (1)

La Khinh Sương ở bên cạnh Lưu Đấu thản nhiên nói:

- Ngươi để cho bọn họ dừng tay đi.

Lưu Đấu nghiêng mặt nhìn La Khinh Sương một chút, đem nàng ôm chặt hơn mấy phần hỏi:

- Đau lòng rồi sao? Yên tâm, ta rất nhanh sẽ để cho ba tỷ muội các ngươi đoàn tụ, đến lúc đó ta hi vọng ba người các ngươi có thể rất sung suongs mà hầu hạ ta có biết không?

- Ngươi... Ngươi chẳng lẽ không sợ hắn sẽ có một ngày từ Tử Thiên tông trở về sao?

La Khinh Sương khẽ tức giận nói.

- Hắn? Ngươi nói là Tiếu bá vương kia? Ha hả, hắn trở lại thì thế nào, hắn có thể lực chống tam đại Vương giai của Lưu gia ta? Ngươi đừng si tâm vọng tưởng nữa, sau này cần phải biết điều một chút làm hảo phu nhân cho ta, nếu như thế ta mới có thể để cho La gia sống khả giả một chút, nếu không... Ngươi nên biết kết quả.

Lưu Đấu tay trượt đến trên kiều đồn của La Khinh Sương hung hăng ngắt một phen nói.

La Khinh Sương xấu hổ giận dữ, nhưng mà lại không làm gì được.

Nàng rất hối hận ban đầu không có đem thân thể cho Lăng Tiếu, hiện tại lại tiện nghi cho cái khốn kiếp mà mình không thích này.

Nhưng mà nàng hiện tại căn bản không có đường lựa chọn.

Nếu như nàng không thỏa hiệp gia tộc sẽ mất, vì thân nhân của nàng, hi sinh nàng lại có cái gì mà không thể được?

Đồng thời, nàng ở trong lòng hận nam nhân kia đi mấy năm không quay lại.

Nàng rất muốn hỏi một chút hắn tại sao ác tâm như vậy, đem mấy người phụ nhân các nàng ném ở nơi này mà cũng không trở về để xem một chút, chẳng lẽ hắn không biết các nàng một mực tư niệm hắn sao?

Có lẽ hắn ở bên ngoài đã có nữ nhân khác?

La Khinh Sương lựa chọn Lưu Đấu, nguyên nhân rất lớn là vì gia tộc, cũng có một phần nguyên nhân là nàng không muốn chờ đợi trong vô vọng.

Phương hoa của nữ nhân tiêu hao không nổi, nàng sợ mình đợi đến khi hoa tàn ít bướm, hắn cũng còn chưa trở lại.

Cho nên, nàng cuối cùng còn là bỏ qua lời hứa ban đầu.

Chiến đấu trong Lăng gia viện tử đã đốt lên.

Thân là người hầu trung thành nhất của Lăng Tiếu, Độc Ưng cũng bắt đầu hướng tám tên truy tùy giả hét lớn:

- Bát tướng nghe lệnh, bảo vệ hai vị thiếu phu nhân cùng phu nhân.

- Vâng!

Tám tên đi theo Lăng Tiếu kia cùng kêu lên đáp.

Tám tên đê cấp Linh Sư, phối hợp lại thực lực có thể so với hai gã trung cấp Linh Sư.

Độc Ưng người mang theo vài tia Âm phong sát khí, hoàn toàn có thể cùng một tên cao cấp Linh Sư đối chiến rồi.

Trong lúc nhất thời, ở trong viện tử của Lăng gia phát ra tiếng chiến đấu kinh người.

Lưu Đấu bên này nhân số tuy ít, nhưng lại thắng ở thực lực mạnh.

Lưu Đấu ở một bên ôm La Khinh Sương rất là bình tĩnh xem cuộc vui, chỉ bất quá mục quang của hắn lại là rơi vào trên người Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi.

- Lăng phu nhân, ngươi đã suy xét kỹ chưa, nếu như ngươi đáp ứng để hai người bọn họ đi theo ta, Lưu gia ta sẽ tha cho Lăng gia các ngươi một đường, bằng không, ba ngày sau, tất cả các ngươi đều phải chết.

Lưu Đấu nhìn Mộng Tích Vân uy hiếp nói.

- Nằm mơ, cho dù Lăng gia ta toàn bộ tiêu diệt, cũng sẽ không để cho Lưu gia các ngươi được như ý.

Mộng Tích Vân oán giận đáp.

- Tốt tốt... Bản thân ta muốn nhìn hôm nay các ngươi có thể cậy mạnh đến mức nào.

Lưu Đấu liên tục ứng mấy tiếng rồi lại không nói nữa.

Trong viện tử, Lý Cuồng Hổ cùng đối thủ càng đấu đến không rời.

Hắn chỉ là cao cấp Linh Sư mới lên, hắn cảm thấy nếu là để cho hắn một thời gian ngắn củng cố, tuyệt đối có thể đem đối thủ giết chết.

Phong Hổ Quyền của hắn giống như là hổ vương hạ sơn, từng quyền từng quyền hướng về phía đối phương oanh tới, còn trường thương của đối phương công thủ đầy đủ, để cho hắn rất khó cùng đối phương lưỡng bại câu thương.

Bạch Vũ Tích ở bên kia cùng Vi Đại Nhi liên thủ công kích tên cao cấp Linh Sư kia căn bản không chiếm được chỗ tốt.

Các nàng còn bị đối phương đè ép mà đánh, nếu không phải đối phương không muốn tính mạng của nàng, các nàng chỉ sớ đã sớm chết rồi.

Duy nhất chiếm ưu thế chính là Độc Ưng.

Hắn là trung cấp Linh Sư không sai, nhưng mà bọn họ không biết rõ Độc Ưng là song thuộc tính đồng tu, thực lực của hắn hơn xa cùng giai.

Một gã trung cấp Linh Sư của Lưu gia bị Độc Ưng xuất kỳ bất ý chém giết rồi.

- Mau giết tên Độc Nhãn Long kia1

Lưu Đấu tức giận la hét nói.

Một gã cao cấp Linh Sư bên phía Lưu gia phải buông tha cho ý niệm đánh chết tám đại chiến tướng, nghênh đón Độc Ưng, muốn đem hắn chém ở dưới ngựa.

Tám đại chiến tướng nghênh đón mấy tên Linh Sư còn lại của Lưu gia, song phương càng đấu đến vô cùng kịch liệt.

Tám đại chiến tướng thực lực không tính là mạnh, nhưng mà bọn họ đều trải qua tùng lâm ma luyện một phen, đả pháp rất là liều mạng.

Bọn họ bị đối phương chém một kiếm, bọn họ cũng sẽ trả lại cho đối phương một kiếm.

Mấy cái Linh Sư của Lưu gia đều bị sát ý của tám người liều mạng dọa sợ rồi.

Trong lúc nhất thời, nhân mã song phương lâm vào trạng thái cân bằng.

- Phế vật, bắt hai người cũng không được, thiệt thòi thúc gia ta nói các ngươi rất có thể đánh!

Lưu Đấu vô cùng khó chịu mắng.

Kỳ thật, hắn cũng không nghĩ tới bên trong một cái viện tử lại có nhiều Linh Sư như vậy, hoàn hảo hắn mang theo hơi nhiều người, bằng không hắn liền nộp mạng ở chỗ này rồi.

Bất quá hắn cũng không gấp, hắn còn có lá bài tẩy chân chính còn chưa dùng đây.

Mấy đạo tiếng xé gió từ không xa tung người nhảy qua.

- Ai dám ở Lăng gia ta giương oai!

Lăng Chiến cầm trong tay một cây kim thương bay nhanh mà qua.

Đi theo ở phía sau hắn chính là mấy tên trưởng lão của Lăng gia, một người trong đó là nghĩa phụ Lệ Không của Lăng Tiếu.

Lăng Chiến nhìn chằm chằm vào Lưu Đấu quát to:

- Ngươi là người phương nào, lại dám đến Lăng gia ta giương oai, hôm nay ngươi không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, các ngươi đều đừng nghĩ rời đi.

- Ha hả, chỉ bằng ngươi? Tựa hồ còn chưa đủ tư cách.

Lưu Đấu đối mặt với Lăng Chiến rất là trấn định nói, trong ánh mắt tràn đầy ý khinh thường.

- Chiến ca, hắn là người của Lưu gia, coi trọng Vũ Tích cùng Đại Nhi, mang người đi tới cường đoạt.

Mộng Tích Vân hướng về phía Lăng Chiến nói.

- Thật can đảm, thật cho đây là thiên hạ của Lưu gia các ngươi sao? Hôm nay ta liền trước phế ngươi đi.

Lăng Chiến giận dữ, lập tức đoạt hướng Lưu Đấu đâm tới.

Tu vi của Lăng Chiến hôm nay đã là cao cấp Linh Sư, lại thêm cùng Lăng Tiếu giống nhau là tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, thực lực của hắn ở trong đồng giai tuyệt đối là tương đối cường hãn.

Hắn đã nhìn ra bên cạnh Lăng Tiếu bất quá là bốn cái cao cấp Linh Sư, hắn bên này cũng có trợ thủ, muốn giết chết tiểu tử họ Lưu không coi là việc khó gì, dù sao Lưu Lăng hai nhà nhất định là phải đánh một trận, hắn hiện tại hạ sát thủ cũng không có cái gì cần cố kỵ rồi.

Song, Lưu Đấu đối mặt với thương của Lăng Chiến đâm tới ại còn lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Có quỷ!

Lăng Chiến không phải là người ngu, đối phương lại bình tĩnh như vậy, nhân gia khẳng định còn có hậu chiêu gì, đang lúc hắn muốn thối lui, một cỗ áp lực cường đại đập vào mặt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 820 - Cường Đoạt. (2)

Phốc!

Lăng Chiến thân thể bay ngược trở về, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Một gã lão giả lặng lẽ không tiếng động xuất hiện ở phía sau Lăng Đấu.

Hắn căn bản không có động thủ, chỉ là trợn mắt lên nhìn Lăng Chiến một cái, Lăng Chiến liền bị chấn bay ra ngoài.

Không cần phải nói, tên lão giả này chính là đê cấp Vương giai cùng đi với Lưu Cuồng Cường.

Chẳng ai ngờ rằng Lưu gia sẽ vì một tên tiểu bối lại xuất động một gã Vương giai tới bảo vệ.

Chẳng lẽ Lưu Đấu ở trong mắt bọn hắn đã là Lưu gia gia chủ tương lai sao?

- Chiến ca!

Mộng Tích Vân hét to một tiếng, chạy tới tiếp được Lăng Chiến.

Hai người loạng choạng một cái ngã lại với nhau.

- Cha nuôi mẹ nuôi!

Bạch Vũ Tích chạy tới xem xét.

Những người khác cũng rối rít lùi lại, đem vợ chồng Lăng Chiến che ở quanh thân.

Lệ Không lấy ra một cái huyền khí Hỏa thuộc tính, đứng dậy quát lên:

- Lưu gia tiểu bối, gia chủ nhà ngươi thấy ta cũng muốn tôn xưng một tiếng Lệ đại sư, ta khuyên ngươi vẫn là mau rời đi.

- Vị này chắc hẳn là tam giai Luyện khí sư Lệ đại sư đại danh đỉnh đỉnh sao, gia phụ có lệnh, nếu như Lệ đại sư có thể thoát khỏi Lăng gia tới Lưu gia ta nhất định sẽ để ngươi làm trưởng lão, đãi ngộ so với Lăng gia còn tốt hơn gấp đôi, ngươi không ngại thì suy nghĩ một chút.

Lưu Đấu cũng không phải là hạng người ngốc nghếch, lại thuyết phục Lệ Không.

- Hừ, Lưu gia ngươi vọng động can qua, chẳng lẽ sẽ không sợ tương lai tự nhận lấy ác quả sao?

Lệ không hừ lạnh nói.

- Lệ đại sư, ngươi hẳn là rõ ràng đạo lý người thắng làm vua, Lăng gia làm đệ nhất gia tộc lâu như vậy cũng là lúc thoái vị rồi, Lưu gia chúng ta cũng không phải là hạng người không nói đạo lý gì, chỉ cần Lăng gia chịu nghe lời, chúng ta tự nhiên sẽ không làm khó bọn họ.

Lưu Đấu cười nhạt nói.

- Chuyện này còn chưa tới phiên một cái tiểu bối ngươi để ý, chúng ta tự nhiên sẽ cùng trưởng bối của các ngươi lý luận, các ngươi đi thôi.

Lệ Không nói.

- Hôm nay ta cũng không phải là tới thêu dệt chuyện, hai nữ nhân kia ta muốn định rồi, người nào ngăn giết người đó.

Lưu Đấu nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi nói.

Người của Lăng gia đều biến sắc rồi, nếu như là mới vừa rồi bọn họ chắc chắn sẽ không sợ đối phương, nhưng mà đối phương gia nhập một tên Vương giai chân chính, đây cũng không phải là bọn họ có năng lực đánh lại.

Một khi Vương giai xuất thủ, tất cả bọn họ chỉ có một con đường chết.

Lúc này, Lăng gia bên này lại chạy đến không ít người, ngay cả trưởng lão đời trước Lăng Trần cùng tộc trưởng đời trước Lăng Thương đều tới.

Hai gã Nửa bước Vương giai, nếu là ở mấy năm trước đủ để hùng bá Vẫn Thạch thành rồi, nhưng mà bọn hắn bây giờ lại gặp phải nguy cơ diệt tộc.

- Thật là náo nhiệt!

Lưu Đấu lẩm bẩm nói.

Kỳ thật, hắn lần này mang một gã Vương giai tới đay, trên thực tế liền muốn xem một chút Lăng gia lão bất tử kia đã trở về hay chưa, còn có tiểu tử gia nhập Tử Thiên tông kia rốt cuộc có viện binh hay không.

Nếu là bọn họ đều có ở đây, có lẽ Lưu gia phải một lần nữa suy nghĩ kế hoạch cắn nuốt Lăng gia.

Nếu như bọn họ đều không ở đây, như vậy ba ngày sau, Lăng gia sẽ đến lúc xóa tên rồi.

- Lưu Đấu, ta cầu ngươi, bỏ qua cho các nàng đi.

La Khinh Sương để xuống rụt rè đối với Lưu Đấu nói.

- Hắc hắc, ngươi cho là có thể sao? Lại nói nhảm nữa ta cho ngươi đi làm nha hoàn của ta.

Lưu Đấu âm hiểm cười nói.

Trên mặt Lăng Tiếu nhăn chân mày một chút, xách theo một cây trường thương hắng giọng quát lên:

- Các ngươi cút cho ta, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Trong tay hắn chính là huyền khí của Lăng gia, hôm nay hắn đã là Nửa bước Vương giai, vì danh dự của Lăng gia, coi như là Vương giai hắn cũng muốn liều mạng già.

Lăng Trần dĩ nhiên cùng Lăng Tiếu cùng nhau đứng ra.

Thái tượng trưởng lão không có ở đây, Lăng Trần chính là định hải thần châm của Lăng gia.

Đáng tiếc, cây định hải thần châm này còn lộ ra vẻ yếu nhược một chút.

- Có đảm lượng, hôm nay ta liền cho các ngươi một chút màu sắc nhìn một cái, bằng không các ngươi không biết chênh lệch giữa Nửa bước Vương giai cùng Vương giai chân chính.

Tên lão giả Vương giai kia đứng dậy nói.

Lăng Thương cùng Lăng Trần không nói nhảm, đồng thời tả hữu khai công.

Hai luồng kim sắc thương ảnh hướng Vương giai kia bao phủ mà qua.

- Nửa bước Vương giai thủy chung là uy lực của Nửa bước, coi như là cùng đánh cũng không có uy hiếp quá lớn.

Lão giả Vương giai kia vô cùng khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, một thân khí thế trướng lên, song trảo đồng thời thò ra ngoài.

Hai cái trảo do linh khí hóa thành đem kim sắc thương ảnh đầy trời kia oanh tán.

Cùng lúc đó, Vương giai nhân ảnh kia chợt lóe lên đến trước mặt Lăng Thương trảo được lồng ngực của hắn, đem hắn hung hăng đánh văng ra ngoài.

Lăng Trần từ phía sau đâm về bên hông Vương giai kia.

Đáng tiếc Vương giai kia lăng không bay lên, hướng về phía bộ ngực của Lăng Trần nặng nề đá một cước.

Phốc phốc!

Lăng Thương cùng Lăng Trần chỉ ở một lần đối mặt liền bị oanh thương rồi.

Người của Lăng gia thần sắc đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bất quá Lăng Thương cùng Lăng Trần cũng không có lập tức bị thua, hai người đồng thời cắn răng lần nữa cầm thương hướng Vương giai kia oanh tới.

- Xem ra các ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi.

Lão giả Vương giai kia lộ ra sát cơ thật sâu.

Thân ảnh hắn chớp động, vô số hung trảo huy động.

Lăng Thương cùng Lăng Trần căn bản không thấy rõ đối phương làm động tác gì, riêng mình ở trước ngực đã bị trảo ra vài khối thịt, máu tươi kia chảy như suối ra ngoài.

- Mọi người cùng nhau tiến lên, liều mạng!

Lăng Viễn thân là tộc trưởng rống lớn một tiếng, dẫn dầu hướng Vương giai kia công kích tới.

Người của Lăng gia rối rít toàn lực xuất thủ.

Từng đợt linh lực công kích như ngũ thải ban lan oanh hướng lão giả Vương giai kia.

- Ánh sáng đom đóm cũng dám phóng ra quang hoa!

Tên Vương giai kia vô cùng khinh thường bay lên, hai tay hóa chưởng, hai luồng linh lực cường đại từ trên đánh xuống.

Ầm!

Linh khí cường đại cơ hồ đem viện tử san bằng rồi.

Người của Lăng gia từng cái bị chấn đến đông nghiêng tây ngã, bộ dáng lộ ra vẻ chật vật không chịu nổi.

- Tam gia gia, trước tiên đem hai nữ nhân kia bắt tới cho ta.

Lưu Đấu đã thối lui ra thật xa hướng về phía lão giả Vương giai ở trên không trung kêu lên.

Lão giả kia khẽ gật đầu, giống như chim diều bắt thỏ, hướng Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi ở một bên bay đi.

- Muốn bắt các nàng, trước qua cửa ải của ta đã.

Độc Ưng cũng không thể để cho hai người bọn họ gặp chuyện không may, lợi dụng Phong thuộc tính che ở trước người nhị nữ, đồng thời trường kiếm quét ta âm phong sát khí lăng lệ.

Lão giả Vương giai kia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một trảo đem hắn ném ra thật xa, đánh vỡ tường rào, không biết sinh tử.

Lãnh Xà cùng Lý Cuồng Hổ cũng là nhân cơ hội tới ngăn cản, hai người hợp lại cũng không phải là đối thủ của nhân gia, đều bị hung hăng ném bay ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 821 - Làm Chó Của Nhà Ta Đều Ngại Bẩn! (1)

Tên lão giả Vương giai kia không cần tốn nhiều sức liền đem nhị nữ giam cầm lại, mang trở về bên cạnh Lưu Đấu.

- Ha ha, đa tạ Tam gia gia!

Lưu Đấu hướng về phía lão giả khom người nói cảm ơn, tiếp theo hướng về phía hai nàng tức giận nói:

- Tối nay các ngươi liền hảo hảo hầu hạ bổn thiếu gia đi.

Đang ở lúc đám người Lưu Đấu muốn bắt nhị nữ mang đi, một đạo thanh âm trầm thấp vang lên:

- Các nàng chỉ biết hầu hạ bản thiếu gia, tên xấu xí như ngươi xứng sao?

- Là người nào, con mẹ nó đi ra cho ta, ta nhất định sẽ róc xương lóc thịt ngươi.

Lưu Đấu bị người khác gọi là "Tiểu Sửu", quả nhiên tức giận tới cực điểm.

*Tiểu sửu: Xấu

Gần đây, Lưu gia bọn họ cường thế quật khởi, bao nhiêu bà mai mang theo một đám khuê nữ nói từng lời a dua nịnh nọt, để cho cả người hắn đều bay bổng.

Bà mai kia nói hắn là thanh niên tài tuấn, tài phú tám đấu, ngọc thụ lâm

phong, huyền công cái thế, hiện lại cư nhiên bị người ô nhục, Lưu thiếu gia hắn rất tức giận, hậu quả nhưng là rất nghiêm trọng.

Chỉ thấy ở không xa chậm rãi đi tới một đôi thanh niên nam nữ, trong ngực cô gái càng ôm một cái tiểu hài tử tinh linh.

Không phải là vợ chồng Lăng Tiếu cùng tiểu Lăng Thiên từ Cổ Tế thành gấp rút trở về sao?

Lăng Tiếu nhìn một mảnh hỗn loạn ở viện tử nhà mình, cùng với hơn mười người ngã nằm trên đất, càng có mấy người rất thảm, nằm trên mặt đất đã không thể động đậy được nữa, một cỗ lửa giận ngập trời tự nhiên sinh ra.

Vốn về nhà là một chuyện khiến cho người ta rất vui vẻ, nhưng mà hắn không nghĩ tới vừa trở về đến nhà liền phát sinh ra chuyện như vậy, tâm tình đang tốt đã bị quấy đục rồi.

- Nhi... Nhi tử là ngươi sao?

Mộng Tích Vân bò dậy, dụi dụi mắt kinh hô.

- Mẹ!

Lăng Tiếu nhìn về phía Mộng Tích Vân, kinh hô một tiếng, trong nháy mắt liền đến bên người nàng đem nàng đỡ lên.

Mộng Tích Vân kích động nhìn nhi tử đã mấy năm không gặp, trong mỹ mâu không nhịn được rơi xuống nước mắt:

- Ngươi đứa nhỏ này, cuối cùng cam lòng trở về nhìn mẹ một chút rồi.

- Mẹ, hài tử bất hiếu!

Lăng Tiếu áy náy quỳ xuống nói.

Hiện tại gặp lại mẫu thân, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong lòng chảy từng đạo nước ấm, để cho hắn thoải mái cực kỳ.

- Ít để cho ta nhìn cái gì mà mẫu tử tương kiến, Tần trưởng lão giúp ta bắt hắn đưa tới đây, ta muốn đem mặt hắn phá ra, xem một chút ai mới là Tiểu Sửu.

Nhìn bộ dáng anh tuấn của Lăng Tiếu, Lưu Đấu đố kỵ đến nổi điên lên rồi.

Đồng thời hắn cũng nhận ra Lăng Tiếu là thiên tài ở bốn năm trước trên gia tộc đại bỉ đoạt được khôi thủ.

Chỉ là, hôm nay hắn căn bản không đem Lăng Tiếu để vào mắt, có một gã Vương giai ở phía sau, ở Vẫn Thạch thành hắn hoàn toàn có thể đi ngang rồi.

Hắn ở trong lòng khinh bỉ Lăng Tiếu:

- Thiên tài thì thế nào, ban đầy rời đi Vẫn Thạch thành bất quá là tu vi trung cấp Huyền Sĩ, cho dù bốn năm qua đi cũng chỉ bất quá là tu vi Linh Sư giai, chẳng lẽ lại có thể uy hiếp được Lưu gia ta sao?

Theo thanh âm của Lưu Đấu rơi xuống, một gã cao cấp Linh Sư đạp ra một cước bắn tới, đơn chưởng hướng về phía sau lưng Lăng Tiếu bắt tới.

- Thiếu gia cẩn thận!

Vài đạo thanh âm kinh hô đồng thời kinh quát lên.

- Tiếu nhi cẩn thận phía sau!

Mộng Tích Vân liền không chút suy nghĩ liền đem thân che ở trước người Lăng Tiếu thay hắn chịu một chưởng kia.

Ai ngờ Lăng Tiếu song thủ đè chặt bả vai của Mộng Tích Vân, ngay cả đầu cũng không quay lại cứng rắn ăn một chưởng kia.

Người nọ cũng không nghĩ tới một kích liền đắc thủ rồi, đang lúc hắn muốn đem Lăng Tiếu bắt trở về lại phát hiện mình không thể đem đối phương động chút nào.

Thần sắc của người nọ có chút ngưng trọng, cho nên lần nữa xuất chưởng, mười tầng linh lực phách về phía sau lưng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu như cũ đưa lưng về phía hắn mà không có động đậy.

Phanh!

- Thiếu gia!

Lại là mấy đạo tiếng kêu sự hãi không hẹn mà cùng vang lên.

Các nàng đều cảm thấy Lăng Tiếu khẳng định là dữ nhiều lành ít rồi.

Nhưng mà sau một khắc các nàng phát hiện, Lăng Tiếu như cũ giống như thương tùng cao ngất, vững vàng đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, căn bản không có bị đối phương đánh bay sang một bên.

Tên cao cấp Linh Sư kia ý thức được không ổn, hắn đang muốn bứt ra rút lui.

Lăng Tiếu làm sao sẽ cho hắn có cơ hội.

- Đứng lại cho ta!

Lăng Tiếu xoay người lại hét lớn một tiếng.

Thanh âm kia giống như là ma âm, tên cao cấp Linh Sư kia thật sự dừng lại thân thể.

- Chết cho ta!

Lăng Tiếu lần nữa hướng về phía tên cao cấp Linh Sư kia quát lên.

Phốc!

Tên cao cấp Linh Sư kia hung hăng ngã bay ra ngoài, một ngụm máu lớn phun đầy trời, ngã ra bên ngoài mười mấy thước chết đến không còn chết được nữa.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Ai có thể nghĩ đến Lăng Tiếu lại chỉ một câu nói đã có thể khiến cho một gã cao cấp Linh Sư chết đi.

Thực lực như vậy cũng quá là đáng sợ đi!

Coi như là đê cấp Vương giai tựa hồ chỉ dựa vào uy áp cũng không thể trực tiếp đem một gã cao cấp Linh Sư đánh chết đi.

Chẳng lẽ Lăng Tiếu rời nhà mấy năm liền cường hãn đến trung cấp Vương giai, thậm chí là cảnh giới cao hơn.

- Lưu Đấu, đi, người này rất lợi hại!

Tên lão giả Vương giai kia của Lưu gia nhăn một chút chân mày nói.

Hắn thân là Vương giai lại không thể cảm ứng ra thực lực chân thật của Lăng Tiếu, vậy liền chỉ có một khả năng, thực lực của nhân gia chắc hẳn ở trên hắn.

Lưu Đấu kia làm sao còn dám lưu lại, đem La Khinh Sương trong ngực của mình đẩy ra, xoay người liền muốn chạy trốn.

Mà tên đế cấp Vương giai kia cũng đem hai nữ tử trong tay mình đẩy ra, muốn tung người thoát đi nơi này rồi lại nói.

- Kẻ nào trốn kẻ đấy chết!

Một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt vang lên, một cỗ khí thế cường hãn đem phương thiên địa cái viện tử này giam cầm lại.

Lưu Đấu cùng người của hắn mang đến đều không thể động đậy, ngay cả Vương giai kia vừa mới lấy đà nhảy lên cũng nặng nề ngã xuống.

Tên lão giả Vương giai kia trong lòng hoảng hốt:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là khí thế của Địa Hoàng?

Trừ cao thủ Địa Hoàng giai ra, hắn nghĩ không ra còn có ai có thể đem bọn họ toàn bộ giam cầm lại.

- Đừng... Đừng giết ta, ta là Lưu gia gia chủ tương lai, các ngươi nếu là giết ta, ta... Lưu gia ta sẽ cùng Lăng gia các ngươi không chết không thôi.

Lưu Đấu run run thân thể nói.

Lăng Tiếu còn không có để ý tới những người của Lưu gia.

Hắn đi tới bên cạnh Độc Ưng, phát hiện Độc Ưng lại chỉ còn lại nửa cái hơi thở nữa rồi, trong mắt lướt qua sát cơ.

- Hoàn hảo không có chết!

Lăng Tiếu cứng rắn đút vào hai khỏa đan dược cho hắn, đem hắn ôm đến một bên đặt xuống.

Tiếp theo hắn lại đến bên cạnh Lý Cuồng Hổ.

Lý Cuồng Hổ không có ngất đi, nhìn cũng là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

- Thiếu... Thiếu gia... Ta vô dụng...

Lý Cuồng Hổ khó khăn muốn nói cái gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 822 - Làm Chó Của Nhà Ta Đều Ngại Bẩn! (2)

Lăng Tiếu cắt đứt lời nói của hắn:

- Không cần nhiều lời, nghỉ ngơi thật tốt, thiếu gia đều biết rồi.

Dứt lời cũng đút cho Lý Cuồng Hổ hai khỏa đan dược, để cho hắn ở một bên nghỉ ngơi.

Thời điểm khi thấy Lãnh Xà, thương thế của hắn là nặng nhất, hoàn hảo còn có khí tức đều có thể cứu được.

Sau khi đem mấy người bị thương nặng đều đút đan dược, Lăng Tiếu mới hướng chỗ của phụ thân hắn, đem phụ thân hắn đỡ dậy nói:

- Cha, ta đã trở về.

- Trở lại là tốt rồi, cha không có chuyện gì, qua đi xem gia gia ngươi cùng Trần trưởng lão một chút.

Lăng Chiến che dấu tâm tình kích động của mình, nặng nề vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật đầu, lại cho Lăng Thương cùng Lăng Trần ăn vào chữa thương đan dược cao giai.

Nhìn Lăng Tiếu trở về, trong mắt Lăng Thương cùng Lăng Bụi đều tràn đầy vẻ vui mừng.

- Gia gia, Trần trưởng lão, các người không cần lo lắng, hết thảy có ta.

Lăng Tiếu nói một tiếng, đứng lên đi tới trước mặt Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi.

Trong mỹ mâu của nhị nữ đã chảy đầy nước mắt, nước mắt này đều bao hàm tình cảm tương tư mấy năm này.

- Cực khổ các ngươi rồi, làm xong việc lại cùng các ngươi ôn chuyện.

Lăng Tiếu nhìn hai nàng ở trước mắt, trong lòng vừa yêu lại vừa áy náy, kỳ thật hắn sớm hẳn là trở lại, chẳng qua là hắn có quá nhiều ràng buộc rồi.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn về phía Lưu Đấu, mà La Khinh Sương ở bên cạnh Lưu Đấu cũng là không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, mỹ mâu của nàng cũng là nhộn nhạo nước mắt rồi.

- Hắn trở lại... Hắn tại sao còn trở lại!

La Khinh Sương trong lòng khó chịu giống như bị đao cắt.

Nàng trước kia rất muốn Lăng Tiếu có thể sớm trở về một chút để nhìn các nàng, nhưng mà một lần chờ chính là ba bốn năm, thời điểm khi nàng bỏ đi đoạn tình cảm này hắn lại trở về, tâm tình của nàng mâu thuẫn tới cực điểm, khó chịu tới cực điểm.

Thời điểm khi thấy Lăng Tiếu cũng không nhìn nàng một cái, nàng biết hết thảy trước đó cũng không thể quay đầu lại rồi.

Lòng của nàng vào giờ khắc này cũng đã chết đi rồi.

- Ngươi muốn cướp đi thiếp thân nha hoàn của ta?

Lăng Tiếu nhàn nhạt hướng về phía Lưu Đấu hỏi.

Thân thể của Lưu Đấu càng không ngừng run lên đáp:

- - Không... Đây... Đây là hiểu lầm, Lăng thiếu nhất định là nghe lầm rồi, chúng ta chẳng qua là chỉ đùa một chút mà thôi.

- A, nguyên lai là nói giỡn!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp một tiếng, lại nói tiếp:

- Ta đây cũng cùng ngươi đùa một chút.

Dứt lời, chân của hắn nhấc lên, hướng chỗ cái chân thứ ba của Lưu Đấu đá tới.

A!

Lưu Đấu phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả thân thể giống như trứng tôm bị đá bay ra ngoài.

- Một cước này là vì nha hoàn của ta mà hết giận.

Lăng Tiếu âm u nói, sau đso lại hướng hắn đi tới.

Lưu Đấu ôm ở phía dưới lộ ra vẻ cực kỳ thống khổ, cái trán cũng toát ra đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu tràn đầy vẻ cầu xin.

- Một cước này là thay mẹ ta xả giận.

Lăng Tiếu dứt lời, một cước dậm ở trên một cái chân của Lưu Đấu.

Ca sát!

A!

Chân của Lưu Đấu bị dẫm biến hình rồi, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim rách phổi.

- Một cước này là thay cha ta xả giận.

- Một cước này là thay người của Lăng gia xả giận.

- Một cước này là thay ta tự mình xả giận.

Ca sát ca sát!

A a!

Tứ chi của Lưu Đấu đều bị Lăng Tiếu dậm gãy, cả người đã đau đến hôn mê bất tỉnh.

Người của Lưu gia thấy vậy đều một thân mồ hôi lạnh xông ra.

Lăng gia không phải là chỉ có một Vương giai sao? Hơn nữa Vương giai kia đã đi ra ngoài du lịch rồi, mà người trẻ tuổi hiện ở nơi này mới bao nhiêu, thậm chí ngay cả cao cấp Linh Sư cũng có thể miểu sát, mặt khác nữ tử trẻ tuổi kia càng thêm kinh khủng, đem nhiều người bọn họ như vậy trực tiếp giam cầm lại, thực lực của nàng có bao nhiêu kinh khủng là có thể nghĩ được.

Bọn họ hiện tại đang hối hận đến muốn chết.

- Vị thiếu gia này, chúng ta cũng là bị buộc bất đắc dĩ, ngươi bỏ qua cho

chúng ta đi, chúng ta sau này vì ngươi mà làm việc.

Tên lão giả Vương giai kia mở miệng nói.

- Là vậy sao?

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo phất tay hướng Vương giai kia hung hăng quất một tát.

Ba!

Tên Vương giai kia bị tát bay ra đến mấy thước, hàm răng cũng bị đánh bay mấy cái.

- Những thứ phế vật như các ngươi làm chó cho nhà ta đều ngại bẩn!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, giữa tám ngón tay bắn ra tám đạo hỏa diễm, chia ra hướng những người của Lưu gia bắn tới.

Hỏa diễm dính vào liền đốt, những người của Lưu gia kia rất nhanh bị tươi sống đốt thành tro rồi.

Hiện tại coi như là người của Lăng gia thấy thủ đoạn sát nhân như vậy của Lăng Tiếu cũng cảm thấy lạnh gáy.

Lăng Tiếu đi tới trước mặt lão giả Vương giai kia, một cước dẫm ở trên đan điền của hắn.

A!

Tên lão giả Vương giai kia phát ra một tiếng hét thảm, một thân linh lực càng không ngừng tiết ra ngoài, đan điền của hắn bị phế rồi.

- Mang theo Tiểu Sửu kia trở về, nói cho người của nhà ngươi rửa cổ chờ bản thiếu gia đi qua làm thịt!

Lăng Tiếu một cước đem lão giả kia đá đến bên cạnh Lưu Đấu âm u nói.

Tên lão giả kia khó khăn bò dậy, hướng về phía Lăng Tiếu quát lên:

- Ngươi thật nham hiểm, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Dứt lời hắn cầm lấy kiếm tự sát ở trước mặt mọi người.

Hiển nhiên, hắn là không chịu được thực lực nhiều năm khổ tu có được cứ như vậy bị phế đi, cho nên lựa chọn tự sát.

- Bản thiếu gia ngay cả thần cũng không sợ, còn sợ quỷ sao?

Lăng Tiếu khinh thường nói.

Vẫn Thạch thành Lưu gia.

Bọn họ nguyên lai bất quá là một tiểu gia tộc ở Vẫn Thạch thành, tổng nhân số bất quá là mười mấy người, đạt tới Linh Sư giai cũng chỉ có hai ba người. Bọn họ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày có thể trèo lên đỉnh ở Vẫn Thạch thành, trở thành đệ nhất gia tộc của Vẫn Thạch thành.

Đây hết thảy đều là Lưu gia nhị gia Lưu Cuồng Cường mang đến.

Lưu Cuồng Cường rời nhà 15 năm, trở thành trung cấp Vương giai vinh quang hồi hương, cường thế cướp đoạt sản nghiệp.

Một năm, đem sản nghiệp của Lưu gia mở rộng ra mấy chục lần, tổng nhân số cũng đạt tới hơn 300 người, xây dựng thêm trang viên cũng là khí phái

lớn nhất ở Vẫn Thạch thành, ngay cả Lăng gia ở điểm này cũng so ra kém.

Ở bên trong nội các Lưu gia, mấy tên cao tầng của lưu gia đều tề tụ đầy đủ.

Ngồi ở trên thủ tọa không phải là lưu gia gia chủ mà là trưởng lão đời trước của Lưu gia Lưu Cuồng Cường.

Lưu Cuồng Cường, chỉ là sáu bảy mươi tuổi lấy niên kỷ như vậy trở thành trung cấp Vương giai, không thể không nói số mệnh của hắn thật tốt.

Hắn 15 năm trước một mình đi ra ngoài xông xáo, lúc ấy tu vi của hắn bất quá là cao cấp Linh Sư.

Hắn mới đi ra mấy năm liền đi qua rất nhiều địa phương, kiến thức rất nhiều cường giả ở các nơi, mới phát hiện mình ở Vẫn Thạch thành thật là ếch ngồi đáy giếng, trong lòng thầm than chính mình đi ra ngoài một chuyến là rất đáng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 823 - Lưu Cuồng Cường Nhát Gan. (1)

Sau đó hắn dựa vào thực lực cao cấp Linh Sư của mình gia nhập vào một đội dong binh đoàn.

Lúc ấy, đoàn trưởng của dong binh đoàn kia đã là trung cấp Vương giai, mà hắn cái Linh Sư này có thể được làm một cái phân đội đội trưởng của dong binh đoàn.

Cũng chính bởi vì hắn gia nhập dong binh đoàn, mới để cho hắn ở chung một chỗ trong tùng tâm săn giết đụng vào may mắn.

Thời điểm dong binh đoàn bọn họ đang săn giết một đầu tứ giai linh thú, không khéo gặp được một đầu ngũ giai Xà Mãng, kết quả có thể nghĩ, sau một lần này người của dong binh đoàn bọn họ cơ hồ bị Xà Mãng ăn đến sạch sẽ.

Hắn may mắn tránh được một kiếp, cũng thừa dịp Xà Mãng truy kích đoàn trưởng của bọn họ, hắn đạt được một gốc ngũ giai linh thảo trân quý đồng thuộc tính với hắn, điều này khiến cho hắn cực kỳ cao hứng.

Hắn lúc ấy bất quá là Linh Sư giai, có thể đạt được ngũ giai linh thảo đối với hắn mà nói quả thực là bảo bối trời ban rồi.

Hắn mang theo linh thảo không để ý đồng bạn của mình mà chạy trốn.

Sau đó hắn trốn vào trong một cái rừng rậm tìm một nơi, mở ra một cái sơn động bế quan hấp thu ngũ giai linh thảo kia.

Lần này, sau khi bế quan đi ra ngoài, hắn trực tiếp đi vào đê cấp Vương giai đỉnh phong, quả nhiên là để cho hắn mừng rỡ như điên.

Song vận may của hắn cũng không có vì vậy mà bị chặt đứt.

Khi hắn xuất quan không lâu, lại gặp được một gã cao thủ Địa Hoàng giai cùng một đầu ngũ giai linh thú đánh nhau.

Cuối cùng tên Địa Hoàng giai kia mặc dù đem ngũ giai linh thú giết chết, nhưng mà mình lại cũng là vì trọng thương, hấp hối, ngay cả khí lực lấy đan dược cũng không có.

Tên Địa Hoàng giai kia hướng Lưu Cuồng Cường cầu cứu, chỉ cần Lưu Cuồng Cường có thể cứu hắn một mạng, ngày khác sẽ giúp Lưu Cuồng Cường nâng cao một bước.

Đáng tiếc, Lưu Cuồng Cường làm sao sẽ tin tưởng hắn được.

Hắn chưa nói hết lời, liền đem tên Địa Hoàng giai kia làm thịt, cũng đạt được trân tàng của Địa Hoàng giai kia.

Trân tàng của Địa Hoàng giai lại làm sao mà đơn giản được, bên trong càng có không ít đan dược tốt, linh thảo, huyền tinh...

Có những thứ trân tàng này, lại có thêm một cỗ thi thể ngũ giai linh thú, hắn muốn không phát cũng khó khăn.

Ở trong vài năm sau đó, Lưu Cuồng Cường lần nữa đột phá thành trung cấp Vương giai.

Có thực lực, tâm kiêu ngạo cuồng vọng của Lưu Cuồng Cường cũng bành trướng lên.

Cho nên, hắn bắt đầu chiêu dụ những tán tu kia, cũng giống như người khác thành lập dong binh đoàn, bắt đầu kiếp sống của dong binh.

Ban đầu, hắn xây dựng dong binh đoàn còn thuận lợi.

Sau đó, vì cùng một đội dong binh đoàn khác tranh đoạt một gốc tứ giai linh thảo, cùng đối phương phát sinh xung đột.

Cuối cùng hai đội dong bình đoàn tử thương không ít, nhưng dong binh đoàn của Lưu Cuồng Cường vẫn là lấy được thắng lợi.

Đang ở thời điểm bọn hắn một lấy được thành quả thắng lợi, cư nhiên lại có một đội dong binh đoàn khác từ chỗ tối giết ra.

Dong binh đoàn của Lưu Cuồng Cường bị người khác đánh cho tơi bời, bản thân Lưu Cuồng Cường cũng thiếu chút nữa ở trong lần này mà chết đi.

May mà, nhất bang huynh đệ kia ở thời điểm mấu chốt còn là đáng tin, không có đem một mình hắn lưu lại.

Cũng sau một lần này, Lưu Cuồng Cường cùng với huynh đệ giúp hắn kia đều là có chút tâm ý nguội lạnh.

Bọn họ chán ghét cuộc sống đánh đánh giết giết loại này rồi, ở trong lòng bọn họ cũng có một loại bệnh sợ hãi, sợ ngày nào đó sẽ vứt bỏ tính mạng.

Cho nên Lưu Cuồng Cường đề nghị trở về cố hương, ở chỗ này thành lập địa bàn thuộc về mình mà sinh hoạt yên ổn.

Cho nên, Lưu Cuồng Cường mang theo một đám huynh đệ của hắn ngược về Vẫn Thạch thành, bắt đầu thành lập thiên hạ thuộc về Lưu gia bọn hắn.

Lấy thực lực của Lưu Cuồng Cường, muốn quét ngang Vẫn Thạch thành là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà muốn thành lập vương triều lâu dài, nhất định phải đánh xuống trụ cột kiên định.

Cho nên, trở lại hơn một năm, hắn đem người của Lưu gia có thể cải tạo đều huấn luyện một lần, cũng ban thưởng cho bọn họ một chút tam giai linh thảo, để cho bọn họ tăng lên thực lực.

Cùng lúc đó, cũng bắt đầu cắn nuốt gia nghiệp của một chút trung tiểu gia tộc mở rộng chính mình.

Trải qua một năm cắn nuốt, hắn bắt đầu bắt tay hướng Lăng gia hạ thủ.

Hắn cũng nghe nói Lăng gia ngay từ mấy năm trước xuất hiện một gã Vương giai, nhưng mà hắn chân chính bận tâm đến không phải là tên Vương giai kia, mà là tên thiên tài 18 tuoir đã là Tam phẩm Luyện dược sư kia, nghe nói hắn đã trở thành đệ tử của Tử Thiên tông.

Lấy thiên phú của nhân gia đến Tử Thiên tông nhất định sẽ được coi trọng, cho nên hắn phải cẩn trọng xuất thủ với Lăng gia.

Vì vậy, hắn phái Lưu Đấu đi dò xét tình huống chân thật của Lăng gia, chỉ cần tiểu tử đi Tử Thiên tông kia không mang cường viện trở về, mọi chuyện đều tốt làm.

Bằng không, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Bởi vì Vẫn Thạch thành cũng là thành trì do Tử Thiên tông quản hạt, hắn còn không có tự đại đến nỗi cho rằng mình có thể đối kháng được với Tử Thiên tông.

...

Lưu Cuồng Cường ở thủ tọa nhìn lướt qua Lưu gia gia chủ hỏi:

- Đấu nhi còn chưa trở lại sao?

Lưu gia gia chủ đáp:

- Còn chưa gặp được hắn, hài tử kia ham chơi, đoán chừng muốn chờ một lát mới có thể trở về.

- Hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới tốt, ta cảm giác, cảm thấy bây giờ đối với Lăng gia xuất thủ tựa hồ thời cơ có chút không thích đáng.

Lưu Cuồng Cường nhàn nhạt nói.

- Nhị thúc, ngươi nghĩ nhiều rồi, ta đã sớm nghe được rõ ràng, lão bất tử kia của Lăng gia đã sớm đi du lịch, không biết lúc nào mới có thể trở về, huống chi lão nhân kia lại thế nào là đối thủ của Nhị thúc ngươi.

Lưu gia gia chủ xem thường nói, trong lòng hắn có chút khinh bỉ cái Nhị thúc này a, có thực lực mạnh như vậy để làm gì mà còn không sớm giết qua, hết lần này tới lần khác muốn đi từng bước, thật là vội đến chết người, hắn có thể tưởng tượng sớm một chút đi lên vị trí tộc trưởng đệ nhất gia tộc.

- Ngươi biết cái gì, ta lo lắng không phải là lão nhân kia, mà là tiểu tử ở Tử Thiên tông kia.

Lưu Cuồng Cường trừng mắt liếc Lưu gia gia chủ quát lên.

Lúc này một gã lão giả ở phía đối diện Lưu gia gia chủ mở miệng nói:

- Đại ca không nên gấp gáp, tam đệ đã đi theo Lưu Đấu, rất nhanh liền có kết quả.

Người nọ là một trong hai gã đê cấp Vương giai mà Lưu Cuồng Cường mang về.

Bọn họ đều là đoàn viên từng xây dựng dong binh đoàn, cũng là huynh đệ kết bái khác họ.

- Hi vọng là ta nghĩ nhiều đi!

Lưu Cuồng Cường đáp.

Không bao lâu, Lưu Cuồng Cường liền cảm ứng được ở phương hướng Lăng gia có rất nhiều khí tức đang ba động.

Hắn biết người của Lăng gia khẳng định cùng Lưu Đấu xảy ra xung đột.

- Không có khí tức quá cường hãn, chẳng lẽ là ta quá lo lắng?

Lưu Cuồng Cường nghi ngờ nói.

Hắn đã trải qua quá nhiều tràng diện cửu tử nhất sinh, hiện tại lá gan cũng nhỏ đi rồi, hắn phải cẩn thận đối đãi với mỗi một chuyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 824 - Lưu Cuồng Cường Nhát Gan. (2)

Lại qua một lúc lâu sau, mí mắt của hắn cuồng loạn không ngừng.

Bỗng nhiên hắn đứng lên kinh quát lên:

- Khí tức của tam đệ làm sao thoáng cái trở nên yếu đi rồi?

- Chẳng lẽ tam đệ thật đã xảy ra chuyện?

Một gã Vương giai khác cau mày nghi ngờ nói.

Lưu gia gia chủ thực lực thấp kém, căn bản cảm ứng không tới khí tức ba động thật xa, hắn căn bản không biết thúc của hắn đang nói cái gì, nhưng mà từ vẻ mặt có thể thấy được tình huống tựa hồ có chút không ổn.

- Thúc, xảy ra chuyện gì?

Lưu gia gia chủ hỏi.

Lưu Cuồng Cường không đáp, chỉ là vẻ mặt lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng nói:

- Tam đệ khẳng định đã xảy ra chuyện, đây là như thế nào, chẳng lẽ Lăng gia thật có cường viện?

Lão giả Vương giai kia nói:

- Đại ca, nếu không chúng ta hiện tại đi qua xem một chút?

- Chúng ta ngay cả khí tức của đối phương cũng cảm ứng không ra, mạo muội đi qua, sợ rằng...

Lưu Cuồng Cường lộ ra vẻ khiếp đảm nói.

Gã lão giả Vương giai kia do dự một chút nói:

- Vậy thì chờ đợi xem, nhất định sẽ có tin tức truyền về.

Lưu gia gia chủ ở một bên đứng ngồi không yên nói:

- Thúc, đừng nói là thật có tình huống?

- Ngươi câm miệng cho ta!

Lưu Cuồng Cường hét lớn.

Lưu gia gia chủ bị dọa đến không dám lên tiếng nữa, trong lòng khó chịu nói:

- Không phải là trung cấp Vương giai sao? Làm sao lại bị sợ thành như vậy, thật là một đám hèn nhát.

Cũng không lâu lắm, một gã thị vệ vội vã chạy vào kêu lên:

- Không... Không xong... Gia chủ...

- Ngươi con mẹ nó có chuyện gì mà vội vàng hấp tấp.

Lưu gia gia chủ đem tức giận hướng thị vệ kia quát.

- Thiếu... Thiếu gia hắn... Hắn bị đánh thành trọng thương rồi.

Thị vệ kia chỉ vào phía ngoài nói.

Lúc này, La Khinh Sương vừa lúc ôm Lưu Đấu đi đến.

- Đấu nhi hắn làm sao?

Lưu gia gia chủ trong nháy mắt đến bên cạnh La Khinh Sương nhìn Lưu Đấu ở trong ngực nhàng hỏi.

La Khinh Sương đem Lưu Đấu giao vào trong tay Lưu gia gia chủ:

- Hắn bị người của Lăng gia đả thương, những người khác toàn bộ đều đã chết.

- Cái gì... Toàn bộ đã chết? Rốt cuộc là ai làm, ta đi giết bọn họ.

Lưu gia gia chủ tức giận quát.

- Ngươi cái phế vật này, ngươi có thực lực gì có thể giết người ta, đem Đấu nhi cho ta nhìn xem.

Lưu Cuồng Cường từ phía sau không khách khí mắng.

Lưu gia gia chủ không dám lên tiếng, đang nhìn thảm trạng của tiểu nhi tử, trong lòng phẫn nộ cực kỳ.

- Tứ chi toàn bộ chặt đứt, mệnh căn cũng bị phế đi, thủ đoạn thật độc ác.

Lưu Cuồng Cường lộ ra vẻ khủng hoảng nói, tiếp theo hắn hướng về phía La

Khinh Sương hỏi:

- Rốt cuộc là ai làm? Không phải nói Lăng gia chỉ có một Vương giai thôi sao? Tam đệ ta cho dù đánh không lại cũng có thể trốn a!

- Ha hả, người nọ các ngươi rất nhanh có thể gặp, hắn nói để cho các ngươi rửa cổ, chờ hắn tới đây làm thịt các ngươi.

La Khinh Sương lộ ra vẻ cuồng tiếu nói.

- Xú nha đầu, ngươi nói gì!

Lưu Cuồng Cường một tay bắt được cổ của La Khinh Sương tức giận nói.

- Ta... Ta chỉ là nói thật lời thật, có bản lĩnh ngươi liền giết ta đi, dù sao ta cũng không muốn sống.

La Khinh Sương mặt trướng đỏ nói.

Khi lần nữa nhìn thấy Lăng Tiếu trở về, thời điểm khi thấy Lăng Tiếu không nhìn nàng, lòng của nàng đã chết, nàng hiện tại chính là một lòng muốn chết.

Lưu Cuồng Cường cũng không có giết La Khinh Sương, chỉ là đem nàng nặng nề ném ra ngoài.

- Nhị đệ, chúng ta đi mau, Lăng gia nhất định là có cường viện, nơi này không nên ở lâu.

Lưu Cuồng Cường hướng về một gã Vương giai khác nói.

Hắn còn chưa từng thấy đối phương mà đã chạy rồi, có thể thấy được tâm thái hiện tại của hắn thật là siêu cấp sợ chết rồi.

- Thúc, ngươi... Ngươi hiện tại không thể đi a!

Lưu gia gia chủ trong nháy mắt ôm lấy thân thể của Lưu Cuồng Cường cầu khẩn nói.

- Cút ngay cho ta!

Lưu Cuồng Cường đem Lưu gia gia chủ đá văng ra, thật muốn rời đi Lưu gia chạy trốn.

Ai ngờ, Lưu Cuồng Cường vừa mới phi ra khỏi của tựa như đụng phải thứ gì bị hung hắn bắn ngược trở lại.

Lưu Cuồng Cường từ trên mặt đất bò dậy, thần sắc trở nên vô cùng kinh hoảng, hắn không dám lại từ cửa chính chạy trốn, trực tiếp bay lên nóc nhà, đem nóc nhà đụng xuyên bay ra ngoài.

Phanh!

Thời điểm khi hắn vừa mới bay ra ngoài, lại là đụng phải thứ gì, lần nữa bị bắn ngược trở lại.

Cả người hắn ngã lăn trên đất phun ra một ngụm nghịch huyết, bộ dáng cực kỳ chật vật.

- Thỉnh đại nhân tha mạng... Thỉnh đại nhân tha mạng...

Lưu Cuồng Cường lại là một chút khí tiết đều không có, quỳ trên mặt đất càng không ngừng cầu xin tha thứ nói.

Người của Lưu gia đang ngồi toàn bộ bị sợ chóng váng rồi.

Đây chính là trưởng lão đời trước rất cường đại của bọn họ sao? Làm sao hiện tại trở nên kinh sợ như vậy?

Đúng lúc này, một gã thanh niên từ cửa chậm rãi đi đến.

- Ngươi... Ngươi là ai?

Lưu gia gia chủ cố nén trấn định hỏi.

- Ta chính là người phế đi nhi tử của ngươi.

Lăng Tiếu đạm mạc liền nói.

- Ngươi... Ngươi là người của Lăng gia!

Lưu gia gia chủ kinh hô.

Lăng Tiếu không có để ý đến hắn, mà là quét mắt nhìn những cao tầng này của Lưu gia thản nhiên nói:

- Chỉ bằng những người như các ngươi đã muốn thay thế Lăng gia ta, quả nhiên là không biết tự lượng sức mình.

- Khẩu khí thật lớn, chỉ bất quá là Huyền Sĩ, cũng dạm vọng trương:

- Tên lão giả Vương giai kia khẽ quát một tiếng, một thân khí thế cường hãn hướng Lăng Tiếu áp tới.

Hắn không rõ đại ca của hắn tại sao lại bị sợ thành bộ dáng kia, nhưng mà tiểu tử ở trước mắt thoạt nhìn bất quá là Huyền Sĩ giai, hắn muốn giết liền giết được.

Ai ngờ đối phương không nhìn đến uy áp của hắn, vẫn đứng nguyên tại chỗ căn bản không có bất kỳ thương tổn gì.

- Các ngươi đều có thể đi tìm chết được rồi!

Lăng Tiếu hướng tên Vương giai kia trừng mắt một cái, khí thế toàn thân tán phát ra.

Phốc phốc!

Không chỉ là tên đê cấp Vương giai kia, ngay cả mấy tên Lưu gia trưởng lão ở bên cạnh cũng chịu không nổi uy áp của Lăng Tiếu bị hung hăng chấn bay ra thật xa.

Lưu Cuồng Cường nhân cơ hội hướng một cái phương hướng chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu làm sao có thể để cho hắn trốn được.

Lăng Tiếu trong tay giương lên một phiến lam sắc hỏa diễm, trực tiếp đem người của Lưu gia đều bọc lại với nhau.

A a!

Người của Lưu gia không có một người nào có thể trốn, từng người dính vào thiên hỏa càng không ngừng trên mặt đất lăn lộn, ý đồ đem ngọn lửa dập tắt.

Chỉ là ngọn lửa kia càng lăn càng lớn, cuối cùng bọn họ từng người ngay cả tro cũng không còn lưu lại.

Duy chỉ có một nữ nhân là Lăng Tiếu không có hạ sát thủ, nữ nhân La Khinh Sương này đã từng cùng hắn có một đoạn tình yêu.

Lăng Tiếu đem nàng nắm trong tay, đơn cước vừa đạp, chạy ra khỏi nội các của Lưu gia.

Lăng Tiếu đem La Khinh Sương đi ra khỏi Lưu gia đại viện.

La Khinh Sương cảm thụ được khí tức quen thuộc từng có kia, trái tim chỉ cảm thấy thoải mái không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 825 - Có Tôn Tử Liền Không Cần Nhi Tử Rồi

Nàng ở trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hắn... Hắn không chê ta sao?

Song, sau một khắc ảo tưởng của nàng lại là tan vỡ rồi.

Lăng Tiếu đem nàng đặt ở một cái địa phương thản nhiên nói:

- Trở về nhà của ngươi đi, coi như là ta rất xin lỗi ngươi.

Dứt lời, hắn lần nữa hướng phương hướng Lưu gia bay trở về.

La Khinh Sương nhìn thân ảnh kia đi xa, ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất lên tiếng khóc ồ lên:

- Tiếu, ngươi đừng đi... Tiếu, ngươi đừng đi a...

Đáng tiếc, cho dù nàng kêu lớn tiếng bao nhiêu, thân ảnh kia không bao giờ... lại có thể trở về nữa.

Lăng Tiếu lăng không nhìn những Lưu gia đệ tử đang thất kinh kia, trong ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

- Các ngươi đã muốn diệt Lăng gia ta, vậy các ngươi hảo hảo thừa nhận lửa giận của ta đi.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, linh khí quanh thân hắn không gió mà

bay.

Theo một cỗ linh lực cường hãn hội tụ tới, song chưởng của Lăng Tiếu chậm rãi vung ra, một cỗ hỏa diễm nồng đạm ở trên bầu trời ngưng tụ.

- Đều đi chết đi1

Lăng Tiếu đem năng lượng hỏa cầu khổng lồ hướng trang viện của Lưu gia đánh xuống.

Ầm!

Hỏa cầu khổng lồ tựa như sao băng đem Lưu gia trang viện đập thành một cái hố sâu cự đại.

Không ít phòng ốc trực tiếp bị oanh thành phấn vụn, từng đạo thiên hỏa không ngừng khuếch tán về bốn phía, đem tất cả kiến trúc ở phụ cận Lưu gia đốt cháy lên.

Lưu gia trang viện hiện lên cảnh tượng một mảnh luyện ngục.

Người của Lưu gia bất kể là nam nữ già trẻ, từng người ở trong biển lửa không ngừng lăn lộn kêu đau.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn thoáng qua liền phi thân hướng Lăng gia phản hồi trở về.

Đối mặt với hành vi tàn nhẫn như thế của chính mình, Lăng Tiếu một chút cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Nếu Lưu gia muốn diệt trừ Lăng gia bọn họ, sẽ phải tiếp nhận ác quả do chính bọn hắn gây ra.

Lăng Tiếu vẫn cho rằng mình là một người thiện lương, nhưng mà ai dám động đến người bên cạnh hắn, vậy hắn sẽ biến thân thành ác ma. Huống chi lần này người của Lưu gia lại dám thương hại đến người thân nhất của hắn, không diệt Lưu gia hắn làm sao có thể nuốt trôi được khẩu khí này.

Lưu gia trở thành luyện ngục hỏa hải!

Tin tức kia trong nháy mắt đưa tới chú ý của tất cả mọi người trong Vẫn Thạch thành.

Trong lúc nhất thời, tất cả lời đồn lung tung bắt đầu truyền ra.

- Lưu gia muốn cắn nuốt Lăng gia, hiện tại cư nhiên bị nhân gia diệt tộc rồi, chẳng lẽ là Thái tượng trưởng lão của Lăng gia trở lại rồi?

- Coi như là Thái tượng trưởng lão của Lăng gia trở lại cũng không thể lấy một địch ba, ta nghĩ có thể là Lăng Tiếu thiếu gia mang theo trưởng lão của Tử Thiên tông trở lại đem Lưu gia diệt đi.

- Các ngươi đều sai rồi, ta tận mắt thấy người xuất thủ chính là Lăng Tiếu thiếu gia, hắn chỉ dùng một chiêu đã đem Lưu gia phá tan, thực lực bây giờ của hắn quả thực là rất đáng sợ.

- Không thể nào đâu, Lưu gia nhưng là có tam đại Vương giai, cho dù Lăng Tiếu thiếu gia học nghệ bốn năm trở về cũng không thể cường đại như vậy đi?

- Có tin hay không là tùy các ngươi, dù sao sự thật chính là như vậy.

...

Mà thời điểm ở bên ngoài truyền đến sôi sùng sục, Lăng Tiếu trở lại bên

trong Lăng gia nội viện.

Nhà của Lăng Tiếu nguyên lai cái viện tử kia tuy bị phá hủy, nhưng mà viện tử của Lăng gia cũng không ít, cho nên lại chuyển đến một cái viện tử yên tĩnh khác dừng chân tạm.

Thời điểm trở lại trong viện tử, Mộng Tích Vân đang ôm tiểu Lăng Thiên chọc đến vô cùng vui vẻ.

- Tiểu cục cưng, ngươi tên là gì?

Mộng Tích Vân mặc dù cảm thấy tiểu bất điểm ở trước mắt này rất giống nhi tử của mình, nhưng mà ở trước lúc nhi tử chưa có thừa nhận, nàng nhưng không có ý tứ nhận thức loạn, vạn nhất nhận nhầm rồi liền ngượng ngùng.

Tiểu Lăng Thiên rất là ngoan ngoãn đáp:

- Ta gọi là Phượng Lăng Thiên!

Mộng Tích Vân vừa nghe hài tử này không phải là họ Lăng, thần sắc cũng có chút mất tự nhiên rồi.

- Chẳng lẽ ta đã đoán sai?

Mộng Tích Vân ở trong lòng nghi ngờ nói.

Lăng Tiếu đi đến cười với Mộng Tích Vân nói:

- Mẹ, không cần hoài nghi, Thiên nhi là thân tôn tử của ngươi.

Tiếp theo hắn hướng Tế ti nữ vẫn không dám ngồi vẫy vẫy tay:

- Vận nhi tới đây, đây là mẹ của ta.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở trong phòng lo lắng rồi.

Các nàng mặc dù suy đoán nữ tử cùng hài tử đẹp như thiên tiên này hẳn là cùng Lăng Tiếu có quan hệ không cạn, nhưng khi Lăng Tiếu chính miệng thừa nhận, các nàng vẫn là kinh hãi.

Tế ti nữ ngượng ngùng đi tới bên cạnh Mộng Tích Vân hành lễ thăm hỏi nói:

- Tức... Tức phụ Phượng Tiêm Vận bái kiến mẹ!

Tế ti nữ từ nhỏ lớn lên ở Cổ Tế thành, nàng thân là công chúa một mực không có bằng hữu gì, căn bản là không giỏi giao tiếp, hiện tại thấy mẹ chồng của mình khó tránh khỏi có chút khẩn trương, cho nên nói chuyện có chút ấp úng.

- Tốt... Hảo tức phụ đứng lên, mau đứng lên.

Mộng Tích Vân đối với cái tức phụ này dĩ nhiên rất hài lòng.

Trừ tướng mạo xuất chúng ra, còn có một thân tu vi kinh khủng, quan trọng nhất là nàng sinh ra một hảo tôn tử, dĩ nhiên là cao hứng vô cùng rồi.

Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi ở một bên trong con mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Các nàng mặc dù đau khổ chờ đợi Lăng Tiếu mấy năm, nhưng mà các nàng đều rõ ràng thân phận của riêng mình, bằng vào các ngàng là tuyệt đối không thể làm được vị trí chánh thê của Lăng Tiếu.

Ai bảo Lăng Tiếu là nam nhân xuất sắc như vậy chứ.

Bốn năm trước như thế, hiện tại cũng là như thế, hắn vĩnh viễn đều là ưu tú như vậy.

Nam nhân giống như vậy, thân thể không có tam thê tứ thiếp cũng quá không bình thường đi.

- Tiếu nhi, tôn tử ngoan làm sao lại đi theo họ của vợ ròi?

Mộng Tích Vân không hiểu hỏi.

Đây cũng là huyết mạch của Lăng gia các nàng, làm sao theo họ mẹ được, trong lòng Mộng Tích Vân nhất định là không vui rồi.

Tế ti nữ nghe Mộng Tích Vân hỏi như thế có chút khẩn trương.

Ở bất kỳ địa phương nào, bình thường con cái đều sẽ theo họ cha, theo họ mẹ ít nhiều có chút không tuân theo lẽ thường.

Nàng sợ vạn nhất Mộng Tích Vân cứng rắn muốn đe, nhi tử của nàng lưu lại Lăng gia, nàng nhưng làm sao bây giờ?

Nàng dĩ nhiên là không thể nào đánh với người của Lăng gia, nhưng mà gia gia bên kia nhưng liền không thể giao phó.

- Mẹ, chuyện này là ta quyết định, Vận nhi từ nhỏ cùng gia gia của nàng sống nương tựa lẫn nhau, hôm nay gia gia nàng già rồi, cho nên ta quyết định đem Thiên nhi để cho gia gia nàng nuôi dạy, để cho một mình lão không đến nỗi quá mức đơn độc, mẹ nếu là thích hài tử, ta cùng Vận nhi lại sinh thêm vài cái cho ngươi là được.

Lăng Tiếu nắm nhẹ bả vai của mẫu thân hắn nói.

- Vậy... Vậy sau này Thiên nhi không có ý định ở bên mẹ sao?

Mộng Tích Vân có chút sợ hãi mà ôm chặt tiểu Lăng Thiên nói, tựa hồ sợ một cái tôn tử của nàng biến mất.

- Mẹ, gia gia của Vận nhi là một người rất đáng thương, ngươi cũng đừng tranh giành cái tiểu tử này với lão, tiểu tử này nhưng là rất bướng bỉnh khó dạy.

Lăng Tiếu tiếp tục khuyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 826 - Có Phải Hay Không Bị Bản Thiếu Gia Cảm Động Rồi? (1)

- Phụ thân, Thiên nhi mới không có bướng bỉnh.

Tiểu tử không vui mà nhíu lại lỗ mũi nói.

- Không có chuyện của ngươi, câm miệng cho ta!

Lăng Tiếu đối với tiểu Lăng Thiên hung hăng nói.

- Ngươi đi sang một bên cho ta, ai khi dễ tôn tử của ta, ta không chơi với hắn.

Mộng Tích Vân kiên định đứng ở bên phía tiểu tử hướng về phía Lăng Tiếu quát trách nói.

- Mẹ, ngươi đừng đem tên tiểu tử này làm hư rồi.

Lăng Tiếu có chút hết chỗ nói rồi, trong lòng nói thầm:

- Ngay cả mẹ cũng thích tiểu tử này, những ngày an nhàn của ta chấm dứt rồi.

- Ngươi khi còn bé ta cũng cưng chiều như vậy, cũng không thấy ta đem ngươi làm hư rồi.

Mộng Tích Vân liếc mắt nhìn nhi tử một cái nói.

Lăng Tiếu trực tiếp hết chỗ nói, trong lòng kêu rên:

- Có tôn tử liền không cần nhi tử rồi.

Lúc này, Phượng Tiêm Vận hướng Mộng Tích Vân quỳ xuống một cái nói:

- Mẹ, ta biết để cho Thiên nhi đi theo ông ngoại đối với Lăng gia mà nói đúng là bất hiếu, nhưng mà van xin mẹ thương hại ông ngoại cơ khổ một đời, mẹ cũng đừng cùng lão tranh giành có được không? Vận nhi sẽ cả đời hảo hảo hầu hạ mẹ.

- Hài tử ngươi, mau... Mau lại đây, chuyện này ta cũng không làm chủ được, hãy để cho Tiếu nhi đi nới với cha hắn, chẳng qua là ta đang tiếc tôn nhi.

Mộng Tích Vân một tay ôm tiểu Lăng Thiên, một tay đem Phượng Tiêm Vận đỡ lên.

Bạch Vũ Tích một mực thiện lương đứng dậy nói:

- Mẹ nuôi, ngươi liền đáp ứng Thiếu nãi nãi đi, Thiếu nãi nãi sau này còn có thể sinh thêm mấy cái tôn tử ngoan ngoãn cho ngươi mà.

Tế ti nữ hướng Bạch Vũ Tích quăng tới ánh mắt cảm kích.

Bạch Vũ Tích lại là thừa cơ hướng Tế ti nữ hành lễ nói:

- Vũ Tích ra mắt Thiếu nãi nãi, ta là thiếp thân nha hoàn của thiếu gia, sau này Thiếu nãi nãi có chuyện gì xin cứ việc phân phó ta.

Tâm của Bạch Vũ Tích đối với Lăng Tiếu là người khác khó có thể nhận thức được rõ ràng.

Hồi tưởng lại từng điểm năm đó, trong lòng Bạch Vũ Tích như cũ là tràn đầy ngọt ngào vô hạn.

Cho dù hiện tại Lăng Tiếu có thê tử, nàng vẫn mà trước sau như một đem Lăng Tiếu đạt ở vị trí thứ nhất, nàng vĩnh viễn sẽ chỉ là nha hoàn duy nhất của thiếu gia.

Lăng Tiếu trở về Lăng gia đã là ngày thứ ba.

Lăng Tiếu trên dưới một lần vui mừng nhộn nhịp.

Bởi vì Lăng gia bọn họ như cũ vẫn là đệ nhất gia tộc của Vẫn Thạch thành, hơn nữa trở thành đại gia tộc duy nhất của Vẫn Thạch thành, những tiểu gia tộc khác chỉ có thể phụ thuộc vào Lăng gia.

Bằng không, Lưu gia sẽ là kết quả của bọn họ.

Lăng gia đạt đến đỉnh phong trước đây chưa từng có, đây hết thảy đều là thập tứ trưởng lão Lăng Tiếu của bọn hắn mang đến.

Thập tứ trưởng lão đã thay thế Thái tượng trưởng lão trở thành định hải thần châm chân chính của Lăng gia.

Bọn họ tin tưởng, chỉ cần một ngày thập tứ trưởng lão còn tồn tại, Lăng gia bọn họ sẽ phồn vinh thịnh vượng một ngày, tuyệt đối không có ai còn dám sờ vào Lăng gia bọn họ.

Trước đây, người bị Vương giai của Lưu gia gây thương tích cơ hồ đều hồi khí trở lại, tạm thời không có gì nguy hiểm.

Lăng Tiếu cũng trong lúc này phế đi một phen lời lẽ thuyết phục phụ thân hắn để cho tiểu Lăng Thiên tiếp tục ở với Đại tế ti.

Lăng Chiến cùng với Mộng Tích Vân đều là người thông tình đạt lý, mặc dù trong lòng rất là không muốn, nhưng là gắng gượng mà đáp ứng, huống chi

tôn tử vẫn là của bọn họ, chẳng qua là đổi dòng họ mà thôi, nhi tử của bọn họ còn trẻ tuoir như vậy, đợi ngày sau lại sinh thêm cho bọn hắn mấy cái tôn tử cũng là một loại chuyện tốt.

Hôm nay, trong viện tử nhà Lăng Tiếu rất là náo nhiệt phi phàm.

Người có cấp bậc Lăng gia trưởng lão toàn bộ đều đến nơi này.

Người không biết còn tưởng rằng nhà Lăng Tiếu là nội các của Lăng gia.

Bọn họ đều là được chứng kiến thủ đoạn của Lăng Tiếu, đều là người của một tộc, bọn họ đương nhiên phải hảo hảo kéo quan hệ với Lăng Tiếu.

Huống chi Lăng Tiếu còn có thân phận Luyện dược sư, bọn họ ít nhiều đều đang chờ đợi Lăng Tiếu có thể thưởng cho bọn họ chút ít đan dược, để cho bọn họ đề thăng một chút.

Lăng Tiếu nói như thế nào cũng là vãn bối, tự nhiên không thể đem bọn họ cự ở ngoài cửa, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi ra ngoài ứng phó một phen, nếu không người khác sẽ nói hắn có bổn sự rồi, ngay cả người của gia tộc cũng không cần nữa.

Sau khi cùng chư vị trưởng bối khách sáo một phen, Lăng Viễn thân là tộc trưởng mới hạ lệnh để cho phần lớn người rời đi trước.

Bên trong phòng khách hiện tại cũng chỉ còn lại có mấy đều quen thuộc với Lăng Tiếu.

Gia gia Lăng Thương, trưởng lão đời trước Lăng Trần, ông nuôi Lệ không, đại bá Lăng Viễn, phụ thân hắn Lăng Chiến, tam thúc Lăng Thao.

Lệ Không híp mắt cười nói:

- Hảo tiểu tử, mấy năm không thấy lại lợi hại như thế rồi, ngươi nói cho ông nuôi, ngươi bây giờ là cảnh giới gì?

Những người khác đều đem ánh mắt tập trung lên trên người hắn, tựa hồ cũng muốn biết đáp án xác thực.

Lăng Tiếu không thể làm gì khác hơn là đàng hoàng nói:

- Miễn cưỡng đạt tới cao cấp Vương giai rồi.

- Cao... Cao cấp Vương giai?

Mấy người Lăng gia ở tại tràng đều là hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn ho nhưng là tinh tường nhớ được, thời điểm Lăng Tiếu rời đi Vẫn Thạch thành bất quá là trung cấp Huyền Sĩ, nhưng bây giờ đã là cao cấp Vương giai rồi. Bốn năm này hắn cư nhiên liên tục nahyr lên bảy cái tiểu cấp bậc, bước qua hai đại cấp bậc, tốc độ tấn thăng này tựa hồ cũng quá nhanh một chút đi.

Bọn họ từng người đều tu luyện hơn nửa đời người, lợi hại nhất cũng bất quá là Nửa bước Vương giai, mà Lăng Tiếu mới bao nhiêu, vậy mà đã đem họ vứt ở phía sau rất xa, để cho những trưởng bối như bọn họ làm sao chịu nổi a!

- Hảo tiểu tử, không hổ là thiên tài của Vẫn Thạch thành ta.

Lệ Không vỗ bắt đùi khen nói.

Lăng Thương cũng là hài lòng gật đầu nói:

- Tốt tốt, không hổ là Lăng gia đệ tử ta, nghĩ đến ngươi ở Tử Thiên tông cũng là thân ở địa vị cao đi?

Lăng Tiếu đáp:

- Coi như cũng được đi, lần này ta trở lại chủ yếu là xem cha mẹ ta một chút, ta chuẩn bị đi xa.

- Tiểu tử ngươi mới trở về đã muốn đi xa?

Lăng Trần không hiểu hỏi.

Trong lòng hắn còn hi vọng Lăng Tiếu làm sao trợ giúp hắn tăng lên tới tu vi Vương giai đây.

- Tây Bắc quá nhỏ, ta muốn đi Trung vực.

Lăng Tiếu khẽ cười đáp, tiếp theo còn nói:

- Hại vị gia gia, Trần trưởng lão, ngày sau có cơ hội các ngươi nhất định phải đi ra ngoài xem một chút, Vẫn Thạch thành quá lạc hậu rồi, tiếp tục như vậy tu vi của các ngươi rất khó có tiến triển.

Lời này của Lăng Tiếu mặc dù trực tiếp một chút, nhưng mà cũng đang nói một cái sự thật.

Ở Vẫn Thạch thành Huyền Sĩ liền thuộc về hàng ngũ cao thủ rồi, mà Linh Sư giai chính là cao thủ nhất lưu, Vương giai lại càng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng mà cái này nếu là ra đến bên ngòi, Huyền Sĩ giai ngay cả canh cửa cũng không phải, Linh Sư cũng miễn cưỡng đủ tư cách canh cửa, về phần Vương giai cũng không còn lộ ra vẻ hiếm thấy như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 827 - Có Phải Hay Không Bị Bản Thiếu Gia Cảm Động Rồi? (2)

Hắn hiện tại cường đại lên rồi, hắn cũng không muốn gia tộc của mình vẫn là tiểu gia tộc lạc hậu ếch ngồi đáy giếng, tổng có một ngày hắn muốn đem Lăng gia trở thành đại hộ môn phiệt nhất lưu.

- Tiếu nhi nói không sai, một mực khổ tu cũng không phải là biện pháp tốt, có cơ hội đi ra ngoài một chút cũng không uổng cuộc đời này.

Lăng Thương từ sau khi rời khỏi vị trí tộc trưởng, tâm tình rộng rãi hơn không ít, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể trở thành Nửa bước Vương giai.

Hôm nay nghe Lăng Tiếu nói như vậy, Lăng Thương cũng cảm thấy rất có đạo lý.

- Chúng ta đều là những lão cốt đầu rồi, còn có thể đi đâu đây.

Lăng Trần lại là có chút ủ rũ nói.

Nếu như hắn còn trẻ hai ba mươi tuổi nói không hcuwngf hắn sẽ đồng ý với lời nói của Lăng Tiếu, nhưng mà hắn hiện tại cũng đã gần trăm tuổi, đã không còn loại bốc đồng thịnh vượng này rồi.

- Trần trưởng lão không nên nản chí, lấy tuổi thọ hiện tại của ngươi đột phá tới Vương giai coi như là rất trẻ tuổi, tương lai chưa chắc không có cơ hội đặt chân Hoàng giai a!

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nói.

Lăng Trần lắc đầu:

- Chỉ là Nửa bước, muốn đột phá cái nửa bước này nói dễ vậy sao, Thái tượng trưởng lão cũng là khổ tận cam lai mới bước ra một bước kia.

Lăng Viễn ở một bên hiện lên tinh mang cười mỉm nói:

- Trần trưởng lão ngươi chẳng lẽ không hiểu lời nói của Tiếu nhi?

Lăng Trần có chút kinh ngạc mà sửng sốt một chút, tiếp theo mới phục hồi tinh thần lại đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngươi... Ngươi chẳng lẽ có biện pháp để cho ta đột phá?

Lúc này, Lăng Thương ở một bên cũng lộ ra vẻ kích động.

Nửa bước Vương giai thủy chung chỉ là Nửa bước, cùng Vương giai chân chính còn có chênh lệch rất lớn, nếu có thể đột phá Vương giai, vậy thọ nguyên của bọn họ sẽ gia tăng rất lớn, vậy bọn họ sẽ có nhiều thời gian để tu hành hơn.

- Để cho các ngươi đột phá Vương giai không phải là việc gì khó.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Lăng Trần cùng Lăng Thương thân thể đều run run lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ đợi.

Ngay cả Lệ Không, Lăng Chiến, Lăng Viễn cùng với Lăng Thao ở một bên ánh mắt cũng trở nên nóng rực rất nhiều.

- Tiếu nhi, ngươi có phải ay không trở thành Tứ phẩm Luyện dược sư rồi?

Phụ thân Lăng Chiến của Lăng Tiếu từ bên cạnh hỏi.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu coi như là thừa nhận.

Hắn hiện tại đâu chỉ là tứ phẩm a!

Nhận được khẳng định của Lăng Tiếu, mấy người bên trong nhà đều kích động.

Lăng Thương lại càng khen nói:

- Thật là thiên hữu Lăng gia ta... Thiên hữu Lăng gia ta, nếu là Thái tượng trưởng lão nghe được lời này, nhất định sẽ càng cao hứng hơn.

- Gia gia, đây không có cái gì đáng giá cao hứng, các ngươi trước hết nghe ta nói.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút nói.

Nếu đổi lại là trước kia, Lăng Tiếu khẳng định sẽ vô cùng rắm thúi nói:

- Tứ phẩm Luyện dược sư tính là cái gì, bản thiếu gia đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi!

Hắn bây giờ đã là nam nhân trải qua hơn một năm thời gian trầm ổn, đã là nam nhân có lão bà cùng hài tử, tính cách đã hơi trở nên trầm ổn rồi, ở trước mặt người nhà mình không có lộ ra vẻ quá mức kiêu căng cùng rắm thúi rồi.

- Lần này ta trở lại, trừ để cho các ngươi tăng lên thực lực ra, ta sẽ lưu lại cho các ngươi chút ít tài nguyên tu luyện, chờ sau khi ta đến Trung vực tìm được chỗ đặt chân, ta sẽ đón các ngươi tới đó, chung quy có một ngày Lăng gia chúng ta cũng sẽ dương danh thiên hạ.

Lăng Tiếu rộ ra một cái chí khí hào hứng trước nay chưa từng có nói.

Không phải là hắn tự đại, mà là hắn muốn hướng cái mục tiêu này đi tới.

Mấy người bên trong nhà đều lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Bọn họ làm sao sẽ nghĩ đến Lăng Tiếu sẽ có dã tâm cùng ý nghĩ lớn như vậy.

Bọn họ ở trong lòng hỏi ngược lại, Lăng gia bọn họ sẽ có một ngày như vậy sao?

Bọn họ hiện tại chỉ đem những lời này của Lăng Tiếu là nói đùa một chút, nhưng mà ngày sau bọn họ lại chứng kiến cái nói đùa này trở thành sự thật rồi.

...

Đuổi mấy người đang ở trong mờ mịt, Lăng Tiếu đi tới viện tử.

Mộng Tích Vân, Phương Tiêm Vận, Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi đều đang vây bắt tiểu Lăng Thiên chơi đến cực kỳ vui vẻ.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lăng Tiếu cảm thấy thoải mái dị thường.

Hắn đang may mắn Phượng Tiêm Vận cùng Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi chung đụng hòa hợp, chỉ có hậu cung không nổi lửa, Lăng Tiếu liền cảm giác mình an lòng không ít.

Đối với chém chém giết giết Lăng Tiếu thừa nhận chính mình rất lành nghề, nhưng mà nên xử lý quan hệ giữa nữ nhân với nữ nhân như thế nào cho tốt, cái vấn đề này có thể liền đáng giá nghiên cứu kỹ rồi.

Cho nên, các nàng có thể chính mình chung đụng với nhau, cũng làm cho hắn bớt lo nhiều lắm.

Lăng Tiếu hướng Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi chào hỏi một tiếng, để cho các nàng đi qua với hắn.

Trong ba ngày này đều là bận rộn chiếu cố người bị thương cùng ôn chuyện với người nhà, còn chưa cùng hai nàng hảo hảo tâm tình một chút đâu.

Bốn năm rồi, hắn đối với các nàng vẫn là rất tư niệm.

Bên trong nhà, Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi đều nhu tình nhìn nam nhân anh tuấn ngồi bên, trong lòng tràn đầy ý thấp thỏm.

Các nàng sợ Lăng Tiếu sẽ nói ra một ít lời tuyệt tình, đem các nàng vứt đi thật xa.

- Các ngươi đứng làm gì, tới đây ngồi với ta.

Lăng Tiếu phác họa ra tiếu dung mê người nói.

Hai nàng lẫn nhau thoáng nhìn đối phương, sau đó chậm rãi đi tới.

Lăng Tiếu hiện nay đã là Vương giai cao cao tại thượng để cho các nàng phải nhìn lên, trong tâm các nàng đối với Lăng Tiếu nhiều ra vài phần kính sợ.

Lăng Tiếu dĩ nhiên nhận thấy được khác thường của các nàng, đứng lên, mở hai cánh tay đem nhị nữ các nàng đều ôm vào trong ngực thản nhiên nói:

- Mấy năm nay cực khổ các ngươi rồi.

Nhị nữ cả người run lên, các nàng đều ở trong lòng mừng rỡ thầm hô:

- Thì ra là hắn cũng không có quên các nàng.

Nhìn hai nàng trong ngực đều chảy ra nước mắt, Lăng Tiếu cười nói:

- Làm sao? Có phải hay không bị bản thiếu gia cảm động rồi?

- Ngươi nằm mơ đi, chúng ta mới không có.

Vi Đại Nhi thay thế nước mắt bằng nụ cười nói.

Bạch Vũ Tích thì đàng hoàng gật đầu nói:

- Ta cho là thiếu gia không quan tâm ta rồi, nhân gia rất sợ hãi, hiện tại ta không sợ nữa, bởi vì thiếu gia còn không có thay đổi, vẫn là thiếu gia trước kia của Vũ Tích.

Lăng Tiếu thương tiếc sờ sờ đầu của Bạch Vũ Tích nói:

- Đó là dĩ nhiên, ngươi nhưng là ta tốn không ít kim tệ mới mua được, cả đời này chỉ có thể phụng dưỡng bản thiếu gia.

Tiếp theo hắn hướng Vi Đại Nhi nói:

- Đại Nhi tỷ tỷ, ngươi càng gợi cảm rồi.

Nhị nữ nghe được lời của Lăng Tiếu, nội tâm tràn đầy vui sướng, thấp thỏm ở trong lòng trước đây trở nên tan thành mây khói rồi.

- Hảo đệ đệ, nhân gia sau ày có thể đi theo bên cạnh ngươi hay không? Ta

không muốn mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ tới ngươi.

Vi Đại Nhi ôm chặt eo hổ của Lăng Tiếu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 828 - Chẳng Lẽ Các Ngươi Không Cảm Thấy Đỏ Mặt Sao? (1)

Bạch Vũ Tích ở một bên gật đầu lia lịa nói:

- Đúng vậy thiếu gai, ngươi mang theo chúng ta đi, chúng ta hiện tại cũng rất lợi hại, sẽ không cản trở ngươi, lại nói thiếu gia cùng thiếu nãi nãi cũng cần người chiếu cố.

- Ừ, sau này các ngươi liền ở bên cạnh ta, chỉ là sợ ủy khuất các ngươi.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ liền đáp ứng xuống.

- Sẽ không đâu, chỉ cần có thể đi theo bên cạnh thiếu gia, Vũ Tích đã rất thỏa mãn rồi.

Bạch Vũ Tích vội vàng trả lời.

- Đệ đệ ưu tú như thế, tương lai nữ nhân khẳng định không ít, ta chỉ muốn trong lòng ngươi có một chút vị trí của ta, ta liền thỏa mãn rồi.

Vi Đại Nhi đáp.

Giải quyết tiểu tâm tư của hai nàng, Lăng Tiếu bế quan mấy ngày.

Năm ngày sau, Lăng Tiếu đi ra, trực tiếp hướng nội các đi vào.

Một đời đệ tử mới của Lăng gia kia nhìn thấy Lăng Tiếu trong mắt tràn đầy ý sùng bái vô hạn.

- Đó chính là thập tứ trưởng lão sao, ta nghe phụ thân nói thập tứ trưởng lão đã là Vương giai rồi, LƯu gia còn là thập tứ trưởng lão một người đi tiêu diệt.

- Thập tứ trưởng lão so sánh với Thái tượng trưởng lão còn muốn lợi hại hơn, sau này hắn chính là thần tượng của ta.

- Thôi đi, cha ta hiện tại luôn dạy ta, Sinh nhi phải noi gương thập tứ trưởng lão, ta hiện tại đã đem linh vị của thập tứ trưởng lão thờ cúng rồi, ngày sau ta nhất định có thể có được một nửa lợi hại của thập tứ trưởng lão.

- Ta nếu có được một phần ba lợi hại của thập tứ trưởng lão liền thỏa mãn rồi.

...

Trong nội các, một đám trưởng lão của Lăng gia đều đang lo lắng chờ đợi Lăng Tiếu xuất hiện.

Khi Lăng Tiếu vừa mới đi vào đại sảnh, một đám trưởng lão Lăng gia đều lộ ra nụ cười ngày thường hiến thấy, nụ cười này còn mang theo ý vị lấy lòng cùng cung kính ở trong đó.

- Tất cả mọi người đều ở đây a!

Lăng Tiếu thuận miệng nói.

Ở trong lòng hắn nói thầm:

- Ta không phải là để cho đại bá không cần báo cho nhiều người như vậy đi, làm sao hiện tại toàn bộ đến đông đủ, bất quá cũng tốt, đỡ phải truyền đạt lại một lần cho người khác.

Lúc Lăng Tiếu đang muốn tìm một cái vị trí tầm thường để ngồi xuống, Lăng Viễn lại gọi nói:

- Tiếu nhi ngồi xa như vậy làm gì, tới đây ngồi cùng gia gia của ngươi.

Chỗ ngồi của Lăng Thương là gần phía trước nhất, cùng hắn ngồi chung có mấy trưởng lão đời trước, hôm nay để cho Lăng Tiếu theo chân bọn họ cùng ngồi, đủ thấy Lăng Viễn đối với cái chất nhi này của hắn là coi trọng cỡ nào rồi.

Mấy tên trưởng lão còn lại kia dĩ nhiên sẽ không có ý kiến gì rồi, ai bảo nhân gia thập tứ trưởng lão lợi hại như vậy chứ.

- Hôm nay mời mọi người tới là muốn cùng mọi người tuyên bố một chuyện, trải qua ta cùng chư vị trưởng lão đời trước cùng lão tộc trưởng thương nghị, đặc biệt phong thập tứ trưởng lão là Hộ tộc trưởng lão của tộc ta, trừ thủ hộ an nguy của tộc ta ra, hắn có quyền dọn dẹp bất luận kẻ nào không phục tùng quản lý hoặc phản bội gia tộc ở bên trong tộc, người nào có ý kiến bất đồng, hiện tại có thể nói một chút.

Lăng Viễn nhìn lướt qua người đang ngồi sâu kín nói.

Trưởng lão đang ngồi người nào sẽ phản đối ý kiến, trừ phi đầu óc bị lừa đá rồi.

Lăng Tiếu là thực lực gì, làm Hộ tộc trưởng lão cho bọn họ tựa như là một cái ô dù cường đại che ở trên đầu bọn họ, đây chính là cầu cũng không được.

Chúng trưởng lão không có bất kỳ ý kiến gì toàn bộ đều thông qua.

Lăng Tiếu cũng lười nói thêm cái gì, chẳng qua chỉ là một cái xưng hô thôi, đây là gia tộc của hắn, để cho hắn thủ hộ cũng là chuyện đương nhiên, bất

quá hắn cũng không thể cả đời chiếu cố bọn họ được, chỉ có thực lực của bọn họ tăng lên thì tự có năng lực bảo vệ gia tộc.

- Tiếu nhi, ngươi tới nói vài lời đi.

Lăng Viễn nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu, đứng dậy lạnh lùng nhìn lướt qua trưởng lão đang ngồi.

Những trưởng lão kia đột nhiên cảm thấy như bị vật gì đáng sợ nhìn chằm chằm vào, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, nụ cười ở trên mặt kia toàn bộ biến mất.

- Chư vị đang ngồi có thể nói đều là thúc thúc bá bá của ta, Lăng Tiếu ta là vãn bối của các ngươi, nhưng hôm nay cũng không thể không nói một lời khó nghe.

Lăng Tiếu trầm thấp nói, bỗng nhiên một chút hắn ại nói:

- Các ngươi thật quá yếu, ở chỗ thành trì lạc hậu nhất này thiếu chút nữa ngay cả địa vị cũng giữ không được, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy đỏ mặt sao?

Xoát!

Sau khi lời nói của Lăng Tiếu rơi xuống, những trung lão niên nhân đang ngồi, từng người vẻ mặt đều khó coi lên.

Bọn họ trong lòng đều không thoải mái, đều ở trong lòng cười lạnh:

- Chẳng lẽ có chút thành tựu liền định trở về gia tộc diễu võ giương oai sao?

- Ta biết trong lòng các ngươi có thể cảm thấy ta là đang khoe khoang, nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết, ta không có cái tâm tư ở trước mặt các ngươi khoe khoang, ta chỉ muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi có muốn có một ngày trở thành Vương giai hay không? Trở thành Địa Hoàng hay không? Nếu như muốn mà nói, từ hôm nay trở đi liền hảo hảo tu luyện, đừng cứ mãi nghĩ tới tranh quyền đoạt lợi, ta cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng của các ngươi, điều kiện tiên quyết là các ngươi có tư cách kia, các ngươi không cần hoài nghi mỗi một câu nói của ta.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, tiếp theo hướng về phía Lăng Trần nói:

- Gia gia, Trần trưởng lão, đây là Nhập Vương đan, có thể để cho các ngươi gia tăng mấy phần tỷ lệ đột phá Vương giai, lấy cảnh giới Nửa bước Vương giai của các ngươi, hơn nữa có Nhập Vương đan này tuyệt đối có thể đột phá Vương giai.

- Nhập Vương đan?

Người của Lăng gia đang ngồi đều sững sờ lên.

Lăng Thương cùng Lăng Trần lại là riêng mình đem đan dược nhận lấy, trong con mắt hiện lên vẻ kích động thật sâu.

Lăng Tiếu cơ hồ bị thần sắc này của những trưởng bối nhà mình khiến cho giận ngất đi rồi, một loại cảm giác vô lực bị thất bại, để cho hắn cảm thấy thương tâm.

Hắn vốn tưởng rằng lấy ra đan dược phẩm cấp cao như vậy, bọn họ cũng sẽ đều kinh hô lên, đều sẽ điên cuồng mà mong muốn.

Nhưng mà nhìn vẻ tựa hồ không biết Nhập Vương đan là vật gì, đây không thể không nói nhãn giới của bọn họ thật quá thấp.

Lăng Trần cùng Lăng Thương cũng là lần đầu tiên nghe được Nhập Vương đan, nhưng mà trân phẩm này quan hệ đến thành Vương của bọn họ, bọn họ dĩ nhiên trước nhận lấy rồi lại nói, bọn họ là tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu trăm phần trăm.

- Đây là Tứ phẩm đan dược, đợi sau khi gia gia của ta cùng Trần trưởng lão đột phá, chúng ta lại tiếp tục đi.

Lăng Tiếu nói một câu, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi nội các.

Hắn ở trong lòng quyết định, nhất định phải để cho tộc nhân của mình thay đổi cái trạng thái vô tri này.

Sau hai ngày, hai cỗ khí tức cường đại chia ra từ hai chỗ hẻo lánh vọt lên.

Lăng gia trên dưới đều cảm nhận được hai cỗ năng lượng rung động này.

- Ha ha, ta rốt cục đột phá Vương giai rồi!

Một đạo thân ảnh trung thiên mà lên, phát ta thanh âm cuồng tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 829 - Chẳng Lẽ Các Ngươi Không Cảm Thấy Đỏ Mặt Sao? (2)

Người này chính là trưởng lão đời trước Lăng Trần.

Một đạo thân ảnh khác cũng hướng lên, đồng thời cất cao giọng nói:

- Ta cũng đột phá rồi, cảm giác này thật tốt!

- Trần trưởng lão cùng lão tộc trưởng thật đột phá? Thật tốt, Lăng gia ta hiện tại lại thêm hai gã Vương giai.

- Đúng vậy, xem sau này còn ai dám chọc Lăng gia chúng ta.

- Đúng rồi, là đan dược của Hộ tộc trưởng lão, ta cũng muốn trở thành Vương giai, ta muốn đi cầu thập tứ trưởng lão.

- Ta cũng muốn, ta cũng muốn trở thành Vương giai.

...

Liên tiếp mấy ngày, viện tử Lăng Tiếu ở lại đều vây đầy người.

Tất cả đuề là những trưởng lão cùng chấp sự kia của gia tộc, bọn họ tận mắt thấy hai gã Vương giai cứ như vậy sinh ra ở trước mắt bọn họ. Đây chính là mục tiêu theo đuổi cả đời của bọn họ.

Vừa vào Vương giai, có thể tăng hai trăm năm thọ nguyên, còn có thể có mộ thân lực chiến đấu mạnh mẽ, người nào không muốn trở thành vương giả.

Bất quá Lăng Tiếu đã không có thời gian cùng bọn họ dây dưa rồi.

Hắn đem Phá Linh đan cùng Nhập Vương đan tự mình luyện chế xong đều giao cho đại bá Lăng Viễn của hắn rồi, để cho đại bá của hắn chế định một bộ chế độ phần thưởng, người nào vì gia tộc làm ra nhiều cống hiến nhất liền thưởng một viên Phá Linh đan, đồng thời ai có thể nhanh nhất đạt tới Linh Sư đỉnh phong cũng có thể xin được một viên Nhập Vương đan.

Lăng Tiếu tin tưởng dưới loại chế độ phần thường này kích thích, các trưởng lão của gia tộc bọn họ cần không bao lâu, thực lực khẳng định sẽ có tăng lên không nhỏ.

Đồng thời Lăng Tiếu lại đem một ít huyền tinh cùng với tam, tứ giai huyền khí, một ít thanh, lục giai công pháp tu luyện giao vào trong tay gia gia Lăng Thương của hắn, để cho lão an bài.

Khi Lăng Thương nhận được những cao cấp huyền khí cùng huyền kỹ này, thiếu chút nữa đều kích động đến muốn điên lên rồi.

Bất quá, Lăng Tiếu đối với cái này cũng không thèm để ý chút nào.

Hắn những năm này thu hết không gian giới của không biết bao nhiêu cao thủ, cũng từ trong bí cảnh của Trấn Thiên tông thu hoạch được không ít chỗ tốt, lại cướp sạch tất cả trân tàng của thất phẩm tông môn Trọng Kiếm môn.

Hiện nay Lăng Tiếu chính là một cái bảo tàng khổng lồ,đồ cao cấp ở trong mắt người khác, ở trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ có chút bé nhỏ không đáng kể rồi.

Hắn đem những trân tàng này lấy ra cũng là trước để cho người của gia tộc lớn mạnh, vì ngày sau làm tính toán.

Lăng Tiếu đem mấy miếng không gian giới giao cho Lăng Thương nói:

- Gia gia, Lăng gia chúng ta còn rất nhỏ yếu, những thứ này tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân biết, nếu không các ngươi sẽ dẫn đến họa sát thân.

Lăng Thương gật đầu nói:

- Thất phu vô tội, hoài bích có tội, đạo lý này gia gia hiểu được.

- Vậy thì tốt rồi, Vẫn Thạch thành mặc dù là vắng vẻ lạc hậy đi một ít, nhưng mà cũng có lợi cho gia tộc chúng ta từ từ lớn mạnh mà không bị ngoại nhân biết, đợi ngày sau ta ở Trung vực có chỗ đạt chân liền đem cả tộc đi qua đây, dĩ nhiên người khác muốn ở lại chỗ này ta cũng sẽ không miễn cưỡng.

Lăng Tiếu nói.

- Ừ, ngươi nói không sai, bởi vì không phải là mỗi người đều giống như ngươi mỗi thời khắc đều tràn đầy ý chí chiến đấu, cũng có không ít người thích yên tĩnh, bất quá gia gia thủy chung đều sẽ ủng hộ ngươi, ta tin tưởng cuối cùng có một ngày ngươi có thể đem gia tộc dẫn dắt đến một cái độ cao khiến cho nguồi ta khó có thể nhìn lên.

Lăng Thương rất là vui mừng nói.

Hắn biết cái tôn tử này của mình là thiên tài, nhưng mà không nghĩ tới hắn ở trong một thời gian ngắn như vậy trở nên cường hãn như thế, đây quả thực không phải là dùng thiên tài là có thể hình dung được, chỉ sợ dùng quỷ tài gọi đều không sai.

Sau khi Lăng Tiếu đem chuyện tình nên giao phó đều giao phó xong, liền cùng với phụ thân Lăng Chiến của hắn đi vào thư phòng.

- Hảo tiểu tử, cha khổ tu mấy năm, vốn tưởng rằng vượt qua ngươi, nhưng mà bị ngươi vứt đi xa xa, thật không hổ là chủng của Lăng Chiến ta.

Lăng Chiến rất là vui vẻ vỗ bả vai của nhi tử mình nói.

Lăng Chiến kể từ khi có thể khôi phục tu luyện về sau, một mực liều mạng khổ tu, thăng cấp cũng hết sức nhanh chóng, hiện tại đã là cao cấp Linh Sư, hắn vốn tưởng rằng có lẽ là đã đuổi theo được cước bộ của nhi tử rồi, không ngờ rằng khoảng cách càng kéo càng xa, trong lòng có mấy phần ảo não, nhưng càng là thay nhi tử cảm thấy cao hứng.

Lăng Tiếu tự nhiên không hề tiếp tục đả kích lòng tin của phụ thân hắn, đem vạn năm thạch nhũ dịch lấy ra giao vào tay hắn nói:

- Cha, chắc hẳn ngươi cũng đã nhận ra bất phàm của Tam Phân Quy Nguyên Khí, chỉ cần dưới sự nỗ lực tu luyện, nó tuyệt đối có thể để cho ngươi được lợi không ít, cho nên chúng ta có thể không mượn đan dược tăng cấp là tốt nhất, đây là vạn năm thạch nhũ dịch có thể một lần nữa đem kinh mạch của ngươi tẩy tủy khuếch đại một lần, đối với ngày sau tu luyện càng tốt.

Đồng thời, Lăng Tiếu lại đem một cái không gian giới cho Lăng Chiến, bên trong đã sớm chứa không ít chữa thương đan dược cao cấp, mấy chục vạn hạ phẩm huyền tinh, vài mốn cao cấp huyền khí cùng lam giai huyền kỹ.

Đối với cha của mình, Lăng Tiếu tự nhien không thể nào keo kiệt.

Sau khi Lăng Chiến nhận lấy không gian giới, thấy đồ vật bên trong cơ hồ kích động đến điên lên.

Không gian giới bản thân ở Vẫn Thạch thành chính là dị bảo hiếm thấy, mà ở bên trong còn chưa mỗi một vật đều là cực kỳ trân quý.

Lăng Chiến có thể không kích động cao hứng sao?

- Cha, ta sau đó không lâu sẽ phải đi Trung vực, ngươi ở chỗ này phải chiếu cố mẹ kỹ lưỡng, chờ ta tìm được đất đặt chân lại đón các ngươi đi qua.

Lăng Tiếu giao phó nói.

- Ngươi yên tâm đi, mẹ ngươi hiện tại giống như cha ngươi thường xuyên tu luyện giết thời gian, sẽ không tịch mịch, đến lúc đó ngươi lại nhanh chóng sinh ra mấy cái tôn tử, chờ sau khi đến Trung vực ta và mẹ ngươi liền càng cao hứng hơn rồi.

Lăng Chiến đáp.

Nam nhi chí tại bốn phương, Lăng Chiến tự nhiên sẽ không ngăn cản ý chí chiến đấu xông về phía trước của nhi tử rồi.

Lăng Tiếu đã tận năng lực của mình an bài hết thảy sự việc của gia tộc.

Người của Lăng gia đều là vui vẻ.

Không ít trưởng lão chiếm được Phá Linh đan, thực lực đều được đề thăng trên diện rộng, mà những gười vốn là cao cấp Linh Sư kia lại là rối rít tiến vào trạng thái bế quan, hi vọng sớm ngày đạt tới Linh Sư đỉnh phong.

Đồng thời bọn họ cũng đều dặn dò đệ tử nhà mình phải hảo hảo tu luyện, hoặc là cố gắng vì gia tộc mà làm việc, sớm ngày tranh thủ đạt được phần thưởng phong hậu của gia tộc.

Lăng gia trong lúc nhất thời hiện ra một mảnh hân hoan đi về hướng phồn vinh, cảnh tượng đoàn kết nhất trí.

Lúc này Lăng Tiếu cho mẫu thân mình cùng hãi nữ nhân mỗi người một viên vạn năm trân châu.

Sau khi ba nữ nhân biết được công hiệu của vạn năm trân châu, cơ hồ cao hứng đến nhảy lên.

Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi càng tặng cho Lăng Tiếu không ít môi thơm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 830 - Tề Tập Tiến Giai. (1)

Mộng Tích Vân thân là mẫu thân dĩ nhiên cũng là liên tục than thở hảo nhi tử, lại hiếu kính cho nàng đồ tốt như vậy.

Sau khi ba nữ nhân đồng loạt ăn vào vạn năm trân châu, riêng mình phát ra quang thải rực rỡ., trong nháy mắt hết thảy cảnh vật xung quanh đều trở nêm ảm đạm rất nhiều.

Mộng Tích Vân vốn chính là một mỹ nhân, mặc dù đã có hơn 40 tuổi nhưng vẫn bảo dưỡng được không tệ, thoạt nhìn bất quá ba mươi mấy tuổi, chính là niên kỷ có phong vận mười phần, hôm nay sau khi phục dụng vạn năm trân châu, khí chất làn da nâng cao một bước, làm cho nàng lộ ra vẻ đoan trang trang nhã, quý khí mười phần, một chút cũng không hiện lên già nua, ngược lại càng giống là thục phụ ba mươi, xinh đẹp vô cùng.

Bạch Vũ Tích vốn là nữ tử xinh đẹp người thấy người yêu, hiện tại trở nên càng hâm kiều mỵ mê người, gương mặt kia phảng phất có thể chảy ra nước, trở nên càng thêm sáng loáng động lòng người, khí chất so với trước kia tăng lên không chỉ một bậc. Nếu như lúc trước nàng được coi là một mỹ nữ nhất lưu, vậy nàng hiện tại coi như cực phẩm mỹ nữ hàng thật giá thật.

Vi Đại Nhi biến hóa cũng rất lớn, quyến rũ gợi cảm ở trước kia cũng đã đủ hấp dẫn nam nhân, hiện tại vô luận là tướng mạo hay vóc người lại tỏa ra quang thải, quả nhiên là cực phẩm vưu vật trong tưởng tượng của tất cả nam nhân, làm cho người ta có một loại vọng động không nhịn được muốn đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo xâm phạm một phen.

- Mẹ nuôi, ngươi... Ngươi trở nên thật là đẹp.

Bạch Vũ Tích nhìn Mộng Tích Vân tán thán nói.

Vi Đại Nhi ở một bên cũng kinh tán:

- Đúng vậy mẹ nuôi, ngươi đẹp đến để cho người ta đố kỵ rồi.

Ở trong thời gian Lăng Tiếu rời đi, Vi Đại Nhi cũng nhận Mộng Tích Vân là mẹ nuôi. Ai bảo Lăng Tiếu một mực gọi nàng là tỷ tỷ, vậy dứt khoát liền làm "Chị kết nghĩ" của hắn đi!

- Hai nha đầu ngốc, các ngươi so với mẹ nuôi càng thêm xinh đẹp, mẹ nuôi già rồi.

Mộng Tích Vân bị khen đến hơi có chút đỏ mặt, nếu như giờ phút này có gương, nàng nhất định phải hảo hảo tường tận xem xét một phen có phải là thật biến thành trẻ tuổi xinh đẹp hya không, dù sao nàng đã cảm thấy Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi thật sự trở nên càng thêm hấp dẫn rồi.

Phượng Tiêm Vận ở một bên thấy biến hóa của tma nữ, không khỏi nghĩ đến vạn năm trân châu kia mà Lăng Tiếu cho nàng còn chưa có phục dụng.

- Các nàng đều biến đẹp, trở về ta cũng phải biến thành xinh đẹp một chút, không thể để cho các nàng so sánh đi xuống.

Phượng Tiêm Vận ở trong lòng thầm nghĩ.

Nữ nhân đều có lòng so sánh ganh đua, Phượng Tiêm Vận là một nữ nhân bình thường, tựa nhiên cũng không muốn thua kém so với người khác.

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng mấy người phụ nhân nói chuyện vơi nhau rất là vui vẻ hạnh phúc, hắn rất thức thời xoay người đi ra khỏi phòng.

Ở ngoài sân, một đầu đại hắc hùng cao một thước rưỡi đang chở một gã tiểu tử nghịch ngợm đang đàu giỡn, mà ở bên cạnh hắc hùng này còn đi theo mấy người hầu, tựa hồ đều sợ tiểu gia hỏa kia từ trên lưng hùng ngã xuống.

Khi Lăng Tiếu đi ra, đầu hắc hùng kia bộ pháp cồng kềnh chạy tới chỗ Lăng Tiếu.

Tiểu Lăng Thiên ở trên lưng hùng vui vẻ kêu lên:

- A a, tiểu Hắc thúc ngươi chạy quá chậm, cùng Tiểu Kim thúc kém quá xa..

Hắc Hùng đi tới trước mặt Lăng Tiếu, lẽ lưỡi liền muốn hướng mặt của Lăng Tiếu liếm tới, Lăng Tiếu chỉ có thể lấy tay che một chút, khiến nó liếm ở trên tay, tiếp theo sờ đầu Hắc Hùng nói:

- Tiểu Hắc mấy năm không gặp đã cao như vậy rồi, cũng là lúc cho ngươi tăng lên một chút.

Dứt lời, Lăng Tiếu lấy ra một viên tam giai thú đan Thổ thuộc tính bỏ đến trước mặt Hắc Hùng.

- Phụ thân, đây là cái gì, phát sáng lộng lẫy thật là đẹp mắt a, ta cũng muốn.

Tiểu tử ở trên lưng hùng hỏi.

- Cái gì đều có phần của ngươi, mau xuống đây, bằng không ngã xuống cũng đừng khóc nhè.

Lăng Tiếu tức giận giáo huấn.

- Tiểu Hắc thúc khá tốt, hắn sẽ không để ta ngã đâu.

Tiểu tử nhíu lại lỗ mũi nói.

Lúc này, Hắc Hùng đem viên thú đan này nuốt xuống.

Tiếp theo, Hắc Hùng ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, một đoàn quang vựng thổ hoàng sắc nở rộ mà ra, một thân khí thế của nó bỗng nhiên tăng trưởng.

Tiểu tử ở trên lưng Hắc Hùng không kịp đề phòng bị khí thế của Hắc Hùng chấn bay ra ngoài.

- Tiểu thiếu gia!

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ kinh hô một tiếng, hướng phương hướng tiểu tử đuổi tới

Bọn họ cũng không muốn thấy tiểu tử ngã đau.

Ai ngờ bọn họ còn không có chạy được mấy bước đã bị một cỗ khí thế giam cầm lại.

- Không có chuyện gì, để hay đi ddi.

Bọn họ mới vừa muốn phản kháng lại truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Lăng Tiếu.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ thật sự không rõ thiếu gia bọn họ vì sao ác tâm như vậy, lại tùy ý để nhi tử của mình té ngã, bọn họ không khỏi nghi ngờ:

- Chẳng lẽ tiểu thiếu gia không phải là ruột thịt của thiếu gia sao?

Song, thời điểm bọn họ vừa mới dâng lên ý nghĩ này, lập tức lại bỏ đi.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy tiểu tử bị ngã ra mấy thước xa bò dậy rồi, vuốt vuốt cái mông kia nói:

- Tiểu Hắc thúc thật là xấu, đem cái mông của nhân gia đều ngã đau.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ không khỏi có chút trợn tròn mắt!

Một cái hài tử mới một tuổi rưỡu bị ném đến nặng như vậy, ít nhất cũng phải gãy tay đứt chân đi, bằng không cũng phải khóc lớn một trận mới đúng, nhưng mà tiểu gia hỏa kia chỉ là nhăn lỗ mũi một cái, sờ sờ cái mông, lại chuyện gì cũng không có.

Bọn họ không khỏi thầm than ở trong lòng:

- Không hổ là chủng loại của thiếu gia, quả nhiên bất đồng với người thường.

Lăng Tiếu không có để ý đến cái nhi tử yêu nghiệt này của chính mìn, mà là nhìn Hắc Hùng đang tiến giai.

Hắc Hùng này là hắn trước kia ở trong Hoang Tùng sơn mạch đích thân đỡ đẻ, đáng tiếc cha mẹ của nó bị dong binh giết, nó thiếu chút nữa bị người khác bắt tới làm thú sủng, may là được hắn đoạt trở lại.

Mấy năm hắn rời đi vẫn là giao cho Bạch Vũ Tích trông chừng nó.

Hiện tại nó đã là nhị giai linh thú, sau khi nuốt vào tam giai thú đan hẳn có thể ngưng kết thành thú đan trở thành tam giai linh thú.

Chỉ thấy nó càng không ngừng dùng song chưởng vỗ vào bộ ngực, trong miệng phát ra từng đạo tiếng gào thét.

Người ở trong viện tử bị nó kinh động đến.

Một lúc lâu sau, Hắc Hùng rốt cuộc ngừng tiếng gào thét.

Nó từ nguyên lai là cao một thước rưỡi biến thành cao hai thước rưỡi, một thân bộ dạng hùng tráng rất là uy vũ, một thân da lông đen nhung nhung lộ ra vẻ đen nhanh sáng loáng.

Nó càng không ngừng lẽ lưỡi liếm tay của Lăng Tiếu, một bộ dáng lấy lòng.

- Tốt lắm Tiểu Hắc, sau này ngươi có thể trở nên càng cường đại hơn, đi sang một bên chơi đi.

Lăng Tiếu vỗ vỗ lồng ngực của Hắc Hùng nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu mặt nghiêng về phía Độc Ưng nói:

- Độc Ưng, Cuồng Hỏ để cho bát tướng tới đây tập hợp, thuận tiện ngay cả Lãnh Xà cũng mang tới đây.

- Vâng thiếu gia!

Hai người cung kính khom người lập tức đi triệu tập người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 831 - Tề Tập Tiến Giai. (2)

Tám đại chiến tướng là thời điểm Lăng Tiếu rời đi Vẫn Thạch thành lựa chọn dong binh tự do hoặc tán tu làm người đi theo hắn.

Niên kỷ hiện tại của bọn họ đều ở 22 tới 35 tuổi.

Bọn họ đều là người mà Lăng Tiếu cảm thấy có lực ý chí tương đối bền bỉ, cho nên hắn mới đem bọn họ thu vào.

Ban đầu hắn cho bọn hắn định ước hẹn ba năm, chỉ cần bọn họ không có rời đi Vẫn Thạch thành, hắn liền quyết định thu tám người bọn hắn.

Hiện tại đã qua bốn năm rồi, bọn họ đều tiến vào Linh Sư giai, không thể không nói bọn họ trong mấy năm này là liều mạng tu luyện cỡ nào.

Nhìn tám người tràn đầy sát lục chi khí, Lăng Tiếu tương đối hài lòng.

Trong vòng bốn năm hắn không có ở đây, đã sớm để cho Độc Ưng cùng Cuồng Hổ bọn họ đối với tám người này cùng nhau tiến hành tùng lâm lệ luyện tàn khốc.

Tám người bọn họ, chính là ở trong mấy năm này đã trải qua không biết bao nhiêu sinh tử, mới bức ra được tiềm năng, đột phá Linh Sư giai.

Dĩ nhiên, thiên phú của bọn hắn cũng là ở trong người bình thường là loại thượng đẳng.

- Hom nay các ngươi còn có thể toàn bộ lưu lại Lăng gia ta, ta cảm thấy rất

cao hứng, cũng thay các ngươi cảm thấy thật cao hứng, bởi vì các ngươi đều lưu lại, mà ta sẽ tỏa mãn hi vọng của các ngươi.

Lăng Tiếu hài lòng nhìn lướt qua mười một người nói.

Ánh mắt của mọi người đều trở nên cuồng nhiệt lên, nhất là bát tướng kia còn chưa được chỗ tốt nào của Lăng Tiếu.

Bọn họ khổ đợi bốn năm đều cho là Lăng Tiếu sẽ không trở về rồi, bất quá bọn hắn nhưng đã nhận định Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà ba cái lão đại.

Bởi vì thực lực của ba người bọn họ muốn mạnh hơn xa so với tám người bọn hắn, bọn hắn cảm thấy coi như là Lăng Tiếu trở lại cũng không nhất định đáng giá cho bọn họ đi theo rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu cường thế trở về để cho bọn họ dao động ý niệm kiên định trước đó.

Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng với Lãnh Xà đối với Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không có cái thái độ hoài nghi gì rồi.

Ba người bọn họ đều là người đã chứng kiến qua thủ đoạn chân chính của Lăng Tiếu.

- Mỗi một người báo ra thuộc tính của bản thân, riêng mình tiến lên nhận lấy một viên Phá Linh đan.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra không ít Phá Linh đan nói.

- Từng người tới, từ Lăng Nhất bắt đầu.

Độc Ưng từ bên cạnh nói.

Tên của tám người này đã toàn bộ sửa thành tám danh hiệu, dùng "Lăng" làm họ rồi.

Bởi vì bọn họ sẽ là tám đại chiến tướng trung thành nhất của Lăng Tiếu.

Tám người chia ra nhận lấy Phá Linh Đan của riêng mình, trên mặt đều hiện lên vui vẻ.

- Phá Linh đan các ngươi tốt hất trước đừng phục dụng, lưu lại đến thời điểm đột phá cao cấp Linh Sư lại phục dụng sẽ tốt hơn.

Lăng Tiếu nhắc nhở, tiếp theo trong tay lấy ra mười một bình vạn năm thạch nhũ dịch nói:

- Mỗi một người tiến lên lấy một bình, nó có thể để cho các ngươi có thu hoạch không tưởng được.

Đem mười một bình vạn năm thạch nhũ dịch này lấy ra, Lăng Tiếu còn thừa cũng không nhiều nữa rồi.

Bất quá, vì người bên cạnh mình, hắn cảm thấy đáng giá.

Thời điểm mười một người đem bình kia nhận lấy đều đang nghi ngờ:

- Bình nước này là vật gì? Thật sẽ có hiệu quả gì sao?

- Đi tìm địa phương an tĩnh, các ngươi trước đem nó ăn vào, ta hộ pháp cho các ngươi.

Lăng Tiếu nói, hắn không có giải thích công hiệu của vạn năm thạch nhũ

dịch, bởi vì sau khi chờ bọn họ ăn vào rồi sẽ biết.

Vạn năm thạch nhũ dịch có băng hàn chi lực cường đại, căn bản không phải là người bình thường có thể chịu đựng được.

Nhưng mà có Lăng Tiếu họ pháp khai thông cho bọn họ, để cho bọn họ thoải mái mà hấp thu.

mười một người lần nữa tỏa sáng ra quang thải, thực lực của bọn họ cư nhiên đều có đột phá rồi.

Độc Ưng, Lãnh Xà cùng tám đại chiến tướng đều là dột phá một cấp, mà Lý Cuồng Hổ lại là đi vào cảnh giới Nửa bước Vương giai.

Bọn họ chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ được tẩy tủy một lần nữa, toàn thân có cảm giác thư sướng nói không ra lời.

Mọi người lập tức hướng Lăng Tiếu bái xuống:

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

- Một lần nữa tẩy tủy thác mạch, đối với tu luyện ngày sau của các ngươi rất có ích lợi.

Lăng Tiếu nói, bỗng nhiên một chút hắn mới đối với bát tướng nói:

- Các ngươi hiện tại có thể ăn vào Phá Linh đan rồi.

Bát tướng nằm mơ cũng không có nghĩ qua, bọn họ sẽ ở trong vòng một ngay liên tiếp thăng hai cấp.

Bọn họ chỉ cảm thấy hình như là nhảy ván nhún, muốn nhảy đến chỗ nào

liền nhảy đến chỗ đó, cái loại khoái cảm năng lượng liên tục tăng lên này cơ hồ khiến cho bọn họ cao hứng đến suýt khóc.

Chờ đợi cùng kiên trì bốn năm, rốt cục đổi lấy truy cầu mà bọn họ khát vọng, bọn họ còn có cái gì mà chưa hài lòng đây.

Bọn họ đều ở trong lòng kiên định quyết tâm đi theo Lăng Tiếu:

- Cả đời này chúng ta liền là người của thiếu gia.

Nếu như Lăng Tiếu nghe nói như thế, chỉ sợ lập tức sẽ ngất đi, tiếp theo hắn sẽ nói:

- Ca không phải là pê đê!

Nhìn bát tướng liên tục tăng hai cấp, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng với Lãnh Xà đều không có chút đố kỵ nào, chỉ là trong lòng may mắn đi theo đúng chủ nhân.

- Lão tam ngươi đi ra ngoài!

Lúc này, Lăng Tiếu hướng về một cái nữ nhân duy nhất trong bát tướng kêu to nói:

- Nữ nhân này trước kia bị xưng là Quỷ Tam Nương, đều bởi vì khuôn mặt của nàng trước kia có lẽ đã bị người khác hủy đi.

Không có ai biết người nào lại ác tâm như vậy, lại đem khuôn mặt của nữ nhân phá thành như vậy, thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy kinh khủng, hơn nữa thủ đoạn sát phạt của nàng đáng sợ, cho nên người khác gọi nàng là Quỷ Tam Nương.

Quỷ Tam Nương có nỗi khổ tâm mà người khác không biết, nàng không nói, mọi người cũng không hỏi.

Nhưng mà những gia môn như bọn hắn đều muốn Tam Nương trở thành huynh đệ,không có bởi vì bộ dạng của nàng mà bài xích nàng, ngược lại ở rất nhiều chuyện đều làm cho nàng.

- Lăng Tam ở đây!

Quỷ Tam Nương từ trong đám người đi ra đáp.

- Cái này là phần thưởng thêm vào cho ngươi!

Lăng Tiếu lấy ra một viên vạn năm trân châu giao cho Quỷ Tam Nương.

Quỷ Tam Nương ngẩn người, đem trân châu nhận lấy, nàng thật sự có chút không rõ Lăng Tiếu vì sao đưa cái này cho nàng.

- Ăn nó vào đi, xem có hiệu quả chút nào hay không.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Quỷ Tam Nương không do dự, trực tiếp phục tùng chỉ thị của Lăng Tiếu.

CHo dù Lăng Tiếu đưa cho nàng là độc dược, nàng cũng sẽ không chút do dự mà ăn vào.

Sau khi ăn vào vạn năm trân châu, lấy Quỷ Tam Nương làm trung tâm tách ra từng đợt quang vực thuần khiết vô hạ, mà vết thương tung hành trên gương mặt nàng lại phát sinh biến hóa.

Vết thương trên mặt nàng lại đang dần dần biến hóa, cuối cùng trực tiếp biến

mất không thấy gì nữa, hiện ra một khuôn mặt mỹ lệ tinh xảo khác.

Gia môn ở bên cạnh nhìn biến hóa của Quỷ Tam Nương, trong miệng trương lên có thể nhét được nắm đấm vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 832 - Tiên Thiên Đan Cùng Hồ Lô Thánh Đan

Bọn họ làm sao nghĩ tới nữ nhân khó coi ngày ngày ở chung một chỗ với bọn họ nguyên lai có một khuôn mặt xinh đẹp như vậy.

Quỷ Tam Nương đã nhận ra ánh mắt khác thường của người khác, không khỏi sờ sờ mặt của mình nói:

- Nhìn cái gì vậy, cũng không phải là chư từng nhìn thấy nữ nhân xấu.

- Nếu như ngươi là nữ nhân xấu mà nói, trên đời này chỉ sợ phần lớn nữ nhân đều muốn đập đầu vào tường rồi.

Độc Ưng không nhịn được đầu tiên kinh hô lên.

Những người khác đều là đồng ý lời của hắn đồng thời gật đầu.

Quỷ Tam Nương cười khổ nói:

- Các ngưi làm cái gì vậy, ta đã thành thói quen với bộ dạng xấu xí này, không cần phải các ngươi tới an ủi.

Nàng trên miệng nói như vậy, kỳ thật trong lòng lại là rất cảm động ở bên cạnh mình có đám huynh đệ tốt này.

Lăng Tiếu đơn thủ nhất điểm, một cái băng kính xuất hiện ở trên tay hắn.

- Ngươi tự mình xem một chút.

Lăng Tiếu hướng về phía Quỷ Tam Nương nói.

Quỷ Tam Nương do dự một chút, đi tới cái trước mặt cái băng kính nhìn bộ dáng trong kính.

A!

Quỷ Tam Nương lại kinh hãi kêu lên, nàng tựa hồ bị chính mình hù dọa rồi.

Tiếp theo, nàng dịu dịu con mắt, lại cẩn thận nhìn mình trong kính, trong mỹ mâu rơi ra nước mắt vui quá mà khóc.

Nàng nặng nề quỳ gối ở trước Lăng Tiếu lớn tiếng nói:

- Đa tạ thiếu gia... Đa tạ thiếu gia...

Nàng trừ cảm kích ra, nàng thật sự không biết có thể lấy cái gì ra để hồi báo thiếu gia nàng.

Nàng vốn không nghĩ tới thiếu gia nàng lại đem khuôn mặt giống như quỷ của nàng chữa trị hết.

Nàng hiện tại tựa hồ đã khôi phục lại tuổi thanh xuân lúc 20, cái loại cảm giác này rất tốt đẹp, rất thư thái.

- Tốt lắm, đứng lên đi, sau này ngươi phải chú ý một chút hình tượng rồi, cũng đừng tùy tiện bị bọn họ những tên này chiếm tiện nghi.

Lăng Tiếu đem nàng đỡ lên trêu ghẹo nói.

Những người khác đều nở nụ cười, tựa hồ thấy được con cừu nhỏ rơi vào trong hang sói.

Dung mạo của Quỷ Tam Nương mặc dù khôi phục, nhưng mà tính tình hỏa bạo kia của nàng vẫn còn, lúc này xoay người lại, hay tay chống eo quát lên:

- Cười cái gì mà cười, các ngươi đám nam nhân xấu xí này, ai dám chiếm tiện nghi của lão nương ta chặt tay của hắn.

Bọn họ nghe được lời của Quỷ Tam Nương càng cười to thêm.

Bởi vì Tam Nương vẫn là Tam Nương kia, không có bởi vì biến đẹp mà thay đổi chính mình.

Sau khi cười xong, Lăng Tiếu lại cho mọi người những vật khác.

Bọn họ mỗi người đạt được một cái không gian giới, sa đó Lăng Tiếu lại bày ra một đống lớn huyền khí để cho bọn họ từ đó lựa chọn binh khí tiện tay.

Lúc này, mười một người bọn họ toàn bộ khiếp sự rồi.

Bọn họ làm sao gặp qua nhiều thứ tốt như vậy, cơ hồ muốn bị đồ vật cao cấp liên tiếp của thiếu gia bọn họ đập cho hôn mê.

Mười một người rối rít lựa chọn lấy huyền khí thích hợp với mình, từng người vẻ mặt đều thay đổi thần thái đến tung bay lên.

Trong lòng bọn họ đều đang cuồng hô, chỉ cần đi theo thiếu gia, thiếu gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.

Bọn họ vốn là cảm thấy đồ đạc mà Lăng Tiếu cho bọn hẳn hẳn là hết rồi.

Lại là đan dược dề thăng thực lực, cực phẩm nhũ dịch tẩy tủy thác mạch, càng có không gian giới cùng cao cấp huyền khí, dị bảo kia một kiện ở Tây Bắc đều là cực kỳ hiếm thấy, bọn họ có thể nhận được những thứ này đã rất

là thỏa mãn.

Ai ngờ sau một khắc, vui mừng còn đến tiếp.

Lăng Tiếu lại ném ra một đống lớn lục giai đến lam giai huyền kỹ cho bọn họ tùy ý lựa chọn.

Mười một người cơ hồ bị chấn kinh đến tê dại rồi.

Sau đó, mười một người giống như phát điên càng không ngừng tranh đoạt, tìm kiếm huyền kỹ thích hợp với thuộc tính của mình.

Lúc này, Lăng Tiếu hướn về phía Độc Ưng nói:

- Độc Ưng ngươi đừng tìm nữa, huyền kỹ thích hợp với ngươi ở chỗ này.

Độc Ưng có chút run rẩy nhận lấy huyền kỹ mà Lăng Tiếu cho hắn.

Hắn biết thiếu gia ban cho hắn tuyệt đối không phải là thứ bình thường.

Ưng Tung cửu thức, hồng giai Phong thuộc tính huyền kỹ.

Đây là một quyển cao giai huyền kỹ thu hoạch được ở trong bí cảnh Trấn Thiên tông.

Độc Ưng là Phong, Hỏa song thuộc tính đồng tu, cho nên Lăng Tiếu mới đem bản Hồng giai huyền kỹ này thưởng cho hắn.

Độc Ưng mừng rỡ như điên đối với Lăng Tiếu quỳ xuống một chân cảm ơn:

- Đa tạ thiếu gia!

Hồng giai huyền kỹ a!

Chỉ sợ ở cả Tây Bắc muốn tìm ra cuốn thứ hai đó là khó càng thêm khó, không nghĩ tới thiếu gia hắn thưởng cho hắn ngay cả chân mày cũng không nhăn một chút, điều này làm cho Độc Ưng rất là cảm động, độ trung thành của hắn đối với Lăng Tiếu cơ hồ là đến chết cũng không thôi.

- Đây là ngươi nên được, chỉ cần trung thành đi theo bản thiếu gia, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi, chung quy có một ngày, các ngươi sẽ được tất cả mọi người kính ngưỡng các ngươi.

Lăng Tiếu hơi hơi lộ ra một cỗ kim hoàng khí thế nói.

Mười một người đều là đồng loạt hành lễ kinh hô:

- Chúng ta thề chết theo thiếu gia!

Lăng Tiếu đối với cái này tương đối hài lòng, hắn muốn đúng là thuộc hạ của mình trung thành tuyệt đối, cho dù là người có nửa điểm dao động hắn cũng sẽ không dễ dàng lưu lại.

Cho nên, Tàn Báo cùng Độc Hạt hai người không ở bên cạnh hắn đều phải hảo hảo điều giáo một chút mới được.

- Cho các ngươi năm ngày, đem huyền kỹ của mình lĩnh ngộ một lần, đến lúc đó ta sẽ đích thân mang các ngươi tiến vào Hoang Tùng sơn mạch lịch luyện.

Sau khi Lăng Tiếu nói một câu liền xoay người rời đi.

Trên mặt mười người đều là lộ ra mấy phần mừng rỡ, nhưng mà trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ không cho là đúng.

Hoang Tùng sơn mạch bọn họ đã tiến vào rất nhiều lần, mỗi một lần đều là thoải mái mà rời đi, hiện tại để cho bọn họ lại đi vào dĩ nhiên không có gì phải sợ rồi.

Lăng Tiếu phản hồi về trong luyện đan thất mà chính mình tạm thời dùng, trong tay của hắn nhiều ra một gốc linh thảo cùng năm khỏa linh quả.

Linh thảo là Tiên Nhân Đằng lấy được từ trong tay Địa Hoàng của Triệu gia ở Vạn Thú thành.

Tiên Nhân Đằng thuộc về linh thảo vô thuộc tính, nó có thể luyện thành ngũ giai đỉnh cấp đan được Tiên Thiên đan, phục dụng Tiên Thiên đan trừ có thể để cho võ giả dưới Vương giai liên tục lên cấp ra, càng có thể khiến cho võ giả tạo thành tiên cương chiến khí, có thể tăng lên lực chiến đấu của võ giả, làm rơi xuống ý chí chiến đấu của đối thủ, là một loại đan dược cực phẩm.

Ngũ thải Hồ Lô thánh quả cũng đồng dạng là ngũ giai cao cấp linh thảo, công hiệu của nó có thể đề cao ba mươi phần trăm thuộc tính tinh thuần của võ giả ra, càng ẩn chứa linh lực tinh thuần, có thể khiến cho bất kỳ Vương giai nào tấn thăng một cấp hoặc Linh Sư liên tục tấn thăng hai cấp, gia tăng biên độ cảm thụ linh lực của Linh Sư, gia tăng tỷ lệ vào Hoàng giai của Vương giai, hơn nữa còn sẽ không dao động căn cơ của võ giả.

Nếu như đem nó luyện thành Hồ Lô thánh đan, công hiệu của nó sẽ càng thêm biến thái.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 833 - Thề Chết Theo Thiếu Gia. (1)

Kể từ khi Lăng Tiếu nhận duojcd hai thứ ngũ giai linh thảo trân quý này một mực không động tới.

- Hiện tại cũng là thời điểm nên dùng đến rồi!

Lăng Tiếu khẽ thở dài một tiếng, không gian giới trong tay biến thành hình dạng đỉnh rơi ở trên mặt đất.

Một ngày sau, từng đợt dược hương bay ra ngoài phương viên ngàn thước.

Tất cả người của Lăng gia đều nhịn không được muốn chạy tới xem một chút, rốt cuộc là linh đan diệu dược gì hiện thế.

Dị tượng đan hương do ngũ phẩm đan dược sinh ra coi như là linh thú cũng nhịn không được muốn đi qua đoạt.

Lăng Tiếu phất tay đem đan hương ngăn cách, sau đó đem đan dược đều vô cùng cẩn thận cất vào.

- Ai, ngũ phẩm đan dược mỗi một lò chỉ có thể ngưng tụ thành hai khỏa, thật đúng là lãng phí a!

Lăng Tiếu thán nói.

Lời này nếu để cho Luyện dược sư khác nghe được, chỉ sợ lập tức đập đầu vào cọc gỗ rồi.

Người khác có thể luyện chế ra một quả ngũ phẩm đan dược đều cảm ơn trời đất rồi, mà hôm nay hắn mỗi một lò đều có thể luyện ra hai khỏa, không thể không tài nghệ luyện dược của hắn đã vững vàng đề thăng rồi.

Hiện tại, hắn có hai khỏa Tiên Thiên đan cùng với mười viên Hồ Lô thánh đan.

Mười hai viên đan được này đương nhiên là vì cha mẹ cùng nữ nhân của hắn hưởng dụng.

Thực lực của hắn tăng lên, hắn cũng không muốn để cho nữ nhân của mình cùng hắn càng kéo càng xa.

Bằng không, hắn sợ chung quy có một ngày chính mình sẽ đối với các nàng mất đi lòng tin, hay hoặc giả là tâm thái của các nàng đối với Lăng Tiếu biến thành kính sợ mà nhìn lên, mà không còn là thương yêu quan tâm bình đẳng.

Huống chi, Lăng Tiếu đã quyết didhj muốn đem nữ nhân của mình mang ra khỏi Vẫn Thạch thành, cho nên giúp các nàng tăng lên cũng là hết sức cần thiết.

Lăng Chiến dùng vạn năm thạch nhũ dịch trở thành Nửa bước Vương giai, mà Mộng Tích Vân cũng là sau khi phục dụng vạn năm thạch nhũ dịch cùng Phá Linh đan lien tục nhảu lên hai cấp trở thành cao cấp Linh Sư, Vi Đại Nhi lúc trước dùng qua Phá Linh đan, hôm nay lại dùng vạn năm thạch nhũ dịch trở thành cao cấp Linh Sư, mà Bạch Vũ Tích là bởi vì có Thủy Nguyệt thần công giúp đỡ cũng là một đường chính mình đột phá, hiện tại ăn vào Phá Linh đan cùng vạn năm thạch nhũ dịch nhất cử đạt đến Nửa bước Vương giai.

Tất cả mọi người chiếm được thực lực đề thăng trên phạm vi lớn, để cho tâm tình của bọn họ thật tốt.

Mà những người khác của Lăng gia cảm nhận được một cỗ năng lượng ba động tiến giai liên tục quả nhiên là hâm mộ chí cực.

- Sinh ra nhi tử giống như Hộ tộc trưởng lão a!

Từ hiện tại bắt đầu, Lăng gia liền lưu truyền ra một câu nhu vậy để khích lệ đời sau của mình.

Song, tấn thăng của mọi người còn chưa kết thúc.

Lăng Tiếu đem cha mẹ của hắn cùng Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi toàn bọ gọi đi qua.

Hiện tại hắn mới thật muốn để cho bọn họ toàn lực đề thăng đây.

- Tiếu nhi, còn có vật gì tốt muốn cho chúng ta hay sao?

Lăng Chiến vẻ mặt vui vẻ nói.

Kể từ khi được chỗ tốt của nhi tử, Lăng Chiến mấy ngày qua cơ hồ là cười đến không ngậm miệng được, nhất là thấy thê tử lại trẻ đẹp giống như là phản lão hoàn đồng, để cho hắn mấy đêm này ngay cả tu luyện cũng để một bên, mỗi đêm đều cùng thê tử giằng co đến đêm khuya mới thỏa mãn mà ngủ.

Đây hết thảy đều là cái nhi tử này của bọn hắn mang đến đệ nhị xuân cho bọn hắn a!

Mộng Tích Vân ở một bên nặng nề vỗ vào cánh tay của trượng phu mình một cái nói:

- Ngươi người này da mặt làm sao dày như vậy a, cư nhiên nhìn nhi tử hỏi

đồ, thật là không đàng hoàng.

- Hắc hắc, ai kêu nhi tử của chúng ta có bản lĩnh như vậy.

Lăng Chiến rất là vui vẻ cười nói.

- Không có đứng đắn.

Mộng Tích Vân nhìn ánh mắt ẩn tình kia của trượng phu, không khỏi nghĩ đến gần đây hàng đêm hành hạ, sắc mặt trở nên có chút hồng nhuận.

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Cha mẹ, cầm một ít đồ hiếu kính các ngươi là nên lấy, huống chi lần này sau khi ta đi lại không biết khi nào mới có thể trở về được.

Mỹ mâu của Mộng Tích Vân trong nháy mắt ảm đạm một chút nói:

- Tiếu nhi trưởng thành ròi, địa phương nhỏ này là trói không được ngươi, ngươi chỉ cần nhớ kỹ nơi này còn có cha mẹ ngươi là được, bất quá ngươi nhất định phải nhớ kỹ mọi sự cần phải cẩn thận, ngàn vạn đừng cùng người khác dễ dàng phát sinh xung đột, phải bảo vệ tính mạng mới là trọng yếu nhất...

Mộng Tích Vân nói một chút, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ cổ quái, nàng đây cũng là quá lảm nhảm đi.

- Vân muội, đừng có lại nói nữa, nhi tử ngươi lớn như thế cũng đã hiểu rồi, thực lực của hắn mạnh như vậy, chỉ cần không gặp siêu cấp cao thủ hẳn là không có chuyện gì.

Lăng Chiến không nhịn được cắt đứt nói.

Thê tử này của hắn cũng quá dài dòng một ít đi, đều đã nói rất lâu rồi.

- Làm sao, nói lão thái bà ta đây lảm nhảm?

Mộng Tích Vân nhìn chằm chằm vào Lăng Chiến nói.

Lăng Tiếu đi tới nắm bả vai của mẫu thân hắn nói:

- Mẹ, Tiếu nhi biết tự chiếu cố mình, ngươi yên tâm đi.

Có người nhà quan tâm, trong lòng Lăng Tiếu chỉ cẩm thấy ấm áp.

- Vẫn là nhi tử tốt, đúng rồi nhi tử, ngươi gọi chúng ta tới đây làm gì?

Mộng Tích Vân khen một tiếng hỏi.

- Thực lực của các ngươi bây giờ còn yếu một chút, ta lại đề thăng cho các ngươi một chút mới yên tâm.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, tiếp theo trong tay hắn nhiều ra mấy viên đan dược.

Lăng Chiến, Mộng Tích Vân, Bạch Vũ Tích cùng với Vi Đại Nhi đều có chút hết chỗ nói rồi.

Bọn họ liên tục đề thăng đã không biết để cho bao nhiêu người đỏ mắt, lấy thực lực của bọn họ, ở Vẫn Thạch thành tuyệt đối là cao thủ đứng đầu rồi, lại còn bị nói là yếu đi một chút, thật là đả kích.

Bất quá sau khi thấy đan được ở trong tay Lăng Tiếu, mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Bọn họ đều có thể suy đoán được Lăng Tiếu cho bọn họ tuyệt đối là trân phẩm.

- Cha, đây là Tiên Thiên đan, có thể trực tiếp để cho ngươi đột phá Vương giai, thẳng lên trung cấp Vương giai.

Lăng Tiếu trước giao viên đan dược thứ nhất vào trong tay Lăng Chiến nói.

Thân thể Lăng Chiến run run một chút nói:

- Nhất cử đạt tới trung cấp Vương giai?

- Không sai, hơn nữa còn sẽ có hiệu quả không tưởng được.

Lăng Tiếu cười mỉm nói, tiếp theo đem hai khỏa Hồ Lô thánh đan Thủy thuộc tính bỏ vào tay của mẫu thân hắn cùng Bạch Vũ Tích, lại lấy ra một viên Hồ Lô thánh đan Hỏa thuộc tính giao cho Vi Đại Nhi nói:

- Đây là Hồ Lô thánh đan Thủy thuộc tính, đồng dạng có thể để cho các ngươi trực tiếp đạt trung cấp Vương giai.

Lúc này không chỉ có Lăng Chiến, ba nữ nhân cũng trở nên kích động.

Bọn họ vốn là đã đạt tới cao cấp Linh Sư, hiện tại lại muốn nhảy đến trung cấp Vương giai.

Thăng cấp như vậy, quả thực giống như là đang đùa, thật đơn giản như vậy sao.

Người khác phấn đấu trăm năm cũng không nhất định có thể đạt tới độ cao kia, bọn họ lại dễ dàng có thể đạt tới, đây quả thực là để cho bọn họ cảm thấy hết thảy cái này thật giống như là đang nằm mơ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 834 - Thề Chết Theo Thiếu Gia. (2)

Lăng Tiếu không có để ý đến bọn họ, để cho bọn họ từ từ thích ứng đi.

Dù sao sau này chính mình càng thêm mạnh lên, loại thăng cấp này quả thực giống như là trò chơi, ai bảo hắn là Luyện dược sư để cho vạn người tôn sùng.

Sau khi trở về phòng, Lăng Tiếu nhìn thấy Phượng Tiêm Vận đang ngồi ở đầu giường trìu mến nhìn tiểu tử đang ngủ say.

Lăng Tiếu đi qua đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi:

- Đang suy nghĩ gì thế? Có phải hay không không có thói quen?

Phượng Tiêm Vận dựa vào trong ngực của Lăng Tiếu đáp:

- Không có, cha mẹ đối với ta rất tốt, bọn họ rất thích tiểu Lăng Thiên, ta cũng rất vui vẻ.

- Vậy thì tốt, ta còn sợ ngươi không có thói quen.

Lăng Tiếu gật đầu nói.

- Chỉ là ta cảm thấy rất xin lỗi cha mẹ.

Phương Tiêm Vận nói.

- Tại sao nói như vậy?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Bọn họ cũng rất thích Thiên nhi, đây là thân tôn tử của bọn họ, nhưng mà ta lại để cho bọn họ không thể ở chung một chỗ, trong lòng ta băn khoăn.

Phượng Tiêm Vận lộ ra vẻ áy náy nói.

- Chuyện này không phải là sớm đã nói xong sao? Chúng ta lại sinh thêm cho bọn họ mấy cái tôn tử nữa không được sao?

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Nhưng mà trong lòng ta vẫn là băn khoăn.

Phượng Tiêm Vận nói.

- Tốt lắm, đừng suy nghĩ loạn, cha mẹ ta còn trẻ tuổi, chúng ta cũng rất trẻ tuổi, ngày sau nhất định để cho bọn họ tôn tử cả đàn, đến lúc đó bọn họ sẽ ngày ngày đều rất vui vẻ rồi.

Lăng Tiếu an ủi nói.

- Ừ, đúng rồi, ta quyết định cùng ngươi đi Trung vực xông xáo.

Phượng Tiêm Vận nghiêm túc nói.

Trước đây Lăng Tiếu đã trưng cầu qua quyết định của Phượng Tiêm Vận, hắn muốn đi Trung vực hi vọng Phượng Tiêm Vận cùng đi, nhưng mà Phượng Tiêm Vận muốn lưu lại đem tiểu Lăng Thiên dạy dỗ lớn một chút rồi lại nói.

Hiện tại đột nhiên quyết định, cái này làm cho Lăng Tiếu cảm thấy có chút

kinh ngạc.

- Tốt, đang lo trên đường tịch mịch đây, có lão bà đại nhân đi theo ta, trên đường đi cũng sẽ không tịch mịch nữa.

Lăng Tiếu cười đáp, trong lòng nhưng có chút khó chịu mà nói thầm:

- Vận nhi đi theo ta, ta đây chẳng phải là không còn cơ hội cùng mỹ nữ ở Trung vực chơi đùa rồi? Buồn bực a!

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu lại đem Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà gọi tới.

- Tham kiến thiếu gia!

Ba người rất là cung kính nói.

- Nơi này không có người ngoài, không cần khách khí như thế.

Lăng Tiếu cười mỉm nói, tiếp theo lấy ra ba viên Hồ Lô thánh đan nói:

- Đây là ngũ phẩm đỉnh cấp đan dược Hồ Lô thánh đan, có thể giúp các ngươi đột phá tới trung cấp Vương giai.

Thân thể ba người không nhịn được run rẩy mấy cái, trong con mắt lộ ra vẻ kích động đem đan dược nhận lấy.

Lúc này, Lăng Tiếu nhìn Độc Ưng nói:

- Độc Ưng, ngươi là người đi theo ta sớm nhất, ta từng nói qua, chỉ cần ngươi thật lòng đi theo ta, ta liền tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, cái này là ngươi nên được, ta vẫn là nói một câu kia, chỉ cần ngươi tiếp tục đi theo ta,

ngày sau tuyệt đối có thể đứng ở trên đỉnh của cái thế giới này.

Lăng Tiếu vừa nói, đồng thời ở quanh thân lưu chuyển kim hoàng chi sắc lộ ra vẻ dị thường tôn quý.

Độc Ưng không nhịn được quỳ xuống nói:

- Độc Ưng thề chết theo thiếu gia!

Độc Ưng ngay từ mấy năm trước đã bị thủ đoạn của Lăng Tiếu khuất phục, lúc ấy Lăng Tiếu bất quá là thiếu niên 17, 18 tuổi, hôm nay lại thành tồn tại mà hắn phải nhìn lên, loại nhân vật có đầy đủ kiêu hùng trong tương lai này không đáng giá đi theo còn có ai đáng giá đi theo đây?

Lăng Tiếu hướng Độc Ưng gật đầu, sau đó mới nhìn đến trên người Lãnh Xà:

- Lãnh đại ca, ngươi cùng Vi nhi đều là người cùng chung hoạn nạn với ta, là hảo huynh đệ của ta, nhưng ta vẫn là muốn nói, nếu như ngươi lựa chọn theo ta ở chung một chỗ, nhất định phải không ngừng cường đại lên, miễn cho ngày sau ném hết mặt mũi của đệ đệ này.

Lãnh Xà một mực không dám lấy huynh đệ xưng với Lăng Tiếu, rất là dứt khoát quỳ xuống nói:

- Thiếu gia yên tâm, Lãnh Xà dù chết cũng sẽ không để cho thiếu gia mất thể diện.

Lăng Tiếu hài lòng để cho Lãnh Xà đứng lên, ánh mắt lại nhìn về phía Lý Cuồng Hổ.

Lý Cuồng Hổ không đợi Lăng Tiếu mở miệng, liền dứt khoát quỳ xuống nói:

- Thiếu gia, kể từ sau khi ngươi đem chân của ta trị lành, ta liền quyết định cả đời này sẽ đi theo thiếu gia, cho dù là làm trâu làm ngựa cho thiếu gia cũng vô oán vô hối.

Lý Cuồng Hổ một mực là một người chấp nhất, một đoạn cuộc sống đen tối khi hắn ở Tử Thiên tông thiếu chút nữa để cho hắn điên mất.

May là hắn gặp được Lăng Tiếu, là Lăng Tiếu cho hắn cuộc sống mới, trong lòng hắn đã sớm xem Lăng Tiếu là chủ nhân rồ.

- Ba người các ngươi đều là người mà ta tín nhiệm nhất, nhưng mà thực lực của các ngươi còn yếu, đều đi đem thực lực đề thăng đi, đến Hoang Tùng sơn mạch ta sẽ để cho các ngươi hảo hảo mà đem thực lực củng cố một chút, hắc hắc!

Lăng Tiếu phát ra tiếng cười lạnh nhàn nhạt nói.

Nụ cười này của Lăng Tiếu để cho ba người đều không khỏi đánh rùng mình một cái, trong lòng thầm hô:

- Thiếu gia không phải là muốn đem chúng ta mang đi vào chỗ sâu đi?

...

Mấy ngày sau, trước mắt Lăng Tiếu tập trung mười ba người.

Bọn họ theo thứ tự là Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với bát đại chiến tướng.

Trong đoàn người này đã có năm người có thực lực trung cấp Vương giai, cảnh giới mặc dù không phải là rất vững chắc, nhưng mà khí thế kia lại không phải là giống như ngày xưa rồi.

Bát đại chiến tướng mặc dù rất hâm mộ thực lực của năm người kia, nhưng mà bọn họ đều biết, nhân gia là người sớm nhận được thiếu gia khẳng định, mà bọn họ đều nhận được đại phúc tăng lên, trong lòng bọn họ chỉ có hâm mộ, không có ý đố kỵ.

Bọn họ ở trong lòng quyết định, ngày sau nhất định phải hảo hảo biểu hiện, tranh thủ nhận được tán thành của thiếu gia, tương lai bọn họ khẳng định sẽ không thua bởi bất cứ kẻ nào.

- Lần đi Hoang Tùng sơn mạch này ta có một cái yêu cầu các ngươi đều nghe kỹ, ta chỉ nói một lần.

Lăng Tiếu lộ ra uy nghiêm của thượng vị giả sâu xa nói, hắn nhìn người ở chung quanh một cái sau mới nói:

- Lần này sau khi tiến vào sơn mạch, các ngươi tất cả từng người tách ra hành động, bát tướng mỗi người ít nhất phải săn giết được hai mươi đầu tam giai đê cấp linh thú, mười đầu tam giai trung cấp linh thú, năm đầu tam giai cao cấp linh thú; mà mấy người các ngươi ít nhất phải săn giết được mười lăm đầu tứ giai linh thú; các ngươi nếu là cảm thấy không làm được liền thối lui, bất quá các ngươi cũng đừng nghĩ theo ta đi Trung vực, sau này biết điều một chút ở lại Vẫn Thạch thành đi!

Mười ba người nghe được lời nói của Lăng Tiếu, thần sắc đều trở nên khó nhìn lên.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới yêu cầu của Lăng Tiếu lại cao như vậy, phải biết rằng ở dưới cấp bậc ngang hàng, linh thú nếu so với võ giả nhân loại thì cường hãn hơn mấy phần, Lăng Tiếu cho bọn họ yêu cầu cao như vậy, thật sự là để cho bọn họ cảm thấy không quá thực tế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 835 - Tỷ Tỷ Không Nên A. (1)

Lăng Tiếu tựa hồ có thể đoán được tâm tư của bọn họ, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái lại nói:

- Có phải hay không cảm thấy ta yêu cầu mà ta đặt ra cho các ngươi là quá cao? Hừ, đừng cho là mấy ngày hôm trước đồ mà ta cho các ngươi là cho không, cao cấp huyền khí các ngươi có, cao cấp huyền kỹ các ngươi cũng có, đan dược chữa thương đều có, nếu như ngay cả điểm yêu cầu này cũng làm không được, các ngươi không xứng đi theo bản thiếu gia!

Mọi người lập tức đờ đẫn!

Không sai, Lăng Tiếu đem thực lực của bọn họ đều tăng lên, cũng cho bọn họ đồ tốt nhất.

Nếu như ngay cả một chút khiêu chiến cũng không có biện pháp đi hoàn thành, quả thật là thẹn với hết thày ban thưởng mà Lăng Tiếu cho bọn hắn, vậy bọn họ cũng làm mất đi tư cách đi theo thiếu gia.

Kỳ thật, điều này cũng không thể trách Lăng Tiếu đối với bọn họ hà khắc như vậy.

Đi đến Trung vực không biết còn có thể gặp phải dạng phiền toái gì, nơi đó là thánh địa của võ học, đồng thời cũng là sát lục chi địa, nếu như bọn họ ngay cả một chút năng lực tự vệ đều không có, Lăng Tiếu mang theo bọn họ cũng là gánh nặng.

- Các ngươi cũng không cần lo lắng, thời gian ta cho các ngươi vẫn là rất đầy

đủ, chúng ta lấy một tháng làm kỳ hạn đi.

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Lúc này, thần sắc của mọi người càng thêm khó coi rồi.

Kỳ hạn một tháng, vậy thì để hoàn thành nhiệm vụ này mỗi ngày nhất định phải giết chết hai đầu linh thú.

Đây chẳng phải là nói bọn họ ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, mỗi ngày đều nghĩ đến đi hoàn thành nhiệm vụ sao?

Bọn họ đều ở trong lòng thầm hô:

- Thiếu gia quá độc ác.

Trước kia bọn họ vào Hoang Tùng sơn mạch đều là cùng nhau đi vào.

Một khi có linh thú liền cùng nhau tiến hành vây giết, một khi gặp gỡ cao giai linh thú liền rút lui.

Bọn họ lịch lãm như vậy mặc dù có thể đề cao được năng lực phối hợp của mọi người, nhưng mà năng lực chiến đấu của cá nhân tăng lên cũng là có hạn.

Cho nên, Lăng Tiếu đây là nhằm vào tiến hành một lần tác chiến lịch lãm cá nhân của bọn họ, thuận tiện để cho hắn xem một chút những người này có đang giá để hắn một mực bồi dưỡng đi xuống hay không.

Vi Đại Nhi ở một bên kéo nhẹ chéo áo của Bạch Vũ Tích thấp giọng nói:

- Gia hỏa này cũng không biết thương hương tiếc ngọc.

Bạch Vũ Tích lại là không đồng ý nói:

- Ta cảm thấy được thiếu gia làm như vậy nhất định là có đạo lý, hắn cũng là vì tăng lên thực lực cho chúng ta nên mới làm như vậy, huống chi ta không bao giờ lại muốn cản trở thiếu gia, ta muốn vĩnh viễn đi theo bên cạnh thiếu gia.

Mấy năm trước, nàng bị người khác mang tới kỹ viện thiếu chút nữa bị bán, nếu không phải Lăng Tiếu xuất thủ cứu nàng, nàng liền xong đời rồi.

Từ sau chuyện này, nàng liền quyết định rồi, sau này tuyệt đối không thể lại trở thành gánh nặng của thiếu gia, nàng muốn trở thành trợ thủ của thiếu gia.

Cho nên nàng đối với an bài của Lăng Tiếu căn bản sẽ không tồn tại bất kỳ dị nghị gì.

Vi Đại Nhi bĩu moi không nói thêm gì nữa, chẳng qua là ở trong lòng hô:

- Cô nàng này trúng độc quá sâu!

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu mang theo mọi người lên đường, một đạo thanh âm sảng khoái từ phía sau truyền tới kêu lên:

- Tiếu nhi chậm đã, ta cũng muốn tham dự một phần.

Thanh âm vừa rơi xuống, bóng người kia đã đến trước mặt của Lăng Tiếu rồi.

- Cha, ngươi cũng tới góp phần náo nhiệt này?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Người tới lại là Lăng Chiến cha của Lăng Tiếu.

- Dĩ nhiên, hôm nay thực lực của ta tăng lên, nhưng mà còn chưa có củng cố, các ngươi đã muốn đi lịch lãm, không bằng ta cũng đi luôn, bằng thực lực của ta giúp các ngươi săn giết nhiều vài đầu tứ giai linh thú không phải là cái vấn đề gì.

Lăng Chiến ý chí chiến đấu sục sôi mà vỗ ngực nói.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của mọi người đều có chút cổ quái.

- Làm sao? Không hoan nghênh ta?

Lăng Chiến hỏi.

- Cha, nếu như ngươi một ý một tham dự, vậy thì án theo yêu cầu của ta đi làm, nếu không ngươi vẫn là đừng đi rồi.

Lăng Tiếu từ bên cạnh nói.

- Có gì đặc biệt hơn người, nói một chút xem, cha ngươi còn chưa có già, các ngươi có thể làm được, ta cũng có thể làm được.

Lăng Chiến có chút không vui nói.

Nó như thế nào hắn hiện tại cũng là trung cấp Vương giai, thực lực không thấp hơn so với bất luận kẻ nào, huống chi hắn cũng là vài loại thuộc tính đồng tu, hắn có nắm chắc lấy lực lượng một người chiến với hai người cùng đẳng cấp là không có vấn đề.

Song, hắn đề xuất gia nhập vào trong lịch luyện của bọn họ cùng nhau tiến vào lại giống như không quá được hoan nghênh, chẳng lẽ còn sợ hắn kéo

chân về phía sau sao?

- Cha, ngươi trước hãy nghe ta nói, lần lịch lãm này cùng dĩ vãng bất đồng, sau khi tiến vào sơn mạch tất cả mọi người phải tách ra hành động, lấy săn giết linh thú làm chủ, giống như Độc Ưng, Cuồng Hổ bọn họ nhất định phải săn giết 15 đầu tứ giai linh thú, nếu nha cha thật muốn đi vào mà nói ít nhất phải săn giết hai mươi đầu tứ giai linh thú, lấy một tháng làm kỳ hạn.

Lăng Tiếu nói.

Những người ở bên cạnh nghe lời nói của Lăng Tiếu, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bọn họ không rõ vì cái gì mà thiếu gia đối với cha hắn lại càng ác hơn, lại muốn săn giết hai mươi đầu tứ giai linh thú, chẳng lẽ thiếu gia muốn lão gia biết khó mà lui.

- Ta cho là có gì đặc biệt hơn người chứ, hai mươi đầu liền hai mươi đầu, nói không chừng ta có thể săn giết thêm vài đầu.

Lăng Chiến không chút suy nghĩ đáp.

Hắn dĩ nhiên biết nhi tử vì sao yêu cầu cao hơn đối với hắn, bởi vì chiến lực của hắn so sánh với người khác thì cao hơn a!

Lăng Tiếu ở trong lòng khen:

- Không hổ là cha ta!

Nhớ tới mấy năm trước, hắn và cha của hắn đồng dạng là phế nhân, sau khi hai người đều một lần nữa có thể tu luyện, cha của hắn cùng hắn so sánh phấn khởi rồi, đều là nghĩ sớm một chút vượt qua cái nhi tử này của hắn.

Đáng tiếc, bất kể cha của hắn cố gắng như thế nào vẫn là yếu hơn hắn một bậc.

Cho nên Lăng Tiếu nhìn thấy cha hắn hào sảng đáp ứng một lời, cũng là biết tính cách hiếu chiến hiếu thắng của cha hắn tuyệt đối không có bị ma diệt.

Có Lăng Chiến gia nhập vào, những người khác cũng trở nên ý chí chiến đấu sục sôi lên.

Bọn họ đều không muốn để cho thiếu gia thất vọng, bởi vì bọn họ muốn cùng thiếu gia đi Trung vực tạo ra thiên địa của bọn họ.

...

Hoang Tùng sơn mạch, một mảnh xanh um tươi tốt, cây cối chọc trời, linh hoa dị thảo khắp nơi, linh điểu phi tuyệt, bách thú tề hống.

Đây là sơn mạch lớn nhất Tây Bắc, tung hoành quán xuyên qua mấy chục cái thành trì, bên caong có linh thú dị thường cường đại, thường nhân căn bản không dám dễ dàng đi vào.

Đại đa số võ giả bình thường sẽ chỉ ở bên ngoài săn giết linh thú, tìm kiếm linh thảo, về phần những võ giả từng cố gắng xâm nhập kia căn bản không có mấy người có thể còn sống đi ra.

Lăng Tiếu mang theo đám người bay thẳng đến sơn mạch xuất phát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 836 - Tỷ Tỷ Không Nên A. (2)

Một lần nữa trở về chốn cũ, Lăng Tiếu tâm tình dị thường vui vẻ.

Hắn là ở chỗ này tìm được con hộ thân linh thú đầu tiên của mình, cũng đúng dịp gặp được thần bí tàn quyển Khống Thần quyết cùng Luyện Đan quyết, nếu là không có hai bản thần quyết này, thành tựu của hắn chắc chắn sẽ không cao như vậy.

Cũng là ở chỗ này, hắn gặp được nữ nhân Vân Mộng Kỳ mà mình yêu thương nhất.

Đủ chuyện ngày xưa càng không ngừng quanh quẩn ở trong đầu hắn, phảng phất giống như chỉ mới vừa phát sinh hôm qua.

Lúc này, Vi Đại Nhi đi tới bên cạnh hắn, ôm nay của hắn nói:

- Phía trước chính là Mê Huyễn cốc rồi, ngươi còn nhớ rõ sao?

Lăng Tiếu khẽ sửng sốt một chút, tiếp theo cười nói:

- Ta dĩ nhiên nhớ được, đây chính là địa phương mà ta cùng tỷ tỷ tự định chung thân.

- Ngươi nằm mơ đi, người nào cùng ngươi tự định chung thân rồi.

Vi Đại Nhi khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ vỗ Lăng Tiếu một cái nói, tiếp theo nàng thanh thanh lạc lạc nói:

- Hảo đệ đệ, ngươi để cho tỷ tỷ săn giết mười lăm đầu tứ giai linh thú, nhiệm vụ này có phải là nặng một chút hay không?

Vừa nói, đồng thời Vi Đại Nhi vẫn không quên dùng bộ ngực cao vút kia cọ xát cánh tay Lăng Tiếu mấy lần.

Lăng Tiếu hưởng thụ cười nói:

- Ta cũng cảm thấy nhiệm vụ này có chút nặng.

Vi Đại Nhi mừng rỡ, nói tiếp:

- Vậy có phải hay không giảm bớt cho tỷ tỷ một điểm, ngươi nhìn tỷ tỷ nói như thế nào cũng là mỹ nữ, ngươi không biết ngượng để cho ta đánh đánh giết giết sao? Đây cũng là sẽ tổn hại hình tượng, vạn nhất làm bị thương rồi, ngươi không cảm thấy đau lòng sao?

- Đúng thế, tỷ tỷ cũng là một cái mỹ nhân yểu điệu, ta nhưng không nỡ để ngươi bị thương, như vậy đi, nếu là ngươi có thể tìm được mười lăm gốc tứ giai linh thảo, nhiệm vụ này coi như ngươi hoàn thành, hái linh thảo hẳn không phải là chuyện tổn hại hình tượng đi?

Lăng Tiếu xoay chuyển ánh mắt, giả một bộ dáng rất là thương tiếc nói.

Nghe lời này sắc mặt của Vi Đại Nhi cứng lại.

Lăng Tiếu còn nói:

- Làm sao? Tỷ tỷ có phải hay không cảm thấy hái mười lăm gốc linh thảo có chút ít ỏi? Vậy thì tìm đủ hai mươi gốc đi.

Vi Đại Nhi bị tức tới ngứa răng nói:

- Thật là hảo đệ đệ của ta, xem như ngươi lợi hại!

Dứt lời, nàng tức giận lui trở về phía sau.

Địa phương có cao giai linh thảo bình thường đều sẽ có cao giai linh thú.

Lăng Tiếu ngoài mặt là không cần Vi Đại Nhi săn giết linh thú, mà là để cho nàng đi hái linh thảo, kỳ thật thì đây chẳng qua là đổi thang mà không đổi thuốc mà thôi.

Lăng Tiếu họa lên một đạo tiếu dung nhàn nhạt nói:

- Muốn đi cửa sau là không thể nào, ca cũng không phải là một người tùy tiện bị hấp dẫn.

Xuyên qua Mê Huyễn cốc, đi tới trước một cái thâm uyên.

Nhìn thâm uyên khổng lồ ở trước mắt này, Lăng Tiếu lại cảm thấy dị thường thân thiết.

Nơi này chính là nguyên thủy chi địa để cho hắn cường đại lên, Tiên thiên âm phong châu cũng là đạt được ở chỗ này.

Sau khi qua thâm uyên, bên trong chính là nội vi của Hoang Tùng sơn mạch rồi, bên trong có linh thú vô cùng cuongf đại, hơn nữa số lượng nhiều, nếu như hơi có chút không cẩn thận thì có thể bị linh thú ăn thịt.

Lăng Tiếu ngừng lại, mọi người cũng theo đó toàn bộ ngừng lại.

- Ở chỗ này chúng ta liền tách ra đi, một tháng sau tập hợp ở chỗ này, hi vọng các ngươi đùng làm cho ta thất vọng.

Lăng Tiếu nhìn chỗ sâu của tùng lâm sâu kín nói.

Phần lớn người đều không nói nhảm, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với bát tướng nhanh chóng hướng trong sơn mạch phóng vào.

Bọn họ rất có một bộ dạng tranh thủ thời gian.

Lăng Chiến cũng là lăng không bay lên cất cao giọng nói:

- Nhi tử chờ mà coi, cha ngươi còn chưa già, hai mươi đầu tứ giai linh thú còn không phải là dễ như trở bàn tay sao.

Dứt lời, hắn hóa thành một trận gió hướng chỗ sâu tùng lâm bay vào.

- Cha nuôi thật là tràn đầy ý chí chiến đấu!

Bạch Vũ Tích khen nói, tiếp theo nàng mới đối với Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lăng Tiếu khẽ vuốt mái tóc của Bạch Vũ Tích, sau đó khẽ hôn lên khuôn mặt nàng một cái nói:

- Ừ, thiếu gia tin tưởng ngươi, ngươi nhất định phải bình an trở về.

Bạch Vũ Tích khẽ gật đầu, sau đó hướng về phía Vi Đại Nhi khát tay áo:

- Đại Nhi tỷ tỷ, ta đi, một tháng sau gặp lại!

Bạch Vũ Tích hóa thành một đạo khói xanh nhàn nhạt biến mất ở trước mặt hai người.

- Tỷ tỷ, ngươi cũng nên đi thôi, bằng không hai mươi gốc linh thảo kia của ngươi có thể không đủ thời gian hái a!

Lăng Tiếu mặt nghiêng hướng về phía Vi Đại Nhi cười nói.

Vi Đại Nhi tức đến dậm chân, tiếp theo nàng tiến lên hia bước.

Lăng Tiếu lui về phía sau hai bước, thần sắc hơi lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì.

- Hừ hừ, ta làm gì, ta dĩ nhiên là muốn ngươi.

Vi Đại Nhi lộ ra một cái vẻ mặt hung hãn như sói gặp được dê nói.

Tiếp theo nàng hướng Lăng Tiếu nhào tới.

Hai người lập tức lăn lộn ở trên cỏ.

- Tỷ tỷ không nên a!

Lăng Tiếu ôm lồng ngực, lộ ra một cái thần sắc cầu khẩn nói.

- Hắc hắc, la đi, coi như là la rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi.

Vi Đại Nhi cưỡi ở trên bụng Lăng Tiếu cười dài.

Tiếp theo, nàng điên cuồng hướng Lăng Tiếu hôn xuống, hai tay còn không ngừng xé rách y phục của Lăng Tiếu, bộ dáng kia rất là cấp bách.

Cuối cùng, Lăng Tiếu bị kéo tới trần như nhộng.

- Yêu, nhìn không ra thân thể của ngươi còn rất khỏa mạnh nha!

Vi Đại Nhi giơ lên một căn lan hoa chỉ, ở trên lồng ngực của Lăng Tiếu từ từ xẹt qua.

Lăng Tiếu đã là bị khởi lên một thân nhiệt hỏa, hạ thân đã sớm dựng lên bộ dáng dữ tợn.

Vi Đại Nhi mỹ mâu hàm tình, ngọc lưỡi khẽ liếm, một tay bắt được nơi dữ tợn của Lăng Tiếu, thân thể từ từ di động, cuối cùng cái mông kia nhắm ngay nơi đó chậm rãi ngồi xuống.

A!

Theo một đạo thanh âm cao giọng vang lên, trong bụi cỏ trình diễn vở kịch nữ sắc lang đẩy ngã cừu đực.

...

Tầm nửa ngày sau, Vi Đại Nhi thần thái sáng láng từ trong bụi cỏ đi ra, thẹn thùng trên mặt không có thối lui.

Nàng phủi nam nhân đang nằm ở trong bụi cỏ cười duyên nói:

- Đừng tưởng rằng tỷ tỷ dễ khi dễ, sau này xem ngươi còn dám khi dễ ta nữa hay không.

Nhìn bộ dáng đắc ý của nàng, tựa hồ thật hung hăng "Dạy dỗ" Lăng Tiếu một bữa rồi.

Lăng Tiếu nghiêm mặt đối với Vi Đại Nhi nói:

- Sau này đệ đệ không dám!

Lăng Tiếu nhìn Vi Đại Nhi mang theo khuôn mặt tươi cười thỏa mãn rời đi, chỉ cảm thấy lực hiến đấu của cô nàng này thật là cường hãn, lại cùng một cao thủ như hắn chiến mấy trăm hiệp, hiện tại giết vào trong rừng đi săn giết linh thú, chiến lực bực nyaf thât là làm cho Lăng Tiếu cảm thấy bội phục.

Bất quá Lăng Tiếu có thể cảm nhận được Vi Đại Nhi bây giờ là hoàn toàn biến trở lại nữ nhân nhiệt tình lớn nhất như lúc ban đầu kia.

Nghĩ đến thực lực của nàng đã đuổi đến gần bằng hắn, cho nên nàng mới thả tâm tình đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 837 - Thất Giai Hoàng Dực Đường Lang. (1)

- Bại gia tử, ca tới tìm ngươi đây!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, hướng chỗ sâu tùng lâm nhìn một cái lẩm bẩm nói.

Trở lại Hoang Tùng sơn mạch, hắn cũng cảm giác được khí tức quen thuộc này, tựa hồ có thứ gì đang gọi hắn về.

Ban đầu hắn vẫn là ở nơi này gặp gỡ Hỏa Kỳ Lân, sau lại càng cùng Hỏa Kỳ Lân thành lập nên tình nghĩa thâm hậu, chỉ là sau khi hắn thu hoạch được Si mị lam hỏa châu rồi rời đi.

Lăng Tiếu biết nó hẳn là trở về Thần tộc làm việc mà nó nên làm.

Cách biệt mấy năm, Lăng Tiếu cũng là lúc đi xem lão bằng hữu một chút rồi.

Kim sắc Lang Vương từng nói qua, Hỏa Kỳ Lân là vương tử của thú tộc bọn họ, mà thú hoàng liền ở chỗ sâu của cái sơn mạch này, cho nên muốn tìm Hỏa Kỳ Lân nhất định phải trước đi chỗ sâu nhất của cái sơn mạch này mới được.

Trong sơn mạch này không biết sẽ có bao nhiêu cao cấp linh thú đáng sợ, cho dù là Địa Hoàng giai cũng không dám quá mức dễ dàng xâm nhập.

Lăng Tiếu lại là không để ý tới nhiều như vậy, hắn muốn đi làm một chuyện thì cho dù là chín trâu cũng kéo lại không được.

- Tiểu long, Tiểu Kim đều ra đi!

Lăng Tiếu đem linh thú của mình đều triệu hồi ra bên ngoài.

Một con lam sắc Giao Long thu nhỏ hai mắt thật to nhìn chằm chằm vào bên hông Lăng Tiếu, giống như là muốn làm đai lưng cho hắn.

Một đầu Lang Vương kim bạch đan xen ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, bộ dáng lộ ra vẻ cực kỳ uy phong lẫm liệt.

Nơi này cũng là cố địa của Kim sắc Lang Vương, nó trở lại địa phương quen thuộc dĩ nhiên cũng lộ ra vẻ rất là cao hứng.

Theo tiếng khiếu thanh của nó vang lên, phụ cận cũng đi theo vang lên từng đạo tiếng lang hào.

Lăng Tiếu nhảy lên lưng sói, vỗ vỗ đầu sói nói:

- Đừng phát xuân nữa, mang ta đi địa bàn của thú hoàng.

Kim sắc Lang Vương uy khuất kêu lên một tiếng:

- Chủ nhân, ta không có phát xuân.

Sưu!

Một đạo kim sắc ảnh tử hóa thành tia chớp hướng phía trước chạy tới.

Chỗ sâu của sơn mạch tựa hồ vô cùng vô tận, Lăng Tiếu đã cùng Kim sắc Lang Vương chạy năm ngày rồi, tựa hồ cách chỗ sâu còn có khoảng cách rất dài.

Trên con đường này, Lăng Tiếu quả thật nhìn thấy được sự đáng sợ trong sơn mạch.

Hiện tại chẳng qua là phía ngoài cùng của nội vi sơn mạch, liền thường xuyên xuất hiện linh thú từ tam giai đến ngũ giai, thỉnh thoảng còn phát hiện ra thú đàn tồn tại.

Lăng Tiếu không có thời gian ở chỗ này sát phạt lịch lãm, nhiều khi cũng là để cho Kim sắc Lang Vương phát ra khí thế cường đại đem những linh thú kia hù dọa chạy trốn, gặp phải linh thú ngũ giai liền để cho lam sắc Giao Long xuất mã.

Có bọn nó ở đây Lăng Tiếu ít đi không ít phiền toái, đồng thời lại gặt hái được không ít linh thảo tam giai tới ngũ giai.

Phải biết rằng, chỗ sâu sơn mạch này nhưng là có rất nhiều tài nguyên chưa bị khai phá ra.

Mặc dù đã từng có một ít cao thủ của tông môn đi đến khai thác, nhưng mà đối mặt với tầng tầng cao giai linh thú ở nơi này bọn họ có thể lấy được bao nhiêu chỗ tốt?

Càng xâm nhập vào bên trong, linh thú gặp phải liền càng cường đại.

Thời điểm đến ngày thứ sáu, lục giai linh thú thường thấy lui tới rồi.

Nếu không có lam sắc Giao Long tồn tại, chỉ sợ Kim sắc Lang Vương cũng muốn bị dọa đến quay đầu chạy mất.

Kim sắc Lang Vương nguyên bản một mực uy phong lẫm liệt, hiện tại bốn chân đang run run, chở Lăng Tiếu chậm chạp đi tới.

Lăng Tiếu mắng:

- Nhìn bộ dạng kia của ngươi, mặt mũi của bản thiếu gia đều bị ngươi làm

mất hết rồi.

Kim sắc Lang Vương hết nhìn đông tới nhìn tây, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Chủ... Chủ nhân, có... Có khí tức rất cường đại.

- Quên đi, ngươi con hàng kinh sợ này, cút trở về nghỉ ngơi cho ta.

Lăng Tiếu cũng biết thời điểm đê giai linh thú gặp phải cao giai linh thú tổng sẽ không che đậy được sợ hãi trong nội tâm.

Hắn quyết định phải nhanh một chút tăng lên thực lực cho Kim sắc Lang Vương mới được.

Lúc này, lam sắc Giao Long quấn quanh ở bên hông Lăng Tiếu phát ra tiếng tê minh liên tục, con mắt to kia lộ ra vẻ cảnh giác.

Trên trán Lăng Tiếu cũng chầm chậm nhỏ ra mồ hôi lạnh rồi, tinh thần lực của hắn đã quét đến vài đầu linh thú không ít hơn lục giai ở chung quanh.

- Xem ra chỉ có thể phi hành chạy trốn rồi!

Lăng Tiếu thì thầm một tiếng, sau đó vỗ vỗ đầu của lam sắc Giao Long.

Lam sắc Giao Long hiểu ý, gào thét một tiếng, trong nháy mắt đã tăng dài tới mấy chục thước.

Lăng Tiếu vội vàng nhảy lên trên lưng rồng kêu lên:

- Tiểu long, đi!

Lam sắc Giao Long lập tức phóng lên cao, dẫn tới cây cối ở phụ cận đều đong đưa lên.

Sau khi lam sắc Giao Long bay lên, mấy đạo thanh âm kỳ dị cũng theo đó vang lên, sau đó mấy đạo thú ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau bọn hắn.

May là tốc độ của lam sắc Giao Long tương đối nhanh, cũng may là vài đầu lục giai linh thú kia không có liều mạng dây dưa, cuối cùng tránh thoát một kiếp.

Lăng Tiếu thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà hắn lại phát hiện bộ dáng của lam sắc Giao Long có chút kinh hoảng rồi.

Lăng Tiếu không dám khinh thường, tinh thần lực như thủy triều hướng bốn phía khuếch tá ra ngoài.

Song, hắn còn chưa kịp thăm dò, một đạo thanh âm khàn khàn khó nghe vang lên:

- Nhân loại đáng chết lại dám xông vào lãnh địa của ta, muốn chết!

Thanh âm khàn khàn kia rất là chói tai, khiến cho mãng nhĩ của Lăng Tiếu tựa hồ giống như bị đâm thủng.

Lam sắc Giao Long thì bị thanh âm kia làm cho sợ đến dừng lại thân ảnh, trong miệng phát ra tiếng hống khiếu kinh người.

Long tộc thiên phú thần thông, hiện!

Theo tiếng hống khiếu vang lên, cây cối ở phụ cận bị chấn thành sụp đổ tung bay.

Cùng lúc đó, một cái thú ảnh khổng lồ xuất hiện ở phía trước bọn hắn ba trăm thước.

- Thất... Thất giai Hoàng Dực Đường Lang!

Lăng Tiếu kinh hô nói.

Ngăn ở phía trước Lăng Tiếu chính là một đầu Hoàng Dực Đường Lang, nó dài hơn 20 thước, thân thể màu xanh biếc, cánh chim màu vàng, một xanh một vàng kia lộ ra vẻ rất đặc biệt, cái đuôi mông thật to kia tựa hồ có chứa đồ vật gì đó, so sánh với những địa phương khác thì lớn hơn rất nhiều.

Trong lục nhãn kia của nó tản ra quang mang thị huyết âm lãnh, nó huy vũ hai cái móng vuốt lưỡi hái khổng lồ lại càng hàn khí bức người.

- Khí tức của Long thần tộc, đáng tiếc vẫn là hơi kém một chút, các ngươi nhanh rời đi thôi, bằng không coi như là Long tộc hậu duệ ta cũng sẽ giết.

Hoàng Dực Đường Lang chăm chú nhìn lam sắc Giao Long nói, nó tựa hồ căn bản không đem Lăng Tiếu để vào trong mắt.

Hoàng Dực Đường Lang mặc dù so với lam sắc Giao Long thì cao giai hơn, nhưng huyết mạch của lam sắc Giao Long lại tôn quý hơn so với nó, là Thần tộc huyết mạch của thú tộc bọn họ, ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ nó không muốn đắc tội Long tộc.

Thực lực của nó đã là Thất giai, suy nghĩ đã sớm cùng với linh thú bình thường không giống nhau.

Lam sắc Giao Long càng không ngừng tê minh, Lăng Tiếu cũng là cảm giác được nó muốn rút lui.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 838 - Thất Giai Hoàng Dực Đường Lang. (2)

- Đường Lang huynh đừng bất cận nhân tình như vậy chứ, ta với Kỳ Lân vương tử của các ngươi là huynh đệ, ta lần này là tới tìm hắn, ngươi liền nhường đường một chút đi.

Lăng Tiếu hướng về phía Hoàng Dực Đường Lang chắp tay nói.

- Nhân loại hèn mọn, ngươi làm sao có thể biết được vương tử của tộc ta, còn dám nhiều lời nói nửa câu, ta lập tức cho các ngươi máu tươi đổ tại chỗ.

Hoàng Dực Đường Lang làm sao sẽ tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu.

Ở trong mắt nó, thực lực của Lăng Tiếu kém đến đáng thương, làm sao có thể biết được vương tử của tộc bọn họ được.

Lăng Tiếu định nhãn nhìn Hoàng Dực Đường Lang không chịu thối lui một chút, chỉ có thể lắc đầu hướng về lam sắc Giao Long nói:

- Tiểu long, chúng ta đi trở về thôi.

Nhìn Lăng Tiếu cùng lam sắc Giao Long biến mất ở phương xa, Hoàng Dực Đường Lang lần nữa biến mất ở trong tùng lâm.

Lăng Tiếu cũng không có rời đi, hắn làm sao có thể vào lúc này buông tha cho được.

Hắn hạ xuống đem lam sắc Giao Long thu vào, dưới chân lại nhiều hơn một đôi giày hoa lệ.

Đôi phong ngoa này là từ chỗ Phong Ảnh của Trọng Kiếm môn đoạt được, hiện tại chính là có đại tác dụng.

Lăng Tiếu dĩ nhiên không cảm thấy chỉ bằng đôi phong ngoa này cùng Phong thuộc tính của hắn có thể tránh được đuổi giết của Hoàng Dực Đường Lang.

Hắn còn có Tiềm Tức công có thể dựa vào, hắn đã sớm đem Tiềm Tức công tu luyện đại thành, chỉ cần đem khí tức che giấu đi, tin tưởng không có người nào có thể bắt được hắn.

Trừ phi là gặp gỡ người tinh tu tinh thần lực giống như hắn mới có thể.

Lăng Tiếu hóa thành một ngọn gió ở trong rừng rậm xuyên qua, đến mức chỉ bất quá kéo theo tiếng gió nhè nhẹ, bất kỳ linh thú nào cũng thật đúng là khó có thể phát hiện ra dị trạng kia.

Khi đi tới gần địa bàn của Hoàng Dực Đường Lang kia, Lăng Tiếu liền trở nên càng cẩn thận hơn.

Hắn không dám tới quá gần đại gia hỏa kia, mà là xa xa vòng ra, ý đồ có thể tránh được cảm ứng của Hoàng Dực Đường Lang.

Song hắn quả thật không làm kinh động Hoàng Dực Đường Lang, nhưng mà hắn lại phát hiện một gốc linh thảo để cho hắn động tâm.

Hoàng Thiệt U Lan, lục giai cao cấp linh thảo, là một loại linh thảo Thổ thuộc tính cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ thấy nó tản ra hoàng sắc quang vựng nhàn nhạt, lá cây kia càng giống như là đầu lưỡi, trên mặt lá còn có vài giọt sương phảng phất như là nước miếng chậm rãi lưu lại.

Lăng Tiếu mặc dù không phải là Thổ thuộc tính, nhưng mà trong bát tướng lại có người có Thổ thuộc tính a.

CHo dù không dùng được, hắn cũng có thể lưu lại để trong dược đỉnh đổi lấy linh thảo mà mình muốn a!

- Ái chà, tuyệt đối không thể bỏ qua cho.

Lăng Tiếu lộ ra bản sắc tham lam, nhẹ liếm liếm đầu lưỡi nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực quét nhìn phạm vi trăm mét phụ cận không có phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ mà chạy ra ngoài, tốc độ kia quả thực nhanh tới cực điểm.

- Tới tay!

Lăng Tiếu đem Hoàng Thiệt U Lan hái đến trong tay, trong nháy mắt liền đến bên ngoài trăm thước.

Sau đó, thanh âm tức giận của Hoàng Dực Đường Lang vang lên:

- Nhân loại đáng chết, ta giết ngươi!

Hoàng Dực Đường Lang chấn động bốn cánh, hoàng sắc khí mang đem cây cối ở phụ cận đều cắt đến tung bay không ngừng.

- Mẹ kiếp, như vậy cũng bị phát hiện!

Lăng Tiếu làm sao còn quản được nhiều như vậy, trong nháy mắt dùng toàn lực chạy trốn.

Hoàng Dực Đường Lang tựa hồ thề sẽ giết chết tên nhân loại đáng chết này, cặp chân trước cường tráng sắc bén kia huy vũ, hai đạo hoàng sắc khí mang cự đại hình lưỡi đao hướng Lăng Tiếu cắt đi.

Nếu như bị khí mang này oanh trúng, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ bị oanh thành cặn bã.

Vạn hạnh Lăng Tiếu lựa chọn chính là kiểu chạy trốn hình chữ "S", khí mang kia không có oanh trúng hắn, ngược lại là đem mặt đất ở bên cạnh oanh thành một cái hố sâu cự đại, hắn cũng bị những thổ nhưỡng cùng cây cối kia nện đến đau nhức không thôi.

- Mẹ kiếp, liều mạng!

Lăng Tiếu bỏ vào trong miệng hai khỏa đan được đề thăng tốc độ.

Lúc này tốc độ của hắn tăng lên hơn bảy, tám lần.

Sưu!

Tại chỗ chỉ để lại một đạo tàn ảnh, người đã đi đến ngoài ngàn thước.

Tốc độ này cho dù là Thiên Tôn giai thấy cũng phải cảm thấy đổ mồ hôi a!

Người nào sẽ nghĩ tới một cái Vương giai lại có thể có loại tốc độ khủng khiếp này.

Hoàng Dực Đường Lang không hổ là thất giai linh thú, coi như là Lăng Tiếu nhanh hơn nữa nó cũng có thể ở phía sau đuổi theo đến sít sao, hơn nữa khoảng cách càng kéo càng gần.

Nó cũng không hiểu nhân loại đáng chết này vì sao có thể chạy nhanh như

vậy.

Lúc mắt thấy nó gần đuổi kịp Lăng Tiếu, nó lại dừng lại thân thể, ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi nhìn về phía trước, không hề dám tiếp tục đi tới nữa bước nữa.

Lăng Tiếu run như cầy sấy chạy ra hơn mười dặm.

Hắn mặc dù đạot được Hoàng Thiệt U Lan, tuy nhiên lại từ địa bàn của Hoàng Dực Đường Lang chyaj đến địa bàn của một đầu linh thú cường đại khác, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng Dực Đường Lang không có đuổi theo tới.

Lăng Tiếu thu liễm khí tức của mình, từ từ đi về phía trước.

Hắn không biết tiếp theo sẽ xuất hiện cao giai linh thú hình dạng ra sao, nhưng mà linh thú có thể làm cho Hoàng Dực Đường Lang càng thêm kiêng kỵ nhất định phải mạnh hơn rất nhiều so với nó.

Lần này, Lăng Tiếu xa xa liền liếc thấy hai gốc lục giai linh thảo, nhưng mà hắn lần này đã có kinh nghiệm không dám nổi lên tâm tư nữa.

- mẹ kiếp, chỉ có thể nhìn không thể lấy, thật là khó khăn.

Lăng Tiếu ở trong lòng khó chịu thầm nói.

Công hiệu mỗi một gốc lục giai linh thảo đều là hết sức rõ rệt, đối với bất luận kẻ nào cũng sẽ có hấp dẫn lớn lao.

Nhưng mà Lăng Tiếu chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không dám hành động nữa rồi.

Một khi hắn động, hắn tuyệt đối không có lòng tin thoát đi khỏi nơi đây được.

- Nhịn, ta lại nhịn rồi!

Lăng Tiếu cắn răng, quyết định không tiếp tục đi nhìn lục giai linh thảo kia nữa, sau đó nhanh chóng rời đi nơi đây.

Nhưng mà càng đi vào bên trong, hắn phát hiện cao giai linh thảo càng ngày càng nhiều.

Tứ, ngũ giai linh thảo không nói là khắp nơi đều có nhưng cũng là thường có thể thấy, mà lục giai linh thảo thường cách một đoạn đường lại sẽ xuất hiện một gốc.

Thấy đến mắt của Lăng Tiếu cũng đều thẳng lên, nơi này quả thực chính là một cái bảo tàng chưa được khai phá.

Đáng tiếc hắn cũng chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đi nhúng chàm chút nào.

Lăng Tiếu nhìn thấy một ít gốc kỳ hoa dị thảo, trong lòng quả thực là vô cùng đau đớn a!

Lăng Tiếu trong lòng mặc niệm:

- Chớ lấy vật hỉ, nếu không mình bi!

Tận lực làm cho mình thanh tĩnh lại.

Song ở một chỗ phía trước hắn xuất hiện quang thải để chohai mắt hắn tỏa sáng.

Lăng Tiếu khẽ híp mắt, định nhãn bước về phía trước nhìn lại, miệng hắn há thật to, không nhịn được kinh hô lên:

- Kim... Kim Linh quả.

Địa phương cách Lăng Tiếu mười thước là một gốc kim sắc quả thụ, trên cây kết bảy khỏa kim sắc trái cây.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 839 - Kim Linh Quả

Trái cây kia cũng không phải là rất lớn, lớn nhỏ có chừng cỡ ngón cái, ánh vàng rực rỡ đâm vào nhãn cầu người ta, thịt quả ngăn nắp kia lộ ra trận trận lực hấp dẫn mãnh liệt.

Kim Linh quả, linh quả trân quý thất giai đê cấp.

Nó là linh quả Kim thuộc tính, đối với nhân loại cùng linh thú Kim thuộc tính đều có được công hiệu vô cùng cường hãn.

Đối với Luyện dược sư mà nói, có thể lợi dụng nó luyện chế ra thất giai tinh phẩm đan dược Kim Linh đan, có thể giúp bất kỳ Địa Hoàng giai nào trực tiếp đột phá lên Thiên Tôn giai, hơn nữa sau khi đạt tới Thiên Tôn giai còn có thể không có bất kỳ bình cảnh gì, chỉ cần năng lượng đầy đủ liền có thể trực tiếp đạt đến Thiên Tôn đỉnh phong; Kim Linh đan cũng có thể giúp cao cấp Thiên Tôn kim thuộc tính gia tăng năm tầng tỷ lệ đột phá tới Huyền Đế giai, cho dù đột phá thất bại, cảnh giới cũng sẽ không bị ảnh hưởng nửa điểm. Bởi vậy có thể thấy được độ trân quý của Kim Linh quả.

Loại quả thụ này trưởng thành kỳ là hai ngàn năm, lại qua ba ngàn năm mới thành thục, sau khi thành thục mới có thể kết xuất kim hoa, lại qua năm ngàn năm mới có thể kết xuất trái cây. Kim Linh quả bình thường có thể kết xuất năm quả cũng không tệ rồi, mà gốc Kim Linh thụ này lại kết xuất ra bảy khỏa Kim Linh quả, quả nhiên là hiếm thấy chí cực.

Trải qua bước đầu phán đoán của Lăng Tiếu, bảy khỏa Kim Linh quả này tuyệt đối đều là thứ tốt vượt qua vạn năm trở lên.

Lăng Tiếu nhìn đến nước miếng cũng muốn chảy ra, nội tâm lâm vào trong

mâu thuẫn cực độ.

Nội tâm của hắn nhiều lần nghĩ tới:

- Hái hay là không hái?

Như loại cao giai linh thảo này không có linh thú thủ hộ đó là đánh chết hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Một khi hái được, hắn nhưng không có năng lực thừa nhận lửa giận của cao giai linh thú kia.

Chỉ sợ cao giai linh thú kia nhẹ nhàng thở một cái cũng có thể đem hắn tiêu diệt.

Lăng Tiếu ở trên thân cây Kim Linh thụ kia liếc mắt một cái, trừ nóng mắt ra vẫn là nóng mắt a!

Đây quả thực giống như là nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nữ không mặc quần áo ở trước mắt, rất muốn nhào tới ngắt lấy, đáng tiếc cái này thường thường cũng sẽ là một loại hấp dẫn trí mạng.

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay, trong lòng càng ngày càng là nôn nóng rồi.

Muốn hắn buông tha cho bảy khỏa Kim Linh quả ở trước mắt này là không thể nào, nhưng mà hắn lại không nghĩ ra phương pháp xử lý càng tốt hơn, cái này khiến cho hắn buồn bực chí cực.

- Mẹ kiếp, hoặc là không làm, dứt khoát liền cả gốc Kim Linh thụ cũng nhỏ đi.

Lăng Tiếu cắn răng làm ra một cái quyết định điên cuồng.

Vốn hái Kim Linh quả đã là khiêu chiến cực hạn của hắn, mà Lăng Tiếu lại còn nghĩ ngay cả cây cũng nhổ sạch, không thể không nói hắn thật là tài cao gan lớn.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, sau đó lẩm bẩm nói:

- Lục lão, thời điểm hiện tại ngươi nên đi ra ngoài thay ta ta chia sẻ một chút rồi.

Lời của hắn vừa dứt, một đạo lục sắc ảnh tử xuất hiện ở trước mặt hắn.

Lục Ông một chút cũng không thay đổi, vẫn là lão đầu tử toàn thân phát lục kia.

- Tiểu hữu, chuyện gì cần lão phu động thủ, lão phu cái lão cốt đầu này còn chưa có khôi phục đủ đâu.

Lục Ông rất là khó chịu nói.

Mấy ngày nay lão ở trong thức hải của Lăng Tiếu khôi phục không ít tinh nguyên, thời gian dần qua đều có chút muốn sống ở trong thức hải của Lăng Tiếu mà không muốn ra rồi.

- Lục lão, ngươi ở bên trong ngốc lâu như vậy, hắn là đi ra ngoài hoạt động một chút, còn có ích cho cả người khỏe mạnh a!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười giảo hoạt nói.

Lục lão hiểu rõ tính cách của Lăng Tiếu, biết mình không làm chút gì mà nói, chỉ sợ hắn lại muốn hướng lão nghiền ép tinh nguyên rồi.

- Nói đi, có cái gì cần để lão phu làm, chỉ cần không tổn hại tinh nguyên của

lão phu, mọi chuyện đều dễ nói.

Lục Ông đáp.

- Lục lão thật là đủ sảng khoái!

Lăng Tiếu vuốt mông ngựa nói, tiếp theo hắn chỉ chỉ Kim Linh thụ kia nói:

- Ta muốn một gốc quả thụ kia, hi vọng Lục lão có thể phát huy một điểm thần thông, đem đại gia hỏa thủ hộ quả thụ kia đuổi sang một bên, cái vấn đều này không lớn đi!

Lục lão hướng Kim Linh thụ kia nhìn lại, sau đó ánh mắt trở nên có chút khó coi:

- Thủ hộ nó nhưng là thất giai linh thú, ngươi... Ngươi để cho ta đi đối phó nó, ngươi đây không phải là muốn mạng của lão phu sao? Ta không đi!

- Lục lão, ngươi sao có thể như vậy được, bình thường không có chuyện gì ta cũng không làm phiền ngươi nha, hiện tại gọi ngươi bàn bạc chuyện nhỏ liền ba lần bốn lượt, đây cũng quá không đủ bằng hữu đi!

Lăng Tiếu vẻ mặt mất hứng nói.

- Ai nha, nếu như lão phu ở thời kỳ toàn thịnh muốn đối phó tên kia có thể tiến hành, vấn đề là ta hiện tại ngay cả một nửa thực lực cũng chưa khôi phục được, không có biện pháp đối phó nó a!

Lục Ông giải thích.

- Lục lão nghiêm trọng rồi, ta chỉ muốn để cho ngươi hấp dẫn lực chú ý của nó, chờ sau khi ta đem quả thụ lấy đến tay chúng ta lại hội hợp, ta nghĩ

ngươi nhất định tùy thời có thể tìm tới ta đi.

Lăng Tiếu nói.

Lục Ông trở nên có chút trầm mặc.

Lăng Tiếu có chút lo lắng Lục Ông thật không đáp ứng, tiếp theo hắn còn nói:

- Lục lão, ngươi hẳn là cảm giác được linh khí nồng đậm trong phiến sơn mạch này đi, ở chỗ này ta nghĩ ngươi nhất định có thể tìm được bổn nguyên tinh hoa khôi phục tinh nguyên cho ngươi, nếu như ngươi giúp ta lần này, ta liền cùng ngươi hợp tác, giúp ngươi cướp lấy những thứ ngươi muốn.

Lục Ông hai mắt tỏa sáng, nói thẳng:

- Chuyện này là thật?

- Ta được xưng là đàng hoàng khả ái, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong...

Lăng Tiếu rất là rắm thúi nói.

Song hắn còn chưa nói xong, Lục Ông liền chịu không được ngắt lời nói:

- Được rồi, ta tin tưởng ngươi là được, nói đi muốn ta làm như thế nào?

- Không phải mới vừa nói sao? Ngươi đi đem tên kia dẫn dắt rời đi, không cần cùng nó chính diện giao chiến, chờ sau khi ta đắc thủ, ngươi lại nghĩ biện pháp thoát thân.

Lăng Tiếu nói.

- Tốt, ngươi nói chuyện cần giữ lời, trở lại phải cùng ta đi tìm đồ mà ta muốn.

Lục Ông rất dứt khoát đáp một tiếng, tiếp theo lão liền bay ra thật xa.

Sau đó ở ngoài ngàn thước liền phát ra từng đợt tiếng ầm vang.

Chỉ thấy một chỗ sơn phong bị một căn thân cây cự đại hoành tảo đập xuống.

Tiếp theo một đạo kim sắc ảnh tử cường đại bay lên trời.

Một đạo thanh âm bạo tạc phát ra:

- Thứ gì dám đến địa bàn của Ngưu gia sinh sự!

Chỉ thấy một đầu kim sắc Độc Giác Ngưu thú cự đại hướng địa phương phát ra tiếng vang kia bay tới.

- Cô lỗ!

Lăng Tiếu nhìn hoàng kim Độc Ngưu thú gióng như ngọn núi nhỏ kia nuốt vào một ngụm nước bọt, sau lưng cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn đang may mắn chính mình không có mạo muội hành động, dạng to con như vậy nhưng là linh thú thất giai trung cấp cường đại, đừng xem vóc người của nó rất là cồng kềnh, nhưng mà tốc độ lại một chút cũng không chậm, hơn nữa một sừng kia còn có thể phá ra công kích mau lẹ, lấy Cổ Hoàng thần công hiện tại của hắn căn bản không phòng ngự được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 840 - Ngụy Khô Thảo, Ngụy Thảo Xà. (1)

Lăng Tiếu không hề tiếp tục suy nghĩ nhiều, lúc này không nhổ cây còn đợi lúc nào.

Lăng Tiếu hóa xấu một trận gió, trong nháy mắt liền đến trước mặt Kim Linh thụ, trong mắt hổ lộ ra tinh mang hưng phấn.

- Ngươi là của ta rồi!

Lăng Tiếu khẽ hừ một tiếng, lập tức ôm lấy cái thân cây không lớn kia đem nó nhổ lên.

Loại linh thụ sinh trưởng vạn năm này cắm rễ nhưng là rất sâu, Lăng Tiếu đều muốn đem nó nhổ lên được cách mặt đất đến năm sáu thước rồi, nhưng những cái rễ kia vẫn chưa nhổ ra hết.

Lăng Tiếu biết thời gian cấp bách, đang chuẩn bị lợi dụng phong nhận đem rễ cây kia chặt đứt.

Lúc này phía sau gáy hắn sinh ra báo động, tranh thủ ôm lấy Kim Linh thụ kia hạ xuống.

Hưu!

Một đạo kim sắc quang mang từ trên đỉnh đầu hắn lướt qua.

Lăng Tiếu thấy kim sắc quang mang kia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn không chút do dự xuất thủ đem rễ của Kim Linh thụ chặt đứt.

Đang ở thời điểm hắn nhanh chân muốn chạy trốn, một đầu hoàng kim Độc Giác Ngưu kia chắn ở trước mặt hắn, trong con mắt to như chuông đồng kia lộ ra vẻ phẫn nộ, trong lỗ mũi thật to kia phun ra từng đạo không khí màu vàng, nhìn ra được nó rất tức giận.

Chỉ bất quá đầu hoàng kim Độc Giác Ngưu này cũng không phải là đại gia hỏa mới vừa rồi kia, mà nó là phiên bản thu nhỏ lại, hẳn là chỉ là hoàng kim Độc Giác Ngưu ở vào thời kỳ trưởng thành.

- Hoàn hảo hoàn hỏa!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ lồng ngực nói. Hắn đại khái có thể đoán được đầu hoàng kim Độc Giác Ngưu này hẳn chỉ là tứ giai, đối với hắn mà nói không tạo thành uy hiếp quá lớn, cho nên mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, độc giác của đầu hoàng kim Độc Giác Ngưu kia lại hướng Lăng Tiếu phát ra mấy đạo công kích.

Lăng Tiếu có phong ngoa, muốn tránh thoát đi đương nhiên là rất dễ dàng rồi.

Hắn không dám dừng lại, nhanh chóng hướng phía trước tháo chạy.

Mà đầu hoàng kim Độc Giác Ngưu kia bbieets bình không đuổi theo nổi nhân loại ở trước mắt, ngửa mặt lên trời phát ra từng đạo khiếu thanh kỳ quái.

- Mẹ của ta ơi, nó sẽ không phải là cầu cứu chứ!

Trên trán Lăng Tiếu hiện đầy một phiến mồ hôi, chỉ nghĩ tới chính mình sinh thiếu một cặp chân rồi.

- Đáng chết, ai khi dễ con ta!

Sau khi Lăng Tiếu chạy ra thật xa, liền nghe được một đạo tiếng hống khiếu vang lên.

Lăng Tiếu vội vàng ẩn nấp khí tức, tiếp tục lẩn trốn.

Hắn thề lần này tuyệt đối là hắn chạy đến tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến nay.

Ầm!

Một tòa sơn phong thật lớn ở phía sau hắn bị hoàng kim Độc Giác Ngưu cường đại kia san thành bình địa, đủ thấy hoàng kim Độc Giác Ngưu là nổi giận bực nào.

Hoàn hảo Lăng Tiếu học xong Tiềm Tức công, bằng không hắn tuyệt đối chạy không thoát đuổi giết của hoàng kim Độc Giác Ngưu.

Sau khi đến giải đất an toàn, Lăng Tiếu trực tiếp mềm nhũn nằm ở trong bụi cỏ, từng ngụm từng ngụm mà hô hấp lấy, bộ dạng chật vật nói không ra lời, chỉ là trên mặt hắn lại là tiếu dung hưng phấn nhộn nhạo.

Lấy xong Kim Linh quả, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy có một loại thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Mới vừa rồi hắn hoàn toàn là nhổ râu trước miệng trâu, đó là một chuyện nguy hiểm cỡ nào a!

Hoàn hảo có Lục Ông hấp dẫn đầu lão ngưu kia, cuối cùng là thuận lợi đem Kim Linh thụ cùng Kim Linh quả toàn bộ lấy được.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, trạng thái của Lăng Tiếu khôi phục không ít, hắn hướng phương hướng mới vừa rồi nhìn lại:

- Lão gia hỏa kia không phải là bị giết đi, làm sao còn chưa có trở lại.

Đang ở lúc hắn nghi ngờ hết sức, một gốc tiểu thụ cao nửa thước lấy một loại tốc độ cực nhanh hướng hắn chạy vội tới.

Lăng Tiếu nhìn thấy bộ dáng như vậy, cơ hồ muốn phá lên cười, cái này thật sự là quá hoạt kê, quá khôi hài rồi!

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cây chạy trốn.

Không thể không nói, trên thế giới này thật là không gì không có a!

Tiểu thụ kia hóa thành hình người, khuôn mặt kia vốn là rất xnah càng biến đến xanh hơn đối với Lăng Tiếu oán giận nói:

- Ngươi tiểu tử này, thiếu chút nữa để cho ta đem cái mạng già này đều nộp ở chỗ này rồi.

- Ha hả, Lục lão a, cũng không thể nói như vậy, ta xem ngươi mới vừa rồi chạy trốn rất nhanh, đến tuổi này của ngươi nên chạy nhiều một chút, bằng không thân thể biến chất rồi đến nhúc nhích cũng không được, lúc đó ngươi liền sẽ hối hận rồi.

Lăng Tiếu cười nói.

- Coi như là lão phu mắc nợ ngươi, hiện tại mau theo ta đi tìm bổn nguyên linh thảo.

Lục Ông không có công phu cùng Lăng Tiếu xé da hổ, lập tức đi vào chính

đề nói.

- Được, chuyện bản thiếu gia đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Lăng Tiếu đứng lên vỗ vỗ cái mông đáp ứng nói.

Lăng Tiếu cùng Lục Ông tiếp tục đi vào.

Đảo mắt Lăng Tiếu tiến vào nơi này đã là ngày thứ tám rồi.

Lăng Tiếu càng là xâm nhập, kỳ trân dị bảo nhìn thấy càng nhiều, thấy đến hắn hoa cả mắt rồi.

Đáng tiếc, Lục Ông không hề tiếp tục đem những linh thú đáng sợ kia dẫn dắt rời đi, hắn cũng không dám mạo hiểm chính mình đi cướp đoạt, trong lòng thật là đang hung hăng rỉ máu a!

Giờ khắc này, Lục Ông cuối cùng tìm được đồ lão muốn rồi.

Đó là một gốc thảo đằng không chút thu hút nào, xem ra giống như là khô héo rồi, không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Chẳng ai ngờ rằng một gốc khô đằng như vậy lại là linh thảo có chứa bổn nguyên.

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khô đằng kia, cuối cùng hắn rốt cuộc phân biệt ra được đây lại là thất giai cao cấp linh thảo Ngụy Khô thảo.

Cái gọi là Ngụy Khô thảo cùng tên của nó giống nhau, lớn lên giống như là một gốc cỏ khô, hơn nữa sẽ không phát ra bất kỳ linh khí ba động nào, người bình thường thấy cũng sẽ đem nó cho rằng là khô đằng bình thường mà thôi.

Kỳ thật, bên trong nó lại là ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, thuộc về một trong các loại linh thảo chí bảo Mộc thuộc tính.

Hắn không nghĩ tới Lục Ông lợi hại như thế, ngay cả một trong những loại linh thảo khó phân biệt nhất trên thế giới này cũng nhận ra được.

Loại linh thảo này phía trước có kèm theo một loại thất giai cao cấp linh thú Ngụy Thảo Xà.

- Rốt cuộc tìm được một gốc tốt rồi, chúng ta giống như lần trước phân công hợp tác, ta đem con rắn nhỏ kia dẫn dắt rời đi, ngươi giúp ta lấy Ngụy Khô thảo.

Trong con mắt của Lục Ông lóe lên vẻ hưng phấn nói.

- Không thành vấn đề!

Lăng Tiếu đồng dạng hưng phấn gật gật đầu nói.

Lục Ông nhìn bộ dạng hưng phấn kia của Lăng Tiếu nói:

- Ngươi không phải sau khi lấy được sẽ nuốt riêng đi?

- Ta lại thậm tệ giống như ngươi nói sao? Ngươi đã không tin ta vậy coi như xong!

Lăng Tiếu đảo cặp mắt trắng dã nói.

- Tốt, vậy chúng ta chuẩn bị bắt đầu!

Lục Ông gật đầu đáp.

Tiếp theo lão hóa thành một cây đại thụ, từng căn thanh đằng càng không ngừng lan tràn ra.

Thấy tình hình này, Lăng Tiếu lại nhớ tới tình hình lúc trước ở trong Mê Huyễn cốc, lúc ấy nhưng là thiếu chút nữa liền chết rồi.

Ở dưới hành động của Lục Ông, một con rắn không phải là rất lớn xuất hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 841 - Ngụy Khô Thảo, Ngụy Thảo Xà. (2)

Con rắn này bất quá dài hơn hai mét, thân thể cũng bất quá thô to như một cái cánh tay mà thôi, một thân nó tất cả đều là xanh biếc, chỉ có hai mắt chớp động lên quang mang thị huyết.

Nếu như nó một mực bất động, người nào cũng sẽ không phát hiện được sự hiện hữu của nó, màu sắc của nó quả thực cùng những cỏ dại kia không có gì khác biệt.

Lục Ông lợi dụng đại lượng thanh đằng đem Ngụy Thảo Xà kia buộc chặt lại, sau đó kéo nó hướng về một cái phương hướng khác nhanh chóng di động.

Ngụy Thảo Xà kia nếu là thất giai cao cấp linh thú, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị quản chế như vậy.

Chỉ thấy nó tê minh một tiếng, thân thể lại trong nháy mắt bành trướng lên, trực tiếp từ một con rắn nhỏ bằng một thô to như một cái cánh tay biến thành thân thể cường đại hai người ôm không hết, những thanh đằng trói buộc nó kia trong nháy mắt bị nó bứt đứt rồi.

Không chỉ có như thế, nó lại mở ra miệng máu hướng thân cây của Lục Ông cắn tới.

Lục Ông không chút suy nghĩ, vội vàng trốn chạy.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng Ngụy Thảo Xà kia sẽ lập tức truy kích qua, đáng tiếc hắn cùng Lục Ông đều sai lầm rồi, Ngụy Thảo Xà kia lại không mắc

mưu, ngược lại hướng Lăng Tiếu nhìn sang.

Lăng Tiếu vốn là nấp ở dưới một thân cây đại thụ, hắn vốn tưởng rằng có thể vạn vô nhất thất rồi.

Đáng tiếc, cảm nhận được ánh mắt âm lãnh kia của Ngụy Thảo Xà liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

- Mẹ kiếp, nó sẽ không phát hiện ta đi!

Lăng Tiếu nấp vào vỗ lồng ngực nói.

Giờ khắc này, hắn muốn lập tức chạy đi rồi!

Không sai, Ngụy Thảo Xà quả thật phát hiện ra Lăng Tiếu.

Xà linh thú cùng với linh thú khác có phương pháp phân biệt sự vật không giống nhau, nó không phải là dựa vào khí tức để biết được có sinh vật tồn tại, mà là dựa vào khí tức tán phát ra trên người sinh vật để phân biệt.

Mặc dù Lăng Tiếu thu liễm hơi thở, nhưng mà mấy ngày lên đường cùng chạy trốn liên tiếp sớm khiến cho trên người hắn tràn đầy mùi mồ hôi.

Khi hắn đia tới địa bàn của Ngụy Thảo Xà, Ngụy Thảo Xà liền đã nhận ra.

Chỉ là nó một mực không có để ý tới thôi.

Rất nhiều cao giai linh xà đều là rất cao ngạo, ở trong mắt nó thực lực của Lăng Tiếu rất yếu, tựa như là giun dế, căn bản không đáng giá để nó đi coi trọng.

Dĩ nhiên, nếu có sinh vật muốn đánh chủ ý linh thảo của nó, như vậy là ai

cũng sẽ không bỏ qua.

- Nhân loại đáng chết ra đi, bằng không ta liền ăn ngươi!

Ngụy Thảo Xà mở miệng nói.

Lăng Tiếu nghe được thanh âm này, hai chân đều mềm nhũn, trong lòng lo lắng nói:

- Thảm, thật bị phát hiện rồi, làm như thế nào cho phải a!

Lăng Tiếu biết hiện tại chạy trốn đã là không thể nào, chỉ có kiên trì mang theo khuôn mặt tươi cười từ phía sau thân cây đi ra, sau đó hướng Ngụy Thảo Xà chắp tay nói:

- A ha ha, Xà huynh ngươi mạnh khỏe a!

Nếu là người không biết tình huống còn tưởng rằng Lăng Tiếu cùng Ngụy Thảo Xà này là lão bằng hữu nhiều năm không gặp.

- Nhân loại ngươi lại không sợ ta?

Ngụy Thảo Xà rút nhỏ thân thể nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

- Ta làm sao lại sợ ngươi được, nhân loại cùng động... Cùng linh thú vốn là bằng hữu nha, mọi người gặp nhau cũng là một phen duyên phận đi.

Lăng Tiếu cười nói.

Hắn ngoài mặt thoạt nhìn rất trấn định, nhưng mà chỉ cần hơi chú ý một chút liền sẽ phát hiện hai chân hắn đang không ngừng phát run.

- Ha ha, nhân loại cùng linh thú trời sinh liền là địch nhân, ngươi lại nói thành là bằng hữu, ngươi làm như bản xà quân dễ bị lừa lắm sao?

Ngụy Thảo Xà cười lạnh nói.

- Ha ha, Xà huynh quả nhiên thông minh, xem ra ta muốn lừa gạt Xà huynh là không thể rồi, đã như vậy, ta đây liền cáo từ, quấy rầy chỗ của Xà huynh, xin hãy tha lỗi!

Sau khi Lăng Tiếu cười to mấy tiếng, từng bước từng bước mà lui về phía sau.

- Tê!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn chạy trốn, một đầu lưỡi dài hướng hắn phun đi ra.

Lăng Tiếu bị dọa đến nhảy tới một bên hét lớn:

- Xà huynh có việc gì thì từ từ nói, đừng động thủ a, đây cũng là sẽ ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn của Xà huynh a!

- Hừ, ngươi lưu lại làm nhân sủng cho ta đi, chỗ này của ta mấy ngàn năm không có một người nào dám đặt chân, ngươi coi như là người thứ nhất, ta sẽ không ăn ngươi.

Ngụy Thảo Xà hừ lạnh nói.

- Xà huynh cái này không thể được, ta với Kỳ Lân vương tử tộc các ngươi là bằng hữu, là hảo huynh đệ, ta hiện tại chính là đến tìm hắn, nếu như hắn biết ngươi đem ta chụp tới làm nhân sủng, ngươi nhưng là phiền toái.

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói.

Trong lòng hắn thầm hô:

- Lục Ông chết tiệt này còn không mau tới cứu người a!

- Ha ha, vương tử của tộc ta làm sao lại biết được nhân loại hèn mọn như ngươi, lại dám gạt ta, ta lập tức ăn ngươi!

Ngụy Thảo Xà khinh thường cười nói.

Thú tộc đối với huyết mạch tương đối coi trọng, vương tử của tộc bọn họ là thân phận tôn quý bậc nào, làm sao có thể nhận biết được tên nhân loại hèn mọn này được. Cho nên, nó hoàn toàn liền sẽ không tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu.

Đúng lúc này, Lục Ông tới cứu viện.

Chỉ thấy từng căn thanh đằng hóa thành giống như linh xà hướng Ngụy Thảo Xà bao vây đi qua.

- Xú thụ chết tiệt, là ngươi tự mình muốn chết, ta nhất định phải ăn hết tinh nguyên của ngươi.

Ngụy Thảo Xà cũng là bị chọc giận, thân thể lần nữa biến lớn lên.

Thân thể nó trở mình mấy cái lập tức đã đánh gãy những thanh đằng kia, tiếp theo nó từ trong miệng phun ra một vòng thanh sắc dịch thể nồng đạm hướng về phía Lục Ông.

Lần này Lục Ông không có thối lui, lão trong nháy mắt đem vô số lá cây kết thành phòng ngự chặn lại thanh sắc dịch thể kia.

Tư!

Thanh sắc dịch thể kia cư nhiên mang theo tính ăn mòn nồng đạm, trực tiếp đem lá cây kia xuyên thủng rồi.

Lục Ông quái khiếu một tiếng, vội vàng lần nữa lui lại.

Lăng Tiếu cũng ngay từ thời điểm Lục Ông công kích Ngụy Thảo Xà liền chạy rồi.

Đáng tiếc, Ngụy Thảo Xà tựa hồ là quyết tâm muốn bắt Lăng Tiếu trở về làm nhân sủng.

Nó bỏ qua truy kích Lục Ông, trong mấy cái quẫy đuôi liền đến phía trước Lăng Tiếu, cái đuôi của nó nhẹ nhàng quất ra.

Ba!

Thân thể của Lăng Tiếu tựa như là một cái diều bị đứt dây bay ra xa, nghịch huyết phun đầy đất.

- Ta xem ngươi còn trốn như thế nào!

Ngụy Thảo Xà đến phía trước Lăng Tiếu, lợi dụng thân thể đem hắn trói lại.

Lăng Tiếu toàn thân đều đau đớn muốn chết, một kích kia khiến hông của hắn cũng bị đánh nát rồi, hiện tại lại bị Ngụy Thảo Xà ghìm chặt, đã là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Mắt thấy sẽ bị con rắn này nuốt vào trong bụng, Lăng Tiếu liều chết phản kích rồi.

Si mị lam hỏa diễm trong nháy mắt từ thân thể của hắn đốt ra.

Tư tư!

Tê tê!

Thiên hỏa đốt ở trên thân rắn để cho Ngụy Thảo Xà đau nhức, bất đắc dĩ đem Lăng Tiếu nới lỏng ra.

Ngụy Thảo Xà làm sao ngờ tới nhân loại hèn mọn này gần chết còn có thể phản kích.

Nó càng không ngừng lăn lộn thân thể, ý đồ đem thiên hỏa trên người dập tắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 842 - Hóa Hình Linh Thú. (1)

Lục giai linh thú có thể phi hành, thất giai linh thú có thể miệng nói tiếng người, mà bát giai linh thú lại có thể hóa thành hình người.

Gia hỏa ở trước mắt này không phải là người, hắn là bát giai linh thú Địa Liệt Viêm Hổ.

Địa Liệt Viêm Hổ không để ý đến Ngụy Thảo Xà, mà là nhìn Lăng Tiếu sắp chết ở trên mặt đất lẩm bẩm nói:

- Nhân loại nhỏ yếu như thế làm sao có thể là bằng hữu của vương tử điện hạ được? Quả nhiên là quái sự!

Ngụy Thảo Xà đang bái ở trên mặt đất nghe nói như thế, thân thể càng không ngừng run rẩy lên:

- Đây.... Nhân loại này thật là bằng hữu của điện hạ?

Đúng lúc này trên người Lăng Tiếu dâng lên kim quang nồng đậm, một cỗ khí tức tôn quý tán phát ra.

- Cư... Cư nhiên là Long thần khí tức, khó trách có thể trở thành bằng hữu của vương tử điện hạ!

Trong con mắt của Địa Liệt Viêm Hổ lộ ra vẻ khiếp sợ nói.

Ngay cả Ngụy Thảo Xà ở một bên cũng là trở nên kinh ngạc.

Một kích mới vừa rồi của nó tuy là không có đem hết toàn lực, nhưng coi như là ngũ giai linh thú cũng muốn bị nện chết rồi, mà nhân loại này không chỉ không chết, thật giống như khí tức lại dần dần khôi phục, hơn nữa còn có sẵn khí tức của Long tộc, điều này làm cho nó hơi sợ.

Nếu nhân gia thật là bằng hữu nhân loại của vương tử điện hạ, vậy thì thảm rồi.

Cổ Hoàng thần công thuộc về Thần giai công pháp, Lăng Tiếu hấp thu long tộc huyết mạch của Cửu Đầu Long Xà, đã đem công pháp lập lại trật tự rồi, uy lực của nó cũng là so với nguyên lai thì rõ ràng tăng lên gấp mấy lần.

Huống chi trải qua hơn một năm dốc lòng tu luyện, đệ tứ biến của Cổ Hoàng thần công đã đạt tới cảnh giới trung giai, năng lực chữa trị cũng được gia tăng rất lớn.

Lăng Tiếu cũng là thật lâu không có chịu qua thương thế nặng như vậy.

Hôm nay vừa lúc phát huy ra thần hiệu chữa thương của Cổ Hoàng thần công.

Lăng Tiếu hiện tại hoàn toàn là ở trong vô thức.

Trừ Cổ Hoàng thần công ra, Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng lặng lẽ vận hành, hơn nữa tốc độ chữa thương cũng không coi là quá chậm.

Hai đại thần công hai bút cùng vẽ, Lăng Tiếu muốn không khôi phục cũng khó.

Dần dần Lăng Tiếu khôi phục xong tri giác, hắn không chút suy nghĩ lập tức toàn lực đem Cổ Hoàng thần công thôi phát đến tốc độ chữa thương nhanh nhất.

Một lúc lâu sau, Lăng Tiếu rốt cục có thể ngồi dậy.

Nhìn một gã hán tử giống như thiết tháp ở trước mắt cùng với Ngụy Thảo Xà thu nhỏ lại, Lăng Tiếu đã cảm thấy một trận uy hiếp cường đại tập kích lên não.

Hắn nhìn một cái liền nhìn ra nam tử giống như thiết tháp kia tuyệt đối không phải là nhân loại, hẳn là linh thú đã hóa hình.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cũng có một loại vọng động muốn lập tức ngất đi.

- Ai, sớm biết liền không mạo hiểm như vậy rồi!

Lăng Tiếu ở trong lòng hối hận mà thầm nghĩ.

Hắn cho là bằng vào năng lực của mình muốn đi vào chỗ sâu không phải là việc gì khó, nhưng hiện tại hắn mới phát hiện mình sai lầm rồi.

Cao giai linh thú nơi này so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn kinh khủng hơn nhiều.

Để cho hắn buồn bực chi hs là Lục Ông lão nhân kia lại sợ chết như vậy, ngay cả hắn cũng vứt đi không để ý một mình chạy ra.

- Nhân loại, ngươi không có chuyện gì đi?

Địa Liệt Viêm Hổ mang theo thanh âm vang dội hỏi.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút đáp:

- Tạm thời không chết được!

Hắn không rõ người này rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ người này cũng muốn để cho hắn làm nhân sủng?

Nghĩ tới đây, lông tơ của hắn đều dựng lên.

Người này rõ ràng là đực, mà hắn cũng là nam nhân, vừa nghĩ tới hai thằng đực ở chung một chỗ, để cho Lăng Tiếu có vọng động muốn ói.

- Không có chuyện gì là tốt rồi, ta dẫn ngươi đi gặp vương tử điện hạ.

Địa Liệt Viêm Hổ nói.

- Vương tử điện hạ? Ha ha, ta đã nói gia hỏa này sẽ không quên người đại ca như ta mà.

Lăng Tiếu cao hứng nhảy lên nói.

- Ai nha!

Lăng Tiếu mới vừa nhảy dựng lên, khẽ động đến thương thế trên người không nhịn được kinh hô lên.

Mắt thấy Lăng Tiếu liền muốn ngã trên mặt đất, Ngụy Thảo Xà trong nháy mắt chạy đến phía sau Lăng Tiếu làm đệm thịt cho hắn.

Lăng Tiếu cảm giác mình ngã trên thân rắn, lập tức liền nhảy lên cảnh giác nói:

- Xà huynh, chẳng lẽ ngươi còn muốn ăn ta?

Ngụy Thảo Xà vội vàng nói:

- Đây... Đây đều là hiểu lầm, ta không biết ngươi là bằng hữu của vương tử diện hạ a!

Thật nếu vương tử điện hạ biết nó khi dễ bằng hữu của hắn, chỉ sợ nó sẽ mất mạng.

- Ách... Xà huynh, lời này của ngươi liền không đúng, mới vừa rồi ta thật giống như đã nói với ngươi ta là bằng hữu của vương tử điện hạ đi?

Lăng Tiếu chần chờ một chút nói.

Lăng Tiếu sẽ không biết luống cuống, Ngụy Thảo Xà đều nhanh muốn khóc rồi, nó làm sao sẽ nghĩ tới vương tử điện hạ cao quý sẽ cùng một nhân loại hèn mọn làm bằng hữu a!

- Khách nhân tôn quý, là ta không đúng, ta nghĩ là ngươi đang lừa gạt a!

Ngụy Thảo Xà giải thích nói.

Song, Địa Liệt Viêm hổ hừ lạnh một tiếng, tiến lên hai bước liền bắt được cái đuôi rắn hét lớn:

- Dám bất kính với bằng hữu của vương tử điện hạ, ngươi thật to gan.

Dứt lời, hắn đem Ngụy Thảo Xà hướng xuống đất liền ném đi một chút.

Bang bang!

Ngụy Thảo Xà bị Địa Liệt Viêm Hổ không ngừng hướng xuống đất vung đập, phát ra từng đợt tiếng chấn động mãnh liệt, mặt đất cũng bị đập thành vài vết rách, có thể thấy được Địa Liệt Viêm Hổ là muốn đem Ngụy Thảo Xà giết chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 843 - Hóa Hình Linh Thú. (2)

Lăng Tiếu có chút không đành lòng nói:

- Được rồi được rồi, cái gọi là người không biết không có tội, thả nó đi.

Nhân loại cùng linh thú trời sinh là tử địch, Lăng Tiếu mạo muội đi tới địa bàn của nhân gia, lại muốn hái Ngụy Khô thảo của nhân gia, nhân gia nhất định sẽ có chỗ tỏ vẻ.

Địa Liệt Viêm Hổ hừ lạnh một tiếng, song thủ nặng nề đạp một cái, cả thân thể của Ngụy Thảo Xà bị nện vào bên trong lòng đất.

Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ:

- Con rắn kia có thể hay không cứ như vậy chết đi?

Song ý nghĩ của hắn vừa mới dâng lên, liền thấy một cái đầu rắn nhô ra.

Nơi miệng rắn lưu lại máu tươi, bộ dạng lộ ra vẻ hữu khí vô lực, xem ra mới vừa rồi bị thương không nhẹ.

Đây cũng là thất giai cao cấp linh thú a, bị đánh đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nếu như một cái linh thú như vậy xuất thế, chỉ sợ trong Tây Bắc cùng Nam vực rộng lớn đều muốn gặp phải tai nạn.

Lăng Tiếu bây giờ là thật sâu cảm giác được thực lực của mình thật còn kém

xa lắm a!

- Đi thôi, khách nhân tôn quý!

Địa Liệt Viêm Hổ không để ý tới Ngụy Thảo Xà hướng về phía Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật đầu, liền muốn đi theo Địa Liệt Viêm Hổ rời đi.

Song đúng lúc này Ngụy Thảo Xà mở miệng nói:

- Khách nhân tôn quý đợi một chút...!

- Còn có việc?

Lăng Tiếu xoay đầu lại nhìn Ngụy Thảo Xà đáng thương kia nói.

Địa Liệt Viêm Hổ trừng mắt nhìn Ngụy Thảo Xà một cái nói:

- Còn bị đánh chưa đủ? Có phải hay không muốn ta ăn ngươi mới cam tâm?

- Không... Không phải như vậy Viêm Hổ đại nhân, ta là có mấy thứ muốn tặng cho khách nhân tôn quý.

Ngụy Thảo Xà vội vàng giải thích nói.

Sau đó thân thể nó khẽ lắc lư, đem Ngụy Khô thảo ở không xa kia kéo đi qua.

- Điểm vật nhỏ này liền đưa cho khách nhân tôn quý đi, mong rằng đối với ngươi có chút chút công dụng.

Ngụy Thảo Xà rất là cung kính nói.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, nói tiếp:

- Cái này làm sao mà không biết xấu hổ được.

Hắn trên miệng nói không có ý tứ, trên thực tế tay của hắn đã khẩn cấp đưa ra ngoài đem Ngụy khô thảo nhận lấy.

Ngụy Khô thảo nhưng là đồ tốt, đối với võ giả Mộc thuộc tính mà nói chính là linh thảo chí bảo, Lăng Tiếu hắn không muốn đó mới là lạ.

Ở dưới sự cũng tiễn của Ngụy Thảo Xà, Lăng Tiếu cùng Địa Liệt Viêm Hổ hướng chỗ sâu nhất của sơn mạch tiến đến.

Vốn là Địa Liệt Viêm Hổ yêu cầu cùng Lăng Tiếu phi hành đi đường, nhưng mà Lăng Tiếu lại là cự tuyệt.

Hắn lấy nguyên nhân chính mình bị thương, không nên phi hành, lựa chọn đi bộ.

Địa Liệt Viêm Hổ còn nói nó có thể cõng Lăng Tiếu trên lưng để đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu lần nữa cự tuyệt, hắn nói mình không có thói quen cưỡi ở trên lưng người khác.

Đại Liệt Viêm Hổ thấy Lăng Tiếu kiên trì như vậy liền không nói gì thêm nữa rồi.

Ai cũng không biết rõ, Lăng Tiếu nhưng là ở trong bóng tối đang bật cười a!

Có Địa Liệt Viêm Hổ hộ giá hộ tống, hắn có thể ở chỗ này hảo hảo cướp

đoạt một phen.

Lăng Tiếu một khi phát hiện có cao giai linh thảo, không chút do dự đi tới nói:

- Loại cỏ dại này lưu ở thiên nhiên chính là nhiễm đục hoàn cảnh, làm một sứ giả yêu bảo vệ hoàn cảnh, yêu thích chủ nghĩa hòa bình, ta có nghĩa vụ đem bọn chúng tiêu diệt hết.

Lăng Tiếu nói xong đại nghĩa lẫm nhiên, đem từng gốc cao giai linh thảo toàn bộ thu vào.

Những linh thú canh giữ kia căn bản không dám có bất kỳ nghị động gì, ai kêu ở bên cạnh hắn có Địa Liệt Viêm Hổ tồn tại chứ.

Lăng Tiếu một ngày đi xuống thương tích trên người sớm đã tốt lên bảy tám phần, đồng thời cũng gặt hái được một đống lớn ngũ, lục giai linh thảo, mà thất giai linh thảo cũng thu được vài gốc, mỗi một gốc quả thực là giá trị liên thành a!

Hết thảy cái này Địa Liệt Viêm Hổ đều nhìn ở trong mắt, chẳng qua là hắn căn bản không thèm để ý.

Nếu là bằng hữu của vương tử điện hạ, vậy hắn chính là bằng hữu của thú tộc bọn họ, đối đã với bằng hữu tự nhiên sẽ không keo kiệt những linh thảo này rồi.

Sau khi thu hết một ngày, Lăng Tiếu cũng không tiếp tục làm lỡ nữa, liền cùng Địa Liệt Viêm Hổ nói thương thế của mình tốt lên rồi có thể phi hành lên đường.

Sau đó, Lăng Tiếu triệu hồi ra lam sắc Giao Long.

Lam sắc Giao Long khi đối mặt với Địa Liệt Viêm Hổ cũng không dám thở mạnh một tiếng, nhưng mà lại không có đem đỉnh đầu cao ngạo hạ thấp xuống, bởi vì trong có thể nó lưu giữ Long tộc huyết mạch cao quý.

Trong quá trình phi hành, Lăng Tiếu không nhịn được hỏi:

- Hổ huynh, vương tử điện hạ các ngươi làm sao không tự mình tớ đón tiếp ta?

Lấy tình nghĩa của hắn cùng bại gia tử, bại gia tử biết hắn tới nhất định sẽ tự mình đi đến, chẳng lẽ bại gia tử thay đổi rồi?

Địa Liệt Viêm Hổ đáp:

- Ta không biết, ta chỉ là phụng mệnh tới đón ngươi mà thôi.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, trong lòng cũng là rất nghi hoặc.

Sau khi hai người nhanh chóng phi hành một ngày, đi tới một mảnh rừng rậm đỏ bừng.

Phiến rừng rậm này tràn đầy Hỏa thuộc tính nồng đậm, không khí nồng độ cao kia coi như là Địa Hoàng giai ở chỗ này đều muốn bị chưng lên rồi, chỉ sợ là Thiên Tôn cũng không dám dễ dàng đến gần đi.

Lam sắc Giao Long phát ra trận trận tiếng kêu không thoải mái.

Lăng Tiếu chỉ có thể đem nó thu vào, toàn thân nổi lên thiên hỏa đem hỏa diễm nhiệt khí ở bên ngoài kia ngăn cách ra.

Song lúc này Si mị lam hỏa châu ở trong thức hải của hắn lại xuất hiện dấu hiệu muốn rời đi khỏi thức hải.

- Lại muốn ăn vụng, ngoan ngoãn ở lại đó cho ta, bằng không phế ngươi đi.

Lăng Tiếu hướng về phía Si mị lam hỏa chây phát ra mệnh lệnh.

Si mị lam hỏa chây có vọng động mãnh liệt như vậy, Lăng Tiếu có thể khẳng định bên trong sẽ có hỏa diễm chí dương, nếu không Si mị lam hỏa châu sẽ không hưng phấn như vậy.

- Tốt lắm, khách nhân tôn quý, ta liền đem ngươi tới nơi này, ngươi vào đi thôi!

Địa Liệt Viêm Hổ hướng về phía Lăng Tiếu nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía phiến rừng rậm hỏa sắc ở trước mắt này tràn đầy vẻ cung kính.

- Viêm Hổ ngươi cùng hắn đều vào đi!

Một đạo thanh âm phiêu miểu từ trong rừng rậm du đãng truyền ra ngoài.

Nghe được thanh âm kia, thân thể của Địa Liệt Viêm Hổ nhẹ run lên một cái, trên mặt khó nén được thần sắc kích động.

Nơi này là thần thánh chi địa thần bí nhất của thú tộc bọn họ, là chỗ ở của thú hoàng cùng với một đám thành viên hoàng tộc của bọn họ, linh thú bình thường căn bản không có tư cách đi vào.

Hôm nay nghe đến được triệu hoán đi vào, hắn có thể không kích động sao?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Địa Liệt Viêm Hổ nhìn về phía Lăng Tiếu lại có bất đồng rất lớn rồi.

Hai người hạ xuống, Địa Liệt Viêm Hổ mang theo Lăng Tiếu hướng trong rừng rậm đi vào.

Cảm giác đối mặt với nơi này, Lăng Tiếu liền cảm thấy cùng tình huống ở Diễm Hỏa cốc trước đây không sai biệt lắm.

Chỉ là nơi này nếu so với tình huống của Diễm Hỏa cốc càng thêm kinh khủng ác liệt nhiều lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 844 - Địa Bàn Của Kỳ Lân. (1)

Chung quanh nơi này đều bốc lên hỏa diễm nồng đậm, nhưng hỏa diễm này so ra kém hung mãnh như địa giai hỏa, tuy nhiên nó so với hỏa diễm bình thường thì muốn đáng sợ hơn nhiều lắm.

Nếu là Luyện dược sư bình thường có thể đem một ít hỏa chủng của nơi này thu lấy, cũng đầy đủ cho bọn họ dùng một đời rồi.

May là Lăng Tiếu có thiên hỏa hộ thân, bằng không hắn làm sao chịu đựng được không khí có nhiệt độ cao như vậy.

Nhìn từng gốc linh thụ Hỏa thuộc tính linh thảo ở chung quanh, Lăng Tiếu tặc lưỡi không thôi.

Đây đều là thứ tốt ngũ, lục giai trở lên, càng có không ít đã đạt tới thất giai rồi.

- Phần Liên Hoa!

Lăng Tiếu vô ý lướt thấy một gốc hỏa sắc linh hoa.

Linh hoa này rất đặc biệt, chỉ thấy cánh hoa của nó giống như là hỏa diễm đang lay động, rất sống động, làm cho người ta nhìn một cái cũng sẽ bị hấp dẫn thật sâu.

Ngay cả Địa Liệt Viêm Hổ ở một bên cũng bị gốc linh hoa kia hấp dẫn lại, vẻ khát vọng nồng đậm ở trong mắt căn bản không thể che giấu được.

Đây lại là bát giai linh hoa Hỏa thuộc tính a!

Loại linh hoa cấp bậc này đã được coi là thế gian hiếm thấy rồi, đối với bất kỳ người cùng linh thú Hỏa thuộc tính àm nói đều là tràn đầy chí mạng.

Lăng Tiếu kiềm chế vọng động đi theo Địa Liệt Viêm Hổ xuyên qua mấy tòa sơn phong, đi tới một chỗ bằng phẳng.

- Chẳng lẽ ở chỗ này?

Lăng Tiếu nhìn chung quanh cũng không có phát hiện ra chỗ này có cái gì đặc biệt.

Nhưng mà khi hắn cùng Địa Liệt Viêm Hổ bước vào trung ương chỗ này liền nở rộ ra một vòng quang hoa.

Thời điểm đợi cho Lăng Tiếu kịp phản ứng, hắn phát hiện mình đã đến một phiến thiên địa khác.

Thiên địa này để cho Lăng Tiếu ngây ngốc ngay tại chỗ.

Nơi này tuyệt đối là thế ngoại đào nguyên xinh đẹp nhất mà hắn gặp qua từ khi chào đời đến nay.

Linh sơn phiêu miểu, từng tòa thoạt nhìn tuấn tú thẳng đứng, thụ mộc xanh mơn mởn ở trogn gió nhẹ nhàng mà đong đưa, tựa như là đang gật đầu đón khách, tất cả linh đều ở trên không trung vui vẻ đùa giỡn, một bộ hưu nhàn tự đắc không tranh quyền thế, thác nước đổ xuống kia phát ra từng đạo thanh âm hoan khoái trùng kích, khê thủy chảy liên miên kia mang đến động lực cùng nguồn suối nói không hết, ở hai bên khê thủy linh thảo linh hoa khắp nơi tản ra từng đợt mùi vị để cho người ta mới lạ, làm cho người ta kìm không được hít sâu một phen.

Từng gian nhà tranh ở không xa thoạt nhìn rất là đơn sơ, tuy nhiên lại làm cho người ta có một loại nhập vào mỹ cảm tự nhiên cùng nhàn tĩnh của phiến thiên địa này.

Lăng Tiếu đầu có chút không nghĩ được rồi.

- Nơi này chính là địa bàn của thần thú Kỳ Lân?

Lăng Tiếu ở trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

- Hoan nghênh khách quý quang lâm hàn xá.

Một gã lão giả hiền lành giống như nhà bên chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trước người Lăng Tiếu cùng Địa Liệt Viêm Hổ cười mỉm nói.

Thân thể của Địa Liệt Viêm hổ run run một chút, lập tức hướng lão nhân kia quỳ xuống cung kính kêu to nói:

- Ra mắt Hỏa Sát trưởng lão!

- Hỏa Xoa trưởng lão!

Lăng Tiếu ở trong lòng thiếu chút nữa muốn bật cười, lão nhân này lại có tên gọi như vậy, quả nhiên là có cá tính a!

Bất quá hắn vẫn là nhịn xuống đối với lão giả kia hành lễ nói:

- Ra mắt lão nhân gia!

- Ha hả, không tệ không tệ, mấy năm không thấy, thực lực của ngươi cũng là tăng lên được nhanh a!

Lão giả cười a a đối với Lăng Tiếu tán dương nói.

- Lão nhân gia ngươi gặp qua ta?

Lăng Tiếu chút chút sờ không được nói.

Hắn nhưng là đối với lão nhân này không có bất kỳ ấn tượng gì.

- Đây không trọng yếu, quan trọng là ngươi có thể đi tới nơi này là được rồi.

Lão giả bán ra một cái hấp dẫn nói, tiếp theo lão làm một cái động tác dẫn dắt nói:

- Đi thôi, đến hàn xá kia của ta ngồi một chút.

Lăng Tiếu gật đầu, chỉ có thể theo lão giả đi tới, mà Địa Liệt Viêm Hổ lại là đi phía sau hơn bọn họ, ở phía sau cung kính theo sát.

Nhà tranh dùng thanh trúc ngàn năm xây dựng mà thành lộ ra vẻ rất là thanh u, bài biện đơn giản lộ ra vẻ rất là nhã khí.

Nhìn nước trà cùng thủy quả bình thường bày ở trên mặt bàn, Lăng Tiếu có một loại vọng động muốn khóc.

Hắn làm sao cảm giác cảm thấy trở lại nhà bình dân.

Nơi này không phải là địa bàn của thú hoàng sao? Hẳn ở trước mắt hắn phải là quỳnh dịch cùng cao giai linh quả mới đúng a, thế nào lại là loại mặt hàng bình thường này được.

Lão giả rót cho Lăng Tiếu một chén trà nói:

- Mời uống trà!

Lăng Tiếu cũng không có khách khí, bưng chén trà lên liền đem trà uống vào. Dù sao hắn bây giờ là trong tình huống mù mịt không rõ, vậy thì thuận theo tự nhiên đi!

Sau khi nước trà chảy vào tạng phủ của hắn, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một loại cảm giác thư sướng đánh tới, cảm giác khẩn trương cùng mệt mỏi của toàn thân lập tức biến mất không thấy.

Hắn không nhịn được thở nhẹ nói:

- Thật là trà ngon!

Lão giả hài lòng vuốt chòm râu cười mỉm nói:

- Thích là tốt rồi!

Lăng Tiếu không nhịn được chính mình lại rót một chén, nhưng mà lúc uống vào lại không có loại cảm giác lúc trước rồi.

- Thanh Tâm trà mỗi ngày uống một chén là được rồi, uống nhiều cũng là vô ích!

Lão giả cười nói.

Lăng Tiếu cười xấu hổ đem chén trà để xuống, tiếp theo hắn mở miệng vào vấn đề chính nói:

- Ta là tới tìm Tử Tử, không biết ta có thể gặp hắn hay không?

- Tử Tử danh tự này không tệ, ta nhớ được trước kia ngươi gọi nó là Bại gia

tử đi?

Lão giả nói.

Lăng Tiếu liên tục cười khan nói:

- Đây chỉ là nói giỡn... Chỉ là nói giỡn!

Nói đùa, hắn nếu gọi như vậy ở trước mặt trưởng bối của bại gia tử, hắn không chết cũng phải lột một tầng da a!

Bất quá hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ lão giả này thật giống như đối với chuyện của hắn không chỗ nào là không biết.

- Ta cảm thấy ngươi gọi cái danh tự này là đúng a, tiểu gia hỏa kia quả thật chính là một cái bại gia tử.

Lão giả ngoài dự tính hồi đáp.

Lăng Tiếu có chút ngây ngẩn cả người, bất quá lại không nói tiếp.

- Trước khi ngươi gặp hắn ta có chút lời muốn nói với ngươi.

Thần sắc của lão giả trở nên nghiêm túc lên nói.

- Ngày nói!

Lăng Tiếu đáp.

- Kỳ Lân thần tộc ta ở lúc thiên địa mới sơ khai liền đã tồn tại, chúng ta từng hùng bá một phương cũng với những thần tộc khác tạo thành thế đỉnh chín

chân vững chắc, sau lại theo các loại dị tộc cường hãn quật khởi, địa vị của chính đại thần tộc chúng ta nhận lấy khiêu khích nghiêm trọng, thiên hạ bắt đầu lâm vào phân tranh, lúc ấy tổ tiên của nhân loại các ngươi còn rất nhỏ yếu, cũng không bị các đại thần tộc chúng ta để vào trong mắt, nhưng sau đó nhân loại các ngươi dần dần lớn mạnh, mà thần tộc chúng ta lại bởi vì hàng năm phân tranh trở nên từ từ suy sụp, thế cho nên huyết mạch các tộc trở nên điêu linh, suýt chút nữa chặt đứt truyền thừa.

Lão giả sâu kín nói, lão dừng lại một chút, uống một ngụm trà lại nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 845 - Địa Bàn Của Kỳ Lân. (2)

- Các đại thần tộc vì vậy mà liên tục thoái ẩn hậu thế nghỉ ngơi lấy lại sức, tranh thủ sớm ngày khôi phục phồn thịnh, nhưng mà năng lực phồn thịnh của Kỳ Lân thần tộc ta quá kém, cho nên trải qua vài chục vạn năm tu dưỡng sinh sản cùng với những thần tộc khác so sánh thì lại kém hơn rất nhiều.

Thời điểm lão giả nói những lời này, vẻ mặt ít nhiều có chút thất lạc.

Lăng Tiếu rất là không hiểu, hắn thật sự không biết lão giả nói những lời này với hắn là có ích lợi gì.

- Vì để cho tộc ta lần nữa cường đại lên, chúng ta đêm hết hi vọng ký thác lên trên người của Tử Tử, hắn chính là Hoàng giả tương lai chấn hưng tộc ta.

Lão giả cường điệu nói.

- Ân, ta tin tưởng Tử Tử có năng lực như thế!

Lăng Tiếu gật đầu đáp, hắn đang nhớ lại chiến đấu ban đầu của bại gia tử cùng Âm Phong thú, tính cách bền bỉ kia của bại gia tử đến nay vẫn còn rõ mồn một ở trong đầu hắn.

- Nói tuy là như thế, nhưng mà dựa hết vào chính hắn còn không được.

Lão giả chuyển hướng nói.

- Vậy lão nhân gia ngài có đối sách gì?

Lăng Tiếu theo lời nói của lão giả kia hỏi tiếp.

Lão giả nói:

- Kỳ Lân nhất tộc ta tổng cộng có ngũ đại phân tộc, theo thứ tự là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ tộc, ngũ tộc chúng ta ngay từ trước lúc thoái ẩn đã có nội loạn, thế cho nên ngũ tộc rất sớm liền đã chia lìa rồi, nếu như ngũ tộc chúng ta một lần nữa chỉnh hợp ở chung một chỗ mà nói, Kỳ Lân nhất tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không thua kém so với những thần tộc khác.

- Ngài là muốn cho Tử Tử làm hoàng giả của ngũ tộc?

Lăng Tiếu nghe lời nói của lão giả lập tức hiểu được ý tứ của lão.

Lão giả rất là hài lòng cười nói:

- Cùng nhân loại các ngưi nói chuyện chính là bớt việc, không sai, chính là đạo lý này.

- Tử Tử, trách nhiệm không nhẹ a! Ta đây hiện tại có thể gặp hắn sao?

Lăng Tiếu thán một tiếng hỏi.

- Dĩ nhiên, bất quá ở trước lúc gặp hắn ngươi phải đáp ứng ta một chuyện.

Lão giả nói.

- Ngài nói một chút xem, chỉ cần ta có thể làm được tuyệt sẽ không từ chối.

Lăng Tiếu đáp.

- Sảng khoái, ta biết ngươi cùng Tử Tử có tình cảm không tầm thường, lần này ta cho phép Tử Tử đi ra ngoài, nhưng là ngươi phải giúp Tử Tử hoàn thành đại nghiệp nhất thống Kỳ Lân nhất tộc ta.

Lão giả vỗ chân nói.

Nghe lời này, sắc mặt của Lăng Tiếu liền xanh lên rồi.

Kỳ Lân nhất tộc đều là thần thú, lực chiến đấu của mỗi một đầu Kỳ Lân đều là phi phàm, hắn làm sao có tư cách cùng nhân gia nội đấu.

Bất quá, vì hảo huynh đệ của mình, cũng chỉ có thể kiên trì nói:

- Vãn bối thực lực thấp kém, sợ rằng có lòng mà lực chưa đủ a!

- Cái này ngươi không cần lo lắng, nếu là người mà vương tử của tộc ta chọn trúng, vậy ngươi liền có tư cách đi làm chuyện này.

Lão giả rất là bác định nói.

- Chuyện này ta có thể đáp ứng ngài, nhưng mà ta lại không chịu bảo đảm nhất định có thể làm được, dến lúc đó lão nhân gia ngài cũng đừng trách tội lên đầu ta là được.

Lăng Tiếu đem lời cảnh cáo nói trước.

- Dĩ nhiên, nếu như ngươi có thể giúp Tử Tử làm được chuyện này, sau này ngươi chính là bằng hữu của Kỳ Lân nhất tộc chúng ta, Kỳ Lân nhất tộc chúng ta cũng sẽ đứng ở bên phía ngươi.

Lão giả cam kết.

Nghe lời này, Lăng Tiếu liền phấn chấn rồi.

Nếu có thể nhận được trợ lực của Kỳ Lân nhất tộc, vậy tung hoành thiên hạ hoàn toàn không phải là vấn đề rồi.

Nghĩ đến đây, tâm của Lăng Tiếu liền bay lên.

- Tốt lắm, ta hiện tại dẫn ngươi đi gặp Tử Tử, tin tưởng hắn biết ngươi đã đến rồi nhất định sẽ rất cao hứng.

Lão giả nói.

Lăng Tiếu gật đầu, theo lão giả đi ra ngoài.

Sau khi Lăng Tiếu đia ra khỏi nhà tranh, bị lão giả nắm được tay.

Thời điểm hắn còn chưa hiểu lão giả muốn làm gì đã đến một chỗ địa vực khác.

Ngắm nhìn từng phiến hỏa hải thật sâu ở trước mắt, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy giống như đi tới mười tám tầng luyện ngục.

Nơi này quả thực chính là cảnh tượng mạt thế đã đến, nơi này tràn đầy hỏa nham tương, nhiệt độ cao đến dọa ngươi.

Dục vọng muốn lao ra của Si mị lam hỏa diễm ở trong thức hải của Lăng Tiếu càng ngày càng mạnh rồi.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác được hỏa diễm ở nơi này lại muốn so với Địa giai Hạt U hỏa mà hắn từng được chứng kiến còn phải kinh khủng hơn.

Biển lửa lượn lờ, linh khí Hỏa thuộc tính ngất trời.

Ở trong phiến biển lửa này có một tòa cung điện. Cung điện này bàng bạc, khí thế huy hoàng, đồng thời lại không mất dấu vết cổ xưa do năm tháng hao mòn tang thương, khiến cho người ta có một loại cảm giác thần bí bao la vạn tượng.

- Nơi này là truyền thừa chi địa của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc chúng ta tu luyện.

Lão giả nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu nhìn cung điện kia, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

Hắn thật sự không nghĩ tới Kỳ Lân nhất tộc lại có thể kiến tạo loại hành công này.

Hắn đứng ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được cảm giác bị áp bách cường đại kia, hắn có thể cảm ứng được bốn phía của cung điện này bố trí trận pháp cấm chế vô cùng cường đại, nếu như mạo muội tới gần, chỉ sợ lập tức sẽ bị oanh thành cặn bã.

Mặt khác, Si mị lam hỏa châu mặc dù bị hắn áp chế không thể bay ra ngoài, nhưng mà từng đợt linh khí Hỏa thuộc tính nồng đậm không ngừng phong dũng lao qua.

Trong lúc nhất thời, lấy hắn làm trung tâm không ngừng có hỏa diễm bổ nhào đốt đến.

Lam diễm trên người hắn tự động xông ra đem những hỏa diễm kia cắn nuốt lấy.

Sau một lúc lâu, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy có đại lượng linh khí Hỏa thuộc tính tiến vào trong thức hải của hắn, có chút ít linh khí Hỏa thuộc tính tiến vào vòng xoáy đan điền của hắn, cường đại năng lượng tự thân.

Lăng Tiếu cơ hồ muốn vui vẻ mà cuồng tiếu lên, hắn nhận thấy được nếu như mình ở chỗ này tu luyện, chỉ sợ rất nhanh có thể có đột phá mới rồi.

Lão giả kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, sau đó hướng về phía trước nhẹ nhàng phất phất tay, hỏa diễm của hỏa hải kia lập tức tách sang hai bên.

- Đi thôi!

Lão giả nhìn Lăng Tiếu đang hấp thu năng lượng Hỏa thuộc tính nói.

Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần, theo sát lão giả đi vào.

Trong cung điện có một cái pho tượng Hỏa Kỳ Lân cao mấy chục thước, đầu Hỏa Kỳ Lân ngửa mặt lên trời trường khiếu, uy phong lẫm liệt, khí khái của thần thú vừa nhìn không thể nghi ngờ.

Lăng Tiếu cùng ánh mắt của pho tượng liếc nhau một cái, hắn chỉ cảm thấy cả người run lên, phảng phất nhìn thấy một đầu thượng cổ thần thú hướng hắn nghênh diện đánh tới, nó mở ra cái miệng hướng đầu lâu của hắn liền cắn xuống.

Hắn chỉ cảm thấy hai chân giống như bị rót chì, căn bản không cách nào bắn ra được, chỉ có thể mặc cho nó sính uy.

Hắn ở trước mặt nó cơ hồ biến thành cực kỳ nhỏ bé không chịu nổi một kích.

Một thân thực lực của mình căn bản không có đất dụng võ chút nào.

- Lão đại là ngươi sao?

Một đạo thanh âm thiếu niên thanh thúy vang lên ở bên tau Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 846 - Gặp Lại Bại Gia Tử

Lăng Tiếu đánh rùng mình một cái, ảo ảnh trong đầu toàn bộ biến mất, sau lưng của hắn cũng là toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Thiếu niên này thoạt nhìn 17, 18 tuổi, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kiên nghị bướng bỉnh, một bộ tóc giống như là hỏa diễm, một thân da thịt màu cổ đồng tràn đầy năng lượng vô hạn.

- Ngươi... Ngươi là Bại gia tử?

Lăng Tiếu nhìn thiếu niên thân thiết ở trước mắt này hết sức nghi ngờ hỏi.

- Là ta, lão đạo sao ngươi lại tới đây?

Thiếu niên hóa ra vẻ mừng rỡ, hướng Lăng Tiếu liền bổ nhào tới.

Hai người nặng nề ôm lại với nhau.

- Hảo tiểu tử, hiện tại so với ca còn khốc hơn.

Lăng Tiếu đẩy Bại gia tử ra, ở trên ngực hắn đánh một quyền cười nói.

Tuy nói hiện tại Bại gia tử biến thành nhân dạng, nhưng mà Lăng Tiếu như cũ có thể cảm nhận được cảm giác thân thiết quen thuộc kia.

- Lão đại nói đùa, ta không quá quen với cái bộ dáng này.

Bại gia tử xấu hổ gãi gãi đầu nói.

- Tốt lắm, các ngươi muốn ôn chuyện cũng phải rời đi nơi này rồi lại nói.

Lão giả ở một bên nói.

- Ra mắt Tam gia gia!

Bại gia tử mới nhớ tới lão giả ở bên cạnh hành lễ thăm hỏi nói.

- Hảo hảo, nhìn thực lực ngươi bây giờ tiến rất xa, Đại gia gia cùng Nhị gia gia của ngươi nhất định sẽ rất cao hứng.

Lão giả vuốt vuốt chòm râu nói, tiếp theo lão còn nói:

- Hôm nay lão đại ngươi tới, cũng là nên cho ngươi đi ra ngoài xông xáo một phen.

- Ta... Ta thật có thể rời đi sao?

Bại gia tử mừng rỡ nói.

Nhìn bộ dáng này tựa hồ rất không muốn sống ở chỗ này.

- Dĩ nhiên, truyền thừa của lão tổ ngươi đã đạt được, kỳ thật sớm nên cho ngươi đi ra ngoài, chỉ là bên ngoài lòng người hiểm ác nên ta sợ ngươi thiệt thòi, hiện tại có lão đại của ngươi chiếu cố ngươi, ta và mấy vị gia gia của ngươi đều là yên tâm.

Lão giả đáp.

- Ha ha, ta rốt cục có thể đi ra ngoài, sống ở chỗ này ba năm rồi đều sắp chảy thành nước rồi.

Bại gia tử cuồng tiếu nói, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Lão đại ngươi thật là phúc tinh của ta, ta vốn định sớm tới tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi lại tới trước, như thế thì tốt rồi.

Lăng Tiếu nhìn thấy Bại gia tử hưng phấn, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Mấy năm không gặp, ta còn tưởng rằng ngươi không còn nhớ lão đại nữa, hiện tại đến thời điểm hai huynh đệ chúng ta đi ra ngoài giành thiên hạ rồi.

- Đó là đương nhiên, bất quá lão địa ngươi bây giờ còn là hơi kém một chút, bất quá ngươi yên tâm, sau này ta tới bảo vệ ngươi, ai dám khi dễ ngươi ta liền ăn hắn.

Bại gia tử cực kỳ nghĩa khí nói.

Trên mặt Lăng Tiếu toát ra mấy cái hắc tuyến, ở bên trong võ giả nhân loại, hắn ở niên kỷ như vậy mà có thực lực như thế đã là tồn tại phượng mao lân giác, nhưng mà lại bị tiểu tử Bại gia tử này nói đến "Hơi kém một chút", thật sự là để cho hắn có một loại vọng động muốn che mặt mà khóc.

Ba người cùng đi ra truyền thừa chi địa của Kỳ Lân, quay trở về với thế ngoại đào nguyên chim hót hoa nở kia.

Lăng Tiếu được an trí ở trong nhà tranh của lão giả, lão giả kia lại mang Bại gia tử trước đi cáo biệt với trưởng bối của hắn.

Một ngày sau đó, Bại gia tử mặc một thân y phục của nhân tộc xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu.

Thấy Bại gia tử mặc một thân hỏa sức phục sức, Lăng Tiếu thiếu chút nữa cười đến rụng răng rồi.

Nguyên bản một cái thiếu niên anh tuấn cư nhiên bị biến thành một cái thiếu nữ xinh đẹp hồng hoa hoa, không thể không nói Kỳ Lân nhất tộc đối với văn hóa của nhân loại vẫn là lý giải "Khắc sâu" a!

- Lão đại, ta làm sao cảm thấy một thân không thoải mái a?

Bại gia tử nhún nhún thân thể nói.

- Không có chuyện gì, mặc nhiều một chút liền thành thói quen.

Lăng Tiếu nín cười nói.

Hắn đang suy nghĩ, nếu là mang "Tiểu muội muội" xinh đẹp này đi ra ngoài, không biết có thể hấp dẫn bao nhiêu súc sinh đây.

- Tốt lắm, các ngươi hiện tại có thể đi, sau khi chờ các ngươi đem chuyện làm xong xuôi lại trở về nơi này một chuyến.

Lão giả từ bên cạnh nói.

- Tam gia gia, thỉnh chuyển cáo tới mấy vị gia gia, Tử Tử nhất định sẽ không phụ trông mau.

Bại gia tử rất là nghiêm túc nói.

- Vậy thì tốt, chuyến này hung hiểm nặng nề, nhất định phải bảo trọng.

Lão giả quan tâm nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu cùng Bại gia tử liền từ trong thế ngoại đào nguyên rời đi.

Lúc này Lăng Tiếu mới biết được nơi này là bị Kỳ Lân nhất tộng lợi dụng lực lượng không gian tách ra một cái địa giới khác, khó trách cùng với ngoại giới căn bản không giống nhau.

Mới vừa ra đến bên ngoài, Địa Liệt Viêm Hổ lập tức hướng Bại gia tử quỳ xuống hành lễ nói:

- Ra mắt vương tử điện hạ!

Bại gia tử liếc mắt nhìn Địa Liệt Viêm Hổ một cái thản nhiên nói:

- Đứng lên đi!

- Hỏa Sát trưởng lão để cho ta hộ tống vương tử điện hạ cùng đi ra.

Địa Liệt Viêm Hổ nói.

Bại gia tử không có để ý tới Địa Liệt Viêm Hổ, hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Đi thôi lão đại!

Lăng Tiếu gật đầu, cùng Bại gia tử rời đi, Địa Liệt Viêm Hổ từ phía sau đi theo.

Thời điểm sắp rời đi phiến hỏa sắc rừng rậm này, Lăng Tiếu hướng về phía Bại gia tử nói:

- Tử Tử, lão đại muốn ở chỗ này hái chút ít linh thảo Hỏa thuộc tính hẳn là không sao chứ?

Lăng Tiếu nhưng sẽ không quên đánh chủ ý đến những cao giai linh thảo

Hỏa thuộc tính kia.

Bại gia tử đối với những thứ kia không thèm quan tâm nói:

- Lão đại muốn thì tùy tiện hái, dù sao sinh trưởng ở nơi này cũng là lãng phí.

Lăng Tiếu mừng rỡ, lập tức không khách khí đem những linh thảo từ ngũ giai tới thất giai kia thu hết, dĩ nhiên cũng sẽ không quên đem Phần Liên Hoa kia cùng nhau thu lấy.

Địa Liệt Viêm Hổ ở một bên thấy đến ánh mắt cũng đăm đăm.

Gặt hái được gần trăm gốc linh thảo Hỏa thuộc tính, Lăng Tiếu cơ hồ cao hứng điên lên rồi.

Có Bại gia tử hộ vệ, hắn không khỏi lại nghĩ tới lát nữa đi về ở trên đường còn muốn cướp đoạt một phen mới được.

Khong thể không nói, Lăng Tiếu thật là một tên lòng tham không đáy.

Đồng thời hắn có những linh thảo này có thể ở trong tầng thứ hai của dược đỉnh trao đổi những linh thảo mà chính mình cần thiết rồi.

- Đúng rồi, Tử Tử, thực lực bây giờ của ngươi là gì?

Lăng Tiếu hướng về phía Bại gia tử hỏi.

Bát giai linh thú mới có thể hóa hình, hắn nhưng không tin Bại gia tử ở trong mấy năm này lại đạt đến cao giai như vậy.

- Ta mới vừa đạt tới lục giai đê cấp!

Bại gia tử có chút buồn bực đáp, tựa hồ đối với thực lực bây giờ một chút cũng không hài lòng.

Lăng Tiếu trực tiếp hết chỗ nói rồi, nhớ được thời điểm Bại gia tử rời đi khỏi hắn, chỉ là tứ giai trung cấp, hiện tại đã đến được lục giai đê cấp rồi, tốc độ này cực nhanh, quả thực để cho hắn đều cảm thấy hâm mộ không thôi.

- Lục giai ngươi đã có thể hóa thành hình người rồi?

Lăng Tiếu không giải thích được hỏi.

- Ăn vào Hóa Hình thảo là được rồi.

Bại gia tử đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 847 - Bản Thiếu Gia Kính Già Yêu Trẻ Liền Để Cho Ngươi Lưu Lại Đi. (1)

- Thì ra là như vậy, ta còn tưởng ngươi đạt tới Bát giai rồi, đúng rồi, cái này ta còn giữ lại cho ngươi.

Lăng Tiếu chợt hiểu ra, tiếp theo trong tay hắn nhiều ra máy khối Hỏa huyền tinh đưa tới trước mặt Bại gia tử nói.

Bại gia tử mừng rỡ, cũng không khách khí nhận lấy:

- Vẫn là lão đại rất tốt với ta!

Tiếp theo, hắn trực tiếp đem Hỏa huyền tinh ném vào trong miệng bắt đầu ăn.

Địa Liệt Viêm Hổ ở một bên lần nữa lộ ra vẻ tham lam.

Hắn cũng là Hỏa thuộc tính, đối với loại năng lượng tinh khối thuần khiết này cũng là cực kỳ cần thiết.

Chỉ ở trong chỗ lát, mấy khối Hỏa huyền tinh đã bị Bại gia tử tiêu diệt, một thân hỏa khí từ trên người hắn xông ra.

- Ăn ngon thật, đáng tiếc vẫn là hơi ít một chút, lão đại ngươi có còn không vậy?

Bại gia tử đánh cái lạc nói.

Trong lòng Lăng Tiếu đang rỉ máu a!

Hắn đã quên gia hỏa này trời sinh liền là một cái bại gia, mấy khối Hỏa huyền tinh này cứ như vậy biến mất, hắn còn tưởng rằng gia hỏa này ăn tiết kiệm một chút.

Giờ thì tốt lắm, mấy khối Hỏa huyền tinh còn chưa đủ hắn ăn một bữa, nếu là đem mấy khối Hỏa huyền tinh này lấy ra đi đổi lại linh thảo, ít nhất có thể đổi được vài gốc ngũ, lục giai linh thảo rồi.

- Không có, lúc trước cũng không lấy được bao nhiêu khối.

Lăng Tiếu buông tay nói.

Hắn là đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình còn có a, bằng không nhất định là một chút cũng sẽ không còn dư lại rồi.

- Quên đi, ta đây ăn những thứ tinh nguyên khó tiêu hóa này cũng tốt rồi!

Bại gia tử cũng không có dây dưa, trong tay nhiều ra hai khỏa lục giai thú đan, sau đó ném vào trong miệng bắt đầu ăn.

Lăng Tiếu cũng là thấy nhưng không thể trách rồi, hắn biết Bại gia tử muốn tiến giai cần năng lượng cũng là cực kỳ khổng lồ.

- Ngươi có thú đan Hỏa thuộc tính hay không?

Lăng Tiếu hướng về phía Bại gia tử hỏi.

- Có!

Bại gia tử đáp một tiếng, trong tay nhiều ra vài viên thú thú đan Hỏa thuộc tính.

- Có bát giai trở lên hay không?

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua, không phải là rất hài lòng nói.

- Lão đại ngươi cũng quá độc ác đi, bát giai trữ hàng cũng không nhiều.

Bại gia tử có chút khó khăn lấy ra mười mấy viên.

Lăng Tiếu hết chỗ nói rồi, đây còn nói không nhiều lắm a!

Lăng Tiếu lấy hai khỏa, sau đó giao cho Địa Liệt Viêm Hổ ở một bên nói:

- Hổ huynh, đây là đưa cho ngươi!

Thân thể của Địa Liệt Viêm Hổ run run một chút:

- Cái này... Cái này làm sao có thể?

- Lão đại bảo ngươi cầm thì cầm đi.

Bại gia tử từ bên cạnh nói.

- Đa tạ vương tử điện hạ, đa tạ lão đại!

Địa Liệt Viêm Hổ mừng rỡ bái tạ nói.

Địa bàn của Kỳ Lân thần thú, thế ngoại đào nguyên giống như mộng ảo.

Ba gã lão giả nhìn như trăm tuổi ngồi cùng một chỗ uống Thanh Tâm trà.

Ba lão giả này là tam đại trưởng lão của Kỳ Lân nhất tộc, theo thứ tự là Đại

trưởng lão Hỏa Càn, Hỏa Khôn, Hỏa Sát.

Ba người này đều là trụ cột của Kỳ Lân nhất tộc, cũng đã là lão yêu vật tồn tại trên vạn năm rồi.

Thực lực của bọn họ chỉ có thể dùng sâu không lường được để đi hình dung.

- Nhị ca, ta không rõ ngươi vì sao thả Lân nhi đi theo nhân loại có thực lực yếu ớt kia?

Hỏa Sát không hiểu nhìn Hỏa Khôn hỏi.

Hỏa Khôn vuốt chòm râu một chút cười nói:

- Cái này là thời vận, mệnh vận!

- Nhị ca ngươi lại đang bán thiên cơ, ngươi đây không phải là gấp chết người đi.

Hỏa Sát cùng với thời điểm lúc trước tiếp đãi Lăng Tiếu thay đổi hoàn toàn thành một bộ dạng khác, tính tình không có một chút bộ dạng thong dong bình tĩnh nào.

- Lão tam đừng nóng vọi, tính cách của lão nhị ngươi cũng không phải là không biết, hắn liền yêu học vẻ nho nhã như vậy của nhân tộc.

Hỏa Càn cười mỉm nói.

Hỏa Khôn khẽ lắc đầu nói:

- Thiên hạ hôm nay đã do nhân loại chiếm địa vị chủ đạo rồi, cho dù chín đại thần tộc chúng ta lần nữa xuất thế cũng không cải biến được cái sự thật này,

trừ phi chín đại thần tộc chúng ta có thể cùng nhau hợp tác, bất quá cơ hồ không có khả năng, cho nên chúng ta chỉ có thể thuận thế mà làm theo, Lân nhi tuy có hi vọng nhất thống tộc ta, nhưng mà các phân tộc này vài ngàn năm tới khẳng định cũng sớm đã làm tốt chuẩn bị ứng đối rồi, ai có thể xác định Lân nhi nhất định từ trong đó bộc lộ tài năng đây?

Hỏa Càn nói:

- Lão nhị nói không sai, Kim, Thổ lưỡng mạch một mực đều thủ hộ lẫn nhau, thực lực của bọn họ cũng là mạnh nhất, Lân nhi muốn được bọn họ tán thành sợ rằng khó càng thêm khó, mà Thủy, Mộc lưỡng mạch lại là một mực giữ vững trung lập, nhưng hiện tại chín đại thần tộc sắp sửa xuất thế, bọn họ khẳng định cũng muốn trở thành lãnh tụ tộc ta, ước định năm đó muốn ước thúc bọn họ là không thể nòa.

- Nói thì nói như thế, nhưng mà liên quan gì đến nhân tộc kia?

Hỏa Sát như cũ không hiểu hỏi.

Hỏa Khôn lộ ra vẻ nghiêm túc nói:

- Ta có dự cảm tiểu tử nhân tộc kia tương lai có thể trở thành Chí tôn Thần Vương.

- Cái gì... Điều này sao có thể!

Hỏa Càn cùng Hỏa Sát cả kinh nói.

- Các ngươi biết rõ, dự cảm của ta từ trước đến giờ rất linh nghiệm, mấy năm trước nhân tộc tiểu tử kia mới là cái thực lực gì, nhưng bây giờ đã trưởng thành nhiều như vậy, huống chi trên người hắn còn có hai khỏa thiên châu, lại có Lân nhi đến chết cũng đi theo, đủ để chứng minh thành tựu trong

tương lai của tiểu tử này là không thể hạn chế, Lân nhi đi theo hắn cùng lịch lãm tuyệt đối không sai, hơn nữa Lân nhi có thể nhất thống tộc ta hay không vậy nhân loại kia sẽ đưa đến tác dụng mấu chốt, hơn nữa vận mệnh tương lai của tộc ta cũng cùng một nhịp đập với hắn.

Hỏa Khôn tiếp tục nói.

Hỏa Càn cùng Hỏa Sát đều lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Bọn họ cũng đều biết Hỏa Khôn có thiên phú thần thông "Dự cảm", cho nên đối với lời của hắn rất là tin phục.

Chỉ là, bọn họ cũng là trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận sự thật này.

...

Trong Hoang Tùng sơn mạch, Lăng Tiếu mang theo Bại gia tử cùng với Địa Liệt Viêm Hổ ở địa bàn của các đại cao giai linh thú thu hết linh thảo.

Lăng Tiếu mấy ngày qua đều là cười đến không ngậm miệng được.

Nhìn từng gốc linh thảo trân quý tới tay, trong lòng Lăng Tiếu đều vui mừng nở hoa.

Có những linh thảo này, sau này muốn luyện chế đan dược gì đều không cần buồn phiền rồi.

Nếu như có thể gặp gỡ linh thảo mà trong tay mình không có, lại có thể đi tới tầng thứ hai của dược đỉnh để đổi lấy, thật sự là thuận tiện nhiều lắm.

Không chỉ có như thế, Lăng Tiếu càng đem một chút cao giai linh thảo chưa thành thục trồng đến trong dược đỉnh.

Hiện tại mặc dù không thể dùng, nhưng mà đợi ngày sau thành thục hắn có thể dùng.

Phải biết rằng bên trong tầng thứ hai dược đỉnh có thể có lục giai thổ nhưỡng, có thể thôi phát tốc độ sinh trưởng của linh thảo.

Trong nháy mắt, kỳ hạn một tháng cũng gần tới rồi.

- Tốt lắm, chúng ta đã đến ngoại vi, Viêm Hổ ngươi trở về đi thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 848 - Bản Thiếu Gia Kính Già Yêu Trẻ Liền Để Cho Ngươi Lưu Lại Đi. (2)

Bại gia tử hướng về phía Địa Liệt Viêm Hổ nhàn nhạt nói.

Địa Liệt Viêm Hổ khom người nói:

- Vương tử điện hạ, trưởng lão để cho ta đi theo ngươi, kính xin vương tử thu hồi mệnh lệnh.

- Không cần, bổn vương cùng lão đại ở chung một chỗ, người nào cũng không thể uy hiếp chúng ta.

Bại gia tử rất dứt khoát nói.

- Cái này...

Địa Liệt Viêm Hổ không biết nên trả lời như thế nào rồi.

Tuy nói trưởng lão ra lệnh, nhưng mà lời nói của vương tử hán lại không dám không theo, trong lúc nhất thời để cho hắn không biết phải làm gì cho đúng.

- Tử Tử a, nhân gia Hổ huynh cũng là một phen tâm ý, ngươi đuổi hắn trở về cũng là để cho hắn một phen khó làm, không bằng liền để cho hắn đi theo đi.

Lăng Tiếu từ bên cạnh khuyên.

Trợ thủ mạnh mẽ như thế, Lăng Tiếu làm sao có thể để cho hắn trở về được.

Phải biết rằng ngày sau đến Trung vực, nơi đó cao thủ như mây, nếu là không có chút bảo đảm, đây cũng là khó làm a!

- Lão đại, hắn đi theo liền chơi không tốt!

Bại gia tử nói.

Địa Liệt Viêm Hổ hướng Lăng Tiếu quang đi ánh mắt cầu trợ, hắn cũng không thể trở về a!

Lăng Tiếu lại nói:

- Cái này ngươi yên tâm, ta có kế sách lưỡng toàn, chỉ bất quá Hổ huynh phải do ta phân phó mới được.

- Lão đại ngươi gọi hắn Viêm Hổ là được, hắn không có cùng ta xưng huynh mà nói được.

Bại gia tử ở một bên nói.

- Vâng vâng,, lão đại ngươi gọi ta Viêm Hổ là được rồi, chỉ cần có thể để cho ta đi theo ở bên cạnh vương tử, ta cái gì cũng đều nghe theo ngươi.

Địa Liệt Viêm Hổ gật đầu lia lịa nói.

Cho nên, Lăng Tiếu nói ra kế sách lưỡng toàn đã sớm nghĩ kỹ.

Đó là để cho Địa Liệt Viêm Hổ nghe theo mệnh lệnh của hắn, đem Địa Liệt Viêm Hổ trước thu vào bên trong dược đỉnh, một khi Bại gia tử gặp gỡ nguy hiểm gì lại đem hắn triệu hoán đi ra hộ giá.

Như thế Địa Liệt Viêm Hổ cũng không cần trở về, coi như là tùy thời đi theo

vương tử của hắn, mà Lăng Tiếu lại có một đại trợ lực, đây đối với Lăng Tiếu mà nói chính là kế sách lưỡng toàn hoàn mỹ.

Bại gia tử chính là nghe theo lời nói của Lăng Tiếu, tự nhiên không có dị nghị gì, dù sao hắn không hi vọng Địa Liệt Viêm Hổ cùng ở bên cạnh hắn là được rồi.

Địa Liệt Viêm Hổ do dự một chút vẫn là đáp ứng xuống.

Hắn chỉ muốn ngày sau bảo vệ vương tử có công, vậy địa vị của hắn ở trong tộc liền sẽ tăng lên, cho nên lần hành động hộ giá hộ tống này tuyệt đối không thể buông tha cho.

Sau khi thỏa thuận hết thảy, thân là bát giai đê cấp linh thú cường hãn chỉ có thể biết điều một chút nghe theo mệnh lệnh của Lăng Tiếu tiến vào bên trong dược đỉnh tu luyện.

Lúc này, bại gia tử đang nhớ lại Kim sắc Lang Vương nói:

- Đúng rồi lão đại, tiểu đệ của ta đâu rồi, để cho nó đi ra ngoài ta có cái thưởng cho nó ăn.

- Tiểu đệ của ngươi? Ngươi là nói Tiểu Kim?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Đương nhiên rồi, tiểu tử kia thực lực quá kém, nói là tiểu đệ của ta ta cũng cảm thấy mất mặt, ta sớm từ trong tộc chuẩn bị thứ tốt cho nó rồi.

Bại gia tử nói.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút, đem Kim sắc Lang Vương gọi đi ra ngoài.

Hôm nay Kim sắc Lang Vương đã là ngũ giai trung cấp linh thú, nhưng mà so sánh với lam sắc Giao Long cùng Bại gia tử còn kém rất nhiều.

Kim sắc Lang Vương nhìn thấy Bại gia tử, lập tức phủ phục ở trên mặt đất hướng hắn hành lễ, trong miệng càng không ngừng tê minh.

- Di, thực lực của tiểu tử ngươi lại tăng nhanh như vậy, còn kích hoạt thiên phú huyết mạch rồi.

Bại gia tử kinh ngạc nói.

- Nó đi theo bên cạnh lão đại, dĩ nhiên sẽ không để nó thiệt thòi.

Lăng Tiếu từ bên cạnh nói.

- Ra vậy, lão đại, những thứu này là tinh nguyên Kim, Phong thuộc tính, ngươi liền thay nó thu đi, để nó ăn nhiều một chút nhanh lên cấp đi.

Ở trước mặt Bại gia tử trôi lơ lửng hơn một trăm viên thú đan ngũ, lục giai Kim, Phong thuộc tính.

Lăng Tiếu đang lo thiếu thú đan Phong thuojc tính, hôm nay Bại gia tử cầm ra nhiều như vậy, đủ để Kim sắc Lang Vương đề thăng đến cảnh giới lục giai đỉnh phong rồi.

- Tiểu Kim còn không mau đa tạ Tử Tử.

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu của Kim sắc Lang Vương nói.

Kim sắc Lang Vương đi tới trước mặt Bại gia tử, bộ dáng lộ ra vẻ rất thân mật.

Lúc này, Bại gia tử vỗ vỗ đầu của Kim sắc Lang Vương nói:

- Sớm biết từ trong tộc chuẩn bị một gốc Hóa Hình thảo cho ngươi rồi, quên đi, ngươi vẫn là lấy bản thể tu luyện nhanh một chút.

Lại qua hai ngày, Lăng Tiếu mang theo Bại gia tử trở lại trước thâm uyên của sơn mạch.

Nơi này là chỗ tập hợp mà Lăng Tiếu cùng những người khác ước định.

Cách kỳ hạn một tháng còn có ba ngày.

Vào đêm, Lăng Tiếu một mình đi tới một bên, sau đso hướng một cái phương hướng nhìn một cái sâu xa nói:

- Lão đầu đi theo một đường nên đi ra thôi.

Lời của hắn vừa dứt, một gốc tiểu thụ biết di động lặng lẽ tới trước người hắn không xa.

Một đạo lục ảnh biến ảo đi ra ngoài, đây chẳng pahir là Lục Ông lúc trước chạy trốn sao.

- Ta nói lão đầu ngươi còn tới làm gì?

Lăng Tiếu khó chịu mà nhìn Lục Ông nói.

Hắn thật sự không nghĩ tới ở thời điểm hắn sắp chết thì lão gia hỏa này lại chạy trước, thật sự là để cho hắn thất vọng.

Lục Ông cười a a nắm chòm râu nói:

- Tiểu hữu không nên tức giận, ngươi bây giờ không phải là bình yên vô sự sao?

- Hừ, bản thiếu gia là mạng lớn một chút, bằng không sớm thành thức ăn trong bụng rắn rồi.

Lăng Tiếu hừ lạnh nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Ngươi đi đi, ta không cần bằng hữu không có nghĩa khí như ngươi, ban đầu ta chứa chấp ngươi, ngươi cũng đã giúp ta không ít việc, hiện tại chúng ta thanh toán xong rồi.

Lục Ông khẩn trương nói:

- Đừng... Đừng a tiểu hữu, lần này coi như là lão phu không đúng, lão phu bây giờ còn chưa khôi phục tinh nguyên, thời khắc đều sẽ gặp nguy hiểm a!

- Ngươi nguy hiểm hay không nguy hiểm đâu có liên quan gì đến ta.

Lăng Tiếu rất là dứt khoát nói.

- Ai, vốn tưởng rằng tiểu hữu chịu tha thứ cho ta, lão phu liền lấy ra hai giọt vạn năm thụ nhũ dịch cùng với hai khả vạn năm quả thụ cho tiểu hữu, nếu tiểu hữu không chịu tha thứ cho lão phu, vậy lão phủ chỉ phải giữ lại cho chính mình rồi, tiểu hữu ngươi hảo hảo bảo trọng.

Lục Ông nặng nề thở dài một tiếng nói, sau đó liền xoay người rời đi.

Lăng Tiếu ở trong lòng khinh thường mà thầm nghĩ:

- Muốn dụ dỗ bản thiếu gia thì không có cửa đâu, lực ý chí của bản thiếu gia kiên định, làm sao sẽ vì một chút đồ vật liền thay đổi chủ ý được.

Đáng tiếc, nhìn Lục Ông dần dần đi vào trong bóng tối, Lăng Tiếu liền lo lắng rồi.

- Gì kia, sắc trời đã tối, thật sự không nên lên đường, bản thiếu gia kính già yêu trẻ liền để cho ngươi lưu lại đi.

Lăng Tiếu mở miệng nói.

Lục Ông cũng không quay đầu lại tiếp tục từ từ rờ đi, chỉ là trên mặt lão lại nhiều hơn một cái nụ cười đắc ý, lão thầm nghĩ:

- Lão phu cũng không phải là nhận thức ngươi mới một ngày a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 849 - Thu Phục Bạch Hồ. (1)

Lăng Tiếu không nghĩ tới Lục Ông lại không dừng lại, trong lòng càng thêm lo lắng, hắn tuyệt đối không thể để cho vạn năm thụ nhũ dịch cùng vạn năm quả thụ kia từ trong tay hắn chayjd di.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một gốc linh thảo quơ quơ nói:

- Đáng tiếc gốc Ngụy Khô thảo này a!

- Ngụy Khô thảo!

Lục Ông trong nháy mắt dừng bước, lỗ tai cũng dựng thẳng lên, tiếp theo quay đầu hướng Lăng Tiếu nhìn lại, quả nhiên thấy trong tay Lăng Tiếu có một gốc Ngụy Khô thảo.

Sưu!

Lục Ông giống như thuấn di trở lại bên cạnh Lăng Tiếu, lộ ra một cái nụ cười lấy lòng nói:

- Nếu tửu hữu đã thương lão đầu này, ta đây liền lưu lại đi.

- Đừng, lão đầu ngươi đã muốn đi, vẫn là đi thôi, chỗ này của ta không phải là chỗ thu dụng.

Lăng Tiếu đem Ngụy Khô thảo thu vào, chắp tay sau lưng cự tuyệt nói.

Hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Xú lão đầu, dám chơi với bản thiếu gia, ngươi còn rất non.

- Tiểu hữu ngươi không thể ác tâm như vậy a, ta cũng là một đống tuổi rồi, ngươi phải tôn kinh lão nhân a!

- Là lão phu sai lầm rồi, tiểu hữu ngươi có gì bất mãn cứ việc nói, lão phu theo ngươi.

...

Trải qua một phen cầu khẩn của Lục Ông, Lăng Tiếu lộ ra nụ cười chiến thắng cho phép lão một lần nữa trở về trong thức hải của hắn.

Bất quá, đại giới mà Lục Ông phải trả ra liền từ nguyên lai là hai giọt vạn năm thụ nhũ dịch cùng hai khỏa vạn năm quả thụ mỗi thứ tăng thêm một phần.

Nhìn thấy bộ dạng đau lòng kia của Lục Ông, Lăng Tiếu cảm thấy rất sảng khoái.

Lục Ông dĩ nhiên không cam lòng cứ như vậy quên đi, lão nhân cơ hội hướng Lăng Tiếu yêu cầu Ngụy Khô thảo.

Lăng Tiếu tự nhiên là không chịu cho lão.

Lục Ông lại nói lão cũng đồng ý bỏ ra ba giọt vạn năm thụ nhũ dịch cùng với ba khỏa vạn năm quả thục rồi, còn có cái gì không hài lòng nữa?

Lăng Tiếu nói những thú kia chính là bồi thường cho lão chuộc tội chạy trốn, chỉ có thể lần nữa hứa hẹn lấy ra đầy đủ chỗ tốt, hi vọng Lăng Tiếu đem Ngụy Khô thảo cho lão.

Có Ngụy Khô thảo, thực lực của nó muốn khôi phục như cũ cũng sẽ trở nên nhanh hơn nhiều lắm.

Lần nay Lăng Tiếu nhưng lại không dễ dàng thỏa hiệp như thế.

Cuối cùng, sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả, Lục Ông lại là đau lòng cho Lăng Tiếu thêm gấp đôi vạn năm thụ nhũ dịch cùng vạn năm thụ quả.

Lăng Tiếu lần này hung ác rồi, thời điểm lần trước để cho Lục Ông hấp thu vạn năm thạch nhũ dịch kia, chỗ tốt mà Lục Ông đáp ứng cho hắn còn chưa có thực hiện.

Cho nên, lần này Lăng Tiếu để cho Lục Ông đem tất cả những gì còn thiếu hắn toàn bộ giao ra rồi lại nói.

Hắn cũng không muốn để lại chỗ của Lục Ông, vạn nhất gia hỏa này lần nữa chạy trốn, vậy hắn liền thua lỗ lớn.

Cuối cùng, Lục Ông dưới vạn bất đắc dĩ chỉ có thể đem mười giọt vạn năm thụ nhũ dịch cùng mười khỏa vạn năm thụ quả giao cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lập tức đem những thứ tốt này trân trọng thu vào.

Phải biết rằng, những thứ này đều là đồ cứu mạng, đồng thời đối với võ giả Mộc thuộc tính cũng là rất có tác dụng.

Lăng Tiếu đem Ngụy Khô thảo giao vào trong tay Lục Ông, lão liền lập tức trốn vào trong thức hải của Lăng Tiếu hấp thu.

Cách kỳ hạn một tháng còn có thời gian một ngày, Lăng Chiến tiến vào trong sơn mạch lịch lãm đầu tiên xuất hiện.

Chỉ thấy một bộ quần áo của hắn cũng bị phá hư không ít, còn có một ít vết thương ở bên ngoài thân thể, vết máu loang lổ kia còn chưa kịp rửa sạch.

- Ha ha, lão tử vẫn là trở lại đầu tiên.

Bộ dáng của Lăng Tiếu mặc dù chật vật, nhưng mà tinh thần lại là mười phần, gọn gàng rơi vào trước người Lăng Tiếu.

Chỉ thấy hắn trải qua một tháng sát phạt, một thân khí thế trở nên ngoại phóng, tựa hồ thời khắc đều mang theo sát lục hung khí nồng đậm.

Lăng Tiếu nhìn cha hắn đang ở trong hưng phấn, có thể đoán được cha của hắn nhất định là thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

- Cha, thu hoạch như thế nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Chiến ngạo nghễ nói:

- Chém giết 23 đầu tứ giai linh thú, cũng gặt hái được không ít linh thảo.

- Không tệ không tệ, so sánh với trong tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn.

Lăng Tiếu đáp.

- Di, vị tiểu huynh đệ này là?

Lăng Chiến đem ánh mắt rơi vào trên người Bại gia tử nói.

- Hán là nghĩa đệ Bại gia tử của ta, cha ngươi hẳn là đã gặp qua rồi.

Lăng Tiếu giới thiệu nói.

Bại gia tử hướng về phía Lăng Chiến chắp tay thản nhiên nói:

- Ra mắt bá phụ!

- Bại gia tử? Hắn... Hắn là đầu kia...

Lăng Chiến kinh ngạc hỏi.

Hắn vẫn chưa nói hết, Lăng Tiếu liền gật đầu ngắt lời nói:

- Không sai, chính là hắn, sau này gọi hắn là Tử Tử đi.

Lăng Chiến gật đầu, ánh mắt hắn nhìn lại hướng Bại gia tử trở nên kiêng kỵ rất nhiều.

Một con Kỳ Lân thần thú hóa hình, đây chính là thực lực gì, Lăng Chiến không dám nghĩ nữa rồi.

Sau một ngày, sáu người lịch lãm kế tiếp trở lại.

Thứ nhất trở lại chính là Độc Ưng, thứ hai là Lý Cuồng Hổ, người thứ ba trở lại chính là Lãnh Xà...

Khi một ngày gần trôi qua, người lịch lãm căn bản đều trở về rồi, duy chỉ có không gặp bóng dáng của Bạch Vũ Tích.

Chân mày của Lăng Tiếu có chút nhăn lại.

- Tiếu, chúng ta có muốn tách ra đi tìm một chút hay không?

Vi Đại Nhi lo lắng hỏi.

Trong mấy năm này nàng cùng Bạch Vũ Tích nhưng là tình đồng tỷ muội, nàng không hi vọng Bạch Vũ Tích sẽ phát sinh ra bất trắc gì.

- Chờ một chút, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trở lại.

Lăng Tiếu lắc đầu nói.

Hắn hiểu được Bạch Vũ Tích, nàng mặc dù từng là nữ tử nhu nhược, nhưng mà sau khi trải qua một ít chuyện, nàng đã trở nên kiên cường lên, hắn tin tưởng nàng nhất định có thể bằng vào thực lực của mình để trở vè.

Nếu quả thật không về được, đó cũng là số mệnh của nàng!

Cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây, lúc ánh dương quang cuối cùng kia thu vào sau núi, Bạch Vũ Tích đã trở lại.

Nàng không phải là một người trở lại, trong tay nàng còn ôm một vật nhỏ đáng yêu, vật nhỏ kia tựa hồ bị đả thương.

Sau khi Lăng Tiếu nhìn thấy thân ảnh kia, khỏa trái tim đang dâng lên này rốt cục để xuống.

- Thiếu gia ngươi mau đến nhìn xem, tiểu hồ li này bị thương.

Bạch Vũ Tích ôm vật nhỏ vào trong ngực vội vã hướng về phía Lăng Tiếu chạy tới.

Lăng Tiếu nghênh đón, sau khi thấy rõ vật nhỏ trong ngực Bạch Vũ Tích, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kia lại là một con hồ ly thuần sắc trắng, bạch sắc hồ ly cũng không hiếm thấy, nhưng mà hồ ly mọc ra năm cái đuôi liền đặc biệt hiếm thấy.

Đây rõ ràng là một cái hậu duệ của thánh thú Cửu Vĩ Hồ, đáng tiếc nó bây giờ còn ở vào trưởng thành kỳ, cái đuôi chỉ có năm cái, cho nên nó hẳn là thuộc về ngũ giai Cửu Vĩ Hồ.

Khí tức của con bạch hồ này rất yếu, trên bụng tựa hồ bị vật cứng gì đó xuyên thủng qua, máu tươi trên bụng đã đọng lại, bộ lông truyết trắng kia khiến cho nó tăng thêm mấy phần tiên diễm.

- Thật đáng thương a, Tiếu ngươi mau cứu nó đi.

Vi Đại Nhi cũng là đồng tình tràn ra nói.

Lăng Tiếu cũng không nóng nảy, mà là hướng Bạch Vũ Tích hỏi:

- Ngươi là thế nào nhận được nó?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 850 - Thu Phục Bạch Hồ. (2)

Cửu Vĩ Hồ nhưng không phải là loại lương thiện gì, bọn họ trời sinh tốc độ cực nhanh, tính tình giảo hoạt đa đoan, gỏi về mê hoặc tâm trí nhân loại, nhân cơ hội mà giảo sát địch nhân.

Bọn họ là một loại cao giai linh thú cao ngạo, từ sau khi không cần cha mẹ nuôi dưỡng, liền sẽ là tự mình trưởng thành, không cùng bất kỳ đồng loại nào làm bạn, cho đến khi trưởng thành đến Cửu Vĩ Hồ chân chính mới thôi.

Nếu không phải thấy vết thương trên bụng của con Cửu Vĩ Hồ này là thật, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ lập tức xuất thủ đem nó đánh chết.

- Thiếu gia, ngươi trước cứu nó đi, nó là vì cứu ta nên mới bị thương, bằng không ta cũng không gặp được các ngươi nữa.

Trong con ngươi của Bạch Vũ Tích nổi lên hơi nước nói.

- Vì cứu ngươi mới bị thương hay sao?

Lăng Tiếu nghi ngờ một tiếng, tiếp theo gật đầu đem bạch hồ kia nhận lấy.

Sau đó hắn hướng Bại gia tử ở không xa sử ra một cái ánh mắt.

Bại gia tử hiểu ý, liền đi tới bên cạnh Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bạch hồ kia.

Lăng Tiếu bắt đầu đem một chút linh thảo chữa thương trân quý quấy tan thoa ở trên miệng bạch hồ, sau đó lại lấy ra một căn của vạn năm Huyết San

Hô hướng đến trong miệng của bạch hồ nhét vào.

Vạn năm Huyết San Hô không những có thể tinh luyện huyết mạch, lại càng là linh dược bổ huyết tốt nhất.

Sau đó Lăng Tiếu liền đem bạch hồ đang trong hôn mê giao vào trong tay Bại gia tử.

Lăng Tiếu mới nhìn Bạch Vũ Tích hỏi:

- Vũ Tích nói đi, nó là làm sao cứu ngươi?

Vì vậy, Bạch Vũ Tích liền giản lược đem chuyện trải qua nói một lần.

Nguyên lai là Bạch Vũ Tích ở ngày thứ mười tiến vào trong rừng rậm, chém giết một đầu tứ giai bạch dực mã, gặt hái được hai gốc Bạch Linh Chi ba ngàn năm.

Cũng chính là ở thời điểm lấy Bạch Linh Chi, bạch hồ liền xuất hiện ở trước mặt Bạch Vũ Tích.

Bạch Vũ Tích đầu tiên nhìn liền thích tiểu hồ ly khả ái trắng nhung nhung này, cho nên không chút suy nghĩ liền đem một gốc Bạch Linh Chi trong đó ném cho bạch hồ ăn.

Sau khi bạch hồ ăn xong còn chưa có thỏa mãn, vẫn khó khăn mà nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Tích.

Bạch Vũ Tích căn bản không đem nó liên tưởng thành ngũ giai linh thú, cảm thấy nó có thể là đói bụng, cho nên lại đem một gốc Bạch Linh Chi khác ném cho bạch hồ.

Sau khi bạch hồ ăn xong Bạch Linh Chi lập tức rời đi.

Bạch Vũ Tích cảm thấy rất đáng tiếc, không thể bắt được nó để cho nó làm sủng vật của mình.

Thẳng đến khi kỳ hạn một tháng gần kết thúc, Bạch Vũ Tích muốn bay trở về chỗ tập hợp.

Không ngờ lại gặp một đầu Ngũ giai trung cấp Song Đầu Hắc Ưng công kích.

Bạch Vũ Tích chỉ là trung cấp Vương giai, thực lực tự nhiên không thể nào là đối thủ của Song Đầu Hắc Ưng, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Nhưng Song Đầu Hắc Ưng kia lại đuổi tận cùng không buông, đang ở lúc Bạch Vũ Tích muốn lâm vào nguy cơ vạn phần, bạch hồ kia lại xuất hiện cùng Song Đầu Hắc Ưng triền đấu lại với nhau.

Cuối cùng bạch hồ kia đem Song Đầu Hắc Ưng đánh chết, nhưng mà nó cũng vì vậy mà bị trọng thương.

Nghe được chuyện từ đầu đến cuối, Lăng Tiếu cũng là yên lòng.

Hắn rất sợ Bạch Vũ Tích là nổi lên lòng đồng tình mà đem con bạch hồ này nhặt về, đến lúc đó cứu bạch hồ này ngược lại bị nó cắn ngược một cái vậy thì không đáng giá rồi.

- Vũ Tích, ngươi có muốn để cho nó vĩnh viễn ở lại bên cạnh ngươi hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Trong lòng hắn nghĩ, nếu có thể đem con thánh thú trong tương lai này thu phục, đối với Bạch Vũ Tích mà nói là một chuyện tốt khó được.

Bạch Vũ Tích liên tục gật đầu:

- Dĩ nhiên muốn rồi, chỉ bất quá nó thật giống như rất không ưa thích ta.

- Đứa ngốc, nó không thích thì làm sao lại cứu ngươi chứ, tốt lắm, đợi sau khi nó tỉnh lại, ta muốn nó vĩnh viễn đi theo ngươi.

Lăng Tiếu vuốt mũi của Bạch Vũ Tích một cái.

Đúng lúc này, truyền đến thanh âm của Bại gia tử:

- Bạch hồ mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta!

Chỉ thấy Bại gia tử ở không xa đang nắm lấy cái cổ của Bạch hồ đang muốn chạy trốn, đồng thời tản mát ra uy thế của thần thú đem bạch hồ chế trụ.

Bạch hồ tựa hồ có thể cảm nhận được khí tức thần thú kia của Bại gia tử, từ giãy đụa cuối cùng biến thành thấp giọng cầu khẩn.

- Không nên tổn thương nó!

Bạch Vũ Tích chạy tới kêu lên.

- Vũ Tích đừng nóng vội!

Lăng Tiếu đi lên nói, tiếp theo hướng về phía bạch hồ kia nói:

- Bạch hồ ngươi phụng nàng làm chủ, ta liền thả ngươi, ngày khác càng giúp

ngươi trở thành Cửu Vĩ thánh hồ, nếu như không, ngày này sang năm chính là ngày giỗ đầu của ngươi.

- Thiếu gia không nên làm khó nó có được hay không, nó thật đáng thương a!

Bạch Vũ Tích từ bên cạnh cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu không có để ý đến Bạch Vũ Tích, chỉ là lạnh lùng nhìn bạch hồ.

Bại gia tử nắm bạch hồ lay động mấy cái nói:

- Nhanh theo lời của lão đại ta mà đi làm.

Ánh mắt kia của bạch hồ đầu tiên là tràn đầy tức giận cùng tuyệt vọng, cuối cùng lại trở nên bi thương u buồn, làm cho người ta nhìn đều có một loại vọng động muốn đem nó thả ra.

Chỉ tiếc Bại gia tử nhưng là thần thú mà không phải là nhân loại, tự nhiên sẽ không bị nó mê hoặc.

Chỉ có Bạch Vũ Tích ở một bên trong lòng đau đớn vạn phần, bởi vì nàng đã đem nó làm thành ân nhân cứu mạng để đối đãi rồi.

- Mau xuống quyết định đi, ta là nhìn ở trên phần ngươi cứu Vũ Tích mới cho ngươi một cái cơ hội, bằng không ngươi hiện tại liền đã chết.

Lăng Tiếu đạm mạc nói.

Đối đãi với linh thú giảo hoạt đa đoan như vậy, chỉ có hạ quyết tâm mới được, hắn làm như vậy cũng là vì Bạch Vũ Tích.

Cuối cùng bạch hồ chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, đem thú đan phun ra.

Lăng Tiếu không nói hai lời, đem ngón tay của Bạch Vũ Tích đâm ra, một chút máu huyết nhỏ lên trên thú đan của bạch hồ.

Bạch hồ liền trở thành hộ thân linh thú của Bạch Vũ Tích.

Một tháng không hề dài, nhưng mà liên tục ác chiến một tahngs thì người nào cũng sẽ cảm giác được mệt mỏi không chịu nổi.

Lần này lịch lãm, Lăng Chiến thu hoạch nhiều nhất, cũng chứng minh hắn là một người mạnh nhất trong bọn họ.

Sau đó chính là Độc Ưng, hắn chém giết hai mươi đầu tứ giai linh thú, tiếp theo chính là Lý Cuồng Hổ chém giết mười tám đầu tứ giai linh thú, lại xuống tới chính là Lãnh Xà, Vi Đại Nhi cùng Bạch Vũ Tích, bọn họ tất cả đều hoàn thành nhiệm vụ chém giết mười lăm đầu tứ giai linh thú.

Bát tướng bên này từng cái đều vượt mức hoàn thành, nhưng mà bọn hắn đều trả ra cái giá không nhỏ, trên thân mỗi một người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vết thước, để cho bọn họ đều tăng thêm mấy phần thảo mãng khí khái bá đạo.

- Rất tốt, các ngươi đều không có để cho ta thất vọng, các ngươi có tư cách theo ta đi đến Trung vực.

Lăng Tiếu rất là hài lòng nhìn một nhóm người ở trước mắt này nói ra.

Hắn hiện tại chính là muốn bồi dưỡng thành viên tổ chức của mình vì chuẩn bị sẵn sàng cho ngày sau xưng bá một phương.

Mọi người cùng nhau phản hồi Vẫn Thạch thành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 851 - Mọi Người Kinh Hãi. (1)

Sau khi về đến Vẫn Thạch thành, Lăng Tiếu lại ở nhà một tháng.

Trong một tháng này, Lăng Tiếu để cho tiểu Lăng Thiên chơi với bà nội hắn, nếu không ngày sau không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Thời gian rời đi từng ngày đến gần, nụ cười trên mặt của Mộng Tích Vân cũng càng ngày càng ít rồi.

Nhi tử muốn đi xa, tôn tử duy nhất lại muốn tách ra, nàng có thể vui vẻ lên được sao?

Một ngày kia, Lăng Tiếu đem người của mình đều triệu tập tới, thời gian rời đi đã đến rồi.

- Các ngươi nghe kỹ, từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ phải rời đi Vẫn Thạch thành rồi, chuyện riêng các ngươi nên làm cũng đã làm xong, người nào hối hận không muốn đi liền đứng ta, bởi vì đi ra bên ngoài, võ giả cường đại đông đảo cũng không phải là các ngươi có thể tưởng tượng được, đừng tưởng rằng Vương giai chính là mạnh nhất, Vương giai ở trong mắt nhân gia bất quá chỉ là võ giả bình thường, chỉ có Địa Hoàng mới xem như có năng lực tự vệ, Thiên Tôn mới là cao thủ chân chính, chúng ta muốn đi ra bên ngoài xông xáo khó tránh khỏi sẽ phát sinh xung đột, có đôi khi không phải ngươi chết chính là ta vong, cho nên ta hi vọng các ngươi có thể nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng, một khi nguyện ý cùng ta đi ra ngoài, vậy liền không có đường quay về rồi.

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu phải đem lời cảnh cáo nói trước, hắn cần chính là thuộc hạ vĩnh viễn trung thành, cần chính là yên tâm đem phía sau lưng giao cho đám thuộc hạ bọn hắn, mà không phải là kẻ sợ chết gió chiều nào theo chiều ấy.

- Chúng ta thề chết theo thiếu gia!

Người ở trước mặt Lăng Tiếu đều quỳ xuống hô lên.

Lăng Tiếu hài lòng gật đầu nói:

- Tốt, ta cuối cùng coi như không nhìn nhầm các ngươi, ngày sau các ngươi khẳng định vì quyết định của ngày hôm nay mà cảm thấy kiêu ngạo. truyện được lấy từ website tung hoanh

Ly biệt luôn là thương cảm, nhìn ánh mắt bà sa kia của Mộng Tích Vân, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ở trong lòng cực kỳ khó chịu.

- Xuất môn ra bên ngoài hết thảy đều phải cẩn thận bảo trọng, ta không hi vọng ngươi có thể có bao nhiêu tiền đồ, liền hi vọng ngươi có thể bình bình an an, có rảnh rỗi trở về xem lão thái bà ta một chút, mẹ liền đủ hài lòng.

Mộng Tích Vân vuốt khuôn mặt của nhi tử nói.

Nhi tử muốn đi xa, làm mẹ người nào cũng sẽ không nỡ, người nào cũng sẽ ngày ngày nóng ruột nóng gan.

- Mẹ yên tâm đi, chờ sau khi ta ở trung vực đặt chân liền lập tức đón các ngươi đi tới!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi trịnh trọng cam kết.

- Nãi nãi ngươi đừng khổ sở, ta sẽ thay ngươi nhìn xem phụ thân.

Tiểu Lăng Thiên ở trong ngực của mẫu thân hắn rất là ngây thơ đối với Mộng Tích Vân nói.

- Còn là cháu ngoan của ta hiểu chuyện, đợi sau này ngươi cũng đừng không nhớ nãi nãi.

Mộng Tích Vân nhìn tôn tử khả ái trong lòng lại càng ê ẩm, hai hàng nước mắt liền chảy ra.

- Nãi nãi đừng khóc... Đừng khóc, Thiên nhi thật khó chịu, ô ô...

Tiểu Lăng Thiên đưa ra bàn tay nhỏ bé nói, nhìn bà nội hắn khóc, hắn cũng nhịn không được khóc theo.

- Ai nha, nhi tử chỉ là tạm thời rời đi, chớ khiến cho sinh ly tử biệt, nhi tử ngươi đi đi, hết thảy bảo trọng!

Lăng Chiến ôm lấy Mộng Tích Vân hướng về phía Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật nói:

- Các ngươi cũng phải bảo trọng!

Dứt lời Lăng Tiếu dứt khoát nghiêng đầu, mang theo mọi người rời đi Vẫn Thạch thành.

Sau khi mới đi ra Vẫn Thạch thành, Lăng Tiếu đem mọi người gọi lại.

Mọi người đều là không hiểu nhìn Lăng Tiếu.

- Các ngươi buông lỏng tất cả ý chí, tuyệt đối phải nghe phân phó của ta, ta muốn đem các ngươi thu vào trong không gian giới, bên trong chuẩn bị

lương khô cùng nước uống đầy đủ, hơn nữa linh khí hết sức dư thừa, các ngươi liền tạm thời tu luyện ở bên trong.

Lăng Tiếu nói.

Mọi người không có ý kiến, bọn họ đối với lời nói của Lăng Tiếu không có bất kỳ dị nghị.

Chỉ bất quá đám bọn họ đều đang tò mò không gian giới của thiếu gia bọn họ là cái gì mà cư nhiên ngay cả người cũng có thể thu vào.

Sau khi bọn hắn buông lỏng tâm thần, nhận được ý thức của Lăng Tiếu liền đến một chõ khác.

Không gian rộng rãi, một phiến thiên địa trắng mờ mịt làm cho người ta cảm thấy giống như là cảnh trong mơ.

Bất quá linh khí ở nơi này so với ngoại giới muốn nồng đậm hơn nhiều, mọi người đều có một loại cảm giác thư sướng.

- Thiếu gia đây là đem chúng ta mang đi nơi nào rồi?

- Mới vừa ròi thiếu gia không phải đã nói rồi sao? Chúng ta ở trong không gian giới của hắn rồi.

- Nhưng mà không gian giới làm sao có thể có không gian lớn như vậy, ta cảm thấy thật giống như đi tới một tòa huyễn thành.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, linh khí nơi này thật nồng đậm như vậy a, mau tu luyện đi, ta muốn sớm ngày đột phá Vương giai.

...

Lúc mọi người ở đây muốn tách ra ngồi xuống tu luyện, Lý Cuồng Hổ hướng một cái phương hướng nhìn sang, con ngươi trong nháy mắt cũng giương lên thật to rồi.

Lãnh Xà phát hiện dị trạng của Lý Cuồng Hổ, đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Cuồng Hổ lão đệ làm sao?

- Ngươi... Các ngươi nhìn bên kia!

Lý Cuồng Hổ chỉ vào một cái phương hướng kinh hãi kêu lên.

Mọi người đi theo phương hướng mà hắn chỉ nhìn sang.

Chỉ thấy một đầu Lang linh thú khổng lồ đang lộ ra răng nanh bén nhọn trừng mắt nhìn bọn hắn.

Trong lúc nhất thời, bát tướng đều khẩn trương lên, bọn họ có thể cảm nhận được khí thế dáng sợ của đầu Lang Vương này.

- Mọi người chớ khẩn trương, Tiểu Kim là ngươi sao?

Bạch Vũ Tích cảm thấy đầu Lang Vương ở trước mắt này nhìn rất quen mắt, lúc này hướng về phía Lang Vương kêu to nói.

- Đúng vậy, nó là tọa kỵ của thiếu gia.

Lúc này Độc Ưng ở một bên cũng kinh hô lên.

Lúc này tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tọa kỵ của thiếu gia thật là cường đại, thực lực ít nhất cũng là ngũ giai đi.

Lăng Tam khen nói.

- Sự cường đại của thiếu gia không phải là chúng ta có thể tưởng tượng được, tất cả mọi người yên tĩnh tu luyện đi.

Độc Ưng là lão đại của mọi người, đứng dậy nói.

Lúc mọi người ở đây muốn tách ra đi tu luyện, thần sắc của Lý Cuồng Hổ lại trở nên quái dị.

Thân thể của hắn càng không ngừng run run chỉ vào một cái đang thôn thổ ở phía trên nói:

- Kia... Kia có một con rồng!

Lúc này lông tơ của mọi người đều dựng lên, bọn họ lần nữa hướng phương hướng mà Lý Cuồng Hổ chỉ mà nhìn lại.

Lúc này thân thể của bọn họ cũng run run lên.

Bọn họ nhưng là lần đầu tiên thấy linh thú mạnh mẽ như vậy a, lục trảo Giao Long, đây là tồn tại có thực lực gì a.

Bạch hồ ở trong ngực Bạch Vũ Tích cũng hé miệng lộ ra răng nanh, bạch mao đều dựng lên, tiến vào trạng thái cảnh giới.

Thân thể của lam sắc Giao Long bay ở giữa không trung từ trên cao nhìn xuống bọn họ, ánh mắt kia tràn đầy ý khinh miệt.

- Mọi người canh gác, một khi nó xuống tới, lập tức phát động công kích.

Độc Ưng phát ra mệnh lệnh, khí thế toàn thân của hắn cũng tăng tới cao nhất rồi, tùy thời tiến vào trạng thái chiến đấu.

Những người khác rối rít tụ lại với nhau, trong tay cũng nắm cao cấp huyền khí của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 852 - Mọi Người Kinh Hãi. (2)

Lúc này, lam sắc Giao Long thật hướng bọn họ hạ xuống một cái.

- Tấn công cho ta!

Độc Ưng không chần chờ, rống lớn một tiếng, chính mình đầu tiên xuất thủ.

Những người khác nào dám chậm trễ, cùng lúc lựa chọn xuất thủ.

Oanh long oanh long!

Linh lực nhiều màu hướng lam sắc Giao Long cuồng oanh mà đi.

Năm tên trung cấp Vương giai, tám tên cao cấp Linh Sư toàn lực công kích, uy lực của nó đã có thể so với một kích toàn lực của đê cấp Địa Hoàng bình thường rồi.

Đáng tiếc, muốn đối phó với lục giai Giao Long, quả thực là gãi ngứa cho no cũng không xứng.

Sau khi mây khói tan hết, lam sắc Giao Long không chút hư hao nào trừng mắt nhìn bọn hắn.

- Quá... Quá cường đại, chúng ta không phải là đối thủ của nó.

Vi Đại Nhi kinh hãi kêu lên.

- Mọi người chuẩn bị tách ra chạy trốn đi.

Độc Ưng đề nghị nói.

Gặp phải thực lực tuyệt cường ở trước mặt, hết thảy thủ đoạn cũng chỉ là bài trí, có thể trốn một người thì liền là trốn một người.

Song, đúng lúc này, một đạo tiếng sói hống vang lên.

Ngao ô!

Đầu Tam nhãn Lang Vương kia trong nháy mắt tung người lên mười thước cao, con mắt thứ ba bắn ra một đạo quang mang yêu dị.

Thân thể của lam sắc Giao Long vẫn không nhúc nhích, quanh thân thoáng hiện ra từng đoàn lam sắc quang mạc đem quang mang yêu dị kia ngăn cách ra.

Lang Vương lúc này đã nhào tới phụ cận lam sắc Giao Long, móng vuốt cường đại liền hướng lưng rồng chụp tới.

Đúng lúc này, lam sắc Giao Long động, chỉ thấy cái đuôi của nó hướng Lang Vương quét tới.

Lang Vương ở giữa không trung căn bản không có đường phản kháng, bị đuôi rồng nặng nề quét trúng.

Phanh!

Nó tê minh một tiếng, bị nện ra xa trăm thước, nặng nề đập ở trên mặt đất giương lên một mảnh tro bụi.

Mọi người ở không xa thấy đến ánh mắt cũng đăm đăm.

Lang Vương cũng không có thua ngay lúc này, từ trên mặt đất bò dạy, sau đó lại hướng lam sắc Giao Long bổ nhào cắn tới.

Lam sắc Giao Long cơ hồ liền là phòng thủ, mỗi một lần đuôi rồng quét qua, Lang Vương liền muốn bay ra thật xa.

Thực lực giữa hai người vừa xem liền hiểu rõ.

- Thảm, đây nên làm như thế nào mới tốt, nó đem Tiểu Kim giết đi, chúng tacungx không quá tốt.

Bạch Vũ Tích lo lắng nói.

- Đừng nóng vội, chúng ta lập tức gọi thiếu gia, hắn nhất định là có biện pháp.

Lý Cuồng Hổ bình tĩnh lại nói.

- Không sai, nhanh lên báo cho Tiếu, để cho hắn thả chúng ta đi ra ngoài.

Vi Đại Nhi sắc mặt khó coi xuống.

Liền ở khi bọn hắn muốn cảm ứng Lăng Tiếu, một gã tráng hán thiết tháp hơn ba thước không biết từ đâu đi ra.

- Hai tiểu tử các ngươi đừng nghịch nữa, ta còn muốn tĩnh tu đây.

Thiết tháp kia hướng về phía lam sắc Giao Long cùng Lang Vương âm u nói.

Lời của hắn vừa dưt,s lam sắc Giao Long cùng Lang Vương lại ngừng đánh nhau.

Sau một khắc, lam sắc Giao Long cùng Lang Vương lại đồng thời hướng tráng hán thiết tháp kia nhào tới, tựa hồ muốn phân thây tráng hán kia.

Thời điểm mọi người ở đây đều cho là tráng hán kia muốn xui xẻo, lập tức nghe được hai đạo tiếng vang.

Phanh phanh!

Lam sắc Giao Long cùng Lang Vương cư nhiên bị thiết tháp tráng hán kia mỗi người một quyền đập bay ra rất xa.

Lúc này, lam sắc Giao Long cùng Lang Vương khó khăn bò dậy, ánh mắt nhìn hán tử thiết tháp kia trở nên vô cùng kiêng kỵ lên, cũng không dám tiếp tục khiêu khích.

Mọi người ở không xa đều là bị một màn này khiến cho kinh ngạc.

Bọn họ mới vừa rồi toàn lực oanh kích lam sắc Giao Long, căn bản không đối với nó tạo thành nửa phần thương tổn.

Mà thiết tháp tráng hán lại là hai quyền liền đem lam sắc Giao Long cùng Lang Vương oanh bay ra, đây rốt cuộc là thực lực dạng gì?

- Sau này bọn họ chính là đối tượng bồi luyện của các ngươi, muốn không bị tàn bạo liền hảo hảo cố gắng lên.

Thanh âm của Lăng Tiếu đúng lúc vang lên ở trong đầu của mọi người.

Mọi người nghe lời này, toàn thân cũng đánh một cái lạnh run.

Lăng Tiếu cùng Phượng Tiêm Vận lặng lẽ phản hồi Tử Thiên thành.

Sau khi hắn đem Phượng Tiêm Vận cùng nhi tử an bài ở viện tử của chính mình, liền trở lại Mộc Kỳ phong.

Hắn muốn rời đi như thế nào cũng phải nói cho sư phụ hắn một tiếng, huống chi hắn còn có một chút đồ tốt giao cho sư phụ hắn.

Lăng Tiếu đem ba giọt vạn năm thụ nhũ dịch đem cho Mộc Hòe, một giọt trong đó đương nhiên là của Mộc Hòe rồi, hai giọt khác theo thứ tự là cho sư bá cùng Thái sư phụ của hắn.

Có ba giọt vạn năm thụ nhũ dịch này có thể làm cho thực lực của ba vị lão nhân lại tiến thêm một tầng không phải là vấn đề gì.

Lăng Tiếu còn muốn từ trong một bộ phận của cải lấy được của Trọng Kiếm môn giao cho Mộc Hòe, để cho lão cầm đi hiến tặng tông môn.

Mặc dù Vân Hùng coi như là nhạc phụ tiện nghi của hắn, nhưng mà hắn đối với Vân Hùng không có hảo cảm gì, cho nên cũng không đi khoe khoang rồi.

Lăng Tiếu giao phó tốt hết thảy, liền muốn mang đồ đệ Tân Lập của hắn cùng nhau rời đi, bất quá Mộc Hòe là thế nào cũng không chịu để cho Tân Lập rời đi khỏi lão.

Đồ đi đều đi rồi, không lưu lại cho hắn một cái đồ tôn thì sao được.

Lăng Tiếu do dự một chút, cảm thấy hiện tại thật sự không nên đem Tân Lập mang đi, bởi vì thực lực của hắn còn yếu, mang theo bên người cũng không thuận tiện, vậy không bằng để cho sư phụ hắn giúp hắn dạy.

Dù sao hắn đã đem Tử giai Trảm Nguyệt kiếm quyết giao cho sư phụ hắn, chỉ cần Tân Lập chịu cố gắng, thành tựu ngày sau cũng sẽ không quá thấp.

Sau khi làm ra quyết định, Lăng Tiếu liền báo cho Tân Lập một phen, để cho hắn hảo hảo đi theo Mộc Hòe tu luyện, thời điểm sau này trở lại đón hắn, nếu như không đạt tới mục tiêu mà mình đặt ra, vậy thì chờ trừng phạt đi.

Tân Lập mặc dù rất muốn đi theo bên cạnh sư phụ hắn, nhưng cũng biết thực lực của mình thấp kém, đi theo chỉ sợ sẽ làm liên lụy, cho nên rất là nghiêm túc hứa hẹn nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không phụ kỳ vọng của Lăng Tiếu đối với hắn.

Lăng Tiếu đối với thái độ của Tân Lập rất là hài lòng

Sau đó hắn lại chạy tới chỗ ở của Cát Bối Hân.

Từng đợt tiếng đàn thanh thúy như suối liền truyền ra thật xa.

Tiếng đàn du dương dễ nghe khiến người ta dễ dàng liền lâm vào trong say mê, trong tiếng đàn hàm chưa ưu thương chi ý nhàn nhạt, khiến người ta có một loại cảm giác cảm động lây.

Lăng Tiếu bị tiếng đàn gợi lên tâm tình ly biệt thương cảm, mắt hổ đều có chút vọng động muốn nổi lên hơi nước.

Lăng Tiếu phi thân rơi vào trước người Cát Bối Hân cười mỉm nói:

- Hân nhi, tiếng đàn của ngươi đã đạt tới cảnh giới dùng ý nhập cầm rồi, ngay cả ta thiếu chút nữa đều khó có thể tự chủ được.

- Tiếu, ngươi trở lại!

Cát Bối Hân nhanh chóng từ chỗ ngồi của mình bắn ra, rất nhanh liền chui vào trong ngực của Lăng Tiếu.

Từ sau khi Lăng Tiếu đi diệt Trọng Kiếm môn, hắn đã có một năm rưỡi chưa trở về rồi.

Cát Bối Hân chờ đợi từng ngày, tư niệm của nàng cũng là càng ngày càng sâu.

Nhìn thấy tiểu nữ nhân vẫn một mực chờ đợi mình này, Lăng Tiếu dâng lên lòng áy náy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 853 - Trên Tử Thiên Tông.

Lăng Tiếu khẽ vuốt mái tóc của nàng một chút nhẹ nhàng nói:

- Hân nhi, thật xin lỗi, ta đây liền đón ngươi đi, sau này ngươi hãy ở cũng bên cạnh ta đi!

- Có thật không? Ta... Ta có thể không?

Cát Bối Hân mang theo nước mắt giống như lê hoa hỏi.

Nàng đợi những lời này đã rất lâu rồi, nàng rất muốn thường xuyên có thể nhìn thấy Lăng Tiếu, nàng không muốn đợi một chỗ vô cùng vô tận như vậy.

- Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi bỏ được gia gia là được.

Lăng Tiếu khẽ hôn cái trán của nàng một cái đáp.

- Người trẻ tuổi hẳn là đi ra nhiều một chút, không cần băn khoăn đến lão cốt đầu như ta đây, dù sao ta cũng còn sống tốt, có rảnh rỗi trở về đi gặp ta một chút là được.

Cát Đồ cũng từ không xa đi ra nói.

Mấy ngày nay mỗi khi nghe được tiếng đàn của cháu gái, hắn thân là gia gia đương nhiên có thể cảm nhận được tâm tình tư niệm trong đó. Mà đối với phương diện tình cảm hắn cũng không giúp đỡ được cái gì, mà đối với Lăng Tiếu thật tốt, hắn cũng không thể nói cái gì nữa, hắn chỉ có thể ở trong lòng thầm than đây đều là mệnh của hài tử a!

Hôm nay, Lăng Tiếu có thể mở miệng muốn dẫn Cát Bối Hân đi, hắn người làm gia gia này dĩ nhiên sẽ thật lòng chúc phúc, lại làm sao có thể ngăn cản được. Ở trong lòng hắn, cháu gái của hắn chính là toàn bộ của hắn, chỉ cần cháu gái vui vẻ, hắn cái gì cũng nguyện ý đi làm.

- Gia gia!

Cát Bối Hân nhào tới trong ngực của Cát Đồ kêu to nói.

Trong lòng nàng không nỡ, nhưng mà nàng chỉ có thể làm ra một cái lựa chọn.

- Gia gia yên tâm, đợi sau này ta tìm được đất đặt chân liền đón ngươi đi qua.

Lăng Tiếu nói.

Thành công đem cháu gái của nhân gia bắt cóc, Lăng Tiếu tự nhiên phải cho Cát Đồ một chút chỗ tốt, trong đó bao gồm một viên Tấn Vương đan cùng một chút linh thảo Mộc thuộc tính, để cho hắn tăng nhanh tu luyện.

Lúc Lăng Tiếu muốn dẫn Cát Bối Hân rời đi, Vân Hùng cùng một đám trưởng lão lại đồng thời xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Mộc Hòe, Lăng Tiếu cũng không biết làm gì rồi.

- Lăng trưởng lão muốn đi?

Vân Hùng nhìn Lăng Tiếu hỏi. Trong lòng hắn ít nhiều có chút không có tư vị, nếu không phải hắn ở trên Mộc Kỳ phong an bài người nhìn chằm chằm chỉ sợ Lăng Tiếu trở lại hắn cũng không biết.

- Ừ, tính toán đi Trung vực dạo một chút, huống chi Mộng Kỳ cũng ở bên kia, ta tự nhiên muốn đi qua đó.

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

- Người trẻ tuổi cũng là nên đi ra xông xáo, lấy thiên tư của Lăng trưởng lão tuyệt đối có thể giương lên uy danh của Tử Thiên tông ta.

Vân Hùng mang theo vài phần vẻ lấy lòng nói.

- Đúng vậy a, Lăng trưởng lão kỳ tài ngút rời, cho dù là đến Trung vực cũng nhất định có thể nổi tiếng thiên hạ.

- Đúng vậy, Lăng Tiếu là nhân trung long phượng, nhất định có thể đánh ra một phiến thiên địa, những lão gia hỏa chúng ta cũng có thể dính vào chút ánh sáng a!

- Đúng vậy đi, vẫn là Mộc sư huynh tuệ nhãn nhìn ngọc a, thu đồ đệ tốt như vậy, sớm biết ban đầu ta cũng muốn cướp rồi.

...

Những trưởng lão kia từng câu thoại ngữ cung kính, cơ hồ khiến Lăng Tiếu muốn nôn mửa đến cả người phiêu phiêu.

Hắn thật sự không nghĩ tới đám lão đầu bình thời cao cao tại thượng này lại cũng sẽ nói ra như vậy, thật là khiến cho người ta ngoài dự liệu.

Lăng Tiếu là không biết hắn diệt Trọng Kiếm môn đưa tới bao nhiêu rung chuyển.

Những người bọn họ coi như là có chút thực lực, nhưng mà cũng không dám

cùng Trọng Kiếm môn đối bính a!

Nhưng mà Lăng Tiếu lại lấy sức một mình, đem Trọng Kiếm môn nhất cử giết sạch rồi.

Trọng Kiếm môn diệt vong, trở thành thảm án lớn nhất từ ngàn năm nay, cũng là thảm án mang theo nghi ngờ nhất.

Tây Bắc tam đại Thất phẩm tông môn thì một tòa bị hủy diệt, đây là chuyện đại sự cỡ nào a!

Nếu để cho người khác biết là Lăng Tiếu làm, chỉ sợ Tử Thiên tông bọn họ hiện tại liền có tư cách ngồi lên bảo tọa Thất phẩm tông môn rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu là không thể nào trấn giữ Tử Thiên tông, người của Tử Thiên tông dĩ nhiên không dám nói chuyện tốt này là đệ tử của bọn họ làm, bằng không chỉ biết trở thành chuyện cười lớn nhất rồi.

- Tốt lắm, mọi người trước yên tĩnh một chút.

Vân Hùng đè ép thanh âm nói, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng trưởng lão, muốn rời đi cũng không vội ở một thời ba khắc, Khuông trưởng lão đề cử ngươi làm Hộ tông trưởng lão của bổn tông, mọi người chúng ta cũng thông qua, ngươi nhìn có phải hay không đợi sau khi cử hành nghi thức Hộ tông trưởng lão sau lại rời đi?

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ liền phất tay nói:

- Vân tông chủ, chư vị trưởng lão ý tốt của các ngươi ta tâm lĩnh, lần này đi xa Trung vực, ta không biết năm nào tháng nào mới sẽ trở về một chuyến, cho nên chức vị Hộ tông trưởng lão này ta là vạn vạn sẽ không tiếp nhận, xin

ban cho những người khác đi.

- Như... Như vậy sao được.

Vân Hùng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt nữa.

Lúc này, Mộc Hòe từ bên cạnh nói:

- Ta xem như là xong đi, đứa nhỏ này là tuyển không được, tông môn thật có chuyện gì hắn nhất định sẽ xuất thủ, chức vị Hộ tông trưởng lão này vẫn là thôi đi.

- Không bằng như vậy đi, nếu Lăng trưởng lão không muốn chức vị này, ta đây tuyên bố Hộ tông trưởng lão này liền do Mộc sư huynh tới nhận đi.

Đầu óc của Vân Hùng cũng xoay chuyển rất nhanh, nếu Lăng Tiếu không cần chức vị này, vậy thì truyền cho Mộc Hòe.

Thực lực của Mộc Hòe đã đạt đến cao cấp Vương giai, thực lực trong các trưởng lão coi như là thượng đẳng, càng chủ yếu chính là hắn là sư phụ của Lăng Tiếu, chỉ cần hắn làm Hộ tông trưởng lão, ngày sau Tử Thiên tông có chuyện gì, Lăng Tiếu thân làm đệ tử hắn có thể không để ý sao? Lấy tích cách trung hiếu của Lăng Tiếu, điều này hiển nhiên là không thể nào.

Người ở nơi này chỉ cần hơi có chút đầu óc đều có thể nghĩ ra được chủ ý của Vân Hùng, lúc này tất cả mọi người biểu thị ra đồng ý, ngay cả Hứa Kiếm Nam không tình nguyện cũng không thể nói gì hơn.

Mộc Hòe vội vàng từ chối, nhưng mà không lay chuyển được một phen nhiệt tình của mọi người, cuối cùng chỉ có thể tiếp nhận trách nhiệm nặng nề này.

Lăng Tiếu cũng nhân cơ hội mang theo Cát Bối Hân đi đến Dược phong.

Đến trên Dược phong, Lăng Tiếu trực tiếp tìm được Hoa Hiểu Quế.

- Lão đại, ngươi trở lại?

Hoa Hiểu Quế nhìn thấy Lăng Tiếu tự nhiên mừng rỡ vạn phần, tiếp theo hướng Cát Bối Hân hành lễ kêu lên:

- Hiểu Quế ra mắt chị dâu!

Cát Bối Hân da mặt mỏng, bị Hoa Hiểu Quế gọi như vậy trên mặt lập tức nổi lên vẻ hồng nhuận.

- Tiểu tử ngươi không tệ, lại đạt tới Vương giai rồi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Hoa Hiểu Quế, lập tức xem thấy tu vi cảnh giới hiện tại của hắn.

- Đây còn không phải đều là do lão địa ban tặng sao.

Hoa Hiểu Quế gãi gãi đầu cười ngây ngô nói.

Trước đây, Hoa Hiểu Quế được Lăng Tiếu cho hắn vạn năm thạch nhũ dịch cùng với Hạt U hỏa, thực lực sớm đã đạt đến Linh Sư giai đỉnh phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 854 - Phu Quân Ôm Thiếp Trở Về Phòng. (1)

Hôm nay lại trải qua hơn một năm tu luyện đã trở thành đê cấp Vương giai, đồng thời còn là một gã tam phẩm Luyện dược sư, ở tông mon cũng nhận được sùng bái cực lực.

Cảm kích ở trong lòng Hoa Hiểu Quế đối với Lăng Tiếu đã không phải là dùng ngôn ngữ có thể biểu đạt được nữa rồi.

- Tiểu Quy, ta tính toán đi Trung vực xông xáo một phen, ngươi có muốn theo ta cùng đi hay không? Ngươi yên tâm, ngươi làm bất kỳ lựa chọn nào lão địa vĩnh viễn đều là lão đại của ngươi, sẽ không trách ngươi!

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu đã đem Hoa Hiểu Quế làm thành huynh đệ, hắn muốn đi Trung vực xông xáo, xây dựng thế lực của mình tự nhiên cần thành viên tổ chức, mà Hoa Hiểu Quế là huynh đệ của hắn cũng là Luyện dược sư, vừa lúc làm người giúp đỡ cho hắn.

Trung vực là võ học thánh địa mà bất kỳ võ giả nào đều hướng tới, dĩ nhiên nơi đó cũng là thiên đường của Luyện dược sư.

Cho nên, hắn để cho Hoa Hiểu Quế cùng đi tự nhiên cũng là hi vọng nhãn giới của Hoa Hiểu Quế có thể đề cao, mà không phải câu nệ ở Tây Bắc nho nhỏ này.

DĨ nhiên, đi hay không đi cùng Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Hoa Hiểu Quế căn bản không do dự, lập tức nặng nề gật gật đầu nói:

- Đi, ta đã sớm muốn cùng lão đại đi ra ngoài xông xáo rồi, chỉ là... Chỉ là ta sợ kéo chân của lão đại.

- Lão đại tới tìm ngươi, dĩ nhiên là không sợ ngươi kéo chân ta rồi, nhưng mà sau này ngươi vẫn không thể tiến bộ mà nói, vậy thì đừng trách lão đại xem thường ngươi.

Lăng Tiếu nói.

- Lão đại ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi mất thể diện.

Hoa Hiểu Quế nắm chặt quyền đầu nói.

Kỳ thật, rất sớm hắn đã muốn cùng Lăng Tiếu đi ra ngoài xông xáo biết một chút phong thổ của các nơi rồi.

Đáng tiếc hắn biết thực lực của mình thấp kém, cho nên cũng không có ý tứ đi cầu Lăng Tiếu.

Mục tiêu của hắn cùng Lăng Tiếu không giống nhau, hắn muốn trở thành một gã cao phẩm Luyện dược sư được vạn người kính ngưỡng.

Mà truyền thuyết Trung vực nơi đó liền có rất nhiều Luyện dược sư cao phẩm, đến Trung vực tự nhiên là có thể kiến thức được thủ đoạn của những Luyện dược sư kia, đối với hắn mà nói tuyệt đối là có ích mà vô hại.

Hôm nay cơ hội bày ra ở trước mắt hắn, hắn dĩ nhiên muốn quý trọng rồi.

Trước khi Hoa Hiểu Quế ly khai hướng sư phụ cũng chính là ông nuôi Nam

Cung Thường Nhạc của hắn nói một tiếng.

Hắn vốn tưởng rằng Nam Cung Thường Nhạc sẽ xuất ngôn ngăn cản, ai ngờ Nam Cung Thường Nhạc không chỉ không ngăn cản ngược lại cực lực tán thành, chỉ là dặn dò nhiều hơn hắn nhất định phải theo sát bước chân của Lăng Tiếu là được.

Nam Cung Thường Nhạc bây giờ là ân hận lúc đầu đã làm sai a, đệ tử xuất sắc như vậy từ trong tay của hắn cứ như vậy chạy mất.

Cho nên lão tuyệt đối không thể để cho Hoa Hiểu Quế tái diễn con đường của lão.

Lão tin chắc chỉ cầm Hoa Hiểu Quế có thể một đường đi theo Lăng Tiếu, lấy tính cách đầy nghĩa khí của Lăng Tiếu nhất định sẽ giúp Hoa Hiểu Quế nâng cao một bước.

Nhận được cho phép của Nam Cung Thường Nhạc, Hoa Hiểu Quế đang muốn cùng Lăng Tiếu rời đi, nhưng mà hắn lại nghĩ tới vướng bận ở trong lòng mình, cho nên hắn lại đi tới Bích Tuyền các.

Võ Tư Tuyết như cũ vẫn là thanh lệ động lòng người như vậy, một bộ tơ lụa màu xanh nhạt đem vóc ngươi lung linh kia của nàng hiển lộ ra vô cùng nhuần nhuyễn, trong mỹ mâu chớp động lên vẻ vui mừng, làm cho người ta cảm thấy thật là thư thái.

Mỗi một lần nhìn thấy Võ Tư Tuyết, tim của Hoa Hiểu Quế chính là vẫn phanh thông phanh thong nhảy lên không ngừng.

Mặc dù nàng đã cho hắn cơ hội theo đuổi nàng, nhưng mà nội tâm của hắn vẫn là không chịu nổi như vậy.

- Hiểu Quế ngươi tìm ta?

Võ Tư Tuyết nắm hai tay nhẹ nhảy tới trước mặt Hoa Hiểu Quế hỏi.

Nhìn qua nữ tử trước mắt chính mình thời khắc nhớ thương, thần sắc của Hoa Hiểu Quế có chút ửng đỏ nói:

- Tiểu Tuyết, ta... Ta muốn rời đi!

- Ngươi phải về gia tộc đúng không?

Trong con ngươi của Võ Tư Tuyết hiện lên vài tia ảm đạm hỏi.

Tuy nói thời điểm nàng vừa tới Tử Thiên tông người ở trong lòng là Lăng Tiếu, nhưng mà sau khi nàng biết tâm ý của Lăng Tiếu, cũng dần dần hết hi vọng rồi, hơn nữa Lăng Tiếu ưu tú khiến cho nàng có cảm giác chùn bước. Sau đó ở lịch lãm chi địa nàng cùng Hoa Hiểu Quế một đạo, Hoa Hiểu Quế vì nàng liều lĩnh động thân mà ra, còn thiếu chút nữa mất đi tính mạng, nội tâm của nàng đã bị Hoa Hiểu Quế cảm động rồi.

Mặc dù Hoa Hiểu Quế không phải là anh tuấn như vậy, nhưng mà hắn là một nam tử hán chân chính.

Cho nên nàng cho Hoa Hiểu Quế một cái ước hẹn ba năm, chỉ cần Hoa Hiểu Quế trong ba năm trở thành tam phẩm Luyện dược sư, nàng liền cùng hắn hẹn hò.

Cuối cùng Hoa Hiểu Quế thật làm được ước định đặt ra cùng nàng, hơn nữa thực lực tăng nhiều, ở trong trẻ tuổi dồng lứa đã dần lộ ra tài giỏ, mặc dù Hoa Hiểu Quế nói cho nàng biết đây đều là Lăng Tiếu trợ giúp mới có hôm nay, nhưng mà nàng biết đối với phương diện luyện dược thì thiên phú cùng cảnh giới không phải là người khác có thể giúp đỡ được.

Hiện tại nàng đã đối với nam nhân chấp nhất này bắt đầu phát sinh tình cảm rồi.

Hôm nay nghe Hoa Hiểu Quế nói muốn rời đi, trong lòng nàng liền giống như trống rỗng, cảm thấy có chút hít thở không thông, có chút khó chịu.

Trong lúc vô tình, hắn ở trong lòng nàng cũng đã chiếm địa vị tương đối nặng.

Hoa Hiểu Quế khoát tay áo nói:

- Ta không phải là trở về gia tộc, ta là muốn cùng lão đại đi Trung vực xông xáo, có thể chuyến đi này không biết lúc nào mới trở về, cho nên... Cho nên mới cùng ngươi nói lời tạm biệt.

Những năm gần đây trong lòng hắn chỉ có một mình nàng, mặc dù còn chưa có nắm qua tay của nàng, chưa có hôn qua miệng của nàng, nhưng mà hắn như cũ chấp nhận một phần tình cảm ở trong lòng mình.

- Ngươi muốn đi Trung vực!

Võ Tư Tuyết hơi kinh ngạc nói.

Hoa Hiểu Quế gật đầu nắm chặt quyền đầu nói:

- Ừ, lão địa hi vọng ta có thể nhìn ra thật xa, ta cũng cảm thấy hẳn là đi ra nhiều một chút, tăng trưởng chút ít kiến thức, như thế ta mới có thể trở nên càng thêm cường đại.

- Ừ, nam nhân nên có chí khí như vậy, ta ủng hộ ngươi.

Võ Tư Tuyết nắm lại quả đám nhỏ đối với Hoa Hiểu Quế khích lệ nói.

- Tiểu Tuyết ngươi ủng hộ ta?

Hoa Hiểu Quế vui vẻ hỏi.

- Ta dĩ nhiên ủng hộ ngươi, sau này ngươi nhất định phải trở thành tứ phẩm, không, phải là ngũ phẩm Luyện dược sư trở lên mới được.

Võ Tư Tuyết cười nói.

- Chỉ cần Tiểu Tuyết ngươi tin tưởng ta, ta... Ta nhất định có thể làm được.

Hoa Hiểu Quế hơi ngượng ngùng đáp.

Võ Tư Tuyết cười cười không nói gì thêm.

Hoa Hiểu Quế trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì rồi.

Hai người liền đứng như vậy, cũng không dám nhìn đối phương, trên mặt đều là mang theo ý ngượng ngùng.

- Vậy... Ta đi đây, ngươi... Ngươi cần bảo trọng nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 855 - Phu Quân Ôm Thiếp Trở Về Phòng. (2)

Cưới cùng Hoa Hiểu Quế vẫn là không thể nào đem tiếng lòng của hắn nói ra, mang theo giọng nói cố gắng nói.

- A, vậy... Ngươi cũng bảo trọng.

Võ Tư Tuyết mang theo nụ cười miễn cưỡng nói.

Hoa Hiểu Quế gật đầu, chuyển thân muốn rời đi.

Bỗng nhiên, một trận mùi thơm đánh tới, hắn đã bị một đạo thân thể mềm mại ôm lấy.

Hoa Hiểu Quế cả người đều cứng lại!

- Tiểu Tuyết ngươi...

Hoa Hiểu Quế chỉ cảm thấy đầu óc của mình ngừng hoạt động, ngay cả nói cũng không nói ra được.

Bất kể đợi bao lâu, ta nhất định sẽ chờ ngươi trở lại.

Trong mỹ mâu của Võ Tư Tuyết phát ra nước mắt không muốn nó.

Sau đó, nàng đẩy Hoa Hiểu Quế ra xoay người bỏ chạy.

Hoa Hiểu Quế nhanh chóng xoay người nhìn lại bóng hình xinh đẹp càng lúc càng xa kia, toàn tâm đều tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy năng lượng.

Hắn hướng về phương hướng của Võ Tư Tuyết hô to:

- Tiểu Tuyết ta yêu ngươi, ngươi nhất định phải chờ ta trở lại!

Giờ khắc này, hắn rốt cục đem ý ngượng ngùng xấu hổ trọng nội tâm phóng ra, dũng cảm nói ra lời vẫn muốn nói của chính mình.

Võ Tư Tuyết ở không xa một bên lau nước mắt, một bên hiện ra nụ cười hạnh phúc.

...

Cát Bối Hân đi theo Lăng Tiếu!

Hoa Hiểu Quế cũng đi theo Lăng Tiếu!

Bọn họ cùng nhau bước đến truyền thâu trận ở Vạn Thú thành, mấy người lại từ Vạn Thú thành đến Nam Thiên thành.

Sau đó trải qua mấy cái chuyển điểm, sau đó tổng cộng chạy hơn một tháng, cuối cùng đã tới Cổ thành.

Sau khi đến Cổ thành, Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị tình cảnh nơi này làm sợ hết hồn.

Nhìn đám người lui tới nơi này, nhìn tất cả linh thú xuất nhập, nhìn cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, Lăng Tiếu thiếu chút nữa cho là đến nhầm thành trì rồi.

- Tiếu, nơi này chính là tổ địa của tộc ta sao?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

- Ta nghĩ hẳn là vậy đi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Nhớ ngày đó ở nơi này một mảnh không khí trầm lặng, hôm nay bất quá là gần hai năm, lại liền trở nên náo nhiệt phồn hoa như thế, điều này khiến cho Lăng Tiếu có chút khó có thể tin.

Võ giả ở các nơi lui tới nơi này, khi rảnh rỗi có thể nhìn thấy người của Cổ tộc đi lại ở chỗ này, hiển nhiên Đại tế ti cùng Tàn Báo đã mang theo tộc nhân thuận lợi đi tới Cổ Tế thành rồi.

Lăng Tiếu không chần chờ mang theo mấy người chạy tới phủ thành chủ.

Sau khi tới phủ thành chủ, nơi này cũng là rực rỡ hẳn lên rồi.

Hai gã tráng hán đứng ở trước cửa bộ dáng rất là uy vũ, để cho người bên cạnh không dám dễ dàng nhích tới gần.

Khi Lăng Tiếu cùng Phượng Tiêm Vận đi tới, một gã tráng hán giữ của trong đó quát to:

- Người tới là người phương nào?

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Thỉnh thông bá cho thành chủ của các ngươi, nói là Lăng Tiếu tới chơi.

Hộ vệ trông chừng đại môn căn bản không nhận ra Lăng Tiếu, cho nên hắn khách khí theo sát đối phương nói chuyện.

Tráng hán giữ của kia lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ngài... Ngài thật là Lăng Tiếu đại nhân?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, tiếp theo gật đầu nói:

- Ừ, ta chính là Lăng Tiếu, ta với nhóm thanfhc hủ các ngươi có quen biết.

- Tham kiến Lăng Tiếu đại nhân.

Hai người đợi Lăng Tiếu nói xong, lập tức hướng về phía Lăng Tiếu hành lễ thăm hỏi nói.

Một người trong đó nói:

- Thành chủ đã phân phó, sau khi Lăng Tiếu đại nhân trở về không cần thông báo, ta đây liền dẫ ngươi đi vào.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Thải Hà Nguyệt đã sớm làm tốt phân phó, lúc này cười cười liền cùng Phượng Tiêm Vận đi vào.

Đi tới trong đại sảnh thành chủ, Thải Hà Nguyệt, Độc Hạt Tử cùng Đại tế ti ba người đều ở đây.

- Thành chủ, Lăng Tiếu đại nhân trở lại.

Hán tử giữ của kia tiến lên hành lễ nói.

Thải Hà Nguyệt trong nháy mắt từ chỗ ngồi của mình đứng lên, kích động nhìn Lăng Tiếu ở nơi cửa đi tới.

Lăng Tiếu cười hướng nàng gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Đại tế ti thăm hỏi nói:

- Gia gia, ta cùng Vận nhi trở lại.

- Ha ha, mới vừa rồi còn đang đàm luận về các ngươi, không nghĩ tới các ngươi đã trở lại rồi, tới đây, cho ta xem cháu ngoan của ta.

Tâm tình của Đại tế ti tựa hồ rất tốt.

Lúc này, Độc Hạt Tử lập tức tiến lên hướng về phía Lăng Tiếu hành lễ nói:

- Ra mắt thiếu gia, Thiếu phu nhân.

Lăng Tiếu hài lòng gật gật đầu nói:

- Lão Độc các ngươi làm tốt lắm, mới vừa rồi ta còn tưởng rằng đến nhầm thành trì rồi.

- Đây đều là công lao của phu nhân.

Độc Hạt Tử đáp.

Sau đó Đại tế ti mang theo Phượng Tiêm Vận cùng tiểu Lăng Thiên trở về trong phòng nói chuyện, Độc Hạt Tử cũng thức thời lui ra.

Thải Hà Nguyệt lập tức liều lĩnh nhào tới trong ngực của Lăng Tiếu:

- Phu quân, ta rất nhớ ngươi!

Gần hai năm không gặp, tư niệm của Thải Hà Nguyệt đối với Lăng Tiếu quả nhiên là càng ngày càng sâu rồi.

Lăng Tiếu ôm nữ nhân chín mọng này ở trong ngực, một đoan nhiệt hỏa liền

dâng lên.

- Nguyệt nhi, ta cũng rất nhớ ngươi!

Lăng Tiếu dồn dập nói một tiếng, môi dày lập tức hôn lên môi ngọc của Thải Hà Nguyệt.

Hai người đem tư niệm của song phương hóa thành hành động, lẫn nhau sờ soạng đối phương.

- Phu quân ôm ta trở về phòng!

Gương mặt kiều diễm của Thải Hà Nguyệt đều sắp muốn nhỏ ra máu rồi, nàng bị khơi dậy dục vọng nồng đậm khẩn cấp đối với Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không có đáp lời, mà là dùng hành động đáp lại lời nói của Thải Hà Nguyệt.

Hai người trở về trong phòng, không hề có bất kỳ do dự nào, song song đem quần áo trên người đánh cho xơ xác.

Hai người rất nhanh quấn lại với nhau, từng đạo thanh âm cao trào ở trong phòng càng không ngừng quanh quẩn.

Cũng không biết qua bao lâu, thanh âm kia mới dần dần lắng xuống.

Thải Hà Nguyệt giống như tiểu nữ nhân uốn ở trong ngực của Lăng Tiếu, trên mặt mang theo nụ cười hài lòng nói:

- Phu quân, ta không muốn lại rời xa ngươi!

Lăng Tiếu đáp nhẹ nói:

- Ừ, lần này trở về ta dẫn ngươi cùng đi, chúng ta đi Trung vực xông xáo, thành lập địa bàn của chúng ta.

- Thật, thật tốt quá, bất kể ngươi đi đâu ta cũng muốn cùng ngưi ở chung một chút.

Thải Hà Nguyệt hưng phấn mà nói.

Lăng Tiếu khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp của nàng thương tiếc nói:

- Nguyệt nhi cực khổ ngươi rồi!

Tuy nói nữ nhân này là hắn đoạt tới được, nhưng mà nữ nhân xinh đẹp như vậy hắn nói không thích đó là giả dối, hơn nàng nàng vẫn là thích hắn như vậy, hắn dĩ nhiên sẽ không phụ bạc nàng.

- Phu quân tại sao nói như vậy?

Thải Hà Nguyệt không rõ hỏi.

- Nếu không có ngươi, Cổ thành cũng không có hôm nay a!

Lăng Tiếu đáp.

- Ha hả, đây cũng không phải là công lao của ta, mà là công lao của ngươi!

Thải Hà Nguyệt cười nói.

- Như thế nào?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi.

Cho nên Thải Hà Nguyệt liền giải thích một phen.

Kỳ thật là trước kia Lăng Tiếu cùng Đường gia, Nam Cung gia, Tân gia cùng với Thiết Lặc bộ lạc đặt xuống quan hệ, tất cả đều là bởi vì dưới sự trợ giúp của ba thế lực này mới có hôm nay.

Hơn nữa, Lăng Tiếu lúc trước lưu lại tứ, ngũ giai đan dược đấu giá thoáng cái đã hấp dẫn đông đảo thế lực lớn của Nam Vực tới đây cạnh tranh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 856 - Huyết Ma Vực. (1)

Cho nên Cổ thành mới ở trong gần hai năm trong nháy mắt khôi phục thịnh vượng như xưa.

Hôm nay Cổ tộc nhân một lần nữa trở về.

Người của Nam vực đều biết Cổ tộc cũng không có diệt sạch, là thế lực lớn thứ nhất của Nam vực lúc trước, lực ảnh hưởng của bọn họ tự nhiên bất phàm.

Cho nên, Cổ thành quật khởi là tất nhiên đấy!

Trong nháy mắt lại là một tháng đi qua.

Trong tháng này, Thải Hà Nguyệt hướng Đại tế ti giao phó sự vụ sự nghi của trong thành.

Đại tế ti một đống tuổi dĩ nhiên không quan tâm đến thành trì, bất quá Cổ tọc cũng không khuyết thiếu người quản lý có năng lực xuất chúng, lập tức đã có người đem chuyện chỉnh sửa được rõ ràng rồi.

Trong tháng này, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà đám người được thả ra thông khí, thuận tiện biết một chút về phồn hoa của Cổ tộc.

Mọi người cũng coi như là lần đầu tiên đi ra bên ngoài, kiến thức cảnh tượng đất khách đương nhiên là tán thán không thôi.

Cùng lúc đó, Lăng Tiếu phải người của đi hộ tống biểu muội Tôn Tiểu Nam

của Tân Lập đi tới Tử Thiên tông.

Hắn không có mang Tân lập đi tới Trung vực, tự nhiên không thể đem Tôn Tiểu Nam cũng mang theo rồi.

Cho nên hắn chỉ có thể để cho biểu huynh muội bọn họ trước tiên tu luyện ở Tử Thiên tông đánh xuống căn cơ rồi lại nói.

Trong một tháng này, bát tướng tất cả đều được Lăng Tiếu toàn bộ dùng đan dược đề thăng đến cao thủ trung cấp Vương giai.

Cho nên, trong mọi người tiến về phía trước lấy Tàn Báo có thực lực mạnh nhất, thực lực đê cấp Thiên Tôn, tiếp theo chính là Độc Hạt Tử Địa Hoàng đỉnh phong, kế tiếp chính là Thải Hà Nguyệt cùng Phượng Tiêm Vận đều là trung cấp Địa Hoàng, phía sau chính là Lăng Tiếu cao cấp Vương giai, những người khác bao gồm Cát Bối Hân cùng Hoa Hiểu Quế ở bên trong toàn bộ đều là trung cấp Vương giai.

Lúc mọi người ở đây đều muốn chuẩn bị rời đi, tạm thời lại tăng thêm một người.

Người này lại là Đường gia thiếu gia chủ Đường Cương Lĩnh.

Đường Cương Lĩnh bất quá 27 tuổi, đã là đê cấp Vương giai rồi.

Thực lực này ở trong một đời trẻ tuổi cũng là cực kỳ xuất sắc rồi.

Nhưng mà sau khi hắn nhìn thấy đội hình mà Lăng Tiếu mang theo, lập tức không có tự tin thường ngày.

Thực lực của mỗi người nơi này đều là trung cấp Vương giai, trong đó nhỏ nhất là Cát Bối Hân, Hoa Hiểu Quế niên kỳ bất quá là 20, so với hắn không

lớn bằng, thực lực lại cao hơn, điều này khiến cho hắn chịu đả kích bội phần.

Nếu như cho hắn biết thực lực của Phượng Tiêm Vận đã là trung giai Địa Hoàng, không biết hắn là có vẻ mặt dạng gì.

- Đừng vẻ mặt đưa đám, cái này cho ngươi, đỡ phải đến Trung vực làm mất mặt mũi của ta.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều hơn một viên Tấn Vương đan giao vào trong tay Đường Cương Lĩnh.

Đối với Đường Cương Lĩnh đến, Lăng Tiếu một chút cũng không kỳ quái.

Lăng Tiếu hai năm trước từng đi qua Đường gia yêu cầu Đường gia lão sư tử trọng luyện Băng Hỏa kiếm, đồng thời hi vọng Đường gia có thể chi trì phách mại hội của Cổ thành.

Lăng Tiếu cũng là khi đó cùng Đường Cương Lĩnh cấu kết lại.

Bởi vì hắn biết Đường Cương Lĩnh là Ngũ giai Luyện khí sư một đời xuất sắc nhất của Đường gia, trước lúc rời đi Đường gia, Lăng Tiếu liền cùng Đường Cương Lĩnh nói chuyện một đêm.

Lăng Tiếu cũng là ở đêm hôm đó đem mục tiêu cùng lý tưởng nói cho Đường Cương Lĩnh.

Đường Cương Lĩnh không nghĩ tới Lăng Tiếu sẽ có mục tiêu lớn như vậy, lại muốn đi Trung vực thành lập thế lực.

Mới đầu hắn xem thường, bởi vì nước của Trung vực rất sâu, bất kỳ thế lực nào cũng là tồn tại cực kỳ cường đại.

Lăng Tiếu mặc dù tiềm lực phi phàm, nhưng mà quá trẻ tuổi, nếu dựa vào chút thực lực này đi Trung vực xông xáo xây dựng thế lực không thể nghi ngờ là nói chuyện trong mơ.

Nhưng mà, sau khi Lăng Tiếu nói cho hắn còn có một cái thân phận Ngũ phẩm Luyện dược sư, Đường Cương Lĩnh liền động tâm.

Đường Cương Lĩnh biết lực hiệu triệu của bất kỳ một gã cao phẩm Luyện dược sư nào cũng là cực kỳ khủng bố.

Sau nhiều lần do dự, lại có Lăng Tiếu từ bên cạnh thêm dầu vào lửa, nói gì mà người trẻ tuổi không nên ánh mắt thiển cận, muốn đem ánh mắt để xa một chút, chung quy có một ngày chúng ta sẽ đạt tới độ cao mà mọi người nhìn lên.

Đường Cương Lĩnh cuối cùng vẫn là đáp ứng cùng Lăng Tiếu đi tới Trung vực.

Cho nên Lăng Tiếu trở về Cổ thành, Đường Cương Lĩnh nhận được tin tức liền chạy tới.

Đường Cương Lĩnh nhận lấy đan dược của Lăng Tiếu lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, bất quá hắn không có lập tức phục dụng.

Bởi vì hiện tại đã là đê cấp Vương giai đỉnh phong, hắn muốn chính mình đột phá trung cấp Vương giai, sau đó lại phục dụng đan dược nhất cử đột phá đến cao cấp Vương giai.

Tất cả nhân mã đến đông đủ, Lăng Tiếu mang theo mọi người rời đi.

...

Trung vực là võ học thánh địa của Huyền Linh đại lục, nơi đó cao thủ như mây, tông phái như rừng, đại hộ môn phiệt nhiều không kể xiết. Địa vực của Trung vực bát ngát, diện tính chiếm được đến hai phần ba đại lục, là cái nôi thánh địa mà tất cả võ giả hướng tới.

Từ Nam vực đi tới Trung vực nhất định phải trải qua một chỗ hung hiểm.

Chỗ hung hiểm này chính là phần đất duy nhất tất yếu nhất từ Nam vực, Tây Bắc đi thông Trung vực.

Huyết Ma lãnh thổ, ở Nam vực cùng Tây Bắc đều là hung địa nổi tiếng, chiếm diện tích cũng tương đối lớn, nơi đó linh thú bốn phía tung hoành, linh hoa dị thảo có thể nhìn thấy mọi nơi, mà ở trong này có một loại linh thú hung hãn thường thấy nhất, tên là Huyết Phong Ưng; mặt khác có một loại cao cấp linh thảo Ma Hoàng Hoa cực kỳ hiếm thấy.

Vừa thấy Huyết Phong Ưng, tất nhiễm huyết trong mưa!

Vừa thấy Ma Hoàng Hoa, thành Hoàng ở trước mắt!

Hai câu này là chỉ nguồn gốc có danh tựu Huyết Ma vực.

Huyết Phong Ưng là ngũ giai cao cấp linh thú, bọn chúng từ trước đến nay đều là kết thành đàn, cực kỳ thị huyết háo chiến, một khi con mồi bị nhìn chằm chằm vào, nhất định nhuốm máu mới bằng lòng bỏ qua.

Là môt loại linh thú có thiên phú chiến đấu cực cao, rất nhiều thế lực đều muốn khống chế loại linh thú có chiến lực cực mạnh này làm tọa kỵ.

Đáng tiếc, Huyết Phong Ưng dã tính khó thuần, thật sự khó có thể khống chế.

Ma Hoàng Hoa là linh thảo lục giai cao cấp, có thể so với thất giai linh thảo bình thường, thuộc về linh thảo vô thuộc tính, bất luận kẻ nào đoạt được một gốc Ma Hoàng Hoa đều ăn vào, liền có thể một đường không có chút bình cảnh nào đột phá tới cao cấp Địa Hoàng. Nói cách khác, võ giả phục dụng Ma Hoàng Hoa, bình chướng đẳng cấp dưới Địa Hoàng giai đều không tồn tại, chỉ cần để dành đủ lực lượng là có thể thuận lợi đột phá lên cấp tiếp theo.

Ma Hoàng Hoa nếu là rơi vào trong tay cao phẩm Luyện dược sư, càng có thể đề luyện ra lục giai đỉnh cấp đan được Tôn Hoàng đan, một loại đan dược trân quý có thể để cho bất kỳ Thiên Tôn nào trực tiếp đột phá một cấp.

Chính là bởi vì trong Huyết Ma vực tồn tại một thú một hoa này, cho nên phiến lãnh thổ đi thông trung vực này liền có danh xưng là Huyết Ma.

Cũng chính bởi vì như thế, nơi này liền là địa bàn mà rất nhiều đại thế lực thường tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 857 - Huyết Ma Vực. (2)

Ai không muốn hàng phục một đám Huyết Phong Ưng chế tạo ra chiến đội cường đại, ai không muốn có vận khí đụng vào một gốc Ma Hoàng Hoa nhất cử thành Hoàng thành Tôn.

Trải qua hơn hai tháng lên đường, đám người Lăng Tiếu rốt cục phong trần mệt mỏi đi đế cửa xuất nhập của Huyết Ma lãnh thổ.

Độc Hạt Tử từng đã đi qua Trung vực, có hắn dẫn đường quả thật giảm đi không ít phiền toái.

- Thiếu gia, trong Huyết Ma vực thường có Huyết Phong Ưng lui tới, cho nên chúng ta không nên phi hành lên đường, như vậy rất dễ dàng khiến cho Huyết Phong Ưng quần công, muốn đi qua nơi này chúng ta nhất định phải đi bộ mới được.

Độc Hạt Tử giải thích nói.

- Vậy muốn đi hết nơi này đại khái cần bao nhiêu ngày?

Lăng Tiếu hỏi.

- Nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng.

Độc Hạt Tử đáp.

- Thời gian dài như vậy?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Nếu có tọa kỵ, một đường lại không bị linh thú công kích, trong hai mươi ngày hẳn là cũng có thể thông qua được.

Độc Hạt Tử lại nói rõ thêm.

- Theo ngươi nói như vậy, dọc theo con đường này sẽ còn có rất nhiều nguy hiểm chưa biết?

- Ừ, trong Huyết Ma vực trừ Huyết Phong Ưng ra, còn có rất nhiều cao giai linh thú, bọn họ nhưng đều không phải là nhân vật an phận, bất quá, chỉ cần chúng ta không rời đi chủ thông đạo mà nói, bình thường rất ít bị linh thú công kích.

Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày nhìn về phía trước, nội tâm của hắn rất khát vọng nhanh một chút tới Trung vực.

Tuy nói hắn có thể dùng dược đỉnh đem mọi người chứa vào, sau đó lợi dụng lam sắc Giao Long bay theo mà qua.

Nhưng mà nghe Độc Hạt Tử giới thiệu trong cao cấp linh thú trong Huyết Ma vực này tựa hồ không kém hơn bao nhiêu so với Hoang Tùng sơn mạch.

Nếu là gặp phải cao giai linh thú gì, chỉ sợ hắn cũng muốn chịu không nổi rồi.

- Lão Độc, bọn họ bên kia là đang làm cái gì?

Thải Hà Nguyệt chỉ chỉ một nhóm người ở không xa hướng Độc Hạt Tử hỏi.

- Hồi bẩm Nguyệt phu nhân, những dong binh đoàn kia đang tiếp sinh ý.

Độc Hạt Tử đáp.

- Tiếp sinh ý?

Thải Hà Nguyệt lộ ra vẻ sững sờ nói.

Những người khác cũng đều là hiện lên thần sắc không giải thích được.

Độc Hạt Tử giải thích:

- Từ nơi này đi tới Trung vực đường xá mặc dù không phải là rất xa xôi, nhưng mà trên đường không khuyết thiếu nguy hiểm, có không ít thương lữ cùng cá nhân không dám dễ dàng đi vào, bọn họ lợi dụng phương thức góp vốn cam kết dong binh đoàn ở nơi này hộ tống bọn họ đi qua; hoặc là cũng có những người khác muốn vào trong Huyết Ma vực tìm kiếm linh thảo nào đó, bọn ho cũng sẽ bỏ vốn cam kết đối với những lính đánh thuê quen thuộc với nơi này hộ tống bọn họ đi tìm, dĩ nhiên đây là hoạt động mạo hiểm, thù lao cần thiết cũng cao.

- Thì ra là như vậy!

Sau khi mọi người nghe xong Độc Hạt Tử giải thích đều chợt hiểu ra rồi.

- Đi thôi, đừng làm lỡ nữa!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Lấy thực lực của đoàn người bọn họ tự nhiên không cần người hộ tống rồi.

Nếu như ngay cả Huyết Ma vực cũng không qua được, vậy còn nói gì mục tiêu đi đến Trung vực xông xáo xây dựng thế lực được.

Bất quá đi tới đây Lăng Tiếu cũng nhớ tới Cát Đồ đã từng bàn giao, nếu có một ngày có thể đi đến Huyết Ma lãnh thổ mà nói, giúp lão tìm kiếm xem nhi tử Cát Tiêu Chấn đã mất tích kia.

Theo như lời của Cát Đồ, Cát Tiêu Chấn là ở hai mươi mấy năm trước liền đến Huyết Ma vực ý đồ tìm kiếm kỳ ngộ đột phá Vương giai.

Đáng tiếc, Cát Tiêu Chấn một đi liền không quay trở lại.

Cuối cùng, ngược lại là có một nữ nhân đi tới Tử Thiên thành đem Cát Bối Hân giao đến trong tay Cát Đồ.

Cát Tiêu Chấn sống hay chết, Cát Đồ không biết được, đây cũng là chuyện đáng tiếc lớn nhất ở trong lòng lão.

- Thuận theo tự nhiên đi!

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Cát Bối Hân ở trong lòng một cái thở dài nói.

Không phải là hắn không muốn giúp Cát Đồ, mà là chuyện này trừ biết Cát Tiêu Chấn đi đến Huyết Ma vực ra, căn bản không có bất kỳ đầu mối nào, cái này bảo hắn như thế nào đi tìm Cát Tiêu Chấn? Huống chi trong Huyết Ma vực này cao giia linh thú tung hoành, nói không chừng Cát Tiêu Chấn sớm bị linh thú ăn thịt rồi.

Lúc mọi người ở đây muốn hướng bên trong Huyết Ma vực đi vào, một giọng nói già nua đúng lúc ở phía sau mọi người vang lên:

- Chư vị có phải muốn vào Huyết Ma vực hay không?

Đám người Lăng Tiếu xoay người lại, liền thấy được một gã lão giả tóc tráng xóa mang theo một gã thanh niên nam tử bộ dáng cực kỳ xinh đẹp đi tới.

Độc Hạt Tử vừa nhìn thấy lão giả kia lập tức truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, người này không đơn giản, thực lực là trung cấp Địa Hoàng, thực lực của thiếu niên kia là trung cấp Vương giai.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong bất động thanh sắc, chỉ là nhìn lã giả cùng thanh niên xinh đẹp giống như nữ nhân kia.

- Không biết lão trượng có chuyện gì?

Lăng Tiếu chắp tay hỏi.

- Tiểu ca, có phải các ngươi muốn vào Huyết Ma vực hay không, hai ông cháu chúng ta cũng muốn đi vào, xem các ngươi có thể hay không bảo hộ chúng ta một đoạn đường, phương diện thù lao tuyệt đối không để các ngươi thiệt thòi.

Lão giả nói.

Thực lực của lão giả này là trung cấp Địa Hoàng, nhìn một cái liền nhìn thấy đám người Lăng Tiếu thực lực bất phàm, đồng thời lão cũng đem đám người Lăng Tiếu hiểu lầm trở thành dong binh đoàn rồi, bởi vì trong đám người bọn họ có không ít người tản ra thảo mãng khí tức cường hãn.

Cho nên lão muốn đám người Lăng Tiếu hộ tống một đoạn đường.

- Lão trượng, cái này có thể không quá thuận tiện.

Lăng Tiếu đáp.

Xuất môn ra ngoài mọi việc đều phải chú ý đề phòng, Lăng Tiếu tự nhiên không thể tùy tiện nổi lên cái tâm đồng tình gì rồi.

Lão giả nhìn ra lo ngại của Lăng Tiếu, dĩ nhiên lại nói:

- Tiểu ca không cần phải lo lắng chúng ta là người xấu, hai ông cháu chúng ta chỉ cần các ngươi hộ tống đến nửa đường là được, ta cho các ngươi năm vạn trung phẩm huyền tinh thì như thế nào?

Lăng Tiếu đang muốn nói cái gì, lại là một đạo thanh âm xa lạ đúng lúc vang lên:

- Lão đầu, sinh ý của các ngươi Huyết Xà dong binh đoàn chúng ta tiếp nhận.

Nói chuyện là một gã trung niên nhân nhìn hơn 40 tuổi, có thực lực cao cấp Vương giai.

Trên mặt người này có một cái vết sẹo dữ tợn, làm cho người ta nhìn đều có một loại cảm giác rét lạnh, hai cánh tay giống như hai cái thiết trụ kia còn vẽ hai con xà mãng trông rất sống động, răng nanh lộ ra âm sâu kia làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, phảng phất như hai con xà mãng kia tùy thời đều sẽ xông tới cắn người.

Vẻ mặt người này mang theo tà khí, một cỗ sát khí nồng đậm tản ra, nhìn một cái là có thể xác định được người nọ hàng năm ở trong này giết chóc rồi.

Ở phía sau hắn còn đi theo mười mấy người, thực lực đều là Vương giai trở lên, trong đó lại có hai gã đê cấp Địa Hoàng.

Một cỗ thế lực như vậy nếu là ở Tây Bắc hoặc là Nam vực đều có thể so với nội tình thực lực của một tòa Cửu phẩm tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 858 - Phiền Toái. (1)

Bọn họ đều là người của Huyết Xà dong binh đoàn.

Huyết Xà dong binh đoàn, ở phụ cận Huyết Ma vực có thể nói là đệ tam đại dong binh đoàn, đoàn trưởng Huyết Xà càng có thực lực Nửa bước Tôn giai, mà trung niên nhaan vừa nói chính là bào đệ Thanh Xà của Huyết Xà.

Vốn là thương lữ bỏ vốn để mời dong binh đoàn hộ tống là một việc giao dịch tự nguyện ngang hàng.

Nhưng mà Huyết Xà dong binh đoàn chưa bao giờ theo như quy củ làm việc.

Bọn họ liền là một đám côn đồ, ép mua buộc bán đối với bọn họ mà nói chính là chuyện thường làm.

Một khi có dê béo được bọn họ coi trọng có rất ít người có thể thoát được lòng bàn tay của bọn họ.

Hôm nay lão giả này cùng thanh niên xinh đẹp kia đã trở thành "Dê béo" ở trong mắt Huyết Xà dong binh đoàn.

Lão giả quay đầu lại nhìn Thanh Xà cùng với một đám người phía sau hắn một chút, trên mặt lộ ra một cái nụ cười bình dị gần gũi nói:

- Vị đại huynh đệ này, chúng ta đã liên lạc xong người rồi, liền không làm phiền đến ngươi.

Thanh Xà không có nhìn thẳng vào lão giả kia, mà là đem mục quang bỏ vào

trên đám người Lăng Tiếu, thần sắc lướt qua một tia kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền che mất.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, tên thanh niên toàn thân không có nửa điểm khí tức võ giả này.

- Các ngươi dám đoạt sinh ý của Huyết Xà dong binh đoàn chúng ta?

Thanh Xà híp hai mắt hướng về phía Lăng Tiếu nói.

- Thiếu gia, Huyết Xà dong binh đoàn là địa đầu xà nơi này, thực lực đoàn thể cực kỳ cường đại, đoàn trưởng Huyết Xà là thực lực Nửa bước Thiên Tôn.

Độc Hạt Tử mang mọi thứ truyền âm cho Lăng Tiếu nói.

SAu khi Lăng Tiếu nghe xong, không có nửa điểm tâm tình, cũng không để ý tới Thanh Xà, xoay người mang theo người của mình chuẩn bị rời đi.

Lúc này lão giả kia lần nữa đi đến phía trước đối với Lăng Tiếu nói:

- Tiểu ca, ngươi liền mang theo hai ông cháu chúng ta đi, chúng ta sẽ không cấp thêm phiền toái cho các ngươi.

- Các ngươi đã cấp thềm phiền toái cho chúng ta!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Ngươi người này làm sao như vậy, chúng ta lúc nào cấp thêm phiền toái cho ngươi, Vi gia gia chúng ta tìm những người khác đi, thật là không biết phân biệt.

Thanh niên nhân xinh đẹp kia không nhịn được mở miệng nói chuyện.

Thanh âm của hắn lại xen lẫn thanh âm nhu hòa nhỏ bé của nữ tử, người sáng suốt vừa nghe liền sẽ hoài nghi hắn có phải là một nữ nhân hay không.

Bất quá Thải Hà Nguyệt cũng là trực tiếp khẳng định nói cho Lăng Tiếu:

- Đây chính là một cái tiểu mỹ nữ, ngươi nhìn nàng nhưng là không có hầu kết.

Lăng Tiếu sớm đã nhận ra, bất quá xuất môn ra bên ngoài tạm thời không nên chọc vào phiền toái gì, lúc này hắn thản nhiên nói:

- Hai vị thỉnh tùy ý đi!

Nhìn đám người Lăng Tiếu muốn rời đi, lão giả có chút gấp gáp nhìn "Công tử" của lão nói:

- Thiếu... Thiếu gia, ta không phải nói là ngươi đừng mở miệng sao?

- Ta chính là tức cái thái độ kia của hắn.

Nữ tử trẻ tuổi dậm cân bất phẫn nói.

Lão giả thở dài một hơi không nói thêm gì nữa rồi.

Lúc này, Thanh Xà đi lên nói:

- Vị thiếu gia này có muốn xả giận hay không? Chỉ cần mười vạn hạ phẩm huyền tinh một cái đầu người.

Thanh Xà duyệt binh phong phú, nhìn một cái liền nhìn ra thanh niên nhân xinh đẹp này chính là một cô gái, dễ dàng cắn câu.

- Không có ý tứ, thiếu gia nhà ta không hiểu chuyện, chúng ta tạm thời không thuê người.

Lão giả cuống quít kéo lấy thanh niên nữ tử rời đi.

- Hừ, muốn đi không có cửa đâu hôm nay các ngươi vào Huyết Ma vực cũng tốt, không vào cũng được, nhất định phải lấy ra năm vạn trung phẩm huyền tinh, bằn không hai người các ngươi liền lưu lại đi.

Thanh Xà hừ lạnh nói.

Lúc trước lão giả đối với Lăng Tiếu nói tiền thù lao thì Thanh Xà đã nghe được.

Năm vạn trung phẩm huyền tinh cũng không phải là số lượng nhỏ, tương đương với năm trăm vạn hạ phẩm huyền tinh rồi.

Khoản huyền tinh này Thanh Xà hắn coi trọng, tự nhiên sẽ không để cho nó từ trong miệng chạy trốn.

- Ngươi đây là làm người khác khó chịu?

Nữ tử trẻ tuổi hướng về phía Thanh Xà quát lên.

- Ha hả, không sai, ta chính là muốn làm người khác khó chịu, mau cầm huyền tinh ra đây, bằng không ngươi cái giả tiểu tử này liền thưởng cho các huynh đệ của ta.

Thanh Xà ở trên thân nữ tử trẻ tuổi lưu một cái ánh mắt hèn mọn nói.

Đang ở thời điểm cô gái trẻ tuổi muốn tức giận, lão giả đã nắm tay cô gái trẻ tuổi hướng về của của Huyết Ma vực mà xông vào.

Thanh Xà chân mày cau lại, liền muốn đem người đuổi theo.

Lúc này, một gã đê cấp Địa Hoàng đến bên cạnh hắn nói:

- Thanh Xà chớ vọng động, lão nhân mới vừa rồi kia có thể là trung cấp Địa Hoàng.

- Cái gì, lão nhân kia thực lực mạnh như vậy?

Thanh Xà kinh ngạc nói.

- Cảm ứng của ta sẽ không sai, hắn mạnh hơn so với ta.

Đê cấp Địa Hoàng kia đáp.

Lúc này một gã đê cấp Địa Hoàng khác nói:

- Hai người chúng ta quấn lấy hắn, bắt tiểu tử giả trang kia làm con tin không sợ hắn không đi vào khuôn khổ.

- Không sao, dù sao chúng ta cũng muốn đi vào, trước đem lão nhân kia giết chết, lại tìm đám người lúc trước kia tính sổ, nơi đó nhưng có mấy bé con xinh đẹp, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thanh Xà lộ ra nụ cười âm hiểm nói.

- Ta không có ý kiến, nhưng mà chúng ta nhất định phải đợi Viêm Xà hội hợp rồi hãy đuổi theo, một đội nhân mã khác cũng không phải là dễ nuốt vào như vậy.

Một gã đê cấp Địa Hoàng đáp.

...

Huyết ma lãnh thổ là đường phải qua duy nhất để đi thông từ Nam vực cùng Tây Bắc đến Trung vực.

Nơi này sớm có đời trước mở ra một con đường an toàn rồi.

Đường an toàn này là trải qua vô số kinh nghiệm lần đi lại mà mở ra.

Đường xá đều tận lực tránh được lĩnh vực chi địa của cao giai linh thú, chỉ cần người bình thường không đi trêu chọc những linh thú kia, bọn họ cũng sẽ không chủ động tới công kích người.

Dĩ nhiên gặp phải Huyết Phong Ưng liền khác nên không nói tới rồi.

Trong Huyết Ma vực một mảnh tùng lâm mênh mông, từng tiếng gào thét của linh thú càng không ngừng truyền tới, một cỗ huyết sát chi khí nồng đậm bởi vì hàng năm phát sinh giết chóc mà lưu lại làm cho người ta không khỏi cảm thấy phiền não không thôi.

Tàn Báo một mực đê điều truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, nơi này sát khí rất nặng, để ngừa có oan hồn thường lui tới.

- Ừ, ta biết!

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp một tiếng, tiếp theo hướng về phía mọi người cất cao giọng nói:

- Mọi người chú ý, nơi này linh thú mạnh mẽ đông đảo, không có mệnh lệnh

của ta không thể tự tiện thoát khỏi đội ngũ.

- Vâng thiếu gia!

Mọi người cùng kêu lên đáp.

Bại gia tử quơ một cây hỏa thương giống như là một cái hài tử nghịch ngợm đang đùa giỡn, hắn nghiêng mặt hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Lão đại sợ cái gì, có ta ở đây bọn chúng không dám tới công kích chúng ta.

Người ở chỗ này không có mấy người biết thân phận của Bại gia tử, chỉ là đem lời của hắn cho rằng khoác lác, nghe qua coi như xong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 859 - Phiền Toái. (2)

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu của Bại gia tử nói:

- Biết ngươi lợi hại, chớ ở trước mặt lão đại lộ ra vẻ đi.

Đúng lúc này, Độc Hạt Tử nói:

- Hai người kia theo kịp rồi.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại nói:

- Chúng ta đi đường của chúng ta là đường, không cần để ý tới bọn họ.

Không cần đoán, Lăng Tiếu cũng biết hai người bọn họ muốn đánh cái chủ ý gì.

Nhưng mà bởi vì con đường này không phải là hắn mở, đi theo thì cứ đi theo chứ sao.

Đoàn người liên tục đi một ngày, màn đêm dần dần phủ xuống!

Một già một trẻ ở phía sau đám người Lăng Tiếu vẫn là không nhanh không chậm mà theo sát.

Lúc này Lăng Tiếu để cho tất cả mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Buổi tối thật sự không nên lên đường, bởi vì có rất nhiều linh thú hung hãn đều sẽ chọn phục kích vào buổi tối.

Đám người Lăng Tiếu chọn địa phương ngồi xuống, một già một trẻ kia cũng không tiếp tục lên đường nữa, cũng lựa chọn địa phương ở không xa ngồi xuống.

Bạch Vũ Tích có chút không đành lòng đối với Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, bọn họ có hai người, không bằng...

- Không bằng cái gì?

Lăng Tiếu nhìn nàng hỏi.

- Không bằng để cho bọn họ cùng đi với chúng ta đi.

Bạch Vũ Tích nắm chéo áo thấp giọng nói.

Lăng Tiếu còn chưa nói ra, Thải Hà Nguyệt đã kéo tay của Bạch Vũ Tích lại nói:

- Nhân sinh hiểm ác, chúng ta không thể dễ dàng tin vào những người khác.

Vi Đại Nhi cũng từ bên cạnh nói:

- Vũ Tích, Nguyệt tỷ tỷ nói không sai, xuất môn ra ngoài, chúng ta làm bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận.

Theo mấy tháng ở chung, Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích cùng Vi Đại Nhi năm nữ nhân đã trở thành tỷ muội không chuyện không nói.

Các nàng đều là thật tâm yêu một người đàn ông, biết nam nhân củ mình không thích các nàng ở sau lưng có cái gì không vui, cho nên chúng nữ nhân

cũng rất thức thời chưa cho Lăng Tiếu thêm phiền toái gì.

Lăng Tiếu rất là vui mừng nhìn nữ nhân ở bên cạnh mình, tiếp theo khẽ vuốt mái tóc của Bạch Vũ Tích một chút nói:

- Vũ Tích ngươi chính là quá thiện lương, bất quá... Ta chính là thích cái thiện lương đó của ngươi!

Bạch Vũ Tích bị Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, trên khuôn mặt cũng nổi lên ý ngượng ngùng.

Lăng Tiếu đứng lên, đi tới trước mặt lão giả cùng nữ tử trẻ tuổi kia.

Nữ tử trẻ tuổi kia rất là trừng mắt một cái nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi tới đây làm gì.

Lăng Tiếu không để ý đến nàng, mà là nhìn về phía lão giả kia, trong tay cũng nhiều ra một vò rượu mạnh hướng lão giả kia đưa tới:

- Lão trượng uống một chén?

Lão giả cười cười đem vò rượu kia nhận lấy nói:

- Đa tạ tiểu ca, cấp thêm phiền toái cho ngươi!

- Cũng đã thêm phiền toái, nhiều lời cũng vô ích rồi, cạn một chén!

Lăng Tiếu giơ giơ rượu ở trong tay mình đối với lão giả nói.

Lão giả cùng Lăng Tiếu đụng một cái, hai người liền đem rượu rót xuống.

Nữ tử trẻ tuổi kia ở một bên bất phẫn nói:

- Các ngươi không hộ tống chúng ta coi như xong, chúng ta lúc nào tạo thêm phiền toái cho ngươi, ngươi người này thật không nói đạo lý.

- Tiểu ca, ngươi đừng cùng nàng chấp nhặt, là chúng ta không đúng trước, bất quá ta vẫn là một câu nói kia, nếu như các ngươi có thể hộ tống chúng ta đến một đầu khác, nhất định sẽ có hậu báo.

Lão giả từ bên cạnh nói.

- Các ngươi là người bên kia?

Lăng Tiếu hỏi.

- Không sai, lần này chúng ta chỉ là trở lại thăm viếng, không ngờ gặp chút ít phiền toái, hiện tại liền còn hai ông cháu chúng ta rồi.

Lão giả gật đầu đáp.

Lăng Tiếu tự nhiên biết lão lão này cũng không có nói thật, bất quá hắn cũng không có vạch trần, chỉ là gật đầu nói:

- Tốt, các ngươi đã là người bên kia, vậy thì hộ tống các ngươi một đoạn đường.

Lão giả có chút kích động nói:

- Như thế liền đa tạ tiểu ca rồi.

- Gia gia, hắn người này nhất định là không có hảo tâm, chúng ta không cần bọn họ hộ tống.

Nữ tử trẻ tuổi kia từ bên cạnh khó chịu nói.

- Ngươi biết cái gì!

Lão giả trừng mắt liếc nữ tử trẻ tuổi nói.

Lăng Tiếu cười cười không có để ý tới nữ tử trẻ tuổi kia, sau đó hướng tới phương hướng sâu xa nói:

- Nên tới vẫn phải tới, lão trượng này đầu trận chiến liền để cho ngươi rồi, an toàn của nàng do chúng ta chịu trách nhiệm thì như thế nào?

Lão giả còn chưa mở miệng, nữ tử trẻ tuổi kia lại là giành nói trước:

- Ai cần ngươi bảo vệ, Vi gia gia chúng ta hiện tại liền đi, đừng để ý tới kẻ điên này.

- Đừng nóng vội, ngươi ở chỗ này chờ, gia gia đi một chút sẽ trở lại.

Lão giả không nghe lời của nữ tử trẻ tuổi kia, lúc này nhanh chóng lướt vào trong rừng rậm ở phía trước.

- Ngươi người này làm sao có thể như vậy, có phiền toái ngươi không đi ngăn chặn lại muốn để cho gia gia của ta đi.

Nữ tử trẻ tuổi căm tức Lăng Tiếu khẽ kêu nói, sau đó liền muốn hướng gia gia của nàng đuổi theo.

Lăng Tiếu lắc mình ngăn trở ở trước mặt nàng nói:

- Lấy thực lực của lão trượng rất nhanh sẽ trở lại, đừng có gấp!

- Ngươi cút ngay cho ta!

Nữ tử trẻ tuổi kia hướng về phía Lăng Tiếu rống một tiếng, trong tay nhiều ra một cái trường tiên.

Cái trường tiên này tản ra Hỏa thuộc tính nồng đậm, phảng phất như có vô số gai nhọn đi ra ngoài.

Đây lại là một thanh lục giai đê cấp linh khí.

Chân mày Lăng Tiếu nhẹ nhàng nhếch lên, nói tiếp:

- Ngoan ngoan ở lại đó, đừng tìm phiền toái, thực lực của ngươi mặc dù không tệ nhưng mà đem đối với nhân gia mà nói thì cặn bã cũng không phải.

- Ai cần ngươi lo!

Nữ tử trẻ tuổi quát một tiếng, sau đó linh tiên ở trong tay hướng Lăng Tiếu quất tới.

Song, tiên của nàng còn chưa kịp tới bên người Lăng Tiếu, lại bị Lăng Tiếu nắm trụ cổ tay.

- Ngươi náo đủ chưa?

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn cái nữ nhân không có đầu óc này quát lên.

Nữ tử trẻ tuổi kia không nghĩ tới Lăng Tiếu phản ứng nhanh như vậy, nhưng mà nàng một mực thân là thiên chi kiều nữ, làm sao có thể cứ như vậy bị người chế trụ được.

Chỉ thấy nàng nhanh chóng đá ra một cước, lại là hướng chỗ yếu hại của

Lăng Tiếu đá vào.

- Nương môn thật ác độc!

Lăng Tiếu thì thầm một tiếng, dùng một cái tay khác phách về phía chân của nữ tử trẻ tuổi kia.

- A!

Nữ tử trẻ tuổi đau đớn kêu thảm thiết một tiếng, Lăng Tiếu thuận thế đem một cái tay khác của nàng buông ra, nàng loạng choạng một cái lui mấy bước ngã té ngã trên mặt đất.

Cũng vừa lúc đó ở phía trước không xa truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết.

- Tiểu ca ngươi mau dẫn tôn nhi của ta đi, bọn họ có đại lượng nhân mã chạy tới.

Một đạo thân ảnh cũng không xa thaongs hiện ra ngoài kinh hô.

Người này chính là lão giả mới vừa tiến vào tùng lâm giết người kia.

Lúc này lão giả mới nhìn rõ "Tôn tử" của mình đang ngồi dưới đất, một bộ tức giận không thôi.

- Ta muốn giết ngươi!

Nữ tử trẻ tuổi kia từ trên mặt đất đứng dậy, linh tiên trong tay giống như là linh xà hướng Lăng Tiếu tấn công đánh tới.

Không cần Lăng Tiếu xuất thủ, lão giả lại là chắn ở phía trước nữ tử gấp gáp nói:

- Đừng náo nữa, chạy nhanh đi, Huyết Xà dong binh đoàn có đại lượng nhân mã hướng bên này chạy đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 860 - Đại Chiến Bắt Đầu

Tiếp theo lão giả kia lại quay đầu đối với Lăng Tiếu kêu to nói:

- Tiểu ca, chúng ta liền trốn đi đi!

- Lão trượng, không cần gấp gáp, bọn họ không làm gì được chúng ta.

Lăng Tiếu rất là bình tĩnh nói.

Nếu hắn đã đáp ứng muốn hộ tống hai người này đến Trung vực, vậy hắn cũng sẽ không nuốt lời.

Hắn tại sao thay đổi chủ ý muốn hộ tống hai người này, đương nhiên là vì muốn từ trong miệng của bọn họ mà hiểu rõ tình huống hiện tại của Trung vực, hơn nữa hắn sơ lâm Trung vực cần một góc nhỏ ở lại, hai người này liền thành mấu chốt rồi.

Mặc dù thực lực của Huyết Xà dong binh đoàn không kém, nhưng mà Lăng Tiếu sẽ sợ bọn hắn sao?

Đã có người đi tìm chết, vừa lúc khiến cho người khác cảm thụ loại cuộc sống giết chóc này một chút đi!

Lão giả dĩ nhiên có thể nhìn ra Lăng Tiếu bên này thực lực hùng hậu, bằng không lúc trước lão cũng sẽ không cầu trợ đám người Lăng Tiếu.

Chỉ là người của Huyết Xà dong binh đoàn cũng không phải là ngồi không, một khi khai chiến chính là máu nhuộm trường không rồi.

Mà nhiệm vụ của lão là muốn hộ tống tiểu thư trở về, vạn nhất ở trong đại chiến này tiểu thư có gì bất trắc, trách nhiệm này hắn cũng đảm đương không nổi.

Lăng Tiếu nhìn thấu lo lắng của lão giả nói:

- Nếu như lão trượng cảm thấy chúng ta không có năng lực kia, vậy hai người các ngươi trước tiên có thể lên đường.

- Vi gia gia, chúng ta đi!

Nữ tử trẻ tuổi hung ác nhìn Lăng Tiếu, lúc này hướng về phía lão giả kêu to nói.

Lão giả do dự một chút nói:

- Nếu tiểu ca có lòng tin, vậy lão phu liền lưu lại giúp ngươi một tay.

Lão giả rất muốn mang theo tiểu thư của lão rời đi, nhưng mà vậy liền vi phạm với hứa hẹn mới vừa rồi của lão.

Nếu là dám người Lăng Tiếu thắng, vậy bọn họ còn muốn tìm người hộ tống liền khó khăn.

Lão quyết định đem mạng của hai chủ tớ chính mình đánh cuộc ở trên người thanh niên nhìn không thấu ở trước mắt này.

Tuy nới người trẻ tuổi ở trước mắt này không có năng lượng ba động, nhưng mà ở Trung vực không thiếu bí pháp có thể ẩn giấu khí tức, hơn nữa phía sau hắn có một bang cường thủ đi theo, có thể suy đoán thân phận của người trẻ tuổi này không phú thì quý, có lẽ là công tử ca của đại phiệt khác ở bên kia, nếu như có thể kết giao với bọn họ mà nói có lẽ cũng là một chuyện rất may

mắn.

- Ha hả, ngươi sẽ vì quyết định của ngươi mà cảm thấy chính xác.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiếu họa xuất ra một nục cười mê người nói.

Nhưng mà ở trong mắt nữ tử trẻ tuổi này lại là cảm thấy kia là nụ cười tà ác của ác ma, làm cho nàng cảm thấy khó chịu không thôi.

Lăng Tiếu trở lại chỗ của người mình sâu xa nói:

- Mọi người xốc lại tinh thần cho ta, có người đến để cho các ngươi luyện tay rồi, đợi lát nữa không phải là ngươi chết chính là ta vong, hi vọng các ngươi có thể hảo hảo cảm thụ trò chơi tử vong này.

Nếu nhưu đã quyết định ở Trung vực xông xáo, đây tuyệt đối là một cái lịch trình giết chóc.

Hiện tại liền để cho bọn họ trước tiên cảm thụ một chút loại cuộc sống giết chóc này, cũng tốt để cho bọn họ thấy rõ quy tắc sinh tồn ở trên phiến đại lục này là tàn khốc cỡ nào.

Không tới nửa canh giờ, một đội nhân mã từ trong bóng đêm dần dần xuất hiện.

Đội nhân mã này không cần phải nói chính là người của Huyết Xà dong binh đoàn, tổng cộng có bảy tám chục người, mỗi người đều là tràn đầy ý sát phạt nồng đậm.

Bọn họ đều là người sống lâu dài trên lưỡi đao, bọn họ đều là cao thủ đánh giết ở trong rừng rậm, cùng với những tiểu dong binh đoàn có thực lực nhỏ

yếu kia hoàn toàn không giống nhau.

Viêm Xà là người có thực lực cao nhất của đoàn người này, thực lực cao cấp Địa Hoàng, là Phó đoàn trưởng của Huyết Xà dong binh đoàn, thủ đoạn sát phạt cực kỳ tàn nhẫn đáng sợ, mà hắn người này lại là háo sắc nổi danh, nữ tử bị hắn chà đạp qua không có một ngàn cũng phải tám trăm rồ.

Viêm Xà thân hình cao lớn uy mãnh, là một loại mãnh nhân ít thấy khi đứng ở trong đám người cũng khiến cho người ta cảm thấy áp lực đại tăng, trên lưng hắn có mang theo một đôi trọng chùy hiện lên hỏa quang nồng liệt.

Song trọng chùy này thoạt nhìn không phải là rất lớn, nhưng mà lại nặng hai ngàn cân, sức nặng này đối với võ giả bình thường mà nói đều sẽ cảm giác trầm nặng không dùng được, nhưng mà đối với Viêm Xà mà nói lại là nhẹ như không có gì.

Đi theo bên cạnh hắn chính là Thanh Xà cùng với một gã trung cấp Địa Hoàng, hai gã đê cấp Địa Hoàng khác, còn lại hơn mười người đoàn viên đều là Vương giai trở lên.

- Nhị ca, những người đó đang ở trước mắt, bên trong nhưng là có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, ta cùng ca hai người tối nay thật có phúc.

Thanh Xà cùng Viêm Xà cũng là một loại mặt hàng, một bên xoa xoa tay hướng Viêm Xà nói.

Viêm Xà cùng đại ca Huyết Xà của hắn là huynh đệ kết nghĩa, cho nên Thanh Xà liền gọi Viêm Xà là nhị ca rồi.

- Hắc hắc, chờ ta xem qua rồi hãy nói, ngươi tiểu tử này mỗi lần nói mặt hàng đều là hàng bình thường, hi vọng lần này đừng làm cho ta thất vọng mới tốt.

Viêm Xà âm hiểm cười nói.

- Dĩ nhiên sẽ không rồi, không tin ngươi hỏi lão ngưu bọn họ một cút, bọn họ nhìn thấy từng người cũng phải chảy nước miếng rồi, còn có một già một trẻ kia lại là đại dê béo, vừa mở miệng chính là năm vạn trung phẩm huyền tinh, đem bọn họ bắt được tới tay thì tháng này cũng có thể có nhiều chút thời gian sung sướng rồi.

Thanh Xà hưng phấn mà nói, phảng phất hắn đã thấy được đám người Lăng Tiếu muốn rơi vào trong tay bọn họ.

- Di, xem điệu bộ của bọn hắn tựa hồ đang chờ chúng ta tới?

Viêm Xà liếc mắt nhìn hơn mười người ở phía trước một cái kinh ngạc nói.

Tiếp theo trong con ngươi hắn trở nên co rút lại, thần sắc lộ ra vẻ sợ hãi.

Thanh Xà cho là Viêm Xà bị sắc đẹp của mấy cái bé con kia khiến cho kinh hãi, lúc này ở một bên lại cười nói:

- Nhị ca thấy mấy bé con này như thế nào? Đêm các nàng toàn bộ bắt trở về làm phu nhân cho chúng ta cũng cảm thấy đáng giá.

- Thanh Xà chớ nói, chúng ta đi!

Viêm Xà quát to một tiếng, thân ảnh lặng lẽ lui về phía sau.

Người của Huyết Xà dong binh đoàn đều choáng váng!

Phó đoàn trưởng luôn luôn không sợ trời không sợ đất làm sao còn chưa khai chiến liền muốn chạy trốn

Thanh Xà lại càng không sờ được đầu óc hướng về phía Viêm Xà nói:

- Nhị ca chẳng lẽ là sợ mấy cái bé con này ăn ngươi, yên tâm, tối nay lienf để cho bọn họ ăn đủ.

- Ít nói nhảm, ngươi không đi thì ta đi!

Viêm Xà rống ớn một tiếng, rốt cuộc vứt ra muốn rút lui.

- Nếu tới, đều lưu lại đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, bóng người chợt lóe liền đến bên cạnh Thanh Xà.

Thanh Xà không có ngờ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại nhanh như thế, thời điểm hắn muốn phản kích thì mặt đã bị Lăng Tiếu hung hăng đập cho một quyền.

- Ngươi cái phế vật này cũng muốn nhúng chàm nữ nhân của bản thiếu gia, bản thiếu gia tự mình đưa ngươi lên đường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 861 - Ác Chiến. (1)

Lăng Tiếu nắm Thanh Xà hừ lạnh một tiếng, xách theo thân thể hắn hướng dưới đất đập xuống.

Phốc!

Công kích liên tục đem Thanh Xà tỉnh mộng, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

- Mẹ ơi...

Đang ở thời điểm Thanh Xà muốn phản kháng, một đạo thiểm quang hiện ra, đầu của Thanh Xà lại liền không cánh mà bay rồi.

Mà trong tay Lăng Tiếu lại nhiều hơn một thanh trường kiếm yêu dị liễu nhiễu khí tức băng hỏa chung quanh.

Lúc này những người khác cũng bắt đầu hành động, khí thế của mười mấy người toàn bộ khai hỏa, chấn đến cây cối ở xung quanh càng không ngừng lay động lên.

- Lại dám giết Thanh Xà, mọi người lên cho ta!

Một gã trung cấp Địa Hoàng khác của Huyết Xà dong binh đoàn tương đối bình tĩnh, hắn rống lớn một tiếng lập tức đem ngũ giai trung cấp Hoàng Hoa Mãng của mình triệu hoán ra ngoài.

Mấy chục người đoàn viên của Huyết Xà dong binh đoàn đều là rối rít đem

Xà linh thú của mình triệu hồi đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, ở trên quan đạo xuất hiện mấy chục con Xà Mãng đáng sợ khiến cho người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Thấy tình huống như thế Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Cát Bối Hân, Hoa Hiểu Quế, Đường Cương Lĩnh cùng với bát tướng đều cảm thấy đội hình này của đối phương quá lớn, chênh lệch cùng nhân gia cũng quá rõ ràng.

Bọn họ đều cảm thấy lần này đối trận có phải hay không có chút lấy trứng chọi đá rồi?

Đúng lúc này, Thải Hà Nguyệt dẫn đầu khẽ nói một tiếng:

- Giết cho ta!

Chính mình cũng đem Ngũ Thải Thần Điểu triệu hồi ra ngoài, một người một chim hướng trung cấp Địa Hoàng kia nghênh đón.

Những người khác chỉ có thể cắn răng cùng nhau giết tới.

Tên trung cấp Địa Hoàng kia của Huyết Xà dong binh đoàn thật sự không rõ Viêm Xà vì sao không đánh mà chạy, rõ ràng bên mình đoạt lấy ưu thế áp đảo làm sao lại sợ đối phương được?

Giờ phút này đã không để cho hắn tiếp tục ngẫm nghĩ nữa rồi, Thanh Xà đệ đệ của đoàn trưởng chết rồi, hắn phải thay Thanh Xà báo thù, bằng không đoàn trưởng trách tội xuống, bọn họ cũng chỉ có một cái tử lộ.

- Tử Tử các ngươi đem những con rắn kia đều tiêu diệt, để cho bọn họ không có quá nhiều lo ngại, Vận nhi hai gã Địa Hoàng kia liền giao cho ngươi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt phân phó nói.

- Tốt, tới liền, lão đại ngươi xem ta.

Bại gia tử hiếu chiến nhất, đáp một tiếng, lập tức nhảy vào trong vòng chiến.

Phượng Tiêm Vận khẽ gật đầu, lập tức đuổi theo hướng hai gã đê cấp Địa Hoàng kia.

Chiến hỏa trong nháy mắt lan tràn ra rồi!

Giải đất bên ngoài Huyết Ma vực, từng đợt năng lượng ba động đáng sợ chấn đến cây cối ở phụ cận đều ngã rạp lung lay hẳn lên.

Viêm Xà thân là Phó đoàn trưởng, thực lực lại là cao cấp Địa Hoàng, cả đời giết chóc vô số, hắn cũng không phải là một nhân vật sợ chết.

Nhưng mà vì sao hắn vừa nhìn đến đám người Lăng Tiếu lập tức bứt ra chạy trốn đây?

Bởi vì hắn tu hành một loại bí pháp có thể khám phá ra võ giả có thực lực chân chính cao hơn so với mình.

Mới vừa rồi hắn nhìn một cái liền nhìn thấu ở trong đám người Lăng Tiếu có ít nhất ba người có thực lực còn đáng sợ hơn so với hắn, hai người trong đó càng làm cho hắn úy kỵ vạn phần, một cái có thể là đê cấp Thiên Tôn, thực lực của một người khác hắn nhìn không thấu nhưng là từ năng lượng ba động có thể cảm giác dược nhân gia tuyệt đối không thể yếu hơn so với đê cấp Thiên Tôn.

Huyết Xà dong binh đoàn bọn hắn nhân số đông đảo, nhưng mà đối phương lại có hai gã có thực lực Thiên Tôn trở lên, cho dù là chỉ có một gã Thiên

Tôn cũng đủ để đem tất cả bọn họ đều tiêu diệt rồi.

Cho nên hắn trước tiên liền chạy trốn, bằng không hắn tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Hắn ở trong lòng mắng Thanh Xà đã chết một vạn lần, hàng người gì không đi trêu chọc, hết lần này tới lần khác trêu chọc phải người mạnh mẽ như thế, hắn có thể khẳng định đối phương tuyệt đối là người bên kia Trung vực, bằng không đối phương làm sao có thể có thực lực mạnh mẽ như thế.

Phải biết rằng Thiên Tôn ở Tây Bắc, Nam vực lưỡng địa hắn căn bản đều biết, nhân gia cũng là lão quái vật không xuất thế, tự nhiên không thể nào tùy tiện hiện thân rồi.

Hiện tại suy nghĩ nhiều vô ích rồi, giờ phút này hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu là trốn, trốn thật nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu!

Song, trong nháy mắt khi hắn chạy trốn đã có người trước tiên truy kích hắn rồi.

Truy kích hắn cũng không phải là Tàn Báo mà là Độc Hạt Tử ngang cấp với Viêm Xà.

Độc Hạt Tử là một trong năm đại ác nhân của Nam vực, mặt ngoài thoạt nhìn như một trung niên nhân hào hoa phong nhã, nho nhã bất phàm, kỳ thực thủ đoạn của hắn đều là khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

- Các hạ tới lui vội vàng, chẳng lẽ không đem Độc Hạt Tử ta để vào trong mắt?

Độc Hạt Tử cước đạp Tứ Dực Hạt Vương, cầm trong tay một cái hắc phiến thoải mái mà vẫy, trong mắt khinh miệt nhìn Viêm Xà.

- Ngươi là Độc Hạt Tử một trong năm đại ác nhân của Nam vực?

Viêm Xà nhăn một chút chân mày hỏi, song chùy sau lưng hắn bay ra rơi vào trong tay hắn.

Năm đại ác nhân uy danh lan xa, Viêm Xà hắn tự nhiên là nghe nói qua.

- Đã biết rồi, vậy thì thúc thủ chịu trói đi.

Độc Hạt Tử phong khinh vân đạm nói.

Nếu như đổi lại là hai năm trước, hắn có lẽ không dám kêu gào như thế đối với Viêm Xà.

Nhưng mà lúc này không giống ngày xưa, hắn chiếm được vạn năm thạch nhũ dịch do Lăng Tiếu ban thưởng, loại quỳnh dịch này ngay cả Thiên Tôn giai cũng muốn đỏ mắt, đem thân thể của hắn một lần nữa tẩy tủy, thực lực đã đạt đến Địa Hoàng đỉnh phong.

Chỉ cần hắn lĩnh ngộ đạo của mình, thành tựu tiểu phương thế giới của mình, thành tựu Thiên Tôn ở trong tầm tay.

Viêm Xà mặc dù cũng là cao cấp Địa Hoàng, nhưng mà còn chưa đạt tới đỉnh phong, thực lực tự nhiên muốn so với hắn yếu hơn một bậc, đây cũng chính là nguyên nhân hắn dám một mình đuổi theo Viêm Xà.

- Độc Hoàng, ngươi nên biết chúng ta là người của Huyết Xà dong binh đoàn, đoàn trưởng của chúng ta ngay từ một tháng trước đã đột phá Thiên Tôn giai rồi, ngươi cần suy xét cho kỹ, huống chi lấy thực lực của ngươi muốn lưu lại ta cũng không dễ dàng, không bằng để cho ta rời đi thì như thế nào?

Viêm Xà sâu kín nói.

- Ta cũng muốn thả ngươi rời đi!

Độc Hạt Tử cười nhạt nói.

Đang ở lúc Viêm Xà muốn mừng rỡ, Độc Hạt Tử lại nói:

- Chỉ tiếc mệnh lệnh của thiếu gia khó cãi, ngươi vẫn là lưu lại thì tốt hơn.

- Đã như vậy, vậy chúng ta liền tay chân gặp nhau đi.

Viêm Xà rống lớn một tiếng, khí thế toàn thân dâng cao lên, từng đoàn từng đoàn hồng sắc năng lượng tạo thành tiểu phong bạo hướng Độc Hạt Tử tập quyển mà đi.

Hắn xách theo trọng chùy trong nháy mắt liền đến phía trên bầu trời của Độc Hạt Tử, song chùy từ trên trời đập xuống.

Một kích toàn lực của cao cấp Địa Hoàng cho dù là một tòa sơn nhạc đều muốn bị đập thành phấn vụn.

Song, Độc Hạt Tử ở phía dưới hắn lại thủy chung mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đang ở lúc trọng chùy nện đến trước mặt Độc Hạt Tử, thân thể Viêm Xà co quắp một trận, sắc mặt trở nên phát xanh lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 862 - Ác Chiến. (2)

Hắn vội vàng thu thế điên cuồng lui ra, hắn nhìn chằm chằm vào Độc Hạt Tử quát:

- Ngươi... Ngươi hajd độc!

- Hắc hắc, hiện tại mới phát hiện đã muộn rồi.

Độc Hạt Tử âm hiểm cười một chút, Tứ Dực Hạt Vương ở dưới chân hắn bắt đầu động.

Độc Hạt Tử thân là một trong năm đại ác nhân, làm việc luôn luôn là hung tà không chừng, thủ đoạn sát nhân cũng chưa bao giờ sẽ là quang minh chính đại, bằng không bọn họ cũng sẽ không được xưng là năm đại ác nhân rồi.

Độc Hạt Tử sở dĩ gọi là Độc Hoàng, dĩ nhiên là bởi vì Độc công của hắn thành tựu phi phàm rồi.

Viêm Xà lúc mới bắt đầu cũng không nhận ra thân phận của Độc Hạt Tử, từ lúc bắt đầu Độc Hạt Tử nói chuyện với hắn, Độc Hạt Tử cũng đã bắt đầu tản ra độc khí không vị rồi, cho nên Viêm Xà ở trong lúc bất tri bất giác liền trúng phải.

Viêm Xà một bên lui về, một bên vội vàng lấy ra giải độc đan ăn vào.

Song, Độc Hạt Tử cũng thừa dịp hắn hành động chậm chạp mà cuồng oanh tới.

Từng đợt độc khí nồng đậm hướng Viêm Xà bao vây mà đi, Tứ Dực Hạt Vương ở dưới chân hắn cũng không có nhàn rỗi, từng đạo hạt độc đáng sợ từ trong miệng nó phun ra ngoài.

Trong lúc nhất thời những thụ mộc linh thảo kia ở dưới bọn họ đều trở nên khô héo lại.

Viêm Xà toàn lực vận khởi quang mang thuộc tính đem rất nhiều độc dịch bài trừ ra ngoài.

Đáng tiếc hắn có lòng mà không có lực, trên người vẫn bị dính vào không ít độc khí, bắt đầu trở nên hỗn loạn lên.

Viêm Xà cắn răng hét lớn:

- Là ngươi ép ta! Thiên Chuy Vạn Trọng!

Viêm Xà phản kích rồi, chỉ thấy song trọng chuy kia của hắn giống như là vẫn thạch không ngừng hướng Độc Hạt Tử đập xuống.

Đối với Viêm Xà toàn lực đánh đến, Độc Hạt Tử không dám chậm trễ, hắn cùng với Tứ Dực Hạt Vương phân ra, trái phải bắt đầu giáp công Viêm Xà.

Viêm Xà trước đó trúng độc, đối mặt với Độc Hạt Tử cùng Tứ Dực Hạt Vương tiến công, tự nhiên rơi xuống hạ phong, kết quả của hắn có thể nghĩ.

...

Ở cách hai người bọn họ không xa, gần trăm cỗ năng lượng đáng sợ ở chỗ này liên tục bạo hưởng mà lên.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành thuộc tính linh khí ở phương thiên địa

này càng không ngừng oanh phát, đoàn năng lượng nhiều màu ở trên cao không tạo thành một mảnh quang mang huyễn lệ.

Dong binh, thương lữ cùng với linh thú ở phụ cận đã bị kinh động.

Ở phía trước chỗ đánh nhau kia có một tên thanh niên nhân tay cầm một thanh trường kiếm yêu dị song thuộc tính đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ác chiến trong tràng.

Ánh mắt kia của hắn tràn đầy sát ý, phảng phất chỉ cần bị hắn nhìn chằm chằm vào một cái lập tức sẽ có người tử vong.

Huyết Xà dong binh đoàn nhân số đông đảo, nhưng mà đạt tới Địa Hoàng giai bất quá ba người, mà Lăng Tiếu bên này Thải Hà Nguyệt cùng Phượng Tiêm Vận đều là trung cấp Địa Hoàng, các nàng có thể đem ba người này quấn lấy.

Vương giai cùng với tứ giai Xà Mãng của Huyết Xà dong binh đoàn vẫn là một cỗ năng lượng vô cùng đáng sợ, coi như Địa Hoàng giai đối mặt cũng không dễ chịu.

Mà Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ hơn mười người muốn đối mặt với nhiều dong binh cùng Xà mãng như vậy, bọn họ một chút lòng tin cũng không có, nhưng mà bọn hắn lại có lòng trung thành tuyệt đối phục tùng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã hạ xuống tử lệnh cho bọn hắn, trận chiến này không phải ngươi chết chính là ta vong.

Đã như vậy bọn họ liền mang một cái ý niệm hẳn phải chết trong đầu:

- Giết một người đủ vốn, giết hai buôn bán lời!

Hơn mười người bị khơi dậy sát ý nồng đậm, mỗi một lần xuất thủ đều là dùng hết toàn lực.

Mà người của Huyết Xà dong binh đoàn cũng không phải là ngồi không, bọn họ đều là người hàng năm ở trong đống người tử vong bò ra, sát ý của bọn hắn so với Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ bọn họ thì nồng đậm nhiều lắm.

Lấy hai cỗ thực lực đụng nhau mà nói, đám người Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn rồi.

Nhưng mà bọn họ bên này có Bại gia tử gia nhập vào liền không giống với lúc trước.

Bại gia tử đã là lục giai linh thú, thực lực có thể so với Thiên Tôn giai.

Chỉ thấy hắn cầm trong tay một thanh Hỏa thương giống như Na Tra thái tử hàng thế, đem những Xà linh thú kia một thương đâm một con, để cho người của Huyết Xà dong binh đoàn không thể tạo thành xu thế vây quanh đối với đám người Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ.

Ngược lại Bại gia tử hung mãnh hấp dẫn người của Huyết Xà dong binh đoàn tới vây công.

Bại gia tử đối mặt hai ba mươi người vây công càng thêm thích thú.

Quanh người hắn lóe lên hỏa quang nồng đạm, toàn thân lại hiện lên một bộ lân giáp tôn quý.

Đây rõ ràng là lân giáp của Kỳ Lân nhất tộc, lấy thực lực hôm nay của Bại gia tử thì phòng ngự lân giáp của hắn có thể so với cao cấp linh khí, công kích của Vương giai không thể lay động đến hắn một chút nào.

- Quá yếu, các ngươi thật sự quá yếu, giết các ngươi thật không có ý nghĩa.

Bại gia tử vũ động trường thương mà không có chút quy tắc nào, đem những Xà mãng của Huyết Xà dong binh đoàn kia đâm đến long trời lở đất.

Đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ áp lực giảm nhiều, bọn họ lại lần nữa thấy được ánh sáng chiến thắng, liên tục tụ hết sức giết địch.

Bọn họ tuy nói là vừa bước vào trung cấp Vương giai không lâu, nhưng mà bọn họ lại tu luyện cao cấp huyền kỹ mà Lăng Tiếu cung cấp, trong tay càng cầm cao cấp huyền khí, cho dù là gặp gỡ địch nhân so với mình càng cường đại hơn cũng có thể đối kháng một hai.

Cho nên trong đoàn người bọn họ tuy có người bị thương nhưng mà lại không có bất kỳ nguy hiểm đến tính mạng.

Độc Ưng vốn là song thuộc tính đồng tu, ỷ vào ưu thế tốc độ, hắn đã chém liên tục hai người, giờ phút này càng chống lại đối thủ so với hắn cao hơn một cấp, hai người đấy đến không phân cao thấp.

Lý Cuồng Hổ tu hành chính là một bộ lam giai quyền pháp, quyền sáo ở trong tay cũng là linh khí mà Lăng Tiếu từ chỗ Đường gia đổi lấy. Hắn vốn chính là hạng người thiên phú hơn người, phương diện cảnh giới so sánh với Độc Ưng còn muốn vững chắc hơn một chút, phối hợp với linh khí quyền sáo hắn sinh sôi đem ba tên Vương giai đánh chết ở dưới quyền, giờ phút này cũng đồng thời hướng về phía một gã trung cấp Vương giai cùng một gã đê cấp Vương giai đang vây công mà tạm thời không có lộ ra dấu vết bại lui.

Lãnh Xà, Vi Đại Nhi, Bạch Vũ Tích, Đường Cương Lĩnh cùng với bát tướng cũng riêng mình đối kháng với đối thủ, đánh đến khó có thể phân ra.

Chiến lực yếu nhất đương nhiên là Hoa Hiểu Quế rồi.

Hắn một thân thực lực cơ hồ đều là dùng đan dược chồng chất mà thành, bản thân lại không tu luyện huyền kỹ cao giai gì, dựa vào hỏa thế cường đại của Hạt U hỏa miễn cưỡng chống đỡ.

Dĩ nhiên bọn họ mười mấy người đang gặp phải công kích có tính áp đảo của đối phương, trừ Bại gia tử vì họ chia sẽ phần lớn áp lực ra, còn có một người thay bọn họ hộ giá hộ tống.

Lăng Tiếu sau khi đem Thanh Xà giết chết vẫn không có động thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 863 - Nam Nhân Vô Tình. (1)

Hắn phảng phất chính là người đứng xem cuộc chiến này, hắn chú ý đến mỗi cái góc nhỏ trong tràng, một khi phát hiện người của mình gặp phải uy hiếp tử vong, tinh thần công kích của hắn sẽ trước tiên làm ra phản ứng, đem địch nhân miểu sát.

Đám người Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ có đôi khi cũng không rõ địch nhân bên cạnh mình là chết như thế nào.

Nhưng mà ở vào trong giết chóc, bọn họ căn bản không có tâm tư đi chú ý những thứ khác.

Mặt khác, lão giả cùng Thải Hà Nguyệt gia nhập bên phía Lăng Tiếu cùng nhau vây công tên trung cấp Địa Hoàng kia.

Mà lực chiến đấu của nữ tử trẻ tuổi kia cũng là bất phàm, nàng cầm linh tiên trong tay triển hiện ra thủ đoạn sát nhân cường đại.

Đại chiến hỗn loạn không ngừng, trong vài trăm thước ở quanh thân bị ảnh hưởng đến không chịu nổi.

Chiến đấu giữa Vương giai bất kể phát triển như thế nào kết cục thủy chung cũng sẽ chỉ có một.

Lăng Tiếu không để cho Tàn Báo tham dự giết chóc mục đích đúng là muốn huấn luyện người của mình, để cho bọn họ sớm một chút biết được loại kiếp sống giết chóc tàn khốc này. Chỉ có người ở trong giết chóc liên tục mà sống sót được mới có thể là vương giả chân thật.

Chiến đấu giữa Địa Hoàng giai căn bản không có chút lo lắng nào.

Thải Hà Nguyệt cùng lão giả kia hai người đồng thời vây công trung cấp Địa Hoàng của Huyết Xà dong binh đoàn.

Mới đầu trung cấp Địa Hoàng của Huyết Xà dong binh đoàn kia còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng mà lão giả kia cũng là thân mang lục giai trung cấp linh khí, hơn nữa lực chiến đấu cực kỳ phong phú, đem trung cấp Địa Hoàng của Huyết Xà dong binh đoàn áp chế đến sít sao, mà Thải Hà Nguyệt cùng Ngũ Thải Thần Điểu đem tọa kỵ Hoàng Hoa Mãng của hắn chém giết.

Trung cấp Địa Hoàng kia thiếu sự giúp đỡ của Hoàng Hoa Mãng, chẳng khác nào thiếu một cánh tay, muốn ứng đối tiến công của hai người xác thực là tương đối cố hết sức. Nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú chỉ sợ sớm đã chiến bại.

Hắn hiện tại đã bắt đầu sinh thối ý rồi, hắn ở trong lòng đối với tổ tiên của Viêm Xà đã thăm hỏi một ngàn lần.

Hắn cho là chỉ cần Viêm Xà không có rút đi, trận chiến này của bọn họ căn bản sẽ không thua.

Trung cấp Địa Hoàng kia rống lớn một tiếng, lấy hắn làm trung tâm nở rộ ra quang mang thuộc tính cường đại, vô số thạch trùy hướng lão giả cùng Thải Hà Nguyệt chia ra công kích.

Đây đã là một kích cường đại nhất của hắn, hắn muốn mượn một kích này để trốn chạy.

Chỉ thấy sau khi hắn đánh ra một kích kia, một đầu liền hướng trong rừng

rậm ở bên dưới phi xuống, hắn tu luyện Thổ thuộc tính, chỉ có ở trên mặt đất mới có thể bày ra ưu thế lớn nhất của hắn.

- Ngăn cản hắn, hắn muốn từ dưới đất chạy trốn!

Lão giả kinh hô một tiếng, linh kiếm trong tay chém ra hơn mười đạo kiếm khí đáng sợ.

Nơi kiếm khi đi qua, thụ mộc hóa thành phấn vụn, mặt đất bị oanh thành từng cái rãnh to sâu không thấy đáy.

Trung cấp Địa Hoàng kia toàn thân dâng lên tầng tầng quang tường thổ hoàng sắc đem kiếm khí đỡ lấy, nhưng mà quang tường vẫn là khó có thể đỡ được kiếm khí, hắn vẫn bị oanh đến phun ra mấy ngụm máu tươi, thần sắc tái nhợt tới cực điểm.

Bất quá, cũng chính là bởi vì kiếm khí của lão gải oanh trúng hắn nên để cho hắn rơi xuống mặt đất rồi.

Chỉ cần tới mặt đất, hắn có thể từ mặt đất chạy trốn.

Đáng tiếc chính là khi hắn thấy được ánh rạng đông, chân của hắn bị thứ gì đó chế trụ lại.

Đó là một phiến hồng phất, hồng phất dùng ngàn năm tàm ti cực độ bền bỉ luyện chế mà thành.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Thải Hà Nguyệt kinh quát một tiếng, trong tay dùng sức kéo, trung cấp Địa Hoàng kia một lần nữa bị kéo bay tới giữa không trung.

Lão giả bắt được cơ hội này, linh kiếm trong tay lầ nữa lay động ra kiếm khí đáng sợ.

- Không!

Trung cấp Địa Hoàng kia phát ra tiếng tê hống không cam lòng, hắn cực lực muốn thoát khỏi cái hồng phất kia.

Đáng tiếc, chỉ là công dã tràng.

Phốc phốc!

Kiếm khí toàn bộ bao vây trung cấp Địa Hoàng kia trong nháy mắt đem hắn xoắn thành mảnh nhỏ.

Một phương hướng khác, Phượng Tiêm Vận lấy lực lượng một người đối chiến với hai gã đê cấp Địa Hoàng.

Trận chiến này Lăng Tiếu ngược lại không coi trọng, cho nên để cho Tàn Báo không cần phân tán bất kỳ lực chú ý gì, nhất định phải thời thời khắc khắc nhìn xem an nguy của Phượng Tiêm Vận, tuyệt đối không thể để cho nàng có bất kỳ ngoài ý muốn phát sinh.

Tại sao Lăng Tiếu sẽ lo lắng như vậy?

Bởi vì Lăng Tiếu chưa từng được nhìn thấy Phượng Tiêm Vận xuất thủ, hơn nữa hắn cũng biết trước khi hắn không mang Phượng Tiêm Vận rời đi Cổ Tế thành, nàng cho tới bây giờ chưa từng ra bên ngoài, không có cùng với bất luận kẻ nào phát sinh chiến đấu, không có giết qua bất luận người hay linh thú nào.

Mặc dù hắn biết thực lực của Phượng Tiêm Vận so với hai người kia thì

mạnh hơn, nhưng mà phương diện về kinh nghiệm chiến đấu nhất định sẽ có nhiều thiếu sót, hắn sợ sẽ có cái gì ngoài ý muốn phát sinh.

Nhưng mà Lăng Tiếu chỉ đoán đúng phân nửa.

Phượng Tiêm Vận từ nhỏ đến lớn đều là sống ở trong Cổ Tế thành, bởi vì nàng là Thiên Cổ thân thể hiếm thấy, chưa bao giờ cần quá mức cố gắng đi tu luyện, cảnh giới của nàng cũng sẽ rất hanh tăng lên.

Nếu như Phượng Tiêm Vận ở trước lúc không nhận được Thiên Cổ thần công, lực chiến đấu của nàng có lẽ không đáng giá được nhắc tới.

Nhưng mà nàng hiện tại kế thừa Thiên Cổ thần công, bên trong có pháp môn tu luyện kỳ diệu nhất cùng huyền kỹ công kích cường hãn nhất của Cổ tộc.

Một loại công pháp có thể xưng là Thần giai đều là tồn tại cực kỳ kinh khủng.

Chỉ thấy nàng nghênh đón hai gã đê cấp Địa Hoàng kia, trong tay nhiều hơn một thanh loan đao yêu dị.

Trên chuôi của loan đao này có gắn một viên bảo thạch năm màu rực rỡ, trên thân đao có trận văn huyền ảo cùng với đồ án một con cổ trùng.

Đây là cao cấp linh khí mà Cổ tộc một mực bảo tồn xuống, tên là Cơ Nguyệt đao, ở thời điểm nàng tu luyện Thiên Cổ thần công, Đại tế ti đã truyền nó cho nàng.

Khi Cơ Nguyệt đao xuất hiện ở trên người nàng, toàn thân nàng đồng thời tản mát ra một cỗ khí tức yêu dị khiến cho người ta cảm thấy úy kỵ.

Trong ánh mắt thị huyết của hai gã đê cấp Địa Hoàng kia xuất hiện vài tia sợ

hãi, phảng phất mỹ nhân ở trước mặt bọn hắn nhất thời biến thành một đầu thượng cổ hung thú đáng sợ.

Khí tức kinh khủng kia trong nháy mắt đem tự tin của bọn hắn đánh cho tan tác.

Bọn họ chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là trốn!

Đây là chỗ đáng sợ của Thiên Cổ thân thể, nó có một loại thiên phú thần thông là "Sợ hãi". Loại thiên phú thần tông thánh cổ độc hữu này có thể khiến cho lòng tin cùng lực chiến đấu của đối thủ rơi xuống, do đó nhất cử đem đối thủ đánh tan.

Loại thiên phú thần thông như vậy cũng là sau khi Phượng Tiêm Vận tu luyện Thiên Cổ thần công mới bị kích phát ra.

- Muốn chạy trốn sao?

Trên khuôn mặt nhàn tĩnh của Phượng Tiêm Vận hiện lên hung mang thị huyết, Cơ Nguyệt đao trong tay nhẹ nhàng huy vũ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 864 - Nam Nhân Vô Tình. (2)

Hưu hưu!

Hai đạo công kích thuộc tính quỷ dị màu xám tro chém về phía ahi gã đê cấp Địa Hoàng.

Hai gã đê cấp Địa Hoàng cũng là đã trải qua vô số giết chóc mà trưởng thành, mặc dù thiên phú thần thông "Sợ hãi" của Phượng Tiêm Vận để cho bọn họ không đánh mà chạy, nhưng mà cũng không thể khiến bọn họ bó tay chờ chết.

Chỉ thấy bọn họ đồng thời lấy ra huyền khí phòng ngự của mình.

Song, công kích của Phượng Tiêm Vận lại không dễ dàng ngăn chặn như vậy.

Sau khi bọn họ đem công kích của Phượng Tiêm Vận đỡ lấy, bị chấn đến mỗi người phun một ngụm nghịch huyết.

Một cái tay khác của Phượng Tiêm Vận nhân cơ hội nhẹ nhàng vung lên, hai con cổ trùng cực kỳ nhỏ từ trong xiêm y của nàng bay ra.

Hai người không có phòng bị bị cổ trùng kia chui vào trong miệng.

Sau đó hai người lập tức phát ra tiếng kêu sợ hãi thê thảm không nỡ nhìn, hai người từ trên cao rơi xuống.

Hai người ở trên mặt đất càng không ngừng lăn lộn kêu thảm thiết, cũng

không lâu lắm liền chết đi.

Cái chết của bọn hắn hình dáng mang theo vẻ sợ hãi tuyệt vọng vô cùng, tựa hồ sau khi chết cũng không được an bình.

Tàn Báo cũng bị thủ đoạn của Phượng Tiêm Vận khiến cho kinh ngạc.

- Thiếu phu nhân không hổ là Thiên Cổ thân thể, tương lai chắc chắn thành Thánh nhập Thần.

Tàn Báo cực kỳ hâm mộ thầm nghĩ.

Lăng Tiếu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại thủ đoạn sát nhân cực nhanh này của Phượng Tiêm Vận, không khỏi cảm thấy dư thừa vì mình mới vừa rồi lo lắng.

Lấy tính cách phong khinh vân đạm kia của Phượng Tiêm Vận, một khi bại lộ sát ý, đánh ra thần diệu của Thiên Cổ thần công, chỉ sợ cao cấp Địa Hoàng cũng khó có thể là địch thủ của nàng. Huống chi hiện tại nàng đã là trung cấp Địa Hoàng đỉnh phong, qua không lâu nữa lại sẽ đột phá rồi, đây chính là tồn tại đáng sợ của Thiên Cổ thân thể.

Đêm càng khuya, thanh âm chiến đấu dần dần lắng xuống.

Trải qua hơn nửa đêm kịch chiến, người của Huyết Xà dong binh đoàn bị chém đến không còn một mống.

Bên phía Lăng Tiếu thì Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng hơn mười người đều hoặc nhiều hoặc ít bị thương.

Trong đó bị thương nặng nhất không phải là Hoa Hiểu Quế không am hiểu chiến đấu, mà là Bạch Vũ Tích cùng Cát Bối Hân, hai người bọn họ trên

thân nhiều chỗ bị đối thủ oanh thương rồi.

Bởi vì các nàng đều quá thiện lương, thủy chung không cùng đối phương nảy sinh ra độc ác mà liều mạng, không có đem lực chiến đấu của các nàng phát huy ra, nếu không phải Lăng Tiếu thời khắc bảo vệ các nàng, chỉ sợ các nàng đã sớm vẫn lạc.

Vi Đại Nhi đem Bạch Vũ Tích đỡ lấy đau lòng nói:

- Vũ Tích ngươi có sao không?

Sắc mặt của Bạch Vũ Tích cực kỳ tái nhợt, nàng nhẹ nhàng đáp:

- Đại Nhi tỷ tỷ, ta không có chuyện gì, ngươi mau đi xem Hân Nhi muội muội một chút.

Phượng Tiêm Vận đuổi tới đem Cát Bối Hân bế lên, sau đó đút cho nàng mấy viên đan dược chữa thương.

- Hân nhi ngươi không sao chứ?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

Cát Bối Hân lắc đầu nói:

- Vận Nhi tỷ tỷ, ta... Ta không sao!

Thải Hà Nguyệt chạy tới đau lòng nhìn hai muội tử của mình nói:

- Ai, đều do Tiếu không cho phép mấy người chúng ta tham chiến, bằng không các ngươi tuyệt đối sẽ không bị thương.

Thải Hà Nguyệt cùng lão giả sớm đã đánh chết trung cấp Địa Hoàng kia, Phượng Tiêm Vận cũng là cơ hồ miểu sát hai gã đê cấp Địa Hoàng, các nàng vốn muốn ra tay cứu viện Bạch Vũ Tích cùng Cát Bối Hân.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng không cho các nàng tham dự vào Vương giai chiến đấu.

Đây làm cho các nàng ở một bên nhìn cực kỳ lo lắng, trợn mắt nhìn tỷ muội của mình bị thương, các nàng cũng là thương tâm không dứt.

- Các ngươi qua một bên đi, để cho các nàng chính mình chữa thương.

Lăng Tiếu đi tới sâu kín nói.

Tiếu, các nàng bị thương rất nặng, cho chúng ta ở chỗ này chiếu cố các nàng đi.

Phượng Tiêm Vận nói.

Thải Hà Nguyệt cũng nói:

- Đúng vậy a, chúng ta có thể giúp các nàng nhanh chóng khôi phục như cũ một chút.

- Lời của ta các ngươi không nghe thấy sao? Để cho các nàng hai người tự hành khôi phục.

Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày lớn tiếng nói.

Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Vi Đại Nhi thân hình đều là chấn động, trong mỹ mâu của các nàng lộ ra vẻ không thể tin được.

Các nàng không hiểu nổi Lăng Tiếu vì sao ác tâm như vậy?

- Đại Nhi tỷ tỷ, ngươi... Ngươi buông ra, ta có thể chính mình làm được.

Bạch Vũ Tích tránh thoát tay của Vi Đại Nhi, liền ngồi xếp bằng xuống.

Cát Bối Hân cũng là đối với Phượng Tiêm Vận hữu khí vô lực mà năn nỉ nói:

- Vận... Vận nhi tỷ tỷ, ngươi để cho ta ngồi xuống.

Nhị nữ bị trọng thương đều tự biết đã kéo chân, đối mặt với lần đầu tiên lạnh lùng của Lăng Tiếu, các nàng cảm giác mình giống như không làm được việc gì, cho nên bọn họ muốn chính mình mau sớm khỏe, không muốn trở thành gánh nặng của mọi người.

Tam nữ khác không biết nên nói gì, chỉ có thể khẽ thở dài môt hơi đều thối lui ra một bên.

Mà nữ tử trẻ tuổi kia sau đó gia nhập lại là khó chịu nhìn Lăng Tiếu thầm nói:

- Nam nhân vô tình!

Nhị nữ tiêng mình ăn vào đan dược, lợi dụng linh khí khôi phục thương tích của chính mình.

Các nàng cũng là lần đầu tiên chịu nhiều thương tổn như vậy, mặc dù dùng đan dược chữa thương nhưng mà tốc độ khôi phục vẫn là chậm hơn nhiều so với người khác.

Sau hai canh giờ, Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày nói:

- Nhanh chóng đứng lên rời đi thôi.

Những người khác rối rít tập hợp lại với nhau, chỉ có hai nàng vẫn là lộ ra vẻ rất suy yếu.

Phượng Tiêm Vận không hiểu nói:

- Tiếu, hiện tại đang là nửa đêm tại sao muốn rời đi, Hân muội cùng Vũ Tích các nàng còn chưa khỏe mà.

- Đại chiến mới vừa rồi đã kinh động đến tứ phương, huyết khí nơi này cũng bắt đầu tràn ngập, hiện tại hẳn là sẽ có đại lượng linh thú hướng nơi này chạy đến, nếu không phải vì các nàng, chúng ta đã sớm nên rời đi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt mà giải thích.

Tiếp theo, dẫn đầu xoay người hướng phía trước đi tới.

Lăng Tiếu là hạch tâm của mọi người, Lăng Tiếu lên tiếng, những người khác cũng lập tức đuổi đi theo.

Mà Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Vi Đại Nhi thì muốn ôm hai nàng đang bị thương đi.

Ai ngờ Lăng Tiếu lại quay đầu lại lạnh lùng nói:

- Không nên giúp các nàng, để cho các nàng chính mình đi thôi.

Mọi ngời đều đối với thái độ lạnh lùng kia của Lăng Tiếu cảm thấy bất khả tư nghị, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy Lăng Tiếu vô tình như vậy.

Đoàn người Lăng Tiếu tuy có đông đảo người bị thương, nhưng mà bọn hắn

trải qua hai canh giờ khôi phục, đều có thể lên đường rồi.

Duy chỉ có Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích hai nàng lần đầu bị thương nặng như vậy, chảy máu quá nhiều, mặc dù dùng đan dược khôi phục nhưng tốc độ khôi phục vẫn là rất chậm chạp, cho nên hành động của hai người bọn họ cơ hồ rất khó khăn.

Những người khác nhìn đến bộ dáng cắn răng kiên trì của các nàng, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Đây đều là hai nữ tử nhỏ nhắn mềm mại yểu điệu a!

Phượng Tiêm Vận kéo tay của Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, quên đi, cho chúng ta mang theo các nàng đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 865 - Người Trẻ Tuổi Rất Có Nghề A. (1)

- Người nào cõng các nàng người đó cũng đừng đi theo nữa.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Phượng Tiêm Vận ngây ngẩn cả người, nàng thật sự là không nghĩ tới Lăng Tiếu vẫn rất yêu các nàng sẽ nói ra lời nói tuyệt tình như thế.

Thải Hà Nguyệt cùng Vi Đại Nhi cả người đều là run lên, các nàng cũng ở trong lòng hỏi ngược lại:

- Hắn làm sao dường như thay đổi thành một con người khác?

Sau khi đi một lúc lâu, rốt cục có người nhìn không được nữa rồi.

- Hai vị tỷ tỷ, ta mang theo các ngươi đi.

Nữ tử trẻ tuổi kia mới gia nhập bên phía Lăng Tiếu hướng về phía Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích đi tới.

Nhìn bộ dạng tái nhợt vô lực của hai nàng, nữ tử trẻ tuổi đối với Lăng Tiếu căm thù:

- Lại ngược đãi nữ nhân như vậy, còn tính là nam nhân sao?

Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích nào đâu biết rằng nữ tử trẻ tuổi này là nữ, các nàng một mực cho là nam nhân, ai bảo nàng bây giờ là nữ giả trang nam.

Các nàng vội vàng tránh thoát nâng đỡ của nữ tử trẻ tuổi, khẽ kêu nói:

- Công tử xin tự trọng!

Thời điểm hai nàng cũng đang là trốn tránh, thân thể lảo đảo mà ngã xuống.

- Ai nha!

Hai nàng đồng thời ngã ngồi trên mặt đất, vết thương trên người khẽ bị động vào, mấy chỗ vết thương đều toát ra máu.

- Hai vị tỷ tỷ ngươi... Các ngươi không có sai chứ?

Nữ tử trẻ tuổi kia lần nữa muốn đi tới đỡ hai nàng.

Hai nàng đồng thời khẽ kêu nói:

- Ngươi đừng tới đây, lại tới chúng ta liền không khách khí!

Trong lòng các nàng mặc dù rất ủy khuất, nhưng mà trong lòng các nàng chỉ có một người đàn ông là Lăng Tiếu, làm sao có thể ở trước mặt nam nhân của mình có quan hệ xác thịt với nam nhân khác được.

Nếu là Lăng Tiếu không cần các nàng nữa, các nàng lại phải làm như thế nào mới tốt đây.

- Hai vị tỷ tỷ, các ngươi đừng sợ, hắn không đau lòng các ngươi, bản tiểu... Bản thiếu gia đau lòng các ngươi, từ tối nay trở đi các ngươi liền là người của ta, xem ai dám khi dễ các ngươi.

Nữ tử trẻ tuổi liên tục khoát tay nói.

Nàng quyết định muốn đem hai vị tỷ tỷ này cứu ra khỏi miệng cọp, tuyệt đối không thể để cho các nàng lại bị nam nhân ghê gớm kia dẫm đạp.

- Diệp tử ngươi trở lại cho ta!

Lão giả trong nháy mắt đến trước mặt nữ tử trẻ tuổi kéo tay của nàng quát lên.

Lão giả mới vừa rồi thế nhưng mà nhìn đến thực lực của nhân gia những người đi đường này, mọi người đều là đáng sợ như vậy, bọn họ bây giờ lại đang cần người hộ tống rời đi, thật sự không nên có gì ngoài ý muốn.

Lão cũng không muốn tiểu thư của mình chọc cho người trẻ tuổi kia tức giận, nếu không nhân gia ngay cả hai người bọn họ cũng giết chết, vậy thì phiền toái.

- Vi gia gia, ngươi sợ hắn làm gì, đợi trở lại Diệp gia thành...

Nữ tử trẻ tuổi hiển nhiên là tức giận, rất là bất mãn vùng vẫy khỏi tay của lão giả nói.

Nàng còn chưa nói hết, lão giả vội vàng nghiêm quát lên:

- Diệp tử, ngươi tiếp tục náo nữa, gia gia sẽ đem ngươi một mình lưu lại.

Nử tử trẻ tuổi kia nghe được lời này rất là bất mãn xụ mặt.

Nhưng mà nàng vẫn là không muốn buông bỏ Cát Bối Hân cùng với Bạch Vũ Tích nói:

- Hai vị tỷ tỷ, các ngươi nghĩ kỹ chưa, có muốn đi theo ta hay không, ta nhưng là không sợ hắn.

Nhị nữ lắc đầu, ánh mắt của các nàng nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi này nhiều thêm vài phần chán ghét.

Mặc dù các nàng cũng biết nàng kia là muốn giúp các nàng, nhưng mà các nàng cũng là nghe không quen người này nhằm vào Lăng Tiếu.

Lúc này Lăng Tiếu đi tới nhìn hai nàng đang ngồi ở dưới đất nói:

- Các ngươi muốn đi cùng nàng không? Nếu như muốn mà nói, các ngươi hiện tại có thể đi cùng nàng, ta tuyệt sẽ không làm khó dễ các ngươi.

Hai nàng cả người run lên, Bạch Vũ Tích nước mắt cũng chảy ra khóc nói:

- Vũ Tích sinh là người của thiếu gia, chết là quỷ của thiếu gia, thiếu gia ngươi đừng bỏ lại ta.

Dứt lời, nàng nhịn đau từ trên mặt đất đứng dậy.

Mỹ mâu của Cát Bối Hân cũng là không chịu được mà chảy ra hai hàng lệ, chỉ là nàng không nói gì mà cắn răng đứng dậy.

Lúc này, nữ tử trẻ tuổi kia không nhịn được chỉ vào Lăng Tiếu quát lên:

- Ngươi còn có phải là nam nhân hay không, chẳng lẽ ngay cả thương hương tiếc ngọc căn bản cũng đều không hiểu sao? Nói đi, muốn điều kiện gì mới bằng lòng để cho các nàng đi theo ta, ta đều đáp ứng ngươi.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua nữ tử trẻ tuổi kia nói:

- Nơi này không có chuyện của ngươi, cút sang một bên!

Nữ tử trẻ tuoir kia còn muốn nói điều gì, lão giả kia nhanh chóng cầm chặt

lấy tay nàng chạy đi ra, lão tuyệt đối không thể để cho nàng nói cái gì nữa rồi.

- Các ngươi ủy khuất sao?

Lăng Tiếu nhìn hai nàng nhàn nhạt hỏi.

Hai nàng cũng chỉ là cúi đầu không dám nói lời nào, nước mắt càng không ngừng giữ lại.

Nói không ủy khuất đó là giả dối, các nàng còn là lần đầu tiên bị Lăng Tiếu lạnh nhạt như vậy, các nàng đang suy nghĩ có phải là Lăng Tiếu ghét bỏ các nàng rồi hay không.

Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày, lửa giận trong lòng rốt cuộc bạo phát ra.

- Hai người các ngươi có biết lúc trước phạm vào bao nhiêu sai lầm lớn hay không?

Lăng Tiếu lớn tiếng hỏi.

Lúc này lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung tới đây.

Hai nàng bị Lăng Tiếu quát như vậy, trong lòng lại càng ủy khuất.

Lăng Tiếu vô cùng trầm mặt sâu xa nói:

- Thời điểm chiến đấu mới vừa rồi các ngươi tại sao nương tay với địch nhân? Các ngươi có biết hay không nếu không phải ta chú ý đến các ngươi, các ngươi cũng không biết đã chết bao nhiêu lần, nếu như một ngày kia ta không có ở bên cạnh các ngươi, các ngươi gặp nạn rồi, còn có phải là đồng dạng không dám giết địch nhân hay không? Ta biết các ngươi đều là nữ nhân

thiệt lương, nhưng mà loại thiện lương này cũng phải nhìn người mà đi đối đãi, đối đãi với địch nhân vừa ra tay liền muốn giết địch chiến thắng, bằng không cái chết sẽ chỉ là chính mình, mà các ngươi chết rồi còn chưa tính, còn là liên lụy đến những bằng hữu của các ngươi, nhân gia thiếu một cái đối thủ liền nhiều một phần lực lượng, bọn họ sau khi giết các ngươi sẽ vây công bằng hữu của các ngươi, như vậy cuối cùng chết đi liền sẽ là người của nhóm chúng ta.

Sau khi nghe xong lời nói của Lăng Tiếu, thần sắc của nhị nữ trong nháy mắt liền càng thêm tái nhợt, các nàng cũng không phải nữ nhân ngốc, vừa nghe liền hiểu được Lăng Tiếu nói gì rồi.

Lăng Tiếu nói không sai a!

Các nàng không có đối với địch nhân hạ sát thủ, chết đi chính là các nàng, mà sau khi địch nhân giết các nàng lại nhiều hơn một phần lực lượng đi đối phó với người của mình, như vậy sẽ bởi vì cử chỉ thiện lương của các nàng mà sẽ liên lụy đến người của mình, thậm chí cuối cùng còn có thể toàn quân tiêu diệt.

Sau khi nghĩ thông suốt đạo lý này, các nàng mới biết được cái gọi là thiện lương kia của chính mình lại là sẽ khiến bao nhiêu người phụng bồi các nàng đi tìm chết a!

- Thiếu gia... Thật... Thật xin lỗi!

Bạch Vũ Tích lắc đầu một tiếng nói, thân thể liền mềm nhũn đi xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 866 - Người Trẻ Tuổi Rất Có Nghề A. (2)

Cát Bối Hân cũng không tốt hơn chút nào, nàng cùng Bạch Vũ Tích giống nhau liền muốn ngã xuống.

Lăng Tiếu trong lòng đau xót, vội vàng đem hai nàng đều ôm vào trong lòng.

Tiếp theo hắn đem hai nàng dựa vào thân cây đặt xuống, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt cho các nàng, sau đó lại đút cho các nàng hai khỏa chữa thương đan dược cao cấp.

Sau đó hắn mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Có phải cảm thấy ta đối với các ngươi quá dữ tợn hay không?

Bạch Vũ Tích từ bên cạnh khoát tay nói:

- Thiếu gia, ngươi không sai, là chúng ta sai rồi!

Cát Bối Hân khẽ lắc đầu nói:

- Tiếu, ta biết ngươi nói đúng, là chúng ta quá ngây thơ rồi, nếu không phải là có các ngươi ở chỗ này, nói không chừng chúng ta còn làm liên lụy tới mọi người, thật xin lỗi!

- Ân, các ngươi có thể biết được điểm này là tốt, các ngươi cũng là lần đầu tiên giết người, là ta ép các ngươi quá chặt, nhưng mà đây là một cái thế giới nhược nhục cường thực, sau này đi lại Trung vực, lấy dung mạo bế nguyệt tu hoa của hai người các ngươi khẳng định rất dễ dàng gặp phải rắc rối tới, vạn

nhất có đôi khi ta không có ở bên cạnh các ngươi, vậy thiệt thòi chính là các ngươi rồi, tốt lắm, hiện tại các ngươi cũng có thể hiểu được khổ tâm của ta, cũng không còn uổng phí một phen diễn xuất của ta.

Lăng Tiếu rất là nhu tình nói.

Hắn bây giờ là khi nắm khi buông mà giải thích, làm cho các nàng hiểu được thực tế tàn khốc, làm cho các nàng minh mạch pháp tắc sinh tồn.

Nhìn hai nàng bị thương, hắn không đau lòng mới là lạ.

Mấy người phụ nhân nơi này đều là mệnh căn của hắn!

Hai anngf cảm nhận được dụng ý thực sự của Lăng Tiếu, trong lòng lại trở nên vui vẻ, phảng phất vết thương trên người đã không còn đau như vậy rồi.

Người ở không xa cuối cùng đều hiểu được chuyển biến lúc trước của Lăng Tiếu rồi.

Bọn họ mỗi người đều suy tư lời nói kia của Lăng Tiếu một phen, cảm thấy Lăng Tiếu nói được rất chính xác.

Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Vi Đại Nhi đều biết trách lầm Lăng Tiếu rồi, vội vàng đều đi tới hướng Lăng Tiếu nói xin lỗi.

Lăng Tiếu nhẹ ôm lấy các nàng nói:

- Nhớ lấy, các ngươi đều là người mà ta thích nhất, ta không muốn lại thấy các ngươi có nửa điểm thương tổn, cho nên ngày sau thời điểm ta không có ở bên cạnh các ngươi, nhất định phải học được bảo vệ mình, như vậy ta cũng sẽ không vì các ngươi mà lo lắng.

- Phu quân ngươi yên tâm, đám tỷ muội đều biết rồi, ngày sau ta cùng Vận muội nhất định sẽ hảo hảo dạy các nàng không bị người khác khi dễ.

Thải Hà Nguyệt là người có tuổi lớn nhất trong chúng nữ, nàng cũng được chúng nữ xưng là đại tỷ, nàng dĩ nhiên muốn đưa đến tác dụng dẫn đầu.

- Đúng vậy, các nàng còn nhỏ, chớ ép đến quá gấp, nếu là các nàng hủy đi, đau lòng còn là ngươi, Vi Đại Nhi liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái nói.

- Tốt lắm, mấy người các ngươi mang theo các nàng, đi đến phía trước một chút nữa lại nghỉ ngơi.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút nói.

Chúng nữ đồng ý, Vi Đại Nhi lập tức cõng Bạch Vũ Tích.

Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt thì tranh giành Cát Bối Hân.

Cuối cùng hai người chỉ có thể mỗi người lùi một bước, một người cõng một đoạn đường.

Lão giả cùng nữ tử trẻ tuổi kia ở không xa đem một màn này cũng nhìn vào trong mắt.

Lão giả nắm râu mép khen nói:

- Người trẻ tuổi rất có nghề a!

Nữ tử trẻ tuổi ở một bên ý kiến càng gia tăng, lập tức nghiêng đầu nói:

- Hắn chính là một cái nam nhân vô tình, liền lừa gạt mấy cái tỷ tỷ xinh đẹp, trở về ta nhất định khiến phụ thân đem mấy tỷ tỷ này đoạt đến làm tỷ muội

cho ta.

- Tiểu... Thiếu gia ngươi nhỏ giọng một chút, nếu để cho nhân gia nghe được sẽ không tốt, ngươi bây giờ vẫn là nói ít một chút đi, chúng ta có thể trở về Diệp thành hay không còn muốn dựa vào nhân gia.

Lão giả từ bên cạnh thấp giọng nói.

- Vi gia gia chính là sợ phiền phức.

Nữ tử trẻ tuổi khó chịu nói.

Lão giả cười khan một chút không nói gì nữa.

Lão ở trong lòng thầm than:

- Hầu hạ tiểu thư thật là một chuyện khổ sai a!

Tiếp theo, đám người Lăng Tiếu tiếp tục lên đường.

Thần sắc của Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích so với tối hôm qua đã tốt hơn rất nhiều rồi, hơn nữa các nàng kiên trì chính mình bước đi, không cần những nàng kia hỗ trợ.

Một phen của Lăng Tiếu tối hôm qua đã cho các nàng bài học rất lớn.

Các nàng phải học được kiên cường cùng độc lập mới có thể sinh tồn được.

Các nàng tuyệt đối sẽ không tiếp tục kéo chân nam nhân của mình rồi.

- Hai vị tỷ tỷ, ta đỡ các ngươi đi thôi.

Một nữ tử xa lạ bộ dạng thanh lệ thoát tục xuất hiện ở trước mặt của hai nàng nói.

Nhị nữ lập tức cảnh giác, các nàng nhưng chưa từng thấy nữ tử này.

Đứng ở trước hai nàng là một nữ tử trẻ tuổi tư sắc không thua gì các nàng.

Nữ tử này hai mươi tuổi, ngũ quan xinh xắn mỹ lệ, vóc người yểu điệu như bông hoa nở rộ ra làm cho người ta nhìn mà vui tai vui mắt.

Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích nhìn nữ tử này chỉ cảm thấy quen mặt, nhưng mà cá nàng lại nhất thời nhớ không ra đã thấy qua ở đâu.

Nữ tử trẻ tuổi kia nhẹ nhàng cười một tiếng nói:

- Hai vị tỷ tỷ không nhận ra ta sao?

Nàng nói lời này cố ý đè nén một chút thanh âm, ngữ điệu giống như là nam tử.

Nhị nữ bừng tỉnh đại ngộ, Bạch Vũ Tích nói:

- Ngươi là... Ngươi là Diệp công tử?

- Hắc hắc, đáp đúng rồi, thật ra ta là nữ giả trang nam.

Nữ tử trẻ tuổi khẽ cười nói.

Nữ tử này chính là "Tiểu tử giả trang" cùng với một lão giả gia nhập vào trong đoàn người Lăng Tiếu.

Nàng gọi là Diệp Thủy Thanh, mà lão giả kia cũng không phải là gia gia của nàng, mà là một cái cung phụng trưởng lão của nhà nàng.

Sau khi Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích biết Diệp Thủy Thanh là thân nữ nhi, thái độ liền tốt lên rất nhiều, rất nhanh liền cùng nàng thân quen.

Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Vi Đại Nhi cũng gia nhập vào trong đội ngũ tán gẫu.

Sau khi Diệp Thủy Thanh cùng với chúng nữ thân quen, nàng ở trong lòng hạ quyết tâm:

- Nhất định phải thuyết phục được mấy vị tỷ tỷ này rời đi nam nhân vô tình kia!

Lăng Tiếu dĩ nhiên không biết kế hoạch của Diệp Thủy Thanh, sau khi hắn thấy tên tiểu tử giả trang kia hoán đổi thành nữ nhân thì trong lòng thầm than:

- Cô nàng này bộ dáng không tệ, chỉ tiếc tính tình thối một chút.

Lão giả đi tới trước mặt Lăng Tiếu cười khan nói:

- Tiểu ca, cháu gái kia của ta cũng là vạn bất đắc dĩ mới nữ giả trang nam, ngươi chớ để ý a!

Lão giả tên gọi là Vi Lâm Nghiệp, lão sợ Lăng Tiếu sẽ bởi vì bọn họ giấu diếm mà tức giận.

- Quên đi, thuật ngụy trang của các ngươi thật sự quá bình thường, người sáng suốt vừa nhìn liền biết rồi:

- Lăng Tiếu khoát tay áo nói, tiếp theo còn nói:

- Lão trượng có thể cùng ta nói chuyện của bên kia không?

- Bên kia? Ngươi nói là Trung vực?

Vi Lâm Nghiệp sửng sốt một chút hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu nói:

- Ừ, chúng ta còn là lần đầu tiên đi Trung vực nên không phải là rất hiểu rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 867 - Thế Lực Ở Trung Vực

Vi Lâm Nghiệp đập mạnh cái miệng của mình một cái, một bộ bất khả tư nghị nhìn Lăng Tiếu. Lão vẫn cho là đám người Lăng Tiếu là giống như bọn họ đến từ Trung vực, không nghĩ tới lão lại đã đoán sai.

Lão ở trong lòng nói thầm:

- Lúc nào ở chỗ vắng vẻ bên này cũng xuất ra thanh niên tài tuấn bực này rồi? Đừng nói là hậu nhân của một chút thế lực cổ xưa ẩn giấu?

- Lão trượng có thể nói một chút hay không?

Lăng Tiếu cắt đứt ý nghĩ kinh ngạc của Vi Lâm Nghiệp/

Vi Lâm Nghiệp phục hồi lại tinh thần cười nói:

- Tự nhiên không thành vấn đề, không biết tiểu ca muốn nghe loại chuyện gì?

- Đều có thể, dù sao ta cũng không biết gì cả, có thể hiểu rõ bao nhiêu liền bấy nhiêu, tránh cho đi đến bên kia phải nhìn chằm chằm.

Lăng Tiếu rất là khiêm tốn nói.

- Tốt, nếu tiểu ca muốn nghe, ta đây liền nói đơn giản một chút.

Vi Lâm Nghiệp gật đầu đáp.

Đoàn người một bên lên đường, Vi Lâm Nghiệp một bên đơn giản đem tình huống bên phía Trung vực nói cho Lăng Tiếu.

Nghe lời giảng hơn nửa ngày của Vi Lâm Nghiệp, Lăng Tiếu cuối cùng đối với Trung vực có một cái ấn tượng mơ hồ.

Trung vực diện tích bát ngát, thế lực đông đảo, chút ít bát, cửu phẩm tông môn giống như Tây Bắc hoặc Nam vực thì chỗ nào cũng có, hơn nữa những thế lực này chỉ có thể coi là mạt lưu, căn bản không để được lên đài, mà thất phẩm tông môn cũng là cực kỳ thường gặp, lục phẩm tông môn mới được coi là thế lực trung đẳng, tông môn mạnh nhất dĩ nhiên phải kể tới tứ, ngũ phẩm tông môn rồi, bọn họ có thể nói là bá chủ hoàn toàn xứng đáng trong Trung vực. Trừ thế lực tông môn ra, càng có rất nhiều đại hộ môn phiệt, thực lực của bọn họ căn bản không kém so với thế lực của những tông môn kia, thậm chí còn có vượt qua chút ít, giống như một chút cổ thế gia, ẩn thế gia thì thực lực có thể so với bốn, năm tông môn, bọn họ cũng đại biểu cho tồn tại có thực lực đứng đầu của Trung vực.

Mà trong rất nhiều lực lượng ở nơi này lại lấy mười tám chỗ thế lực làm đại biểu, bọn họ là tồn tại cự đầu hoàn toàn xứng đáng của Trung vực, người của bọn họ bất kể đi lại ở bất kỳ địa phương nào trong Trung vực, những người khác đều phải lễ nhượng mấy phần.

Mười tám chỗ thế lực này theo thứ tự là mười tòa Tứ phẩm tông môn cùng với Bát đại cổ thế gia.

Trong Trung vực truyền lưu một câu vè thuận miệng:

- Nhất các nhị môn hám thiên địa, tam gia tứ tông động sơn hà, bát phương tề tụ phong vũ khởi, Trung vực đại thế chấn càn khôn.

Trong câu này nhất các chính là Linh Vũ các; nhị môn chính là Hắc Ma môn

cùng Dược môn; tam gia phân biệt là Đông Dương, Âu Dương, Thượng Quan ba đại thế gia cổ lão; tứ tông theo thứ tự là chỉ Tử Lôi tông, Liệt Kiếm tông, Vạn Hoa tông, Quỷ U tông; còn lại tám cỗ thế lực khác lần lượt là Cổ, Lục, Cố, Bộ Phong ngũ đại cổ thế gia cùng với Linh Tiêu cung, Kỳ Thiên Lâu, Âm Dương thần giáo.

mười tám cổ thế lực này cũng là đại biểu cho tồn đại đứng đầu nhất của Trung vực.

Bất kỳ võ giả nào đối với người của mười tám thế lực lớn này không khỏi là kính nhi viễn chi.

Dĩ nhiên, trừ mười tám thế lực lớn ra, các nơi còn có rất nhiều tông môn, đại phiệt cường đại, mặc dù so ra kém thập bát đại thế lực, nhưng mà đồng dạng cũng không phải là dễ trêu.

Những thế lực lớn nhỏ này cơ hồ chiếm cứ tất cả địa bàn của Trung vực, phần lớn tài nguyên tu luyện đều bị bọn họ nắm trong tay.

Ai cũng muốn trở nên càng thêm cường đại lên, cũng chỉ có gia nhập những thế lực này mới có thể đạt được tài nguyên tu luyện tốt hơn.

Sau khi nghe xong lời nói của Vi Lâm Nghiệp, Lăng Tiếu hỏi:

- Vậy lão trượng ngươi thuộc về người của tông môn hay là gia tộc nào?

Vi Lâm Nghiệp đáp:

- Chúng ta đây chỉ là một cái địa phương nhỏ, qua Huyết Ma vực không bao lâu liền đến, nơi đó là Diệp Gia thành, do Diệp gia tới nắm giữ.

- Thì ra là như vậy, lão trượng cùng tiểu thư kia hẳn là người của Diệp gia

đi!

Lăng Tiếu rất là trực tiếp nói.

Vi Lâm Nghiệp cười cười, khẽ gật đầu.

Những thứ này ngược lại không cần giấu diếm cái gì, bất quá trong lòng lão cũng là hơi có một chút tâm tư khác.

- Tiểu ca muốn đến Trung vực mở mang kiến thức, vậy sau khi qua Huyết Ma vực không bằng đến Diệp Gia thành của chúng ta đi, lấy thực lực của các ngươi, Diệp gia sẽ không bạc đãi các ngươi.

Vi Lâm Nghiệp nói.

Bất kể bất kỳ thế lực nào, đối với một chút tán tu cường đại đều sẽ cố gắng kéo lấy, mở rộng thế lực của mình. Bởi vì ở Trung vực có rất nhiều tài nguyên tu luyện cũng cần phải cướp đoạt, nếu như không có thực lực cường ngạnh, vậy chỉ có thể uống gió Tây Bắc rồi.

- Ha hả, đợi xuyên qua Huyết Ma vực rồi nói sau.

Lăng Tiếu tránh mà không đáp.

Hắn cũng không tính toán dựa vào bất kỳ thế lực nào mà sống đâu.

- Cũng tốt, chuyện này nhanh chóng không được.

Lão giả xoa xoa đôi bàn tay nói.

Lúc này Lăng Tiếu lại hỏi:

- Lão trượng ngươi có nghe nói qua Minh Thủy môn hay không?

Tìm kiếm Vân Mộng Kỳ là chuyện quan trọng hạng nhất của Lăng Tiếu, cho nên hắn phải nghe ngón chỗ ở rõ ràng của Minh Thủy môn, ngày sau thuận tiện đi tìm nàng.

- Minh Thủy môn?

Vi Lâm Nghiệp trầm ngâm một chút, tiếp theo lắc đầu nói:

- Thật giống như đã nghe qua ở đâu, chỉ là thời gian ngắn nghĩ không ra.

Lăng Tiếu không khỏi có chút thất vọng, hắn nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Minh Thủy môn là tiểu tông tiểu phái? Nếu là như vậy mà nói, muốn tìm Mộng Kỳ không phải là như mò kim đáy biển sao?

- Tiểu ca muốn tìm Minh Thủy môn làm gì?

Vi Lâm Nghiệp hỏi, lão thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ bọn họ muốn đi đầu nhập vào Minh Thủy môn?

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Ta có một người bằng hữu bái một gã trưởng lão của Minh Thủy môn làm sư phụ, ta muốn đi qua xem nàng một chút mà thôi.

- Thì ra là như vậy!

Vi Lâm Nghiệp đáp một tiếng, tiếp theo còn nói:

- Tiểu ca không cần phải lo lắng, chỉ cần các ngươi hộ tống chúng ta xuyên qua Huyết Ma vực, sau khi trở về tộc ta tra tìm một chút điển tịch mới có thể tìm được tài liệu về Minh Thủy môn, đến lúc đó sẽ nói cho ngươi biết là được.

Lăng Tiếu mừng rỡ, lập tức đáp:

- Yên tâm đi, nhất định sẽ hộ tống các ngươi đến Diệp Gia thành mới thôi.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu cùng Vi Lâm Nghiệp hàn huyên đến vui vẻ, Diệp Thủy Thanh bên kia cũng cùng mấy người phụ nhân của Lăng Tiếu hàn huyên đến nhiệt tình.

Bất quá cô nàng kia thỉnh thoảng liền đối với chúng nữ khích bác Lăng Tiếu không tốt, còn nói nhà của nàng rất tốt, nếu như chúng nữ nguyện ý, có thể cùng nhau ở lại nhà nàng, làm tỷ muội của nàng.

Chỉ là mỗi một lần nàng vừa nói xấu Lăng Tiếu, chúng nữ đều sẽ mất hứng, thậm chí một lần không để ý đến nàng.

Điều này khiến cho Diệp Thủy Thanh rất là buồn bực, nàng ở trong lòng thầm nói:

- Nam nhân hoa tâm vô tình này có cái gì tốt, làm sao mà so được với ca ca của ta, nếu như các nàng đều làm đại tẩu của ta thì tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 868 - Vậy Nó Bây Giờ Là Của Ngươi. (1)

Đối với khích bác ly gián của mình thất bại, Diệp Thủy Thanh cũng không tiếp tục tự đòi không vui nữa, chỉ là cùng chúng nữ tán gẫu một chút chuyện lý thú thường ngày.

Đoàn người liên tiếp chạy năm ngày đường.

Dọc theo con đường này cũng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ là thỉnh thoảng gặp gỡ một chút thương lữ cùng lính đánh thuê từ nơi này lui tới.

Bọn họ thấy trong đoàn người của Lăng Tiếu có mấy người là mỹ nữ, đều là bị hấp dẫn đến chảy nước miếng.

Nhưng mà bọn họ cũng biết thực lực của đoàn người Lăng Tiếu cũng cực kỳ mạnh mẽ, cũng không có người dám tiến đến khiêu khích.

Theo càng lúc càng xâm nhập vào, Lăng Tiếu cảm ứng được khí tức của linh thú bốn phía cũng càng ngày càng mạnh, mọi người cũng là càng thêm cảnh giác.

Tuy nói con đường này có rất ít linh thú thường lui tới tập kích, nhưng mà có đôi khi cũng có ngoài ý muốn.

Ban đêm lại một lần nữa phủ xuống, ánh trăng lặng lẽ hiện ra, giữa tùng lâm phảng phất phủ thêm một tấm lụa mỏng thần bí, lộ ra vẻ vô cùng duy mỹ.

Nhưng mà ở dưới bóng đêm duy mỹ nơi này lại là kèm theo từng đợt tiếng rống giận của Lăng Tiếu.

Đám người Lăng Tiếu mới vừa muốn nghỉ ngơi, sau khi nghe được mấy tiếng thú rống này lập tức tụ tập lại với nhau.

Lúc này có hai người từ đêm tối bên kia vội vàng chạy ra.

Ở phía sau bọn họ còn đuổi sát một đầu linh thú khổng lồ.

Kia rõ ràng là một đầu Ngũ giai cao cấp Xích Quyển Vân Hổ, thuộc về linh thú Hỏa thuộc tính, cực kỳ hung mãnh háo chiến, bất quá nó cũng là sẽ rất ít khi chủ động công kích nhân loại. Chỉ là không biết hai người kia có phải là trộm linh thảo mà nó thủ hộ hay không mới chọc cho nó tức giận như thế.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ kia của nó chạy nhanh như gió như lửa, đến mức đều có cây cối bị nó chân đến oanh đạp xuống.

Hai người kia vừa thấy được đám người Lăng Tiếu, lập tức hướng bọn hắn chạy tới.

Không cần phải nói, bọn họ tính toán lợi dụng đám người Lăng Tiếu thoát khỏi Xích Quyển Vân Hổ dây dưa.

Hai người này cũng là lớn mật, thực lực chỉ là cao cấp Vương giai lại dám đi vuốt râu của Xích Quyển Vân Hổ, thật đúng là không muốn sống nữa rồi.

Hống!

Xích Quyển Vân Hổ rống lớn một tiếng, chấn đến lá cây xung quanh điên cuồng rụng xuống.

Hai người kia cơ hồ bị dọa đến chân cũng mềm xuống, một người trong đó lên tiếng kêu lên:

- Cứu mạng a... Cứu mạng a!

- Đáng chết, bọn họ làm sao chạy tới bên này.

Độc Hạt Tử lập tức chuẩn bị xong tùy thời xuất thủ đón đỡ Xích Quyển Vân Hổ kia rồi.

- Tất cả mọi người lui về phía sau cho ta!

Lăng Tiếu lên tiếng kêu to nói.

Phần lớn mọi người vội vàng lui hướng bên người Lăng Tiếu, mà Tàn Báo, Bại gia tử cùng Độc Hạt Tử thì che ở trước người Lăng Tiếu, lấy thực lực của bọn họ thật cũng không sợ Xích Quyển Vân Hổ này.

Mạng của hai người kia không tốt như vậy, bọn họ còn chưa chạy đến trước đám người Lăng Tiếu đã bị hỏa diễm từ trong miệng Xích Quyển Vân Hổ phun ra bao phủ ở bên trong, đều là bị đốt cháy lên.

Hai người càng không ngừng kêu rên lăn lộn, cuối cùng chết ở trước mặt mọi người.

Hai người chết đi, tựa hồ không thể để cho Xích Quyển Vân Hổ nguôi giận, nó lại hướng về phía đám người Lăng Tiếu phát khởi công kích.

Xích Quyển Vân Hổ là vương giả ở trong rừng rậm, nó đối với nhân loại luôn luôn khinh thường, sẽ rất ít khi chủ động công kích nhân loại.

Hai người kia nhất định là làm chuyện gì chọc giận nó, mới để cho nó căm

tức như thế.

Hai người kia bị nó giết chết, lại còn tính toán công kích đám người Lăng Tiếu.

Nó cho là đám người Lăng Tiếu nhất định cùng với hai người vừa rồi là đồng bạn.

Hống!

Xích Quyển Vân Hổ gào thét một tiếng, thân thể khổng lồ hướng Lăng Tiếu ở phía trước bổ nhào ép đi qua.

Toàn thân nó liệt hỏa hừng hực chiếu rọi đến bốn phía đều trở nên đỏ bừng lên.

- Thiếu gia ngươi lui về phía sau, để ta đối phó với nó!

Độc Hạt Tử xông lên phía trước che ở trước người Lăng Tiếu chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng mà có hai đạo nhân ảnh so với hắn còn nhanh hơn.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Xích Quyển Vân Hổ kia lại giống như đạn pháo bay ra rất xa, thân thể của nó hung hăng nện ở trên những thụ mộc kia, ép ngã mấy chục gốc đại thụ.

- Lại dám đụng đến lão đại ta, ta tiêu diệt ngươi.

Xuất thủ đem Xích Quyển Vân Hổ đánh bay rõ ràng là Bại gia tử.

Mà Tàn Báo ở một bên hắn cũng bị sợ hết hồn, những người khác cũng càng

là kinh hãi!

Bọn họ đều không biết Lăng Tiếu đột nhiên nhiều ra một cái tiểu đệ này là ở đâu ra, nhưng mà từ lúc trước giết người của Huyết Xà dong binh đoàn bọn họ cũng đều biết hắn rất lợi hại.

Nhưng mà bọn họ lại không nghĩ rằng so với ngũ giai cao cấp linh thú còn muốn kinh khủng hơn, đây chính là tương đương với nhân loại cao cấp Địa Hoàng.

Cao cấp Địa Hoàng ở Tây Bắc hoặc Nam vực đã có thể hùng bá một phương rồi.

Nhưng mà lại không ngăn cản được một quyền của Bại gia tử.

Có thể tưởng tượng thực lực của Bại gia tử mạnh như thế nào rồi!

Bại gia tử không nói hai lời, đuổi theo Xích Quyển Vân Hổ muốn chạy trốn kia, song quyền thoạt nhìn nhỏ gầy kia lại là hàm chứa năng lượng kinh khủng, liên tục oanh lên hai quyền, Xích Quyển Vân Hổ tựa như một đầu hổ đang hấp hối, không còn bộ dang uy phong lẫm lẫm như mới vừa rồi.

Trong lòng Tàn Báo đều có điểm run lên rồi, hắn thật sự không rõ vì sao thiếu gia có thể thu được tiểu đệ lợi hại như thế, trong lúc mơ hồ đối với Lăng Tiếu càng thêm kính sợ vài phần.

Nếu như thực lực của Lăng Tiếu so với hắn lợi hại, có thể thu dụng loại tiểu đệ này, hắn cảm thấy là đương nhiên, nhưng mà Lăng Tiếu chỉ là cao cấp Vương giai a, nhưng mõi một lần đều ra ngoài ý liệu của mọi người, giống như Độc Hạt Tử, Thải Hà Nguyệt cùng với Phượng Tiêm Vận kia người nào không mà không so với thiếu gia hắn mạnh hơn, nhưng mà ai cũng cam tâm tình nguyện đi theo ở bên cạnh hăn.

Đây chỉ có thể nói Lăng Tiếu có nhân cách mị lực để cho người khác khó có thể kháng cự, mới có thể làm cho bọn họ tử tâm mà theo đi!

Trong lòng Tàn Báo lặng lẽ phát sinh thay đổi:

- Có lẽ hắn thật là một chủ nhân đáng giá ta cả đời đi theo đi!

Từng đã là một đời Ma môn bá chủ, cuối cùng cam tâm tình nguyện nhận thức Lăng Tiếu là chủ.

Lăng Tiếu có một nửa hồn lực của hắn, lập tức có thể cảm ứng được biến hóa vi diệu của Tàn Báo, lộ ra một nụ cười không dễ phát giác.

Song, trừ Tàn Báo ra, Độc Hạt Tử cũng là lần nữa cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, hắn cảm giác mình ngay cả vị trí người hầu cũng nhận lấy trùng kích nghiêm trọng.

Theo cao thủ ở bên cạnh Lăng Tiếu càng lúc càng nhiều, vậy tác dụng của hắn cũng là càng ngày càng nhỏ, vạn nhất có một ngày thiếu gia lạnh nhạt hắn thì làm sao bây giờ?

Trừ hai người bọn họ ra còn có đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cũng là giống như bọn họ, đều phát hiện thực lực của mình thật sự quá yếu, một cỗ cảm giác nguy cơ tự nhiên sinh ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 869 - Vậy Nó Bây Giờ Là Của Ngươi. (2)

Bọn họ đều là nắm chặt quyền đầu, ở trong lòng ngầm hạ quyết định phải nhanh một chút đem thực lực tăng lên, tuyệt đối không làm người kém coi nhất ở bên cạnh thiếu gia.

Bại gia tử vô ý xuất thủ lại là vô hình trung để cho thuộc hạ của Lăng Tiếu tao thành một loại áp lực, một loại áp lực để cho bọn họ không ngừng vươn lên, một loại áp lực để cho bọn họ sợ bị đào thải!

Đang ở thời điểm Bại gia tử muốn đem Xích Quyển Vân Hổ giết chết, Lăng Tiếu gọi hắn lại:

- Tử Tử, đừng giết nó!

Bại gia tử không hiểu để xuống quyền đầu nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lão đại giữ lại nó là có dụng ý gì, ta muốn ăn nó đi.

Lăng Tiếu hướng hắn khoát tay áo, tiếp theo quát to:

- Cuồng Hổ ở đâu!

Lý Cuồng Hổ từ phía sau nhanh chóng đi ra ngoài một chân quỳ xuống đáp:

- Cuồng Hổ ở đây!

Trước đây, Lăng Tiếu goi cũng không cần bọn họ quỳ lễ, mà Lý Cuồng Hổ nhưng bây giờ là quỳ lễ, có thể thấy được lòng kính sợ của hắn đối với Lăng

Tiếu đã trở nên càng ngày càng lớn rồi.

- Ai kêu ngươi quỳ, đứng lên cho ta!

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày nói.

Lăng Tiếu nhưng không thích một bộ cảm giác đứng trên vạn người kia, hắn thích cùng người của mình hòa đồng, giữa chủ tớ đều có thể trở thành bằng hữu cùng huynh đệ.

- Vâng thiếu gia!

Lý Cuồng Hổ đáp một tiếng, lập tức đứng thẳng người lên như là một cây trường thương.

- Ngươi có muốn nó hay không?

Lăng Tiếu chỉ vào Xích Quyển Vân Hổ nói.

Lý Cuồng Hổ cả người run lên, trong mắt hổ lộ ra vẻ kích động nói:

- Muốn!

- Tốt, vậy nó bây giờ là của ngươi, Tử Tử để cho nó nhận thức Cuồng Hổ làm chủ!

Lăng Tiếu rất là dứt khoát nói.

- Đa tạ thiếu gia!

Lý Cuồng Hổ đang muốn lần nữa quỳ xuống cảm ơn.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại là trừng mắt nhìn hắn một cái nói:

- Không cho phép ở trước mặt ta lại làm quỳ lễ!

Lý Cuồng Hổ không có tiếp tục kiên trì, hắn biết Lăng Tiếu từ trước đến giờ là người nói một không hai.

Thời điểm Lý Cuồng Hổ đang muốn đi để cho Xích Quyển Vân hổ nhận chủ, Bại gia tử có chút bất mãn nói:

- Lão địa muốn loại đồ bỏ đi này làm gì, nếu như ngươi muốn cao cấp hơn, ta có thể hồi tộc đem bọn họ triệu hoán ra.

Lăng Tiếu tự nhiên biết Bại gia tử là nói cái gì, nhưng mà hắn lại không thể tiếp nhận mà nhẹ lắc lắc đầu.

Bại gia tử không có kiên trì, cho nên đối với Xích Quyển Vân Hổ sắp chết đá hai chân, khiến nó đem thú đan phun ra.

Độc Ưng, Lãnh Xà cùng với bát tướng đều đối với Lý Cuồng Hổ ném đi ánh mắt hâm mộ.

Bọn họ đều không có hộ thân linh thú, bọn họ cũng sớm muốn hàng phục một đầu rồi, nhưng mà trong lúc nhất thời không tìm được thuộc tính thích hợp với chính mình, cho dù tìm được thuộc tính thích hợp thì là trên đẳng cấp lại không đối xứng.

Thực lực hiện tại của Lý Cuồng Hổ chỉ là trung cấp Vương giai, lại có được một đầu ngũ giai cao cấp Xích Quyển Vân Hổ, ở trong mắt quả bọn hắn quả nhiên là bánh lớn từ trên trời rơi xuống, đổi lại là người nào cũng sẽ không cự tuyệt thu linh thú này.

Mà hết thảy đây lại là thiếu gia bọn họ ban thưởng, bọn họ chỉ biết là chỉ có đi theo thiếu gia, tương lai của bọn họ tuyệt đối có thể đi được xa hơn.

Vi Lâm Nghiệp cùng Diệp Thủy Thanh ở một bên cũng đều nhìn ở trong mắt, ấn tượng của bọn họ đối với Lăng Tiếu lại gia tăng lên một phần.

Vi Lâm Nghiệp là thưởng thức thuần túy, lại cảm thấy Diệp gia muốn lôi kéo loại người trẻ tuổi trời sinh là lãnh tụ như thế tựa hồ quá không thực tế.

Mà Diệp Thủy Thanh lại cho rằng những gì Lăng Tiếu đang làm cảm thấy hắn rất dối trá.

Lăng Tiếu dĩ nhiên không đếm xỉa tới bọn họ nghĩ cái gì, lần nữa mang theo mọi người rời đi chỗ này, lựa chọn một chỗ yên tĩnh khác nghỉ ngơi.

Trải qua đóng quân cả đêm, tất cả mọi người là rất tự giác tìm kiếm cương vị của mình, đem chúng nữ che ở vị trí chính giữa nhất để phòng ngừa buổi tối sẽ có linh thú gì thường lui tới.

Lăng Tiếu biết bọn họ làm như vậy căn bản là vô dụng, bởi vì có Bại gia tử ở chỗ này, một khi có linh thú đột kích, bọn họ cũng sẽ trước tiên phát hiện được.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không đả kích tính tích cực của bọn họ.

Chỉ có bọn họ thời khắc đều có loại ý thức cảnh giác cao độ này, bọn họ mới có thể ở cuộc sống sau này sống được lâu hơn một chút.

Lăng Tiếu lựa chọn một địa phương an tĩnh ngồi xuống, để cho Bại gia tử hộ pháp cho hắn.

Sau khi hắn ngồi xuống, trong tay nhiều hơn một gốc linh thảo trong suốt

như ngọc.

Đây là ngũ giai trung cấp Hồn thảo, là Lăng Tiếu ở trong Hoang Tùng sơn mạch tìm được.

Hiện tại Khống Thần quyết của hắn đã đem tầng thứ nhất tu luyện đại thành rồi, duy nhất có thể làm đúng là tích lũy tinh thần dịch rồi.

Hắn nhiều khi suy nghĩ:

- Nếu như có thể nhận được công pháp sau tầng thứ hai liền tốt rồi.

Uy lực của Khống Thần quyết để cho Lăng Tiếu mê say, loại thủ đoạn thần bí vô hình giết chết địch nhân này để cho hắn vô cùng thoải mái.

Hắn rất muốn biết uy lực của sau lưỡng giai công pháp rốt cuộc lại có chỗ nào thần kỳ.

Lăng Tiếu đem cửa động của động phủ mới khai mở ra bố trí cấm chế trên đó, sau đó lấy ra dược đỉnh chuẩn bị luyện chế Bổ Hồn đan.

Hắn đã tiến giai Ngũ phẩm Luyện dược sư gần hai năm rồi, thủ đoạn luyện chế cũng là càng ngày càng thành thạo, chỉ thấy từng gốc linh thảo càng không ngừng bay vút lên trên.

Mỗi một gốc linh thảo đều tản ra năng lượng ba động tinh khiết nồng đậm, ở trên bầu trời dược đỉnh tạo thành nhiều bó quang đoàn ngũ sắc rực rỡ, lộ ra vẻ trong sáng duy mỹ vô cùng.

Lăng Tiếu rất là thoải mái phách đánh ra Si mị lam hỏa diễm.

Hỏa diễm rất là linh động bổ nhào thiêu ở trong dược đỉnh, nhiệt độ nóng rực

kia nhanh chóng đem linh thảo thiêu đến héo rút, tinh hoa linh thảo gióng như là nước mưa hướng dược đỉnh rơi xuống.

Cả người Lăng Tiếu lộ ra vẻ vô cùng chuyên chú, vẻ mặt nhưng lộ ra thần thái thong dong.

Độ phù hợp của Si mị lam hỏa diễm cùng với hắn đã là càng ngày càng cao, chỉ cần một cái ý niệm của Lăng Tiếu liền tới, hỏa hầu nồng đậm hoàn toàn có thể khống chế đến cực độ hoàn mỹ.

Cũng không lâu lắm, mấy chục gốc linh thảo kia toàn bộ hóa thành hư vô, mà trong dược đỉnh liền nhiều hơn từng đoàn tinh hoa được kết lại.

Lăng Tiếu không chần chờ, một viên thú đan ở trong tay ném vào trong dược đỉnh.

Năng lượng của ngũ giai thú đan rất lớn, rất khô nóng, hơi không cẩn thận sẽ gặp tạc đỉn.

Một khi xuất hiện loại tình huống này, dược đỉnh không tốt, tu vi không cao, coi như là Luyện dược sư đều muốn bị tạc thành trọng thương hoặc tử vong.

Đây cũng là tại sao Luyện dược sư càng cao phẩm cần tu vi tương đương mới có thể luyện chế.

Hai canh giờ đi qua, dược đỉnh phát ra một tiếng nổ tung buồn bực.

Sau đó đan hương nòng đậm phiêu tán đi ra ngoài.

Lăng Tiếu không cần nhìn cũng biết đan thành rồi, chỉ là không biết một lò này có thể ngưng tụ bao nhiêu viên thôi.

Sau khi Lăng Tiếu đợi khói tiêu tán, cuối cùng thấy được đan dược ở trong dược đỉnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 870 - Ca Con Mẹ Nó Thật Là Một Người Tốt. (1)

Hắn vui vẻ nói:

- lại là một lò thành ba viên, cuối cùng có chút ít tiến bộ!

Từ sau khi đỉnh hồn nói qua với hắn, muốn luyện chế đan được thất giai trở xuống, một lò cao nhất có thể ngưng luyện ra mười viên.

Lăng Tiếu vẫn đang cố gắng đi đem mỗi một bước làm đến hoàn mỹ nhất, làm hết sức đem tất cả tinh hoa linh thảo lợi dụng hết.

Kỳ thật hắn chỉ có thể một lò luyện chế ra hai viên ngũ phẩm đan dược, nhưng bây giờ lại nhiều ra một viên, đã đại biểu hắn hiện tại lại tiến một bước.

Lăng Tiếu thu liễm tâm tình hưng phấn, lấy ra một viên Bổ Hồn đan ném vào trong miệng, sau đó liền ngồi xuống.

Một đêm vừa đi qua, phương đông dần dần nhuộm trắng.

Lăng Tiếu từ trong động khẩu đi ra, trên mặt không có nửa điểm mệt mỏi, ngược lại lọ ra vẻ càng thêm tinh thần sáng láng rồi.

Bổ Hồn đan tuy là đan dược có thể đề cao tinh thần lực, nhưng mà dược tính đan dược mãnh liệt kia của nó vẫn là để cho thực lực của Lăng Tiếu lại tăng cường mấy phần.

Hôm nay thực lực của Lăng Tiếu đã ở trong lúc vô tình đạt đến cao cấp

Vương giai cảnh giới trung thành, mà tinh thần lực của hắn cũng đạt tới một cái trình độ kinh người.

Chỉ sợ đều có thể so sánh với tinh thần thức hải của Huyền Đế, nhưng mà tinh thần lực của hắn so với Huyền Đế giai muốn cường hãn nhiều lắm.

Có lẽ chỉ có Luyện dược sư đạt tới thất phẩm đỉnh phong mới có thể so sánh được.

Cho nên chỉ cần tu vi thực lực của Lăng Tiếu nâng lên, hắn là có thể vững vàng trở thành một gã Thất phẩm Luyện dược sư rồi.

Huyết Ma vực, tùng lâm dày đặc, linh thú tung hoành, kỳ hoa dị thảo khắp nơi.

Trên một con đường, hơn mười người đang đi ở trên đường.

Đoàn người này nữ có nam có, nhìn lên khác với thương lữ, nhưng cũng không phải là dong binh đoàn.

Bọn họ chỉ là lữ khách vội vã chạy tới Trung vực.

Đây chính là đoàn người Lăng Tiếu, bọn họ vào Huyết Ma vực đã mười hai ngày rồi, đã đến trung tâm của Huyết Ma vực.

Hai ngày này, bọn họ đã đụng phải ba đợt công kích của linh thú, hoàn hỏa thực lực của đoàn người bọn họ cường hãn, những linh thú kia lại thành mục tiêu đối luyện của đoàn người.

Một ngày kia, bọn họ đi tới trước một hồ nước.

Hồ nước bích lục thanh u, lộ ra vẻ vô cùng tĩnh bí, cái bóng của thân cây

chung quanh ở trong hồ nước lộ ra vẻ rõ ràng dễ thấy, phảng phất ở trên mặt hồ nhiều hơn một bức mỹ quyển thiên nhiên tinh khiết, làm cho người ta thoạt nhìn cực kỳ sảng khoái.

Sau khi chúng nữ thấy hồ nước cơ hồ đều muốn hét lên.

Đã mấy ngày nay chưa có tắm rửa, thân thể của các nàng đều cực kỳ khó chịu.

Cái hồ bạc này hôm nay phảng phất như là trời cao ban cho, làm cho các nàng cảm thấy tâm tình dị thường sảng khoái.

Mọi người ở một bên hồ tìm một địa phương che lại đều ngồi xuống.

Lăng Tiếu để cho người khác đi đem một chút thịt linh thú nướng tới ăn.

Bại gia tử cùng Kim sắc Lang Vương thích nhất ăn thịt nướng, thịt còn chưa có chín bọn họ đều đã chảy nước miếng đầm đìa rồi.

Mọi người đều là một đường ăn nhiều thịt khô rồi, trong lúc bất chợt có chút thịt nướng, mọi người đều bị gợi lên con trùng tham ăn.

Hai đầu linh thú lớn vài thước không bao lâu liền toàn bộ bị ăn hết.

Bại gia tử cùng Kim sắc Lang Vương hai tên này liền ăn một nửa con, những người khác thì cùng nhau cũng ăn không ít, Lăng Tiếu ăn được nhiều nhất.

Hắn phát hiện ra linh khí khi ăn thịt linh thú phân hóa ra như cũ không ít, có thể là linh thú này tương đối cao giai, để cho bên trong đan điền của hắn tràn đầy chút ít.

Hắn cảm thấy nếu như quanh năm suốt tháng một mực ăn thịt linh thú,

không cần tu luyện thì thực lực của hắn cũng sẽ từ từ tăng trưởng.

Ban đêm, mây đỏ đầy trời chiếu xuống mặt hồ quang ba lăn tăn, lộ ra vẻ vô cùng linh động.

Phượng Tiêm Vận ngồi ở bên người Lăng Tiếu thấp giọng nói:

- Tiếu, chúng ta muốn tắm rửa!

Nói xong lời này, gương mặt kiều diễm kia của Phượng Tiêm Vận hiện lên màu đỏ hồng giống như là u lan đẹp đẽ làm cho người ta không nhịn được muốn hôn một cái.

Lăng Tiếu nhân cơ hội đem nàng ôm vào trong ngực, ở trên gương mặt của nàng hôn một chút nói:

- Tối nay đi, đến lúc đó ta sẽ hộ pháp cho các ngươi tắm rửa.

Phượng Tiêm Vận khẽ gật đầu, tiếp theo dựa vào bả vai của Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Ta nhớ Thiên nhi rồi.

Nội tâm Lăng Tiếu khẽ run lên, hắn nói:

- Tên quỷ gây sự kia có cái gì mà nhớ, cả ngày đi trêu người.

Kỳ thật, hắn ngoài miệng thì nói như vậy, trên thực tế trong lòng cũng là rất tưởng nhớ tiểu gia hỏa kia.

Hắn cảm thấy tiểu tử kia trừ gây sự một chút, hoàn toàn kế thừa truyền thống tốt đẹp của hắn.

- Hừ, một chút bộ dạng làm cha cũng không có, Thiên nhi nhưng là nói ngươi khi dễ hắn không ít đâu.

Phượng Tiêm Vận lộ ra một cái tư thái chu môi của tiểu nữ nhân nói.

Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Ngọc bất trác bất thành khí, hắn hiện tại quá thông minh, quá cưng chiều hắn mà nói, cũng không biết ngày sau sẽ trở thành tiểu ma vương có bộ dáng gì.

- Ngươi nói rất có đạo lý, tóm lại đợi sau khi dàn xếp tốt, ta... Ta muons lại có một hài tử.

Phượng Tiêm Vận có chút ngượng ngập nói.

Nàng đã nếm được tư vị hành phục của ban đầu làm mẹ rồi, hôm nay nhi tử lại không thể mang theo bên người, cho nến nàng muốn có hài tử. Nàng cùng Lăng Tiếu tính cách bất đồng, nàng thích cuộc sống an nhàn không tranh quyền thế.

Lăng Tiếu cảm nhận được tâm cảnh của Phượng Tiêm Vận, trong lòng không khỏi có chút mềm nhũn ra.

Hắn cảm giác minh có phải đối với nữ nhân của mình có yêu cầu quá cao hay không.

Hắn nghĩ có lẽ đợi sau khi tìm được địa phương, để cho các nàng vui vẻ mà sống đi, cũng không phải mỗi người đều giống như hắn là truy đuổi võ lực tuyệt thế vô song.

Phượng Tiêm Vận, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích đều là cái loại tính tình cùng

người không tranh giành, có lẽ cũng không thích hợp tham dự loại cuộc sống đánh đánh giết giết này.

- Được rồi, các nàng đã đều là nữ nhân thiện lương, ta đây liền đem các nàng đều bao nuôi là tốt rồi, đến lúc đó thu nạp đại lượng cao cấp thị vệ bảo vệ các nàng là được.

Lăng Tiếu ở trong lòng quyết định nói.

Tâm tình của hắn cũng bởi vì những lời này của Phượng Tiêm Vận mà thay đổi rồi.

Dĩ nhiên không phải nói hắn sẽ vì thế mà không khuyên các nàng tu luyện, mà là tận lực để cho các nàng ít tham dự loại cuộc sống tranh đấu này mà thôi.

Ban đêm bắt đầu đen rồi, chung quanh trở nên một mảnh đen nhánh, trăng sáng tựa hồ biết kế tiếp có chuyện gì phát sinh mà nấp ở trong tầng mây một mực không đi ra ngoài.

Thải Hà Nguyệt, Phượng Tiêm Vận, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi cùng Diệp Thủy Thanh mấy người như đóa hoa nở rộ đi tới một góc vắng vẻ của hồ nước.

Ở phía sau các nàng còn đi theo Kim sắc Lang Vương, ở trên đầu Kim sắc Lang Vương lại có một đầu lam sắc Giao Long phiên bản thu nhỏ.

Bọn họ một lang một rồng là bảo vệ cho các nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 871 - Ca Con Mẹ Nó Thật Là Một Người Tốt. (2)

Linh thú cùng người không giống nhau, cảm giác bọn họ nhìn nhân loại không đồng dạng, cho nên không cần lo lắng bọn họ đối với chúng nữ háo sắc.

Kỳ thật, nếu không phải là Diệp Thủy Thanh kia ở đây, Lăng Tiếu rất muốn đi cùng các nàng mấy người cùng nhau chơi đùa một phen.

Mấy nữ nhân này đã là người của hắn, nhưng mà hắn còn chưa thử qua loại tư vị chăn lớn cùng ngủ này đến cùng là có bộ dáng như thế nào.

Động tác của nữ nhân ở trên sinh hoạt hàng ngày đều là chậm chạp, đi tắm rửa một cái cư nhiên tốn hơn nửa canh giờ.

Đang ở thời điểm Lăng Tiếu có chút không nhịn được, lại truyền đến một đạo tiếng thét chói tai.

A!

Thanh âm cơ hồ phá vỡ trường không, xé rách đêm tối.

Mọi người ở cách Lăng Tiếu không xa muốn động, nhưng mà Lăng Tiếu lại phân phó một tiếng:

- Các ngươi ở nguyên tại chỗ, ta đi qua nhìn là được!

Buồn cười, nữ nhân của mình làm sao có thể để cho nam nhân khác nhìn được.

Hắn hiện tại chỉ lo lắng an nguy của nữ nhân mình, hoàn toàn không có băn khoăn ở nơi này còn có một người cũng không phải là nữ nhân của hắn.

Lăng Tiếu trong nháy mắt liền đến bên trên chỗ chúng nữ đang tắm vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn mấy nữ nhân kiều diễm lộ nửa người, Lăng Tiếu thiếu chút nữa từ trên bầu trời ngã xuống.

Kinh diễm của Mỹ nữ mộc dục đồ căn bản không phải dùng ngôn ngữ có thể hình dung, huống chi nữ tử nơi này đều là quốc sắc thiên hương.

- Đáy hồ có cổ quái, Thủy Thanh muội muội không biết bị thứ gì kéo xuống rồi.

Thải Hà Nguyệt kêu lên.

Lúc này chúng nữ mới rối rít từ trong mặt hồ bay ra, sau đó nhanh chóng phủ thêm xiêm y.

Ánh mắt của Lăng Tiếu rơi vào trên người các nàng, cơ hồ quên mất việc chính mình cần phải làm rồi.

Hắn chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng lên, nước mũi đỏ lòm phun ra ngoài.

Phượng Tiêm Vận gắt giọng:

- Còn nhìn, mau đi cứu người a!

Lăng Tiếu dị thường khó khăn dời đi ánh mắt, quệt máu tươi trên mũi, sau đó một đầu liền tiến vào bên trong hồ nước.

Hồ nước mát mẻ để cho Lăng Tiếu trong nháy mắt khôi phục thanh minh.

Lăng Tiếu lập tức lấy ra Tị Thủy Châu, nước ở hai thước bên trong hồ nước tự động tránh hắn ra.

Lục nhãn đầu của Lăng Tiếu trong nháy mắt tụ tập, hết thảy bên trong đáy hồ để cho hắn thấy đến cực kỳ rõ ràng, phảng phất một chút trở ngại đều không có.

Lăng Tiếu rất nhanh tìm được phương vị của Diệp Thủy Thanh, chỉ thấy nàng tựa hồ bị thứ gì trói chặt lại, một mực cố gắng dãy dụa.

Ánh mắt của nàng cực kỳ cuống quít, tựa hồ đều sắp điên lên.

Song, Lăng Tiếu lại không chú ý tới hết thảy, hắn chỉ chú ý tới cỗ thân thể hoàn mỹ vô hạ của Diệp Thủy Thanh, thánh nữ phong ngạo nhân đứng thẳng kia, hai điểm đỏ bừng tươi đẹp như hoa, da thịt trơn bóng như ngọc, eo nhỏ giống như là mảnh liễu, bụng không có chút lồi nào, bụi cỏ thơm ngát thần bí, đùi đẹp tròn mà mập, không có một điểm nào mà không hiện ra vốn liếng kiều diễm ngạo nhân của nàng.

Lăng Tiếu đã có một thời gian ngắn không có dính qua nữ dắc rồi, tuy nói chúng nữ vẫn ở bên cạnh hắn, nhưng mà một mực đều đang không ngừng lên đường, căn bản không có thời gian thâu hoan.

Hiện tại đột nhiên thấy tình cảnh nóng bỏng như vậy để cho Lăng Tiếu toàn thân nhiệt huyết sôi trào lên, máu mũi đỏ mới vừa dừng lại một lần nữa đã bão tố chảy ra, chỗ tiểu đệ kie đã kiên quyết bành đến cực lớn.

Lúc này Diệp Thủy Thanh tựa hồ đã nhận ra sự có mặt của Lăng Tiếu, ánh mắt cuống quít hìn về phía bên cạnh Lăng Tiếu, trong miệng mở ra tiếng la, không ngờ nước lại rót vào trong miệng, sặc đến nàng khó chịu không thôi.

Mắt thấy Diệp Thủy Thanh sẽ bị vật kia kéo ra xa, Lăng Tiếu cho mình một cái tát:

- Đáng chết, ý chí lực của bản thiếu gia làm sao yếu ớt như thế được!

Tiếp theo Lăng Tiếu liền lướt hướng vị trí của Diệp Thủy Thanh.

Chỉ thấy một cái lam sắc đằng tử đang trói ở trên bắp chân nàng, Lăng Tiếu không chút do dự chém ra phong nhận đem lam đằng kia chặt đứt.

Nhưng mà phong nhận oanh ở trên lam đằng lại không có đem nó chặt đứt.

Lăng Tiếu lướt qua vẻ kinh ngạc, bất quá hắn không có suy nghĩ nhiều, vội vàng đem Diệp Thủy Thanh ôm vào trong ngực, phòng ngừa nàng bị kéo xuống.

Có Lăng Tiếu tới gần người, nước ở quanh thân Diệp Thủy Thanh từ từ tách ra.

Diệp Thủy Thanh cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ là thần sắc của nàng rất là tái nhợt, trong mắt đẹp nhìn Lăng Tiếu lộ ra cảm kích lại xen lẫn tức giận.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một thanh Băng Hỏa kiếm, nhẹ nhàng vung lên, lam đằng kia rốt cục bị chặt đứt.

- Ngươi không có chuyện gì đi?

Lăng Tiếu nhẹ giọng hỏi.

Hắn tận lực đem ánh mắt của mình dịch chuyển đi, nhưng mà cảm thụ được hương thơm thân thể trên người ngọc kiều diễm ở bên cạnh, là nam nhân đều

khó có thể chịu được.

Lăng Tiếu chỉ có thể vận chuyện linh lực Băng thuộc tính khiến cho chính mình giữ tỉnh táo.

Đổi lại là người khác, chỉ sợ đều muốn tung mình đem Diệp Thủy Thanh đè ở dưới người rồi.

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm hô:

- Ca con mẹ nó thật là một người tốt!

Diệp Thủy Thanh mới vừa muốn nói chuyện, nhưng mà lại phun ra mấy ngụm nước, phun lên trên mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ:

- Chẳng lẽ đây chính là báo ứng!

Diệp Thủy Thanh nghiêm mặt quát lên:

- Sắc lang còn không mau đỡ ta đi tới.

Diệp Thủy Thanh hiện tại tâm muốn chết đều đã có, lớn như vậy rồi còn là lần đầu tiên cùng nam nhân tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, hơn nữa còn là dưới loại tình huống hoàn toàn trần truồng đối mặt, mà người nam nhân này lại là nam nhân mà nàng ghét.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, ôm eo nhỏ của Diệp Thủy Thanh liền hướng phía trên đi lên.

Ra khỏi mặt nước, chúng nữ đều đang lo lắng đợi.

Đợi hai người hạ xuống bên bờ lập tức đi qua.

- Thủy Thanh muội muội không sao chứ?

CHúng nữ đồng loạt quan tâm hỏi.

Diệp Thủy Thanh không đếm xỉa tới chúng nữ, trong tay nhiều ra một bộ xiêm y, đỏ mặt chui vào tùng lâm bên kia.

Lúc này chúng nữ "Xoát" một cái đem ánh mắt rơi vào trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu giơ giơ tay nói:

- Chuyện gì cũng đều không liên quan đến ta, ta chỉ là chịu trách nhiệm cứu người.

- Phu quân ngươi lo lắng cái gì, chúng ta lại không trách tội ngươi.

Thải Hà Nguyệt cười duyên nói.

- Đúng đấy, thật là tiện nghi cho cái sắc lang này rồi, dáng người của nhân gia Thủy Thanh muội muội thật tốt, thấy đến ta cũng động tâm.

Vi Đại Nhi từ bên cạnh trêu ghẹo.

- Hai vị tỷ tỷ cũng đừng có cười thiếu gia, thiếu gia da mặt mỏng, ngươi nhìn hắn đều đỏ mặt rồi.

Bạch Vũ Tích ở một bên giúp Lăng Tiếu nói.

Trong lúc nhất thời chúng nữ đều phá lên cuồi.

Tiếp theo, một đạo thanh âm kêu khẽ truyền ra:

- Dâm tặc chết tiệt, ta giết ngươi!

Diệp Thủy Thanh mang theo linh tiên của nàng hướng Lăng Tiếu giết tới đây.

Linh tiên tập quyển lên từng đạo thủy lãng, thủy tiên lãnh liệt mang theo sát ý nồng đậm.

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng:

- Cô nàng chớ làm loạn!

Nói xong lập tức xoay người bỏ trốn mất dạng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 872 - Diệp Thủy Thanh Gặp Rủi Ro. (1)

Bởi vì cái gọi là hảo nam nhân không đấu với nữ nhân! Lăng Tiếu hiện tại cũng không có thời gian cùng cô gái ngốc kia dây dưa.

Hắn nhảy lên mấy cái liền vào trong rừng rậm, sau đó lại vận khởi lên Tiềm Tức công toàn bộ thu liễm khí thế của mình, trốn đến trên một gốc cây đại thụ chọc trời.

- Đầu năm nay cứu người còn muốn bị người đuổi giết, quả nhiên là năm hạn bất lợi a!

Lăng Tiếu nằm ở trên cành cây thở dài nói, tiếp theo hắn lại mắng:

- Tiểu long, Tiểu Kim chết tiệt, một điểm hữu dụng cũng không có.

Bất quá vừa nghĩ tới bọn họ chẳng qua là ở phụ cận cảnh giới, phòng ngừa người khác đi tới nhìn lén chúng nữ tắm rửa, đối với dưới mặt nước có cái gì xảy ra, bọn họ cũng không có biện pháp a!

Lăng Tiếu không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy, ở trên tàng xây bắt đầu nằm ngủ.

Trong lúc mơ hồ, Lăng Tiếu còn nghe được tiếng la mắng của Diệp Thủy Thanh.

Song hắn nhưng lại không biết, Diệp Thủy Thanh bởi vì tìm hắn mà lâm vào trong một loại nguy cơ khác.

Hơn nửa đêm, Lăng Tiếu cảm giác được có người đang kêu gọi hắn.

- Thiếu gia ngươi ở đâu? Phu nhân tìm ngươi!

Thanh âm của Tàn Báo ở trong thức hải của hắn vang lên.

Lăng Tiếu đánh một cái lạnh run từ trên cành cây tung mình nhảy xuống.

Lăng Tiếu trở lại địa phương mọi người trú đóng, phát hiện tất cả mọi người đã tập trung lại với nhau, nhìn dáng dấp ít nhiều có chút lo lắng.

- Các ngươi tìm ta?

Lăng Tiếu đi tới trước mặt mọi người nói.

- Phu quân, ngươi đã chạy đi đâu, còn có Thủy Thanh muội muội đâu rồi?

Thải Hà Nguyệt lập tức tiến lên hỏi.

- Ta làm sao biết nàng đã chạy đi đâu, nàng chă có trở về sao?

Lăng Tiếu buông tay ra nói.

Vi Lâm Nghiệp lập tức đi tới khẩn trương hỏi:

- Tiểu ca ngươi... Ngươi thật không thấy khuê nữ nhà ta?

Lăng Tiếu đàng hoàng đáp:

- Nàng mới vừa rồi muốn tới truy sát ta, ta trốn ở trên tàng cây ngủ một giấc, chẳng lẽ nàng chưa trở về?

Sau khi Vi Lâm Nghiệp nghe xong nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Nguy rồi, nàng khẳng định là lạc đường!

Lăng Tiếu nghe lời này thì sửng sốt, có chút xem thường nói:

- Một người đã lớn như thế còn có thể lạc đường?

Vi Lâm Nghiệp đáp:

- Tiểu ca có điều không biết, cháu gái kia của ta từ nhỏ cảm ứng phương hướng liền không tốt, lạc đường là chuyện thường xảy ra, hiện tại lại là nửa đêm, chính nàng vào rừng rậm muốn tìm đường trở lại sợ rằng... Ai, không nói nữa, ta phải nhanh chóng đi tìm nàng.

Vi Lâm Nghiệp hết sức lo lắng xông vào phương hướng mà Lăng Tiếu mới vừa đi ra.

Nếu như lạc đường ở chỗ khác thì không tính, nhưng nơi ày chính là Huyết Ma vực, một khi gặp phải cao giai linh thú vậy thì thảm rồi.

- Tiếu, chúng ta cũng cùng đi tìm xem sao!

Phượng Tiêm Vận ở một bên lo lắng nói.

- Đúng vậy thiếu gia, Thủy Thanh muội muội đã không nhìn thấy một thời gian ngắn rồi, chúng ta cho là nàng cùng ngươi ở chung một chỗ.

Bạch Vũ Tích nói.

Chúng nữ cũng là ở một bên khuyên Lăng Tiếu đi tìm người.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Nàng hẳn là không đi được bao xa, muốn tìm nàng không khó, các ngươi cũng đừng nóng vội.

Lăng Tiếu nói một tiếng lập tức ngồi xếp bằng xuống, tinh thần lực bắt đầu khuếch tán đi ra ngoài.

Bất kỳ một người lạc đường nào tuyệt đối đều sẽ không chạy quá xa, khẳng định còn đang ở phụ cận di chuyển.

Cho nên lấy năng lực cảm ứng cường đại hiện tại của Lăng Tiếu ở trong phạm vi mấy ngàn thước đều có thể đem nàng tìm ra.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng có thể dễ dàng tìm được người, nhưng mà hắn tìm tòi hai lần lại không có cảm ứng được khí tức tương ứng của Diệp Thủy Thanh.

Chân mày của hắn không khỏi nhảy lên:

- Chẳng lẽ thật là đã xảy ra chuyện?

- Các ngươi trước vào không gian giới đi, chúng ta lập tức đi tìm nàng, tránh cho đến lúc đó lại lạc đường.

Lăng Tiếu hướng về phía mọi người nói.

Lăng Tiếu cũng không muốn để cho người của mình tách ra đi tìm Diệp Thủy Thanh.

Vạn nhất tìm tản mát, vậy phiền toái có thể to lắm.

Hắn chỉ để lại Tàn Báo, Bại gia tử, còn lại đều vào trong không gian giới.

Lăng Tiếu tin tưởng có hai người bọn họ ở bên người đã đầy đủ rồi, cho dù là gặp phải cao giai linh thú cũng có năng lực tự vệ, nhưng người khác thì không được.

Lăng Tiếu mang theo Tàn Báo cùng Bại gia tử hướng phương hướng lúc trước hắn ẩn nấp lướt tới.

...

Trở lại thời điểm trước đó Diệp Thủy Thanh đuổi theo Lăng Tiếu, nàng cơ hồ bị giận điên lên.

Chính mình chưa bao giờ bị bất kỳ nam nhân nào tiếp xúc qua thân thể, cư nhiên bị nam nhân mà mình ghét nhất nhìn cái sạch sẽ.

Tuy nói hắn cứu nàng, nhưng mà nàng không thở ra một hơi thật ở trong lòng khó chịu.

Lăng Tiếu trốn rất nhanh, nàng cũng từ phía sau mau chóng đuổi theo/

Nhưng mà nàng biết mình là một người không biết phân biệt phương hướng, hơn nữa lại là hơn nửa đêm, một mnahr đen nhánh, tùng lâm dày đặc, muốn phân biệt phương hướng cơ hồ rất khó.

Nàng đuổi theo phía sau một lúc lâu, không có phát hiện ra Lăng Tiếu, tức giận tới mức dậm chân.

Lúc ấy nàng còn chưa đuổi theo ra quá xa, thời điểm nàng muốn trở về lại phát hiện một gốc ngũ giai trung cấp linh thảo.

Diệp Thủy Thanh cũng không biết có phải là bị Lăng Tiếu làm cho tức váng đầu hay không, lại không có suy nghĩ địa phương có loại linh thảo này bình thường sẽ có linh thú ở đó canh giữ.

Nàng không nhịn được đi qua ngắt lấy, cũng chính là ở lúc này một đầu linh thú hung hãn ở trong bóng tối chui ra.

Diệp Thủy Thanh mới ý thức được mình lỗ mãng, nàng bị dọa đến hao dung thất sắc, xoay người liền chạy trốn, tốc độ kia quả thật là chạy đến rất nhanh.

Song linh thú kia lại vượt ra ngoài tưởng tượng không có truy kích, có thể là vì linh thảo của mình chưa bị ngắt lấy, nó lại một lần nữa biến mất ở trong bóng tối.

Diệp Thủy Thanh cũng không biết là linh thú kia không đuổi theo, nàng một mực chạy trốn, trốn đến ngay cả chính nàng cũng không biết mình đang ở đâu.

Trên đường còn kinh động đến những linh thú khác, bị dọa đến nàng thật giống như chim sợ cành cong trốn đến xa hơn nữa.

Cuối cùng nàng mệt mỏi không chịu được, lúc dừng lại nghỉ ngơi mới biết mình thật giống như đi nhầm phương hướng.

Nàng bắt đầu kinh hoảng rồi, nhìn sắc đêm đen nhánh, nàng không biết nên đi như thế nào mới trở về chỗ của mọi người.

- Ta... Ta lại lạc đường!

Trong mỹ mâu của Diệp Thủy Thanh nhộn nhạo ra hơi nước, linh tiên trong tay nàng dùng sức vung lên.

Ầm!

Mấy cây cự thụ ở phụ cận lập tức ngã rạp.

- Dâm tặc chết tiệt, lần sau gặp lại được ngươi, nhất định phải giết chết ngươi!

Diệp Thủy Thanh nghiến răng nghiến lợi nói.

Nàng cảm thấy nếu không phải là Lăng Tiếu, nàng mới sẽ không bị lạc đường.

Trong nội tâm nàng đối với Lăng Tiếu càng thêm oán hận rồi!

Vừa lúc đó, ở trong bóng tối vang lên một đạo thanh âm âm trầm:

- Huynh đệ, ngươi nói chúng ta hôm nay có phải là gặp được vận khí đặc biệt tốt hay không, đầu tiên là tìm được hạ lạc của Ma Hoàng Hoa, hiện tại lại có một mỹ nhân đưa tới cửa, sách sách, quả nhiên là vận may va vào đầu a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 873 - Diệp Thủy Thanh Gặp Rủi Ro. (2)

- Ha ha, không tệ, cô nàng này tới thật đúng giờ, thực lực còn giống như không tệ, không biết là ngươi lên trước hay là ta lên trước?

Một giọng nói khác phá lên cười.

- Người nào, đi ra cho ta!

Diệp Thủy Thanh khẽ nói một tiếng, lập tức cảnh giác.

Cùng lúc đó, nàng đã lấy ra một viên Hồi Khí đan nhanh chóng ăn vào.

Lúc này hai người từ trong bóng tối đi ra.

Hai người này bộ dáng dị thường khó coi, một người mù một mắt, môi đặc biệt dày, giống như là miệng của một con vịt, mắt cũng là mảnh như sợi chỉ làm cho người ta cảm thấy ác tâm vô cùng; tên còn lại đầu trọc, tuy nhiên lại dài ra máy cái lông, thoạt nhìn rất là kỳ quái, mà trên mặt của hắn có một đạo đao ba rất dài, một mực kéo dài đến cổ, một khuôn mặt dữ tợn người nào nhìn cũng không khỏi có cảm giác sợ hãi.

Thực lực của hai người này cũng không yếu, một người là cao cấp Vương giai, tên còn lại là trung cấp Vương giai.

Sau khi Diệp Thủy Thanh thấy rõ bọn họ, cơ hồ muốn nôn ra tại tràng.

Cả đời này người khó coi nàng thấy nhiều, nhưng mà còn chưa từng thấy người khó coi như hai người này.

-A!

Diệp Thủy Thanh đầu tiên là quái khiếu một tiếng, tiếp theo xoay người bỏ chạy.

- Hắc hắc, ngươi trốn được không?

Độc nhãn nam nhân kia âm hiểm cười một tiếng, thân hình lướt đi, rất nhanh ngăn ở trước mặt Diệp Thủy Thanh. Độc nhãn nam nhân này lại là thể chất Phong thuộc tính.

- Ngươi tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Diệp Thủy Thanh nắm linh tiên trong tay thật chặt lui về phía sau một bước kêu lên.

- Tốt, chúng ta liền đợi đến ngươi không khách khí đây, cũng không biết đợi lát nữa người nào đối với người nào không khách khí.

Độc nhãn nam nhân lộ ra ánh mắt tham lam nồng đậm nói.

Gã có vết sẹo do đao chém kia cũng từ phía sau đi tới, hai người một trước một sau đem Diệp Thủy Thanh ngăn cản.

Diệp Thủy Thanh tự nhiên biết hai nam nhân xấu ở trước mắt này đều không có hảo ý, nàng quyết định tiên phát chế nhân.

Linh tiên trong tay nàng giống như linh xà hướng độc nhãn nam nhân kia tập quyển tới.

Trong tay của độc nhãn nam nhân cũng nhiều ra một thanh trường thương, nghênh đón Diệp Thủy Thanh.

Gã có vết sẹo do đao chém kia vẫn không nhúc nhích, hắn rất tin huynh đệ của mình có thể đem bé con kia bắt giữ.

Song bọn họ cũng là đánh giá thấp năng lực chiến đấu của Diệp Thủy Thanh.

Linh tiên cùng trường thương mới vừa đụng vào nhau, tứ giai trường thương kia lập tức bị xoắn gãy, mà độc nhãn nam nhâ kia cũng hung hăng bị quét một tiên.

Hắn phát ra một tiếng hét thảm, ngã bay ra ngoài.

Gã có vết sẹo do đao chém kia trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo hắn lộ ra khí thế cường đại, trong tay liên tục đánh ra hai đạo linh lực kim duệ.

Diệp Thủy Thanh xoay người lại ngăn cản, trong linh tiên đung đưa ra từng vòng bọt sóng.

Ầm!

Diệp Thủy Thanh tuy có linh khí trợ giúp, nhưng mà thực lực lại không lợi hại bằng nam nhân có vết sẹo do đao chém kia, bị chấn ngã lui ra ngoài.

Diệp Thủy Thanh không muốn dây dưa, lập tức xoay người chạy trốn.

Độc nhãn nam nhân kia chịu đựng đau đớn, trong tay bổ ra mấy đạo phong nhận đem Diệp Thủy Thanh cản lại.

Độc nhãn nam nhân sờ sờ vết thương trên hông, liếm liếm môi dày nói:

- Tối nay ông nhất định phải hảo hảo chiêu đãi ngươi.

Độc nhãn nam nhân động nộ rồi, hắn đem Phong thuộc tính đề tahwng tới

cực hạn.

Diệp Thủy Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, Độc nhãn nam nhân đã đến phía trước người nàng.

Nàng vừa định ra chiêu đem độc nhãn nam nhân kia đánh gục, nhưng mà nhân gia lại trước một bước nắm được cổ tay của àng, cướp đi linh tiên.

Bất quá độc nhãn nam nhân kia cũng trả giá thật nhiều, hắn bị Diệp Thủy Thanh oanh một chưởng lên ngực ngã bay ra ngoài.

Gã có vết sẹo do đao chém nhân cơ hội lướt đến phía sau Diệp Thủy Thanh, một chưởng oanh ở sau lưng nàng.

Phốc!

Diệp Thủy Thanh thổ ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra rất xa hôn mê bất tỉnh.

Gã có vết sẹo do đao chém không có tiếp tục đuổi giết Diệp Thủy Thanh, mà là đến bên cạnh huynh đệ của mình hỏi:

- Không sao chứ?

Độc nhãn nam nhân kia khó khăn bò dậy nói:

- Còn... Còn chưa chết, bất quá cô nàng này ngươi phải trước hết để cho ta lên.

- Được, bất quá trước hết để cho nàng biết điều một chút ở lại đó.

Gã có vết sẹo do đao chém cười đáp một tiếng, tiếp theo đi tới đem đan điền

của Diệp Thủy Thanh phong tỏa lại, để ngừa nàng chạy trốn.

Độc nhãn nam tử kia ăn vào chữa thương đan dược, trải qua nửa canh giờ khôi phục, thần sắc cuối cùng tốt hơn nhiều.

Hắn đứng lên, đi tới trước mặt Diệp Thủy Thanh vỗ vỗ gương mặt của nàng đem nàng chuẩn bị tỉnh lại.

Diệp Thủy Thanh mở mắt ra, thấy độc nhãn nam nhân kia thì lộ ra vẻ hoảng sợ vạn phần, nàng muốn phản kháng nhưng phát hiện mình không có lực lượng.

- Ha hả, cô nàng chớ lộn xộn, đan điền của ngươi đã bị phong bế, tiếp theo hảo hảo hầu hạ đại gia đi.

Độc nhãn nam tử kia tràn đầy dục vọng vô hạn nhìn chằm chằm vào Diệp Thủy Thanh nói.

Tiếp theo, thân thể hắn chấn động, quần áo toàn thân hóa làm hư ảo.

Một thân da thịt dữ tợn của Độc nhãn nam nhân hiển lộ ra ở trước mặt Diệp Thủy Thanh.

Diệp Thủy Thanh quái khiếu một tiếng, cơ hồ đều muốn ngất đi rồi.

- Ha ha, nơi đó của ta có phải là rất lớn hay không, đợi lát nữa nhất định phải để cho ngươi kêu được càng lớn càng tốt.

Độc nhãn nam nhân hết sức đắc ý cười nói.

Nữ nhân càng kêu la, nam nhân càng là phấn khởi.

Đao ba nam nhân kia ở không xa thúc giục:

- Nhanh lên một chút, lão tử cũng muốn tiết hỏa a!

- Yên tâm, chỉ là không biết sau khi chờ ta thoải mái, cô nàng này có còn khí lực ứng phó với ngươi hay không.

Độc nhãn nam nhân hèn mọn đáp.

Sau một khác, hắn hướng Diệp Thủy Thanh chụp một cái, một tay đem tơ lụa của Diệp Thủy Thanh xé nát rồi.

Da thịt trơn bóng như ngọc kia của Diệp Thủy Thanh hiện ra ngoài, để cho độc nhãn nam nhân càng thêm hưng phấn.

Nước mắt của Diệp Thủy Thanh đã không biết chảy bao nhiêu, nàng muốn phản kháng nhưng mà một chút khí lực đều không có.

Nàng tình nguyện chết, cũng không muốn bị người ta ô nhục.

Mắt thấy Diệp Thủy Thanh sẽ bị độc nhãn nam nhân kia xé hết quần áo, một đạo thanh âm u lãnh truyền ra:

- Cầm thú ngươi đi chết đi!

- Người nào!

Độc nhãn nam nhân ngưng động tác, phòng bị lên.

Sau một khắc, trước mắt hắn đánh tới một trận kình phong, hắn còn không thấy rõ là ai, chỉ cảm thấy hạ thân của mình hung hăng bị đá một cước.

A!

Độc nhãn nam nhân ôm hạ thân phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, cả người ngã trên mặt đất quay cuồng lên.

Mệnh căn của hắn bị một cước của người ta đá gãy rồi.

Gã có vết sẹo do đao chém ở không xa nhanh chóng làm ra phản ứng nhanh nhất, trong tay không biết lúc nào nhiều hơn một chuôi đại đao, một trận quang hoa lóng lánh hướng người tới chém đến.

- Không biết tự lượng sức mình!

Người tới nhàn nhạt hừ một tiếng căn bản không có động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 874 - Giận Dữ Mắng Mỏ Diệp Thủy Thanh. (1)

Ở phía sau hắn lại là toát ra một gã thiếu niê khác, nhanh chóng nghênh đón nam nhân có vết sẹo do đao chém kia, một cái quyền đầu không phải là rất lớn vung ra ngoài.

Gã có vết sẹo do đao chém không nghĩ tới đối phương lại dám dùng quyền đầu đi đánh với huyền khí của hắn, trong con mắt hiện lên khinh thường nồng đậm.

Ở trong mắt của hắn, tay của đối phương sẽ bị hắn chém xuống.

Đinh đương!

Đao, Quyền giao nhau, quyền đầu của thiếu niên không có chuyện gì mà đại đao kia lại là biến thành hai khúc, gãy rồi!

Cùng lúc đó, thiếu niên kia lại xuất ra một quyền.

Phốc!

Nam nhân kia ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, một cái đầu lâu đã bị oanh bạo.

Thiếu niên hạ xuống mặt đất có chút khinh thường mà lắc lắc quyền đầu nói:

- Không chịu nổi một kích!

Diệp Thủy Thanh không nghĩ tới mình ở thời điểm mấu chốt được cứu rồi.

Nàng sững sờ nhìn người tới, nước mắt trong mỹ mâu vẫn chảy không ngừng.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng thở dài một hơi, một tay đặt ở dưới bụng nàng.

Diệp Thủy Thanh co thân thể lại hét lớn:

- Dâm tặc ngươi muốn làm gì?

Nàng cho là Lăng Tiếu cùng với hai súc sinh kia giống nhau muốn khinh bạc nàng.

Lăng Tiếu nhíu mày nói:

- Ta giúp ngươi giải khai cấm chế ở đan điền.

Diệp Thủy Thanh nhìn Lăng Tiếu, do dự một chút quay đầu lại, xem bộ dáng là thỏa hiệp rồi.

Lăng Tiếu vỗ một cái chỗ bụng của Diệp Thủy Thanh, một cỗ linh lực chui vào trong bụng nàng, đem đan điền bị phong tỏa kia giải phong.

- Mặc quần áo vào,nam nhân này để lại cho ngươi xử trí.

Lăng Tiếu giao phó một tiếng, cùng Bại gia tử và Tàn Báo tạm thời tránh đi.

Diệp Thủy Thanh phức tạp nhìn bóng lưng của Lăng Tiếu, trong lòng lại là không khỏi nhiều hơn một ít cảm xúc khác thường.

Nàng không có thời gian nghĩ quá nhiều, dùng xiêm y che kín cảnh xuân của mình.

Tiếp theo nàng đi tới trước mặt độc nhãn nam nhân kia huy động linh tiên.

Ba ba!

A a!

Theo tiếng tiên vang lên, thanh âm kêu thảm thiết cũng không ngừng vang lên tận trời.

- Cô... Cô nãi nãi ngươi tha cho ta đi... Ta không dám.

Độc nhãn nam nhân phát ra từng đạo tiếng cầu xin tha thứ đáng thương.

Diệp Thủy Thanh như cũ không có để ý tới, nàng không có sử dụng bao nhiêu linh lực nhưng mà lại quất cho độc nhãn nam nhân kia nửa sống nửa chết.

Hắn vốn là bộ dáng ghê tởm, lại trở nên càng dữ tợn dọa người rồi.

Chỉ là loại dọa người này lại là nhiều hơn vài phần đáng thương cùng đáng buồn.

Đang ở lúc Diệp Thủy Thanh muốn đem người ghê tởm ở trước mắt này giết chết, hắn hét lớn:

- Đừng... Đừng giết ta, ta biết chỗ nào có Ma Hoàng Hoa, chỉ cần ngươi chịu bỏ qua cho ta, ta liền dẫn ngươi đi.

Vừa thấy Huyết Phong Ưng, tất nhuốm máu trong mưa!

Vừa thấy Ma Hoàng Hoa, thành Hoàng ở trước mắt!

Ma Hoàng Hoa là linh hoa hiếm thấy nhất trong Huyết Ma vực, cũng là linh hoa quý hiếm mà ở những địa phương khác khó có thể tìm được, có thể làm cho bất kỳ võ giả nào không có bình cảnh tốc hành đến Địa Hoàng đỉnh phong, lại càng là linh hoa chủ yếu dùng để luyện chế lục giai đỉnh cấp đan dược Tôn Hoàng đan, nó có thể giúp bất kỳ Thiên Tôn nào trực tiếp đột phá một cấp.

Bất kể kẻ nào nghe được ba chữ Ma Hoàng Hoa kia đều sẽ trở nên cảm thấy hứng thú, cho dù là Diệp Thủy Thanh cũng không ngoại lệ.

Ở Trung vực, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân đối với theo đuổi thực lực cũng là dị thường điên cuồng.

Bất kỳ thế lực nào cũng đều tồn tại cạnh tranh, giữa tông môn với tông môn, thế gia với thế gia, lão nhân, người trẻ tuổi không có một ai không cạnh tranh.

Ai cũng muốn danh chấn nhất phương, thành tựu uy danh vô thượng.

- Ngươi biết chính xác chỗ của Ma Hoàng Hoa ở đâu?

Diệp Thủy Thanh dừng quất độc nhãn nam nhân lại hỏi.

Nàng nếu như chiếm được Ma Hoàng Hoa, vậy con đường tương lai của nàng nhưng là so sánh với người khác tốt hơn vô số lần rồi.

- Ta... Ta biết, bất quá ngươi... Ngươi có thể để cho ta trước khôi phục thêm chút khí lực hay không, ta... Ta không trụ được rồi.

Độc nhãn nam nhân cầu khẩn nói.

Mệnh căn của hắn đã bị Lăng Tiếu đá gãy, trên người lại có không ít vết

thương, lại không khôi phục đan dược sẽ phải chết.

Trong mỹ mâu của Diệp Thủy Thanh hiện lên vẻ phức tạp, người nam nhân này nàng nhất định là muốn giết.

Lại muốn hoen ố thân thể thánh khiết của nàng, nhưng mà Ma Hoàng Hoa nàng lại không muốn bỏ qua.

Trong lúc nhất thời, nàng nhưng không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Đang ở lúc nàng thất thần hết sức, trong ánh mắt của độc nhãn nam nhân ở dưới chân nàng đã hiện lên vẻ âm tàn.

- Ngươi đi chết đi!

Độc nhãn nam nhân chịu đựng đau đớn toàn thân, vận khí toàn thân một điểm lực lượng cuối cùng từ trên mặt đất bắn ra, đồng thời hai ngón tay khép lại đâm thẳng vào cổ họng của Diệp Thủy Thanh.

Độc nhãn nam nhân nhưng là dong binh giả hung hãn, mệnh căn của hắn đã bị hủy, thân thể lại bị trọng thương, cho dù đem chỗ của Ma Hoàng Hoa nói ra cũng chưa chắc đối phương sẽ bỏ qua cho hắn.

Cho nên hắn dứt khoát làm một cái "Lạt thủ tồi hoa", giết chết nữ tử trước mắt này, trên đường đến hoàng tuyền cũng không tịch mịch.

Ý nghĩ của độc nhãn nam nhân rất đáng sợ, hơn nữa nắm lấy thời cơ cũng rất chính xác.

Khi Diệp Thủy Thanh cảm ứng được sát khí, nàng đã không còn kịp tránh né rồi.

Vào giờ khắc này nàng cũng cho là mình sẽ chết.

Nhưng mà nàng nhất định không phải là mạng ngắn như vậy.

Đang ở lúc hai ngón tay của độc nhãn nam nhân muốn đâm tới cổ họng của nàng, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực nắm được cổ của độc nhãn nam nhân.

Ca sát!

Độc nhãn nam nhân còn chưa kịp phản ứng, cổ của hắn đã bị Lăng Tiếu vặn gãy rồi.

Diệp Thủy Thanh tìm được đường sống trong chỗ chết, thân thể mềm nhũn liền muốn ngã trên mặt đất.

Lăng Tiếu nhanh tay nhanh mắt đem Diệp Thủy Thanh ôm vào trong ngực hỏi:

- Ngươi không sao chứ!

Thần sắc của Diệp Thủy Thanh cực kỳ tái nhợt, nàng mất hồn đáp:

- Ta... Ta không sao!

Sau đó nàng mới phản ứng tới mình ở trong ngực của một người đàn ông, rất là dùng sức đem Lăng Tiếu đẩy ra:

- Dâm tặc ngươi cút ngay cho ta, ta muốn giết ngươi.

Nói xong, nàng còn cầm linh tiên ở trong tay muốn hướng Lăng Tiếu phất qua.

Lăng Tiếu giận dữ, một phen túm được linh tiên của Diệp Thủy Thanh, hung hăng đem nàng đẩy ngã trên mặt đất mắng:

- Ngươi cái nữ nhân điên này náo đủ chưa? Ngươi cho rằng lão tử muốn nhìn mấy cân thịt gầy khô của ngươi a, lão bà cùng nha hoàn của lão tử người nào so với ngươi mà không xinh đẹp hươn, nếu như không phải là nhìn ở quen biết một tràng, lão tử mới lười quản ngươi, hai lần cứu ngươi còn đối với ta la đánh la giết như vậy, còn dám thử la "dâm tặc" đối với lão tử một chút, xem lão tử có thể hay không đem ngươi trước hiếp sau giết, lại ném cho linh thú đi làm thức ăn, lão tử đã rất lâu rồi mới gặp gỡ nữ nhân vong ân phụ nghĩa như ngươi.

Lăng Tiếu đối với Diệp Thủy Thanh đã nhịn rất lâu.

Hắn là không cẩn thận nhìn thân thể của nàng, nhưng mà hắn cũng là vì cứu nàng mà nhìn thấy, hiện tại hắn hơn nửa đêm đi tìm nàng, lại cứu nàng một mạng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 875 - Giận Dữ Mắng Mỏ Diệp Thủy Thanh. (2)

Trong một đêm liên tục cứu nàng hai lần lại không hiểu cảm ơn thì cũng thôi, lại còn muốn động võ với hắn, quả nhiên là người nào có thể nhẫn nhưng nhẫn không nổi rồi.

Lăng Tiếu mắng xong, xoay người rời đi rồi, trong lòng tức giận a, dù sao nữ nhân này cùng hắn vô thân vô cố, nếu không phải là đáp ứng hộ tống các nàng về Diệp Gia thành, hắn mới mặc kệ nàng rồi.

Lăng Tiếu còn chưa đi được mấy bước liền truyền đến thanh âm khóc rống của Diệp Thủy Thanh.

Thanh âm kia giống như ma âm đánh thẳng vào chỗ yếu ớt nhất trong nội tâm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, xoay người lại bước đến trước mặt Diệp Thủy Thanh đang khóc một tay ôm nàng vào trong ngực.

Mới đầu Diệp Thủy Thanh còn đang giãy dụa, nhưng mà Lăng Tiếu một mực không để ý tới nàng.

Sau khi đi một lúc lâu, Diệp Thủy Thanh ngừng dãy dụa, hai tay phản ôm lấy cổ của Lăng Tiếu, khuôn mặt đã đặt ở trên lồng ngực của hắn, mỹ mâu đóng chặt lại, nước mắt trên mặt còn đang chậm rãi chảy xuống.

Lăng Tiếu cúi đầu thoáng qua, phát hiện nữ nhân này lại ngủ thiếp đi.

Hắn cười khổ một cái, mang theo nàng trở lại giải đất an toàn.

Khi Lăng Tiếu trở lại chỗ cũ, Vi Lâm Nghiệp đã nhanh chóng trở về rồi.

Lão đang đứng ở chỗ cũ đi qua đi lại, bộ dáng hết sức lo lắng khó coi.

Khi hắn thấy Lăng Tiếu ôm Diệp Thủy Thanh trở lại, cơ hồ đều muốn cao hứng mà kêu lên.

- Tôn... Tôn nữu của ta nàng làm sao rồi?

Vi Lâm Nghiệp nhìn Diệp Thủy Thanh đang ngủ hỏi.

Lăng Tiếu đem người giao vào trong tay Vi Lâm Nghiệp nói:

- Lão gia tử người trả lại cho ngươi, nàng gặp phải tán tu, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, hoàn hảo ta kịp thời chạy tới, nàng hiện tại không có chuyện gì rồi, hẳn chỉ là chấn kinh quá độ ngủ thiếp đi thôi.

Vi Lâm Nghiệp nghe giải thích của Lăng Tiếu thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích đối với Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ tiểu ca cứu giúp a, nếu như tôn nữ của ta đây có chuyện gì, lão cốt đầu ta đây cũng không biết làm như thế nào mới tốt.

Lăng Tiếu đáp:

- Lão gia tử không cần khách khí, chuyện này cũng là bởi vì ta dựng lên, hiện tại không có chuyện gì rồi, ta cũng yên tâm.

Vi Lâm Nghiệp gật đầu, sau đó lại hỏi:

- Vậy... Vậy những người đồng bạn kia của ngươi đâu?

Lăng Tiếu đáp:

- Các nàng đều phân tán đi tìm người, nghĩ đến hẳn là rất nhanh sẽ trở lại.

Lăng Tiếu nói luống cuống, hắn không thể nào để cho người khác biết hắn có một cái không gian giới có thể chứa người sống.

Trên mặt Vi Lâm Nghiệp lướt qua vẻ áy náy nói:

- Tiểu ca xin lỗi, tôn nữ của ta đây từ nhỏ bị làm hư rồi!

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Lão gia tử không cần khách khí, ngươi hiện tại mang nàng rời đi đi, ta nghĩ đợi nàng tỉnh lại cũng không muốn thấy ta.

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền đem chuyện lúc trước ở đáy hồ nhìn hết thân thể của Diệp Thủy Thanh nói ra.

Sau khi Vi Lâm Nghiệp nghe xong, trên mặt lộ ra mấy phần phức tạp.

Một lúc lâu, Vi Lâm Nghiệp nhẹ nhở dài một tiếng nói:

- Tiểu ca, chuyện này cũng không trách ngươi, lệnh bài này ngươi cầm lấy, chờ ngươi đến Diệp Gia thành đưa ra lệnh bài đó sẽ có người tiếp đãi ngươi, chúng ta sau này còn gặp lại.

Sau khi Vi Lâm Nghiệp đem một tấm lệnh bài giao cho Lăng Tiếu, ôm lấy Diệp Thủy Thanh rời đi.

Sau khi Lăng Tiếu thấy Vi Lâm Nghiệp đi xa, trên mặt hiện lên một nụ cười đắc ý.

- Biết ở đâu chưa?

Lăng Tiếu nhàn nhạt hỏi.

Tàn Báo ở phía sau hắn lặng lẽ xuất hiện nói:

- Biết rồi, cách nơi này không phải là rất xa, nhưng mà có thể sẽ có chút phiền phức.

- Có phiền toái gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Không chỉ là đám bọn hắn biết hạ lạc của Ma Hoàng Hoa, còn có người khác biết, bọn hắn cũng là người của Huyết Ma vực đệ nhất dong binh đoàn Bạo Long dong binh đoàn, bọn họ phát hiện Ma Hoàng hao đã để cho người thỉnh cứu trợ tới rồi, tin tưởng những người đó cũng đã ở trên đường chạy đến, có lẽ sắp đến rồi, mới vừa rồi ở địa phương kia là tiếp ứng điểm của bọn hắn.

Tàn Báo đáp.

- Người Bạo Long dong binh đoàn có thực lực gì?

Lăng Tiếu híp mắt hỏi.

- Đoàn trưởng Bạo Long cùng Phó đoàn trưởng Hắc Long đều có thực lực Thiên Tôn giai.

Tàn Báo đáp.

Lăng Tiếu nheo mắt kêu lên:

- Thực lực đáng sợ như vậy?

Hắn thật không nghĩ tới một tổ dong binh đoàn lại có thể có hai gã Thiên Tôn tồn tại.

Thực lực của bọn hắn nếu như ở Tây Bắc hoặc Nam vực cũng có thể làm tồn tại vô thượng Thất phẩm tông môn rồi.

- Huyết Ma vực bởi vì là tiếp giáp đất giữa ba nơi, hơn nữa tài nguyên phong phú, có cơ duyên mà nói có thể gặp gỡ Ma Hoàng Hoa, cho nên ở chỗ này có không ít dong binh đoàn, trong đó lấy Bạo Long, Dạ Miêu, Huyết Xà tam đại dong binh đoàn có thực lực mạnh nhất, mà Dạ Miêu, Huyết Xà đều là tán tu ở Tây Bắc cùng Nam vực tổ chức thành đoàn thể, thực lực ở Tây Bắc hay Nam vực coi như là đứng đầu rồi, nhưng mà Bạo Long dong binh đoàn này lại là người của Trung vực bên kia, so với bọn hắn còn muốn đáng sợ nhiều lắm.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu híp híp mắt nói:

- Cái này khó trách, Trung vực bên kia cao thủ như mây, do hai gã Thiên Tôn trấn thủ cũng không quá đáng.

Nói tới đây hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Đi thôi, không quản bọn hắn có cái thực lực khỉ gió gì, Ma Hoàng Hoa ta muốn định rồi.

Dứt lời, mang theo Tàn Báo cùng Bại gia tử hướng một cái phương hướng đi tới.

Tàn Báo làm sao có thể biết được bí mật của nam nhân xấu xí kia được?

Không cần phải nói, đương nhiên là hắn hấp thu linh hồn của nam nhân xấu xí kia, từ trong trí nhớ của bọn hắn biết được bí mật của Ma Hoàng Hoa.

Trước đây, độc nhãn nam nhân kia cùng Diệp Thủy Thanh nói chuyện với nhau Lăng Tiếu đã nghe được.

Ma Hoàng Hoa, loại linh hoa hiếm thấy có thể so với thất giai linh thảo này Lăng Tiếu cũng không muốn bỏ qua.

Có nó, Lăng Tiếu đột phá tới Địa Hoàng giai ở trong tầm tay, hơn nữa một đường tốc hành đi tới cao cấp Địa Hoàng cũng sẽ không có bất kỳ bình cảnh gì.

Đây đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là hấp dẫn thật lớn.

Trên đường, Lăng Tiếu đem hai khỏa Bổ Hồn đan giao vào trong tay Tàn Báo.

Tàn Báo vui mừng ra mặt, hắn hiện tại cần thiết nhất chính là bổ túc vết thương cũ của linh hồn, chỉ cần linh hồn lực khôi phục, một thân tu vi của hắn cũng sẽ từ từ khôi phục. Dĩ nhiên nếu muốn chân chính khôi phục đến đỉnh phong, một nửa linh hồn kia ở trong thức hải Lăng Tiếu là không thể thiếu.

Tàn Báo đem Bổ Hồn đan cất đi, đợi đến lúc ra khỏi Huyết Ma vực lại phục dụng, đến lúc đó thực lực của hắn lại tăng lên một bậc.

Lăng Tiếu hienj tại vì sao đối với Tàn Báo tốt như vậy?

Bởi vì trước đây hắn đã cảm nhận được lòng trung thành kia của Tàn Báo

đối với hắn đã là không cần chất vấn rồi.

Đã như vậy, vậy liền đem hắn nhanh chóng tăng lên, ở bên cạnh mình nhiều hơn một phần bảo đảm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 876 - Ma Giáp Báo

Huống chi mới vừa rồi hắn nghe nói trong đệ nhất dong binh đoàn Bạo Long dong binh đoàn có hai gã đê cấp Thiên Tôn, thực lực như vậy để cho Lăng Tiếu cảm nhận được nguy cơ.

Bạo Long dong binh đoàn chẳng qua là đại biểu cho một cỗ tiểu thế lực của Trung vực, hơn nữa còn là một loại vô cùng nhỏ.

Bọn họ lại đã có hai gã Thiên Tôn, như vậy những thế lực ở địa phương khác của bọn họ sẽ là thực lực dạng gì đây?

Lăng Tiếu không dám tưởng tượng, hắn đã từ chỗ của Vi Lâm Nghiệp biết được tài liệu tương quan của Trung vực.

Thiên Tôn ở Trung vực cũng không phải là cường đại nhất, phía trên còn có tồn tại đáng sợ Đế giai, thậm chí có Thánh giai tồn tại cũng không phải là không có khả năng.

Đế giai đều là lão quái vật cấp bậc tổ tông ở trong các tông môn hoặc đại phiệt, về phần Thánh giai đã có rất ít người nhìn thấy nhân vật cấp bậc loại này xuất hiện, nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Thực lực Đế giai Lăng Tiếu nhưng tận mắt nhìn thấy qua rồi.

Uy lực của đại phương thế giới kia quả thực có thể hủy thiên diệt địa, Thiên Tôn giai ở trước mặt nhân gia tựa như đứa bé đối mặt với một cái người lớn, căn bản không chịu nổi một kích.

Cho nên, Lăng Tiếu thực sự muốn tăng cường thực lực, người ở bên cạnh hắn cũng nhất định phải nhanh chóng đề thăng lên.

Hắn lừa gạt Vi Lâm Nghiệp cùng Diệp Thủy Thanh rời đi, đương nhiên là không muốn để cho bọn họ cùng hắn chia sẻ Ma Hoàng Hoa.

Người đều là ích kỷ, huống chi Lăng Tiếu đã hai lần cứu Diệp Thủy Thanh coi như là nhân nghĩa đã hết.

Ngày dần dần sáng, ánh dương quang đầu tiên đã bắt đầu chiếu xạ ở trên tùng lâm rồi.

Ba người Lăng Tiếu hướng giữa tùng lâm chạy đi.

Từng đầu linh thú đang sợ muốn chui ra công kích, nhưng mà cảm nhận được khí tức thần thú do Bại gia tử phát ra, bọn chúng cũng không dám đi ra ngoài khiêu khích.

Không phải là nó bọn họ không lợi hại hơn so với Bại gia tử, mà là giữa linh thú với nhau vô cùng chú ý đến lực ảnh hưởng của huyết mạch.

Thần thú huyết mạch là chí cao vô thượng, những linh thú của huyết mạch cấp bậc thấp khác đều sẽ không tự chủ được áp chế cùng thần phục.

Ba người liên tục dùng tốc độ cao bay vút hồi lâu, Lăng Tiếu không nhịn được hỏi:

- Còn bao lâu mới tới?

Tàn Báo chỉ chỉ phía trước nói:

- Hẳn là ở phía trước không xa, đại khái nửa canh giờ nữa sẽ tới.

Trong lòng Lăng Tiếu càng ngày càng kích động rồi.

Tuy nói bên trong được đỉnh của hắn có rất nhiều loại linh hoa linh thảo, nhưng mà loại linh thảo giống Ma Hoàng Hoa này nhưng là ít lại càng ít.

Một chuyến này của hắn tất yếu phải nhận được Ma Hoàng Hoa.

Song, ba người vừa mới đi tới liền cảm ứng được phía trước có năng lượng cường đại ba động.

Lăng Tiếu phất phất tay để cho hai người đều dừng lại.

Lúc này, ở hai bên rừng cây nhảu ra hai gã hán tử cường tráng.

Hia người bọn họ đều có thực lực cao cấp Vương giai, một thân khí tức sát lục phóng ra ngoài, có thể để cho người ta rõ ràng cảm giác được cỗ huyết khí sát ý trùng thiên này.

- Lập tức lăn khỏi nơi này, bằng không sẽ phải chết!

Một người trong đó sâu kín nói.

Bại gia tử đang muốn động thủ, nhưng mà Lăng Tiếu lại ngăn hắn lại.

Lăng Tiếu phất phất tay nói:

- Chúng ta đi!

Hắn không nói hai lời, mang theo Tàn Báo cùng Bại gia tử lập tức hướng phía sau lùi xa hai nghìn thước.

- Lão đại sợ bọn họ làm gì, một quyền của ta liền diệt bọn họ.

Bại gia tử bất mãn nói.

- Đừng vọng động, trước để cho bọn họ tiêu hao một chút rồi hãy nói.

Lăng Tiếu lộ ra một cái nụ cười giảo hoạt nói.

Tàn Báo ở một bên nhìn nụ cười hại người của Lăng Tiếu cũng biết thiếu gia hắn đã có kế sách rồi.

Đúng lúc này, từng đợt linh khí ba động cường đại vang lên.

Ầm!

Một phương rừng cây ở trước mặt đám người Lăng Tiếu trong nháy mắt bị tạc đến chung quanh lật bay lên, bầu trời còn nở rộ ra quang mang nóng rực cường đại, đem chung quanh chiếu đến một mảnh đỏ bừng.

Hống!

Sau đó lại là một đạo thanh âm thú rống kinh thiên mà lên.

Uy lực của thú rống tựa hồ rất đáng sợ, chấn đến phụ cận cũng đều hoảng động.

Lúc này, hơn mười đạo nhân nahr từ trên mặt đất lướt bay lên.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện những người này cùng với hai người mới vừa rồi kia đều là mặc phục sức đồng dạng, nghĩ đến đều là người của Bạo Long dong binh đoàn.

Tàn Báo ở một bên thản nhiên nói:

- Người mang theo song liêm câu kia chính là Bạo Long, mặt khác người cầm trong tay lang nha bổng chính là Hắc Long, bên cạnh bọn họ còn có sáu tên Địa Hoàng, ba mươi hai tên Vương giai.

- Thực lực thật cường hãn!

Lăng Tiếu nắm quyền đầu thật chặt nhìn giữa không trung, trong lòng mơ hồ nổi lên một cỗ chiến đấu mãnh liệt.

Cùng lúc đó, một cái thú ảnh khổng lồ cũng chậm rãi bay lên.

Đây là một đầu Ma Giáp Báo lục giai đỉnh phong linh thú, tùy thời đều có thể đột phá đến thất giai.

Con Ma Giáp Báo này chính mà linh thú thủ hộ Ma Hoàng Hoa, là linh thú cường đại Ám thuộc tính.

Chỉ thấy nó một thân da lông đen nhánh vô cùng, ở phái trên lưng còn dài ra từng căn nhục thứ dữ tợn, thoạt nhìn giống như là để cho thân thể của nó tăng thêm một bộ thứ giáp, làm cho người ta cảm thấy rất là uy thế đáng sợ.

- Tốt... Tốt cho một đầu Ma Giáp Báo, đủ uy vũ, khó trách Tàn Báo ta tới đây lại sẽ cảm thấy hưng phấn, gia hỏa này ta muốn định rồi.

Tàn Báo nhìn thân thể khổng lồ của đầu Ma Giáp Báo kia kích động nói.

Tàn Báo tu luyện là Ám thuộc tính, mà đầu Ma Giáp Báo này vừa lúc cũng là Ám thuộc tính, hơn nữa đẳng cấp còn không thấp, Tàn Báo tự nhiên sẽ thấy cái mình thích là thèm rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu lại là nghi ngờ:

- Đã có Ma Giáp Báo canh giữ, bọn học có một chút người như vậy mà cũng dám đánh chủ ý vào Ma Hoàng Hoa sao?

Cũng chính là vào lúc này, ở trên cao không Bạo Long hét lớn:

- Mau bố trí thiên la địa võng!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, mấy tên Địa Hoàng kia cùng với mười mấy tên Vương giai đồng thời động thủ.

Hưu hưu!

Từng đạo cương tuyến rất nhỏ có khí tức lãnh liệt từ trong tay bọn họ bắn ra ngoài.

Cương tuyến rất nhỏ này dùng mắt thường khó nhận thấy được, nhưng mà lại mang theo tiêm duệ chi ý nồng đậm có thể cảm ứng được đến.

Ma Giáp Báo ỷ vào một thân thực lực cường hãn của chính mình tựa hồ không đem những cương tuyến thật nhỏ này nhìn vào trong mắt.

Chỉ thấy nó hướng tới mấy tên Vương giai ở gần người nó nhất nhào tới.

Phốc!

Nó một ngụm liền đem đầu của một tên Vương giai trong đó cắn xuống, tên Vương giai ở bên cạnh muốn chạy trốn, đáng tiếc bị một trảo khác của nó hung hăng phách thành thịt vụn.

Ma Giáp Báo giết đến cao hứng, lúc đang muốn hướng những người khác

đánh tới, trên người lại nhiều hơn mười đạo cương tuyến thật nhỏ đem nó trói lại.

Trong ánh mắt hung hãn của nó lộ ra ý khinh thường, thân thể của nó tiếp tục hướng về phía trước đánh tới.

Cũng chính là vào ở lúc nó vừa động này, Bạo Long rống ro:

- Trói nó lại cho ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 877 - Hỗn Chiến. (1)

Mọi người lập tức tách ra bốn phương tám hướng chạy tứ tán mà đi, trong tay bọn họ đều có cương tuyến thật nhỏ kia kéo ra đến chặt chẽ.

Hống hống!

Thân thể của Ma Giáp Báo bị xiết chặt, mấy chục cái cương tuyến kia hung hăng gắn vào trong nhục giáp của nó, từng đạo huyết tích không ngừng tràn ra, đau đến nó rống giận lên.

Ma Giáp Báo ở giữa không trung sôi trào, kéo đến hơn mười người không tự chủ được đều sợ đến rối loạn lên.

Chỉ là Ma Giáp Báo kia động đậy, cương tuyến kia cuốn lấy càng chặt, máu tươi chảy ra càng nhiều.

Lúc này Bạo Long hướng về phía Hắc Long sử một cái ánh mắt, hai người tế lên linh khí hướng về phía Ma Giáp Báo cuồng oanh một trận.

Oanh long oanh long!

- Nguy rồi, đó là Vạn Triền Ti, Ma Giáp Báo nhất định là gánh không được rồi, thiếu gia chúng ta ra tay đi!

Tàn Báo gấp gáp nói.

Hắn nhưng không hi vọng linh thú vừa mới coi trọng cứ như vậy chết trước mắt hắn.

- Gấp cái gì, Ma Giáp Báo không thể nào dễ dàng chết như vậy đi!

Lăng Tiếu hơi nhíu một chút chân mày nói.

Hắn không nghĩ tới đối phương lại có thể có thủ đoạn như vậy, có thể lợi dụng triền ti nho nhỏ đem linh thú lục giai đỉnh phong vây khốn.

Đây thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Đồng thời, Lăng Tiếu cũng là đánh chủ ý tới Vạn Triền Ti kia.

Nếu như có thể đem Vạn Triền Ti lấy tới, để cho bát tướng dưới tay hắn sử dụng, có lẽ lại là một vũ khí chiến thắng thần bí.

Sau một trận cuồng oanh qua đi, khí tức của Ma Giáp Báo rõ ràng có điều yếu bớt, vết thương trên người tựa hồ nặng hơn.

Bất quá cái này lại khơi dậy tức giận của nó từ trước đến nay chưa từng có.

Hống!

Nó hống lớn một tiếng, cuối cùng đem tất cả lửa giận triển hiện ra ngoài.

Thực lực của Ma Giáp Báo nhưng là lục giai đỉnh phong, phòng ngự của một thân bì giáp có thể so với cấp bậc linh khí, tuy nói bị Vạn Triền Ti trói lại cắt thương, lại bị hai đại Thiên Tôn liên tục oanh bạo, nhưng mà nó như cũ không chết, nó còn có năng lực phản kháng tuyệt cường.

Chỉ thấy nó gào thét một tiếng, khí thế toàn thân tiêu thăng đến đỉnh phong, những thứ giáp trên người kia tựa hồ dài thêm vài phần, từng vòng tiên huyết từ giữa bì nhục của nó rỉ ra, lộ ra vẻ dữ tợn dọa người.

Ánh mắt của Bạo Long cuồng loạn, tiếp theo đối với thủ hạ kêu lên:

- Nhanh... Nhanh dùng sức kéo đem nó phân thây cho ta!

Song, thanh âm của hắn vừa dứt, Ma Giáp Báo lần nữa động, chỉ thấy trong cái miệng máu lớn của nó phun ra một ngụm hắc sắc năng lượng hướng người ở phía trước đang trói nó oanh tới.

Hai gã Vương giai ở phía trước nó ngay cả Vạn Triền Ti ở trong tay cũng chưa kịp buông ra đã bị hắc sắc năng lượng kia nuốt mất rồi.

Những người khác của Bạo Long dong binh đoàn đều bối rối rồi, bọn họ rối rít sử xuất toàn lực kéo Vạn Triền Ti trong tay mình.

Ma Giáp Báo phát ra trận trận tiếng gào thét, thân thể tứ chi nó cường lực thu nạp, vài tên dong binh không bị khống chế hướng nó bắn ngược tới.

- Đáng chết, lão Nhị mau sớm giết chết nó!

Bạo Long róng lớn một tiếng, song liêm đao trong tay hắn càng không ngừng vung quét, từng đạo năng lượng đáng sợ hướng Ma Giáp Báo oanh tới.

Lang nha bổng của Hắc Long cũng là tụ đủ sức lực hướng đỉnh đầu của Ma Giáp Báo đập tới.

Thân thể của Ma Giáp Báo trùng thiên mà lên, Vạn Triền Ti gắn vào trong thịt càng chặt hơn, chỉ bất quá nó không chú ý được nhiều như vậy, nó muốn đem những nhân loại này hất ra mới có đường sống.

Ba mươi người nắm Vạn Triền Ti kia gắt gao nắm lấy Vạn Triền Ti, nhưng mà vẫn bị Ma Giáp Báo kéo tới ngã đông ngã tây, còn có mấy người bị Vạn

Triền Ti ở trong tay cắt đứt cổ tay, nới lỏng ra rồi.

Cùng lúc đó, Ma Giáp Báo lại bị hai gã Thiên Tôn cuồng oanh.

Thân thể của Ma Giáp Báo cấp tốc hạ xuống, xoay người lại lại đem mấy tên Vương giai oanh thành mảnh vụn.

Chỉ là bộ dáng của nó càng thêm đáng sợ, máu càng không ngừng chảy ròng ròng.

Theo mấy người bị diệt, không ít Vạn Triền Ti nới lỏng ra, thân thể của Ma Giáp Báo thoải mái không ít.

Bất quá, Bạo Long cùng Hắc Long lại không hi vọng thấy tình huống này.

Hắc Long hô to nói:

- Lão đại để linh thú tới, chỉ dựa vào công kích của chúng ta giết không được nó.

Bạo Long gật đầu, linh thú hộ oảng ở trong tay hai người bắt đầu chớp động.

Hai con linh thú khổng lồ xuất hiện ở trước mắt.

Đây rõ ràng là hai đầu lục giai đê cấp Địa Giáp Long, thân thể khổng lồ kia của bọn chúng không nhỏ hơn so với Ma Giáp Báo, tựa hồ còn muốn lớn hơn mấy phần.

Có hai đầu đê cấp Địa Giáp Long tham chiến, tình huống của Ma Giáp Báo rất là không ổn.

Địa Giáp Long là phân chi thuộc Long tộc thần thú, nhưng mà huyết mạch

của bọn chúng mỏng đến đáng thương, lại có một thân nhục thân cường hãn so với linh thú bình thường thì mạnh hơn.

Hai đầu Địa Giáp Long càng giống như là chiến xa không ngừng trùng kích vào Ma Giáp Báo đang bị trói.

Mà Bạo Long cùng Hắc Long thì chọn công kích từ xa, thỉnh thoảng hướng chỗ yếu hại của Ma Giáp Báo oanh tới.

Luân phiên hành hạ, tình huống của Ma Giáp Báo càng ngày càng không xong.

Tàn Báo ở phía dưới thấy vậy càng ngày càng gấp gáp, nếu như Lăng Tiếu không ở bên người, hắn khẳng định đã xông lên xuất thủ cứu giúp rồi.

- Thiếu gia, chúng ta ra tay đi!

Tàn Báo cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu mấp máy miệng nói:

- Các ngươi lên đi, bất quá nhưng đừng có cậy mạnh!

- Lão đại, ngươi sớm nên để cho ta lên.

Bại gia tử có thừa hiếu chiến, vừa nghe Lăng Tiếu lên tiếng, đầu tiên phóng lên cao.

Tàn Báo cũng không rớt lại ở phía sau, thân thể rung lên, lập tức đến giữa không trung rồi.

Bại gia tử vừa ra tay liền là đối với một đầu Địa Giáp Long trong đó oanh

tới.

Mà Tàn Báo thì so với hắn lý trí nhiều lắm, từng đạo công kích Ám thuộc tính chia ra đánh về chút ít đoàn viên của Bạo Long dong binh đoàn dang kéo Vạn Triền Ti.

A a!

- Thật to gan, ngay cả người của Bạo Long dong binh đoàn chúng ta cũng dám giết, lão tử tiêu diệt ngươi!

Bạo Long đối mặt với người đột nhiên giết lên thì đại nộ.

Hắn mất không ít tâm tư muốn đem Ma Giáp Báo này đánh chết, hiện tại mắt thấy gần thành công rồi lại có người dám phá hư đại sự của hắn.

Hắn cầm song liêm câu hướng Tàn Báo lướt tới.

Tàn Báo hiện lên nụ cười thị huyết, hắn bước theo bộ pháp quỷ dị, trong tay càng không ngừng điểm ra từng đạo hắc vụ đánh về phía những người khác.

Mục tiêu của hắn là trước đem Ma Giáp Báo giải cứu rồi lại nói.

Bạo Long giận dữ, tiểu phương thế giới lập tức khuếch tán mà ra, nhấc lên tốc độ cao nhất đuổi theo Tàn Báo.

- Ngươi đi chết đi!

Bạo Long hét lớn một tiếng, bên trong tiểu phương thế giới hóa ra vô số liêm đao thu hoạch nhân mạng hướng Tàn Báo đan chéo mà đi.

Chỉ cần Tàn Báo bị dính vào sợ rằng đều muốn lập tức bị phanh thây.

Tàn Báo không còn cách nào đi đánh chết những người khác nữa, nhưng mà hắn đã làm đủ rồi.

Ma Giáp Báo đã ít đi một nửa người kéo ra Vạn Triền Ti, tin tưởng lấy thực lực của nó đủ để tránh thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 878 - Hỗn Chiến. (2)

Tàn Báo xoay người lại, một phanh Phệ Huyết ma đao ở trên tay, tiểu phương thế giới khuếch tá ra cảnh tượng giống như huyết ngục cùng Bạo Long trực tiếp dùng cứng đối cứng.

Oanh long oanh long!

Hai phương tiểu thế giới đối oanh, năng lượng cường đại cơ hồ hình thành phong bạo cấp mười chấn đến xung quanh lắc lư mãnh liệt.

Bên kia, Bại gia tử cùng Địa Giáp Long đang du đấu.

Hắn không có hóa ra bản thể, nhưng mà lại có thể tán mát ra khí thế thần thú cường đại để cho Địa Giáp Long cảm thấy sợ hãi.

Địa Giáp Long đã có ý thức, nó có thể cảm ứng được ở trước mắt nó cũng không phải là nhân loại, mà là Thú Vương cường đại.

Bất quá khí tức của Kỳ Lân thần thú cùng với khí tức của Long tộc thần thú bọn họ có khác nhau, cho nên nó ngược lại không có hoàn toàn bị áp chế đến lựa chọn thần phục, chỉ là lực chiến đấu bị ảnh hưởng chút ít.

Nhưng mà đây đối với Bại gia tử mà nói đã là đầy đủ rồi.

Quyền đầu không tính là lớn kia, từng quyền oanh ở trên thân Địa Giáp Long, mỗi một quyền đều mang theo lực lượng ngàn cân đánh cho Địa Giáp Long đau đến kêu lên không dứt.

Địa Giáp Long cũng không phải là không có chút lực phản kháng nào, long vĩ cường hãn của nó càng không ngừng đong đưa, đem Bại gia tử quét ngang nhiều lần.

Chỉ là thân thể của Bại gia tử cường hãn vô cùng, bị một lần quét trúng tựa hồ cũng không có bao nhiêu thương tổn, mỗi lần rất nhanh lại có thể giết qua.

Bên kia, Ma Giáp Báo lần nữa bày ra hung uy của nó, đem hơn mười người cuối cùng kéo nó toàn bộ hất ra, trói buộc của Vạn Triền Ti kia rốt cuộc thoát ra.

Nhưng mà Ma Giáp Báo cũng là bởi vì lần này bị Hắc Long cùng một đầu Địa Giáp Long hung hăng cuồng oanh cho không ít công kích.

Toàn thân nó cơ hồ là vết thương, từng đoàn từng đoàn máu tươi càng không ngừng chảy ra.

Mặc dù như thế, một thân thực lực đáng sợ của nó vẫn là cực kỳ khủng bố.

Nó gào thét một tiếng liền hướng Hắc Long đánh giết tới.

Không có trói buộc của Vạn Triền Ti, tốc độ của Ma Giáp Báo nhanh đến kinh người.

Thân ảnh kia của nó còn ở nguyên chỗ nhưng chân thân đã đến bên cạnh Hắc Long, nó mở ra cái miệng máu lớn hướng Hắc Long cắn xuống.

Hắc Long bị dọa đến kinh hãi, tiểu phương thế giới nở rộ ra, từng căn nha thứ đột nhiên đâm xuống Ma Giáp Báo.

Cùng lúc đó, hộ thân linh thú Địa Giáp Long của hắn từ bên cạnh hướng Ma

Giáp Báo trùng kích vào, đem Ma Giáp Báo đụng đến bay ra thật xa.

Ma Giáp Báo phản hồi lại cùng Địa Giáp Long giết chóc, Hắc Long tạm thời tránh được một kiếp.

Vạt áo toàn thân hắn đều ướt đẫm, bộ dáng dữ tợn lộ ra vẻ rất là tái nhợt.

- Đáng chết, lại có người muốn đoạt Ma Hoàng Hoa, mấy người các ngươi mau giết hắn cho ta.

Hắc Long nheo mắt, đột nhiên thấy một người trẻ tuổi đang ẩn nấp hướng địa phương có Ma Hoàng Hoa đi tới, hắn vội vàng gọi người đánh chặn đường Lăng Tiếu.

Người của Bạo Long dong binh đoàn không chút suy nghĩ lập tức có mấy tên Vương giai hướng Lăng Tiếu vọt xuống.

Lăng Tiếu trong lúc nhất thời còn chưa tìm được Ma Hoàng Hoa, bây giờ lại bị phát hiện, xem ra không nghênh chiến không được.

- Đến đây đi, để cho ta nóng người cũng tốt.

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, chiến đấu trong nháy mắt vọt lên.

- Di, cư nhiên cũng là cao cấp Vương giai!

Một gã đoàn viên trong Bạo Long dong binh đoàn kinh ngạc nói.

Mới vừa rồi bọn họ rõ ràng không có cảm nhận được khí tức ba động của Lăng Tiếu, không ngờ bây giờ lại bày ra thực lực cường đại như thế, để cho bọn họ có chút kinh ngạc.

Bất quá, kinh ngạc cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.

Bọn họ tổng cộng có bốn gã Vương giai đi xuống đánh chết hắn, đã coi như là rất cất nhắc hắn rồi.

Đáng tiếc, bọn họ cất nhắc Lăng Tiếu nhưng Lăng Tiếu chưa hẳn đem bọn họ để vào trong mắt.

Lăng Tiếu chỉ là trong mấy cái nháy mắt, mấy tên Vương giai tấn công tới ngay cả thanh âm kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền đầu rơi trên mặt đất chết đến không còn chết được nữa.

Lăng Tiếu trong nháy mắt vọt lên giữa không trung, một thân khí thế đã đạt tới đỉnh phong, một đạo hư ảnh Kim Long uy phong lẫm liệt nhìn xuống mọi người.

- Giết chết hắn!

Một gã đê cấp Địa Hoàng mặt nhăn lên một chút chân mày quát lên.

Liền khi bọn hắn xuất thủ hết sức, một đạo tiếng nộ hống vang lên.

Hống!

Lăng Tiếu hé miệng, một đạo long ngâm âm ba từ trong miệng hắn trùng kích đi ra ngoài.

Thực lực của hắn đã xưa đầu bằng nay, năng lượng âm ba của long ngâm công kích càng thêm đáng sợ.

Những người của Bạo Long dong binh đoàn kia căn bản không có ngờ tới Lăng Tiếu sẽ có âm ba công kích hiếm thấy bực này, trong lúc nhất thời đều

bị chấn đến màng nhĩ thương tích không thôi, mà một gã cao cấp Địa Hoàng lợi hại nhất cũng thất thần trong ngắn ngủi.

Lăng Tiếu nắm chặt cơ hội chỉ mành treo chuông này, Phong thuộc tính triển khai đến lớn nhất, từng đạo nhân ảnh ở giữa không trung di động.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu căn bản không dùng tới linh khí, nhưng mà song quyền của hắn cũng là có thể so với đỉnh cấp huyền khí, một quyền một cái đầu người.

Chỉ ở trong nháy mắt liền có ba cái đầu lâu bị hắn oanh nát rồi, trong đó càng bao gồm đầu của một gã đê cấp Địa Hoàng.

Lăng Tiếu thích nhất là loại thủ đoạn sát nhân gần người này, bởi vì cái loại tư vị này rất thoải mái.

Cao cấp Địa Hoàng kia phục hồi lại tinh thần, lúc này giận dữ, hắn thật sự không nghĩ tới một gã cao cấp Vương giai lại đáng sợ như thế, trường kiếm trong tay hắn nhộn nhạo ra từng đoàn thanh mang hướng Lăng Tiếu bao vây mà đi.

Lăng Tiếu rất tự tin, hắn cảm thấy lực chiến đấu của mình cơ hồ có thể cùng trung cấp Địa Hoàng đánh một trận.

Nhưng mà hắn chưa bao giờ khinh miệt bất kỳ một cái đối thủ nào, nhất là đối thủ lợi hại hơn so với hắn.

Mi tâm của Lăng Tiếu lại một lần nữa chớp động, tinh thần lực như lợi nhân tập kích hướng cao cấp Địa Hoàng kia.

Đầu của cao cấp Địa Hoàng kia bị oanh đến thất điên bát đảo, phát ra từng

đợt tiếng kêu thảm thiết, thân thể liền muốn hướng phía dưới rơi đi.

Lăng Tiếu nhân ảnh chợt lóe, cả người đến phía dưới hắn, đầu gối hướng hông của hắn hung hăng đánh vào.

Ca sát!

A!

Thắt lưng của cao cấp Địa Hoàng kia bị Lăng Tiếu trực tiếp đánh gãy.

Lăng Tiếu tung mình một trận thối ảnh giống như cuồng phong bạo vũ đạp ở trên người cao cấp Địa Hoàng kia.

Phanh phanh!

Thân thể của cao cấp Địa Hoàng kia trong nháy mắt bị đạp đến biến hình, từng đạo phong nhận xen lẫn tiên thiên âm phong khí rót vào bên trong thân thể của hắn, rất nhanh đem thân thể của hắn hủ thực xuống.

Đầu tiên là thân thể trở nên nâu đen, sau đó những thứ da thịt kia nhanh chóng héo rút, chỉ chốc lát sau cũng chỉ còn lại mcos một bộ xương, cuối cùng ngay cả bộ xương cũng bị hủ thực đến sạch sẽ.

Mấy tên đoàn viên của Bạo Long dong binh đoàn còn dư lại thấy một màn như vậy cơ hồ muốn đương tràng nôn mửa.

Thủ đoạn giết người bọn họ thấy đã nhiều, tuy nhiên lại rất ít khi nhìn thấy thủ đoạn khủng bố như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 879 - Ma Hoàng Hoa Tới Tay. (1)

- Tới a, các ngươi cùng tiến lên, nếu không ta sẽ không đã nghiền.

Lăng Tiếu hiện tại giống như một kẻ điên háo chiến, một thân chiến ý nghiêm nghị, đầu lưỡi liếm liếm hướng về phía những người khác của Bạo Long phong binh đoàn nói.

Mấy tên đoàn viên của Bạo Long dong binh đoàn làm sao còn có can đảm đối chiến với Lăng Tiếu.

Đối phương ngay cả Phó đoàn trưởng của bọn họ cũng có thể giết chết, bọn họ lại tính là cái gì.

- Yêu quái!

Thần sắc của bọn họ tái nhợt đến cực điểm, sau đó mắng một câu, lập tức phân tán ra chạy trốn.

- Trốn được không?

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên thần mang tàn nhẫn, tinh thần lực trong mi tâm lần nữa chui ra.

Trong nháy mắt lại có ba tên Vương giai bị chết không minh bạch.

Lăng Tiếu tự mình hướng một gã trung cấp Địa Hoàng đuổi tới.

Tên trung cấp Địa Hoàng kia đều muốn khóc rồi, trong lòng hắn thầm mắng:

- Vương giai tại sao có thể lợi hại như thế được, chẳng lẽ là thanh niên đồng lứa của những thế lực đáng sợ kia?

Ở Trung vực có một ít đại tông môn, đại môn phiết không thiếu một ít yêu nghiệt tồn tại có thể vượt cấp mà chiến.

Trung cấp Địa Hoàng này cũng chỉ có thể hướng về phương diện đó suy nghĩ, bằng không hắn không rõ thanh niên nhân kia làm sao đáng sợ như vậy.

Lăng Tiếu đánh ra một chiêu Phong Trung Kính Thảo, một trận thối ảnh nhanh chóng tuyệt luân hướng trung cấp Địa Hoàng kia đá tới.

Trung cấp Địa Hoàng kia đã bị dọa sợ đến kinh hãi rồi, nào dám ham chiến, có bao nhiêu nhanh trốn bấy nhiêu nhanh.

Tốc độ của Lăng Tiếu mặc dù nhanh, nhưng mà trung cấp Địa Hoàng kia thoát được lại càng nhanh, một trận thối ảnh này của hắn chỉ có thể rơi vào khoảng không.

Lăng Tiếu than nhẹ:

- Thực lực vẫn là không đủ a!

Nếu như hắn bây giờ là đê cấp Địa Hoàng, dựa vào tốc độ của hắn làm sao sẽ để cho trung cấp Địa Hoàng này chạy trốn được.

Lăng Tiếu chỉ có thể lần nữa lợi dụng tinh thần lực oanh hướng trung cấp Địa Hoàng kia, lại nhất cử tiếp cận thân thể của hắn oanh tạc một phen, trung cấp Địa Hoàng này lập tức rơi xuống.

Lúc này người có thực lực Địa Hoàng giai của Bạo Long dong binh đoàn kia

toàn bộ đã bị tiêu diệt.

Lăng Tiếu nhìn về phía tình hình chiến đấu bên kia, Tàn Báo cùng Bạo Long đại chiến đến hăng hái, mà Bại gia tử cũng là đem Địa Giáp Long kia oanh đến đầu óc choáng váng, đoán chừng không cần bao lâu sẽ chết, mà Ma Giáp Báo bên kia đại chiến Hắc Long cùng một con Địa Giáp Long cũng không có bao nhiêu lợi thế, bởi vì trước đó Ma Giáp Báo đã bị trọng thương.

Bất quá Bạo Long nhưng sinh ra tâm tư chạy trốn.

Hắn chẳng thể nghĩ tới đối thủ giết ra lại lợi hại như vậy.

Ở địa bàn Huyết Ma vực này luôn luôn lấy bọn họ mạnh nhất, nhưng bây giờ nhiều ra hai gã trẻ tuổi cao thủ quá mức, thật sự là để cho hắn cảm thấy không giải thích được.

Bạo Long đột nhiên liếc thấy Lăng Tiếu đang hướng địa phương có Ma Hoàng Hoa hạ xuống, trong con mắt hắn lộ ra lệ mang hung ác, trong lòng thầm nghĩ:

- Trước hết giết rụng tiểu tử này, đoạt được Ma Hoàng Hoa rồi hãy nói.

Nghĩ tới đây, hắn mạnh mẽ đem Tàn Báo bức ra, thôi động tiểu phương thế giới hướng Lăng Tiếu giảo sát mà đi.

Tàn Báo kinh hãi, lập tức hướng Lăng Tiếu rống to:

- Thiếu gia cẩn thận!

Tốc độ của Thiên Tôn giai là tương đối kinh người, chỉ ở trong một sát na, Bạo Long đã đến trên bầu trời của Lăng Tiếu.

- Tiểu tử, ngươi đi chết đi!

Tiểu phương thế giới của Bạo Long phân hóa ra một cỗ hướng Lăng Tiếu nghiền ép mà đi.

Cho dù phòng ngự của Lăng Tiếu kinh người, nhưng cũng không ngăn được Thiên Tôn giai toàn lực công kích a!

- Ngươi tự mình muốn chết cũng không trách được ta!

Lăng Tiếu là không có biện pháp né tránh công kích của Bạo Long, nhưng mà không có nghĩa là hắn không có năng lực đánh trả.

Không gian giới của hắn chợt lóe, một đạo lam sắc Giao Long cường đại đằng không mà ra.

Nó nộ hống một cái liền đem Bạo Long chấn đến quay cuồng, thất khổng chảy máu.

Hắn chẳng thể nghĩ tới thanh niên trẻ tuổi này còn có linh thú đáng sợ bậc này.

Hắn áp chế huyết dịch đang sôi trào hướng về phía Hắc Long quát to một tiếng:

- Lão nhị rút lui, đừng đối cứng!

Hắn gọi xong, không do dự trong nháy mắt đã ra bên ngoài ngàn thước.

Lam sắc Giao Long tự nhiên sẽ không dễ dàng để cho hắn rời đi như vậy, chỉ thấy long vĩ quẫy ra, liền ngăn ở trước mặt Bạo Long.

Bạo Long giật mình, bất quá người này cũng là sớm có chuẩn bị, trong tay nhiều ra một vật hỏ hướng lam sắc Giao Long ném tới.

Ầm!

Vật nhỏ kia sinh ra bạo tạc cường đại, chấn đến lam sắc Giao Long cũng phải tê khiếu không dứt.

Bạo Long cũng nhân cơ hội thoát đi rất xa, Hắc Long bên kia cũng không chậm, thu hồi Địa Giáp Long so với Bạo Long thoát được nhanh hơn một phần, chỉ là Ma Giáp Báo lại còn đuổi theo ở phía sau.

- Thiên Lôi Tử? Không nghĩ tới còn có tồn tại loại vật uy hiếp này.

Lăng Tiếu híp mắt nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu đã đoán được đối với sử dụng đồ vật bạo tạc là cái gì rồi.

Thiên Lôi Tử là một loại đồ vật hiếm thấy lấy thú đan làm giá trị để luyện chế mà thành, nó có thể sinh ra uy lực nổ tung cường đại.

Lăng Tiếu cũng không phải là lần đầu tiên thấy được Thiên Lôi tử rồi, ở thời điểm Thiên Tôn gặp gỡ trưởng lão La Quý Dương của Trọng Kiếm môn, La Quý Dương liền sử dụng qua một lần rồi.

Cho nên Lăng Tiếu mới có thể nhìn một cái liền nhận ra.

Nếu như mới vừa rồi đồ vật này là ném lên trên người Tàn Báo, chỉ sợ hắn cũng liền chết rồi.

Bất quá loại vật này dường như rất khó luyện chế, cho nên cũng coi như là linh bảo bảo vệ tính mạng hiếm thấy, ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ ai

cũng không sử dụng, hơi không cẩn thận còn có thể liên lụy đến chính mình.

Lam sắc Giao Long bị tạc đến đau đớn không thôi, có một khối thịt lớn còn bị nổ tung rồi.

Có thể thấy được viên Thiên Lôi Tử kia ít nhất là dùng lục giai thú đan luyện chế mà thành.

Bởi vì càng là dùng thú đan cao cấp luyện chế Thiên Lôi Tử, uy lực của nó càng là bất phàm.

Lam sắc Giao Long trong nháy mắt thu nhỏ lại bay về bên cạnh Lăng Tiếu phát ra từng tiếng bi thương.

Lăng Tiếu sờ sờ đàu của nó, ném cho nó một viên thú đan Thủy thuộc tính.

Lăng Tiếu phát hiện Giao Long cùng Kỳ Lân giống nhau cần phục dụng đại lượng thú đan mới có thể tiến giai.

Lam sắc Giao Long đi theo hắn cũng đã hai năm rồi, thú đan mà Lăng Tiếu cho nó phục dụng cũng không ít, nhưng vẫn không có lên cấp.

Bất quá Lăng Tiếu biết nó thiếu hụt chính là thất giai thú đan Thủy thuộc tính.

Mặc dù hắn thu hết tất cả nội tình của Trọng Kiếm môn, tuy nhiên lại không thể tìm ra một viên thất giai thú đan Thủy thuộc tính, mà trong thú đan của Bại gia tử cũng không có thú đan Thủy thuộc tính.

Lăng Tiếu chỉ có thể chờ đợi tìm được cơ duyên khác, hoặc là đến Trung vực bên kia có thể nghĩ biện pháp mua đi.

Sau khi Lăng Tiếu ở trên không trung nhìn xuống trong chốc lát, rốt cục thấy Ma Hoàng Hoa ở một chỗ khe hở trên vách đá dốc đứng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 880 - Ma Hoàng Hoa Tới Tay. (2)

- Giấu đến bí mật như vậy, thật là làm cho ta khó tìm.

Lăng Tiếu cười nhạt nói một tiếng, thân thể hướng Ma Hoàng Hoa kia bay xuống.

Mắt thấy Lăng Tiếu liền muốn đem Ma Hoàng Hoa hái đến, Ma Giáp Báo phát ra một tiếng nộ hống kinh thiên từ phía chân trời bên kia bay nhanh trở lại.

Lăng Tiếu không để ý đến nó, một tay đem Ma Hoàng Hoa để vào trong ngực.

Ma Hoàng Hoa tới tay, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cả người một mảnh thanh minh, phảng phất chính mình thoáng cái tiến vào trong thiên địa linh khí, chính mình là một phần của thiên địa linh khí này.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cảm giác kia rất là kỳ diệu, thật giống như Ma Hoàng Hoa đối với linh khí trong thiên địa có một loại năng lực dựa vào thiên sinh.

Khó trách người phục dụng Ma Hoàng Hoa có thể không cần kinh nghiệm bình cảnh tốc hành đến Địa Hoàng đỉnh phong, nghĩ đến cũng là bởi vì loại lực tương tác cùng với thiên địa linh khí này của Ma Hoàng Hoa mà có đi.

Ma Giáp Báo trùng kích đi qua, Tàn Báo cùng Bại gia tử cũng đã chắn ở trước người ó.

- Tiểu Báo Tử thần phục ta đi, ta nhất định giúp ngươi trở thành thất giai, thậm chí bát giai linh thú.

Tàn Báo nói, đầu lưỡi liếm liếm hướng về phía Ma Giáp Báo nói.

Cùng lúc đó Tàn Báo còn tản mát ra năng lượng Ám thuộc tính, ý đồ cùng Ma Giáp Báo sinh ra cảm giác đồng minh.

Bất quá Ma Giáp Báo cũng không phải là dễ thuần phục như vậy, nó căn bản không có để ý đến lời nói của Tàn Báo, mở ra cái miệng máu liền hướng Tàn Báo bổ nhào cắn qua.

Tàn Báo mới vừa muốn động thủ, Bại gia tử so với hắn còn nhanh hắn.

Hắn giống như là một phần tử háo chiến không sợ hãi bất kỳ đối thủ cường đại nào.

Ma Giáp Báo tựa hồ cảm nhận được vô thượng uy nghiêm thần thú kia của Bại gia tử, động tác khẽ dừng lại một chút.

Cũng ở trong nháy mắt dừng lại này, quyền đầu không lớn kia của Bại gia tử đã oanh vào trên mũi của nó.

Hống!

Ma Giáp Báo bị oanh đến bay ra rất xa, phát ra một đạo tiếng tê khiếu.

Bại gia tử tựa họ không có tính toán cứ như vậy bỏ qua cho Ma Giáp Báo, thân hình lần nữa đuổi theo, cặp quyền đầu kia hướng về phía Ma Giáp Báo chính là một trận cuồng oanh.

Ma Giáp Báo mặc dù là lục giai đỉnh phong, nhưng mà nó lại bị trọng

thương trước đó, mà Bại gia tử lại có thần thú oai đối với nó có tác dụng áp chết, cho nên nó bị Bại gia tử đánh cho không hề có lực hoàn thủ.

Tàn Báo ở một bên xuất ra một thân mồ hôi lạnh, hắn đang tưởng tượng chính mình cùng tiểu gia hỏa kia đánh nhau có thể hay không sẽ bị tàn bạo thành dạng như vậy!

Ma Giáp Báo bị đánh đến thật sự không chịu được rồi, một bên phát ra tiếng ô ô cầu xin tha thứ.

Bại gia tử không để ý tới Ma Giáp Báo, đuổi theo cầm đuôi báo của nó lên, sau đó hung hăng đem nó xoay lên.

Bại gia tử đem Ma Giáp Báo xoay mấy vòng rồi mới dùng sức vung ra.

Ầm!

Ma Giáp Báo giống như là đạn pháo bay ra ngoài, cuối cùng đụng vào trên một tòa sơn phong, thân thể không lồ kia đem tòa sơn phong đều đạp thành một cái hố sâu cự đại.

Có thể thấy được khí lực của Bại gia tử là kinh khủng bực nào.

Bại gia tử rất là đắc ý giơ giơ lên quyền đầu kêu lên:

- Còn tưởng rằng ngươi còn xem được một chút, không nghĩ tới kinh sợ như vậy.

Nhìn Bại gia tử ngừng lại, Tàn Báo vội vàng đuổi theo kêu lên:

- Tử... Tử Tử, đừng đánh chết nó.

Bại gia tử nghiêng mặt nhìn Tàn Báo một cái nói:

- Ngươi gọi ta là gì?

Tàn Báo sửng sốt một chút nói:

- Tử Tử a!

- Khốn kiếp, Tử Tử chỉ có lão đại mới có thể gọi, ngươi không có tư cách này.

Bại gia tử giận dữ nhìn chằm chằm vào Tàn Báo nói, một bộ muốn cùng Tàn Báo đánh một tràng.

Tàn Báo vội vàng lui về phía sau mấy bước, sau đó khoát tay nói:

- Vậy... Vậy ta đây không gọi, nhưng mà ta không biết nên xưng hô với ngươi như thế nào a?

Bại gia tử trầm ngâm một chút nói:

- Lão đại là lão đại của ta, vậy ta chính là đệ đệ của lão đại, ngươi kêu lão đại là thiếu gia, vậy ngươi liền gọi ta là Nhị thiếu gia đi!

Tàn Báo đều sắp bị lời nói của Bại gia tử khiến cho hôn mê, bất quá hắn cũng không dám phát tác, lúc này khom người xuống một cái nói:

- Vâng, sau này nô tài gọi ngươi là Nhị thiếu gia!

Bại gia tử đắc ý nói:

- Tốt, sau này Nhị thiếu gia bảo kê ngươi, ai dám động đến ngươi, ta liền ăn hắn!

Tàn Báo lau một cái mồ hôi lạnh thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ vị Nhị thiếu gia này còn là một người ăn thịt nhân tộc?

- Đúng rồi, ngươi không phải là muốn Tiểu Báo kia sao? Hiện tại đi xuống đi, nó lại dám lên tiếng ta liền ăn nó.

Bại gia tử chi chỉ Ma Giáp Báo đang khó khăn bò dậy nói.

Lúc này, Lăng Tiếu đã phục hồi lại tinh thần đánh giá Ma Hoàng Hoa ở trong tay.

Đóa hoa này thân cây rất nhỏ, nhưng mà cánh hoa mở ra rất lớn, trong cánh há còn mang theo từng đạo kim sắc văn lộ, thoạt nhìn rất là đẹp đẽ tôn quý, làm cho người ta có một loại vọng động nhìn qua liền muốn chiếm cho mình dùng.

Hoa này thật không hổ danh xưng là Ma Hoàng!

Vừa thấy Huyết Phong Ưng, tất nhuốm máu trong mưa!

Vừa thấy Ma Hoàng Hoa, thành Hoàng ở trước mắt!

Ma Hoàng Hoa là lục giai cao cấp linh hoa vô thuộc tính, giá trị có thể so với thất giai linh thảo.

Ở trong Huyết Ma vực không biết có bao nhiêu người muốn tìm kiếm Ma Hoàng Hoa nhưng mà nơi này có quá nhiều linh thú cường đại, hơi không cẩn thận sẽ trở thành thức ăn trong miệng linh thú, cho nên rất nhiều người

quanh đi quẩn lại hồi lâu cũng khó gặp được Ma Hoàng Hoa, nhưng mà cũng có người ở dưới cơ duyên xảo hợp đạt được Ma Hoàng Hoa.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ lần đầu tiên đi qua Huyết Ma vực sẽ đạt được một gốc linh thảo trân quý như vậy.

Lăng Tiếu trân trọng đem Ma Hoàng Hoa thu vào, hắn cũng không tính toán lập tức đem Ma Hoàng Hoa ăn vào.

- Ma Hoàng Hoa gặp được rồi, cũng không biết Huyết Phong Ưng là có bộ dạng thế nào đây.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Nếu như người khác nghe được lời này của Lăng Tiếu, chỉ sợ đều muốn một đầu ngã trên mặt đất rồi.

Huyết Phong Ưng không chỉ là linh thú đáng sợ ngũ giai cao cấp. Một đầu Huyết Phong Ưng có lẽ đối với không ít cường giả mà nói không có gì cảm thấy đáng sợ, nhưng mà một lần xuất hiện mười đầu, ba mươi đầu, năm mươi đầu... Như vậy coi như là Thiên Tôn giai thấy cũng phải quá sợ hãi.

Huyết Phong Ưng trời sinh thị huyết háo sát, một khi con mồi bị nhìn chằm chằm vào tất nhiên sẽ không chết không thôi, cho dù là linh thú cao giai hơn so với bọn chúng cũng không dám đi trêu chọc bọn chúng.

Đây cũng là vì sao mà Huyết Phong Ưng ở trong Huyết Ma vực có hung uy hiển hách.

Mà Lăng Tiếu lại còn nói muốn gặp Huyết Phong Ưng, quả nhiên là làm cho người ta không nói được lời nào.

Bất quá Lăng Tiếu thật đúng là người nói là làm.

Sau khi Tàn Báo vô cùng cao hứng đem Ma Giáp Báo thu phục, Lăng Tiếu chào hỏi hắn một tiếng liền tìm một cái phương hướng bay lên.

Bên trong Huyết Ma vực tối kỵ đúng là phi hành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 881 - Huyết Phong Ưng.

Huyết Phong Ưng là bá chủ trên bầu trời ở Huyết Ma vực, bầu trời chính là lĩnh vực của bọn chúng, một khi có người dám tùy ý ở trên không trung phi hành, lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích của Huyết Phong Ưng.

Nếu như không phải như vậy, rất nhiều cường giả muốn vượt qua Huyết Ma vực cũng không cần đi bộ, trực tiếp bay qua là đi.

Lúc Lăng Tiếu bay đi, Tàn Báo cùng Bại gia tử cũng phi hành theo sát phía sau.

Tàn Báo là Thiên Tôn giai, đối với ngũ giai linh thú tự nhiên sẽ không quá sợ hãi, mà Bại gia tử căn bản sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho hắn sợ.

Cho nên bọn họ cũng không có người khuyên ngăn Lăng Tiếu.

- Làm sao không gặp những thứ điểu mao súc sinh kia?

Lăng Tiếu thất vọng nhìn bầu trời bao la bình tĩnh vô thường lẩm bẩm nói.

Không ít dong binh cùng thương lữ ở dưới tùng lâm đều thấy được ba người Lăng Tiếu ở giữa không trung phi hành.

Cả đám đều kinh ngạc đến không ngậm được miệng rồi.

- Mau nhìn a! Có người đang phi hành a!

- Đúng vậy a, bọn họ không phải là thiểu não đi? Lại dám ở trên Huyết Ma vực phi hành?

- Ta nghĩ bọn họ nhất định là vừa tới Huyết Ma vực không biết tình huống, xem ra lại chuẩn bị có mấy con quỷ chết oan rồi.

- Sắp có kịch vui để xem rồi, ta nhưng là thật lâu chưa từng thấy Huyết Phong Ưng, hôm nay vừa lúc lại thấy phong thái của chúng nó.

...

Đang ở lúc Lăng Tiếu buồn bực hết sức, kết quả mà hắn kỳ vọng đã xuất hiện.

U!

Một đạo tiếng ưng minh từ một phương hướng vang lên.

Một cái hắc điểm từ phía chân trời bên kia bay đi qua.

Lăng Tiếu mừng rỡ:

- Cuối cùng đi ra rồi!

Song, nụ cười của Lăng Tiếu còn không có duy trì bao lâu liền cứng lại, sắc mặt chuyển biến tới một trăm tám mươi độ, trở nên vô cùng kinh hãi khủng hoảng lên.

- Đây... Đây chẳng lẽ là tai họa châu chấu? Không... Hẳn là Ưng thú tai họa mới đúng.

Lăng Tiếu thần sắc tái nhợt lẩm bẩm nói, tiếp theo hắn phát ra một tiếng quái

khiếu:

- Mẹ ơi, trốn a!

Sau khi Lăng Tiếu kêu xong lập tức hướng phía dưới tùng lâm tháo chạy đi, tốc độ kia quả thực là nhanh đến mức từ khi chào đời hắn mới thấy.

Tàn Báo ở phía sau hắn cũng không có chậm hơn bao nhiêu, theo sát Lăng Tiếu tháo chạy xuống dưới.

Bại gia tử có chút không giải thích được, bất quá cũng đi theo tháo chạy xuống dưới.

Tại sao Lăng Tiếu cùng Tàn Báo chạy nhanh như vậy đây?

Buồn cười, không trốn thì có thể làm gì?

Nhìn lên bên kia bầu trời một mảnh Huyết Phong Ưng đông nghịt, cói như là một cái người mù cũng phải biết là chạy.

Những Huyết Phong Ưng này không có một ngàn cũng phải tám trăm đầu.

Đây nhưng tất cả đều là ngũ giai cao cấp linh thú, coi như là cao cấp Thiên Tôn tới cũng chỉ có phần trốn đi!

Lăng Tiếu là nghe nói qua Huyết Phong Ưng là linh thú theo đàn, nhưng mà hắn nghĩ tới không phải là bầy ưng có thế trận lớn như vậy.

Hắn vốn tưởng rằng mười mấy đầu hoặc mấy chục đầu, như vậy lấy thực lực bên này của hắn muốn đối phó lại cũng không cần khó khăn.

Nhưng mà thoáng cái xuất hiện mấy trăm đầu, đây quả thực là để cho hắn

đau cả đầu.

Cái này đại xấu rồi, vốn định uy phong một phen, bắt vài đầu Huyết Phong Ưng làm tọa kỵ, nhưng bây giờ lại quá là sợ hãi rồi.

Huyết Phong Ưng cho tới bây giờ không phải là loại lương thiện gì, một khi mục tiêu bị nhìn chằm chằm vào đều rất ít có thể chạy trốn bọn nó.

Mặc dù Lăng Tiếu cùng Tàn Báo thoát được nhanh, nhưng mà bọn chúng cũng đi theo một đầu bay vào trong rừng rậm, thế tất muốn bắt đến mấy cái nhân loại khiêu khích bọn chúng tiêu diệt mới thôi.

Một ít dong binh cùng thương lữ ở phụ cận bị dọa đến náo loạn lên.

Bọn họ sợ bị Huyết Phong Ưng nhìn chằm chằm vào, vậy bọn họ liền xong đời, bọn họ ở trong lòng nguyền rủa ba người Lăng Tiếu đến chết.

Phương pháp chạy trốn của Lăng Tiếu rất tốt, trực tiếp vận khởi Tiềm Tức công, một đầu chui vào trong bụi cỏ, lại đào ra một cái hố, trực tiếp nhảy đi vào, sau đó lợi dụng bụi cỏ đem của động che đậy lại.

Hắn làm xong những động tác này chỉ là ở trong mấy cái nháy mắt, Huyết Phong Ưng còn chưa có đuổi tới.

Tàn Báo là học theo, cũng đi theo Lăng Tiếu ở không xa đào một cái hố nhảy vào.

Chỉ có Bại gia tử có chút không rõ đứng ngay tại chỗ, hắn nhìn về phía những Huyết Phong Ưng bay tới kia lẩm bẩm nói:

- Những tiểu ưng này không có gì đáng sợ a, lão đại sợ cái gì!

Khi một mảng lớn Huyết Phong Ưng bay tới trên bầu trời mấy người Lăng Tiếu, tất cả Huyết Phong Ưng đều muốn hướng vị trí của mấy người Lăng Tiếu chụp xuống.

Lăng Tiếu có Tiềm Tức công, căn bản không sợ bị Huyết Phong Ưng nhận thấy sự hiện hữu của hắn.

Nhưng mà Tàn Báo lại không có vận khí tốt như vậy.

Hắn cho là học theo Lăng Tiếu như vậy là có thể né qua truy kích của Huyết Phong Ưng, nhưng mà Huyết Phong Ưng lại có thể nhận ra khí tức của hắn.

Chỉ thấy tất cả Huyết Phong Ưng dữ tợn phát ra từng đạo tê minh cao giọng, một đầu Huyết Phong Ưng trong đó hướng vị trí của Tàn Báo đập xuống, nó đưa ra cái móng vuốt sắc bén kia liền trảo tới.

Tàn Báo coi như là phản ứng hơn người, không đợi Huyết Phong Ưng trảo xuống, lập tức chui từ dưới đất mà lên, một quyền hướng tới đầu của Huyết Phong Ưng oanh tới.

Huyết Phong Ưng cố nhiên cường hãn, nhưng mà lại không trụ được một kích toàn lực của Tàn Báo, bụng ưng lập tức bị một quyền của Tàn Báo đánh xuyên qua rồi.

NHững Huyết Phong Ưng khác thấy vậy lại là đỏ mắt, thoáng cái có mười mấy đầu đồng thời hướng Tàn Báo bổ nhào bay tới.

Tất cả Huyết Phong Ưng lộ ra mục quang hung ác, mở ra miệng máu hướng Tàn Báo mổ xuống.

Tàn Báo liền không chút suy nghĩ, trong tay nhiều ra một thanh Phệ Huyết ma đao, triển hiện một cỗ sát khí nghiêm nghị.

- Tới a, vừa lúc để cho bổn đế luyện tay một chút.

Tàn Báo trời sinh chính là một cái ma nhân thị huyết.

Hắn rống lớn một tiếng, cầm theo Phệ Huyết ma đao hướng những Huyết Phong Ưng nghênh đón.

Ma Đao bát thức, Ma Khí Tung Hoành!

Chỉ thấy lấy Tàn Báo làm trung tâm nở rộ ra từng đoàn hắc khí nồng đậm, hắc khí kia hóa thành từng đạo đao nhận hướng về phía những Huyết Phong Ưng kia trảm tới.

Phốc phốc!

Maasycon Huyết Phong Ưng kia còn chưa chạm được vào Tàn Báo đã bị chém rụng máu vuốt, xuyên phá bụng, từng bãi máu lưu lại.

Đổi lại là linh thú bình thường, đối mặt với đối thủ hung hãn như thế chỉ sợ lập tức quay đầu bỏ chạy rồi.

Nhưng mà Huyết Phong Ưng lại không như vậy, bất kể con mồi mạnh cỡ nào, chỉ cần bọn chúng còn chưa hoàn toàn chết đi, như vậy bọn chúng sẽ vẫn liều mạng đi xuống.

Bất quá những Huyết Phong Ưng này cũng không giống như mấy con vừa rồi lỗ mãng lao xuống, mà là rất có ý thức lựa chọn công kích từ xa.

Chỉ thấy bọn chúng ở phía trên Tàn Báo tạo thành một cái túi lớn mà vây, sau đó trong miệng phát ra từng đạo tê minh, tiếp theo từng đợt phong nhận đáng sợ giống như mưa hướng chỗ của Tàn Báo bắn nhanh mà xuống.

Mặc dù Tàn Báo rất cường đại, nhưng mà đối mặt với tảng lớn công kích như mưa đều đã có ý niệm sụp đổ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 882 - Vừa Vào Trung Vực. (1)

Hắn không chút suy nghĩ lựa chọn chạy trốn!

Bất quá hắn không rõ vì sao Huyết Phong Ưng chỉ là công kích hắn mà không công kích thiếu gia? Còn có Huyết Phong Ưng tựa hồ cũng không có công kích Nhị thiếu gia a?

Trong lòng hắn đều muốn khóc:

- Chẳng lẽ nhân phẩm của bổn đế có vấn đề?

Tàn Báo còn chưa có chạy ra xa, Bại gia tử trước một bước ngăn cản hắn.

- Nhị thiếu gia mau chạy đi, những thứ Huyết Phong Ưng này nhiều lắm, chúng ta không phải là đối thủ.

Tàn Báo đối với Bại gia tử gấp gáp nói.

- Sợ cái gì, bản nhị thiếu gia không phải là nói bảo kê cho ngươi sao? Những thứ Tiểu ưng tử này thì có gì phải sợ.

Bại gia tử rất là ra vẻ người lớn vỗ vỗ bả vai của Tàn Báo nói.

Lúc này những Huyết Phong Ưng kia đã đuổi tới ở trên đầu bọn họ.

Tàn Báo kêu khổ a, hắn biết thực lực của vị nhị thiếu ở trước mắt này không tệ, nhưng mà Huyết Phong Ưng nhiều lắm, bằng hai người bọn họ làm sao đánh lại được!

Nhưng mà sau một khắc hắn lại là ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Bại gia tử đem hắn kéo đến phía sau, sau đó hướng về phía Huyết Phong Ưng ở trên bầu trời há miệng ra.

Hống!

Bại gia tử mắt lộ ra hung mang dữ tợn, một cỗ khí thế cường đại phóng lên cao, một đầu Kỳ Lân hư ảnh ở trên đỉnh đầu hắn nở rộ phóng ra, phảng phất tiếng hống khiếu kia chính là từ trong hư ảnh Kỳ Lân phát ra.

Những Huyết Phong Ưng kia đối mặt với một tiếng nộ hống này đều là bị chấn đến ngưng động tác, trong huyết nhãn lộ ra ý sợ hãi.

Bọn họ phảng phất thấy được một tôn Thú Vương ở trước mặt bọn họ, khí thế kia ép đến bọn họ không dám vọng động.

Không chỉ có Huyết Phong Ưng cảm nhận được uy thế vô thượng kia, ngay cả linh thú ở phụ cận cũng cảm nhận được uy nghiêm thần thú của Kỳ Lân, không ít đê giai linh thú đều phủ phục xuống.

Trong Huyết Phong Ưng ở trên đỉnh đầu Bại gia tử cùng Tàn Báo có một đầu Huyết Phong Ưng hình thể cự đại chậm rãi bay xuống.

Nó hướng về phía Bại gia tử tê minh mấy tiếng, trong ánh mắt tràn đầy ý nghi ngờ nồng đậm.

Bại gia tử hướng về phía nó lần nữa phát ra một tiếng nộ hống.

Lúc này đầu Huyết Phong Ưng kia không còn trì hoãn gì nữa hướng về phía Bại gia tử phủ phục xuống, mà những Huyết Phong Ưng khác cũng rối rít từ trên bầu trời hạ xuống hướng về phía Bại gia tử phủ phục, trong miệng đều

là phát ra nhiều tiếng tê minh, tựa hồ đang nhắn nhủ cái gì đó.

Lăng Tiếu từ dưới đất chui ra, nhìn một mảnh Huyết Phong Ưng đông nghịt kia, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hìn về phía Bại gia tử ở không xa lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra rồi.

- Hảo tiểu tử, lại có một bộ này.

Lăng Tiếu mừng rỡ, sau đso liền hướng Bại gia tử bên kia lướt tới.

Bại gia tử thấy Lăng Tiếu đi đến, hướng về phía hắn nói:

- Lão đại thấy như thế nào? Ta lợi hại không?

Bại gia tử tựa như một hài tử nghịch ngợm tranh công hướng về phía Lăng Tiếu lấy lòng hỏi.

Lăng Tiếu nặng nề vỗ vỗ bả vai của Bại gia tử nói:

- Làm rất khá, đợi lát nữa lão đại sẽ có thưởng xứng đáng!

Kỳ lân thần thú, một trong chín đại thần thú viễn cổ, đã từng là linh thú hoàng thống lĩnh vạn thú.

Tuy bại gia tư đang ở trong thời kỳ trưởng thành nhưng trong người của nó mang theo huyết mạch kỳ lân thuần chánh nhất, uy áp của nó phát ra chính là uy áp thần thú chân chính.

Tuy Huyết Phong Ưng hiếu sát khát máu nhưng đối mặt với vương giả của vạn thú, chúng cũng sinh ra cảm giác phục tụng từ linh hồn.

Huống chi lần này bại gia tử đều cho uy áp của mình phát ra toàn bộ, chúng

có thể không thần phục sao?

Lăng Tiếu đánh giá đám Huyết Phong Ưng, ánh mắt nhìn chúng cũng trở nên thuận mắt hơn nhiều.

Mỗi một đầu Huyết Phong Ưng đều cực kỳ cường tráng, trong con ngươi màu đỏ của chúng hiện ra thần sắc khát máu, lông cánh của nó sáng bóng tỏa ra hàn quang sắc bén giống như tùy thời giơ cánh lên là cắt yết hầu của ngươi khác, ưng trảo to lớn hữu lực đang bấu vào đất, trên mặt đất xuất hiện vết cào thật dài.

- Tốt lắm, những con Huyết Phong Ưng này bản thiếu gia đều muốn.

Lăng Tiếu rất tùy ý phất tay một cái.

Hắn cảm thấy bại gia tử nói như thế nào cũng là kỳ lân vương giả, bằng thân phận của hắn cũng có thể khiến linh thú bát giai phục tùng thì đám Huyết Phong Ưng có là chuyện gì khó khăn, chỉ là chuyện nhấc tay là xong thôi.

Nghe xong lời này Tàn Báo thiếu chút nữa té ngã.

Hắn làm như đám Huyết Phong Ưng này là sủng vật nhà hắn nuôi ấy, nói muốn là muốn, nếu như có người nào khác nghe được chắc sẽ cười rụng răng.

Bại gia tử lộ ra vẻ làm khó, sau đó đi tới bên con Huyết Phong Ưng lớn nhất là thấp giọng hô lên.

Con Huyết Phong Ưng này cũng phát ra âm thanh xùy xùy, nhưng mà trong mắt của nó đày nét không cam lòng.

Sau đó bại gia tử bất mãn kêu to vài tiếng, nắm đấm cũng vung vẩy vài cái,

xem ra nó rất bất mãn với lời của Huyết Phong Ưng.

Lăng Tiếu đứng ở bên cạnh nhìn qua, lúc này hỏi:

- Tử tử, chẳng lẽ đám Tiểu Ưng này không chịu nghe lời?

Bại gia tử lúc này cười khổ nói:

- Lão đại, nó nói không muốn đi theo lão đại ngươi!

Thần sắc Lăng Tiếu cứng đờ, lúc này khó chịu nói:

- Ai nha, không thể ngờ đám tiểu ưng này ngạo khí như vậy, tính toán, ta cũng không muốn toàn bộ chúng đi theo tùy tùng, bảo chúng là ta chỉ muốn mười con đi theo ta mà thôi.

Lăng Tiếu quả nhiên rất khó chịu, thật giống như trên người thiếu đi vài khối thịt vậy, hắn dường như còn chưa biết rõ ràng đám Huyết Phong Ưng này không phải là linh thú của hắn nha.

Bại gia tử tiếp tục dùng thú ngữ trao đổi với Huyết Phong Ưng, có nhiều lúc bại gia tử muốn ra tay.

Cuối cùng Huyết Phong Ưng thỏa hiệp nhượng ra mười con Huyết Phong Ưng đi qua làm tùy tùng nhân loại.

Nhưng mà Lăng Tiếu nói rất quả quyết.

- Xem nó đáp ứng rất miễn cưỡng nha, lão đại ta cũng chỉ muốn có mười con, muốn chín đầu cũng có thể, miễn cho người ta nói ta quá tham lam.

Kỳ thật có mười đầu Huyết Phong Ưng này Lăng Tiếu cũng không phải dễ

an bài, cho nên chín con là đủ rồi.

Lăng Tiếu có ý định một con cho độc ưng, tám con khác cho bát tướng, vừa vặn gơm thành một Huyết Phong Ưng chiến đội, về phần linh thú hộ thân cho người khác thì từ từ mà tìm.

Bại gia tử nghe lời này thì cảm thấy lão đại thông tình đạt lý, ngược lại cảm thấy Huyết Phong Ưng này hành động quả thực không nhìn được.

Nhưng nếu như nó biết rõ lão đại của nó đã kiếm đủ rồi thì không biết cảm tưởng của nó là gì.

Cuối cùng Huyết Phong Ưng lưu lại chín đầu, mấy trăm con khác cùng bay theo nó rời đi.

Lăng Tiếu nhìn qua chín con ưng to lớn mạnh mẽ, trong nội tâm sảng khoái, lúc này bảo độc ưng và bát tướng lại gần, bảo bọn họ nhỏ máu nhận chủ chín con Huyết Phong Ưng này.

Độc ưng, bát ưng nhìn chín con của Huyết Phong Ưng thì cao hứng mừng như điên lên.

Đồng thời trong lòng bọn họ kính ngưỡng Lăng Tiếu quả thực càng dạt dào và kính nể!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 883 - Vừa Vào Trung Vực. (2)

Linh thú đáng sợ nhất huyết ma vực lại không dám tổn thương Lăng Tiếu, ngược lại còn lưu chín con Huyết Phong Ưng lại.

Việc này nếu cho thế lực khác biết rõ thì chỉ sợ sẽ phục sát đất.

Tâm tình của Lăng Tiếu thật tốt, lần nữa mang theo mọi người rời đi.

Nhưng mà lúc này bọn họ không có trực tiếp đi đường mà là trực tiếp bay lên không qua sông.

Chín con Huyết Phong Ưng uy phong lẫm lẫm mở đường trên không trung thì hoàn toàn không cần lo lắng đám Huyết Phong Ưng khác tập kích.

Một màn này bị không ít dong binh và thương khách nhìn thấy, thiếu chút nữa chấn kinh rớt cằm.

Bọn họ cũng âm thầm phỏng đoán là thế lực cường đại nào đã hàng phục Huyết Phong Ưng.

Vốn vượt qua huyết ma vực cần thời gian hai tháng, nhưng mà có Huyết Phong Ưng trực tiếp phi hành dẫn đường thì thời gian giảm bớt thật nhiều.

Vốn đám người Lăng Tiếu đã đi được một phần ba lộ trình, hiện tại do Huyết Phong Ưng chở phi hành cho nên nhanh chóng bay tới biên giới huyết ma vực, trung vực đã gần trong gang tấc.

Trung vực chính là võ học thánh địa cũng là khu vực phồn hoa nhất.

Thời điểm đám người Lăng Tiếu vượt qua huyết ma vực thì cẩm thấy thiên địa linh khí từ từ nồng đậm hơn.

Lăng Tiếu kinh ngạc nói:

- Linh khí sung túc như vậy, xảy ra chuyện gì?

Độc Hạt Tử ở một bên giải thích:

- Chúng ta đã sắp tới trung vực, đương nhiên thiên địa linh khí ở đây nồng đậm hơn nơi khác rồi.

Lăng Tiếu giật mình thở dài nói:

- Thì ra là thế, khó trách trung vực nổi tiếng ở đại lục, chỉ bằng linh khí ở đây đã đủ so sánh với tông môn bình thường, ở chỗ này dù là ở nơi nào thì người bình thường đều tu luyện nhanh hơn nơi khác, thành lập tông môn ở đây, xây dựng Tụ Linh Trận thì linh khí tụ tập lại chỉ sợ khủng khiếp hơn nơi khác nhiều, những đệ tử tông môn tu luyện đương nhiên cũng càng nhanh hơn.

Mọi người tiếp tục bay thêm nửa canh giờ và rốt cục nhìn thấy một đại thành to lớn.

Tường thành do đá cẩm thạch ngàn năm xây thành làm cho người ta cảm thấy nặng nề và vững chắc, trên vách tường cho người ta cảm giác áp bách nặng nề giống như tiên thú viễn cổ đang ở đây.

Nhưng mà tòa thành này chỉ là tòa thành bình thường mà thôi, đại thành chân chính còn lớn hơn tòa thành này mấy chục lần.

Lời này không phải Độc Hạt Tử nói, mà là Tàn Báo nói.

Trong mọi người có thể chính thức hiểu được trung vực cũng chỉ có Tàn Báo.

Tuy nói sự việc đã trải qua cả ngàn năm rồi nhưng có nhiều thứ không phải thời gian có thể ăn mòn.

Mọi người thu linh thú lại, đồng thời hàng rơi xuống mặt đất.

Lúc này nữ nhân của Lăng Tiếu đều mang khăn che mặt.

Chúng nữ vốn là mỹ nữ, huống hồ còn phục dụng trân châu ngàn năm khí chất đã không phải là ngày xưa so sánh được.

Các nàng mặc kệ đến chỗ nào cũng sẽ biến thành mục tiêu cho người ta nhìn.

Cho nên Lăng Tiếu căn cứ nguyên tắc ít xuất hiện cho mỗi người mang khăn che mặt để tránh phiền toái.

Đám người Lăng Tiếu mới đến, đương nhiên không có khả năng làm náo động.

Mọi người đi tới cửa thành thì nhìn thấy mấy chữ to cứng cáp khắc ở trên "Toái Cương thành"!.

Đây chính là trạm kiểm soát đầu tiên của trung vực

Vừa đi tới gần thì bọn người Lăng Tiếu đã cảm ứng được khí tức cường đại.

Lăng Tiếu nói một câu:

-Trung vực quả nhiên không phải bình thường.

Nội tâm của hắn trở nên hưng phấn lên, đây chính là nơi hắn hướng tới, cường giả càng nhiều thì hắn càng hưng phấn.

Có lẽ chính nơi này sẽ giúp hắn càng trở nên cường đại hơn.

Trông coi cửa thành là mấy tên Linh Sư giai, còn có vài tên Vương giai.

Độc Hạt Tử dường như rất quen thuộc nơi này, xuất ra đầy đủ huyền tinh giao cho thủ vệ và đi vào thành.

Nội thành người tới người đi rất náo nhiệt, càng có rất nhiều võ giả trực tiếp cưỡi linh thú đi tới, hành động của người ở đây không có bị bó buộc.

Đối với chuyện này càng náo nhiệt hơn, Lăng Tiếu cũng chẳng phải mới gặp lần đầu.

Hắn từng ở Nam Thiên Thành nhìn thấy tràng cảnh như vậy.

Nam Thiên Thành Đổng gia lão tổ tới từ trung vực cho nên thành trì của Đổng gia cũng chiếu theo hình thức của trung vực quản lý.

Nhìn thì lộn xộn thế nhưng mà những võ giả cưỡi linh thú đều khắc chế linh thú không cho chúng đả thương người.

Bằng không bọn họ sẽ bị xử lý, còn là cao thủ xử lý.

Nhưng mà bọn họ muốn giải quyết tranh chấp cũng có thể.

Bởi vì trong thành có võ đài tư đấu cho mọi người tự giải quyết mâu thuẫn, sinh tử do thiên mệnh, đây cũng là một trong những nét đặc sắc của thành trì.

Lăng Tiếu, Tàn Báo cùng Độc Hạt Tử đều là người trải qua chuyện đời, thế

nhưng mà những người khác lần đầu tiên nhìn thấy hoàn cảnh xa lạ như vậy, nhìn thấy những cửa hàng xa hoa thì không ngừng nhìn qua.

Chúng nữ chú ý chính là những cửa hàng quần áo và trang sức, nhìn xem bên trong có vải vóc quý giá gì hay không, các nàng đều là hưng phấn lên.

Hoa Hiểu Quế lúc này đang chú ý tới những cửa hàng và những người bán hàng rong rao bán linh thảo, con mắt đã sáng lên.

Hắn phát hiện những linh thảo tam tứ giai ở đây chỉ là hàng bình thường, chỉ cần ngươi có huyền tinh thì đều mua được, thậm chí còn phát hiện một ít linh thảo ngũ giai.

Trân tàng của hắn không nhiều, huyền tinh cũng có hạn nên căn bản không cách nào mua được linh thảo đẳng cấp cao.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Mau chóng tăng lên tới Tứ phẩm đi, khi đó linh thảo chẳng còn là vấn đề.

Hoa Hiểu Quế biết rõ bổn sự của Lăng Tiếu cho nên không ngừng gật đầu.

- Lão đại ngươi yên tâm đi, ta sẽ mau chóng tăng lên.

Hiện tại Hoa Hiểu Quế đã là Vương giai trung giai, muốn luyện chế ra Tứ phẩm đan dược chỉ cần lĩnh ngộ và kinh nghiệm mà thôi.

Lăng Tiếu cũng có lòng tin vào thiên phú của Hoa Hiểu Quế, bởi vì Hoa Hiểu Quế ở phương diện luyện dược chấp nhất hơn hắn nhiều lắm.

Một chuyến này đi dạo qua không ít nơi, trên mặt mọi người rất hưng phấn.

Rốt cuộc bọn họ cũng biết cái gì là thành trì phồn hoa.

Bọn họ hiện tại chẳng khác gì nông dân đi ra thành thị lớn, những thứ bình thường cũng trở nên mới lạ.

Lúc này trên đường đi Đường Cương Lĩnh rất ít nói chuyện giữ chặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hỏi ngược.

- Đường huynh như thế nào?

Đường Cương Lĩnh là Luyện Khí Sư trẻ tuổi xuất sắc của Đường gia bị Lăng Tiếu kéo tới.

Hắn thành lập thế lực tương lai đương nhiên không thể thiếu Luyện Khí Sư trọng yếu được rồi.

Đường Cương Lĩnh lúc này vui mừng xen lẫn sợ hãi chỉ qua một hướng.

- Ta nhìn thấy Thiên Niên Ngân Văn Thạch.

Thiên Niên Ngân Văn Thạch, đây là tài liệu luyện khí trân quý.

Cho dù là huyền khí gì gia tăng thêm Thiên Niên Ngân Văn Thạch vào thì độ bền của nó tăng lên không ít, có thể đề cao phẩm giai huyền khí.

Loại tài liệu này đối với bất luận Luyện Khí Sư nào cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Đường Cương Lĩnh xuất từ luyện khí thế gia, khát vọng với các loại tài liệu chẳng thua kém gì Hoa Hiểu Quế khát vọng với linh thảo.

Người bán tài liệu là một trung niên Vương giai, bộ dáng của hắn có chút lôi thôi, dưới chân hắn là mấy khối Ngân Vân Thạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 884 - Lão Đại Muốn Làm Giặc Cỏ.

Nếu không phải gặp gỡ Luyện Khí Sư thì người bình thường chỉ cho rằng đó là mấy khối đá bình thường, bởi vì nhìn qua chẳng thấy gì đặc biệt cả.

- Đại thúc, Ngân Vân Thạch bán thế nào?

Đường Cương Lĩnh đi tới trước mặt trung niên hỏi thăm.

Trung niên nhân hơi nhìn Đường Cương Lĩnh và thản nhiên nói

- Một vạn trung phẩm huyền tinh"

- Cái... Cái gì, mắc như vậy?

Đường Cương Lĩnh kinh ngạc nói.

Đường Cương Lĩnh biết rõ giá trị của Ngân Vân Thạch, những Ngân Vân Thạch này có lẽ chừng b trăm cân, có giá chừng sáu mươi vạn hạ phẩm huyền tinh, cũng chính là sáu ngàn trung phẩm huyền tinh, nhưng mà đối phương vừa mở miệng chính là vạn trung phẩm huyền tinh, giá tiền này đúng là vượt qua dự kiến của hắn.

Phải biết rằng Ngân Vân Thạch tuy trân quý nhưng cũng chỉ có Luyện Khí Sư mới dùng tới, người bình thường chỉ xem chúng là mấy tảng đá vô dụng mà thôi.

- Không mua thì thôi, đừng có cản trở ta mua bán.

Trung niên kia không thoải mái nói ra.

Hoa Hiểu Quế mở miệng nói:

- Đường ca đi thôi, hắn đang lừa ngươi đấy.

Thời điểm Hoa Hiểu Quế lôi kéo Đường Cương Lĩnh rời đi, một gã tráng hán vội vàng đi tới.

- Một vạn trung phẩm huyền tinh, Ngân Vân Thạch này ta muốn.

Tráng hán kia là người hào sản, trực tiếp ném ra một đống trung phẩm huyền tinh, sau đó thu mấy khối Ngân Vân Thạch lại, hắn còn nói:

- Về sau còn có loại tài liệu bằng đá này cứ đưa cho Lý Hán ta.

Trung niên nhân kia vui mừng nói:

- Thì ra là Lý đại sư, tài liệu sau này ta sẽ mang tới cho ngươi.

Trung niên nhân kia đáp nhẹ một tiếng, sau đó trực tiếp rời đi.

Trung niên nhân kia vui thích thu hồi huyền tinh chuẩn bị rời đi..

- Đại... Đại thúc chờ chút.

Đường Cương Lĩnh không cam lòng gọi trung niên kia lại.

Trung niên kia không nhịn được hỏi:

- Còn có chuyện gì?

- Người vừa rồi là Luyện Khí Sư?

Đường Cương Lĩnh hỏi.

Trung niên cao thấp dò xét hắn, nói:

- Xem ra ngươi chính là người bên ngoài, vừa rồi chính là Lý Hán Lý đại sư, chính là tứ giai Luyện Khí Sư, hắn thường xuyên tới chỗ tán tu chúng ta tìm tài liệu.

- Nếu hắn là Luyện Khí Sư thì hắn cũng nên biết Ngân Vân Thạch không có giá cao như vậy a.

Đường Cương Lĩnh khó hiểu nói.

Trung niên nhân có chút tức giận nói:

- Ngươi chính là trẻ tuổi không hiểu chuyện, những người như chúng ta buôn bán rẻ hơn ở cửa hàng ba thành, Ngân Vân Thạch như của ta trong cửa hàng bán tới một vạn ba ngàn trung phẩm huyền tinh đấy.

Dứt lời trung niên nhân kia gạt đám người rời đi.

Đường Cương Lĩnh còn sững sờ và suy nghĩ.

Lúc này Lăng Tiếu vỗ vai hắn nói:

- Đi thôi, đi vào trung vực thì vật phẩm cũng có giá cao hơn nhiều, về sau chậm rãi quen đi.

Độc Hạt Tử du lịch đại lục và Tàn Báo cũng không nói quá nhiều về chuyện mua bán, bởi vì bọn họ cũng chẳng hiểu nhiều.

Cho dù là ở chỗ nào của trung vực thì tiêu phí cũng cao hơn ở tây bắc.

Đường Cương Lĩnh cười khổ lắc đầu nói:

- Xem ra ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Trước kia Đường Cương Lĩnh là gia chủ nối nghiệp tương lai của Đường gia, lại là Luyện Khí Sư trẻ tuổi nhất của Đường gia tới bây giờ, hắn đã từng du lịch qua nhiều nơi nên tầm mắt không thấp.

Nhưng mà tới trung vực thì giao dịch nhỏ hắn lại không biết, lúc này hắn hiểu ra tầm mắt của mình nhỏ như thế nào.

Hoa Hiểu Quế cũng ôm nhiệt tình vỗ vai Đường Cương Lĩnh nói:

- Ta cùng Đường ca cũng giống nhau mà, nhưng mà chỉ cần chúng ta đi theo lão đại, tin tưởng dùng năng lực của chúng ta có thể đánh ra một giang sơn đấy.

Đường Cương Lĩnh nhìn qua Hoa Hiểu Quế, lại mang ánh mắt nhìn qua người Lăng Tiếu, sau đó gật đầu nói:

- Đúng vậy, Đường Cương Lĩnh từ nhỏ là thiên tài luyện khí, cho dù đi vào trung vực thì ta cũng không thể kém hơn người khác được.

Đường Cương Lĩnh lần đầu bày ra tự tin của hắn.

Chuyện này là nhất định, bởi vì hắn chính là thiên tài.

Lăng Tiếu mang theo cả đoàn người đi dạo một phần ba thành trì.

Đi suốt nửa ngày này bọn họ được mở rộng tầm mắt, bọn họ cũng chính thức

biết được thành trì phồn hoa là như thế nào.

Trong vòng nửa ngày này Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh hai người mua không ít sản vật.

Nhưng mà bọn họ mang huyền tinh theo cũng sắp cạn.

Lúc này sắc mặt bọn họ khó nhìn.

Không có huyền tinh vậy đại biểu ngày tốt lành sau đó sẽ khó qua.

Trong tòa thành này giao dịch gì cũng dùng tới huyền tinh, chỉ có một ít vật dụng sinh hoạt hằng ngày mới dùng kim tệ.

Lăng Tiếu nhìn qua hai người hoang mang, lúc này ném hai không gian giới cho bọn họ.

- Đây là khen thưởng cho hai ngươi, về sau muốn tìm huyền tinh thì phải tự giải quyết.

Lăng Tiếu nói.

- Lão đại ngươi đúng là quá tốt với chúng ta!

Hoa Hiểu Quế cũng không khách khí thu hồi không gian giới.

Đến Đường Cương Lĩnh thì hắn xấu hổ.

- Lăng huynh, ta làm sao không biết xấu hổ như vậy chứ?

- Cầm đi, dù sao cũng không phải của ta!

Lăng Tiếu không sao cả.

Những không gian giới này đều lấy từ trên người người chết, hắn cũng không quan tâm bên trong có bảo bối gì, dù sao không gian giới như thế hắn có không ít.

- Phu quân đi, đi cả ngày rồi chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.

Thải Hà Nguyệt nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu.

- Ân, nghỉ ngơi trước!

Đi lâu như vậy bọn họ đúng là cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Mọi người tìm tới một khách sạn, bao một gian phòng tạm thời nghỉ ngơi.

Rửa mặt xong và Lăng Tiếu lại dẫn mọi người đi tới một quán ăn ăn cơm.

Bọn người Lăng Tiếu chọn nơi an tĩnh hẻo lánh, gọi mấy bàn và cùng ngồi ăn.

Trên bàn rượu mọi người không ngừng nghị luận cảnh nhìn thấy hôm nay.

Rượu qua ba tuần, Lăng Tiếu kêu Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh tới một gian phòng nghị sự.

Lăng Tiếu cảm thán nói:

- Rốt cục đến trung vực!

Hoa Hiểu Quế thở dài nói:

- Đúng vậy a, thành trì trung vực đúng là ghê gớm, thực phồn hoa, tới nơi này rồi thì ta chẳng muốn về tông môn, chỗ đó quá không ý nghĩa.

Hoa Hiểu Quế nói lời này là sự thật, tuy Tử Thiên Tông là bát phẩm tông môn, mà Tử Thiên Thành cũng xem như không tệ, thế nhưng mà quá kém xa so với nơi này.

Tử Thiên Tông có thể tùy ý tìm dược linh thảo tam tứ giai sao? Có thể ngẫu nhiên nhìn thấy linh thảo ngũ giai sao?

Không có khả năng, trừ phi là trưởng lão tông môn mới tự mình tìm được, bằng không muốn tìm linh thảo ngoài tứ giai đúng là quá khó khăn.

Nhưng mà trong nội thành lại tùy ý thấy được, chỉ cần có đầy đủ huyền tinh thì giao dịch xong.

Hoa Hiểu Quế tự nhiên ưa thích hoàn cảnh nơi này.

Đường Cương Lĩnh cũng nói:

- Đúng vậy, trung vực còn phồn hoa hơn tưởng tượng của ta, tài liệu luyện khí cũng quá nhiều.

Bởi vì cái gọi là nhân giả gặp nhân, trí giả gặp nhân.

Hoa Hiểu Quế là Luyện dược sư thì nhìn thấy vô số linh thảo, mà Đường Cương Lĩnh là Luyện Khí Sư, nhìn thấy là tài liệu luyện khí.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Ta chỉ biết người ở đây cường đại.

Lăng Tiếu muốn đi tới đỉnh phong võ học, đương nhiên nhìn cũng khác đi.

- Đúng vậy, một đường đi tới ta thấy nhiều Vương giai, hình như Vương giai ở chỗ này quá không đáng giá.

Hoa Hiểu Quế có chút ủ rũ đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 885 - Chạy Tới Diệp Gia Thành. (1)

- Cũng không hẳn, Vương giai tuy nhiều nhưng mà trẻ tuổi như chúng ta lại ít.

Đường Cương Lĩnh bổ sung thêm.

Lăng Tiếu nói:

- Ân, Đường huynh nói không sai, Vương giai tuy nhiều nhưng trẻ như chúng ta lại không có bao nhiêu, nhưng mà các ngươi đừng quên đây chỉ là thành trì của trung vực, nói không chừng là thành trì rớt lại phía sau, ở đây chúng ta xem đủ rồi, có thể trong tưởng tượng thành trì khác phồn hoa như thế nào.

Lăng Tiếu lại dẫn tới chủ đề khác.

- Lão đại, ngươi nói không sai, chúng ta tới trung vực lần này là đi du lịch sao?

Hoa Hiểu Quế hỏi.

Đường Cương Lĩnh cũng nghi hoặc nhìn Lăng Tiếu.

Lúc trước hắn bị Lăng Tiếu đầu độc mới buông tha hào quang của gia tộc đi tới trung vực, hiện tại hắn cũng rất muốn biết Lăng Tiếu muốn làm gì.

Lăng Tiếu nhìn qua hai người và vươn người đứng lên.

- Ta muốn tổ kiến thế lực của mình.

Lăng Tiếu lần đầu tiên công bố mục đích của mình cho người khác nghe.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh thể xác và tinh thần run lên, lúc này bọn họ cảm thấy thân ảnh của Lăng Tiếu hiên tại quá cao lớn rồi.

Lăng Tiếu không chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại, nói thêm:

- Ta không chỉ muốn tổ kiến thế lực của mình, còn muốn trở nên nổi tiếng cường đại ở trung vực tới mức không ai dám đánh chủ ý lên chúng ta, làm cho bất luận kẻ nào nhìn thấy chúng ta cũng phải tôn kính.

Thời điểm Lăng Tiếu nói ra lời này thì hào quang óng ánh hiện ra.

Giờ phút này hắn giống như hoàng đế vậy, khiến Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh sinh ra cảm giác phần phục.

- Lão đại ngươi muốn tổ kiến dong binh đoàn hay tông môn?

Hoa Hiểu Quế phục hồi tinh thần lại hỏi.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Cũng không phải.

- Không phải cái gì?

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh cùng kêu lên.

- Ta chỉ muốn thành lập thế lực tự do.

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc đáp.

- Thế lực tự do?

Hai người khó hiểu.

- Chính là không cần người khác tới can thiệp, không cần thế lực khác tới vung tay múa chân, chúng ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần nhìn người sắc mặt người khác làm việc.

Lăng Tiếu nói.

- Úc, ta hiểu rồi.

Hoa Hiểu Quế lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói.

Đường Cương Lĩnh nghi hoặc hỏi:

- Ngươi hiểu cái gì?

- Lão đại muốn làm giặc cỏ!

Hoa Hiểu Quế rất khẳng định đáp.

Hắn vừa mới nói xong Lăng Tiếu cùng Đường Cương Lĩnh lập tức ngã xuống.

Hoa Hiểu Quế nhìn qua hai người gãi đầu nói:

- Ta có nói sai sao? Những giặc cỏ kia chẳng phải rất tự do sao?

Lăng Tiếu nhảy lên vỗ đầu Hoa Hiểu Quế quát.

- Ngươi nhìn lão đạo ta đây ngọc thụ phong lâm như thế này, anh tuấn vô địch mà làm giặc cỏ sao?

Hoa Hiểu Quế xấu hổ nói.

- Vì sao không được?

Ai ngờ sau một khắc Lăng Tiếu lại nói:

- Tiểu Quy đề nghị cũng không phải sai, làm giặc cỏ còn có phong cách hơn dong binh đoàn và tông môn đấy.

Lúc này tới phiên Hoa Hiểu Quế té xỉu!

Dã tâm của Lăng Tiếu không thể nghi ngờ rất lớn, lớn tới mức Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh chỉ có thể nhìn lên.

Nhưng mà bọn họ cũng phát giác Lăng Tiếu không phải loại người khoác lác.

Bởi vì hực lực của Lăng Tiếu có tư cách này.

Bọn họ đã biết rõ người bên cạnh Lăng Tiếu cường đại tới mức khó tưởng tượng nổi, nhất là tráng hán to như cột điện trong không gian giứoi, đây chính là tồn tại lục giai đẳng cấp cao Giao Long cũng phải hoảng sợ.

Kỳ thật ngay cả Lăng Tiếu cũng không biết nên thành lập thế lực nào mới hợp với tính cách của mình đấy.

Hắn là người không thích bị ước thúc, đồng thời cũng là người không giỏi

quản lý.

Hắn chỉ thích làm việc theo ý mình, chỉ cần người khác không gây với hắn là hắn thỏa mãn rồi.

Yêu cầu này nhìn như rất đơn giản nhưng mà rất khó khăn.

Nếu chỉ đánh đấm thì Lăng Tiếu mang theo những nữ nhân khuynh thành của hắn đi dạo trong thành trì bị người ta trêu chọc hoặc cưỡng ép thì sao; lại ví dụ như Lăng Tiếu tìm được kỳ trân dị bảo bị người ta biết, khẳng định sẽ có người tới cướp đoạt; lại ví dụ như Luyện dược sư cao cấp biết hắn mang dị châu, khẳng định có rất nhiều Luyện Dược Sư tìm hắn gây phiền toái.

Mọi việc không nhất định có thể ứng phó được.

Cho nên Lăng Tiếu vì ngăn cản chuyện này diễn ra nên hắn nhất định phải thành lập thế lực của mình.

Không đơn giản vi chính hắn, còn vì thân nhân và bằng hữu bên cạnh.

Hắn hy vọng có một ngày thế lực của mình tùy tiện báo cái tên thì bất luận kẻ nào cũng phải nhượng bộ lui binh.

Cho nên nói Lăng Tiếu dã tâm còn rất lớn.

Bởi vì muốn đạt tới tình trạng này thì phải có thực lực cường hãn ở trung vực.

Trong trung vực này có mười tám thế lực lớn không có kẻ nào dám chọc vào, thế lực khác càng không dám.

Sở dĩ Lăng Tiếu thổ lộ tiếng lòng với Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương

Lĩnh cũng hy vọng mượn lực của hai người này, chỉ như vậy mới

Hoa Hiểu Quế nghe lời của hắn không sai, mà Đường Cương Lĩnh còn cần tiến thêm một bước trao đổi với câu thông mới có thể làm tốt chuẩn bị.

Đương nhiên Lăng Tiếu coi trọng hai người như thế tự nhiên là bởi vì chức nghiệp của bọn họ.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh theo thứ tự là Luyện dược sư cùng Luyện Khí Sư, hai chức nghiệp này được người trên đại lục tôn sùng, một khi có chuyện thì lực hiệu triệu rất khủng bố.

Người như vậy tương lai chắc chắn có nhiều cường giả đi theo làm tùy tùng, thế lực có bọn họ muốn không cường đại cũng khó khăn.

Đây chính là điểm Lăng Tiếu từ Đường gia mang Đường Cương Lĩnh lừa tới trung vực.

Về phần Lăng Tiếu bản thân cũng là Luyện dược sư, nhưng trước khi Hoa Hiểu Quế phát triển thì hắn phải gánh công tác này. Nhưng mà hắn lại không có đặt nhiều tâm tư luyện đan, cho nên chỉ có thể dưỡng Hoa Hiểu Quế thay thế vị trí của hắn, hắn không muốn quản những chuyện này.

Nghe Lăng Tiếu nói thì Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều cảm thấy khó tin, nhiệt huyết trong người sôi trào.

Bọn họ đều là người trẻ tuổi, hơn nữa xuất sắc như vậy đều có lý tưởng cùng khát vọng, mà Lăng Tiếu không thể nghi ngờ muốn mượn sức của bọn họ.

Về phần mục tiêu này nhìn thì xa không chạm tới nhưng dường như chỉ cần có Lăng Tiếu thì đều cảm thấy thực hiện được.

Cho nên bọn họ cũng ngầm hạ quyết định phải cố gắng đi theo Lăng Tiếu, thành tựu mộng tưởng vĩ đại của mình.

...

Liên tiếp mấy ngày Lăng Tiếu cũng vượt qua trong Toái Cương Thành.

Bọn họ vừa mới tới trung vực phải tìm hiểu tin tức, bằng không thì mù quáng làm việc chẳng có ý nghĩa.

Mặt khác Lăng Tiếu cũng tìm người nghe ngóng tin tức Minh Thủy Môn, đáng tiếc không ai nghe qua tông môn này.

Trong lòng Lăng Tiếu buồn bực không thôi, chẳng lẽ bị gạt?

Đương nhiên lão bà kia khoa trương Minh Thủy Môn là tông môn ngũ giai, trong trung vực có danh khí lớn, sau khi nghe ngóng đã biết phải đi thế nào.

Hôm nay xuất hiện tình huống này, Lăng Tiếu cho hắn cảm giác an nguy của Vân Mộng Kỳ không quá yên tâm, hắn phải nhanh chóng tìm kiếm tung tích của Minh Thủy Môn.

- Xem ra chỉ có thể đi Diệp Gia Thành!

Lăng Tiếu cau mày, khẽ thở dài một cái nói.

Phượng Tiêm Vận từ sau ôm lấy Lăng Tiếu eo hổ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 886 - Chạy Tới Diệp Gia Thành. (2)

- Lại nhớ Mộng Kỳ tỷ tỷ?

Đối với chuyện của Vân Mộng Kỳ thì Lăng Tiếu cũng chưa từng giấu diếm Phượng Tiêm Vận.

Phượng Tiêm Vận cũng biết các nàng phải mau chóng tìm kiếm Van Mộng Kỳ.

Cho dù trong nội tâm nàng có bao nhiêu ghen ghét nhưng mà nhìn thấy Lăng Tiếu là nam nhân phụ trách.

Lăng Tiếu vỗ vỗ mu bàn tay kiều nộn của Phượng Tiêm Vận nói.

- Phải nhanh chóng tìm được nàng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, lại tìm nơi nào đó khoái hoạt vượt qua cả đời.

Phượng Tiêm Vận nhìn Lăng Tiếu nói.

- Đã biết rõ ngươi có lòng tham rất lớn, hiện tại tỷ muội nhiều như vậy, về sau không được tìm thêm nữ nhân nữa, bằng không cho ngươi đẹp mắt.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Đương nhiên sẽ không..., phu quân sẽ cố sức chiếu cố các ngươi.

- Chán ghét!

Phượng Tiêm Vận đấm nhẹ vào ngực Lăng Tiếu.

Lúc này bọn người Lăng Tiếu bắt đầu chạy tới Diệp Gia Thành.

Từ Toái Cương Thành bay đi Diệp Gia Thành cần thời gian nửa tháng, trong đó cách nhau mấy tòa thành và sơn mạch.

Vốn bọn người Lăng Tiếu có thể từ truyền thâu trận tới Diệp Gia Thành.

Nhưng mà mọi người đều muốn biết phong quang của trung vực cho nên lựa chọn phi hành.

Trong trung vực tùy thời có thể nhìn thấy võ giả cưỡi linh thú.

Nhưng mà võ giả nhìn thấy đám người Lăng Tiếu bay tới thì thiếu chút nữa té xuống đất, tọa kỵ của bọn họ dù không có lệnh cũng tránh xa.

Chín đầu Huyết Phong Ưng chính là tồn tại cường hãn, hơn nữa chúng cũng rất khát máu, một khi bị nhìn chằm chằm vào thì chắc chắn không có quả ngon ăn.

Bọn họ nói thầm:

- Người nào đáng sợ như vậy, không ngờ chiếm thu phục Huyết Phong Ưng!

Ngày thứ mười một bọn người Lăng Tiếu đã tới Diệp Gia Thành.

Lộ trình vốn nửa tháng nhưng mà tốc độ của Huyết Phong Ưng quá nhanh cho nên thời gian giảm đi vài ngày.

Diệp Gia Thành so với Toái Cương Thành còn lớn hơn không ít, trình độ phồn hoa không phải Toái Cương Thành có thể so sánh được, bởi vì Diệp gia

chính là tồn tại nổi danh nhất ở đây.

Nếu như nói thế lực của Diệp gia có bao nhiêu, như vậy chính là tông môn thất phẩm.

Diệp gia lão tổ năm trăm năm trước chính là Thiên Tôn giai, hơn nữa người Diệp gia còn có thêm một Thiên Tôn, trong Diệp gia còn có một đầu linh thú lục giai cao cấp tọa trấn, cũng là nguyên nhân vì sao Diệp gia vẫn trường thịnh không suy.

Thực lực Diệp gia dù không tệ nhưng mà nội tình chỉ là thế lực tam lưu, còn kém rất nhiều thế lực.

Ở gần Diệp gia có gia tộc nổi danh nhát là Trương gia thành Trương gia.

Hai thành là hàng xóm, hơn nữa hai tổ tông đều là hảo hữu, cho nên quan hệ hai nhà rất tốt.

Thế nhưng mà quan hệ này không thể duy trì vĩnh viễn.

Hôm nay Diệp Trương hai nhà biến thành đối thủ một mất một còn.

Nguyên nhân rất đơn giản chính là hai mươi năm trước người Diệp gia trong một sơn mạch phát hiện tinh quáng.

Tinh quáng, mặc kệ ở nơi nào thì nó cũng khiến người ta thèm muốn chiếm được.

Nhưng mà Diệp gia phát hiện tinh quáng không bao lâu bị người Trương gia biết được tin tức.

Người Trương gia đương nhiên đỏ mắt tính quang mà Diệp gia tìm được rồi.

Nếu như Diệp gia thu thập xong toàn bộ tinh quáng này thì tài nguyên sẽ vượt qua Trương gia, hai nhà sẽ xuất hiện tình huống một mạnh một yếu.

Người Trương gia đương nhiên không hy vọng xuất hiện loại tình huống này.

Cuối cùng nhất bọn họ đưa ra yêu cầu với Diệp gia.

Yêu cầu này chính là hy vọng Trương gia có thể cùng Diệp gia khai thác tinh quáng này, cùng chia đều.

Không thể không nói Trương gia yêu cầu rất quá mức, nhưng mà bọn họ nói rất hùng hồn là hai nhà thân như huynh đệ, có thứ tốt tự nhiên phải chia sẻ.

Diệp gia với yêu cầu vô lý của Trương gia đương nhiên cự tuyệt.

Chê cười, thịt đưa tới miệng còn phải chia một nửa cho người khác?

Điều này hiển nhiên là không thể nào!

Vì vậy Trương gia không cam lòng cho nên phân tách từ đó.

Chén canh không thể tới nhà mình thì Diệp gia cũng đừng nghĩ có được.

Cho nên người Trương gia nhanh chóng mang tin tức Diệp gia tìm được tinh quáng báo ra ngoài.

Thứ tốt như tinh quáng thì ai mà chẳng thèm.

Tin tức này rất nhanh lọt vào tai mấy thế lực gần đó.

Tinh quáng của Diệp gia vừa lấy không nhiều lắm, liền bị những thế lực này hợp lực phân chia.

Diệp gia đương nhiên là hận rồi.

Đầu năm nay muốn tìm được một đầu tinh quáng không dễ dàng, rõ ràng biến thành không có.

Đối diện mấy thế lực không kém gì Diệp gia, bọn họ không thể chống lại toàn bộ.

Diệp gia mang cừu hận này tính lên đầu của Trương gia là kẻ loan tin tức ra ngoài.

Người Diệp gia tìm người Trương gia lý luận, nhưng mà Trương gia phủ nhận tin tức này.

Hai nhà bởi vậy đánh đập tàn nhẫn, tuy nói hai nhà không tạo thành thương vong quá lớn nhưng quan hệ của hai nhà đoạn tuyệt từ đây.

Hai mươi năm sau vẫn cục diện như vậy.

Nhưng mà Trương gia dường như không muốn quan hệ đối lập này kéo dài.

Gia chủ Trương gia mặt dày mày dạn tới Diệp gia cầu hôn.

Nếu như đổi thành người khác sẽ cho rằng Trương gia điên, nhưng mà trên thực tế Trương gia không như vậy.

Bởi vì chuyện này đã qua hai mươi năm, Trương Diệp hai nhà không có hình thành đối địch như trước kia, gia chủ Trương gia và gia chủ Diệp gia lúc trước có chỉ phúc vi hôn.

Trên thực tế Trương gia cùng Diệp gia không ít người có quan hệ thông gia.

Nhưng vấn đề là hiện tại hai nhà thế cục khẩn trương, mà Trương gia còn dám tới cầu hôn.

Điều này đã khiến người Diệp gia nổi trận lôi đình.

Thế nhưng mà sau khi biết được một tin tức thì người Diệp gia không dám lên tiếng, mà gia chủ Diệp gia cuối cùng nhất cũng đồng ý quan hệ thông gia.

Mà tin tức này là con của gia chủ Trương gia cũng chính là nhân vật chính của đính hôn trở thành đệ tử chân truyền của lục phẩm tông môn Kim Quyền Tông, trong Kim Quyền Tông địa vị khá cao, cũng được các trưởng lão ưa thích.

Kim Quyền Tông là tông môn cường đại nhất trong phạm vi vạn dặm quanh đây.

Bọn họ có quyền uy tuyệt đối, trong tông môn cao thủ nhiều như mây, không phải thế gia bình thường có thể chống lại được.

Trương gia có Kim Quyền Tông làm hậu thuẫn cho nên mới nhắc tới quan hệ thông gia.

Đương nhiên hôn nhân này tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài.

Nhưng mà trước khi Trương Diệp hai nhà hoàn thành nghi hoặc đính hôn thì con gí gia chủ Diệp giabiến mất.

Chuyện này khiến quan hệ thông gia hai nhà chấm dứt.

Ai biết người của Trương gia mượn đề tài để nói chuyện của mình, nói Diệp gia không tin thủ hứa hẹn, hướng Diệp gia đòi trả lời, nếu như không theo thì Diệp gia sẽ bị xóa tên.

Gia chủ Diệp gia Diệp Lệnh Trùng đã qua sáu mươi, có thực lực Địa Hoàng cấp thấp.

Hắn có một trai một gái, con trai là Diệp Vân Phong, con gái là Diệp Thủy Thanh, hai người đều có thiên phú tu luyện cực cao. Diệp Vân Phong năm nay hai mươi bảy tuổi cũng là Vương giai cao cấp, mà con gái càng lợi hại hơn, hai mươi mốt tuổi đã là Vương giai trung giai.

Con gái của Diệp Lệnh Trùng chính là kiêu ngạo lớn nhất của hắn, đồng thời cũng là hy vọng tương lai của Diệp gia.

Nhưng mà đối mặt với Trương gia quan hệ thông gia, Diệp Lệnh Trùng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng mà dưới áp lực cường đại nên hắn lựa chọn thỏa hiệp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 887 - Phiền Toái Của Diệp Gia.

Đương nhiên lần này hắn chỉ tính toán thỏa hiệp thôi.

Hắn chỉ muốn ổn định Trương gia trước sau đó tìm cách cho con gái đưa ra khỏi Diệp Gia Thành.

Diệp Lệnh Trùng cũng không muốn gả con gái mình yêu thương cho Trương gia.

Bởi vì hắn cũng sớm đoán được nguyên nhân Trương gia nhắc tới thông gia chỉ là lấy cớ.

Tuy không biết bọn chúng có mục đích gì nhưng mà Diệp Lệnh Trùng vẫn phòng bị khi chưa xảy ra.

Hắn vốn tưởng rằng khi con gái mất tích thì Trương gia sẽ buông tha quan hệ thông gia trong đầu.

Ai biết bỏi vì vậy mới bức ra mục đích chính thức của Trương gia.

Trương gia chính là muốn bí thuật độc nhất vô nhị của Diệp gia là "Thăng Linh Quyết".

Thăng Linh Quyết cũng không phải huyền kỹ, nó là một loại bí thuật, là môn huyền công hiếm thấy, người luyện Thăng Linh Quyết thành công có thể khiến sức chiến đấu tăng lên gấp ba lần, thời gian duy trì một giờ, nhưng mà sau khi sức chiến đấu biến mất thì bảy ngày không thể dùng linh lực.

Tác dụng của Thăng Linh Quyết nhìn thì rất tương tự đan dược gia tăng lực lượng, nhưng mà người sử dụng Thăng Linh Quyết bảy ngày sau sẽ khôi phục sức chiến đấu, hơn nữa không có tác dụng phụ như sử dụng đan dược.

Loại bí thuật này trên đại lục rất hiếm thấy, đây cũng là nội tình Diệp gia từ xa xưa tới nay dựa vào.

Thử nghĩ một chút nếu hai võ giả đánh nhau, trong đó một người sức chiến đấu tăng lên gấp ba lần, như vậy ai thắng ai thua tự nhiên rõ ràng.

Trương gia cùng Diệp gia tương giao nhiều thế hệ tự nhiên biết Diệp gia có Thăng Linh Quyết tồn tại, nhưng mà bọn họ chẳng biết được khẩu quyết.

Trương gia vẫn đố kỵ Diệp gia có Thăng Linh Quyết này từ lâu!

Nhưng mà thực lự của Diệp gia cũng chẳng yếu hơn Trương gia cho nên không thể cường đoạt.

Cho nên bọn họ mới nghĩ ra biện pháp này.

Bởi vì Diệp gia chỉ có dòng chính Diệp gia mới có thể tu luyện Thăng Linh Quyết, mà Diệp Thủy Thanh là con gái của Diệp Lệnh Trùng cho nên nhất định được tu luyện Thăng Linh Quyết.

Cho nên Trương gia chính là muốn cưới Diệp Thủy Thanh vào Trương gia, như vậy bọn họ muốn đoạt được Thăng Linh Quyết còn không phải dễ dàng sao?

Thế nhưng mà bọn họ không nghĩ tới người Diệp gia lại chơi trò mất tích.

Bất đắc dĩ Trương gia chỉ có thể vạch mặt, mượn danh nghĩa Kim Quyền Tông bức bách Diệp gia đem Thăng Linh Quyết giao ra đây, bằng không xóa

tên Diệp gia.

Trương gia muốn đối phó Diệp gia thì phần thắng chỉ năm phần, nhưng mà hươu chết trong tay ai còn chưa biết, nhưng Trương gia có Kim Quyền Tông làm hậu thuẫn, Diệp gia không thể không lo.

Một khi Kim Quyền Tông toàn lực trợ Trương gia, như vậy đây là tai nạn của Diệp gia rồi.

Thời điểm Diệp gia đang buồn rầu thì Diệp Thủy Thanh chạy ra ngoài lại quay về lần nữa.

Lúc trước Diệp Thủy Thanh bị Lăng Tiếu cứu đi đã giao cho Vi Lâm Nghiệp.

Vi Lâm Nghiệp mang theo Diệp Thủy Thanh chạy tới lối ra huyết ma vực, dùng tốc độ nhanh nhất quay về Diệp Gia Thành.

Nhưng mà hai người bọn họ từ huyết ma vực đi ra khỏi huyết ma vực chỉ sớm hơn bọn người Lăng Tiếu nửa tháng.

Bởi vì bọn người Lăng Tiếu cưỡi Huyết Phong Ưng mà tới.

Cũng nói chính xác hơn bọn người Lăng Tiếu còn ở Toái Cương Thành thì hai người kia còn đang chạy ra khỏi huyết ma vực.

Nhưng mà hai người bọn họ cũng tới Diệp Gia Thành sớm hơn bọn người Lăng Tiếu một bước.

Bởi vì bọn họ không có như Lăng Tiếu bay từ Toái Cương Thành tới Diệp Gia Thành, mà là trực tiếp từ Toái Cương Thành truyền tống tới Diệp Gia Thành.

Trong thư phòng Diệp Lệnh Trùng có hai con đang đứng.

Diệp Lệnh Trùng năm mươi mấy tuổi nhưng nhìn qua chỉ hơn bốn mươi mà thôi, tướng mạo nho nhã bất phàm, một thân tinh khí nội liễm, thường nhân khó nhìn ra hắn là Địa Hoàng giai.

Diệp Vân Phong hai mươi bảy tuổi, khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn, thân hình như nhạc, khí thế như gió, nhìn qua dũng mãnh hiếu chiến.

Diệp Thủy Thanh mặc bộ quần áo tơ lụa, thân thể lung linh, khí chất thượng giai, là mỹ nhân khó gặp.

- Hai người các ngươi phải mau chóng rời khỏi Diệp Gia Thành!

Diệp Lệnh Trùng nói ra với vẻ sầu muộn.

Diệp Vân Phong cự tuyệt nói:

- Phụ thân chúng ta không cần sợ Trương gia, cùng lắm là cá chết rách lưới.

- Chuyện tốt như vậy đã giải quyết từ lau rồi, bọn chúng hiện tại mang Kim Quyền Tông ra, rõ ràng là lấy thế đè người, chúng ta không sợ Trương gia, nhưng mà Kim Quyền Tông thì không dễ đối phó, hai người các ngươi rơi đi trước cho ta bớt lo, huống hồ bằng thiên tư hai người các ngươi sẽ giúp thanh danh Diệp gia đại chấn, đến lúc đó lại thay Diệp gia lấy lại công đạo.

Diệp Lệnh Trùng nói ra.

Diệp Thủy Thanh cắn răng nói:

- Nếu không ta gả cho Trương gia đi, như vậy bọn chúng không có cớ ức hiếp chúng ta.

Nhìn bộ dáng của Diệp Thủy Thanh khó xử thì biết nàng không muốn đi Trương gia.

Diệp Lệnh Trùng thở dài nói:

- Chẳng lẽ các ngươi vẫn chưa rõ sao? Trương gia nhắm vào Thăng Linh Quyết của Diệp gia chúng tá, hiện tại đã vạch mặt, ngươi có gả hay không chẳng trọng yếu.

- Phụ thân... Cả tộc chúng ta bỏ trốn đi.

Diệp Thủy Thanh sợ hãi từ biệt là không thể gặp nhau.

Tuy nàng là Vương giai trung giai, nhưng mà không hy vọng toàn tộc bị diệt.

- Không có khả năng, Diệp gia chúng ta không phải người không đánh mà chạy.

Diệp Lệnh Trùng không có lên tiếng, Diệp Vân Phong quát.

Diệp Lệnh Trùng thoả mãn nhìn con mình, buồn bả nói:

- Đúng vậy, không phải vạn bất đắc dĩ Trương gia sẽ không sống chết với chúng ta, chỉ là hai người các ngươi phải đi.

- Không, phụ thân chúng ta tuyệt đối không đi!

Diệp Vân Phong cùng Diệp Thủy Thanh cùng kêu lên.

Trong mắt bọn họ đầy kiên định.

Diệp Lệnh Trùng lắc đầu, cũng thở dài không khuyên bảo hai con nữa.

Làm phụ thân, hắn không nhẫn tâm nhìn thấy con mình tráng niên mất sớm.

Đúng lúc này ngoài cửa có thị vệ nói vọng vào.

- Gia chủ, người Trương gia đã tới!

Thần sắc Diệp Lệnh Trùng hơi đổi, thản nhiên nói:

- Xem ra bọn chúng không bình tĩnh được rồi.

Dứt lời hắn vội vàng di ra ngoài.

Diệp Vân Phong cùng Diệp Thủy Thanh nhìn nhau, cũng lập tức cùng đi ra ngoài.

Trong đại sảnh Diệp gia có ba người, một trẻ tuổi và hai lão già.

Người tuổi trẻ tên là Trương Cơ chính là chỉ phúc hôn phu của Diệp Thủy Thanh, đồng thời cũng là đệ tử đắc ý của Kim Quyền Tông, hai mươi ba tuổi là Vương giai trung giai.

Lão giả áo lam là trưởng lão Trương gia, thực lực Địa Hoàng trung giai, một người áo bào vàng chính là trưởng lão Kim Quyền Tông có tu vị Địa Hoàng cao giai, hai người đều có uy thế không giận tự uy, nhưng mà trong mắt trưởng lão Kim Quyền Tông nhìn ra mấy phần miệt thị.

Ba người tới đây chính là hạ thông điệp cuối cùng với Diệp gia, làm cho Diệp gia giao ra Thăng Linh Quyết.

Diệp Lệnh Trùng đi vào đại sảnh thì Trương Cơ ngược lại rất thức thời đứng

lên chắp tay lạnh nhạt chào Diệp Lệnh Trùng.

- Bái kiến Diệp bá phụ.

Diệp Lệnh Trùng phất tay nói:

- Ta không đảm đương nổi tiếng bá phụ của ngươi, nếu ba vị vì Diệp gia Thăng Linh Quyết mà đến, vậy thì quay về đi, Diệp gia chúng ta tuyệt đối không giao ra.

Diệp Lệnh Trùng mở miệng nói ra, dù sao Diệp gia bọn họ đã làm ra ý định xấu nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 888 - Thiếu Gia Nhà Ta Gọi Là Lăng Tiếu. (1)

- Diệp bá phụ làm gì cố ý như vậy, kỳ thật chúng ta cũng không phải chiếm Thăng Linh Quyết, chỉ mượn đánh giá sau đó sẽ trả lại cho Diệp bá phụ!

Ánh mắt Trương Cơ mang theo vài phần trang nhã.

Trương Cơ nói rất êm tai, chỉ mượn đánh giá, đánh giá này chẳng khác gì truyền ra Diệp gia Thăng Linh Quyết ra ngoài.

Diệp Lệnh Trùng nặng nề đập bàn quát:

- Đừng khinh người quá đáng!

- Diệp gia chủ làm gì tức giận như vậy, Trương Diệp hai nhà có giao tình ngàn năm, làm gì động nộ như vậy, gia chủ của ta nói nếu như Diệp gia chịu giao Thăng Linh Quyết mượn đánh giá, gia chủ chúng ta sẽ dùng Hồng giai tàn quyển trao đổi.

Trưởng lão Trương gia nói ra.

- Các ngươi chết tâm này đi, Thăng Linh Quyết là bí mật tổ truyền của Diệp gia, từ trước đến nay không truyền ra ngoài, các ngươi đừng mong đánh chủ ý lên nó, Diệp gia chúng ta tuyệt đối không giao.

Diệp Lệnh Trùng quả quyết nói.

- Phụ thân làm gì nói nhảm với chúng, ta đã thông tri lão tổ tông, nếu bọn chúng không đi thì lưu lại đi.

Diệp Vân Phong từ sau đi tới nói ra.

Đám người Trương Cơ đứng lên.

Nếu Diệp gia lão tổ thực tức giận giết bọn họ thì đó là chết oan.

Nhưng mà Diệp Vân Phong nói lời này chỉ dọ thôi.

Trưởng lão Kim Quyền Tông thong dong đi lên.

- Lão phu Kim Quyền Tông Phạm Tằng, chẳng lẽ Diệp gia muốn là địch của Kim Quyền Tông chúng ta sao?

Kim Quyền Tông là tông môn lục phẩm duy nhất trong vạn dặm quanh đây, bọn họ tên tuổi không phải tùy ý có được.

Lúc trước Diệp gia cũng bởi vì biết Trương Cơ là đệ tử chân truyền của Kim Quyền Tông cho nên bất đắc dĩ đáp ứng quan hệ thông gia.

Hiện tại người Kim Quyền Tông đã đi tới Diệp gia, Diệp Lệnh Trùng đã cảm thấy chuyện này không có khả năng quay đầu nữa.

Hoặc là giao ra Thăng Linh Quyết, hoặc là Diệp gia bị diệt.

Diệp Lệnh Trùng thần sắc khó coi nói.

- Thì ra là trưởng lão Kim Quyền Tông, tại hạ thất kính.

Phạm Tằng hừ lạnh một tiếng nói:

- Ít nói, hôm nay Diệp gia phải giao ra Thăng Linh Quyết, bằng không ba

ngày sau Kim Quyền Tông sẽ phái người tới hỏi thăm, nhưng mà lúc đó không dễ nói chuyện đâu.

Diệp Lệnh Trùng nghe xong lời này thì chấn động, trong nội tâm nói thầm:

- Trương gia đã tiết lộ bí mạt của Diệp gia cho Kim Quyền Tông, xem ra không giao Thăng Linh Quyết thì Diệp gia khó tránh tai kiếp.

- Diệp bá phụ, ta bây giờ là dệ tử chân truyền của tông môn đệ tử, ngươi gả Thủy Thanh cho ta, sau đó mang Thăng Linh Quyết dâng lên, như vậy Trương Diệp sẽ yên ổn, ngày sau trên mảnh đất này vẫn là hai nhà chúng ta xưng vương, cũng tiếp tục giao tình ngàn năm, đây chính là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện ah

Trương Cơ ở bên cạnh đắc ý cười nói.

- Ngươi nằm mơ, cho dù giết ta thì ta cũng không gả cho ngươi!

Diệp Thủy Thanh hừ lạnh nói.

- Đã như vầy thì sư thúc, chúng ta đi thôi, bọn chúng sẽ hối hận!

Trương Cơ cũng kiên quyết nói một tiếng, sau đó gọi hai người khác rời khỏi.

Cũng chính lúc này Lăng Tiếp cũng đi tới Diệp gia.

Đoàn người của Lăng Tiếu cũng đáp xuống Diệp Gia Thành, cũng không có đi dọ trong thành, mà là trực tiếp tìm người hỏi Diệp gia đi như thế nào.

Vì vậy bọn người Lăng Tiếu nhanh chóng đi tới trước đại viện Diệp gia.

Trong Diệp Gia Thành không biết Diệp gia ở đâu rất ít, bởi vì Diệp gia chính là chúa tể khu vực này.

Đại viện Diệp gia không phải nằm trong thành, ngược lại nó nằm ở phong thủy bảo địa ngoài thành, gia viện chiếm diện tích rộng lớn, từ xa nhìn qu như thôn trang nhỏ, một đám lầu các đứng vững, nhìn qua địa vị trang nghiêm hùng vĩ, có thể thấy được Diệp gia trong Diệp Gia Thành tiền tài quyền thế lớn đến bao nhiêu.

Đám người Lăng Tiếu đi tới trước đại viện Diệp gia.

- Quả nhiên không hổ là đại gia tộc, chiếm diện tích phương lớn như vậy.

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

- Diệp gia có thể so với tông môn thất phẩm, nội tình đương nhiên cường hãn.

Độc Hạt Tử ở một bên ứng tiếng nói.

Từ lai lịch bọn họ đã tìm hiểu Diệp gia cơ bản.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Diệp Thủy Thanh và Vi Lâm Nghiệp lại là người của đại gia tộc.

Đương nhiên bọn người Lăng Tiếu xác thực là đại gia tộc, nhưng mà chỉ là gia tộc hơi lớn ở trung vực, cũng kém hơn thế lực lớn thật xa.

- Độc ưng cầm lệnh bài đi hỏi một chút, nói là tìm Diệp Thủy Thanh!

Lăng Tiếu ném lệnh bài Vi Lâm Nghiệp đưa trước đây cho độc ưng.

Độc ưng tiếp nhận lệnh bài sau đó đi qua cửa đại viện.

Lúc này đám người Trương Cơ cũng đi ra.

Độc ưng cho rằng đám người Trương Cơ là người của Diệp gia cho nên đi qua hỏi.

- Xin hỏi...

Hắn lời còn chưa nói hết thì Trương Cơ đẩy độc ưng ra.

- Đồ không có mắt cản đường bản thiếu gia.

Trương Cơ vừa rồi trong Diệp gia bị Diệp Lệnh Trùng cự tuyệt thì tức giận.

Hiện tại có người đi ra cản đường hắn thì hắn còn tưởng rằng là chó săn của Diệp gia cho nên ra tay không ít lực đạo.

Độc ưng không nghĩ tới hỏi cũng là tội, do không phòng ngừa nên lui ra sau mấy bước.

- Vì sao ngươi lại như vậy?

Độc ưng nhíu mày nói ra.

Là người thì có ba phần tức giận, mặc dù độc ưng chỉ là người hầu của Lăng Tiếu thì hắn cũng từng là người của dong binh đoàn, tính tình cũng không nhỏ, nhất là bây giờ thực lực tăng lên nên cũng chẳng sợ ai.

Đám người Trương Cơ dừng bước, vừa rồi ăn thiệt thòi, hiện tại lại có tiểu nhân vật nhảy nhỏ trước mặt, chẳng lẽ Diệp gia thật sự xem bọn họ không ra gì?

- Con mắt chó của ngươi nhìn cái gì, ta cứ như vậy, ngươi cắn ta đi? Ta hiện tại còn đánh ngươi đấy!

Trương Cơ nổi tính tình thiếu gia lên, hắn không nghĩ tới có nô tài chống đối mình.

Hắn tại Trương gia vẫn là tồn tại cao thượng, đến Kim Quyền Tông thì thành đệ tử chân truyền, tính tình có thể nói là càng ngày càng nóng nảy.

Hắn đi lên vung tát độc ưng một cái.

Độc ưng và Trương Cơ đều là Vương giai trung giai, tự nhiên không có khả năng bị Trương Cơ đánh.

Hắn lui ra sau hai bước, nhíu mày nói:

- Động thủ lần nữa thì đừng trách ta không khách khí.

Trương Cơ tức giận càng lớn, quát to:

- Ngươi cẩu nô tài là vật gì, không ngờ dám mạnh miệng, đáng đánh.

Trương Cơ lóe lên, một đạo kim quang đánh vào ngực độc ưng.

Độc ưng không có liều mạng với đối phương, lần nữa lui về phía sau vài bước, sau đó nhìn qua Lăng Tiếu.

Hắn rất muốn hoàn thủ, nhưng mà phải hỏi suy nghĩ của thiếu gia đã.

Nhưng mà thời điểm phân thần có một đấm đánh tới.

Độc ưng phản ứng hơi chậm một chút cho nên bị đánh vào vai.

Trương Cơ được lý không tha người, hét lớn một tiếng, hai đấm tỏa ra kim quang chói mắt dánh độc ưng.

Độc ưng đã có phòng bị cho nên Trương Cơ không thực hiện được, phong thuộc tính không ngừng lay động cho nên Trương Cơ chẳng chiếm được chút chỗ tốt nào.

Trong lòng Trương Cơ ngạc nhiên, nhưng mà hắn cũng không chịu thất bại, bởi vì hắn còn chưa dùng toàn lực.

Thời điểm Trương Cơ dùng toàn lực thì Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Độc ưng không nên ném mặt mũi của bản thiếu gia.

Độc ưng chán động, khí thế tỏa ra toàn bộ.

Trương Cơ khinh thường nói:

- Đến đây đi, xem bản thiếu gia đánh ngươi thành bùn nhão đây.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 889 - Thiếu Gia Nhà Ta Gọi Là Lăng Tiếu. (2)

Tuy Trương Cơ nhìn ra đối phương có thực lực Vương giai trung giai cho nên ngang hắn, nhưng hắn có lòng tin đánh bại đối thủ.

Chỉ thấy hắn tỏa ra kim quang sáng ngời, quanh người có một tầng kim giáp bao phủ, nhìn qua vô cùng uy phong.

Độc ưng đánh đòn phủ đầu, song chưởng hóa trảo và thân thể lúc này hóa thành ưng thú, móng vuốt sắc bén tỏa ra ý tứ khát máu nồng đậm.

Ưng tung cửu thức, đây là huyền kỹ hồng giai phong thuộc tính.

Đây là huyền kỹ cao cấp Lăng Tiếu có được từ Trấn Thiên Tông, về sau Lăng Tiếu thưởng nó cho độc ưng.

Huyền kỹ hồng giao cao cấp cho dù là ở trung vực cũng cực kỳ trân quý.

Độc ưng tu luyện ưng tung cửu thức cũng đại biểu sức chiến đấu của hắn tăng lên, lại thêm hắn có phong thuộc tính nên chiến đấu vượt cấp không có gì khó khăn.

Độc ưng và Trương Cơ đại chiến liên tục.

Chỉ thấy độc ưng giống như hùng ưng vồ thỏ, chợt trái chợt phải và móng vuốt bức người.

Trương Cơ cũng chẳng phải hạng người bình thường, quyền pháp của hắn hơi kém độc ưng một bậc, mặc dù hạ phong nhưng cũng không có thua.

Trưởng lão Trương gia nhíu mày nhìn qua Phạm Tằng nói:

- Phạm trưởng lão, Trương Cơ có khả năng không địch lại.

Phạm Tằng hơi gật đầu nói:

- Đối phương trảo công rất lợi hại, nhìn qua không phải là người Diệp gia, chưa nghe nói qua Diệp gia có ai biết trảo công.

- Chẳng lẽ là Diệp gia mời giúp đỡ?

Trưởng lão Trương gia suy đoán nói.

Thần sắc Phạm Tằng có chút cuồng ngạo nói:

- Ở chỗ này ai đến cũng vô dụng, sư huynh của ta đã chạy tới, ba ngày sau Diệp gia giao ra Thăng Linh Quyết thì bỏ đi, như nếu không... Hừ!

Lúc này người Diệp gia đã bị kinh động.

Cửa nhà mình xảy ra đại chiến, bọn họ có thể không biết sao?

- Người nào dám can đảm sinh sự ở Diệp gia!

Một tiếng quát truyền tới, là Diệp Vân Phong mang theo trường thương lao ra ngoài, lập tức tới gần độc ưng và Trương Cơ.

Độc ưng thân ảnh quỷ dị lóe lên tránh thoát khí thế Diệp Vân Phong oanh kích.

Trương Cơ cũng không chậm, hắn né qua một bên.

Nhưng mà độc ưng không có vì thế mà dừng lại, ngược lại tăng tốc độ lên nhanh nhất, lập tức tới trước người Trương Cơ và hai vuốt trảo vài vai của hắn.

Trương Cơ không ngờ đối phương lại động thủ lần nữa, nhất thời không đề phòng cho nên bả vai bị đánh chúng, hai vai bị trảo ra hai vết máu thật dài, đau đến mức hắn điếng người.

- Thật can đảm, dám đả thương người Trương gia, quả thực là muốn chết!

Trưởng lão Trương gia thấy Trương Cơ bị thương thì tức giận, cũng không để ý Diệp gia ở đây, thân thể nhảy lên bay tới tấn công độc ưng.

Lúc này bên người Diệp Lệnh Trùng có một trưởng lão Địa Hoàng cấp muốn ra tay ngăn cản trưởng lão Trương gia, nhưng mà lại bị Diệp Lệnh Trùng ngăn cản.

- Xem trước một chút!

Diệp Lệnh Trùng thản nhiên nói.

Nhưng mà Diệp Lệnh Trùng không có nhìn thấy vẻ mặt con gái bên cạnh thất thố.

Có lẽ độc ưng có thực lực chiến thắng Vương giai cao cấp, nhưng mà đối mặt Địa Hoàng giai thì hắn không có chút phần thắng, chỉ toàn lực lui ra phía sau.

Thế nhưng mà tốc độ của Địa Hoàng giai lại không phải hắn là Vương giai trung giai có thể so sánh được, trưởng lão Trương gia trong nháy mắt đã tới gần độc ưng, một chưởng ảnh màu vàng nện vào độc ưng.

Thời điểm độc ưng sắp bị trưởng lão Trương gia đánh tổn thương thì một đạo hào quang mfu xanh đánh vào lưng trưởng lão Trương gia.

Nếu như trưởng lão Trương gia muốn tổn thương độc ưng thì hắn phải trúng chiêu ở sau lưng

Nhưng mà trưởng lão Trương gia hiển nhiên không muốn ăn thiệt thòi này, chưởng ảnh đánh ra phía sau và né qua.

- Là ai đánh lén bổn hoàng?

Trưởng lão Trương gia nhìn qua đám người Lăng Tiếu quát lên.

Độc Hạt Tử ở sau lưng nói ra.

- Là bổn hoàng đánh lén ngươi, có bản lĩnh thì chơi tay đôi.

Trưởng lão Trương gia nhìn qua Độc Hạt Tử, phát hiện không nhìn thấu tu vị của đối phương, cũng phát giác khí thế đối phương cường đại.

- Các hạ là người phương nào?

Trưởng lão Trương gia không dám vọng động, trong lòng của hắn nghi hoặc.

- Chẳng lẽ thật sự là Diệp gia mời giúp đỡ? Việc này phải làm rõ ràng mới được.

- Muốn chiến thì chiến, ít nói nhảm.

Độc Hạt Tử cường thế nói.

Hắn không được thế không được, so với thiếu gia cường thế thì làm nô tài không tiến tới không được, miễn cho bị thiếu gia xem nhẹ.

- Tại hạ Kim Quyền Tông Phạm Tằng, không biết chư vị là người phương nào?

Phạm Tằng đứng ra quát. Nhưng mà hắn nhìn ra tu vị của Độc Hạt Tử, Địa Hoàng giai đỉnh phong, còn mạnh hơn hắn một chút, hơn nữa thực lực đám người kia không tầm thường, hắn tự nhiên không muốn lúc này trêu chọc người ta, bằng không có hại chịu thiệt chính là bọn họ, cho nên mang danh hào tông môn ra hy vọng đối phương có thể biết khó mà lui, bởi vì Kim Quyền Tông chính là tông môn cường đại nhất vạn dặm quanh đây.

Độc Hạt Tử sững sờ một chút, sau đó khom người hỏi Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, bọn chúng là người của Trương gia cùng Kim Quyền Tông.

- Người Trương gia? Đây không phải Diệp gia sao? Còn Kim Quyền Tông là tông môn mấy phẩm, thập phẩm hay là cửu phẩm?

Lăng Tiếu liên tục hỏi mấy câu, bộ dáng rất khó hiểu, dường như không biết Trương gia cùng Kim Quyền Tông là thế lực nào.

Độc Hạt Tử lĩnh hội ý của Lăng Tiếu, nhìn trưởng lão Trương gia trưởng lão cùng Kim Quyền Tông hỏi:

- Thiếu gia nhà ta hỏi các ngươi có nghe được không? Chúng ta không hiểu Trương gia hoặc là Kim Quyền Tông là cái gì, phiền toái giải thích một chút.

Lúc này trừ bọn người Lăng Tiếu ra, tất cả mọi người nghe ra khinh thường và khiêu khích trong lời Lăng Tiếu nói.

Diệp Lệnh Trùng thì nghi hoặc.

- Những người này là người nào, rõ ràng không đặt Kim Quyền Tông vào trong mắt.

Trong khu vực này người không biết Kim Quyền Tông đúng là hiếm thấy.

Phạm Tằng tự nhiên không tin bon người Lăng Tiếu không biết Kim Quyền Tông tồn tại.

- Hảo hảo... Bọn ngươi có gan thì lưu tên lại, ngày sau Kim Quyền Tông chúng ta sẽ chiếu cố các ngươi thật tốt.

Phạm Tằng tức giận quát.

- Tàn Báo ngươi nói cho hắn biết đi!

Lăng Tiếu móc tai thản nhiên nói.

Phạm Tằng nhìn qua động tác khinh miệt của Lăng Tiếu, trong nội tâm càng thêm tức giận.

- Thiếu gia nhà ta gọi là Lăng Tiếu!

Tàn Báo nói ra một tiếng, đồng thời một chưởng ấn màu đen không che đấu đập vào mặt Phạm Tằng.

Ba!

Bạt tai nặng nề đem Phạm Tằng tát đến trực tiếp đụng lên trên mặt đất, mặt đất còn bị thân thể của Phạm Tằng đập thành mấy cái hố nhỏ.

Trừ đám người Lăng Tiếu, những người khác đều trợn tròn mắt.

Một gã cao cấp Địa Hoàng cứ như vậy bị tát nằm xuống.

Coi như là người mù cũng có thể đoán được thực lực của Tàn Báo là cái dạng gì.

Trương Cơ cùng với Trương gia trưởng lão kia đều là bị giật mình, bọn họ làm sao nghĩ đến vô duyên vô cớ liền chọc tới địch nhân như thế.

Trương Cơ sợ rồi a, nếu là một chưởng này của nhân gia vỗ lên trên mặt của hắn, chỉ sợ đầu của hắn cũng xong rồi.

- Thất thúc... Đây nên làm cái gì bây giờ?

Trương Cơ thối lui đến trước mặt Trương gia trưởng lão khiếp đảm hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 890 - Bằng Hữu Của Ngươi Có Thể Đã Chết. (1)

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!

Trương gia trưởng lão tức giận nói, trong lòng hắn nhưng mắng Trương Cơ trăm lần, bởi vì chuyện này nhưng là Trương Cơ gây ra.

Thần sắc của Trương Cơ tái nhợt một mảnh, trong lòng sợ tới cực điểm.

Ba người bọn họ tới Diệp gia cũng không sợ người của Diệp gia giết bọn họ, bởi vì người của Diệp gia biết được thực lực của Trương gia bọn họ cùng Kim Quyền tông, nhưng mà người ở trước mắt tựa hồ không cần biết Trương gia bọn họ cùng Kim Quyền tông, nếu là đối phương dưới cơn thịnh nộ đem bọn họ giết chết, vậy bọn họ thật là không chỗ kêu oan rồi.

Phạm Từng từ trong miệng hổ bò dậy, khuôn mặt kia cũng bị phách đến méo mó, trong miệng đã rớt ra không ít răng, máu tươi càng không ngừng thấm ra bên ngoài, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn dọa người.

- Tốt... Tốt, Lăng Tiếu, ta nhớ kỹ các ngươi rồi.

Phạm Tằng thổ ra một búng máu liên tục kêu mấy tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc, sau đó phi thân biến mất ở đại môn của Diệp gia.

- Trương Cơ đi!

Trương gia trưởng lão nắm lấy tay của Trương Cơ cũng gấp gáp mang theo thân ảnh của Phạm Tằng đuổi theo.

- Thiếu gia cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ sao?

Tàn Báo ở một bên hỏi.

- Xấu xỉ nhảy nhót, thả liền thả đi, chúng ta cũng không thể động một chút liền giết người, kia sẽ lộ ra chúng ta là ác nhân, phải biết rằng bản thiếu gia nhưng là người thiện lương.

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, người bên cạnh Lăng Tiếu đều cảm thấy có chút nóng mặt rồi.

Lúc này Diệp Lệnh Trùng mang theo người của Diệp gia hướng về phía Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Tại hạ Diệp gia Diệp Lệnh Trùng, không biết vị thiếu gia này là?

Lăng Tiếu còn chưa nói gì, một đạo thanh âm thanh thúy dễ nghe lại trước tiên vang lên, tiếp theo là một đạo tiên ảnh hướng Lăng Tiếu quét đi qua:

- Dâm tặc, hôm nay ta muốn giết ngươi.

Người của Diệp gia không nghĩ tới tiểu thư nhà mình dám động thủ đối với vị thiếu gia sâu không lường được này, mọi người muốn ngăn trở cũng đã không còn kịp rồi.

Song, tiên ảnh của nàng còn chưa tới trước Lăng Tiếu, Hồng phất ở trong tay Thải Hà Nguyệt lại là đem linh tiên kia quét qua một bên.

- Thủy Thanh muội muội, nếu như ngươi lại hồ nháo như vậy nữa, vậy chúng ta cũng không tiếp tục đem ngươi làm tỷ muội.

Thải Hà Nguyệt rất là nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu là nam nhân mà Thải Hà Nguyệt cả đời này thích nhất, bất kể Lăng Tiếu là hạng người gì nàng đều sẽ là đến chết cũng không đổi đi theo Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ban đầu là vì cứu Diệp Thủy Thanh mới nhìn thấy thân thể của nàng, sau đó Lăng Tiếu lại cứu nàng một mạng.

Vô luận như thế nào, Lăng Tiếu hẳn coi như là ân nhân của Diệp Thủy Thanh.

Hôm nay nàng ở trước mặt mọi người nhục mạ Lăng Tiếu như vậy, Thải Hà Nguyệt cũng là căm tức rồi.

Diệp Thủy Thanh sửng sốt một chút nhìn Thải Hà Nguyệt có chút mất bình tĩnh nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, ta... Ta, thật xin lỗi!

Diệp Thủy Thanh vẫn là thỏa hiệp rồi, bởi vì nàng cũng biết chuyện này căn bản không thể trách Lăng Tiếu, mới vừa rồi nàng chỉ là nhất thời tức giận, muốn xuất ra một hơi mà thôi.

Thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng còn chưa có bị người khác xem qua, nhưng mà Lăng Tiếu không chỉ là nhìn còn ôm qua sờ qua rồi.

Chuyện này nếu truyền đi nàng làm sao nhìn mặt người khác.

Nàng hiện tại chỉ hi vọng dâm tặc chết tiệt nó đừng nên đem chuyện này cổ động tuyên dương mới tốt.

- Ân, biết sai là được, ban đầu hắn cũng là vì cứu ngươi mới làm như vậy.

Thải Hà Nguyệt gióng nói chậm dần đáp.

Lúc này Diệp Lệnh Trùng vừa định nói chen vào, nhưng mà nhi tử Diệp Vân Phong của hắn lại từ trong miệng miệng muội muội nghe ra một ít đầu mối.

- Muội, hắn có phải là đã khi dễ ngươi hay không?

Diệp Vân Phong cầm lấy trường thương hướng Lăng Tiếu quát lên.

- Càn rỡ, ngươi tại sao có thể đối đãi với khách nhân như vậy, trở về cho ta.

Diệp Lệnh Trùng một chương đem thương của nhi tử hắn phách qua một bên quát to.

Một màn mới vừa rồi Phạm Tằng bị phách kia, Diệp Lệnh Trùng còn rõ mồn một trước mắt, tuy nói Diệp gia bọn họ cũng có Thiên Tôn, nhưng mà thời điểm hiện tại chính là cần viện thủ, đối với ngay cả Kim Quyền tông đều dám đắc tội, nói không chừng có thể giúp Diệp gia bọn họ vượt qua một kiếp.

Diệp Vân Phong không cam lòng nói:

- Phụ thân, hắn khẳng định khi dễ qua muội muội, ta muốn vì nàng mà hết giận.

- Vân Phong a, ngươi không thấy được muội muội ngươi cùng nhân gia mới vừa nói chuyện sao? Nếu là bọn họ khi dễ qua muội muội ngươi, nàng sẽ cùng nhân gia tốt đẹp vậy sao?

Diệp Lệnh Trùng có chút bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Thiên phú tu luyện của Diệp Vân Phong rất cao, trí tuệ lại là chưa đủ, dễ dàng vọng động.

Diệp Lệnh Trùng không hề để ý đến nhi tử của mình nữa, hướng Lăng Tiếu nghênh đón rất nhiệt tình nói:

- Vị này chắc là Lăng Tiếu thiếu gia đi? Ta là Diệp gia gia chủ Diệp Lệnh Trùng, ta nghe cung phụng Vi trưởng lão nhà ta nói về ngươi, tiểu nữ vẫn là nhờ có Lăng thiếu hai lần cứu giúp a!

Lúc Vi Lâm Nghiệp mang theo Diệp Thủy Thanh trở về Diệp Gia thành, đã đem hành trình một đường hồi báo qua cho Diệp Lệnh Trùng.

Mới vừa rồi Tàn Báo kêu tên Lăng Tiếu, Diệp Lệnh Trùng cũng biết đoàn người Lăng Tiếu này chính là người ở trong miệng Vi Lâm Nghiệp.

Bát quá ban đầu Vi Lâm Nghiệp chỉ nói thực lực của đám người Lăng Tiếu không tệ, có cao cấp Địa Hoàng trấn giữ.

Nhưng mà hôm nay xem ra Vi Lâm Nghiệp biết được cũng không hoàn toàn a, không chỉ có cao cấp Địa Hoàng trấn giữ mà còn có Thiên Tôn đi theo a!

- Diệp gia chủ khách khí, Lăng Tiếu cũng là may mắn gặp dịp!

Lăng Tiếu khách sáo ứng một câu.

Sau đó, Diệp Lệnh Trùng đem đám người Lăng Tiếu nhiệt tình đoán vào bên trong gia viện.

Lúc này Diệp Thủy Thanh đi tới bên cạnh đại ca của nàng nói:

- Đại ca, ngươi xem một chút mấy vị tỷ tỷ này như thế nào?

Kỳ thật không cần Diệp Thủy Thanh nói, Diệp Vân Phong đã sớm chú ý tới Thải Hà Nguyệt cùng với chúng nữ.

Các nàng mặc dù dùng lụa mỏng che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng mà dáng người quyến rũ kia cùng với khí chất cao nhã của mỗi người bất đồng vẫn là hấp dẫn ánh mắt của bất kỳ nam nhân nào.

Diệp Vân Phong làm bộ không chú ý nói:

- Ngươi nói các nàng a?

- Đúng vậy, mấy vị tỷ tỷ này mỗi người đều xinh đẹp như thiên tiên, thấy đến ngay cả ta đều đố kỵ rồi, nếu như ca có thể đem các nàng bắt lại làm chị dâu ta, ta đây khẳng định vui vẻ đến chết.

Diệp Thủy Thanh thấp giọng mà khích lệ nói.

Chẳng biết tại sao, Diệp Thủy Thanh từ lúc mới bắt đầu liền đối với Lăng Tiếu đặc biệt không có hảo cảm, cảm thấy hắn là một nam nhân vô tình, lạnh lùng, háo sắc, hạ lưu.

Mà Thải Hà Nguyệt cùng chúng nữ đều là nữ nhân xinh đẹp, nàng cảm thấy Lăng Tiếu căn bản không xứng với Thải Hà Nguyệt chúng nữ, cho nên hi vọng đại ca của nàng có thể đem Thải Hà Nguyệt chúng nữ lưu lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 891 - Bằng Hữu Của Ngươi Có Thể Đã Chết. (2)

Không thể không nói ý nghĩ này của Diệp Thủy Thanh rất tà ác, nếu như Lăng Tiếu biết Diệp Thủy Thanh nghĩ như vậy mà nói, chỉ sợ vô cùng hối hận ban đầu đã cứu một nữ nhân như vậy.

Sau khi đến Diệp gai đại sảnh, Vi Lâm Nghiệp cũng từ chỗ của lão chạy ra.

- Tiểu ca, không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã đến Diệp Gia thành a!

Vi Lâm Nghiệp từ rất xa liền cười nói.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu nói:

- Ta là có chuyện muốn nhờ, cho nên mới tới làm phiền lão gia tử, hi vọng không quấy rầy đến quý phủ mới tốt.

- Làm sao như vậy được, tiểu ca ngươi nói có chuyện gì, Diệp gia gia chủ của chúng ta nơi này, chỉ cần chúng ta có thể làm giúp được, nhất định sẽ hết sức giúp đỡ.

Vi Lâm Nghiệp nói.

Diệp Lệnh Trùng cũng đáp:

- Không sai, Lăng thiếu có chuyện gì cứ việc nói.

Lúc này trong lòng Diệp Lệnh Trùng lại là cao hứng, bọn họ sợ nhất đám người Lăng Tiếu chỉ là đi ngang qua, như vậy Diệp gia bọn họ liền không có

lý do gì cầu nhân gia giúp Diệp gia bọn họ, hiện tại Lăng Tiếu có việc muốn nhờ bọn họ, như vậy Diệp gia bọn họ có việc, đám người Lăng Tiếu sẽ không yên không lý đến sao? Điều này hiển nhiên quá không có khả năng đi?

Lăng Tiếu nói:

- Đã như vậy, ta đây cứ việc nói thẳng rồi, ta là muốn hướng quý phủ hỏi thăm một chuyện có biết Ngũ phẩm tông môn Minh Thủy môn ở chỗ nào không?

- Nguyên lai là chuyện nhỏ này, ta có thể để cho gia chủ tìm đọc một chút điển tịch hẳn là có thể tìm được tư liệu về Minh Thủy môn, đến lúc đó liền biết tông môn này ở đâu rồi.

Vi Lâm Nghiệp đáp.

Thời điểm ở Huyết Ma vực hắn đã nghe Lăng Tiếu hỏi chuyện này rồi, hắn ban đầu cũng đã đáp ứng Lăng Tiếu hỗ trợ điều tra tư liệu về Minh Thủy môn.

- Minh Thủy môn? Nghe có chút quen tai.

Diệp Lệnh Trùng nghi ngờ nói.

- Diệp gia chủ nghe nói qua?

Lăng Tiếu mừng rỡ hỏi.

Diệp Lệnh Trùng lắc đầu nói:

- Thật giống như đã nghe nói qua ở đâu, chỉ là trong thời gian ngắn nghĩ

không ra, chúng ta vẫn là tìm đọc một chút điển tịch đi.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc thất vọng, tiếp theo gật đầu:

- Vậy làm phiền rồi!

Thời điểm Diệp Lệnh Trùng đang chuẩn bị phân phó Vi Lâm Nghiệp vào tiến vào Diệp gia tàng điển các tra tìm tài liệu về Minh Thủy môn, một lão ẩu thân thể còng xuống từ sau đại sảnh đi ra.

- Ngươi tại sao muốn tìm Minh Thủy môn?

Lão ẩu dùng thanh âm khàn khàn hỏi.

Lăng Tiếu hướng lão ẩu kia nhìn lại, phát hiện đối phương thoạt nhìn giống như một lão bà bà bình thường, chỉ là lấy tinh thần lực hiện tại của Lăng Tiếu có thể nhìn ra bất phàm của lão ẩu này.

Hắn có thể kết luận lão ẩu này ít nhất có thực lực là Thiên Tôn giai!

Người của Diệp gia nhìn thấy lão ẩu, rối rít đứng lên hướng lão ẩu hành lễ:

- Ra mắt tổ nãi nãi!

Diệp Thủy Thanh lập tức nghênh đón cười nói:

- Tổ nãi nãi làm sao ngươi ra đây?

- Ha hả, có khách quý tới đây, lão gia hỏa ta có thể không ra sao?

Lão ẩu hiền lành nhìn Diệp Thủy Thanh nói, tiếp theo nàng lại nhìn Lăng

Tiếu lần nữa hỏi:

- Ngươi tại sao muốn tìm Minh Thủy môn?

Lăng Tiếu kích động đứng lên, nghe ngữ khí của đối phương hắn có thể cảm giác được lão ẩu này nhất định biết tồn tại của Minh Thủy môn.

- Một cái hảo bằng hữu của ta được một trưởng lão của Minh Thủy môn thu làm đồ đệ, cho nên ta muốn đi qua tìm nàng, nhưng mà ta không biết Minh Thủy môn ở đâu, kính xin lão bà bà báo cho, Lăng Tiếu vô cùng cảm kích!

Lăng Tiếu giải thích nói.

Lão ẩu nghe lời nói của Lăng Tiếu, trong mắt hiện lên kỳ quang không dễ dàng phát giác, tiếp theo thản nhiên nói:

- Bằng hữu kia của ngươi là nữ?

Lăng Tiếu lập tức gật đầu nói:

- Vâng!

Diệp Thủy Thanh nghe câu trả lời của Lăng Tiếu, ở trong lòng khinh bỉ nói:

- Thật là một dâm tặc!

- Bằng hữu kia của ngươi là thể chất Thủy thuộc tính?

- Vâng!

- Vậy ngươi không cần đi tìm nàng rồi.

Lão ẩu khoát tay áo nói.

Lăng Tiếu thất thanh nói:

- Tại sao?

Lão ẩu liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái nói:

- Bởi vì bằng hữu của ngươi có thể đã chết!

- Cái gì!

Lăng Tiếu kinh hô, tiếp theo hắn vội hỏi:

- Lão bà bà có thể nói rõ hơn một chút hay không?

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, bằng hữu của ngươi hẳn là thể chất Thủy thuộc tính tinh khiết ngàn năm khó gặp, bằng không lão yêu quái của Minh Thủy môn sẽ không thu nàng làm đồ đệ.

Lão ẩu nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu nghe đến dó đều có chút đầu óc không sờ tới được, bởi vì lão ẩu này liên tục nói đều không sai.

Chẳng lẽ Vân Mộng Kỳ thật đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Ban đầu Vân Mộng Kỳ bái làm môn hạ của Âm tôn giả của Minh Thủy môn là Lăng Tiếu đồng ý.

Hắn vốn là muốn chính mình ngày sau cũng tới Trung vực phát triển, trước

một bước để cho Vân Mộng Kỳ đi tới tìm hiểu Trung vực cũng không tệ.

Huống chi lúc ấy Âm tôn giả lại là cao cấp Thiên Tôn, thực lực này ở Tây Bắc nhưng là tồn tại đỉnh phong, mà Âm tôn giả lại nói cho Lăng Tiếu biết các nàng là ngũ phẩm tông môn, cho nên Lăng Tiếu mới yên tâm để cho Vân Mộng Kỳ bái sư.

Nhưng hôm nay nghe được lời nói của Diệp gia lão tổ đã cảm thấy có một cỗ dự cảm bất tường dâng lên ở trong lòng.

- Lão bà bà, tại sao khẳng định như vậy đây?

Ở trước lúc không biết rõ chân tướng sự tình, Lăng Tiếu vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng Vân Mộng Kỳ thật đã chết rồi.

- Bởi vì Minh Thủy môn là một môn phái vô cùng tà ác, các nàng tu luyện cũng là một chút công pháp tà ác, tỷ như hấp thu khí đồng tử của anh nhi, lại hoặc là hấp thu thuần âm khí của nữ tử... Các nàng đều là mượn như thủ đoạn ti tiện âm hiểm này tới cải thiện tăng lên thực lực của mình, mà bằng hữu của ngươi nếu như có thể làm cho yêu vật của Minh Thủy môn coi trọng, thể chất nhất định là có chỗ cực kỳ hơn người, vậy bằng hữu của ngươi nhất định là cửu tử nhất sinh rồi.

Lão ẩu sâu kín nói.

Nghe được lời nói của lão ẩu, thần sắc của Lăng Tiếu trở nên vô cùng tái nhợt, trực tiếp vô lực ngồi xuống.

Hắn làm sao cũng sẽ không nghĩ tới Âm tôn giả kia lại là nữ nhân độc ác âm hiểm loại này.

Càng không nghĩ tới, chính mình sẽ để cho Vân Mộng Kỳ bái nhân gia làm

sư phụ.

Phượng Tiêm Vận ở một bên cầm tay Lăng Tiếu thật chặt nói:

- Có lẽ Mộng Kỳ tỷ tỷ cát nhân thiên tướng, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy đâu.

Lúc này, lão ẩu hỏi:

- Bằng hữu kia của ngươi là bị lão yêu quái của Minh Thủy môn thu lúc nào? Thực lực ngày đó của nàng như thế nào? Người nói xem có lẽ nàng còn chưa chết nhanh như vậy.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Đại khái là hai năm trước, thực lực khi đó của nàng là trung cấp Vương giai.

- Vậy xem ra còn có một đường sinh cơ.

Lão ẩu thản nhiên nói.

Lăng Tiếu trong nháy mắt lại kích động nhìn lão ẩu nói:

- Kính xin lão bà bà nói thẳng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 892 - Ma Môn Phân Chi.

- Bằng hữu của ngươi nếu là Thủy thuộc tính tinh khiết, như vậy đối phương nhất định sẽ ở thời điểm đem thực lực của nàng tăng lên tới cao cấp Địa Hoàng nàng mới có thể vẫn mạng.

Lão ẩu nói, bỗng nhiên một chút nàng lại tiếp tục nói:

- Trung cấp Vương giai Thủy thuộc tính tinh khiết muốn đạt tới cao cấp Địa Hoàng, toàn lực tốn hao đại lượng linh thảo cùng đan được bồi dưỡng mà nói, không cần mười năm nàng có thể đạt đến, theo tình huống này đến xem, nàng có lẽ còn có thể sống được mấy năm nữa.

- Lời này giải thích như thế nào?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Lăng Tiếu nghe lời của lão ẩu nói rất là lo lắng, bởi vì nàng cũng chỉ là nói một nửa, không có trực tiếp nói luôn một lần, thật là muốn hắn khó chịu không thôi.

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, lão yêu quái của Minh Thủy môn kia là muốn mượn thuần âm thân thể của bằng hữu kia đột phá gông cùm Tôn giai thành tựu Đế giai!

Trong mắt lão ẩu tách ra lệ mang nồng đậm nói.

- Đột phá Đế giai!

Tất cả mọi người khẽ kinh hô lên.

Nếu như nói Vương giai là một đạo thâm uyên đi thông con đường cường đại, như vậy Đế giai chính là thiên chướng đii thông con đường vĩnh sinh.

Bất luận kẻ nào đột phá Đế giai sinh mệnh chi luân liền sẽ phát sinh cải biến, muốn sống thêm mấy ngàn năm hoặc trên vạn năm cũng không phải là cái vấn đề gì.

Vĩnh sinh, là bất kì võ giả nào cũng cực độ khát vọng, nhưng mà lại xa xa không thể chạm.

Võ giả đại lục không biết bao nhiêu tỷ người, nhưng mà chân chính đột phá Đế giai chính là ít lại càng ít.

Mỗi người muốn đạt tới Tôn giai đã là không dễ dàng, muốn đột phá Đế giai lại càng thiên nan vạn nan, không có thiên phú cùng lực lĩnh ngộ tuyệt cường muốn đi đến bước kia cơ hồ là không có khả năng.

Minh Thủy môn lại có một loại con đường có thể đạt tới một bước kia.

Theo như lời của lão ẩu, Âm tôn giả kia mang Vân Mộng Kỳ đi là bởi vì muốn đem nàng xem như là lô đỉnh, để cho nàng trước tu luyện đến cao cấp Địa Hoàng, sau đó lại nhất cử hấp thu tất cả linh khí bên trong đan điền của nàng hóa cho mình dùng, là có thể nhất cử đột phá Đế giai rồi.

Tại sao làm như vậy có thể đạt tới Đế giai được?

Điều kiện tiên quyết Âm tôn giả phải là có thực lực Thiên Tôn đỉnh phong, hơn nữa thể chất tu luyện của nàng phải nhất trí với thể chất của lô đỉnh, mà thể chất của lô đỉnh phải là Thủy thuộc tính tinh khiết trong vạn người không có một, Thủy thuộc tính tinh khiết cũng có thể xưng là thể chất thuần âm, chỉ

cần Vân Mộng Kỳ đạt tới cao cấp Địa Hoàng, sau khi một thân thực lực tương đối không tầm thường, Âm tôn giả là có thể hấp thu đan điền của nàng, không những có thể làm cho Âm tôn giả trở thành thuần âm thân thể ra, càng lợi dụng một cơ hội này đột phá Đế giai.

Hai năm trước Vân Mộng Kỳ là trung cấp Vương giai, mà lão ẩu suy đoán lấy thể chất của Vân Mộng Kỳ đoán chừng tầm mười năm là có thể tu luyện đạt tới cao cấp Địa Hoàng, cho nên lão cảm thấy Vân Mộng Kỳ hẳn là còn sống.

Về phần trước đây vì sao nàng nói Vân Mộng Kỳ có lẽ đã chết rồi, chẳng qua là hù dọa Lăng Tiếu.

Bởi vì nàng chính là muốn nhìn Lăng Tiếu khẩn trương đến trình độ như thế nào, mà hiện tại nàng lại phong hồi lộ chuyển giải thích một phen, mục đích đúng là muốn để cho Lăng Tiếu thiếu Diệp gia các nàng một cái nhân tình.

Không thể không nói tâm tư của Diệp gia lão tổ lại là so với bất luận kẻ nào ở chỗ này đều cao minh hơn, coi như là Lăng Tiếu thông minh nhất thời, nhưng hắn quá gấp gáp vì Vân Mộng Kỳ, cũng là trong lúc vô tình rơi vào bên trong kế của lão ẩu.

Nghe xong giải thích của lão ẩu, Lăng Tiếu toát ra một thân mồ hôi lạnh, trong lòng thầm hô:

- Hoàn hảo, còn có hi vọng!

- Đúng rồi, lão bà bà, nếu ngài biết chuyện tình của Minh Thủy môn, như vậy ngài có lẽ biết các nàng ở chỗ nào đi?

Phượng Tiêm Vận ở một bên hỏi.

Lão ẩu bán ra một cái nút thắt nói:

- Cái này... Cụ thể ta cũng không phải là rất rõ ràng.

- Lão bà bà, xin ngài vô luận như thế nào đều phải giúp đỡ một chút.

Lăng Tiếu vội hỏi.

- Minh Thủy môn loại tà phái này là người người đều muốn giết, lão thân thật là không biết vị trí cụ thể của các nàng ở đâu, chỉ biết là bọn họ thường ở khu vực Bắc Thủy giới kia qua lại.

Lão ẩu nói.

- Bắc Thủy giới!

Lăng Tiếu lập tức đem tên của địa vực này nhớ kỹ.

Tàn Báo lại là hiện lên vài tia nghi hoặc, nhìn bộ dáng tựa hồ cũng biết chỗ đó.

- Đa tạ lão bà bà báo cho hết thảy, vậy Lăng Tiếu sẽ không quấy rầy rồi.

Lăng Tiếu đứng dậy chắp tay nói.

Hắn hiện tại hận không thể lập tức chạy tới Bắc Thủy giới đem Vân Mộng Kỳ cứu ra, hắn một khắc cũng không muốn ở chỗ này làm lỡ rồi.

Lúc này Diệp Lệnh Trùng nóng nảy rồi, hắn lập tức sử cho Vi Lâm Nghiệp một cái ánh mắt.

Song, Vi Lâm Nghiệp còn chưa mở miệng, lão ẩu kia lần nữa mở miệng nói:

- Bắc Thủy giới kia ngươi biết ở đâu không? Bằng hữu của ngươi một thời ba khắc cũng sẽ không có nguy hiểm, ngược lại là lão yêu quái kia nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì, cho nên ngươi không cần phải gấp, trước lưu lại nơi này nghỉ ngơi mấy ngày, cũng tốt cho Diệp gia chúng ta tận một chút địa chủ.

Lăng Tiếu do dự một chút gật đầu nói:

- Vậy thì quấy rầy rồi!

Lời nói của lão ẩu không sai, Bắc Thủy giới hắn quả thật không biết nên đi như thế nào, vậy trước lưu lại tìm hiểu một chút tình huống rồi lại nói.

Minh Thủy môn, chờ xem, bản thiếu gia nhất định phải để co các ngươi biết kết quả lừa gạt bản thiếu gia.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Đám người Lăng Tiếu ở tại Diệp gia tạm thời nghỉ chân.

Diệp Lệnh Trùng mừng rỡ, hom nay chính là lúc Diệp gia nguy nan, có đám người Lăng Tiếu gia nhập chẳng khác nào nhiều hơn một tên Thiên Tôn, vậy cho dù là Trương gia cùng Kim Quyền tông cũng thật không dám càn rỡ đi!

Đám người Lăng Tiếu mới vừa yên tĩnh tạm dừng, Diệp Thủy Thanh đã đem mấy người phụ nhân bên cạnh Lăng Tiếu kéo đi.

- Thiếu gia, ta biết Bắc Thủy giới ở đâu!

Tàn Báo đối với Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu lập tức hỏi:

- Ngươi nói mau!

Vì vậy, Tàn Báo đơn giản đem phương vị đại khái của Bắc Thủy giới nói ra.

Kỳ thật Bắc Thủy giới cách Tây Nam địa giới hiện tại này còn có khoảng cách rất xa.

Nếu như lựa chọn phi hành mà đi, chỉ sợ 10 năm đều chưa hẳn có thể đến nơi, cho dù muốn nhờ truyền thâu trận chỉ sợ cũng phải tốn nửa năm mới có thể đi tới.

- Xem ra chúng ta cần phải sớm động thân!

Lăng Tiếu càng thêm cảm giác thời gian rất là cấp bách rồi.

- Thiếu gia đừng có gấp, thiếu phu nhân quả thật giống như lời của lão bà kia, nàng tạm thời hẳn là rất an toàn.

Tàn Báo khuyên bảo nói.

Lăng Tiếu kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ngươi biết chút gì?

Tàn Báo sâu xa nói:

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, Minh Thủy môn hẳn là một môn phái sáng lập ở năm ngàn năm trước, nói đến cùng Hắc Ma môn mà ta sáng lập lúc đó có chút sâu xa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 893 - Lăng Tiếu, Ta Muốn Cùng Ngươi Quyết Đấu. (1)

- Cái gì, Hắc Ma môn là ngươi sáng lập hay sao?

Lăng Tiếu cả kinh nói.

Tàn Báo gật đầu nói:

- Nhớ năm đó lão nô nhưng là có thực lực Đế giai đỉnh phong, có được lãnh thổ rộng lớn, là Ma Đế dưới một người trên vạn người, chỉ là Hắc Ma môn khi đó đã có thực lực vừa lúc chen vào tam phẩm tông môn, nếu không phải là tên phản đồ kia, ta... Ai, quên đi, bây giờ còn là nói một chút về Minh Thủy môn đi, Minh Thủy môn hẳn coi như là một cái chi nhánh của Hắc Ma môn, chỉ là Minh Thủy môn khi đó quá mức nhỏ yếu, nô tài vẫn không có để ở trong lòng, mới vừa rồi nghe lão bà kia nói công pháp tu luyện của Minh Thủy môn ta mới nhớ tới.

- Hừ, ngươi thật là dạy dỗ thuộc hạ tốt!

Lăng Tiếu tức giận nói, hắn không nghĩ tới Minh Thủy môn cùng Tàn Báo còn có sâu xa.

- Thiếu gia yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem Thiếu phu nhân cứu ra, bất quá... Lấy thực lực bây giờ của ta nhưng có thể có chút không đủ.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu trừng mắt lên nói:

- Ngươi hiện tại có thể phục dụng Bổ Hồn đan, hẳn là đầy đủ ngươi đột phá đến trung cấp Thiên Tôn rồi.

- Cái này lão nô biết, nhưng mà bên trong Minh Thủy môn chỉ sợ sẽ có cường giả Đế giai tồn tại, cho dù đạt tới trung cấp Thiên Tôn tựa hồ cũng không đủ nhìn.

Tàn Báo giải thích.

Lúc này, Lăng Tiếu khó khăn rồi.

Nếu như bên trong Minh Thủy môn thật có Đế giai tồn tại, hắn lấy cái gì đấu với nhân gia?

Trừ phi đem Địa Liệt Viêm Hổ triệu hoán đi ra.

Nhưng mà lá bài tẩy này của hắn không tới cuối cùng hắn tuyệt đối sẽ không dùng một chiêu này.

Như vậy đem lam sắc Giao Long tăng lên tới thực lực thất giai hoặc là để cho Tàn Báo mau sớm khôi phục một thân tu vi, lúc đó mới có sức liều mạng.

Tuy nói Tàn Báo hiện tại hiển lộ đầy đủ trung thành, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không muốn hiện tại đưa một nửa linh hồn khác trả lại cho hắn, Lăng Tiếu nhất định phải tiếp tục quan sát một thời gian ngắn rồi hãy nói.

- Ngươi trước tiên đi đột phá rồi nói sau, đến lúc đó ta sẽ có biện pháp.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói.

Tàn Báo không nói thêm gì nữa, thối lui ra khỏi căn phòng của Lăng Tiếu.

Tàn Báo sớm đã là đê cấp Thiên Tôn đỉnh phong, hắn thiếu hụt chẳng qua là hồn lực, hồn lực nhận được bổ sung là có thể thuận lợi đột phá.

Trước đây, Lăng Tiếu cho hắn hai khỏa Bổ Hồn đan vẫn chưa có phục dụng, hiện tại chính là thời điểm phục dụng đột phá rồi.

Sau khi Lăng Tiếu đợi Tàn Báo lui ra ngoài, lâm vào trong trầm tư.

Đối phó với Minh Thủy môn, trừ mượn thực lực của người khác ra, hắn cũng phải làm ra đột phá.

Đối phương nhưng là Ngũ phẩm tông môn, có thể tưởng tượng thực lực đáng sợ đến cỡ nào.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một đóa Ma Hoàng Hoa, một gốc linh hoa này có thể để cho người ta thẳng vào Hoàng giai cao cấp, hắn do dự một chút lại một lần nữa thu vào.

- Mộng Kỳ ngươi chờ, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra ngoài.

Lăng Tiếu ở trong lòng kiên định thầm nghĩ.

Lúc này Lăng Tiếu cũng không biết trước lúc hắn đi cứu Vân Mộng Kỳ, ở Diệp gia nơi này nghênh đón nguy cơ mới.

Trương Gia thành, cùng Diệp Gia thành là hai thành lân cận, cưỡi phi hành linh thú chỉ cần một ngày là có thể tới.

Trương gia ở Trương Gia thành cùng Diệp gia ở Diệp Gia thành giống nhau là địa vị bá giả.

Trong nội các Trương gia, tên Trương gia Thất trưởng lão cùng Phạm Tằng

lúc trước đi tới Diệp gia đều ở chỗ này.

Trừ hai người bọn họ ra, còn có mấy tên trưởng lão khác của Trương gia.

- Nhất định phải diệt Diệp gia, còn có một ít tạp chủng từ bên ngoài tới.

Cái khuôn mặt kia bị đánh sưng vù lên, bộ dáng thoạt nhìn vô cùng tức cười.

Trương gia gia chủ Trương An Minh nói:

- Đây là chắc chắn rồi, chỉ là không biết Tôn giả của quý tông khi nào đến?

- Cái này ngươi đi hỏi Trương Cơ.

Phạm Tằng không muốn nói nhiều, để cho Trương Cơ thay hắn trả lời.

Trương Cơ nói:

- Cha, sư phụ của ta hắn một hai ngày nữa sẽ tới.

- Vậy thì tốt, Diệp gia có hai vị Tôn giả, Trương gia chúng ta cũng có hai vị Tông giả, chỉ cần sư phụ của ngươi đến, Diệp gia liền không đủ gây sợ rồi.

Trương An Minh cười nói.

Hắn muốn nhận được Thăng Linh quyết của Diệp gia đã rất lâu rồi.

Hai mươi năm trước, nếu không phải phát sinh chuyện tinh quáng kia, hắn có lẽ sẽ không cùng Diệp gia cãi nhau mà trở mặt, mà là để cho DIệp gia ngoan ngãn đem Diệp Thủy Thanh gả cho nhi tử Trương Cơ của hắn, đến lúc đó lại để cho nhi tử nghĩ biện pháp đem Thăng Linh quyết moi ra.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, vì chuyện tinh quáng mà hai nhà quyết liệt.

Hắn vốn là cũng không trông cậy có thể đám hỏi với Diệp gia rồi.

Nhưng mà nhi tử của hắn lại được trưởng lão của Kim Quyền tông coi trọng, trở thành đệ tử của Kim Quyền tông, càng là đem Kim Quyền tông mang ra ngoài làm chỗ dựa, cưỡng bức Diệp gia đi vào khuôn khổ.

Nhưng Trương An Minh không nghĩ tới Diệp gia sẽ chơi trò mất tích này, không thể lấy cớ, Trương An Minh chỉ có thể dùng sức mạnh rồi.

Trương gia cùng Diệp gia thực lực tương đương, nhưng thật muốn chiến lên có lẽ không phải là đối thủ của Diệp gia.

Ai kêu Diệp gia có Thăng Linh quyết, nếu như hai đại Tôn giai của Diệp gia đồng loạt sử dụng Thăng Linh quyết tăng lên chiến lực gấp ba lần, như vậy lão tổ của Trương gia bọn họ có lẽ không địch lại.

Cho nên, Trương gia chỉ có thể đem bí mật Thăng Linh quyết của Diệp gia nói cho sư phó "Vạn Quyền Thông" của Trương Cơ.

Vạn Quyền Thông cũng không phải là tên của sư phụ Trương Cơ, mà là danh tiếng của sư phụ hắn những năm này xông ra, tên của sư phụ hắn gọi là Kim Vạn, là Tôn giả đại năng ở bên trong Kim Quyền tông.

- Nếu như Diệp gia chỉ là hai đại Tôn giả có lẽ không đủ gây sợ, chỉ là Diệp gia tựa hồ có trợ thủ tới, một chuyến này không thể lạc quan a!

Trương gia Thất trưởng lão thở dài nói.

Nói tới đây, trong con mắt Phạm Tằng hiện lên hung quang hung hăng nói:

- Ta nhất định phải để cho bọn họ toàn bộ chết hết!

Những năm này Kim Quyền tông ở trên địa giới Tây Nam có rất ít người dám khiêu khích uy nghiêm của bọn họ, Phạm Tằng cũng là rất nhiều năm chưa ăn qua loại thiệt thòi này rồi, trong lòng đối với đám người Lăng Tiếu là hận thấu xương.

- Các ngươi yên tâm đi, lần này vì vạn vô nhất thất, trừ Kim Vạn sư huynh ra, còn có Đàm Quang sư huynh cũng tới, bọn họ đều là trung cấp Thiên Tôn, đoán chừng bắt trụ Diệp gia không phải là vấn đề gì.

Phạm Tằng chịu đựng đau đớn nói.

Thăng Linh quyết là một loại bí thuật hiếm thấy tăng lên chiến lực.

Mặc dù Kim Quyền tông là lục phẩm tông môn, nội tình tương đối khá, nhưng mà cũng không có loại bí thuật tăng lên gấp ba chiến lực.

Cho nên, khi Phạm Tằng đem tin tức này mang cho Kim Vạn, Kim Vạn đã cảm thấy hành động lần này không thể thất bại, cho nên quyết định mang nhiều một người cướp đoạt Thăng Linh quyết này.

Những người khác của Kim Quyền tông nhưng là không biết tin tức này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 894 - Lăng Tiếu, Ta Muốn Cùng Ngươi Quyết Đấu. (2)

Bí thuật bực này đương nhiên càng ít người biết càng tốt rồi.

Người của Trương gia nghe lời nói của Phạm Tằng lập tức mừng rỡ, Trương An Minh nói:

- Có hai đại Tôn giả tới, Diệp gia khẳng định là tai kiếp khó tránh rồi, đến lúc đó Thăng Linh quyết liền là của chúng ta rồi.

- Cha, đến lúc đó không nên thương tổn Diệp Thủy Thanh a, ta còn muốn nàng làm nữ nhân của ta.

Trương Cơ từ bên cạnh nói.

- Yên tâm, Diệp gia sau này đều là của Trương gia chúng ta, Diệp Thủy Thanh dĩ nhiên cũng trốn không thoát.

Trương An Minh rất là vui vẻ nói.

Ở trong mắt hắn Diệp gia nhất định là sắp tới diệt vong rồi, mà hết thảy của Diệp gia còn không phải là do bọn hắn định đoạt sao?

Tuy nói hai nhà từng có giao tình ngàn năm, nhưng mà cũng theo thời gian thay đổi sớm đã biến vị rồi, huống chi là chuyện tinh quáng hai mươi năm trước, Trương An Minh vẫn là rất không thoải mái, đối với điểm tình cũ về Diệp gia này sớm đã tan thành mây khói rồi.

...

Trong đại viện Diệp gia của Diệp Gia thành.

Diệp Thủy Thanh đang nhiệt tình đem đại ca Diệp Vân Phong của mình hướng Phượng Tiêm Vận Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích cùng với Vi Đại Nhi chúng nữ giới thiệu.

Nàng càng không ngừng hướng chúng nữ nói đại ca của mình là tốt đẹp như thế nào, thẳng đem đại ca của mình khen thành nam nhân tốt tuyệt thế chỉ trên trời mới có, dưới đất tìm không ra.

Mới đầu chúng nữ chỉ cho lời nói của Diệp Thủy Thanh là khoe khoang một phen mà thôi.

Nhưng mà càng nghe Diệp Thủy Thanh nói, giông snhuw là làm bà mai lải nhải, chúng nữ đã cảm thấy không có tư vị rồi.

Diệp Vân Phong ở một bên cũng không nghĩ tới sau khi chúng nữ đem khăn che mặt lấy xuống lại là xinh đẹp như thiên tiên như vậy, mỗi người như xuân lan thu cúc mỗi ngươi một hương, nhìn đến ánh mắt hắn đăm đăm.

Trong lòng Diệp Vân Phong thầm khen:

- Thật là một hảo muội tử a, lại giới thiệu cho hắn nhiều mỹ nữ như vậy, còn để cho hắn một mình toàn bộ bắt lại, quả nhiên là áp lực cực đại!

Lòng yêu cái đẹp mỗi người đều có. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Sau khi Diệp Vân Phong thấy chúng nữ liền quyết định vô luận như thế nào cũng muốn lưu lại một hai người làm lão bà cho hắn rồi, lưu lại toàn bộ cảm thấy không quá thực tế.

Hắn sở dĩ dám nghĩ như vậy đều bởi vì muội muội của hắn đã nói qua với

hắn, Lăng Tiếu là một nam nhân vô tình, mà chúng nữ ở trước mắt này tựa hồ quan hệ với Lăng Tiếu có chút dây dưa không rõ, nhưng mà muội muội của hắn đảm bảo nói chúng nữ chẳng qua là đồng bạn của Lăng Tiếu mà thôi, đây mới khiến Diệp Vân Phong lớn mật theo đuổi.

Trong mấy mỹ nữ, Diệp Vân Phong yêu thích nhất chính là Bạch Vũ Tích cùng Cát Bối Hân, hai nàng đều có khí chất tiêm nhu nhàn tĩnh, để cho bất kỳ nam nhân nào đều có một loại cảm giác nhịn không được muốn che chở các nàng, chính là loại mà Diệp Vân Phong thích nhất.

Dĩ nhiên, không phải nói Phượng Tiêm Vận Thải Hà Nguyệt cùng với Vi Đại Nhi tam nữ không xinh đẹp, chỉ nói là khí chất của mấy người các nàng cũng không phải là Diệp Vân Phong có thể trấn trụ được.

Phượng Tiêm Vận mặc dù cùng Bạch Vũ Tích, Cát Bối Hân niên kỷ không sai biệt lắm, nhưng mà nàng đã sinh hài tử, phong vận thành thục quyến rũ kia không phải là hai người bọn họ có được, đồng thời nàng lại là trung cấp Địa Hoàng, nàng trừ Lăng Tiếu ra nam nhân nào cũng không có hứng thú, lộ ra vẻ rất là lãnh đạm, cho nên Diệp Vân Phong không có ý tứ đi tìm không vui.

Thải Hà Nguyệt càng không cần phải nó, từng đã là Tu La nữ, vị đạo thành thục so với Phượng Tiêm Vận càng thêm rõ ràng, nhưng mà khí thế sát phạt hung hãn kia khiến cho người ta sợ hãi, quan trọng nhất là nàng không đợi Diệp Vân Phong mở miệng liền biểu lộ Lăng Tiếu là phu quân của nàng, trước một bước ngăn chặn miệng của Diệp Vân Phong.

Vi Đại Nhi càng không cần phải nói, nàng mặt ngoài thoạt nhìn nhiệt tình bắn ra bốn phía, mị hoặc vô cùng, nhưng mà nghiêm túc nếu so với ai cũng cũng khó mà ứng phó được. Khi Diệp Vân Phong cố gắng muốn nói chuyện cùng nàng, nàng lớn tiếng nói một câu:

- Lão nương đối với đệ đệ nhà ta cảm thấy hứng thú.

Diệp Vân Phong phải lập tức thua chạy mất.

Diệp Thủy Thanh cũng nhìn thấu một chút manh mối, nếu ca ca thích Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích vậy thì toàn lực tác hợp cho bọn họ đi.

Diệp Thủy Thanh chính là nghĩ tới để cho Lăng Tiếu hối hận khi đắc tội nàng, lại nhìn thân thể của nàng, vậy thì cầm nữ nhân của hắn tới bồi thường đi.

- Hân tỷ tỷ, Vũ Tích tỷ tỷ, để cho đại ca ta mang các ngươi vào trong thành đi dạo một chút có được hay không, Diệp Gia thành chúng ta cũng là danh thành ở phụ cận đây, tuyệt đối khiến cho các ngươi tận hứng.

Diệp Thủy Thanh đẩy Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích đến trước mặt của đại ca nàng nói.

Phượng Tiêm Vận ở một bên muốn nói cái gì, lại bị Thải Hà Nguyệt ngăn lại.

- Vận muội, chuyện này chúng ta bất kể, nếu như các nàng ngay cả điểm tự chủ này cũng không có, các nàng cũng không đáng làm tỷ muội của chúng ta.

Thải Hà Nguyệt truyền âm cho Phượng Tiêm Vận nói.

Phượng Tiêm Vận gật đầu, biết được ý tứ của Thải Hà Nguyệt.

Vi Đại Nhi không có để ý tới mọi người, xoay người trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Diệp Vân Phong mang theo nụ cười tự tin đối với Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích nói:

- Hai vị mỹ nữ có thể hay không để cho ta mang các ngươi đi ra ngoài dạo một chút, nhất định sẽ để cho các ngươi cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Không thể không nói nụ cười của Diệp Vân Phong ở trên gương mặt anh tuấn kia rất là mê người, lại thêm thân hình của hắn lại thon dài cường tráng như vậy, quả thật là thuộc về loại tuấn nam dễ dàng khiến nữ nhân mê muội.

Diệp Thủy Thanh lén lút giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ ủng hộ Diệp Vân Phong.

Bạch Vũ Tích mở miệng trước, nàng mang theo thần sắc không có ý tứ nói:

- Ta không thể đi theo ngươi, ta còn muốn hầu hạ thiếu gia cùng hai vị tỷ tỷ đây.

Bạch Vũ Tích tính tình hiền hòa nhu nhược, nhưng mà nàng cũng không phải là một cái nữ nhân ngốc, dĩ nhiên cũng nhìn thấu một chút manh mối.

Tâm ý của nàng đối với Lăng Tiếu không có ai có thể hiểu được, cả người nàng đều là thuộc về Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu để cho nàng đi chết nàng căn bản sẽ không chút nhíu mày mà thi hành, muốn nàng bỏ thiếu gia đi cùng nam nhân khác ước hẹn, đó là tuyệt đối không thể nào.

Lại đến Cát Bối Hân, nàng mười bảy năm trước đều là sống ở trên xe lăn, mười bảy năm nàng trừ gia gia của nàng ra thì chưa tiếp xúc qua với nam nhân khác, mà hiện tại Lăng Tiếu là nam nhân duy nhất của nàng, nàng đối với trung trinh của tình cảm đồng dạng là người khác nhận thức không tới.

Tính cách của nàng tương tự với Bạch Vũ Tích, rất thiện lương, cực kỳ tiêm nhu, đồng dạng cũng không giỏi ăn nói.

- Đa tạ hảo ý của ngươi, nhưng mà ta không thể cùng ngươi đi ra ngoài.

Cát Bối Hân có chút ngượng ngùng nói.

Nàng giao thiệp với người khác cũng không nhiều, cũng không giỏi về cự tuyệt, nhưng mà ở trong lòng nàng quả thật là không thể nào cùng Diệp Vân Phong đi ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 895 - Bại Ngươi, Ta Chỉ Cần Một Chiêu. (1)

Diệp Vân Phong nghe lời nói của hai nàng cảm thấy rất khó chịu, hắn nói như thế nào cũng là Diệp gia đại thiếu, ở Diệp Gia thành không biết có bao nhiêu thiếu nữ muốn đạp phá cửa nhà đến cầu hôn, nhưng mà đều bị hắn nhất nhất cự tuyệt.

Hôm nay đối mặt với mấy nữ nhân mỹ lệ này lại một người cũng không thể bắt lại, hắn làm có có thể cam tâm được.

- Vũ Tích muội muội không bằng ngươi đến Diệp gia ta đi, thiếu gia nhà ngươi trả thù lao cho ngươi bao nhiêu thì ta sẽ trả gấp đôi, không, gấp ba thù lao cũng được.

Diệp Vân Phong cố gắng đả động Bạch Vũ Tích nói.

Bạch Vũ Tích lắc đầu kiên định nói:

- Không, ta là cam tâm tình nguyện đi theo thiếu gia nhà ta, vô luận ngươi trả bao nhiêu thù lao thì ta cũng sẽ không rời khỏi thiếu gia, trừ phi ta chết.

Trong nội tâm của Diệp Vân Phong bị hung hăng nhéo một cái, trong lòng càng thêm khó chịu, hắn thật sự không rõ Lăng Tiếu có cái gì tốt, lại có thể tìm tới nhà hoàn đến chết cũng không đổi như vậy.

Hắn lại đem lực chú ý thả vào trên người Cát Bối Hân không cam lòng nói:

- Hân nhi, ngươi có thể cho ta một cái lý do không đi cùng với ta không? Chẳng lẽ Diệp Vân Phong ta khiến cho người ta chán ghét như vậy?

Cát Bối Hân khoát tay áo nói:

- Diệp công tử ngươi nghĩ nhiều rồi, trừ Tiếu ra, ta sẽ không cùng bất kỳ nam nhân nào ở chung một chỗ, thỉnh tha lỗi.

Diệp Vân Phong cơ hồ muốn sụp đổ rồi.

Mấy người mỹ nữ này ai cũng đối với Lăng Tiếu tử tâm đạp địa, hắn không cam lòng a!

- Lăng Tiếu, ta muốn cùng ngươi quyết đấu!

Diệp Vân Phong ngửa mặt lên trời hét lớn.

Diệp Vân Phong từ nhỏ đến lớn đều là thiên chi kiêu tử, thiên phú tu võ rất cao, ở trong thành trì phụ cận là thanh niên tài tuấn nhất đẳng. Từng tới của hướng Diệp gia bọn họ cầu hôn không có một ngàn cũng có tám trăm rồi.

Chỉ là hắn chuyên chú võ đạo, không có ý niệm thành thân trong đầu, đến hiện tại vẫn luôn là độc thân.

Hôm nay muội muội của hắn giới thiệu với hắn mấy nữ nhân quốc sắc thiên hương, để cho ánh mắt hắn mê man.

Hắn vốn tưởng rằng bằng danh tiếng Diệp gia đại thiếu của hắn, cùng với một thân trang phục anh tuấn của hắn không thể nói là toàn bộ nhốt lại trái tim của chúng nữ, nhưng mà muốn lưu lại một hai không phải là vấn đề.

Đáng tiếc, ý nghĩ của hắn là tốt, nhưng thực tế thì tàn khốc.

Hắn làm sao nghĩ tới mấy mỹ nữ này không chút suy nghĩ liền cự tuyệt hắn.

Hắn không nhịn được rống to lên, hắn muốn cùng Lăng Tiếu quyết đấu.

Nhất định phải để cho các nàng biết sự lợi hại của Diệp Vân Phong hắn, để cho các nàng hiểu rõ hắn mới xứng đôi với các nàng.

Diệp Thủy Thanh ở một bên kéo đại ca nàng nói:

- Ca chớ vọng động a!

Diệp Thủy Thanh nhưng là thấy qua Lăng Tiếu xuất thủ, ban đầu Lăng Tiếu một kiếm đem Thanh Xà chém giết, một màn kia còn làm cho nàng rõ mồn một ở trước mắt. Mà nàng cảm thấy Lăng Tiếu là một kẻ hung ác, vạn nhất đại ca của nàng chọc giận Lăng Tiếu vậy liền không tốt rồi.

Thực lực của đại ca nàng cùng Lăng Tiếu tương đồng, nhưng mà nàng lại không muốn đại ca nàng mạo hiểm như vậy.

- Muội, sợ cái gì, lấy thực lực của đại ca chẳng lẽ còn sợ không thắng được ác thiếu quần là áo lượt kia sao?

Diệp Vân Phong hất tay của muội tử hắn ra nói.

Lúc này Diệp gia có không ít người chạy ra.

Diệp Lệnh Trùng cũng là vội vã đến trước mặt nhi tử hắn giận dữ nói:

- Ngươi nổi điên cái gì, Lăng thiếu là khách quý của Diệp gia chúng ta, làm sao ngươi có thể đi khiêu chiến hắn, ngươi mau cút trở về phòng cho ta.

Mặc dù Diệp Lệnh Trùng không biết nhi tử hắn là tại sao muốn khiêu chiến Lăng Tiếu, nhưng mà hiện tại lại là thời kỳ mấu chốt, hắn rất không hi vọng hiện tại cùng Lăng Tiếu phát sinh bất kỳ cái gì không thoải mái.

- Không được, hôm nay ta không khiêu chiến Lăng Tiếu là không thể.

Diệp Vân Phong rất là kiên quyết nói.

- Ngươi tại sao muốn khiêu chiến thiếu gia nhà ta?

Bạch Vũ Tích còn chưa có rời đi vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm vào Diệp Vân Phong nói.

Thần sắc của Cát Bối Hân cũng trở nên không có thiện ý lên.

Diệp Thủy Thanh vội vàng ở một bên khuyên bảo nói:

- Đại ca của ta người này có chút vọng động, hai vị tỷ tỷ đừng nóng giận.

- Thủy Thanh muội muội, chúng ta đem ngươi là bằng hữu, nhưng mà các ngươi nếu là dám đối với thiếu gia nhà ta có cái gì bất kính, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không làm nữa.

Bạch Vũ Tích tính tình là nhu nhược, nhưng mà bất kỳ chuyện gì liên quan đến Lăng Tiếu, nàng cũng sẽ kiên quyết đứng ở bên phía Lăng Tiếu.

Lúc này Cát Bối Hân cũng gật đầu nói:

- Không sai, ai dám đối với Tiếu không tốt liền là địch nhân của chúng ta.

Lúc này Lăng Tiếu mang theo mọi người từ trong sương phòng đi ra.

- Ngươi muốn quyết đấu với ta?

Vẻ mặt Lăng Tiếu khó chịu nhìn Diệp Vân Phong nói.

Hắn thật sự không rõ hai huynh muội của Diệp gia này vì sao cùng hắn gây sự như thế, chẳng lẽ bọn họ cho là bọn hắn đi tới địa bàn của Diệp gia thì đã cảm thấy có thể ăn định hắn sao?

- Không sai, ta muốn quyết đấu với ngươi.

Diệp Vân Phong đứng dậy đáp.

Diệp Lệnh Trùng một tay lấy nhi tử kéo ra phía sau, tiếp theo mang theo khuôn mặt tươi cười đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu hiểu lầm rồi, nhi tử ta đây là nói giỡn.

- Cha, ta là rất nghiêm túc, hắn không xứng để có mấy vị cô nương xinh đẹp này, ta muốn cùng hắn quyết đấu, ta muốn chứng minh ta mạnh hơn so với hắn, ta mới xứng đôi với mấy vị cô nương xinh đẹp.

Diệp Vân Phong rất là kiên định nói.

Nghe xong lời này, sắc mặt của Lăng Tiếu âm trầm xuống.

Diệp Thủy Thanh đã nhận thấy được Lăng Tiếu không vui, lúc này ở trong lòng thầm kêu hỏng bét.

- Ca, quên đi, mấy vị tỷ tỷ kia không thích ngươi liền đừng miễn cưỡng rồi.

Diệp Thủy Thanh từ bên cạnh khuyên.

- Ngươi khốn kiếp, nữ nhân của Lăng thiếu há lại ngươi có thể nhúng chàm.

Diệp Lệnh Trùng giận dữ, tiếp theo vung một chưởng hướng Diệp Vân Phong phách đi.

Ba!

Diệp Vân Phong căn bản không có cách nào né tránh, trên mặt bị phụ thân hắn hung hăng tát cho một cái.

- Ngươi cái đồ không ra hồn này cút ra ngoài cho ta!

Diệp Lệnh Trùng hướng về phía Diệp Vân Phong quát.

Diệp Thủy Thanh thấy ca ca của mình bị phụ thân đánh chửi, lúc này từ bên cạnh kéo tay của cha nàng nói:

- Cha, đây... chuyện này không liên quan tới đại ca, đều là lỗi của ta, muốn đánh ngươi đánh ta đi!

- Vậy ngươi nói, rốt cuộc là chuyện gì cảy ra!

Diệp Lệnh Trùng nhìn chằm chằm vào nữ nhi nói.

Tiếp theo, Diệp Thủy Thanh tránh nặng tìm nhẹ đem chuyện nói một lần.

Bất quá nàng cũng là đem bản ý nguyên lai sửa đổi một chút.

Chỉ nói nàng giới thiệu cho đại ca mấy người tỷ muội, hi vọng mấy người tỷ muội có thể cùng đại ca thành tựu chuyện tốt, mà không phải nói là để cho đại ca nàng thế nào cũng phải đem mấy người phụ nhân của Lăng Tiếu lưu lại.

Sau đó chính là đại ca nàng cầu ái không có kết quả, cho nên mới trở nên tức giận muốn khiêu chiến Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 896 - Bại Ngươi, Ta Chỉ Cần Một Chiêu. (2)

Ngược lại là Lăng Tiếu ở một bên sau khi nghe xong trong lòng rất rõ ràng tâm tư của Diệp Thủy Thanh, trong lòng đối với Diệp Thủy Thanh chán ghét tới cực điểm, hắn hối hận ban đầu cũng không nên cứu nữ nhân như vậy.

Có câu nói, thà hủy đi mười tòa miếu, không phá đi một đôi vợ chồng.

Đây nhưng đều là nữ nhân của Lăng Tiếu, mà Diệp Thủy Thanh lại muốn để cho đại ca nàng đem bọn họ chia rẽ, Lăng Tiếu như thế nào không giận?

Tuy nói hắn đối với nữ nhân của mình cũng rất có lòng tin, nhưng mà bị người khác từ sau lưng làm trò ngáng chân đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Quả thực là hồ nháo, ngươi nha đầu này tới khi nào mới có thể trưởng thành, làm sao ngươi có thể làm ra chuyện tình hồ đồ như vậy, hai người các ngươi nhanh đi bồi tội với Lăng thiếu.

Diệp Lệnh Trùng nghe lời nói của nữ nhi hắn mà đau cả đầu.

Nữ nhi này của hắn quá không hiểu phân tấc rồi, hiện tại đến lúc nào rồi lại còn đối với trợ thủ của mình hủy đi hậu trường, quả thật là không thể nói lý.

Lúc này Thải Hà Nguyệt hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Phu quân nếu không chúng ta đi thôi, ta không muốn sống ở chỗ này.

Phượng Tiêm Vận cũng ở một bên gật đầu nói:

- Đúng, chúng ta đi thôi!

Mấy người nữ tử cũng rối rít đến phía sau Lăng Tiếu, một bộ cùng Lăng Tiếu muốn rời đi.

Diệp Lệnh Trùng vội vàng đi tới trước Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu đừng nóng giận, tiểu hài tử bọn họ không hiểu chuyện, ngươi đừng theo chân bọn họ chớ chấp nhặt a!

Lăng Tiếu không có mở ra cước bộ, mà là rất bình tĩnh nhìn Diệp Lệnh Trùng nói:

- Diệp gia chủ, ta rất cảm kích nhiệt tình khoản đãi của các ngươi, nhưng mà chúng ta thật sự không có thuận tiện sống ở chỗ này.

- Hừ, nấp ở phía sau nữ nhân thì coi là cái gì, có can đam cùng ta quyết đấu, thua thì ta nhận lỗi với ngươi.

Diệp Vân Phong không phục nói.

Hắn nhìn chung quanh cũng không cảm thấy Lăng Tiếu có điểm nào so ra mà vượt qua hắn, mà bên cạnh Lăng Tiếu tại sao có nhiều mỹ nữ chân tâm theo đuổi như vậy, thành thật mà nói, trong lòng hắn không thể thăng bằng rồi.

Diệp Lệnh Trùng tức giận a, hắn đang muốn lần nữa dạy dỗ nhi tử của hắn, lại bị Lăng Tiếu kéo lại.

Lăng Tiếu bình tĩnh nhìn Diệp Vân Phong nói:

- Ngươi đã có lòng tin như vậy, ta đây liền cùng ngươi quyết đấu, chi bất quá

ngươi thua không chỉ phải nói xin lỗi ta, còn phải gọi ta một tiếng đại ca.

Diệp Vân Phong cười to nói:

- Ha ha, Diệp Vân Phong ta thất bại? Đó là không có khả năng, nếu là ta thắng thì ngươi làm như thế nào? Đem các nàng đều nhường cho ta sao?

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua mấy người phụ nhân của mình mới nói:

- Các nàng không phải là hàng hóa, đều là người yêu của ta, ta không thể nào đưa cho ngươi được, nếu như ngươi có thể thắng ta, nó sẽ là của ngươi.

Dứt lời, trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một gốc Ma Hoàng Hoa.

- Ma Hoàng Hoa!

Diệp Vân Phong cùng Diệp Thủy Thanh đều kinh hô lên, Diệp Lệnh Trùng ở một bên cũng động dung rồi.

Ma Hoàng Hoa, coi như là Tôn giai đều phải động tâm, huống chi là mấy người bọn họ.

- Tốt, Ma Hoàng Hoa này ta muốn định rồi!

Diệp Vân Phong lộ ra háo chiến nói.

Lúc này, Diệp Lệnh Trùng cũng không nói thêm gì nữa rồi.

Bởi vì hắn cũng hi vọng nhi tử của hắn có thể chiến thắng, có Ma Hoàng Hoa này, nhi tử hắn phá vỡ mà vào Địa Hoàng ở trong tầm tay rồi.

Cho nên Diệp Lệnh Trùng lập tức mang theo đám người Lăng Tiếu đến luyện võ trường của Diệp gia.

Vì không ảnh hưởng đến hòa khí, Diệp Lệnh Trùng không cho phép những người khác của Diệp gia tới xem cuộc chiến, đồng thời cũng cùng với nhi tử của mình và Lăng Tiếu nói rõ ràng, cuộc quyết đấu này chỉ có thể điểm đến liền ngừng, không thể sinh tử bác đấu.

Hai người không có ý kiến khác, đều đến trung ương luyện võ trường.

Lúc này, Diệp Thủy Thanh đi tới bên cạnh Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt chúng nữ thấp giọng nói:

- Mấy vị tỷ tỷ thật... Thật xin lỗi!

Nàng biết, lần này Thải Hà Nguyệt các nàng khẳng định rất tức giận rồi.

Nhưng mà nàng không muốn cứ như vậy mất đi hảo bằng hữu, hảo tỷ muội, đồng thời nàng cảm giác mình cũng không sai, nàng chỉ là giúp các nàng thoát ly khổ hải mà thôi.

- Đừng gọi ta là tỷ tỷ, ta không chịu nổi.

Thải Hà Nguyệt nghiêm mặt nói.

Phượng Tiêm Vận cũng mở miệng nói:

- Diệp tiểu thư, chúng ta đem ngươi trở thành bằng hữu, hưng mà ngươi lần lượt khiêu chiến điểm mấu chốt của chúng ta, hiện tại chỉ có thể ngay cả bằng hữu cũng làm không được.

Những nữ nhân khác cũng không nói gì, nhưng mà từ trên thần tình của các

nàng đã nhìn ra được, các nàng cũng không thích Diệp Thủy Thanh.

Diệp Thủy Thanh chỉ cảm thấy trong lòng rất là ủy khuất, cố nén nước mắt trở lại bên cạnh cha của nàng.

Lúc này, hai người trên tràng chuẩn bị khai chiến.

- Có muốn ta trước hết nhường cho ngươi ba chiêu hay không?

Diệp Vân Phong chỉ cảm thấy Lăng Tiếu cùng với người bình thường không có khác biệt, không có bất kỳ linh khí ba động gì, nhưng mà từ người ở bên cạnh xem ra, Lăng Tiếu sẽ không đơn giản, trên người hắn hẳn là có dị bảo che giấu linh khí đi.

Bất kể thực lực của Lăng Tiếu như thế nào, Diệp Vân Phong cũng cảm thấy hắn tuyệt đối không vượt qua được Vương giai, như vậy ở trong cấp bậc Vương giai, Diệp Vân Phong có lòng tin chiến thắng bất luận kẻ nào.

- Ngươi không có năng lực kia, bại ngươi, ta chỉ cần một chiêu là đủ.

Lăng Tiếu giơ lên môt ngón tay tương đối khinh miệt nói.

- Khẩu khí thật lớn, nhìn ta lập tức cho ngươi bại.

Diệp Vân Phong hét lớn một tiếng, mang theo trường thương hướng Lăng Tiếu đâm tới.

Diệp Vân Phong vừa lên liền lợi dụng toàn lực, vì Ma Hoàng Hoa, hắn tuyệt đối sẽ không lơi lỏng nửa phần.

Chỉ thấy thương ảnh đầy trời hướng Lăng Tiếu bao phủ mà đến.

Song, Lăng Tiếu chỉ là đứng bất động nguyên tại chỗ, tùy ý những thương ảnh đầy kia nện ở trên người hắn.

Đinh đương đinh đương!

Thương ảnh đánh lên trên người Lăng Tiếu phát ra tiếng giao nhau của kim thiết.

Sau thương ảnh, Lăng Tiếu không hư hao chút nào đứng nguyên tại chỗ, một tầng kim sắc long lân chẳng biết lúc nào đã bao trùm toàn thân hắn.

- Công pháp gì lại có phòng ngự cường hãn bậc này.

Diệp Lệnh Trùng ở một bên kinh ngạc nói.

Diệp Vân Phong không có ngờ tới Lăng Tiếu lại cứng rắn ăn một chiêu của hắn, một chút việc cũng không có, điều này khiến cho hắn rất là giật mình.

Bất quá hắn không cho là mình sẽ thua bởi Lăng Tiếu.

Chỉ thấy hắn phi thân đến giữa không trung, linh khí thuộc tính quanh thân càng không ngừng hội tụ, tiếp theo hắn hét lớn một tiếng "Đan Thứ Sát", một đạo thương ảnh to lớn giống như là cây cột từ trên xuống dưới hướng Lăng Tiếu đâm tới.

Thương ảnh vừa nhanh vừa ngoan, uy lực thật là cường đại, cao cấp Vương giai bình thường muốn đỡ được là ít có khả năng.

Bất quá Lăng Tiếu là cao cấp Vương giai bình thường sao?

Chỉ thấy trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười khinh thường, thân thể đứng thẳng, một cái quyền đầu nhìn như chậm chạp hướng thương ảnh kia nghênh

đón.

- Hắn điên rồi, lại dám lấy thân thể đỡ một chiêu này!

Diệp Vân Phong ở trên bầu trời thầm nghĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 897 - Lấy Cước Ngự Đao. (1)

Nhưng mà, sau một khắc hắn cũng là trợn tròn mắt!

Quyền kia của Lăng Tiếu nhìn như chậm nhưng kỳ thực rất nhanh.

Kim sắc quyền đầu cùng đầu thương kia kết kết thực thực đụng vào nhau.

Diệp Thủy Thanh ở trong lòng thầm hô:

- Giết chết dâm tặc kia, giết chết dâm tặc kia!

Trong lòng nàng rất hi vọng đại ca nàng có thể hung hăng dạy dỗ Lăng Tiếu một bữa, vì nàng mà xả ra một ngụm ác khí.

Trong mỹ mâu của nàng phảng phất đã thấy quyền đầu kia của Lăng Tiếu bị đại ca nàng nổ nát rồi.

Song, kết quả lại là hoàn toàn tương phản.

Ầm!

Chỉ thấy thương ảnh cường đại giống như trụ kia cư nhiên bị một quyền kia của Lăng Tiếu oanh cho tản mát, hơn nữa quyền thế của Lăng Tiếu còn nhất hướng vô địch hướng Diệp Vân Phong oanh tới.

Diệp Vân Phong cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu tay không có thể đón lấy cường chiêu của hắn, hơn nữa còn có thể thừa cơ mà tấn công.

Đang ở lúc hắn muốn tránh thoát phản kích của Lăng Tiếu, lại phát hiện thân thể của mình tựa hồ bị cái gì ngăn trở, cư nhiên bị giam cầm lại.

Dĩ nhiên giam cầm này chỉ là trong một cái nháy mắt, nhưng cũng chính là trong một cái nháy mắt như vậy đã đầy đủ cho quyền ảnh kia oanh đi qua.

Phanh!

Phốc!

Lồng ngực của Diệp Vân Phong bị quyền ảnh kia ngạnh ngạnh thực thực oanh trúng, thân thể ngã bay ra, một ngụm nghịch huyết phun tung tóe ra ngoài.

- Ca!

Diệp Thủy Thanh không nhịn được kinh hô lên.

Diệp Lệnh Trùng ở một bên không làm ra phản ứng gì, chỉ là ở trong lòng thầm nghĩ:

- Xem ra Ma Hoàng Hoa là không có đến tay rồi.

Diệp Vân Phong bay ra thật xa mới ngưng lại thân hình, bộ ngực truyền đến một trận quặn đau, để cho thần sắc hắn trở nên cực kỳ khó coi.

- Phục chưa?

Lăng Tiếu nhàn nhạt đi về phía Diệp Vân Phong hỏi.

Diệp Vân Phong quệt một chút vết máu ở khóe miệng quát to:

- Nếu phục cùng là để cho ngươi phục ta!

Hát bãi, Diệp Vân Phong bỗng nhiên nhảy lên cao, một cỗ khí thế cực kỳ cường hãn so sánh với lúc trước hắn bày ra còn muốn đáng sợ hơn nhều, linh khí xung quanh cũng bị chấn đến vù vù vang lên.

Lăng Tiếu mắt hổ lướt qua vẻ kinh ngạc:

- Lại có thể tăng lên lực chiến đấu, chẳng lẽ hắn cũng là phục dụng loại linh thảo hoặc linh đan nào đó có đặc tính gia tăng chiến lực?

Lăng Tiếu đã không còn thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì Diệp Vân Phong lại một lần nữa giết tới đây.

- Tam Trọng Thứ Sát!

Diệp Vân Phong khí thế đạt tới điểm cao nhất, trường thương trong tay lần nữa huy động, ba đạo thương ảnh so với mới vừa rồi mạnh hơn mấy lần thứ sát xuống.

Khí thế của thương ảnh kia như vẫn thạch đập xuống, uy lực có thể so với một kích bình thường của đê cấp Địa Hoàng, cường giả Vương giai có thể tiếp được một chiêu này chỉ sợ không nhiều lắm.

Hiện tại Diệp Vân Phong chính là sử dụng Diệp gia Thăng Linh quyết tăng lên chiến lực.

Bởi vì hắn biết Lăng Tiếu không phải là dễ đối phó như vậy, lấy chiến lực bình thường chỉ sợ không phải là đối thủ của nhân gia, vì Ma Hoàng Hoa, vì không thể ở trước mặt chúng nữ mất thể diện, hắn dĩ nhiên muốn sử xuất toàn lực rồi.

Diệp Vân Phong đối với trạng thái hiện tại của chính mình rất là hài lòng, hắn cảm thấy Lăng Tiếu là vô luận như thế nào cũng ăn không tiêu một chiêu này của hắn.

- Hoàng giai trưởng lão bên trong tộc ứng đối với một kích gấp ba lần chiến lực này của ta cũng không dám dễ dàng đón lấy, ta cũng không tin ngươi còn có thể có cái hậu chiêu gì.

Diệp Vân Phong rất là đắc ý thầm nghĩ.

Ầm!

Thương ảnh khổng lồ vô tình đập xuống, luyện võ trường của Diệp gia bị oanh đến lắc lư lên, nếu không phải là trên luyện võ trường có bố trí trận pháp, chỉ sợ võ tràng đều muốn bị đập thành hố sâu rồi.

- Thiếu gia!

Bạch Vũ Tích không nhịn được kinh hô lên.

Cát Bối Hân, Vi Đại Nhi ở một bên cũng là lộ ra vẻ lo lắng.

Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt đều là vẻ mặt bình tĩnh, Thải Hà Nguyệt thản nhiên nói:

- Tiếu không có chuyện gì!

Các nàng đối với thực lực của Lăng Tiếu nhưng là có tự tin trăm phần trăm.

Quang mang cường đại ở trên luyện võ trường tiêu tán đi, Lăng Tiếu nhưng lại không thấy bóng dáng rồi.

Diệp Thủy Thanh lẩm bẩm nói:

- Hắn sẽ không chết chứ?

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy có chút hít thở không thông, có chút khó chịu.

- Ha ha, mấy vị mỹ nữ biết sự lợi hại của ta đi!

Diệp Vân Phong đắc ý phá lên cười, ở trong mắt của hắn Lăng Tiếu tựa như có lẽ đã bị oanh thành cặn bã.

- Người rất lợi hại phải không?

Một giọng nói lặng lẽ ở phía sau lưng Diệp Vân Phong vang lên.

Diệp Vân Phong bị giật mình, vội vàng chạy như bay ra thật xa, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi... Ngươi lại không có chuyện gì?

Hắn hiện tại nhưng là đánh ra chiến lực gấp ba lần rồi, có thể cùng đê cấp Địa Hoàng đánh một trận, mà một chiêu kia của hắn ở cấp bậc Vương giai có thể tiếp được cơ hồ là không có khả năng, hắn làm sao cũng nghĩ không thông Lăng Tiếu làm sao trốn đi được.

- Vũ kỹ như mèo ba chân kia của ngươi có thể gây thương tổn đến ta sao?

Lăng Tiếu rất là khinh thường mà gãi gãi lỗ tai nói.

Lời này của Lăng Tiếu làm người rất đau đớn, cũng rất đả thương người, Diệp Vân Phong hoàn toàn bị chọc giận rồi.

Diệp Vân Phong như mất đi lý trí vung lên trường thương hướng Lăng Tiếu công tới.

Ở trên bầu trời Diệp gia liền truyền ra từng đợt quang thải thuộc tính văng khắp nơi, tiếng oanh bạo vang lên khiến cho người của Diệp gia cho là có cường đại xâm phạm.

Diệp Lệnh Trùng rất là hài lòng nhìn nhi tử của mình, lấy chiến lực của nhi tử hắn chi sợ có thể cùng lão phân cao thấp rồi.

- Đánh hắn, đánh hắn, hung hăng đánh hắn một trận cho ta.

Diệp Thủy Thanh ở trong lòng càng không ngừng kinh hô.

Không thể không nói công kích của Diệp Vân Phong thật rất cường hãn, khí thế kia phát ra cùng đê cấp Địa Hoàng căn bản không có gì khác biệt.

Lăng Tiếu cũng là ở trong lòng thầm giật mình, nếu không phải hắn có Phong thuộc tính, chỉ sợ sớm đã bị Diệp Vân Phong đánh bại.

- Tới a, chẳng lẽ ngươi liền chỉ biết tránh né sao? Có gan cùng ta đao thật thương thật đánh một trận.

Diệp Vân Phong tuy cường hãn nhưng lại không có cách nào công kích trúng Lăng Tiếu, điều này khiến cho hắn buồn bực không thôi, cho nên hắn chỉ có thể dùng phép khích tướng, hi vọng Lăng Tiếu có thể cùng hắn lấy cứng đối cứng một tràng.

Sau khi Lăng Tiếu liên tục tránh thoát mấy đạo thương ảnh của Diệp Vân Phong, trên mặt lộ ra cuồng bá chi khí nói:

- Ngươi đã muốn bị bại nhanh một chút, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, chiến lực của Lăng Tiếu toàn bộ khai hỏa, một đoàn kim sắc hư ảnh trùng thiên mà lên, một đạo kim sắc long ảnh trên không trung gầm thét, phảng phất giống như là chân long hiện thế, khiến cho người ta không nhịn được mà cúng bái.

Quanh người Lăng Tiếu như mặc một bộ long lân chiến giáp, cả người như một tôn kim sắc chiến thần uy phong lẫm liệt, khí vũ hiên ngang!

Đối mặt với Lăng Tiếu đột nhiê gia tăng chiến lực, thân ảnh của Diệp Vân Phong đột nhiên hơi chậm lại, hắn bị kim long ảnh khiến cho kinh ngạc rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 898 - Lấy Cước Ngự Đao. (2)

- Đây là cái chiến kỹ gì?

Diệp Vân Phong lẩm bẩm nói.

Không chỉ là Diệp Vân Phong, người của Diệp gia trên dưới đều bị kinh ngạc rồi.

Ở chỗ sâu Diệp gia, hai gã Tôn giả đều lộ ra thần sắc càng thêm kinh hãi, Diệp gia lão tổ kia thất thanh nói:

- Đây... Đây chẳng lẽ là Thần giai huyền kỹ Cổ Hoàng thần công thất truyền đã lâu!

Diệp gia tổ nãi nãi mà Lăng Tiếu từng thấy qua cũng là cả kinh nói:

- Đây quá không có khả năng đi, có lẽ chỉ là trùng hợp, bọn họ chỉ là người đến từ địa phương nhỏ Tây Bắc a!

- Tây Bắc thì thế nào, nói không chừng nhân gia đạt được truyền thừa nào đó cũng nói không chừng.

Diệp gia lão tổ khẳng định nói.

- Bất kể như thế nào, chúng ta nhất định phải đem bọn họ lưu lại, Diệp gia có thể hay không tránh thoát một kiếp này liền xem bọn họ rồi.

Diệp gia tổ nãi nãi nói.

Lăng Tiếu cũng không có thừa dịp thời điểm Diệp Vân Phong thất thần mà công kích, hắn muốn cho Diệp Vân Phong bị bại tâm phục khẩu phục.

- Chuẩn bị xong chưa? Ta muốn tiến công rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Đến đây đi, đừng tưởng rằng cứ như vậy là có thể hù dọa được ta.

Diệp Vân Phong tăng thêm can đảm quát to một tiếng, tiếp theo trường thương trong tay hắn càng không ngừng biến ảo xoay tròn.

Trường thương càng xoay càng nhanh, cuối cùng trở nên khiến cho người ta khó có thể nhìn tới.

Quanh người Diệp Vân Phong bắt đầu tụ tập đại lượng linh khí, nhìn ra được hắn lần này là quyết định đem hết toàn lực rồi.

- Thương Phách Tuyệt!

Theo Diệp Vân Phong tụ lực xong, trường thương trong tay hắn hóa xuất ra thương ảnh đầy trời, mà chút ít thương ảnh cũng không phải là đâm thẳng bình thường giống như hai chiêu lúc trước, mà là hóa thành giống như bánh xe gió xen lẫn vô số đầu thương, hội tụ một chiêu tuyệt cường hướng Lăng Tiếu bao phủ mà đi.

Đối mặt với một kích toàn lực của Diệp Vân Phong, Lăng Tiếu không có sơ suất, trong tay nhiều ra một thanh đại đao.

Đại đao này là Ngũ giai cao cấp huyền khí Băng thuộc tính, từng đợt băng hàn chi khí tràn lan ra bên ngoài.

Lăng Tiếu làm ra một cái động tác khiến cho người ta khó có thể hiểu được, hắn lại đem đại đao cầm trong tay ném xuống, sau đó mũi chân tung lên, đem đại đao kéo đến nhanh chóng xoay tròn lên.

Tiếp theo một màn làm cho người ta kinh ngạc diễn ra!

Chỉ thấy Lăng Tiếu tựa hồ dùng chân dẫm lên đại đao, đánh ra một chiêu đao kỹ quỷ dị lấy cước ngự đao.

Băng thuộc tính đao kỹ cường đại tản ra khí tức cường đại lãnh liệt, đại đao kia kèm theo cước ảnh càng không ngừng biến huyễn mạc trắc, đem thương luân do Diệp Vân Phong oanh tới đều nhất nhất hóa giải.

Thân nahr kia của Lăng Tiếu phiêu miểu anh dật, động tác yêu dị khó lường làm cho người ta cảm thấy vui tai vui mắt.

Mọi người nhìn đến si mê một trận!

Ngay cả Diệp Thủy Thanh một mực chán ghét Lăng Tiếu cũng ở trong lòng không khỏi thầm khen:

- Hắn thật đẹp trai thật khốc a!

Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong ở giữa không trung chiến đấu đến cực kỳ kịch liệt.

Mặc dù Diệp Vân Phong tăng lên chiến lực gấp ba lần, nhưng mà Cổ Hoàng thần công của Lăng Tiếu cũng đồng dạng tăng lên gấp mấy lần chiến lực cho hắn, lại thêm hắn là nhiều loại thuộc tính đồng tu, chiến lực kia đã vượt xa Diệp Vân Phong.

Cho nên, thương luân của Diệp Vân Phong căn bản không đối với Lăng Tiếu

tạo thành ảnh hưởng gì, ngược lại bị Lăng Tiếu lấy cước ngự đao đem thương luân toàn bộ đánh xơ xác, cuối cùng còn hướng Diệp Vân Phong phách trảm xuống.

Lăng Tiếu mặc dù là lấy cước ngự đao, nhưng mà tốc độ như cũ nhanh đến kinh người.

Hoàn hảo Diệp Vân Phong phản ứng cũng rất nhanh. trường thương hoành ở phía trên chính mình chặn lại phách trảm của Lăng Tiếu.

Đinh đương!

Binh khí giao nhau, phát ra tia lửa chói mắt.

Đồng thời đại đao dưới chân Lăng Tiếu tác động cư nhiên gãy thành hai khúc.

Diệp Vân Phong lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, huyền khí của Lăng Tiếu bị gãy, đây chính là thời cơ phản kích tốt nhất của hắn.

Nhưng mà thời điểm hắn chuẩn bị phản kích, chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, thân thể run lên, lập tức dừng ngay tại chỗ không dám nhúc nhích nửa phần.

Thanh âm của Diệp Lệnh Trùng cũng gấp gáp vang lên:

- Lăng thiếu hạ thủ lưu tình a!

Lúc này, giữa không trung ở dưới chân Lăng Tiếu đoạn đau kia vẫn bám vào mũi chân của hắn, lưỡi đao gãy lạnh lùng gác ở trước cổ Diệp Vân Phong, chỉ cần Diệp Vân Phong hơi có dị động, hắn tuyệt đối muốn đầu thân hai chỗ khác biệt rồi.

Vài sợi tóc của Diệp Vân Phong rơi xuống trước mắt, sau lưng của hắn đã ướt một mảnh.

Hắn là lần đầu tiên cảm nhận được khí tức tử vong là cách hắn gần đến cỡ nào.

Lăng Tiếu đem chân thu hồi, lưỡi đao bám vào mũi chân của hắn rơi xuống dưỡi.

- Ngươi thua!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, sau đó hướng người của mình hạ xuống.

Lăng Tiếu hạ xuống, Diệp Vân Phong thở phào nhẹ nhõm.

- Chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu hướng về chúng nữ nói, sau đó dẫn đầu mang theo chúng nữ cùng mọi người rời đi.

- Lăng Tiếu không nên vội vã đi như thế!

Diệp Lệnh Trùng vội vàng hướng đến bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Hắn nhưng không hi vọng Lăng Tiếu ở thời khắc này rời đi a!

- Thịnh tình của Diệp gia chủ Lăng Tiếu tâm lĩnh, Lăng Tiếu còn có chuyện quan trọng trong người, thật sự không tiện ở lâu.

Lăng Tiếu hướng về phía Diệp Lệnh Trùng chắp tay nói, sau đó không để ý đến Diệp Lệnh Trùng mang người rời đi.

Cũng đúng thời khắc này, vài cỗ khí thế đáng sợ từ chỗ xa hướng Diệp gia tiến tới gần.

Lăng Tiếu lấy một chiêu Ngạo Hàn lục quyết đệ ngũ thức Đạp Tuyết Tầm Mai đem Diệp Vân Phong một chiêu chiến bại.

Lăng Tiếu cũng chỉ là điểm đến rồi dừng lại, cũng không có đả thương tính mạng của Diệp Vân Phong, nhưng mà đây không có nghĩa là Lăng Tiếu còn muốn tiếp tục sống ở Diệp gia.

Hắn là ở trong lòng chán ghét Diệp Thủy Thanh là nữ nhân không hiểu chuyện, đồng thời cũng cảm thấy Diệp Vân Phong đầu óc thật sự không dùng được, lại dám đào góc tường cái khách quý này là hắn, thật sự quá không nên rồi.

Nếu không phải nhìn ở Diệp gia nói ra sự tình có liên quan đến Minh Thủy môn, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Vân Phong sống khá giả.

Nữ nhân của hắn chính là nghịch lân của hắn, chạm vào liền phải chết.

Có thể nói, Diệp Vân Phong lần này là mạng lớn rồi!

Diệp Lệnh Trùng không có ý tứ ngăn cản đường đi của Lăng Tiếu, nhưng mà lại có một người không tưởng được chắn ở trước mặt hắn.

Vẻ mặt Lăng Tiếu âm trầm nhìn nàng nói:

- Diệp tiểu thư, thỉnh nhường đường!

Không sai, chắn ở phía trước Lăng Tiếu chính là Diệp gia Diệp Thủy Thanh.

- Diệp tiểu thư ngươi tránh ra đi, chúng ta còn có chuyện phải làm.

Thải Hà Nguyệt mở miệng nói, trong giọng nói không còn có loại cảm giác thân mật nữa.

Diệp Thủy Thanh nghe đến trong lòng rất khó chịu, tỷ muội thật vất vả kết giao chẳng lẽ cứ như vậy kết thúc sao?

Sau một khắc, Diệp Thủy Thanh khom người đối với Lăng Tiếu nói:

- Thật xin lỗi Lăng thiếu, lúc trước Thủy Thanh tùy hứng mấy phen đắc tội ngươi, kính xin Lăng Tiếu tha thứ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 899 - Sau Này Sẽ Là Người Của Ngươi. (1)

Lời này của Diệp Thủy Thanh nói được chân thành như vậy, lúc trước Lăng Tiếu buông tha đại ca nàng, lại thêm nàng cũng biết nhà mình đang lâm vào trong nguy cơ, vô cùng cần đám người Lăng Tiếu lưu lại, cho nên nàng phải để xuống tư thái nhận sai.

Dĩ nhiên trong nội tâm nàng chẳng biết tại sao có một loại cảm giác trọng tân nhận thức Lăng Tiếu.

Nghĩ tới mới vừa rồi bộ dạng uy phong vô địch kia của Lăng Tiếu, trái tim nàng liền nhảy được có chút nhanh.

Trẻ tuổi tài tuấn nàng thấy nhiều, nhưng mà uy mãnh giống như Lăng Tiếu tựa hồ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước kia nàng sùng bái đại ca của nàng nhất, nhưng mà đại ca của nàng cũng không phải là đối thủ của nhân gia, chẳng biết tại sao trong nội tâm của nàng lặng lẽ xảy ra biến chuyển khác.

- Diệp tiểu thư không cần như thế, ta và ngươi bèo nước gặp nhau, ngày sau cũng sẽ không còn gặp nhau nữa, chúng ta bây giờ từ biệt.

Lăng Tiếu không biết Diệp Thủy Thanh còn muốn chơi hoa dạng gì, trực tiếp nói một câu.

Diệp Thủy Thanh nghe xong trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, nhưng mà nàng lại biết Lăng Tiếu nói đúng là sự thật, cũng không biết lại nói cái gì cho phải rồi.

Lăng Tiếu lại một lần nữa chuẩn bị rời đi, lại có một người ngăn ở trước mặt hắn.

- Đại ca chớ đi, xin nhận của tiểu đệ một lạy.

Diệp Vân Phong đột nhiên đi vòng qua trước mặt Lăng Tiếu hướng về phía hắn quỳ xuống kêu lên.

Người của Diệp gia ở tại chỗ toàn bộ ngây ngẩn cả người.

Đại thiếu gia nhà bọn họ lại quỳ xuống trước mặt người khác, còn gọi nhân gia là đại ca.

Diệp Lệnh Trùng ở một bên cũng là vẻ mặt cười khổ, bất quá cũng không khuyên bảo gì, bởi vì nhi tử của hắn là tỷ đấu thua.

Nam tử hán đại trượng phu, nguyện chịu thất bại.

Diệp Lệnh Trùng vẫn là đồng ý với một cỗ tinh thần này của nhi tử mình.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Diệp Vân Phong lại làm như vậy, bất quá trong lòng hắn lại là nghi ngờ đây có phải là làm bộ hay không?

- Đây chỉ là nói đùa mà thôi, ngươi đứng lên đi, sau này đừng đánh chủ ý tới nữ nhân của ta, các nàng không phải là người khác có thể nhúng chàm.

Bất kể Diệp Vân Phong là thật tâm hay là có toan tính, nhưng mà hắn ở trước mặt mọi người quỳ xuống, Lăng Tiếu vẫn là muốn cho hắn một chút mặt mũi.

Bởi vì nơi này là địa bàn của Diệp gia, làm việc vẫn là lưu một đường thì tốt hơn.

- Đừng, đại ca, ta là rất nghiêm túc, Diệp Vân Phong ta từ nhỏ tới lớn rất hiếu chiến, nhưng mà ở trong đồng đẳng giai có thể một chiêu đánh bại ta cơ hồ không có, coi như là cao hơn một giai so với ta cũng không thấy được có thể thắng ta, nhưng mà đại ca ngươi không chỉ có thắng ta, còn là một chiêu đem ta đánh bại, ta tâm phục khẩu phục, sau này ngươi chính là đại ca của Diệp Vân Phong ta rồi, mấy vị chính là chị dâu của Diệp Vân Phong, Diệp Vân Phong ta tuyệt đối sẽ không bất kính với chị dâu.

Diệp Vân Phong vô cùng nghiêm túc nói, bộ dạng nhìn không ra nửa điểm làm bộ.

Diệp Vân Phong nhưng là ở Diệp Gia thành có danh Võ Phong Tử, cực kỳ hiếu chiến, lại thêm thiên phú cùng thực lực cực cao, ở trong đồng đẳng giai chưa từng có địch thủ.

Hôm nay một chiêu thua ở trong tay Lăng Tiếu, hắn đến nay vẫn cảm thấy không thể nào, nhưng mà cảm giác tử vong mới vừa rồi kia nói cho hắn biết hết thảy đây đều là sự thật.

Lực chiến đấu của Lăng Tiếu mạnh hơn so với hắn, không chỉ là mạnh hơn một chút điểm, mà là mạnh hơn quá nhiều.

Hắn đã sử dụng Thăng Linh quyết nhưng vẫn đột nhiên bị thảm bại như thế, như vậy đủ để nói rõ chênh lệch của hắn cùng với Lăng Tiếu, hắn là ở trong lòng vui lòng phục tùng.

Lăng Tiếu hoàn toàn không có ngờ tới chuyện sẽ phát triển như vậy, trước đây hắn cùng với Diệp Vân Phong đánh cuộc cũng bất quá là nói nhảm, không ngờ tới Diệp Vân Phong lại là có can đảm nhận thua, ở trên điểm này liền làm cho Lăng Tiếu thay đổi cách nhìn.

- Quên đi, Diệp thiếu gia, lần này coi như là chơi đùa đi.

Lăng Tiếu chậm lại ngữ khí nói.

- Không, Diệp Vân Phong ta nói một không hai, Lăng thiếu sau này ngươi chính là đại ca của ta, ngươi muốn ta làm gì, ta tuyệt đối sẽ không một chút nhíu mày.

Diệp Vân Phong trịnh trọng nói.

Lăng Tiếu vừa muốn nói cái gì, Bại gia tử ở một bên lại giành nói:

- Ngươi kêu lão đại là đại ca, vậy ta chính là nhị ca của ngươi rồi, mau kêu một tiếng nhị ca nghe một chút.

Vẻ mặt của Diệp Vân Phong không khỏi nhìn Bại gia tử, bất quá hắn cũng chỉ là chần chờ trong nháy mắt, liền đối với Bại gia tử nói:

- Ra mắt nhị ca!

- Ha ha, tốt tốt, không tệ!

Bại gia tử cười to liên tiếp ưng thuận, tiếp theo nghiêng mặt nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, ngươi dứt khoát thu hắn đi! Như vậy ta liền có thêm một cái lão đệ rồi!

Lăng Tiếu gõ đầu của Bại gia tử một cái nói:

- Ngươi biết cái gì!

Tiếp theo, Lăng Tiếu đem Diệp Vân Phong kéo lên nói:

- Diệp thiếu gia, chúng ta cũng coi như không đánh không nhận thức, chuyện này bỏ qua đi.

Nếu như Lăng Tiếu hiện tại đem Diệp Vân Phong thu làm tiểu đệ, người của Diệp gia sẽ nhìn như thế nào?

Hắn tuyệt đói không thể làm chuyện như vậy, vậy không bằng cùng Diệp Vân Phong làm bằng hữu bình thường đi.

Diệp Vân Phong tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng mà hắn còn chưa kịp nói, hai mắt đảo một cái trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Người của Diệp gia vội vàng chạy tới ôm lấy.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu có chút không hiểu nói.

Hắn mới vừa rồi thật giống như cái gì cũng không làm, Diệp Vân Phong làm sao lại hôn mê?

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ nói:

- Chẳng lẽ phải nhận thức ta làm đại ca mới cam tâm?

Lúc này Diệp Lệnh Trùng giải thích với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu chớ để trong lòng, Vân Phong từ nhỏ chính là như vậy, sau mỗi lần chiến đấu sẽ thoát hư mấy ngày, mấy ngày nữa sẽ tốt.

Diệp Lệnh Trùng dĩ nhiên sẽ không đem bí mật của Diệp gia nói cho Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu cũng không đi suy nghĩ nhiều, lại một lần nữa hướng Diệp Lệnh Trùng đưa ra cáo từ.

Nhưng mà lúc này lại có vài cỗ khí thế đáng sợ tiến tới gần, để cho tất cả mọi người cảnh giác.

Cùng lúc đó hai đại Tôn giai của Diệp gia cùng một thời gian từ một cái phương hướng lướt đi ra ngoài.

- Trương Đại Đồng các ngươi lại còn dám đến Diệp gia ta.

Diệp gia lão tổ tông lớn tiếng quát.

Thanh âm của hắn như sét đánh giữa trời quang, ở trên bầu trời của Diệp gia nhộn nhạo.

Trong lúc nhất thời, Diệp gia trên dưới đều biết rõ Trương gia xâm phạm rồi, tất cả mọi người khẩn trương lên.

- Ha ha, Diệp lão ca đừng nói đến tuyệt tình như vậy, tiểu bối bất hòa, chẳng lẽ hai huynh đệ ta cũng cùng bọn họ náo sao.

Một trong bốn người dừng ở trên bầu trời Diệp gia cười nói.

Người này chính là Trương gia lão tổ Trương Đại Đồng, một thân tu vi đã đạt đến trung cấp Thiên Tôn.

Ở bên cạnh hắn còn có ba lão giả, một gã trong đó chính là bào đệ Trương Bất Đồng của hắn, thực lực đê cấp Thiên Tôn, mà hai người khác lại là Kim Vạn cùng Đàm Quang của Kim Quyền tông đều có thực lực trung cấp Thiên Tôn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 900 - Sau Này Sẽ Là Người Của Ngươi. (2)

Diệp gia lão tổ Diệp Trúc con mắt mở lớn khẽ quét mà qua, tiếp theo rơi vào trên hai người của Kim Quyền tông mới nói:

- Nếu như ngươi còn đem ta xem là lão ca thì cũng sẽ không mang theo ngoại nhân tới Diệp gia ta rồi.

Trên mặt Trương Đại Đồng xẹt qua vài tia xấu hổ nói:

- Hai vị này là trưởng lão của Kim Quyền tông, Vạn Quyền Thông Kim Vạn Kim tôn giả, một vị khắc là Trọng Thủ Đàm Quang Đàm tôn giả, lần này đến đây hi vọng có thể mượn Thăng Linh quyết của nhà Diệp lão ca để đánh gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không mang theo rời đi thì như thế nào?

Kỳ thật, hai huynh đệ Trương Đại Đồng cùng vợ chồng Diệp Trúc đều có giao tình ít cũng trăm năm, nói không có một chút tình cảm là không thể nào.

Mà hậu bối tử tôn của hắn lại là 20 năm trước đem quan hệ hai nhà làm cứng rồi.

Mà thế hệ trước bọn họ đều chỉ lo bế quan tĩnh tu, đối với một chút tục sự này cũng là ít để ý tới.

Hôm nay trẻ tuổi đồng lứa lại cùng Kim Quyền tông đặt lên quan hệ, Trương Đại Đồng cũng chỉ có thể để những thứ giao tình kia đặt sang một bên rồi.

Bởi vì Thăng Linh quyết của Diệp gia quan hệ quá lớn, lại thêm nếu như có thể cùng Kim Quyền tông trở thành đồng minh, đây đối với Trương gia bọn

họ mà nói tuyệt đối là vô cùng có lợi.

Diệp Trúc cùng thê tử Hoàng Liên của hắn biết Trương gia cùng Kim Quyền tông có thông đồng, nhưng mà bọn họ không nghĩ tới đối phương lại thoáng cái xuất động hai đại Tôn giả, đây thật sự quá để mắt Diệp gia bọn họ rồi.

- Cầm Thăng Linh quyết ra đi, bằng không Diệp gia các ngươi cũng đừng muốn ở chỗ này sinh sống nữa.

Kim Vạn đạm mạc nói.

Hắn ở Tây Bắc địa giới tung hoành nhiều năm, lại cũng không biết Diệp gia có giấu loại bí thuật tăng lên chiến lực bực này, điều này thật để cho hắn cảm thấy đáng tiếc.

May ở hiện tại biết cũng chưa muộn, chỉ cần đạt được Thăng Linh quyết này, ngày sau chiến lực của hắn tăng lên gấp bội, không chỉ là ở trong tông môn còn là ở chỗ khác cũng là tuyệt đối có chỗ tốt thật lớn.

- Kim tôn giả, các ngươi đây là tính toán cường đoạt sao?

Diệp Trúc thần sắc xanh mét nói.

- Ha hả, ngươi đây là biết rõ còn cố hỏi, hôm nay bốn người chúng ta cùng nhau mà đến, tự nhiên sẽ không tay không mà về.

Kim Vạn không có trả lời, lại là Đàm Quang ở một bên nhẹ nhàng cười nói.

Hắn người này thoạt nhìn giống như lão gia gia ở nhà bên, nhưng mà xuất thủ lại là cực kỳ tàn nhẫn, hắn có ngoại hiệu gọi là Trọng Thủ, cũng chính là quyền thuật của hắn đáng sợ nổi danh.

Vọ chồng Diệp Trúc sắc mặt khó coi, bọn họ biết chuyện này sợ rằng khó có thể dễ dàng rồi.

- Thăng Linh quyết là bí mật tổ truyền của Diệp gia ta, kính xin hai vị đừng làm khó dễ chúng ta, bằng không Diệp gia chúng ta lấy ra hai gốc linh thảo thất giai Kim thuộc tính cho hai vị, chuyện này liền xong thì như thế nào?

Diệp Trúc trầm giọng nói.

Người của Kim Quyền tông đều là võ giả Kim thuộc tính, mà hai gốc thất giai linh thảo đối với bọn hứn mà nói cũng là có tuyệt đại hấp dẫn.

Ánh mắt của Kim Vạn cùng Đàm Quang đều lướt qua tinh mang, chỉ là bọn hắn hiện tài càng một ý muốn Thăng Linh quyết.

Lúc này, ở dưới chư đại Thiên Tôn, Diệp Lệnh Trùng hướng về phía Lăng Tiếu khom người nói:

- Lăng thiếu, thật không dám giấu diếm, Diệp gia ta đang gặp khó khăn, thỉnh Lăng thiếu giúp ta vượt qua kiếp nạn này, Diệp gia ta không bao giờ quên!

Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày, cũng không có đáp ứng.

Hắn cùng với Diệp gia có thể nói chỉ là kết giao hời hợt, hắn cản bản không có nghĩa vụ vì Diệp gia ra mặt a!

Diệp Thủy Thanh cũng đứng lên đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu, chỉ cần ngươi chịu giúp Diệp gia ta, ta... Diệp Thủy Thanh ta sau này sẽ là người của ngươi!

Nói xong, trên mặt Diệp Thủy Thanh nổi lên mặt đỏ sáng rỡ, bộ dáng lộ ra vẻ rất là quyến rũ động lòng người.

Chỉ bất quá Lăng Tiếu đối với nàng không có hảo cảm gì, cũng không có thưởng thức vẻ tươi đẹp của nàng, chỉ là hắn cảm thấy Diệp Thủy Thanh có thể nói ra lời này là có chút ngoài ý muốn thô.

- Diệp đại ca, vì Diệp gia trên dưới các ngươi, ta xem ngươi vẫn là đem Thăng Linh quyết lấy ra đi, nhìn ở trên phần ngàn năm giao tình, chúng ta sẽ không làm gì các ngươi.

Trương Đại Đồng nói.

Lời này của hắn còn có mấy phần tình nghĩa tồn tại, tiểu bối của hắn muốn nhân cơ hội nuốt đi Diệp gia, nhưng mà hắn nói như thế nào cũng là người nhớ tình bạn cũ, cho nên mới nói như vậy, hi vọng Diệp Trúc có thể thức thời một chút.

- Bạn già, cùng lắm thì liều mạng đi, đây là đồ mà lão tổ tông truyền xuống, từng đã thông báo là không thể ngoại truyền.

Hoàng Liên có chút kích động đối với Diệp Trúc nói.

- Trương Đại Đồng ngươi không nhớ giao tình hai nhà, hôm nay ta với ngươi hai nhà ân nghĩa đoạn tuyệt, các ngươi muốn Thăng Linh quyết liền phóng ngựa tới đây đi, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

Diệp Trúc cắn răng một cái quát lên.

Cùng lúc đó một thân khí thế trung cấp Thiên Tôn của hắn toàn bộ khai hỏa, Hoàng Liên ở một bên cũng là như thế.

Vợ chồng bọn họ đã làm tốt chuẩn bị nghênh chiến rồi.

- Gian ngoan bất linh!

Kim Vạn híp mắt hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Đã như vậy, vậy thì đưa bọn họ đi gặp diêm vương đi, ta không tin Diệp gia trừ hai người bọn họ ra cũng không có ai biết hạ lạc của Thăng Linh quyết.

- Đã như vậy, vậy thì dùng tay chân nói chuyện đi!

Diệp Trúc cũng là bất cứ giá nào rồi.

Hôm nay nhân gia lấn đến trước gia môn rồi, nếu như lần này thỏa hiệp, như vậy mặt mũi ngày sau của Diệp gia đặt ở chỗ nào.

Lúc này, bên người Diệp Trúc xuất hiện một cái thân ảnh khổng lồ, thân ảnh kia giống như là một tòa núi nhỏ đem bầu trời của Diệp gia che đậy hơn phân nửa.

Thanh Mao Ngưu, lục giai cao cấp linh thú, là trấn tộc linh thú của Diệp gia.

Nghe nói Thanh Mao Ngưu là tọa kỵ của lão tổ hai đời trước lưu lại, đã có mấy ngàn năm thọ nguyên rồi.

- Ngưu gia, Diệp gia có thể tránh được một kiếp này hay không liền xem ngươi rồi.

Diệp Trúc rất là cung kính đối với Thanh Mao Ngưu nói.

Thanh Mao Ngưu này là thái gia gia của Diệp Trúc hắn lưu lại, Diệp Trúc

cùng Thanh Mao Ngưu chỉ là quan hệ bình đẳng, cho nên Diệp Trúc đối với Thanh Mao Ngưu vẫn là rất cung kính.

Thanh Mao Ngưu lắc đầu, cái mắt to như chuông đồng, lỗ mũi phát ra trận trận tiếng thở dốc, sau đó phát ra một đạo thanh âm tức giận:

- Mị!

- Kim tôn giả, Đàm tôn giả, đây là Thanh Mao Ngưu của Diệp gia, thực lực đã đạt tới lục giai cao cấp, mọi người mau triệu hồi ra linh thú đối phó nó.

Trương Đại Đồng khẩn trương nhắc nhở.

Cùng lúc đó bên cạnh hắn cũng xuất hiện một đầu lục giai trung cấp Quan Lam Xà Mãng.

Sau đó Trương Bất Đồng, Kim Vạn cùng Đàm Quang cũng triệu hồi ra linh thú của mình.

Trương Bất Đồng là một đầu Minh Văn Báo lục giai đê cấp, Kim Vạn là một đầu Cương Hoàng Hùng Sư lục giai trung cấp, mà Đàm Quang thì là một đầu Kim Thứ Vị lục giai trung cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 901 - Diệp Gia Chi Nguy.

Bên kia, bên cạnh Hoàng Liên nhiều hơn một đầu lục giai Tông Ti Miêu.

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Thanh Mao Ngưu kia nhìn chung quanh địch nhân bao quanh nó một cái, dẫn đầu phát ra một đoàn thanh mang đáng sợ hướng Quan Lam Xà Mãng oanh tới.

Lúc này mọi người cùng linh thú cũng bắt đầu động.

Lục đại Thiên Tôn, lục địa linh thú bắt đầu ở trên bầu trời hỗn chiến.

Oanh long oanh long!

Tiểu phương thế giới của Tôn giai đối chiến lẫn nahu, từng đợt năng lượng đáng sợ bộc phát va chạm, chấn đến bầu trời Diệp gia cũng trở nên lắc lư lên.

Không ít năng lượng tràn lan xuống đem không ít kiến trúc của Diệp gia đều oanh thành bột phấn, rất nhiều đệ tử của Diệp gia cũng bắt đầu gặp tao ương rồi.

- Tất cả mọi người đừng hoảng hốt, thực lực Vương giai giữ vững gia quyến mau rút lui!

Diệp Lệnh Trùng hướng về phía dưới lớn tiếng quát, tiếp theo hắn hướng Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu van cầu ngươi giúp đỡ một chút a! Sau này Diệp gia ta sẽ làm theo ngươi.

Diệp Lệnh Trùng chỉ là Địa Hoàng giai, đối với đại chiến của Thiên Tôn giai hắn cản bản là không thể ra sức, mà Lăng Tiếu là hi vọng hiện tại duy nhất của Diệp gia hắn.

Vừa lúc đó, một đạo thanh âm âm lãnh truyền tới:

- Diệp bá phụ, ngươi cầu hắn không bằng cầu ta đi!

Chẳng biết lúc nào Trương Cơ cũng đã xuất hiện ở bên trong Diệp gia rồi, bên cạnh hắn còn mang theo mấy người, Phạm Tằng kia dĩ nhiên cũng ở trong đó.

Trương Cơ vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Diệp Lệnh Trùng, ở trong mắt của hắn Diệp gia liền muốn trở thành Trương gia bọn họ rồi, hắn cũng không có cái gì cần bận tâm, huống chi ở phía sau hắn còn có hai gã Nửa bước Tông giai của gia tộc bảo vệ, căn bản không cần sợ hãi người nào.

- Ngươi còn dám tới đây, ta giết ngươi!

Diệp Thủy Thanh nhìn thấy Trương Cơ đến liền tức giận, lập tức muốn ra tay đối phó Trương Cơ.

Diệp Lệnh Trùng ở một bên ngăn cản nàng nói:

- Chớ vọng động!

Tiếp theo đối với Trương Cơ nói:

- Chỉ dám phái tiểu bối tới sao? Cha ngươi có thói quen co đầu rút cổ ở phía

sau nhi tử sao?

- Ha hả, Diệp bá phụ, cha ta nhớ tình bạn cũ cũng không có đến đây, bất quá chỉ cần ngươi chịu đem Thăng Linh quyết giao ra đây, hơn nữa để cho Thủy Thanh muội muội cùng ta làm thành chuyện tốt, ta đảm bảo Diệp gia vẫn là Diệp gia như xưa.

Trương Cơ hài lòng nở nụ cười nói, chỉ là ánh mắt của hắn lướt đến trên mặt Lăng Tiếu thì có mấy phần oán hận cùng kiêng kỵ.

- Khẩu khí thật cuồng vọng, đừng tưởng rằng có Nửa bước Tôn giai phòng thủ cho ngươi, ngươi có thể càn rỡ rồi.

Mấy tên cao thủ của Diệp gia đã chạy tới bên cạnh Diệp Lệnh Trùng, một gã Nửa bước Tôn giai trong đó hét lớn một tiếng, lười cùng Trương Cơ nói nhảm, một chưởng liền hướng Trương Cơ phách đi.

Không cần Trương Cơ động thủ, một gã Nửa bước Tôn giai của Trương gia ở phía sau hắn lập tức nghênh đón.

Cùng lúc đó, người của Diệp gia rối rít hướng đám người Trương Cơ đánh tới.

Đám người Trương Cơ muốn mưu đoạt Thăng Linh quyết của Diệp gia bọn họ, bất luận kẻ nào đều sẽ hận thấu xương.

- Các ngươi muốn chết vậy sẽ thành toàn cho các ngươi!

Sắc mặt của Trương Cơ trở nên dữ tợn hơn mấy phần.

Đối mặt với cao thủ của Diệp gia hắn lại không sợ hãi, sau đó ở trước mặt hắn xuất hiện một đầu lục giai đê cấp Quan Lam Xà Mãng.

Con Xà Mãng này là lão tổ tông Trương Đại Đồng ở trước khi đến ban cho hắn, chính là vì để cho hắn có điều bảo đảm cho hắn ở thời điểm đối phó cới Diệp gia, đồng thời cũng là muốn ép Diệp gia đem Thăng Linh quyết giao ra.

Lục giai linh thú có thể so với Thiên Tôn, người của Diệp gia không nghĩ tới Trương gia lại còn có một con lục giai Xà Mãng khác.

Đám người Diệp Lệnh Trùng đều là khẩn trương, rối rít đe, linh thú của riêng mình đều triệu hồi ra ngoài, đáng tiếc linh thú của bọn họ chỉ là thực lực ngũ giai, khó có thể đối phó được với lục giai Xà Mãng này.

Quan Lam Xà Mãng xuất hiện, người của Diệp gia không thể không toàn lực đối phó với con Xà Mãng này.

Chỉ là không ít Địa Hoàng cùng linh thú làm sao chóng lại đường Xà Mãng này cuồng quét, người của Diệp gia trong nháy mắt liền có mấy người bị mất mạng rồi, những lâu phòng kiến trúc kia cũng sụp đổ không ít.

Đám người Lăng Tiếu sớm đã thối lui ra rất xa.

Đây vốn không phải là chuyện của bọn hắn, Lăng Tiếu không cần thiết trộn lẫn vào đó, chủ yếu nhất vẫn là ấn tượng lúc trước của Diệp Thủy Thanh cho Lăng Tiếu là rất xấu, bằng không Lăng Tiếu không ngần ngại ra tay giúp đỡ một chút.

Đang ở lúc đám người Lăng Tiếu muốn lặng lẽ rời đi, Diệp Thủy Thanh lần nữa ngăn ở phía trước đám người Lăng Tiếu.

Nàng chưa nói lời nào, bay thẳng đến trước Lăng Tiếu quỳ xuống, khóc lóc nói:

- Van cầu ngươi cứu Diệp gia của ta, van cầu các ngươi, sau này ngươi muốn

ta làm gì ta đều sẽ làm!

Nàng hiện tại trong lòng rất là hối hận, nếu là nàng không đắc tội Lăng Tiếu, nói không chừng Lăng Tiếu liền sẽ xuất thủ cứu Diệp gia các nàng rồi.

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã muộn, một khi đám người Lăng Tiếu rời đi, Diệp gia các nàng liền xong.

Lăng Tiếu mặt không chút thay đổi, cũng không muốn nhiều lời cái gì, nhưng mà Bạch Vũ Tích ở một bên lại là có chút mềm lòng mà kéo nhẹ chéo áo của Lăng Tiếu, trong mỹ mâu lộ ra mấy phần chờ đợi.

- Ha ha, Thủy Thanh muội muội, ngươi cầu xin hắn thì được gì, không bằng cầu ta mới là thật sự.

Trương Cơ một mực đuổi theo Diệp Thủy Thanh nói.

Thấy Diệp Thủy Thanh lại hướng cừu nhân của mình quỳ xuống thì trong lòng rất là khó chịu, nàng tại sao không đến cầu xin hắn đây?

- Lăng thiếu, ta cầu ngươi...

Diệp Thủy Thanh không để ý tới Trương Cơ, vẻ mặt khóc lóc cầu khẩn nói.

- Trương Cơ, mau để cho Xà Mãng tới đây làm thịt bọn hắn.

Phạm Từng từ phía sau xuất hiện hướng về phía Trương Cơ kêu to nói, hắn giấu diếm lửa giận trong mắt nhìn chằm chằm vào đám người Lăng Tiếu, mấy ngày trước một chưởng nhục nhã kia hắn nhất định phải tìm trở về.

Hắn suy đoán Lăng Tiếu bên này bất quá là một gã đê cấp Thiên Tôn, chỉ cần có Quan Lam Xà Mãng quấn lấy, vậy hắn liền không có gì phải sợ rồi.

Trương Cơ nghe phân phó của Phạm Tằng, lập tức kêu Quan Lam Xà Mãng bay tới.

Thân thể của Quan Lam Xà Mãng rất dài, có khoảng ba, bốn mươi thước, xà mục âm lãnh kia, răng nanh âm sâm kia, không có một cái mà không triển lộ ra hung tàn chi uy của nó.

Mới vừa rồi nó một phen cuồng oanh, không ít Địa Hoàng cùng Vương giai của Diệp gia đã bị tử thương không nhẹ, hiện tại Trương Cơ đem nó gọi qua bên này, đó là bởi vì đại quân của Trương gia bọn hắn đã đến.

Lần này, Trương gia đã là quyết tâm muốn đem Diệp gia bắt lại rồi.

Quan Lam Xà Mãng ở dưới chỉ thị của Trương Cơ trong nháy mắt chạy đến trước đám người Lăng Tiếu, thân thể như cái trụ lớn kia hướng đám người Lăng Tiếu vung quét đi qua.

Bất luận kẻ nào một khi bị thân thể đáng sợ kia quét trúng, sợ rằng đều muốn mạng vẫn tại chỗ.

Trương Cơ cùng Phạm Tằng hai người đều mang theo nụ cười lãnh khốc, ở trong mắt bọn hắn đám người Lăng Tiếu cũng trốn không thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 902 - Lão Đại Ta Cũng Không Thể Đánh. (1)

Bên phía Lăng Tiếu, Tàn Báo mới vừa muốn động thủ, tuy nhiên lại có một người so với hắn còn nhanh hơn.

Chỉ thấy Bại gia tử dẫn đầu đón lấy Quan Lam Xà Mãng kia nhào tới.

Vóc người của Bại gia tử thoạt nhìn có chút nhỏ nhắn, mà Quan Lam Xà Mãng kia lại là vô cùng khổng lồ, hai người so sánh với nhau, tất cả mọi người cảm thấy Bại gia tử đây là đang muốn chết.

Nhưng mà khi Bại gia tử đem thân của Quan Lãm Xà Mãng kia ôm lấy, tất cả mọi người đều kinh hãi.

- Dám chọc đến lão đại ta, ngươi là muốn chết!

Bại gia tử quát to một tiếng, thân thể nhỏ bé kia bộc phát ra lực lượng cường đại, lại đem Quan Lam Xà Mãng bế lên, sau đó dùng lực vung ra.

Phanh!

Quan Lam Xà Mãng lại cứ như vậy bị hắn hung hăng đập trên mặt đất.

Như thế còn chưa tính là gì, Bại gia tử còn vung Quan Lam Xà Mãng hướng phương hướng Trương Cơ cùng Phạm Tằng ném tới.

Trương Cơ cùng Phạm Tằng đều là cực kỳ giật mình, vội vàng lui ra rất xa, trong lòng cũng là đang thầm hô:

- Tên này là trời sinh thần lực sao?

Quan Lam Xà Mãng bị Bại gia tử hung hăng đập xuống mười mấy cái cũng chưa có chết đi, nhấc lên toàn lực phản kháng, miệng lớn đầy máu kia hướng Bại gia tử cắn xuống.

- Không biết sống chết!

Bại gia tử khinh thường mà hư một tiếng, quyền đầu hóa trảo hướng xà bụng trảo một cái.

Tê~

Xà bì kia có thể ó sánh với phòng ngự của linh khí lại bị Bại gia tử trảo xuyên qua dò vào trong bụng, đau đến Quan Lam Xà Mãng tê minh một trận.

Một cái trảo khác của Bại gia tử ở vết thương của nó trảo xuống, hai tay dùng sức kéo ra bên ngoài, xà bụng cứ như vậy bị hắn xé nát ra rồi.

Quan Lam Xà Mãng kia đau đến không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Người ở chung quanh nhìn thấy Bại gia tử sinh mãnh tàn nhẫn như vậy đều là một trận rùng mình!

Cuối cùng Quan Lam Xà Mãng trực tiếp bị Bại gia tử xé nát thân thể mà chết, Xà đảm của nó còn bị Bại gia tử móc ra ngoài hiến đến phía trước Lăng Tiếu nói:

- Lão đại tới nếm thử, vật này nhưng là đại bổ!

Lăng Tiếu nhìn xà đảm tanh xấu rút lại lỗ mũi nói:

- Vẫn là để lại cho mình ngươi ăn đi!

Bại gia tử cũng không nói hai lời, trực tiếp đem xà đảm kia hướng trong miệng bỏ vào.

Cũng là lúc này, bầu trời phát ra chấn động mãnh liệt, hai đạo thân ảnh từ không trung đập rơi xuống.

Hai đạo bóng người bị nện xuống chính là vợ chồng Diệp Trúc.

Bọn họ lấy hai địch bốn, căn bản không phải là đối thủ của người ta, mặc dù có thể mượn Thăng Linh quyết tăng cường lực chiến đấu, nhưng mà nhân gia cũng đến là có chuẩn bị, đối phương đều phục dụng tăng tốc đan dược cao giai, một mực cùng bọn họ du đấu, cũng không có lựa chọn lấy cứng đối cứng, tiêu hao lực chiến đấu của bọn họ, lại thêm thực lực của Hoàng Liên yếu nhất, mặc dù tăng lên chiến lực gấp ba lần nhưng mà chống đỡ không được hai huynh đệ Trương Đại Đồng vây công, Diệp Trúc thỉnh thoảng muốn phân thân chiếu cố thê tử, cho nên hai người cuối cùng là bị nhân gia thừa dịp, đều bị oanh thành trọng thương rồi.

Thanh Mao Ngưu, Tông Ti Miêu thì bị bốn đầu linh thú khác dây dưa căn bản không có biện pháp giúp vợ chồng Diệp Trúc.

Ưu thế duy nhất chính là Thanh Mao Ngưu còn có thể lực chống tam đại lục giai trung cấp linh thú mà không bại, về phần Tông Ti Miêu thì bị Minh Văn Báo hung hăng áp chế, ở dưới ngang giai, năng lực công kích của Minh Văn Báo so sánh với Tông Ti Miêu vẫn là muốn cường hãn hơn rất nhieuf.

Một khi Tông Ti Miêu bị Minh Văn Báo giết chết, Thanh Mao Ngưu sẽ gặp phải bốn đầu linh thú vây công, còn có bốn gã Thiên Tôn, đến lúc đó cho dù nó cường đại hơn nữa cũng chỉ có nuốt hận tại chỗ.

Vợ chồng Diệp Trúc bị nện xuống chỗ cách Lăng Tiếu không xa.

Diệp Thủy Thanh thoáng cái hướng hai vị lão tổ của Diệp gia nàng chạy tới.

- Tổ gia gia, Tổ nãi nãi các ngươi không sao chứ!

Diệp Thủy Thanh hết sức khẩn trương kêu to nói.

Diệp Trúc cùng Hoàng Liên bộ dáng rất là chật vật, thần sắc cực kỳ tái nhợt, trên người còn có nhiều chỗ tổn thương, nhìn ra là bị thương không nhẹ rồi.

- Diệp đại ca, ta xem các ngươi vẫn là đem Thăng Linh quyết giao ra đây đi!

Trương Đại Đồng chậm lại sâu kín nói.

Trương Đại Đồng, Kim Vạn cùng Đàm Quang tất cả đều hạ xuống mặt đất.

Trương Cơ cùng Phạm Tằng nhân cơ hội chạy tới phía sau bốn người, một bộ dạng lấy lòng.

- Các ngươi mơ tưởng, cho dù chúng ta chết cũng sẽ không giao ra.

Diệp Trúc quát to.

- Đã như vậy, vậy thì đem Diệp gia các ngươi diệt sạch đi.

Kim Vạn lạnh lùng nói.

Đang ở lúc Kim Vạn muốn tiếp tục xuất thủ, người của Trương gia áp giải hai người đi ra.

- Cha, đại ca!

Diệp Thủy Thanh nhìn thấy người tới kinh hô lên.

Nguyên lai Diệp Lệnh Trùng cùng Diệp Vân Phong bị hai gã cao cấp Địa Hoàng của người ta bắt được.

Cao thủ còn dư lại của Diệp gia cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể ra sức.

Mới vừa rồi bọn họ bị Quan Lam Xà mãng oanh chết không ít người, sau đó Trương gia lại xuất hiện nhóm lớn cao thủ, người của Diệp gia ra sức nghênh chiến nhưng mà vẫn bị đối phương nghiền ép mà đánh, cuối cùng Diệp Lệnh Trùng bị nhân gia khống chế được, mà Diệp Vân Phong thì bị nhân gia từ một chỗ khác bắt đi ra ngoài.

Diệp Vân Phong lúc trước sử dụng Lăng Tiếu căn bản không có nửa điểm năng lực chống cự liền bị bắt.

Bộ dạng bây giờ của hắn là rất biệt khuất a!

Lúc này người của hai nhà đều phân ra không tiếp tục chiến đấu nữa.

Hai đại Tôn giai của Diệp gia đều thua, gia chủ lại bị bát, tràng chiến đấu này có thể nói là Diệp gia bại hoàn toàn rồi.

- Hỏi một lần nữa, Diệp Trúc ngươi giao ra Thăng Linh quyết hay không?

Trương Đại Đồng lần nữa hỏi.

- Lão tổ tông cùng hắn khách khí làm cái gì, không giao ra liền giết sạch bọn họ, đúng rồi, còn có những người ngoại lai kia nữa.

Trương Cơ lên tiếng nói.

Lúc này, Trương Đại Đồng cùng mọi người mới chú ý tới trừ người của Diệp gia ra, lại còn có một nhóm người có thực lực không tầm thường tồn tại.

Phạm Tằng ở một bên đối với Kim Vạn cùng Đàm Quang nói:

- Hai vị sư huynh nhất định phải vì sư đệ hết giận a, mấy ngày trước chính là bọn họ đả thương ta, bọn họ một chút cũng không đem Kim Quyền tông chúng ta để vào trong mắt a.

Kim Vạn cùng Đàm Quang trực tiếp đem ánh mắt tụ ở trên người Tàn Báo, tiếp theo lộ ra vẻ khiếp sợ:

- Lại là trung cấp Thiên Tôn?

Kim Vạn mặt nhăn một chút chân mày nói:

- Các ngươi nếu không phải là người của Diệp gia thì đi đi, miễn rước họa vào thân.

Kim Vạn cùng Phạm Tằng nhưng không giống nhau, thực lực của đối phương tịnh không yếu, mặc dù ở trong Diệp gia nhưng mà vẫn không có ra tay giúp đỡ, có thể thấy được quan hệ của những người này cùng Diệp gia chưa ra hình dáng gì.

Hắn không đáng vì Phạm Tằng mà đi trêu chọc một cái địch nhân, nếu là nhân gia cùng Diệp gia liên hợp lại, nói không chừng bọn họ cũng áp chế không nổi rồi.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tụ tập ở trên thân đám người Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 903 - Lão Đại Ta Cũng Không Thể Đánh. (2)

Bọn họ đi hay không di trở thành bước ngoặt mấu chốt của tràng chiến đấu này!

Diệp Thủy Thanh song quyền nắm lại chặt chẽ, đôi môi cũng cắn ra vết máu, mỹ mâu của nàng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong lòng hối hận tới cực điểm.

Lúc này Diệp Vân Phong bị áp tải mở miệng kêu lên:

- Đại ca ngươi đi nhanh đi, đây là chuyện nhà của tiểu đệ, tuyệt đối không thể liên lụy đến ngươi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Diệp Vân Phong, không nghĩ tới tên này lại còn có chút nghĩa khí.

- Các ngươi còn không đi, còn muốn ở lại chỗ này xem cuộc vui sao?

Trương Cơ vô cùng khó chịu nhìn chằm chằm vào đám người Lăng Tiếu quát lên.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ sư phụ hắn tại sao muốn đem những người này bỏ qua, bên phía bọn họ có tứ đại Thiên Tôn a, chẳng lẽ còn sợ bọn họ hay sao?

- Ngươi đã muốn chúng ta đi như vậy, vậy chúng ta thật đúng là không đi, mau đem tiểu đệ của ta và những người khác thả ra đi.

Lăng Tiếu mang theo cười nhạt nói.

Trương Cơ sửng sốt, tiếp theo chỉ vào Lăng Tiếu quát to:

- Ngươi đừng không biết điều, sư phụ của ta đã khoan dung đại lượng, nếu là tiếp tục không đi thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Hiện tại hắn nhưng là một chút cũng không sợ bị người khác khi dễ rồi, bên cạnh hắn thì có hai vị tổ tông của Trương gia bọn hắn, lại còn có sư phụ cùng sư bá của hắn, bốn người đều có thực lực Thiên Tôn, còn sợ một tên Thiên Tôn của đối phương hay sao?

Lăng Tiếu không để ý đến Trương Cơ, ở trong mắt hắn Trương Cơ chẳng qua là một thằng hề nhảy nhót mà thôi.

Lăng Tiếu nhìn đám người Kim Vạn tứ đại Thiên Tôn nói:

- Mấy vị đại nhân, có thể hay không cho kẻ hèn một cái mặt mũi, đem người của Diệp gia toàn bộ thả ra, chuyện này cứ như vậy quên đi thì như thế nào?

Kim Vạn, Đàm Quang, Trương Đại Đồng cùng Trương Bất Đồng bốn người đều là sững sờ nhìn Lăng Tiếu.

Tiếp theo mấy người ha ha phá lên cười, phảng phất đây là bọn họ nghe được chuyện cười lớn nhất.

Kim Vạn nhíu một chút chân mình trầm giọng nói:

- Thật muốn xông vào vũng nước đục này?

- Không muốn vào!

Lăng Tiếu lắc đầu nói.

- Vậy các ngươi còn không đi?

Kim Vạn tức giận nói.

- Ta cũng muốn đi a, nhưng mà các ngươi nhất định phải bỏ qua cho Diệp gia cùng tiểu đệ của ta, ta mới có thể đi a!

Lăng Tiếu nói.

- Vậy ngươi còn nói không muốn xông vào vũng nước đục này?

- Ngươi thả người thì ta cũng không cần xông vào đi?

- Sư huynh, tiểu tử này đùa bỡn ngươi!

Đàm Quang từ một bên nói.

- Động thủ giết bọn họ!

Kim Vạn tức giận nói. Hắn vốn không muốn phức tạo, không ngờ đối phương không có nhận rõ tình thế, vậy chỉ có đem bọn họ tiêu diệt rồi.

- Xem ra là nói không được rồi, Tàn Báo, Tử Tử bọn họ giao cho các ngươi, lão đại ta không thể đánh.

Lăng Tiếu ở phía sau co lại, nhìn bộ dáng giống như là rất nhát gan.

Đàm Quang nhìn Tàn Báo ở đối mặt một cái một thân kim quang thiểm diệu lên, cặp mắt kia mang theo khí thế vô cùng bén nhọn đã tập trung vào Tàn

Báo.

Tàn Báo rốt cục nhận được cơ hội xuất thủ, hắn mượn hai khỏa Bổ Hồn đan đã đột phá tới trung cấp Thái tượng trưởng lão, thực lực từ từ khôi phục, tự tin cũng là từ từ mà khôi phục.

Bất quá một mình hắn cũng không dám sơ suất, lập tức đem linh thú mà chính mình vừa mới thu phục được không lâu triệu hồi ra.

- Ông bạn già của ta đi ra ngoài vui đùa một chút đi.

Tàn Báo phát ra nụ cười âm lãnh, tiếp theo một đầu hắc sắc Ma Giáp Báo nhục thứ đầy người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hống!

Ma Giáp Báo trải qua một thời gian ngắn nghỉ ngơi, thương tích trên người dã tốt được bảy tám phần.

Nó rống giận một tiếng, đem mọi người đều mang vào trong hầm băng.

Trương Cơ tức thì bị Ma Giáp Báo khiến cho sợ đến lảo đảo ngã ngồi xuống.

- Là... Là Ma Giáp Báo, mọi người cùng tiến lên giết chết người nọ, Ma Giáp Báo tự nhiên sẽ chết!

Kim Vạn nhìn chuyện tương đối thấu triệt.

Hắn biết chỉ cần chém giết Tàn Báo, Ma Giáp Báo tự nhiên sẽ chết đi.

Kim Vạn không do dự, song quyền kéo theo cường quang kim diệu hướng Tàn Báo đập tới.

Đàm Quang cũng không nhàn rỗi, một đoàn tiểu phương thế giới quyền ảnh trong nháy mắt hiện ra oanh hướng Ma Giáp Báo.

Trương Đại Đồng cùng Trương Bất Đồng hai huynh đệ cũng lập tức đem khí thế lần nữa đề thăng lên.

Trong lúc nhất thời, người ở xung quanh bọn hắn vội vàng rút lui cách xa ra sợ tai bay vạ gió.

Tàn Báo vừa lên liền vận dụng toàn lực, một phương huyết trì luyện ngục trong nhất mắt xuất hiện ở trước mắt Kim Vạn cùng Đàm Quang.

- Đây... Đây là Huyết Ma thế giới! Ngươi... Ngươi là người của Hắc Ma môn?

Kim Vạn giống như gặp quỷ kinh hô lên.

Hắc Ma môn, một trong mười tám thế lực đỉnh cấp, hơn nữa còn là Ma môn đứng phía trước nhất của mười tám đại thế lực.

Kim Vạn là căn cứ vào huyết tinh tiểu phương thế giới của Tàn Báo mới suy đoán ra Tàn Báo là ngời của Ma môn, bởi vì hắn biết chỉ có người của Ma môn mới có thế giới diễn sinh tà ác như vậy.

Kim Vạn cắn răng đánh ra vô số kim quyền, người bên cạnh nhìn quang giống như là vạn quyền thế giới.

Ầm!

Đàm Quang cùng Trương Đại Đồng lại là cùng nhau đối phó với Ma Giáp Báo.

Hai người đều là trung cấp Thiên Tôn, nhưng mà muốn đối phó với Ma Giáp Báo lại lộ ra vẻ có chút chưa đủ.

Hai người mấy làn thiếu chút nữa bị Ma Giáp Báo cắn chết.

- Đáng chết, nhị đệ mau giải quyết tiểu tử kia tới đây hỗ trợ!

Trương Đại Đồng chật vật kinh hô.

Trương Bất Đồng nghe được lời kêu gọi này đều muốn khóc.

Hắn rất muốn quát to một tiếng:

- Ngươi cho rằng ta không muốn nhanh a, nhưng mà tiểu tử này thật lợi hại a!

Vốn là Trương Bất Đồng không rõ đối phương vì sao phái một thiếu niên như vậy đi ra ngoài ứng chiến, đây nói rõ là xem thường bọn họ sao!

Hắn cho là mình giơ giơ tay lên thiếu niên này khẳng định chết.

Nhưng mà sau khi hắn cảm nhận được thực lực đáng sợ của thiếu niên này, Trương Bất Đồng liền khiếp đảm, phảng phất hắn đối diện không phải là một thiếu niên mà là một đầu hung thú đáng sợ, khí thế cường đại tản ra kia lại không thấp hơn so với hắn, nhưng mà rõ ràng lại cùng khí thế của Thiên Tôn giai lại không giống.

Hành gia xuất thủ liền biết rõ ràng.

Trương Bất Đồng cùng Bại gia tử lần đầu tiên va chạm, Trương Bất Đồng bị oanh bay ra rất xa, một cái tay bị chấn đến tê dại không thôi.

- Nhị tổ tông, tiểu tử kia trời sinh thần lực đừng cùng hắ cứng đối cứng.

Trương Cơ vội vàng nhắc nhở kêu lên.

- Mẹ nó, thì ra là như vậy!

Trương Bất Đồng bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo không dám cùng Bại gia tử liều mạng, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm đối với Bại gia tử cuồng oanh lên.

Lúc này Lăng Tiếu nhìn Trương Cơ thản nhiên nói:

- Nhanh đem người thả đi, nếu không ngươi khẳng định mất mạng!

- Không... Không thể nào!

Trương Cơ lui về phía sau mấy bước nói.

Hắn thật không nghĩ tới thực lực của đám người Lăng Tiếu đáng sợ như vậy, lại thoáng cái liền đem bốn đại Thiên Tôn bên phía bọn họ đánh trụ rồi, hơn nữa còn chiếm thượng phong, nếu là bọn hắn thua, vậy có thể liền thảm rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 904 - Đại Ca, Ngươi Thu Ta Đi. (1)

Trương gia bên này còn có hai đại Nửa bước Tôn giai cùng với mười mấy tên Địa Hoàng, áp tải Diệp Lệnh Trùng cùng Diệp Vân Phong chính là hai gã Địa Hoàng.

- Thật không thả?

Lăng Tiếu hỏi lần nữa.

- Không thể thả, mọi người đem hắn giết chết cho ta!

Phạm Tằng thấy bên cạnh Lăng Tiếu không còn cao thủ Tôn giai, quát to một tiếng dẫn đầu hướng Lăng Tiếu oanh tới, hắn không tin lấy người ở bên cạnh mình giết không được một đám người ở trước mắt này.

- Xem ra có người muốn vội vã đầu thai rồi!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Phạm Tằng thẳng đến Lăng Tiếu nhưng mà Lăng Tiếu cũng không động đã có người che ở trước mặt hắn rồi.

Độc Hạt Tử vẫn đang đợi cơ hội biểu hiện, hắn tuyệt không thể bị so sánh thấp hơn người khác, cho nên hắn phải càng thêm bán bán mà ở trước mặt thiếu gia biểu hiện thực lực của mình.

Phạm Tằng cùng Độc Hạt Tử đối mặt, Trương Cơ hoàn toàn tỉnh ngộ, vội vàng đối với người của nhà mình kêu to nói:

- Mau... Mau diệt bọn hắn!

Người của Trương gia lập tức hướng đám người Lăng Tiếu nhào tới.

Những người còn lại của Diệp gia bên này không thể để cho đám người Lăng Tiếu có cái gì ngoài ý muốn, lập tức đoạt thân đi nghênh đón người của Trương gia.

Cùng lúc đó, Diệp gia hai vị tổ tông cũng dần dần khôi phục không ít năng lượng, thương thế trên người cũng dần được khống chế.

Diệp Trúc giương lên đôi mắt già lão, một cỗ sát ý chợt hiện, thân hình của lão trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc lão đã đến phía sau hai gã Địa Hoàng đang áp tải phụ tử Diệp Lệnh Trùng cùng Diệp Vân Phong.

Phốc phốc!

Diệp Trúc giơ tay lên, hai gã Địa Hoàng trong nháy mắt mất mạng, Diệp Lệnh Trùng cùng Diệp Vân Phong lập tức được giải cứu.

- A!

Trương Cơ rời đi gần nhất phát hiện ddoojt nhiên Diệp gia lão tổ xuất hiện ở phía sau, tại chỗ phát ra tiếng kêu sợ hãi.

- Dám phạm Diệp gia ta, đi chết đi!

Diệp Trúc hừ lạnh một tiếng, lại giơ tay lên, đầu của Trương Cơ kia trong nháy mắt nổ tung.

Lăng Tiếu lại là rất nhẹ nhàng kéo chúng nữ cùng người bên cạnh hắn đứng xa xa miễn cho bị liên lụy.

Theo hai vị tổ tông của Diệp gia hồi phục xong, tình thế bắt đầu xuất hiện tình huống nghiêng về một phía rồi.

Địa Hoàng cao thủ của Trương gia không có một người nào còn có thể sống sót, đều bị vợ chồng Diệp Trúc oanh chết.

Hai người bọn họ lập tức đi qua viện binh cho linh thú của mình.

Khi bọn hắn chạy tới trước mấy đại linh thú, Tông Ti Miêu kia đã bị Minh Văn Báo đánh giết, bất quá Minh Văn Báo cũng bị thương không nhẹ, chiến lực giảm xuống.

Bốn đầu linh thú vây công Thanh Mao Ngưu, trên thân Thanh Mao Ngưu đã là vết máu loang lổ, mà vài đầu linh thú cũng riêng mình có tổn thương không nhỏ.

Diệp Trúc cùng Hoàng Liên liên thủ trước đem Minh Văn Báo nhanh chóng chém giết, lại cùng Thanh Mao Ngưu cùng nhau đối chiến với ba đầu linh thú khác, áp lực của Thanh Mao Ngưu giảm nhiều, rốt cục chiếm được cơ hội phản công.

Trên chiến trường bên kia, Kim Vạn lại bắt đầu luống cuống rồi, đối mặt với Huyết Ngục thế giới của Tàn Báo, còn có đao kỹ đáng sợ kia, từ lúc mới bắt đầu đã bị Tàn Báo đè ép đánh, quanh thân đã có mấy chỗ bị Tàn Báo chém thương tích, càng kỳ quái hơn chính là chút ít máu huyết hắn chảy ra kia lại toàn bộ bám lên trên chiến đao của đối phương biến mất không thấy.

Lúc này, hắn càng khẳng định đối phương tuyệt đối là người của Hắc Ma môn.

Trừ người của Hắc Ma môn ra còn người nào sẽ có chiến lực vừa quỷ dị lại kinh khủng như vậy.

Hắn hiện tại đã bối rối muốn mau sớm thoát thân rồi.

Về phần Thăng Linh quyết cũng chỉ có thể vứt ở sau ót rồi, có cái gì so sánh với mạng nhỏ của mình còn trọng yếu hơn được.

Đàm Quang cùng Trương Đại Đồng hai người nghênh chiến Ma Giáp Báo cơ hồ không có gì hồi hộp.

Trương Đại Đồng bị Ma Giáp Báo cắn mất một cánh tay, mà Đàm Quang cũng bị Ma Giáp Báo oanh đến trọng thương.

Trương Bất Đồng bên kia thì bị Bại gia tử đánh cho hoàn toàn nhận thức, đường đường là một đại Tôn giai căn bản không ngăn chặn được một thân man lực của Bại gia tử, huống chi Bại gia tử còn có thể ngoạn hỏa.

Kim Vạn biết đại thế mất đi, hét lớn một tiếng:

- Sư đệ rút lui!

Đàm Quang đã sớm muốn rút lui, nghe được sư huynh hắn lên tiếng làm sao còn lo lắng cho Trương gia huynh đệ, xoay người liền muốn chạy trốn.

Ở dưới truy kích của một người một thú, Đàm Quang cùng Trương Đại Đồng, Trương Bất Đồng hai huynh đệ bị vĩnh viễn lưu lại.

Kim Vạn cũng là thật sớm lại phục dụng tăng tốc đan dược, có thể bị thương mà thoát đi, coi như mà đại hạnh trong bất hạnh rồi.

Diệp gia bởi vì có đám người Lăng Tiếu nhúng tay vào nên đã hữu kinh vô

hiểm mà vượt qua.

Chỉ là địa bàn của Diệp gia nhưng là bị hủy hoại đến không chịu nổi, muốn trọng kiến chỉ sợ cũng muốn dùng thêm chút ít thời gian.

Người trng Diệp Gia thành còn tưởng rằng Diệp gia lúc này bị tiêu diệt rồi.

Trương gia lần này là trộm gà không được còn mất nắm gạo, cao thủ đưa tới cũng toàn bộ chôn vùi ở chỗ này rồi.

Trương gia cũng vì vậy ở tương lai không lâu bị Diệp gia toàn bộ giết hết, Trương gia thành cũng thuộc về Diệp gia thu nạp rồi.

Dĩ nhiên, những chuyện này không cần Lăng Tiếu phải đi chú ý.

Hắn giúp Diệp gia hoàn toàn là bằng câu nói kia của Diệp Vân Phong, bằng không hắn cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Diệp gia thu thập tàn cuộc, Lăng Tiếu cũng không có ý tứ ở thời khắc này mà rời đi, hắn sợ chính là Kim Quyền tông Kim Vạn đi mà quay lại.

Nếu đã giúp đỡ người rồi, vậy thì giúp đến cùng đi.

Cho nên Lăng Tiếu ở Diệp Gia thành thêm năm ngày.

Năm ngày sau, Diệp gia hai vị lão tổ tông cùng Diệp Lệnh Trùng và hai đứa con của hắn tới chơi.

Diệp gia hai vị lão tổ vừa thấy được Lăng Tiếu, lập tức khom người nói:

- Đa tạ ân tương trợ của Lăng thiếu, Diệp gia ta sẽ không bao giờ quên.

Lăng Tiếu hoàn lễ nói:

- Các ngươi không cần như thế, nếu không phải là Diệp huynh, ta cũng không có ý định xuất thủ, bởi vì chúng ta chỉ là đi ngang qua.

Mấy người của Diệp gia cười khan, bọn họ cũng biết Lăng Tiếu chính là nói sự thật.

Đổi lại bọn họ xuất môn ra bên ngoài, nếu không cần thiết ai cũng không muốn xen vào việc của người khác rước họa vào thân, huống chi Lăng Tiếu cùng bọn họ giao tình cũng không sâu.

- Bất kể như thế nào, lần này làm phiền Lăng thiếu, nơi này co chút lòng thành, kính xin Lăng thiếu đừng cự tuyệt, coi như là một chút tâm tư của Diệp gia ta.

Diệp Trúc đem một cái không gian giới đưa tới trước mặt Lăng Tiếu nói.

Lần này Diệp gia quả nhiên mà nguy hiểm vạn phần, vợ chồng bọn họ cũng thiếu chút nữa đã vẫn lạc.

Hoàn hảo ở thời khắc tối hậu thì Lăng Tiếu xuất thủ, Diệp gia mới có thể chống đỡ được một kiếp này, hiện tại cho Lăng Tiếu một chút thù lao cũng là bình thường.

Lăng Tiếu cười nói:

- Đây làm sao không biết xấu hổ được.

Người bình thường nói lời này cũng sẽ là khách sáo một phen, sẽ không nhận đồ của nhân gia, có lẽ cũng là cùng nhân gia một phen đưa đẩy mới miễn cưỡng đem đồ nhận lấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 905 - Đại Ca, Ngươi Thu Ta Đi. (2)

Nhưng mà Lăng Tiếu vừa nói lời này, một bên nhanh chóng đem không gian giới thu lại.

Bộ dáng kia tựa hồ rất sợ Diệp Trúc thay đổi không cấp cho hắn.

Người ở phía sau Lăng Tiếu cũng là thấy nhưng không thể trách rồi, cũng là Diệp Thủy Thanh thiếu chút nữa bật cười, nàng còn là lần đầu tiên gặp qua người không khách khí như vậy.

- Tốt lắm, chúng ta vẫn là đi về trước rồi, ngày sau tùy thời hoan nghênh Lăng Tiếu tới Diệp Gia thành làm khách, nếu như cần gì hỗ trợ cứ mở miệng:

- Diệp Trúc nói một tiếng liền dẫn bạn già của lão trước một bước rời đi.

Diệp Lệnh Trùng, Diệp Vân Phong cùng Diệp Thủy Thanh cũng không có rời đi.

- Các ngươi còn có việc?

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi hỏi.

Diệp Lệnh Trùng xông lên trước lại cùng hắn khách sáo một phen, sau đó lại một người rời đi.

Sau khi Diệp Lệnh Trùng rời đi, Diệp Vân Phong tới trước mặt đối với Lăng Tiếu hành lễ nói:

- Đại ca ngươi thu ta đi?

Trên trán Lăng Tiếu hiện đầy hắc tuyến nói:

- Đừng... Bản thiếu gia đói với nam nhân không có hứng thú!

- Không, đại ca ngươi hiểu lầm, ta là muốn ngươi thu ta làm tiểu đệ a!

Diệp Vân Phong rất là chân thành nói.

Hắn không chỉ kiến thức được lực chiến đấu đáng sợ của Lăng Tiếu, càng kiến thức được thực lực của những người ở phía sau Lăng Tiếu, hắn đối với Lăng Tiếu càng phát ra bội phục. Huống chi ở trước khi đến hắn đã cùng phụ thân trao đổi qua, phụ thân hắn cũng cho là có lẽ đi theo Lăng Tiếu cũng là một lựa chọn vô cùng không tồi.

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Diệp Vân Phong vỗ nhẹ nhẹ vào bờ vai của hắn nói:

- Diệp huynh, hai ta cũng là không đánh thì không quen biết, nhưng mà t thật không thể thu ngươi làm tiểu dệ, bởi vì ta còn có chuyện quan trọng trong người, tùy thời đều sẽ gặp nguy hiểm, Diệp gia thiếu chủ ngươi đi theo ta cũng không tốt.

Diệp Vân Phong đáp:

- Đại ca, ta người này không có ưu điểm gì chỉ có hiếu chiến, ta muốn đi theo đại ca nhất định sẽ trôi qua càng đặc sắc, ta thăng cấp sẽ càng thêm nhanh, ta còn muốn có thể có một ngày đem đại ca ngươi đánh bại đây.

- Ha ha, ngươi rốt cuộc đem mục đích của mình nói ra đi, ngươi đi theo ta không phải là muốn vì sau này có thể lấy lại danh dự?

Lăng Tiếu cười to nói.

Diệp Vân Phong cười khan một chút nói:

- Cả đời này đánh bại đại ca là mục tiêu của Diệp Vân Phong ta!

- Tốt tốt, xem ra không cho ngươi một cơ hội đánh bại chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không cam lòng, vậy từ hiện tại ngươi hãy đi theo ta, đợi một ngày kia ngươi đánh bại ta, ngươi lại trở về Diệp gia, bất quá lời cảnh cáo cần nói trước, vạn nhất ở trên đường có cái gì bất trắc cũng đừng hối hận đi theo ta.

Lăng Tiếu đáp ứng xuống nói.

- Thật tốt quá, đại ca xin nhận của tiểu đệ một lạy.

Diệp Vân Phong cao hứng gọi một tiếng, hướng về phía Lăng Tiếu liền quỳ xuống.

Lăng Tiếu vẫn thật không nghĩ tới Diệp Vân Phong thật tình như thế, vậy hắn cũng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đem gã thu lại.

- Sau này ngươi chớ kêu ta là đại ca, ngươi so với ta còn lớn hơn, ngươi cứ giống như bọn họ kêu ta là lão địa đi!

Lăng Tiếu nói.

- Vâng, lão đại, từ nay về sau ta liền đi theo ngươi, lên núi đao xuống biển lửa ngươi cứ việc phân phó.

Diệp Vân Phong vỗ ngực nói.

- Chúc mừng lão đại thu một cái tiểu đệ!

Hoa Hiểu Quế ở một bên cười nói.

- Mau gọi một tiếng Nhị ca tới nghe một chút đi.

Bại gia tử ở một bên giả bộ già lão nói.

- Tử Tử là nhị ca, ta đây là tam ca rồi!

Hoa Hiểu Quế nói.

- Ta đây miễn cưỡng là tứ ca đi!

Đường Cương Lĩnh có chút không có ý tứ nói.

- Ngũ đệ ra mắt mấy vị ca ca.

Diệp Vân Phong rất là thức thời đối với mấy người gọi nói.

Lăng Tiếu cũng thật sự không nghĩ tới bởi vì Diệp Vân Phong gia nhập mà khơi dậy khỏa trái tim nhiệt huyết này của Đường Cương Lĩnh, nhân gia đường đường là cao cấp Vương giai lại cam nguyện làm tiểu đệ cho Lăng Tiếu, Đường Cương Lĩnh hắn cũng không có cái tốt để kiêu ngạo rồi.

Có lẽ chỉ có đi theo Lăng Tiếu hắn mới có thể đi ra một cái con đường đỉnh phong khác.

- Lăng thiếu, ta... Ta có thể cùng ngươi một mình nói chuyện một chút không?

Sắc mặt của Diệp Thủy Thanh có chút nhăn nhó hỏi.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn là quyết định cho Diệp Vân Phong một cái mặt mũi, bởi vì mới vừa nhận tiểu đệ, muội muội của hắn cũng coi như là nửa muội muội của mình đi.

Những người khác đều rất thức thời mà đi ra ngoài, bên trong nhà chỉ còn lại có Lăng Tiếu cùng Diệp Thủy Thanh.

Lăng Tiếu ngồi xuống tự rót cho mình một chén trà, hắn cũng không có chủ động nói, bởi vì hắn cũng không biết nên nói cái gì, Diệp Thủy Thanh ở trong mắt hắn chẳng qua là một cái Diệp gia tiểu thư bốc đồng mà thôi.

Mỹ mâu của Diệp Thủy Thanh không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trên gương mặt dần dần hiện lên vẻ ửng đỏ.

- Nhìn đủ chưa?

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Diệp Thủy Thanh lắc đầu nói:

- Còn chưa đủ!

Lăng Tiếu mặt nhăn một chút chân mày nói:

- Ngươi có lời gì muốn nói? Nếu như không có vậy thì mời rời đi!

Trong mỹ mâu của Diệp Thủy Thanh hiện lên vài tia thần sắc mất mát, tiếp theo khẽ cắn cắn đôi môi, thân thể khẽ run lên, những tơ lụa mỏng kia trong nháy mắt hóa thành hư ảo, một cái tư thái xinh đẹp tỷ lệ hoàng kim kia hiện ra ở trước mắt.

Gương mặt kiều diễm ướt át kia, da thịt trơn bóng như ngọc kia, cái eo tinh

tế ôn nhu kia, song phong bạo mãn cao vút kia, cái bụng bằng phẳng nhẵn nhụi kia, bụi cỏ thần bí kia...

Đây hết thảy thoạt nhìn là hoàn mỹ vô hạ cỡ nào, khiến người ta huyết mạch dâng trào!

Lăng Tiếu hít một hơi thật sâu nói:

- Ngươi điên rồi?

Hắn không rõ nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

Diệp Thủy Thanh thoáng cái nhào tới trên người của Lăng Tiếu nói:

- Ta nói rồi, ngươi đã cứu Diệp gia ta, ta sẽ là người của ngươi!

Lăng Tiếu làm sao nghĩ đến Diệp Thủy Thanh đột nhiên tới một chiêu này.

Khí tức xử nữ kia bắt đầu chui vào mũi hắn, khuếch tán đến trong huyết mạch toàn thân hắn.

Hạ thân của Lăng Tiếu trong nháy mắt kiên cứng lên.

Diệp Thủy Thanh ở trong lồng ngực của hắn lại há không thể cảm nhận được biến hóa của Lăng Tiếu.

Phía dưới cặp mông của nàng bị đâm đến ngứa, nàng thiếu chút nữa nhịn không được mà kêu lên.

Lăng Tiếu lấy một tay đem Diệp Thủy Thanh đẩy ra:

- Mau đem y phục mặc vào!

Diệp Thủy Thanh lần nữa quấn lên nói:

- Ta đã như vậy, ngươi còn muốn thế nào.

Thân thể giống như xà của nàng càng không ngừng dãy dụa, hai tay ôm lấy cổ của Lăng Tiếu, hai chân trực tiếp vòng qua eo Lăng Tiếu, vật cứng rắn kia của Lăng Tiếu cơ hồ đều muốn chui vào trong bụi hoa thần bí kia của nàng.

Tim nàng đập cực nhanh, chính nàng cũng không biết vì sao lại làm ra hành động điên cuồng như vậy.

Thật là vì báo ân sao? Có lẽ nàng đã lặng lẽ đối với Lăng Tiếu sinh ra tình cảm rồi?

Điểm này ngay cả chính nàng đều cảm thấy mâu thuẫn.

Cảm thụ được hơi thở như lan của nữ nhân trong ngực, vóc người gợi cảm như ngọc, Lăng Tiếu rất muốn trở mình đem nữ nhân này hung hăng mà chà đạp một phen.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 906 - Phục Dụng Ma Hoàng Hoa. (1)

Nhưng mà Lăng Tiếu thật là không làm ra loại việc ác này, hắn cảm thấy mặc dù so ra kém Liễu Hạ Huệ, nhưng mà cũng chỉ là so với Liễu Hạ Huệ thì kém một một điểm mà thôi.

- Nếu như là cảm kích ta mà nói, gươi không cần phải làm như thế, ta là người đã có vợ rồi!

Lăng Tiếu lần nữa đẩy Diệp Thủy Thanh ra, sau đó liền cũng đi ra khỏi phòng.

Hắn cảm thấy tiếp tục ở chỗ này ngốc nhiều một chút, hắn sợ chính mình nhịn không được cướp cò rồi.

Lăng Tiếu cũng không thích Diệp Thủy Thanh, mặc dù cảm thấy thân hình của nàng cũng là tràn đầy quyến rũ, nhưng mà hắn đều không muốn mình cùng với nữ nhân không thích phát sinh chút gì quan hệ.

Nếu như là địch nhân hoặc xa lạ nói không chừng Lăng Tiếu có thể đập xuống ăn luôn nàng, nhưng nàng cũng không coi là địch nhân, cũng không tính là nữ nhân của hắn, nhiều nhất chỉ là một nữ nhân bốc đồng.

Cho nên, Lăng Tiếu quyết định nhịn!

Nhìn thân ảnh tiêu sái rời đi, thân thể của Diệp Thủy Thanh khẽ run, thần sắc trở nên tái nhợt mấy phần, trong miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta một chút mị lực cũng không có sao?

Diệp Thủy Thanh từ trong không gian giới lại lấy ra một bộ xiêm y, sau khi mặc tử tế, khuôn mặt mang theo nụ cười bất đắc dĩ:

- Có mấy vị tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, khó trách hắn nhìn ta không được rồi!

...

Lăng Tiếu ở Diệp Gia thành lại ngây người hai ngày, phát hiện Kim Quyền tông cũng không có động tĩnh gì liền dẫn người của mình rời đi.

Chỉ là trong đoàn người này lại có thêm Diệp Vân Phong.

Lăng Tiếu lần này lên đường rõ ràng là có mục tiêu, đó chính là nhanh chóng đến Bắc Thủy giới tìm Minh Thủy môn.

Trung vực địa vực bát ngát, mà Bắc Thủy giới cùng Tây Nam địa giới có khoảng cách rất xa, Lăng Tiếu muốn thoáng cái đuổi tới đó là không thực tế, trong đó còn phải đia qua rất nhiều thành trì.

Đoàn người cũng vì vậy được mở mang nhãn giới, mới biết được Trung vực quả nhiên là thánh địa của võ học, cao thủ nhiều vô số kể, tài nguyên tu luyện cũng cực kỳ đầy đủ, chỉ cần có huyền tinh đều rất dễ dàng mua được.

Chạy đi hai tháng, đám người Lăng Tiếu đi tới một đại thành Phong Đô vô cùng có danh tiếng ở Trung vực.

Đây là thành thì trực thuộc Phong gia một trong 18 thế lực lớn.

Có thể nói, Phong Đô đại biểu cho một trong những thành trì phồn vinh thịnh vượng nhất Trung vực.

Phong gia chiếm lĩnh phiến địa vực này đã có năm vạn năm trở lên rồi.

Ở trên phiến địa vực này Phong gia hoàn toàn là bá chủ xứng đáng.

Ở Phong Đô bốn phía còn có mười mấy toàn thất phẩm tông môn, bảy tòa lục phẩm tông môn, bốn tòa ngũ phẩm tông môn, hai tòa tứ phẩm tông môn, còn có rất nhiều thế gia có thực lực không đồng nhất, nhưng mà những thế lực này toàn bộ lấy Phong gia là đầu ngựa mà làm theo, bởi vì thế lực của Phong gia đã có thể so với tam phẩm tông môn, nói cách khác bọn họ là đại hộ môn phiệt nhất lưu của Trung vực, bằng không tại sao có thể được tính vào một trong 18 thế lực lớn được.

Ở trên bốn phía của phiến địa vực Phong Đô này, Phong gia vĩnh viễn đều là nói một không hai, cũng cho tới bây giờ không người nào dám chọc vào người của Phong gia, những người chọc vào Phong gia kia đã sớm bị đưa đi gặp diêm vương rồi.

Đám người Lăng Tiếu trước khi đi tới Phong Đô đã nghe Diệp Vân Phong đem tình huống của nơi này giảng giải một lần rồi.

Diệp Vân Phong trước đó đã tới Phong Đô, tới nơi này lần nữa hắn như cũ lộ ra vẻ rất hưng phấn.

Không chỉ có hắn hưng phấn, đám người Lăng Tiếu cũng lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

Đại thành bọn họ gặp qua nhiều, nhưng mà thành trì lớn như Phong Đô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Từng lâu quỳnh lâu ngọc vũ cổ lão, từng cái quan đạo rộng rãi vô cùng, từng gian cửa hàng rực rỡ muôn màu...

Những thứ mà thành trì khác có thì nơi này đều có, những cái mà thành trì khác không có thì nơi này lại có.

Từng cái võ giả cường đại cưỡi linh thú cường đại đang không ngừng chạy đi, nhìn tư thế oai hùng tiêu sái của bọn hắn, đám người Lăng Tiếu cũng rất muốn phóng túng một phen.

Chỉ là Lăng Tiếu luôn luôn là người tuân theo nguyên tắc đê điều, cho nên đoàn người đều là đi bộ.

Đi tới Phong Đô, đám người Lăng Tiếu cũng không có gấp gáp rời đi.

Theo như lời nói của Diệp Vân Phong, tới Phong thành mà không đi tới Phách mại hội của Phong thành thật sự là một tổn thất lớn, bởi vì Phong thành thường thường sẽ đấu giá một chút kỳ trân dị bảo hiếm thấy.

Lăng Tiếu cũng tính toán ở chỗ này tu chỉnh một chút, sau đó đem thực lực của mình nhấc lên rồi hãy nói.

Không biết tại sao, càng đi tới vùng đất trung ương của Trung vực, hắn càng cảm giác thực lực của mình quá mức nhỏ bé.

Dọc theo đường đi, Vương giai, Địa Hoàng mà hắn gặp qua chỗ nào cũng có, Thiên Tôn giai cũng là thỉnh thoảng có thể gặp được.

Nếu là ở chỗ này gặp phải phiền toái gì cũng sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Đám người Lăng Tiếu tìm được một chỗ khách sạn vào ở.

Sau đso để cho Tàn Báo mang theo những người khác đi ra ngoài Phong Đô đi dạo, hắn thì một mình lưu lại.

Liên tục chạy trên đường một thời gian dài, Lăng Tiếu cảm giác mình đã đến lúc tăng lên một chút lực chiến đấu rồi.

Tuy nói dọc theo con đường này thời gian hắn tĩnh tu không nhiều lắm, nhưng mà Lăng Tiếu thân mang tam đại dị vật, lại thêm có Tam Phân Quy Nguyên Khí thần kỳ, cho dù hắn không có tĩnh tu nhưng mà không có lúc nào là không tích lũy linh lực.

Lăng Tiếu ở bên trong phòng của mình bày ra cấm chế ngăn cách hết thảy với ngoại giới.

Lúc ày ở trong tay hắn nhiều ra một đóa Ma Hoàng Hoa, lần này ngược lại là không chút do dự nửa phần lập tức đem nó phục dụng xuống.

Ma Hoàng Hoa vào bụng, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân đều cực kỳ thư sướng, phảng phất vào giờ khắc này hắn cảm thấy trở nên hết sức nhạy cảm lên.

Đó cũng không phải là chỉ cảm quan của hắn đối với động tĩnh của ngoại giới, mà là chỉ da thịt, xương cốt, kinh mạch... toàn thân hết thảy tựa hồ cũng đang hô hấp lấy.

Không sai, đầy đủ mọi thứ của thân thể đều đang hô hấp.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cảm giác này trở nên hết sức tuyệt đẹp, hắn phát hiện chính mình đối với cảm tri lưu động của linh khí vào giờ khắc này trở nên vô cùng rõ ràng lên.

Vương giai có thể cảm ứng được linh khí tồn tại, cũng cuối cùng học xong khống chế nó, có thể khống chế nó làm ra công kích cường đại, đây chỉ là bước đầu đối với nhận thức cùng vận dụng linh khí, mà muốn đạt tới Địa Hoàng giai nhất định phải đạt tới không có lúc nào là không thể kéo theo linh khí, nói cách khác không cần cố ý đi khống chế linh khí cũng có thể thao túng nó, loại cảnh giới này gọi là "Thân tùy linh động".

Đạt tới cảnh giới Thân tùy linh động đã là đối với linh khí đạt đến một loại nhận thức cùng vận dụng rất cao.

Đạt tới loại cảnh giới này, cũng theo đó đối với xâm nhập cảnh giới là có thể đạt tới Địa Hoàng giai rồi.

Đây cũng chính là chỗ công hiệu chân chính của Ma Hoàng Hoa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 907 - Phục Dụng Ma Hoàng Hoa. (2)

Phục dụng nó, là có thể đối với linh khí sinh ra lực tương tác cường đại, khiến cho thân thể của võ giả đối với độ nhạy cảm với linh khí đạt tới độ phù hợp cao thâm, chỉ có như vậy mới có thể làm cho bất kỳ một gã võ giả nào không cần kinh nghiệm bình cảnh, chỉ cần tích lũy linh lực, một đường đạt tới Địa Hoàng đỉnh phong, đây cũng chính là chỗ giá trị của Ma Hoàng Hoa.

Lăng Tiếu say mê trong loại cảnh giới tuyệt đẹp này, ở trong đầu hắn phảng phất có thể thấy được chín loại linh khí màu sắc bất đồng ở bốn phía liễu nhiễu nhảy lên.

Cùng lúc đó, những linh khí kia càng không ngừng thấm vào da thịt hắn, hướng vào trong kinh mạch như hoàng kim của hắn chui vào, cuối cùng lại rơi vào trong vòng xoáy đan điền ngũ thải kia.

Đan điền dần dần xoay tròn lên, tốc độ kia càng lúc càng nhanh, linh khí ở ngoại giới cũng là càng ngày càng nhiều hướng đan điền hội tụ mà đến.

Kinh mạch giống như là hoàng kim đúc thành kia của Lăng Tiếu càng không ngừng tản ra quang huy, cốt tủy của hắn tựa hồ cũng đang hưởng ứng triệu hoán, cốt tủy đạm hoàng sắc kia xảy ra biến dị, cư nhiên giống như là đan điền dần dần biến thành sắc thái ngũ thải.

Hoàng cốt, là tình huống mà bất kỳ một gã võ giả nào thành tựu Địa Hoàng mới xuất hiện, một khi hoàng cốt tạo thành, như vậy cốt tủy của võ giả sẽ trở nên vô cùng bền bỉ, đối với công kích bình thường đều có thể chịu đựng được, hơn nữa lực lượng cũng sẽ nhận được một cái thăng hoa về chất.

Lăng Tiếu một mực chìm đắm trong khoái cảm đột phá, ắn cũng không biết

ở chung quanh khách sạn đã hội tụ linh khí mà đến vây quanh rồi.

Võ giả ở bốn phía khách sạn đã nhận ra có người ở chỗ này đột phá.

- Có người đang đột phá, năng lượng thật cường đại, chẳng lẽ có Hoàng giai lên cấp?

- Nhất định là lên cao cấp Địa Hoàng, bằng không không thể nào cần năng lượng cường đại như vậy.

- Thật không biết người nọ là ngu thật hay giả ngu, lại lựa chọn ở trong khách sạn đột phá, một khi bị người khác quấy nhiễu vậy cũng không có cách nào vãn hồi rồi.

- Điều này cũng nói không chừng, có lẽ nhân gia muốn ở dưới loại hoàn cảnh này mới có thể làm ra đột phá, ha ha.

...

Theo càng ngày càng nhiều linh khí hội tụ, khách sạn cũng bị nhiều linh khí bao trùm lại.

Linh khí hóa thành hơi nước trở nên cực kỳ ươn ướt, không ít võ giả bắt đầu oán trách, cũng có không ít võ giả nhân cơ hội ngồi xuống đem những năng lượng hội tụ này cướp đoạt hấp thu.

Đáng tiếc những linh khí này phảng phất đều giống như không nghe bọn họ sai sử, phần lớn đều là hướng trong phòng của Lăng Tiếu chui vào.

- Gặp quỷ, những linh khí này làm sao không hấp thu được?

- Đúng đấy, tên kia nhất định có cổ quái.

- Không được, ta nhất định phải làm cho tên kia tỉnh lại, lại tiếp tục như vậy chúng ta còn tu luyện cái rắm a!

Mấy đạo thanh âm oán trách vang lên, cùng lúc đó có mấy tên Địa Hoàng hướng gian phòng của Lăng Tiếu lướt tới.

Liền khi bọn hắn muốn ra tay quấy nhiễu Lăng Tiếu đột phá, một đạo thanh âm u lãnh truyền ra:

- Người nào dám ở chỗ này sinh sự, chết!

Mấy đại Địa Hoàng kia rùng mình một cái, tiếp theo toàn bộ bay ngược về vị trí cũ của mình.

Ở trong một căn phòng cách vách với Lăng Tiếu có một lão giả gầy gò nhắm mắt lẩm bẩm nói:

- Lại đồng thời hấp thu năm loại thuộc tính linh khí bất đồng, tên tiểu tử này có chút ý tứ a!

Lăng Tiếu đang ở vào thời điểm mấu chốt, căn bản không biết hết thảy ở ngoại giới.

Hắn chỉ biết là hiện tại linh khí chính mình hấp thu xa xa còn chưa đủ, vòng xoáy đan điền của hắn giống như là động không đáy, đại lượng linh khí hấp thu vào căn bản không đủ.

Lăng Tiếu thấp giọng lẩm bẩm một tiếng:

- Còn chưa đủ a!

Dứt lời, trước mắt hắn lại xuất hiện một đống lớn hạ phẩm huyền tinh, số

lượng này có khoảng mấy trăm vạn.

Những huyền tinh này chỉ là ở trong nháy mắt liền hóa thành hư ảo.

- Không đủ, còn xa xa không đủ a!

Lăng Tiếu phát hiện còn chưa đủ để cho mình tiến giai, trước mắt lại xuất hiện vài khối cực phẩm Hỏa huyền tinh cùng một đống nhỏ trung phẩm huyền tinh.

Mấy khối cực phẩm Hỏa huyền tinh mấy vạn khối trung phẩm huyền tinh, những năng lượng này cộng dồn lại đủ để cho bất kỳ một gã Địa Hoàng nào lại tiến thêm một cấp rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu bây giờ lại dùng để lên cấp Địa Hoàng.

Vương giai vào Địa Hoàng giai từ khi nào cần nhiều năng lượng như vậy?

Huyền tinh bị Lăng Tiếu chấn vỡ, năng lượng mênh mông thuần khiết cùng thiên địa linh khí hỗn hợp ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, những năng lượng kia liền bao trùm ở trên người của hắn, từ giữa ngũ quan, da thịt của hắn xông vào.

Lăng Tiếu phảng phất thoáng cái được ăn rất no, bên trong vòng xoáy đan điền trong nháy mắt mênh mông xoay tròn đến lợi hại.

Cũng không biết qua bao lâu, một thân cốt tủy của Lăng Tiếu từ xương lưng bắt đầu lấy một loại tốc độ vô cùng nhanh chóng hướng những đốt xương ngón tay khác tẩm nhiễm mà đi.

Hưu!

Một thân hoàng cốt lại toàn bộ bị nhuộm thành ngũ thải cốt tủy trong suốt trong sáng, thoạt nhìn vô cùng tôn quý duy mỹ.

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy vòng xoáy đan điền kia lại phản hồi năng lượng cường đại đi ra ngoài để cho hắn có một loại cảm giác không thổ không thoải mái.

A!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, cả người từ trên giường bắn ra, một đoàn năng lượng mênh mông trong nháy mắt nở rộ mà ra.

Ầm!

Cấm chế ở bên trong gian phòng chịu không nổi năng lượng cường đại mà hắn phát ra bị chấn đến nổ tung.

Gian phòng ốc kia cùng với mấy gian phòng ốc ở phụ cận đều bị chấn đến sụp đổ xuống, mấy đạo thân ảnh chật vật nhanh chóng từ bên trong phòng trốn thoát ra.

- Giở trò quỷ gì, ban ngày còn phá hủy phòng a!

- Người này quả nhiên là không muốn sống nữa, đây đều là sản nghiệp của Phong gia, cái này lại có trò hay để nhìn.

- Đúng vậy, đầu của tên kia có phải bị lú lẫn rồi hay không, cho là đột phá cao cấp Địa Hoàng đều rất ngưu khí sao?

...

- Thật to gan, lại dám hủy khách sạn của Phong gia ta!

Ba đạo nhân ảnh từ các góc khác nhau hướng Lăng Tiếu bao vây qua.

Ba tên cao cấp Vương giai mặc phục sức thống nhất hạ xuống trước phòng ốc của Lăng Tiếu.

Mà ở trước phòng ốc bị sụp đổ của Lăng Tiếu đã đứng mười mấy người, chính là đám người Tàn Báo đã sớm trở lại.

Tam đại Vương giai nhìn đám người Tàn Báo ở chung quanh một cái nói:

- Là các ngươi ở chỗ này sinh sự?

Bất chấp bọn họ biết rõ thực lực của đám người Tàn Báo rất mạnh, nhưng mà bọn hắn một chút đều không yếu thế.

Ở Phong Đô, ai dám cùng Phong gia bọn họ đối đầu.

Mọi người còn chưa nói, Lăng Tiếu từ phía sau đi ra hướng về phía ba tên cao cấp Vương giai chắp tay nói:

- Ba vị, xin lỗi rồi, không cẩn thận đem nơi này của các ngươi biến thành như vậy, hết thảy nơi này ta đều sẽ chịu trách nhiệm bồi thường.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ:

- Sớm biết đến ngoài thành đột phá rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 908 - Người Phong Gia Lớn Lối.

Chính hắn cũng không nghĩ tới chính mình phục dụng Ma Hoàng Hoa sẽ để cho hắn đột phá tới Địa Hoàng, hơn nữa cần nhiều năng lượng như vậy, thời điểm cuối cùng còn không kìm lòng được tản mát ra năng lượng cường đại đem phòng ốc phá hủy rồi.

- Bồi thường là được sao? Chẳng lẽ ngươi không biết đay là sản nghiệp của Phong gia chúng ta, ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy, người khác còn tưởng rằng có người dám động đến trên đầu Phong gia ta.

Một gã cao cấp Vương giai khó chịu nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu quát lên.

- Đây thật là hiểu lầm, không cẩn thận đột phá tạo thành bất tiện, ta cảm giác sâu sắc xin lỗi.

Lăng Tiếu lần nữa chân thành nói lời xin lỗi.

- Hừ, đừng tưởng rằng cứ như vậy quên đi.

Cao cấp Vương giai kia hừ lạnh nói.

- Vậy ba vị muốn như thế nào?

Lăng Tiếu tính tình nhẫn nại nói.

- Nhìn ở trên phần ngươi không có chạy trốn, tự đoạn một cái tay tạ tội đi.

Cao cấp Vương giai kia lạnh lùng nói.

Nhìn ánh mắt của hắn tựa như đối đãi với phạm nhân, tràn đầy khinh thường cùng khinh miệt.

- Càn rỡ, thiếu gia nhà ta đã nói xin lỗi với các ngươi, cũng nguyện ý bồi thường các ngươi làm như vậy rất quá mức, đừng tưởng rằng Phong gia đã là rất giỏi rồi.

Tàn Báo mặt âm trầm quát to.

Tàn Báo là ai? Từng là một đời Ma Đế cao cao tại thượng, mà danh tiếng Hắc Ma môn hắn lập nên nhất thời vô lượng, cho dù là lão quái vật trong Phong gia cũng không dám đắc tội hắn.

Nhớ ngày đó hắn bị Huyền Cơ Tử tính toán, bị rất nhiều thế lực lớn hợp lực đuổi giết, mà trong Phong gia cũng có người tham dự hành động truy sát hắn, cho nên hắn đối với Phong gia cũng không có hảo cảm gì.

Hiện mấy cái Vương giai nho nhỏ ở nơi này cũng dám trèo lên đầu của hắn, nếu không phải là nghe theo phân phó của thiếu gia hắn, hắn lập tức liền đem ba tên Vương giai này bóp chết rồi.

- Tốt tốt, thật là can đảm, lại không đem Phong gia ta để vào trong mắt, ta muốn để cho tất cả các ngươi mỗi người gã một cánh tay, bằng không các ngươi cũng đừng muốn sống rời đi Phong Đô này.

Cao cấp Vương giai kia tức giận quát lên.

Thực lực của mấy người bọn họ mặc dù chỉ là bình thường, nhưng mà ở trong Phong Đô căn bản không có người dám đắc tội Phong gia bọn họ, cho nên bọn họ cũng dưỡng thành tính cách trong mắt không người ròi.

Đối với người từ bên ngoài tới, bọn họ từ trước đến giờ bá đạo đã quen, hôm nay đột nhiên xuất hiện người dám cùng bọn họ đối đầu, bọn họ có thể không tức giận sao?

Tàn Báo cơ hồ không nhịn được muốn ra tay dạy dỗ mấy người rồi, nhưng mà Lăng Tiếu lại đè tay của hắn xuống, cười hướng về phía ba người của Phong gia nói:

- Ba vị, chuyện này đúng là chúng ta không đúng, bằng không như vậy đi, ta để cho các ngươi chém một kiếm lên tay, bất kể cánh tay của ta gãy hay không chuyện này cứ như vậy quên đi thì như thế nào?

- Lão đại (thiếu gia) không thể!

Người ở phía sau Lăng Tiếu cơ hồ đồng thời kinh hô lên.

Lăng Tiếu phất phất tay để cho người của mình không nói thêm lời nào, sau đó lại nhìn ba tên cao cấp Vương giai kia nói:

- Nếu như ba vị cảm thấy một kiếm chém không đủ thì ba kiếm, chuyện này cứ như vậy xong đi, bằng không người ta sẽ nói Phong gia các ngươi không có một chút phong phạm của đại gia đó.

- Tốt, ngươi đã thức thời như vậy, vậy thì theo như ngươi nói.

Tên cao cấp Vương giai kia lộ ra vẻ tươi cười đắc ý nói.

Trong lòng hắn ác độc mà nghĩ:

- Đừng nói ba kiếm, một kiếm đã có thể để cho cánh tay của ngươi phế đi, còn có hai kiếm vậy thì muốn một cánh tay khác cùng một chân đi!

- Đến đây đi!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, sau đó đem ống tay áo của mình kéo lên, một cái cánh tay đồng đều hữu lực lộ ra.

Cao cấp Vương giai kia trong tay nhiều ra một thanh cao cấp huyền khí, một đạo quang mang cường liệt lóe lên.

- Đây đều là chính ngươi tìm đến, xem kiếm.

Cao cấp Vương giai kia lộ ra nụ cười âm sâu, sau đó kiếm khí trong tay giơ lên cao cao, quang mang thuộc tính cường đại nở rộ ra, tay nâng kiếm hạ.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào một kiếm này.

Một ít võ giả trong khách sạn thì đang ở xa xa xem cuộc vui, nhìn ánh mắt của bọn họ tựa như có lẽ đã kết luận Lăng Tiếu phải đổi thành người cụt một tay rồi.

Đinh đương!

Kiếm khí kia chém lên trên cánh tay Lăng Tiếu lại phát sinh ra tiếng giao nhau của kim thiết.

Sau đó tất cả mọi người là kinh hãi đến mắt trợn tròn, miệng há lớn đến quyền đầu đều có thể nhét vào được, phảng phất nhìn thấy được chuyện gì kinh ngạc mà trăm năm khó gặp.

- Không thể nào, chẳng lẽ là ta hoa mắt?

- Ngươi thấy cái gì rồi? Ta cảm thấy ta thật giống như bị hoa mắt.

- Ta thấy được kiếm kia bị gãy.

- Vậy ngươi không có hoa mắt rồi, bởi vì ta cũng thấy kiếm kia bị gãy.

- Quá cường hãn đi, thân thể lại có thể so với huyền khí, không... Hẳn là có thể so với linh khí, chẳng lẽ là người của Cổ gia?

- Khó trách đối phương tự tin như thế, xem ra là sớm làm tốt tính toán.

...

- Một kiếm rồi, còn có hai kiếm, đến đây đi!

Lăng Tiếu vẫn đặt cánh tay ngang ra thản nhiên nói.

Cao cấp Vương giai kia ngây gốc nhìn kiếm khí bị gãy trong tay mình, lại nhìn cánh tay trơn bóng không dấu vết kia của Lăng Tiếu, trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng.

Một kiếm mới vừa rồi kia của hắn mặc dù không đem hết toàn lực, nhưng mà đã sử ra bảy phần lực lượng, lại phối hợp với cao cấp huyền khí chém sắt như chém bùn kia, cho dù là Địa Hoàng giai cũng không có khả năng ăn một kiếm này.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương ở dưới một kiếm này của hắn sẽ bị đứt tay, đáng tiếc nhưng gãy lại là huyền khí của hắn.

- Một kiếm này đi cho ta tới đi!

Một gã cao cấp Vương giai khác đứng dậy quát lên.

Tên cao cấp Vương giai kia không có ý kiến, chỉ là thời điểm lui về phía sau

sử cho đồng bạn của mình một cái ánh mắt.

- Ai tới cũng đồng dạng!

Lăng Tiếu đáp.

Cao cấp Vương giai kia hiện lên một tia cười lạnh, trong tay đồng dạng xuất hiện một thanh cao cấp kiếm khí.

Hắn xuất thủ rất nhanh, hơn nữa lực lượng vận dụng đã đến đến mười thành công lực.

Mắt thấy kiếm kia liền chém vào trên cánh tay lộ ra kia của Lăng Tiếu, tên cao cấp Vương giai kia lộ ra nụ cười âm hiểm, kiếm khí kia đột nhiên thay đổi phương hướng hướng một cái cánh tay khác không phòng bị của Lăng Tiếu chém tới.

- Hèn hạ!

- Vô sỉ!

Người ở phía sau Lăng Tiếu đồng thời kinh hô lên, phần lớn mọi người chuẩn bị động thủ.

Kiếm kia vẫn là chém lên trên một cánh tay khác của Lăng Tiếu.

Cao cấp Vương giai kia vốn là lộ ra nụ cười nhưng vào giờ khác này đã đọng lại.

Kiếm khí trong tay hắn lại đồng dạng giống như trước bị gãy đôi, mà Lăng Tiếu chỉ bất quá tổn hại một cái ống tay áo, cánh tay vẫn hoàn hảo vô khuyết lưu ở trên người.

Mặt của Lăng Tiếu khẽ nhăn chân mày một chut snois:

- Các ngươi rất tốt, không hổ là người của Phong gia, còn có một kiếm mau tới đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 909 - Hoàng Cốt Đan. (1)

Hắn thật sự không nghĩ tới đối phương lại âm hiểm như vậy, vốn là cảm thấy bọn họ trong mắt không người một chút coi như xong, hiện tại lại giở thủ đoạn, trong lòng Lăng Tiếu mơ hồ đã động sát ý.

Ba vị cao cấp Vương giai của Phong gia sắc mặt cũng trướng đỏ lên, chỉ bất quá sát cơ hiện lên trong mắt càng đậm rồi.

Bọn họ đã quen luôn luôn uy phong, hôm nay bị người khác hạ xuống mặt mũi, trong lòng dĩ nhiên không dễ chịu rồi.

- Ta cũng không tin chém không chết được nươi.

Tên cao cấp Vương giai một mực không có động thủ kia đột nhiên xuất thủ.

Bất quá hắn không có dùng kiếm, mà là dùng trường thương, một thương bay thẳng đến bộ ngực của Lăng Tiếu đam tới, uy lực của một thương này có thể nói là kinh khủng, nhìn bộ dáng muốn một thương đem Lăng Tiếu giết chết.

Trái tim vĩnh viễn là địa phương yếu ớt nhất của bất luận kẻ nào, cho dù là Lăng Tiếu phòng thủ cường hãn nhưng mà đối với vị trí kia hắn lại không dám khinh thường, khi đầu thương sắp đâm tới, hắn quyết đoán thu cánh tay về chắn ở trước bộ ngực.

Lần này trường thương kia ngược lại là không có tách ra, mà là đam thẳng ở trên cánh tay của Lăng Tiếu.

Cao cấp Vương giai kia lộ ra vẻ dữ tợn, một tay nắm chặt cán thương, một cái tay khác từ phía sau lần nữa dùng sức phách vào đuôi thương.

Trường thương phát ra xung lượng gấp hai lần, tựa hồ muốn phế bỏ một cái tay của Lăng Tiếu mới thôi.

Song, Lăng Tiếu một mực đứng yên bất động nguyên tại chỗ, chỉ là cánh tay hướng phía trước vung lên, trường thương kia lập tức biến thành cong, sau đó "Ba" một tiếng mà gãy lìa.

Tên cao cấp Vương giai kia tức thì bị dư lực phản chấn đến lui về phía sau vài bước mới đứng vững thân thể

- Ba kiếm, không, hai kiếm một thương, ba vị nên hết giận đi!

Lăng Tiếu híp mắt nhìn ba người thản nhiên nói.

Ba người làm sao còn không biết xấu hổ mà lưu lại, ở bên cạnh nhưng là có không ít người đang nhìn, bọn họ không muốn đem đem một chút mặt mũi cuối cùng làm mất hết, lúc này hướng về phía Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi được lắm, nếu là còn dám ở địa bàn Phong gia chúng ta sinh sự, chém chết không tha!

Ba người nói xong lập tức xoay người rời đi.

Chúng nữ ở phía sau Lăng Tiếu lập tức đi lên xem xét thân thể của Lăng Tiếu có bị gì hay không.

Phượng Tiêm Vận lại càng lần đầu lộ ra sát cơ:

- Thật muốn đem bọn họ cho cổ trùng ăn!

Sau khi đợi người của Phong gia rời đi, đám người Lăng Tiếu không có hào hứng mà ở lại trong khách sạn này nữa.

Cho nên đám người Lăng Tiếu lại đổi một chỗ khác.

Bất quá nơi này như cũ là sản nghiệp của Phong gia, tựa hồ ở bên trong Phong Đô bất kỳ cửa hàng nào cũng thuộc về Phong gia.

Sau khi Lăng Tiếu đem người của hắn sắp xếp tốt, liền cùng mọi người nói mấy câu, một mình rời đi.

Hắn mới vừa đột phá Địa Hoàng giai, nhưng mà hắn còn có chuyện trọng yếu hơn đi làm, hắn cần một cái địa phương tuyệt đối an tĩnh, tuyệt không thể lỗ mãng đột phá trong khách sạn giống như lúc trước.

Sau khi Lăng Tiếu ra khỏi Phong Đô lập tức triển khai thân ảnh hướng sơn lĩnh ở ngoài thành lướt đi.

Ở phía sau hắn còn đi theo ba đạo nhân ảnh.

Lăng Tiếu sớm đã nhận ra cái đuôi ở phía sau hắn, cho nên tốc dọ cũng không phải là rất nhanh, đủ để cho ba người ở phía sau đuổi theo sát.

Sau khi đợi Lăng Tiếu lướt vào trong sơn lĩnh, hắn dừng lại thân hình.

Ba người kia lập tức tách ra ba phương hướng đem Lăng Tiếu vây quanh.

Ba người này chính là ba tên cao cấp Vương giai của Phong gia kia.

- Hắc hắc, tiểu tử, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại đâm vào, bây giờ nhìn ngươi chết như thế nào.

Một gã cao cấp Vương giai hướng về phía Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Lăng Tiếu nhìn ba người ở chung quanh một cái nói:

- Chẳng lẽ ba vị không chịu bỏ qua cho ta sao? Người của Phong gia các ngươi chính là loại không coi trọng chữ tín như vậy sao?

- Tiểu tử, đây không liên quan đến chuyện của Phong gia chúng ta, chúng ta chỉ là nhìn ngươi không vừa mắt, cho nên muốn để cho ngươi biết không phải là cường đại liền vô địch.

Một gã cao cấp Vương giai nói.

Sau đó ba người đồng thời đem linh thú của riêng mình triệu hồi ra.

Ba đâì ngũ giai đê cấp Âm Phong Lang uy phong lẫm liệt xuất hiện ở trước mắt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới ba người chỉ là cao cấp Vương giai, lại có thể có linh thú có thực lực cao hơn so với bọn họ, nghĩ tới đây chính là ưu đãi đặc biệt của Phong gia đi.

- Các ngươi xác định ăn định ta rồi?

Lăng Tiếu phát ra cười lạnh nói.

Lúc này hắn chẳng qua là áp chế đến tu vi cao cấp Vương giai, ba người kia sở dĩ dám mạo hiểm đuổi theo hắn cũng là bởi vì nguyên nhân này.

- Ngươi thật đúng là đoán đúng rồi, ăn hắn.

Một gã cao cấp Vương giai phát ra nụ cười ác độc nói.

Ba con Âm Phong Lang kia nghe chỉ thị lập tức hướng Lăng Tiếu nhào tới.

- Lão hổ không phát uy, các ngươi liền xem ta như mèo bệnh.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng không có động thủ mà là đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi ra ngoài.

Kim sắc Lang Vương hiện tại đã là linh thú ngũ giai đỉnh phong, cách lục giai linh thú chỉ có một bước ngắn.

Sau khi ba tên Vương giai kia thấy Kim sắc Lang Vương sắc mặt trở nên khó coi lên.

Bất quá bọn họ cũng không trốn, bởi vì bọn họ biết Kim sắc Lang Vương cũng chưa đạt tới lục giai căn bản không thể phi hành, chỉ cần bọn họ bay lên không trung sẽ không có chuyện gì.

Đáng tiếc bọn họ vẫn là đánh giá cao thực lực của mình.

Kim sắc Lang Vương đối phó với ba đầu Âm Phong Lang căn bản không cần tốn nhiều sức.

Mà ba tên cao cấp Vương giai kia không có nhân cơ hội chạy trốn liền trở thành nhóm vong hồn đầu tiên dưới tay Lăng Tiếu khi hắn lên cấp Địa Hoàng.

- Thật cho bản thiếu gia là cái sàng mềm sao?

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, sau đó cưỡi Kim sắc Lang Vương hướng chỗ sâu sơn lĩnh bay nhanh vào.

Chỉ là khi Lăng Tiếu rời đi không lâu, trên bầu trời từ từ hạ xuống một đạo

nhân ảnh lẩm bẩm nói:

- Thật là một tiểu tử không tệ, lại còn có thể che giấu hành tung của mình.

Dứt lời, người nọ lại một lần nữa biến mất ngay tại chỗ.

Cái loại tốc độ này nếu để cho Lăng Tiếu nhìn thấy chỉ sợ đều muốn cho là nhìn thấy quỷ rồi, quả thực nhanh đến cảnh giới chi cao lặng lẽ không tiếng động, vô ảnh vô tung.

Lăng Tiếu tuyển một chỗ hiểm yếu, mở ra một cái sơn động một đầu đi vào.

- Hoàng giai cuối cùng đã đạt tới, hiện tại có thể đem Luyện Cốt chi cảnh tăng lên một chút.

Đầu lưỡi của Lăng Tiếu liếm liếm môi khô ráo hứng phấn nói.

Kể từ sau khi Cổ Hoàng thần công của hắn tiến giai tới đệ ngũ biến Luyện Cốt tiểu thành, tốc độ lên cấp trở nên chậm chạp dị thường.

Hơn hai năm thời gian trôi qua chỉ là đem cảnh giới Luyện Cốt tiểu thành nhấc lên đến cảnh giới trung thành.

Tốc độ này quả thực so với sên bò còn chậm hơn, Lăng Tiếu làm sao có thể chịu được.

Hiện tại hắn đột phá đến Hoàng giai rồi, một thân Hoàng cốt đã thành, là lúc lần nữa đem Cổ Hoàng thần công nhấc lên một chút rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 910 - Hoàng Cốt Đan. (2)

Căn cứ vào khẩu quyết mà Lăng Tiếu thu hoạch được sử đổi trôi qua không hoàn thiện, mỗi một lần tiến giai đều có điều kiện cực kỳ hà khắc, tỷ như linh thảo cao cấp hoặc đan dược phối hợp, lại có lẽ một chút hoàn cảnh tu luyện cực kỳ đặc thù... Mà muốn khiến cho Luyện Cốt chi cảnh đại thành nhất định pahri có một viên lục phẩm đan dược Hoàng Cốt đan!

Hoàng Cốt đan cũng không phải là đan dược giúp cho võ giả thành tựu hoàng cốt, mà là một loại đan dược nhằm vào Luyện Cốt chi cảnh của Cổ Hoàng thần công, nó là một loại đan dược cần lấy xương cốt của Địa Hoàng giai làm chủ dược liệu, hiện tại chính là thời điểm phát huy công dụng rồi.

Bất quá Lăng Tiếu mặc dù tiến giai Địa Hoàng nhưng mà còn chưa từng luyến chế qua lục phẩm đan dược, cho nên hắn phải bế quan một thời gian ngắn, trước hảo hảo đề thăng luyện đan, đem phẩm cấp tăng lên rồi hãy nói.

Lăng Tiếu bế quan lần này trọn vẹn dùng hơn hai tháng.

Mà trong đó, bên trong động phủ của hắn không biết phát sinh qua bao nhiêu lần tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa rồi. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Nếu không phải có bố trí cấm chế chỉ sợ một tòa đại sơn như vậy đều bị tạc thành phấn vụn rồi.

Ở một ngày này, tiếng bạo tạc lại một lần nữa vang lên.

Tiếng bạo tạc lần này so với mấy lần trước còn kinh khủng hơn mấy lần, sơn

phong cũng bị chấn đến lắc lư lên, ngay sau đó từng khối cự thạch càng không ngừng lăn xuống, ngọn núi rốt cuộc vào giờ khắc này ngã sập xuống.

Đang ở lúc tất cả núi đá sắp sập xuống, một đạo nhân ảnh chật vật từ trong loạn thạch trốn ra ngoài.

- Ha ha, bản thiếu gia thật là thiên tài, cảnh giới lục phẩm liền dễ dàng thu phục như vậy.

Bay ra ngoài đương nhiên là Lăng Tiếu đã trong bế quan rồi.

Cả người hắn thoạt nhìn chật vật không chịu nổi, nhưng mà thanh âm sảng khoái phát ra lại là hưng phấn cùng cao hứng trước nay chưa từng có.

Hai tháng bế quan luyện đan, trong lúc đơn giản liền đạt đến độ cao mà Luyện dược sư khác khó có thể bắt kịp.

Đây trừ thiên phú siêu cường của bản thân Lăng Tiếu ra, còn có Khống Thần quyết, Thiên giai thần đỉnh cùng với Thiên hỏa của hắn có liên quan rất lớn, nếu như không có tam đại dị vật này, hắn muốn đi đến một bước này chỉ sợ còn cần mấy chục năm hoặc mấy trăm năm cũng nói không chừng.

Khống Thần quyết để cho linh hồn lực của Lăng Tiếu so với Luyện dược sư đều tăng hơn mấy cái phẩm cấp, chỉ cần thực lực của Lăng Tiếu lại đột phá, hắn muốn tiến lên phẩm giai tiếp theo căn bản không cần tốn hao quá nhiều thời gian.

Mà thiên đỉnh cùng thiên hỏa lại là phụ trợ cho hắn, để cho hắn tăng lên tỷ lệ ngưng đan, giảm bớt tỷ lệ thất bại, đồng thời để cho đan dược được luyện chế càng thêm hoàn mỹ xuất sắc.

Có tam đại yếu tố này, hơn nữa lực lĩnh ngộ hơn người của bản thân Lăng

Tiếu, đây mới khiến cho hắn ở tuổi trẻ như vậy đã đến được cảnh giới Lục phẩm Luyện dược sư, có thể nói thành tựu của hắn hiện tại tuyệt đối là tồn tại phượng mao lân giác ở trong đồng lứa.

Cho dù là Luyện dược sư lớn hơn mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm so với Lăng Tiếu chỉ sợ cũng sinh ra cảm khái theo không kịp.

Sau khi Lăng Tiếu cười to, cũng không có tinh toán trở về Phong Đô, hắn còn muốn đem Hoàng Cốt đan phục dụng mới được.

Lần nữa tìm một vị trí hiểm yếu, Lăng Tiếu tính toán đem Hoàng Cốt đan ăn vào, hi vọng có thể đem cảnh giới Luyện Cốt đạt đến đại thành.

Hoàng Cốt đan là lục phẩm đan dược lấy mười mấy cái hoàng cốt làm chủ dược, có thể để cho cốt tủy của bất kỳ võ giả nào đạt tới một loại trình độ bền bỉ kinh khủng.

Loại đan dược này là nhằm vào Cổ Hoàng thần công mà chế tạo nên, Luyện dược sư tầm thường căn bản không biết loại đan được cùng đan phương này.

Lăng Tiếu đem Hoàng Cốt đan ăn vào, nhanh chóng đem Cổ Hoàng thần công vận hành, toàn thân kinh mạch giống như hoàng kim đúc thành bắt đầu phân hóa hấp thu dược tính của đan dược, từng căn cốt tủy ngũ thải kia trong nháy mắt nở rộ ra quang thải khác thường.

Lăng Tiếu có một loại bình tĩnh nói không ra lời, hắn chỉ cảm thấy giữa cốt tủy đang sinh ra biến hóa nào đó, dần dần còn cảm thấy có chút bành trướng đau đớn, thật giống như cốt tủy đang mạnh mẽ sinh trưởng.

Loại trạng thái này không biết kéo dài bao lâu, vài loại màu sắc của cốt tủy trong cơ thể đang lấy kim sắc chiếm địa vị chủ đạo, thoạt nhìn một khối căn cốt thì một nửa là kim sắc, mà một nửa còn dưa lại thì là thuộc về bốn loại

màu sắc khác chiếm cứ.

Nếu như Lăng Tiếu là võ giả Kim thuộc tính đơn thuần, như vậy hoàng cốt của hắn tuyệt đối là hoàng sắc, nhưng mà Lăng Tiếu lại là nhiều loại thuộc tính đồng tu, cho nên hoàng cốt xuất hiện tài loại màu sắc rực rõ, hiện tại lại ăn vào hoàng cốt đan khiến cho cốt tủy đạt đến một loại trình độ bền bỉ biến thái, đây đều là uy năng của Cổ Hoàng thần công, mà Cổ Hoàng thần công là công pháp Kim thuộc tính, hoàng cốt cuối cùng lấy kim sắc là chủ đạo.

Lăng Tiếu đứng lên, giãn người ra một chút, tiếp theo cũng không vận khởi linh lực, một quyền hướng về cự thạch ngăn ở cửa động oanh tới.

Ầm!

Theo một tiếng oanh tạc vang lên, nham thạch khổng lồ kia cứ như vậy bị một quyền đơn giản của Lăng Tiếu oanh thành phấn vụn.

Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc cánh tay nói:

- Xem ra uy lực cũng không tệ lắm!

Cổ Hoàng thần công đệ tứ biến Luyện Cốt chi cảnh cuối cùng đại thành rồi.

Phòng ngự thân thể hiện nay của Lăng Tiếu chỉ sợ cấp bậc linh khí muốn thương tổn được hắn cũng không dễ dàng.

Thời điểm Lăng Tiếu chính là muốn đi ra khỏi động phủ, lại phát hiện một thân y phục rách rưới của mình tựa hồ biến ngắn rất nhiều, không chỉ có ống tay áo là như thế, ngay cả ống quần cũng là như thế.

- Đây... Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ta cao lên?

Lăng Tiếu buông tay ra lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu đem quần áo trên người của chính mình chấn vỡ, từ trong không gian giới lấy ra một bộ quần áo mới thay vào.

Kết quả, ống tay áo cùng ống quần vẫn rõ ràng ngắn rất nhiều.

- Thật đúng là cao lớn rồi, thảm, cái này trở nên càng cao lớn uy mãnh, anh tuấn tiêu sái a!

Lăng Tiếu nhàn nhạt cười nói.

Nếu như người khác nghe lời như thế, sợ tại chỗ đều nôn ra rồi.

Bất quá Lăng Tiếu hiện tại quả thật so với lúc trước lộ ra vẻ càng thêm cao lớn hiên ngang, hoàng giả chi khí kia càng phát ra rõ ràng.

Mỗi một bước hắn đi thật giống như là long hình hổ bộ, khí phách cương mãnh, làm cho người ta nhìn một cái liền phát giác hắn là không phải loại phàm nhân.

Chỉ là sau khi hắn đem một thân thực lực của mình thu liễm, lại trở nên bihf thường giống như bình dân, chỉ là tướng mạo có chút anh tuấn một chút.

- Hai tháng rưỡi rồi, cũng là lúc trở về, tránh cho các nàng lo lắng.

Lăng Tiếu ra khỏi động phủ lẩm bẩm nói một câu, sau đó đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi ra ngoài, chuẩn bị trở về Phong Đô.

Cũng vừa lúc đó, ở trên bầu trời của hắn hiện lên một đạo thân ảnh.

Lăng Tiếu gọi Lang Vương dừng lại, lộ ra vẻ cảnh giác nhìn người tới.

Từ khi xuất đạo đến nay, Lăng Tiếu dựa vào cảm ứng nhạy cảm chung quy có thể đem địch nhân ẩn nấp tìm ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 911 - Tà Đế. (1)

Nhưng mà lần này hắn lại không có nửa điểm báo động, người nọ liền xuất hiện ở trên bầu trời của hắn, đây chỉ có thể nói rõ đối phương tuyệt đối là siêu cấp cao thru, hoặc là có dị bảo thần kỳ che giấu khí tức.

- Không biết lão trượng là?

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lão giả kia hỏi.

Lão giả vóc người cao gầy, nhưng mà tướng mạo uy nghi, ánh mắt lấp lánh hữu thần, tóc trắng phiêu dật, từ bộ dáng của lão hiện tại có thể tưởng tượng được thời điểm thanh niên tuyệt đối cũng là mỹ nam tử nhất đẳng.

Lão giả tinh khí nội liễm, hai tay huyền phù thả lòng phía sau, tay áo bồng bềnh hơi có mấy phần phong phạm tiên phong đạo cốt.

- Tiểu tử ngươi bái ta làm thầy đi!

Lão giả nhìn Lăng Tiếu sâu kín nói.

Cái khẩu kihs kia mang theo giọng điệu làm cho người ta không thể kháng cự, tựa hồ thế nào cũng phải để cho Lăng Tiếu bái lão làm thầy mới được.

Lăng Tiếu thoáng cái ngây ngẩn cả người, tiếp theo hắn nhìn lão giả giữa không trung nói:

- Lão trượng ngươi... Ngươi muốn ta bái ngươi làm thầy?

- Đúng vậy, lão phu có thể thu ngươi làm đồ đệ là vinh hạnh của ngươi!

Lão giả khẽ gật đầu đáp.

- Ách... Lão trượng, ta đã có sư phụ rồi, thật sự ngượng ngùng.

Lăng Tiếu chần chờ một chút đáp.

Lăng Tiếu mặc dù không biết lão giả này có phải là thật tâm thu hắn làm đồ đệ hay không, nhưng mà hắn vẫn phải cẩn thận ứng đối với lão giả này, mặc dù hắn bây giờ là Địa Hoàng giai rồi, nhưng mà hắn một chút cũng không phát hiện ra được thực lực của lão giả này, phảng phất lão giả kia tựa như là động không đáy, làm cho người ta nhìn không thấu, sờ không rõ.

Không cần suy đoán, Lăng Tiếu cũng có thể khẳng định lão giả này tuyệt đối là siêu cấp cường giả, có lẽ là tồn tại Đế giai cũng nói không chừng.

Lão giả nghe lời nói của Lăng Tiếu xem thường nói:

- Sư phụ của ngươi là người nào?

- Tử Thiên tông Mộc Hòe!

Lăng Tiếu đáp.

- Tử Thiên tông Mộc Hòe?

Lão giả sửng sốt một chút, nói tiếp:

- Tử Lôi tông đã nghe nói qua, Tử Thiên tông lại là chưa nghe nói qua, Mộc Hòe càng chưa nghe nói qua, ngươi không phải là đang lừa gạt ta đi!

- Sư phụ chính là người ta tôn quý nhất, ta làm sao sẽ lừa ngươi được.

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy ngươi nói một chút Tử Thiên tông là Tứ phẩm tông môn hay Ngũ phẩm tông môn? Sư phụ ngươi có thực lực gì?

Lão giả hỏi.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ hồi đáp:

- Bát phẩm tông môn, thực lực của sư phụ của ta hẳn là Địa Hoàng giai đi!

Ở thời điểm Lăng Tiếu rời đi Tử Thiên tông, Mộc Hòe đã bước chân vào cảnh giới Nửa bước Địa Hoàng, lại dựa vào cao cấp linh thảo Mộc thuộc tính mà Lăng Tiếu để lại cho hắn, nghĩ đến cũng đã đột phá đến Địa Hoàng giai rồi.

- Cái gì... Bát phẩm tông môn, thực lực Địa Hoàng giai?

Lão giả đột nhiên há to mồm đáp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc không giải thích được.

- Ừ, không tệ, cho nên ta không thể bái lão trượng làm thầy được, xin hãy tha lỗi.

Lăng Tiếu đáp.

Bỗng nhiên, lão giả ngửa mặt lên trời phá lên cười:

- Ha ha,,, Chỉ là Địa Hoàng của Bát phẩm tông môn lại có thể xuất ra đệ tử xuất sắc như vậy, quả thực là không tệ, không tệ.

Bỗng nhiên một chút lão lại nói:

- Tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không?

- Thứ cho mắt của tiểu tử vụng về!

Lăng Tiếu chắp tay nói, hắn mới tới Trung vực làm sao biết được người nào.

- Lão phu là Tà Đế!

Lão giả nhàn nhạt nói, trong con mắt hiện lên thần sắc vô cùng tự ngạo.

- Nguyên lai là Tà Đế lão tiền bối, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ đáp, hắn ở trong lòng nói thầm:

- Tà Đế? Tên cũng là rất có khí phách, đáng tiếc bản thiếu gia chưa nghe nói qua.

- Ừ, nếu đã biết tên hối của lão phu, vậy thì bái ta làm thầy đi, về phần sư phụ cùng tông môn trước kia của ngươi liền quên đi sao, bọn họ không có tư cách giảng đạo cho ngươi.

Lão giả rất là tự phụ nói.

- Ách... Đây không tốt lắm đâu?

Lăng Tiếu gãi gãi đầu tóc nói.

- Làm sao, chẳng lẽ ngươi cảm thấy lão phu không có tư cách làm sư phụ của ngươi?

Lão giả trừng mắt liếc Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói:

- Không... Không, Tà Đế tiền bối ngươi anh minh thần võ, dáng vẻ đường đường, thần công cái thế... Đương nhiên là có tư cách, chỉ là... Chỉ là vãn bối thiên tư ngu dốt, thật sự không có tư cách làm đệ tử của tiền bối.

- Có tư cách hay không là lão phu định đoạt, bất quá thực lực bây giờ của ngươi quả thật còn kém một chút, nhưng mà lại thắng ở còn trẻ tuổi, có lão phu chỉ điểm, không cần mười năm ngươi tuyệt đối có thể thành tựu Tôn giai, bên trong trăm năm liền thành tựu Đế giai, về phần Thánh giai... Cái này muốn xem lực lĩnh ngộ cùng cơ duyên của ngươi.

Lão giả được gọi là Tà Đế nói.

Lăng Tiếu nghe một chút ngây ngẩn cả người.

Theo tốc độ mà Tà Đế nói, chỉ sợ trên đại lục này cao thủ khắp nơi đều có đi.

Phải biết rằng bao nhiêu thiên tài ngay cả Địa Hoàng hoặc Thiên Tôn cũng cần mấy trăm năm hoặc là nhiều thời gian hơn mới có thể đạt tới, mà Tà Đế cho hắn ở bên trong trăm năm thành tựu Đế giai, điều này làm cho Lăng Tiếu cảm thấy có chút người si nói mộng.

Hắn cảm thấy coi như là phục dụng đan dược một đường lên cấp cũng không nhanh đạt tới Đế giai như vậy.

Bởi vì từng cái giai đoạn có thể phục dụng đan dược tăng lên một cấp chỉ có một lần cơ hội, một khi phục dụng đan được xong thực lực là có thể cực nhanh tăng lên, nhưng mà đợi thời gian muốn tiến giai tiếp theo cần có thời gian củng cố sẽ khá dài.

Cho nên đây cũng là chỗ mà Lăng Tiếu cho là không thực tế.

Huống chi, càng đến cao cấp, lực lượng cần tích lũy nhiều hơn, hơn nữa đối với cảm ngộ giữa thiên địa cũng là rất trọng yếu, tuyệt đối không nhẹ nhàng giống như lúc đầu liền có thể đột phá.

Tà Đế nhìn Lăng Tiếu đang trong sững sờ lại nói:

- Như thế nào, bái ta làm thầy đi, có bao nhiêu người muốn khó lóc đòi làm đệ tử cho lão phu, lão phu còn không có thích đâu.

Ở trong mắt của lão, Lăng Tiếu nhất định là bị lời nói mới vừa rồi của lão khiến cho khiếp sợ rồi, lão khẳng định tiểu tử này tuyệt đối sẽ là truyền nhân thừa kế duy nhất của lão.

- Đây... Ta xem vẫn là thôi đi, nếu như là thay đổi bái làm môn hạ của tiền bối, ta đây không phải trở thành đồ đệ phản bội tín nghĩa sao? Ta đây cùng những bọn chuột nhắt bất nhân bất nghĩa kia có gì khác nhau? Chắc hẳn tiền bối cũng tuyệt đối không hi vọng đệ tử của mình là người như thế đi?

Lăng Tiếu cất cao giọng nói.

Tà Đế trầm tư một chút nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý!

Lăng Tiếu vừa mới tưởng rằng có thể thoát khỏi lão giả này rồi, nhưng mà sau một khắc, Tà Đế lại nói:

- Vậy ngươi nói cho ta biết Tử Thiên tông ở đâu? Ta đi đem tông môn nguyên lai kia của ngươi tiêu diệt, ngay cả sư phụ kia của ngươi cũng giết chết, như vậy ngươi bái ta làm thầy cũng không có áp lực.

Lăng Tiếu nghe lời này, thiếu chút nữa bị tức đến ngã xuống đất bỏ mình.

Hắn thật không biết lão gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 912 - Tà Đế. (2)

Chẳng lẽ lại giống như lão yêu phụ của Minh Thủy môn kia bắt buộc thu đồ đệ, sau đó đem hắn trở thành lô đỉnh, lại ăn rụng hắn, từ đó mà tiến lên tầng thứ cao hơn?

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu càng cảm thấy rất có khả năng, trong lòng thầm nghĩ kế thoát thân.

- Tiền bối ngươi làm như vậy sẽ chỉ làm cho ta đối với ngươi hoàn toàn thất vọng, đến lúc đó ngươi chính là cừu nhân của ta, ta làm sao có thể bái một cái cừu nhân làm thầy được?

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

- Nói đến nói đi ngươi vẫn là không muốn làm đồ đệ của ta?

Tà Đế âm trầm xuống nói.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, phảng phất chính mình bị thứ gì đó buộc chặt, một chút cũng không thể động đậy được.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không bó tay chờ chết, hắn dùng sức muốn xông phá khí tràng này, nhưng mà bất kể hắn dùng sức như thế nào cũng không thể thoát ra được.

- Ta hỏi một lần nữa, ngươi có làm đồ đệ của ta hay không?

Tà Đế híp mắt hỏi, tựa hồ chỉ cần Lăng Tiếu nói ra một cái chữ "Không", lão

sẽ đem Lăng Tiếu giết chết.

- Tiểu long, đi ra cho ta!

Lăng Tiếu tứ chi không nhúc nhích được, nhưng mà miệng còn có thể nói chuyện.

Hống!

Lam sắc Giao Long đằng không xuất hiện, một đạo thiên phú thần thông long ngâm hiện lên.

Âm ba mãnh liệt chấn đến hết thảy bốn phía đều tung bay lắc lư lên.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng lam sắc Giao Long kia vừa xuất hiện khẳng định có thể đem Tà Đế kia chấn cho đả thương hoặc đẩy lui.

Nhưng mà hắn lại phát hiện Tà Đế chỉ là y phục bị chấn đến lất phất mấy cái, cả người vẫn lơ lửng nguyên tại chỗ, tựa hồ long ngâm của lam sắc Giao Long đối với lão căn bản không có tạo thành nửa điểm thương tổn.

Con ngươi của Lăng Tiếu đầu tiên mở to lại co rút lại.

Hắn hoàn toàn có thể khẳng định Tà Đế này tuyết đối là siêu cấp cường giả Đế giai hàng thật giá thật.

Bằng không tuyệt đối chịu không được âm ba công kích mãnh liệt như thế của lam sắc Giao Long, phải biết rằng lam sắc Giao Long nhưng là linh thú lục giai đỉnh phong a.

Tà Đế cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại còn sẽ có hộ thân linh thú cường đại bậc này, trên mặt lồ ra cười mỉm nói:

- Không tệ không tệ, trừ có một đầu biến dị tam nhãn Lang Vương ra, lại còn có một con Giao Long, xem ra tiểu tử ngươi quả nhiên là phúc duyên thâm hậu.

- Tiểu long, giết chết lão!

Lăng Tiếu lần nữa hạ chỉ thị nói.

Hắn hiện tại chính là muốn nhanh chóng thoát khỏi phong tỏa của lão gia hỏa này, chỉ có như thế hắn mới có cơ hội chạy trốn.

Lam sắc Giao Long long vĩ quẫy ra, thân thể cường đại kia hướng Tà Đế quét ngang mà đi.

- Hừ, tiểu tử có chút khí lực, nhưng mà còn chưa đủ nhìn.

Tà Đế hừ lạnh một tiếng, một tay nhẹ nhàng giương lên, một đoàn sắc thái rực rỡ cùng lam sắc Giao Long đụng vào nhau.

Hống!

Lam sắc Giao Long phát ra một đạo tiếng tê minh, thân thể cường đại cư nhiên bị đánh bay ra vài trăm thước.

Lăng Tiếu thấy một màn như vậy biết rất khó trông cậy vào lam sắc Giao Long có thể giúp hắn thoát khốn.

Lão gia hỏa này thật sự là quá cường đại!

Lam sắc Giao Long đã lần nữa trở về tới, bất quá nó không dám lựa chọn cận chiến, mà là phun ra công kích thuộc tính cường đại oanh hướng Tà Đế.

Tà Đế đối mặt với công kích của lam sắc Giao Long như cũ lộ ra vẻ phong khinh vân đạm, cái tay kia phảng phất giống như có thể che khuất bầu trời, chỉ là nhẹ nhàng vung lên, công kích kia của lam sắc Giao Long trong nháy mắt hóa thành vô dụng, mà lam sắc Giao Long thì bị dư ba chấn đến ngã rơi trên mặt đất, đập ra một cái hố sâu nhìn không thấy đáy.

- Tiểu long!

Lăng Tiếu hét lớn.

Nếu như lam sắc Giao Long có chuyện gì, Lăng Tiếu cho dù chết cũng muốn kéo theo lão gia hỏa này chôn cùng!

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, tinh thần lực trong thức hải điên cuồng rút ra.

Tinh thần lực vô hình vô ảnh như ngàn vạn lợi nhận hướng Tà Đế tuôn ra mà đi.

Tinh thần lực cường đại như thế coi như là Thiên Tôn giai đều chỉ có phần nuốt hận tại chỗ.

Bởi vì Lăng Tiếu đột phá Địa Hoàng giai, tinh thần thức hải không chỉ nhận được mở rộng, tinh thần lực kia cũng đạt tới tràn đần cùng lớn mạnh trước nay chưa từng có.

- Ân!

Tà Đế bỗng nhiên chỉ cảm thấy trong thức hải một trận lắc lư, thân thể khẽ lay động mấy cái.

Lăng Tiếu cũng vì vậy mà thoát khốn, chỉ là hắn nhìn thấy Tà Đế cũng

không có bao nhiêu biến hóa, thần sắc lần nữa biến đổi mấy lần.

Tinh thần lực cho tới nay đều là chỗ dựa thần bí nhất, cường đại nhất của Lăng Tiếu, cho tới nay đều là không có gì mà không cắt được.

Nhưng mà hôm nay toàn lực công kích thức hải của đối phương, lại phát hiện công kích của hắn giống như đá ném vào biển rộng, căn bản không cách nào thương tổn tới đối phương, điều này làm cho Lăng Tiếu hoàn toàn cảm thấy lão giả hỏa này cường đại đến loại biến thái kia rồi.

Trong lòng Lăng Tiếu sinh ra một cái cảm giác vi diệu:

- Có lẽ bái lão gia hỏa này làm thầy cũng là một cái lựa chọn tốt.

- Ngươi lại hiểu tinh thần công kích? Không trách được tuổi trẻ như thế đã đến được cảnh giới lục phẩm Luyện dược sư, hóa ra là có bí pháp tinh tu tinh thần lực, tiểu tử ngươi là người của Hồn tộc sao?

Tà Đế híp mắt hỏi, tựa hồ một chút cũng không cảm thấy tức giận vì phản kích mới vừa rồi của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu liền lùi lại trăm thước mới đáp:

- Người của Hồn tộc là gì?

Hắn ở trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Nam hoang Hồn tộc, bọn họ cũng hiểu tinh thần công kích sao?

Tà Đế kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, cuối cùng lại hỏi lần nữa:

- Ngươi xác định không bái ta làm thầy?

Thực lực mà Tà Đế bày ra cường đại không thể nghi ngờ đem Lăng Tiếu chấn hám rồi.

Thực lực của đối phương đã đáng sợ như vậy, nghĩ đến cùng dụng ý với lão yêu phụ của Minh Thủy môn không giống nhau.

Lăng Tiếu ở trong lòng suy đoán:

- Ánh mắt của lão gia hỏa này cũng thật không tệ, biết bản thiếu gia là thiên tài trong thiên tài, nếu như đem lão mượn hơn qua, ở Trung vực cũng có bảo đảm cường đại.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn nói ra ta muốn bái sư, Tà Đế lại là bắn ra một cỗ năng lượng cường đại, một cái quyền đầu lớn nhỏ như núi cao hướng phương hướng Lăng Tiếu oanh tới.

- Nguy rồi!

Con ngươi Lăng Tiếu mở lớn, trong lòng thầm kêu lên.

Hắn cho là Tà Đế muốn giết hắn, hắn muốn trốn tránh nhưng mà công kích kia nhanh đến cực điểm, hắn căn bản không kịp phản ứng đã đến trước mắt rồi.

Đang ở lúc hắn muốn vứt bỏ lực chống cự, một đạo tiếng xé gió ở phía sau hắn vang lên.

Ầm!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bị khí đoàn cường đại chấn đến vứt bay ra rất xa.

Bất quá đang ở lúc hắn sắp bị rơi đập trên mặt đất, một đạo lực lượng nhu

hòa đem hắn nâng lên, để cho hắn đều không có bị nửa điểm thương tổn liền dừng lại thân hình.

- Tà Đế ca ca thật sự là ngươi, làm sao ngươi đối với nhân gia động võ a!

Một đạo thanh âm mềm mại xen lẫn hưng phấn truyền ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 913 - Sự Cố. (1)

Chỉ nghe thanh âm kia là có thể suy đoán nữ nhân này tuyết đối rất trẻ tuổi, hơn nữa gọi Tà Đế thân mật như thế, nhất định là nữ nhân của Tà Đế rồi.

Lăng Tiếu cảm thấy nữ nhân kia nhất định là đang giả bộ tinh khiết, Tà Đế ít nhất là loại lão yêu vật sống mấy ngàn năm rồi, mà nữ nhân của lão còn có thể trẻ tuổi sao?

Nhưng mà sau khi Lăng Tiếu thấy rõ nữ nhân kia cũng là kinh ngạc vô cùng.

Nữ nhân này từ xa nhìn lại giống như là một đóa U Lan Hoa, quang hà mông lung che lại dung tư của nàng, nhưng mà nhìn xiêm y diễm lệ kia, tư thái duyên dáng đầy đặn kia, khí chất cao nhã thoát tục kia của nàng có thể khẳng định nữ nhân này tuyệt đối không phải là một lão nữ nhân.

Lăng Tiếu không nhịn được tụ nổi lên Lục Nhãn Đồng, xuyên thấu qua quang hà ngăn trở kia thấy rõ dung mạo của nàng.

Sau một khắc ánh mắt của Lăng Tiếu trở nên ngốc trệ, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Thật... Thật đẹp!

Hắn thật sự không nghĩ tới nữ nhân này thật rất trẻ tuổi, thoạt nhìn bất quá chừng ba mươi tuổi, phong vận thành thục kia, khí chất trang nhã kia quả thực là xinh đẹp đến không gì so sánh được.

Lăng Tiếu đem nữ nhân này so sánh với nữ nhân của mình, hắn phát hiện nữ

nhân của mình chỉ có Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt là có thể cùng nàng phân cao thấp, những nàng kia đều muốn hơi kém không ít.

Nếu như Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt tam nữ không có phục dụng vạn năm trân châu, chỉ sợ cũng còn thua kém nữ nhân này không ít đâu.

- Xem ra nữ nhân này cũng đã dùng qua linh bảo trú nhan gì đó rồi.

Lăng Tiếu ở trong lòng khẳng định mà thầm nghĩ.

- Ngươi cái nữ nhân điên này làm sao tới rồi?

Tà Đế nhìn chằm chằm vào người tới tức giận quát lên.

- Đáng ghét, Tà Đế ca ca chẳng lẽ ngươi tới Phong Đô cũng không phải là tìm nhân gia sao? Nhân gia nhưng là nhớ ngươi mấy chục năm, chẳng lẽ ngươi lại nhẫn tâm bỏ lại ta không quan tâm sao?

Nữ nhân kia lạc lạc thanh thanh nói.

Thanh âm kia của nàng có thể làm cho xương cốt của bất kỳ nam nhân nào cũng muốn mềm xuống.

Lăng Tiếu nghe được huyết mạch cũng muốn phun trào lên, thanh âm kia phảng phất trêu chọc một ít huyễn hoặc nguyên thủy nhất của bất kỳ nam nhân nào, tâm khảm của hắn cũng không khỏi muốn bị nữ nhân này mê hoặc.

Cho dù là từng kinh qua mị công của Ngọc Liệt Diễm hoặc Vũ Mị Nương đề không lợi hại bằng một câu nói của nữ nhân này.

- Ta không phải là tới tìm ngươi, ngươi trở về đi thôi, ta không có rảnh cùng ngươi tán gẫu.

Tà Đế rất là lãnh khốc nói.

Thân ảnh của nữ nhân kia khẽ vọt đến, sau một khắc lại đã đến bên cạnh Tà Đế ôm lấy cánh tay của lão, làm nũng nói:

- Ta bất kể, ta không bao giờ khiến ngươi rời xa ta.

- Ngươi cần gì như thế, ngươi đi về trước đi, sau đó ta sẽ tới tìm ngươi.

Mặt Tà Đế khẽ nhăn một chút chân mày nói.

Bộ dáng của lão lộ ra vẻ rất không có tính nhẫn nại, nhưng mà ở trong ánh mắt lại lộ ra vẻ áy náy.

Nàng kia gắt gao ôm lấy cánh tay của Tà Đế kiên định nói:

- Không được, trừ phi ngươi hiện tại giết ta, từ hiện tại trở đi ta tuyệt sẽ không rời đi ngươi nửa bước.

Tà Đế dùng sức quăng mấy cái cũng không thể đem đem nữ tử kia tránh ra.

Lăng Tiếu ở phía dưới nhìn thấy một màn này trợn mắt há hốc mồm.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy làm sao quấn lấy một cái lão đầu khọm khẹm đây, quả nhiên là một đóa hoa tuwoi căm lên một bãi phân trâu thật to.

Điều này khiến cho Lăng Tiếu thật là vô cùng đau đớn a!

Bất quá vừa nghĩ tới thực lực đáng sợ kia của Tà Đế, Lăng Tiếu lại cảm thấy hết thảy đều có thể rồi.

Bởi vì đại lục này là một cái thế giới lấy võ vi tôn a!

Lăng Tiếu lắc lắc đầu đem tạp niệm của mình ném đi, nhân cơ hội đem Kim sắc Lang Vương cùng lam sắc Giao Long triệu hồi về, sau đó đem khí tức của mình ẩn giấu đi, phong ngoa ở dưới chân đem tốc độ của mình đề thăng tới cực hạn nhanh chóng rời nơi đây.

Mới vừa rồi hắn mặc dù đối với lời nói của Tà Đế động tâm, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn là quyết định không mạo hiểm như vậy, thiên hạ cũng không có bữa trưa miễn phí, hắn thật là không biết lão gia hỏa này muốn thu hắn làm đồ đệ là thật hay giả, nói không chừng còn đánh cái chủ ý gì khác.

Lăng Tiếu trong nháy mắt đã ra ngoài ngàn thước rồi.

Tà Đế dĩ nhiên thấy Lăng Tiếu đã chạy rồi, nhưng mà thân thể của lão cũng không động, chỉ là híp mắt nhìn thoáng qua phương hướng của Lăng Tiếu mà thôi. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Tà Đế ca ca, tiểu tử kia là ai?

Nữ nhân tựa đầu vào bả vai của Tà Đế nhẹ giọng hỏi.

Tà Đế sâu xa nói:

- Đồ đệ của ta!

Nữ nhân lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tà Đế ca ca ngươi rốt cục thu đồ đệ rồi? Ta đây không phải là thành sư

nương rồi?

- Hắn tuy là đồ đệ của ta, nhưng mà hắn không nhận người sư phụ này là ta.

Tà Đế nói tiếp.

- Cái gì, tiểu tử kia phản bội sư môn? Ta đi thay ngươi làm thịt hắn.

Nữ nhân trong nháy mắt biến sắc mặt nói, một cỗ sát ý nồng đậm hiện lên xuất ra bên ngoài.

Tà Đế khẽ thở dài:

- Nghĩ tới Tà Đế ta tung hoành cả đời, không biết bao nhiêu người chen đến bể đầu muốn làm đồ đệ của ta, nhưng liền không có một người nào nhập vào trong mắt ta, hiện tại thật vất vả tìm được một cái mầm tốt lại không chịu bái ta làm thầy, quả nhiên là buồn cười a, ha ha...

Tiếng cười của hắn cũng không có tràn đầy mất mát cùng bất đắc dĩ, ngược lại càng thêm mừng rỡ cuồng nhiệt.

Nếu là Lăng Tiếu thấy nụ cười này của Tà Đế, nhất định sẽ thầm mắng:

- Bệnh thần kinh!

- Tà Đế ca ca, nếu không ta bắt tới để cho hắn bái ngươi làm thầy thì như thế nào? Nữ nhân hỏi.

- Hừ, chuyện của ta ngươi ít quản đi, ngươi vẫn là trở về gia tộc của ngươi làm định hải thần châm đi, ta đi trước.

Tà Đế hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt tránh thoát tay của nữ nhân, cả

người liền biến mất ở trước mắt, tốc độ kia quả thực là tới vô ảnh đi vô tung.

Nữ nhân kia nhẹ dậm chân nói:

- Tà Đế ca ca đừng chạy, bất kể là chân trời góc biển ta cũng phải đuổi được ngươi.

Lời của nàng vừa dứt, thân ảnh của nàng cũng biến mất ngay tại chỗ.

...

Lăng Tiếu cũng không có lập tức trở về Phong Đô, mà là ở giữa sơn lĩnh vòng mấy cái vòng lớn xác định Tà Đế cũng không có đuổi theo mới trở về Phong Đô.

Cùng người của hắn tách ra hai tháng rưỡi, thực lực cùng cảnh giới đều đã có tăng lên, Lăng Tiếu cũng chuẩn bị tiếp tục lên đường rồi.

Nhưng mà khi hắn trở lại khách sạn, lại phát hiện trước khách sạn tràn đầy túc sát chi ý.

Chỉ thấy mười mấy tên Vương giai riêng mình amng theo mấy chục đầu Âm Phong Lang đem khách sạn vây đến chặt chẽ.

Những người này nhìn một cái là có thể suy đoán ra là Lang vệ của Phong gia.

Lăng Tiếu tràn đầy vẻ nghi hoặc, hắn không biết trong khách sạn xảy xảy ra chuyện gì.

- Chẳng lẽ chuyện ta giết ta tên kia thật bị người khác biết ròi?

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 914 - Sự Cố. (2)

Hắn cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn nhất định phải thấy rõ tình thế rồi làm tiếp định đoạt.

Bên trong khách sạn, phần lớn khách cũ đã bị mời đi ra ngoài, chỉ có người của Lăng Tiếu vẫn đang ở bên trong.

Tàn Báo, Bại gia tử, Độc Hạt Tử, Thải Hà Nguyệt... Một cái cũng không thiếu tụ lại ở bên trong viện tử của khách sạn, thần sắc tràn đầy không khí căng thẳng.

Đoàn người bọn họ đem một nữ tử bảo vệ ở trung ương nhất, nữ tử kia hiển nhiên là Cát Bối Hân.

Cùng bọn họ đối mặt chính là tám người của Phong gia.

Tám người này rõ ràng so với Lang vệ ở bên ngoài muốn mạnh hơn rất nhiều, lại là ba tên Thiên Tôn cùng năm tên Địa Hoàng.

Một gã Thiên Tôn dẫn đầu hướng về phía Cát Bối Hân được che ở giữa nói:

- Theo ta trở về đi, chỉ là muốn nghiệm chứng một chút ngươi có phải là người chúng ta muốn tìm hay không, chúng ta tuyệt đối sẽ không thương tổn ngươi.

- Ta... Ta không nhận ra các ngươi, ta mới không muốn cùng các ngươi đi trở về.

Cát Bối Hân có chút mất bình tĩnh nói.

- Có nghe thấy không, chị dâu ta sẽ không cùng đi với các ngươi, lại đến dây dưa đừng trách ta không khách khí.

Bại gia tử quát lên.

Hắn rất muốn đi tới đem những người này hết thảy đều đánh ngã, nhưng mà hắn cảm giác được thực lực của ba người trước mắt này so với hắn đều muốn mạnh hơn không ít, cho nên hắn mới không có hành động thiếu suy nghĩ.

- Chẳng lẽ thật muốn ép chúng ta động thủ hay sao?

Thiên Tôn cầm đầu kia nói.

- Động thủ liền động thủ, sợ các ngươi a!

Bại gia tử tức giận quát to.

Tàn Báo ở một bên đã sẵn sàng đón địch rồi.

Bất quá trận đánh này hắn nhưng không có gì nắm chắc.

Mặc dù hắn hiện tại đã là trung cấp Thiên Tôn, lại có Ma Giáp Báo làm hộ thân linh thú, nhưng mà đối phương theo thứ tự là một gã cao cấp Thiên Tôn cùng với hai gã trung cấp Thiên Tôn, thực lực của ba người này cũng không kém gì hắn, huống chi đối phương khẳng định cũng sẽ có cao cấp linh thú hộ thân, bọn họ không cần chiến cũng có thể đoán được thực lực của song phương quá mức cách xa rồi.

- Các ngươi rốt cuộc tại sao nhất định phải mang nàng đi?

Thải Hà Nguyệt mở miệng hỏi.

- Chuyện này chúng ta cũng không rõ ràng lắm, chúng ta chỉ là nghe theo phân phó làm việc, ta khuyên các ngươi vẫn là đừng vọng tưởng đùa bỡn cái hoa dạng gì, đây là Phong Đô, không có ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.

Cao cấp Thiên Tôn kia nhàn nhạt nói.

- Nếu là ta không trở về với các ngươi thì như thế nào?

Cát Bối Hân hỏi.

- Không đi trở về cũng phải trở về, trừ phi người của chúng ta toàn bộ chết sạch, có lẽ lúc đó ngươi không cần trở về, bất quá đó là chuyện không có khả năng.

Cao cấp Thiên Tôn kia rất là nghiêm túc đáp.

- Các chị dâu, các ngươi trước tiên lui sang một bên, để cho ta tới đem bọn họ đuổi đi!

Bại gia tử không nhịn được muốn xuất thủ, nhiệm vụ của hắn nhưng là phải bảo vệ tốt nữ nhân của lão đại hắn, hôm nay đối phương lại muốn ở trước mặt hắn đem một vị chị dâu trong đó mang đi, hắn dĩ nhiên không vui rồi.

- Đừng vọng động, thiếu gia hắn trở lại rồi!

Tàn Báo ngăn cản Bại gia tử nói.

- Cái gì, lão đại hắn trở lại? Hắn ở đâu?

Bại gia tử sửng sốt một chút hỏi.

Trải qua Bại gia tử vừa gọi như vậy, những người khác đều kích động.

Bọn họ bị người của Phong gia áp đến không thở nổi, nhưng mà vừa nghe đến Lăng Tiếu trở về, bọn ho tựa như được ăn định tâm tâm hoàn, để cho bọn họ cảm thấy an tâm không ít.

Bất tri bất giác ở trong lòng bọn họ đã đem Lăng Tiếu làm thành chủ nhân lệ thuộc vào nhất.

- Đem nàng mang về cho ta, cao cấp Thiên Tôn kia hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn, hướng về phía người phía sau phất phất tay nói.

Đám người Tàn Báo khẩn trương lên, tựa hồ chỉ cần người của Phong gia động thru, bọn họ liền sẽ lập tức toàn lực phản kháng.

- Muốn mang nữ nhân của ta đi, ngươi đã hỏi ta chưa?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tiếp theo một đạo nhân ảnh trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Người nào lại dám quản chuyện của Phong gia ta?

Cao cấp Thiên Tôn kia quát to.

Hắn ở trong lòng tức giận mắng:

- Phía ngoài đều là thùng cơm sao? Lại để cho người ta tiến vào.

Kịp thời xuất hiện đương nhiên là Lăng Tiếu rồi.

Hắn ở bên ngoài thông qua thức hải cùng Tàn Báo bắt được liên lạc, đã biết chuyện xảy ra ở bên trong.

Thông qua Tàn Báo giảng thuật lại, Lăng Tiếu đúng là giận dữ.

Hắn vốn tưởng rằng người của Phong gia tới tìm hắn gây phiền phức, không nghĩ tới lại là đem chủ ý dánh tới trên người Cát Bối Hân.

Tính tình của Cát Bối Hân luôn luôn là không tranh quyền thế, nhã nhặn đoan trang, căn bản sẽ không chủ động đi trêu chọc chuyện gì.

Nhưng mà Phong gia vì sao lại tới tìm nàng đây?

Kỳ thật chuyện này nói lại cũng khiến cho đám người Tàn Báo cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Bọn họ hơn hai tháng nay đi ra ngoài cũng chỉ mấy lần, còn lại đều là ở trong khách sạn tĩnh tu, cũng căn bản không có cùng người khác phát sinh qua bất kỳ xung đột gì, chớ nói chi là đi trêu chọc người của Phong gia.

Mà một ngày kia người của Phong gia lại đột nhiên tới đây, lại muốn cầu Cát Bối Hân cùng bọn họ đi một chuyến, tựa hồ cảm thấy giống như Cát Bối Hân cùng Phong gia bọn họ có quan hệ gì đó.

Tốt ở đối phương trong lúc nhất thời cũng không đánh nhau, cho nên đoàn người còn chưa có xảy ra chuyện gì.

- Chuyện của Phong gia các ngươi ta không có hứng thú, nhưng mà các ngươi muốn đem nữ nhân của ta mang đi thì đó chính là chuyện của ta rồi.

Lăng Tiếu cùng cao cấp Thiên Tôn kia lạnh lùng nhìn nhau nói.

- Hừ, khẩu khí thật lớn, cho là ta không dám giết ngươi?

Cao cấp Thiên Tôn kia đã tức giận.

Nhiệm vụ mà cấp trên giao cho phải nhanh chóng làm tốt, nhưng mà cấp trên lại giao phó tận lực tránh khỏi xung đột, bằng không hắn sớm đã đem người mang về rồi.

- Ngươi dĩ nhiên dám giết, nhưng mà muốn xem ngươi có bản lĩnh giết được ta hay không?

Lăng Tiếu không cam lòng yếu thế quát lên.

- Không sai, ngươi nếu là dám động đến lão địa ta, ta tiêu diệt Phong gia các ngươi.

Bại gia tử đứng ở bên cạnh Lăng Tiếu đáp.

Người khác đều sợ Phong gia bọn họ, nhưng mà Lăng Tiếu cùng Bại gia tử đều là nhân vật không sợ trời không sợ đất.

Huống chi Lăng Tiếu còn có con bài áp đáy hòm của mình chưa có sử dụng qua.

Hắn là đang âm thầm cảnh giác, một khi nổi lên xung đột tuyệt đối để cho Địa Liệt Viêm Hổ đi ra ngoài, tin tưởng Phong gia cũng không dám vọng động.

Đang ở lúc hai đội nhân mã muốn động thủ, bên ngoài cửa khách sạn lại truyền tới tiếng xôn xao.

Một người của Phong gia vội vàng chạy vào ở bên tai cao cấp Thiên Tôn kia nói gì đó.

Thần sắc của cao cấp Thiên Tôn kia hơi đổi, tiếp theo xoay người đi ra khỏi khách sạn, những người khác cũng theo sát đi ra ngoài.

Đám người Lăng Tiếu có chút sờ không được đầu mối.

Ngược lại Bại gia tử cho là đối phương sợ bọn hắn rồi.

- Thiếu gia, chúng ta đi nhanh đi, bọn họ lại có người đến.

Tàn Báo ở một bên nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 915 - Ác Phụ.

- Đi không được nữa!

Lăng Tiếu đáp.

Lời của Lăng Tiếu vừa mới rơi xuống, những người của Phong gia kia vừa đi mà quay lại, hơn nữa nhân số so với lúc trước thì nhiều hơn mấy người.

Ba tên Tôn giai nguyên lai là dẫn đầu nhưng bây giờ trở thành người hầu.

Hiện tại dẫn đầu biến thành một gã đê cấp Địa Hoàng, hơn nữa còn là một nữ nhân, một nữ nhân trung niên, ở bên người nàng còn đi theo một nam một nữ chừng hai mươi tuổi.

Phụ nữ trung niên kia ăn mặc hết sức hoa lệ, đeo vào vàng bạc, phấn son nồng đậm, thoạt nhìn giống như thê tử của một gã nhà giàu mới nổi, khuôn mặt giống như con cá kéo dài kia thoạt nhìn giống như là mặt ngựa, trên mặt mang theo vẻ ngạo mạn nồng đậm, cằm hất lên rõ cao, thời điểm nhìn người hình như là nàng nhìn hai lỗ mũi để nhìn, phảng phất sợ người khác không biết nàng có được một cặp lỗ mũi to.

Ở trái phải hai bên của nàng mang theo một nam một nữ thần thái cùng nàng có mấy phần tương tự, nghĩ đến là hai nhi tử của nàng, thái độ kia cũng đồng dạng là thịnh khí lăng nhân, làm cho người ta cảm thấy hết sức chán ghét.

Phụ nữ trung niên này lại là đê cấp Địa Hoàng, mà một nam một nữ kia theo thứ tự là trung cấp Vương giai.

Thực lực của các nàng so với người ở phía sau mà nói là không cao, tuy nhiên lại có thể đứng ở phía trước nhất, đây liền có thể nói rõ thân phận của ba người này ở trong Phong gia tuyệt đối không thấp.

- Cái nào là tiểu dã chủng kia?

Phụ nhân trung niên mặt ngựa kia kéo ra thanh âm bén nhọn hỏi.

Phía sau bọn họ không người nào dám đứng ra trả lời.

- Hoàng cung phụng ngươi câm rồi sao?

Phụ nhân trung niên mặt ngựa lần nữa quát lên.

Thần sắc của tên cao cấp Thiên Tôn kia có chút mất tự nhiên nói:

- Huệ phu nhân, đây... Đây...

Hắn thật sự không biết trả lời như thế nào, nếu như hắn nói cho Huệ phu nhân này, vậy thì sẽ đắc tội với một cái cấp trên khác, nhưng mà hiện tại không trả lời đó chính là đắc tội với Huệ phu nhân ở trước mắt này.

Phải biết rằng Huệ phu nhân ở trước mắt này nhưng là nổi danh chanh chua, xử sự lại là tương đối cay cú khó dây dưa, hắn hiện tại không biết nên làm sao ứng phó cho phải.

- Ngươi u mê sao? Nói mau cái nào là tiểu dã chủng kia!

Phụ nhân trung niên mặt ngựa lần nữa kéo ra thanh âm hỏi.

Thanh âm kia tựa hồ so với sư tử hống còn muốn lợi hại hơn, chấn đến cao cấp Thiên Tôn kia mồ hôi lạnh ứa ra.

- Nàng... Nàng chính là người đó, bất quá... Còn chưa xác định được thân phận.

Cao cấp Thiên Tôn bại trận, chỉ vào Cát Bối Hân đứt quãng nói.

Phụ nhân trung niên mặt ngựa thoáng cái đem lực chú ý bỏ vào trên người Cát Bối Hân, ánh mắt khinh miệt kia càng không ngừng đánh giá Cát Bối Hân.

Lăng Tiếu nhẹ chuyển một chút bước chân chắn trước mặt Cát Bối Hân, sau đso đối với người của mình nói:

- Chúng ta đi thôi!

Bất kể là người của Phong gia đang làm cái gì, nhưng mà Lăng Tiếu đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn ở chỗ này cùng bọn họ hao tổn thời gian rồi.

Nếu nhưu đổi lại bình thời, Lăng Tiếu nhất định sẽ đem những người này giết rụng rồi hãy nói.

Nhưng mà nơi này là địa bàn của Phong gia, nơi này cao thủ như mây, chỉ bằng một chút người của hắn như vậy cùng nhân gia đối cứng thật sự là không có lợi, cho nên Lăng Tiếu chỉ có thể nhịn rồi.

- Đứng lại, ai cho các ngươi đi!

Phụ nhân mặt ngựa kia hai tay chống vào cái thắt lưng như thùng nước quát to.

Mặt của Lăng Tiếu nhăn một chút chân mày nói:

- Lão nãi nãi có chuyện gì không?

- Ngươi... Mắt chó của ngươi bị mù lại gọi của ta là lão nãi nãi, người đâu vả miệng cho ta, đem răng của hắn toàn bộ đánh rớt xuống.

Phụ nhân mặt ngựa này thoáng cái bốc lửa rồi, hướng về phía người ở một bên hét lớn.

Bất kể nàng bao nhiêu tuổi, nhưng mà bề ngoài của nàng thoạt nhìn chỉ là hơn bốn mươi tuổi, nàng cảm giác mình luôn luôn là rất trẻ tuổi rất xinh đẹp, nhưng mà đột nhiên bị một tên tiểu tử coi rẻ gọi là "Lão nãi nãi", đây quả thực là khiêu khích uy nghiêm nhiều năm của nàng.

Lời của phụ nhân mặt ngựa này vừa rơi xuống, một gã cao cấp Địa Hoàng lập tức hướng Lăng Tiếu đi tới, một cái tay hướng Lăng Tiếu trảo tới.

Cao cấp Địa Hoàng cũng không có đem Lăng Tiếu nhìn ở trong mắt, bởi vì hắn cảm thấy ở chỗ này không có ai dám khiêu khích quyền uy của Phong gia bọn họ.

- Dám đụng đến lão đại ta, ngươi đã hỏi ta chưa!

Bại gia tử xuất thủ nhanh như tia chớp, đem tay của cao cấp Địa Hoàng vươn ra kia bắt được.

Ca sát!

A!

Bại gia tử vừa ra tay lập tức đem tay của cao cấp Địa Hoàng kia vặn gãy rồi.

Cao cấp Địa Hoàng kia phát ra một tiếng hét thảm, lại bị Bại gia tử một cước đá trúng bụng ngã bay ra ngoài.

- Thật to gan, nhanh... Nhanh đem bọn họ giết hết cho ta.

Phụ nhân trung niên mặt ngựa quá sợ hãi mà kinh hô.

Nàng chưa từng nghĩ tới ở địa bàn của Phong gia các nàng lại còn có người dám phản kháng.

Lúc người ở sau lưng nàng muốn động thủ, Lăng Tiếu trong nháy mắt đem tốc độ đề thăng tới cực hạn, sau một khắc hắn liền bước đến trước mặt phụ nhân mặt ngựa.

- Huệ phu nhân cẩn thận!

Mấy tên Thiên Tôn ở phía sau lưng nàng kinh hô một tiếng, muốn ra tay cứu viện.

Nhưng mà Tàn Báo cùng Bại gia tử đồng thời đem bọn họ ngăn lại.

Phụ nhân trung niên mặt ngựa căn bản không nghĩ tới lá gan của đối phương so sánh với trong tưởng tượng của nàng còn lớn hơn rất nhiều, lại dám hướng nàng giết qua.

Bất quá nàng cũng không phải là dễ trêu, thực lực của bản thân nang cũng là đê cấp Địa Hoàng a!

Đang ở lúc nàng muốn ra tay phản kháng, chỉ thấy thức hải khẽ lắc lư àm cho nàng trong nháy mắt cảm thấy đau đau.

Cũng ngay một khắc này, Lăng Tiếu nhân cơ hội đem nàng bắt đi qua, một tay đã giữ ở cổ họng của nàng.

Phụ nhân mặt ngựa thoáng cái thanh tỉnh lại, cổ nàng chỉ cảm thấy một trận

hít thở không thông, một trận cảm giác biệt khuất trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng.

Nàng từ sau khi đến Phong gia một mực trải qua cuộc sống hô phong hoán vũ, phía sau thời khắc đều có chó săn đối với nàng nhún nhường, quỳ gối dễ bảo, nàng đã không nhớ rõ bao nhiêu năm chưa bị người uy hiếp như vậy rồi.

Nàng ở trong lòng thề, nhất định phải đem tiểu tử này bầm thây vạn đoạn.

- Mau đem mẹ ta thả ra, bằng không các ngươi đừng muốn sống đi ra khỏi chỗ này.

Thanh niên nữ tử đi cùng với phụ nhân trung niên mặt ngựa hướng về phía Lăng Tiếu thét nói.

Thanh niên nhân ở một bên cũng gọi nói:

- Mau thả người, nếu không các ngươi toàn bộ phải chết!

- Ha ha, đây đều là các ngươi khinh người quá đáng, đừng tưởng rằng nơi này là địa bàn của các ngươi có thể muốn làm gì thì làm, cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán.

Lăng Tiếu cất tiếng cười to nói.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng thả mẹ ta?

Nữ tử trẻ tuổi kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

- Rất đơn giản, chờ sau khi chúng ta rời khỏi Phong Đô tự nhiên sẽ thả mẹ ngươi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Nữ tử trẻ tuổi không chút suy nghĩ đáp:

- Tốt, ta cho các ngươi rời đi, nhưng mà cá ngươi trước hết thả mẹ ta ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 916 - Phong Gia Tộc Bội. (1)

- Hừ, đem ta làm tiểu hài tử ba tuổi à, ta thả nàng ra, chúng ta còn mạng ở đây không?

Lăng Tiếu hừ lạnh nói.

Nữ tử trẻ tuổi hung hăng dậm chân, đột nhiên sau đó xoay người hướng về phía cao cấp Thiên Tôn kia mắng:

- Các ngươi những thứ phế vật này lại trơ mắt nhìn mẹ ta bị bắt mà cũng không ngăn cản được, các ngươi là có dụng ý gì, trở về ta nhất định phải nói với phụ thân thể cho toàn bộ các ngươi cút khỏi Phong gia.

Người của Phong gia không có một ai dám lên tiếng, bọn họ không chút nào hoài nghi lời nói của vị tiểu thư ở trước mắt này, bởi vì vị tiểu thư này cùng nữ nhân của nàng đều là một nữ nhân chanh chua.

- Ta không có thời gian hao tổn với các ngươi, các ngươi lập tức tránh ra cho ta, bằng không nàng lập tức phải chết.

Tay của Lăng Tiếu nắm phụ nhân mặt ngựa thật chặt, phụ nhân mặt ngựa này sắc mặt trở nên càng thêm đỏ bừng, tựa hồ đều sắp không thở được nữa rồi, trong ánh mắt kia tràn đầy vẻ phẫn nộ vô hạn.

- Tránh ra... Mọi người tránh ra cho ta.

Nữ tử trẻ tuổi kia thật sợ Lăng Tiếu giết mẫu thân của nàng, vẫy tay đem người của nàng đều tản ra.

Người của Phong gia biết điều một chút lui ra hai bên, để cho đám người Lăng Tiếu từ trong thông đạo đi qua.

Song, đang ở lúc Lăng Tiếu đi qua, nữ tử trẻ tuoir kia tay áo nhẹ nhàng giơ lên.

Động tác này thoạt nhìn rất là tùy ý, tuy nhien lại để cho Lăng Tiếu sinh ra cảm giác nguy cơ vô cùng.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ đem phụ nhân mặt ngựa chắn ở bên mặt hắn.

A!

Phụ nhân mặt ngựa này tuy bị Lăng Tiếu nắm cổ họng, nhưng mà không biết thứ gì đâm vào bên trong, đau đến nàng phát ra một đạo tiếng kêu thảm thiết.

- Mẹ!

Nữ tử trẻ tuổi kia thần sắc thoáng cái trở nên vô cùng cấp bách lên.

Người của Phong gia đều ma quyền sát cước chuẩn bị xuất thủ.

Lúc này Lăng Tiếu nhìn về phụ nhân mặt ngựa, chỉ thấy ở trên cánh tay của nàng nhiều hơn một cây kim khâu, từng giọt máu tươi từ trên kim khâu chảy ra.

Lăng Tiếu thầm than may mắn, nếu không phải là hắn đem phụ nhân mặt ngựa ra làm bia đỡ đạn, như vậy trên cổ họng của hắn đã bị cái kim khâu này ghim vào, bởi vì tốc độ của cái kim khâu này nhanh đến làm cho người ta khó có thể chống đỡ.

- Mẹ kiếp, còn dám đùa bỡn hoa dạng, có tin ta bóp chết nàng hay không?

Lăng Tiếu hết sức tức giận nhìn chằm chằm vào nữ tử trẻ tuổi mắng.

Hắn thật sự không nghĩ tới đối phương ác độc như thế, còn giấu châm trong tay áo, nếu không phải hắn thông minh cơ linh một chút, chỉ sợ đã đi gặp diêm vương rồi.

- Đừng... Đừng, ngươ đừng làm loạn, ta thả các ngươi đi, mau đem mẹ ta thả ra.

Nữ tử trẻ tuổi liên tục khoát tay nói, nhìn bộ dáng của nàng đều sắp muốn điên lên.

- Hừ, mau tránh ra một chút, mau dẫn chúng ta lập tức chạy tới truyền thâu trận.

Lăng Tiếu hướng vè phía đám người Phong gia ngăn ở phía trước hét lớn.

- Ngươi trước thả mẹ ta, kia... Trên kim khâu kia có độc.

Nữ tử trẻ tuổi cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu làm sao có thời giờ đi quản những thứ này, một khi đem con tin thả ra rồi, vậy bọn hắn sẽ gặp phải vây giết, huống chi kim khâu mới vừa rồi kia chính là nàng bắn ra, cho dù chết cũng không liên quan đến hắn.

- Không có đường thương lượng, hết thảy cút ngay cho ta.

Lăng Tiếu mặt âm trầm hét lớn.

Người của Phong gia lần này đều nhanh chóng để đám người Lăng Tiếu tùy ý rời đi rất xa.

Nhưng mà nữ tử trẻ tuổi kia cùng nam tử một mực gắt gao đuổi sát Lăng Tiếu, càng không ngừng cầu khẩn Lăng Tiếu đem mẹ của các nàng thả ra.

Song, thời điểm lúc đám người Lăng Tiếu mới vừa đi ra khách sạn chuẩn bị phi hành, mấy đạo tiếng xé gió từ xa đến gần vang lên.

- Thiếu gia đi mau, bọn họ lại có người đến!

Tàn Báo ở một bên nhắc nhở kêu lên.

- Mẹ kiếp, chỉ sợ là không đi được nữa rồi.

Lăng Tiếu cũng muốn đi a, nhưng khi nhìn thấy tốc độ kia của đối phương bọn họ làm sao còn có thể chạy, cơ hội duy nhất vẫn là muốn nhìn phụ nhân mặt ngựa ở trong tay hắn có đủ phân lượng hay không, có thể để cho bọn họ thuận lợi rời đi hay không.

Bốn đạo nhân ảnh hạ xuống trước khách sạn, hai gã lão giả cùng với hai gã trung niên nam tử.

Bốn người rõ ràng tất cả đều là Thiên Tôn giai trở lên, khí thế đáng sợ kia đem xung quanh chấn đến phần phật vang lên.

Người ở ngoài khách sạn đã sớm rời xa rồi, bọn họ nào dám nhìn người của Phong gia làm việc, đây không phải là thuần túy tìm chết sao?

- Tiểu tử mau đem người thả ra, nếu không ngươi phải chết!

Một gã đê cấp Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu quát to, ánh mắt kia tràn đầy sát ý nồng đậm.

Người này tên là Phong Hồng Chiêm, là Phong gia trực hệ trưởng lão, đứng

hàng lão cửu, chính là trượng phu của phụ nhân mặt ngựa này, chớ nhìn bộ dạng của hắn như là bốn, năm mươi tuổi, trên thực tế đã là mấy trăm tuổi rồi.

Đối với cường giả Trung vực mà nói mấy trăm tuổi chỉ là trung niên, mà một trăm tuổi trở xuống đều còn coi là trẻ tuổi, điều kiện tiên quyết là mình có thể giữ được dung nhan không đến nỗi già yếu khó coi.

- Lời này cũng không chỉ là một người đã nói, ta bây giờ còn không phải sống được tốt sao, lời nói nhảm không nên nói nữa, lập tức dẫn chúng ta đi truyền thâu trận gần nhất, bằng không liền đợi nhặt xác cho nàng đi!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

Còn đi xuống như vậy, bọn họ liền trốn không thoát rồi, Lăng Tiếu nhất định phải mau sớm rút lui nơi đây.

- Ngươi... Tốt tốt... Ngươi rất tốt!

Phong Hồng Chiêm nhìn chằm chằm Lăng Tiếu quát lên.

- Cha, mẹ đã trúng độc, tiếp tục không cứu sợ rằng...

Lúc này nữ nhi Phong Phần Ny của Phong Hồng Chiêm lo lắng nói.

- Cái gì!

Phong Hồng Chiêm đáp một tiếng, tiếp theo nhìn về phía thê tử Mã Dong ở trong ngực Lăng Tiếu, phát hiện khí tức của nàng quả thật yếu ớt vô cùng, hơn nữa sắc mặt phát xanh khó coi, nhìn dáng dấp độc tố đã bắt đầu lan tràn rồi.

- Tiểu tử mau đem nàng thả ra!

Lăng Tiếu kiên quyết không để ý tới Phong Hồng Chiêm, chỉ bất quá cũng nhân cơ hội nhìn thaongs qua Mã Dong trong ngực, phát hiện đối phương quả thật trúng độc.

Lúc này, hắn bình tĩnh lại.

Nếu như Mã Dong chết rồi, như vậy Phong gia sẽ đem hắn truy sát đến tận cùng.

Trên đại lục khó lại có đất dung thân rồi.

Nghĩ tới đay, Lăng Tiếu đánh một cái lạnh run, sau đó hướng về phía Phong Phân Ny gào lên:

- Đem giải độc đan ném tới đây, ta để cho nàng ăn vào!

Con tin là không thể thả, vậy chỉ có để cho Mã Dong trước ăn vào Giải Độc đan, để cho nàng cũng có thể giữ được tính mạng rồi lại nói.

Phong Phân Ny hướng cha của nàng nhìn thoáng qua, sau khí cha của nàng gật đầu, liền đem một viên đan dược ném cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lập tức đem giải độc đan nhét vào trong miệng Mã Dong, sau đó ở phần gáy của nàng vỗ nhẹ một cái để cho nàng đem giải độc đan nuốt xuống.

- Nàng không có việc gì rồi, các ngươi hiện tại phải thả chúng ta đi.

Lăng Tiếu lớn tiếng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 917 - Phong Gia Tộc Bội. (2)

- Đừng vội, ai có thể nói cho ta một chút đây là chuyện gì xảy ra?

Một gã lão giả lông mày dài sâu kín hỏi.

Lăng Tiếu đem ánh mắt thả vào trên người lão giả này, hắn phát hiện lão giả này một thân tinh khí nội liễm, thoạt nhìn cùng lão nhân nhà bên không có gì khác nhau, nghĩ đến đúng là loại chí cao cảnh giới đạt đến phản phác quy chân.

Trường mi lão giả này là trưởng lão đời trước Phong Tường của Phong gia, địa vị ở Phong gia vô cùng cao.

Lăng Tiếu cũng không hiểu nổi, vì sao Cát Bối Hân có thể kinh động nhiều cao thủ Phong gia xuất động như thế.

Đừng nói là trong này có cái ẩn tình gì?

Lúc này một người trung niên khác ở bên cạnh Phong Tường nói:

- Tường trưởng lão, ngươi thấy được trên cổ của tiểu cô nương kia là đeo cái gì?

Phong Tường theo phương hướng mà trung niên nhân kia chỉ, nhìn một cái liền rơi vào trên người Cát Bối Hân, cuối cùng dừng lại ở trên cổ trắng nõn của nàng.

- Tộc... Tộc bội!

Phong Tường con ngươi mở lớn, thân thể không nhịn được nhẹ run lên.

Lúc này một gã lão giả khác ở bên cạnh Phong Tường cũng là lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Cát Bối Hân bị mọi người nhìn chằm chằm không có ý tứ núp ở phía sau Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt.

- Các ngươi đã xong hay chưa, mau dẫn chúng ta đi truyền thâu trận!

Lăng Tiếu cau mày quát to.

Ánh mắt nóng rực của Phong Tường thu trở lại, sau đó rơi vào trên người Lăng Tiếu nói:

- Đem người thả đi, ta bảo vệ các ngươi vô sự.

- Cam đoan của ngươi là hữu hiệu sao?

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào lão giả hỏi ngược lại.

- Càn rỡ, Tường trưởng lão nói các ngươi không có chuyện gì, các ngươi sẽ không phải chết.

Phong Hồng Chiêm hướng về phía Lăng Tiếu quát.

Hắn đối với đám người Lăng Tiếu cực kỳ tức giận, đã quyết định muốn đem đám người này giết chết, nhưng mà Tường trưởng lão mở miệng, hắn liền không tốt hạ thủ.

- Lời của ta ở chỗ này còn có mấy phần uy tín!

Phong Tường nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu híp mắt nhìn Phong Tường, do dự một chút đem Mã Dong ở trong ngực thả ra.

Ai ngờ hắn mới vừa đem Mã Dong thả ra, Mã Dong kia xoay người lại hướng về phía khố quần của Lăng Tiếu đá tới:

- Ngươi đi chết đi!

Một cước này vừa nhanh vừa mạnh, người bình thường muốn né tránh còn thật không dễ dàng.

Thân thể của Lăng Tiếu không động chỉ là dưới chân nhanh chóng phản kích một cước.

Phanh!

Hai cước đụng nhau, Mã Dong tự nhiên không phải là đối thủ của Lăng Tiếu, bị chấn đến loạng choạng té ngã về phía sau một cái.

Phong Hồng Chiêm khẽ vung ra một đạo khí mang đem Mã Dong nâng lên.

Sau khi Mã Dong ổn định thân hình, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm lại chuẩn bị hướng Lăng Tiếu giết đi qua.

- Đứng lại cho ta, ngươi đem lời nói của Tường trưởng lão bỏ ngoài tai sao?

Phong Hồng Chiêm hướng về phía Mã Dong quát lên.

Mã Dong không cam lòng thu hồi trường kiếm, sau đó hướng về phía Phong Tường khóc lóc kể lể nói:

- Tường trưởng lão ngài... Ngài phải thay ta làm chủ a, bọn họ những đám tiểu nhân này lại không để Phong gia trên dưới vào trong mắt, không chỉ đem người của Phong gia chúng ta đả thương, còn dám bắt ra, mặt mũi của Phong gia chúng ta ở đâu a....

- Đủ ra, đi qua một bên cho ta!

Phong Tường khó chịu quát lên.

Đối với tính cách của Mã Dong, Phong gia trên dưới đều biết, chuyện này nhất định là Mã Dong không đem nhân gia để vào trong mắt, đem người đắc tội đến hết sức mới làm cho nhân gia như thế.

Bất quá lão hiện tại không muốn vô ích cùng nàng dây dưa, lão còn có chính sự muốn giải quyết đây.

- Ngươi ta đã thả, các ngươi có thể để cho chúng ta rời đi sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn đã thời khắc chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần người của Phong gia không nguyện ý, lập tức đem lam sắc Giao Long cùng Địa Liệt Viêm Hổ triệu hoán đi ra ngoài chuẩn bị đại náo Phong Đô.

- Không vội, ta có một số việc cùng vị tiểu cô nương kia hàn huyên một chút.

Phong Tường khoát tay áo nói.

- Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không? Ta là nam nhân của nàng!

Lăng Tiếu sâu kín nói, hắn thật sự không rõ Phong gia là bởi vì cái gì mà

một mực đối với Cát Bối Hân cảm thấy hứng thú như vậy.

Phong Tường một lần nữa nhìn kỹ Lăng Tiếu một cái, sau đó mới nói:

- Trên người nàng có tín vật của tộc ta, ta nghĩ nàng có thể là người của Phong gia chúng ta.

Lăng Tiếu đột nhiên hiểu ra, hóa ra là khối ngọc bội trên người của Cát Bối Hân có vấn đề.

- Ngươi có thể yên tâm, bất kể nàng không phải là người của Phong gia chúng ta, chúng ta tuyệt đối cũng sẽ không thương tổn nàng, điểm này Phong Tường ta vẫn là có thể bảo đảm.

Phong Tường lần nữa nói.

Lăng Tiếu do dự một chút, sau đó hướng Cát Bối Hân vẫy vẫy tay nói:

- Hân nhi tới đây một chút!

Cát Bối Hân có chút mất bình tĩnh đi tới trước mặt Lăng Tiếu.

Phong Tường cùng lão giả bên cạnh lão nhìn ngọc bội ở cỗ Cát Bối Hân, hai cặp mắt cũng chớp động lên vẻ kích động.

- Thật... Thật là tộc bội!

Hai người cùng kinh hô kêu lên.

- Hai vị lão tiền bối, đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu hỏi.

Hai người cũng không để ý tới Lăng Tiếu, cũng là Phong Tường hiền lành nhìn Cát Bối Hân hỏi:

- Tiểu cô nương, ngọc bội trên cổ của ngươi là như thế nào có được?

Cát Bối Hân nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, nhận được khích lệ của Lăng Tiếu sau đó mới yếu ớt nói:

- Ta cũng không biết, nó từ nhỏ liền đeo ở trên cổ ta rồi, gia gia của ta nói đó là tín vật mà cha mẹ ta để lại cho ta.

Phong Tường tiếp tục hỏi:

- Vậy cha mẹ ngươi là ai?

- Cha ta gọi là Cát Tiêu Chấn, mẹ ta là ai ta cũng không biết.

Cát Bối Hân lộ ra thần sắc khổ sở đáp.

Cát Bối Hân từ nhỏ đều chưa từng thấy qua cha mẹ nàng, cũng chỉ là nghe gia gia của nàng nói ra tên của cha nàng mà thôi.

Phong Tường cùng lão giả ở bên cạnh lão liếc nhau một cái, đều lộ ra vẻ phức tạp, nhưng mà trong lúc mơ hồ còn lộ ra mấy phần mừng rỡ.

- Hài tử, ngươi... Ngươi có muốn biết mẹ ngươi là ai hay không?

Phong Tường nhẹ nhàng hỏi.

Cát Bối Hân vội vàng gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là muốn rồi!

Nàng từ nhỏ không có lúc nào là đều không muốn biết song thân của nàng ở đâu, đến tột cùng đã chết hay chưa, nàng dĩ nhiên khát vọng muốn biết tên của mẫu thân mình rồi.

- Vậy ngươi theo chúng ta đi thôi, chỉ cần xác nhận thân phận của ngươi, chúng ta sẽ nói cho ngươi biết mẫu thân của ngươi là ai?

Phong Tường tiếp tục nói.

Cát Bối Hân lộ ra vẻ hết sức khó khăn nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nói:

- Lão tiền bối ngươi chẳng lẽ là đang lừa gạt nàng? Nàng từ nhỏ đều không biết cha mẹ của nàng là ai, các ngươi làm sao biết mẹ của nàng là ai được?

Phong Tường nói:

- Trên người nàng có tín vật của tộc ta, từ điểm này chúng ta đã suy đoán ra rồi, nhưng mà chúng ta nhất định phải nghiệm chứng thân phận của nàng, ta vẫn là câu nói kia, bất kể nàng có phải là người của Phong gia chúng ta hay không, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 918 - Truyền Thuyết. (1)

Nghe lời nói của Phong TƯờng, Lăng Tiếu do dự một chút, nhìn Cát Bối Hân nói:

- Hân nhi, đây có thể là cơ hội duy nhất để ngươi biết được thân nương của ngươi, ngươi tới quyết định đi.

Lăng Tiếu cảm thấy lão đầu này hẳn là không có lừa gạt hắn.

Bời vì từ thần sắc của lão cũng không có nửa phần giả vờ, huống chi lấy thực lực của nhân gia, thật muốn đem bọn họ cường lưu vậy cũng không phải là cái vấn đề gì.

Nhưng mà đó cũng không phải là vấn đề của hắn, mà là vấn đề của Cát Bối Hân, vẫn là để cho chính nàng làm ra quyết định mới thỏa đáng, tránh cho ngày sau có cái gì tiếc nuối.

Người ở chỗ này đều ngừng lại hô hấp đời Cát Bối Hân làm ra quyết định.

Lăng Tiếu bất kể Cát Bối Hân làm ra quyết định gì, hắn đều sẽ tôn trọng nàng, bởi vì nàng từ nhỏ liền đáng thương như vậy, có thể có cơ hội biết mẹ ruột của mình là ai có lẽ cũng có thể để cho nàng hoàn thành một cái tâm nguyện.

Bên phía Phong gia, Phong Hồng Chiêm, Mã Dong cùng với một đôi con cái vô cùng không muốn Cát Bối Hân đi Phong gia bọn họ, trong đó đương nhiên là có bí mật không thể nói ra, bằng không Mã Dong sẽ không trước tiên nhận được tin tức liền chạy tới làm khó Cát Bối Hân rồi.

May mắn là Lăng Tiếu ở chỗ này mới không để cho nàng được như ý.

Hai vị lão nhân của Phong gia cùng một trung niên nhân khác tên là Phong Hồng Văn đều là vẻ mặt mong đợi nhìn Cát Bối Hân, vẻ mặt kia tựa hồ vô cùng muốn Cát Bối Hân đáp ứng.

Cát Bối Hân do dự một lúc lâu, cuối cùng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng một chút nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, ta... Ta muốn theo chân bọn họ đi một chuyến!

Hai vị lão nhân của Phong gia cùng Phong Hồng Văn lập tức lông mày mở lên, mà thần sắc của người một nhà Phong Hồng Chiêm lại là toàn bộ âm trầm xuống.

Phong Tường vội vàng nói:

- Tốt, vậy mau đi theo chúng ta đi, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không thương hại ngươ.

Song, Cát Bối Hân đứng ở nơi đó không để ý đến Phong Tường, mà là chăm chú nhìn Lăng Tiếu.

Ở trong suy nghĩ của nàng, trừ gia gia của nàng ra, không người nào có địa vị có thể so với Lăng Tiếu, nàng nhất định phải đợi Lăng Tiếu đáp ứng nàng mới đi.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút, sau đó ôm khuôn mặt của nàng, ở trên trán khẽ hôn một cái nói:

- Đi đi, ta liền ở chỗ này chờ ngươi, nếu như trong năm ngày ta không thấy ngươi đi ra tìm ta, ta bất kể bọn họ nơi đó là đầm rồng hay hang hổ, ta cũng

phải xông vào một phen!

- Chỉ bằng ngươi cũng xứng, Phong gia chúng ta tùy tiện đi ra ngoài một người liền đem ngươi bóp chết rồi.

Mã Dong ở một bên nghe đến bất phẫn quát lên.

- Lão nãi nãi, thật giống như quên mất dạy dỗ mới vừa rồi.

Lăng Tiếu nhìn Mã Dong cực độ khinh miệt nói.

- Ngươi...

Mã Dong như bị giẫm lên cái đuôi, sắc mặt đỏ lên đến nói không ra lời.

Phong Hồng Chiêm trợn mắt nhìn nàng một cái, ngăn cản nàng lại phát điên.

Trong lòng Cát Bối Hân tràn đầy ngọt ngào, Lăng Tiếu có thể ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra loại hứa hẹn này với nàng, nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn cùng mừng rỡ.

- Tiếu, chờ ta trở lại!

Cát Bối Hân nhìn Lăng Tiếu nói một tiếng, sau đó đi tới trước mặt Phong Tường nói:

- Lão gia gia, ta đi với các ngươi!

Phong Tường gật đầu lia lịa nói:

- Tốt... Tốt, theo chúng ta.

Dứt lời lão bay lên trước tiên.

Người của Phong gia đều lập tức bay lên bầu trời mở đường, Cát Bối Hân theo sát bọn họ mà đi.

Đám người Lăng Tiếu đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, chỉ là đồng thời hắn cũng nhận ra ánh mắt ác độc của Mã Dong cùng nhi nữ của nàng, phảng phất liền giống như một con rắn độc nấp trong bụi cỏ tùy thời chuẩn bị đi ra ngoài cắn người.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, sau đó lại hóa ra cười nhạt lẩm bẩm:

- Hi vọng các ngươi đừng đến trêu chọc ta, bằng không đừng trách ta lòng dạ độc ác.

...

Người của Phong gia mang theo Cát Bối Hân rời đi.

Đám người Lăng Tiếu tiếp tục lưu lại ở khách sạn.

Khách nhân của khách sạn này đã bị người của Phong gia đuổi sạch, chỉ có đám người Lăng Tiếu ở nơi này.

Vì phát sinh ngoài ý muốn, Lăng Tiếu đem phần lớn mọi người đều để trong dược đỉnh, chỉ để lại Tàn Báo cùng Bại gia tử.

Nơi này chính là địa bàn của Phong gia, một khi đám người Mã Dong phái tới thầm giết bọn hắn, bọn hắn muốn chiến muốn trốn cũng thuận tiện nhiều lắm.

Lăng Tiếu cũng là vì an toàn của bọn họ mà suy nghĩ.

Lúc đêm khuên lặng, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo ở trong phòng nói chuyện với nhau.

- Trước kia ngươi hiểu được thực lực của Phong gia không?

Lăng Tiếu hướng về phía Tàn Báo hỏi.

Tàn Báo đáp:

- Phong gia là một trong những cổ thế gia ít ỏi, ngay từ lúc mấy vạn năm trước chính là tồn tại một phương cự ngạc, gia tộc của bọn họ chủ tu chính là Phong thuộc tính, tốc độ có thể nói là nhanh nhất Trung vực, bên trong Phong gia ít nhất tồn tại năm tên cường giả Đế giai, năm đó tham dự vây giết ta có một tên Phong gia lão gia hỏa đã là trung cấp Đế giai, mấy ngàn năm qua đi tin tưởng cũng đã lên một cấp rồi, đại gia tộc như loại này có thực lực Tông iai không có một trăm cũng có tám mươi, Địa Hoàng giai càng là đếm không hết, những thứ này cũng chỉ là thực lực của gia tộc bọn họ, còn chưa tính số lượng những thế lực phụ thuộc quanh thân bọn họ, nội tình của những thực lực này đều là tính gộp lại, bằng không bọn họ cũng thể thể được liệt vào một trong mười tám đại thế lực.

Nghe lời cuartb, Lăng Tiếu bị chấn kinh đến há to miệng, thần sắc rất là kinh hãi.

- Năm đại Đế giai!

Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước bọt nói.

Tàn Báo gật đầu nói:

- Đây là ước lượng bảo thủ nhất, giống như ban đầu ta thành lập Hắc Ma môn, thủ hạ Đế giai cũng không phải chỉ có năm, nếu như ngay cả những thế

lực phụ thuộc kia đều tính vào, chỉ sợ Đế giai tuyệt đối vượt qua mười lăm người.

Lúc này trong lòng Lăng Tiếu lại càng nhấc lên kinh đào hải lãng, sau lưng cũng lặng lẽ toát ra mò hôi lạnh.

Hồi tưởng lại tình huống mới vừa rồi hắn đối mặt với Phong gia, chỉ cảm thấy da đầu tê dại rồi.

Hắn đột nhiên minh bạch Phong gia vì sao khoa trương như thế, hóa ra nhân gia sinh ra ở gia tộc lớn như thế, muốn không lớn lói cũng không được a!

Ở địa bàn nơi này ai dám trêu chọc Phong gia bọn hắn, đây không phải là muốn chết sao?

- Nếu như Hân nhi vào Phong gia mà không thể đi ra, ta đây thật không muốn xông vào Phong gia, đến lúc đó chỉ bằng mấy người chúng ta, nhất định là lấy trứng chọi đá a!

Lăng Tiếu ở trong lòng lo lắng mà thầm nghĩ.

Lăng Tiếu càng nghĩ càng là gấp gáp, hắn tuy có Địa Liệt Viêm Hổ làm lá bài ẩn giấu, nhưng mà trong Phong gia chẳng lẽ liền không có tồn tại áp trụ được hắn sao?

Lăng Tiếu nhẹ hừ một ngụm nói:

- Ngươi nghe nói qua Tà Đế người này sao?

- Cái gì Tà Đế?

Tàn Báo sửng sốt một chút nói.

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Lúc trở lại gặp được một lão đầu tên là Tà Đế, mạnh mẽ muốn thu ta làm đồ đệ, ta không chịu, nhìn thủ đoạn của lão rất lợi hại, ngay cả tiểu long cũng không đỡ được một chiêu của lão, ta còn tưởng rằng lão ở trung thổ rất là nổi danh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 919 - Truyền Thuyết. (2)

- Tà Đế... Tà Đế...

Tàn Báo liên tục lẩm bẩm nói. trong đầu càng không ngừng suy tư, cuối cùng con ngươi trở nên co rút lại, sau đó lại vô hạn lớn lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì:

- Chẳng lẽ là hắn?

- Người nào?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Tàn Báo hít sâu một hơi, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc sùng bái nói:

- Ở thời đại của ta có bốn truyền thuyết theo thứ tự là Đao Phách thị huyết, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch, bốn người này ngay từ vài ngàn năm trước đã là tồn tại đỉnh phong ở Trung vực, bọn họ lưu lại vô tận truyền thuyết, quét ngang thiên hạ chưng từng có một bại, ở hơn sáu nghìn năm trước, bọn họ bốn người tồn tại gần với thần nhất ước hẹn Thiên Tuyệt phong luận võ để tìm ra danh tiếng đệ nhất bá giả của Trung vực, một trận bốn người kia đại chiến qua bảy ngày bảy đêm, quả nhiên là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, bên trong vạn dặm đều bị oanh thành bột phấn, lúc ấy tất cả đại phiệt thế lực đều tham dự xem cuộc chiến, tuy nhiên lại không người nào biết được kết quả, cũng chính là sau một trận này bốn người tuyệt tích khỏi Trung vực, sau đó hơn một nghìn năm ta cũng không có nghe nói qua tin tức của bọn hắn, chuyện sau đó ta liền không biết được.

Nói tới đây hắn bỗng nhiên một chút lại nói:

- Nói năm đó ta sùng bái nhất đúng là hai vị lão nhan gia Đao Phách cùng Tà Đế, cho nên ta cũng tự đặt tên là Ma Đế, hi vọng có một ngày có thể cùng hai người bọn họ sánh vai, chỉ tiếc...

- Đao Phách thị huyết, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói, tiếp theo trong mắt nháy lên tinh quang:

- Chẳng lẽ Tà Đế chính là người mà năm đó ngươi biết?

- Cái này ta cũng không biết, có nói Tà Đế lão nhân gia hắn cả đời phong lưu, lưu xuống vô số khoản nợ tình, nhưng chỉ là không nghe nói qua lão thu qua bất cứ đồ đệ nào, huống chi đã mất tích nhiều năm, nghĩ đến cũng là có một cái hạng người mạo danh đi, bất quá có thể đem Giao Long một chiêu oanh bại, thực lực ít nhất cũng là Đế giai.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu hối hận nói:

- Đúng vậy a, thực lực ít nhất cũng là Đế giai, sớm biết trước hết bái ông ta làm thầy, đến lúc đó ở Phong gia cũng có thêm trợ lực a!

Tàn Báo đối với Lăng Tiếu quả nhiên là bội phục chí cực, thậm chí ngay cả bái người làm sư phụ cũng muốn tính toán a!

- Đúng rồi, nếu như ta đem linh hồn của ngươi toàn bộ trả lại cho ngươi, thực lực của ngươi có thể khôi phục đến đỉnh phong không?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn hiện ở bên người thiếu hụt siêu cấp cao thủ nghiêm trọng, nếu có một cái Đế giai đỉnh phong mà nói, chỉ sợ Phong gia cũng phải tính toán một điểm mới dám làm địch với hắn rồi.

Tàn Báo khẽ lắc đầu nói:

- Cho dù linh hồn của ta đầy đủ cũng không đạt tới trạng thái đỉnh phong.

- Tại sao?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Năm đó ta cơ hồ muốn bị diệt tuyệt, chỉ còn lại vài tia tàn hồi dựa vào chiến đao mà sống, tuy nói ở dưới sự giúp đỡ của thiếu gia đạt được nhục thân, lại có Bổ Hồn đan trợ giúp khôi phục một ít thực lực, nhưng mà ở trong quá trình khôi phục thực lực thiếu một phần hồn lực, căn bản không thể phát huy đến tác dụng lớn nhất, còn nữa linh hồn lực của ta cho dù đầy đủ cũng không thể khôi phục đến trạng thái đỉnh, dĩ nhiên cũng không thể tẫn phục rồi.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ, xem ra trông cậy vào Tàn Báo cứu tràng là có chút khó làm rồi.

- Quên đi, có thể khôi phục được bao nhiêu liền bấy nhiêu đi!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Tàn Báo hai mắt hiện lên ánh sáng nói:

- Thiếu gia... Ngươi... Ngươi nói thật?

- Chẳng lẽ ta còn lừa ngươi, nhìn ở ngươi trung thành đi theo ta lâu như vậy, liền trả trói buộc cho ngươi, chỉ bất quá đợi linh hồn lực toàn bộ trả lại cho ngươi, sau khi thực lực đại trướng chớ ngược lại giết ta là tốt.

Lăng Tiếu nói.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, ở Trung vực cao thủ quá nhiều, người ở bên cạnh mình có thể sử dụng lại không nhiều lắm, chỉ có thể đem thực lực của Tàn Báo đề thăng lên rồi, huống chi trải qua mấy ngày nay quan sát, hắn có thể cảm giác được Tàn Báo trung thành như một, nghĩ đến đem linh hồn thật trả lại cho Tàn Báo, hắn chắc có lẽ sẽ không làm phản đi!

Cái quyết định này của Lăng Tiếu rất mạo hiểm.

Tàn Báo nhưng mà Ma Đế hung danh hiển hách, thủ đoạn tàn nhẫn thích giết chóc.

Hắn một khi mất đi trói buộc, không biết còn có thể hay không nghe theo phân phó của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không muốn lại băn khoăn nhiều như vậy, dù sao có Địa Liệt Viêm Hổ ở đây, một khi Tàn Báo làm phản vậy cũng chỉ có thể trách chính hắn muốn dâng mạng.

Lăng Tiếu, Tàn Báo cùng Bại gia tử ba người chạy tới trong sơn lĩnh ở ngoài Phong Đô.

Linh hồn chuyển vận cũng không phải là đơn giản như vậy, cần một cái địa phương cực kỳ an tĩnh, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

- Tử Tử, ngươi thay chúng ta hộ pháp!

Lăng Tiếu đối với Bại gia tử giao phó nói.

- Yên tâm đi lão đại, có ta ở đây ai cũng đừng nghĩ tới gần ngươi!

Bại gia tử vỗ ngực nói.

Lăng Tiếu gật đầu liền cùng Tàn Báo vào bên trong động phủ.

Tâm tình của Tàn Báo cực kỳ kích động, hắn có thể lần nữa khôi phục tinh thần lực hay không liền nhìn lần này rồi.

Một khi linh hồn lực của hắn khôi phục, cho dù lực lượng chưa khôi phục đến đỉnh phong, nhưng mà hắn có thể trọng tân tu luyện, bằng vào trí nhớ cùng kinh nghiệm vốn có, tốc độ kia tuyệt đối sẽ không chậm, không cần trăm năm lại nhập đỉnh phong là ở trong tầm tay.

Trong động phủ ở sơn lĩnh, Lăng Tiếu cùng Tàn Báo tương đối ngồi xuống.

Hai người đều là thu liễm tâm thần, đem trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất.

- Thiếu gia, chỉ cần ngươi buông lỏng thức hải, đừng để cho thiên hỏa kia nhích tới gần ta là được.

Sau một lúc lâu, Tàn Báo hướng về phía Lăng Tiếu nói.

- Ừ, ngươi yên tâm đi!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Lăng Tiếu câu thông với tam đại dị vật ở trong thức hải của chính mình, khiến cho chúng nó đều an tĩnh ở lại chỗ đó, tùy ý Tàn Báo đem một nửa linh hồn lực khác lấy ra.

Linh hồn kia của Tàn Báo từng điểm từ trong thức hải của hắn tràn lan đi ra ngoài, từng điểm trở về trong thức hải của Tàn Báo.

Theo sau khi linh hồn lực của Tàn Báo toàn bộ được rút ra, Lăng Tiếu thở nhẹ ra một hơi, nhìn Tàn Báo đang xếp bằng, Lăng Tiếu đi ra khỏi động phủ.

Thời gian kế tiếp chính là Tàn Báo đem linh hồn của hắn dung hợp khôi phục, đến lúc đó xem một chút có thể đạt tới cảnh giới gì.

Ban đêm sao sáng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng gào thét của linh thú.

Lăng Tiếu cùng Bại gia tử đều ngồi ở cùng một chỗ.

- Lão đại, nhanh như vậy liền đi ra?

Bại gia tử hỏi.

- Ừ, vốn là chuyện của ta cũng không nhiều!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Tử Tử, ngươi có hối hận cùng lão đại đi ra ngoài xông xáo không?

Bại gia tử lắc đầu nói:

- Làm sao lại như vậy, ta cảm thấy ở chung một chỗ với lão đại rất vui vẻ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 920 - Tàn Báo Thành Đế. (1)

Lăng Tiếu biết Bại gia tử cũng không nói sợ, bởi vì linh thú sẽ không giống như nhân loại là xảo trá đa đoan nhiều như vậy.

- Vậy ngươi biết sứ mạng của ngươi chứ?

Lăng Tiếu hỏi.

Bại gia tử gật đầu nói:

- Dĩ nhiên biết!

- Vậy ngươi hoàn toàn nguyện ý đi theo lão đại chạy tán loạn khắp nơi sao?

- Không, Nhị gia gia ta nói chỉ có đi theo lão đại, ta mới có thể hoàn thành sứ mạng của mình.

- Nhị gia gia của ngươi thật nói như vậy?

- Đúng vậy a, Nhị gia gia là trí giả của tộc ta, lời của lão chưa sai bao giờ.

- Thì ra là như vậy, Nhị gia gia ngươi còn có tính toán trước rồi, đợi chuyện của lão địa xong xuôi ta liền theo ngươi đi hoàn thành sứ mạng của ngươi.

- Ta biết lão đại rất tốt với ta.

...

Lăng Tiếu cũng không biết cùng Bại gia tử hàn huyên bao lâu, sắc trời dần dần sáng lên.

Lúc này một cỗ năng lượng ba động mạnh mẽ từ bên trong động phủ khuếch tán ra ngoài.

Ầm!

Khí thế cường đại đem động phủ chấn đến oanh tạc.

Lăng Tiếu cùng Bại gia tử đồng thời bay ra thật xa, sợ bị năng lượng đáng sợ kia liên lụy.

- Năng lượng thật là đáng sợ!

Lăng Tiếu nhìn ngọn núi bị sụp đổ kia thở dài nói.

Sau đó một đoàn năng lượng xích hắc sắc ở trong loạn thạch nở rộ phóng ra, những loạn thạch kia đều bị chấn đến hóa thành bột phấn, trong phương viên vài trăm thước đều bị xích hắc sắc năng lượng bao phủ vào, trên bầu trời phảng phất bị ánh đỏ một mảng lớn, ở trong huyết hải kia có một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra.

Đi ra đương nhiên là Tàn Báo rồi.

Chỉ thấy giờ phút này hắn tựa hồ thay đổi thành một cái bộ dạng khác, hắn giờ phút này trở nên uy thế vô cùng, trên trán lộ ra hai đạo văn lộ dữ tợn, thoạt nhìn vô cùng lãnh khốc thị huyết.

Tàn Báo từng bước từng bước đi về phía Lăng Tiếu.

Khí thế cường đại kia để cho Lăng Tiếu cảm giác có chút không thở nổi.

Hắn thời khắc cảnh giác, một khi có cái gì không ổn lập tức đem Địa Liệt Viêm Hổ triệu hoán ra.

Bởi vì hắn từng đem một đời Ma Đế làm thành người hầu sai sử lâu như vậy, trong lòng đối phương nhất định là tức giận.

Hôm nay Tàn Báo khôi phục không ít thực lực, lại không có trói buộc nưa,x nếu là giết hắn giải hận cũng không phải là không được a!

Tàn Báo đi tới trước mặt Lăng Tiếu, ánh mắt của hai người đụng vào nhau.

Lăng Tiếu mang theo nụ cười nhạt nói:

- Dung hợp?

Tàn Báo không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Bại gia tử ở một bên nhìn chằm chằm vào Tàn Báo nói:

- Như thế nào muốn tạo phản rồi?

Lời này của Bại gia tử cũng chính là Lăng Tiếu muốn hỏi, chỉ là hắn cũng không thích hợp mở miệng thôi.

Sau một khắc, Tàn Báo dùng hành động nói cho Lăng Tiếu biết đáp án.

Chỉ thấy hắn ở trước mặt Lăng Tiếu quỳ xuống một gối cung kính nói:

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

- Ha ha... Tốt, ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi! Mau dậy đi!

Lăng Tiếu ha ha phá lên cười, nhìn dáng dấp hắn rất là vui vẻ, kỳ thực sau lưng của hắn đã toát ra vài tia mồ hôi lạnh.

- Hừ, coi như ngươi thức thời!

Bại gia tử hừ lạnh một tiếng, sau đó lấy ra một viên thú đan hướng trong miệng hắn ném vào.

- Đúng rồi, ngươi bây giờ là cái cảnh giới gì?

Lăng Tiếu hỏi.

Tàn Báo lộ ra cười mỉm hiếm thấy nói:

- Đê cấp Huyền Đế!

- Cư nhiên liên tục nhảy hai cấp!

Lăng Tiếu hưng phấn nói.

Bên cạnh hắn cuối cùng có một tên siêu cấp cường giả Đế giai hàng thật giá thật rồi, ngày sau đi lại ở Trung vực cũng có thêm mấy phần bảo đảm.

- Chủ yếu là cỗ thân thể hiện tại này cùng linh hồn của ta có độ phù hợp cao, đây mới khiến cho ta trở lại Đế giai, bất quá muốn khôi phục tới đỉnh phong, chỉ sợ không có trăm năm không được.

Tàn Báo vui vẻ đáp.

- Trăm năm a, thời gian này cũng quá dài một chút đi!

Lăng Tiếu nói.

Tàn Báo nghe lời này buồn bực a!

Trăm năm từ đê cấp Huyền Đế đạt tới Huyền Đế đỉnh phong đã là tốc độ tiến giai siêu cấp nhanh hcongs rồi, phải biết rằng sau khi đạt tới Đế giai lực lượng cần tích lũy nhiều vô cùng, muốn tiến giai tuyệt đối không dễ dàng.

Năm đó hắn từ đê cấp Huyền Đế đạt tới trung cấp Huyền Đế xài hết thời gian hơn hai trăm năm, tốc độ này ở lúc ấy còn đưa tới khiếp sợ vô cùng.

Liền lúc này, thần sắc của Bại gia tử biến đổi, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, ta... Ta thật giống muốn tiến giai!

- Cái gì, ngươi... Ngươi muốn tiến giai?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Khí thế của Bại gia tử bắt đầu mênh mông lên, sau đó hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Lão đại các ngươi tránh xa một chút, ta muốn hóa thành bản thể mới có thể tiến giai!

Dứt lời, một bộ quần áo của Bại gia tử bị chấn thành nát bấy, tứ chi dần dần toát ra Kỳ Lân giáp, thân thể cũng bắt đầu dị biến.

Tàn Báo đã bay đến giữa không trung thấy một màn như vậy lộ ra thần sắc khiếp sợ.

- Hắn... Hắn là linh thú?

Tàn Báo kinh hãi kêu lên.

- Sai rồi, hắn không phải là linh thú!

Lăng Tiếu rất chân thành đáp.

- Nhưng mà....

Tàn Báo không tin.

Lăng Tiếu nói tiếp:

- Hắn là Thần thú!

Thần sắc của Tàn Báo lần nữa biến đổi, ánh mắt lại rơi vào trên người Bại gia tử, hắn quả nhiên thấy một đầu hỏa sắc Kỳ Lân thần thú xuất hiện ở trong mắt hắn.

- Kỳ Lân thần thú!

Tàn Báo kinh hô.

Giờ khắc này trong lòng Tàn Báo nhấc lên kinh đào hải lãng.

Cho tới nay hắn đối với thân phận của Bại gia tử đều rất tò mò.

Bởi vì bộ dáng của Bại gia tử thoạt nhìn bất quá là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhưng mà thiếu niên này lại có một thân thực lực có thể so với Thiên Tôn giai.

Hắn thật sự không nghĩ ra dược thế lực nào có thể bồi dưỡng ra thiên tài xuất sắc như vậy, song thiên tài có thực lực như vậy lại cam nguyện nhận thức thiếu gia của hắn làm lão đại, đây càng để cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị.

Hiện tại hắn rốt cuộc biết được thân phận của Bại gia tử, trong lòng càng thêm chấn kinh.

Hắn làm sao lại nghĩ đến Bại gia tử là một đầu Kỳ Lân thần thú hóa hình được.

Tàn Báo sống nhiều năm như vậy nhưng mà chưa bao giờ nghe nói qua ai có thể hàng phục được thần thú này, cho dù là người mạnh nhất Trung vực cũng không có khả năng này.

Thần thú là hoàng giả trong tất cả linh thú, bọn họ là bá giả thời đại viễn cổ, mặc dù đã sớm thối lui khỏi võ đài lịch sử, nhưng mà uy danh của bọn nó vẫn hiển hách như cũ.

Mỗi một đầu thần thú đều là cực kỳ cao ngạo, khiến cho nó thần phục nhân loại vậy so sánh với giết chúng nó còn muốn khó chịu hơn.

Huống chi thần thú đã sớm ẩn cư, bọn họ cũng là ở chung một chỗ, cho dù là Đế giai hoặc Thánh giai cũng không dám khinh thường xông vào lĩnh vực của thần thú, nếu không chỉ có một con đường chết.

Không có ai nhàn rỗi đau trứng chạy đi bắt một đầu thần thú làm tọa kỵ.

Làm như vậy không thể nghi ngờ là đang tìm chết.

Song, Tàn Báo nhưng bây giờ là tận mắt nhìn thấy một đầu thần thú, mà đầu thần thú này một mực cùng hắn ở chung một thời gian không ngắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 921 - Tàn Báo Thành Đế. (2)

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn về phía thiếu gia biến đổi vài lần.

Một đầu thần thú hóa hình, thực lực chẳng phải là còn muốn ở trên hắn.

Hắn thật sự không rõ thiếu gia nhà hắn là thế nào có thể cùng đầu Kỳ Lân thần thú này xưng huynh gọi đệ, hơn nữa Kỳ Lân thần thú kia còn rất ngoan ngoãn nghe theo sai sử của thiếu gia hắn.

Hắn chỉ cảm thấy đầu óc của mình có chút không sờ tới được.

Lăng Tiếu nhìn thấy Tàn Báo ở ngoài ý liệu, lúc này nói:

- Nó là dùng qua Hóa Hình thảo mới biến thành hình người, nó hiện tại cũng chỉ là lên cấp lục giai trung cấp mà thôi.

Tàn Báo bừng tỉnh đại ngộ!

Bỗng nhiên, Tàn Báo quát to lên:

- Không xong, có người rất cường đại chạy tới, trong đó còn có mấy người có thực lực Đế giai, một khi để cho bọn họ thấy Kỳ Lân thần thú, bọn họ không nổi điên mới là lạ.

Lăng Tiếu nhíu mày, hắn cũng cảm thấy có rất nhiều khí tức cường hãn đến gần.

- Chỉ có thể đem nó gọi về trong dược đỉnh đột phá.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, lập tức hướng Bại gia tử đi lại gần.

Tiếp theo Bại gia tử liền bị hắn thu vào bên trong dược đỉnh, hết thảy lại khôi phục bình tĩnh.

- Thiếu gia đi mau!

Tàn Báo đến bên cạnh Lăng Tiếu, một tay bắt được cánh tay của Lăng Tiếu kéo ắn trốn đi.

Tốc độ của Tàn Báo rất nhanh, nhanh đến mức khiến cho Lăng Tiếu bị gió quất đến ánh mắt cũng híp lại.

Chỉ ở trong mấy hơi thở, hai người đã đến bên ngoài vạn dặm.

Lăng Tiếu phải ở trong lòng cảm khái thực lực của Đế giai quả nhiên kinh khủng.

- Không xong, ba tên Đế giai kia đuổi lại đây.

Tàn Báo thầm kêu một tiếng, đem tốc độ đề thăng tới cực điểm.

Lăng Tiếu vội vàng kêu lên:

- Mau cho ta xuống, ngươi đến bên trong dược đỉnh đi!

Tàn Báo sửng sốt một chút, tiếp theo hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, lúc này đem hắn buông ra, sau một khắc liền đến bên trong dược đỉnh.

Lăng Tiếu lập tức thu liễm khí tức, đem thực lực áp chế đến đê cấp Vương giai.

Sưu sưu!

Mấy đạo tiếng xé gió ở bên tai Lăng Tiếu vang lên.

Sau một khắc, ở trước mắt hắn thấy được ba tên lão giả.

Lăng Tiếu lộ ra một cái vẻ kinh hoàng nói:

- Ba... ba vị... Tiền bối các ngươi có chuyện gì không?

Tuổi của ba người này hẳn là cũng vào thất tuần rồi, nhưng nhìn lên tinh thần vô cùng cường tráng, chỉ bất quá đám bọn họ khí tức đã toàn bộ nội liễm, Lăng Tiếu mới không có cảm giác được bao nhiêu áp lực.

Đạt tới Đế giai chính là cảnh giới phảm phác quy chân, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng lộ ra năng lượng ba động, một khi năng lượng ba động nổi lên sẽ là thế bài sơn đảo hải, người bình thường căn bản không chịu được.

Ba tên lão giả tựa hồ không đem Lăng Tiếu để vào trong mắt, mà là đang không ngừng tìm kiếm cái gì ở bốn phía.

Lão giả áo xanh mở miệng nói:

- Khí tức toàn bộ biến mất, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão giả áo lam lộ ra vẻ nghi ngờ nói:

- Đừng nói là đối phương có linh bảo ẩn giấu hành tung?

- Nhưng mà khí tức hai lần đột phá luân phiên cũng không giống nhau, có một người đột phá chính là Đế giai, khí tức của một người khác rất là cổ quái, hẳn là ở thời kỳ đột phá mấu chốt, làm sao có thể tùy tiện chạy trốn

được?

Lão giả áo đem nghi ngờ nói.

Lăng Tiếu thấy ba tên Đế giai bên kia cũng không để ý đến hắn, cho nên lén lút hướn dưới đất hạ xuống, hi vọng ba người kia không nên để ý tới hắn mối tốt.

Song, hắn vừa mới động một cái, lão giả áo xanh kia hướng về phía hắn gọi nói:

- Tiểu tử muốn đi thì đi sao?

Lăng Tiếu lộ ra một cái nụ cười ngây ngô, gãi gãi đầu tóc nói:

- Ta... Ta nghĩ đến thuận tiện xuống dưới một chút.

- Thuận tiện, tieur tử ngươi đùa bỡn chúng ta?

Lão giả áo lam kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

- Ta... Ta sao dám a, các ngươi đều đang cấp bách sao!

Lăng Tiếu đáp.

- Ta hỏi ngươi, mới vừa rồi có thấy người từ nơi này đi qua không?

Lão giả áo đen không giận tự uy nói.

Lăng Tiếu làm bộ suy tư một chút nói:

- Thật giống như không có nhìn thấy, bất quá...

- Bất quá cái gì?

Ba người cùng kêu lên nhìn Lăng Tiếu hỏi.

- Bất quá mới vừa rồi thật giống như có trận gió thổi qua, thỏi trúng ta thiếu chút nữa ngã xuống, bầu trời này cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

- Nói mau, trận gió kia thổi về phương hướng nào?

Lão giả áo xanh đoạt trước hỏi.

- Ách... Hình như là bên kia đi, lúc ấy ta bị thổi đến quay cuồng, không nhớ quá rõ rồi.

Lăng Tiếu tùy tiện chỉ một cái phương hướng nói.

Khi lời của hắn vừa dứt, ba tên lão giả trong nháy mắt hướng cái phương hướng kia bay ra ngoài, không khí bị khí tức cường đại đều xông đến vù vù bay lên.

Lăng Tiếu nặng nề thở ra một hơi, phía sau lưng cũng toàn bộ ướt đẫm.

Song khi hắn vừa thanh tĩnh lại, lại có không ít khí tức cường đại cũng hướng bên phía hắn bay tới.

Bất quá bọn họ thấy Lăng Tiếu chỉ là thực lực đê cấp Vương giai, cũng không còn quá mức để ý, trực tiếp từ bên cạnh hắn bay đi.

Lăng Tiếu hạ xuống trong sơn lĩnh, đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi ra ngoài, sau đó cưỡi nó nhanh chóng ngược về khách sạn.

Hắn nhất định phải đợi Cát Bối Hân từ Phong gia đi ra ngoài rồi lại làm tiếp tính toán.

Trong vòng vài ngày, Lăng Tiếu đều ở trong khách sạn trôi qua, cũng không có đi ra ngoài một bước.

Cùng lúc đó, Tàn Báo cũng bị giấu ở trong dược đỉnh củng cố thực lực, mà Bại gia tử cũng thành công đột phá lục cấp trung giai, thực lực tăng lên một tầng, tướng mạo cũng thay đổi mấy phần, từ bộ dạng mười sáu, mười bảy tuổi biến thành mười 14 tuổi.

Vì để cho người ở bên cạnh mình có thể ẩn giấu thực lực tốt hơn, làm được hiệu quả xuất kỳ bất ý không thôi, Lăng Tiếu đem Tiềm Tức công của chính mình truyền thụ ra ngoài.

Hắn hi vọng đoàn người của mình bình thời có thể làm được người điệu thấp.

Lăng Tiếu an tĩnh vượt qua năm ngày, bên phía Phong gia còn không có tin tức già, trong lòng Lăng Tiếu lo lắng không thôi.

Chẳng lẽ thật muốn giết lên Phong gia đem Cát Bối Hân tìm đến không được không thôi sao?

Đang ở lúc tâm tình của Lăng Tiếu giống như kiến bò chảo nóng, người của Phong gia rốt cục đến.

Lần này tới vẫn là cao cấp Thiên Tôn cùng với một đội tiểu Lang vệ mà lúc trước Lăng Tiếu gặp qua.

- Các hạ là Lăng Tiếu Lăng thiếu gia sao?

Cao cấp Thiên Tôn hơi có vẻ cung kính hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu, sau đó nhìn sau lưng cao cấp Thiên Tôn một chút lại không thấy thân ảnh của Cát Bối Hân, lúc này có chút căm tức nói:

- Hân nhi nàng làm sao không tới đây?

Cao cấp Thiên Tôn đáp:

- Lăng thiếu gia đừng nóng vội, chúng ta chính là tới đón ngươi hồi gia tộc đi gặp Hân tiểu thư.

Lăng Tiếu nghi ngờ nói:

- Muốn ta đi Phong gia các ngươi?

- Không sai, đến Phong gia chúng ta tự nhiên có thể nhìn thấy Hân tiểu thư rồi.

Cao cấp Thiên Tôn đáp.

Lăng Tiếu nghi ngờ nhìn cao cấp Thiên Tôn, trong lòng tràn đầy không giải thích được.

- Chẳng lẽ Phong gia muốn đùa bỡn hoa dạng gì?

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 922 - Phong Gia.

Bất quá vừa nghĩ tới địa thế của Phong gia, không cần phải chơi loại hoa chiêu không lộ ra ngoài ánh sáng này đi!

- Tốt, ta đi với các ngươi!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Bất kể Phong gia là đầm rồng hay hang hổ, Lăng Tiếu cũng quyết định xông vào một lần.

Hôm nay chỗ dựa của hắn đã gia tăng rất lớn, chẳng lẽ lại toàn tộc Phong gia đối phó với hắn sao?

Cao cấp Thiên Tôn nhìn thấy chỉ có Lăng Tiếu một người đi theo hắn, lúc này có chút hiếu kỳ nói:

- Lăng thiếu gia, ngươi... Những bằng hữu kia của ngươi ở đâu?

Nững ngày qua Lăng Tiếu ở trong khách sạn, người của Phong gia thời khắc đều chú ý đến, trừ Lăng Tiếu, Tàn Báo cùng Bại gia tử ba người đi ra ngoài một chuyến, những người khác căn bản chưa từng thấy, những người đó giống như là hư không tiêu thất rồi.

- Bọn ho đều đi ngủ rồi, đi thôi, không cần phải để ý đến bọn họ.

Lăng Tiếu tùy tiện tìm lý do để cho qua, sau đó dẫn đầu bay lên.

Cao cấp Thiên Tôn biết đối phương không muốn nhiều lời, cũng không tiếp tục hỏi nhiều cái gì, bởi vì những người khác ở trong mắt bọn hắn vẫn là không đủ gây sợ, đồng thời trong lòng hắn đối với sự can đảm của Lăng Tiếu vẫn là rất bội phục.

Người bình thường nếu là vô duyên vô cớ bị mời đến Phong gia, trừ chuyện tốt ra, vậy trên căn bản là một cái tử lộ rồi.

Vị trí mà Phong gia chiếm được vô cùng rộng rãi, xa xa nhìn lên giống như là một phương trấn nhỏ vậy, chẳng qua là trấn nhỏ này so với thành trì ở bất kỳ địa phương nào đều muốn xây dựng được duy mỹ.

Cửa ra vào đặt một đôi tượng đá thần thú uy phong lẫm liệt nhìn chăm chú vào người tới gần, làm cho người ta sợ hãi, bốn phía thạch tường ngàn năm cao vút bao quanh bốn phía, thoạt nhìn đã có chút ít bị tróc ra rồi, nghĩ đến là trải qua năm tháng ma diệt mới biến thành như vậy, từng gốc linh thụ cao cao, nhánh cây cũng mọc ra phía ngoài tường rồi.

Sau khi tới đây, trong thức hải của Lăng Tiếu lại xuất hiện dị động.

Dị động lần này là đến từ Tiên thiên âm phong châu.

Kể từ sau khi Lăng Tiếu đạt được Si mị lam hỏa châu, một mực rất ít khi vận dục Tiên thiên âm phong châu, mà uy lực của Tiên thiên âm phong sát khí quá mức dọa người, tính ăn mòn mãnh liệt sẽ làm cho rất nhiều người cảm thấy sợ hãi, so sánh mà nói Lăng Tiếu vẫn là thích dùng hỏa thiêu đốt thủ hơn.

Hôm nay Tiên thiên âm phong châu vẫn là lần đầu tiên xuất hiện dị động, tựa như trước đây Si mị lam hỏa châu ở Lôi Hỏa trì của Đường gia giống nhau, phảng phất có cái gì có thể hấp dẫn nó.

- Chẳng lẽ chỗ này còn có đồ vật gì đó cùng Tiên thiên âm phong châu là cùng thuộc bổn nguyên hay sao?

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ.

Lăng Tiếu vội vàng đem vọng động của Tiên thiên âm phong châu áp chế, miễn cho ở Phong gia gặp phải mầm tai họa, phiền toái kia liền lớn.

Huống chi Tiên thiên âm phong châu là chí bảo mà bất kỳ võ giả Phong thuộc tính nào để tha thiết ước mơ, một khi bị người của Phong gia biết được, phiền phức của hắn liền lớn rồi.

Đi theo cao cấp Thiên Tôn kia đặt chân vào lĩnh vực của Phong gia, Lăng Tiếu nhưng phát hiện người cư trú ở chỗ này là một ít người có thực lực không cao, đại đa số thực lực đều sẽ không vượt qua Vương giai, càng nhiều là võ giả Linh Sư giai cùng Vương giai.

Cao cấp Thiên Tôn cũng không có giải thích, mà là mang theo Lăng Tiếu đi tới bên trong một chỗ đại điện do mấy tên Địa Hoàng cùng một gã Thiên Tôn canh gác.

Đại điện to lớn rộng rãi, từng đạo quang trụ huyễn lệ lóe lies.

- Lăng thiếu gia xin mời!

Cao cấp Thiên Tôn dùng một cái thủ thế mời nói.

Lăng Tiếu đi theo hắn bước vào trong quang trụ này.

Hắn biết quang trụ này là truyền thâu trận khoảng cách ngắn, tựa như lúc trước hắn ở Kỳ Lân thánh địa, thế lực cường đại chân chính đều sẽ có một không gian tu luyện của mình, mà không gian tu luyện cũng là thế giới độc

lập mà từng xuất hiện qua Thánh giả mới có thể khai phá được.

Nghĩ đến Phong gia từng hoặc là hiện tại cũng đã xuất hiện qua tồn tại vô thượng Thánh giả.

Lăng Tiếu thầm than:

- Không hổ là một trong những thế lực cường hãn nhất Trung vực, nội tình như vậy quả nhiên kinh khủng!

Sau một khắc, Lăng Tiếu xuất hiện ở một mảnh đất phì nhiêu duy mỹ.

Trên mảnh đất này yên bình an ổn chưa từng có, chung quanh điểu ngữ hoa hương, trên bãi cỏ yên bình thỉnh thoảng thổi qua từng đợt lãnh phong làm cho người ta cảm thấy mát mẻ không thôi, thạch phong ở không xa như từng tòa lợi nhận xuyên thẳng thương khung, thoạt nhìn là cao chót vót hiểm trở vô cùng, trên đó có điện lâu ngọc vũ dựa núi mà xây lại càng tản ra khí tức cổ lão tang thương.

Ở trên tòa sơn phong cao nhất này, một tòa cung điện hùng vĩ đại khí nhất tản ra hà quang đầy trời, thoạt nhìn giống như là tiên cung khiến cho người ta cảm giác không khỏi có một loại vọng động muốn cúng bái.

Cao cấp Thiên Tôn ở bên cạnh Lăng Tiếu không kìm lòng được hướng cung điện kia xá một cái.

Lăng Tiếu thì lợi dụng Cổ Hoàng thần công khắc chế một phần kinh ngạc kia ở trong lòng mình.

Cung điện kia tựa hồ giống như có ý thức, nó nhận thấy được Lăng Tiếu bất kính đối với nó, lại không có quỳ lạy xuống, một cỗ uy áp vô hình hướng Lăng Tiếu trấn áp mà đến.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một cỗ khí thế mãnh liệt ép tới hắn khó chịu nổi, hai chân cơ hồ đều muốn cong xuống.

Lăng Tiếu cắn răng, một cỗ khí thế toàn bộ khai hỏa, nhàm vào áp lực vô hình kia.

Thân hình của Lăng Tiếu lần nữa đứng thẳng, một cỗ khí tức kim hoàng ở quanh thân hắn càng không ngừng lưu chuyển, để cho hắn thoạt nhìn là vô cùng tôn quý.

- Lớn mật, vào Phong tộc ta lại không quỳ thánh điện của tộc ta, tội này đáng giết!

Một đạo thanh âm kinh quát lên, một đạo thân ảnh từ xa bay đến gần.

- Lăng Tiếu ta trừ lạy trời quỳ đất lạy cha mẹ ra, còn không có gì có thể để cho ta quỳ xuống.

Lăng Tiếu lớn tiếng đáp lại nói.

- Hừ, khẩu khí thạt lớn, hôm nay ta liền để cho ngươi ở trước thánh điện quỳ ba ngày ba đêm.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, từng đạo tàn ảnh hướng Lăng Tiếu lướt tới, trường qua ở trong tay họa xuất ra từng đạo phong nhận đem Lăng Tiếu bao trùm.

Lăng Tiếu đối diện với mấy cái phong nhận này không thèm nhúc nhích, tùy ý để cho bọn chúng oanh ở trên người.

Ầm!

Phong nhận dày đặc càng không ngừng nổ tung vang lên.

Người nọ dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười cực độ khinh thường nói:

- Quả nhiên là không biết tự lượng sức mình!

Nam tử trẻ tuổi này thoạt nhìn bất quá hai mươi lăm tuổi, nhưng mà thực lực cũng đã là trung cấp Vương giai, thực lực này nếu đặt ở Tây Bắc hoặc Nam vực cũng đã coi thể coi như là trưởng lão của một phương thế lực, nhưng mà ở Phong gia lại chỉ là một gã thanh niên hậu bối xuất sắc mà thôi.

Người thanh niên này gọi là Phong Ly, là tinh anh trong Phong gia trục hệ thanh niên đồng lứa, cũng là hậu bối Phong gia đầu tiên đi ra ngoài gây khó khăn cho Lăng Tiếu.

- Chỉ có một chút lực lượng như vậy sao? Quả nhiên là gãi ngứa cho ta cũng không xứng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 923 - Cũng Bất Quá Như Thế Mà Thôi. (1)

Sau khi quang mang phong nhận tiêu tán, Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc cổ, vẻ mặt khinh thường nói.

Trung cấp Vương giai thực lực không kém, nhưng mà điểm năng lượng này có thể gây thương tổn cho Lăng Tiếu hiện tại sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Cổ Hoàng thần công của hắn đã đạt tới đệ tứ biển đỉnh phong, trạng thái phòng ngự đã rất kinh khủng rồi, như thế nào lại bị Vương giai làm thương tổn.

Phong Ly sửng sốt một chút, tiếp theo giận dữ nói:

- Đừng tưởng ngươi mặc phòng ngự vệ giáp thì không ai bì nổi, nhìn ta tiêu diệt ngươi.

Phong Ly quát to một tiếng, trường qua trong tay lần nữa huy động, từng đợt phong nhận hỗn loạn đan xen từ các góc khác nhau hướng Lăng Tiếu giảo sát mà đi.

Lần này Phong Ly đã sử ra toàn lực, thế tất phải đem Lăng Tiếu một kích mà bại.

- Ngươi không có tư cách kia!

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng phong nhận kia toàn bộ đánh vào không khí rồi.

Phong Ly kinh ngạc nhìn phương hướng Lăng Tiếu nói:

- Người đâu?

- Muốn Lăng Tiếu ta quỳ xuống, không bằng ngươi quỳ xuống trước cho ta đi!

Thanh âm của Lăng Tiếu ở phía sau người Phong Ly âm u vang lên, tiếp theo một bàn tay vỗ ở trên bờ vai của Phong Ly.

Phanh!

Thân thể của Phong Ly phảng phất nhận lấy cư thạch ngàn cân đập xuống, hai đầu gối không thể kiềm chế được quỳ bịch xuống.

Phong Ly mới biết được thực lực của đối phương là hơn xa hắn, chỉ bất quá thân là người của Phong gia cao ngạo, hắn vẫn là giận dữ hét lên:

- Ta nhất định phải giết ngươi!

Phong Ly bị Lăng Tiếu gắt gao đè ép quỳ trên mặt đất, một cỗ cảm giác nhục nhã chạy lên não.

Mới vừa rồi gặp gỡ Lăng Tiếu cảm thấy tuổi cùng hắn không sai biệt lắm, thậm chí còn muốn nhỏ hơn hai ba tuoir, vốn cho là mình có thể nhất cử đem người ngoại lai này đè ép, không ngờ nhưng ngược lại ăn phải cái nhục này, quả nhiên là khó chịu chí cực.

- Hoàng trưởng lão, còn không ra tay tru diệt tặc tử này!

Phong Ly hướng về phía cao cấp Thiên Tôn ở không xa kinh quát lên.

Cao cấp Thiên Tôn kia cười khổ một cái, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thiếu gia, ngươi xem vẫn là đem Ly thiếu gia thả ra đi.

- Khốn kiếp, ta là muốn ngươi giết hắn!

Phong Ly hiển nhiên đối với cao cấp Thiên Tôn kia rất bất mãn quát lên.

Cao cấp Thiên Tôn kia cũng không phải là trưởng lão dòng chính của Phong gia, mà là trưởng lão chiêu dụ bên ngoài, địa vị ở Phong gia cũng không cao, cho nên những phu nhân hoặc thiếu gia thuộc dòng chính của Phong gia này đều dám đối với hắn hét lớn sai sử.

- Ly thiếu gia, đây là khách quý tộc trưởng tự mình mời tới, ta không có quyền xuất thủ.

Cao cấp Thiên Tôn có chút bất mãn đáp.

Lúc này Lăng Tiếu đem Phong Ly hung hăng đẩy qua một bên, trên mặt mang theo khinh thường cực độ nói:

- Chỉ bằng chút thực lực của ngươi, nếu không phải ở Phong gia, một ngón tay của ta cũng có thể tiêu diệt rồi.

- Khẩu khí thật cuồng vọng, khó trách dám đối đầu với Phong gia ta.

Lại là một đạo thanh âm lớn lối từ không xa truyền tới.

Vài đạo tiếng xé gió từ xa đến gần vang lên.

Tiếp theo mười mấy tên thanh niên nhân hạ xuống trước mặt Lăng Tiếu.

Những thanh niên này nam có nữ có, mọi người đều là anh tư táp sảng, khí chất bất phàm, chỉ là sắc mặt kia đều tràn đầy thần sắc ngạo nghễ.

- Phong Ly, mặt mũi của Phong gia chúng ta đều bị ngươi làm mất hết rồi, còn không lùi cho ta.

Một gã thanh niên chừng 30 tuổi đứng dậy hướng về phía Phong Ly quát lên.

Người trẻ tuổi này mày kiếm mắt sao, tướng mạo bất phàm, một bộ xiêm áo màu trắng mặc ở trên người, thân thể thong dài lộ ra vẻ khí vũ hiên ngang, thần thái cao ngạo trên trán kia không gì sánh kịp vừa xem không khác.

Người này chính là một trong những tôn tử xuất sắc nhất của Phong gia đại trưởng lão nhất hệ Phong Lâm.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua người trẻ tuổi này phát hiện đối phương lại có thực lực đê cấp Địa Hoàng, mà thực lực của những người khác cũng không yếu hơn trung cấp Vương giai, trong đso còn có một tên để cho Lăng Tiếu cảm thấy kiêng kỵ.

Đó là một gã mỹ nữ đứng ở bên cạnh Phong Lâm.

Nàng này ngân tiêu phiêu miểu, tóc bối lên cao, dung mạo xinh đẹp tuyệt tục, lông mày nhỏ nhắn đen nhanh hơi hơi nhấc lên lộ ra vẻ thanh cao quý phái, anh khí bức người, làm cho người ta nhìn đến có một loại cảm giác cực kỳ cao ngạo lãnh diễm.

Lăng Tiếu bằng vào tinh thần lực cường đại của mình có thể cảm ứng được thực lực của nàng đã đạt tới cao cấp Địa Hoàng.

Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy khiếp sợ không thôi, hắn nhìn nữ tử này bất quá là chừng hai mươi tám tuổi, nhưng mà thực lực kia lại đáng sợ như vậy, quả nhiên là để cho hắn cảm thấy thất bại không thôi.

Hắn vốn cho là mình ở trong trẻ tuổi đồng lứa đạt tới đê cấp Địa Hoàng hẳn là có thể vượt lên trên rồi.

Nhưng mà nhìn những Phong gia hậu bối ở trước mắt này, nhìn Phong Lâm cùng mỹ nữ Phong Nhã Hinh kia mới biết chính mình đã cao hứng quá sớm.

Những cổ thế gia này tồn tại vài vạn năm, nội tình căn bản không phải là thường nhân có thể hiểu được.

Bọn họ có tài liệu cùng tài nguyên trân quý cung cấp cho hậu bối tu luyện, hơn nữa ở trong lúc còn nhỏ sẽ thay bọn họ tẩy tủy thác mạch, tu luyện dĩ nhiên so với bạn cùng lứa thì nhanh hơn rất nhiều, còn nữa bọn họ còn có đan dược dùng để lên cấp, cùng với linh khí nơi này so với ngoại giới nồng đậm gấp mười lần, hậu bối của bọn họ muốn không tiến giai nhanh cũng là không thể nào.

Đây chính là thế gia có thể so với tam phẩm tông môn, thực lực của hậu bối bọn họ có thể so với bát phẩm tông môn rồi, ngày sau lớn lên tuyệt đối có thể để cho gia tộc của bọn họ trường thịnh không suy.

Phong Ly bị Phong Lâm mắng một câu căn bản không dám lên tiếng, chỉ là trừng mắt liếc Lăng Tiếu, lặng lẽ lui về phía sau lưng Phong Lâm.

Phong Lâm đem ánh mắt rơi vào trên người Lăng Tiếu, một cỗ khí thế Hoàng giai trong nháy mắt nở rộ ra, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Quỳ xuống sám hối cho ta, ngươi nên vì những lời của ngươi mà trả giá thật nhiều!

Khí tức của Lăng Tiếu đã sớm che giấu, coi như là Đế giai cũng không thể phân biệt ra được thực lực chân chính của hắn.

Cho nên Phong Lâm mới nghĩ dựa vào khí thế là có thể đem Lăng Tiếu đè xuống.

Ai ngờ Hoàng giai khí thế của hắn giống như đá ném vào biển rộng, căn bản không đối với Lăng Tiếu tạo thành nửa điểm thương tổn.

Trên mặt Lăng Tiếu mang theo cười lạnh nói:

- Đây chính là đạo đãi khách của Phong gia các ngươi sao?

- Vào Phong gia ta tất phải quỳ thánh điện của Phong gia ta, đây là quy củ từ trước tới nay của Phong gia, ngươi không hiểu quy củ tự nhiên là phải trừng phạt, huống chi ngươi đối với Phong gia ta nói năng lỗ mãng, chỉ cần ngươi ở chỗ này quỳ bảy ngày bảy đêm, Phong Lâm ta tha cho ngươi khỏi chết!

Phong Lâm hướng về phía Lăng Tiếu mà cao ngạo quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 924 - Cũng Bất Quá Như Thế Mà Thôi. (2)

- Ha ha, quả nhiên là buồn cười, thánh điện của Phong gia các ngươi tự nhiên là người của Phong gia các ngươi cúng bái, lại liên quan gì đến chuyện của Lăng Tiếu ta, chớ nghĩ đến Phong gia các ngươi là một phương bá chủ nơi này có thể muốn làm gì thì làm, Lăng Tiếu ta lúc đầu dám bước vào Phong gia các ngươi liền chưa bao giờ sợ qua, nếu như ngươi có bản lĩnh để cho ta quỳ xuống, ta quỳ một lần lại có làm sao, chỉ là hi vọng ngươi đừng giống như tên gia hỏa mới vừa rồi nói như rồng leo mà làm như mèo mửa, không thể để cho ta quỳ xuống, ngược lại là tự mình quỳ, làm mất thể diện của Phong gia các ngươi a!

Lăng Tiếu lộ ra một cỗ tư thái cuồng vọng cười nói.

Người khác sợ Phong gia, nhưng mà Lăng Tiếu hắn lại không sợ.

Lăng Tiếu hắn từ khi xuất đạo tới nay trải qua vô số giết chóc, càng có đủ loại lá bài tẩy để cho hắn có thực lực vượt cấp mà chiến.

Hôm nay hắn đã tiến giai Địa Hoàng, cho dù là Thiên Tôn giai cũng có thể đánh một trận, mà Phong Lâm ở trước mắt chỉ là cùng hắn ngang hàng ngang cấp, ở trong mắt của hắn Phong Lâm căn bản không có tư cách nhìn vào trong mắt.

Mà ánh mắt miệt thị cùng thần sắc cuồng vọng kia của Lăng Tiếu để cho hậu bối của Phong gia mỗi người đều trở nên nổi giận.

Phong gia bọn họ ở Trung vực cho tới bây giờ đều là cao hơn người khác một bậc, chỉ có những cổ thế lực khác cùng bọn họ ngồi ngang hàng.

Hiện tại, ở trước mặt bọn hắn lại xuất hiện một người không đem Phong gia bọn họ để vào trong mắt, điều này để cho bọn họ không căm tức sao?

- Để cho ta tới dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi!

Một gã thanh niên cao cấp Vương giai mang theo chiến phủ đứng dậy kêu lên.

Đang ở lúc hắn muốn ra tay, Phong Lâm ngăn cản hắn nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn, các ngươi đều lược trận cho ta, ta muốn dùng máu tươi của hắn nói cho hắn biết, Phong gia chúng ta tuyệt đối không phải là người ngoài có thể khinh thị.

Lời nói của Phong Lâm vừa rơi xuống, người ở bên cạnh hắn cũng không có nhiều lời nữa, toàn bộ hướng phía sau lui ra.

- Đến đây đi, để cho ta nhìn cái gọi là thiên chi kiêu tử của Phong gia các ngươi rốt cuộc có cái gì cao minh, hi vọng đừng là loại hạng người danh không phù thực!

Lăng Tiếu bỗng nhiên dâng lên một cỗ chiến ý, một tay hướng về phía Phong Lâm vẫy vẫy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cao ngạo.

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy!

Hắn hôm nay liền muốn dập tắt uy phong của hậu bối Phong gia một cái, để cho bọn họ biết Lăng Tiếu hắn cũng không phải là dễ trêu.

- Tốt, nhìn ở trên phần can đảm này của ngươi, ta nhưng sẽ tha cho ngươi khỏi chết, nhưng ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!

Phong Lâm đáp một tiếng, thân ảnh bắt đầu động.

Chỉ thấy hắn ở trên mặt đất lưu lại một đạo tàn ảnh, chân thân nhưng đã đến trước mặt Lăng Tiếu, một trận thối ảnh lăng lệ hướng Lăng Tiếu điên cuồng đá tới.

Từng đạo phong chi thối ảnh mang theo uy thế vô cùng đem cổ non hoa tươi trên mặt đất đều quét đến bay lên.

- Phong Lâm đại ca vừa bắt đầu liền dùng Phi Thần Thối, thật đúng là để mắt tiểu tử kia.

- Có thể ngăn được khí thế của Phong Lâm đại ca, thực lực của tiểu tử kia nghĩ đến cũng không tệ, bằng không Phong Lâm đại ca cũng sẽ không tự mình xuất thủ.

- Không biết tên tiểu tử này có thể đỡ nổi mấy cước Phong Lâm đại ca.

- Tuyệt đối không ngăn được mười cước.

...

Phong gia hậu bối ở không xa đều rối rít nghị luận, trong ánh mắt đối với Phong Lâm tràn đầy sùng bái, chỉ có mỹ nữ Phong Nhã Hinh kia mỹ mâu nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu tản ra điểm điểm quang thải.

- Cùng chơi thối công với ta? Cũng tốt, liền cho các ngươi biết một chút về cái gì là thối công chân chính đi!

Lăng Tiếu hiện lên vài tia lãnh lệ, thân hình cũng bắt đầu động.

Tuy nói Phong Lâm thi triển chính là Phong thuộc tính, bình thường ở bên

trong ngang cấp cũng khó mà bắt được thân ảnh của hắn, nhưng mà bản thân Lăng Tiếu cũng là Phong thuộc tính, hơn nữa ở phương diện này tuyệt đối so với Phong Lâm càng thêm xuất sắc.

Chỉ thấy hắn ở nguyên tại chỗ mang theo một phiến toàn phong, từng cái thối ảnh bắt đầu phiên phi lên.

Phanh phanh!

Thối ảnh của Lăng Tiếu cùng thối ảnh của Phong Lâm đối đụng vào nhau.

Hai người từ trên mặt đất đối chiến đến giữa không trung, trong đó đã trải qua hơn một trăm cước.

Phong Lâm chỉ cảm giác hai chân mình đều bị chấn đếntê dại lên, hắn thật sự không nghĩ tới Phi Thần Thối mà chính mình một mực kiêu ngạo lại không thể đối với nhân gia tạo thành nửa phần thương tổn, còn để cho nhân gia dùng thối công trả lại chút nhan sắc.

Huống chi đối phương thoạt nhìn còn rất nhẹ nhàng, tựa hồ chỉ là đang phòng thủ, còn không có đánh trả.

Phong Lâm không cam lòng đối mặt với thực tế như vậy, thân thể của hắn hướng về phía sau tung hoành tách ra, tiếp theo lần nữa tụ lực.

- Vô Ảnh Thần Cước!

Phong Lâm quát to một tiếng, hai chân càng không ngừng quét ngang, từng đợt thối ảnh mang theo phong nhận lần nữa hướng Lăng Tiếu đánh lên.

Lần này, những thối ảnh kia lộ ra vẻ càng thêm dày đặc khó tránh, phảng phất chỗ nào cũng có, lại phảng phất mỗi một cước lại là tồn tại hư ảo, có thể

nói hữu ảnh mà vô tung, hơn nữa công kích mỗi một cước cũng không phải là một kích mới vừa rồi có thể so sánh được.

Một kích toàn lực của Hoàng giai, có thể đem một tòa núi cao san bằng.

Phong Lâm đối với một chiêu này rất có lòng tin.

Lăng Tiếu đồng dạng quát to một tiếng:

- Nhìn ta cho ngươi bại! Bạo Vũ Cuồng Phong!

Lăng Tiếu không muốn cùng gã hao tổn thời gian, hắn còn muốn đến gặp Cát Bối Hân.

Lăng Tiếu thân hình vặn vẹo, thối ảnh giống như mưa rơi đập xuống, như cuồng phong tàn sát bữa bãi.

Hai trận thối mang Phong thuộc tính lần lượt giao nhau ở cùng một chỗ phát ra từng đợt tiếng nổ vang.

Lúc mới bắt đầu Phong Lâm còn có thể ứng đối được, nhưng mà không bao lâu sau, hắn phát hiện công kích của đối phương càng thêm dày đặc, ép tới hắn cơ hồ không thở nổi, đợi đến lúc một chiêu này của hắn đi tới cuối cùng, hắn vừa định rút lui lại phát hiện công kích của đối phương còn chưa kết thúc.

- Không!

Đối mặt với thối ảnh hướng tới khuôn mặt hắn đạp đến, Phong Lâm phát ra tiếng kêu sợ hãi không cam lòng, hắn muốn dùng tay đi đón đỡ, đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Phanh phanh!

Phong Lâm bị Lăng Tiếu liên tục đạp mấy chục cước, thân hình nặng nề ngã bay ra ngoài, giữa không trung bắn ra một đạo tiên huyết diễm lệ.

Thân thể Lăng Tiếu nhảy tung lên mấy cái liền hạ xuống đất, tay áo lướt nhẹ, một tay đưa ra sau lưng, bộ dáng lộ ra vẻ dị thường tiêu sái phiêu dật.

Hậu bối của Phong gia cũng chạy đi nhìn thương thế của Phong Lâm, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú kia cơ hồ bị Lăng Tiếu đạp đến biến hình rồi, trên mặt nhiều chỗ rỉ ra vết mãu, bộ dạng lộ ra vẻ dữ tợn buồn nôn.

Những hậu bối này của Phong gia nhìn đến đều cảm giác trái tim có chút lạnh lại.

Phong Lâm có thực lực gì bọn họ đều biết, tuy nhiên lại một chiêu bại trận, vậy đối phương có thực lực gì không cần nói cũng biết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 925 - Khinh Người Quá Đáng. (1)

- Cũng bất quá như thế mà thôi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Một chiêu mới vừa rồi kia nếu không phải hắn thu vài phần lực đạo, chỉ sợ đầu của Phong Lâm cũng đã bị hắn đạp bạo rồi.

Ở bên trong ngang hàng cấp, Lăng Tiếu chẳng bao giờ sợ qua bất luận kẻ nào!

- Ta muốn giết ngươi!

Khuôn mặt của Phong Lâm bị thương, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không có hạ sát thủ, hắn còn bảo tồn lực chiến đấu cường đại.

Ở trước mặt người cùng thế hệ bị nhục lớn như thế, Phong Lâm tất muốn tìm lại mặt mũi.

Hắn từ mặt đất bắn ra, hai mắt giận đỏ lên, trong tay nhiều ra một thanh ngân sắc trường kiếm, trường kiếm tản ra kiếm mang lăng lệ.

- Vạn Kiếm Phệ Mang!

Thân ảnh của Phong Lâm lần nữa biến hóa, từng đạo tàn ảnh tầng tầng chồng chất làm cho người ta thấy không rõ rốt cuộc cái nào mới là chân thân của hắn.

Cùng lúc đó mỗi một đạo tàn ảnh của hắn phảng phất đều đang phát ra kiếm chiêu đồng dạng, từng chiêu kiếm khí tung hoành từ bốn phương tám hướng đem Lăng Tiếu bao trùm rồi.

Cỏ non cùng hoa tươi ở bốn phía đều bị kiếm khí cắt đến tung bay nát bấy, mà Phong gia hậu bối ở bốn phía Phong Lâm cùng Lăng Tiếu đều rút lui ra thật xa sợ bị liên lụy.

Dám ở gần hai người chỉ có cao cấp Thiên Tôn cùng Phong Nhã Hinh hai người.

Thân ảnh bọn họ thoáng hiện ra tàng tầng hộ minh kính đem kiếm khí của Phong Lâm ngăn trở không có bất kỳ tổn hại.

Hai người đều nghiêm túc nhìn đả đấu trong tràng.

Phong Nhã Hinh phát ra thanh âm thanh linh giống như hoàng oanh hướng cao cấp Thiên Tôn hỏi:

- Hoàng trưởng lão, ngươi nói hắn thật là đê cấp Địa Hoàng sao?

Cao cấp Thiên Tôn gật đầu nói:

- Thực lực thật sự của hắn là đê cấp Địa Hoàng, nhưng mà khí tức của hắn lại hết sức hùng hậu, tựa hồ so với trung cấp Địa Hoàng có khi còn hơn, cái này có thể cùng song thuộc tính của hắn có liên quan đi.

- Ngươi cũng nhìn ra hắn tu luyện Phong thuộc tính sao?

Phong Nhã Hinh lại hỏi.

- Có thể không nhìn ra được sao? Nếu như không có Phong thuộc tính thì

làm sao có thể so được tốc độ với Phong Lâm thiếu gia, hơn nữa huyền công phòng thân của hắn lại là Kim thuộc tính, người này có thể đem song trọng thuộc tính tu luyện tới cảnh giới này, thiên phú thực sự bất phàm.

Cao cấp Thiên Tôn nói.

Từ trong phát giác mới vừa rồi, cao cấp Thiên Tôn đã nhìn thấu Lăng Tiếu sử dụng song trọng thuộc tính.

Ánh mắt của Phong Nhã Hinh nhìn về phía Lăng Tiếu trở nên có nhiều ý tứ.

Trong tràng Lăng Tiếu gặp phải giảo sát bốn phương tám hướng của Phong Lâm, chỉ thấy sắc mặt của hắn không thay đổi, thân thể lăng không bắn ra, hai chân bắt đầu phiên động.

Từng đợt cước ảnh hóa xuất từng đạo phong nhận chân thật đem những kiếm khí kia giảo đến nghiêng trời lệch đất.

Lăng Tiếu tụ lên Lục Nhãn Đồng, nhìn một cái liền bắt được chân thân của Phong Lâm, thân ảnh bắt đầu chớp động, sau một khắc cước ảnh của hắn đá vào trên lồng ngực của Phong Lâm.

Phanh phanh!

Phong Lâm lại một lần nữa như diều bị đứt dây ngã bay ra ngoài, mau tươi lần nữa phun ra.

Lần này Phong Lâm nằm trên mặt đất không bò dậy nữa, hai mắt chẳng qua là trống rỗng nhìn lên bầu trời, vẻ mặt buồn bã nói không ra lời.

- Ta thu rồi... Ta lại thua...

Phong Lâm không cam lòng lẩm bẩm nói, môi dày của hắn cũng bị hắn cắn nát.

Hậu bối của Phong gia mỗi người trong ánh mắt đều là tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Thực lực của Phong Lâm tuy nói không phải là mạnh nhất trong thanh niên đồng lứa của Phong gia bọn hắn, nhưng cũng là tinh anh trong tinh anh, tuy nhiên lại không phải là đối thủ của người trẻ tuổi ở trước mắt này, đây để cho bọn họ cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Lăng Tiếu mặc kệ nhưng Phong gia hậu bối này, hướng về phía cao cấp Thiên Tôn kia nói:

- Dẫn ta đi gặp Hân nhi!

- A, tốt, Lăng thiếu bên này, mời!

Cao cấp Thiên Tôn phục hồi lại tinh thần đáp.

Hắn mặc dù cho là Lăng Tiếu tất thắng, nhưng mà thắng cũng quá nhanh đi!

Hắn ở trong lòng thầm nhủ:

- Địa phương nhỏ Tây Bắc kia khi nào lại bồi dưỡng được thanh niên kiệt xuất như vậy?

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn cùng với cao cấp Thiên Tôn kia rời đi, Phong Nhã Hinh mở miệng nói:

- Chậm đã!

- Hinh tiểu thư...

Cao cấp Thiên Tôn nhìn Phong Nhã Hinh không hiểu hỏi.

Lăng Tiếu cũng là liếc mắt nhìn nữ nhân xinh đẹp kia một cái, trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ nàng cũng muốn cùng ta chiến một tràng?

- Hoàng trưởng lão, để ta dẫn hắn đi đại điện đi.

Phong Nhã Hinh lộ ra một cái nụ cười mỉm mê người nói.

Cao cấp Thiên Tôn thoáng cái ngơ ngẩn cả người, hắn chần chờ một chút gật đầu đáp:

- Vậy làm phiền Hinh tiểu thư rồi!

Phong Nhã Hinh nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Ngươi đi theo ta đi!

Lăng Tiếu nhìn Phong Nhã Hinh dáng vẻ xinh đẹp của Phong Nhã Hinh không khỏi đắc ý thầm nghĩ:

- Cô nàng này sẽ không bị tư thế oai hùng của ta khuất phục đi, ừ, khẳng định là cái dạng này, không nghĩ tới cô nàng này thật là có ánh mắt, biết lợi hại của bản thiếu gia!

Phong gia thanh thiếu niên nhìn Lăng Tiếu theo Phong Nhã Hinh rời đi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ không cam lòng.

- Ghê tởm, cứ như vậy đi hắn đi qua sao?

Phong Ly không cam lòng nhìn Lăng Tiếu rời đi quát lên.

- Quên đi, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, nếu là cao thủ gia tộc không đi ra trấn áp hắn, sợ rằng khó có thể đem hắn đánh chết.

Một nữ tử ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lăng Tiếu hiện lên ánh mắt ác độc nói.

Cô gái này chính là nữ nhi Phong Phân Ny của Mã Dong mà mấy ngày trước đã gặp qua.

Phong Ly đi ra ngoài chặn đường Lăng Tiếu chính là nàng khiêu khích.

Hôm nay Phogn Ly nghe được Phong Phân Ny nói như vậy chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, lời này của Phong Phân Ny không phải nói Phong gia trẻ tuổi bọn họ không có gnuowfi nào sao?

Phong Ly nhìn thoáng qua Phong Lâm vẫn nằm trên mặt đất, trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh bỉ nói:

- Nếu là đại ca của ta xuất quan, làm sao đến phiên hắn ở trước mặt Phong gia chúng ta lớn lối!

- Nhiều lời vô ích, chúng ta đi thôi, nghe nói nữ nhân ngoại lai kia được lão tổ tông coi trọng, thật không biết nàng có được vận cứt chó gì.

Phong Phân Ny vẻ mặt khó chịu nói.

...

Tốc độ đi của Phong Nhã Hinh cũng không nhanh, Lăng Tiếu cũng ở sau lưng nàng không nhanh không chậm theo sát.

Lăng Tiếu thưởng thức dáng người của nữ nhân này cảm thấy rất là thoải mái.

Vẻ đẹp của nữ nhân này một chút cũng không thua kém so với nữ nhân ở bên cạnh hắn, thậm chí ở trên khí chất còn muốn hơn một chút, bởi vì tu vi của nàng đã đạt tới cao cấp Địa Hoàng.

Đột nhiên Phong Nhã Hinh dừng lại thân thể, Lăng Tiếu ở phía sau thiếu chút nữa đụng lên lưng của nàng.

- Làm sao ngừng lại rồi?

Lăng Tiếu đang nhìn cái mông uyên chuyển uốn éo kia của Phong Nhã Hinh, nàng đột nhiên dừng lại thật đúng là để cho hắn khó chịu, trong lòng thầm nghĩ:

- Kiều đồn thật là mỹ diệu, không biết cảm giác sờ thì như thế nào đây?

Từ sau khi Lăng Tiếu đem nữ nhân của chính mình đều tập thể "Mỹ" hóa, đối với nữ tử có tư sắc bình thường căn bản không để vào trong mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 926 - Khinh Người Quá Đáng. (2)

Cho dù là Diệp Thủy Thanh trước đây của Diệp gia, Lăng Tiếu cũng chưa từng nổi lên sắc tâm, mà sau khi đến Phong Đô, có thể khiến cho hắn thất thần liền là nữ nhân dây dưa của Tà Đế, quả thực đẹp đến không gì so sánh được, mà hiện tại Phong Nhã Hinh này mặc dù không kinh diễm giống như người nọ, nhưng mà lại thắng ở thân thể nàng cực kỳ đầy đặn, tựa hồ toàn thân mỗi một chỗ da thịt đều tràn đầy hấp dẫn vô hạn.

Lăng Tiếu một mực đều thừa nhận chính mình thích nhân là loại nữ nhân có thân thể cực kỳ bạo mãn này, thoạt nhìn vô cũng thoải mãi, làm lên tới cũng là tương đối mỹ diệu.

Ở trong nữ nhân của hắn cũng chỉ có Thải Hà Nguyệt cùng Vi Đại Nhi hai người là có thể so sánh với Phong Nhã Hinh, nhưng mà tư thái kia của Phong Nhã Hinh lại là càng thêm đầy đặn mê người một chút, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu câu khởi hứng thú của Lăng Tiếu.

Phong Nhã Hinh lộ ra nụ cười thanh nhã nói:

- Thực lực của ngươi không tệ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Lăng Tiếu không nghĩ tới Phong Nhã Hinh nhìn như lãnh diễm lại có thể cùng hắn tán gẫu, bất quá hắn nhưng sẽ không bỏ qua loại cơ hội làm quen này với Phong Nhã Hinh.

- Tiểu đệ 23 rồi!

Lăng Tiếu đáp.

Kỳ thật, hắn cũng muốn nói qua mấy tháng nữa mới tròn 23 tuổi.

Phong Nhã Hinh lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Địa Hoàng hai mươi ba tuổi, ngươi thật là đến từ Tây Bắc sao?

Cát Bối Hân đã vào Phong gia, đối với ngọn nguồn của bọn hắn Phong gia nghĩ đến là biết rồi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Là đến từ Tây Bắc, đừng nói là Phong tiểu thư xem thường người tới từ địa phương nhỏ như chúng ta?

Phong Nhã Hinh lướt qua quang mang kỳ dị nói:

- Dĩ nhiên sẽ không, ngươi mới vừa rồi đã chứng minh thực lực của mình, ta muốn xem thường ngươi cũng sẽ không cùng ngươi nói chuyện với nhau rồi.

Nói tới đây nàng bỗng nhiên một chút lại nói.

Ngươi thân mang Phong thuộc tính, không bằng gia nhập Phong gia ta thì như thế nào, gia tộc ta có thể cung cấp cho ngươi càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Mới vừa rồi Phong Nhã Hinh nhìn thấy lực chiến đấu của Lăng Tiếu, sau đó đã bắt đầu thưởng thức Lăng Tiếu rồi.

Dĩ nhiên, không phải nói nàng xem trọng Lăng Tiếu, mà là cảm thấy tiềm lực của Lăng Tiếu tương đối khá, có tư cách tiến vào Phong gia các nàng, thành một phần tử của Phong gia các nàng, ngày sau vì Phong gia các nàng mà hiệu lực.

Phong Nhã Hinh có một thân phận cực kỳ cao quý, nàng không chỉ là dòng chính của Phong gia, lại càng là cháu gái của tộc trưởng đương đại, từ nhỏ thiên phú cục cao, được Phong gia tốn hao vô số tài nguyên bồi dưỡng, là cao thủ trước 30 của thanh niên đồng bối Phong gia.

Nàng cũng là người có quyền nói chuyện để cho ngoại nhân gia nhập Phong gia.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Phong Nhã Hinh nói lên yêu cầu như thế.

Bất quá hắn đối với Phong gia lại không có hảo cảm gì, gia nhập Phong gia đối với hắn mà nói cũng đại biểu trói buộc, hắn quen cuộc sống tự do tiêu sái, tự nhiên không muốn lại bước vào trong lao tù.

Lăng Tiếu cự tuyệt nói:

- Ý tốt của Phong tiểu thư tại hạ tâm lĩnh, ta đã có sư môn thật sự không nên gia nhập Phong gia.

Phong Nhã Hinh nói:

- Đây không coi là cái gì, ngươi gia nhập Phong gia chúng ta cũng không cần ngươi giải trừ quan hệ với sư môn a, chỉ là thời điểm ngày sau Phong gia chúng ta cần ngươi hiệu lực, có thể tận tâm tận lực là được.

Ở Trung cực, rất nhiều thế lực đều sẽ chiêu dụ một chút võ giả ngoại lại cường đại để tăng thêm thực lực nhà mình, tựa như cao cấp Thiên Tôn họ Hoàng trước đây cũng là bị Phong gia chiêu dụ tới.

Dĩ nhiên bọn họ chiêu dụ những võ giả này, Phong gia sẽ dành cho bọn họ tài liệu tu luyện cần thiết, bằng không người nào sẽ bán mạng làm việc được.

Phong Nhã Hinh chính là muốn chiêu dụ Lăng Tiếu làm tùy tùng hoặc là thị vệ của Phong gia bọn họ.

Trên mặt Lăng Tiếu lướt qua thần sắc khinh thường nói:

- Muốn ta giống như Tôn giai mới vừa rồi kia mắc cho các ngươi sai sử? Các ngươi cũng quá để mắt ta!

Nói thật, hắn đối với thái độ cao ngạo của hậu bối Phong gia rất không thoải mái, cho dù cao cấp Thiên Tôn kia không phải là người của dòng chính Phong gia bọn họ, nhưng mà không nên không tôn trọng nhân gia như vậy a!

Muốn hắn cùng người nọ khúm núm giống nhau trừ phi là hắn chết!

- Mẹ kiếp, bản thiếu gia ngay cả người hầu Đế giai đều có, ta còn gia nhập Phong gia các ngươi để làm gì! Làm con rể cho Phong gia các ngươi còn không sai biệt lắm.

Lăng Tiếu ở trong lòng khó chịu nói.

- Hắn có thể có thành tựu của ngày hôm nay hoàn toàn là do Phong gia chúng ta tài bồi, chúng ta sai sử hắn có cái gì không đúng?

Phong Nhã Hinh thần sắc trở nên đạm mạc nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Hi vọng ngươi có thể quý trọng cơ hội này, ở trong Trung vực không biết có bao nhiêu người muốn vào Phong gia chúng ta cũng không được.

Ở trong mắt Phong Nhã Hinh, Lăng Tiếu tựa hồ quá tự phụ rồi, Phong gia các nàng ở Trung vực uy danh hiển hách, nàng để mắt chiêu dụ người tới từ Tây Bắc nhỏ bé chật hẹp này, đối phương lại còn không đáp ứng, điều này làm cho nàng có chút căm tức, để cho nàng cảm thấy Lăng Tiếu không biết

điều rồi.

- Thật sao, cơ hội như thế ta không cần cũng được.

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp.

Nhớ đến mấy ngày trước, hắn ngay cả Đế giai cường giả cũng muốn nhận hắn làm đồ đệ, hắn đều cự tuyệt, lại hà huống gì thích cái Phong gia này.

Mặt của Phong Nhã Hinh khẽ nhăn một chút chân mày, ánh mắt có chút lăng lệ nhìn Lăng Tiếu một cá, lúc này không nói cái gì nữa, mang theo Lăng Tiếu hướng Phong gia thánh điện đi tới.

Phong gia thánh điện ở trên chỗ thạch phong cao nhất của Phong gia.

Nơi này là địa phương tôn quý nhất Phong gia, bình thời đều cư ngụ ở nơi này trừ các lão tổ của Phong gia bọn họ ra, cũng chỉ có tộc trưởng Phong gia mới có thể hàng năm ở đây, những trưởng lão dòng chính khác cũng không có tư cách ở chỗ này.

Nơi này đồng thời cũng là chỗ mà Phong gia tiếp đãi khách quý.

Khách quý của Phong gia đều là chỉ những thế lực có thể cùng Phong gia đánh đồng, người tới từ tiểu thế lực bình thường căn bản không có tư cách vào thánh điện của bọn họ.

Lăng Tiếu dĩ nhiên không biết hàm nghĩ ở trong đó, hắn chỉ cho đây chẳng qua chỉ là chỗ Phong gia tiếp đãi khahcs nhân thôi, không có gì đặc biệt hơn người.

Đây nếu để cho những tông môn cùng gia tộc dựa vào Phong gia biết được Lăng Tiếu nghĩ như vậy, chỉ sợ đều muốn tức đến hộc máu tử vong rồi.

Bọn họ hàng năm đều trăm phương ngàn kế lấy lòng Phong gia, hi vọng có một ngày có thể đi vào Phong gia thánh điện, một khi tiến vào thánh điện đó là tượng trưng cho thân phận, đại biểu đã đạt được phong gia nhận thức rồi, như vậy địa vị của bọn họ cũng sẽ từ đó nước lên thì thuyền lên.

Về phần Lăng Tiếu vì sao có thể được mời vào thánh điện, nguyên nhân trong đó dĩ nhiên cùng Cát Bối Hân không thoát khỏi liên quan rồi.

Lăng Tiếu theo chân của Phong Nhã Hinh bước vào thánh điện, chỉ cảm thấy rộng mở trong sáng lên, một cỗ linh khí tinh thuần càng không ngừng ép ở trên người hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 927 - Khinh Người Quá Đáng. (3)

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, hắn đánh giá đại điện rộng rãi nơi này kim bích huy hòng, tôn quý lưu ly, chỉ cảm thấy tự thân thật giống như trong nháy mắt nhỏ đi gấp mấy lần, lại cảm thấy đến một cái không gian độc lập khác, khí tức mà hắn vốn ẩn giấu đi cũng trở nên rõ ràng lên, tựa hồ sau khi vào nơi này chính mình không còn có bí mật gì có thể giấu được.

Cùng lúc đó, Tiên thiên âm phong châu ở trong thức hải hắn nhảy lên càng thêm lợi hại.

- Chẳng lẽ đồ vật có cùng bổn nguyên với Tiên thiên âm phong châu ở chỗ này?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Hắn mạnh mẽ áp chế dị động của Tiên thiên âm phong châu, tránh cho hắn chọc vào phiền toái không cần thiết.

Sau khi đi tới thánh điện, ở trên thánh điện ngồi ngay ngắn một trung niên nhân uy nghiêm tuấn lãng, ánh mắt nhìn hắn làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp bách không giận tự uy, mà ở bên dưới hắn thì là một nữ nhân cao quý trang nhã, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, tư sắc thượng giai cùng Phong Nhã Hinh có mấy phần tương tự, hai người đứng chung một chỗ người khác đều cho là tỷ muội, kỳ thực các nàng có quan hệ mẹ con.

Hai người này theo thứ tự là Phong gia tộc trưởng Phong Hồng Vũ, thực lực đã là cao cấp Thiên Tôn, mà ở phía dưới hắn chính là thê tử Vân Thi của hắn, thực lực của nàng cũng là trung cấp Thiên Tôn.

Khi Lăng Tiếu cùng Phong Nhã Hinh xuất hiện, Phong Hồng Vũ cùng Vân Thi đều lướt qua vài tia kinh ngạc, sau đó lực chú ý của bọn hắn đều tập trung vào trên người Lăng Tiếu.

- Cha mẹ, hắn chính là người các ngươi muốn gặp!

Phong Nhã Hinh nhẹ nhàng thi lễ nói ra, tiếp theo nàng lại hướng Lăng Tiếu giới thiệu:

- Hai vị này là Phong gia tộc trưởng cùng tộc trưởng phu nhân của chúng ta, đồng thời cũng là cha mẹ của ta.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên là nhất biểu nhân tài.

Mở miệng trước tiên chính là mẫu thân Vân Thi của Phong Nhã Hinh.

- Đa tạ Thiếu phu nhân khích lệ!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, hỏi tiếp:

- Không biết lúc nào ta có thể gặp Hân nhi?

- Ngươi tới Phong gia chúng ta chỉ vì để gặp tiểu Hân?

Phong Hồng Vũ phát ra âm thanh vang dội hỏi.

Lời này của hắn hỏi được trực tiếp, nhưng cũng là trực chỉ bản tâm.

Rất nhiều người tìm vào Phong gia bọn họ, nhưng mà chân chính có thể đi vào nơi này lại có mấy người.

Hắn cảm thấy ý nghĩ của Lăng Tiếu còn cần được xác nhận.

Lăng Tiếu có chút khó chịu nói:

- Chẳng lẽ Phong tộc trưởng cho là ta tới Phong gia các ngươi trộm đồ hay sao?

- Lớn mật!

Phong Hồng Vũ hét lớn một tiếng, một cỗ khí thế cường hãn hướng Lăng Tiếu nghiền ép mà đi.

Hắn thân ở địa vị cao nhiều năm đã không nhớ rõ có bao nhiêu năm không người nào dám nói với hắn như vậy rồi, hắn không nghĩ tới tiểu tử này thật không biết trời cao đất rộng, vừa nói liền dám chống đối hắn, quả nhiên là rất to gan.

- Phong gia các ngươi đều là hạng người trong mặt không người này sao?

Lăng Tiếu cũng là nhịn một bụng hỏa.

Hắn hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân toàn bộ khai hỏa, ngăn cản khí thế của Phong Hồng Vũ.

Nhưng mà chênh lệch giữa hai người quá lớn, Lăng Tiếu vẫn bị ép đến không thở nổi, hai đầu gối đã bị ép cong, mắt thấy đều muốn quỳ xuống rồi.

- Khinh người quá đáng!

Lăng Tiếu cắn nát môi, Cổ Hoàng thần công toàn bộ khai hỏa, chiến lực gấp mười lần phát ra ngoài.

Bản thân hắn là năm loại thuộc tính đồng tu, lại thêm có chiến ý cường đại của Cổ Hoàng thần công, chồng chất chung ở một chỗ thì có chiến lực gấp mười lần.

Hống!

Một đạo kim sắc long ảnh trong nháy mắt ở phía sau hắn bay lên trời, long ảnh lấy kim sắc làm chủ, quanh thân lại chớp động lên vài loại sắc thái nhàn nhạt, lộ ra vẻ dị thường tôn quý, tiếng long ngâm ở bên trong thánh điện quanh quẩn không ngừng.

Lăng Tiếu một lần nữa đứng thẳng thân thể, một cỗ khí thế nhất hướng vô địch để cho hắn thoạt nhìn vô cùng kiên định bất khuất, uy phong nghiêm nghị, chiến ý mười phần!

Trong ánh mắt Phong Hồng Vũ cũng lướt qua vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Hảo tiểu tử, lực chiến đấu thật cường đại, lại có thể đánh tan khí thế của ta, chỉ là long khí chiến ý này có cổ quái.

Vân Thi cùng Phong Nhã Hinh ở một bên đều là mở ra cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu.

Sau một khắc, các nàng lại càng kinh hô lên.

Chỉ thấy Lăng Tiếu hóa thân làm long, vung lên kim quyền cường đại hương Phong Hông Vũ nơi ghết đánh tới.

Một quyền này là một quyền đỉnh phong của Lăng Tiếu, là hắn bắn ra mười tầng lực đạo của mười lần chiến lực.

Từ khi bắt đầu đến Phong Đô, Lăng Tiếu liền không khỏi bị Phong gia khiến cho tâm phiền ý loạn, một quyền này đại biểu cho tất cả tức giận của hắn đối với Phong gia.

Cấp bậc dưới Địa Hoàng không người nào có thể đánh trụ được quyền kình cường đại như vậy, về phần Thiên Tôn hơi không cẩn thận cũng sẽ ăn phải thiệt thòi.

- Hảo tiểu tử, còn dám phản kháng!

Phong Hồng Vũ vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên ghế hừ nói, cùng lúc đó trong tay nhẹ nhàng vung lên một đạo phong mang cùng kim quyền oanh kích lại với nhau.

Ầm!

Va chạm mãnh liệt, Lăng Tiếu bị đánh bay trở về, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Thân thể của Lăng Tiếu còn chưa rơi xuống đất, hắn cố nén thương thế, thân thể xoay tròn một cái xinh đẹp, đơn cước điểm vào trên ngọc thạch sáng bóng, song cước xoay chuyển đá ra vô số thối ảnh, đồng thời kèm theo từng trận Tiên thiên âm phong sát khí nồng đậm.

Phong Hồng Vũ, Vân Thi cùng với Phong Nhã Hinh đồng thời kinh hô lên:

- Âm Phong sát khí!

Phong Hồng Vũ lần nữa ra chiêu, chỉ bất quá hắn lần này lại là so mới vừa rồi cẩn thận hơn nhiều, hắn ngay cả tiểu phương thế giới cũng đã diễn biến đi ra ngoài, thối ảnh của Lăng Tiếu trong nháy mắt đều tan rã rồi, ngay cả Tiên thiên âm phong sát khí kia đều bị giam cầm lại.

Song, Phong Hồng Vũ mặc dù giam cầm Tiên Thiên âm phong sát khí, nhưng mà tính ăn mòn của Tiên thiên âm phong sát khí lại là siêu cường, lại càng không ngừng đem năng lượng của Phong Hồng Vũ cũng hủ thực xuống.

- Di, tính ăn mòn mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ là...

Phong Hồng Vũ kinh ngạc một chút nói, tiếp theo trong tay hắn ngoắc lại, năng lượng cường đại đem những Tiên thiên âm phong sát khí kia bao vây ở chung một chỗ đi đến trước mặt hắn.

Sau khi Phong Hồng Vũ cảm nhận được tính ăn mòn trận trận mãnh liệt của Tiên thiên âm phong sát khí kia, không nhịn được kinh hô lên:

- Đây tuyệt đối không phải là âm phong sát khí bình thường, mà là Tiên thiên âm phong sát khí!

- Cái gì, Tiên thiên âm phong sát khí?

Vân Thi cùng Phong Nhã Hinh đều kinh hô lên.

Phong Hồng Vũ lật tay chấn động, đem một ít đoàn Tiên thiên âm phong sát khí toàn bộ đánh tan, sau đó nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử, làm sao ngươi ngưng luyện ra được Tiên Thiên âm phong sát khí?

Trong lòng hắn nghi ngờ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này đem phong ấn của Tiểu Hân giải phong mà thu hoạch được hay sao?

- Ngươi không cần quản ta ngưng luyện thế nào, nếu như hôm nay ngươi

không đem Hân nhi mang ra đây, có tin ta đem chỗ này của các ngươi hủy đi hay không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 928 - Khinh Người Quá Đáng. (4)

Lăng Tiếu mặc dù bị giam cầm không nhúc nhích được, nhưng không có nửa phần luống cuống.

- Ha ha, tiểu tử ngươi quả nhiên là khẩu khí rất lớn, mấy ngàn năm qua cũng không có người nào dám ở trong Phong gia ta nói ra khẩu khí lớn như vậy, cho dù là Đế giai đến đây cũng là như thế, ngươi vẫn là người thứ hai trong vạn năm nay a!

Phong Hồng Vũ không giận mà ngược lại nở nụ cười nói.

- Xem ra còn có người nhìn Phong gia các ngươi không thoải mái.

Lăng Tiếu khó chịu nói.

- Hừ, không thoải mái thì có ích lợi gì, ta hiện tại giơ tay liền có thể giết chết ngươi, mau nói ngươi là làm sao ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí?

Phong Hồng Vũ hừ lạnh nói.

- Đó là bởi vì bản thiếu gia thiên phú cao ngưng luyện ra có gì là không thể.

Lăng Tiếu tương đối tự ngạo nói.

- Tiểu tử thúi, thật đúng là mạnh miệng, nếu là Tiên thiên âm phong sát khí là dựa vào thiên phú liền có thể ngưng luyện ra, vậy trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người ngưng luyện ra rồi, xem ra không để cho người chút

đau khổ, ngươi thật là không biết lợi hại?

Phong Hồng Vũ uy hiếp nói.

- Ngươi có thể thử nhìn một chút, ta đảm bảo sẽ cho các ngươi hối hận!

Lăng Tiếu hết sức cường thế đáp.

Chỉ cần Phong Hồng Vũ có bất kỳ dị động nào, hắn trực tiếp đem Tàn Báo cùng Địa Liệt Viêm Hổ triệu hoán ra cùng Phong gia liều mạng.

- Ngươi...

Phong Hồng Vũ thình lình đứng lên nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Chỉ là thời điểm hắn vừa muốn động thủ, Vân Thi lại từ bên cạnh nói:

- Tốt lắm Vũ ca, hài tử này quật cường, thực lực cũng thật không tệ, đừng làm khó dễ hắn, tránh cho truyền đi người khác lại nói Phong gia chúng ta lấy lớn hiếp nhỏ.

Lăng Tiếu hướng Vân Thi nhìn thoáng qua, cũng là cảm thấy nữ nhân này nói rất xuôi tai.

Lăng Tiếu cũng cảm thấy ở dưới tình huống vạn bất đắc dĩ là không muốn cùng Phong gia chết dập đầu, hán còn muốn chạy tới Bắc Thủy giới đem Vân Mộng Kỳ cứu ra.

- Ai, xem ra ta còn là đánh giá thấp tiểu tử ngươi.

Phong Hồng Vũ thở dài một hơi, trong tay lại rút về, đem linh lực khuếch tán ra ngoài, Lăng Tiếu lần nữa khôi phục tự do, chỉ là bị nội thương nhỏ do hai

phát mới vừa rồi oanh trúng.

Bất quá Phong Hồng Vũ cũng không thật lòng muốn tính mạng của hắn, có Cổ Hoàng thần công ở đây, không tới một canh giờ cũng đủ khôi phục như cũ rồi.

- Lăng Tiếu, lăng vũ cửu thiên, tiếu ngạo thương sinh, danh tự này rất có ý tứ.

Trong mắt Vân Thi lộ ra ánh mắt cơ trí nhìn Lăng Tiếu nói.

- Phu nhân khen nhầm rồi!

Lăng Tiếu nghe được lời tán dương như thế, khuôn mặt nóng lên, tức giận trong lòng nhất thời tiêu giảm hơn phân nửa.

- Thông qua tầng tầng khảo nghiệm, ngươi có tư cách trở thành một thành viên của Phong gia ta, chỉ là ngươi ngày sau cần cách Tiểu Hân xa một chút, ngươi cùng nàng không thích hợp sống chung một chỗ.

Vân Thi nói vào chính đề.

Trên mặt Lăng Tiếu trong nháy mắt mây đên giăng đầy, hảo cảm mới vừa rồi đối với Vân Thi lập tức biến mất không thấy gì nữa.

- Lời này của ngươi có ý gì?

Lăng Tiếu lạnh lùng hỏi.

- Ý của ta rất rõ ràng rồi, ngươi có thể lấy danh nghĩa của Phong gia chúng ta ở Phong Đô hay ở bất kỳ địa phương nào của Trung vực sinh tồn, cũng có thể lưu lại cho Phong gia ta hiệu lực, nhưng mà ngươi không thể lại đến gần

Tiểu Hân, bởi vì nàng đã được Phong gia lão tổ chúng ta thu làm đệ tử quan môn, ngày sau sẽ trở thành Hộ tộc trưởng lão của Phong gia chúng ta, tương lai của nàng không thể hạn chết, cho nên ngươi không thể lại tiếp tục cùng nàng ở một chỗ.

Vân Thi rất là nghiêm túc nói.

- Đây là ý của các ngươi sao!

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên tái nhợt rất nhiều, nội tâm của hắn dâng lên một cỗ liệt hỏa hừng hực.

Thời gian mà Lăng Tiếu cùng Cát Bối Hân ở chung một chõ đã có hơn bốn năm rồi.

Hồi tưởng lại hắn cùng với nàng gặp nhau ở phủ thành chủ của Tử Thiên thành, quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, cuộc sống đều là thoải mái trôi qua, không có nửa phần miễn cưỡng cùng thiếu tự nhiên, phảng phất hai người ở chung một chỗ chính là trời sinh.

Lăng Tiếu thừa nhận chính mình hoa tâm, nhưng mà hắn đối với nữ nhân của mình cũng là mười phần thật tâm.

Hắn tuyệt đối không cho phép nữ nhân của hắn bị thương tổn, càng không cho phép nữ nhân của hắn vô cớ rời hắn đi.

Yêu là ích kỷ như thế đấy!

Lăng Tiếu cũng không cảm giác mình là một người có bao nhiêu vĩ đại.

Nhưng mà hắn tuyệt không chấp nhận bị người khác mạnh mẽ chia rẽ quan hệ của hắn cùng nữ nhân của hắn, trừ phi nữ nhân của hắn là tự nguyện rời

đi, vậy thì liền không nói được gì.

Căn cứ vào lý giải của hắn đối với Cát Bối Hân, hắn tuyệt không tin Cát Bối Hân sẽ có một ngày rời hắn mà đi.

Cho nên hắn có thể khẳng định là Phong gia tự chủ trương, mạnh mẽ muốn hắn cùng Cát Bối Hân tách ra.

Có lẽ bọn họ đã biết năng lượng phi phàm được ẩn giấu trong người Cát Bối Hân, thành tựu tương lại tuyệt đối rất cao, cho nên bọn họ cho là Lăng Tiếu không xứng với Cát Bối Hân đi.

Bát quá là nguyên nhân dạng gì, Lăng Tiếu tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào đối với chuyện của bọn hắn hoa tay múa chân, cho dù là Phong gia cường đại cũng là như thế.

- Tiểu tử, chúng là thưởng thức ngươi mới nói cho ngươi nhiều như thế, nếu đổi lại là người khác ngươi đã sớm đầu thân hai nơi rồi.

Phong Hồng Vũ có chút khó chịu nói.

Quả thật như lời hắn nói, đổi lại là người bình thường, Phong gia trực tiếp không nhìn cũng không ai dám đem Phong gia bọn làm cái gì.

Hiện tại hắn đường đường là gia chủ triệu kiến tiểu tử này coi như là cho Lăng Tiếu đủ mặt mũi cùng thành ý rồi, mà Lăng Tiếu lại vài phen không biết điều, quả thật làm cho Phong Hồng Vũ căm tức rồi.

Lúc này sắc mặt của Vân Thi cũng trở nên mất tự nhiên, mà Phong Nhã Hinh ở một bên ở trong lòng thầm nói:

- Gia hỏa thật là cuồng vọng!

Chỉ là một phần tư thái cuồng vọng này lại là lặng lẽ rơi ở trong phương tâm của Phong Nhã Hinh, nội tâm mơ hồ đối với Lăng Tiếu sinh ra mấy phần hân thưởng.

Đổi lại dĩ vãng những thanh niên tài tuấn kia đối mặt với cha mẹ của nàng, lại có ai dám lên tiếng chống đối cùng đối mặt như thế? Chỉ sợ một đời nhân kiệt mới tới từ những thế lực khác cũng là như thế.

- Tốt tốt... Các ngươi không đem Hân nhi gọi ra, vậy ta tự tìm.

Lăng Tiếu đã ở bên biên giới nổi giận, sau khi lạnh lùng nói mấy tiếng lại nói tiếp:

- Tàn Báo đi ra cho ta!

Tiếp theo, một đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh Lăng Tiếu.

Phong Hồng Vũ, Vân Thi cùng Phong Nhã Hinh đều kinh ngạc lên.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Coi như là một nhà Phong Hồng Vũ kiến thức rộng rãi, nhưng mà cũng không hiểu Tàn Báo làm sao đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn hắn.

Không gian giới có thể chứa đựng đồ vật không có sinh mạng, linh thú hộ oản thì có thể chứa đựng linh thú, nhưng mà bọn hắn lại chưa nghe nói qua đồ vật gì có thể chứa đựng người sống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 929 - Phong Gia Tam Lão

Trừ phi là thần khí trong truyền thuyết!

Nhưng mà bọn họ sẽ cảm thấy trên người Lăng Tiếu có mang theo thần khí sao?

- Phong tộc trưởng, Phong phu nhân, xin đem Hân nhi gọi ra đi!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

- Hảo tiểu tử, đừng tưởng có trợ thủ là có thể ở Phong gia ta càn rỡ rồi, để cho ngươi biết lợi hại của bổn tộc trưởng.

Phong Hồng Vũ quát một tiếng, nhất phương tiểu thế giới trong nháy mắt nở rộ ra, cụ phong vô cùng lăng lệ hướng Lăng Tiếu cùng Tàn Báo quét tới.

Những cơn lốc này giống như là bão lớn cấp mười hai, một khi bị dính vào lập tức sẽ bị phong nhận đánh tan xương nát thịt, mà trong phong nhận còn hàm chứa từng đợt âm phong sát khí nồng đậm!

Những âm phong sát khí này mặc dù so với Tiên thiên âm phong sát khí của Lăng Tiếu kém hơn chút ít, nhưng mà cũng không thể xem thường.

Nhìn dáng dấp của Phong Hồng Vũ là tính toán đem Lăng Tiếu giết ở bên trong thánh điện rồi.

- Cụ phong thế giới, đáng tiếc lực lượng vẫn là yếu một chút!

Tàn Báo tiến lên trước một bước chắn ở trước người Lăng Tiếu, hai tay vung ra, hai cái hắc sắc đại thủ chưởng trực tiếp đem tiểu phương thế giới cụ phong cấp mười hai kia xé nát.

Phong Hồng Vũ bị lực lượng cắn trả, cả người bị rơi xuống ghế, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

- Đế... Đế giai cao thủ!

Phong Hồng Vũ, Vân Thi cùng Phong Nhã Hinh đều kinh hô lên.

Bọn họ làm sao nghĩ đến Lăng Tiếu triệu hoán đi ra lại là siêu cấp cao thủ Huyền Đế giai.

Cũng là ở trong một khắc Phong Hồng Vũ bị chấn thương, vài cỗ khí thế cường hãn trong nháy mắt phủ xuống ở bên trong thánh điện.

- Người nào dám xông vào thánh điện của Phong gia ta, quả thực là muốn chết!

Một đạo thanh âm rống giận quanh quẩn không ngừng ở trong thánh điện.

Ba người này Lăng Tiếu rõ ràng đều đã gặp, chính là ba đại cường giả Đế giai ở vùng sơn lĩnh bên ngoài Phong Đô gặp qua.

Nghĩ đến bọn họ chính là lão yêu vật cấp bậc lão tổ tông của Phong gia.

Ba người bọn họ đều là huynh đệ ruột thịt, ở trong Trung vực có danh tiếng hiển hách, người của thế hệ trước đều tôn xưng bọn họ là Phong gia tam lão.

Lão đại chính là người mặc áo đen, tên là Phong Đại, người mặc áo lam chính là Phong Nhị, người mặc áo xanh chính là Phong Tam, trong ba người

thì thực lực của Phong Đại mạnh nhất, là trung cấp Huyền Đế, mà hai đệ đệ của lão lại là đê cấp Huyền Đế.

Ba người bọn ho cũng đã sống năm ngàn năm tuổi rồi.

- Lại là tiểu tử ngươi!

Phong Tam nhìn một cái liền nhận ra Lăng Tiếu quát to.

Lăng Tiếu gặp phải chất vấn của Đế giai, cả lớp da đều bị chấn đến lay động lên.

Hoàn hảo Tàn Báo kịp thời che chở ở trước người hắn, đem thanh âm của Phong Tam ngăn cách.

- Ngươi tiểu tử này lại lừa gạt ba huynh đệ chúng ta, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a, hóa ra ngày đó đột phá Đế giai chính là vị ở trước mắt đi.

Phong Nhị cười lạnh nói.

- Không quản các ngươi có nguyên nhân gì, dám ở thánh điện của Phong gia sinh sự, vậy vĩnh viễn lưu lại đi.

Phong Đại híp mắt nói.

Đối mặt với ba đại Đế giai, Tàn Báo cũng lộ ra vẻ hữu tâm vô lực rồi.

Hôm nay hắn đã đạt được khẩu quyết Ma Đao bát thức mà Lăng Tiếu truyền thụ cho, nhưng mà mấy thức phía sau còn chưa có hoàn toàn học xong, lấy huyết ngục thế giới của hắn nhiều nhất có thể chống đỡ được Phong Nhị cùng Phong Tam, mà Phong Đại lại cao hơn hắn một cấp, hắn vô luận như thế nào cũng không ngăn được.

Phải biết rằng sau khi đạt tới Thiên Tôn giai, chênh lệch giữa mỗi một cấp đều là rất lớn.

Lăng Tiếu nhìn Phong gia ở chung quanh, biết hôm nay ở Phong gia sợ rằng khó có thể dễ dàng thoát thân rồi, nhưng mà hắn vì Cát Bối Hân, cho dù chết trận ở Phong gia lại có làm sao.

- Ba vị lão tổ tông, ta xem vẫn là tha cho bọn hắn một mạng đi!

Lúc này Phong Nhã Hinh từ một bên đứng dậy hành lễ nói.

Phong gia tam lão cũng là nghi ngờ nhìn Phong Nhã Hinh.

Phong Nhã Hinh nói:

- Hắn là khách nhân mà cô cô điểm danh muốn mới tới.

Trên khuôn mặt của Phong gia tam lão lướt qua vẻ kinh ngạc, sau đó đem ánh mắt rơi vào trên người Phong Hồng Vũ.

Phong Tam hỏi:

- Hồng Vũ, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Phong Hồng Vũ không bị bao nhiêu thương tổn, thần sắc có chút tái nhợt nói:

- Hắn thật sự là khách nhân do cô cô mời tới, chỉ là chúng ta không thể đồng ý, không nghĩ tới tính tình của tiểu tử này bướng bỉnh muốn chết, thậm chí ngay cả lời nói của Phong gia chúng ta cũng không chịu phục tùng, cứ muốn gặp Tiểu Hân.

- Tiểu Hân? Chính là nữ oa mà Phong Tường tiểu tử kia mang về, bị cô cô thu làm truyền nhân y bát?

Phong Nhị hỏi.

- Đúng vậy, chính là nàng!

Phong Hồng Vũ gật đầu đáp.

- Tiểu Hân kia cùng tiểu tử này có quan hệ như thế nào?

Phong Đại hỏi.

- Cái này...

Phong Hồng Vũ nhưng không biết nói như thế nào cho tốt.

Lúc này, Vân Thi ở một bên tiếp lời cho hắn nói:

- Tiểu Hân chính là hắn từ Tây Bắc mang về đây, mà hắn là nam nhân trước đó của Tiểu Hân, chúng ta chỉ muốn để cho hắn đoạn tuyệt lui tới cùng Tiểu Hân, để cho Tiểu Hân có thể an tâm tu luyện ở Phong gia chúng ta, đây là ý tứ của cô cô.

- Thì ra là như vậy!

Phong gia tam lão đều hiểu rõ rồi.

- Đã như vậy, vậy thì tha cho hắn tội khinh nhờn, để cho bọn họ ở Phong gia ta nô dịch trăm năm lại khôi phục thân phận tự do đi.

Phong Đại liếc hai người Lăng Tiếu một cái nói.

Nô dịch cùng hiệu lực là hai loại khái niệm bất đồng.

Nô dịch thuộc về bị cưỡng chế phục tùng quản lý, không có bất kỳ lý do phản kháng cùng không gian hưởng thụ tự do gì, tùy thời nghe theo an bài của chủ nhân, phải phục tùng trăm phần trăm, hơn nữa không có bất kỳ thù lao nào.

Mà hiệu lực tựa như những người hầu cùng hộ vệ đi theo kia, bọn họ mặc dù cũng là phục tùng an bài của chủ nhân, nhưng mà bọn họ có không gian hưởng thủ tự do, đồng thời cũng đạt được thù lao tương ứng.

Mà Phong Đại vừa mở miệng liền muốn để cho Lăng Tiếu cùng Tàn Báo hai người lưu lại ở Phong gia bọn hắn nô dịch trăm năm, tương đương với để cho hai người trở thành chó săn cho Phong gia bọn họ, quả thực là không đem hai người nhìn vào trong mắt.

- Đây... Đây sợ rằng không ổn đâu!

Phong Nhã Hinh thấp giọng nói.

Trong lòng nàng chẳng biết tại sao không muốn nhìn thấy bộ dạng bị nô dịch của Lăng Tiếu.

- Phong gia thánh điện chúng ta không dung tha cho người khác khinh nhờn, hơn nữa còn dám đả thương Hồng Vũ, hiển nhiên không đem Phong gia ta nhìn ở trong mắt, nô dịch trăm năm đã là tiện nghi cho bọn họ.

Phong Tam nói.

- Không bằng để cho hai người bọn họ quy thuận Phong gia chúng ta đi, tiểu

tử này thân mang Phong thuộc tính, càng ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí rồi!

Phong Nhã Hinh đề nghị nói, đồng thời hướng Lăng Tiếu sử một cái ánh mắt, hi vọng Lăng Tiếu có thể đáp ứng xuống.

- Cái gì, hắn... Hắn ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí?

Phong gia tam lão kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, ta tận mắt thấy hắn đánh tới, tuyệt đối sẽ không sao!

Phong Hồng Vũ đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 930 - Chẳng Lẽ Cô Cô Cùng Hắn Có Quan Hệ? (1)

Lúc này ánh mắt của Phong gia tam lão nhìn về phía Lăng Tiếu đều trở nên không giống lúc trước.

Phong gia tam lão vẫn là giống như Phong Hồng Vũ lúc trước hỏi Lăng Tiếu là như thế nào ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không đem lời thật nói ra, bằng không hắn hiện tại tất sẽ mạng vẫn tại chỗ.

- Tiểu tử, chỉ cần ngươi đem bí mật làm sao ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí nói ra, chúng ta có thể tha cho hai ngươi một mạng.

Phong Đại nói.

Phong gia bọn họ có Âm Phong trì, có thể cung cấp cho bọn họ ngưng luyện ra Âm phong sát khí, tuy nhiên lại không thể để cho bọn họ ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí có lực phá hoại càng thêm kinh khủng.

Cho nên hiện tại bọn họ mới sẽ khẩn trương cùng kích động như thế.

Lăng Tiếu lười cùng bọn họ tiếp tục dây dưa, lại một lần nữa nói:

- Để cho Hân nhi đi ra ngoài gặp ta, ta có thể nói cho các ngươi biết.

- Đừng nói là.. Ngươi... Ngươi là từ trên người Tiểu Hân đạt được đi?

Lúc này, Phong Đại đột nhiên nhớ ra cái gì đó suy đoán nói.

- Nhất định là như thế, trong cơ thể của Tiểu Hân có phong ấn....

Phong Nhị nói tiếp, song lão nhanh miệng thiếu chút nữa đem bí mật của Phong gia nói ra.

Phong Tam kịp thời ngắt lại nói:

- Hắn nhất định phải vĩnh viễn lưu lại.

Trong mắt của Phong Tam đã hiện lên sát cơ, chuyện này liên quan đến bí mật của Phong gia, tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân tiết lộ ra ngoài.

Tàn Báo quyết định thật nhanh chắn ở ở trước người Lăng Tiếu.

Phong gia tam lão vô cùng ăn ý đem hai người Lăng Tiếu vây lại ở một chỗ, chuẩn bị đồng thời đem hai người Lăng Tiếu đánh chết.

Lăng Tiếu cũng là gắt gao nắm chặt quyền đầu, một khi bắt đầu liền đem Địa Liệt Viêm Hổ triệu hoán ra.

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Nhưng mà một đạo thanh âm thanh thúy lại là đem tràng sinh tử bác đấu này cắt đứt.

- Đừng làm khó dễ bọn họ, đưa bọn họ dẫn tới Phong Khinh các đi!

Một đạo thanh âm phiêu miểu ở bên trong thánh điện nhàn nhạt quanh quẩn không ngừng.

Phong gia tam lão cùn với người một nhà Phong Hồng Vũ đều hơi hơi khom người đáp:

- Vâng cô cô!

Bọn họ đều là ở trong lòng nghi ngờ:

- Vi Hà cô cô muốn gặp tiểu tử này?

Bọn họ không thể công nhiên làm trái với ý tứ của "Cô cô:, chỉ có thể để cho Phong Nhã Hinh đem Lăng Tiếu mang đến Phong Khinh các.

Tàn Báo muốn đi cùng, chỉ là lại bị Phong gia tam lão ngăn lại.

- Ngươi lưu lại đi, không có chuyện gì!

Lăng Tiếu tài cao gan lớn, nếu đã đi tới một bước này, hắn tuyệt không có lý do sợ hãi, huống chi thanh âm mới vừa rồi có chút quen tai, nghĩ đến đối phương sẽ không gia hại hắn đi.

Đồng thời trong lòng hắn cũng là vạn phần nghi ngờ:

- Cô cô kia là ai, lại có thể để cho người của Phong gia đối với nàng cung kính như vậy, nghĩ đến là người nắm quyền chân chính của Phong gia rồi.

Lăng Tiếu đi theo Phong Nhã Hinh tới phía sau thánh điện.

Lăng Tiếu phát hiện thánh điện này so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn, ở trong thánh điện còn có từng tràng tiểu các độc lập thoạt nhìn vô cùng tinh mỹ biệt trí, hơn nữa linh khí ở nơi này tuyệt đối là gấp mấy chục lần ngoại giới, khó trách nơi này chỉ có người tôn quý nhất ở lâu dài chỗ này.

Phong Khinh các ở chỗ sâu nhất thánh điện, cũng là tiểu các có hoàn cảnh u nhã nhất.

Cái tiểu các này là dùng thanh trúc xây dựng là thành, thoạt nhìn hết sức phiêu dật tự nhiên, bên cạnh còn có cầu nhỏ nước chảy, càng trồng các loại kỳ hoa dị thảo.

Lăng Tiếu phát hiện những kỳ hoa dị thảo này lại đều là cao cấp linh thảo ngũ, lục giai, còn có vài gốc thất giai linh thảo trân quý.

- Đây... Đây là thất giai đê cấp Thất Giác Tinh Hoa!

Lăng Tiếu nhìn một gốc linh kinh hô.

Linh hoa này mọc ra thất diệp tạo thành bộ dáng thất giác đem đóa hoa bảo vệ ở chính giữa, thoạt nhìn rất là đặc biệt, đóa hoa ở chính giữ thỉnh thoảng mở ra, thỉnh thoảng thu vào, thoạt nhìn tựa như đang hô hấp linh khí ở trong thiên địa này, lộ ra vẻ cực kỳ linh hoạt.

Thất Giác Tinh Hoa, linh hoa Mộc thuộc tính, có công hiệu chữa thương cường hãn, là linh hoa nghịch thiên có thể làm cho chi gãy trọng sinh.

Phong Nhã Hinh hơi hứng thu nhìn Lăng Tiếu nói:

- Không nghĩ tới ngươi đối với cao cấp linh thảo cũng hiểu rõ.

Lăng Tiếu không có để ý tới Phong Nhã Hinh, lại đem ánh mắt rơi vào trên một gốc linh thảo ở không xa.

- Thất giai Song Sắc Phong Diệp Thảo.

Lăng Tiếu đi mấy bước nhỏ đến bên cạnh một gốc linh thảo kinh hô.

Gốc linh thảo này lại càng cổ quái, chỉ thấy hai mặt của lá cây là hai màu sắc bất đồng, một mặt trắng, một mặt xanh, lá cây ở trong gió nhẹ đung đưa

giống như là người biến sắc mặt.

Đây là một gốc thất giai đê cấp Phong thuộc tính linh thảo, đối với võ giả Phong thuộc tính mà nói là linh thảo quý giá, là một trong những loại linh thảo hiếm thấy nhất.

Bởi vì linh thảo không thuộc ngũ hành cũng là cực kỳ khó tìm.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Phong gia cư nhiên ngay cả loại linh thảo này cũng có thể tìm được, phải sợ hãi than nội tình của Phong gia có thể nói là kinh khủng a!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đi nhìn những linh thảo khác, Phong Nhã Hinh không nhịn được kinh quát lên:

- Này, ngươi người này làm sao không có lễ phép như vậy, chẳng lẽ không nghe thấy lời của ta sao?

Phong Nhã Hinh dù gì cũng là mỹ nữ, nam nhân theo đuổi nàng đếm không hết, nhưng mà người ở trước mắt này lại trực tiếp thờ ơ với nàng, lại trức tiếp chú ý trên những linh thảo kia, điều này làm cho nàng rất là ảo não.

Lăng Tiếu mới vừa phục hồi tinh thần lại, thời điểm hắn muốn nói điều gì, một trận tiếng đàn tinh tinh vang lên.

Tiếng đàn như thanh tuyền lưu thủy, làm cho tâm tình của người ta trong nháy mắt thư sướng lên; tiếng đàn như bách điểu tranh minh, tràn đầy ý cảnh vui thú; tiếng đàn như trăm hoa đua nở, vạn điệp phi vũ, làm cho người ta đặt mình ở trong mộng cảnh...

Lăng Tiếu cùng Phong Nhã Hinh thoáng cái đều bị tiếng đàn hấp dẫn.

Một lúc lâu, một khúc cuối cùng dừng lại, hai người thật lâu cũng chưa có phục hồi lại tinh thần.

- Hân nhi!

Lăng Tiếu trước tiên phục hồi lại tinh thần vui mừng gọi một tiếng, cả người hướng trúc xá phía trước bay vút tới.

Cùng lúc đó một đạo nhân ảnh từ trong trúc xá bay ra.

- Tiếu!

Một đạo thân ảnh vui sướng nhào ra.

Một gương mặt nhàn tĩnh hoàn thiện, một bộ khinh sa trắng noãn, một cái tư thái đương cong lung linh, nàng không phải là Cát Bối Hân thì là ai?

Cát Bối Hân nặng nề nhào vào trong ngực của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu ngửi thấy vị đạo quen thuộc kia, chỉ cảm thấy tâm thần một trận sảng khoái, tất cả không thoải mái mới vừa rồi vào giờ khắc này biến mất.

- Hân nhi ngươi có khỏe không?

Lăng Tiếu thương tiếng kẽ vuốt tóc của Cát Bối Hân hỏi.

Cát Bối Hân tựa đầu vào trong lồng ngực của Lăng Tiếu nói:

- Ta rất khỏe, chỉ là nhớ ngươi!

Phong Nhã Hinh ở không xa nhìn hai người ân ái, không biết vì sao ở trong lòng ít nhiều có chút không có tư vị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 931 - Chẳng Lẽ Cô Cô Cùng Hắn Có Quan Hệ? (2)

- Đây chính là yêu nhau sao? Bộ dạng thoạt nhìn rất có ý tứ!

Phong Nhã Hinh ở trong lòng thầm nghĩ.

Nàng từ khi ra đời đến nay căn bản đều là ở trong tu luyện, còn chưa có nhận thức qua tư vị yêu nhau.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên có một loại tâm tình muốn tìm một người để yêu.

Chỉ là ở trong trí nhớ của nàng tựa hồ không có nam tử nào từng xông được vào mắt của nàng.

- Tốt lắm, hai tiểu tử các ngươi làm như không có ta tồn tại ở đây sao?

Thanh âm mới vừa rồi vang lên trong thánh điện lần nữa từ trong trúc xa vang lên.

Nghe được thanh âm này, Cát Bối Hân không có ý tứ từ trong ngực của Lăng Tiếu tránh thoát ra.

Ai ngờ Lăng Tiếu lại là ôm chặt hông của nàng không buông.

- Hân nhi chúng ta đi thôi, chúng ta đừng ở chỗ này nữa.

Lăng Tiếu hướng về phía Cát Bối Hân nói một câu, mang theo nàng liền muốn rời đi.

- Chậm đã, ngươi không thể vô lễ với cô cô!

Phong Nhã Hinh ngăn cản ở trước hai người quát lên.

Nàng hiện tại lần nữa trở nên lãnh diễm đạm mạc lên.

- Ngươi cũng không biết xấu hổ nói vô lễ, từ đầu tới cuối đều là Phong gia các ngươi khinh người quá đáng, nhanh cút ngay cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Phong Nhã Hinh quát lên.

Mặc dù có thể nhìn thấy Cát Bối Hân rất vui vẻ, nhưng mà hắn một khắc cũng không muốn sống ở Phong gia.

Hắn cảm thấy Phong gia những người này đều là ngang ngược không nói đạo lý, cho dù Cát Bối Hân cùng Phong gia có quan hệ gì nàng cũng không thích hợp ở lại.

- Ha hả, mặc dù thực lực của ngươi không tệ, nhưng mà ngươi có thể so với ta là cao cấp Địa Hoàng còn lợi hại hơn sao?

Phong Nhã Hinh khinh thường cười nói.

- Tôn giai ta cũng chưa từng sợ qua, chẳng lẽ còn sợ ngươi đây chỉ là Địa Hoàng.

Lăng Tiếu đồng dạng khinh miệt nhìn thoáng qua Phong Nhã Hinh nói.

- Ngươi...

Phong Nhã Hinh có chút cả giận nói.

Chỉ là nàng còn chưa nói hết, trong trúc xá lần nữa truyền ra âm thanh thanh nhu:

- Tốt lắm, ta biết ngươi bị chịu chút ủy khuất, nhưng mà ta đảm bảo Phong gia tuyệt đối sẽ không lại gây khó khăn cho ngươi.

- Ta sẽ không tin tưởng bất kỳ một người nào của Phong gia các ngươi.

Lăng Tiếu rất là quả quyết đáp.

- Lớn mật!

Phong Nhã Hinh rốt cục tức giận, nàng khẽ nói một tiếng, đang muốn hướng Lăng Tiếu xuất thủ.

Lúc này một đạo gió nhẹ thổi qua, một đạo thân ảnh thanh lệ chắn ở phía trước Phong Nhã Hinh.

Một nữ nhân, một cái nữ nhân xinh đẹp, so với Cát Bối Hân cùng Phong Nhã Hinh đều muốn xuất chúng hơn mấy phần.

Thần thái của nàng, dáng người của nàng, khí chất của nàng không có chỗ nào mà không phải là tuyệt hảo.

- Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt!

Nữ nhân kia lộ ra một vẻ mặt cười khẽ hướng về phái Lăng Tiếu nói.

- Là ngươi!

Lăng Tiếu nhìn nữ nhân xinh đẹp ở trước mắt kinh hô.

Hắn không nghĩ tới nữ nhân ở trước mắt này lại là nữ nhân trước đây dây dưa với Tà Đế, nàng lại là người của Phong gia, hơn nữa thân phận kia tựa hồ còn rất cao.

- Ra mắt cô cô!

Phong Nhã Hinh hướng về phía nữ nhân kia hành lễ kêu to nói.

- Nhã Hinh không cần đa lễ!

Nữ nhân nhàn nhạt đáp, tiếp theo nàng nhìn đến Lăng Tiếu cân nhắc nói:

- Ngươi lại có thể nhận ra ta?

Nhớ được ngày đó nàng nhưng là lợi dụng linh khí đem khuôn mặt của mình che lại, coi như là Thiên Tôn ở trước mặt nàng cũng không thấy rõ được mặt mũi của nàng, nhưng mà phản ứng của Lăng Tiếu tựa hồ nhìn một cái liền nhận ra nàng rồi.

- Dung mạo xinh đẹp của tỷ tỷ, Lăng Tiếu làm sao dám quên.

Lăng Tiếu đáp.

- Tỷ tỷ?

Phong Nhã Hinh nghe nói như thế không khỏi có chút ngớ ngẩn rồi.

Mà nữ nhân kia lại là cười đến vô cùng xinh đẹp, thanh nữ phong đứng thẳng ở trước ngực càng không ngừng run rẩy, thấy đến Lăng Tiếu trợn mắt há hốc mồm, trong lòng thầm hô:

- Thật là siêu cấp yêu tinh a!

Lăng Tiếu phát hiện nữ nhân này tuyệt đối là vưu vật hấp dẫn nam nhân nhất mà hắn đã từng gặp qua.

Cho dù là Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận, Phong Nhã Hinh cũng không thể có mị lực như nàng.

Đây cùng với thực lực phi phàm của nàng có quan hệ rất lớn, trừ phi có một ngày thực lực của nữ nhân hắn có thể đạt loại trình độ này, đến lúc đó có lẽ mới không thua nàng đi.

Phong Nhã Hinh lúc này lại càng trợn tròn mắt!

Nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cô cô nàng cười đến thân thiết động lòng người như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong ấn tượng của nàng, cô cô của nàng chính là nữ nhân nghiêm nghị, lạnh lùng, cường thế, cao cao tại thượng.

Nhưng mà trước mắt nàng lại lộ ra tư thái của tiểu nữ nhân, điều này làm cho Phong Nhã Hinh có chút không thể hiểu được.

Nàng không khỏi toát ra một cái ý niệm tà ác trong đầu:

- Chẳng lẽ cô cô cùng hắn có quan hệ?

- Phi phi, ta nghĩ gì thế!

Phong Nhã Hinh ở trong lòng tự trách nói, trên mặt không khỏi có chút đỏ lên.

- Ngươi tiểu hoạt đầu này không tệ, khó trácHTà Đế ca ca lại coi trọng ngươi.

Nữ nhân kia cười nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Mặc dù ta rất thích nghe ngươi gọi ta là tỷ tỷ, nhưng mà ta càng muốn ngươi gọi ta một tiếng sư nương.

- Ta nghĩ vẫn là gọi tỷ tỷ mới thích hợp!

Lăng Tiếu nhưng xem thường nói.

- Cũng đúng, ngươi vẫn là người thứ nhất để cho Tà Đế ca ca ăn điểm thiệt thòi, vậy sau này liền cho phép ngươi gọi ta là tỷ tỷ đi, đến lúc đó vừa lúc chọc tức Tà Đế ca ca một chút.

Trong con ngươi của nữ nhân này hiện lên vẻ giảo hoạt nói.

Đầu của Phong Nhã Hinh triệt để muốn sụp đổ rồi.

Cái này còn là tồn tại cấp bậc tổ tông của Phong gia các nàng sao?

Còn là định hải thần châm của Phong gia các nàng sao?

Phải biết rằng nàng nhưng là một trong những nữ nhân cường thế nhất của Trung vực, thực lực đã đạt đến tu vi đáng sợ Huyền Đế đỉnh phong, tùy thời đều có thể tiến nhập tồn tại Thánh giai a!

Nàng hiện tại lại giống như một cô bé tinh nghịch khả ái, làm gì còn có chút bộ dạng như lúc bình thường?

- Đúng rồi, tỷ tỷ ngươi là người của Phong gia?

- Thử đoán xem?

Nữ nhân kia hỏi ngược lại.

Sắc mặt của Lăng Tiếu có chút biến thành màu đen nói:

- Ta đoán khẳng định là không phải.

- Tại sao nói như vậy, nếu như ta không phải là người của Phong gia làm sao lại ở chỗ này?

Nữ nhân kia tựa hồ tính trẻ con chưa hết, lần nữa hỏi.

- Người của Phong gia đều ngang ngược không nói đạo lý, ta xem tỷ tỷ xinh đẹp thiện lương, tựa như tiên nữ trên trời, làm sao có thể cùng Phong gia có quan hệ được, ta nghĩ ngươi ở nơi này nhất định là bị người của Phong gia mạnh mẽ vây ở chỗ này đi!

Lăng Tiếu bất động thanh sắc mà vuốt mông ngựa nói.

- Khanh khách....

Nữ nhân kia lúc này cười đến càng thêm rực rỡ rồi.

Nàng lúc này quả thực như là hoa vương trong trăm hoa, thật là mỹ diễm đến đâm vào nhãn cầu người ta.

- Ngươi tiểu hoạt đầu này miệng thật là ngọt, khó trách Tà Đế ca ca không thu ngươi làm đồ đệ là không thể.

Nữ nhân kia cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 932 - Nguyên Nhân. (1)

Phong gia mỹ nữ này thật ra đã là lão bà hơn tám nghìn tuổi rồi, đều bởi vì nàng phục dụng qua cao cấp đan dược Trú Nhan đan, hơn nữa thực lực cực kỳ cường hãn khiến nàng một mực vẫn duy trì bộ dáng chừng ba mươi tuổi.

Nàng còn có một cái tên gọi cực kỳ ưu nhã dễ nghe Phong Thanh Duyên.

Cho dù ai cũng không nghĩ tới một người yểu điệu như thế lại là nhân vật cấp bậc lão tổ tông sống lâu nhất Phong gia, cho dù là Phong gia tam lão đều phải tôn xưng nàng một tiếng cô cô.

Nàng sở dĩ yêu cầu người của Phong gia đều gọi nàng là cô cô mà không gọi là lão tổ tông, đều bởi vì không muốn người khác đem nàng gọi cho già rồi, đồng thời cũng không muốn người khác gọi tên nàng, bởi vì bối phận của nàng còn đặt ở kia, cho nên yêu cầu trên dưới Phong gia xưng hô nàng là "Cô cô".

Lăng Tiếu từ trên thực lực của nàng, từ trên tôn kính của Phong Nhã Hinh đối với nàng dĩ nhiên đoán được nàng là nhân vật có cấp bậc Phong gia lão tổ, nhưng mà hắn nhận thấy được nữ nhân này hẳn là đối với hắn không có ác ý gì, cho nên mới cố ý nói vài lời tốt.

Đồng thời hắn không khỏi nghĩ đến Tà Đế kia đã từng muốn hắn bái sư, nghĩ đến chính là Phong lưu Tà Đế ở trong miệng Tàn Báo rồi.

Nghĩ tới chính mình từng cự tuyệt một cái sư phụ tiếp cận gần với Thần nhất kia, Lăng Tiếu có một loại vọng động muốn đấm ngực khóc rống.

Có một người sư phụ như vậy, mình coi như không có Địa Liệt Viêm Hổ che chở cũng có thể ở trong Trung vực tung hoành đi lại.

Phong Thanh Duyên đem Lăng Tiếu, Cát Bối Hân cùng Phong Nhã Hinh gọi đến bên trong trúc xá.

Sau đó nàng liền đem thời gian cấp cho người trẻ tuổi, duỗi cái tư thái chín mọng, ngáp một cái chính mình đi ngủ rồi.

Lăng Tiếu cũng cuối cùng từ trong miệng Cát Bối Hân biết được bí mật giữa Cát Bối Hân cùng Phong gia.

Hóa ra mẫu thân của Cát Bối Hân lại là tử tôn Phong Ngữ Yên của Phong gia đại trưởng lão nhất hệ.

Phong Ngữ Yên là đại biểu cho một đời xuất sắc nhất của Phong gia, chỉ mới 25 tuổi đã có thực lực trung cấp Địa Hoàng, mặc dù so với Phong Nhã Hinh hôm nay kém hơn một chút, nhưng mà tiềm lực của nàng so với Phong Nhã Hinh còn cường đại hơn rất nhiều.

Bởi vì Phong Ngữ Yên đạt được toàn bộ năng lượng của một vị lão tổ tông nhất hệ nhà nàng.

Lúc ấy tu vi của vị lão tổ tông kia đã là Huyền Đế đỉnh phong, đã là tồn tại kinh khủng sống vạn năm, bởi vì không cách nào đột phá cực hạn tự thân thành tựu Thánh giai, tự biết ngày giờ không nhiều, cho nên vị lão tổ tông kia lợi dụng phong ấn, đem một thân tu vi của chính mình phong ấn ở trong cơ thể của Phong Ngữ Yên, chờ đợi lúc nàng đột phá đến Thiên Tôn có thể đem phong ấn mở ra, đến lúc đó liền có thể đem năng lượng của phong ấn kia từ từ hóa cho mình dùng, không đến trăm năm là có thể thành tựu Huyền Đế đỉnh phong, vì Phong gia có thể hậu viện cường đại.

Vị lão tổ tông kia khi còn sống ở dưới cơ duyên xảo hợp ngưng luyện ra Tiên thiên âm phong sát khí, thực lực tối đỉnh phong nhất của mấy người ở Trung vực.

Bổn nguyên lão phong ấn ở trong cơ thể Phong Ngữ Yên cũng là ẩn chứa Tiên thiên âm phong sát khí, cho nên Phong Ngữ Yên được Phong gia làm thành người cần bảo vệ nhất, cũng ban thưởng tộc bội cho nàng, thân phận có thể so với tộc trưởng.

Nhưng mà Phong Ngữ Yên còn chưa có trưởng thành, một lần đến trong sơn mạch lịch lãm lại là tao ngộ bị thương nặng ngoài ý muốn.

Cũng là đúng dịp một lần ngoài ý muốn này, phụ thân Cát Tiêu Chấn của Cát Bối Hân cứu nàng.

Cát Tiêu Chấn khi đó cũng là mới tới Trung vực không bao lâu, lại ở trong Huyết Ma vực may mắn thu hoạch được Ma Hoàng Hoa, thực lực đã đạt đến trung cấp Vương giai.

Cát Tiêu Chấn cứu Phong Ngữ Yên cũng cẩn thận chiếu cố nàng, mà Phong Ngữ Yên chưa bao giờ cùng bất kỳ nam nhân nào có quan hệ qua lại đối với Cát Tiêu Chấn phát sinh tình cảm, Cát Tiêu Chấn dĩ nhiên sớm bị dung nhan diễm lệ của Phong Ngữ Yên hấp dẫn.

Hai người rơi xuống con sông tình yêu, phát sinh ra chuyện nam nhân cùng nữ nhân chung một giường đã xảy ra.

Song, ngày vui ngắn chẳng tày gang, quan hệ của hai người lại bị người của Phong gia biết được.

Phong Ngữ Yên biết thân phận của nàng cùng Cát Tiêu Chấn chênh lệch quá xa, cho nên tính toán đoạn tuyệt quan hệ với Cát Tiêu Chấn, về đến gia tộc,

bởi vì nàng chỉ có làm như vậy mới có thể giữ được mạng của Cát Tiêu Chấn.

Nhưng mà khi nàng rời đi Cát Tiêu Chấn trở về Phong gia lại phát hiện mình đã có mang theo cốt nhục của Cát Tiêu Chấn.

Lúc ấy nàng đã rời đi Cát Tiêu Chấn, nhưng mà nàng một dạng như vậy là không thể nào trở về gia tộc.

Cho nên nàng căn cứ vào những lời nói trước đây mà Cát Tiêu Chấn nói cho nàng, quê quán của hắn ở Tây Bắc Tử Thiên thành, nàng liền mang theo bụng bầu chạy tới Tử Thiên thành, hi vọng có thể tìm được Cát Tiêu Chấn.

Đáng tiếc chính là Cát Tiêu Chấn cũng không trở về Tử Thiên thành, mà nàng chỉ có thể một người sống ở Tử Thiên thành đem con của nàng sinh hạ.

Con của nàng chính là Cát Bối Hân hôm nay.

Cũng chính bởi vì nàng sinh ra Cát Bối Hấn, năng lượng nguyên lai do Phong gia lão tổ các nàng phong ấn ở trong cơ thể nàng lại toàn bộ chuyển dời đến trong cơ thể của Cát Bối Hân, cỗ năng lượng này quá mức khổng lồ, hơn nữa hàm chứa Tiên thiên âm phong sát khí, cho nên đưa đến Cát Bối Hân sinh ra hai chân bị tê liệt.

Phong Ngữ Yên vì tìm kiếm Cát Tiêu Chán chỉ có thể nhẫn tâm đem Cát Bối Hân giao vào trong tay Cát Đồ, đồng thời Phong gia tộc bội của nàng cũng lưu lại ở bên cạnh Cát Bối Hân, sau đó rời đi Tây Bắc.

Từ đó, Phong Ngữ Yên cùng Cát Tiêu Chấn không rõ tung tích.

Hơn hai mươi năm, Phong gia một mực tìm kiếm hạ lạc của Phong Ngữ Yên, chỉ là khổ tìm mà không có kết quả, dần dần cũng bỏ qua tìm kiếm.

Hôm nay Cát Bối Hân đi tới Phong Đô, lại bởi vì Lăng Tiếu đột phá phá hủy khách sạn mà khiến cho người của Phong gia chú ý.

Vừa lúc tộc bội ở trên cổ Cát Bối Hân bị người của Phong gia phát hiện, tiếp theo mới xuất hiện chuyện sau này.

Trải qua một phen lý giải, Lăng Tiếu cuối cùng biết đây là chuyện gì xảy ra rồi.

Nghiêm khắc mà nói. Cát Bối Hân chưa tính là một người của Phong gia hoàn toàn, mà một nửa là người của Phong gia, Phong gia là nhà ngoại của Cát Bối Hân.

Phong gia sở dĩ coi trọng nàng đều bởi vì trong cơ thể của Cát Bối Hân phong ấn năng lượng của một đời Huyền Đế đỉnh phong của Phong gia bọn hắn.

Vốn là người của Phong gia muốn mời Cát Bối Hân trở về Phong gia cũng không có hảo ý gì, là tính toán nghĩ biện pháp rút ra năng lượng ở trong thể nội nàng chuyển tới trên người Phong Nhã Hinh.

Nhưng mà trải qua một phen điều tra của Phong Thanh Duyên, năng lượng bị phong ấn trong cơ thể Cát Bối Hân đã bị giải khai một đường, lỗ hổng này sẽ cuồn cuộn không dứt vận chuyển năng lượng của Cát Bối Hân, giúp nàng một ngày kia thành tựu Huyền Đế đỉnh phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 933 - Nguyên Nhân. (2)

Cho nên, phong ấn năng lượng ở trong cơ thể nàng là không rút ra được nữa, một khi mạnh mẽ lấy ra sẽ chỉ khiến cho năng lượng nổ tung, đến lúc đó chết không chỉ là Cát Bối Hân mà ngay cả người lấy ra năng lượng cũng sẽ bị dính vào mà bỏ mạng.

Dĩ nhiên những chuyện này Cát Bối Hân căn bản là không thể nào biết đến.

Cũng chính là bởi vì như thế, người của Phong gia mới chuẩn bị đem Cát Bối Hân mạnh mẽ lưu lại Phong gia bọn họ, trở thành dòng chính của Phong gia bọn họ, bởi vì Cát Bối Hân coi như là một nửa là người của Phong gia, mà năng lượng kia cũng là Phong gia không thể buông tha cho.

Điều này cũng là nguyên nhân mới có người của Phong gia mấy lần làm khó Lăng Tiếu, để cho hắn rời đi Cát Bối Hân, chỉ là người của Phong gia cũng không ngờ tới tính tình của Lăng Tiếu lại bướng bỉnh như thế, lại dám cùng người của Phong gia bọn họ đối đầu, cũng có một ít thực lực có thể trụ được.

...

Lăng Tiếu đại khái biết được ý đồ của Phong gia, đồng thời cũng vì Cát Bối Hân mà cảm thấy hưng phấn.

Năng lượng trong cơ thể Cát Bối Hân bị phá phong đoán chừng là do Tiên thiên âm phong châu làm trò quỷ, khó trách ban đầu hắn và Cát Bối Hân làm chuyện kia, hai người đều cùng nhau thực lực tăng tiến.

- Hân nhi, vậy ngươi có nguyện ý ở lại Phong gia hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn hiện tại có thể khẳng định Phong gia tuyệt đối sẽ không thương tổn Cát Bối Hân, thậm chí sẽ thời khắc phái đại lượng cao thủ canh giữ ở bên người nàng.

Như vậy vấn đề đi hay ở Lăng Tiếu liền để cho Cát Bối Hân tới quyết định, đồng thời trong lòng hắn cũng có một cái quyết định.

Cát Bối Hân không chút suy nghĩ liền đáp:

- Tiếu, ngươi đi đâu ta liền theo ngươi đến đó, ta không muốn cùng ngươi chia lìa.

Lời của nàng vừa dứt, Lăng Tiếu còn chưa nói, Phong Nhã Hinh ở một bên cực lực phản đối nói:

- Không được, Tiểu Hân ngươi thân là người của Phong gia, làm sao có thể rời đi, huống chi cô cô đã thu ngươi làm đồ đệ, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm liền đi sao?

Phong Nhã Hinh lưu lại chỗ này mục đích đúng là muốn giám thị nhất cử nhất động của Cát Bối Hân.

Bất kể Cát Bối Hân làm ra bất kỳ quyết định nào, người của Phong gia quyết không cho phép nàng rời đi Phong Đô.

- Nhã Hinh tỷ ta...

Cát Bối Hân muốn nói cái gì, lại bị Phong Nhã Hinh ngắt lời nói:

- Ta cũng không muốn nhìn đến hai các ngươi phải tách ra, nhưng đây là

quyết định trong tộc, bên trong cơ thể ngươi mang theo tất cả năng lượng của lão tổ tông tộc ta, ngày sau trưởng thành bất khả hạn lượng, gia tộc là không cho phép ngươi rời đi, nếu như ngươi cường hành muốn rời đi, như vậy hắn... Chỉ có một con đường chết!

Cát Bối Hân nghe lời nói của Phong Nhã Hinh lộ ra vẻ cực kỳ lo lắng nhìn Lăng Tiếu.

Nàng biết Lăng Tiếu luôn luôn không sợ cường quyền, một khi hắn giận lên, cái gì cũng có thể bất kể.

Huống chi nàng hiện tại mặc dù biết một cái thân thế khác của mình, nhưng mà cha mẹ của nàng cũng không có ở chỗ này, hơn nữa nàng đối với Phong gia không có lòng trung thành, để cho nàng vĩnh viễn lưu lại nơi này, nàng lại thế nào trôi qua vui vẻ được.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Cát Bối Hân, nhẹ hít một hơi nói:

- Nàng nói không sau, Hân nhi ngươi ở lại thì tốt hơn!

Trong lúc nhất thời, hai nàng đồng thời nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Trong ánh mắt của Phong Nhã Hinh lộ ra nghi ngờ cùng không giải thích được.

Từ khi mới bắt đầu Lăng Tiếu một mình dũng mãnh xông vào Phong gia, nàng đã cảm thấy Lăng Tiếu hẳn là một người không sợ chết, đồng thời là nam nhân cường thế vì yêu có thể trả giá.

Nhưng mà, hiện tại hắn lại muốn cầu Cát Bối Hân lưu lại, chẳng lẽ hắn thật sợ Phong gia các nàng muốn tính mạng của hắn sao?

Mà ý nghĩ của Cát Bối Hân lại không phức tạp như thế, chỉ cảm thấy Lăng Tiếu là không muốn nàng lưu lại bên người hắn?

Mặc dù thực lực của nàng là Vương giai, nhưng ở bên cạnh hắn vẫn luôn là không làm gì, điều này cũng làm cho nàng cảm thấy rất là áy náy.

Mắt thấy trong mỹ mâu của Cát Bối Hân hiện lên hơi nước, Lăng Tiếu vội vàng vỗ vỗ bàn tay của nàng nói:

- Hân nhi ngươi trước hãy nghe ta nói.

Cát Bối Hân sẽ không làm trái ý tứ của Lăng Tiếu liền gật gật đầu, khống chế nước mắt của mình không để cho nó chảy xuống.

Lăng Tiếu vươn người đứng dậy chân thành nói:

- Thực lực bây giờ của ta còn rất yếu, ngươi ở bên cạnh ta thời khắc đều sẽ gặp nguy hiểm, ngươi ở lại Phong gia an tâm tu luyện, chờ ta đầy đủ cường đại, còn có ai có thể dám ngăn chúng ta ở chung một chỗ đây? Cho dù là Phong gia cũng không được, người nào ngăn đường của Lăng Tiếu ta, ta liền diệt người đó!

Lăng Tiếu vừa nói, đồng thời một cỗ kim hoàng khí thế hiện lên, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng uy tuấn lăng nhiên.

Cát Bối Hân cùng Phong Nhã Hinh không khỏi đều có chút nhìn đến ngây dại.

Các nàng đều cảm thấy hiện tại Lăng Tiếu thật rất có khí khái nam nhân, làm cho các nàng trong lúc lơ đãng trầm luân rồi!

- Tốt tốt... Nói rất hay, là nam nhân nên có loiaj khí phách quyết đoán này,

khó trách Tà Đế ca ca nhất định phải thu ngươi làm đồ đệ, điểm này ngươi cùng hắn rất giống nhau!

Phong Thanh Duyên lần nữa đi ra vỗ tay nói, trong mắt đẹp đều là vẻ hân thưởng.

- Tỷ tỷ quá khen, ta chỉ là cảm thấy thực lực của ta bây giờ không bảo vệ được Hân nhi, vậy không bằng cho các ngươi thay mặt bảo vệ một chút có cái gì không được, mặc dù tách ra với nàng trong khoảng thời gian ngắn, nhưng đổi lấy ngày sau thời gian dài sống chung một chỗ, lại cớ sao không làm.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Lăng Tiếu để cho Cát Bối Hân ở lại Phong gia cũng là từ đại cục mà suy nghĩ.

Hắn cũng không nghĩ tới năng lượng được phong ấn trong cơ thể của Cát Bối Hân lại kinh khủng như thế, khó trách ban đầu để cho hắn có một loại cảm giác kiêng kỵ

Hắn không biết nên làm sao hướng dẫn Cát Bối Hân đem năng lượng kia khai thông ra ngoài, chẳng thà để cho nàng ở lại Phong gia, người của Phong gia đem Cát Bối Hân tạo thành cường giả Đế giai.

Đến lúc đó, còn có ai có thể ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ được?

Dĩ nhiên, Lăng Tiếu cũng không phải chỉ là suy nghĩ một cái vấn đề này.

Hắn còn muốn đi thành lập thế lực thuộc về mình, hơi không cẩn thận sẽ có thể vứt bỏ tính mạng, mà thực lực bây giờ của Cát Bối Hân cũng không giúp được hắn, dứt khoát để cho nàng sống ở Phong gia cũng tốt để cho nàng có

thể an tĩnh trưởng thành lên.

Huống chi tính tình của nàng không muốn đấu đá với người khác, không thích giết chóc tàn khốc, ở Phong gia có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Phong Thanh Duyên cũng không ngờ tới Lăng Tiếu gan lớn như vậy, lại dám ở địa bàn Phong gia các nàng, dám trong trúc xa của nàng nói ra những lời bất kính như thế.

Nếu đổi lại là người khác, Phong Thanh Duyên tuyệt đối trực tiếp giết chết rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 934 - Ta Nhớ Kỹ Ngươi! (1)

Nhưng mà Lăng Tiếu lại là đồ đệ mà Tà Đế ca ca của nàng coi trọng, coi như là nửa người đệ tử của nàng, cho nên thời điểm Lăng Tiếu nói ra những lời như thế, trong lòng nàng không phải là tức giận, ngược lại biến thành thưởng thức, bởi vì nàng phát hiện tính cách của Lăng Tiếu cùng Tà Đế rất tương tự, có lẽ chính là yêu ai yêu cả đường đi đi!

Nghe ý tứ của Phong Thanh Duyên, Tà Đế kia tựa hồ không thu hắn làm đồ đệ là không được.

Nhưng mà từ sau khi Lăng Tiếu cự tuyệt lão, dường như không gặp lại rồi.

Lăng Tiếu có chút mạo muội hỏi:

- Tỷ tỷ, cái kia... Tà Đế lão nhân gia hắn làm sao lại muốn thu ta làm đồ đệ? Tuy nói tiểu đệ dáng người hơi đẹp trai một chút, tính cách tốt một chút, cười nhiều một chút, đối với người khác tốt hơn một chút, năng lực tốt hơn một chút... Cũng liền chỉ có một chút ưu điểm như vậy, Tà Đế lão nhân gia hắn cũng quá để mắt ta đi?

Phong Nhã Hinh nghe lời nói của Lăng Tiếu, sắc mặt đều toát ra không ít lục tuyến, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp qua nam nhân vô liêm sỉ như vậy, thật không biết hắn tại sao lại tự luyến như vậy, thật là khiến cho người ta không chịu được, bất quá nhìn bộ dáng hiện tại tựa hồ lại rất khả ái.

Loại cảm giác khác biệt này thật sâu rơi vào trong phương tâm của Phong Nhã Hinh rồi.

Cát Bối Hân thì đối với lời nói của Lăng Tiếu hoàn toàn đồng ý, bất kể Lăng Tiếu nói gì, nàng đều sẽ mù quáng mà tin theo.

Mà Phong Thanh Duyên lại là cười đến vô cùng rực rỡ, xinh đẹp đến không gì sánh được.

- Chỉ bằng điểm tính cách tự luyến này của ngươi liền cùng với Tà Đế ca ca lúc trẻ tuổi giống nhau như đúc rồi, đây có lẽ nguyên nhân hắn muốn thu ngươi làm đồ đệ đi!

Phong Thanh Duyên cười nói.

Lăng Tiếu sờ sờ cằm nói:

- Tà Đế lão nhân gia hắn thoạt nhìn rất uy nghiêm a, tính cách của lão thật tương tự với ta sao?

- Có lẽ vậy, đợi sau này ngươi bái Tà Đế ca ca là sư phụ ngươi sẽ biết.

Phong Thanh Duyên đáp.

- Ha hả, người cũng không phải là không biết ta đã cự tuyệt hảo ý của Tà Đế lão nhân gia, chỉ sợ ta cùng lão nhân gia hắn có duyên vô phận rồi.

Lăng Tiếu hơi có chút tự giễu nói.

- Điểm này ngươi có thể yên tâm, chuyện tình mà Tà Đế ca ca quyết định chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng, ngươi cái đồ đệ này hắn khẳng định thu rồi, hắn hiện tại không có tìm tới ngươi có thể là có nguyên nhân của hắn, dù sao ngươi liền đợi đến lúc gọi ta là sư nương đi.

Phong Thanh Duyên tựa hồ rất hiểu rõ Tà Đế, rất là khẳng định đáp.

Nghe lời nói của Phong Thanh Duyên, trong lòng Lăng Tiếu vui mừng:

- Xem ra sư phụ khủng bố này là chạy không thoát rồi.

Hắn vốn đang hối hận ban đầu cự tuyệt hảo ý của Tà Đế, bây giờ nghe giọng nói chắc chắn của Phong Thanh Duyên, trong lòng không khỏi cao hứng lên.

Một nam nhân tiếp cận thần làm sư phụ của hắn, cái này mua bán có lời a!

Ngày sau ở trong Trung vực đi lại, hắn cũng không cần quá mức kiêng kỵ những thế lực lớn kia rồi.

Nếu dể cho người khác biết được ý nghĩ trong lòng Lăng Tiếu, chỉ sợ cũng bị tức đến thổ ba lít máu rồi.

Tên này là đang tìm sư phụ hay là đang tìm hộ vệ a!

Phong Thanh Duyên đem Phong Nhã Hinh đuổi trở về, Lăng Tiếu kéo Cát Bối Hân đi tới bên ngoài trúc xa tâm sự.

Thông qua một phen tận tình khuyên bào của Lăng Tiếu, Cát Bối Hân cảm nhận được ý tứ của hắn, rốt cục quyết định trước lưu lại Phong gia.

Bởi vì cái gọi là có tình nếu là dài lâu, lại há sợ trong sớm tối!

Huống chi Lăng Tiếu nói cho Cát Bối Hân, để cho nàng ở lại Phong gia, như vậy có thể loại dụng quan hệ của Phong gia tiếp tục tìm kiếm cha mẹ nàng, đồng thời cũng không cần lo lắng Phong gia sẽ có cái gì bất lợi với cha mẹ nàng.

Bởi vì Cát Bối Hân hiện tại nhưng là ở thời điểm có quyền thế nhất Phong gia. ngay cả Phong Nhã Hinh đối với nàng đều khiêm nhượng mấy phần.

Lăng Tiếu sở dĩ cùng Cát Bối Hân nói nhiều như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn sợ Cát Bối Hân tâm địa quá mềm yếu, hơn nữa tâm tư đơn thuần, miễn cho bị người của Phong gia lợi dụng mà không biết là chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiếu vốn định cùng Cát Bối Hân thăm dò một chút nhân sinh chân đế, thuận tiện tăng lên một ít thực lực, nhưng mà hắn phát hiện ở chỗ này căn bản không có chỗ nào để thân mật, chỉ có thể bỏ đi ý niệm này.

Sau khi cùng Cát Bối Hân nói chuyện nửa ngày, Lăng Tiếu quyết định rời đi Phong gia rồi.

Ở dưới con mắt lưu luyến của Cát Bối Hân, Lăng Tiếu dứt khoát đi ra khỏi Phong gia thánh điện.

Trong lòng hắn đồng thời lần nữa kiên định quyết tâm trước đây của chính mình, nhất định phải xông ra một phen thế lực lớn, không nói vượt qua 18 thế lực lớn, nhưng mà muốn cùng bọn họ sánh vai, tránh cho hạng người gì cũng khi dễ đến trên đầu của hắn.

Đưa Lăng Tiếu ra khỏi Phong gia chính là Phong Nhã Hinh, Lăng Tiếu không rõ mặt mũi của mình khi nào trở nên lớn như vậy rồi, lại làm phiền minh châu của Phong gia tộc trưởng tự tay tiễn đưa.

Trên đường đi, người của Phong gia thấy Lăng Tiếu cùng Phong Nhã Hinh đi cùng một chỗ, đều là lộ ra vẻ kinh ngạc, trong ánh mắt lóe ra quang thải không hiểu.

Sau khi ra khỏi Phong gia, Phong Nhã Hinh cũng không có lập tức rờ đi, vẫn cùng Lăng Tiếu đi cùng một chỗ.

Lăng Tiếu có chút không hiểu nhìn Phong Nhã Hinh nói:

- Phong tiểu thư, làm phiền rồi, ngươi không cần tiễn, ta chính mình tự đi được.

Phong Nhã Hinh nhìn thoáng qua Lăng Tiếu không đáp mà nói:

- Thật lâu không có đi dạo Phong Đô rồi, nếu không ngươi theo ta đi dạo một chút?

Lời này nếu để cho thanh niên trẻ tuổi một đời của Phong gia nghe được, chỉ sợ tất cả mọi người đều là mở rộng tầm mắt, thiên chi kiều nữ của Phong gia bọn họ khi nào chủ động mời qua một người nam tử cùng nhau đi dạo thành, chỉ sợ đây là đầu bị gì rồi!

Trong lòng Lăng Tiếu đắc ý thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ cô nàng này bị hoàng bá chi khí của bản thiếu gia hấp dẫn rồi?

Lời này của Lăng Tiếu tuy là rất tự luyến, nhưng mà đúng là đã đoán trúng tâm tư của Phong Nhã Hinh.

Nàng quả thật bị mỗi tiếng nói mỗi cử động của Lăng Tiếu hấp dẫn.

Bởi vì đây là nam nhân duy nhất mà Phong Nhã Hinh gặp qua dám ở trong Phong gia các nàng giương oai, hơn nữa đến cuối cùng một chút trừng phạt cũng không bị, có thể nói là lần đầu tiên trong mấy ngàn năm qua của Phong gia bọn họ!

Đối với yêu cầu của mỹ nữ, Lăng Tiếu nghĩ không ra cái lý do gì để cự tuyệt.

Cho nên hai người liền cùng nhau đi dạo ở trên quan đạo náo nhiệt của Phong Đô.

Mặc dù có mỹ nữ ở một bên, nhưng mà Lăng Tiếu lại có chút không yên lòng.

Hắn một mực nghĩ tới bước kế tiếp của mình nên đi như thế nào.

Bắc Thủy giới nhất định là phải đi một chuyến, nhưng mà sau khi đi Bắc Thủy giới nên từ đâu thành lập lên thế lực đây?

Cái vấn đề này hắn phải thật tình suy nghĩ một chút.

Hắn đối với Trung vực chưa quen thuộc, có thể lệ thuộc vào đúng là Tàn Báo rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 935 - Ta Nhớ Kỹ Ngươi! (2)

Nhưng mà Tàn Báo đã mấy ngàn năm không có trở lại rồi, đối với tình thế hiện tại của Trung vực cũng không biết a!

Lăng Tiếu trong đầu không khỏi hiện lên một đạo nhân ảnh, trong lòng thầm than:

- Thần côn a, ngươi ở đâu rồi, mau tới chỉ điểm bến mê cho bản thiếu gia a!

Hai người một câu cũng không nói, ở trong Phong Đô đi hai canh giờ.

Trong nội tâm của Phong Nhã Hinh hiện lên một cảm xúc khác:

- Chẳng lẽ bản tiểu thư không có mị lực sao? Lại đều không để ý đến ta!

- Không đi, nữa, ngươi đưa ta trở về đi thôi.

Phong Nhã Hinh hơi chán nản đánh vỡ yên lặng nói.

Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần nói:

- Vậy Phong tiểu thư đi thong thả, ngày khác có duyên gặp lại!

Phong Nhã Hinh có chút cực kỳ bại hoại nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi không nghe thấy ta nói gì sao?

- Nói gì?

Lăng Tiếu ngẩn người hỏi, hắn mới vừa rồi quả thật không quá chú ý đến Phong Nhã Hinh nói cái gì.

Phong Nhã Hinh thiếu chút nữa muốn điên lên rồi, thần sắc của nàng trong nháy mắt trở nên lạnh lùng lên, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lăng Tiếu ngươi khá lắm, ta nhớ kỹ ngươi!

Dứt lời nàng bay người lên, hướng phương hướng Phong gia bay trở về.

Lăng Tiếu có chút sờ không được đầu óc nói:

- Đây coi là gì a?

Mặc dù Lăng Tiếu là tay hái hoa lão luyện, nhưng mà đối với tâm tư của nữ nhân cũng là bắt đoán không ra a!

Lăng Tiếu vốn định lập tức rời đi Phong Đô chạy tới Bắc Thủy giới, nhưng mà Tàn Báo lại đề nghị đi phách mại hội của Phong Đô xem một chút.

- Phong Đô là một trong những đại thành của Trung vực, phách mại hội nơi này lại là thường xuyên sẽ có thứ tốt, thiếu gia hắn là đi xem một chút a!

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn là đồng ý với đề nghị của Tàn Báo, bởi vì muốn nhanh chóng cũng không vội ở một thời ba khắc, đến phách mại hội của Trung vực đại khai nhãn giới cũng là tốt.

Phong Đô phách mại hội tự nhiên cũng là sản nghiệp của Phong gia.

Phong gia là một trong mười tám thế lực lớn, phách mại hội mà bọn họ trực thuộc quản lý tự nhiên không phải là phách mại hội của thành trì bình thường có thể so sánh được.

Phách mại hội hùng vĩ tráng quan đứng vững ở trong thành Phong Đô, x xa nhìn lên giống như là một tòa thành bảo, rộng rãi đại khí, tràn đầy khí tức cổ xưa tang thương.

Còn chưa tới trước cửa phách mại hội, liền phát hiện có đại lượng võ giả hướng phách mại hội nhanh chóng đi qua.

Những võ giả này đại đa số đều cưỡi linh thú cường đại chạy băng băng, tựa hồ sợ người khác không biết hắn có hộ thân linh thú.

Lăng Tiếu chú ý đến những võ giả này một chút, lại đại đa số cũng là thực lực đạt đến Vương giai trở lên, hơn nữa Địa Hoàng giai cũng có số lượng không ít, thậm chí thỉnh thoảng lại có thể thấy hai ba cái Tôn giai lẫn lộn ở trong đám người.

Về phần Đế giai có hay không, Lăng Tiếu chính mình là chưa nhìn ra rồi.

Hắn phải ở trong lòng cảm khái, lực hiệu triệu của phách mại hội ở loại đại thành trì này quả thật là không giống bình thường.

Lúc Lăng Tiếu mang theo Tàn Báo đi tới trước cửa phách mại hội chuẩn bị nộp huyền tinh đi vào, một gã Vương giai tiến lên nghênh đón hỏi:

- Xin hỏi ngài có phải là Lăng Tiếu Lăng thiếu gia?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta chính là Lăng Tiếu!

Vương giai kia lộ ra thần sắc cung kính nói:

- Lăng Tiếu thiếu gia muốn vào phách mại hội đúng không, chúng ta đã lưu một sương phòng tốt cho ngài rồi, xin ngài đi theo ta.

Lăng Tiếu không biết ở trong hồ lô của Phong gia bán cái gì, nhưng mà hắn nếu tới cũng không có cái gì phải băn khoăn, bởi vì mấy ngày trước hắn độc thân độc mã xông vào Phong gia cũng chưa từng e ngại, đi tới phách mại hội này chẳng lẽ còn có cái gì phải sợ sao?

Lăng Tiếu cùng Tàn Báo theo Vương giai kia đến trước sương phòng.

- Lăng thiếu gia, mời ngài vào, tiểu nhân liền không quấy rầy rồi!

Vương giai nói một tiếng, tự hành rời đi.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác được trong sương phòng có một cỗ khí tức không kém, hiển nhiên đã sớm có người ở bên trong.

- Rốt cuộc là người nào đợi bản thiếu gia đây?

Lăng Tiếu nghĩ ngờ nghĩ tới, sau đó đẩy cửa phòng đi vào.

Ở trước khi vào trong sương phòng, Lăng Tiếu đem người có thể ở trong đó suy nghĩ một lần.

Ở Phong Đô có thể biết được hành tung của hắn trừ người của Phong gia ra liền không có thế lực khác rồi.

Cho nên hắn cảm thấy ở bên trong có thể là Cát Bối Hân hoặc Phong Nhã Hinh.

Trừ hai nữ nhân này, hắn nghĩ không ra người nào sẽ ở trong suong phòng dự định này trước.

Nhưng mà một khắc kia khi hắn bước vào sương phòng, thần sắc trở nên vô cùng kinh ngạc lên, hắn thấy được một cái thân ảnh không tưởng được.

Một khuôn mặt đã lâu mang theo nụ cười hòa nhã ở trong mắt Lăng Tiếu lộ ra vẻ vô cùng hèn mọn, hắn cầm quạt giấy trắng trong tay nhẹ lay động, lộ ra khí chất nho nhã tuấn dật.

- Lăng Tiếu từ trước đến giờ mạnh khỏe chứ!

Nam tử khép lại quạt giấy trắng hướng về phía Lăng Tiếu chắp tay cười nói.

- Ta dựa vào, ngươi cái thần côn này tại sao ở đây!

Lăng Tiếu vui mừng kêu lên, tiếp theo đi tới trước người nam tử nặng nề tới một quyền ở trên người.

Nam tử này không phải là Huyền Diệu đã lâu không gặp thì là ai?

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp được Huyền Diệu, quả nhiên là để cho hắn mừng rỡ a!

- Lăng huynh, ngươi cũng đã gọi ta là thần côn rồi, ta dĩ nhiên đoán được ngươ hiện tại nghĩ tới ta, cho nên ta liền xuất hiện.

Huyền Diệu cười mỉm đáp.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, tiếp theo ôm bả vai của Huyền Diệu cười to nói:

- Ha ha, thần côn quả nhiên là thần côn, bản thiếu gia thật đúng là nhớ ngươi.

Không sai, Lăng Tiếu quả thật nhớ đến Huyền Diệu rồi.

Bất qusa đừng hiểu lầm, hắn cũng không phải là loại người thích nam nhân.

Hắn chỉ hi vọng ở bên cạnh mình có một người có thể giúp hắn bày mưu tính kế, mà Huyền Diệu không nghi ngờ gì chính là người hắn tín nhiệm nhất, trước đó hắn đã sớm hi vọng để Huyền Diệu làm quân sư cho hắn rồi, mà sau khi Huyền Diệu từ biệt mà không nói ở Cổ thành, Lăng Tiếu lại cũng chưa từng gặp qua hắn, cũng không biết hắn ở phương nào, cho nên cũng chưa từng cố gắng đi tìm hắn.

Không nghĩ tới thời điểm thật cần đến hắn, gia hỏa này này xuất hiện.

Trong lòng Lăng Tiếu đối với thần côn liệu sự như thần này không khỏi có chút bội phục rồi, đây cũng là nguyên nhân Lăng Tiếu vì sao muốn gặp Huyền Diệu.

Lăng Tiếu quyết định lần này vô luận như thế nào cũng muốn đem Huyền Diệu gắt gao trói lại ở bên cạnh hắn, tuyệt đối không thể để cho gia hỏa này chạy mất, có hắn ở lúc chính mình xông khai sự nghiệp sẽ trở nên dễ dàng nhiều lắm.

- Ngồi xuống trước rồi nói, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Huyền Diệu nhắc nhở nói, cùng lúc đó hắn nhìn về phía Tàn Báo ở một bên nói:

- Chúc mừng ngươi trở lại Đế giai a!

Tàn Báo biết rõ thân phận của Huyền Diệu, lúc này gật đầu nói:

- Đa tạ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 936 - Gặp Lại Thần Côn

Lăng Tiếu lúc này mới bắt đầu chú ý đến thực lực của Huyền Diệu, không nghĩ tới sau hai năm từ biệt, thực lực của Huyền Diệu cũng là rất tinh tiến, lại đã đạt tới tu vi cao cấp Vương giai, nhớ được lúc ban đầu gã rời đi Cổ thành chỉ là dựa vào đan dược của hắn mới đột phá đê cấp Vương giai a!

Chỉ là thực lực này của hắn làm thế nào biết Tàn Báo khôi phục Đế giai được?

Mặc dù Lăng Tiếu nghi ngờ, nhưng mà trong lòng hắn là tín nhiệm Huyền Diệu trăm phần trăm, cho nên cũng không có hỏi.

Hắn biết Huyền Diệu muốn cho hắn biết, như vậy nhất định sẽ nói cho hắn biết, nếu như không muốn hắn biết, vậy không nói cũng không sao cả, đây chính là tín nhiệm tình nghĩa giữa huynh đệ.

Đem của của sương phòng đóng lại, Lăng Tiếu đem đoàn người mà chính mình mang tới đều từ trong dược đỉnh phóng ra.

Loại phách mại hội cỡ lớn này không để cho bọn họ biết một chút, cái này liền không phải là bản ý của Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu nhưng là tính toán đem bọn họ từng người đều bồi dưỡng thành cao thủ có thể một mình đảm đương một phía, vì ngày sau đánh ra giang sơn, giữ được cơ nghiệp mà làm chuẩn bị.

Sau khi đoàn người xuất hiện, Lăng Tiếu long trọng đem Huyền Diệu giới thiệu cho những người khác:

- Đây là hảo huynh đệ của ta, kiêm quân sư của chúng ta, sau này lúc ta không có ở đây, các ngươi đều phải nghe theo hắn sai khiến có biết không?

Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Độc Hạt Tử là gặp qua Huyền Diệu rồi, nhưng mà những người khác chưa từng gặp, trong lòng đều đang nghi ngờ:

- Thiếu gia khi nào tìm được một cái quân sư trẻ tuổi như vậy?

Bọn họ tuy có chút xem nhẹ Huyền Diệu, nhưng mà đối với lời nói của Lăng Tiếu tuyệt đối không có nửa điểm hoài nghi, cho nên mọi người hướng Huyền Diệu thăm hỏi:

- Ra mắt quân sư!

Huyền Diệu nhìn lướt qua người ở trước mắt, cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì mà khẽ gật đầu.

Lăng Tiếu hỏi:

- Những người này là thành viên do ta xây dựng, ta nghĩ ở Trung vực làm lớn một tràng, ngươi cảm thấy như thế nào?

Huyền Diệu bán một cái hấp dẫn nói:

- Ngươi muốn nghe lời thật hay là lời giả?

Lăng Tiếu có chút khó chịu nói:

- Đương nhiên là lời thật a, chẳng lẽ bản thiếu gia là người không nghe được tiếng người sao?

- Bọn họ thật sự quá kém!

Huyền Diệu tương đối trực tiếp nói.

Lăng Tiếu nghe lời nói của Huyền Diệu mà sửng sốt, hắn cũng là không nghĩ tới Huyền Diệu sẽ nói trực tiếp như thế.

Đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ thần sắc trở nên hơi giận lên, hiển nhiên đối với đánh giá của Huyền Diệu tương đối bất mãn.

- Ta biết các ngươi không phục, nhưng mà hiện tại ta không có thời gian giải thích với các ngươi, đợi phách mại hội kết thúc, ta lại nói với các ngươi sau, các ngươi hiện tại trước suy nghĩ thật kỹ đi.

Huyền Diệu nói một câu, liền không nói chuyện nữa rồi.

Lúc này, chỗ ngồi của buổi đấu giá đã đứng đầy người, buổi đấu giá chân chính bắt đầu rồi!

Theo đấu giá sư Địa Hoàng giai vào tràng, tất cả mọi người an tĩnh.

Sau khi đấu giá sư lưu loát nói mấy câu dạo đầu, đấu giá liền bắt đầu rồi.

Đệ nhất kiện vật phẩm đấu giá là một kiện đê giai linh khí Thủy thuộc tính, giá khởi điểm mười vạn trung phẩm huyền tinh, tương đương với trăm vạn hạ phẩm huyền tinh.

Lăng Tiếu không khỏi vì giá tiền này mà cảm thấy chặc lưỡi hít hà không dứt.

Phải biết rằng một khoản tài phú như vậy chỉ sợ Tử Thiên tông muốn xuất ra cũng phải hảo hảo đắn đo một chút.

Đường Cương Lĩnh ở một bên nhìn linh khí kia không khỏi cảm thấy nóng

cháy lên, song quyền nắm lại chặt chẽ, trong lòng thầm hạ quyết tâm minh nhất định phải tranh thủ sớm ngày trở thành linh khí sư, như thế ngày sau còn sợ không có tài phú sao?

Lúc này thanh âm của Huyền Diệu vang lên nói:

- Mọi người đều biết Luyện dược sư cùng Luyện khí sư đều là nghề nghiệp tôn quý nhất, cho nên chỉ cần đại sư cấp của hai cái nghề nghiệp này muốn kiếm lấy huyền tinh hoàn toàn là dễ dàng.

Lúc hắn nói lời này cố ý vô tình liếc mắt nhìn Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh một cái.

Hai người tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, không khỏi có chút rất nghi hoặc.

Hai người đều ở trong lòng nổi lên cảm giác khó có thể nói rõ.

Lăng Tiếu dĩ nhiên đem chi tiết này nhìn ở trong mắt, trên mặt đã hiện lên cười mỉm, xem ra hắn kéo thần côn này xuống nước là hoàn toàn chính xác, nhìn một cái liền khám phá ra chỗ mấu chốt của người bên cạnh hắn.

Theo từng kiện đê cấp linh khí xuất hiện, người ở trong sương phòng của Lăng Tiếu chỉ cảm thấy mở rộng tầm mắt không thôi, không ít người lại càng thấy đến quen thuộc không dứt.

Bọn họ cũng đều biết uy lực của linh khí có thể để cho bọn họ đề cao chiến lực, nhưng mà giá tiền của những linh khí kia lại ép tới bọn họ không thở nổi.

Bọn họ mới phát hiện mình ở Trung vực là có bao nhiêu khốn cùng.

Người ở phía dưới phách mại hội càng không ngừng cạnh tranh lẫn nhau, mỗi một kiện đê cấp linh khí đều đánh ra giá tiền mấy chục vạn tới trăm vạn trung phẩm huyền tinh.

- Các ngươi cũng đừng đỏ mắt, hiện tại thực lực của các ngươi quả thật theo như lời của quân sư là còn kém, dựa vào ngoại vật quá nhiều sẽ chỉ làm chính mình sinh ra cảm giác lệ thuộc, đối với tiến giai không phải là chuyện tốt gì.

Lăng Tiếu nói, lập tức hắn lại nói:

- Các ngươi ai có thể nhất nhất đột phá Địa Hoàng giai, ta liền trước tiên trang bị linh khí cho người đó!

Mọi người nghe lời nói của Lăng Tiếu đều là hưng phấn không thôi.

Đoàn người sớm được Lăng Tiếu lợi dụng đan được đem thực lực tăng lên đến trung cấp Vương giai rồi, mà bọn họ cũng phục dụng qua vạn năm thạch nhũ dịch, cho nên thiên phú tu luyện của bọn hắn đã là tăng lên rất lớn, so với nhân vật thiên tài bình thường đều sẽ không kém, trong tay bọn họ lại có linh thảo tu luyện có thuộc tính thích hợp với bọn họ mà Lăng Tiếu đưa cho, mấu chốt liền muốn có đầy đủ thời gian tu luyện, như vậy bọn họ muốn đột phá Địa Hoàng cũng sẽ không phải là việc gì khó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vòng đầu tiên bán đấu giá linh khí cũng đã kết thúc.

Đấu giá sư nhẹ nhàng lên tiếng nói:

- Phía dưới đấu giá là một kiện thất giai trung cấp linh khí Tử Mẫu song kiếm!

Theo thanh âm của hắn vừa hạ xuống, hai nữ tử đem theo cái khay hình vuông đi ra.

Đấu giá sư đem tấm vải đo che ở trên khay nhẹ nhàng vạch ra một cái, một màn quang hoa trong nháy mắt nở rộ ra.

Quang hoa chớp động lên lục sắc quang mang rạng rỡ, đem cả phách mại hội to lớn chiếu đến sáng trưng, hai đầu dị thú quang ảnh một lớn một nhỏ đang không ngừng kêu lên, thoạt nhìn rất là dữ tợn dọa người.

Tử Mẫu song kiếm, hai thanh lục sắc cao giai linh khí một dài một ngắn, vô luận là chuôi kiếm hay là thân kiếm đều chế tạo đế hết sức hoa lệ duy mỹ, hơn nữa khí thế kia quả nhiên là bức người phát lạnh, đối với võ giả hiểu sử dụng song kiếm mà nói, tuyệt đối có thể nói là thần binh lợi khí.

Nhưng mà đối với bất kỳ tông môn nào mà nói, một đôi cao giai linh khí này nhưng là vô cùng thích hợp làm trấn tông linh khí để sử dụng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 937 - Lấy Được Tử Mẫu Song Kiếm. (1)

Mặc dù đê cấp linh khí ở Trung vực tương đối dễ dàng nhìn thấy, nhưng mà cao cấp linh khí lại là hết sức hiếm thấy.

Sau khi Tử Mẫu song kiếm xuất hiện, trong buổi đấu giá xuất hiện một trận xôn xao.

- Tử Mẫu song kiếm nhưng là một trong những kiệt tác đỉnh phong của Linh khí sư La Khắc đại sư, hắn làm sao bỏ được đem linh khí này đưa ra đấu giá?

- Đúng vậy a, mấy năm trước từng có người ra giá mười vạn thượng phẩm huyền tinh, hắn cũng không có bán đi.

- Các ngươi không biết a, La Khắc đại sư ngay từ mấy tháng trước tiến vào Vong Hồn sơn mạch liền chưa có xuất hiện qua, mà Tử Mẫu song kiếm của hắn lại xuất hiện ở nơi này, chỉ sợ hắn đã là dữ nhiều lành ít rồi.

- Cái gì, La Khắc đại sư đã từng đi vào Vong Hồn sơn mạch? Chẳng lẽ là vì đột phá Đế giai mà bí quá hóa liều?

Bất kể là nguyên nhân gì, Tử Mẫu song kiếm này ta muốn định rồi.

...

Người tham gia buổi đấu giá vang lên một mảnh tiếng nghị luận rối rít.

Lúc này Huyền Diệu ở một bên giải thích:

- La Khắc là một gã Luyện khí sư thiên tài, hắn không thuộc về bất cứ thế lực nào, nhưng mà lại là khách quý có không ít thế lực lôi kéo, ngay từ nhiều năm trước đã đạt tới tu vi Nửa bước Huyền Diệu rồi, nhưng mà vẫn không có biện pháp đột phá Đế giai, bất đắc dĩ chỉ có thể đi vào Vong Hồn sơn mạch, hi vọng có thể ở trong sinh tử tiến hành minh ngộ, nhưng mà khi nhìn tới hắn có lẽ đã dữ nhiều lành ít rồi.

- Nửa bước Huyền Diệu cũng vẫn lạc?

Người ở trong sương phòng đều hít vào một hơi lãnh khí.

Tàn Báo mở miệng nói:

- Vong Hồn sơn mạch mà khi đi đến gần Bắc Thủy giới phải tiến vào?

- Đúng vậy, chính là chỗ hiểm địa này, ngay cả Đế giai cũng không dám dễ dàng đi vào, La Khắc đại sư xem ra cũng là vạn bất đắc dĩ mới đi vào, thật là đáng tiếc!

Huyền Diệu đáp.

Sau khi Tàn Báo nghe xong, trong ánh mắt hiện lên vìa tia quang mang hưng phấn.

Lúc này đấu giá sư đã báo ra giá khởi điểm của Tử Mẫu song kiếm là năm vạn thượng phẩm huyền tinh, đây cũng là tương đương với năm trăm vạn trung phẩm huyền tinh.

Người ở chỗ này cũng hít vào một hơi lãnh khí, cái giá tiền này nhưng không phải là người bình thường có thể chịu đựng được, chỉ có những thế lực lục phẩm trở lên kia mới có cái tài lực này đi!

Phượng Tiêm Vận rất ít khi mở miệng hướng về phía Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, Tử Mẫu song kiếm này ta muốn rồi!

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc nhìn Phượng Tiêm Vận, tiếp theo vẫn gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, coi như là trăng ở trên trời ta cũng thay ngươi lấy xuống.

Lăng Tiếu mặc dù cùng Phượng Tiêm Vận kết làm vợ chồng mấy năm rồi, nhưng mà hắn còn chưa thấy nàng sử dụng qua bất kỳ vũ khí nào.

Hôm nay nàng đối với Tử Mẫu song kiếm cảm thấy hứng thú, Lăng Tiếu tự nhiên toàn lực giúp nàng đem Tử Mẫu song kiếm đấu giá xuống tới.

Nhưng mà cái giá tiền của Tử Mẫu song kiếm này cao đến dọa người, nhưng đối mặt với giá cao như thế, đối mặt với nhiều đối thủ cạnh tranh như thế, hắn cũng là chút ít thực lực rồi.

Ở trước kia hắn cảm giác mình là người rất giàu có, nhưng mà khi tới đây hắn mới phát hiện mình thật có chút ếch ngồi đáy giếng rồi.

Bất quá hắn đã đáp tứng Phượng Tiêm Vận rồi, vậy sẽ không để cho nàng thất vọng.

- Chính là đập đi nồi sắt cũng phải đấu giá xuống tới.

Lăng Tiếu nắm thật chặt song quyền nói, đồng thời hắn nội thị huyền tinh hiện tại ở trong không gian giới một chút.

Hạ phẩm huyền tinh có gần một ức, trung phẩm huyền tinh có hơn hai trăm

vạn, thượng phẩm huyền tinh chỉ có hai mươi lăm vạn.

Những huyền tinh này có một phần rất lớn là năm đó hắn cướp sạch của cải của Trọng Kiếm môn, có một phần nhỏ lại là giết người cướp của trong nhiều năm qua mà có được.

Theo đấu giá sư đem quy định nói ra, giá tiền của Tử Mẫu song kiếm liên tiếp được nâng cao lên.

Giá tiền này rất nhanh đã tăng lên đến mười vạn thượng phẩm huyền tinh.

Đến cái giá tiền này, không ít người chỉ có thể không biết làm gì.

Lúc này, một đạo thanh âm vang lên nói:

- Ta ra mười một vạn thượng phẩm huyền tinh, tại hạ là Khang Phục Lai, thỉnh chư vị cho chút mặt mũi, Tử Mẫu song kiếm này ta muốn định rồi.

Nói chuyện là một trung niên hán tử, hắn đứng ở một cái góc nhỏ, diện mạo xấu xí nhưng mà một thân thực lực đã đạt đến cao cấp Thiên Tôn.

- Nguyên lai là Khang đại nhân, là một trong những tán tu lớn nhất chỗ này của chúng ta, có nói thời điểm thanh niên ngộ nhập bí cảnh, một thân tu vi đột nhiên tăng mạnh, hiện tại lại là có không ít thế lực muốn kéo hắn đi làm cung phụng trưởng lão.

- Đáng tiếc hắn dã tâm quá lớn muốn vào Phong gia làm cung phụng trưởng lão, nhân gia ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái liền đem hắn đuổi đi ra ngoài.

- Khang Phục Lai là sử dụng song kiếm, xem ra hắn đối với Tử Mẫu song kiếm nhưng là tình thế bắt buộc a!

- Hắn chỉ là một người mà thôi, đnag ngồi nhưng có không ít người sẽ không bán mặt mũi cho hắn.

...

Khang Phục Lai coi là thứ gì, Hỏa U tông chúng ta ra giá 12 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Một đạo thanh âm cuồng vọng từ bên trong một gian sương phòng truyền ra.

Sắc mặt của Khang Phục Lai trở nên lúc đỏ lúc trắng, lúc này hét lớn:

- Ta ra giá 13 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Tiếp theo lại có vài chỗ trong sương phòng truyền ra tiếng kêu giá tương ứng.

Rất nahnh Tử Mẫu song kiếm đã đến 20 vạn thượng phẩm huyền tinh.

- Thanh Sơn tông ta ra 21 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Một đạo thanh âm trẻ tuổi từ trong một gian sương phòng truyền ra.

Theo thanh âm này rơi xuống, những người khác đều yên tĩnh lại, tựa hồ những người khác không dám tiếp tục đấu giá.

- Thanh Sơn tông là một trong những tứ phẩm tông môn mạnh nhất phụ thuộc Phong gia, ở bên trong tông bọn họ có Đế giai trấn giữ, so với loại lục phẩm tông môn như Hỏa U tông cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Huyền Diệu nhàn nhạt nói.

- Tứ phẩm tông môn a! Khó trách có thể đem nhiều người như vậy khiến cho kinh sợ!

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Tứ phẩm tông môn ở trong Trung vực cũn là tồn tại thế lực đứng đầu, như tông môn loại này đều có Đế giai trấn giữ mới có thể xứng với danh hiệu Tứ phẩm.

Bất quá Lăng Tiếu đối với Tử Mẫu song kiếm cũng là tình thế bắt buộc, đang ở thời điểm đấu giá sư hét lên lần thứ hai có người tăng giá hay không, Lăng Tiếu tham dự đấu giá rồi.

- 22 vạn thượng phẩm huyền tinh!

Lăng Tiếu chậm rãi mà kêu lên.

Người ở chỗ này vẻ mặt đều là cứng đờ, bọn họ không nghĩ tới lại còn dám có người tham gia đấu giá, đừng nói là người của Phong gia?

Chỉ bất quá Phong gia từ trước đến giờ đều là ngồi ở vị trí sương phòng thứ nhất, mà thanh âm kia rõ ràng không phải truyền tới từ trong sương phòng thứ nhất, có thể thấy được đối phương cũng không phải là người của Phong gia.

Ở bên trong khu vực quản hạt của Phong gia, có thể cùng Thanh Sơn tông vỗ nhịp cũng có hai tông môn khác, chỉ là bọn họ cũng có vị trí bao sương cố định, rất hiển nhiên cũng không phải là bọn họ tham gia đấu giá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 938 - Lấy Được Tử Mẫu Song Kiếm. (2)

Một gã thanh niên đang mặc thanh sắc hoa lệ phục sức ở trong sương phòng số ba sau khi nghe được Lăng Tiếu báo giá, trong mắt hổ lướt qua vẻ giận dữ.

- Ngụy lão, lần này ngươi đem theo bao nhiêu thượng phẩm huyền tinh?

Người trẻ tuổi nhìn lão giả ở phía sau hắn hỏi.

Lão giả kia đáp:

- Ước chừng 60 vạn đi, bất quá tông chủ đã phân phó dùng tới để cạnh tranh trân bảo ở phía sau, cho nên động dụng tuyệt đối không thể vượt qua ba mươi vạn thượng phẩm huyền tinh.

- Ừ, ta sẽ có chừng mực!

Thanh niên kia khẽ lên tiếng, tiếp theo lớn tiếng báo giá nói:

- Hai mươi ba vạn thượng phẩm huyền tinh.

- Hai mươi bốn vạn thượng phẩm huyền tinh.

- Hai mươi lăm vạn thượng phẩm huyền tinh.

Nghe đến cái số lượng này, Lăng Tiếu có chút âm thầm kêu khổ, bản thân hắn chỉ có hai mươi lăm vạn thượng phẩm huyền tinh, hơn nữa đi tiếp chỉ sợ vượt qua ngoài dự liệu của hắn rồi.

Bất quá Lăng Tiếu tính ra là một người thích mặt mũi, nhất là ở trước mặt nữ nhân của mình tuyệt đối không thể ném mất cái mặt này.

Hắn lần nữa kêu giá nói:

- Hai mươi lăm vạn thượng phẩm huyền tinh, cộng thêm một trăm vạn trung phẩm huyền tinh.

Số lượng này của hắn tương đương với hai mươi sáu vạn thượng phẩm huyền tinh rồi.

Thanh niên ở trong sương phòng số ba phát ra tiếng cười lạnh nói:

- Ngay cả trung phẩm huyền tinh cũng kêu ra rồi, xem ra hắn là sắp hết rồi.

Ngay sau đó người trẻ tuổi kia lần nữa kêu giá 27 vạn thượng phẩm huyền tinh, mà Lăng Tiếu lại miễn cưỡng tăng thêm một trăm vạn trung phẩm huyền tinh.

Ở trong sương phòng của Lăng Tiếu, bất luận kẻ nào cũng đoán ra tài lực của thiếu gia nhà bọn họ sắp đến đáy rồi.

Nhưng mà bọn họ đồng dạng ở trong lòng kinh hô Lăng Tiếu lại có tài lực hùng hậu như vậy.

Lúc này, Thải Hà Nguyệt hướng Phượng Tiêm Vận sử một cái ánh mắt, tựa hồ để cho nàng ra mặt ngăn cản Lăng Tiếu tiếp tục đấu giá xuống.

Bởi vì tài lực của Lăng Tiếu đã cạn rồi, nàng cũng không muốn Lăng Tiếu vì cao cấp linh khí này mà khiến cho hai bàn tay trắng đâu.

Lúc này sương phòng số ba đã đem giá tiền gọi tới 29 vạn thượng phẩm

huyền tinh.

Lăng Tiếu có chút không cam lòng nhìn về phía Huyền Diệu nói:

- Thần côn, ngươi có huyền tinh hay không, mượn trước một điểm tới ứng phó.

Song, Huyền Diệu còn chưa nói, Phượng Tiêm Vận lại mở miệng kêu lên:

- Ba mươi vạn thượng phẩm huyền tinh!

Lúc này Lăng Tiếu đều có chút ngây ngẩn cả người, hắn cũng không nghĩ tới Phượng Tiêm Vận đối với Tử Mẫu song kiếm này lại chấp nhất như vậy.

Thải Hà Nguyệt ở một bên khuyên:

- Vận muội muội, đây... Chúng ta không có nhiều huyền tinh như vậy, ta xem quên đi a!

Vạn nhất đấu giá thành công cũng không đủ huyền tinh để tra, đây chính là muốn giao máu ra thật nhiều.

- Yên tâm đi, ba mươi vạn liền ba mươi vạn, phu quân các ngươi còn có thể gánh vác được!

Lăng Tiếu kiên trì nói.

Hắn sờ sờ không gian giới nghĩ thầm:

- Xem ra ngay cả cực phẩm Hỏa huyền tinh đều phải lấy ra rồi!

Thanh niên ở trong sương phòng số ba kia lộ ra vẻ phẫn nộ thấp giọng mắng:

- Khốn kiếp, sương phòng số tám kia đến tột cùng là lai lịch như thế nào, lại dám cùng Thanh Sơn tông chúng ta cạnh tranh, quả nhiên là không biết sống chết.

Lão giả ở phía sau hắn nói:

- Ta nhận thấy được nơi đó khí tức rất nhiều, nhưng mà tu vi đều không cao lắm, nghĩ đến là một chút người ngoại lai.

- Quên đi, Ngụy lão ngươi lại tieepstucj cho ta mượn hai vạn thượng phẩm huyền tinh đi, ta nhất định phải nhận được Tử Mẫu song kiếm này.

Người trẻ tuổi cắn răng nói.

Sau đó sương phòng số ba kia tiếp tục đấu giá, mà Phượng Tiêm Vận một bước cũng không nhường.

Cuối cùng Tử Mẫu song kiếm lấy giá tiền 35 vạn thượng phẩm huyền tinh do Phượng Tiêm Vận đấu giá thành công.

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên có chút khó coi, số lượng này trước mắt vượt xa tài lực của hắn rồi.

Mặc dù hắn cũng không thiếu trân tàng trân quý, nhưng mà hiện tại lấy ra đi bán cũng không còn kịp rồi, hắn chỉ có đem hi vọng gửi ở trên người Huyền Diệu, nhìn có thể hay không trợ giúp một chút, bởi vì hắn luôn luôn cảm thấy thần côn này tương đối thần bí, nghĩnđến trân tàng hẳn là cũng không ít.

Huyền Diệu lại một lần nữa còn chưa nói, Phượng Tiêm Vận lại kéo tay của Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, ba mươi vạn thượng phẩm huyền tinh này ta có.

Lăng Tiếu có chút không phục hồi lại tinh thần nói:

- Yên tâm, ta làm sao cũng sẽ trả...

Nói đến đây hắn bỗng nhiên một chút nhìn Phượng Tiêm Vận nói:

- Vận nhi, ngươi... Ngươi nói ngươi có 30 vạn thượng phẩm huyền tinh?

Những người khác đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phượng Tiêm Vận.

Phượng Tiêm Vận gật đầu nói:

- Ừ, trước lúc rời đi Cổ thành, gia gia cho ta không ít huyền tinh, ta nghĩ hẳn là cũng đủ rồi.

- Ngươi lại không nói sớm!

Lăng Tiếu oán giận nói một câu, tiếp theo bĩu môi nói:

- Gia gia thật là thiên vị a, lại cho ngươi nhiều huyền tinh như vậy, nhưng lại không cho ta cái gì cả, nói rõ là không đem tôn nữ tế ta đây nhìn vào trong mắt.

Dĩ nhiên, Lăng Tiếu cũng chỉ là ngoài miệng nói một chút, trong lòng cũng là rất vui vẻ.

Huyền tinh của Phượng Tiêm Vận không phải là huyền tinh của hắn sao?

Chỉ cần hắn mở miệng, Phượng Tiêm Vận cũng sẽ ngoan ngoãn lấy ra cho

hắn, ai bảo bọn hắn là vợ chồng chứ.

Theo Tử Mẫu song kiếm bị bán ra, kế tiếp chính là đấu giá kỳ hoa dị thảo rồi.

Từng gốc ngũ, lục giai linh thảo liên tiếp lên đài, thấy đến mọi người đều là hoa cả mắt, tâm tình kích động không thôi.

Bởi vì linh thảo đối với bất kỳ võ giả nào đều là hấp dẫn lớn lao.

Hoa Hiểu Quế cũng là tâm tình kích động mà kinh hô:

- Trời ạ, những cao giai linh thảo này có thể luyện ra bao nhiêu cao giai đan dược a!

Lăng Tiếu đả kích hắn nói:

- Những thứ này không liên quan đến ngươi rồi, chờ ngươi ngày sau tiến vào cao phẩm Luyện dược sư rồi nói sau.

- Lục giai cao cấp Hắc Mạt Đằng một cây, giá khởi điểm 25 vạn trung phẩm huyền tinh, mỗi một lần tăng giá không được thấp hơn một vạn.

Đấu giá sư hắng giọng kêu lên.

Trong sương phòng, Tàn Báo khẽ lộ ra vẻ có chút kích động đối với Lăng Tiếu noi:

- Thiếu gia, ta cần gốc Hắc Mạt Đằng này!

Hắc Mạt Đằng, cao giai linh thảo Ám thuộc tính, đối với võ giả Ám thuộc tính mà nói cực kỳ trân quý.

Tuy nói Tàn Báo đã đạt tới Đế giai, tác dụng của linh thảo bình thường đối với hắn đã không lớn, nhưng mà gốc Hắc Mạt Đằng này lại là hắn cực kỳ cần thiết.

Đạt tới Đế giai đối với tích lũy lực lượng ra, trọng yếu nhất vẫn là muốn nhìn cảm ngộ của người đối với thiên địa.

Mà Hắc Mạt Đằng không chỉ có thể tăng lên năng lượng cho võ giả Ám thuộc tính, đồng thời cũng có thể tăng lên năng lực cảm ngộ của võ giả Ám thuộc tính.

Tuy nói hiệu quả này đối với võ giả Thiên Tôn giai hoặc Tôn giai trở xuống càng hữu hiệu, nhưng mà Tàn Báo mới ngược trở về Đế giai, tự nhiên càng khẩn cấp muốn mau chóng khôi phục thực lực đỉnh phong.

Đối với yêu cầu của Tàn Báo, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 939 - Bát Diệp Hỏa Liên Tọa. (1)

Tàn Báo đã không bị hắn ước thúc, mặc dù vẫn là người hầu của hắn nhưng mà muốn để cho một người hầu trung tâm vẫn còn cần cho không ít chỗ tốt mới được.

Người tu luyện Ám thuộc tính so với Ngũ hành thuộc tính mà nói phải ít hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng có thể dễ dàng đem Hắc Mạt Đằng này bắt lại, bởi vì võ giả những thuộc tính khác có lấy tới cũng vô dụng.

Nhưng mà kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, người cạnh tranh lại không ít, giá tiền cực nhanh tăng lên, từ 25 vạn trung phẩm huyền tinh nhấc lên 45 vạn trung phẩm huyền tinh.

Con số này tựa hồ còn chưa tới đỉnh.

Huyền Diệu nhìn ra nghi ngờ của Lăng Tiếu từ bên cạnh giải thích:

- Linh thảo Ám thuộc tính tương đối hiếm thấy, cao giai giống như vậy càng là khó được, tự nhiên có không ít người cạnh tranh, cho dù đấu giá xuống tới, bọn họ dùng không được cũng có thể bán trao tay vẫn là kiếm được tiền mà không lỗ vốn.

Trải qua một phen đấu giá, Lăng Tiếu bỏ ra 65 vạn trung phẩm huyền tinh đem Hắc Mạt Đằng đấu giá xuống.

Cái giá tiền này nhưng là có thể đấu giá được hai gốc cao giai linh thảo rồi.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không đau lòng chút nào.

Tựa như Huyền Diệu nói, loại linh thảo Ám thuộc tính này cũng ít khi thấy, huống chi lấy thực lực của Tàn Báo, tiêu một chút huyền tinh như vậy không coi là cái gì.

Đồng thời Lăng Tiếu thầm nghĩ phải nghĩ một chút biện pháp chuẩn bị một chút huyền tinh mới được.

Bằng không ngày sau có thứ tốt được coi trọng mà không có huyền tinh để mua, đây sẽ không tốt.

Linh thảo đấu giá kế tiếp, đám người Lăng Tiếu cũng không tiếp tục tham dự.

Trong không gian của hắn nhưng có không ít linh thảo trân quý, nếu như không phải linh thảo cực độ hiếm thấy thì Lăng Tiếu cũng không muốn tiếp tục tiêu phí huyền tinh.

Nhìn những thế lực kia kêu giá không ngừng, Hoa Hiểu Quế ở một bên không nhịn được tán thán nói:

- Người của Trung vực thật đúng là giàu có a!

- Tương lai ngươi so với bọn hắn còn giàu có hơn.

Huyền Diệu nói.

Khuôn mặt củ Hoa Hiểu Quế nóng lên:

- Quân sư nói đùa!

- Ta nhưng chưa bao giờ nói chơi, bởi vì ngươi đi theo một cái lão đại tốt!

Huyền Diệu rất là nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu khẽ cười một cái cũng không nói gì, ở hắn xem ra Huyền Diệu đã nhận định làm chức vụ quân sư rồi, điều này để cho hắn rất là hài lòng.

Hôm nay thành viên tổ chức của hắn đã bắt đầu tạo thành hình thức ban đầu, chỉ đợi sau khi đem Vân Mộng Kỳ cứu ra, chính là thời điểm bọn họ bắt đầu thành lập thế lực rồi.

Sau khi đấu giá xong linh thảo, kế tiếp chính là một chút cao giai đan dược, cao giai huyền kỹ cùng với một chút vật cổ quái kỳ lạ.

Những đan dược tứ phẩm tới ngũ phẩm này đối với Vương giai, Địa Hoàng đều tràn đầy hấp dẫn vô hạn, bất kể là cái thế lực gì đều tham dự vào trong cạnh tranh.

Thời điểm xuất hiện lục phẩm Linh Tôn đan, các đại thế lực càng trở nên điên cuồng không thôi, một viên Linh Tôn đan lại đánh ra giá tiền 15 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Độc Hạt Tử vẫn chưa có đột phá thấy vậy cũng cuồng nhiệt không thôi, nhưng mà hắn lại không có ý tứ để cho thiếu gia thay hắn đấu giá xuống, trong lòng chỉ có thể hi vọng thiếu gia có thể chủ động giúp hắn đấu giá xuống thì thật tốt a!

Đáng tiếc Lăng Tiếu vẫn không có động đậy, tựa hồ một chút hứng thú đối với Linh Tôn đan cũng không có.

Cao giai huyền kỹ đấu giá cũng không nhiều, chỉ là mấy quyển lam giai huyền kỹ cộng thêm hai bản hồng giai huyền kỹ.

Mà những thứ đồ vật kỳ lạ kia cũng là có không ít, bao gồm một ít tài liệu luyện khí cần thiết hoặc là một ít nhũ dịch có thể cường hóa thể chất võ giả, mà ngay của vạn năm trân châu cũng có thể thấy đấu giá ở chỗ này.

Sau khi hai khả vạn năm trân châu xuất hiện, người của mỗi thế lực đều gọi điên lên rồi.

Một viên lại đấu giá ra được 200 vạn trung phẩm huyền tinh, một viên khác thì đấu giá đến 350 vạn trung phẩm huyền tinh.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm kêu:

- Biết điều một chút không được rồi, không nghĩ tới vạn năm trân châu lại có thể đánh ra giá tiền cao như vậy, ta hiện tại nhưng mà không có thiếu trữ hàng, nếu như lấy ra đấu giá cũng có thể hung hăng kiếm được một khoản.

Vạn năm trân châu cũng không phải là dễ tìm như vậy.

Cái loại bối xác trưởng thành vạn năm này nhưng là sinh tồn ở trong hải vực giang hà sâu mấy ngàn thước.

Thực lực không đạt đến Thiên Tôn giai làm sao dám xâm nhập vào chỗ đáy biển hoặc đáy sông có thủy áp cao như vậy, cho dù là Thiên Tôn giai có thể đi tới dưới đáy nhưng mà đối mặt với những cao giai linh thú Thủy thuộc tính kia bọn họ cũng là hơi không cẩn thận liền sẽ vứt bỏ tính mạng.

Trừ phi là một ít Tôn giai Thiên Tôn trở lên mới sẽ thỉnh thoảng xâm nhập đáy biển tìm kiếm một ít linh thảo Thủy thuộc tính, nhưng võ giả thuộc tính khác căn bản sẽ không mạo hiểm như vậy.

Bởi vì cảm giác ở đáy biển so với trên đất bằng yếu nhược hơn mấy lần.

Mà ban đầu Lăng Tiếu sở dĩ nhặt được tiện nghi lớn như vậy hoàn toàn là bởi vì có Cửu Đầu Long Xà tồn tại, mặt khác hắn lại đạt được Tích Thủy châu, cho nên mới có thể ở dưới đáy sông thu hoạch lớn như vậy.

Đảo mắt ban ngày đi qua, buổi đấu giá cũng sắp kết thúc, tất cả mọi người không có rời đi, bởi vì bọn họ đều biết áp trục chân chính vừa muốn lên đài.

Đấu giá sư hắng giọng một cái nói:

- Kế tiếp chính là vật phẩm áp trục của buổi đấu giá này, tổng cộng có ba kiện vật phẩm hi vọng mọi người của thế nắm chặt cơ hội, bỏ lỡ nhưng sẽ không còn nữa rồi.

Nói tới đây hắn nghỉ một chút rồi mới cất cao giọng nói:

- Đệ nhất kiện là Bát Diệp Hỏa Liên Tọa!

- Bát... Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, trời ạ, đây là chí bảo Hỏa thuộc tính a, người nào lại hào sảng lấy ra đấu giá như vậy.

- Người nọ nhất định là kẻ điên, đây đối với tứ phẩm tông môn trở xuống đều là bảo vật trấn tông a, cho dù là tứ phẩm tông môn cũng sẽ không nhất định có được Bát Diệp Hỏa Liên Tọa a!

- Không được, vô luận là trả ra cái gì đều phải đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa này lấy xuống.

- Đúng vậy, bất kể phải giao ra thật nhiều cũng đáng giá bắt lại.

...

Thời điểm đấu giá sư mới vừa tuyên bố kiện vật phẩm thứ nhất, buổi đấu giá

đều sôi trào lên.

Ở trong sương phòng số tám, đám người Lăng Tiếu đều là nghi hoặc không thôi.

Huyền Diệu tựa hồ kiến thức bất phàm, giải thích nói:

- Bát Diệp Hỏa Liên Tọa là lấy tâm của bát giai linh thảo Bát Diệp Hỏa Liên phối hợp với những vật hiếm thấy khác, sau đó ít nhất hai gã Đế giai liên thủ đề luyện mà thành hảo đàn tu luyện, có thể tụ tập linh khí rất lớn, gia tăng năng lực cảm ngộ của tu luyện giả, bất kỳ người nào có Hỏa thuộc tính ngồi ở trên Bát Diệp Hỏa Liên Tọa tu luyện đều muốn so với người khác nhanh hơn mười mấy lần, thậm chí mấy chục lần, thật không biết người nào lại có đại thủ bút như vậy, cư nhiên ngay cả kỳ vật hiếm thấy như vậy đều đem ra đấu giá rồi, quả nhiên là bại gia a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 940 - Bát Diệp Hỏa Liên Tọa. (2)

- Không sai, vật như vậy cũng không phải dễ đề luyện ra như vậy, đồ phụ trợ cần thiết cũng cực kỳ hiếm thấy, hơi không cẩn thận sẽ hủy hoại toàn bộ dễ dàng, theo ta biết thì cũng chỉ có số ít thế lực mới có bực tu luyện linh đàn hiếm thấy này.

Tàn Báo cũng từ bên cạnh phụ họa nói.

- Thật là đáng tiếc, đồ vật bực này chỉ sợ giá đấu giá tới sẽ cao đến dọa người a!

Lăng Tiếu cảm khái noi.

Nếu kinh tế của hắn đầy đủ mà nói, cũng không phải là không thẻ tham dự cạnh tranh một phen, có Bát Diệp Hỏa Liên Tọa này có thể đối với mấy người Hỏa thuộc tính bên cạnh mình tăng nhanh bồi dưỡng một phen.

Nhưng mà đúng lúc tất cả mọi người hưng phấn kích động đợi chờ Bát Diệp Hỏa Liên Tọa lấy ra, đấu giá sư mở miệng lần nữa nói:

- Chư vị an tĩnh một chút chớ vội, mọi người đều biết Bát Diệp Hỏa Liên Tọa cực kỳ trân quý, căn bản không có người nào lấy ra đấu giá, hiện tại phách mại hội lần này nhưng kỳ thật là lấy ra Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn, nhưng mà hình thức ban đầu của nó như cũ là đầy đủ không sứt mẻ, chỉ cần tìm được Hỏa Liên chi tâm, nó liền một lần nữa có thể dùng.

- Ta đã nói rồi, người nào bỏ được mà đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa lấy ra, hóa ra là Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trnj vẹn.

- Không trọn vẹn cũng tốt, nếu không người khác cho dù táng gia bại sản cũng mua không được.

- Hỏa Liên chi tâm kia không dễ tìm, nếu như tìm không được Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, tìm được Lục diệp hoặc Thất diệp hỏa liên cũng là tương đối khá rồi, xem trước một hcuts giá cả đấu giá là bao nhiêu rồi lại nói.

Đang lúc mọi người trong tiếng nghị luận, đấu giá sư đem giá tiền của Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn báo ra, giá khởi điểm là 30 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Cái giá tiền này tương đối mà nói thật không đắt rồi, nếu như là Bát Diệp Hỏa Liên Tọa đầy đủ chỉ sợ giá cả đấu giá ít nhất cũng không chỉ là gấp mười lần cái giá này.

Mặc dù như thế, cái giá tiền này vẫn là để cho rất nhiều tiểu thế lực cùng cá nhân chùn bước, chỉ có những thế lực lớn từ ngũ phẩm trở lên kia mứi tham dự cạnh tranh.

Giá tiền liên tiếp kéo lên, rất nhanh đã đến một cái giá cao kinh người là 50 vạn rồi.

Lúc này tiếng kêu giá đã rất là ít ỏi.

Chỉ có sương phòng số ba cùng số bốn đang không ngừng đấu giá.

Cuối cùng sương phòng số ba lấy giá tiền 58 vạn đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn đấu giá xuống.

Ở trong sương phòng số ba chính là một già một trẻ của Thanh Sơn tông, bọn họ lần này mang theo số tiền khổng lồ đến đây chính là vì Bát Diệp Hỏa Liên Tọa mà đến.

Người trẻ tuổi hưng phấn mà hoan hô nói:

- Cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, bên trong tông đã có Thất Diệp Hỏa Liên chi tâm, lúc này Thanh Sơn tông chúng ta lại tăng thêm một cái chí bảo rồi.

- Đúng vậy, lấy thực lực của Tử Minh ngươi, sau khi chữa trị Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, ngươi cũng có tư cách hưởng dụng nó.

Lão giả ở phía sau người trẻ tuổi nói.

- Ngụy lão nói không sai, trừ cái vị đại sư huynh phía trước ra, Trương Tử Minh ta quả thật có tư cách nhất.

Người trẻ tuổi nói rất là tự tin.

Hai người ở trong sương phòng số ba nói chuyện với nhau một lúc, đấu giá sư lại tuyên bố kiện vật phẩm đấu giá thứ hai.

- Đệ nhị kiện đấu giá chính là một đầu dị thú Long Văn Báo ấu thú.

Đấu giá sư kêu to nói.

Tiếp theo mấy tên võ giả đem một cái lồng sắt dùng ngàn năm huyền thiết rèn luyện mà thành mang đi ra ngoài.

Chỉ thấy ở trong lồng sát có một con ấu thú Long Văn Báo uy vũ bất phàm, nó ở tỏng lòng sắt không ngừng tê minh, hai móng càng không ngừng ở trong lồng sắt cuồng oanh, thỉnh thaongr còn loại dụng răng nanh âm sâu cắn vào, trong mắt báo u lãnh lộ ra vẻ thị huyết nồng đậm, đủ thấy nó là liệt báo hung tính khó thuần, làm cho người ta vừa nhìn đều hơi bị động tâm.

- Dị thú Long Văn Báo, đây cũng là dị thú ngàn năm khó gặp a, ngày sau

nhưng là có thể trở thành tồn tại cường đại bát giai linh thú a!

- Đúng vạy, Long Văn Báo này nhưng là dị thú cường đại ẩn chứa Long tộc huyết mạch, huyết mạch mặc dù mỏng manh nhưng mà lại có thể để cho nó không ngừng trưởng thành đi xuống, hơn nữa lực chiến đấu cơ hồ là lợi hại nhất trong ngang cấp.

- Thực lực của đầu tiểu gia hỏa này thọa nhìn đã đạt tới tam giai, muốn bồi dưỡng tới bát giai chỉ sợ không có công sức ngàn năm là không được a!

...

- Giá khởi điểm là 15 vạn thượng phẩm huyền tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn.

Đấu giá sư tuyên bố.

Dị thú Long Văn báo này hiếm thấy, nhưng mà nó còn rất nhỏ, cần tinh lực rất lớn mới có thể đem nó bồi dưỡng đến cao giai linh thú, cho nên phương diện giá tiền so với Bát Diệp Hỏa Liên Tọa muốn thấp hơn không ít.

Đám người Lăng Tiếu mặc dù cũng có chút quen mắt, nhưng mà không có tham dự cạnh tranh.

Cuối cùng do sương phòng số 5 dùng 35 vạn thượng phẩm huyền tinh đem đấu giá xuống.

Kế tiếp chính là kiện vật phẩm cuối cùng của lần đấu giá này rồi.

Đấu giá sư bán ra một cái hấp dẫn tuyên bố:

- Kiện vật phẩm thứ ba là di vật của Phần Thiên đại đế...

- Cái gì, di vật của Phần Thiên đại đế, đây.... Đây là thật hay giả?

- Không thể nào đâu, Phần Thiên đại đế đã chết đi ngàn năm rồi, hơn nữa chỗ chôn cất của hắn căn bản không có ai biết, chẳng lẽ đã bị người tìm được rồi?

- Phần Thiên đại đế nhưng mà đuổi sát theo tứ đại truyền thuyết, đáng tiếc không thể phá đại đạo thành tựu Thánh giai, cuối cùng chỉ có thể ảm đạm biến mất, quả nhiên là khiến cho người ta vô cùng tiếc nuối.

- Không biết di vật của hắn sẽ là cái kỳ vật gì?

Người ở chỗ này cũng trở nên dồn dập lên, tất cả mọi người hận không được lập tức nhìn thấy di vật của Phần Thiên đại đế.

Tàn Báo ở trong sương phòng của Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Phần Thiên này năm đó cũng là một đời kỳ tài, không nghĩ tới hiện tại hóa làm hoàng thổ biến mất.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Tàn Báo hỏi:

- Ngươi biết Phần Thiên đại đế này là ai?

- Từng có duyên gặp mặt mấy lần, ấn tượng đối với hắn còn không tệ, lúc ấy hắn còn có một cái thân phận Thất phẩm Luyện dược sư.

Tàn Báo đáp.

- Thất phẩm Luyện dược sư?

Mọi người đều là hít vào một hơi khí lạnh.

Không nghĩ tới Phần Thiên đại đế này là tồn tại bực này, lại có hai tầng thân phận, hơn nữa đều là đáng sợ như vậy.

Phải biết rằng Đế giai cường giả ở Trung vực đã là người đứng đầu nhất, mà hắn lại có thân phận cao giai Luyện dược sư càng làm cho người ta không ngừng hâm mộ a!

Lăng Tiếu đối với di vật của Phần Thiên đại đế này nổi lên hứng thú, không biết là cái kỳ vật gì?

Lúc này các thế lực lớn ở trong sương phòng đều đã chuẩn bị kỹ càng, nhất định phải đem di vật của Phần Thiên đại đế này đấu giá tới tay.

Di vật có thể liên quan với Huyền Đế đỉnh phong như thế nào là đồ bình thường được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 941 - Di Vật Của Phần Thiên Đại Đế. (1)

Đấu giá sư vỗ vỗ tay, một gã thị nữ xinh đẹp mang một cái khay nhỏ khẩn khoản đi lên.

Đấu giá sư đem tấm vải đổ trên khay kia vạch ra, một quyển quyển trục bằng da thú xuất hiện ở trên khay.

Quyển trục này vừa mới xuất hiện, Lăng Tiếu lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, không nhịn được kinh hô:

- Khống Thần quyết!

Quyển trục này cùng với quyển trục bàng da thú thứ nhất mà hắn trước đây đạt được ở Hoang Tùng sơn mạch giống nhau như đúc.

Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không có quên mất cùng nhớ sai, bởi vì chính là Khống Thần quyết mới khiến cho hắn nhieuf hơn một loại thủ đoạn vượt cấp giết người bí hiểm, lại càng nhiều lần giúp hắn hóa hiểm thành an, mặt khác lại càng giúp hắn ở trên phương diện luyện đan so với người khác tiến vào phẩm giai nhanh hơn.

Đây hết thảy đều là chỗ tốt mà Khống Thần quyết mang tới, nhưng mà hắn tu luyện chỉ là một phần ba bí quyết của Khống Thần quyết mà thôi, mà trước mắt nhất định là một phần ba khác của Khống Thần quyết, chỉ là không biết khẩu quyết này ở giai đoạn nào mà thôi.

Hắn một mực đều khát vọng có thể tìm được hai cuốn phía sau của Khống Thần quyết, hôm nay lại có một cuốn xuất hiện ở trướcm ắt có thể làm cho

Lăng Tiếu không kích động sao?

Người ở trong sương phòng đều là không khỏi nhìn Lăng Tiếu, bọn họ đều đang thầm nghĩ:

- Khống Thần quyết này rốt cuộc có lai lịch gì, thiếu gia lại có thể nhận ra?

Lúc này thanh âm của đấu giá sư sâu kín vang lên:

- Quyển trục này là di vật của Phần Thiên đại đế, bởi vì khi còn sống bị Phần Thiên đại đế bày hạ cấm chế cường đại, cho nên chúng ta không thể nào mở ra, nhưng mà lão tổ của gia tộc chúng ta có thể khẳng định đây là một cuốn Thượng cổ quyển trục, bởi vì chỉ có Thượng cổ quyển trục mới có thể lựa chọn loại da thú này tiến hành ghi lại đồ vật, chỉ là không biết ở bên trong ghi lại chính là khẩu quyết huyền kỹ hay là bản đồ địa hình của bí cảnh, hay hoặc giả là những cái khác, cái này chúng ta đều không thể khẳng định, nhưng mà đây là di vật do Phần Thiên đại đế lưu lại, nghĩ đến sẽ không để cho mọi người thất vọng, nói không chừng... Còn có thể là cảm ngộ trân quý để tiến vào Đế giai.

Không thể không nói miệng lưỡi của đấu giá sư này vô cùng cao minh.

Đối với một quyển sách cổ không biết tên lại nói được hấp dẫn như thế.

Thoáng cái người ở trong buổi đấu giá đều điên cuồng.

Lời nói của đấu giá sư không sai, bất kể di vật của Phần Thiên đại đế là gì, có thể tuyệt đối khẳng định là kỳ trân phi phàm, tuyệt đối không phải là đồ vật bình thường gì.

Trong mấy cái sương phòng mơ hồ đều nổi lên năng lượng ba động cường đại, những thứ ba động này rõ ràng đều có tu vi Nửa bước Huyền Đế.

Nghĩ đến những cao thủ được giấu ở trong này đã không nhịn được mà động tâm.

- Bất kể trả ra cái giá như thế nào cũng phải đấu giá xuống.

Đây là tiếng lòng thống nhất của rất nhiều cao thủ đang ẩn tàng.

Lúc này đấu giá sư rốt cuộc tuyên bố giá tiền đấu giá sách cổ này là năm mươi vạn thượng phẩm huyền tinh.

Lời của hắn vừa dứt, đã có người lập tức báo giá nói:

- Ta ra 50 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Tiếp theo liền liên tục có người nói ra giá mới:

- 51 vạn thượng phẩm huyền tinh!

- 52 vạn thượng phẩm huyền tinh!

- 53 vạn thượng phẩm huyền tinh!

...

Giá tiền trong nháy mắt liên tiếp kéo lên, đạt đến cao nhất của buổi đấu giá này.

Lăng Tiếu hiện tại lại là lòng như lửa đốt, bởi vì hắn không có nhiều huyền tinh như vậy a, cho dù đem Cực phẩm Hỏa huyền tinh không nhiều kia đều lấy ra chỉ sợ cũng là như muối bỏ biển!

- Vận nhi, thần côn các ngươi có bao nhiêu thượng phẩm huyền tinh?

Lăng Tiếu đã không cố kỵ được nhiều như vậy, Khống Thần quyết tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người khác, bất kể trả ra cái giá thật lớn gì nhất định phải nhận được.

Phượng Tiêm Vận nội thị không gian giới một chút nói:

- Trừ đi mới vừa rồi dùng 35 vạn, còn có 15 vạn.

- Cái gì, chỉ có một chút như vậy thôi?

Lăng Tiếu thất thanh nói.

Hắn hiện tại có 25 vạn, hơn nữa Phượng Tiêm Vận có 15 vạn, cũng bất quá 40 vạn, ngay cả giá khởi điểm cũng không đạt tới a!

Phượng Tiêm Vận thấy Lăng Tiếu vội vã như thế, lúc này lộ ra vẻ áy náy nói:

- Tiếu, thật... Thật xin lỗi, nếu không phải ta đấu giá Tử Mẫu song kiếm kia mà nói...

Lời của nàng còn chưa nói hết, Lăng Tiếu phất phất tay ngắt lời nói:

- Chuyện này không liên quan đến ngươi!

Tiếp theo hắn đem hi vọng cuối cùng bỏ lên trên người Huyền Diệu:

- Thần côn!

Huyền Diệu buông tay ra nói:

- Toàn thân của cải của ta chỉ có 100 vạn thượng phẩm huyền tinh thôi!

- 100 vạn, thật tốt quá, thần côn ngươi thật là phúc tinh của ta, hẳn là đầy đủ đấu giá xuống rồi, trở về ta nhất định sẽ trả loại gấp đôi cho ngươi.

Lăng Tiếu kinh kêu len.

Hắn vốn tưởng rằng Huyền Diệu có thể có mười mấy vạn đã là không tệ rồi, không nghĩ tới lại có trăm vạn, điều này làm cho Lăng Tiếu vui mừng chí cực, như thế cộng dồn lại đã có 140 vạn rồi, nghĩ đến cũng đầy đủ đem Khống Thần quyết đấu giá xuống.

Lúc này Diệp Vân Phong ở bên cạnh mở miệng nói:

- Lão đại, ta đây cũng có mười vạn thượng phẩm huyền tinh!

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Vân Phong, lúc này nặng nề vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Vân Phong có lòng rồi, đợi sau lần đấu giá này kết thúc ta đem ngươi tăng lên tới Địa Hoàng giai!

Diệp Vân Phong nghe lời nói của Lăng Tiếu nửa tin nửa ngờ, hắn mặc dù đối với thực lực của Lăng Tiếu tương đối sùng bái, nhưng mà hắn nghĩ không ra Lăng Tiếu có thể có biện pháp gì đề thăng hắn lên Địa Hoàng, bởi vì hiện tại thực lực Vương giai của hắn còn chưa đạt tới đỉnh phong.

- Chẳng lẽ lão đại có đan dược tăng lên tới Địa Hoàng giai?

Diệp Vân Phong nghi ngờ nói.

Liền ở cái thời khắc này, phía ngoài kêu giá đã đến 70 vạn thượng phẩm huyền tinh rồi.

Thanh niên ở sương phòng số ba nặng nề thở dài nói:

- Không nghĩ tới lần này sẽ xuất hiện đồ tốt như vậy, Ngụy lão, chẳng lẽ chúng ta phải vứt bỏ cạnh tranh sao?

Lão giả được kêu là Ngụy lão hiện lên cười mỉm nói:

- Chưa chắc, Thái tượng trưởng lão có lẽ đã sớm đoán được lần này sẽ xuất hiện thứ tốt, mặt khác cho trăm vạn thượng phẩm huyền tinh để cho ta chi phối, di vật của Phần Thiên đại đế này chúng ta cũng muốn tranh giành một chút.

- Ngụy lão lại không nói sớm, ta đây kêu giá.

Người trẻ tuổi lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

Tiếp theo, sương phòng số ba cũng gia nhập vào hàng ngũ đấu giá.

Lăng Tiếu đã có nắm chắc cũng gia nhập vào trong cạnh tranh.

Rất nhanh, giá tiền của sách cổ liền lại tăng lên đến 90 vạn thượng phẩm huyền tinh.

Cái giá tiền này đem tâm của rất nhiều thế lực áp chế xuống.

Hiện tại đấu giá cũng chỉ có bốn gian sương phòng rồi, phân biệt là số ba, số bốn, số tám cùng số mười.

Trong sương phòng số bốn là hai nam một nữ, ba người đều là bộ dáng trung

niên, thực lực lại đều là Tôn giai trở lên, còn người nữ kia thực lực cường đại nhất đã đạt đến Nửa bước Huyền Đế, hai người khác theo thứ tự là trung cấp cùng đê cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 942 - Di Vật Của Phần Thiên Đại Đế. (2)

Trong sương phòng số bốn này là Vạn Vân tông cùng giống như Thanh Sơn tông đều là tứ phẩm tông môn, đều là một trong những thế lực phụ thuộc Phong gia.

- Sư tỷ, chúng ta lần này chỉ mang theo 100 vạn thượng phẩm huyền tinh, mới vừa rồi cũng đấu giá một ít đồ vật, lại theo tiếp, chỉ sợ chúng ta chịu không được rồi.

Đê cấp Thiên Tôn nói.

Trung cấp Thiên Tôn kia phụ họa nói:

- Đúng vậy a, cho dù đem huyền tinh của mỗi chúng ta đều lấy ra, cũng chỉ miễn cưỡng đánh ra trăm vạn thượng phẩm huyền tinh mà thôi.

Nữ nhân Nửa bước Huyền Đế kia không cam lòng nói:

- Một trăm vạn liền một trăm vạn, đây là di vật của Phần Thiên đại đế, nói không chừng ghi lại cảm hộ nhập vào Đế giai... Còn có cảm ngộ luyện đan, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua!

Ở trong sương phòng số mười cùng trong sương phòng số ba giống nhau là một già một trẻ đều là nữ nhân.

Lão ẩu thoạt nhìn đã đến tuổi thất tuần, nếp nhăn trên mặt lõm xuống rất sâu, trong tay cầm quải trượng, thân thể còng xuống, thần thái có chút cuồng nhiệt.

- Thiên ca, không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được di vật của ngươi, coi như là táng gia bại sản, a Liên cũng muốn đem nó lấy tới tay.

Trong mắt lão ẩu cơ hồ phủ đầy nước mắt nói.

- Tổ nãi nãi, ngài cùng Phần Thiên đại đế có quen biết?

Nữ tử thanh lệ kia đỡ lão ẩu kinh ngạc hỏi

Trong mắt lão ẩu lộ ra thần sắc nhớ lại, nặng nề thở dài một tiếng nói:

- Phần Thiên đại đế là thân đại ca của tổ nãi nãi nãi a!

- A! Phần Thiên đại đế là đại ca của tổ nãi nãi? Vậy... Hắn không phải coi như là tổ gia gia của ta rồi?

Nữ tử lộ ra thần sắc khó có thể tin nói.

- Đúng vậy, Thiên ca lớn hơn hai nghìn tuổi so với ta, hắn thuở nhỏ rời gia tộc đi xông xáo, thành tựu bất thế uy danh, sau đó phụ thân hi vọng hắn trở về gia tộc tiếp ban, nhưng mà đại ca tự do đã quen, không có nghe theo an bài của phụ thân, phụ thân bất đắc dĩ lại cùng mẫu thân tạo ra một người nối nghiệp mới, cũng chính là tổ nãi nãi ta, nãi nãi có rất nhiều bản lĩnh cũng là Phần Thiên tổ gia gia của ngươi dạy, cũng bao gồm luyện đan thuật.

Lão ẩu lâm vào trong hồi tưởng nói.

Nữ tử lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, trong ánh mắt lộ ra quang mang hưng phấn nói:

- Thì ra Phần Thiên đại đế là tổ tông của nhà chúng ta, thật là lợi hại a!

- Ai, chỉ tiếc tổ nãi nãi không có một nửa năng lực của tổ gia gia ngươi, bằng không gia tộc cũng sẽ không xuống dốc như thế rồi.

Lão ẩu lộ ra vẻ tịch lạc thở dài nói.

- Một trăm vạn thượng phẩm huyền tinh!

Trong sương phòng số ba đã truyền ra thanh âm báo giá kêu lên.

Cái giá tiền này đưa đến một trận xôn xao!

Phải biết rằng đây cũng là tương đương với tất cả tài phú của một cái thượng phẩm tinh quáng mô hình nhỏ rồi, đây cũng là rất nhiều thế lực đều không nỡ lấy ra a!

Trong sương phòng số bốn truyền ra một giọng nói khác:

- 110 vạn thượng phẩm huyền tinh!

Lúc này Vạn Vân tông nhưng là bất cứ giá nào rồi, thoáng cái tăng thêm mười vạn thượng phẩm huyền tinh, đây đã là cực hạn của bọn họ rồi.

Thanh niên trong sương phòng thứ ba chửi nhỏ một câu, không có biện pháp tiếp tục tham dự đấu giá.

Lăng Tiếu nhân cơ hội kêu lên:

- 120 vạn thượng phẩm huyền tinh!

Hắn muốn một hơi đem Khống Thần quyết lấy xuống, tuyệt đối sẽ không cho người khác cơ hội, đây cũng là đại có liên quan đến tương lai của hắn a!

Sau khi hắn kêu giá, trong sương phòng số bốn truyền ra một tiếng buồn bực bất mãn, tiếp theo không nói câu nào!

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng Khống Thần quyết sẽ tới tay rồi, tâm tình kích động a!

Đáng tiếc trong sương phòng số mười truyền ra thanh âm thanh thúy phá vỡ ảo tưởng của hắn.

- 150 vạn thượng phẩm huyền tinh!

Thanh âm của nàng kia rất là có lực kêu lên.

Lúc này, người ở trong buổi đấu giá đều kinh hô lên.

Sương phòng số mười thoáng cái tăng thêm ba mươi vạn thượng phẩm huyền tinh, để cho Lăng Tiếu lau một cái mồ hôi lạnh.

Cái giá tiền này nhưng là cực hạn của hắn rồi, lại tiếp tục đi xuống mà nói, chỉ sợ Khống Thần quyết thật muốn từ tay hắn vuột mấy rồi.

- 150 vạn thượng phẩm huyền tinh, cộng thêm một ngàn cực phẩm Hỏa huyền tinh!

Lăng Tiếu cắn răng kêu lên.

Lăng Tiếu ở trong lòng hỏa sơn của Diễm Hỏa sơn đạt được cực phẩm Hỏa huyền tinh cũng không nhiều, chỉ có hơn một trăm khối, trong đó còn dùng vài khối rồi, nhưng mà mỗi một khối cực phẩm Hỏa huyền tinh đều tương đối lớn, phân lượng rất đầy đủ, theo độ lớn nhỏ của huyền tinh trên thị trường lý giải mà nói, cực phẩm Hỏa huyền tinh mà Lăng Tiếu còn dư lại tương đương với hai nghìn khối.

Mà năng lượng của mỗi khối cực phẩm huyền tinh tương đương với một trăm khối thượng phẩm huyền tinh, nói cách khác hai nghìn khối cực phẩm Hỏa huyền tinh trong tay Lăng Tiếu tương đương với hai mươi vạn thượng phẩm huyền tinh.

Mới vừa rồi Lăng Tiếu kêu giá 150 vạn thượng phẩm huyền tinh cộng thêm một ngàn khối cực phẩm Hỏa huyền tinh đã tương đương với 160 vạn thượng phẩm huyền tinh rồi.

Đã đến lúc này, Lăng Tiếu đã là bất cứ giá nào rồi, nếu như đối phương thật cùng hắn đến chết dập đầu mà nói, vậy hắn cũng không có biện pháp rồi. Nhưng mà không có nghĩa là hắn lúc này sẽ buông tha cho, không thể còn muốn làm một tràng hoạt động giết người cướp của.

- Cực phẩm Hỏa huyền tinh, lại có người có thể tìm tới loại cực phẩm huyền tinh này, đây.... Đây cũng quá nghịch thiên đi?

- Đúng vậy a, những cực phẩm huyền tinh này đều là tồn tại ở trong một ít tuyệt địa, như loại cực phẩm Hỏa huyền tinh này đa số đều sẽ ở bên trong vạn năm hỏa hải, người bình thường nhưng không có biện pháp xâm nhập a, cho dù là Tôn giai cũng đều chùn bước.

- Thật không biết trong sương phòng số tám rốt cuộc là thần thánh phương nào.

- Tài lực bực này, ít nhất cũng là tứ phẩm tông môn mới sẽ có được a!

...

Một già một trẻ ở trong sương phòng số mười đúng là lo lắng không thôi, 150 vạn đã sắp dến cực hạn của các nàng, mà đối phương lại còn thêm nữa, đây làm cho áp lực của các nàng tăng thêm gấp bội.

- Tổ nãi nãi, chúng ta còn muốn thêm vào hay không?

Nữ tử thanh lệ nhìn lão ẩu hỏi.

Lão ẩu không chút do dự gật đầu:

- Thêm chứ tại sao không thêm, di vật của Thiên ca ta phải thay hắn cầm về! Huống chi đối phương ngay cả cực phẩm Hỏa huyền tinh cũng lấy ra rồi, nghĩ đến đã sắp thấy đáy rồi, vậy thì xem ai cười đến cuối cùng đi.

Nữ tử thanh lệ gật đầu, lại một lần nữa tăng thêm hai mươi vạn thượng phẩm huyền tinh.

Tâm của Lăng Tiếu giống như là bị hung hăng quất một cái cực kỳ khó chịu, huyền tinh của hắn đã không có biện pháp vượt qua đối phương rồi!

- Nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ?

Lăng Tiếu trong lòng lo lắng hỏi ngược lại.

Nếu như bỏ lỡ lần này, vậy hắn sẽ tiếc nuối cả đời.

- 180 vạn thượng phẩm huyền tinh lần đầu tiên.

- 180 vạn thượng phẩm huyền tinh lần thứ hai.

Đấu giá sư liên tục kêu lên hai lần, thời điểm đang muốn gọi lần thứ ba, Lăng Tiếu chỉ có thể đem mặt ngoảnh sang một bên, trong lòng bắt đầu đang rỉ máu a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 943 - Giết Người Phát Tiết.

Đang ở lúc đấu giá sư một búa chú định, một đạo thanh âm phiêu miểu vang lên:

- 250 vạn thượng phẩm huyền tinh!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh:

- Tê!

Từ lúc đấu giá đến hiện tại, còn là lần đầu tiên xuất hiện kiểu tăng giá lớn như vậy.

Cư nhiên một lần tăng thêm 70 vạn thượng phẩm huyền tinh, ở Trung vực này đã có thể nói là đại thủ bút rồi!

Lão ẩu ở trong sương phòng số ười muốn cuồng kêu lên:

- Người nào... Người nào muốn gây khó dễ với ta, đó là di vật của Thiên ca ta!

Nàng mặc dù tức giận nhưng lý trí vẫn còn, nàng cũng không dám ở trong buổi đấu giá của Phong gia mạnh mẽ cướp đồ, hậu quả kia không phải là nàng có thể gánh chịu nổi.

Lăng Tiếu ở trong sương phòng số tám hoàn toàn buồn bã xuống.

180 vạn thượng phẩm huyền tinh đã để cho hắn không thể ra sức rồi, mà 250

vạn thượng phẩm huyền tinh càng làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng.

- Phu quân đừng khổ sở, đây chẳng qua là một cuốn sách cổ không biết tên mà thôi, nói không chừng bên trong không có gì cả.

Thải Hà Nguyệt lên tiếng an ủi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ngươi không hiểu, nó đối với ta mà nói ý nghĩa tương đối trọng đại!

- Lăng huynh không cần khổ sở, là của ngươi cuối cùng vẫn là của ngươi, không phải của ngươi cho dù cưỡng cầu ngươi cũng không có biện pháp nhận được.

Huyền Diệu đánh lên huyền cơ nói.

- Ai!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, lộ ra thần sắc buồn bã trước nay chưa từng có.

Phượng Tiêm Vận ở một bên trong nội tâm phần lớn là ý tự trách.

Lăng Tiếu mạnh mẽ đánh lên tinh thần nhìn Tàn Báo nói:

- Có thể khóa được người vừa báo giá không?

Tàn Báo lắc đầu nói:

- Không được, thực lực của đối phương trên ta xa!

Trong lòng Lăng Tiếu lại càng lạnh đến đáy cốc, thực lực của đối phương so với Tàn Báo còn muốn lợi hại hơn, đó chính là tu vi ở trên trung cấp Huyền Đế rồi, nếu như hắn muốn cường đoạt chỉ có một con đường chết.

Sách cổ cuối cùng bị người thần bí không biết tên lấy 250 vạn thượng phẩm huyền tinh đấu giá đoạt được.

Phách mại hội một tháng một lần của Phong Đô kết thúc.

Đám người Lăng Tiếu đạt được Tử Mẫu song kiếm cùng Hắc Mạt Đằng hai loại đồ vật.

Ra khỏi buổi đấu giá, Lăng Tiếu mặt mày buồn bã nói:

- Trước tìm một chỗ ôn chuyện một chút đi!

Mọi người biết tâm tình của Lăng Tiếu không tốt, cũng không dám phật ý của hắn rồi.

Cho nên đoàn người lại tìm một khách sạn ở gần đây sắp xếp xuống.

Song, ôn chuyện còn chưa bắt đầu, Tàn Báo ghé vào bên tai của Lăng Tiếu nói:

- Phía sau có ba nhóm nhân mã đi theo chúng ta, trong đó có một nhóm nhân mà ở bên trong có Đế giai.

Lăng Tiếu mất đi Khống Thần quyết tâm tình thật không tót, hiện tại lại còn có người đánh chủ ý vào hắn, lúc này một đoàn lửa giận dâng lên.

- Bản thiếu gia đang muốn tìm người tiết giận đây.

Lăng Tiếu híp mắt, trong thần sắc hiện lên sát khí nồng đậm.

Trở lại khách sạn, Lăng Tiếu đem những người khác đều thu vào trong dược đỉnh, sau đó mang theo Tàn Báo cùng Bại gia tử bay ra khỏi Phong Đô, cho những gia hỏa muốn đánh chủ ý kia một cái cơ hội, bởi vì ở Phong Đô bọn họ cũng là không dám quang minh chính đại sinh sự.

Trong sơn lĩnh ngoài Phong Đô, Lăng Tiếu, Tàn Báo cùng Bại gia tử dừng lại thân hình, dẫn đầu không nhịn được xuất hiện chính là một đội nhân mã có nhân số khá nhiều.

Đội nhân mã này nhưng thật ra là một chút cường đạo lưu khấu cướp đoạt, bình thường bọn họ đều sẽ ở trong phách mại hội thường lui tới, chú ý đến những người có tài lực giàu có mà thực lực không cao.

Đợi đến đối phương vừa ra khỏi Phong Đô, bọn họ liền sẽ lập tức động thủ cướp đoạt tài vật.

Đối với những chuyện này, Phong gia cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, bởi vì đây chính là một thế giới nhược nhục cường thực, chỉ cần bọn họ không ở trong Phong Đô sinh chuyện, Phong gia cũng sẽ không quản.

Lưu khấu tổng cộng có mười lăm người, thực lực mỗi người đều là Địa Hoàng giai trở lên, hai người mạnh nhất cũng đạt đến Thiên Tôn giai.

Hai gã Thiên Tôn này theo thứ tự là Chu Lực cùng Chu Hải hai huynh đệ, hai người đều có tu vi trung cấp Thiên Tôn.

Bọn họ sở dĩ dám đuổi theo ra tới hoàn toàn là cảm ứng được thực lực của đám người Lăng Tiếu bất quá chỉ là Vương giai, nghĩ đến là đệ tử của thế lực nào đó, đây đối với bọn họ mà nói là đối tượng hạ thủ tốt nhất.

- Chư vị một đường đuổi theo cực khổ, hiện tại liền đưa các ngươi lên đường.

Lăng Tiếu quay người lại lạnh lùng nói.

Đám người Chu Lực cùng Chu Hải đều là ha ha phá lên cười.

- Tiểu tử, xem ra các ngươi còn chưa nhận rõ được tình thế, hẳn là chúng ta đưa các ngươi lên đường mới đúng.

Chu Lực cười lạnh một tiếng, sau đó hướng về phía thủ hạ của mình phất phất tay, tiếp theo những Địa Hoàng kia phân ra đem ba người Lăng Tiếu vây quanh.

- Bản thiếu gia tâm tình không tốt, là chính các ngươi đưa tới của, không trách được ta.

Lăng Tiếu sâu kín nói một câu, một thân khí thế cường hãn kèm theo một đạo kim long hư ảnh đằng không mà lên, trong tay của hắn nhiều hơn một thanh kiếm khí đặc biệt, một đạo long ngâm từ trong miệng hắn phun ra.

Hống!

Trong nháy mắt không ít Địa Hoàng giai đều bị chấn đến màng nhĩ đau đớn, hoa cả mắt lên.

Hưu hưu!

Một đạo quang mangn hồng bạch giống như là thiểm địa bay qua, mấy cái đầu người trong nháy mắt bị cắt rớt.

- Khốn kiếp, mau... Mau giết hắn!

Chu Lực cùng Chu Hải phục hồi lại tinh thần liền phát hiện thủ hạ của mình đã ít đi mấy người, lúc này rống to kêu lên, đồng thời hai người chuẩn bị xuất thủ với Lăng Tiếu.

Nhưng mà Bại gia tử cũng đã tìm đến bọn họ kêu lên:

- Các ngươi là của ta, đừng nghĩ trốn được!

Bại gia tử đã tiến giai thực lực lục giai trung cấp, có thể so với trung cấp Thiên Tôn của nhân loại, nhưng mà bàn về chiến lực nếu so với Thiên Tôn của nhân loại thì cường hãn hơn không ít.

Tàn Báo lại là ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, thời khắc chú ý đến động tĩnh chung quanh.

Địa phương cách bọn họ không xa ẩn nấp hai nhóm nhân mã tạm thời đều không có hành động, xem ra bọn họ đều là muốn làm ngư ông đắc lợi.

Lăng Tiếu giống như nhập ma giết đến cao hứng, hắn dùng ý niệm thao túng Băng Hỏa kiếm giống như xuất quỷ nhập thần, trong nháy mắt chém mấy người của đối phương, lại có gấp mười chiến lực gia thân, huy vũ trường kiếm, máu nhuộm trường không, sở hướng vô địch.

Những Địa Hoàng giai kia làm sao ngờ tới đối phương là giả trư ăn thịt cọp, hơn nữa vừa mới bắt đầu liền giết cho bọn họ không kịp trở tay, quả nhiên là để cho bọn họ lòng sinh khiếp đảm.

Đang ở lúc mấy tên cao cấp Địa Hoàng muốn phong tỏa Lăng Tiếu, chỉ cảm thấy đầu óc một trận đau nhói mãnh liệt, lập tức liền mất đi tri giác.

Lăng Tiếu muố phát tiết không thoải mái ở trong lòng, hắn tựa như sát thần hàng thế, Băng Hỏa kiếm trong tay không ngừng thu gặt lấy tính mạng của

những Địa Hoàng giai kia.

Chỉ ở trong chốc lát, mười ba tên Địa Hoàng cũng chỉ còn lại hai tên nữa rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 944 - Tà Đế Lại Xuất Hiện. (1)

Bên kia, Chu Lực cùng Chu Hải lại là liên thủ chống lại Bại gia tử, mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng mà trong lúc nhất thời không có biện pháp đem Bại gia tử chém giết!

- Lão nhị, đem linh thú triệu hoán ra đi!

Chu Lực gọi một tiếng, dẫn đầu đem linh thú của mình triệu hoán ra ngoài.

Chu Hải cũng không có chậm trễ, cũng theo đó đem linh thú gọi ra ngoài.

Hai người bọn họ chính là lục giai đê cấp phi hành linh thú Lam Dực Phi Hạc, là một loai linh thú lấy tốc độ làm danh, lực công kích so với cùng giai kém hơn không ít.

- Con chim chết tiết cút cho ta!

Bại gia tử hai mắt đỏ bừng đối với hai đầu Lam Dực Phi Hạc kia hống khiếu nói, một cỗ khí tức thần thú trong nháy mắt tràn ngập ra.

Hai đầu Lam Dực Phi Hạc kia vừa muốn hướng Bại gia tử công kích thân thể run lên, lại không nhịn được rơi xuống phía dưới.

Thần thú chi uy, căn bản không phải là những phổ thông linh thú này có thể chống lại.

Chu Lực cùng Chu Hải thấy một màn như vậy bị dọa đến không rõ, lại nhìn thủ hạ của mình đã bị giết không sai biệt lắm, đối phương còn có một người

chưa động thủ, trong lòng đã bắt đầu khiếp đảm.

- Lão đại, bọn họ đều là che giấu thực lực, chúng ta bị lừa.

Chu Hải kinh hô.

- Đại thế đã mất, chúng ta đi mau!

Chu Lực quyết định thật nhanh kinh hô một tiếng, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Chu Hải cũng không dám chậm trễ, cũng chuẩn bị trốn chạy.

- Trốn chỗ nào!

Sau khi Lăng Tiếu đem hai gã Địa Hoàng cuối cùng giết chết, rống lớn một tiếng, tinh thần lực chia ra làm hai đánh úp về phía hai người.

Tinh thần lực chia ra làm hai, uy lực đại giảm, dĩ nhiên không có cách nào miểu sát hai đại Thiên Tôn, nhưng mà hắn làm như vậy chỉ là đưa đến tốc độ chạy trốn của bọn họ bị tạm hoãn, đồng thời để cho thức hải của bọn họ xuất hiện hỗn loạn ngắn ngủi, để cho Bại gia tử có đầy đủ thời gian giết bọn họ.

Phanh phanh!

Bại gia tử bắt được cơ hội chỉ mành treo chuông, quyền đầu không phải là lớn bộc phát ra năng lượng kinh khủng, một quyền một cái đầu lâu, đỉnh đầu giống như dưa hấu bị rơi xuống vỡ nát bét.

Một bang cường đạo lưu khấu có thực lực không kém bị Lăng Tiếu cùng Bại gia tử lấy tốc độ nhanh nhất kết thúc tính mạng.

Ở bên trong hai cái góc không xa, hai nhóm nhân mã đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thực lực của đám người Chu Lực cùng Chu Hải ở Trung vực có lẽ không phải là rất mạnh, nhưng mà so sánh với ba người trẻ tuổi kia mà nói hẳn là cường đại hơn rất nhiều, lại chỉ ở trong chốc lát liền bị diệt, đây rõ ràng là đối phương che giấu thực lực.

Một đội nhân mã do một tên cao cấp Thiên Tôn, một tên trung cấp Thiên Tôn cùng một tên đê cấp Thiên Tôn dẫn đội sinh lòng khiếp ý.

Bọn họ so với đám người Chu Lực cùng Chu Hải mạnh hơn không ít, nhưng mà đổi lại là bọn họ cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy đem đám người Chủ Hải hoàn toàn chém giết a!

- Lão đại, chúng ta rút lui đi, bọn họ quá cứng rồi!

Tên đê cấp Thiên Tôn lặng lẽ đối với cao cấp Thiên Tôn lưng đeo song phủ kia nói.

Cao cấp thiên tôn lưng đeo song phủ do dự một chút nói:

- Đi thôi, xem ra hôm nay theo nhần người, bất quá hai người Chu Lực cùng Chu Hải bị chết cũng tốt, sau này cũng thiếu đi một ít người cùng chúng ta đoạt tài lộ.

- Không tốt, bọn họ thật giống như nhận thấy được chúng ta, chạy mau!

Trung cấp Thiên Tôn kia lớn tiếng kêu lên.

Ba tên Thiên Tôn không hề nghĩ ngợi liền nháy mắt bạo khởi khí kình cường đại, thân thể cũng không giấu diếm nữa, lập tức hướng một cái phương hướng trốn chạy, những Địa Hoàng cùng đi theo kia cũng là bị dọa đến kinh hoàng thất thố.

Tàn Báo hiện lên cười lạnh nói:

- Các ngươi có thể trốn được không?

Chỉ thấy song chưởng của hắn mở ra, một màn huyết sắc quang đoàn trong nháy mắt đem một phương thiên địa che đậy lại.

Ba tên Thiên Tôn kia cùng những Địa Hoàng khác lập tức bị giam cầm lại, thân thể cũng không thể tiếp tục động đậy rồi.

Bọn họ đều là đang kinh hãi:

- Đế... Đế giai!

Bọn họ làm sao nghĩ đến lại đem chủ ý đánh lên trên người Đế giai, đây không phải là thuần túy tìm chết sao?

Song, bọn họ căn bản không có thuốc hội hận để ăn, hiện tại đá lên trên thiết bản rồi, vậy chỉ còn có cầu xin tha thứ đi!

- Đại... Đại nhân, chúng ta có mắt không tròng mạo phạm các ngài, kính xin bỏ qua cho chúng ta đi!

Cao cấp Thiên Tôn kia hướng về phía Tàn Báo cầu khẩn nói.

Những người khác cũng rối rít khóc lóc nói:

- Đúng vậy, đại nhân, chúng ta căn bản chưa làm chuyện gì với các ngươi a, thả cho chúng ta đi.

- Đại nhân tha mạng a, chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi.

...

- Các ngươi nói với ta vô dụng, vẫn là nói với thiếu gia nhà ta đi.

Tàn Báo lãnh khốc nói.

Liền khi bọn hắn đem ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiếu, một đạo kiếm quang hồng bạch từ cổ của bọn hắn bay vút qua.

Hưu hưu!

Vô số cái đỉnh đầu đều bị chém xuống.

- Ngươi... Ngươi thật tàn nhẫn, ta và các ngươi liều mạng!

Tên trung cấp Thiên Tôn kia rống lớn một tiếng, tiếp theo đối với hai gã đồng bạn của hắn kêu lên:

- Lão đại, lão Tam các ngươi bảo trọng rồi.

Nói xong, chỉ thấy thân thể của hắn trong nháy mắt bành trướng lên, nhìn dáng dập hắn là muốn lựa chọn tự bạo rồi.

Lăng Tiếu phát ra cười lạnh, ý thức khống chế Băng Hỏa kiếm hướng mi tâm của trung cấp Thiên Tôn này đâm tới.

Trung cấp Thiên Tôn kia còn chưa kịp tự bạo, đã bị Lăng Tiếu dẫn đầu chém giết.

- Lão Nhị!

Hai gã Thiên Tôn giai kinh hô lên, tiếp đó bọn hắn cũng liên tục lựa chọn tự bạo:

- Muốn chết liền cùng chết đi!

Oanh long oanh long!

Hai đạ tiếng vang giống như kinh lôi chấn triệt vân tiêu, phương viên trong phạm vi vài trăm thước bị chấn thành bột mịn, ngay cả những đồng bạn kia cũng là không kịp chạy trốn liền chết sạch rồi.

Sau khi mây khói tản hết, Lăng Tiếu, Tàn Báo cùng Bại gia tử ở ngoài ngàn thước căn bản không có chuyện gì.

Có Tàn Báo là Huyền Đế ở chỗ này, nếu như bọn họ còn chết mà nói, như vậy Tàn Báo vẫn là cầm khối đậu hủ đập đầu vào mà chết đi.

Bất quá quần áo của ba người hoặc nhiều hoặc ít đều chịu tổn hại, bởi vì uy lực tự bạo của hai gã Thiên Tôn có thể nói là kinh khủng.

Hai nhóm nhân mã sau khi chết đi, tâm tư của Lăng Tiếu cũng bình tĩnh không ít.

- Hai người khác đâu rồi?

Lăng Tiếu hỏi.

- Bọn họ nhận thấy được thực lực của ta, đã rời đi rồi!

Tàn Báo đáp.

Lăng Tiếu hừ lạnh nói:

- Coi như bọn họ thức thời!

Lăng Tiếu cũng là phát tiết đủ rồi, sau đó để cho Tàn Báo đem không gian giới mới vừa rồi quét qua nhất nhất thu lên.

Hắn hiện tại cảm giác chính mình cực độ cần huyền tinh.

Nếu như ở trên buổi đấu giá, hắn có đầy đủ huyền tinh, một cuốn Khống Thần quyết khác kia cũng sẽ không bị mất.

Hiện tại, ngay cả bị người nào đấu giá đi cũng không biết,muốn cầm đồ đi đổi lại hoặc trực tiếp cướp đoạt cũng không có cơ hội.

Đang ở lúc đám người Lăng Tiếu muốn chạy về Phong Đô, một đạo thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện ở trước đám người Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 945 - Tà Đế Lại Xuất Hiện. (2)

Tàn Báo lập tức chắn ở trước người Lăng Tiếu cảnh giác quát to:

- Ngươi là người phương nào, không muốn chết liền cút đi cho ta!

Chẳng biết tại sao, thời điểm Tàn Báo đối mặt với người ở trước mắt này, nội tâm có một loại cảm giác kiêng kỵ sợ hãi.

- Là... Là Tà Đế tiền bối!

Lăng Tiếu vui mừng nhìn người tới mà kinh hô.

Không sai, ngăn trở ở trước người Lăng Tiếu chính là Tà Đế trước kia yêu cầu Lăng Tiếu bái ông ta làm thầy.

Tà Đế lưng chắp hai tay, trong ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng hướng về phía Tàn Báo quát lạnh nói:

- Cút cho ta!

Tàn Báo chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, cả người giống như bị điện giật hướng xuống dưới đất nhanh chóng rơi xuống.

Phanh!

Thân thể của Tàn Báo hung hăng đập lên trên sơn lĩnh, vung lên một mảnh tro bụi nồng đậm.

Thần sắc của Lăng Tiếu trong nháy mắt cứng lại, trong lòng lần nữa bị thực lực của Tà Đế khiến cho kinh ngạc:

- Chẳng lẽ hắn muốn giết ta?

Lăng Tiếu không khỏi hơi sợ, hắn trước đây cự tuyệt Tà Đế làm sư phụ hắn, bây giờ nhìn điệu bộ này của Tà Đế tựa hồ tính toán muốn giết người diệt khẩu rồi.

Bại gia tử chắn ở trước người Lăng Tiếu, hắn là người luôn luôn không sợ trời không sợ đất cũng không dám chủ động xuất kích, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm vào Tà Đế, bằng vào nhạy cảm của thần thú, hắn nhận thấy được nhân loại ở trước mắt này rất mạnh, mạnh đến nỗi để cho hắn có loại cảm giác đối mặt với gia gia nhà mình.

- Tiểu tử ngươi cũng đi xuống cho ta!

Tà Đế phong khinh vân đạm mà nói một tiếng, sau đó trong tay nhẹ nhàng vung lên, Bại gia tử nhất thời giống như Tàn Báo rơi xuống.

- Có chuyện gì ngươi có thể hướng ta mà tới, thỉnh không nên thương tổn bọn họ.

Lăng Tiếu giận nhìn chằm chằm vào Tà Đế quát lên.

Tà Đế khinh thường bĩu môi:

- Ta không rảnh cùng ngươi nói lung tung, theo ta tới đây!

Dứt lời trong tay hắn vung lên đem Lăng Tiếu giam cầm lại, sau đó mang theo hắn biến mất ngay tại chỗ, tốc độ kia quả thực cực nhanh khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Phía dưới, Tàn Báo cùng Bại gia tử chật vật từ dưới đất bò lên, chỉ là nội thương nhưng không phải rất nặng, hiển nhiên Tà Đế cũng không phải là muốn mạng của bọn họ.

- Lão đại bị mang đi, chúng ta mau đuổi theo!

Bại gia tử gào lên.

Đang ở thời điểm hắn bay lên, Tàn Báo lại là bất động đứng nguyên ở tại chỗ.

- Làm sao không đuổi theo?

Bại gia tử nghi ngờ nhìn Tàn Báo nói.

- Không có tác dụng đâu, chúng ta căn bản không biết thiếu gia bị mang đi nơi nào, chúng ta vẫn là ở chỗ này chờ đi, tin tưởng thiếu gai cát nhân thiên tướng tuyệt không có việc gì.

Tàn Báo lắc lắc đầu nói.

Hắn thật không nghĩ tới lại nhìn thấy thần tượng mà mình sùng bái năm đó.

Đao Phách thị huyết, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch, bốn người này là bốn người mạnh nhất đều được Trung vực công nhận, truyền thuyết của bọn họ bị truyền lưu rộng khắp, bất kể là thế hệ trước hay là một đời trẻ tuổi đều là người hâm mộ bọn hắn.

Tàn Báo cả đời sùng bái nhất đúng là Đao Phách cùng Tà Đế hai người.

Mới vừa rồ hắn tận mắt nhìn thấy Tà Đế, tâm tình thật là kích động a!

Không nghĩ tới truyền thuyết vạn năm lại còn sống, hắn vốn tưởng rằng bốn người kia đã hóa thành hoàng thổ hoặc là đi đến Thiên Vực rồi, không nghĩ tới Tà Đế còn ở lại bên trong Trung vực.

Trước đây, Tàn Báo nghe thiếu gia hắn nói là Tà Đế muốn thu thiếu gia hắn làm đồ đệ, bây giờ xem lại đúng là sự thật.

Tàn Báo ở trong lòng thầm hô:

- Thiếu gia có cơ duyên thật tốt, có thể được Tà Đế đại nhân coi trọng, thành tựu Thánh Hoàng tuyệt đối là không có vấn đề rồi!

...

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng vang vù vù, ánh mắt căn bản không mở ra được, bởi vì phong mang thổi tới coi như là thân thể cường đại của hắn cũng cảm thấy khó chịu không thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, Tà Đế rốt cục dừng lại thân hình.

Lăng Tiếu mới miễn cưỡng có thể mở mắt ra, hắn phát hiện mình đã đến một mảnh đất cực độ hoang vu.

Chỗ này rõ ràng là một mảnh sa mạc, thoạt nhìn chưa có dấu vết con người, có chẳng qua là cát bay đầytrời, phí chân trời mờ mịt!

Tà Đế theo tay vung lên, một phiến cuồng sa bị ngạnh sinh sinh thổi bay lên, tiếp theo lão cách không nắm Lăng Tiếu nhảy vào bên trong hố cát.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc lại đế một chỗ thế ngoại đào nguyên điểu ngữ hoa hương.

Trận trận hương thơm xông vào mũi, để cho tinh thần Lăng Tiếu hơi bị sảng khoái.

Lăng Tiếu không cần đoán cũng biết đây chính là một cái không gian độc lập.

Tà Đế cũng không tiếp tục để ý tới Lăng Tiếu, mà là hướng trúc xá ở phía trước đi tới.

Lăng Tiếu rõ ràng phát hiện trúc xá kia lại cùng chỗ của Phong gia Phong Thanh Duyên cực kỳ tương tự, ngay cả cảnh vật khắp nơi bố trí cũng rất giống nhau, hắn không khỏi hoài nghi mình có phải lại đến bên trong Phong gia thánh điện hay không.

- Trừ nữ nhân của ta ra, ngươi là người thứ nhất bước vào cái địa bàn này của ta.

Thanh âm của Tà Đế sâu kín vang lên.

- Đó là vinh hạnh của vãn bối!

Lăng Tiếu có chút khủng hoảng đáp.

- Hôm nay ngươi chỉ có hai cái lựa chọn, một cái lựa chọn là lập tức bái ta làm thầy, ta không ngần ngại cái sư phó trước đó của ngươi là thứ chó má gì; thứ hai là ta đem ngươi chôn ở chỗ nyaf.

Tà Đế ngay cả nhìn cũng không nhìn Lăng Tiếu âm u nói.

Nghĩ đến hắn đường đường là Tà Đế, ở Trung vực là không người nào không biết, không người nào không hiểu, người muốn làm đồ đệ của hắn đếm không hết, không nghĩ tới chính mình vừa mới coi trọng cái tiểu tử này để

truyền thừa y bát, lại bị đối phương cự tuyệt.

Chuyện này nếu là truyền đi, mặt mũi của Tà Đế hắn đặt ở chỗ nào a!

Lăng Tiếu nghe lời này, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ lập tức hướng Tà Đế quỳ xuống nói:

- Đồ đệ Lăng Tiếu bái kiến sư phụ!

Hiện tại trong lòng Lăng Tiếu nhưng là vui mừng nở hoa:

- Ha ha, bản thiếu gia lại bái một trong tứ đại truyền thyết Tà Đế làm thầy, sau này ở Trung vực còn ai dám cùng bản thiếu gia gọi nhịp!

Kể tử khi trong miệng Tàn Báo biết được thân thế của Tà Đế, Lăng Tiếu một mực hối hận ban đầu không có bái Tà Đế làm thầy, hiện tại cơ hội xuất hiện lần nữa, hắn dĩ nhiên sẽ không do dự nửa phần rồi.

- Tiểu tử này làm sao thông suốt rồi? Chẳng lẽ hắn sợ chết rồi?

Tà Đế nghi ngờ nói, tiếp theo lại nghĩ:

- Bất kể như thế nào, cuối cùng đem tiểu tử này hù dọa được rồi, thật vất vat tìm được một cái truyền nhân, ta nhưng không bỏ được mà đem ngươi bóp chết đâu.

- Ừ, coi như tiểu tử ngươi thức thời!

Tà Đế khẽ lên tiếng, trong tay nhiều ra hai dạng đồ vật ném xuống trước mặt Lăng Tiếu:

- Đây coi như là vi sư đưa cho ngươi một chút lễ ra mắt.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai thứ đồ vật này, trong nháy mắt kinh hô lên:

- Bát... Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, Khống... Khống Thần quyết!

Tà Đế ném ở trước mặt Lăng Tiếu rõ ràng là Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn cùng một cuốn Khống Thần quyết khác mà hắn vẫn khát vọng lấy được nhất ở trong buổi đấu giá!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 946 - Đồ Đệ Nhưng Là Rất Thuần Khiết, Rất Một Lòng. (1)

Lăng Tiếu dịu dịu con ngươi, hắn không tin tưởng đây là sự thật.

Khống Thần quyết mà hắn nghĩ mọi cách muốn lấy được lại xuất hiện ở trước mặt hắn, chẳng lẽ chính là vận đen đã qua vận may lại tới sao?

Trước đây hắn vì mất đi một quyển Khống Thần quyết này mà giết người tiết hận!

Hắn cũng đã làm xong chuẩn bị vĩnh viễn sẽ không thể nào gom đủ Khống Thần quyết, ai biết hi vọng lại hiện ra trong hoàn cảnh khốn khó, Khống Thần quyết lại một lần nữa trở lại trên tay hắn, quả nhiên là để cho hắn vui mừng chí cực.

Nghĩ đến trước đây ở trên buổi đấu giá lấy 250 vạn thượng phẩm huyền tinh đấu giá đi Khống Thần quyết đúng là bản thân Tà Đế rồi.

Ấn tượng ban đầu của Lăng Tiếu đối với cái sư phụ hào sảng này nhưng là rất tốt.

Đây vừa ra tay chính là 250 vạn thượng phẩm huyền tinh, đây cũng không phải là người bình thường có thể bỏ được, cho dù là ở bên trong tam, tứ phẩm tông môn cũng giống như thế.

Khống Thần quyết là Tà Đế đấu giá đoạt được, cái Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn này Tà Đế lại là như thế nào mà có được đây?

- Tà... Sư phụ, cái... Bát Diệp Hỏa Liên Tọa này tại sao lại ở trên tay ngươi?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đương nhiên là đoạt tới, chẳng lẽ lại là nhặt được a!

Tà Đế tức giận đáp, tiếp theo lão còn nói:

- Bất quá còn thiếu Hỏa Liên chi tâm, hai ngày này ta sẽ nghĩ biện pháp chuẩn bị tứi cho ngươi, nếu làm đồ đệ của ta, vi sư sẽ không bạc đãi ngươi.

Lăng Tiếu nhưng là nghe nói qua công hiêu của Bát Diệp Hỏa Liên Tọa này, nếu như chữa trị nó, không chỉ đối với hắn có loại, đối với người ở bên cạnh hắn cũng là có trợ giúp thật lớn a!

- Đồ đệ đa tạ sư phụ a!

Lăng Tiếu cảm động đến rơi nước mắt nói.

- Tốt lắm, hãy bớt sàm ngôn đi, đem thuộc tính ngươi tu luyện toàn bộ triển hiện ra cho ta.

Tà Đế đi vào chính đề nói.

Lăng Tiếu không biết Tà Đế muốn làm gì, nhưng mà vẫn là đem thuộc tính ngũ hành của chính mình nhất nhất triển hiện ra ngoài cho Tà Đế.

- Ha ha, không tệ, quả nhiên là năm loại thuộc tính đồng tu, mặc dù không phải là ngũ hành thân thể, nhưng đây càng hợp ý ta.

Tà Đế cười to nói.

Lăng Tiếu thật là không hiểu nhìn sư phụ hắn.

Tà Đế cũng nhìn thấu nghi ngờ của Lăng Tiếu, lúc này cũng đem thuộc tính của chính mình nhất nhất phô bày đi ra ngoài.

- Hồng hỏa, lam thủy, thanh mộc, hoàng thổ, tử... Tử lôi!

Lăng Tiếu nhất nhất nhìn thuộc tính của Tà Đế kinh hô lên.

Hắn thật sự không nghĩ tới Tà Đế giống hắn là năm loại thuộc tính đồng tu, chỉ là năm loại thuộc tính này có giống có khác mà thôi.

Lăng Tiếu đối với Lôi thuộc tính kia của Tà Đế cảm thấy cực kỳ hâm mộ, phải biết rằng Lôi thuộc tính nhưng là chính là có lực công kích cường đại nhất cũng là hiếm thấy nhất trong chín loại thuộc tính, cho dù là kim, hỏa hai loại thuộc tính cũng muốn thua kém không ít.

Bất quá huyền kỹ tu luyện liên quan đến Lôi thuộc tính lại cực kỳ hiếm thấy, nhất là cao giai huyền kỹ.

- Hiện tại biết vi sư tại sao nhất định phải thu ngươi làm đồ đệ đi?

Tà Đế hỏi.

Lăng Tiếu vội liên tục gật đầu nói:

- Biết rồi sư phụ, người giống như chúng ta năm loại thuộc tính dồng tu cũng không thấy nhiều.

Tà Đế gật đầu nói:

- Ngươi nói không sai, người có năm loại thuộc tính đồng tu cũng không thấy nhiều, nhưng mà có thể đem năm loại thuojc tính đều tinh tu đến cảnh giới nhất định đã ít lại càng ít, trừ phi là loại ngũ hành thân thể ngàn năm

khó gặp.

Ngũ hành thân thể, cùng năm loại thuộc tính đồng tu có khác nhau rất lớn.

Ngũ hành thân thể là chỉ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại thuộc tính đều đạt đến độ tinh khiết trăm phần trăm, là thể chất hiếm thấy nhất, loại thể chất này bất kể là tu luyện bất kỳ công pháp thuộc tính ngũ hành nào đều là làm ít mà công to, chỉ cần võ giả có Ngũ hành thân thể có ngộ tính không phải là loại quá kém, nhập Đế phá Thánh là chuyện tình tuyệt đối, nếu như ngộ tính tốt, như vậy thành tựu Thần vị cũng không phải là cái việc gì khó.

- Sư phụ, trên đời này thật sự có Ngũ hành thân thể tồn tại không?

Lăng Tiếu hỏi.

Đối với loại thể chất này Lăng Tiếu từng ở trên một chút điển tịch đọc qua, đây chính là thể chất mạnh nhất trong tất cả các chủng loại.

Tà Đế gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là tồn tại qua, đại lục ngàn vạn ức người, thể chất dạng gì cũng sẽ có, chỉ là có thể phát hiện được hay không lại là một chuyện khác.

Bỗng nhiên một chút lão lại nói:

- Trở lại chuyện chính, vi sư thu ngươi là đồ đệ, liền là muốn ngươi thừa kế y bát của ta, đem danh Tà Đế thừa kế xuống.

- Ách... Sư phụ, có một điểm ta không rõ.

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

- Có cái gì không rõ?

Tà Đế hỏi ngược lại.

- Ngài là muốn ta thừa kế uy dah của Tà Đế hay là thừa kế phong lưu của Tà Đế?

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc hỏi.

- Đương nhiên là cả hai cái đều muốn thừa kế rồi.

Tà Đế hiện lên vẻ tươi cười nói.

- Được rồi, người xem đệ tử thực lực bây giờ còn rất kém cỏi, muốn thừa kế uy danh của ngài chỉ sợ có chút lực bất tòng tâm a, người xem có phải đem tu vi của đệ tử nhấc tới Đế giai rồi hãy nói hay không?

Lăng Tiếu buông tay ra nói.

Trên mặt Tà Đế gắn đầy hắc tuyến nói:

- Ngươi làm như Đế giai là cải trắng a, nói một chút là có thể nhấc lên!

- Nhưng mà ngay cả Đế giai cũng không đạt tới, đệ tử như thế nào đem uy danh của người thừa kế đi xuống a!

Lăng Tiếu làm khó nói.

- Hừ, không nhất định phải đạt đến Đế giai mới có thể thành tựu uy danh.

Tà Đế hừ lạnh nói, tiếp theo lão còn nói:

- Muốn thành tựu uy danh có một phương pháp rất nhanh, chỉ cần ngươi đi thanh gia Hoàng bảng chi tranh, lấy được khôi thủ chi danh trên Hoàng bảng, đến lúc đó ngươi muốn không thành tựu uy danh cũng không được.

- Hoàng bảng chi tranh?

Lăng Tiếu nhưng là lần đầu tiên nghe nói đồ chơi này.

- Ngươi ngay cả cái này đều không biết? Ngươi là từ cái thâm sơn cùng cốc gì ra tới?

Tà Đế có chút không biết nói gì.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Đệ tử mới từ Tây Bắc tới đây!

- Khó trách, chỗ kia quả thật quá mức bình tĩnh rồi, ngươi có thể lấy niên kỷ như vậy tu luyện tới Địa Hoàng giai đúng là không dễ.

Tà Đế kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu một cái, lại nói tiê[s:

- Hoàng bảng chi tranh là bài danh chi chiến giữa các Địa Hoàng ở trong Trung vực, đoạt được khôi thủ chi danh có thể chấn động Trung vực các nơi, đồng thời cũng sẽ đạt được phần thưởng tương đối khá, càng có thể ban cho danh hiệu vinh dự "Đệ nhất Hoàng tọa", là bài danh chiến hấp dẫn nhất trong một đời trẻ tuổi, bất quá số tuổi có điều hạn định, chỉ có Địa Hoàng ở trong vòng 100 tuổi mới có thể tham dự, bất quá Hoàng bảng chi tranh là mười năm mới cử hành một lần, cách Hoàng bảng chi tranh lần sau còn có hai năm, ngươi hiện tại cũng không cần gấp gáp.

Lăng Tiếu nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là trong Trung vực còn có bài

danh tỷ đấu bực này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 947 - Đồ Đệ Nhưng Là Rất Thuần Khiết, Rất Một Lòng. (2)

Tà Đế nói tiếp:

- Những thứ này chẳng qua là tranh giành mặt mũi giữa những đại thế lực lớn với nhau mà thôi, năm đó vi sư cũng quang vinh được một lần danh hiệu "Đệ nhất Hoàng tọa", cũng là từ khi đó phát ra danh tiếng, những thứ chiến đấu này mặc dù có chút nhàm chán, nhưng mà lại rất thích hợp tôi luyện thực lực của mình, cho nên ta muốn hai năm sau ngươi có thể tham gia Hoàng bảng chi tranh, lại đem danh tiếng "Đệ nhất Hoàng tọa" bắt tới cho ta, đây đối với ngươi có không ít chỗ tốt, phải biết rằng khi đó tất cả trẻ tuổi tài tuấn của Trung vực đều sẽ tụ tập đầy đủ, bao gồm có những đại phiệt tiểu thư, công chúa, thánh nữ... Các nàng nhưng cũng là một đời nhân tài kiệt xuất mới, cũng sẽ ở khi đó tuyển định bạn lữ, cho nên ngươi ngàn vạn lần không nên bỏ qua a!

Nhìn trên cái mặt già này của Tà Đế lộ ra nụ cười hèn mọn, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy dnah tiếng Tà Đế phong lưu không phải là giả a!

- Hắc hắc, đúng rồi sư phụ, Phong Thanh Duyên sư nương chính là ngươi lúc đó tán được a?

Lăng Tiếu phát ra nụ cười hèn mọn cùng chung chí hướng hỏi.

Tà Đế sửng sốt một chút:

- Ngươi biết Thanh Duyên? Cũng đúng, trước đó ngươi đi qua thánh điện chó má của Phong gia rồi.

Tiếp theo hắn cười nhạt nói:

- Nàng chỉ là một người trong số đó thôi, chỉ là tiểu bì nương kia không chịu nghe lời, sư phụ mới mặc kệ nàng đấy.

Lăng Tiếu bây giờ đối với cái sư phụ tiện nghi này nhưng là sùng bái chí cực a!

Phong gia nhưng là một trong mười tán đại thế lực, mà Phong Thanh Duyên lại càng là một vị có thực lực kinh khủng nhất của Phong gia, tu vi ít nhất cũng là Đế giai đỉnh phong, lại chỉ là một trong những người sư nương của hắn, hơn nữa nhìn thần sắc của sư phụ hắn, tựa hồ đối với Phong Thanh Duyên còn không quá để ở trong lòng.

Lăng Tiếu đau lòng a!

Niên kỷ của Phong Thanh Duyên hơn lớn một chút, nhưng mà tướng mạo cùng dáng người kia đều thuộc loại vưu vật a!

Vưu vật như vậy tại sao có thể bỏ qua cho được, hắn thật là thay sư phụ của hắn cảm thấy đáng tiếc a!

Tà Đế tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Lăng Tiếu, lộ ra nụ cười ngâm ngâm nói:

- Đợi ngươi đánh ra danh tiếng rồi, ngày sau nữ nhân có hình dáng ra sao mà không có, nhất là đến bên trong Thiên Vực, những nữ nhân kia mới thật sự là vưu vật, thấy đến hoa cả mắt, đến lúc đó sợ ngươi không ứng phó qua nổi!

- Ha hả, sư phụ, đồ đệ nhưng là rất thuần khiết rất một lòng!

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi cười khan nói.

- Vậy sao? Ngươi rất thuần khiết rất chuyên nhất mà bên cạnh thời khắc liền đi theo năm nữ oa?

Tà Đế tức giận hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười không có ý tứ, không hề lại nói tiếp.

- Tốt lắm, vi sư chỉ có một năm thời gian, trong một năm này ta sẽ đem tất cả mọi thứ dạy cho ngươi, ngươi có thể lĩnh ngộ hay không liền nhìn vào chính mình rồi.

Tà Đế đi vào chính đề nói.

- Cái gì, sư phụ ngài... Ngài chỉ có một năm?

Lăng Tiếu cả kinh nói.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Làm sao mới bái sư liền phải chết rồi, đây không phải là lừa ta sao, thiệt là!

- Khốn kiếp, ngươi nghĩ đi đâu rồi, vi sư nói là, ta ở lại trong Trung vực chỉ có một năm thời gian, trong vòng một năm ta nhất định phải trở về Thiên Vực rồi!

Tà Đế mắng.

- Thì ra là như vậy!

Lăng Tiếu chợt hiểu ra đáp một tiếng, tiếp theo hắn lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Sư phụ, người... Người nói người muốn trở về Thiên Vực? Người đi qua Thiên Vực rồi sao?

Thiên Vực, truyền thuyết đây chỉ có người có tu vi Thánh giai trở lên mới có đi đến thánh địa thần bí này.

Có ngươi nói nơi đó là thiên đường của võ giả, nhân gian tiên cảnh, người sống ở bên trong đều là truyền kỳ trường sinh bất lão, kỳ hoa dị thảo, kỳ bảo thánh khí cái gì cần có đều có, thần thú kỳ thụy tùy ý có thể thấy được.

Cũng có người nói, nơi đó là chiến trường của Thánh giai cùng Thần vương, là thế giới người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Tóm lại, cách nói đa dạng, nhưng mà lại không có bao nhiêu lời đồn đãi là có thể khẳng định, duy nhất có thể chứng thực chính là chỗ đó chỉ có Thánh giai mới có thể đi vào, có nói rất nhiều nhân vật truyền kỳ Thánh giai thế hệ trước đều đến trong Thiên vực, điểm này ở trong các đại thế lực đều có ghi lại.

- Ừ, vi sư từ Thiên Vực trở lại đã hai năm rồi, thêm một năm nữa là phải quay trở lại, cho nên thời gian vi sư dạy cho ngươi không nhiều lắm.

Tà Đế lộ ra vài tia bất đắc dĩ nói.

- Vậy sư phụ ngươi có thể nói một chút Thiên vực là địa phương dạng gì không?

Lăng Tiếu tò mò hỏi.

- Những thứ này không phải là ngươi bây giờ có thể quan tâm, không có công sức mấy ngàn năm ngươi đừng nghĩ đi đến Thiên vực, hiện tại để cho ngươi biết chỉ làm cho ngươi thêm nhiều trở ngại.

Tà Đế nói, tiếp theo lão lại nói:

- Ngươi trước ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, vi sư trước đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa chữa trị, đến lúc đó sẽ dạy cho ngươi huyền công dung hợp thuộc tính.

- Sư phụ, đệ tử có thể đi ra ngoài trước đem bằng hữu của ta đưa đến đây hay không a!

Lăng Tiếu thỉnh cầu nói.

Tà Đế có chút nhịn không được nói:

- Ngươi an tâm ở chỗ này là được rồi, vi sư liền đi đưa bọn họ mang tới đây, hoàn hảo chỗ này sau này ta sẽ không lại đến rồi, cho nam nhân khác đạp phá ở chỗ này, thật là khó chịu!

Tà Đế nói xong, cả người liền biến mất ngay tại chỗ.

Lăng Tiếu lại một lần nũa giật nảy mình!

Tà Đế đi ra ngoài chưa tới một canh giờ đã đem Tàn Báo cùng Bại gia tử mang trở lại.

Hai người thấy Lăng Tiếu, nhất thời yên lòng rồi.

- Người ta đã mang về cho ngươi, trong một năm này ngươi đều không được đi đâu, chuyên tâm tu luyện cho ta, linh khí nơi này so với trọng địa của các thế lực lực kia không thua kém, đối với tu luyện của các ngươi cũng là có lợi ích rất lớn.

Tà Đế trịnh trọng nói.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ do dự, nhưng mà cuối cùng nhấ là nặng nề gật gật đầu.

- Làm sao, có tâm sự?

Tà Đế nhìn một cái khám phá ra tâm tư của Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không có gì!

Tà Đế ở lại Trung vực chỉ còn một năm, có thể được lão nhân gia hắn chỉ điểm là vinh hạnh lớn lao, Lăng Tiếu thật sự không muốn bỏ qua cho một năm thời gian này.

Phải biết rằng tu vi của Tà Đế nhưng là trên Thánh giai, chỉ là không biết là đạt tới giai đoạn nào, Lăng Tiếu liền tưởng tượng không ra rồi!

Loại cấp bậc đại năng này chỉ điểm không biết là có bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Về phần chạy tới Bắc Thủy giới cứu ra Vân Mộng Kỳ trước hết trì hoãn một chút đi, bởi vì nàng hiện tại hẳn là vẫn còn chưa xảy ra chuyện gì.

- Bất kể ngươi có cái tâm tư gì đều phải đem nó quên đi, chỉ có thực lực lớn mạnh, chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng rồi.

Tà Đế nói.

- Sư phụ dạy rất đúng!

Lăng Tiếu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 948 - Giai Đoạn Thứ Hai "khống Hồn". (1)

Quả thật, theo như lời của Tà Đế, chỉ có chân chính cường đại lên mới là đạo lý cứng rắn.

Bởi vì thực lực của Minh Thủy môn, Lăng Tiếu còn không phải là rất rõ ràng, mặc dù hắn cũng có chỗ dựa, nhưng mà mình cũng phải cường đại lên mới được, ít nhất phải đối kháng với Thiên Tôn mà không bại, mới có thể ở trong Trung vực chân chính đặt chân xuống.

Quyết định chủ ý rồi, Lăng Tiếu đem sự tình khắc trước để sang một bên, an tâm ở trong phiến không gian độc lập này tu luyện.

Đồng thời, Lăng Tiếu đem người trong dược đỉnh của mình gọi đi ra ngoài.

Lúc này ngay cả Tà Đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy nói:

- Tiểu tử ngươi lại có tàng nhân giới!

- Ách... Cái gì là tàng nhân giới?

Lăng Tiếu có chút không hiểu hỏi.

- Xem ra ngươi còn có rất nhiều thứ không biết, tàng nhân giới cùng không gian giới không sai biệt lắm, chỉ là nó chuyên môn dùng để cất giấu người sống, mà cái giới hiện tại này của ngươi có thể giấu người sống, không phải là tàng nhân giới thì là cái gì? Loại này nhưng là linh bảo đạt tới Thánh khí đỉnh cấp, cho dù ở Thiên vực cũng là không thấy nhiều a!

Tà Đế cảm khái nói.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Thiên vực còn có linh bảo cất giấu người bực này, bất quá hắn cũng không có tính toán giấu diếm Tà Đế cái gì, trực tiếp để cho không gian giới biến trở về bộ dáng dược đỉnh!

Lúc này Tà Đế càng thêm cả kinh nói:

- Đây... Đây là Thiên giai Thần đỉnh!

- Đúng vậy, đây chính là Hắc Diệu thần đỉnh một trong chín đại Thiên giai Thần đỉnh.

Lăng Tiếu hơi có chút đắc ý nói.

- Hảo tiểu tử, đây cũng là thần khí cao nhất a!

Tà Đế hai mắt hiện lên quang mang khen ngợi, tiếp theo lão lại nghiêm mặt nói:

- Thần khí này ngươi cũng không thể để cho người khác biết được, chỉ sợ ngày sau đến Thiên vực cũng là như thế, nếu không sẽ gặp phải họa sát thân, cho dù là vi sư cũng không nhất định có thể giữ được ngươi.

- Đồ đệ biết rồi!

Lăng Tiếu đáp.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Đạo lý này Lăng Tiếu vẫn là hiểu rõ, cho tới nay hắn cũng rất ít khi đem dược đỉnh ra cho người khác xem.

- Ừ, ngươi biết là tốt rồi, vi sư đi ra ngoài hai ngày, đi đem Bát DIệp Hỏa Liên tâm kia tìm đến rồi hãy nói.

Tà Đế vội vã nói một câu, sau đó liền biến mất rồi.

Hiện tại Lăng Tiếu đối với bản lĩnh tới vô ảnh đi vô tung của Tà Đế cũng là thấy nhưng không thể trách rồi.

Hắn thừa dịp hai ngày này vừa lúc đem khẩu quyết của quyển Khống Thần quyết thứ hai tham khảo một phen.

Nơi này là không gian do Tà Đế mở ra, giống như một thôn trang nhỏ, khắp nơi có kỳ hoa dị thảo, bách điểu bay lượn, linh khí nồng đạm, cầu nhỏ nước chảy, đình hiên phượng các...

Nơi này quả thực là thế ngoại đào nguyên, bất luận kẻ nào sống ở chỗ này đều cảm thấy cả người sảng khoái.

Nhất là nữ nhân cực kỳ cảm tính, từng người càng là vui vẻ vô cùng.

Lăng Tiếu đem mọi người an bài tốt, liền độc lập tìm một địa phương an tĩnh ngồi xuống.

Hắn đem quyển sách cổ kia lấy ra, tâm tình rất là kích động không thôi a!

- Hi vọng không có bị hủy hoại a!

Lăng Tiếu ở trong lòng cầu khẩn.

Nhớ ngày đó, thời điểm hắn cảm nhận được quyển Khống Thần quyết thứ nhất, sau khi tinh thần lực đem đi vào, khẩu quyết khắc ở trong đầu của hắn, nội dung trong sách cổ liền biến mất, tương đối với chỉ có một lần cơ hội.

Nếu như ban đầu Phần Thiên đại đế kia đã mở qua sách cổ, vậy cái sách cổ này cũng có thể bị phế bỏ.

Cho nên Lăng Tiếu chỉ có thể hướng phương diện tốt đẹp suy nghĩ rồi.

Lăng Tiếu tĩnh tọa một lúc lâu sau, tinh khí thần đều bình tĩnh, trong lòng trở nên vô dục vô cầu.

- Là lúc này rồi!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, tinh thần lực trong thức hải hướng sách cổ từng điểm chui vào.

Hưu!

Sau khi tinh thần lực của hắn tiến vào sách cổ, một cỗ tinh quang mãnh liệt hướng trong thức hải của Lăng Tiếu oanh đi vào.

Ầm!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong thức hải bị oanh đến hỗn loạn không chịu nổi, khó chịu chí cực, phảng phất như đầu thoáng cái bị trướng lên lợi hại, tựa hồ tùy thời đều sẽ bạo liệt ra.

Lăng Tiếu đã là lần thứ hai đối mặt với tình huống này rồi, trước đây là bởi vì có Lục Ông cùng Tiên thiên âm phong châu thay hắn đối kháng với năng lượng kia, mới để cho hắn tìm được đường sống trong chỗ chết.

Lần này hắn không có ý định dựa vào bọn họ rồi, lúc này cắn chặt hàm răng, bảo vệ chặt tâm thần, đem tinh thần lực của chính mình ở trong thức hải toàn bộ điều động đối kháng với năng lượng cường đại oanh vào kia.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu đã sớm xưa đâu bằng nay, những năng lượng oanh vào kia trong nháy mắt bị tinh thần lực của hắn bao quanh lại, hỗn loạn trong thức hải cũng dần dần ổn định lại.

Tiếp theo, lúc Lăng Tiếu muốn đem những năng lượng này khu trừ tiêu diệt, hắn ngạc nhiên phát hiện đoàn năng lượng này lại cùng tinh thần lực của hắn dần dần dung hợp lại với nhau, hai cỗ năng lượng sinh ra vẻ hấp dẫn, cảm giác kia quả nhiên là Lăng Tiếu cảm thấy mỹ diệu cực kỳ.

Sau một lát, khi đoàn năng lượng kia cùng tinh thần lực dung hợp, hắn chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình trong nháy mắt đột nhiên trướng lên, một đầm tinh thần dịch nhũ bạch kia không ngừng khuếch tán đi ra ngoài, thức hải đã sớm phát triển đến lớn vô cùng càng không ngừng bị tinh thần dịch lấp đầy hơn phân nửa.

Tinh thần dịch tản ra quang mang thuần khiết, mênh mông, thôi xán.

Tiểu thụ, Tiên thiên âm phong châu cùng với Si mị lam hỏa diễm ở trong thức hải riêng mình tản ra vẻ mờ mịt, đem những năng lượng thuần khiết kia hấp thu thỏa thích, ba cái ở trong lúc đó biến thành càng thêm mượt mà trơn bóng lên, bọn họ tựa hồ đều chiếm được tinh lọc lại, lộ ra vẻ càng thêm thánh khiết.

Sau khi thức hải của Lăng Tiếu bình phục, hắn chỉ cảm thấy tinh thần trạng thái tràn đầy sảng khoái trước nay chưa từng có.

Tổng cảm giác quả thực như đắm chìm trong băng đàm ở ngày hè, lại hặc giống như ở trong ngày đông ngâm mình trong ôn tuyền, lầm cho người ta lưu luyến, sảng khoái chí cực!

Khi Lăng Tiếu mở mắt ra, sách cổ kia tự động sụp đổ xuống, bỗng nhiên một đoàn kim sắc quang mang nở rộ mà ra, quang mạng tạo thành từng cái văn tự

cổ lão, cứng cáp huyền phù ở giữa không trung, thoạt nhìn lộ ra vẻ thánh khiết huyền ảo.

Lăng Tiếu vui mừng kêu lên:

- Thật tốt quá, hết thảy còn đang ở lại a!

Tiếp theo hắn liền bắt đầu tận tình đem văn tự đọc lấy, tranh thủ bằng thời gian nhanh nhất đem nó nhớ kỹ.

Sau khi Lăng Tiếu đem những khẩu quyết trúc trắc này đều đọc xong, hư ảnh kim sắc văn tự kia toàn bộ hướng bên trong thức hải hắn chui vào.

Trong đầu Lăng Tiếu lập tức thoáng hiện ba cái chữ to "Khống Thần quyết", khẩu quyết kia toàn bộ ghi chép ở trong đầu hắn, cũng không tản ra nữa rồi.

Lăng Tiếu nhanh chóng đem nửa đoạn trước của chính mình cùng nửa đoạn khẩu quyết hiện tại này cùng nhau lặp lại lặng yên đọc một lần.

Bỗng nhiên hắn từ tại chỗ nhảy lên vui vẻ nói:

- Thật tốt quá, thật là khẩu quyết của giai đoạn thứ hai!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 949 - Giai Đoạn Thứ Hai "khống Hồn". (2)

Từ trong quyển Khống Thần quyết thứ nhất giới thiệu, Khống Thần quyết tổng cộng chia làm ba giai đoạn tu luyện, theo thứ tự là: Khống Kỹ, Khống Hồn, Khống Thần.

Theo thiên trước giới thiệu nói rõ, luyện thành giai đoạn thứ nhất Khống Kỹ có thể lợi dụng tinh thần lực huyễn hóa ra các loại huyền kỹ giết người trong vô hình, không chỉ có thể để cho mình vô địch ở dưới cấp bậc ngang hàng, còn có thể xuất kỳ bất ý vượt cấp giết người, đây cũng không phải là việc gì khó.

Đối với những cái này Lăng Tiếu đã sớm đạt được nghiệm chứng đầy đủ.

Mà luyện thành giai đoạn thứ hai Khống Hồn thì có thể mê hoặc tâm trí của đối thủ, khiến cho tinh thần của đối thủ tan rã không tập trung, ở trong lúc đả đấu sử dụng mà nói, có thể dùng chiêu này khiến cho đối thủ trong khoảng thời gian ngắn mất đi lực chiến đấu, nhân cơ hội đánh chết đối thủ, điểm nay cùng giai đoạn thứ nhất tương tự, nhưng mà công hiệu của nó lại là có khác.

Giai đoạn thứ nhất là trực tiếp oanh thương hoặc aonh sát, mà giai đoạn thứ hai lại là vận dụng xảo kình có thể bảo đảm tinh thần thức hải của đối thru dưới tình huống không bị thương tổn, khiến cho đối thru xuất hiện trạng thái tinh thần không tập trung, do đó thừa dịp trống rỗng mà vào, như thế có thể chém giết đối thủ cũng có thể bắt được đối thủ. Điểm này là sử dụng trên người có chút ít tội không đáng chết là thích hợp nhất.

Trừ công hiệu của nó, chỗ lợi hại chân chính của nó chính là ở lợi dụng tinh thần lực cường đại khống chế võ giả có tâm trí không kiên định hoặc tinh thần lực tan rã, thiếu thốn, không tập trung, chỉ cần dùng nó đem tinh thần

lực của đối phương lau sạch ý thức tự chủ trước đó, thi triển khẩu quyết tinh thần khống chế, lại đem ý thức của mình mạnh mẽ quán thâu đi qua, bất kể là võ giả cường đại cỡ nào cũng đều vì mình mà sử dụng.

Điểm này mới là chỗ tinh yếu của giai đoạn thứ hai Khống Hồn.

Dĩ nhiên, nếu như đối phương là loại hạng người tinh thần lực dư thừa, lực ý chí tập trung bền bỉ, mạnh mẽ thi triển khống hồn có lẽ sẽ gặp phải đối phương cắn trả, do đó chính mình sẽ bị thương tổn, đây cũng chính là chỗ thiếu sót của nó.

Bất quá tổng thể mà nói luyện thành giai đoạn thứ hai là vô cùng đáng sợ.

Về phần giai đoạn thứ ba Khống Thần kia càng thêm khủng khiếp rồi.

Đến một cái cảnh giới này đã có thể bằng vào tinh thần lực cường đại, có thể giết hết bất kỳ cường giả nào, khống chế bất kỳ cường giả nào, không quản là cường giả Thần cảnh cũng phải vì mình mà sử dụng.

Lăng Tiếu dĩ nhiên cũng hi vọng có một ngày có thể đạt được khẩu quyết tầng thứ ba, nhưng mà hiện tại đạt được quyển thứ hai, hắn đã là cảm thấy dị thường vui vẻ cùng thỏa mãn rồi.

Chỉ cần đem giai đoạn thứ hai luyện đến đại thành, sau khi khống chế nhiều khôi lỗi cao thủ, hắn muốn tung hoành Trung vực tuyệt đối không phải là việc khó gì, hơn nữa sáng chế thực lực của mình cũng tuyệt đối có nắm chắc.

Sau khi Lăng Tiếu bình phục tâm tình một chút, kiểm tra tinh thần lực của mình lại tăng lên gấp bội.

Trước đây hắn có thể miểu sát Địa Hoàng, như vậy hắn hiện tại muốn miểu sát đê cấp Thiên Tôn hay trung cấp Thiên Tôn cũng không phải là không

được, về phần cao cấp Thiên Tôn muốn đối phó lên cũng sẽ không quá cố hết sức rồi.

Lăng Tiếu mừng rỡ, trong lòng đối với Tà Đế càng phát ra cảm kích!

Lăng Tiếu cũng không vội lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, mà là muốn thử một chút tinh thần lực hiện tại của mình rốt cuộc có thể cách không khống chế đồ vật nặng bao nhiêu cân.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu hóa thành một cái bàn tay vô hình khổng lồ hướng một khối nham thạch lớn bắt tới, nham thạch kia dễ dàng bị bắt lên.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói:

- Khối này ước chừng có năm ngàn cân, trước kia ta muốn bắt lên rất cố hết sức, nhưng bây giờ lại dễ dàng như thế, vậy thử lại lần nữa đem tinh thần lực chia ra làm hai, xem một chút có thể bắt lên hay không.

Lăng Tiếu liên tục thử mấy lần, phát hiện tinh thần lực của mình có thể cách không thao túng đồ vật nặng một vạn năm ngàn cân không phải là cái vấn đề gì.

Lực thao túng cường hãn như thế quả nhiên là để cho Lăng Tiếu mừng rỡ như điên.

Lấy tinh thần lực như vậy, cho dù là đem mấy trăm người đồng thời thao túng đi lên cũng không phải là cái việc gì khó.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là thực lực của những người này so với hắn phải thua kém hắn nhiều lắm, bằng không đối phương có thể dãy dụa ra.

- Lấy tinh thần lực hiện tại của ta, Thiên Tôn giai lại khó có thể đối với ta tạo

thành uy hiếp.

Lăng Tiếu nói rất là tự tin.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới bên trong sách cổ oanh ra tới cư nhiên cũng là tinh thần lực, hơn nữa cùng hắn tu luyện là đồng chúc đồng nguyên, hai cái kết hợp nhất cử đem tinh thần lực của hắn tăng cường đến cảnh giới tương đối cường đại, đây tương đương với công sức tu luyện mấy chục năm, thậm chí trăm năm dưới tình huống không mượn dùng linh thảo hoặc đan được của hắn.

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái chủ nhân trước kia của Khống Thần quyết là tinh thông tính toán bực nào.

Lại đem tinh thần lực quán thâu ở bên trong sách cổ, người bình thường đạt được sách cổ này, thực lực không phải là siêu cấp cường giả hoặc là tinh thần lực không đủ cường đại đều là một cái tử lộ.

Xem ra dụng tâm của chủ nhân trước kia của Khống Thần quyết cũng là tương đối hiểm ác.

Nhớ ngày đó thời điểm hắn mới có được quyển Khống Thần quyết thứ nhất, nếu không có Lục Ông cùng Tiên thiên âm phong châu sớm tồn tại ở trong thức hải của hắn mà nói, chỉ sợ hắn đã sớm chết yểu rồi, làm sao còn có cảnh tượng hôm nay.

Lăng Tiếu suy đoán, Phần Thiên đại đệ sở dĩ chưa mở sách cổ, có hay không nhận thấy được nó khác thường, cho nên chưa từng vận dụng nó?

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cảm thấy rất có thể.

Bởi vì đạt tới Đế giai, cảm ứng ở các phương diện đã vượt qua tưởng tượng,

đối với loại nguy hiểm không biết tên này cũng là thể trước tiên đoán biết được, có lẽ cũng chính bởi vì cái nguyên nhân này mà Phần Thiên đại đế mới không có mạo muội mở ra sách cổ đi.

Bất kể là nguyên nhân gì, Lăng Tiếu là nhặt được tiện nghi có sẵn, cũng chứng minh cơ duyên của Lăng Tiếu là hết sức phúc hậu.

Thử qua uy lực của tinh thần lực mới trướng lên, Lăng Tiếu lần nữa thu liễm tâm thần, bắt đầu tìm hiểu khẩu quyết giai đoạn thứ hai Khống Hồn.

Trải qua một ngày một đêm tìm hiểu, Lăng Tiếu đối với Khống Hồn có hiểu rõ càng thâm sâu, đối với khủng bố của một giai đoạn này cảm thấy hết sức ảo diệu.

Khống Hồn, đồng dạng chia làm tiểu thành, trung thành, đại thành ba cái giai đoạn tu luyện.

Cảnh giới tiểu thành là có thể sơ cấp khế ước chú tới khiến cho tinh thần của đối thủ tan rã, khiến cho đối thủ không cách nào tập trung tinh thần, do đó thừa dịp trống rỗng mà vào, đem đối thủ đánh bại; cảnh giới trung thành thì là có thể thi triển trung cấp tinh thần khế ước chú, đem võ giả ngang hàng cấp hoặc dưới cấp bậc mạnh mẽ lau đi chủ ý thức trong thức hải, áp đạt trung giai tinh thần ý chí do chính mình khống chế, khiến cho võ giả bị thi triển kia trở thành khôi lỗi của người thi triển, chỉ là khôi lỗi này sẽ mất đi hết thảy trí nhớ trước đây, chỉ giữ lại ý thức chiến đấu vốn có, tất cả đau đớn sẽ không khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi cùng khủng hoảng, người thi triển còn có thể tùy thời ra lệnh cho khôi lỗi đi tìm chết, mà khi người thi triển ngoài ý muốn bỏ mình, khôi lỗi kia cũng sẽ theo đó bỏ mình; đến cảnh giới đại thành thì sẽ hoàn thiện nhiều lắm, đến lúc đó có thể thi triển cao cấp tinh thần khế ước chú, loại tinh thần khế ước chú này cùng sơ cấp và trung cấp có khác nhau rất lớn, cao cấp tinh thần khế ước chú không những có thể đối với võ giả ngang hàng cấp hặc ngang hàng cấp trở xuống mạnh mẽ thi chú, càng có thể đối với võ giả cao cấp hơn mình thi chú, điều kiện tieenq uyết là tinh

thần lực của đối phương ở thời điểm tan rã hoặc yếu kém mới được, đồng thời thi triển cao cấp khế ước chú phân ra trình độ bất đồng, có thể để cho người bị thi triển giữ lại một bộ phận hoặc toàn bộ trí nhớ, chỉ là người bị thi triển cũng là vĩnh viễn sẽ phục tùng mệnh lệnh của người thi triển, trở thành khôi lỗi có ý thức mà thôi, mà loại khôi lỗi này đồng dạng có thể tăng lên thực lực, cùng sơ, trung cấp khôi lỗi so sánh muốn hoàn mỹ nhiều lắm.

Đây chính là chỗ ảo diệu của giai đoạn thứ hai Khống Hồn.

Sau khi đem loại giai đoạn thứ hai này tu luyện đại thành, hoàn toàn có thể xây dựng một chi khôi lỗi chiến đấu kinh khủng rồi.

Lăng Tiếu hưng phấn a, hắn không nghĩ tới kỹ năng Khống Hồn cư nhiên cường đại như thế, quả nhiên là để cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn không khỏi nghĩ tới cảnh tượng sảng khoái nếu như mình khống chế mấy trăm, mấy ngàn, thậm chí mấy vạn khôi lỗi thủ hạ tung hoành Trung vực!

- Ha ha, Khống Thần quyết thật là quỷ thần khó lường, thật là quá cường đại!

Lăng Tiếu không nhịn được hưng phấn kinh hô lên.

Hắn quyết định, ở thời gian kế tiếp muốn cố gắng đem Khống Hồn tu luyện đại thành, sớm ngày xây dựng khôi lỗi chiến đội cường đại của mình, đối với những địch thủ khó chịu kia, hết thảy đều khống chế hiệu lệnh cho mình, đối với những mỹ nữ kia nhất nhất thu về bên trong hậu viện của mình, hoàn thành nguyện vọng vĩ đại "Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân" của mình bấy lâu nay!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 950 - Khống Hồn Ảo Diệu

Sau khi Lăng Tiếu biết tình hình đại khái của Khống Hồn, Tà Đế cũng vội vã chạy trở lại.

Thời điểm Tà Đế đầu tiên nhìn Lăng Tiếu một cái lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Hai ngày không gặp tinh thần lực của ngươi lại đạt đến trạng thái Đế giai đỉnh phong? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu thầm hô:

- Sư phụ không hổ là sư phụ a, lại có thể nhìn thấu tinh thần lực của ta rất là tinh tiến!

Lăng Tiếu liền hàm hồ nói:

- Đệ tử là Lục phẩm Luyện dược sư nha, tinh thần lực cường đại một chút là rất bình thường!

Tà Đế biết Lăng Tiếu có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng mà cũng không còn tiếp tục truy vấn xuống.

- Đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa lấy ra, ta giúp ngươi chữa trị nó!

Tà Đế lập tức nói sang chuyện khác.

Lăng Tiếu lập tức đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa không trọn vẹn kia lấy ra

ngoài.

Tiếp theo, chỉ thấy Tà Đế cũng không có tránh Lăng Tiếu, đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa ném lên giữa không trung, cùng lúc đó lão đem một gốc linh thảo tản ra linh lực Hỏa thuộc tính nồng dậm lấy ra.

Lăng Tiếu nhìn một cái liền nhìn thấu đó là Bát Diệp Hỏa Liên, Bát Diệp Hỏa Liên đem Hỏa Liên tâm bao quanh, từng đợt hỏa sắc linh lực đang không ngừng lóe ra.

Bát Diệp Hỏa Liên nhưng là đạt tới bát giai đê cấp linh thảo, ở bên cạnh nó sẽ có bát giai linh thú Hỏa thuộc tính canh giữ, cho dù là Đế giai tìm được cũng không dám dễ dàng vọng động, không nghĩ tới Tà Đế có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế lienf đem Bát Diệp Hỏa Liên này bắt tới tay, điều này khiến cho Lăng Tiếu đối với lão bái phục không thôi.

Tà Đế một tay chụp vào trong tâm của Bát Diệp Hỏa Liên, đem Hỏa Liên chi tâm đang lóe lên kia mạnh mẽ rút ra.

Tiếp theo hắn còn đem Bát Diệp Hỏa Liên còn dư lại ném cho Lăng Tiếu nói:

- Bát Diệp Hỏa Liên mặc dù không có Hỏa Liên tâm, nhưng mà tám chiếc lá của nó cũng có công hiệu không kém, có thể dùng cho luyện đan hoặc trực tiếp phục dụng đều không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu liên tục gật đầu đem thu vào, hắn dĩ nhiên biết được công hiệu của tám chiếc lá này, đây đối với võ giả Hỏa thuộc tính mà nói cũng là vật tha thiết ước mơ, có nó có thể tạo ra tám tên cao thủ Hỏa thuộc tính.

Sau đó Tà Đế bay đến giữa không trung, đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa nắm ở trong tay, sau đso đem một cái tay khắc hướng đoàn Hỏa Liên tâm kia hướng

trận văn trung tâm của Bát Diệp Hỏa Liên Tọa phách xuống.

Bồng!

Hỏa Liên tâm cùng trận văn được khắc trong đó va chạm lẫn nhau, hỏa diễm cường đại hướng bốn phía khuếch tán đi ra ngoài, trong nháy mắt ở giữa không trung tạo thành một phiến đại hỏa hải, hỏa thế hung mãnh chí cực.

Mọi người ở phía dưới nhìn thấy đều kinh tâm đảm chiến.

Hỏa hải cường đại kia cho dù là Thiên Tôn dính vào sợ cũng khó mà dập tắt a!

Phải biết rằng Hỏa Liên tâm kia nhưng là tồn tại có thể so với năng lượng Địa hỏa.

Tình huống này muốn đem Bát Diệp Hỏa Liên Tọa chữa trị phải có hai gã Đế giai liên thủ mới có thể ép được Hỏa Liên tâm tiến vào bên trong mắt trận của Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, khiến cho nó vĩnh cửu hấp dẫn hội tụ linh khí Hỏa thuộc tính.

Nhưng mà Tà Đế căn bản không cần người khác hỗ trợ, chỉ thấy những hỏa diễm nồng liệt tán phát ra kia căn bản không đả thương được lão chút nào, tựa hồ hỏa diễm kia bị một tầng quang mang thật dày cho tách rời ra.

- Đi vào cho ta!

Tà Đế quát nhẹ một tiếng, một tay khẽ nhếch hướng Hỏa Liên tâm kia nặng nề chụp vào.

Hỏa Liên tâm nhanh chóng bị phách vào trong mắt trận, chỉ là nó tựa hồ không cam lòng cứ như vậy bị phong ấn, lại phát ra phản kháng mãnh liệt,

từng đoàn hỏa diễm vẫn đang khuếch tán đi ra ngoài.

Tà Đế vẻ mặt thong dong, bàn tay nhẹ nhàng vẫy một cái, hỏa diễm bốn phía bị lão giam cầm lại, tiếp theo lại bị lão mạnh mẽ nhét vào trong mắt trận của Bát Diệp Hỏa Liên Tọa.

Hưu!

Sau khi Hỏa Liên tâm hoàn toàn dung hợp với Bát Diệp Hỏa Liên Tọa, một đạo năng lượng đỏ bừng phát ra quang mang chói mắt, phảng phất giờ khắc này Bát Diệp Hỏa Liên Tọa kia trở thành một vầng liệt dương nóng rực, Hỏa thuộc tính ở bốn phía càng không ngừng oánh nhiễu quanh nó.

Mà Si mị lam hỏa châu ở trong thức hải của Lăng Tiếu từ sau khi Hỏa Liên tâm xuất hiện một mực phát ra nhảy lên mãnh liệt, tựa hồ đối với Hỏa Liên tâm kia sinh ra hứng thú mãnh liệt, bó muốn thoát khỏi khống chế của Lăng Tiếu mà bay ra thức hải, chỉ là bị Lăng Tiếu gắt gao áp chế không cho phép nó vọng động.

Lăng Tiếu càng ngày càng minh bạch dị châu là có thể hấp thu năng lượng đồng nguyên tiếp tục tiến giai cường đại.

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ tới ngày sau nhất định phải tìm kiếm bổn nguyên năng lượng cho Si mị lam hỏa châu cùng Tiên thiên âm phong châu để cho chúng nó hấp thu, khiến cho chúng nó tiến giai thoát biến.

Bọn chúng cường đại lên đối với Lăng Tiếu mà nói cũng chỉ là có chỗ tốt mà không có bất kỳ chỗ xấu nào.

Hỏa quang nồng đậm dần dần thu nạp, Bát Diệp Hỏa Liên Tọa cũng khôi phục trạng thái hoàn mỹ, chỉ thấy nó so với trước đo thì lớn hơn ước chừng gấp đôi, tám cái bánh răng như tám cái lá phát ra quang mang rạng rỡ, trên

trung tâm thời khắc chớp động lên một đoàn hỏa liên hư ảnh, lộ ra vẻ vô cùng thần thánh.

Bát Diệp Hỏa Liên Tọa thuộc về phạm vi bát giai đê cấp Thánh khí, ở bên trong Trung vực đúng là vật gia tốc tu luyện hiếm thấy.

Võ giả Hỏa thuộc tính ngồi ở trên Bát Diệp Hỏa Liên Tọa tu luyện so với bình thường thì tốc độ tu tập linh khí phải nhanh hơn mấy chục lần, ở bên cạnh nó tu luyện cũng có thể tăng trưởng tốc độ mười mấy lần.

Đây đối với bất kỳ tông môn nào mà nói, cũng có thể nói là trấn tông linh vật.

Tà Đế đem nó nâng lên ở trog tay, sau đó tiện tay hướng Lăng Tiếu ném đi qua:

- Chữa trị tốt rồi, cầm đi đi!

Lăng Tiếu vội vàng đi tới đem nó tiếp được, bên trong đôi mắt hiện lên tinh quang nồng đậm.

Hắn thật sự không nghĩ tới chính mình bây giờ có được một cái Thánh giai linh bảo, đây cũng là thứ tốt mà người khác tranh giành đến bể đầu cũng khó mà đạt được a!

- Đa tạ sư phụ!

Lăng Tiếu phát ra cảm tạ từ trong nội tâm.

Hắn phát hiện mình bái Tà Đế làm thầy quả nhiên là kiếm lợi lớn, không chỉ có chiếm được khẩu quyết giai đoạn thứ hai của Khống Thần quyết, lại chiếm được một kiên đê cấp Thánh giai, đây nếu để cho người khác biết chỉ

sợ đều muốn đố kỵ đến phát điên rồi.

- Ân, Bát Diệp Hỏa Liên Tọa một mình ngươi liền không cần, ta biết tiểu tử ngươi cũng có tu linh bí pháp, tặng cho thủ hạ của ngươi dùng đi, thực lực của bọn họ thật giống như người bình thường không có khác biệt, thực lực như vậy đi theo ngươi, vi sư cũng cảm thấy mất thể diện.

Tà Đế không chút lưu tình đối với người ở bên cạnh Lăng Tiếu quở trách nói.

Người ở phía sau Lăng Tiếu trên mặt đều là nóng rát, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Bọn họ không dám phản bác nửa câu, bởi vì Tà Đế ở trong mắt bọn họ không chỉ là sư phụ của thiếu gia, lại càng là tồn tại giống thần, để cho bọn họ nhìn lên thật cao!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 951 - Độc Tôn Tà Vương Thần Công. (1)

Tà Đế đem Bát Diệp Hỏa Liên tu bổ xong, gọi Lăng Tiếu sang một bên.

- Tiếu nhi, ta không biết ngươi tu luyện công pháp gì có thể đem năm loại thuộc tính tu luyện tới cảnh giới hiện tại, nhưng có một chuyện có thể khẳng định là công pháp cùng cấp bậc rất tốt, hiện giờ vi sư không yêu cầu ngươi hủy bỏ công pháp trùng tu, làm vậy không có chút ưu đãi đối với ngươi, ta chỉ có một pháp môn có thể dạy ngươi, có lĩnh ngộ được hay không phải xem bản lĩnh của chính mình.

Tà Đế chắp tay sau lưng nói.

Lăng Tiếu nghiêm túc lắng nghe, hắn cũng rất muốn biết Tà Đế có thể dạy công pháp gì cho hắn.

Lúc ở Tử Thiên tông, tuy trên danh nghĩa Mộc Hòe là sư phụ hắn, nhưng Mộc Hòe cũng không chỉ dạy được bao nhiêu tri thức cho hắn, bởi vì công pháp của hắn cùng Mộc Hòe có điều khác nhau.

Tà Đế tiếp tục nói:

- Vi sư có thể đem năm loại thuộc tính cùng nhau tu luyện tới cảnh giới hiện giờ, toàn bộ nhờ "Độc Tôn Tà Vương thần công" mà vi sư tự nghĩ ra, đem thuộc tính tan thành một thể tu luyện, đạt được hiệu quả gấp mấy lần.

- Độc Tôn Tà Vương thần công?

Lăng Tiếu nghi hoặc nói, hắn nghe tên này lại cảm thấy hình như có chút

khó chịu.

Tà Đế lộ vẻ ngạo nghễ nói:

- Thế nào, môn công pháp này có tên ngưu bức đi, đây là do vi sư nghĩ thật lâu mới nghĩ ra được.

- Ngưu bức ngưu bức!

Lăng Tiếu liên tục gật đầu nói, trong lòng lại đang nghĩ: truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

- Sư phụ thật đúng là tự kỷ!

- Huyền công của vi sư dù không đạt được tới thần cấp, cũng không kém quá xa, huống hồ công pháp này là độc đại, người khác muốn học cũng không được đâu.

Tà Đế ngạo khí nói, bỗng nhiên khựng lại một thoáng nói tiếp:

- Tiếp theo vi sư truyền thụ khẩu quyết Độc Tôn Tà Vương thần công cho ngươi, ngươi phải nhớ cho kỹ.

Dứt lời Tà Đế đem khẩu quyết công pháp đọc qua một lần cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ghi nhớ thật kỹ lưỡng không sót từ nào.

Chờ sau khi Lăng Tiếu nhớ kỹ toàn bộ, Tà Đế bắt đầu giảng giải yếu điểm cùng tinh túy của huyền công.

Thông qua giảng giải, Lăng Tiếu rốt cục đã biết đây là công pháp như thế nào.

Nguyên lai đây là pháp môn đem các loại thuộc tính nhu hợp cùng một chỗ tu luyện, chỉ cần đem các loại thuộc tính dung hợp, tương đương như bản thân chỉ tu luyện một thuộc tính, cuối cùng xuất ra công kích sẽ là năm loại linh lực chồng lên năng lượng, mỗi kích đều ẩn chứa gấp năm lần năng lượng công kích, ở cùng cấp xem như là vô địch.

Tuy dung hợp tu luyện thuộc tính, nhưng cũng có thể dùng một loại thuộc tính công kích, không e ngại luân phiên sử dụng.

Lăng Tiếu cảm thấy Độc Tôn Tà Vương thần công cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí có kết quả vô cùng giống nhau.

Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng là ba loại thuộc tính cùng luyện, chỉ cần vận hành một loại công pháp thì có thể đồng thời hấp thu ba loại linh khí khác nhau.

Không chỉ như thế, Tam Phân Quy Nguyên Khí khi đạt tới cảnh giới tầng năm Hóa Linh, sẽ đem toàn bộ thuộc tính bản thân nhu hợp cùng một chỗ, giống như Độc Tôn Tà Vương thần công chỉ cần hấp thu một loại linh khí thì có thể tạo ra thuộc tính khác nhau.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đan điền của Lăng Tiếu có bộ dáng như lốc xoáy nhiều màu.

Chỉ là Tam Phân Quy Nguyên Khí không giống như Độc Tôn Tà Vương thần công đem năm loại thuộc tính nhu hợp làm ra công kích.

Cho dù là Tam Phân Thần Chỉ cũng chỉ có thể đem ba loại thuộc tính nhu hợp làm ra công kích mà thôi.

Nghĩ tới đây linh cảm của Lăng Tiếu đại phát.

Loại thần công này nếu như cũng giống nhau, vì sao không đem hai thành một, khiến chúng phát huy công hiệu càng thêm cường đại đây?

Lăng Tiếu vừa nghĩ liền làm, hắn nhất định phải đem Độc Tôn Tà Vương thần công tìm hiểu thấu xong sẽ xem ý nghĩ bản thân hắn có chính xác hay không.

Liên tiếp bảy ngày thời gian Lăng Tiếu chỉ nhắm mắt tĩnh tọa.

Hắn không ngừng suy nghĩ những điểm khác nhau cùng tương đồng của hai môn huyền công.

Đem so sánh, hắn phát hiện Độc Tôn Tà Vương thần công giống như bản sửa chữa từ Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Bởi vì căn cứ yếu quyết thứ nhất trong Độc Tôn Tà Vương thần công, tu luyện tới cảnh giới Hóa Linh, nhưng Độc Tôn Tà Vương thần công không thể tự chủ vận hành như Tam Phân Quy Nguyên Khí, thiếu đi vài phần linh tính, hơn nữa cảnh giới cũng không được phân chia rõ ràng.

So sánh mà nói hai loại huyền công mỗi bên mỗi vẻ.

Lăng Tiếu hoàn toàn đắm chìm vào bên trong hai loại huyền công.

Hắn phải hiểu rõ ưu khuyết điểm, sau đó lấy thừa bù thiếu.

Trong nháy mắt lại qua một tháng, Lăng Tiếu tựa hồ hoàn toàn chìm đắm vào cảnh giới vong ngã, tựa hồ hết thảy chung quanh không có chút quan hệ gì với hắn.

Bỗng nhiên hắn mở mắt, bàn tay khẽ động, một đoàn linh hỏa nháy mắt bốc lên, tiếp đó một đạo năng lượng màu xám lan tràn, kế tiếp màu trắng, màu

vàng, màu xanh biếc đồng thời xuất hiện.

Năm loại thuộc tính bất đồng, chỉ có ba loại thuộc tính có dấu hiệu nhu hợp, mà màu vàng cùng màu xanh biếc bị bài xích bên ngoài.

Lăng Tiếu nhíu mày, trong lòng lặng lẽ niệm lên khẩu quyết Độc Tôn Tà Vương thần công.

Năm loại thuộc tính dần dần có dấu hiệu hợp lại cùng nhau, nhưng vẫn không thể dung hợp cùng một chỗ.

- Trước tiên phải nhu hợp trước trong người, sau đó mới bức ra ngoài thân thể.

Thanh âm Tà Đế lặng yên vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu triệt hồi toàn bộ nặng lượng trong bàn tay, lại vận chuyển lần nữa.

Đan điền lốc xoáy ngũ thải ban lan trong cơ thể hắn không ngừng hỗn hợp xoay tròn, năm loại năng lượng thuộc tính bị nhu hợp cùng một chỗ hướng kim sắc kinh mạch rút ra.

Năm loại năng lượng nhu hợp, cực kỳ bạo táo cường đại, trướng tới mức kinh mạch của hắn đau nhức không thôi.

Cuối cùng hắn đem một ít ngũ thải năng lượng chen chúc đi ra.

Hắn cảm nhận được đoàn lực lượng này còn cuồng bạo hơn bình thường ngưng tụ gấp vài phần.

Bản thân hắn tu luyện năm loại thuộc tính cùng lúc, chân khí so với võ giả cùng giai càng thêm cường đại, mà đoàn năng lượng nhu hợp cùng một chỗ

so với bình thường còn mạnh hơn vài phần, cũng như Tam Phân Thần Chỉ tạo thành năng lượng khủng bố, hắn không khỏi suy nghĩ, nếu như có thể đem năm loại thuộc tính dung hợp chung một chỗ, lại dùng Tam Phân Thần Chỉ phát ra, uy lực có phải càng thêm khủng bố hay không?

Nhưng muốn rút ra năm loại năng lượng đã dốc thật nhiều sức lực, muốn sử dụng thuận buồm xuôi gió cùng tinh tế hơn, không phải chuyện của một ngày có thể hoàn thành.

Cách đó không xa Tà Đế kinh ngạc nhìn ngũ sắc năng lượng trong tay Lăng Tiếu, trong lòng nổi lên hương vị chua xót:

- Tiểu tử này sao có thể nhanh như vậy thực hiện được? Thần công kia là ta bỏ ra mấy trăm năm công phu mới có thể diễn biến sáng tạo ra! Xem ra thu đồ đệ này thật không uổng phí!

Những ngày tiếp theo Lăng Tiếu được Tà Đế chỉ điểm, lợi dụng Độc Tôn Tà Vương thần công hấp thu linh khí tu luyện.

Năm loại linh khí bất đồng thuộc tính không ngừng hội tụ trong Thiên Linh huyệt, cuối cùng toàn bộ rơi vào bên trong đan điền.

Đối với điều này, hắn quá quen thuộc hai loại huyền công, cho nên Lăng Tiếu chỉ tốn vài ngày thời gian thì có thể thông hiểu được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 952 - Độc Tôn Tà Vương Thần Công. (2)

Tà Đế thiếu chút nữa nổi điên, cuối cùng hắn không nhịn được hỏi:

- Tiểu tử ngươi làm sao làm được trong thời gian ngắn như vậy?

- Ách…thiên tư của đệ tử trí tuệ, công pháp này không khó lĩnh ngộ thôi!

Lăng Tiếu giang tay thật chân thành nói.

Tà Đế nghe xong lời này lập tức nổi giận!

Hắn phát hiện mình thu đồ đệ thật rất biết đả kích người.

Thần công mình bỏ ra mấy trăm năm mới nghĩ ra, quá trình gian khổ dung hợp thật sự không chỉ một sớm một chiều thì có thể làm được.

Nhớ ngày đó hắn đem năm loại thuộc tính dung hợp cùng một chỗ phải tìm suốt ba năm thời gian mới có được chút thành tựu.

Khi đó chính hắn còn cảm giác mình là một "thiên tài".

Không nghĩ tới bây giờ thu đồ đệ càng thêm yêu nghiệt, có thể trong hai tháng thời gian ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới như thế, thật sự làm hắn vô cùng xấu hổ, đồng thời trong lòng may mắn chính mình thu tên yêu nghiệt kia làm đồ đệ.

Tà Đế đương nhiên không nghĩ tới Tam Phân Quy Nguyên Khí của Lăng Tiếu vô cùng tương tự như Độc Tôn Tà Vương thần công của hắn.

Lăng Tiếu đã tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí nhiều năm, đã hoàn toàn lý giải thông thấu, khi tu luyện môn huyền công tương tự, đương nhiên không quá cố sức.

Nhưng Lăng Tiếu cảm giác hai loại huyền công này nhất định có thể dung hợp cùng một chỗ.

Chỉ có đem hai loại huyền công lấy thừa bù thiếu, tu luyện sẽ càng thêm dễ dàng, hơn nữa uy lực sẽ càng lớn.

Những ngày tiếp theo Lăng Tiếu một mực khổ tâm nghiên cứu phương pháp dung hợp hai loại huyền công.

Tà Đế cũng không quấy rầy hắn, tùy ý cho hắn tự mình tìm hiểu.

Thừa dịp thời gian nhàn rỗi, hắn chạy ra ngoài vài lần, mỗi lần trở về đều mang tới kỳ hoa dị thảo cao giai, đốc xúc người bên cạnh Lăng Tiếu lập tức hấp thu tăng cường công lực, đồng thời nói ra chút tâm đắc khi tu luyện, cho họ lĩnh ngộ phương hướng tiến giai càng thêm minh xác.

Mọi người đối với Tà Đế cảm kích vạn phần.

Nửa năm, dưới sự đốc xúc của Tà Đế mọi người đều có đột phá cùng tiến bộ.

Tàn Báo cùng bại gia tử không tiến giai, nhưng thực lực càng thêm kiên cố. Mà Lam Sắc Giao Long được Tà Đế thưởng cho một viên thú đan thủy hệ cùng một gốc linh thảo thủy hệ thất giai, rốt cục tiến giai trở thành linh thú thất giai đê cấp cường đại, thực lực có thể so với huyền đế đê giai. Kim Sắc Lang Vương tiến giai càng thần tốc, được Tà Đế cho hai viên thú đan lục giai cùng hai gốc linh thảo lục giai cao cấp, từ ngũ giai cao cấp đột phá tới lục giai thực lực, nhưng trong quá trình tiến giai thiếu chút nữa bị lột lớp da, hai viên thú đan lục giai ẩn chứa năng lượng bạo táo nó không thể thừa nhận,

nhưng sau đó được Tà Đế trực tiếp dùng năng lượng cường đại áp chế, cuối cùng mới có thể đem đoàn năng lượng bạo táo kia tiêu hóa, thành tựu đột phá của mình.

Độc Hạt Tử được Tà Đế chỉ đạo rốt cục bước vào cảnh giới bán tôn, chỉ cần tự ngộ ra đạo của bản thân, sẽ thành tựu tôn giai chân chính, điều này làm hắn mừng rỡ muốn khóc, phải biết rằng hắn bị giữ lại ở hoàng cấp đỉnh thời gian rất dài.

Nhưng thực lực của hắn tiến bộ vẫn không nhận được Tà Đế tán dương, ngược lại còn bị mắng tối tăm mặt mày.

Theo lời của Tà Đế chính là:

- Độc Hạt Tử là một đầu heo ngu ngốc, ngay cả đạo tu hành của mình cũng không thể lĩnh ngộ, rõ ràng đi tự sát cho xong!

Độc Hạt Tử nghe xong lời này thiếu chút nữa tìm kẽ hang chui xuống tìm chết.

Cuối cùng Tà Đế hạ thông điệp cho hắn, trước khi rời đi còn chưa bước vào tôn giai thì giết hắn, bằng không lưu lại chỉ vô dụng.

Những người khác nghe được hoảng sợ, dốc toàn lực đột phá.

Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Hoa Hiểu Quế, Đường Cương Lĩnh, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng bát tướng đều dùng linh thảo do Tà Đế cung cấp tiến thêm một giai. Diệp Vân Phong thì từ vương cấp cao giai bước lên hoàng cấp, hắn là người duy nhất được Tà Đế tán dương một câu “không tệ” mà cao hứng phát khóc. Phượng Tiêm Vận thể chất hơn người, không cần linh thảo hỗ trợ tiến tới hoàng cấp cao giai, Tà Đế không có đánh giá với Phượng Tiêm Vận, nhưng trong mắt hiện vẻ hân thưởng. Về

phần Huyền Diệu, Tà Đế không chỉ dạy nhưng cho một quyển sách cổ, để Huyền Diệu cao hứng khóc lên!

Trong nháy mắt nhóm người Lăng Tiếu ở lại trong không gian mà Tà Đế khai tích đã có bảy tháng.

Lăng Tiếu nghiên cứu ưu khuyết của hai môn công pháp, rốt cục rút ra được kinh nghiệm, sau đó cùng tu luyện hai loại huyền công.

Hắn đem công pháp mới tu sửa đặt tên là Độc Tôn Quy Nguyên Khí, một loại công pháp hoàn toàn mới chỉ dành riêng cho hắn tu luyện.

Vừa có công hiệu tự vận hành cùng cấp bậc rõ ràng của Tam Phân Quy Nguyên Khí, lại có được công hiệu hấp thu năm loại thuộc tính của Độc Tôn Tà Vương thần công, hấp thu linh khí nhiều hơn người khác gấp năm lần, tốc độ tiến giai sẽ tăng lên thật lớn.

Công pháp này của hắn cùng thần công của Độc Tôn Tà Vương có khác nhau rất lớn, cho dù chỉ có hai loại thuộc tính hoặc ba loại đều có thể tu luyện, không giống như của Tà Đế nhất định cần năm loại thuộc tính cùng luyện mới có thể đem uy lực công pháp phát huy tới cực hạn.

Loại công pháp này của Lăng Tiếu là từ hai loại công pháp do cổ nhân khai sáng thay đổi mà đến, nhưng cũng sáng chế ra một loại công pháp kỷ nguyên mới, bởi vì có thể dành cho bất kỳ võ giả có thuộc tính khác nhau đều có thể tu luyện được.

Chỉ cần luyện công pháp này thì không cần tu luyện công pháp khác, giảm bớt thật nhiều thời gian hao tổn, tốc độ tiến giai sẽ càng nhanh hơn.

Lăng Tiếu cũng không hề hay biết loại công pháp mình thay đổi kia sẽ trở thành công pháp thần giai đứng đầu, làm cho người đời sau kính ngưỡng

cùng truy sùng không thôi.

Lăng Tiếu đem công pháp mới cùng sư phụ Tà Đế nghiên cứu thảo luận, Tà Đế sau khi tìm hiểu được liền kinh hô:

- Đúng vậy, trước đây khi ta sáng chế Độc Tôn Tà Vương thần công luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó, hiện tại mới phát hiện sau khi được ngươi thay đổi mới là hoàn mỹ nhất, ha ha, tốt tốt…sư phụ quả nhiên không nhìn lầm ngươi, nhận thức của tiểu tử ngươi có thể nói là kỳ tài ngút trời ah!

Lăng Tiếu bị Tà Đế thổi phồng có chút đỏ mặt, hắn chỉ đem hai loại công pháp sửa đổi tạo thành loại mới mà thôi, cũng không có cách tân gì nhiều lắm, danh hiệu "kỳ tài ngút trời" làm cho hắn thật sự áy náy!

Nhưng hắn không thể giải thích với Tà Đế công pháp kia là đến từ thế giới khác, nếu không Tà Đế sẽ cho hắn bị điên khùng nữa đâu.

Cho nên Lăng Tiếu chỉ có thể đem bí mật chôn sâu trong lòng.

- Tiếu nhi, hiện tại ngươi đã đem Độc Tôn Tà Vương thần công lĩnh ngộ, hơn nữa thay đổi thêm một lần, tin tưởng thành tựu ngày sau của ngươi tuyệt sẽ không thua kém sư phụ, vi sư thật không còn bao nhiêu tiếc nuối.

Tà Đế vô cùng cảm khái nói.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu phải tìm hiểu huyền công ít nhất là một năm thời gian mới có thể đạt tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 953 - Bí Văn Cảnh Giới

Không ngờ Lăng Tiếu chỉ cần nhớ kỹ khẩu quyết sau đó dùng hai tháng thông hiểu đạo lý, sau đó lại tìm thêm nửa năm thời gian thay đổi thần công, quả nhiên làm cho hắn vừa mừng vừa sợ hãi.

- Đây đều nhờ sư phụ dạy có cách.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

- Khó được ngươi còn biết khiêm tốn như thế.

Tà Đế cười khẽ một tiếng, sau đó mới nói:

- Hiện giờ sư phụ cũng không còn gì có thể dạy ngươi, hiện tại nói cho ngươi nghe một ít lĩnh ngộ cùng đột phá tiến giai giữa các cảnh giới.

Lăng Tiếu tĩnh tâm lắng nghe, đối với siêu cấp cao thủ đã bước lên Thiên Vực như sư phụ Tà Đế khi nói ra kinh nghiệm cùng lĩnh ngộ của mình người thường không ai có cơ hội nghe được, huống hồ sư phụ còn là người tu luyện năm loại thuộc tính cùng một lúc như hắn.

Trải qua hơn vài ngày giảng giải, Lăng Tiếu cũng đã hiểu được không ít.

- Ngươi chỉ cần nhớ kỹ những lời nói của sư phụ mấy ngày nay là được, đợi ngày sau khi ngươi đột phá tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Tà Đế nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đồ nhi đã biết.

Hắn bỗng nhiên hỏi một vấn đề muốn biết từ lâu:

- Sư phụ, thực lực của ngài hiện tại đạt tới cảnh giới gì vậy?

Tà Đế hỏi ngược lại:

- Ngươi thật muốn biết?

Lăng Tiếu vội vàng gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên muốn biết, đồ nhi còn muốn sớm truy đuổi theo thực lực của ngài đâu.

- Ha ha, tiểu tử có chút chí khí, nhưng muốn đuổi theo thực lực của vi sư không có vài ngàn năm công phu chỉ sợ là không dễ dàng.

Tà Đế hết sức cao hứng cười sang sảng nói.

- Mấy ngàn năm thời gian? Lâu như vậy sao!

Lăng Tiếu thở dài nói.

- Phải, như vậy là đã xem trọng ngươi, cần biết càng lên cao càng phải tích lũy năng lượng càng nhiều, đối với lĩnh ngộ tiến giai càng thêm thâm ảo, không phải nhanh chóng như những thời gian đầu.

Tà Đế đáp, sau đó lại nói:

- Hiện giờ cảnh giới vi sư đã đạt tới thánh hoàng trung giai, vi sư sống gần vạn năm mới đạt tới thực lực này, trong Trung Vực xem như tồn tại đỉnh cấp rồi, nhưng trên Thiên Vực còn có vẻ thật nhỏ bé.

- Sư phụ đã đạt tới cảnh giới thánh hoàng trung giai nhưng ở Thiên Vực vẫn còn thật nhỏ bé sao?

Lăng Tiếu líu lưỡi kinh hô.

Tà Đế gật đầu nói:

- Không sai, cao thủ Thiên Vực nhiều như mây, thực lực như ta nhiều vô số, đây cũng là nguyên nhân vì sao vi sư phải quay về Trung Vực tìm kiếm đệ tử truyền thừa, bởi vì ta không biết mình ở trong Thiên Vực sẽ có ngày nào bị người giết chết, ta cũng không hi vọng Độc Tôn Tà Vương thần công của mình bị thất truyền.

- Sư phụ, huyền đế ở Trung Vực đã có thể xưng bá, như vậy thánh hoàng trong Thiên Vực chẳng lẽ rất nhiều sao? Hoặc là trên Thiên Vực còn có thật nhiều thần cảnh tồn tại?

Lăng Tiếu vô cùng tò mò hỏi, trong lòng mơ hồ nảy sinh khát vọng đi đến Thiên Vực nhìn xem thánh, thần cấp đỉnh tồn tại trong truyền thuyết.

- Kỳ thật hiện tại các ngươi hiểu biết về việc phân chia cấp bậc còn chưa quá rõ ràng, hiện giờ vi sư nói cho ngươi biết cấp bậc sau khi siêu việt huyền đế đi, kỳ thật cũng không phải phân chia thánh, thần cảnh giới như trong sự tưởng tượng của ngươi, phá đế nhập thánh, chính là thánh giả giai bình thường, chênh lệch cùng thánh hoàng giai còn rất lớn, thánh giả cùng thánh hoàng đều thuộc về cấp bậc “Thánh”, mà giữa hai bên cũng chia làm ba giai đoạn, thánh giả cùng thánh hoàng mặc dù chỉ chênh lệch một từ, nhưng thực lực cách xa nhau vạn dặm, mà sau thánh hoàng chứng thật là thần cảnh,

nhưng sau thần cảnh chia làm thần vương, thủy thần hai loại cảnh giới, về phần còn có cảnh giới cao hơn nữa tồn tại hay không thì vi sư không biết, cần hiểu võ đạo vô chừng mực, chỉ cần có đủ lực lĩnh ngộ cùng thiên phú chung quy sẽ có một ngày đột phá cực hạn.

Tà Đế một hơi đem cấp bậc giữa thánh, thần hai giai kể lại cho Lăng Tiếu nghe qua.

Lăng Tiếu nghe xong hoàn toàn ngây người kinh ngạc.

Hắn vẫn cho rằng sau huyền đế là thánh, thần hai giai vị, nhưng hắn không nghĩ tới giữa hai giai vị thánh, thần còn có phân chia giai đoạn, theo thứ tự là thánh giả, thánh hoàng, thần vương, thủy thần, mấy cảnh giới này làm nội tâm Lăng Tiếu dâng lên áp lực trầm trọng.

Khó trách sư phụ hắn sợ hãi mình gặp bất trắc trong Thiên Vực, thì ra trên Thiên Vực còn có một phiến thiên địa khác, thánh hoàng có lẽ chỉ là một người bình thường ở đó mà thôi.

- Ngươi cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, thánh giai trong Trung Vực cũng không có vài người, đạt tới cảnh giới kia muốn tiếp tục đột phá chỉ phải di Thiên Vực mới được, hiện tại ngươi cứ yên tâm gia tăng thực lực, chờ sau khi ngươi đạt tới thánh giả cảnh, lại đi Thiên Vực tìm vi sư đi.

Tà Đế vỗ vỗ vai Lăng Tiếu nói, tiếp theo đưa một khối tinh thạch cho Lăng Tiếu:

- Đây là Sinh Mệnh tinh thạch, sau khi ngươi tới Thiên Vực, có thể dựa vào nó cảm ứng phương hướng của vi sư.

Lăng Tiếu đem tinh thạch cẩn thận thu vào.

- Những gì cần dạy cho ngươi vi sư đều đã dạy xong, tin tưởng ngươi có thể làm tốt hơn vi sư, qua thêm một năm nữa ngươi nhất định phải tham gia "Hoàng bảng chi tranh" tranh thủ lấy được danh vị đứng đầu, đừng làm hổ thẹn tên tuổi của vi sư.

Tà Đế dặn dò, tiếp theo còn nói:

- Còn mấy tháng thời gian mới đến một năm, ngươi tĩnh tâm ở lại nơi này đem thực lực gia tăng thêm một chút đi, vi sư đi ra ngoài dạo một chút sẽ quay về Thiên Vực.

Lăng Tiếu nghe được ý tứ của Tà Đế tựa hồ hiện tại muốn rời đi, trong lòng dâng lên cảm xúc không muốn.

Tuy hắn ở chung với Tà Đế chưa bao lâu, nhưng hắn học được rất nhiều tri thức mà người khác cả đời không có cơ hội học đến.

Hắn nặng nề quỳ xuống nói:

- Sư phụ bảo trọng, đệ tử nhất định sẽ dùng thời gian nhanh nhất đến Thiên Vực gặp lão nhân gia.

Tà Đế mỉm cười, vỗ vỗ đầu hắn nói:

- Nhớ kỹ, đừng làm hổ thẹn danh hào của vi sư.

Dứt lời hắn biến mất trong không gian.

Đồng thời không gian sản sinh biến hóa, tựa hồ phòng ngự đã biến đổi.

- Sư phụ nhất định phải bảo trọng, đệ tử sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của ngài!

Lăng Tiếu đứng lên, thập phần kiên định nghĩ thầm.

Tà Đế rời đi, Lăng Tiếu bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Ban ngày hắn tu luyện Độc Tôn Quy Nguyên Khí, buổi tối nghiên cứu giai đoạn thứ hai của Khống Thần Quyết – Khống Hồn.

Thời gian qua nhanh như nước chảy, mấy tháng trôi qua, một năm đã tới.

Thực lực Lăng Tiếu thăng lên thật nhanh, đã đi tới cảnh giới địa hoàng đê giai đỉnh.

Đây là lần đầu tiên hắn chuyên tâm bế quan tu luyện trong những năm gần đây.

Hắn có thể đạt tới cảnh giới này nhanh như vậy, một phần nguyên nhân là Độc Tôn Quy Nguyên Khí đồng thời hấp thu năm loại linh khí thuộc tính, khiến tốc độ tu luyện của hắn cực nhanh, mà tam đại dị vật trong thức hải mỗi thời mỗi khắc đều giúp hắn hấp thu linh khí, hơn nữa lúc trước hắn từng dùng Ma Hoàng Hoa, trên con đường thăng lên địa hoàng không có chút tồn tại trở ngại.

Trước khi rời đi, Độc Hạt Tử rốt cục lĩnh ngộ đạo của mình, thành tựu thực lực thiên tôn giai chân chính.

Hắn giống như nổi điên cười to:

- Tà Đế đại nhân, thiếu gia, ta rốt cục thành tựu thiên tôn!

Đáng tiếc lời này của hắn Tà Đế không nghe được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 954 - Quân Sư An Bài. (1)

Lăng Tiếu dừng tu luyện, hắn cũng không nóng nảy lập tức ra ngoài mà lựa chọn luyện đan.

Hiện giờ những người đi theo bên cạnh hắn thực lực đều tăng lên, trước khi rời đi hắn cần chuẩn bị một nhóm đan dược, phòng ngừa sau này cần dùng đến, đồng thời đem thực lực mọi người đề thăng thêm chút nữa rồi tính sau.

Lăng Tiếu đã sớm trở thành luyện dược sư lục phẩm, hiện tại tinh thần lực tăng trưởng trên diện rộng, đối với việc luyện chế đan dược lục phẩm càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Đoàn người vừa nghe nói Lăng Tiếu đạt tới cảnh giới luyện dược sư lục phẩm, đều khiếp sợ không thôi, nhất là Diệp Vân Phong mới gia nhập vẫn lần đầu tiên biết lão đại còn có kỹ năng luyện dược, trong lòng càng thêm bội phục sát đất.

Khi Lăng Tiếu luyện đan, để Hoa Hiểu Quế ở một bên quan sát.

Hắn tin tưởng Hoa Hiểu Quế quan sát hắn luyện đan sẽ có lĩnh ngộ, bước qua cảnh giới tam phẩm trở thành luyện dược sư tứ phẩm.

Quả nhiên qua ngày thứ năm, Hoa Hiểu Quế rốt cục có lĩnh ngộ, sau đó tự mình tinh luyện ra một viên Nhập Vương đan tứ phẩm, điều này làm cho hắn vô cùng cao hứng.

Phẩm cấp tiến giai của luyện dược sư càng khó hơn võ giả tu luyện không ít, mỗi khi tiến một phẩm cấp đều đại biểu thân phận càng thêm tôn quý.

Hoa Hiểu Quế tiến vào tứ phẩm, xem như đã tiến thêm một bước trên con đường luyện đan.

Lăng Tiếu luyện chế một nhóm đan dược đủ loại cấp bậc, ngoại trừ dùng chữa thương, còn có Vương Cực đan dùng tiến giai, Thăng Hoàng đan, Linh Tôn đan cùng Chuyển Tôn đan.

Vương Cực đan là đan dược dùng tăng xác suất đột phá hoàng cấp, Thăng Hoàng đan là hoàng cấp dùng tiến giai, Linh Tôn đan cùng Chuyển Tôn đan cũng có công hiệu tương tự như Vương Cực đan cùng Thăng Hoàng đan, nhưng Linh Tôn đan dùng gia tăng xác suất đột phá thiên tôn giai, mà Chuyển Tôn đan dùng để thiên tôn tiến giai.

Vài loại đan dược này cho dù ở Trung Vực cũng thập phần trân quý.

Trước đó Lăng Tiếu từng kiến thức qua trong hội đấu giá ở Phong Đô.

Hắn đem một ít đan dược chia cho mọi người, trợ giúp họ tăng thêm một giai, đồng thời tính toán lưu lại một bộ phận đem ra đấu giá.

Từ năm trước khi Lăng Tiếu thiếu chút nữa sai sót bỏ qua Khống Thần Quyết, đã cảm thấy mình phải tìm cách có được thật nhiều huyền tinh, không có huyền tinh sung túc trong tay, ngày sau nếu trúng ý thứ tốt mà không có tiền để mua thì thật sự là hối hận.

Lăng Tiếu đem đan dược chia cho mọi người, mà Huyền Diệu, Diệp Vân Phong cùng Độc Hạt Tử nuốt đan dược trực tiếp tiến giai.

Trong vòng một năm Huyền Diệu đạt tới vương cấp đỉnh, hắn nuốt Vương Cực đan, phá vỡ quan ải tiến vào hoàng cấp đê giai, sau đó nuốt Thăng Hoàng đan trực tiếp đi lên trung giai cảnh giới.

Trước kia Diệp Vân Phong tự mình đột phá tới địa hoàng đê giai, dùng Thăng Hoàng đan đạt tới trung giai, nếu phối hợp cùng Thăng Linh Quyết tăng thêm gấp ba chiến lực trong võ giả cùng cấp xem như không có đối thủ, thậm chí có thể vượt cấp chiến đấu, đáng tiếc sau khi sử dụng công pháp kia sẽ bị suy yếu suốt ba ngày thời gian.

Độc Hạt Tử nuốt vào Chuyển Tôn đan, thăng lên thiên tôn trung giai.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có thể trong vòng một năm thăng lên hai đại giai, trong lòng quả nhiên cao hứng tới cực điểm, thật may mắn lúc trước mình lựa chọn đi theo thiếu gia.

Bằng không hắn cũng không đạt tới được cảnh giới hôm nay.

Đây chẳng khác gì giảm bớt mấy chục năm thậm chí là mấy trăm năm tu luyện.

Những người khác tạm thời còn chưa thể dùng đan dược, thứ nhất họ chưa đạt đủ năng lượng, không thích hợp dùng đan dược miễn cưỡng đột phá.

Khi rời đi, Lăng Tiếu tụ tập mọi người cùng một chỗ.

- Một năm đã qua, xem thực lực mọi người đều có chút đột phá ta cảm thấy thật cao hứng, nhưng ta hi vọng mọi người cũng đừng nên tự cao tự đại, người cường đại hơn chúng ta còn rất nhiều, hiện giờ chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài, hiện tại để quân sư nói cho mọi người nghe qua ngày sau nên làm như thế nào đi.

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Mọi người trở nên nghiêm túc, đối với lời nói của Lăng Tiếu không hề có chút dị nghị nào.

Huyền Diệu tiến lên trước một bước, phe phẩy Bạch Chỉ Phiến trong tay nói:

- Nếu thiếu gia lệnh cho ta làm quân sư, ta cũng tự nhận có tư cách gánh vác trách nhiệm to lớn này.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Theo như lời nói của Tà Đế đại nhân trước đó, thực lực của chúng ta vẫn còn rất kém, muốn sống yên tại Trung Vực còn quá nhỏ bé, hiện tại các ngươi đi theo bên cạnh thiếu gia chỉ trở thành gánh nặng cho thiếu gia, không có vài người đủ khả năng giúp đỡ được thiếu gia, đối với việc này mọi người không cần phủ nhận.

Nói tới đây không ít người đều lộ vẻ áy náy.

Quả thật bọn họ đi theo bên cạnh Lăng Tiếu cũng không giúp được bao nhiêu, cơ hồ đều do thiếu gia bảo hộ bọn họ.

Hiện giờ bị Huyền Diệu vạch thẳng ra, họ đều có cảm giác vô cùng xấu hổ.

Lý Cuồng Hổ đứng dậy nói:

- Quân sư nói không sai, không có thiếu gia đã không có Cuồng Hổ hiện giờ, nhưng chúng ta lại không thể phân ưu giúp thiếu gia, ngược lại còn để thiếu gia phải bảo hộ chúng ta, điều này thật làm lòng ta thấy thẹn, quân sư nói nên làm như thế nào mới có khả năng sớm giúp được thiếu gia, ngươi cứ việc nói đi.

Lúc này những người khác cùng nói:

- Thỉnh quân sư chỉ thị, để chúng ta có thể sớm giúp đỡ cho thiếu gia!

Tâm tư của bọn họ cũng giống như Lý Cuồng Hổ, hi vọng có thể chân chính giúp đỡ Lăng Tiếu làm việc.

Huyền Diệu hài lòng liếc mắt nhìn mọi người, nói:

- Tốt, nếu các ngươi đã có quyết tâm như vậy, ta chỉ dẫn con đường sau này cần đi cho mọi người, về phần có thể chân chính cường đại lên hay không, còn phải xem cơ duyên của các ngươi.

- Độc Tôn, Độc Ưng, Cuồng Hổ, Lãnh Xà, bát tướng?

Huyền Diệp lớn tiếng kêu to.

Mười hai người cùng nhau đứng lên nói:

- Có!

- Chiến trường chủ yếu của các ngươi là ở Vạn Đoạn sơn mạch, nơi đó là chỗ tập hợp của vô số dong binh đoàn, linh thú cao giai cùng kỳ thảo tràn đầy khắp nơi, cơ duyên nơi nào cũng có, mục tiêu của các ngươi là lẫn vào giữa các dong binh đoàn tu luyện cho mình cường đại lên, ta cho các ngươi mười năm thời gian phát triển, các ngươi phải trở thành người nổi bật trong toàn bộ dong binh đoàn ở Vạn Đoạn sơn mạch, cũng thành lập thế lực dong binh thuộc về mình.

Huyền Diệu tuyên bố, ngừng một chút hắn lại nói:

- Đương nhiên nếu các ngươi không thể làm được điểm này, hoặc có thể trở thành vong hồn dưới tay đồng hành hoặc móng vuốt linh thú, không chết thì cường đại, đây là con đường mà các ngươi phải đi, nghe có rõ hay không?

Mười hai người liếc mắt nhìn nhau cùng kêu lên đáp:

- Nghe rõ!

- Được, tốt lắm, hiện tại thực lực của các ngươi còn quá yếu, không cần sốt ruột, thiếu gia đưa đan dược cho các ngươi đủ sử dụng trong mười năm, Độc Tôn phụ trách hộ tống cho các ngươi.

Huyền Diệu hòa hoãn ngữ khí nói.

- Quân sư, bọn hắn đi làm dong binh, còn chúng ta thì làm gì?

Diệp Vân Phong khẩn cấp hỏi.

Hiện tại thực lực hắn tiến nhanh, hận không thể lập tức tìm người luyện tập, hơn nữa làm dong binh tự do cũng là giấc mộng của hắn, nhưng còn ngại với thân phận gia tộc mình nên không dám hành động mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 955 - Quân Sư An Bài. (2)

Hiện giờ có cơ hội ở trước mắt, hắn đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

- Mục tiêu của ngươi cũng không phải làm một dong binh bình thường, ngươi còn có chuyện trọng yếu hơn đi làm.

Huyền Diệu nhìn thoáng qua Diệp Vân Phong nói.

- Là việc gì? Quân sư mau nói cho ta biết đi!

Diệp Vân Phong vội vàng hỏi.

- Ngươi cần tham gia Hoàng Bảng chi tranh một năm sau, trong vòng một năm ngươi phải củng cố thực lực, tranh thủ nổi bật trong cuộc thi, có lẽ ngươi còn có cơ duyên bồi đắp thiếu sót của chính mình.

Huyền Diệu nói.

- Hoàng Bảng chi tranh? Đây chính là trận thi đấu tập hợp toàn bộ cao thủ địa hoàng trong trăm tuổi của Trung Vực, có thể tiến vào trước ngàn danh thật sự đã rất giỏi.

Diệp Vân Phong lộ vẻ khát khao nói.

Địa hoàng giai tại Trung Vực đông như kiến cỏ, mỗi mười năm Hoàng Bảng chi tranh xảy ra, khắp nơi mưa gió nổi lên, các đại tông môn cùng môn phiệt đều phái ra cao thủ tinh nhuệ, tranh thủ giành lấy bài danh trong thi đấu.

Có thể tiến vào trước trăm danh đầu tiên đều có được danh hiệu Chiến Hoàng, mà tiến tới trước mười là Sát Hoàng, mà giành được người đứng đầu là Đệ Nhất Hoàng Tọa, danh chấn Trung Vực, thành tựu uy danh vô thượng.

Lấy được danh hiệu Sát Hoàng thì thành tựu tương lai sẽ không thể đoán được, mà mỗi đời xuất hiện Đệ Nhất Hoàng Tọa trong tương lai nhất định sẽ đăng lên đế vị.

Chiến lực của những người này đã có thể so sánh được với thiên tôn giai, chờ sau khi đạt tới thiên tôn, bọn hắn cũng sẽ vô địch trong võ giả cùng cấp.

Diệp Vân Phong từ nhỏ ở tại Trung Vực, đối với Hoàng Bảng chi tranh đương nhiên hiểu biết, hơn nữa cũng là giấc mộng cuối cùng của hắn.

- Mục tiêu của ngươi không chỉ tiến vào ngàn danh, mà là phải vào trăm danh!

Huyền Diệu nhìn chằm chằm Diệp Vân Phong nghiêm túc nói.

- Cái gì, quân sư đừng nói đùa, tuy thực lực của ta có tinh tiến, nhưng muốn ta tiến trước trăm, điều này…hiển nhiên là không thể nào!

Diệp Vân Phong liên tục khoát tay nói.

- Lấy thực lực ngươi bây giờ đương nhiên không có khả năng, nhưng một năm sau ngươi nhất định phải có thực lực này, bằng không ngươi quay về Diệp gia thành đi!

Huyền Diệu khẳng định nói.

- Vậy…

Diệp Vân Phong nhất thời không biết nói gì, trong lòng hắn cảm thấy được yêu cầu của Huyền Diệu thật sự quá cao.

Phải biết rằng Trung Vực diện tích khổng lồ, địa hoàng dưới trăm tuổi thật quá nhiều, cộng thêm tinh anh của các đại tông môn, đại phiệt đều có sức chiến đấu khủng bố, hiện tại hắn chỉ là địa hoàng trung giai dựa vào đan dược tiến giai, thật không đủ lòng tin tiến tới trước trăm danh.

- Yên tâm đi, một năm này ngươi tiếp tục tĩnh tâm tu luyện, thiếu gia sẽ đưa cho ngươi đầy đủ linh thảo cùng huyền tinh để hấp thu, trong vòng một năm cũng đủ cho ngươi tiến thêm một bậc.

Huyền Diệu nói tiếp.

Diệp Vân Phong siết chặt nắm tay nói:

- Được, nếu quân sư tôn trọng ta như vậy, ta tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của mọi người, Diệp Vân Phong nhất định sẽ tiến tới trước trăm, nổi danh Trung Vực!

Huyền Diệu cùng Lăng Tiếu hài lòng nhìn Diệp Vân Phong, tin tưởng hắn sẽ không để mọi người thất vọng.

Tiếp theo Huyền Diệu đưa mắt nhìn Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh.

Hai người lập tức liền khẩn trương, tựa hồ chỉ sợ Huyền Diệu đưa ra yêu cầu cho mình quá cao.

- Hai người các ngươi đều là kỳ tài ngút trời trong luyện đan cùng luyện khí, con đường tương lai của các ngươi đều xây dựng trong lĩnh vực chuyên môn của mình, các ngươi đi theo thiếu gia sẽ cản trở sự phát triển cho mình, cho

nên sau khi rời khỏi nơi này các ngươi đi tới Linh Vũ thành gia nhập Linh Vũ các, nơi đó mới là thiên địa của các ngươi.

Huyền Diệu nói.

- Linh Vũ các bài danh thứ nhất?

Mọi người kinh hô lên.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều lộ ra thần sắc khó thể tin, bọn họ không nghĩ tới Huyền Diệu đưa ra an bài như vậy.

Phải biết rằng Linh Vũ các là đệ nhất thế lực trong Trung Vực, người ta muốn thu nhận đệ tử hoặc hộ vệ khẳng định yêu cầu cực cao, bằng hai người họ có thể tiến vào Linh Vũ các hay sao?

Lúc này ngay cả thần sắc của Lăng Tiếu cũng dao động.

Huyền Diệu không để ý tới ánh mắt của mọi người, nói tiếp:

- Vận mệnh nằm trong tay các ngươi, có nắm chắc hay không còn phải xem chính mình, đương nhiên ta tin tưởng bằng vào thiên phú cùng cơ duyên của hai người nhất định sẽ trở thành luyện dược sư cùng luyện khí sư xuất sắc trong tương lai, mà các ngươi đạt tới cảnh giới như thế mới có thể giúp đỡ thiếu gia nhiều hơn!

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh nghe xong liếc nhìn nhau, đều gật đầu.

- Tàn Báo cùng Tử Tử ở lại bên người thiếu gia, nhận trách nhiệm bảo hộ, ta sẽ không an bài cho các vị thiếu phu nhân, hết thảy đều xem cơ duyên mỗi người đi!

Huyền Diệu nhìn thoáng qua mấy nữ nhân bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Hắn có thể an bài những người khác, nhưng đối với nữ nhân của Lăng Tiếu hắn không dám tự tiện làm chủ, làm như vậy chính là vượt quyền.

Lúc này Vi Đại Nhi đứng dậy nói:

- Quân sư, ta nguyện ý tham gia dong binh đoàn, cùng họ phấn đấu!

Mặc dù hiện tại thực lực Vi Đại Nhi đạt tới vương cấp cao giai, nhưng nàng không giúp đỡ được Lăng Tiếu, các nữ nhân khác đều xuất sắc hơn nàng, nàng không muốn mình bị rơi xuống càng ngày càng xa, cho nên muốn tham gia dong binh đoàn, làm cho bản thân cường đại lên, chứng minh mình xứng đáng với hắn.

Vi Đại Nhi đột nhiên làm ra quyết định như vậy khiến mọi người đều sửng sốt.

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Đại Nhi đừng làm rộn, muội ở lại bên cạnh ta tu luyện sẽ tốt hơn.

Hiện tại Lăng Tiếu đã trở thành người đứng đầu mọi người, mà thân phận Vi Đại Nhi đã được xác định, hắn không gọi nàng là tỷ tỷ mà đổi lại gọi thẳng tên nàng.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được tâm tư của Vi Đại Nhi, nhưng hắn không muốn nàng thật sự mạo hiểm như vậy, hơn nữa trà trộn giữa các dong binh, đa số đều là kẻ giết người không chớp mắt, vạn nhất nàng xảy ra chuyện bất trắc, nội tâm hắn sẽ bị khiển trách cả đời.

- Tiếu, muội không muốn trở thành gánh nặng của huynh, muội cũng có thể

giúp cho huynh, hiện tại thực lực muội quá kém, muội cảm thấy chỉ có mài luyện mới có thể trưởng thành nhanh hơn, tương lai có thể thay huynh đi đánh thiên hạ.

Vi Đại Nhi nắm tay Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp tràn ngập thần sắc kiên định nói.

Lăng Tiếu từ chối:

- Không được, dong binh đều là hạng người lòng dạ độc ác, ta làm sao nhẫn tâm cho muội gặp phải khốn cảnh như vậy đâu, ở lại cạnh ta đi, ta sẽ không để cho muội chịu ủy khuất.

- Không…huynh không hiểu, muội không cam lòng bình thường như vậy cả đời, muội không muốn ngày sau khi huynh đã thành đế thành thánh, muội vẫn còn vô dụng như vậy, Tiếu, huynh để cho muội đi đi, muội tuyệt đối sẽ không kéo chân sau của mọi người.

Vi Đại Nhi khẩn cầu.

Lăng Tiếu còn định nói chuyện, Thải Hà Nguyệt lên tiếng:

- Để Đại Nhi muội đi thôi, có Độc Tôn che chở sẽ không có việc gì đâu.

- Nhưng mà…

Lăng Tiếu còn muốn nói chuyện, lại bị Thải Hà Nguyệt ngắt lời:

- Huynh miễn cưỡng lưu Đại Nhi ở lại bên cạnh, cả đời nàng sẽ không cảm thấy vui vẻ, nàng hẳn nên có con đường thuộc về mình, chúng ta nên tôn trọng nàng đúng không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 956 - Chia Tay

- Nguyệt tỷ nói rất đúng, nếu để muội vĩnh viễn ở lại bên cạnh cho huynh bảo hộ muội, như vậy muội có khác gì một phế nhân, muội sẽ cảm thấy không vui, Tiếu, cho phép muội quyết định chuyện lần này được không?

Vi Đại Nhi khẩn cầu nói.

Lần này Lăng Tiếu nói không nên lời.

Hắn chỉ suy nghĩ cho an toàn của nàng, nhưng lại xem nhẹ cảm giác của nàng, nàng cũng muốn sống một cuộc sống phấn khích riêng mình.

Nhìn ánh mắt cầu xin của nàng, Lăng Tiếu khẽ thở dài một hơi nói:

- Được rồi, nếu muội đã chấp nhất như thế, ta không miễn cưỡng muội, nhưng phải nhớ kỹ mọi sự đều nên cẩn thận, ngàn vạn lần đừng thể hiện biết không?

- Ân, đa tạ huynh, muội sẽ không làm cho huynh thất vọng.

Vi Đại Nhi vui vẻ đáp.

Lúc này Lăng Tiếu đưa mắt nhìn Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ Tích, thản nhiên hỏi:

- Các nàng có ý nghĩ nào khác hay không?

Nếu Vi Đại Nhi đã muốn ra ngoài lịch lãm, nhưng không biết những mỹ nữ

còn lại có ý nghĩ như thế hay không, hắn cần phải hỏi thăm một chút. Cho dù các nàng đều là nữ nhân của hắn, Lăng Tiếu cũng cảm thấy nên tôn trọng ý kiến của các nàng.

Phượng Tiêm Vận là người đầu tiên tỏ thái độ:

- Muội không muốn rời khỏi huynh!

Phượng Tiêm Vận là Tế Ti Nữ của Cổ tộc, Cổ tộc nhân đối với chuyện cảm tình từ xưa tới nay chỉ chuyên nhất tới chết, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Tuy rằng Lăng Tiếu phá hủy độc tình của nàng, nhưng tình ý của nàng đối với hắn vẫn thủy chung như một, muốn nàng rời khỏi hắn, nàng tự hỏi mình làm không được.

Thải Hà Nguyệt phụ họa nói:

- Muội cũng không muốn rời khỏi huynh!

Thái độ của hai nàng cũng không làm Lăng Tiếu cảm thấy bất ngờ, lại thật hài lòng, dù sao cuộc sống của hắn cũng không thể thiếu bóng dáng nữ nhân.

Cuối cùng ánh mắt hắn rơi lên người Bạch Vũ Tích.

Bạch Vũ Tích có chút lúng túng nói:

- Thiếu gia…muội…muội không biết nên làm sao lựa chọn, muội…muội chỉ muốn lưu bên cạnh chiếu cố thiếu gia, nhưng muội lại sợ huynh ghét bỏ muội làm không tốt…

Trong lòng Bạch Vũ Tích vô cùng mâu thuẫn, ý nghĩ của nàng kỳ thật rất đơn giản, thầm nghĩ chỉ làm nha hoàn bên người thiếu gia, không muốn làm ra chuyện gì oanh oanh liệt liệt, nhưng Lăng Tiếu ngày càng cường đại, nữ

nhân kề cận hắn ngày càng nhiều, ngay cả Vi Đại Nhi cũng cảm giác nguy cơ, nàng làm sao không phát hiện được.

Nàng muốn lưu bên cạnh Lăng Tiếu, nhưng lại sợ ngày sau bị bỏ qua không để ý tới, nhưng muốn nàng giống như Vi Đại Nhi đi tham gia dong binh đoàn, sống trong những ngày tháng giết chóc, nàng cảm thấy thật quá kinh khủng, ai bảo nàng trời sinh tính khí nhu nhược, trong lúc nhất thời nàng không biết nên làm sao quyết định.

Lăng Tiếu ôm bả vai nàng nói:

- Vũ Tích, muội cứ lưu bên cạnh ta đi!

Bạch Vũ Tích là một nữ tử làm người thật thương tiếc, Lăng Tiếu cũng không dám buông thả cho nàng tùy ý ra ngoài lịch lãm như Vi Đại Nhi.

Chờ sau khi hắn tạo dựng được thế lực, hắn dự tính đem người hầu bên trong giao cho Bạch Vũ Tích quản lý, như vậy cũng cho nàng có được việc để làm.

Mọi người sắp xếp xong xuôi, chuẩn bị rời đi.

Trong đoàn người thực lực Tàn Báo cường đại nhất, hắn mạnh mẽ đem không gian oanh ra một khe hở, vô số bão cát nháy mắt tràn vào.

Mọi người đã sớm chuẩn bị xong, lập tức đi ra.

Mọi người đi tới giữa không trung, không gian nguyên lai bị lõm vào một đoạn.

Đoàn người đưa mắt nhìn xuống một thoáng, sau đó bắt đầu hành trình mới.

Cửu Đầu Huyết Phượng Ưng đã tiến hóa thành linh thú lục giai đê cấp,

chúng đi phía trước mở đường, có vẻ khí thế bất phàm.

- Thần côn, nơi này là nơi nào? Cách Phong Đô có xa lắm không?

Lăng Tiếu nhìn Huyền Diệu hỏi.

Lúc trước hắn bị Tà Đế mang đến nơi đây, căn bản không thấy rõ đường, hiện tại cảm thấy dị thường mê mang đối với sa mạc mênh mông vô bờ này.

- Nơi này vốn là Phong Chi Sa Mạc, vốn là khu vực của Phong gia, nhưng đã rời khỏi Phong Đô phi thường xa xôi, nếu từ nơi này quay lại Phong Đô, toàn lực phi hành ít nhất phải dùng một tháng.

Huyền Diệu đáp.

- Cái gì, nơi này cách Phong Đô xa như vậy sao? Nhưng ta nhớ được lúc sư phụ dẫn ta tới đây hình như chỉ đi một lát đã tới.

Lăng Tiếu kinh ngạc kêu lên.

Tàn Báo xen lời nói:

- Tà Đế đại nhân đã tới thánh giai, hắn có thể xé rách không gian phi hành, tốc độ đương nhiên không thể so sánh, nếu ta dùng tốc độ cao nhất phi hành tới Phong Đô, phỏng chừng dùng nửa tháng.

- Đúng vậy, thực lực càng cao thì tốc độ càng nhanh, huống chi là tốc độ của thánh giai.

Huyền Diệu đáp, tiếp theo còn nói:

- Hiện tại chúng ta không quay về Phong Đô, mà đi Cát Thiên thành, nơi đó

cách đây gần hơn một chút, sau khi tới Cát Thiên thành, là lúc chúng ta nên tách ra hành sự.

- Không thành vấn đề, toàn bộ nghe theo thần côn ngươi chỉ huy.

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Mọi người phi hành trong Phong Chi Sa Mạc, thỉnh thoảng nhìn thấy Xuyên Sa thú tồn tại bên trong.

Xuyên Sa thú thực lực cực mạnh đều là tứ giai cao cấp, vừa lúc trở thành đối thủ mài luyện của mọi người.

Bên trong phiến sa mạc này, ngẫu nhiên còn phát hiện một ít Hoàng Sa Thạch cần trong luyện khí, Đường Cương Lĩnh vui vẻ thu vào.

Mọi người phi hành suốt mười ba ngày thời gian rốt cục đi tới Cát Thiên thành.

Đây là một tòa thành trì tồn tại bên cạnh sa mạc, tường thành như tường đồng vách sắt đem bão cát toàn bộ ngăn cản bên ngoài.

Tuy tường thành chắc chắn, nhưng trải qua mấy ngàn năm thậm chí là bão cát vạn năm ăn mòn, đã biến thành loang lổ cũ kỹ.

Sau khi tới Cát Thiên thành, Lăng Tiếu đem linh thảo đan dược phân phát cho mọi người, đồng thời dặn họ sau khi tới thành trì khác lấy một ít đan dược đấu giá, xem như cấp huyền tinh cho họ chi dụng.

Ở Trung Vực, không có huyền tinh căn bản không thể sinh tồn.

- Vạn Đoạn sơn mạch là một hiểm địa nổi tiếng trong Trung Vực, kỳ ngộ

cùng nguy cơ vĩnh viễn cùng tồn tại, các ngươi nhất định phải cẩn thận.

Lăng Tiếu căn dặn.

- Yên tâm đi thiếu gia, chúng ta nhất định sẽ sống rất tốt.

Độc Hạt Tử đáp, những người khác đều kiên định gật đầu.

- Ta cũng tin tưởng các ngươi nhất định có thể thành công.

Lăng Tiếu nói.

Huyền Diệu nói:

- Mười năm thời gian, các ngươi nhất định sẽ nghe được các sự tích liên quan tới thiếu gia, mười năm sau các ngươi sẽ biết nên đi đâu tìm thiếu gia.

Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà, Vi Đại Nhi cùng bát tướng đều hướng Lăng Tiếu cúi người thi lễ, bắt đầu bước lên hành trình đến Vạn Đoạn sơn mạch.

Nhìn mọi người rời đi, trong lòng Lăng Tiếu cảm khái vô cùng, đồng thời cũng thật chờ mong ngày gặp lại.

Tiếp theo Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh phải đi thánh địa Trung Vực Linh Vũ thành.

- Linh Vũ thành bất đồng với địa phương khác, nơi đó là thánh địa chân chính của Trung Vực, không biết bao nhiêu người đánh vỡ đầu cũng muốn vào Linh Vũ các, trở thành một phần tử của họ, tuy hai người các ngươi thiên phú trác tuyệt, nhưng không được cao tầng Linh Vũ các phát hiện chỉ là uổng công, ta có một túi gấm, sau khi tới Linh Vũ các hai ngươi mở ra,

làm theo căn dặn, các ngươi đều sẽ lấy được cơ duyên của mình, nhớ kỹ còn chưa tới Linh Vũ các ngàn vạn lần không được mở ra, dọc theo đường đi nhất định phải thận trọng, đừng đối địch với người khác, mọi sự đều phải ẩn nhẫn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 957 - Sơ Lâm Minh Thành. (1)

Huyền Diệu đem hai túi gấm đưa cho Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh, cẩn thận dặn dò.

Hai người cùng đáp:

- Nhất định tuân theo quân sư phân phó!

- Được, nếu các ngươi có thể gia nhập Linh Vũ các, như vậy tương lai các ngươi cũng sẽ nổi danh Trung Vực như thiếu gia, hi vọng các ngươi có thể quý trọng cơ hội này, đừng làm thiếu gia thất vọng!

Huyền Diệu tựa hồ cực kỳ xem trọng hai người, trong ánh mắt lộ vẻ hân thưởng.

- Tiểu Quế, Cương Lĩnh, ta xem trong các ngươi, ngàn vạn lần đừng ném mặt mũi của lão đại ta đó!

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai hai người cổ vũ.

Hoa Hiểu Quế ôm Lăng Tiếu lưu luyến nói:

- Lão đại, tiểu Quế tuyệt đối sẽ không làm cho ngươi mất mặt.

Tình nghĩa giữa Hoa Hiểu Quế cùng Lăng Tiếu như tay chân, người khác sẽ không hiểu được, hắn thầm hạ quyết tâm, mặc kệ ngày sau mình thành tựu bao nhiêu đều vĩnh viễn là tiểu đệ của lão đại, tuyệt sẽ không bao giờ phản bội.

- Lão đại, ngươi từ Nam Hoang lừa dối ta tới nơi đây, lại đem ta đá qua bên kia, thật sự không đủ nghĩa khí, nhưng ngươi là người đầu tiên mà ta bội phục, tương lai chờ ta thành tựu thánh khí sư, nhất định tạo cho ngươi một thanh tuyệt thế thánh khí!

Đường Cương Lĩnh đập một quyền lên vai Lăng Tiếu.

Dọc theo đường đi Đường Cương Lĩnh hoàn toàn bội phục bổn sự của Lăng Tiếu, ngoại trừ có được sức chiến đấu như yêu nghiệt, còn có được tùy tùng trung tâm cường đại, hơn nữa có được thân phận luyện dược sư lục phẩm tôn quý, tất cả chuyện này làm hắn bị thuyết phục thật sâu.

Nội tâm hắn dâng lên hùng tâm vạn trượng, tương lai nhất định phải thành tựu linh khí sư thậm chí là thánh khí sư, cùng Lăng Tiếu sóng vai nổi danh Trung Vực!

- Tốt, ta chờ các ngươi thành tài trở về, nhưng lúc đó các ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý, bổn thiếu cũng sẽ không đứng nguyên tại chỗ chờ các ngươi, ha ha!

Lăng Tiếu thật hào hùng cười nói.

Ba người nói lời tạm biệt, cuối cùng chia tay.

Độc Hạt Tử, Độc Ưng bọn họ cùng Hoa Hiểu Quế, Đường Cương Lĩnh đều từ truyền tống trận Cát Thiên thành đi tới những thành trì khác nhau.

Lăng Tiếu mang theo Huyền Diệu, Tàn Báo cùng các mỹ nữ đi tới Bắc Thủy Giới.

Lăng Tiếu dự tính trong một năm tới, trước tiên cứu ra Vân Mộng Kỳ, sau đó đi tham gia Hoàng Bảng chi tranh.

Tuy rằng Minh Thủy môn là ngũ phẩm tông môn, nhưng bằng thực lực hiện tại của Lăng Tiếu không cần e ngại, bởi vì bên cạnh hắn đã có ba huyền đế cấp giúp đỡ.

Từ một năm trước Tàn Báo đột phá huyền đế, cảnh giới cũng đã củng cố, bằng kinh nghiệm bản thân đồng thời được Lăng Tiếu truyền thụ Ma Đao Bát Thức, dù đối chiến cùng huyền đế đỉnh đê giai cũng không e ngại. Mà tọa kỵ Ma Giáp Báo của hắn đã được Tà Đế dùng thú đan cùng linh thảo đề thăng lên linh thú thất giai đê cấp, ngoài ra Lam Sắc Giao Long cũng tấn thăng lên thất giai đê cấp, thực lực đã hơn hẳn ngày xưa.

Có được ba tay giúp đỡ như vậy, Lăng Tiếu làm sao còn e ngại ngũ phẩm tông môn?

Nhưng Tàn Báo vẫn còn có chút băn khoăn, dù sao Minh Thủy môn là chi nhánh của Hắc Ma môn mà hắn từng sáng lập, nhiều ít vẫn còn có chút nội tình tồn tại. Dù Ma môn vẫn còn thật nhiều thế lực che giấu, tuy Minh Thủy môn là ngũ phẩm tông môn, nhưng Tàn Báo không chỉ đơn thuần xem là ngũ phẩm, bởi vì không ai hiểu rõ tân bí của Ma môn hơn chính hắn.

Bất kỳ đối thủ nào từng khinh thị Ma môn đều phải xuống địa ngục sám hối.

Bắc Thủy Giới cùng Vong Hồn sơn mạch nối liền nhau, là hung địa tiếng tăm lừng lẫy trong Trung Vực.

Bắc Thủy Giới thuộc lãnh địa Hắc Ma môn, có tới mấy trăm tòa thành trì.

Nơi này thuộc phạm vi thế lực của ác nhân, là thiên đường phạm tội.

Ở trong này chỉ cần nắm tay ngươi đủ cứng rắn, thực lực đủ mạnh thì muốn làm gì thì làm, xưng bá xưng vương.

Suốt mấy vạn năm khu vực giữa Bắc Thủy Giới cùng Vong Hồn sơn mạch đều là địa vực hỗn loạn không chịu nổi, cũng chính vì hoàn cảnh như vậy mới sản sinh vài loại ma nhân thị sát điên cuồng.

Hắc Ma môn được thành lập trong loại hoàn cảnh này, từ khi thành lập tới nay chỉ hơn vạn năm đã trở thành một trong mười tám thế lực lớn, thực lực hùng hậu, người ngoài khó thể đánh giá.

Người sáng chế Hắc Ma môn lão tổ Ma Đế là một đời kiêu hùng, nương vào thủ đoạn sát phạt tàn nhẫn cùng thiên phú kinh người, tụ tập rất nhiều cao thủ ám thuộc tính, khoanh vùng ở Bắc Thủy Giới sáng lập Hắc Ma môn, sau đó trải qua hơn ngàn năm phát triển trở thành thực lực ngang hàng tam phẩm tông môn, là đầu sỏ tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Vực.

Chỉ tiếc Hắc Ma môn lão tổ mất tích năm ngàn năm trước không thấy bóng dáng.

Thế giới bên ngoài có nhiều lời đồn đãi, có người nói Ma Đế bị người của thế lực khác liên thủ tru diệt. Có người nói bởi Ma Đế đột phá thánh giai thất bại cuối cùng tẩu hỏa nhập ma mà chết. Cũng có người nói Hắc Ma môn xảy ra nội quỷ, Ma Đế bị thuộc hạ phản bội vĩnh viễn cầm tù!

Ngay lúc đó thế lực Hắc Ma môn còn chưa cường thịnh như hiện giờ, toàn bộ thế lực đều nghĩ Ma Đế biến mất thì Hắc Ma môn sẽ biến thành năm bè bảy mảng, tứ phân ngũ liệt.

Nhưng kết quả vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Sau khi Ma Đế biến mất, cùng Ma Đế xưng huynh gọi đệ là Yêu Đế cường thế ngồi lên vị trí môn chủ Ma môn, lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai chỉnh đốn Hắc Ma môn.

Hơn một ngàn năm sau Hắc Ma môn tuyên bố Yêu Đế thăng cấp thánh giai.

Trong lúc nhất thời Hắc Ma môn siêu việt nhiều thế lực cường đại nổi danh lâu đời.

Trải qua thêm ngàn năm phát triển, Hắc Ma môn bị nhiều thế lực chèn ép cường thế bắn ngược, đem tam phẩm tông môn bài danh trong mười tám thế lực lớn là Thánh Quan điện diệt môn, cường thế đi lên vị trí thứ hai trong mười tám thế lực lớn, thực lực tiếp cận Linh Vũ các, đặt song song với Dược môn nổi tiếng về luyện đan, thậm chí còn mơ hồ chèn ép một đầu.

Từ sau khi Thánh Quang điện bị diệt, nhiều thế lực từng phát ra kiến nghị với Linh Vũ các, hi vọng Linh Vũ các có thể liên hợp đồng đạo thảo phạt Hắc Ma môn.

Nhưng vào lúc đó Hắc Ma môn lại tuyên bố đồng ý cùng các thế lực chung sống hòa bình, cũng nguyện ý đem địa bàn chiếm đoạt từ Thánh Quang điện cắt nhường đi ra.

Toàn bộ các thế lực bị hành động này của Hắc Ma môn làm mê hoặc.

Nhưng sau khi các thế lực chia cắt địa bàn của Thánh Quang điện, không còn nghe nhắc tới việc thảo phạt Hắc Ma môn.

Bởi vậy Hắc Ma môn có được thời gian phát triển, hơn nữa củng cố địa vị, mà bọn hắn cũng rất ít tiếp tục gây hấn, cho nên làm nhiều thế lực dần dần thả lỏng cảnh giác.

Bất kể như thế nào bọn hắn cũng tu luyện huyền công tà phái, luôn cho người ta cảm giác chuyên môn làm chuyện thương thiên hại lý, quá mức tàn nhẫn, làm thế nhân thật khó dung.

Cho nên người của Hắc Ma môn thật khó thể tồn tại cùng các thế lực khác.

Những năm gần đây dáng vẻ hung hăng càn quấy của Hắc Ma môn càng ngày càng phô trương, nhiều lần tranh đoạt linh bảo cùng các thế lực trong các bí cảnh, giết người đoạt bảo, giết hại đồng đạo, cũng xuất hiện tình trạng bắt cóc hài đồng cùng đồng nam đồng nữ cung cấp cho ma nhân tu luyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 958 - Sơ Lâm Minh Thành. (2)

Những hành vi này khiến không ít thế lực phẫn nộ.

Nhưng hiện giờ thế lực của Hắc Ma môn đã hình thành, những thế lực khác muốn động Hắc Ma môn chỉ sợ sẽ rơi vào tình trạng bị phản kích mãnh liệt.

Cho đến hiện tại Hắc Ma môn đã trở thành danh hiệu khiến nhiều người sợ hãi.

Bên dưới Hắc Ma môn có nhiều thế lực phụ thuộc cường hãn, mà Minh Thủy môn là một trong số dó, là ngũ phẩm tông môn xây dựng bên cạnh địa vực Bắc Thủy Giới.

Mỗi thế lực phụ thuộc Hắc Ma môn xây dựng ở hoàn cảnh cực kỳ tồi tệ, người thường căn bản không thể tìm được.

Thành trì lệ thuộc trực tiếp vào quản hạt của Minh Thủy môn là Minh thành, ở trong Bắc Thủy Giới cũng là một thành trì trung thượng.

Nơi này tràn ngập tình huống giết chóc cùng khí tức hỗn loạn.

Nhóm người Lăng Tiếu trải qua hai tháng đi đường, rốt cục đi tới Minh thành.

Sự xuất hiện của họ lập tức dẫn dắt ánh mắt ác ý của thật nhiều hạng người hung hãn.

Nhất là khi những người đó nhìn thấy ba thượng phẩm nữ nhân đi theo sau

Lăng Tiếu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tham lam dâm đãng không hề che giấu.

Dù ba mỹ nữ đều đeo mạng che mặt, nhưng cảm nhận được ánh mắt ác ý kia khiến các nàng cực kỳ khó chịu.

Bạch Vũ Tích sợ hãi đi sát vào người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mỉm cười vỗ nhẹ vai nàng:

- Đừng sợ, có thiếu gia đây đâu!

Thanh âm của Lăng Tiếu như có ma lực, khiến tâm tư sợ hãi của Bạch Vũ Tích lắng xuống.

- Thiếu gia, ở nơi này chỉ có thể so sánh xem ai độc ác, ai thủ đoạn tàn nhẫn hơn mới có thể làm bọn hắn kinh sợ, nếu chỉ đơn giản là giết người căn bản không thể chấn nhiếp được bọn hắn, chỉ làm bọn hắn sợ hãi từ tận đáy lòng bọn hắn mới không dám đến khiêu khích.

Tàn Báo truyền âm bên tai Lăng Tiếu.

Tại Bắc Thủy Giới, không ai hiểu rõ tình huống hơn chính Tàn Báo.

Hắn hô hấp khí tức nơi này, thần sắc trở nên cường thế, hắn cảm giác mình lại nhớ tới tư thế cuồng ngạo năm xưa khi tung hoành Bắc Thủy Giới.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Yên tâm, ta biết nên làm như thế nào!

Hiện tại hắn đang hi vọng có người tới tận cửa bới móc.

Trước đó hắn nghiên cứu giai đoạn thứ hai trong Khống Thần Quyết – Khống Hồn, đã có được lĩnh ngộ, hắn đang muốn tìm đối tượng nghiên cứu uy lực rốt cục ra sao.

Quả nhiên mọi người vừa đi tới lối vào quan đạo không bao lâu, người bới móc đã tới.

Đi tới cũng không nhiều người, chỉ có năm nam tử.

Năm nam tử tướng mạo cực kỳ xấu xí, dữ tợn, làm người liếc mắt nhìn liền cảm thấy ghê tởm, không chỉ như thế trên thân thể còn có bộ vị bị tàn phế.

Kẻ cầm đầu là một tên đầu trọc, trên đỉnh đầu có hai vết thương đan chéo, làm người ta có cảm giác rét lạnh. Người đi bên tay trái hắn là độc nhãn long, mang mảnh che mắt màu đen, một con mắt còn lại lộ thần sắc dâm ô. Đi bên phải tên đầu trọc là một người bị cắt hai lỗ tai, khuôn mặt thoạt nhìn vô cùng ghê tởm khó chịu, hai người còn lại một người thiếu một cánh tay, một người thiếu mất một chân.

Năm người này được xưng là "Sửu Dâm Ngũ Quái", là dâm nhân nổi danh.

Vết thương tàn phế trên thân bọn hắn là bị người gây ra khi bắt người cướp của cưỡng đoạt dân nữ.

Thực lực năm người này đứng đầu là tên đầu trọc, hắn đạt tới thiên tôn đê giai, mà độc nhãn long cùng tên bị cắt tai là hoàng cấp cao giai, hai người còn lại là hoàng cấp trung giai.

Năm người cản trước mặt nhóm người Lăng Tiếu, tên đầu trọc phát ra thanh âm khàn khàn:

- Đem nữ nhân lưu lại, các ngươi cút!

Nhóm người Lăng Tiếu tu luyện Tiềm Tức công, thực lực áp chế ở vương cấp, thoạt nhìn chỉ là đoàn người thật bình thường mà thôi. Ở trong mắt Sửu Dâm Ngũ Quái quả nhiên là không đáng được nhắc tới.

Bại Gia Tử cầm trường thương bước tới quát:

- Không muốn chết thì cút!

- Tiểu thí hài tử chỗ nào tới, khẩu khí thật không nhỏ, chẳng lẽ cha mẹ ngươi không nói cho ngươi họa từ miệng mà ra sao?

Độc nhãn long cực kỳ khinh thường hừ lạnh nói.

- Lão nhị, nói nhiều lời với tiểu tử đó làm gì, trực tiếp xử lý bọn hắn đem ba nữ nhân mang về khoái hoạt một phen, xem thân thể của các nàng, quả nhiên là mê hồn, ta sắp không nhẫn nhịn được!

Nam nhân bị cắt lỗ tai mất kiên nhẫn nói, đồng thời xuất thủ, chộp thẳng tới Thải Hà Nguyệt.

- Tử Tử, tháo tay hắn xuống cho ta!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Bại Gia Tử tuân lệnh, trường thương nháy mắt đâm qua.

Tên mất tai khinh thường hừ một tiếng, không cảm thấy thiếu niên kia có gì đáng lợi hại.

Nhưng tên đầu trọc là thiên tôn đê giai, ánh mắt cao hơn những người khác một bậc, liếc mắt liền nhìn ra chỗ không ổn.

- Lão tam cẩn thận!

Hắn quát một tiếng, đồng thời rút đại đao chém thẳng tới Bại Gia Tử.

Đáng tiếc tuy hắn có cảnh giác nhưng đã muộn!

Chỉ thấy Bại Gia Tử một thương đâm vào cánh tay tên mất tai, sau đó hất lên hướng tên đầu trọc ném tới.

Tên mất tai phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người.

Tên đầu trọc vội vàng ôm lấy tên mất tai.

Bại Gia Tử nhân cơ hội sấn tới trước, trường thương đâm thẳng tới chỗ hai người.

Tên đầu trọc vung đao tiếp đón, hất trường thương sang một bên.

Không ngờ một chiêu của Bại Gia Tử chỉ là hư chiêu, hắn nới lỏng trường thương, thân thể nháy mắt đã tới trước mặt tên mất tai, một tay chộp lấy cánh tay bị thương của tên kia.

Phốc!

A!

Một cánh tay máu chảy đầm đìa bị Bại Gia Tử hung hăng xé rách xuống.

Tên mất tai phát ra thanh âm tiết kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

- Hỗn đản!

Tên đầu trọc giận dữ, đại đao chém xuống, đao mang lạnh thấu xương muốn chém Bại Gia Tử thành hai nửa.

Cùng lúc đó ba người còn lại cũng hướng Bại Gia Tử công kích tới.

Bại Gia Tử đem cánh tay máu chảy đầm đìa ném thẳng tới chỗ tên đầu trọc, thân thể bắn ra hỏa mang cường đại cùng bốn người kia đại chiến với nhau.

Bại Gia Tử đã đạt tới thực lực lục giai trung giai, có thể so sánh với thiên tôn trung giai, bốn người kia vây công hắn không hề sợ hãi, với thực lực của hắn muốn diệt sát mấy người kia một lúc cũng dễ dàng chóng vánh.

Nhưng Lăng Tiếu lại truyền âm cho hắn:

- Tử Tử hãy khoan giết bọn hắn, đấu một lúc nữa, lão đại có tính toán khác!

Tuy Bại Gia Tử không rõ tính toán của Lăng Tiếu, nhưng hắn tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.

Trong lúc nhất thời ngay trong Minh thành xuất hiện cuộc chiến kịch liệt giữa tứ sửu cùng một gã thiếu niên.

Những người vây xem chung quanh đều là hạng người tàn nhẫn sát phạt, đối với những cuộc chiến như vậy chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại càng hưng phấn xem cuộc chiến.

- Tiểu tử đó là ai, lại có thể lấy một địch bốn còn chiếm thượng phong, phần kỹ năng này thật cường hãn!

- Đâu chỉ là lợi hại, tên đầu trọc kia có thực lực thiên tôn, ở trong thành xem như nhân vật số một, bình thường người dám trêu chọc bọn hắn cũng không nhiều, hiện tại gặp phải kẻ cứng rắn, xem ra bọn hắn không chiếm được lợi

ích, nói không chừng phải mất mạng rồi đi.

- Cũng may vừa rồi lão tử không ra tay, mấy tiểu da nương kia thoạt nhìn thật mê người, nhưng các nàng dám công khai đi lại như vậy, nhất định cũng không được yên, trong thành còn có nhiều dâm côn cường đại, thực lực của bọn hắn còn cường hãn hơn ngũ sửu rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 959 - Sơ Cấp Tinh Thần Khế Ước Chú Ngữ.

- Nói thì nói như vậy, nhưng ngươi xem người ta còn có mấy người không hề động thủ, thoạt nhìn chỉ có thực lực vương cấp, nhưng nhìn bộ dáng thong dong bình tĩnh, dáng vẻ không giống như một vương cấp, nghĩ đến đều là cao thủ ẩn giấu thực lực.

Ngay lúc Bại Gia Tử đang đối chiến, thần sắc Lăng Tiếu biến thành lạnh lùng, tinh thần lực trong thức hải giống như nước biển đang sôi trào cuồn cuộn.

Giờ phút này hắn đang điều động tinh thần lực sử dụng sơ cấp tinh thần khế ước chú ngữ mới lĩnh ngộ chưa lâu.

Trải qua một phen điều động, Lăng Tiếu đem tinh thần lực ngưng tụ thành một nhóm phù văn cổ xưa kỳ dị, từng đợt tinh thần lực cường đại nương theo phù văn tràn ra thức hải, không gian trên đỉnh đầu Lăng Tiếu đều bị phù văn chèn ép đi sang một bên.

Phù văn vô ảnh vô hình, nhưng nó chân thật tồn tại, chỉ có những người tu luyện tinh thần lực hoặc là thực lực siêu cường mới có thể cảm ứng đến.

Phù văn rút ra, thần sắc Lăng Tiếu thoáng tái nhợt, trên trán tuôn đầy mồ hôi, thoạt nhìn như vừa vận động thật kịch liệt.

- Để cho ta thử xem uy lực như thế nào!

Lăng Tiếu hiện lên tia cười đắc ý lẩm bẩm, tiếp theo thở nhẹ một tiếng:

- Đi!

Phù văn phong cách cổ xưa hướng tên đầu trọc oanh tới.

Hưu!

Tên đầu trọc đang đánh thật hung hãn, căn bản không phát hiện phù văn vô ảnh vô hình oanh thẳng vào trong thức hải của hắn.

Phù văn vừa nhập vào thức hải của tên kia, động tác hắn chợt cứng đờ, dừng tấn công, tinh thần lắc lư, toàn thân như kẻ say lảo đảo nghiêng ngả, làm cho người ta nhìn vào như đang múa túy quyền.

Ba sửu còn lại đang đối chiến với Bại Gia Tử, chứng kiến đại ca đột nhiên dừng tay, hơn nữa làm ra động tác quái dị, làm bọn hắn không biết xảy ra chuyện gì.

- Đại ca ngươi làm sao vậy, mau…mau cùng diệt hắn ah!

Độc nhãn long rống to kêu lên.

Nhưng tên đầu trọc vẫn mắt điếc tai ngơ, vẫn nhảy nhót chẳng khác gì một tên hề.

Tình cảnh này làm mọi người chung quanh đều ha ha phá lên cười.

Lăng Tiếu hài lòng nhìn thoáng qua tên đầu trọc, sau đó hạ lệnh cho Bại Gia Tử:

- Xử lý những người khác, lưu trữ tên đầu trọc kia!

Bại Gia Tử tuân lệnh, lập tức lộ ra sức chiến đấu đáng sợ.

Phanh phanh!

Chiêu thức cường hãn nhất của Bại Gia Tử vẫn là dùng nắm đấm đi giải quyết vấn đề.

Sửu Dâm Ngũ Quái, trong đó có bốn người bị Bại Gia Tử trực tiếp oanh vỡ đầu chết tại chỗ!

Những người vây quanh nhìn xem đều phát lạnh, tứ sửu bị giết chết đều là cao thủ hoàng cấp, không ngờ lại bị một quyền đánh vỡ đầu, thực lực kia không khỏi làm họ nghĩ thầm:

- Thì ra thiếu niên kia cũng là hạng người hung hãn độc ác!

Tại Bắc Thủy Giới, giết người là niềm vui của toàn bộ ác nhân, bọn hắn cũng không hề cảm thấy sợ hãi, nhưng khi giết người phải xem thủ đoạn của ai tàn nhẫn, chỉ có thủ đoạn càng tàn nhẫn càng có thể làm kinh sợ những ác nhân kia.

Cách giết người của Bại Gia Tử chỉ mới nhập vào trong mắt của bọn hắn, còn chưa thể chân chính hù dọa được bọn hắn.

Nhưng ngay sau đó bọn hắn đã hoàn toàn kinh ngạc.

Chỉ thấy Bại Gia Tử đi tới trước tên đầu trọc, sau đó nắm lấy hai lỗ tai hắn, trực tiếp xé rách xuống.

Người bình thường nếu bị tổn thương như vậy đã đau đớn kêu thét tê tâm liệt phế, nhưng tên đầu trọc tựa hồ như không cảm nhận được đau đớn, lại không ngừng phát ra thanh âm tiếng cười thật ngu ngốc.

Người chung quanh đều choáng váng, trong lòng không ngừng dâng lên dấu

chấm hỏi:

- Chẳng lẽ hắn điên rồi?

Trong mắt Lăng Tiếu cũng lộ ra vài phần kinh ngạc.

Theo sau Bại Gia Tử đem tứ chi của tên đầu trọc xé mở, huyết tinh nồng đậm nháy mắt tràn ngập khắp bốn phía.

Mọi người đứng chung quanh có chút biến sắc, có chút người nhát gan còn nôn mửa tại chỗ.

Khi tứ chi của tên đầu trọc bị tê xuống, hiệu quả phù văn trong thức hải của hắn dần dần biến mất, đầu óc hắn nháy mắt khôi phục trong sáng.

A a!

Từng thanh âm tiếng kêu tê tâm liệt phế vang vọng tận trời!

Thanh âm tiếng thét thảm thiết đến chậm làm người ta hoảng sợ nổi da gà!

- Chuyện gì xảy ra vậy, vừa rồi bị xé tứ chi vẫn luôn ngây ngô cười không hô đau, như thế nào đã xé xuống rồi mới kêu đau?

- Chẳng lẽ hắn bị điên rồi sao? Hay là hắn có bệnh?

- Ta nghĩ không phải như vậy, hẳn là những người đó có cổ quái, bọn hắn nhất định dùng biện pháp gì đem tên đầu trọc kia làm choáng váng!

- Nhưng dù là người ngu ngốc cũng biết đau ah, vừa rồi hắn hoàn toàn không kêu đau!

- Thủ đoạn như vậy mới thật sự đã ghiền thôi, xem ra người ta thật sự là chuyên gia giết người!

- Xử lý hắn đi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, sau đó mang theo những người khác tiếp tục tiến về phía trước.

Bại Gia Tử đánh vỡ đầu tên đầu trọc, sau đó đem không gian giới của ngũ sửu thu lấy, cuối cùng đuổi theo Lăng Tiếu.

Lúc này đại bộ phận mọi người chung quanh không còn dám công khai nhìn ngắm ba nữ tử đi sau Lăng Tiếu.

Ác nhân tuy nhiều, nhưng không có mấy người có thực lực vượt qua tôn giai, bọn hắn đương nhiên không còn dám tiến lên khiêu khích.

Nhóm người Lăng Tiếu tùy tiện tìm một chỗ đặt chân.

Lăng Tiếu hồi tưởng lại vừa rồi thi triển sơ cấp tinh thần khế ước chú ngữ, chỉ cảm thấy so sánh với việc dùng tinh thần lực công kích trực tiếp tựa hồ kém không ít!

Nhưng nó cũng có thể làm tinh thần người tan rã, khiến người tạm thời biến thành kẻ ngu ngốc, như vậy cũng rất thú vị.

- Xem ra chỉ có thể nhanh chóng đem khế ước chú ngữ tu luyện tới giai đoạn trung cấp, như vậy mới có thể đem phù chú khắc trong thức hải đối thủ, như vậy mới có thể khống chế như khôi lỗi đi! Nhưng muốn dùng tinh thần lực ngưng tụ thành phù văn thật quá cố sức!

Lăng Tiếu nghĩ thầm.

- Tàn Báo, ngươi nói chúng ta lúc nào mới có thể giết lên Minh Thủy môn?

Lăng Tiếu hỏi thăm Tàn Báo.

Tàn Báo cung kính nói:

- Thiếu gia không nên gấp, hiện tại ta đi bắt giữ thành chủ Minh thành, nhìn xem có thể thu được tin tức gì từ trong trí nhớ của hắn hay không.

- Được, vậy ngươi đi nhanh đi, ta cũng không muốn tiếp tục kéo dài thêm nữa.

Lăng Tiếu đáp.

Tàn Báo cung kính khom người, liền biến mất.

Huyền Diệu nhìn theo thân ảnh biến mất của Tàn Báo thản nhiên nói:

- Hắn vẫn còn tâm kết chưa giải quyết, ngươi không cần quá mức sốt ruột!

- Phải, ta cảm giác được hắn có cảm tình đặc thù với nơi này!

Lăng Tiếu khẽ đáp, tiếp theo lại nói:

- Thần côn, chờ ta cứu ra Mộng Kỳ, ngươi nói ta nên bắt đầu cất bước từ đâu?

Lăng Tiếu luôn muốn thành lập thế lực của mình, nhưng hiện tại hắn không biết nên bắt đầu từ đâu, trong địa phương lớn như Trung Vực, chung quanh đều có các thế lực cắt cứ, chẳng lẽ muốn hắn đi đoạt địa bàn của người khác hay sao?

Huyền Diệu lộ dáng tươi cười nói:

- Cách Vong Hồn sơn mạch không xa có một tòa thành cổ, gọi là Địa Ngục thành, nghe nói là thành trì thượng cổ, đã tồn tại hơn mười vạn năm, sở dĩ được xưng là Địa Ngục thành, bởi vì nó hỗn loạn hơn bất kỳ địa phương nào, là nơi đóng quân thường xuyên của dong binh, giặc cướp, ác nhân, cơ hồ hàng năm đều đổi mấy lần thành chủ, mỗi khi đổi một lần máu nhuộm thành trì, cho nên xưng là Địa Ngục thành, bởi vì nơi đó cách Vong Hồn sơn mạch quá gần, mà Vong Hồn sơn mạch âm khí quá nặng, hung địa nổi danh, vì vậy ngay cả Hắc Ma môn cũng không muốn thu Địa Ngục thành về quản hạt, tùy ý cho những hạng người lưu lạc tùy thời khắc tranh đoạt, ta cảm thấy nơi đó thích hợp cho thiếu gia bắt đầu.

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 960 - Thủ Đoạn Tàn Báo. (1)

- Địa Ngục thành? Nghe qua như rất khủng bố?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

Huyền Diệu phe phẩy Bạch Chỉ Phiến nói:

- Nơi đó hàng năm đều có trận chiến phát sinh, thực lực không đủ sẽ bị giết, cho dù có người chiếm lĩnh được nơi đó, nhưng thời gian dài sẽ bị âm khí của Vong Hồn sơn mạch ảnh hưởng, nghe nói trước kia có một tán tu đế cấp chiếm lĩnh Địa Ngục thành nhiều năm, đây xem như là vị thành chủ lâu nhất của Địa Ngục thành, nhưng về sau hắn lại chết bất đắc kỳ tử trong thành, việc này liền tạo thành khủng hoảng, cho nên không ít cường giả cũng không muốn đến nơi đó sợ lây dính xui xẻo, chỉ có những hạng người hung ác quen giết chóc mới ở lại nơi đó.

- Nghe ngươi nói như vậy, Địa Ngục thành chẳng phải đầy điềm xấu, vậy thần côn ngươi còn muốn ta đến đó kiến công lập nghiệp, ngươi rõ ràng muốn cho bổn thiếu đi tặng mạng sao?

Lăng Tiếu tức giận nói.

Ngay cả đế cấp cũng tặng mạng, hắn cũng không tự đại tới mức nghĩ mình cường đại hơn đế cấp.

- Ha ha, thiếu gia có thể yên tâm, với mệnh cách dẻo dai như con gián của thiếu gia, Địa Ngục thành căn bản không làm gì được ngươi, ngươi còn nhớ Cổ thành không? Nơi đó được xưng là cấm địa Nam Hoang, không phải bây

giờ cũng đã bị ngươi vén tan mây mù, ta có tin tưởng đối với ngươi.

Huyền Diệu cười nhẹ nói.

- Thôi đi, bổn thiếu cảm giác mình không có mệnh cách cường đại như con gián, tuyển chỗ khác đi.

Lăng Tiếu lo lắng nói.

Huyền Diệu cười khổ:

- Tuy Địa Ngục thành là hung địa, nhưng linh khí nồng đậm không kém hơn bất kỳ thế lực lớn nào, tu luyện ở đó sẽ nhanh gấp mấy lần, hơn nữa không cần lo lắng bị thế lực khác chạy tới tranh đoạt, có thể an tâm mà phát triển.

- Ngươi nói tựa hồ có chút đạo lý, nhưng bổn thiếu không nên đi dính xui tốt hơn.

Lăng Tiếu khoát tay cự tuyệt.

Huyền Diệu khẽ lắc đầu, không nói thêm lời nào, trong lòng hắn biết rõ Lăng Tiếu muốn kiến nghiệp ngoại trừ Địa Ngục thành không còn nơi nào khác!

Phủ thành chủ Minh thành không lớn lắm, từ xa nhìn lại có chút điêu tàn không chịu nổi.

Bởi vậy có thể thấy được người làm thành chủ nơi này tựa hồ cũng không quá để ý hoàn cảnh nơi ở của mình.

Nơi này cũng không canh gác sâm nghiêm, chỉ có thanh âm tiếng ca múa cùng tiếng cười vui không dứt.

Bên trong đại sảnh thành chủ phủ, một đội vũ cơ đang uốn éo vòng eo thủy linh như rắn nước, dáng người ngỗ ngược khiến các nam nhân thô lỗ ngồi chung quanh đều sáng mắt, thậm chí có một hai người chảy cả nước bọt.

Nam nhân ngồi trên thượng vị đang không ngừng uống rượu, sau lưng hắn có hai thiếu nữ đang hầu hạ.

Người này chính là thành chủ Minh thành Hùng Hậu Thiên, thực lực thiên tôn cao giai.

Uy vọng của hắn trong Minh thành cực cao, một ít đại ác nhân trong thành trên cơ bản đều cho hắn một ít mặt mũi.

Tính tình hắn háo sắc cực độ, cơ hồ hàng đêm đều mở tiệc trong phủ thành chủ, cùng bằng hữu nghe ca múa, cuối cùng sẽ cùng bằng hữu hưởng thụ nữ nhân, hoang dâm đến cực điểm.

Hùng Hậu Thiên uống ngụm rượu nói:

- Nghe nói năm tên sửu bát quái bị người làm rụng rồi?

Một nam nhân ngồi bên dưới đáp:

- Không sai, là bị một thiếu niên thoạt nhìn chưa đầy hai mươi tiêu diệt, thiếu niên cùng những người khác hẳn là mới từ nơi khác tới, trong đó có ba nữ nhân đi theo, che khăn nên không thấy ra khuôn mặt, nhưng nhìn dáng người thật tốt, nhìn thấy thật muốn chơi thử xem.

- Thiếu niên chưa đầy hai mươi? Còn có ba nữ nhân dáng người thật tốt?

Hùng Hậu Thiên hí mắt hỏi.

Người kia lại nói:

- Đúng vậy, là ta tận mắt nhìn thấy, nhưng việc này nhắc tới cũng kỳ quái.

Người nọ đem chuyện xảy ra hôm nay kể lại cho Hùng Hậu Thiên nghe qua một lần, còn đặc biệt cường điệu cái chết quỷ dị của tên đầu trọc cuối cùng.

- Xem ra trong đoàn người kia khẳng định có cao nhân tồn tại.

Hùng Hậu Thiên lộ ra vài phần thần sắc suy tư, tiếp đó lại hỏi:

- Hiện giờ bọn hắn còn trong thành không?

- Bọn hắn ở lại trong một khách điếm ở Đông Nhị Nhai.

Người nọ đáp.

- Tốt, xem ra đối phương cũng là người can đảm, ngày mai ta tự mình đi xem bọn họ, xem bọn hắn có nguyện ý đem ba nữ nhân kia đưa cho bổn thành chủ hay không.

Hùng Hậu Thiên lớn tiếng nói, tiếp theo ném bát rượu trong tay, kéo một thiếu nữ bên cạnh vào lòng, trên mặt lộ vẻ dâm đãng, bàn tay xé nát vạt áo thiếu nữ, làn da trắng như ngọc của nàng bại lộ đi ra, bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng chớp lên, làm người ta nhìn thấy máu huyết sôi trào.

Đám nam nhân bên dưới đều nuốt nước bọt, bộ dạng đầy vẻ háo sắc.

Hùng Hậu Thiên cúi đầu ngậm vào bộ ngực thiếu nữ, bàn tay không ngừng du đãng trên người nàng, khiến nàng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Hùng Hậu Thiên tựa hồ còn chưa thấy đủ, bế bổng thiếu nữ lên, xé bỏ toàn

bộ quần áo trên người nàng, chính hắn cũng cởi hết quần áo, lộ ra tiểu đệ đầy dữ tợn.

Tiếp theo hắn hung hăng đâm vào người thiếu nữ.

Một thanh âm tiếng hét vút cao lên.

Mấy nam nhân bên dưới đã không còn chịu nổi, đều bổ nhào tới nhóm vũ cơ, tựa hồ chỉ cần chậm trễ một khắc bọn hắn sẽ bị nổ tan xác.

Trong lúc nhất thời từng trận tiếng thở dốc vang vọng trong đại sảnh.

Một đạo thân ảnh lăng không bước trên bầu trời đi tới, vẻ mặt mang đầy ý thị huyết, quanh thân tản ra trận trận hắc sắc vụ khí.

Hắc sắc vụ khí dần dần hòa tan cùng bóng đêm, tựa hồ không ai cảm giác được khác thường.

Chỉ thấy hắc sắc vụ khí dần dần chậm rãi bao phủ khắp thành chủ phủ.

Mọi người trong thành chủ phủ đang chìm đắm trong trụy lạc vui chơi, tựa hồ không ý thức được nguy hiểm đã buông xuống trên đầu mình.

Thân ảnh kia xuyên qua hắc sắc vụ khí, đi vào bên trong thành chủ phủ.

Lúc này Hùng Hậu Thiên giống như cảm ứng được điều gì, đem nữ nhân trong ngực mình đẩy ra xa.

- Người nào?

Hùng Hậu Thiên cũng không kịp mặc quần áo, quay người quát lớn.

Tàn Báo chậm rãi đi vào, lạnh lùng nhìn thoáng qua thân hình trần trụi của hắn, thần sắc lộ ra vẻ khinh thường, tiếp theo nói:

- Người muốn mạng ngươi!

- Thành chủ đại nhân, hắn…hắn chính là người đi cùng thiếu niên kia hôm nay.

Một nam nhân nhìn thấy Tàn Báo, lập tức hướng Hùng Hậu Thiên nói.

- Ha ha, lá gan thật lớn, đã bao nhiêu năm không người nào dám nói chuyện với Hùng Hậu Thiên này như vậy, ngươi là người đầu tiên.

Hùng Hậu Thiên không để ý tới thân hình trần trụi của mình, cười to một tiếng, tiếp theo vẻ mặt âm trầm nói:

- Ta ghét nhất bị người khác quấy rầy chính sự của ta, lão tử muốn băm ngươi cho linh thú của ta ăn!

Trong tay hắn hiện ra một nha luân hình tròn, cùng lúc đó một cỗ hào quang lan tỏa, hào quang hội tụ thành đại nha luân hình tròn, hướng Tàn Báo cắt tới.

Hùng Hậu Thiên vừa ra tay liền vận dụng toàn lực, đem tiểu phương thế giới suy diễn đi ra, nếu đối phương đã âm thầm tiếp cận không ai phát hiện, thực lực chắc chắn sẽ không yếu.

- Hừ!

Tàn Báo hừ lạnh một tiếng, một tay thành chưởng đao nhẹ nhàng vung lên, một đạo hắc sắc đao mang cường đại đem nha luân trực tiếp oanh thành hai nửa.

Phốc!

Hùng Hậu Thiên chỉ cảm thấy cổ họng ngọt lịm, toàn thân bị chấn bay ngược ra ngoài, máu tươi phun trào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 961 - Thủ Đoạn Tàn Báo. (2)

Những người khác ý thức được không ổn, mấy nam nhân đồng thời bỏ chạy tứ tán.

Hùng Hậu Thiên thực lực thiên tôn cao giai, ngay cả một chiêu của người ta cũng không chống đỡ được, huống chi thực lực của bọn hắn còn không sánh bằng Hùng Hậu Thiên.

Hưu hưu!

Mười ngón tay của Tàn Báo huy động, từng đạo hắc sắc năng lượng từ trong ngón tay bay vút ra.

Mấy người vừa bỏ chạy không một kẻ nào may mắn thoát khỏi.

Tiếp theo Tàn Báo khẽ vẫy tay, đem mấy cỗ thi thể hấp xả tới không trung, một tay vung lên.

Oanh long!

Mấy cỗ thi thể nháy mắt nổ tung, từng đoàn máu tươi từ trên trời giáng xuống.

Tàn Báo ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ vẻ si mê, tùy ý cho máu tươi rơi xuống trên mặt hắn.

Những nữ nhân có mặt đều bị một màn này làm kinh sợ kêu to, có người bị dọa ngất xỉu.

Hùng Hậu Thiên biết được không ổn, nhanh chóng phi thân bay lên, chuẩn bị chạy khỏi nơi này tính sau.

Nhưng hắn phát hiện mình mới bay lên được mười thước giống như bị vật gì ngăn trở, rốt cục không thể nhúc nhích.

- Đế…đế giai đại phương thế giới!

Hùng Hậu Thiên lộ vẻ kinh hãi thất thanh hô to.

Ngay sau đó Hùng Hậu Thiên chỉ cảm thấy có một cỗ hấp lực cường đại làm thân thể hắn không tự chủ được rơi xuống.

Phanh!

Hùng Hậu Thiên hung hăng tạp xuống mặt đất, toàn thân bị ném đến choáng váng.

- Đại…đại nhân tha mạng ah!

Hùng Hậu Thiên nhìn Tàn Báo cầu xin.

Hắn làm sao cũng không rõ vì sao có siêu cấp cường giả đế cấp tìm tới mình, chẳng lẽ vừa rồi bọn hắn thảo luận đã bị người ta nghe thấy được?

Nghĩ đến đây, toàn thân Hùng Hậu Thiên toát mồ hôi lạnh.

Hắn đã thói quen tác oai tác phúc tại Minh thành nhiều năm, đương nhiên không muốn mất mạng.

Tàn Báo lau vết máu dính trên khóe môi hỏi:

- Phong Nha là gì của ngươi?

- Phong…Phong Nha là?

Hùng Hậu Thiên có chút nói lắp.

- Ngươi không biết Phong Nha?

Thần sắc Tàn Báo lạnh lẽo quát.

- Ngài…ngài nói Phong Nha lão tổ sao? Hắn…hắn là tổ sư của ta.

Hùng Hậu Thiên chợt nhớ ra nhanh chóng đáp.

- Tổ sư của ngươi? Hiện tại Minh Thủy môn do hắn trấn thủ sao?

Tàn Báo thoáng nhíu mày hỏi.

Hùng Hậu Thiên nuốt nước bọt nói:

- Đại…đại nhân…ngài…ngài là thái thượng trưởng lão của chủ môn sao?

- Trả lời câu hỏi của ta là được, nói thêm một câu dư thừa thì đi chết đi!

Tàn Báo trầm giọng nói.

- Dạ…dạ, tiểu nhân biết.

Hùng Hậu Thiên gật đầu nói, sau đó nói tiếp:

- Ba ngàn năm trước lão tổ đã đi, hiện tại trấn thủ Minh Thủy môn là Âm

Quỷ lão tổ!

- Phong Nha đã chết? Chẳng lẽ hắn không đột phá được đế cấp?

Tàn Báo lộ ra vẻ ưu thương nói.

- Nghe nói năm đó lão tổ tu vi bán đế, vì sao chết thì tiểu nhân cũng không biết.

Hùng Hậu Thiên đáp.

- Âm Quỷ lão tổ kia là người phương nào, thực lực ra sao?

Tàn Báo lại hỏi.

- Hiện tại hắn là thái thượng trưởng lão của chủ môn, nghe nói tu vi bán đế, là đại nhân vật do chủ môn an bài tới.

Hùng Hậu Thiên đáp.

- Chỉ là bán đế sao?

Tàn Báo có chút không tin lẩm bẩm nói.

- Đại nhân, ngài…ngài còn muốn biết gì nữa? Tiểu nhi nếu biết sẽ nói hết.

Hùng Hậu Thiên thấy Tàn Báo cũng không ra tay giết hắn, nghe khẩu khí lại giống như từng quen biết với lão tổ sư, điều này làm cho hắn nảy sinh hi vọng.

- Không cần, vẫn để ta tự mình tìm đáp án nhanh hơn.

Trong mắt Tàn Báo lóe hung quang thản nhiên nói.

Tiếp theo hắn vung tay chộp xuống đầu Hùng Hậu Thiên.

Hùng Hậu Thiên muốn bật lui ra phía sau, đáng tiếc hắn phát hiện thân thể mình không thể động đậy.

- Không…đại nhân tha mạng!

Hùng Hậu Thiên phát ra tiếng thét thê lương.

Đáng tiếc Tàn Báo không để ý tới hắn, một tay chộp vào đầu Hùng Hậu Thiên, một cỗ hắc sắc hấp lực cường đại truyền vào thiên linh huyệt của hắn, tiếp theo linh hồn hắn bị mạnh mẽ rút đi ra.

Tàn Báo hít nhẹ một hơi, đem linh hồn của Hùng Hậu Thiên hút vào trong cơ thể.

Thân thể Hùng Hậu Thiên mềm nhũn, hai mắt vẫn chưa kịp nhắm lại đã chết.

Tàn Báo tiêu hóa trí nhớ linh hồn của hắn một lúc lâu, sau đó mở mắt thản nhiên nói:

- Xem ra Minh Thủy môn vẫn còn ở trong Chiểu Trạch sâm lâm, vậy thì dễ làm!

Sau đó Tàn Báo tùy ý triệt hồi hắc sắc vụ khí bao phủ khắp phủ thành chủ, biến mất tại chỗ.

Không bao lâu sau Tàn Báo đã về tới bên cạnh Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, ta đã trở về!

Tàn Báo cung kính khom người nói.

- Được, có tin tức sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Thiếu gia, Minh Thủy môn vẫn còn ở trong Chiểu Trạch sâm lâm cách nơi này không xa.

Tàn Báo đáp.

- Tốt, vậy ngày mai chúng ta đánh lên.

Lăng Tiếu thoáng hiện sát khí nói.

- Nhưng mà…

Tàn Báo do dự muốn nói gì đó.

- Có chuyện nói thẳng.

Lăng Tiếu nói.

- Địa thế của Chiểu Trạch sâm lâm hiểm trở, chung quanh tràn ngập độc vật độc chướng, muốn thâm nhập vào chỉ sợ là không dễ dàng.

Tàn Báo giải thích.

- Việc này không có gì phải sợ, bằng thực lực của ngươi chẳng lẽ không thể đem chúng quét sạch sao?

Lăng Tiếu thật tự tin nói.

- Thiếu gia nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, độc chướng nơi đó không tầm thường, cho dù là ta cũng phải cẩn thận ứng đối.

Tàn Báo nhắc nhở.

- Được, ta có chừng mực, ngày mai lập tức chạy tới Chiểu Trạch sâm lâm huyết tẩy Minh Thủy môn!

Lăng Tiếu không kiên nhẫn đáp.

Tàn Báo không nói thêm gì nữa, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy được việc này sẽ không đơn giản.

Sáng hôm sau, trong Minh thành truyền ra tin tức kinh người.

Thành chủ Minh thành Hùng Hậu Thiên chết trên bụng nữ nhân, khi chết thân hình còn hoàn toàn trần trụi.

Sau khi tin tức này truyền ra trong Minh thành xôn xao một mảnh!

Phải biết rằng Hùng Hậu Thiên đã là thiên tôn cao giai, lấy thực lực của hắn ở trong Minh thành đã xem như đứng đầu, ngoài bán đế cũng không ai khả năng xử lý hắn.

Mọi người đều suy đoán Hùng Hậu Thiên đắc tội nhân vật nào đó, lại chết an tĩnh tới như vậy, ngay cả thanh âm chiến đấu cũng không nghe được thì đã chết.

Ngay lúc trong Minh thành còn đang ngờ vực, đoàn người Lăng Tiếu đã rời khỏi thành trì.

Nhưng theo sau bọn họ vẫn còn một ít kẻ không có mắt.

Sau khi đoàn người Lăng Tiếu ra khỏi Minh thành, những người kia lập tức triệu hoán linh thú vây công bọn họ.

Kết quả không cần phải nói, toàn bộ đi tìm cái chết.

- Bắc Thủy Giới quả nhiên đủ loạn, đoạt tiền cướp sắc nơi nào cũng có.

Lăng Tiếu đem không gian giới Bại Gia Tử đưa qua thở dài nói.

- Ta xem ngươi đang ao ước có thêm vài nhóm người tìm tới, như vậy thu nhập cũng nhiều hơn một ít.

Huyền Diệu đứng một bên cười nói.

- Ha ha, vẫn là thần côn hiểu biết ta.

Lăng Tiếu thoải mái cười to.

Huyền Diệu nói không sai, hắn quả thật hi vọng có thêm nhiều người tới gây phiền toái, như vậy hắn có thể vét lớn thêm một số.

Sau đó mọi người triệu hoán linh thú, cùng chạy tới Chiểu Trạch sâm lâm cách Minh thành không xa.

Chiểu Trạch sâm lâm ở Bắc Thủy Giới cũng là một khu vực hung hiểm nổi danh, diện tích thật lớn, hàng năm độc khí bao phủ không tan.

Sinh tồn trong khu vực này đều là linh thú kịch độc cùng độc hoa cùng độc thảo.

Đối với độc dược sư mà nói, nơi này là thiên đường của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 962 - Chiểu Trạch Sâm Lâm

Nếu Độc Hạt Tử đi tới nơi này, hắn sẽ rất thích hoàn cảnh ở đây.

Nhóm người Lăng Tiếu vừa đến gần bầu trời sâm lâm, lập tức cảm nhận được trong không khí truyền tới cảm giác bị ăn mòn, thân hình không khỏi có chút ngứa ngáy.

- Cảm giác chán ghét!

Bại Gia Tử khó chịu nói, sau đó phóng ra thuộc tính bản thân, lợi dụng hỏa mang đem độc khí khu trừ.

Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ Tích đều cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ riêng Phượng Tiêm Vận không hề bị ảnh hưởng.

Lăng Tiếu đem Giải Độc đan đưa cho hai nàng cùng Huyền Diệu, nói:

- Phiến đầm lầy nơi đây quả nhiên độc khí tận trời, tất cả mọi người phải chú ý đừng hít thở độc khí ở đây.

Mọi người theo chỉ dẫn của Tàn Báo bay vút về phía trước.

Nhưng càng đi sâu vào trong rừng rậm, độc khí ngày càng dày, ngay cả linh thú cũng không chịu nổi không ngừng kêu lên.

Nhóm người Lăng Tiếu bất đắc dĩ phải thu lại linh thú.

Không chỉ như thế, Lăng Tiếu cũng thu cả Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ

Tích vào trong dược đỉnh.

Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu lại có thể thích ứng hoàn cảnh nơi này.

Đoàn người phi hành thật lâu, trước mắt xuất hiện một hồ nước.

Tàn Báo nói:

- Thiếu gia, chúng ta đi xuống đi, Minh Thủy môn ở trong khu vực này.

Lăng Tiếu gật gật đầu, dẫn đầu đi xuống, Phượng Tiêm Vận, Huyền Diệu cùng Bại Gia Tử đều theo sát phía sau.

Hồ nước rất yên lặng, màu đen đặc, tản ra mùi hôi thối, vài đầu cự ngạc ẩn trong bụi cỏ lạnh lùng nhìn mấy người Lăng Tiếu rơi xuống.

- Cẩn thận một chút, đừng chấm đất, mặt đất rất có thể là đầm lầy, một khi bị dính vào thật khó thoát thân.

Tàn Báo nhắc nhở.

- Không nghĩ tới Minh Thủy môn lại xây dựng trong loại địa phương như vậy, quả nhiên làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Lăng Tiếu thở dài nói.

Hoàn cảnh nơi này tồi tệ, người thường thật khó thể sinh tồn, nhưng Minh Thủy môn lại phát triển tại đây, thật sự làm người kinh ngạc.

Tàn Báo nói:

- Trong Minh Thủy môn có không ít độc sư, bọn hắn sinh hoạt ở đây như các gặp nước, hoàn cảnh nơi này căn bản không làm khó được bọn hắn.

Khi nói tới đây, mấy cự ngạc dưới hồ nước đột nhiên bổ nhào tới.

Hống hống!

Mấy con cá sấu khổng lồ mang theo vẻ thị huyết mở to miệng táp tới.

Bại Gia Tử lập tức vung tay, mấy con cự ngạc tứ giai nháy mắt bị nện vỡ lăn vào hồ nước chết tại chỗ.

- Không chút ý nghĩa!

Bại Gia Tử thật khinh thưởng phủi phủi tay nói.

- Đây chỉ là cự ngạc trông cửa, đối với một ít người thực lực yếu thì thật dễ dàng trở thành thực vật trong bụng chúng.

Tàn Báo nhìn thoáng qua thi thể cự ngạc nói, thoáng dừng một chút mới nói tiếp:

- Cự ngạc đều có người đặc biệt thuần dưỡng, có lẽ cũng đã xuất hiện.

Tàn Báo vừa dứt lời, hồ nước chợt quấy lên.

Hưu hưu!

Hơn mười cự ảnh từ trong hồ bay ra, bọt nước văng tung tóe.

- Người nào lại dám giết bảo bối của ta!

Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy trên hồ hiện ra hơn mười đầu cự ngạc, ở bên trong còn có một cự ngạc có hai cánh khổng lồ bay lên, trên lưng nó còn có một thân ảnh đang đứng.

Trên thân người này mặc vệ giáp màu đen không thấm nước, trên đầu đội đấu bồng, chỉ lộ ra ánh mắt âm lãnh, cầm một thanh tam xoa, trên người tản ra khí tức hôi thối ăn mòn.

Người này có thực lực địa hoàng trung giai, quanh thân hắn đều là cự ngạc tứ giai, cũng có vài ngũ giai, mà dưới chân hắn là cự ngạc lục giai.

- Đây là Thủy Quỷ trong truyền thuyết?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Hẳn là Thủy Quái càng chuẩn xác hơn một ít.

Huyền Diệu ở một bên phụ họa.

- Các ngươi muốn chết!

Người nọ bị châm chọc vô cùng căm tức, cầm tam xoa phất một cái quát:

- Hài tử môn, làm thịt bọn hắn cho ta!

Sưu sưu!

Cự ngạc nhận được chỉ thị lập tức xuất động, một mảnh miệng máu phun ra hào quang, ngoài ra còn có vài đầu hướng nhóm người Lăng Tiếp táp tới.

- Đều động một chút, xem như tập thể dục!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, thân hình chớp động, hướng người kia bay vút tới.

Phượng Tiêm Vận, Huyền Diệu, Bại Gia Tử đều đón lấy cự ngạc, Tàn Báo thay họ áp trận, tùy thời chú ý tình huống chung quanh.

- Muốn chết!

Người kia nhìn thấy Lăng Tiếu đánh úp về phía mình, hét lớn một tiếng, tam xoa trong tay đâm tới.

Ba đầu cự ngạc hướng Lăng Tiếu rít gào bổ nhào.

Lăng Tiếu không hề tránh né, trực tiếp đá ra vô số cước mang lãnh liệt, hướng người kia quét qua.

Cước mang mang theo ngũ sắc công kích, đem cự ngạc đá dập nát.

Lăng Tiếu tăng thêm tốc độ, hai chân hướng ngực người kia đá mạnh.

Người kia lộ vẻ kinh hãi, nhưng không lúng túng, cự ngạc hai cánh dưới chân hắn nháy mắt bay lên, một đạo cột nước đầy độc tính từ trong miệng phun ra.

Cột nước ẩn chứa độc tính cực lớn, cho dù thiên tôn bị phun trúng cũng không thể toàn thân.

Lăng Tiếu dùng phong hệ nháy mắt né tránh, đồng thời trong tay hiện ra thanh trường kiếm.

- Vỡ cho ta!

Lăng Tiếu vung Băng Hỏa kiếm, Băng Hỏa kiếm như có linh tính hướng cặp cánh của cự ngạc chém tới.

- Bảo bối mau tránh!

Người nọ kinh hô.

Cự ngạc hai cánh cũng thông hiểu tiếng người, lập tức bay lên tránh né công kích của Băng Hỏa kiếm.

Lăng Tiếu hiện tia cười lạnh, khống chế Băng Hỏa kiếm gấp khúc chín mươi độ, kiếm tốc như sao băng từ dưới đâm thẳng lên trên.

Đối phương không ngờ Lăng Tiếu có thể lấy ý ngự kiếm, căn bản không kịp phỏng bị, Băng Hỏa kiếm lập tức xuyên qua bụng cự ngạc hai cánh.

Nếu Băng Hỏa kiếm chỉ là linh khí lục giai, căn bản không khả năng xuyên thủng bì giáp của cự ngạc, bởi vì bì giáp của nó có thể so sánh được với linh khí đê giai.

Nhưng Băng Hỏa kiếm là linh khí thất giai cao cấp, muốn phá vỡ bì giáp vẫn thật dễ dàng.

Hống!

Thân hình của cự ngạc hai cánh giãy dụa, người trên lưng nó chợt rơi ra, đồng thời còn rống to như phát điên:

- Dám đả thương bảo bối của ta, ta muốn ngươi chết!

Tam xoa trong tay người kia không ngừng múa may, một mảnh cự ngạc rít gào bay ra, muốn đem Lăng Tiếu vặn thành phấn vụn.

Lúc này thanh âm Tàn Báo vang lên:

- Thiếu gia tốc chiến tốc thắng, có người đến đây!

Lăng Tiếu đáp ứng một tiếng, phong hệ nhấc lên cực hạn, thân ảnh không ngừng biến ảo.

Người kia căn bản không theo kịp thân ảnh của hắn.

Chẳng biết lúc nào Lăng Tiếu đã đến bên người hắn, một trận cước ảnh như cuồng phong bạo vũ quét tới, mang theo Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí bao trùm.

Người nọ bị đá trúng hơn mười cước, bị Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí xâm lấn vào trong cơ thể, thân hình lập tức liền héo rút xuống, rất nhanh hóa thành hư ảo.

Người nọ vừa chết, cự ngạc hai cánh cũng lập tức tử vong.

Những cự ngạc còn lại đã sớm bị Phượng Tiêm Vận, Huyền Diệu cùng Bại Gia Tử giải quyết, trên mặt hồ chỉ còn lại thi thể cự ngạc trôi nổi.

- Người nào dám phạm địa giới của Minh Thủy môn ta!

Một thanh âm nữ tử từ xa truyền tới.

Ngay sau đó vài đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt nhóm người Lăng Tiếu.

Ba nữ hai nam, ba địa hoàng, hai vương cấp, năm người này chỉ có hoàng

cấp cao giai là một nữ nhân trung niên, nhìn qua khá trẻ tuổi, chỉ chừng ba mươi tuổi.

- Chỉ là tiểu tạp ngư, lưu lại một nhân chứng sống, những người khác đều giết!

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn năm người lạnh lùng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 963 - Độc Sư Phượng Tiêm Vận. (1)

Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu đồng thời ra tay, lấy hai địch năm tựa hồ không thể lập tức áp chế đối phương.

Lăng Tiếu sử dụng tinh thần lực nháy mắt đem ba người thực lực yếu nhất trực tiếp miểu sát.

Lấy hai địch hai, Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu đều chiếm thượng phong.

Nữ nhân trung niên cùng một hoàng cấp đê giai còn lại đều lộ vẻ hoảng sợ, đều muốn bứt ra chạy trốn.

Nhưng Lăng Tiếu không cho họ cơ hội, để Bại Gia Tử ra tay, lập tức bắt giữ nữ nhân trung niên, người còn lại bị giết chết.

- Các ngươi rốt cục là ai? Chẳng lẽ các ngươi không biết đây là địa bàn của Minh Thủy môn sao?

Nữ nhân kia vẫn thật vênh váo chất vấn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không thèm nhiều lời với nàng, lập tức hỏi:

- Nơi này của các ngươi có một lão bà tên Âm Hà?

- Âm Hà…ngươi là nói Âm môn chủ?

Nữ nhân kia lộ vẻ kinh ngạc hỏi ngược lại.

- Ha ha, nguyên lai lão bà kia là môn chủ Minh Thủy môn của các ngươi, không sai không sai, quả nhiên để cho ta tìm được ah!

Trong mắt Lăng Tiếu lướt qua tia hàn quang âm trắc trắc nói một câu, trong tay vung tay, lập tức chụp chết nữ nhân kia.

- Mộng Kỳ, muội chờ một chút, ta sẽ lập tức cứu muội!

Lăng Tiếu nhìn vào một phương hướng trong rừng rậm thì thào nói.

Cuộc chiến của nhóm người Lăng Tiếu tại bờ hồ cũng không tạo nên bao nhiêu gợn sóng, bởi vì trong đầm đầy cây cối che trời, thanh âm chiến đấu rất khó có người nghe thấy.

Theo tin tức Tàn Báo có được, Minh Thủy môn có lá chắn thiên nhiên, vì vậy người canh giữ bên ngoài không nhiều, cũng không có bao nhiêu người dám tùy tiện xâm nhập vào trong vùng đầm lầy nơi này.

Bởi vì Tàn Báo lấy được trí nhớ của Hùng Hậu Thiên, hiểu được trong này có không ít trạm gác ẩn giấu, dễ dàng xử lý ba nhóm nhân mã, rốt cục mọi người lặng yên tới gần trọng địa chân chính của Minh Thủy môn.

Nhưng trước khi đánh vào Minh Thủy môn. Đã có độc khí dày đặc ngăn chặn trước mặt nhóm người Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, mau đem Tích Độc đan mới lấy được ngậm vào trong miệng, như vậy đi xuyên qua nơi này sẽ không có chuyện gì.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, cùng mọi người đem Tích Độc đan lấy được trên thi thể người của Minh Thủy môn ngậm vào trong miệng.

Tuy trên người bọn họ có Giải Độc đan, nhưng gặp phải độc khí mãnh liệt như thế bọn họ vẫn không dám khinh thường, mà người của Minh Thủy môn có thể tự do ra vào nơi này là nhờ có Tích Độc đan được chuyên môn luyện chế.

- Để ta mở đường!

Thực lực Tàn Báo cao nhất, hắn nói một câu lập tức đi vào trong vùng độc khí.

Mấy người Lăng Tiếu cũng đi theo sau, trên người tản ra hào quang chiếu sáng con đường phía trước.

Nhưng khi họ vừa đi vào khu vực tràn đầy độc khí, không ngờ độc khí lại có thể ăn mòn hào quang bao quanh người bọn họ.

May mắn họ ngậm Tích Độc đan, bằng không thân thể cũng không chịu nổi chất độc mà bị tiêu hủy.

- Độc chướng thật đáng sợ!

Lăng Tiếu thở dài nói.

- Độc chướng này trải qua vạn năm tích lũy mà thành, ẩn chứa độc tính đáng sợ hơn chất độc bình thường rất nhiều, nhưng độc chất như vậy đối với độc sư lại là thuốc bổ, chỉ cần thu thập sau đó sử dụng thích hợp chỉ sợ có thể đem người trong một thành trì độc chết cũng không thành vấn đề.

Tàn Báo đi phía trước nói.

Lăng Tiếu vừa định nói chuyện, Phượng Tiêm Vận chợt mở miệng:

- Nói không sai, độc khí nơi này hình thành ít nhất là vạn năm, với muội mà nói đúng là thuốc bổ, Tiếu, hãy khoan đi tới, muội phải thu thập một ít độc khí cung cấp ngày sau tu luyện.

- Tốt!

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ liền đáp ứng, sau đó hắn quay đầu vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Vận nhi, muội…muội nói muốn thu thập độc khí tu luyện?

Ánh mắt Lăng Tiếu co rụt lại, miệng há to, giống như nhìn thấy việc gì thật đáng kinh hãi.

Có thể mượn nhờ độc khí tu luyện ngoại trừ độc sư sẽ không còn người nào khác.

Hắn ở chung với Phượng Tiêm Vận thời gian lâu như vậy lại không biết nàng còn có thân phận này.

Phải biết rằng độc sư là một loại chức nghiệp bị chán ghét nhất trên đại lục.

Bởi vì thủ đoạn của bọn họ đều cực kỳ tự ti nham hiểm, có thể khiến cho bất kỳ võ giả nào cũng có thể âm thầm tử vong, còn có thể làm võ giả bị kịch độc hành hạ mà chết, còn có thể dùng độc dược khống chế võ giả làm việc cho mình.

Tóm lại độc sư đi đâu cũng sẽ không được người hoan nghênh.

Nhưng dưới tình huống bình thường sẽ không người nào nguyện ý đắc tội một gã độc sư cường đại, bởi vì thủ đoạn của hắn làm cho người ta thật khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu hồi tưởng lại ngày trước đi lầm vào trong Cổ Tế thành, khi đó Đại Tế Ti phân phát đan dược cho dân chúng, lúc ấy hắn nuốt vào sau đó cảm thấy tinh thần có chút khác thường, cuối cùng lại có Tiên Thiên Âm Sát Khí đồng hóa, mà bên trong sân của hắn cùng Phượng Tiêm Vận lại trồng không ít độc linh thảo, lúc ấy Lăng Tiếu đã cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn cũng không đi truy hỏi nàng vì sao phải trồng những độc linh thảo kia.

Hiện tại Lăng Tiếu cuối cùng hiểu được!

Nguyên lai thê tử Phượng Tiêm Vận lại là một độc sư!

- Có phải cảm thấy thất vọng đối với muội hay không?

Vẻ mặt Phượng Tiêm Vận cười khổ nhìn hắn hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không có, chỉ là ta vẫn không hề biết muội còn có thân phận này nên cảm thấy hiếu kỳ mà thôi.

Trên mặt Phượng Tiêm Vận lộ nét cười nhẹ nói:

- Mọi người chỉ biết Cổ tộc nổi tiếng nuôi cổ khống cổ, nhưng bọn hắn làm sao biết Cổ tộc mới là người luyện độc thành thạo nhất, bởi vì bản thân sâu độc mới là độc vật vĩ đại nhất, chẳng những có thể phệ độc, còn có thể nuôi độc, luyện độc, thiên hạ kỳ độc không tránh thoát khỏi nó.

Ngừng một chút nàng thật thâm tình nhìn Lăng Tiếu nói:

- Chúng ta luôn sinh hoạt chung một chỗ, muội vẫn luôn nghĩ mình chỉ còn hai mươi năm sinh mạng, Tiếu, là huynh cho muội cuộc đời mới, cuộc đời này muội chỉ nguyện làm bạn bên cạnh huynh, suốt đời không rời, muội

không nói cho huynh biết thân phận độc sư là bởi vì huynh chưa từng hỏi qua muội, muội cũng chưa từng sử dụng độc dược hại người nào, nhưng hiện tại nhìn thấy huynh muốn kiến công lập nghiệp, làm thê tử đương nhiên phải tận hết khả năng giúp đỡ huynh, dù cho thế nhân nhìn thấy muội mà sợ hãi, mà chán ghét thì lại thế nào!

Phượng Tiêm Vận bỗng nhiên nói ra lời này, Lăng Tiếu lập tức ngây dại.

Huyền Diệu ra dấu bằng mắt cho Tàn Báo cùng Bại Gia Tử, sau đó đi về phía trước, lưu lại không gian cho hai phu thê.

Lăng Tiếu kéo Phượng Tiêm Vận vào lòng, thâm tình nhìn nàng, sau đó hôn lên đôi môi khêu gợi của nàng.

Sau một lúc lâu hắn mới buông nàng ra nói:

- Nữ nhân ngốc, muội là độc sư thì thế nào, chẳng lẽ ta còn sợ muội hại ta sao? Muội là độc sư người khác sợ muội, nhưng ta cao hứng còn không kịp, có muội bên cạnh ta không cần lo lắng bị người đầu độc, mà địch nhân của ta thì xui xẻo, ai dám bất kính với ta sau này muội cứ đầu độc bọn hắn, xem ai còn dám hung hăng càn quấy với ta.

Lăng Tiếu xưa nay không hề để ý tới thế cục quy củ trong nhân gian.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 964 - Độc Sư Phượng Tiêm Vận. (2)

Từ trước tới nay hắn chỉ thừa hành một quy tắc: người đi đường người, hắn đi đường hắn!

Ai gây trở ngại hắn, ai dám can thiệp hắn, người đó gặp xui xẻo lớn!

Cho nên hắn không hề để ý việc Phượng Tiêm Vận là một độc sư, ngược lại biết được thân phận này rồi hắn càng thêm đắc ý.

- Tiếu, huynh thật sự nghĩ như vậy?

Phượng Tiêm Vận vui sướng nhìn Lăng Tiếu hỏi.

- Đương nhiên, ta cũng không cho rằng mình là người gì tốt lành, huống chi trên đời này không phân chia người tốt hay người xấu, chúng ta chỉ cần đi theo con đường của mình, sống thật phấn khích, bản tâm không thẹn, hết thảy không liên quan gì tới chúng ta.

Hắn vỗ nhẹ tóc nàng, sau đó nói tiếp:

- Mau tranh thủ thời gian thu thập độc khí đi, ta giúp muội hộ pháp!

Trong mắt Phượng Tiêm Vận rạng rỡ, nội tâm vô cùng vui sướng.

Nàng còn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ e ngại thân phận độc sư của nàng, hiện tại mới biết lo lắng của mình chỉ là dư thừa.

Phượng Tiêm Vận thu liễm tâm thần, khoanh chân ngồi xuống vận hành

khẩu quyết, đồng thời trong tay hiện ra bình nhỏ, một cỗ hấp lực bay ra.

Cùng lúc đó độc khí bao quanh lại nhanh chóng chui vào trong bình.

Bình không lớn nhưng dung lượng cực lớn, Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác độc khí đang nhanh chóng lưu động chung quanh hắn.

Sau một lúc lâu Phượng Tiêm Vận chứa đầy bình, lại lấy ra thêm vài bình tiếp tục thu độc khí.

Liên tục vài lần, Lăng Tiếu phát hiện độc khí chung quanh loãng hơn không ít.

- Loại bình này nhất định là đặc chế, bằng không sao có thể chứa đựng nhiều độc khí như vậy đây?

Trong lòng Lăng Tiếu nghi hoặc nói.

Sau khi Phượng Tiêm Vận thu hồi xong độc khí, cũng không lập tức đứng dậy mà đem toàn thân thả lỏng, hai tay xòe ra, hào quang quanh thân chợt thu liễm lại.

Lăng Tiếu không biết nàng đang làm gì, cũng cảm thấy lo lắng.

Quả nhiên, sau khi nàng thu liễm hào quang, độc khí nháy mắt tràn tới thân thể nàng.

Chỉ nháy mắt gương mặt sáng rỡ của nàng biến thành tối đen, thoạt nhìn thập phần dọa người.

- Vận nhi…

Lăng Tiếu không nhịn được kinh hô.

Nhưng Phượng Tiêm Vận không để ý tới tiếng kinh hô của hắn, vẫn để độc khí xâm nhập vào cơ thể, không hề vận khí kháng cự.

Lăng Tiếu vô cùng lo lắng không biết nên làm như thế nào, muốn ra tay ngăn cách độc khí nhưng chỉ sợ làm hại đến nàng.

- Tiếu, đừng nóng vội, huynh hộ pháp cho muội, muội nghĩ sắp đột phá tôn giai!

Phượng Tiêm Vận gian nan nói.

- Cái gì, vậy…vậy mà cũng có thể đột phá?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Trong lòng hắn tràn ngập hâm mộ, thầm than:

- Thân thể Thiên Cổ thật sự đáng sợ, như vậy cũng có thể đột phá!

Phượng Tiêm Vận là thể chất hiếm thấy đệ nhất Cổ tộc, có Thiên Cổ thần công phối hợp tu luyện, tốc độ không phải người thường có thể sánh bằng.

Chung quanh Phượng Tiêm Vận không ngừng lưu chuyển độc khí, cuồn cuộn đem nàng bao vây bên trong.

Độc khí tràn đến quá nhiều làm Lăng Tiếu cũng không chịu nổi, đành phải ngưng tụ tán phát ra thiên hỏa bảo hộ mình.

Lúc này Lăng Tiếu nghe được thanh âm Tàn Báo vang lên phía trước:

- Thiếu gia, người của Minh Thủy môn đến rồi!

- Các ngươi chống đỡ trước, ta phải hộ pháp cho Vận nhi, nàng đang đột phá!

Lăng Tiếu kêu lên.

Lăng Tiếu lập tức đề cao cảnh giác, hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy Phượng Tiêm Vận.

Bằng không chẳng những nàng không thể thành công thăng cấp mà sẽ gây thương tổn tới bản thân nàng.

Không bao lâu Lăng Tiếu nghe được thanh âm chiến đấu kịch liệt.

Hắn thật bình tĩnh, bởi vì hắn tin tưởng Tàn Báo, huống hồ còn có Ma Giáp Báo, có thể ngăn cản hoặc quét ngang Minh Thủy môn cũng không thành vấn đề.

Lại có thanh âm quát to:

- Ai dám phạm Minh Thủy môn, thật là muốn chết!

Thanh âm chấn đến màng tai Lăng Tiếu cũng đau nhức, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ trong Minh Thủy môn cũng có đế cấp tồn tại?

Lăng Tiếu còn nghe được lời nói chuyện của Tàn Báo với đối phương.

- Các ngươi là người nào, Âm Quỷ không giết hạng người vô danh!

- Ngươi chính là Âm Quỷ? Âm Bà là gì của ngươi?

- Ngươi…ngươi lại nhận thức mẫu thân của ta, ngươi rốt cục là ai?

- Tốt…tốt lắm, nguyên lai ngươi là tiểu súc sinh của Âm Bà, hôm nay ta sẽ thu chút lợi tức trước, giết ngươi xong lại đi tìm Âm Bà tính toán sổ sách!

Qua khỏi vùng độc chướng chính là trọng địa của Minh Thủy môn.

Nơi này cũng không có kiến trúc cổ lâu gì đặc sắc, chỉ có nhà gỗ màu đen xây dựng hỗn độn, mỗi ngôi nhà đều dựa theo từng gốc cổ thụ xây dựng, có vẻ cực kỳ nguyên thủy, thoạt nhìn còn có cảm giác âm sâm.

Bên cạnh Tàn Báo, Bại Gia Tử cùng Huyền Diệu có hơn mười cỗ thi thể, mà trước mặt họ có gần trăm người đang đứng, mỗi người mặc áo choàng màu đen, còn có không ít người đội đấu bồng nên không thấy rõ bộ dáng, tu vi đều khá cao, không thấp hơn hoàng cấp, hiển nhiên chính là tinh nhuệ của Minh Thủy môn.

Sau lưng trăm người kia chỉ là tiểu lâu la, không đáng nhắc tới.

Trước trăm người là một lão giả cao gầy khí độ bất phàm, xương gò má nhô cao, mắt hãm sâu thật hung lệ, tràn đầy nếp nhăn, vừa nhìn liền biết là lão yêu quái đã có mấy ngàn tuổi.

Người này chính là nhân vật cấp lão tổ trấn thủ Minh Thủy môn, được xưng Âm Quỷ, bởi vì hắn tu luyện công pháp cực kỳ tà ác, chuyên hút máu tươi hài đồng mới sinh để tu luyện.

Hiện tại thực lực của hắn đã tới huyền đế đê giai, đã hút ít nhất phải bốn năm vạn hài đồng! Đủ thấy con người của hắn tà ác còn hơn ma quỷ!

Tám người đầu đội đấu bồng đứng bên cạnh hắn trên thân tản ra độc khí dày đặc, đều có thực lực thiên tôn đỉnh, còn có một gã tu vi bán đế.

Tàn Báo cùng Âm Quỷ đang đối chọi gay gắt.

Tàn Báo hiển nhiên đã nổi lên sát ý dày đặc đối với Âm Quỷ, nghe khẩu khí của hắn tựa hồ có mối thù sâu đậm với lão giả kia.

Âm Quỷ nhìn chằm chằm Tàn Báo quát to:

- Thật can đảm, nếu biết tục danh của mẫu thân ta còn dám hung hăng càn quấy, xem bổn đế trừu linh hồn của ngươi, lột da ngươi!

Âm Quỷ kêu to, một thân khí thế tràn ngập, những người đứng quanh thân hắn vội vàng lui ra thật xa.

Tàn Báo cũng không kém:

- Con tiện nhân kia năm xưa nếu không có bổn đế thu lưu, làm sao có cơ hội sinh ra nghiệt chủng ngươi, không nghĩ tới tiện nhân kia dám thông đồng lão Yêu phản bội bổn đế, hôm nay ta sẽ lấy máu của ngươi nói cho bọn hắn biết, bổn Ma Đế đã trở lại, một ngày nào đó nhất định đoạt lại hết thảy đồ vật của ta!

Tàn Báo như đã nhập ma, khí thế cường hãn bộc phát, đồng thời triệu hoán Ma Giáp Báo xuất hiện.

Bại Gia Tử cùng Huyền Diệu đứng phía sau hắn bị khí thế của Tàn Báo chấn bay ngược ra ngoài, tình huống của Bại Gia Tử còn đỡ hơn một chút, nhưng Huyền Diệu lại phun vài ngụm máu.

- Mẹ nó, muốn mạng nhỏ của ta ah!

Huyền Diệu vội vàng nuốt một viên đan dược chữa thương, áp chế thương thế.

Bại Gia Tử thay đổi trạng thái ngày thường, toàn thân lộ ra vẻ ngưng trọng nhìn Tàn Báo cùng Âm Quỷ, trong lòng thầm thở dài nói:

- Nhân loại thật cường đại, ta cũng phải nhanh chóng đuổi theo bọn hắn mới được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 965 - Thiên Tôn Rất Mạnh Sao?

Đế giai đại phương thế giới cùng tôn giai tiểu phương thế giới có hình thái tương tự, giữa hai bên chủ yếu chỉ chênh lệch ở phạm vi, tiểu phương thế giới có thể bao trùm phạm vi trăm thước, mà đại phương thế giới bao trùm phạm vi ngàn thước, hơn nữa uy lực còn cường đại hơn mấy chục lần.

Đại phương thế giới của Âm Quỷ đặc biệt tà ác, chỉ thấy chung quanh hắn ngưng tụ ra hình ảnh hài đồng, hình ảnh hài đồng đang gào khóc, giống như mang theo vô số ủy khuất cùng không cam, khiến người rùng mình muốn nôn mửa.

Những hình ảnh hài đồng kia mở ra răng nanh âm sâm, biến thành tiểu quỷ hấp huyết hướng bốn phương tám hướng cắn tới.

Âm Quỷ tràn đầy thần sắc âm trầm đem đại phương thế giới áp tới chỗ Tàn Báo, cùng lúc đó hắn cũng triệu hồi ra linh thú hộ thân của chính mình.

- Quỷ Lang đi ra cho ta!

Âm Quỷ nhìn Ma Giáp Báo trong mắt không hề có chút lo lắng, theo tiếng hô của hắn, một con hắc lang lớn gần mười thước xuất hiện ngay trước mắt.

Hắc lang toàn thân tối đen, xen lẫn chút ít mao văn màu trắng, thoạt nhìn như lôi điện, lại cực kỳ hung hãn bất phàm.

Đây là một đầu Hắc Quỷ Lang Vương, đạt tới thất giai đê cấp.

Vừa mới xuất hiện, nó gào thét một tiếng, lập tức nhào tới cắn xé cùng Ma

Giáp Báo!

Tàn Báo ngưng luyện chính là huyết ngục thế giới, biển máu dày đặc cơ hồ đem cả bầu trời bao phủ, từng đầu oan hồn lệ quỷ không ngừng xuất hiện, mà từng bàn tay máu không ngừng co duỗi ra, giống như muốn đem toàn bộ sự vật đều xé rách.

Bên trong huyết ngục còn vươn ra thật nhiều hắc sắc xúc tu, hoặc quất hoặc đâm hoặc trói, tràn ngập ma tính tà ác, khiến người cảm thấy sợ hãi không thôi.

Âm Quỷ chứng kiến huyết ngục của Tàn Báo lộ vẻ kinh hãi nói:

- Đây…đây là Huyết Ngục Ma Giới, ngươi…ngươi rốt cục là ai?

Âm Quỷ dừng công kích, chờ đợi Tàn Báo đáp lời.

- Xem ra ngươi cũng có kiến thức, vậy chờ ngươi tới địa ngục tìm đáp án đi, toàn bộ tiểu quỷ biến mất cho bổn đế!

Tàn Báo cười lạnh một tiếng, Huyết Ngục Ma Giới hướng Âm Quỷ oanh tới.

Âm Quỷ cũng không dám chậm trễ, đem ra linh khí Quỷ Trảo của mình, đồng thời dùng đại phương thế giới va chạm tới, xuất ra hung trảo chộp thẳng qua Tàn Báo.

Trong tay Tàn Báo cũng xuất hiện Phệ Huyết ma đao, từng đạo đạo mang tung hoành cùng trảo ảnh dây dưa quấn chặt.

Oanh long!

Hai cao thủ đế cấp đem cả không gian chung quanh chấn động chao đảo

không ngừng.

Lúc này tên cao thủ bán đế bên Minh Thủy môn nói với người đứng phía sau:

- Nhanh đi bắt hai tên tiểu quỷ kia cho ta, ta cảm giác được trong độc khí bình chướng còn có người khác, đều đi đem bọn hắn tiêu diệt.

Sau lưng gã bán đế là bốn thiên tôn, một nữ ba nam, hai người trung giai hai người đê giai, bọn hắn ứng tiến lập tức bay vút về hướng Bại Gia Tử cùng Huyền Diệu.

Huyền Diệu tự biết thực lực không đủ liền gọi Bại Gia Tử:

- Tử Tử chạy mau!

Dứt lời hắn quay người chui vào trong vùng độc khí bình chướng.

Nhưng Bại Gia Tử không phải là người chưa đánh đã chạy, chỉ thấy hắn nhấc cao chiến ý, rống lớn một tiếng, hướng những người kia lao tới.

Tuy Bại Gia Tử chỉ có thực lực lục giai trung cấp, nhưng với lực lượng cường hãn của thân thể muốn ứng phó thiên tôn cao giai đều không thành vấn đề, lấy một địch ba không chút sợ hãi.

Tên thiên tôn đê giai còn lại đuổi theo Huyền Diệu đánh tới.

- Trong địa bàn của chúng ta còn muốn trốn, không dễ dàng như vậy!

Dứt lời đôi tay màu đen vươn đi ra, từng đoàn độc khí dũng động hướng Huyền Diệu oanh qua.

Huyền Diệu lộ vẻ hoảng hốt, miệng chợt kêu lên:

- Độn cho ta!

Thanh âm của hắn vừa hạ xuống, lại biến mất ngay tại chỗ.

Tên thiên tôn đê giai đột nhiên mất đi mục tiêu, chợt ngây ngẩn cả người.

- Sao có thể cho ngươi chạy thoát trước mặt ta!

Hắn quát một tiếng, lập tức bay vút về phía trước.

Không bao lâu hắn nhìn thấy đôi nam nữ trẻ tuổi đứng trước mặt.

Đôi mắt hắn lóe dâm quang nhìn Phượng Tiêm Vận đang đả tọa nói:

- Tiểu da nương thật xinh xắn!

Lúc này Huyền Diệu xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, thật nhiều cao thủ của Minh Thủy môn xuất hiện phía trước, Tàn Báo đang đối chiến với huyền đế của đối phương, tình huống rất không ổn ah!

Lăng Tiếu hiểu ý nhìn Huyền Diệu gật đầu nói:

- Ta đã biết, ngươi giúp Vận nhi hộ pháp, ta đi hội họp bọn hắn!

- Ngươi phải cẩn thận, bọn hắn có rất nhiều độc sư!

Huyền Diệu nhắc nhở.

- Được, ta đã biết!

Lăng Tiếu gật gật đầu, đi thẳng về hướng tên thiên tôn đê giai.

- Hừ, chỉ là địa hoàng đê giai mà khẩu khí thật lớn, chờ lão phu tiêu diệt ngươi trước!

Tên thiên tôn đê giai hừ lạnh một tiếng, tùy tay một trảo, một đoàn độc khí hội tụ trong tay hắn, sau đó hướng Lăng Tiếu hung hăng tạp tới.

- Thiên tôn rất mạnh sao?

Lăng Tiếu hiện lên sát ý lãnh liệt, thì thào một tiếng, phong hệ nhấc lên cực hạn tránh thoát độc khí, trong tay hiện ra thanh trường kiếm.

Hưu!

Trường kiếm không lưu dấu vết, kiếm mang không mang theo chút tiếng gió.

Tên thiên tôn không dự đoán được tốc độ của Lăng Tiếu nhanh tới như vậy, nháy mắt đã đi tới bên cạnh hắn, hắn phản ứng cũng cực nhanh, trong tay hiện ra thanh linh khí đê giai chắn ngay trước người.

Đáng tiếc chênh lệch giữa linh khí đê giai cùng cao giai thật quá lớn.

Hai người vừa tiếp xúc, linh khí đê giai lập tức bị chém đứt, Băng Hỏa kiếm vẫn tiếp tục đâm thẳng ngực tên thiên tôn kia.

Tên thiên tôn nháy mắt thối lui ra sau.

- Dừng lại cho ta!

Thanh âm Lăng Tiếu như tiếng chuông, vọng vang như sấm sét.

Tên thiên tôn chỉ cảm thấy màng tai đau xót, động tác chậm lại, kiếm quang chợt lóe, máu tươi vẩy ra!

Thân hình tên kia dừng ngay tại chỗ, ánh mắt lộ vẻ không tin nhìn lồng ngực vỡ tan của mình.

Lăng Tiếu cũng không nhìn tới hắn, tiếp tục chạy về phía trước.

Phốc!

Vùng ngực của tên kia lộ ra vết máu thật lớn, thân thể nặng nề ngã ra sau.

Mãi đến chết hắn cũng không hiểu vì sao mình lại chết trong tay một gã địa hoàng đê giai, phải biết rằng tu vi hắn cao hơn đối phương tới ba cấp bậc!

Trong bình thường khi gặp đối thủ cấp bậc chênh lệch thế này, hắn muốn giết đối phương thật dễ dàng như giết một con kiến.

Nhưng hiện tại hắn chết dưới kiếm đối thủ, quả nhiên là vô cùng bi ai!

Khi Lăng Tiếu chạy tới chiến trường, Tàn Báo cùng Âm Quỷ, Ma Giáp Báo cùng Hắc Quỷ Lang đã chiến lên tới bầu trời, tình hình chiến đấu tương đối kịch liệt, thỉnh thoảng truyền ra năng lượng ba động đáng sợ, đem phong vân trên bầu trời quấy đến bốc lên không ngớt.

Mà lúc này Bại Gia Tử lấy một địch ba vẫn còn chiếm thượng phong, nhưng trên người cũng có vết thương, nhìn ra được hắn chiến đấu cũng thật sự mãnh liệt.

- Sao lại có thêm một tiểu quỷ xuất hiện?

Tên bán đế nhìn thấy Lăng Tiếu kinh ngạc nói, sau đó lộ vẻ không thể tin:

- Khí tức của Triệu Cương đã biến mất, đã xảy ra chuyện gì?

- Thượng trưởng lão, để cho ta lấy đầu hắn!

Một địa hoàng cao giai đi tới quỳ một gối nói.

- Được, nhanh chóng giết hắn!

Tên bán đế thản nhiên đáp.

Nhìn thấy tên kia đi tới, Lăng Tiếu không hề nhìn trong mắt, tinh thần lực trong thức hải chia thành ba, vô ảnh vô hình hướng ba gã thiên tôn đang đối chiến với Bại Gia Tử oanh qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 966 - Ác Chiến

Lăng Tiếu cũng không dự tính đem bọn hắn miểu sát, làm như vậy quá lãng phí tinh thần lực, hắn chỉ quấy nhiễu thức hải của bọn hắn, để Bại Gia Tử giết chết càng dễ dàng.

Quả nhiên ba gã thiên tôn vừa bị oanh kích tinh thần thức hải lập tức ngừng lại động tác.

Bại Gia Tử đương nhiên biết là lão đại xuất thủ, lập tức bắt lấy cơ hội đem đầu ba tên đánh vỡ.

Ba gã thiên tôn đột nhiên bị đánh chết, điều này làm người của Minh Thủy môn cực kỳ khiếp sợ.

Rõ ràng vừa rồi thoạt nhìn thực lực ngang nhau, như thế nào đột nhiên lại bị oanh giết đây?

Bọn hắn không thể không hoài nghi:

- Chẳng lẽ thiếu niên kia che giấu thực lực?

Cường giả bán đế hí mắt, trong mắt hiện lệ mang, lớn tiếng kêu lên:

- Mạc Cương ở đâu?

- Mạc Cương ở đây!

Một thiên tôn cao giai đi tới đáp.

- Bắt giữ hắn cho ta, ta muốn đem hắn luyện chế thành độc nhân!

Tên bán đế âm trầm nói.

- Dạ!

Thiên tôn cao giai lên tiếng, lập tức bay vút về phía Bại Gia Tử, đồng thời mở ra tiểu phương thế giới.

Ở bên kia địa hoàng cao giai được phái ra đối phó Lăng Tiếu đang vô cùng căm tức vì bị xem thường:

- Lại dám xem thường bổn hoàng, xem bổn hoàng làm sao giết chết ngươi!

Dứt lời hắn đánh ra hai chưởng, hai cự chưởng thật lớn hướng Lăng Tiếu đánh qua.

Nhưng người này cùng tên thiên tôn đê giai khi nãy đều phạm phải sai lầm trí mạng.

Đó chính là tự xem mình quá cao, mà đánh giá đối thủ quá thấp, cho nên chỉ còn một kết quả!

Chỉ thấy hắn đánh ra cự chưởng đem chỗ đứng của Lăng Tiếu oanh thành một hố sâu thật lớn, ngay khi hắn muốn phát ra tiếng cười đắc ý thắng lợi liền nghe sau lưng truyền ra thanh âm nhắc nhở:

- Cẩn thận phía sau!

Nhưng thanh âm kia thốt lên thì đã muộn, hắn còn chưa kịp tránh né vùng cổ chợt lạnh, đầu đã rơi xuống!

Tên bán đế nặng nề mắng một tiếng:

- Thật sự là phế vật!

Cùng lúc đó hắn phất phất tay, vài tên địa hoàng đồng thời bổ nhào tới vây công Lăng Tiếu.

Vài tên địa hoàng đem Lăng Tiếu tập trung khiến cho hắn khó thể đào thoát phạm vi công kích của bọn hắn, đồng thời phát ra công kích.

Oanh long!

Từng đợt năng lượng ba động cường đại đem Lăng Tiếu bao phủ bên trong.

Hống!

Trong công kích bao trùm, một thanh âm thú rống chấn động vang ra.

Kim Sắc Lang Vương nháy mắt bổ nhào ra ngoài, đem năng lượng đụng vỡ, thân thể cường hãn hướng vài tên địa hoàng cắn tới.

Mấy người kia kinh hoảng lập tức điên cuồng thối lui.

Nhưng bọn hắn không tránh kịp Kim Sắc Lang Vương đã đạt tới lục giai trung cấp.

Chỉ trong nháy mắt đã có vài tên địa hoàng chết dưới móng vuốt lang vương, chỉ còn một gã địa hoàng đỉnh may mắn chạy thoát.

- Hỗn đản, lên cho ta, đem hai tiểu súc sinh kia đều giết!

Tên bán đế lại kêu lên.

Hắn đã liên tục sai khiến thủ hạ ra ngoài ứng chiến, nhưng đều bị đối phương giết chết, làm cho hắn phẫn nộ vô cùng.

Trong lúc nhất thời cao thủ Minh Thủy môn đều bổ nhào lên, bọn hắn chia thành hai đường đánh về hướng Lăng Tiếu cùng Bại Gia Tử.

- Tới đúng lúc!

Lăng Tiếu hiện lên tia cười lãnh khốc, không gian giới chợt lóe.

Hống!

Một đạo thân ảnh cực lớn phóng lên cao, thanh âm gầm rú kinh thiên chấn nhiếp ngàn dặm bên ngoài.

Âm ba cường đại đem cả phiến không gian sôi trào, cây cối ầm ầm sụp đổ, đầm lầy vũng bùn vỡ tung tóe, đám cường giả địa hoàng cùng thiên tôn của Minh Thủy môn đều thương vong không chịu nổi.

Thậm chí còn có một ít địa hoàng bị nổ tung mà chết tại chỗ, đại bộ phận bị chấn ngất, mấy thiên tôn cũng khó thể cầm cự, màng nhĩ đều bị chấn vỡ, ngũ quan tràn vết máu, làm người nhìn vào thật khủng bố.

Tên bán đế cũng không dễ chịu, bị chấn lui mấy bước, phun ra ngụm máu tươi.

Hắn kinh hãi nhìn cự ảnh kinh hô:

- Là…là thánh thú giao long, còn có thiên phú thần thông của Long tộc!

Ở giữa không trung Âm Quỷ đang liều sống chết với Tàn Báo cũng bị âm ba làm kinh hoảng.

Hắn bức Tàn Báo thối lui, nhìn xuống dưới, trong mắt lộ vẻ kinh hãi:

- Còn có linh thú thất giai, lần này nguy rồi!

Ngay lúc hắn đang phân thần, đại phương thế giới của Tàn Báo đem năng lượng thế giới của Âm Quỷ nháy mắt tiêu diệt hơn phân nửa.

Âm Quỷ cuống quýt phục hồi lại tinh thần tiếp tục dây dưa cùng Tàn Báo, nhưng vẫn nhân cơ hội hét lớn:

- Sầu U, nhanh dùng huyết tế triệu hoán Quỷ Ngạ đại nhân đi ra!

Mí mắt Tàn Báo nhảy mạnh, tiếp theo quát to:

- Hôm nay cho dù là thiên vương lão tử đến cũng không thể nào cứu được các ngươi!

Dứt lời thế công trở nên mãnh liệt hung hãn, đem Âm Quỷ đánh không ngừng tháo chạy.

Bán đế bên dưới đã cho người của mình triệu hoán linh thú đi ra đối chiến cùng Lam Sắc Giao Long.

Khoảng cách giữa lục giai cùng thất giai cực lớn, nhưng hơn mười đầu linh thú lục giai cũng có thể miễn cưỡng cản trở Lam Sắc Giao Long.

Nhưng nếu còn tiếp tục kéo dài, đám linh thú kia rốt cục sẽ bị Lam Sắc Giao Long giải quyết.

Thứ nhất giao long là linh thú cấp cao chuyên công kích, lực chiến đấu kinh người, còn có thiên phú thần thông phối hợp, trong ngang cấp cơ hồ là vô địch.

- Triệu…triệu hoán Quỷ Ngạ đại nhân!

Tên bán đế tên U Sầu chợt rùng mình, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng, hiển nhiên đối với "Quỷ Ngạ đại nhân" vô cùng sợ hãi.

- Không…không được, ta tuyệt không thể triệu hoán Quỷ Ngạ đại nhân đi ra, chỉ cần đem tiểu tử đó xử lý, con giao long kia cũng sẽ chết!

Trong lòng Sầu U cự tuyệt triệu hoán "Quỷ Ngạ đại nhân", hắn cho rằng chỉ cần xử lý Lăng Tiếu thì giao long sẽ bị liên lụy mà chết.

Sầu U đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu đang chiến đấu.

Lăng Tiếu mang theo Lam Sắc Giao Long phát ra thiên phú thần thông, huy Băng Hỏa kiếm xuyên qua giữa đám người Minh Thủy môn, đem một đám diệt sạch, đồng thời tìm kiếm Âm Hà.

Đáng tiếc hắn không tìm được bóng dáng Âm Hà, cũng không nhìn thấy thân ảnh Vân Mộng Kỳ.

Lúc này một thiên tôn đội đấu bồng ngăn cản trước mặt Lăng Tiếu:

- Tiểu tử, thực lực như vậy cũng dám đánh lên Minh Thủy môn chúng ta, để ta đem ngươi bắt giữ, luyện chế ngươi thành độc nhân!

Dứt lời thân ảnh hắn như thương ưng bổ nhào tới Lăng Tiếu, tiểu phương thế giới đem Lăng Tiếu tập trung lên.

Rất rõ ràng người này là độc sư cường đại, chỉ thấy hắn suy diễn tiểu phương thế giới là Độc thế giới, một mảnh độc trùng độc khí không ngừng quấn nhiễu, cho dù thiên tôn bình thường bị lây dính cũng sẽ bị ăn mòn mà chết.

- Hừ, chỉ là độc vật làm sao khó dễ được ta!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, trong tay nhảy lên lam diễm mãnh liệt.

Tư tư!

Độc thế giới vừa được suy diễn tiếp xúc đến thiên hỏa, lập tức bị thiêu hủy phát ra thanh âm rít lên chói tai, độc vật độc khí như gặp phải khắc tinh nhanh chóng tiêu tán.

Độc sư kia giống như gặp quỷ kinh hô:

- Địa hỏa? Không…không phải, đây là thiên hỏa, bằng không sao có thể thiêu hủy thế giới của ta.

Dưới chân Lăng Tiếu hiện ra đôi phong ngoa, tốc độ thật quỷ quái, Băng Hỏa kiếm chém ra từng đạo lam sắc hỏa long hướng độc sư kia oanh tới.

Năng lượng của hỏa long đối với độc sư không đáng vào đâu, nhưng bên trong xen lẫn theo thiên hỏa, mà độc sư e ngại nhất chính là thiên hỏa, bởi vì đó là khắc tinh của bọn hắn, có thể thiêu hủy hết thảy kịch độc của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 967 - Cổ Độc Hoàng Giai Siêu Cường. (1)

- Lão bát, lão lục mau tới giúp ta, tiểu tử này có thiên hỏa.

Độc sư kia vừa chạy trốn vừa cầu cứu đồng bạn.

Hai gã độc sư còn chưa ra tay chợt liếc nhìn nhau, lập tức tế ra công kích đánh qua.

Lăng Tiếu hiện tia cười lạnh nói:

- Đang chờ các ngươi đâu!

Tinh thần lực trong thức hải hắn khuấy động, chia thành ba phần, hướng ba gã độc sư bắn tới.

Thức hải thiên tôn đỉnh đã vô cùng chắc chắn, nhưng tinh thần lực của Lăng Tiếu đã khác hẳn ngày xưa, vẫn oanh phá thức hải bọn hắn vô cùng đau đớn.

Lăng Tiếu nhân cơ hội ném Băng Hỏa kiếm, dùng ý niệm khống chế chém thẳng về hướng ba gã độc sư.

- Tiểu tử chớ có trương cuồng!

Sầu U rốt cục bắt đầu xuất thủ.

Không ngờ hắn lại lựa chọn đánh lén, một chiêu mang theo năng lượng cường đại chụp thẳng sau lưng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu căn bản không kịp phản ứng, sau lưng bị đánh trúng lập tức như diều đứt dây bay ra ngoài, phun ra ngụm máu tươi.

- Hung hăng càn quấy đủ rồi chứ, chờ bổn đế tiêu diệt ngươi.

Sầu U sải bước tới trước mặt Lăng Tiếu, một bàn tay chụp xuống.

Hắn cảm thấy tiểu tử này bị một kích của hắn đánh trúng dù không chết cũng bị thương nặng, cho nên không sợ hãi hắn nhấc nổi sóng gió gì thêm nữa.

Ai ngờ ngay khi hắn định bắt lấy Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã tránh thoát ra ngoài.

- Cho ngươi đào thoát trong tay bổn đế, ta còn mặt mũi hay sao?

Sầu U thản nhiên nói một câu, hắc sắc cự chưởng chụp tới.

Mặc dù Lăng Tiếu mang phong ngoa, nhưng vừa rồi đã bị trọng thương, tốc độ ảnh hưởng thật lớn, hiện tại lại bị đánh rơi xuống mặt đất.

- Lão đại!

Bại Gia Tử bị mấy người vây công, nhưng nhìn thấy Lăng Tiếu bị trọng thương lập tức oanh ra đường máu muốn bay qua.

Đáng tiếc kẻ vây công cũng là thiên tôn cao giai, làm sao cho hắn dễ dàng chạy thoát.

Kim Sắc Lang Vương cũng bị mấy linh thú dây dưa không còn khả năng tiếp viện.

Lam Sắc Giao Long vẫn đang giết chóc trên không trung, từng đầu linh thú

lục giai bị đánh rơi xuống, máu tươi vẩy khắp trời cao.

- Thực lực chênh lệch quá xa ah!

Lăng Tiếu vẫn chưa chết, nhưng thương thế nặng hơn rất nhiều, làm hắn cảm thấy thật đau đớn.

Sầu U cảm giác được chân khí của hắn kinh ngạc nói:

- Không ngờ còn chưa chết, tiểu tử kia mặc vệ giáp phòng ngự đi!

Ngay khi hắn định ra tay thêm lần nữa, Lăng Tiếu lật người ném một món đồ về phía hắn.

Sầu U nheo mắt, tiếp theo đồng tử co rụt lại:

- Là Thiên Lôi Tử!

Oanh long!

Đồ vật kia chính là Thiên Lôi Tử lục giai mà Lăng Tiếu lấy được tại Trọng Kiếm môn, uy lực nổ mạnh đủ so với năng lượng thiên tôn tự bạo.

- Hi vọng có thể thương tổn lão gia hỏa kia một chút đi!

Lăng Tiếu nhìn thấy Thiên Lôi Tử nổ tung thật gần Sầu U, cảm thấy cho dù không nổ chết hắn cũng có thể tạc tổn thương hắn.

Sau khi khói bụi đã tan, Sầu U vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, trên thân có vài phần chật vật nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của hắn, Lăng Tiếu biết Thiên Lôi Tử không tổn thương hắn quá lớn.

- Tiểu tử, lại dám làm ta bị thương, ta nhất định phải nuốt sống ngươi!

Sầu U tức giận, hét lớn một tiếng, thân hình như dã thú bổ nhào tới Lăng Tiếu, hiển nhiên là muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Ngay khi Sầu U bổ nhào tới trước mặt Lăng Tiếu, trong tay Lăng Tiếu hiện ra thêm hai viên Thiên Lôi Tử ném tới người hắn.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu nhân cơ hội vội vàng thối lui thật xa.

Sầu U sớm có phòng bị, trong tay vung ra đoàn năng lượng quét chúng bay ngang sang một bên.

Hai viên Thiên Lôi Tử rơi xuống đầm lầy cách đó không xa, ầm ầm nổ tung.

Sầu U tràn ngập sát ý nói:

- Ta xem ngươi còn hậu chiêu gì cứ việc sử dụng ra đi!

Chỉ hai bước hắn đã truy tới gần Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn đau đớn, khóe môi ứa máu, tinh thần lực tích súc chuẩn bị:

- Yên tâm, hậu chiêu của ta nhất định đủ sức giết ngươi!

Hưu!

Tinh thần lực xuất ra một kích tuyệt cường, hướng Sầu U đánh tới.

Sầu U chỉ cảm thấy có cỗ lực lượng truyền đến, tiếp theo hắn dừng bước.

Bỗng nhiên một cỗ tinh thần lực cường đại oanh thẳng vào trong thức hải của hắn.

- Hắc hắc, đi chết đi!

Lăng Tiếu phát ra tiếng tươi cười đắc ý, Băng Hỏa kiếm chém ra kiếm quang cường đại bổ thẳng tới trước.

Ai ngờ tinh thần lực lần này tựa hồ đã mất đi linh nghiệm.

Chỉ thấy kiếm quang bị Lăng Tiếu chém ra bị Sầu U vung một tay hất mạnh, lập tức hóa thành hư ảo.

Lăng Tiếu hoảng hốt, chuẩn bị thối lui, Sầu U đã phát ra thanh âm âm trầm:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên hiểu được công kích tinh thần lực, nếu không phải bổn đế sớm có phòng bị thật đúng là bị ngươi thực hiện được, hiện tại đi chết đi!

Dứt lời Sầu U oanh ra mười thành công lực muốn đem Lăng Tiếu giết chết.

Bởi vì hắn biết nếu còn tiếp tục kéo dài, chờ khi Lam Sắc Giao Long giết qua bọn hắn đề chơi xong rồi.

- Xem ra chỉ phải đem Liệt Viêm Hổ xuất ra thôi!

Lăng Tiếu nhìn năng lượng sắp đến gần, hắn đã không còn đủ năng lực đi cản trở, chuẩn bị xuất ra Liệt Viêm Hổ.

Nhưng đúng lúc chỉ mành treo chuông, một đạo lục hắc năng lượng cường hãn đem năng lượng của Sầu U oanh sang hướng khác.

- Ai dám phá hư chuyện tốt của ta!

Sầu U quát to.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh xinh đẹp từ xa lăng không mà đến, lụa mỏng sát thân, dáng người uyển chuyển, khí chất cao quý thanh lịch, cộng thêm khuôn mặt hại nước hại dân, làm mọi người đều ngừng thở.

- Dám đả thương phu quân ta, ta lấy mạng của ngươi!

Người tới chính là Phượng Tiêm Vận vừa đột phá tôn giai.

Hiện giờ thực lực nàng đại tiến, khí thế đã khác hẳn ngày trước.

Chỉ thấy tay nàng cầm tử mẫu song kiếm, song kiếm huy vũ, lục mang đại thịnh, kiếm khí hình thành bộ dáng cổ trùng cường đại, hướng Sầu U rít gào đánh tới.

- Tân tấn thiên tôn cũng dám càn rỡ!

Sầu U sớm ôm một đoàn lửa giận, hắn hừ lạnh một tiếng, một tay đón chiêu của Phượng Tiêm Vận, trực tiếp hất bay năng lượng, sau đó sấn tới vung tay chộp vào bộ ngực của nàng.

Xem ra lão già kia cũng muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Phượng Tiêm Vận không chút sợ hãi, chỉ thấy nàng quát to một tiếng, suy diễn ra tiểu phương thế giới.

Tiểu phương thế giới của nàng vô cùng bất phàm, bên trong tràn đầy cổ trùng dữ tợn đáng sợ, giống như một thế giới cổ trùng, cổ trùng này cường hãn hơn bình thường rất nhiều, mỗi đầu đều là cổ trùng vương, chúng là

vương giả thống lĩnh trăm vạn cổ trùng khác, bên trong còn có một cổ trùng hoàng, do chính nó tọa trấn chỉ huy đàn cổ trùng cắn nuốt tới.

- Đây…đây là cổ trùng hoàng giới, làm…làm sao có loại thế giới trong truyền thuyết này đâu, điều này không có khả năng!

Sầu U đưa mắt liền nhìn ra lai lịch tiểu phương thế giới của Phượng Tiêm Vận, hơn nữa hắn có vẻ vô cùng giật mình.

Thiên tôn lĩnh ngộ đạo của mình, có thế giới của mình, sau đó diễn biến thành công kích hoặc phòng ngự cho mình, trong thế giới này thiên tôn kia có thể đem trạng thái của mình tăng lên tới cao nhất.

Cường giả huyền đế cấp cũng là như thế, nhưng sau khi đạt tới đế cấp năng lực thế giới đã trở nên viên mãn, uy lực sẽ càng thêm khủng bố.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 968 - Cổ Độc Hoàng Giai Siêu Cường. (2)

Nhưng bất kể là tiểu phương thế giới hay đại phương thế giới, năng lực công kích đều tùy thuộc từng người.

Cửu hành chúc tính thế giới đều có khác nhau, lĩnh ngộ của mỗi người đều khác nhau.

Cho nên thế giới lực dù cùng cấp nhưng cũng phân chia mạnh yếu, bản chất bên trong đều có khác nhau.

Thế giới lực cũng có thể chia thành tam lục cửu đẳng cấp.

Tam đẳng cấp là loại kém cỏi nhất, cũng bình thường nhất, bất kể trong năng lực công kích hay phòng ngự đều là như thế. Lục cấp bậc là thế giới lực trung thượng cấp, người có thể lĩnh ngộ được thế giới lực này là những võ giả có thiên phú xuất sắc, sức chiến đấu trong ngang cấp cũng cường hãn bất phàm. Mà đạt tới cửu cấp là thế giới lực khủng bố hiếm thấy, loại cấp bậc này vô luận ở phương diện nào đều có ưu thế tuyệt đối, mà đẳng cấp như vậy đều có thể áp chế hai cấp bậc trước, là vô địch tồn tại trong cùng cấp.

Huyết Ngục Ma Giới của Tàn Báo đạt tới lục cấp thượng đẳng, ngoại trừ công kích đáng sợ còn có loại cảm giác khiến người sợ hãi, làm đối thủ bất chiến đã tan.

Về phần Tiểu Quỷ thế giới mà Âm Quỷ lĩnh ngộ chỉ là tam cấp thượng đẳng, tự nhiên không thể so sánh được với Huyết Ngục thế giới, kết cục thế nào thì có thể sớm đoán được.

Tiểu phương thế giới của Phượng Tiêm Vận đã đạt tới thế giới lực cửu cấp tồn tại vô thượng, thuộc loại vô địch cùng giai, còn có năng lực vượt cấp chiến đấu.

Bởi vì nàng lĩnh ngộ chính là cổ trùng hoàng giới, là tồn tại đáng sợ nhất trong thế giới cổ trùng, nó có thể thống lĩnh vô số cổ trùng sử dụng, so với thế giới cổ trùng bình thường còn khủng bố hơn vô số lần, huống chi nó còn là hoàng giả bách độc, hết thảy thế giới kịch độc đều không thể sản sinh chút tác dụng gì với nó.

Đây cũng chính là điều làm Sầu U kinh ngạc.

Hắn từng có hiểu biết về độc sư diễn biến ra thế giới, nghe nói cổ trùng hoàng giới từng xuất hiện, hắn cũng đọc được ghi chép trong một ít sách cổ, vì vậy mới có vẻ vô cùng kiêng kỵ.

- Cũng may thực lực còn yếu, bằng không phiền toái lớn, hiện tại nhất định phải giết chết nàng, hoặc đem nàng thu phục, ngày sau sẽ thành trợ lực lớn!

Trong lòng Sầu U nổi lên tâm tư khác.

Hắn suy diễn ra bách độc ngô công thế giới lấy năng lượng cường đại đem cổ trùng hoàng giới của Phượng Tiêm Vận đè xuống.

Cùng lúc đó trong tay hắn biến ảo vô số quỷ trảo chộp thẳng về hướng Phượng Tiêm Vận.

Phượng Tiêm Vận dần dần suy yếu, đối thủ mạnh hơn nàng rất nhiều, thực lực hiện tại của nàng chưa phải là đối thủ.

Lúc này Âm Quỷ đã bị Tàn Báo đánh trọng thương, đã dần dần thua bại.

Ma Giáp Báo đối chiến ngang ngửa với Hắc Quỷ Lang, chúng nó đều là linh thú chuyên công kích, một khi khai chiến ngươi không chết thì ta vong, chúng chỉ dùng thân thể va chạm, nhìn qua tình hình cuộc chiến tràn đầy máu tươi.

Lam Sắc Giao Long đem linh thú lục giai oanh giết, chỉ còn năm sáu con tiếp tục dây dưa khổ chiến, hẳn không qua được thêm một khắc thời gian.

Mặc dù Lam Sắc Giao Long chiếm hết thượng phong, nhưng trên thân đã nhiều vết thương, cũng phải trả giá không nhỏ.

Mà Kim Sắc Lang Vương càng thảm thiết, mặc dù nó có thiên phú thần thông nhưng bị vây công, toàn thân là máu, ra vẻ cũng không cầm cự được thêm bao lâu.

Bại Gia Tử cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng dù sao chiến tích vẫn tốt hơn Kim Sắc Lang Vương không ít.

Nhiều lần hắn không nhẫn nhịn được muốn biến hóa bản thể chiến đấu.

Nhưng trước khi rời khỏi Hoang Tùng sơn mạch, vài gia gia từng căn dặn hắn không được hóa thành bản thể, nếu không sẽ dẫn tới vô số phiền toái, vì vậy hắn vẫn đang cố gắng nhẫn nhịn.

Ở một bên Lăng Tiếu cũng không thừa dịp Phượng Tiêm Vận đối chiến Sầu U mà triệu hoán ra Liệt Viêm Hổ.

Càng rơi vào nghịch cảnh hắn càng phải chứng minh năng lực của mình, không rơi vào tình huống vạn bất đắc dĩ hắn không muốn lật ra toàn bộ bài tẩy của bản thân.

Hiện tại hắn đang tích súc chuẩn bị thi triển một kích cực mạnh với Sầu U.

Hắn không rõ vì sao tinh thần lực của mình không hiệu quả, nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian suy nghĩ.

Chỉ thấy chung quanh hắn hội tụ ngũ sắc linh khí, hình thành không khí cường đại xoay quanh, sản sinh thành ngũ sắc năng lượng đoàn.

Hắn chậm rãi dựng lên một ngón tay.

Ngũ sắc linh khí không ngừng hội tụ vào trong ngón tay, một đoàn năng lượng thật lớn dần dần hình thành.

Huyền Diệu ẩn trong chỗ tối nhìn Lăng Tiếu đang tụ kình thầm nghĩ:

- Năng lượng thật đáng sợ, cảm giác linh khí khu vực này đều bị hắn hấp thu, nếu đánh lên người chỉ sợ phải hóa thành tro!

Không ít người đều cảm ứng được linh khí biến hóa, nhưng ai cũng đang chìm trong chiến đấu nên không thời gian thăm dò tột cùng.

Mà ngay cả Sầu U cũng cảm ứng được cỗ năng lượng kia.

- Năng lượng thật đáng sợ!

Sầu U khẽ kêu một tiếng, đem ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu, đồng tử nháy mắt co rút lại.

- Vận nhi mau tránh!

Lăng Tiếu nhận thấy được ánh mắt Sầu U, liền quát to, đồng thời ngón tay hướng Sầu U điểm tới.

Hưu!

Năng lượng đáng sợ hướng Sầu U kích bắn.

Sầu U nhìn thấy đoàn năng lượng bay qua, sắc mặt kinh hãi:

- Không!

Oanh long!

Năng lượng cường đại đem phạm vi vài trăm thước quanh Sầu U đánh thành bột mịn, một hố sâu thật lớn hiện trước mặt mọi người.

Đại bộ phận mọi người dừng chiến đấu, kinh ngạc nhìn hố sâu, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Lực phá hoại khủng bố kia là một địa hoàng đê giai tạo thành sao?

Chỉ sợ còn không kém hơn một kích của huyền đế cấp đi?

Lăng Tiếu thi triển Tam Phân Thần Chỉ do năm loại thuộc tính hội tụ tạo thành – thức thứ nhất Đoạn Ngọc Phân Kim, thân hình mỏi mệt không chịu nổi nặng nề ngã trên mặt đất.

Giờ phút này hắn đã tiêu hao hết toàn bộ linh khí, toàn thân ngoại trừ đau đớn không còn cảm giác nào khác.

Loại tình huống cạn kiệt này Lăng Tiếu đã lâu không xuất hiện qua.

Đổi lại người bình thường, nếu bị rút hết toàn lực, thân thể trọng thương, chỉ sợ đã chết sớm.

Nhưng trong người Lăng Tiếu có Cổ Hoàng thần công, hơn nữa tu luyện tới tầng thứ tư, tốc độ khôi phục đương nhiên nhanh hơn.

Cho nên hắn ngã xuống đất nhưng chưa chết, mà tùy ý cho Cổ Hoàng thần công tự chủ vận hành đem thân thể dần dần khôi phục lại.

Huyền Diệu phục hồi tinh thần, vội vàng xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu đút đan dược chữa thương cho hắn, nói:

- Lăng thiếu, ngươi ngàn vạn lần đừng xong ah!

Lúc này Phượng Tiêm Vận cũng mang theo thân thể trọng thương chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu.

- Tiếu, huynh có sao không, đừng dọa muội!

Phượng Tiêm Vận ôm Lăng Tiếu đau lòng kêu lên.

- Ta…ta không sao, đỡ…đỡ ta một chút, cho ta nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.

Lăng Tiếu mang theo vẻ mặt tái nhợt cười nói.

Huyền Diệu đỡ Lăng Tiếu ngồi dậy, đồng thời không quên khích lệ:

- Lăng thiếu thật lợi hại, ngay cả bán đế cũng có thể giết, chờ sau khi ngươi tiếp tục tiến thêm một giai, chẳng phải ngay cả đế cấp chân chính cũng giết được!

Ngay khi Lăng Tiếu định nói chuyện, một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Chỉ một địa hoàng sao có thể giết bổn đế!

Ba người lập tức liền khẩn trương, ánh mắt nhìn phía trước kinh hãi phát hiện Sầu U còn chưa chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 969 - Khốn Ma Trận Thất Giai

- Vậy…vậy mà cũng chưa chết?

Huyền Diệu nuốt nước bọt nói.

Chỉ thấy hiện tại Sầu U chật vật tới cực điểm, quần áo bị oanh nát, chỉ còn một kiện vệ giáp cao giai bao bọc thân thể gầy gò, đầu tóc rối bời, khóe môi còn ứa máu, một cánh tay biến mất, hiển nhiên mặc dù hắn tránh khỏi một kích trí mạng nhưng phải trả đại giới thật lớn.

Ánh mắt Sầu U đỏ bừng nhìn ba người Lăng Tiếu nói:

- Tiểu súc sinh chết tiệt, ta muốn các ngươi đi chết đi!

Hắn rống to, một tay giơ lên, độc khí dày đặc hội tụ, muốn phát ra một kích cuối cùng đem ba người Lăng Tiếu giết chết.

Nhưng đúng ngay lúc này, một đuôi rồng thật lớn từ trên trời giáng xuống, quét thẳng tới Sầu U.

Phốc!

Đáng thương Sầu U còn chưa kịp phản ứng, thân thể rách nát đã giống như bị quét rác rưởi bay vọt ra ngoài ngàn thước, ở giữa không trung chỉ lưu lại một đường cong đỏ tươi.

Lam Sắc Giao Long rốt cục đem đối thủ của mình toàn bộ giết chết, ở thời điểm mấu chốt cứu ba người Lăng Tiếu một mạng.

- Lão đại ngươi không sao chứ?

Lam Sắc Giao Long phát ra thanh âm nũng nịu như một thiếu nữ hỏi.

Lăng Tiếu gian nan lắc đầu đáp:

- Cảm…cảm tạ ngươi Long nhi, ta…ta không sao! Ngươi nhanh đi trợ giúp Ma Giáp Báo một tay.

Lam Sắc Giao Long gật gật đầu, liền bay lên giữa không trung.

Lam Sắc Giao Long tiến hóa tới thất giai, đã có thể nói tiếng người, mà nghe thanh âm giống như mẫu giao long.

Mà nó cũng không phải linh thú hộ thân của Lăng Tiếu, giữa hai bên không tồn tại khế ước, chỉ có quan hệ bằng hữu ngang hàng, cho nên Lam Sắc Giao Long cũng như Bại Gia Tử xưng hô hắn là lão đại mà hắn cũng đổi cách gọi là Long nhi.

Lăng Tiếu cảm thấy kết giao với linh thú như vậy cũng rất tốt, không nhất định phải hoàn toàn khống chế chúng nó.

Hơn nữa một khi chúng chấp nhận nhân loại làm bằng hữu, tuyệt đối sẽ không phản bội, đây chính là điểm đáng quý của linh thú.

Chẳng qua muốn được linh thú thừa nhận làm bằng hữu thật sự quá ít.

Trên không trung, cuộc chiến của Ma Giáp Báo cùng Hắc Quỷ Lang đã rơi vào thời khắc sinh tử cuối cùng.

Lam Sắc Giao Long đột nhiên gia nhập, lập tức đem cân bằng đánh vỡ, kết cục của Hắc Quỷ Lang liền biết rõ.

Cuộc chiến giữa Tàn Báo cùng Âm Quỷ, Tàn Báo hoàn toàn chiếm cứ thượng phong, Tiểu Quỷ thế giới của Âm Quỷ hoàn toàn tan rã, Ma Đao bát thức phát huy tới cực hạn, Âm Quỷ bị đánh chật vật không chịu nổi, không ngừng phun ra máu tươi, toàn thân tràn đầy vết thương.

Ngược lại Tàn Báo càng đánh càng hăng, sát ý càng thêm dày đặc.

Tàn Báo ép buộc Âm Quỷ rơi vào tuyệt cảnh, Huyết Ngục ma giới bao vây chung quanh, mắt thấy thắng lợi trước mắt, Tàn Báo quát to:

- Ngoan ngoãn chết đi cho ta!

Vừa rồi Âm Quỷ nghe được thanh âm công kích vang rền của Lăng Tiếu thì tâm thần đã thất thủ, hơn nữa hắn vẫn phân tâm suy đoán thân phận Tàn Báo, trong lòng khủng hoảng không thôi.

- Đáng giận, Sầu U đáng chết dám chống lại mệnh lệnh của ta không triệu hoán Ngạ Quỷ đi ra!

Trong lòng Âm Quỷ không ngừng mắng to.

Tiếp theo hắn hét lớn một tiếng:

- Quỷ Ảnh Vô Tung!

Toàn thân hắn bắn ra năng lượng ám hệ cường đại, tốc độ nhấc lên cao nhất, đập thẳng vào đại phương thế giới của Tàn Báo, quỷ trảo trong tay đem đại phương thế giới xé rách.

Tàn Báo làm sao cho hắn dễ dàng chạy thoát, ma đao không ngừng chém xuống như mưa, đao quang oanh thẳng lên người Âm Quỷ.

Phốc!

Sau lưng Âm Quỷ bị chém trúng vài đạo đao quang, hộc ra máu tươi, thần sắc biến thành tái nhợt cực độ.

Hắn vẫn chưa chết, vẫn có thể tiếp tục trốn chạy, phát ra tiếng cười thê lương nói:

- Lại dám phạm Minh Thủy môn chúng ta, nhất định phải làm cho toàn bộ các ngươi ở lại đây!

Hắn rơi xuống mặt đất, thuận tay nắm lên hơn mười cỗ thi thể cuốn qua.

- Đã sắp chết còn xuất khẩu cuồng ngôn!

Tàn Báo dữ tợn truy theo Âm Quỷ.

Chỉ thấy Âm Quỷ rất nhanh đi tới bên cạnh một miệng giếng hoang.

Chung quanh giếng hoang phủ kín trận văn huyền ảo, hình thành thiên võng rậm rạp, mấy phương hướng trong trận văn còn có bảy viên thú đan thất giai khảm vào trận nhãn, vây giếng hoang ở giữa, có vẻ cực kỳ quỷ dị bất phàm.

- Quỷ Ngạ đại nhân, đi ra cho ta!

Âm Quỷ đi tới bên cạnh giếng hoang, vẻ mặt nôn nóng kêu lên.

Đồng thời hắn đem mười cỗ thi thể vừa nắm lấy toàn bộ chấn thành vô số máu loãng, máu loãng như cơn mưa rơi vào bên trong giếng cùng trận văn kia.

Máu loãng đỏ tươi không ngừng lưu động, có vẻ vô cùng âm sâm quỷ quái.

Tàn Báo đi tới bầu trời, nhìn thấy một màn vừa rồi, sắc mặt kinh hãi nói:

- Đây…đây là Khốn Ma trận, rốt cục là vật gì bị vây ở chỗ này?

Khi máu tươi đem đường vân của trận văn lấp đầy, một màn hào quang màu đỏ nở rộ dâng lên, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi làm người cảm thấy vô cùng buồn nôn.

- Quỷ Ngạ đại nhân xuất hiện đi, có người dám phạm Minh Thủy môn chúng ta!

Vẻ mặt Âm Quỷ điên cuồng kêu lên.

Thật lâu sau một thanh âm đáng sợ từ trong giếng truyền ra.

Ah!

Thanh âm như người như quỷ thật khủng bố từ trong giếng truyền tới, âm ba cường đại phóng lên cao làm phạm vi ngàn dặm mang theo cỗ hàn ý đáng sợ.

Ở cách đó không xa Lăng Tiếu lộ vẻ kinh hãi nói:

- Thanh âm thật đáng sợ, chẳng lẽ trong Minh Thủy môn còn có thứ gì đáng sợ tồn tại hay sao?

Huyền Diệu lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ngón tay nhẹ nhàng bấm đốt, thần sắc lạnh lùng nói:

- Có hung vật hàng lâm, lần này phiền toái lớn!

- Là hung vật gì?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

- Không biết, chúng ta mau đuổi qua nhìn xem có thể ngăn cản nó xuất hiện hay không.

Huyền Diệu kêu lên một tiếng, lập tức lao về hướng giếng hoang.

- Vận nhi, muội…cõng ta đi qua!

Lăng Tiếu gian nan nói.

Phượng Tiêm Vận thoáng do dự, vẫn cõng Lăng Tiếu lướt về phía trước.

Bởi vì Lam Sắc Giao Long cùng Ma Giáp Báo xử lý Hắc Quỷ Lang, sau đó nhanh chóng lao xuống quét ngang dư nghiệt của Minh Thủy môn gần hết, cao thủ Minh Thủy môn cơ hồ bị giết gần như sạch sẽ.

Bại Gia Tử bị trọng thương, mà Kim Sắc Lang Vương hấp hối, trên người tràn đầy vết máu, nếu không dựa vào lực ý chí cường đại chỉ sợ nó cũng đã chết.

Bại Gia Tử nuốt xuống vài viên thú đan, cũng đút cho Kim Sắc Lang Vương hai viên.

Thú đan là đồ vật tiến giai tốt nhất cho linh thú, đồng thời cũng là lực lượng tinh nguyên hồi phục sinh cơ chúng bọn hắn.

Huyền Diệu chạy tới gần giếng hoang lộ vẻ kinh hãi:

- Khốn Ma trận thất giai, bị nhốt tuyệt đối là hung vật hoặc thứ gì đó trên huyền đế đỉnh, tuyệt không thể để nó xuất hiện, bằng không người chết sẽ là chúng ta.

Tiếp theo hắn ngửa mặt lên trời gọi Tàn Báo:

- Tàn Báo, mau ngăn cản máu tiếp tục chảy vào trong giếng, bên dưới khẳng định có thứ đáng sợ tồn tại, tuyệt không cho nó phá trận mà ra!

Tàn Báo phục hồi lại tinh thần, Phệ Huyết ma đao trong tay hướng giếng hoang bên dưới chém xuống.

Đao mang cường đại đem giếng hoang cùng trận văn toàn bộ bao phủ.

Âm Quỷ toàn lực đem đao mang ngăn cản, trên người lại bị chém trúng thêm vài vết đao, nhưng hắn cũng đón đỡ đại bộ phận công kích của Tàn Báo, làm cho máu loãng vẫn tiếp tục rót vào bên trong giếng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 970 - Quỷ Ngạ Khủng Bố. (1)

A a!

Trong giếng vẫn truyền ra thanh âm gào rú đáng sợ, thanh âm càng ngày càng lớn, năng lượng càng lúc càng khổng lồ, tựa hồ như đè nén đã lâu, mắt thấy sắp phá giếng xông ra.

Âm Quỷ lộ ra nụ cười điên cuồng nói:

- Các ngươi đừng hòng ngăn cản Ngạ Quỷ đại nhân xuất thế!

- Hỗn đản, để ta hủy trận văn này!

Huyền Diệu khẩn trương, trong tay hiện ra ngân sắc lang bút, quát to một tiếng, sau đó liều lĩnh bổ nhào về phía trận văn, lang bút tràn ngập năng lượng hướng đường vân trận văn quét tới.

Hưu!

Huyền Diệu muốn phá hư đường vân trận văn làm trận pháp mất hiệu lực, ngăn cản hung vật giáng xuống.

Đáng tiếc thực lực của hắn quá yếu, lang bút vừa tiếp xúc trận văn liền gặp một cỗ lực phản chấn cường đại đem hắn chấn bay ra ngoài.

Thân hình Huyền Diệu bị ném bay ra mấy chục thước xa, không ngừng phun máu.

- Mẹ nó, thực lực của ta quá yếu!

Huyền Diệu phi thường không cam lòng mắng.

- Mặc kệ là vật gì, đều biến mất cho ta!

Tàn Báo lộ ra thần sắc vô cùng tự tin quát to.

Tiếp theo hắn suy diễn ra Huyết Ngục ma giới, đem năng lượng oanh thẳng xuống dưới.

Oanh long!

Tàn Báo chém xuống một kích toàn lực đem cả một khu vực sụp đổ, vô số oan hồn lệ quỷ đem Khốn Ma trận cắn nuốt, từng đạo đao mang mãnh liệt cường đại chém đứt cây cối bên dưới văng tung tóe mù trời.

Âm Quỷ làm sao dám tiếp tục mạo hiểm ngăn trở một kích của Tàn Báo, đã sớm lui ra thật xa.

Hắn thất thần nhìn Khốn Ma trận lẩm bẩm:

- Không…không có khả năng, Khốn Ma trận nhất định không có việc gì, Quỷ Ngạ đại nhân nhất định có thể xuất thế!

Lăng Tiếu miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười nói:

- Công kích của đế cấp thật khủng bố, thật hi vọng có thể sớm đạt tới cảnh giới này một chút ah!

- Tiếu, bằng vào thiên phú của huynh, nhất định sẽ rất nhanh đạt tới.

Phượng Tiêm Vận cổ vũ.

- Ta cũng cảm thấy là như thế!

Lăng Tiếu không chút khiêm tốn đáp.

Nhưng lúc này trên mặt Huyền Diệu không hề có chút mừng rỡ, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào phương hướng Khốn Ma trận, thần sắc càng lúc càng ngưng trọng.

Ở trên không trung, khuôn mặt Tàn Báo hiện lên tia cười nhạt:

- Hẳn là không còn việc gì chứ!

Sau khi toàn bộ bụi đất cây cối lắng xuống, Khốn Ma trận vẫn hoàn toàn nguyên vẹn không chút hư hao, nhưng máu tươi trong trận văn cũng đã biến mất không còn nhìn thấy, trong giếng hoang không còn chút thanh âm phát ra.

Trong lúc nhất thời bốn phía trở nên yên tĩnh trở lại, không ai phát ra nửa điểm thanh âm.

- Chẳng lẽ thật thất bại sao?

Âm Quỷ khó thể thừa nhận thì thào, hắn đã chuẩn bị trốn chạy.

Ngay khi Tàn Báo vừa định thở ra một hơi thả lỏng, Huyền Diệu hô lớn:

- Tàn Báo mau rời đi, nó sắp ra rồi!

Ngay khi tiếng nói của Huyền Diệu vừa dứt, một thanh âm nổ mạnh kinh thiên vang lên.

Oanh long!

Khốn Ma trận rốt cục mở ra, bảy viên thú đan khảm trong trận nhãn toàn bộ nổ mạnh, mà giếng hoang chẳng khác gì núi lửa bùng nổ, phun ra năng lượng như dòng xoáy ma cô vân, bốn phía đều bị lật ngược phun trào lên, cát bay đá chạy, bụi đất mịt mù, cây cối biến thành hư ảo.

Lăng Tiếu, Phượng Tiêm Vận, Huyền Diệu đều bị chấn bay ra thật xa, ba người đều bị ném thành trọng thương.

Tàn Báo ở trên bầu trời cũng không đỡ hơn bao nhiêu, hắn bị oanh kích cường liệt nhất, tuy có Huyền Diệu nhắc nhở nhưng phòng ngự quá trễ, toàn thân bị tạc bay ra thật xa, toát đầy máu tươi, quần áo rách rưới không chịu nổi.

- Rốt cục là vật gì khủng bố như vậy?

Tàn Báo liên tục nuốt vào mấy viên đan dược chữa thương lẩm bẩm.

Cùng lúc đó Bại Gia Tử đã chạy tới bên cạnh Lăng Tiếu, Lam Sắc Giao Long nâng Kim Sắc Lang Vương bay tới, Ma Giáp Báo nhanh chóng đi tới bên cạnh Tàn Báo, nhưng tình huống của nó còn tệ hại hơn cả Tàn Báo.

Tàn Báo biết thương thế của Ma Giáp Báo quá nặng, rất khó tiếp tục tác chiến, chỉ có thể thu nó vào trong linh thú hộ oản dưỡng thương.

Âm Quỷ đã sớm bỏ chạy ra thật xa nên không bị liên lụy, hắn nhìn Khốn Ma trận phá phong phát ra tiếng cười đắc ý:

- Ha ha, tốt tốt…Quỷ Ngạ đại nhân rốt cục hiện thế, các ngươi đều đi chết đi!

Âm Quỷ quay lại bên cạnh giếng, thần sắc có vẻ vô cùng cung kính nói:

- Cung nghênh Quỷ Ngạ đại nhân xuất thế, thỉnh đem đám tạp chủng xâm phạm kia giết chết cho ta đi!

Ngay sau đó ánh mắt mọi người đều rơi lên miệng giếng, tim đập thật nhanh, bọn họ đều muốn nhìn xem bên dưới miệng giếng là hung vật khủng bố nào tồn tại.

A!

Một thanh âm gào thét lại vang lên.

Tiếp theo một ảnh tử từ trong giếng chậm rãi bay ra.

Mọi người vừa nhìn thấy ảnh tử, ánh mắt biến thành hoảng sợ.

- Đây rốt cục là người hay quái thú?

Huyền Diệu nuốt nước bọt lẩm bẩm.

- Hắn hẳn là nhân loại, hắn không hề có chút khí tức của linh thú.

Bại Gia Tử khẳng định đáp.

- Chẳng lẽ là nhân loại nguyên thủy trong truyền thuyết?

Lăng Tiếu suy đoán.

- Muội nghĩ hắn có thể bị giam cầm nhiều năm mới biến thành như vậy.

Phượng Tiêm Vận nói.

Giữa không trung Tàn Báo nhìn thấy ảnh tử kia, toàn thân biến thành thất thần, tựa hồ đang cố gắng hồi ức.

Rốt cục bọn họ nhìn thấy vật gì?

Chỉ thấy ảnh tử vừa xuất hiện trên miệng giếng có một hình người, nhưng quanh thân mọc đầy lông rậm màu đen rậm rạp, thoạt nhìn chẳng khác gì loài khỉ vượn, mà ngón tay mọc ra móng tay dài nửa thước, thoạt nhìn vô cùng sắc bén, thật giống như thú trảo, khác hẳn bàn tay của nhân loại, cặp mắt đỏ tươi nhìn vào vô cùng thị huyết hiếu sát, làm người sợ hãi.

Bộ dáng của hắn vừa giống người lại giống thú khiến người thật khó phân biệt.

Nhưng điều này cũng không phải địa phương làm người kỳ quái, làm cho người ta cảm thấy quái dị chính là tứ chi cùng thân hình của hắn đều bị người dùng Vạn Niên Hàn Thiết Liên trói lại, khống chế phạm vi hành động của hắn.

- Quỷ Ngạ đại nhân, mau…mau đem toàn bộ bọn hắn giết đi!

Âm Quỷ lại kêu lên.

Quỷ Ngạ trừng mắt nhìn Âm Quỷ, cánh tay thoáng động, Âm Quỷ lập tức bị hắn chộp lấy cổ họng.

- Quỷ…Quỷ Ngạ đại nhân, ngươi…ngươi muốn làm gì?

Âm Quỷ không ngừng giãy dụa kêu to.

Quỷ Ngạ cũng không trả lời, móng tay lướt qua, đầu của Âm Quỷ nháy mắt bị cắt bay ra thật xa.

Nhóm người Lăng Tiếu đều bị một màn này làm giật mình.

Nhưng điều kinh hãi còn ở phía sau.

Chỉ thấy Quỷ Ngạ đem thân thể Âm Quỷ chấn thành dập nát, sau đó há miệng, từng khối huyết nhục trút vào trong miệng hắn.

Quỷ Ngạ rõ ràng đang ăn thịt người.

Lăng Tiếu, Phượng Tiêm Vận, Huyền Diệu đều không nhịn được nôn mửa tại chỗ.

Một màn này rất huyết tinh, quá buồn nôn, thật đáng sợ!

A!

Quỷ Ngạ ăn xong thi thể Âm Quỷ, lại ngửa mặt lên không thét dài.

Thanh âm không ngừng quanh quẩn trong Chiểu Trạch sâm lâm không ngớt.

Thật lâu sau hắn dừng lại, miệng phát ra thanh âm khô khốc nói:

- Thịt…hương vị thật không tệ, ta…ta muốn ăn các ngươi…

Tiếp theo hắn đưa mắt dừng lại trên người có thực lực mạnh nhất là Tàn Báo.

- Cho ta, ta…ta muốn ăn ngươi…

Quỷ Ngạ tựa hồ thật không nói chuyện, khi nói ra thật cố sức.

Hắn vừa nói chuyện, một bàn tay vươn về hướng Tàn Báo, móng tay điên cuồng mọc dài, giống như năm lưỡi đao sắc bén đâm thẳng tới Tàn Báo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 971 - Quỷ Ngạ Khủng Bố. (2)

Tàn Báo phục hồi lại tinh thần, suy diễn đại phương thế giới, Phệ Huyết ma đao hoành bên người đón đỡ năm móng tay kia.

Cùng lúc đó hắn chợt kinh hô:

- Phong Nha, Phong Nha, có phải là ngươi không?

Quỷ Ngạ nghe được tiếng hô to của Tàn Báo chợt sững sờ, móng tay chợt ngừng mọc dài, trong đôi mắt đỏ rực hiện lên vẻ mờ mịt:

- Phong…Phong Nha, hắn…hắn là ai vậy, nghe rất quen thuộc!

Bỗng nhiên thân hình hắn co rụt lại, hai tay ôm đầu điên cuồng kêu lên:

- Phong Nha là ai? Ta rốt cục là ai?

Tàn Báo mừng rỡ, nhìn Quỷ Ngạ kêu lên:

- Ngươi chính là Phong Nha, ta là Ma Đế đại ca, ngươi không còn nhớ ta sao, năm xưa chúng ta cùng nhau tung hoành tại Trung Vực, không ai có thể địch lại!

Tàn Báo nhận ra Quỷ Ngạ rất có thể là cố nhân của hắn, tâm tình vô cùng kích động!

- Ta…ta là Phong Nha? Không…ta là Quỷ Ngạ…ta là Quỷ Ngạ, ta muốn ăn thịt!

Quỷ Ngạ không ngừng ôm đầu kêu to, hiển nhiên thần trí đã hoàn toàn mờ mịt, không còn nhớ rõ mình là ai.

Ngay khi Tàn Báo muốn tiếp tục giải thích gì đó, Quỷ Ngạ đột nhiên bộc phát ra cỗ năng lượng cường đại, vọt ra khỏi giếng.

Ca sát!

Vạn Niên Hàn Thiết Liên bị lôi kéo phát ra thanh âm chói tai.

Khi hắn đi lên tới mấy chục thước, chiều dài của Vạn Niên Hàn Thiết Liên đã cực hạn, rốt cục không thể đi tới.

A!

Quỷ Ngạ quát to một tiếng, năng lượng cường đại khuếch tán, tựa hồ muốn giãy thoát khỏi Vạn Niên Hàn Thiết Liên.

Oanh long!

Mặt đất phát ra thanh âm tiếng nổ mạnh, mà Vạn Niên Hàn Thiết Liên bị tạc nổ lên từng trận hoa lửa cường đại.

Trong mắt Quỷ Ngạ phát ra vẻ âm trầm đáng sợ, song chưởng hóa thành trảo mở ra hai bên, một cỗ hấp lực cường đại sản sinh.

- Đều lại đây cho ta!

Quỷ Ngạ gầm rú nói.

Sưu sưu!

Lấy Quỷ Ngạ làm trung tâm, hấp lực cường đại đem phạm vi vài trăm thước biến thành khí tràng đáng sợ.

Mọi người giống như đều bị khống chế hướng chỗ Quỷ Ngạ bay qua.

Thần sắc mọi người đều biến đổi, bọn họ muốn giãy dụa nhưng phát hiện hấp lực quá kinh khủng, bằng lực lượng của họ giãy không thoát.

- Nguy rồi, hắn đây là muốn ăn chúng ta ah!

Huyền Diệu vội vàng kêu to nói.

- Đừng hoảng hốt, để ta ngăn cản hắn!

Tàn Báo hô lớn, tiếp theo nói:

- Phong Nha, ngươi dừng lại, ta là Ma Đế đại ca, ngươi không dừng lại đừng trách ta không khách khí!

Tàn Báo vừa hô vừa giãy dụa, hắn phát hiện phạm vi chung quanh như không thể khống chế, có thể thấy được thực lực của Quỷ Ngạ kinh khủng thế nào.

Nhìn thấy mọi người cách Quỷ Ngạ ngày càng gần, Tàn Báo ném ra Phệ Huyết ma đao, sau đó dùng ý niệm khống chế ma đao chém tới.

Phệ Huyết ma đao tâm ý tương thông với Tàn Báo, hắn cũng làm được tới cảnh giới lấy ý ngự đao.

- Phong Nha, đừng trách đại ca!

Trong lòng Tàn Báo thở dài nói.

Nhưng khi Phệ Huyết ma đao chém tới trước đầu Quỷ Ngạ, đã thấy hắn há mồm phun ra, Phệ Huyết ma đao lập tức bị thổi bay thật xa.

- Cái gì!

Mọi người kinh hô, thần sắc vô cùng kinh hãi.

Trong lòng bọn họ đều toát ra một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ người này đã nhập thánh sao?

Vẻ mặt Tàn Báo cực kỳ phức tạp, trong lòng suy đoán:

- Chẳng lẽ Phong Nha thật sự tu luyện Phong Ma bí quyết vô tình lấy được năm đó, làm cho mình hoàn toàn rơi vào ma đạo, vì vậy tu luyện tới tu vi thánh giai? Chẳng lẽ là do ta hại hắn?

Quỷ Đại lại kêu lên một tiếng, hấp lực gia tăng, mọi người bị hút tới.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải chết như vậy?

Huyền Diệu lo lắng nói.

Lúc này Lăng Tiếu chợt cười nhạt nói:

- Yên tâm đi, chúng ta không chết được.

Hắn thoáng dừng lại, sau đó lớn tiếng hô to:

- Liệt Viêm Hổ đi ra cho ta!

Khi đối mặt cùng nguy hiểm nhất, Lăng Tiếu không thể đem tính mạng mình làm tiền đặt cược, phải đem lá bài tẩy cuối cùng sử dụng.

Thân ảnh cao lớn của Liệt Viêm Hổ lặng yên xuất hiện trước mặt mọi người.

Liệt Viêm Hổ là do Lăng Tiếu mang ra từ trong Hoang Tùng sơn mạch, tu vi bát giai đê cấp khủng bố, tương đương với thánh giả đê giai nhân loại, đã đến cần cửu giai thánh thú.

Tu vi của hắn trong Kỳ Lân bộ tộc là hộ vệ cấp cao, ngay tư cách tiến vào thánh địa cũng không có, như vậy có thể tưởng tượng được thực lực Kỳ Lân bộ tộc đáng sợ bao nhiêu.

Liệt Viêm Hổ vừa xuất hiện, hỏa diễm cường đại vây quanh người hắn, mắt hổ rơi lên người Bại Gia Tử, thần sắc lập tức biến thành cung kính:

- Gặp qua hoàng tử điện hạ!

Lăng Tiếu vội vàng kêu lên:

- Mau ngăn cản người kia, hắn muốn làm thịt chúng ta đó!

Liệt Viêm Hổ không quản Lăng Tiếu, tiến lên một bước ổn định lại thân hình Bại Gia Tử, để hắn không bị hấp lực làm ảnh hưởng.

Bại Gia Tử nhìn Liệt Viêm Hổ quát:

- Ngươi ngốc sao, không nghe lời nói của lão đại mau xử lý tên kia!

Liệt Viêm Hổ lập tức lộ vẻ hoảng sợ:

- Dạ, hoàng tử điện hạ!

Ngay sau đó Liệt Viêm Hổ nghiêng người liếc mắt nhìn Quỷ Ngạ, cùng lúc đánh ra một quyền thật đơn giản.

Một quyền này đơn giản mà trực tiếp, khí thế vô cùng cường đại, chỉ thấy quyền thế hóa ra một đầu hổ vương như ngọn núi hướng Quỷ Ngạ rít gào nhào tới.

Quỷ Ngạ tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, nhìn qua Liệt Viêm Hổ, vươn ra một bàn tay muốn cứng rắn tiếp đón một quyền kia.

Oanh long!

Quyền kình cường đại oanh lên người Quỷ Ngạ phát ra hoa lửa cường đại, nhấp nháy bốn phương.

Cũng ngay lúc này toàn bộ hấp lực đều biến mất, mọi người lấy được giải thoát vội vàng bay ra thật xa.

Tàn Báo cũng vội bay lên cao, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Quỷ Ngạ.

Khi một quyền của Liệt Viêm Hổ biến mất, Quỷ Ngạ lại không hề có chút tổn thương, nhưng đôi mắt đỏ tươi lại càng thêm thị huyết khát máu.

- Thật cường đại…ta muốn ăn ngươi!

Quỷ Ngạ nhìn chằm chằm Liệt Viêm Hổ âm sâm nói, tiếp theo xòe đôi tay, mười móng tay như cái liềm điên cuồng mọc dài lên.

Hưu hưu!

Mười móng tay như lưỡi đao sắc bén đem không khí cắt ngang phần phật xé gió!

Thanh âm Liệt Viêm Hổ như chuông sớm:

- Dám đả thương hoàng tử điện hạ của ta, ta phải nuốt sống ngươi!

Dứt lời thân hình hắn bước tới một bước, hai đấm như ngọn núi cao hướng móng tay tạp tới.

Đinh đương đinh đương!

Nắm tay cùng móng tay va chạm chung một chỗ, phát ra thanh âm như tiếng kim loại giao nhau, từng đạo hoa lửa không ngừng tán phát bốn phía.

Cùng lúc đó Liệt Viêm Hổ mở to miệng phát ra tiếng hổ gầm khủng bố.

Hống!

Năng lượng âm ba cường đại bay thẳng tới Quỷ Ngạ phía trước.

Lông rậm màu đen khắp toàn thân Quỷ Ngạ không ngừng dựng lên, hắn cũng phát ra thanh âm tiếng rít bén nhọn, tiếp theo trong hai mắt bắn ra hai đạo năng lượng công kích đỏ tươi.

Liệt Viêm Hổ không kịp đề phòng bị oanh trúng ngực, toàn thân bay ngược ra sau trăm thước.

Mọi người đều bị công kích quỷ dị của Quỷ Ngạ làm hoảng hồn.

Ở trên không trung Tàn Báo nhìn thấy cuộc chiến lộ ra giật mình thì thào:

- Quả nhiên là Phong Nha, hắn thật sự tu luyện Phong Ma bí quyết, đây chính là Huyết Đồng công kích, không nghĩ tới hắn đem Phong Ma bí quyết tu luyện tới cảnh giới này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 972 - Liệt Viêm Hổ Chiến Quỷ Ngạ

Liệt Viêm Hổ bị đánh trúng một kích cũng không bị thương tổn, chỉ khơi dậy hung tính nguyên thủy nhất của hắn.

- Ta phải xé nát ngươi!

Liệt Viêm Hổ ổn định thân hình, bắn thẳng tới hướng Quỷ Ngạ.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã đi tới phía trên Quỷ Ngạ, hai đấm hợp lại hướng đỉnh đầu Quỷ Ngạ tạp xuống.

Một quyền của linh thú bát giai đủ hủy sơn liệt địa, nếu thật sự nện trúng đầu Quỷ Ngạ chỉ sợ đầu của hắn phải bị nứt toác.

Quỷ Ngạ phản ứng cực nhanh, chợt lóe sang bên, trực tiếp hướng hai mắt Liệt Viêm Hổ cắm tới, chiêu thức thật ác độc hung hãn.

Thực lực Liệt Viêm Hổ không phải chuyện đùa, hắn dùng hổ quyền ngăn cản, đem móng tay Quỷ Ngạ trực tiếp đánh gãy.

Nhưng móng tay Quỷ Ngạ phảng phất như đánh mãi không hết, vừa gãy lập tức mọc dài đi ra.

Móng vuốt không ngừng cuồng trảo, như lưỡi đao sắc bén đáng sợ có thể cắt đứt bất luận vật gì, cho dù là huyền khí hoặc lính khí chỉ sợ cũng bị cắt gãy.

Mà hổ quyền của Liệt Viêm Hổ trầm ổn như núi, thế lửa như thiên, đem lệ trảo từng quyền oanh rớt, tựa hồ không hề suy giảm tới hắn mảy may.

Phanh phanh!

Từng thanh âm va chạm kịch liệt cường đại không ngừng vang lên giữa không trung.

Oanh long oanh long!

Hết thảy sự vật chung quanh đều bị đánh bạo nổ tung lật ngược.

Toàn bộ độc vật trong Chiểu Trạch sâm lâm đều bị dọa đến không dám nhúc nhích, chúng đều cảm nhận được cỗ khí thế đáng sợ kia, sức lực của chúng vốn không cách nào đối kháng.

Nhóm người Lăng Tiếu đã rút lui ra xa ngoài ngàn thước, chỉ sợ bị kình phong lan tới, đến lúc đó chỉ còn con đường chết.

Lăng Tiếu nhìn cuộc chiến phía trước, nhìn thân ảnh nhanh tới mức không thể nhìn thấy bằng mắt thường, không khỏi cảm khái nói:

- Đây mới là sự khủng bố của cường giả đỉnh phong đi, Minh Thủy môn xong rồi, đáng tiếc không có hành tung của lão yêu phụ Âm Hà, không biết hiện tại Mộng Kỳ như thế nào!

Phượng Tiêm Vận nắm tay Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, đừng lo lắng, Mộng Kỳ tỷ cát nhân thiên tướng, hẳn là không có chuyện gì.

- Hi vọng vậy đi.

Lăng Tiếu lên tiếng, trong cơ thể lặng lẽ trị liệu nội thương.

Ở một bên Bại Gia Tử khinh thường kêu lên:

- Gia gia sao lại phái một đầu bệnh hổ như vậy cho ta, ngay cả một người vượn mà cũng không giải quyết được, thật sự mất hết mặt mũi bổn điện hạ!

Vẻ mặt Huyền Diệu tối đen nói:

- Tử Tử, ngươi nên biết đủ đi, có hắn ở bên người ngươi có thể đi bất kỳ địa phương nào trong Trung Vực.

Bại Gia Tử không cho là đúng nói:

- Gia gia của ta nói còn có thật nhiều địa phương là không thể đi.

Huyền Diệu hết lời để nói, nhưng hắn cũng biết Bại Gia Tử nói sự thật, trong Trung Vực rộng lớn vẫn còn nhiều cấm địa của nhân loại, còn có những địa phương có đi không về.

Cuộc chiến của Liệt Viêm Hổ cùng Quỷ Ngạ kéo dài suốt ba ngày ba đêm, cơ hồ đem rừng rậm trong phạm vi mấy ngàn thước đều tiêu diệt.

Mà trong suốt ba ngày trạng thái của Lăng Tiếu đã khôi phục năm sáu phần, mà thương thế của Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu đều tốt hơn rất nhiều.

Trong ba ngày này, thời khắc nào Tàn Báo cũng khẩn trương chú ý cuộc chiến đấu kịch liệt kia, nhìn diễn cảm của hắn tựa hồ không muốn nhìn thấy Quỷ Ngạ bị tổn thương.

Lúc này trên thân Liệt Viêm Hổ cùng Quỷ Ngạ đều tràn đầy vết thương, nhưng trạng thái chiến đấu không hề suy giảm mảy may.

Nhưng Liệt Viêm Hổ đã bắt đầu nôn nóng.

Hắn dùng một quyền đem Quỷ Ngạ bức ra, hét lớn một tiếng nói:

- Nhân loại đáng chết, ngươi hoàn toàn chọc giận hổ gia, ta phải hóa thành bản thể đem ngươi nuốt sống!

Hắn rống to, thân hình thối lui ra vài trăm thước bên ngoài, bắt đầu xuất hiện biến hóa thật kinh người.

Hống!

Một thanh âm hổ gầm kinh thiên động địa vang lên.

Một đầu hổ vương cường đại khổng lồ hiện thân, lộ ra hung uy vô tận.

Đây chính là bản thể của Liệt Viêm Hổ, màu da lông như lửa không ngừng lóe sáng, trước trán là một chữ Vương uy phong lẫm lẫm, đôi mắt hổ to như chuông đồng bức ra hàn mang lạnh người, răng nanh âm sâm thị huyết làm người cảm thấy vô cùng sợ hãi, tứ chi cường tráng cùng thân thể khổng lồ thật sự uy vũ.

Quỷ Ngạ nhìn chăm chú vào Liệt Viêm Hổ, tựa hồ không còn chút cảm xúc sợ hãi, máu huyết sôi trào, lông đen toàn thân dựng thẳng lên, miệng phát ra tiếng gào thét.

Quỷ Ngạ không muốn chờ chết, chỉ thấy hắn mở ra song chưởng, từng luồng năng lượng ám hệ hung hăng bắn qua.

Ám hệ hóa thành hai thanh trường mâu dài chừng trăm thước, hai tay hắn vung lên, trường mâu hướng Liệt Viêm Hổ oanh tới.

Hắc sắc trường mâu mang theo tốc độ nhanh như sao băng nháy mắt oanh trúng thân thể Liệt Viêm Hổ.

Oanh long oanh long…

Liệt Viêm Hổ như bị điện giật, thân hình bị oanh ra thật xa, da lông bị đánh rơi không ít.

Tuy rằng bị trường mâu bắn trúng, nhưng phòng ngự bản thể của hắn vô cùng cường hãn, tựa hồ không bị bao nhiêu thương tổn, sau khi ổn định lại thân hình liền gào thét hướng Quỷ Ngạ táp tới.

Một người một thú lại triền đấu lần nữa.

Bởi vì Quỷ Ngạ bị Vạn Niên Hàn Thiết Liên trói buộc, vị trí tránh né bị hạn chế, không ngừng bị thân thể cường đại của Liệt Viêm Hổ va đập vào, rốt cục đã có manh mối muốn thua bại.

Quỷ Ngạ hung hăng vỗ chưởng lên thân thể Liệt Viêm Hổ, lại bị Liệt Viêm Hổ dùng đuôi dữ tợn quét ngang.

Nhìn qua giống như cả hai đều không thắng lợi, nhưng người có hại lại là Quỷ Ngạ, tuy rằng thân thể hắn cũng cường hãn nhưng làm sao sánh bằng thân thể của một đầu linh thú thượng đẳng.

Sau mấy trăm lần va chạm, khí tức Quỷ Ngạ ngày càng yếu, lực lượng công kích ngày càng kém.

Liệt Viêm Hổ nhân cơ hội tăng cường thế công, đem Quỷ Ngạ tiếp tục điên cuồng va chạm một phen.

Rốt cục Quỷ Ngạ không còn chịu đựng lực va chạm của Liệt Viêm Hổ, thân

hình vô lực rơi xuống đất.

- Ha ha, nhân loại đáng chết, ngươi làm sao lại là đối thủ của Hổ gia ta đâu, hiện tại ta muốn nuốt sống ngươi!

Liệt Viêm Hổ đắc ý cười to một tiếng, há to miệng muốn đem Quỷ Ngạ cắn nuốt.

- Hạ thủ lưu tình!

Tàn Báo vội vàng bay xuống kinh hô.

Liệt Viêm Hổ nhìn chằm chằm Tàn Báo hỏi:

- Nhân loại hèn mọn, ngươi dám ngăn cản ta?

Tàn Báo nói:

- Mời ngươi giao hắn cho ta được không?

- Ngươi cho rằng ngươi là ai, mau cút ngay cho ta, bằng không ăn luôn cả ngươi.

Liệt Viêm Hổ mất kiên nhẫn nói.

Tàn Báo tự biết mình không thể mệnh lệnh Liệt Viêm Hổ, chỉ đành khom người lớn tiếng nói với Lăng Tiếu:

- Cầu thiếu gia cho Hổ Vương lưu tình!

Ba người Lăng Tiếu bay qua, Lăng Tiếu nhìn Tàn Báo hỏi:

- Vì sao vậy?

Hắn muốn biết vì sao Tàn Báo phải cực lực che chở Quỷ Ngạ kia.

Tàn Báo cung kính đáp:

- Hắn là một vị huynh đệ trước kia của ta, có thể là luyện công gặp rủi ro nên thần trí mơ hồ, hi vọng thiếu gia có thể tha hắn một mạng, ta nhất định khiến cho hắn quy hàng thiếu gia, thay thiếu gia dốc sức, tin tưởng thiếu gia cũng không muốn mất đi đại trợ lực như vậy phải không?

Tàn Báo xem như thăm dò được tính tình của Lăng Tiếu, biết hắn rất muốn thu nhận cường giả làm thủ hạ, vì vậy mới nói như thế, hi vọng có thể làm Lăng Tiếu đả động mà buông tha Quỷ Ngạ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 973 - Quá Khứ Tàn Báo. (1)

Liệt Viêm Hổ khó chịu quát:

- Không được, mấy ngày nay hắn làm Hổ gia bị đau, ta đã nói phải nuốt sống hắn.

- Ngươi câm miệng cho ta, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện!

Bại Gia Tử trừng mắt nhìn Liệt Viêm Hổ quát.

Lúc này Liệt Viêm Hổ ngoan ngoãn biến về hình người thối lui qua một bên, không dám tiếp tục lên tiếng.

Chiểu Trạch sâm lâm, trong vùng cây cối mờ mịt, địa bàn Minh Thủy tông như bị hãm xuống mấy chục thước sâu, hết thảy cảnh vật chung quanh đều hóa thành phấn vụn.

Bên trong hố sâu có vài người vây quanh, ở giữa có một người như người vượn bị Vạn Niên Hàn Thiết Liên trói buộc tay chân cùng vòng eo, nguyên bản nhìn hắn vô cùng đáng sợ nhưng hiện tại chẳng khác gì người chết, nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích.

- Ngươi nói hắn là huynh đệ của ngươi?

Lăng Tiếu mang theo vẻ nghi hoặc hỏi.

Đối với lời đề nghị của Tàn Báo, Lăng Tiếu có chút động tâm, nhưng hắn có ấn tượng không tốt đối với Quỷ Ngạ, một quái vật ăn thịt người làm cho hắn

không đủ can đảm giữ lại bên cạnh.

Tàn Báo gật đầu nhận chân nói:

- Không sai, hắn là huynh đệ tốt từng vào sinh ra tử với ta tên Phong Nha, chỉ là năm xưa ta thật có lỗi với hắn!

Tiếp theo Tàn Báo mang theo lòng áy náy tràn đầy nhớ về chuyện cũ gần vạn năm trước.

Nguyên lai khi còn trẻ tuổi, Tàn Báo cùng Phong Nha từng là đoàn viên của một dong binh đoàn, lúc ấy thực lực hai người tương đương, đều có tu vi vương cấp, tính cách hai người hợp nhau, kết làm huynh đệ, từng cùng nhau tu luyện, liệp sát linh thú, uống rượu vui chơi, khoái ý ân cừu.

Về sau hai người cùng yêu thích một nữ dong binh trong đoàn, nhưng nữ dong binh kia thật cường đại, thực lực hoàng cấp, hơn nữa còn là một đội trưởng, được các đoàn viên thật yêu thích.

Lúc ấy hai người từng thề nói tương lai ai siêu việt nữ dong binh kia sớm hơn thì người đó được lấy nữ dong binh làm thê tử.

Vì thế hai người liều mạng tu luyện, không ngừng tìm kiếm linh thảo đan dược cố gắng thăng cấp tu vi.

Đáng tiếc hai người còn chưa kịp siêu việt thực lực của nàng, nàng đã bị một dong binh đoàn thực lực càng mạnh hơn bắt giữ, bị hơn mười người cường bạo nhục nhã mà chết.

Hai người vừa biết được tin tức đều cực kỳ giận dữ, muốn tìm dong binh đoàn kia báo thù tiết hận.

Nhưng thực lực tu vi của họ kém hơn đám người kia quá xa, ngay cả mấy đoàn viên bình thường còn không thể giết được, ngược lại thiếu chút nữa đánh mất tính mạng.

Chính vì thế tính tình hai người đại biến, vì muốn lấy được càng nhiều tài nguyên tu luyện, mau chóng thăng lên thực lực nên họ lựa chọn hoạt động cướp của giết người.

Hai người làm chuyện này gần hai mươi năm, thực lực tăng mạnh, trở thành một tổ được tôn xưng là "Phong Ma" nổi danh tại Bắc Thủy Giới.

Về sau hai người đi liệp sát linh thú, ngộ nhập vào bí cảnh đạt được đại cơ duyên của chính mình.

Bởi vì truyền thừa trong bí cảnh chỉ lưu lại cho một người, cuối cùng Phong Nha đem cơ hội nhường lại cho Ma Đế, mà Phong Nha lấy được một quyển huyền kỹ cao giai cùng đan dược trong bí cảnh.

Từ đó trở đi thực lực hai người càng tiến nhanh, cuối cùng tìm được dong binh đoàn từng cường bạo nữ dong binh kia, tổng cộng mấy ngàn người đều bị bọn hắn giết sạch sẽ, hơn nữa thủ đoạn hành hạ đến chết càng cực kỳ đáng sợ, danh hiệu "Phong Ma" lập tức uy chấn Bắc Thủy Giới.

Từ đó về sau Ma Đế cùng Phong Nha bắt đầu thành lập thế lực chính mình, bắt tay thống nhất toàn bộ ác nhân của Bắc Thủy Giới.

Có thể nói thủy tổ của Hắc Ma môn không chỉ của một người mà còn có phần của Phong Nha.

Bởi vì Ma Đế đạt được truyền thừa, tiến giai không gặp bình cảnh, vì vậy thực lực ngày càng cao hơn Phong Nha.

Đồng thời Ma Đế dần dần thu thập cường giả bên cạnh ngày càng nhiều, quan hệ giữa hắn cùng Phong Nha cũng ngày càng suy giảm.

Sau đó Ma Đế thành tựu đế cấp, uy danh đạt tới đỉnh núi, mà Phong Nha chỉ là thiên tôn trung giai, mặc dù vẫn giữ địa vị tối cao trong Hắc Ma môn, nhưng tâm tình đã sản sinh biến hóa.

Cuối cùng hắn nói với Ma Đế muốn đến một thế lực phụ thuộc trấn thủ, chính là Minh Thủy môn hiện giờ.

Lúc đó hắn tính toán tĩnh tu tại Minh Thủy môn, hi vọng có một ngày đạt tới đế cấp kéo gần khoảng cách với Ma Đế.

Khi hắn ở Minh Thủy môn, Ma Đế thường xuyên phái người mang tới tài nguyên cung cấp cho hắn tu luyện.

Nhưng về sau Ma Đế bận rộn kiến công lập nghiệp, dần dần quên mất vị huynh đệ kết nghĩa nhiều năm của mình.

Trước khi Ma Đế bị người phản bội giết hại, lần cuối cùng nghe được tin tức của Phong Nha biết hắn đã có tu vi bán đế, mà lúc ấy Ma Đế là huyền đế cao giai, tự nhiên không đem thực lực bán đế vào trong mắt.

Về sau Ma Đế cơ hồ gần vẫn lạc, bản thân khó bảo toàn, không biết về sau Phong Nha ra sao.

Hiện giờ cách biệt mấy ngàn năm, hai huynh đệ gặp lại nhưng hết thảy đã trở thành quá khứ.

Một đời Ma Đế ngày xưa trở thành Tàn Báo hôm nay, tuy rằng thực lực đã quay về đế cấp nhưng Phong Nha đã đạt tới cảnh giới nhập thánh, chỉ là thần trí thất thường, biến thành nửa người nửa quái vật thật dọa người.

Nếu không phải ngũ quan biến hóa không lớn, Tàn Báo chưa chắc có thể nhận ra được hắn.

Tàn Báo cũng không biết vì sao Phong Nha biến thành như vậy.

Chẳng lẽ thật sự là vì tu luyện quyển Phong Ma bí quyết mà xảy ra rủi ro, hoặc là bị người hãm hại?

Nghe Tàn Báo kể lại quá khức, cuối cùng Lăng Tiếu đã hiểu vì sao hắn muốn giữ mạng người trước mắt.

Tàn Báo khởi tử hồi sinh, lẽ ra mấy ngàn năm trước đã chết, hiện giờ tâm tính đã khác hẳn ngày xưa, khi nhìn thấy vị huynh đệ từng cùng mình tung hoành thiên hạ năm xưa, nỗi vui sướng cùng áy náy đã làm hắn thức tỉnh lòng nghĩa khí.

- Thiếu gia, cầu ngươi tha cho hắn một mạng!

Tàn Báo nặng nề quỳ xuống trước mặt Lăng Tiếu khẩn cầu.

Lần này hắn lần đầu tiên cam tâm tình nguyện quỳ trước mặt Lăng Tiếu, là phát ra từ nội tâm, cho dù trước kia hắn bị Lăng Tiếu uy hiếp cũng chưa từng thành khẩn như vậy.

Lăng Tiếu thoáng trầm ngâm nói:

- Không được, thực lực của hắn quá mạnh, hơn nữa thần trí không thanh tỉnh, nếu lưu hắn ở bên người tương lai khi hắn khôi phục lại chúng ta chỉ còn con đường chết.

- Thiếu gia…

Tàn Báo kích động kêu lên, thần sắc tràn ngập vẻ khó sống, hắn hiểu được lời của Lăng Tiếu là sự thật, hiện giờ Phong Nha không còn là Phong Nha năm xưa, mà hắn cũng không phải là Ma Đế, dù Lăng Tiếu buông tha Phong Nha, như vậy hắn nhất định ngoan ngoãn chịu nghe lời sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào, nhưng nội tâm của hắn vẫn không ngừng giãy dụa, hắn thật không muốn Phong Nha phải chết.

Phong Nha từng là huynh đệ vào sinh ra tử của hắn, có thể gặp lại thật sự là không dễ, trong lòng hắn đương nhiên vô cùng quý trọng.

Lúc này Huyền Diệu mở miệng nói:

- Lăng thiếu, hãy lưu hắn lại đi, ngươi muốn thành lập thế lực, đương nhiên không thể thiếu trợ thủ, tuy rằng Phong Nha thần trí mơ hồ, nhưng chưa chắc không thể khôi phục lại, chỉ cần chữa khỏi cho hắn thì hắn nhất định cảm kích Lăng thiếu, đến lúc đó có hắn trợ giúp lo gì không thành nghiệp lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 974 - Quá Khứ Tàn Báo. (2)

Lăng Tiếu thoáng chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Huyền Diệu, hắn không nghĩ tới Huyền Diệu lại thay Phong Nha cầu tình.

Nhưng hắn cũng hiểu được lời của Huyền Diệu có đạo lý.

Nhưng vạn nhất thực lực hắn khôi phục, mà thần trí vẫn mơ hồ như vậy, vậy phải nên làm thế nào?

- Tiếu, muội là độc sư, ngoại trừ giỏi về hạ độc ở phương diện trị liệu cứu người cũng có chút tâm đắc, có lẽ muội có thể giúp hắn khôi phục lại tỉnh táo, nhưng phải tìm bao lâu thời gian thì không biết, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, trong phương diện trị liệu khẳng định rất rắc rối.

Phượng Tiêm Vận nói.

- Thật sao?

Lăng Tiếu vui sướng hỏi.

Phượng Tiêm Vận gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Huyền Diệu cũng nói:

- Quang hệ của ta có thể làm sạch lệ khí của hắn, đối với chuyện chữa trị cũng có trợ giúp không nhỏ.

- Được, nếu hắn thật sự có thể khôi phục thần trí, vậy tạm thời tha cho hắn

một mạng, nhưng Tàn Báo ngươi nhất định yêu cầu hắn đi theo ta, bằng không ta thà rằng không cứu, nếu chờ thực lực của hắn khôi phục chúng ta sẽ thảm.

Lăng Tiếu hạ quyết tâm nói.

Tàn Báo mừng rỡ phục lạy:

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

- Nhưng hiện tại còn một vấn đề lớn, làm sao phong ấn thực lực của hắn, bằng không không cách nào tiến hành trị liệu.

Lăng Tiếu nói thêm.

Bởi vì thực lực Phong Nha quá cường đại, nhóm người Lăng Tiếu kém quá xa, căn bản không thể chặt chẽ phong ấn được đan điền của hắn, mà linh thú như Liệt Viêm Hổ lại không biết làm sao phong ấn.

Nếu là như thế cả Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu đều không thể trị liệu được cho hắn, đây là một vấn đề cần giải quyết, bằng không để hắn khôi phục thì phiền phức sẽ lớn.

- Việc này không cần lo lắng, muội có thể dùng ngân châm phong ấn huyệt đạo toàn thân hắn, như vậy không cần lo lắng hắn phản kháng.

Phượng Tiêm Vận nói.

Tàn Báo lên tiếng:

- Dùng ngân châm phong huyệt mặc dù có thể thi hành với người thường cùng người thực lực yếu, nhưng hắn đã đạt tới thực lực thánh huyền giai,

ngân châm phong huyệt chỉ sợ là không có tác dụng.

- Phải đó, chỉ dùng ngân châm làm sao phong ấn được thánh giả!

Lăng Tiếu cũng không đồng ý phương pháp của Phượng Tiêm Vận.

Nhưng nàng vẫn kiên định nói:

- Chỉ cần hắn còn là người, ngân châm của muội vẫn phong tỏa được hắn, trừ phi hắn thành thần rồi thì không được, ngân châm phong huyệt của muội vốn lưu truyền từ thời thượng cổ, trong tộc có ghi chép lại phàm là dưới thần giai đều có thể phong ấn, tuyệt đối không thể thoát!

Huyền Diệu trầm tư nói:

- Nếu thật sự là phương pháp ngân châm phong ấn thượng cổ, ta nghĩ có thể thử một lần.

Tàn Báo nghi hoặc nhìn Huyền Diệu hỏi:

- Quân sư có thể khẳng định?

Tàn Báo hiểu biết thân phận thật sự của Huyền Diệu, nên rất tin lời của hắn, vì vậy muốn hỏi một câu xác định.

- Phương pháp phong ấn ngân châm thượng cổ từng cường thịnh một thời, không những hoạt hóa tiềm năng của người, còn có thể khiến người vĩnh viễn bảo trì giấc ngủ mà không chết, còn có thể…thần kỳ của nó chúng ta không cách nào tưởng tượng, nhưng vì càng ngày càng có nhiều người truy đuổi vũ lực cường đại, dùng kỳ hoa dị thảo, linh dược phụ trợ, phương pháp phong ấn ngân châm thượng cổ mới bị thế nhân quên lãng, khiến cho nó xuống dốc, vì vậy người hiểu được phương pháp này hiện nay không nhiều,

không nghĩ tới Vận phu nhân biết được, tin tưởng muốn phong ấn Phong Nha sẽ không thành vấn đề.

Huyền Diệu nói.

- Phải, quân sư nói không sai, phương pháp phong ấn ngân châm thượng cổ tộc của ta vẫn luôn lưu truyền tới nay, cho nên ta biết cách thi triển.

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Tốt, nếu Vận nhi có tin tưởng, vậy tạm thời thử một lần.

Lăng Tiếu lập tức đáp ứng.

Trải qua một lúc thương lượng, nhóm người Lăng Tiếu xác định lưu lại Phong Nha.

Phượng Tiêm Vận liền thi hành phương pháp phong ấn ngân châm thượng cổ, đem thực lực của Phong Nha phong ấn, cũng làm cho hắn không thể tỉnh lại trong thời gian ngắn.

Mọi người đứng sang một bên kiến thức chỗ thần kỳ của phương pháp phong ấn ngân châm thời thượng cổ này.

Nhưng khi Phượng Tiêm Vận phong ấn gần trăm ngân châm vào các đại yếu huyệt của Phong Nha, nàng trở nên vô cùng suy yếu.

Nguyên lai phương pháp này cần phải đem linh khí bản thân truyền vào trong ngân châm, sử dụng thủ pháp thật phức tạp, đem ngân châm đâm sâu vào trong huyệt đạo, khiến Phong Nha không thể chấn khai.

Bởi vì thực lực Phong Nha quá cao, cho nên mỗi lần Phượng Tiêm Vận đâm

châm đều phải trút vào mười phần linh khí, mỗi châm đều hội tụ thực lực cường đại nhất của nàng.

Sau khi làm xong, nàng phải lập tức nuốt vài viên đan dược, tĩnh tâm đả tọa khôi phục.

Huyền Diệu đứng một bên thở dài nói:

- Phương pháp phong ấn ngân châm thượng cổ quả nhiên bất phàm.

Tàn Báo cũng đồng ý nói:

- Quả thật cường đại.

Sau đó hắn cung kính khom người thành tâm nói với Phượng Tiêm Vận:

- Đa tạ Vận phu nhân!

Tàn Báo biết nếu không có nàng, chỉ sợ không giữ được mạng cho Phong Nha.

- Được rồi, để cho nàng nghỉ ngơi một chút, chúng ta nên nghĩ biện pháp làm đứt Vạn Niên Hàn Thiết Liên này đi, giỏi thật, ngay cả lực lượng thánh giai cũng không thể giãy thoát.

Lăng Tiếu nhìn Vạn Niên Hàn Thiết Liên sợ hãi than thở nói.

- Đây cũng không phải Vạn Niên Hàn Thiết đơn thuần, hẳn còn gia nhập thêm loại tài liệu đặc thù hiếm thấy chế tạo mà có. Bằng không cũng không thể vây sống thánh giai bên trong.

Huyền Diệu nói.

- Phải, hẳn là như vậy, làm sao đem sợi xích cứng rắn này làm gãy đây?

Lăng Tiếu lo lắng nói.

Tiếp theo hắn lấy Băng Hỏa kiếm chém vào Vạn Niên Hàn Thiết Liên.

Đinh đương!

Băng Hỏa kiếm chém lên sợi xích phát ra thanh âm chói tai, hoa lửa tung tóe mãnh liệt.

- Lại có thể không hư hao chút nào?

Lăng Tiếu nhìn Vạn Niên Hàn Thiết Liên thở dài nói.

Băng Hỏa kiếm của hắn được dùng Vạn Niên Huyền Thiết cùng Vạn Niên Thâm Ngân đúc thành, độ cứng rắn không kém hơn linh khí thất giai cao cấp, nhưng lại không thể làm hư hao Vạn Niên Hàn Thiết Liên, có thể thấy được nó cứng rắn tới cỡ nào.

- Nếu như có thể chặt đứt, Phong Nha đã sớm thoát khỏi nơi này.

Huyền Diệu nói.

- Đây chính là linh khí cao cấp nhất của ta, nếu như chém không đứt, ta cũng không còn biện pháp.

Lăng Tiếu đáp.

- Không, thiếu gia có thể dùng thiên hỏa đốt cháy nó.

Tàn Báo nhanh chóng nói.

- Phải, không sai, thiên hỏa có thể đốt gãy nó.

Huyền Diệu phụ họa.

- Đúng vậy, để ta tới thử xem.

Lăng Tiếu lên tiếng, lập tức ngưng tụ ra Si Mị Lam Hỏa Châu.

Thiên hỏa có thể thiêu hủy vạn vật, nhưng muốn thiêu hủy Vạn Niên Hàn Thiết Liên cũng không phải một sớm một chiều.

Lăng Tiếu phải thiêu đốt suốt một ngày mới đốt đứt bảy sợi Vạn Niên Hàn Thiết Liên.

Một ngày này Lăng Tiếu tiêu hao thật lớn, nhưng cuối cùng xem như giải cứu được Phong Nha.

- Tiếu, chúng ta nên rời đi.

Phượng Tiêm Vận nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời nặng nề thở dài một tiếng:

- Vận nhi, muội nói ta nên đi đâu mà tìm Mộng Kỳ đây?

Hắn từ Tử Thiên tông ngàn dặm xa xôi đi tìm Vân Mộng Kỳ, vốn định tìm nàng xong cùng lịch lãm Trung Vực, không ngờ lại biết Minh Thủy môn là một tà phái, Âm Hà nói thu Vân Mộng Kỳ làm đồ đệ chỉ là lấy cớ, mục đích là đợi sau khi nàng cường đại sẽ hấp thu đan điền của Vân Mộng Kỳ trợ giúp bản thân mình đột phá cảnh giới cao hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 975 - Cao Thủ Hắc Ma Môn

Hiện giờ cách xa ba năm, Lăng Tiếu chẳng những tìm được Minh Thủy môn, còn tiêu diệt cả môn phái, nhưng không tìm thấy bóng dáng Vân Mộng Kỳ, điều này làm trong lòng hắn u sầu mê mang.

Hắn đã mất đi manh mối tìm kiếm Vân Mộng Kỳ, mà Trung Vực lại khổng lồ, muốn tìm một người chẳng khác gì biển rộng tìm kim, khó hơn lên trời.

Phượng Tiêm Vận dựa đầu trên bả vai Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, huynh đừng lo lắng, Mộng Kỳ tỷ nhất định sẽ không có chuyện gì, hoặc là nàng sớm hiểu rõ âm mưu lão yêu bà nên tự mình sớm chạy thoát cũng nói không chừng, ngày sau hữu duyên hai người sẽ có ngày gặp lại.

Lăng Tiếu nặng nề thở ra một hơi, không biết nên nói gì.

Lúc này Huyền Diệu đi tới nói:

- Lăng thiếu, không cần phải phiền não, ngươi không biết nên đi đâu tìm kiếm tung tích của nàng, vậy hãy để cho nàng biết tung tích của ngươi, như vậy nàng tự nhiên sẽ đến tìm ngươi.

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nhìn Huyền Diệu hỏi:

- Sao thần côn ngươi nói lời ấy?

Huyền Diệu phe phẩy Bạch Chỉ Phiến vui vẻ nói:

- Khi ngươi danh chấn Trung Vực, ai cũng biết rõ về ngươi, chẳng lẽ ngươi còn sợ nàng tìm không được ngươi sao?

- Danh chấn Trung Vực, ai cũng biết rõ ta?

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Sau một lúc lâu trong mắt hắn tràn ngập vẻ hi vọng nói:

- Đúng vậy, chờ khi ta danh chấn Trung Vực, ta muốn làm mọi người đều biết tên của Lăng Tiếu ta, đến lúc đó mặc cho Mộng Kỳ ở đâu đều có thể nghe được tên của ta, nàng nhất định sẽ tới tìm ta, ha ha, thần côn không hổ là thần côn, quả nhiên một câu làm bừng tỉnh người trong mộng!

Phượng Tiêm Vận thấy Lăng Tiếu lại trở nên vui vẻ, trong lòng cũng cao hứng.

Tuy rằng nàng cảm thấy thật tò mò với Vân Mộng Kỳ, nhìn thấy tình yêu sâu đậm của Lăng Tiếu dành cho nàng, tình yêu này khiến thê tử như Phượng Tiêm Vận cũng cảm thấy có chút ghen tuông, nhưng nàng lại càng cảm động đối với tình cảm chân thành của hắn.

Nhớ ngày đó hắn cũng vì nàng xâm nhập Nam Hoang tìm kiếm Thiên Cổ thần công, suýt chút còn đánh mất tính mạng nhưng vẫn không tiếc. Còn nghĩ tới ngày trước nàng thiếu chút nữa chết trôi, vẻ mặt thống khổ của hắn làm nàng tâm động.

Mặc dù nam nhân này phong lưu đa tình, nhưng nàng không để ý, chỉ cần trong lòng hắn có vị trí của nàng là đủ rồi.

Lăng Tiếu đã suy nghĩ thông suốt, mang theo mọi người rời khỏi rừng rậm.

Lăng Tiếu cũng không biết sau khi bọn họ rời khỏi không lâu, có một đội nhân mã cường hãn đi tới địa bàn Minh Thủy môn trong Chiểu Trạch sâm lâm.

Nhân số của đội nhân mã này không nhiều, nhưng đều có tu vi ngoài tôn giai, còn có hai gã cường giả đế cấp.

Bọn hắn đều ngồi trên linh thú cường đại, trôi nổi trên bầu trời địa bàn Minh Thủy môn.

Những người này đều mặc áo choàng màu đen, trên mặt đeo mặt nạ dữ tợn, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

Nếu để người nhìn thấy, bọn họ có thể lập tức đoán ra những người này nhất định đến từ Hắc Ma môn bài danh trong mười tám thế lực lớn.

Một gã thấp lùn ngồi trên lưng linh thú thất giai mang theo ánh mắt âm trầm nói:

- Rốt cục là ai làm…rốt cục là ai làm…

Tên thấp lùn mang mặt nạ này hiển nhiên là một nữ nhân, từ thanh âm đã có thể phân biệt ra được.

Nữ nhân càng nói càng kích động, cuối cùng đã biến thành rít gào.

Một gã đế cấp thân hình cao lớn ở cạnh nữ nhân nói:

- Âm Bà đừng vội, chúng ta trước tiên xuống xem rõ một chút có tìm được đầu mối gì hay không.

Tiếp theo đoàn người rơi xuống địa phương bị oanh thành hố sâu.

Nữ nhân mang theo thanh âm tức giận nói:

- Đều tản ra điều tra cho ta, mặc kệ phát hiện thứ gì đều mang về, ta nhất định phải tìm ra hung thủ giết con ta, đem hắn bầm thây vạn đoạn.

Lời nữ nhân vừa dứt, mọi người liền phân tán ra.

- Âm Bà ngươi bình tĩnh một chút, chẳng lẽ ngươi không chú ý tới dấu vết cuộc chiến đáng sợ nơi này sao?

Một huyền đế mang theo thanh âm âm trầm nói, ánh mắt đánh giá khắp bốn phía hố sâu, thần sắc tràn ngập vẻ kiêng kỵ.

- Không xong, có…có phải hắn chạy thoát hay không?

Âm Bà bị tiếng quát của huyền đế kia tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, bay vút về một hướng.

Một đế cấp khác cũng bay theo sau.

Hai người đi tới vị trí giếng hoang phong tỏa Phong Nha, đều lộ ra vẻ kích động.

- Không…không có khả năng, hắn…hắn lại có thể đào thoát? Tuyệt đối không có khả năng này!

Âm Bà bật lui ra sau mấy bước lộ thần sắc khó thể tin nói.

- Ngươi…ngươi muốn nói người bị phong ấn tại nơi này?

Một huyền đế khác hít sâu hơi lạnh nói.

Âm Bà mềm nhũn ngồi trên mặt đất đáp:

- Đúng vậy, phải…chính là hắn, nhất định là hắn chạy thoát, đem toàn bộ Minh Thủy môn cùng con ta đều giết sạch, thật đáng chết!

Đồng tử tên huyền đế cũng co rút lại, tiếp theo hắn tựa hồ đã phát hiện điều gì, đi tới một nơi sờ soạng.

- Hắn không phải tự mình trốn, là có người cứu hắn!

Tên huyền đế kia thật khẳng định nói.

- Cái gì, hắn không phải tự mình trốn?

Âm Bà nhảy dựng kêu lên.

- Đúng vậy, ngươi lại đây xem dấu vết gãy của Vạn Niên Hàn Thiết Liên!

Tên huyền đế kia kêu to.

Âm Bà lập tức đi tới bên cạnh nhìn vào.

- Đây…đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Âm Bà hoàn toàn thất thố.

- Rất rõ ràng đây không phải do lợi khí chặt đứt, cho dù linh khí cao giai cũng không thể chặt đứt được Vạn Niên Hàn Thiết Liên, trừ phi dùng thánh khí, nhưng đoạn xích này là bị thiêu đốt đứt, quanh thân có dấu vết thiêu hủy!

Tên huyền đế phân tích.

- Ngươi nói không sai, quả thật là như thế. Nhưng hỏa diễm bình thường căn bản không đốt được, cho dù dùng địa hỏa cũng phải dùng thời gian thật lâu mới được, nhưng khi sinh mệnh ngọc đồng của con ta dập tắt, chúng ta đuổi tới nơi đây chỉ dùng mười ngày thời gian, thật hiển nhiên không phải địa hỏa đốt được, trừ phi đó là…

Âm Bà ép buộc mình tỉnh táo lại nói.

- Ngươi nói không sai, nghĩ tới người cứu hắn là một người có thiên hỏa!

Tên huyền đế đáp.

- Người có thiên hỏa?

Âm Bà nghi hoặc nói, lát sau chợt bảo:

- Chẳng lẽ…chẳng lẽ là môn chủ Dược môn?

- Có lẽ không phải lão bất tử kia, nghe nói hắn đã bế quan nhiều năm, rất ít hỏi chuyện trong môn, tuy nói hắn kiêng kỵ Hắc Ma môn chúng ta nhưng ta nghĩ hắn cũng không dám ngang nhiên khai chiến với chúng ta, có thể là một người khác.

Huyền đế kia đáp.

- Còn có ai có được thiên hỏa đây?

Âm Bà hỏi.

- Theo ta biết còn có một vị lão tiền bối cùng vị các chủ thần bí của Linh Vũ

các, nhưng ta nghĩ cũng không phải bọn hắn làm.

Tên huyền đế trầm tư nói.

- Các chủ Linh Vũ các thì không khả năng, nhưng lão tiền bối kia là ai?

Âm Bà lại hỏi.

- Hắn đã trở thành truyền kỳ, sớm đã mất tích nhiều năm.

Tên huyền đế lộ vẻ tôn sùng nói, bỗng nhiên ngừng lại sau đó nói tiếp:

- Hắn chính là Phong Lưu Tà Đế đại nhân!

Lần này làm Âm Bà khiếp sợ nói không ra lời.

Nhóm người Lăng Tiếu cũng không rời khỏi Bắc Thủy Giới, chỉ ly khai Chiểu Trạch sâm lâm, đi tới một dãy núi trùng điệp tìm một địa phương thật tốt ổn định xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 976 - Tĩnh Tu. (1)

Lần này Lăng Tiếu muốn bế quan, dự tính đợi chín tháng sau tham gia sự kiện Hoàng Bảng chi tranh trọng đại mỗi mười năm lớn nhất Trung Vực.

Đến lúc đó chính là thời gian hắn bắt đầu dương danh Trung Vực.

Hắn nhất định phải lấy được danh hiệu quang vinh "Đệ nhất hoàng tọa" vào trong tay, làm cho người người trong Trung Vực đều biết tên của hắn, để Vân Mộng Kỳ sớm nghe tin tức của hắn, đồng thời xem như hoàn thành được lời yêu cầu của sư phụ Tà Đế.

Lăng Tiếu đem người cùng linh thú ẩn trong dược đỉnh đều thả ra.

Lăng Tiếu để Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu bắt tay vào chữa trị cho Phong Nha, bằng không Tàn Báo cũng không cách nào ổn định được tâm tình làm việc.

Sau đó Lăng Tiếu tùy ý cho bọn họ an bài thời gian, tự mình tuyển chọn một sườn núi cao khai mở động phủ tiến vào trạng thái bế quan.

Lần này bế quan hắn tự nhủ phải đem thực lực đề thăng thêm một giai, đem cấp bậc tinh thần chú ngữ trung cấp của Khống Hồn Quyết học tập, như vậy mới có thể phát huy ra uy lực chân chính khi khống hồn.

Nhưng trước khi tiến vào bế quan, Lăng Tiếu đi vào trong dược đỉnh liên hệ với đỉnh hồn.

- Tham kiến chủ nhân!

Hắc Diệu chào hỏi Lăng Tiếu trước tiên.

- Ân, hiện tại ta đã tiến giai thành địa hoàng, có thể tiến vào được tầng thứ ba dược đỉnh chưa?

Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu sớm đã biết dược đỉnh tổng cộng chia thành năm tầng, theo thực lực đột phá là có thể tiến vào trình tự cao hơn.

Trước đó công năng của hai tầng đầu Lăng Tiếu đã kiến thức qua, hắn có chút khẩn cấp muốn biết trong tầng thứ ba có nỗi vui mừng nào chờ hắn.

Hắc Diệu đáp:

- Thật xin lỗi chủ nhân, thực lực hiện giờ của ngươi vẫn không thể vào tầng thứ ba.

- Vì sao?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

- Thực lực của ngươi còn quá kém, không đủ sức tiến vào tầng thứ ba.

Hắc Diệu đáp.

- Cái gì? Không phải nói mỗi khi tiến một giai là có thể đi vào tầng tiếp theo sao?

Lăng Tiếu lớn tiếng nói.

- Ai nói như vậy?

Hắc Diệu hỏi ngược lại.

- Ách…chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

Lăng Tiếu thoáng khựng lại nói. Lúc trước hắn luôn nghĩ đến mỗi khi tiến một giai cũng có thể tiến lên tầng tiếp theo, thì ra đây chỉ là ý nghĩ của riêng hắn, nghe khẩu khí của đỉnh hồn không phải là như thế.

- Đương nhiên là không phải, nếu dễ dàng liền tiến được lên tầng kế tiếp, vậy còn có ý nghĩa gì.

Hắc Diệu thật khoa trương nói.

Lăng Tiếu không biết làm sao đáp lời, hắn phát hiện đỉnh hồn thật sự nhân tính hóa, không biết nó đã tồn tại bao nhiêu năm tháng mới biến thành như vậy.

- Vậy ngươi nói thử một chút làm sao mới có thể tiến vào tầng thứ ba.

Lăng Tiếu mất mát hỏi.

- Đương nhiên là tiến giai thì có thể đi vào thôi!

Hắc Diệu thản nhiên nói.

Lăng Tiếu không nói tiếp, hắn biết gia hỏa này nói chuyện hay có thói quen một câu ngắt quãng nhiều lần.

Quả nhiên Hắc Diệu thấy Lăng Tiếu không nói chuyện, mới tiếp tục đáp:

- Cần vào tầng thứ ba nhất định phải đột phá thiên tôn giai mới được, muốn đi tầng thứ tư thì phải tới thánh giai, tầng thứ năm đương nhiên là thần giai, hiểu chưa chủ nhân?

Lăng Tiếu không thèm để ý tới Hắc Diệu trực tiếp chui ra ngoài.

- Thần đỉnh rắm thối gì đây, lại bắt phải lên tới thiên tôn mới vào được tầng thứ ba, ai thèm!

Lăng Tiếu có chút khó chịu lẩm bẩm.

Lăng Tiếu muốn lên tới thiên tôn giai còn cần thời gian thật dài, như vậy trong khoảng thời gian ngắn hắn không đi vào được tầng thứ ba dược đỉnh, tâm tình ít nhiều có chút buồn bực.

- Xem ra chỉ phải ổn định thăng lên thực lực mà thôi.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Sau đó hắn tiến nhập vào trong tu luyện.

Có Độc Tôn Quy Nguyên Khí, hơn nữa ba đại dị vật trong thức hải, tốc độ hấp thu linh khí của hắn phi thường nhanh, người thường mượn nhờ tụ linh dị bảo phụ trợ tu luyện cũng chưa chắc truy theo kịp tốc độ tu luyện của hắn.

Ban ngày hắn hấp thu thiên địa linh khí, buổi tối tu luyện khống hồn.

Tinh thần chú ngữ khống hồn là do tinh thần lực ngưng tụ thành một nhóm phù văn huyền ảo, sau đó bày ra theo một phương thức đặc thù khắc vào trong thức hải của địch nhân, do đó đạt tới công hiệu khống chế đối phương.

Sơ cấp tinh thần chú ngữ thi triển phù văn là loại đơn giản nhất, càng về sau

thi triển càng thêm phức tạp.

Giống như trận văn sư khắc họa trận văn, càng là trận văn cao giai càng khó khắc đường văn trong đó.

Đạo lý giữa hai đường tu luyện đều giống nhau.

Hiện tại tinh thần lực của Lăng Tiếu xem như thập phần cường đại, tuy rằng không thể chiếm cứ toàn bộ thức hải nhưng cho dù là tinh thần lực của huyền đế đỉnh cũng chỉ tới đó mà thôi.

Lấy tinh thần lực của hắn đủ chống đỡ thi triển tinh thần chú ngữ đủ cấp bậc, mấu chốt nằm tại chỗ hắn đem tinh thần lực ngưng tụ thành đủ loại phù văn khác nhau, sau đó mới đem đủ loại phương thức sắp xếp thi triển đi ra.

Lăng Tiếu tĩnh tâm minh tưởng tinh thần lực chính là chủ tu ngưng văn cùng sắp hàng.

Chỉ cần có thể đem chúng thoải mái điều khiển, như vậy xem như hắn đã tu luyện khống hồn đại thành.

Nhưng muốn đạt tới điểm này không chỉ là chuyện một hai ngày thì có thể làm được, còn cần tích lũy luyện tập khống chế ngày đêm, đem đủ loại phù văn cùng thứ tự sắp hàng đều lĩnh ngộ thành thạo mới xong.

Theo dự tính của Lăng Tiếu, có thể ở trong ba năm đem khống hồn tu luyện đại thành thì hắn đã cảm thấy phi thường hài lòng.

Cần phải biết thời gian như vậy đã là rất ngắn, nếu thay đổi là người khác tu luyện làm sao dám nghĩ đơn giản như hắn, không phải ai cũng có được tinh thần thức hải rộng lớn khủng bố như vậy, hơn nữa tinh thần lực còn đạt tới mức độ khó tưởng, hai điểm này căn bản là cảnh giới mà khó có người đạt

được tới.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu đã tu luyện suốt nửa năm trong động phủ.

- Cuối cùng đạt tới đê giai viên mãn, là thời điểm đột phá đi!

Bên trong động phủ, Lăng Tiếu mở mắt, hai đạo tinh quang như thực chất tán phát.

Ngay sau đó chuyện khó tin liền xảy ra.

Chỉ thấy bên trong động phủ tràn ngập linh khí nồng đậm, có đỏ tươi, vàng óng, xanh đậm, xanh lam, có màu xám nhạt, đủ loại linh khí hiển lộ ra màu sắc riêng đặc thù của mình.

Loại tình huống này chỉ khi nào đạt tới trình độ phi thường nồng đậm mới có thể xuất hiện.

Quả nhiên đủ loại màu sắc kia hóa thành linh vũ không ngừng rót vào trong thiên linh huyệt của Lăng Tiếu.

Khí thế Lăng Tiếu nháy mắt dâng lên, quần áo mái tóc bốc cao.

Hắn chỉ cảm thấy có năm cỗ không khí cường đại truyền vào trong thân thể hắn, khắp toàn thân, ngũ tạng lục phủ như được tẩy lễ vô cùng khoan khoái.

Xoáy nước năm màu trong đan điền xoay chuyển cực nhanh, như mãnh thú đói khát đem linh khí hội tụ cắn nuốt sạch sẽ, từ một ít đoàn biến thành lớn hơn mấy lần, màu sắc càng thêm sáng ngời chói mắt, mà trong xoáy nước có điểm sáng như thực chất, lấp lánh mê người.

Những điểm sáng này đại biểu Lăng Tiếu đã bước chân vào cảnh giới “Tinh

Hóa” của Độc Tôn Quy Nguyên Khí tầng thứ sáu.

Đi tới loại cảnh giới này Lăng Tiếu đã có thể ngưng tụ thành chiến giáp, dù công kích hay phòng ngự đều nâng cao một bước, nếu còn phối hợp Cổ Hoàng thần công chồng chung một chỗ, ưu thế chiến đấu càng thêm cường đại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 977 - Tĩnh Tu. (2)

Chỉ thấy quanh thân Lăng Tiếu quấn quýt những tiểu kim long thu nhỏ, thật sống động đung đưa, mà trên thân hắn lại bao trùm một tầng chiến giáp nhiều màu như lưu ly, không ngừng tán phát, rạng rõ sinh huy.

Hống!

Lăng Tiếu không nhịn được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, một đạo long ngâm phóng lên cao, một đầu kim long hướng bên trên động phủ đập tới.

Oanh long!

Âm ba long ngâm đem động phủ chấn rung, nham thạch bốn phía vỡ tan, vô số đá vụn vẩy ra, bụi mù tràn ngập động phủ.

Ngay khi động phủ muốn sụp xuống, Lăng Tiếu lao nhanh ra ngoài, phát ra tiếng cười sang sảng:

- Đạt tới trung giai, cảm giác không tệ lắm.

Lăng Tiếu cũng không vì thực lực đột phá mà đắc ý vênh váo, hắn dừng lại ở một ngọn núi cao phong cảnh thật tốt.

Trong tay hiện ra một quyển sách, bên trên là dòng chữ "Trọng Quyền Quyết".

Đây là một quyển huyền kỹ lam giai kim hệ, là huyền kỹ công kích.

Trọng Quyền Quyết này là do Lăng Tiếu thu hoạch được khi giết một người tên Đàm Quang của lục phẩm tông môn Kim Quyền tông.

Trên người Lăng Tiếu luôn mang theo ba loại tuyệt kỹ về quyền, chưởng, cước, quyền là Thiên Sương quyền, chưởng là Bài Vân chưởng, mà cước là Phong Thần Thối.

Ba tuyệt kỹ này không hề kém hơn huyền kỹ cao giai, nhất là chưởng cùng cước, Lăng Tiếu càng phát huy tới tinh tế, uy lực bất phàm.

Về phần Thiên Sương quyền, theo thực lực Lăng Tiếu ngày càng cường đại thì ngày càng ít sử dụng, bởi vì nó không có thiên hỏa trợ giúp như Bài Vân chưởng, mà Phong Thần Thối còn có Tiên Thiên Âm Sát Khí trợ giúp, có hai thuộc tính công kích tiên thiên kia, uy lực của Thiên Sương quyền lại không thể hiện được rõ ràng.

Hiện tại Lăng Tiếu chuẩn bị tu luyện Trọng Quyền quyết, bởi vì hắn muốn đem uy lực Cổ Hoàng thần công thi triển đi ra.

Bởi vì có Cổ Hoàng thần công, thân thể Lăng Tiếu đã có lực phòng ngự như linh khí, phối hợp cùng công kích cứng rắn lợi hại kim hệ cường đại, có thể phá núi vỡ đất.

Trong điểm này Lăng Tiếu đã dùng hành động chứng minh được nhiều lần.

Nhưng hắn vẫn luôn khuyết thiếu huyền kỹ công kích kim hệ phối hợp, vì vậy khiến lực chiến đấu của hắn phải chịu ảnh hưởng.

Lăng Tiếu nghĩ tới thời gian Hoàng Bảng chi tranh, đem sức chiến đấu kim hệ phát huy tới mức tận cùng, mà Trọng Quyền quyết có thể giải quyết khẩn cấp của hắn.

Về phần dùng thiên hỏa cùng Tiên Thiên Âm Sát Khí càng ít càng tốt, bởi vì một khi sử dụng nhất định phải tiêu diệt sạch đối thủ, đây nhất định sẽ là đồ vật khiến người cừu hận cùng rình rập tham lam, vạn nhất bị người biết trong thân hắn có dị bảo, sẽ tạo ra tranh đoạt, mà nếu tu luyện Trọng Quyền quyết chẳng những giải quyết lực chiến đấu của hắn, còn có thể giúp hắn ẩn núp những lá bài tẩy, đây mới là mục đích thực sự của hắn.

Trọng Quyền quyết, chiêu thức cũng không khoa trương, nhưng dùng vào thực tế.

Nó chú trọng chính là đem toàn bộ lực lượng tập trung vào, đem tất cả lực lượng nháy mắt bạo phát đi ra, đơn giản mà hữu hiệu.

Nhưng nó còn một đặc điểm lớn nhất, là ẩn chứa ám kình theo sau, có lẽ khi một quyền oanh lên tay đối thủ khi đó làm đối thủ nghĩ rằng mình chống cự được, vì vậy sẽ thả lỏng cảnh giác, như thế ám kình tiếp theo sau sẽ xâm nhập vào thân thể hắn tiến hành oanh kích lần thứ hai, tạo thành tình huống trọng thương hoặc vẫn lạc vì không kịp đề phòng.

Đem Trọng Quyền quyết tu luyện tới cảnh giới đại thành, một quyền có thể ẩn chứa bảy tầng ám kình, tương đương một quyền lại có uy lực bảy quyền, hơn nữa giấu kín trong thân thể đối thủ sau đó mới bạo phát đi ra, lực phá hoại so với trực tiếp oanh ra bảy quyền càng thêm khủng bố khó phòng ngự, lực sát thương sẽ càng lớn.

Ám kình này chính là tinh hoa mấu chốt nhất của Trọng Quyền.

Lăng Tiếu cảm thấy được tuy cấp bậc Trọng Quyền quyết không quá cao, nhưng nếu biết vận dụng thích đáng sẽ không kém hơn huyền kỹ hồng giai.

Lăng Tiếu ghi nhớ khẩu quyết của Trọng Quyền, sau đó dốc lòng tu luyện.

Hắn dùng cây cối cùng nham thạch khắp bốn phía làm đối tượng, không ngừng lặp lại động tác vung quyền thật đơn giản.

Hắn không vận hành linh khí, chỉ đơn thuần dùng lực thân thể vung quyền, mỗi ngày đều tập luyện mấy ngàn quyền thậm chí ngoài vạn quyền, cho tới khi nào tiêu hao hoàn toàn thể năng của mình mới thôi.

Hắn vung quyền cũng không chỉ đơn thuần đem khí lực đánh ra ngoài, còn phải tìm hiểu làm sao vận kình mới có thể sinh ra ám kình, khiến đạt tới hiệu quả một quyền lại có nhiều ám kình, chế tạo ra kỳ tích, tầng tầng công kích chồng lên thật đáng sợ.

Cứ thế hơn mười ngày, Lăng Tiếu chủ yếu tìm hiểu cách vận dụng ám kình, một tháng sau có thể sinh ra một trọng kình.

Giờ phút này Lăng Tiếu để trần thân trên, tay phải nắm chặt, hướng một gốc cây lớn hét to oanh ra một quyền đơn giản.

Phanh!

Gốc cây hiện ra dấu vết một quyền nhợt nhạt, thân cây thoáng chao đảo, vài lá cây nhẹ nhàng rơi xuống.

Lăng Tiếu thu tay, thản nhiên nhìn thân cây kia.

Một quyền này của hắn giống như không hề làm thương tổn thân cây một chút nào.

Không ngờ qua chừng năm lần hô hấp, thân cây chợt phát ra thanh âm “phanh” một tiếng, lập tức gãy ngang.

- Đây là Trọng Quyền oai, một quyền là giả, một quyền là thật, hư thật kết

hợp, đưa ra chiến thắng.

Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm, trong mắt tản ra thần sắc hưng phấn.

Kế tiếp Lăng Tiếu tiếp tục khổ tu một tháng, đem Trọng Quyền quyết tu luyện tới uy lực một quyền phát ra ba trọng kình.

Vạn sự khởi đầu đều khó khăn, bằng lực lĩnh ngộ hơn người của hắn, chỉ cần thông thấu được nguyên lý bên trong, hắn có thể càng nhanh chóng nắm giữ được tinh túy.

Cách ngày thi đấu Hoàng Bảng chi tranh càng gần, hắn tính toán thực tế chiến đấu xong sẽ rời đi báo danh tham gia cuộc thi.

Hắn đi tìm một đầu Hoàng Mao Viên lục giai đê cấp làm đối thủ.

Hoàng Mao Viên, linh thú thổ hệ, cao bảy tám thước, thoạt nhìn khôi ngô cường đại.

Khi Lăng Tiếu đến gần địa bàn của nó, Hoàng Mao Viên lập tức lộ ra thần sắc dữ tợn, hai tay không ngừng vỗ ngực gào thét, tựa hồ yêu cầu Lăng Tiếu lập tức rời khỏi, nếu không sẽ không khách khí.

Lăng Tiếu chỉ thẳng vào nó cười nói:

- Đại gia hỏa, chúng ta chiến một trận!

Hống!

Hoàng Mao Viên bị khiêu khích, hai tay đấm lên ngực vài quyền, nhảy lên, một nắm tay hướng đầu Lăng Tiếu oanh tới, tựa hồ muốn dùng một quyền đánh vỡ đầu hắn.

Đối mặt linh thú lục giai, Lăng Tiếu cũng không dám lơ đễnh, chiến khí long hình nháy mắt từ trong cơ thể vọt ra, một đầu kim long thật lớn rít gào dựng lên tận trời.

Ở một khắc này Hoàng Mao Viên nhìn thấy kim sắc long ảnh thì động tác chợt chậm lại, nó tựa hồ cảm nhận được một cỗ thú hoàng oai cường đại khiến cho nó sinh ra cảm giác muốn thần phục người trước mắt.

Lăng Tiếu cũng không nhân cơ hội công kích, hắn muốn đường đường chính chính đánh một trận cùng Hoàng Mao Viên.

Hoàng Mao Viên nhìn thấy rõ trên đỉnh đầu Lăng Tiếu chỉ là kim sắc long ảnh mà thôi, liền gào thét một tiếng hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Tuy khổ người của nó khổng lồ nhưng tốc độ cực nhanh, nắm tay nháy mắt đã đánh tới, quyền thế chưa tới nhưng kình phong cường đại đã quét lên mặt Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 978 - Trọng Quyền Oai

Lăng Tiếu thối lui hai bước, hưng phấn quát to một tiếng:

- Tới vừa lúc!

Cùng lúc đó hướng nắm tay Hoàng Mao Viên đánh ra một quyền.

Phanh!

Lăng Tiếu dùng cứng đối cứng với đối phương, vừa mới tiếp xúc cả người hắn bị oanh bay ra xa mười thước, mà Hoàng Mao Viên chỉ lui nửa bước, thực lực sai biệt vô cùng rõ ràng.

- Quả nhiên là viên linh thú lực lớn vô cùng.

Lăng Tiếu cảm thán một tiếng, lại nghênh đón.

Vừa rồi hắn không sử dụng ám kình, hắn muốn thử thăm dò trước, sau đó mới sử dụng, nhìn xem rốt cục uy lực như thế nào.

Hoàng Mao Viên một chiêu không thể giết chết nhân loại kia, có vẻ vô cùng tức giận, há to miệng, một cỗ hào quang cường đại oanh kích đi ra.

Năng lượng cường đại trên không trung hình thành một dải lụa màu vàng, đem đám mây quét ngang tan biến.

Lăng Tiếu hóa thành từng đạo tàn ảnh, tránh né năng lượng cường hãn oanh kích tới.

Hắn nhiễu ra sau lưng Hoàng Mao Viên, mấy đạo kim quyền đánh trúng người nó.

Phản ứng của Hoàng Mao Viên hơi chậm một chút, thân hình bị trúng vài quyền của Lăng Tiếu, tựa hồ không hề bị thương tổn, hướng Lăng Tiếu đánh trả lại.

Phanh phanh!

Một người một thú không ngừng dùng quyền đầu va chạm trên không trung, mà mỗi khi Lăng Tiếu va chạm một quyền với Hoàng Mao Viên thân hình đều bị chấn bay ra ngoài, nhưng hắn lại tiếp tục xông tới khởi xướng một vòng tấn công mới.

Hoàng Mao Viên tựa hồ bị sự dây dưa của Lăng Tiếu làm mất kiên nhẫn, lông vàng dựng thẳng lên, một tầng hộ minh kình màu vàng như chiến giáp đem thân thể nó bao bọc lại, mà mỗi quyền của nó ẩn chứa uy thế vô cùng, khiến Lăng Tiếu không ngừng bị đánh bay xa ra ngoài.

Trong cơ thể Lăng Tiếu máu huyết bốc lên, khóe môi hiện vài tia vết máu.

- Ta đang muốn làm cho ngươi tức giận, như vậy đánh bại ngươi mới có ý nghĩa.

Lăng Tiếu hiện lên thần sắc hưng phấn, khí thế tột đỉnh, một quyền nháy mắt chắn ngang trước người hắn, mà long lân chiến giáp khác hẳn dĩ vãng, không còn là màu vàng đơn thuần đã kèm theo ngũ thải ban lan, thoạt nhìn như chiến giáp lưu ly, có vẻ càng thêm bất phàm.

- Đến đây đi, cho ngươi nếm thử mùi vị Trọng Quyền!

Lăng Tiếu rốt cục muốn chân chính động thủ.

Hắn hét lớn một tiếng, tốc độ cực nhanh, từng đạo kim quyền từ khắp bốn phương tám hướng oanh thẳng tới Hoàng Mao Viên.

Hoàng Mao Viên gào thét một tiếng, nắm tay cường đại nghênh đón, mỗi quyền như tảng đá ngàn cân nện xuống, vô cùng khủng bố.

Phanh phanh!

Từng đợt hào quang tản ra, giữa không trung không ngừng vang lên thanh âm va chạm.

Một người một thú va chạm vài quyền, cuối cùng tách ra.

Lần này Lăng Tiếu bị đánh bay ra xa mấy chục thước, nặng nề nhổ ra ngụm máu tươi, mà Hoàng Mao Viên bị đánh lui ra sau sáu bảy thước, thoạt nhìn như không hề bị thương.

Hai bên giao phong nhìn qua Hoàng Mao Viên có vẻ chiếm thượng phong.

Nhưng Lăng Tiếu lại mang theo vẻ cười hưng phấn, tựa hồ không hề cảm thấy thất bại chút nào.

Hống!

Hoàng Mao Viên bị hắn chọc giận, điên cuồng vỗ ngực, lại hướng Lăng Tiếu bổ nhào tới.

Lăng Tiếu vẫn đứng nguyên lặng lẽ chờ đợi.

Ngay khi nắm tay Hoàng Mao Viên sắp đánh trúng đầu hắn, Lăng Tiếu chợt cười lạnh:

- Nổ đi!

Phanh phanh!

Lăng Tiếu không chút dị động, nhưng thân hình Hoàng Mao Viên như khối thuốc nổ không ngừng tự bạo.

Miệng nó không ngừng kêu rú lên, thân hình tuôn đầy máu.

Sau một lúc lâu, thanh âm nổ mạnh rốt cục ngừng lại.

Mà thân thể Hoàng Mao Viên nặng nề rơi xuống đất.

Phanh!

Thân hình thật lớn tạp xuống đất, hơn mười gốc đại thụ bị đứt gãy, mặt đất tung đầy tro bụi.

Lăng Tiếu chậm rãi rơi xuống, nhìn Hoàng Mao Viên thương tích đầy mình, nhẹ nhàng súy tóc, lộ vẻ đắc ý nói:

- Được, không tệ lắm, chờ sau khi tu luyện tới thất trọng kình, chỉ sợ cần hai ba quyền là có thể giải quyết nó, như vậy không cần phải oanh tới trăm quyền như vừa rồi.

Lăng Tiếu mới tu luyện tới tam trọng kình, một quyền tương đương ba quyền, cùng một thời gian chém ra gần trăm quyền tương đương ba trăm quyền ám kình. Ba trăm quyền ám kình đồng thời bùng nổ, uy lực đương nhiên cực kỳ đáng sợ, huống hồ còn nổ mạnh trong cơ thể, bất kể là người hay linh thú ngũ tạng lục phủ đều luôn yếu ớt, không muốn chết cũng thật sự khó khăn.

Xử lý xong Hoàng Mao Viên, Lăng Tiếu xem như có thể xuất quan.

Khi hắn quay lại nơi ở của mọi người, tất cả đã tụ tập đầy đủ.

- Chúc mừng lão đại (thiếu gia) đã tiến thêm một bước!

Mọi người nhìn ra thực lực Lăng Tiếu tiến mạnh, liền cao hứng nói.

Lăng Tiếu gật đầu, nhìn qua Diệp Vân Phong cười nói:

- Vân Phong không tệ, lại trong vòng một năm đột phá một giai.

Diệp Vân Phong tiến lên chắp tay nói:

- Ít nhiều nhờ Lăng huynh thành toàn nên Vân Phong mới có hôm nay.

Diệp Vân Phong đã thừa nhận Lăng Tiếu làm lão đại, hắn từ Diệp gia thành rời đi chưa đầy ba năm đã tiến giai lên địa hoàng cao giai, tốc độ nhanh như chớp, trong lòng đương nhiên cao hứng.

Thực lực tiến nhanh còn có Bạch Vũ Tích, cuối cùng nàng đã đột phá hoàng cấp.

Lăng Tiếu cho nàng một viên Thăng Hoàng đan, trực tiếp giúp nàng thăng một giai, đạt tới địa hoàng trung giai.

Thải Hà Nguyệt vẫn ở hoàng cấp cao giai, nhưng thực lực càng thêm kiên cố, mà trước đó nàng được Tà Đế truyền một bộ huyền kỹ cao giai, đây là một quyền công pháp tử giai, còn cho nàng một thanh linh khí phất trần cao giai, trải qua thời gian tĩnh tu lực chiến đấu của nàng đã siêu việt cùng cấp.

Huống chi nàng từng được xưng hô là Tu La Nữ, thủ đoạn sát phạt của nàng

tuyệt đối không bại bất luận kẻ nào.

Lần này cuộc thi Hoàng Bảng chi tranh nàng dự tính tham dự, làm cho mình càng nhanh lĩnh ngộ đạo của mình, sớm đạt tới thiên tôn giai.

Hiện tại nàng chỉ bốn mươi tuổi, từng nuốt Vạn Niên Trân Châu, dung mạo thoạt nhìn chỉ ba mươi, đang là thời gian phong vận nhất, mà Hoàng Bảng chi tranh cho phép hoàng cấp dưới trăm tuổi tham dự, vì vậy nàng muốn tham gia không thành vấn đề.

Bại Gia Tử trải qua cuộc chiến ở Minh Thủy môn, thành công đạt tới lục giai cao cấp, tướng mạo có chút thay đổi, trở thành một thanh thiếu niên tuấn lãng bất phàm, sau lưng mang theo trường thương, càng có vẻ uy phong lẫm lẫm.

Thực lực Tàn Báo vẫn như trước, nhưng năng lượng tăng trưởng không ít, hoàn toàn chân chính lĩnh ngộ Ma Đao bát thức, nương nhờ đại phương thế giới có thể vượt cấp đối chiến huyền đế trung giai cũng không thành vấn đề.

Uy lực của Ma Đao bát thức có thể nói là hủy thiên diệt địa, mỗi thức đều vô cùng cường hãn. Nếu Tàn Báo hoàn toàn ma hóa, sức chiến đấu càng đề thăng hơn mấy lần.

Như ở kiếp trước Phong Thần từng nhập ma dùng Ma Đao bát thức đánh bại hết cao thủ thiên hạ, bởi vậy có thể thấy được uy lực khủng bố của Ma Đao bát thức.

Kim Sắc Lang Vương hồi phục lại, thực lực đạt tới lục giai trung cấp đỉnh, chỉ cần có thêm một năm sẽ tới cao cấp, đuổi theo kịp Bại Gia Tử.

Nhưng tính về sức chiến đấu thực sự đương nhiên kém hơn Bại Gia Tử không ít.

Lam Sắc Giao Long cùng Ma Giáp Báo vẫn còn ở thực lực thất giai đê cấp.

Bất kể là nhân loại hay linh thú càng lên cao thì đột phá sẽ càng thêm khó khăn.

Về phần Phượng Tiêm Vận cùng Huyền Diệu lại đem thật nhiều thời gian chữa trị cho Phong Nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 979 - Chữa Trị Tinh Thần

Hiện giờ thương thế của Phong Nha đã khôi phục rất tốt, chỉ là thần trí vẫn bị vây trong trạng thái dị thường.

Trải qua hai người cùng phối hợp trị liệu vẫn lấy được tiến triển không tệ, ít nhất lông rậm dày đặc trên người hắn đã bóc ra, dần dần biến thành hình người chân chính.

Trong đoạn thời gian này hắn từng nhiều lần tỉnh lại, nhưng lại bị ngân châm phong ấn nên không thể thi triển năng lượng, căn bản không thể cử động hay chạy thoát.

Mỗi lần hắn tỉnh lại, Tàn Báo đều kể cho hắn nghe thật nhiều chuyện cũ năm xưa.

Phong Nha đối với chuyện quá khứ tựa hồ thật mẫn cảm, mỗi khi nhắc tới đều đau đầu, thật khó khăn tiếp tục nghe kể tiếp.

Trong vấn đề này cả Phượng Tiêm Vận lẫn Huyền Diệu đều tỏ vẻ không có biện pháp.

Nghe tới đây, Lăng Tiếu lại cảm thấy thật kỳ quái, chẳng lẽ Phong Nha thật sự bị tẩu hỏa nhập ma nên mất trí nhớ?

Lăng Tiếu hỏi Phượng Tiêm Vận:

- Vận nhi, sao lại có tình huống như vậy, chẳng lẽ đầu của hắn thật sự hỏng mất sao?

Phượng Tiêm Vận cau mày nói:

- Tình huống này của hắn thật tương tự như bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng muội khẳng định hắn không bị tẩu hỏa nhập ma, bởi vì nếu thật sự bị tẩu hỏa chỉ có hai loại kết quả, một là lập tức chết bất đắc kỳ tử, một là điên loạn thật sự, nhưng hắn ngoại trừ thị sát hiếu chiến thì chỉ im lặng suy nghĩ sự tình, hơn nữa ánh mắt nhìn chúng ta thật quái lạ, tựa hồ hắn có thể nghe hiểu được chúng ta nói gì nhưng bản thân hắn không muốn khai thông với người khác, nhưng hắn lại đánh mất trí nhớ, muội cảm thấy hắn giống như bị phong ấn trí nhớ, làm cho hắn không cách nào suy nghĩ ra.

Huyền Diệu cũng nói:

- Đúng vậy, nếu chỉ là mất trí nhớ dùng Hồi Quang thuật của ta trị liệu, tuyệt đối có thể sản sinh hiệu quả, nhưng bây giờ lại không có chút tác dụng nào.

Hồi Quang thuật, đây là kỹ năng trị liệu quang hệ, làm người hồi phục trí nhớ, chỉ có người có quang thuộc tính mới có thể thi triển.

Lăng Tiếu nói:

- Chẳng lẽ thật sự không biện pháp nào làm cho hắn khôi phục?

- Biện pháp thì có nhưng có chút không thực tế!

Phượng Tiêm Vận đáp.

Tàn Báo vội vàng hỏi:

- Vận phu nhân, có biện pháp nào mời nói xem!

- Trừ phi có tinh thần lực của luyện dược sư bát phẩm dùng tinh thần lực

cường đại kích thích thức hải của hắn, có lẽ còn có chút cơ hội giúp hắn khôi phục.

Phượng Tiêm Vận nói, lại giải thích:

- Nhưng luyện dược sư bát phẩm vô cùng hiếm thấy, dù tìm được cũng chưa chắc chịu ra tay giúp đỡ, mà cho dù ra tay, sau khi dùng tinh thần lực kích thích thức hải của hắn sẽ xuất hiện hai loại tình huống, thứ nhất có khả năng hắn bị kích thích xong sẽ chuyển biến tốt đẹp, thứ hai sẽ làm thức hải của hắn bị thương nặng, cuộc đời này không thể khôi phục, thậm chí trực tiếp tử vong, cho nên ta nói không thực tế chính là như vậy.

- Luyện dược sư bát phẩm…bát phẩm…

Mọi người đều lộ vẻ khác thường.

Luyện dược sư đạt tới phẩm cấp này đã xem như tồn tại trân quý nhất trong Trung Vực, mặc kệ đi đâu cũng trở thành đại nhân vật được toàn bộ thế lực đều cung nghênh, cho dù là mười tám thế lực lớn cũng phải lễ nhượng ba phần.

Tại Trung Vực đạt tới luyện dược sư bát phẩm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà trong mười tám thế lực lớn luyện dược sư có phẩm cấp như vậy không bao nhiêu, cho dù là thất phẩm cũng cực kỳ hiếm hoi, Dược môn nổi danh ngang hàng cùng Hắc Ma môn có hai luyện dược sư bát phẩm, họ đều là cột trụ của Dược môn, là nhân vật đại biểu, cho dù người của Linh Vũ các cũng khiêm nhượng vài phần.

Sở dĩ Dược môn xếp hạng sau Hắc Ma môn cũng không phải vì thực lực họ không bằng Hắc Ma môn, ngược lại người thật sự có ánh mắt đều sẽ cảm giác nội tình của Dược môn khủng bố hơn Hắc Ma môn rất nhiều.

Dược môn thuộc phạm vi thế lực cổ, xây dựng tông môn suốt mấy vạn năm không ngã, người của họ xưa nay làm việc điệu thấp, rất ít phát sinh tranh chấp với những thế lực khác, hơn nữa họ lại giao hảo với thật nhiều thế lực, bởi vì có không ít thế lực cần luyện chế đan dược cao giai phải nhờ Dược môn, cho nên một khi Dược môn xảy ra biến cố chỉ cần họ phát ra lệnh triệu tập, lập tức sẽ có vô số thế lực chạy đến giúp đỡ, đây cũng là lực triệu hoán của luyện dược sư.

Luyện dược sư bát phẩm ngoại trừ có hai vị trong Dược môn, nghe nói trong Linh Vũ các cũng có một vị, mà hai ba vị khác từ xưa nay chỉ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm được tung tích của họ chỉ sợ là muôn ngàn khó khăn.

Tàn Báo lộ vẻ thất vọng, hắn biết lời của Phượng Tiêm Vận thật sự quá khó làm, hắn làm sao có khả năng thỉnh mời luyện dược sư bát phẩm, cho dù khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh năm xưa hắn cũng chưa chắc có khả năng này.

Lăng Tiếu cau mày hỏi:

- Vận nhi, muội muốn nói chỉ cần kích thích thức hải của hắn một chút thì có thể giúp hắn khôi phục lại?

Phượng Tiêm Vận đưa mắt nhìn Lăng Tiếu, lập tức đoán ra hắn muốn làm gì liền nói:

- Huynh đừng xằng bậy, thức hải của thánh giai không tầm thường, muội biết huynh có thể lợi dụng tinh thần lực công kích, nhưng mà…lỡ như bị hắn cắn lại, huynh chưa chắc chịu đựng nổi.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Không có việc gì, ta đều có chủ trương, hắn căn bản không tổn thương được ta, mấu chốt là cách của muội có hữu hiệu hay không?

Phượng Tiêm Vận biết chuyện Lăng Tiếu đã quyết định rất khó thay đổi, liền đáp:

- Sẽ giống như hai loại tình huống muội vừa nói.

Nghe nàng khẳng định, Lăng Tiếu nhìn Tàn Báo nói:

- Đây là một trận đánh bạc, liên quan tới cả đời, ngươi thay hắn lựa chọn đi, ta có thể dùng tinh thần lực xâm nhập thức hải của hắn, về phần kết quả như thế nào thì ta cũng không biết.

Tàn Báo lâm vào trong trầm tư, sau đó đưa mắt nhìn qua Phong Nha nói:

- Huynh đệ, ta biết ngươi tuyệt không cam lòng cả đời sẽ như vậy, hai huynh đệ chúng ta còn phải tiếp tục chinh chiến thiên hạ, ta tin tưởng ngươi sẽ vượt qua được!

Sau đó hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Nhờ thiếu gia!

Mọi người giúp Lăng Tiếu hộ pháp, mà Lăng Tiếu bắt tay dùng tinh thần lực kích thích thức hải của Phong Nha.

Cùng lúc đó Liệt Viêm Hổ cũng được triệu tới.

Mọi người phân ra bảo hộ khắp bốn phía, phòng ngừa Phong Nha có dị động.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu mạnh mẽ tới mức người khác không thể tưởng tượng, với tinh thần lực của hắn đã có thể kề vai cùng luyện dược sư bát phẩm, một khi thực lực tăng lên, tuyệt đối có thể trở thành luyện dược sư bát phẩm.

Huống chi hắn tu luyện tinh thần lực vô cùng ảo diệu, không phải người nào cũng có thể lý giải.

Vì vậy hắn muốn xâm nhập thức hải của Phong Nha hoàn toàn không hề kiêng kỵ, cho dù tinh thần lực của Phong Nha kinh người nhưng hắn vẫn có thể đúng lúc thoát ra mà không sợ bị cắn trả.

Hết thảy chuẩn bị xong, Lăng Tiếu để tinh thần lực hóa thành mây mù xâm nhập vào thức hải của Phong Nha.

Khi tinh thần lực của Lăng Tiếu nhập vào thức hải của Phong Nha, lập tức phát hiện bị thứ gì ngăn cản, không thể tiếp tục đi vào.

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Quả nhiên có quỷ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 980 - Tình Thủ Túc Cũng Chỉ Đến Vậy Thôi.

Tiếp theo Lăng Tiếu dần dần gia tăng lực lượng, nhưng thứ kia gây trở ngại cực kỳ rõ ràng, hắn phát hiện dùng trạng thái mây mù không thể tiếp tục tiến bước.

Lăng Tiếu phát hiện thứ trở ngại kia chính là nguyên nhân thật sự làm Phong Nha mất trí nhớ.

- Xem ra không hạ nặng tay thì không được!

Trong lòng Lăng Tiếu hạ quyết tâm, một lần nữa ngưng tụ tinh thần lực hóa thành hình dạng Băng Hỏa kiếm, sau đó nhanh chóng đánh thẳng vào thức hải của Phong Nha.

Oanh long!

Băng Hỏa kiếm hư ảnh giống như oanh kích lên tường đồng vách sắt, khiến thức hải của Phong Nha phát ra chấn động.

A!

Phong Nha tỉnh lại phát ra thanh âm gào rú, cũng may hắn bị phong ấn ngân châm, bằng không nhất định sẽ nổi điên đả thương người.

Những người khác đều chuẩn bị sẵn sàng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lăng Tiếu cùng Phong Nha.

- Phong tỏa thật cường đại, nhưng không bền vững đâu!

Lăng Tiếu hiện tia cười lạnh, tiếp theo tinh thần lực lặp lại, tinh thần lực tầng tám hóa thành vô số Băng Hỏa kiếm như bão táp oanh thẳng vào thức hải Phong Nha.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu đã sớm đạt tới cảnh giới không tưởng tượng nổi, cho dù là tinh thần lực bát tầng đã có thể làm thức hải của đế cấp bị thương.

Một kích này của hắn chuyên cuồng oanh vào một phương hướng, vô số mũi kiếm không ngừng bắn thẳng tới trước.

Dưới tình huống không hề có chút phòng vệ, đế cấp cũng không chịu được bị oanh tạc điên cuồng như thế, thức hải nhất định sẽ bị oanh bạo mà chết.

Trải qua một phen liên tục oanh kích, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy tinh thần lực đột nhiên giảm xuống, thần sắc tái nhợt hơn rất nhiều, cắn răng nghĩ thầm:

- Phong ấn gì đáng sợ như thế, không ngờ vẫn chưa bị phá hủy, chẳng lẽ tinh thần lực của ta còn chưa đủ cường đại?

Phong Nha bị phong ấn không thể sử dụng lực lượng, nhưng hắn phát ra tiếng gào thảm thiết khiến Tàn Báo lo lắng không thôi.

Trong lòng hắn không ngừng cầu nguyện:

- Huynh đệ, ngươi nhất định phải chịu đựng!

Lăng Tiếu liên tục tăng mạnh tinh thần lực, cuối cùng cơ hồ làm mình cạn kiệt, cuối cùng khi hắn vừa định bỏ quên, lại đột nhiên sản sinh biến hóa.

Răng rắc!

Một đạo khe hở cực nhỏ rốt cục bị tinh thần mũi kiếm của Lăng Tiếu bắn mở ra.

Lăng Tiếu vừa định oanh khe hở lớn hơn một chút…

Bỗng nhiên một cỗ tinh thần lực cường đại từ trong thức hải Phong Nha bắn ra.

Oanh long!

Lăng Tiếu không kịp thu hồi tinh thần lực, bị lực lượng phản kích đánh xơ xác.

Ah!

Hắn chỉ cảm thấy thức hải chợt nhoáng lên, không nhịn được phát ra tiếng hét thảm, thân thể té xuống.

- Tiếu…

- Thiếu gia…

Mọi người sợ hãi kêu lên một tiếng, đều hướng chỗ Lăng Tiếu chạy tới.

Nhưng đúng lúc này một cỗ năng lượng cường hãn bạo phát đi ra.

Thanh âm Liệt Viêm Hổ cũng vang lên:

- Các ngươi đều thối lui, hắn giãy phong ấn!

Oanh!

Năng lượng cường đại đem hết thảy bốn phía chấn động như nổ tung, không ít đá vụn bụi đất đều vẩy ra, ngay cả một ít cây cối gần bên đều bị kình phong năng lượng chấn ngã.

Thân thể Lăng Tiếu cũng bị chấn bay ra xa.

Tàn Báo nhanh nhẹn đuổi theo tiếp lấy Lăng Tiếu.

- Thiếu gia ngươi không sao chứ?

Tàn Báo nâng Lăng Tiếu hỏi.

Thần sắc Lăng Tiếu tái nhợt lắc đầu nói:

- Ta không sao, nhìn xem Phong Nha thế nào?

May mắn vừa rồi hắn lập tức chặt đứt tinh thần lực, bằng không thức hải của hắn đã bị trọng thương.

Hắn lặng lẽ vận khởi Khống Thần Quyết chữa thương, làm thức hải của mình ổn định lại, thuận tiện khôi phục tinh thần lực, đồng thời ánh mắt nhìn qua chỗ Phong Nha.

Giờ phút này chung quanh Phong Nha có một đoàn hắc sắc vụ khí bao quanh tầng tầng dày đặc, ám hệ mang theo tính ăn mòn mãnh liệt đem cỏ cây chung quanh đều hút sạch sinh cơ, làm chúng lập tức biến thành khô héo.

Mọi người đều bay ra xa, chỉ còn Liệt Viêm Hổ bộc phát hỏa diễm vây quanh người không bị hắc vụ ảnh hưởng.

A!

Theo thanh âm kinh hô vang lên, hắc sắc vụ đoàn hướng bốn phía khuếch tán, mà từng đạo châm nhỏ óng ánh từ trong vụ đoàn bắn đi ra.

Hưu hưu!

Châm nhỏ mang theo lực lượng mạnh mẽ trực tiếp xuyên vào nham thạch chung quanh.

Hắc sắc vụ đoàn càng khuếch trương ngày càng lớn, trong phạm vi trăm thước biến thành một mảnh thiên địa màu đen.

- Hắn làm sao có thể giãy thoát khỏi phong ấn ngân châm thượng cổ đây? Chẳng lẽ lực lượng của hắn đã đạt tới thần giai sao?

Thần sắc Huyền Diệu kinh hãi nói.

Phượng Tiêm Vận lắc đầu:

- Hẳn là vẫn chưa đâu, nếu hắn nhập thần giai ta không thể phong ấn hắn, ta nghĩ do tu vi của ta không cao, lực lượng phong ấn còn chưa đủ cường đại, mà vừa rồi hắn tán phát ra năng lượng quá tập trung, hiển nhiên do Tiếu kích thích vào thức hải của hắn, làm hắn biến hóa, lực lượng nháy mắt bộc phát cho nên mới mạnh mẽ phá tan phong ấn!

Không biết qua bao lâu, hắc sắc vụ đoàn thu liễm vào trong chỗ Phong Nha.

Ngay sau đó dần dần lộ ra thân ảnh của hắn.

Giờ phút này vẻ mặt hắn lãnh tuấn, khí thế nghiêm túc, ánh mắt nội liễm, không còn vẻ đỏ bừng, giống như sát ý điên cuồng trên người hắn đã hoàn toàn biến mất.

- Bại tướng dưới tay, ngươi còn muốn một trận chiến sao?

Liệt Viêm Hổ trừng mắt nhìn Phong Nha rống lớn.

Phong Nha nhìn thoáng qua Liệt Viêm Hổ, không trả lời hắn, mà thản nhiên mở miệng nói:

- Đây là đâu? Ta…vì sao ta lại ở đây?

Trong ánh mắt hắn tràn ngập vẻ mờ mịt, ánh mắt đánh giá chung quanh, đồng thời cũng nhìn thấy mọi người.

Phượng Tiêm Vận nhìn Tàn Báo nói:

- Hắn…hắn có thể đã khôi phục, ngươi đi qua xem!

Tàn Báo kích động nhìn thoáng qua Phượng Tiêm Vận, sau đó chạy nhanh tới chỗ Phong Nha kêu to:

- Phong Nha, ngươi còn nhận ra được ta không?

Phong Nha ngẩng đầu nhìn lên Tàn Báo, nhíu mày, thần sắc biến thành mờ mịt nói:

- Ngươi là ai, có được tu vi đế cấp, không sai!

Thân hình Tàn Báo run rẩy, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kích động nói:

- Ta…ta là Ma Đế, là huynh đệ tốt của ngươi, Phong Nha, ngươi còn nhớ rõ ta sao?

- Hừ, ngươi thật to gan!

Phong Nha chợt giận dữ, hắn hừ lạnh một tiếng, vươn tay, một cỗ lực lượng cường hãn nháy mắt hướng Tàn Báo đánh tới.

- Liệt Viêm Hổ ngăn hắn lại!

Lăng Tiếu vội vàng kêu lên.

Nhưng lời nhắc nhở của Lăng Tiếu đã muộn, Tàn Báo đã bị cỗ năng lượng kia đánh bay ra xa.

Liệt Viêm Hổ nháy mắt bổ nhào tới chỗ Phong Nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 981 - Tình Thủ Túc Cũng Chỉ Đến Vậy Thôi 2

Nhưng Phong Nha tựa hồ không muốn dây dưa, chỉ đánh bừa vài chiêu với Liệt Viêm Hổ lập tức bứt ra vội vàng thối lui ra vài trăm thước.

- Ta không biết các ngươi là ai, nhưng nếu còn dám nói bậy nói bạ, cho dù có thánh giai che chở các ngươi ta vẫn có thể đánh chết toàn bộ các ngươi!

Phong Nha vẻ mặt giận dữ nhìn nhóm người Lăng Tiếu nói, sát ý lạnh lùng tán phát.

Thần trí của hắn tựa hồ đã khôi phục lại, khi nói chuyện đã trở nên lưu loát rất nhiều.

Sát ý lạnh lẽo của Phong Nha làm mọi người cảm thấy căng thẳng, giống như bị độc xà cắn trúng.

- Bại tướng dưới tay còn dám càn rỡ!

Liệt Viêm Hổ không chịu được Phong Nha xem thường, rống lớn một tiếng muốn lao tới.

Lăng Tiếu lên tiếng:

- Liệt Viêm Hổ trở lại cho ta!

Liệt Viêm Hổ không cam lòng liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, cuối cùng dừng chân lại.

Sưu!

Sau đó một đạo hắc sắc quang mang hướng Phong Nha bắn tới.

Phong Nha thoáng cau mày, một trảo chụp lấy đồ vật kia trong tay.

Tiếp theo ánh mắt Phong Nha vừa nhìn lại, thần sắc liền biến đổi:

- Phệ…Phệ Huyết ma đao!

- Khụ khụ…ngươi nhận không ra ta, nhưng…nhưng vẫn nhận ra nó đi!

Tàn Báo cố gắng mang theo thân thể tổn thương đi tới trước người Phong Nha không xa gian nan nói.

- Ha ha…Phệ Huyết ma đao…Ma Đế đại ca, năm xưa ngươi chết thật thảm, ta nhất định phải giết kẻ phản bội báo thù cho ngươi!

Phong Nha tựa hồ không nghe được lời nói của Tàn Báo, cầm ma đao giơ lên đỉnh đầu, ngửa mặt lên trời cười lên điên cuồng, một cỗ sát ý dày đặc bừng lên.

Mọi người đành phải lui ra xa.

- Phong Nha, ngươi còn nhớ rõ đội trưởng Tô Phỉ hay không?

Tàn Báo lộ vẻ mừng như điên, nghe lời nói của Phong Nha hắn có thể hoàn toàn khẳng định thần trí Phong Nha đã khôi phục, cho nên hắn nhất định phải báo cho Phong Nha biết hắn vẫn còn sống.

- Tô Phỉ…ngươi…làm sao ngươi biết đội trưởng Tô Phỉ, chẳng lẽ…chẳng lẽ ngươi thật sự là đồ đệ của Ma Đế đại ca?

Phong Nha nhìn Tàn Báo kích động lớn tiếng nói.

Khi hắn mới nhìn thấy Phệ Huyết ma đao, nghĩ đến đây là Tàn Báo vô tình nhặt được đồ vật đánh rơi của Ma Đế mà thôi, nhưng hiện tại Tàn Báo lại nhắc tên Tô Phỉ, điều này làm hắn suy đoán Tàn Báo là đồ đệ của Ma Đế.

Tuy thân thể hiện tại của Tàn Báo không phải bộ dạng của Ma Đế, nhưng Phong Nha không phủ nhận trên thân hắn có tia chân khí quen thuộc, đây là lý do một chưởng vừa rồi Phong Nha đánh Tàn Báo nhưng không lấy mạng hắn.

- Phong Nha, huynh đệ tốt của ta, ta thật sự là Ma Đế ah!

Tàn Báo kích động kinh hô một tiếng, hòa hoãn cảm xúc nói:

- Nhớ năm đó ta cùng ngươi ở bờ sông nhìn lén đội trưởng Tô Phỉ tắm rửa bị nàng phát hiện, nàng đánh cho hai chúng ta một trận nhưng không giết chúng ta, tiểu tử ngươi lại nghĩ nàng xem trọng ngươi nên không giết ngươi, mà ta lại cảm thấy nàng hẳn là trúng ý ta, lần đó chúng ta vì tranh luận việc này mà đánh nhau một trận, sau đó chúng ta ước định ai có thể nhanh chóng siêu việt Tô Phỉ thì lấy nàng làm thê tử…

Tàn Báo chậm rãi nói xong, trên mặt dâng lên hồi ức.

Phong Nha nghe được thân hình càng run rẩy, cuối cùng rơi nước mắt.

- Ngươi…ngươi thật là Ma Đế?

Phong Nha khó thể tin nhìn thanh niên ba mươi tuổi trước mắt hỏi.

Vừa rồi theo lời của Tàn Báo, đó chính là bí mật giữa hắn cùng Ma Đế, người ngoài sẽ không biết được, hắn cũng không tin Ma Đế sẽ đem việc này

nói với đồ đệ của mình.

Nhưng vì sao Ma Đế lại biến thành hình dạng này?

Hắn không phải bị tên phản đồ sát hại rồi sao?

Tàn Báo nặng nề thở dài một hơi nói:

- Ta không còn là Ma Đế, ta là Tàn Báo, Ma Đế đã chết từ hơn năm ngàn năm trước!

Nói tới đây hắn bỗng nhiên nhìn Phong Nha, nhận chân nói:

- Năm đó khi ta muốn đột phá thánh giai bị phản đồ sát thương, cơ hồ vẫn lạc, linh hồn suy yếu ám ảnh trên Chiến Đao nên may mắn tránh thoát một kiếp, hiện giờ đã qua năm ngàn năm, ta không còn là ta. Hiện tại ngươi có thể gọi ta là Tàn Báo, nhưng Phong Nha ngươi vẫn là huynh đệ tốt của ta, năm đó…là ta thật có lỗi với ngươi!

Nói xong trên mắt Tàn Báo nổi lên hơi nước.

- Ngươi…ngươi thật sự là đại ca!

Phong Nha nghe xong lời của Tàn Báo, rốt cục có thể khẳng định Tàn Báo trước mắt tuyệt đối là huynh đệ tốt từng cùng hắn vào sinh ra tử.

Phong Nha kích động đi thẳng tới chỗ Tàn Báo.

Hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng ôm chặt lấy nhau.

Mấy ngàn năm cách xa nhau, tình nghĩa huynh đệ gần vạn năm, rốt cục một lần nữa gặp lại, quả nhiên một màn làm người cảm động cực điểm.

Lăng Tiếu nhìn hai người, nội tâm cảm khái nói:

- Tình cảm thủ túc cũng tới bậc này mà thôi!

Sau đó hắn phất tay với mọi người, lặng yên đi ra thật xa.

Tàn Báo cùng Phong Nha ôn chuyện suốt ba ngày đêm.

Nhóm người Lăng Tiếu cũng không đi quấy rầy bọn họ.

Chia tay mấy ngàn năm, toàn bộ đều đã không còn, hiện tại họ còn thật nhiều chuyện cũ nói mãi không hết.

- Ma Đế đại ca, không nghĩ tới ngươi còn có thể phá rồi lại lập phản lão hoàn đồng, quả nhiên làm cho ta nhận không ra, mà bộ dáng của ta lại thành như vậy, thật sự làm người khó tin đây là sự thật.

Phong Nha cảm khái nói.

- Ngươi gọi ta là Tàn Báo hoặc là đại ca đi, hết thảy chuyện xưa kia cho tan thành mây khói, quan trọng là chúng ta còn sống, năm đó do ta bị quyền lợi mê đắm, làm cho huynh đệ ngươi bị ủy khuất.

Tàn Báo thở dài nói.

- Không, ta cũng không trách Ma…cũng không trách đại ca, bởi vì chúng ta hơn kém nhau quá lớn, nếu đổi lại là ta thì ta cũng vắng vẻ ngươi thôi, huống chi năm đó đại ca đối đãi ta không tệ, còn tặng nhiều tài nguyên cho ta.

Phong Nha đáp.

Tàn Báo áy náy nói:

- So sánh với tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta thì tài nguyên có đáng là gì đâu.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Đúng rồi, vì sao ngươi bị Vạn Niên Hàn Thiết Liên trói buộc trong Khốn Ma trận, có phải do tên phản đồ làm hay không?

Tàn Báo vừa nói, trong mắt liền lộ ra sát khí nồng đậm.

Phong Nha lắc đầu nói:

- Không…là tự mình cho người bố trí Khốn Ma trận thất giai, đem bản thân mình trấn áp trong giếng.

Tàn Báo lộ vẻ cả kinh, hiển nhiên cảm thấy thập phần ngoài ý muốn.

Ai sẽ nghĩ tới Phong Nha lại tự vây khốn mình trong Khốn Ma trận, cuối cùng còn đem mình biến thành dáng dấp như thế?

Phong Nha nặng nề thở dài một hơi, chậm rãi nhớ lại:

- Nhớ ngày đó sau khi ngươi bị phản đồ đoạt vị, tên phản đồ nói ngươi đột phá thánh giai thất bại nên chết bất đắc kỳ tử, mà ta trong lúc vô ý nghe được bộ hạ cũ của ngươi nói ngươi bị hắn làm hại, lúc ấy ta thật sự muốn quay về Ma môn xử lý phản đồ kia, nhưng lúc đó ta mới đột phá đế cấp, thực lực có hạn, trong khi bộ hạ trung tâm của ngươi đều bị hắn giết sạch, còn lại đều đầu hàng thần phục hắn, mà thực lực Minh Thủy môn lại hơi yếu, huống hồ tin tức ta đột phá đế cấp cũng không truyền ra, vì vậy bọn hắn không hạ sát thủ với ta, nhưng ta biết bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ nhớ tới ta, tên kia tâm tư cẩn thận, tuyệt đối sẽ không buông tha uy hiếp tồn tại, cho nên ta phải nhanh chóng đề thăng nhanh thực lực, ta cũng không nghĩ đem giang sơn

của chúng ta đoạt lại, ta chỉ là muốn báo thù cho ngươi.

- Ngươi còn nhớ bí cảnh mà chúng ta ngộ nhập năm xưa không? Khi đó ngươi lấy được truyền thừa cùng Phệ Huyết ma đao, mà ta lấy Phong Ma quyết, còn có một ít đồ vật, bên trong có ghi chép Khốn Ma trận, cùng tâm đắc ảo diệu tu luyện Phong Ma quyết cấp tốc, đây cũng là nguyên nhân ta tự phong ấn mình trong Khốn Ma trận, nhưng về sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho nên ta mới biến thành bộ dáng này.

Tàn Báo hỏi:

- Rốt cục là chuyện gì ngoài ý muốn?

- Từ lúc ta tự phong ấn trong Khốn Ma trận, ta đã cho người lộ tin tức nói ta đã chết, hi vọng đánh mất ý niệm cảnh giác của tên kia đối với ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 982 - Đi Theo Thiếu Gia Cùng Gầy Dựng Bá Nghiệp

Phong Nha nói tới đây, lại bị Tàn Báo ngắt lời:

- Quyết định này của ngươi quá sai lầm, nếu ngươi truyền tin tức này đi ra, với tính cách cẩn thận của hắn, khẳng định biết trong chuyện này có trá, tất nhiên sẽ không tin ngươi đã chết.

- Đại ca đoán không sai, chính bởi vì như thế ta mới đưa tới tai họa, mà khi đó ta đang trong trạng thái tu luyện mấu chốt nhất.

Trên mặt Phong Nha lộ vẻ phẫn nộ, ngừng một chút mới nói:

- Ta chỉ tốn không tới mười năm đã đạt tới đế cấp trung giai, tốc độ đã nhanh, ta vốn định tiếp tục tiến giai lần nữa, tên phản bội kia đã xuất quan, lại tự mình đi tới Minh Thủy môn, khi đó hắn đã là thánh giai, thiên phú tu luyện của hắn quả nhiên làm người không theo kịp, sau đó ta bị hắn tìm tới, bởi vì ta tự mình phong ấn trong Khốn Ma trận nên không thể bỏ chạy, bị hắn phát hiện đang ẩn trong giếng nhưng hắn không lập tức giết ta, tên đáng chết kia lại cho ta ăn vào Ma Thú đan!

Phong Nha giận dữ nói, khi nhắc tới Ma Thú đan, trong mắt hiện lên đỏ rực.

- Cái gì, hắn…hắn lại cho ngươi ăn Ma Thú đan, khó trách…khó trách…tên phản đồ kia quả nhiên là phát rồ!

Tàn Báo chấn động lớn tiếng quát, hắn nhớ lại cảnh tượng Phong Nha điên loạn, hình dáng như người vượn liền hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

Ma Thú đan là một loại đan dược cực kỳ ác độc, là loại độc chỉ có độc sư ngoài lục giai mới có thể luyện ra, nó có thể biến người thành dã thú mất đi nhân tính, thành quái vật đáng sợ, mà trước đó Phong Nha chính là rơi trong trạng thái đó.

- Sau khi ăn vào Ma Thú đan ta không còn nhớ được chuyện gì, nhưng ta chỉ biết nhờ có Ma Thú đan nên ta tránh được một kiếp, cũng giúp cho ta đạt tới cảnh giới hôm nay, quả nhiên họa phúc cùng theo, bằng không chỉ nhờ vào tâm đắc học cấp tốc Phong Ma quyết ta cũng không cách nào vượt qua thái giai, Ma Thú đan giúp ta hoàn toàn ma hóa, thuận theo yêu cầu của Phong Ma quyết, phỏng chừng chính vị tiền bối kia cũng không nghĩ tới muốn luyện Phong Ma quyết thì phải nhập ma mới có thể tiến giai đại thành đi!

Phong Ma cảm khái nói.

- Ha ha, tên phản đồ kia nằm mơ cũng không nghĩ tới huynh đệ chúng ta còn có thể gặp lại, ngày sau ta nhất định phải đem những gì hắn ban cho chúng ta trả lại gấp mười lần, cũng không uổng công ta dạy hắn cả đời.

Tàn Báo cười lên điên cuồng.

Phong Nha gật đầu nói:

- Thù khẳng định phải báo, mấu chốt là thực lực chúng ta còn chưa đủ, mấy ngàn năm trước hắn đã vào thánh giai, hiện tại chỉ sợ thực lực đã nâng cao một bước, chúng ta muốn thắng hắn thật không dễ dàng, nhưng chúng ta có thể bắt đầu bắt tay vào phân bộ của hắn, đem toàn bộ nanh vuốt của hắn chặt đứt, chẳng qua làm vậy thì tâm huyết năm xưa của chúng ta…chỉ sợ cũng bị hủy diệt rồi.

Tàn Báo phất phất tay nói:

- Khi trở lại lần nữa, ta đã nghĩ thông suốt, năm xưa tính tình chúng ta quá mức cực đoan, cũng làm chúng ta bỏ lỡ thật nhiều điều đáng giá quý trọng, cả đời này có thể tìm kiếm được huynh đệ ngươi ta đã không còn gì tiếc nuối, nói sao đi nữa tâm huyết của chúng ta từ vài ngàn năm trước đã không còn thuộc về chúng ta.

Phong Nha kinh ngạc nhìn thoáng qua Tàn Báo nói:

- Đại ca ngươi thật sự nghĩ vậy?

Tàn Báo gật đầu nói:

- Phải, hết thảy mọi chuyện đều là quá khứ, đối với ta mà nói đã không còn trọng yếu, đời này ta chỉ muốn nhập cảnh giới thánh giai, hưởng thụ lực lượng, như vậy ta đã thỏa mãn, đương nhiên ta vẫn còn muốn đối chiến cùng ngươi như năm xưa đâu.

- Ha ha, yên tâm, hiện tại ngươi đã không còn cơ hội này, lần này ta tiến giai trước ngươi, muốn đuổi kịp ta chỉ sợ là không dễ dàng.

Phong Nha lộ vẻ tươi cười nói.

- Vậy thì không chắc.

Tàn Báo đầy ý chí chiến đấu nói.

- Đúng rồi, những người đi chung với ngươi là do ngươi mới thu tùy tùng mới? Tên to con kia thực lực thật khủng bố, lúc trước là do hắn ngăn chặn ta đi?

Phong Nha hỏi.

Tàn Báo lắc đầu cười nói:

- Ta làm sao có năng lực như thế, ta là tùy tùng của người ta thì đúng hơn.

- Ách…cũng phải, thực lực của người kia còn mạnh hơn ta một ít, thực lực ngươi bây giờ cũng không điều khiển được người ta.

Phong Nha lộ vẻ ngượng ngùng.

Tàn Báo khoát tay:

- Không, tên to con kia cũng không phải chủ nhân của ta, chủ nhân là thanh niên đã trị liệu thần trí cho ngươi, ta có thể khôi phục tới thực lực bây giờ đều nhờ vào hắn, hiện tại ta truy tùy hắn.

- Là thanh niên nào?

Phong Nha hỏi.

Lăng Tiếu, Huyền Diệu cùng Bại Gia Tử đều cực kỳ trẻ tuổi, hắn không biết ai đả thông thức hải của hắn nên mới hỏi.

- Là thanh niên mặc hắc sam, hắn tên Lăng Tiếu, là người mà ta phải bội phục, hiện tại ta cam tâm tình nguyện làm tùy tùng của hắn, chỉ có như vậy thành tựu tương lai của ta tuyệt đối sẽ cao hơn thời kỳ toàn thịnh rất nhiều.

Tàn Báo phát ra cung kính từ nội tâm nói.

Phong Nha lộ vẻ kinh ngạc nhìn Tàn Báo, trong lòng nghi hoặc:

- Thanh niên kia rốt cục có mị lực gì lại làm cho người tâm cao khí ngạo như đại ca phải thần phục với hắn?

Tàn Báo nhìn ra vẻ nghi hoặc của Phong Nha, nói:

- Phong Nha, ta có một điều thỉnh cầu, hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta!

Phong Nha đáp:

- Đại ca cứ nói, mặc kệ là chuyện gì ta nhất định sẽ thay ngươi đi làm!

Tàn Báo thật nhận chân đáp:

- Ta muốn ngươi cùng ta đi theo thiếu gia gầy dựng bá nghiệp!

Thần sắc Phong Nha thoáng sững sờ, sau đó trầm giọng nói:

- Đại ca, ngươi thật nguyện ý cả đời này đi theo thanh niên kia sao? Thực lực của hắn căn bản không đủ làm người đứng đầu.

Hắn nghĩ mãi không rõ rốt cục Tàn Báo nghĩ như thế nào, hiện tại hắn đã là thánh giai, trong Trung Vực đã là tồn tại đỉnh cấp, muốn hắn đi truy tùy một thanh niên tu vi địa hoàng làm chủ tử, điều này làm cho hắn thật khó thể thừa nhận.

- Không, Phong Nha, ngươi sai lầm rồi!

Tàn Báo nói tiếp:

- Ngươi có biết bạch y thanh niên kia là ai không?

Phong Nha không hiểu vì sao Tàn Báo đột nhiên nhắc tới một người khác, lắc đầu.

- Hắn là truyền nhân duy nhất của Huyền Cơ môn, cũng chính là Huyền Cơ Tử đương kim!

Tàn Báo nói.

Thân hình Phong Nha nhẹ run lên, trong ánh mắt lộ vẻ không tin được nói:

- Hắn…hắn thật sự là Huyền Cơ Tử đời này? Là đệ tử duy nhất của Huyền Cơ môn không gì không biết, không chỗ nào không hiểu trong truyền thuyết?

Tàn Báo gật mạnh đầu nói:

- Phải, sẽ không sai, hiện tại tuy thực lực hắn không cao, nhưng đã được chân truyền của tiền nhiệm Huyền Cơ Tử, mà ta truy tùy thiếu gia chính là do hắn nhận định là thánh hoàng tương lai, chỉ có đi theo hắn chúng ta mới có cơ hội đặt chân Thiên Vực!

Lần này Phong Nha rốt cục nói không ra lời, hắn cần một ít thời gian tiêu hóa lời nói của Tàn Báo.

Bởi vì Huyền Cơ môn là một môn phái thần bí trong Trung Vực, mỗi đời đều chỉ có một đệ tử duy nhất, bọn họ trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý, có kỹ năng quỷ thần khó lường, mỗi đời truyền nhân xuất thế sẽ lựa chọn một người theo phụ tá, thành tựu bá nghiệp, mà người họ phụ tá đều sẽ trở thành thánh hoàng, tương truyền Linh Vũ các có thể luôn luôn sừng sững trong Trung Vực thời gian dài không suy yếu, chính bởi vì các chủ đời thứ nhất của họ từng là thánh hoàng mà Huyền Cơ Tử thừa nhận, về sau cũng là cường giả đi lên Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 983 - Hoàng Bảng Thủy Nguyên. (1)

Ngay lúc Phong Nha còn do dự, Tàn Báo lại nói ra một tin tức làm Phong Nha cứng lưỡi:

- Thiếu gia còn là một luyện dược sư lục phẩm, mà bản thân hắn còn biết sử dụng tinh thần lực cường đại của Hồn tộc công kích, với thực lực bây giờ của hắn chỉ sợ dù thiên tôn cũng khó thể tạo thành uy hiếp, mặt khác hắn còn có hai đầu linh thú hộ thân, một đầu là Kim Sắc Lang Vương lục giai, một đầu Lam Sắc Giao Long thất giai đê cấp, những linh thú này đều do tự thân thiếu gia thu được, phải biết rằng năm nay hắn chỉ mới hai mươi bốn tuổi mà thôi.

Phong Nha vội vàng hỏi:

- Hắn…hắn không chỉ là luyện dược sư lục phẩm còn biết dùng tinh thần lực của Hồn tộc công kích, cũng chính là tinh thần ý niệm sư hiếm thấy nhất trên đại lục này?

Tàn Báo gật đầu nói:

- Bằng không hắn làm sao có thể xâm nhập thức hải của ngươi, khôi phục lại thần trí của ngươi đây?

Tuy Phong Nha bị thân phận của Lăng Tiếu chấn kinh, nhưng hắn vẫn mang theo nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ hắn là người thừa kế yêu nghiệt của đại tông môn hay cổ thế gia nào hay sao?

Tàn Báo lắc đầu nói:

- Nếu hắn là người thừa kế của đại tông môn hay cổ thế gia, có được thành tựu hiện giờ cũng không phải do bản thân hắn sáng tạo ra, cũng không đáng được ta cùng Huyền Cơ Tử thừa nhận, hắn là một đệ tử đến từ bát phẩm tông môn tây bắc mà thôi, thiên phú của thiếu gia thật kinh người, cơ duyên lại phi thường, tương lai của hắn tuyệt đối không ai có thể tưởng tượng, có lẽ… thánh hoàng cũng không phải chung điểm của hắn!

Phong Nha mang theo vẻ phức tạp nhìn Tàn Báo, trong lòng sản sinh hiếu kỳ đối với Lăng Tiếu, tuy vậy vẫn còn cảm giác không phục, với người có thực lực tới cấp bậc như hắn, đều có được ngạo khí mà người ngoài khó thể tưởng tượng, hơn nữa tâm tình cực kỳ cứng cỏi, không phải chỉ vì vài câu nói của Tàn Báo thì có thể thay đổi.

Trừ phi Lăng Tiếu có được thực lực đủ áp đảo hắn, như vậy hắn mới có thể bằng lòng chịu phục!

- Đại ca, có lẽ ánh mắt của ngươi không sai, nhưng chờ hắn đạt tới cảnh giới còn không biết bao lâu, hay là ta đi nói với thiếu gia kia để cho ngươi cùng ta rời khỏi, chờ sau khi báo thù thì hai huynh đệ chúng ta có thể cùng ở chung, có thể tu luyện hoặc vân du tứ phương, nếm thử những gì mà năm xưa chúng ta chưa từng được hưởng thụ qua đi!

Phong Nha trái lại khuyên bảo Tàn Báo.

Tàn Báo lộ vẻ lo lắng nói:

- Phong Nha, lần này ngươi nghe theo đại ca đi, đi theo thiếu gia ngày sau chúng ta mới có thể đi được xa hơn.

Hắn đã đáp ứng Lăng Tiếu nhất định phải khuyên bảo Phong Nha đi theo tùy

tùng, nếu hiện tại Phong Nha qua sông đoạn cầu, hắn thật sự không biết làm sao giải thích với Lăng Tiếu.

- Đại ca, cần gì phải làm như thế, với thực lực bây giờ của ta muốn giúp ngươi tìm kiếm tài nguyên cung cấp cho ngươi tu luyện hoàn toàn không thành vấn đề, ngươi đi theo hắn chỉ lãng phí thời gian.

Phong Nha lại đáp.

- Không…Phong Nha, ngươi căn bản không biết thân phận của thiếu gia, hắn…hắn là đệ tử duy nhất của thần tượng năm xưa của chúng ta – Tà Đế đại nhân!

Tàn Báo mất bình tĩnh quát.

- Là đệ tử của ai…

Phong Nha không cho là đúng nói, nhưng mới nói tới đây hắn ngừng lại, đồng tử trong mắt co rụt:

- Hắn…hắn là đệ tử duy nhất của Tà Đế đại nhân?

Tàn Báo gật đầu nói:

- Không sai, một năm trước ta còn tận mắt thấy được tư thế oai hùng của Tà Đế đại nhân, thiếu gia thật sự là truyền nhân của ngài.

- Vậy…vậy hiện tại thực lực của Tà Đế đại nhân như thế nào?

Phong Nha mắt lóe tinh quang hỏi.

Đối với một trong tứ đại truyền thuyết Trung Vực Tà Đế, người sùng bái

nhiều vô số kể, mà Tàn Báo cùng Phong Nha từng là người như thế.

- Cụ thể ở cảnh giới nào ta cũng không rõ ràng, nhưng ta đã thấy ngươi cùng Liệt Viêm Hổ chiến đấu, với thực lực các ngươi có lẽ…không thể đi qua được một chiêu dưới tay Tà Đế đại nhân, hắn đã sớm đi Thiên Vực, nghĩ tới thực lực đã đạt tới thánh hoàng cảnh giới đi!

Tàn Báo quả thật không hiểu rõ thực lực Tà Đế, nhưng bằng vào kinh nghiệm nhiều năm có thể cảm nhận được Phong Nha chênh lệch như thế nào, quả thật là còn rất xa.

Vì để cho Phong Nha ở lại bên người thiếu gia, hắn không thể không đem Tà Đế đưa ra.

Nếu như vậy vẫn không thể thuyết phục được Phong Nha, hắn cũng không có cách nào.

Phong Nha nặng nề cảm khái:

- Tà Đế đại nhân quả nhiên là anh tư ngút trời ah!

- Phải, ngay cả lão nhân gia cũng xem trọng thiếu gia, ngươi cảm thấy ánh mắt của lão nhân gia còn kém sao?

Tàn Báo hỏi ngược lại.

Phong Nha cười khổ nói:

- Nếu đại ca đã đem thiếu gia của ngươi xưng tán tốt như vậy, ta sẽ thử ở lại xem sao, rốt cục hắn có yêu nghiệt như lời ngươi nói hay không, nếu ta phát hiện chỉ là bao cỏ, ta sẽ lập tức mang theo ngươi rời đi.

- Tốt tốt…ngày sau ngươi sẽ biết đại ca không lừa ngươi.

Tàn Báo vội vàng vui sướng đáp.

Phong Nha đưa tay ngăn lại:

- Đại ca chớ gấp, ta còn chưa nói xong.

Hắn ngừng một chút mới nói tiếp:

- Tuy hắn là đệ tử của Tà Đế đại nhân, nhưng ta đi theo cũng không phải làm người hầu của hắn, mà chỉ báo đáp ân hắn cứu giúp chúng ta, chúng ta định ra một thời gian, lấy mười năm làm hạn định, mười năm này ta sẽ bảo hộ an toàn của hắn, nhưng sẽ không giúp hắn làm chuyện khác, nếu trong mười năm hắn có thể làm cho ta hoàn toàn thần phục, ta đi theo hắn không thành vấn đề, nếu hắn không thể, ngươi cùng ta rời khỏi thế nào?

Đối với vị thiếu gia mà Tàn Báo nhắc tới, Phong Nha thật cảm thấy hứng thú, hắn cũng không nghĩ ra vị thiếu gia kia lại là đệ tử của Tà Đế đại nhân, nhưng điều này cũng không đại biểu hắn sẽ buông xuống tôn nghiêm đi làm người hầu cho Lăng Tiếu, Tà Đế là Tà Đế, mà Lăng Tiếu chỉ là đồ đệ, Lăng Tiếu có thể trở thành Tà Đế thứ hai hay không còn chưa nhất định.

- Không thành vấn đề, mười năm thì mười năm.

Tàn Báo sảng khoái đáp ứng.

Hắn tin tưởng lấy năng lực của thiếu gia sớm hay muộn có thể chinh phục được Phong Nha, nhớ ngày đó hắn cũng không chút cam tâm tình nguyện đi theo thiếu gia, hiện giờ còn không phải hoàn toàn thần phục sao?

Tàn Báo cùng Phong Nha ôn chuyện xong, hắn đem quyết định của Phong

Nha nói lại với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thật tùy ý đáp:

- Mười năm thì mười năm đi, mười năm sau ta có muốn hắn tiếp tục đi theo hay không vẫn còn chưa biết đâu.

Tàn Báo nghe xong lời này của Lăng Tiếu, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Phong Nha, hắn hoàn toàn tin tưởng lời của Lăng Tiếu.

Mười năm thời gian đối với võ giả cường đại mà nói có lẽ không thấm vào đâu, nhưng đối với Lăng Tiếu lại tràn ngập biến số, nhưng Tàn Báo vẫn có thể tưởng tượng ra được thiếu gia có thể sáng tạo ra thật nhiều kỳ tích.

- Thần côn, còn một tháng nữa bắt đầu Hoàng Bảng chi tranh phải không? Chúng ta nên đi đâu báo danh?

Lăng Tiếu hỏi Huyền Diệu.

Huyền Diệu đáp:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 984 - Hoàng Bảng Thủy Nguyên. (2)

- Bắc Thủy Giới là địa bàn của Hắc Ma môn, tạm thời không nên phô trương tại nơi này, chúng ta có thể lựa chọn báo danh ở Lam Dương thành bên cạnh Bắc Thủy Giới, Lam Dương thành là thành trì lệ thuộc trực tiếp tứ phẩm tông môn Lam Dương giáo, chỉ có những thành trì hay môn phiệt hào môn có thể so sánh với tứ phẩm tông môn là có tư cách báo danh tham dự Hoàng Bảng chi tranh, mà mỗi thành trì sẽ lựa chọn mười người sau đó đi tới địa phương chỉ định thi đấu, sau đó lại chọn ra mười người đứng đầu, cứ thế loại bỏ xuống, trải qua nhiều tầng đào thải mới quyết ra trăm danh thậm chí là mười danh đứng đầu, mãi đến cuối cùng mới là lúc chung kết.

- Thì ra là vậy, vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi thôi.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Nhóm người Lăng Tiếu rời khỏi thâm sơn, lập tức quay về Minh thành, từ truyền tống trận Minh thành đi tới thành trì khác, sau ba lượt truyền tống bọn họ đi tới Lam Dương thành.

Mặc dù Lam Dương thành không bằng siêu cấp đại thành như Phong Đô, nhưng cực kỳ náo nhiệt phồn hoa, hơn nữa lại thời gian cử hành Hoàng Bảng chi tranh, các thanh niên tài tuấn ở gần Lam Dương thành đều lục tục chạy tới.

Các thanh niên tài tuấn cưỡi trên linh thú cường đại không ngừng chạy quanh rêu rao, trên mặt mang theo vẻ cực kỳ kiêu căng.

Bọn họ đều là anh kiệt của các gia tộc tại các thành trì, cũng có đệ tử ngũ, lục phẩm tông môn, đồng dạng cũng có cả dong binh cùng tán tu cường đại.

Những người đó đều dưới trăm tuổi, đối với cường giả mà nói tuổi tác như vậy đều thuộc tuổi trẻ.

Người bình thường tu luyện tới địa hoàng, sẽ giảm chậm thời gian già cả.

Giống như Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu bọn họ đột phá địa hoàng ở lúc hai mươi tuổi, trong vòng trăm năm tới tướng mạo sẽ không già, mà nếu họ còn có thể tiếp tục đột phá cao hơn, tới trăm tuổi tới thiên tôn hoặc huyền đế, dung mạo cũng không biến hóa bao nhiêu, vẫn giữ nguyên bộ dáng lúc còn thanh thiếu niên.

Thực lực càng cường đại thì sinh cơ võ giả càng thịnh vượng, có thể sớm đột phá thì càng có thể bảo chứng dung mạo sẽ không già cả chút nào.

Hoàng Bảng chi tranh, đã bắt nguồn từ mấy vạn năm trước.

Nơi bắt đầu chính là đệ nhất đại điện Trung Vực Linh Vũ điện.

Linh Vũ điện ở Trung Vực vĩnh viễn đứng vị trí tối cao, cho dù là Hắc Ma môn nổi bật thế nào đều không dám dễ dàng trêu chọc người của Linh Vũ điện, bởi vậy có thể thấy được họ cường đại như thế nào.

Linh Vũ điện đưa ra Hoàng Bảng chi tranh, mục đích là phát huy võ phong Trung Vực, đồng thời họ cũng thừa cơ hội này hấp thu một đời nhân tài trẻ tuổi tiến vào Linh Vũ điện.

Mỗi khi có trăm tên chiến hoàng tiến vào trong, đều có ba phần nhân số lựa chọn gia nhập Linh Vũ các, mà những người còn lại lựa chọn quay về thế lực mình phát triển, cũng có một ít bộ phận được các thế lực lớn dùng lợi thế thật cao mời họ gia nhập vào.

Đây cũng là lý do vì sao Hoàng Bảng chi tranh nhận được sự ủng hộ của các

thế lực lớn.

Mỗi mười năm có ba phần nhân tài chiến hoàng gia nhập Linh Vũ các bổ sung tài nguyên cho Linh Vũ các, suốt mấy vạn năm tích lũy có thể thấy được nội tình chân chính của Linh Vũ các đáng sợ bao nhiêu.

Có thể nói Hoàng Bảng chi tranh là sân khấu hội tụ thiên tài từ khắp các nơi, đồng thời cũng là tiêu điểm chú ý của các thế lực, bọn họ sẽ khai quật một ít hảo mầm, làm cho họ trở thành đại biểu tuổi trẻ của thế lực mình hoặc là đại biểu thay mặt cho thế lực của họ.

Các thiên tài đều liều mạng thể hiện một mặt cực mạnh nhất của mình, hoặc là vì cá nhân, tông môn, gia tộc, hoặc là vì có thêm càng nhiều tài nguyên tu luyện mà phấn đấu.

Mỗi một lần Hoàng Bảng chi tranh đều sẽ công khai danh sách tham dự, mỗi một người lấy được chiến tích đều sẽ có cơ hội danh dương Trung Vực.

Có thể đi vào trước ngàn danh là người nổi bật, cho dù không tiến được trước trăm cũng sẽ trở thành đối tượng được các thế lực chào mời.

Cho nên từ khi Hoàng Bảng chi tranh được tổ chức cho tới nay, mỗi một lần đều phi thường náo nhiệt, các địa hoàng sẽ tập hợp từ khắp mọi nơi, cùng nhau thi triển tài năng, cùng chiến đấu kịch liệt, hi vọng có một ngày danh truyền Trung Vực.

Nhóm người Lăng Tiếu chuẩn bị tham dự Hoàng Bảng chi tranh tại Lam Dương thành!

Lam Dương thành nghênh đón ngày náo nhiệt nhất mỗi mười năm một lần.

Vào sáng sớm, ngay trung ương thành trì, chung quanh mười lôi đài rộng lớn

đã tụ tập đầy người.

Trước mười lôi đài có một đài cao, nơi này là nơi xem cuộc chiến của Lam Dương giáo cùng một ít ngũ phẩm tông môn hoặc hào môn môn phiệt.

Hiện giờ ở trước mười lôi đài đều có một lão giả thiên tôn mặc trang phục một màu đang ghi chép đăng ký.

Một nhóm địa hoàng trung niên hoặc trẻ tuổi đang không ngừng chen về phía trước, chuẩn bị báo danh tham gia Hoàng Bảng chi tranh.

Đưa mắt nhìn qua, ở trước các đại lôi đài đã có mấy trăm người đang xếp hàng.

Mười lôi đài như vậy còn có mấy ngàn địa hoàng cùng tham dự Hoàng Bảng chi tranh lần này của Lam Dương thành.

Đây chỉ mới là số người báo danh của một tòa thành trì, mà Trung Vực ít nhất có hơn trăm tòa thành trì đồng thời cử hành đại hội, nói cách khác trong phạm vi Trung Vực có mấy chục vạn anh kiệt cùng tham gia Hoàng Bảng chi tranh lần này.

Mà trong mấy chục vạn anh kiệt có thể tiến vào được ngàn danh phía trước đã xem như chiến lực phi phàm, tiến vào trăm danh thực lực cực kỳ cường hãn, càng khỏi nói tới mười Sát Hoàng phía trước.

Trong đám người hỗn loạn, không ít người đến vây xem đang lớn tiếng nghị luận.

- Lần này Hoàng Bảng chi tranh bắt đầu, xem nhân số tựa hồ so với lần trước còn nhiều hơn một chút đi!

- Đây là đương nhiên, nghe nói ban thưởng lần này so với lần trước dày hơn nhiều lắm, nghe nói có thể tiến vào trước trăm sẽ có cơ hội tiến vào mười tám thế lực lớn cùng tiến vào Minh Ngộ Trì một lần, hơn nữa sẽ được một ít linh khí lục giai cùng đan dược cung cấp tu luyện.

- Không thể nào, ban thưởng dày như vậy? Minh Ngộ Trì chính là đại kỳ địa của Trung Vực, nghe nói hoàng cấp cao giai ở trong đó ngâm một ngày chí ít có một nửa cơ hội hiểu ra đạo của mình, sẽ bước vào tôn giai, suốt vạn năm nay mười tám thế lực lớn đều cùng nhau phân chia danh ngạch, lần này lại đành lòng bỏ ra phân cho các chiến hoàng sao?

- Nghe nói lần này là do vị đại nhân của Linh Vũ các lên tiếng, hẳn là nên cho người khác cơ hội cường đại, các thế lực khác làm sao dám phản bác lời nói của vị đại nhân kia đâu.

- Xem ra Hoàng Bảng chi tranh lần này có thể mạnh mẽ hơn những lần trước rất nhiều.

…

Đúng lúc này trên lôi đài thứ nhất truyền ra từng trận xôn xao.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi anh vĩ cưỡi trên Xích Quyển Viêm Hổ ngũ giai cao cấp hướng địa điểm báo danh của lôi đài thứ nhất vọt tới.

Những địa hoàng đang xếp hàng báo danh cùng người vây xem vừa mở miệng mắng to vừa vội vàng tránh né.

- Chung Đồng, đến từ Hoàng thành, tiến đến báo danh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 985 - Phong Cách Đăng Tràng

Thanh niên kia không để ý tới mọi người chửi mắng, hướng thiên tôn đang ghi chép quát lớn.

Hắn vừa báo danh lập tức mang tới một mảnh tiếng động xôn xao.

Lão giả thiên tôn tựa hồ đã quen nhìn thấy bản sắc hung hăng càn quấy của những thanh niên này, thản nhiên nhìn thoáng qua thực lực Chung Đồng, viết lên tên của hắn trên một ngọc thai hình vuông, miệng nói:

- Kế tiếp!

- Hoàng thành Chung gia, đây là đại gia tộc có thể so sánh với lục phẩm tông môn, nhìn Chung Đồng còn chưa tới bốn mươi đã tới thực lực địa hoàng trung giai đỉnh, phối hợp cùng Xích Quyển Viêm Hổ, lực chiến đấu càng bất phàm ah!

- Hừ, chẳng qua chỉ là một địa hoàng trung giai mà đã kiêu ngạo như vậy, chỉ sợ vòng đầu tiên đã đủ chiến bại.

- Ngươi sai lầm rồi, ta có nghe nói qua về Chung Đồng, tuy rằng chỉ là thực lực địa hoàng trung giai, nhưng có thực lực vượt cấp khiêu chiến, còn nghe nói một năm trước hắn từng một mình đánh bại hai địa hoàng cao giai.

- Không thể nào, thực lực của hắn mạnh mẽ như thế?

…

Nhưng Chung Đồng còn chưa hưởng thụ xong lời nghị luận tán dương của mọi người đối với mình, đã thấy bên lôi đài thứ ba truyền qua tiếng xôn xao càng lớn hơn.

Chỉ thấy trên không trung có ba đầu linh ưng màu trắng chở ba nữ tử mặc áo trắng lăng không bay đến.

Ba nữ tử đều có tư sắc, dáng người uyển chuyển như rắn, khí chất thập phần xuất chúng.

Trên gương mặt ba nàng cực kỳ lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

- Minh gia thành, Minh Ngọc, Minh Tinh, Minh Oánh đến báo danh.

Nữ tử ở giữa phát ra thanh âm thanh lệ dễ nghe nói.

- Là ba tỷ muội Minh gia, không nghĩ tới các nàng cũng đến tham gia Hoàng Bảng chi tranh lần này, nghe nói các nàng là ba người xuất sắc nhất trong giới trẻ tuổi Minh gia, đều có thực lực địa hoàng trung giai.

- Đúng vậy, còn nghe nói các nàng đã tu luyện công pháp vô thượng Minh Nguyệt huyền công của Minh gia tới cảnh giới đại thành, có được thực lực vượt cấp khiêu chiến.

- Minh Nguyệt huyền công không phải chỉ có xử nữ mới tu luyện được sao? Chẳng lẽ cả ba tỷ muội đều chưa lập gia đình?

- Nhỏ giọng một chút, nếu để các nàng nghe được ngươi sẽ thảm, không sai, các nàng quả thật vẫn là xử nữ, không biết có bao nhiêu người muốn cưới họ làm thê tử nhưng đều bị cự tuyệt.

- Xem ra lần này ba nàng tham dự Hoàng Bảng chi tranh, hiển nhiên cũng muốn nhân cơ hội tuyển nam nhân cũng nói không chừng, hay là ngươi đi tham gia đi.

- Miễn đi, thực lực địa hoàng đê giai của ta nếu đi chỉ làm mất mặt xấu hổ mà thôi.

Càng ngày càng có nhiều thanh niên tài tuấn kiệt xuất xuất hiện, hiện trường càng thêm náo nhiệt.

Thời gian báo danh tổng cộng có ba ngày, càng đến cuối cùng thực lực địa hoàng đến tham gia càng mạnh.

Có lẽ những người kia đều thích bãi cái giá, còn chưa khai chiến đã muốn gây chú ý.

Trong đó làm người nghị luận nhiều nhất đương nhiên là đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo.

Trong sáu người này có hai người mười năm trước từng tham gia Hoàng Bảng chi tranh, nghe nói đều tiến vào ngàn danh đầu, một người đi vào trước trăm, mang theo danh hiệu vinh dự Chiến Hoàng.

Nhưng vị Chiến Hoàng kia đã bước vào tôn giai, lần này hắn đến chỉ là cổ vũ cho sư đệ của mình mà thôi.

Mặt khác còn có bốn đệ tử chân truyền của ngũ phẩm tông môn Nguyên Thanh tông, thực lực đạt tới địa hoàng cao giai, nhìn bộ dạng hung hãn của họ, tựa hồ bắt buộc phải thắng lợi trong cuộc thi đấu lần này.

Mặt khác còn nhiều thế lực phái ra đại biểu cực mạnh, còn có một ít địa hoàng đỉnh gần trăm tuổi cũng đến tham chiến, hiển nhiên cơ hội vào Minh

Ngộ Trì đã đem một ít cao thủ muốn bước vào thiên tôn bức đi ra.

Mãi cho đến ngày thứ ba, nhóm người Lăng Tiếu rốt cục xuất hiện.

Lăng Tiếu luôn nghĩ mình là người thích làm việc điệu thấp, nhưng lần này hắn thay đổi trạng thái, đến báo danh phi thường cao điệu.

Hắn ngồi trên Kim Sắc Lang Vương xoải bước đến trước lôi đài, trên lưng lang vương còn có ba nữ tử dùng mạng che mặt, còn đang thay phiên nhau hầu hạ hắn.

Một nữ tử chuyển mỹ quả tam giai cho hắn, một nữ tử đang xoa bóp vai của hắn, một nữ tử khác rúc vào trong lòng hắn, mà bản thân hắn lại đang nhàn nhã hưởng thụ.

Đi theo sau lưng Kim Sắc Lang Vương có một lão giả cùng ba thanh niên, tựa hồ như là tùy tùng của hắn, cấp cho hắn tăng thêm vài phần khí tràng.

Bộ dáng anh tuấn tiêu sái của Lăng Tiếu phối hợp với thần sắc nhàn nhã, làm các nữ tử chung quanh không ngừng kêu to.

- Sư tỷ mau nhìn xem, người nọ thật soái, thật trẻ tuổi ah!

- Không sai, xem hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi lại đạt tới thực lực địa hoàng, thiên phú như vậy thật sự cường đại, nếu thêm mười năm nữa hắn mới tham gia, hàng ngũ Chiến Hoàng nhất định có tên hắn, đáng tiếc hắn đến quá sớm.

- Ba nữ tử bên cạnh hắn khí tức ba động thật bất phàm, mà tùy tùng cũng thật anh vĩ, thật không biết họ là người ở đâu?

- Nếu hắn có thể lấy được trước mười trong bổn thành, ta sẽ dùng mỹ sắc dụ

dỗ hắn, đuổi nữ nhân bên cạnh hắn, để cho hắn gia nhập gia tộc chúng ta, tăng thêm thực lực cho chúng ta!

Các thiên tôn ghi chép báo danh của mười lôi đài đang chuẩn bị kết thúc, không ngờ còn có người đầy phong cách như vậy xuất hiện, trong lòng thầm suy đoán không biết nhóm người Lăng Tiếu đến từ nơi nào.

- Các vị là đến báo danh?

Một thiên tôn ngẩng đầu nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu xoay người xuống đất, chắp tay nói với vị thiên tôn kia:

- Tây bắc Vẫn Thạch thành Lăng Tiếu đến báo danh!

Theo sau hai nữ tử đi cùng Lăng Tiếu cũng tiến lên nói:

- Tây Bắc Vẫn Thạch thành Thải Hà Nguyệt đến báo danh!

- Tây Bắc Vẫn Thạch thành Bạch Vũ Tích đến báo danh!

Huyền Diệu cũng bước tới:

- Huyền Diệu đến báo danh!

Vị thiên tôn kia thoáng lặng người, sau đó chi ghép lên ngọc thai.

Lúc này một trận thanh âm xôn xao vang lên.

- Mọi người có nghe hay không, lại có người ở địa phương hẻo lánh như tây bắc đến báo danh tham gia Hoàng Bảng chi tranh, quả nhiên là buồn cười ah!

- Tây bắc không phải nơi chật hẹp nhỏ bé sao? Nghe nói cường đại nhất chỉ là bát phẩm tông môn, vì sao thực lực của mấy người này đã đạt tới địa hoàng?

- Có lẽ bọn hắn đến Trung Vực mới đạt được kỳ ngộ đi, ngươi xem tư thế của bọn hắn như nhà giàu mới nổi, chỉ sợ người ta không biết bọn họ đến báo danh tham dự Hoàng Bảng chi tranh vậy.

- Có thể Vẫn Thạch thành là địa bàn của ẩn thế lực nào đó, xem họ trẻ tuổi đã có thực lực như vậy, không có hậu trường cường đại là không thể nào.

Tên của nhóm người Lăng Tiếu chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã truyền khắp Lam Dương thành.

Không phải bởi vì hắn xuất hiện phong cách, mà bởi vì hắn đã nói "Tây bắc Vẫn Thạch thành" liền trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, càng nhiều là lời châm chọc cùng khinh thường, bởi vì trong mắt nhiều người, tây bắc là một tiểu địa phương hẻo lánh hoang vu mà thôi. Bọn hắn không nghĩ tới "người hạ đẳng" ở loại địa phương vắng vẻ như vậy còn dám tới báo danh tham dự Hoàng Bảng chi tranh, còn không biết xấu hổ đem địa danh nguyên quán của mình báo đi ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 986 - Kết Cục Tiện Miệng

Đối với ánh mắt châm chọc của người khác, Lăng Tiếu không hề để ý tới.

Hắn đã quyết định phải dương danh Trung Vực, hi vọng Vân Mộng Kỳ có thể nghe được tin của hắn, có thể đến tìm kiếm hắn.

Cho nên hắn mới cố ý tạo thành kiểu xuất hiện phong cách như thế.

Tuy nói thanh danh của hắn truyền bá thật "xấu" trong Lam Dương thành, nhưng hắn tin tưởng qua không bao lâu, toàn bộ người của Lam Dương thành phải nhớ kỹ tên của hắn.

Giờ khắc này hắn vô cùng tự tin cùng kiên định, nhất định phải lấy được vị trí đứng đầu Hoàng Bảng chi tranh!

Ba ngày báo danh chấm dứt, người đến Lam Dương thành tham dự lại cao tới một vạn hai ngàn người.

Số lượng này cơ hồ đã gấp đôi lần thi mười năm trước.

Thật hiển nhiên rất nhiều người là hướng về ban thưởng đi vào Minh Ngộ Trì.

Ngày Hoàng Bảng khai chiến, chung quanh mười lôi đài người người tấp nập.

Bọn họ đều chiếm lĩnh vị trí có lợi, chuẩn bị quan sát tình hình chiến đấu của trận đầu Hoàng Bảng chi tranh.

Không ít vương cấp vì hi vọng có thể lĩnh ngộ mà đến quan sát, điều này đối với việc tu luyện ngày sau của họ rất có ích lợi, đồng thời cũng có thể khuyến khích bản thân mình sớm ngày đạt tới thực lực địa hoàng, hi vọng có một ngày có thể tham dự Hoàng Bảng chi tranh.

Mặt khác có một chút người thuần túy là đến xem náo nhiệt, có không ít cơ sở ngầm của các thế lực, hi vọng có thể nhanh chóng phát hiện một ít nhân tài, cũng có không ít nữ tử hoài xuân mang mục đích tuyển trượng phu mà đến quan sát tình hình chiến đấu.

Tóm lại lần thi đấu Hoàng Bảng chi tranh năm nay mang tới náo động đã không tầm thường.

Trước khi khai chiến, Lăng Tiếu nói chuyện cùng Thải Hà Nguyệt với Bạch Vũ Tích.

- Nguyệt nhi, Vũ Tích, lần này Hoàng Bảng chi tranh còn kịch liệt hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ nhìn nhân số báo danh kinh khủng kia thì đã biết, mà bọn họ đều là nhân tài kiệt xuất đến từ khắp nơi, sức chiến đấu khẳng định bất phàm, lần này hai muội tham dự cuộc thi nhất định không được miễn cưỡng, nếu không địch lại phải nhanh chóng đầu hàng, ta không muốn hai muội bị bất cứ thương tổn gì!

Lăng Tiếu dặn dò hai nữ tử.

Tuy nói trong lòng hắn cũng có chút chờ đợi đối với hai nàng, nhưng dù muốn tìm được Vân Mộng Kỳ hắn cũng càng thêm để ý quý trọng những nữ tử khác bên cạnh mình.

- Phu quân đừng lo lắng, với thực lực hôm nay của muội cho dù gặp phải hoàng cấp đỉnh cũng có thể một trận chiến, nhưng cảnh giới của Vũ Tích muội còn cần được kiên cố, kinh nghiệm chiến đấu còn kém một ít, phải cẩn

thận một chút mới được.

Thải Hà Nguyệt tự tin nói.

Bản thân nàng từng là Tu La Nữ, sức chiến đấu cùng kinh nghiệm thật sự bất phàm, huống chi cảnh giới hiện tại đã là hoàng cấp cao giai, trừ phi gặp phải Chiến Hoàng, nghĩ tới nếu muốn tiến vào ngàn danh hoặc trăm danh cũng không thành vấn đề.

- Thiếu gia, Nguyệt tỷ, đừng lo lắng cho muội, muội biết nên làm như thế nào.

Bạch Vũ Tích tỏ thái độ nói.

- Được, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng đừng sợ, tư sắc hai muội xuất chúng, nhất định sẽ làm cho một ít kẻ tự đại đánh chủ ý với hai muội, đến lúc đó không cần khách khí đối với bọn hắn, hung hăng đánh cho ta, nếu không phải đối thủ của bọn hắn cũng không cần sợ, thiếu gia sẽ làm chỗ dựa cho hai muội.

Lăng Tiếu đổi đề tài nói.

Nơi này tụ tập thanh niên tài tuấn cùng mỹ nữ giai nhân đến từ khắp các nơi, nhất định sẽ có không ít hạng người tự xưng là phong lưu nổi lên tâm tư với nữ nhân của hắn, cho nên hắn đặc biệt dặn dò, miễn đến lúc đó Bạch Vũ Tích không biết nên làm sao ứng phó, nhưng đối với Thải Hà Nguyệt hắn vẫn luôn thật yên tâm.

Hai nàng gật đầu, trên mặt nổi lên vẻ hồng nhuận, nghe được Lăng Tiếu khích lệ tư sắc mình xuất chúng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Sau một phen dặn dò, thời gian khai chiến của Hoàng Bảng chi tranh đã sắp

đến.

Quy tắc chiến đấu khác với những cuộc so đấu bình thường khác.

Không phải chỉ cần đánh thắng một trận thì bước vào cuộc tỷ thí tiếp theo, mà là tỷ thí theo kiểu liên hoàn.

Gọi là liên hoàn, chính là người thứ nhất lên lôi đài sau đó phải liên tục chiến thắng mười trận thì mới có tư cách tiến vào trận tỷ thí kế tiếp.

Nếu người kia chỉ thắng năm trận sau đó bị người đánh bại, người đánh bại hắn sẽ phải đánh thắng tiếp năm trận nữa thì vào vòng trong.

Đương nhiên sau mỗi trận so đấu kết thúc có thể lựa chọn tạm dừng nửa canh giờ khôi phục lại sức chiến đấu, đây là địa phương duy nhất thể hiện được nhân tính hóa.

Bởi vì quy định này mà người tham gia thật cố hết sức, nhưng Hoàng Bảng chi tranh chính là như thế, bọn họ cần Chiến Hoàng có thể đánh trận lâu dài mà không phải chỉ đối chiến một hai trận đã bị đánh gục xuống.

Đồng thời người tham gia có thể triệu hồi linh thú ngũ giai trở xuống cùng nhau tác chiến, nhưng không được triệu hoán trên ngũ giai, bằng không ý nghĩa cuộc tỷ thí không lớn.

Nói cách khác Lăng Tiếu không thể gọi ra Kim Sắc Lang Vương tác chiến, mà những người khác có được linh thú ngũ giai đều có thể gọi đi ra, uy lực phối hợp khẳng định là mạnh hơn một người tác chiến rất nhiều.

Cũng may trước khi nhóm người Lăng Tiếu đến tham gia đã có tính toán, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích cùng Huyền Diệu đều bắt giữ ba đầu linh thú phối hợp chiến đấu với mình, mà Lăng Tiếu không đi tìm linh thú khác, hắn

có lòng tin mười phần đối với thực lực của mình.

Nếu ngay cả trường hợp như vậy cũng không thể đối phó, làm sao danh dương Trung Vực đây?

Khi nhóm người Lăng Tiếu đi tới khu vực tuyển thủ của lôi đài, nơi đó đã đứng đầy những địa hoàng tinh khí mười phần.

Nhóm người Lăng Tiếu xuất hiện lập tức khiến bọn họ chú ý.

- Đây không phải tây bắc Vẫn Thạch thành địa hoàng sao? Nhìn không ra loại tiểu địa phương như vậy còn có nhân tài như thế ah!

- Còn không phải sao, mấy nữ nhân kia mới là vưu vật chân chính, nếu có thể đem tới tay, hắc hắc…

- Bất kể như thế nào người ta từ đường xa tới báo danh, phần dũng khí này chúng ta đương nhiên không thể so sánh, có lẽ họ có thể thắng được một hai trận, sau đó trở lại tây bắc tuyên dương hành động phong quang của mình đâu.

- Ha ha, vị nhân huynh này nói đúng…quá đúng, tây bắc Vẫn Thạch thành chỉ là một cái rắm!

…

- Thiếu gia, những người này thật đáng ghét!

Tuy tính tình Bạch Vũ Tích thiện lương, nhưng nàng sinh trưởng tại Vẫn Thạch thành, nghe quê hương bị người khác ô nhục, cảm thấy tức giận không thôi.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vai nàng nói:

- Không cần nổi giận, đây chỉ bất quá là những tên hề nhảy nhót, không đáng giá nhắc tới.

Trong lúc nói chuyện hắn âm thầm thi triển sơ cấp tinh thần chú ngữ hướng mấy người châm chọc lớn tiếng nhất oanh tới.

Bỗng nhiên những người kia nhất thời giống như bị say rượu, lảo đảo nghiêng ngả tại chỗ, trên mặt cười lên ngây ngốc như kẻ ngu dại, làm người ta thoạt nhìn giống như đang thấy mấy tên hề.

Người chung quanh giống như gặp phải quỷ, nhanh chóng lui ra thật xa.

Vẻ mặt bọn hắn đều khó hiểu nhìn mấy tên kia, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

- Thấy không, đây là kết cục của những kẻ miệng tiện!

Lăng Tiếu thoáng đề cao thanh âm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 987 - Bắt Đầu Hoàng Bảng Chi Tranh. (1)

Bạch Vũ Tích nắm chặt tay nói:

- Thiếu gia nói đúng, bọn hắn đúng là phạm tiện!

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Lăng Tiếu biến thành co rút lại.

- Chẳng lẽ do bọn hắn hạ thủ?

Trong lòng mọi người toát ra ý niệm khó thể tin.

Vừa rồi mấy người kia vẫn còn hoàn hảo, vì sao đột nhiên biến thành ngu ngốc như thế đây!

Sau một lúc lâu, những người kia khôi phục lại thần trí, nhưng động tác vẫn giữ nguyên như múa may, nhìn nhìn lại mọi người đứng xa mình, gương mặt đỏ lên chen chúc đi sang nơi khác.

Cũng đúng lúc đó từng đợt thanh âm chiêng trống vang vọng chân trời.

Phanh phanh!

Tiếng chiêng trống tiếng pháo nổ vang, đem không khí hiện trường đẩy lên điểm cao nhất.

Cùng lúc đó hơn mười đạo thân ảnh từ các góc hướng lôi đài bay vút lên.

Hơn mười thân ảnh tản ra uy áp mạnh mẽ, toàn bộ hoàng cấp chung quanh

đều cảm giác được như hít thở không thông.

Thực lực của nhóm người kia rõ ràng đã vượt ngoài thiên tôn trung giai.

Bọn họ đều là đại biểu đến từ những thế lực cường đại nhất chung quanh Lam Dương thành.

Người đứng ở giữa chính là thành chủ Lam Dương thành Lâm Khiếu Nghiễm.

Lâm Khiếu Nghiễm là một trung niên, là người trẻ tuổi nhất trong nhóm, thực lực thiên tôn cao giai, xem như là người nổi bật.

Nghe đồn trăm năm trước Lâm Tiếu Nghiễm từng tham gia Hoàng Bảng chi tranh, khi đó hắn tiến vào ngàn danh, chỉ tiếc cuối cùng gặp phải một Sát Hoàng nên bị thua bại.

Cuộc chiến ấy tuy hắn bị thua nhưng lại được Lam Dương giáo trúng ý, mời gia nhập, trong trăm năm một đường đề thăng, thành tựu thực lực thiên tôn cao giai hiện giờ.

Nhóm người Lâm Khiếu Nghiễm ngồi xuống, chung quanh lôi đài liền yên tĩnh trở lại.

Lâm Khiếu Nghiễm lãnh đạm nhìn thoáng qua bên dưới, thanh âm chậm rãi:

- Trước khi luận võ bắt đầu, ta cần nói quy tắc luận võ, ta chỉ nói một lần, ai vi phạm bị mất quyền thi đấu.

Quy tắc rất đơn giản, điểm thứ nhất là thực lực song phương không thể vượt qua tôn giai, một khi phát hiện có người dùng bí bảo ẩn giấu thực lực sẽ lập tức thủ tiêu tư cách, thậm chí giết chết tại chỗ. Điểm thứ hai là song phương

luận võ trước khi lên lôi đài phải ký giấy sinh tử, nhưng nếu trong cuộc chiến có một bên đầu hàng thì bên còn lại không được hạ sát thủ, nếu không thủ tiêu tư cách đồng thời hủy bỏ một thân tu vi. Điểm thứ ba là linh thú hộ thân của võ giả không thể vượt qua lục giai.

Sau khi Lâm Khiếu Nghiễm đem quy tắc tuyên bố, chuyển giọng nói:

- Lần này trăm địa hoàng đứng đầu có thể xin gia nhập Lam Dương giáo, trở thành chấp sự phụng dưỡng, hưởng thụ tài nguyên tu luyện, mười danh đầu có thể trở thành đệ tử chân truyền, hưởng thụ đãi ngộ cao nhất, đan dược, huyền kỹ, linh khí đều có thể cung cấp, cho nên mời mọi người quý trọng cơ hội, hiện tại bắt đầu luận võ!

Kỳ thật phương pháp lôi kéo nhân tài kiểu này không chỉ có Lam Dương giáo, mà ở các đại thành cử hành Hoàng Bảng chi tranh, các thế lực địa phương đều làm ra quyết định như thế.

Theo lời tuyên bố bắt đầu của Lâm Khiếu Nghiễm, trận văn cạnh các lôi đài đều được hoạt hóa, từng đạo quầng sáng muôn màu bao phủ lôi đài, có thể giúp các địa hoàng tận tình đối chiến đồng thời ngăn cản lực lượng của họ lan tràn làm ảnh hưởng người xem cuộc chiến bên ngoài.

Mười đại lôi đài, mười quang tráo ngũ thải ban lan, những quang tráo này có thể so sánh với lực lượng tiểu phương thế giới của thiên tôn giai, địa hoàng bình thường căn bản không thể oanh vỡ.

Các trọng tài trên các lôi đài quát lớn một tiếng:

- Hoàng Bảng chi tranh, bắt đầu luận võ!

Trên khắp các lôi đài đều có bóng người từ những phương hướng bất đồng bay lên.

Trên các lôi đài vốn không có trật tự gì đáng nói, ai là người thứ nhất nhảy lên, báo tên, chỉ cần thắng liên tiếp mười trận thì thuận lợi tiến vào đợt thứ hai.

Bất kỳ người nào muốn nhảy lên lôi đài đều được, nhưng trận đấu hơn vạn người, vòng thứ nhất chỉ tiến hành thời gian nửa tháng, nếu trong vòng nửa tháng không thấy có người dự thi thì xem như đã bỏ quyền.

Trên mười lôi đài lập tức vang lên tiếng va chạm kịch liệt, khói bụi nổi lên bốn phía, người xem không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

Nhóm người Lăng Tiếu cũng không lập tức lên lôi đài, mà chỉ tự mình quan sát những cuộc chiến đang diễn ra.

Diệp Vân Phong có chút không thể dằn nén nói:

- Thiếu gia, chúng ta cũng lên đi!

Lúc trước Huyền Diệu cho hắn mục tiêu tiến vào trước trăm danh, hắn vốn cảm thấy không có khả năng, nhưng trải qua một năm tĩnh tu thực lực của hắn tiến nhanh, hơn nữa có Tà Đế cho hắn bộ huyền kỹ cao giai, cộng thêm Thăng Linh quyết của Diệp gia, hiện tại hắn có tin tưởng có thể tiến vào trước trăm người.

Tuy nói Thăng Linh quyết thiếu sót thật lớn, một khi sử dụng trong ba ngày linh lực hoàn toàn biến mất, nhưng hiện tại vấn đề này cũng đã được giải quyết.

Bởi vì Phượng Tiêm Vận có thể dùng pháp môn kích thứ ngân châm thượng cổ giúp cho thân thể hắn khôi phục lại không bị suy yếu.

Nhưng muốn sử dụng phương pháp này còn phải chịu đau đớn không phải

người nào cũng có thể chịu đựng được, hơn nữa mỗi tháng nhiều nhất chỉ bày được hai lần châm, nói cách khác trong một tháng Diệp Vân Phong chỉ thi triển được hai lần Thăng Linh quyết, bằng không nếu tiếp tục sử dụng sẽ vượt qua sự chịu đựng của thân thể hắn, đến lúc đó sẽ tạo thành thương tổn thật lớn.

Biện pháp tốt nhất chính là Diệp Vân Phong có được lĩnh ngộ trong đại chiến lần này, sớm thay đổi Thăng Linh quyết của Diệp gia, bằng không cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

- Sẽ cho ngươi lên lôi đài, nhưng ta hi vọng ngươi có thể thấy rõ ràng thực lực của bọn họ, bằng không có hại sẽ chính là ngươi.

Lăng Tiếu lên tiếng, ánh mắt luôn dừng trên lôi đài thứ nhất.

Trên lôi đài thứ nhất, một thanh niên cầm trường thương nhìn đối thủ, thần sắc tràn ngập vẻ khinh thường nói:

- Một chiêu của Chung Đồng này đã đủ đánh bại ngươi!

Đối diện Chung Đồng là một địa hoàng trung giai, người này thoạt nhìn chừng hơn năm mươi tuổi, khí thế hỏa hệ cực kỳ nồng đậm, vừa rồi hắn đã thắng liên tục hai trận, đều dùng một chiêu bại địch, nhưng đối thủ của hắn chỉ có thực lực địa hoàng đê giai, không cùng một cấp bậc.

Người kia nghe được lời nói hung hăng càn quấy của Chung Đồng, quát lạnh:

- Nói suông vô dụng, có chiêu gì cường đại thì cứ xuất ra đi, một hài tử như ngươi, bổn hoàng chỉ dùng một chiêu vẫn có thể làm rụng ngươi.

Người kia vừa quát lập tức ra tay, trường kiếm phát ra vô số kiếm quang,

nháy mắt bao phủ Chung Đồng, từng đạo kiếm khí hóa thành bộ dáng linh thú hướng Chung Đồng rít gào nhào tới.

Năng lượng cường đại chấn động cả quang tráo chao đảo.

Chiêu này cơ hồ là một kích toàn lực của địa hoàng trung giai đỉnh.

Nhưng đối mặt một chiêu này, Chung Đồng có vẻ cực kỳ khinh thường, chỉ thấy toàn thân hắn phát ra một tầng hộ minh kình oánh oánh như tường đồng vách sắt, huyễn ảnh Thiết Giáp thú ẩn hiện, đem kiếm khí toàn bộ ngăn trở.

Mọi người chung quanh không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

- Đây là bí thuật Chung gia – Đồng Thiết Hộ Thân Công!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 988 - Bắt Đầu Hoàng Bảng Chi Tranh. (2)

Không sai, nghe nói công pháp này của họ nhất định phải hấp thu thú huyết của Thiết Giáp thú phụ trợ mới đạt tới đại thành, sau khi đại thành phòng ngự của bọn họ có thể so sánh với huyền khí cao giai, thậm chí là linh khí đê giai.

- Nhìn phòng ngự của Chung Đồng đã sắp đạt tới cảnh giới đại thành, khó trách không hề có chút sợ hãi.

- Công kích không sai, chỉ tiếc vô dụng với ta!

Chung Đồng âm trầm nói một câu, trường thương xoay quanh, một đạo thương mang màu vàng đất nhanh như tia chớp hướng người kia bắn tới.

Người nọ vội vàng thối lui, cùng lúc đó triệu hoán ra linh thú hộ thân.

Nhưng không ngờ chiêu đó của Chung Đồng chỉ là hư chiêu, chiêu kế tiếp mới là thực sự.

Chỉ thấy hắn lăng không nhảy lên, trường thương đâm tới năng lượng cường hãn khiến không khí chung quanh không ngừng kêu vang rít gió.

Người kia nhanh chóng dừng lại hành động triệu hoán linh thú, trường kiếm hoành ngang chống đỡ thương ảnh.

Đinh đương!

Phốc!

Địa hoàng trung giai cảm thấy cổ họng chợt ngọt lịm, trường kiếm bị năng lượng cường hãn trực tiếp đánh bay, thân thể văng ra khỏi lôi đài.

Chung Đồng tiêu sái từ trên giáng xuống, hất nhẹ mái tóc, thần sắc thập phần cuồng vọng nói:

- Còn có ai lên khiêu chiến bổn thiếu!

Chung Đồng xuất một chiêu mạnh mẽ trấn áp đối thủ, thực lực đã ngang ngửa hoàng cấp cao giai.

Nhưng một chiêu của hắn tuy mạnh, vẫn không ngừng được lòng hiếu chiến của những đối thủ khác.

- Chư Khôn muốn tiếp chiến tiểu oa nhi ngươi!

Một lão giả chừng bảy mươi tuổi hét lên một tiếng, cầm liêm đao khí mãnh liệt vọt lên lôi đài.

- Bí thuật của Trung Vực quả nhiên cường đại.

Lăng Tiếu quan sát huyền kỹ phòng ngự vừa rồi của Chung Đồng, nhịn không được tán thán.

- Đây chỉ xem là bí thuật trung tầng, một khi gặp phải nhân tài kiệt xuất của mười tám thế lực lớn, ngươi sẽ cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Huyền Diệu đứng một bên phụ họa.

- Phải, nhìn xem tình hình chiến đấu ở những lôi đài khác một chút, đợi lát nữa chúng ta tách ra lên chiến đi, như vậy có thể né tránh phải đối chiến với người một nhà.

Lăng Tiếu cười khẽ nói, ánh mắt nhìn qua lôi đài thứ hai, thứ ba, cùng thứ tư.

Trên ba lôi đài kia chính là ba tỷ muội Minh gia.

Ba nữ tử phong tư thượng giai, dáng người tuyệt đẹp, thân thể không ngừng vũ động, vừa mỹ lệ vừa tràn đầy tính sát thương.

Ba nữ tử đã thắng liên tục ba trận, hơn nữa vẫn chưa sử dụng linh thú hộ thân, đủ thấy thực lực của các nàng không hề kém hơn Chung Đồng.

Lăng Tiếu lướt mắt nhìn sang lôi đài khác, đột nhiên ánh mắt hắn ngừng lại trên lôi đài thứ tám.

Trên lôi đài thứ tám là một thanh thiếu niên thần sắc lạnh lùng, trong tay cầm trường kiếm màu xanh, từng đoàn thanh sắc năng lượng không ngừng chớp động quanh thân, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc ngạo nghễ tự tin vô cùng.

Hắn đã liên tục chiến thắng năm trận, là người đầu tiên có số trận thắng nhiều nhất, cũng là người nhanh nhất.

Mọi người đều nhận ra hắn chính là một trong năm đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo tên Thân Mạt, thực lực hoàng cấp cao giai tân tấn, tu luyện mộc hệ, thiện sử trường kiếm.

Lúc này một địa hoàng vừa nhảy lên khiêu chiến Thân Mạt.

Người này thực lực hoàng cấp cao giai, cầm Liệt Văn chiến đao trong tay, dưới thân là Phệ Kim Thử ngũ giai trung cấp.

Người kia không nói lời nào, vừa nhảy lên liền tách khỏi linh thú, toàn lực công kích về hướng Thân Mạt.

Thân Mạt thần sắc lạnh lùng cực điểm, tựa hồ không hề để mắt vào công kích của đối thủ.

Khi thấy công kích đi tới trước mặt, Thân Mạt bắt đầu động, toàn thân hắn như hóa thành ảo ảnh, một thành hai, đồng thời chém ra kiếm quang, đem công kích toàn bộ hóa giải.

Cùng lúc đó đạo phân thân thứ ba cũng từ bên hông đâm thẳng tới đối thủ.

Người kia hoảng hốt, nhanh chóng đón đỡ, huyền kỹ cường đại không ngừng nở rộ bay ra.

Kiếm quang của Thân Mạt cổ quái tới cực điểm, vốn một kiếm đâm thẳng ra chợt vặn vẹo, vòng qua công kích của đối thủ, trực tiếp đâm vào thắt lưng hắn.

Lúc này Thân Mạt chỉ có một ảnh tử đứng trước địa hoàng cao giai, trường kiếm đâm vào trên người hắn, miệng nói:

- Chết đi!

Dứt lời trường kiếm vung lên, người kia không còn cơ hội lui ra phía sau, lập tức bị chém thành hai nửa.

Mùi máu tươi dày đặc làm mọi người quanh lôi đài thứ tám muốn nôn mửa.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lăng Tiếu khẽ cau mày lẩm bẩm:

- Lại là bí thuật Phân Thân!

Huyền Diệu dường như hiểu biết hết thảy, lập tức giải thích:

- Đây là bí thuật độc hữu của Lam Dương giáo, nghe nói tu luyện đại thành có thể đồng thời phân thành mười hai phân thân, mà vị đệ tử kia hiển nhiên chỉ xuất ra ba bốn phân thân, có lẽ chỉ mới đạt được chút thành tựu mà thôi, nhưng trong cuộc chiến giữa đồng cấp thủ đoạn này của hắn thật làm người đau đầu, lần này có lẽ Lam Dương giáo chí ít có hai người tiến vào trước mười.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Quả thật như thế, nếu mọi người gặp phải hắn nhất định cần cẩn thận, kỳ thật trong những phân thân kia chỉ có một là chân thật, ngoài ra chỉ là hư ảnh, vì vậy lực công kích sẽ không quá mạnh mẽ, trong tích tắc chân thân của hắn công kích, chỉ cần bảo vệ kỹ điểm này ưu thế sẽ không còn tồn tại.

Dừng một chút hắn mới nói:

- Tốt lắm, thời gian không còn bao nhiêu, mọi người lên dự thi đi, ta muốn nhìn xem trong chúng ta ai có tư cách đi vào vòng thứ hai.

- Được, lão đại, ngươi xem ta.

Diệp Vân Phong sục sôi ý chí chiến đấu, lên tiếng, lập tức đuổi tới lôi đài thứ nhất.

Thật hiển nhiên hắn muốn đánh rơi đối thủ từ lôi đài đầu tiên.

Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ Tích nhìn nhau, đi tới lôi đài thứ năm cùng thứ sáu.

Huyền Diệu lựa chọn lôi đài thứ bảy, đó là một tráng hán vạm vỡ như tháp sắt, thực lực hoàng cấp trung giai đỉnh.

Lăng Tiếu vẫn chưa rời khỏi, chỉ đưa mắt nhìn mọi người lên ứng chiến.

Bại Gia Tử có chút khó hiểu hỏi:

- Lão đại, loại tỷ thí này thật sự nhàm chán, ngươi vì sao cần tham gia, với thực lực của ngươi chơi với họ quả thật là khi dễ người ta thôi!

Lăng Tiếu cười ha ha:

- Ha ha, ta còn chưa cường đại tới mức không xem ai ra gì, trò chơi này mặc dù có chút nhàm chán, nhưng cũng còn chỗ phấn khích.

Lúc này Phong Nha đột nhiên nói:

- Từ trước tới nay Hoàng Bảng chi tranh đều là cuộc chiến tập hợp các tinh anh, với thực lực bây giờ của các ngươi muốn đi ra Lam Dương thành chỉ sợ không dễ dàng.

Phong Nha chưa từng nhìn thấy sức chiến đấu của Lăng Tiếu, nhưng hắn nhìn ra thực lực của Lăng Tiếu, dù là đệ tử của Tà Đế đại nhân, có thực lực vượt cấp chiến đấu, nhưng muốn đi được xa hơn chỉ sợ là không đơn giản.

Cho nên hắn nói ra lời này rõ ràng là không xem trọng nhóm người Lăng Tiếu.

Nghe lời bình luận của Phong Nha, Lăng Tiếu chỉ cười không hề phản ứng.

Nhưng Tàn Báo có chút mất tự nhiên, thật hiển nhiên hắn không đồng ý lời của Phong Nha, bởi vì hắn hiểu biết Lăng Tiếu nhiều hơn Phong Nha chỉ nhìn thấy mặt ngoài.

Trên lôi đài thứ nhất, Diệp Vân Phong đã đối chiến cùng Chung Đồng.

Đối với cuộc chiến này Lăng Tiếu thật xem trọng, thứ nhất Diệp Vân Phong cao hơn Chung Đồng một giai, nếu không thể thắng được Chung Đồng, quả thật không xứng tiếp tục truy tùy hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 989 - Quả Nhiên Làm Bổn Thiếu Xấu Hổ Nhập Bọn Ah!

Quả nhiên không ngoài Lăng Tiếu sở liệu, tới chiêu thứ mười lăm Diệp Vân Phong đánh rơi Chung Đồng xuống lôi đài.

Chung Đồng thực lực hoàng cấp trung giai, có thể đối chiến mười lăm chiêu với Diệp Vân Phong xem như đã không tệ.

Bởi vì Diệp Vân Phong đánh bại Chung Đồng, bởi vậy trước đó chiến tích Chung Đồng thắng liên tục bốn người đều rơi lên người hắn, như vậy kế tiếp Diệp Vân Phong chỉ cần thắng thêm sáu trận thì có thể tiến vòng tiếp theo.

Ở bên kia, Bạch Vũ Tích cùng Thải Hà Nguyệt mới nhảy lên lôi đài thứ tư cùng thứ năm, lập tức khiến "nhóm lang sói" chung quanh cất tiếng hét chói tai.

- Nữ nhân thật khá ah, nhìn dáng người thành thục, quả nhiên là muốn lấy mạng người!

- Không sai, nhưng nữ nhân bên này càng thêm thanh thuần, nhìn vào khiến ta muốn ôm nàng vào lòng thương tiếc một phen!

- Nhìn thấy hai nàng liền cảm giác ba tỷ muội Minh gia thô bỉ hơn, nữ nhân như vậy mới là vưu vật!

- Ha ha, đợi lát nữa lão tử đi lên đánh bại các nàng!

Trên thân Thải Hà Nguyệt tản ra kim quang chói mắt, trong tay cầm hồng phất, bộ dáng mờ ảo như tiên, làm đối thủ có chút thất thần.

Đối thủ nuốt ngụm nước bọt, hai mắt hiện lên vẻ tham lam nói:

- Tiểu nương môn, ngươi tự nhảy xuống đi thôi, đao kiếm không có mắt, ta cũng không muốn làm ngươi bị thương.

Thải Hà Nguyệt không nói lời nào, nhẹ nhàng phất ra hồng phất trong tay, vô số tơ tằm hóa thành cành liễu hướng đối thủ bắn tới.

Nhìn hồng phất như không có bao nhiêu lực sát thương, làm người ta không khỏi sản sinh ảo giác.

Đối thủ hiện dáng tươi cười dâm ô nói:

- Ngươi đã cùng ta chơi đùa, vậy ta thân thiết với ngươi một phen.

Chỉ thấy hắn vừa dứt lời, thân hình như rắn uốn éo tránh khỏi hồng phất, bổ nhào tới chỗ nàng.

Người này tu vi địa hoàng trung giai, vì vậy hắn không thấy rõ thực lực chân chính của Thải Hà Nguyệt, chỉ nghĩ nàng là một nữ nhân không có chút kinh nghiệm chiến đấu.

Chỉ thấy bàn tay kia lại hướng bộ ngực của Thải Hà Nguyệt trảo tới, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Ở bên dưới mọi người đều hiện lên vẻ tiếc nuối, tựa hồ đều đang nghĩ người trên lôi đài chiến đấu chính là mình thì tốt quá!

Nhưng ngay khi bàn tay kia sắp tiếp xúc bộ ngực của Thải Hà Nguyệt, những sợi tơ đột xoay tròn, tách ra kim sắc quang mang bén nhọn, giống như vạn mũi châm hướng đối thủ đâm qua.

Người nọ căn bản không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy sau lưng như bị mấy vạn đầu ong vò vẽ đồng thời đâm trúng.

A!

Người nọ kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân bị oanh bay ra thật xa.

Thải Hà Nguyệt đã sớm lui ra sau mấy bước, lạnh lùng nhìn xuống dưới.

Người xung quanh nhìn thấy người bị đánh bay, lại nhìn thấy sau lưng hắn hiện rõ vô số lỗ nhỏ chảy đầy máu tươi, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ đều kinh hô:

- Đây là bông hoa có gai, khẽ đụng sẽ đâm tay, không chút thực lực thì đừng nên trêu chọc tốt hơn!

Thải Hà Nguyệt một chiêu thủ thắng, tuy rằng làm kinh ngạc không ít địa hoàng thực lực thấp, nhưng không ngăn cản được những kẻ háo sắc gan lớn, còn có những hung nhân muốn toàn lực tranh đoạt danh ngạch Hoàng Bảng, người nọ vừa bại lập tức có người nhảy lên lôi đài cùng nàng đối chiến.

Bên kia đối thủ của Bạch Vũ Tích cùng cấp với nàng, còn là một nữ nhân.

Nữ nhân kia tư sắc bình thường, khi nhìn thấy vẻ xinh đẹp thanh thuần của Bạch Vũ Tích trong lòng lập tức dâng lên vẻ đố kỵ.

Nữ nhân kia ra tay khá tàn nhẫn, từng chiêu luôn công kích vào yếu hại của Bạch Vũ Tích.

Bạch Vũ Tích tu luyện Thủy Nguyệt thần công, nàng duyên dáng né tránh, trường kiếm màu lam vẽ ra từng đạo lam sắc quang mang miễn cưỡng đón

đỡ chiêu thức của đối thủ.

Bạch Vũ Tích dựa vào đan dược đột phá hoàng cấp trung giai, cảnh giới chưa được củng cố, nhưng uy lực kiếm kỹ bất phàm, bằng không đã bị đối phương đánh bại.

Nhưng nữ nhân kia không muốn dây dưa quá lâu, không công kích thành lập tức triệu hóa ra linh thú.

Đó là một đầu Tuyết Phong Điêu ngũ giai đê cấp, thân thể thật lớn bao phủ hơn phân nửa lôi đài.

- Phong Điêu, cùng ta giết tiểu phiêu tử này!

Nữ nhân kia thật hung tàn, vừa mở miệng đã muốn giết chết Bạch Vũ Tích.

Ngân kiếm trong tay nàng chém ra từng đạo nhũ băng cường đại đánh tới Bạch Vũ Tích, đồng thời Tuyết Phong Điêu cũng bổ nhào xuống, điêu trảo hướng đầu Bạch Vũ Tích chộp tới.

Bạch Vũ Tích bỗng nhiên lộ vẻ kiên định, thay đổi bộ dạng mềm mại vừa rồi, trong lòng thầm hô:

- Ta tuyệt đối không thể để cho thiếu gia mất mặt!

- Thủy Nguyệt Kính Mạc!

Bạch Vũ Tích hô to một tiếng, lam sắc trường kiếm hóa thành mềm mại, từng đạo lam sắc thủy lưu hình thành một màn nước như trăng tròn, mà bên trong tách ra tuyến phản quang cường đại.

Hưu!

Nữ nhân kia bắn tới nhũ băng liền bị màn nước đánh bật ngược trở ra.

Mọi người chung quanh nhìn thấy cảnh này lập tức ồ lên.

Nữ nhân kia nhìn thấy nhũ băng bắn ngược trở lại liền kinh hoảng, vội vàng đem nhũ băng đánh văng xơ xác.

Nhưng Phong Tuyết Điêu đã từ bên trên chộp xuống, Bạch Vũ Tích căn bản không kịp tiếp tục công kích.

Nhưng ngay khi Tuyết Phong Điêu sắp chộp trúng đầu nàng, một đạo ảnh tử tuyết trắng nháy mắt hiện đi ra.

Chi!

Đó chính là linh thú bạch hồ của Bạch Vũ Tích, thân hình nhỏ xinh của nó nháy mắt hóa lớn, năm đuôi hồ ly nháy mắt vung lên.

Tuyết Phong Điêu bị khí thế của nó làm hoảng sợ, nhưng không đình chỉ công kích mà chuyển mục tiêu sang bạch hồ.

Đáng tiếc cấp bậc đôi bên kém xa, hiện giờ bạch hồ đã tăng lên tới thực lực ngũ giai đỉnh.

Chỉ thấy năm đuôi hồ ly biến dài, nháy mắt bao trùm Tuyết Phong Điêu, giống như hoa ăn thịt người đem nó trói buộc chặt chẽ.

Chênh lệch giữa đôi bên quá lớn, hơn nữa bạch hồ còn có huyết thống thánh thú, sức chiến đấu đương nhiên cường hãn hơn linh thú bình thường.

Phốc phốc!

Đuôi bạch hồ rành rành đem Tuyết Phong Điêu ngũ giai xé thành mấy mảnh.

Mà nữ nhân đang triền đấu với Bạch Vũ Tích, chứng kiến linh thú của mình bị giết chết, tâm thần chấn động lộ vẻ khủng hoảng.

Nàng vừa định mở miệng nhận thua, trường kiếm Bạch Vũ Tích đã đâm vào cổ họng của nàng.

Trong lòng nàng thầm hô:

- Mạng ta xong rồi!

Ai ngờ trường kiếm vững vàng dừng lại trước cổ họng nàng, không đâm thủng.

- Ngươi nhận thua đi!

Bạch Vũ Tích thản nhiên nói, tâm địa của nàng vẫn thật quá mềm!

Nhìn thấy một màn này, Lăng Tiếu không khỏi lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Xem ra nàng không thích hợp tham gia chiến đấu!

Lăng Tiếu cũng không có ý tứ trách móc nàng, hắn biết đây là bản tính của Bạch Vũ Tích, hắn cũng không muốn ép buộc nàng thay đổi, bằng không nàng cũng không còn là chính nàng.

Trên lôi đài thứ bảy, Huyền Diệu đã đem đối thủ của mình đánh bại, hơn nữa giải quyết cuộc chiến chỉ trong năm chiêu, xem thần sắc nhẹ nhàng cùng tư thế oai hùng nho nhã cầm quạt phe phẩy, thật có không ít nữ tử phải kinh hô.

Lăng Tiếu cười nhẹ:

- Thần côn lại bày phong cách giả vờ giả vịt kia, quả nhiên làm cho bổn thiếu xấu hổ xưng đồng bạn ah!

Nếu lời này bị Huyền Diệu nghe được, chỉ sợ đã mắng ngược lại:

- Ta làm sao dám so sánh với kẻ luôn tự kỷ như ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 990 - Ta Bị Hù Dọa Đó!

- Xem ra đã tới thời điểm ra trận!

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Ngay sau đó hắn đưa mắt nhìn lên lôi đài thứ mười.

Trên lôi đài có một thiếu niên đang đứng, làm Lăng Tiếu cực kỳ kinh ngạc.

Thiếu niên thoạt nhìn chỉ mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc dài màu vàng rực rỡ, tay cầm kim côn, khoanh tay đứng thẳng, gương mặt non nớt lại mang theo vẻ ngạo ý nói không nên lời.

Thực lực của hắn đã đạt tới hoàng cấp đê giai.

Tuổi tác như vậy đạt tới thực lực này chỉ sợ mọi người đều không dám tin tưởng, bọn họ chỉ cảm thấy hắn nhất định từng kỳ hoa dị thảo, vì vậy vẫn có thể duy trì dung nhan non nớt như thế, nói không chừng đã bốn năm mươi hoặc là gần trăm tuổi.

Ngay cả Lăng Tiếu cũng cảm thấy bề ngoài thiếu niên tuy nhỏ tuổi nhưng tuyệt đối không phải non trẻ tới như vậy.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được trên người thiếu niên tản ra sinh mệnh ba động cực kỳ cường đại, trong cơ thể nhất định ẩn chứa chiến lực khủng bố.

Thiếu niên vừa lên lôi đài, lập tức khiến mọi người chú ý.

Bởi vì người mà thiếu niên muốn khiêu chiến đã thắng qua bốn trận, thực lực đạt tới hoàng cấp cao giai, là một đối thủ thật cứng rắn.

Mọi người không rõ thiếu niên vì sao dám tự tin như thế, còn dám khiêu chiến người cao hơn hai giai.

- Tiểu oa nhi, nơi này không phải địa phương ngươi nên tới, biết điều đi xuống đi, bổn hoàng nhìn ngươi còn thơ dại không muốn tổn thương ngươi.

Người kia cũng là người có lòng tốt, khuyên nhủ thiếu niên kia.

- Ngươi đi xuống, ta tha cho ngươi một mạng!

Thiếu niên lạnh lùng nói.

- Xem ra không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi sẽ không chịu đi xuống.

Người kia hơi có chút tức giận nói một câu, lập tức oanh ra một đạo quyền ảnh cường đại, dự tính dùng một chiêu đánh bại thiếu niên kia.

Nhưng nhìn thấy một kích của người kia, vẻ mặt thiếu niên lộ ý khinh thường.

Ngay sau đó toàn thân hắn bắn ra tinh quang chói mắt, một đạo hư ảnh cường đại bỗng xuất hiện.

Hư ảnh kia là một kim sắc viên linh thú, uy vũ hơn viên linh thú bình thường rất nhiều, chiến ý tận trời làm người xung quanh phải run lên!

- Đây là…Đấu Chiến Thánh Viên!

Tất cả mọi người không nhịn được kinh hô lên.

Đấu Chiến Thánh Viên, là một loại linh thú chiến lực kinh người được tương truyền từ thời xa xưa.

Linh thú này cực kỳ hiếm thấy, từ thời thượng cổ truyền lưu xuống, chẳng qua vô cùng ít ỏi, nhưng mỗi đầu Đấu Chiến Thánh Viên cũng có được chiến lực cường đại, cho dù thần thú đều cực kỳ kiêng kỵ chúng nó, tuyệt không dễ dàng đi trêu chọc chúng.

Mọi người không nghĩ tới thiếu niên trẻ tuổi kia lại có thể ngưng tụ ra hư ảnh một đầu Đấu Chiến Thánh Viên.

Ở trên đài có nhiều đại nhân vật của các thế lực, ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu niên tóc vàng, thần sắc tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Hắn nhất định có được máu huyết của Đấu Chiến Thánh Viên, bằng không sao có thể ngưng tụ ra hư ảnh!

- Không sai, Đấu Chiến Thánh Viên có thiên phú thần thông chính là đề cao chiến lực cùng chiến ý, nhìn thực lực thiếu niên kia nháy mắt đề thăng lên, nếu để hắn đạt tới hoàng cấp cao giai, nói vậy trong mười Sát Hoàng sẽ có vị trí của hắn, về phần Đệ Nhất Hoàng Tọa sao…cũng không phải là không thể nào!

- Rất yêu nghiệt, thật không biết thiếu niên này là người ở đâu, lại nghịch thiên như vậy, mầm móng tốt như thế tuyệt không thể bỏ qua.

- Vừa rồi khi báo danh hắn xưng là Viên Chiến Thiên, đến lúc đó tùy bổn sự mà thu mua hắn.

- Tên này quả nhiên phù hợp với hắn, xem ra trời sinh hắn là võ giả chuyên dành cho chiến đấu.

…

- Xem ra lần này Trung Vực xuất hiện không ít yêu nghiệt đi!

Lăng Tiếu thở dài một hơi, không nhìn lên cuộc chiến trên lôi đài thứ mười, thân hình bắt đầu hướng lôi đài thứ tám đi tới.

Lôi đài thứ tám, Thân Mạt đã chiến thắng liên tục bảy trận, thuật phân thân của hắn cho tới nay không ai phá được, hắn cơ hồ chỉ một chiêu đem đối thủ trực tiếp oanh giết, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, theo xu thế trước mắt hắn sẽ là người đầu tiên tiến vào vòng thứ hai.

Trên mặt Thân Mạt hiện lên dáng tươi cười cực kỳ lạnh lùng, chờ đợi đối thủ kế tiếp xuất hiện, trong lòng đắc ý nghĩ thầm:

- Không phải là do thủ đoạn của ta quá dữ tợn nên làm mọi người sợ tới mức không ai dám lên đối chiến cùng ta đó chứ!

Nhưng trong lòng hắn vừa đắc ý nghĩ xong, một thân ảnh đã thong thả đi lên.

- Lăng Tiếu xin chỉ giáo!

Lăng Tiếu hướng Thân Mạt thản nhiên nói.

Hắn nói ra lời này kỳ thật muốn cho trọng tài dưới lôi đài nghe được tên của hắn, biết được hắn mà thôi.

Hơn nữa trên mỗi lôi đài đều có ghi chép danh sách, chỉ cần báo danh đều có thể tham dự, một khi bị thua tên trên đài sẽ biến mất.

Thân Mạt nghiền ngẫm nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi chính là địa hoàng tới từ Vẫn Thạch thành tây bắc?

Lăng Tiếu cười nhạt đáp:

- Không sai, chính là tại hạ!

- Ha ha…thú vị thú vị, không nghĩ tới trong cả Trung Vực rộng lớn cũng không thấy có một địa hoàng đến từ tiểu địa phương tây bắc như ngươi, vì dũng khí đáng khen của ngươi, ta quyết định cho ngươi được toàn thây!

Thân Mạt ngửa mặt lên trời cười dài nói.

Lúc này người bên dưới lại chỉ trỏ Lăng Tiếu nghị luận, trên mặt lộ vẻ châm chọc, hiển nhiên bọn hắn nghĩ đã có thể chứng kiến Lăng Tiếu sẽ chết trong tay của Thân Mạt là điều chắc chắn.

- Vậy Lăng Tiếu trước tạ ơn Thân huynh!

Lăng Tiếu vẫn lộ vẻ cười nhạt nói.

Ánh mắt Thân Mạt co rụt lại, hắn không hiểu vì sao Lăng Tiếu lại lớn mật như thế, nhưng hắn chỉ xem Lăng Tiếu muốn tự tìm cái chết mà thôi, chỉ là một hoàng cấp trung giai sao có thể hình thành uy hiếp đối với hắn?

- Cho ngươi một lần cơ hội xuất thủ, bằng không ngươi không còn cơ hội nào!

Thân Mạt khinh miệt nhìn Lăng Tiếu nói.

- Ha ha, còn có chuyện tốt như vậy, Lăng Tiếu đương nhiên tuân mệnh!

Lăng Tiếu khẽ cười đáp.

Ngay sau đó hắn chợt lóe tại chỗ, thân ảnh quỷ quái nháy mắt đã tới trước mặt Thân Mạt, một nắm tay thật đơn giản oanh thẳng về phía tên kia.

- Tốc độ không sai, nhưng chỉ chút thực lực ấy vẫn là không biết tự lượng sức mình.

Thân Mạt bĩu môi nói, đồng thời thanh kiếm trong tay nháy mắt chém ra.

Xoát!

Kiếm quang đem thân thể Lăng Tiếu chém thành hai nửa.

- Không tốt, là tàn ảnh!

Chân mày Thân Mạt nhíu lại, lập tức liền cảnh giác.

Đáng tiếc một kim sắc quyền đầu đã oanh thẳng vào sau lưng của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 991 - Ta Bị Hù Dọa Đó! 2

Phốc!

Nhất thời thân hình Thân Mạt như viên đạn pháo bay vọt ra khỏi lôi đài.

Mọi người nhìn lên thanh niên vẫn thản nhiên đứng trên lôi đài, thần sắc đều lộ vẻ khác thường.

- Con mẹ nó, như vậy đã đem Thân Mạt đánh bại sao?

- Thân Mạt lần này sơ suất quá, không ngờ bị người đánh trúng, thật là bị bại không đáng ah!

- Còn không phải sao? Thân Mạt là hoàng cấp cao giai, tên tây bắc kia chỉ là trung giai, nếu đánh thật tình Thân Mạt đã sớm thủ tiêu hắn.

- Bại chính là bại, chỉ có thể trách Thân Mạt quá mức vọng cuồng tự đại.

…

- Thân huynh, đa tạ đa tạ rồi!

Lăng Tiếu hướng chỗ Thân Mạt thoáng chắp tay nói.

Thân Mạt bị rơi xuống lôi đài vẫn chưa hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hắn chợt nhảy dựng khỏi mặt đất.

- Không…không có khả năng, ta như thế nào sẽ bại đâu, đây nhất định là ảo

giác, ta muốn giết tên khốn kiếp kia!

Thân Mạt không tin được kinh hô, hắn nhìn dáng tươi cười của Lăng Tiếu giống như đang hiện lên vẻ châm chọc.

Tiếp theo hắn lại liều lĩnh bay lên lôi đài, trường kiếm đâm thẳng vào Lăng Tiếu.

- Dừng tay!

Trọng tài cau mày quát to, khí thế tôn giai nháy mắt cuốn tới.

Thân hình Thân Mạt run lên, nhưng vẫn không ngừng tấn công.

- Hừ!

Trọng tài bị miệt thị, hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, một cỗ lực lượng tôn giai cường đại nháy mắt phong tỏa Thân Mạt.

Thân Mạt nháy mắt hóa thành ba đạo phân thân, có hai phân thân bị giam cầm, còn một phân thân đánh thẳng hướng Lăng Tiếu.

- Hỗn đản, ngươi muốn chết!

Uy nghiêm của trọng tài bị khiêu khích, nháy mắt đánh vỡ hai đạo phân thân, tay còn lại hướng phân thân cuối cùng oanh tới.

Nhưng đã chậm hơn nửa nhịp, chân thân của Thân Mạt đã đâm tới trước mặt Lăng Tiếu.

Người khác đều nghĩ Lăng Tiếu sẽ chống cự, nhưng động tác của hắn vượt ngoài ý liệu mọi người, làm ánh mắt toàn trường đều dại ra.

- Uy, ngươi…ngươi đã rơi xuống lôi đài, sao còn nhảy lên đòi giết ta đâu, cứu mạng ah…cứu mạng ah…

Lăng Tiếu lộ ra bộ dạng cực kỳ yếu đuối, lại xoay người bỏ chạy.

- Ah, ta muốn giết ngươi, người nhu nhược như ngươi không xứng đứng trên lôi đài này.

Thân Mạt giống như nổi điên truy theo Lăng Tiếu đánh tới.

Lúc này một thanh âm vang lên:

- Thân sư đệ dừng tay cho ta!

Đáng tiếc thanh âm kia đã muộn, trọng tài đã triển khai tiểu phương thế giới đem Thân Mạt trực tiếp oanh bay ra xa, một đạo máu tươi vẩy lên giữa không trung.

- Ai dám tiếp tục xem rẻ quy tắc luận võ phải chết!

Trọng tài lạnh lùng nói.

Lần này cuộc thi đấu Hoàng Bảng chi tranh tại thành trì nơi này tuy Lam Dương giáo chịu trách nhiệm chính, nhưng trọng tài được tuyển từ mười tám thế lực lớn đi ra giám sát, chính là vì phòng ngừa vài thế lực địa phương sẽ thiên vị tổn hại độ công chính.

Nhưng trọng tài cũng có lưu tình, không trực tiếp giết chết Thân Mạt, xem như cấp cho Lam Dương giáo chút mặt mũi, đổi lại là người khác chỉ sợ đã bị giết ngay tại chỗ.

Vài đệ tử dự thi của Lam Dương giáo lập tức mang Thân Mạt đi sang một

bên.

Người chung quanh nhìn Thân Mạt bị thương không ngừng thở than.

Lúc này một trung niên trầm mặt đi lên lôi đài thứ tám.

- Mau nhìn xem, đây không phải là đệ tử chân truyền đứng hàng thứ tư của Lam Dương giáo, đồng thời cũng là đệ tử lớn tuổi nhất tên Chiêm Đại Tả sao?

- Không sai, người này chính là Tả Thủ Kiếm Chiêm Đại Tả, hắn đã hơn sáu mươi tuổi, quả thật tuổi lớn nhất.

- Xem ra Thân Mạt bị bại làm các sư huynh của hắn đều không nhịn được, Lăng Tiếu yếu đuối kia chỉ sợ không còn vận khí tiếp tục nhặt được chiến tích của Thân Mạt rồi.

- Đó là đương nhiên, ngươi không thấy vừa rồi hắn còn kêu cứu mạng, thật không biết đầu óc của hắn có bệnh hay không.

- Có lẽ người ta chỉ là giả trư ăn cọp đâu.

…

- Chiêm Đại Tả đến khiêu chiến!

Chiêm Đại Tả hùng hổ trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lớn.

Thanh niên trước mắt nhặt tiện nghi của sư đệ hắn, hắn tuyệt đối không thể buông tha, bằng không mặt mũi Lam Dương giáo phải đặt nơi nào.

Trong lòng hắn thầm mắng Thân Mạt ngàn lần, lại tự cao tự đại lãng phí cơ

hội tiến giai.

Ngay khi Chiêm Đại Tả muốn ra tay, Lăng Tiếu chợt kêu lên:

- Chậm đã!

Chiêm Đại Tả nhăn mày nói:

- Muốn đầu hàng mau cút xuống cho ta!

Lăng Tiếu nhanh chóng khoát tay nói:

- Không…không phải, ta chỉ muốn nói trước một tiếng, đợi lát nữa ngươi bị ta không cẩn thận đánh rơi xuống lôi đài, không cho phép giống người nọ vừa rồi chạy theo truy sát ta, bằng không ta mặc kệ!

Chiêm Đại Tả đen mặt nói:

- Việc này ngươi có thể yên tâm, hiện tại ta sẽ giải quyết ngươi, không cho ngươi bất cứ cơ hội nào.

- Ngươi nói vô dụng.

Lăng Tiếu lườm hắn, sau đó nói với trọng tài:

- Đại nhân, ngươi cần phải giám sát hắn chặt chẽ, vạn nhất hắn bị thua không thừa nhận, ngươi nhất định phải bảo hộ cho ta ah, ta thật không thể bị hù dọa đâu!

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức khiến người xung quanh phá lên cười to.

Trọng tài lại nhận chân gật đầu:

- Yên tâm, hắn không có đảm lượng như vậy!

Có Thân Mạt làm mẫu trước đó, trọng tài đương nhiên không quá xem trọng phẩm hạnh của Chiêm Đại Tả.

- Tốt lắm, có thể bắt đầu rồi đi?

Chiêm Đại Tả mất kiên nhẫn nói, trong lòng thầm hô:

- Ta nhất định phải dùng một chiêu đem tên đáng chết này giải quyết!

- Chậm đã!

Lăng Tiếu lại lần nữa kêu dừng.

Thần sắc Chiêm Đại Tả xanh mét nói:

- Ngươi lại thế nào?

- Không có việc gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết…ta muốn tấn công!

Lăng Tiếu kéo dài câu nói, bỗng nhiên thân hình bước nhanh tới, tàn ảnh chợt lóe.

- Ngươi nói cái gì?

Chiêm Đại Tả còn đang muốn nghe rõ, ngay sau đó liền thấy Lăng Tiếu đã công tới.

Hắn nheo mắt, tay trái đang muốn vung trường kiếm.

Đáng tiếc Lăng Tiếu không cho hắn cơ hội, mấy đạo kim quyền như cuồng phong bạo vũ hướng ngực Chiêm Đại Tả oanh qua.

Phanh phanh!

Chiêm Đại Tả chỉ cảm thấy thân hình như bị tảng đá ngàn cân đập trúng, nháy mắt bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

Nhưng hắn thanh tỉnh nhanh hơn Thân Mạt, thân hình còn chưa rơi xuống đất trường kiếm trong tay đã đâm vào mặt đất, thân hình bắn ngược trở về trên lôi đài.

- Có chút bổn sự, nhưng ngươi vẫn đi xuống cho ta đi!

Trên mặt Lăng Tiếu hiện tia cười nhạt, thức hải hình thành phù văn hướng Chiêm Đại Tả bắn qua.

Thức hải Chiêm Đại Tả cứng ngắc, thân hình đang bay nháy mắt tạm dừng.

Phanh!

Thân thể hắn không cách nào khống chế, rơi trở lại mặt đất.

Lúc này toàn bộ mọi người đều yên tĩnh trở lại, vẻ mặt vô cùng quái dị, ngay ánh mắt trọng tài cũng hiện lên vẻ khó tin!

Chiêm Đại Tả bị đánh bại đơn giản như vậy?

Lăng Tiếu cười hì hì chắp tay nhìn Chiêm Đại Tả dưới lôi đài nói:

- Khiêm nhường khiêm nhường!

Một màn đầy tính hí kịch làm đầu óc mọi người nhất thời không kịp xoay chuyển.

Trong lòng bọn họ chỉ còn lại ba chữ:

- Thật vô sỉ!

- Hỗn đản!

Chiêm Đại Tả nhảy dựng lên hét lớn.

Vừa rồi mặc dù hắn bị trúng không ít quyền của Lăng Tiếu, nhưng trong người hắn mặc vệ giáp phòng ngự cao giai, bị thương không nghiêm trọng, nhưng hắn không cam lòng bị thua như vậy, rõ ràng là người này nhân cơ hội hắn chưa chuẩn bị tiến hành đánh lén mà thôi!

Lăng Tiếu nháy mắt lộ ra bộ dạng luống cuống chạy tới chỗ trọng tài nói:

- Đại nhân bảo hộ ta ah…hắn chắc chắn lại muốn giết người!

Trọng tài lập tức trừng mắt quát Chiêm Đại Tả:

- Còn không mau lui ra!

Chiêm Đại Tả thập phần không cam lòng nói với trọng tài:

- Đại nhân, hắn xảo trá đánh lén, ta không phục, ta muốn cùng hắn tái chiến một trận!

Lăng Tiếu lộ ra bộ dạng thập phần vô tội nói:

- Vừa rồi ta không phải đã nói, ta muốn tấn công sao? Huống chi ở trên lôi đài làm gì có chuyện đánh lén hay không chứ?

- Ngươi im miệng, nếu không phải ngươi nhiều lần kêu ngừng, ta sẽ mắc mưu của ngươi sao?

Chiêm Đại Tả quát lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 992 - Thật Vô Sỉ!

Trọng tài không kiên nhẫn phất tay nói:

- Ngươi đi xuống đi, ngay một khắc các ngươi bước lên lôi đài thì cuộc chiến đã bắt đầu rồi, hắn là địch nhân của ngươi, hắn gọi ngươi dừng thì ngươi liền dừng, ngươi nghe lời như vậy làm gì? Đầu óc ngươi có vấn đề sao? Cho dù hắn đánh lén chiến thắng, chỉ có thể trách ngươi học nghệ không tinh, còn có tư cách gì tiếp tục cuộc tỷ thí tiếp theo nữa, hiện tại tiếp tục tỷ thí!

- Nhưng mà…

Chiêm Đại Tả còn định nói chuyện, nhưng bị trọng tài hung hăng trừng mắt, chỉ đành không cam lòng quay người đi xuống lôi đài.

Nhưng ngay một khắc hắn bước xuống dưới, lại oán độc trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, truyền âm nói:

- Vương bát đản, ngươi đừng mong sống sót rời khỏi Lam Dương thành!

Lăng Tiếu nghe xong lời này vẫn tiếp tục cợt nhả, tựa hồ không hề đem lời của Chiêm Đại Tả để trong lòng.

Lăng Tiếu đánh bại Chiêm Đại Tả, lại thêm trước đó Thân Mạt đã thắng bảy trận, hiện tại hắn xem như đã qua tám trận, chỉ cần tiếp tục thắng thêm hai trận là có thể tiến vào vòng tiếp theo.

Bởi vì biểu hiện yếu đuối của Lăng Tiếu rất nhanh đã có người nhảy lên khiêu chiến.

Nhảy lên khiêu chiến là một hoàng cấp trung giai, hắn cảm thấy Lăng Tiếu có thể thắng hai trận hoàn toàn là dựa vào vận khí cùng thủ đoạn hèn hạ, cho nên chỉ cần hắn đánh bại người này, vậy thì tám trận thắng lợi kia sẽ tính lên trên người hắn, loại tiện nghi này không chiếm thật quá lãng phí.

- Tại hạ Phùng Kiếm, xin chỉ giáo!

Hoàng cấp trung giai chắp tay nói với Lăng Tiếu.

Lời của hắn vừa dứt, từng trận linh lực đáng sợ tán phát ra, một mảnh xà mãng ngưng hình hướng Lăng Tiếp táp tới.

- Phùng Kiếm này thật sự là đủ đê tiện, lại học theo chiêu thức của tên tây bắc kia thừa dịp người chưa kịp chuẩn bị mà đánh lén.

- Còn phải nói, đây gọi là lấy đạo của người trả lại cho người.

- Phùng Kiếm là địa hoàng trung giai đỉnh, có lẽ lần này hắn đã nhặt được tiện nghi.

- Còn không phải sao, tên tây bắc kia nhất định sẽ thua.

- Ngươi thật hèn hạ ah, người ta còn chưa chuẩn bị xong đâu!

Lăng Tiếu hét một tiếng, thi triển Vân Tung Mị Ảnh tránh thoát công kích của Phùng Kiếm.

- Hừ, nếu nói ai đê tiện trước tiên thì nên nhớ tới hành vi vừa rồi của ngươi đi!

Phùng Kiếm hừ lạnh một tiếng, đồng thời gọi về linh thú hộ thân của mình.

Một đầu xà mãng ngũ giai nháy mắt rơi lên lôi đài, có vẻ cực kỳ dữ tợn dọa người.

Phùng Kiếm chỉ vì cẩn thận, hắn tuyệt không thể sơ sẩy như Thân Mạt cùng Chiêm Đại Tả khi nãy.

Xà mãng khổng lồ mở to miệng hướng Lăng Tiếu táp qua, Phùng Kiếm lại từ bên kia công kích tới.

Lăng Tiếu vừa oa oa kêu vừa bỏ chạy, nhưng hắn vẫn không hề chạy khỏi lôi đài.

Mọi người đều nhìn thấy một màn thật buồn cười.

Một người một thú không ngừng truy kích Lăng Tiếu, mỗi lần suýt chút nữa đánh trúng hắn, tới thời điểm mấu chốt hắn lại trơn như cá chạch tránh ra ngoài.

Trong một ngõ ngách cách lôi đài không xa, có sáu người đang chú ý từng cử động của Lăng Tiếu.

Bọn hắn chính là sáu đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo, đại đệ tử Vũ Lộ, nhị đệ tử Lữ Nguyên Khoát, Tử Văn Hoảng, Chiêm Đại Tả, Bạch Môn Sinh, Thân Mạt.

Đại đệ tử Vũ Lộ đã đạt tới thiên tôn giai mở miệng nói:

- Các ngươi thua không phải do sơ sẩy, thân pháp tiểu tử kia thật cổ quái, vừa rồi hắn lợi dụng tốc độ đánh các ngươi trở tay không kịp, nhưng các ngươi thua nhanh như vậy thật làm mất hết mặt mũi Lam Dương giáo, lãng phí danh ngạch tiến giai vô ích.

- Thật xin lỗi đại sư huynh!

Chiêm Đại Tả cùng Thân Mạt đều tỏ vẻ áy náy đáp.

- Từ từ chờ xem, tiểu tử đó nhất định sẽ tiến vào vòng hai, nhưng các ngươi khoan hãy tìm hắn xung đột, hãy nhanh chóng lấy được cơ hội tiến giai vòng hai, đợi tới cuối cùng mới thu thập hắn.

Vũ Lộ âm trầm nói.

Lữ Nguyên Khoát híp mắt lên tiếng:

- Giao hắn cho ta là được, thực lực tam sư đệ cùng ngũ sư đệ cực mạnh, lưu tới cuối cùng lấy danh ngạch trước mười, tiến vào ngàn danh Hoàng Bảng rồi tính sau.

- Cũng tốt, tâm tư nhị sư đệ cẩn thận, để ngươi đối phó tiểu tử này, nhớ kỹ nhất định khiến hắn vĩnh viễn ở lại trên lôi đài!

Vũ Lộ gật đầu đáp.

Lúc này trên lôi đài Phùng Kiếm cũng chưa đuổi kịp được Lăng Tiếu.

Nhưng hắn cũng không có ý định tiếp tục kéo dài.

Chỉ thấy linh khí quanh thân hắn không ngừng hội tụ, khí tràng cường đại chấn rung cả quang tráo trên lôi đài.

- Tiểu tử, dừng ở đây đi!

Phùng Kiếm phát ra tiếng cười lạnh quát to một tiếng, trong tay bắn ra công kích.

- Bách Xà Cộng Vũ!

Chỉ thấy một mảnh năng lượng như xà mãng từ khắp bốn phương tám hướng tràn tới chỗ Lăng Tiếu, xà mãng mở to miệng, bộ dạng dữ tợn nhìn như muốn nuốt chửng Lăng Tiếu mới thỏa mãn.

Lúc này Phùng Kiếm cùng linh thú xà mãng đều bổ nhào tới Lăng Tiếu, không cho hắn con đường chạy trốn.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn Lăng Tiếu vẫn thong dong bình tĩnh, toàn thân nhiễu quanh một tầng lưu ly chiến giáp mỏng manh, thoạt nhìn cực kỳ cao quý khí phách.

Hắn thừa dịp trên lôi đài bị quang đoàn xà mãng bao phủ, thân hình bắt đầu khởi động nhanh như quỷ mị.

Năng lượng xà mãng oanh lên người hắn thậm chí còn không xứng xưng là gãi ngứa.

Chỉ thấy thân ảnh hắn xuyên qua quang đoàn xà mãng, một kim sắc quyền đầu lặng yên không chút tiếng động hướng ngay ngực Phùng Kiếm oanh tới.

Khi Phùng Kiếm phát hiện khác thường, đã phát hiện mình tựa hồ bị một cỗ năng lượng cường đại giam cầm làm cho hắn không thể động đậy.

Phanh!

Phùng Kiếm chỉ cảm thấy vùng ngực đau đớn, thân thể như diều đứt dây hung hăng bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu hướng chỗ linh thú xà mãng chộp lấy đuôi rắn, đem nó quay vòng lên, đồng dạng đem con xà mãng kia trực tiếp ném khỏi lôi

đài.

Toàn bộ hành động của hắn hoàn toàn kết thúc ngay khi quang đoàn xà mãng còn chưa biến mất.

Thật nhiều người không biết rõ trên lôi đài xảy ra chuyện gì.

Khi quang đoàn xà mãng biến mất, bọn họ phát hiện không biết Phùng Kiếm cùng linh thú của hắn đã bị đánh bay xuống lôi đài từ lúc nào, mà Phùng Kiếm đã té xỉu ngay đương trường.

Tĩnh!

Toàn bộ mọi người đều lâm vào yên tĩnh!

Nếu vừa rồi Thân Mạt cùng Chiêm Đại Tả thất bại là do khinh địch cùng khinh thường, như vậy vì sao Phùng Kiếm lại thất bại đây?

Hiện tại cho dù là kẻ ngốc cũng biết thanh niên trên đài hoàn toàn không đơn giản như trong tưởng tượng.

- Mẹ nó, chúng ta đều bị hắn lừa!

- Tiểu tử này thật sự là giả trư ăn cọp, chúng ta còn không nhìn thấy được rõ ràng vì sao Phùng Kiếm lại bị đánh bại đây?

- Xem ra vừa rồi hắn chỉ là giả dạng yếu ớt cho mọi người nghĩ rằng hắn dễ đối phó, tâm kế của tiểu tử này đúng là không tầm thường!

- Còn lại một trận, nhưng nhất định sẽ có người muốn nhặt tiện nghi có sẵn, không biết hắn có thủ được thêm trận thắng cuối cùng này không?

Trong một khắc xác định Phùng Kiếm thất bại, mấy đạo thân ảnh cùng một thời gian nhảy lên lôi đài.

- Phong Phác Vũ xin chỉ giáo!

- Hô Duyên Bằng xin chỉ giáo!

- Tả Mậu Sấm xin chỉ giáo!

- Thạch Châu xin chỉ giáo!

Bốn hoàng cấp cao giai cùng một thời gian nhảy lên lôi đài khiêu chiến Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 993 - Bổn Thiếu Kiên Quyết Không Muốn Làm Cơ! (1)

Những người này muốn nhặt sẵn tiện nghi, một khi chiến thắng Lăng Tiếu bọn hắn có thể lấy được chiến tích trước đó, kế tiếp chỉ cần thắng thêm một trận là có thể tiến vào vòng thứ hai.

Loại tình huống này cũng không có gì mới lạ, mỗi một lần Hoàng Bảng chi tranh sẽ có không ít người đều nhắm chuẩn cơ hội như thế, vừa có thể tiết kiệm thời gian vừa dùng ít sức, còn có thể bắt được bài danh tốt nhất.

Mỗi khi xuất hiện loại tình huống này, trọng tài sẽ có kế sách ứng đối, chỉ thấy hắn cầm một thùng gỗ đi tới nói:

- Rút thăm đi, ai lấy được tên của Lăng Tiếu thì người đó có thể đối chiến với hắn.

Bốn người đều biết quy củ, chia nhau bước lên rút thăm.

Cuối cùng do Hô Duyên Bằng rút trúng tên Lăng Tiếu, thuận lợi trở thành đối thủ của hắn.

- Ha ha, tiểu tử ngươi đi xuống đi, chín trận thắng lợi ta sẽ thay ngươi thủ đến cuối cùng.

Hô Duyên Bằng nhìn Lăng Tiếu cười to nói.

Hô Duyên Bằng tướng mạo thô lỗ, cơ bắp vạm vỡ, trên cánh tay còn có vết thương thật dữ tợn, là một dong binh kinh nghiệm giết chóc.

Lăng Tiếu tươi cười nói:

- Đa tạ đại thúc…nhưng mà ta cảm thấy được tự mình giữ lấy kết quả chiến thắng mới tốt hơn, ngươi nói có phải hay không?

- Ha ha, vậy cũng không thể theo ngươi!

Hô Duyên Bằng cười nhạt một tiếng, một đầu linh thú chậm rãi xuất hiện bên cạnh hắn.

U!

Một đạo kim quang lóe lên, thanh âm tiếng hí vang rền!

- Huyết Kim Bằng!

Người chung quanh thấy được linh thú của Hô Duyên Bằng đều cùng kêu lên.

Bên cạnh Hô Duyên Bằng chính là linh thú Huyết Kim Bằng ngũ giai đỉnh, chỉ thấy nó xòe đôi cánh, huyết quan trên đỉnh đầu có vẻ vô cùng chói mắt, trong mắt không ngừng lóe ra hung quang.

Huyết Kim Bằng là linh thú chi nhánh huyết mạch của thần thú Tam Túc Kim Ô, có thể tiến giai tới bát cấp, sức chiến đấu cực kỳ bất phàm, mà Huyết Kim Bằng này còn sắp tiến hóa tới lục giai, với chiến lực ngũ giai của nó tuyệt đối có thể so sánh với thiên tôn đê giai.

Lăng Tiếu cũng bị linh thú uy phong lẫm lẫm kia hấp dẫn, không nghĩ tới đối phương có được linh thú tốt như thế.

Nếu đổi lại là đối thủ bình thường có lẽ chỉ nhờ vào Huyết Kim Bằng thì Hô

Duyên Bằng đã lấy được thắng lợi lần này.

Rất tiếc Lăng Tiếu không nghĩ như thế!

- Tiểu tử nhận thua đi, bằng không Kim Bằng của ta sẽ ăn ngươi!

Hô Duyên Bằng nhảy lên trên lưng Huyết Kim Bằng, tựa hồ không có ý định chính mình xuất thủ, hắn cho rằng để Kim Bằng đối phó Lăng Tiếu là đã đủ.

- Ha ha, tuy rằng bổn thiếu rất sợ chết, nhưng thầy tướng số từng nói qua bổn thiếu tuyệt sẽ không chết trong bụng linh thú.

Lăng Tiếu chậm rãi bay lên đáp.

- Hồ đồ ngu xuẩn, Kim Bằng ăn hắn cho ta!

Hô Duyên Bằng chỉ huy linh thú.

Huyết Kim Bằng kêu lên một tiếng, đôi cánh vũ động, từng đạo kim quang không ngừng bắn ra, thân hình khổng lồ bay tới chỗ Lăng Tiếu, mỏ nhọn sắc bén mang theo sát ý thị huyết bổ nhào tới.

Lăng Tiếu trở nên nghiêm túc, sử dụng Vân Tung Mị Ảnh tạo ra từng đạo tàn ảnh trên không trung, tránh né công kích của Huyết Kim Bằng, công thẳng tới Hô Duyên Bằng trên lưng nó.

Huyết Kim Bằng công thủ đều rất tốt, thân hình nó ngừng lại, hai cánh vẫy mạnh, từng đạo kim quang vũ linh không ngừng bao phủ tới Lăng Tiếu.

Hưu hưu!

Công kích cường đại tán phát trên không trung.

Đinh đương đinh đương!

Chỉ thấy Lăng Tiếu không tránh né, hai tay nổi lên kim quang cường đại, từng quyền đem vũ linh công kích oanh tán.

- Cái gì, hắn…hắn có thể dùng tay không tiếp nhận công kích kia!

- Thân thể thật cường đại, vũ linh công kích của Huyết Kim Bằng có thể so sánh với huyền khí cao giai oanh kích, xem ra tên kia thật sự có bản lĩnh!

- Xem ra Thân Mạt cùng Chiêm Đại Tả thua cũng không oan!

- Nhưng nếu muốn dựa vào thân thể mạnh mẽ đánh bại Hô Duyên Bằng tựa hồ không dễ dàng!

…

- Quả nhiên có chút bổn sự, nhưng muốn đối phó Huyết Kim Bằng chỉ sợ không đơn giản như vậy!

Hô Duyên Bằng thoáng kinh ngạc lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó Huyết Kim Bằng tiến tới gần Lăng Tiếu, cánh chim cường hãn như ngàn đao vạn nhận hướng Lăng Tiếu cắt tới.

Lăng Tiếu tránh né công kích, trực tiếp chui dưới bụng Huyết Kim Bằng.

Hô Duyên Bằng cảm thấy cơ hội tốt đã đến, lập tức hét lớn:

- Kim Bằng mau xé rách hắn!

Huyết Kim Bằng không cần chỉ thị của hắn, đã sớm dùng hai móng vuốt trảo xuống.

Thân hình Lăng Tiếu như cá chạch lách tránh, trên mặt hiện lên thần sắc hung lệ lẩm bẩm:

- Mượn ngươi tới lập uy đi!

Thanh âm của hắn vừa mới hạ xuống, kim sắc hào quang nháy mắt trướng lên, năng lượng cường đại chấn rung cả quang tráo bên trên.

Hô Duyên Bằng lập tức cảnh giác, nhanh chóng kinh hô:

- Kim Bằng mau tránh ra!

Đáng tiếc lời nhắc nhở của hắn đã muộn.

Không, phải nói Lăng Tiếu xuống tay thật quá nhanh.

Chỉ thấy một kim quyền mang theo khí thế vô cùng sắc bén hướng bụng Huyết Kim Bằng liên tục cuồng oanh lên.

Phanh phanh!

Quyền đầu của Lăng Tiếu đã sớm có thể so sánh với linh khí, cho dù thân thể Huyết Kim Bằng cường hãn thế nào cũng chỉ so được với ngũ giai mà thôi.

Chỉ thấy thân hình thật lớn của linh thú bị Lăng Tiếu oanh vỡ thành nhiều lỗ hổng.

- Hỗn đản, dám đả thương linh thú của ta, ta làm thịt ngươi!

Hô Duyên Băng nổi giận, quát to một tiếng, một trọng chùy xuất hiện trong tay, từ trên lưng linh thú nhảy xuống bổ nhào tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thu quyền, nhưng không lui lại mà nghênh đón Hô Duyên Bằng.

Thân ảnh cực nhanh của Lăng Tiếu làm Hô Duyên Bằng không thể nắm giữ, công kích của hắn còn chưa đi tới chính hắn đã nhận lấy vài quyền công kích.

Ngay khi Hô Duyên Bằng cảm giác Lăng Tiếu tách ra xa, hắn chợt phát hiện mình hình như không bị bao nhiêu thương tổn.

Ở cách đó không xa Lăng Tiếu phủi phủi hai tay, thở nhẹ một hơi nói:

- Đánh xong, kết thúc công việc!

Bỗng nhiên Hô Duyên Bằng cười ha ha:

- Quyền kình của ngươi gãi ngứa cho ta còn không xứng, ta nói cần làm thịt ngươi, đi chết đi!

Hô Duyên Bằng ngưng cười, kim sắc trọng chùy vung lên, trên lôi đài tựa hồ bị kim quang chiếm lĩnh.

Kim quang như nặng ngàn cân, chỉ cần nhẹ nhàng tạp xuống chỉ sợ hoàng cấp đỉnh cũng bị tạp thành thịt vụn.

- Kim Sơn Áp Đỉnh!

Hô Duyên Băng quát một tiếng, muốn oanh thẳng tới Lăng Tiếu.

- Hẳn nên nổ rồi đi!

Lăng Tiếu giống như không đem chiêu thức của Hô Duyên Bằng nhìn vào trong mắt, trên mặt lộ dáng tươi cười nhẹ nhàng, lẩm bẩm nói.

Phanh phanh!

Nhưng Hô Duyên Bằng còn chưa xuất chiêu, bên trong thân thể hắn nổ bạo từng trận năng lượng, từng lỗ máu không ngừng nổ tung từ trong cơ thể.

Hô Duyên Bằng còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể tựa hồ bị tạc vỡ, toàn thân thẳng tắp ngã ngửa ra sau.

Mãi cho tới chết Hô Duyên Bằng cũng không biết vì sao mình lại chết, rõ ràng vừa rồi hắn không hề cảm giác mình bị thương tổn ah!

Hô Duyên Bằng vừa chết, Huyết Kim Bằng cũng rơi xuống đất.

- Thật ngại quá vị nhân huynh này, may mắn thắng ngươi!

Lăng Tiếu nhìn hướng Hô Duyên Bằng cười nhạt nói.

Nụ cười này của hắn làm mọi người cảm thấy thật sự vô hại, nhưng lại cất giấu một trái tim quyết đoán nhẫn tâm, quả thật làm người cảm thấy rét lạnh vô cùng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 994 - Bổn Thiếu Kiên Quyết Không Muốn Làm Cơ! (2)

Hiện tại họ đã có thể khẳng định thanh niên trước mắt có thực học, thật sự không phải hạng người dựa vào mưu lợi chiến thắng.

Trong bất tri bất giác, Lăng Tiếu đã thành công trở thành người đầu tiên vào vòng thứ hai.

Khi trọng tài tuyên bố Lăng Tiếu thắng lợi, những nữ nhân đứng xung quanh không nhịn được kêu lên.

Lăng Tiếu thật phong tao vẫy vẫy tay:

- Đa tạ chư vị ủng hộ, đa tạ các vị mỹ nhân ủng hộ, đa tạ trọng tài công chính nghiêm minh, là các vị cho ta lực lượng để ta may mắn thắng lợi ah!

Lời của Lăng Tiếu vừa dứt, bên dưới lôi đài ngã rạp mảng lớn.

Trọng tài lộ vẻ cười khổ lắc lắc đầu, trong lòng thầm than:

- Lần này sao lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy đây, da mặt như sắt như đồng, không biết thẹn!

Đại biểu các thế lực lớn trên đài cao đều đưa mắt chú ý lên Lăng Tiếu, thần sắc chớp động hào quang khác thường.

Khi Lăng Tiếu mới đi xuống lôi đài, lập tức bị một nhóm nữ tử vây quanh.

- Lăng Tiếu thiếu gia, có rảnh không? Chúng ta cùng đi dạo được chứ?

- Lăng Tiếu thiếu gia đừng đi với nàng, đi cùng ta đi, ta…ta sẽ hầu hạ ngươi thật tốt.

- Lăng Tiếu thiếu gia, các nàng chỉ đi một mình, tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ ngươi, chỉ cần ngươi chịu gia nhập gia tộc chúng ta.

…

Những nữ nhân này đều là đệ tử con cháu của một ít trung tiểu thế lực, các nàng làm vậy chẳng những lựa chọn nam nhân cho mình, còn giúp tông môn hoặc gia tộc mượn sức trợ lực.

Nam nhân anh vĩ như Lăng Tiếu, thủ đoạn lại cường hãn, tự nhiên đặc biệt chịu nữ nhân hoan nghênh.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy có thật nhiều ôn nhu hương bao vây, cảm giác sảng khoái sản sinh, trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Lăng Tiếu trải qua một phen trắc trở, kỳ thật là ăn thật nhiều tiện nghi, cuối cùng thoát khỏi những nữ nhân kia, trong lòng thầm than:

- Những nữ nhân này thật cường đại, thiếu chút nữa bổn thiếu phải bị "hung khí" của các nàng bắn thành nội thương.

Nhưng hắn vừa thoát khỏi nhóm nữ nhân, lại bị một nhóm nam nhân vây quanh.

- Các ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cường bạo bổn thiếu? Bổn thiếu kiên quyết không muốn làm cơ!

Lăng Tiếu dùng tay ôm ngực yếu ớt nói.

Sắc mặt nhóm nam nhân kia xanh mét, đều tự nói rõ ý đồ đến.

Nguyên lai đây đều là thuyết khách của các thế lực muốn đến thu mua người.

Lăng Tiếu đương nhiên không khả năng gia nhập, chỉ xả tới xả lui vài câu cho qua.

Lăng Tiếu quay về chỗ nhóm người Bại Gia Tử, lại chú ý cuộc chiến của Diệp Vân Phong, Huyền Diệu, Bạch Vũ Tích cùng Thải Hà Nguyệt.

Lúc này Diệp Vân Phong đánh bại Chung Đồng xong, liên tục thắng hai trận, đã thắng được sáu trận, là người thắng nhiều nhất trong mọi người. Bạch Vũ Tích vẫn đang khổ chiến thắng được hai trận, đã thắng tới bốn trận, nếu không có bạch hồ trợ giúp, chỉ sợ đã sớm phải thua, bạch hồ có huyết mạch thánh thú, linh thú bình thường không thể so sánh. Mà Thải Hà Nguyệt thắng được năm trận, người khiêu chiến nàng đều là hoàng cấp cao giai, nhưng huyền kỹ bất phàm là mấu chốt thủ thắng của nàng, huyền kỹ là do Tà Đế truyền thụ, đương nhiên không tầm thường. Huyền Diệu thắng được năm trận, còn thắng một hoàng cấp cao giai, Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Huyền Diệu có bổn sự vượt cấp chiến đấu.

Mọi người có tiến xa hơn được hay không thì Lăng Tiếu không biết, nhưng hắn có thể khẳng định họ muốn tiến vào vòng thứ hai thật không thành vấn đề.

Thừa dịp nhàn rỗi, hắn nhìn qua lôi đài số mười.

Thiếu niên Viên Chiến Thiên quả nhiên có sức chiến đấu kinh người, đã thắng tám trận, chỉ cần thêm hai trận liền tiến vào vòng hai.

Chiêu số của hắn rực rỡ hơn Lăng Tiếu, bởi vì hắn có thực lực hoàng cấp đê giai, nhưng lại luân phiên đánh thắng năm trung giai cùng ba cao giai, không

hề lộ chút vẻ mệt mỏi.

Lăng Tiếu chép miệng nói:

- Người này quá cường hãn đi!

Bại Gia Tử chợt lộ vẻ khác thường nói:

- Tên kia tựa hồ có huyết mạch thú tộc, nhưng không thuần túy lắm, nhưng thiên phú huyết mạch thật cường đại.

Lăng Tiếu nói:

- Có thể do hắn luyện hóa máu huyết Đấu Chiến Thánh Viên mà có đi, cơ duyên của người này quả thật nghịch thiên!

- Nếu hắn không chết sớm, có lẽ tương lai hắn trở thành nhân vật truyền kỳ một đời ah!

Trong lòng Lăng Tiếu nghĩ thầm.

Trải qua một ngày so đấu nhóm người Lăng Tiếu thuận lợi thông qua cuộc tỷ thí vòng thứ nhất.

Chỉ riêng Bạch Vũ Tích bị thương không nhẹ trong trận cuối cùng, cũng may không đến nỗi trí mạng.

Nhìn thấy Bạch Vũ Tích bị thương, trong lòng Lăng Tiếu nhói đau, hắn quyết định không cho nàng tham gia vòng thi đấu thứ hai.

Chỉ cần để cho nàng trải qua thực chiến một chút là tốt rồi, sau này chỉ cần tăng lên cấp bậc, nàng sẽ có được năng lực tự bảo vệ mình, như vậy hắn

cũng không cần lo lắng.

- Thiếu gia, muội có phải rất vô dụng hay không?

Trong khách sạn, thần sắc Bạch Vũ Tích tái nhợt nói.

Lăng Tiếu thương tiếc vỗ nhẹ mái tóc nàng, nói:

- Không có, Vũ Tích là người thiện lương nhất, đều do thiếu gia buộc muội làm chuyện mình không thích làm, là thiếu gia không tốt, muội sẽ không trách thiếu gia đi?

Bạch Vũ Tích vùi đầu vào lòng hắn, đáp:

- Muội làm sao lại trách thiếu gia đâu, muội biết thiếu gia vì muốn tốt cho muội, mặc kệ thiếu gia muốn muội làm gì, Vũ Tích không nửa lời oán hận!

- Yên tâm đi, sau này thiếu gia sẽ không tiếp tục bức muội làm chuyện mà muội không muốn làm.

Lăng Tiếu hôn nhẹ vào má nàng, sau đó bế nàng lên giường để nàng đả tọa khôi phục linh lực.

Hơn nửa tháng trôi qua, trận luận võ vòng thứ nhất cuối cùng kết thúc.

Một vạn hai ngàn người cuối cùng chỉ còn lại hơn ngàn người tiến vào vòng thứ hai.

Hơn nửa tháng này nhóm người Lăng Tiếu mỗi ngày đều đến xem cuộc chiến, kiến thức đủ dạng địa hoàng cường đại, huyền kỹ huyễn lệ, bí thuật kinh người, đủ loại linh thú hộ thân, quả nhiên là nhiều vô số kể.

Trong hơn ngàn người còn lại, có ba phần là hoàng cấp cao giai, mà còn lại là trung giai, duy nhất chỉ có một mình Viên Chiến Thiên là đê giai.

Mà bản thân hắn lại được nhiều người chú ý nhất, không ít thế lực đều hỏi thăm lai lịch của hắn, đồng thời vận dụng đủ loại thủ đoạn muốn mua chuộc hắn.

Về phần Viên Chiến Thiên nghĩ như thế nào Lăng Tiếu không biết.

Trong hơn nửa tháng này, Lăng Tiếu đặc biệt lưu ý tới bảy người, bảy người này theo hắn nhận định có bảy tầng cơ hội tiến vào trước mười.

Ngoại trừ Viên Chiến Thiên, bảy người kia tên là Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh, Thác Bạt Nguyên, Cố Minh Châu, Cốc Kiều Kiều, Quan Hùng, Thường Tĩnh Đạt.

Văn Hoảng nhìn qua là một nam nhân cực kỳ nho nhã anh tuấn, một thân tu vi hoàng cấp cao giai đỉnh, chỉ cần lĩnh ngộ đạo của mình là có thể tiến vào tôn giai, là một trong những đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo, đều là võ giả quang hệ như Huyền Diệu, giỏi sử dụng cốt phiến, hắn đối chiến liên tục mười trận đều không cần triệu hoán linh thú đi ra, hơn nữa đối thủ căn bản không qua nổi ba chiêu trên tay hắn, có thể thấy được thực lực hắn thật phi phàm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 995 - Bảy Đại Hoàng Giả

Bạch Môn Sinh tướng mạo bình thường, nhưng thần sắc cực kỳ âm nhu, là đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo, thực lực hoàng cấp cao giai, tu luyện thủy hệ, đã đem bí thuật của Lam Dương giáo tu luyện tới bốn phân thân, nhưng Lăng Tiếu có thể khẳng định bốn phân thân kia cũng không phải toàn bộ thực lực của hắn, bởi vì mỗi lần hắn chiến đấu đều hết sức thong dong, chủ yếu chỉ dùng vài chiêu đã đem đối thủ trực tiếp giết chết, hoàn toàn không cho đối thủ cơ hội xin khoan dung, điểm này hoàn toàn tương tự như Thân Mạt.

Thác Bạt Nguyên là con cháu trực hệ của Thác Bạt gia tộc, Thác Bạt gia tộc vốn có thể so sánh với tứ phẩm tông môn, Thác Bạt Nguyên là thiên tài tuổi trẻ đời này của họ, ba mươi lăm tuổi đã là địa hoàng cao giai, tu luyện lôi hệ hiếm thấy, một thân công kích lôi lực làm người không thể đến gần, mười trận đều một chiêu chiến thắng, chiến lực khá kinh người.

Cố Minh Châu là đệ tử kiệt xuất của ngũ phẩm tông môn Lạc Hà tông, dung nhan trầm sa lạc nhạn, thực lực hoàng cấp cao giai, tu luyện mộc hệ, có linh thú hộ thân Thanh Tùng Ly ngũ giai cao cấp, một người một thú phối hợp thật khắng khít, đều lấy ưu thế tuyệt thế tiến giai. Thông qua quan sát Lăng Tiếu biết nàng còn có không ít lá bài tẩy, nhưng thực lực chân chính thế nào thì phải tỷ thí qua mới biết được.

Dung mạo Cốc Kiều Kiều kém hơn Cố Minh Châu một ít, nhưng dáng người gợi cảm hơn, trên mặt còn có má lúm đồng tiền, cho người ta loại cảm giác thanh thuần, trên mặt luôn lộ dáng tươi cười, nhưng công kích không chút nương tay, huyền kỹ khống hỏa làm Lăng Tiếu thật hoài nghi nàng còn có thân phận luyện dược sư, bởi vì hỏa diễm của nàng là thú hỏa, từ điểm này cũng không có suy đoán ra được.

Nàng là nữ nhi của đại thế gia Cốc gia gia chủ, mười năm trước Cốc gia có một người tiến vào trước trăm tên trong Hoàng Bảng chi tranh, mà người kia chính là đại ca của Cốc Kiều Kiều, nàng hi vọng mình có thể giống như đại ca lấy được danh hào Chiến Hoàng.

Quan Hùng là một trung niên tráng hán, đã hơn sáu mươi tuổi, thực lực hoàng cấp cao giai đỉnh, tu luyện song thuộc tính thổ mộc, là một dong binh, một thân khí thế sát phạt tràn đầy, bình thường đối phương đều bị bộ dáng đằng đằng sát khí làm sợ tới mức chân mềm, người này cực kỳ hiếu sát, trước khi giết người đều xử lý linh thú của họ trước, trừ phi đối phương nhận thua trước tiên bằng không hắn sẽ không buông tha, bảy người chết trong tay hắn không có một người nào được toàn thây.

Thường Tĩnh Đạt là người lớn tuổi nhất trong bảy người, đã chín mươi bảy tuổi, bộ dáng đã có vẻ già, nhưng hắn là hoàng cấp cao giai đỉnh, có lẽ bởi vì ban thưởng cơ hội vào Minh Ngộ Trì nên mới tới tham gia Hoàng Bảng chi tranh lần này. Hắn thiện sử dụng trảo công, tu luyện một bộ thân pháp quỷ dị, thuộc loại cao thủ cận chiến. Lăng Tiếu cho rằng Thường Tĩnh Đạt là người có khả năng tiến vào trước mười đầu tiên, bởi vì người này thật cẩn thận không hề khinh địch, kinh nghiệm chiến đấu lão đạo nhất, tuy nói mỗi cuộc chiến đều không ngắn nhưng đi theo phong cách vững vàng ổn định, sẽ không dễ dàng gây ra sai lầm.

Ngoại trừ bảy người này còn có vài người làm Lăng Tiếu chú ý, đây cũng là những người ẩn giấu thực lực.

Lăng Tiếu không hề e ngại bất cứ kẻ nào trong những người này, mục tiêu của hắn không chỉ riêng tiến vào trước mười ở tòa thành nơi đây, hắn muốn lấy chính là danh hiệu quang vinh Đệ Nhất Hoàng Tọa của cả Trung Vực.

Hắn quan sát kỹ lưỡng ngoại trừ hấp thu tìm hiểu chiến lực cùng bí thuật của những nhân tài kiệt xuất Trung Vực những năm nay, đồng dạng cũng nhắc nhở mọi người bên cạnh để họ tận lực tránh né những người kia, giảm bớt ác

chiến không cần thiết khi so đấu.

Vòng luận võ thứ nhất chấm dứt, vòng thứ hai rất nhanh bắt đầu.

Hiện giờ có hơn ngàn người tiến vào vòng thứ hai, quy tắc cũng giống như vòng thứ nhất, thắng liên tiếp mười trận sẽ tiến vào vòng tỷ thí cuối cùng, nói cách khác trăm người sẽ được chọn lọc sau vòng thứ hai.

Người có thể đi vào vòng thứ hai thực lực đều rất mạnh, cho nên khi lựa chọn đối thủ đều cực kỳ cẩn thận.

Lăng Tiếu dự tính để mọi người cùng chờ đợi người khác tích lũy gần xong chiến tích mới đi lên khiêu chiến, như vậy có thể giảm đi không ít chiến lực.

Nhưng không ít người đều cùng chung ý tưởng với bọn họ, tốc độ vòng tỷ thí thứ hai ngược lại chậm hơn vòng thứ nhất rất nhiều.

Bởi vì mọi người đang tìm đối thủ yếu nhất đi lên khiêu chiến.

Cuối cùng Diệp Vân Phong không nhịn được nhảy lên lôi đài thứ ba, đem đối thủ mới thắng được một trận đánh bại, bắt đầu chờ đợi chín người khác khiêu chiến.

Lăng Tiếu thầm mắng tính tình của Diệp Vân Phong quá nôn nóng, nhưng làm như thế cũng có thể mài luyện lực chiến đấu của hắn một chút.

Liên tục chín cuộc chiến đấu trong vòng thứ hai thật sự kịch liệt, bởi vì mỗi đối thủ có chiến lực cực kỳ kinh người.

Hai cuộc chiến trước Diệp Vân Phong thắng được dễ dàng một ít, nhưng tới cuộc chiến thứ ba hắn đành phải triệu hoán ra linh thú.

Linh thú của Diệp Vân Phong lần đầu tiên xuất hiện, không còn là đầu linh thú tứ giai mang đi ra từ trong Diệp gia, mà là Cương Hoàng Hùng Sư ngũ giai đỉnh mới bắt được trước ngày Hoàng Bảng chi tranh.

Cương Hoàng Hùng Sư là loại linh thú chiến đấu, có được âm ba công hiếm thấy, làm cho đối thủ thật khó đề phòng.

Một người một thú phối hợp lại tăng thêm vài trận thắng lợi.

Nhưng khi năng lượng tiêu hao ngày càng nhiều, Diệp Vân Phong phải xin nghỉ ngơi một canh giờ trước cuộc chiến thứ bảy để khôi phục trạng thái.

Đối với người thắng liên tiếp, trên đường có thể xin tạm dừng nghỉ ngơi, cũng không thể nào đánh liên tục mười trận mà không bị tiêu hao hay tổn thương.

Có đan dược cao giai của Lăng Tiếu chuẩn bị, một canh giờ sau Diệp Vân Phong đã khôi phục bảy tám phần.

Đến cuối cùng Lăng Tiếu không thể không căn dặn hắn nhất định cần cẩn thận hơn một chút.

Theo sau hai trận Diệp Vân Phong thắng cực kỳ gian nan, trên người bị tổn thương không ít, sức chiến đấu giảm xuống.

Nếu không nhờ có Cương Hoàng Hùng Sư, chỉ sợ hắn đã vẫn lạc.

Trận chiến cuối cùng do một hoàng cấp cao giai đỉnh bảy tám mươi tuổi lấy được cơ hội đối chiến với Diệp Vân Phong.

Người này tên Hoa Phàm Chính, tu luyện phong hệ, linh thú hộ thân là một đầu Âm Phong Lang ngũ giai cao cấp.

- Tiểu tử, xem ngươi giúp ta thắng nhiều trận như vậy, ngươi nhận thua đi!

Hoa Phàm Chính âm trầm nói, nhìn thần sắc tự tin của hắn giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Muốn thắng ta trước tiên xuất ra bản lĩnh của ngươi!

Kim thương trong tay Diệp Vân Phong hung hăng run lên, kim thương ảnh bao trùm hướng Hoa Phàm Chính đâm qua.

Cùng lúc đó Cương Hoàng Hùng Sư phát ra âm ba đáng sợ oanh về hướng Âm Phong Lan cùng Hoa Phàm Chính.

Nhưng Hoa Phàm Chính đã sớm có chuẩn bị, dùng năng lượng che phủ màng nhĩ của mình ngăn cách thanh âm bên ngoài, lợi dụng phong hệ thoát khỏi công kích của Diệp Vân Phong.

Trong tay hắn hiện ra trường kiếm màu bạc, từng đạo phong nhận màu xám đánh thẳng qua Diệp Vân Phong.

Xoát xoát!

Thân thể Diệp Vân Phong bị trúng vài đạo phong nhận, cũng may hắn mặc vệ giáp phòng ngự linh khí, đem đại bộ phận phong nhận ngăn trở.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 996 - Ngoan Nhân Quan Hùng

Nhưng hắn chống đỡ được nhất thời nhưng khó thể kéo được lâu dài.

Tay chân Diệp Vân Phong bị trúng không ít vết thương, khí thế hạ thấp.

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ bại, chiến lực của Diệp Vân Phong đột nhiên tăng lên.

Diệp gia Thăng Linh quyết, có thể giúp Diệp Vân Phong tăng lên chiến lực gấp ba trong một canh giờ, nhưng ba ngày sau sẽ không thể vận dụng linh lực.

Hiện tại Diệp Vân Phong đã tới cuối cùng, vì muốn nắm chặt cơ hội không thể không xuất ra Thăng Linh quyết tăng lên chiến lực.

Cùng lúc đó hắn cũng nhân cơ hội dùng hai viên đan dược tăng tốc, là chuẩn bị truy kích theo tốc độ của Hoa Phàm Chính.

Hoa Phàm Chính cảm nhận được khí tràng cường đại của Diệp Vân Phong lập tức kinh hãi:

- Tiểu tử này làm sao còn lực lượng thừa như vậy? Chẳng lẽ hắn sử dụng bí pháp gì hay sao? Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Cụ Phong Giảo!

Hoa Phàm Chính vung lên trường kiếm, từng đạo long quyển phong cao hơn mười thước dựng lên, cát đá trên lôi đài đều bị quét bay lên cao.

Hơn mười đạo long quyển phong bao trùm cả lôi đài, từng đạo phong nhận lãnh liệt quét khắp bốn phía khiến quang tráo không ngừng chao đảo, trong lúc mơ hồ có hiện tượng không thể áp chế.

Người xung quanh cũng không nhịn được kinh hô.

Xem ra Hoa Phàm Chính dùng chiêu này toàn lực, hắn muốn lập tức giết chết Diệp Vân Phong chấm dứt hậu hoạn.

Lúc này bên trong long quyển phong, một đạo thương ảnh cực lớn từ dưới bắn lên.

Thương ảnh như muốn đem quầng sáng bên trên trực tiếp đâm phá, năng lượng đáng sợ đem không ít long quyển phong đều đánh tan.

- Đáng giận, Âm Phong Sát!

Hoa Phàm Chính mắng một tiếng, từng luồng phong nhận phóng ra khỏi trường kiếm của hắn.

Từng đợt âm phong mang theo tiếng xé gió xen lẫn phong nhận hướng kim sắc thương ảnh va chạm tới.

Oanh long!

Trên lôi đài phát ra tiếng chấn vang đáng sợ, giống như sắp bị hai cỗ năng lượng cường đại cắn nuốt, người xung quanh sợ hãi quang tráo bị phá hủy vội vàng lui ra xa.

Quả nhiên quầng sáng trên không xuất hiện vết rách nhè nhẹ, hiển nhiên hai nguồn năng lượng đồng thời công kích đã khiến cho quang tráo không còn chịu nổi.

Lúc này trọng tài chợt hừ lạnh một tiếng, thân hình nhanh chóng bay lên giữa không trung.

- Hợp cho ta!

Trọng tài suy diễn tiểu phương thế giới, năng lượng cường đại đem quang tráo sắp vỡ tan một lần nữa chữa trị.

Lúc này công kích trên lôi đài đã tan thành mây khói.

Hai người đều bị lực phản chấn cường đại làm rơi xuống cạnh mép lôi đài, khóe môi tràn máu, quần áo hoàn toàn rách mướp.

Hoa Phàm Chính nhanh chóng lấy ra đan dược chữa thương muốn nuốt vào.

Diệp Vân Phong cũng bị trọng thương, nhưng thời gian dùng Thăng Linh quyết chưa qua, chiến lực vẫn còn nguyên ở đỉnh.

- Bại cho ta!

Diệp Vân Phong trời sinh hiếu chiến, một cỗ chiến ý bất khuất cường đại bộc phát, hắn hét lớn một tiếng tay mang theo trường thương lại hướng Hoa Phàm Chính đánh tới.

Kim sắc thương ảnh từ một bên lôi đài đâm thẳng vào Hoa Phàm Chính, như một đầu cự long rít gào nhào tới.

Hoa Phàm Chính chấn kinh, đan dược rơi xuống đất, nhanh chóng rút kiếm đón đỡ.

Đinh đương!

Hoa Phàm Chính tuy ngăn chặn được thương ảnh, nhưng vì quá mức vội vàng nên trường kiếm bị chấn rời tay, thương ảnh nặng nề oanh lên trên người hắn.

Phốc!

Cuối cùng Hoa Phàm Chính không chịu được nữa, thân hình nháy mắt bay ngược ra ngoài, máu tươi phun trào.

Nhìn Hoa Phàm Chính rơi xuống lôi đài, Diệp Vân Phong hung hăng cắm trường thương lên sàn lôi đài, nhịn không được tâm tình kích động thét dài một tiếng.

A!

Theo tiếng thét dài chấm dứt, thân thể hắn chậm rãi té xuống, hiển nhiên đã cạn kiệt quá độ.

- Nâng hắn xuống đi!

Lăng Tiếu hiện tia cười nhẹ nói với Tàn Báo.

Tàn Báo gật nhẹ đầu, lập tức bay lên lôi đài ôm Diệp Vân Phong xuống dưới, Cương Hoàng Hùng Sư cũng tách khỏi Âm Phong Lang lui xuống theo Tàn Báo.

- Trải qua mười cuộc chiến này, Diệp Vân Phong xem như đã đi lên con đường cường giả.

Huyền Diệu phe phẩy quạt khen ngợi.

- Phải, chỉ cần giải quyết nhược điểm của Thăng Linh quyết, thành tựu tương

lai của hắn sẽ không thấp!

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu đáp.

- Tốt lắm, nên đến ta xuất trận!

Huyền Diệu gật gật đầu, nhảy lên một lôi đài.

- Phu quân, muội cũng lên!

Thải Hà Nguyệt lộ ra vẻ hưng phấn, thân hình nhanh như chim yến bay lên một lôi đài.

Huyền Diệu đi lên chỉ nghênh chiến được ba trận, cuối cùng không địch lại Thường Tĩnh Đạt nên bại trận.

May mắn qua ba trận Huyền Diệu cũng không bị thương tổn, nhìn bộ dạng không chút để ý của hắn tựa hồ đối với Hoàng Bảng chi tranh lần này không hề có lòng tranh đoạt quá lớn.

Lăng Tiếu cảm giác Huyền Diệu vẫn còn lá bài tẩy chưa lật ra, nhưng hắn cũng không có ý muốn hỏi thăm Huyền Diệu.

Thải Hà Nguyệt thắng liên tục năm trận, cũng lâm vào khổ chiến.

Bởi vì trận thứ sáu chính là Quan Hùng.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Quan Hùng lựa chọn đối chiến với Thải Hà Nguyệt, trong lòng thầm lo lắng cho nàng.

Quan Hùng cầm đôi quỷ phủ trong tay, thuộc loại thổ mộc song thuộc tính.

- Ha ha, tiểu da nương, Quan gia gia xem trọng ngươi, ngươi mau đầu hàng làm phu nhân của Quan gia gia, ta tha cho ngươi một mạng!

Toàn thân Quan Hùng linh lực hùng hậu, chiêu thức cực kỳ hung hãn, làm Thải Hà Nguyệt có chút không thể đối phó.

Thải Hà Nguyệt nhăn mày, tăng cường công kích, từng đợt sợi tơ hóa thành vạn đạo kim châm hướng Quan Hùng đâm tới.

Trước người Quan Hùng hình thành một tường đất thật dày, đem kim châm ngăn trở, đồng thời quỷ phủ trong tay lại đánh tới trước.

Hai chiêu công kích đồng thời giáp công khiến Thải Hà Nguyệt không thể ứng phó.

Trong tình huống không kịp đề phòng, tơ lụa bên hông Thải Hà Nguyệt bị kình phong cắt qua, lập tức lộ ra vệ giáp bên trong.

Quan Hùng lộ vẻ đáng khinh cười nói:

- Đáng tiếc, nếu không mặc vệ giáp là có thể thấy được da thịt tuyết trắng bên trong.

- Tên dâm tặc ngươi nhận lấy cái chết!

Thải Hà Nguyệt tức giận quát to một tiếng, đem ngũ thải thần điểu của mình triệu hoán đi ra.

U!

Thanh âm tê minh vang tận mây xanh, một đầu ngũ thải thần điểu lăng không xuất hiện.

- Rốt cục đã chịu gọi linh thú về sao?

Trên gương mặt dữ tợn của Quan Hùng hiện lên vẻ khinh thường.

Hắn vốn là dong binh, thường xuyên chiến đấu với linh thú trong rừng rậm, đối với linh thú ngang cấp hắn không hề sợ hãi, huống chi bản thân hắn cũng có được linh thú ngũ giai cao cấp.

Nhưng hắn cảm thấy đối mặt với tiểu da nương trước mặt còn chưa cần hắn triệu hoán ra linh thú.

- Giết hắn cho ta!

Thải Hà Nguyệt nhìn ngũ thải thần điểu hạ lệnh.

Một người một thú hướng Quan Hùng giáp công tới.

- Hừ, xem ta phá ngươi!

Quan Hùng hừ lạnh một tiếng, quỷ phủ chém ra ảnh tử đem hồng phất của Thải Hà Nguyệt ngăn cản xuống.

Cùng lúc đó hắn đá ra một chân công kích ngũ thải thần điểu.

- Ta chém tạp mao điểu ngươi!

Quan Hùng tuôn ra linh lực cường đại, từng đợt thổ hoàng sắc năng lượng hình thành thạch thứ hướng ngũ thải thần điểu đâm tới.

Ngũ thải thần điểu kêu to, cánh chim không ngừng vung lên, từng đạo vũ linh công kích như vô số mũi kiếm hướng Quan Hùng đánh tới.

Quan Hùng đối diện vũ linh công tới ngay tức khắc đánh ra một mặt thuẫn lặng lẽ chắn ngang trước mặt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 997 - Gãy Chân

Mặt thuẫn lóe ra quang mang cường đại, từng đợt năng lượng đem vũ linh cuốn văng ra.

Đó là một mặt thuẫn phòng ngự lục giai.

- Tạp điểu, đi chết đi!

Có mặt thuẫn chắn đỡ công kích, Quan Hùng bắn ra, quỷ phủ lăng không chém tới, từng cự thạch nặng ngàn cân rơi xuống, từng mũi thạch thứ lại bay vọt ra.

Ngũ thải thần điểu không kịp né tránh, bị cự thạch thạch thứ đánh trúng.

Ô ô!

Ngũ thải thần điểu bị đánh trúng không ngừng thối lui, phát ra thanh âm tê minh vang rền.

Thải Hà Nguyệt kêu lên:

- Điểu nhi ổn trụ!

Hồng phất hung hăng quét tới, nhưng Quan Hùng lập tức tách ra, đúng lúc tránh khỏi công kích của nàng.

- Không có tạp mao điểu hỗ trợ, tiểu da nương ngươi không đủ gây sợ!

Quan Hùng lộ ra nụ cười âm hiểm, quỷ phủ tuôn ra hào quang cường đại hướng Thải Hà Nguyệt đánh tới.

Oanh long!

Hai hoàng cấp cao giai đối chiến, từng đợt hào quang va chạm phát ra thanh âm nổ mạnh cường đại.

Thải Hà Nguyệt còn kém hơn Quan Hùng một bậc, linh lực cũng không hùng hậu, hơn mười chiêu đi qua trên thân thể nàng bị trúng chiêu nhiều lần, quần áo đều bị tổn hại lộ ra da thịt trắng hồng.

Quan Hùng miệng lưỡi:

- Da thịt đẹp quá, nhìn thật động lòng người, mỹ nhân theo ta đi đi!

Dứt lời quỷ phủ của hắn không ngừng chém xuống.

Xu thế thái sơn áp đỉnh đem Thải Hà Nguyệt đánh bay ra ngoài.

Phốc!

Thải Hà Nguyệt té xuống phun ngụm máu tươi, vẻ mặt trở nên tái nhợt.

Ngay lúc Quan Hùng tiếp tục đánh tới, ngũ thải thần điểu lao tới đỡ cho chủ tử.

Chỉ tiếc lần này Quan Hùng không muốn buông tha cho nó, có linh khí thuẫn tương trợ, vũ linh căn bản không thể tạo thành thương tổn với hắn, chỉ hai chiêu đã bị quỷ phủ chém thành hai nửa, máu vung tung tóe.

- Điểu nhi!

Thải Hà Nguyệt kêu lên bi thiết, ngũ thải thần điểu đi theo nàng nhiều năm, lại bị chém thành hai nửa, khiến nàng đau lòng không thôi.

- Ha ha! Linh thú ngũ giai cũng chỉ như vậy!

Quan Hùng cười điên cuồng.

Ngay sau đó hắn thu hồi quỷ phủ, một chưởng hóa trảo chộp tới bộ ngực Thải Hà Nguyệt, xem bộ dáng phải chiếm tiện nghi của nàng rồi tính sau.

- Quả nhiên là có đảm lượng, ngay nữ nhân của ta cũng dám đụng tới, ngươi muốn chết!

Một thân ảnh nháy mắt dâng lên lửa giận.

Ở cách đó không xa nhìn thấy Quan Hùng muốn khinh bạc Thải Hà Nguyệt, toàn thân Lăng Tiếu bắn ra cỗ khí thế đáng sợ, người đứng bên cạnh hắn đều cảm nhận được cỗ sát ý túc sát, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh nhanh chóng lui ra xa.

Lăng Tiếu thật muốn dùng tinh thần lực miểu sát Quan Hùng, nhưng có lẽ đại trận quanh lôi đài sẽ có cảm ứng, mà cao thủ che giấu chung quanh có thể sẽ phát hiện, như vậy sẽ bị xem là không tuân theo quy định, hắn tạm thời không muốn tạo nên phiền toái.

Lửa giận dâng lên tựa hồ chỉ muốn đem Quan Hùng xé rách.

Cũng may Thải Hà Nguyệt không phải không còn sức phản kháng, hồng phất không ngừng xoay tròn, một mảnh sợi tơ hướng bàn tay của Quan Hùng vặn tới.

Nếu Quan Hùng thật sự muốn chộp vào bộ ngực của nàng, bàn tay của hắn

nhất định sẽ bị sợi tơ tràn ngập linh lực phế bỏ.

- Nữ nhân thật đanh đá, nhưng mà…ta thích!

Quan Hùng đương nhiên sẽ không dùng tay của mình đùa giỡn, thân hình hắn vừa lệch, bàn tay không tiếp tục chộp vào bộ ngực của Thải Hà Nguyệt mà đưa lên đầu nàng, kéo dải lụa buộc trên tóc nàng.

Mái tóc mất đi dải lụa trói buộc lập tức xõa tung ra.

Thân hình Thải Hà Nguyệt vội vàng lui về phía sau, trong lúc phiêu động không hề có chút cảm giác hỗn độn, ngược lại cho người cảm giác kinh diễm.

Quanh thân không ít "lang sói" kinh hô lên.

- Con mẹ nó lão tử chịu không nổi, tiểu nương môn thật đẹp!

- Khó trách lão sắc quỷ Quan Hùng cũng ham muốn, vưu vật này bất kể ai có được đều muốn giảm thọ mười năm ah!

- Vì sao là mười năm? Ta xem ít nhất giảm thọ năm mươi năm, mỗi đêm ôm nữ nhân này ngủ đừng ai nghĩ muốn an ổn.

- Nàng hình như đi cùng tây bắc Lăng Tiếu gì đi, không nghĩ tới tây bắc cũng sẽ có mỹ nhân như thế đâu!

- Chậc chậc, thật đẹp, Quan gia gia cũng không chịu nổi.

Quan Hùng dâm đãng nói, đồng thời tiếp tục bổ nhào về phía Thải Hà Nguyệt.

Thải Hà Nguyệt nổi giận, nàng định liều mạng với Quan Hùng, bên tai chợt nghe tiếng Lăng Tiếu truyền âm:

- Nguyệt nhi, lập tức nhận thua cho ta!

Thải Hà Nguyệt cắn cắn môi, không cam lòng lui ra sau kêu lên:

- Ta nhận thua!

Đối với Lăng Tiếu, nàng không bao giờ trái lệnh, huống chi nàng không phải đối thủ của lão sắc quỷ trước mắt này, cho dù liều mạng cũng không làm được gì, chỉ thương tiếc ngũ thải thần điểu của nàng bị giết chết.

- Trận chiến này Quan Hùng thắng!

Thanh âm trọng tài lạnh lùng vang lên.

Quan Hùng sắp đến gần Thải Hà Nguyệt đành phải dừng lại, trên mặt lộ thần sắc chưa tận hứng nói:

- Tiểu da nương chớ đi, chờ Quan gia gia thắng thêm mấy trận lại tìm ngươi, ngàn vạn lần đừng chạy.

Thải Hà Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn nói:

- Yên tâm, ta còn muốn xem phu quân ta tận tình chiêu đãi ngươi đâu.

Quan Hùng sửng sốt, tiếp theo cười to nói:

- Phu quân của ngươi? Tốt, chờ Quan gia gia xử lý hắn, ngươi sẽ thuộc về Quan gia gia.

Lời của hắn vừa dứt, một thân ảnh tiêu sái lăng không bay tới.

- Phu quân, điểu nhi đã chết, huynh phải giúp nó báo thù!

Thải Hà Nguyệt nhìn thân ảnh kia đau lòng nói.

- Được, muội đi xuống trước đi.

Lăng Tiếu híp mắt cười khẽ nói.

Nếu là người quen chứng kiến vẻ mặt này của Lăng Tiếu, đã biết có người sẽ xui xẻo.

- Ngươi chính là phu quân của nàng? Tây bắc địa hoàng?

Vẻ mặt Quan Hùng khinh bỉ hỏi.

- Không sai, chính là tại hạ Lăng Tiếu, là địa hoàng của tiểu địa phương tây bắc!

Lăng Tiếu lạnh lùng đáp, đoàn lửa giận áp chế trong lòng đã bắt đầu thiêu đốt.

- Có thể bắt đầu rồi!

Thải Hà Nguyệt đã đi xuống, trọng tài lập tức tuyên bố bắt đầu, sau đó lui sang một bên.

Bởi vì trước đó Thải Hà Nguyệt thắng được năm trận, mà Lăng Tiếu chỉ cần đánh bại Quan Hùng thì nhận được chiến tích này, nếu Quan Hùng đánh bại Lăng Tiếu thì đã thắng được sáu trận.

- Tiểu tử, chỉ cần ngươi khấu đầu ba cái với ta, sau đó gọi ta một tiếng Quan gia gia, đem nữ nhân của ngươi tặng cho Quan gia gia, ta tha cho ngươi một mạng thế nào?

Quan Hùng khoanh hai tay trước ngực càn quấy nói.

Hắn có nghe qua sự tích của Lăng Tiếu ở vòng thi đấu thứ nhất, biết giả trư ăn cọp đánh bại hai đệ tử chân truyền của Lam Dương giáo, có lẽ trong mắt người khác thực lực Lăng Tiếu không tệ, nhưng trong mắt hắn Lăng Tiếu căn bản không đáng được nhắc tới.

- Ha ha, cho dù ngươi quỳ xuống phục lạy gọi ta Lăng gia, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

Lăng Tiếu lạnh lùng cười nói, một cỗ sát ý dâng lên.

- Tốt tốt, ngươi dám cùng Quan gia gia nói chuyện như vậy, xem Quan gia gia gõ đoạn cái chân thứ ba của ngươi!

Quan Hùng kêu lên vài câu, một cỗ khí thế cường đại áp tới Lăng Tiếu, đồng thời thân hình đá lên một cước, đá thẳng vào giữa hai chân Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không hề tránh né, đồng thời cũng giơ lên một cước nghênh đón một cước của Quan Hùng.

- Hừ, lại dám đánh bừa với ta, có đảm lược!

Trong lòng Quan Hùng cười lạnh.

Răng rắc!

A!

Hai chân đụng vào nhau, quả nhiên vang lên thanh âm gãy xương thanh thúy, ngay sau đó truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng thanh âm tiếng kêu thảm thiết không phải của Lăng Tiếu mà của chính Quan Hùng.

Chỉ thấy hắn ôm lấy chân của mình không ngừng thối lui về phía sau, trên trán tuôn mồ hôi lạnh trong lòng thầm hô:

- Chân cứng quá, người này có cổ quái!

Người chung quanh đều trợn tròn mắt.

Không ngờ Quan Hùng mới là người bị tổn thất nặng!

Vẻ mặt Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Không phải đã nói muốn phế chân thứ ba của ta sao? Vì sao chân ngươi gãy trước? Chân vô dụng như vậy để cho ta đá gãy luôn đi!

Thanh âm Lăng Tiếu hạ xuống, thân ảnh đã lướt động cực nhanh.

Quan Hùng không chần chờ, một chân đạp xuống, lập tức bay lên không trung, quỷ phủ vung lên.

- Đến ah, Quan gia gia chém tôn tử ngươi!

Hắn không nghĩ tới thân thể Lăng Tiếu cường đại như vậy, có thể đá gãy chân của mình, nhưng hắn không hề sợ hãi, ngược lại khơi dậy sát ý của hắn.

Hai phủ của Quan Hùng không ngừng oanh ra năng lượng bao phủ cả lôi đài.

Oanh long!

Lăng Tiếu hoàn toàn xem thường công kích, thân hình tránh sang bên phải, người đã tới cạnh Quan Hùng, lại hướng chân còn lại đá tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 998 - Gãy Chân 2

Quan Hùng phản ứng cực nhanh, một quỷ phủ đã chém vào chân của Lăng Tiếu, lộ dáng cười dữ tợn:

- Lão tử không tin chân ngươi cứng hơn quỷ phủ của ta!

Lăng Tiếu không hề thu cước, trên chân hiện lên một tầng long lân ngũ thải trong suốt.

Đinh đương!

Một chân cùng quỷ phủ va chạm, phát ra thanh âm như kim loại ma sát.

Quỷ phủ không ngờ bị chân của Lăng Tiếu đá vỡ một lỗ hổng thật lớn.

- Điều đó không có khả năng!

Quan Hùng há hốc miệng, nhịn không được kinh hô lên.

Vẻ mặt người chung quanh đều cực kỳ khoa trương, ánh mắt trừng lớn, miệng há hốc.

Ngay cả đại biểu các thế lực trên đài cao không nhịn được bật dậy, trên mặt tràn ngập vẻ động dung.

Không ai nghĩ tới chân của Lăng Tiếu lại cứng rắn hơn cả linh khí.

Lăng Tiếu không để ý tới phản ứng của mọi người, tốc độ tăng lên, nháy mắt

đi tới trước Quan Hùng đá ra một cước.

Tốc độ của hắn đã nhấc lên cực cao, cho dù là thiên tôn đê giai cũng không nhanh như hắn.

Quan Hùng vừa kịp phản ứng, chân của Lăng Tiếu đã đá tới chân của hắn.

- Không!

Quan Hùng muốn tận lực chạy trốn nhưng không còn kịp nữa.

Răng rắc!

A!

Lại một thanh âm gãy xương vang lên, thêm một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế!

Mọi người chung quanh hoảng sợ nổi da gà!

Quan Hùng bị gãy thêm một chân, thân hình nặng nề rơi xuống dưới.

Người này cứ đơn giản như vậy đã bị phế bỏ hai chân, quả nhiên làm mọi người không dám tưởng tượng.

Nhóm đệ tử Lam Dương giáo thần sắc không ngừng biến ảo, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đại đệ tử Vũ Lộ mở miệng nói:

- Nguyên Khoát, vòng thi này ngươi đừng trêu chọc hắn!

Nhị đệ tử Lữ Nguyên Khoát gật đầu nói:

- Dạ, đại sư huynh!

Chiêm Đại Tả cùng Thân Mạt nhìn thấy Quan Hùng bị gãy hai chân, chẳng biết tại sao trong lòng lại cảm thấy may mắn.

Văn Hoảng phe phẩy cốt phiến nói:

- Thân thể đáng sợ như thế, xem ra hắn khẳng định tu luyện bí pháp tôi thể nào đó, nhưng dù thân thể hắn có thể so với linh khí đê giai, nhưng khi gặp gỡ linh khí cao giai không biết hắn còn hung hăng càn quấy được nữa hay không?

Bạch Môn Sinh thản nhiên nói:

- Không bằng chờ tới vòng cuối cùng để ta gặp hắn?

Vũ Lộ nhìn thoáng qua Bạch Môn Sinh, lại nhìn thoáng qua Lăng Tiếu trên lôi đài, cuối cùng lắc đầu nói:

- Hết thảy lấy quang vinh của tông môn làm chủ yếu, ngươi trước tiên tiến vào trăm Chiến Hoàng rồi nghĩ biện pháp đối phó hắn đi!

Bạch Môn Sinh đành gật nhẹ đầu, trong lòng nghĩ thầm:

- Lăng Tiếu phải không, hi vọng ngươi có thể tiến vào trăm Chiến Hoàng ah!

Trong một ngõ ngách, một nam tử anh tuấn cùng một nữ tử khí khái anh hùng đang nhìn chăm chú vào Lăng Tiếu.

- Ca, người này thật là lợi hại.

Nữ tử khen ngợi nói.

- Phải, thân thể hắn rất cường đại, nếu muội thấy hắn đừng cận chiến với hắn, nhất định phải tấn công cự ly xa.

Nam tử thản nhiên đáp.

- Muội đã biết, dù thân thể hắn lợi hại, nhưng không thể lợi hại hơn Tử Yêu Hỏa của muội đi, nếu muội gặp hắn, nhất định nướng hắn thành đầu heo.

Nữ tử mang theo vẻ nghịch ngợm siết chặt nắm tay nói.

Lăng Tiếu đá gãy hai chân Quan Hùng nhưng không tiếp tục thừa cơ công kích, chỉ lạnh lùng nhìn hắn cười lạnh nói:

- Không phải nói muốn đá gãy chân thứ ba của ta sao? Còn có bản lĩnh gì cứ việc sử dụng ra, ngàn vạn lần đừng nhận thua, bằng không ta thật khinh thường loại người hèn nhát như ngươi.

Quan Hùng nằm trên mặt đất chịu đựng đau đớn, nhanh chóng nuốt mấy viên đan dược, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận.

Từ khi hắn xuất đạo cho tới bây giờ thật không nhớ rõ đã bao lâu không bị người khinh bỉ qua như thế, cho dù là thiên tôn trước khi đối chiến đều phải lượng một ít thực lực của hắn trước.

- Yên tâm, Quan gia gia sẽ không để cho ngươi thất vọng.

Quan Hùng cắn răng hô một tiếng, hai tay khẽ chống, thân thể chợt bay lên, cùng lúc đó hắn chợt quát:

- Thổ Vị đi ra cho ta!

Theo tiếng quát của hắn, một đạo hoàng sắc ảnh tử bỗng xuất hiện, thanh âm chói tai vang lên, làm người ta nghe được cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như tiếng vũ khí sắc bén cọ xát vào nhau.

- Chi chi…

Một đầu Song Dực Thổ Vị lớn như gò núi nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Miệng của nó sắc bén như lưỡi đao, gai xương quanh thân như cái liềm dữ tợn dọa người, đôi cánh thịt không ngừng chớp lên, đôi ánh mắt nhỏ như mắt chuột tràn ngập vẻ giả dối.

Quan Hùng nhảy lên đầu con nhím kia, địa phương nơi đó không có gai xương, sau đó hét lớn:

- Đánh chết hắn cho ta!

Cùng lúc đó quỷ phủ trong tay hắn xuất ra huyền kỹ cường đại hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu là người đầu tiên bức bách hắn phải triệu hoán linh thú, hắn nhất định phải giết chết Lăng Tiếu phát tiết mối hận trong lòng!

Mặc dù hai chân của Quan Hùng bị gãy, nhưng linh lực vẫn còn, công kích vẫn cường đại, mà đôi mắt con nhím kia không ngừng lưu chuyển, muốn bắt giữ thân ảnh của Lăng Tiếu tùy thời chuẩn bị một kích trí mạng.

Quả nhiên nó chứng kiến Lăng Tiếu bay vút đi ra, miệng bén nhọn nhanh chóng hướng giữa ngực Lăng Tiếu đâm tới.

Miệng của nó giống như gai xương, đều cứng rắn sắc bén như linh khí đê

giai, huống chi còn có thể hút phệ máu tươi, người bình thường bị đâm trúng tuyệt đối trong thời gian ngắn đem máu của đối thủ hút sạch.

Mỏ nhọn của nó quả nhiên đâm trúng ngực Lăng Tiếu, nhưng lại không thể nào đâm thủng.

- Đi chết đi!

Quan Hùng tựa hồ đã sớm đoán được điều này, lăng không bổ xuống đầu Lăng Tiếu một búa.

Một tay Lăng Tiếu nhanh chóng bắt lấy mỏ nhọn của con nhím, một tay ngăn chặn lưỡi búa chém xuống.

Cổ Hoàng thần công của hắn đã đạt tới tầng thứ tư, mà Độc Tôn Quy Nguyên Khí đã tới tầng thứ sáu Tinh Hoa, một thân phòng ngự cứng rắn nước lửa bất xâm.

Một búa của Quan Hùng bổ trúng tay hắn không tạo nên thương tổn gì.

Khi Quan Hùng muốn chém thêm búa thứ hai, Lăng Tiếu đã hung hăng vung tay tạp xuống mỏ nhọn của con nhím bên dưới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 999 - Hành Hạ Đến Chết.

Chi!

Mỏ nhọn của Song Dực Thổ Vị bị Lăng Tiếu nện đứt, nó phát ra tiếng kêu chói tai, thân hình không ngừng lắc mạnh khiến Quan Hùng suýt chút nữa bị ném bay ra ngoài, vì vậy khiến cho hắn không thể xuất chiêu.

- Ngươi giết linh thú của nữ nhân của ta, ta trước tiên đem con linh thú xấu xí này của ngươi tiêu diệt!

Lăng Tiếu âm trầm nói một câu, khí thế toàn thân không ngừng tăng lên, ngưng tụ thành long lân chiến giáp.

Quyền thứ nhất của hắn oanh lên mắt con nhím.

Chi!

Lại một thanh âm thét chói tai vang lên, con mắt của linh thú lập tức bị đánh lõm vào, máu tươi không ngừng văng ra.

Theo sau thân ảnh Lăng Tiếu chớp động cực nhanh quanh thân con nhím, kim sắc quyền đầu không ngừng đấm tới.

Đinh đương đinh đương!

Nắm tay không ngừng đánh lên gai xương con nhím, phát ra thanh âm như tiếng binh khí giao kích lẫn nhau.

Sau đó liền chứng kiến thật nhiều gai xương không ngừng gãy xuống.

Con nhím liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình như nổi điên giãy dụa không thôi.

Quan Hùng ở trên lưng quát to:

- Thổ Vị ổn định, ta tới giúp ngươi!

Rốt cục Quan Hùng lấy ra lá bài tẩy của mình, hắn ném bỏ quỷ phủ trong tay, lại hiện ra một đôi quỷ phủ mới.

Quỷ phủ này càng thêm bất phàm, thuộc tính ba động càng lớn, hư ảnh linh thú không ngừng rít gào trên không trung.

Đây là một đôi linh khí lục giai cao cấp, là Quan Hùng chuẩn bị cho cuộc chiến Hoàng Bảng chi tranh lần này.

Hắn muốn để dành sử dụng trong cuộc chiến tranh giành ngàn danh đầu tiên, nhưng hiện tại không chờ đợi được nữa.

Hai chân Quan Hùng bị gãy, nhưng hắn vẫn có thể lợi dụng linh lực bay lên khỏi người Song Dực Thổ Vị, hai lưỡi búa oanh ra một kích tuyệt cường.

Đây là một kích kết hợp thổ mộc song hệ, cũng là một chiêu cường đại nhất hiện tại của hắn.

Chỉ thấy năng lượng màu vàng đất giống như núi cao tạp xuống, như muốn đè sập hết thảy.

Một chiêu này đã ẩn chứa vài phần lực lượng của đạo, xem như sắp ngưng tụ thành tiểu phương thế giới.

Mọi người xung quanh đều phát ra tiếng xôn xao.

- Đây đã là một kích siêu việt địa hoàng, ít nhất là một kích toàn lực của bán tôn, tiểu tử tây bắc kia chỉ sợ khó thể chống cự!

- Việc này thật khó nói, đừng quên thân pháp của tiểu tử đó thật quỷ mị, nói không chừng có thể tránh qua.

- Đối mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy đều vô dụng, thân pháp lợi hại cũng khó tránh được công kích cường hãn như thế, trừ phi hắn chạy khỏi lôi đài.

- Hoàng cấp trung giai bức hoàng cấp cao giai tới mức này hắn đã đủ kiêu ngạo!

Oanh long!

Công kích cường đại đem lôi đài bao phủ, quang tráo không ngừng lắc lư chao đảo, hơn nữa còn xuất hiện tia vết rạn.

May mắn trọng tài đúng lúc đem quang tráo tu bổ trở lại.

- Ha ha, tiểu tử chết tiệt đã chết rồi đi!

Quan Hùng nhìn trước mắt không còn bóng người, phá lên cười, hắn cảm thấy Lăng Tiếu khẳng định bị một chiêu của hắn đánh dập nát.

- Yên tâm, ngươi mới là kẻ đáng chết!

Thanh âm Lăng Tiếu âm u vang lên sau lưng Quan Hùng.

Quan Hùng chấn kinh, phát hiện bờ vai của mình bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy.

Răng rắc răng rắc!

A a!

Hai thanh âm tiếng gãy xương liên tục vang lên, tiếng hô cực kỳ bi thảm khiến người chung quanh cảm thấy rét lạnh.

Đôi cánh tay của Quan Hùng bị Lăng Tiếu trực tiếp bẻ gãy!

- Đúng rồi, ta đã quên ngươi vẫn còn chân thứ ba, thứ kia có giữ chỉ vô dụng thôi, ta giúp ngươi phế luôn đi!

Khuôn mặt Lăng Tiếu lộ vẻ tươi cười thản nhiên nói.

Trong ánh mắt Quan Hùng tràn ngập vẻ sợ hãi, hiện tại hắn mới ý thức được mình đá trúng tấm sắt, hắn chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, nhanh chóng nhận thua, chỉ có như vậy mới có thể bảo trụ một mạng!

Hắn không chút suy nghĩ liền há mồm kêu lên:

- Ta nhận…

Nhưng hắn còn chưa hô xong, đã bị một quyền hung hăng đập thẳng vào miệng.

Ngô!

Quan Hùng vừa há miệng lập tức bị Lăng Tiếu đánh lệch hàm sang bên, vài cái răng cùng máu tươi văng bắn ra ngoài.

- Hắc hắc, ta biết ngươi muốn thừa nhận sai lầm của mình, cho nên cứ chuẩn bị thừa nhận trừng phạt của ta đi!

Lăng Tiếu cười lạnh, làm người cảm thấy nụ cười kia thật âm trầm đáng sợ.

Chân của hắn không chút lưu tình hung hăng giẫm xuống giữa hai chân Quan Hùng.

Lần này Quan Hùng thật sự như con chó chết từ trên không trung văng xuống.

Hiện trường nhất thời biến thành một mảnh tĩnh mịch!

Ban đầu khi Lăng Tiếu báo danh, mọi người chỉ khinh thường hắn.

Nhưng trong vòng tỷ thí thứ nhất bọn hắn thay đổi chút ý nghĩ với Lăng Tiếu, nhưng chỉ cảm thấy được hắn đùa giỡn tâm cơ mới có thể thủ thắng.

Cho nên ấn tượng đối với Lăng Tiếu không quá sâu đậm.

Nhưng hiện giờ Quan Hùng bị hắn phế tay chân, phế đi mệnh căn, làm cho bọn họ hoàn toàn cảm nhận được thanh niên đến từ tây bắc kia lại cường hãn như vậy, đáng sợ như thế, lòng dạ tàn nhẫn độc ác vô cùng.

- Trước lưu mạng chó của ngươi, đợi ta giải quyết súc sinh của ngươi rồi nói sau.

Lăng Tiếu đá vào miệng Quan Hùng một cước, đề phòng hắn nhận thua.

Trong lòng Quan Hùng đã hối hận đến xanh cả ruột!

Hắn rất muốn lên tiếng nhận thua, nhưng miệng đã bị đá lệch sang bên, căn bản không thể cử động, trong lòng chìm đến thấp nhất.

- Biến mất cho ta!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một câu, đem con nhím nện bên người Quan Hùng, sau đó bay lên giữa không trung, song chưởng mở ra, kim sắc linh khí mãnh liệt tràn tới, hắn đem cỗ linh khí cường hãn kia từ trên tạp xuống dưới.

Oanh long!

Năng lượng thật lớn đem lôi đài được xây dựng từ thiên niên nham thạch oanh hãm xuống dưới, Quan Hùng lẫn Song Dực Thổ Vị bị tạc đến không còn chút cặn!

Mặt đất bị nện đến chao đảo, quang tráo phòng ngự vỡ toang ra, khiến nhiều người hoảng sợ thối lui ra xa.

- Một kích này đủ so sánh với thiên tôn!

Trọng tài giật mình, nhanh chóng bay lên giữa không trung, suy diễn tiểu phương thế giới đem quang tráo sửa chữa lại.

Khi hết thảy đều tan biến, trên lôi đài bình ổn lại.

Một thân ảnh chậm rãi đáp xuống lôi đài, trên mặt lộ nụ cười vô hại, giống như vừa rồi hắn không hề xuất tia khí lực, chưa từng làm qua sự tình gì.

Kế tiếp lời của hắn làm mọi người lại té ngã.

Chỉ thấy hắn gãi gãi đầu nhìn trọng tài nói:

- Đại nhân, lôi đài bị nát thành như vậy, không cần ta bồi đi?

Thần sắc Lăng Tiếu thật vô tội, diễn cảm thật chân thành, tựa hồ thật sự sợ hãi bị trọng tài xử phạt.

Thần sắc trọng tài tối sầm, khoát tay nói:

- Không có việc gì, dù ngươi làm hỏng hết nơi này cũng không ai tìm ngươi đền bồi.

- Vậy là tốt rồi…vậy là tốt rồi!

Lăng Tiếu lộ vẻ may mắn vỗ ngực nói.

Người bên dưới đều thầm mắng trong lòng:

- Tiểu tử này thật quá vô sỉ, giết người rồi còn ra vẻ vô tội!

Lăng Tiếu hành hạ Quan Hùng đến chết, nháy mắt gây nên náo động cả mười lôi đài.

Quan Hùng là một hoàng cấp cao giai đỉnh, là một trong những cao thủ có cơ hội tiến vào trước mười trong thành trì này, không ngờ bị một hoàng cấp trung giai hành hạ đến chết, hơn nữa bản thân Lăng Tiếu lại không hề bị thương chút nào.

Kể từ hôm nay tên của Lăng Tiếu xem như dương danh Lam Dương thành cùng toàn bộ phạm vi thế lực khắp chung quanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1000 - Trận Đấu Top 10

Lúc này mọi người mới ý thức được Lăng Tiếu kỳ thật là một địa hoàng đáng sợ, lần này tiến vào top 10 khẳng định sẽ có tên hắn, muốn tiến giai trước ngàn danh tại Trung Vực là đương nhiên, mà muốn vào trăm danh cũng rất có thể.

Trong lòng bọn hắn đều nhủ thầm:

- Nguyên lai thanh niên tây bắc kia mới là cao thủ bị xem nhẹ mà thôi ah!

Lăng Tiếu đánh bại Quan Hùng, đem năm trận thắng lợi của Thải Hà Nguyệt lấy vào trong tay.

Kế tiếp hắn chỉ cần thắng thêm năm trận thì có thể tiến vào vòng thứ ba.

Nhưng kế tiếp lại xuất hiện tình huống quỷ dị, chín lôi đài khác đánh nhau kịch liệt, mà lôi đài của Lăng Tiếu lại không có ai lên khiêu chiến.

- Ách…đại nhân, việc này…việc này là sao vậy?

Lăng Tiếu lo lắng chạy tới cạnh trọng tài hỏi thăm.

- Sao là sao?

Trọng tài hỏi ngược lại.

- Không ai lên khiêu chiến thôi?

Lăng Tiếu đáp.

- Đây không phải rất tốt sao?

Trọng tài đáp.

- Như vậy được không? Ta chỉ mới thắng năm trận, còn thiếu năm trận, nếu không có người nhảy lên khiêu chiến chẳng phải ta mất đi cơ hội vào vòng kế tiếp?

Lăng Tiếu khó chịu nói.

Trọng tài nghe xong lời hắn nói, đột nhiên phá lên cười:

- Ha ha, việc này ngươi không cần lo lắng, nếu trong vòng một canh giờ không có ai lên khiêu chiến ngươi, vậy xem như ngươi trực tiếp vào vòng trong.

- Thật sao?

Thần sắc Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

Đến lúc này Lăng Tiếu mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hắn thật sự lo lắng không ai nhảy lên khiêu chiến, làm cho hắn không thể vào vòng trong, nguyên lai có quy tắc trong một canh giờ không người khiêu chiến có thể trực tiếp tiến vào vòng kế tiếp.

Nhưng sau khi Lăng Tiếu hỏi thăm xong vấn đề này, liền có một hoàng cấp cao giai nhảy lên lôi đài.

Người này cũng là một dong binh, là một kẻ vong mạng liều lĩnh.

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu chẳng qua là một hoàng cấp trung giai, hơn nữa chỉ dựa vào thân thể cường đại, mà hắn có linh khí lục giai cao cấp, chỉ cần lựa chọn công kích từ xa thì hắn không tin không giải quyết được Lăng Tiếu.

Khả năng hắn lấy được năm trận thắng vẫn còn rất lớn.

Người kia vừa nhảy lên liền triệu hồi linh thú, linh thú kia là một đầu Bát Trảo Hắc Tri Chu.

Người này đúng là có chiến lược đối chiến riêng của mình.

Ngay ban đầu hắn cho Hắc Tri Chu phun ra vô số tơ nhện cuốn lấy Lăng Tiếu.

Tơ nhện của Hắc Tri Chu có thể so sánh với huyền khí cao giai, nhưng còn có thêm một hạng công năng chính là độ mềm dẻo khá cao.

Bất luận là người nào một khi bị dính vào thật khó thoát khỏi, hơn nữa tơ nhện càng phun càng nhiều, cho đến khi nào trói chặt đối thủ mới thôi.

Người kia chính là hi vọng Hắc Tri Chu giúp hắn bắt giữ Lăng Tiếu, đến lúc đó còn sợ Lăng Tiếu không bị đánh bại hay sao?

Người kia có tính toán thật hay, cũng làm người xung quanh đều cảm thấy Lăng Tiếu có thể sẽ bại trận hay không đây?

Nhưng cuối cùng hắn đã phải thất vọng.

Bởi vì Hắc Tri Chu chẳng những không trói được Lăng Tiếu, còn bị hắn cắt đứt tám chân, thân mình khổng lồ ngã xuống lôi đài không ngừng kêu thét, không còn chút sức chiến đấu.

Cuối cùng người kia muốn nhận thua trước khi Lăng Tiếu công kích mình, nhưng Lăng Tiếu lại không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Lăng Tiếu đề thăng tốc độ lên tới cực hạn, trước khi người kia nhận thua một quyền oanh trúng miệng hắn, làm hắn nói không ra lời.

Nhưng cuối cùng Lăng Tiếu cũng không giết hắn, chẳng qua đánh gãy hàm răng hắn sau đó ném xuống lôi đài.

Người kia ôm miệng đầy máu tươi mang theo tiếng khóc rời đi.

Có người nhảy lên khiêu chiến không qua bao lâu lại có một hoàng cấp cao giai tiến tới.

Đáng tiếc cũng bị Lăng Tiếu gõ hết hàm răng ném xuống dưới.

Người chung quanh đều thầm mắng:

- Tiểu tử này thật vô lại, vì sao chuyên đánh vào miệng người ta đây!

Có hai người bị xóa sạch hàm răng mà thất bại, cuối cùng mọi người nhận rõ thực lực của Lăng Tiếu, ba trận cuối cùng không còn ai dám lên khiêu chiến.

Lăng Tiếu được tuyển vào trăm danh đầu tiên.

Chiến tích của hắn cũng không nổi bật, còn có bốn người không cần đánh đủ mười trận đều tiến vào vòng trong.

Trong đó có Lam Dương giáo Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh, Viên Chiến Thiên cùng Thác Bạt Nguyên.

Văn Hoảng cũng như Lăng Tiếu, thắng bảy trận không còn người khiêu

chiến. Bạch Môn Sinh thắng sáu trận không ai lên khiêu chiến. Mà thành tích Thác Bạt Nguyên càng chói mắt, chỉ thắng năm trận liền tiến vào trong, mà Viên Chiến Thiên thắng tám trận thì đi vào.

Tuy nói được như vậy có vẻ thật nổi bật, nhưng chưa chắc nói rõ thực lực ai mạnh mẽ hơn, chỉ là nói thủ đoạn của ai tàn nhẫn nhất, làm đối thủ cảm thấy khiếp đảm không dám tiến lên chịu chết.

Trong năm người này lực uy hiếp của Thác Bạt Nguyên cao nhất, bởi vì hắn chẳng khác gì một lôi thần, một khi ra tay phảng phất như có vô số lôi đình nghe theo hắn gọi về, đối thủ giao chiến với hắn đều bị tạc đến toàn thân cháy đen mà chết. Mà Bạch Môn Sinh là lãnh diện sát thần, đối thủ đều bị phân thây mà chết. Trong khi đó Văn Hoảng cùng Viên Chiến Thiên ra tay không chút lưu tình, người giao chiến với họ đều bị giết sạch.

So sánh với bốn người mà nói, Lăng Tiếu ngoại trừ lúc giết Quan Hùng dùng thủ đoạn đáng sợ một chút, mặt khác hai người còn lại đều bị đánh khá "ôn nhu".

Lăng Tiếu, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Huyền Diệu, Diệp Vân Phong cùng tham gia Hoàng Bảng chi tranh, hiện tại chỉ còn lại hai người Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong có thể tiến vào trước trăm danh.

Hoàng Bảng chi tranh lần này diễn ra vô cùng kịch liệt, làm cho Lăng Tiếu được mở rộng tầm mắt.

Không ít người vì quang vinh bài danh mà đem sinh mạng của mình vùi chôn nơi này.

Cuối cùng Lăng Tiếu đã biết được vì sao võ phong của Trung Vực lại mạnh mẽ như vậy, ngoại trừ địa vực nơi này rộng mở, tài nguyên tràn đầy, còn có liên hệ rất lớn đến truyền thống võ đạo nơi đây.

Không ít người đem quang vinh xem trọng yếu hơn cả tính mạng của mình, vô hình trung liền làm cho rất nhiều người từ thuở nhỏ đã liều mạng tu luyện thành tài.

Cuộc chiến trăm danh đứng đầu, Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong thuận lợi tiến vào bên trong.

Lăng Tiếu đương nhiên là lấy áp đảo mà thắng lợi đi vào, tên của hắn bắt đầu dần dần truyền ra.

Diệp Vân Phong lại không xúc động như trước đó, lần này hắn khiêu chiến một đối thủ đã chiến thắng liên tục tám trận, đánh bại đối phương nắm lấy chiến tích, cuộc chiến thứ chín đổ máu mới miễn cưỡng đánh bại đối thủ, ở cuộc chiến cuối cùng bất đắc dĩ sử dụng Thăng Linh quyết của Diệp gia lần nữa mới có thể đánh bại đối thủ, nhưng bản thân hắn cũng trọng thương lần nữa, suýt chút mất mạng.

Lần này cuộc tranh tài top 10 ở Lam Dương thành xem như đã xong.

Theo thứ tự mười người được định ra chính là: Lăng Tiếu, Diệp Vân Phong, Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh, Thác Bạt Nguyên, Cố Minh Châu, Cốc Kiều Kiều, Viên Chiến Thiên, Chúc Mậu, Thành Vĩnh Bình.

Tám người trước không cần giới thiệu, Chúc Mậu vốn là đệ tử chân truyền của ngũ phẩm tông môn Nguyên Thanh tông, thực lực hoàng cấp cao giai đỉnh, tu luyện hỏa hệ, linh thú hộ thân là Xích Quyển Viêm Hổ. Thành Vĩnh Bình đến từ một thế gia ẩn danh, là người không được xem trọng nhất trong nhóm người, thế nhưng hắn lại đánh bại Thường Tĩnh Đạt mà cả Lăng Tiếu cũng luôn xem trọng nhất, sau cuộc chiến ấy Thành Vĩnh Bình mới lộ ra trước tầm mắt mọi người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1001 - Mị Lực Bổn Thiếu Chẳng Lẽ Lại Tăng Lên Sao? (1)

Thi đấu chấm dứt, người thất bại dần dần rời đi, mà mười người đứng đầu đều lấy được ban thưởng.

Ban thưởng chỉ là một ít đan dược chữa thương ngũ giai cùng mười vạn thượng phẩm huyền tinh mà thôi.

Khi ban thưởng, do Lam Dương thành Lâm Khiếu Nghiễm tuyên bố, năm ngày sau tập hợp cùng các trọng tài đi tới cổ chiến trường Chiến Loạn Uyên.

Chiến Loạn Uyên sở dĩ được xưng là cổ chiến trường, chính bởi vì mười vạn năm trước là nơi vẫn lạc của thật nhiều đại năng hoàng tộc.

Lúc trước tứ đại hoàng triều vì muốn cắn nuốt địa bàn của đối phương, cuối cùng đem cả hoàng triều cao thủ của mình phái tới chiến trường phân định thắng thua.

Cuộc chiến ấy cơ hồ tập hợp toàn bộ đại năng hoàng tộc, đại chiến của họ gần như hủy thiên diệt địa, may mắn bọn hắn sớm bày ra đại trận không gian đem phiến thiên địa nơi đó ngăn cách bên ngoài.

Sau cuộc chiến ấy, không bao nhiêu vị đại năng còn sống sót rời khỏi nơi đó, mà nơi đó cũng được thế nhân xưng hô là Chiến Loạn Uyên.

Từ sau cuộc chiến ấy, nguyên khí của tứ đại hoàng triều trọng thương, sau đó các tông môn cùng đại phiệt bắt đầu cắt đất xưng vương, không tiếp tục nghe theo hoàng triều hiệu lệnh, dần dần tứ đại hoàng triều bắt đầu xuống dốc, dần dần biến mất trong võ đài Trung Vực.

Lam Dương thành, bên trong một khách sạn, nhóm người Lăng Tiếu đều ở nơi này.

- Qua thêm bốn ngày sẽ khởi hành đi Chiến Loạn Uyên, thần côn có chỉ thị gì tốt hay không?

Lăng Tiếu nhìn Huyền Diệu hỏi.

Huyền Diệu phe phẩy quạt nói:

- Ta có dặn dò gì đây, hết thảy thuận theo tự nhiên là được.

Nói tới đây hắn bỗng nhiên nhìn qua Diệp Vân Phong nói:

- Lần này Vân Phong xem như may mắn mới xông vào top 10, về phần có thể trở thành Chiến Hoàng chân chính hay không phải xem Thăng Linh quyết của hắn có thể bù đắp nhược điểm hay không, bằng không Hoàng Bảng chi tranh lần này sẽ là nơi hắn vẫn lạc, Vân Phong ngươi nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Lời này của Huyền Diệu không phải nói chuyện giật gân mà chỉ trần thuật một sự thật.

Diệp Vân Phong có thể tiến vào top 10, có thể nói là dùng tư thế "nghiêng ngả lao đao" mà hình dung, nếu trước đó hắn gặp phải tám người khác trong mười người chiến thắng, chỉ sợ vận khí hắn sẽ không tốt như vậy.

- Quân sư, Thăng Linh quyết vốn là bí thuật gia truyền của Diệp gia ta, bao nhiêu năm rồi tổ tông Diệp gia luôn muốn bù đắp nhược điểm của nó nhưng không biện pháp, ngươi bảo ta làm sao hoàn thiện được Thăng Linh quyết, ta cũng không thông minh được như lão đại thôi.

Vẻ mặt Diệp Vân Phong đau khổ nói.

Huyền Diệu cười nhẹ đáp:

- Cơ duyên tự có trời định, Chiến Loạn Uyên vốn là cổ chiến trường, nơi đó có thật nhiều đại năng vẫn lạc, sẽ có cơ duyên của ngươi, cũng là cơ duyên của Diệp gia ngươi, rốt cục ngươi có thể thành long hay thành xà phải xem ngươi, chẳng qua bên trong hung hiểm vạn phần, có đi vào hay không là do ngươi quyết định mà thôi.

Diệp Vân Phong không chút do dự đáp:

- Đã đi tới một bước này ta đương nhiên muốn nhìn xem rốt cục mình đi được bao xa, cho dù chết trong Chiến Loạn Uyên đó cũng là vinh hạnh của ta!

Mấy ngày thời gian lại trôi qua.

Mười người đứng đầu tập hợp chung lần nữa.

Mười người nghiêm túc mà đứng, mười cỗ khí thế cường đại dâng lên.

Mười người đều thông qua một lần lại một lần giết chóc chứng minh lực lượng bản thân, không ai phục ai, mặc dù họ không so đấu nhưng ở thời khắc này muốn dùng khí thế áp đảo đối phương.

Trên đài cao ngoại trừ mười người bọn họ còn có mười một trọng tài, đều có tu vi thiên tôn giai, mà trong đó còn có một người tu vi bán đế.

Lão giả tu vi bán đề là người dẫn đội đến Chiến Loạn Uyên lần này tên Vương Trọng Thu.

Vương Trọng Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người, nói:

- Mười người các ngươi đã lấy được mười danh ngạch đầu tiên, xem như tiến vào hàng ngũ ngàn danh Trung Vực, các ngươi đều có tư cách đến Chiến Loạn Uyên so đấu tiến vào trăm Chiến Hoàng, Sát Hoàng hoặc…Đệ Nhất Hoàng Tọa, nhưng từ một khắc bước vào Chiến Loạn Uyên, chú định đó là con đường có đi không về, nơi đó nguy hiểm trùng điệp, cho dù thiên tôn giai cũng dễ dàng vẫn lạc, hiện tại nếu bỏ quyền thì bài danh của các ngươi vẫn nằm trong ngàn danh hoàng giả, sau khi tiến vào Chiến Loạn Uyên nếu chưa tới thời gian quy định thì không thể trở ra, cho nên các ngươi cần suy nghĩ kỹ càng!

Mọi người nghe xong lời nói của Vương Trọng Thu, thần sắc vẫn thản nhiên, không lộ chút bộ dạng sợ hãi, ra vẻ không ai muốn rút lui.

- Tốt, các ngươi không ai rời khỏi, chúng ta lập tức đi Chiến Loạn Uyên!

Vương Trọng Thu hài lòng liếc mắt nhìn qua mọi người, sau đó dẫn đầu bay đi.

Những người khác liền đi theo sau.

Bọn họ đi tới thành chủ phủ Lam Dương thành, nơi đó có một thông đạo chuyên dụng trực tiếp đi tới truyền tống trận của Chiến Loạn Uyên.

Bình thường đều có cao thủ canh giữ, tuyệt đối không ai dám tự mình vận dụng con đường này.

Con đường chuyên dụng này không như những truyền tống trận khác, loại chuyên dụng chỉ có thể truyền tới một mục đích, không thể đi tới địa phương khác, đồng thời khoảng cách giữa hai địa phương khá lớn, sử dụng thú đan rất cao cấp, số lượng không ít.

Mọi người tiến vào truyền tống trận, vị bán đế đem hơn mười viên thú đan lục giai khảm vào trận văn, ngay sau đó một vầng hào quang cường đại nở rộ, đem mọi người bao phủ, mạnh mẽ vận chuyển họ đi tới một địa phương xa lạ.

Sau khi mọi người rơi xuống đất, một cỗ khí thế lãnh sắt tiêu điều ập thẳng vào mặt.

Mười người đưa mắt nhìn lại, thần sắc kinh hãi.

Trước mắt họ là một mảnh hoang vu, cát bay cùng loạn thạch, cỏ dại, tàn binh, giáp trụ, hài cốt…

Nơi này quả thật giống như cảnh tượng tận thế, tràn ngập vẻ tĩnh mịch cùng hoang vắng, nếu một người sống thời gian dài nơi này mà nhìn không thấy chút vết chân, không cảm thụ được chú sinh khí thiên nhiên, chỉ sợ đều sẽ biến thành kẻ điên.

- Nơi này…thật không hổ là cổ chiến trường!

Diệp Vân Phong nuốt ngụm nước bọt thở dài nói.

Lăng Tiếu tràn đầy đồng tình gật đầu:

- Phải, tứ đại hoàng triều tranh đoạt thiên hạ thống nhất Trung Vực, đáng tiếc toàn bộ đại năng đều bị táng thân, thật sự là đáng tiếc.

Diệp Vân Phong đáp:

- Không sai, nhớ ngày đó khi tứ đại hoàng triều cùng tồn tại, là thời gian cường thịnh nhất của Trung Vực, cường giả tôn giai vô số, cường giả đế cấp cũng không hiếm thấy như hiện giờ.

Lúc này Vương Trọng Thu lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

- Nơi này chẳng qua là bên ngoài Chiến Loạn Uyên mà thôi, Chiến Loạn Uyên chân chính không đơn giản như vậy.

Vương Trọng Thu hiện tia cười lạnh nói, ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Phía trước có địa phương tập hợp, các ngươi đi nhanh đi!

Vương Trọng Thu dẫn đầu đi nhanh, mọi người nhanh chóng đuổi theo.

Nơi tập hợp chẳng qua là một tòa thành trì đổ nát không chịu nổi mà thôi.

Khi mọi người đến gần, liền cảm ứng được bên trong có thật nhiều khí tức thật cường hãn.

Khi mọi người đến nơi, một thanh âm sang sảng chợt vang lên:

- Cuối cùng Vương huynh đã đến đây, tổ của ngươi thật làm người chờ thật lâu ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1002 - Mị Lực Bổn Thiếu Chẳng Lẽ Lại Tăng Lên Sao? (2)

- Ha ha, không có biện pháp, dù sao cũng phải chờ mấy hài tử này so ra kết quả mới có thể đến thôi!

Vương Trọng Thu cười đáp.

- Tốt lắm, hãy bớt nói sàm đi, để cho nhóm tiểu tử đi vào trước, vẫn còn không ít người chưa tới đâu.

Người kia đáp.

Đoàn người bay vào trong thành trì, sau đó rơi xuống một mảnh đất trống.

Vừa đưa mắt nhìn lại, phát hiện có mấy trăm địa hoàng đã sớm ngồi ở những góc bất đồng, trong ánh mắt lộ vẻ địch ý nồng đậm đối với bọn họ.

Không cần phải nói những người kia là địa hoàng ở những thành trì khác đã tới.

- Các ngươi đều ở lại đây chờ đi, sau khi mọi người đến đông đủ sẽ tuyên bố quy tắc, đến lúc đó các ngươi có thể vào Chiến Loạn Uyên, chúc các tiểu tử may mắn!

Nhiệm vụ dẫn đội của Vương Trọng Thu đã hoàn thành, nói xong một câu lập tức rời đi.

Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong tùy tiện tìm một nơi ngồi xuống.

Hai người vừa ngồi xong, một cỗ hương thơm thanh nhã chợt tràn đến.

Một thanh âm hàm xúc uyển chuyển nũng nịu vang lên:

- Ta có thể ngồi chung một chỗ với các ngươi không?

Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp đang đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn nàng chỉ khoảng hai mươi tám tuổi, khuôn mặt kiều diễm có má lúm đồng tiền, thoạt nhìn làm người cực kỳ yêu thích, mái tóc buộc khăn lụa hồng, cắm một cây trâm trong suốt, lộ ra vài phần khí chất cao nhã.

Trong ánh mắt Lăng Tiếu hiện lên vẻ sáng ngời, nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, mà Diệp Vân Phong lộ vẻ si mê.

- Cốc tiểu thư có thể cùng ngồi chung là vinh quang của chúng tôi.

Lăng Tiếu đứng dậy thản nhiên nói.

Diệp Vân Phong cũng bật dậy:

- Đúng…đúng…Cốc tiểu thư…mời ngồi.

Vừa nói xong lại dùng linh lực quét sạch tro bụi.

Thật hiển nhiên Diệp Vân Phong không có chút kháng cự với nữ tử trước mắt này.

Nữ tử này chính là Cốc Kiều Kiều đến cùng họ trong chuyến đi lần này.

Cốc Kiều Kiều không chút do dự ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ bên cạnh:

- Các ngươi cũng ngồi đi.

Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong lại ngồi xuống.

Nhưng hai người đều giữ khoảng cách với Cốc Kiều Kiều.

Nếu đổi lại lúc bình thường, Lăng Tiếu nhất định sẽ ngồi gần Cốc Kiều Kiều, tuyệt đối không thành thật như vậy. Hiện giờ hắn làm như thế hoàn toàn chỉ muốn sáng tạo cơ hội cho Diệp Vân Phong.

Nhìn tướng mạo hay dáng người của Cốc Kiều Kiều đều không kém, nhưng nữ nhân bên cạnh Lăng Tiếu đều mỹ lệ hơn nàng, cho nên hắn cũng không lý do đem nữ nhân mà Diệp Vân Phong trúng ý thu vào hậu cung, xem như hắn dùng cơm cũng nên chừa chút canh cho huynh đệ đi!

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Vân Phong cũng ngồi xa như hắn, liền chán nản trừng mắt nhìn Diệp Vân Phong thầm mắng:

- Tiểu tử này thật sự khờ ngốc!

Cốc Kiều Kiều đưa mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng huynh ngồi xa như vậy làm chi, chúng ta có thể cùng xông vào top 10 xem như là duyên phận, ngươi ngồi gần chỗ của ta, tiểu nữ tử có chuyện muốn thương lượng với ngươi.

Khi nàng nói chuyện lại vứt mị nhãn cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn thấy mỹ nữ ném mị nhãn, trong lòng ngứa ngáy, nhưng không muốn đả kích Diệp Vân Phong, chỉ đành làm ra bộ dạng nghiêm túc

nói:

- Cốc tiểu thư có chuyện nói thẳng là được, tại hạ có thể nghe thấy.

Trong đôi mắt đẹp của Cốc Kiều Kiều thoáng kinh ngạc, lại nói:

- Một khi đã như vậy tiểu nữ tử cứ việc nói thẳng.

Nàng ngừng một chút mới nói tiếp:

- Trong Chiến Loạn Uyên vô cùng nguy hiểm, cạnh tranh lại kịch liệt, vì muốn xông vào hàng ngũ Chiến Hoàng, ta nghĩ muốn cùng Lăng huynh kết bạn mà đi, chiếu ứng lẫn nhau không biết ngươi nghĩ như thế nào?

- Ách…làm vậy không tiện lắm đi!

Lăng Tiếu thoáng do dự đáp.

Nhưng trong lòng hắn lại đắc ý hô thầm:

- Mị lực của bổn thiếu lại tăng lên sao?

Diệp Vân Phong vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Lăng Tiếu, bộ dáng chỉ hận vì sao Lăng Tiếu không lập tức đáp ứng.

Cốc Kiều Kiều lại nói:

- Lăng huynh hãy khoan cự tuyệt, ngươi nghe ta nói trước, cuộc chiến ngàn danh cường giả trong Chiến Loạn Uyên không giống như cuộc khiêu chiến ở Lam Dương thành, mà lấy hình thức nhiệm vụ thực hiện, nếu chúng ta hoàn thành những nhiệm vụ này, ai hoàn thành nhiều nhất thì bài danh càng cao, cũng chính vì vậy sẽ có không ít địa hoàng liên hợp cùng một chỗ làm nhiệm

vụ, không chỉ như thế có chút địa hoàng cường đại còn cướp đoạt nhiệm vụ người khác đã hoàn thành, cho nên nếu chúng ta liên hợp cùng một chỗ sẽ tăng thêm cơ hội tự bảo vệ mình, như vậy mới có khả năng tiến vào trăm cường phía trước.

Cốc Kiều Kiều có một vị đại ca là Chiến Hoàng, đối với tình huống này thật hiểu biết.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Nếu Cốc tiểu thư không ngại ở chung một chỗ với hai nam nhân nhưng chúng ta, chúng ta cùng kết bạn mà đi, nhưng chỉ mong Cốc tiểu thư đừng ngại bị chúng ta liên lụy mới tốt.

Cốc Kiều Kiều mỉm cười nói:

- Lăng huynh khiêm tốn, người nào không biết thực lực ngươi cường hãn, Kiều Kiều còn phải nhờ Lăng huynh chiếu cố đâu.

Lời này của Cốc Kiều Kiều thật trực tiếp, trong giọng nói lộ ra cảm giác lấy lòng Lăng Tiếu.

Diệp Vân Phong lộ ra vẻ buồn khổ.

Lăng Tiếu giang tay nói:

- Cốc tiểu thư cũng biết ta chỉ có thực lực địa hoàng trung giai mà thôi, thực lực huynh đệ của ta mạnh hơn nhiều, do hắn chiếu cố ngươi thật vô cùng thích hợp.

Lăng Tiếu nói lời này lại đưa mắt ra hiệu cho Diệp Vân Phong.

Diệp Vân Phong có ngu ngốc cũng hiểu Lăng Tiếu muốn giúp hắn, liền vỗ ngực nói:

- Phải đó, Cốc tiểu thư xin yên tâm, có Diệp Vân Phong này sẽ không ai dám đánh chủ ý với chúng ta.

Trong đôi mắt đẹp của Cốc Kiều Kiều hiện lên tia thất vọng khó thấy, đáp:

- Như thế nhờ Diệp huynh!

Trong lòng nàng khó chịu nhủ thầm:

- Lăng Tiếu chết tiệt, lại không nhìn tới mị lực của bổn tiểu thư, đi vào trong đừng cầu trợ ta, hừ!

- Ha ha, Cốc tiểu thư khách khí!

Diệp Vân Phong cao hứng đáp, trong lòng cảm kích Lăng Tiếu.

- Cốc tiểu thư, đi chung với chúng ta còn có mấy người càng cường hãn, vì sao tiểu thư không liên hợp với họ mà cùng hai người có thực lực kém cỏi nhất như chúng ta liên hợp?

Lăng Tiếu mang theo vẻ nghi hoặc hỏi.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ mị lực mình quá cao nên mới hấp dẫn mỹ nhân đến dựa vào đâu.

Cốc Kiều Kiều khẽ cười nói:

- Ta cảm thấy được Lăng huynh là một người tốt, sẽ không khi dễ một tiểu nữ tử như ta không phải sao?

Thần sắc Lăng Tiếu tái xanh, trong lòng thầm hô:

- Thì ra bổn thiếu biến thành một người tốt ah!

Ngay khi ba người còn đang tán gẫu hứng khởi, còn chưa tiến vào Chiến Loạn Uyên thì phiền phức đã tìm tới cửa.

Trước mặt có năm người đi tới, khí thế cường đại tán phát, liếc mắt liền nhìn ra đều là thực lực hoàng cấp cao giai, bên trong còn có ba người cảnh giới hoàng cấp cao giai đỉnh.

- Kiều Kiều, không nghĩ tới ở trong này nhìn thấy muội, thật sự là quá tốt.

Một thanh niên mang theo dáng vẻ tà khí lộ dáng tươi cười nhìn Cốc Kiều Kiều hô to.

Thanh niên kia chừng ba mươi tuổi, quần áo quý giá đẹp đẽ vô cùng tôn quý, nụ cười trên mặt thoạt nhìn thân thiết nhưng làm cho người ta có cảm giác có vài phần không thật, bởi vì ánh mắt lãnh ngạo đã bán rẻ tính cách cuồng ngạo tự đại của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1003 - Ta Là Lão Đại Của Hắn.

Cốc Kiều Kiều nhìn thanh niên kia, nhíu mày nói:

- Đừng gọi thân thiết như vậy, ta không biết ngươi.

Trên mặt thanh niên kia lộ dáng tươi cười nói:

- Kiều Kiều vẫn còn tức giận vì chuyện ba năm trước sao? Thật có điểm không phóng khoáng đi.

- Hừ, ngươi đừng thiếp vàng lên mặt mình, ngươi còn không đáng được ta để trong lòng.

Cốc Kiều Kiều bất mãn hừ lạnh nói.

- Được rồi, chuyện đó chúng ta không nhắc tới, hiện giờ chúng ta có thể gặp lại ở Chiến Loạn Uyên chứng minh chúng ta hữu duyên, không bằng muội đi chung với ta đi, ta bảo vệ cho muội vào trăm cường phía trước, trở thành Chiến Hoàng!

Thanh niên giang tay như không tức giận, đổi đề tài nói.

Cốc Kiều Kiều mất kiên nhẫn đáp:

- Thật ngượng ngùng, ta đã có đồng minh!

- A đầu, đừng không biết điều, Hoàn Nhan đại sư có thể trúng ý ngươi là vinh dự của ngươi!

Một hoàng cấp đỉnh bên cạnh thanh niên kia đứng ra quát to.

Vẻ mặt người này hung tướng, lưng đeo kim đao, khí thế cực kỳ hùng hậu, sát ý dày đặc không kém hơn Quan Hùng, vừa nhìn liền biết là kẻ hung hãn.

- Tiêu Hâm, đừng nói như vậy, ta cùng Kiều Kiều đã sớm nhận thức, tính tình của nàng ta hiểu rõ, nàng nói như vậy chỉ vì muốn chọc tức ta mà thôi.

Thanh niên làm ra vẻ tính tình hiền hòa giải thích một tiếng, sau đó nhìn qua Diệp Vân Phong hỏi:

- Ngươi là đồng minh của Kiều Kiều?

Trong ánh mắt thanh niên kia tràn ngập vẻ bừa bãi, tựa hồ không hề nhìn Diệp Vân Phong vào trong mắt.

Diệp Vân Phong ở trước mặt nữ nhân mình thích đương nhiên không thể yếu thế, tiến lên một bước chắn ngay trước mặt Cốc Kiều Kiều nói:

- Không sai, tại hạ chính là đồng minh của Cốc tiểu thư, nếu Cốc tiểu thư không thích các ngươi, mời các ngươi rời đi!

Có lão đại ngồi bên cạnh, Diệp Vân Phong căn bản không chút sợ hãi những người kia, nếu một mình hắn đối mặt chỉ sợ hắn phải suy nghĩ kỹ càng.

Thanh niên cau mày, vẻ bất mãn chợt lóe lên, nhìn Cốc Kiều Kiều nói:

- Kiều Kiều, thực lực người này mặc dù không tệ nhưng tựa hồ còn chưa đủ bảo hộ muội, không bằng muội gia nhập chúng ta thế nào?

Cốc Kiều Kiều hiển nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, quay mặt đi không quan tâm tới lời nói của thanh niên kia.

Diệp Vân Phong bị người xem thường khó chịu nói:

- Da mặt ngươi vì sao dầy như vậy, Cốc tiểu thư đã không muốn ở chung một chỗ với ngươi, ngươi vì sao phải dây dưa không ngớt đâu.

- Càn rỡ, lại dám nói chuyện như vậy với Hoàn Nhan đại sư!

Tiêu Hâm hét lớn một tiếng, linh lực chợt khởi động, một kim quyền hướng Diệp Vân Phong oanh tới.

Diệp Vân Phong không ngờ đối phương dám đột nhiên ra tay tại đây, chỉ có thể cuống quýt xuất quyền ngăn cản.

Phanh!

Hai quyền cường cường va chạm, Diệp Vân Phong không kịp tụ kình bị đẩy lui vài thước, mà Tiêu Hâm vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động, thần sắc tràn ngập ý khinh thường.

Diệp Vân Phong bị rơi xuống hạ phong ngay trước mặt nữ nhân mình thích, thẹn quá hóa giận:

- Bọn chuột nhắt, đừng tưởng rằng nhiều người thì ta sẽ sợ ngươi!

Diệp Vân Phong vận chuyển mười tầng linh lực, từng đạo kim quang không ngừng lóe ra, một kim sắc quyền đầu thật lớn hướng Tiêu Hâm đánh tới.

- Chỉ là ánh sáng đom đóm, phá cho ta!

Tiêu Hâm tựa hồ mười phần tin tưởng, đồng dạng oanh ra một kim sắc quyền đầu nghênh tiếp.

Oanh long!

Linh lực màu vàng cường đại va chạm lẫn nhau, phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, không ít người ở gần bên đều lập tức lui ra thật xa.

Những người kia không hề có ý xuất thủ, ngược lại còn hiện vẻ tươi cười, tựa hồ cũng rất muốn xem diễn.

Bụi mù tiêu tán, quanh thân Tiêu Hâm tuôn ra sát ý mãnh liệt, trong ánh mắt lóe ra lệ khí thị huyết:

- Tiểu tử, ngươi chỉ dừng ở đây, đi vào Chiến Loạn Uyên không phần của ngươi!

Quát xong hắn lăng không nhảy lên, kim đao bay ra, kim mang cường đại nhấp nháy:

- Nhất Đao Lăng Không!

Đao ảnh cường đại phảng phất đem cả phiến bầu trời xé rách, chém thẳng tới Diệp Vân Phong.

Tuy Diệp Vân Phong là hoàng cấp cao giai, nhưng so sánh với Tiêu Hâm còn chênh lệch không nhỏ.

Hắn dùng kim thương nghênh đón, thương ảnh đầy trời ngăn cản kim đao, nhưng thân thể bị chấn bay đập vào vách tường đổ nát, xuyên cả vách tường rơi vào trong phòng.

Người chung quanh thấy một màn này thần sắc đều hơi đổi, ánh mắt nhìn Tiêu Hâm biến thành cảnh giác, trong lòng thầm hô:

- Người này là một đại kình địch!

- Ha ha, loại phế vật này mà cũng có thể tham gia tranh đoạt trong Chiến Loạn Uyên, quả thật là vô tri!

Tiêu Hâm đứng giữa không trung lạnh lùng cười to nói.

Lúc này thanh niên kia lại nói với Cốc Kiều Kiều:

- Kiều Kiều muội xem, loại phế vật vô dụng này làm sao có thể trở thành đồng minh của muội đâu, muội đi theo ta đi!

Cốc Kiều Kiều cau mày, nàng vốn không xem trọng Diệp Vân Phong, nhưng không nghĩ tới hắn thật sự không phải đối thủ của người ta, điều này làm nội tâm nàng thất vọng không thôi, cho nên chỉ phải đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu.

- Cho dù ta không có đồng minh cũng sẽ không làm đồng minh của ngươi!

Cốc Kiều Kiều thoáng do dự, vẫn không nhờ vả Lăng Tiếu, nàng cảm thấy được cho dù thực lực Lăng Tiếu không tệ nhưng đối phương có tới năm người, một mình hắn vẫn chưa chắc giúp được nàng giải quyết phiền toái.

- Muội cần gì phải như thế đâu.

Thanh niên kia khẽ thở dài một hơi nói:

- Kỳ thật tâm ý của ta đối với muội lẽ ra muội hiểu rõ, chỉ cần muội chịu đáp ứng gả cho ta, tương lai chúng ta nhất định trở thành phu thê luyện dược sư cao giai được vạn người hâm mộ kính ngưỡng, muội không cảm thấy như vậy rất mỹ diệu sao?

Thần sắc thanh niên mang theo vẻ cuồng nhiệt, thật hiển nhiên cảm thấy ý nghĩ của mình phi thường tốt đẹp.

Thần sắc Cốc Kiều Kiều lộ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét nói:

- Ghê tởm, ngươi đi nói với nữ nhân khác đi!

Oanh!

Gian phòng vừa rồi Diệp Vân Phong rơi vào nháy mắt bắn ra kim mang cường đại, chấn ngã cả gian phòng, một đạo kim ảnh nháy mắt xuất hiện giữa không trung.

- Ta muốn ngươi chết!

Diệp Vân Phong trừng mắt nhìn Tiêu Hâm, một cỗ lửa giận hừng hực bốc lên.

Theo sau hắn cầm kim thương đánh tới.

- Hừ, ngươi muốn tìm chết thì ta thành toàn ngươi!

Khí thế Tiêu Hâm bùng phát nghênh tiếp Diệp Vân Phong.

Hai luồng kim sắc quang ảnh không ngừng đối chiến giữa không trung phát ra thanh âm chấn động, lực lượng kình khí hướng bốn phía khuếch tán.

Năng lượng kia vẫn chưa thể tạo thành thương tổn gì với những người bên dưới.

Lần này Diệp Vân Phong xuất ra toàn lực, đem huyền kỹ cao giai của mình sử dụng ra, chiến thành ngang tay với Tiêu Hâm.

Điều này làm thanh niên bên dưới lộ vẻ kinh ngạc, ba người đi chung với hắn cũng ngạc nhiên.

- Huyền kỹ thật cường đại, lại có thể kéo gần khoảng cách với ta, xem ra không thể lưu thủ, phải chém giết hắn thì huyền kỹ của hắn sẽ thuộc về ta.

Trong lòng Tiêu Hâm thầm đánh chủ ý.

Kim Đao Đoạt Thiên Trảm!

Tiêu Hâm mạnh mẽ chấn khai Diệp Vân Phong, linh lực toàn thân nháy mắt tụ tập, kim sắc linh lực hội tụ, kim đao liên tục chém ra, mỗi đao mang theo khí thế vô cùng sắc bén, phảng phất như muốn đem phiến thiên địa nơi này chém thành hai nửa.

Một đao này rõ ràng ẩn chứa ý cảnh của đạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1004 - Ngay Phế Vật Cũng Không Bằng. (1)

Vẻ mặt Diệp Vân Phong ngưng trọng, kim thương không ngừng đánh ra như cuồng phong bạo vũ, muốn ngăn cản kim đao chém xuống.

Nhưng lực lượng chênh lệch làm cho hắn có chút lực bất tòng tâm.

- Đáng giận, không biện pháp thi triển Thăng Linh quyết!

Trong lòng Diệp Vân Phong thầm mắng một tiếng. Hắn đã sử dụng Thăng Linh quyết hai lần, tuy được Phượng Tiêm Vận kích thích tiềm năng linh lực đã khôi phục, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tiếp tục sử dụng ra Thăng Linh quyết.

Giờ phút này hắn chống đỡ đã rất cố hết sức, cổ tay chấn ra vết máu, khóe môi cũng rỉ máu tươi, nếu còn tiếp tục kéo dài dù không chết cũng bị thương nặng.

- Tiểu tử dùng thương kia nếu không còn lá bài tẩy phỏng chừng sẽ bại.

- Không nghĩ tới thực lực như vậy cũng tiến được vào ngàn cường giả, xem ra chỉ là may mắn qua được mà thôi.

- Có đôi khi vận khí cũng là thực lực!

- Thực lực Tiêu Hâm không tệ, không nghĩ tới hắn lại chịu dựa vào tiểu tử còn yếu hơn hắn vài phần, thật sự là không hiểu được.

Phốc!

Bị kim đao cuồng oanh một trận, trường thương của Diệp Vân Phong bị chấn rời tay, thân hình hung hăng bay ngược ra ngoài, máu tươi phun đầy trời.

- Vô năng phế vật, đi chết đi!

Tiêu Hâm hiển nhiên không có ý định buông tha Diệp Vân Phong, thân hình bổ nhào truy đánh tới, đồng thời vung kim đao chém xuống.

Ngay lúc kim đao sắp chém trúng người Diệp Vân Phong, một đạo tàn ảnh thoảng qua, thân hình Diệp Vân Phong liền biến mất.

Tiêu Hâm hí mắt quát to:

- Ai dám xen vào việc của người khác?

Hắn còn muốn giết Diệp Vân Phong chiếm đoạt không gian giới, không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt có người dám ra tay ngăn cản, thật làm hắn vô cùng khó chịu.

Người cứu Diệp Vân Phong chính là Lăng Tiếu.

- Hắn đã bại, ngươi cần gì phải diệt sạch đây?

Lăng Tiếu thản nhiên nói, đút hai viên đan dược chữa thương cho Diệp Vân Phong, đặt hắn xuống đất để hắn tự mình chữa thương.

- Ngươi là bằng hữu của hắn?

Tiêu Hâm nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không phải, ta là lão đại của hắn!

- Ha ha, ngươi là lão đại của hắn? Thật sự là cười chết ta, tên huynh đệ phế vật này của ngươi có thực lực cao giai, mà ngươi chỉ có trung giai cũng có thể chui vào tranh đoạt Chiến Loạn Uyên, thật không biết đối thủ của các ngươi vô dụng thế nào cũng không biết, hôm nay Tiêu Hâm ta tiễn hai tên phế vật các ngươi cùng lên đường.

Tiêu Hâm cực độ khinh thường cười to nói, đồng thời vận chuyển linh lực hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Người chung quanh đều là mười cao thủ trổ hết tài năng trong cuộc đấu vòng loại mới đến, những người này ngoại trừ một ít người có thực lực chưa tới cao giai ngoài ra đều là hoàng cấp cao giai, mà đại bộ phận thực lực cao giai đỉnh.

Nếu như nói Diệp Vân Phong mới vào cao giai may mắn vào top 10 còn nói qua được, nhưng trung giai muốn vào thật sự khó hơn lên trời.

Cho nên ánh mắt mọi người nhìn Lăng Tiếu đầy nghi hoặc, mà không phải đơn giản như ý nghĩ của Tiêu Hâm, bọn hắn tuyệt không dại dột cho rằng Lăng Tiếu làm càn tiến vào Chiến Loạn Uyên, hơn nữa cũng không có một thế lực nào ở địa phương dám làm ra loại hành vi này.

Nghe được Lăng Tiếu thừa nhận mình là lão đại của Diệp Vân Phong, mà thực lực bề ngoài của Diệp Vân Phong mạnh hơn Lăng Tiếu, điều này không khỏi làm bọn hắn hoài nghi rốt cục thực lực của Lăng Tiếu còn có lá bài tẩy nào chưa lật đây? Có lẽ chỉ là hư trương thanh thế?

Nhìn thấy kim đao sắp chém lên người Lăng Tiếu, một đạo tử sắc hỏa diễm ập đến, tử hỏa hừng hực đem kim đao hung hăng đánh văng ra.

Tiếp theo một thanh âm vang lên:

- Các ngươi đã làm đủ hay chưa, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Cuối cùng Cốc Kiều Kiều không nhịn được xuất thủ, một thân tử hỏa vây quanh thoạt nhìn thập phần yêu mị bất phàm.

Thanh niên kia càng thêm say mê, chép miệng nói:

- Kiều Kiều, muội đi theo ta đi, hai phế vật này thật không thích hợp làm đồng minh của muội.

Cốc Kiều Kiều trừng mắt nhìn thanh niên nói:

- Hoàn Nhan Thuật, ngươi chết tâm đi, cho dù ta làm đồng minh với bất luận kẻ nào cũng sẽ không lựa chọn ngươi.

Nàng quát xong chạy nhanh tới bên cạnh Lăng Tiếu, mang theo vẻ áy náy nhìn Diệp Vân Phong:

- Hắn không sao chứ?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Không có việc gì, để cho hắn tôi luyện nhiều một chút cũng là chuyện tốt.

Nhìn ánh mắt của hắn tựa hồ không xem tổn thương của Diệp Vân Phong là quan trọng, nhưng người quen thuộc nếu thấy nụ cười của hắn đều biết có người sắp gặp xui xẻo.

- Ha ha, tên phế vật ngươi nói lời thật êm tai, không bằng cũng để ta giúp ngươi tôi luyện một chút đi.

Tiêu Hâm thấy Hoàn Nhan Thuật ra dấu bằng mắt với hắn, liền phá lên cười quát, cùng lúc đó kim chưởng vỗ xuống.

Lăng Tiếu có thực lực trung giai địa hoàng, mà Tiêu Hâm căn bản không biết hắn có thủ đoạn vượt cấp giết người, Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh bọn họ đều híp mắt nhìn Tiêu Hâm.

Bọn họ đều biết Tiêu Hâm nhất định là gặp rắc rối.

Cốc Kiều Kiều định chắn trước mặt Lăng Tiếu, chợt phát hiện vai mình bị một bàn tay mạnh mẽ đè xuống, sau đó một người bước lên nghênh đón kim chưởng.

Kim sắc chưởng ảnh đập thẳng lên người kia.

- Không!

Cốc Kiều Kiều không nhịn được kinh hô.

Oanh long!

Năng lượng cường đại oanh tạc, bùn đất cát đá vẩy lên.

- Có chút gan dạ, lại dám đón ta một chưởng, nhưng cho dù là hoàng cấp cao giai đón ta một chưởng cũng phải bị thương, huống chi chỉ là trung giai.

Tiêu Hâm phi thường khinh rẻ lẩm bẩm, trong mắt hắn Lăng Tiếu nhất định là đã chết.

Khi hết thảy đều tiêu tán, đồng tử Tiêu Hâm co rụt lại, không nhịn được kinh hô lên:

- Ngươi không có việc gì?

Những người chung quanh nhìn thấy một màn này đều rùng mình, hiển nhiên đều cảm thấy ngoài ý muốn!

Chỉ thấy Lăng Tiếu vẫn nguyên vẹn đứng ngay tại chỗ, tựa hồ một chưởng vừa rồi không hề tạo thành chút thương tổn nào cho hắn.

Lăng Tiếu lắc nhẹ cổ, ánh mắt tràn đầy khinh miệt nói:

- Chút năng lực ấy giúp ta gãi ngứa cũng không xứng.

Hắn vươn ngón tay lắc lắc trước mặt Tiêu Hâm, nói:

- Luôn miệng hô chúng ta phế vật, ta xem ngươi…ngay cả phế vật cũng không bằng!

- Ngươi dám xem thường ta, bổn hoàng tiêu diệt ngươi!

Tiêu Hâm đỏ mặt, rống lớn một tiếng, đại đao chém tới.

Nhất Đao Lăng Không!

Đao mang đáng sợ hướng ngay đầu Lăng Tiếu chém xuống.

Một chiêu này dù Diệp Vân Phong đón đỡ cũng phải bị thương nặng, thật hiển nhiên Tiêu Hâm tính toán lập tức giết chết Lăng Tiếu.

Người có thể vượt cấp đối chiến mỗi người đều có thiên phú bất phàm cùng lá bài tẩy của mình, sẽ không bị người xem thành đối thủ bình thường, phải đối đãi cẩn trọng mới được, bằng không có hại sẽ là chính mình.

Cách đó không xa có vài lão giả tu vi bán đế lăng không nhìn hết thảy diễn biến trong thành trì rách nát.

Một gã bán đế không nhịn được mở miệng nói:

- Vương huynh, lần này các ngươi thật sự làm theo quy định sao? Lại dẫn theo một hoàng cấp đê giai cùng một trung giai đến?

Vương Trọng Thu vuốt râu cười nói:

- Lý huynh quá lo lắng, Vương Trọng Thu này còn chưa tới mức làm ra loại chuyện như vậy, bọn họ đều nhờ vào bổn sự mà tới, không tin ngươi cứ xem đi, nhất là tiểu tử kia, ngay cả ta cũng nhìn không thấu thực lực chân chính của hắn mạnh thế nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1005 - Ngay Phế Vật Cũng Không Bằng. (2)

Thật sự cường đại như vậy?

Tên bán đế kia nghi ngờ nói.

- Ta đoán Tiêu Hâm không qua ba chiêu khẳng định phải bại trận.

Vương Trọng Thu cười nói.

- Được rồi, hãy để cho chúng ta xem thử những tiểu tử kia có kỹ năng gì đi!

Đao mang đại thịnh, kim duệ khí cắt mặt mà đến!

Lăng Tiếu nhìn đao mang chém tới, trên mặt không chút dao động gợn sóng, chỉ thấy hắn giẫm nhẹ chân, thân hình hướng đao mang nghênh tới.

Hưu!

Bỗng nhiên quanh thân Lăng Tiếu nổi lên quang mang cường đại, năng lượng còn thịnh vượng hơn cả hoàng cấp cao giai thật nhiều.

- Phá cho ta!

Ánh mắt Lăng Tiếu lóe tinh quang, quyền đầu hướng đao mang oanh tới.

- Cái gì, dám dùng nắm tay đón đỡ đao kình của ta, thật sự là liều lĩnh!

Tiêu Hâm kinh hô một tiếng, ngay sau đó lộ ý khinh thường, hắn không tin

Lăng Tiếu tiếp được một đao này.

Ngay lúc hắn nghĩ nắm tay của Lăng Tiếu sắp bị hủy diệt, truyền ra một thanh âm chói tai.

Phanh!

Kim quyền của Lăng Tiếu tiếp xúc đao mang phát ra thanh âm va chạm bén nhọn, kim đao cường đại bị nắm tay oanh vỡ nứt nẻ, cuối cùng tan biến.

- Cái gì! Điều này sao có thể?

- Thân thể thật cường đại, khó trách có thể xông vào cuộc chiến ngàn cường giả.

- Có chút thú vị, xem ra Tiêu Hâm gặp phải đối thủ.

- Đáng tiếc thực lực còn kém một chút, nếu hắn đạt tới hoàng cấp cao giai, chỉ sợ danh ngạch Chiến Hoàng hoặc Sát Hoàng đều có tên hắn đi!

Những người chung quanh đều kinh ngạc, ngay cả nhóm bán đế cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tiểu tử kia tên gọi là gì?

Một bán đế hỏi thăm Vương Trọng Thu.

- Lăng Tiếu, đến từ tây bắc.

Vương Trọng Thu cũng không giấu diếm, sớm muộn gì những tin tức này cũng phải công khai.

- Lại đến từ tây bắc? Thật không nghĩ tới nơi đó cũng xuất hiện thiên tài như vậy, không tệ không tệ.

Một bán đế lộ vẻ hân thưởng nói.

- Sao vậy, Hoàng huynh cảm thấy hứng thú đối với hắn?

Vương Trọng Thu hỏi.

- Ha ha, chờ khi hắn vào tới trăm cường giả rồi nói sau!

Người kia cười đáp.

- Ha ha, chờ hắn thành Chiến Hoàng chỉ sợ không tới phiên các ngươi.

Người còn lại cười nói.

Tiêu Hâm nhìn đao mang bị Lăng Tiếu đánh nát, thần sắc kinh hãi, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ nghiêm nghị:

- Có chút bổn sự, khó trách hung hăng càn quấy như thế, nhưng đừng tưởng rằng cứ như vậy là có thể không xem ai ra gì!

Quát xong kim đao trong tay hắn lại lóe lên, một chiêu sắp đánh ra.

- Nghĩ ta là quả hồng mềm tùy ý bị ngươi nắm sao?

Lăng Tiếu nở nụ cười lạnh nói.

Ngay sau đó hắn lướt nhanh tới bên người Tiêu Hâm.

Ánh mắt Tiêu Hâm nhảy dựng, hắn không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại nhanh tới như vậy, kim đao vội vàng chém ra.

Lăng Tiếu tiếp tục dùng nắm tay nghênh đón.

- Bổn hoàng cũng không tin ngươi chịu được kim đao của ta!

Tiêu Hâm hét lớn một tiếng, đại đao bắn ra quang mang huyễn lệ, một đao này ngưng tụ toàn bộ năng lượng của hắn.

Đinh đương!

Đao quyền giao nhau, phát ra thanh âm như kim loại ma xát.

Chỉ thấy kim đao của Tiêu Hâm lại bị một quyền của Lăng Tiếu đánh ra một lỗ hổng.

Không đợi Tiêu Hâm kịp phản ứng, chiến ý của Lăng Tiếu bừng lên quát:

- Tiểu đệ của ta chỉ có ta mới có thể giáo huấn, thứ như ngươi ngay cả phế vật cũng không bằng có tư cách gì giáo huấn hắn!

Quát xong tàn ảnh vẫn lưu tại chỗ, chân thân đã đi tới bên cạnh Tiêu Hâm, nắm tay đánh thẳng vào mặt hắn.

Phốc!

Tiêu Hâm trúng đòn nghiêm trọng, thân thể bay sang một bên phun ngụm máu tươi.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không nghĩ buông tha hắn, thân ảnh chớp động nhanh như tia chớp, đuổi theo Tiêu Hâm điên cuồng đánh xuống.

Phanh phanh!

Nắm tay Lăng Tiếu không ngừng giáng vào mặt Tiêu Hâm.

Tiêu Hâm nháy mắt bị đánh tỉnh mộng, hắn làm sao nghĩ đến tốc độ Lăng Tiếu nhanh như vậy, hơn nữa mỗi quyền đánh ra khiến hắn choáng váng đầu óc, căn bản không còn chút lực đánh trả.

Cuối cùng hắn bị Lăng Tiếu hung hăng đá một cước, thân hình như viên đạn pháo bay thẳng về hướng Hoàn Nhan Thuật.

- Lớn mật!

Bên cạnh Hoàn Nhan Thuật một hoàng cấp cao giai kinh hô một tiếng, thân hình bay lên, dùng nhu kình bao vây Tiêu Hâm, muốn tiếp đón hắn.

Ai biết một cước của Lăng Tiếu thật khủng bố, lại đem nhu kình của hắn đánh tan.

Người kia chỉ có thể tự tay tiếp nhận Tiêu Hâm sau đó rơi xuống bật lui ra sau vài bước mới có thể đứng vững, trong lòng liền nổi lên sóng to gió lớn.

Những người chung quanh thần sắc đại biến.

- Mấy người các ngươi cùng lên đi, bổn thiếu giải quyết đám tiểu tử ngay cả phế vật cũng không bằng như các ngươi cho xong.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn đám người Hoàn Nhan Thuật nói.

Thanh âm Lăng Tiếu như sấm sét, khiến toàn bộ mọi người nơi này đều có thể nghe rõ.

Đôi mắt đẹp của Cốc Kiều Kiều dừng trên thân ảnh thon dài cao ngất, tâm hồn thiếu nữ run rẩy lên, nhủ thầm:

- Thực lực nhìn qua như không cường đại, nhưng chiến lực lại kinh người, thực sự hấp dẫn!

Tên hoàng cấp cao giai tiếp được Tiêu Hâm liền mang hắn về bên cạnh Hoàn Nhan Thuật.

Chỉ thấy gương mặt Tiêu Hâm đã bị đánh thành đầu heo, ngũ quan đều biến dạng.

Thấy một màn như vậy sắc mặt bốn người đều xanh mét.

Tiếp theo hoàng cấp cao giai đưa tay lên thăm dò dưới mũi Tiêu Hâm, thần sắc biến đổi nói:

- Hoàn Nhan đại sư, Tiêu Hâm hắn…hắn đã chết?

- Cái gì?

Không chỉ riêng Hoàn Nhan Thuật, hai gã khác cũng kinh hô lên.

Tiêu Hâm thực lực hoàng cấp đỉnh, hơn nữa còn có thực lực tiến vào trước năm trăm danh, lại bị Lăng Tiếu dùng tay không đánh thương tích đầy mình, thậm chí còn tắt thở?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lăng Tiếu đều biến đổi.

Hoàn Nhan Thuật cau mày, khẽ thở dài một hơi, nhìn Lăng Tiếu trên không trung nói:

- Ta thật chán ghét có người thải phân trên đầu ta, Mạnh Ly, Mạnh Phong, giết hắn báo thù cho Tiêu Hâm!

Hai gã hoàng cấp đỉnh bên cạnh Hoàn Nhan Thuật đều xông thẳng lên chỗ Lăng Tiếu.

Hai người này tu luyện một hỏa một phong thuộc tính, mang theo hào quang mãnh liệt, khí thế bộc phát không kém hơn Tiêu Hâm, thậm chí còn cường thịnh hơn vài phần.

- Tiểu tử chịu chết đi, đừng tưởng rằng giết được Tiêu Hâm thì không xem ai ra gì!

Mạnh Ly lộ vẻ dữ tợn quát một tiếng, song luân trong tay phát ra trận trận hỏa mang, từng đoàn hỏa mang hình thành vòng lửa hướng Lăng Tiếu bao trùm tới.

Mạnh Phong nổi lên từng đợt cuồng phong quanh người, cuốn lấy vòng lửa nhanh chóng thiêu đốt tới chỗ Lăng Tiếu.

Mạnh Phong cùng Mạnh Ly vốn là huynh đệ, hai người tu luyện thuật hợp kích, một chiêu này nhờ sức gió trợ lửa giáp công, cho dù gặp đối thủ cùng cấp cũng khó thể lẩn tránh.

Bồng!

Hơn mười vòng lửa cường đại thiêu hủy Lăng Tiếu bên trong, thế lửa cường đại giống như hình thành biển lửa thiêu đốt cháy rực.

- Cho dù thiên tôn gặp phải một chiêu này cũng phải tổn thương, càng khỏi nói một địa hoàng nho nhỏ như ngươi!

Mạnh Ly thập phần tự tin lẩm bẩm nói.

Thần sắc Cốc Kiều Kiều biến thành lo lắng.

Nhìn Lăng Tiếu chiến đấu nàng biết hắn tu luyện kim hệ, mà hỏa hệ vừa lúc khắc chế kim hệ, nàng thật sợ hãi Lăng Tiếu trúng độc thủ.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một màn thật quỷ dị.

Chỉ thấy Lăng Tiếu mở miệng hét lớn một tiếng:

- Hấp cho ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1006 - Hương Vị Thật Kém.

Sưu!

Chỉ thấy ngọn lửa cường đại dùng tốc độ cực nhanh chui vào miệng Lăng Tiếu.

- Cái gì, điều này sao có thể?

- Hắn…hắn lại có thể cắn nuốt được hỏa diễm sao?

- Đây không phải ảo giác đi? Sao hắn có thể hấp thu được hỏa diễm đây?

- Hoàng cấp trung giai này thật sự không đơn giản!

Mọi người chung quanh đều lộ thần sắc càng thêm kinh hãi. Bọn hắn thật không tưởng tượng được Lăng Tiếu lại cắn nuốt hỏa diễm, trừ phi là đại năng tu luyện hỏa hệ tới đại thành mới có được loại năng lực như thế đi.

Lăng Tiếu chỉ bất quá là một địa hoàng trung giai, huống chi còn tu luyện kim hệ, hỏa khắc kim thì ai cũng biết, nhưng một màn trước mắt làm họ hoàn toàn không hiểu tại sao.

Nhóm bán đế xa xa đều thay đổi sắc mặt.

Vẻ mặt Mạnh Ly cùng Mạnh Phong đều vô cùng kinh hãi, trong lòng thầm mắng:

- Thật là tên biến thái!

Khi luồng hỏa diễm cuối cùng chui vào trong miệng Lăng Tiếu, hắn chép chép miệng nói:

- Hương vị thật kém!

Mọi người chung quanh đều hít sâu một hơi lạnh, hiển nhiên bị một màn này làm ngây người.

Ánh mắt Lăng Tiếu nhìn qua Mạnh Ly cùng Mạnh Phong, khinh thường nói:

- Còn có chiêu gì mạnh mẽ thì cứ việc sử dụng ra đi, bằng không các ngươi không còn cơ hội!

Mạnh Ly cùng Mạnh Phong liếc nhìn nhau, vừa chuẩn bị ra tay, thanh âm Hoàn Nhan Thuật đã ngăn trở bọn hắn.

- Mạnh Ly, Mạnh Phong, hai ngươi trở về!

Hoàn Nhan Thuật kêu lên.

Mạnh Ly cùng Mạnh Phong không cam lòng trừng mắt với Lăng Tiếu, sau đó hạ xuống.

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc nhìn Hoàn Nhan Thuật:

- Chẳng lẽ muốn tự mình ra tay sao?

Sau khi hai người đi xuống, Hoàn Nhan Thuật nhẹ nhàng bay lên đứng trước mặt Lăng Tiếu.

- Không biết vị huynh đài này làm sao xưng hô, tại hạ Hoàn Nhan Thuật!

Hoàn Nhan Thuật thay đổi hẳn thái độ, lộ ra dáng tươi cười nói.

Người không biết còn tưởng hắn là một người bình dị gần gũi mà thôi.

Mọi người chung quanh đều thầm than tốc độ biến sắc mặt của Hoàn Nhan Thuật thật sự quá nhanh.

Lăng Tiếu có chút không kịp thích ứng đáp:

- Tây bắc Lăng Tiếu!

- Nguyên lai là Lăng huynh, kính ngưỡng đã lâu.

Hoàn Nhan Thuật thật khách khí chắp tay nói với Lăng Tiếu.

Ở bên dưới Cốc Kiều Kiều làm ra động tác nôn mửa, lẩm bẩm nói:

- Thật sự là người ghê tởm!

Sở dĩ nàng chán ghét Hoàn Nhan Thuật chính vì cảm thấy người này quá giả dối, tính cách quá mức bỉ ổi.

Lăng Tiếu không biết Hoàn Nhan Thuật muốn giở trò gì, không khách khí đáp:

- Mặc dù ta có chút danh tiếng, nhưng cùng chưa đạt tới mức cho ngươi kính đã lâu đi.

Hoàn Nhan Thuật cũng không tức giận, vẫn lộ vẻ tươi cười nói:

- Lăng huynh nói đùa, với chiến lực cường đại hiện giờ của ngươi, chỉ sợ

trong hàng ngũ trăm Chiến Hoàng tất có vị trí của ngươi, Kiều Kiều quả nhiên lựa chọn đồng minh tốt.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Lăng huynh xem như chúng ta đánh nhau xong mới thành bằng hữu, nơi này có mấy viên đan dược xem như ta tặng cho ngươi làm lễ bồi tội vậy.

Nói xong trong tay Hoàn Nhan Thuật bay ra một bình nhỏ.

Lăng Tiếu chộp vào trong tay, mở nắp bình, hương vị đan dược tràn ngập ra ngoài.

Lăng Tiếu nhìn đan dược lưu chuyển linh khí nói:

- Hoạt Thuật đan ngũ giai!

- Ha ha, có kiến thức, đây là Hoạt Thuật đan do ta tự mình luyện chế, nghĩ tới có thể giúp tiểu đệ của ngươi khôi phục thương thế nhanh hơn đi.

Hoàn Nhan Thuật thật ngạo nghễ nói.

- Do ngươi tự mình luyện chế? Chẳng lẽ ngươi là luyện dược sư ngũ phẩm?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Hoàn Nhan Thuật cười không đáp, Mạnh Ly lớn tiếng nói:

- Hoàn Nhan đại sư chính là luyện dược sư thiên tài đến từ Đông Viêm địa giới Hoàn Nhan gia tộc, đã thành công tiến giai luyện dược sư ngũ phẩm cách đây không lâu.

Hoàn Nhan Thuật khẽ trách Mạnh Ly:

- Mạnh Ly đừng phô trương như vậy, ta cũng chỉ là may mắn mà thôi!

Khi hắn nói lời này, trên mặt lộ vẻ ngạo nghễ tự đắc.

Với tuổi tác của hắn đạt tới cảnh giới luyện dược sư ngũ phẩm, trong Trung Vực xem như lông phượng sừng lân, mà mấy người bên cạnh bởi vì nguyên do này mới đi theo hắn.

Người chung quanh nghe được thân phận Hoàn Nhan Thuật đều thay đổi ánh mắt.

- Nguyên lai hắn đến từ luyện dược thế gia Hoàn Nhan gia, hèn chi hung hăng càn quấy.

- Ta nghĩ tuổi thật của hắn còn chưa vượt qua năm mươi đi, lại đạt tới cảnh giới ngũ phẩm, chỉ sợ cũng chỉ có những gia tộc luyện dược thế gia mới có thể so sánh.

- Hiện tại hắn lấy lòng Lăng Tiếu, chẳng lẽ hắn muốn mời chào người kia?

- Ta nghĩ là không đâu, hắn có thể nhìn trúng chiến lực của Lăng Tiếu, đoán chừng muốn kết thành đồng minh đi.

…

- Nguyên lai là luyện dược đại sư ngũ phẩm, quả nhiên là thất kính.

Lăng Tiếu hiện tia cười quỷ dị nói.

Hoàn Nhan Thuật khoát tay nói:

- Chỉ là ngũ phẩm mà thôi, không đáng giá được nhắc tới, nhưng thật ra chiến lực của Lăng huynh kinh người, làm cho ta thật kính nể, không biết Lăng huynh có hứng thú đi theo ta hay không, cùng nhau xông vào Chiến Loạn Uyên?

- Đi theo ngươi?

Lăng Tiếu thoáng lặng người, hỏi.

Hoàn Nhan Thuật đáp:

- Không sai, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta có thể lập tức đề thăng ngươi lên cảnh giới hoàng cấp cao giai.

Dứt lời trong tay hắn xuất hiện một viên đan dược màu vàng, dược tính tràn đầy nháy mắt lan ra, đan dược kia hiển nhiên là tốt hơn viên Hoạt Thuật đan vừa rồi gấp mấy lần, ngay cả những người đứng phía xa đều có thể ngửi thấy được.

- Đây là Thăng Hoàng đan kim hệ, chỉ cần ngươi chịu đi theo ta đan dược này sẽ là của ngươi, hơn nữa ngày sau chờ ta tiến giai luyện dược sư lục phẩm ngươi muốn trở thành thiên tôn đều dễ dàng, Lăng huynh nghĩ như thế nào?

Hắn cảm thấy được Lăng Tiếu nhất định không ngăn cản được hấp dẫn lớn như vậy, một địa hoàng đến từ tây bắc từng nhìn thấy qua đan dược cao giai như vậy hay sao? Cho dù gặp qua cũng chưa chắc lấy được đến tay!

Huống hồ lấy thân phận luyện dược sư của hắn, tin tưởng người hiểu biết đều lựa chọn đi theo hắn, cho dù Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ.

- Ha ha…

Bỗng nhiên một thanh âm cười vang truyền ra, ngay sau đó thân hình Diệp Vân Phong nháy mắt phóng lên cao:

- Ngươi lại có thể dùng loại đan dược rác rưởi này đi dụ dỗ lão đại của ta, thật không biết ngươi ngu ngốc hay là có bệnh!

Lăng Tiếu là ai đây?

Hắn là luyện dược sư lục phẩm, nếu hắn muốn thăng lên hoàng cấp cao giai hoặc là thiên tôn, với hắn mà nói không phải việc gì khó. Nhưng Lăng Tiếu không muốn dựa vào đan dược tiến giai, chỉ muốn dựa vào lực lượng chính mình tích lũy đề thăng, như vậy mới đánh xuống được trụ cột kiên cố.

Diệp Vân Phong hiểu biết nội tình của Lăng Tiếu, cho nên không nhịn được mà phá lên cười.

Trong mắt hắn Hoàn Nhan Thuật làm sao có thể so sánh với Lăng Tiếu.

Hoàn Nhan Thuật nhìn thoáng qua Diệp Vân Phong, không để ý tới hắn mà nhìn Lăng Tiếu nói tiếp:

- Hay là Lăng huynh cũng nghĩ giống như tiểu đệ của ngươi đây? Đây chính là Thăng Hoàng đan, cho dù có huyền tinh cũng không dễ dàng mua được, huống hồ Hoàn Nhan gia tộc ở Trung Vực cũng là gia tộc nổi tiếng, ngươi đi theo ta cũng không bôi nhọ ngươi, ngươi cần phải hiểu rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1007 - Truy Mao Tiễn Nỗ

Không thể không nói Hoàn Nhan Thuật có bản lĩnh thu mua lòng người, nói chuyện luôn thật hấp dẫn.

Lăng Tiếu cười khẽ, sau đó trong tay chợt niết mạnh.

Phanh!

Hoạt Thuật đan lập tức hóa thành bột phấn.

- Loại đan dược tỉ lệ này quả thật…rất rác rưởi, chỉ là đan dược như vậy mà cũng dám xưng là đan dược ngũ phẩm, ngươi thật sự bôi nhọ danh hào của luyện dược sư ngũ phẩm, cho dù ngươi muốn làm tùy tùng của ta còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiếu mang theo vẻ châm chọc thản nhiên nói.

Sắc mặt Hoàn Nhan Thật nháy mắt tối đen, âm trầm nói:

- Lăng Tiếu, ngươi thật không biết điều sao?

- Hãy bớt nói nhảm đi, các ngươi cùng lên một lúc, đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội.

Lăng Tiếu vẫy nhẹ tay thản nhiên nói.

Ngay lúc mọi người nghĩ Lăng Tiếu sẽ lựa chọn đi theo Hoàn Nhan Thuật, Lăng Tiếu lại đem viên đan dược ngũ giai niết thành bột phấn, điều này làm

mọi người đau lòng không thôi.

Cho dù bọn họ đều đến từ đại tông môn đại môn hộ, nhưng đan dược ngũ giai cũng không phải hàng tiện nghi tùy ý có thể nhìn thấy được!

Bọn hắn nghĩ mãi vẫn không rõ rốt cục là do hậu trường của Lăng Tiếu quá cường đại hay sao? Hay là Lăng Tiếu chỉ đùa giỡn cái giá? Không ngờ hắn không thèm nhìn tới đan dược cao giai như thế.

Hoàn Nhan Thuật không nghĩ tới Lăng Tiếu làm được tuyệt tình như thế, hủy diệt đan dược của hắn ngay trước mặt mọi người, đây quả thật là trần trụi vẽ mặt hắn, còn buông ra lời nói như vậy, làm lửa giận của hắn lập tức bốc cao lên.

- Cấp mặt không biết xấu hổ, ba người các ngươi cùng tiến lên giết hắn cho ta!

Đã xé toang da mặt, Hoàn Nhan Thuật nháy mắt biến thành ác lang ăn thịt người, lập tức hạ xuống đất nói với người bên cạnh kêu to.

Ba cỗ năng lực cường đại nháy mắt bạo phát.

Mạnh Ly, Mạnh Phong cùng người còn lại tên Lam Thần đồng thời bổ nhào về hướng Lăng Tiếu.

Khí thế bàng bạc phóng lên cao, làm không khí cũng phải vang lên tiếng gió rít.

Hỏa Phong Sát!

Cửu Chuy Liên Hoàn Kích!

Mạnh Ly cùng Mạnh Phong đồng thời đánh tới, chỉ thấy hỏa nhận hướng Lăng Tiếu bay qua, tốc độ nhanh như sao băng, làm người ta khó lòng phòng bị.

Lam Thần sử dụng một đôi trọng chùy, thân hình xoay thật nhanh, chín chùy ảnh như tảng đá ngàn cân oanh thẳng về hướng Lăng Tiếu.

Ba người vừa lên liền dùng toàn lực, không dám lưu thủ, bởi vì bọn hắn đã biết chiến lực bất phàm của Lăng Tiếu, một khi khinh thường sẽ chết ngay tại chỗ.

Lăng Tiếu siết chặt nắm tay thì thào:

- Cho các ngươi thử xem uy lực của Trọng Quyền đi!

Tiếp theo tàn ảnh không ngừng lướt qua, hỏa nhận cùng trọng chùy đều oanh trúng tàn ảnh, căn bản không thể thương tổn chân thân của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sử dụng Vân Tung Mị Ảnh tốc độ có thể so sánh với hoàng cấp đỉnh, hơn nữa gia nhập phong thuộc tính đã có thể so với bán tôn, nếu hắn toàn lực phi hành cho dù thiên tôn đê giai cũng không nhanh bằng hắn.

Cho nên ba người giáp công vẫn chưa thể tạo thành quấy nhiễu đối với hắn.

Tránh thoát công kích, Lăng Tiếu bổ nhào về hướng Mạnh Ly, kim quyền oanh thẳng vào người hắn.

- Đại ca cẩn thận!

Mạnh Phong cũng tu luyện phong hệ, miễn cưỡng nắm bắt được thân ảnh Lăng Tiếu liền kêu lên nhắc nhở, cùng lúc đó cũng công kích thẳng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không quản tới công kích của Mạnh Phong, không chút lưu tình oanh lên người Mạnh Ly, vài quyền đánh ra Mạnh Ly bị đánh bay ra ngoài, mà sau lưng Lăng Tiếu bị Mạnh Phong đâm trúng vài chiêu.

Nhưng công kích của Mạnh Phong không thể phá tan phòng ngự của Lăng Tiếu, thân hình hắn đã quay lại bổ nhào qua Mạnh Phong.

Mạnh Phong chấn kinh, trường thương hóa thành vô số thương ảnh, linh khí toàn thân truyền vào, hắn dữ tợn quát to:

- Cho dù ngươi là người sắt ta cũng phải giết ngươi!

Ai ngờ lúc này Lăng Tiếu hóa thành bốn thân ảnh từ phương hướng bất đồng công kích Mạnh Phong.

Bốn thân ảnh vô cùng tương tự, làm người ta khó phân biệt thật giả.

Ở cách đó không xa Bạch Môn Sinh kinh hô:

- Thuật phân thân?

Văn Hoảng lắc đầu nói:

- Không…hắn chỉ lưu lại tàn ảnh, khác với thuật phân thân của chúng ta, có thể hắn không chỉ tu luyện một hệ chúc tính mà thôi.

- Chẳng lẽ…hắn còn tu luyện phong thuộc tính?

Bạch Môn Sinh suy đoán.

Văn Hoảng gật đầu:

- Tiểu tử kia quả nhiên là kình địch!

Mạnh Phong nhìn bốn Lăng Tiếu, tâm thần hoảng hốt, huyền kỹ không biết làm sao công kích.

Phanh phanh!

Mạnh Phong cảm thấy phía sau đau đớn, toàn thân bị hung hăng đánh rơi xuống đất.

Lam Thần nhìn thấy Mạnh Ly cùng Mạnh Phong bị đánh bay, lập tức gọi to:

- Thiết Giáp Long đi ra cho ta!

Một đạo thú ảnh khổng lồ xuất hiện dưới người Lam Thần, chính là một đầu Thiết Giáp Long ngũ giai cao cấp.

Nhưng Thiết Giáp Long là linh thú thổ hệ, còn chưa đạt tới lục giai, không thể phi hành, chỉ có thể đối chiến trên mặt đất, Lam Thần đương nhiên không đối chiến với Lăng Tiếu trên không mà rơi xuống trên lưng Thiết Giáp Long.

- Hai vị như thế nào rồi?

Lam Thần cưỡi trên Thiết Giáp Long nhìn Mạnh Ly cùng Mạnh Phong hỏi.

Hai người chật vật đứng lên, Mạnh Ly tức giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Không có việc gì, quyền kình của hắn chỉ như vậy mà thôi!

- Đúng vậy, chúng ta căn bản không…

Mạnh Phong vừa định phụ họa…

Ai ngờ Mạnh Phong còn chưa nói xong, mấy cỗ năng lượng cường đại từ trong thân thể hắn chợt nổ tung.

Phanh phanh!

Không chỉ có Mạnh Phong, ngay cả Mạnh Ly bên cạnh đều bị như thế, thân thể hai người lẩy bẩy co giật, thân hình không ngừng vặn vẹo, từng đạo thanh âm trầm đục vang lên, lỗ máu nổ tung không ngừng.

Lam Thần bị cảnh tượng này làm kinh hãi, vội vàng lui ra thật xa.

- Sao…sao lại có thể như vậy…

Mãi cho đến chết Mạnh Phong cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, thân hình nặng nề ngã xuống.

Kết cục Mạnh Ly cũng giống như hắn.

Vừa rồi khi bọn hắn bị Lăng Tiếu đánh trúng thì cảm thấy rất đau, cũng bị nội thương nhưng không nghĩ tới lại có kết quả như thế.

Ai biết lại có năng lượng đáng sợ sản sinh trong nội thể đem tạng phủ của họ trực tiếp tạc hủy.

Nhìn Mạnh Ly cùng Mạnh Phong tử vong, Lam Thần lộ ra thần sắc khó thể tin, hắn nặng nề nuốt ngụm nước bọt, tọa kỵ tựa hồ cảm nhận được chủ nhân đang sợ hãi, thân hình không nhịn được lui ra sau vài bước.

- Hoàn…Hoàn Nhan đại sư, làm…làm sao bây giờ?

Lam Thần nhìn Hoàn Nhan Thuật hỏi.

Hoàn Nhan Thuật rõ ràng đã bị thực lực của Lăng Tiếu làm hoảng sợ, trong lúc nhất thời giống như không nghe được lời nói của Lam Thần.

- Hoàn Nhan đại sư…Hoàn Nhan đại sư!

Lam Thần liên tục kêu to.

- Đừng gọi nữa, ta tiễn ngươi đi trước, đợi lát nữa tới lượt hắn.

Thân ảnh Lăng Tiếu không biết đã đến trước Thiết Giáp Long từ lúc nào, âm trầm nói.

- Hỗn đản, Thiết Giáp Long, giết hắn cho ta!

Lam Thần biết mình đã không còn đường lui, chi bằng liều mạng, lập tức quát.

Thiết Giáp Long gào thét, thân hình khổng lồ vặn vẹo, chiếc đuôi hướng Lăng Tiếu quét ngang.

Tuy thân thể Lăng Tiếu mạnh mẽ, nhưng nếu không dùng toàn lực đương nhiên không khả năng đánh bừa cùng linh thú nổi danh lực lượng cường hãn này.

Thân hình hắn nhảy lên cao, kim sắc quyền đầu hướng Lam Thần oanh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1008 - Lão Gia Hỏa Này Không Phải Là Trúng Ý Bổn Thiếu Đi? (1)

Lam Thần đã sớm có phòng ngự, trước người hình thành hộ minh kình thổ hoàng sắc, mà Thiết Giáp Long cũng bày ra phòng ngự, giống như có hai tầng phòng ngự bao phủ trước mặt Lam Thần.

Phòng ngự như thế ngoại trừ có linh khí mãnh liệt công kích, nếu không thật không thể thương tổn được hắn.

Đáng tiếc hắn gặp phải Lăng Tiếu có được thân thể cứng rắn như linh khí, kim sắc quyền đầu mang theo tinh mang như xoắn ốc chui vào đem tầng tầng phòng ngự xuyên thủng.

- Muốn giết ta ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Lam Thần bị bức tới đường cùng, trong tay xuất hiện một chiếc nỗ tiễn tinh xảo.

Nỗ tiễn tràn ngập khí thế túc sát, mấy mũi tên lộ ra cảm giác thị huyết vô cùng sắc bén.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn mũi tên trong lòng có chút sợ hãi.

- Đây…đây là Truy Mao nỗ tiễn!

- Truy Mao nỗ tiễn có thể so sánh với linh khí thất giai đê cấp? Không nghĩ tới người kia lấy được loại linh bảo hiếm thấy này, xem ra Lăng Tiếu không dễ chạy thoát.

- Không sai, nghe nói Truy Mao nỗ tiễn có thể truy tung chân khí của địch nhân đến lúc nào bắn trúng mới thôi.

- Truy Mao nỗ tiễn chỉ có vị linh khí đại sư cao giai của Linh Vũ các mới có thể đúc được đi ra, nhưng còn cần tài liệu cực kỳ hiếm thấy, cho nên trong Trung Vực chỉ có năm Truy Mao nỗ tiễn mà thôi, mỗi khi dùng xong sẽ không còn.

Mọi người chung quanh đều vẻ mặt hâm mộ nhìn Truy Mao nỗ tiễn nghị luận, nghe lời của bọn hắn hiển nhiên biết lai lịch của cung nỏ kia.

Hoàn Nhan Thuật chưa từng nghĩ đến Lam Thần còn có thứ tốt này, ánh mắt lộ vẻ tham lam nghĩ:

- Nhất định phải lấy vào trong tay mới được.

- Đi chết đi!

Lam Thần tập trung chân khí của Lăng Tiếu, Truy Mao nỗ tiễn phát ra một mũi tên.

Hưu!

Mũi tên mang theo một đạo quang mang huyễn lệ bắn về phía Lăng Tiếu.

- Thật nhanh!

Lăng Tiếu thầm kêu một tiếng, thân hình lập tức bạo lui ra sau.

Thân hình Lăng Tiếu liên tục chớp động muốn thoát khỏi mũi tên kia.

Nhưng mũi tên tựa hồ như có linh tính, có thể tự động thay đổi phương

hướng truy theo Lăng Tiếu, mặc kệ hắn né tránh thế nào cũng khó tránh khỏi truy kích của nó.

- Ha ha, muốn thoát khỏi Truy Mao nỗ tiễn là không thể nào!

Lam Thần đắc ý cười ha ha nói.

Cốc Kiều Kiều lớn tiếng nhắc nhở:

- Lăng huynh, Truy Mao nỗ tiễn có thể bắt giữ khí tức của ngươi, phải nghĩ biện pháp đem nó phá hủy mới được!

- Có thể bắt giữ được khí tức của ta?

Lăng Tiếu lẩm bẩm, thân hình không ngừng chớp động, phòng ngừa bị bắn trúng.

- Có lẽ Băng Hỏa kiếm có thể đem nó phá hủy, nhưng bây giờ còn chưa tới lúc vận dụng nó.

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

- Có lẽ làm vậy là được!

Lăng Tiếu bỗng dưng nghĩ ra một kế sách, chân khí toàn thân nháy mắt thu liễm xuống, khí thế từ địa hoàng biến thành vương cấp, linh sư…cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.

Lúc này hắn cũng đã rơi xuống đất.

Sau khi luyện thành Tiềm Tức công, có thể đem khí tức của mình ẩn núp, là công pháp thích hợp nhất để ẩn giấu thực lực cùng mai phục ám sát.

- Khí tức của hắn…

Lam Thần đột nhiên lộ vẻ mặt khó xem.

Quả nhiên sau khi khí tức của Lăng Tiếu biến mất, nỗ tiễn như mất đi phương hướng, lại mất ánh sáng rơi xuống đất.

Nhìn nỗ tiễn đột nhiên rơi xuống, tất cả mọi người đều hóa đá.

Bọn hắn đều không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể thu liễm toàn bộ khí tức của mình, không hề tiết chút chân khí ra ngoài, quả thật giống như sinh cơ đều biến mất.

Lam Thần hoàn toàn lộ ra vẻ kinh hoảng:

- Chẳng lẽ hắn có linh bảo che giấu khí tức?

- Hắc hắc, không còn hậu chiêu nữa chứ, vậy ngươi hãy đi theo bọn hắn đi!

Lăng Tiếu cười lạnh, thân ảnh chợt động.

- Thiết Giáp Long ngăn trở hắn cho ta!

Lam Thần vội vàng kêu to, sau đó hướng Hoàn Nhan Thuật kêu lên:

- Hoàn Nhan đại sư mau tới hỗ trợ ah!

Quanh thân Thiết Giáp Long hình thành tường đất cường đại, đồng thời từng đạo thổ trùy từ dưới trồi lên đâm thẳng Lăng Tiếu.

Thân ảnh Lăng Tiếu như phong như điện, không hề nhìn tới công kích của

Thiết Giáp Long, đồng thời kim quyền không ngừng oanh thẳng tới.

Khi tường đất thật dày dần dần bị nứt nẻ, phòng ngự của Thiết Giáp Long đã không còn chống cự nổi công kích mãnh liệt của Lăng Tiếu.

Bách Chuyển Bạo Chùy!

Lam Thần không còn thời gian chờ đợi Hoàn Nhan Thuật hỗ trợ, thân hình bắn ra, trọng chùy trong tay mang theo tiếng rít vang, chùy thế cường đại bổ xuống dưới.

Một chiêu cường đại đã tích súc toàn bộ lực lượng của Lam Thần, một chùy này có thể đánh hãm sườn núi, cho dù là hoàng cấp đỉnh cũng chưa chắc cứng rắn chống đỡ.

- Một kích không sai, nhưng còn hữu dụng sao?

Lăng Tiếu cười nhạt, thân hình bay vút lên như làn khói.

Mặc kệ trọng chùy lợi hại như thế nào, nhưng không cách nào đánh trúng thân thể Lăng Tiếu mảy may.

- Đủ rồi, ngươi có thể chết đi!

Lăng Tiếu vòng ra sau lưng Lam Thần, kim quyền xuất ra.

- Không…đừng giết…

Sau gáy Lam Thần chợt lạnh, vừa định mở miệng cầu xin…

Oanh!

Đầu của hắn nháy mắt nở hoa, óc vỡ toang, thân thể nặng nề té xuống.

Tê!

Người chung quanh thấy một màn như vậy đều hít sâu một hơi lạnh, càng hiểu sâu sắc thủ đoạn sát phạt tàn nhẫn của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không chút khách khí cầm nỗ tiễn của Lam Thần trong tay, cẩn thận quan sát một chút cười nhạt nói:

- Thật sự là thứ tốt, lại biết tự động truy kích đối thủ, cho đến khi bắn chết mới thôi!

Ngay sau đó hắn đem nỗ tiễn xuyên vào trong tay, đem mũi tên hướng Hoàn Nhan Thuật chỉ tới.

Thần sắc Hoàn Nhan Thuật đại biến, nhanh chóng hét lớn:

- Lăng Tiếu ngươi…ngươi đừng xằng bậy, ta là người của Hoàn Nhan gia tộc, nếu ngươi giết ta, gia tộc ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Hoàn Nhan Thuật có thể xông vào top 10 đương nhiên thực lực không yếu, nhưng nhìn thủ đoạn Lăng Tiếu mới tiêu diệt người của mình hắn cảm giác mình rất khó đối chiến với Lăng Tiếu, huống hồ trong tay Lăng Tiếu còn có Truy Mao nỗ tiễn, cho dù thiên tôn gặp phải chỉ có nước chạy trốn, huống chi với thực lực hôm nay của hắn làm sao có thể thoát khỏi?

- Hoàn Nhan gia? Không nghe nói qua, nhưng mà…nếu ngươi muốn giết ta, ta đành phải giết ngươi trước, dù sao tên phế vật như ngươi cũng không có tư cách vào Chiến Loạn Uyên.

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn bắn ra nỗ tiễn, Cốc Kiều Kiều chợt đi tới bên người hắn nói:

- Lăng huynh, đừng!

Lăng Tiếu khó hiểu nhìn nàng hỏi:

- Cốc tiểu thư, ngươi muốn thay hắn cầu tình?

Cốc Kiều Kiều phi một tiếng mới nói:

- Làm sao có thể đâu, người như hắn có chết không có gì đáng tiếc, nhưng Lăng huynh đừng nên diệt sạch tốt hơn, Hoàn Nhan gia tộc có danh hào không yếu trong Trung Vực, mặc dù còn kém hơn mười tám thế lực lớn nhưng có nội tình đủ so sánh với tứ phẩm tông môn, nếu giết hắn…chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái.

- Đúng đúng…Kiều Kiều nói đúng, nếu ngươi giết ta, dù ngươi trốn tới chân trời góc biển Hoàn Nhan gia cũng tìm được ngươi, giết chết ngươi!

Hoàn Nhan Thuật lập tức kêu to.

Lúc này những người chung quanh đều nhìn Hoàn Nhan Thuật với ánh mắt khinh bỉ.

Người có thể tiến vào ngàn cường giả đều là tinh anh địa hoàng, một đường giết chóc mà đến, bây giờ nhìn thấy phẩm hạnh của Hoàn Nhan Thuật, quả thật làm họ cảm thấy thật khinh thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1009 - Lão Gia Hỏa Này Không Phải Là Trúng Ý Bổn Thiếu Đi? (2)

Nhưng bọn họ cũng biết thực lực của Hoàn Nhan gia, đổi lại là họ có lẽ không dám làm gì hắn, bọn hắn cũng muốn biết rốt cục Lăng Tiếu có giết Hoàn Nhan Thuật hay không đây?

- Thế gia có thể so với tứ phẩm tông môn sao?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm cười, sau đó nói với Hoàn Nhan Thuật:

- Muốn ta bỏ qua cho ngươi cũng được, chỉ cần ngươi có thể tiếp được một mũi tên mà không chết, tạm tha ngươi một mạng!

Dứt lời, Lăng Tiếu bắn tên.

- Hưu!

Thần sắc Hoàn Nhan Thuật đại biến, quát một tiếng, nhanh chóng bỏ chạy, đồng thời lấy đan dược tăng tốc nhét vào trong miệng.

Ngay sau đó liền nhìn thấy bộ dạng chật vật liều mạng bỏ chạy của hắn trong tòa thành.

Người chung quanh đối với hành vi lớn mật của Lăng Tiếu sản sinh vài phần khoái ý.

- Lăng huynh, ngươi…ngươi làm như vậy rất lỗ mãng.

Cốc Kiều Kiều giẫm nhẹ chân, có chút tức giận vì Lăng Tiếu không nghe

khuyến cáo của nàng.

Thực lực của Hoàn Nhan gia có thể so được với tứ phẩm tông môn, điểm này có lẽ chưa đủ làm người sợ hãi, nhưng bọn hắn lại là luyện dược thế gia, điểm này đủ làm người kiêng kỵ.

Chính vì Cốc Kiều Kiều hiểu được điều này, mới hi vọng Lăng Tiếu buông tha Hoàn Nhan Thuật, như vậy không đến nỗi đắc tội Hoàn Nhan gia cùng Dược môn.

Hiện tại biến thành như thế, chỉ sợ cuộc sống sau này của Lăng Tiếu sẽ không dễ chịu.

Lăng Tiếu thản nhiên cười nhạt nói:

- Ngươi cảm thấy nếu ta buông tha Hoàn Nhan Thuật, hắn sẽ không nhớ chuyện hôm nay sao?

Cốc Kiều Kiều nghe câu hỏi của hắn, nhất thời không thể phản bác.

Đúng vậy, với tính cách ghi thù của Hoàn Nhan Thuật, chỉ sợ ngày sau Lăng Tiếu sẽ gặp không ít phiền toái!

- Lăng Tiếu chết tiệt, Hoàn Nhan Thuật này sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Hoàn Nhan Thuật không ngừng chạy trốn, trong lòng thầm mắng Lăng Tiếu cả trăm lần.

- Xem ra chỉ có thể dùng nó!

Hoàn Nhan Thuật cắn chặt răng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm.

Đây là một thanh hỏa kiếm, trên thân kiếm tràn đầy hỏa thuộc tính ba động, một hư ảnh linh thú phóng lên cao, ngọn lửa khổng lồ đem bầu trời chiếu sáng rực.

Hoàn Nhan Thuật cầm hỏa kiếm trong tay nháy mắt xoay người lại hét lớn một tiếng:

- Phá cho ta!

Hỏa kiếm mang theo khí thế cường đại hướng nỗ tiễn chém tới.

Oanh long!

Hỏa kiếm va chạm cùng nỗ tiễn chấn vang rền.

Phốc!

Thân hình Hoàn Nhan Thuật nháy mắt bị lực lượng cường đại chấn bay ra xa mấy chục thước, phun ngụm máu tươi, trên gương mặt âm nhu hiện lên vẻ tái nhợt.

- Hô, cuối cùng phá được mũi tên chết tiệt kia!

Hoàn Nhan Thuật ôm cổ tay rách tả tơi, nhìn nỗ tiễn bị tan biến nặng nề thở ra một hơi dài, lập tức lấy ra mấy viên đan dược bỏ vào miệng.

Ngay sau đó hắn nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, lập tức tìm chỗ ngồi xuống khôi phục thương thế.

- Lăng Tiếu, ngươi chờ xem, ta nhất định phải giết ngươi!

Trong lòng Hoàn Nhan Thuật thầm hạ quyết tâm.

Lăng Tiếu nhìn Hoàn Nhan Thuật thoát chết, lẩm bẩm:

- Xem ra đám người kia đều có chút bổn sự, linh khí cao giai tựa hồ cũng rất thông thường!

Cốc Kiều Kiều nói:

- Nơi này tập hợp những địa hoàng cường đại nhất, đại đa số đều đến từ những thế lực bất phàm, có linh khí cao giai cũng là chuyện bình thường, bởi vì Hoàng Bảng chi tranh cũng không phải chỉ đại biểu vinh dự cá nhân, còn đại biểu cho quang vinh của tông môn hoặc gia tộc của họ.

- Thì ra là thế!

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó nhìn Cốc Kiều Kiều nói:

- Nghĩ tới Cốc tiểu thư cũng đến từ thế lực không bình thường đi?

- Hì hì, huynh gọi muội là Kiều Kiều đi thôi, dù sao chúng ta đều là đồng minh đúng không?

Cốc Kiều Kiều cười không đáp, đổi đề tài nói.

Nhìn dáng cười ngọt ngào của nàng, Lăng Tiếu không thể không thừa nhận mị lực của nàng thật cao minh, khó trách Diệp Vân Phong thấy nàng liền bị mê muội.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi, chuyển mắt nhìn qua Diệp Vân Phong hô to:

- Vân Phong, ngươi không sao chứ?

Diệp Vân Phong ngượng ngùng đi tới nói:

- Thật xin lỗi lão đại, làm ngươi bị mất mặt!

Diệp Vân Phong thật sự không dám đối diện Cốc Kiều Kiều, khi hắn ở Lam Dương thành đã bị bộ dáng khả ái của nàng làm hấp dẫn, rất có hảo cảm, nhưng vừa rồi lại bị người đánh bại trước mặt nàng, mùi vị kia làm hắn cảm thấy thật sự khó chịu.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Diệp Vân Phong nói:

- Việc này không có gì, quan trọng là, mỗi khi đánh xong một trận ngươi có thể hấp thu càng nhiều kinh nghiệm chiến đấu, sau này khi đối chiến sức chiến đấu sẽ thêm bất phàm.

Lăng Tiếu biết nếu Diệp Vân Phong không dùng Thăng Linh quyết thật sự khó là đối thủ của những hoàng cấp đỉnh khác, cho nên không có ý tứ trách móc hắn.

Chờ sau khi Diệp Vân Phong lĩnh ngộ hoàn toàn huyền kỹ của Tà Đế truyền thụ, giải quyết xong nhược điểm của Thăng Linh quyết, như vậy hắn sẽ lợi hại hơn người đồng cấp rất nhiều.

Vừa lúc đó vài tiếng xé gió từ xa truyền tới.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Trọng Thu cùng mấy lão giả đang đi đến.

Toàn bộ mọi người đều hướng sáu người có tu vi bán đế nói:

- Gặp qua mấy vị đại nhân!

Mấy người kia đều là cường giả đến từ mười tám thế lực lớn, phụ trách làm trọng tài cùng người dẫn đội.

Sáu bán đế hạ xuống trước mặt Lăng Tiếu, điều này làm mọi người chung quanh đều có vẻ kinh ngạc.

- Tiểu oa nhi ngươi tên là Lăng Tiếu?

Một lão giả mập lùn nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu nhìn ánh mắt của lão giả ục ịch kia, trong lòng giật mình:

- Lão gia hỏa này không phải là trúng ý bổn thiếu chứ?

Trong lòng hắn mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mặt ngoài vẫn chắp tay nói:

- Vãn bối chính là Lăng Tiếu!

- Được…tốt, rất không tệ, ngươi có bằng lòng gia nhập Liệt Kiếm tông ta hay không!

Lão gia ục ịch dứt khoát hỏi.

Lúc này mọi người chung quanh đều nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt hâm mộ.

Liệt Kiếm tông là một trong mười tám thế lực lớn, là tam phẩm tông môn, uy danh hiển hách trong Trung Vực.

Bọn hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu được Liệt Kiếm tông xem trọng.

- Liệt Kiếm tông không có gì tốt, không bằng ngươi gia nhập Âu Dương gia tộc đi, đảm bảo một năm tiến giai hoàng cấp cao giai, mười năm tiến giai thiên tôn!

Một lão giả bán đế khác híp mắt nói.

- Hừ, Lăng Tiếu ngươi lựa chọn Cổ gia chúng ta đi, Cổ gia tu luyện kim hệ làm chủ yếu, phù hợp ngươi phát triển trong tương lai.

Một lão giả bán đế khác cũng nói.

Lăng Tiếu lập tức bị lời mời của mấy vị lão giả bán đế làm ngây người.

Hắn thật sự không thể tưởng được mấy lão gia hỏa kia vì sao đột nhiên phát ra lời mời với hắn.

Trải qua một phen rối rắm, cuối cùng hắn đưa ra kết luận, cảm thấy tuy rằng hắn cố ý che giấu thực lực, nhưng nam nhân anh tuấn lại phong cách như hắn đi trong bóng tối lại sáng rực như đom đóm, xuất chúng như vậy, bất kể thế nào cũng không thể che giấu phong thái chính mình.

Không thể không nói tiểu tử Lăng Tiếu là người vô cùng tự kỷ!

Vương Trọng Thu lên tiếng ngắt lời:

- Mấy vị lão huynh đừng gấp gáp, phải nghe ý tứ của Lăng Tiếu đi, các ngươi cũng không thể ép buộc người ah, nhưng Lăng Tiếu ngươi có thể gia nhập Kỳ Thiên lâu chúng ta mới là lựa chọn tốt nhất cho ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1010 - Cự Tuyệt

- Lão Thu tử ngươi giỏi, bảo chúng ta đừng nóng vội chính mình lại không khách khí đi kéo người cho Kỳ Thiên lâu!

Lão giả mập lùn bĩu môi nói.

- Ha ha, Vương huynh nói đúng, hãy để cho tiểu oa nhi này tự lựa chọn thôi!

Một người khác vuốt râu cười nói, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu thật có vài phần bộ dạng "đưa tình".

Lăng Tiếu cảm thụ được ánh mắt mấy lão nhân, ngũ tạng lục phủ cảm giác như bị sôi trào.

- Một đám gia hỏa!

Trong lòng Lăng Tiếu mắng một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:

- Ý tốt của mấy vị đại nhân ta tâm lĩnh, nhưng thực lực Lăng Tiếu thấp kém chỉ sợ phụ ý tốt của các vị, không bằng chờ cuộc chiến trong Chiến Loạn Uyên chấm dứt được không? Vạn nhất Lăng Tiếu không thể đi ra, đây chẳng phải làm mất mặt các vị đại nhân.

Vài tên bán đế nghe xong lời của Lăng Tiếu, đều lộ vẻ do dự.

Trong Chiến Loạn Uyên quả thật nguy cơ trùng trùng, cho dù hiện tại Lăng Tiếu bày ra thực lực không kém, nhưng có thể còn sống rời khỏi hay không cũng không chỉ xem ở thực lực, còn phải xem ở cơ duyên.

Cuối cùng Vương Trọng Thu mở miệng nói:

- Đúng vậy, hết thảy phải đợi sau cuộc tranh đoạt Chiến Loạn Uyên rồi hãy định đoạt, hi vọng tiểu gia hỏa ngươi có thể nguyên vẹn đi ra.

Lão giả mập lùn chép miệng nói:

- Tiểu oa nhi ngươi nói đúng, hi vọng ngươi có thể lấy được thành tích tốt.

Dứt lời hắn cùng Vương Trọng Thu dẫn đầu rời đi, mấy lão giả khác cũng đi theo.

Chờ sau khi mấy bán đế rời khỏi, khuôn mặt Cốc Kiều Kiều đỏ lên oán trách:

- Đầu óc của huynh có phải có vấn đề hay không, lại đi cự tuyệt lời mời của bọn họ, đây là thiên đại cơ duyên ah!

Bộ dạng Cốc Kiều Kiều vô cùng tiếc nuối, tựa hồ cảm thấy vừa rồi Lăng Tiếu làm ra quyết định phi thường sai lầm.

Những người chung quanh đều lộ ra thần sắc đáng tiếc cùng đố kỵ.

Bọn hắn đều đến từ các thế lực, có một bộ phận là tán tu, tham gia Hoàng Bảng chi tranh ngoại trừ muốn danh dương Trung Vực, cũng có không ít người hi vọng được mười tám thế lực lớn vừa ý, từ nay về sau gia nhập, được bao che tu luyện thành tài, điều này đối với họ mà nói là một lựa chọn tốt phi thường.

Nhưng lựa chọn như vậy bị Lăng Tiếu hoàn toàn xem thường.

Điều này làm họ cảm thấy Lăng Tiếu quá mức tự cho là đúng, quá mức tự

đại.

Lăng Tiếu không để ý lời oán trách của Cốc Kiều Kiều, thần sắc nghiêm túc đứng lên nói:

- Con đường của ta chính mình sẽ đi, họ cũng không phải là con đường mà ta muốn đi!

Lăng Tiếu nói chuyện nhận chân, khí thế không giận tự uy tán phát.

Cốc Kiều Kiều nhìn vẻ nghiêm túc của Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ sản sinh tình ý, đôi mắt đẹp chợt biến thành si mê.

Diệp Vân Phong nhận ra biến hóa của Cốc Kiều Kiều, trong lòng nảy sinh ghen tuông, ngầm quyết định:

- Một ngày nào đó ta phải siêu việt lão đại!

Lúc trước hắn lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, chính là vì muốn có một ngày đánh bại Lăng Tiếu, nhưng hắn hiểu thật rõ thì càng phát hiện thực lực Lăng Tiếu sâu không lường được, một lần để cho hắn đánh mất tin tưởng, hiện giờ ý chí chiến đấu của hắn tỉnh lại lần nữa.

Đúng lúc này có vài người hướng chỗ Lăng Tiếu đi qua.

Lăng Tiếu, Cốc Kiều Kiều, Diệp Vân Phong đều biết họ, bởi vì những người này cùng đến từ Lam Dương thành.

Đi đầu là một thanh niên mặc trang phục màu tím, mái tóc tím thập phần chói mắt, gương mặt kiên nghị lộ ra vài phần khí phách cuồng vọng.

Bên cạnh hắn là một nữ tử khí chất tuyệt hảo, mắt ngọc mày ngài, da thịt

tuyết trắng, khí độ cao nhã, như một viên minh châu chói mắt làm người cảm giác sáng ngời.

Sau lưng hai người còn có hai hoàng cấp đỉnh bộ dáng trung niên.

Bốn người này chính là Thác Bạt Nguyên, Cố Minh Châu, Chúc Mậu, Thành Vĩnh Bình.

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nhìn bốn người đi tới, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ cũng muốn đến bới móc?

Thác Bạt Nguyên lộ khuôn mặt tươi cười chắp tay nói với Lăng Tiếu:

- Phong thái của Lăng huynh làm Thác mỗ bội phục!

Lăng Tiếu đáp lễ nói:

- Thác Bạt huynh quá khen, không biết Thác Bạt huynh có gì chỉ bảo?

Tuy rằng đều xếp top 10, nhưng Lăng Tiếu không quen những người khác, hắn thật không biết Thác Bạt Nguyên có chủ ý gì.

- Ha ha, Thác mỗ hi vọng Lăng huynh, Cốc tiểu thư cùng Diệp huynh có thể cùng nhau gia nhập hàng ngũ của chúng ta cùng xông vào Chiến Loạn Uyên thế nào?

Thác Bạt Nguyên mang theo nụ cười nhẹ nói.

Lời nói của hắn mang theo thái độ không để người từ chối, phảng phất như thượng vị giả nói chuyện với thuộc hạ, làm người ta cảm giác không thích.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày nói thẳng:

- Thác Bạt huynh, ta làm người thói quen lười nhác, không thích cùng người khác đồng hành, thật sự là ngượng ngùng.

Thần sắc Thác Bạt Nguyên hơi đổi, nhưng không hề lộ nửa điểm bất mãn:

- Lăng huynh, nơi này là các thiên tài tập hợp, bọn hắn đều tổ đội xông vào Chiến Loạn Uyên, như thế có thêm vài phần trợ lực, giảm bớt vài phần nguy hiểm, đồng thời chúng ta còn có thể cùng nhau xông vào Chiến Hoàng bảng hoặc Sát Hoàng bảng cũng không phải là không thể nào, Lăng huynh thật sự đã suy nghĩ kỹ?

Lăng Tiếu khoát nhẹ tay nói:

- Đa tạ ý tốt của Thác Bạt huynh, mục tiêu của ta không lớn, làm Chiến Hoàng hay Sát Hoàng gì đó không quan hệ gì tới ta, ta chỉ muốn đi dạo một lần bên trong, không muốn trở thành gánh nặng của Thác Bạt huynh.

Trong lòng hắn lại nói thầm:

- Chiến Hoàng hay Sát Hoàng liên quan gì đến ta, mục tiêu của bổn thiếu chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa!

Nghe Lăng Tiếu hai lần cự tuyệt, thần sắc Thác Bạt Nguyên có chút khó xem.

Cố Minh Châu nhìn Cốc Kiều Kiều mở miệng nói:

- Kiều Kiều muội, không bằng muội đi cùng chúng ta, theo sự suất lĩnh của Thác Bạt huynh chúng ta nhất định có thể xông vào Chiến Hoàng bảng!

Cố Minh Châu xinh đẹp, thanh âm thật ngọt, làm người nghe xong cảm thấy thật thoải mái.

Cốc Kiều Kiều liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó nói với Cố Minh Châu:

- Minh Châu tỷ, đa tạ ý tốt của ngươi, lần này ta tính toán đi cùng Lăng huynh thì tốt hơn.

Cố Minh Châu híp mắt nói:

- Chỉ bằng ba người các ngươi chỉ sợ đi không xa đâu!

- Hì hì, ta cũng giống như Lăng huynh, không có mục tiêu gì lớn!

Trên mặt Cốc Kiều Kiều hiện lên lúm đồng tiền cười đáp.

Lúc này Lăng Tiếu đột nhiên mở miệng nói:

- Cốc tiểu thư, ta cảm thấy ngươi nên cùng họ đi chung tốt hơn!

Cốc Kiều Kiều ngơ ngác nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Lăng huynh có ý tứ gì?

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Bởi vì ta dự định một mình xông vào Chiến Loạn Uyên.

Sau đó hắn nhìn qua Diệp Vân Phong nói:

- Vân Phong, ngươi có thể gia nhập bọn họ, cũng có thể một mình xông vào,

ngươi tự mình lựa chọn đi.

Dứt lời Lăng Tiếu hướng mọi người chắp tay, xoay người đi sang một bên ngồi xuống tĩnh tọa.

Cốc Kiều Kiều nhìn dáng vẻ kiên quyết của hắn, giậm chân giận dữ nói:

- Gia hỏa đáng giận!

Diệp Vân Phong nhìn thoáng qua Cốc Kiều Kiều, thoáng do dự nói:

- Ta cũng một mình xông xáo như lão đại!

Nói xong hắn đi qua chỗ Lăng Tiếu.

Thác Bạt Nguyên nhìn hai người rời đi, trong mắt hiện lên vẻ tức giận khó thấy, trong lòng thầm nhủ:

- Quả nhiên là không biết điều, đến bên trong hi vọng đừng để ta gặp mặt, bằng không…hừ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1011 - Các Thế Lực Lớn Đã Đến. (1)

Thác Bạt Nguyên tu luyện lôi hệ, lực công kích ngay cả thiên tôn cũng phải kiêng kỵ, hắn vốn tưởng rằng bằng vào danh hào của mình là có thể mượn sức ba người Lăng Tiếu, không nghĩ tới lại bị cự tuyệt, điều này làm trong lòng hắn thật khó chịu.

Nhưng hắn cũng không hung hăng càn quấy như Hoàn Nhan Thuật, làm việc vẫn rất hiểu ẩn nhẫn.

Cố Minh Châu lại mời Cốc Kiều Kiều gia nhập, Cốc Kiều Kiều không còn lựa chọn nào khác chỉ đành gia nhập hàng ngũ của Thác Bạt Nguyên, dù sao trong Chiến Loạn Uyên không chỉ là đối chiến đơn giản, nếu không có đồng minh có thể sẽ phải tử vong.

Trong ba ngày kế tiếp lại có không ít người đi tới trong tàn thành, những người này đều là mười địa hoàng chiến thắng đến từ khắp các nơi.

Hiện giờ nơi này đã có hơn tám trăm địa hoàng.

Bởi vì nhân số đột nhiên gia tăng, nhân mã các nơi bắt đầu mượn sức minh hữu của mình, trong ba ngày lục tục phát ra một ít trận chiến đấu, có mười mấy người bị đá khỏi cửa trước tiên.

Tám trăm người cuối cùng chia thành hơn mười đoàn thể, đoàn thể nhiều nhất có ba mươi sáu người, ít nhất cũng có mười lăm người, còn có mấy người kiệt ngạo bất tuần không gia nhập phe cánh nào.

Mấy người bọn họ cũng vì vậy mà đắc tội người khác, nhưng thực lực bọn

họ mạnh mẽ làm người chùn bước, cuối cùng không còn ai dám đánh chủ ý với họ.

Mà Viên Chiến Thiên cũng không gia nhập đoàn thể.

Vị địa hoàng thực lực thấp nhất này đứng giữa mấy trăm địa hoàng biến thành chói mắt nhất, cho dù là Lăng Tiếu cũng không có phong cách sáng ngời như hắn.

Trong mấy ngày nay Lăng Tiếu vẫn luôn chú ý hắn, phát hiện sau khi hắn đến chỉ tĩnh tọa tu luyện, căn bản không hề nói một câu nào với ai.

Ngoại trừ Thác Bạt Nguyên từng đến mời hắn một lần, những đoàn thể khác không có hứng thú với Viên Chiến Thiên, bọn hắn đều cho rằng thực lực hoàng cấp đê giai không mạnh mẽ tới mức nào, gia nhập vào đội ngũ của họ chỉ sợ biến thành gánh nặng mà thôi.

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Người này thật sự có cá tính!

Đảo mắt lại qua hai ngày, cuối cùng đã tới thời gian vào Chiến Loạn Uyên.

Vào một ngày này, tinh anh của mười tám thế lực lớn chậm rãi đến nơi.

Nhất các nhị môn hám thiên địa, tam gia tứ tông động sơn hà, bát phương tề tụ phong vũ khởi, Trung Vực đại thế chấn càn khôn!

Mười tám thế lực lớn đại biểu cho những thế lực cao nhất Trung Vực, bọn họ giống như mười tám cột trụ trời phân bố các nơi, làm toàn bộ các thế lực đều phải nhìn lên, làm người luôn phải cố gắng hướng tới.

Nhất các nhị môn chính là: Linh Vũ các, Hắc Ma môn, Dược môn.

Tam gia: Đông Phương cổ thế gia, Âu Dương cổ thế gia, Thượng Quan cổ thế gia.

Tứ tông: Tử Lôi tông, Liệt Kiếm tông, Vạn Hoa tông, Quỷ U tông.

Thế lực bát phương: Cổ, Lục, Cố, Bộ, Phong năm cổ thế gia cùng Linh Tiêu cung, Kỳ Thiên lâu, Âm Dương thần giáo.

Mỗi một kỳ Hoàng Bảng chi tranh bọn họ đảm nhiệm chủ sự, mà bọn họ cũng được hưởng đặc quyền, mỗi tông mỗi nhà đều không cần tham gia dự tuyển, tự nhiên có sẵn mười danh ngạch tham gia Hoàng Bảng chi tranh.

Nói cách khác trong ngàn cường giả, mười tám thế lực lớn đã chiếm cứ một trăm tám mươi danh ngạch bên trong.

Sự xuất hiện của bọn hắn cũng làm nhiều địa hoàng chú ý.

- Mười tám thế lực lớn đến rồi sao? Thật sự là đại bài ah!

- Không có biện pháp, ai bảo thế lực của người ta ngập trời đâu, ta nhất định phải lưu thành tích tốt trong Hoàng Bảng chi tranh lần này, gia nhập thế lực của bọn hắn.

- Ta xem ngươi chỉ là mơ mộng hão huyền, chưa đi tới hàng ngũ trăm Chiến Hoàng thì cũng đừng nghĩ.

- Không sai, mỗi lần trăm Chiến Hoàng đều có một nửa nhân số thuộc mười tám thế lực lớn, muốn tiến vào trăm danh thật không dễ dàng.

Mọi người xôn xao nghị luận khe khẽ, thần sắc tràn ngập vẻ hướng tới.

Hưu hưu!

Thanh âm tiếng gió rít mãnh liệt từ xa bay tới, tốc độ nhanh đến kinh người.

Ngay sau đó mười thanh niên xuất hiện trước mặt chư hoàng.

Mười thanh niên mặc trang phục thống nhất, sau lưng võ phục có thêu một tự thể phong cách cổ xưa, liếc mắt liền nhận ra là chữ “Lục”.

Mười người này đến từ cổ thế gia Lục gia.

Giữa mười người này có tám nam hai nữ, hai người là cảnh giới hoàng cấp đỉnh, sáu người thực lực hoàng cấp cao giai, hai người thực lực hoàng cấp trung giai.

Tuy nói đội hình này thoạt nhìn không tính là đặc biệt cường đại, nhưng không ai dám khinh thị bọn họ, bởi vì lực chiến đấu của họ không đơn giản như nhìn ở bề ngoài, vượt cấp đối chiến đối với họ mà nói là chuyện rất bình thường.

Hai hoàng cấp đỉnh là một nam một nữ, nam phong thái bất phàm, nữ phong tư yểu điệu, làm người ta có cảm giác tỏa sáng.

- Mỗi lần đều là những tên kia chậm nhất!

Nam tử lãnh đạm nhìn chư hoàng trong tàn thành, thần sắc lộ tư thế cao ngạo thản nhiên nói.

Nữ tử cao ngạo như một nàng công chúa, gật nhẹ đầu đáp:

- Đến sớm hay muộn đều như nhau, mấu chốt còn phải xem thủ đoạn của chính mình.

- Sương muội, lần này chúng ta nhất định phải thay gia tộc lấy được hai danh ngạch Sát Hoàng!

Nam tử lộ vẻ cuồng nhiệt nói.

Nữ tử lắc nhẹ đầu:

- Muội và huynh bắt được một danh ngạch đã không tệ rồi, bọn hắn cũng không phải đèn cạn dầu đâu!

Vừa lúc đó lại có vài chục tiếng gió rít truyền tới.

Ba đội nhân mã, ba mươi địa hoàng kéo theo khí tràng cường đại từ xa bay tới.

- Lục Minh, Lục Sương, không nghĩ tới lần này cả hai đều đến đây, tốt tốt, xem ra Lục gia các ngươi cũng không có nhân tài nào kiệt xuất!

Một thanh âm to rõ mang theo vẻ châm chọc từ xa truyền tới.

Khi thanh âm kia vừa phát ra, người nọ cũng dẫn đầu xuất hiện trước mặt người của Lục gia.

Mười địa hoàng Lục gia đều lộ vẻ phẫn nộ.

- Ta còn tưởng là ai, nguyên lai là bại tướng dưới tay ta, ngươi cũng không biết xấu hổ kêu loạn gọi bậy trước mặt ta.

Lục Minh cười nhạo nói.

Người tới là một thanh niên tướng mạo kém hơn Lục Minh, nhưng cũng đạt tới cảnh giới hoàng cấp đỉnh, khí thế không thua kém Lục Minh, đây là Cố

gia Cố Thanh Phong.

Trên mặt Cố Thanh Phong hiện lên chút vẻ mất tự nhiên, nhưng không hề tức giận nói:

- Ha ha, ta bại một chiêu nửa thức với ngươi, nhưng Lục gia các ngươi không có một Sát Hoàng nào, quả thật làm mất hết mặt mũi Lục gia!

- Cố Thanh Phong, có bản lĩnh hiện tại đánh một trận, nhìn xem Cố gia các ngươi lần này làm được gì!

Lục Minh giống như bị nhắc tới chỗ đau, xanh mặt quát.

- Lục huynh, Cố huynh, tốt xấu các ngươi cũng từng là Chiến Hoàng, ở nơi này cãi nhau thật sự làm mất thân phận đi!

Một nam tử mặc lam bào rơi xuống trước mặt hai người khuyên.

Người này tướng mạo thường thường, nhưng trên thân mang theo khí thế dày đặc khiến người có cảm giác không giận mà uy.

- Không nghĩ tới lần này Âu Dương huynh cũng tới.

Lục Minh híp mắt nhìn lam bào nam tử nói.

- Có Âu Dương huynh ở đây, xem ra lần này danh ngạch Sát Hoàng lại không có tên chúng ta.

Cố Thanh Phong mang theo vẻ lấy lòng nói.

- Thật nhiệt náo, không biết chư huynh còn nhận ra được tại hạ!

Một trung niên thấp lùn cầm hắc phiến mang theo nhóm người đi tới cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1012 - Các Thế Lực Lớn Đã Đến. (2)

- Nguyên lai là Lý huynh, lần trước không phải ngươi đã nói là lần dự thi cuối cùng sao? Sao lần này lại tới nữa?

Nam tử họ Âu Dương quay mặt nhìn người kia, thần sắc tràn ngập vẻ khinh thường.

Người kia cười to nói:

- Ha ha, lần này thật sự là lần cuối cùng dự thi, lão phu năm nay đã hơn chín mươi, không thể so sánh với nhóm thanh niên các ngươi đâu, nhưng lần này ta cũng không phải là chủ yếu, thánh tử cùng thánh nữ bổn giáo sẽ dương danh thần uy của Âm Dương giáo chúng ta!

Lời của hắn vừa ra, sau lưng xuất hiện một nam một nữ.

Nam anh tuấn tiêu sái bất phàm, mặc bạch y, thân hình cao lớn thon dài. Nữ lụa mỏng uyển chuyển, thân thể như rắn, nhìn thấy làm người miệng đắng lưỡi khô, đeo khăn che mặt, tràn đầy mỹ cảm hấp dẫn.

Hai người này chính là thánh tử cùng thánh nữ Âm Dương thần giáo, thực lực hoàng cấp đỉnh.

Lúc này đi vào tàn thành đã có Lục gia, Cố gia, Âu Dương gia cùng Âm Dương thần giáo.

Những người này mười năm trước từng tham gia Hoàng Bảng chi tranh, hiện tại tiếp tục dự thi, thật hiển nhiên nhất định phải chiến thắng lần này.

Mười người của Cố gia là bảy nam ba nữ, ba hoàng cấp đỉnh, năm cao giai cùng hai trung giai.

Âu Dương gia có năm hoàng cấp đỉnh, năm cao giai, là gia tộc có thế lực lớn nhất trước mắt, cũng xếp gần phía trước trong mười tám thế lực.

Âm Dương thần giáo thế lực lót đáy trong mười tám thế lực, nhưng không ai dám xem thường thực lực của bọn họ, ba hoàng cấp đỉnh, bốn cao giai cùng ba trung giai.

Theo sau lại có thanh âm tiếng gió rít truyền đến.

Nửa ngày trôi qua, mười tám thế lực lớn đã xuất hiện mười ba thế lực, chỉ thiếu Linh Vũ các, Hắc Ma môn, Dược môn, Đông Phương thế gia cùng Phong gia.

Mười ba thế lực đã tới chiếm cứ vị trí tốt nhất, những địa hoàng đã chiếm trước đều phải tránh ra lui nhường.

Trước mắt thế lực lớn nhất là Thượng Quan gia cùng Tử Lôi tông, bọn họ có sáu hoàng cấp đỉnh, bốn cao giai.

Liệt Kiếm tông, Vạn Hoa tông, Cổ gia, Bộ gia, Linh Tiêu cung, Kỳ Thiên lâu đều không thua kém Lục gia cùng Cố gia, có thể kề vai với Âu Dương gia.

Nhưng sức chiến đấu của họ cũng không thể chỉ nhìn ở mặt ngoài.

Hưu hưu!

Lại có thanh âm gió rít đánh vỡ sự yên lặng.

Từng đạo thân ảnh như gió lại như điện bắn tới, tốc độ nhanh nhất trong các

thế lực hiện nay.

Không cần phải nói họ đến từ Phong gia chuyên tu luyện phong thuộc tính.

- Ha ha, làm chư vị đợi lâu, Phong mỗ thật sự áy náy, xin chư huynh đệ đừng trách móc!

Một thanh âm vang lên sang sảng cười nói.

Thanh âm còn chưa rơi xuống, một thân ảnh đã xuất hiện.

Nam tử thoạt nhìn chừng ba mươi lăm, khí độ bất phàm, mái tóc xõa tung thật phóng đãng, trong tay cầm bầu rượu, thỉnh thoảng uống không ngừng, thái độ vô cùng tiêu sái phiêu dật.

Người này vừa đến liền khiến không ít nữ tử xôn xao.

- Phong thái của Phong huynh còn hơn ngày trước, không nghĩ tới Hoàng Bảng chi tranh lần này ngươi cũng bỏ qua việc dạo chơi mà trở lại.

- Không sai, bằng vào thực lực của Phong huynh lẽ ra lần trước đã tham gia, hiện giờ còn tranh đoạt bài danh với chúng ta, thật sự là không nên đâu!

- Phong huynh không phải xem danh lợi như mây bay sao?

Nam tử kia rất có nhân duyên, những thế lực lớn đều tiến lên thăm hỏi.

Nam tử này chính là một đời kỳ tài của Phong gia Phong Vô Ảnh, nói về tốc độ ở cùng cấp là vô địch.

Tính tình hắn phong lưu vô cùng, thích rượu như mạng, thích lưu lạc trong bụi hoa, nhưng thiên phú tu luyện đứng đầu Phong gia, hắn sùng bái nhất

chính là “Phong Lưu Tà Đế” trong truyền thuyết.

Phong Vô Ảnh xưa nay không thích tranh giành, tính khí hiền lành, cho nên rất được nhân duyên.

Phong Vô Ảnh bật cười lớn nói:

- Lần này tới tham gia Hoàng Bảng chi tranh chỉ muốn nhìn xem phong tư của chư huynh cùng phong thái của các vị mỹ nữ mà thôi, các ngươi có thể xem như không có ta tồn tại vậy.

Dứt lời hắn lại ngửa đầu uống rượu.

Lần này người của Phong gia có sáu nam bốn nữ, ba hoàng cấp đỉnh, sáu cao giai cùng một trung giai.

Hai nữ tử Phong gia vừa đến, lập tức khiến mọi người chú ý, trong ánh mắt lộ vẻ si mê nồng đậm.

Một nữ tử ung dung đẹp đẽ, phong tư vô song, dáng người thành thục dễ thương còn xuất chúng hơn Cố Minh Châu vài phần, mà dung tư tuyệt thế càng làm không ít nữ tử ảm đạm thất sắc.

Nữ tử còn lại ngũ quan thật tinh xảo, như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp làm người ngạt thở, mỗi thần thái đều làm người say lòng, dáng người lả lướt đẹp không sao tả xiết.

Hai nàng xuất hiện làm chính Lăng Tiếu cũng phải động dung.

- Lại là các nàng, xem ra lần này sẽ không tịch mịch ah!

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười lẩm bẩm nói.

- Nhã Hinh tỷ, những người này đều thật cường đại!

Nữ tử mặc áo trắng cảm nhận được khí thế mạnh mẽ khắp chung quanh nhìn nữ tử mặc áo xanh nói.

Nữ tử mặc áo xanh nắm tay nàng nói:

- Không có việc gì, lần này chỉ tới lịch lãm, huống hồ bọn hắn thoạt nhìn có vẻ lợi hại mà thôi, trên thực tế không đáng sợ như vậy.

- Ha ha, Nhã Hinh nói không sai, Hân nhi không nên khẩn trương, có biểu ca ở đây không ai thương tổn được đến muội đâu.

Phong Vô Ảnh vừa uống rượu vừa nói.

- Không nghĩ tới lần này Nhã Hinh cũng đến tham gia Hoàng Bảng chi tranh, quả nhiên làm cuộc đại chiến rạng rỡ hơn không ít!

Một thanh niên tuấn lãng mặc kim bào long văn bước lên nói, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu.

Thanh niên kim quang nhiễu thân, phảng phất có một tiểu kim long đung đưa chung quanh, có vẻ dị thường tôn quý, làm người cảm thấy khí chất thượng vị giả bá đạo.

Người này đến từ cổ thế gia Cổ gia Cổ Vũ Phi, tu vi hoàng cấp đỉnh.

Từ ánh mắt của hắn nhìn thấy được lòng ái mộ tràn đầy đối với Phong Nhã Hinh.

Mặc dù Phong Nhã Hinh cảm thấy chán ghét với ánh mắt của Cổ Vũ Phi, nhưng tiểu thư khuê các như nàng sẽ không dễ dàng lộ vẻ thất thố, thản

nhiên đáp:

- Cổ Vũ Phi ngươi nói đùa, cho dù Nhã Hinh không đến, dựa vào phong tư của xá muội cùng nhiều tỷ muội, tất nhiên có thể làm đại chiến lần này rực rỡ hơn không ít.

Cổ Vũ Phi cười khan, đưa mắt nhìn qua nữ tử áo trắng bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, thầm nhủ:

- Phong gia từ khi nào xuất hiện mỹ nhân như thế, không hề kém hơn Phong Nhã Hinh ah!

- Vị tiểu thư này là?

Cổ Vũ Phi thật thân sĩ hỏi thăm.

- Ha ha, Cổ lão đệ, chẳng lẽ đánh chủ ý với vị tiểu thư này? Làm vậy sẽ làm Nhã Hinh cảm thấy thương tâm ah!

Lục Minh từ phía sau cười lớn bước ra nói.

Theo ngữ khí của hắn có thể cảm thụ được ý châm chọc đối với Cổ Vũ Phi, có lẽ hắn cũng có ý tứ đối với Phong Nhã Hinh.

- Lục Minh, ngươi đừng nói đùa, ta chỉ cảm thấy tò mò với thân phận vị tiểu thư này mà thôi, không biết từ khi nào Phong gia có thêm một giai nhân như thế.

Cổ Vũ Phi trừng mắt liếc Lục Minh nói.

Sau đó lại có vài thanh niên kiệt xuất của tông môn hoặc thế gia bước tới gần bắt chuyện, thật hiển nhiên có một bộ phận là hướng về phía Phong Nhã

Hinh, một bộ phận là vì nữ tử áo trắng bên cạnh nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1013 - Chư Nữ Diệu Thành

Nhưng vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Hưu hưu!

Lại có thanh âm năng lượng ba động truyền tới.

Mười đạo nhân ảnh mang theo mười đạo hỏa diễm lướt qua trên không trung, khí thế phi thường mãnh liệt, người còn chưa đến đã cho người ta cảm giác nóng rực.

Mười người vừa hạ xuống, khí thế ngọn lửa cường đại khiến không ít người phải tản ra.

Mười người mặc trang phục thống nhất, nhưng khác với võ phục bình thường, bởi vì họ mặc áo choàng màu đen của luyện dược sư, sau áo choàng thêu diễm dương nóng cháy, có vẻ sặc sỡ lóa mắt.

- Bọn họ là…người của Dược môn!

- Không sai, chính là đệ tử Dược môn, ngươi xem y phục của bọn hắn sẽ biết.

- Khí thế thật cường đại, lại…lại có tới tám hoàng cấp đỉnh cùng hai cao giai, không hề có ai thấp hơn cao giai.

- Ta nhận ra được đầu lĩnh, hắn là Dược môn Hỏa Hạo, nghe nói hai năm

trước đã là luyện dược sư ngũ phẩm, năm nay mới ba mươi hai tuổi, thiên phú luyện dược phi thường trác tuyệt.

- Nữ tử xinh đẹp bên cạnh hắn ta cũng biết, nàng là Hỏa Hương Minh, nổi danh đanh đá, nhưng thiên phú luyện dược không kém Hỏa Hạo, cũng là luyện dược sư ngũ phẩm.

Người của Dược môn đã tới, họ không như những thế lực khác họp mặt nói chuyện phiếm, mỗi người đều tự ngồi xuống, cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Đây là vốn liếng họ có thể ngạo nghễ, toàn bộ các thế lực đều không hề ngạc nhiên với hành vi của bọn họ, chỉ có một ít người thần sắc tràn ngập vẻ khó chịu.

Mười bốn thế lực lớn không nhịn được thấp giọng nghị luận.

- Không nghĩ tới lần này người của Dược môn tham gia lần so đấu trước cũng không đến, nhưng thực lực của nhóm người lần này không yếu hơn chúng ta bao nhiêu, cũng may bọn hắn chỉ luyện dược đạo, chiến lực chưa chắc mạnh hơn chúng ta bao nhiêu.

- Nói thì nói vậy, nhưng Dược môn tinh thông thuật khống hỏa, hơn nữa uy lực hỏa chưởng thập phần bất phàm, nên cẩn thận mới tốt.

- Không sai, lần trước bọn hắn giành được hai danh ngạch Sát Hoàng, chỉ đứng sau Linh Vũ các cùng Hắc Ma môn.

- Nếu không có chút thực lực chỉ uổng phí làm đệ tử Dược môn, nhưng lần này ta nhất định phải đoạt được danh ngạch Sát Hoàng.

Ngay lúc người của Dược môn ngồi xuống, một nhân ảnh chạy ra, hướng

thẳng chỗ của Dược môn đang ngồi.

- Hỏa Phong biểu ca, là ngươi sao?

Nhân ảnh kia hướng một hoàng cấp đỉnh kêu lên.

Thân ảnh kia chính là Hoàn Nhan Thuật.

Hỏa Hạo nhìn thấy Hoàn Nhan Thuật chạy đến thoáng nhăn mày, có vẻ như bất mãn.

Hỏa Phong nhìn Hỏa Hạo như giải thích, sau đó nói với Hoàn Nhan Thuật:

- Biểu đệ có chuyện gì qua bên kia nói đi.

Hoàn Nhan Thuật len lén liếc nhìn Hỏa Hạo cùng Hỏa Hương Minh rụt rụt đầu đi theo Hỏa Phong sang một bên.

- Thật nhiều người ah, không biết lần này có thích thú một chút hay không.

Hỏa Hương Minh nâng gò má tò mò nhìn chung quanh lẩm bẩm.

Nữ tử này mặc trang phục khác với người khác, bộ vệ giáp như lửa đỏ đem dáng người của nàng nổi bật thật hoàn mỹ, giống như vệ giáp cũng không che phủ được "hung khí" của nàng.

- Hương Hương, chúng ta không phải đến chơi đùa, lần này muội phải thật sự một chút, chúng ta nhất định phải vượt qua đám người Hắc Ma môn!

Hỏa Hạo nhìn Hỏa Hương Minh nói.

- Yên tâm đi, có bổn tiểu thư ở đây, bọn hắn chỉ có nước chạy trốn.

Hỏa Hương Minh vỗ bộ ngực sung mãn của mình tự tin mười phần nói.

- Nha đầu, nên cẩn thận tốt hơn!

Hỏa Hạo biết tính khí của Hỏa Hương Minh, cười khổ không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này lại có tiếng gió rít truyền tới.

- Xin lỗi chư vị, Đông Phương gia đến chậm!

Một thanh âm thô lỗ như tiếng chuông buổi sáng vang rền trong tàn thành.

Mười đạo thân ảnh tụ tập vào trong tàn thành, là người của Đông Phương thế gia.

Hán tử cầm đầu giống như một tháp sắt, dáng người cao lớn cho người cảm giác như một ngọn núi nhỏ, cánh tay như thiết đúc tràn ngập cảm giác muốn bạo vỡ, giống như tùy thời đều có thể tuôn ra lực lượng hủy sơn liệt địa.

Người này là Đông Phương Hùng, tướng mạo thoạt nhìn có chút lão thành, cảnh giới hoàng cấp đỉnh.

Nữ tử bên cạnh lại hoàn toàn trái ngược với hắn.

Nữ tử này ăn mặc hoa lệ, đẹp không sao tả xiết, đôi mắt xếch gọi hồn đoạt phách, thân thể yểu điệu, làm người vô hạn xa tư.

Sự xuất hiện của nàng hấp dẫn lực chú ý của thật nhiều tài tuấn trẻ tuổi.

Nàng gọi là Đông Phương Tinh, thực lực hoàng cấp cao giai.

Hiện giờ ngoại trừ Linh Vũ các cùng Hắc Ma môn, các thế lực đều đã đến đông đủ.

Trong những thế lực lớn, có mười một nữ tử như những viên minh châu, làm tàn thành rạng rỡ vô cùng.

Những nữ tử này là Phong gia Phong Nhã Hinh cùng nữ tử áo trắng, Lục gia Lục Sương, Âm Dương thần giáo thánh nữ, Cổ gia Cổ Tiểu Hà, Bộ gia Bộ Tình, Vạn Hoa tông song hoa Hoa Phiêu Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt, Thượng Quan gia Thượng Quan Bình, Dược môn Hỏa Hương Minh, Đông Phương gia Đông Phương Tinh.

Thời gian trôi qua, người của Hắc Ma môn rốt cục đã tới.

Mười địa hoàng tản ra ám thuộc tính nồng đậm cường thế buông xuống, làm mọi người chung quanh đều lộ vẻ kiêng kỵ.

Thanh niên cầm đầu mặc giáp trụ màu đen, mái tóc xõa tung, khuôn mặt tuấn mỹ khiến người đố kỵ mà theo vẻ tà khí, trên gương mặt mang theo dáng tươi cười mê người.

Thanh niên mang theo khí chất tà ác chẳng những không làm người chán ghét, ngược lại còn làm không ít nữ tử bị hấp dẫn kêu lên.

Ngay cả khí chất của Phong Vô Ảnh cũng bị hắn đè ép một bậc.

Bởi vì người này giơ tay nhấc chân đều mang theo khí tức thượng vị giả, khiến người có cảm giác bị thuyết phục.

- Đây là tân ma tử của Hắc Ma môn sao? Thật trẻ tuổi, lại chỉ là thực lực

trung giai.

- Ngô, mỗi đời ma tử của Hắc Ma môn đều trải qua giết chóc tàn khốc mới có thể đảm nhiệm, đừng xem người ta thực lực trung giai, chỉ sợ bán tôn cũng chưa chắc thắng được hắn.

- Không sai, người của Hắc Ma môn không thể đoán theo lẽ thường.

Hưu hưu!

Lại thêm thanh âm xé gió vang lên.

Bảy nam ba nữ, như thiên binh thần tướng hạ phàm, bước chân tràn ngập khí tức huyền ảo từ xa mà đến.

Động tác của họ thoạt nhìn thong thả, nhưng tốc độ không kém người tu luyện phong hệ bao nhiêu.

Mười người không mặc trang phục thống nhất, chỉ có điểm hấp dẫn duy nhất là chữ "Vũ" thêu trước ngực.

Chữ "Vũ" mang theo ý cảnh nào đó, khiến người nhìn vào có cảm giác thần bí mà tang thương.

Mười người này là do Linh Vũ các phái tới.

Đều là võ giả hoàng cấp đỉnh, là thực lực của Linh Vũ các phái đến.

Bởi vậy có thể thấy được Linh Vũ các chân tài thực học, mà Đệ Nhất Hoàng Tọa cũng là do chính bọn họ giành được nhiều thế hệ.

Mười người của Linh Vũ các vẻ mặt đạm nhiên, nhưng trong ánh mắt tràn

ngập vẻ ngạo nghễ, cho dù khi nhìn về những thế lực lớn khác cũng dùng thái độ như thế.

Trong mười người, thanh niên đứng trước nhất mặc ma y, nhìn qua không có vẻ đặc biệt xuất chúng, nhưng gương mặt cũng rất thanh tú, là loại người mà người ta càng nhìn càng cảm thấy bất phàm.

Quần áo của hắn phi thường quái dị, ma y có vẻ rất cũ, ngẫu nhiên còn nhìn thấy có vết rách, chân mang giày rơm đơn giản, thậm chí còn lộ cả ngón chân, nhìn qua chẳng khác gì bình dân dân chúng bình thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1014 - Tiến Chiến Loạn Uyên

Nếu hắn đi giữa dân chúng sẽ không ai cảm thấy được hắn là một cường giả địa hoàng, chỉ là một thanh niên nhà bên bình thường. Mà hiện tại hắn đứng giữa các địa hoàng chư phương, quần áo hắn sơ sài nhất, nói càng khó nghe chính là không có thưởng thức, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác như nhập vào giữa thiên địa, không người nào dám sơ ý coi khinh.

- Hắn hẳn là yêu nghiệt của Linh Vũ các trong lời đồn đi, quả nhiên ăn mặc thật kỳ lạ!

- Nghe nói hắn mới hai mươi tám tuổi, tu vi có được do bản thân tu luyện mà chưa từng dùng qua đan dược tiến giai.

- Đúng vậy, lần này Đệ Nhất Hoàng Tọa sẽ thuộc về hắn.

- Nói rất đúng, có yêu nghiệt như vậy tồn tại, bao nhiêu thiên tài cũng chỉ có thể làm nền mà thôi.

Khi mọi người đều đã đến đông đủ, trong tàn thành bắt đầu sôi trào lên, bởi vì cuộc chiến Chiến Loạn Uyên sắp mở ra.

Con đường chứng hoàng rốt cục là ai sẽ bộc lộ tài năng, trở thành tân Chiến Hoàng, tân Sát Hoàng cùng Đệ Nhất Hoàng Tọa đây? Hoặc là người nào sẽ nuốt hận Chiến Loạn Uyên, chôn vùi ở nơi này, vĩnh viễn biến mất trong tầm mắt mọi người?

Mười mấy thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, mọi người cung kính hành lễ.

Một hắc bào lão giả tiến lên một bước, một cỗ khí thế cường đại bao phủ trên tàn thành, khí thế hình thành quầng sáng vô hình, bao vây tàn thành thật kín kẽ.

Hắc bào lão giả là một cường giả huyền đế cấp.

Trong mắt hắn hiện tinh quang đạm mạc nói:

- Các ngươi đều là hoàng cấp xuất sắc nhất đến từ khắp các nơi, có thể đi tới nơi đây đã trải qua nhiều trận giết chóc, thành tựu danh hào ngàn địa hoàng cường giả, nhưng vẫn chưa đủ chứng minh sự cường đại của các ngươi, nếu muốn danh dương Trung Vực, còn phải xác minh thiên phú tuyệt cường của mình trong ngàn người, Chiến Loạn Uyên chính là con đường chứng minh của các ngươi.

Nói tới đây hắn ngừng một chút mới nói tiếp:

- Thời gian tiến vào Chiến Loạn Uyên là một năm, trong một năm này ai tìm được Đế Đan nhiều nhất sẽ trở thành người đứng đầu, mặt khác theo số lượng bài danh mà định ra, đi vào bên trong các ngươi sẽ không còn bị ước thúc, mặc kệ người khác đến từ thế lực nào, các ngươi không cần phải băn khoăn, mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì, chỉ cần đạt tới mục đích thì tốt nhất, nghe hiểu chưa?

- Nghe rõ!

Mọi người cùng kêu lên đáp.

- Đế Đan? Đó là đan dược gì?

Lăng Tiếu thoáng lặng người lẩm bẩm.

- Lão đại, ngay cả Đế Đan mà ngươi cũng không biết?

Diệp Vân Phong kinh ngạc hỏi lại.

Lăng Tiếu lắc đầu, hắn chỉ biết có Huyền Đế đan thất giai, về phần Đế Đan kia có phải là đan dược nọ hay không thì hắn không biết.

Diễn cảm của Diệp Vân Phong không lời gì để nói, lập tức giải thích:

- Đế Đan chính là đan điền thành hình do huyền đế sau khi chết lưu lại, trong Chiến Loạn Uyên từng có vô số huyền đế của tứ đại hoàng triều tử vong cho nên sẽ có Đế Đan tồn tại, mà chúng ta chỉ cần thu thập nó là được, nhưng ta từng nghe nói qua bên trong sẽ có oan hồn, tàn hồn thậm chí là chấp niệm cường đại tồn tại, vì vậy muốn thu thập Đế Đan thật không dễ dàng, nhưng cho dù thu thập được còn bảo vệ được hay không thì phải xem năng lực bản thân mình.

Lăng Tiếu giật mình, cuối cùng mới biết nguyên lai Đế Đan là do đan điền của huyền đế sau khi chết biến thành.

Mà nghe ý tứ của Diệp Vân Phong, làm người cảm thấy lo lắng cũng không phải nguy hiểm trong Chiến Loạn Uyên, mà là chư hoàng cùng họ tiến vào bên trong, đó mới là điểm thu hoạch Đế Đan lớn nhất.

Đồng thời Lăng Tiếu cũng biết Đế Đan là vật tốt thế nào.

Huyền Đế đan thất giai là một loại đan dược nghịch thiên có thể giúp người từ thiên tôn đỉnh đi vào đế cấp, chẳng qua sau khi dùng Huyền Đế đan tỉ lệ bất quá đề cao hơn ba tầng mà thôi, nhưng khi luyện chế Huyền Đế đan nếu gia nhập Đế Đan làm thuốc dẫn thì Huyền Đế đan có thể giúp thăng cấp thành thượng hạng Huyền Đế đan.

Huyền Đế đan thượng hạng là đan dược thất giai đỉnh cấp, có thể giúp thiên tôn đỉnh có bảy thành tỷ lệ tiến vào đế cấp, nếu cường giả đế cấp dùng Huyền Đế đan thượng hạng có thể đề thăng thêm một giai thực lực.

Nói cách khác nếu gia nhập Đế Đan vào Huyền Đế đan sẽ làm dược hiệu phát huy mạnh hơn mấy lần, nhưng mỗi viên Đế Đan không dễ tìm, mỗi huyền đế rơi xuống đều có bí cảnh tồn tại.

Chiến Loạn Uyên là cổ chiến trường, mà khi đó cũng là thời đại Trung Vực toàn thịnh nhất, cường giả đế cấp không hiếm thấy như hiện nay, cho nên trong Chiến Loạn Uyên có không ít Đế Đan, mà Đế Đan đều là đồ vật mà các thế lực lớn đều muốn có, vì vậy họ đem nơi này thành nơi tỷ thí Hoàng Bảng chi tranh.

- Tốt lắm, đều đã nói xong rồi, hết thảy phải xem vận mệnh của các ngươi, có thể còn sống rời khỏi Chiến Loạn Uyên hay không đồng thời dựa theo việc nộp lên Đế Đan mà có ban thưởng nhất định, đồng thời cũng có tư cách gia nhập các thế lực, hiện tại đi vào chiến trường Chiến Loạn Uyên!

Lão giả đế cấp nói xong, dẫn đầu bay ra tàn thành hướng phía đông bay đi.

Hưu hưu!

Từng đạo năng lượng phóng lên cao, khí thế ngàn chư hoàng đem không khí tàn thành chấn rung lên phần phật.

Mọi người dừng lại cách tàn thành không xa.

Hắc bào lão giả nhìn mười bán đế sau lưng gật đầu nói lớn:

- Chư vị cùng ta liên thủ!

Thanh âm hắn vừa dứt, tự mình đánh ra đại phương thế giới, đem không gian nhuộm thành màu xanh thẳm, mà bên trong thoáng hiện linh thú thủy hệ đang ngửa đầu rít gào không thôi.

Nhóm bán đế phía sau đồng thời phát lực, từng đạo năng lượng đáng sợ đập thẳng vào vị trí phía trước.

Oanh long oanh long!

Chỉ một lát, cả phiến thiên địa nơi kia bị ngũ thải năng lượng oanh thành một quầng sáng huyễn lệ.

Bị luân phiên oanh phá, không trung dần dần lộ ra khe hở không gian, dần dần có thể chứng kiến cảnh tượng hoang vu tiêu điều bên trong khe hở.

Đó là một nơi tĩnh mịch, âm phong u lãnh không ngừng thổi ra, làm người ta có cảm giác rét lạnh.

- Còn không đi vào thì đợi bao giờ!

Thanh âm hắc bào lão giả âm trầm vang lên.

Thanh âm của hắn vừa dứt, ngàn chư hoàng lập tức bay vào khe hở không gian.

Sau khi mọi người đi vào, vị lão giả đế cấp cùng hơn mười bán đề đồng thời triệt hồi năng lượng.

Hô!

Hơn mười người thở ra một hơi nặng nề, nhìn mồ hôi tuôn đầy trên trán, có thể thấy được họ tiêu hao thật lớn.

- Tất cả giải tán, một năm sau gặp lại!

Hắc bào lão giả lau mồ hôi, âm trầm nói một câu, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Hơn mười lão giả bán đế còn lại cũng rời đi.

Bên trong không gian phong tỏa, là một nơi càng thêm hoang vắng so với bên ngoài.

Nơi này thập phần rộng lớn, từ xa nhìn lại không thấy biên duyên, giống như là một thế giới khác.

Trong không gian cát bay loạn thạch, vô số xương cốt nhân loại đủ màu sắc, ngoài ra còn có cả khung xương linh thú khổng lồ vẫn chưa bị âm phong nơi này làm xói mòn.

Xương cốt dựng đầy hình thành một mảnh thế giới trắng xóa.

Sau khi mọi người rơi xuống đều co rụt cổ, âm phong dày đặc làm người cảm thấy không được tự nhiên, nhìn thế giới xương cốt phía trước, làm họ cảm thấy da đầu phát run.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1015 - Ta Thu Mạng Của Hắn. (1)

Xen lẫn giữa xương cốt còn có vô số binh khí vỡ tan, hiển nhiên nơi này từng trải qua một phen đại chiến kinh thiên động địa.

- Đây đều là hoàng cốt, mỗi xương cốt đều tu vi ngoài địa hoàng, xem xương cốt ít nhất phải chết hơn mười vạn người!

- Đây là trường hợp rầm rộ của tứ đại hoàng triều thời thượng cổ, số lượng địa hoàng nhiều kinh khủng!

- Nơi này còn nằm bên ngoài Chiến Loạn Uyên, đi vào bên trong mới là chiến trường chân chính!

- Khó trách sau cuộc chiến Chiến Loạn Uyên tứ đại hoàng triều đều suy sụp, xem ra đại bộ phận tinh nhuệ đều tử vong nơi này.

Mọi người nhìn thế giới xương cốt đều cảm khái.

Bỗng nhiên âm phong truyền tới.

Trong âm phong mang theo ma âm xâm nhập lòng người, làm mọi người lâm vào trong kỳ cảnh.

Trong đầu óc họ vang lên mãnh thú chạy chồm, loạn lạc không ngớt.

Hỗn loạn kéo dài hơn nửa năm, cuối cùng hơn mười vạn người đều kiệt lực mà chết.

Sau cuộc chiến, chỉ còn bốn người đứng đầu vẫn đỡ cột cờ đứng vững không ngã dù đã chết, lưu lại bóng dáng tịch lạc thê lương, làm cho hậu nhân phải tôn sùng.

Mà phiến thiên địa này cũng biến thành biển thây xương máu, máu tươi biến thành huyết hà, tanh hôi khủng bố.

Mọi người cảm thụ cảnh tượng này, không ít người bị dọa đến ngất xỉu, không ít nữ tử nôn mửa, đại bộ phận tuôn mồ hôi lạnh, thần sắc biến thành vô cùng tái nhợt.

Chỉ có một ít người ý chí kiên định thần thái tự nhiên, tựa hồ xem thường cảnh tượng đã nhìn thấy.

Khi cảnh tượng từng màn chiến tranh biến mất, mọi người vẫn chưa gấp gáp chạy đi tìm kiếm Đế Đan.

Bọn họ nhất định cần điều chỉnh lại tâm tình một chút mới có thể ra đi.

Nhưng vẫn có người tâm ý kiên định đi trước một bước.

Lăng Tiếu vỗ vỗ Diệp Vân Phong đang tuôn mồ hôi lạnh nói:

- Tâm nhược băng thanh, trời sụp không sợ hãi, đừng làm cho tâm ma quấy nhiễu lên ngươi, đây chỉ là một ít cảnh tượng huyền ảo năm xưa mà thôi.

Diệp Vân Phong lau mồ hôi trán, nuốt nước bọt nói:

- Thật sự là đáng sợ, hơn mười vạn địa hoàng cứ như vậy đã chết!

- Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô, bọn họ đều vì hoàng triều của mình mà chết, chết có ý nghĩa.

Lăng Tiếu cảm khái nói, sau đó lấy ra bình dược đưa cho Diệp Vân Phong nói:

- Đây là Phá Huyễn Dược Thủy, bôi vào ánh mắt có thể nhìn thấu hết thảy ảo cảnh.

- Phá Huyễn Dược Thủy, lão đại ngươi…ngươi lại có thứ tốt bậc này!

Diệp Vân Phong lộ vẻ mừng rỡ nói.

Phá Huyễn Dược Thủy dù trong Trung Vực cũng không thấy nhiều, Diệp Vân Phong không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có được, có nó ở trong này có thể tránh được không ít nguy hiểm.

Lăng Tiếu cười cười không giải thích, lại ném một đôi giày cho Diệp Vân Phong nói:

- Phong Ngoa có thể giúp ngươi tăng thêm hai ba lần tốc độ, thực lực ngươi quá yếu, nếu không có chút thủ đoạn bảo mệnh thật sự có thể vĩnh viễn phải ở lại chỗ này.

Hiện giờ giữ lại Phong Ngoa đối với Lăng Tiếu cũng không thể hiện được đủ uy lực, nhưng đối với Diệp Vân Phong là đồ vật không thể tốt hơn.

Diệp Vân Phong hiểu rõ tính cách hào phóng của Lăng Tiếu, không khách khí thu vào.

- Nơi này sẽ có vô số nguy hiểm, có sống sót hay không phải xem vào ngươi, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng!

Lăng Tiếu trịnh trọng nhìn Diệp Vân Phong nói.

- Yên tâm đi lão đại, lần này ta sẽ không tiếp tục làm cho ngươi mất mặt.

Diệp Vân Phong gật mạnh đầu đáp.

- Được, như vậy chúng ta tách ra đi, một năm sau hi vọng ngươi có thể đi vào hàng ngũ Chiến Hoàng bảng!

Lăng Tiếu cười nói, vừa định rời khỏi biển xương cốt kia.

Nơi này là chiến trường vẫn lạc của vô số địa hoàng, đương nhiên sẽ không có Đế Đan, cho dù có cũng đã bị những địa hoàng đời trước thu hết sạch sẽ.

Nhưng ngay lúc Lăng Tiếu vừa chia tay với Diệp Vân Phong, vài tên địa hoàng đã ngăn cản đường đi của Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, món nợ giữa chúng ta đừng quên đi!

Hoàn Nhan Thuật nắm chặt tay nhìn Lăng Tiếu quát.

Tiếng quát của hắn thật lớn, không ít người đều nghe được.

- Tiếu…huynh ấy cũng ở đây sao?

Nữ tử áo trắng đi chung với người Phong gia lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Sau đó nàng phục hồi lại tinh thần tìm kiếm thân ảnh của Lăng Tiếu.

Quả nhiên ở cách đó không xa có một đạo thân ảnh quen thuộc nhưng chói mắt.

Nữ tử áo trắng muốn chạy tới chỗ Lăng Tiếu, Phong Vô Ảnh đã ngăn trước

người nàng nói:

- Sao vậy, Hân nhi biểu muội nhận thức người kia?

- Hắn là phu quân ta!

Nữ tử áo trắng thẳng thắn nói.

Nàng vừa nói ra lập tức làm thần sắc các thanh niên thế lực lớn đều mất tự nhiên.

Nữ tử áo trắng chính là Cát Bội Hân đã được Phong gia Phong Thu Vi nhận làm đệ tử.

Hiện giờ khí chất của nàng càng thay đổi, thực lực từ vương cấp trung giai tăng lên tới địa hoàng trung giai.

- Hân muội đừng vội, chờ xem đã xảy ra chuyện gì rồi nói sau.

Phong Nhã Hinh giữ chặt tay Cát Bội Hân nói.

Cát Bội Hân nhìn thoáng qua Phong Nhã Hinh gật đầu, nhưng thần sắc nhìn về hướng Lăng Tiếu tràn ngập tình ý vô hạn.

Hai năm không gặp, nàng càng thêm tưởng niệm Lăng Tiếu, nàng thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu cũng tham gia Hoàng Bảng chi tranh, điều này làm nội tâm của nàng vui sướng vô cùng, nàng muốn nhào vào trong lòng hắn, muốn tận tình phát tiết lòng tưởng niệm một phen.

- Hoàn Nhan huynh đã kết giao đồng minh khác, lại muốn đến đối phó ta?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn Hoàn Nhan Thuật nói. Hắn thật sự nghĩ mãi

không rõ vì sao Hoàn Nhan Thuật không tự lượng sức mình, quả thật dám cho rằng mình không dám giết hắn sao?

- Hừ, Lăng Tiếu ngươi giết đồng minh của ta, còn muốn gia hại ta, hiện giờ ta muốn đòi lại công đạo.

Hoàn Nhan Thuật hừ lạnh nói.

Trước đó hắn thật vất vả mời chào được vài người giúp đỡ, nhưng lại bị Lăng Tiếu chém giết, cuối cùng bản thân hắn thiếu chút nữa chết dưới Truy Mao nỗ tiễn, cơn tức này hắn nuốt không trôi.

- Ha ha, xem ra khi trước bỏ qua cho ngươi là một sai lầm không nhỏ ah!

Lăng Tiếu cười nhạt nói, một cỗ sát ý vô hình phóng ra.

- Ta còn tưởng rằng là cao thủ nào lợi hại, nguyên lai chỉ là một phế vật hoàng cấp trung giai, biểu đệ ngươi ngay cả phế vật này cũng không thu thập được, còn không biết xấu hổ mở miệng muốn ta hỗ trợ?

Một nam tử mặc trang phục luyện dược sư chậm rãi đi ra nói, thần sắc lộ ra vẻ cao ngạo vô cùng.

Người này chính là biểu ca của Hoàn Nhan Thuật tên Hỏa Phong, đồng thời cũng là một trong những đệ tử chân truyền của Dược môn, thực lực hoàng cấp đỉnh.

Lăng Tiếu đánh giá người mới xuất hiện, phát hiện là người của Dược môn, không khỏi có chút kinh ngạc, trong lòng nhủ thầm:

- Khó trách Hoàng Nhan Thuật dám đến bới móc, nguyên lai tìm được người giúp đỡ có bổn sự.

- Biểu ca, ngươi đừng xem hắn chỉ có thực lực hoàng cấp trung giai, thủ đoạn lại thật cứng rắn đâu.

Hoàn Nhan Thuật nói.

Hỏa Phong không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Lăng Tiếu nói:

- Ta làm người thật nhân từ, bản thân ngươi tự phế đan điền đi, xem như trừng phạt ngươi dám đắc tội biểu đệ ta, việc này cứ định như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1016 - Ta Thu Mạng Của Hắn. (2)

Hỏa Phong là đệ tử kiệt xuất của Dược môn, tự nhiên luôn cảm thấy mình thật ưu việt, không cho rằng thanh niên trước mắt dám quét mặt mũi của hắn.

Bởi vì Hỏa Phong xuất hiện, đại bộ phận địa hoàng cũng không nóng nảy đi tìm Đế Đan, đều lưu lại xem cuộc vui.

Lăng Tiếu sờ sờ cằm, mang theo thần sắc thật diễn ngược nói:

- Ta làm người cũng rất nhân từ, biểu đệ ngươi nhiều lần tìm ta phiền toái, mạng của hắn ta thu, xem ngươi là đệ tử Dược môn ta không cùng ngươi so đo.

Lăng Tiếu không khỏi nhớ tới mình từng ở trong bí cảnh tại Hoang Tùng sơn mạch đạt được bí quyết luyện đan, hiện tại hắn cảm thấy được bí quyết luyện đan kia hẳn xuất thân từ Dược môn của Trung Vực, nhưng không biết địa hoàng ngày trước đã chết làm sao đạt được bí quyết trọng yếu như thế đây?

Nhưng việc này hắn cũng không cách nào đi xác minh, nể tình lấy được bí quyết luyện đan của người ta, hắn vẫn có vài phần cảm kích Dược môn, cho nên tính toán không gây hấn với tên Hỏa Phong hung hăng càn quấy kia.

Nhưng mặc dù Lăng Tiếu không muốn gây chuyện với người ta, mà Hỏa Phong thì không nghĩ như vậy, hắn nghe Lăng Tiếu nói ra lời như thế liền ha ha phá lên cười:

- Được, tiểu tử ngươi đã có dũng khí, một khi đã như vậy thì ngươi đi chết đi!

Trong mắt Hỏa Phong hiện lên sát ý nồng đậm, hắn đường đường là đệ tử Dược môn, bị người quét mặt mũi giữa công chúng, thật sự làm mất mặt danh hào của Dược môn.

Chỉ thấy một bàn tay của Hỏa Phong hiện lên một luồng thanh sắc hỏa diễm quỷ dị, hỏa diễm ngưng tụ thành một đầu thanh lang hướng Lăng Tiếu cắn tới.

- Đây chỉ sợ là hỏa chủng dị thú đi, uy lực quả nhiên mạnh hơn hỏa diễm bình thường thật nhiều.

- Tuy thực lực Lăng Tiếu không sai, nhưng đắc tội Dược môn chỉ sợ sẽ chết yểu tại đây.

- Không sai, Dược môn từ xưa tới nay làm việc điệu thấp, nhưng một khi có việc luôn phi thường đoàn kết, cho dù các thế lực lớn khác cũng không muốn trêu chọc Dược môn đâu!

- Hoàn Nhan gia tộc quả nhiên có sâu xa với Dược môn.

…

- Cùng ta đấu hỏa sao?

Khuôn mặt Lăng Tiếu hiện lên tia cười lạnh, trong tay lặng yên xuất hiện một đoàn lam sắc hỏa diễm, năng lượng tựa hồ đem không khí chung quanh đều thiêu hủy, phát ra thanh âm tư tư không ngừng.

Ngay lúc thanh lang sắp cắn trúng Lăng Tiếu, lam diễm trong tay hắn đã nhẹ nhàng oanh về hướng thanh lang.

Lam diễm trực tiếp bị thanh lang nuốt vào trong bụng, tựa hồ không hề có

chút hiệu quả đối kháng.

- Đồ không biết sống chết!

Hỏa Phong cực kỳ khinh thường nói.

Ai nghĩ ra khi thanh lang sắp đến gần Lăng Tiếu, lại từ trong nội thể bộc phát ra lam diễm cường đại cắn nuốt nó sạch sẽ, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Hỏa diễm của người này có cổ quái!

Hỏa Hạo híp mắt thản nhiên nói.

- Muội cũng cảm ứng được, hình như là địa hỏa, có lẽ còn mạnh hơn địa hỏa!

Hỏa Hương Minh lộ ra vẻ nhận chân nói.

- Muội nói thật?

Thần sắc Hỏa Hạo biến đổi hỏi.

- Chỉ là cảm giác, trước tiên nhìn kỹ hẵng nói!

Hỏa Hương Minh cũng không dám khẳng định.

- Có chút bổn sự, khó trách ngông cuồng như thế, nhưng đừng tưởng rằng như vậy là có thể bình yên không việc gì.

Hỏa Phong híp mắt thản nhiên nói, ngay sau đó thanh diễm bộc phát.

Tiếp theo liền xuất hiện năm đầu thanh lang, bộ dáng thập phần linh động hung hãn, hỏa diễm đem chung quanh thiêu đốt nóng rực lên.

Năm đầu thanh lang gào thét giữa không trung, đồng thời nhào tới hướng Lăng Tiếu cắn xé, hỏa mang cường đại thập phần dọa người.

Những người gần bên Lăng Tiếu nhanh chóng lui ra thật xa, chỉ sợ mình bị liên lụy đến.

Ngay lúc năm đầu thanh lang toàn bộ nhào tới Lăng Tiếu, hắn vẫn không làm ra phản kích.

Oanh long!

Năm đầu thanh lang bao phủ, đem phạm vi mấy chục thước thiêu hủy lên.

- Cứ vậy đã chết? Thật không ý nghĩa!

Hỏa Phong nhìn nơi đó đã không còn bóng người, không khỏi cảm thấy thất vọng, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại chết nhanh như thế.

Ai biết bên cạnh hắn truyền ra tiếng gió rít, hắn nhanh chóng tránh sang nhìn tới.

Chẳng biết từ khi nào Lăng Tiếu đã vòng ra sau hắn đánh về phía Hoàn Nhan Thuật.

- Biểu đệ cẩn thận!

Hỏa Phong kinh hô.

Không cần hắn nhắc nhở, Hoàn Nhan Thuật cùng vài tên hoàng cấp cạnh hắn

đã cảm nhận được Lăng Tiếu đánh tới.

- Cùng nhau giết hắn!

Hoàn Nhan Thuật hét lớn một tiếng, trong tay hiện ra một thanh linh khí thất giai đê cấp bổ tới Lăng Tiếu.

Vài tên hoàng cấp bên cạnh hắn đồng thời xuất chiêu, muốn đem Lăng Tiếu giết chết.

- Hừ, lần này ai cũng cứu không được ngươi!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, toàn thân nổi lên lưu ly long lân chiến giáp, xem thường công kích của người khác, tốc độ nhấc lên cực hạn, một kim trảo hướng Hoàn Nhan Thuật chộp tới.

- Tốc độ thật nhanh!

Mọi người kinh hô lên.

Khi công kích còn chưa đánh trúng Lăng Tiếu, hắn đã dùng tốc độ nhanh như chớp vòng qua công kích của Hoàn Nhan Thuật, chộp lấy cổ họng của hắn.

Vài tên hoàng cấp bên cạnh Hoàn Nhan Thuật không thể không thu hồi công kích.

Lăng Tiếu siết lấy cổ họng Hoàn Nhan Thuật làm cho hắn không dám nhúc nhích, hắn cảm nhận được sát ý của Lăng Tiếu, hai chân như nhũn ra, trong lòng thập phần hối hận tại sao lại trêu chọc tên sát tinh này làm gì?

Hỏa Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiếu nói:

- Mau thả hắn, bằng không ngươi sẽ hối hận đi vào trên thế giới này!

- Ngươi…ngươi mau thả ta, ta…biểu ca ta là đệ…đệ tử chân truyền của Dược môn…

Hoàn Nhan Thuật ngửa cổ gian nan nói.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng:

- Người không ngăn ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta sẽ trả gấp mười, Hoàn Nhan Thuật, khi trước ta nể tình Cốc Kiều Kiều tha cho ngươi một mạng, hiện tại ngươi còn dám đem người tới báo phục, không giết ngươi thật khó phát tiết căm phẫn của ta!

- Ngươi dám giết hắn sẽ trở thành kẻ thù một mất một còn với Dược môn!

Hỏa Phong cảm nhận được sát ý của Lăng Tiếu, lúc này hét lớn.

- Nếu ngươi có thể đại biểu Dược môn, ta không sao cả!

Lăng Tiếu âm trầm nói, sau đó bàn tay hung hăng phát kình.

Răng rắc!

Một thanh âm gãy xương thanh thúy vang lên, cổ họng Hoàn Nhan Thuật lập tức bị Lăng Tiếu bẻ gãy.

Tĩnh!

Tất cả mọi người tại hiện trường lâm vào yên tĩnh, bọn hắn nhìn Hoàn Nhan Thuật đã tắt thở trong tay Lăng Tiếu đều nuốt ngụm nước bọt.

Bọn hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu can đảm như vậy, lại dám ở ngay trước mặt đệ tử chân truyền Dược môn Hỏa Phong mà đem biểu đệ của hắn giết chết!

Phải biết rằng mười tám thế lực lớn mặc kệ đi tới chỗ nào đều ít có người dám trêu chọc, mà Hoàn Nhan Thuật là đại gia tộc có thể so sánh với tứ phẩm tông môn, có quan hệ sâu xa với Dược môn.

Dựa vào những quan hệ này, ngoại trừ mười tám thế lực lớn thật không ai cho rằng sẽ có người dám giết Hoàn Nhan Thuật.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, không cho phép bọn hắn không tin.

- Thật can đảm, ngươi là người đầu tiên dám quét mặt mũi của ta, ngươi đi chết đi!

Hỏa Phong dâng lên lửa giận, thân hình bị thanh diễm bao phủ, thanh diễm liên tục bốc lên, cuối cùng hình thành một đầu thanh xà dữ tợn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1017 - Đối Chiến Hỏa Phong

Vô số thanh xà từ trên thân thể Hỏa Phong xuất hiện, mà Hỏa Phong như biến thành xà vương, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ dọa người.

Mọi người chung quanh nhìn thấy một màn này ngạc nhiên không thôi, bọn họ đều biết luyện dược sư có khả năng khống hỏa lợi hại, nhưng bọn hắn không nghĩ tới Hỏa Phong có thể khống hỏa tới mức độ này.

Vạn Xà Phệ!

Hỏa Phong rống lớn một tiếng, thân hình chấn động, chân khí cường đại đem Lăng Tiếu phong tỏa chặt chẽ, vô số thanh xà hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Ta xem lần này ngươi làm sao trốn!

Hỏa Phong đem thanh xà bắn ra ngoài, thân thể cũng bổ nhào tới trước, đồng thời đôi hỏa chưởng không ngừng tung ra chưởng ảnh.

Xà Hình Chưởng!

Đối mặt hai tầng công kích, Lăng Tiếu hiện lên thần sắc lạnh lùng:

- Cấp mặt không biết xấu hổ, vậy đừng trách ta không khách khí!

Lăng Tiếu không có ý định lui nhường, hắn nhất định phải làm cho Hỏa Phong biết chênh lệch thế nào với hắn, bằng không cứ mãi dây dưa như vậy tới khi nào mới kết thúc!

Trong lòng hắn đã có tính toán, một thân khí thế cường hãn bỗng bốc lên, từng đạo lam diễm khủng bố nháy mắt tăng vọt, lam diễm không cần Lăng Tiếu khống chế liền tự động đem thanh xà đánh úp tới dần dần cắn nuốt.

Thức thứ tư Bài Vân Chưởng – Bài Vân Đảo Hải!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, không nhìn vào thanh xà bổ nhào, loại thú hỏa kia đối với hắn mà nói không khả năng tạo thành thương tổn.

Từng đợt chưởng phong mãnh liệt cùng Xà Hình Chưởng va chạm vào nhau.

Phanh phanh!

Hai người không ngừng va chạm, chưởng ảnh bao trùm đối chiến giữa không trung, từng đạo hỏa diễm không ngừng khuấy động, giữa không trung liên tục phát ra tiếng vang, người chung quanh đành phải lui ra thật xa.

- Chưởng lực của một địa hoàng trung giai sao hùng hậu như thế?

Hỏa Phong lộ vẻ mặt ngưng trọng nhủ thầm, hiện tại hắn đã xuất ra mười tầng công lực, có tự tin đánh thắng Lăng Tiếu, nhưng linh lực của đối phương như cuồn cuộn không dứt, không chỉ hùng hậu còn mơ hồ đè ép hắn một đầu, khiến song chưởng của hắn không ngừng run rẩy lên.

Nhưng hắn không thể ngờ hiện giờ Lăng Tiếu chỉ mới dùng năm thành công lực, bởi vì hiện tại Lăng Tiếu không muốn bại lộ ra thực lực chân chính của mình, bằng không đi vào bên trong không ai dám tới cướp bóc đồ vật của hắn thì không tốt lắm.

Nếu để cho người khác biết được ý tưởng của hắn, chỉ sợ bị tức đến hộc máu.

Không ngờ còn chờ mong người khác chạy tới cướp bóc chính mình, đầu óc có phải bị cửa kẹp choáng váng hay không.

- Hỗn đản, là ngươi bức ta!

Hỏa Phong dần dần cảm thấy không thể chống đỡ, cắn chặt răng, rốt cục chuẩn bị xuất ra một kích cực mạnh.

Hắn tung một chưởng chấn lui Lăng Tiếu, thân hình lui ra sau mấy chục thước, một đoàn thanh diễm vọt lên, quần áo trên thân bị hắn đánh xơ xác, thân trên của hắn dần dần nổi lên những chiếc vảy màu xanh, ngay ánh mắt cũng phiếm xanh, một cỗ lực lượng tương tự bán tôn tán phát.

Chư hoàng chung quanh thần sắc đại biến, đột nhiên cảm nhận được lực lượng Hỏa Phong đang tăng lên, thực lực đã vượt xa phạm vi tưởng tượng của bọn hắn.

- Khí thế thật đáng sợ, lại còn đáng sợ hơn bán tôn giai, đã tới gần thiên tôn rồi.

- Đệ tử chân truyền của Dược môn quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ sợ Lăng Tiếu phải chết ở đây.

- Vậy thì chưa chắc, trước kia nhìn thấy Lăng Tiếu sử dụng kim hệ, hiện tại không ngờ hắn còn có hỏa hệ, hắn nhất định có được lá bài tẩy của mình, tin tưởng chưa đến cuối cùng thật chẳng biết ai chết về tay ai đâu.

- Chỉ có thực lực trung giai mà có thể đem đệ tử Dược môn bức đến nước này, thật sự không tệ ah!

…

- Hỏa Phong không ngờ bị người làm cho chật vật như thế, địa hoàng trung giai kia thật có bản lĩnh.

Hỏa Hạo thản nhiên nói.

- Hỏa Phong thật chán ghét, tôn chỉ của Dược môn là không cho phép tùy tiện gây hấn người khác, nhưng hắn luôn lấy danh hào của Dược môn bày ra ngoài, chỉ sợ người khác không biết hắn là người của Dược môn, nếu hắn thua mặt mũi của Dược môn chúng ta sẽ gãy ở nơi này.

Hỏa Hương Minh nhăn mày khó chịu nói.

- Việc này cũng chẳng có gì lạ, nếu hắn không phải hậu bối trực hệ của tam trưởng lão thì hắn đã sớm bị đuổi khỏi Dược môn, lần này ta cũng không đồng ý dẫn hắn đi theo, nhưng tam trưởng lão ra mặt nên không thể quét mặt mũi của hắn.

Hỏa Hạo xòe tay nói.

- Bỏ đi, nếu hắn thật sự thua, khi trở về muội nhất định sẽ bẩm báo chi tiết, sau khi hắn về sẽ bị trừng phạt thôi.

Hỏa Hương Minh nói.

Trên không trung, thanh diễm không ngừng bốc lên, Hỏa Phong đã biến thành một thanh hỏa nhân, bộ dáng dữ tợn vô cùng, khí thế đã đạt tới đỉnh.

- Hắc, thực lực không tệ, không nghĩ tới thẳng bức thiên tôn, nhưng còn chưa đủ đâu!

Lăng Tiếu phát ra tiếng cười lạnh nói, hắn không lựa chọn nhân cơ hội công kích mà chờ thực lực Hỏa Phong chân chính lên cao, hắn muốn nhìn xem đệ

tử chân truyền của Dược môn lại có bổn sự gì.

- Tiểu tử, ngươi có thể chết dưới Hỏa Hóa Thú Quyết thì cũng đủ kiêu ngạo rồi!

Hỏa Phong giống như hóa thân thành linh thú, thanh âm biến thành khàn khàn.

Ngay sau đó hắn chậm rãi giơ lên một chưởng, một bàn tay mang theo làn vảy thanh sắc thật lớn hướng Lăng Tiếu chộp tới.

Nhìn bàn tay màu xanh khổng lồ như móng vuốt cự thú, tốc độ cực nhanh, hơn nữa phi thường cương mãnh, thanh diễm không ngừng lan tràn đi ra.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức né tránh.

Trên mặt Hỏa Phong hiện tia cười lạnh, bàn tay còn lại nhanh chóng giơ lên, hung hăng chộp tới Lăng Tiếu, bàn tay này mới là hậu chiêu của hắn.

Lăng Tiếu bị gắt gao nắm giữ, làm hắn khó thể giãy thoát, thanh diễm không ngừng thiêu hủy thân thể hắn.

Đổi lại là người khác chỉ sợ đã sớm bị thanh diễm thiêu cháy tử vong.

Nhưng thiên hỏa của Lăng Tiếu căn bản không có đối thủ, thanh hỏa không cách nào làm bị thương được hắn.

- Ha ha, lực lượng của ta có thể so với thiên tôn giai, trong hoàng cấp không ai tránh thoát, ngươi đi chết đi!

Hỏa Phong lộ ra dáng tươi cười dữ tợn, chưởng hóa cự quyền hướng đầu Lăng Tiếu nặng nề đập xuống.

Lực lượng hỏa quyền tương đương một kích của thiên tôn đê giai, thế lửa hừng hực làm mọi người kinh hô lên, thần sắc tràn ngập vẻ kiêng kỵ, trong lòng thầm hô:

- Đệ tử Dược môn quả nhiên đáng sợ!

- Chỉ dùng thú hỏa đòi vây khốn ta sao? Thật ngu xuẩn!

Ngay lúc hỏa quyền sắp đánh xuống đầu Lăng Tiếu, trong mắt hắn hiện lên vẻ khinh thường, lam diễm từ trong thân thể tràn ra, thanh diễm cự chưởng trói buộc hắn dần dần bị cắn nuốt ngược lại.

- Lam diễm này rốt cục là lửa gì, chẳng lẽ là địa hỏa?

Hỏa Phong nhận ra lam diễm của Lăng Tiếu, thần sắc lộ vẻ tham lam vô cùng.

Một hỏa chủng cấp cao đối với luyện dược sư mà nói là trân bảo họ tha thiết ước mơ.

- Không thể để cho tiểu tử này còn sống rời đi!

Hỏa Phong thầm hạ quyết tâm, trong tay hiện ra hỏa kiếm thanh sắc.

Ngay khi Lăng Tiếu giãy ra cự chưởng, hỏa quyền đã đập xuống.

Lăng Tiếu nâng lên một chưởng đánh ra lam diễm cường đại xuyên thủng hỏa quyền.

Hưu!

Ngay lúc hắn tạm giải nguy cơ, kiếm khí mạnh mẽ đã bao phủ tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1018 - Hắn Chính Là Phu Quân Của Ta! (1)

Kiếm khí cường đại, dù hắn có ngũ thải long lân chiến giáp cũng cảm thấy đau nhức không thôi.

- Linh khí cao giai!

Trong lòng Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, thân hình lui nhanh về phía sau.

Kiếm Phệ Cương Khí!

Hỏa Phong nhất định muốn giết Lăng Tiếu, thanh sắc kiếm hoa không ngừng tràn tới.

Kiếm hoa ngừng giữa không trung nổ tung, lực phá hoại đáng sợ khiến người giật mình.

- Mẹ nó, ngươi muốn chết cũng đừng trách ta!

Lăng Tiếu nổi giận, hắn đã lui nhường lần nữa nhưng không ngờ người kia còn không chịu ngừng tay.

Khí thế Lăng Tiếu tăng nhanh, thân ảnh như quỷ mỵ không ngừng lưu lại tàn ảnh trên không trung, tàn ảnh nhanh tới mức làm người hoa cả mắt.

Mí mắt Hỏa Phong nhảy mạnh, kiếm khí cường đại không ngừng chém xuống tàn ảnh, nhưng không cách nào nắm giữ được chân thân của Lăng Tiếu.

- Chỉ có thể triệu hoán linh thú đi ra!

Hỏa Phong biết muốn dựa vào thực lực của mình đánh bại Lăng Tiếu chỉ sợ khó khăn, liền chuẩn bị triệu hoán ra linh thú hộ thân.

Nhưng một kim sắc quyền đầu cường hãn đã nặng nề rơi lên sống lưng của hắn.

Phanh phanh!

- Ta cho ngươi hung hăng càn quấy, bổn thiếu đánh ngươi ngay cả mẹ ngươi cũng nhìn không ra!

Lăng Tiếu không ngừng đuổi theo Hỏa Phong, một trận quyền ảnh công thẳng vào mặt hắn.

Trong cốt hải Chiến Loạn Uyên, từng đợt âm phong thổi qua làm người cảm thấy rét lạnh.

Trên bầu trời vang lên thanh âm trầm đục vang tận mây xanh.

Chỉ thấy một thân ảnh không ngừng đuổi theo thân ảnh khác liên tục đánh tới.

Mà điểm hấp dẫn người nhất là thân ảnh truy đuổi kia chỉ nhắm vào mặt một người mà đánh, đây thuần túy là muốn hủy mặt người ta thôi!

- Hỗn đản, ta muốn ngươi chết!

Hỏa Phong bị đánh đến choáng váng, nhưng Lăng Tiếu không hạ sát thủ, vì vậy hắn vẫn còn có thể duy trì vài phần thanh tỉnh, đem khí thế toàn thân mạnh mẽ bức ra, một đoàn thanh diễm dày đặc như có linh tính hướng Lăng

Tiếu bao trùm tới.

Đoàn thanh diễm này chính là hỏa chủng của Hỏa Phong thú.

Xem ra Hỏa Phong dù liều mạng bị trọng thương cũng muốn đem Lăng Tiếu diệt sát.

Hỏa chủng thú hỏa lực lượng mạnh hơn hỏa diễm bình thường vô số lần, chỉ có dị thú hỏa hệ ngoài lục giai mới có thể tích súc được hỏa chủng, mặc dù còn kém hơn địa hỏa cùng thiên hỏa, nhưng uy lực vẫn không thể xem thường.

Phải biết rằng thiên tôn bình thường nếu không có thủ đoạn đặc thù điều khiển rất có thể sẽ bị hỏa chủng này cắn trả mà chết.

Hiện giờ Hỏa Phong thả ra hỏa chủng thú hỏa muốn thiêu cháy Lăng Tiếu, rõ ràng đã tới mức được ăn cả ngã về không.

Hắn mặc kệ Lăng Tiếu mạnh bao nhiêu, nhưng chỉ cần đối mặt cùng hỏa chủng thú hỏa của hắn, chỉ sợ cũng phải vẫn lạc.

Chỉ thấy toàn bộ thanh diễm bao vây quanh Lăng Tiếu, năng lượng nóng đến kinh người, cho dù là huyền khí bình thường gặp phải thú hỏa này không qua canh giờ đều phải bị luyện hóa.

Thế nhưng hắn đã quên một điều thật trọng yếu, chính là trên người Lăng Tiếu có hỏa chủng còn cao cấp hơn hắn, thú hỏa của hắn có thể tạo thành thương tổn với Lăng Tiếu sao?

Đây hiển nhiên là chuyện không thể nào!

- Lửa này không sai, vừa lúc bồi bổ cho Si Mị Lam Diễm Châu!

Lăng Tiếu hiện lên dáng tươi cười nghĩ thầm, Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải tản ra màu sắc rực rỡ, từng đạo lam diễm tràn lan ra ngoài.

Khi lam diễm tràn ra ngoài thân thể Lăng Tiếu, lập tức liền chủ động hấp thu thanh diễm.

Chỉ trong khoảnh khắc thanh diễm quanh thân hắn đã tiêu thất hơn phân nửa.

Hỏa chủng thú hỏa tựa hồ ý thức được nguy cơ, nhanh chóng thu liễm năng lượng muốn tháo chạy.

Hỏa Phong nhìn thấy một màn này kinh hãi kêu lên:

- Sao ta đã quên tiểu tử kia có hỏa chủng càng cao cấp hơn, trở lại cho ta!

Hỏa Phong cũng không muốn hỏa chủng của mình bị Lăng Tiếu cắn nuốt, nhanh chóng dùng ý niệm khống chế hỏa chủng quay về cơ thể.

- Hắc, nếu đã ra rồi còn có thể cho ngươi trốn sao?

Lăng Tiếu cười lạnh, song chưởng biến ảo thật nhanh, mấy đạo lam diễm từ khắp bốn phương tám hướng mãnh liệt bổ nhào tới hỏa chủng thú hỏa.

- Hỗn đản, nếu ngươi dám cắn nuốt thú hỏa của ta, Dược môn cùng ngươi không chết không ngừng!

Hỏa Phong gầm lên một tiếng giận dữ, không ngừng kết ấn gọi về hỏa chủng.

Đáng tiếc đối diện thực vật bồi bổ, chính Si Mị Lam Diễm cũng không chịu bỏ qua.

Không cần Lăng Tiếu khống chế, tốc độ của nó nháy mắt trướng lên, mấy đạo lam diễm đem thanh diễm tầng tầng bao trùm.

Sưu!

Lam diễm vừa bao phủ thanh diễm, nháy mắt đã co rút về hướng Lăng Tiếu.

- Hỗn đản, ta giết ngươi!

Hỏa Phong giận dữ, thanh sắc hỏa kiếm oanh ra kiếm khí đáng sợ, tựa hồ như muốn tê thiên liệt địa.

Kiếm khí bao trùm hình thành nhưng đầu linh thú bất đồng hướng Lăng Tiếu rít gào lao tới, như muốn xé hắn thành mảnh nhỏ.

Lăng Tiếu không để ý tới lửa giận của Hỏa Phong, há miệng hút vào thanh diễm.

- Không có thú hỏa, công kích của ngươi yếu hơn rất nhiều ah!

Lăng Tiếu nuốt vào hỏa chủng, trong mắt bắn tinh mang, thân hình bắt đầu chớp động.

Lăng Tiếu trực tiếp nghênh đón kiếm khí, song chưởng đánh ra vô số chưởng ảnh.

Thức thứ ba Bài Vân Chưởng – Phiên Vân Phúc Vũ!

Vô số chưởng ảnh mang theo kình phong cường đại đem kiếm khí xé rách.

Lăng Tiếu xuyên qua kiếm khí đánh vào, chưởng ảnh như dời non lấp bể cuốn thẳng tới Hỏa Phong.

Phanh phanh!

Hỏa Phong thừa nhận một loạt chưởng phong của hắn, thân hình bay ngược ra ngoài, máu tươi phun đầy bốn phía.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục truy kích, chỉ lạnh lùng nhìn Hỏa Phong rơi xuống dưới.

- Không ngờ Hỏa Phong lại thất bại, hơn nữa còn bại thê thảm như thế, không hề tổn thương được người ta mảy may ah!

- Lăng Tiếu rốt cục là người phương nào, lại có thể cắn nuốt cả thú hỏa, lam diễm của hắn chẳng lẽ là địa hỏa hay sao?

- Bất kể như thế nào hắn dám đả thương người của Dược môn, chỉ sợ Dược môn sẽ không để yên cho hắn!

- Cũng may hắn không giết chết Hỏa Phong, có lẽ còn có cơ hội hòa giải.

Hưu hưu!

Vài đạo thân ảnh rất nhanh bay xuống chỗ Hỏa Phong.

- Hỏa Hạo sư huynh, Hỏa Phong sư huynh chỉ bị trọng thương, vẫn còn chưa chết!

Một đệ tử Dược môn nói với Hỏa Hạo.

Hỏa Hạo gật đầu, lẩm bẩm:

- Đúng là kẻ phiền toái!

Một đạo thân ảnh xinh đẹp bên cạnh hắn chợt bay lên không.

- Đám đả thương người của Dược môn, xem ta giáo huấn ngươi!

Hỏa Hương Minh kêu lên một tiếng, chuẩn bị xuất chiêu công kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đánh giá mỹ nữ trước mặt nói:

- Chẳng lẽ chỉ cho người của Dược môn các ngươi đi khi dễ người khác thôi sao?

- Ngươi nói đúng, từ trước đến nay chỉ có Dược môn khi dễ người!

Hỏa Hương Minh ngang ngược đáp, đồng thời lại tấn công.

Hỏa Hương Minh đánh ra một luồng hỏa diễm màu đỏ đậm, cường hãn hơn hỏa diễm bình thường rất nhiều, hình như còn mạnh mẽ hơn thú hỏa vài phần.

Nàng khống chế một mảnh hỏa tiên thật dài, hỏa tiên như linh xà vô cùng linh động, năng lượng thật mạnh mẽ.

- Đi cho ta!

Hỏa Hương Minh quát một tiếng, vô số linh xà từ bốn phương tám hứng bao phủ tới Lăng Tiếu.

Kỳ thật Hỏa Hương Minh cũng không muốn ra tay với Lăng Tiếu, nhưng việc này liên quan tới mặt mũi của Dược môn, nàng không xuất thủ cũng không được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1019 - Hắn Chính Là Phu Quân Của Ta! (2)

Nhưng khi Lăng Tiếu định ra tay tiêu diệt hỏa diễm kia, một đạo năng lượng âm phong dày đặc từ phương hướng khác oanh tới.

Lăng Tiếu nháy mắt liền cảnh giác, hắn tưởng có người tiến hành đánh lén hắn.

Ngay lúc Lăng Tiếu vừa lách tránh, chợt thấy được một thân ảnh quen thuộc, liền cười một tiếng thả lỏng cảnh giác.

- A đầu này tiến bộ không ít, đã sắp vượt qua vi phu!

Lăng Tiếu khoanh tay trước ngực không nhìn Hỏa Hương Minh, chỉ lẩm bẩm nói.

Oanh long!

Linh xà hỏa diễm bị âm phong sát khí cường đại chấn văng ra ngoài.

Khi mọi thứ tan biến, Hỏa Hương Minh trừng mắt nhìn người mới xen tay ngăn cản nói:

- Ngươi lại dám quản chuyện của Dược môn chúng ta, chán sống rồi?

Thân ảnh trắng như tuyết vững vàng dừng ở không trung, nàng ôm đàn cổ trước ngực nhìn Hỏa Hương Minh nói:

- Ngươi đối phó phu quân của ta, ngươi nói chuyện có liên quan đến ta

không?

Nữ tử áo trắng kia còn không phải Cát Bội Hân thì là ai đây?

- Hắn là phu quân của ngươi?

Hỏa Hương Minh lặng người hỏi ngược lại.

Nàng nhìn thấy nữ tử này hình như là người của Phong gia, tuy nói Dược môn không e ngại Phong gia, nhưng nàng phải tìm hiểu cho rõ ràng.

- Không sai, huynh ấy chính là phu quân của ta!

Trong đôi mắt đẹp của Cát Bội Hân lộ vẻ kiên định đáp.

Những người chung quanh nghe được lời khẳng định của nàng, đều ồ lên một mảnh!

Thần sắc đệ tử Phong gia có chút khó xem, hiển nhiên họ cảm thấy khó chịu với lời biểu lộ của Cát Bội Hân, nhưng không phải khó chịu với nàng mà vì câu nói "phu quân" mà thôi.

Phong Vô Ảnh uống hớp rượu, nhìn qua Lăng Tiếu, lại hỏi Phong Nhã Hinh:

- Hắn chính là Lăng Tiếu từng một mình xông vào Phong gia chúng ta?

Phong Nhã Hinh gật nhẹ đầu, thần sắc có chút phức tạp nhìn Lăng Tiếu nói:

- Không sai, chính là hắn, không nghĩ tới chỉ mới qua hai năm hắn đã tiến giai như thế.

Nhớ ngày đó nàng mới gặp Lăng Tiếu, hắn chỉ mới bước vào hoàng cấp đê giai, nhưng chỉ qua hai năm đã đạt tới trung giai.

Hai năm đã tiến giai, nếu không dùng đan dược thì tốc độ thật phi thường hiếm thấy.

Mà bản thân nàng hai năm qua từ hoàng cấp cao giai đạt tới đỉnh phong đều nhờ tài nguyên gia tộc cung cấp, Lăng Tiếu từ tây bắc đi tới, không có chỗ dựa vững chắc nào, có thể đi tới một bước này đã làm nàng phải thay đổi cách nhìn.

Lúc trước khi Lăng Tiếu còn ở thực lực hoàng cấp đê giai đã dám va chạm gia chủ Phong gia, chính là phụ thân của nàng, hiện giờ thực lực đại tiến không xem Dược môn vào trong mắt cũng chẳng có gì lạ.

- Đúng là người không sợ trời sợ đất…thật sự có chút thưởng thức hắn đâu.

Trong lòng Phong Nhã Hinh nhủ thầm.

- Ta mặc kệ hắn có phải phu quân của ngươi hay không, hắn dám đánh bị thương người của Dược môn chúng ta, ta phải đòi công đạo, ngươi tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Hỏa Hương Minh có chút tức giận trừng mắt nói.

- Ai dám tổn thương phu quân ta, ta cùng với người đó thề không đội chung trời!

Cát Bội Hân cau chặt mày, đàn cổ để trước ngực, rất có ý tứ nhất định liều mạng đối kháng.

Lăng Tiếu khẽ cười, trong lòng thầm nói:

- A đầu này thay đổi không ít ah!

Hắn đi tới bên cạnh Cát Bội Hân, vỗ nhẹ vai nàng nói:

- Làm gì có đạo lý nữ nhân bảo hộ nam nhân, muội không phải muốn người khác nghĩ ta vô dụng sao? Muội tránh sang một bên trước, vi phu giải quyết xong việc này chúng ta mới nói chuyện.

Cát Bội Hân nhìn Lăng Tiếu, trên gương mặt xinh đẹp hiện dáng tươi cười:

- Tiếu, hiện tại thực lực của muội không kém hơn huynh bao nhiêu, muội cũng có thể cùng huynh sóng vai tác chiến!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ tóc nàng nói:

- Ta cảm giác được, yên tâm đi, không có chuyện gì vi phu không thể giải quyết.

- Được!

Nội tâm Cát Bội Hân ngọt ngào, khẽ lên tiếng, thối lui sang một bên.

- Ân ái đủ rồi đi, đủ rồi thì nhận lấy cái chết!

Hỏa Hương Minh nhìn thấy Lăng Tiếu cùng Cát Bội Hân ân ái, trong lòng căm tức không thôi, quát một tiếng muốn ra tay.

Một cơn gió thổi qua, một thân ảnh tiêu sái xuất hiện trên không trung:

- Hỏa tiểu thư, Hỏa Hạo huynh, cho ta một chút mặt mũi, việc này bỏ qua được không?

Người xuất hiện trên không trung chính là Phong gia Phong Vô Ảnh.

- Nguyên lai là Vô Ảnh huynh, việc này chỉ sợ có chút khó làm thôi!

Một hỏa ảnh nhanh chóng bay tới trước mặt Phong Vô Ảnh thản nhiên đáp.

- Vậy ngươi muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua?

Phong Vô Ảnh uống hớp rượu hỏi.

Trên bầu trời cốt hải, người của Dược môn đứng một bên, mà người của Phong gia cũng đứng một bên.

Thật hiển nhiên cả hai bên đều có chút khẩn trương, chỉ sợ đại chiến sẽ xảy ra.

Bản thân Lăng Tiếu mặc kệ bọn họ, kéo tay Cát Bội Hân đi xuống.

- Đại ca, tên kia lại đi rồi?

Hỏa Hương Minh luôn tập trung vào Lăng Tiếu, thấy hắn xem thường sự hiện hữu của mình, lập tức nói với Hỏa Hạo.

- Vô Ảnh huynh, xem ra người ta không thừa nhận nhân tình của ngươi thôi!

Hỏa Hạo liếc mắt nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Phong Vô Ảnh giang tay nói:

- Bất kể như thế nào nếu hắn là phu quân của biểu muội ta, việc này Phong gia cũng khó tránh khỏi liên quan, xin Hỏa Hạo huynh thứ lỗi.

Khi tới tham gia Hoàng Bảng chi tranh lần này, cô cô của hắn đã căn dặn bất cứ giá nào cũng phải bảo hộ Cát Bội Hân an toàn, cho nên Phong Vô Ảnh không thể không ra mặt can thiệp với người của Dược môn.

Nói thật lấy thực lực Phong gia trêu chọc Dược môn cũng không có chỗ tốt gì, huống hồ thực lực Dược môn cường hãn hơn họ không ít.

- Bất kể như thế nào hắn cũng phải cho Dược môn câu trả lời thỏa đáng, nếu để cho hắn rời đi như vậy, mặt mũi Dược môn chúng ta đặt ở chỗ nào?

Hỏa Hương Minh kêu lên.

Phàm là đại phái tông môn luôn chú ý vấn đề mặt mũi, người của Dược môn bị đánh trọng thương trước mặt mọi người, nếu không đòi lại thể diện ngày sau bị truyền đi ra sẽ tổn hại thanh danh của Dược môn.

Lăng Tiếu đứng dưới đất khẽ thở dài nói:

- Hân nhi, muội ở đây chờ ta một chút, có một số việc phải tranh thủ giải quyết, ta không muốn thiếu nhân tình người khác!

Cát Bội Hân khẽ gạt đầu nói:

- Được, huynh cẩn thận một chút!

Lăng Tiếu quay về trên không trung. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

- Các ngươi muốn ta công đạo như thế nào?

Lăng Tiếu thong dong nhìn người của Dược môn hỏi.

- Nể tình ngươi không giết người của Dược môn chúng ta, ngươi…tự chặt một tay đi!

Hỏa Hương Minh do dự nói.

- Ha ha…

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cười vang, tiếp theo nhìn Hỏa Hương Minh nói:

- Nam nhân tuấn tú như bổn thiếu nếu biến thành cụt tay, đây là chuyện thật khó xem đi.

Mọi người nghe xong lời này của hắn, đều khinh bỉ trong lòng:

- Thật là một tên khoe khoang!

Hỏa Hương Minh cũng bĩu môi nhủ thầm:

- Người này thật sự là tự kỷ!

- Không bằng như vậy đi, ta cho ngươi chém một kiếm, nếu có thể chém xuống tay của ta, ta tự nhận mình xui xẻo, nếu chém không đứt thì việc này bỏ qua thế nào?

Lăng Tiếu cười lớn nói.

- Cái gì!

Mọi người kinh hô, ngay cả đệ tử các thế lực lớn đều hoảng sợ.

Bọn hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu có đảm lượng này, dám nhận một kiếm

của đối phương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1020 - Thật Là Một Kẻ Khoe Khoang

Phải biết rằng oai lực một kiếm linh khí ngay cả thiên tôn cũng không dám đón đỡ, nếu dùng linh khí cao giai chỉ sợ cả huyền đế cũng phải tránh né thôi!

- Được, nếu ngươi đã có đảm lượng như thế, Dược môn không tiếp thì có vẻ không phóng khoáng, Hương Minh, một kiếm này muội chém đi!

Hỏa Hạo lập tức đồng ý.

Hắn thật muốn nhìn xem tiểu tử dũng khí hơn người này rốt cục có kỹ năng gì tiếp một kiếm.

- Tiểu, đừng ah!

Cát Bội Hân vội vàng bay lên.

Nàng luôn rất có lòng tin với Lăng Tiểu, nhưng nàng không muốn hắn tự lâm vào nguy hiểm.

- Yên tâm đi, chỉ một kiếm ta còn chịu được!

Lăng Tiểu mỉm cười đáp.

- Tốt, huynh đệ ngươi thật đúng khẩu vị của ta, đến, ta mời uống rượu tráng can đảm!

Trong mắt Phong Vô Ảnh hiện lên vẻ hân thưởng nói, sau đó cầm bầu rượu

ném qua cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Phong Vô Ảnh đưa tay tiếp bầu rượu, ngửa mặt uống một ngụm, khi hương rượu thật nồng tràn vào tạng phủ, hắn không nhịn được hô to:

- Quả nhiên rượu ngon, đến đi!

Hỏa Hương Minh nhìn nam tử hào hùng vạn trượng trước mặt, trong mắt hiện lên dị sắc.

Không ít nữ tử nhìn thân ảnh cao gầy kia với vẻ hân thưởng.

Cốc Kiều Kiều siết chặt nắm tay lẩm bẩm nói:

- Nhất định sẽ không có chuyện gì!

Nàng không hi vọng nhìn thấy Lăng Tiếu xảy ra chuyện, bằng không nàng sẽ cảm thấy thập phần áy náy, bởi vì chuyện này là do nàng dựng lên.

Lăng Tiếu vươn cánh tay cường tráng để ngang trước mặt Hỏa Hương Minh nói:

- Cho dù việc này là do Dược môn các ngươi ngang ngược, nhưng ai bảo các ngươi là thế lực lớn đâu, Lăng Tiếu này trêu chọc không nổi, chỉ có thể nhận thức thua, đến đi!

Lăng Tiếu nói chuyện nghe có chút oán khí, nhưng càng nhiều làm cho người ta cảm thấy hắn cũng chẳng để tâm đến một kiếm này.

Hỏa Hương Minh không nghĩ tới nam nhân này sắp bị chém cánh tay còn có tâm tư đi trêu chọc, không khỏi có chút khó chịu.

- Hừ, đây là do chính ngươi tự chuốc lấy!

Hỏa Hương Minh khẽ nói một tiếng, trong tay hiện ra một thanh hỏa kiếm, ngay sau đó hỏa kiếm mang theo thế lửa mãnh liệt chém xuống cánh tay Lăng Tiếu.

Không ít người nhìn chằm chằm một màn này, bọn hắn đều muốn nhìn xem Lăng Tiếu có kỹ năng gì đón một kiếm kia.

Đinh đương!

Khi hỏa kiếm chém xuống trúng tay hắn liền vang lên thanh âm kim loại va chạm.

Hỏa Hương Minh ngây người nhìn thanh hỏa kiếm gãy đôi trong tay mình, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được.

Lăng Tiếu thu hồi cánh tay chỉ lưu một vết máu chắp tay nói:

- Đa tạ tiểu thư lưu tình!

Dứt lời hắn kéo tay Cát Bội Hân đi sang một bên.

- Lại có thể đón được, người này còn là người sao?

- Lúc ở tàn thành ta đã kiến thức qua nhục thể hắn mạnh mẽ, không ngờ chính Dược môn cũng ăn thiệt thòi lần này.

- Bất kể như thế nào Lăng Tiếu hiện tại xem như nổi danh, khi gặp hắn nên thiếu trêu chọc tốt hơn, không nghĩ tới hắn còn có quan hệ với Phong gia, khó trách dám giết Hoàn Nhan Thuật.

- Đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng đi tìm Đế Đan thôi, thời gian một năm không nhiều đâu!

…

Đại bộ phận mọi người chứng kiến Lăng Tiếu không có việc gì, rốt cục bay nhanh vào bên trong Chiến Loạn Uyên.

Trong nháy mắt chỉ còn lưu lại hơn mười người.

Hỏa Hương Minh phục hồi lại tinh thần nhìn Lăng Tiếu đang âu yếm với nữ nhân khác, khẽ cắn răng nói:

- Đại ca, chúng ta đi thôi, chúng ta sẽ tính toán rõ ràng với hắn sau!

Hỏa Hạo cười nhẹ, nhìn thoáng qua Phong Vô Ảnh chắp tay, xoay người mang theo người của Dược môn bay đi.

Sau đó lại có không ít người rời khỏi, nơi này chỉ còn lại Lăng Tiếu, Cát Bội Hân cùng người của Phong gia.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Phong Vô Ảnh hỏi Phong Nhã Hinh.

Phong Nhã Hinh xòe tay nói:

- Cũng không thể bỏ lại Hân muội ở đây đi!

- Vậy thì chờ đi, thật sự không làm người bớt lo!

Phong Vô Ảnh ngồi xuống tảng đá, tiêu sái uống rượu, ánh mắt híp lại.

Người của Phong gia cũng không dám trái chỉ thị của Phong Vô Ảnh cùng Phong Nhã Hinh, chỉ có thể tìm địa phương ngồi xuống.

Ở bên kia, Cát Bội Hân kéo tay Lăng Tiếu lo lắng hỏi:

- Tiếu, huynh không sao chứ?

Lăng Tiếu vỗ nhẹ đầu nàng nói:

- Yên tâm đi, ta không sao, nàng thật hạ thủ lưu tình!

Đúng vậy, vừa rồi Hỏa Hương Minh thật hạ thủ lưu tình, nhưng không phải lưu tình khi chém tay mà là trước đó. Bởi vì nàng dùng chỉ là linh khí đê giai, nếu không bằng vào phòng ngự của Lăng Tiếu không khả năng đánh gãy linh khí cao giai.

Lăng Tiếu cũng không biết Hỏa Hương Minh là cố ý hay là nàng cho rằng chỉ dùng linh khí đê giai thì có thể chém được tay hắn xuống?

Dù sao trong lòng hắn cũng thừa nhận nhân tình của nàng.

- Không có việc gì là tốt rồi, phải, Tiếu, huynh cùng mọi người đi tìm kiếm Đế Đan được không?

Cát Bội Hân hỏi sang chuyện khác, có thể gặp được Lăng Tiếu ở trong này, nàng thật không muốn chia lìa với hắn, tưởng niệm suốt hai năm qua làm nàng thật sự khổ sở.

Lăng Tiếu áy náy hôn nàng nói:

- Thật xin lỗi Hân nhi, muội đi cùng bọn họ thôi, hiện giờ chúng ta vẫn chưa thể sống chung một chỗ.

Đôi mắt đẹp của Cát Bội Hân hiện lên hơi nước, khóc nức nở nói:

- Vì sao vậy, thực lực muội hiện tại đã đủ bảo vệ mình, muội sẽ không liên lụy đến huynh!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng áy náy nói:

- Hiện tại thực lực của chúng ta còn chưa đủ ngạo thị Trung Vực, mà ta còn chưa có được địa bàn của mình, ta không muốn muội đi theo ta chung quanh bôn ba, muội có thể ở lại Phong gia tu luyện cho mình không ngừng cường đại lên, không qua được bao lâu chúng ta nhất định có thể yên ổn ở chung một chỗ, không người nào dám ngăn trở chúng ta, cho dù Phong gia cũng là như thế.

Lăng Tiếu đương nhiên không muốn nàng rời khỏi hắn, nhưng với tình huống trước mắt mà nói nàng ở lại Phong gia là lựa chọn tốt nhất, nơi đó có thể giúp nàng an toàn phát triển, huống hồ người của Phong gia sẽ không để cho nàng đi theo hắn, vì tiềm lực của nàng đối với Phong gia mà nói là tuyệt đối không thể mất đi.

Chỉ phải chờ tới khi nào hắn cường đại đủ đối kháng Phong gia, có thế lực bảo hộ nữ nhân bên cạnh mình thì hắn mới có thể đón nàng trở về.

Cát Bội Hân cũng không khờ dại như năm xưa, nàng cảm nhận được ý tứ của hắn, chỉ thoáng do dự sau đó ôm chặt hắn, hôn lên môi hắn.

Người của Phong gia ở phía xa tựa hồ có điều phát hiện, nhanh chóng quay mặt đi.

Phong Vô Ảnh vô tâm vô phế lẩm bẩm nói:

- Bình thường nhìn biểu muội thật nhu nhược, không nghĩ tới lại nhiệt tình như vậy, thật làm người hâm mộ ah!

Phong Nhã Hinh liếc mắt nhìn qua hai người, khuôn mặt nháy mắt đỏ lên, trong lòng nhủ thầm:

- Chẳng lẽ đây là hương vị tình yêu sao? Hình như thật sự làm người mất đi lý trí!

Nụ hôn kéo dài, gương mặt Cát Bội Hân cũng đỏ bừng lên.

Nàng đẩy Lăng Tiếu sau đó bay về hướng người của Phong gia, thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai hắn:

- Tiếu, huynh phải bảo trọng, sớm tới đón muội!

Nhìn Cát Bội Hân theo người của Phong gia rời đi, Lăng Tiếu sờ sờ môi cười nhẹ nói:

- Lá gan a đầu này không nhỏ ah, lại dám hôn ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1021 - Huyết Tinh Ma Thụ

Bên trong Chiến Loạn Uyên, một mảnh cốt hải mờ mịt, thoạt nhìn cực kỳ thâm trầm dọa người.

Một thanh niên tuấn lãng ngồi trên một tảng đá tĩnh tâm tu luyện.

Quanh thân thanh niên trôi nổi từng đợt lam diễm, không ít xương cốt gần bên đều bị lam diễm thiêu thành tro tàn.

Trong đoàn lam diễm thỉnh thoảng chứng kiến có thanh diễm muốn bay ra ngoài, đáng tiếc đều bị lam diễm bao vây cắn nuốt.

Không biết qua bao lâu, khi thanh niên kia mở mắt hai đạo tinh quang nổ bắn ra, làm người có cảm giác áp bách.

- Hỏa chủng thú hỏa này cũng có bất phàm, lại có thể giúp Si Mị Lam Hỏa Châu tăng mạnh không ít!

Thanh niên kia chính là Lăng Tiếu, hắn nhẹ nắm tay thì thào nói.

Vừa rồi hắn đã luyện hóa hỏa chủng thú hỏa hấp thu được từ Hỏa Phong.

Tuy nói thiên hỏa là hỏa chủng tối cao nhất, nhưng vẫn còn có thể không ngừng tiến hóa, điều kiện tiên quyết là cần hấp thu linh hỏa trong thiên địa mới hữu dụng, hỏa diễm bình thường không hề có chút hiệu quả với chúng.

Mà thú hỏa là do linh thú dị chủng cường đại tích súc nhiều năm tháng hình thành, năng lượng kém hơn địa hỏa một chút nhưng cường đại hơn hỏa diễm

bình thường rất nhiều, vì vậy có thể làm năng lượng bồi dưỡng cho Si Mị Lam Hỏa Châu.

- Si Mị Lam Hỏa Châu lớn hơn Tiên Thiên Âm Phong Châu không ít, xem ra phải tìm kiếm một ít âm phong bồi bổ cho Tiên Thiên Âm Phong Châu mới được.

Lăng Tiếu nội thị thức hải lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu đứng lên nhìn phiến cốt hải, hiện giờ nơi này đã không còn bóng người, chỉ có từng trận âm phong không ngừng thổi tới.

- Cuộc chiến của tứ đại hoàng triều quả nhiên kinh thế hãi tục!

Lăng Tiếu nặng nề thở ra một hơi dài, đi vào giữa cốt hải.

Hắn nhìn một khối hoàng cốt còn đầy đủ, một khối thú cốt khổng lồ, thần sắc tràn ngập cảm khái, hồi tưởng lại ảo cảnh trước đó, tình hình chiến đấu năm xưa thảm thiết bậc nào.

- Các ngươi cũng đã chết đi mười vạn năm, chỉ sợ đã sớm đi đầu thai, vậy hãy để cho ta đem toàn bộ các ngươi hóa thành bụi đất đi!

Lăng Tiếu thu không ít hoàng cốt đầy đủ sau đó tính toán đem cốt hải hoàn toàn tiêu hóa.

Dứt lời song chưởng của hắn nhảy lên hai đoàn lam diễm, vung tay ra, lam diễm rơi lên trên cốt hải.

Tư tư!

Lam diễm được âm phong nâng lên, rốt cục hóa thành đại hỏa lan tràn, đem

cốt hải thiêu thành tro tàn.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn rời đi, một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi hắn.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày lẩm bẩm:

- Mùi máu tươi ở đâu ra?

Lăng Tiếu không ngừng tìm kiếm nơi phát ra mùi máu, ngay sau đó ánh mắt hắn ngừng ở một phương hướng, thần sắc tràn ngập vẻ hoảng sợ vô cùng.

- Đó…đó là huyết hà!

Lăng Tiếu nuốt nước bọt nhìn nước sông đỏ tươi nằm bên dưới cốt hải vừa bị thiêu hủy.

Tuy huyết hà không lớn, nhưng dài tới mấy trăm thước, có lẽ trước kia bị cốt hải bao phủ mà hiện tại bị Si Mị Lam Diễm thiêu hủy hết xương cốt, huyết hà sớm cô đọng lại bắt đầu nhuyễn động, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố làm người sợ hãi.

- Đây là huyết hà do toàn bộ máu tươi của địa hoàng hội tụ!

Lăng Tiếu nhớ lại một màn cuối cùng trong ảo cảnh.

Hắn thật sự không nghĩ tới huyết hà thật sự tồn tại, trải qua nhiều năm tháng như thế mà vẫn không tiêu tán.

Lăng Tiếu lăng không bay tới trên huyết hà.

Chẳng biết tại sao hắn cảm giác huyết hà quá mức quỷ dị, nơi này đã trải qua

suốt mười vạn năm, hoàng cốt có thể lưu thì cũng thôi, mà máu vẫn còn có thể lưu lại, điều này hiển nhiên là không thực tế.

Lăng Tiếu nhìn xuống huyết hà, hắn phát hiện huyết hà đang nổi bọt, tựa hồ như máu loãng bị nấu sôi, bọt máu càng lúc càng nhiều.

- Bên dưới huyết hà có đồ vật gì?

Mí mắt Lăng Tiếu nhảy dựng, tinh thần lực cường đại khuếch tán xuống dưới.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm giác được một cỗ sinh cơ phi thường khổng lồ truyền ra.

Phanh!

Khi dòng máu sôi trào tới mức nhất định, trong huyết hà như có vật gì chui ra.

Ngay sau đó một cỗ huyết khí xen lẫn sinh khí cuồn cuộn tràn ngập trong phạm vi trăm dặm, một đạo hồng quang lập tức phóng lên cao.

Lăng Tiếu gắt gao nhìn chằm chằm huyết hà, đồng tử co rụt lại, tràn ngập vẻ kinh hãi.

Trong tầm mắt Lăng Tiếu hiện ra một gốc cây nhỏ màu đỏ quỷ dị, gốc cây trong suốt lại đỏ tươi, thoạt nhìn dung thành một với huyết hà bên dưới.

Chỉ thấy gốc cây đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được lớn dần lên, máu tươi không ngừng sôi trào hội tụ tới chỗ gốc cây kia.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm nhận được huyết khí bàng bạc không ngừng bốc lên

hội tụ, mà ngay cả máu huyết trong thân thể hắn cũng có cảm giác muốn phá thể bay ra.

Lúc này một đạo lục quang nháy mắt bay ra khỏi thức hải của Lăng Tiếu.

Thân hình một lão giả xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu, trong mắt tách ra tinh quang kinh hô:

- Huyết…Huyết Tinh Ma Thụ!

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Lục Ông hỏi:

- Ngươi nhận thức thứ này?

Lăng Tiếu lần đầu tiên nhìn thấy linh thụ quỷ dị như thế, cho dù trong Linh Thảo Lục cũng không thấy ghi chép lại.

- Nó là thụ linh tà ác nhất trong thiên địa, là loại ma thụ hấp thu đủ loại máu huyết hình thành, một khi chờ nó hình thành thụ linh dù là thánh giai nhân loại các ngươi cũng đừng mong đối phó!

Lục Ông nhíu mày giải thích.

- Thánh giai cũng không thể đối phó?

Lăng Tiếu kinh hãi nói.

Hắn thật không nghĩ tới một gốc huyết thụ lại có uy lực như thế.

- Không sai, một khi chờ nó huyễn hóa thành thụ linh, nó sẽ biến thành huyết ma, tìm kiếm nhân loại, linh thú mà hấp thu máu huyết không ngừng lớn mạnh, nếu như không có người tiêu diệt nó, như vậy sẽ có một ngày nó biến

thành tuyệt thế ma thần, trừ phi là thần linh mới có thể tiêu diệt nó.

Lục Ông lại nói.

- Lợi hại như vậy!

Lăng Tiếu nuốt nước bọt nói.

Bỗng nhiên Lục Ông kinh hô:

- Không tốt, nó đang tụ linh, mau ngăn cản nó!

Dứt lời Lục Ông bay vút xuống Huyết Tinh Ma Thụ, đồng thời từng đạo dây mây cường đại đem máu tươi quanh thân Huyết Tinh Ma Thụ đánh tan ra. Nguồn: doctruyen.org

Lăng Tiếu lập tức vận chuyển linh khí toàn thân, long lân chiến giáp bao trùm khắp người hắn, trong tay hắn hiện ra Băng Hỏa kiếm.

Đối mặt với đồ vật tà ác, Lăng Tiếu không dám khinh thường, bởi vì hắn nhận thấy được máu huyết của mình như muốn thoát ly khỏi thân thể, cảm giác này làm cho hắn cảm thấy bất an.

- Ô ô…Bất Tử Thụ chết tiệt, lại dám ngăn cản ta, ta phải cắn nuốt ngươi!

Huyết Thụ lại huyễn hóa thành một gã thanh niên huyết sắc hướng Lục Ông la hét, cùng lúc đó nó không ngừng lớn lên, một mảnh cành cây huyết sắc không ngừng hướng Lục Ông đâm tới.

- Hừ, thiên địa tà vật như ngươi, ta tuyệt không để ngươi sống sót!

Lục Ông hừ lạnh một tiếng, một đạo lục quang nháy mắt thành lớn, một gốc

đại thụ xanh tươi ướt át xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, một thanh đằng cùng cành huyết sắc dây dưa lẫn nhau.

Cùng lúc đó gốc đại thụ xanh tươi nhìn Lăng Tiếu kinh hô:

- Tiểu hữu mau bốc hơi máu tươi nơi này, đừng cho nó tiếp tục hấp thu huyết tinh!

- Hỗn đản, nếu ngươi dám, ta hút sạch tinh huyết của ngươi!

Huyết Thụ kinh hãi quát.

Đây là máu tươi có thể giúp nó trở thành thụ linh, tuyệt đối không cho người phá hư.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1022 - Cực Phẩm Huyết Tinh. (1)

Huyết Thụ không ngừng biến ảo, lực hấp dẫn tán phát, huyết hà cấp tốc dâng lên, thật nhiều máu tươi tràn tới hội tụ vào Huyết Thụ.

Lục Thụ cũng không cam chịu yếu thết, thanh quang thoáng hiện bao vây Huyết Thụ, ngăn cản nó hấp thu máu tươi.

- Lão gia hỏa, ngươi muốn chết!

Huyết Thụ giận dữ, gương mặt thanh niên bay ra hướng chỗ Lục Thụ cắn tới.

Lục Ông lại huyễn hóa, trong tay cầm quyền trượng như rễ cây quát to:

- Ngươi còn chưa tụ linh thành công, làm sao là đối thủ của lão phu!

Vừa quát, rễ cây trong tay chớp động thanh quang không ngừng bắn tới gương mặt huyết sắc kia.

Gương mặt bị đánh tan rã, không ngừng phát ra tiếng kêu to.

Lúc này Lăng Tiếu đã triệu hoán thiên hỏa, lam diễm hướng hai bên huyết hà thiêu hủy tới.

Tư tư!

Thiên hỏa không gì không đốt, máu tươi gặp phải thiên hỏa lập tức bị bốc hơi.

Nhưng huyết hà thật quá nhiều, trong khoảnh khắc cũng không thể thiêu hủy.

- Hỗn đản, dám hủy huyết tinh của ta, ta cắn nuốt ngươi!

Huyết Thụ phát hiện huyết tinh bị suy giảm xuống thật nhanh, hướng Lăng Tiếu giận dữ quát.

Huyết Thụ không dây dưa với Lục Ông, hướng chỗ Lăng Tiếu giương nanh múa vuốt lao tới.

- Ha ha, cho ngươi nếm mùi vị của thiên hỏa!

Lăng Tiếu nâng tay, lam diễm biến hóa thành lam long hướng gương mặt máu rít gào lao đi.

Gương mặt máu vừa tiếp xúc thiên hỏa lập tức kêu rên:

- Đáng chết, đây là lửa gì!

- Ha ha, đây chính là thiên địa chí dương hỏa, chính là khắc tinh ma vật như ngươi!

Lục Ông cười nói, thân cây khổng lồ đem nhánh của Huyết Thụ đánh tan nát.

Gương mặt máu tổn thất hơn phân nửa huyết tinh, khí tức giảm đi, nó nhìn Lăng Tiếu cùng Lục Ông xa xa:

- Hai người các ngươi đáng chết, ta nhớ được các ngươi, lần sau gặp lại ta nhất định phải đem các ngươi huyết tế!

Dứt lời nó hóa thành đạo hồng quang bỏ chạy.

- Nguy rồi, không thể để cho nó chạy thoát!

Lục Ông phát ra tiếng quát, thân thể hóa thành lục quang truy theo huyết quang.

Tốc độ hai bên nhanh như sao băng, nhanh tới mức làm Lăng Tiếu không kịp phản ứng.

- Chuyện gì đây!

Lăng Tiếu thì thào một câu, nhìn hai điểm sáng biến mất, tự biết mình không thể đuổi kịp, tốc độ kia chỉ sợ huyền đế cấp mới có thể truy kích được!

- Bỏ đi, trước bốc hơi toàn bộ huyết hà này, miễn sinh tai họa!

Lăng Tiếu nhìn xuống dưới, hai tay lật ngược, lam diễm oanh xuống.

Lăng Tiếu ước chừng tìm hơn nửa ngày thời gian mới thiêu hủy huyết hà gần hết.

Ngay lúc huyết hà sắp bốc hơi hoàn toàn, lại có đạo đạo hồng quang từ đáy sông phóng ra.

Dưới đáy huyết hà, từng vòng tinh quang giống như mặt trời rực rỡ tản ta quang mang chói sáng.

Đây nhưng không phải là lại xuất hiện Huyết Tinh ma thụ mà là quang mang của từng khối huyết sắc tinh khối hình vuông hiện lên, huyết khí nồng đậm kia lại là so với Huyết Tinh ma thụ trước kia không thua kém bao nhiêu a!

Lăng Tiếu nhanh chóng hạ xuống đáy sông màu đỏ kia, nhìn đáy sông giống như một cái tinh quáng, ở trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt vô cùng.

- Rất nhiều Cực phẩm huyết tinh a!

Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước miếng lẩm bẩm nói.

Hắn tiện tay nắm lên một khối lập tức đem nó chấn vỡ, trong miệng đột nhiên khẽ hấp, một cỗ huyết khí tinh thuần nhanh chóng tràn vào trong huyết quản của hắn, sinh khsi cuồng cuộn không dứt phóng nhanh về phía tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng của hắn, phảng phất một khối Cực phẩm huyết tinh này để cho tính bền dẻo của huyết tạng, cốt cách của hắn đều có đề thăng có thể thấy được.

- Huyết tinh thật tinh thuần, vừa lúc để cho ta đề thăng Cổ Hoàng thần công!

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi nói.

Lăng Tiếu đã sớm đạt tới Cổ Hoàng thần công đệ tứ biến Luyện Cốt chi cảnh đại thành rồi, mà đệ ngũ biến Luyện Huyết đến cuối cùng vẫn chưa bước ra.

Mà muốn tu luyện một biến này chính là cần đại lượng cao giai linh thảo hoặc đan được loại bổ huyết phụ trợ mới được.

Lăng Tiếu vốn định đem Cổ Hoàng thần công trước đặt sang một bên một thời gian ngắn rồi lại nói, bởi vì Cổ Hoàng thần công mà hắn hiện tại đang tu luyện cũng không phải là bản đầy đủ, nhưng mà Cực phẩm huyết tinh giống như một cái tiểu tinh quáng này vừa lúc thay thế cho những cao giai linh thảo cùng đan dược bổ huyết kia.

Những Cực phẩm huyết tinh nhưng là so với linh thảo hoặc đan dược càng là lựa chọn tốt hơn a!

Phải biết rằng những Cực phẩm huyết tinh này đều là máu huyết của cường giả Địa Hoàng đọng lại mà thành, lại trải qua mười vạn năm trầm điện cùng Huyết Tinh Ma Thụ uẩn dựng, mỗi một khối Cực phẩm huyết tinh đều là có tiền mà không mua được, bọn chúng có thể làm cho bất kỳ một người nào mất máu quá nhiều trong nháy mắt khôi phục huyết khí, lại càng là tài liệu hiếm thấy để đề luyện cao cấp đan dược chữa thương.

- Thật là tiện nghi cho bản thiếu gia rồi a!

Lăng Tiếu hưng phấn mà nói một tiếng, lập tức bắt đầu đem Cực phẩm huyết tinh ở dưới đáy sông toàn bộ thu vào trong dược đỉnh.

Những Cực phẩm huyết tinh này coi như là mình dùng không hết, cầm đi đấu giá đánh xuống cũng có thể so với thượng phẩm huyền tinh mạch khoáng rồi.

Bất quá Lăng Tiếu muốn xây dựng thế lực của chính mình nhất định phải tích lũy nội tình, cho nên những đồ vật hiếm thấy này còn là mình giữ lại thì tốt hơn.

Sau khi một góc dược đỉnh của Lăng Tiếu chất đình Cực phẩm huyết tinh, hắn không nhịn được cuồng tiếu lên:

- Quả nhiên là người tốt có tốt báo a, nếu không phải bản thiếu gia đem những hài cốt này toàn bộ đốt thành tro, đưa bọn họ quy về bụi đất, chỉ sợ cũng không phát hiện được những thứ tốt này.

Bỗng nhiên một chút hắn nhìn về phía phương xa lẩm bẩm nói:

- Chỉ là không biết Huyết Tinh ma thụ kia cùng Lục Ông rốt cuộc là ai thắng ai thua rồi, Huyết Tinh ma thụ kia vẫn còn chưa hoàn thành tụ linh, chắc hẳn không phải là đối thủ của Lục Ông đi, mà thôi, bất kể như thế nào cũng

không có quan hệ với bản thiếu gia.

Ban đầu hắn cho Lục Ông mượn thức hải để khôi phục, hôm nay không biết lão đã khôi phục được như thế nào, nhưng mà những năm này trôi qua, nghĩ đến cũng không phục được không ít, huống chi hắn cùng với lão cũng chỉ là quan hệ tương hỗ cùng có lợi, không có lão đi theo bên người cũng không sao cả, dù sao hắn còn có một tí vạn năm thụ nhũ dịch cùng vạn năm thụ quả, những thứ này thứ tốt mà lúc trước Lăng Tiếu đổi lấy, thời điểm mấu chốt nhưng là dùng để cứu mạng.

Sau khi Lăng Tiếu đem phầm lớn Cực phẩm huyết tinh thu vào, liền đem một đống nhỏ Cực phẩm huyết tinh còn dư lại tụ tập ở bên cạnh, mà hắn liền ngồi xếp bằng ở chính giữa những Cực phẩm huyết tinh này.

Lăng Tiếu bắt đầu thu liễm tâm thần, trong cơ thể lặng yên vận khí Cổ Hoàng thần công, từng đạo kinh mạch giống như hoàng kim tạo thành càng không ngừng vận chuyển, linh khí ở ngũ thải đan điền bắt đầu tràn lan đi ra ngoài.

Sau khi trải qua nửa canh giờ đả tọa, khí thế của Lăng Tiếu dần dần đề thăng lên, những da thịt, kinh mạch, tạng phủ, xương cốt kia đều phát ra quang mang kim sắc.

Cổ Hoàng thần công: Luyện Bì, Luyện Mạch, Luyện Tạng, Luyện Cốt, Luyện Huyết, mỗi tiến giai một biến thì phòng ngự đều sẽ biến thái mấy phần, hơn nữa còn có năng lực khôi phục thân thể cơ năng cực nhanh, có thể nói là Thần giai công pháp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1023 - Cực Phẩm Huyết Tinh. (2)

Hôm nay Lăng Tiếu cuối cùng đem một biến Luyện Huyết cuối cùng tu luyện.

Sau khi một biến này đại thành, huyết khí trong cơ thể hắn tương đương với thay thế huyết dịch bình thường trước kia, thành tựu vô thượng huyết mạch, không chỉ là đối với bản thân mình, coi như là đối với hậu bối tử tôn của hắn cũng sẽ có ích lợi rất lớn.

Cho nên Lăng Tiếu bất kể sử dụng biện pháp gì nhất định sẽ đem Luyện Huyết tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Sau khi Lăng Tiếu điều chỉnh tốt hết thảy, khí thế quanh thân nhẹ nhàng chấn động, Cực phẩm huyết tinh ở bên cạnh hắn có không ít lập tức bạo liệt ra ròi, huyết khí nồng đậm bắt đầu tràn lan ra.

Sưu!

Lăng Tiếu hé miệng mãnh liệt hấp một cái, những huyết khí kia nhanh chóng hướng trong miệng hắn nhập vào.

Huyết khí cường đại dung nhập vào bên trong mạch máu của Lăng Tiếu, những kim sắc huyết dịch kia bắt đầu đem những huyết khí này đồng hóa, đại lượng huyết tinh càng không ngừng trùng kích vào huyết mạch của Lăng Tiếu, nhiệt lượng nóng bỏng kia tản ra nhiệt độ kinh người, trướng đến mạch máu đều sắp muốn phát nổ.

Nếu không phải kinh mạch huyết quản của Lăng Tiếu đã sớm trải qua cường

hóa, chỉ sợ cũng không chịu được những huyết khí năng lượng đáng sợ này.

Mặc dù như thế, trên mặt Lăng Tiếu cũng hiện lên vẻ thống khổ, vô số giọt mồ hôi to như hạt đậu kia càng không ngừng cuồng chảy xuống.

Lăng Tiếu cực nhanh vận khởi Cổ Hoàng thần công, kim sắc huyết dịch tăng nhanh tốc độ hòa tan huyết khí.

Kim sắc huyết mạch ở bê trong huyết quản càng không ngừng gầm thét, đem những huyết khí kia càng không ngừng cắn nuốt đồng hóa, kim sắc huyết mạch càng không ngừng trở nên nồng đậm chói lọi.

Một mảnh huyết quản chi chút đem kim sắc huyết dịch hướng tất cả cơ năng của thân thể Lăng Tiếu quán thâu đi qua.

Những da thịt, kinh mạch, tạng phủ, xương cốt kia đều chiếm được tăng trưởng trên phạm vi lớn, màu sắc trở nên càng phát ra kim hoàng, một cỗ sinh cơ cuồn cuộn không dứt tràn ngập toàn thân Lăng Tiếu, trong cơ thể hắn vào giờ khắc này tích lũy đại lượng huyết tinh khí.

Lăng Tiếu có thể cảm giác được chính mình hiện tại cho dù mất đi hơn phân nửa huyết dịch, chỉ sợ sẽ ở trong chốc lát liền nhận được bổ sung, căn bản không cần lo lắng về tình huống mất máu quá nhiều, hơn nữa như thứ máu huyết kia càng để cho thân thể cơ năng của hắn chiếm được cải thiện toàn bộ, thọ nguyên của hắn tăng trưởng trên diện rộng, lấy tu vi Địa Hoàng hiện nay của hắn ít nhất có thể sống năm trăm năm tới tám trăm năm, nhưng mà lấy tình huống bây giờ của hắn, cho dù là không tu luyện nữa cũng có thể sống được hai trăm năm.

Lăng Tiếu ở dưới đáy huyết hà khô cạn tĩnh tu ba ngày ba đêm, mà một đống nhỏ Cực phẩm huyết tinh ở quanh người hắn cũng cơ hồ bị hắn hấp thu hết.

Hôm nay quanh thân Lăng Tiếu thoáng hiện ra huyết khí nồng đậm, tất cả da thịt ở quanh thân hắn đều trở nên kim hồng lên, chỉ sợ một đầu tóc đen nhánh kia tựa hồ trở nên kim hoàng lên, mà ở sau lưng của hắn có một đầu Kim Long ảnh giống như chân thật càng không ngừng trôi nổi lên, Kim Long ảnh này tựa hồ so với dĩ vãng càng thêm sinh động bất phàm rồi.

Khi Lăng Tiếu đem khối Cực phẩm huyết tinh cuối cùng đánh tan, đem huyết khí trong đó toàn bộ hấp thu, hắn không nhịn được từ tại chỗ mà bắn ra ngoài.

Hống!

Một đạo tiếng long ngâm từ trong miệng Lăng Tiếu phun ra ngoài, âm ba cường đại tạo thành phong bạo đáng sợ đem không khí ở quanh thân thổi đến vù vù chợt vang, mà nham thạch ở dưới chân hắn cũng có không ít bị bạo liệt ra.

Tiếng long ngâm ở nơi trống trải rộng rãi này quanh quẩn không ngừng, thật lâu không thể tán đi.

Mà Kim Long ở phía sao Lăng Tiếu trùng thiên trường khiếu, trên long thân từ nguyên lai là lục trảo biến thành thất trảo, long hình chiến khí rõ ràng cũng theo đó đề tahwng lên.

Lăng Tiếu thở nhẹ ra một hơi, đem tinh khí do da thịt chính mình hiện lên thu liễm lại, cả người so sánh với trước kia trở nên càng thêm hiên ngang vài phần, thoạt nhìn càng thêm anh khí bộc phát.

- Sinh cơ thật mênh mông, ta cũng cảm giác được máu của mình thời khắc đều đang sôi trào a!

Lăng Tiếu nắm thật chặt song quyền hưng phấn mà lẩm bẩm.

Hắn cảm nhận được Cổ Hoàng thần công của mình sau khi hấp thu nhiều Cực phẩm huyết tinh như vậy, kim sắc huyết dịch kia càng thêm dày đặc mênh mông, một thân huyết dịch của hắn tựa hồ nếu so với thường nhân thì muốn gấp mấy lần, hơn nữa năng lượng hàm chứa trong đó, chỉ sợ một giọt máu huyết của hắn cũng có thể so với đan dược chữa thương tứ, ngũ phẩm!

- Đáng tiếc, hôm nay đã đạt đến trạng thái bão hòa, xem ra cũng chỉ là rảo bước đến đệ ngũ biến tiểu thành chi cảnh mà thôi, nếu muốn tiếp tục tiến một bước, chỉ sợ còn không biết phải qua bao lâu.

Lăng Tiếu nhẹ thở dài một tiếng nói.

Hắn mấy ngày qua đem đại lượng Cực phẩm huyết tinh hấp thu, huyết dịch chiếm được tràn đầy cùng cải thiện, nhưng mà cũng chỉ là để cho hắn đạt đến cảnh giới tiểu thành mà thôi, cách cảnh giới đại thành còn có khoảng cách xa xôi.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã cảm thấy thỏa mãn, bởi vì những Cực phẩm huyết tinh đã để cho hắn rút ngắn thời gian tìm kiếm cao cấp linh thảo bổ huyết cùng thời gian tu luyện.

Lăng Tiếu đem Băng Hỏa kiếm lấy ra ngoài, sau đó làm ra hành động kinh người.

Hắn lại hướng về phía một cái tay khác của mình chém một kiếm.

Đinh đương!

Băng Hỏa kiếm chém lên cánh tay cường tráng kia của hắn phát ra tiếng kim thiết đụng nhau thanh thúy.

Lăng Tiếu sững sờ nhìn cánh tay đầy đủ không sứt mẻ của chính mình một

chút phá lên cười:

- Ha ha, tốt tốt... Sau khi trải qua lần cải thiện cùng tăng lên này, thân thể cũng răng lên một mảng lớn, hiện tại cho dù là cao cấp linh khí cũng khó mà thương tổn được ta.

Hôm nay thân thể của Lăng Tiếu chỉ sợ đã có thể so với phòng ngự kinh khủng của thất giai linh thú rồi, thậm chí ngay cả Băng Hỏa kiếm thất giai đê cấp cũng chém không vào, phải biết rằng mới vừa rồi hắn là đã dùng hết toàn lực.

Đổi lại là mấy ngày trước, nếu như bị cao giai linh khí chém một kiếm, tuy nói không đến nỗi bị chém đứt, nhưng mà bị thương là khẳng định, ngắn ngủi mấy ngày phòng ngự đề cao nhiều như vậy, Lăng Tiếu dĩ nhiên vô cùng hài lòng rồi.

Tiếp theo, Lăng Tiếu đem lực lượng của cánh tay tản đi, lại đem Băng Hỏa hướng về phía cánh tay hung hăng cắt một kiếm.

Nếu như bị người khác nhìn thấy một màn như vậy chỉ sợ sẽ cho rằng gia hỏa này là cuồng tự ngược rồi, lại hai lần đối với tay của mình chém xuống, đây cũng quá biến thái đi!

Tê!

Một đạo vết thương dữ tợn sâu đến tận xương ở trên cánh tay Lăng Tiếu rách ra, kim sắc huyết dịch tuôn ra.

Lăng Tiếu không nhịn được hung hăng hít vào một hơi khí lạnh, phải biết rằng hắn mới vừa rồi hoàn toàn là không có vận kình, bất kể là ai bị cắt một kiếm như vậy đều đau đến khó chịu muốn chết.

- Cho ta nhìn xem tốc độ khôi phục như thế nào đi!

Lăng Tiếu cắn răng, lập tức đem Cổ Hoàng thần công điên cuồng vận chuyển.

Tinh khí cùng linh khí cường đại nhanh chóng cuồn cuộn lên, vết thương kia cũng lấy một loại tốc độ cực kỳ nhanh chóng không ngừng chữa trị khép lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1024 - Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai. (1)

Không đến một lát, cánh tay của Lăng Tiếu đã trở nên bóng loáng như ngọc, không khỏi thở nhẹ nói:

- Nhanh như vậy liền xong rồi?

Lăng Tiếu cũng bị tốc độ chữa trị nhanh chóng như vậy làm cho khiếp sợ, trên mặt đều là vẻ mừng rỡ.

- Cổ Hoàng thần công quả nhiên biến thái, hôm nay phòng ngự cùng năng lực chữa trị của ta đều tăng trưởng trên diện rộng, chắc hẳn long hình chiến ý cũng so sánh với trước kia đề cao lên không ít đi!

Lăng Tiếu vỗ vỗ vào miệng lẩm bẩm nói.

Tiếp theo hắn đem ánh mắt quang đến phương xa:

- Là lúc đi tìm Đế đan rồi!

Hưu!

Thân hình của hắn trong nháy mắt nhập vào phương xa biến mất.

Ở nơi chiến loạn thâm uyên, từng tòa sơn phong như lợi nhận xuyên thẳng vân tiêu, không ít sơn phong không có một ngọn cỏ, còn có chiến ngân vỡ nát, trải qua vô số năm tháng nhữ cũ không cách nào ma diệt được dấu vết chiến loạn.

Phiến chiến loạn chi địa rộng lớn này, âm phong tiêu điều không ngừng thổi qua, không có chút sinh khí cùng sức sống nào, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy cỗ hài cốt không trọn vẹn cùng binh khí bị hủy hoại.

Ở phiến đại địa rộng lớn này, một đạo thân ảnh mạnh mẽ ở trong loạn thạch nơi này lăng không mà đi, bộ dáng thoạt nhìn hết sức tiêu sái linh động.

Người trẻ tuổi này không phải là Lăng Tiếu một mình hành động thì là người nào.

- Đã bay năm ngày rồi, ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy, làm sao đi tìm Đế đan kia a!

Lăng Tiếu từ sau khi hấp thu đại lượng Cực phẩm huyết tinh, từ sơ nhập chi địa phi hành năm ngày, trừ thấy một mảnh cảnh tượng hoang vu ra đều chưa gặp gỡ một cái gì, cho dù là một con sâu cũng không thấy, cũng không còn phát hiện ra rất nhiều Địa Hoàng môn khi trước đó tiến vào chiến loạn thâm uyên, điều này khiến cho hắn đều sắp chán nản rồi.

- Di, đây là cái gì?

Lăng Tiếu thấy một điểm tia chớp sáng như bạc, lập tức chú ý.

Từ sau mấy ngày hôm trước không chú ý mà đạt được Cực phẩm huyết tinh, Lăng Tiếu liền phá lệ chú ý mỗi một chỗ của nơi này, trong lòng mang theo ý nghĩ dẫm phải vận cứt chó, hi vọng lại mò đến chỗ tốt gì.

Hắn hạ xuống địa phương có điểm ngân quang kia, phát hiện lại là một thanh binh khí đổ nát.

Lăng Tiếu một tay đem nó từ mặt đất lấy lên, đây rõ ràng là một thanh ngân sắc đại đao bị hủy hoại, mà ánh sáng lóe ra chính là một khỏa ngân sắc châu

tử được phảm ở chuôi đao.

Lăng Tiếu bắt lấy đại đao này không cảm nhận được bất kỳ linh khí ba động nào, mà thú đan gắn ở bên trong đã là mất đi ánh sáng, hiển nhiên đã sớm mất đi năng lượng.

- Xem ra đã phế đến không thể phế được nữa!

Lăng Tiếu có chút thất vọng mà lắc đầu, đang chuẩn bị đem đạo đao ném đi, hắn cảm giác được hạt châu sáng như bạc kia tựa hồ hát ra mấy phần ôn nhuận, băng hàn đâm vào lòng bàn tay của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, nhìn viên hạt chây cũng không có gì rất thần kỳ này nói:

- Chẳng lẽ đây không phải là mặt hàng bình thường?

Hắn do dự một chút quyết định đem hạt châu này lấy ra, hắn nắm chặt hạt châu trừ cảm thụ được băng hàn chi ý ra, tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt.

- Đây là hạt châu gì, lại còn có vài tia năng lượng?

Lăng Tiếu nhìn hạt châu ở trong tay lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu vuốt ve nó mấy cái, thật sự không có phát hiện cái gì, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là đem nó vứt vào trong không gian giới.

Song, vị trí Lăng Tiếu ném vào đúng là vị trí của Băng Hỏa kiếm.

Lăng Tiếu cũng không chú ý, hạt châu kia vừa mới tiếp xúc với Băng Hỏa kiếm ở chung một chỗ, từng sợi băng hàn chi ý từ trong hạt châu lan tràn đi ra ngoài, mà Băng Hỏa kiếm khẽ run rẩy lên, giữa hai cái lại sinh ra liên lạc.

Một mặt Băng thuộc tính của Băng Hỏa kiếm đồng dạng tán phát ra uân nhân chi khí cùng hàn khí của hạt châu kia kết nối lại cùng một chỗ.

Dần dần, băng hàn chi khí của hạt châu kia toàn bộ đưa vào bên trong Băng Hỏa kiếm, hạt châu kia cũng trở nên ảm nhiên thất sắc, lại không có nửa điểm năng lượng phát ra.

Băng Hỏa kiếm dần dần phát ra thanh âm ông ông, nó lại tự mình dựng thẳng lên, từng đoàn từng đoàn quang vựng càng không ngừng tán phát ra, lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ không thôi.

Lăng Tiếu cùng Băng Hỏa kiếm đã sớm nhân khí hợp nhất rồi, khi Băng Hỏa kiếm phát ra tế thanh, hắn lập tức liền cảm ứng được.

- Chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu lập tức hướng Băng Hỏa kiếm ở trong không gian giới nhìn lại, khi thấy Băng Hỏa kiếm lại tự hành dựng thẳng lên, điều này làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Ngay sau đó, hắn đem Băng Hỏa kiếm triệu hồi đi ra ngoài, tay nắm lấy Băng Hỏa kiếm cảm thấy một cỗ năng lượng khác tán phát ra.

Lăng Tiếu vận khí linh lực quán thâu vào bên trong Băng Hỏa kiếm.

Hống!

Thân ảnh khổng lồ của Cửu Đầu Long Xà trong nháy mắt ở trên bầu trời của Băng Hỏa kiếm gầm thét mà ra, mà Băng Hỏa kiếm cũng tản ra quang mang càng thêm sáng chói.

Lăng Tiếu hai mắt sáng ngời:

- Băng... Băng Hỏa này thật giống như lên cấp rồi!

Hắn có thể cảm ứng được Băng Hỏa kiếm cùng với lúc trước đã là không hề đồng dạng rồi, năng lượng so với lúc trước cường đại hơn rất nhiều, rõ ràng đã đạt đến trình độ thất giai trung cấp.

Lăng Tiếu đem hạt châu kia lấy ra, phát hiện nó đã biến thành tảng đá bình thường rồi.

- Chẳng lẽ là nguyên nhân do hạt châu này?

Lăng Tiếu có chút không hiểu mà thầm nghĩ.

Binh khí bình thường muốn tiến giai trừ phi là hồi lô trọng chú lại mới có khả năng tiến thăng phẩm giai, nhưng mà sau khi đạt tới linh khí, cũng có thể lợi dụng một ít thiên tài địa bảo đối với linh khí ôn nhuận, trải qua năm tháng lâu dài tích lũy cũng có thể lên cấp, nhưng mà cái này lại rất tốt thời gian, rất ít võ giả sẽ làm như thế.

Mà hôm nay Băng Hỏa kiếm này của Lăng Tiếu vô duyên vô cớ liền lên cấp rồi, điều này khiến cho Lăng Tiếu sờ không được đầu óc.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ hạt châu bình thường này có chỗ gì đặc biệt, lại có thể để cho Băng Hỏa kiếm tăng lên một cấp.

Kỳ thật, đây chủ yếu là Lăng Tiếu đối với kiến thức về phương diện luyện khí bị thiếu hụt, cho nên hắn mới nghĩ mãi mà không ra.

Nếu như Đường Cương Lĩnh ở chỗ này mà nói, nhất định sẽ phát hiện hạt châu kia chính là khí linh năng lượng của chuôi đại đao đã hỏng kia.

Bất kỳ binh khí nào đạt đến cấp bậc linh khí đều sẽ sinh ra khí linh, nhưng

mà khí linh này lại không cách nào huyễn hóa ra tới, mà là tồn tại trong binh khí.

Linh khí có khí linh, võ giả mới có thể cùng linh khí sinh ra cảnh giới nhân khí hợp nhất.

Có chút võ giả đối với tự thân binh khí chấp nhất sẽ thường xuyên lấy máu tươi của mình đi nuôi nấng binh khí, khiến cho đạt tới cảnh giới nhân khí hợp nhất, mà khí linh trí khí linh của hắn cũng tương đối cao.

Cho nên nó tiếp xúc đến băng thuộc tính đồng chúc bổn nguyên của Băng Hỏa liền cùng khí linh của Băng Hỏa sinh ra cộng minh, do đó bị khí linh của Băng Hỏa kiếm hấp thu đồng hóa mất.

Khí linh được cường đại, phẩm cấp của Băng Hỏa kiếm tự nhiên cũng sẽ tiến thăng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1025 - Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai. (2)

Đây cũng chính là ảo diệu mà Lăng Tiếu không thể hiểu được.

...

Lăng Tiếu không đi xoắn xuýt đến chuyện của Băng Hỏa nữa, sau khi gia tốc phi hành hai ngày, cuối cùng gặp gỡ một ít đồ vật.

Kia rõ ràng chính là tồn tại giống như oan hồn trước kia đã nhìn thấy ở Cổ thành, đồng thời ở gần bọn họ có mấy thi thể Địa Hoàng tham gia Hoàng bảng chi tranh.

Số lượng của những oan hồn này không nhiều như ban đầu ở Cổ thành, nhưng mà lại đã ngưng hình rồi, nghĩ đến trước khi chết tu vi ít nhất cũng là Thiên Tôn trở lên.

Người bình thường thấy những oan hồn này chỉ sợ bị dọa đến lập tức quay đầu bỏ chạy rồi, mà Lăng Tiếu lại là hiện lên một cái nụ cười:

- Cuối cùng gặp gỡ được một ít đồ vật rồi, nếu không đều muốn nhanh chóng buồn chết.

Đổi lại là lúc trước, Lăng Tiếu nhìn thấy oan hồn có cấp bậc cao như thế, chỉ sợ không nói hai lời lập tức chạy trốn, nhưng mà bằng thực lực bây giờ của hắn, những oan hồn này căn bản không đủ nhìn.

Mấy chiêu thức mang theo thiên hỏa cơ hồ đem những oan hồn này dọa cho chạy trốn rất ra, bởi vì thiên hỏa thủy chung là khắc tinh của những thứ tà ác

này.

Lăng Tiếu cúi người đi thăm dò thân thể của những Địa Hoàng này, xem một chút có đồ tốt lưu lại hay không.

Nhưng mà hắn thất vọng, những Địa Hoàng này sớm đã bị người khác cướp đoạt qua, không gian giới trên tay đã sớm không cánh mà bay rồi, càng thậm chí có một hai thân thể trụi lủi, đoán chừng vệ giáp phòng ngự cũng bị người khác đoạt đi rồi.

Lăng Tiếu buồn bực a, chạy đi một hồi, lại chỗ tốt cũng không có.

Lăng Tiếu chỉ có thể lắc lắc đầu tiếp tục lên đường.

Muốn tìm được Đế đan, chỉ có loại Đế giai cường giả vẫn lạc chi địa mới có thể tìm được.

Như loại chiến đấu cấp bậc này chỉ sợ sẽ là kinh thiên động địa, lực phá hoại cũng nhất định sẽ là đáng sợ nhất.

Cho nên Lăng Tiếu bay vút lên giữa không trung quan sát địa hình một hồi, liền hướng một chút địa phương gặp phải phá hư nghiêm trọng nhất bay đi.

Theo Lăng Tiếu dần dần xâm nhạp, hắn cũng cuối cùng cảm ứng được một ít khí tức chiến đấu.

Lúc này hắn biết mình cuối cùng là không có tìm nhầm chỗ.

Đáng tiếc khi Lăng Tiếu lặng lẽ đi tới, chiến đấu bên kia đã kết thúc.

Lăng Tiếu mơ hồ có thể nghe được một người trong đó nói:

- Đế đan tới tay, đi mau!

Sưu sưu!

Mấy đọa nhân ảnh phóng lên cao, mà ở phía sau bọn họ lại có mấy chục con oan hồn đuổi theo.

Nhìn một màn này, Lăng Tiếu lẩm bẩm nói:

- Không được, tất phải tăng nhanh bộ pháp rồi, nếu không danh tiếng đệ nhất Hoàng tọa liền thuộc về người khác rồi.

Lăng Tiếu chăm chú lên, bắt đầu lợi dụng tinh thần lực phô thiên cái địa tản mát đi ra ngoài.

Hắn biết, địa phương có càng nhiều oan hồn nhất định sẽ có tỷ lệ tồn tại Đế đan càng lớn.

- Tìm được rồi, hồn lực bên kia rất nhiều!

Trong mắt Lăng Tiếu lộ ra tinh mang, nhanh chóng hướng một cái phương hướng bay nhanh mà đi.

Quả nhiên, không bao lâu hắn liền đi tới một chỗ oan hồn ở lại.

Ở phụ cận bọn chúng có không ít hài cốt, bốn phía cũng phát sinh đầy các loại chiến ngân, hiển nhiên ban đầu nơi này phát sinh qua chiến đấu thảm thiết.

Mà chút ít ngưng hình oan hồn có trình độ rất nồng, ít nhất đạt tới thực lực đê cấp Thiên Tôn, bọn chúng đều mặc chiến bào phong cách cổ xưa, cầm trong tay các loại binh khí, thoạt nhìn hung thần ác sát.

Bất quá để cho Lăng Tiếu cảm thấy kỳ quái chính là những oan hồn này hình như chia làm hai phái, hai loại chiến bào đều là không giống nhau, hơn nữa nhìn bộ dáng của bọn chúng tựa hồ là đang đối mặt nhau.

Hai bang oan hồn đều đang không ngừng giết chóc, từng đợt âm phong chiến đấu ô ô ở phụ cận không ngừng vang lên.

Lăng Tiếu vốn định giết đi ra ngoài, nhưng nhìn đế bộ dạng như vậy cũng dừng lại, đồng thời hắn cảm ứng được bốn phía có mười mấy cỗ khí thế cường đại, chắc là cũng có người cùng hắn tới đây tìm kiếm Đế đan rồi.

Lăng Tiếu đã sớm đem khí tức ẩn giấu đi, hắn ở trong loạn nham cảm ứng được mười mấy cỗ khí thế kia hẳn là cách hắn có mấy trăm thước mà thôi.

Đối với người cạnh tranh, Lăng Tiếu cũng không e ngại, mấu chốt vẫn là muốn xem chung quanh đây một chút có Đế đan tồn tại hay không.

Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực quét nhìn một mảnh phụ cận, cảm nhận được hai cỗ năng lượng không đồng dạng, khí tức này cùng nhân loại là hoàn toàn không đồng dạng, cuối cùng Lăng Tiếu ngừng lại ở phía sau hai nhóm oan hồn, có hai gã oan hồn có thực lực trung cấp Thiên Tôn đang thủ hộ hai khỏa nhan sắc châu tử uyển chuyển.

Hai hạt châu này đều là lớn nhỏ chừng hai ngón cái, riêng mình tản ra uân nhân chi sắc, thoạt nhìn đều hàm chứa năng lượng không nhỏ.

Lăng Tiếu liếm liếm môi, hắn biết hai khỏa này tuyệt đối chính là Đế đan.

Cũng là khi hắn cảm ứng được Đế đan tồn tại, hắn từ phía sau nham thạch phát hiện có khí tức đang chậm cháp hướng về vị trí Đế đan lướt tới, nghĩ đến bọn họ chính là muốn thừa dịp hai nhóm oan hồn đánh nhau cướp lấy Đế đan.

- Hai khỏa Đế đan này cũng không tốt đoạt a!

Lăng Tiếu hiện lên cười nhạt lẩm bẩm nói.

Có hai đại oan hồn trung cấp Thiên Tôn chia ra bảo vệ, không có thủ đoạn đặc thù, muốn đem Đế đan kia bắt tới tay nhưng là không dễ dàng. nguồn nhanh nhất: doctruyen.org

Trừ Lăng Tiếu ra, đánh chủ ý và hai khỏa Đế đan này chính là một chút Địa Hoàng khác.

Bọn họ đều là một tổ đoàn đội, tổng cộng mười bốn người, cầm đầu chính là Mạc Trát có thực lực cường hãn nhất, thực lực Địa Hoàng đỉnh phong, mà những người khác thì có năm tên Địa Hoàng đỉnh phong cùng với tám tên cao cấp Địa Hoàng.

Thực lực của một cỗ thế lực này ở trong mấy chục tổ chức đoàn đội chỉ thuộc về trung hạ, cùng những đoàn đội mấy chục người kia so ra còn kém xa.

Mạc Trát mang theo sáu người hướng một viên Đế đan trong đó mà đi, mà bảy người khác lại là hướng một viên Đế đan khác mà đi.

Bọn họ đều muốn đem hai khỏa Đế đan này bỏ vào trong túi rồi.

Mạc Trát đã hơn 60 tuổi, nhưng mà bộ dáng của hắn lại chỉ là trung niên nhân, trên mặt có một đạo đao ba dữ tợn, thoạt nhìn rất là dọa người.

Hắn hướng người ở phía sau mình truyền âm nói:

- Sau khi nhích tới gần oan hồn, các ngươi lập tức đem linh thú triệu hoán ra đối phó với hai con oan hồn kia, bọn chúng có thể đả thương thức hải của

chúng ta, nhưng mà đối với linh thú lại là không có hiệu quả, cho nên không cần phải lo lắng Lăng Tiếu sẽ có chuyện gì, một khi đắc thủ lập tức rút đi, tuyệt không thể để cho những oan hồn khác tạo thành xu thế vây quanh.

Người ở hía sau hắn đều hơi hơi gật đầu, ý bảo biết rồi.

Bất quá khi bọn hắn vừa mới nhích tới gần Đế đan kia 50 thước, hai đại trung cấp Thiên Tôn oan hồn kia lập tức cảm ứng được sự hiện hữu của bọn hắn.

Ánh mắt của Mạc Trát nhảy lên hét lớn:

- Bọn chúng phát hiện, mau đem linh thú triệu hoán ra!

Cũng đúng lúc này, hai đại Thiên Tôn oan hồn hướng bọn hắn giết tới.

Bọn chúng tuy là oan hồn nhưng mà lực lượng cường hãn lại không thua bất kỳ đê cấp Thiên Tôn nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1026 - Đế Đan.

Địa Hoàng ở phía sau Mạc TRát cùng nhau đem linh thú triệu hồi ra ngoài, đại chiến hết sức căng thẳng.

Cùng lúc đó, Mạc Trát vọt đến một bên, trong tay ngưng tụ thành một cái cự chưởng hướng viên Đế đan kia bắt tới.

Mạc Trát biết những oan hồn này căn bản không có suy nghĩ, bọn họ tồn tại chỉ là một chút ý niệm chấp nhất mà thôi, cho nên hắn cảm thấy bắt được viên Đế đan này tuyệt đối không là vấn đề.

Ai ngờ đang ở thời điểm cái cự chưởng kia muốn đem Đế đan nắm lấy, lại phát hiện Đế đan tự động bay lên.

Không chỉ có như thế, một viên Đế đan khác cũng đồng dạng bay lên, hai khỏa Đế đan lại đồng thời hướng về giữa chiến đấu của hai nhóm oan hồn dừng lại.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Mạc Trát đầu đều có chút không thể hiểu nổi.

Hắn trước đây cũng đạt được mấy viên Đế đan, nhưng mà vẫn là lần đầu tiên phát hiện những Đế đan này lại có thể tự hành bay đi.

A a!

Mấy đạo tiếng kêu thảm thiết để cho Mạc Trát trong nháy mắt phục hồi lại

tinh thần, hắn phát hiện hai nhóm oan hồn kia đã hướng người của hắn giết tới.

- Má ơi, đi mau, hai khỏa Đế đan này không cần!

Mạc Trát liền lập tức gọi một tiếng, nhanh chóng rời đi nơi này.

Một chút đồng minh kia của hắn cũng trong cùng một lúc rút lui, bởi vì đối mặt với nhiều oan hồn như vậy, bọn họ căn bản không thể nào nhất nhất thu thập được, đến lúc đó chỉ sợ Đế đan không lấy được, người lại toàn bộ chết sạch.

Sau khi đám người Mạc Trát rời đi, hai nhóm oan hồn kia lại một lần nữa đại chiến ở chung một chỗ, phảng phất bọn họ đều giống như không biết mệt mỏi.

Cũng ngay lúc này, hai khỏa Đế đan kia ở chỗ trung ương nhất của oan hồn lại một lần nữa không gió mà bay lên.

Hưu hưu!

Hai khỏa Đế đan kia giống như gió hướng một cái phương hướng đồng thời bay đi.

Những oan hồn cường đại kia tựa hồ đều là tín niệm chấp nhất thủ hộ hai khỏa Đế đan này, lại giống như nổi điên hướng hai khỏa Đế đan kia đuổi tới.

Cũng là lúc bọn họ đuổi theo tới, một phiến lam sắc hỏa diễm hướng bọn họ oanh tới.

Ô ô!

Lam sắc hỏa diễm ngăn cản cước bộ của chúng nó khiến chúng nó đều kinh hô lên.

Một đạo thân ảnh đem hai khỏa Đế đan nắm trong tay, nhanh chóng hướng phương xa bay vút mà đi.

Những oan hồn kia càng không ngừng phát ra tiếng gào thét ô ô, hiển nhiên Đế đan biến mất đã khiến cho chúng no điên cuồng không thôi.

Sau khi Lăng Tiếu bay ra rất xa, phát hiện oan hồn ở phía sau cũng không có đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ha hả, dễ dàng liền tới tay như vậy, thật là không cần tốn nhiều sức!

Lăng Tiếu hài lòng nhìn Đế đan ở trong tay lẩm bẩm nói.

Hắn sở dĩ dễ dàng đem Đế đan kia bắt tới tay như vậy đương nhiên là lợi dụng tinh thần lực của hắn mang tới, bằng không dùng thuộc tính hóa hình đi chụp lấy Đế đan kia khẳng định bị người phát hiện.

Lăng Tiếu không muốn bại lộ thân phận, cũng không muốn cùng những oan hồn kia lãng phí năng lượng, cho nên liền lựa chọn cái phương pháp đơn giản lại có hiệu quả này.

- Đây chính là Đế đan sao? Năng lượng ẩn chứa lại không có tiêu tán, quả nhiên không hổ là tọa hóa chi vật của cường giả Đế giai!

Lăng Tiếu cảm thụ được năng lượng mà Đế đan phát ra lẩm bẩm nói.

Đế đan mặc dù là đồ tốt, nhưng mà đối với người bình thường căn bản là vô dụng, chỉ có rơi vào trong tay cao phẩm Luyện dược sư mới có thể phát huy tác dụng của nó.

Đúng lúc, Lăng Tiếu đã là Lục phẩm Luyện dược sư, chỉ cần lại đi lên một phẩm, có thể lợi dụng những thứ Đế đan này rồi, cho nên hắn cũng định Đế đan do chính mình đạt được thì mình thu lấy, không cầm đi đổi cho những thế lực lớn kia, nếu không ngày sau thời điểm cần tìm Đế đan thì không dễ tìm rồi.

Sau khi Lăng Tiếu quyết định chủ ý, lập tức động thân đi xuống một cái địa phương.

Hắn liên tục hai ngày tìm hai chỗ có oan hồn tương đối nhiều, tuy nhiên lại không phát hiện ra bóng dáng của Đế đan.

Lăng Tiếu không khỏi có chút khổ não, bởi vì Hoàng bảng chi tranh đã trải qua bấy lâu nay, không ít Đế đan đã sớm bị những người khác nhanh chân đến trước rồi.

- Má ơi, đây là cái địa phương chó má gì, tìm hai ngày tới một cọng lông cũng không gặp được, còn để cho người ta sống hay không a!

Lăng Tiếu buồn rầu kêu lên mấy tiếng, cắn răng hướng địa phương có cảm ứng cường liệt nhất bay đi.

Lăng Tiếu đi tới một mảnh loạn thạch chi địa, nơi này đồng dạng là hoang vu không chịu nổi, nhưng mà am phong so với những địa phương khác muốn nồng đậm hơn nhiều lắm, trong một cái vết rách cự đại giống như bị một tuyệt thế cao thủ chém thành truyền ra từng đợt linh hồn lực cường đại.

Rất hiển nhiên ở trong vết rách khổng lồ này tụ tập đại lượng oan hồn.

Bên cạnh cái vết rách khổng lồ này đã sớm có ba nhóm nhân mã nhìn chằm chằm vào trong đó.

Ba tổ nhân mã này không có mười tám thế lực lớn tham dự, nhưng mà thực lực lại đều không kém, mỗi một đội lại đều có gần hai mươi người.

Mà Lăng Tiếu rõ ràng phát hiện có một tổ trong đó có người quen cũ mà hắn biết, dẫn đầu kia chính là Thác Bạt Nguyên, đi theo phía sua hắn chừng hai mươi người, hiển nhiên đúng là trợ thủ mà hắn chiêu dụ tới, mà Cốc Kiều Kiều cùng Cố Minh Châu rõ ràng cũng ở trong đó.

Lăng Tiếu nhìn ba nhóm nhân mã bọn hắn không ít người đều có chút tổn thương, nghĩ đến lúc trước trong quá trình tìm kiếm Đế đan cũng gặp gỡ công kích của oan hồn đi.

Lăng Tiếu mới xuất hiện lập tức đưa tới chú ý của ba tổ nhân mã.

Bất quá nhân gia cũng chỉ là chú ý hắn một chút mà thôi, tiếp theo ánh mắt lại toàn bộ rơi vào phía dưới vết rách kia, tiếp theo ánh mắt đều lộ ra thần sắc tham lam nồng đậm, rất hiển nhiên ở dưới vết rách khổng lồ này nhất định sẽ có không ít Đế đan.

Nhưng mà Lăng Tiếu biết một chút dụ hoặc ở trước mặt này khẳng định kèm theo nguy cơ khổng lồ.

Lăng Tiếu không để ý tới mọi người lặng lẽ đến một phương hướng khác của vết rách khổng lồ, hắn cúi đầu đem mắt nhìn xuống dưới, thần sắc lập tức trở nên cuồng nhiệt lên:

- Thật nhiều Đế đan, khó trách đám người kia đều tụ ở chỗ này, bất quá.... Oan hồn ở phía dưới cũng là có chút đang sợ!

Lăng Tiếu thấy vết rách khổng lồ này cũng không sâu, độ sâu cũng là vài mét, nhìn một cái là có thể thấy ở dưới vết rách khổng có vô số viên Đế đan tùy ý tản mát, sơ lược tính toán ít nhất cũng có chừng một trăm viên rồi.

Bất quá Đế đan tuy nhiều, nhưng mà oan hồn nhiều hơn, từng con oan hồn ở chỗ này du đãng, phảng phất như là liệt binh tuần tra đều không ngừng tới lui.

Những oan hồn này đáng sợ cũng không kém so với những gặp gỡ lúc trước, thậm chí có vài con đã đạt đến cường độ cao cấp Thiên Tôn, có thể thấy được khi bọn họ còn sống cũng là tồn tại một đời đại năng.

- Không đúng, nơi này nhiều oan hồn an phận như thế, cũng không có lao ra, nhất định là có tồn tại cường đại hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1027 - Hấp Thu Tàn Hồn Nửa Bước Huyền Đế. (1)

Lăng Tiếu mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, hắn cảm thấy những oan hồn này quá mức an tĩnh, bởi vì khí tức của ba tổ nhân mã khác nhưng là không thể che giấu hết được, bọn chúng hẳn là nhận thấy được có người tới mới đúng, nhưng mà bọn chúng vẫn tiếp diễn động tác tuần tra, thật giống như không quan tâm đến bọn họ, bởi vậy, Lăng Tiếu đoán nơi này khẳng định không có đơn giản như vậy.

Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực dò xét đi xuống, bỗng nhiên phát hiện có hai cỗ hồn lực cường đại ba động cực kỳ mịt mờ.

Lăng Tiếu mặt nhăn một chút chân mày, vội vàng xa xa lui ra.

Nơi này nhiều Đế đan như vậy khẳng định sớm bị người khác phát hiện qua, nhưng mà những Đế đan này lại không bị lấy đi, nguy hiểm của nơi này không cần phải bàn cãi rồi.

Lăng Tiếu cũng không có lui ra bao xa, lại một lần nữa bí mật ở trong loạn thạch xa xa nhìn ba nhóm nhân mã kia, xem bọn họ rốt cuộc có thủ đoạn gì lấy được những Đế đan kia.

Có người dẫn đầu, những người khác cũng đều theo sau.

Từng cỗ công kích thuộc tính cường hãn do linh khí bất đồng hướng oan hồn ở bên trong vết rách khổng lồ cuồng oanh tới.

Những oan hồn này tuy lớn mạnh nhưng mà bọn chúng cũng không có ý thức, đều không có cách nào thôi diễn tiểu phương thế giới, cho nên chiến

lực của bọn chúng cũng không lợi hại như Thiên Tôn chân chính, nhưng mà cũng đủ để cho bọn họ thân là Địa Hoàng đánh một trận rồi.

Lăng Tiếu nhìn chiến đấu kinh thiên động địa kia lẩm bẩm nói:

- Thật là khí phách a!

Vô số ona hồn từ trong vết rách khổng lồ vọt ra, bọn chúng phát ra tiếng kêu ô ô, từng cái như vệ sĩ không sợ chết hết đợt này đến đợt khác hướng mấy chục tên Địa Hoàng cùng mấy chục đầu linh thú kia trùng sát mà qua.

Chiến đấu rất là kịch liệt, nhưng mà Lăng Tiếu cũng là biết đám người kia cảm thấy áp lực.

May mắn là mỗi người bọn họ đều có không ít thru đoạn phòng ngự công kích của oan hồn, mói có thể không toàn quân bị diệt.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm kinh bạo như sét đánh giữa trời quang vang lên, từng đạo lôi điện lớn như thùng nước từ trên trời giáng xuống.

Oanh long oanh long!

Tiếng kinh lôi kinh khủng đem một phương oan hồn đều bao phủ vào.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm thân ảnh phát ra công kích cường đại kia, người nọ chính là Thác Bạt Nguyên.

Chỉ thấy hắn cầm trong tay tử sắc Tam Xoa Thương không ngừng oanh ra lôi điện đáng sợ, oan hồn ở phụ cận đều bị oanh đến hồn phi phách tán.

Sau đó hắn một đầu đâm vào bên trong vết rách khổng lồ này cướp đoạt Đế đan, không còn có oan hồn nào dám tới gần thân thể của hắn.

- Chẳng lẽ bị gia hỏa kia thành công rồi?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút lẩm bẩm nói, hắn cũng rất muốn xông qua đoạt lấy, bằng thủ đoạn của hắn căn bản không sợ hãi những oan hồn này, nhưng mà hắn xưa nay thận trọng nên phải cẩn thận một chút.

Song, khi Thác Bạt Nguyên kia mới vừa đi xuống không bao lâu, liền nhìn thấy hắn chật vật từ trong vết rách khổng lồ kia nhanh chóng chạy trốn ra.

- Chạy mau, nơi đó có tàn hồn của Nửa bước Huyền Đế!

Thác Bạt Nguyên đối với người của mình kinh hô một tiếng, lập tức thoát ra xa xa, tốc độ kia quả thực nhanh như thiểm điện.

Ở trong miệng vết rách rộng khổng lồ mấy chục thước, một cái đại thủ chưởng đáng sợ từ trong đó xông ra.

Cự chưởng giống như núi cao thoạt nhìn khủng bố dọa người, ba tổ nhân mã kia giống như là bị dọa tè ra quần, từng người cưỡi linh thú chạy được bao xa liền chạy xa bấy nhiêu.

Oanh long!

Cự chưởng hướng địa phương có nhân số nhiều nhất đập xuống, có mấy người cùng linh thú trốn không đủ nhanh lập tức trở thành oan hồn dưới cự chưởng kia, những người kia cùng linh thú bị đập thành tan nát, mà mặt đất kia để lại một cái thủ chưởng ấn to mấy chục thước, vô số mảnh đá bắn tung tóe mà ra.

Sau khi cự chưởng chụp xuống, hơn mấy chục người kia đều trốn được sạch sẽ, không có một người còn dám dừng lại.

Lăng Tiếu xa xa nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt cũng lồi ra, thân thể cũng khẽ run run một chút lẩm bẩm nói:

- Uy lực của Đế giai quả nhiên kinh khủng a!

Bất quá Lăng Tiếu cũng không muốn thịt béo đến miệng cứ như vậy biến mất, hắn đã tìm rất nhiều ngày mới tìm được chừng này Đế đan, vô luận như thế nào hắn cũng muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp.

- Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế a, đây cũng là đại bổ dược, tuyệt đối không thể buông tha!

Trong mắt hổ của Lăng Tiếu hơi lộ ra tinh quang nói.

Ngay sau đó, hắn lại hướng vết rách khổng lồ kia tới gần mấy chục thước, ở sau một khói nham thạch khổng lồ ẩn giấu khí tức, tận lực không kinh động đến những oan hồn khác.

Lăng Tiếu tự nhiên không thể nào cùng bọn chúng chính diện chiến đấu, phải biết rằng bọn chúng nhưng vô cùng cường hãn, chỉ là Lăng Tiếu không biết bọn chúng tại sao không có lựa chọn đoạt xá trọng sinh?

Bằng vào năng lực của bọn chúng hẳn là có thể làm được a?

Lăng Tiếu không có tâm tư đi suy nghĩ nhiều, hắn ngồi xuống lập tức bắt đầu vận chuyển khẩu quyết của Khống Thần quyết giai đoạn thứ hai Khống Hồn, từng cái phù văn huyền ảo vô hình không ngừng bay đi ra ngoài.

- Không biết có thể thành công hay không a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thán một tiếng, sau đó khống chế rất nhiều phù văn vô hình hướng vết rách khổng lồ ở không xa kia bay đi.

Ở trong cái vết rách khổng lồ này có hai cái tàn hồn Nửa bước Huyền Đế, năng lượng của bọn chúng còn rất cường hãn, phương diện ý thức vô cùng kiện toàn thanh tỉnh, hơn nữa còn có đủ loại huyền kỹ chiến đấu, cũng không phải là những oan hồn kia có thể so sánh được.

Mặc dù bọn chúng còn rất cường đại, nhưng mà vẫn không cách nào tinh thần phù văn vô hình của Lăng Tiếu.

Những tinh thần phù văn vô hình này hướng mộ cái tàn hồn Nửa bước Huyền Đế đang trong tĩnh tọa oanh tới.

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia cũng là cường đại, thời điểm mới vừa tiếp xúc đến những phù văn vô hình kia lập tức có phản ứng, hồn lực cường đại đối kháng với những phù văn kia, ý đồ đem những phù văn này khu trừ sạch sẽ.

Hồn lực của Nửa bước Huyền Đế cũng không phải là người bình thường có thể so sánh được, nó lại cường lực đem không ít phù văn đánh văng ra ngoài.

Lăng Tiếu cắn răng tiếp tục khống chế phù văn không ngừng oanh đi qua:

- Bản thiếu gia cũng không tin không bắt được ngươi!

- Người nào dám kinh động bổn Đế!

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia phát ra thanh âm âm u, tiện tay nhấc một cái, một cái cự chưởng lần nữa từ bên trong vết rách khổng lồ bay ra, sau đó hướng chỗ của Lăng Tiếu đập tới.

- Mẹ ơi!

Lăng Tiếu nhìn cự chưởng kia quái khiếu một tiếng, vội vàng chợt lui.

Cự chưởng đem địa phương trước đó của hắn oanh đến sụp xuống.

Lăng Tiếu ở không xa quệt một chút mồ hôi lạnh:

- Gia hỏa này thật đúng là đáng sợ!

Song, thời điểm Lăng Tiếu còn chưa hết kinh hồn, hắn lại thấy ở trong vết rách khổng lồ kia nhanh chóng bay ra một cái thân ảnh.

Thân ảnh ấy lại hướng hắn phi lướt tới, ánh mắt âm sâu kia lộ ra sát ý nồng đậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1028 - Hấp Thu Tàn Hồn Nửa Bước Huyền Đế. (2)

- Không may rồi, gia hỏa này cư nhiên lại đi ra!

Lăng Tiếu thầm kêu một tiếng, lập tức xoay người bỏ chạy.

Tốc độ của hắn mặc dù nhanh, nhưng mà tốc độ của Nửa bước Huyền Đế còn nhanh hơn so với hắn.

Chỉ ở trong mấy cái chớp mắt liền chắn ở trước người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ổn định thân hình, cưỡng chế làm cho mình trấn định lại nhìn thân ảnh kia.

Tàn hồn này là một lão giả, thân hình không cao lớn lắm, nhưng mà lại rất cường tráng, lão đang mặc một bộ y phục hoa lệ, khí độ thoạt nhìn tương đối bất phàm, nghĩ đến khi còn sống là một nhân vật rất cao minh.

- Chỉ là trung cấp Địa Hoàng lại có tinh thần lực mạnh như thế, thật không nghĩ tới hiện nay còn có hậu bối xuất sắc đến bực này.

Nửa bước Huyền Đế kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu sâu xa nói.

Lăng Tiếu cười kha mấy cái nói:

- Ha ha... Tiền bối, vãn bối vô ý mạo phạm, xin hãy tha thứ!

Cùng lúc đó hắn đã đem tinh thần lực toàn bộ điều động, một khi tàn hồn Nửa bước Huyền Đế này có bất kỳ dị động, hắn lập tức dùng tinh thần lực

cho gã một kích trí mạng.

Bằng năng lực hôm nay của hắn, muốn thu thập tàn hồn Nửa bước Huyền Đế ở trước mắt này hẳn không phải là vấn đề, chẳng qua là tiêu hao nhất định sẽ hơi lớn.

- Hừ, nói được so với hát còn nghe hay hơn!

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế hừ lạnh một tiếng, lại nói tiếp:

- Ta biết ngươi muốn lấy Đế đan, bất quá ngươi đánh tới trên đầu bổn Đế, vậy chỉ có thể trách ngươi quá tham lam rồi, thân thể cường tráng này của ngươi liền thuộc về bổn Đế đi!

Nói tới đây, Nửa bước Huyền Đế kia lộ ra lệ khí nồng đậm, tiếp theo một cỗ năng lượng cường hãn hướng về phía Lăng Tiếu oanh tới.

Lăng Tiếu sớm có đề phòng, ở lúc Nửa bước Huyền Đế này ra chiêu, tinh thần lực của hắn toàn lực xuất kích.

Lần này tinh thần lực của hắn là hoàn toàn dùng để công kích, vô số lợi nhận hung hãn hướng về phía tàn hồn Nửa bước Huyền đế kia oanh tới.

Mà Lăng Tiếu lại là mạnh mẽ ăn một chưởng của tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia, cả người bay ra rất xa, kim sắc huyết dịch phun đi ra ngoài.

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia cũng là không được sống khá giả giống như lúc trước, công kích tinh thần lực toàn lực của Lăng Tiếu như thế nào dễ đón đỡ như những thứ phù văn kia.

A!

Tàn hồn của Nửa bước Huyền Đế khi còn sống đã là thân thể cùng linh hồn chịu trọng thương mới biến thành bộ dáng như vậy, hôm nay lại bị tinh thần lực chuyên khắc chế linh hồn công kích, lão căn bản không thể nào phòng ngự, đại lượng linh hồn lực ở dưới công kích của tinh thần lực từ từ trở nên hư vô.

Lão không cam lòng phát ra tiếng kêu thảm thiết, đáng tiếc vẫn là từ từ tiêu tán ở trong phương thiên địa này rồi.

Lăng Tiếu ở không xa nằm giữa loạn thạch, thần sắc trở nên có chút tái nhợt, nhưng mà lại không có nửa điểm bộ dạng bị trọng thương.

- Hoàn hảo mới vừa cường hóa thân thể, bằng không một chưởng này cũng không dễ chịu a!

Lăng Tiếu thở dài một hơi, từ trong loạn thạch bắn ra.

Sau đó hướng về phía sau bay vút đi, hắn lựa chọn một cái địa phương tương đối bình tĩnh tĩnh tọa xuống khôi phục tinh thần lực.

- Nếu có thể đem một cái tàn hồn của Nửa bước Huyền Đế hấp thu hết, tinh thần lực của ta khẳng định tăng mạnh a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói.

Hắn mới vừa rồi vốn định cầm tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia làm vật thí nghiệm, đáng tiếc chủ ý không có làm thành, lại thiếu chút nữa bị nhân gia giết chết, cho nên hắn chỉ có thể tạm thời đem ý nghĩ kia bỏ qua.

- Có rồi, nếu là ta trước tiên đem hồn lực của nó suy yếu, lại cho thêm nó hạ phù chú hẳn là có thể đem nó thu phục đi!

Bỗng nhiên Lăng Tiếu nghĩ tới một cái phương pháp mới, hai mắt lại nổi lên ánh sáng.

Trải qua hai canh giờ khôi phục, tinh thần lực của Lăng Tiếu lần nữa khôi phục trạng thái tràn đầy.

Lần này, hắn không có ý định lại che che giấu giấu nữa, trực tiếp bay đến trên bầu trời của vết rách khổng lồ, toàn thân vận khởi thiên hỏa nồng đậm đem chính mình tầng tầng bao trùm để ngừa những oan hồn khác thừa dịp trống rỗng mà vào.

Ngay sau đó, lam diễm trong tay Lăng Tiếu hướng địa phương mà một cái tàn hồn Nửa bước Huyền đế khác oanh tới.

Ầm!

Năng lượng hỏa mang cường đại nện dến phía dưới ầm ầm vang lên, liệt hỏa nồng đậm đốt cháy lên.

Một chút oan hồn ở bốn phía vừa mới tiếp xúc đến thiên hỏa lập tức gào thét kêu lên, có không ít oan hồn vội vàng lẩn mất đi ra.

Mà một đạo thân ảnh cực nhanh từ dưới đất bay vút đi ra ngoài. Nguồn: doctruyen.org

- Thật lớn mật, lại dám chọc lên trên đầu bổn Đế!

Một đạo tàn hồn Nửa bước Huyền Đế khác xuất hiện lập tức đại giận dữ hét lên.

Đang ở lúc nó liền muốn ra tay với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã tiên phát chế nhân rồi.

Tinh thần lực hóa ra vô số mũi kiếm hướng về phía tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia cuồng oanh một trận.

Bất quá lần này Lăng Tiếu là rất có chừng mực, cũng không dùng hết tất cả tinh thần lực, bằng không liền không đạt đến hiệu quả mà hắn muốn.

Quả nhiên tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia phản ứng không kịp, thân hình đọng lại như thực chất kia đã bị tinh thần lực của Lăng Tiếu oanh đến hư nhược rất nhiều.

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia ý thức được nguy hiểm, cũng không dám tiếp tục dừng lại, lại lựa chọn chạy trốn!

- Ngươi trốn được không?

Lăng Tiếu thực hiện được cười một tiếng, tinh thần phù văn đã sớm ngưng tụ thành giống như thủy triều đánh tới tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia.

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế đã là suy yếu không chịu nổi, tốc độ cũng là giảm đi, lực phản ứng lại càng giảm xuống, tinh thần lực phù văn của Lăng Tiếu không phí chút sức lực nào toàn bộ oanh ở trên người nó.

- Đây là thứ đáng chết gì?

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia phát ra thanh âm sợ hãi, nó chỉ muốn thoát khỏi những phù văn này, đáng tiếc cũng là làm không được.

Lăng Tiếu cũng sẽ không nói nhảm với nó, lập tức nhắm mắt lại vận khí khẩu quyết của Khống Thần quyết.

Ngay sau đó một màn kỳ dị xuất hiện.

Chỉ thấy hồn lực của tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia đang suy yếu không chịu nổi lại từng điểm hướng vào trong thức hải của Lăng Tiếu chui vào.

Tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kinh hãi lập tức cầu xin tha thứ nói:

- Không... Không nên hút hồn lực của ta, van ngươi... Bỏ qua cho ta đi!

Đáng tiếc, Lăng Tiếu như thế nào lại mềm lòng được, càng thêm tập trung tinh lực hút lấy hồn lực không dễ có này.

Một lúc lâu sau, tàn hồn Nửa bước Huyền Đế đang trong giãy dụa kia đã trở nên hư ảo, thân thể nguyên lai là chân thật đã từ từ biến mất.

Mà tinh thần dịch trong thức hải Lăng Tiếu theo đại lượng hồn lực tràn vào hóa thành nhiều tinh thần dịch tinh thuần hơn, lớn mạnh tinh thần thức hải của hắn.

Sau khi tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia tiêu tán, Lăng Tiếu ý vị chưa hết mà mở mắt ra khen nói:

- Thật là đại bổ a, thoáng cái tràn đầy rất nhiều a!

Đạt tới giai đoạn thứ hai Khống Hồn của Khống Thần quyết, trừ có thể lợi dụng phù văn thao túng người khác ra, càng có một công hiệu thần kỳ, đó chính là có thể hấp thu hồn lực của người khác cho mình dùng, để lớn mạnh tự thân tinh thần lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1029 - Nộ Sát! (1)

Mà mới vừa rồi Lăng Tiếu lợi dụng chính là điểm này, đem tàn hồn Nửa bước Huyền Đế suy yếu kia hấp thu.

Hắn cũng là lần đầu tiên vận dụng loại thủ đoạn này, cho nên ở lần đầu tiên thí nghiệm đoán chừng sai lầm mới thất bại, sau đó lần này cuối cùng có thu hoạch.

- Ở trong không gian rộng lớn này nhất định sẽ có không ít tàn hồn Đế giai, lần này phát đạt rồi!

Lăng Tiếu đột nhiên trở nên tham lam mà thầm nghĩ.

Bởi vì một mực tu luyện tinh thần lực tốc độ tích lũy chậm, mà hấp thu lực lượng của tàn hồn cường đại là một loại đường tắt nhanh chóng lớn mạnh tinh thần lực.

Ở dưới tình huống bình thường hắn tự nhiên không cách nào suy nghĩ như vậy, phải biết rằn thực lực của mỗi một tên Đế giai nhưng là rất kinh khủng, nhưng mà ở dưới hoàn cảnh hôm nay, những tàn hồn này đều là tràn đầy lệ khí thị sát, hấp thu bọn chúng cũng sẽ không khiến hắn cảm thấy có cảm giác chịu tội gì.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn hướng xuống phía dưới vết rách khổng lồ thu Đế đan, trong đầu tựa hồ nhiều hơn một chút trí nhớ không trọn vẹn, những thứ trí nhớ này hình như là đến từ tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia.

- Thì ra còn có chỗ tốt bực này a!

Lăng Tiếu không nghĩ tới hấp thu hồn lực của đối phương còn có thể đem trí nhớ của đối phương cũng đều hấp thu, đây là một phát hiện trọng đại a!

Khi Lăng Tiếu muốn đem Đế đan ở phía dưới vết rách khổng lồ kia thu lấy, lại có người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía trên Lăng Tiếu.

Đối mặt với từng khỏa Đế đan phân tán ở phía dưới vết rách khổng lồ, ánh mắt của Lăng Tiếu đều cuồng nhiệt lên rồi!

- Cuối cùng kiếm được một chút Đế đan rồi, nếu như lại không có thu hoạch, vị trí đầu tiên liền mất rồi!

Lăng Tiếu xoa xoa bàn tay nói.

Đang ở lúc hắn muốn bắt đầu đem những Đế đan này nhặt lên, phía sau bỗng nhiên phát lên nguy cơ!

Đó là một cỗ cảm giác tựa hồ như bị rắn độc nhìn chằm chằm vào, một đạo kình phong lặng lẽ không một tiếng động liền đâm thẳng vào phía sau đầu hắn mà đi.

Lăng Tiếu nhất thời lông tơ dựng đứng lên, hắn không hề tiếp tục để ý đến những Đế đan kia, không chút suy nghĩ thân hình lập tức hướng về phía trước nhào tới.

Đáng tiếc phong thanh rất nhỏ kia như cũ như ảnh tùy hình, tựa hồ không đẩy được hắn vào chỗ chết liền không thể.

Lăng Tiếu biết đưa lưng về phía địch nhân đã là phạm vào tối kỵ rồi, mà tốc độ của nhân gia lại cũng đồng dạng nhanh đến đáng sợ, dưới tình thế cấp bách hắn chỉ có thể cuồng hống lên một tiếng.

Hống!

Long tộc thiên phú thần thông Long Ngâm!

Một đạo kim sắc long ảnh trong nháy mắt bay lên trời, uy thế đáng sợ kinh thiên động địa, âm ba kia vốn là đã hết sức đáng sợ ở trong không gian của vết rách khổng lồ này không ngừng quanh quẩn, âm ba nhận được tăng trưởng trên diện rộng.

Oanh long oanh long!

Nham thạch ở bốn phía của vết rách khổng lồ đều bị âm ba đáng sợ chấn thành phá tới, những mảnh đá bụi mù kia không ngừng bắn tung tóe ra.

Mà người đánh lén nọ ở phía sau Lăng Tiếu rất hiển nhiên cũng bị âm ba ảnh hưởng, cảm giác nguy cơ của Lăng Tiếu chợt giảm xuống.

Lăng Tiếu không chút nghĩ ngợi, thân thể lập tức quay lại, một trận thối ảnh liền hướng người đánh lén kia cuồng quét mà đi.

Phong Thần thối thức thứ ba Phong Quyển Tàn Lâu!

Đại lượng mảnh đá quanh thân đều bị một trận thối ảnh này quấy đến tung bay lên, từng đạo thối ảnh hàm chứa Tiên thiên âm phong sát khí nồng đậm không chút lưu tình hủ thực mà đi.

Lần này Lăng Tiếu căn bản không có giữ lại chút lực lượng nào, ngay cả Tiên thiên âm phong sát khí một mực giấu kín không phát cũng sử đi ra ngoài, có thể thấy được hắn lần này quả nhiên là giận dữ rồi!

Người đánh lén kia ở phía sau Lăng Tiếu cũng là bị âm ba của Lăng Tiếu chấn cho sợ hãi.

Hắn căn bản không kịp phản ứng nữa, lập tức bị những thối ảnh lăng lệ kia của Lăng Tiếu bao phủ vào.

Phanh phanh!

Mặt mũi của người nọ còn chưa thấy được rõ ràng lập tức bị Lăng Tiếu đá bạo rồi, Tiên thiên âm phong sát khí nồng đậm kia trong nháy mắt tràn ngập ở quanh thân hắn.

Người đánh lén kia chỉ ở trong chốc lát lập tức biến thành một bãi bùn lầy, cuối cùng bị hủ thực đến nỗi ngay cả tro cũng không còn dư lại.

Âm ba dừng lại, người đã hóa thành bụi bặm!

Đây quả nhiên là một loại đại diệu sát cực nhanh!

Lăng Tiếu nặng nề thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lập tức nhìn sang một bên, cả người giống như gió lướt lên trên vết rách khổng lồ hét lớn:

- Nếu như đã tới, vậy thì toàn bộ lăn ra đây cho bản thiếu gia!

Nhìn bốn phương không hề có động tĩnh gì, Lăng Tiếu mặt nhăn một chút chân mày nói:

- Nếu bản thiếu gia không ép các ngươi đi ra ngoài, quả nhiên là bị coi thường!

Dứt lời, mười ngón tay của Lăng Tiếu tùy ý hướng mấy phương hương nhẹ điểm tới, mấy đạo hỏa mang hướng từng đống loạn thạch kia bắn nhanh tới.

Oanh oanh!

Hỏa chỉ kia oanh ở trên loạn thạch trực tiếp đem nham thạch đánh xuyên thủng bộc phát lên.

Hưu hưu!

Mấy chục đạo nhân ảnh trong nháy mắt từ mấy cái phương hướng đồng thời bay lên.

Mười bảy người hội tụ lại với nhau, mấy tên Địa Hoàng đỉnh phong, còn lại đều là cao cấp Địa Hoàng, thực lực của nhóm đoàn đội này ở trong rất nhiều đoàn đội đã được coi như là trung đẳng rồi.

- Hắc hắc, không nghĩ tới ngươi lại có thể tránh được Hắc Ảnh ám sát, bất quá... Ngươi cuối cùng vẫn là phải vẫn lạc ở chỗ này!

Một đạo âm tiếu lạnh lùng vang lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1030 - Nộ Sát! (2)

Lăng Tiếu hướng về phía người nói chuyện nhìn lại, thần sắc lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Không nghĩ tới là các ngươi!

Hai người dẫn đầu nhóm người này Lăng Tiếu đều biết.

Người nói chuyện kia chính là Văn Hoảng cùng Lăng Tiếu đến từ Lam Dương thành, mà ở bên cạnh hắn lại là sư đệ của hắn Bạch Môn Sinh, Địa Hoàng còn lại hẳn là đồng minh của bọn họ tụ lại mà đến.

Lăng Tiếu ở thời điểm trận thi đấu lên cấp nhỏ trước mười đã từng đem đồng môn sư huynh đệ của bọn họ là Thân Mạt cùng Chiêm Đại Tả oanh xuống tràng, nghĩ đến chính là vì nguyên nhân như thế cho nên Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sih đối với Lăng Tiếu lộ ra địch ý nồng đậm.

Mà nay, mới vừa rồi đánh lén Lăng Tiếu chính là một thành viên trogn nóm người Văn Hoảng.

Người nọ xưng là Hắc Ảnh, nghĩ đến vô cùng thiện trường ám sát.

Nếu không phải là cảm giác của Lăng Tiếu nhạy cảm so với thường nhân cao hơn rất nhiều, chỉ sợ mới vừa rồi một kiếm ám sát kia cũng đủ để cho hắn bị mất mạng rồi, nhớ tới một khắc kia, Lăng Tiếu đều cảm thấy may mắn không thôi.

Hắn chẳng thể nghĩ tới đoàn người này lại cũng có thể ẩn tàng khí tức.

Hắn mới vừa rồi toàn lực đối phó với tàn hồn Nửa bước Huyền đế kia cũng là phân tâm không được, sau đó nhìn thấy Đế đan thì lại càng buông lỏng đến thấp nhất, bằng không bằng tinh thần lực của hắn sớm đã có thể phát hiện đám người này rồi.

- Lời này vẫn là ta tặng cho các ngươi đi, các ngươi toàn bộ làm oan hồn là thích hợp nhất!

Lăng Tiếu mặt âm trầm sâu kín nói.

Lăng Tiếu nổi giận, hắn thật lâu chưa có chịu qua loại uy hiếp tử vong này rồi, mà mới vừa rồi thiếu chút nữa liền chết rồi, cho nên những người ở trước mắt hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lăng Tiếu không chờ bọn họ lại nói nhảm thêm cái gì nữa, hắn lựa chọn tiên phát chế nhân!

Lăng Tiếu giống như gió hướng về phía đoàn người kia bay vút tới, từng đạo tàn ảnh ở giữa không trung thoáng hiện.

- Mọi người tản ra, bố trí tiểu tinh sát trận!

Văn Hoảng cốt phiến thu lại lập tức kinh hô lên.

Người ở phía sau hắn lập tức có tự phân ra, từng đạo quang mang thuộc tính bất đồng đánh ra ngoài, các loại quang mang thuộc tính hội tụ thành một cái tinh hình trận đồ.

Tinh hình trận đồ nở rộ ra quang huy chói mắt, đủ loại công kích thuộc tính tạo thành một mảnh tinh hình thế giới, từng đạo công kích giống như lưu tinh cuồng đập mà xuống, phương thiên địa này đều muốn hơi bị run rẩy lên.

Tiểu tinh sát trận, là một loại cao giai trận pháp của Lam Dương giáo, lấy thực lực Địa Hoàng của bọn họ diễn biến ra tới trận pháp có thể so với công kích của cao cấp Thiên Tôn, bất kỳ một gã Địa Hoàng nào rơi vào tỏng đó đều phải đối mặt với uy lực đáng sợ của cao cấp Thiên Tôn đánh ra!

Địa Hoàng bình thường thì làm sao chịu được cuồng oanh của cao cấp Thiên Tôn?

Xem ra Văn Hoảng này đối với Lăng Tiếu là hết sức úy kỵ rồi, vừa bắt đầu lập tức vận dụng sát trận bực này, có thể nói tâm tư hết sức thận trọng tàn nhẫn!

May mắn trận pháp này là đoàn người trước đó không lâu mới vừa tôi luyện, phối hợp các phương vị còn lộ ra vẻ có chút mới lạ, uy lực của Tiểu tinh sát trận vẫn là hơi yếu một chút, nhưng mà Van Hoảng cho ràng đây hoàn toàn đầy đủ giết chết Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới đối phương lại có thể thôi luyện được trận pháp công kích này, bất quá cũng không có thời gian cho hắn suy nghĩ nhiều như vậy, kim sắc quyền ảnh đã hướng Văn Hoảng đầu tiên oanh tới.

Tốc độ của Lăng Tiếu mặc dù nhanh nhưng mà khí tức của hắn đã bị trận pháp tập trung vào, tinh amng công kích nhiều mau từ trên trời giáng xuống, có liệt hỏa, băng hoa, thủy lãng, thổ thứ...

Từng cỗ công kích đáng sợ đều hướng phía sau người Lăng Tiếu oanh tới, mà Văn Hoảng ở chính diện Lăng Tiếu dĩ nhiên sẽ không ngại, cốt phiến của hắn càng không ngừng huyễn hóa ra từng đạo bạch mang chói mắt, để cho ánh mắt Lăng Tiếu cũng bị đâm đến đau nhức không thôi, động tác cũng là ngốc trệ.

Cũng ở trong nháy mắt này, tất cả công kích phô thiên cái địa hướng Lăng

Tiếu đánh xuống.

Oanh long oanh long!

Công kích đáng sợ ở giữa không trung phát ra tiếng oanh tạc kinh thiên động địa, một đoàn khói trắng muôn màu muôn sắc lập tức hiện lên.

- Ha ha, Tiểu tinh sát trận quả nhiên bất phàm, Nhị sư huynh, Lăng Tiếu này thật không chịu nổi một kích.

Bạch Môn Sinh nhìn Lăng Tiếu bị trúng chiêu không nhịn được cười phá lên.

Văn Hoảng nhẹ lay động cốt phiến khẽ cười nói:

- Đây chỉ là chút ý tứ, sau này ngươi có thể tiếp xúc đến Đại tinh sát trận của bổn giáo, uy lực kia mới thật là hủy thiên diệt địa, cho dù Đế giai rơi vào trong đó cũng là hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Song, lúc hai người bọn họ đang đắc ý lại có mấy đạo tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

A a!

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh không ngừng bay đi, một thanh trường kiếm kỳ lạ ở trong tay tản ra khí tức một nhiệt một hàn, bắt đầu thu gặt lấy tính mạng của Địa Hoàng ở bốn phía.

- Khốn kiếp, hắn lại không chết, mọi người mau triệu hồi linh thú, cùng lúc giết chết hắn cho ta!

Văn Hoảng thần sắc biến đổi lập tức quát to lên.

Ngay sau đó, bên cạnh hắn xuất hiện một đầu bạch sắc linh thú.

Đây rõ ràng là một đầu Cực Quang Điêu toàn thân tuyết trắng, thực lực của nó đã đạt đén ngũ giai đỉnh phong, cặp mắt điêu kia tản ra từng đạo bạch quang, thoạt nhìn cực kỳ yêu dị.

Cực Quang Điêu là một loại linh thú biến dị, là Quang thuộc tính linh thú hiếm thấy, hai con mắt kia không những có thể phát ra công kích, càng có thể nhiễu loạn thị giác của người khác.

Những người khác đều rối rít đem các loại linh thú đều triệu hồi đi ra ngoài, các đại Địa Hoàng cùng linh thusd dều hướng Lăng Tiếu phát ra công kích cường đại.

Thân hình của Lăng Tiếu cũng là đến vô ảnh đi vô tung để cho mọi người căn bản không có cách nào khóa lại, công kích của bọn hắn đều chỉ là đang làm công dã tràng.

- Cho là nhiều người liền có thể giết ta sao? Quá đề cao các ngươi rồi!

Lăng Tiếu một bên né tránh, một bên phát ra cười lạnh nồng đậm, tinh thần lực giống như thủy triều bắt đầu tuôn ra.

Hắn không có ý định cùng bọn họ tiếp tục dây dưa tiếp, nếu bọn họ dám hạ sát tâm, vậy thì hêt thảy đều đi diêm vương diện bích suy nghĩ đi.

Theo Lăng Tiếu đem tinh thần lực sử đi ra ngoài, tinh thần lực vô hình vô ảnh kia lập tức liên tục giết mấy tên Địa Hoàng.

Theo từng gã Địa Hoàng chết đi mà không hiểu, Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh mấy người đều trở nên kinh hãi.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ tiểu tử này hiểu yêu thuật gì sao?

Sắc mặt của Văn Hoảng thất thanh lên la hét nói.

- Sư huynh, chúng ta đồng loạt ra tay, bằng không bọn họ toàn bộ liền chết!

Bạch Môn Sinh cầm linh khí nói một tiếng, lập tức hướng Lăng Tiếu giết tới.

Vô Cực Phân Thân thuật!

Bạch môn sinh trong nháy mắt hóa xuất năm đạo thân ảnh từ năm phương hướng bất đồng hướng Lăng Tiếu giết tới.

Đổi lại người bình thường đối mặt với năm đạo phân thân thuật nhất định sẽ kinh hoảng, nhưng mà Lăng Tiếu tốc độ vô song, coi như là năm đạo thân ảnh của Bạch Môn Sinh đều là chân thân cũng không truy kích tới Lăng Tiếu.

Bộ pháp của Lăng Tiếu mang theo Vân Tung Mị Ảnh phong thuộc tính, không nhìn truy kích của Bạch Môn Sinh, trong tay mang theo Băng Hỏa kiếm tiếp tục đối với những người khác giết qua.

Phốc phốc!

Băng Hỏa đã là cao giai linh khí thất giai trung cấp, chỗ nó đi qua, những Địa Hoàng kia căn bản khó có thể chống cự, từng cái bị chém giết mà không cam lòng.

Lăng Tiếu là năm loiaj thuộc tính đồng thu, lực chiến đấu của hắn so với Địa Hoàng đỉnh phong, nếu như đếm long hình chiến khí cùng nhau phát ra, coi như là đê cấp Thiên Tôn cũng không sợ, cho nên hắn hiện tại tựa như đại nhân đang khi dễ tiểu hài tử, giết người quả thật giống như là trò đùa.

Theo một trận giết chóc của Lăng Tiếu, mười bảy tên Địa Hoàng đã chết đi 14 người, chỉ có Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh cùng một tên Địa Hoàng đỉnh phong khác vẫn còn sống.

Tên Địa Hoàng đỉnh phong kia sớm bị sát ý của Lăng Tiếu hù dọa đến vỡ mật, đang ở lúc Lăng Tiếu muốn hướng hắn giết qua, hai chân khẽ run rẩy lập tức hướng Lăng Tiếu cầu xin tha thứ nói:

- Tha... Tha mạng a... Ta nhưng xem ngươi làm chủ, chỉ cần ngươi bỏ qua cho...

Lời của hắn còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, đầu lập tức bay ra rồi!

Lăng Tiếu giống như một tôn sát thần lạnh lùng nhìn xuống Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh vẫn chưa bị giết, sắc mặt tràn đầy cảm giác miệt thị.

Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh đã sớm biết Lăng Tiếu chiến lực vô song rồi, ngay cả linh khí cũng khó có thể đả thương hắn chút nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1031 - Tiếng Trống

Cho nên vừa bắt đầu bọn họ cũng không có nửa phần khinh thị Lăng Tiếu.

Bọn họ cảm thấy lấy uy lực của Tiểu tinh sát trận muốn tiêu diejt Lăng Tiếu hẳn là cũng đủ rồi.

Nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu không có bị diết chết, gược lại đem minh hữu của bọn hắn nhất nhất giết đến sạch sẽ, mà những linh thú kia cũng theo chủ nhân của bọn chúng vẫn lạc mà cũng chết theo rồi.

- Cho các ngươi một cái cơ hồi, hai người các ngươi cùng lên đi!

Lăng Tiếu đem Băng Hỏa kiếm thu vào, hướng về phía hai người ngoắc ngoắc ngón tay, khinh miệt nhìn Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh nói.

Hắn không muốn đem hai người này lập tức giết chết, hắn có phương pháp xử lý tốt hơn hảo hảo pha chế hai người bọn hắn.

Bạch Môn Sinh lui về phía sau một bước hướng Văn hoảng nhìn lại, nói thật trong lòng hắn đã cực kỳ sợ hãi rồi.

Lăng Tiếu quả thực so với trong tưởng tượng của bọn hắn đáng sợ hơn nhiều lắm, chỉ sợ Thiên Tôn cũng khó trở thành đối thủ của hắn đi!

Thần sắc của Văn Hoảng không ngừng biến ảo, Cực Quang Điêu ở một bên vung lên cái cánh tuyết trắng, trong cặp mắt trắng kia tản ra quang mang u lãnh quỷ dị.

- Lăng huynh đệ quả nhiên hảo thủ đoạn, không bằng chúng ta lúc này dừng lại thì như thế nào, Đế đan nơi này sư huynh đệ chúng ta cũng không cần nữa rồi.

Văn Hoảng nhẹ hít một hơi thản nhiên nói.

- Đúng đúng... Lăng huynh đệ, chuyện này coi như xong a!

Cỗ ngoan kình kia của Bạch Môn Sinh đã không còn rồi, lúc này phụ họa nói.

Lăng Tiếu câu khởi lên một đạo tiếu dung nói:

- Cái này không thể được, các ngươi chỉ có một lựa chọn, các ngươi không tới thì ta đây liền tới!

- Thật không có đường thương lượng sao?

Văn Hoảng nắm thật chặt cốt phiến híp mắt nói.

Lăng Tiếu dựng lên ngón giữa lắc lắc nói:

- Không có thương lượng!

Dứt lời hắn bắt đầu hướng hai người từng bước bức tới.

- Đã như vậy, vậy... Ngươi liền đi chết đi!

Văn Hoảng biết tốc độ của Lăng Tiếu kinh khủng, muốn trốn hiển nhiên là không thể nào, vậy chỉ có thể liều mạng rồi.

Cùng lúc đó, Cực Quang Điêu ở bên cạnh hắn phát ra một tiếng tê minh to rõ, hai đạo bạch quang từ trong mắt của nó nhanh chóng bắn ra ngoài.

Hưu hưu!

Tốc độ của bạch quang cực nhanh, phảng phất như chợt lóe lên.

Lăng Tiếu đã sớm chú ý tới Cực Quang Điêu kia rồi, nhưng mà đối mặt với công kích cực nhanh này của nó vẫn có chút không kịp đề phòng, lồng ngực rắn chắc liền bị oanh trúng.

Nhưng mà phòng ngự của Lăng Tiếu có thể nói là biến thái, bạch quang kia ngay cả y phục của Lăng Tiếu cũng không thể xuyên thủng.

Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh cũng không có hi vọng xa vời là Cực Quang Điêu có thể miểu sát Lăng Tiếu, đang ở lúc Cực Quang Điêu phát động công kích, hai người bọn họ lập tức phân ra hướng về phía Lăng Tiếu giết tới.

Cốt phiến ở trong tay Văn Hoảng càng không ngừng biến ảo, từng đóa bạch liên xuất hiện đi ra ngoài.

Liên Hoa Tịnh Đế!

Mấy chục đóa bạch hoa tương hỗ kết thành đôi, hóa xuất ra một đạo phong ảnh tuyến tinh khiết hướng Lăng Tiếu vây quanh mà tới.

Bạch Môn Sinh lại là đổi một thanh cao giai đại đao, toàn thân khí thế tăng lên tới lớn nhất, năm đạo phân thân thuật từ mấy phương hướng hướng Lăng Tiếu cuồng oanh mà đi.

Cùng lúc đó, hộ thân linh thú Song Đầu Phi Xà của hắn thè ra cái lưỡi thật

dài, cái miệng lớn như bồn máu hướng Lăng Tiếu cắn tới.

Cực Quang Điêu thân hình bay nhanh, trong mắt điêu lần nữa huyễn hóa ra thần sắc mê hoặc, tính toán quấy nhiễu thần trí của Lăng Tiếu.

Đối mặt với công kích của hai người hai thú, Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, thiên phú Long ngâm tái khởi, chấn đến hai người hai thú đều xa xa mà lui.

Dưới một tiếng hống, tiến công của bọn họ đều biến thành hư ảo!

Bất quá Cực Quang Điêu kia thật cũng không thẹn là dị chủng linh thú, ở lúc rút lui cặp mắt màu trắng kia lại hướng Lăng Tiếu đánh tới ánh mắt mê hoặc.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hai nhất nhất thời có chút cảm giác hoa lên, vật ở bốn phía cũng trở nên sáng ngời lên.

- Sư đệ, cùng nhau giết hắn đi!

Văn Hoảng hiện lên hung mang rống lớn một tiếng, cốt phiến trong tay hội tụ bạch quang cường đại, một đóa khiết bạch liên khổng lồ bao phủ ở trên bầu trời của hắn.

- Liên Hoa Bạo Kích, đi cho ta!

Văn Hoảng đem liên hoa khổng lồ hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Đây đã là công kích cường đại nhất của hắn, nếu như Lăng Tiếu mà không có thương tích gì, vậy hắn cũng không thể nói gì hơn.

Bạch Môn Sinh bên này thì chiêu thức không có nửa phần hoa lệ, đại đao hướng đỉnh đầu của Lăng Tiếu trực tiếp chém tới, hán không tin đầu của

Lăng Tiếu so với cao cấp linh khí còn muốn cứng rắn hơn.

Đang ở một sát na nguy cơ đi tới, trong mắt của Lăng Tiếu hiện lên một đạo lục mang, thần sắc rã rời kia vào giờ khắc này khôi phục thanh minh.

Nhưng mà, cũng ở lúc này Liên Hoa Bạo Kích của Văn Hoảng cũng oanh đi qua.

Thân hình của Lăng Tiếu bị oanh ra rất xa, khí huyết cũng sôi trào lên.

Một kích toàn lực của Văn Hoảng mặc dù không cường hãn giống như Tiểu tinh sát trận mới vừa rồi, nhưng mà có thể so với một kích của đê cấp Thiên Tôn rồi.

Lăng Tiếu mới vừa ổn định thân ảnh, một đạo kình phong trên đầu đánh tới.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, một cái kim quyền lập tức nghênh đón.

Đinh đương!

Lăng Tiếu tụ kình quá chậm bị Bạch Môn Sinh bức lui hơn mười thước, mà Song Đầu Phi Xà kia nhân cơ hội hướng hắn cắn tới.

- Tốt tốt... Như vậy mới có ý tứ!

Lăng Tiếu chiến ý tăng mạnh, quát to một tiếng, một đạo kim sắc long ảnh trong nháy mắt vọt lên.

Kim Long gầm thét, chiến ý mênh mông không ngừng!

Hiện tại mới là trạng thái chiến đấu mười phần của Lăng Tiếu, Song Đầu Phi Xà kia tựa hồ cảm nhận được hoàng giả chi uy cường đại, thân hình cũng

không khỏi bỗng nhiên một chút.

Lăng Tiếu hiện lên cười lạnh, thân hình bắt đầu lướt động, trận trận kim quyền đập lên Song Đầu Phi Xà.

Thân thể của Song Đầu Phi Xà cũng là đủ cường hãn, sau khi ăn một trận quyền đầu của Lăng Tiếu, vẫn liều chết hung hăng quét qua Lăng Tiếu một cái.

Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh cùng Cực Quang Điêu không có bỏ qua cho bất cứ cơ hội nào, từng đợt công kích thuộc tính phô thiên cái địa hướng Lăng Tiếu oanh đi.

- Sư huynh đem nó lấy ra đi, nếu không tiếp tục như vậy đánh không chết hắn được!

Bạch Môn Sinh hướng về phía Văn Hoảng vội vàng kêu lên.

Văn Hoảng do dự một chút gật đầu, không gian giới chợt lóe, một kiện binh khí có thuộc tính ba động cực mạnh xuất hiện ở trong tay.

Cái binh khí này hiện lên hình tròn giống như là trống đồng, vừa nhìn liền cảm thấy có chút ít cổ xưa, lộ ra vị đạo cổ phác tang thương, nhưng mà mặt trống đồng lại trơn bóng như ngọc chớp động lên trận trận quang huy, lộ ra vẻ rất là kỳ lạ.

Trống đồng nơi tay, trong ánh mắt của Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh đều tràn đầy vẻ vô cùng cuồng nhiệt.

- Bất kể ngươi lợi hại đi nữa, mạng của ngươi đến đây liền kết thúc đi!

Văn Hoảng cười lạnh, trong tay ngưng tụ lên linh lực cường đại hướng về

phía trống đồng nặng nề vỗ xuống.

Thùng thùng!

Từng tiếng trống đánh như có tiết tấu vang lên.

Thân hình Lăng Tiếu chớp động, đã tránh qua rất nhiều công kích sau đó mấy cái trọng quyền đem Song Đầu Phi Xà oanh bay, mấy chục đạo ám kình đem Song Đầu Phi Xà nổ thành bùn nhão.

Lăng Tiếu nghe được từng tiếng trống đồng khanh thương, mang theo thần sắc không hiểu hướng Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh nhìn lại.

- Gõ trống để tăng lên khí thế sao?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn Văn Hoảng đang cố gắng vỗ vào trống đồng, hắn cũng không có thừa dịp này tiến công, hắn muốn xem sư huynh đệ bọn họ còn có cái hoa chiêu gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1032 - Tiếng Trống 2

Theo từng đợt thanh âm trống đồng đánh vang lên, thần sắc của Văn Hoảng càng tái nhợt, trên trán đã toát ra một mảnh mồ hôi nồng đậm.

- Gõ trống cũng lao lực như vậy sao?

Lăng Tiếu không hiểu mà nghĩ.

- Cổ linh đi ra cho ta!

Văn Hoảng rống lớn một tiếng, song thủ vừa lộn đem trống đồng ném nhẹ lên, song chưởng đồng thời dừng ở trên trống đồng.

Thùng thùng!

Hưu!

Theo hắn đem linh lực cuối cùng quán chú ở trên trống đồng, một đạo quang mang từ trong trống đồng vọt lên.

Quang mang thần kỳ dần dần hội tụ thành một cỗ hư ảnh tráng hán cầm cổ (cái trống) hung thần ác sát!

Thân hình của tráng hán này cao lớn hung mãnh giống như viễn cổ cự nhân, cự cổ kia lại càng to như một ngọn núi nhỏ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

- Đây... Đây là cái gì?

Lăng Tiếu sững sờ nhìn cự nhân tráng hán kia lẩm bẩm nói.

- Cổ linh giết hắn cho ta!

Văn Hoảng giống như thoát hư chỉ vào Lăng Tiếu phát ra thanh âm khó khăn.

Cự đại tráng hán kia giống như nhận được chỉ thị, trong tay nắm lên cán trống, cự cổ hướng ngực của mình gõ xuống.

Đông!

Tiếng chấn động cường đại giống như là kinh lôi trên đất bằng, lại như cửu tiêu rung chuyển vang lên.

Phốc!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thể nội giống như bị oanh kích mãnh liệt, lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt bạo liệt ra, cả người giống như là đạn pháp xa xa ném bay ra ngoài, một ngụm nghịch huyết trong nháy mắt phun ra ngoài.

Đúng lúc này, hư ảnh cự đại tráng hán cùng cự cổ kia dần dần biến mất ở giữa không trung.

Văn Hoảng khó khăn đem trống đồng của mình thu vào, vội vàng nuốt mấy viên đan dược hồi khí.

- Ha ha, rốt cuộc đã chết rồi, quả nhiên không hổ là thánh vật của giáo ta, thật cường hãn a!

Bạch Môn Sinh đắc ý nói.

- Chớ lại đắc ý, nhanh... Nhanh đi thu Đế đan, nếu không đợi những oan hồn kia lần nữa tụ tập tới đây, chúng ta nhất định phải chết!

Văn Hoảng liếc qua Bạch Môn Sinh một cái kêu lên.

Bạch Môn Sinh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, vội vàng bay đến trong vết rách khổng lồ kia thu Đế đan.

Văn Hoảng lại là nhìn thoáng qua Lăng Tiếu không có chút phản ứng nào ở nơi xa, rất là yên lòng nhắm mắt lại chữa thương.

Bởi vì hắn tin chắc, bằng vào thánh vật này của Lam Dương giáo bọn hắn, Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhớ ngày đó là hắn bằng vào trống đồng này đem một gã trung cấp Thiên Tôn đánh chết, bởi vậy có thể thấy được uy lực của trống đồng này có bao nhiêu đáng sợ.

Bạch Môn Sinh nhanh chóng đem tất cả Đế đan đều thu vào mới hài lòng trở lại bên người Văn Hoảng.

Hắn nhìn Văn Hoảng đang chữa thương, cũng không có quấy rầy, chính mình cũng phục dụng hai khỏa hồi khí đan dược yên lặng ngồi uống.

Ở chỗ hung hiểm này nhất định phải thời khắc giữ vững trạng thái tốt nhất mới có thể nhiều thêm một phần bảo đảm.

Sau nửa canh giờ, Bạch Môn Sinh đứng lên hướng Lăng Tiếu đi tới.

- Tiểu tử này chiến lực đáng sợ như vậy, nghĩ đến sẽ có không ít thứ tốt đi, cái này lại tiện nghi cho ta.

Bạch Môn Dinh cảm thấy Lăng Tiếu hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, cho nên đã đánh chủ ý vào không gian giới của Lăng Tiếu.

Đang ở thời điểm hắn mới vừa đến gần Lăng Tiếu, lại phát hiện quanh người Lăng Tiếu mơ hồ hiện lên kim quang, hắn nheo mắt lại, vội vàng muốn kinh hô lên nhắc nhở sư huynh hắn Lăng Tiếu cũng không có chết, đồng thời đại đao linh khí đã ở trong tay.

Nhưng mà khi hắn mở to miệng, thanh âm chưa kịp phát ra, mắt hổ của Lăng Tiếu cũng mở ra tới, một trận tinh thần phù văn hướng thức hải của Bạch Môn Sinh oanh tới.

Thức hải của Bạch Môn Sinh căn bản không có chút phòng bị nào, huống chi tinh thần lực của hắn so với tinh thần lực của Lăng Tiếu quả thực kém xa, tinh thần phù văn kia mang theo phương thức sắp xếp huyền ảo đem thức hải của Bạch Môn Sinh sinh sôi chiếm cứ lấy, mà tinh thần lực của Bạch Môn Sinh cũng trực tiếp bị phù văn kia lau đi rồi.

Nhìn Bạch Môn Sinh đang thừ người, Lăng Tiếu nằm ở dưới loạn thạch hiện lên phải tia tiếu dung đắc ý.

- Đi giết sư huynh của ngươi cho ta!

Lăng Tiếu dùng ý niệm hạ lệnh đối với Bạch Môn Sinh.

Bạch Môn Sinh thần sắc dại ra, sau khi hắn nhận được ý niệm của Lăng Tiếu truyền đạt, lập tức đờ đẫn hồi đáp "Vâng!", trong giọng nói không có nửa phần tình cảm.

Bạch Môn Sinh cầm đại đao trong tay vung lên công kích thuộc tính cường đại hướng Văn Hoảng đang chữa thương chém tới.

Kình phong lãnh liệt đột nhiên đánh tới, kinh động đến Văn Hoảng đang ở trong hồi khí.

- Sư đệ ngươi muốn làm gì?

Văn Hoảng đứng lên vội vàng lui lại phía sau kêu to.

Bạch Môn Sinh đã bị Lăng Tiếu khống chế, ý niệm trong đầu hắn vẻn vẹn chỉ có một, chính là giết chết người ở trước mắt này.

Bạch Môn Sinh vừa mới bắt đầu liền vận dụng toàn lực, năm đạo phân thân thuật hiện ra, mấy cái Bạch Môn Sinh bất đồng hướng Văn Hoảng oanh tới.

- Sư đệ, chẳng lẽ ngươi muốn nuốt Đế đan một mình?

Văn Hoảng một bên vừa lui, một bên vội vàng kêu to nói.

Nhưng mà Bạch Môn Sinh liền như sát nhân cuồng mất đi lý trí, chiêu thức cường đại từng chiêu đoạt mệnh hướng Văn Hoảng oanh tới.

Văn Hoảng cắn răng nói:

- Ngươi cái hảo tiểu tử này, ta sớm biết ngươi dã tâm không nhỏ, thậm chí ngay cả sư huynh cũng không buông tha, vậy ngươi liền đi chết đi!

Văn Hoảng trong lúc nhất thời không có phân biệt được dị thường của Bạch Môn Sinh, chỉ nghĩ là Bạch Môn Sinh muốn mưu sát hắn độc chiếm Đế đan, hắn chỉ có thể phản kích rồi!

Văn Hoảng mặc dù tiêu hao quá độ, nhưng mà đã sớm phục dụng đan dược khôi phục, thực lực của hắn đã khôi phục được bảy thành, lại có Cực Quang Điêu ở một bên hỗ trợ, cho nên hắn cũng không sợ Bạch Môn Sinh.

Hai sư huynh đệ ở bên kia đánh đến bất diệc nhạc hồ, từng đợt thuộc tính cường đại va chạm phát ra từng đạo thanh âm trầm muộn.

Mà ở một chỗ trong loạn thạch ở không xa bọn hắn, Lăng Tiếu đang toàn lực chữa trị tạng phủ bị bạo liệt, một tầng kim sắc quang tráo bao trùm lấy người hắn, bốn phía quang tráo như có từng con tiểu long đang không ngừng di chuyển, nhìn đến cực kỳ linh động thần kỳ.

- Mẹ kiếp, trống đồng mới vừa rồi rốt cuộc là vật gì mà uy lực cư nhiên đáng sợ như thế, thiếu chút nữa muốn mạng nhỏ của bản thiếu gia rồi!

Lăng Tiếu nhắm mắt lại cực nhanh khôi phục thân thể cơ năng, trong đầu lại nghĩ tới trống đồng mới vừa rồi.

Hiện tại thương thế của Lăng Tiếu có thể nói là ác liệt giống như ban đầu rơi xuống Thâm uyên ở trong Hoang Tùng sơn mạch, kinh mạch, huyết quản, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cơ hồ hủy đến rối tinh rồi mù.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1033 - Khống Chế Hai Sư Huynh Đệ

Nếu là người bình thường, chỉ sợ bị chết đến không thể chết được nữa rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không hổ là mệnh cách bất tử tiểu cường giống như là Huyền Diệu từng nói qua, ở dưới trọng thương như thế cư nhiên cũng không chết, không thể không nói mạng Lăng Tiếu rất cứng rắn, Cổ Hoàng thần công cũng là tương đối biến thái, năng lực khôi phục kia tuyệt đối không phải là nói loạn.

Lăng Tiếu sớm đã đem bốn biến trước tu luyện đến đại thành, mà biến thứ năm đã đến tiểu thành, chỉ cần đầu không trực tiếp bị nổ tung, đan điền không bị hủy, như vậy hắn có thể đem tất cả thương thế đều chữa trị được.

Cổ Hoàng thần công này quả nhiên là một loại khác của Bất Tử thần công!

Đang ở thời điểm Bạch Môn Sinh cùng Văn Hoảng đấu đến ngươi sống ta chết, Lăng Tiếu nắm chặt thời gian chữa trị thương thế, thời điểm khi hắn có thể cử động, lại lấy ra mấy viên cao cấp chữa thương đan dược phục dụng xuống.

Có sự giúp đỡ của đna dược, thân thể của Lăng Tiếu khôi phục càng thêm nhanh chóng.

Bên kia, Văn hoảng rốt cục đã nhận ra Bạch Môn Sinh không bình thường.

Bởi vì mới vừa rồi hắn cùng Cực Quang Điêu đã nặng nề oanh vài cái vào Bạch Môn Sinh, nhưng mà sau mỗi lần Bạch Môn Sinh té ngã lại đứng dậy bất chấp thương thế bổ nhào giết tới, khiến cho hắn hiện tại cũng là bị

thương không nhẹ rồi.

Hắn không cho là sư đệ của hắn không sợ chết, cho nên hắn mới chú ý tới dị thường của sư đệ hắn, hắn phát hiện ánh mắt của Bạch Môn Sinh chỉ có sát ý, cả khuôn mặt không có bất kỳ biểu tình nào, phảng phất giống như là bị điên, chỉ biết đối với hắn điên cuồng tấn công.

- Chẳng lẽ là hắn!

Văn Hoảng cũng không cùng Bạch Môn Sinh dây dưa nữa, lướt lên Cực Quang Điêu tránh khỏi công kích của Bạch Môn Sinh, đồng thời ánh mắt dừng lại trên thân ảnh ở không xa kia.

- Quả nhiên là gia hỏa này giở trò quỷ, không nghĩ tới thánh cổ cũng không có biện pháp giết ngươi!

Nhìn từng tầng kim quang dần dần phát ra, Văn Hoảng bừng tỉnh đại ngộ, hắn có thể khẳng định sư đệ của hắn biến thành bộ dạng như vậy nhất định là Lăng Tiếu giở trò quỷ.

- Điêu nhi, ngươi ngăn cản sư đệ, ta đi làm thịt hắn!

Văn Hoảng kinh hô một tiếng, lập tức từ trên lưng điêu bay ra ngoài.

Văn Hoảng lướt tới trên không trung của Lăng Tiếu, liên hoa trắng noãn lại xuất hiện, linh khí cường đại càng không ngừng hội tụ mà đến.

- Yêu nhân chết đi cho ta!

Văn Hoảng đang nhớ lại minh hữu mới vừa rồi của hắn chết đi không hiểu, lại thấy sư đệ của hắn giống như bị điên, hắn cảm thấy Lăng Tiếu nhất định có yêu thuật gì, bằng không Lăng Tiếu làm sao có thể vô thanh vô tức giết

người được, còn đem sư đệ hắn khống chế.

Hắn hiện tại thề muốn đem Lăng Tiếu chém giết, nếu không chết sẽ chỉ là bọn họ rồi.

Bất quá, đang ở lúc hắn hướng Lăng Tiếu trảm sát, thức hải của hắn tựa hồ bị thứ gì đó xông vào, để cho hắn lập tức mất đi tất cả tri giác, đầu óc trống rỗng.

- Tốt lắm, đều tới một bên đứng đó đi!

Lăng Tiếu nằm trên mặt đất hữu khí vô lực mà lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó, Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh lập tức như hai cái môn thần, không chút biểu tình mà hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu, đứng được thẳng tắp, ngay ngắn.

Cực Quang Điêu kia cũng là không hiểu từ trên không trung hạ xuống bên người Văn Hoảng, trong con mắt trắng kia tràn đầy thần sắc không giải thích được.

Lăng Tiếu tùy ý hai người bọn họ một mực đứng đó, chính mình miễn cưỡng bò dậy, lần nữa thúc giục linh lực khôi phục thương thế.

Từng đạo kim quang ở quanh thân hắn lóe lên, da thịt đầu tóc kia cư nhiên đều hiện lên kim hoàng sắc, cả người hắn lộ ra vẻ dị thường tôn qúy.

Theo thương thế dần dần chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt tái nhợt của hắn dần dần khôi phục mấy phần huyết khí.

Không lâu lắm, trong tay của hắn nhiều ra mấy khối Cực phẩm huyết tinh, hắn một tay đem chấn vỡ, huyết khí cường đại bị hắn một ngụm hút vào.

Kim quang càng ngày càng chói mắt, cuối cùng hóa thành một cái thất trảo Kim Long xông lên cửu tiêu gào thét.

Trải qua hai canh giờ Lăng Tiếu cuối cùng lần nữa khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Nếu đổi lại là dĩ vãng, thương tích nặng như vậy của hắn chỉ sợ cần một ngày một đêm cũng khó khăn để khôi phục đến đỉnh phong, nhưng mà cảnh giới hiện tại của Lăng Tiếu đã không giống như ngày xưa có thể so sánh được, tốc độ khôi phục cũng là nhanh lên gấp mấy lần. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Lăng Tiếu nhìn hai người Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh như hai cái môn thần cười nhạt nói:

- Ta nói qua là sẽ hảo hảo pha chế các ngươi, không nghĩ tới thiếu chút nữa lật thuyền trong mương, hoàn hảo bản thiếu gia mạng cứng rắn, hiện tại các ngươi liền hảo hảo thay bản thiếu gia quên mình mà phục vụ đi!

Văn Hoảng cùng Bạch Môn sinh đã bị Lăng Tiếu thi triển trung cấp tinh thần phù văn chú, ý thức của bọn hắn sớm đã bị Lăng Tiếu lau đi, đồng thời gieo xuống ý chí của Lăng Tiếu, cho nên bọn họ hiện tại chính là giống như khôi lỗi chỉ biết nghe theo sai sử của Lăng Tiếu.

- Ngươi đem trống đồng kia lấy ra cho bản thiếu gia xem một chút!

Lăng Tiếu lập tức đối với Văn Hoảng hạ ra điều lệnh thứ nhất.

Mới vừa rồi hắn đột nhiên nhận một kích của trống đồng kia, nếu không phải thân thể của hắn cường hãn một chút, chỉ sợ hắn đã sớm bị chấn thành một đoàn phấn vụn rồi, hắn cảm thấy trống đồng này tuyệt đối là một đại sát khí, có thể là dị bảo đã đạt đến cấp bậc thánh khí a!

Đồ tốt như vậy, bất kể là ai cũng sẽ không bỏ qua.

Văn Hoảng y theo chỉ thị của Lăng Tiếu, đem trống đồng ở trong không gian giới lấy ra.

Lăng Tiếu đem kiện trống đồng một mặt này nhận lấy, phát hiện trống đồng này trừ chính diện trơn bóng ra, những cái khác thoạt nhìn tựa như lỗi thời không chịu nổi, đồng thời ở một góc của cái trống đồng này tựa hồ thiếu cái gì đó, làm cho người ta cảm thấy nó cũng không hoàn chỉnh, hơn nữa ở trên măt đồng phía sau nó cũng có vài chỗ bị tổn hại.

Nghĩ đến đây chỉ là một kiện dị bảo cũng không trọn vẹn rồi.

- Dị bảo không trọn vẹn cũng đã cường đại như thế, trống đồng này xem ra có chút lai lịch a!

Lăng Tiếu vuốt vuốt trống đồng lẩm bẩm nói, tiếp theo hắn đối với Văn Hoảng hỏi:

- Trống đồng này tên là gì? Có phải là thánh khí hay không?

Văn Hoảng thần sắc dại ra, căn bản không trả lời câu hỏi của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ảo não vỗ vỗ trán của mình lẩm bẩm:

- Cũng đã quên ý thức của gia hỏa này đã biến mất, làm sao còn biết được đây là cái gì, xem ra trung cấp tinh thần chú này còn chưa đủ dùng tốt a!

Sơ cấp tinh thần chú chỉ là có thể làm cho tinh thần của đối thủ tan rã không chịu nổi, mà trung cấp tinh thần chú đã có thể khống chế thức hải của người khác, khiến cho đối thủ sử dụng cho mình, nhưng mà ý thức của đối thủ cũng là sẽ bị lau đi, chỉ biết tử trung giống như tử sĩ, căn bản sẽ không còn

có suy tư cảm xúc gì, đây cũng chính là trạng thái hiện nay của Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh.

Chỉ có đạt đến cao cấp tinh thần chú mới có thể để cho đối thủ giữ lại ý thức, lại có thể áp đặt ý thức của mình, để cho đối thủ tuyệt đối phục tùng, những người bị khống chế như vậy cũng đồng dạng có thể suy tư cùng tu luyện lên cấp.

Đây chính là chỗ khác nhau giữa các đẳng cấp.

- Quên đi, loại mặt hàng đồng giai này cũng chỉ có thể là thủ hạ tạm thời hành động mà thôi, còn không xứng với người hầu thực sự của ta.

Lăng Tiếu thở dài một hơi lắc đầu, tiếp theo lại để cho hai người đem không gian giới giao vào trong tay hắn.

Không quản trong tay bọn họ có bao nhiêu Đế đan, đồ vật của bọn hắn sau khi chết đều là của hắn, cho nên Lăng Tiếu cũng không đi kiểm kê.

Bất qua hắn cũng là để cho Bạch Môn Sinh đem huyền kỹ phân thân thuật kia từ trong không gian giới lấy ra.

Hắn vốn là nghĩ chỉ muốn thử xem Bạch Môn Sinh có huyền kỹ phân thân thuật trân quý kia hay không, bởi vì trong tông môn bình thường truyền thụ huyền kỹ cho đệ tử chỉ sẽ truyền khẩu quyết mà không đem huyền kỹ kia lấy ra, ai ngờ Bạch Môn Sinh thật đúng là đem một bộ sách lấy ra.

Lăng Tiếu nhìn một cái liền biết đây là một bản viết tay, nghĩ đến quyển chính còn đang ở trong Lam Dương giáo.

Mặc dù như thế, Lăng Tiếu cũng cảm thấy rất hài lòng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1034 - Khống Chế Hai Sư Huynh Đệ 2

Hắn trước đây một mực quan sát bọn họ đánh ra phân thân thuật, cảm thấy vẫn còn có điểm sử dụng được, cho nên tính toán tham khảo một chút.

Lăng Tiếu không cần đến nửa canh giờ đã đem khẩu quyết của phân thân thuật này đều ghi tạc vào trong đầu.

Thì ra huyền kỹ này tên là Vô Cực Phân Thân thuật, tuy nói đều là lợi dụng trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra tốc độ huyễn hóa ra thân ảnh, nhưng mà lại có một khác nhau rất lớn, đó chính là mỗi một đạo thân ảnh đều rót vào khí tức của chân thân, đem phân thân điều khiển lên huyễn hóa thành các động tác công kích bất đồng, thoạt nhìn cùng chân thân không khác nhau, làm cho người ta khó phân biệt thật giả.

Vô Cực Phân Thân thuật này lại là thân pháp đạt đến Tử giai, chính là trấn giáo huyền kỹ của Lam Dương giáo, chỉ có chân truyền đệ tử mới có thể tu luyện.

Vô Cực Phân Thân thuật tu luyện đến đại thành có thể cùng lúc phân hóa ra bảy bảy bốn mươi chín đạo phân thân ảnh.

Bất quá cảnh giới đại thành này chỉ có người tu luyện Phong thuộc tính mới có thể tu luyện thành công, thuộc tính bình thường tu luyện phân thân thuật này nhiều nhất chỉ có thể đạt tới mười hai đạo phân thân.

- Phân thân thuật này quả nhiên có chút ý tứ!

Lăng Tiếu câu lên nụ cười thỏa mãn lẩm bẩm nói.

Thử nghĩ một chút, nếu như đem phân thân thuật này tu luyện đến đại thành, đồng thời huyễn hóa ra vô số thân ảnh cùng đối thủ đối chiến, chỉ sợ lập tức có thể đem địch nhân hù dọa đến khiếp sợ.

Không chỉ có như thế, Vô Cực Phân Thân thuật kia còn có một đặc điểm lớn, đó chính là sau khi tu luyện đến đại thành, những phân thân kia đồng dạng có thể làm ra công kích, công kích mặc dù không kinh khủng bằng chân thân nhưng cũng là tồn tại.

Nói cách khác, khi Lăng Tiếu đem Vô Cực Phân Thân thuật tu luyện đến đại thành, thời điểm cùng người đối chiến hắn có thể phân hóa ra vô số phân thân cùng đối thủ đánh nhau, cảnh tượng khi đó chỉ sợ phấn khích giống như quần ẩu với người khác rồi.

Lăng Tiếu đối với Vô Cực Phân Thân thuật nổi lên hứng thú, cho nen đem chuyện tìm kiếm Đế đan vứt ra sau đầu, đem chuyện tu luyện làm lên.

Một phiến hoang vu, cỏ dại, phi điểu đều khó gặp, một mảnh loạn thạch thỉnh thoảng có vài trận âm phong thổi qua, khiến người ta cảm thấy hết sức lạnh lẽo.

Một đạo thân ảnh tĩnh tọa ở trên nham thạch, tùy ý âm phong thổi qua như cũ không có cái động tĩnh gì.

Khuôn mặt tuấn tú kia làm cho người ta có một loại hấp dẫn không hiểu, khóe miệng khẽ hé ra nụ cười nhàn nhạt lộ ra mấy phần vị đạo tà khí.

Hai đạo nhân ảnh ở cách hắn không xa đứng thẳng như tùng, một đạo bạch sắc đại điêu nhìn quanh bốn phía, thỉnh thoảng hướng về phía loạn thạch trên mặt đất mổ nhẹ mấy cái, lộ ra vẻ nhàm chán chí cực.

Bỗng nhiên, thân ảnh tĩnh tọa kia mắt hổ chợt mở ra, một cỗ khí thế vào giờ

khắc này liền bạo trướng lên.

Sưu sưu!

Trên loạn thạch ở trước mặt hắn cư nhiên đồng thời xuất hiện mấy chục cái bóng người đồng nhất, hơn nữa từng cái làm động tác lại không giống nhau, có đang vung quyền, có đang đá chân, có đang làm mặt quỷ...

Cẩn thận khẽ đếm, nhân ảnh đồng dạng lại có mười tám đạo, cộng với thân ảnh đang ngồi ở trên nham thạch tổng cộng đạt mười chín đạo, mỗi một đạo nhân ảnh tựa hồ cũng có khí thế đồng dạng, làm cho người ta khó phân biệt thật giả, người không biết còn tưởng rằng có mười chính huynh đệ cùng bào thai xuất hiện.

Bất quá thời gian hơn mười đạo thân ảnh này xuất hiện cũng không dài, chỉ là giữ vững được mười mấy tức liền đồng thời biến mất, cuối cùng chỉ còn lại có một đạo thân ảnh ngồi ở trên nham thạch kia.

Thân ảnh ấy không phải là Lăng Tiếu tu luyện Vô Cực Phân Thân thuật còn là người phương nào.

Hắn ở chỗ này đã một tháng, một tháng đem Vô Cực Phân Thân thuật tu luyện tới mười tám đạo phân thân, tốc độ này nếu là truyền tới trong tai giáo chủ của Lam Dương giáo chỉ sợ cũng phải kinh hô là thiên tài!

Phải biết rằng Lam Dương giáo bọn họ cũng không thiếu võ giả Phong thuộc tính tu luyện Phân Thân thuật này, nhưng mà bọn hắn muốn đem phân thân thuật này tu luyện đến mười chín đạo thân ảnh chỉ sợ không có mấy năm công sức là khó có thể đạt tới.

Dĩ nhiên Lăng Tiếu có thể nhanh như vậy đạt tới điểm này, trừ thiên phú tu luyện kinh người của bản thân hắn ra, hơn nữa là hắn với lực lĩnh ngộ của

huyền kỹ so vói người khác càng thêm thấu triệt.

Bởi vì hắn trước đây liền đã hiểu bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, đây là một loại thân pháp, mà cùng Vô Cực Phân Thân thuật đều có một chút ý tương thông, chỉ cần đem tinh yếu bên trong lĩnh ngộ cũng không khó đem nó tu luyện tới cảnh giới cao hơn.

Bất quá, bản thân Lăng Tiếu đối với cái này lại vô cùng không hài lòng.

- Mười tám đạo phân thân, nghĩ đến muốn đạo tới cảnh giới vô cực vô tướng, không có mấy năm công sức sợ rằng rất khó!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu lẩm bẩm.

Lời này nếu để cho người của Lam Dương giáo nghe được chỉ sợ đều muốn kêu rên lên nói chúng ta đám người này sống uổng phí rồi sao!

Loại tốc độ này đều vượt qua lịch đại tu luyện phân thân thuật mà Lam Dương giáo của bọn họ có ghi chép, gia hỏa này lại còn chưa đủ, quả thực là không để cho người ta sống nữa rồi.

Lăng Tiếu đứng lên, vỗ vỗ tro bụi ở phía sau, hướng một cái phương hướng nhìn lại:

- Sau khi hấp thu tàn hồn Nửa bước Huyền Đế, tinh thần lực của ta cuồng trướng rất nhiều, hôm nay đứng ở chỗ này cũng có thể cảm ứng được động tĩnh ở bên ngoài mấy vạn thước rồi, cũng là lúc ta nên phát lực rồi!

Cho nên Lăng Tiếu liền dẫn hai người hầu của mình bắt đầu hướng chỗ chiến trường càng sâu hơn đi tới.

Trong lúc di chuyển, lại đi qua một tháng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1035 - Cảm Giác Này Thật Là Không Tệ

Trong một tháng này Lăng Tiếu thu thập được không ít tàn binh lợi khí, nhưng mà phát hiện ra những thứ này cũng không có được hạt châu thần kỳ ở trên đại đao giống như trước đây, chắc hẳn những thứ binh khí bị hủy diệt này cũng không có bao nhiêu là có thể chống lại ma diệt cùng tàn phá của năm tháng.

Đồng thời, Lăng Tiếu lại từ mấy chỗ có oan hồn tụ tập tìm được gần trăm viên Đế đan.

Có bàn tay tinh thần kỳ diệu, Lăng Tiếu căn bản không cần cùng những oan hồn kia phát sinh bất kỳ xung đột, trực tiếp đme những Đế đan này lặng lẽ không tiếng động mà mang đi.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng rất thất vọng không có gặp được loại tàn hồn Nửa bước Huyền Đế kia giống như lúc trước, hắn rất khát vọng có thể hấp thu nhiều thêm mấy cái tàn hồn cường đại này, như thế tinh thần lực của hắn sẽ sớm ngày tràn đầy thức hải, khai phá ra thiên địa mới.

Lăng Tiếu càng đi vào trong, oan hồn gặp được càng cường đại hơn, không ít đều đạt tới thực lực cao cấp Thiên Tôn, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy cỗ thi thể của Địa Hoàng cùng linh thú, nghĩ đến những người này là do bị oan hồn giết chết hoặc bị đồng bạn làm hại rồi.

Một ngày kia, Lăng Tiếu đi tới một tòa thahcj phong cao vút chọc trời.

Tòa thạch phong này đặc biệt là cũng chưa bị hoàn toàn phá hủy, chỉ lfa chỗ đỉnh núi cao nhất tựa hồ bị lợi khí trực tiếp san bằng rồi, sơn thể có nhiều dấu quyền cùng chưởng ấn khổng lồ đáng sợ.

Mặc dù trải qua phá hư bốn phía, nó vẫn đứng vững ở một phương, lộ ra vẻ cực kỳ dễ nhìn.

Ở dưới ngọn núi này đã sớm có không ít khí tức tụ tập lại với nhau.

Lúc Lăng Tiếu còn chưa đạt tới một ngnaf thước của ngọn núi kia, một đạo thân ảnh đã cản ở trước người Lăng Tiếu mười thước quát lên:

- Nơi này đã bị chúng ta chiếm lấy, tam đại thế gia cùng với Quỷ U tông, Âm Dương thần giáo lấy định rồi, không muốn chết thì lăn đi!

Lăng Tiếu ngồi ở trên Cực Quang Điêu híp mắt nhìn cao cấp Địa Hoàng ở trước mắt, tâm tình đang tốt lành đã bị hắn phá hư rồi.

- Dạy dỗ gia hỏa không có mắt này một chút!

Lăng Tiếu móc móc lỗ tai khinh thường nói.

Lời của Lăng Tiếu vừa mới hạ xuống, hai đạo kình phong lập tức từ phía sau hắn lướt đi ra ngoài.

- Khốn kiếp, lại dám chọc vào năm thế lực lớn chúng ta, ngươi ăn gan hùng mật báo rồi!

Cao cấp Địa Hoàng kia tự ngạo đã quen rồi, hắn tuy biết năng lực chiến đấu cá nhân của Lăng Tiếu bất phàm, nhưng cũng không sợ, lại hoành thương trước ngực nghênh đón hai đạo thân ảnh kia đại chiến.

Lăng Tiếu thoải mái nằm ở trên lưng điêu nhìn Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh đối chiến với cao cấp Địa Hoàng kia.

- Thỉnh thoảng xem một chút kịch vui cũng là không tệ đấy!

Trong miệng Lăng Tiếu không biết lấy đâu ra một cọng cỏ khô cắn oả trong miệng, thần sắc rất là nhàn nhã.

Hắn phát hiện lực chiến đấu của cao cấp Địa Hoàng kia hết sức không tệ, Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh nói như thế nào cũng là chân truyền đệ tử của Lam Dương giáo, thực lực không kém hơn so với những đệ tử của mười tám thế lực lớn này, mà hai người bọn họ còn là Địa Hoàng đỉnh phong, dưới hợp kính cư nhiên còn chưa thể lập tức đem đối phương bắt lại.

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái đệ tử của mười tám thế lực lớn quả nhiên bất phàm.

Mặc dù như thế, cao cấp Địa Hoàng kia thủy chung không giống như Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh là không cần mạng, bộ dạng chống đỡ càng phát ra cố hết sức, dấu vết bại lui đã hiển lộ đi ra ngoài.

- Người nào dám ở chỗ này dương oai!

Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, tiếp theo liền có mấy đạo nhân ảnh xuất hiện ở phía trước Lăng Tiếu.

Có ba người không nói hai lời lập tức giap nhập vào vòng chiến, trợ giúp cao cấp Địa Hoàng kia đối kháng với Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh.

- Không biết các hạ là có ý gì?

Một nữ tử trẻ tiểu khỏe đẹp kiều diễm mắt hạnh nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu khẽ nói.

Nữ tử này chính là mỹ nữ Cổ Tiểu Hà đến tử Cổ gia, chỉ thấy nàng một thân kính trang gia thân, thân hình lung linh đầy hứng thú kia câu khởi lên vô cùng nhuần nhuyễn, đùi đẹp thon dài rất tròn, trắng noãn như ngọc lại càng

hấp dẫn ánh mắt của người khác, Lăng Tiếu cũng không nhịn được hướng đùi đẹp của nàng kia nìn nhiều mấy cái.

Nàng cầm trong tay một thanh kim sắc trường thương đặc biệt lộ ra vẻ anh khí bộc phát, nàng cùng nữ tử bình thường so sánh với thì nhiều hơn một cỗ ý vị tinh thần sảng khoái.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Không có ý tứ gì khác, chính là chỉ là gia hỏa này ta xem không quá thuận mắt mà thôi.

Cổ Tiểu Hà khẽ nhíu mày nói:

- Lăng Tiếu, đừng cho rằng ngươi dám đối kháng Dược môn thì chúng ta sẽ sợ ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết chung quanh đây đã bị năm thế lực lớn chúng ta phong tỏa rồi sao? Thức thời liền lập tức rời đi, ta nhưng xem như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Lăng Tiếu chân mày gảy nhẹ một chút nói:

- Ha hả, trong chiến loạn uyên này hình như không quy định chỉ có người của thế lực lớn các ngươi mới có thể tới a!

- Vậy là ngươi quyết tâm muốn cùng chúng ta là địch rồi?

Cổ Tiểu Hà mặt nhăn một chút lông mày nói:

- Ngươi muốn hiểu như vậy cũng được, ta đây không sao cả!

Lăng Tiếu buông tay ra nói.

- Nếu như vậy... Các ngươi giết hai người bọn họ cho ta!

Cổ Tiểu Hà hướng về phía những người khác hạ lệnh kêu lên.

Cùng lúc đó kim thương của Cổ Tiểu hà hướng Lăng Tiếu đâm ra, một đạo kim mang hình thành giao long hướng Lăng Tiếu gầm thét mà đi.

Chẳng biết tại sao, lúc nhìn đạo kim mang công kích này của Cổ Tiểu Hà, Lăng Tiếu cảm nhận được một cỗ vị đạo quen thuộc.

Bất quá Lăng Tiếu không kịp ngẫm nghĩ, lập tức vươn tay ra hướng kim sắc Giao Long kia bắt tới.

Cổ Tiểu Hà sớm biết thân thể của Lăng Tiếu biến thái, lập tức triển khai thân ảnh, từng đợt thương hoa hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu đối mặt với nhiều công kích như vậy, trên mặt hiện ra nụ cười mê người lẩm bẩm nói:

- Thương pháp không tệ, nhưng mà không biết ngươi có thể đâm trúng ta hay không đây!

Thanh âm của hắn vừa dứt, mười mấy đạo thân ảnh lập tức hiện ra.

Thương hoa kia đem một cái phân thân trong đó bao phủ vào, những mà những phân thân khác lại là từ các góc hướng khác nhau hướng Cổ Tiểu hà đánh tới.

- Đây là... Phân thân thuật!

Cổ Tiểu Hà kinh hô một tiếng, thương trong tay không ngừng đối với thân ảnh hướng nàng đánh tới mà đâm qua.

Nàng phát hiện những thân ảnh này tựa hồ đều có khí tức ba động, căn bản không biết đạo thân ảnh nào mới là Lăng Tiếu chân thật.

Nàng đâm trúng tựa hồ đều chỉ là phân thân của Lăng Tiếu mà thôi.

Đang ở lúc Cổ Tiểu Hà lung tung tiến công, một cái thân ảnh xuất hiện ở phía sau nàng, thân ảnh kia mang theo cười tà làm cho người ta cảm thấy gia hỏa này hết sức hèn mọn.

- Cái mông này thật co dãn, không biết cảm giác như thế nào!

Thân ảnh kia lẩm bẩm nói một tiếng, bàn tay to không chút khách khí hướng cái mông kia vỗ vào.

Ba!

- Sách sách, cảm giác này thật là không tệ, đủ co giãn!

Thân ảnh kia đắc ý giơ giơ tay lên cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1036 - Tình Tình

Thân ảnh ấy cũng không phải là phân thân của Lăng Tiếu mà là bổn tôn.

A!

Cổ Tiểu Hà kinh hô một tiếng, cả người thoát ra thật xa, trên mặt hiện đầy mây đỏ, trong mỹ mâu cũng là tràn đày sát khí nồng đậm:

- Chết tiệt, lại dám chiếm tiện nghi của bổn tiểu thư, ta giết ngươi!

Thanh âm của nàng rơi xuống, một đạo thú ảnh khổng lồ ở bên người nàng chậm rãi xuất hiện.

Hống!

Một con kim sắc Giao Long cư nhiên đằng không xuất hiện, tiếng long ngâm truyền khắp tứ phương, trên thân hình cường tráng kia hình thành từng phiến long lân hết sức dễ nhìn, long thủ tựa như xà tựa như long kia thoạt nhìn hết sức uy vũ bất phàm, năm cái móng vuốt to lớn càng không ngừng huy vũ lộ ra vẻ dữ tợn không dứt.

- Cư nhiên là ngũ giai Giao Long!

Thân sắc của Lăng Tiếu nhảy lên kinh hô.

Hắn thật sự không nghĩ tới hộ thân linh thú của Cổ Tiểu Hà lại là một đầu kim sắc Giao Long.

Phải biết rằng Giao Long nhưng là hết sức hiếm thấy, hơn nữa bình thường đều tồn tại ở trong sơn mạch nguyên thủy, lực chiến đấu hết sức kinh khủng, cũng không phải là người bình thường có thể trêu chọc, chiến lực của bọn chúng ở trong ngang hàng cấp nhưng là tồn tại đứng đầu nhất.

Lăng Tiếu đồng dạng có một con Giao Long, chỉ là thủy thuộc tính, nhưng mà lực công kích của Giao Long nhất tộc Lăng Tiếu cũng là hết sức rõ ràng.

- Hừ, hiện tại ngươi coi như là hối hận cũng không kịp rồi, biết điều một chút chịu chết cho ta!

Cổ Tiểu Hà nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hừ lạnh nói.

Ngay sau đó, nàng chỉ huy kim sắc Giao Long hướng Lăng Tiếu giết tới.

Long ngâm cửu thiên, kim mang chói mắt, sát ý đằng đằng!

Lăng Tiếu liên tục chợt lui, trong mắt hồ tràn đầy vẻ phức tạp.

Hắn tựa hồ đã nhận ra được cái gì, chỉ là không dám khẳng định.

Liền ở lúc này, lại có mấy đạo thân ảnh cũng ở không xa bay lướt tới.

- Tiểu Hà, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cổ gia một đời trẻ tuổi lãnh tụ Cổ Vũ Phi nhướng mày hỏi Cổ Tiểu Hà.

- Tên khốn này chiếm tiện nghi của ta, ta không giết hắn không được!

Cổ Tiểu hà cũng không chú ý đến ngượng ngùng mà đáp một tiếng, một người một thú tiếp tục đuổi theo Lăng Tiếu.

- Chiếm tiện nghi của ngươi?

Khuôn mặt của Cổ Vũ Phi nhất thời hiện lên hắc tuyến, tức giận trong nháy mắt vọt lên.

- Cổ huynh chớ vội, nghĩ đến Lăng Tiếu kia khoa trương một điểm, bất quá ngọn nguồn của hắn quả thật không tệ, hỏi trước rõ ràng rồi nói sau!

Một nữ tử phong tình ở một bên người Cổ Vũ Phi sâu xa nói, mỹ mâu kia của nàng cũng là chú ý đến động hướng của Lăng Tiếu.

Lúc này, một gã thanh niên mặc đạo bào cổ quái ở bên cạnh nói:

- Đúng vậy, một người có can đam kêu gào với DƯợc môn, lại có Phong gia làm hậu đài, nghĩ đến lai lịch của hắn cũng sẽ không quá yếu.

- Mấy vị không phải là muốn hắn gia nhập hàng ngũ của chúng ta sao?

Cổ Vũ Phi cũng không nhận ra bọn họ có hảo tâm trợ giúp Lăng Tiếu, hắn cảm thấy bọn họ nhất định là muốn lợi dụng Lăng Tiếu.

- Ha hả... Cổ huynh lời này liền không đúng, mới vừa rồi chúng ta cũng đã thương thảo không xong rốt cuộc phái người nào đi dò đường, hiện tại có lựa chọn tốt hơn, chúng ta tại sao muốn buông tha cho được.

Nữ tử phong tình kia câu khởi lên nụ cười mê người thản nhiên nói.

Ai cũng không nghĩ tới nữ tử phong tình vạn chủng như vậy rõ ràng lại có một trái tim tàn nhẫn như thế.

- Đúng vậy, ta cảm thấy được ý nghĩ của Bộ tiểu thư rất tốt!

Một gã nam tử khác mặc đạo bòa đáp nhẹ nói.

Cổ Vũ Phi mặt nhăn một chút chân mày, do dự một chút nói:

- Tốt, lần này liền nghe các ngươi.

Tiếp theo hắn hướng Cổ Tiểu Hà một mực đang đuổi tiết Lăng Tiếu kêu lên:

- Tiểu muội, ngươi trở lại cho ta!

Cổ Tiểu Hà tức giận chưa hết, nhưng mà vẫn là không có làm trái với lời của đại ca nàng, thở phì phì đem kim sắc Giao Long thu vào, bay trở lại bên cạnh Cổ Vũ Phi.

- Đại ca, nhất định phải giết tiểu tử kia!

Cổ Tiểu Hà hàm răng cắn chặt nói, nghĩ tới một màn xấu hổ mới vừa rồi, sắc mặt của nàng lại một lần nữa say đỏ lên.

- Ừ, yên tâm, ta tuyệt sẽ không để cho tiểu tử kia sống khá giả.

Cổ Vũ Phi khẽ gật đầu nói.

Tiếp theo, đám người Cổ Vũ Phi lại đem mấy người đang giao chiến với Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh gọi về, Lăng Tiếu cũng ra lệnh cho Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh ngừng công kích.

Chỉ là bộ dáng của mấy người dường như đều hết sức chật vật không chịu nổi.

Mấy người của mấy thế lực lớn kia cũng bị đả thương ở trình độ bất đồng, nguyên lai cái cao cấp Địa Hoàng kia càng là bị trọng thương, bộ ngực có

một đạo vết thương dữ tợn rất là dọa người.

Văn Hoảng, Bạch Môn Sinh cùng Cực Quang Điêu bên này lại càng thảm, hai người một thú toàn thân đều là vết máu loang lổ, khí thế của bọn hắn đã giảm đến một nửa, nếu không phải ý niệm của Lăng Tiếu vẫn để cho bọn họ giết chóc, bọn họ chỉ sợ đều ngã xuống rồi.

Lăng Tiếu nhìn hai người khẽ lắc đầu:

- Xem ra cứ như vậy muốn xong, thật không có tý sức lực nào!

Tuy nói Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh đều sắp chết, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn là không có giết bọn họ, bởi vì hắn cảm giác mình luôn luôn rất thiện lương, bọn họ muốn chết cũng phải bị người khác giết chết hoặc tự hành tử vong, hắn chắc là sẽ không hạ thủ giết người của mình.

Lúc này, Cổ Vũ Phi, Cổ Tiểu Hà cùng với một nam một nữ hướng Lăng Tiếu bay tới.

Mỹ mâu của Cổ Tiểu Hà hung hăng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, tựa hồ hận giống như không ăn tươi nuốt sống được hắn.

Lăng Tiếu chỉ là làm như không thấy ánh mắt giết người của Cổ Tiểu hà, ánh mắt rơi vào trên người một mỹ nữ khác không thua gì Cổ Tiểu hà, ánh mắt kia một đều không hàm hồ quét trên người mỹ nữ phong tình kia một lần, hắn ở trong lòng thầm hô:

- Tư thái của cô nàng này lại có thể không kém so với cô nàng ở Phong gia a, thật đủ vị!

Nam nhân, bất kể là ai cũng sẽ thích mỹ nữ nhiều một chút, mà Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, nhưng mà hắn hắn thích nhất là nữ nhân thành thục

phong tình.

Mà nữ nhân ở trước mắt này rất rõ ràng so sánh với chính là loiaj Lăng Tiếu thích.

Bất quá hắn hiện tại thu liễm rất nhiều, nữ nhân bên cạnh hắn cũng không ít rồi, tuyệt không thể tùy tiện trêu chọc nữa.

Dĩ nhiên, nếu là mỹ nhân cứng rắn hướng trên người hắn vồ tới, hắn cũng sẽ không để ý.

Mấy người đối diện Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu gia hỏa này lại sắc đảm ngập trời, dĩ nhiên trần trụi nhìn chằm chằm vào nhân gia mỹ nữ không tha như vậy, đổi lại bình thời chỉ sợ một chưởng đã đập chết hắn rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1037 - Tình Tình 2

Nàng kia vô luận là bộ dáng hay là vóc người quả thật có thể cùng Phong Nhã Hinh của Phong gia so sánh được, nhưng mà nàng có một điểm mà Phong Nhã Hinh cũng không thể so sánh được, đó chính là mắt hoa đào hàm xuân đái hạnh của nàng, nhìn đến liền chọc người suy nghĩ.

Loại mị nhãn này Lăng Tiếu cũng chỉ từng được nhìn thấy ở trên người đồng môn Ngọc Liệt Diễm.

Nữ tử này rõ ràng là Bộ gia chi nữ Bộ Tình, một thân thực lực Địa Hoàng đỉnh phong.

Trừ Cổ VŨ Phi ở một bên ra, âm nhu nam tử mặc đạo bào kia có danh xưng Quỷ Tử của Quỷ U Tông chính là cường giả Địa Hoàng đỉnh phong.

Ba người bọn họ đều là lãnh tụ của các thế lực, khí chất cũng không phải là thường nhân có thể so sánh được.

Bộ Tình kia không có chút nào để ý đến ánh mắt của Lăng Tiếu, ngược lại hiện lên nụ cười hòa nhã nói:

- Lăng thiếu thật không nghĩ tới có thể gặp được ngươi, chẳng qua là ngươi vì sao chọc cho Cổ tiểu muội tức giận rồi?

Lời này của Bộ Tình rất có ý tứ, không nói chuyện đánh nhau mới vừa rồi, mà là giống như kéo chuyện nhà đến hỏi Lăng Tiếu.

- Ách... Đây chỉ là hiểu lầm thôi, không biết Lăng Tiếu có may mắn biết

phương danh của vị tỷ tỷ xinh đẹp này hay không?

Lăng Tiếu rất là lịch sự hữu lễ nói.

- Khốn kiếp, ai nói đây là hiểu lầm!

Cổ Tiểu Hà lập tức giận dữ, nàng cảm thấy Lăng Tiếu đúng là một tên sắc tặc, lại dám chiếm tiện nghi của nàng, hiện tại lại phóng tứ nhìn Bộ Tình như thế, trong lòng suy nghĩ nếu có cơ hội liền trừ đi Lăng Tiếu, lấy đó tiết mối hận trong lòng.

Mỹ mâu của Bộ Tình lóe lên, lúc này cười mỉm nói:

- Tiểu nữ tử Bộ Tình, ngươi có thể gọi nhân gia là Bộ TÌnh hoặc Tình Tình cũng có thể!

Lăng Tiếu mặt dày cười nói:

- Tình Tình, ừ, không tệ... Tên dễ nghe, vậy hôm sau ta cứ gọi ngươi như vậy đi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Nguyên lai là người của Bộ gia.

Cổ Vũ Phi cùng Quỷ Tử ở một bên thần sắc đều có chút âm lạnh xuống, bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu này thật quá không để người vào trong mắt rồi, lại còn thật thân mật như vậy gọi phương danh của nữ tử ở trong long bọn hắn.

Bộ Tình thản nhiên cười nói:

- Lăng thiếu có phải đối với cổ phong ở phía trước cảm thấy hứng thú hay không?

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Dĩ nhiên cảm thấy hứng thú, bất quá nghe nói bị các ngươi phong tỏa rồi? Không biết có chuyện như vậy hay không?

- Ha hả, đối với người khác mà nói chỗ này đương nhiên là phong tỏa, bất quá... Đối với Lăng thiếu mà nói dĩ nhiên không tồn tại rồi, một siêu cấp cường giả dám cùng Dược môn kêu gào, chúng ta cũng không dám vô lễ.

Bộ Tình giỏi về ngôn tử, đem Lăng Tiếu khen đến độ bay lên trời rồi.

Trong lòng Lăng Tiếu thoải mái a, hắn hơi khiêm nhường nở nụ cười nói:

- Tình Tình quả nhiên là khen hay, Lăng Tiếu thật là thẹn không dám nhận a!

Những người khác nhìn bộ dạng của Lăng Tiếu lại không phát hiện được ý tứ có chút "Thẹn không dám nhận" kia của hắn, ngược lại khuông mặt là đắc ý nở nụ cười.

Lúc này, Bộ Tình chuyển hướng, chỉ vào ngọn núi ở phía trước nói:

- Không biết Lăng thiếu có hứng thu cùng chúng ta một đường đi tìm Đế đan nơi này hay không, nghi đến ngươi hẳn là cảm ứng được bên kia có hồn lực ba động cường đại, chúng ta dám khẳng định số lượng Đế đan ở bên kia cũng không ít đâu!

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, hắn có chút đoán không ra tâm tư của nữ nhân này rồi.

Bất quá Lăng Tiếu nhưng là một nhân vật không sợ trời không sợ đất, có tiện nghi chiếm dĩ nhiên sẽ không bỏ qua rồi, lúc này gật đầu đáp:

- Nếu Tình Tình để mắt đến ta như thế, ta dĩ nhiên có hứng thú, chỉ bất quá...

Nhìn bộ dạng do dự của Lăng Tiếu, Bộ TÌnh hỏi:

- Chỉ bất quá cái gì?

- Chỉ bất quá Đế đan đạt được nên phân phối như thế nào đây?

Lăng Tiếu hỏi.

- Cái này ngươi không cần lo lắng, đến nơi đó chúng ta bằng vào bản lĩnh của chính mình, người nào đoạt được bao nhiêu liền thuộc về người đó.

Bộ Tình đáp.

- Tình Tình ngươi làm người ta tin được, chẳng qua là không biết hai bị nhân huynh này, có có các huynh đệ tỷ muội ở phía sau có chịu như thế hay không?

Lăng Tiếu liền vỗ mông ngựa Bộ Tình nói.

- Cái này ngươi có thể yên tâm, bọn họ là tuyệt đối sẽ không có ý kiến.

Bộ Tình đáp.

Lăng Tiếu do dự một chút đáp:

- Được, nếu như vậy ta đây liền cùng các ngươi đi một lần!

Lúc này, Bộ Tình mới lộ ra môt cái nụ cười thỏa mãn, chỉ là ở dưới nụ cười này lại cất giấu tâm cơ không muốn người biết.

Lăng Tiếu theo bước đám người Bộ Tình đi tới phía dưới ngọn núi.

Nơi đó đã sớm có vài chục người đang chờ rồi.

Bọn họ nhìn nhiều ra một người Lăng Tiếu, tất cả mọi người lộ ra thần sắc bất thiện.

Lúc này, hai gã thanh niên nhân mặc quần áo hoa lệ cùng với một nữ nhân có tư sắc không thua kém gì Cổ Tiểu Hà cùng Bộ Tình đi tới.

- Làm sao nhiều ra một ngoại nhân rồi?

Cố gia Cố Thanh Phong thần sắc lạnh lùng nhìn về phía mấy người Bộ Tình hỏi.

Thánh tử cùng thánh nữ của Âm Dương thần giáo đều là vẻ mặt không hiểu nhìn Bộ Tình, Cổ Vũ Phi cùng Quỷ Tử, hi vọng các nàng có thể cho một cái giải thích hợp lý.

Cho nên, Bộ Tình giản lược đối với mọi người giải thích một lần, đồng thời dùng truyền âm nhập mật nói cho ba người chỉ là muốn lợi dụng Lăng Tiếu mà thôi.

Bất quá Cố Thanh Phong hiển nhiên không muốn Lăng Tiếu chặn ngang một phen, tuy nói có người dò đường có thể giảm bớt không ít nguy hiểm, nhưng mà hắn cảm giác cảm thấy Lăng Tiếu sẽ trở thành nhân tố bất an ở giữa bọn họ.

Ngũ phương thế lực bọn họ kiềm chế lẫn nhau, thăng bằng lẫn nhau sẽ

không xuất hiện hỗn loạn gì, nhưng mà nhiều ra một cái cường thru không biết, nếu là hắn gia nhập vào một phương trận doanh ở trong này, vậy cũng liền không dễ làm.

Cho nên Cố Thanh Phong kiên quyết không đồng ý Lăng Tiếu cùng nhau hành động với bọn họ.

- Bộ Tình, ta xem vẫn là quên đi, chỗ này do người của chúng ta tranh đoạt là đủ rồi, hắn từ chỗ nào tới liền trở về chỗ đó đi.

Cố Thanh Phong lạnh lùng nói, thần sắc nhìn về phía Lăng Tiếu rất có ý tứ uy hiếp.

Bộ Tình không biết Cố Thanh Phong vì sao phản đối, nhưng mà nàng âm thầm sử cho hắn một cái ánh mắt, đồng thời khuyên:

- Cố huynh, bằng quan hệ của Lăng huynh với Phong gia, còn có dũng khí dám cùng Dược môn gọi nhịp, ta nghĩ hắn có tư cách cùng chúng ta đi vào, chuyện này Cổ huynh, Quỷ huynh đều đồng ý rồi, ta nghĩ Thánh tử cùng Thánh nữ đều sẽ không để ý đúng không?

- Ta cảm tháy được vẫn là theo ý tứ của Cố huynh đi, bởi vì hắn chỉ là một người mà thôi, cùng hành động với chúng ta có nhiều cái không ổn!

Thanh tử của Âm Dương thần giáo đột nhiên mở miệng nói.

Song, hắn lại lựa chọn ủng hộ thuyết pháp của Cố Thanh Phong.

Trong lúc nhất thời, Bộ TÌnh nhưng không biết nên nói cái gì rồi.

Bởi vì nàng biết Cố gia cùng Âm Dương thần giáo giao tình không tệ, một khi bọn họ liên hợp lại, quyền phát ngôn của nàng có thể bị kém rất nhiều.

- Ha hả, Tình Tình không cần làm khó, nếu bọn họ không muốn ta với nhóm các ngươi cùng hành động, ta đây liền một mình hành động cũng tốt!

Lăng Tiếu bật cười lớn, tiếp theo sải bước hướng ngọn núi đi tới.

- Thật can đảm, lại không đem Cố Thanh Phong ta để vào trong mắt!

Cố Thanh Phong dữ dội quát một tiếng, trong con mắt lướt qua sát cơ nồng đậm, một cỗ năng lượng cường đại hướng sau lưng Lăng Tiếu oanh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1038 - Leo Núi Này Thật Mệt Mỏi

Cố Thanh Phong thân là đệ tử kiệt xuất của Cố gia, ở thời điểm Hoàng bảng chi tranh lần trước liền đi theo huynh đệ tỷ muội của Cố gia bọn hắn tham gia một lần rồi, lúc ấy hắn chỉ là vừa mới bước chân vào cảnh giới cao cấp Địa Hoàng, nhưng mà hắn một lần đó lại cũng trở thành chiến hoàng trong tốp 100.

Hôm nay mười năm trôi qua, hắn cũng không có đột phá tới Thiên Tôn giai, chỉ là đạt tới cảnh giới Địa Hoàng đỉnh phong, cũng không phải là thiên phú của hắn không tốt, mà là hắn nghĩ lần này ngóc đầu trở lại trở thành sát hoàng trước mười, thay cho Cố gia bọn họ lấy xưng hào vinh dự.

Bởi vì lần trước bảng sát hoàng trước mười cũng không có người của Cố gia bọn họ.

Trong động phủ của tòa sơn phong trước mắt này là hắn cùng Cổ, Bộ hai nhà còn có Quỷ U tông cùng với Âm Dương thần giáo mấy phương thế lực tại lần trước liền phát hiện ra.

Nơi này làm cho người ta có một loại cảm giác rung động, trong lúc mơ hồ tựa hồ ẩn chứa hồn lực ba động đáng sợ.

Bình thường có tồn tại cường đại như thế nhất định sẽ tồn tại không ít Đế đan, cho nên mấy phương thế lực bọn họ ước định cùng nhau tiến vào bên trong tìm kiếm Đế đan.

Ở thời điểm lần trước, người của mấy phương thế lực bọn họ cũng có không ít tiến vào bên trong động phủ này, nhưng mà cuối cùng lại một cái cũng không có lại xuất hiện.

Bọn họ có thể khẳng định bên trong nhất định có đại hung hiểm, mà nương theo loại đại hung hiểm này nhất định sẽ có đại cơ duyên.

Ở trong không gian rộng lớn vô ngần này tuy nói không phải sẽ gặp được cực phẩm linh hoa dị thảo gì, nhưng mà nơi này lại có tài nguyên so với tự mình có được ở bên ngoài càng nhiều hơn.

Đó chính là chỗ đại năng của tứ đại hoàng triều từng chết đi trong này, bọn họ từng có thủ đoạn thông thiên.

Tuy nói bọn họ đều vẫn lạc ở trên cổ chiến trường này nhưng mà người nào có thể xác định không lưu lại cái gì truyền thừa hay các loại tuyệt thế kỳ trân đây.

Phải biết rằng dĩ vãng nhưng có một số Địa Hoàng có vận mệnh cực tốt ở chỗ này đạt được truyền thừa mà một vị cường giả Đế giai lưu lại, hay là đạt được một kiện thượng cổ thánh khí của người nào đó sớm bỏ mình.

Những chuyện này đã được chứng thực rồi, cho nên không ít Địa Hoàng biết nơi này nguy hiểm tầng tầng, như cũ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng chút ít địa phương nguy hiểm này đi vào.

Trừ tranh thủ xếp hạng của Hoàng bảng chi tranh ra, bọn họ còn có một cái mục đích khác chính là muốn đạt được tuyệt thế cơ duyên này, thành tựu con đường võ đạo huy hoàng.

Mà đám người Cố Thanh Phong lần này đến đây cũng là làm xong chuẩn bị vạn vô nhất thất, bọn họ nhất định sẽ tìm đen tất cả vật ở trong động phủ lấy ra.

Cố gia cùng Âm Dương thần giáo có chút giao tình, mà Cổ gia cùng Bộ gia quan hệ lại khá hơn một chút, Quỷ U tông bảo trì trung lập, ngũ phương

nhân mã bọn họ cũng không muốn là người thứ nhất đi vào dò đường.

Mà Bộ Tình sở dĩ để cho Lăng Tiếu gia nhập vào trong hàng ngũ của các nàng dĩ nhiên là muốn Lăng Tiếu làm cái người dò đường này rồi.

Chỉ là nàng không ngờ tới Cố Thanh Phong lại sẽ phản đối vào lúc này.

Mà Lăng Tiếu cũng thoát ra khỏi dự liệu của nàng, thậm chí ngay cả mặt mũi của Cố gia cũng không để ý, trực tiếp hướng về phía ngọn núi kia đi tới.

Cố Thanh Phong giận dữ, hướng về phía Lăng Tiếu lập tức xuất thủ.

Một đạo thanh sắc kiếm nhận cường hãn hung hăng hướng sau lưng Lăng Tiếu đâm đến.

Công kích kiếm nhận này vừa nhanh vừa độc, so với một kích bình thường của Địa Hoàng đỉnh phong muốn cường hãn hơn nhiều lắm, nghĩ đến Cố Thanh Phong muốn một chiêu giải quyết Lăng Tiếu rồi.

Hơn nữa một chiêu này của Cố Thanh Phong coi như là đánh lén, người bình thường muốn trở về phòng thủ cũng đã muộn, cho dù là Lăng Tiếu phòng ngự cường hãn bao nhiêu chỉ sợ cũng phải bị thương đi!

Cổ Tiểu Hà ở một bên trong lòng thầm hô:

- Giết chết sắc lang chết tiệt này!

Bằng lực nhạy cảm cùng năng lực phản ứng của Lăng Tiếu muốn tránh thoát một chiêu này của Cố Thanh Phong cũng không phải là cái vấn đề gì, nhưng mà hắn một mực hướng về phía trước đi tới, căn bản không để ý đến đánh lén của Cố Thanh Phong.

Ầm!

Cố Thanh Phong nhìn Lăng Tiếu bị cường chiêu của hắn oanh trúng khinh thường cười nói:

- Còn tưởng rằng có vài phần bản lĩnh, không nghĩ tới cũng bất quá là như thế, Bộ Tình ánh mắt của ngươi tựa hồ chưa ra hình dạng gì a!

Nhưng khi lời của hắn vừa kết thúc, một đạo thanh âm càng khinh thường cũng vang lên nói:

- Công kích như vậy gãi ngứa cho bản thiếu gia cũng không xứng, ai... Đầu năm này người có thực lực càng bình thường thì càng là lớn lối, thật nên là học một ít phong cách giống như nam nhân cường hãn của bản thiếu gia, vĩnh viễn đều là điệu thấp một chút mới tốt.

Mọi người nhìn bóng lưng càng lúc càng xa kia đều là bộ dạng trợn mắt há hốc mồm.

Bộ Tình phục hồi lại tinh thần khẽ che cái miệng nhỏ nhắn cười nói:

- Ha hả, Lăng thiếu quả nhiên thú vị, Tình Tình càng xem càng thích rồi.

Dứt lời, nàng lắc lắc cái mông tròn mang theo người của Bộ gia hướng thân ảnh thon dài kia đi theo.

Lúc này Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà cũng mang theo người của Cổ gia đi theo.

Ngay sau đó Quỷ Tử của Quỷ U tông cũng không có rơi ở phía sau.

- Cố huynh, chúng ta cũng vào đi thôi, nếu tiểu tử đó thích thể hiện liền cho

hắn một cái cơ hội, chỉ sợ hắn sẽ rơi vào một cái kết quả hài cốt không còn.

Thánh tử của Âm Dương thần giáo trên mặt hiện lên nụ cười như tắm gió xuân nói, nhìn bộ dáng người này tựa hồ rất thân hòa, nhưng mà người nào lại biết trong ánh mắt của hắn hiện lên sát ý không biết tên.

Cố Thanh Phong nắm lại quyền đầu thật chặt, tần sắc xanh mét nhìn bóng lưng của Lăng Tiếu, thần sắc trong mắt không che dấu sát ý nồng đậm kia chút nào.

- Tiểu tử, nếu để cho ngươi sống đi ra chiến loạn uyên này, tên của Cố Thanh Phong ta sẽ viết ngược lại!

Cố Thanh Phong ở trong lòng ngầm hạ quyết định nói.

Hắn nhưng là lần trước vào chiến hoàng trước 100, là "Người cũ" thành công rời đi chiến loạn uyên, càng đẩy lên danh tiếng của Cố gia đệ tử, hiện tại cư nhiên bị một cái trung cấp Địa Hoàng coi rẻ như thế, thật sự là khó mà nuốt xuống khẩu khí này.

Bất quá hắn vẫn là người hiểu được lấy đại cục làm trọng, hiện tại cùng Lăng Tiếu phát sinh xung đột chỉ sợ đối với bọn họ tiến vào động phủ có chút bất lợi, cho nên hắn nhịn.

Nếu như Lăng Tiếu ở bên trong chết đi thì cũng thôi, nếu như không chết, vậy Cố Thanh Phong hắn cũng không phải là dễ trêu.

...

Đi ở trên ngọn núi trọc lóc, Lăng Tiếu cũng không có nửa điểm bộ dáng như lâm đại địch, ngược lại là một bộ thần sắc thoải mái ngắm cảnh đẹp, mà hai đại thân ảnh như hình với bóng theo ở phía sau hắn giống như hộ vệ, một tấc

đều theo sát không rời.

Ở trên ngọn núi này, Lăng Tiếu một con oan hồn đều chưa từng gặp, nhưng mà càng là như thế để cho hắn cảm thấy bên trong sơn phong này có đại huyền cơ.

Thanh niên lãnh tụ của năm đại thế lực ở phía sau đám người Lăng Tiếu không có một người nào một mình mang theo người trong nhà tự hành hành động.

Bọn họ cư nhiên đều đi theo ở phía sau Lăng Tiếu không xa, một bộ lấy Lăng Tiếu làm đầu ngựa bày ra xem.

Đây nếu để cho Địa Hoàng khác thấy một màn như vậy chỉ sợ đều muốn chân kinh rồi.

Phải biết rằng đệ tử của từng cái trong mười tám thế lực lớn đều là nhân vật mắt cao hơn đầu, làm sao sẽ cam nguyên đi theo phía sau một cái trung cấp Địa Hoàng được?

Lăng Tiếu mặc dù không nhìn thấy được mặt của đám người bọn họ, nhưng mà cũng có thể tưởng tượng được thần sắc phấn khích của bọn họ.

Bọn họ người nào cũng không muốn đi lên đầu, đều hi vọng Lăng Tiếu có thể nhanh lên một chút vọt vào động phủ ở giữa sườn núi kia.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại cứ hết lần này đến lần khác đi tới giống như là ốc sên, đây để cho bọn họ oán giận không thôi.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc có vào hay không?

Cố Thanh Phong không nhịn được kinh quát lên.

Hắn khi nào chịu qua loại tức giận này, lại đi theo một cái vô danh tiểu tốt ăn bụi đất.

Thánh tử, Thánh nữ của Âm Dương thần giáo, còn có Cổ Vũ Phi, Cổ Tiểu Hà, Quỷ Tử mấy người ở bên cạnh hắn thần sắc đều là lạnh xuống.

Chỉ có Bộ Tình vẫn đang duy trì phong tình quyến rũ như trước, bộ dạng tựa hồ không có nửa điểm không vui.

Nghe Cố Thanh Phong kinh quát, Lăng Tiếu dứt khoát giống như vô lại ngồi xuống đất, hắn cũng không để ý đến Cố Thanh Phong, àm là khẽ thở dài một tiếng:

- Leo núi này thật mệt mỏi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1039 - Leo Núi Này Thật Mệt Mỏi 2

Lăng Tiếu đột nhiên bạo xuất ra một câu như vậy, người ở phía sau cơ hồ đều muốn ngã xuống một mảng lớn.

Tên đần này là nói cái gì, thực lực đường đường là Địa Hoàng giai muốn phá hủy một ngọn núi cũng là chuyện dễ dàng, lại còn nói những lời như vậy, đây rõ ràng chính là đang giả bộ lưu manh đi!

Bộ Tình, Cổ Tiểu Hà cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo không nhịn được "Phốc phốc" mà bật cười.

Trong mắt của Bộ Tình nhìn về phía Lăng Tiếu nhiều hơn vài phần sắc thái không hiểu, mà Cổ Tiểu Hà cũng khẽ có thêm vài tia biến hóa, các nàng đều ở trong lòng thầm hô:

- Gia hỏa này cư nhiên còn có một mặt hài hước!

Sắc mặt của Cố Thanh Phong khó nhìn tới cực điểm:

- Hôm nay ta không đem ngươi tên tiểu súc sinh trong mắt không người này làm thịt, ta liền không phải họ Cố nữa!

Dứt lời, một thanh thanh sắc cao cấp trường kiếm xuất hiện ở trong tay của hắn, liền muốn hướng Lăng Tiếu giết qua.

Song chiêu thức của hắn còn chưa có phát ra, một trận gió đã hướng hắn úp tới.

Mọi người đều cảm thấy hoa mắt lên, sau một khắc lại phát hiện Lăng Tiếu đã đến bên cạnh Cố Thanh Phong.

Không chỉ có như thế, cổ của Cố Thanh Phong đã bị bóp đến sít sao, sắc mặt cũng trướng đỏ lên.

Chính người còn lại của Cố gia lập tức nổi giận.

- Ngươi làm gì, mau đem Thanh Phong đại ca thả ra, bằng không ngươi liền phiền toái lớn.

- Dám đắc tội với Cố gia chúng ta, tiểu tử ngươi thật là lớn mật, thức thời thì nhanh đem Thanh Phong đại ca thả ra.

- Mau thả người, nếu không ngươi đừng nghĩ rời đi chỗ này.

...

Nhìn từng cái đệ tử của Cố gia như muốn ăn thịt người, Lăng Tiếu thay đổi bộ dạng vô lại lúc trước, một cỗ khí phách không giận tự uy tán phát ra:

- Ta cho các ngươi biết, còn dám mắng ta một tiếng, có tin hay không ta cho người của Cố gia các ngươi toàn bộ lưu lại nơi này!

Dứt lời, toàn thân hắn nổi lên cường quang ngũ thải chói mắt, một cỗ khí thế đáng sợ khiến cho người ở quanh hắn đều không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Đại đa số người ở chỗ này đều là cao cấp Địa Hoàng, chỉ có cá biệt mới có thực lực trung cấp Địa Hoàng, bọn họ đều có thể cảm nhận được cảm giác bị áp bách cường đại mà Lăng Tiếu mang đến cho bọn hắn, cho dù là khí thế của đê cấp Thiên Tôn tựa hồ cũng không thể để cho bọn họ thất thố như vậy

đi!

Cố Thanh Phong bị Lăng Tiếu nắm cổ lại càng kinh hãi không thôi, cảm ứng đến ngũ thải thần quang hộ thân kia của Lăng Tiếu hắn không khó đoán ra Lăng Tiếu lại là người đa trọng thuộc tính đồng tu, lực chiến đấu kia khó trách đáng sợ như vậy.

- Lăng huynh, nhìn ở trên phần Cố gia cùng Âm Dương thần giáo chúng ta, chuyện này hay là thôi đi, Cố huynh cũng là vô ý mạo phạm!

Thánh tử của Âm Dương thần giáo đứng dậy nhàn nhạt nói.

Lúc này Bộ Tình cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy, Lăng thiếu, chúng ta tạm thời cũng coi như là đồng minh, náo đến như vậy đối với tất cả mọi người đều không có chỗ tốt, huống chi nơi này còn có Đế đan chờ chúng ta tìm kiếm, nếu để cho những thế lực khác biết chỗ này chỉ sợ chúng ta muốn tìm kiếm chỗ tốt nhiều hơn một chút cũng không dễ dàng.

Lăng Tiếu vốn là không có ý tứ nghĩ đến muốn giết Cố Thanh Phong, lúc này nhẹ nhàng ném hắn sang một bên.

- Đừng cho là Lăng Tiếu thực lực kém một chút liền dễ khi dễ, Dược môn ta cũng chưa từng sợ, huống chi Cố gia các ngươi.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Cố Thanh Phong cảnh cáo nói.

- Tốt tốt... Người của Cố gia nghe lệnh, mọi người cùng tiến lên cho ta, giết tiểu súc sinh lớn lói này, ta muốn để cho hắn sống không bằng chết!

Cố Thanh Phong xấu hổ cùng giận dữ mà quát lên.

Lần này mặt mũi của hắn đều mất hết, cũng nhịn không được sát ý đằng đằng ở trong nội tâm.

Đang ở lúc người của Cố gia cùng Lăng Tiếu xảy ra xung đột hết sức căng thẳng, động phủ ở giữa sườn núi xảy ra tình cảnh quỷ dị.

Một tòa sơn phong bị san bằng đỉnh núi, từ xa nhìn lại có các loại "Vết thương" la liệt lộ ra vẻ kinh tâm động phách, nó thoạt nhìn giống như là lão nhân phong độc tàn niên, tùy thời đều có thể ngã xuống.

Ở trên sườn núi của một ngọn núi như vậy có một cái động khẩu màu đen, động khẩu tản ra trận trận khí tức hủ thực âm lãnh.

Trước đây, động phủ một mực không có động tĩnh gì, lúc này lại xảy ra hiện tượng quỷ dị.

Cửa động kia phảng phấp giống như thôn thiên thú, một cỗ hấp lực đáng sự phóng ra, oan hồn ở bên trong ngàn dặm cư nhiên đồng thời hướng cái sơn phong này mà đến.

Những oan hồn vạn năm không thay đổi này lại mỗi một con đều sinh ra thần sắc kinh khủng, phảng phất như gặp phải khắc tinh, bọn chúng đều muốn liều mạng giãy dụa chạy trốn, đáng tiếc lại phát hiện ra căn bản là làm chuyện vô nghĩa.

Một màn này cũng vừa lúc là thời điểm người của Cố gia muốn động thủ với Lăng Tiếu mà phát sinh.

- Đến đây đi, hôm nay ta nói cho người của Cố gia các ngươi biết, cái gì gọi là ếch ngồi đáy giếng, ta đây trung cấp Địa Hoàng cũng không phải là cái sàng mềm tùy ý cho các ngươi nắm!

Lăng Tiếu không hề lại bận tâm cái gì nữa hướng về phía người của Cố gia quát to.

Ở bên trong chiến loạn uyên này, hắn cho dù đem người của Cố gia toàn bộ giết chết cũng không có ai dám nói gì.

Cho dù ra đến bên ngoài, người của Cố gia muốn đến đuổi giết hắn cũng không dễ dàng, lấy thực lực của hắn đánh không lại còn chạy không được sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1040 - Thôn Phệ Hắc Động.

Huống chi ở bên cạnh hắn còn đi theo ba siêu cấp hộ vệ, thật muốn chọc giận hắn, trực tiếp đi đem Cố gia tiêu diệt, cũng liền là một ít chuyện mà thoi.

Lăng Tiếu vốn là bộ dáng anh tuấn bất phàm, thời điểm không nghiêm túc lộ ra một cỗ tà khí xấu xa, đối với nữ nhân có lực hấp dẫn trí mạng, nhưng mà lúc hắn nghiêm túc lại giống như chiến thần, lại càng làm cho người khác sùng bái, bất kể là dạng nữ nhân gì đều sẽ bị luân hãm vào.

Quanh thân hắn hiện lên một tầng ngũ thải long lân chiến giáp thoạt nhìn rất là uy phong lẫm liệt, một thanh Băng Hỏa kiếm nơi tay, sát ý đằng đằng lan tràn ra, ánh mắt bễ nghễ thiên hạ kia tràn đầy khí phách cuồng dã.

Bộ Tình, Cổ Tiểu Hà cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo trong mỹ mâu đều tràn đầy vẻ si mê.

Các nàng phát hiện Lăng Tiếu hiện tạy tràn đầy một cỗ uy thế vô thượng giống như đế vương, làm cho các nàng không khỏi có một loại cảm giác thần phục, mà những người khác đối với Lăng Tiếu có một loại cảm giác sợ hãi khuất phục, khí tràng cũng không khỏi yếu đi vài phần.

Người của Cố gia đều sững sờ tại đương tràng, lại không có một người dám bước lên gọi nhịp, ầm ĩ lớn lối mới vừa rồi kia thoáng cái co rút lại hơn phân nửa.

Cố Thanh Phong không hổ là lãnh tụ của Cố gia, thất thần ngắn ngủi rất nhanh liền điều chỉnh lại la hét nói:

- Còn đứng ngây đó làm gì, cùng nhau lên cho ta!

Liền ở lúc người của Cố gia động thủ với Lăng Tiếu, Cổ gia Cổ Vũ Phi không nhịn được kinh hô lên:

- Các ngươi mau nhìn đây là cái gì?

Ở dưới kinh hô của Cổ Vũ Phi, tất cả mọi người không nhịn được hướng phương hướng của Cổ Vũ Phi nhìn sang.

Chỉ thấy vô số oan hồn kia giống như nhũ yến quy sào hướng về phía sơn phong bọn hắn cấp tốc bay lướt tới.

Một mảnh oan hồn đông nghịt ddeuf không thể tính được rốt cuộc là bao nhiêu con, hơn nữa mỗi một con đều đã ngưng hình thành công, thực lực của bọn chúng đều có thể so với Thiên Tôn giai, một cỗ oan hồn đáng sợ như vậy đột nhiên bay xuống chỉ sợ là Đế giai nhìn thấy đều muốn chân mềm nhũn, huống chỉ bọn họ thân chỉ là Địa Hoàng giai.

- Thật... Thật nhiều oan hồn a, đây... Đây thật là đáng sợ!

- Bọn chúng không phải là hướng chúng ta mà đi a, mau... Mau chạy đi, bằng không không còn kịp rồi!

- Còn có thể trốn sao? Các ngươi nhìn bốn phương tám hướng đều có oan hồn bay tới, con mẹ nó chẳng lẽ nơi này là hang ổ của oan hồn!

- Đừng nói là thật phải chết ở chỗ này đi? Ta không cam lòng a!

...

Đệ tử của ngũ phương thế lực đều là đồng loạt biến sắc, từng người đều lộ ra

bộ dạng kinh hãi hết sức.

Bọn họ cho dù cường thịnh trở lại nhưng đối diện với mấy cái oan hồn vô cùng cường đại không có chút nhân tính nào này cũng có thời điểm luống cuống.

- Đều đừng nóng vội, các ngươi nhìn, bọn chúng là bị động khẩu kia hút đi vào đấy!

Bộ Tình không hổ là nữ trung hào kiệt, nàng phát hiện được chỗ mấu chốt rất nhỏ ở trong đó.

Quỷ Tử nặng nề gật đầu nói:

- Không sai, những oan hồn kia thật giống như bộ dạng rất sợ hãi, bọn chúng là bị động khẩu kia hấp thụ vào, tất cả mọi người bình tĩnh, nhanh chóng ẩn nấp khí tức.

Người của Cố gia cũng chẳng quan tâm động thủ với Lăng Tiếu, từng người đều muốn ẩn giấu khí tức đi, sợ mình sẽ bị động khẩu kia hút vào.

Người của ngũ phương thế lực đều yên tĩnh nhìn từng con oan hồn kia bị nuốt vào trong động khẩu, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Ngay cả Lăng Tiếu khí phách mười phần cũng không khỏi thu liễm khí tức, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm vào cửa động kia.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Hồn lực ba động thật cường đại, đây tuyệt đối là tàn hồn của Đế giai trở lên, bằng không không thể nào có uy thế bực này.

Tàn hồn có thể đạt tới Đế giai khi còn sống là đại năng vô cùng đáng sợ, thực lực của bọn họ khi còn sống tuyệt đối nếu so với trạng thái hồn lực hiện tại đáng sợ gấp mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần trở lên.

Lúc trước Lăng Tiếu gặp chính chính tàn hồn Nửa bước Huyền Đế, vậy thực lực của bọn họ khi còn sống tuyệt không thể nào là tu vi Nửa bước Huyền Đế, ít nhất là tu vi Đế giai chân thật mới có thể ngưng tụ thành tàn hồn cao giai như thế, mà ở trong động phủ này tàn hồn đạt tới Đế giai chân chính, sợ rằng khi còn sống ít nhất phải là siêu cấp cường giả đạt tới Đế giai đỉnh phong thậm chí là Thánh giai cũng nói không chừng.

Động khẩu tản ra một cỗ uy áp vô hình cùng khí tức âm sâu khiến cho người ta không thở nổi, phảng phất ở trong động phủ này có Cửu U ác ma làm cho người ta không rét mà run.

Động khẩu kia ước chừng hấp thu oan hồn một canh giờ mới ngưng lại.

Có một phần nhỏ oan hồn không bị hấp thu giống như chim sợ cành cong bắt đầu cực nhanh bay vút mà đi, căn bản không có đi để ý tới mấy chục người ở giữa sườn núi.

Sau khi hết thảy đều bình tĩnh lại, tất cả mọi người giống như thoát hư toàn bộ ngồi ở trên mặt đất, trên trán đã sớm hiện đầy mồ hôi lạnh, chỉ có Lăng Tiếu cùng người đứng đầu năm đại thế lực vẫn đứng vững không có thất thố.

- Ta... Chúng ta còn có nên đi vào hay không?

Bộ Tình mang theo thần sắc cười khổ nhẹ nhàng nói.

Thần sắc của mấy người khác đều mang theo vẻ phức tạp, bọn họ đều biết rõ ở chỗ này nhất định sẽ có đại hung hiểm, nhưng mà lại không nghĩ tới hung hiểm này lại kinh khủng như vậy, lại đem nhiều cao cấp oan hồn như vậy

đều hấp thụ xuống, hơn nữa uy áp kinh khủng sinh ra kia quả nhiên là khiến cho người ta có một loại cảm giác hỏng mất.

Mặc dù đều biết dưới loại tình huống đại hung hiểm này bên trong sẽ có đại cơ duyên kèm theo, nhưng mà loại cơ duyên này cũng không phải ai ai đều có thể mở ra được, đó là đối với người có ý chí chiến đấu cùng tín niệm liều chết cũng phải đánh một trận mới có cơ hội, nếu không ai cũng đừng nghĩ dễ dàng nhận được cơ duyên bậc này.

Lăng Tiếu phảng phất không nghe được lời nói của Bộ Tình, lại không để ý tới mọi người, một mình một người lại bắt đầu hướng phương hướng động khẩu đi tới.

Lãnh tụ của mấy phương thế lực nhìn thân ảnh to gan lớn mật kia không khỏi đều nhiều hơn vài phần thần sắc kính nể.

Cố Thanh Phong vốn chính là vì động phủ nơi này mà đến, tự nhiên không có lý do gì rút lui vào lúc này.

- Các ngươi đều lưu lại, ta đi qua đó, nếu như trong vòng nửa tháng không thấy ta đi ra ngoài, các ngươi liền rời đi trước đi!

Cố Thanh Phong rất có một bộ thần sắc thấy chết không sờn nói.

Tiếp theo cũng không quay đầu lại mà đi theo.

Những người khác riêng mình liếc nhau một cái, tiếp theo Cổ Vũ Phi cũng hạ quyết tâm nói:

- Tiểu muội các ngươi lưu lại đi, ta muốn nhìn ở bên trong đến tột cùng có cái gì!

Đang ở lúc Cổ Vũ Phi muốn rời đi, Cổ Tiểu Hà cũng là kéo Cổ Vũ Phi nói:

- Ca, ta cũng muốn đi cùng với ngươi!

- Không được, bên trong có đại hung hiểm, ta không thể để cho ngươi phạm hiểm!

Cổ Vũ Phi thái độ kiên quyết nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1041 - Bên Trong Động

- Ca, nếu là ta không đi vào ngươi càng có nguy hiểm, có ta ở đây, chúng ta nhất định không có việc gì!

Cổ Tiểu Hà kiên định đáp.

Cổ Vũ Phi do dự một chút tựa hồ nghĩ tới điều gì, cuối cùng là khẽ gật đầu nói:

- Được rồi, nhưng mà đến bên trong nhất định phải nghe lời ta, tuyệt đối không thể làm loạn.

Cổ Tiểu Hà gật đầu, sau đó đi theo tới, những người khác của Cổ gia thì lưu lại.

Bộ Tình cũng là do dự một chút, đúng là vẫn còn lấy ra can đảm của nữ hào kiệt đi theo mấy người mà lên, mà người của Bộ gia các nàng cũng có hai Địa Hoàng đỉnh phong đi theo, những người khác thì lưu lại.

Quỷ Tử của Quỷ U tông lại lựa chọn thối lui khỏi lần tranh đoạt này, rất dứt khoát dẫn người của bọn họ rời đi khỏi ngọn núi này đi chỗ khác tìm Đế đan.

Quỷ Tử ở trong lòng cười lạnh:

- Đều là một ít người muốn chết, xem ra tranh giành trước mười mất đi mấy cái kẻ địch cường đại a!

Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo sau khi nhìn nhau một

cái, cuối cùng cũng không có rời đi giống như Quỷ U tông, hai người cũng đi theo đến động phủ, những người còn lại đều lưu lại.

Động phủ ở giữa sườn núi của ngọn núi, động phủ này cũng không được coi là đặc biệt lớn, chứa được gần hai ba người đồng thời đi vào, ở trước động khẩu có một đống loạn thạch, nghĩ đến là trước kia che dấu miệng của động khẩu này, chỉ là sau đó bị người đánh mở ra.

Vừa đi tới trước động khẩu, từng đợt âm phong đáng sợ tiết đi ra ngoài, làm cho người ta cảm thấy âm hàn chí cực.

Động khẩu như hắc động không đáy, nhìn một cái không tới sâu cạn, một mảnh đen nhánh lộ ra vẻ cực kỳ âm sâu.

Lăng Tiếu dừng ở cửa động, những người còn lại cũng theo đó dừng lại.

Hắn nhắm lại hai mắt, tinh thần lực như thủy triều hướng phía dưới động khẩu quét đến.

Tinh thần lực càng không ngừng đi xuống vươn dài, hi vọng có thể phát hiện được cái mục tiêu gì.

- Động khẩu này thật sâu!

Lăng Tiếu ở trong lòng không nhịn được thán một tiếng.

Đang ở lúc tinh thần lực muốn dò đến đáy động, một cỗ lực phản chấn đáng sợ oanh ở trên tinh thần lực của Lăng Tiếu.

Phốc!

Lực phản chấn kia cực kỳ đáng sợ, Lăng Tiếu còn chưa kịp chặt đứt liên lạc

với tinh thần lực lập tức bị gặp phải cắn trả, thức hải một trận đau đớn, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, cả người trong nháy mắt khô héo xuống, thần sắc tái nhợt vô cùng.

Người ở phía sau hắn không nhịn được đều đồng thời lui về phía sau mấy bước, cho là bên trong động phủ kia lại đang thôn phệ.

Mọi người thấy Lăng Tiếu phun ra chính là kim sắc huyết dịch đều không khỏi cảm thấy kỳ quái, ngược lại là Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà lộ ra thần sắc kinh ngạc không dễ dàng phát giác, ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Lăng Tiếu hơi có chút không giống với lúc trước.

- Lăng thiếu này sao lại như thế?

Bộ Tình không nhịn được hỏi.

Lăng Tiếu nhẹ lay cái đầu có chút đau đớn nói:

- Phía dưới hẳn là tàn hồn từ Đế giai trở lên, cũng có thể là sinh vật sống, các ngươi có muốn đi vào hay không chính mình suy nghĩ kỹ càng đi, ta trước nghỉ ngơi một chút!

Dứt lời, Lăng Tiếu vội vàng ngồi xuống chữa trị thức hải bị thương.

Hoàn hảo tinh thần thức hải của hắn sớm so sánh với người khác cường đại gấp mấy trăm lần, bằng không chỉ bằng một kích mới vừa rồi kia cắn trả cũng đủ lấy mạng của hắn rồi.

- Giả thần giả quỷ, coi như tàn hồn Đế giai thì như thế nào!

Cố Thanh Phong không để ý đến lời nói của Lăng Tiếu, quanh thân vận khí quang mang thuộc tính, một đầu liền hướng động phru đi vào.

Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo tự hồ sợ đồ vật bên trong bị Cố Thanh Phong nhanh chân đến trước, cũng không chút do dự đi vào theo.

Sau khi Cố Thanh Phong tiến vào, thần sắc của mấy người còn dư lại rất khó coi.

Bọn họ mặc dù không có cảm ứng lực hơn người như Lăng Tiếu, nhưng mà đã sớm nhận ra được kinh khủng ở nơi này rồi.

Bất quá nếu như đã đi tới một bước này là không thể nào lại rút lui.

Thánh tử cùng Thánh nữ liếc nhau một cái cũng lập tức đi vào phía trong động khẩu.

Bộ Tình nhìn thoáng qua Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà không có động tĩnh nói:

- Cổ huynh, Cổ tiểu muội các ngươi có vào hay không?

Cổ Vũ Phi nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Chúng ta phải đợi Lăng huynh cùng nhau lại đi vào.

Cổ Tiểu Hà ở một bên cũng là khẽ gật đầu.

Bộ Tình không biết Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà đánh cái chủ ý gì, nàng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu đang ở trong tĩnh tọa, do dự một chút nói:

- Vậy thì chờ Lăng thiếu đi!

Lăng Tiếu chủ yếu là thức hải bị thương, loại đả thương này so với đả

thương ở thân thể càng thêm khó trị liệu, huống chi lần bị thương này so sánh với dĩ vãng muốn nặng hơn nhiều lắm, mặc dù Khống Thần quyết có khả năng liệu thương những cũng không phải là trong khoảng thời gian ngắn liền có thể khôi phục.

Lăng Tiếu chỉ tốt một khắc đồng hồ đem thương thế ổn định lại liền đứng lên.

Lăng Tiếu nhìn mấy người Bộ Tình, Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà còn chưa đi vào nói:

- Ta khuyên các ngươi hay là thôi đi, nơi này thật không phải là các ngươi có thể ứng phó.

Mặc dù hắn biết Bộ Tình lúc trước tiếp nhận hắn tới đây hoàn toàn là muốn lợi dụng hắn, nhưng mà hắn lòng thích cái đẹp, không nhịn được khuyên bảo các nàng.

- Vậy ngươi có đi hay không?

Cổ Tiểu Hà một mực không mở miệng đột nhiên hỏi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Cổ Tiểu Hà, sau đó lắc đầu nói:

- Mặc dù nơi này rất nguy hiểm nhưng còn không đến mức để cho Lăng Tiếu ta lùi bước!

Dứt lời hắn bắt đầu hướng động khẩu đi tới.

Mỹ mâu của Cổ Tiểu Hà lướt qua mấy phần hân thưởng nói:

- Ngươi cũng không sợ, chúng ta dĩ nhiên cũng không sợ, ta với ngươi đi

vào.

Dứt lời nàng lập tức hướng Lăng Tiếu đi theo.

Bộ Tình ở một bên không hiểu nhìn Cổ Tiểu Hà, thật sự không rõ nàng mới vừa rồi còn sát ý đằng đằng với Lăng Tiếu làm sao trở nên hiền hòa như thế rồi?

- Đừng nói là cô nàng này coi trọng Lăng Tiếu rồi?

Bộ Tình ở trong lòng suy đoán nói.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, Cổ Vũ Phi cũng đi theo vào.

Bộ Tình không có suy nghĩ sâu xa nữa, hướng về phía hai gã người của Bộ gia ở phía sau nàng phất phất tay đi vào theo.

Bên trong động phủ lộ ra một cỗ khí tức ẩm thấp, vị đạo hủ thực đặc biệt nồng đậm, một mảnh đen nhánh khiến cho người ta có thể nhìn được ra xa, căn bản không thấy rõ đường ở phía trước.

Lăng Tiếu có Lục Nhãn Đồng, hắc ám nơi này đối với hắn căn bản không tạo thành bất kỳ trở ngại nào, mà những người khác lại là rối rít lấy ra linh khí, đem quanh thân đều chiếu sáng trưng lên.

Vách tường nham thạch ở bốn phía không có chỗ đặc biệt nào, ngay cả một con thằn lằn bò sát hay cái gì cũng không có, chỉ sợ cỏ dại cũng không có một cây, cũng là trọc lóc một mảnh.

Bất quá bên trong động phủ thỉnh thoảng thổi tới từng đượt âm phong, thanh âm vù vù nghe đến khiến cho người ta cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1042 - Bên Trong Động 2

Cổ Tiểu Hà cùng Lăng Tiếu đi tương đối gần, tư thái lung linh hứng thú kia đều có một nửa sát ở một bên Lăng Tiếu, thân thể hơi có chút phát run, nhìn ra được nàng không có thong dong bình tĩnh như mặt ngoài.

Lăng Tiếu ngửi được mùi vị thanh u nhàn nhạt của nữ tử, tâm thần căng thẳng khẽ buông lỏng không ít.

A!

Bỗng nhiên Cổ Tiểu Hà ở một bên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thoáng cái ôm lấy cánh tay của Lăng Tiếu.

- Tiểu muội làm sao rồi?

Cổ Vũ Phi lập tức tiến lên khẩn trương hỏi.

Lăng Tiếu cũng là vẻ mặt không hiểu nhìn Cổ Tiểu Hà ở một bên, mà Bộ Tình cũng hai người ở phía sau nàng đều khẩn trương lên.

- Ta... Dưới chân ta có cái gì đó! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Cổ Tiểu Hà bộ dáng sắp khóc rồi.

Nàng hiện tại làm sao còn có thần tình uy phong khi đuổi giết Lăng Tiếu, hiện tại hoàn toàn là tư thái tiểu nữ nhân sợ hãi, làm cho người ta không nhịn được mà thương tiếc.

Mọi người hướng phía dưới chân của Cổ Tiểu Hà nhìn lại, rõ ràng thấy một cái cốt chưởng tinh oánh ở trên bàn chân nàng.

Cốt chưởng này phảng phất giống như là từ trên nền đất vươn ra, có nửa đoạn ở trên bàn chân của Cổ Tiểu Hà, có nửa đoạn thfi ở trong lòng đấ thấy không rõ lắm.

- Không có chuyện gì, chỉ là một cái cốt chưởng mà thôi!

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng sợ hãi của Cổ Tiểu Hà, không nhịn được ở trên vai nàng vỗ nhẹ mấy cái an ủi.

Cổ Vũ Phi cũng mở miệng nói:

- Ừ, trước kia ở chỗ này cũng có người đi vào, có hài cốt cũng không ngoài ý muốn, tiểu muội ngươi nếu là sợ hiện tại đi ra ngoài vẫn còn kịp.

- Không... Ta mới không sợ, ta... Ta chỉ là khẩn trương một chút.

Cổ Tiểu Hà liên tục lắc đầu nói, nàng vừa nói đồng thời lại không nhịn được nắm chặt ống tay áo của Lăng Tiếu, phảng phất như Lăng Tiếu có thể mang lại cảm giác an toàn cho nàng.

Chi tiết này cũng chỉ có nữ nhân giỏi về quan sát như Bộ Tình mới chú ý tới.

Động phủ này quả nhiên rất sâu, tựa hồ đều là đàn vươn dài xuống nhìn không thấy cuối.

Mọi người đi nửa giờ vẫn chưa đi đến tận cùng, trên đường đi gặp được không ít hài cốt, từ y phục của những người đó không khó phân rõ ra, bọn họ hẳn đều là Địa Hoàng dâng mạng ở chỗ này rồi.

Càng hướng xuống dưới, âm phong càng là nồng đậm, hơn nữa dần dần xuất hiện lệ khí cùng cảm giác bị áp bách càng thêm để cho người ta khó có thể thừa nhận.

Mấy người đều là vận đủ sức lực, vô cùng cẩn thận xâm nhập xuống.

Một đường đi tới, bọn họ rốt cục thấy được Cố Thanh Phong cùng với Thánh tử, Thánh nữ của Âm Dương thần giáo lúc trước tiến vào.

Mà vị trí bọn họ lại trở nê rộng rãi lên, phảng phất giống như một chỗ đại sảnh của động phủ, có thể chứa được hơn mười người xuống tới là không có vấn đề, mà ở bốn phía động phủ thì bày biện hạt châu nhiều màu, đem động phủ chiếu lên cực kỳ sáng sủa.

Cố Thanh Phong ba người thấy đám người Lăng Tiếu tiến vào sau đó tựa hồ không có vẻ gì ngoài ý muốn.

- Đây... Đây chính là dưới đáy động phru sao?

Lăng Tiếu hơi nhíu mày một chút lẩm bẩm nói.

Hắn nhìn hết thảy của bốn phía nơi này, phát hiện nơi này có mấy chục cái hài cốt, càng có một chút linh khí linh tán, nghĩ đến là thời điểm bọn hắn chết mà lưu lại.

Trừ những thứ này ra, thật giống như cũng không có chỗ nào đặc biệt rồi.

Bất quá ở một bên khác của động phủ này lại có ba cái động khẩu cự đại, tựa hồ là đi thông chỗ càng sâu, mà Cố Thanh Phong cùng với Thánh tử, Thánh nữ của Âm Dương thần giáo lưu ở chỗ này đoán chừng chính là khó có thể chọn lựa đến tột cùng nên đi vào lối nào.

Khi đám ngươi Lăng Tiếu đi vào trung ương động phủ này, cửa vào ở phía sau bọn họ đột nhiên thoáng hiện lên một đoàn quang mạc đem cửa vào kia phong chết lại.

Mọi người trong nháy mắt kinh hãi lên.

- Con đường phía sau bị phong bế rồi?

Bộ Tình kinh hô lên.

- Thử nhìn một chút có thể đem nó hủy hay không!

Cổ Vũ Phi mặt nhăn một chút chân mày, sau đó bộ pháp long hình mạnh mẽ uy vũ hướng đường trở về đi tới, tiếp theo hét lớn một tiếng, một đạo kim quyền trong nháy mắt từ trên cánh tay bừng lên.

Kim quyền oanh ở trên quang mạc kia phát ra một trận tiếng ầm vang.

Sau một quyền, quang mạc kia như cũ không bị tổn thương chút nào.

Cổ Vũ Phi không cam lòng, trong tay nhiều ra một thanh trường thương cao cấp linh khí, lại một lần nữa toàn lực hướng về phía quang mạc kia đâm tới.

Phốc!

Cổ Vũ Phi lần này oanh ở trên quang mạc lại là bị năng lượng cường đại bắn ngược trở về, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Trong những máu tươi này lại cũng lộ ra mấy phần đạm kim sắc.

- Thật... Cấm chế thật cường đại, ta phá không được!

Cổ Vũ Phi quệt vết máu ở khóe miệng sâu xa nói.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, đều lộ ra vẻ thất kinh.

- Nếu như đã không có đường ra, vậy cũng chỉ có thể đi tới phía trước rồi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Dưới mắt có ba cái lối đi, mọi người nhưng không biết nên lựa chọn như thế nào rồi.

Lăng Tiếu đi tới trước ba cái thông đạo, nhắm mắt lại do dự một chút, liền hướng cửa động ở bên trái nhất đi vào.

Song ngay vào lúc này một đạo thanh âm khàn khàn vang lên:

- Dám kinh động đến bổn vương an nghỉ, các ngươi đều đáng chết!

Thanh âm kia vừa dứt, ánh sáng bên trong động phủ chợt lóe, tiếp theo cảnh tượng bên trong động phủ trong nháy mắt trở nên hoàn toàn không giống với lúc trước.

Mọi người phảng phất giống như đi tới thế giới huyết hải, từng cái huyết nhân, thi thể từ bên trong huyết hải hiện lên đi ra ngoài.

Cái thế giới này cùng với Huyết Ma thế giới của Tàn Báo rất tương tự, nhưng mà kích thước ở nơi này so với Huyết Ma thế giới của Tàn Báo càng thêm lớn hơn, càng thêm kinh khủng.

Chỉ thấy những huyết nhân, thi thể này mang theo lệ khí nồng đậm hướng bọn hắn đánh tới.

Mọi người mặc dù sợ nhưng mà bọn hắn cảm thấy trước mắt hẳn chỉ là ảo giác.

- Không nên sợm đây chẳng qua là ảo cảnh, chỉ cần chúng ta có thể thủ vững tâm thần, một lát nữa sẽ không có chuyện gì.

Cố Thanh Phong hướng về phía Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo kinh quát một tiếng, chính mình nhắm mắt liễm thần lại.

Những người khác đều là rối rít nhắm mắt lại thu liễm tâm thần, đợi chờ ảo cảnh bài trừ.

Song những huyết hân cùng thi thể này tựa hồ giống như tồn tại chân thật, càng không ngừng cầm lấy thân thể của bọn hắn cắn xé điên cuồng, tựa hồ muốn bọn hắn toàn bộ tươi sống ăn hết.

Mọi người mặc dù biết đây là ả cảnh nhưng mà cũng cảm nhận được thống khổ cùng tràng diện ghê tởm của loại bị cắn xé này, đây để cho bọn họ gian nan tới cực điểm.

Bất quá bọn họ đều là nhân tài kiệt xuất của mười tám thế lực lớn, lúc cuối cùng không thể nhịn được nữa, khí thế bọn họ bỗng dâng cao, đem những huyết nhân cùng thi thể kia đánh văng ra, trong tay nhiều ra một lọ dực thủy lập tức bôi ở trên mắt.

Đây rõ ràng là Phá Huyễn dược thủy, có thể để cho người ta khám khá hết thảy ảo cảnh.

Quả nhiên sau khi bôi vào Phá Huyễn dược thủy, một phương huyết ma thế giới này lập tức biến mất ở trước mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1043 - Lá Bài Tẩy Của Riêng Mình

Tất cả mọi người đều là hữu khí vô lực mềm nhũn ngồi ở trên mặt đất, thần sắc đều là vô cùng tái nhợt.

Chỉ có Lăng Tiếu vẫn đứng vững không có ngã xuống, trong con ngươi lóe lên lục mang chặt chẽ nhìn chằm chằm vào động khẩu to lớn nhất ở bên trái, hắn phảng phất thấy được đồ vật ở trong động khẩu, thần sắc vô cùng khẩn trương lên.

- Cho là bài trừ được ảo cảnh rồi sẽ không có chuyện gì sao? Các ngươi quá ngây thơ rồi!

Thanh âm khàn khàn kia lần nữa vang lên.

Ngay sau đó động phủ bắt đầu hoảng động, từ trong thông đạo ở giữa nhất tựa hồ có vật gì đó đi ra khỏi.

Mọi người lập tức như lâm đại địch rối rít từ trên mặt đất đứng dậy nhìn chằm chằm vào động khẩu kia.

Một cái bộ xương khổng lồ từ tỏng động khẩu kia chạy ra.

Đây là một bộ xương hình dạng như rồng ước chừng mười mấy thước đem động phủ này đều chiếm cứ hết, ở trên đỉnh đầu của bộ xương này lóe lên một khỏa thú đan lớn nhỏ như hai cái đầu.

Bộ xương, thú đan tổ hợp như vậy thoạt nhìn rất là kỳ quái.

Chẳng ai ngờ rằng bộ xương này lại có thể giống như vật sống chạy đi tự do.

Long thủ kia đóng mở mấy cái, phát ra mấy tiếng cốt xỉ chạm vào nhau, tiếp theo liền hung hãn hướng mấy người giết tới.

Vốn là không gian hoạt động của động khẩu cũng không lớn, mà bộ xương hình rồng này chỉ cần đung đưa cốt thể liền làm cho mọi người chật vật tránh né rồi.

- Chỉ là tử vật có thể làm khó được ta sao!

Cố Thanh Phong giơ lên trường kiếm trong tay hướng một bên bộ xương của cốt long kia chém tới.

Đinh đương!

Trường kiếm cùng hài cốt kia đụng vào nhau phát ra một tiếng kim thiết.

Trong tay Cố Thanh Phong nhưng là thất giai đê cấp linh khí, trình độ cứng rắn kia có thể nghĩ được, nhưng mà một kiếm toàn lực của hắn lại không cách nào đem hài cốt của cốt long kia chém tổn hại được.

Hắn không khỏi kinh hãi lên, vội vàng bứt ra cuồng lui.

Nhưng mà long vĩ của cốt long kia đã hướng hắn quét đi qua, tốc độ kia quả nhiên vừa nhanh vừa độc, mà ở địa phương nhỏ hẹp này, Cố Thanh Phong căn bản không có địa phương dư thừa né tránh.

Bất quá hắn cũng phải là như thế liền sẽ bị đánh bại, trong tay nhiều ra một mặt thanh sắc thuẫn bài.

Ba!

Cốt vĩ quật ở trên tấm chắn, Cố Thanh Phong cũng là bị lực lượng đáng sợ kia chấn đến đụng vào trên vách đá nham thạch, một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

Những người khác căn bản không có nhàn rỗi, đánh ra cường chiêu hướng về phía cốt long oanh đi.

Bởi vì không gian không lớn cho nên chư Hoàng cũng không có mù quáng mà sử dụng thuộc tính công kích trên phạm vi lớn, phần lớn là lợi dụng uy lực của linh khí cùng cốt long đấu tàn nhẫn, hi vọng đem nó nhanh chóng chém vỡ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1044 - Lá Bài Tẩy Của Riêng Mình 2

Đáng tiếc hài cốt của cốt long này đã vượt qua tưởng tượng của bọn hắn, căn bản là thương đao bất nhập, khó có thể hư hao.

Cốt long này mặc dù không có năng lực công kích đáng sợ như lúc còn sống, nhưng mà xương cốt toàn thân nó tựa hồ đều là vũ khí công kích, hoặc cắn, hoặc đụng, hoặc quét... Ở trong không gian nhỏ hẹp này đều đối với mọi người tạo thành lực tổn thương lớn lao.

Vừa lúc đó, một cái cốt trảo hướng mặt của Cổ Tiểu Hà tránh không kịp vỗ xuống.

Nếu như Cổ Tiểu Hà bị phách trúng, cho dù không chết cũng phải mặt mày phá hủy rồi.

Cổ Vũ Phi ở bên kinh giận dữ hét lên:

- Tiểu muội mau tránh a!

Hắn xách thương cứu giúp, nhưng mà trên tốc độ vẫn là khó có thể theo kịp.

Cổ Tiểu Hà bị dọa đến hoa dung thất sắc, nàng biết khó có thể trốn ữa, chỉ có thể nhắm mắt lại đợi chờ tử vong đến.

Song đúng lúc này một đạo thân ảnh giống như gió lướt ra ngoài, ở lúc cốt trảo rơi xuống mặt Cổ Tiểu Hà liền đem nàng cứu đi.

- Các ngươi chớ công kích hài cốt của nó nữa, toàn lực công kích thú đan

trên đầu nó, chỉ cần thú đan vừa vỡ, nó liền tự động sụp đổ.

Lăng Tiếu một tay ôm Cổ Tiểu Hà, một bên lớn tiếng hét lên.

Mấy người còn lại bỗng nhiên tỉnh ngộ, thú đan hẳn là năng lượng chống đỡ cho cốt long công kích, chỉ cần phá hủy nó, cốt long này khẳng định cũng theo đó phá hủy.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Tiếu cực kỳ phong phú, liếc thấy liền biết được mấu chốt ở trong đó, mà mấy người bọn họ đều là thanh niên nhân tài kiệt xuất của các thế lực lớn, tuy nói lực chiến đấu không kém nhưng mà so về kinh nghiệm mà nói, bọn họ có người nào so ra mà vượt Lăng Tiếu được.

Mấy người không quản được nhiều như vậy, lập tức hội tụ công kích thuộc tính cường đại hướng thú đan trên đầu cốt long kia oanh tới.

Oanh long oanh long!

Công kích của bọn hắn mặc dù đều rất cường hãn, nhưng mà năng lượng của thú đan kia ẩn chứ tựa hồ cũng rất cường đại, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không thể đem nó phá hủy, nhưng mà lại thật lớn yếu bớt năng lực công kích của cốt long.

Bất quá ở lúc cốt long phản kích, một gã Địa Hoàng của Bộ gia bị cốt trảo đánh gãy một cánh tay, những người khác cũng hoặc nhiều hoặc ít bị nội thương, tình thế không thể lạc quan.

Mà Lăng Tiếu một mực ôm Cổ Tiểu Hà hết sức chăm chú nìn chằm chằm vào tình hình chiến đấu trong tràng.

Hắn cũng không biết cánh tay kia cũng là xiết đến vị trí cái ngực bạo mãn của Cổ Tiểu Hà rồi.

Khuôn mặt của Cổ Tiểu Hà đỏ bừng đến độ sắp nhỏ ra máu rồi.

Đổi lại bình thời, nàng sớm đem tên đăng đồ lãng tử chiếm tiện nghi của nàng này một chưởng oanh sát rồi, nhưng mà hiện tại nàng cũng là đề lên không nổi nửa điểm sát ý, ngược lại trái tim như một trận hươu chạy, làm cho nàng tâm loạn mâu thuẫn.

Trước đây Lăng Tiếu vỗ mông nàng một cái, làm cho nàng cảm thấy Lăng Tiếu chính là một sắc lang to gan lớn mật, rất muốn một thương ám sát hắn. Nhưng mà ở thời điểm trước đó Lăng Tiếu phát ra khí thế đáng sợ kia lực áp Cố Thanh Phong, nhìn bộ dáng uy phong như quân vương của hắn làm cho nàng cảm thấy Lăng Tiếu rất là khí phách không thôi, nhìn lại khuôn mặt anh tuấn kia của Lăng Tiếu làm cho nàng hơi có chút say mê; rồi sau đó lại thấy Lăng Tiếu phun ra kim sắc huyết dịch cũng là làm cho nàng nhận thấy được nàng cùng Lăng Tiếu có lẽ có chút sâu xa, cho nên nàng liền giảm bớt sát ý với Lăng Tiếu; hiện tại lại được Lăng Tiếu cứu, trái tim lại sinh ra bộ dáng muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

- Ngươi trước đến đằng sau ta đi, để ta phá hủy cốt long này!

Lăng Tiếu đã hiện lên vẻ ngưng trọng, đem Cổ Tiểu Hà kéo về phía sau hắn, Băng Hỏa xuất hiện ở trong tay.

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu nhìn đúng cơ hội kinh quát một tiếng, đem Băng Hỏa kiếm ném ra ngoài.

Băng Hỏa kiếm giống như cầu vồng đâm thẳng vào viên thú đan to lớn kia của cốt long.

Bởi vì người kahcs đã hấp dẫn công kích của cốt long, cho nên Băng Hỏa

kiếm rất là chính xác đâm ở trên thú đan.

Nhưng mà Băng Hỏa kiếm cũng không thể một kiếm liền đem nó phá hủy.

Bất quá Lăng Tiếu lại không chỉ một kích liền xong việc, hắn dùng ý niệm khống chế Băng Hỏa kiếm càng không ngừng hướng về phía thú đan kia chém đi.

Một kiếm hủy không được thì hai kiếm, hai kiếm hủy không được thì bốn kiếm, không đem thú đan kia chém rụng là không xong.

Mấy người nơi này đều nhìn thấy một thanh trowngf kiếm kỳ lạ kia không ngừng hướng về phía thú đan oanh trảm, thần sắc đều trở nên kinh ngạc lên.

- Cảnh giới nhân khí hợp nhất!

Cổ Tiểu Hà ở phía sau Lăng Tiếu khẽ che cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được kinh hô lên.

Ánh mắt của những người khác nhìn về phía Lăng Tiếu lại trở nên hức tạp vài phần.

Cố Thanh Phong thầm cắn răng ở trong lòng kinh hô:

- Người này tuyệt đối không thể lưu!

Ở dưới công kích liệt tục của Băng Hỏa kiếm, viên thú đan này cuối cùng bị phá hủy.

Bất quá thú đan bị mạnh mẽ oanh hủy, nó sinh ra bạo tạc cũng là tương đối đáng sợ, tất cả mọi người bên trong động đều bị liên lụy.

Ầm!

Tất cả mọi người sớm biết kết quả như thế, riêng mình đã sớm đem trạng thái phòng ngự đề thăng lên trình độ mạnh nhất.

Khi hét thảy tan thành mây khói, phần lớn mọi người chật vật đụng vào vách đá ở chung quanh, bọn họ thần sắc tái nhợt vô cùng, khóe miệng chảy ra vết máu loang lổ, y phục cũng tổn hại ở trình độ nhất định, bộ dáng chật vật không nói ra lời.

Mà Lăng Tiếu vì bảo vệ Cổ Tiểu Hà ở phía sau, đem nàng ôm vào trong ngực, sau lưng cũng là bị oanh kích thật lớn, tốt ở chỉ là rách quần áo, bản thân hắn thật không bị bao nhiêu thương tổn.

Cũng không phải nói Lăng Tiếu đối với Cổ Tiểu Hà nổi lên cái tâm tư gì, mà là hắn cũng với Cổ Tiểu Hà có ý nghĩ giống nhau, giữa bọn họ hẳn là có chút sâu xa, đồng thời hắn luôn luôn cảm giác được mình là người yêu hoa, dĩ nhiên không muốn nhìn đến Cổ Tiểu Hà bị thương tổn rồi.

Cổ Tiểu Hà cảm nhận được thân thể an toàn kiên định của Lăng Tiếu đem nàng che chở, một cỗ cảm giác trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân, tría tim một mực cuồng loạn không ngừng.

- Ngươi... Ngươi không sao chứ?

Cổ Tiểu Hà ngẩng đầu nhìn nam nhân anh tuấn trong gang tấc hỏi.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, đem Cổ Tiểu Hà buông ra, quay người lại, thần sắc vẫn đang nghi hoặc vô cùng.

Cổ Vũ Phi nhanh chóng đến bên cạnh Cổ Tiểu Hà:

- Tiểu muội ngươi không sao chứ?

Lúc này mọi người ở bên trong động phủ đều hướng bên phía Lăng Tiếu tụ tập tới.

Bởi vì bọn họ nhiều người như vậy cũng chỉ có Lăng Tiếu là không có nửa phần thương tổn, nhìn bộ dáng trấn định của hắn, bọn họ chỉ có thể đem hi vọng ký thác ở trên người hắn.

- Ta cũng không tin ngươi chỉ là tàn hồn mà có thể lấy được mạng của Cố Thanh Phong ta.

Cố Thanh Phong lộ ra thần sắc điên cuồng dữ tợn, trong tay nhiều ra một kiện đại chùy tử tản ra vẻ thanh thúy.

Đại chùy tử này có ba động thuộc tính nồng đậm, một đạo nhân ảnh chậm rãi ở trên đại chùy hiện lên đi ra ngoài.

Bộ Tình nhìn đại chùy tử kia không nhịn được kinh hô lên:

- Không nghĩ tới Cố huynh ngay cả Nửa giai Thánh khí của gia tộc đều lấy ra, khó trách đồng ý xông vào nơi này.

Cố Thanh Phong nhìn lướt qua đám người Bộ Tình một cái nói:

- Các ngươi cũng đều có ẩn giấu, nếu như không giết được tàn hồn cường đại nơi này, chúng ta đều phải chết ở chỗ này, chúng ta hiện tại hẳn là trước đồng tâm hiệp lực đem tàn hồn này tiêu diệt xong rồi hãy nói.

Bộ Tình khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua những người khác, liền lấy ra một dị bảo hình nửa vòng tròn.

Dị bảo này chỉ lớn nhỏ như bàn tay, nhưng mà năng lượng phát ra lại là bất phàm, từng đợt lam sắc quang đoàn càng không ngừng lóe lên đem động phủ chiếu đến đều hiện lên màu lam.

- Nguyên lai là Thánh Thiên quang tráo, tốt... Có nó, chúng ta nhất định có thể phá hủy cái địa phương quỷ quái này.

Cố Thanh Phong nhìn thoáng qua đồ vật ở trong tay Bộ Tình mừng rỡ nói.

Những người khác đều là lộ ra mấy phần cao hứng, hiển nhiên bọn họ đều nhận ra được dị bảo ở trong tay Bộ Tình là vật gì.

- Ta tới phòng ngự, các ngươi tiến công!

Bộ Tình đem Thánh Thiên quang tráo cầm trong tay tiện tay ném đi, từng đoàn từng đoàn lam qang lần nữa tán phát ra, đem tất cả mọi người đều bao phủ vào.

Đây rõ ràng là một kiện dị bảo hình thái phòng ngự cấp bậc nửa giai Thánh khí, có thể chống đỡ bất kỳ công kích thuộc tính nào của Đế giai hoặc Đế giai trở xuống.

Dĩ nhiên thực lực của Bộ Tình căn bản không đủ để chống đỡ quá lâu, bởi vì thực lực của nàng vẻn vẹn là Địa Hoàng giai.

Nếu không phải lần này đang nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng quả quyết không thể nào đem Thánh Thiên quang tráo lấy ra.

Lúc này Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo cũng là ra hiệu lẫn nhau một chút, riêng mình từ trong không gian giới lấy ra kiếm linh khí thất giai đỉnh phong, mặc dù không chói mắt bằng hai đại bán thánh khí nhưng lực công kích tuyệt đối là cao nhất.

Kiếm ở trong tay bọn họ một thủy một hỏa, âm dương giao thái liền có thể phát huy ra uy lực cường đại nhất.

Từ xưa đến nay, Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo đều hợp lại tu Âm Dương thánh điển, uy lực của bộ song nhân kiếm này có thể vượt cấp trảm địch không phải là việc gì khó.

Cho nên những người khác cũng không có ý tứ xem thường bọn họ, bởi vì cũng không phải là mỗi một phương thế lực lớn đều bỏ được mà đen nửa giai Thánh khí cho hậu bối cầm đi tiêu xài.

Cổ gia bên này, Cổ Vũ Phi cũng không có hành động gì, mà là nhìn tiểu muội của hắn nói:

- Tiểu Hà đem nó lấy ra đi, bằng không chúng ta cũng khó mà còn mạng rồi!

Cổ Tiểu Hà gật đầu, không gian giới chợt lóe, một thanh hoàng kim thương phong cách cổ xưa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hoàng kim thương này thoạt nhìn có chút không ít năm rồi, thoạt nhìn có chút cũ kỹ, không có nửa phần linh khí ba động, phảng phất chỉ là một thanh trường thương bình thường mà thôi.

Chỉ là kế tiếp Cổ Tiểu Hà làm ra một cái động tác kinh người, chỉ thấy khí thế của nàng vừa tăng, một ngụm tinh huyết từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng phun ra ngoài, máu huyết rơi vào trên trường thương.

Hưu!

Một vòng kim sắc quang mang lập tức tỏa ra, kim quang trong nháy mắt đem quang mang của những binh khí khác che đậy, khiến cho chúng ta thoạt nhìn đều ảm đạm rất nhiều, đồng thời còn có một cỗ cảm giác bị áp bách nồng

đạm đánh vào trong lòng mọi người.

Hống!

Một đạo kim sắc long ảnh bỗng xuất hiện, một đạo tiếng long khiếu chấn đến động phủ đều rung động lên.

Đây rõ ràng là một đầu kim sắc Bát trảo kim long, khí thế so với cốt long mới vừa rồi không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

- Cổ gia Kim Long Thương!

Trừ Lăng Tiếu ra, mấy người khác đều nhận ra lai lịch của trường thương này, đều là không hẹn mà cùng kinh hô lên.

Nhìn thần sắc của bọn hắn, không khó suy đoán đẳng cấp của Kim Long Thương này đã vượt qua phạm vi của binh khí trong tay bọn họ.

Đây là một kiện Thánh khí chân chính, tuyệt không phải là nửa giai Thánh khí trong tay Cố Thanh Phong cùng Bộ Tình có thể bằng được.

Kim Long Thương, là một thanh Thánh khí trấn tộc nổi danh nhất của Cổ gia, ở Trung vực cũng là rất nhiều người biết rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1045 - Nguy Cơ

Hơn năm nghìn năm trước sự xuất hiện của nó bỗng nhiên nổi tiếng, chấn động tứ phương Trung vực.

Lúc ấy, một ẩn thế gia cùng Cổ gia phát sinh xung đột, mà thực lực nội tình của ẩn thế gia kia cũng là tương đối cường hãn, lại có một vị lão tổ Thánh giai tồn tại.

Lão tổ này tự cho là thực lực của mình hơn người, lại dẫn người giêt đến Cổ gia, hướng Cổ gia đòi hỏi công đạo.

Song, nhân vật cấp bậc lão tổ này đến Cổ gia xác thực lớn lối một phen.

Đáng tiếc lại bị một gã cao cấp Huyền Đế cấp bậc lão tổ của Cổ gia tiêu diệt.

Huyền Đế diệt Thánh giai, đây nghe quả thực là bất khả tư nghị, nhưng mà đây là thật sự phát sinh qua.

Mà Cổ gia Đế giai này chính là dựa vào Kim Long Thương kia một chiêu liền đem Thánh giai kia giết chết.

Mặc dù không biết Kim Long Thương là Thánh khí đạt đến cấp bậc gì, không người nào có thể bình phán ra được, nhưng mà tất cả mọi người sẽ không đem nó làm thành đê cấp Thánh khí bình thường để đối đãi, bằng không nó là vô luận như thế nào cũng không thể công phá phòng ngự của Thánh giai kia.

Kim Long Thương cũng ở một lần này mà nổi tiếng Trung vực, cũng làm

cho xếp hạng địa vị của Cổ gia hơi đề cao lên mấy phần.

Song Cổ gia lão tổ sử dụng Kim Long Thương kia lại không thể đột phá đến Thánh giai nên sau khi thân vẫn lại không có người nào lại đạt được Kim Long Thương tan thành, mà Kim Long Thương lại như binh khí bình thường yên lặng xuống.

Dĩ nhiên nội tình này là không có người nào biết rõ.

Huống chi Thánh khí cấp bậc này cũng sẽ là trấn tộc chi bảo của các thế lực lớn khắp nơi, không đến lúc có đại nguy cơ sẽ không dễ dàng vận dụng, bọn họ càng không có khả năng cho một cái hậu bối lấy ra sử dụng.

Hôm nay Cổ Tiểu Hà lại có thể đem Kim Long Thương lấy ra, quả thật làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ!

Cũng là sau khi Cổ Tiểu Hà đem Kim Long Thương cầm đi ra, thanh âm khàn khàn kia lần nữa vang lên:

- Khí tức rất quen thuộc... Là... Là khí tức của Long Thương, tốt tốt... Không nghĩ tới cách mấy ngàn năm lại có người đem Long Thương của ta trả trở về, tứ đại kim cương đem Long Thương đoạt lại cho bổn vương, vật của hoàng tộc ta làm sao có thể cho loại dân đen hèn mọn này sử dụng.

- Hắn... Lời này của hắn là có ý gì?

Cổ Tiểu Hà cầm Kim Long Thương trong tay lộ ra vẻ rất là cố hết sức nói.

Cổ Vũ Phi mơ hồ đã nhận ra cái gì, mặt nhăn một chút chân mày lập tức quát to:

- Mọi người chớ làm lỡ rồi, tiểu muội mau đem cấm chế nơi này oanh mở

nhanh đi ra ngoài, bằng không chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.

- Cổ Vũ Phi, sợ cái gì, đã có Kim Long Thương ở đây, đem tàn hồn này tiêu diệt là tốt nhất, bên trong nhất định sẽ có rất nhiều Đế đan cùng bảo vật đấy!

Cố Thanh Phong lộ ra thái độ điên cuồng nói.

Nghĩ đến hắn là quyết tâm muốn đem bên trong cướp đoạt một lần mới bằng lòng cam tâm rồi.

Lúc này động phủ ở chính giữa lại truyền ra một trận trầm muộn, thanh âm xôn xao, không cần phải nói khẳng định là lại có vật đáng sợ gì đó muốn đi ra rồi.

- Tiểu muoij mau oanh mở cấm chế nơi này!

Cổ Vũ Phi hướng về phía Cổ Tiểu Hà lần nữa kêu to nói.

Cổ Tiểu Hà nào dám chần chờ, nàng xuất hết tất cả lực lượng đem Kim Long Thương giơ lên, phảng phất Kim Long Thương này giống như nặng ngàn vạn cân, bộ dáng của nàng lộ ra vẻ cố hết sức, tiếp theo nàng hướng về phía quang mang cấm chế ở phía sau đâm tới.

Ầm!

Trong Kim Long Thương chạy ra một con bát trảo Kim Long giống như là thực chất hướng cấm chế đi ra ngoài hung hăng đánh tới.

Khi Kim Long Thương đáng sợ này xuất hiện, bọn họ thật giống như liền thấy một con chân long hiện thế, để cho bọn họ cảm thấy hết sức nhỏ bé không chịu nổi, mà lực lượng kia để cho bọn họ cảm thấy một khi bị dính vào một chút, chỉ sợ ngay cả tro cũng sẽ không còn dư lại.

Động phủ càng không ngừng rung chuyển, cấm chế kia quả thật bị phá hủy rồi, nhưng mà mọi người lại bị khí thế kia chấn đến thất linh bát lạc, không có trước tiên lao ra động khẩu mà đi, mà Cổ Tiểu Hà lại càng không chịu nổi, bị chấn đến trọng thương ra, Kim Long Thương kia cũng là rời tay rơi xuống một bên, lại một lần nữa khôi phục lại bộ dáng bình thương.

Cũng vào ngay lúc này, đồ vật ở động phủ chính giữa kia rốt cục xuất hiện ở trước mắt của mọi người.

Đây rõ ràng là bốn cái thây khô cao lớn, bọn chúng còn đang sóng, chỉ là da thịt đều khô quát xuống, bộ dáng hết sức dữ tợn dọa người.

Bốn cỗ thây khô này đều mặc chiến giáp dày cộm nặng nề, cầm trong tay trường thương màu sắc cổ xưa.

Chiến giáp cùng trường thương đều lóng lánh linh khí cường đại, cũng không có bởi vì ma diệt của năm tháng mà mất đi sáng bóng vốn có.

Mọi người vừa nhìn chiến giáp cùng trường thương này đều biết tuyệt không phải là phàm vật bình thường rồi, tối thiểu cũng là tồn tại linh khí đỉnh cấp.

- Giữ vững lối ra không thể để cho bọn họ rời đi, Long Thương tuyệt đối không thể lại rơi vào trong tay những dân đen này!

Thanh âm khàn khàn kia lần nữa vang lên.

Khi thanh âm kia vừa dứt, Cổ Vũ Phi một phát bắt được Cổ Tiểu Hà cả kinh kêu lên:

- Tiểu muội đi mau!

- Đại ca, Kim Long Thương đang ở chỗ này!

Cổ Tiểu Hà kinh hô.

Nàng muốn đem Kim Long Thương kia chộp vào trong tay, nhưng mà Cổ Vũ Phi đã kéo nàng hướng động phủ lướt đi ra ngoài.

Bộ Tình cũng là lên tiếng kinh hô:

- Chúng ta cũng đi ra ngoài!

Nàng biết chuyện này không thể làm được nữa rồi, hung hiểm ở nơi này đã vượt qua tưởng tượng của nàng, không trống nữa thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Bộ Tình đẩy Thánh Thiên quang tráo hướng động khẩu lướt ra ngoài, hai người ở phía sau nàng nào dám chần chờ lập tức đi theo chạy ra ngoài.

Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo cũng không dám dừng lại, phát cuồng hướng động khẩu chạy đi.

Trong lúc nhất thời, động khẩu chỉ có thể cho hai người cùng đi ra một lúc lộ ra vẻ chật chội.

Bất quá lúc bọn họ còn chưa đi tới cửa động, tốc độ của hai cỗ thây khô so với tất cả bọn hắn còn nhanh hơn, sớm một bước phong tỏa ở nơi cửa động.

- Cút ngay cho ta!

Trường thương của Cổ Vũ Phi hướng một cỗ thây khô ở trong đó đâm tới.

Ầm!

Kim mang cường hãn sắc bén hung hăng oanh ở trên thây khô.

Đây cũng là một kích toàn lực của Địa Hoàng đỉnh phong, cho dù là Nửa bước Tôn giai cũng không dám mặc kệ để tùy ý oanh trúng, mà thây khô lại là không né tránh cứng rắn đem một kích kia ăn xuống.

Khi kim mang tiêu tán, thây khô kia lại một chút việc cũng không có, hơn nữa thủ chưởng khô quắt của nó đem trường thương kia bắt được.

Hống!

Thây khô gào thét một tiếng, thân thể vừa dùng lực đem trường thường của Cổ Vũ Phi mạnh mẽ kéo qua, thân hình của Cổ Vũ Phi không khống chế được cũng hướng phía trước bay tới, một cái tay khác của thây khô trong nháy mắt đánh ra ngoài.

Phanh!

Thây khô một chưởng vỗ lên trên người của Cổ Vũ Phi phát ra tiếng buồn bực, một ngụm máu tươi của Cổ Vũ Phi bắn tung tóe ra ngoài, cả người nhanh chóng bay ngược trở về, Cổ Tiểu Hà bắt lấy hắn vội vàng đem hắn kéo vững lại, đáng tiếc một chưởng kia của thây khô tương đối kinh khủng, ngay cả Cổ Tiểu Hà cũng không có biện pháp chế trụ thân thể của Cổ Vũ Phi, hai người đồng thời đập vào trên vách đá nham thạch.

Bên kia, Bộ Tình cùng Địa Hoàng của nhà nàng có Thánh Thiên quang tráo bảo vệ thật không có bị thương tổn.

Chỉ là lực lượng của cỗ thây khô kia quá mức kinh khủng, từng quyền oanh ở trên Thánh Thiên quang tráo chấn đến thàn sắc của Bộ Tình càng phát ra tái nhợt, chắc hẳn đều sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, mà hai đại Địa Hoàng của nhà nàng đồng thời xuất chiêu oanh ở trên thây khô, tuy nhiên lại không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với nó, bởi vì thây khô có nguyên bộ chiến giáp phòng ngự thật sự biến thái, cho dù là bọn họ sử dụng

cao giai linh khí công kích vẫn không thể hủy diệt được những thây khô này.

Ở phía sau bọn họ, Cố Thanh Phong cũng là lợi dụng nửa giai Thánh khí kia cùng một cỗ thây khô miễn cưỡng chống đỡ; mà Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo cùng nhau đánh ra Âm Dương thánh điểm chống lại một cỗ thây khô trong đó, bất quá nhìn bộ dáng của bọn hắn cũng là tương đối cố hết sức, chỉ sợ không ngăn được thây khô không sợ chết kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1046 - Nguy Cơ 2

Thây khô trừ phòng ngự kinh người ra, lực chiến đấu của bọn chúng so với tất cả Địa Hoàng bọn hắn đều muốn cường hãn hơn rất nhiều, cho dù là Thiên Tôn có khi còn hơn.

Mọi người cơ hồ đều lâm vào trong nguy cơ lớn lao.

Lúc này Lăng Tiếu đang định tiến lên đi giúp Cổ gia huynh muội một phen, lại phát hiện chiến lực của bọn họ cư nhiên cùng nhau đề thăng lên.

- Quả nhiên là Cổ Hoàng thần công!

Lúc Lăng Tiếu nhìn hai đạo kim sắc Giao Long hiện ra ở trên người Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà không nhịn được kinh hô lên.

Hắn hiện tại rốt cuộc xác định vì sao Cổ gia huynh muội cho hắn một loại cảm giác quen thuộc rồi, thì ra bọn họ là tu luyện Cổ Hoàng thần công giống hắn.

Bất quá, cảnh giới mà bọn họ tu luyện tựa hồ cũng không cao, hẳn chỉ là đạt tới cảnh giới đệ tam biến Luyện Tạng mà thôi, chiến lực được tăng lên cũng so với nguyên lai tăng lên một hai lần mà thôi.

- Tiểu muội, ta tới quấn lấy nó, ngươi nhân cơ hội chạy đi!

Cổ Vũ Phi mới vừa bị thây khô kia một kích bị thương không nhẹ, hoàn hảo hắn mặc linh khí phòng ngự vệ giáp, còn có trợ giúp của Cổ Hoàng thần công mới để cho hắn không có lập tức bị mất mạng.

Hắn lo lắng tính mạng của muội muội hắn, lập tức kinh quát một tiếng, lại một lần nữa hướng thây khô kia giết tới.

- Ta không cần, muốn đi chúng ta cùng đi!

Cổ Tiểu Hà cũng là tính tình quật cường, lại không để ý đến lời nói của đại ca nàng, đáp một tiếng, sau đó hướn Kim Long Thương ở không xa lướt tới, tính toán lại cầm Kim Long Thương hủy diệt thây khô này.

Bộ Tình bên này, phòng ngự Thánh Thiên quang tráo của nàng đã càng ngày càng không chịu nổi, chỉ sợ lại chịu thêm hai kích nàng cũng không còn lực lượng dư thừa để đi chống đỡ Thánh Thiên quang tráo này.

- Tình muội, các ngươi đi thôi! Ta lưu lại cản trở nó!

Địa Hoàng cụt tay kia hướng về phía Bộ Tình kinh hô.

Tiếp theo hắn lại liều lĩnh hướng thây khô kia nhào tới, đem thân thể của thây khô kia ôm đến sít sao, nhìn hắn dạng như vậy hiển nhiên là lấy cái chết đổi lại hai người Bộ gia của hắn còn sống.

Thây khô kia hướng về phía Địa Hoàng Bộ gia đang ôm nó hung hăng vỗ một chưởng, trực tiếp xuyên thủng thân thể của Địa Hoàng Bộ gia, máu tươi càng không ngừng chảy đầm đìa, nhưng mà Địa Hoàng Bộ gia kia một mực gắt gao ôm lấy thây khô không tha, thân thể bắt đầu bành trướng lên, xem bộ dáng là muốn tự bạo phá hủy cỗ thây khô này.

- Bộ Phàm ngươi...

Cổ họng của Bộ Tình giống như bị cái gì đó ngăn lại, nhìn người nhà mình hi sinh vì nàng như thế, trong lòng khổ sở tới cực điểm.

- Tình muội đi mau, không thể để cho Bộ Phàm hi sinh một cách vô ích!

Một gã Địa Hoàng khác của Bộ gia nắm lấy tay của Bộ Tình liền hướng phía ngoài bay vút đi.

Cũng ở một sát na này, Địa Hoàng của Bộ gia kia kinh hô một tiếng:

- Cùng đi chết đi!

Ầm!

Địa Hoàng đỉnh phong bạo tạc chấn đến động phủ rung động lên, trong động phủ hết thảy khói bụi tràn ngập.

Mấy người đang đánh nhau cũng đều bị chấn đến bay ra ngoài.

Song cỗ thây khô kia cũng không bị hủy hoại, chỉ là bị tạc phá hủy một cánh tay mà thôi, vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Cổ Tiểu Hà cũng bởi vì Địa Hoàng Bộ gia kia tự bạo mà không cách nào đem Kim Long Thương lấy được tới tay, nàng bị năng lượng kia liên lụy đến đau nhức ném sang một bên.

Chỉ nàng nàng không trông nom được nhiều như vậy, lúc nàng chuẩn bị lần nữa nhặt lên Kim Long Thương lại có một người nhanh hơn so với nàng đem Kim Long Thương đoạt vào trong tay.

- Ha ha, Cổ gia Kim Long Thương, hiện tại cho ta xem xem nó có bao nhiêu uy lực đi.

Nhặt lên Kim Long Thương không phải là ai khác, chính là Cố gia Cố Thanh Phong.

Hắn bắt được Kim Long Thương lại không có tính toán đem nó trả lại cho Cổ Tiểu Hà, mà là cầm nó hướng một cỗ thây khô đâm tới.

Đáng tiếc, lúc mũi Kim Long Thương đam lên trên người thây khô lại không phát ra công kích năng lượng gì, cũng không đối với thây khô tạo thành nửa điểm thương tổn.

Lúc này, Cố Thanh Phogn trợn tròn mắt!

Mới vừa rồi nhuang là hắn quán chú tất cả năng lượng vào, cho dù Kim Long Thương không có phát ra uy lực của Thánh khí, ít nhất cũng phải đem lực lượng của hắn phát huy ra mới đúng a, nhưng mà lực lượng của hắn lại như là bùn vào biển, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Thây khô một tay bắt được Kim Long Thương, kim thương trong tay kia hướng Cố Thanh Phong đâm tới.

Cố Thanh Phong quyết định thật nhanh đem Kim Long Thương bỏ qua, đại chùy tử trên một tay kia vội vàng vung lên nghênh đón.

Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo bên kia một bên chống đỡ thây khô, một bên hướng động khẩu thối lui.

Chỉ là thây khô trước đây chặn lại Bộ gia lại hướng bọn họ đánh tới.

Mới vừa rồi bọn họ lấy hai đánh một còn miễn cưỡng có thể chống đỡ được, nhưng mà bây giờ lại là hai đánh hai, bọn họ rất nhanh hiển lộ dấu vết bại trận.

Thánh nữ bị một cỗ thây khô trong đó đánh thương bả vai,c hiến lực nhanh chóng hạ xuống.

Thánh tử thầm mắng một tiếng:

- Nguy rồi, thây khô này quá mạnh mẽ!

Tiếp theo hắn từ trong không gian giới lấy ra một quả Thiên Lôi Tử.

Uy lực của Thiên Lôi Tử rất đáng sợ, nếu là sử dụng ở chỗ này, chỉ sợ thây khô còn chưa hủy, bọn họ liền bị uy lực của Thiên Lôi Tử này nổ chết rồi.

- Thánh tử ngươi muốn làm gì?

Thánh nữ tránh né công kích của thây khô, nhìn Thánh tử lấy ra Thiên Lôi Tử kinh hô.

Thánh tử kinh hô đáp:

- Ta muốn phá hủy nơi này, chúng ta mới có cơ hội trốn a!

Lời của hắn vừa dứt, Thiên Lôi Tử trong tay hướng động khẩu bên trái đánh qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1047 - Tử Thương Thảm Trọng.

- Bạo đi cho ta, gia hỏa đáng chết!

Thánh tử dữ tợn kêu lên.

Hắn cảm thấy chỉ cần đem tàn hồn ở bên trong tạc hủy hoặc tạc thương, những thây khô này tự nhiên sẽ tự sụp đổ.

Ai ngờ Thiên Lôi Tử hắn ném ra ngoài còn chưa rơi vào trong động khẩu, Thiên Lôi Tử kia tựa như nhận lấy cái gì tự động hướng Thánh tử bắn ngược trở lại.

Thánh tử mở to mắt nhìn Thiên Lôi Tử đột nhiên bay trở về, thần sắc kinh hãi không thôi:

- Không nên!

Hắn muốn nhanh chóng tránh thoát, đáng tiếc tốc độ bắn ngược của Thiên Lôi Tử thật sự là quá nhanh, trực tiếp rơi đến trước người hắn nổ tung.

- Đều nằm xuống!

Lăng Tiếu một mực chú ý đến động hướng khắp nơi, trước tiên thấy Thiên Lôi Tử bay trở về lập tức lên tiếng kinh hô, cùng lúc đó hắn còn bay qua đem Cổ Tiểu Hà ôm lây, đem nàng đặt ở dưới người mình.

Ầm!

Tiếng nổ tung kinh thiên ở trong động phủ nhỏ hẹp này vang lên đặc biệt kinh khủng, thanh âm ở trong không gian rộng mấy chục thước quanh quẩn không ngừng, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt chói tai khó chịu.

Khi hết thảy tan thành mây khói, sáu người tại chỗ đã chỉ còn lại có bốn người.

Bốn người này theo thứ tự là Lăng Tiếu, Cổ Tiểu Hà, Cổ Vũ Phi cùng với Cố Thanh Phong, mà Thánh tử cùng Thánh nữ của Âm Dương thần giáo đã ở trong lúc nổ tung mới vừa rồi bị tạc thành mảnh vụn, mà một cỗ thây khô cách bọn họ gần nhất cũng mất đi một cái đầu, cuối cùng ngã xuống.

Lăng Tiếu vì bảo vệ Cổ Tiểu Hà, sau lưng bị tạc đến huyết nhục mơ hồ, vết máu loang lổ, rất hiển nhiên cũng là bị thương không nhẹ.

Cổ Vũ Phi cùng Cố Thanh Phong đồng dạng là thân bị thương nặng, sợ rằng khó lại có chiến lực nữa.

Chỉ có Cổ Tiểu Hà ở dưới sự bảo vệ của Lăng Tiếu bị thương nhẹ nhất, chiến lực vẫn còn được bảo tồn.

Mặt khác còn có ba cỗ thây khô vẫn là một chút chuyện cũng không có, tiếp tục hướng mấy người truy sát mà đi.

Lúc này Lăng Tiếu không thể nào lại tiếp tục che giấu khí tức trốn ở một bên rồi.

Hắn đem Cổ Tiểu Hà kéo về phía sau nói:

- Hảo hảo ở lại chỗ này!

Tiếp theo hắn không để ý tới thương thế sau lưng, chiến lực toàn thân vào

lúc này bùng phát ra.

Hắn đồng tu năm loại thuộc tính có thể đề cao năm lần chiến lực, cùng với Cổ Hoàng thần công tiến giai lên gấp tám lần chiến lực, tổng cộng mười ba lần chiến lực cùng nhau gia nhập vào trên người, một cái kim sắc long ảnh gầm thét mà ra, một cái kim sắc long quyền hướng đầu của thây khô kia oanh tới.

Lăng Tiếu lần này là cùng thây khô kia tương kiến với nhau, trực tiếp lựa chọn cận thân bác sát.

Thây khô kia dĩ nhiên không thể nào ngoan ngoãn ở lại đó để cho Lăng Tiếu đánh, nó không có chút tâm tình nào hướng Lăng Tiếu một thương đâm tới.

Lăng Tiếu dịch thân một cái xảo diệu, đầu thương dán vào quần áo của hắn mà qua, kim sắc long quyền của hắn cứng rắn oanh ở trên mặt thây khô.

Phanh!

Đầu của thây khô kia ngạnh sinh sinh bị một quyền của Lăng Tiếu đánh bạo.

Lăng Tiếu cũng không tính cứ như vậy quên đi, hắn sợ đồ vật quỷ quái này còn có năng lực chiến đấu, một trận trọng quyền đối với thây khô cuồng oanh, cuối cùng mới đưa nó một cước đá bay.

Lăng Tiếu mấy bước chạy đến trước thây khô đang đánh giết Cổ Vũ Phi, một cước đem thây khô đạp bay, sau đó kéo Cổ Vũ Phi quay trở về bên cạnh Cổ Tiểu Hà.

Lúc này thây khô mới vừa rồi bị Lăng Tiếu oanh bay phát ra tiếng trầm muộn liên tiếp, thi thể càng không ngừng nổ tung, cuối cùng vô lực mềm nhũn ngã xuống.

Bên kia, Cố Thanh Phong bị trọng thương, nhưng mà hắn liều chết một kích đem đại chùy oanh ở trên đầu thây khô, cuối cùng khó khăn đem một cỗ thây khô giết chết, chính hắn vô lực ngã xuống ở một bên phục dụng đan dược nắm chắc thời gian khoi phục thương thế.

Hiện tại còn dư lại một cỗ thây khô hướng đám người Lăng Tiếu giết tới.

Lăng Tiếu cùng thây khô kia triền đấu ở chung một chỗ, đồng thời quát to:

- Ta cuốn lấy nó, các ngươi lập tức liền rời đi thôi!

Lời này của Lăng Tiếu tự nhiên là nói với Cổ gia huynh muội.

- Vậy... Vậy ngươi thì như thế nào?

Cổ Tiểu Hà không biết Lăng Tiếu vì sao cực lực giúp nàng như thế, nhưng mà nàng không thể suy nghĩ nhiều, hiện tại đại ca nàng nhưng là thân bị trọng thương, hơn nữa ở chỗ này còn có một tàn hồn Đế giai, một khi tàn hồn kia xuất hiện, chỉ sợ các nàng muốn chạy trốn cũng không kịp rồi. Nhưng mà trong lòng nàng lại đang lo lắng cho an nguy của Lăng Tiếu.

- Không cần phải để ý đến ta, ta tự nhiên có tính toán, không muốn chết hay mau đi thôi!

Lăng Tiếu lợi dụng ưu thế tốc độ liên tục né qua thây khô thứ sát, tùy thời tìm kiếm cơ hội phá hủy đầu của thây khô này.

Cổ Tiểu Hà nhìn đại ca nàng một chút, lại nhìn Lăng Tiếu một chút, cuối cùng cắn rwang cõng đại ca nàng lên, sau đó chuẩn bị đem Kim Long Thương thu lại cùng nhau mang đi.

Ai ngờ một cỗ hấp lực cường hãn từ động phủ bên trái quyền ra, Kim Long

Thương kia trực tiếp nhập vào trong động phủ này.

- Hoàng tộc thánh vật ta như thế nào đám dân đen các ngươi có thể vận dụng.

Thanh âm khàn khàn kia truyền ra, một đạo kim sắc chỉ mang từ bên trong trong nháy mắt bắn ra ngoài.

Cổ Tiểu Hà kinh hãi, mang theo Cổ Vũ Phi nhanh chóng hướng động khẩu lướt ra ngoài.

Đáng tiếc chỉ mang kia lại như giòi ở trong xương hướng các nàng đuổi theo đánh tới.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ đem thây khô đang đối chiến với hắn một cước đá tới, để cho thây khô kia làm bia đỡ đan đem chỉ mang kia đỡ lấy.

Oanh!

Thây khô kia trực tiếp bị chỉ mang đáng sợ xuyên thủng nổ tung, Cổ gia huynh muội cũng vì vật mà chạy ra bên ngoài.

Bên trong động phủ chỉ còn lại có Lăng Tiếu cùng Cố Thanh Phong.

Bất quá giờ phút này Cố Thanh Phong đã đánh tốt đường lui.

Nhân gia chỉ là phái binh tôm tướng cua đi ra ngoài mà đã đem bọn hắn ép thành như vậy, hắn thật muốn tiếp tục chống đỡ đi xuống, vậy cũng chỉ có thể chứng minh là hắn chán sống.

Cố Thanh Phong kéo lê thân thể bị thương hướng động khẩu lướt đi ra ngoài, hắn sợ lại trì hoãn một giây liền bị chết ở chỗ này.

- Hủy tứ đại kim cương hộ pháp của ta, các ngươi đều lưu lại đi!

Thanh âm kia lạnh lùng truyền ra, hai đạo chỉ mang từ bên trong động nhanh chóng bắn ra.

Thân thể của Cố Thanh Phong đã là trọng thương, nhưng mà ý chí cầu sinh lại là rất mạnh, xoay người dùng đại chùy tử đạp vào trên chỉ mang kia.

Phốc!

Hổ khẩu của Cố Thanh Phong trong nháy mắt vỡ toang, đại chùy tử rời khỏi tay, cả người suy sụp đập vào trên vách tường.

Lăng Tiếu cũng không có Nửa giai Thánh khí như Cố Thanh Phong có thể dùng để ngăn cản, nhưng mà không có nghĩa là hắn ngồi chờ chết.

Chỉ thấy ở trong tay hắn nhiều ra một cái truy mao tiễn nỗ, một cây tiễn nỗ đón chỉ mang kia bắn ra ngoài.

Ầm!

Có tiễn nỗ thay hắn đỡ chỉ mang, Lăng Tiếu có thể né qua một kiếp.

Nhưng mà hắn một lòng muốn đem cái động phủ này khám xét, cho nên tỏa định khí tức tàn hồn ở trong động phủ kia, tiễn nỗ thứ hai lần nữa bắn ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1048 - Trấn Thiên Cổ, Long Tàng.

- Hừ, tinh đấu tiện dân cũng dám bất kính với bổn vương!

Thanh âm kia lạnh lùng vang lên, truy mao tiễn nỗ vừa mới vọt tới cửa động liền lập tức bị khí thế cường đại phá hủy.

Lúc này Cố Thanh Phong muốn nhân cơ hội chạy trốn, đáng tiếc tàn hồn ở trong đó tựa hồ rất nổi giận, lại có một đạo chỉ mang hướng hắn bắn tới.

Lần này Cố Thanh Phong không có Nửa giai Thánh khí giúp đỡ, căn bản không có bất kỳ lực chống cự nào, trực tiếp bị xuyên thủng lồng ngực, thân thể bạo liệt mà chết rồi.

Đoàn người tiến vào bên trong chỉ có Lăng Tiếu vẫn dứng ở chỗ này.

- Ngươi cái dân đen này lại không trốn, quả nhiên là hảo khí phách a!

Tàn hồn kia lộ ra mấy phần khinh thường nói, chỉ mang lần nữa oanh kích ra.

Lăng Tiếu cũng sẽ không ngây ngốc đứng ở nơi đó chờ chết, tốc độ của hắn tăng lên tới cực hạn, đem đại chùy tử mà Cố Thanh Phong vừa mới vứt xuống nhặt lên, xoay người lại liền đem chỉ mang kia oanh tán.

Cảm nhận được linh lực cường đại từ đại chùy tử này phát ra, Lăng Tiếu không khỏi cảm khái Nửa giai Thánh khí này so với linh khí cường đại hơn nhiều lắm.

Có đại chùy tử nơi tay, Lăng Tiếu liên tục ngăn được mấy đạo chỉ mang, không bị thương tổn gì.

Hắn thấy tàn hồn kia tựa hồ không có ý định từ trong động lao ra, hơn nữa tái diễn đều là chỉ mang oanh bắn, không có cường chiêu khác phủ xuống, Lăng Tiếu suy đoán nó nhất định là nhận lấy cái kiềm chế gì, hoặc là có cái chế ước gì đó.

- Dân đen chết tiệt, đừng tưởng rằng có binh khí là có thể ngăn cản được bổn vương giết ngươi!

Tàn hồn kia giết không chết Lăng Tiếu, tựa hồ rất tức giận rồi.

Ngay sau đó chỉ thấy trong động khẩu truyền ra tiếng vù vù, một cỗ oan hồn lực đáng sợ từ trong động khẩu chui ra, hóa thành bộ dạng quỷ yêu hướng thức hải của Lăng Tiếu chui vào, tựa hồ muốn mạnh mẽ nuốt trọn thức hải của Lăng Tiếu.

Nếu như đổi lại là người khác khẳng định khó có thể cảm ứng được những tồn tại oan hồn lực lượng này, trong lúc vô tình sẽ trúng chiêu.

Mà Lăng Tiếu nhưng là cao thủ tinh tu tinh thần lực, đối với năng lực cảm ứng linh hồn không có ai mạnh hơn so với hắn.

Đối diện với mấy cái oan hồn lực này, Lăng Tiếu bỗng nhiên nghĩ tới kế sách ứng đối, ngón tay điểm ra lam sắc hỏa diễm nghênh đón những oan hồn lực kia.

Tư tư!

Những oan hồn lực kia trong nháy mắt héo rút, mà lam diễm nhân cơ hội hướng động phủ kia đốt cháy mà đi.

- Thiên hỏa... Ngươi cái dân đen này lại có thiên hỏa!

Tàn hồn kia mang theo vài phần sợ hãi kêu lên.

Bất quá lam diễm kia như cũ không có biện pháp xuyên qua động phủ nửa bước, nơi đó tựa hồ có cấm chế cường đại đem thiên hỏa ngăn cách ra.

Tàn hồn kia tựa hồ biết muốn mạt sát Lăng Tiếu không dễ dàng, lại có lẽ nguyên nhân bởi vì thiên hỏa lại không hề phát ra nửa điểm thanh âm.

Song Lăng Tiếu lại không có ý định cứ như vậy phủi mông rời đi, trong tay của hắn nhiều ra một mặt trống đồng.

Mặt trống đồng cổ phác này chính là thần bí binh khí lấy được trong tay của Văn Hoảng.

- Ta cũng không tin ngươi có thể ngăn cản được một kích kia của ta!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, toàn thân linh lực quán chú vào trong tay hướng trống đồng kia vỗ xuống.

Thùng thùng!

Lăng Tiếu mặc dù không biết trống đồng nyaf rốt cuộc là binh khí có cấp bậc gì, nhưng mà hắn có thể khẳng định lấy trạng thái rách nát hiện tại của nó ít nhất cũng đạt tới trình độ Nửa giai Thánh khí, bằng không làm sao có thể có khí linh xuất hiện được?

Trước đây Lăng Tiếu cũng đối với trống đồng suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn pát hiện trống đồng này chỉ cần quán chú linh lực là có thể đem uy lực của trống đồng phát ra tới, thật giống như không có chú ý đặc biệt gì.

Chỉ bất quá linh lực mà trống đồng này cần hết sức khổng lồ.

Lăng Tiếu thử qua mấy lần, lấy linh lực hùng hậu hiện tại của hắn, nhiều nhất có thể thúc giục được trống đồng phát ra ba lần công kích liền khó mà lại tiếp tục phát ra uy lực của nó, có thể thấy trống đồng này tiêu hao là tương đối kinh người.

Thùng thùng!

Thanh âm này giống như chiến âm tới từ viễn cổ, làm cho người ta nghe đến vô cùng chấn động tâm thần.

- Trấn... Trấn Thiên Cổ... lại là thanh âm của Trấn Thiên Cổ!

Tàn hồn ở bên trong động phát ra tiếng thét chói tai, tựa hồ đối với tiếng trống này rất là quen thuộc.

- Trấn Thiên Cổ là chỉ cái phá cổ này sao?

Lăng Tiếu một bên vuốt, một bên ở trong lòng hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu không có dư thừa thời gian tự hỏi, bên trong động khẩu lại liên tục bắn ra mấy đạo chỉ mang, lực lượng của chỉ mang lần này nếu so với lúc trước thì kinh khủng hơn nhiều lắm, chỉ sợ Thiên Tôn cũng khó mà nghênh tiếp.

Cũng may tốc độ của Lăng Tiếu coi như cũng được, ôm trống đồng tránh né, đồng thời toàn thân lực lượng tụ tập ở trong lòng bàn tay lần nữa vỗ ra.

Theo tiếng trống đồng rơi xuống, một cái đại hán cự nhân mắt to như chuông đồng xuất hiện ở bên trong động phủ, trong tay nó ôm cự cổ tựa hồ muốn động phủ này nứt vỡ mới bằng lòng cam tâm.

- Khốn kiếp, ta muốn đem ngươi cái dân đen này phế ngay lập tức.

Thanh âm kia vô cùng phẫn giận, nó quát to một tiếng, một đạo kim sắc long ảnh từ bên trong động khẩu gầm thét đi ra ngoài.

Hống!

Một con bát trảo Kim Long mang theo uy thế vô cùng vọt ra.

Kim Long này không biết so với Cổ Tiểu Hà đánh tới cường đại hơn bao nhiêu lần, quả thực giống như là chân long hiện thế, đem động phủ đều muốn phá tan.

Cũng liền ở lúc đó, thiết tháp cự hán đồng tời mở to mắt, cánh tay tráng kiện giơ nên cổ côn hung hăng gõ vào trên cự đồng.

Đông!

Đồng thanh như viễn cổ hung thú gầm thét, giống như tiếng trống trận vang lên ở trên viễn cổ chiến trường, thanh thanh đinh tai nhức óc, thanh thanh chấn thiên động địa làm cho người ta phảng phất trở lại niên đại nhiệt huyết viễn cổ chiến trường kia.

Lực lượng của Lăng Tiếu so với Văn Hoảng phải cường đại hơn nhiều, công kích thúc dục ra tự nhiên sẽ cường đại hơn nhiều.

Chỉ nghe theo đồng thanh hạ xuống, Lăng Tiếu đã sớm phong bế nhĩ giác cũng cảm thấy ong ong chợt vang không dứt, mà bát trảo Kim Long sắp đánh tới trước mặt kia cũng ở dưới đồng thanh này nát bấy, Kim Long Thương kia tự nhiên rơi xuống.

Không chỉ có như thế, động phủ bắt đầu nổ tung.

Ầm!

Âm ba cường địa ở bên trong động phủ được tăng phúc trên diện rộng, cấm chế bốn phía rốt cục không ngăn cản được âm ba quanh quẩn không ngừng bắt đầu sụp đổ xuống.

Lăng Tiếu đã bị đồng thanh chấn đến váng đầu hoa mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1049 - Trấn Thiên Cổ, Long Tàng 2

Bình thường hắn ở chỗ khoảng không rộng lớn luyện tập tiếng trống đồng này cũng sẽ không xảy ra tình huống như thế, hôm nay động phủ này quá mức nhỏ hẹp, đồng thanh không có chỗ phát tiết tự nhiên ở chỗ này quanh quẩn không ngừng.

Vách tường nham thạch ở chung quanh bắt đầu rơi xuống, Lăng Tiếu ở dưới tình huống không có bất kỳ phòng bị bị cự thạch rơi xuống nện đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Ở trước lúc ngã xuống, hắn vẫn có thể nghe được thanh âm khàn khàn hổn hển kia mắng:

- Tiểu súc sinh ngươi thật nham hiểm, ta nhất định phải cho ngươi chết không được tử tế...

Ở bên ngoài ngọn núi, Cổ Tiểu Hà, Cổ Vũ Phi cùng đám người Bộ Tình may mắn chạy trốn ra ngoài đã sớm rời xa ngọn núi mấy ngàn thước.

Các nàng nhìn thấy ngọn núi đột nhiên oanh tạc lên, thần sắc trở nên vô cùng kinh hãi.

Sơn phong này trải qua niên đại chiến loạn cũng không bị phá hủy, hôm nay lại là bị một tiếng trống vang giống như tiếng sấm liền bắt đầu sụp đổ xuống.

Từng đợt thanh âm ầm vang không dứt, dường như bầu trời đều muốn vùi lấp xuống.

Khi thanh âm biến mất, tòa sơn phong này lại giống như hư không tiêu thất, ngay cả mảnh đá cũng không có lưu lại ở chỗ cũ, chỉ có một mảnh đất bằng phẳng trống rỗng mà thôi, phảng phất nguyên lai ở chỗ này cho tới bây giờ đều chưa xuất hiện qua tòa sơn phong nào.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ vô cùng.

- Hắn... Hắn biến mất, không thể nào!

Phương tâm của Cổ Tiểu Hà như bị đao hung hăng đam vào một cái khó chịu lẩm bẩm nói.

Bộ Tình cho là "Hắn" là chỉ "Nó", lúc này gật đầu đáp:

- Đúng vậy a, tàn hồn này quá cường đại, không biết vận dụng thủ đoạn gì đem sơn phong này chuyển dời đi rồi.

Cổ Tiểu Hà không có trả lời Bộ Tình, chỉ là thất hồn lạc phách mềm nhũn ngồi trên mặt đất, trong mỹ mâu nổi lên nước mắt lẩm bẩm nói:

- Hắn là vì cứu ta... Cũng là vì cứu ta, hắn mới chết... Ô ô...

Cổ Tiểu Hà đột nhiên khóc lên, khiến cho Bộ Tình hết sức không giải thích được.

Bởi vì Cổ gia liền hai huynh muội các nàng vào động phủ, hiện tại đều đã còn sống đi ra, làm sao còn khóc đến thương tâm như thế.

Bộ Tình đầu óc không khỏi hiện lên một đạo nhân ảnh:

- Chẳng lẽ là hắn?

Cổ Vũ Phi hồi phục một điểm khí lực hướng về phía Cổ Tiểu Hà an ủi:

- Tiểu muội... Đừng tự trách rồi, nghĩ đến Lăng huynh cát nhân thiên tướng nhất định sẽ không có chuyện gì.

- Nhưng là... Cổ Tiểu Hà muốn nói cái gì, nhưng mà cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại.

Tiếng oanh tạc mới vừa rồi kia quả thực là kinh thiên động địa, cho dù là Thiên Tôn cũng chịu không nổi đi, hắn thật còn có thể sống được sao?

...

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu sâu kin tỉnh lại.

- Tê!

Thân thể Lăng Tiếu vừa mới động một cái, trong miệng không nhịn được hít vào một hơi lãnh khí.

Hắn hiện tại mới phát hiện mình bị một tảng đá lớn đè lên, trên người chỉ sợ chặt đứt vài cái xương sương, hoàn hảo tình huống cũng không tính là quá tê,

Lăng Tiếu vận chuyển Cổ Hoàng thần công chữa trị tạng phủ bị tổn hại, từng đoàn từng đoàn kim quang càng không ngừng lóe ra, ngũ thải đan điền chảy ra linh khí ôn nhuận càng không ngừng khai thông kinh mạch, làm dịu tạng phủ, kích hoạt công hiệu tái sinh.

A!

Sau khi Lăng Tiếu đợi đến thương thế tự thân khôi phục mấy phần, hắn hét

lớn một tiếng, toàn thân khí thế chấn động đem một đống nham tahchj khổng lồ chấn thành nát bấy.

Lăng Tiếu bò dậy, lập tức ăn vào mấy viên đan dược, hơn nữa cực nhanh vận hành Cổ Hoàng thần công đem thương thế của mình nhanh chóng khôi phục.

Cùng lúc đó hắn đem trống đồng ở bên cạnh mình thu vào.

- Gia hỏa kia rốt cục biến mất hay chưa?

Lăng Tiếu phát hiện mình lại cảm ứng không tới lực lượng ba động của tàn hồn kia, nhưng mà hắn mơ hồ cảm thấy vẫn còn có chút bất an.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn hướng tới đại động phủ bên kia đi tới, lại thấy được Kim Long Thương rơi ở một bên, đơn thủ nhất trảo, Kim Long Thương liền tự hành rơi vào trong tay của hắn.

- Đây nhưng là Thánh khí a, đừng nói là chỉ có người của Cổ gia mới có thể vận dụng?

Lăng Tiếu nhìn Kim Long Thương này giống như kim thương bình thường lẩm bẩm nói.

Lúc trước hắn nhưng là gặp qua Cổ Tiểu Hà cùng tàn hồn kia sử dụng Kim Long Thương này, uy lực quả nhiên là đáng sợ, nhưng mà Cổ Thanh Phong lại là không thể đem uy lực của nó sử xuất ra, cho nên hắn cảm thấy Kim Long Thương này có phải hay không cần bí thuật gì đó mới có thể sử dụng được?

Lăng Tiếu không có thời gian đi nghiên cứu nó, chỉ có thể đem nó thu vào rồi hãy nói.

Dĩ nhiên, Nửa giai Thánh khí cũng với không gian giới của Cố Thanh Phong kia thì Lăng Tiếu nhưng sẽ không bỏ qua, mặt khác chiến giáp cùng kim thương của bốn cỗ thây khô kia cũng nhất nhất bị Lăng Tiếu thu vào sạch sẽ.

Làm xong hết thảy, Lăng Tiếu mới vô cùng cẩn thận hướng ba cái động khẩu kia đi tới.

Bất quá Lăng Tiếu còn không dám hướng động khẩu bên trái kia đi tới, nơi đó chỉ số nguy hiểm quá cao, hắn phải cẩn thận.

Hắn lựa chọn động khẩu bên phải nhất, cốt long kia chính là từ động khẩu bên này chạy đến, không biết bên trong động khẩu có cái gì.

Động này so với động phủ ở phái bên ngoài còn muốn rộng rãi hơn nhiều lắm, bất quá lại không có minh chấu chiếu rọi nên lộ ra vẻ đen nhánh vô cùng.

Tốt ở Lăng Tiếu có Lục Nhãn Đồng, không nhìn hết thảy đen nhánh, một cái liền nhìn được hết thảy.

Đồ vật trong động phủ này cũng không nhiều, trên mặt đất rơi lả tả từng mảnh kim sắc lân phiến, thoạt nhìn thuộc về long lân chân chính, trừ những long lân này ra còn có một đôi kim giác cùng với một hạt châu, mấy thứ này đều tản ra kim sắc quang mang nhàn nhạt, thoạt nhìn năng lượng còn thừa lại cũng không nhiều.

Lăng Tiếu nắm một mảnh lân phiến lên, cẩn thận một chút phát hiện đúng là long lân chân chính, lập tức vui mừng.

Long lân nhưng là cực phẩm thần vật luyện khí, nếu nó rơi vào trong tay của Thánh Khí sư, bọn họ có thể luyện ché thành phòng ngự vệ giáp cấp bậc Thánh khí cũng không thành vấn đề, bởi vì Long tộc là Thần tộc, long lân

nhưng là có thêm phòng ngự cường hãn của Long tộc, cũng không phải là huyền khí hoặc linh khí bình thường có thể phá trừ được.

Lăng Tiếu mặc dù không phải là Luyện khí sư, nhưng mà đối với một chút thường thức vẫn là hiểu được.

Chẳng qua là hắn không thể kết luận long lân này là long lân của Giao Long hay là long lân của Long tộc chân chính, bởi vì giữa hai cái này có khác biệt không lớn, hơn nữa hắn cũng chưa từng thấy qua Thần Long chân chính.

Hắn không chút suy nghĩ liền đem một đống lớn long lân thu vào.

Những long lân này hắn là không dùng được, nhưng mà cầm đi đấu giá chắc hẳn sẽ có không ít Luyện khí sư tranh đến bể đầu chảy máu đều mơ tưởng lấy được đi!

Sau khi đem long lân cất xong, Lăng Tiếu mới đem một đôi kim giác cao bằng một người này cầm lên.

Đôi kim giác này như sừng hươu, có hai chỗ khai xoa, thoạt nhìn cũng không có địa phương nào đặc biệt, nhưng mà kim quang rạng rỡ kia phát ra vẻ tôn quý, vẻ ôn nhuận chảy vào trong lòng bàn tay Lăng Tiếu để cho hắn cầm trong tay có một loại cảm giác yêu thích không muốn buông tay.

- Đáng tiếc là Kim thuộc tính, không biết đối với tiểu long hữu dụng hay không, nếu là không dùng được, ta dây liền đem nó luyện chế ra cực phẩm đan dược, nghĩ đến đối với Cổ Hoàng thần công của ta sẽ có trợ giúp lớn lao.

Lăng Tiếu khẽ thở dài một tiếng, lại đem nó thu vào.

Từ trên một chút cổ điển Lăng Tiếu từng xem qua một chút giới thiệu tương quan về thần thú, mà trong đó còn có long giác này làm thuốc luyện đan, có

nói sau khi đan thành có thể tăng cường thân thể cùng khí lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1050 - Đại Thu Hoạch

Chỉ là luyện đan quyết cũng không có đề cập đến ghi chép tương quan, cho nên Lăng Tiếu cũng không biết long giác này làm thuốc luyện đan có tồn tại hay không, bất quá hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công, tin tưởng đôi kim giác này đối với hắn cũng là có chút ít tác dụng.

Cuối cùng hắn mứi đem một viên hạt châu lớn bằng quyền đầu cầm lên.

Hạt châu này không hề giống long lân cùng long giác phát ra kim mang, mà là hiện ra ánh sáng tinh oánh thấu triệt vô cùng, ánh sáng này mặc dù không mãnh liệt, nhưng mà lại lộ ra một cỗ khí tức thương tang cỗ lão, ở trong thể nội hạt châu phảng phất có một con tiểu long tinh oánh đang không ngừng đung đưa, thoạt nhìn rất linh hoạt, làm cho người ta cảm thấy có chút thần kỳ.

- Đây hẳn không phải là thú đan, chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là Long Châu trong truyền thuyết?

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc vô cùng kinh hãi đánh giá hạt châu này lẩm bẩm nói.

Tương truyền ở tại viễn cổ thiên địa sơ khai hết sức, lúc nhân loại còn chưa có ra đời, ra đời trước tiên là chín đại thần thú, chính đại thần thú này có thể nói là tổ tiên của tất cả linh thú.

Bọn họ là sinh linh tồn tại sớm nhất viễn cổ, bọn họ đều có năng lực có thể phi thiên độn địa, phun vân nhả vụ.

Chín đại thần thú này chính là chín đại thần thú hiện nay.

Chín đại thần thú này phân biệt là: Chân Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Kỳ Lân, Kim Ô, Hỗn Độn, Côn Bằng, Thao Thiết.

Chín đại thần thú thiên phú như nhau, đều có lực lượng nguyên thủy bổn nguyên nhất.

Lực lượng bổn nguyên của bọn họ đều có hình dáng riêng, lực lượng cùng năng lượng thiên phú đại biểu cũng không giống nhau.

Bổn nguyên lực lượng của Long tộc chính là Long châu mà bọn họ tự thân uẩn dục, đó mới là chỗ tinh hoa chân chính của Thần Long, mà thú đan của bọn hắn chỉ là một tiểu bộ phận phân hóa ra mà thôi.

Chu Tước nhất tộc lại là lấy quan linh làm bản nguyên lực lượng; Huyền Vũ lại là lấy quy giáp làm bản nguyên lực lượng, Bạch Hổ lại lấy răng nanh làm bản nguyên lực lượng; Kỳ Lân lấy độc giác làm bản nguyên lực lượng....

Lăng Tiếu kích động nắm viên hạt châu ôn nhuận trong tay, hắn hoàn toàn có thể xác định đây là long châu rồi, mà long lân cùng với long giác mới vừa rồi hắn thu hoạch được tuyệt đối là của Long tộc chân chính.

Long châu mặc dù so sánh với Thiên châu trong thiên địa không hiếm thấy trân quý bằng, nhưng mà tuyệt đối không kém hơn bao nhiêu so với bọn chúng.

Lăng Tiếu mặc dù không biết Long châu đối với nhân loại có ích lợi gì, nhưng mà hắn lại biết Long châu này đối với những dị thú hàm chứa huyết mạch Long tộc kia mà nói tuyệt đối là thứ tốt thiên đại.

Chỉ cần bọn chúng đem Long châu này cắn nuốt, cho dù không thể thật hóa

thân trở thành Chân Long, nhưng mà cũng có thể tăng lên huyết mạch rất lớn, lên cấp trở thành cao đẳng linh thú cấp bậc Thánh giai, càng có thể nhận được thiên phú truyền thừa của Long tộc.

Đối với linh thú mà nói, ân tứ lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế nào mà thôi.

- Tiểu long này thật có phúc, xem ra nó muốn tiến hóa thành Chân Long không phải là cái việc gì khó rồi.

Lăng Tiếu cao hứng mà lẩm bẩm nói, tiếp theo liền đem Long châu này trân trọng thu vào.

Nếu không phải thân ở trong động, hắn thật muốn cùng lam sắc Giao Long tham khảo một phen rồi lại nói.

Lăng Tiếu lại ở trong động này quay một vòng phát hiện không có cái gì khác, lại đi ra ngoài đến động phủ ở chính giữa.

Động phủ này đã bị mấy khối nham thạch này chắn lại, bịt lấp rồi, Lăng Tiếu phải đem những nham thạch này đem mở ra.

Bên trong động phủ này truyền ra trận trận hủ thực chi khí, một cỗ mùi vị hôi thối để cho Lăng Tiếu không nhịn được bình trụ khứu giác.

Trong động khẩu đen nhánh, ở dưới quét nhìn Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu, tất cả sự vật đều xem được hết thảy!

- Thật... Thật nhiều Đế đan a!

Lăng Tiếu há miệng thật to mà kinh hô lên.

Hắn nhìn Đế đan đầy đất, nhịn không được nhìn nhiều một cái, hắn thật sự không thể tin được chỗ này lại có nhiều Đế đan như thế.

Ở trên mặt đất trong động khẩu, vô số viên Đế đan rơi lả tả chung quanh, thoạt nhìn liền là những tảng đá không có giá trị rơi đầy đất.

Lăng Tiếu sơ lược đánh giá tính toán một cái, nơi này ít nhất có bốn năm trăm viên đi!

- Ta dựa vào, đây phải chết bao nhiêu Đế giai mới có nhiều Đế đan như vậy a!

Lăng Tiếu không nhịn được nói tục một tiếng.

Mỗi một viên Đế đan đại biểu cho một gã Huyền Đế vẫn lạc, nơi ày có vài trăm viên Đế đan, đây chẳng phải là nói có vài trăm Huyền Đế chết đi sao!

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ đến Cổ chiến trường này rốt cuộc ừng chết đi bao nhiêu Đế giai cường giả, số lượng kia là tương đối kinh khủng đi!

- Tứ đại hoàng triều rốt cuộc là tồn tại như thế nào a!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, một bên cũng không có nhàn rỗi, không gian giới đảo qua, vội vàng đem những Đế đan này nhất nhất thu hết vào.

Trừ cái này ra, Lăng Tiếu còn chứng kiến một ít binh khí ở khắp nơi bên vách đá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1051 - Đại Thu Hoạch 2

Những binh khí này không nhiều lắm, bất quá có chừng mười kiện, có đao, kiếm, thương, câu...

Bọn chúng đều bị tro bụi thật dày phủ lên, chỉ có thể thấy hình dáng của bọn chúng, không phân biệt được bọn chúng rốt cuộc còn có linh khí tồn tại hay không.

Lăng Tiếu giơ tay lên, một trận phong mang thổi qua đem những tro bụi thật dày này thổi bay sạch sẽ.

Hưu hưu!

Bỗng nhiên một mảnh quang thải lóa mắt trong nháy mắt lóe lên đi ra ngoài, quang thải nhiều màu đem động phủ chiếu đến sáng ngời lên.

- Hảo bảo bối!

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, hai mắt hiện lên ánh sáng kinh hô.

Chỉ nhìn một mảnh sáng bóng này, Lăng Tiếu cũng có thể kết luận những binh khí này tuyệt đối không phải là phàm vật rồi.

Hắn tiến lên hai bước, đem một thanh hổ hình đại đao bắt vào trong tay, một cỗ linh khí nhẹ nhàng xuyên vào trong đại đao này.

Hống!

Một đầu hổ vương trong nháy phóng lên cao, một đạo tiếng hồ gầm đáng sợ gầm thét ra, động phủ đều bị cỗ năng lượng cường đại chấn động này chấn động đến rơi xuống không ít tảng đá.

Đầu hổ vương này ngưng tụ mà không tán, thoạt nhìn cùng hổ vương chân chính không có gì khác nhau, bộ dáng uy phong lẫm liệt kia làm cho người ta không khỏi sợ hãi kêu lên.

- Nửa... Nửa giai Thánh khí...

Lăng Tiếu miệng há thật to lần nữa kinh hô lên.

Từ hổ tướng ngưng tụ mà không tán này mà nói, đây tuyệt đối là thứ tốt đạt đến cấp bậc Nửa giai Thánh khí a!

Lăng Tiếu chạm nhẹ vào chuôi đao của đại đao này, nhìn mấy ký tự cổ xưa ở trên thân đao biết được tên của chuôi đao này là "Hổ Hủy"!

- Mấy cỗ thây khô kia hẳn cũng từng là một đời đại năng vô cùng kinh khủng đi, bằng không bọn họ tại sao có thể thu thập đế nhiều bảo bối như thế.

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Sau khi Lăng Tiếu đem Hổ Hủy cất xong, lại cầm lên một thanh hỏa sắc trường kiếm.

Theo linh lực của hắn quán chú vào, một đầu hỏa điểu bỗng xuất hiện, uy thế kia một chút cũng không thua gì hổ vương mới vừa rồi, đồng dạng là Nửa giai Thánh khí có tên là Phi Hỏa.

Sau khi Lăng Tiếu đem mười hai kiện binh khí đều kiểm tra một lần, hết sức

hài lòng đem bọn chúng đều thu vào.

mười hai kiện binh khí này cư nhiên đều là Nửa giai Thánh khí, đây quả thực là thiên đại gặt hái được.

Phải biết rằng cho dù là một nhà bất kỳ nào trong mười tám thế lực lớn cũng chưa chắc có thể lấy ra được nhiều Nửa giai Thánh khí như vậy a!

Một chuyến này quả nhiên là thu hoạch tương đối khá a, bất quá cũng không phải là ai cũng có thể đạt được cơ duyên này như hắn.

Lăng Tiếu lại nghiêm túc kiểm tra động phủ này một lần, xác định không có những vật khác mới lui ra bên ngoài.

Lăng Tiếu đi tới trước động khẩu bên trái, do dự xem có nên vào hay không.

Phải biết rằng ở bên trong nhưng là tàn hồn Đế giai, vạn nhất tàn hồn kia giả chết, vậy hắn đi vào chẳng phải là dê vào miệng sói rồi?

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

Trong lòng Lăng Tiếu sau nhiều lần giãy dụa, vẫn là quyết định vào xem một chút.

Cái này mới là chủ động, thứ tốt chân chính hẳn là ở bên trong động phủ này, nếu như hắn không đi vào chỉ sợ hắn sẽ tiếc nuối cả đời.

Bất quá ở trước khi đi vào, Lăng Tiếu vẫn là đem một bộ chiến giáp mặc vào trên người, chiến giáp này cũng là thứ tốt Nửa giai Thánh khí, năng lực phòng ngự nhưng là tương đối cường hãn.

Lăng Tiếu tuy có thân thể cường hãn nhưng mà hắn đối mặt với tàn hồn Đế

giai kia lại không dám khinh thường, đem chiến giáp này mặc vào cũng là làm cho mình có bảo hiểm, lấy làm phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Lăng Tiếu cầm trong tay một thuẫn một kiếm, quanh thân phủ lên lam sắc hỏa diễm, vô cùng cẩn thận hướng bên trong động đi vào.

Trước đây hắn lợi dụng Lục Nhãn Đồng đã đem tình huống trong động phủ nhìn một cách đại khái, nhưng mà thật sự tiến vào bên trong động phủ nyaf vẫn cảm thấy hết sức chấn kinh.

Nơi này cùng với đại sảnh ở phía ngoài động và hai cái động phủ kia có khác biệt.

Cái động phủ này hết sức rộng rãi, trái phải ước chừng cũng có vài chục thước, trên dưới cũng có mười mấy thước cao, quanh thân có vô số viên cực phẩm minh châu đem nơi này chiếu lên sáng trưng, bốn phía trên vách đá nham thạch có từng tầng kim hoàng quang mạc cổ phác đem nơi này chiếu rọi giống như là hoàng cung tôn quý dị thường.

Ở phía trước nhất của động phủ có một gã nam tử uy vũ đứng thẳng đang mặc long văn kim bào.

Lăng Tiếu đầu tiên nhìn thấy nam nhân này đã cảm thấy hắn giống như còn sống, để cho hắn thiếu chút nữa quay đầu liền chạy ra khỏi.

Hoàn hảo hắn cố nén tâm thần sợ hãi, lần nữa đánh giá nam tử này, mới phát hiện sớm đã không có khí tức.

Nam tử đầu mang theo kim quan, tướng mạo uy mãnh bất phàm, cặp con ngươi kim sắc kia phảng phất giống như còn đang động đậy, ánh mắt bễ nghễ thiên hạ kia giống như vương hầu uy thế vô cùng, làm cho người ta có một loiaj cảm giác không nhịn được quỳ lạy, hắn một tay nắm lấy mũi tên

nơi ngực, một tay kia giống như đang cầm cái gì đó, không khó suy đoán hắn nguyên lai hẳn là cầm Kim Long Thương rồi.

- Cỗ thi thể này lại không có rữa nát, cũng không có mùi vị hôi thối, chân thần rồi!

Lăng Tiếu quan sát một chút phát hiện không có dị trạng gì, sau đó không nhịn được kinh hô lên.

Lúc này Lăng Tiếu đánh giá bốn phía bên trong động, phát hiện lại không có bảo vật, không khỏi có chút thất vọng.

Bất quá hắn rất nhanh liền dừng lại ở trên thân kim bào nam nhân, ánh mắt của hắn rơi vào trên mười ngón tay của người này lại phát hiện trong đó có một ngón tay quả thật có dấu vết mang qua không gian giới, nhưng mà không gian giới kia cũng đã không thấy.

Lăng Tiếu nặng nề đấm đấm ngực, lộ ra thần sắc vô cùng khó chịu kêu rên nói:

- Thiên sát, đây tuyệt đối là từng có người của Cổ gia đi vào nơi này đem không gian giới cùng Kim Long Thương của hắn cướp đi.

Lăng Tiếu cực kỳ thông minh, trước khi hắn té xỉu, Cổ Tiểu Hà đem Kim Long Thương lấy ra lập tức đưa tới chú ý của tàn hồn này, nghe lời nói của tàn hồn kia, thật giống như Kim Long Thương này vốn là thuộc về hắn, như thế chẳng khó suy đoán, ban đầu đã có người thành công tiến vào nơi này, hơn nữa còn thuận lợi rời đi.

Chẳng qua là hắn không biết Cổ gia đời trước vì sao không đem đồ trong hai cái động phủ khác đều lấy đi?

Bất quá nghĩ đến không gian giới của nam tử tôn quý này cất giấu phong phú bậc nào, hai cái động phủ khác so sánh với liền lộ ra vẻ bình thường hơn nhiều, cũng khó trách nhân gia không hề đi tham ít đồ kia nữa rồi.

- Di, đây là cái gì?

Lăng Tiếu đang muốn thất vọng rời đi, nhưng thấy ở bên cạnh nam tử kia có một cái đồ dựng dụng cụ cũ kỹ, đồ đựng dụng cụ bị mặt cái nắp che lại thấy không rõ bên trong có đồ vật gì.

Lăng Tiếu cũng sẽ không xem thường bất kỳ vật gì tồn tại ở chỗ này, nói không chừng có còn chút bảo vật bị bỏ sót.

Lăng Tiếu tiến lên vài bước đưa tay muốn đem cái nắp kia mở ra.

Không ngờ khi Lăng Tiếu mới vừa tiếp xúc đến cái nắp, một trận lực phản chấn cường đại từ trên nắp truyền ra.

Phốc!

Lăng Tiếu giống như đạn pháo bị đánh bay ra rất xa, cho đến khi đụng phải vách đá mới dừng lại.

- Có cổ quái!

Lăng Tiếu đè nén huyết dịch đang sôi trào, ánh mắt hiện lên tinh quang kêu lên.

Hắn không nghĩ tới đồ đựng dụng cụ này lại thiết đặt cấm chế, không khó suy đoán bên trong nhất định sẽ trang bị thứ tốt.

Lăng Tiếu lần nữa hưng phấn lên, hắn cầm lấy Phi Hỏa thánh kiếm muốn

đem cấm chế của đồ đựng dụng cụ này mạnh mẽ phá hư.

Lúc này, Lăng Tiếu đã bị đồ đựng dụng cụ kia hấp dẫn, hắn cũng không có chú ý trong hai tròng mắt của nam tử chết đi kia tựa hồ hiện lên kim mang, một đạo kim mang lặng lẽ không tiếng động hướng hắn nhào tới.

Lăng Tiếu giơ lên Phi Hỏa kiếm hướng về phía đồ đựng dụng cụ hung hăng oanh tới một kiếm.

Một kiếm này của hắn nắm giữ cực kỳ phân tấc, chỉ là dùng năm thành lực lượng, sợ mình đem dị bảo bên trong đồ đựng dụng cụ phá hủy đi.

Đinh đương!

Phi Hỏa kiếm đem nắp ở phía trên đồ đựng dụng cụ phách mở ra, Lăng Tiếu còn chưa kịp thấy rõ ràng kia là vật gì, chỉ cảm thấy thức hải đau xót, một đạo thanh âm khàn khàn dữ tợn vang lên.

- Dân đen chết tiệt, thiếu chút nữa để cho ta hồn phi phách tán, nếu bản thể không thể dùng được nữa, vậy thể phách cường này của ngươi liền cho bổn vương đi!

Nghe thanh âm này rõ ràng chính là Đế giai tàn hồn trước đây đối phó với đám người Lăng Tiếu.

Nó bị Trấn Thiên Cổ chấn đến thiếu chút nữa hồn phi phách tán, lúc trước hấp thu đại lượng hồn lực tiêu hao mất phân nửa rồi, nó sợ dân đen này cho nó thêm một cái, đến lúc đó nó rất khó tiếp tục sinh tồn được, cho nên nó vẫn bí mật ở bên trong bản thể không có phát ra nửa điểm khí tức ba động, để cho Lăng Tiếu cảm ứng không tới.

Hiện tại vừa lúc thừa dịp Lăng Tiếu không chú ý, từ bên trong bản thể nháy

mắt bay ra chui vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1052 - Luyện Hóa Đế Giai Tàn Hồn!

Sau khi kim mang rơi vào trong thức hải lập tức huyễn hóa ra một khuôn mặt trung niên, khuôn mặt này cùng với khuôn mặt của nam tử uy vũ ở bên ngoài là giống nhau.

Nó thấy thức hải của Lăng Tiếu cư nhiên rộng lớn như thế, nhìn lại từng đoàn từng đoàn tinh thần lực hạo hãn tinh khiết kia nó không nhịn được phá lên cười:

- Hảo gia hỏa, thức hải lớn như vậy, so ra đã vượt qua bổn vương năm đó rồi, trước đem thức hải của hắn hút khô rồi hãy nói, đây đều là đại bổ phẩm a!

Nó không chút nào chú ý tới một viên hạt châu xám tro cùng một viên hạt châu màu lam tồn tại ở một góc khác, mơ to miệng hấp thu tinh thần dịch của Lăng Tiếu.

Chỉ ở trong nháy mắt tinh thần dịch của Lăng Tiếu lập tức bị hấp thu không ít, mà khuôn mặt kia càng phát ra hưng phấn tham lam, không nhịn được tăng nhanh tốc độ hấp thu.

- Hút được đủ thoải mái đi!

Một đạo thanh âm lười biếng vang lên.

Khuôn mặt trung niên kia không có quay đầu lại thoải mái đáp:

- Cũng không tệ lắm!

Nói tới đây nó dừng lại một chút nhìn về phía phương hướng thanh âm kia, chỉ thấy Lăng Tiếu ôm hai tay vẻ mặt thoải mái nhìn nó.

- Nhìn không ra ngươi cái dân đen này còn rất trấn định, có phải là nhận mệnh rồi hay không?

Khuôn mặt âm trầm nhìn Lăng Tiếu âm u nói.

- Ha ha, ngươi cái tàn hồn này, bất kể ngươi khi còn sống là uy phong cỡ nào, rơi vào trong tay ta ngươi mới thật sự là dân đen.

Lăng Tiếu vô cùng đắc ý cười nói.

Tinh thần dịch của hắn mặc dù bị hấp thu không ít nhưng mà còn chưa suy giảm tới căn bản của hắn, hắn cũng bảo trì không sợ hãi cùng với khuôn mặt này lải nhải mấy câu.

- Dám càn rỡ với bản vương, chờ ta đem tinh thần dịch của ngươi toàn bộ hấp thu, lại lau đi thức hải của ngươi, chiếm thân thể của ngươi, xem ngươi còn có thể cười được nữa hay không!

Khuôn mặt sâu kín nói một tiếng, lại bắt đầu tăng nhanh hấp thu tinh thần dịch, phảng phất giống như không có nhìn đến Lăng Tiếu tồn tại.

- Hừ, còn muốn tiếp tục thôn phệ, ngươi quá tham lam rồi!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, lập tức đem tinh thần dịch của mình điều động.

Tất cả tinh thần dịch hóa xuất ra vô số lợi nhận hướng khuôn mặt thứ sát đi qua.

- Lại hiểu được tinh thần lực công kích!

Tàn hồn kia vô cùng ngoài ý muốn nhìn những tinh thần dịch kia hướng nó công kích.

Bất quá tàn hồn kia nhưng là bất phàm, nó lại có thể tạo thành phòng ngự tráo đem những tinh thần công kích kia ngăn chặn lại.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn kim sắc phòng ngự tráo di động ở trước mặt tàn hồn kia, hắn còn không nghĩ tới tàn hòn này lại có thủ đoạn thần kỳ như vậy, lại có thể đỡ được tinh thần lực công kích, quả nhiên là để cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

- Hắc hắc, tinh thần lực công kích của ngươi cố nhiên không tệ, nhưng mà muốn tổn thương ta còn kém xa, nếu không phải mới vừa rồi bị Trấn Thiên Cổ làm bị thương, hiện tại đã để cho ngươi hoàn toàn là người chết rồi!

Khuôn mặt trung niên kia âm sâu cười nói, ngay sau đó nó há mồm hướng Lăng Tiếu nhào tới, hiển nhiên là muốn đem linh hồn của Lăng Tiếu cắn nuốt sạch.

Lăng Tiếu cũng không có lộ ra thần sắc bối rối, ngược lại câu khởi lên một đạo tiếu dung quỷ dị.

Khuôn mặt trung niên kia nhìn nụ cười bình tĩnh của Lăng Tiếu, chẳng biết tại sao có một loại cảm giác bất an.

Nó thầm nghĩ:

- Dân đen này làm sao còn có hậu chiêu gì, hắn nhất định là đang làm bộ trấn định!

Song, đang ở lúc nó nhích tới gần Lăng Tiếu, một cỗ cảm giác nguy hiểm đánh qua, khiến nó lập tức ngưng động tác hướng Lăng Tiếu đánh tới.

- Thứ gì?

Khuôn mặt trung niên kia hướng về phía sau lui nhanh kinh hô.

Chỉ thấy trong tay Lăng Tiếu vuốt vuốt một đoàn lam sắc hỏa diễm, mang theo nụ cười nghiền ngẫm trên mặt nhìn nó nói:

- Tới đây a, chỉ cần đem thân thể của ta cắn nuốt, ta sẽ là của ngươi rồi!

Khuôn mặt trung niên kia sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó nhìn:

- Bản thân ta quên mất ngươi có thiên hỏa, hảo tiểu tử, chúng ta sơn thủy hữu tương phùng, cầu nguyện ngươi vẫn vận khí tốt như vậy!

Dứt lời, nó nhanh chóng hướng thức hải của Lăng Tiếu tháo chạy ra bên ngoài.

Thiên hỏa không có gì không đốt, mà thiên hỏa cũng vừa vặn là khắc tinh của linh hồn, một khi bị dính vào nó lập tức liền xong rồi.

- Nếu tới, ngươi cũng đừng đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó từng đoàn từng đoàn lam diễm ở bốn phía trong thức hải hắn nháy mắt hiện lên.

A!

Lúc đoàn linh hồn kia sắp chui ra, lam diễm đột nhiên đốt cháy lên khiến cho nó đau đến kêu lên không dứt.

- Không... Dân đen chết tiệt mau thả bổn vương đi ra ngoài!

Khuôn mặt kia lần nữa hiện lên vẻ vặn vẹo đối với Lăng Tiếu la hét nói.

- Ha hả, ngươi hấp thu nhiều tinh thần lực của ta như vậy, tông nên có chút tỏ vẻ mới đúng!

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực cười nhạt nói.

- Ngươi nói... Ngươi muốn cái gì, ta cho ngươi!

Khuôn mặt kia lập tức đám ứng nói.

Nó hiện tại phải đem tiểu tử này lừa dối một phen, để cho hắn thả nó đi ra ngoài rồi hãy nói, bằng không thật muốn mạng vẫn ở nơi này, nó nhưng là không cam lòng a!

- Ân, thái độ này không tệ, yêu cầu của ta không cao, ngươi nhất định có thể làm được đấy!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc hài lòng nói.

- Ngươi nói, vô luận là ngươi muốn huyền kỹ cấp bậc gì hoặc là muốn biết cái bí tân gì, ta nhất định hết thảy nói cho ngươi biết.

Khuôn mặt kia khẩn trương đáp.

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười nghiền ngẫm nói:

- Những thứ này ta đều không cần, ta chỉ cần linh hồn của ngươi là được rồi!

- Tiểu tử ngươi đùa ta? Ngươi có biết bổn vương là ai hay không?

Khuôn mặt kia bỗng nổi giận lên kinh hô.

- Ta chỉ biết ngươi là một luồng tàn hồn, cái khác cái gì cũng không phải!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Bổn vương là Vương gia của Kim tộc hoàng triều, thức thời thì đem bổn vương thả ra.

Khuôn mặt kia sợ hãi rống lên nói, một vỗ uy thế vô thượng hướng Lăng Tiếu ép tới.

- Kim tộc hoàng triều?

Lăng Tiếu không nhìn uy áp của khuôn mặt này, sửng sốt một chút đáp.

Khuôn mặt kia lộ ra thần sắc ngạo nghễ nói:

- Chỉ cần ngươi thả bổn vương, ta có thể lấy cao giai huyền kỹ Tử giai thậm chí là Hạt giai nói cho ngươi biết, bằng không... Cho dù liều chết bổn vương cũng sẽ không để cho ngươi khỏe mạnh!

- Không quan tâm ngươi là ai, nhưng mà ở chỗ này ngươi không có tư cách cùng ta gọi nhịp!

Lăng Tiếu sâu kín đáp một tiếng, sau đó bắt đầu điều động thiên hỏa ở bốn phía hướng khuôn mặt kia bao vây tới.

- Không nên... Không nên... Ngươi cái dân đen chết tiệt này mau thả ta ra... Nếu không ta muốn ngươi chết không được tử tế...

Khuôn mặt kia không ngừng phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Bất quá nó lại phát hiện những lam diễm kia chỉ là đem nó bao trùm mà thôi, cũng không có đem nó tiêu diệt.

Không ngờ từng cái phù văn do tinh thần lực ngưng tụ mà thành hướng nó ấn tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1053 - Luyện Hóa Đế Giai Tàn Hồn! 2

- Đây là... Đây là cao đẳng tinh thần phù văn? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Khuôn mặt kia càng phát ra bất an mà la hét nói.

Nó hiện tại bị thiên hỏa áp súc ở một góc, căn bản không dám nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn những tinh thần phù văn kia khắc ở trên linh hồn của nó.

- Ngươi lại muốn hấp thu ta? Không... Không nên, ngươi bỏ qua cho ta đi... Ta có thể phụng ngươi làm chủ!

Khuôn mặt kia càng không ngừng kinh hô.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu mắt điếc tai ngơ vẫn đang không ngừng đem tinh thần phù văn đánh ra, rất nhiều phù văn tầng tầng đem nó bao trùm, khiến nó khó có thể lại phát ra nửa điểm thanh âm.

Lăng Tiếu nhẹ thở ra một hơi, lập tức ngồi xuống, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn, trong lòng thầm nghĩ:

- Thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào, vừa lúc thành toàn cho ta a!

Lăng Tiếu nhắm mắt lại bắt đầu toàn lực hấp thu tàn hồn Đế giai này.

Lực lượng của tàn hồn Đế giai không thể so với tàn hồn bình thường, huống chi lực lượng của một cái tàn hồn này nếu so với hai cái tàn hồn Nửa bước

Huyền Đế trước đây gặp phải thì cường đại gấp mấy chục lần.

Lăng Tiếu có thể khẳng định tàn hồn Đế giai này đã đạt tới cảnh giới cao cấp Huyền Đế hoặc Huyền Đế đỉnh phong.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ lấy loại hồn lực đáng sợ này muốn đoạt xá trọng sinh hoàn toàn là chuyện dễ dàng, tại sao hết lần này tới lần khác muốn giữ gìn một cỗ thân thể không có tác dụng kia của chính mình?

Lăng Tiếu không có tra cứu, hết thảy chờ sau khi hắn đem hồn lực này hoàn toàn hấp thu, hết thảy đều có thể biết được.

Lăng Tiếu ước chừng dùng bảy ngày bảy đêm mới đem tàn hồn Đế giai này hoàn toàn hấp thu luyện hóa.

Tinh thần dịch của hắn lại tăng trưởng lên mấy lần, cơ hồ muốn đem thức hải của hắn quán chú đầy rồi.

- Xem ra chỉ cần hấp thu một hai cái tàn hồn Nửa bước Huyền Đế nữa là có thể đem thức hải lấp đầy rồi.

Lăng Tiếu hết sức hài lòng lẩm bẩm nói.

Bất quá Lăng Tiếu vừa nghĩ tới ở trong chiến loạn uyên này tàn hồn còn có rất nhiều, hắn có thể đem thức hải hiện tại chưa lấp đầy mà hấp thu đầy, nhưng làm như vậy là tương đối lãng phí tài nguyên.

Nhưng mà một khi tinh thần dịch đạt tới trạng thái bão hòa, nếu muốn tiếp tục gia tăng tinh thần dịch chỉ có tiếp tục phát triển thức hải trở nên to lớn hơn mới được.

Muốn đem thức hải phát triển trở nên to lớn hơn cũng không phải là một

chuyện dễ dàng, trừ phi là thực lực lên cấp thì thức hải có thể trở nên to lớn mấy phần, lại hoặc là dốc lòng lợi dụng hồn lực từng điểm mở rộng đi ra ngoài, như thế cũng có thể để cho thức hải trở nên to lớn.

Nhưng mà bất luận là cái phương pháp nào cũng tương đối chậm chạp, một loại biện pháp cuối cùng chính là phục dụng loại linh thảo nào đó có tác đụng đối với thức hải đem nó mở rộng ra.

Hiện nay Lăng Tiếu dĩ nhiên không nỏng nảy đi phục dụng linh thảo phát triển thức hải, hắn nhất định phải đem tất cả trí nhớ của tàn hồn này từ từ tiêu hóa, không thể để cho nó biến mất được.

Lăng Tiếu ngồi xuống lần này lại là hơn nửa tháng mới đem phần lớn trí nhớ hữu dụng của tàn hồn này hoàn toàn quy về trí nhớ của mình.

Lăng Tiếu mở mắt, lộ ra nụ cười vô cùng mừng rỡ cuồng tiếu nói:

- Thật này thật là kiếm lớn a! Không nghĩ tới gia hỏa này thật sự là Vương gia của Kim tộc hoàng triều, còn là thân đệ của Kim tộc hoàng thượng mười vạn năm trước, ha ha, Cổ Hoàng thần công toàn bộ thiên lại đều ở chỗ này... Thoải mái rồi!

Lăng Tiếu không nghĩ tới lần này ngoài ý muốn đạt được hồn lực của tàn hồn lại cùng Cổ Hoàng thần công mà hắn tu luyện có quan hệ lớn lao.

Lúc này hắn rốt cục nhận được khẩu quyết chính bản của Cổ Hoàng thần công, như thế hắn là có thể đem uy lực của Cổ Hoàng thần công chân chính phát huy ra, càng có thể đem nó tu luyện tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu quả nhiên là vui vẻ vô cùng.

Đồng thời hắn cũng rốt cục biết được vì sao Cổ gia có thể giống như hắn tu

luyện Cổ Hoàng thần công rồi, thì ra là trong chuyện này còn có một đoạn tân bí không muốn người biết đến.

Cổ Hoàng thần công là hoàng tộc bí điển của Kim tộc hoàng triều, chỉ có dòng chính của Kim tộc hoàng thất mới có tư cách tu luyện, hơn nữa phải có hoàng tộc huyết mạch mới có thể đem nó tu luyện thành công.

Có thể nói Cổ Hoàng thần công của Kim tộc là bí điển độc nhất vô nhị của Kim tộc, cho dù là người khác đạt được muốn tu luyện thành công cũng là tuyệt đối không thể nào.

Vậy vì sao Lăng Tiếu cùng người của Cổ gia lại có thể tu luyện?

Đáp án này Lăng Tiếu liền từ trí nhớ của tàn hồn kia mở ra mê vụ.

Nguyên lai hơn năm ngàn năm trước có một người Cổ gia từng xông vào trong động khẩu của tòa sơn phong này.

Cùng hắn đi vào còn có nhân tài kiệt xuất của thế lực khắp nơi.

Một lần tình huống kia cùng lần này không sai biệt lắm, phần lớn vào trong động khẩu này đều bị tàn hồn giết đến sạch sẽ, chỉ có tổ tiên của Cổ gia kia còn may mắn sống sót.

Về phần Cổ gia đời trước kia có thể còn sống sót cũng chính là tàn hồn kia cho hắn cơ hội, mới có thể còn mạng.

Tàn hồn kia vì sao nhân từ nương tay?

Nó chủ yếu vẫn là đem hi vọng trọng sinh ký thác vào trên Cổ gia đời trước.

Chuyện này còn phải nói đến trận chiến ở Chiến loạn uyên mười vạn năm

trước.

Tàn hồn này vốn là Vương gia của Kim tộc hoàng triều, người ta gọi là Chiến vương gia, một thân tu vi đã đạt đến cảnh giới Thánh giả đỉnh phong, chỉ kém nửa bước liền bước vào cảnh giới Thánh hoàng rồi.

Nó khi còn sống đã đem Cổ Hoàng thần công tu luyện đến cảnh giới chỉ cao, chỉ cần phá rồi lại lập là hoàn thành một bước bất tử chi thân rồi.

Nhưng mà hắn trời sinh tính tình bá đạo hung hãn, dũng mãnh thiện chiến, thích nhất lãnh binh giết địch.

Mà Kim tộc khi đó là hoàng triều cường đại nhất, tam đại hoàng triều khác chỉ là hoàng triều phụ thuộc của bọn họ, mà ở trận chiến Chiến loạn uyên này chính là tam đại hoàng triều hợp công Kim tộc hoàng triều.

Chiến vương gia lãnh binh gần trăm vạn cùng 150 vạn quân của ta đại vương triều quyết chiến ở chiến loạn uyên.

Trận chiến này tứ đại hoàng triều đều là chết thảm trọng, cường giả vẫn lạc vô số.

Trong trận chiến ấy Chiến vương gia một người một mình chiến tam đại cao cấp Thánh giả mà đứng ở thế bất bại, trận chiến ấy của bốn người quả nhiên là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cơ hồ đem chiến loạn uyên san bằng rồi.

Cuối cùng Chiến vương gia mặc dù đem ba đại Thánh giả kia chém giết nhưng mà mình cũng là thân bị thương nặng, hấp hối rồi.

Bất quá Tứ đại kim cương chiến tướng dưới tay hắn mỗi người đều là hạng người hung hãn, đều là siêu cấp cường giả bước chân vào Nửa giai Thánh giả.

Bọn họ hộ vệ cho Chiến vương gia giết ra một cái đường máu, ở trên tòa sơn phong này mở ra một cái động phủ, cũng bố trí cấm chế bí mật lên, đợi chờ Chiến vương gia sau khi khôi phục thương thế lại giết ra ngoài.

Bất quá cho dù bọn họ ẩn nấp được bí mật cũng cuối cùng là bị người của tam đại hoàng triều tìm tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1054 - Tiền Căn Của Thần Công.

Tứ đại kim cương chiến tướng cùng địch nhân lại là một phen đại chiến giết chóc.

Cuối cùng tứ đại kim cương chiến tướng giết địch vô só nhưng mà đồng dạng linh lực đều tiêu hao hết kiệt lực mà chết đi.

Chiến vương gia còn chưa đạt tới cảnh giới bất tử chi thân, mà cái Thánh giai vũ tiễn bắn trung hắn kia đã phá hủy trái tim của hắn, càng hấp thu đại lượng máu huyết của hắn, đan điền lại càng sớm bị chấn nát, cái này đều đưa đến thương thế của hắn khó có thể chữa trị.

Chiến vương gia cũng tự biết là kiếp nạn khó thoát, cho nên hắn dựa vào điểm lực lượng cuối cùng kia khôi phục thương thế ngoài da của thân thể chính mình, sau đó linh hồn tự hành gạt bỏ liền là một cái thân thể không có sức sống.

Liên hệ của linh hồn cùng thân thể bị chắt đứt nhưng là phải trả giá thật nhiều, cho dù Chiến vương gia đã đụng chạm đến cảnh giới Nửa bước Thánh Hoàng cũng là tổn thương rất lớn, hồn lực hạ xuống trạng thái Đế giai đỉnh phong.

Dĩ nhiên lấy trạng thái linh hồn của nó tùy tiện tìm một võ giả có thực lực thấp hơn so với nó xâm chiếm thức hải là có thể trọng sinh.

Chỉ là Chiến vương gia là Vương gia của Kim tộc hoàng triều, thân phận tôn quý dị thường, huyết mạch vô cùng cao quý, tự nhiên không muốn mượn thân thể cấp thấp của người khác để trọng sinh, nó là muốn tìm kiếm linh vật ngưng tụ đan điền của nó, cải tạo đan điền, kích hoạt huyết mạch lực, một

lần nữa trở lại trên bản mệnh nhục thân.

Trừ cái này ra, hắn cũng hi vọng thông qua lần trọng sinh này đem Cổ Hoàng thần công tu luyện đến đại thành, thành tựu bất tử chi thân.

Cho nên hắn liền ở trogn động đợi cao thủ của Kim tộc hoàng triều bọn họ tới cứu.

Đáng tiếc sau một trận chiến loạn uyên, tứ đại hoàng triều đều tổn thất thảm trọng, khó có thể khôi phục nguyên khí.

Lúc này một chút vương triều nhỏ bé khác lập tức thừa cơ dựng ên, cùng nhau tranh giành các nơi lĩnh vực của tứ đại hoàng triều.

Kim tộc hoàng triều thuộc về hoàng triều lớn nhất, tự nhiên được rất nhiều thế lực vây công, cuối cùng thiếu chút nữa rơi xuống một cái kết quả bị diệt tộc.

Mà Chiến loạn uyên cũng bị những đại năng của vương triều khác bày ra không gian đại trận, đem nó ngăn cách, khiến nó vĩnh viễn bị trận phong.

Mộng đẹp chờ đợi của Chiến vương gia trở nên xa vời.

Cho đến hơn một vạn năm trước không gian đại trận bị phá khai, lúc này mới có hậu nhân thường cách một đoạn thời gian đi vào bên trong chiến loạn uyên.

Mà Chiến vương gia lại là phát hiện những võ giả này đều là thực lực thấp kém, căn bản không có người nào có thể thay hắn tìm kiếm linh thảo hoặc đan dược cải tạo đan điền.

Những võ giả kia từng tiến vào động phủ của hắn cơ hồ đều bị hắn nhất luật

giết chết.

Năm tháng không ngừng trôi qua, Chiến vương gia cũng biết lại tiếp tục như vậy hắn sớm muộn sẽ hồn phi phách tán.

Nhưng mà thân là hoàng tộc hắn kiên quyết không thể nào để xuống huyết mạch cao ngạo đi xâm chiếm thân thể của một cái dân đen hèn mọn để trọng sinh, như vậy hắn tình nguyện đi tìm chết.

Cho đến năm ngàn năm trước, Cổ gia đời trước khiến hắn thấy được hi vọng.

Bởi vì vị Cổ gia đời trước rõ ràng là thể chết thuần Kim thuộc tính, thiên phú tu luyện cực cao, mà trọng yếu hơn là thuộc tính của người này rất đúng vị đạo của Chiến vương gia.

Cho nên Chiến vương gia liền nghĩ ra một cái biện pháp, đó chính là thu Cổ gia đời trước kia làm đồ đệ, sau đó lợi dụ hắn, để cho hắn một ngày kia tìm tới nghịch thiên linh thảo hoặc là nghịch thiên đan dược cải tạo đan điền.

Cổ gia đời trước kia có thể sống sót đã là thiên đại may mắn, lại được tàn hồn thu làm đồ đệ, hắn dĩ nhiên không nói hai lời liền bái sư.

Bất quá tâm tư của Chiến vương gia cũng không phải là đơn giản như vậy, hắn sợ cái đồ đệ tiện nghi này sau khi được hắn truyền thụ lại một đi không quay lại, cho nên đem khẩu quyết Kim tộc Cổ Hoàng thần công của bọn hắn sửa đổi, cũng chính là Kim Cương Ngũ Biến quyết mà trước đó Lăng Tiếu tu luyện.

Kim Cương Ngũ Biến quyết rơi vào trong tay của Cổ gia đời trước để cho hắn mừng rỡ vô cùng.

Bởi vì Chiến vương gia nói cho hắn biết, chỉ cần sau khi tu luyện đến đại

thành liền có thể có bất tử chi thân.

Cổ gia đời trước lúc này thề son sắt vỗ ngực đảm bảo nhất định sẽ đem hết khả năng đi tìm được linh thảo hoặc đan được mà Chiến vương gia cần.

Cổ gia đời trước cũng là vì vậy mà đạt được Kim Long Thương cùng không gian giới của Chiến vương gia.

Cổ gia đời trước lại không phải là người ngu xuẩn gì, sau khi hắn đạt được những thứ này cũng không tính toán lại phản hồi đem Chiến vương gia cứu sống, bởi vì loại lão quái vật như Chiến vương gia một khi sống lại không biết có thể uy hiếp hắn hay không, mà Kim Long Thương cũng là quyết định không lại giao trở về.

Nhưng mà Cổ gia đời trước cũng không biết Chiến vương gia đối với Kim Cương Ngũ Biến quyết động tay động chân, càng ở trong thức hải hắn để lại ám tật phát hiện không ra.

Vị Cổ gia đời trước kia vốn có cơ hội tiến nhập siêu cấp cường giả Thánh giai, cuối cùng ở thời điểm đột phá bị ám tật quấy nhiễu, tâm ma nảy sinh, đột phá thất bại, mạng vẫn tại chỗ!

Chiến vương gia đợi mấy ngàn năm lại không thấy Cổ gia đời trước trở lại cũng biết mình nhìn nhầm người rồi.

Cho nên một khi gặp gỡ người đi vào động phủ cơ hồ đều bị hắn diệt tuyệt.

Mà Cổ Tiểu Hà mang theo Kim Long Thương trở về tự nhiên bị Chiến vương gia cảm ứng được, nếu không phải Lăng Tiếu cứu nàng, Chiến vương gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

...

Tiền căn hậu quả cơ bản chính là như vậy.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng nghĩ không thông lão thái gia của hắn làm thế nào mà nhận được khẩu quyết của Kim Cương Ngũ Biến quyết?

Chẳng lẽ lão thái gia hắn gặp qua người của Cổ gia? Hoặc là lại có cái kỳ ngộ gì?

Nguyên do trong chuyện này Lăng Tiếu liền không có biện pháp tiếp tục nghiên cứu sâu xuống.

- Hoàn hảo hiện tại có khẩu quyết đầy đủ, bằng không tiếp tục tu luyện chỉ sợ sẽ sai lầm rồi, thật là nguy hiểm!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi lẩm bẩm.

Nguyên lai Kim Cương Ngũ Biến quyết mà hắn tu luyện nếu không phải đánh bậy đánh bạ để cho Tàn Báo thấy được, cũng không biết đây là Cổ Hoàng thần công của Kim tộc, lại càng phải nhờ huyết mạch hoàng tộc mới có thể tu luyện, sau đó hắn lợi dụng Giao Long tinh huyết đọng lại huyết mạch coi như là đi đúng một bước, miễn cưỡng đạt đến một chút yêu cầu của thần công, bằng không hắn mạnh mẽ tu luyện chỉ sợ cũng không đi tới một bước này đã là mạng vẫn rồi.

Hôm nay bản Cổ Hoàng thần công đầy đủ cũng không chỉ có ngũ biến mà là tổng cộng có thất biến.

Từ Luyện Bì, Luyện Kinh, Luyện Tạng, Luyện Cốt, Luyện Huyết ra, còn có hai biến là Luyện Thức cùng với Luyện Thần!

Luyện Thức là một loại khẩu quyết tu luyện phòng ngự tinh thần thức hải, một khi đem nó tu luyện đại thành có thể làm cho tinh thần thức hải không bị

ngoại vật xâm nhập, có công hiệu cố thần ngưng thần trợ giúp tu luyện, đồng thời cũng làm cho tinh thần thức hải tạo thành phòng ngự ngăn cản bất kỳ tinh thần lực công kích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1055 - Thực Lực Đại Trướng. (1)

Chớ xem thường tác dụng của Luyện Thức thoạt nhìn đơn giản, nhưng mà Lăng Tiếu lại biến một biến này là cực kỳ trọng yếu cùng trân quý.

Bất kỳ võ giả nào tu luyện đều cần mượn thức hải đạt tới cảnh giới nhân khí hợp nhất, tăng nhanh tốc độ hấp thu linh khí, cùng với ở thời điểm đột phá càng cần phải có thần thức bền bỉ sẽ có trợ giúp cho tỷ lệ đột phá; một cái tác dụng khác là phòng ngự thức hải lại càng khó lường, bất kỳ võ giả nào đều biết thức hải là bộ vị mấu chốt dễ bị thương tổn nhất của tất cả mọi người, một khi thức hải bị thương sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh của võ giả, mà Luyện Thức lại có thể để cho tinh thần thức hải tạo ra phòng ngự cường đại, tầm quan trọng của tác dụng này không cần nói cũng biết.

Đây cũng là lúc trước Lăng Tiếu vì sao dùng tinh thần lực công kích Chiến vương gia nhưng không có cách nào đem linh hồn giết chết.

Nắm đó Chiến vương gia có thể đem Cổ Hoàng thần công tu luyện tới cảnh giới Luyện Thức đại thành, bình thường tinh thần lực công kích đối với hắn căn bản không thể nào tạo thành tổn thương gì.

Lăng Tiếu tu luyện Khống Thần quyết mặc dù đạt đến bí pháp tinh thần lực công kích Thần giai, nhưng mà lại không có khẩu quyết phòng ngự thức hải, mà đệ lục biến của Cổ Hoàng thần công lại là vô hình trung cho hắn dệt hoa trên gấm rồi.

Nếu là ngày sau cũng gặp gỡ người tinh tu tinh thần lực, hắn đánh không lại nhân gia còn có thể phòng ngự, vậy hắn liền tính là nhiều hơn một loại pháp môn bảo vệ tính mạng.

Về phần một biến Luyện Thần lại là một biến cuối cùng của Cổ Hoàng thần công, đây mới thật sự là một biến thoát biến chân chính, có thể làm cho thân thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, vô luận là năng lực chiến đấu hay là chữa trị tuyệt đối có thể nói là biến thái.

Bất quá một biến này cũng là khó tu luyện nhất, Cổ Hoàng thần công từ khi sáng lập đến nay, đem một biến cuối cùng tu luyện thành công trừ đại năng thành lập nó ra, lại không có người nào nữa.

Bởi vì muốn một biến này đại thành nhất định phải trải qua phá rồi lại lập, đưa thân vào chỗ chết rồi sau đó tuyệt đại nguy cơ mới có thể tu luyện thành công.

Hung hiểm của một biến này có thể nghĩ được, cho nên sau đó người của Kim tộc lại không có bao nhiêu người dám bước vào một bước này, bởi vì điều kiện cần có kia quá hà khắc rồi.

Hai biến phía sau đối với Lăng Tiếu còn có chút xa xôi, hắn hiện tại phải đem Cổ Hoàng thần công nguyên lai trọng tu một lần, bằng không ngày sau lưu lại cái ám tật không thể đoán trước gì vậy thì hối hận cũng không kịp rồi.

Lăng Tiếu đem ánh mắt để vào trong đồ đựng dụng cụ mà hắn chuẩn bị mở ra.

Trong đồ đựng dụng cụ này vẻn vẹn có một chút đồ vật màu vàng đọng lại ở chỗ này.

Mà Lăng Tiếu từ trong trí nhớ của Chiến vương gia biết đây chính là bản mạng tinh huyết của Chiến vương gia ở trước khi chặt đứt với bản mạng thân thể mà thả ra, để ở lúc trọng sinh cần nó làm vật dẫn kích hoạt huyết mạch của mình mà sử dụng.

- Thứ tốt do Chiến vương gia ngươi lưu lại lại thành toàn cho ta!

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, hai mắt sáng lên cười nói.

Muốn tu luyện Cổ Hoàng thần công chân chính quả thật cần huyết mạch hoàng tộc của Kim tộc mới được, bởi vì Kim tộc hoàng triều đã từng là vô cùng cường đại, tổ tiên đời thứ nhất của Kim tộc kia đem Cổ Hoàng thần công tu luyện tới cảnh giới chí cao, đã thành công đem huyết mạch năng lực kích hoạt, Kim tộc dòng chính đời sau đều được lợi, Kim tộc huyết mạch có bản nguyên năng lượng phi phàm, căn bản không phải là thường nhân có thể lý giải.

Hôm nay Lăng Tiếu đạt được khẩu quyết chân chính của Cổ Hoàng thần công, muốn đem nó trọng tân tu luyện, vậy cần phải có hoàng tộc huyết mạch mới được, mà tinh huyết do Chiến vương gia lưu lại quả nhiên là để cho Lăng Tiếu nhặt được tiện nghi có sẵn.

Bằng không cho dù hắn đạt được khẩu quyết chân chính của Cổ Hoàng thần công cũng không có cách nào đem nó tu luyện.

Lăng Tiếu đem đồ đựng dụng cụ kia nâng lên, đồ đựng dụng cụ này là khí cụ chuyên dụng của Thượng cổ hoàng thất.

Đừng xem cái khí cụ này cùng với đồ đựng bình thường khác không sai biệt lắm, nhưng mà khí cụ này đã đạt tới cấp bậc linh khí, là chuyên môn dùng để đựng một ít linh dịch cấp bậc cao đẳng, khiến cho nó vẫn duy trì linh khí tinh hoa không tràn ra ngoài.

Hôm nay tinh huyết của Chiến vương gia này mặc dù đã trải qua mười vạn năm nhưng mà lại không có bị bốc hơi, mà là tạo thành thể rắn, tinh hoa còn ở trong đó.

Trong tay Lăng Tiếu tản mát ra hỏa diễm bình thường, hỏa diễm ở trên đồ đựng dụng cụ nhẹ nhàng đốt lên, kim sắc dịch thể đã đọng lại kia bắt đầu từ từ hà tan ra.

Kim sắc dịch thể giống như cực phẩm quỳnh tương trong suốt căn bản không có nửa điểm mùi vị huyết tinh.

Nhưng Lăng Tiếu biết, mỗi một giọt tinh huyết chô nxyaf đều là cực phẩm chữa thương, có thể so với chữa thương đan dược thất giai cũng không quá đáng, phải biết rằng Kim tộc huyết mạch nhưng là hàm chứa huyết mạch lực cường đại, đối với một đạo chữa thương có công hiệu rất lớn.

Sau khi toàn bộ tinh huyết hòa tan, Lăng Tiếu không nói hai lời lập tức đem tất cả kim sắc dịch thể ở trong đồ đựng dụng cụ uống vào.

Chỗ này là tất cả tinh huyết của Chiến vương gia khi còn sống, năng lượng nóng hổi để cho cổ họng của Lăng Tiếu đều cảm thấy đau nhức không thôi.

Bất quá Lăng Tiếu cũng sẽ không vì vậy mà lãng phí nửa giọt, chịu đựng đau đớn như đao đâm kia đem những tinh huyết này uống đến cạn sạch.

Một cỗ huyết khí nồng đậm tràn ngập toàn thân Lăng Tiếu, những kim mang kia càng không ngừng lóe lên, da thịt càng không ngừng bành trướng, mà mạch máu trong cơ thể hắn đồng dạng là trướng đến đau nhức không thôi, phảng phất tùy thời đều có thể bị trướng đến bạo liệt ra.

Lăng Tiếu lập tức bảo vệ chặt tâm thần bắt đầu đem khẩu quyết chân chính của Cổ Hoàng thần công vận hành, đem những tinh huyết này cùng tinh huyết trước đó của chính mình dung hợp ở chung một chỗ, đồng thời để cho thân thể của mình một lần nữa sơ lý, đem tất cả ám tật trong những năm này khó có thể phát hiện nhất nhất dọn dẹp sạch.

Ở lúc dung hợp những tinh huyết này, trong cơ thể Lăng Tiếu tựa hồ phát ra từng đạo long khiếu, lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ, một đạo kim sắc long ảnh ở trên đỉnh đầu của hắn hiện lên đi ra ngoài, so với tình cảnh dĩ vãng càng thêm chân thật, càng thêm uy vũ tôn quý.

Bên trong những tinh huyết kia không chỉ ẩn chứa huyết khí cường đại càng có không ít lực lượng của Thánh giai còn sót lại.

Đừng xem thường những lực lượng còn sót lại này, chỉ sợ đối với Đế giai mà nói đều là cực phẩm.

Những lực lượng này bị Lăng Tiếu phân hóa hấp thu đến ngũ thải đan điền, đan điền lại nhanh chóng trướng lên, khí thế của hắn liên tiếp được kéo lên.

Huyết mạch dung hợp, lực lượng đột tăng để cho Lăng Tiếu có một loại cảm giác thư sướng thản nhiên không nói ra lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1056 - Thực Lực Đại Trướng. (2)

Kinh mạch, mạch máu, khiếu huyệt, tạng phủ, cốt hài trong cơ thể hắn đều chiếm được một lần sơ lý tăng cường phát triển mới, tất cả cơ năng đều biến thành giống như thế giới kim hoàng lộ ra vẻ cực kỳ bất phàm, hơn nữa một cái thắt lưng màu vàng phảng phất diễn hóa thành hình dạng một con rồng lộ ra vẻ thương kính tôn quý.

Lăng Tiếu đem những tinh huyết này dung hợp ước chừng mất hơn nửa tháng quả nhiên là đưa phẩm chất huyết mạch trước đó đề cao mấy phần, cả người lộ ra vẻ càng thêm khí vũ hiên ngang, phảng phất mỗi một cái động tác, từng cái vẻ mặt của hắn đều tràn đầy uy nghiêm cùng tôn quý vô tận, bất kể hắn đứng ở chỗ nào đều làm cho người ta cảm thấy hắn giống như là hoàng công quý tộc, khí chất đố so sánh với người khác đều cao hơn một cấp.

Lăng Tiếu hiện tại so sánh với hắn lúc trước đã có biến hóa không nhỏ.

Mị lực của hắn vốn là bất phàm rồi, hiện ở cái bộ dáng này chỉ sợ không có một nữ nhân nào chống đỡ được thị giác của hắn trùng kích.

Bất quá nửa tháng này Lăng Tiếu chỉ là chuyên chú dung hợp huyết mạch mà thôi, mà lực lượng tích lũy xuống ở bên trong đan điền của hắn lại là bị hắn áp súc lại chưa có luyện hóa.

Sau khi huyết mạch dung hợp hoàn toàn, Lăng Tiếu không hề tiếp tục năng lượng của đan điền muốn lan tràn ra.

Năng lượng của ngũ thải đan điền không ngừng sôi trào gầm thét, tựa hồ muốn đem Lăng Tiếu bạo trướng lên, bất quá ở lúc Lăng Tiếu đem bọn

chúng phóng thích, những ngũ thải năng lượng lan tràn ra kia phần lớn hướng kinh mạch toàn thân của hắn trùng kích du tẩu.

Phanh phanh!

Năng lượng cường đại ở trong cơ thể của Lăng Tiếu quanh quẩn không ngừng, khí thế của hắn cũng vào giờ khắc này tăng vọt.

Hắn nguyên vốn là trung cấp Địa Hoàng, mà ở một khắc phong thích năng lượng kia, thực lực trong nháy mắt đạt đến trung cấp Địa Hoàng đỉnh phong.

Sau một khắc, bình cảnh của trung cấp Địa Hoàng đỉnh phong kia trong nháy mắt bị xông phá, đạt đến cảnh giới cao cấp Địa Hoàng.

Song, khí thế của hắn vẫn không có đình chỉ, vẫn đang không ngừng dâng cao.

Cảnh giới cao cấp Địa Hoàng rất nhanh chiếm được tràn đầy, lại hướng cảnh giới trung thành, đại thành đánh tới, về sau lại càng đạt đến trạng thái Địa Hoàng đỉnh phong.

Khí thế kia quả thực là không thể đỡ, lại còn muốn không ngừng hướng Thiên Tôn giai trùng kích mà đi.

Không đầy một lát về sau, khí thế kia cư nhiên thẳng ép Nửa bước Tôn giai, hơn nữa lực lượng còn muốn đi lên dâng cao.

Đúng lúc này, khí thế dâng cao kia đột nhiên ngưng xuống, không chỉ có như thế, lực lượng của Nửa bước Tôn giai kia cũng là toàn lực thu súc lại, lại trở lại khí thế Địa Hoàng đỉnh phong mà thôi, cuối cùng khí thế kia cũng là vững vàng dừng lại ở cảnh giới Địa Hoàng đỉnh phong, không có nửa phần ba động rồi.

Lăng Tiếu bỗng nhiên mở mắt, hai đạo kim sắc quang mang lóe lên, phảng phất có hai đạo giống như tiểu kim long từ trong long mục bắn phát ra, hết sức chấn nhân tâm huyễn.

Lăng Tiếu lộ ra một cái tiếu dung giống như tắm gió xuân lẩm bẩm:

- Cảm giác này thật sảng khoái a!

Bất quá tu luyện của hắn còn chưa kết thúc lúc này, mà chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Hôm nay hắn đã dung hợp với tinh huyết của Chiến vương gia, đã là có được huyết mạch thuần chính nhất của Kim tộc, dĩ nhiên muốn trọng tân tu luyện Cổ Hoàng thần công rồi.

Quyết định chủ ý, Lăng Tiếu từ đệ nhất biến Luyện Bì chi cảnh bắt đầu lại lần nữa tu luyện.

Lăng Tiếu lần này tu luyện ước chừng dùng gần nửa năm, cách kỳ hạn một năm cũng có chừng hai tháng liền kết thúc.

Lăng Tiếu hiện tại phảng phất giống như đã là thoát thai hoán cốt, cả người trở nên kim quang thiểm diệu, da thịt, đầu tóc ánh mắt kia cư nhiên đều trở nên kim hoàng lên, thoạt nhìn giống như là một tôn kim sắc chiến thần vô cùng uy vũ.

Nửa năm này hắn đã đem trước ngũ biến lại trọng tân tu luyện một lần, mà Cổ Hoàng thần công cũng thành công đạt đến cảnh giới đệ ngũ biến Luyện Huyết đại thành rồi.

Chiến lực hôm nay của hắn đã trở nên vô cùng kinh khủng, nguyên lai hắn dựa vào Cổ Hoàng thần công có thể tăng chiến lực lên gấp tám lần hiện tại

chỉ sợ có thể tăng lên tới mười lăm lần chiến lực, hơn nữa bản thân hắn đồng tu năm loại thuộc tính, chiến lực bội thăng lên tới gấp hai mươi lần, lấy thực lực hôm nay của hắn cho dù là nghênh chiến với cao cấp Thiên Tôn cũng sẽ đứng ở thế bất bại, lại phối hợp với những lá bài tẩy khác, đem bọn họ chém giết hoàn toàn chỉ là ở trong một cái ý nghĩ mà thôi.

Đồng thời phương diện phòng ngự nhục thân của hắn lại càng trọn vẹn tăng lên mấy bậc thang, công kích của Thánh khí trở xuống trực tiếp miễn dịch; phương diện chữa trị đồng dạng cũng là biến thái, chỉ cần đan điền không hủy, thức hải bất diệt, tâm tạng bất tuyệt, có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục bất kỳ nội ngoại thương nào.

Thu hoạch lần này của Lăng Tiếu quả nhiên là lớn hơn bất kỳ một lần nào rồi!

- Cũng là lúc đi ra ngoài rồi!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười thỏa mãn thản nhiên nói.

Kỳ thật lấy trạng thái của hắn hoàn toàn có thể dốc lòng lĩnh ngộ đạo của mình đột phá tới Thiên Tôn, bởi vì năng lượng trong cơ thể của hắn còn là vô cùng đầy đủ, nhưng mà hắn hiện tại cũng không muốn nhanh như vậy đột phá đến Thiên Tôn giai, bởi vì hắn còn muốn cầm lấy cái danh Đệ nhất Hoàng tọa lần này.

Nếu là ở trong này đột phá tới Thiên Tôn, vậy danh ngạch của hắn có thể coi là phế thải rồi.

Lăng Tiếu đứng lên thu liễm khí thế, da thịt cùng mái tóc đồng thời khôi phục lại sắc thái trước kia.

Mặc dù toàn thân kim hoàng tương đối lãnh khốc nhưng mà Lăng Tiếu

không muốn quá mức rêu rao, vẫn là giữ lại bộ dáng nguyên lai kia thì tốt hơn.

Chỉ bất quá bất kể sắc trạch của hắn như thế nào, khí chất của hắn đã thay đổi gấp mấy chục lần rồi, chỉ số mị lực đồng dạng cũng là gấp mấy lần.

Ở lúc Lăng Tiếu rời đi, hắn đi tới trước di thể của Chiến vương gia.

- Không hổ là Vương gia đem Cổ Hoàng thần công tu luyện tới cảnh giới chí cao, thân thể này cũng đạt tới cảnh giới vạn vật bất xâm, lại giữ vững mười vạn năm đều bất hóa bất diệt, thật là lợi hại a!

Lăng Tiếu nhìn di thể của Chiến vương gia sách sách xưng kỳ nói, bỗng nhiên một chút hắn đối với Chiến vương gia khẽ chắp tay nói:

- Bất kể như thế nào, ta vẫn muốn đa tạ ngươi biếu tặng a!

Nếu là Chiến vương gia sống lại nghe được lời này của Lăng Tiếu, chỉ sợ đều muốn nhảy ra cùng Lăng Tiếu liều mạng rồi, quả nhiên là một gia hỏa đã được tiện nghi còn khoe mẽ a!

Lăng Tiếu đem tất cả cực phẩm minh châu ở bên trong động phủ này đều thu vào, tiếp theo hắn đem Kim Long Thương lấy ra ngoài.

Hắn tinh tế đánh giá cán thương khắc long thân, nhìn hao văn cổ phác huyền ảo nhẹ khen nói:

- Tốt cho một thanh Thánh khí đỉnh phogn!

Tiếp theo một cái tay của hắn ở đầu thương nhẹ nhàng chạm vào, lòng bàn tay chảy ra một chút máu, máu rơi ở trên đầu thương.

Hống!

Bỗng nhiên kim mang thịnh đại bỗng nở rộ ra, một cái kim sắc cự long đằng không mà ra, động phủ không ngừng chấn động lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1057 - Phách Long Hàng Thế. (1)

Kim Long gầm thét, vạn thú đều kinh!

- Ngày sau ngươi liền bầu bạn chinh chiến Trung vực với ta, giương lên uy lực của ta và ngươi đi!

Lăng Tiếu giơ thương lên hào hùng mười phần nói.

Kim Long Thương tựa hồ có thể nghe hiểu lời nói của Lăng Tiếu, lại phát ra tiếng "Ông ông" lay động, Kim Long kia càng là linh động mà phiên động gầm thét, làm cho người ta thoạt nhìn phi phàm không thôi.

- Ha ha... Tốt, long thương phá cho ta!

Lăng Tiếu cuồng tiếu một tiếng, Kim Long Thương trong tay hướng động phủ hung hăng oanh tới.

Một cái Kim Long hung hăng đụng vào động phủ, trên động phủ lộ ra một cái động khẩu, động phủ cũng vào giờ khắc này bắt đầu sụp đổ xuống.

Ở trên bình địa mà tòa sơn phong trước kia tiêu thất, mặt đất bắt đầu hoảng động, ngay sau đó một con Kim Long phá đất mà ra, một đọa nhân ảnh như đạp long mà xuống, phảng phất là Long chi tử làm cho người ta cảm thấy hoa mắt không thôi.

Lăng Tiếu phá động mà ra, sau khi hít thở khí tức hoang vu thì cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Hắn lắc cổ nói:

- Còn hai tháng nữa là được một năm, thời gian trôi qua thật nhanh! Nhất định phải lại tìm kiếm một ít đế đan mới được, vị trí khôi thủ không thể ném được.

Tuy nói Lăng Tiếu có được không ít đế đan, nhưng có ai dám bảo đảm là người khác kém hơn hắn chứ.

Cho nên hắn phải mau chóng tìm kiếm đế đan để ngừa khôi vị trí khôi thủ chấp tay giao cho người khác.

- Các nơi này năm ngàn mét có hồn lực chấn động, phải đi vào trong đó!

Lăng Tiếu dò xét bốn phía chung quanh, hắn nhíu mày suy tư sau đó bay lên.

Tốc độ và cảm ứng tinh thần của hắn ngày hôm nay tăng lên rất nhiều.

Không tốn bao lâu Lăng Tiếu đã tới môt nơi oan hồn dày đặc.

Trong một góc rơi Lăng Tiếu phát hiện ba khỏa đế đan tồn tại, trên mặt vui vẻ đi lấy đế đan.

Những oan hồn này giơ binh khí chém giết qua phía Lăng Tiếu, chúng đều có thực lực Thiên Tôn, tuy còn chênh lệch với Thiên Tôn chính thức nhưng mà công kích vượt xa người thường.

Đối diện với mấy oan hồn này Lăng Tiếu không có lam gì, căn bản không xem vào mắt.

- Cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu khẽ quát một tiếng, hỏa diễm màu xanh da trời bắn ra.

Một ít oan hồn gần hắn bị đốt thành tro bụi, không ít oan hồn lập tức cảm thấy sợ hãi, sau đó không dám tới gần Lăng Tiếu mà lẫn đi rất xa.

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng:

- Coi như các ngươi thức thời.

Một chiêu này vừa ra lập tức có ba viên đế đan được thu vào trong tay.

Lăng Tiếu không có hứng thú đối phó oan hồn, sau khi thu đế đan xong thì đi tới chỗ khác.

Mười ngày liên tục Lăng Tiếu thu được mấy chục viên đế đan.

Số lượng này khiến Lăng Tiếu cảm thấy thất vọng, so sánh với những nơi trước kia thì nơi này kém hơn nhiều.

Nếu như để cho người khác biết rõ hắn nghĩ như vậy chắc sẽ tìm đậu hủ đâm đầu chết cho rồi.

Phải biết rằng bọn họ đối phó những oan hồn này cố hết sức mới được, cho dù tìm được đế đan cũng không nhất định lấy tới tay, một tháng có thể đạt được mười viên là tạ trời tạ đất, mà Lăng Tiếu một người mười ngày tìm nhiều như vậy còn không biết đủ.

Một ngày này Lăng Tiếu cảm ứng được hướng bắt có hồn lực cường đại, hắn có thể kết luận nơi này tuyệt đối có tàn hồn bán đế.

Nếu là lúc trước Lăng Tiếu cũng không dám giao chiến với tàn hồn cấp bậc này, nếu tinh thần lực không làm chúng bị thương thì hắn chết chắc.

Thế nhưng mà hôm nay thực lực của hắn đại tiến, mà tinh thần lực càng dùng mãi không kiệt, muốn đối phó và thu thập tàn hồn bán đế cũng không khó khăn.

Nhưng mà Lăng Tiếu nhanh chóng tới chỗ đó lại phát hiện khí tức tàn hồn bán đế này yếu ớt, đồng thời tàn hồn bán đế này đang giao chiến với người khác.

Lăng Tiếu bay tới thì nhìn thấy mười tên Địa Hoàng đang giao chiến với tàn hồn.

Không, bọn họ không phải giao chiến, hẳn là cầm linh khí hấp thu tàn hồn.

Mười người này là Địa Hoàng của Hắc Ma Môn, mà tụ hồn trong tay chuyên dùng đối phó tàn hồn.

Khó trách bọn họ không sợ hãi oan hồn thực lực mạnh hơn mình nhiều.

Mà đang giao chiến với tàn hồn bán đế chính là Ma Tử của Hắc Ma Môn, chỉ thấy hắn mặc khôi giáp màu đen, thân thể tỏa ra sương mù nồng đậm, trong tay cầm đại đao huyết sắc, tay kia cầm theo một tấm chắn mặt quỷ.

Hắn mặc áo liền quần đang xung phong đối chiến với tàn hồn bán đế.

Lăng Tiếu chú ý tới vũ khí trong Ma Tử tuyệt đối là nửa giai thánh khí, bằng không với thực lực của hắn không có khả năng giao chiến với tàn hồn bán đế.

- Hắc Ma Môn sao? Đây chính là thế lực do Tàn Báo thành lập, nếu đã gặp cũng nên cho chúng một đại lễ!

Lăng Tiếu thì thào tự nói.

Tuy Lăng Tiếu không có ân oán gì với Hắc Ma Môn nhưng mà Hắc Ma Môn chính là người hầu Tàn Báo và Phong Nha của hắn tổ kiến mà thành, hôm nay lại thuộc về người khác, làm chủ nhân tự nhiên có nghĩa vụ giúp bọn họ kiếm chút chỗ tốt.

- Không muốn chết tốt nhất cút ngay!

Một tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn bay tới cách Lăng Tiếu mấy chục thước, dường như nghĩ tới cái gì đó.

- Trước khi cút giao không gian giới chỉ ra.

Lăng Tiếu vẫn không nghĩ tới mình chưa động thủ thì người ta đã tới cửa rồi.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ngươi muốn cướp bóc sao?

- Không rảnh nói nhảm với ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết Hắc Ma Môn sao? Mau giao không gian giới ra đây.

Tên Địa Hoàng mặt âm trầm quát một tiếng, sau đó chụp vào không gian giới của LĂng Tiếu, xem bộ dáng là muốn cường đoạt.

Trong khi tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn muốn ra tay với Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu đã đi trước một bước.

Tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn này sững sờ, hắn muốn rút tay về nhưng thấy lực đạo của đối thủ quá mạnh, vì vậy, không chút suy nghĩ một cước đá vào đũng quần của Lăng Tiếu.

Một cước này ẩn chứa toàn lực của hắn, thuộc tính ăn mòn đậm đặc phát ra

ngoài.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, bắt cánh tay tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn sau đó uốn éo một cái.

Răng rắc!

Ah!

Người nọ còn chưa đá trúng Lăng Tiếu, đã bị Lăng Tiếu vặn gãy cánh tay, kêu la thảm thiết.

Tiếng la thảm này khiến người Hắc Ma Môn chú ý, mà Ma Tử cũng tránh tàn hồn bán đế ra.

- Người nào dám động thủ với Hắc Ma Môn?

Ma Tử lãnh khốc quát lên.

Hắn mang theo ngươi vây quanh Lăng Tiếu.

- Ta... Tay của ta gãy rồi, ta muốn giết ngươi!

Tên Địa Hoàng bị vặn gãy tay quát to một tiếng, tay kia của hắn cầm một cây dao găm.

Cây dao găm này nhanh như điện đâm thẳng vào cổ họng của Lăng Tiếu.

Bởi vì Lăng Tiếu cách đối phương quá gần, mà Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới tên này lại tinh thông ám sát, một dao này nhanh chóng lao tới cổ họng Lăng Tiếu.

- Bảo ngươi tự giao ra không muốn, hết lần này tới lần khác muốn phản kháng Hắc Ma Môn chúng ta, thật sự là không biết sống chết!

Tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn cho rằng Lăng Tiếu trúng một dao này chắc chắn phải chết.

Đáng tiếc hắn vừa mới nói xong dao dăm đưa tới cổ họng của Lăng Tiếu lại rơi xuống.

Thì ra vừa rồi Lăng Tiếu dùng cổ đỡ dao dăm, đương nhiên dao găm xác thực đâm vào cổ họng của Lăng Tiếu nhưng không cách nào đâm rách cổ họng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1058 - Phách Long Hàng Thế. (2)

- Người nào không biết chết sống còn chưa biết đấy!

Lăng Tiếu nói xong và ánh mắt lăng lệ ác liệt, đấm ra một quyền

Tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn cảm thấy tâm thần phát lạnh, giống như có một con chân long tuyệt thế lao qua phía hắn.

Phanh!

Lăng Tiếu không dùng bao nhiêu sức đã đấm vào mũi của tên Địa Hoàng.

Mũi của Địa Hoàng Hắc Ma Môn chảy máu, đau tới mức quát lên.

- Thật sự có đảm lượng, đắc tội Dược Môn cũng thôi, không ngờ còn dám đắc tội Hắc Ma Môn chúng ta, cũng không biết ngươi có dũng khí gì mà dám khiêu chiến chúng ta!

Ma Tử lúc này cười lạnh, dường như không vì người của mình bị đánh mà tức giận.

- Hắc Ma Môn rất trâu sao?

Lăng Tiếu tiện tay đánh một quyền vào mặt tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn rồi nhìn qua.

- Ta muốn giết ngươi!

Tên Địa Hoàng Hắc Ma Môn bị đối phương nhục nhã như vậy, lúc này hét lớn một tiếng muốn chém giết Lăng Tiếu.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu đau đớn, sau đó ý thức trở nên trống rỗng.

Phanh!

Đầu của hắn nổ tung như dưa hấu, máu tươi óc văng khắp nơi làm cho người ta cảm thấy rất buồn nôn.

Ma Tử cùng với đám người Hắc Ma Môn chung quanh biến sắc.

Bọn họ không nghĩ tới đồng bạn vừa rồi êm đẹp vì sao lại nổ đầu.

Đương nhiên bọn họ biết rõ tên trước mặt không thoát khỏi liên quan.

- Phế hắn nhưng không khiến hắn chết quá nhanh, ta muốn rút linh hồn của hắn ra chậm rãi tra tấn tới chết!

Ma Tử hung ác quát lên.

Hắn vừa nói xong đám người Hắc Ma Môn còn lại tỏa ra khí thế mạnh mẽ tập trung vào Lăng Tiếu, đồng thời cầm lấy liêm đao chém giết Lăng Tiếu.

- Tới vừa vặn, ta cũng bắt bọn ngươi thử uy lực của Phách Long Thương Phápđã!

Lăng Tiếu không sợ còn hưng phấn kêu lên.

Lúc đám người này tới trước mặt Lăng Tiếu, Lăng Tiếu trong tay cầm một cây trường thương.

Lúc trường thương xuất hiện, một con kim long hiện ra giữa trời, nó rống vang vọng thiên địa.

- Linh khí thật cường đại... Không, đây chẳng lẽ là thánh khí?

Ma Tử trấn định kinh hãi nhìn qua long ảnh mạnh mẽ lẩm bẩm.

Mà long ảnh này lao thẳng tới tên địch nhân trước mặt Lăng Tiếu.

Cũng ngay lúc này thương ảnh đã lao tới rồi.

Phốc!

Một chiêu không cách nào tưởng tượng, không có chút trở ngại đâm xuyên qua người của tên này.

- Cùng tiến lên, tiêu diệt hắn!

Ma Tử kịp thời ra lệnh, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào kim thương của Lăng Tiếu, trong lòng thầm hô:

- Chẳng lẽ lại là Kim Long Thương giống như của Cổ gia sao? Điều đó không có khả năng a?

Hắc Ma Môn còn thừa bảy lên cùng xông lên, từng đạo khí kình bao phủ Lăng Tiếu.

Bọn chúng đều là Địa Hoàng đỉnh phong, hơn nữa còn cường hãn hơn cùng giai nhiều lắm, trong tay bọn chúng là thất giai linh khí, cùng oanh kích ra có thể khiến một tên Thiên Tôn cấp thấp trọng thương hoặc vẫn lạc.

Lăng Tiếu bị vây vào giữa cũng không có như dĩ vãng dùng tốc độ nhanh

thoát khỏi công kích, mà là chậm rãi xoay Kim Long Thương đón lấy công kích, hào quang của Kim Long Thương càng tắc, hào quang sáng ngời.

Phách Long Thương Pháp thức thứ nhất Phách Long Hàng Thế!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, Kim Long Thương trong tay vẫy ra ngoài, kim long như sóng lại, long ngâm cao ngất, thân hình xoáy một cái và chân long lao ra ngoài, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ma Tử cùng bảy người kia tâm thần cả kinh, cảm giác sợ hãi bao phủ toàn thân.

Cự long trước mặt dài chừng trăm trượng, bọn họ càng hèn mọn như con kiến.

- Đều tránh ra đi!

Trong tay Ma Tử cầm tấm chắn màu đen tỏa ra hào quang yêu dị, khi hắn khôi phục thanh tĩnh thì quát to lên, mà hắn không chút do dự quay người chạy trốn.

Rầm rập!

Kim long như như tồn tại khủng bố tàn sát bừa bãi trên không trung, nó rống lên từng tiếng đinh tai nhức óc chấn động tâm thần, đám mây bốn phía bị tiếng rống của nó biến thành mây khói, nhưng mà kim quang không ngừng nện xuống, nện xuống đất một cái hố sâu, cát đá bắn ra bốn phía.

Sau khi tất cả bình tĩnh lại thì một đạo thân ảnh cầm kim thương đứng đó, thần sắc lạnh tuấn, bộ dáng uy vũ bất phàm nói không nên lời.

Lăng Tiếu nhìn qua đám người Hắc Ma Môn đã biến mất khỏi đây, trên mặt

tươi cười nhàn nhạt.

- Quả nhiên không hổ là hạt giai huyền kỹ, không phụ danh tiếng Phách Long, rõ ràng một chiêu đã oanh chúng không còn cặn bã, so được với chiêu thứ ba của Phách Kiếm Quyết, đáng tiếc... Vẫn còn cá lọt lưới.

Vì sao Lăng Tiếu đột nhiên sử dụng Phách Long Thương Quyết?

Kỳ thật Phách Long Thương Quyết chính là thương pháp thành danh của Chiến Vương gia khi còn sống sử dụng, đã đạt tới hạt giai và là Thánh Giai huyền kỹ, uy lực của nó vô cùng khủng bố.

Mà Lăng Tiếu hấp thu hồn lực của Chiến Vương gia cho nên cũng hấp thu trí nhớ còn sống của hắn.

Chiến Vương gia không hổ là Vương gia của Kim tộc hoàng triều, khi hắn còn sống tinh thông các loại huyền kỹ cao cấp, hơn nữa thiên phú tu luyện cũng là cao cấp nhất trong Kim tộc hoàng triều, sức chiến đấu càng phi phàm.

Lăng Tiếu đạt được trí nhớ của hắn như nhặt được bảo khố võ học, có vài hạng đáng sợ huyền kỹ, tại thượng cổ thời điểm chính là cực kỳ hiếm thấy tồn tại, mà phóng nhãn hôm nay trong vực càng là cao cấp nhất công pháp.

Trước đây Lăng Tiếu hấp thu tàn hồn của hai tàn hồn của bán đế, trí nhớ của bọn họ không thiếu tàn hồ cao cấp, đối với Lăng Tiếu mà nói không thể nghi ngờ là truyền thừa khác.

Hắn muốn tổ kiến thế lực cần nội tình thâm hậu, mà những trí nhớ truyền thừa này chính là nội tình của bản thân Lăng Tiếu, tương lai hắn sẽ dựa vào những trí nhớ này chế tạo ra tồn tại tinh anh nhất cho thế lực của hắn.

Lăng Tiếu xưa đâu bằng nay, hắn có Kim Long Thương trong tay, đương nhiên hắn không ngốc tới mức đưa Cổ Hoàng Thần Công và Kim Long Thương về Cổ gia, lúc trước hắn nhiều lần cứu Cổ Tiểu Hà chính là muốn làm rõ xem Cổ Hoàng Thần Công có phải là của Cổ gia hay không, xem có cơ hội đạt được Cổ Hoàng Thần Công chính thức.

Hôm nay hắn đã không cần phải đi tìm Cổ gia, tất [nhiên] lại Cổ gia tu luyện cũng là giả cổ hoàng thần công.

Về phần Phách Long Thương Quyết chính là một môn thần công Lăng Tiếu kiêm tu trong nửa năm qua.

Hắn bây giờ có không ít huyền kỹ, nhưng mà khi thực lực tăng lên những huyền kỹ này không thể thỏa mãn hắn được, hiện tại có được huyền kỹ rất tốt sao bỏ qua chứ.

Phải biết rằng hắn kiếp trước hay kiếp này chính là người si mê võ học nhất.

Vừa rồi Lăng Tiếu một chiêu chém giết bảy Địa Hoàng đỉnh phong của Hắc Ma Môn, cảnh này khiến hắn thỏa mãn, mà Ma Tử xem thời cơ sớm nên thoát đi cũng nhanh, bằng không cũng bị hắn tiêu diệt.

Lăng Tiếu lúc này cũng biết Phách Long Thương Quyết chân chính có uy lực cực kỳ khủng bố nên rất thỏa mãn.

Lăng Tiếu tra nhìn chung quanh xem có đế đan hay không, chắc là Ma Tử sớm lấy đi, hắn không có dừng lại và tiếp tục đi chung quanh tìm đế đan.

...

Ba ngày sau đi tới một vách đá.

Một người trẻ tuổi cầm thương đang quỵ xuống ở trước vực thẳm, đang phun ra từng ngụm máu tươi.

Xiêm y của người trẻ tuổi này mất trật tự và lôi thôi, trên người có nhiều vết thương, mái tóc tán loạn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1059 - Diệp Vân Phong Lâm Nguy.

Hắn cắn răng chịu đựng thương thế, hắn bay xuống vách đá, dưới vách đá là một cửa động, lập tức chui vào, sau đó đóng cửa động lại.

Sau khi làm xong tất cả hắn che dấu khí tức của mình, sau đó lại móc ra mấy viên đan dược chữa thương ném vào trong miệng, tiến vào trạng thái chữa thương.

Nhìn kỹ, người trẻ tuổi này chính là tiểu đệ của Lăng Tiếu, Diệp Vân Phong.

Xem bộ dáng của hắn là bị trọn thương, đang cần chữa thương nhanh chóng.

Lúc trước tiến vào Chiến Loạn Uyên, Diệp Vân Phong chỉ mới vào Địa Hoàng cao cấp, hôm nay sắp hết năm, hắn rõ ràng đạt tới Địa Hoàng đỉnh phong chi cảnh, hiển nhiên trong thời gian này hắn có không ít kỳ ngộ.

Phải biết rằng không dựa vào linh thảo và đan dược hỗ trợ, một người muốn từ Địa Hoàng cao cấp đạt tới đỉnh phong cũng không phải dễ dàng như vậy, huống chi linh khí ở đây cực độ thiếu thốn, càng không có khả năng tiến giai nhanh chóng.

Thời điểm Diệp Vân Phong chữa thương thì có một đám người đang tìm kiếm gì đó ở miệng vực thẳm, bộ dáng thập phần tức giận.

Nhóm người này chừng ba mươi lăm người, cơ bản là Địa Hoàng cao cấp.

Người dẫn đầu là đám người Thác Bạc Nguyên, bọn người Lăng Tiếu, Diệp Vân Phong gặp được trong thi đấu nhỏ ở Lâm Dương thành.

Đoàn đội của hắn hiện tại không chỉ có mười người như ban đầu, trong lúc này hai đội phát sinh tranh đấu, cuối cùng hai bên không phục nên náo ra người chết, chuyện sau đó không cần nói cũng biết.

Trong đám người này Thác Bạt Nguyên thực lực cao nhất nên trở thành người đứng đầu, những người khác cũng không dám oán hận câu nào.

Thác Bạt Nguyên lúc này long hành hổ bộ rất uy vũ, bộ dáng uy nghiêm mười phần, hắn nhíu mày nhìn qua Cố Minh Châu, thản nhiên nói:

- Minh Châu thả Huyết Phi Trùng ra đi.

Cố Minh Châu phía sau hắn là nữ tử xinh đẹp động lòng người, nói:

- Tốt!

Sau đó trong tay Minh Châu nhiều ra một con trùng lớn hơn hai cánh to.

Con trùng này hình dạng xấu xí, hai cái mũi rất thô, miệng nhọn kêu "Chít chít" khiến người ta nghe rất chói tai.

Huyết Phi Trùng chỉ là linh thú tam giai, chỉ ăn thịt máu người, nó có kịch độc, người dưới Vương giai bị nó cắn một cái mà không có giải độc đan thì không qua một phút phải chết ngay.

Huyết Phi Trùng này còn có một đặc điểm đó chính là nhạy cảm với máu người, hương vị máu tươi trong phạm vi mấy ngàn trượng tuyệt đối không trốn thoát cái mũi của hắn, cái mũi của nó còn thính hơn cả chó.

Cố Minh Châu thả Huyết Phi Trùng ra ngoài, nói:

- Đi cho ta!

Chít chít!

Huyết Phi Trùng bay trên đỉnh đầu mọi người, dường như đang tìm kiếm phương hướng, không qua một lát nó bay tới một hướng.

- Ta xem ngươi chạy đường nào, dám không để Thác Bạt Nguyên ta vào mắt, quả thực là muốn chết!

Thác Bạt Nguyên tức giận thì thào một tiếng, sau đó dẫn đầu đám người đi theo Huyết Phi Trùng.

Những người khác cũng đuổi theo, chỉ có một bóng dáng xinh đẹp chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn đi qua.

Diệp Vân Phong đang chữa thương trong động cũng cảm ứng được nhiều người đang đi qua chỗ hắn, hắn đình chỉ chữa thương, không chút suy nghĩ lao ra ngoài.

Hắn đã sớm che dấu tất cả khí tức, cho dù là Thiên Tôn giai muốn tìm hắn cũng không dễ dàng, không nghĩ tới đối phương lại đuổi tới.

- Diệp Vân Phong ngươi trốn không thoát đâu, cần gì lãng phí lực lượng chứ?

Thác Bạt Nguyên nói vọng sau lưng Diệp Vân Phong.

Diệp Vân Phong lúc này tâm rơi xuống đáy cốc, hắn hiện tại thương thế chỉ khôi phục năm thành, hắn đang nghĩ cách nào thoát được đám người Thác Bạt Nguyên đuổi giết.

Diệp Vân Phong cắn môi dừng lại, triệu hoán Cương Mãnh Hùng Sư ra, hoành thương trước người hét lên.

- Đến đây đi... Ai muốn mạng Diệp Vân Phong ta thì ta cũng không khiến kẻ đó sống khá giả.

Diệp Vân Phong đã ôm ý niệm chiến đấu liều chết trong đầu, khí thế toàn thân tăng lên cao nhất, cùng lúc đó trong tay hiện ra tấm chắn hoàng kim.

Tấm chắn hoàng kim này tỏa ra khí thế cường đại, từng đạo hào quang lưu động quanh thân Diệp Vân Phong, không ngừng tỏa ra hào quang lập lòe, một hư ảnh giáp thú hiện ra ngoài.

Tấm chắn này là bán giai thánh khí.

- Xem ra ngươi còn không nhận rõ tình thế, Vũ Lăng, Vi Lâm các ngươi giết hắn đi, hiện tại hắn đã bị trọng thương, bằng hai người các ngươi đủ giết hắn rồi.

Thác Bạt Nguyên lạnh lùng nói.

Vốn bọn họ nhiều người không cần hưng sư động chúng vây giết Diệp Vân Phong.

Thế nhưng mà bởi vì ba ngày trước diễn ra một chuyện khiến Thác Bạt Nguyên nổi giận.

Ba ngày trước đoàn người bọn họ phát hiện một khu vực có nhiều oan hồn.

Những nơi như vậy có nhiều đế đan cho nên bọn họ nhắm vào nó.

Không ngờ trong đó có tàn hồn bán đế nhưng trạng thái vô cùng suy yếu, rất hiển nhiên là hồn lực sắp tán đi.

Nhưng mà trước người tàn hồn bán đế có vài chục đế đan, càng có một tấm

chắn bán giai thánh khí.

Có đế đan lại có bán giai thánh khí, đám người Thác Bạt Nguyên tự nhiên không bỏ qua thứ tốt này, huống hồ tàn hồn bán đế này nhanh chóng không được, càng làm cho bọn họ mừng rỡ không thôi.

Thời điểm đám người Thác Bạt Nguyên đang oanh giết tàn hồn bán đế, Diệp Vân Phong đột nhiên xuất hiện.

Hắn chỉ cảm ứng khí tức chấn động bên này, cho nên chạy tới nhìn xem, cũng không có tự đại có năng lực khiêu chiến đám người Thác Bạt Nguyên cái gì.

Ai biết tàn hồn bán đế vào thời khắc cuối cùng cuốn tất cả đế đan và tấm chắn tới chỗ Diệp Vân Phong.

Mà tàn hồn bán đế này chui vào trong thức hải của Diệp Vân Phong, mà những đế đan và bán giai thánh khí cũng ở trước mặt của hắn.

Diệp Vân Phong cho rằng tàn hồn này muốn thôn phệ chiếm cứ thân thể của hắn, ai biết tàn hồn kia không có hành động gì, mà là đưa đế đan và bán giai thánh khí cho hắn, hắn cũng thu lại.

Cũng chính vì nguyên nhân này Diệp Vân Phong mới kết thù với đám người Thác Bạt Nguyên.

Chuyện sau đó là hắn bị đám người Thác Bạt Nguyên đuổi giết.

Nhưng mà Diệp Vân Phong trong thời gian này cũng gặp kỳ ngộ khác, thực lực đã tiến nhanh, sức chiến đấu cũng tăng lên rất nhiều.

Cho nên đối mặt đám người Thác Bạt Nguyên đuổi giết, hắn vẫn chém giết

ba người chạy ra khỏi vòng vây, nhưng mà hắn cũng phải trả giá lớn.

Hiện tại hắn không có biện pháp trốn đi, cho dù hắn giao toàn bộ đồ vật ra thì Thác Bạt Nguyên cũng không bỏ qua cho hắn.

Vũ Lăng và Vi Lâm có thực lực Địa Hoàng đỉnh phong, linh thú hộ thân của bọn họ là Hồng Văn Báo và Thanh Nhãn Phi Điểu, đều là linh thú ngũ giai cao cấp..

- Đến đây đi, cho dù Diệp Vân Phong ta chết cũng sẽ kéo theo hai cái đệm lưng.

Trường thương Diệp Vân Phong run lên, thương ảnh lóe lên và thương quang đầy trời.

Vốn Diệp Vân Phong có phong ngoa của Lăng Tiếu, tốc độ có thể nhanh hơn Địa Hoàng gấp hai ba lần, chỉ tiếc hắn bị trọng thương, có phong ngoa cũng khiến tốc độ của hắn bình thường mà thôi, không có ưu thế gì đáng nói.

Diệp Vân Phong đã ôm chí phải chết, vừa ra chiêu chính là dùng toàn lực, gấp ba lần chiến lực vào thời khắc này triển khai toàn bộ.

Đám người Vũ Lăng cùng Vi Lâm biết rõ Diệp Vân Phong rất cường ngạnh, cũng không dám khinh thường, hai người bắt đầu cũng dùng toàn lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1060 - Liều Chết Chiến Một Trận

Từng hòa quang thuộc tính cường đại bắn ra ngoài, từng tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra bốn phía.

Cương Hoàng Hùng Sư tắc lúc này đại chiến với Hồng Văn Báo và Thanh Nhãn Phi Điểu, một địch hai, tình huống tương đương không ổn.

Chiến lực của Diệp Vân Phong cũng không thể khinh thường.

Hai người bọn họ bị buộc như vậy, chủ yếu là do bọn họ toàn bộ không có liều mạng với Diệp Vân Phong, chỉ nói bán giai thánh khí phòng ngự của Diệp Vân Phong thì không phải bọn họ có thể công phá được.

- Muốn mạng của Diệp Vân Phong ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Diệp Vân Phong dữ tợn hét to lên, trường thương trong tay hóa hư thành thực đâm tới.

Lực chấn động mạnh đánh bay đám người Vũ Lăng cùng Vi Lâm ra xa hơn mười mét.

Vũ Lăng bị đè nặng đánh nên tức giận, quyết định dùng chiến lực áp đáy hòm ra, chỉ thấy hắn cầm hỏa kiếm xoáy nhẹ một cái, hỏa diễm bao phủ trường thương, hắn rống to lên.

- Hỏa Thiêu Kim Sơn!

Hỏa diễm hừng hực như thủy triều bổ thẳng vào Diệp Vân Phong và nhiệt độ

cao tới mức dọa người.

Vi Lâm bên kia trong không gian giới lấy ra một sợi dây thừng thật nhỏ, sợi dây thừng này tỏa ra hào quang màu xanh óng ánh.

- Vốn không muốn dùng nó, nhưng mà không thể khiến đầu lĩnh thất vọng, đành phải cho ngươi nếm thử nó vậy.

Vi Lâm sắc mặt âm trầm hét to lên, trường côn toàn lực chống đỡ thương ảnh của Diệp Vân Phong, ý định trói buộc Diệp Vân Phong.

Vũ Lăng thế lửa tuy lớn nhưng không thể ngăn cản được chiến lực gấp ba lần của Diệp Vân Phong.

Biển lửa bị thương ảnh đánh tan, thương ảnh vẫn đánh thẳng về phía Vũ Lăng.

Vũ Lăng hoành kiếm nghênh đón, nhưng vẫn bị nện bay máu tươi giàn dụa.

Vi Lâm cũng tốt hơn Vũ Lăng nhiều lắm, hắn không có liều mạng, mà là toàn lực phòng thủ cho nên không bị thương bao nhiêu.

Diệp Vân Phong cũng thừa cơ giết qua Vũ Lăng, nhưng mà Vũ Lăng đã bị thương thì hắn cũng chỉ có một mình mà thôi.

- Muốn ra tay hay không?

Cố Minh Châu nhìn Thác Bạt Nguyên hỏi.

Thác Bạt Nguyên lắc lắc đầu nói:

- Không cần, nếu như bọn họ ngay cả Diệp Vân Phong bị thương cũng

không giết được, cũng không xứng tiếp tục đi theo chúng ta.

Kỳ thật trong lòng Thác Bạt Nguyên không nghĩ như vậy.

Hiện tại cách thời gian ra ngoài không bao lâu cả, bọn họ đạt được đế đan tuy có danh ngạch của hắn, nhưng mà hắn cảm thấy chưa đủ.

Nếu như Vũ Lăng cùng Vi Lâm giết chết Diệp Vân Phong cũng bỏ đi, đến lúc đó đế đan của Diệp Vân Phong sẽ thuộc về hắn.

Nếu như Vũ Lăng cùng Vi Lâm không cẩn thận bị Diệp Vân Phong tiêu diệt, vậy càng hợp ý của Thác Bạt Nguyên, bởi vì như vậy hắn có thể quang minh chính đại chiếm đế đan của Vũ Lăng cùng Vi Lâm hai người, dù sao Diệp Vân Phong dù giết hai người, Diệp Vân Phong vẫn không thể trốn kết cục phải chết.

Đây mới là mục đích chân thật của Thác Bạt Nguyên, tâm tư của hắn cũng chẳng tốt đi nơi nào.

Hắn là người trời sinh có tiềm chất đứng đầu, không chỉ có năng lực hơn người, hơn nữahung ác thủ lạt, tâm cơ thâm trầm!

Diệp Vân Phong toàn lực đuổi giết Vũ Lăng, Vũ Lăng dù toàn lực chống đỡ, nhưng càng không ngừng bị lực lượng của Diệp Vân Phong đánh chật vật, thương thế nặng hơ.

Lập tức Diệp Vân Phong muốn một thương đâm chết Vũ Lăng thì Vi Lâm từ sau bắt được cơ hội khó được.

- Chết đi!

Vi Lâm mừng rỡ quát một tiếng, dây thừng trong tay trói buộc Diệp Vân

Phong.

Diệp Vân Phong cũng biết Vi Lâm ở phía sau thừa cơ, nhưng hắn không ngờ đối phương ném dây thừng nhỏ qua phía hắn.

Mặc dù hắn không biết dây thừng này lợi hại thế nào, nhưng mà hắn vẫn quyết định không cho Vũ Lăng cơ hội, huống hồ hắn có tấm chắn hoàng kim phòng ngự, dây thừng nhỏ này không thể làm gì được hắn

- Đi chết đi!

Diệp Vân Phong hạ quyết tâm, dùng tất cả lực lượng quán chú vào thương đâm thẳng vào ngực của Vũ Lăng.

Vũ Lăng vừa rồi đã bị Diệp Vân Phong đánh trọng thương, tốc độ phản ứng hạ thấp, nhưng mà không có nghĩa hắn nhận mạng.

Hắn một kiếm đỡ thương của Diệp Vân Phong, nhưng mà lực lượng của hắn kém hơn Diệp Vân Phong không ít, kiếm của hắn bị thương chấn bay, chỉ né qua ngực, thương đâm vào bả vai của hắn.

Ah!

Vũ Lăng kêu thảm thiết, trường kiếm trong tay của hắn còn chém thẳng tới Diệp Vân Phong, hắn dù bị thương cũng không cho Diệp Vân Phong sống khá giả, ý định dùng chiêu đổi chiêu.

Diệp Vân Phong lúc này dùng tấm chắn hoàng kim ngăn cản trước người, Vũ Lăng đâm ra một kiếm không có tác dụng gì, ngược lại bị tấm chắn phản chấn rơi xuống đất, thương thế càng nặng và không thể tái chiến.

Nhưng mà Vũ Lăng tuy bị Diệp Vân Phong chiến bại nhưng một kiếm suy

tàn vẫn hấp dẫn lực chú ý của Diệp Vân Phong, Vi Lâm dùng dây thừng trói được Diệp Vân Phong.

- Ha ha, ta nhìn ngươi trốn thế nào!

Vi Lâm đắc ý cười to, đồng thời giơ thanh côn đánh thẳng qua phía Diệp Vân Phong.

- Chỉ là dây thừng nhỏ mà muốn trói ta, ngươi quá ngây thơ!

Toàn thân Diệp Vân Phong bị dây thừng buộc chặt, vẫn không sợ hãi, thời gian chiến lực gấp ba lần vãn còn, chẳng lẽ không giật đứt dây thừng sao?

Đáng tiếc Diệp Vân Phong sai rồi, dây thừng nhỏ này bền hơn xa tưởng tượng của hắn, hắn càng giãy dụa thì nó xiết càng chặt.

Lúc này Vi Lâm đã đánh tới người của hắn.

Diệp Vân Phong nhanh chóng né qua, né qua cảnh bị đánh nát đầu, nhưng mà thân thể của hắn bị trúng mấy côn của Vi Lâm, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, mà tấm chắn hoàng kim trong tay cũng rơi ra.

Diệp Vân Phong nguy hiểm!

- Hỗn đản!

Diệp Vân Phong cắn răng, hắn vận dụng toàn bộ lực lượng, hắn không tin không giật đứt dây thừng.

- Đừng hao tâm tổn trí, đây chính là thanh ti đằng luyện chế mà thành, trừ phi là linh khí cao cấp mới chém đứt nó, thực lực ngươi tuy mạnh nhưng không đủ bức đứt nó đâu!

Vi Lâm cười lạnh nói ra.

Hắn rõ ràng không có đánh chết Diệp Vân Phong, mà là nắm lấy tấm chắn hoàng kim.

Vi Lâm rất muốn thu tấm chắn hoàng kim này lại, nhưng mà thời điểm này hắn cảm thấy sau lưng có thứ gì đó, làm cho hắn cảm thấy thể xác và tinh thần run lên.

Vi Lâm do dự thoáng quay người lại, cầm tấm chắn hoàng kim đi tới chỗ Thác Bạt Nguyên, sau đó cung kính mang tấm chắn hoàng kim giao cho Thác Bạt Nguyên, nói:

- Đầu lĩnh, Diệp Vân Phong đã bị bắt giữ không đủ gây sợ, tấm chắn này ngươi nhận lấy.

Vi Lâm có thể khẳng định vừa rồi cảm giác bị nhìn là từ Thác Bạt Nguyên.

Tuy bọn họ có quan hệ kết minh, nhưng mà Thác Bạt Nguyên là người cường hãn nhất trong đám người, hơn nữa một khi ra tay sẽ muốn mạng người.

Mặc dù Vi Lâm muốn tấm chắn hoàng kim này, nhưng hắn không tự đại tới mức mình chống lại Thác Bạt Nguyên, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn giao tấm chắn hoàng kim ra.

Thác Bạt Nguyên cũng không có khách khí, lập tức bỏ tấm chắn hoàng kim vào trong túi, trong nội tâm cười lạnh, nói:

- Coi như ngươi thức thời!

Diệp Vân Phong bị những người khác đánh một trận, trên người càng bị

thương nặng hơn, mà thời gian chiến lực gấp ba lần của hắn sắp hết, hắn nhận mạng rồi.

Hắn tự biết hẳn phải chết, ánh mắt hiện ra thần sắc không cam lòng, đan điền xoay chuyển cực nhanh.

Code:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1061 - Đuổi Tới Kịp Thời. (1)

- Giết hắn cho ta, hắn muốn tự bạo!

Thác Bạt Nguyên lực cảm ứng rất mạnh, lập tức quát đám nguwofi gần Diệp Vân Phong.

Nhưng mà thời điểm này một bóng dáng xuyên qua đám người ôm cổ Diệp Vân Phong lao đi thật nhanh.

- Thác Bạt huynh, là nha đầu Cốc Kiều Kiều kia!

Cố Minh Châu lập tức kinh hô lên.

- Sớm biết nữ nhân này không đáng tin cậy như vậy mà, đuổi theo cho ta, tuyệt đối không cho chúng trốn thoát!

Thác Bạt Nguyên sắc mặt âm trầm quát lên, lập tức đuổi theo đám người Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong.

Cốc Kiều Kiều ôm Diệp Vân Phong trốn đi cũng không cố sức, hơn nữa tốc độ cũng cực nhanh, bởi vì nàng đã ăn đan dược tăng tốc độ.

Thế nhưng mà tốc độ của nàng nhanh, đám người Thác Bạt Nguyên đuổi theo cũng không chậm.

Một trước một sau vẫn duy trì khoảng cách hai ngàn mét.

- Cốc... Cốc tiểu thư sao ngươi cứu ta?

Diệp Vân Phong không nghĩ tới Cốc Kiều Kiều lại xuất thủ cứu giúp, chuyện này khiến nội tâm của hắn cảm động, hắn cũng có tâm tư yêu mến Cốc Kiều Kiều.

- Ta cứu ngươi là xem mặt mũi của Lăng huynh mà thôi, đừng nghĩ nhiều.

Cốc Kiều Kiều không lưu tình đả kích Diệp Vân Phong.

Cùng lúc đó trong tay nhiều ra một dao găm sắc bén, cắt đứt dây trói Diệp Vân Phong.

- Ngươi nhanh phục dụng đan dược khôi phục đi, ta mang ngươi một đoạn, sau đó hai ta chia đường bỏ trốn, chỉ cần qua đường hai tháng này, tới bên ngoài chúng làm gì được ta chứ?

Cốc Kiều Kiều vội vàng nói ra.

Diệp Vân Phong cười khổ không nối gì, hắn chỉ giãy ra khỏi người Cốc Kiều Kiều, nói:

- Cốc tiểu thư ngươi đi đi, ta trốn không thoát, ta ngăn cản chúng thay ngươi.

Diệp Vân Phong dứt lời, hắn đã nghênh đón đám người Thác Bạt Nguyên.

Chiến lực gấp ba lần của hắn sắp qua, chỉ có thể ngăn cản giúp Cốc Kiều Kiều có thêm thời gian trốn đi.

Trước khi chết có thể được Cốc Kiều Kiều liều mình cứu giúp, với hắn mà nói không có tiếc nuối gì.

Không biết tại sao nhìn qua Diệp Vân Phong sắp chết vẫn cường ngạnh như vậy, trong mắt Cốc Kiều Kiều hiện ra vài phần hân thưởng.

- Nếu ngươi đã muốn làm anh hùng thì ta cho ngươi cơ hội a!

Cốc Kiều Kiều không nghĩ tới vi Diệp Vân Phong lại trở về dốc sức liều mạng.

Nhưng mà thời điểm nàng định trốn thì Thác Bạt Nguyên đã ngăn nàng lại.

Đứng chặn phía trước, Diệp Vân Phong chặn đường.

-Giết đôi cẩu nam nữ này cho ta!

Thác Bạt Nguyên lãnh khốc vô tình quát to.

Diệp Vân Phong sắp chết nhìn qua Cốc Kiều Kiều, trên mặt đầy lệ khí quát:

- Các ngươi cũng làm đệm lưng cho ta! Vĩnh biệt lão đại!

Thời điểm Diệp Vân Phong muốn tự bạo thì tiếng nói từ phía chân trời vang lên.

- Ai muốn ngươi vĩnh biệt.

Đan điền của Diệp Vân Phong đã tràn đầy, toàn thân là máu.

Đương nhiên Thác Bạt Nguyên không có khả năng cho hắn cơ hội tự bạo, người bên cạnh hắn đã cầm lấy vũ khí lên, một giây sau Diệp Vân Phong sẽ rơi đầu xuống đất.

Nhưng mà vào lúc này tiếng la khủng bố vang vọng.

Âm thanh này rống lên như sấm sét, chấn đắc mọi người cháng váng đầu hoa

mắt, màng tai không ngừng rung động.

Âm thanh này từ mấy ngàn mét truyền tới, nếu như âm thanh này vang lên bên người thì chỉ sợ bọn họ không phải cháng váng như vậy đâu, có thể tử vong tại chỗ.

Một kim long hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Hôm nay Diệp Vân Phong đã không thể khống chế đan điền của mình, nổ tung chỉ là một giây sau mà thôi.

Nhưng mà một bàn tay lớn bóp lấy vai của Diệp Vân Phong, một đạo lực lượng liên miên không dứt rót vào trong người của Diệp Vân Phong, linh lực cường hãn rót vào đan điền của Diệp Vân Phong, đem áp súc đan điền này thành một đoàn nhỏ, khiến nó không thể nổ tung được.

- Lập tức dừng cho ta!

Âm thanh này vang lên khiến Diệp Vân Phong tỉnh táo lại.

Nghe được giọng nói quen thuộc kia, Diệp Vân Phong như nghe được thiên âm, đan điền bị lực lượng này đè nặng cho nên không còn bành trướng nữa

Bàn tay người nọ thu trở về, lập tức lấy một viên đan dược và bóp nát một cực phẩm huyết tinh nhét vào trong miệng Diệp Vân Phong.

Diệp Vân Phong sau khi phục dụng đan dược và cực phẩm huyế tinh, thần sắc lập tức khôi phục không ít.

- Lão đại... Ta... Ta cho rằng sẽ không gặp lại ngươi đấy.

Diệp Vân Phong nhìn qua gương mặt bên cạnh vui vẻ nói ra.

Hắn thật không nghĩ tới lão đại lại xuất hiện ở chỗ này, hắn khẩn trương cũng an ổn lại.

Có lão đại ở đây dù là thiên địa sụp đổ thì lão đại cũng có thể đỡ lên, trong lòng của hắn sùng bái lão đại không cách nào nghi ngờ.

- Mặt mũi của ta bị ngươi làm mất hết, ngay cả tôm tóp nhỏ cũng không chấn nhiếp được, cút đi trị thương đi.

Lăng Tiếu cũng mặc kệ Diệp Vân Phong, trực tiếp ném hắn qua một bên chữa thương.

- Lão đại, Cốc tiểu thư vì cứu ta mà đắc tội với bọn chúng, ngươi giúp đỡ nàng đi!

Diệp Vân Phong không quên nhắc nhở Lăng Tiếu một câu.

Lăng Tiếu hiểu ý, thân ảnh lóe lên trực tiếp tới bên người Cốc Kiều Kiều, lại mang nàng về bên người Diệp Vân Phong.

Cốc Kiều Kiều đang choáng váng, nhưng mà nàng đã nhìn rõ Lăng Tiếu, nhịn không được kinh hô lên:

- Lăng Tiếu... Làm sao ngươi tới đây?

- Ha ha, không hy vọng ta tới sao?

Lăng Tiếu cười nói.

- Ngươi không tới đây cũng được, dù sao tiểu đệ của ngươi chết mà thôi.

Cốc Kiều Kiều miệng không đúng tâm.

- Tốt rồi, các ngươi lui qua một bên đi, bọn chúng giao cho ta là được.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói, gương mặt cười làm lành nhưng toàn thân tỏa ra sát ý.

- Đám đánh tiểu đệ của ta bị thương như vậy, thật sự là chán sống rồi!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Thời điểm này đám người bị sóng âm của Lăng Tiếu chấn đắc choáng váng đã tỉnh táo lại.

Trên mặt Thác Bạt Nguyên âm trầm nhìn qua Lăng Tiếu.

- Không nghĩ tới ngươi xuất hiện ở đây.

- Ta cũng không nghĩ tới ngươi dám truy sát tiểu đệ của ta, ngươi tự sát hay muốn bản thiếu gia động thủ?

Lăng Tiếu khoanh tay nói một câu.

- Ha ha... Lăng Tiếu, đừng tưởng ngươi mạnh thì có người cuồng vọng, người khác sợ ngươi, không có nghĩa là Thác Bạt Nguyên ta sợ ngươi!

Thác Bạt Nguyên ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Xem mặt mũi của ngươi thì ta bỏ qua, bảo Diệp Vân Phong đưa đế đan hắn đoạt được ra đây, bằng không thì đừng trách ta không khách sáo.

Thác Bạt Nguyên có vài phần kiêng kỵ với Lăng Tiếu, bởi vì Lăng Tiếu đã sớm bài ra thực lực kinh người trước mặt mọi người, huống hồ hắn ngay cả người Dược Môn còn không sợ, chắc hẳn thực sự có át chủ bài kinh người.

Nhưng mà không có nghĩa hắn hiện tại sợ Lăng Tiếu, bên cạnh có nhiều người như vậy, cho dù là Thiên Tôn cũng phải né tránh vài phần, cho nên hắn ý định của hắn là bán mặt mũi cho Lăng Tiếu, bằng không hắn không ngại dùng toàn lực đánh giết Lăng Tiếu.

- Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Lăng Tiếu, ngươi bảo Diệp Vân Phong giao đế đan đi.

Cốc Kiều Kiều ở sau lưng Lăng Tiếu khuyên.

Cho dù nàng biết rõ Lăng Tiếu lợi hại, nhưng mà không cảm thấy Lăng Tiếu thật sự có thể một địch mười, hơn nữa đám người này đều là Địa Hoàng cao cấp, đều có được át chủ bài, chiến lực này rất đáng sợ.

- Kiều Kiều nói không sai, Lăng huynh nên suy nghĩ kỹ một chút, niệm niệm mọi người tới từ một nơi, đem đế đan giao ra đây!

Thác Bạt Nguyên cười nhạt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1062 - Đuổi Tới Kịp Thời. (2)

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu nhất định thỏa hiệp, ưu thế của hắn quá rõ ràng, trừ phi Lăng Tiếu não vô nước mới không thỏa hiệp.

Lăng Tiếu cười rộ lên, nói:

- Ngươi không cần niệm tình cũ, bản thiếu gia và ngươi không quên nhau như vậy, để đan đoạt là đoạt, không có gì lớn cả, muốn đánh thì ddanshs, bằng không thì các ngươi không có cơ hội, đúng rồi... Các ngươi cùng tiến lên đi, lẻ tẻ không có ý nghĩa.

Thác Bạt Nguyên và đám người sau lưng biến sắc, bọn họ cảm thấy bị Lăng Tiếu sỉ nhục.

- Đầu lĩnh, để cho Thiết Đầu ta làm thịt tiểu tử cuồng vọng này đi.

Một tráng hán đầu chọc ở sau lưng Thác Bạt Nguyên nói ra.

Giọng của hắn rất to, có vài phần xu thế dọa người.

Thác Bạt Nguyên do dự một chút, nhìn tráng hán tên là Thiết Đầu này, nói:

- Cẩn thận, thân thể của hắn rất lợi hại.

- Đầu lĩnh yên tâm, có lợi hai hơn ta cũng có biện pháp đối phó!

Thiết Đầu ứng một tiếng, sau đó đi qua phía Lăng Tiếu, triệu hoán linh thú của mình ra.

Linh thú của hắn là một con chuột ngũ giai cao cấp, thiện đào đất và núi đá, răng trong miệng có thể so với linh khí cao cấp, mặc kệ bao nhiêu cứng rắn cũng bị gặm nát.

Thiết Đầu chính là ỷ vào con chuột này mới đi khiêu chiến Lăng Tiếu, hắn không tin thân thể Lăng Tiếu có thể lợi hại hơn răng con chuột này.

- Tiểu tử tới a, thân thể mảnh mai của ngươi có bao nhiêu cứng rắn.

Thiết Đầu sờ sờ đầu trọc của mình, âm trầm nói ra.

Thiết Đầu xuất thân từ dong binh, giết người vô số, chiến đấu chuyên dùng đầu đập vỡ đầu đối thủ.

- Một tên đầu trọc, một con chuột nhìn buồn nôn, bản thiếu gia tiễn các ngươi đi cho có bạn.

Lăng Tiếu cực độ khinh thường nói một câu, động thủ trước.

Lăng Tiếu bình thường rất ít khi chủ động ra tay, lần này hắn lựa chọn chủ động hoàn toàn là do tên đầu trọc này chướng mắt, còn có con chuột buồn nôn, càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Sáu đạo Phân Thân Thuật, sáu Lăng Tiếu cùng lúc đánh về một người một chuột.

Thiết Đầu lúc này hoa mắt, hắn làm sao thấy được vài Lăng Tiếu chứ? Thế nhưng mà hắn bất chấp nhiều như vậy, đầu trọc hơi thấp, trên cái đầu trọc hình thành cái sừng nện vào một phân thân của Lăng Tiếu.

- Thiết Đầu sao? Ta biến ngươi thành không đầu!

Lăng Tiếu thầm quát một tiếng, ba đạo thân ảnh chém vào đầu Thiết Đầu.

Bang bang!

Thiết Đầu thực lực kém xa Lăng Tiếu, đầu trọc bị phân thanh đánh vài quyền đánh nát đầu.

Con chuột bên kia bị ba phân thân của Lăng Tiếu nện chết.

Nó đã sinh ra linh trí, nhưng mà nhất thời khó phân biệt ra đâu là Lăng Tiếu thật, bởi vì nó cảm giác được sáu thân ảnh đều có cùng khí tức với nhau.

Một người một chuột cứ vậy bị giết chết.

Lăng Tiếu sáu người hợp nhất, khôi phục bộ dáng một người, giống như vừa rồi chẳng có gì diễn ra.

Khi thực lực của Lăng Tiếu tăng lên, Vô Cực Phân Thân Thuật diễn biến càng chân thật, làm cho người ta càng khó phân biệt thiệt giả, tuy sáu thân ảnh chỉ có một chân thân, nhưng mà năm phân thân là khí tức phân hóa ra, công kích cũng không yếu hơn bất cứ Địa Hoàng đỉnh phong nào cả.

- Thác Bạt Nguyên, nếu ngươi chỉ cho lũ phế vật như vậy đi ra tìm chết, vậy các ngươi cùng lên đi, bản thiếu gia không có thời gian chơi đùa với các ngươi!

Lăng Tiếu rất là khinh miệt nhìn qua Thác Bạt Nguyên ngoắc ngoắc ngón tay nói ra.

Nói thực hắn đúng là muốn nếm thử lợi hại lôi thuộc tính của Thác Bạt Nguyên, hắn cảm giác được Thác Bạt Nguyên ẩn chứa lực lượng không kém các thiên tài của tông phái lớn, thậm chí sinh tử tương bác Thác Bạt Nguyên

còn thắng cao hơn đám thiên tài kia, đương nhiên lôi thuộc tính có công kích mạnh nhất không phải nói đùa mà thành.

- Thác Bạt huynh chúng ta cùng lên đi, ta không tin hắn có thể đối phó nhiều người như vậy!

Cố Minh Châu ở bên cạnh khuyên.

Thác Bạt Nguyên khoát khoát tay nói.

- Không... Một trận chiến này ta giải quyết hắn!

Sau đó hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Lăng Tiếu, ta không muốn là địch với ngươi, nhưng mà ngươi quá mức tự đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thực lực chân chính của Thác Bạt Nguyên ta.s

- Ta đúng là muốn lãnh giao công pháp lôi thuộc tính cùng giai vô địch có như lời đồn hay không!

Lăng Tiếu ung dung nói.

- Yên tâm, hiện tại sẽ cho ngươi thấy!

Thác Bạt Nguyên ứng một tiếng, cởi áo choáng ra, sau đó vứt nó vào trong tay Cố Minh Châu, lộ ra dáng người cường tráng, cơ băp ẩn chứa lực lượng bạo tạc.

Ah!

Thác Bạt Nguyên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, khí tức toàn thân tăng

vọt.

Khí thế cường đại khiến đám ngươi kia thối lui.

Ầm ầm!

Âm thanh sấm sét đột nhiên tăng lên, bầu trời trở nên đen nhánh, từng tia chớp đan xen vào nhau.

Lúc này Thác Bạt Nguyên có lôi điện chi lực óng ánh, nhìn qua như lôi thần, làm cho người ta cảm thấy uy vũ bất phàm.

- Có thể dẫn dắt dị tượng thiên địa?

Lăng Tiếu kinh ngạc lẩm bẩm.

Căn cứ điển tịch ghi lại, khi nào võ giả có thiên phú dị bẩm hoặc là huyền kỹ cao minh mới có thể mượn nhờ lực lượng thiên địa cho mình dùng, sức chiến đấu của kẻ đó mạnh hơn cùng cấp một nhiều.

Hiển nhiên Thác Bạt Nguyên là người có thiên phú dị bẩm.

Chỉ thấy trên trán của hắn có hai đạo chiến vân, thân thể cũng cao hơn không ít, cái kia tràn ngập bạo tạc tính chất cơ bắp càng không ngừng nhảy lên, hổ trong mắt lóe ra tí ti màu tím tinh quang, trong tay một bả tím chiến kích cũng tản ra màu tím lôi điện, lộ ra cực kỳ bất phàm.

Trong phạm vi vài chục thước quanh Thác Bạt Nguyên có lôi điện giáng xuống, lôi điện chi lực này không thua kém gì sấm sét bình thường.

Chỉ khí thế thôi lực lượng của Thác Bạt Nguyên đã vươt qua cực hạn Thiên Tôn cấp thấp.

- Đây là thực lực thủ lĩnh sao? Tốt... Thật là khủng khiếp ah!

- Vốn tưởng rằng trước đây hắn chỉ có thực lực mạnh hơn chúng ta không bao nhiêu, thì ra hắn vẫn ẩn giấu thực lực của mình, khá tốt ta không có lựa chọn phản kháng, bằng không nhất định bị giết rồi.

- Lăng Tiếu không may, đầu lĩnh tha mạng mà hắn không cảm thấy.

- Có trò hay xem, Lăng Tiếu cũng không yếu, có long tranh hổ đấu xem rồi.

...

Nói thật ra Lăng Tiếu đã đánh giá cao thực lực của Thác Bạt Nguyên rồi, nhưng bây giờ xem khí thế vẫn còn đánh giá thấp đối thủ.

Nhưng mà Lăng Tiếu thực lực đại tiến, đang cần đối tượng cường hãn tôi luyện bản thân.

- Hiện tại ngươi hối hận đã không kịp, ba người các ngươi đều chết đi.

Thác Bạt Nguyên sát ý mười phần nói.

Sau đó trong tay hắn chiến kích màu tím chém thẳng qua Lăng Tiếu, một tử xà màu tím lao thẳng vào người lăng Tiếu.

Lăng Tiếu quát một tiếng:

- Các ngươi tránh xa ta một chút!

Sau đó điểm chân né tránh.

Ầm ầm!

Lôi điện giáng xuống vị trí vừa rồi của Lăng Tiếu, một cái hố vài chục thước xuất hiện.

Thác Bạt Nguyên chỉ ra một kích đơn giản và lực lượng cũng đã có uy lực của Thiên Tôn cấp thấp, khó trách hắn bảo trì trạng thái không sợ hãi.

Cốc Kiều Kiều vịn Diệp Vân Phong rời xa mấy trăm mét.

Cố Minh Châu dẫn người ngăn cản Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong.

- Kiều Kiều, các ngươi nên ở lại đây chờ Thát Bạt huynh xử lý đi.

Cố Minh Châu nhàn nhạt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1063 - Thực Lực Của Thác Bạt Nguyên

Cốc Kiều Kiều khẽ cắn nói ra.

- Minh Châu tỷ tỷ, ta và các ngươi vốn là minh hữu, hiện tại ta đã thoát ly đoàn đội, Thác Bạt Nguyên cũng không có tư cách dẫn đầu ta.

- Trên đường bỏ kết minh, ngươi dã phản bội, ngươi giết Diệp Vân Phong thì có lẽ ta sẽ cầu tình Thác Bạt huynh tha cho ngươi.

Cố Minh Châu đã sớm chung tình với Thác Bạt Nguyên, đương nhiên đứng về phía Thác Bạt Nguyên nói chuyện.

- Ha ha, ngươi cho rằng ta sẽ làm như vậy sao?

Cốc Kiều Kiều cười nhạt nói.

- Vậy thì chờ Thác Bạt huynh giết Lăng Tiếu xong lại xử trí các ngươi.

Cố Minh Châu cũng không có động thủ, chỉ cho người tập trung Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong lại.

Bên kia đại chiến giữa Thác Bạt Nguyên cùng Lăng Tiếu bắt đầu.

Thác Bạt Nguyên ngay từ đầu còn tiến hành công kích mãnh liệt vào Lăng Tiếu, từng đạo lôi điện không ngừng từ trong chiến kích bay ra, công kích đánh sợ oanh kích tứ phương, âm thanh nổ tung không ngừng vang vọng bên tai mọi người.

Lăng Tiếu ỷ vào ưu thế tốc độ không ngừng né tránh, xem ra hắn không có chính diện đối chiến với Thác Bạt Nguyên.

Thác Bạt Nguyên ăn hai viên đan dược tăng tốc, đắc ý cười to nói:

- Không phải thân thể của ngươi rất lợi hại sao? Có bản lĩnh thì đứng tránh, xem ta đánh chết ngươi thế nào.

- Hắc hắc, yên tâm, ta chỉ xem lực lượng của ngươi mạnh bao nhiêu mà thôi, nếu ngươi muốn xem thực lực của ta thì ta thành toàn cho ngươi.

Lăng Tiếu cười nhạt thoáng tiếng, khí thế tăng lên nhiều, kim quang bắt đầu lập lòe, một đạo kim long bát trảo hiên ra trên không trung.

Lăng Tiếu hiện tại có thực lực Địa Hoàng đỉnh phong, cho dù trống rỗng sinh ra khí kình hình rồng, uy lực của nó cũng có thể so với Thiên Tôn cấp thấp, sẽ đối chiến Thác Bạt Nguyên dư xài.

Nếu như chiến lực của hắn mở ra toàn bộ, chỉ sợ Thác Bạt Nguyên có lợi hại hơn cũng không tiếp được một chiêu.

Hắn cũng không muốn chấm dứt trận đấu nhanh như vậy, hắn muốn hảo hảo nhìn xem thực lực chân chính của Thác Bạt Nguyên như thế nào.

Đối mặt Thác Bạt Nguyên oanh kích liên tục, Lăng Tiếu lần này không có né tránh, một quyền nghênh đón khí kình hình rồng.

- Ngu ngốc, dám chọi cứng với lôi điện chi lực của ta, quả nhiên là không biết sống chết.

Thác Bạt Nguyên thầm giao phong trong lời nói, hắn rất tự tin vào thực lực của mình, cho dù là Thiên Tôn cấp thấp cũng không dám dễ dàng tiếp một

chiêu này.

Trong lúc tham gia tranh giành hoàng bảng thực lực của hắn có thể đột phá Thiên Tôn, nhưng mà hắn tận lực không đột phá, hắn muốn thực lực của mình đạt tới tận cùng của Địa Hoàng đỉnh phong để cướp đoạt bảo tọa đệ nhất. Hắn cảm thấy Lăng Tiếu tuy lợi hại nhưng mà toàn lực tác chiến thì yếu một ít, hắn cảm thấy Lăng Tiếu tuyệt đối không ăn được chiêu này.

Ầm ầm!

Đạo lôi điện kia không kích thương Lăng Tiếu, ngược lại bị một quyền của Lăng Tiếu đánh tan.

- Lực lượng quả nhiên không kém, nếu ta không có bản cường hóa Cổ Hoàng Thần Công, chỉ sợ cũng khó ngăn cản nổi chiêu này.

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

- Lôi điện chi lực của ngươi không có gì hơn cái này!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, hắn bổ nhào qua phía Thác Bạt Nguyên, mười hai đạo phân thân từ bốn phương tám hướng vây quanh Thác Bạt Nguyên.

Phân thân của Lăng Tiếu nhiều hơn gấp đôi, làm cho người ta cảm thấy hoa mắt.

- Lam Dương giáo Phân Thân Thuật sao? Xem ra Văn Hoảng cùng Bạch Môn Sinh hai ngu xuẩn đã bị ngươi giết.

Thác Bạt Nguyên đối mặt mười hai Lăng Tiếu công kích không có quan tâm tới.

Chỉ thấy trong tay của hắn nhiều ra tấm chắn hoàng kim, quang mang bao trùm Thác Bạt Nguyên.

Tuy Thác Bạt Nguyên không phải kim thuộc tính và không cách nào phát huy uy lực phòng ngự của nó, nhưng mà năng lực phòng ngự của bán giai thánh khí rất kinh người.

Bang bang!

Quả nhiên mười hai đạo phân thân của Lăng Tiếu không ngừng đánh lên màng sáng hoàng kim phát ra tiếng kia trầm muộn, nhưng mà quyền kình của hắn không thể đánh vỡ tấm chắn hoàng kim này.

- Hắc hắc, cho dù công kích phân thân của ngươi mạnh hơn gấp đôi cũng không là gì cả.

Thác Bạt Nguyên đắc ý cười một tiếng, thanh kích trong tay đâm ra, mấy đạo điện mang như lôi xà không ngừng đánh thẳng vào chân thân của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu một tay đỡ điện quang, nói:

- Lôi điện của ngươi vô dụng với ta.

- Vậy sao? Vừa rồi chỉ là tập thể dục mà thôi, hiện tại cho ngươi nếm thử cái gì gọi là điện giật.

Thác Bạt Nguyên cười cười, thân thể bay vọt lên giữa không trung, chiến kích màu tím giơ lên cao cao, một đạo điện mang từ trên không trung đâm xuống.

Ầm ầm!

Một đạo lôi điện thô to như thùng nước được Thác Bạt Nguyên tiếp dẫn xuống, giống như chiến kích và trời xanh dung hợp với nhau, từ xa nhìn lại giống như kỳ cảnh.

Đổi lại là người khác hứng lôi điện của tự nhiên, chỉ sợ sớm bị đánh thành than.

Thế nhưng mà Thác Bạt Nguyên bản thân có lôi thuộc tính, mà hắn tu luyện huyền kỹ cũng phải mượn nhờ lôi điện để tu luyện, lôi điện chẳng thể tổn thương hắn được, ngược lại còn khiến lực lượng của hắn trở nên tràn đầy.

Đám tiểu đệ nhìn qua màn này hoảng sợ, mà Lăng Tiếu cũng động dung vài phần.

- Không ngờ có thể mượn nhờ lực lượng của thiên địa, Thác Bạt Nguyên này thiên phú tu luyện không kém... Chỉ tiếc ngươi gặp gỡ là bản thiếu gia.

Trong lòng Lăng Tiếu nói thầm, hắn đã âm thầm vận chuyển lực lượng, chuẩn bị nghênh đón một kích của Thác Bạt Nguyên Lôi Lực!

- Lôi oanh điện thiểm!

Thác Bạt Nguyên quát một tiếng, chiến kích trong tay điểm qua phía Lăng Tiếu.

Từng đạo lôi điện nổ vang lên, từng đạo lôi điện chi lực nhanh chóng đập thẳng qua phía Lăng Tiếu.

Tốc độ của Lăng Tiếu mặc dù tới đi vô ảnh, nhưng mà tốc độ công kích của lôi điện cũng không kém hắn chút nào.

Lăng Tiếu dùng bảy thành Cổ Hoàng Thần Công phòng ngự, từng đạo long

quyền đánh ra ngoài, nắm đấm không ngừng đánh thẳng vào tầm chắn hoàng kim.

Hổ khẩu của hắn âm thầm đau nhức, nhưng mà đau đớn này khiến chiến ý Lăng Tiếu tăng cao.

- Hảo hảo... Chỉ bằng lôi điện chi lực này của ngươi thì Thiên Tôn cấp thấp sợ rằng không phải đối thủ của ngươi rồi, nhưng mà muốn đối phó ta còn kém xa.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, phòng ngự của Cổ Hoàng Thần Công tăng thêm một phần.

Tám phần Cổ Hoàng Thần Công phòng ngự, hào quang bảo vệ quanh Lăng Tiếu, hư ảnh kim long trên đầu của hắn ngưng thực, Long uy hiển thị rõ trong mắt mọi người.

Thác Bạt Nguyên dùng lôi điện công kích, hắn gian khổ ngưng luyện nhưng bị Lăng Tiếu đánh ra từng quyền nện bay.

Những người đi theo Thác Bạt Nguyên lúc này hoảng sợ biến sắc

- Đầu lĩnh đã rất mạnh, Lăng Tiếu này cũng biến thái, chỉ sợ hai người này còn manh hơn đám thiên tài của đại tông phái bồi dưỡng ra.

- Đúng vậy a, chỉ sợ là Thiên Tôn cấp thấp bình thường cũng phải thua bọn họ.

- Nghĩ đến bọn họ lần này sau khi rời khỏi đây chắc chắn sẽ tiến giai Thiên Tôn, thật làm cho người hâm mộ.

- Đáng tiếc Lăng Tiếu này nhất định phải vẫn lạc ở đây.

- Ai kêu hắn kiêu ngạo như vậy chứ.

...

Cốc Kiều Kiều nhìn qua hai người đang đối chiến.

- Hai người này thật đáng sợ, chỉ sợ đại ca cũng không có sức chiến đấu như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1064 - Đánh Bại Thác Bạt Nguyên. (1)

Cốc Kiều Kiều vẫn sùng bái đại ca của mình, đại ca của nàng đã lọt vào top một trăm chiến hoàng, hôm nay đã bước vào Thiên Tôn giai, nàng vốn cảm thấy đại ca của nàng rất mạnh, thế nhưng mà nàng không nghĩ tới Thác Bạt Nguyên cùng Lăng Tiếu thực lực đều biến thái như thế, chỉ sợ thực lực ca ca của nàng còn kém hơn, bọn họ chỉ có thực lực Địa Hoàng mà thôi, sau khi đột phá Thiên Tôn thì càng thêm đáng sợ.

Diệp Vân Phong mang giọng nói suy yếu nói:

- Lão... Lão đại hắn còn không có dùng toàn lực đâu, nếu lão đạo nghiêm túc thì Thác Bạt Nguyên sớm chết rồi.

Xác thực Lăng Tiếu có rất nhiều át chủ bài, chỉ cần toàn lực ứng chiến thì Thác Bạt Nguyên khẳng định không phải đối thủ của Lăng Tiếu!

Cốc Kiều Kiều nhìn qua Diệp Vân Phong, đôi mắt dễ thương nhảy lên, nói:

- Tại sao ngươi không có nửa phần lực lượng? Cho dù tiêu hao hết cũng không tới mức này nha?

Diệp Vân Phong cười khổ nói:

- Vừa rồi ta đã vận dụng bí thuật, hiện tại bí thuật đã dùng xong...

Hắn lời còn chưa nói hết đã ngất đi.

Thác Bạt Nguyên cùng Lăng Tiếu hai người đánh nhau càng kịch liệt, từ trên

mặt đất tới giữa không trung, lại từ giữa không trung trở xuống mặt đất, những hòa quang từ điện và long ảnh hiện ra, khí kình tỏa ra bốn phía.

- Thác Bạt Nguyên, ngươi sao rồi? Chút lôi điện này còn chưa xứng gãy ngứa cho ta đấy.

Lăng Tiếu không ngừng ngăn cản lôi điện của Thác Bạt Nguyên, cảm thấy không có ý nghĩa, dứt khoát đứng bất động cho lôi điện nện lên người của hắn.

Đám người chung quanh kinh hãi.

Bọn họ đã kiến thức được sự cường hãn của thân thể Lăng Tiếu rồi, so với tưởng tượng của bọn họ càng mạnh hơn nhiều.

Gương mặt Thác Bạt Nguyên đen lại, lôi điện của hắn trong cùng giai là cường hãn nhất, dù vượt cấp cũng có thể chiến thắng rất lớn, thế nhưng mà gặp gỡ gia hỏa có thân thể biến thái, hắn có một loại cảm giác có lực không thể phát.

- Đã như vầy ta sẽ cho ngươi nhìn thấy cái gì là thiên uy chân chính.

Thác Bạt Nguyên không muốn tiếp tục chơi nữa, hắn muốn một chiêu đánh chết Lăng Tiếu, nếu như chiêu này còn không làm gì được lăng Tiếu, vậy hắn cũng không cần tấn công Lăng Tiếu làm gì.

Thác Bạt Nguyên lại dẫn thiên uy chi lực lần nữa, nhưng mà lần này ngưng tụ còn khủng bố hơn lần trước.

Trên bầu trời lôi điện đen nhánh giăng đầy trời, những lôi điện này còn tráng kiện hơn trước kia, lực lượng càng khủng khiếp hơn vài phần.

Rầm rập!

Âm thanh của lôi điện khiến người ta có cảm giác vô cùng chói tai.

Chỉ thấy hơn mười đạo lôi điện nện thẳng xuống người Thác Bạt Nguyên.

Những lôi điện chi lực này đủ sức đánh nát một ngọn núi thành bụi phần, thế nhưng mà Thác Bạt Nguyên rõ lại tiếp được, thân thể của hắn như hóa thành lôi thần, hắn gần như biến thành lôi điện màu tím, mái tóc tím của hắn dựng đứng, chiến kích trong tay như hóa thành lôi điện, chuẩn bị sau một khắc oanh kích.

Trên mặt Thác Bạt Nguyên hiện ra thần sức thống khổ cố hết sức, hiển nhiên hắn tập trung những lôi điện này lại cũng vô cùng khó chịu.

Súc thế đã xong, Thác Bạt Nguyên lập tức nâng chiến kích điểm qua phía Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, ngươi bức ta tới mức này đủ cho ngươi tự ngạo rồi.

Thác Bạt Nguyên hiện tại sử dụng cấm chiêu, chiêu này qua đi hắn sẽ xuất hiện thời kỳ suy yếu, nhưng mà vì có thể đánh bại Lăng Tiếu, hắn cũng không tiếc!

Lôi dương diệt thế!

Thác Bạt Nguyên cầm chiến kích điểm qua, lôi lực cường đại cũng tản ra.

Lôi lực cường đại màu tím như hóa thành mặt trời bao phủ bốn phương, một mặt trời màu tím dùng tốc độ khủng khiếp lao thẳng qua phía Lăng Tiếu, không khí gần đó bị lôi điện màu tím kích thích nổ ầm ầm.

Đạo lôi thiện này như có uy thế hủy thiên diệt địa, làm cho tất cả mọi người càng không ngừng vội vàng thối lui, ánh mắt không nói nên lời.

Thác Bạt Nguyên đánh ra một kihs này vượt xa phạm trù có thể hiểu của bọn họ, cho dù là Thiên Tôn trung giai dùng một kích toàn lực cũng không hơn thế này, bọn họ mới ý thức được chênh lệch giữa mình và Thác Bạt Nguyên quá xa.

Trong lòng bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu chắc chắc bị đánh thành cặn bã.

Lăng Tiếu cũng ý thức được chiêu này khủng bố, chỉ sợ Thiên Tôn trung giai cũng không chịu đựng nổi, tuy hắn toàn lực ngăn cản không thành vấn đề, nhưng mà hắn biết rõ đây đã là át chủ bài cuối cùng của Thác Bạt Nguyên rồi, cho nên hắn không cần chơi tiếp.

- Dừng ở đây đi!

Lăng Tiếu lui lại, cùng lúc đó linh lực toàn thân của hắn bạo phát ra ngoài, ngũ thải quang mang thay thế kim mang.

Chỉ thấy hắn tiện tay một chỉ và tất cả lực lượng đều tập trung vào ngón tay của hắn, linh khí mỏng manh bốn phía cũng bị hấp dẫn qua.

- Giãy chết!"

Thác Bạt Nguyên quát to. Hắn có lòng tin vào chiêu này của mình, nhớ ngày đó hắn xuất chiêu này đã đánh chết một tên Thiên Tôn cấp thấp, hắn tuyệt không tin Lăng Tiếu có thể tiếp được một ciêu này.

Trong lúc lôi điện lao qua phía Lăng Tiếu thì ngón tay của hắn đã điểm qua lôi điện, hét to một tiếng.

- Đoạn Ngọc Phân Kim Chỉ, phá cho ta!

XÍU...UU!!

Năng lực từ một chỉ này rất đáng sợ, năng lượng năm màu tập trung va chạm vào lôi điện đang lao tới.

Rầm rập!

Chỉ thấy lôi điện như mặt trời màu tím kia lập tức bị chỉ quang nằm màu thôn phệ toàn bộ.

Mọi người ở đây đều cho rằng một chỉ năm màu kia sẽ bị lôi điện đánh tan, nhưng là lôi điện lập tức bị đánh tan, đồng thời một đạo hào quang năm màu từ trong chỗ lôi cầu vỡ tung bay ra, nó bắn thẳng vào Thác Bạt Nguyên.

- Cái gì, đã phá được Lôi Dương của ta!

Thác Bạt Nguyên kinh hô một tiếng, không chút suy nghĩ dùng tấm chắn hoàng kim bao phủ trước mặt, ngăn cản một kích này.

Phanh!

Chỉ quang đánh tan tầng tầng phòng ngự ở bên ngoài, phát ra âm thanh va chạm mạnh mẽ.

Vừa rồi Thác Bạt Nguyên dùng cấm chiêu, mặc dù phục đan dược nhưng vẫn đang suy yếu, hôm nay tuy có hoàng kim tấm chắn ngăn cản nhưng thân thể vẫn bị chỉ quang năm màu đánh lui, tấm chắn hoàng kim rời tay, một đạo máu tươi phun lên trời, cuối cùng thân thể nặng nề nện xuống đất.

Lăng Tiếu không chút thương tích bay lên trên không trên đầu Thác Bạt

Nguyên, nhẹ nhàng vẫy tay thu tấm chắn hoàng kim này vào trong tay, khinh thường nói:

- Thác Bạt huynh, công kích lôi điện của ngươi không gì hơn thế này.

Thác Bạt Nguyên cũng chưa chết, nếu không phải tấm chắn hoàng kim này là bán giai thánh khí ngăn cản, chỉ sợ một chỉ của Lăng Tiếu đã đánh chết Thác Bạt Nguyên rồi.

Không ai ngờ Thác Bạt Nguyên lại thua trong một kích của Lăng Tiếu như vậy, hắn lúc này phun máu ra ngoài, thân thể chật vật không chịu nổi.

Lúc này Cố Minh Châu ở cách đó không xa phục hồi tinh thần lại, lập tức nhìn đám người kia quát lên.

- Mọi người cùng nhau xông lên giết hắn cho đầu lĩnh hả giận!

Giọng của nàng cứng rắn nhưng mà chính nàng ta lại xông qua phía Diệp Vân Phong chém giết.

Nhưng mà Cốc Kiều Kiều lại ra tay ngăn cản

Ba mươi mấy tên Địa Hoàng đỉnh phong có hơn mười người lao về phía Lăng Tiếu, những người khác đang do dự có nên lao lên liều mạng hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1065 - Đánh Bại Thác Bạt Nguyên. (2)

Bằng thực lực của Lăng Tiếu vừa rồi đã chấn nhiếp bọn họ, mà Thác Bạt Nguyên với bọn họ chỉ có quan hệ minh hữu thì bỏ đi, đáng giá cho bọn họ liều mạng sao?

Có mấy Địa Hoàng vụng trộm biến sắc, rõ ràng dẫn đầu chạy trốn.

- Muốn chết thì tới đi!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, long ngâm điên cuồng vang lên.

Những người tấn công qua phía hắn thân hình đình trệ.

Lăng Tiếu như sói vào bầy dê, Vô Cực Phân Thân Thuật hiện ra lần nữa, sáu phân thân dùng Long quyền đánh nát đầu đám Địa Hoàng mất đi tri giác.

Bang bang!

Sáu thân ảnh rơi thẳng xuống đất.

Sáu ảnh quy nhất, trong tay Lăng Tiếu nhiều ra mấy không gian giới, hắn lạnh lùng nhìn qua đám Địa Hoàng kia.

- Không muốn chết thì giao đế đan ra đây, bằng không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Lăng Tiếu gần đây cảm thấy mình là người tốt, cũng không có giết đám người không có cừu oán với mình, cho nên hắn hiện tại chỉ cần đế đan chứ

không lấy mạng của bọn chúng, với bọn chúng là quá may mắn rồi.

Nhưng mà vẫn còn có chút người không cảm thấy như vậy, quay người chạy ra xa.

Ai biết đám người này vừa bay được trăm mét không hề dấu hiệu rơi xuống đất, mấy người này tới chết vẫn đang bay.

- Nếu ai còn dám trốn giết không tha!

Lăng Tiếu giọng nói như ác quỷ từ địa ngục đi ra, làm cho người nghe rung động phát lạnh.

Những người kia cảm thấy sát ý nồng đậm của Lăng Tiếu, không có người nào dám chạy trốn.

Có một tên Địa Hoàng đỉnh phong gan lớn đi tới trước mặt Lăng Tiếu khom người nói:

- Lăng... Lăng Tiếu đại nhân, không bằng chúng ta đi theo tùy tùng ngươi nhé, như vậy so với mình ngươi tìm đế đan còn nhanh hơn.

Lăng Tiếu khoát tay không chút khách khí nói:

- Ít nói nhảm, chút thực lực của các ngươi chẳng giúp gì cho ta cả, mau mang đế đan giao ra đây rồi xéo đi.

Tên Địa Hoàng thần sắc đỏ lên, trên mặt nóng rát!

Hắn muốn phản bác nhưng không nói nên lời, trước thực lực của Lăng Tiếu thì bọn họ không cùng cấp bậc.

Cuối cùng đành phải đau khổ như cha mẹ chết giao đế đan ra.

Đúng lúc này Cố Minh Châu buông tha công kích Cốc Kiều Kiều, sau đó bay qua chỗ Thác Bạt Nguyên té xuống.

- Tính toán, tha cho ngươi một con ngựa, nói như thế nào cũng từng là minh hữu.

Cốc Kiều Kiều do dự thoáng một phát, còn không có đuổi theo mau

Tâm địa của nàng vẫn thiện lương, nghĩ cũng từng ở chung nên không so đo nhiều.

Thế nhưng mà tinh thần lực của Lăng Tiếu cảm ứng trong mấy ngàn thước, đương nhiên hắn phát giác được Cố Minh Châu muốn mang Thác Bạt Nguyên rời đi.

- Lòng dạ đàn bà!

Lăng Tiếu thầm than một câu, thu đế đan của đám Địa Hoàng kia và hừ lạnh, quát:

- Đều cút cho ta!

Ngay sau đó Lăng Tiếu lại ngăn ở trước mặt Cố Minh Châu đang chạy trốn.

- Ta còn chưa nói thả người đâu, ngươi dẫn hắn đi là sao?

Lăng Tiếu đạm mạc nói.

Nếu không phải xem phân thượng Cố Minh Châu là nữ nhân, hắn mới chẳng thèm nói nhảm, giết hai người rồi nói sau.

- Người ta bị thương như vậy rồi, ngươi còn muốn thế nào?

Cố Minh Châu trừng mắt Lăng Tiếu nói.

- Ta không muốn giết nữ nhân, giao đế đan ra, bằng không thì các ngươi không cần đi.

Lăng Tiếu nói.

Cố Minh Châu do dự một chút, khẽ cắn môi và giao đế đan ra.

So với tính mạng thì đế đan này không là gì cả.

- Ngươi cảm thấy như vậy đủ sao?

Lăng Tiếu cau mày nói ra.

Cố Minh Châu cắn răng một cái, sau đó mang một viên đan dược nhét vào trong miệng Thác Bạt Nguyên, gọi hắn tỉnh lại.

- Thác Bạt huynh, đem đế đan cho hắn đi.

Cố Minh Châu nói nhỏ với Thác Bạt Nguyên.

Thác Bạt Nguyên ngay cả nói chuyện cũng gian nan, nhưng mà hắn cũng biết tình thế hiện tại, Lăng Tiếu không có giết hắn mà chỉ cướp đế đan là cảm tạ trời đất rồi, lúc này dùng ý niệm giao đế đan ra.

Chẳng qua vào lúc hắn giao đế đan ra đôi mắt màu tím của hắn có hai luồn điện quang bắn thẳng vào mắt của Lăng Tiếu.

Đối mặt công kích bất ngờ, quả thực khiến người ta cảm thấy khó lòng phòng bị, cho dù là bản thân Lăng Tiếu cũng không ngờ Thác Bạt Nguyên còn có hậu chiêu này.

Bên cạnh Cố Minh Châu cũng bị Thác Bạt Nguyên công kích dọa kêu to một tiếng.

Bởi vì khoảng cách quá ngắn Lăng Tiếu căn bản không kịp làm ra phản ứng, chỉ có thể nhắm mắt lại, linh lực lập tức tụ vào trong hai mắt giảm bớt bị công kích.

Bang bang!

Lăng Tiếu bị hai đạo lôi điện này công kích lui ra sau mấy bước, trong cổ họng cảm thấy buồn bực.

Lăng Tiếu cói Cổ Hoàng Thần Công mặc dù lợi hại, nhưng mà hai mắt vẫn là nhược điểm của hắn, bởi vì con mắt quá yếu ớt, hôm nay phòng ngự cũng chỉ đạt ba thành, muốn không bị thương mà không thể nào.

Thác Bạt Nguyên ngoan độc quát:

- Minh Châu nhanh giết hắn!

Cố Minh Châu vẫn còn đang khiếp sợ, nghe được Thác Bạt Nguyên hô lên thi thất kinh.

- Thác Bạt huynh, ta... Ta mang ngươi đi thôi!

Cố Minh Châu mặc dù thấy Lăng Tiếu bị thương, nhưng mà nàng không có nắm chắc chém giết Lăng Tiếu, bởi vì phòng ngự của Lăng Tiếu rõ như ban ngày.

Nàng dứt lời ôm cổ Thác Bạt Nguyên bay ra thật xa.

- Đứng lại!

Cốc Kiều Kiều cũng bị dọa cả kinh, lập tức đuổi theo.

Đáng tiếc khoảng cách giữa hai bên quá xa, muốn lập tức đuổi theo quá cố sức.

- Vốn định tha các ngươi một con đường sống, các ngươi đã tìm chết thì đừng trách ta!

Lăng Tiếu lúc này đưa tay lau tròng mắt, trên người sát ý đậm đặc.

Cố Minh Châu ôm Thác Bạt Nguyên chạy trốn cực nhanh, nhưng mà hai người dù nhanh thế nào cũng không thể thoát được tinh thần lực vô hình của Lăng Tiếu.

Chỉ cần một ý niệm của Lăng Tiếu thì tinh thần lực như nước bắn ra ngoài.

Tinh thần lực một phân thành hai, diễn biến ra huyền kỹ của Lăng Tiếu, lập tức đánh vào thức hải của hai người.

Cố Minh Châu cùng Thác Bạt Nguyên còn chưa bay đi được vài trăm mét chỉ cảm thấy đầu đau đớn, trong thức hải bị vô số mũi kiếm oanh kích.

Ah ah!

Hai đạo tiếng kêu thảm thiết vang vọng, hai người từ trên không trung té xuống.

Cốc Kiều Kiều nhìn qua hai người té xuống, trong ánh mắt tràn ngập không

thể thần sắc tưởng tượng nổi.

- Chẳng lẽ là... Tinh thần lực công kích?

Cốc Kiều Kiều tại khiếp sợ thầm nghĩ.

Nàng thân là Luyện dược sư, cảm ứng tinh thần cũng không quá kém, nàng nhìn thấy Cố Minh Châu cùng Thác Bạt Nguyên đã chết đi, nàng không thể không hoài nghi Lăng Tiếu chỉ dùng tinh thần lực là giết nàng.

Bằng không thì nàng còn không thấy được Lăng Tiếu ra tay, tại sao hai người kia lại đột nhiên chết đi?

Lăng Tiếu có thể sử dụng yêu pháp sao?

Điều này hiển nhiên không có khả năng, cách giải thích duy nhất chính là tinh thần lực..

Muốn lợi dụng tinh thần lực giết người trong vô hình cần tinh thần lực mênh mông tới cực điểm.

Thế nhưng mà muốn lợi dụng tinh thần lực giết chết Địa Hoàng đỉnh phong cần bao nhiêu tinh thần lực? Chỉ sợ đạt tới thất phẩm đỉnh phong Luyện dược sư mới có khả năng này.

Nhìn tuổi của Lăng Tiếu hiện tại hắn có thể là thất giai đỉnh phong Luyện dược sư sao?

Cốc Kiều Kiều hiển nhiên cảm thấy sợ vì phỏng đoán này, thất giai đỉnh phong Luyện dược sư không nơi nào không phải là nhân vật tôn quý, tại sao có thể còn trẻ như vậy cơ chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1066 - Linh Hồn Xuất Khiếu.

Cho dù trong gia tộc của nàng cũng chỉ có tổ gia gia của nàng đạt tới cảnh giới này.

- Chẳng lẽ hắn là người Hồn Tộc?

Cốc Kiều Kiều nói thầm trong lòng, suy nghĩ một chút lại phủ nhận.

- Mặc dù Hồn Tộc có hể tinh tu tinh thần lực, nhưng mà thân thể lại quá yếu, sức chiến đấu cũng không có mạnh như vậy được, huống hồ Hồn Tộc biến mất nhiều năm... Không đúng, Hồn Tộc tộc tịch ở gần Nam Hoang và Tây Bắc, có lẽ Lăng Tiếu có chút bí mật không ai biết!

Cốc Kiều Kiều cũng càng hiếu kỳ về Lăng Tiếu, nhưng mà nàng cũng biết hiện tại tình huống này không nên hỏi rõ Lăng Tiếu, bởi vì mỗi người ai cũng có bí mật của mình.

Nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh Lăng Tiếu dịu dàng nói:

- Lăng Tiếu ngươi không sao chớ?

Vừa rồi nàng chỉ nhìn thấy hai đạo hào quang trong mắt Thác Bạt Nguyên bắn ra ngoài, nếu đổi là nàng chắc mù rồi, chỉ không biết tổn thương của Lăng Tiếu thế nào.

Lăng Tiếu che tròng mắt quay đầu đi chỗ khác, nói:

- Cốc tiểu thư ngươi đi chiếu cố Vân Phong đi, ta sẽ tốt nhanh thôi.

- Gọi ta là Kiều Kiều, Cốc tiểu thư nghe xa lạ quá, đây là Thanh Mục Đan, ngươi uống hai viên đi.

Cốc Kiều Kiều hơi nao nao, sau đó nhét hai viên đan dược cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng mà Cốc Kiều Kiều đã bay tới bên cạnh Diệp Vân Phong.

Lăng Tiếu cầm đan dược mà không phục dụng, mà là vận hành Cổ Hoàng Thần Công bắt đầu chữa trị tổn thương ở mắt.

Cũng may hắn sớm nhắm mắt lại, mà Thác Bạt Nguyên vốn bị thương nặng, lực lượng của hắn không đủ ba bốn thành, bằng không con mắt của hắn bị phế rồi

Mặc dù như thế Lăng Tiếu cảm thấy đau đớn thật nặng.

Sau một lúc lâu rốt cuộc Lăng Tiếu cũng chậm rãi mở mắt ra.

Lăng Tiếu giơ tay lên, băng thuộc tính ngưng tụ thành băng kính, đây là kính hắn chế cho mình.

- Bà mẹ nó, con mắt của bản thiếu gia sưng như thế này, mặt mày còn hốc hác nữa.

Lăng Tiếu hú lên quái dị, nhanh chóng vận dụng Cổ Hoàng Thần Công thanh trừ sưng ứ ở mắt.

Cùng lúc đó hắn bay tới vị trí cua Cố Minh Châu cùng Thác Bạt Nguyên chết, thu hồi hai không gian giới.

- Bản thiếu gia nhân từ muốn tha các ngươi một mạng, không ngờ ngươi lại

không biết tốt xấu, còn có mỹ nữ làm bạn nữa.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Thác Bạt Nguyên đã chết thì thào nói một câu, trong tay phóng ra tiên thiên âm phong sát khí ăn mòn thi thể Thác Bạt Nguyên, về phần Cố Minh Châu Lăng Tiếu cũng có tiếc rẻ, đây chính là nữ nhân xinh đẹp a, nhưng mà hắn mặc kệ nhiều như vậy, đã là địch nhân, chết cũng chết.

Con mắt sưng biến mất, Lăng Tiếu lúc này bay về phía Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong.

Nhưng mà Lăng Tiếu nhìn thấy Diệp Vân Phong ngã xuống đất hôn mê thì hơi có chút lo lắng nói:

- Hắn không có sao chứ?

- Khí tức vẫn còn, không biết vì sao hắn chóng mắt ngất đi, có phải mất quá nhiều mái hay không?

Cốc Kiều Kiều buông tay nói, nàng nhìn thấy hai mắt của Lăng Tiếu không có việc gì thì ngạc nhiên.

Lăng Tiếu nhíu mày, hắn cũng không cảm thấy Diệp Vân Phong là mất máu quá nhiều, chắc là di chứng sử dụng Thăng Linh Quyết a.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại ý thức được Diệp Vân Phong có chút không ổn, xem thần sắc của hắn toát mồ hôi lạnh, dường như phải thừa nhận thống khổ nào đó.

Dựa theo dĩ vãng, Diệp Vân Phong sử dụng Thăng Linh Quyết sẽ hư thoát hai ba ngày, trong ba ngày này hắn không thể dùng linh lực, nhưng sẽ không có thống khổ như vậy.

- Này Kiều Kiều, có thể nói cho ta biết vì sao Thác Bạt Nguyên lại đuổi giết Vân Phong không?

Lăng Tiếu nhét hai viên đan dược vào miệng Diệp Vân Phong, nhìn qua Cốc Kiều Kiều hỏi.

Cốc Kiều Kiều không dấu diếm, nhanh chóng mang chuyện xảy ra nói cho Lăng Tiếu nghe một lần.

- Chuyện là như vậy, cũng khó trách được Thác Bạt Nguyên tức giận.

Cốc Kiều Kiều khẽ thở dài.

Chuyện này mặc kệ phát sinh ở trên người của ai, chỉ sợ sẽ như Thác Bạt Nguyên tức giận không nén được, phải biết rằng đế đan vốn khó có thể tìm kiếm, thật vất vả tìm được một số đế đan, tuy nhiên lại bị người ta nhặt đi, có ai không giận?

Lăng Tiếu không cho là đúng nói.

- Đây là tàn hồn đưa tới cửa, không muốn ngu sao mà không muốn, nhưng mà thực lực tiểu tử này quá kém, rõ ràng bị mấy con tép nhỏ bức thành như vậy, thực ném mặt mũi vủa bản thiếu gia.

Cốc Kiều Kiều không nghĩ tới Lăng Tiếu bá đạo như vậy, nhưng mà nghĩ đến thực lực của Lăng Tiếu thì đúng là có tiền vốn bá đạo, nội tâm càng sùng kính Lăng Tiếu hơn.

- Có lẽ ta và hắn không cùng đẳng cấp!

Cốc Kiều Kiều thở dài trong lòng.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu nghĩ tới cái gì đó, hắn nhìn qua Diệp Vân Phong lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là tàn hồn kia tác quái? Nếu là vậy thì Vân Phong nguy hiểm rồi.

- Lăng Tiếu ngươi nói cái gì quái?

Cốc Kiều Kiều nghe không rõ ràng.

- Kiều Kiều ngươi hộ pháp cho chúng ta, ta có lẽ biết rõ Vân Phong hiện tại bị gì rồi.

Lăng Tiếu thần sắc nghi trọng nói.

Cốc Kiều Kiều gật đầu, lập tức bay lên không trung chú ý bốn phía.

Lăng Tiếu ngồi xuống nhắm mắt lại.

Ngay sau đó từng đạo hồn lực từ trong thức hải vào vào thức hải của Diệp Vân Phong.

Một màn này Cốc Kiều Kiều thấy rất rõ ràng, thần sắc trở nên kinh ngạc.

- Cái này... Tuyệt không có khả năng này là thực chứ?

Cốc Kiều Kiều hỏi ngược trong lòng.

Linh hồn xuất khiếu, trừ phi đạt tới ngoài Đế cấp mới có khả năng làm được, mà Lăng Tiếu hiện tại làm rõ ràng, điều này sao không khiến Cốc Kiều Kiều giật mình chứ?

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng có chút bất đắc dĩ, hắn có thể khẳng định tàn hồn kia thôn phệ linh hồn của Diệp Vân Phong, một khi khiến tàn hồn thành công, Diệp Vân Phong sẽ không còn là Diệp Văn Phong.

Làm lão đại, Lăng Tiếu gần đây giảng tình nghĩa, hắn tuyệt đối không trơ mắt nhìn Diệp Văn Phong xảy ra chuyện gì.

Cho nên hắn có ý định tiến vào linh hồn Diệp Vân Phong hiệp trợ hắn.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu rất khủng bố, mà linh hồn lực cùng tinh thần lực có liên hệ không thể phân cách, tinh thần lực càng lớn thì linh hồn lực càng lớn, Lăng Tiếu tinh thần lực đạt tới bát phẩm Luyện dược sư đỉnh cấp, cho dù là cường giả Đế cấp cũng không có khinh khủng như hắn, cho nên hắn muốn dùng linh hồn tiến vào thứ hải Diệp Vân Phong vẫn có thể làm được, nhưng mà như vậy vô cùng nguy hiểm, một khi xảy ra chuyện thì xong rồi.

Nhưng mà trạng thái của Diệp Vân Phong hiện tại rất nguy hiểm, Lăng Tiếu cũng chẳng nghĩ nhiều.

Sau khi Lăng Tiếu tiến vào thức hải của Diệp Vân Phong thì hắn nhìn thấy linh hồn của Diệp Vân Phong đang bị một gia hỏa khác dây dưa, xem ra đã lâm vào thời khắc nguy hiểm.

- Mẹ kiếp, dám thôn phệ tiểu đệ của bản thiếu gia, chán sống!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, sau đó đánh thẳng vào gia hỏa đang thôn phệ Diệp Vân Phong.

Tàn hồn kia còn không rõ ràng vì sao có người tiến vào trong này, mà hắn trước đây đã quá suy yếu, nếu không phải thấy trạng thái của Diệp Vân Phong còn kém hơn cả nó, nó tuyệt đối sẽ không lựa chọn đoạt xá lúc này.

Lực lượng linh hồn của Lăng Tiếu rất cường hãn, tàn hồn này sau khi oanh kích Mộ Hàn thì lập tức tan rả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1067 - Mở Rộng Thức Hải. (1)

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao phá chuyện tốt của ta!

Tàn hồn kêu lên.

- Không chỉ phá chuyện tốt của ngươi, bản thiếu gia còn muốn ngươi hồn phi phách tán đấy!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, công kích vào tàn hồn.

Linh hồn chi lực giao chiến chỉ nhìn linh hồn mạnh yếu, Lăng Tiếu đã chiếm hết thượng phong.

Thời điểm linh hồn của tàn hồn tiêu tán, Lăng Tiếu nhìn qua Diệp Vân Phong kêu lên

- Vân Phong, ngươi tới nuốt nó đi.

- Vâng... Lão đại!

Diệp Vân Phong lúc này gây dựng hình thái bổ nhào qua tàn hồn kia.

Lăng Tiếu lui ra khỏi thức hải của Diệp Vân Phong, thần sắc trở nên tái nhợt.

- Linh hồn xuất khiếu đúng là tiêu hao mà!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài.

Hắn mới xuất khiếu trong chốc lát đã cảm giác gân cốt lỏng ra, so với tiêu hao tinh thần lực cùng linh lực còn khủng bố hơn nhiều.

Cốc Kiều Kiều từ trên cao hạ xuống, đôi mắt dễ thương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, giống như muốn lột sạch Lăng Tiếu ra xem.

Lăng Tiếu làm động tác ngượng ngùng.

- Ngươi không nên nhìn ra như vậy, người ta sẽ ngượng đấy.

- Khanh khách...

Cốc Kiều Kiều lúc này che miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, nhìn qua thần sắc Lăng Tiếu hiện tại và bộ dáng giết người không nương tay lúc nãy quả thực không thể tin là cùng một người.

Cốc Kiều Kiều nháy mắt mấy cái, nói:

- Vừa rồi ngươi linh hồn xuất khiếu?

Dừng một chút bổ sung một câu.

- Ngươi đừng phủ nhận, ta là Tứ phẩm Luyện dược sư, có thể cảm ứng được linh hồn của ngươi chấn động.

Lăng Tiếu sững sờ một chút, nói sang chuyện khác.

- Không nghĩ tới ngươi mỹ nhân xinh đẹp đã lf tứ phẩm Luyện dược sư, thực thất kính nha.

Trước đây lúc thi đấu nhỏ hắn thấy Cốc Kiều Kiều ra tay, thấy nàng khống chế hỏa kỹ rất thuần thục, Lăng Tiếu đã cảm thấy Cốc Kiều Kiều có khả

năng là Luyện dược sư, hiện tại nàng thừa nhận thì giật mình.

- Ha ha, biết rõ bổn tiểu thư lợi hại không.

Cốc Kiều Kiều quả nhiên bị Lăng Tiếu dẫn dắt qua chủ đề khác, nghe Lăng Tiếu tán dương nàng là "Mỹ nhân" thì nội tâm rất thoải mái.

- Đương nhiên lợi hại, phù hợp làm tức phụ của tiểu đệ ta.

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

Thần sắc Cốc Kiều Kiều cực kỳ lúng túng, gương mặt đỏ bừng, nói:

- Ai muốn làm tức phụ của tiểu đệ ngươi chứ, hắn bây giờ còn chưa xứng với ta.

Thời điểm này ý thức Diệp Vân Phong đã thanh tỉnh, hắn nghe nói như vậy thì nội tâm không có tư vị.

- Chẳng lẽ cả đời này ngươi muốn sống dưới hào quang của lão đại sao?

Diệp Vân Phong hỏi ngược lại trong lòng.

Lăng Tiếu phát giác được Diệp Vân Phong đã khôi phục, lúc này lại nói:

- Kiều Kiều ngươi chớ xem thường tiềm lực của tiểu đệ ta, hắn hiện tại chưa tới ba mươi, sau khi rời khỏi đây không quá hai ba năm sẽ đột phá Thiên Tôn, nam nhân như vậy mà ngươi bỏ qua là tổn thất lớn đấy.,

Diệp Vân Phong nghe Lăng Tiếu nói thế thì cảm động không thôi.

- không nói cái này, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?

Cốc Kiều Kiều không muốn dây dưa ở chủ đề này, trong nội tâm nàng khó dấu thất lạc.

- Tất cả chờ Vân Phong tốt nói sau.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, lại từ trong không gian giới của Cố Minh Châu đưa cho Cốc Kiều Kiều, lấy ra một trăm viên đế đan.

- Đây là thù lao ngươi cứu Vân Phong.

Cốc Kiều Kiều khó dấu vẻ kích động, không chút khách khí thu trăm đế đan vào không gian giới.

Nàng cũng không có quan tâm không gian giới của Cố Minh Châu, nàng chính thức nhìn trúng là trăm viên đế đan, có chúng nàng tiến vào vài trăm chiến hoàng là không thành vấn đề.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này Lăng Tiếu, Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong không có rời đi.

Thương thế của Diệp Vân Phong cũng khôi phục lại.

Lăng Tiếu nhìn qua Diệp Vân Phong trở nên trầm ổn hơn nhiều, hắn cảm thấy Diệp Vân Phong trải qua tôi luyện lần này có được không ít thu hoạch.

Nhưng mà khiến Lăng Tiếu cảm thấy kinh ngạc là Diệp Vân Phong sắc bén không ít, dường như có cảm giác của cường giả, đồng thời hắn nhìn qua Cốc Kiều Kiều cũng trở nên tự tin, dường như hắn đang chậm rãi biến hóa.

Lăng Tiếu càng xem càng cảm thấy thoả mãn, hắn nói thầm:

- Có lẽ liên quan tới thôn phệ tàn hồn.

Lăng Tiếu biết rõ thôn phệ linh hồn người khác sẽ đạt được trí nhớ của đối phương.

Mà Diệp Vân Phong đạt được tàn hồn bán đế, tàn hồn này khi còn sống là Đế giai hàng thật giá thật, nhân vật cấp bậc này chắc chắn có không ít truyền thừa, tin tưởng Diệp Vân Phong sau này sẽ thông thuận hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu mang một bộ phận đế đan giao cho Diệp Vân Phong.

Hắn tin tưởng số đế đan này đủ cho Diệp Vân Phong tiến vào top một trăm, về phần top mười thì quá khó khăn.

Nhát là Lăng Tiếu cũng phải lưu đế đan cho mình trùng kích hoàng tọa.

- Đi thôi, còn chút thời gian tìm thêm một ít đế đan!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức bay qua một phương.

Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong theo sau.

Thời gian đi ra ngoài càng gần, Lăng Tiếu dốc sức liều mạng tìm kiếm các nơi có oan hồn, nhanh chóng thu thêm đế đan.

Cốc Kiều Kiều cũng đã khiến thức một mặt khủng bố của Lăng Tiếu.

Nàng đâu nghĩ tới một người có thể vào chỗ đầy oan hồn lấy đế đan quá dễ dàng chứ?

Nàng đâu nghĩ một người có thể đi vào đống oan hồn tìm tàn hồn bán đế giết và hấp thu chứ?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài ai tim tưởng do Địa Hoàng đỉnh phong làm?

Đi theo sau, Cốc Kiều Kiều cuối cùng khộng nhịn được nhõng nhẽo đủ kiểu với Diệp Vân Phong và nghe ngóng chi tiết của Lăng Tiếu, xem có khả năng kéo Lăng Tiếu về Cốc gia hay không.

Trải qua nàng khẩn cầu nhiều lần, rốt cuộc Diệp Vân Phong vẫn khộng nhịn được để lộ Lăng Tiếu là lục phẩm Luyện dược sư.

Lúc này Cốc Kiều Kiều triệt để chấn kinh rồi.

Lục phẩm Luyện dược sư, mặc dù trung vực có không ít, thế nhưng mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy người trẻ như vậy.

Nhớ ngày đó nàng tiến giai tứ phẩm Luyện dược sư đã được gia tộc vinh danh là thiên tài ngàn năm có một, hiện tại thiên tài như nàng chẳng là gì, chênh lệch quả thực quá lớn, phải biết rằng Lăng Tiếu còn nhỏ hơn nàng mười tuổi đấy.

Nàng không thể không cảm khái Lăng Tiếu biến thái, chỉ sợ Linh Vũ các hoặc hoặc Dược Môn nhìn thấy cũng phải động tâm!

Trong lúc này ba người bọn họ cũng cướp được không ít đế đan.

Bởi vì càng đến cuối cùng, cơ hồ người còn sống hoặc ít hoặc nhiều đều có đế đan, mà ăn cướp là cách thu thập nhanh nhất, chuyện này chính là tiết mục cuối cùng.

Cái gì là chiến hoàng? Cái gì là sát hoàng? Cái gì mới là đệ nhất hoàng tọa?

Chỉ có trải qua chém giết liên tục mới có được danh xưng như vậy.

Ở chỗ này nắm đấm ai lớn thì kẻ đó là đạo lý, bọn họ chẳng quản ngươi là thế lực lớn nào, chỉ có đạt được đế đan thì dù phương pháp gì bọn họ cũng làm.

Những Địa Hoàng ăn cướp đám người Lăng Tiếu chỉ có một kết cục, chính là bị ăn cướp ngược lại.

Chuyện này làm đế đan của đám người Lăng Tiếu tăng lên nhiều lắm.

Chuyện này cũng khiến Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong ngạc nhiên, hai người tiến vào top một trăm là chuyện ván đã đóng thuyền.

Cốc Kiều Kiều cảm khái đi theo Lăng Tiếu không thể nghi ngờ là tốt hơn lúc đi theo Thác Bạt Nguyên nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1068 - Mở Rộng Thức Hải. (2)

Đương nhiên là do nhân số của Thác Bạt Nguyên quá nhiều, đạt được đế đan một người cạo một ít, căn bản không được bao nhiêu viên, mà Lăng Tiếu một người bắt đế đan tới tay cuối cùng vẫn phân cho nàng không ít, chuyện này khiến nàng cảm thấy Lăng Tiếu quá xa hoa.

Bất tri bất giác đã qua một tháng.

Thời điểm này tinh thần thức hải của Lăng Tiếu đã nhồi đầy.

Trong thức hải của hắn trừ hai viên dị châu ra, những vị trí khác đều là tinh thần lực tinh khiết.

Dùng tinh thần lực của Lăng Tiếu hiện tại, chỉ sợ có thể so với cường giả Thánh giả bình thường, ngày sau chờ hắn tăng lên tới cảnh giới thì không có bình cảnh gì cả, chỉ cần ma luyện nhiều là được.

- Còn chưa tới hai mươi ngày, phải mở rộng thức hải lớn hơn mới được.

Lăng Tiếu cũng không thoả mãn với hiện trạng.

Nơi này tự nhiên có tàn hồn bán đế thu thập tinh thần lực, hắn không muốn buông tha chút cơ hội tăng thực lực của mình lên.

Chỉ cần có nhiều tinh thần lực hơn nữa, hắn đi ra ngoài tĩnh tu một thời gian ngắn là có thể luyện thành tinh thần cao cấp, hơn nữa có nhiều tinh thần lực tiêu xài.

Lăng Tiếu mang theo Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong đi các nơi không có oan hồn, hắn phân phó hai người một tiếng sau đó bế quan ngắn ngủi.

Sau khi vào động phủ, Lăng Tiếu trực tiếp tiến vào dược đỉnh tầng hai.

Đỉnh hồn Hắc Diệu lập tức xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu.

- Bái kiến chủ nhân!

Lăng Tiếu giương mắt nhìn qua, sau đó nhàn nhạt nói:

- Ta cầm mười gốc lục giai cấp cao Cức Xà Đằng.

- Có thể, thỉnh chủ nhân xuất ra mười gốc lục giai cao cấp linh thảo hối đoái.

Hắc Diệu gật gật đầu đáp.

Lăng Tiếu gương mặt co rút, đem mười gốc lục giai cấp cao giao cho Hắc Diệu, sau đó hắn ném mười gốc lục giai linh thảo vào linh điền.

- Chủ nhân, ngươi có thể đi lấy Cức Xà Đằng.

Hắc Diệu đáp.

Lăng Tiếu cảm thấy khó chịu trong lòng.

- Thật không biết dược đỉnh thuộc về ta hay không, cầm mấy gốc linh thảo cũng phải một đổi một, lừa bố mày!

Cầm Cức Xà Đằng xong, Lăng Tiếu rời khỏi dược đỉnh, hắn trực tiếp ăn một gốc.

Cức Xà Đằng chính là linh thảo mở rộng thức hải, loại linh thảo này cực kỳ hiếm thấy, Lăng Tiếu thu linh thảo nhiều năm lại không có bất kỳ hàng tồn, may mắn trong dược đỉnh còn trồng, bằng không hắn đúng là không biết nên đi đâu tìm.

Nhưng mà sau khi phục dụng linh thảo mở rộng thức hải này thì hắn cũng phải thừa nhận đau đớn không thuộc về người, người bình thường sẽ không chịu được giày vò như vậy.

Nếu không phải Lăng Tiếu nóng lòng mở rộng thức hải, cũng sẽ không biết bí quá hoá liều, cũng không bất cẩn chịu phá hư và trùng kích mở rộng thức hải.

Sau khi dược tính của Cức Xà Đằng sinh ra, trong thức hải của Lăng Tiếu xuất hiện con rắn dài hẹp nhúc nhích.

Con rắn này cắn loạn bình chướng bốn phía trong thức hải Lăng Tiếu, chúng lợi dụng phương thức này đi khai phá linh thức của Lăng Tiếu.

Mà Lăng Tiếu có cảm giác đầu óc của mình như vạn trùng cắn xé, đau đến mức ứa mồ hôi lạnh, dù ý chí của hắn kinh người vẫn cắn nát bờ môi.

Ah ah!

Lăng Tiếu hét to lên, hai đấm không ngừng đập vào vách đá.

Bang bang!

Hắn dùng cách này phát tiết thống khổ trong thức hải.

Bên ngoài Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong nghe được Lăng Tiếu kêu thảm thiết đều cảm thấy trái tim băng giá.

Hai người định đi vào xem xét nhưng mà Lăng Tiếu phân phó trước, mặc kệ nghe cái gì cũng không được vào, hai người mới dừng bước.

- Bình thường Lăng Tiếu tu luyện như vậy sao?

Cốc Kiều Kiều mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Diệp Vân Phong hỏi.

Diệp Vân Phong lắc lắc đầu nói:

- Không có, lão đại không phải tự khổ cuồng.

Cốc Kiều Kiều xác nhận Diệp Vân Phong nói không giả, đôi mắt dễ thương nhìn qua cửa động không xa, trong nội tâm nói thầm.

- Ác với bản thân mình như vậy, khó trách xuất sắc như thế.

Lăng Tiếu khổ tu tinh thần lực, hắn dùng tinh thần lực đánh chết đối thủ, hôm nay hắn rốt cục cũng nếm qua tư vị bị cắn xé tinh thần lực rồi.

Cảm giác bị cắn xé như thế này quả thực khiến người ta điên cuồng.

Người bình thường chỉ sợ đã sớm bị đau đớn giày vò chết mất..

Nhưng mà Lăng Tiếu kiên quyết kinh người, hắn chịu đựng qua đau đớn này, hai đấm cũng không có vận chuyển linh lực gì đó, càng không ngừng đánh vào vách đá bốn phía, trên nắm tay có huyết dịch màu vàng chảy ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu đình chỉ tiếng rên rỉ thống khổ.

Hiện tại Lăng Tiếu toàn thân ướt đẫm, gương mặt vô cùng tái nhợt giống như vừa trải qua một hồi bệnh nặng, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Nhưng mà dưới gương mặt tái nhợt đó rõ ràng mang theo cười nhạt như có như không.

Hắn miễn cưỡng ngồi xuống, lập tức ngồi xuống khôi phục trạng thái.

Qua trong chốc lát Lăng Tiếu khôi phục không ít, lại đem một cây Cức Xà Đằng nuốt vào bụng.

Đau đớn lại tiếp tục đột kích, tiếng kêu điên cuồng vang lên không dứt bên tai.

Liên tục ba ngày ba đêm, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng nuốt toàn bộ mười gốc Cức Xà Đằng, mà thức hải của hắn trải qua tàn sát bừa bãi lần này, cuối cùng cũng nhận được hồi báo, thức hai mở rộng một phần ba.

Chớ xem thường không gian một phần ba này, không gian này đủ dung nạp bảy tám tàn hồn bán đế đấy.

Sau khi làm xong tất cả Lăng Tiếu xuất quan, hắn lại đi chung quanh thôn phệ oan hồn.

Nhưng mà thời gian cấp bách hắn không có tìm được nhiều tàn hồn bán đế, chỉ tìm được hai tàn hồn bán đế là sắp ra ngoài.

Vài ngày kế tiếp ba người Lăng Tiếu cũng không tiếp tục tìm kiếm đế đan mà là hảo hảo tu dưỡng trạng thái mệt mỏi gần đây.

Thời điểm cách khi ra ngoài năm ngày, một tiến đánh nhau kịch liệt khiến người ta chú ý.

- Xem ra càng tới cuối mới thấy càng rõ ràng!

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Cốc Kiều Kiều ở một bên gật đầu nói:

- Đúng vậy, oan hồn tuy đáng sợ, nhưng mà người bên cạnh càng đáng sợ, cho dù là minh hữu cũng có thể tùy thời trở mặt.

- Lão đại, chúng ta có nên đi xem không?

Diệp Vân Phong hỏi.

Thường thường lúc này có thể nhặt tiện nghi có sẵn, Diệp Vân Phong cũng không muốn buông tha.

Lăng Tiếu tươi cười tà ác.

- Có tiện nghi không chiếm là vương bát đản!

Dứt lời hắn dẫn đầu hai người xông qua nơi đánh nhau, Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong theo sát phía sau.

Ba người cách chỗ chiến đấu ngàn mét, xa xa nghe tình hình chiến đấu.

- Bọn chúng hình như vây công một người?

Cốc Kiều Kiều kinh ngạc nói.

- Hơn mười người vây công một người, thực lực của người nọ chắc không kém, ta nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt.

Diệp Vân Phong ở bên cạnh thì thào nói ra.

Lăng Tiếu Long nhìn qua, lập tức nhìn thấy cảnh ở xa xa.

- Lại là hắn!

Lăng Tiếu hơi kinh ngạc nói.

- Lão đại hắn là ai?

Diệp Vân Phong hỏi.

Bởi vì Chiến Hồn Uyên cực kỳ hỗn loạn, mà hào quang thuộc tính không ngừng lập lòe, Diệp Vân Phong xác thực không thấy rõ ràng.

- Viên Chiến Thiên!

Lăng Tiếu ẩn ẩn có vài phần chiến ý đáp.

- Là hắn!

Diệp Vân Phong cũng kinh ngạc.

Lúc trước Viên Chiến Thiên dùng tu vị Địa Hoàng cấp thấp tiến vào top mươi, danh tiếng của hắn so với lão đại Lăng Tiếu còn lớn hơn vài phần, cho nên hắn cũng có ấn tượng sâu với Viên Chiến Thiên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1069 - Cuộc Chiến Số Mệnh

Trọng yếu nhất là Viên Chiến Thiên có thiên phú thần thông của Đấu Chiến Thánh Viên, đây mới là điểm hắn không quên nhất.

Hôm nay kích đấu Viên Chiến Thiên không phải là Địa Hoàng cấp thấp, mà là Địa Hoàng cao cấp hàng thật giá thật, hắn trong một năm ngắn ngủi liền nhảy hai giai, thiên phú bực này nhiều người tự thẹn không kịp.

Viên Chiến Thiên đã bị hơn mười tên Địa Hoàng vây công, hắn không có chút sốt ruột nào.

Trong hai mắt đầy ngạo nghễ, kim côn trong tay quét ngang.

Những Địa Hoàng này bị hắn đánh chật vật không thôi, càng có hai ba Địa Hoàng bị kim côn đánh thành bánh thịt.

Những Địa Hoàng này hiển nhiên cũng sốt ruột, không ít người triệu hoán linh thú phi hành ra, tình thế càng kịch liệt hơn

Viên Chiến Thiên cũng dần dần bày ra thực lực của mình, hư ảnh thánh viên cực lớn hiện ra trong hư không, những linh thú phi hành dưới uy áp thánh thú đều không bay được.

Viên Chiến Thiên quát một tiếng, kim côn trong tay biến lớn giống như cột chống trời.

Chỉ thấy hắn vung vẩy kim côn, có một loại lực lượng quét ngang ngàn quân.

Kim côn quét qua thì bất kể là người hay thú đều trọng thương hoặc là tử vong tại chỗ, linh khí trong tay đám người nát bấy hoặc gãy đoạn.

Nhìn thấy một màn này Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong kinh hãi, ha người hiển nhiên bị chiến lực đáng sợ của Viên Chiến Thiên hù dọa,

Thần sắc Lăng Tiếu trở nên nghiêm túc.

- Lực lượng thật kinh người, cho dù là Thiên Tôn đều chưa hẳn ngăn được một côn của hắn.

Dường như Lăng Tiếu không khống chế nổi máu huyết sôi trào, hư ảnh kim long chậm rãi hiện ra.

- Lão đại... Ngươi muốn làm gì?

Diệp Vân Phong ở bên cạnh hỏi.

Vừa rồi bọn họ có suy nghĩ ăn hôi, nhưng mà Diệp Vân Phong thấy Viên Chiến Thiên thực lực mạnh mẽ thì không nghĩ nữa, thầm nghĩ lập tức rời khỏi đây mới không bị đánh thành bánh thịt.

Tuy nói chiến lực của lão đạo biến thái, nhưng mà danh tiếng Đấu Chiến Thánh Viên từ xưa tới nay không giả, cho nên hắn vẫn không hy vọng lão đại sinh ra xung đột với Viên Chiến Thiên mới tốt.

Hơn mười tên Địa Hoàng cao cấp, bảy tám đầu linht hú phi hành, trước sau nửa giờ bị Viên Chiến Thiên đánh chết sạch sẽ.

Toàn bộ đế đan củ bọn họ rơi vào trong tay Viên Chiến Thiên.

- Quá... Quá cường đại!

Cốc Kiều Kiều nuốt nước bọt.

Trước đây nàng nhìn thấy Lăng Tiếu cùng Thác Bạt Nguyên chiến đấu đã đủ kinh thiên động địa, hôm nay Viên Chiến Thiên đánh một trận càng mở rộng tầm mắt.

Nàng lúc này nghĩ đây là lực lượng của Địa Hoàng có sao? Chỉ sợ Thiên Tôn giai cũng không đáng sợ như vậy!

Khi Viên Chiến Thiên thu hoạch xong, ánh mắt lăng lệ nhìn qua Lăng Tiếu.

Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong cảm thấy tinh thần và thể xác run lên, nội tâm sinh ra cảm giác luống cuống.

Cuối cùng Lăng Tiếu vẫn đối mặt Viên Chiến Thiên, khí thế trên người tăng lên, hư ảnh kim long bát trảo lăng không hiện ra.

Viên Chiến Thiên cảm ứng được chiến ý của Lăng Tiếu thì hư ảnh Đấu Chiến Thánh Viên của hắn hiện ra, chiến ý cũng dâng trào, không sợ hãi!

Hai người đồng thời bay vút qua chỗ đối phương.

Hai người đứng cách nhau mười mét, khí tràng đối chiến làm hư không rung động.

Hai người đối mặt không bao lâu, khí thế không kém nửa phần.

Cuối cùng Lăng Tiếu chiến ý mười phần mở miệng nói:

- Một ngày sau ta và ngươi chiến đấu chứ?

- Cần gì chờ một ngày sau, hiện tại ta có thể chiến luôn với ngươi!

Viên Chiến Thiên không nhượng bộ đáp.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Ta không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, buổi trưa ngày mi chúng ta chiến ở đây.

Dứt lời hắn thu hồi khí thế quay người mang theo Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong rời đi.

Viên Chiến Thiên cũng không có dây dưa, hắn tìm khu đất ngồi xuống, khôi phục linh lực tiêu hao của mình.

Đối với Lăng Tiếu khiêm nhượng hắn sẽ không cảm kích, bởi vì hắn cảm thấy dù mình không hồi khí vẫn có thể đánh bại Lăng Tiếu!

Đám người Lăng Tiếu không có đi quá xa, tìm nơi an tĩnh đặt chân.

- Lăng Tiếu, ngươi... Vì sao ngươi khiêu chiến tên đó?

Cốc Kiều Kiều khó hiểu hỏi thăm.

- Đúng vậy lão đại, hiện tại chuẩn bi ra ngoài rồi, ngươi và hắn sau khi rời đi hãy chiến đấu đi!

Diệp Vân Phong nói ra.

- Các ngươi không tin tưởng ta?

Lăng Tiếu không đáp hỏi ngược lại.

- Như thế nào, ta... Ta chỉ cảm thấy hiện tại lão đại không nên đấu ngươi sống ta chết với tên đó.

Diệp Vân Phong hơi có chút lúng túng nói ra. Nhưng hắn sớm nhìn thấy lợi hại của Viên Chiến Thiên rồi, hôm nay Viên Chiến Thiên thực lực đại tiến, chiến với Lăng Tiếu khẳng định là ác đấu, vạn nhất thời điểm chiến đấu ha người lưỡng bại câu thương, vậy thì thảm...

- Các ngươi không cần lo lắng, ta và hắn chắc chắn phải chiến với nhau!

Lăng Tiếu mỉm cười đáp.

Kỳ thật nội tâm của hắn không thong dong như mặt ngoài, hắn ẩn ẩn cảm thấy chiến với Viên Chiến Thiên một trận chính là thuận lòng trời, sớm muộn sẽ phát sinh.

- Chẳng lẽ đây là cuộc chiến số mệnh?

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong biết rõ Lăng Tiếu quyết định chủ ý thì chỉ sợ khó có thể cải biến, cho nên cũng không nói thêm gì nữa, hai người đều chờ mong tràng diện chiến đấu ngày mai.

Một đêm trôi qua rất nhanh, buổi trưa đã sắp tới.

Lăng Tiếu, Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong ba người bay tới chỗ ước định.

- Lăng Tiếu, chúc ngươi đắc thắng!

Cốc Kiều Kiều nói mộtt cua với Lăng Tiếu.

- Lão đại, ta biết rõ ngươi nhất định có thể thắng!

Diệp Vân Phong kiên định nói.

Lăng Tiếu vỗ tay.

- Thắng là khẳng định, các ngươi tránh xa ra đi, đến lúc đó sợ sẽ làm tổn thương các ngươi đấy.

Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong không dám chần chờ, lặng yên rời khỏi ngoài ngàn mét.

Lăng Tiếu nhìn qua Viên Chiến Thiên đối diện, nói:

- Trạng thái như thế nào?

Ngày hôm qua hắn thấy Viên Chiến Thiên tiêu hao nhiều, cho nên không khai chiến với hắn, hắn hy vọng có thể đánh một trận chiến công bình chân chính với Viên Chiến Thiên, hắn muốn xem uy lực của Đấu Chiến Thánh Viên thế nào.

- Đả bại ngươi không thành vấn đề!

Viên Chiến Thiên không chút khách khí đáp.

Lăng Tiếu bật cười lớn nói:

- Vậy thì chưa hẳn.

- Muốn chiến liền chiến, nói nhảm làm gì!

Viên Chiến Thiên không khiên nhẫn nói.

- Ngươi không cảm thấy quá không thú vị sao? Không bằng chúng ta nên thêm chút tặng phẩm nhé?

Lăng Tiếu đề nghị.

- Năm trăm đế đan có dám không?

Viên Chiến Thiên dường như biết rõ ý của Lăng Tiếu, lập tức quát lớn.

- Chính hợp ý ta!

Lăng cười cười, lấy năm trăm đế đan ra, ném qua cho Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong.

Viên Chiến Thiên cũng mang năm trăm đế đan ném cho hai người, dường như không sợ hai người chạy đi.

Cùng lúc đó khí thế của hai người tăng lên.

- Đến đây đi, hôm nay cho ta chiến thống khoái!

Lăng Tiếu tươi cười.

- Như ngươi mong muốn!

Viên Chiến Thiên hào khí vượt mây đáp.

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Chiến Loạn Uyên, nơi này hoang vu tiêu điều, gió lạnh không ngừng quét qua.

Hai gã võ giả khí vũ hiên ngang đón gió mà đứng, thần sắc nghiêm nghị!

Cách hai người này một ngàn mét có một đôi tuấn nam tuấn nữ nhìn qua..

- Còn chưa khai chiến cũng cảm giác khí tràng đáng sợ, hai người bọn họ chỉ sợ mạnh hơn đám thiên tài của các thế lực lớn!

Thiếu nữ xinh đẹp có má lúm đồng tiền nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1070 - Lăng Tiếu Chiến Viên Chiến Thiên

- Viên Chiến Thiên ta không biết, nhưng mà lão đại thì tuyệt đối mạnh hơn hắn.

Nam tử kiên định.

Người khác có lẽ không biết át chủ bài của Lăng Tiếu, nhưng mà hắn sao không biết.

Chỉ công kích tinh thần giết người vô hình, cho dù là Thiên Tôn giai cũng không ai là đối thủ của Lăng Tiếu, hôm nay Lăng Tiếu thực lực đại tiến chỉ sợ gặp Đế giai cũng không e ngại.

- Chuyện này chưa hẳn, theo ta biết có hai người đứng đầu của Linh Vũ các cùng Hắc Ma Môn không thua bọn họ, mà những đệ tử đứng đầu của các thế lực lớn khác còn muốn kém hơn một bậc.

Cô gái nói.

Linh Vũ các cùng Hắc Ma Môn hai siêu cấp thế lực bồi dưỡng đệ tử rất xuất chúng, cho nên nàng cho rằng hai người này có thể đánh đồng với hai người đó.

Chỉ sợ nàng không biết Ma Tử không lâu trước đó bị Lăng Tiếu đánh sợ tới mức viễn độn.

Nam tử áo xanh bĩu môi, không có nói thêm cái gì.

Lúc này hai người kia cũng khai chiến.

Kim long gào thét, thánh vượn gầm minh!

Rống rống!

Hai người còn chưa động nhưng hư ảnh đã giao chiến trên hư không.

Than hình kim long quét ngang, thánh vượn linh động xuất kích, cả hai thi triển thần thông mạnh mẽ!

- Nhận lấy cái chết!

Bỗng nhiên Viên Chiến Thiên bắn ra sát ý đáng sợ, thân thể lăng không bay đi, kim côn trong tay đập vào đầu Lăng Tiếu, tốc độ của hắn không thua gì võ giả phong thuộc tính.

Trường kiếm trong tay Mộ Hàn quét qua.

Lăng Tiếu không có dùng Kim Long Thương, nhưng mà hắn cũng không có ý xem thường Viên Chiến Thiên, hắn chỉ không muốn ỷ vào binh khí thắng Viên Chiến Thiên a.

Kỳ thật hắn dùng hỏa kiếm là bất đắc dĩ, bởi vì trung hỏa kiếm hiện tại là thất giai trung giai linh khí, chỉ sợ khó có thể ngăn cản kim côn của Viên Chiến Thiên.

Khi Lăng Tiếu hoành kiếm lên đỉnh đầu ngăn cản kim côn của Viên Chiến Thiên.

Đinh đương!

Binh khí va chạm tạo ra hoa lửa dày đặc!

Thân thể Lăng Tiếu bị nện rơi xuống.

Lăng Tiếu cảm nhận hổ khẩu đau nhức, trong nội tâm kinh hô:

- Man lực thật lớn.

Nhưng mà thân hình Lăng Tiếu còn chưa ổn định, Viên Chiến Thiên giết qua một lần.

Kim công này đánh thẳng vào người Lăng Tiếu, giống như muốn nện hắn thành bánh thịt mới cam lòng.

Tốc độ phản ứng của Lăng Tiếu nhanh nhẹn, nhưng mà vẫn bị đánh trúng.

Nhưng mà trúng một đòn này khiến nhiệt huyết trong người của hắn sôi trào lên.

Sức chiến đấu của Lăng Tiếu gặp mạnh càng mạnh, lập tức mang thực lực của mình tăng lên gấp năm lần chiến lực, kiếm trong tay chạm vào kim côn.

Lăng Tiếu dần dần thoát khỏi cục diện phòng ngự bị động.

- Lực lượng thật cường đại, thật nhanh, đây mới là đối thủ Lăng Tiếu ta đáng giá coi trọng.

Lăng Tiếu lúc này nói thầm một tiếng, hỏa kiếm trong tay bắn ra vô số kiếm khí.

Kiếm Phách Quyết thức thứ nhất -- Kiếm Lưu Ngân!

Vết kiếm đáng sợ xé rách trường không, kiếm quang chém thẳng qua Viên Chiến Thiên.

Trong mắt Viên Chiến Thiên hiện ra thần sắc kinh ngạc, nhìn qua bộ dáng thì hắn Lăng Tiếu muốn chiến lâu dài với hắn.

Nhưng mà trên thần sắc của hắn đỏ ửng lãnh khốc, kiếm côn trong tay không ngừng xoay tròn, như một cáo vòng phòng ngự ngăn cản vết kiếm.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội này không ngừng chém thêm vào Viên Chiến Thiên.

- Ta thấy ngươi muốn chèo chống trong bao lâu nữa.

Lăng Tiếu cười lạnh.

Linh lực của hắn hùng hậu hơn người cùng giai quá nhiều, hắn có đại lượng linh lực tiêu hao và muốn có ý tiêu hao Viên Chiến Thiên.

Nhưng mà ý định của Lăng Tiếu hình như không ổn, Viên Chiến Thiên rõ ràng càng đánh càng hăn, Viên Chiến Thiên giống như có lực lượng vô tận, không chỉ đánh tan kiếm khí của hắn, càng có thể tạo áp lực phản kích, lực phản chấn cường đại khiến da đầu Lăng Tiếu run lên.

- Đây là man lực hơn người, ta sẽ lấy nhu thắng cương!

Lăng Tiếu nghĩ ra đối sách.

Kiếm Phách Quyết thứ hai bí quyết -- Kiếm Lưu vân!

Vốn kiếm khí bá đạo cương mãnh, đột nhiên biến thành triền miên du dương, như nước như mây chém thẳng qua Viên Chiến Thiên.

Những kiếm khí này sắc bén và không ngừng biến ảo góc độ.

Khi thực lực của Lăng Tiếu càng mạnh thì Kiếm Phách Quyết trong tay hắn càng cường đại.

Viên Chiến Thiên hình như chiêu này rất khó chơi, sắc mặt cuối cùng hơi biến hóa.

Đấu Thiên Côn thức thứ hai-- Côn Lâm Tứ Phương!

Vô số côn ảnh hình thành phòng ngự như thùng sắt đánh tan kiếm khí, hơn nữa có không ít côn ảnh đột phá kiếm khí đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Bang bang!

Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong đứng xa quan sát như say như mê.

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên thực lực đã vượt xa cùng giai, bọn họ chiến đấu khiến người khác học được nhiều kinh nghiệm.

Hai người càng đánh càng hăng, sóng thuộc tính cường đại bắn ra bốn phía, tiếng nổ mạnh truyền ra liên tục.

Ở các hướng xa bọn họ, không ít người bỏ qua kế hoạch tìm đế đan, không ngừng quan sát hai người chiến đấu.

- Rốt cuộc là người nào đang chiến đấu, khí tràng thật đáng sợ, chỉ sợ Thiên Tôn cấp thấp cũng không gì hơn thế này.

- Sóng khí cường đại như vậy, chẳng lẽ là thế lực lớn đấu nhau hay sao?

- Long tranh hổ đấu tất có một tổn thương, xem qua có chỗ nhặt tiện nghi

hay không.

- Đi xem trò hay trước đi, xem là ai gây chiến với ai.

XIU....XIU...!

Từng bóng người cường đại bay qua.

Những Địa Hoàng sống sót đều chạy tới Chiến Loạn Uyên, trong đó càng có đệ tử thế lực lớn hàng lâm.

- Sao đám người này tới, vạn nhất bọn chúng ra tay cướp đế đan làm sao bây giờ?

Cốc Kiều Kiều cảm thụ được khí tức chung quanh thì kinh hãi.

- Kiều Kiều không phải sợ, bọn chúng không dám xằng bậy đâu!

Diệp Vân Phong an ủi nói ra, kỳ thật trong lòng của hắn cũng lo lắng.

Sau một lúc lâu nơi này đã tụ tập hai ba trăm Địa Hoàng rồi.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào hai người chiến đấu thì thần sắc kinh hãi.

- Là Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên!

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên đều có thực lực mạnh, không ít mọi người nhớ rõ tên của hai người.

- Không nghĩ tới hai người đã là Địa Hoàng cao cấp, nghĩ tới bọn họ chắc có kỳ ngộ.

- Lần này tới đây không sai, chắc hai người này thu hoạch đế đan không ít!

Có không ít người đánh chủ ý lên người hai người này.

- Không thấy thực lực của người ta sao? Muốn chết thì ngươi đi cướp thử xem, chỉ sợ chết còn không biết chết thế nào.

...

- Đại ca... Đó là Lăng Tiếu, hắn không có chết... Hắn không có chết!

Ở một hướng xa xa có một nữ tử mặc áo giáp oai hùng, không ngừng kéo nam tử bên cạnh hét lên vui sướng.

Nam tử anh tuấn cười nhạt nói:

- Ca nhìn thấy, tiểu muội không nên kích động.

Nam nữ trẻ tuổi này chính là huynh muội Cổ gia, mà phía sau hai người là Địa Hoàng Cổ gia, đã thiếu đi hai ba người, xem ra một năm trong đây không thuận lợi lắm.

Bên cạnh hai huynh muội bọn họ có một nữ tử xinh đẹp kiều my, nói:

- Cổ tiểu muội, có phải sinh tình ý với Lăng Tiếu hay không, tỷ tỷ cực kỳ hâm mộ ah!

Nói chuyện là Bộ Tinh đứng đầu Bộ gia, Bộ gia của nàng càng ít, bên cạnh nàng chỉ có sáu người.

Nàng vừa nói lời này trên mặt Cổ Tiểu Hà lộ ra vài phần ngượng ngùng, nhưng mà nàng trực tiếp gật đầu nói:

- Hắn đã cứu giúp ta, ta thích hắn cũng bình thường!

Cổ Tiểu Hà tính tình ngay thẳng, cũng không sợ thừa nhận.

Code:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1071 - Kích Đấu. (1)

-Bộ Tinh lúc này cười lên, cảm thán nói:

- Đáng tiếc hắn đã là con rể Phong gia, chẳng lẽ tiểu muội nguyện ý làm nhỏ sao?

Cổ Tiểu Hà nghe xong không có tức giận, ngược lại tin tưởng mười phần nói.

- Chỉ cần ta bắt lấy lòng hắn, tại sao không thể buông tha mấy cái danh phận đó, huống chi Cổ gia ta cũng không kém Phong gia.

Cổ Vũ Phi ở bên cạnh nghe xong lắc đầu, hắn biết rõ tuy tiểu muội của mình có chút tùy hứng, nhưng đã quyết định chuyện gì thì khó cải biến, thật khó nói gì.

Người ở bốn phía tới càng nhiều, trong lúc đánh nhau hai người dường như cũng có phát giác.

Nhưng mà bọn họ cũng không quan tâm nhiều như vậy, trong mắt bọn họ đám người này chẳng có uy hiếp gì.

- Viên huynh, coi chừng, ta sẽ tăng cường công kích!

Lăng Tiếu nhắc nhở một tiếng, đánh một chiêu với Viên Chiến Thiên hắn bay ra trăm mét, kiếm tron tay quét qua rất nhanh, một đạo linh khí hội tụ tới.

Viên Chiến Thiên lay động kim côn, rống lớn nói:

- Đến đây đi, mặc kệ ngươi mạnh bao nhiêu, người bại cuối cùng là ngươi!

Lăng Tiếu hội tụ lực lượng hoàn tất, hỏa mang đáng sợ hội tụ lại, ngọn lửa bốn phía không ngừng hừng hực, mà kiếm trong tay Lăng Tiếu vung vẩy càng ngày càng nhanh, làm cho người ta không thấy kiếm ở đâu.

Vô Cực Phân Thân Thuật -- mươi mươi bốn đạo phân thân!

Kiếm Phách Quyết thức thứ tư ba kiếm hợp nhất Vân Phách Kiếm!

Lăng Tiếu sử dụng hai đại chiêu, hai mươi bốn đạo phân thân từ các hướng lao thẳng qua phía Viên Chiến Thiên, trong tay cầm hỏa kiếm đáng sợ, kiếm khí nhanh chóng bá đạo và lưc lượng cường đại.

Hai mươi bốn kiếm cùng phát và kiếm khí bắn ra các nơi, những kiếm khí này như muốn cắt nát đối thủ.

Người chung quanh cảm nhận được chiêu này, không ai không hoảng sợ.

Bọn họ cảm nhận được sát khí đáng sợ từ trong kiếm khí này bắn ra, bọn họ nếu chống lại chiêu này chỉ sợ bị kiếm khí sẽ cắt bọn họ thành vô số thịt vụn.

Ở phương xa có một đạo thân ảnh màu đen như gió bắn tới, sững sờ nhìn qua màn này, phát ra giọng lẩm bẩm âm lãnh.

- Tiểu tử thực lực không tệ, nhưng mà mối thù tổn thương ta nhất định phải bồi thường mười lần.

Lăng Tiếu dùng hia mươi bốn phân thân và Kiếm Phách Quyết thức thứ tư Vân Phách Kiếm, kiếm khí hỏa hệ đáng sợ bao phủ giống như có thể đốt

cháy toàn bộ thiên địa.

Trong kiếm khí Viên Chiến Thiên đã bị kiếm khí bao phủ.

- Phân Thân Thuật thật đáng sợ, kiếm kỹ thật đáng sợ, đây là chiêu thức do Địa Hoàng phá ra sao?

- Chỉ sợ Thiên Tôn đối mặt một chiêu này cũng phải trốn đấy.

- Tên này quá biến thái, dùng lực lượng mình hắn đối phó mười người chúng ta cũng không thành vấn đề.

- Khó trách lúc trước hắn dám ngang tàng như vậy.

...

Người chung quanh thấy hai mươi bốn thân ảnh công kích, kinh hô lên.

Sắc mặt đám thiên tài các thế lực lớn biến hóa, động dung.

- Đại ca có thể tiếp chiêu này không?

Cổ Tiểu Hà lúc này tỏ vẻ sùng kính.

Cổ Vũ Phi cười khổ đáp.

- Có thể tiếp được, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Cổ Tiểu Hà truy vấn.

- Nhưng mà ta không chết cũng trọng thương, thằng này quá biến thái, một kích này tối thiểu có thực lực Thiên Tôn trung cấp.

Cổ Vũ Phi nói ra.

Bộ Tinh ngưng trọng nói:

- Đúng vậy, trong tay hắn đoán chừng là bán giai thánh khí, cho dù ta có Thánh Quang Thiên Tráo trong tay, chỉ sợ cũng không ăn vô chiêu này.

Chẳng biết tại sao trong nội tâm của nàng có cảm giác động tâm, có lẽ đây là cảm giác sùng bái mỹ nữ yêu anh hùng.

- Thật không hỗ là nam nhân Cổ Tiểu Hà ta vừa ý.

Cổ Tiểu Hà giống như xác định phải gả cho Lăng Tiếu, lúc này hô lên.

Nhưng mà hiện tại không ai chú ý nàng hét lên cả.

Ở phương khác là người của Đông Phương Thế Gia, Đông Phương Hùng thân thể to lớn, cho dù ở đâu cũng như hạc giữa bầy gà, mà nữ tử quyến rũ đứng bên cạnh hắn lộ ra nét không cân xứng, cô gái này chính là đường muội Đông Phương Tinh.

- Đại ca, dùng Cự Thạch Thần Công của ngươi có thể tiếp chiêu này không?

Đông Phương Tinh hỏi.

Đông Phương Hùng giọng nói to lớn, đáp:

- Chỉ bằng Cự Thạch Thần Công không thể ngăn cản công kích của bán giai thánh khí, nếu như lại phối hợp với bán giai thánh khí ngăn cản thì không

khó, nhưng mà bị thương là khó tránh khỏi.

- Nếu đổi lại ngươi đối chiến có thắng được hắn không?

Đông Phương Tinh hứng thú hỏi thăm.

Đông Phương Hùng nhìn qua giữa không trung và đáp.

- Năm ăn năm thua!

- Nam nhân anh tuấn này xem qua không tệ!

Ngón tay ngọc của Đông Phương Tinh điêm lên môi của mình cười nói.

Đông Phương Hùng có chút kinh ngạc nhìn qua đường muội không thua đáng mày râu của mình, trong nội tâm nói thầm:

- Đừng nói tiểu tử này có thể đả động tiểu Tinh a?

...

Bị hai mươi bốn đạo phân thân của Lăng Tiếu vây quanh, thần sắc Viên Chiến Thiên mặc dù trở nên ngưng trọng nhưng không có nét lo lắng, chỉ thấy chiến giáp màu vàng quanh người của hắn hiện ra, chiến giáp này cự kỳ tương tự Đấu Chiến Thánh Viên, nghĩ tới chắc phòng ngự rất mạnh.

Lúc này kim côn trong tay của hắn xoay tròn, khí lực của hắn tăng lên nhiều....

Cuối cùng chung quanh xuất hiện vô số côn ảnh, kim côn ngăn cản kiếm khí cường đại quét qua.

- Một chiêu rất cường đại, nhưng mà muốn đánh bại ta thì khó khăn đấy!

Trong mắt Viên Chiến Thiên lộ ra thần sắc đỏ tươi, sợ hãi rống lên, hắn bắt đầu phản kích.

Đấu Thiên Côn đệ tam thức -- Lược Ảnh Tật Toàn!

Kim côn trong tay Viên Chiến Thiên xoay tròn thật nhanh, những côn ảnh này không ngừng ngăn cản kiếm khí, càng ngăn cản hai mươi bốn phân thân đánh qua.

Nhưng mà dù hắn ngăn cản nhanh nhưng mà không có nghĩa là năn cản toàn bộ kiếm khí, trên người của hắn xuất hiện không ít vết kiếm, những kiếm khí này chỉ cắt quần áo và không chạm vào thân thể của hắn.

Kiếm khí mênh mông cuồn cuộn, kim côn hiển uy, kim long gào thét, thánh vượn gầm minh!

Trong lúc nhất thời không khí bốn phía bị cắt nát, loạn thạch bị chém nát vô số, mảnh đá càng không ngừng bay qua các nơi.

Những Địa Hoàng quan sát càng tránh lui ra xa, sợ tai bay vạ gió!

Hai mươi bốn đạo phân thân của Lăng Tiếu cuối cùng bị côn ảnh đánh tan, chỉ dùng chân thân đánh qua Viên Chiến Thiên.

Kiếm khí của Lăng Lệ không chưa đâm tới Viên Chiến Thiên đã khiến đối thủ khó chịu.

Viên Chiến Thiên không thể tránh một kiếm này

Rống!

Viên Chiến Thiên thấy mũi kiếm đâm vào yết hầu của mình, kim quang càng không ngừng lóe lên, chiến giáp dày đặc ngưng thực, giờ khắc này hắn như biến thành Đấu Chiến Thánh Viên chân chính, chiến lực tăng nhanh khiến Lăng Tiếu phải ghé mắt nhìn.

- Chiến lực tăng lên thật mạnh, nhưng mà bại vẫn là ngươi.

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng, ra tay nhanh hơn.

Đinh!

Mũi kiếm đâm vào cổ họng của Viên Chiến Thiên, nhưng mà mũi kiếm giống như đâm vào cột sắt, phát ra tiếng keng keng của kim loại, mũi kiếm chỉ đâm vào chiến giáp của Viên Chiến Thiên ba phần, tối đa chỉ chạm vào da thịt cổ họng của hắn mà thôi, cũng không có tạo thành tổn thương gì với hắn cả!

Mọi người thấy một màn này thì ngạc nhiên!

Bọn họ cũng biết thân thể Lăng Tiếu vô song, nhưng mà hiện tại nhìn thấy thân thể của Viên Chiến Thiên càng giật mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1072 - Kích Đấu. (2)

Hắn rõ ràng có thể ngăn cản bán giai thánh khí, chẳng lẽ hắn tu thành kim thân Đấu Chiến Thánh Viên sao?

Nhưng mà bọn họ không có thời gian nghĩ nhiều, ánh mắt nhìn chằm chằm vào biến hóa đang diễn ra bên dưới.

Lăng Tiếu thấy một chiêu này không được cũng sững sờ, thời điểm bứt ra thì biến hóa sinh ra.

- Không tốt!

Viên Chiến Thiên đôi mắt đỏ tươi tỏa ra sát ý, kim côn trong tay nện vào hỏa kiếm.

Đinh!

Lúc này âm thanh kim loại va vào nhau, hoa lửa bắn ra, thanh kiếm bị kim côn đánh gãy.

Kiếm này chính là bán giai thánh kiếm ah! Không ngờ bị kim côn đánh gãy, kim côn của Viên Chiến Thiên tuyệt đối là thánh khí chân chính.

Lăng Tiếu đã biết rõ Viên Chiến Thiên nhất định sẽ phản kích điên cuồng, thế nhưng mà hắn không có biện pháp lui lại, chỉ có thể lợi dụng lúc Viên Chiến Thiên phản kích lui lại mà thôi.

Hắn tiếp một chưởng và kêu thảm

- Ngươi bại cho ta!

Viên Chiến Thiên rống một tiếng, kim côn không chút lưu tình nện vào Lăng Tiếu.

Đấu Thiên Côn thức thứ tư -- Vạn Côn Loạn Vũ!

Vô số kim côn đột nhiên hiện ra, côn ảnh dày đặc nện vào Lăng Tiếu.

Những côn ảnh này như vòi rồng nện thẳng vào Lăng Tiếu, một côn này như đập vào chỗ hiểm của Lăng Tiếu.

Từ xa nhìn lại tất cả mọi người chỉ thấy côn ảnh phong bọa màu vàng, làm cho người ta không nhìn rõ Lăng Tiếu như thế nào.

Nhưng mà bọn họ cũng biết chỉ sợ Lăng Tiếu sẽ bại, đối mặt với nện mạnh khoảng cách gần như vậy mà kim côn là cấp bậc thánh khí, dù thân thể do kim thiết làm thành cũng bị đánh nát.

- Lão đại!

Diệp Vân Phong quát to.

Hắn muốn xông lên trợ giúp Lăng Tiếu, nhưng mà hắn biết rõ với tính cao ngạo của lão đại không muốn hắn ngăn cản chiến đấu của hắn.

Cốc Kiều Kiều, Cổ Tiểu Hà và Bộ Tinh cũng biến sắc.

Các nàng ai cũng không nghĩ tới vừa rồi Lăng Tiếu chiếm thượng phong đột nhiên bị đối phương phản kích không thể hoàn thủ.

- Người nọ hình như là Viên Chiến Thiên a, không nghĩ tới thực lực của hắn

đã là Địa Hoàng đỉnh phong, sức chiến đấu thật khủng bố.

- Lúc trước ta nghe nói hắn dùng thực lực Địa Hoàng cấp thấp dùng ưu thế tuyệt đối tham gia đấy, hôm nay xem ra lời đồn quả không ngoa, xem ra hắn đã đạt được truyền thừa thánh viên, kẻ này quả nhiên là cơ duyên tốt.

- Đúng vậy, chỉ sợ Thánh giai tương lai có chỗ cắm dùi cho hắn, mà bằng thiên phú chiến đấu của Đấu Chiến Thánh Viên chỉ sợ càng mạnh a.

- Nói thì nói như thế, không biết chừng hắn chết yểu đấy.

...

Địa Hoàng chung quanh không ngừng nghị luận, bọn họ nhìn qua Viên Chiến Thiên với thần sắc kính sợ.

Bọn họ là thế hệ kiệt ngạo bất tuân, nhưng mà cũng sinh ra tâm lý khiếp sợ, Viên Chiến Thiên xác thực có năng lực giết ra hoàng tọa.

Phanh!

Cuối cùng kim côn nện vào hông của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu bay đi như đạn pháo.

Mặt đất bắn loạn thạch lên khắp nơi, trên đất cũng có hố sâu, mà Lăng Tiếu rơi xuống đất không biết sống chết.

- Lăng Tiếu!

Cổ Tiểu Hà kinh hãi quát to một tiếng, đang muốn lao qua phía Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi thò tay kéo Cổ Tiểu Hà lại, nói:

- Việc này ngươi đừng lẫn vào, vạn nhất Lăng Tiếu không có bại thì danh dự của hắn sẽ quét rác, vậy ngươi vĩnh viễn sẽ không có cơ hội tới gần hắn đâu!

Cổ Tiểu Hà cắn cắn đôi môi, trên mặt lộ vẻ lo lắng, nàng biết đại ca nói không sai, cuối cùng vẫn dừng bước.

- Cổ tiểu muội đừng có gấp, có lẽ hắn còn chưa bại!

Đôi mắt dễ thương của Bộ Tinh nhìn chăm chú vào cái hố của Lăng Tiếu.

Ở phương khác Đông Phương Hùng tặc lưỡi nói:

- Viên Chiến Thiên này có thân thể mạnh và thánh khí, người này thật đáng sợ!

Đông Phương Tinh liên tục gật đầu nói:

- Thân thể thành thánh, đây là khác loại của Thánh giả, chỉ tiếc... Bộ dáng của hắn kém một chút.

Viên Chiến Thiên có chiến giáp bao trùm, mà bộ dáng của hắn biến thành Đấu Chiến Thánh Viên, xác thực không thể khiến nữ nhân thích được.

Viên Chiến Thiên thở nhẹ, thần sắc buông lỏng, lẩm bẩm.

- Bại sao? Không thể dễ dàng như vậy.

Quả nhiên thời điểm hắn nói chuyện một tiếng long ngâm từ lòng đất vang lên.

Rống!

Một con kim long từ trong lòng đất lao ra, kim quang lập lòe, chói mắt tứ phương, long ngâm vạn dặm!

Một đạo thân ảnh lao ra ngoài.

Bóng người này tuấn lãng hiên ngang, long khí bốn phía, là làm cho người ta như thấy viễn cổ chiến thần, khiến người khác không nhịn được muốn quỳ xuống.

Một thân ảnh thon dài đứng trên đầu rồng, toàn thân của hắn hiện ra huyết dịch màu vàng, huyết dịch bao phủ nhưng không khiến người ta có cảm giác buồn nôn, ngược lại phối hợp với kim quang càng hiên ngang tuấn dật.

Kim mang lập loè không ngớt, tổn thương do kim côn tạo thành khép lại, ngón tay vặn vẹo không ngừng được chữa trị, làm cho người ta cảm thấy kinh dị.

Người bốn phía thấy Lăng Tiếu bị thánh khí đánh trúng mà còn sống, cảnh này khiến bọn họ cảm thấy không thể nào nói được gì.

Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà nhìn thấy Lăng Tiếu có kim quang bao phủ và kim long dưới chân, sắc mặt khiếp sợ nồng đậm.

- Đại ca... Cái này... Cái này không phải là Kim Cương Ngũ Biến Quyết huyết dịch sinh động sao?

Cổ Tiểu Hà chỉ vào Lăng Tiếu giật mình nói.

Cổ Vũ Phi ngưng trọng nói:

- Không sai... Xem bộ dạng của hắn có lẽ đã tu luyện tới cảnh giới đại thành rồi, rốt cuộc hắn vì sao có được pháp môn tu luyện Kim Cương Ngũ Biến

Quyết chứ?.

- Tổ tiên từng nói qua bản thần công này chính là căn cơ của Cổ gia chúng ta, cho tới bây giờ không có truyền ra ngoài... Chẳng lẽ là... Hơn trăm năm vị tộc thúc không may của chúng ta truyền ra?

Cổ Tiểu Hà suy đoán nói.

- Bất kể như thế nào, việc này ta phải biết rõ ràng!

Cổ Vũ Phi nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu và xiết chặc nắm đấm nói.

- Mau nhìn, đây không phải là Kim Long Thương của chúng ta sao? Rõ ràng nằm trong tay của hắn.

Cổ Tiểu Hà lộ ra vẻ mừng rỡ kêu lên.

Cổ Vũ Phi nhíu mày không nói gì nữa, trong lòng của hắn đang ẩn ẩn suy nghĩ Lăng Tiếu có giao Kim Long Thương trở về hay không, đây là bảo vật thánh khí đấy.

...

- Viên huynh... Ngươi đánh ta đau quá!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, nói:

- Nhưng mà... Như vậy mới sảng khoái!

Xuất đạo lâu như vậy, Lăng Tiếu đối mặt chiến đấu ngang giai lại bị thương như vậy, sức chiến đấu của Viên Chiến Thiên không yếu hơn hắn chút nào, chuyện này khiến hắn sinh ra cảm giác bành trướng.

Giờ phút này Lăng Tiếu không ngừng lợi dụng Cổ Hoàng Thần Công khôi phục thương thế, sức chiến đấu từ năm lần tăng lên hai mươi lần, chiến khí hình rồng tăng lên diện rộng, toàn thân bao trùm lấy ngũ thải long lân chiến giáp, bát trảo kim long càng ngưng thực, càng lộ ra uy thế hoàng giả.

Mà Lăng Tiếu thay vũ khí thành Kim Long Thương.

Giờ phút này đây là hình thái chiến đấu hoàn mỹ nhất của Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu nói một câu và Kim Long Thương bắt đầu huy động!

Phách Long Thương Quyết thức thứ nhất: Phách Long Hàng Thế!

Bát trảo kim long giống như từ trên trời giáng xuống, long ngâm trời cao, long thân bốc lên không ngớt, dường như phải quấy nát thiên địa mới cam tâm.

Viên Chiến Thiên đã ý thức được chiêu này đáng sợ, hắn cũng không ẩn giấu thực lực nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1073 - Thế Và Lực Ngang Nhau

Giờ khắc này thân thể của hắn không còn chiến giáp phòng ngự của Đấu Chiến Thánh Viên đơn thuần, mà thân thể bắt đầu thú biến, từ bộ dáng nhân loại biến thành viên thú, bộ lông màu vàng dựng thẳng, kim quang sáng ngời, thân thể cao ba thốn, cơ hồ tất cả cơ bắp đều hóa thành thánh viên, chỉ có gương mặt là nhân loại, nhưng mà ánh mắt đỏ tươi như máu, cho người ta cảm giác sợ hãi rung động tâm thần.

Đám người chung quanh xôn xao, bọn hắn đâu nghĩ tới Viên Chiến Thiên lại có thiên phú thần bí này, chẳng lẽ Viên Chiến Thiên vốn chính là hậu duệ của Đấu Chiến Thánh Viên sao?

Thời điểm kim long giáng xuống, Viên Chiến Thiên đã dị biến hoàn thành, mà kim côn trong tay của hắn biến thành cây cột nhỏ, bộ dáng khác xa lúc ban đầu.

Hắn gào rú một tiếng, kim côn nện vào kim long.

Rầm rập!

Cường chiêu va chạm vào nhau phát ra âm thanh từng hồi.

Viên Chiến Thiên mặc dù có thể ngăn chiêu này nhưng là cũng bị Lăng Tiếu oanh bay vài chục thước.

Hôm nay Lăng Tiếu có chiến lực gấp hai mươi lần, cho dù là Thiên Tôn cao cấp cũng có thể chiến một trận, man lực của hắn không kém gì Viên Chiến Thiên.

Nếu không phải Viên Chiến Thiên dị biến, chỉ sợ Lăng Tiếu có thể đánh hắn trọng thương.

Kim Long Thương đâm ra lần nữa, từng đạo tiểu long màu vàng đong đưa.

Phách Long Thương Quyết thức thứ hai -- Cuồng Long Loạn Vũ!

Tám con tiểu long thu nhỏ của Kim Long Thương đồng thời lao ra, chúng gào thét dữ tợn, cho người mang ta áp lực lớn lao.

Tám con kim long như sống lại, chúng phân ra các hướng khác nhau cắn xé địch nhân, thấy bộ dáng của chúng rất đáng sợ.

Viên Chiến Thiên đối mặt tám con kim long này cũng không dám khinh thị, hai tay của quét kim côn quá.

Đấu Thiên Côn thức thứ năm -- Hoành Tảo Thiên Hạ!

Đây là chiêu thức dùng lực phá vạn quân, đơn giản mà hữu hiệu.

Kim côn quét qua tám con tiểu long này, lập tức khiến chúng nó bị đánh tan, nhưng đồng thời lực nổ tung của chúng cũng khiến hắn lui ra xa vài bước, trên khóe miệng có vết máu.

Xem ra cường đại như hắn cũng có thể ngăn cản được toàn lực của Lăng Tiếu.

Rống!

Viên Chiến Thiên gào rú một tiếng, giơ kim côn nện vào Lăng Tiếu.

Thực lực Lăng Tiếu mặc dù tăng lên, nhưng mà hắn sẽ không so đấu man

lực với Viên Chiến Thiên, tốc độ tăng lên tận cùng, vây quanh Viên Chiến Thiên sau đó dùng cường chiêu giao thủ với Viên Chiến Thiên.

Tốc độ phản ứng của Viên Chiến Thiên cũng không chậm, lập tức xoay người lại đón đánh.

Rầm rập!

Hai người không ngừng giao chiến trên không trung, sóng âm chiến đấu đáng sợ không ngừng quét qua các nơi, những kim sắc quang mang không ngừng va chạm vào núi, khoét núi xuất hiện trăm ngàn lỗ.

Kim côn trong tay Viên Chiến Thiên vẫn huy động tự nhiên, nhưng mà phạm vi ứng biến dần thô ráp lại.

Lăng Tiếu bắt lấy sơ hở của hắn, Kim Long Thương đâm vào phần bụng bên trái của hắn.

Kim Long Thương cũng không phải là bán giai thánh khí, đây chính là thánh khí đỉnh phong, cho dù là Viên Chiến Thiên da thịt thịt thô cỡ nào cũng bị chọc ra lỗ máu.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn dùng lực lượng chọc sâu vào người Viên Chiến Thiên thì Viên Chiến Thiên cũng dùng tay nắm lấy Kim Long Thương, hắn dùng kim côn quét qua, dùng chiêu đối chiêu.

Lăng Tiếu tránh cũng không thể tránh, bị kim côn đánh vào tay trái!

Răng rắc!

Một âm thanh gãy xương vang lên, cánh tay trái của Lăng Tiếu bị đánh gãy.

Phòng ngự của Lăng Tiếu đã đạt tới bán giai thánh khí, hơn nữa hắn lúc này tăng gấp hai mươi lần chiến lực, phòng ngự càng biến thái, không nghĩ tới vẫn bị một kích đánh gãy tay.

Nghĩ tới kim côn và Kim Long Thương cũng là thánh khí đỉnh phong.

Lăng Tiếu nhịn đau, tay phải xoay tròn Kim Long Thương và dùng toàn lực co lại, rút Kim Long Thương ra, Viên Chiến Thiên bụng chảy máu không dứt.

Nhưng không có nghĩa là Viên Chiến Thiên cảm thấy sợ hãi hoặc nhượng bộ.

Chỉ thấy đôi mắt hắn sát ý tỏa ra, kim côn kim quang lập lòe hiện ra.

Đấu Thiên Côn thức thứ sáu -- Vẫn Lạc Tinh Thần!

Kim côn cực lớn như ngôi sao nện xuống, lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp.

Lực lượng một côn này có thể phá tan đỉnh núi, càng có thể khiến mặt đất vỡ toang.

Tuy một tay Lăng Tiếu bị thương, nhưng chiến lực của hắn dâng trào, hắn cầm Kim Long Thương trong tay đánh rơi ngôi sao.

Phách Long Thương Quyết đệ tam thức -- Khốn Long Thăng Thiên.

Một đầu hoàng kim cự long thoát khốn mà ra, lực lượng bạo phát ra ngoài, long thân khổng lồ đánh nát ngôi sao.

Kim long còn chưa đánh tan toàn bộ ngôi sao, nó há to miệng táp thẳng vào

người Viên Chiến Thiên, dường như muốn cắt chết Viên Chiến Thiên.

Nhưng mà nó không ngăn nổi một côn cuối cùng quét qua, trực tiếp biến mất không còn bóng dáng!

Lăng Tiếu cũng không có công kích, mà là lui ra xa vài trăm mét, lợi dụng Cổ Thần Thần Công khôi phục thương thế ở cánh tay.

Trong lòng nói thầm:

- Viên Chiến Thiên này đúng là đối thủ lợi hại, xem ra Lăng Tiếu ta cả đời này không tịch mịch.

Không chỉ có tâm tư như Lăng Tiếu, Viên Chiến Thiên cũng ăn được lợi hại của Lăng Tiếu.

Thời điểm cánh tay Lăng Tiếu khôi phục lại, vết thương ở bụng Viên Chiến Thiên cũng khép lại, rõ ràng không chảy máu nữa.

Không thể không nói hai người này thân thể quá biến thái

Người ở bốn phía trợn mắt há hốc mồm, nhìn qua hai người này càng phức tạp, còn có sùng kính.

Nững nữ Địa Hoàng đều bị phong độ và tư thái của Lăng Tiếu hấp dẫn, nếu không phải Viên Chiến Thiên bộ dáng không hấp dẫn người, chỉ sợ mị lực của hắn không thua gì Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, ta không muốn lãng phí thời gian, chúng ta một chiêu phân thắng bại a!

Viên Chiến Thiên kim côn chỉ vào Lăng Tiếu nói.

Không biết hắn có phải vì sắp hết biến thân không, âm thanh của hắn trở nên bén nhọn chói tai.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, nói:

- Chính có ý đó, chúng ta một chiêu phân thắng bại..

Hai người hôm nay tiêu hao không sai biệt lắm, một trận chiến này đã qua một ngày một đêm.

Càng ngày càng nhiều người chạy tới, hai người cũng mất tính nhẫn nại, muốn phân thắng bại.

Linh khí bốn phía lao thẳng qua chỗ hai người, linh khí lưu động hình thành phong bạo, tiếng gió vù vù không ngừng vang lên.

Tất cả mọi người phát giác được linh khí trôi qua thật nhanh, cuối cùng dường như không cảm thụ được linh khí nữa.

- Hai gia hỏa này còn là người sao? Linh khí đều bị bọn họ hấp thu qua, quá đáng sợ.

- Muốn quyết thắng thua sao? Không biết ai thắng cuối cùng đây.

- Ta thấy chắc là Viên Chiến Thiên, tên này thành tựu kim thân Đấu Chiến Thánh Viên, lực lượng và thân thể không phải Lăng Tiếu có khả năng so.

- Chuyện này không nói trước, thực lực của Lăng Tiếu này cũng rất khủng bố nha, mà hắn còn anh tuấn nữa, có bổn tiểu thư ủng hộ hắn, hắn có thể thắng.

- Hân muội, đây không phải Lăng Tiếu sao?

Người Phong gia còn ở phương khác chạy tới, một thiếu nữ linh khí mười phần nhìn qua Lăng Tiếu, nhìn qua nữ tử tú lệ bên cạnh nói ra.

- Nhã Hinh tỷ ta đã nhìn thấy!

Thiếu nữ bên cạnh đáp, đôi mắt dễ thương không nháy mắt nhìn chằm chằm qua Lăng Tiếu, ánh mắt tình ý nồng đậm.

Hai người này chính là Phong Nhã Hinh Phong gia và Cát Bối Hân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1074 - Phá Thiên Diệt Địa, Phách Long Tê Thiên

- Người kia hình như là Đấu Chiến Thánh Viên, đây... Điều này sao có thể!

Phong Vô Ảnh cầm bầu rượu nhìn chằm chằm vào thân ảnh đó vô cùng hoảng sợ.

Đấu Chiến Thánh Viên dùng chiến lực nổi tiếng khắp thiên hạ, chiến lực không thua gì thánh thú.

Đấu Chiến Thánh Viên cực kỳ hiếm thấy, vài vạn năm qua khó có một người, mà hôm nay Viên Chiến Thiên cũng gần tới vô hạn Đấu Chiến Thánh Viên, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải kinh ngạc không thôi.

- Thật sự là Đấu Chiến Thánh Viên, Lăng Tiếu xem ra gặp đối thủ rồi.

Phong Nhã Hinh hứng thú nói.

Cát Bối Hân cực kỳ kiên định, nói:

- Tiếu hắn nhất định sẽ thắng!

Nàng yêu thương nhìn qua Lăng Tiếu, sùng bài không ai biết được, mặc kệ đối thủ rất mạnh, nàng tin tưởng Lăng Tiếu nhất định có thể ứng phó, đây là một loại tín ngưỡng tuyệt đối.

Sau đó Phong Vô Ảnh uống hớp rượu, khẽ cười nói:

- Thiếu chút bỏ qua trò hay xem.

...

Tại một phương khác cũng có một nhóm người xuất hiện.

Nhóm người này là Linh Vũ các, người cầm đầu không hợp với chín người khác, nhưng mà sự tồn tại của hắn lại lấn át chín người khác, phảng phất có hắn ở đây thì chín người kia mới tồn tại.

Người này tươi cười cho người ta cảm giác ấm áp, quần áo đơn sơ khiến người ta không cảm thấy hắn quá xa hoa, không có bất kỳ tư thái tự đại cường ngạo nào.

Người này chính là nhân vật lãnh tụ của Linh Vũ các, Vũ Bất Phàm, hắn năm nay mới hai mươi tám tuổi, không phục dụng qua bất cứ đan dược nào, toàn bộ bằng vào bản thân tu luyện mà thành.

- Khí tràng thật cường đại, Vũ sư đệ ngươi thấy bọn họ ai mạnh ai yếu?

Một người sau lưng Vũ Bất Phàm hỏi hắn một câu.

Trong mắt Vũ Bất Phàm hiện ra chiến ý dày đặc, hắn cũng không trả lời người nọ mà lẩm bẩm:

- Khá lắm, cuối cùng cũng tìm được hai đối thủ như ta, Vũ Bất Phàm ta không có tịch mịch rồi.

Người phía sau nghe Vũ Bất Phàm nói thế đều sững sờ, sau đó nhìn qua hai thân ảnh kia và ngưng trọng.

Bọn họ biết Vũ Bất Phàm nói vậy là đại biểu cho cái gì, cho dù đều là đệ tử xuất sắc của Linh Vũ các nhưng toàn bộ bọn họ cộng lại cũng không bằng sư đệ này, mà hai người trước mặt được sư đệ tán thành như vậy, trong nội tâm

phức tạp.

...

Giờ phút này hai người đã tụ kình hoàn tất.

Viên Chiến Thiên thân thể to lớn trở nên hung tàn hơn, dạng như vậy đã tiếp cận Đấu Chiến Thánh Viên, Đấu Chiến Thánh Viên trên đỉnh đầu ngưng tụ thành thực chất, có cảm giác chiến ý như xé nát trời cao, trong tay hắn kim công chấn động vù vù tỏa ra kim thuộc tính cường đại, hào quang này khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lăng Tiếu có lưu ly giáp quấn quanh, bộ dáng uy vũ bất phàm, quả thực có thể miểu sát bất kỳ nữ nhân nào, khí chất hoàng giả cao quý khiến người ta có cảm giác cúng bái, thân hình hắn phiêu dật linh động, cầm Kim Long Thương trong tay và từng đoàn hư ảnh không ngừng quấn quanh người, gấp hai mươi chiến lực tăng lên trạng thái hoàn mỹ nhất, một con bát trảo kim long mở to mắt như chuông đồng, giống như sống lại, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, long ngâm đáng sợ tỏa ra ngàn vạn dặm.

Bỗng nhiên hai người đồng thời hét lớn một tiếng, bọn họ cùng ra tay một lúc.

Kim côn vung nhanh, Long thương lóng lánh!

Đấu Thiên Côn thức thứ bảy -- Phá Thiên Diệt Địa!

Phách Long thương thức thứ năm -- Phách Long Tê Thiên!

Đấu Chiến Thánh Viên cầm kim côn trong tay như muốn xé nát trời cao, hào quang lóng lánh như thang trời làm cho người ta cảm thấy năng lượng mênh mông không gì tả nổi, dường như bị xuyên phá và mặt đất bắn lên tung toé.

Đấu Chiến Thánh Viên có uy lực hủy thiên diệt địa, muốn phá hủy tất cả mọi thứ mới cam lòng.

Cùng lúc đó bát trảo kim long giống như bá vương thể hiện cái uy của thần thú, long trảo cường đại của nó có thể xé rách cả bầu trời, thiên địa vì sự tồn tại của nó mà biến sắc, giống như nó mới là bá chủ của phiến thiên địa này, ai cũng không có khả năng làm gì nó được.

Một thú một vượn không ngừng chiến đấu với nhau, năng lượng cường đại bốc lên làm cho mọi người lui ra xa hơn, những năng lượng này rơi xuống tạo thành hố sâu, không khí bốn phía bị chấn động tỏa ra quét sạch không còn, cả phiến thiên địa này giống như không còn âm thanh nào cả.

Rầm rập!

Từng tiếng nổ nhỏ vang vọng tâm thần của mọi người, khiến người ta không ai tưởng tượng nổi.

Bọn họ biết đây là công kích mạnh nhất của hai người, rốt cuộc ai mạnh hơn ai đây?

- Năng lượng thật đáng sợ, hai gia hỏa này còn là người sao? Một chiêu này chỉ sợ so được với một kích toàn lực của Thiên Tôn cao cấp.

- Quá biến thái, hai gia hỏa này muốn giết cả chúng ta hay sao?

- Không nghĩ tới có thể nhìn thấy chiến đấu đặc sắc như vậy, hai người này đều có tư cách vấn đỉnh hoàng tọa, đáng tiếc nhất định phải có một người vẫn lạc.

...

- Lăng Tiếu hắn không có việc gì!

Mấy người quen Lăng Tiếu đều nói thầm trong lòng.

Hai người chuẩn bị một chiêu này rất lâu rồi, giống như hao tổn linh lực với bọn họ mà nói chẳng là gì.

Cho tới qua một giờ sau một rồng một vượn đồng thời biến mất, cột năng lượng màu vàng rốt cục tiêu tán trên không trung.

Hai đạo thân ảnh nặng nề rơi xuống đất.

Bang bang!

Người chung quanh không ngóc đầu lên được, không có người nào tiến lên nhìn cái gì, bọn họ đang chờ đợi ai thắng ai thua,

Khục khục!

Một tiếng ho khan vang lên, ánh mắt mọi người nhìn qua.

Người này là Viên Chiến Thiên!

Chỉ thấy Viên Chiến Thiên hiện tại toàn thân là máu giống như biến thành huyết nhân vậy, từng miệng vết thương nhìn mà giật mình. Hắn thở phì phì, huyết dịch từ trong miệng chảy ra không ngừng, trong ánh mắt tràn ngập bất khuất.

- Tiếu không có khả năng thua!

Cát Bối Hân không dám tin nói ra.

- Lão... Lão đại thua sao?

Diệp Vân Phong lẩm bẩm.

- Hình như đây là sự thật!

Cốc Kiều Kiều ở bên cạnh ngây ngốc đáp.

- Cái này... Điều này không có khả năng, tàn hồn Đế cấp không làm gì, hắn làm sao thua được.

Cổ Tiểu Hà càng không ngừng lắc đầu, mang theo giọng nức nở nói ra.

Mấy người quen Lăng Tiếu trong lòng khó tiếp nhận sự thật này.

Cho tới nay Lăng Tiếu vẫn in thân ảnh bách chiến bách thắng trong tâm trí của bọn họ, hôm nay người đứng không phải Lăng Tiếu, mà là Viên Chiến Thiên, đại cục đã định.

Nhưng mà bọn họ định bay qua chỗ Lăng Tiếu thì một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Viên Chiến Thiên còn đứng nặng nề ngã xuống, trước người hắn đầy tro bụi.

Còn bên kia Lăng Tiếu đứng lên.

Tình huống của hắn không tốt hơn so với Viên Chiến Thiên, quần áo trên người bị hủy, trên ngực có vài vết lõm xuống, chỉ có huyết dịch màu vàng không ngừng chảy ra, lộ ra vài phần khí tức cao quý.

Lăng Tiếu đứng thẳng, khóe mau máu vàng chảy ra, miệng thở phì phò, lúc này đắc ý nói:

- Ha ha, Viên huynh... Ngươi còn lực tái chiến hay không, bản thiếu gia còn rất nhiều khí lực đấy.

Lúc này quanh người có năng lượng lưu chuyển.

Lăng Tiếu lúc này đi tới chỗ Viên Chiến Thiên đang nằm, thương thế trên người càng không ngừng được chữa trị, một tiểu long màu vàng đang quay quanh người của hắn, những thương thế kia dùng tốc độ mắt thường thấy khép lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1075 - Muốn Giết Phu Quân Của Ta Có Dễ Dàng Như Vậy Sao. (1)

Cổ Vũ Phi hoảng sợ nói:

- Tuyệt đối là Kim Cương Ngũ Biến đại thành, cái này...Tốc độ chữa trị này còn nhanh hơn xa những gì ghi chép trong sách cổ gia tộc.

- Hẳn là... Hắn đạt được truyền thừa Đế cấp, bằng không...

Cổ Tiểu Hà suy đoán nói ra.

Cổ Vũ Phi thần sắc trở nên khó coi, hắn nói ra:

- Ta biết rồi, lần trước chúng ta xông vào sơn động chủ nhân trước kia của Kim Long Thương, mà tổ tiên của chúng ta cũng đạt được Kim Cương Ngũ Biến Quyết cùng Kim Long Thương trong đó, xem ra Lăng Tiếu thật sự có được cơ duyên lớn rồi.

Chẳng biết tại sao trong lòng Cổ Vũ Phi càng đố kỵ và hâm mộ Lăng Tiếu!

Bọn họ từ nhỏ khổ tu Kim Cương Ngũ Biến Quyết, nhưng mà sau khi đạt tới tam biến đại thành sẽ rất khó tiến lên một bước, hôm nay Lăng Tiếu đã vượt qua bọn họ, chuyện này khiến nội tâm của hắn cảm thấy không công bằng, nhất là nhìn thấy Lăng Tiêu dùng Kim Long Thương của gia tộc hắn thì hắn càng khó chịu.

- Kim Long Thương ta nhất định phải đoạt lại!

Cổ Vũ Phi híp mắt nói thầm trong lòng.

Lúc này Lăng Tiếu đã đi tới trước mặt Viên Chiến Thiên, Kim Long Thương đặt lên người Viên Chiến Thiên.

Viên Chiến Thiên trong mắt không cam lòng nồng đậm, nhưng mà hắn không thể cải biến kết quả là hắn thua.

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, mặc Lăng Tiếu xử trí.

Nhưng mà hắn chậm chạp không thấy Lăng Tiếu ra tay với hắn, mà lúc này bên tai hắn nghe Lăng Tiếu nói:

- Viên huynh... Ngươi thua!

Viên Chiến Thiên mở to mắt, trong mắt đầy thần sắc khó tin, hắn không tin được Lăng Tiếu không giết hắn.

Lăng Tiếu nhếch miệng cười nói:

- Cuộc đời này có đối thủ như thế, Lăng Tiếu ta sống không uổng, ha ha...

Lăng Tiếu cuồng tiếu, thân thể tiêu sái rời đi, đi qua chỗ Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều.

Nhưng mà đúng vào lúc này một đạo thân ảnh mau lẹ từ một góc tối lao qua, tốc độ kia nhanh như báo săn, lập tức xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, một đại đao chém vào đầu lâu của Lăng Tiếu.

- Tiểu tử để mạng lại đi!

Bóng đen kia cười dữ tợn hét lên.

Ánh đao màu đen lăng lệ ác liệt chém tới, đồng thời trên đó càng dính đầy

màu huyết tinh, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Một màn bất ngờ này khiến cho mọi người đứng xem cảm thấy bất ngờ.

Ai cũng không nghĩ tới có người vào lúc này đánh lén Lăng Tiếu, hành vi quả nhiên vô sỉ.

Nhưng mà trong bọn họ có bao nhiêu đang suy nghĩ làm sao chặn giết Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên cướp lấy đế đan và thánh khí a?

Dù là ai gặp được đế đan và thành khí mà không phát cuồng cơ chứ.

- Lão đại!

Vài âm thanh ở các hướng khác nhau vang lên, mấy đạo nhân ảnh đồng thời bay vút qua chỗ Lăng Tiếu.

Đại đao màu đen mang theo uy thế mạnh mẹ chém thẳng vào đầu của Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu đưa lưng cho người ta đánh lén, trong mắt người khác Lăng Tiếu chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, nhưng mà Lăng Tiếu sớm bị trọng thương, muốn tách rời khỏi một kích này khó càng thêm khó.

Nhưng mà trong đao thế mạnh mẽ chém thẳng vào đầu Lăng Tiếu thì một đạo năng lượng màu xanh vây quanh lưng của Lăng Tiếu và đánh tới.

Người đánh lén cũng không ngờ tới Lăng Tiếu còn có thể phản kích, nếu như hắn chỉ cân chém xuống Lăng Tiếu một đao thì hắn sẽ bị năng lượng màu xanh bắn xuyên thủng người, hắn cũng xoay chuyển thật nhanh, thân thể uốn éo, đại đao chém qua đoàn năng lượng màu xanh kia.

Đinh đương!

Tiếng kim thiết thanh thúy vang lên, một mũi tên phân thành hai nửa rơi xuống.

Mà Lăng Tiếu cũng nhân cơ hội này lướt đi mười thước, thân thể lập tức quay tới nhìn qua người đánh lén.

- Thì ra là ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Tiểu tử ngươi còn nhớ rõ bản Ma Tử, trước đây ngươi giết người của Hắc Ma Môn, hôm nay ngươi phải bỏ mạng lại đây, ta sẽ luyện hóa hồn phách của ngươi tới chết.

Người đánh lén chính là Ma Tử mới của Hắc Ma Môn.

Trước đâu Lăng Tiếu chém giết chín tên Địa Hoàng của Hắc Ma Môn, Ma Tử đã sớm bỏ trốn mất dạng, không dám giao phong với Lăng Tiếu, hôm nay Lăng Tiếu bản thân bị trọng thương, hắn làm sao bỏ qua cho Lăng Tiếu được.

Nhưng mà thần sắc Ma Tử lại lộ ra vài phần cổ quái, huyết khí toàn thân sôi trào làm cho người ta cảm giác buồn nôn.

- Muốn giết ta... Ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiếu khinh miệt nói một tiếng, ném mấy viên đan dược vào trong miệng, trong cơ thể huyết khí cường đại khởi động, thương thế toàn thân khôi phục thật nhanh.

Nhưng mặc kệ thương thế của hắn khôi phục nhanh như thế nào cũng khó tránh khỏi đạt tới đỉnh phong trong thời gian ngắn, bởi vì vừa rồi chiến đấu

với Viên Chiến Thiên hắn tiêu hao thất thất bát bát, nếu không phải ỷ vào căn cơ vững chắc và hấp thụ nhiều huyết tinh, càng có Cổ Hoàng Thần Công năng lực phòng ngự và chữa trị mạnh mẽ, hắn quả quyết không có khí lực đứng lên.

- Nếu như ngươi ở trạng thái đỉnh phong ta còn kiêng kỵ vài phần, nhưng bây giờ ngươi chết đi.

Ma Tử âm trầm nói một tiếng, đại đao trong tay chém qua phía Lăng Tiếu.

Đại đạo màu đen chia ra làm bốn, từ bốn hướng chém thẳng vào Lăng Tiếu.

Ma Tử thân là đệ tử đứng đầu của Hắc Ma Môn, đao trong tay là bán giai thánh khí, bốn đao này đều có thể so với một kích của Thiên Tôn cấp thấp, dùng thực lực hiện tại của Lăng Tiếu không thể ngăn cản.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu đã điên cuồng lao ra ngoài, giờ khắc này hắn cũng sẽ không như lúc đối chiến với Viên Chiến Thiên không dùng tinh thần lực công kích.

Nhưng mà tinh thần lực trăm thử trăm linh của Lăng Tiếu lúc này lại mất đi hiệu lực, giống như tinh thần lực tiến vào thức hải của Ma Tử bị cái gì đó ngăn cản, làm cho hắn không cách nào tạo thành tổn thương cho Ma Tử.

Vào lúc này Lăng Tiếu kinh ngạc, Ma Tử đã chém bốn đao xuống.

Lăng Tiếu miễn cưỡng nhắc Kim Long Thương quét ngang, đánh tan bốn đao này.

Phốc!

Nhưng mà Lăng Tiếu chỉ còn lại hai thành lực lượng so với đỉnh phong làm

sao mà so được với Ma Tử, thân thể phun máu tươi, bắn bay ra mấy chục thước, thân thể bị trọng thương quả nhiên không thể khỏi nhanh được.

Ma Tử cười lạnh, muốn tiếp tục chém giết Lăng Tiếu.

Leng keng leng keng!

Bỗng nhiên một tiếng đàn thanh thúy dễ nghe vang lên, tiếng đàn ưu nhã khiến người ta mê say, chỉ thấy trong tiếng đàn này có sát cơ đậm đặc.

Một nữ tử tay ôm đàn, một tay khảy đàn, năm ngón tay trắng nhỏ không ngừng đảo qua dây đàn.

- Muốn giết phu quân của ta không dễ như vậy đâu!

Cô gái này không phải Cát Bối Hân thì còn là ai.

Trên gương mặt hoàn mỹ của nàng đầy sát khí, tiếng đàn của nàng mang theo vô số âm phong sát khí.

Cát Bối Hân tiến vào Chiến Loạn Uyên chỉ là Địa Hoàng trung cấp, bây giờ thực lực của nàng đã đạt tới Địa Hoàng cao cấp, lại phối hợp với âm phong sát khí thì công kích âm ba của nàng rất mạnh mẽ.

Ma Tử không thể không quay người lại và mũi đao đánh nát âm công, nhưng mà lực ăn mòn của tiên thiên âm phong sát khí khiến hắn chấn động.

- Không ngờ tu thành âm phong sát khí!

Ma Tử kinh hô một tiếng và thần sắc biến hóa.

Trong khoảng khắc này có một thương ảnh màu vàng đâm qua hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1076 - Muốn Giết Phu Quân Của Ta Có Dễ Dàng Như Vậy Sao. (2)

- Đồ hèn hạ, dám đánh lén lão đại của ta, ta diệt ngươi!

Diệp Vân Phong nén giận một kích không thua gì Thiên Tôn giai.

Ma Tử cũng không có tránh né, hắn hoành đao lên dễ dàng ngăn cản một kích của Diệp Vân Phong.

Lúc này một đầu thương màu vàng đâm thẳng vào bụng của Ma Tử, đầu thương chưa tới nhưng khí kình bén nhọn đã khiến Ma Tử cảm thấy kiêng kị.

Đinh!

Lúc này tấm chắn màu đen trong tay Ma Tử đưa qua đón đỡ thương.

Tiếng đàn vang lên liên tục, mũi kiếm đột kích vô tình!

Phía trên có thương ảnh bao vây, Ma Tử cảm thấy lo lắng!

Nhưng mà ba mặt vây giết còn không tới mức giết hắn được hắn.

Ma Tử quát một tiếng, khí thế toàn thân bộc phát và bay lên cao, thoát khỏi kết quả bị vây công.

- Tiểu tạp chủng, hôm nay tạm tha ngươi một mạng, đợi sau khi ra khỏi Chiến Loạn Uyên thì ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Ma Tử biết rõ muốn giết Lăng Tiếu trở nên khó khăn rất nhiều, mà chung

quanh có không ít Địa Hoàng nhìn chằm chằm, hắn không có cưỡng ép đánh chết Lăng Tiếu, hắn thả cuồng ngôn xong là rời đi.

- Cứ như vậy muốn đi? Ngươi quá coi thường Lăng Tiếu ta!

Đạt được giảm xóc Lăng Tiếu cười lạnh, một ngón tay điểm qua Ma Tử đang chạy trốn.

Độc Tôn Quy Nguyên Khí -- Đoạn Ngọc Phân Kim Chỉ!

XÍU...UU!!

Một chỉ mang năm màu mang theo năng lượng còn thừa của Lăng Tiếu bắn thẳng qua Ma Tử.

Năng lượng một kích này không thua gì Thiên Tôn cấp thấp.

Đám Địa Hoàng khác nhìn thấy Lăng Tiếu còn chiến lực bực này, bọn họ không dám tưởng tượng.

Nhưng mà bọn họ không biết Lăng Tiếu toàn lực dung Đoạn Ngọc Phân Kim Chỉ uy lực còn vượt qua một chỉ này gấp mấy lần chắc chắn kinh hơn nhiều.

Ót của Ma Tử có gió, đã phát giác nguy cơ đánh úp lại, hắn không chút do dự đưa tấm chắn lên đỡ.

Ầm ầm!

Lực trùng kích cường đại đánh vào, tấm chắn ngăn cản đượ nhưng mà Ma Tử lại bị đánh bay ra xa mười mét.

- Rất tốt, Lăng Tiếu, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, chờ ra khỏi Chiến Loạn Uyên ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Ma Tử hét lớn một tiếng, tăng tốc độ bay xa ngàn mét, cuối cùng biến mât ở chân trời.

Chung quanh có không ít Địa Hoàng tham lam thấy Ma Tử bị bức lui, tham niệm bị áp chế, không có dám ra tay với Lăng Tiếu, nhưng mà Viên Chiến Thiên biến thành mục tiêu của bọn họ.

Ý thức của Lăng Tiếu cũng phát hiện tham niệm của đám người này, muốn tới bên cạnh Viên Chiến Thiên tăng thêm uy thế.

Ai biết Viên Chiến Thiên đứng lên lần nữa, hắn cầm kim côn, đôi mắt đỏ tươi nhì qua đám người bốn phía, cuối cùng nhìn Lăng Tiếu nói.

- Lăng Tiếu... Lần sau ta nhất định phải đả bại ngươi!

HẮn bỏ đi, hắn kéo thân thể bị thương bay ra xa.

Tốc độ của hắn giảm đi rất nhiều, nhưng mà hắn vẫn đang kiên trì muốn rời khỏi, cũng không biết hắn dùng khí hơn người hay có biện pháp thoát thân.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được cao ngạo của Viên Chiến Thiên, do dự một chút vẫn không có khuyên bảo, chỉ lớn tiếng ứng một câu.

- Viên huynh bảo trọng, hy vọng lần sau ngươi không làm ta thất vọng.

Quả nhiên khi Viên Chiến Thiên rời đi có không ít Địa Hoàng bay theo, rất hiển nhiên bọn chúng muốn ăn cướp.

- Lăng Tiếu, ngươi không sao chớ?

Cổ Tiểu Hà lặng lẽ đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nhỏ giọng hỏi thăm, trong đôi mắt đầy ý quan tâm.

Lăng Tiếu không thích ứng với vẻ quan tâm của Cổ Tiểu Hà như vậy, lúc này nhẹ lắc đầu đáp:

- Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi!

Cổ Tiểu Hà còn muốn nói điều gì thf Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều đồng thời hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu.

- Lão đại ngươi mau ngồi xuống khôi phục đi, ta hộ pháp cho ngươi! truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Diệp Vân Phong tay cầm bán giai thánh khí kim thương mà Lăng Tiếu ban cho hắn, uy phong lẫm lẫm hộ pháp cho Lăng Tiếu.

- Không cần phải gấp!

Lăng Tiếu nhẹ khoát khoát tay, sau đó nhìn qua Cát Bối Hân ôm đàn, vẫy tay nói

- Hân nhi tới đây!

Trên mặt Cát Bối Hân vui vẻ, thân pháp cực kỳ nhẹ nhàng tới bên người Lăng Tiếu, ánh mắt của nàng vô tình đảo qua Cổ Tiểu Hà cùng Cốc Kiều Kiều, xem ra dường như có chút ghen ghét, nhưng mà tính tình của nàng không tranh giành cho nên không nói ra.

- Tiếu, ngươi không sao chớ?

Cát Bối Hân kéo tay Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu khẽ vuốt mũi Cát Bối Hân và cười nói:

- Không có việc gì, chút vết thương nhỏ này không làm khó phu quân được đâu.

Hắn hiện tại vừa nói xong thì thương thế ngoài da cũng dần dần khép lại.

- Cái này... Ta lưu lại bên cạnh ngươi nhé?

Cát Bối Hân mang theo vài phần cầu khẩn nói.

Nàng biết rõ Lăng Tiếu còn có nhiều chuyện muốn làm, cho nên cũng biết không nên quá dính Lăng Tiếu, nhưng mà hiện tại cách lúc ra ngoài còn ba ngày mà thôi, nàng muốn có thời gian ở bên người Lăng Tiếu.

- Đương nhiên tốt, mấy ngày nay ngươi ở bên canh ta đi, dù sao rất lâu không có nghe ngươi đàn, rất hoài niệm đấy!

Lăng Tiếu thương tiếc đáp.

- Vậy thì quá tốt!

Cát Bối Hân hoan hô.

Cổ Tiểu Hà ở bên cạnh nhìn qua Lăng Tiếu cùng Cát Bối Hân thân mật như thế, trong nội tâm có vị chua.

- Lăng huynh chiến lực đúng là phi phàm!

Lúc này Cổ Vũ Phi đã đi tới bên cạnh Lăng Tiếu khách khí nói ra, trong ánh mắt nhìn chằm chằm vò Kim Long Thương của Lăng Tiếu.

- Cổ huynh quá khen!

Lăng Tiếu cười nhạt gật đầu đáp, hắn mơ hồ đoán ra ý đồ của Cổ Vũ Phi đến.

Kim Long Thương là thánh khí đỉnh phong, nhưng cũng không phải ai cũng có thể dùng nó, chỉ có tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, ẩn chứa Kim tộc hoàng khí hoặc long huyết mới có thể kích hoạt long linh chiến đấu.

Trước đây Cổ Tiểu Hà mặc dù có thể vận dụng Kim Long Thương, nhưng mà long huyết của nàng quá mỏng manh, chỉ có thể kích hoạt Kim Long Thương uy lực có hạn, nhưng không cách nào phát huy uy lực chân chính của nó, chớ nói chi là khiến cho Kim Long Thương nhận chủ.

Hôm nay Kim Long Thương đã vào tay Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu lại hấp thu huyết tinh của Chiến Vương gia, muốn Kim Long Thương nhận chủ là chuyện dễ dàng.

Có thể nói Kim Long Thương đã thuộc về Lăng Tiếu, trừ phi Lăng Tiếu chết, bằng không những người khác đừng mong vận dụng chút uy năng nào của nó.

Đồ đã tới tay thì Lăng Tiếu có khả năng trả sao?

- Trước đây được Lăng huynh cứu ta và xá muội một mạng, Cổ mỗ vô cùng cảm kích, ngày sau Lăng huynh có cần thì nói Cổ Vũ Phi một lời.

Cổ Vũ Phi nhắc tới chuyện cmr kích, nhưng mà lời của hắn lại có nhiều ý.

Quả nhiên hắn lại nói:

- Kim Long Thương trong tay Lăng huynh chính là đồ xá muội đánh rơi

ngày ấy, Lăng huynh hiện tại cũng nên trả lại cho xá muội, Cổ mỗ rất cảm tạ.

Cổ Vũ Phi nói lời này ý rõ ràng, cũng không hỏi Lăng Tiếu có nguyện ý trả hay không, Kim Long Thương chính là của tiểu muội hắn, bảo Lăng Tiếu hiện tại phải đem Kim Long Thương lập tức trả lại, trong giọng nói đầy kiên định, xem bộ dáng Lăng Tiếu phải giao Kim Long Thương, bằng không... Có khả năng lập tức trở mặt.

- Đại ca...

Cổ Tiểu Hà lúc này tức giận kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1077 - Ngươi Vừa Ý Bản Thiếu Gia?

Nàng làm sao không hiểu ý của đại ca cơ chứ, nhưng mà nàng hiện tại đã yêu thích Lăng Tiếu, làm sao có thể cường ngạnh đòi Lăng Tiếu trả Kim Long Thương, theo ý của nàng là nên khuyên bảo, xem Lăng Tiếu có thể trả lại Kim Long Thương hay không, nếu như không giao có lẽ nàng sẽ nghĩ biện pháp khác, Kim Long Thương chính là thánh khí Cổ gia lưu truyền tới nay, nếu mất trong tay của nàng thì nàng bị phạt là chắc chắn.

Lăng Tiếu Long ánh mắt co lại, bật cười nói:

- Nếu Cổ huynh còn nhớ rõ lúc trước là Lăng Tiếu ta cứu hai huynh muội các ngươi, Kim Long Thương này chính là vật đáp tạ đi, việc này thanh toán xong!

Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà biến sắc.

Cổ Vũ Phi trầm giọng nói.

- Lăng Tiếu, ngươi muốn chiếm Kim Long Thương thành của mình?

Lăng Tiếu lắc đàu nói:

- Trong sơn động ngỳ đó Kim Long Thương bị tàn hồn Đế cấp đoạt đi, ta vô tình lấy được Kim Long Thương, nhưng mà Lăng Tiếu phúc tinh cao chiếu nên không có chết, còn đạt được tàn hồn Đế cấp thưởng thức, tiếp nhận nó truyền thừa, mà Kim Long Thương này chính là vật của tiền bối kia khi còn sống, chỉ bị Cổ Dương Húc tiền bối các ngươi đoạt đi mà thôi, hôm nay ta đạt được truyền thừa của tiền bối đó, Kim Long Thương lại nhận ta làm chủ,

Cổ huynh ngươi bảo ta làm sao lấy đồ sư phụ giao cho ta trả cho Cổ gia chứ?

Vì muốn lấy Kim Long Thương, Lăng Tiếu không ngại nói dối.

NẾu là bình thường Lăng Tiếu mới chẳng muốn giải thích với Cổ Vũ Phi làm giò, dù sao đoạt cũng đoạt, chỉ cần có bổn sự thì cứ đoạt, chính là sợ đối phương không có bổn sự này.

Hiện tại Lăng Tiếu cũng không phải sợ Cổ gia, mà là trong nội tma có một chút sâu xa của Cổ Hoàng Thần Công ràng buộc.

Nếu như lúc trước không có Kim Cương Ngũ Biến Quyết từ vị tiền bối Cổ gia Cổ Dương Húc mang ra khỏi động, cũng bởi vì đủ chuyện nên rơi vào tay lão thái gia, hắn dựa vào đó mà tu luyện mới có thể nhiều lần biến nguy thành an, đạt tới tình trạng hiện tại.

Vì thế Lăng Tiếu cũng hiểu phải cho Cổ gia một giải thích!

Nếu như bọn họ cảm thấy không được, đừng trách hắn trở mặt.

- Lăng Tiếu ngươi cho rằng Cổ Vũ Phi ta là hài tử ba tuôi sao? Hôm nay không trả Kim Long Thương thì ngươi đừng mong rời khỏi đây!

Cổ Vũ Phi tức giận quát.

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu này nói lời bịa đặt, hắn làm sao có thể tin tưởng được chứ?

- Hừ, hai huynh muội ccs ngươi có phải tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết hay không?

Lăng Tiếu không đáp hỏi ngược lại.

- Việc này ta còn không có hỏi rõ ngươi đấy, ngươi rõ ràng còn dám khơi mào, ngươi trộm tu bí mật bất truyền của Cổ gia ta khi nào?

Cổ Vũ Phi cau mày hỏi.

- Ha ha, thật sự là buồn cười, chẳng lẽ các ngươi cho rằng Lăng Tiếu ta có năng lực lẻn vào Cổ gia các ngươi học trộm bí mật bất truyền sao? Không biết là đầu óc ngươi có vấn đề hay là người Cổ gia các ngươi vô năng?

Lăng Tiếu cười lạnh nói, hắn hiện tại rất không thoải mái, nói thế nào thì hắn cũng cứu huynh muội Cổ gia, không nghĩ tới đối phương vô lễ trách móc hắn, điểm này làm hắn phản cảm.

Cổ Vũ Phi bị Lăng Tiếu hỏi ngược thì sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, một cổ khí thế tăng lên, xem bộ dáng dường như muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Cát Bối Hân cùng Diệp Vân Phong đứng trước Lăng Tiếu.

Mà lúc này Cổ Tiểu Hà khẩn trương nói:

- Đại ca, đừng kích động, chuyện gì cũng từ từ!

Nếu như đại ca nàng hiện tại giao chiến với Lăng Tiếu, không phải tình duyên của nàng cũng hết sao?

Cổ Vũ Phi đẩy tay Cổ Tiểu Hà ra tay sau, nói:

- Tiểu muội, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra hắn muốn chiếm Kim Long Thương của chúng ta thành của mình sao? Chờ ta lấy Kim Long Thương rồi nói sau.

- Ai dám động tới lão đại của ta, Diệp Vân Phong ta là người đầu tiên không

bỏ qua cho kẻ đó!

Diệp Vân Phong khí thế tăng lên, cũng ngăn cản Cổ Vũ Phi.

NHưng khí thế củ hắn dù bất phàm nhưng không dùng Thăng Linh Quyết vẫn có chênh lệch với Cổ Vũ Phi, Cổ Vũ Phi chính là tinh anh đứng đầu của Cổ gia đấy.

- Ít làm càn trước mặt t!

Cổ Vũ Phi thường thường quát lên.

Ngay sau đó hai người đánh nhau.

Lúc này vài âm thanh xé gió lao tới, vài đạo thân ảnh hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu.

- Lăng huynh, từ khi chia tay tới giờ không có gì chứ!

Phong Vô Ảnh cầm theo bầu rượu tươi cười hỏi thăm Lăng Tiếu một câu.

- Chỉ còn lại nửa cái mngj, tại sao không việc gì!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Không sao, dùng mệnh cách mạnh mẽ của Lăng huynh như vậy làm sao có thể tráng niên mất sớm được cơ chứ, huống hồ ta cũng không muốn biểu muội của ta biến thành quả phụ đâu.

Phong Vô Ảnh uống một hớp rượu nói ra, ánh mắt của hắn nhìn qua Cổ Vũ Phi, rất rõ ràng Phong gia đã trợ trận cho Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, Lăng Tiếu, ta cũng không muốn nhìn thấy Hân muội khổ tâm vì ngươi.

Phong Nhã Hinh nhàn nhạt nói ra.

Cổ Vũ Phi nghe hai người nói thì trên trán ngăn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phong Vô Ảnh nói:

- Phong gia muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?

Nếu như Phong gia đứng bên Lăng Tiếu thì chuyện này không dễ làm.

- Ha ha, kính xin Cổ huynh cho Phong mỗ được mở rộng tầm mắt?

Phong Vô Ảnh tươi cười.

- Hừ, chỉ cần Lăng Tiếu chịu mang Kim Long Thương giao ra đây, Cổ Vũ Phi ta tự nhiên không khó xử hắn.

Cổ Vũ Phi đáp.

Phong Vô Ảnh vừa muốn nói gì thì Lăng Tiếu gạt mọi người đi tới trước mặt Cổ Vũ Phi nói:

- Thật không nghĩ tới ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, nếu ngươi muốn Kim Long Thương thì có bản lĩnh tới lấy, chỉ sợ ngươi không có bổn sự này.

Lăng Tiếu có thời gian giảm xốc, thương thế toàn thân khôi phục ba bốn thành, thực lực này tuy nói muốn chống lại Cổ gia có chút miễn cưỡng, nhưng với Lăng Tiếu thì đủ rồi.

- Lăng Tiếu không phải như vậy...

Cổ Tiểu Hà không muốn Lăng Tiếu hiểu lầm và định giải thích, tuy nhiên bị ánh mắt Cổ Vũ Phi ngắt lời.

- Tiểu muội ngươi im miệng cho ta, hôm nay ta phải thu hồi thánh vật của Cổ gia.

- Ha ha... Thú vị thú vị, Cổ gia đúng là vô sỉ, người ta cứu tính mạng các ngươi, rõ ràng còn muốn lấy oán trả ơn!

Một giọng cười to vang lên.

Ngay sau đó chín đạo nhân ảnh rơi xuống bên cạnh Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi quay đầu nhìn qu người nói chuyện, đồng tử co rút lại.

- Đông Phương gia!

- Thì ra là Đông Phương huynh, kính xin ngươi không nên nhúng tay vào chuyện giữa ta và Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi nhàn nhạt đáp.

Mặc dù mọi người đều là người thế gia, nhưng mà thực lực Đông Phương gia lại đứng đầu các thế gia, Cổ Vũ Phi không biết Đông Phương Hùng vì sao phải nhúng tay, trong lòng ẩn ẩn có ý thoái lui.

Cổ gia có thể liều mạng với Phong gia, nhưng có Đông Phương gia đứng bên cạnh Lăng Tiếu thì hắn không dám vọng đọng.

- Đông Phương Hùng ta xem thường nhất chính là kẻ vong ân bội nghĩa, việc này Đông Phương Hùng ta quản rồi.

Đông Phương Hùng nói.

Chuyện này khiến thần sắc Cổ Vũ Phi biến hóa.

Lăng Tiếu khó hiểu nhìn qua Đông Phương Hùng, hắn thề là chưa từng có chút liên hệ nào với Đông Phương gia ah, vì sao người ta trợ giúp hắn?

Nàng làm sao không hiểu ý của đại ca cơ chứ, nhưng mà nàng hiện tại đã yêu thích Lăng Tiếu, làm sao có thể cường ngạnh đòi Lăng Tiếu trả Kim Long Thương, theo ý của nàng là nên khuyên bảo, xem Lăng Tiếu có thể trả lại Kim Long Thương hay không, nếu như không giao có lẽ nàng sẽ nghĩ biện pháp khác, Kim Long Thương chính là thánh khí Cổ gia lưu truyền tới nay, nếu mất trong tay của nàng thì nàng bị phạt là chắc chắn.

Lăng Tiếu Long ánh mắt co lại, bật cười nói:

- Nếu Cổ huynh còn nhớ rõ lúc trước là Lăng Tiếu ta cứu hai huynh muội các ngươi, Kim Long Thương này chính là vật đáp tạ đi, việc này thanh toán xong!

Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà biến sắc.

Cổ Vũ Phi trầm giọng nói.

- Lăng Tiếu, ngươi muốn chiếm Kim Long Thương thành của mình?

Lăng Tiếu lắc đàu nói:

- Trong sơn động ngỳ đó Kim Long Thương bị tàn hồn Đế cấp đoạt đi, ta vô tình lấy được Kim Long Thương, nhưng mà Lăng Tiếu phúc tinh cao chiếu nên không có chết, còn đạt được tàn hồn Đế cấp thưởng thức, tiếp nhận nó truyền thừa, mà Kim Long Thương này chính là vật của tiền bối kia khi còn

sống, chỉ bị Cổ Dương Húc tiền bối các ngươi đoạt đi mà thôi, hôm nay ta đạt được truyền thừa của tiền bối đó, Kim Long Thương lại nhận ta làm chủ, Cổ huynh ngươi bảo ta làm sao lấy đồ sư phụ giao cho ta trả cho Cổ gia chứ?

Vì muốn lấy Kim Long Thương, Lăng Tiếu không ngại nói dối.

NẾu là bình thường Lăng Tiếu mới chẳng muốn giải thích với Cổ Vũ Phi làm giò, dù sao đoạt cũng đoạt, chỉ cần có bổn sự thì cứ đoạt, chính là sợ đối phương không có bổn sự này.

Hiện tại Lăng Tiếu cũng không phải sợ Cổ gia, mà là trong nội tma có một chút sâu xa của Cổ Hoàng Thần Công ràng buộc.

Nếu như lúc trước không có Kim Cương Ngũ Biến Quyết từ vị tiền bối Cổ gia Cổ Dương Húc mang ra khỏi động, cũng bởi vì đủ chuyện nên rơi vào tay lão thái gia, hắn dựa vào đó mà tu luyện mới có thể nhiều lần biến nguy thành an, đạt tới tình trạng hiện tại.

Vì thế Lăng Tiếu cũng hiểu phải cho Cổ gia một giải thích!

Nếu như bọn họ cảm thấy không được, đừng trách hắn trở mặt.

- Lăng Tiếu ngươi cho rằng Cổ Vũ Phi ta là hài tử ba tuôi sao? Hôm nay không trả Kim Long Thương thì ngươi đừng mong rời khỏi đây!

Cổ Vũ Phi tức giận quát.

Hắn cảm thấy Lăng Tiếu này nói lời bịa đặt, hắn làm sao có thể tin tưởng được chứ?

- Hừ, hai huynh muội ccs ngươi có phải tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết hay không?

Lăng Tiếu không đáp hỏi ngược lại.

- Việc này ta còn không có hỏi rõ ngươi đấy, ngươi rõ ràng còn dám khơi mào, ngươi trộm tu bí mật bất truyền của Cổ gia ta khi nào?

Cổ Vũ Phi cau mày hỏi.

- Ha ha, thật sự là buồn cười, chẳng lẽ các ngươi cho rằng Lăng Tiếu ta có năng lực lẻn vào Cổ gia các ngươi học trộm bí mật bất truyền sao? Không biết là đầu óc ngươi có vấn đề hay là người Cổ gia các ngươi vô năng?

Lăng Tiếu cười lạnh nói, hắn hiện tại rất không thoải mái, nói thế nào thì hắn cũng cứu huynh muội Cổ gia, không nghĩ tới đối phương vô lễ trách móc hắn, điểm này làm hắn phản cảm.

Cổ Vũ Phi bị Lăng Tiếu hỏi ngược thì sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, một cổ khí thế tăng lên, xem bộ dáng dường như muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Cát Bối Hân cùng Diệp Vân Phong đứng trước Lăng Tiếu.

Mà lúc này Cổ Tiểu Hà khẩn trương nói:

- Đại ca, đừng kích động, chuyện gì cũng từ từ!

Nếu như đại ca nàng hiện tại giao chiến với Lăng Tiếu, không phải tình duyên của nàng cũng hết sao?

Cổ Vũ Phi đẩy tay Cổ Tiểu Hà ra tay sau, nói:

- Tiểu muội, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra hắn muốn chiếm Kim Long Thương của chúng ta thành của mình sao? Chờ ta lấy Kim Long Thương rồi nói sau.

- Ai dám động tới lão đại của ta, Diệp Vân Phong ta là người đầu tiên không bỏ qua cho kẻ đó!

Diệp Vân Phong khí thế tăng lên, cũng ngăn cản Cổ Vũ Phi.

NHưng khí thế củ hắn dù bất phàm nhưng không dùng Thăng Linh Quyết vẫn có chênh lệch với Cổ Vũ Phi, Cổ Vũ Phi chính là tinh anh đứng đầu của Cổ gia đấy.

- Ít làm càn trước mặt t!

Cổ Vũ Phi thường thường quát lên.

Ngay sau đó hai người đánh nhau.

Lúc này vài âm thanh xé gió lao tới, vài đạo thân ảnh hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu.

- Lăng huynh, từ khi chia tay tới giờ không có gì chứ!

Phong Vô Ảnh cầm theo bầu rượu tươi cười hỏi thăm Lăng Tiếu một câu.

- Chỉ còn lại nửa cái mngj, tại sao không việc gì!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Không sao, dùng mệnh cách mạnh mẽ của Lăng huynh như vậy làm sao có thể tráng niên mất sớm được cơ chứ, huống hồ ta cũng không muốn biểu muội của ta biến thành quả phụ đâu.

Phong Vô Ảnh uống một hớp rượu nói ra, ánh mắt của hắn nhìn qua Cổ Vũ Phi, rất rõ ràng Phong gia đã trợ trận cho Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, Lăng Tiếu, ta cũng không muốn nhìn thấy Hân muội khổ tâm vì ngươi.

Phong Nhã Hinh nhàn nhạt nói ra.

Cổ Vũ Phi nghe hai người nói thì trên trán ngăn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phong Vô Ảnh nói:

- Phong gia muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?

Nếu như Phong gia đứng bên Lăng Tiếu thì chuyện này không dễ làm.

- Ha ha, kính xin Cổ huynh cho Phong mỗ được mở rộng tầm mắt?

Phong Vô Ảnh tươi cười.

- Hừ, chỉ cần Lăng Tiếu chịu mang Kim Long Thương giao ra đây, Cổ Vũ Phi ta tự nhiên không khó xử hắn.

Cổ Vũ Phi đáp.

Phong Vô Ảnh vừa muốn nói gì thì Lăng Tiếu gạt mọi người đi tới trước mặt Cổ Vũ Phi nói:

- Thật không nghĩ tới ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, nếu ngươi muốn Kim Long Thương thì có bản lĩnh tới lấy, chỉ sợ ngươi không có bổn sự này.

Lăng Tiếu có thời gian giảm xốc, thương thế toàn thân khôi phục ba bốn thành, thực lực này tuy nói muốn chống lại Cổ gia có chút miễn cưỡng, nhưng với Lăng Tiếu thì đủ rồi.

- Lăng Tiếu không phải như vậy...

Cổ Tiểu Hà không muốn Lăng Tiếu hiểu lầm và định giải thích, tuy nhiên bị ánh mắt Cổ Vũ Phi ngắt lời.

- Tiểu muội ngươi im miệng cho ta, hôm nay ta phải thu hồi thánh vật của Cổ gia.

- Ha ha... Thú vị thú vị, Cổ gia đúng là vô sỉ, người ta cứu tính mạng các ngươi, rõ ràng còn muốn lấy oán trả ơn!

Một giọng cười to vang lên.

Ngay sau đó chín đạo nhân ảnh rơi xuống bên cạnh Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi quay đầu nhìn qu người nói chuyện, đồng tử co rút lại.

- Đông Phương gia!

- Thì ra là Đông Phương huynh, kính xin ngươi không nên nhúng tay vào chuyện giữa ta và Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi nhàn nhạt đáp.

Mặc dù mọi người đều là người thế gia, nhưng mà thực lực Đông Phương gia lại đứng đầu các thế gia, Cổ Vũ Phi không biết Đông Phương Hùng vì sao phải nhúng tay, trong lòng ẩn ẩn có ý thoái lui.

Cổ gia có thể liều mạng với Phong gia, nhưng có Đông Phương gia đứng bên cạnh Lăng Tiếu thì hắn không dám vọng đọng.

- Đông Phương Hùng ta xem thường nhất chính là kẻ vong ân bội nghĩa, việc này Đông Phương Hùng ta quản rồi.

Đông Phương Hùng nói.

Chuyện này khiến thần sắc Cổ Vũ Phi biến hóa.

Lăng Tiếu khó hiểu nhìn qua Đông Phương Hùng, hắn thề là chưa từng có chút liên hệ nào với Đông Phương gia ah, vì sao người ta trợ giúp hắn?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1078 - Vỗ Tay Ước Định. (1)

Thời điểm hắn định nói chuyện, một hương thơm xộc vào mũi, một nữ tử động lòng người đứng trước mặt Lăng Tiếu và nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Lăng Tiếu bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm thì sợ hãi, lúc này ôm ngực, làm bộ dáng sợ hãi:

- Tiểu thư ngươi muốn làm gì vậy?

Nàng thấy Lăng Tiếu bộ dáng như vậy thì bật cười, sau đó đôi mắt dễ thương nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của Lăng Tiếu, nói:

- Bổn tiểu thư vừa ý ngươi, ngươi có bằng lòng làm rể Đông Phương gia hay không?

Đông Phương Tinh nói câu này còn thẳng thắn hơn cả Cổ Tiểu Hà, ở trước mặt nhiều người nói ra tâm tư của mình.

Lăng Tiếu sửng sốt, mà thần sắc đám người bên cạnh cổ quái.

- Cái kia? Ngươi... Ngươi vừa ý bản thiếu gia?

Lăng Tiếu ngượng ngùng hỏi.

Đông Phương Tinh lúc này vuốt cằm.

- Đúng vậy, nam nhân xuất sắc như ngươi, cũng chỉ có Đông Phương Tinh ta mới xứng với ngươi.

Lăng Tiếu không nghĩ tới nữ nhân này cực phẩm như vậy, còn tự kỷ hơn cả hắn.

Nhưng mà hắn cũng phải tán thưởng nữ nhân này kiều mỵ tới cực điểm, bất kể là tướng mạo hay tư thái đều không thua gì Cát Bối Hân, nhất là đôi mắt của nàng tràn ngập tự tin.

Không tệ, cho dù mỹ mạo hay là hậu trường của Đông Phương Tinh đều có vô số người truy cầu, đều là mỹ nhân khó được.

Nhưng mà Đông Phương Tinh yêu cầu cao không phải bình thường, trừ phải trẻ tuổi ra, còn cần có tướng mạo anh tuấn, thực lực hơn người và làm cho nàng bội phục.

Mà Lăng Tiếu thông qua trận chiến với Viên Chiến Thiên vừa rồi, hoàn toàn làm cho Đông Phương Tinh mê say.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đông Phương Hùng đứng ra nói chuyện cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa muốn nói gì thì Cát Bối Hân đã ôm tay Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Đông Phương Tinh nói:

- Hắn là phu quân của ta!

Cát Bối Hân tính tình dù không tranh giành với người ta, nhưng mà chẳng lẽ người ta đoạt lão công còn thờ ơ sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào!

Nàng nói lời này cho thấy lập trườn, Lăng Tiếu là phu quân của nàng, người khác mơ tưởng cướp đi.

Nhưng mà Đông Phương Tinh nghe lời này không có chút ngượng ngùng, ngược lại vẻ mặt mặt hoặc nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Ngươi không biết ta còn tốt hơn nàng sao? Huống hồ thực lực Đông Phương gia còn mạnh hơn Phong gia nha, chắc hẳn ngươi nên biết ai mới là lựa chọn tốt nhất nha?

Tất cả mọi người không nghĩ tới Đông Phương Tinh lại hấp dẫn Lăng Tiếu trần trụi như vậy, đám thanh niên tuấn tài bốn phía cảm thấy Lăng Tiếu diễm phúc sâu.

Công chúa Đông Phương gia, ở trung vực không ai không muốn, nhưng mà có ai xứng đôi với nàng? Ngày nay nàng chủ động hấp dẫn Lăng Tiếu, bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu làm sao buông tha cơ hội này chứ?

Mà Đông Phương gia đứng đầu các thế gia, so với Phong gia còn mạnh hơn nhiều.

Cổ Vũ Phi cùng Cổ Tiểu Hà bên cạnh thần sắc khó coi.

Cổ Vũ Phi là vì Lăng Tiếu có Phong gia cùng Đông Phương gia trợ giúp, vậy hắn hôm nay chắc chắn không cách nào thu hồi Kim Long Thương nên câm phẫn; Cổ Tiểu Hà thấy Đông Phương Tinh tính cách thẳng thắn mạnh hơn nàng vài phần, huống hồ luận tu sắc nàng còn kém Đông Phương Tinh một phần, điểm này khiến nàng khó chịu.

Đương nhiên chuyện cũng không phải Cổ Tiểu Hà luống cuống, chủ yếu là trong tay Lăng Tiếu có Kim Long Thương cho nên biến thành trở ngại giữa nàng và Lăng Tiếu.

Nếu như nàng hiện tại thổ lộ ưa thích Lăng Tiếu, chỉ sợ nàng mất mặt tại chỗ.

Lăng Tiếu lúc này dùng ánh mắt gian tà dò xét tư thái của Đông Phương Tinh, mới phát hiện cô nàng này có tiền vốn cao ngạo nha, trước sau lồi lõm và dáng người tỉ lệ hoàng kim, mặc kệ với nam nhân nào cũng là hấp dẫn trí mạng, Lăng Tiếu hắn cũng không ngoại lệ.

Bên cạnh Lăng Tiếu, Cát Bối Hân bấm vào thịt hông Lăng Tiếu.

- Tiếu, ngươi còn nhìn ta sẽ nói cho Vận tỷ tỷ và Hà tỷ tỷ.

Lăng Tiếu há miệng cười nói:

- Ha ha... Vi phu không phải chỉ nhìn sao, là thưởng thức tinh khiết.

Nhưng mà sư tôn của hắn là Phong Lưu Tà Đế, hắn cũng không thể làm mất mặt sư tôn, loại mỹ nữ cực phẩm này đưa tới cửa mà không muốn, vậy hắn bị sét đánh chết cho rồi.

- Đông Phương tiểu thư đúng không? Ngươi cũng nhìn thấy ta đã có thê tử, huống hồ Lăng Tiếu ta cảm tình với nàng trước sau một lòng, trừ Hân nhi ra ta còn có mấy lão bà, hai ba nha hoàn mà thôi, nếu như ngươi không ngại làm nhỏ thì Lăng Tiếu ta tự nhiên ủy khuất thu ngươi là được.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc miễn cưỡng.

Đám người chung quanh nghe vậy thì biến sắc.

Bọn họ không dám nghĩ tới Lăng Tiếu này nói ra lời như vạy, rõ ràng bảo công chúa Đông Phương gia làm tiểu thiếp, thật không biết hắn tự tin quá mức hay đầu óc có vấn đề?

Không ít Địa Hoàng trong lòng đang mắng Lăng Tiếu ngu xuẩn muốn chết đấy.

Người Đông Phương gia biến sắc.

Đông Phương Tinh nhắm lại su đó nhìn qua Lăng Tiếu, nàng phát hiện Lăng Tiếu tuy cười đùa tí tửng, nhưng mà có khí chất hoàng giả, giống như thuốc mê vậy, làm cho nàng say mê vò trong đó, khiến nàng không tức giạn được, đổi lại người khác thì nàng đã giết người!

- Đông Phương tiểu thư, loại người này không xứng với pháp nhãn của ngươi đâu, nhưng mà các ngươi nên lui qua một bên, đợi ta cầm Kim Long Thương của Lăng Tiếu lại thì các ngươi muốn thế nào với hắn thì tùy.

Cổ Vũ Phi mở miệng nói ra.

Hắn nói câu này kỳ thật có hai nghĩa, một phương diện hy vọng Đông Phương Tinh tức giận, không hề can thiệp chuyện của hắn và Lăng Tiếu, một phương diện ám chỉ hắn có thể bắt Lăng Tiếu lại, do đó chứng minh Cổ Vũ Phi hắn xuất sắc hơn Lăng Tiếu.

Đông Phương Tinh xinh đẹp như vậy, Cổ Vũ Phi nói không tâm động là giả, nếu Cổ gia có thể thông gia với Đông Phương gia thì tất cả đều vui vẻ.

Ai biết Đông Phương Tinh nói câu sau khiến Cổ Vũ Phi muốn thổ huyết.

- Thật sự là nam nhân có cá tính, ta phát hiện thực sự thích ngươi rồi, nếu như ngươi thật sự có thực lực khiến Đông Phương Tinh ta cam tâm tình nguyện làm thiếp, ta không ngại, chỉ cần ngươi có thể khiến mấy lão gia hỏa nhà ta câm miệng là được rồi.

Đông Phương Tinh không có để ý tới Cổ Vũ Phi, đôi mắt dễ thương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

- Mấy lão gia hỏa gia tộc của ngươi? Độ khó này cũng hơi lớn đấy!

Lăng Tiếu giả bộ suy tư nói.

Đông Phương Tinh hỏi:

- Như thế nào, không dám sao?

- Dám, tại sao không dám, có ngươi đẹp như vậy đưa tới cửa mà không muốn, bản thiếu gia không phải nam nhân rồi, Đông Phương gia các ngươi cũng không phải đầm rồng hang hổ gì, một ngày nào đó ta sẽ đi đến một lần, nói không chừng bọn họ thấy ta anh tuấn tiêu sái sẽ cho ngươi làm thiếp của ta đấy!

Lăng Tiếu lúc này vỗ ngực hào khí đáp.

Lăng Tiếu trọng mặt mũi, hắn sao yếu thế trước mặt nữ nhân chứ, huống hồ hắn tương lai cũng chưa chắc sợ Đông Phương gia đâu!

- Hảo phách khí, đây mới thực sự là nam nhân.

Đông Phương Tinh lúc này khen ngợi, nàng còn nói:

- Nhưng mà thời gian chúng ta phải hạn định nha, bằng không bổn công chúa cũng không có tính nhẫn nại chờ đợi như vậy đâu.

- Mười năm, trong vòng mười năm ta sẽ đi Đông Phương gia một lần, ta cũng không muốn tiểu thiếp bản thiếu gia dự định bị nam nhân khác cho đội món xanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1079 - Vỗ Tay Ước Định. (2)

Lăng Tiếu lập tức kiên định nói một câu.

Đôi mắt Đông Phương Tinh sáng ngời, dịu dàng đáp:

- Chuyện này là thật?

Nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu khẩu khí lớn như vậy, hắn hiện tại chỉ là Địa Hoàng đỉnh phong, cho dù thiên phú tốt cũng chỉ bước vào Thiên Tôn mà thôi, chẳng lẽ bằng thực lực này còn dám xông vào Đông Phương gia?

Nhưng mà nhìn thấy khí phách của Lăng Tiếu thì Đông Phương Tinh đã cảm thấy Lăng Tiếu này phù hợp với khẩu vị của nàng.

Thời gian mười năm với người tu luyện mà nói không là gì, đáp ứng hắn có làm sao.

- Đương nhiên, Lăng Tiếu ta trước giờ nói một không hai.

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp.

- Vậy thì tốt, chúng ta vỗ tay thề, nếu như ngươi không tới tìm ta, Đông Phương Tinh ta thề sẽ phát động thực lực gia tộc khiến ngươi không có chỗ ẩn thân!

Đông Phương Tinh đáp, sau đó bàn tay trắng kiên định đưa ra.

Lăng Tiếu đang muốn nghênh chưởng, Phong Nhã Hinh buồn bả nói:

- Lăng Tiếu ngươi làm như vậy không phụ lòng Hân nhi sao?

Chẳng biết tại sao nàng nhìn thấy Lăng Tiếu cùng Đông Phương Tinh muốn lập ước định, làm cho tâm tình nàng cực kỳ bực bội.

Nàng tin tưởng Lăng Tiếu là người nói một không hai, trước đây hắn cũng dám xông vào Phong gia, tiếp qua mười năm đương nhiên cũng dám xông Đông Phương gia. Chuyện này không liên qun tới nngf, thế nhưng mà trong nội tâm nàng lại chua xót.

Hồi tưởng lại tư thái cuồng ngạo của Lăng Tiếu trong Phong gia và tư thế chiến đấu oai hùng của hắn lúc nãy, trong lòng Phong Nhã Hinh sinh ra một cút tình cảm.

Nàng mang Cát Bối Hân ra nói chỉ che dấu suy nghĩ trong lòng của nàng mà thôi, nàng thật sự không muốn nhìn Lăng Tiếu cùng Đông Phương Tinh ở cùng một chỗ.

Lăng Tiếu nghe lời này bàn tay dừng ở giữa không trung, nhưng không có ý rơi xuống.

- Ai, bên cạnh Lăng Tiếu ngươi đã nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, mà Mộng Kỳ hạ lạc không rõ, chẳng lẽ còn có tâm tư phát sinh qun hệ với nữ nhân khác sao?

Trong lòng Lăng Tiếu áy náy.

Ba!

Nhưng mà thời điểm Lăng Tiếu do dự định thu hồi tay thì tay của Đông Phương Tinh đã vỗ vào tay của Lăng Tiếu.

- Tốt, là nam nhân nói lời giữ lời!

Đông Phương Tinh cũng không để ý tới Lăng Tiếu sững sờ, lúc này nhìn qua Cổ Vũ Phi nói:

- Hắn hiện tại đã xem như nam nhân của Đông Phương Tinh ta, nếu như Cổ gia các ngươi có ý đối phó hắn, vậy chúng ta sẽ theo tới cùng..

Nàng nói lời này thần sắc Cổ Vũ Phi đột biến, trong mắt hận Lăng Tiếu nhiều hơn.

Cổ Vũ Phi không nói gì nữa.

- Tốt... Lăng Tiếu, ta không tin các nàng có thể bảo hộ ngươi cả đời, chờ ta về bẩm báo trưởng lão gia tộc, Cổ gia ta tự nhiên sẽ cho ngươi tới thu hồi Kim Long Thương, hy vọng ngươi có thể bảo trụ nó!

Cổ Vũ Phi khẽ cắn môi buông ngoan thoại.

Kế tiếp hắn cũng không quay đầu kéo Cổ Tiểu Hà rời đi.

Rời đi Cổ Tiểu Hà khổ sở nhìn qua Lăng Tiếu, nàng rất muốn nói cái gì đó, thế nhưng mà yết hầu của nàng như bị chặn lị, cái gì cũng không nói nên lời.

Người Cổ gia theo huynh muội bọn họ rời đi.

Mà Địa Hoàng chung quanh biết rõ Lăng Tiếu có Phong gia cùng Đông Phương gia che chở, bọn họ cũng không có tâm tư gì, cũng rời khỏi.

Lại không rời khỏi có khi còn bị người ta cướp bóc, khi đó khóc không ra nước mắt.

- Các ngươi cam tâm tình nguyện? Hân nhi chúng ta đi, không nên quan tâm tới gia hỏa hoa tam này, bằng mỹ mạo của ngươi nam nhân gì không có.

Phong Nhã Hinh quát một tiếng, sau đó kéo Cát Bối Hân muốn rời đi.

Lăng Tiếu không có kéo Cát Bối Hân, mà ý náy nói:

- Hân nhi... Thực xin lỗi!

Tuy nói thế đạo này chỉ cần có thực lực, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường, nhưng mà vừa rồi hắn cao hứng lại quên cảm thụ củ Cát Bối Hân, trong nội tâm cảm giác mình quá hỗn đản.

Cát Bối Hân tránh tay của Phong Nhã Hinh, tiến vào ngực Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, ngươi không nên xin lỗi ta, nam nhân ưu tú như ngươi không hấp dẫn nữ nhân mới là lạ, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, mặc kệ ngươi có bao nhiêu nữ nhân, đều phải có một vị trí cho Hân nhi được không nào? Ta yêu cầu cũng không cao, chỉ hy vọng ngươi vĩnh viễn không quên ta là được.

Cát Bối Hân rất chân thành nói câu này, trên mặt không có chút miễn cưỡng.

Người bên cạnh đều cảm động, nhưng mà nhiều hơn là hâm mộ Lăng Tiếu vận khí cứt chó quá cường đại.

Cát Bối Hân bất kể ở phương diện nào cũng không kém Đông Phương Tinh, nữ nhân như vậy hết lòng với Lăng Tiếu, đổi lại người khác chỉ sợ đều nguyện ý giảm thọ trăm năm đấy.

- Hân nhi ngươi...

Phong Nhã Hinh tức giận, nàng muốn nói cái gì, nhưng không biết nên nói

cái gì mới tốt.

- Nhã Hinh tỷ ngươi không cần khuyên bảo, ngươi không rõ cảm tình của ta và hắn.

Cát Bối Hân lắc lắc đầu nói.

Xác thực nếu không nhờ Lăng Tiếu thì nàng làm gì có hôm nay, chỉ sợ đã sớm bị âm phong sát khí giết chết rồi, mà mấy lần trước là do Lăng Tiếu cứu giúp, nàng mới có thể đào thoát vận rủi, Lăng Tiếu trong lòng nàng không ai thay thế được.

- Hân nhi, ngươi yên tâm đi, ngươi vĩnh viễn sẽ ở trong lòng ta, về sau chúng ta sẽ cùng sống chung với nhau.

Lăng Tiếu nắm tay Cát Bối Hân nói ra.

- Ngươi rất không tồi, sau khi Lăng Tiếu thuộc về ta, ta không ngại cho ngươi làm nhỏ.

Đông Phương Tinh nhìn Cát Bối Hân nói ra.

Cảm tình của nữ nhân rất yếu ớt, nàng quả thật bị Cát Bối Hân làm cảm động.

Cát Bối Hân không chút yếu kém nhìn qua Đông Phương Tinh nói:

- Đông Phương tỷ tỷ, nói thật ngươi rất đẹp, nhưng mà mấy tỷ tỷ cũng không có kém ngươi, ngươi muốn làm lớn là không có khả năng, bởi vì vị trí này đã có người rồi, cho dù ngươi thực ưa thích Tiếu, vậy sau này cũng phải làm nhỏ như chúng ta thôi.

Cát Bối Hân dường như bỏ qua khúc mắc, rõ ràng tươi cười nói chuyện với Đông Phương Tinh.

Bên cạnh Phong Nhã Hinh tức giận không nói ra lời.

Ba năm này nàng và Cát Bối Hân đã sớm như chị em ruột, cũng biết rõ tình yêu của nàng với Lăng Tiếu, nhưng mà nàng không nghĩ tới Cát Bối Hân chẳng qua chỉ làm thiếp, điều này thật sự khiến nàng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng hỏi lại:

- Chẳng lẽ đây là yêu tới cực điểm sao, đối với chuyện khác không thèm quan tâm...

Cốc Kiều Kiều chú ý động tĩnh bên này nhưng sinh ra thần sắc không tự nhiên, chút suy nghĩ với Lăng Tiếu đã triệt để tan biến.

Lăng Tiếu ưu tú như thế, ngay cả tiểu thư của thế lực lớn chủ động yêu hắn hoặc truy cầu hắn, mà nàng các phương diện điều kiện kém xa những người này, nội tâm có phần tự ti.

Cho nên nàng cũng dứt khoát chặc đứt chút tình ý với Lăng Tiếu.

- Vậy sao? Có lẽ các ngươi không tranh đoạt địa vị trong lòng hắn, nhưng mà Đông Phương Tinh ta lại có tự tin, một ngày nào đó hắn sẽ thừa nhận ta làm lớn.

Đông Phương Tinh lúc này cắn môi nói, ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu nói.

- Lăng Tiếu, nhớ kỹ ước định giữa chúng ta.

Dứt lời nàng quay người rời đi.

Người Đông Phương gia lập tức đuổi theo, chỉ có Đông Phương Hùng đi tới trước mặt Lăng Tiếu, hắn cao hơn Lăng Tiếu một nửa người, hơi có cảm giác từ trên cao nhìn xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1080 - Bất Tử Chi Tâm

Hắn nhìn qua Lăng Tiếu cười nói:

- Hảo tiểu tử, đường muội của ta tầm mắt rất cao, nàng có thể vừa ý ngươi là phúc khí của ngươi, nàng làm ra quyết định sẽ không bao giờ cải biến, ngàn vạn đừng làm cho nàng thất vọng, nếu không... Ngươi su này rất thê thảm.

Dứt lời hắn vỗ nhẹ vi Lăng Tiếu vài cái, liền đuổi theo Đông Phương Tinh.

Lăng Tiếu sờ sờ vai đau đớn, trong nội tâm thầm mắng:

- Khí tức của tên này thật lớn.

...

Một năm sắp tới, Lăng Tiếu, Diệp Vân Phong, Cốc Kiều Kiều cùng với người Phong gia dứt khoát đứng ở đây chờ hết thời gian.

Cũng thừa dịp có thời gian, Lăng Tiếu vốn định an ủi Cát Bối Hân một chút.

Nhưng mà không biết Phong Nhã Hinh gân đây có gì không đúng, rõ ràng thời khắc nào cũng như hình với bóng cùng Cát Bối Hân, chuyện này làm cho Lăng Tiếu vô cùng phiền muộn.

Nhưng mà hai ngày qua hắn và Phong Vô Ảnh trở thành bằng hữu với nhau, hai người tâm đầu ý hợp.

Diệp Vân Phong và Cốc Kiều Kiều cũng thân cận hơn không ít.

Hai ngày qua Lăng Tiếu mặc dù không có tĩnh tâm ngồi xuống, nhưng mà Cổ Hoàng Thần Công và Độc Tôn Quy Nguyên Khí không ngừng chữa trị thân thể, hôm nay đã khôi phục tới đỉnh phong.

Rầm rập!

Trên bầu trời có năng lượng cường đại nổ tung, một đạo khe hở dần dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Tại Chiến Loạn Uyên này tất cả Địa Hoàng cùng bay tới khe hở đó.

Thời điểm đám người Lăng Tiếu muốn rời đi, một đám hào quang màu xanh xuất hiện sau lưng Lăng Tiếu, cùng bọn họ rời khỏi Chiến Loạn Uyên.

Không gian bên ngoài Chiến Loạn Uyên có hơn mười tên bán Đế đang chờ hậu bối xuất hiện.

Không qua nửa ngày hơn bốn trăm Địa Hoàng sống sót xuất hiện.

Lão gia Đế cấp chính thức quét qua, nói:

- Mang đế đan tới Tàn Thành cho ta kiểm duyệt, quyết định bài danh!

Tất cả mọi người không có dị nghị gì, đồng thời bay qua Tàn Thành cách đó không xa.

Mà lúc này Lăng Tiếu lẩm bẩm:

- Lão gia hỏa ngươi còn quay về làm gì?

Một giọng nói già nua vang lên trong thức hải của Lăng Tiếu.

- Tiểu hữu oán khí cũng không nhỏ, ngươi không hy vọng nhìn thấy lão giả sao?

Thì ra lúc rời đi đạo hào quang màu xanh là Lục Ông, nó giờ phút này cũng không cưỡng ép tiến vào thức hải của Lăng Tiếu, mà là bám vào y phục Lăng Tiếu, người ngoài không phát giác nó được.

- Đúng vậy, bản thiếu gia hiện tại không có thời gian săn sóc lão già ngươi, ngươi nên đi thôi.

Lăng Tiếu rất trực tiếp đáp.

Lục Ông trầm mặc một chút.

- Ngươi biết?

- Ta đương nhiên biết rõ, nhưng mà ngươi cũng không nợ ta cái gì, ngươi cũng kiếm không ít chỗ tốt, ta thấy ngươi nên tìm chỗ nào nguyên thủy sinh tồn đi, nếu để cho người khác biết rõ ngươi tồn tại, chỉ sợ ngươi sẽ toi mạng.

Lăng Tiếu đáp.

Lăng Tiếu hấp thu không ít tàn hồn của Chiến Vương gia và tàn hồn bán đế, từ trong trí nhớ của bọn họ tìm được không ít bí văn.

Mà hắn cũng biết lai lịch chính thức của Lục Ông, nó rõ ràng là là một cây kỳ lạ trong thiên dịa, xưng là Bất Tử Thụ!

Bất Tử Thụ bất kỳ thứ gì cũng là linh dược hiếm có, những Vạn Niên Thụ Phù Trấp, Vạn Niên Thụ Quả cùng với Vạn Niên Thụ Căn chỉ là chút tinh hoa của nó mà thôi, nhưng lại có công hiệu khởi tử hoàn sinh, cải thiện thể chất, mà đối với võ giả mộc thuộc tính mà nói có thể gia tăng độ tinh khiết

lên cực lớn.

Lăng Tiếu có 100% mộc thuộc tính độ tinh khiết chính là lúc Lục Ông ký thác vào thức hải của hắn mà hình thành.

Mà Bất Tử Thụ tinh hoa chính thức chính là Bất Tử chi tâm!

Bất Tử chi tâm này chính là tinh hoa bổn nguyên của Bất Tử Thụ, mặc kệ với kẻ nào mà nói cũng là thứ tốt vạn năm khó có được.

Nó có thể khiến bất kỳ người nào chỉ cần hồn phách chưa tiêu tán hết phục sinh lại, càng có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, thể chất cùng sinh cơ tăng lên rất cao, trừ phi đầu lâu cùng trái tim triệt để đoạn tuyệt, bằng không có thể đoạn chi trọng sinh, căn bản không sợ bất cứ thương tổn gì; trừ chuyện đó ra nó có thể khiến bất cứ Đế cấp mộc thuộc tính đỉnh phong tiến lên Thánh giai, Thánh giả đỉnh phong tiến vào Thánh hoàng.

Nếu dùng phẩm giai linh thảo mà nói, nó là thánh thụ đạt tới cửu giai đỉnh phong!

Lục Ông chính là thụ linh của Bất Tử Thụ, đồng thời nó cũng là Bất Tử chi tâm, nhưng mà nó là trạng thái huyễn hóa của thụ linh mà thôi.

Lăng Tiếu từ trong trí nhớ truyền thừa biết được thánh thụ như vậy chỉ sinh tồn ở tiên địa có linh khí nồng đậm mà thôi.

Lúc đầu Lục Ông xuất hiện tại Mê Huyễn Cốc, chắc hẳn đã sớm bị thương, bằng không nó làm sao bị huyễn thú cấp hai làm chật vật như vậy?

Về sau nó khiến Mê Huyễn Cốc trụi lủi có sinh cơ, đối với nó mà nói không có tiêu hao bao nhiêu năng lượng vố có, mà nó ở trong người Lăng Tiếu, muốn gởi trong thức hải Lăng Tiếu khôi phục tinh nguyên.

Thông qua đủ loại phân tích, Lăng Tiếu đã hiểu Lục Ông khẳng định có bí mật không muốn ai biết.

Lăng Tiếu cũng biết cho Lục Ông ở lại thức hải của hắn, đối với hắn mà nói tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại, nhưng mà hắn không thích cảm giác bị lợi dụng, loại nhân tố bất an này không thể tồn tại trong lòng hắn.

Nếu như hắn có năng lực sẽ bắt Lục Ông lại, lấy Bất Tử chi tâm của nó, như vậy La Mỹ Anh có thể khởi tử hoàn sinh, mà Lục Ông chính là thụ linh cửu giai, dù nó không phát huy toàn lực, nhưng không phải hắn có thể trêu chọc, huống hồ những năm gần đây Lục Ông cũng trợ giúp qua hắn không ít, muốn hắn ra tay với Lục Ông thì nội tâm không được.

Cho nên hắn mới mở miệng đuổi Lục Ông đi, nhắm mắt làm ngơ mới tốt.

Lục Ông nặng nề thở dài, nói:

- Tiểu hữu, ta mặc dù ở trong thức hải của ngươi khôi phục, nhưng mà lão hủ cũng chưa từng bạc đãi qua ngươi, ngươi cần gì tuyệt tình như vyaj?.

- Ta tuyệt tình sao? Nếu không phải xem thực lực của ngươi không tệ, bản thiếu gia đã lấy Bất Tử chi tâm của ngươi rồi.

Lăng Tiếu rất khó chịu nói.

- Chẳng lẽ không có thương lượng sao?

Lục Ông xác thực không muốn rời khỏi thức hải của Lăng Tiếu, những tinh thần linh dịch thuần túy với nó mà nói là đồ tuyệt hảo, lúc trước nó chọn Lăng Tiếu chính là nhìn trúng thức hải khổng lồ của Lăng Tiếu, mà lúc đó thực lực Lăng Tiếu cực yếu, đối với nó càng không có tổn thương gí.

Nó vốn chờ tinh nguyên khôi phục sẽ rời đi, mà nó gặp Huyết Ma Linh Thụ là thụ linh cùng đẳng cấp với nó, mà Huyết Ma Linh Thụ tuy là thụ linh tà ác, nhưng chỉ cần nó hấp thu tinh hoa của địch thủ, nó tuyệt đối có thể trực tiếp khôi phục đến đỉnh phong, thậm chí có thể tiến hóa một bước.

Đáng tiếc nó cuối cùng vẫn để Huyết Ma Thụ Linh trốn thoát.

Cho nên không còn cách nào khác quay về với Lăng Tiếu thì cảm ứng được sự tồn tại của Huyết Ma Linh Thụ.

Nhưng mà có đại năng nhân tộc ở đây, nó không dám vọng động.

Lăng Tiếu lúc này giảo hoạt.

- Chỗ trống tự nhiên là có, nhưng mà ta biết ngươi không đáp ứng, cho nên ta thấy ngươi nên tìm người khác đi.

- Tiểu hữu ngươi nói xem, chỉ cần lão hủ có thể làm đươc, nhất định sẽ hết sức giúp ngươi!

Lục Ông nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1081 - Lão Đại Nhất Định Phải Áp Trục

Nó rời khỏi Lăng Tiếu, muốn tìm người có thức hải lớn và tinh tuần như Lăng Tiếu quá khó khăn, huống hồ Lăng Tiếu cơ duyên phong phú, đi theo hắn ngày sau có khả năng tiến vào cảnh giới trong truyền thuyết.

Cho nên nó không thể không thỏa hiệp với Lăng Tiếu.

- Ta yêu cầu cũng không cao, chỉ cần nửa khỏa Bất Tử chi tâm mà thôi!

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ nói ra.

Hắn mấy năm nay khổ công tìm kiếm cách phục sinh La Mỹ Anh, mà hắn hiện tại biết được Lục Ông là Bất Tử chi tâm có công hiệu khởi tử hồi sinh, không phải tuyệt phẩm cứu mạng hắn tìm sao?

Chỉ có nửa khỏa Bất Tử chi tâm chẳng khác gì muốn nửa cái mạng già của Lục Ông, lão gia hỏa này nhất định không muốn.

Quả nhiên Lục Ông nổi trận lôi đình quát:

- Tiểu hữu muốn mạng già của lão hủ sao?

- Một nửa Bất Tử chi tâm còn không lấy mạng của ngươi, cùng lắm ta cho ngươi gửi trong thức hải ngàn năm, hoặc tìm được mộc thuộc tính tinh hoa cho ngươi hấp thu, chắc hẳn chẳng bao lâu ngươi sẽ khôi phục.

Lăng Tiếu thập phần chắc chắc nói.

Lục Ông lâm vào trầm mặc, thật lâu không nói, nghĩ tới được mất trong đó.

Lăng Tiếu cũng không vội, hắn hiện tại theo mọi người về Tàn thành

Tên cường giả Đế cấp thản nhiên nói:

- Hiện tại bắt đầu đếm đế đan của các ngươi, số lượng kẻ cao nhất phong làm đệ nhất hoàng tọa, bài danh vào top mười sẽ là sát hoàng, vào trăm sẽ là chiến hoàng, đế đan trong tay các ngươi cũng có thể đổi lấy đồ vật cần thiết trong tay chúng ta, hoặc chúng ta dùng huyết tinh mua sắm, đương nhiên các ngươi cũng có thể lưu đế đan lại, chúng ta tuyệt đối sẽ không cưỡng cầu các ngươi.

Mười tám tên bán đế lúc này hạ xuống một khu vực, các Địa Hoàng không ngừng giao đế đan lên để cho bọn họ kiểm tra.

- Tuyết Thiên Lĩnh Âu Vịnh Hạo thu hoạch đế đan hai mươi tám khỏa.

- Mộc Đao Môn Mộc Lâm Sâm thu hoạch đế đan hai mươi mốt khỏa.

- Bích Hải Thành Nghiêm Phương thu hoạch đế đan mười hai khỏa.

- Thương Phong Sơn Phạm Phong Tòng thu hoạch đế đan mười sáu khỏa.

...

Lúc này bán đế ở các nơi không ngừng đọc tên và số lượng đế đan, trong Tàn thành hiện tại rất náo nhiệt.

Mới đầu những Địa Hoàng đưa đế đan trước tiên nhiều hơn hai mươi là nhiều, ngẫu nhiên còn mấy người vượt qua ba mươi viên đế đan.

Trong Chiến Loạn Uyên phàm là nơi có đế đan đều có oan hồn thủ hộ, bọn họ muốn cướp lấy cũng không dễ dàng, huống hồ đại đa số là tổ đội cướp lấy, mỗi người phân phối xong cũng không còn được nhiều.

Thời điểm kiểm duyệt hơn trăm người, những Địa Hoàng kia cũng không thu được bao nhiêu, rất ít người vượt qua một trăm đế đan.

- Vạn Khí Thành Du Đông Phong thu hoạch đế đan bảy mươi tám khỏa.

- Phong Hỏa Tông Mã Đạp Ca thu hoạch đế đan chín mươi mốt khỏa.

- Huyền Đao Tông Hạ Hoa Linh thu hoạch đế đan một trăm lẻ ba khỏa.

- Nguyễn Gia Thành Nguyễn Tấn Hiếu thu hoạch đế đan chín mươi tám khỏa.

...

Khi càng nhiều Địa Hoàng đưa đế đan lên kiểm duyệt, rốt cục xuất hiện người có hơn trăm đế đan.

Những người này đều có hy vọng tiến vào top một trăm của Địa Hoàng bảng.

Bỗng nhiên có một lão giả bán đế hét lên.

- Tàng Kiếm Tông Tạ Hiểu Kiếm thu hoạch hai trăm bốn mươi ba khỏa đế đan!

Thời điểm giọng nói này vang lên thì tất cả mọi người tập trung nhìn qua hướng lão giả bán đế vừa nói.

Chỉ thấy một tên nam tử trẻ tuổi mang theo thần sắc kiêu căng, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý.

Người này chính là Tàng Kiếm Tông Tạ Hiểu Kiếm, thực lực Địa Hoàng đỉnh phong. Hắn ở trước mặt đám Địa Hoàng hiện tại có được nhiều đế đan nhất, hắn cảm giác mình có khả năng giết vào top mười.

- Tàng Kiếm Tông? Là Tàng Kiếm Tông tông phái lánh đời, có người nói bọn họ chính là tứ phẩm tông môn.

- Đúng vậy, Tàng Kiếm Tông là một thế lực mạnh mẽ, cho dù là mười tám thế lực lớn cũng phải khiêm nhường bọn họ vài phần, đệ tử tông môn này có được thành tích như vậy cũng không quá ngạc nhiên.

- Hai trăm bốn mươi ba khỏa đế đan, cho dù không là sát hoàng nhưng trong chiến hoàng cũng bài danh cao.

- Đúng vậy, Tạ Hiểu Kiếm này tuy nói là Địa Hoàng đỉnh phong chi cảnh, nhưng ta từng chiến đấu qua với hắn một trận rồi, tuyệt đối có thể so với Thiên Tôn cấp thấp!

...

Theo thời gian qua đi, người vượt qua Tạ Hiểu Kiếm cũng không nhiều lắm, nhưng mà cũng không phải là không có.

Đến từ Cam gia Cam Mạc Trữ thu được hai trăm năm mươi mốt khỏa đế đan; đôi sư huynh muội đến từ tứ phẩm tông môn Cách Thủy Tông Phan Xuyên Trường, Lạc Ngưng có hai trăm bốn mươi bảy khỏa đế đan; đến từ ngũ phẩm tông môn tuyệt thế thiên tài Lương Tuấn Hoa thu hoạch hai trăm tám mươi năm khỏa đế đan, là người có nhiều đế đan nhất hiện tại.

Những người này đều là đệ tử của các thế lực lớn, số lượng đế đan này cũng không phải quá ít, nhưng cũng nói rõ trang bị và thực lực của bọn họ hơn xa các người khác.

Lúc này một cường giả bán đế kích động nói:

- Viên Chiến Thiên thu hoạch... Thu hoạch tám trăm năm mươi khỏa đế đan!

Âm tiết cứng rắn này vừa vang lên, tất cả mọi người đều xôn xao lên.

- Viên Chiến Thiên chính là người đã đấu với Lăng Tiếu, rõ ràng... Rõ ràng thu hoạch nhiều đế đan như vậy, hẳn là hắn xâm nhập vào khu vực có tàn hồn bán đế cướp lấy đế đan a.

- Tuyệt đối là như vậy, thực lực Viên Chiến Thiên này có thể so được với Thiên Tôn cao cấp, quả nhiên không hổ là nhân vật phong vân, nhưng không biết Lăng Tiếu đáng sợ hơn hắn thu được bao nhiêu đế đan a.

- Viên Chiến Thiên này từng là sát hoàng nổi danh, ngày sau hắn tiến giai Thiên Tôn, kích phát thiên phú của Đấu Chiến Thánh Viên thì chỉ sợ là vô địch trong cùng giai rồi.

-Ngày ấy hắn bị trọng thương, lại có vài chục Địa Hoàng đuổi giết nhưng lại còn sống, thực không phải mạng cứng rắn bình thường nha.

...

Lăng Tiếu nhìn qua Viên Chiến Thiên cách hắn không xa, thần sắc mang theo vài phần thưởng thức, trong lòng của hắn thầm than.

- Đáng tiếc mất năm trăm đế đan cho ta, bằng không hắn có hơn một ngàn rồi, có đối thủ như vậy không sợ tịch mịch nha.

Dường như Viên Chiến Thiên cảm nhận được ánh mắt của Lăng Tiếu, quay người nhìn qua Lăng Tiếu sau đó gật đầu, hắn lại quay đi không chú ý chuyện nào khác.

- Tốt rồi, các ngươi cũng đi lên kiểm duyệt đi.

Lăng Tiếu nhìn qua Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều bên cạnh nói ra.

Hai người gật gật đầu, sau đó đi tới chỗ lão giả kiểm duyệt.

Cốc Kiều Kiều đứng trước Diệp Vân Phong, nàng cung kính khom người với lão giả bán đế, sau đó mang tất cả đế đan của mình ra đặt trước mặt lão giả bán đê,s nói:

- Vãn bối Cốc gia Cốc Kiều Kiều, thỉnh tiền bối kiểm duyệt.

Lão giả bán đế gật đầu, sau đó ý niệm đảo qua và cao giọng nói:

- Đúng vậy, Cốc gia Cốc Kiều Kiều thu hoạch đế đan ba trăm sáu mươi mốt khỏa!

Cốc Kiều Kiều đắc ý vì thu hoạch đế đan của mình, lập tức thối lui ra.

- Vãn bối đến từ Diệp Gia Thành Diệp Vân Phong thỉnh tiền bối kiểm duyệt

Diệp Vân Phong mang toàn bộ đế đan của mình ra.

Một đống đế đan xuất hiện trước mặt lão giả bán đế, Địa Hoàng bốn phía hâm mộ không thôi.

- Rất không tồi, Diệp Gia Thành Diệp Vân Phong năm trăm tám mươi hai khỏa đế đan.

Lão giả bán đế trong giọng nói tràn ngập thưởng thức.

Lúc này số lượng đế đan của Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều xếp thứ hai và thứ ba.

Địa Hoàng chung quanh không ngừng xôn xao.

Giờ phút này Diệp Vân Phong điên cuồng hét lên:

- Diệp Vân Phong ta chắc chắn là chiến hoàng rồi!

Dùng số lượng của hắn tiến vào chiến hoàng cũng không phải không có khả năng.

Tất cả Địa Hoàng giai ở trung vực tiến vào chiến hoàng đều lấy đó làm vinh quang, mà sát hoàng thì chỉ có các thế lực lớn chiếm cứ, Diệp Phong Vân chưa chắc tiến vào được.

Diệp Vân Phong có thể trở thành chiến hoàng đối với Diệp gia mà nói tuyệt đối là tin tức tốt quá lớn, đây là lần đầu tiên sau mấy ngàn năm qua Diệp gia mới có một chiến hoàng.

Diệp Vân Phong vẫn cố gắng vì mộng tưởng này, hôm nay làm được thì nội tâm tràn ngập kích động không nói nên lời.

Hắn biết rõ tất cả là do lão đại ban tặng cho mình, trong nội tâm trừ cảm động chính là cảm động.

Nếu không phải lúc trước hắn lựa chọn đi theo lão đại rời khỏi Diệp Gia Thành, thực lực của hắn làm sao tăng mạnh trong thời gian ngắn như vậy?

Tất cả chính là do lão đại bồi dưỡng hắn, hắn mới có hôm nay, mà ở Chiến

Loạn Uyên nếu không phải có lão đại cứu giúp, cái mạng không còn thì nói gì tìm được đế đan?

Điều này hiển nhiên là không thể nào!

Diệp Vân Phong càng dứt khoát sống chết vì tình huynh đệ với Lăng Tiếu!

Cho dù ngày sau Lăng Tiếu có bảo hắn đi tìm chết hắn cũng không nhíu mày.

Mà Cốc Kiều Kiều bên cạnh cũng may mắn chính mình lúc trước duỗi tay viện thủ Diệp Vân Phong, bằng không nàng khó mà tìm được trăm đế đan, chớ nói chi là hơn ba trăm hiện tại.

Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều trở lại bên người Lăng Tiếu, hai người lúc này sắc mặt tràn ngập vui sướng.

- Lão đại, ngươi đi kiểm duyệt không? Số lượng của ngươi còn vượt qua Viên Chiến Thiên, cầm bảo tọa đệ nhất chắc không thành vấn đề gì.

Diệp Vân Phong hưng phấn nói với Lăng Tiếu.

Cốc Kiều Kiều cũng cười nói:

- Đúng vậy, Lăng huynh ngươi nhanh đi kiểm duyệt, còn cho chúng ta được thơm lây.

Lăng Tiếu lắc đầu cười nói:

- Đừng nóng vội, ngươi không thấy những thế lực lớn còn chưa đi lên kiểm duyệt sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1082 - Lão Đại Nhất Định Phải Áp Trục 2

- Bọn họ có đi kiểm duyệt hay không mắc mớ gì tới ngươi chứ?

Lăng Tiếu nhẹ lắc đầu, cười mà không nói!

Diệp Vân Phong đã đoán ra tâm tư của Lăng Tiếu, lúc này cười nói:

- Lão đại nhất định là muốn áp trục tại chỗ!

Cốc Kiều Kiều mới tỉnh ngộ lại, lúc này che miệng cười khẽ, trong lòng nói thầm:

- Thằng này đúng là thích làm náo động!

Sau khi kiểm duyệt chuẩn bị chấm dứt, tất cả thế lực lớn mới đi lên kiểm duyệt.

- Lục gia Lục Sương thu hoạch đế đan ba năm mười trăm khỏa.

- Lục gia Lục Minh thu hoạch đế đan năm trăm năm mươi hai khỏa.

- Quỷ U Tông Quỷ Thu thu hoạch đế đan sáu trăm hai mươi khỏa.

- Liệt Thiên Tông Uy Chấn Viễn thu hoạch đế đan sáu trăm mười hai khỏa.

- Cổ gia Cổ Vũ Phi thu hoạch đế đan sáu trăm ba mươi mốt khỏa.

...

Những thế lực lớn quả nhiên còn vượt xa các Địa Hoàng rất nhiều, bọn họ thu hoạch đều vượt qua ba trăm viên đế đan.

Sau khi tên bán đế độc đến Hắc Ma Môn Ma Tử thì xảy ra oanh động, hắn thu hoạch chín trăm chín mươi tám khỏa đế đan,chỉ kém hai viên nữa là vượt qua một ngàn.

- Không hổ là Hắc Ma Môn Ma Tử, dùng số lượng này có thể là đệ nhất danh rồi.

- Chuyện này rất khó nói, vài ngày trước hắn đánh lén Lăng Tiếu, lúc đó ta nghe nói chín người của Hắc Ma Môn đều bị Lăng Tiếu tiêu diệt, đế đan của Lăng Tiếu chỉ sợ còn nhiều hơn hắn.

- Đúng vậy, Lăng Tiếu này quả nhiên là hắc mã, áp toàn bộ người khác xuống.

- Có lẽ chỉ có người của Linh Vũ các mới có thể vượt qua hắn.

...

Những người các thế lực lớn khác không ai vượt qua Ma Tử, mà tiếp cận hắn chính là Thượng Cung gia Thượng Cung Vân, Đông Phương gia Đông Phương Tinh và Dược Môn Hỏa Hạo.

Số lượng của bọn họ theo thứ tự là: Thượng Cung Vân thu hoạch bảy trăm năm mươi ba khỏa, Đông Phương Tinh thu hoạch tám trăm mười hai khỏa, Dược Môn Hỏa Hạo thu hoạch chín trăm hai mươi hai khỏa.

Mấy người này nhất định chính là sát hoàng.

Hôm nay chỉ còn rất ít người chưa kiểm duyệt.

Lúc này người đứng đầu Linh Vũ các Vũ Bất Phàm cũng đi tới trước mặt lão giả bán đế.

Lão giả bán đế này dường như nhận ra thân phận của Vũ Bất Phàm, rõ ràng gật đầu với Vũ Bất Phàm và mang theo vài phần cung kính.

Vũ Bất Phàm tươi cười, sau đó trong không gian giới tuôn ra một đống đế đan.

Địa Hoàng bốn phía đã nhìn chằm chằm vào.

Bỗng nhiên nhìn thấy nhiều đế đan như vậy, ánh mắt của bọn họ hoa lên.

- Thiệt nhiều đế đan, chỉ sợ bằng với Ma Tử!

- Không, chỉ nhiều không ít, tối thiểu cũng vượt qua một ngàn hai, nhưng mà không biết số lượng tới hai ngàn không.

- Không hổ là đệ nhất thiên hạ các, nhân vật lãnh tụ đời này quả nhiên bất phàm.

- Đệ nhất hoàng tọa chỉ sợ không phải hắn không ai hơn.

- Có khả năng ah, nhưng mà Lăng Tiếu còn chưa có kiểm duyệt đấy, nói không chừng sẽ có kết quả bất ngờ.

Lão giả bán đế chưa đọc số lượng của Vũ Bất Phàm nhưng Địa Hoàng chung quanh đã lên tiếng nói trước.

Số lượng đế đan trên mặt đất cũng kinh người.

Trong mắt Ma Tử Hắc Ma Môn có vẻ không cam lòng, trong nội tâm lẩm

bẩm nói:

- Nếu không phải bị tiểu tử kia làm xấu chuyện tốt của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Người của các thế lực lớn không ngừng lộ ra thần sắc khiếp sợ, bọn họ thật không ngờ Vũ Bất Phàm có bao nhiêu hiểm ác, có thể đoạt được nhiều đế đan như vậy.

Chín người còn lại của Linh Vũ các hiện ra thần sắc cao ngạo, giống như vinh quang của Vũ Bất Phàm chính là vinh quang của bọn họ.

- Tiền bối, có thể đọc số lượng.

Vũ Bất Phàm vẫn thong dong bình tĩnh nói chuyện với lão giả bán đế, trên mặt không có chút thần sắc kiêu căng, giống như vinh quang này chẳng là gì với hắn cả.

Lão giả bán đế khôi phục tinh thần lại, nói:

- Linh Vũ các Vũ Bất Phàm thu hoạch đế đan một ngàn năm trăm tám mươi mốt khỏa.

Hí!

Sau khi lão giả bán đế tuyên bố số lượng, đám người chung quanh hít khí lạnh.

Vị trí đệ nhất hiện tại mới hơn một ngàn một trăm, bây giờ còn có người nhiều hơn xa.

Muốn thu hoạch nhiều đế đan như vậy phải đi qua bao nhiêu vị trí hung

hiểm.

- Tốt, còn có người nào chưa kiểm duyệt đế đan không, không có thì ta sẽ tuyên bố kết quả.

Lão giả Đế cấp cầm đầu nói.

Sau khi yên tĩnh một chút, lão giả Đế cấp nói chuyện, một đạo thân ảnh đi tới.

- Không có ý tứ, ta còn không có có kiểm duyệt đến".

- Là Lăng Tiếu, rốt cuộc tên đó cũng cam lòng đi ra kiểm duyệt rồi, thật sự là giá đỡ lớn nha.

- Đúng vậy, nhưng nếu ta là hắn cũng sẽ làm như vậy, giá đỡ lớn thì sao chứ, ta đang hy vọng Lăng Tiếu cầm danh tiếng đệ nhất bảo tọa kia, còn tốt hơn bị đám người Linh Vũ các lũng đoạn, quả nhiên là không có ý nghĩa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1083 - Đế Đan Của Ta Chỉ Có Như Vậy Thôi

- Lăng Tiếu đúng là đẹp trai, nếu như hắn có thể vừa ý ta, cho dù làm tiểu thiếp cũng không sao.

- Ngươi chết tâm này đi, người ta ngay cả Đông Phương công chúa chủ động theo đuổi, một trong song châu của Phong gia cũng là thê tử của Lăng Tiếu, chỉ bằng tuyệt sắc này khiến người ta chú ý.

...

Lão giả Đế cấp không vui khi nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện, giống như hắn còn mặt mũi lớn hơn cả người thế lực lớn, hôm nay hắn lại đi ra sau cùng như thế chẳng khác gì có ý náo động lúc này cũng khó chịu với Lăng Tiếu.

- Nhanh lên đi, đế đan của ngươi có bao nhiêu, để cho ta tự kiểm duyệt a.

Cường giả Đế cấp này thúc dục.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu hiện ra thần sắc xấu hổ.

- Người có ba gấp, cũng không phải Lăng Tiếu cố ý hiện tại mới đi ra kiểm duyệt, vị đại nhân này không nên tức giận.

Hắn nói xong lời này đám Địa Hoàng chung quanh không dám cười.

Bọn họ mắng thầm trong lòng.

- Tên này cực phẩm thật, không ngờ dám nói chuyện như vậy với Đế cấp.

Trên mặt cường giả Đế cấp đen lại, lúc này quát to:

- Nhanh lên, bổn đế không có thời gian với ngươi!

- Dạ dạ...

Lăng Tiếu liền đáp, lúc này đống đế đan đổ ra ngoài.

Lão giả Đế cấp nhìn qua đế đan trên mặt đất, trong nội tâm cân đối một chút, lúc này nói ra:

- Cũng không tệ lắm, tổng cộng có bảy trăm ba mươi năm khỏa, cũng quyết định xong hoàng bảng.

- Ách... Đại... Đại nhân, ta còn nữa!

Lăng Tiếu nhanh chóng đánh gãy lời của lão giả Đế cấp.

Lão giả Đế cấp này tức giận quát lên.

- Vậy ngươi còn không đổ ra một lần duy nhất.

Lăng Tiếu lúc này lấy mấy chục không gian giới chỉ.

Lão giả Đế cấp này không biết Lăng Tiếu làm cái gì, chẳng lẽ những không gian giới này là hắn đoạt, còn không thấy số lượng đế đan bên trong nha?

Ngay sau đó tất cả mọi người há hốc mồm nhìn qua không gian giới có đế đan bay ra ngoài. Lăng

- Nơi này có một ít... Bên này cũng có một ít, như thế nào ít như vậy, mẹ

kiếp... A... Cái này khá một chút...

Lăng Tiếu lúc này tra trong không gian giới, hắn nhìn thấy đế đan bên trong thì ảo não, nhìn thấy số lượng nhiều cũng không hưng phấn.

Nhưng mà trong mắt người khác thì Lăng Tiếu là quái vật, tên này phải cướp bóc bao nhiêu Địa Hoàng mới có nhiều đế đan như vậy?

Nếu Lăng Tiếu nghe được bọn hắn nói lời này sẽ kêu oan, bởi vì số không gian giới này là người ta đưa tới chỗ, bản thiếu gia bất đắc dĩ mới lấy mà thôi.

Trong không gian giới đôi khi có mười mấy viên, có vài chục viên, ngẫu nhiên có một hai trăm viên, nhiều không gian giới cộng lại cũng hơn năm sáu trăm.

Số lượng này đã gần với Vũ Bất Phàm rồi.

Lúc này thần sắc Vũ Bất Phàm cũng có vài phần động dung.

Phong gia Cát Bối Hân nhìn qua sợ hãi.

- Tiếu luôn nổi bật như vậy, thật đẹp trai.

Phong Vô Ảnh uống một hớp rượu nói:

- Tên này quá thích làm náo động, làm người phải ít xuất hiện một chút..

- Ha ha, Tiếu hắn có tính tình như vậy, có đôi khi lộ ra tánh tình trẻ con, nhưng mà có đôi khi như hoàng giả, làm cho người ta cảm thấy hắn nghiêm túc đáng sợ, nhưng mà hắn với ta từ trước tới nay là tri kỷ.

Cát Bối Hân mang theo vẻ sùng bái nói.

Phong Nhã Hinh xen vào.

- Chỉ sợ không phải đối với ngươi mà thôi, đối với người khác hắn vẫn tri kỷ như vậy.

Đang lúc Lăng Tiếu lấy hết không gian giới ra, lão giả Đế cấp lúc này khiếp sợ vài phần, gật đầu nói:

- Trước đây bảy trăm ba mươi năm khỏa, đằng sau có năm trăm tám mươi ba khỏa, tổng cộng là một ngàn ba trăm mười tám khỏa, hảo hảo... Số lượng này gần với Vũ Bất Phàm.

Giọng của lão giả vang lên, Địa Hoàng chung quanh kinh hô lên, hiện ra thần sắc tiếc nuối.

Bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu thật sự có hy vọng vượt qua Vũ Bất Phàm, đáng tiếc vẫn còn kém hơn hai trăm viên, nghĩ đến vị trí đệ nhất hoàng tọa vẫn rơi vào tay Linh Vũ các rồi.

Người của Linh Vũ đều thở ra một hơi, vừa mới nhìn Lăng Tiếu lục tục xuất ra nhiều đế đan như vậy khiến bọn họ giật mình, nếu danh tiếng đệ nhất hoàng tọa bị một tiểu tử không có thế lực cướp đi, sắc mặt của bọn họ cũng không tốt.

- Tốt, ngươi lui ra đi, bắt đầu tuyên bố bài danh!

Lão giả Đế cấp lúc này nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gãi gãi cái ót và xấu hổ nói:

- Này... Đại nhân, ta còn không có mang ra hết đế đan đâu, ngươi sao có thể nhanh chóng tuyên bố số lượng đế đan của ta như vậy?

Lão giả Đế cấp sắc mặt tối sầm, áp chế tức giận, hét lên.

- Vậy ngươi còn lề mà lề mề làm gì, chẳng lẽ cho rằng bổn đế tâm tính tốt sao?

Lăng Tiếu bị dính nước miếng vào mặt, vội vàng nói:

- Ta sẽ lấy ra!

Trong lòng khinh bỉ lão giả.

- Lão gia hỏa này nước miếng có bệnh độc không?

Sau đó Lăng Tiếu lấy không gian giới ra, cười nói:

- Thiếu chút nữa quên thứ mình đặt cược rồi.

Dứt lời hắn đổ toàn bộ đế đan trong không gian giới ra.

Một đống đế đan rơi thẳng xuống đất.

Thời điểm số đế đan này xuất hiện, tất cả mọi người kinh ngạc ngây người.

Cho dù Vũ Bất Phàm lúc này cũng phải động dung vài lần.

- Điều đó không có khả năng, sao hắn cướp được nhiều đế đan như vậy?

- Sự thật bày ở trước mắt, Lăng Tiếu nhất định trở thành đệ nhất hoàng tọa,

Lăng Tiếu này quá đáng sợ.

- Không hổlà yêu nghiệt đánh bại Đấu Chiến Thánh Viên, trong thế hệ này còn ai là đối thủ của hắn, chờ hắn đột phá Thiên Tôn có thể che áp toàn thế hệ rồi.

...

Địa Hoàng bốn phía không ngừng nghị luận, thần tình trên mặt rất đặc sắc.

- Tinh Tinh, ngươi chọn hôn phu này thật tinh mắt đấy!

Đông Phương gia Đông Phương Hùng nhìn qua Đông Phương Tinh giơ ngón tay cái lên nói một câu, ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu sáng ngời, Lăng Tiếu này chính là muội phu của mình nha.

Đông Phương Tinh đôi mắt cao ngạo sáng ngời, nói:

- Ta chỉ cảm thấy hắn không phải vật trong ao, không nghĩ tới hắn có thể vượt qua yêu nghiệt của Linh Vũ các, xem ra Đông Phương Tinh ta cho dù thế nào cũng không thể buông tha nam nhân này được rồi.

Đông Phương Tinh cũng ăn ngay nói thật, nàng không ngờ tới Lăng Tiếu có thể vượt qua Vũ Bất Phàm cướp lấy đệ nhất hoàng tọa!

Phong gia Cát Bối Hân vui mừng nói:

- Ta biết ngay Tiếu vĩnh viễn là xuất sắc nhất!

Phong Vô Ảnh uống một hớp rượu sau đó vuôt tóc, nói.

- Tên này còn là người sao? Không ngờ hắn lại lợi hại tới mức này.

Mà trong mắt Phong Nhã Hinh hiện ra sắc thái kỳ lạ, nhưng mà cõi lòng phức tạp tới cực điểm.

Lăng Tiếu càng xuất sắc, chính cô ta nội tâm xoắn xuýt, nam nhân như vậy ai không động tâm?

Cổ gia Cổ Vũ Phi đôi mắt càng trở nên âm lãnh, hắn nắm chặt nắm đấm, nội tâm nói thầm:

- Cho ngươi đắc chí vài ngày, sau khi ta trở về gia tộc thì trung vực có chỗ nào cho ngươi an thân.

Cổ Tiểu Hà bên kia nội tâm đắng chát, nàng muốn xông vào ngực Lăng Tiếu và nói mình yêu thích hắn.

Nhưng mà đại ca nàng cùng Lăng Tiếu kết thù kết oán, nàng có thể lựa chọn sao?

Ánh mắt nữ Địa Hoàng bốn sáng sáng ngời nhìn qua Lăng Tiếu, hận không thể cởi sạch quần áo câu dẫn Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1084 - Đế Cấp Quỳ

Lăng Tiếu nhìn qua lão giả Đế cấp, nói:

- Đại nhân, đế đan của ta chỉ có như vậy thôi, không còn.

Đế đan của ta chỉ có như vậy thôi?

Câu nói này giống như nhát dao đâm vào lòng các Địa Hoàng, làm cho bọn họ khó coi.

Không có bao nhiêu mà vượt qua hai ngàn đế đan, đây là thu hoạch của một người, hắn đã là đệ nhất, hắn nói như vậy có khiến người ta cắn lưỡi không?

Lão giả Đế cấp nói, thần niệm quét qua, nói:

- Tây bắc Lăng Tiếu, đế đan hai ngàn ba trăm mười tám khỏa!

Số lượng này còn nhiều hơn Vũ Bất Phàm một ngàn năm trăm tám mươi mốt khỏa!

Địa Hoàng bốn phía nghe xong chấn động, nội tâm đã bị khiếp sợ không biết hình dung thế nào.

Thần sắc đám lão giả bán đế càng trở nên đặc sắc, bọn họ nhìn qua Lăng Tiếu cũng biến hóa.

Trong đầu của bọn họ chỉ có một ý niệm:

- Cho dù như thế nào cũng phải kéo kẻ này vào thế lực của mình.

- Tốt, nếu không còn ai kiểm duyệt nữa thì ta tuyên bố bài danh hoàng bảng lần này?

Lão giả Đế cấp lúc này nhìn qua mọi người và nói.

Giọng của hắn vang lên và không ai đi lên nữa.

Lúc này lão giả Đế cấp cũng công bố ra.

Đệ nhất hoàng tọa: tây bắc Lăng Tiếu, thu hoạch hai ngàn ba trăm mười tám khỏa đế đan, hoàn toàn là khôi thủ xứng đáng!

Top mười sát hoàng theo thứ tự là, Linh Vũ các Vũ Bất Phàm, sát phía sau là Hắc Ma Môn Ma Tử, Dược Môn Hỏa Hạo, Viên Chiến Thiên, Đông Phương gia Đông Phương Tinh, Thượng Quan gia Thượng Quan Vân, Linh Vũ các Khang Lam, Âu Dương gia Âu Dương Chấn Thanh, Tử Lôi tông Lôi Hổ, Vạn Hoa Tông Hoa Tuyết Phi, mười người này đều là sát hoàng.

Chín mươi người còn lại là: Phong gia Phong Vô Ảnh, Cổ gia Cổ Vũ Phi, Quỷ U Tông Quỷ Lệ, Diệp Gia Thành Diệp Vân Phong, Lục gia Lục Minh...

- Những người ta vừa đọc tên vừa rồi tổng cộng một trăm lẻ một người, các ngươi lưu lại, có thể tiến vào Minh Ngộ Trì, những người còn lại sau khi giao dịch đế đan và rời đi.

Lão giả Đế cấp nói ra.

Hắn dứt lời mấy trăm người tản ra.

Bọn họ dùng đế đan trong tay của mình đổi linh thảo cao cấp, đan dược hoặc

thượng phẩm huyền tinh, tuy bọn họ không tiến vào hoàng bảng nhưng mà cũng xem như có thu hoạch.

Lão giả Đế cấp nhìn qua một trăm lẻ một tên Địa Hoàng, thoải mái gật đầu, nói:

- Lần này tranh giành hoàng bảng lần này chấm dứt, các ngươi chính là Địa Hoàng xuất sắc nhất thế hệ này, căn cứ vào thương nghị của các nơi, bọn ngươi có thể tiến vào Minh Ngộ Trì một lần, về phần có thu hoạch hay không phải xem cơ duyên của các ngươi.

Nói đến đây không ít Địa Hoàng vui mừng như điên.

Minh Ngộ Trì này là kỳ ngộ, ngâm trong đó có thể hiểu ra làm sao đột phá lên Thiên Tôn.

Mà Minh Ngộ Trì từ trước tới nay do người của mười tám thế lực lớn nắm giữ những người khác không có cơ hội, lần này ban thưởng cho tất cả thế lực, bọn họ sao không mừng rỡ chứ.

Cường giả Đế cấp nói:

- Đệ nhất hoàng tọa và sát hoàng được ban thưởng phong phú.

Kế tiếp bọn họ nhận phần thưởng.

- Tốt, tán đi, đế đan của các ngươi cầm đi hoái đối, ngày mai sẽ cùng mọi người đi tới Minh Ngộ Trì.

Lão giả Đế cấp thản nhiên nói.

Tất cả mọi người tản ra, nhưng mà những Địa Hoàng của thế lực lớn không

cầm đế đan đi đổi, bởi vì bọn họ cầm đế đan đưa cho cường giả bán đế hoặc trưởng lão thế lực của mình.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn đi tới chỗ Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều thì cường giả Đế cấp không biết lúc nào tới trước mặt của hắn.

Ba người thi lễ với cường giả Đế cấp.

- Lăng Tiếu ngươi lưu lại, ta có lời nói với ngươi.

Cường giả Đế cấp nói.

Lăng Tiếu sững sờ, sau đó nhìn qua Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều phất phất tay, lại đi qua một bên chờ hắn.

Chiến hoàng chung quanh nghe cường giả Đế cấp gọi lại Lăng Tiếu thì ánh mắt đầy hâm mộ, giống như bọn họ biết cường giả Đế cấp gọi hắn lại là có chuyện gì.

- Không biết đại nhân tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiếu cung kính hỏi.

- Lăng Tiếu ngươi thật sự là tốt lắm ah!

Cường giả Đế cấp không tiếc lời khen ngợi, nói:

- Ngươi là Địa Hoàng trong thời gian gần ngàn năm qua không có nội tình lại đạt được đệ nhất, đồng thời cũng là hoàng tọa trẻ tuổi nhất, năm nay gần hai mươi sáu tuổi, cho dù là Phong Lưu Tà Đế đại nhân gần vạn năm trước cũng chỉ lớn hơn ngươi một tuổi, rất tốt.

- Ha ha, đại nhân quá khen!

Lăng Tiếu khiêm tốn đáp, trong lòng của hắn đắc ý nói thầm.

- Thì ra ta đã vượt qua sư phó, ha ha, đợi ngày sau cho hắn biết chỉ sợ hắn sẽ ngượng ngùng đấy.

- Ân, ngươi thực sự tới từ tây bắc?

Cường giả Đế cấp ứng một tiếng.

Lăng Tiếu lúc này gật đầu nói:

- Đúng là, Lăng Tiếu là đệ tử Tử Thiên Tông, là tông môn bát phẩm ở tây bắc.

Cường giả Đế cấp đầy ngạc nhiên, hoảng sợ nói:

- Chỉ là đệ tử tông môn bát phẩm, quả nhiên là hiếm thấy, quả nhiên mọi chuyện khó liệu, chắc hẳn ngươi có không ít cơ duyên, cũng thế, mặc kệ ngươi xuất thân chỗ nào, đoạt được vị trí đệ nhất hoàng tọa này đã đủ chứng minh thiên phú của ngươi, không biết ngươi có bằng lòng gia nhập Linh Vũ các của chúng ta hay không.

- Linh Vũ các?

Lăng Tiếu nghe được lão giả Đế cấp nói vậy thì sững sốt.

Linh Vũ các chính là thế lực lớn, chỗ đó cao thủ nhiều như mây, càng có không ít Luyện dược sư, Luyện Khí Sư cùng tuần thú sư cao cấp, thế lực trải rộng các thành trì, nội tình và thực lực không cần nghi vấn.

Trong mắt tất cả người trẻ tuổi ở trung vực thì trở thành đệ tử Linh Vũ các chính là vinh quang.

Có thể nói đây là thánh địa của trung vực, cho dù là Hắc Ma Môn, Dược Môn cùng các thế lực khác cũng không thể so sánh được.

Đổi lại người khác, chỉ sợ lập tức cảm động đến rơi nước mắt địa quỳ xuống đến đáp ứng.

Chỉ là Lăng Tiếu là người phương nào? Hắn là truyền nhân Thánh hoàng cảnh Phong Lưu Tà Đế, năm đó sư phó của hắn chưa từng tiếp nhận lời mời của Linh Vũ các, ngày nay hắn đương nhiên cũng không thể nhận lời.

Huống hồ hắn có truyền thừa của mấy vị đại năng thượng cổ, những nội tình và lịch duyệt trong đó đủ để cho hắn cường đại lên, còn có thể tổ kiến thế lực của mình, quả quyết không có khả năng gia nhập thế lực khác.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ cự tuyệt.

- Hảo ý của đại nhân Lăng Tiếu tâm lĩnh, nhưng mà Lăng Tiếu thuở nhỏ quen biếng nhác, cũng không tính toán gia nhập thế lực nào.

Cường giả Đế sững sờ, lại nói tiếp:

- Ngươi nên suy nghĩ kỹ càng, tuy nói ngươi thiên phú xuất chúng, nhưng mà tới Thiên Tôn giai mà không có tài nguyên ủng hộ, ngươi muốn tiến giai nhanh là không dễ dàng, huống hồ ngày sau tăng lên Đế cấp càng khó khăn.

Lão giả Đế cấp này cũng muốn Lăng Tiếu dẫn vào Linh Vũ các, nhân vật này thiên phú vượt qua Vũ Bất Phàm, càng ẩn ẩn lộ ra phong phạm hoàng giả, thật sự còn thích hợp làm người đứng đầu hơn cả Vũ Bất Phàm.

Lăng Tiếu lại cự tuyệt.

- Lăng Tiếu đã suy nghĩ kỹ càng, đại nhân không cần khuyên nữa, huống hồ sư phó Lăng Tiếu cũng không cho phép ta gia nhập thế lực nào.

- Sư phó của ngươi là ai? Thế lực bát phẩm mạnh bao nhiêu chứ, không ngờ không cho phép ngươi gia nhập Linh Vũ các, chẳng lẽ chán sống sao!

Đế cấp tức giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1085 - Đế Cấp Quỳ 2

Trong lòng của hắn đang suy nghĩ thế lực bát phẩm mạnh nhất chẳng phải chỉ là Thiên Tôn sao? Không ngờ không cho kỳ tài như vậy gia nhập Linh Vũ các, không tốt có thể bị diệt môn đấy.

Lăng Tiếu lại nói:

- Lăng Tiếu tuy là đệ tử Tử Thiên Tông, nhưng mà sau khi tới trung vực được một sư tôn khác thu làm đồ đệ, sư tôn của ta là Phong Lưu Tà Đế, không biết đại nhân có nghe qua chưa, lão gia hỏa kia ở trước mặt ta nói hắn rất nổi danh, uy phong che trời, không người có thể địch, cho dù là quý các hắn... Hắn cũng không để vào mắt! Lăng Tiếu biết rõ quý các chính là thiên hạ đệ nhất các, cho nên Lăng Tiếu chỉ cho rằng lão gia hỏa kia nói khoác mà thôi, kính xin đại nhân đừng trách!

- Ngươi... Ngươi nói sư phó của ngươi là Phong Lưu Tà Đế? Không... Là Tà Đế đại nhân?

Thần sắc lão giả Đế cấp kinh hãi hỏi thăm.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, lão gia hỏa kia còn tự xưng hắn năm đó đoạt được đệ nhất hoàng vị, cũng bức ta đi tới đây tham gia, ta không đi không được, thật không có ý nghĩa.

Lão giả Đế cấp xanh mặt, trong nội tâm nói thầm:

- Đệ nhất hoàng tọa danh tiếng rất cao, là vinh quang một đời, nhưng không phải ai cũng có thực lực như vậy, tiểu gia hỏa tốt rồi, còn nói không có ý nghĩa, hẳn thật sự là đệ tử của đại nhân sao?

- Vậy ngươi làm sao chứng minh Tà Đế đại nhân la sư tôn của ngươi? Việc này cũng không thể nói giỡn, nếu bổn đế biết rõ ngươi đang gạt ta, không chỉ tước đoạt vị trí đệ nhất hoàng tọa của ngươi, cũng sẽ tra tấn ngươi trăm năm!

Lão giả Đế cấp lúc này nghiêm túc nói ra, khí thế như có như không áp tới.

Khí thế cường đại áp tới Lăng Tiếu, cũng muốn thử dò xét xem tâm thần của Lăng Tiếu có vững chắc hay không, một khi để hắn phát giác Lăng Tiếu xuất hiện vẻ bối rối, hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu sợ hãi.

Lăng Tiếu bỏ qua khí thế của lão giả Đế cấp, bật cười lớn nói:

- Hắn tự xưng là Phong Lưu Tà Đế, nhưng mà ta thấy chỉ là lão đầu du côn mà thôi, thật sự không nhìn ra hắn có bổn sự gì phong lưu a, nhưng mà... Hắn từng nói qua hắn sở tu là Độc Tôn Tà Vương Thần Công do hắn nghĩ ra, là thần công độc nhất vô nhị của trung vực, không ai có được, đại nhân có từng nghe qua?

- Độc Tôn Tà Vương Thần Công? Ngươi... Ngươi vận kình cho ta xem một chút!

Lão giả Đế cấp không chờ được nói ra.

Lăng Tiếu không biết vì sao lão giả Đế cấp này khẩn trương như vậy, nói thầm trong lòng:

- Chẳng lẽ danh tiếng của sư phó thật sự có thể uy hiếp Linh Vũ các hay sao?

Lăng Tiếu vận chuyển Độc Tôn Quy Nguyên Khí, một đạo thần quang năm màu quấn quanh người Lăng Tiếu, năm con rồng nhỏ dài hẹp bao phủ lấy người của hắn.

Lão giả Đế cấp chấn động.

- Năm... Năm thuộc tính cùng tu, kim, hỏa, mộc, băng... Còn có phong, năm thuộc tính dung hợp cùng một chỗ, đây đúng là Độc Tôn Tà Vương Thần Công Hộ Minh Kính, long khí cũng là hoàng khí, trời có mắt rồi... Rốt cục để lão phu gặp được đệ tử của ân công.

Lão giả Đế cấp càng kích động, đôi mắt của lão hoa lên, sau đó hắn làm ra động tác khiến người ta chấn động, hắn lại quỳ hành lễ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu dọa sợ kêu to một tiếng, nhanh chóng nhảy qua một bên.

- Đại nhân... Ngươi... Ngươi làm cái gì vậy?

Lăng Tiếu khẩn trương hỏi thăm.

Hắn thật sự không nghĩ tới lão giả Đế cấp làm như vậy, sư phó của hắn mặc dù thành danh vạn năm, thế nhưng mà biến mất mấy ngàn năm, không có lý do gì có thể khiến lão giả Đế cấp quỳ như vậy.

Tất cả Địa Hoàng và cường giả bán đế thấy lão giả Đế cấp quỳ trước mặt người khác thì kêu to.

Trong đó có mấy bán đế hoảng sợ nói:

- Đạo huynh ngươi... Đây là cớ gì?

- Đúng vậy, đại nhân tổn thọ Lăng Tiếu sao?

Lăng Tiếu sắp khóc rồi.

Hắn đâu nghĩ lão giả Đế cấp quỳ là quỳ, không có chút dấu hiệu nào, lão giả này là trưởng lão Linh Vũ Các, hắn quỳ xuống thì toàn bộ người ở đây kinh hoàng.

Mà cường giả Đế cấp không quan tâm ánh mắt của người khác, cao giọng nói:

- Tà Đế đại nhân đã từng có ân cứu mạng với Đạo Ân ta, càng có nghĩa với ta, Đạo Ân mấy ngàn năm qua chưa từng quên ân tình của đại nhân, nếu không có Tà Đế đại nhân, chỉ sợ ta sớm chết oan chết uổng, Lăng Tiếu ngươi là truyền nhân của đại nhân, xin nhận một lạy của ta.

Người chung quanh kinh ngạc nhìn qua Lăng Tiếu.

Một cường giả bán đế nói:

- Đạo huynh... Cái này... Lăng Tiếu này là truyền nhân của Phong Lưu Tà Đế đại nhân?

Đạo Ân gật đầu nói:

- Tà Đế đại nhân dùng Độc Tôn Tà Vương Thần Công là thần công tự nghĩ ra, ta tuyệt đối không có nhìn lầm, bằng không làm gì có công pháp nào chuyển đổi năm loại thuộc tính cân bằng được chứ?

- Thì ra là thế, không ngờ Lăng tiểu hữu chính là truyền nhân của Tà Đế đại nhân, quả nhiên là thất kính!

Tên bán đế cung kính hỏi thăm Lăng Tiếu, hắn đã cải biến từ “Tiểu tử” thành "Lăng tiểu hữu", có thể thấy thân phận của Lăng Tiếu đã nặng hơn.

Tà Đế đã thành danh gần vạn năm, đã là nhân vật trong truyền thuyết, người ở đây dù là ai cũng không có thân phận bằng hắn.

Lăng Tiếu hoàn lễ khiêm tốn ứng một câu, nhìn qua Đạo Ân nói:

- Vị đại nhân này, ngươi cũng đứng lên đi, ngươi không nên hành đại lễ với tiểu bối như ta, tuy nói sư phó có ân với ngươi, nhưng mà chuyện này không liên quan tới ta, ngươi chỉ cần đối đãi ta bình thường là được rồi, sư phó lão nhân cũng không muốn ta mượn tên tuổi của hắn sinh sự a.

Hắn nói thì khiêm tốn, nhưng mà trên mặt mang theo nét đắc ý, dường như chỉ thiếu một câu "Tà Đế chính là sư tôn của ta, đừng tưởng rằng bản thiếu gia không có hậu trường".

Đạo Ân đứng lên nói ra:

- Không biết Lăng thiếu biết đại nhân ở đâu không? Đạo Ân năm đó mặc dù chỉ có duyên gặp mặt đại nhân một lần, nhưng mấy ngàn năm qua chưa bao giờ quên ân nghĩa của đại nhân, Đạo Ân muốn đích thân báo đáp tình nghĩa của đại nhân.

Lăng Tiếu đáp:

- Cho dù ta cho ngươi biết sư tôn ở đâu, ngươi cũng không thể tìm hắn được.

Hắn nói thầm trong lòng:

- Nếu như ngươi thật muốn báo ân, cầm chút linh thảo cao cấp hoặc là thượng phẩm huyền tinh gì đó cho ta là được rồi, cần gì phải gặp sư phó của ta?

Đạo Ân có chút khó hiểu nói:

- Lăng thiếu nói thế là sao? Hẳn là... Hẳn là đại nhân hắn đã... Đi!

- Phi phi... Ngươi muốn trù sư phó ta chết ah!

Lăng Tiếu phi vài tiếng.

- Không phải đại nhân đi sao? Tuy thực lực Đạo Ân hơi thấp, nhưng cũng đã tới Huyền Đế trung giai, tại trung vực Đạo Ân không thể đi chẳng có bao nhiêu nơi cả.

Đạo Ân nói.

- Dùng thực lực của ngươi thì trung vực không có bao nhiêu nơi làm khó ngươi, thế nhưng mà bên ngoài trung vực thì sao?

Lăng Tiếu nói một câu.

- Bên ngoài trung vực... Chẳng lẽ là...

Con mắt Đạo Ân lão sáng ngời, lúc này hiểu ý của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1086 - Ân Của Tà Đế

Hắn chưa nói hết câu thì lão giả bán đế ở gần đó kinh hô:

- Đạo huynh, Lăng tiểu hữu là chỉ Thiên Vực ah! Dùng thiên tư ngút trời của Tà Đế đại nhân thì làm sao vẫn lạc được, thì ra đã đi Thiên Vực!

- Đúng vậy, Tà Đế đại nhân năm đó tiếu ngạo trung vực thì chúng ta còn chưa xuất đạo, vài ngàn năm trước có một trận chiến của bốn truyền kỳ, lưu lại vô số thần thoại rồi biến mất, ai cũng không biết trận chiến đấu này kết quả như thế nào, hiện tại Tà Đế đại nhân có truyền nhân, chắn hẳn trận chiến đó đã có kết quả.

Một bán đế khác sùng bái nói.

- Đao Phách khát máu, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si một lòng, Cuồng Tăng vô địch, không người nào không phải nhân vật tuyệt đỉnh, tuy nói Tà Đế có truyền nhân chứng minh hắn còn sống, chúng ta không thể vọng đọng nói ba người khác không tồn tại.

Một bán đế cảm thán.

Mấy người khác ngươi một câu ta một câu, trên mặt sùng bái và cảm khái, ngược lại đám Địa Hoàng chung quanh vây lại lắng nghe.

Những Địa Hoàng chung quanh đại bộ phận không biết truyền thuyết về bốn thần thoại, lúc này thấp giọng nghị luận.

- Tà Đế này là người nào? Vì sao được các đại nhân sùng bái như vậy?

- Nhất định là một lão tiền bối thành danh đã lâu, bằng không cũng dạy bảo ra được đệ tử kiệt xuất như Lăng Tiếu đâu.

- Có lẽ là cao thủ ẩn danh đương thời, nhưng mà danh tiếng của Tà Đế ta cũng có cảm giác, cảm thấy có chút quen tai, dường như không quá quen.

- Ta nhớ tới trước kia lão tổ tông thường xuyên lải nhải bên tai chuyện Đao Phách khát máu, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si một lòng, Cuồng Tăng vô địch, bốn người này là tồn tại vô địch mấy ngàn năm trước, bọn họ trải qua vô số chiến đấu mà không thất bại, cho dù tất cả thế lực lớn cũng phải lễ nhượng ba phần, mà Tà Đế chính là người vô cùng phong lưu, nhưng thực lực đã đạt tới võ đạo đỉnh phong, tương truyền mấy năm năm qua đã là Thánh giai rồi.

- Hí! Thì ra là nhân vật đáng sợ như vậy, khó trách Lăng Tiếu này cũng quá biến thái.

...

Cổ gia Cổ Vũ Phi từ nhỏ sinh trưởng trong thế lực lớn, đối với Tà Đế đương nhiên cũng nghe tiền bối nói qua.

Hắn không ngờ Lăng Tiếu này là đệ tử duy nhất của Tà Đế, chuyện này khiến nội tâm của hắn nhấc lên sóng to gió lớn.

Nếu như dùng thực lực của Cổ gia chém giết Lăng Tiếu đoạt lấy Kim Long Thương, vậy chọc giận Tà Đế thì làm sao bây giờ?

Tà Đế thế này là tồn tại trong truyền thuyết, Cổ gia bọn họ cũng không cách nào chống lại.

Cổ Vũ Phi nhắm mắt lại nói thầm:

- Bất kể như thế nào, Kim Long Thương nhất định phải cướp về, dù hắn là đệ tử Tà Đế thì như thế nào, chẳng lẽ Tà Đế sẽ quay về trung vực sao?

...

Đạo Ân không hề để ý tới mọi người ồn ào, kéo Lăng Tiếu nói chuyện.

- Lăng thiểu, Tà Đế đại nhân thực đi Thiên Vực?

Đạo Ân rất chân thành hỏi thăm.

Lăng Tiếu gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên, sư phó chỉ đạo ta một năm rồi rời đi.

Đạo Ân nặng nề thở dài, nói:

- Xem ra Đạo Ân cả đời này không thể nào báo đáp ân năm đó rồi.

Thiên Vực là nơi chỉ có Thánh giả mới có thể đi tới, Đạo Ân tuy nói là Huyền Đế trung giai, nhưng mà bước vào Thánh giai không dễ như vậy.

Chuyện này cần lĩnh ngộ và cơ duyên lớn lao, cũng không phải bất cứ Huyền Đế nào cũng có cơ hội bước ra một bước này.

Đạo Ân cũng không cho rằng mình sẽ vượt qua Thánh giai, bởi vì một bước này giam chết quá nhiều thiên tài.

- Đại nhân không nên tự coi nhẹ mình, đại nhân đang tráng niên, một ngày nào đó có thể đột phá đến Thánh giai và đi tới Thiên Vực không chừng.

Lăng Tiếu nói.

- Lăng thiếu ngươi không nên an ủi Đạo Ân, ta không thể nào đâu.

Đạo Ân ứng một tiếng, đưa mấy đồ vật tới trước mặt Lăng Tiếu và nói:

- Đã không cách nào báo đáp ân nhân năm xưa, mấy đồ vật này xem như Đạo Ân tặng lễ gặp mặt cho Lăng thiếu đi, hy vọng Lăng thiếu không ghét bỏ.

Lăng Tiếu nhìn qua đồ vật trong tay Đạo Ân hai mắt tỏa sáng, tim đập nhanh hơn.

- Cái này... Cái này vô công bất thụ lộc, Đạo Ân đại nhân quá khách khí!

Lăng Tiếu nói rất khách khí nhưng mà tay không chậm, nhanh chóng lấy đi.

- Đạo Ân chỉ hy vọng ngày sau gặp được lệnh sư, kính xin biểu đạt lòng biết ơn của Đạo Ân ta.

Đạo Ân nói ra.

- Đạo Ân đại nhân có tâm, ngày sau ta khẳng định sẽ nói với sư tôn việc này.

Lăng Tiếu đáp.

- Như thế là tốt rồi, chúng ta trở về đi, ngày sau có gì khó giải quyết cứ cầm lệnh bài tới Linh Vũ thành tìm ta, mặc kệ bất cứ chuyện gì, Đạo Ân ta sẽ toàn lực giúp Lăng thiếu.

Đạo Ân đem giao tấm lệnh bài cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lại cảm ơn một tiếng, nhận lệnh bài.

- Đúng rồi, mang đế đan của ngươi đi đổi linh thảo cao cấp, đan dược hoặc huyền tinh, không bằng đổi cho ta đi, tránh khỏi người khác gài bẩy ngươi.

Đạo Ân lại nghĩ tới chuyện đế đan, dừng bước nói ra.

Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Đạo Ân đại nhân, đế đan có hữu dụng với ta, tạm không có ý định hối đoái.

Đế đan đối với Luyện dược sư mà nói là đồ tốt, Lăng Tiếu không có ý định giao nó ra ngoài.

Đạo Ân cũng không có hỏi nhiều cái gì, gật đầu đi vào trong đám người.

Đạo Ân mang theo một trăm lẻ một Địa Hoàng đi tới Minh Ngộ Trì.

Minh Ngộ Trì nằm ở lòng đất Lạc Nhật sơn mạch.

Lạc Nhật sơn mạch là một trong những sơn mạch thái cổ, nó chiếm diện tích cực lớn, dãy núi vô số.

Trong sơn mạch này có đủ loại kỳ hoa dị thảo, linh thú kỳ trân, là bảo địa của don binh, cũng là nơi lịch lãm rèn luyện của các thế lực lớn.

Mà Minh Ngộ Trì là các thế lực lớn phát hiện vào ba ngàn năm trước, ngâm ở trong đó Địa Hoàng đỉnh phong có mấy thành hiểu ra đạo của mình, do đó suy diễn ra thế giới của bản thân, tiến tới đột phá Thiên Tôn giai.

Cũng vì phát hiện này Minh Ngộ Trì được mười tám thế lực lớn nắm trong tay, thế lực khác không có cơ hội chia xẻ chỗ tốt.

Cũng từ đó Minh Ngộ Trì trở thành nơi nổi danh.

Từ trước Minh Ngộ Trì chỉ mở ra cho đệ tử Địa Hoàng đỉnh phong của các thế lực lớn, hơn nữa danh ngạch có hạn.

Nhưng mà các đại nhân của Linh Vũ các mở miệng nói cho các Địa Hoàng ở tóp một trăm tiến vào ngâm một lần, đối với các Địa Hoàng đỉnh phong mà nói đây là hấp dẫn thật lớn.

Cũng vì chuyện này cho nên tranh giành hoàng bảng càng kịch liệt.

Vì Địa Hoàng đỉnh phong mượn nhờ Minh Ngộ Trì hiểu ra thế giới của bản thân, từ đó trở thành Thiên Tôn giai.

Đạo Ân dẫn một trăm lẻ một tên Địa Hoàng cùng bay qua các ngọn núi trong Lạc Nhật sơn mạch.

Tất cả mọi người thực lực cường đại, uy hiếp những linh thú cấp thấp bên dưới không dám lộn xộn.

Đoàn người bay trên không chẳng bao lâu thì dừng lại.

Lúc này nhìn thấy có mấy người ngồi trên đỉnh núi, chắc hẳn chính là Đế cấp canh giữ Minh Ngộ Trì.

- Đạo Ân huynh, ngươi đã tới, chuyến này vất vả cho ngươi rồi.

Một Đế cấp nhìn qua Đạo Ân nói.

Đạo Ân chắp tay nói:

- Chư huynh không cần khách khí, mau mang đám hài tử này vào trong

Minh Ngộ Trì trọng yếu hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1087 - Tiến Vào

- Đạo Ân huynh nói phải!

Tên Đế cấp này ứng tiếng.

Đế cấp này hiển nhiên hiểu rõ Minh Ngộ Trì rõ như lòng bàn tay, được hắn dẫn dắt không khiến linh thú nào bị kinh động.

Mọi người bay nửa giờ, rốt cuộc cũng bay tới một thung lũng chung quanh là núi bao bọc.

Mọi người vừa tiếp cận nơi này thì cảm giác linh khí ập tới.

Linh khí này nồng đậm hơn ở chỗ khác mười mấy lần, khiến người ta cảm giác thư thái, bọn họ không ngừng vận chuyển công pháp hấp thu.

Lúc này bảy tên Đế cấp không ngừng liên thủ truyền lực lượng, hào quang bảy máu sáng chói mắt.

Oanh long oanh long!

Bảy đạo hào quang từ các hướng khác nhau bắn tới, trong sơn cốc xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo, rất hiển nhiên chỗ này có trận pháp bao bọc, người bình thường không thể xông vào. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Gợn sóng tỏa ra, trong sơn cốc có sương mù trắng lượn lờ, bên dưới có thể nhìn thấy một cái đầm nước.

Đầm nước này tên là Minh Ngộ Trì.

Mà Minh Ngộ Trì cũng không tính là lớn, nhưng mà dung nạp một trăm lẻ một người bọn họ cũng không tính là quá khó khăn.

Địa Hoàng ở đây vui vẻ ra mặt.

Bọn họ toàn lực tiến vào trăm hạng đầu đại đa số đều vì Minh Ngộ Trì mà đến.

- Chiến hoàng top một trăm vào Minh Ngộ Trì ngâm một ngày, sát hoàng bảy ngày, đệ nhất hoàng tọa có thể ngâm nửa tháng, một khi có điều ngộ ra lập tức rời đi, tuyệt đối không thể phá hoại linh vật dưới Minh Ngộ Trì, nếu không lập tức giết không hỏi!

Tiếng của Đạo Ân vang vọng.

Chúng Địa Hoàng gật đầu, liền bắt đầu chuẩn bị hạ xuống Minh Ngộ Trì.

Nhưng mà vào lúc này Cổ Vũ Phi lướt tới một lão giả Đế cấp.

- Vũ Phi bái khiến ngũ thái gia gia!

Cổ Vũ Phi thi lễ với lão giả Đế cấp này.

Lão giả Đế cấp này uy nghiêm, nói:

- Thì ra là Phi nhi, mười năm không gặp thực lực đã từ Địa Hoàng cấp thấp đạt đến Địa Hoàng đỉnh phong, tiến bộ này không tệ, có thể tiến vào top mười.

Đây là trưởng lão của Cổ gia, tên là Cổ Hình, Huyền Đế cấp thấp đỉnh

phong.

Mười năm qua hắn trông coi Minh Ngộ Trì.

Nếu kỳ địa này không có cường giả các thế lực lớn trông coi, chỉ sợ một ít cường giả cường đại sẽ tới đây khai phá, cho truyền nhân của mình tiến vào Minh Ngộ Trì, hoặc phá hoại Minh Ngộ Trì, việc này không thể không phòng.

- Lần này Phi nhi phụ kỳ vọng của gia tộc, chỉ xếp thứ mười ba, không tiến vào top mười.

Cổ Vũ Phi cúi đầu áy náy nói.

Nghe chỗ này trên mặt Cổ Hình hiện ra thần sắc không vui, trong nội tâm khó chịu thầm nghĩ:

- Ngay cả top mười cũng không vào được, đây không phải là mất mặt Cổ gia sao, còn không biết xấu hổ tìm lão phu, vẫn là tâm tính trẻ con.

- Nhưng mà... Phi nhi không thể vào top mười chính là do Kim Long Thương được gia tộc giao cho tiểu muội bị mất, sau đến bị người ta lấy đi, Phi nhi vốn muốn lấy về, nhưng mà đối phương thế lớn, Phi nhi không đoạt về được, Phi nhi thật sự làm xấu mặt tổ tiên, xin ngũ thái gia gia trừng phạt.

Trên mặt Cổ Vũ Phi buồn rầu.

- Cái gì, Kim Long Thương bị đoạt?

Cổ Hình thất thần kinh hô.

- Không sai, nhưng mà... Nó bây giờ nằm trong tay Lăng Tiếu, cũng không

biết hắn dùng biện pháp gì khiến Kim Long Thương nhận chủ, nếu hắn không có Kim Long Thương trợ giúp, hắn có năng lực đoạt được vị trí đệ nhất kia sao, còn xin ngũ thái gia gia đoạt Kim Long Thương trở về.

Cổ Vũ Phi nói.

Lăng Tiếu cũng nghe lời này, hắn nhíu mày, trong nội tâm mắng thầm:

- Cổ Vũ Phi này xem ra muốn ép mình chết mới cam lòng.

- Đệ nhất hoàng tọa Lăng Tiếu là ai?

Cổ Hình hét lên.

Cổ Vũ Phi chỉ vào Lăng Tiếu, nói:

- Chính là hắn!

- Tốt cho một tiểu bối, dám đoạt Kim Long Thương của Cổ gia, đáng chết!

Cổ Hình giận dữ, hắn rống to lên, cũng không quan tâm thân phận, bàn tay lớn như núi đập thẳng vào Lăng Tiếu.

Kim Long Thương chính là thánh khí mà tộc huynh của hắn lấy được từ Chiến Loạn Uyên, sau khi tộc huynh của hắn chết thì không có ai được Kim Long Thương tán thành, nhưng mà thánh khí này có ý nghĩa trọng đại, tuyệt đối không thể lưu lạc vào trong tay người ngoài, huống hồ còn bị đối thủ nhận chủ, lúc này mới khiến Cổ Hình nổi giận như thế.

Vào trước hắn cũng đặt tâm tư vào Kim Long Thương, đáng tiếc không có biện pháp, cuối cùng mới biết được chỉ có tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đại thành của tổ tông lưu lại mới nhận chủ được.

Đáng tiếc bọn họ tu luyện Kim Cương Ngũ Biến Quyết đạt tới luyện huyết chi cảnh, một thân huyết dịch hơn phân nửa là giao long huyết cũng chỉ có thể kích phát Kim Long Thương công kích, càng không cách nào khiến nó nhận chủ.

Hôm nay Kim Long Thương rơi vào tay người khác, bị đối thủ nhận chủ, đây chẳng phải chế nhạo Cổ gia hay sao?

Lăng Tiếu này chỉ là Địa Hoàng đỉnh phong, dù một thân thực lực so được với Thiên Tôn, nhưng mà trước một kích của Đế cấp không thể tránh được.

Mọi người cũng không nghĩ tới xảy ra biến cố như vậy, tất cả mọi người vẫn sững sờ.

Nhưng mà lúc bàn tay vỗ tới trước mặt Lăng Tiếu thì một đạo lực lượng mạnh mẽ đánh nát bàn tay này.

Oanh long!

- Đạo Ân huynh ngươi có ý gì?

Cổ Hình âm trầm nhìn qua Đạo Ân ngăn cản hắn.

Đạo Ân không nói hai lời lập tức đi tới trước mặt Lăng Tiếu, bảo hộ hắn.

- Ta cũng phải hỏi ngươi có ý gì? Lăng Tiếu chính là đệ nhất hoàng tọa, ít ngày nưa thanh danh sẽ oanh động trung vực, Đế cấp không thể động thủ với hắn khi hắn chưa đạt tới Thiên Tôn, hôm nay ngươi còn muốn động thủ giết hắn, chẳng lẽ muốn phá hư tên tuổi của các thế lực sao?

Cho dù là đệ nhất hoàng tọa và các sát hoàng ai cũng có đãi ngộ đặc thù.

Một trong đó chính là trước khi tiến vào Thiên Tôn, Đế cấp các nơi không được giết bọn họ.

Mà thanh danh đệ nhất hoàng tọa và sát hoàng đều trải qua các phương chứng nhận, bởi vì lúc tham gia vào tranh giành địa bảng đã kết không ít cừu hận cho nên mới có đãi ngộ này, đây chính là để cho tiểu bối có không gian tăng lên.

Bằng không vừa đoạt được danh tiếng đệ nhất hoàng tọa và sát hoàng đã bị đại nhân vật của cừu gia diệt sát, vậy thì ý nghĩa tranh đoạt cũng không có gì cả.

Nhưng mà đãi ngộ này chỉ nhắm vào ngoài Đế cấp, dưới Đế cấp không có hạn chế này.

Nếu không chịu nổi người dưới Đế cấp truy sát, cái thanh danh này quá không đáng tiền rồi.

Cổ Hình nghe Đạo Ân nói thì tỉnh táo lại, nhưng mà tức giận của hắn không giảm, nhìn Đạo Ân nói:

- Đạo Ân huynh, kẻ này đoạt Kim Long Thương của Cổ gia ta, ta bây giờ chỉ thu hồi lại, cũng không muốn mạng của hắn, còn mời Đạo Ân huynh chớ ngăn cản.

Cổ Hình vừa mới động sát ý, bây giờ đã nói khác, hoàn toàn không bận tâm mặt mũi của mình.

Hắn lúc này hắn không dám giết Lăng Tiếu rồi, bằng không những thế lực khác sẽ liên thủ giết hắn, mà Cổ gia cũng sẽ bị thảo phạt.

- Tranh giành hoàng bảng làm cái gì? Mục đích chính là tiếu ngạo cùng thế

hệ, để khôi phục khí thế thời thượng cổ, những người tham gia tranh đoạt địa bảng có ai quan tâm tới sinh tử chứ? Có chết cũng không thể oán người ta, huống chi chỉ là bị đoạt vũ khí, nếu muốn đoạt lại thì bọn chúng tự dựa vào bản lĩnh của mình đi, tiểu bối bảo Cổ Hình ngươi ra tay, ngươi liền ra tay, chỉ sợ Cổ gia các ngươi mặt mũi cũng chẳng tố lành gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1088 - Minh Ngộ Trì, Ngộ Đạo Kỳ Hoa

Đạo Ân đứng ở đại nghĩa nói ra.

Không cần nói Đạo Ân chắc chắn sẽ đứng bên cạnh Lăng Tiếu, chỉ thân phận của hắn đại diện Linh Vũ Các, còn là chủ sự tranh đoạt hoàng bảng, thân phận nào hắn cũng đứng bên cạnh Lăng Tiếu, cũng may Lăng Tiếu đứng bên lý, hắn mới có thể mở miệng quở trách Cổ Hình, làm thay người khác, bằng không Đạo Ân cũng tận lực ngăn cản.

Cổ Hình cũng chưa từng nghĩ thái độ của Đạo Ân cứng rắn như vậy, đè tức giận xuống.

- Đạo Ân huynh nói vậy thì Cổ Hình ta thất thố.

Lại nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất nên chủ động giao Kim Long Thương ra đây, bằng không Cổ gia ta sẽ dốc toàn lực chém giết ngươi, trung vực này không có nơi dung thân cho ngươi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Chỉ cần Cổ gia các ngươi không sợ tổn thất người, Lăng Tiếu ta sẽ tiếp hết.

Lúc này Lăng Tiếu nhìn qua Cổ Vũ Phi đầy sát cơ.

Lúc trước mình cứu hai huynh muội này, hôm nay hắn lại đối phó mình.

Đã như vầy không nên trách Lăng Tiếu hắn tâm ngoan thủ lạt!

Cổ Tiểu Hà bên cạnh đã phát hiện Lăng Tiếu và nàng không thể nào, trong nội tâm tràn đầy khổ sở.

- Khẩu khí thật lớn, vậy ngươi chờ xem!

Cổ Hình hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nhìn Cổ Vũ Phi nói:

- Ngươi đi xuống Minh Ngộ Trì ngâm mình đi, nếu lần này không hiểu ra đạo của mình, sau khi quay về gia tộc ngươi phải bế quan mười năm không ra ngoài.

Trong lòng Cổ Hinh đầy tức giận, chỉ có thể cầm Cổ Vũ Phi trút giận, trong nội tâm mắng thầm.

- Tiểu bối bây giờ thật kém, không tiến vào sát hoàng cũng thôi, ngay cả Kim Long Thương cũng không giữ được, thật mất mặt.

- Còn sững sờ cái gì, xuống đi!

Đạo Ân nhíu mày quát đám Địa Hoàng chung quanh.

Đạo Ân nhìn qua Cổ Hình nói:

- Cổ Hinh, có lời ta phải nói trước với ngươi.

Cổ Hình thấy Đạo Ân vừa rồi ngăn cản mình đối phó Lăng Tiếu thì tức giận, nhưng cũng không dám trở mặt với Đạo Ân, cố nén giận nói:

- Đạo Ân huynh mời nói!

- Lăng Tiếu này không phải Cổ gia các ngươi có thể động được!

Đạo Ân nhìn qua Cổ Hình nói rất chân thành.

- Hắn là đệ tử chân truyền của quý các?

Cổ Hình lờ mờ cảm thấy không ổn.

Phần lớn danh tiếng đệ nhất hoàng tọa là do Linh Vũ Các đoạt được, cho nên hắn mới đoán Lăng Tiếu là người của Linh Vũ Các.

Nếu thật sự là người Linh Vũ Các thì Cổ gia lần này không dám vọng động, tuy nói cùng là thế lực lớn, thế nhưng mà Linh Vũ Các mạnh hơn Cổ gia quá nhiều lần.

Đạo Ân lắc đầu nói:

- Không phải, đệ tử Linh Vũ Các dù là thiên hạ đệ nhất các, nhưng cũng không thể dạy ra đệ tử xuất sắc như vậy.

- Úc, nếu không phải đệ tử của Linh Vũ Các, chẳng lẽ là đệ tử Hắc Ma môn hoặc Dược Môn?

Cổ Hình lại hỏi.

Trừ ba thế lực này ra các thế lực khác không khiến Cổ gia sợ.

Đạo Ân lắc đầu nói:

- Cũng không phải!

- Vậy sao Đạo Ân huynh vì sao bảo hộ hắn?

Cổ Hình tức tối hỏi một câu.

- Hừ, dù hắn không phải đệ tử các thế lực lớn, nhưng mà thân phận của hắn càng tôn quý hơn đệ tử các thế lực lớn!

Đạo Ân trừng Cổ Hình.

- Đạo Ân huynh ngươi nói hết đi, ngươi nói nói Lăng Tiếu có hậu đài gì? Chẳng lẽ là người nối nghiệp của mấy lão quái vật ẩn thế?

Tên Đế cấp của Tử Lôi tông lên tiếng.

Ở trung vực ngoài mấy thế lực lớn, còn có không ít cao nhân ẩn thế không ra, những cao nhân này dù lẻ loi một mình, nhưng mà tu vi khủng bố, nếu đắc tội, đến lúc đó cả tông môn sẽ gặp chuyện lớn rồi.

Khiến người ta đau đầu nhất chính là những cường giả ẩn thế này, bọn họ không có vướng bận, muốn giết thì giết, muốn đi thì đi, cho dù bọn họ thế lực lớn, nhưng mà tập trung lực lượng đối phó những người này không dễ dàng. Trung vực diện tích to lớn, tùy tiện tìm hung địa ẩn thân thì khó ai tìm ra.

Lúc này Đạo Ân lộ ra vẻ sùng kính.

- Hắn là đệ tử ân công của ta.

- Ân công của Đạo Ân huynh là người nào?

Một lão giả Đế cấp hỏi.

- Ân công của ta... Hắn chính là Phong Lưu Tà Đế đại nhân!

Đạo Ân hiện ra vẻ sùng bái.

- Phong Lưu Tà Đế đại nhân!

Tất cả Đế cấp đều rung sợ.

Bọn họ là nhân vật sống mấy ngàn năm, đối với bốn nhân vật truyền thuyết vạn năm trước đều nghe qua, mà bọn họ bị bốn truyền thuyết này ảnh hưởng, đại bộ phận đều sùng bái.

Nghe Đạo Ân nói ân công của hắn là Tà Đế thì sao bọn họ không chấn kinh?

- Không sai, năm ấy nếu không có hắn cứu ta lúc nguy nan, càng trợ giúp ta, ta cũng không có thành tựu hôm nay, hai phần ân tình này Đạo Ân ta cả đời không quên.

Đạo Ân cảm khái địa nói.

- Không nghĩ tới thì Đạo Ân huynh từng gặp Tà Đế đại nhân, đúng là khiến người ta hâm mộ vạn phần!

Đế cấp Tử Lôi tông hâm mộ than thở.

Một Đế cấp khác nói:

- Đúng vậy a, Đao Phách khát máu, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch, ai không có tư thái oai hùng, chỉ hận năm ấy chúng ta tuổi nhỏ, không thể thấy phong thái bốn truyền kỳ, vẫn ăn năn vì chuyện này, không nghĩ đến Đạo Ân có cơ duyên này, thực sự là khiến người ta đố kỵ.

- Đạo Ân huynh nói Lăng Tiếu là đệ tử của Tà Đế đại nhân?

Cổ Hình hỏi.

Đạo Ân đắc ý gật đầu, lúc này nói:

- Lăng Tiếu tiểu tử này đúng là đệ tử chân truyền của Tà Đế đại nhân, điểm này ta đã nghiệm chứng qua, tuyệt đối không có sai lầm, cho nên nói Cổ Hình huynh các ngươi không nên chọc vào Lăng Tiếu tiểu tử này mới tốt, bằng không Cổ gia các ngươi chọc vào phiền toái lớn rồi.

Đạo Ân nói ra lời này đầy ý cảnh cáo.

Cổ Hình lúc này hơi thở phập phồng, hiển nhiên không cách nào bình tĩnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1089 - Minh Ngộ Trì, Ngộ Đạo Kỳ Hoa 2

Nếu như là những lão quái ẩn thế thì Cổ Hình còn không thất thố, nhưng mà nếu là đệ tử của thần thoại thì khác.

Nhân vật thần thoại này không phải Cổ gia có thể chống lại.

- Đã nói hết lời cần nói, Cổ Hình huynh ngươi nên tự quyết định đi!

Đạo Ân nói một tiếng, sau đó nhắm mắt lại không nói thêm cái gì.

- Đáng chết, chẳng lẽ cứ như vậy sao?

Cổ Hình lúc này đầy vẻ không cam lòng, cuối cùng cắn cắn nói trong lòng:

- Nếu là đệ tử Tà Đế càng không thể bỏ qua, một ngày nào đó hắn trưởng thành, tuyệt đối là tai họa của Cổ gia, nếu hắn không chết trong tay Cổ gia, vậy hắn Tà Đế cũng không tính toán lên đầu Cổ gia được.

Dưới Minh Ngộ Trì có hương khí bốc lên, giống như tơ lụa mỏng hấp dẫn lòng người.

Một trăm lẻ một người đồng thời tiến vào trong hồ nước, tiếng nước chảy vang lên liên tục.

Tất cả mọi người bắt đầu tĩnh tu, bởi vì thời gian có hạn.

Những nữ Địa Hoàng lúc này dùng màng sáng bao phủ thân hình lại, miễn cho bị người khác rình coi.

Lăng Tiếu cũng không trực tiếp nhảy vào ao, mà là đánh giá chung quanh.

- Địa thế chỗ này cực tốt, là nơi tu luyện thượng đẳng, mà bốn phía núi non vây quanh, khó trách bốn bề linh khí sung túc như thế, cái ao này chắc phải tốn vạn năm mới ngưng tụ thành, thật sự quá hùng vĩ!

Lăng Tiếu cảm thán.

- Cái đó... Đó là Ngộ Đạo Kỳ Hoa!

Bỗng dưng Lăng Tiếu nhìn thấy một đóa kỳ hoa nở rộ.

Lúc này Lăng Tiếu cũng hiểu vì sao có Minh Ngộ Trì.

Lúc này các sợi khí tức như tơ đủ màu kia là từ kỳ hoa này tỏa ra, nó chẳng khác gì mặt trăng tỏa sáng dịu dàng.

Đóa hoa nhỏ này chính là Ngộ Đạo Kỳ Hoa, là một trong những kỳ hoa của thiên địa, có tác dụng tẩy tủy thức hải, hiểu rõ đạo của bản thân.

Ngộ Đạo Kỳ Hoa này rất khó bảo tồn, một khi hái xuống không qua một khắc là héo rủ, chỉ có các dụng cụ vạn năm hàn ngọc mới bảo tồn lâu một chút.

Mà quy luật sinh trưởng của Ngộ Đạo Kỳ Hoa rất kỳ lạ, một khi hái xong một ngày sau sẽ héo rũ, mà lần sau khai hoa phải chờ mười năm, cứ vậy lập lại không ngớt.

Cho nên muốn hái Ngộ Đạo Kỳ Hoa cần phải xem cơ duyên.

Mà Minh Ngộ Trì nỳ có nhiều Ngộ Đạo Kỳ Hoa như thế, mà Minh Ngộ Trì cũng tích lũy tinh khí của Ngộ Đạo Kỳ Hoa, cho nên nước ao này mới có

hông hiệu giúp Địa Hoàng đỉnh phong hiểu ra đạo của mình!

Lăng Tiếu nhìn qua bốn phía, thấy không có thứ khác thì đáp xuống hồ.

Từng dòng nước ấm áp bao phủ hắn vào bên trong, cảm giác thoải mái bao phủ khắp toàn thân Lăng Tiếu.

Từ khi xuất đạo tới nay hắn trải qua nhiều vết thương, kết rất nhiều địch thủ, hắn cũng dưỡng thành tâm lý cảnh giác, cho dù đang ngủ say cũng vậy, hắn cũng lưu ba phần thanh tỉnh.

Hiện tại trong Minh Ngộ Trì thì hắn như đặt mình vào trong thế giới không có phân tranh, trạng thái tinh thần của hắn vô cùng vui sướng, những tạp niệm thế tục bị ném ra khỏi đầu.

Sau đó Lăng Tiếu như ngủ say trong Minh Ngộ Trì, trên khuôn mặt còn mang theo nụ cười tà dị, người nào nhìn thấy cũng mang theo tà khí.

Lúc này thức hải của Lăng Tiếu biến hóa kinh người.

Những sợi tinh thần lực trắng sữa tinh khiết tiến vào, cuối cùng sinh ra sóng to gió lớn trong thức hải, sau đó biến thành vòng xoáy.

Tinh thần dịch dường như đang kết dính lại với nhau

Tinh thần dịch vốn chiếm hai phần ba thức hải đã co lại còn một phần tư, mà lúc này trong tinh thần dịch trắng sữa xuất hiện những đốm đen khó phân biệt.

Những đốm đen này giống như con virus gây bệnh cho Lăng Tiếu, phá hoại màu trắng tinh khiết.

Nhưng mà những điểm đen này không dừng lại bao lâu, nó bị tinh thần dịch đẩy ra ngoài.

Mà tinh thần dịch còn tinh khiết hơn trước rất nhiều.

Lúc này linh hồn của Lăng Tiếu phiêu phù trong thức hải.

Linh hồn của hắn rất mờ mịt, khí chất càng thần thánh.

Giờ phút này linh hồn của hắn đứng trên tinh thần dịch đang xoay tròn, tư duy như rời xa thân thể.

Hắn như nhìn thấy thế giới màu vàng, từng đạo kim thương màu vàng đánh tan vô số dãy núi, trên bầu trời long trảo xé nát trời cao, nó rống lên tàn phá bốn phía, không qua bao lâu thiên địa này chỉ có kim long cuộn mình, mà thiên địa này bị kim long nện thành phấn vụn.

Nhưng mà thế giới kim long biến mất, chuyển biến thành núi lửa.

Trên núi lửa này có màu lam, những ngọn lửa màu lam này và những dòng dung nham bên dưới cũng màu lam, giống như muốn thiêu đốt thiên đại, những hỏa diễm màu lam này nhanh chóng thiêu đốt thế giới này, không bao lâu thì ngọn lửa màu lam này hội tụ cùng một chỗ, cuối cùng hình thành kỳ lân thần thú uy phong lẫm liệt, trả ra khí tức thần thú bao phủ, long lân của nó toàn bộ màu lam, trên người của nó tỏa ra uy thế khôn cùng.

Đột nhiên hình ảnh cự long tiêu tán đi, thế giới biến thành một nơi đầy gió, khiến người ta có cảm giác như tận thế.

Âm phong thổi qua thì nơi đó biến thành băng tuyết, từng tòa băng sơn đứng sừng sững, những gốc băng bén nhọn chỉa lên trời, nếu là người bình thường vào đây sẽ biến thành băng ngay lập tức, nơi này chẳng khác gì thế giới băng

hà, đầy núi băng và sông băng.

Sau đó thế giới băng hòa tan, cảnh tượng biến thành khu rừng cổ thụ che trơi, nơi này giống như trong sơn mạch lớn, tràng cảnh này khác với các thế giới trước. Cảnh tượng nơi này vô cùng bình tĩnh, những kỳ hoa dị thảo, linh thú vạn vật sinh hoạt hòa binh tường hòa trong rừng, chỗ nầy không có phân tranh, không có tạp niệm, giống như thế ngoại đào viên siêu thoát thế giới. Nhưng mà nhìn thì an tưởng nhưng mỗi cành cây cọng cỏ thiên biến vạn hóa, từ trưởng thành đến héo rũ, dường như biểu thị cho thời gian trôi qua, tính mạng của cỏ cây sinh trường sau đó héo tàn chính là đại diện cho sinh tử.

Có lẽ đây chính là thế giới nhất tuế nguyệt nhất khô vinh.

Kim long gào thét tái hiện bá khí hoàng giả!

Núi lửa thể hiện hung uy của mình.

Âm phong tàn sát bừa bãi thi cốt không còn!

Băng sơn vạn lý sông băng vạn năm!

Sinh cơ và héo tàn thể hiện thời gian trôi qua!

Năm loại kỳ quang này không ngừng lưu chuyển trong thức hải của Lăng Tiếu, mà linh hồn của hắn vì quan sát cảnh tượng này cũng sinh ra biến hóa.

Lăng Tiếu đã không biết mình đang ở nơi nào, chìm đắm trong lĩnh ngộ, những thế giới này dường như là ý niệm trog đầu của hắn, nhưng mà hắn không hiểu thấu triệt bản chất của chúng, luôn có cảm giác thế giới này không đủ thành thục, hoặc còn chưa hoàn thành định hình, hắn vẫn còn mê mang.

Thời qua một ngày qua đi thật nhanh, chín mươi tên Địa Hoàng đã bị đám Đế cấp mang ra khỏi Minh Ngộ Trì.

Đại bộ phận Địa Hoàng trên khuôn mặt đều thất vọng, có một nhóm người vẫn đang mờ mịt, mà có một nhóm nhỏ người tươi cười, hiển nhiên là có thu hoạch.

Đạo Ân truyền âm cho đám Địa Hoàng này.

- Tới bên kia chờ người khác đi.

Mọi người thi lễ với đám Huyền Đế sau đó đi tới khu đất trống bên ngoài Minh Ngộ Trì ngồi xuống.

Có một phần nhỏ người tìm nơi yên tĩnh tiến vào trạng thái minh tường, dường như muốn hiểu ra, giúp cho mình đột phá Thiên Tôn giai.

Sáu ngày đã qua, mười đạo thân ảnh trong Minh Ngộ Trì bay ra ngoài.

Mười đạo thân ảnh này tìm nơi an tĩnh ngồi xuống, dường như có thu hoạch, có người khí thế không ngừng lan tràn, hiển thị biểu hiện đột phá rõ ràng.

Minh Ngộ Trì dù có Ngộ Đạo Kỳ Hoa, nhưng mà người có thể lĩnh ngộ đạo của mình hay không phải xem cơ duyên, thực sự không phải người nào tiến vào cũng có thể đột phá.

Trong vài ngày liên tục có không ít người từ nơi an tĩnh tỏa ra khí thế cường đại, chấn hoa cỏ thành phấn vụn.

Rất rõ những người này là Địa Hoàng có lĩnh ngộ.

Thực lực của bọn họ đã tăng lên nửa bước Thiên Tôn, chỉ kém lĩnh ngộ viên

mãn sau đó chân chính bước vào Thiên Tôn; càng có số ít người tăng lên Thiên Tôn cấp thấp, thành tựu tôn vị chân chính!

Mười ngày trôi qua thật nhanh, Lăng Tiếu trong Minh Ngộ Trì đã khôi phục thanh tĩnh.

Trên mặt của hắn không có nửa phần mừng rỡ, chỉ có mê mang, dường như có cảm giác khó giải quyết, để hắn không biết làm sao.

Hắn thở dài, nói:

- Trước đây hấp thu linh hồn lực quá nhiều nên cũng có tạp chất, chính mình cũng không phát hiện ra, may mắn tiến vào Minh Ngộ Trì bài trừ tạp chất đi, bằng không ngày sau chắc chắn tinh thần dịch của ta ngưng tụ thành giới còn khó gấp trăm ngàn lần, năm loại thế giới ta đã có cảm ngộ, nhưng năm thế giới này chỉ là ban đầu, cũng không có thế giới chi lực, ta nói không chừng còn chưa đủ minh xác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1090 - Thế Giới Chi Lực

Vừa tiến vào không bao lâu thức hải của Lăng Tiếu bài trừ tạp chất và chấp niệm trong những linh hồn lúc trước bị hấp thu, tạp chất cùng tạp niệm bị bài trừ khiến tinh thần lực của hắn giảm xuống, nhưng càng tinh thuần hơn, này đối với Lăng Tiếu tu hành ngày sau hoặc sử dụng tinh thần công kích càng cường đại hơn nhiều.

Hắn là năm hệ cùng tu, có năm loại thế giới khác nhau, những võ giả khác chỉ suy diễn một loại thế giới cho nên dễ dàng hình thành thế giới tinh thần, mà tinh thần của hắn không ngừng suy diễn năm thế giới, cho dù Lăng Tiếu thức hải rộng lớn cũng không làm được.

Ngày Lăng Tiếu xử lý được những nghi hoặc trong đó chính là ngày hắn đột phá Thiên Tôn vị.

Nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy năm loại tế giới này không phải là thứ mình muốn, bởi vì dù ôm phương nào cũng phải bỏ qua bốn phương khác, thực sự khiến hắn không bỏ được.

Thế giới chi lực phân các cấp bậc khác nhau, có thể xưng là phàm, linh, hoàng ba đẳng cấp, mà ba cấp bậc này cũng phân thành thượng trung hạ, đẳng cấp càng cao uy lực càng khủng khiếp.

Mỗi người cơ duyên khác nhau, lĩnh ngộ thế giới chi lực cũng khác nhau, mà thế giới chi lực có liên hệ mật thiết với huyền kỹ và công pháp của mỗi người..

Chân long đứng đầu chín loại thần thú, sức chiến đấu của nó không cần nói cũng biết, thế giới kim long do nó hình thành cũng có lực công kích mạnh

nhất, dù xưng là thế giới hoàng cấp thượng phẩm cũng nói qua.

Núi lửa chính là thiên tai diệt thế, nó bộc phát năng lượng khủng bố, nhưng mà núi lửa chi lực không đủ xưng là hoàng cấp, nhưng mà lam hỏa chính là thiên hỏa không gì không thiêu đốt, nó càng hình thành thần thú kỳ lân, lúc này nó không kém gì thế giới kim long, cũng xưng là thế giới hoàng cấp thượng phẩm.

Tiên thiên âm phong tạo thành thế giới màu xám đầy gió, nó là cơn gió hủ thực thế giới, lực phá hoại của nó không kém thiên hỏa, có thể hủ thực tất cả, tiên thiên âm phong thế giới có thể xem như thế giới hoàng cấp trung phẩm.

Đóng băng vạn dặm, có thể đóng băng tất cả mọi thứ, lại có băng trùy cường đại, chỉ thế giới chi lực đơn thuần đã khiến người ta mê mang. Thế giới dóng băng này có thể xem như thế giới linh cấp thượng phẩm.

Mà rừng rậm nhìn thì không có lực công kích gì nhưng kỳ thật có diệu dụng khác.s

Trong rừng rậm này mỗi cành hoa cọng hỏa đều có thể công kích, tuy nói công kích yếu một ít, nhưng mà có thể hình thành trận pháp và giám sát, nó tỏa ra sinh cơ vô hạn khiến bản thân tiêu hao thấp nhất, càng có công hiệu trị thương cho người khác, cho nên thế giới này là linh cấp trung phẩm.

Cũng nói đúng hơn là thế giới khác nhau, người bình thường chỉ có thể đạt đến phàm cấp, mà Lăng Tiếu suy diễn thấp nhất là linh cấp, bởi vì bởi vì Lăng Tiếu thực lực cực mạnh trong cùng giai, thế giới hắn suy diễn cũng mạnh mẽ.

Người khác ngộ ra thế giới linh cấp là tạ trời tạ đất rồi, thế nhưng mà Lăng Tiếu hôm nay có ba thế giới hoàng cấp và hai thế giới trung cấp, mà hắn lại là một khuôn mặt ưu buồn chi sắc, thực sự là người so với người khí người

chết.

Lại qua một ngày Lăng Tiếu tiến vào trạng thái như vậy.

Hắn thở dài.

- Nghĩ lại ở rong Minh Ngộ Trì với ta không có nhiều tác dụng, có ngây ngốc tiếp cũng không có hiệu quả gì, ra thôi, có lẽ bản thiếu gia đi đường cũng có cảm ngộ sau đó hình thành thế giới chân chính, thế giới độc nhất thuộc về ta.

Lăng Tiếu bay ra khỏi Minh Ngộ Trì.

Không ít người cùng nhìn qua hắn, bọn họ nghĩ vì sao chưa tới thời gian mà Lăng Tiếu đi ra?

- Không thể nào, thiên phú chiến đấu của hắn cao như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều phải có lĩnh ngộ mới ra chứ?

- Thiên Tôn chính là đại quan ải, không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ đạo của mình, từ đó suy diễn ra thế giới, cái đại quan này khốn chết không biết bao nhiêu thiên tài, có lẽ này Lăng Tiếu gặp bi kịch rồi.

- Cũng không thể nói như vạy, dù không có Minh Ngộ Trì, ngày sau Lăng Tiếu cũng có cơ hội lĩnh ngộ, hắn còn rất trẻ tuổi đấy.

Không ít Địa Hoàng vui vẻ khi thấy người gặp nạn, châm chọc Lăng Tiếu.

Lão giả Đế cấp lúc này xuất hiện trước mặt lăng Tiếu, vẻ mặt của hắn mờ mịt.

Cổ Hình nhìn ra linh lực của Lăng Tiếu không có dấu hiệu bạo động, cũng

nói đúng hơn Lăng Tiếu bây giờ tuyệt đối không có đột phá, chứng tỏ Lăng Tiếu không hiểu ra đạo của mình.

Trong lòng của ắn sảng khoái.

- Đệ tử Tà Đế cũng thế thôi, tiểu Địa Hoàng đỉnh phong, muốn giết hắn dễ dàng mà.

Đạo Ân tiến lên hỏi:

- Lăng thiểu ngươi thế nào?

Hắn không tin đệ tử của Tà Đế không qua nổi cửa ải Thiên Tôn.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Lăng Tiếu đã có thu hoạch, Minh Ngộ Trì này ở tiếp cugx không có ích gì.

- Có thu hoạch? Ha ha, chỉ sợ chỉ nói mát mà thôi!

Cổ Hình lúc này cười lạnh nói.

Lăng Tiếu từ chối cho ý kiến, cười nhạt chẳng quan tâm, cũng không nhìn Cổ Hình, nhìn Đạo Ân nói.

- Bây giờ ta rời đi được chưa?

Đạo Ân do dự nói:

- Lăng thiểu thực không ở thêm mấy ngày, có lẽ thực sự có thu hoạch không chừng?

Lăng Tiếu lắc đầu, thần sắc kiên định nói

- Không cần!

- Đạo Ân huynh, ngươi mang theo bọn họ đi thôi, chỗ nầy chúng ta sẽ phong ấn.

Cổ Hình lúc này ngăn cản, trong mắt đầy chế nhạo.

Đạo Ân hừ lạnh một tiếng, trừng Cổ Hình, nhìn qua các Địa Hoàng vẫy tay nói:

- Nguyện ý trở về thì theo ta đi, không muốn trở về thì ở trong sơn mạch lịch lãm đột phá.

Đạo Ân bay ra khỏi Minh Ngộ Trì, mấy chục Địa Hoàng cũng bay theo hắn.

Nhưng mà không bao xa Đạo Ân vòng vèo trở về.

- Lăng thiểu ngươi không rời đi cùng ta sao?

Đạo Ân không biết Lăng Tiếu vì sao không rời đi, nhưng mà an nguy của Lăng Tiếu hắn vẫn quan ta,a

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Đạo Ân đại nhân ngươi đi đi, ta muốn ở đây thêm mấy ngày.

- Thế nhưng mà..,

Đạo Ân đang muốn nói cái gì, nhưng mà Lăng Tiếu nói:

- Yên tâm đi Đạo Ân đại nhân, chỉ mấy con tép nhỏ Lăng Tiếu ta không đặt vào mắt.

Không xa Cổ Hình bị Lăng Tiếu nói lời này phát cáu, nếu không có bận tâm, hắn đúng là muốn bốp chết Lăng Tiếu.

- Không rời đi rất tốt, Lạc Nhật sơn mạch này chính là nơi chôn thây ngươi.

Cổ Hình nói thầm trong lòng.

Đạo Ân do dự nói:

- Hảo hảo... Không hổ là đệ tử Tà Đế đại nhân, phần khí phách này đã không kém lão nhân gia.

Ngừng lại một chút lấy một lọ đan dược đưa cho Lăng Tiếu.

- Linh Tôn Đan này ngươi dùng đi, Lăng thiểu hảo hảo bảo trọng!

Nói xong cũng không hề ngó ngàng tới Lăng Tiếu, xoay người liền dẫn đám Địa Hoàng rời đi.

Đan dược này với hắn không dùng cái gì.

- Tính toán, ta không cần phải cầu người khác!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, sau đó nhìn qua Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều.

Lúc này hai người phân biệt trốn vào trong sơn động ẩn nấp bế quan, xem ra hai người đều có lĩnh ngộ.

Lăng Tiếu nhìn qua Cốc Kiều Kiều cùng Diệp Vân Phong, cuối cùng nói:

- Hai người này chắc chắn có gian tình.

Lăng Tiếu lúc này tốc độ nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua ngàn mét, gương mặt của hắn âm lãnh.

Lăng Tiếu bay nửa giờ, hắn dừng lại trên ngọn núi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1091 - Dùng Một Địch Hai

Hắn đứng đó gió thổi phần phật.

- Các ngươi đi ra đi, đi theo lâu như vậy không chán sao?

Lăng Tiếu thở dài nói ra.

Lúc này trong rừng rậm phía dưới có một nam tử mặc giáp đen lao ra.

Ở hướng đông có một người bay tới.

- Không nghĩ tới các ngươi đã tới, cũng tốt... Bản thiếu gia vừa vặn giải quyết một lần.

Lăng Tiếu nói thầm.

Người giáp đen là Hắc Ma môn Ma Tử, người bay là Cổ gia Cổ Vũ Phi và người nhà của hắn, tổng cộng năm người.

Ma Tử đã tiến vào Thiên Tôn trung cấp, mà Cổ Vũ Phi cũng là Thiên Tôn cấp thấp, ba người còn lại là bán thiên tôn, xem ra bọn họ cũng có thu hoạch ở Minh Ngộ Trì.- Hắc hắc, Lăng Tiếu ngươi là Địa Hoàng đỉnh phong, mà ta không chỉ đột phá Thiên Tôn, còn đột phá một tiểu cảnh giới, dùng thực lực của ta giết ngươi dễ như trở bàn tay.

Ma Tử đắc ý cười nói, giống như Lăng Tiếu rất dễ giết.

Không biết vì sao Lăng Tiếu cảm thấy Ma Tử có chút ít cổ quái, trên người

hắn có huyết khí nồng đậm mà hắn quen thuộc.

Lúc này Lục Ông truyền âm cho Lăng Tiếu.

- Hắn đã liên hợp với Huyết Ma Linh Thụ, chỉ cần dùng thiên hỏa thiêu hắn là có thể khu trừ Huyết Ma Linh Thụ, đến lúc đó tiểu hữu trợ lão hủ bắt Huyết Ma Linh Thụ, lão hủ đáp ứng cho ngươi nửa viên Bất Tử chi tâm!

- Là thật?

Lăng Tiếu mừng rỡ hỏi.

- Là thật! Nhưng mà lão hủ phải điều dưỡng trong thức hải của ngươi năm trăm năm!

Lục Ông lại nói.

- Không vấn đề!

Lăng Tiếu không chút do dự đáp ứng.

Nử viên Bất Tử chi tâm để hồi sinh La Mỹ Anh, mặc kệ Lăng Tiếu cần trả giá cái gì cũng không có chút do dự.

- Lăng Tiếu, giao Kim Long Thương của Cổ gia ta ra đây, cũng giải trừ nhận chủ, ta có thể tha cho ngươi không chết!

Cổ Vũ Phi kim thương chỉ vào Lăng Tiếu, mang khí thế Thiên Tôn giai bày ra rõ ràng.

Ba tên bán tôn của Cổ gia tán ra, khí thế bao vây Lăng Tiếu, ngăn cản đường đi của hắn.

- Lắm lời!

Lăng Tiếu khinh thường, nhìn qua đám người nói:

- Chỉ dựa vào mấy tên hề các ngươi muốn ngăn cản bản thiếu gia, các ngươi cũng quá đề cao chính mình!

- Nếu ngươi muốn chết thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

Cổ Vũ Phi âm trầm quá to, vẫy tay với dám người Cổ gia.

Ba tên bán tôn của Cổ gia cầm linh khí cao giai lao thẳng về phía Lăng Tiếu.

Cổ Vũ Phi nhìn Ma Tử nói:

- Tên này xác thịt cường đại, còn mời Ma Tử cùng liên thủ chém hắn.

- Đương nhiên không vấn đề, nhưng mà... Không gian giới của hắn là của ta.

Ma Tử gật đầu đáp ứng.

- Tốt, ta chỉ cần Kim Long Thương!

Cổ Vũ Phi đáp ứng..

- Vậy cùng lên đi!

Ma Tử nói một tiếng, trong tay xuất hiện tấm lưới.

- Hắc Độc Chu Ti Võng!

Cổ Vũ Phi nhìn lưới trong tay Ma Tử kinh hô.

- Có chút ánh mắt, chờ ta bắt hắn lại, ngươi lập tức đánh nát đầu của hắn!

Ma Tử lạnh lùng nói ra.

Hắc Độc Chu Ti Võng này là linh khí thất phẩm cao giai, nhưng mà độ mềm dẻo và dai thì sánh ngang với bán thánh khí.

Tác dụng chủ yếu của nó là trói địch nhân và linh thú.

Ma Tử đã tiến giai Thiên Tôn trung cấp, nhưng hắn cũng biết rõ thực lực Lăng Tiếu cường đại, lại có Kim Long Thương trong tay, muốn trong thời gian ngắn đánh bại là quá khó khăn, cho nên hắn mới dùng Hắc Độc Chu Ti Võng ngăn cản Lăng Tiếu đào thoát.

- Đã có Hắc Độc Chu Ti Võng này, chúng ta an toàn rồi, chúng ta ra tay đi!

Cổ Vũ Phi nói một tiếng, kim thương trong tay vung lên.

Ah ah ah!

Hắn còn không có động thủ đã nghe ba tiếng hét thảm truyền tới..

Chỉ thấy ba bán tôn của gia tộc bị hai mươi bốn phân thân của Lăng Tiếu đánh nát đầu.

Hai mươi bốn phân thân hợp nhất, Lăng Tiếu giống như đứng nguyên tại chỗ, trên gương mặt cười lạnh khinh thường.

Cổ Vũ Phi nhìn ba người gia tộc mình chết thảm, trong nội tâm sôi máu, quát:

- Hỗn đản, Cổ gia ta và Lăng Tiếu ngươi không chết không thôi.

Nói xong trường thương trong tay run lên, tiểu phương thế giới của hắn hiện ra.

Chỉ thấy thế giới của hắn màu vàng, vô số kim thương to lớn từ trong bắn ra, rồi sau đó là giao long gào thét, thanh thế và sát khí kinh người.

Nếu đây là thế giới kim thương, vậy thế giới chi lực của Cổ Vũ Phi chỉ là phàm cấp, thế cộng thêm giao long có huyết thống long tộc cho nên là linh cấp hạ phẩm.

Kim thương bao vây Lăng Tiếu, giao long cắn xé, dường như muốn cắn nát Lăng Tiếu.

- Đây là tiểu phương thế giới ngươi cảm ngộ sao? Tại sao lại yếu như vậy?

Lăng Tiếu thấy tiểu phương thế giới của Cổ Vũ Phi áp bức, vẫn thản nhiên nói.

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu dùng nắm đấm cường đại của mình đánh qua, quyền kình đánh nát giao long và kim thương chung quanh.

- Cổ Vũ Phi, cho dù ngươi tiến giai Thiên Tôn cũng chỉ thế mà thôi!

Lăng Tiếu hét to một tiếng, đang muốn lao qua Cổ Vũ Phi thì tấm lưỡi đen đã lao tới.

Hắn muốn né qua nhưng hấp lực cường đại khiến tốc độ của hắn giảm xuống, hắn bị bao vây.

Hắc Độc Chu Ti Võng trói lên người Lăng Tiếu.

- Ha ha, ta xem ngươi chạy đi đâu!

Ma Tử đắc ý cười nói.

Hôm nay Lăng Tiếu cũng không có gọi Kim Long Thương ra, mà Hắc Độc Chu Ti Võng lại bắt giữ Lang Tiếu, Ma Tử cảm thấy Lăng Tiếu đã không có khả năng thoát được.

- Chờ đánh bại hắn rồi nói.

Cổ Vũ Phi đại hỉ, không nghĩ nhiều, cầm kim thương đâm thẳng vào mặt Lăng Tiếu.

Kim quang cường đại mang theo cuồng phong và kim quang chói mắt.

Cổ Vũ Phi đã hạ sát tâm, muốn một kích tiêu diệt Lăng Tiếu.

Hiện tại Cổ Vũ Phi đâm tới một thương có lực công kích như Thiên Tôn cao cấp, thương quang cường đại khiến người ta sinh ra suy nghĩ sợ hãi, mà một kích này đâm thẳng vào đầu của hắn, thực sự là lâm vào nguy cơ.

Nhưng mà Lăng Tiếu không dễ dàng chết như vậy được.

Lăng Tiếu vận người né qua, đầu của hắn lắc qua khỏi đầu thương.

Nhưng mà Cổ Vũ Phi không dễ dàng bỏ qua cho hắn, kim thương lập tức đâm vào đầu Lăng Tiếu lần nữa.

- Chết đi!

Cổ Vũ Phi cũng không quan tâm chuyện khác, chỉ đâm thẳng vào đầu Lăng Tiếu, tóm lại chỉ cần trúng một thương Lăng Tiếu không chết cũng trọng thương.

Bang bang!

Lăng Tiếu trúng một thương nên bay thẳng xuống núi, không ít cây cối bị hắn đụng gãy.

Cổ Vũ Phi không chút nghĩ ngợi lao theo truy kích Lăng Tiếu.

Hắn không cho rằng Lăng Tiếu chết, Lăng Tiếu ngày đó ăn một côn củ Viên Chiến Thiên còn không chết, hắn tự nhiên sẽ không cho rằng Lăng Tiếu dễ chết như thế.

Nhưng mà lúc lao tới thì một đoàn hỏa diễm lao thẳng tới mũi của Cổ Vũ Phi.

Cổ Vũ Phi không suy nghĩ nhiều, lập tức lui lại, hắn cảm giác được lửa này bất phàm, lờ mờ cho hắn cảm giác nguy hiểm tính mạng.

Bồng bồng!

Hỏa diễm màu lm bao phủ thân thể Lăng Tiếu và phạm vi mấy chục trượng.

Ma Tử đắc ý biến thành âm trầm, tiếp theo trong tay cầm đại đao, ánh mắt trở nên hung tàn, quát:

- Đáng chết, thiên hỏa!

Hỏa ảnh trùng thiên, người trong biển lửa không phải Lăng Tiếu thì còn ai chứ?

Hắc Độc Chu Ti Võng trói hắn đã bị thiên hỏa thiêu không còn.

- Hai người các ngươi cùng lên đi, để ta nhìn xem Thiên Tôn có bổn sự gì?

Lăng Tiếu lắc cổ vài cái, nhìn qua Cổ Vũ Phi cùng Ma Tử ngoắc ngoắc tay nói.

Lăng Tiếu nói chuyện và trước người là thế giới biển lửa, giống như núi lửa bộc phát, năng lượng ẩn chứa trong đó tùy thời bùng nổ.

- Tiểu phương thế giới... Ngươi... Chuyện này không có khả năng!

Cổ Vũ Phi giật mình địa rút lui trăm mét.

Nếu như nói Lăng Tiếu là Địa Hoàng đỉnh phong thoại, Cổ Vũ Phi còn không quá sợ hãi, thế nhưng mà Lăng Tiếu cũng là Thiên Tôn thì Cổ Vũ Phi không có lòng tin đánh bại Lăng Tiếu.

- Hắn vẫn là Địa Hoàng đỉnh phong, này... Đây không phải tiểu phương thế giới, đây chỉ là ý niệm của hắn suy diễn ra thôi, không qua bao lâu sẽ tiêu tán.

Ma Tử tĩnh táo kinh hô.

Quả nhiên lúc hắn nói ra thì Lăng Tiếu cũng không duy trì được.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng, nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1092 - Dùng Một Địch Hai 2

- Quả nhiên cũng không thể duy trì!

- Hỗn đản, ta tuyệt đối muốn giết ngươi!

Cổ Vũ Phi cáu tiết hét lên một tiếng, hắn gọi linh thú của mình ra.

Một con giao long ngũ giai lăng không xuất hiện, bộ dáng uy phong lẫm lẫm, hung uy cái thế.

Ma Tử cũng không nói nhiều, hắc vụ sau lưng tỏa ra, từng con huyết bức hiện ra, những huyết bức này cực kỳ khát máu, khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Cổ Vũ Phi cùng Ma Tử hai người dùng tiểu thế giới quét qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối mặt với hai Thiên Tôn cũng không dám khinh thường, gấp hai mươi chiến lực tăng lên, một hư ảnh kim long gào thét bay qua, Kim Long Thương cũng xuất hiện trong tay hắn.

Phách Long Thương Quyết thức thứ nhất Phách Long Hàng Thế!

Oanh long oanh long!

Năng lượng cường đại va chạm với nhau, hai tiểu thế giới bị kim long chặn đứng.

Vừa bắt đầu va chạm thì tiểu thế giới của Cổ Vũ Phi bị đánh thành phấn vụn,

cả người đầy máu.

Ma Tử bên kia bị kim long vây khốn, móng vuốt của kim long xé rách huyết bức thành từng khối.

- Đây tuyệt đối là thánh giai huyền kỹ, uy lực quá đáng sợ!

Ma Tử tiểu phương thế giới bị đánh tan, lập tức bay ra xa vài trăm mét.

Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương trong tay, một thân chiến giáp long lân tuấn lãng uy nghiêm đứng đó.

- Muốn giết ta, các ngươi không đủ tư cách!

Lăng Tiếu khinh miệt nói một tiếng, hai mươi bốn đạo phân thân đồng thời bay ra.

Cổ Vũ Phi cùng Ma Tử lại suy diễn tiểu thế giới nghênh chiến lần nữa.

Năng lượng cường đại không ngừng tỏa ra bốn phía.

Năng lượng của phân thân không cách nào sánh bằng chủ thân, nhưng vẫn có thể khiến Cổ Vũ Phi cùng Ma Tử đau khổ.

Hôm nay Cổ Vũ Phi cùng Ma Tử mang theo ý niệm bỏ trốn trong đầu, Lăng Tiếu có thánh khí nơi tay, lại có huyền kỹ thánh cấp, lực chiến đấu không thua gì hai người, mà Lăng Tiếu không có chạy trốn chính là vì không sợ bọn ho.

Lăng Tiếu lúc này lưu lại một chuỗi tàn ảnh, Kim Long Thương lăng không quét ngang đánh tan giao long.

Cổ Vũ Phi chấn kinh, tiểu phương thế giới hiện ra lần nữa, áp chế Lăng Tiếu vào trong, vô số kim thương đâm thẳng qua Lăng Tiếu.

Sau lưng Lăng Tiếu là Ma Tử cầm đại đao chém thẳng qua phía Lăng Tiếu.

Ma Tử đôi mắt biến thành màu đỏ, sát cơ oai nghiêm, đại đao trong tay quang mang đại thịnh.

Huyết Sát Cuồng Trảm!

Từng đạo sát khí cường đại ập xuống, từ bốn phương tám hướng chém thẳng vào đầu Lăng Tiếu.

Hắc mang đại thịnh, đao phong ác liệt, tình cảnh nguy hiểm!

Đây là một chiêu công kích mạnh nhất của Ma Tử, tuyệt đối có thể so với một kích toàn lực củ Thiên Tôn cao cấp.

Lăng Tiếu muốn giết Cổ Vũ Phi, ngược lại bản thân mình lâm vào cục diện tồi tệ.

Nhưng mà hiện tại chẳng phải quyết đấu công bằng, tinh thần của Lăng Tiếu nhưng tụ thành Kim Long Thương đâm vào thức hải của Cổ Vũ Phi.

Cổ Vũ Phi đầu óc đau đớn, đầu của hắn như nổ tung.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu rất đáng sợ, Cổ Vũ Phi dù đã tiến giai Thiên Tôn, nhưng mà cũng bị giây sát như thường.

Cổ Vũ Phi còn không kịp hưởng thụ thực lực cường đại do Thiên Tôn giai mang lại thì chết rồi, hắn chết không nhắm mắt.

Lăng Tiếu lúc này không quan tâm thi thể Cổ Vũ Phi, hắn muốn giết Ma Tử.

Nhưng mà huyết bức như ảnh tùy hình khiến tốc độ né tránh của Lăng Tiếu giảm đi không ít.

- Đáng chết!

Lăng Tiếu la một tiếng, đặc tính toàn thân biến đổi, thân thể như hóa thành thiên hỏa, thiên hỏa thiêu đốt huyết bức thành tro tàn.

Mà lúc này Ma Tử chém một đao mạnh mẽ tới, Lăng Tiếu vội vàng tránh qua một bên.

Oanh long oanh long!

Đao quang đáng sợ bao phủ, tiếng nổ mạnh mẽ vang vọng.

Thân thể Lăng Tiếu bị đánh bay ra xa, long lân sau lưng vỡ vụn, khóe miệng có máu chảy ra ngoài.

Thế công của Ma Tử không dứt, hắn lại huy đao chém nhanh không ngờ nổi.- Hừ, lão hổ không phát uy các ngươi cho rằng ta là mèo bệnh!

Lăng Tiếu lúc này đứng lên, Kim Long Thương trong tay quơ nhanh.

Kim long không ngừng chém giết với huyết bức, thương ảnh lăng lệ ác liệt đánh thẳng vào đao của Ma Tử.

- Hỏng bét!

Ma Tử kinh hô to một tiếng sau đó thoái lui, đại đao trong tay bị Kim Long Thương nện đoạn, trường thương đâm thẳng vào ngực Ma Tử.

Trong tay Ma Tử cầm tấm chắn màu đen đưa lên ngăn cản Kim Long Thương.

Nhưng mà tấm chấn màu đen này vừa đưa lên đã bị Kim Long Thương đánh bay ra xa xa.

- Chịu chết đi!

Lăng Tiếu lúc này tăng thêm sức lực, lực lượng đâm thẳng vào ngực của Ma Tử.

- Hắc hắc... Ai chết còn không biết đấy!

Ma Tử cười nhạt một chút, hai tay của hắn bắt lấy Kim Long Thương.

Nếu là người khác muốn bắt lấy Kim Long gần như không có khả năng, nhưng mà Kim Long Thương bây giờ là lúc cứng rắn nhất, chỉ sợ hai tay chưa chạm tới đã bị kình phong cắt nát rồi.

Nhưng mà hai tay của Ma Tử có một tầng huyết hồng bao phủ nên cầm chặt Kim Long Thương.

Sau một khắc trên người Ma Tử trên có huyết bức lao qua cắn xé Lăng Tiếu.

- Huyết Ma Linh Thụ!

Lăng Tiếu kinh hô đứng dậy.

- Không có Bất Tử thụ, máu huyết của tiểu tử ngươi bị ta hấp thu là chắc chắn rồi!

Huyết Ma Linh Thụ trong nháy mắt đã tới trước mặt Lăng Tiếu, tầng huyết

dịch kia bao phủ lấy Lăng Tiếu, giống như một biển máu bao quanh.

Ma Tử lúc này đắc ý cười to.

- Ha ha, huyết thụ thạt sự cần hắn, về sau có nó trợ giúp thì Ma Tử ta tuyệt đối có thể tung hoành trung vực.

Đáng tiếc Ma Tử chưa cười xong thì một tầng hào quang màu xanh trên người Lăng Tiếu bắn ra ngoài.

- Không tốt, lão quỷ ngươi còn chưa đi!

Huyết Ma Linh Thụ lúc này kinh hô thành tiếng, những huyết vụ này không ngừng di động, dường như muốn lập tức rời khỏi người Lăng Tiếu.

- Hừ, lão hủ chờ ngươi rất lâu, bây giờ ngươi muốn chạy là không có khả năng!

Lục Ông hừ lạnh một tiếng, lúc này vô số hào quang màu xanh bao quanh huyết vụ, sau đó quát to:

- Tiểu hữu còn không ra tay?

Lăng Tiếu vừa rồi suýt nữa bị Huyết Ma Linh Thụ hấp thu máu huyết, đương nhiên không hề lưu thủ, một đoàn thiên hỏa bao quanh than thể, cuối cùng hình thành một vòng lửa bao phủ bên ngoài cơ thể, bao quanh Huyết Ma Linh Thụ và Lục Ông và trong.

- Hỗn đản! Thiên hỏa!

Huyết Ma Linh Thụ kinh hô, nó nhìn qua Ma Tử la lên:

- Nhân loại đáng chết, còn không nhanh đánh tan thiên hỏa cho ta ra ngoài.

Ma Tử bình tĩnh lại, trong tay lại có đại đao màu đen hiện ra, đao quang sắc bén chém qua phía Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1093 - Kích Sát.

- Nhanh kéo nó vào thức hải!

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông quát to lên.

Một khi Huyết Ma Linh Thụ tiến vào thức hải của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu có thể tùy tiện thu thập nó.

Đương nhiên Lục Ông hiểu rõ ý đồ của Lăng Tiếu, lập tức kéo Huyết Ma Linh Thụ vào thức hải.

Lăng Tiếu cũng chẳng quảng nhiều, Kim Long Thương trong tay nghênh tiếp Ma Tử.

Nhưng mà do vội vàng cho nên bị lực lượng của Ma Tử chấn lui ra xa.

Ma Tử giống như nhập ma, vô số đại đao không ngừng chém qua Lăng Tiếu.

- Ta cũng không tin không phá được phòng ngự của ngươi!

Ma Tử dùng mười hai thành công lực, càng không ngừng chém xuống, từng đạo hào quang xé rách hư không, không khí cũng bị chém đứt.

Nếu như là Địa Hoàng đỉnh phong hoặc bán tôn, Thiên Tôn cấp thấp lọt vào thế công của Ma Tử chắc chắn sẽ bị đánh thành cặn bã.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu tốc độ không kém, lấy lần chớp động đã né qua công kích của Ma Tử, tinh thần lực lao ra ngoài.

Lúc này Ma Tử không có Huyết Ma Linh Thụ thủ hộ, thức hải bị Lăng Tiếu oanh long trời lỡ đất, hắn kêu thảm thiết sau đó từ trên không trung rơi thẳng xuống đất.

Lăng Tiếu nhanh chóng tiến lên trảm sát và thu không gian giới của tên này, sau đó hắn hỏa thiêu hai thi thể kẻ địch và chạy đi thật xa.

Lăng Tiếu rời đi không bao lâu, một đạo nhân ảnh đã lao tới nơi này.

Người bay tới chính Linh Vũ Các Vũ Bất Phàm.

- Chiến đấu vừa rồi đã diễn ra ở đây, trong không khí còn có mùi máu tươi.

Vũ Bất Phàm dừng lại tại chỗ đám người Lăng Tiếu vừa chiến đấu.

Hắn mở cảm ứng dò xét nhưng không có phát hiện nhân loại nào.

- Khá lắm, chắc hẳn đã tiềm ẩn chạy đi, thật sự đáng tiếc không thể chiến đấu với người này, hy vọng lần sau gặp gỡ ngươi là lúc đã đột phá Thiên Tôn, Vũ Bất Phàm ta nhất định chiến thắng ngươi.

Vũ Bất Phàm thất vọng nói.

Khí thế của hắn hiện tại đã là Thiên Tôn trung cấp.

Yêu nghiệt của đại thế lực quả nhiên bất phàm, trực tiếp ngộ ra đạo của mình xong, lực lượng trong người bộc phát lại nhảy qua hai giai.

Thiên Tôn trung cấp không quá ba mươi tuổi, Vũ Bất Phàm hắn tuyệt đối là thiên tài tuyệt đỉnh của trung vực.

Vũ Bất Phàm vừa rời đi thì người Phong gia lại xuất hiện ở nơi này.

- Xem ra Lăng huynh đã đào thoát thành công!

Phong Vô Ảnh uống một ngụm.

Cát Vũ Hân biết rõ bổn sự của Lăng Tiếu, cũng không có quá nhiều cảm giác, cùng mọi người quay về.

Gần Minh Ngộ Trì, Cổ Hình gom Cổ Tiểu Hà và ba tên Địa Hoàng đỉnh phong của Cổ gia lại một chỗ.

- Bái kiến ngũ thái gia gia (Thái Thượng trưởng lão)!

Bốn người cúi chào.

Cổ Hình ứng một tiếng, tiếp theo mới quở trách:

- Các ngươi đã làm mất mặt Cổ gia mà, không tiến vào top mười, tức chết lão phu mà.

Bốn người chỉ cúi đầu không dám lên tiếng, bọn họ bản thân là đại thế lực nhưng không thể đoạt được danh hiệu sát hoàng, nhưng mà nhìn thấy vài nhà cũng là đại thế lực nhưng không tiến vào top mười, trong nội tâm cũng cảm thấy không khó chịu bao nhiêu.

Một người yếu ớt nói:

- Thái Thượng trưởng lão, Lục, Bộ, Cố ba nhà không có ai tiến vào top mời, hơn nữa Vũ Phi sư đệ còn bài danh cao hơn người của ba nhà này.

Thần sắc Cổ Hình phát lạnh, hắn tức giận mắng:

- Đầu óc của ngươi bị cửa kẹp rồi sao, bọn họ không tiến vào top mười là

chuyện của bọn họ, các ngươi không tiến vào chính là do các ngươi bình thường tu luyện không đủ, bị người khác đè đầu bước qua, đợi sau khi trở về ngươi bế quan cho ta, không đạt Thiên Tôn đừng mong bước ra ngoài.

Tên Địa Hoàng đỉnh phong này biến thành khổ sở, không dám lên tiếng.

- Ba người các ngươi đi đi, ta có việc nói với tiểu Hà nói.

Cổ Hình quát một tiếng, ánh mắt nhìn lên người Cổ Tiểu Hà và nói

- Ngươi nói lại vì sao bị mất Kim Long Thương cho ta nghe.

Cổ Tiểu Hà có chút khẩn trương ứng một tiếng, tiếp theo lại nói chuyện xảy ra trong động ở Chiến Loạn Uyên.

Nghĩ tới cảnh Lăng Tiếu cứu mình, trong nội tâm Cổ Tiểu Hà rất thỏa mãn và mâu thuẫn.

- Xem ra Lăng Tiếu này lúc ban đầu đã đánh chủ ý lên Kim Long Thương rồi, bằng không hắn sẽ không vô duyên vô cớ tới gần ngươi.

Cổ Hình nghe xong đã có kết luận.

- Cái gì... Thật sự là như vậy sao?

Cổ Tiểu Hà lúc này kinh hô lên.

- Bằng không vì sao hắn ba lần bốn lượt cứu các ngươi như vậy, nếu không có mục đích ai mà thèm không quan tâm tới mạng của mình đi cứu người khác, ngươi còn nhỏ không biết nhân tính hiểm ác.

Cổ Hình cũng không có quá mức chỉ trích Cổ Tiểu Hà, ngừng lại và nói:

- Nhưng mà sơn động các ngươi vào chắc chắn là sơn động tổ tiên đi qua, Kim Long Thương đúng là lấy ra từ trong đó, mà Lăng Tiếu biết rõ bên trong có kỳ ngộ, bằng không tuyệt không thể nhận chủ Kim Long Thương, thật sự là đáng tiếc...

Cổ Tiểu Hà lúc này hoàn toàn không nghe lời đằng sau của Cổ Hình, tâm tình của nàng hoảng loạn, lúc đầu nàng cho rằng Lăng Tiếu cứu mình là do mình xinh đẹp, vừa ý nàng mới cứu nàng vài lần, bây giờ nghe Cổ Hình phân tích cũng hiểu được rất chính xác, cảm giác bị lừa khó chịu khiến nàng như nhỏ máu, hận ý trùng thiên dâng trào.

- Lăng Tiếu, ta muốn giết ngươi!

Cổ Tiểu Hà lúc này bộc phát thực lực bán tôn, nàng ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, tiếp theo chuẩn bị bay đi theo hướng Lăng Tiếu rời đi.

- Si Nhi tỉnh lại cho ta!

Cổ Hình ánh mắt nhìn qua, khí thế Đế giai đè Cổ Tiểu Hà xuống.

Thân hình Cổ Tiểu Hà bị cấm cố, trên khuôn mặt vẫn thống khổ, nhưng mà trong mắt của nàng vẫn đầy hận ý.

- Không tốt... Khí tức của Vũ Phi biến mất?

Cổ Hình nhìn qua hướng Lăng Tiếu rời đi và ánh mắt biến hóa, sau đó kéo Cổ Tiểu Hà bay nhanh qua đó.

Lăng Tiếu xuất hiện trong thức hải, hắn nhìn qua hai gốc cây đang uốn éo dây dưa với nhau, trên gương mặt hiện ra hận ý.

Hắn bốn trí thiên hỏa ở bốn hướng, một khi chạm vào bình chướng thì gốc

cây sẽ bị thiên hỏa thiêu hủy, cho nên hai gốc cây này rất có chừng mừng không có va chạm với bình chướng chung quanh, miễn cho bị đau đớn.

Thực lực của Lục Ông còn mạnh hơn so với Huyết Ma Linh Thụ, nhưng mà tinh nguyên của nó còn chưa khôi phục, căn bản không có năng lực hoàn toàn chế trụ Huyết Ma Linh Thụ.

Nó không thể không lên tiếng xin Lăng Tiếu giúp đỡ.

- Tiểu hữu ngươi dùng thiên hỏa thiêu nó, nó bị thiên hỏa giày vò thì lão phu sẽ chế trụ nó.

- Huyết Ma Linh Thụ đại kinh nói.

- Không... Không muốn ah, nhân loại, nếu ngươi bỏ qua cho ta, ta có thể cho ngươi huyết tinh khôn cùng, trường tồn vạn đời.

- Trường tồn vạn đời, nghe rất không tệ nha!

Con mắt Lăng Tiếu sáng ngời lẩm bẩm.

Lục Ông gấp, nó làm sao không biết rõ Lăng Tiếu là gia hỏa thấy lợi tối mắt, nếu hắn bị Huyết Ma Linh Thụ hấp dẫn, vậy nói không chừng còn bị Lăng Tiếu chế trụ đấy.

- Tiểu hữu, không phải ngươi muốn nửa viên Bất Tử chi tâm sao?

Lục Ông vội vàng lên tiếng.

Lăng Tiếu vuốt gò má, nói:

- Cũng đúng, ta còn phải lấy một nửa Bất Tử chi tâm của ngươi cứu người

đấy! Xem ra vẫn không thể bỏ qua Huyết Ma Linh Thụ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1094 - Làm Bản Thiếu Gia Phát Bực, Ta Không Cho Thuê.

- Khoan, cứu người nào, ta có thể cứu, huyết tinh cường đại cũng có tác dụng khởi tử hồi sinh.

Huyết Ma Linh Thụ kinh hô.

- Tiểu hữu không nên tin nó, nó chỉ có thể cho nhân loại huyết tinh tràn đầy, không có công hiệu khởi tử hồi sinh như ta.

Lục Ông cũng nói.

- Nói bậy, huyết tinh cường đại có thể làm xương trắng sinh thịt, cải tạo thân thể.

- Ngươi là tà vật, cho dù ngươi cứu sống người còn không phải biến thành ma nhân hút máu.

- Còn tốt hơn là chết.

Lăng Tiếu nghe trộm cười thầm, nhưng mà hắn cũng không có ý định dây đưa với chúng, miễn cho Huyết Ma Linh Thụ gấp quá cắn càn thì khổ.

- Lục lão ngươi né qua cho ta.

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, sau đó thiên hỏa bốn phía bao quanh lại.

Một đoàn hỏa diễm màu lam bao phủ Huyết Ma Linh Thụ vào trong.

Thiên hỏa chính là khắc tinh của tà vật, hơi dính một chút là bị thiêu đốt thành tro tàn đấy.

Huyết Ma Linh Thụ bị thiêu đốt không ngừng kêu thảm thiết.

- Đủ đủ, đừng có thiêu cháy nó.

Lục Ông nhìn thấy đã được thì lên tiếng ngăn cản.

Lăng Tiếu lúc này thu hồi thiên hỏa, Lục Ông lại lao qua Huyết Ma Linh Thụ, hấp thu huyết tinh cường đại của Huyết Ma Linh Thụ!

Tinh nguyên của Huyết Ma Linh Thụ tổn hại nhiều, lại chiến đấu với Lục Ông một trận thì tàn tạ, cuối cùng không cam lòng oán hận và biến mất.

Lúc nó biến mất một viên huyết tinh rơi xuống.

Lục Ông không thể chờ đợi được hấp thu huyết tinh này.

Con mắt Lăng Tiếu sáng ngời, hắn biết rõ huyết tinh này chính là tinh hoa của Huyết Ma Linh Thụ, cũng không thể không công tiện nghi cho Lục lão đầu được.

- Khục khục... Lục lão, khối huyết tinh này mỗi người một nửa, nó cũng do ta hàng phục nha!

Lăng Tiếu ho nhẹ nhắc nhở.

- Tiểu hữu ngươi cũng không thể như vậy ah, ta nói sẽ dùng nửa viên Bất Tử chi tâm thay!

Lục Ông nói.

Nó thật vất vả mới đạt được lực lượng bổn nguyên của Huyết Ma Linh Thụ, trợ nó tăng thêm một tầng, sao có thể giao một nửa ra ngoài.

- Đó là ngươi đáp ứng, nhưng mà huyết tinh lớn như vậy ngươi không thể nuốt toàn bộ chứ, vừa rồi ta phá sức chín trâu hai hổ mới chế trụ nó, bằng không ngươi có thể làm gì được nó sao? Ngươi cũng nên giao cho ta chút phí vất vả chứ!

Lăng Tiếu đáng thươngnói.

Lục Ông mắng thầm:

- Ngươi chỉ là đùa bỡn, cái gì phí sức chín trâu hai hổ, rõ ràng là muốn gian trá.

Nhưng mà nó ngẫm lại cũng phải, còn phải ở trong thức hải Lăng Tiếu ngây ngốc thêm, cho nên chỉ có nhịn.

- Trừ nửa viên Bất Tử chi tâm ra, cộng thêm gay rễ cây!

Lục Ông nói.

Nửa viên là muốn lấy cái mạng già của nó rồi, còn cho thêm hai cái rễ khiến nó đau lòng muốn chết.

- Như vậy đi, thêm hai giọt vạn năm thụ chấp dịch và hai viên vạn năm quả thụ, huyết tinh Huyết Ma Linh Thụ cho ngươi, không mặc cả, bằng không mỗi người một nửa.

Lăng Tiếu chém một đao thật mạnh với Lục Ông.

Lục Ông khẽ cắn môi, quyết định nhịn!

- Vậy ngươi đi ra ngoài đi, ta muốn hấp thu khối huyết tinh này, không có thời gian nháo với ngươi.

Lục Ông đau lòng nói.

- Đi, nhưng trước giao rễ, vạn niên thụ chấp dịch cùng vạn năm quả thụ giao ra cho ta, miễn ngươi trở mặt ta không biết đòi ai.

Lăng Tiếu cũng không khách khí với Lục Ông làm gì.Lục Ông không muốn kéo dài với Lăng Tiếu, giao đồ vật cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nói:

- Thức hải cho ngươi thuê tạm, làm bản thiếu gia phát bực, ta không cho ngươi thuê!

Sau khu thu thập Huyết Ma Linh Thụ, Lăng Tiếu bắt đầu bay vào vực thẳm Lạc Nhật sơn mạch.

Hắn không có phi hành, hắn chỉ đi bộ, hắn thu liễm toàn bộ khí tức, hắn như người trẻ tuổi đi dạo trong núi ngâm nga tiểu khúc và ngắm cảnh.

Đồng thờ, hắn cũng mang bại gia tử, tiểu long, tiểu kim gọi về, bảo chúng cùng đi theo mình.

Cổ thụ che trời, cỏ non mềm mại, hương hoa khắp nơi, thác nước hùng vĩ, chim trời hót vang, linh thú rít gào...

Lăng Tiếu đi trong núi lộ ra tư thái nhàn nhã.

Hắn ném toàn bộ phiền não ra khỏi đầu, cũng không suy nghĩ suy diễn thế giới chi lực, thầm nghĩ tìm nơi an tĩnh từ từ cảm nhận.

Liên tiếp mười ngày Lăng Tiếu vô cùng tĩnh tâm.

Chỉ có bại gia tử nhàn nhã quá, thỉnh thoảng dẫn tiểu long cùng tiểu kim tìm linh thú cường đại chiến đấu.

Nhưng mà mỗi lần chúng mang chiến lợi phẩm trở về, trừ thi thể linh thú còn có linh thảo cao giai.

Lăng Tiếu cũng cho bọn chúng ra ngoài chiến đấu, khôi phục dã tính của mình.

Một ngày Lăng Tiếu đi tới trước một thác nước, nước rơi xuống trắng xóa giống như thác bạc, nghe tiếng suối rất vui tai.

Lăng Tiếu tâm thần đại chấn, cởi quần áo bơi vào trong thủy đàm của dòng thác, hắn cũng lặn xuống nước.

Hắn lặn xuống đáy nước thì toàn thân mát lạnh.

- Thoải mái ah!

Lăng Tiếu lúc này nói thầm.

Mặt trời trên đầu, nước lạnh quanh thân, hắn cảm thấy nhân sinh thật thú vị.

Bất tri bất giác Lăng Tiếu cũng nhắm mắt dưỡng thần trong nước.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn nghe được tiếng người truyền tới.- Sư muội, ngươi nghe nước chảy không, phía trước có thủy đầm, chúng ta đi tới tắm rửa đi, hôm nay nóng quá.

Một giọng nói thanh thúy truyền tới.

Là tiếng của nữ nhân.

Sau đó một nữ nhân khác tức giận nói.

- Bọn chúng khinh người quá đáng, rõ ràng là chúng ta tìm Băng Diễm Hoa trước, bọn chúng lại nói do mình tìm được, còn muốn thừa dịp khinh bạc chúng ta.

- Đúng vậy, nếu không phải khi ấy bổn cô nương ra tay nhanh, tên đó đã sờ vào ngực của ta rồi, vừa nghĩ tới tên đó thật xấu xí thì ta cảm thấy buồn nôn rồi.

- Được rồi, bây giờ chúng ta đang ở trong vực thẳm của Lạc Nhật sơn mạch, chỗ nầy nguy hiểm bốn phía, thời khắc đều có cao giai linh thú lui tới, tắm một chút rồi đi nhanh, chúng ta phải đi tìm sư phụ nữa.

Âm thanh của hai nữ nhân tới gần, tiếng bước chân càng gần.

Lăng Tiếu lúc này do dự, bây giờ đi hay không đi?

Nếu đi nhất định sẽ bỏ qua kỳ cảnh nhìn mỹ nữ tắm rửa, nếu không đi thì hắn xem sạch người khác.

- Tính toán, vẫn nên nhìn, cũng chẳng mất gì!

Lăng Tiếu do dự một chút, trên khuôn mặt cười tà mị, hắn tiến vào một góc của đầm nước, an tĩnh nhắm mắt chờ hai nữ nhân tới.

- Một tháng qua không tắm, khó chịu chết được.

Một cô gái trong đó tính tình đại phát, vừa tới bên cạnh đầm nước đã thì thào nói một tiếng, sau đó vội vàng bay vào trong nước.

- Sư tỷ cẩn thận chút!

Nữ tử phía sau vội vàng nhắc nhở.

Nhưng mà nàng nhắc nhở cũng không khiến nữ nhân kia nghe vào.

Chỉ thấy nữ nhân này vừa tới bờ đầm đã cởi quần áo lụa trên người ra, thân thể mỹ nhân sáng bóng như ngọc tiến vào trong nước.

Vào lúc mỹ nhân tiến vào trong nước, con mắt Lăng Tiếu mở hí ra một khe nhỏ, vừa vặn nhìn thấy cảnh kinh tâm động phách, cổ họng của hắn cứng lại.

Nữ tử rơi vào trong nước bọt nước trắng xóa, nàng kêu lên:

- Thật sảng khoái, sư muội nhanh lên.

Nữ tử đi cùng nàng đi tới, nhắc nhở:

- Sư tỷ, ngươi vẫn luôn hấp tâp như vậy, vạn nhất trong đầm này có người hoặc linh thú thì sao?

- Yên nào, sư tỷ ta cảm ứng qua chỗ này không có chút khí tức nào, làm gì có người, càng đừng nói linh thú!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1095 - Thực Sự Ta Rất Mẫu Mực

Nữ tử trong đầm nói:

- Bất kể thế nào, cẩn thận vẫn tốt hơn, miễn cho bị chiếm tiện nghi mới tốt.

Cô nàng nói xong và dừng một chút, nói tiếp:

- Ta canh cho ngươi chờ ngươi tắm rửa xong ta lại tắm.

- Được rồi, ta tắm trước.

Nữ tử trong nước nói xong sau đó bắt đầu cọ rửa thân thể của mình.

Nữ tử trên bờ dò xét động tĩnh bốn phía.

Đúng lúc nàng thấy bên đầm không có người nào, ánh mắt nhìn qua giữa đầm nước, đôi mắt của nàng co rút lại, sát cơ lóe lên, trường kiếm hiện ra trong tay.

- Sư tỷ ngươi nhanh lên, bên kia có người!

Nữ tử bên đầm nói xong và trong trường kiếm có vô số kiếm hoa bắn vào một hướng trong đầm.

Nữ tử ở trong đầm nước kinh hô một tiếng, từ trong đầm lao lên, thân thể uyển chuyển sáng như ngọc lại hiện ra rõ ràng.

Tư thái của nữ tử này hoàn mỹ, cái eo nhỏ, cặp mông đầy đặn, bộ ngực sữa...

Không chỗ nào không quyến rũ người ta,

Lỗ mũi Lăng Tiếu nóng lên, hai giọt máu kim sắc trong mũi chảy ra ngoài.

Đã lâu rồi hắn không có quan hệ với nữ nhân, lúc này hắn không kiềm được.

- Dâm tặc nhận lấy cái chết!

Nữ tử bên bờ đầm lập tức đâm kiếm qua chỗ của Lăng Tiếu.

Băng chùy bén nhọn lao tới, một góc đầm lập tức đóng băng lại.

Lăng Tiếu bị hàn ý đông lạnh thì bình tĩnh trở lại, đang muốn nghênh tiếp một kiếm này thì trong mắt hiện ra thần sắc mừng rỡ, hắn kinh hô lên:

- Nhược Thủy!

Nữ tử đâm Lăng Tiếu, mũi kiếm dừng ở cổ họng của Lăng Tiếu, lúc này phát hiện là nam nhân quen thuộc, vô số tình cảnh bắt đầu hiện ra trong lòng của nàng.

Vài năm trước cũng ở trong đầm nước thế này, cảnh ngày hôm đó cũng như hiện tại, đó là ký ức cả đời nàng khó quên được!

Lúc nghe được hai chữ "Nhược Thủy ", tâm thần của nàng chấn động mạnh, thân thể của nàng như bị điện giật.

- Ah!

Nàng đã quên đi mọi chuyện, không kịp thu thế, nàng không nhịn được nhắm mắt lại, sợ nhìn thấy cảnh cả đời mình khó quên được.

Tiếng kim thiết va chạm, kiếm của nàng không thể tiến lên phía trước nửa phần.

Nàng mở đôi mắt ra nhìn thấy kiếm đã đâm tới cổ họng của Lăng Tiếu, thế nhưng mà không thể đâm rách cổ họng của Lăng Tiếu được, giống như cổ họng của Lăng Tiếu là kim thiết làm thành, khó có thể tổn thương mảy may..

- Nhược Thủy còn không thu kiếm!

Lăng Tiếu tươi cười nghiền ngẫm nói với nàng.

Lăng Tiếu không thể nào nghĩ tới tại trung vực xa xôi thế này lại gặp người quen cũ, hơn nữa người quen cũ này có tình cảm khó phân biệt được với hắn, Lăng Tiếu cảm thấy rất vui.

Nữ tử này chính là sư tỷ Băng Nhược Thủy tại Tử Thiên Tông!

Lúc đó Lăng Tiếu từ Trấn Thiên Tông quay vềTử Thiên Tông, đã từ trong miệng Vân Mộng Kỳ biết được Băng Nhược Thủy vì Vân Mộng Kỳ ràng đáp ứng cưới người Trọng Kiếm Môn, nàng tức giận rời khỏi Tử Thiên Tông.

Không ngờ qua vài năm lại gặp nhau ở trung vực này, thực sự là nhân sinh có duyên sẽ gặp lại.

Lúc này Băng Nhược Thủy biến hóa rất lớn so với vài năm trước, năm ấy nàng như đóa hoa mới nở, rất kiều diễm, mà hôm nay nàng diễm lệ cái mang theo băng hàn không thay đổi, thế nhưng mà nàng còn nhiều thêm vài phần thành thục, từ trên người nàng hắn cảm nhận phong tình của nữ nhân thành thục, giống như quả đào chín mọng chờ hái.

Băng Nhược Thủy bình tĩnh trở lại, kiếm trong tay buông lỏng, ngân kiếm

rơi vào trong nước, nàng sững sờ nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, trong mắt hạnh có nước mắt.

- Sư tỷ như thế nào? Không nhận ra Lăng Tiếu ta sao?

Lăng Tiếu dùng tay quơ trước mặt Băng Nhược Thủy nói.

Sau một khắc Băng Nhược Thủy đã lao thẳng vào người Lăng Tiếu.

Hai người ôm nhau trong nước, bọt nước bắn lên tung toé.

Cô nàng kia đã mặc quần áo vào rồi, quaylaij nhìn thấy Băng Nhược Thủy ôm lấy nam nhân khỏa thân kia ở giữa hồ, nàng che miệng nhỏ nhắn lại, không dám tin cảnh trước mặt của mình.

- Chẳng lẽ sư muội vừa thấy đã yêu? Thế nhưng mà... Phát hiện cũng quá nhanh a, lại ở ngay nơi này, sư muội quá cường hãn, thực sự là mẫu mực của ta!

Thần kinh của nàng này cũng quá lớn, cũng quên đi cảnh mình vừa rồi bị rình coi, lại kinh ngạc vì hành động của Băng Nhược Thủy.

- Không nên không nên... Ta phải tránh đi, miễn phá hư chuyện tốt của sư muội.

Cô nàng nói hô một tiếng, vội vã trốn vào trong rừng rậm.

Nhưng nàng không có đi xa, nàng cảm ứng bên bờ hồ, một khi phát hiện không đúng sẽ đi ra bảo hộ sư muội.

Nhưng mà trong lòng của nàng không biết nam nhân này là ai, sư muội gương mặt lạnh như băng giá vì sao vừa gặp nam nhân này lại như vậy?

Dưới đầm, Băng Nhược Thủy ôm chặt lấy Lăng Tiếu, đôi môi đỏ mọng của nàng bị Lăng Tiếu đang mút thỏa thích.

Lăng Tiếu sửng sốt, hắn không nghĩ tới Băng Nhược Thủy lạnh giá với mọi người lại nhiệt tình như thế, nhớ tới tính cách của nàng lúc trước trái ngược với Ngọc Liệt Diễm, hình như nhiệt tình của nàng không thua gì Ngọc Liệt Diễm nha?

Nhưng mà Lăng Tiếu bây giờ thân thể xích lõa, mà nữ tử tắm lúc nãy kích thích "Thú hỏa " trong lòng của hắn, Băng Nhược Thủy hôn hắn thì dục hỏa trong lòng Lăng Tiếu bộc phát.

Lăng Tiếu trở tay ôm eo nhỏ nhắn của Băng Nhược Thủy và không ngừng vuốt ve, dục hỏa tăng lên đỉnh điểm.

Hai tay của Lăng Tiếu lúc này xé quần áo tuyết trắng của Băng Nhược Thủy, làn da như ngọc của nàng rất đẹp, bộ ngực nổi trội, hai nụ hoa đỏ tươi dụ hoặc mê người.

Hôm nay Băng Nhược Thủy đã tình mê ý loạn, thân thể yêu kiều run lên nhè nhẹ, lông mi run run, nàng lẩm bẩm:

- Lăng Tiếu muốn ta... Muốn ta đi... Ta cả đời này không muốn chia tách với ngươi.

Lời nói động tình khiến Lăng Tiếu cảm động.

Lăng Tiếu lúc này nghe lời này mà còn do dự thì hắn không phải là nam nhân.

Một đạo hào quang bao phủ hai người, nước đầm chấn động, trong nước chỉ là không gian của hai người, bọn họ chìm vào đáy đầm.

Tiểu đệ Lăng Tiếu lúc này tiến vào mật động thần bí.

Một tiếng kêu thỏa mãn vang nhẹ trong nước.

Một giờ sau nước đầm chấn động cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Nữ tử bên ngoài tên là Dao Thanh Mẫn, thực lực Địa Hoàng cấp thấp, mặc dù thần kinh lớn nhưng cũng không phải người ngu xuẩn, nàng cảm ứng được Băng Nhược Thủy lúc này khác lạ, hơn nữa chuyện xảy ra dưới nước dù ngu cũng biết được.

- Chẳng lẽ sư muội mới gặp người ta một lần đã trao thân rồi? Chuyện này quá hoang đường, chẳng lẽ gặp chuyện không may?

Dao Thanh Mẫn nói thầm.

Nàng do dự chạy ra khỏi rừng rậm, muốn chạy xem tình huống trong đầm.

Nhưng mà lúc nàng đi qua thì một thân thể to lớn ngăn trước mặt nàng.

Một nam tử trẻ tuổi tay cầm hỏa thương, máu tóc đỏ hồng, hai hàng chân mày rộng cũng màu đỏ.

Phía sau hắn là một con Lang Vương ba mắt, từ thân thể to lớn của hắn nàng cảm giác nguy hiểm, trên lưng của Lang Vương hình như còn có một giao long thú đang ngủ.

- Ngươi là ai, tại sao cản đường ta!

Dao Thanh Mẫn lui ra sau vài bước, khẩn trương nói.

Đối mặt với người này và Lang Vương cao lớn, nàng cảm thấy áp bức khiến

nàng không cách nào thở nổi.

- Lão đại không cho phép ai tới gần bờ đầm này trăm mét, ngươi ngoan ngoãn chờ ở đây đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1096 - Ngươi Thấy Ta Có Đẹp Hay Không

Người trẻ tuổi cầm hỏa thương là bại gia tử, hắn đã sớm thu được ý niệm của Lăng Tiếu truyền tới, muốn hắn phong tỏa khu vực bờ đầm này lại.

- Lão đại của ngươi là ai, vì sao không cho lão nương tới gần bờ đầm!

Dao Thanh Mẫn tức giận nói.

Trong nội tâm nàng nói thầm:

- Chẳng lẽ sư muội thật gặp chuyện không may.

- Lão đại của ta đi ra thì ngươi sẽ biết.

Bại gia tử nói.

- Không được, nhất định là lão đại của ngươi bắt sư muội của ta, ngươi cho ta đi qua, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Dao Thanh Mẫn cầm trường kiếm chỉ vào bại gia tử.

Bại gia tử chỉ cười lạnh, hắn vẫn đứng đó không di động.

- Ngươi tránh ra.

Dao Thanh Mẫn quát lên, trường kiếm trong tay đâm qua bại gia tử.

Kiếm nhận đảo qua hoa cỏ chung quanh bị cắt nát.

Leng keng!

Đánh lên người của bại gia tử chỉ nghe tiếng kim loại vang vọng mà thôi.

Dao Thanh Mẫn nhìn thấy nam tử trước mặt không bị gì, trong đôi mắt chấn kinh.

- Nháo đủ thì yên tĩnh đi.

Bại gia tử chính là thần thú, đối với nhân loại không có nửa phần thương tiếc, nhìn Dao Thanh Mẫn quát lên.

Dao Thanh Mẫn bị bại gia tử quát thì lỗ tai chấn động.

Nhưng mà nàng không vì bại gia tử hung hăng mà do dự, nàng đang lo cho an nguy của Băng Nhược Thủy.

Sương lạnh nổi lên bốn phía!

Dao Thanh Mẫn cầm kiếm xoay tròn, từng đoàn hàn khí tỏa ra bốn phía, cuối cùng hình thành sương vụ bao quanh đây.

- Thật phiền!

Bại gia tử khinh thường nói một tiếng, bàn tay vỗ qua băng sương, nhưng băng sương kia lập tức tan rã.

Dao Thanh Mẫn muốn dùng cường chiêu, không ngờ bại gia tử đã tới bên cạnh nàng bóp cổ nàng.

- Lão đại đang làm chính sự, ai cũng không được đi qua nửa bước, nếu không phải lão đại hạ lệnh không giết ngươi thì ngươi đã không còn ở đây

rồi!

Bại gia tử trừng Dao Thanh Mẫn.

- Cho dù ta chết cũng phải cứu sư muội ra khỏi ma chưởng của hắn!

Dao Thanh Mẫn không thuận theo.

- Vậy ngươi biến đi!

Bại gia tử quát một tiếng, ném Dao Thanh Mẫn qua chỗ khác.

Thân thể Dao Thanh Mẫn đụng gãy một cây đại thụ mới dừng lại, khóe miệng nàng có tơ máu, bại gia tử cũng không vì Dao Thanh Mẫn là mỹ nữ mà nhẹ tay với nàng.

- Ôi chao, đau chết bổn cô nương!

Dao Thanh Mẫn sờ mông của mình đang đau đớn, tiếp theo là mắng bại gia tử:

- Ngươi là xú nam nhân, không biết bổn cô nương là đệ nhất mỹ nữ sao, còn ra tay hung ác như vậy.

Nàng bò lên, trong lòng thầm nghĩ:

- Lần này thảm rồi, sư muội khẳng định bị người ta khinh bạc, làm sao đây, ta cũng không phải đối thủ của xú nam nhân này, thật sự là không may! Được, bổn cô nương không tin, ta cũng không tin ngươi khinh chống được hấp dẫn của đệ nhất mỹ nhân.

Nhưng mà lúc nàng đi tới gần bại gia tử thì có một đám hung thần ác sát

đang lao qua hướng này.

Nếu nam nhân bình thường có lẽ sẽ bị nàng ta câu dẫn, thế nhưng mà bại gia tử lại không phải nhân loại, hắn không có nửa phần tình cảm yêu thương với nhân loại.

Bại gia tử cầm cầm hỏa thương đứng đó lạnh như băng, hắn đứng đó như thần giữ cửa, hắn cảm ứng được có người đi qua nơi này.

Dao Thanh Mẫn nói thầm trong lòng.

- Chẳng lẽ tư sắc của đệ nhất mỹ nữ như ta không đủ? Sẽ không, nhất định là tên này quá tham, phải cho hắn ăn chút mật ngọt mới được.

Nghĩ đến chỗ này Dao Thanh Mẫn cắn răng, xiêm y ở vai của nàng trễ xuống, lộ ra da thịt trắng hồng bên trong/

Nàng xấu hổ nói:

- Suất ca, ngươi thấy ta có đẹp hay không!

Nàng nói chuyện và gót sen và vòng eo vặn vẹo tới gần bại gia tử.

Hành động của nàng dù có chút làm ra vẻ, nhưng mà sức quyến rũ khiến người ta động tâm.

Chỉ tiếc bại gia tử không nhìn nàng.

- Đáng chết, người ta đều như vậy, gia hỏa này chẳng nhìn một cái, chẳng lẽ gia hỏa này là thái giám sao?

Dao Thanh Mẫn thầm mắng trong lòng.

Thời điểm Dao Thanh Mẫn tiếp cận bại gia tử thì nàng đã cảm giác được sau lưng có tiếng bước chân đi tới.

- Hỏng bét, đám người kia đã đi tới!

Dao Thanh Mẫn vội vã kéo xiêm y lại, tâm tình đột nhiên căng thẳng lên.

Phía trước có ngăn cản, phía sau có truy binh.

Trong lúc nhất thời Dao Thanh Mẫn đại loạn.

- Ha ha, cô nàng cũng bị chúng ta tìm được, làm hại chúng ta tổn thất không ít nhân mã, chúng ta phải hưởng dụng hai cô nương một phen mới được, phải tiết mối hận này!

Mười đạo thân ảnh trong rừng đi ra, tên cầm đầu cười nói.

Người này tên là Mạnh Nam, thực lực Địa Hoàng trung cấp, hắn tướng mạo cực kỳ xấu xí nhưng mà tương mạo rất uy mãnh, vừa xem xét đã biết chính là dong binh vào sinh ra tử.

Phía sau hắn là đám nam tử đầy huyết tinh, ánh mắt dâm dục.

- Hừ, có bản lĩnh thì tới đây, lão nương không sợ các ngươi đâu, nếu chờ sư phụ ta biết rõ Sư Nha dong binh đoàn đối phó chúng ta, các ngươi khẳng định diệt vong rồi.

Dao Thanh Mẫn nhìn qua Mạnh Nam hừ lạnh nói.

KHí thế của nàng tăng lên, băng sương bao phủ nàng vào trong, cùng lúc đó ngũ giai trung cấp Tuyết Băng Điêu xuất hiện trên đầu của nàng.

- Ha ha, ngươi còn trông cậy vào lão bà Lê Tuyết cứu sao, thực sự si tâm vọng tưởng.

Mạnh Nam cười nói.

Lúc này hắn gọi linh thú ngũ giai cấp thấp Linh Sư Hổ ra, đám người bên cạnh hắn tản ra, hình thành thế bao vây, vây Dao Thanh Mẫn vào giữa.

Lúc này Mạnh Nam cũng chú ý tới ở đây trừ Dao Thanh Mẫn ra còn có một nam tử uy vũ bất phàm, mà phía sau nam tử này chính là tam nhãn Lang Vương uy mãnh, da lông màu vàng cực kỳ bắt mắt, trên lưng của nó hình như có một con long linh thú.

Cảnh này khiến người ta phải chú ý tới.

- Linh thú lục giai!

Mạnh Nam biến sắc hô lên.

Đám người này hợp thành tổ đội, bọn chúng nghe được đội trưởng hô lên thì nội tâm lạnh giá.

Trong bọn chúng mạnh nhất là Mạnh Nam, thực lực Địa Hoàng trung cấp, còn có một đội phó là Địa Hoàng cấp thấp, những người còn lại là Vương giai, trước mặt linh thú lục giai bọn họ chẳng là gì.

Dao Thanh Mẫn thừa dịp mọi người thất thần thì dùng công kích đáng sợ đánh qua đám người Mạnh Nam.

Bỗng nhiên Mạnh Nam bình tĩnh trở lại, dùng đại đao ngăn cản.

Nhưng mà đây chỉ là hư chiêu của Dao Thanh Mẫn, thoáng cái hắn nhảy lên

Băng Tuyết Điêu.

- Ca ca cứu mạng ah, bọn chúng muốn khi phụ chúng ta!

Dao Thanh Mẫn nhìn qua bại gia tử bên cạnh cầu cứu.

Dao Thanh Mẫn dù tính tình nóng vội, nhưng mà nàng không phải nữ nhân ngu ngốc, biết rõ cách dẫn họa, chỉ cần nam tử trước mặt chịu ra tay, người Sư Nha dong binh đoàn không đủ gây sợ, mà nàng cũng thừa cơ cứu sư muội của mình.

Bại gia tử cũng biết tình thế, lão đại nói không được làm hại nữ nhân này, cũng không phải nói hắn không được làm nàng bị thương, người khác cũng nằm trong phạm vi này.

Cho nên bại gia tử cũng không có mạnh tay với Dao Thanh Mẫn, ném nàng đi lúc nãy chỉ khiến nàng bị thương nhẹ thôi, hắn điều khiển một đoàn hỏa diễm bay tới trước mặt đám người Mạnh Nam.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1097 - Ngươi Thấy Ta Có Đẹp Hay Không 2

- Người vượt qua phạm vi lửa cháy phải chết.

Bại gia tử u lãnh địa nói.

Mạnh Nam trấn định chắp tay với bại gia tử.

- Vị này huynh đệ này xưng hô thế nào? Tại hạ là đoàn trưởng Sư Nha dong binh đoàn, nữ nhân này có thù oán với chúng ta, còn mời huynh đệ không nên xen vào chuyện này.

- Hắn là nam nhân của ta, các ngươi dám đối phó ta, hắn không bỏ qua cho các ngươi.

Dao Thanh Mẫn cũng không có tới gần bại gia tử, chỉ đứng bên cạnh quát đám người Mạnh Nam.

Trong nội tâm nàng hy vọng nam nhân này đánh nhau với đám người Mạnh Nam.

Đám người Mạnh Nam biến sắc, nếu như tên trước mặt là nam nhân của Dao Thanh Mẫn thì bọn họ không qua khỏi cửa này rồi.

Mạnh Nam nhìn đám người khác, sau đó chậm rãi lui ra sau.

Đối mặt với linh thú lục giai, bọn họ không có phần thắng.

Dao Thanh Mẫn nhìn bại gia tử không muốn sinh ra xung đột, vội vàng nói:

- Các ngươi sợ, thật sự không phải nam nhân mà, lão nương xem thường các ngươi, nếu... Nếu các ngươi...

Trong lòng Mạnh Nam nghi hoặc.

- Chẳng lẽ nam tử này không phải nam nhân của cô ta, mà là bị tên này bắt cóc?

Bại gia tử nhìn qua Dao Thanh Mẫn, nói:

- Nếu dám lui ra sau một bước, ta lập tức giết ngươi, đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi.

Kim Sắc Lang Vương bước lên trước một bước, mắt sói tỏa ra hung quang khát máu.

Dao Thanh Mẫn cứng đờ, trên gương mặt tươi cười tự nhiên, không biết như thế nào mới tốt.

Đột nhiên Mạnh Nam hiểu rõ nam tử trước mặt này không phải nam nhân của Dao Thanh Mẫn, hơn nữa người trẻ tuổi này cũng không phỉa rất quen Dao Thanh Mẫn.

- Cô nàng, ngươi dám lừa ta, đúng là tốt.

Mạnh Nam nhìn qua Dao Thanh Mẫn quát một tiếng, sau đó nhìn bại gia tử.

- Vị huynh đệ này, nữ nhân này không có quan hệ với ngươi, không bằng giao nàng ta cho ta nhé.

Bại gia tử không có nói chuyện, nhìn qua Dao Thanh Mẫn.

- Lão đại bảo ngươi đi qua.

- Lão đại?

Dao Thanh Mẫn lập tức cảnh giác, đồng thời lửa giận bốc lên.

- Nhìn thấy thân thể bổn cô nương, lại ô nhục sư muội của ta, cho dù ta liều mạng cũng phải giết hắn.

Đôi mắt nàng nhìn qua bờ đầm đầy sát ý, sau đó bay qua.

Lúc này một nam một nữ đi ra.

Nam nhân tuấn mỹ, nữ nhân xinh đẹp, trên mặt nữ nhân còn mang theo nét e thẹn.

Hai người giống như kim đồng ngọc nữ, cảnh vật chung quanh ảm đạm thất sắc.

- Sư muội ngươi...

Dao Thanh Mẫn nhìn qua Băng Nhược Thủy rúc trong lòng nam nhân xa lạ, đầu óc chấn động.

Nàng phát thề nàng cho tới bây giờ không nhìn thấy sư muội thẹn thùng như vậy bao giờ, cũng không thấy sư muội của nàng đi lại gần với nam nhân nào khác, nếu không phải cảm giác được khí tức của sư muội hoàn hảo, nàng còn tưởng rằng sư muội rất mạnh mẽ.

- Sư tỷ!

Băng Nhược Thủy kinh hô một tiếng, tránh ra khỏi lòng Lăng Tiếu, chạy qua

phía Dao Thanh Mẫn.

- Sư muội ngươi không có sao chứ? Vừa mới ngươi... Ngươi bị hắn cường bạo?

Dao Thanh Mẫn cao thấp đánh giá Băng Nhược Thủy quan tâm hỏi một câu.

Băng Nhược Thủy nghe lời này gương mặt đỏ hồng lên, sau đó kéo Dao Thanh Mẫn.

- Sư tỷ ngươi nói loạn cái gì đó.

Nhưng mà nghĩ tới vừa làm chuyện hoang đường với Lăng Tiếu dưới đầm, tim của nàng đập nhanh hơn, trên khuôn mặt còn nóng rát nữa, vừa rồi đúng là nàng chủ động.

- Má cũng đỏ hồng, vừa rồi đúng là xảy ra chuyện tốt, sư muội ngươi quá cường hung hãn, vừa gặp đã yêu, còn...

Dao Thanh Mẫn quên đi dám người Mạnh Nam, trực tiếp trêu ghẹo Băng Nhược Thủy.- Sư tỷ nói nữa là ta không để ý tới ngươi.

Băng Nhược Thủy dậm chân ngăn Dao Thanh Mẫn nói.

Bị người ta ở trước mặt nói chuyện e thẹn này, Băng Nhược Thủy cũng không chịu nổi.

- Đội trường... Chúng ta?

Phó đội trưởng nhìn qua Mạnh Nam.

- Đi thôi, xem ra hai nữ nhân này được tên kia bảo vệ, tên trẻ tuổi này hình

như là chủ của con linh thú lục giai.

Mạnh Nam thì thầm.

Tiếp theo đám người lui ra xa.

Lăng Tiếu chú ý động tĩnh đám người Mạnh Nam và hỏi Băng Nhược Thủy.

- Nhược Thủy, bọn chúng ta?

- Bọn chúng là người của Sư Nha dong binh đoàn, bọn chúng một đường truy sát chúng ta đến đây, chúng ta mau chạy đi, thực lực bọn chúng rất mạnh!

Băng Nhược Thủy lúc này kinh hô lên.

Nàng không biết thực lực của Lăng Tiếu bây giờ như thế nào, thế nhưng mà nàng không thấy Lăng Tiếu mạnh hơn đám người Sư Nha dong binh đoàn bao nhiêu.

Lăng Tiếu cười nhẹ một tiếng, sau đó vỗ người Kim Sắc Lang Vương nói:

- Tiểu kim, không cho tên nào trốn thoát.

Đám người Mạnh Nam không rời xa bao nhiêu đã hô lên.

- Chạy mau!

Kim Sắc Lang Vương gào rú một tiếng, thân thể to lớn lao qua phía đám người Mạnh Nam.

Lúc này đám người kia hoảng loạn.

Không bao lâu Kim Sắc Lang Vương quay về bên cạnh Lăng Tiếu, nó cúi người trước mặt Lăng Tiếu, dáng vẻ bảo Lăng Tiếu nó hoàn thành nhiệm vụ.

- Đi thôi, chúng ta thuận tiện tâm sự một chút.

Lăng Tiếu nhìn hai nữ nhân nói ra.

Ở phụ cận một thác nước ngân bạch như thiên mạc, một hồi khói lửa lượn lờ bay lên.

Ở bên bờ có hai nam hai nữ, một Lang một Giao Long đang tụ tập cùng một chỗ nướng thịt, trận trận mùi thịt nồng đậm tản mát ra chung quanh.

Lăng Tiếu sử dụng kiếm chủy cắt lấy hai khối thịt phân biệt đưa cho hai nữ, mà hắn sau khi cắt một khối cho mình liền nói với Bại Gia Tử:

- Mang khối thịt này ra xa chút ăn đi, lão đại tâm sự với chị dâu ngươi đã.

Bại Gia Tử không thích trao đổi với người lạ, ánh mắt hắn tỏa sáng nhìn vào khối thịt nướng kia, liên tục gật đầu, mang lấy khối thịt cực lớn kia đi vào trong rừng, mà Kim Sắc Lang Vương và Lam Sắc Giao Long lại tự động đuổi theo, tự hồ như sợ chậm một chút sẽ bị Bại Gia Tử ăn hết vậy.

- Để hắn ở đây ăn đi, có gì mà phải tránh chứ?

Băng Nhược Thủy khó hiểu nói.

Nghe Lăng Tiếu ở trước mặt người trẻ tuổi kia nói ra ba chữ "chị dâu ngươi" thì trong lòng nàng liền ngọt ngào.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Nghĩa đệ này của ta không thích trao đổi với người lạ, hắn càng thích ở cùng linh thú hơn, cứ mặc hắn đi.

Dao Thanh Mẫn tranh thủ gật đầu nói:

- Đúng đấy, hắn chính là một gia hỏa không hiểu phong tình, ngay cả mỹ nhân đệ nhất thiên hạ như bổn cô nương rõ ràng cũng dám đánh, thật sự là phản rồi.

- Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, nghiêm túc đánh giá Dao Thanh Mẫn.

Quả thực, Dao Thanh Mẫn có dung mạo không thua gì Băng Nhược Thủy, mà thân thể thì Lăng Tiếu cũng từng tận mắt thấy qua, quả thực cực kỳ xinh đẹp, nhất là kiện "hung khí" nặng trịch trước ngực kia, quả nhiên là hùng vĩ đến cực điểm.

.

Da thịt nàng so với Băng Nhược Thủy còn muốn trắng đẹp hơn vài phần, như tùy thời có thể chảy ra nước, không cần sờ qua cũng biết chắc là co dãn mười phần rồi, mà cặp đùi đẹp lộ ra ngoài kia của nàng quả thực là khiến bất luận một nam nhân nào cũng phải suy nghĩ.

- Nhìn cái gì vậy, thân thể của bổn cô nương cũng đã bị người nhìn rồi, ngươi phải phụ trách ta!

Dao Thanh Mẫn ưỡn ngực yêu kiều tức giận nói với Lăng Tiếu.

Chỉ là trên mặt nàng cũng không khỏi nổi lên vài tia hồng nhuận phơn phớt.

Trong nội tâm nàng không thể phủ nhận, nam nhân vừa rồi rình coi nàng tắm rửa thật sự là rất có mị lực, khó trách sư muội muốn vừa gặp đã thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1098 - Người Nọ Là Lừa Đảo.

Băng Nhược Thủy cũng ở một bên tức giận nói:

- Tiểu, chuyện vừa rồi ngươi nên giải thích thế nào đây?

Lăng Tiếu thu hồi ánh mắt, mặt già đỏ lên chột dạ nói:

- Chuyện này không liên quan đến bổn thiếu gia, ta đã sớm tắm rửa trong đầm rồi, là các ngươi đột nhiên tới.

- Thực là vậy sao?

Băng Nhược Thủy biết rõ Lăng Tiếu phong lưu thế nào, lúc này nhìn hắn nghi vấn hỏi.

Lăng Tiếu liền vội vàng gật đầu nói:

- Đương nhiên, ngươi nên biết ta cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ nói dối.

- Bất kể như thế nào, thân thể băng thanh ngọc khiết của bổn cô nương cũng bị ngươi nhìn rồi, bổn cô nương định ngươi rồi, thật sự là tiên nghi cho tiểu tử ngươi, bổn cô nương chính là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, có lẽ xứng với Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu vừa xuất hiện không lâu cũng không nói chơi, thật sự là đáng tiếc.

Dao Thanh Mẫn tự luyến nói.

- Ách... Xem ra bản thiếu gia thật đúng là bị ngươi định rồi

Lăng Tiếu sờ lên cái mũi nói.

Hắn thật không nghĩ tới, hoàng bảng chi tranh chỉ vừa kết thúc không đến một tháng mà tên của hắn đã bắt đầu truyền đi rồi.

- Này, ngươi thật đúng là tự kỷ, bổn cô nương chỉ nói đùa thôi, ta cũng không đoạt nam nhân của sư muội đâu, bổn cô nương quyết định, ta muốn theo đuổi Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu kia, cũng chỉ có anh hùng như hắn mới xứng đôi với bổn cô nương.

Dao Thanh Mẫn vỗ bộ ngực hùng vĩ của mình nói.

Lăng Tiếu cười cười, ăn hết một miếng thịt, không nói gì thêm nữa.

Trong lòng của hắn lại đắc ý cười nói:

- Nói đi nói lại vẫn là muốn làm nha đầm làm ấm giường cho bản thiếu gia, rất không tệ!

Băng Nhược Thủy ở một bên giật giật xiêm y Lăng Tiếu nói:

- Hoàng Bảng Chi Tranh mười nằm một lần ở Trung Vực vừa kết thúc, Đệ Nhất Hoàng Tọa gọi là Lăng Tiếu, là ngươi đó sao?

Băng Nhược Thủy biết rõ bổn sự của Lăng Tiếu, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ Lăng Tiếu sẽ xuất hiện ở Trung Vực, càng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có thể trong vài năm ngắn ngủi đã đạt được danh tiếng Đệ Nhất Hoàng Tọa.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, Đệ Nhất Hoàng Tọa kia có lẽ chính là chỉ ta rồi!

Băng Nhược Thủy há to miệng, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Dao Thanh Mẫn ở một bên lại kêu lên:

- Ngươi người này sao lại vô sỉ như vậy, chỉ bằng vào ngươi mà cũng dám nói đạt được Đệ Nhất Hoàng Tọa? Sư muội, người nọ là lừa đảo, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến hắn nữa.

Nói xong, đứng dậy muốn lôi kéo Băng Nhược Thủy rời đi.

Ở Trung Vực võ phong thịnh hành, lòng súng bái đối với cường giả càng không thể bị khinh nhờn, Hoàng Bảng Chi Tranh mỗi mười năm một lần là việc trọng đại mà mọi người đều hướng tới, mà Top 100 Chiến Hoàng, Top 10 Sát Hoàng người nào lại không được mọi người sùng bái, mà Đệ Nhất Hoàng Tọa kia càng chói mắt nhất, càng khiến cho người tôn sùng vạn phần, bọn họ đều là nhân vật mà tất cả lớp trẻ đều muốn theo đổi.

.

Dao Thanh Mẫn tự nhiên cũng cực kỳ tôn sùng đối với mấy thiên tài xa không thể chạm tới này, thấy nam nhân trước mắt này lại dám nói mình là Lăng Tiếu, quả nhiên khiến nàng tức giận không thôi.

Trong suy nghĩ của nàng, Lăng Tiếu kia hẳn là nam nhân bảy xích vô cùng uy mãnh, cầm trong tay thánh khí, cưỡi trên thần thú, khí thế bá đạo, là một nhân vật anh hùng sở hướng vô địch.

Mà nam nhân trước mắt này tuy nói lớn lên cực kỳ tuấn tú, nhưng khí thế lại không đáng nhắc tới, mà ánh mắt của hắn lại một mực híp lại nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng, nào có chút liên hệ nào đến Đệ Nhất Hoàng Tọa chứ?

Cho nên, Dao Thanh Mẫn cảm thấy lời này của Lăng Tiếu hoàn toàn là gạt các nàng.

Băng Nhược Thủy trở tay giữ chặt Dao Thanh Mẫn nói:

- Sư tỷ, hắn thật sự gọi là Lăng Tiếu, trước kia là đồng môn với ta.

- Hắn... Hắn chính là sự đệ Tử Thiên Tông mà ngươi một mực lưu luyến không quên kia sao? Cùng Đệ Nhất Hoàng Tọa trùng tên trùng họ?

Dao Thanh Mẫn nghi hoặc hỏi thăm.

Băng Nhược Thủy mang theo vẻ ngượng ngùng gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là hắn! Ta cũng không nghĩ tới lại gặp hắn ở chỗ này.

Nói đến đây nàng dừng một chút nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Đúng rồi Tiếu, lúc trước ngươi bị nhốt ở Bí Cảnh, ngươi... Ngươi làm sao đi ra được thế?

Lúc này, Lăng Tiếu mới ngắn gọn kể lại chuyển xảy ra mấy năm trước cho Băng Nhược Thủy.

- Tiếu, ngươi... Ngươi nói Mộng Kỳ sư tỷ là vì báo thù cho ngươi mới đáp ứng thông gia với Trọng Kiếm Môn sao?

Băng Nhược Thủy sắc mặt khó coi hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy a, ngươi đã trách oan nàng!

Băng Nhược Thủy lộ ra vẻ áy náy nói:

- Thì ra là như vậy, ta tựu nói sư tỷ như thế nào sẽ gả cho cừu nhân đâu rồi, nguyên lai nàng có như vậy nỗi khổ tâm, ta lại đã hiểu lầm nàng, ta... Ta thật là đáng chết! ".

- Ngươi không cần tự trách, chuyện với Mộng Kỳ về sau lại nói với ngươi, ngược lại ngươi sao lại đến Trung Vực thế?

Lăng Tiếu nói đến Vân Mộng Kỳ, trong nội tâm nổi lên ý tưởng niệm nồng đậm.

Trong lòng hắn, mối tình đầu lúc trước vĩnh viễn là thứ mà hắn luôn quý trọng, chỉ tiếc hôm nay không biết người đã ở nơi nào rồi.

Băng Nhược Thủy lúc này mới chậm rãi nói đến những gì mình trải qua mấy năm nay.

Thì ra lúc trước Băng Nhược Thủy rời khỏi tông môn liền quay trở về gia tộc nàng ở Băng Thành một chuyến, nàng vốn là trở về nói cho cha mẹ, muốn đi ra bên ngoài lưu lạc một phen, tăng cường thực lực của mình, hy vọng một ngày kia có thể có thực lực ngoài Thiên Tôn giai, phá vỡ cấm chế của Trấn Thiên Tông giải cứu Lăng Tiếu ra ngoài, cho dù Lăng Tiếu chết ở bên trong, nàng cũng muốn nhìn thấy thi cốt của Lăng Tiếu.

Nàng tu luyện là huyền kỹ băng thuộc tính, chỉ có đi đến nơi cực hàn mới có thể khiến thực lực nàng tăng nhanh.

Ở Tây Bắc người mạnh nhất cũng chỉ là Thiên Tôn giai, mà nàng lại có mục tiêu dù phải cố gắng cả đời cũng phải đạt đến Thiên Tôn, cho dù phải trả một

cái giá lớn.

Cho nên, nàng một mình một người chạy đến Bắc Băng Địa Vực.

Bắc Băng Địa Vực cũng giống Tây Bắc, Nam Hoang, đều là bình tích chi địa, nhưng nơi này lại cực phù hợp cho võ giả băng thuộc tính sinh tồn và tu luyện.

Băng Nhược Thủy bỏ ra gần nửa năm chạy tới Bắc Băng Địa Vực.

Thế nhưng mà, nàng còn chưa kịp hảo hảo hưởng thụ tài nguyên tu luyện khó khăn lắm mới có được này đã bị một ít giặc cỏ đánh chủ ý.

Nàng lúc đó thực lực mới chỉ là cao giai Linh Sư, ở bình tích địa vực đã là cao thủ khó được

.

Thế nhưng mà, trong đám giặc cỏ kia lại có một gã Vương cấp.

Ngay khi nàng sắp bị đám giặt cỏ kia bắt lấy thì sư phó của nàng Lê Tuyết vừa vặn đi ngang qua, đã ra tay chém giết hết toàn bộ đám giặt cỏ kia.

Băng Nhược Thủy không chỉ được cứu, càng được Lê Tuyết nhìn trúng tư chất tu luyện băng thuộc tính nên liền mở miệng muốn thu nàng làm đồ đệ.

Băng Nhược Thủy vì muốn tăng cường thực lực, mà thực lực Lê Tuyết lại cường đại, có cường giả như vậy thu làm đồ, Băng Nhược Thủy tự nhiên cực kỳ mừng rỡ, lập tức liền bái Lê Tuyết làm sư.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1099 - Lê Tuyết Chi Nguy

Lê Tuyết cũng không phải người của tông môn cường đại nào cả, nàng cũng chỉ là một tán tu, có thực lực trung giai Thiên Tôn, nàng lúc ấy cũng là đuổi tới Bắc Băng Địa Vực để tìm kiếm một ít linh thảo băng thuộc tính hiếm thấy.

Đối với Băng Nhược Thủy mà nói, trung giai Thiên Tôn đã đỉnh ở Tây Bắc, có thể bái vào môn hạ cường giả như vậy, nàng đã mừng rỡ như điên rồi.

Nàng cũng cực kỳ hi vọng lúc sinh thời mình có thể đạt đến Thiên Tôn giai, giải cứu Lăng Tiếu ra.

Nàng sau khi theo Lê Tuyết đi đến Bắc Băng Địa Vực lại bị sư phó của nàng mang đi tới Trung Vực.

Mà nơi định cư của sư phó nàng đúng là ở trong Quang Thành cách Lạc Nhật sơn mạch không xa.

Mấy năm này, Băng Nhược Thủy đều tu luyện trong Quang Thành, ngẫu nhiên sẽ cùng sư tỷ duy nhất này của nàng đến Lạc Nhật sơn mạch để lịch lãm rèn luyện, cũng tìm kiếm một ít linh thảo hiếm thấy để tu luyện.

Trải qua mấy năm này khắc khổ tu luyện, Băng Nhược Thủy đã nhảy qua một đại giai vị và ba tiểu giai vị, thành tựu cao giai Vương cấp.

Mà người của Sư Nha dong binh đoàn trước kia đuổi theo các nàng chính là một chi dong binh đoàn cực kỳ có danh tiếng trong Lạc Nhật sơn mạch, mấy vị đoàn trưởng đều có tu vị Thiên Tôn giai.

Những người Sư Nhan dong binh đoàn kia thấy nhan sắc các nàng liền muốn lấy nhiều khi ít, lăng nhục các nàng.

May mắn các nàng xem chuẩn thời cơ, càng có tuyết băng điêu ngũ giai trung giai trợ giúp nên đã trốn được tới bên này.

Sau khi nghe Băng Nhược Thủy kể trong, Lăng Tiếu nội tâm liền cảm động không thôi.

Nhớ lại ngày đó Băng Nhược Thủy đối với hắn luôn lạnh như băng, sau này không biết làm sao lại sinh ra tình cảm với hắn, mà lúc đó hắn cũng có ý thu Băng Nhược Thủy và Ngọc Liệt Diễm.

Thế nhưng vì hắn bị phong cấm trong Trấn Thiên Tông, chờ hắn trở lại Tử Thiên Tông thì Băng Nhược Thủy và Ngọc Liệt Diễm chẳng biết đã đi đâu mất rồi.

Hắn thật sự không nghĩ tới Băng Nhược Thủy lại tình thâm với hắn như vậy, rõ ràng không tiếc ngàn dặm đến Bắc Băng chi địa tu luyện, chỉ vì sớm ngày đạt tới Thiên Tôn giai, có thể giải cứu hắn ra.

Cái này cũng khó trách nàng lúc trước sau khi nhìn thấy hắn trong đầm lại có biểu hiện như vậy.

Cuộc đời này có nữ nhân tình cảm sâu đậm với mình như vậy, Lăng Tiếu đã thấy rất thỏa mãn rồi.

- Những năm này khổ cho ngươi rồi, về sau ngươi hãy theo ta đi, ta sẽ không để ngươi chịu bất cứ ủy khuất nào nữa đâu!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng ôm Băng Nhược Thủy vào ngực ôn nhu nói.

Giữa tùng lâm rập rạp, một nam hai nữ nhàn nhã tự di chuyển trên đường nhỏ, mà ở phía sau bọn họ, có một tên nam tử ngồi trên một đầu tam nhãn lang uy phong lẫm lẫm, càng có một đầu tiểu Giao Long cuốn vòng ở trên đầu sói, giống như đã ngủ rồi vậy, không để ý tới tất cả chung quanh.

- Lăng Tiếu, ngươi sao có thể lấy cái tên này chứ, ngươi sửa tên có được không?

Dao Thanh Mẫn mang theo vẻ cầu khẩn nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe nói như thế liền đau cả đầu, mấy ngày qua hắn đã nghe câu này không dưới mấy trăm lần, hắn cơ hồ sắp bị nữ nhân này giày vò đến hỏng mất rồi.

Hắn đã nói mình là Đệ Nhất Hoàng Tọa rồi, sao cô nàng này lại không tin chứ.

Hắn không nhịn ở trong lòng thầm nghĩ "Chẳng lẽ thật phải khiến bản thiếu gia Long thân chấn động, tản phát ra Bá hoàng chi khí mới bằng lòng tin tưởng sao? "

Lăng Tiếu cũng lười so đo với nữ nhân thân kinh không ổn định này, chỉ coi như không nghe thấy.

Hôm nay gặp được Băng Nhược Thủy, Lăng Tiếu cũng buông tha thời gian cảm ngộ trong núi, cùng các nàng ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch, đồng thời hai người cũng muốn nhân cơ hội vuốt ve an ủi nhau một chút, mỗi người đều kể lại mọi chuyện mình đã trải qua trong mấy năm nay.

.

Chỉ là Dao Thanh Mẫn nữ nhân này lại không biết điều, cũng không biết vào

lúc thích hợp thì phải tránh đi một chút, quả nhiên khiến Lăng Tiếu có một loại xúc động muốn bắt nữ nhân này lại hung hăng hành hạ một phen.

Lăng Tiếu không nói gì, Dao Thanh Mẫn khó chịu lôi kéo Băng Nhược Thủy nói:

- Sư muội, ngươi bảo hắn đổi tên được không, Lăng Tiếu cái tên này sao có thể để loại người thực lực thấp kém như hắn dùng được.

Băng Nhược Thủy không vui nói:

- Cùng tên thì cùng tên thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ, Tiếu hắn còn là Luyện dược sư đấy, thân phận cũng không kém hơn Đệ Nhất Hoàng Tọa gì đó đâu.

- Cái gì... Hắn là Luyện dược sư? Nhất giai hay là nhị giai Luyện dược sư?

Dao Thanh Mẫn vốn kinh ngạc thoáng một phát, tiếp theo lại khinh thường nói.

Thân phận Luyện dược sư tuy tôn quý, nhưng nếu là Luyện dược sư phẩm giai thấp cũng không khiến người khác chú ý lắm.

Băng Nhược Thủy mang theo thần sắc hơi kiêu ngạo nói:

- Mấy năm trước, Tiếu đã là Tứ phẩm Luyện dược sư rồi, hiện giờ có lẽ càng tiến thêm một bước đi nha!

- Hắn mấy năm trước đã là Tứ phẩm Luyện dược sư? Thật đúng là không nhìn ra ngươi vẫn có chút bổn sự!

Dao Thanh Mẫn hơi kinh ngạc nói.

Lăng Tiếu nhiều nhất cũng chỉ 25~26 tuổi, mấy năm trước thì mới chừng 20 tuổi, dùng độ tuổi kia đã đạt tới Tứ phẩm Luyện dược sư, phần thiên phú này cũng tương đối xuất sắc rồi.

Băng Nhược Thủy tựa hồ không muốn Dao Thanh Mẫn xem thường Lăng Tiếu, lúc này lại hỏi:

- Tiêu, ngươi bây giờ có phải đã đạt tới Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi không?

Lăng Tiếu thừa nước đục thả câu nói:

- Ngươi muốn nghe nói thật hay giả?

- Đương nhiên là nói thật rồi!

Băng Nhược Thủy tức giận nói.

Lăng Tiếu khẽ sờ mũi nói:

- Ta nói ta đã đạt tới lục phẩm Luyện dược sư chi cảnh rồi, ngươi có tin hay không?

- Người ta nói chuyện nghiêm túc với ngươi mà!

Băng Nhược Thủy liếc Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cảm thán:

- Đầu năm nay dù nói thật cũng không ai tin a.

Dao Thanh Mẫn ở một bên phá lên cười

- Khanh khách, đầu năm nay đây là lần đầu gặp phải nam nhân không biết xấu hổ như vậy, nếu như ngươi là lục phẩm Luyện dược sư, chỉ sợ ta đã có tu vị Huyền Đế cấp rồi.

Lục phẩm Luyện dược sư, ở trong bất luận tông môn hay đại phiệt nào ở Trung Vực cũng là nhân vật có thân phận tôn quý. Mà Luyện dược sư có thể đạt tới phẩm giai này không ai không phải là trung niên nhân hoặc lão đầu, trẻ tuổi như Lăng Tiếu, nàng tuyệt đối sẽ không tin, phẩm giai đạt tới lục phẩm, chỉ sợ dù là ở Dược Môn trong truyền thuyết, Luyện dược sư dùng niên kỷ như vậy đạt tới lục phẩm chi cảnh đoán chừng cũng không có.

Băng Nhược Thủy ở bên cũng không giúp Lăng Tiếu nói chuyện.

Nàng cũng cho rằng lời này của Lăng Tiếu đáng tin.

- Đổ mồ hôi, đầu năm nay nói thật lại không có ai tin a!

Lăng Tiếu ở trong lòng im lặng cảm khái nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1100 - Lê Tuyết Chi Nguy 2

Đã không tin, hắn cũng chẳng muốn đi giải thích, dù sao thời gian sẽ chứng minh tất cả thôi.

Một đoàn người lại qua mấy ngày đã đến bên ngoài Lạc Nhật sơn mạch.

...

Lạc Nhật sơn mạch, là thiên đường của dong binh đoàn, ở chỗ này thường xuyên có vài chục chi dong binh đoàn ở chỗ này tiến hành săn lùng linh thú, hoặc tìm kiếm các loại linh thảo để mang đi đấu giá, đổi lấy các loại tài nguyên tu luyện.

Sư Nha dong binh đoàn trong đông đảo các dong binh đoàn kỳ thật cũng có thể xếp vào top 5.

Đoàn trưởng của nó Sư Lam Gia chính là trung giai Thiên Tôn, mà dưới tay hắn còn có năm tên Phó đoàn trưởng đê giai Thiên Tôn, Địa Hoàng và Vương cấp tổng cộng có hơn một ngàn người, không thể không nói thực lực của chi dong binh đoàn này quả thật bất phàm.

Mà đuổi theo Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn chỉ là đoàn viên của một chi phân đội trong đó.

Trong một màn trướng, Sư Lam Gia đang cùng năm tên phụ tá kia uống rượu trò chuyện, bên người bọn hắn đều có hai giai lệ dáng người xuất chúng đang phục thị lấy.

Sư Lam Gia đã là sáu bảy trăm tuổi rồi, nhưng bộ dáng hắn thoạt chừng chỉ ngũ tuần, mà năm tên phụ tá kia lại có vẻ già hơn hắn vài phần.

- Sa Kim, mấy tên thủ hạ ngươi trước đó vài ngày không phải nói phát hiện ra hai đồ đệ bảo bối của Lê Tuyết sao? Nghe nói muốn bắt tới cho lão đại ta nếm thử, sao đã một tháng trôi qua rồi vẫn chưa thấy bóng dáng thế?

Sư Lam Gia ngồi trên bên trên miệng lớn uống một chén rượu nói.

Sư Lam Gia này như là một sơn trại chi Vương giống như, khí thế cực kỳ hùng hậu, mà sư tử nằm ở dưới chân hắn càng lộ ra hung mãnh dị thường!

Nam nhân áo bào vàng ở bên tay phải Sư Lam Gia đáp:

- Mấy tên tiểu thỏ tử không thể dựa vào a, thiếu chút nữa đã bắt được, rõ ràng còn để các nàng chạy đi, cũng không biết có đuổi kịp không nữa.

Nam nhân áo xanh ở đối diện nam nhân áo vàng kia cười nói:

- Chỉ sợ những tên kia đã không nhịn được thử trước rồi, trở về cũng chỉ là hai con đàn bà thôi.

- Bọn hắn nếu làm như vậy, lão tử không thiến bọn hắn không xong.

Nam nhân áo vàng kia tức giận nói, một tay vẫn không quên bóp lấy ngực nữ nhân bên cạnh.

- Kỳ thật theo ta thấy, lão đại ngươi trực tiếp bắt Lê Tuyết kia tới làm đoàn trưởng phu nhân chẳng phải thoải mái hơn sao. Lê Tuyết kia tuy nói hơi lớn tuổi, nhưng tư sắc và dáng người lại tuyệt hảo ah!

Một tên nam tử áo lam khác lộ ra vẻ dâm uế nói.

- Lão Tứ nói lời này rất đúng, nếu lão đại không để vào mắt, chúng ta hợp lực bắt nàng lại, để nàng phục vụ dưới háng chúng ta chẳng phải là một chuyện rất tuyệt vời sao.

Lại một tên khác nói.

Sư Lam Gia cười nói:

- Nữ nhân này ta vừa ý rất lâu rồi, chỉ là chiến lực của nàng quả thực không kém ah, bên người còn có một đầu Băng Phong Ưng lục giai đỉnh phong, quả thật khiến người đau đầu!

- Lão đại ngươi quá để mắt nữ nhân này rồi, nếu quả thật gặp phải nàng, Lục huynh đệ chúng ta ra tay, chẳng lẽ còn không bắt được nàng sao?

Nam tử áo xanh lúc trước nói.

Sư Lam Gia vừa muốn nói gì đó thì khóe mắt đã nhảy lên, tiếp theo lộ ra vui vẻ nồng đậm:

- Lão Tam ngươi nói lời này thật quá đúng lúc, nữ nhân quả thật đang ở phụ cận, chúng ta bắt nàng tới làm đoàn trưởng phu nhân đi, ha ha...

Dứt lời, Sư Lam Gia liền bay ra khỏi màn trướng.

Năm người còn lại liếc nhau một cái, cũng đồng thời chạy ra ngoài.

Ở cách đó không xa, một nữ tử ăn mặc trắng thuần đang cực tốc lao vào sâu trong Lạc Nhật sơn mạch.

Nữ tử kia thoạt nhìn chỉ chừng ba mươi tuổi, ngũ quan phối hợp rất tinh xảo, dáng người càng có lồi có lõm, vừa nhìn đã mang đến cho người khác cảm

giác một mỹ thiếu phụ chín mọng, khiến người tính dục tăng nhiều, chỉ là khí chất băng hàn kia lại khiến người thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Nàng này đúng là sư phó Lê Tuyết của Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn, tu vị trung giai đỉnh phong Thiên Tôn.

- Hai nha đầu này thật là không khiến người bớt lo, chỉ cho các nàng ngốc một tháng liền trở về, hôm nay đã hai tháng rồi vẫn chưa về, hi vọng không xảy ra chuyện gì mới tốt

Lê Tuyết trong nội tâm lo lắng thầm nghĩ.

.

Nhưng mà, trong khi nàng đã cực tốc phi hành lại cảm giác được sáu cổ khí thế cường đại từ phía sau ép tới mình.

- Lê Tôn Giả đã lâu không gặp, phong thái của ngươi càng hơn trước ah!

Thanh âm to lớn của Sư Lam Gia từ phía xa truyền tới.

Lê Tuyết nhíu mày lẩm bẩm nói:

- Sư Lam Gia của Sư Nha dong binh đoàn còn có năm Phó đoàn trưởng của hắn, sao lại tới đây cả thế?

Lê Tuyết ẩn ẩn có chút lo lắng lên, lúc này liền triệu hoán Băng Phong Ưng ra để hộ giá.

- Không biết Sư đoàn trưởng có gì chỉ giáo?

Lê Tuyết lạnh như băng nói.

Sáu người bay tới chỗ Lê Tuyết, lại đồng thời tách ra đứng ở các góc, vây quanh Lê Tuyết và đầu Băng Phong Ưng kia vào trong.

Sư Lam Gia cũng gọi hộ thân linh thú của hắn ra.

- Bản tôn đối với mỹ mạo của Lê Tôn Giả đã ngưỡng mộ từ lâu, trong nội tâm càng tình căn thâm chủng, đặc biết đến mời lê Tôn Giả về làm đoàn trưởng phu nhân của bản tôn có được không?

Sư Lam Gia nhìn Lê Tuyết xinh đẹp từ trên xuống dưới nói.

Lê Tuyết giận dữ nói:

- Sư đoàn trưởng xin ăn nói cẩn thận, bằng không... Sư Nha dong binh đoàn của ngươi từ nay về sau cũng sẽ không được sống yên ổn đâu!

- Lão đại, cần gì nói nhảm với nàng, trước trảo bắt về rồi nói sau, đến lúc đó còn sợ nàng không chịu sao?

Trong đó một gã Phó đoàn trưởng nói

Lê Tuyết tự biết đối phương hiện giờ thế mạnh, hiện giờ tuyệt đối không nên liều mạng, lúc này nhảy lên trên lưng Băng Phong Ưng nói:

- Sư Lam Gia, các ngươi sẽ hối hận vì chuyện n hôm nay, Phong Ưng đi thôi!

- Chúng ta nếu đã đến, há có thể để ngươi dễ dàng rời đi.

Sau khi nói xong lại hét lớn:

- Bố Ngũ Hành Thế Giới cho ta!

Dứt lời, tự thân hắn phi tốc lướt lên, lam sắc đại đao trong tay ngưng tụ thành đao kình đáng sợ chém tới Lê Tuyết.

Đao kình kia cường đại đáng sợ, cây cối chung quanh đều bị kình phong quét thành phấn vụn, mà Lê Tuyết vừa bay lên không trung bất đắc dĩ chỉ có thể rút kiếm đón đỡ.

Chỉ nháy mắt khi đỡ lấy, năm tên Phó đoàn trưởng của Sư Lam Gia đã bay lên trời, phân biệt đứng ở năm góc, bố ra ngũ phương tiểu thế giới.

Ngũ phương thế giới này chỉ là Phàm cấp thế giới chi lực bình thường nhất, bất quá thế giới chi lực của năm người này lại lộ vẻ bất đồng, phân biệt là thế giới chi lực Ngũ Hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Xem lực lượng của bọn hắn rõ ràng đều tương đương nhau, ngũ giác phân vị mà đứng, ngũ phương thế giới chi lự suy diễn đi ra c càng như thế giới màn sáng năm màu, bao phủ Lê Tuyết vào trong, mà những thuộc tính công kích năm màu kia rõ ràng dung hợp cùng một chỗ, lực lượng kia rõ ràng so với thế giới chi lực của trung giai Thiên Tôn còn cường đại hơn vài phần, bức thẳng đến thế giới chi lực của cao giai Thiên Tôn.

Công kích năm màu đánh tới Lê Tuyết và Băng Phong Ưng, mà Sư Lam Gia và Tam Thủ Thủy Sư của hắn lại ở một bên hiệp trợ oanh kích.

Lê Tuyết như đối mặt với hai đại trung giai đỉnh phong Thiên Tôn giáp công, khiến cho nàng ứng phó có chút chật vật, xiêm y trên người đã có nhiều chỗ bị vạch phá, lộ ra da thịt trắng nõn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1101 - Nguyện Cùng Sư Muội Phục Thị Ngươi!

Năm tên đê giai Thiên Tôn điều khiển thế giới quang mạc ngũ thải tân phân, kim đao, mộc thứ, thủy lãng, hỏa nhận, thổ chùy trong đó thời khắc đều nện xuống Lê Tuyết đang được bao phủ trong băng hàn thế giới.

Ngũ Hành Phàm cấp thế giới chi lực này điệp gia lại rõ ràng đã đạt tới thế giới chi lực Linh cấp, uy lực cũng cường đại thêm mấy lần.

Phương thế giới băng thiên tuyết địa kia của Lê Tuyết bị ngũ thuộc thế giới chi lực công kích xuống khiến cực kỳ chật vật.

May mắn nàng có mặc một bột cao giai phòng ngự vệ giáp, bằng không lúc này đã bị trọng thương rồi.

Sư Lam Gia ở một bên ngẫu nhiên tiến hành đánh lén khiến cho nàng càng mệt mỏi chống đỡ, mà Băng Phong Ưng lại bị Tam Thủ Thủy Sư dây dưa lấy, rất khó có thể trợ giúp nàng.

- Muốn bắt giữ Lê Tuyết ta, các ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Lê Tuyết nhất định phải mau chóng phá vòng vây, bằng không nếu bị bọn hắn bắt lấy, hậu quả quả thật không thể lường được.

Băng Thiên Đống Địa!

Tiểu phương thế giới của Lê Tuyết lần nữa hiển hóa ra, lấy nàng làm trung tâm nhiệt độ trong phạm vi trăm mét lập tức giảm xuống rất nhiều, một ít mưa đá bông tuyết nhao nhao rơi xuống, vô số mũi thứ đánh về phía ngũ thải

thế giới.

Rầm rập!

Oanh kích không ngớt không dứt khiens phương Thiên Địa này bị chấn đến độ có chút rung động.

Lê Tuyết một kích toàn lực, cuối cùng cũng đánh cho ngũ thải thế giới chi lực của năm tên đê giai Thiên Tôn xuất hiện một đạo khe hở, vừa vặn đủ cho nàng thoát đi.

Nhưng ngay khi nàng muốn lướt ra khỏi khe hở kia, một đạo sóng nước bá đạo dị thường liền đánh tới.

Lê Tuyết không kịp đề phòng lập tức bị đánh cho bay đi thật ra, phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, ngũ thải thế giới chi lực của năm tên Phó đoàn trưởng lại một lần nữa bao phủ xuống, lực lượng cường đại tập trung toàn bộ vào Lê Tuyết phía trên, chỉ cần nàng hơi có động tác sẽ bị năm cổ lực lượng đồng loạt ép tới.

.

Sư Lam Gia chậm rãi đi tới nhìn Lê Tuyết đắc ý nói:

- Lê Tôn Giả có nguyện làm phu nhân của ta, trở thành đoàn trưởng phu nhân của Sư Nha dong binh đoàn ta không?

Lê Tuyết mang theo vẻ phẫn nộ nói:

- Có giỏi lập tức giết ta đi, cho dù chết ta cũng sẽ không cùng loại người cặn

bã như ngươi đâu.

- Xem ra ngươi còn không nhận rõ tình thế, đợi ta trước tiên tiêu diệt tọa kỵ của ngươi đã rồi mới hảo hảo chiêu đãi ngươi!

Sư Lam Gia ngẩng đầu nhìn chính mình đang đứng ở yếu thế Tam Thủ Thủy Sư thản nhiên nói.

Tiếp theo, hắn hướng bên trên bay đi, một phương mạc thủy thế giới chụp tới Băng Phong Ưng.

- Phong Ưng ngươi trốn đi, đi tìm hai đồ nhi kia của ta, bảo vệ các nàng chu toàn!

Lê Tuyết tự biết chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, quyết định thật nhanh lập tức giải trừ khế ước với Băng Phong Ưng, cho Băng Phong Ưng tự do chính thức.

Băng Phong Ưng Xi.. Xiiii.. vài tiếng, cưỡng ép đột phá Sư Lam Gia và Tam Thủy Thủy Sư vây công, bay vút vào sâu trong Lạc Nhật sơn mạch.

Tam Thủ Thủy Sư đang muốn truy kích, Sư Lam Gia lại nói:

- Được rồi, một đầu súc sinh cũng không gây nên sóng gió gì.

Sư Lam Gia về tới trên mặt đất, lại đi về phía Lê Tuyết.

Lê Tuyết trong mắt nổi lên tử chí không cam lòng, trong nội tâm thầm nói:

- Vốn định bồi dưỡng hai đồ nhi kia thành một đời thiên kiều, xem ra Lê Tuyết ta bạc mệnh, không có phúc phận này rồi!

Nghĩ tới đây, nàng đã có ý niệm tự bạo đan điền.

Sư Lam Gia khẩn trương nói:

- Lê Tôn Giả cần gì phải thế, ngươi nếu chết rồi, ngày sau hai đồ đệ kia của ngươi chỉ sợ cũng phải bị bắt vào Sư Nha dong binh đoàn ta làm nữ sủng thôi.

- Ngươi súc sinh này, cho dù ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi

Lê Tuyết ôm hận mắng.

Ngay khi nàng lực lượng súc kình Sư Lam Gia cũng không muốn mạo hiểm đi phong bế đan điền nàng nữa, vạn nhất sớm kíp nổ, hắn cũng được không bù mất.

- Đáng tiếc nữ nhân này!

Sư Lam Gia trong lòng thầm thở dài nói.

NGAO!

Một tiếng Ưng minh quanh quẩn không ngớt phía chân trời, đầu Băng Phong Ưng kia lại một lần nữa bay về.

Băng Phong Ưng tựa hồ biết rõ nguyên nhân Lê Tuyết bị áp chế, cắn tới một gã đê giai Thiên Tôn trong năm tên điều khiển ngũ thải thế giới.

Băng Phong Ưng chính là lục giai đỉnh phong linh thú, vừa rồi nếu không có Tam Thủ Thủy Sư kiềm chế, bọn hắn sao có thể bắt được Lê Tuyết.

- Phong Ưng sao lại quay về thế?

Lê Tuyết dừng lại một chút nhìn hình ảnh tuyết trắng trên bầu trời hoảng sợ nói.

- Quả nhiên là không biết sống chết! Thủy Sư lên cho ta!

Sư Lam Gia giẫm lên Tam Thủ Thủy Sư kêu to nói.

Tam Thủ Thủy Sư của hắn là lục giai cao giai, so với Băng Phong Ưng kém hơn một chút, nhưng nếu hợp lực với hắn muốn chém giết Băng Phong Ưng cũng không phải nói chơi.

Một gã đê giai Thiên Tôn duy trì ngũ thải thế giới bị Băng Phong Ưng đánh tới sợ hãi kêu lên một cái, không thể không rút về lực lượng ngăn cản Băng Phong Ưng, lực lượng của ngũ thải thế giới không thể duy trì, lực lượng Lê Tuyết lần nữa bạo phát ra, chấn cho bốn người khác lui đi vài phần.

Lê Tuyết không hề lưu thủ, băng chi thế giới cường đại càng không ngừng tản ra nhiệt độ thấp bắn cho tên đê giai Thiên Tôn kia đến thất linh bát lạc.

- Lão đại, mau tới ngăn cản bà nương này đi, để cho chúng ta gây dựng lại Ngũ Hành Thế Giới

Trong đó một gã đê giai Thiên Tôn vội vàng mở miệng kêu to nói.

Lê Tuyết khẩn trương, nếu lại để đối phương dựng lại Ngũ Hành Thế Giới, nàng sẽ lại bị người chế trụ, lúc này tiến công của nàng trở nên càng thêm mãnh liệt thêm vài phần.

Trong vài trăm mét, vô số băng hoa sương lạnh càng không ngừng bay thấp, cây cối ở bên dưới đều bị băng sương phủ kín.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1102 - Nguyện Cùng Sư Muội Phục Thị Ngươi! 2

Trận thế của vài tên đê giai Thiên Tôn kia không có biện pháp gây dựng lại, bị Lê Tuyết bắn cho bay ra xa, thân thể càng không ngừng phát run, hiển nhiên là không chịu nổi hàn khí từ băng chi thế giới của Lê Tuyết tổn thương.

Sư Lam Gia thầm mắng một câu, chỉ có thể bỏ qua cơ hội đánh chết Băng Phong Ưng, nghênh đón Lê Tuyết.

Tiểu phương thế giới của hai người đụng vào nhau, phát ra tiếng năng lượng cường đại bạo tạc.

Thừa cơ hội này năm tên đê giai Thiên Tôn kia lập tức ăn vào đan dược khôi phục, điều chỉnh lấy khí tức, đồng thời đều muốn gọi ra Sư linh thú của mình, để năm đầu lục giai đê giai Sư linh thú cùng với đầu Tam Thủ Thủy Sư kia vây giết Băng Phong Ưng.

- Lần này chúng ta không thể lưu thủ nữa, trước tiên đánh cho bà nương này trọng thương đã!

Trong đó một gã đê giai Thiên Tôn nói.

- Đúng vậy, để nàng trước tiên thử xem uy lực chính thức của Ngũ Hành Thế Giới đi!

Một tên đê giai Thiên Tôn khác gật đầu đáp.

Trong lúc nhất thời, năm tên đê giai Thiên Tôn lập tức đều bộc phát ra lực

lượng cường đại nhất.

Phàm cấp thế giới Ngũ Hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ lại một lần nữa giao hòa hội tụ lại với nhau, một phương ngũ thải thiên mạc to lớn lần nữa chụp về phía Lê Tuyết.

- Lê Tuyết, lần này đừng trách bổn tôn không biết thương hoa tiếc ngọc.

Sư Lam Gia rống lớn một tiếng, càng toàn lực đẩy Lê Tuyết vào chính giữa ngũ thải quang mạc kia.

Lê Tuyết lần nữa gặp phải ngũ thải thế giới kia, uy lực của tiểu Phương thế giới như Linh cấp trung giai lần nữa khiến nàng chật vật không thôi.

- Chẳng lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Lê Tuyết thất lạc thầm nghĩ, tiếp theo nàng cắn đầu môi lẩm bẩm nói:

- Cho dù chết, cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng!

Lê Tuyết dốc hết lực đánh một trận, năm người điều khiển Ngũ Hành Thế Giới cũng càng lộ ra cố hết sức.

Băng Phong Ưng ở bên lọt vào sáu đầu Sư linh thú vây công, tình hình cũng tương đương không xong

Sư Lam Gia nhìn tình thế một chút, quyết định trước tiên chế trụ nữ nhân Lê Tuyết này đã nói sau, không thể để nàng tự bạo được, bằng không lần này lại không công một chuyến

Cách chỗ mấy người mấy thú hỗn chiến không xa, đang có một nam hai nữ chú ý đến chiến đấu trên không trung.

Dao Thanh Mẫn và Băng Nhược Thủy sắc mặt đã lo lắng tới cực điểm.

Vừa rồi Băng Phong Ưng bay tới liền gặp phải các nàng, bởi thế nên các nàng mới biết được sư phó của các nàng bị khốn, sau đó liền vội vàng chạy tới.

Các nàng lập tức liền muốn tới cứu viện sư phụ, đáng tiếc lại bị Lăng Tiếu ngăn lại.

Hiện giờ đang là thời khắc nguy cơ, các nàng nào để ý nhiều như vậy, vội muốn xông tới giúp một phen.

Thế nhưng các nàng còn chưa bay ra ngoài đã cảm thấy có một cổ uy thế cường đại giam cầm lấy, khiến các nàng không thể động đậy.

- Tiếu, có phải ngươi ra tay không, mau buông chúng ta ra, chúng ta muốn đi cứu sư phụ ta!

Băng Nhược Thủy cầu khẩn nói.

Dao Thanh Mẫn lại không tin là Lăng Tiếu giam cầm các nàng, bởi vì nàng cũng không cảm giác được Lăng Tiếu có bất kỳ khí tức chấn động nào cả, nàng cảm thấy hẳn là do tiểu đệ kia của Lăng Tiếu gây nên.

- Lăng Tiếu nhanh bảo Tam Nhãn Lang Vương kia đi giúp sư phụ ta đi, Dao Thanh Mẫn ta nguyện ý cùng sư muội phục thị ngươi!

Giờ khắc này, Dao Thanh Mẫn rõ ràng bình tĩnh lại nói, không còn nửa phần thần kinh không ổn định.

Nàng là trẻ mồ côi Lê Tuyết nhặt được lúc nhỏ, từ nhỏ đã cùng sư phó sống nương tựa lẫn nhau, sư phó của nàng chính là phụ mẫu tái sinh, nàng nguyện

ý hi sinh tất cả để đổi lấy mạng sư phó.

Lăng Tiếu khẽ cười nói

- Vậy ngươi hãy làm nha hoàn làm ấm giường cho ta đi!

- Tiếu ngươi...

Băng Nhược Thủy tức giận nói.

Nàng thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng lại vô sỉ như vậy, thừa cơ đưa ra yêu cầu quá mức với sư tỷ, trong nội tâm không khỏi cực kỳ thất vọng.

Nàng còn chưa nói xong, Dao Thanh Mẫn ở một bên liền quyết đoán nói:

- Có thể, làm nô tỳ Dao Thanh Mẫn ta tuyệt đối không một câu oán hận!

Lăng Tiếu cười nhạt, tiếp theo truyền niệm cho Kim Sắc Lang Vương:

- Tiểu kim, lại ăn sạch vài đầu sư tử kia đi!

Kim Sắc Lang Vương trải qua một thời gian ngắn giờ đã có thực lực lục giai đỉnh phong.

Sau khi nghe được Lăng Tiếu chỉ thị nó lập tức gào rú một tiếng, bay vút đến trên không trung gia nhập vào đại chiến giữa linh thú.

Lăng Tiếu lại nói với Bại Gia Tử:

- Tử Tử, gia hỏa chán ghét kia giao cho ngươi đấy, tùy ngươi xử trí!

Bại Gia Tử sớm đã ngứa nghề, từ phía sau dẫn theo Hỏa Thương đánh tới Sư Lam Gia.

Sư Lam Gia không nghĩ tới tại vào lúc này lại có một người một sói tới giải vây cho Lê Tuyết.

- Các hạ đến tột cùng là người phương nào? Ta chính là Sư Nha dong binh đoàn đoàn...

Sư Lam Gia bị một thương cường đại của Bại Gia Tử đánh tan thế giới chi lực, trong nội tâm cực kỳ kinh hãi, lúc này cuống quít hỏi.

- Người muốn mạng ngươi!

Bại Gia Tử không muốn nói nhảm, trường thương trong tay càng không ngừng vung vẩy, từng đạo hỏa mang phô thiên cái địa ép tới Sư Lam Gia.

Sư Lam Gia cắn răng, chỉ có thể đi lên đối chiến

Lê Tuyết tuy có Bại Gia Tử chia sẻ áp lực, nhưng Ngũ Hành Thế Giới chi lực lại cực kỳ khó chơi.

Đổi lại bình thường, nàng là trung giai đỉnh phong Thiên Tôn đối chiến với năm tên đê giai Thiên Tôn, chắc chắn sẽ không phí quá nhiều khí lực là có thể đnáh bại đối phương.

Thế nhưng năm người này nhưng lại đủ ngũ hành, tiểu phương thế giới c rõ ràng dung hợp cùng một chỗ, sức chiến đấu càng không ngừng tăng gấp đôi, ép khiến cho nàng không thở nổi.

- Đáng chết, Ngũ Hành Thế Giới chi lực quá khó chơi rồi!

Lê Tuyết ở trong lòng mắng thầm.

Dao Thanh Mẫn và Băng Nhược Thủy ở không xa càng xem càng sốt ruột, ngược lại Lăng Tiếu ở bên lại vẻ mặt si mê nhìn Ngũ Hành Thế Giới chi lực, phảng phất như lâm vào lĩnh ngộ nào đó vậy.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, thế giới do năm loại năng lượng tạo thành tràn đầy uy năng không tưởng.

Kim đao, mộc thứ, thủy lãng, hỏa nhận, thổ chùy các loại công kích tầng tầng lớp lớp, chúng lại mượn nhờ tương sinh chi lý tăng phúc công kích, phảng phất như trong phiến thiên địa tạo thành một thế giới Ngũ Hành độc lập vậy.

Lê Tuyết ở chính giữa Ngũ Hành Thế Giới ứng phó cực kỳ cố hết sức, băng chi thế giới của nàng mặc dù có thể miễn cưỡng bảo hộ, nhưng lại khó chống lại thế giới do năm người thành hợp thể, sớm muộn cũng phải vẫn lạc.

Lăng Tiếu nhìn phương thế giới kia, trong óc càng không ngừng biến ảo lấy tràng cảnh nào đó.

Kim chi thế giới -- Kim Long bào hao hiện hoàng giả bá khí!

Hỏa chi thế giới -- Hỏa Sơn Kỳ Lân tề hiển hung uy diệt!

Phong chi thế giới -- Âm Phong tứ ngược thi cốt vô tồn địa!

Băng chi thế giới -- Băng Sơn vạn lý phong đào giang cự hà!

Mộc chi thế giới -- Sinh cơ bột nhiên sát na quang âm thệ!

Như một vài bức họa không ngừng hiện lên trong đầu hắn, tương quan ảo

diệu trong đó, cùng ảo diệu Ngũ Hành Thế Giới tương dung tựa hồ có quan hệ đặc biệt nào đó, nhưng lại khiến người khó có thể bắt lấy.

- Ngũ Hành thiếu thổ lại nhiều phong, nên kết hợp thế nào đây?

Lăng Tiếu hai mắt hiện ra quang, ẩn ẩn đã có cảm ngộ nào đó, lại hết lần này tới lần khác khó có thể nối các tiết điểm bên trong thành một thể.

- Xem ra chỉ có tự mình đi thể nghiệm mới biết rõ làm sao để dung hợp thế giới chi lực!

Lăng Tiếu hưng phấn lẩm bẩm nói, tiếp theo một cổ khí thế cường đại lập tức bắn ra.

- Tiếu ngươi làm sao vậy?

Băng Nhược Thủy phát giác ra Lăng Tiếu ở bên có điều khác thường liền mở miệng hỏi.

Bỗng nhiên, nàng chỉ cảm thấy ngực như bị một cổ khí thế đáng sợ đè lấy, lại nhìn Long khí hiển hiện trên người Lăng Tiếu, nàng không khỏi có một loại cảm giác như bị khuất phục.

Dao Thanh Mẫn ở bên đã là đê giai Địa Hoàng rồi, nhưng đối mặt với cổ khí thế cường đại này của Lăng Tiếu nàng vẫn cảm thấy không thở nổi, nàng nhìn về phía Lăng Tiếu, khẽ mở cặp môi đỏ mọng lẩm bẩm nói

- Khí thế thật... thật cường đại, hắn... Hắn chẳng lẽ một mực vẫn đang che dấu thực lực sao?

XÍU... UU!!

Lăng Tiếu không để ý đến lời của Băng Nhược Thủy... ở tại chỗ bắn lên dùng tốc độ cao nhất lao như bay về phía đại chiến kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1103 - Dùng Thân Cảm Ngộ

- Tiếu ngươi đừng đi, bên kia đều là đại chiến giữa Thiên Tôn giai không phải ngươi có thể tham dự đâu!

Băng Nhược Thủy lo lắng hướng Lăng Tiếu gào lên.

- Ồ, chúng ta đã có thể hành động!

Dao Thanh Mẫn kinh ngạc một tiếng, tiếp theo nói với Băng Nhược Thủy:

- Sư muội đừng hô, chúng ta đi qua giúp sư phó!

- Úc, tốt... Không, chúng ta không thể đi, chúng ta thực lực như vậy đi qua chỉ là chịu chết thôi!

Băng Nhược Thủy phục hồi tinh thần lại nói.

- Vậy phải làm thế nào, chẳng lẽ trơ mắt nhìn sư phó đi chết sao?

Dao Thanh Mẫn dậm chân nói.

- Sư tỷ đừng nóng vội, ngươi xem...

Băng Nhược Thủy sắc mặt mang theo vẻ ngốc trệ chỉ lên trên nói.

Dao Thanh Mẫn theo hướng nàng chỉ nhìn lại, thần sắc cũng biến hóa nhiều lần.

Chỗ năng lượng mấy thế giới lớn nhỏ kia đang va chạm, võ giả Thiên Tôn trở xuống một khi tới gần chỉ sợ sẽ bị cổ năng lượng kia chấn thành cặn bả, nhưng một đạo nhân ảnh rõ ràng cưỡng ép tiến nhập vào trong ngũ thải thế giới kia, tựa hồ như vốn không hề tốn sức vậy.

- Sư muội... Ngươi nói hắn gọi Lăng Tiếu?

Dao Thanh Mẫn ngây ngốc hỏi.

Băng Nhược Thủy trùng trùng điệp điệp gật gật đầu:

- Đúng vậy a, đã nói với ngươi cả ngàn lần rồi!

- Vậy hắn đã từng nói qua mình là Đệ Nhất Hoàng Tọa đúng không?

- Đúng vậy, hắn đã nói như vậy, bất quá chúng ta đều không tin tưởng.

- Vậy bây giờ ngươi cảm thấy hắn thật sự Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu kia sao?

- Không biết, ta chỉ biết là hắn có thể cứu sư phó chúng ta, ngươi sẽ phải làm nha hoàn ấm giường rồi.

...

Lăng Tiếu cho dù không tăng chiến lực lên gấp hai mươi nhưng thực lực của hắn cũng có thể sánh với đê giai Thiên Tôn, Ngũ Hành Thế Giới chi lực tuy rằng thập phần bạo táo, nhưng cũng không thể ngăn hắn.

- Tên nào, rõ ràng dám vào Ngũ Hành Thế Giới, quả nhiên là muốn chết!

Một gã đê giai Thiên Tôn kinh quát.

- Mặc kệ hắn, chẳng qua chỉ có thực lực đỉnh phong Địa Hoàng, thật sự là không biết sống chết

Một tên đê giai Thiên Tôn khác nói

- Nhanh giết tiểu tử này, lại bắt giữ lấy Lê Tuyết, lão đại bên kia dường như đã xảy ra chuyện rồi.

Lại có một người nói.

Mấy người phân tâm lải nhải vài câu, từng người liền dốc toàn lực đánh tới Lê Tuyết và Lăng Tiếu đang trong Ngũ Hành Thế Giới.

Lê Tuyết sớm đã đổi công làm thủ, dùng thực lực của nàng miễn cưỡng còn có thể chống cự một hồi.

Nếu không có kế phá địch, nàng có thể sẽ cứ như vậy bị hao tổn đến chết.

Nhưng mà, khi thấy Lăng Tiếu đột nhiên xông tới thì nàng liền cảm thấy có chút chuyển cơ.

Người trẻ tuổi trước mắt này rõ ràng chỉ có khí thế đỉnh phong Địa Hoàng như rõ ràng lại như bỏ qua Ngũ Hành công kích, hắn cầm trong tay một cây trường thương màu vàng tương đối thoải mái vung vẩy lấy, những năng lượng đánh tới hắn từng cái bị hắn đánh tan.

Nàng nhìn nam nhân trẻ tuổi như có tư thế Đế Hoàng trước mắt này, khuôn mặt như đóng băng hồi lâu rõ ràng nhảy lên vài cái.

- Ta trước đưa ngươi ra ngoài, bọn hắn để ta đối phó!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói với Lê Tuyết một tiếng, Kim Long thương trong tay

đánh ra một đạo năng lượng hình rồng đáng sợ về phía ngũ thải thế giới.

Rầm rập!

Năm tên đê giai Thiên Tôn thao túng ngũ thải thế giới chỉ cảm thấy khí thế của mình rõ ràng xuất hiện tình huống bất ổn, trong đó năng lượng một chỗ liền bị đánh ra một lổ hổng.

- Còn không đi thì chờ đến khi nào nữa, bọn hắn đều giao cho ta là được!

Lăng Tiếu cùng lúc bộc phát ra chiến lực gấp hai mươi ngăn cản được năng lượng do năm người kia đánh xuống.

Lê Tuyết phục hồi tinh thần lại đáp:

- Đa tạ ngươi tương trợ, ta và ngươi cùng nhau đối phó bọn hắn đi!

- Không cần, bọn hắn vừa vặn để ta coi như luyện tập, ngươi không cần nhúng tay, ngươi vẫn nên đi chiếu cố hai đồ nhi đang lo lắng cho mình đi!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười thong dong đáp.

- Hai đồ nhi ta?

Lê Tuyết thì thào nói một tiếng, tiếp theo liền cảm ứng được hai cổ khí tức quen thuộc, lúc này liền chắp tay nói với Lăng Tiếu:

- Đa tạ cứu giúp, ngươi phải cẩn thận đấy, nếu không ứng phó nổi, ta nhất định sẽ giúp ngươi!

Dứt lời, Lê Tuyết liền vọt ra từ lỗ hổng Lăng Tiếu đánh ra lúc nãy.

- Không hay rồi, nữ nhân kia chạy thoát!

Trong đó một gã đê giai Thiên Tôn nói.

- Chạy đi rồi, bằng chúng ta cũng đuổi không kịp, cho dù đuổi theo chỉ sợ cũng sẽ bị nàng đánh bại từng người, trước tiên giết chết tiểu tử này đã tính sau.

Một tên đê giai Thiên Tôn khác tức giận nói.

- Đến đây đi, để cho ta nếm thử uy lực chính thức của Ngũ Hành tiểu phương thế giới, ngàn vạn đừng khiến cho ta thất vọng, bằng không các ngươi sẽ chết rất thảm.

Lăng Tiếu cầm trong tay Kim Long thương rất hưng phấn nói.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy thông qua một trận chiến này, hắn nhất định sẽ có thu hoạch lớn lao.

- Chẳng qua là một tên đỉnh phong Địa Hoàng, có chút bổn sự cũng dám hung hăng càn quấy, xem bản tôn một ngón tay tiêu diệt ngươi!

Tên Thiên Tôn áo bào vàng cực độ khinh thường nói một tiếng, trong tay càng không ngừng huy động ra rất nhiều Kim Đao đao ảnh bổ xuống Lăng Tiếu.

Một hồi Kim Đao ảnh này hoàn toàn có thể đánh cho một ngọn núi thành nát bấy.

Ở trong mắt năm người bọn hắn, Lăng Tiếu đã là một người chết rồi.

Thế nhưng sau một khắc, bọn hắn lại chấn kinh.

Chỉ thấy người trẻ tuổi kia sau khi vung mạnh trường thương trong tay, những Kim Đao ảnh kia đều bị đánh cho thất linh bát lạc.

- Nhị ca, tiểu tử này có cổ quái, không bằng chúng ta hợp lực giết hắn lại đi giúp cho lão đại!

Một tên đê giai Thiên Tôn khác nói.

- Cũng tốt, tiểu tử này đầu óc nước vào rồi, lại dám lấy một địch năm!

Lại có một người đáp.

Lăng Tiếu cũng không chủ động xuất kích, mà yên lặng chờ năm người tụ tập Ngũ Hành Thế Giới lại một chỗ.

Khi năm loại lực lượng dùng quỹ tích tương sinh tương khắc điệp gia dung hợp thì mắt Lăng Tiếu càng lộ ra mâu thuẫn.

- Ngũ Hành có thể tương sinh tương khắc, nhưng ta lại không phải Ngũ Hành, nên làm thế nào để dung hợp chúng một chỗ đây?

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn một phương ngũ thải quang mạc kia lẩm bẩm nói.

Năng lượng Ngũ Hành công kích như lũ quét bộc phát, nện xuống Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu toàn thân hiện ra Ngũ Thải Long Lân Chiến Giáp, tùy ý để luồng sóng kia nện vào trên người.

Sực bén nhọn của kim thuộc tính, cứng cỏi của mộc thuộc tính, liên tục của thủy thuộc tính, cuồng bạo của hỏa thuộc tính, dày đặc của thổ thuộc tính, năm loại công kích năng lượng không đồng nhất càng không ngừng đánh lên

người Lăng Tiếu, phảng phất mỗi lần nện xuống Lăng Tiếu liền hiểu ra thêm một phần vậy.

Uy lực Ngũ Hành tương sinh điệp gia khiến Ngũ Thải Long Lân Chiến Giáp của Lăng Tiếu cũng xuất hiện vết rách nhỏ bé.

Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn ở không xa nhìn Lăng Tiếu bị ngũ thải quang mạc bao phủ cũng nhịn không được kinh hô lên.

- Tiếu!

Băng Nhược Thủy trong đôi mắt đẹp dịu dàng nổi lên hơi nước cả kinh kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1104 - Lĩnh Ngộ Thế Giới Chi Lực

- Không nghĩ tới tiểu tử này lại có dũng khí như vậy, nếu như ngươi không chết, bổn cô nương cho dù có làm nha hoàn ấm giường cho ngươi thì có gì không được chứ!

Dao Thanh Mẫn nắm chặt nắm đấm lẩm bẩm nói.

Bất tri bất giác, thân ảnh anh tuấn to lớn cao ngạo của Lăng Tiếu đã in sâu vào phương tâm nàng.

Một tiếng xé gió từ một phương hướng bay tới.

- Sư phó!

Hai nữ đồng thời nhìn người tới hoảng sợ nói.

- Hai nha đầu các ngươi, thật là làm cho sư phó lo lắng ah!

Lê Tuyết nhìn hai đồ nhi rất vui vẻ nói.

Nàng vốn tưởng rằng không có cơ hội trông thấy hai đồ nhi của mình nữa rồi, cũng may mạng nàng còn chưa đến tuyệt lộ!

- Khiến sư phó lo lắng, chúng ta cũng là bị người của Sư Nha dong binh đoàn đuổi theo, bọn hắn muốn xâm phạm ta và sư muội, cũng may chúng ta thoát đi kịp thời, lại có Lăng Tiếu cứu giúp, lúc này mới có thể thoát khốn!

Dao Thanh Mẫn lập tức nói sơ mọi chuyện cho Lê Tuyết nghe.

- Lại là Sư Nha dong binh đoàn, đợi qua chuyện này, ta nhất định phải khiến bọn hắn biến mất khỏi Lạc Nhật sơn mạch!

Lê Tuyết tranh thủ thời gian dùng mấy khỏa đan dược tức giận nói.

- Sư phó, ngươi không sao chứ, ngươi... Ngươi đi cứu Lăng Tiếu có được không?

Băng Nhược Thủy đi bên bên người Lê Tuyết nói.

Sư phó của nàng đã tiêu hao không ít linh lực, hiện giờ đưa ra yêu cầu như vậy, nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng Lăng Tiếu đang rất nguy hiểm, nếu không cứu chỉ sợ...

- Lăng Tiếu? Đệ Nhất Hoàng Tọa mới sinh ra, hắn làm sao vậy?

Lê Tuyết mang theo vẻ kinh ngạc nói.

- Hắn vừa rồi vì cứu sư phó đã bị năm người kia vây giết!

Băng Nhược Thủy chỉ chỉ không trung nói.

- Hắn chính là Lăng Tiếu?

Lê Tuyết quay đầu hoảng sợ nói.

Dao Thanh Mẫn ở bên đáp:

- Vâng sư phó, hắn có lẽ chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu rồi!

- Vậy hắn và Lang Vương đều là trợ thủ của hắn?

Lê Tuyết vừa chỉ chỉ Bại Gia Tử và Kim Sắc Lang Vương đang chiến đấu hỏi.

Hai người cùng nhẹ gật đầu, Băng Nhược Thủy nói:

- Một người là tiểu đệ của hắn, mà Lang Vương kia là tọa kỵ của hắn.

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu này lại xuất sắc như thế, Đệ Nhất Hoàng Tọa quả nhiên danh xứng với thực!

Lê Tuyết trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ phức tạp thì thào nói

- Sư phó, bây giờ không phải là lúc cảm khái ah, Tiêu hắn coi như là Đệ Nhất Hoàng Tọa, nhưng... Nhưng cũng chỉ là đỉnh phong Địa Hoàng, hắn sao có thể là đối thủ của năm tên Thiên Tôn đây chứ?

Băng Nhược Thủy đại loạn nói.

Lê Tuyết kinh ngạc nhìn thoáng qua Băng Nhược Thủy nói:

- Ngươi đã sớm biết hắn rồi sao?

Băng Nhược Thủy còn không đáp lời, Dao Thanh Mẫn ở một bên đã giành nói:

- Hắn chính là sự đệ trước kia của sư muội ở Tử Thiên Tông, cũng chính là người mà nàng vẫn luôn tương tư.

- Sư tỷ!

Băng Nhược Thủy sắc mặt có chút đỏ lên dậm chân, ánh mắt cũng không dám nhìn Lê Tuyết.

Bởi vì sư phó trong ấn tượng nàng đối với nam nhân luôn chán ghét, nàng sợ sư phó của nàng cũng có thành kiến với Lăng Tiếu.

Lê Tuyết lộ ra như nghĩ tới gì đó, nói tiếp:

- Hắn không cần ta hỗ trợ, các ngươi nhìn bên cạnh, bằng hữu của hắn và Lang Vương kia thực lực đều có ưu thế áp đảo, ta nghĩ hắn nhất định có thể đối phó được mấy người kia, mới không có ra tay giúp hắn.

Ở một hướng khác, Băng Phong Ưng có Kim Sắc Lang Vương trợ giúp, sáu đầu Sư linh thú kia cũng đã bị cắn chết hai đầu, không được một hồi, bốn đầu sư tử còn lại cũng sẽ bị cắn chết toàn bộ.

Hai đầu linh thú lục giai đỉnh phong ngay cả một đầu linh thú lục giai cao giai và năm đầu lục giai đê giai cũng không thể chiến thắng, vậy chi bằng đâm đầu chết đi cho rồi.

Bại Gia Tử hôm nay cũng là lục giai đỉnh phong, đối phó Sư Lam Gia vốn cũng không mất bao nhiêu khí lực.

Bất quá lão đại lại không cho hắn hạ sát thủ, cho nên hắn một mực chỉ đang đùa bỡn Sư Lam Gia thôi.

Sư Lam Gia trong nội tâm đã không thể bình tĩnh được nữa, hắn thật sự nghĩ mãi không rõ cao thủ ở đâu ra, rõ ràng trợ giúp Lê Tuyết, chẳng lẽ là nhân tình của Lê Tuyết sao?

Nhưng khi nhìn người trẻ tuổi trước mắt này chỉ mới chừng hai mươi, hắn không thể không hoài nghi Lê Tuyết chẳng lẽ trâu già gặm cỏ non sao?

- Tiếp tục như vậy không ổn, Lê Tuyết nữ nhân kia đã chạy thoát, tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì cả!

Sư Lam Gia tự biết mình khó có thể chiến thắng người trẻ tuổi trước mắt này, trong nội tâm đã nổi lên thoái ý.

Bại Gia Tử tựa hồ như nhìn thấu cách nghĩ của Sư Lam Gia, công kích trở nên mãnh liệt hơn, khiến Sư Lam Gia chống đỡ càng thêm cố hết sức, hắn có mấy lần muốn chạy trốn nhưng chung quy đều bị Bại Gia Tử chặn lại.

Hiện giờ tựa như mèo đang vờn chuột vậy, Sư Lam Gia càng thêm hiểu rõ tình cảnh của mình.

Mà Lăng Tiếu bên kia, bản thân như một một mảnh cô diệp trong biển rộng, tùy ý sóng cồn phong ba, dòng nước xiết mãnh liệt, nhưng vẫn an ổn phiêu đãng.

Lăng Tiếu tựa hồ đã hoàn toàn quên đi bản thân đang chiến đấu, Ngũ Thải Long Lân Chiến Giáp tầng tầng bao trùm lấy cơ thể, tùy ý để các loại năng lượng oanh kích, mà hắn lại nhắm mắt lại, dần lâm vào đốn ngộ nào đó.

Trong óc hắn phảng phất xuất hiện một mảnh thế giới xinh đẹp.

Đó là một mảnh rừng rậm, cổ xưa có đại thụ che trời, các loại kỳ hoa dị thảo càng lộ đầy trên đấy, cảnh sắc tương đối xinh đẹp hợp lòng người, bỗng từng đạo thú rống vang lên, một đầu Lang Vương vàng chói leo lên trên đỉnh núi cao ngửa mặt lên trời thét dài, uy giương lấy Lang Vương hung nguy, không bao lâu từng đợt gió lạnh quét qua, trong thiên địa bắt đầu biến sắc, cây, cỏ, hoa kia... Rõ ràng đều như muốn héo rũ, cuối cùng hình thành một mảnh thế giới hư không hỗn độn tro tàn mênh mông.

Cũng không biết thế giới này đã trải qua bao nhiêu năm tháng, bỗng nhiên, trên Thương Khung bỗng xuất hiện một đạo lôi điện, một tiếng gào rú kinh thiên động địa vang vọng khắp tứ phương, một bóng dáng màu vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đó rõ ràng là một đầu Chân Long, Kim Long

sáng chói, nó như một Bá Vương vậy, quấy cho phương Thiên Địa này đến long trời lỡ đất, những âm phong hắc vân đều bị nó quét sạch sẽ.

Kim Long bắt đầu diệu thế, Thiên Địa khôi phục thanh minh, vạn vật lại bắt đầu dần dần sống lại, bốn phía cũng bắt đầu hình thành một nơi kỳ dị, từng tòa núi lửa như măng mọc sau mưa, hỏa diễm màu xanh da trời càng không ngừng áp súc trong hỏa sơn, cuối cùng như bất mãn với trời xanh, như mâu thuẫn với vạn vật vậy, vô số Lam Hỏa dung tương bao trùm cả ngàn dặm, vô số sinh linh đều bị đốt thành hư ảo, mà ở trong lòng núi lại có một đạo Hỏa Ảnh lao ra.

Kỳ Lân thần thú sinh ra đời trong Thiên Địa, thành từng mảnh tường vân che kín bầu trời, nghiêm nghị chính khí không phân trên dưới với Kim Long bá uy.

Bốn mùa không ngừng chuyển đổi luân chuyển, vạn vật ở chỗ này càng không ngừng phát triển, cho đến mùa đông lại bị tầng tuyết óng ánh bao trùm, cuối cùng đều hình thành một cảnh sắc như băng điêu tự nhiên, tất cả đều lộ ra chân thật như vậy, xinh đẹp như vậy, khiến người vui vẻ thoải mái, khiến người phải mê say.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1105 - Lĩnh Ngộ Thế Giới Chi Lực. (2)

Năm tên đê giai Thiên Tôn không ngừng công kích Lăng Tiếu thần sắc trở nên vô cùng kinh hãi lên.

Bọn hắn không khỏi suy nghĩ "Cái này choáng nha, chẳng lẽ đây là tự ngược cuồng sao? ".

- Nhị ca, hắn giống như miễn dịch với thuộc tính công kích của chúng ta vậy, bị đánh nhiều như vậy, rõ ràng không thể hoàn toàn đánh vỡ phòng ngự của hắn.

Một gã đê giai Thiên Tôn nói.

Tên đê giai Thiên Tôn mặc áo bào vàng kia đáp:

- Trên người hắn khẳng định có cao giai phòng ngự vệ giáp gì đó, nói không chừng có khả năng đạt đến Bán Thánh giai cấp, bằng không coi như là cao giai Thiên Tôn cũng chịu nổi chúng ta công kích như vậy ah!

- Không bằng như vậy, chúng ta cùng hắn cận chiến, chém giết hắn, lại đoạt lấy kiện phòng ngự vệ giáp kia.

Một gã đê giai Thiên Tôn nhắc nhở.

Năm người quyết định chú ý, rút lui quang mạc Ngũ Hành Thế Giới, một người trong đó bay vút tới Lăng Tiếu đang nhắm mắt lại, một thanh trường kiếm như xà chém tới Lăng Tiếu đang suy nghĩ.

Lăng Tiếu cũng không mở mắt ra, đầu lại như có thêm một con mắt vậy, nhẹ nhàng lách một cái, tránh khỏi một kiếm kia.

Tên đê giai Thiên Tôn kia kinh ngạc một chút, tiếp theo trường kiếm không ngừng biến ảo, hoặc chém hoặc đâm vào các chỗ hiểm của Lăng Tiếu...

Thế nhưng mặc kệ hắn tiến công thế nào, Lăng Tiếu chung quy đều có thể biết trước, đều có thể tránh khỏi.

- Mẹ nó, lão tử cũng không tin không giết được ngươi!

Tên đê giai Thiên Tôn kia mắng to một câu, trường kiếm trong tay vung nhanh hơn, chiêu thức cũng càng cường đại hơn, vô số kiếm hoa như hạt mưa đánh tới Lăng Tiếu.

Lúc này, Lăng Tiếu cũng không thể tránh được, Kim Long thương trong tay khẽ vung, đánh tan toàn bộ công kích của tên đê giai Thiên Tôn kia.

- Các ngươi cùng tới đi, tiểu tử này con mẹ nó quá biến thái rồi!

Tên đê giai Thiên Tôn kia kêu to với bốn người sau lưng.

Bốn gã đê giai Thiên Tôn ở không xa liếc nhau một cái, toàn bộ chém tới Lăng Tiếu.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu mở hai mắt ra, khí thế đỉnh phong Địa Hoàng rõ ràng xuất hiện tình huống không ổn định.

Không phải khí thế của hắn rối loạn, mà là lực lượng đang dần dần tràn lan ra, thực lực bắt đầu tăng vọt!

- Dùng vạn vật làm giới, dùng mộc làm cơ sở, dùng phong làm phụ, dùng

kim, hỏa làm mâu, dùng băng làm xuyết, cho dù Ngũ Hành không được đầy đủ, nhưng ta lại sáng tạo ra, tạo ra thế giới thuộc về ta, dùng tư thế hải nạp bách xuyên, bao dung thế gian vạn vật, bất kể là cổ mộc tùng lâm, hay là vạn thú chỉ thu, bách giới chi vật, đều hình thành trong một ý niệm, đều có thể do ta hạ bút thành văn... Thì ra thế giới chi lực là tâm ta hướng tới mà sinh, thì ra là thế, ta hiểu được rồi!

Lăng Tiếu thì thào tự nói lấy, sáng rọi trong Long nhãn càng thêm sáng ngời, ở phía sau hắn dần dần hiển hiện một phương thế giới.

Phương thế giới như thế một mảnh thái cổ thế giới chân thật, cổ mộc, kỳ hoa, dị thảo, thần thú... Tất cả đều có, thoạt nhìn giống như một bức hình ảnh hoạt động bên trong vậy, khiến mọi người phải thất thần.

Năm tên đê giai Thiên Tôn muốn chém giết Lăng Tiếu, sau khi rơi vào phương thế giới này thần sắc đều trở nên ngốc trệ.

Bọn hắn đều cảm giác mình phảng phất như tiến nhập một mảnh không gian độc lập, tất cả sự vật ở đây đều đang nhìn chăm chú lên bọn hắn, mà bọn hắn lại trở thành người từ ngoài đến của phiến thái cổ thế giới này.

- Nhị ca, chúng ta đang ở đâu thế này?

Một gã đê giai Thiên Tôn hỏi.

Người nọ đáp:

- Ngươi hỏi ta ta đi hỏi ai đây, chẳng lẽ là tên kia dùng yêu pháp gì đó dời chúng ta tới một nơi khác sao?

- Không... Đây hình như là một mảnh không gian hư ảo, cái này... Đây là thế giới chi lực của người nọ!

Một người trong đó trông thấy Lăng Tiếu trong phương thế giới này liền kinh hãi kêu lên.

- Cái gì... Cái này... Điều đó không có khả năng a, hắn vừa rồi rõ ràng là đỉnh phong Địa Hoàng mà.

- Xem ra hắn vừa rồi là mượn nhờ Ngũ Hành Thế Giới chi lực của bọn hắn cảm ngộ Đạo thuộc về mình, kẻ này tuyệt đối không thể lưu, thừa dịp hắn còn chưa quen thuộc vận dụng phải mau chóng giết hắn đi!

Năm tên đê giai Thiên Tôn đều khẩn trương, thế giới chi lực toàn thân bạo phát ra, Ngũ Hành Thế Giới chi lực lần nữa giao hòa hội tụ.

Ngũ Hành Tề Thiên!

Năm người đồng thời kinh hô một tiếng, năng lượng mênh mông cùng đánh tới Lăng Tiếu đang chậm rãi tới gần.

Đây là một kích toàn lực của năm người, cho dù là cao giai Thiên Tôn cũng phải tạm lánh phong mang!

Mà Lăng Tiếu, vẫn đang nghiêm nghị đi tới, hắn giơ tay lên, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Thụ khởi!

Cổ mộc trong thế giới của hắn rõ ràng điên cuồng phát triển lên, thân cây cường đại tạo thành phòng ngự cường đại che ở trước người hắn, dây leo từ bốn phương kéo tới trói buộc năm người, lá cây rậm rạp chằng chịt như tiễn vũ bắn tới.

Rầm rập!

Lực lượng cường đại phá hủy đi cán cây, nhưng vô số dây leo lại buộc chặt năm người, lá cây bén nhọn lại bắn cho năm người thành tổ ong, miệng vết thương tinh thế không ngừng chảy ra từng giọt máu tươi.

Năm người liền kinh hãi, lực lượng cường đại đánh cho dây leo sơ xác, bọn hắn rõ ràng không còn dũng khí đối chiến với Lăng Tiếu nữa, lựa chọn đồng loạt lui về sau.

- Các ngươi không phải muốn giết ta sao? Sao lại đi vậy hả? Ta còn muốn báo đáp ân tình các ngươi giúp ta lĩnh ngộ nữa đấy!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười như gió xuân, Kim Long thương đã bị hắn thu vào, song chưởng bắt đầu biến ảo.

Những miệng núi lửa bị cổ mộc che lấp hiển hóa ra phía dưới năm người, hỏa tương bị áp súc bên trong càng không ngừng cuồn cuộn, khiến người vừa thấy da đầu đã run lên.

Năm người như nổi điên nhanh chóng thối lui, nhưng bọn hắn lại như tiến vào không gian vô tận vậy, bất kể bay ngược thế nào cũng không thoát khỏi phiến thế giới này.

Rầm rập!

Mấy miệng núi lửa đồng thời bộc phát, năng lượng kinh thiên động địa tựa hồ như muốn hủy diệt cả phương Thiên Địa, hỏa diễm đầm đặc thiêu đốt tất cả thành tro tàn.

Ba nữ nhân ở không xa thấy một màn như vậy thần sắc đã trở nên ngốc trệ, miệng há thật to, con mắt trừng lớn.

Mà Kim Sắc Lang Vương và Băng Phong Ưng đang chiến đấu đều bị dọa

cho kinh hãi, tránh đi rất xa, tự hồ sợ bị năng lượng kia ảnh hướng đến.

Bại Gia Tử thì là hoàn toàn áp đảo đánh cho Sư Lam Gia ngất xỉu, mang theo hắn lui đi thật xa.

- Chẳng lẽ ta nhìn thấy ảo giác? Sao trên bầu trời lại xuất hiện tràng cảnh không gian chân thật vậy chứ?

Dao Thanh Mẫn hung hăng xoa nhẹ mắt mình lẩm bẩm nói.

Băng Nhược Thủy cũng mang theo vẻ không thể tin được nói:

- Ta hình như cũng nhìn thấy ảo giác, chỗ đó có núi lửa tại bộc phát, uy lực thật khủng bố a!

Lê Tuyết ở bên nặng nề mà thở dài một hơi nói:

- Thật sự là thiên tài... Không... Là quỷ tài mới đúng, rõ ràng trong chiến đấu lĩnh ngộ ra Đạo của mình, thế giới chi lực này, chẳng lẽ đây là Hoàng cấp thế giới chi lực sao? Thật là khủng khiếp ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1106 - Cuối Cùng Cũng Đột Phá!

-- Hoàng... Hoàng cấp thế giới chi lực? Sư phó ngươi là nói hắn sao?

Dao Thanh Mẫn chỉ chỉ Lăng Tiếu nói.

- Trừ hắn ra còn có ai, thật không nghĩ tới Đệ Nhất Hoàng Tọa lần này lại đáng sợ như thế, khó trách có thể lực áp anh kiệt các thế lực, hôm nay xem ra quả nhiên là có thực học.

Lê Tuyết khen.

Băng Nhược Thủy nghe được xưng hô của sư pho, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rốt cục cũng buông lỏng, nàng thật sự sợ sư phó sẽ không chào đón Lăng Tiếu, hiện giờ xem ra mình đã nghĩ thừa rồi, đồng thời nàng cũng thay Lăng Tiếu cảm thấy cao hứng

- Thật không hỗ là trưởng lão trẻ tuổi nhất tông môn, luôn khiến người kinh hỉ liên tục!

Ở trên bầu trời, năm tên đê giai Thiên Tôn kia đã bị nổ đến ngay cả cặn bã cũng không còn.

Những đám mây ở trên cao cũng sớm bị hỏa mang bắn cho ản ra, sau khi tạo thành hình nấm liền biến mất, tất cả lại khôi phục bình tĩnh.

Thái cổ thế giới ở vài trăm mét trước người Lăng Tiếu cũng không biến mất, c một cọng cỏ một cây, một bông hoa một thú ở đó vẫn đang sống động tung tăng như chim sẻ.

- Nguy rồi, thứ này làm sao để triệt hồi ah!

Lăng Tiếu phát hiện tinh thần thức hải của mình đang cao hứng xoay tròn lấy, mà phiến thế giới tình huống biến ảo trước mắt này rõ ràng không có dấu hiệu biến mất.

- Xem ra phải hảo hảo bế quan một phen mới được.

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, sau đó kêu lên với Bại Gia Tử:

- Tử Tử ngươi đi theo đại tẩu ngươi, giao người nọ cho sư phó đại tẩu ngươi xử lý, chờ ta xuất quan sẽ tìm các ngươi!

Dứt lời, mang theo phiến thế giới kia của mình vọt vào trong Lạc Nhật sơn mạch.

Hắn đến đâu, tất cả quanh thân đều bị thế giới của hắn nghiền áp thành nát bấy!

Lăng Tiếu một đường cấp tốc chạy như bay, cũng không biết đã bay bao lâu, hắn lựa chọn chậm lại ngồi trên một ngọn núi.

Ầm ầm!

Nhưng hắn vừa đáp xuống, thế giới như trời giáng lập tức liền đè ép ngọn núi kia thành bột mịn.

Linh thú ở phụ cận đều phát ra trận trận tiếng Xi.. Xiiii.. tránh đi xa, sợ tai bay vạ gió.

- Đùa ta à!

Lăng Tiếu buồn rầu nói.

Hắn muốn khống chế thế giới chi lực của mình dừng lại, tuy nhiên lại phát hiện tinh thần lực của mình có dấu hiệu không thể khống chế, những cảnh tượng thế giới huyền ảo vẫn đang đang không ngừng biến huyễn lấy.

- Mặc kệ, trước tiên ở chỗ này thu thế giới chi lực lại đã nói sau!

Lăng Tiếu rất bất đắc dĩ khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu lĩnh ngộ đủ loại ảo diệu của thế giới chi lực.

Trong thức hải Lăng Tiếu, từng đoàn từng đoàn tinh thần lực tinh khiết mênh mông càng không ngừng bốc lên, mà ở phía dưới đan điền Lăng Tiếu, ngũ thải năng lượng không ngừng phát ra linh lực cường đại, cả hai sinh ra một loại cộng minh, xỏ xuyên qua thể xác và tinh thần Lăng Tiếu.

Theo đan điền cuồn cuộn không dứt đưa qua ngũ thải năng lượng, thức hải hắn cũng xảy ra biến hóa kinh người.

Tinh thần thức hải không ngừng được mở rộng, không gian chứa tinh thần lực cũng ngày càng nhiều, mà tinh thần lực cơ hồ đã no đủ trước kia giờ lại có vẻ thiếu hụt.

Trên thực tế số lượng vẫn như vậy, chỉ là không gian lớn hơn nên tỉ lệ thu nhỏ lại thôi.

Tinh thần thức hải đang mở rộng, hơn nữa từng đạo Ngũ Hành năng lượng như cầu vượt, thời gian dần qua kéo dài qua trong thức hải, cổ năng lượng này rõ ràng có dấu hiệu khiến thức hải phân thành hai tầng.

Lăng Tiếu đã hoàn toàn ở vào trạng thái vô ý thức, loại biến hóa này như đường nước chảy qua kênh mương, không nửa phần trúc trắc.

Cuối cùng nhất, năng lượng ngũ thải sau khi phân thức hải thành hai tầng cũng không dừng lại, ngũ thải năng lượng kia lại bắt đầu hình thành thêm một tầng che đậy, thức hải rõ ràng bị hai cổ ngũ thải năng lượng chia làm ba tầng.

Tầng thứ nhất không gian lớn nhất, toàn bộ đều chứa tinh thần dịch tinh khiết ; mà tầng thứ hai lại là một mảnh thế giới tự nhiên, kỳ cảnh hệt như thế giới chi lực mà Lăng Tiếu bày ra, từng bông hoa cành cây ngọn cỏ đều như chân thật, lộ ra vô cùng thần kỳ mỹ diệu; tầng thứ ba lại do một cây xanh cùng với hai khỏa hạt châu chiếm cứ.

Biến hóa kinh người này khiến Lăng Tiếu có một loại cảm giác chuẩn bị không kịp.

Thức hải của hắn rõ ràng bị chia ra làm ba, mà tinh thần thức hải bên dưới lại cung cấp năng lượng ôn nhuận thuần khiết nhất cho tầng hai, khiến tầng hai thời khắc đều bảo trì khí tức tinh khiết nhất.

Theo thức hải Lăng Tiếu phân hoá, thế giới chi lực ở bên cạnh hắn rốt cục cũng chậm rãi co rút lại, cuối cùng trực tiếp biến mất không thấy nữa.

Mà khí thế của Lăng Tiếu vào lúc này lại liên tiếp kéo lên, linh khí ở phụ cận như nhũ yến về tổ mãnh liệt trào tới chỗ của hắn.

Những linh khí này như tạo thành Phong Bạo, rút sạch linh khí trong phạm vi mấy ngàn thước ở phụ cận.

Các dong binh ở phụ cận đều bị một màn này dọa cho sợ ngây người.

- Chẳng lẽ có người đang đột phá Đế cấp sao? Rõ ràng rút sạch linh khí bên này?

- Tuyệt đối là như thế này, bằng không cường giả thế nào mới có thể tạo thành động tĩnh lớn như vậy chứ!

- Chẳng lẽ là một trong Tam đại dong binh Vương giả đột phá sao?

- Nếu như là bọn hắn ngược lại có khả năng ah!

...

Ở ngoài vạn dặm cách chỗ Lăng Tiếu đột phá không xa, một gã trung niên tráng hán vác lấy hai lưỡi búa ánh mắt nhảy dựng, hắn nhìn về hưởng linh khí cuồn cuộn mà đi kia lẩm bẩm nói:

- Hấp thu chính là Ngũ Hành linh khí, không... Không có hành thổ thuộc tính, còn có một loại Phong thuộc tính, hẳn là không phải có người đột phá, mà là có người bố trí xuống trận pháp gì đó?

Hắn do dự một chút, thân thể lập tức lướt tới chỗ kia.

Tốc độ kia y hệt tia chớp, khiến người khó có thể bắt kịp.

Cùng lúc đó, ở mấy phương hướng khác cũng có mấy người đồng thời lướt tới hướng kia.

Những người này cũng không dám tới quá gần giải đất trung tâm

Bởi vì nếu thật là một gã Đế cấp đang đột phá thì bọn hắn đi qua đã phạm vào tối kỵ, mặc kệ người ta đột phá hay không cũng sẽ là cục diện không chết không ngớt.

Bọn hắn không ai có thể chịu đựng được lửa giận của một vị Đế cấp!

Ở một phương vị có một lão giả áo đen híp mắt nhìn linh khí đều bị hấp về một hưởng lẩm bẩm:

- Khí thế mênh mông cuồn cuộn, hoàng uy tận hiện, người trẻ tuổi này rốt cuộc là thần thánh phương nào, chẳng lẽ không biết đột phá cần phải tìm chỗ an tĩnh, còn phải thiết hạ cấm chế, nhờ người hộ pháp mới đột phá sao? Quả nhiên là cực kỳ lỗ mãng! Cũng may cũng không phải hai tên gia hỏa kia, bằng không lão già ta cũng không nhịn được tràng diện này rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1107 - Cuối Cùng Cũng Đột Phá! 2

Ở một phương hướng khác cũng có một gã trung niên áo bào trắng đang nhìn chăm chú.

Trung niên nhân này thoạt nhìn rất uy nghiêm, nhưng hai hàng lông mày lại là màu trắng, thoạt nhìn cực kỳ đặc biệt.

Nếu để cho những dong binh khác trông thấy nhất định sẽ nhận ra người này chính là đoàn trưởng đệ nhất dong binh đoàn trong Lạc Nhật sơn mạch, Bạch Thù, đừng nhìn hắn chỉ có bộ dáng trung niên, nhưng cũng là lão nhân sống hơn hai nghìn năm rồi.

Mà lão giả áo đen và trung niên nhân vừa rồi chính là đoàn trưởng của đệ nhị và đệ tam dong binh đoàn, phân biệt gọi là Lưu Quần và Hoàng Thái Sâm.

Ba người này đều là cao thủ số một số hai ở Lạc Nhật sơn mạch và Quang Thành, đều có tu vị Bán Đế cấp.

Ba đoàn này thực lực đều không sai biệt lắm, vẫn luôn là nước giếng không phạm nước sông.

Thế nhưng một khi có một người đột phá đến Đế cấp trước thì thế chân vạc này lập tức sẽ tan rã, đến lúc đó đại một phận tài nguyên trong Lạc Nhật sơn mạch này sẽ phải phân phối lại rồi.

Cho nên, bọn hắn đều chạy tới xem động tĩnh bên này, mỗi người đều sợ đối thủ sẽ đột phá trước.

Hiện giờ từng người đều phát giác được sự tồn tại của đối phương, mà người đang đột phá cũng không phải ai trong bọn họ nên đều an tâm lại.

Bất quá, bọn hắn lại nổi lên tâm tư khác.

Bọn hắn đã biết rõ người đang đột phát trước mắt kia cũng không phải là đột phá Đế cấp, mà là đang đột phá Tôn giai.

Một gã tôn giai đột phá cần năng lượng lớn như thế, có thể nghĩ căn cơ của người này hùng hậu bực nào, mà chờ hắn đột phá xong, chỉ sợ sẽ cường hãn hơn Thiên Tôn bình thường rất nhiều.

Mà người này lựa chọn ở chỗ này đột phá, hiển nhiên cũng không có hậu trường và bối cảnh gì, hẳn đều là tán tu như bọn họ.

Như thế vừa vặn khiến bọn hắn có cơ hội lôi kéo vào dong binh đoàn của mình, nếu là thế thì thực lực của bọn hắn liền được tăng mạnh.

Theo động tĩnh Lăng Tiếu đột phá tạo thành càng lúc càng lớn, không ít dong binh cường đại đều chạy tới hướng này.

Bọn hắn từ xa quan sát tất cả, sắc mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Linh khí Phong Bạo trong phương Thiên Địa này thật sự là quá kinh người.

Một mực giằng co ba ngày ba đêm, những linh khí kia rốt cục cũng đình chỉ lại.

Cũng vào lúc này, một cổ khí thế cường hãn lập tức vọt lên.

Bồng!

Một đạo nhân ảnh trùng thiên mà đi, ngũ thải quang mang cường đại đâm vào mắt người, hư ảnh long hình càng như ngưng thực, Long Uy Hoàng Khí không ngừng phát ra khiến tất cả mọi người đều run lên.

Những võ giả còn chưa đạt tới tôn giai đều như đối mặt với Đế Hoàng vậy, hai chân không tự giác được như nhũn ra, phù phù quỳ trên mặt đất, cúng bái lấy Hoàng giả cao cao tại thượng kia; mà những Thiên Tôn mặc dù có thể miễn cưỡng chống cự uy áp, nhưng trên mặt lại tràn đầy mồ hôi, có thể thấy được bọn họ chống đỡ cũng tương đối cực khổ.

Chỉ có Tam đại cường giả Bán Đế cấp vẫn đang chấn định như thường, chỉ là hai đầu lông mày lộ ra vẻ ngưng trọng, đã bán rẻ cách nghĩ trong lòng họ.

- Người này đến cùng tu luyện công pháp hạng gì, rõ ràng có thể tản mát ra uy lực cường đại như thế, còn có Kim Long hư hình kia, hẳn là hắn đã trông thấy Chân Long thần thú sao?

Ba người bọn họ đều đang tự hỏi trong lòng.

Khi ngũ thải quang mang kia dần dần biến mất, Kim Long hư ảnh cũng tán đi, một gã thanh niên khí vũ hiên ngang xuất hiện trước mặt mọi người

- Đê giai Thiên Tôn sao? Giống như không phải a!

Lăng Tiếu giang tay ra lẩm bẩm nói.

Trong long nhãn của hắn tản ra tinh quang rạng rỡ, biết rõ lần này đột phá cũng không chỉ đơn thuần là vượt qua một đại giai.

Thực lực hắn hiện giờ đã đạt đến trung giai Thiên Tôn rồi.

Trước đây ở Chiến Loạn Uyên, lực lượng của hắn đã sớm đủ để đột phá

Thiên Tôn giai, chỉ là hắn chưa lĩnh ngộ được ra Đạo của mình nên mới kìm lại thôi.

Hôm nay trong chiến đấu lĩnh ngộ, cuối cùng thu hoạch thật lớn, một lần đột phá lại nhảy liền hai giai, điều này thật sự hiến Lăng Tiếu mừng rỡ như điên!

Lăng Tiếu nhìn chung quanh bốn phía, trên mặt lộ nụ cười nhạt lẩm bẩm nói:

- Ba gã Bán Đế sao? Vừa vặn để ta luyện tập một chút!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua ba người, ngón tay khẽ ngoắc ngoắc.... thái độ kia tương đối khinh miệt và khinh thường.

- Tên kia làm gì? Chẳng lẽ hắn là đnag khiêu chiến Bạch Cừu đoàn trưởng sao?

- Quả nhiên là muốn chết ah, chỉ là Thiên Tôn tân tấn, coi như căn cơ hùng hậu, nhưng sao có thể là đối thủ của Bạch Cừu đoàn trưởng có thực lực Bán Đế đây.

- Xem ra tên này là tự tin bành trướng quá độ ah!

- Bất kể như thế nào, có trò hay để xem là rồi!

...

Bạch Cừu lộ ra dáng tươi cười âm lãnh, lăng không đạp ra.

Hắn nghiền ngẫm nhìn Lăng Tiếu nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử, ta biết rõ ngươi bây giờ rất mạnh, rõ ràng từ đỉnh phong Địa Hoàng nhảy liền hai giai đạt tới trung giai Thiên Tôn, nhưng ngươi dám

khiêu chiến ta, không thể không nói ánh mắt của ngươi rất tốt, nhưng Bạch Cừu ta ra tay chưa từng lưu người sống, niệm phân thượng ngươi đột phá không dễ dàng, chỉ cần ngươi chịu quy hàng Bạch Cừu ta thì ta hứa cho ngươi chức Phó đoàn trưởng, sao hả?

- Nghe không tệ, nhưng... Vậy cũng phải đợi ngươi thắng ta đã hẳn nói.

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

Dứt lời, khí thế của hắn lộ ra, một phương thế giới thái cổ xuất hiện trước mắt mọi người.

Phương thái cổ thế giới này lộ ra Viễn Cổ khí tức nồng đậm, một cây một bông hoa một cọng cỏ một thú kia... Đều tràn đầy hương vị thái cổ, nhất là tiếng gào gú đến từ thần thú kia, càng khiến cho người cảm thấy kinh hãi.

Dong binh đoàn ở không xa chứng kiến thế giới chi lực này đều tràn đầy kinh ngạc và mê hoặc.

Thế giới chi lực bọn hắn đã thấy nhiều, tuy nhiên lại chưa thấy qua thế giới chi lực thần kỳ quỷ ý như vậy bao giờ.

Mà ngay cả ba người Bạch Cừu, Lưu Quần cùng với Hoàng Thái Sâm thần sắc đều trở nên cổ quái.

Bọn hắn đều cảm giác được uy áp của thế giới chi lực, nhưng lại không cảm nhận được công kích sát khí của thế giới chi lực, nhưng như thế càng khiến bọn hắn cảm thấy chỗ bất phàm của nó.

- Chẳng lẽ là thế giới chi lực thượng phẩm Linh cấp sao?

Bạch Cừu khẽ nhíu mày trong lòng thầm nghĩ.

- Đến đây đi, với tư cách là đối thủ thí luyện, ta tuyệt đối sẽ không giết ngươi đâu!

Lăng Tiếu như là thần minh của phương thái cổ thế giới kia, lộ ra một cổ uy nghiêm mênh mông lớn lao, đâm thẳng vào tâm thần đối thủ.

Bạch Cừu chẳng biết tại sao có một loại cảm giác luống cuống, phảng phất hắn đối diện không phải là một trung giai Thiên Tôn, mà là một gã cường giả Đế cấp chính thức vậy.

- Đã như vậy thì chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Bạch Cừu cắn răng, khí thế bắt đầu tăng vọt lên, thế giới chi lực của hắn cũng suy diễn ra.

Bạch Cừu sở dĩ có thể trở thành đứng đầu dong binh đoàn Lạc Nhật sơn mạch cũng bởi vì thế giới chi lực của hắn đã vượt qua Phàm cấp, chính là thế giới chi lực Linh cấp hạ phẩm, trong ngang giai là một tồn tại tương đối cường hãn.

Chỉ thấy một phiến bạch quang tận hiện, ở giữa bạch quang có có vài đầu Cự Mãng toàn thân tuyết trắng đang không ngừng Xi.. Xiiii.., răng nanh khát máu kia chớp động lên sát cơ lạnh lùng.

Một phương thế giới đã đạt đến trạng thái viên mãn của tiểu phương thế giới, ở trên không gian chiếm được phạm vi bảy tám trăm mét, mà Cự Mãng như long xà kia thân thể khổng lồ như là gò núi, khiến người cảm thấy sợ hãi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1108 - Khiêu Chiến Ba Gã Bán Đế!

- Giết cho ta!

Bạch Cừu lộ ra sát lục chi khí nồng đậm.

Đây là sát lục chi khí tạo thanh qua nhiều năm sát phạt trong rừng, bình thường người nhát gan thì đã sợ đến vỡ mật rồi.

Mà Bạch Cừu đúng là dùng sát lục chi khí để khắc chế cảm giác trong lòng đối với Lăng Tiếu.

Bạch quang thế giới bao phủ lấy tiểu phương thế giới của Lăng Tiếu vào trong, mà Cự Mãng dài vài dài trăm thước kia lại như trời giáng quấy xuống phiến thái cổ thế giới của Lăng Tiếu

Tiểu phương thế giới của Lăng Tiếu tuy mới sơ bộ thành hình, nhưng phạm vi nó bao trùm lại có thể sánh với cao giai Thiên Tôn, đã có hơn 500 mét rồi.

Lúc bạch quang thế giới và Cự Mãng trùng kích đến, sự vật trong tiểu phương thế giới của Lăng Tiếu lại như sống lại vậy, những cây cối kia càng không ngừng điên cuồng phát triển, những dây leo lập tức quấn quanh lấy Cự Mãng.

Bất quá Cự Mãng cũng không dễ dàng trói buộc như vậy, chúng trực tiếp quấy cho những dây leo kia nát bấy, cắn về phía Lăng Tiếu

- Thì ra chỉ là tùng lâm thế giới, còn tưởng rằng có bao nhiêu tài giỏi chứ!

Bạch Cừu khinh thường nói.

Nhưng mà, sau một khắc đã xảy ra biến hóa kinh người.

Rống!

Từng tiếng thú rống kinh thiên động địa liền vang lên.

Vài đầu Tam Nhãn Lang Vương vàng chói từ trong tùng lâm chụp ra, bắt đầu quần nhau với Cự Mãng.

Lang Vương tuy rằng ngăn trở Cự Mãng, nhưng bạch quang mãnh liệt như mặt trời rực rỡ bắn thẳng đến, khiến toàn thân nó đều khó chịu, con mắt càng khó có thể mở ra, đạo đạo ánh sáng bắn ra phá hư lấy thế giới chi lực của Lăng Tiếu.

Bạch Cừu thừa cơ giết tới Lăng Tiếu.

- Tiểu bối hung hăng càn quấy, khi Bạch Cừu ta xuất đạo ngươi còn chưa sinh ra đâu, vừa đột phá Thiên Tôn đã không coi ai ra gì, đi chết đi!

Ngân thương trong tay Bạch Cừu như Cự Mãng đâm thẳng tới chỗ hiểm của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Chưa nghe nói qua Trường Giang sóng sau xô sóng trước sao? Những lão nhân gia các ngươi muốn giết ta còn chưa đủ tư cách!

Thanh âm của hắn vừa dứt, lại có một tiếng thú rống vang lên.

Sóng âm đáng sợ so với tiếng sói hống lúc trước không biết đáng sợ gấp bao

nhiêu lần.

Bạch Cừu cũng bị sóng âm này chấn cho tâm thần thất thủ, màng tai không ngừng vang lên tiếng ông ông, cả người lâm vào ngốc trệ ngắn ngủi.

Lúc hắn phục hồi tinh thần lại thì một đầu Thất Trảo Kim Long uy mãnh đã xuất hiện trên đầu hắn, đôi mắt to như chuông đồng trừng tới khiến một Bán Đế như hắn cũng có cảm giác da đầu như run lên

Kim Long gào thét mà xuống, cái miệng cực lớn cắn tới Bạch Cừu.

Bạch Cừu không thể không kiên trì nghênh đón đầu Kim Long kia.

Rầm rập!

Đầu Kim Long này như tồn tại chân thật, rõ ràng có thể đánh ngang với Bạch Cừu, hơn nữa còn ẩn ẩn khiến Bạch Cừu lộ vẻ cố hết sức.

- Đây rốt cuộc là Chân Long hay là Hư Long ah!

Bạch Cừu biệt khuất thầm nghĩ.

Vô luận hắn dùng bao nhiêu cường chiêu đánh tới thì Kim Long này vẫn phảng phất như khó có thể đuổi giết, ngược lại nhiều lần bị nó quét ngang, khí huyết đều bốc lên...

- Nếu như ngươi chỉ có chút bổn sự ấy vậy thì khiến ta phải thất vọng rồi.

Lăng Tiếu ở chính giữa thái cổ thế giới thất vọng nói.

- Hừ, nếu ngươi đã thực muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

Bạch Cừu hừ lạnh một tiếng, tránh khỏi công kích của Kim Long, gọi hộ thân linh thú của mình ra.

Một đầu Cự Mãng giống như trong tiểu phương thế giới của hắn xuất hiện trước mọi người.

Đây là một đầu Bạch Ngân Cự Mãng lục giai đỉnh phong, linh thú quang thuộc tính.

Bạch Ngân Cự Mãng Xi.. Xiiii.. một tiếng trực tiếp nhào tới Lăng Tiếu, răng nanh sắc bén vô cùng âm trầm.

- Ha ha, linh thú không tệ, đáng tiếc vẫn không đủ nhìn!

Lăng Tiếu thong dong cười cười, bàn tay nhẹ nhàng giương lên, tựa hồ như đang làm ra chỉ thị gì đó vậy.

Lại có một đạo thú rống vang lên, một đầu Lam Sắc Kỳ Lân đạp bốn vó uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở trước Bạch Ngân Cự Mãng, thần thú chi uy không ngớt khiến Bạch Ngân Cự Mãng phải trì trệ.

Lam Sắc Kỳ Lân và Bạch Ngân Cự Mãng lập tức giao chiến lại với nhau.

Trong lúc nhất thời, Linh cấp thế giới chi lực và bản thân Bạch Cừu đều bị thế giới chi lực của Lăng Tiếu hoàn toàn áp chế, hơn nữa đã hiện ra dấu hiệu bại lui.

- Hỗn đản, đây rốt cục là thế giới chi lực gì, rõ ràng lại như mở ra một không gian khác vậy, đáng hận!

Bạch Cừu trong lòng mắng thầm.

Mà Lưu Quần và Hoàng Thái Sâm ở một bên quan chiến đều lộ vẻ giật mình, hiển nhiên đều bị phương thế giới chi lực kia của Lăng Tiếu dọa cho kinh ngạc

Dong binh ở phụ cận cũng vô cùng kinh hãi!

- Đây rốt cuộc là thế giới chi lực gì, rõ ràng khủng bố như thế?

- Ít nhất cũng đạt tới thượng phẩm Linh cấp a, lần này Bạch Cừu đoàn trưởng gặp nạn rồi!

- Các ngươi mắt mù, không thấy có hai đầu thần thú kia tọa trấn sao? Cái này ít nhất cũng là thế giới chi lực Hoàng cấp, tên này quả nhiên biến thái.

- Đúng vậy, Hoàng cấp thế giới chi lực, trong mười vạn người chưa chắc có một người suy diễn ra được, người trẻ tuổi này đến cùng lai lịch thế nào ah!

...

- Như vậy vẫn không hể bức ra thực lực chân chính của ta, quá mức mất mặt rồi.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu lẩm bẩm nói, tiếp theo lại nói với Lưu Quần và Hoàng Thái Sâm:

- Hai người các ngươi cùng lên đi, ngàn vạn đừng khiến ta thất vọng đấy!

Người ở chung quanh đều ồ lên!

Bọn hắn nào nghĩ đến Lăng Tiếu rõ ràng có gan dùng một chọi ba, hơn nữa còn chọn lấy ba gã Bán Đế đoàn trưởng cường đại nhất, chỉ bằng vào phần phách lực này thôi cũng đủ khiến bọn hắn sùng bái rồi.

- Hảo hảo... Thái Sâm ta đã sớm ngứa nghề rồi, để ta tới thỉnh giáo thế giới thần kỳ này của ngươi đi!

Hoàng Thái Sâm chiến ý mười phần quát to một tiếng, hai lưỡi búa sau lưng lập tức tóe phát ra, sa mạc thế giới mênh mông bao la bát ngát cũng được suy diễn ra, mà ở bên cạnh hắn cũng nhiều ra một đầu Song Đầu Linh Khuyển lục giai cao giai.

Một người một thú hung hắng đánh tới Lăng Tiếu.

- Được rồi, bộ xương khô này của lao phu cũng chơi với ngươi một chút đi.

Lưu Quần tuy rằng không muốn tham chiến, nhưng hắn cũng không thể yếu tên tuổi Bán Đế của mình được.

Nếu truyền đi, Bán Đế như hắn rõ ràng không dám đối chiến với một gã trung giai Thiên Tôn, vậy chẳng phải sẽ mất hết mặt mũi sao? Mà danh dự của dong binh đoàn cũng sẽ bị hao tổn trên diện roongk.

Lưu Quần chỉ có mộc chi thế giới bình thường, mà linh thú của hắn là một đầu Lục Nhãn Miêu lục giai cao giai.

Tam đại Bán Đế, tam đại tiểu phương thế giới viên mãn, tam đại lục giai cao giai linh thú cùng nhau đánh tới Lăng Tiếu.

- Ha ha, như vậy mới có chút áp lực!

Lăng Tiếu lúc này cũng không dám vô lễ nữa, trong tay nhiều ra băng hỏa kiếm, mà tiểu phương thế giới của hắn cũng bắt đầu diễn biến ra uy lực chân chính.

Thái cổ thế giới rõ ràng nhao nhao bắt đầu nổi lên trận trận gió lạnh, bên

trong gió lạnh còn kèm theo từng đóa bông tuyết.

Nhiệt độ cùng lúc bắt đầu hạ thấp, mà trong thế giới chi địa càng xuất hiện núi lửa, lộ ra vô cùng quỷ ý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1109 - Tặng Vị Trí Đoàn Trưởng Cho Ngươi

Gió lạnh đã khiến ba người bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu, hào quang phòng ngự rõ ràng bị ăn mòn từng chút một, mà bông tuyết kia càng khiến nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, khiến bọn hắn cảm thấy băng hàn thấu xương, mà năng lượng đáng sợ ẩn trong núi lửa càng khiến bọn hắn cảm thấy da đầu run lên không thôi.

- Hai vị, các ngươi trước ngăn trở, để ta bắt lấy hắn, vậy thì phương thế giới này sẽ tự sụp đổ thôi.

Lưu Quần không hổ là lão nhân gia, chiến đấu cũng cực kỳ có kinh nghiệm, lập tức điểm ra mấu chốt trong đó.

Bạch Cừu và Hoàng Thái Sâm đều nhẹ gật đầu, dốc hết toàn lực ngăn lại các loại công kích từ phương thế giới kia của Lăng Tiếu.

Lưu Quần bước lấy bộ pháp huyền ảo, từng đạo tàn ảnh xẹt qua, kiếm trong tay bắn ra vô số kiếm khí.

- Tới hay lắm!

Lăng Tiếu hưng phấn kêu một tiếng, băng hỏa kiếm cũng bắt đầu vung vẩy ra kiếm quang lăng lệ ác liệt, đón nhận kiếm khí màu xanh kia.

Rầm rập!

Cận thân chiến đấu, càng có thể thể hiện ra thực lực chân chánh của cá nhân.

Lăng Tiếu tuy chỉ là trung giai Thiên Tôn, nhưng chiến lực gấp hai mươi bộc phát cũng không phải nói đùa.

Lưu Quần có tu vị Bán Đế, so với đỉnh phong Thiên Tôn phải lợi hại gấp mấy lần, lại có thể cùng Lăng Tiếu giao chiến mà không rơi vào hạ phong.

Bất quá, Lưu Quần trong nội tâm lại nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn sao cũng nghĩ không thông, người tuổi trẻ này rõ ràng chỉ có tu vị trung giai Thiên Tôn nhưng chiến lực lại tương đương hắn, quả nhiên l khiến hắn phiền muộn đến cực điểm ah!

Hắn không khỏi nghĩ lấy mình sống ba ngàn năm phải chăng quá vô dụng rồi không, ngay cả một gã trung giai Thiên Tôn cũng không đánh lại!

Lăng Tiếu càng đánh càng hăng, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, đồng thời còn hiển hóa ra mười hai đạo phân thân, đánh cho Lưu Quần phải liên tiếp bại lui.

Hắn muốn triệu hoán Lục Nhãn Miêu tới trợ trận, tuy nhiên lại phát hiện Lục Nhãn Miêu đã bị đóng thành băng điêu, khó có thể hành động.

- Ông trời ơi, tiểu tử này tuyệt đối là Hoàng cấp thế giới chi lực ah!

Lưu Quần tại trong lòng kêu rên nói.

Bên kia Bạch Cừu vẫn đang chiến đấu ngang tay với Kim Long, mà Bạch Ngân Cự Mãng trong thế giới chi lực của hắn bị tam nhãn Lang Vương và vô số dây leo gắt gao áp chế, thế giới chi lực của hắn đã xuất hiện trạng thái héo rút, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bị tiêu hao hết mất.

Mà Hoàng Thái Sâm tình hình cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu.

Sa mạc thế giới của hắn bị vô số gió lạnh cho thổi t cho bắn ngyowjc về, gió lạnh kia càng hình thành phong bạo đáng sợ bao phủ hắn vào trong, khiến hắn căn bản không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, hộ minh kình hào quang của hắn liền bị ăn mòn từng chút một, cho dù hắn toàn lực muốn đánh tan cổ gió lạnh kia, nhưng đáng tiếc chỉ phí công.

Song Đầu Linh Khuyển cũng bị lâm vào hiểm cảnh như hắn, núi lửa năng lượng không ngừng tuôn ra, khiến nó sợ tới mức bốn phía né tránh, không còn chút phong phạm nào của cao giai linh thú nữa.

Dong binh đoàn chung quanh đều trợn tròn mắt, Tam đại dong binh chi Vương mà bọn hắn một mực sùng bái rõ ràng bị một người trẻ tuổi đánh cho phải chật vật chống đỡ, điều này thật sự là khiến người khó có thể tiếp nhận.

Lúc này, không xa chạy đến một người tuổi trẻ và ba nữ nhân, các nàng đều ngồi ở trên linh thú xẵ nhìn chiến đấu phía trước.

- Là Tam đại dong binh chi Vương, bọn hắn rõ ràng liên thủ vây công Lăng Tiếu, cái này quá khi dễ người đi nha?

Lê Tuyết mang theo ngữ khí kinh ngạc và bi phẫn nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ, Tam đại dong binh chi Vương đều là loại giết người không chớp mắt, Lăng Tiếu cho dù có lợi hại cũng không phải đối thủ của bọn hắn ah!

Băng Nhược Thủy lo lắng nói.

Dao Thanh Mẫn ở một bên nói:

- Tình huống dường như cũng không xấu như vậy.

- Các ngươi yên tâm đi, lão đại hắn tuyệt đối sẽ thắng!

Bại Gia Tử ở một bên không chút nào lo lắng nói.

- Ồ... Lăng Tiếu rõ ràng đã tiến giai trung giai Thiên Tôn, cái này... Điều này sao có thể tăng lên được nhanh như vậy chứ? Hơn nữa thế giới chi lực của hắn rất cổ quái, rõ ràng có thể chống lại tam đại Bán Đế!

Lê Tuyết lần nữa nghiêm túc quan sát tình hình chiến đấu nói, trong đôi mắt đẹp dịu dàng càng tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Mà Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn ở bên cạnh nàng cũng sửng sờ.

...

- Lão phu nhận thua!

Lưu Quần bị Lăng Tiếu đánh cho cơ hồ không sức hoàn thủ, hắn biết rõ lại tiếp tục như vậy chỉ sợ cái mạng già này sẽ phải bỏ lại ở đây, tiểu tử trước mắt này quá biến thái rồi.

- Lão nhân gia, lại chơi một hồi nha, ta cũng sắp tiêu hao hết rồi!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Lưu Quần từng ngụm từng ngụm thở phì phò, hắn nhìn Lăng Tiếu khí định thần nhàn, trong nội tâm thầm mắng:

- Ngay cả hơi cũng không thở gấp, còn tiêu hao hết sao? Lừa gạt ai chứ!

Trong lòng của hắn nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại treo dáng tươi cười nói:

- Lão phu tự hỏi không phải là đối thủ của tiểu hữu, cam nguyện nhận thua!

Lăng Tiếu nhìn thái độ Lưu Quần thành khẩn như thế, cũng không có ý tứ lại làm khó nhân gia, lúc này nói:

- Vậy đa tạ rồi!

Dứt lời, hắn liền từ từ đi về phía Bạch Cừu.

- Đừng đánh, lão tử nhận thua!

Bạch Cừu đối mặt với công kích của Kim Long đã rơi vào hạ phong rồi, giò Lăng Tiếu tới càng mang đến cho hắn áp lực tương đối lớn, bất đắc dĩ chỉ có thể nghẹn khuất nhận thua.

Hoàng Thái Sâm cũng không cần hỏi, hắn rõ ràng bị vòi rồng kia xoay tròn khiến sùi bọt mép, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Lăng Tiếu cười khổ một cái, hơi có vài phần không có tận hứng, xua tán đi thái cổ thế giới của mình.

Lúc này, Lăng Tiếu mới lộ ra vài phần cảm giác mỏi mệt, hắn trong lòng thầm than

- Nếu không phải đan điền và thức hải ta cường đại hơn cùng giai, chỉ sợ không thể chịu nổi nửa canh giờ!

Thế giới chi lực của hắn tuy rằng cường đại, nhưng tiêu hao cũng cực lớn, cũng may Lăng Tiếu những năm này chưa từng dùng qua đan dược tăng thực lực lên, khiến căn cơ của hắn không phải người khác có thể so sánh, mà hắn lại tinh tu tinh thần lực công kích, thức hải lại đặc biệt cường đại, đây mới là chỗ dựa chính thức để Lăng Tiếu có thể vận dụng thế giới chi lực lâu dài như

thế.

Mà bọn hắn ba gã Bán Đế và ba đầu linh thú tình huống càng tệ, nếu không phải Lăng Tiếu đã lưu thủ thì ba người bọn họ đã sớm bỏ mạng rồi.

- Ba người các ngươi phục chưa?

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực nhàn nhạt hỏi.

Ba người thần sắc cực kỳ khó coi, nhưng tài nghệ không bằng người, cũng chỉ có thể nhẹ gật đầu thừa nhận sự thật trước mắt.

Sau khi trải qua lần này, chỉ sợ người trẻ tuổi này sẽ dương danh trong Lạc Nhật sơn mạch và Quang Thành rồi.

Phải biết rằng bọn hắn đều là nhân vật danh tiếng từ lâu, rõ ràng thua trên tay một gã trung giai Thiên Tôn, mặt mũi quả thật mất hết rồi.

Bất quá, vừa nghĩ tới đối phương sử dụng chính là Hoàng cấp thế giới chi lực, trong lòng cũng cân đối hơn một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1110 - Tặng Vị Trí Đoàn Trưởng Cho Ngươi 2

- Vậy là tốt rồi, đa tạ ba vị tiền bối luyện tập, tại hạ sẽ không quấy rầy các ngươi nữa.

Lăng Tiếu chậm lại thần sắc nói.

Tiếp theo, muốn bay về phía bọn người Bại Gia Tử.

- Tiểu hữu xin chậm!

Lúc này Lưu Quần mở miệng kêu to nói.

Lăng Tiếu dừng lại thân hình lại nhìn Lưu Quần nói:

- Không biết tiền bối còn có chuyện gì? Đừng nói là còn muốn đánh một hồi chứ?

Lưu Quần liên tục khoát tay nói:

- Không... Sao lại thế chứ, lão phu đã sớm nhận thua, lão phu có một yêu cầu quá đáng, không biết tiểu hữu có thể nói chuyện với ta không?

- Úc, vậy ngươi nói một chút xem!

Lăng Tiếu dừng một chút đáp

Lưu Quần xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Tiểu hữu chính là nhân trung chi long, bất quá ta thấy ngươi lựa chọn ở chỗ này đột phá, vừa rồi không có ai thay ngươi hộ pháp, hẳn cũng là tán tu như bọn ta, không biết ngươi có hưng thú tham dự dong binh đoàn không, ta có thể tặng vị trí đoàn trưởng cho ngươi, ngươi thấy thế nào?

- Cái gì... Lão Lưu ngươi không phải điên rồi chứ?

Hoàng Thái Sâm cả kinh kêu lên.

Bạch Cừu cũng lộ ra vài phần kinh ngạc, hắn cũng không nghĩ tới Lưu Quần lại có thể quyết định như vậy.

Cc dong binh ở bốn phái cũng đều lộ ra vẻ khó hiểu, có mấy đạo nhân ảnh đồng thời bay ra.

- Đoàn trưởng không thể ah, đây là tâm huyết của ngươi nhiều năm qua, ngươi nhẫn tâm chắp tay tặng người sao?

Một gã cao giai Thiên Tôn nói.

- Đúng vậy, hơn hai ngàn huynh đệ chúng ta chỉ nhận mình đoàn trưởng, kính xin đoàn trưởng nghĩ lại ah!

Một tên Thiên Tôn khác cũng nói.

- Chúng ta chỉ nguyện đi theo đoàn trưởng ngươi thôi!

...

Vài tên Thiên Tôn đều phản đối nói, sắc mặt lộ ra vẻ bi phẫn.

Bọn họ đều là huynh đệ và thủ hạ đi theo Lưu Quần nhiều năm, hôm nay

dong binh đoàn phát triển đến quy mô như giờ, có thể nói ngoại trừ Lưu Quần ra, bọn hắn cũng có công lao không thể bỏ qua.

Hôm nay Lưu Quần lại để tặng vị trí đoàn trưởng cho một thanh niên không rõ lai lịch, cái này khiến bọn hắn sao có thể chấp nhận được.

Vài người trong bọn hắn trong nội tâm còn muốn sớm ngày có thể thay thế vị trí của Lưu Quần nữa.

Lưu Quần khoát tay áo, mặt mo âm trầm một chút nói:

- Ta già rồi, nếu như lại không bước ra một bước nữa, cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, đợi sau khi ta chết các ngươi có năng lực bảo trụ vị trí hiện giờ sao? Chỉ sợ Bạch lão đệ và Hoàng lão đệ là người đầu tiên sẽ không bỏ qua các ngươi, mà hơn hai ngàn huynh đệ đi theo lão Lưu ta khẳng định cũng sẽ gặp nạn, cho nên, ta để vị tiểu hữu này tọa trấn đoàn ta, lão Lưu ta cũng có thể yên tâm đi tìm cơ duyên, xem thử có thể vượt qua một bước kia không.

Lưu Quần đã không nhớ rõ mình đã sống bao nhiêu năm nữa, chỉ sợ ít nhất cũng gần ba ngàn năm rồi nha!

Bất luận một gã cao giai Thiên Tôn nào thọ nguyên dài nhất cũng chỉ là ba ngàn năm, nếu không thể đột phá thì chỉ có một con đường chết, mà Lưu Quần tuy là Bán Đế cấp, nhưng giết chóc trong tùng lâm nhiều năm qua đã khiến thân thể của hắn để lại rất nhiều bệnh kín, tuy rằng hắn từng phục qua không ít thiên tài địa bảo, nhưng lại khó có thể tiêu trừ được bệnh kín tiềm ẩn trong cơ thể.

Gần đây hắn càng ngày càng cảm giác được đại nạn của mình buông xuống, cho nên không thể không sớm lo liệu cho dong binh đoàn của mình

Hắn có mấy thủ hạ thực lực không tệ, nhưng mấy người bọn họ lại không có năng lực đứng đầu, mà thực lực lại khó có thể chống lại hai đại đoàn khác, bất đắc dĩ hắn mới ra hạ sách này.

Nếu như có thể mời chào Lăng Tiếu, dong binh đoàn bọn hắn không những bảo trụ được vị trí, càng có thể lại tiến thêm một bước.

Ý định của Lưu Quần Bạch Cừu và Hoàng Thái Sâm đều hiểu rõ, nhưng bọn hắn lại không có phách lực như Lưu Quần, nhượng xuất đoàn trưởng vị, đây không phải là mang cơ nghiệp của mình tặng người sao, bọn hắn còn không vĩ đại như vậy.

- Không biết tiểu hữu định như thế nào? Lục Miêu dong binh đoàn ta trong phiến Lạc Nhật sơn mạch này là đoàn đội top 3, mỗi tháng thu hoạch đều tương đối khá!

Lưu Quần lại nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đợi Lưu Quần nói hết lời, cơ bản đã hiểu rõ ý hắn, lúc này giang tay ra nói:

- Hảo ý của tiền bối ta tâm lĩnh, Lăng Tiếu ta tản mạn đã quen, thật sự là không nhàn hạ thay ngươi quản lý dong binh đoàn này đâu, tốt rồi, ba vị tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời, Lăng Tiếu quay người bay về phía Bại Gia Tử.

- Lăng Tiếu... Cái tên này nghe rất quen tai, không nhớ rõ đã nghe qua ở đâu.

- Hắn... Hắn có phải là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu vừa sinh ra không lâu không? Nghe nói hắn lực áp rất nhiều thế lực quang vinh trèo lên thủ lĩnh vị, ngay cả công chúa của Đông Phương gia cũng chủ động muốn lấy?

- "Đúng vậy, có lẽ chính là hắn rồi, Top 100 Chiến Hoàng vòa hơn một tháng trước tiến vào Minh Ngộ Trì lĩnh ngộ, nghĩ đến Lăng Tiếu này cũng không rời đi, mà mượn cơ hội này đột phá Thiên Tôn giai!

- Thật không hỗ là Đệ Nhất Hoàng Tọa, cho dù là sau khi đột phá Thiên Tôn cũng là tồn tại vô địch, kẻ này ngày sau tiền đồ vô lượng ah!

- Nghe đồn hắn còn là truyền nhân duy nhất của Phong Lưu Tà Đế trong truyền thuyết kia!

...

- Thì ra là hắn, khó trách chiến lực lại biến thái như vậy ah!

Lưu Quần, Bạch Cừu và Hoàng Thái Sâm đều bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ là bọn hắn cảm thấy Đệ Nhất Hoàng Tọa lần này quả nhiên là biến thái đến cực điểm rồi, ngay cả những lão nhân thành danh nhiều năm như bọn hắn cũng không thể che được phong mang của hắn!

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, xoay đầu lại nhìn Lưu Quần nói:

- Nếu như ngươi muốn bước ra một bước kia có lẽ ta có thể giúp ngươi!

- Cái gì! Ngươi... Ngươi có thể giúp ta?

Lưu Quần thân thể run rẩy đáp.

Bạch Cừu và Hoàng Thái Sâm ở một bên đều vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lăng Tiếu.

Bọn hắn đều kẹt ở Bán Đế cấp đã mấy trăm năm rồi, biết rõ muốn chính thức bước vào một bước này không có tài nguyên tuyệt đối cung cấp bọn hắn hấp thu tu luyện thì rất khó, ngoài ra, còn cần lực lĩnh ngộ và thiên phú trác tuyệt mới được.

Hai nhân tố này quyết không thể thiếu, bằng không, bọn hắn cũng sẽ không dừng lại ở cảnh giới này nhiều năm.

Mà hiện giờ lời này của Lăng Tiếu quả thực quá kinh người, khiến mấy người bọn hắn cũng không thể bình tĩnh nổi nữa.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Tám phần nắm chắc a!

- Tám phần!

Lưu Quần, Bạch Cừu và Hoàng Thái Sâm hít một hơi lạnh thật sâu

Tỉ lệ thành công này cũng quá lãng phí đi, nếu như chỉ nói ba thành, bọn hắn khẳng định tin tưởng không nghi ngờ, mà xác xuất thành công tám phần, chỉ sợ cần có đan dược nghịch thiên trực tiếp tiến giai mới được.

Điều này không khỏi khiến bọn hắn hoài nghi lời Lăng Tiếu!

- Có tin hay không tùy ngươi, ta còn có thể ngốc ở đây nửa tháng, đến lúc đó ngươi có thể tới tìm ta.

Dứt lời, hắn lập tức đi tới chỗ Bại Gia Tử và tam nữ:

- Đi thôi!

Mấy người liền cùng Lăng Tiếu rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1111 - Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết!

Lưu Quần nhìn Lăng Tiếu đã đi xa, trong nội tâm thật sự rất mâu thuẫn!

Hắn nhiều nhất chỉ còn hai ba mươi năm thọ nguyên nữa, hắn thật sự không tin rằng trong chút thời gian này có thể vượt qua cánh cửa đã kẹt cả ngàn năm.

- Chẳng lẽ phải thật sự kéo cái mặt mo này đi qua sao?

Lưu Quần trong lòng thầm nghĩ.

...

Lăng Tiếu và Bại Gia Tử, Băng Nhược Thủy, Lê Tuyết cùng Dao Thanh Mẫn tìm một chỗ đặt chân thanh tĩnh.

Lăng Tiếu mới trịnh trọng hành lễ với Lê Tuyết:

- Đa tạ tiền bối mấy năm này chiếu cố Nhược Thủy, Lăng Tiếu thật sự vô cùng cảm kích!

Lê Tuyết nhẹ phất phất tay nói:

- Nàng là đồ nhi của ta, cái này cũng không là gì, ngược lại bản tôn nên đa tạ ân cứu mạng của ngươi mới đúng!

Nàng thấy hiện giờ thực lực Lăng Tiếu đã cùng giai với nàng, trong nội tâm liền cực kỳ cảm khái.

Nàng từ trong miệng Băng Nhược Thủy biết được Lăng Tiếu mới chỉ chừng hai mươi sáu tuổi nhưng đã có được thành tựu như vậy, quả thật không biết khiến bao nhiêu nhân vật thế hệ trước phải xấu hổ ah!

- Lăng Tiếu cũng chỉ là may mắn gặp dịp thôi, huống hồ Lăng Tiếu cũng mượn cơ hội này lĩnh ngộ Đạo của mình, đúng là xuất phát từ tư tâm.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Nhìn Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn, Lăng Tiếu đối với nàng cũng thêm nhiều hảo cảm.

Tam nữ tịnh lệ như thế, muốn không trêu chọc phiền toái, chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Băng Nhược Thủy nhìn sư phó nàng và Lăng Tiếu khách khí như vậy, lúc này mở miệng nói:

- Sư phó, Tiếu hiện giờ cũng là người một nhà, không cần phải khách sáo như vậy đâu!

- Đúng đấy, nói nhiều lại lộ ra dối trá rồi!

Dao Thanh Mẫn ở bên cạnh nói.

- Tốt, không nói nữa.

Lê Tuyết lên tiếng, tiếp theo nàng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ngươi đã dương danh Trung Vực, không biết tiếp theo có tính toán gì không?

Lê Tuyết lời này thật ra là hỏi thay Băng Nhược Thủy, nàng muốn biết phương hướng của Lăng Tiếu mới xác định có nên giao đồ nhi này vào tay Lăng Tiếu hay không, trong nội tâm nàng kỳ thật cũng không nỡ xa Băng Nhược Thủy.

Khó được tìm được truyền nhân phù hợp, còn chưa bồi dưỡng thành tài đã hết tình duyên, cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Lăng Tiếu còn còn chưa lên tiếng, Dao Thanh Mẫn đã nói:

- Lăng Tiếu, ngươi dứt khoát tu luyện cùng chúng ta là được rồi, dù sao sư muội là nữ nhân của ngươi, người ta lại là hiếp thân nha hoàn của ngươi, sư phó coi như là mẹ vợ ngươi rồi, có ngươi chúng ta sẽ không sợ bị người khác khi dễ nữa.

Lê Tuyết xụ mặt trách móc:

- Thanh Mẫn sao lại nói vậy!

Dao Thanh Mẫn cũng không sợ sư phó của nàng, lúc này lẽ thẳng khí hùng nói:

- Sư phó, ta đã bại bởi Lăng Tiếu rồi, phải làm nha hoàn ấm giường cho hắn, người ta lại muốn vĩnh viễn hầu hạ sư phó, cho nên đành phải để Lăng Tiếu cùng tu luyện với chúng ta, như vậy chúng ta cũng không cần tách ra nữa.

Lê Tuyết trừng mắt nhìn Dao Thanh Mẫn, nhưng cũng không chỉ trích nàng, nàng cũng biết lời này của Dao Thanh Mẫn là phát ra từ trong lòng, nàng và Dao Thanh Mẫn tuy là tình sư phó nhưng tình lại như mẹ con.

- Đúng vậy a, Tiếu, nếu như ngươi còn không có chỗ đi thì không bằng ở cùng chúng ta đi?

Băng Nhược Thủy thăm dò hỏi.

Mấy năm này Lê Tuyết và Dao Thanh Mẫn đối với nàng rất tốt, khiến nàng ghi nhớ trong lòng, nàng cũng thật tâm không nỡ xa các nàng.

Lăng Tiếu đợi các nàng nói xong, khẽ cười nói:

- Thay vì thế, không bằng các ngươi đi theo ta đi!

- Đi theo ngươi?

Tam nữ đều sững sờ hỏi.

Lê Tuyết trước tiên phục hồi tinh thần lại nói:

- Cũng đúng, Lăng Tiếu thực lực ngươi trác tuyệt, cho dù là Bán Đế cũng không phải đối thủ, chúng ta lẽ ra nên theo ngươi tu luyện, chỉ có điều... Ta đã quen tự do, t hai đồ đệ này của ta giao cho ngươi, ngươi nhất định phải đối xử các nàng tử tế, nếu ta biết rõ ngươi có lỗi v ới các nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi đâu.

- Sư phó, ta không muốn rời xa ngươi!

Dao Thanh Mẫn rất kiên định nói.

Băng Nhược Thủy lại tràn đầy vẻ mâu thuẫn, một bên là người yêu mình, một người khác lại là sư phó mình, bảo nàng hai chọn một quả nhiên là cực kỳ khó xử.

- Ta nghĩ các ngươi cũng không cần phải tách ra.

Lăng Tiếu nói một câu, tiếp theo ngẩng đầu nhìn không trung nói:

- Ta muốn khai sáng ra Thiên Địa của mình, lập nên sự nghiệp của mình, giờ đang thiếu nhân thủ, thực lực các ngươi tuy rằng kém một chút, nhưng còn có không gian phát triển, đi theo ta đi, ta sẽ không để các ngươi thua lỗ đâu.

Dao Thanh Mẫn gấp giọng nói:

- Cái gì thực lực kém một chút, sư phụ ta chính là trung giai Thiên Tôn, bổn cô nương cũng có thực lực Địa Hoàng, bổn cô nương vẫn chưa tới bốn mươi tuổi đâu đấy!

Trung giai Thiên Tôn ở Trung Vực cũng coi như thuộc về hàng ngũ cao thủ rồi, mà Dao Thanh Mẫn dùng không đến bốn mươi tuổi đã đột phá Địa Hoàng cũng có thể nói là thiên tài rồi.

- Thanh Mẫn, đợi Lăng Tiếu nói hết lời đã!

Lê Tuyết nói một tiếng, tiếp theo hơi nhướng mày nói:

- Ngươi là muốn thành lập dong binh đoàn sao?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Không phải, ta muốn thành lập thế lực có thể sánh vai với những thế lực lớn kia, ta muốn cho tất cả mọi người biết rõ Lăng Tiếu ta đã đi qua Trung Vực, khiến mỗi người đều kính sợ!

Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn đều bị lời này của Lăng Tiếu dọa cho khiếp sợ.

- Có lẽ các ngươi không tin, nhưng a sẽ chứng minh cho ngươi xem.

Lăng Tiếu tà mị cười cười, tiếp theo trong tay nhiều ra hai bình vạn năm nhũ

dịch.

- Ta ngoại trừ là trung giai Thiên Tôn ra còn là lục phẩm Luyện dược sư, có lẽ trong tương lai không lâu ta có thể trở thành thất phẩm Luyện dược sư rồi!

Lăng Tiếu nói, tiếp theo lại phân biệt được thứ trong tay đến trước mặt Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn nói:

- Vạn Niên Thạch Nhũ Dịch có thể khiến các ngươi một lần nữa tẩy tủy kinh mạch, ta ở chỗ này bế quan vài ngày, thay các ngươi luyện chế đan dược đột phá tân giai băng thuộc tính!

Dứt lời, Lăng Tiếu mở ra một động phủ, bảo mọi người thay hắn hộ pháp, còn hắn lại đi vào luyện dược.

- Lục phẩm Luyện dược sư!

Lê Tuyết thần sắc trở nên vô cùng kích động.

Nàng thật sự không nghĩ tới Lăng Tiếu này yêu nghiệt như vậy, rõ ràng còn là lục phẩm Luyện dược sư, hơn nữa nghe ý của hắn, muốn tiến giai đến thất phẩm Luyện dược sư chi cảnh tựa hồ còn rất đơn giản, đây quả thực khiến nàng khó mà tin được.

Ba ngày sau, Lăng Tiếu lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tam nữ.

Hắn cho Băng Nhược Thủy một khỏa Vương cực đan và một khỏa Thăng hoàng đan, cho Dao Thanh Mẫn một khỏa Thăng hoàng đan, cho Lê Tuyết một khỏa Chuyển tôn đan.

Tam nữ cầm đan dược trong tay giống như lọt vào mộng ảo.

Ngũ phẩm đan dược đã là thiên kim khó cầu, còn có một khỏa lục phẩm đan dược, giá trị quả thực không thể đo lường nổi.

- Cái này... Ngươi thực cho chúng ta sao?

Lê Tuyết ngây ngốc hỏi.

- Đương nhiên, không quản các ngươi có nguyện ý đi theo ta không, chỉ bằng quan hệ giữa ta và Nhược Thủy thôi thì mấy khỏa đan dược này cũng nên thuộc về các ngươi rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1112 - Lại Thu Người Hầu Đế Giai.

Lời này vào tai Băng Nhược Thủy khiến tim nàng như bị hòa tan.

Nàng thề, những ngày này là thời gian mà nàng vui vẻ nhất, cũng cười nhiều nhất.

Chỉ vì có hắn ở bên người, trái tim lạnh như băng của nàng đã không còn lạnh như trước nữa.

Lê Tuyết khóe mắt cũng có chút ẩm ướt, nàng đã không biết đã bao nhiêu năm không được người khác trợ giúp vô tư rồi.

Nhớ ngày đó gia tộc của nàng bị cừu gia tiêu diệt, một người lang thang bốn phía, dựa vào hai tay chậm rãi tăng lên thực lực của mình, mà những người từng muốn giúp nàng đều có mục đích, hiện giờ tay nắm lấy viên đan dược kia, đau khổ, uy khuất những năm gần đây phải chịu đều như vỡ òa ra.

- Lăng Tiếu, mấy thầy trò chúng ta ngày sau sẽ đi theo ngươi!

Lê Tuyết không muốn mình thất thố để Lăng Tiếu trông thấyn, quay người bay đi xa, xa xa còn truyền đến thanh âm của nàng.

Lăng Tiếu rất vui mừng, một phen công phu của mình quả nhiên không uổng phí.

- Các ngươi cũng đi đột phá đi, ta hộ pháp cho các ngươi!

Lăng Tiếu nói với Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn.

Băng Nhược Thủy gật đầu nói:

- Tiếu, đa tạ ngươi.

Nói xong còn hôn lên mặt Lăng Tiếu một cái mới rời đi.

Dao Thanh Mẫn lại không nháy mắt nhìn Lăng Tiếu, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra dự tình vô hạn.

Nàng đã từng tưởng tượng qua mình nhất định phải tìm một nam nhân dương danh Trung Vực làm trượng phu.

Không nghĩ tới nguyện vọng của mình thật sự lại thành sự thật

Nam nhân này không chỉ uy vũ bất phàm, bộ dạng còn tuấn tú mê người, khiến cho nàng cảm thấy mê say không thôi.

Lăng Tiếu đùa giớn nói:

- Không cần phải mê luyến ca, ca chỉ là một truyền thuyết!

Ai biết, Dao Thanh Mẫn lại vô cùng trực tiếp đáp:

- Ta đã mê luyến ngươi rồi, cả đời này đều sẽ làm nha hoàn ấm giường cho ngươi!

Dứt lời, nàng rõ ràng ôm cổ Lăng Tiếu, hung hăng hôn một cái lên môi Lăng Tiếu, tiếp theo liền xoay người rời đi.

Lăng Tiếu sờ lên bờ môi của mình lẩm bẩm nói:

- Hẳn là bản thiếu gia lại càng thêm soái rồi, mị lực quả nhiên càng ngày càng tăng ah, xem ra bản thiếu gia vẫn nên ít xuất hiện một chút thì tốt hơn!

Lăng Tiếu nhàm chán ngồi xuống, sau đó lại gọi Bại Gia Tử, Kim Sắc Lang Vương và Lam Sắc Giao Long qua.

- Các ngươi nhận ra thứ này không?

Lăng Tiếu nói xong liền lấy ra một khỏa hạt châu.

- Cái này... Đây là hạt châu gì, ta cảm ứng được có năng lượng rất cường đại, giống như cùng ta vậy, cũng có huyết mạch Thần Tộc, chỉ có điều lại khác với tộc ta!

Bại Gia Tử thần sắc trịnh trọng nói.

Kim Sắc Lang Vương kiến thức kém cỏi nhất, chỉ ngửi một chút, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Hình như là khí tức của thú hoàng, thật đáng sợ ah!

- Lão đại... Cái này... Cái này có phải là Long Châu không!

Lam Sắc Giao Long nuốt nước miếng nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu:

- Đúng vậy, đây chính là Long Châu do bổn nguyên tinh nguyên của Long tộc uẩn dục ra, đáng tiếc nó là kim thuộc tính, không biết ngươi có thể thôn phệ không?

Long Châu, bổn nguyên tinh hoa của Chân Long nhất tộc, đối với rất nhiều

linh thú ẩn chứa huyết mạch Long tộc mà nói tuyệt đối là dị bảo đỉnh cấp.

Chỉ là Long Châu này lại do một đầu Chân Long kim thuộc tính uẩn dục ra, Lăng Tiếu vẫn một mực do dự có nên cho Lam Sắc Giao Long biết rõ hay không.

Thuộc tính của cả hai khác nhau, để nó biết rõ, chỉ sợ sẽ chỉ khiến nó trông mà thèm thôi

Trải qua một phen cân nhắc, Lăng Tiếu vẫn quyết định lấy ra, hi vọng có thể cung cấp cho Lam Sắc Giao Long chút trợ giúp.

Quả nhiên, bộ dáng khẩn trương trông mà thèm kia của Lam Sắc Giao Long, hẳn sẽ có chút tác dụng với nó.

- Tiểu Long, cái này có hữu dụng với ngươi không?

Lăng Tiếu lần nữa cẩn thận hỏi thăm.

Lam Sắc Giao Long vội vàng đáp:

- Lão đại, quá hữu dụng, nó có thể khiến ta thoát biến, ngươi có thể để ta ăn hết nó không.

- Thế nhưng đây là kim thuộc tính, thật sự hữu dụng với ngươi sao?

Lăng Tiếu nói.

Lam Sắc Giao Long còn chưa đáp lời, Bại Gia Tử đã ở một bên nói:

- Lão đại ngươi có điều không biết, bổn nguyên tinh nguyên của tất cả đại Thần Tộc đều là vô thuộc tính cả, bất luận hậu đại Thần Tộc huyết duệ nào

cũng có thể dùng.

Lam Sắc Giao Long ở bên cạnh đáp:

- Quả thật như lời vương tử điện hạ nói, chỉ cần ta dùng Tinh Nguyên này liền có thể đề cao huyết mạch chi lực, cải tạo thân thể, ngưng tụ Long Châu, trở thành Thần Tộc nhất mạch chính thức rồi!

- Thì ra là thế, vậy ngươi dùng nó đi!

Lăng Tiếu ném khỏa Long Châu kia về phía Lam Sắc Giao Long nói.

Lam Sắc Giao Long há to mồm tiếp lấy Long Châu, sau đó lập tức nuốt vào trong bụng.

- Lão đại, ta muốn vào không gian dược đỉnh, ta lúc này đây chỉ sợ cần một đoạn thời gian rất dài để tiêu hóa!

Thân thể Lam Sắc Giao Long lập tức biến lớn lên nói.

Khí thế của nó rõ ràng ngày càng trở nên đáng sợ, linh thú ở phụ cận tựa hồ cũng cảm nhận được cổ uy áp kia, cũng bắt đầu tháo chạy khắp bốn phía.

Lăng Tiếu không chần chờ, lập tức thu nó vào trong dược đỉnh không gian.

Bại Gia Tử ở bên nói:

- Lần này tiểu Long có thể ở thành Thần Tộc huyết mạch cao đẳng như ta rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1113 - Lại Thu Người Hầu Đế Giai. 2

Kim Sắc Lang Vương ở một bên phát ra vài tiếng Xi.. Xiiii... trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

- Tiểu kim đừng hô loạn, huyết mạch ngươi cũng không kém, tương lai ít nhất cũng có thể trở thành dị chủng thánh thú!

Lăng Tiếu vuốt trán Kim Sắc Lang Vương nói.

Kim Sắc Lang Vương là tọa kỳ đầu tiên hắn tự mình nhận lấy, đương nhiên không có khả năng để nó dừng bước ở đây.

Tuy nói nó không có thần thú huyết mạch, nhưng nó lại mở ra con mắt thứ ba, đã chứng minh nó có biến dị huyết mạch, tương lai ít nhất có thể tiến giai đến cửu giai thánh thú.

Vài ngày sau đó, Lăng Tiếu càng không ngừng lĩnh ngộ nghiên cứu thế giới chi lực của mình.

Hắn thật sự nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao giữa thức hải rõ ràng đã bắt đầu tạo thành Tinh Thần Giới, đây chính là tiêu chí chỉ sau khi đạt tới Đế giai mới có a!

Thiên Tôn giai là quá trình cảm ngộ của mình với Đạo, là một loại năng lượng do thức hải và đan điền xỏ xuyên qua suy diễn ra, có uy năng mang tính hủy diệt.

Thế nhưng theo ghi chép thì Thiên Tôn giai không thể nào hình thành Tinh

Thần Giới được, chỉ có sau khi đạt tới Đế giai mới có khả năng hình thành Tinh Thần Giới, khiến mọi thức của thế giới chi lực tồn tại trong thức hải, lợi dụng đan điền cùng với tinh thần lực không ngừng ôn nhuận thế giới chi lực, khiến nó dần dần cường đại hơn.

Hiện giờ Lăng Tiếu chỉ mới đột phá Thiên Tôn giai, rõ ràng trước đã tạo thành Tinh Thần Giới, cái này khiến hắn rất nghi hoặc.

Nghiên cứu vài ngày, hắn được ra một kết luận:

- Xem ra là ta nhân phẩm tốt, được Thượng Thiên chiếu cố, khiến ta đi trước người khác một bước!

Không thể không nói Lăng Tiếu gần đây đã tự kỷ quá mức.

Kỳ thật, hắn có thể sớm một bước hình thành Tinh Thần Giới có quan hệ rất lớn đến việc hắn một mực tinh tu tinh thần lực.

Thức hải của hắn không biết rộng hơn người khác bao nhiêu lần, hơn nữa tinh thần lực đạt đến trình độ người người khó mà sánh được, mà muốn hình thành Tinh Thần Giới càng cần thức hải có đầy đủ không gian và tinh thần lực ôn nhuận.

Hai hạng này Lăng Tiếu đã đạt tiêu chuẩn, tự nhiên có thể hình thành nên Tinh Thần Giới sớm hơn người khác một bước.

- Tinh Thần Giới hình thành thì dễ làm rồi, cũng dễ dàng tu luyện Cổ Hoàng Thần Công đệ lục biến luyện thức!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Luyện thức, có thể khiến tinh thần thức hải hình thành phòng ngự cường đại,

phòng ngừa bị tổn thương, đồng thời có thể khiến linh hồn sau khi xuất khiếu cũng có được năng lực phòng ngự nhất định, sẽ không bị người ta đơn giản tiêu diệt.

Năm đó Chiến Vương Gia đúng là tu luyện đạt tới luyện thức đỉnh phong, mà linh hồn sau khi chia lìa với thân thể vẫn sống sót mười vạn năm, hơn nữa chiến lực không kém, đây chính là uy năng của luyện thức

Nói cách khác, vạn nhất có một ngày Lăng Tiếu lọt vào họa diệt vong, linh hồn của hắn sau khi xuất khiếu vẫn có được năng lực bảo hộ bản thân nhất định, mà không phải cô hồn dã quỷ bình thường có thể so sánh được.

Đúng lúc này, có ba đạo khí tức cường đại lại lục tục tăng vọt.

Đồng thời ở giữa không trung rõ ràng bắt đầu hạ xuống một chút bông tuyết lạnh như băng.

Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn đều cùng lúc đột phá.

Dáng người uyển chuyển của Lê Tuyết rơi vào mắt Lăng Tiếu trước tiên, mang trên mặt vui sướng vô tận nói:

- Đa tạ ngươi thành toàn.

Nhìn nữ nhân như mỹ phụ này, Lăng Tiếu cũng có chút chép miệng, bất quá đây chính là sư phó của Băng Nhược Thủy, tốt nhất là không nên bụng đói ăn quàng, bằng không thì quan hệ sẽ lộn xộn hết.

- Không có gì, chẳng qua chỉ là tiện tay thôi.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn ở bên cũng đều đã trở thành trung giai Địa Hoàng, căn cơ tuy có chút di động, nhưng cái này có thể dùng thời gian để bù đắp.

- Về sau ta gọi ngươi là Lăng thiếu đi, nếu chúng ta đã lựa chọn đi theo ngươi, vậy sau này tự nhiên sẽ nghe ngươi phân phó.

Lê Tuyết hạ thấp tư thái nói.

Nàng hiện giờ tin tưởng vững chắc dùng năng lực Lăng Tiếu hiện giờ muốn thành tựu một phương thế lực vẫn có thể, nhưng muốn đạt tới trình độ có thể so với mười tám phương thế lực thì vẫn là gánh nặng đường xa.

Lăng Tiếu cũng không sĩ diện cãi láo, gật đầu nói:

- Yên tâm đi, các ngươi sẽ không hối hận vì quyết định của mình đâu.

- Đúng rồi, ngươi thực có năng lực khiến Lưu đoàn trưởng đột phá đến Đế giai chính thức sao?

Lê Tuyết tò mò hỏi.

- Đương nhiên, ta cũng sẽ không nói lung tung.

Lăng Tiếu đáp.

Lê Tuyết trong nội tâm trở nên có chút kích động, nếu như Lăng Tiếu có thể giúp Lưu Quần đột phá, vậy cũng có nghĩa là ngày sau nàng cũng có cơ hội bước vào một bước kia rồi.

Một khi thành tựu Đế giai, vậy thọ nguyên sẽ gia tăng rất lớn. Mặc cho ai cũng sẽ cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Vậy ngươi giúp hắn đột phá, phải chăng muốn hắn gia nhập vào hàng ngũ của chúng ta?

Lê Tuyết lại hỏi.

Lăng Tiếu cũng không phủ nhận:

- Đương nhiên, thiên hạ cũng không có bữa cơm nào miễn phí cả!

- Thế nhưng ngươi không sợ hắn sau khi đột phá sẽ đổi ý sao?

Lê Tuyết lại nói.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Yên tâm đi, ta có thể khiến hắn đột phá, tự nhiên có biện pháp rất lớn hắn!

Nhìn Lăng Tiếu bĩnh tĩnh như thế, Lê Tuyết cũng không nói thêm gì nữa.

Mà lúc này, hắn lại lấy ra ba khỏa vạn niên trân châu đưa cho tam nữ.

Cái này khiến tam nữ đều vui vẻ, đây chính là kỹ trân mỹ dung dưỡng nhan cực phẩm a.

Các nàng trước đây đi tham gia đấu giá hội cũng đã gặp qua loại vạn niên trân châu này, lúc ấy các nàng cũng đỏ mắt, nhưng các nàng lại không có tài lực đi đấu giá ah!

Hôm nay những vật này ở trong tay Lăng Tiếu lại như hàng hóa bình thường, tùy tùy tiện tiện liền đưa cho các nàng.

Các nàng trong nội tâm quả nhiên cảm động đến cực điểm!

Kỳ hạn nửa tháng đã đến, Lưu Quần cuối cùng vẫn đến.

- Lưu Quần bái kiến Hoàng Tọa Tôn Giả!

Lưu Quần cung kính xưng hô Lăng Tiếu.

Đệ Nhất Hoàng Tọa là vinh quang suốt đời của Lăng Tiếu, vô luận ở đâu đều được mọi người tôn sùng, mà Lăng Tiếu hôm nay đã có thực lực Thiên Tôn, đã có thể được xưng một tiếng Tôn Giả rồi.

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Ta còn tưởng rằng Lưu đoàn trưởng không tới chứ?

- Ha ha, lão phu hôm nay đã không còn đường nào để chọn, có lẽ Hoàng Tọa Tôn Giả là phúc tinh của ta cũng không chừng

Lưu Quần cười nói với Lâm Hi.

Hắn đã không có còn bao nhiêu thời gian để tiêu hao nữa, chẳng thử tin tưởng truyền nhân duy nhất của Tà Đế này xem sao, có lẽ hắn thực sự có dị bảo gì đó có thể giúp hắn đột phá cũng nên

- Lưu đoàn trưởng, lựa chọn của ngươi rất chính xác, chỉ có điều ngươi nên biết thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, ta giúp ngươi đột phá Đế giai, ngươi phải hiệu lực cho ta trăm năm, trăm năm sau ngươi có thể tự do.

Lăng Tiếu rất trực tiếp nói.

Hắn không cần phải che che lấp lấp, trở thành Đế giai là hy vọng của rất

nhiều người, mà Lăng Tiếu hắn có thể giúp Lưu Quần thành tựu Đế giai chính thức, đương nhiên cần Lưu Quần xuất ra đủ lợi ích rồi.

Bằng không, Lăng Tiếu cũng không là loại thanh nhân chủ nghĩa tinh thần chuyên lấy giúp người làm niềm vui.

Lưu Quần phảng phất đã sớm biết rõ yêu cầu của Lăng Tiếu, rõ ràng nhẹ gật đầu đáp:

- Chỉ cần tiểu hữu có thể giúp ta đột phá Đế giai, cho dù là hiệu lực năm trăm năm, lão Lưu ta cũng không chút nhíu mày.

Trung Vực, Đế giai đã là đại năng đỉnh tiêm, mà thọ nguyên lại có thể gia tăng ba ngàn năm, trăm năm thật sự không đáng là bao.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Tốt, nếu ngươi đã sớm quyết tâm, vậy sau này ngươi lưu ở bên cạnh ta đi, cái này trước tiên cho ngươi, tin rằng có thể khiến ngươi sống lâu hai trăm năm cũng không thành vấn đề.

Lăng Tiếu xuất ra một bình nhỏ đựng vạn năm thụ nhũ trấp cho Lưu Quần.

Người bình thường ăn vào vạn năm thụ nhũ dịch có thể tăng trưởng trăm năm thọ nguyên, nhưng võ giả mộc thuộc tính như Lưu Quần có thể tăng phúc điệp gia, đồng thời cũng có thể chữa trị một ít bệnh kín trong cơ thể hắn.

Lưu Quần mở ra nhìn giọt quỳnh dịch tinh thuần mênh mông kia, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Chỉ dựa vào chút tinh hoa có thể khiến hắn gia tăng hai trăm năm thọ

nguyên, là hắn biết rõ Lăng Tiếu có thể giúp hắn đột phá Đế giai cũng không phải giấc mộng.

- Lưu Quần đa tạ chủ nhân!

Lưu Quần cong cong người hành lễ với Lăng Tiếu.

Hắn làm như vậy, cũng là biểu thị mình đã thuần phục Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Không cần gọi chủ nhân, trực tiếp gọi ta thiếu gia hoặc Lăng thiếu là được rồi.

- Vâng thiếu gia!

Lưu Quần tranh thủ thời gian sửa lời nói.

- Ngươi trước dùng vạn năm thụ nhũ trấp này đi, ngày mai chúng ta liền rời khỏi đây.

Lăng Tiếu rất dứt khoát nói.

Lưu Quần nhẹ gật đầu, có chút không thể chờ đợi được nữa đi qua một bên dùng vào vạn năm thụ nhũ trấp kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1114 - Tề Đồng. (1)

Năng lượng thanh thuần khiến Lưu Quần lập tức tách ra từng đoàn từng đoàn thanh mang đầm đặc, khí thế của hắn càng không ngừng tăng lên, mà thân thể tràn ngập già yếu trước kia của hắn rõ ràng cũng khôi phục được không ít sinh cơ.

Lưu Quần nhịn không được quát to một tiếng, một đạo thanh mang từ tay hắn bắn ra ngoài, một ngọn núi ở không xa lập tức bị hắn phá hủy.

- Ha ha, ta lại cảm thấy được sức sống đã mất từ lâu rồi.

Lưu Quần cười to nói, tiếp theo trở lại trước mặt Lăng Tiếu lần nữa khom người nói:

- Lưu Quần thề chết theo thiếu gia!

Lăng Tiếu thoả mãn gật gật đầu:

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch, bọn người Lăng Tiếu đi thẳng đến Trung Quang thành, mấy người cũng không dừng lại, lập tức từ truyền thâu trận nơi đó đi đến Phong Viêm Cốc.

Phong Viêm Cốc là địa bàn của Cốc gia, là một bàn Cốc chi địa bốn phía núi vây quanh, mà ở trong đó bốn phía đều mọc đầy cây Phong đỏ tươi, một mảnh hỏa hỏa hồng hồng, thoạt nhìn thập phần mà đồ sộ kỳ lạ.

Tất cả kiến trúc ở đây trên cơ bản đều xây dựa vào núi, phối hợp với cây Phong càng lộ ra cảm giác duy mỹ thoải mái.

Cốc gia ở Trung Vực danh khí không nhỏ, mặc dù so ra kém mười tám thế lực lớn, nhưng trong các thế lực lớn nhỏ cũng thuộc hàng đầu.

Cốc gia nhiều thế hệ dùng luyện đan mà nổi tiếng, ở trong Cốc gia có hai gã thất phẩm Luyện dược sư tọa trấn, lục phẩm Luyện dược sư thì có hơn mười người, số lượng Luyện dược sư Ngũ phẩm và dưới Ngũ phẩm vô số kể.

Luyện dược sư vĩnh viễn vẫn là chức nghiệp được hoan nghênh và tôn sùng nhất đại lục.

Cho nên, luyện đan thế gia quy mô như Cốc gia, cường giả phụ thuộc và đi theo cũng không hề ít.

Ở trong Cốc gia, Diệp Vân Phong được an trí trong một gian phòng thượng đẳng.

Lúc này đã cách hai ba tháng, thực lực Diệp Vân Phong rõ ràng đã từ Bán Tôn đột phá đến đê giai Thiên Tôn.

Mà khí thế của hắn cũng đã khác hẳn trước đây, uy nghiêm Tôn Giả đã dần dần tạo thành.

- Phần trí nhớ kia quả nhiên trân quý, không chỉ giúp ta đột phá Thiên Tôn giai, còn có một loại Thăng Linh Quyết bí pháp giống như Diệp gia ta, chỉ là bí pháp này lại có thể tăng lên gấp năm lần chiến lực, tuy rằng chỉ có thể giữ chiến lực trong nửa canh giờ, nhưng lại không chút di chứng, quân sư quả nhiên là liệu sự như thần, biết rõ ta lần này tất có thu hoạch!

Diệp Vân Phong khoanh chân ngồi trên giường thì thào tự nói.

Trước đây, ở Chiến Loạn Uyên Diệp Vân Phong bị một đạo tàn hồn xâm lấn thức hải, cũng may Lăng Tiếu giúp hắn đánh tan tàn hồn, càng khiến hắn hấp thu được lực lượng của tàn hồn, mà trí nhớ tàn hồn kia cũng bị hắn hấp thu, những trí nhớ kia khiến Diệp Vân Phong được lợi không ít.

Nếu như không có những trí nhớ này, vậy hắn cũng không cách nào biết được một ít cảm ngộ và tâm đắc đột phá tôn giai của tàn hồn khi còn sống, cùng với bí pháp tương tự với Diệp gia bọn hắn, ngoài ra, đương nhiên còn có một ít khẩu quyết huyền kỹ trân quý khác.

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng ở ngoài cửa vang lên.

Diệp Vân Phong không cần đoán cũng biết là Cốc Kiều Kiều đã đến.

Hắn mở cửa, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Cốc Kiều Kiều, chỉ là trên mặt lại mang theo một tia u sầu, má lúm đồng tiền kia cũng không còn xinh đẹp mê người như ngày xưa nữa.

- Có tâm sự?

Diệp Vân Phong ôn nhu hỏi.

Trải qua một thời gian ngắn ở chung, quan hệ giữa Diệp Vân Phong và Cốc Kiều Kiều lại càng tiến thêm một bước, mà Cốc Kiều Kiều cũng dần dần có khuynh hướng hảo cảm Diệp Vân Phong hơn trước.

- Vân Phong, có chuyện ta muốn nói với ngươi.

Cốc Kiều Kiều lộ ra vẻ áy náy nói.

- Ân, ngươi nói đi!

Diệp Vân Phong phảng phất đã biết rõ ý đồ đến của Cốc Kiều Kiều, rất bình tĩnh mà đáp.

- Kỳ thật... Kỳ thật ta mang ngươi tới Phong Viêm Cốc, chủ yếu là muốn Lăng Tiếu có thể tới một chuyến.

Cốc Kiều Kiều do dự một chút, nổi lên dũng khí nói.

Diệp Vân Phong hơi nắm nắm đấm một chút, áp chế lửa giận bốc lên trong lòng buồn bả nói:

- Vì cái gì?

Nếu như Cốc gia hoặc Cốc Kiều Kiều muốn gây bất lợi với lão đại hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình, cũng sẽ không bỏ qua cho Cốc Kiều Kiều, dù cho hắn có thích Cốc Kiều Kiều cũng phải giết không tha.

- Vân Phong ngươi đừng có gấp, ta không có ý hại Lăng Tiếu.

Cốc Kiều Kiều tranh thủ trấn an Diệp Vân Phong.

Nộ khí của Diệp Vân Phong thoáng giảm vài phần, tiếp theo Cốc Kiều Kiều lại nói:

- Ngươi không phải nói Lăng Tiếu là lục phẩm Luyện dược sư sao? Ta là muốn hắn có thể trợ giúp Cốc gia chúng ta tham dự luyện đan đại hội năm năm một lần của Dược môn được cử hành vào ba tháng sau, đương nhiên chúng ta sẽ có thù lao đầy đủ.

- Hừ, lão Đại ta há lại thiếu chút thù lao này của các ngươi.

Diệp Vân Phong hừ lạnh nói, trong lòng cũng hết giận hơn phân nửa.

Hắn thật đúng là sợ Cốc gia muốn gây bất lợi cho lão đại hắn, giờ nghe ra thì cũng không phải vậy.

Cốc Kiều Kiều mang vẻ áy náy nói:

- Ta cũng biết, nhưng lần thi đấu này quan hệ đến danh dự nhiều năm của Cốc gia và bài danh trong Đan Minh, cho nên... Cho nên ta mới ra hạ sách này...

Nói đến đây nàng dừng một chút lại nói:

- Bất quá hiện giờ có lẽ cũng không cần Lăng Tiếu hỗ trợ nữa, ta cũng không cần phải áy náy nữa.

Diệp Vân Phong kinh ngạc nhìn xem Cốc Kiều Kiều, trong ánh mắt phần lớn là ý hỏi.

Cốc Kiều Kiều đang muốn lên tiếng, lại cảm ứng được có người đang đi đến bên này.

Đi tới chính là ba người trẻ tuổi, hai nam một nữ, nam tử cao gầy bên tay phải có ba phần giống Cốc Kiều Kiều, hẳn có lẽ là huynh trưởng nàng Cộc Lực, nam tử khác lại đang mặc phục sức mà chỉ Luyện dược sư mới có, trên mặt mang vài phần dáng cười tà ý, ánh mắt nhìn Cốc Kiều Kiều không chút che dấu ý niệm tham lam, người này tên là Tề Đồng, mà nữ tử trẻ tuổi ở bên tướng mạo quyến rũ, khuôn mặt cay nghiệt điển hình lộ rõ, nàng là đường muội Cốc Kiều Kiều, Cốc Đình Đình.

- Đồng ca, ngươi không nên đến gặp Đường tỷ, người ta đang hẹn hò với tình lang mà, không bằng để ta mang người đi bốn phía Phong Viêm Cốc ngắm cảnh còn thoải mái hơn.

Giọng điệu đầy vẻ châm chọc của Cốc Đình Đình nghe có vẻ rất chanh chua.

Cốc Đình Đình từ lúc sinh ra đã định là nền của Cốc Kiều Kiều rồi. Vô luận là ở dung mạo hay là tu luyện hoặc luyện đan đều bị Cốc Kiều Kiều đè ép một đầu, cái này khiến nàng từ nhỏ đã có oán niệm sâu đậm với vị Đường tỷ này.

Mà Cốc gia đối với tranh giành giữa tiểu bối rất ít can thiệp, đây cũng là một chế độ giúp mọi người cạnh tranh nhau tiến bộ, chỉ cần thực lực ai mạnh, thiên phú luyện đan cao thì sẽ được tôn sùng và địa vị tương ứng.

Cho nên, Cốc Đình Đình châm chọc Cốc Kiều Kiều như vậy cũng không sợ Cốc Kiều Kiều dám làm gì nàng, dù sao cũng không phải là làm nhục trưởng bối.

Tề Đồng cười một tiếng, không để ý tới Cốc Đình Đình, ánh mắt chỉ nhìn Cốc Kiều Kiều ôn nhu nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1115 - Tề Đồng. (2)

- Tề Đồng trước tiên chúc mừng Kiều Kiều đạt được Top 100 Chiến Hoàng, hôm nay thực lực của ngươi đã đạt tới cảnh giới Bán Tôn, thật sự là thật đáng mừng ah!

Hắn không nhìn Diệp Vân Phong, phảng phất trong mắt hắn Diệp Vân Phong chẳng là gì cả vậy.

Cốc Kiều Kiều trong mắt lộ ra vẻ phiền chán, chỉ có điều nàng cũng không có trực tiếp biểu lộ ra, chỉ đáp lễ nói:

- Làm phiền quan tâm rồi, ta chỉ là may mắn thôi.

- Ha ha, Chiến Hoàng chi liệt làm gì có may mắn chứ, nghĩ đến mười năm trước vi huynh cũng phải liều mạng mới được nhập vào hạng năm bảy, cũng chỉ hơi cao hơn Cộc Lực huynh nửa trù thôi, quả nhiên là hổ thẹn hổ thẹn.

Tề Đồng khẽ cười nói.

Hắn tuy nói hổ thẹn, tuy nhiên lại không nửa phần hổ thẹn, hơn nữa ra vẻ rất đắc ý.

Mười năm trước hắn cùng với Cộc Lực cùng tham gia Hoàng Bảng Chi Tranh, mà hắn đạt được vị trí năm bảy, Cộc Lực lại chỉ giành được vị trí bảy hai, chênh lệch cũng không phải chỉ một chút, cái này cũng đại biểu cho chênh lệch giữa hai bên.

Tề Đồng cũng là muốn mượn chuyện này để lộ ra sự ưu việt của hắn thôi.

Cộc Lực ở bên thần sắc hơi có chút khó coi, hắn lúc trước quả thật ít hơn Tề Đồng mấy khỏa Đế Đan, nhưng chỉ mấy khỏa như vậy cũng đủ khiến bài danh của hai người kéo ra rất xa rồi, cái này chỉ có thể nói vận khí của hắn kém, cũng không phải là thực lực hắn kém hơn Tề Đồng.

Hiện giờ hai người đều có thực lực đê giai Thiên Tôn, nếu thật sự đánh một hồi, hắn tuyệt đối tin tưởng có thể đánh bại Tề Đồng.

Nhưng hắn và Tề Đồng đều là quen biết cũ, mà lần này lại là Cốc gia bọn hắn mời đến trợ trận, thật sự không tiện vạch mặt với Tề Đồng, còn có lần này Tề Đồng có khả năng trở thành muội phu của hắn, về mặt thân phận hắn cũng đè ép Tề Đồng một bậc nên lười so đo.

Cốc Kiều Kiều gần đây luôn lấy đại ca nàng làm gương, giờ nghe Tề Đồng mang đại ca nàng ra so sánh, lúc này khó chịu nói:

- Năm mươi bảy quả thật là thứ hạng rất cao.

Tề Đồng nghe lời này, trong nội tâm rất khoan khoái dễ chịu, mà Cốc Đình Đình ở bên cũng gân cổ lên nói:

- Đó là đương nhiên, Đồng ca không chỉ có luyện đan lợi hại, mà ngay cả thiên phú tu luyện cũng kinh người.

Cốc Kiều Kiều nhếch miệng nói:

- Năm mươi bảy rất giỏi, bất quá tỷ tỷ ta lần này cũng đạt được hạng 23, mà vị bằng hữu Diệp Vân Phong này của ta càng được hạng 15, thiếu chút nữa đã tiến vào hàng Sát Hoàng rồi.

Cốc Kiều Kiều lời này vừa nói ra, thần sắc hai người Tề Đồng và Cốc Đình Đình đều biến đổi.

Cộc Lực lại như đã sớm biết rõ, trên mặt treo dáng cười như có như không.

Nếu như nói Cốc Kiều Kiều có thể xếp vào hạng hai mấy khiến bọn hắn rất ngạc nhiên, vậy thì Diệp Vân Phong ở bên đã rất tiếp cận Sát Hoàng càng khiến kinh ngạc không thôi.

- Chỉ bằng hắn cũng có thể đạt được hạng mười năm? Đường tỷ ta thấy ngươi là thay tình lang của ngươi khoác lác a! Có bản lĩnh thì để hắn chứng minh hắn có năng lực kia đi!

Cốc Đình Đình không cho là đúng nói.

Nàng không tin Diệp Vân Phong thật sự tiếp cận Sát Hoàng, nếu thật sự có thực lực như vậy, nàng không tin hắn sẽ theo Đường tỷ mình đến Phong Viêm Cốc, có lẽ sớm đã bị các thế lực khác mời chào rồi.

- Bằng thực lực thấp kém kia của ngươi đương nhiên không tin, Vân Phong hiện giờ đã là Thiên Tôn, cũng không cần phải chứng minh gì cho một Địa Hoàng như ngươi cả cả!

Cốc Kiều Kiều tức giận nhìn chằm chằm vào Cốc Đình Đình không khách khí nói.

Tôn Giả chi uy không thể mạo phạm, huống chi Diệp Vân Phong còn là khách nàng mời đến, mà lão đại hắn càng có chiến lực vô song, nàng tuyệt đối không muốn đường muội này của nàng đắc tội với Diệp Vân Phong, bằng không Lăng Tiếu đến, chỉ sợ không tiện giao phó.

Cốc Đình Đình không nghĩ tới Đường tỷ gần đây dịu dàng rõ ràng lại quát trách nàng như vậy. phảng phất như tát một cái vào mặt nàng vậy, khiến nàng khó chịu đến cực điểm.

- Đánh rắm chỉ bằng thực lực trung giai Địa Hoàng của hắn, rõ ràng dám xưng Thiên Tôn, ta thấy ánh mắt Đường tỷ ngươi có vấn đề rồi.

Cốc Đình Đình chỉ vào Diệp Vân Phong mắng to.

Hôm nay Diệp Vân Phong dùng Tiềm Tức Công áp chế khí tức của mình ở trung giai Địa Hoàng, hắn cũng không phải là loại người hay thích rêu rao.

Thế nhưng Cốc Đình Đình này lại không biết điều, quả thật khiến hắn rất căm tức.

- Ta thấy mắt có vấn đề là ngươi mới đúng!

Diệp Vân Phong lạnh lùng hừ một tiếng, thực lực tôn giai lập tức tản ra, uy áp Tôn Giả ép về phía Cốc Đình Đình.

- Diệp lão đệ thỉnh lưu tình!

Cộc Lực quát nhẹ một tiếng, lập tức lách mình chắn trước Cốc Đình Đình.

Cốc Đình Đình ở phía sau hắn đã bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nàng thật sự không nghĩ tới đối phương lại ẩn dấu khí tức, quả nhiên khiến nàng khó coi đến cực điểm.

Lúc này, Tề Đồng mới bắt đầu chính thức nhìn thẳng vào Diệp Vân Phong, trong mắt tràn đầy địch ý, cũng mang theo vài phần khinh thường.

- Thì ra là cao thủ thâm tàng bất lộ, quả nhiên là khiến Tề Đồng thất kính!

Tề Đồng thản nhiên nói với Diệp Vân Phong.

Diệp Vân Phong cho dù tiếp cận Sát Hoàng thì đã sao, hắn thủy chung cũng

không phải Sát Hoàng, mà Tề Đồng hắn lại có thân phận Luyện dược sư tôn quý.

Diệp Vân Phong cũng mang theo vẻ địch ý với Tề Đồng, không cho là đúng đáp:

- Cũng vậy a!

- Thực lực ngươi tuy không tệ, nhưng ta khuyên ngươi vẫn nên rời khỏi Kiều Kiều đi, ta có thể cho ngươi 50 khỏa Ngũ phẩm đỉnh cấp đan dược, thế nào hả?

Tề Đồng nhìn chằm chằm vào Diệp Vân Phong sâu kín nói.

- Tề Đồng ngươi...

Cốc Kiều Kiều muốn nói gì đó, lại bị Cộc Lực ngắt lời:

- Muội muội, việc này để bọn họ tự giải quyết đi, huống chi trong tộc sớm đã quyết định.

Cộc Lực trong nội tâm mặc dù hướng về muội muội, nhưng bọn hắn thân ở trong đại gia tộc, hôn nhân đại sự vốn không đến lượt mình làm chủ, chỉ có thể nghe theo gia tộc an bài.

Hiện giờ Tề Đồng nói lời này tuy khó nghe một chút, nhưng cũng coi như cách tốt khiến Diệp Vân Phong sớm rời khỏi.

Cốc Đình Đình ở bên mị nhãn như tơ, lóe ra vẻ ác liệt, phảng phất như ngồi đợi xem kịch vui vậy.

Diệp Vân Phong hơi liếc mắt nhìn Tề Đồng lẩm bẩm nói:

- 50 khỏa Ngũ phẩm đan dược? Nghe tựa hồ rất không tồi!

Tề Đồng lộ ra vài phần vẻ đắc ý nói:

- Đương nhiên, cầm lấy đi đấu giá có thể đạt được trên trăm vạn huyền phẩm tinh không thành vấn đề, cũng đủ để ngươi đề thăng tu vi lên một giai rồi, cái giá này có lẽ đủ khiến người rời khỏi Kiều Kiều rồi chứ!

- Ha ha... Nếu như ta nói không?

Diệp Vân Phong khẽ cười nói.

Cốc Kiều Kiều ở bên nghe xong lời này cuối cùng cũng yên lòng, trước đây nàng tuy rằng coi trọng Lăng Tiếu, nhưng giữa nàng và Lăng Tiếu chênh lệch quá xa, khiến nàng có một loại cảm giác khó với tới. Mà Diệp Vân Phong thích nàng, lại trải qua tiếp xúc những ngày này, Diệp Vân Phong trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, thực lực càng đột phá Thiên Tôn giai, cho nên nàng đối với Diệp Vân Phong cũng sinh ra không ít hảo cảm, mà loại tính tình ngạo mạn cùng hung hăng càn quấy như Tề Đồng khiến nàng rất không thích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1116 - Đan Minh Đan Hội Đại Bỉ.

Tề Đồng hơi sửng sốt một chút, trong mát lộ ra vài phần hung mang:

- Tốt... Có chút cốt khí, nếu ngươi đã không muốn, vậy chỉ có thể khiến người tỉnh ra thôi, Kiều Kiều cũng không phải ngươi có thể nhúng chàm!

Lúc này, Cốc Đình Đình t ở bên cạnh nói:

- Đồng ca là Luyện dược sư tộc ta mời tới tham gia Đan Hội Đại Bỉ lần này, hắn đã sớm đạt tới Ngũ phẩm đỉnh phong, ngươi thức thời một chút, vẫn nên nghe theo lời Đồng ca đi..., bằng không ngươi ra khỏi Phong Viêm Cốc cũng sẽ không được an toàn đâu!

- Đình Đình, ngươi còn dám mở miệng uy hiếp bằng hữu của ta, có tin ta lập tức né nát miệng ngươi không?

Cốc Kiều Kiều rất tức giận nói với Cốc Đình Đình.

- Ngươi... Tốt, rõ ràng vì một người ngoài mà nói vậy với ta, Đồng ca... Ngươi xem Đường tỷ nàng cứ bao che tình lang như vậy, loại nữ nhân này không cần cũng được, dù sao nàng cũng không thích ngươi, không bằng để Đình Đình gả cho ngươi thì hơn, người ta sẽ đối tốt với ngươi cả đời.

Cốc Đình Đình bi phẫn nói với Cốc Kiều Kiều, thần sắc đổi thành bộ dạng khác làm nũng với Tề Đồng, da mặt nàng cũng không phải dày bình thường, thật là hổ thẹn.

Tề Đồng khẽ cười nói:

- Mục tiêu của ta là Kiều Kiều, đương nhiên... Nếu ngươi nguyện ý làm nhỏ, ta không ngại thu luôn ngươi!

- Ngươi...

Cốc Đình Đình không nghĩ Tề Đồng lại trực tiếp như vậy, lúc này xấu hổ đến nói không ra lời, nàng nhẹ dậm chân, quay người chạy đi.

Tề Đồng nhìn lại Diệp Vân Phong nói:

- Ngươi có lẽ không biết, lần này ta đáp ứng Cốc gia đại biểu tham gia đan hội đại bỉ, chính là vì Kiều Kiều mà đến, chỉ cần ta lần này có thể thay Cốc gia bảo trụ vị trí, thậm chí tiến thêm một bậc là ta có thể kết hôn với Kiều Kiều rồi, cho nên... Ngươi đừng nên si tâm vọng tưởng nữa!

Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua Cốc Kiều Kiều, cũng quay người rời đi.

Cộc Lực cũng không nói thêm gì, lập tức đi theo.

Nơi này, chỉ còn lại Cốc Kiều Kiều và Diệp Vân Phong.

Sau một lúc lâu, Diệp Vân Phong mới mở miệng nói:

- Hắn nói là sự thật?

Chẳng biết tại sao, nghe tin đó, trong lòng của hắn cảm thấy ẩn ẩn đau nhức, hắn phát hiện hắn là thật tâm thích Cốc Kiều Kiều rồi.

Cốc Kiều Kiều nhẹ gật gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ mất tự nhiên nói:

- Đúng vậy, lời hắn nói là thật!

Diệp Vân Phong nắm chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra vài phần thống khổ:

- Vậy ngươi thích hắn sao?.

Nếu như Cốc Kiều Kiều thật sự thích Tề Đồng, vậy hắn không lời nào để nói nữa.

Cốc Kiều Kiều lắc đầu, đôi mắt dễ thương lộ ra vài phần khổ sở:

- Ta sao có thể thích loại người như hắn, nhưng... Nhưng đây là an bài của gia tộc, ta còn cách nào chứ!

- Vậy... Vậy ngươi có bằng lòng ở cùng ta không?

Diệp Vân Phong do dự một chút, rốt cục vẫn nói ra lời đã giấu trong lòng từ lâu.

- Ta...

Cốc Kiều Kiều nhìn gương mặt cương nghị anh tuấn của Diệp Vân Phong, trên mặt hiện lên vẻ ửng đỏ, cuối cùng phát ra một thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Thay vì gả cho Tề Đồng, chẳng bằng tiện nghi ngươi.

Diệp Vân Phong nghe nói như thế, lông mi lập tức giãn ra, trong đầu cũng đã như mở cờ trong bụng.

- Kiều Kiều, cả đời này ngươi chỉ là nữ nhân của ta, không ai đoạt được!

Diệp Vân Phong hai tay nắm lấy tay Cốc Kiều Kiều trịnh trọng hứa hẹn.

Cốc Kiều Kiều tâm hồn thiếu nữ run lên, đôi mắt dễ thương nhìn Diệp Vân Phong, lộ ra nhu tình vô hạn, chỉ tiếc nhu tình này chỉ thoáng qua một chút.

Nàng bỏ tay Diệp Vân Phong ra nói:

- Gia tộc ta tuyệt không cho phép đâu!

- Không... Ngươi phải tin tưởng ta, Đan Hội Đại Bỉ mà ngươi nói đến cùng là sao, ta nhất định có thể nghĩ cách khiến gia tộc ngươi thay đổi chủ ý!

Diệp Vân Phong không chịu buông tha nói.

Cốc Kiều Kiều nhẹ hít một hơi, liền chậm rãi nói ra nguyên do của Đan Hội Đại Bỉ.

Đan Hội Đại Bỉ là một loại đại hội khảo nghiệm luyện đan do Dược Môn, một trong mười tám phương thế lực lớn cùng với rất nhiều luyện dược tông môn và thế gia tổ chức.

Tất cả Luyện dược sư một trăm tuổi trở xuống ở Trung Vực đều có thể tham dự.

Mỗi năm năm cử hành một lần, ngoại trừ đánh giá đẳng cấp của các Luyện dược sư tham dự ra, càng là một loại chế độ ban thưởng khiến các Luyện dược sư cố gắng luyện đan.

Đồng thời, Đan Hội Đại Bỉ lần này càng là tiêu chuẩn để bài danh thế lực luyện dược các nơi.

Liên minh do Dược Môn cùng với rất nhiều luyện dược tông môn và thế gia tạo thành được gọi là Đan Minh, cổ thế lực này ở Trung Vực có thể sánh với Linh Vũ Các

Chỉ là Đan Minh từ trước đến nay không tham dự bất luận tranh đấu gì cả, mỗi một phương thế lực minh hữu đều tự quản lý, hàng năm cung cấp minh phí nhất định cho Dược Môn cùng với hội viên Top 10 là được, mà mỗi năm năm đều tuyển lại một lần, bài danh mỗi lần đầu có điều chỉnh, cho nên Đan Minh cũng không xếp vào mười tám phương thế lực, nhưng phạm vi thế lực của nó lại có thể sánh với Linh Vũ Các.

Cốc gia đúng là thế lực hội viên của Đan Minh, năm năm trước xếp hàng thứ 9 trong hơn 100 phương thế lực.

Bọn hắn hàng năm có thể hưởng thụ một đám tài nguyên luyện đan do Đan Minh cungcaaps/

Lúc Cốc gia tối đỉnh phong có thể xếp vào top 5, mà những năm gần đây, Cốc gia mỗi một thời đại tư chất xuống dốc đi rất nhiều, đã sắp rớt khỏi top 10 rồi.

Một khi, Cốc gia rời khỏi Top 10, vậy bọn cũng không thể hượng thụ tài nguyên luyện đan miễn phí nữa, càng cần hàng năm giao nộp tài nguyên luyện dược nhất định cho Đan Minh.

Loại tình huống này Cốc gia không hề muốn nhìn thấy.

Đan Hội Đại Bỉ mỗi năm năm một lần, mỗi phương thế lực có thể chọn ra năm tên Luyện dược sư tuổi dưới một trăm để tham dự đại hội bình xét.

Hội viện top 10 như Cốc gia nhất định phải có hai người tiến vào top 20, có một người ít nhất tiến giai Top 10 mới có thể bảo trụ hoặc đề cao bài danh.

Nếu như trong năm đại biểu không có ai đạt được thành tích này, vậy sẽ do thế lực khác đủ tiêu chuẩn thay thế.

Đại biểu dự thi bài danh càng cao, thế lực bài danh cũng sẽ càng cao, phúc lợi được hưởng thụ cũng sẽ càng nhiều, loại tỷ thí luyện đan theo phương thức thi đua này chính là tôn chỉ của Đan Hội Đại Bỉ.

Hiện giờ trong lớp trẻ Cốc gia Luyện dược sư xuất sắc dưới trăm tuổi cũng không có mấy người, muốn bảo trụ bài danh Top 10, lần này dự thi nhất định phải có hai gã Luyện dược sư Ngũ phẩm và ba gã Tứ phẩm đỉnh phong mới được.

Hiện giờ Cốc gia dưới trăm tuổi đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm chỉ vẹn vẹn có một người, Tứ phẩm đỉnh phong ngược lại có mấy người, nhưng cái này vẫn không được. Cho nên, Cốc gia bọn hắn nhất định phải tìm kiếm ngoại viện có thể bảo trụ bài danh trong đại hội lần này, bằng không chỉ có thể rớt khỏi Top 10.

Tề Đồng chính là ngoại viện mà Cốc gia mời đến lần này, hắn ba năm trước đây đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư rồi

Tề Đồng sở dĩ được Cốc gia coi trọng, chủ yếu nhất là vì hắn có một sư phó tương đối ngưu bức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1117 - Vừa Đến Cốc Gia

Sư phó hắn là nhân vật đã thành danh nhiều năm, tên là Ô Phục, người xưng là Ô đại sư, là một gã cao phẩm Luyện dược sư đã sớm tiến giai thất phẩm chi cảnh, ở Trung Vực cũng là Luyện dược sư nổi danh được xếp vào thượng đẳng.

Người này vẫn luôn là tán tu, cũng chưa từng gia nhập qua bất luận thế lực nào, nhưng hắn thân là cao phẩm Luyện dược sư, lại có không ít tùy tùng, đồng thời cũng là nhân vật khách quý của thế lực khắp nơi.

Cho nên, Cốc gia đối với hai thầy trò Ô Phục và Tề Đồng cực kỳ để bụng, mà Tề Đồng lại nhìn trúng Cốc gia Cốc Kiều Kiều liền đồng ý lời mời của Cốc gia lần này, điều kiện tiên quyết là người Cốc gia phải đáp ứng gả Cốc Kiều Kiều cho hắn.

Trải qua cao tầng Cốc gia nhất trí, bọn hắn đã chấp nhận yêu cầu của Tề Đồng.

Bọn hắn cảm thấy Cốc Kiều Kiều gả cho Tề Đồng có thể giúp gia tộc nhiều thêm một luyện đan đại sư, lại có thể kéo sư phó Ô Phục hắn vào một chỗ với Cốc gia, chuyện này đối với Cốc gia mà nói tuyệt đối là nhất cử lưỡng tiện.

Tầng tầng quan hệ trong đó, Cốc Kiều Kiều đương nhiên rõ ràng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại bất đắc dĩ và khổ sở như vậy.

Vốn lúc chuyến đi Minh Ngộ Trì kết thúc nàng muốn mở miệng thỉnh cầu Lăng Tiếu trợ giúp, nhưng Lăng Tiếu lại không thể lĩnh ngộ Đạo của mình, mà muốn tự mình tu luyện, nàng bất đắc dĩ chỉ có thể lợi dụng hảo cảm của

Diệp Vân Phong với mình mời hắn đến Phong Viêm Cốc làm khách, mục đích chính là hy vọng sau khi Lăng Tiếu tu hành sau xong có thể đến Cốc gia các nàng một chuyến, đến lúc đó liền mở miệng cầu Lăng Tiếu hỗ trợ.

Ai biết Lăng Tiếu còn chưa tới, Cốc gia đã mời Tề Đồng làm ngoại viện, cái này đã trở thành sự thật, nàng sao có thể khiến gia tộc đổi ý được?

Nghe Cốc Kiều Kiều nói xong, lông mày Diệp Vân Phong nhíu thành hình chữ "xuyên", trong nội tâm sinh ra cảm giác bất đắc dĩ thật sâu.

- Nếu không... Nếu không chúng ta cùng trốn đi? Chỉ cần ngươi đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu bất cứ ủy khuất gì đâu!

Diệp Vân Phong lo lắng nói.

Nếu Cốc Kiều Kiều đã xem như thừa nhận nguyện ý ở cùng hắn, vậy hắn tuyệt không thể để nữ nhân của mình thành thê tử người khác được.

Cốc Kiều Kiều cười khổ nói:

- Ngươi quá ngây thơ rồi, hiện giờ ta đã bị gia tộc cấm túc, trước Đan Hội Đại Bỉ tuyệt đối không thể rời khỏi Cốc gia nửa bước.

Vậy bảo gia tộc của ngươi nhờ lão Đại ta làm ngoại viện không được sao?

Diệp Vân Phong lại nói.

- Vậy ngươi cho rằng bọn họ sẽ vì một ngoại viện mà buông tha cho một gã thất phẩm Luyện dược sư và một gã Ngũ phẩm Luyện dược sư sao?

Cốc Kiều Kiều hỏi ngược lại.

Diệp Vân Phong lập tức á khẩu không trả lời được.

Cũng vừa lúc đó, bọn người Lăng Tiếu đã lặng yên đi tới Phong Viêm Cốc.

- Phong Viêm Cốc, một trong Trung Vực hai mươi tám Cốc, quả nhiên có vài phần độc đáo, xem những rừng lá phong đều là thụ linh đã ngoài ngàn năm, rất nhiều càng trên cả ngàn năm, Hồng Phong diệp của nó chính là tài liệu phụ trợ tuyệt hảo để luyện chế Tam phẩm đan dược đấy!

Lăng Tiếu nhìn rừng lá phong tán thán nói.

Hắn sau khi đi ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch lập tức mang theo Lưu Quần, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn chạy đến Phong Viêm Cốc, mà Bại Gia Tử không thích trao đổi với ngươi, bị hắn thu vào trong dược đỉnh với Kim Sắc Lang Vương.

Bất quá, hắn tạm thời không định cho mấy nàng kia biết về bí mật của dược đỉnh, lúc các nàng hỏi về dáng đi của Bại Gia Tử hắn cũng chỉ qua loa cho xong.

- Sơn mạch bốn phía Phong Viêm Cốc khắp nơi đều là Tam phẩm Linh Địa, có thể gieo trồng ra rất nhiều tam giai linh thảo, đối với luyện dược thế gia như Cốc gia mà nói cũng không tính là gì, nghe nói trong Dược Môn còn có Ngũ phẩm linh điền, khắp nơi gieo trồng Ngũ phẩm linh thảo!

Lưu Quần ở bên nói.

- Thì ra là thế, có những linh thảo này quả thật có thể khiến lớp trẻ tùy ý sử dụng rồi.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói.

- Không biết thiếu gia đến Cốc gia có chuyện gì? Hắn là muốn nhờ người Cốc gia giúp ngươi tinh luyện đan dược sao?

Lưu Quần lại hỏi.

Dao Thanh Mẫn lanh mồm lanh miệng ở một bên nói:

- Thiếu gia cần gì nhờ người khác tinh luyện đan dược chứ, bản thân hắn đã là lục phẩm Luyện dược sư rồi.

- Cái gì, thiếu... Thiếu gia là lục phẩm Luyện dược sư?

Lưu Quần thiếu chút nữa đã cắn cả đầu lưỡi cà lăm nói.

- Hừ, đó là đương nhiên.

Dao Thanh Mẫn hếch bộ ngực no đủ lên nói.

Xem bộ dạng của nàng, phảng phất như thân phận lục phẩm Luyện dược sư kia chính là của nàng vậy.

- Thiếu gia, cái này... Đây là thật sao?

Lưu Quần ở một bên hỏi.

- Tin thì là thật, không tin thì là giả.

Lăng Tiếu lấp lửng nói.

Lưu Quần lộ ra vài phần thần mang hưng phấn, hắn hiện giờ càng thêm tin tưởng Lăng Tiếu có năng lực khiến hắn bước ra một bước kia rồi.

Một đoàn người đi tới cửa chính đại viện Cốc gia, vừa định tiến lên bảo gác cổng thông báo một tiếng thì bên trong lại có một nữ nhân vội vàng chạy ra, nàng thiếu chút nữa đã đụng vào đoàn người Lăng Tiếu, may mắn Lăng Tiếu phản ứng rất nhanh nên mới miễn cho đụng vào nhau.

- Các ngươi chặn đường bổn tiểu thư đi làm gì, muốn chết sao?

Cốc Đình Đình nhẫn nhịn một bụng tức giận, mới từ trong nội viện chạy ra, muốn đến phường thị hít thở không khí, không nghĩ tới lại bị người ngăn cản, liền cực kỳ vô lý mà mắng.

Lăng Tiếu nhíu mày một chút đang muốn nói chuyện thì Dao Thanh Mẫn phía sau hắn lại kêu lên:

- Ngươi người đàn bà chanh chua này, rõ ràng là ngươi đụng tới, giờ lại mắng chửi người sao.

- Thanh Mẫn!

Lê Tuyết lập tức mở miệng trách móc.

Dao Thanh Mẫn tính cách vô cùng thẳng thắn, nơi này chính là địa bàn của người khác, mọi thứ vẫn nên nhường nhịn thì hơn, đây cũng là tính cách cẩn thận mà Lê Tuyết dưỡng thành nhiều năm qua.

- Tốt, các ngươi đến cùng là người nào, rõ ràng dám mắng bản tiểu tử, ngươi có biết bản tiểu thư là ai không, ở địa bàn của Cốc gia cũng dám giương oai, người tới... giết hết bọn chúng cho ta.

Cốc Đình Đình nhìn tam nữ trước mắt rõ ràng dung nhan đều chim sa cá lặn, càng khiến nàng đố kị chi ý đại thịnh, rõ ràng không đi cảm ứng thực lực của đối phương đã trực tiếp sai người giết các nàng.

Không thể không nói tính tình của Cốc Đình Đình này kém Cốc Kiều Kiều khá xa.

Mấy tên gác cổng Vương cấp kia còn chưa kịp tới gần đã bị uy áp mà Lưu Quần phát ra chấn nhiếp khiến thân thể không thể động đậy.

- Con bé Cốc gia kia cực kỳ không có lễ phép, trước tiên để lão Lưu ta thay đại nhân nhà ngươi quản giáo ngươi một chút.

Lưu Quần trước tiên đứng ra, khí thế cường đại ép tới khiến Cốc Đình Đình không thể thở nổi.

Lúc này, vài đạo thân ảnh cấp tốc từ trong Cốc gia đại viện lướt ra.

- Người nào dám đến Cốc gia sinh sự!

Một tiếng quát vang lên, mấy tên Thiên Tôn rơi xuống trước bọn người Lăng Tiếu.

- Cốc Hà tiểu tử, có nhận ra lão phu không?

Lưu Quần nói với tên trung giai Thiên Tôn dẫn đầu kia.

Tên trung giai Thiên Tôn gọi là Cốc Hà kia nhìn về phía Lưu Quần, lúc này nhiệt tình tiến lên trước nói:

- Thì ra là Lưu thúc, không biết lão nhân gia ngài giá lâm, không thể đón tiếp từ xa được.

Bọn người Lăng Tiếu thật không nghĩ tới Lưu Quần rõ ràng nhận thức người Cốc gia.

- Nhiều năm không đến, chỉ sợ lão đầu nhà ngươi đã không còn nhớ rõ huynh đệ như ta nữa rồi.

Lưu Quần mang theo vẻ khó chịu nói.

Cốc Hà nhìn thoáng qua Cốc Đình Đình đang bị áp chế, tựa hồ hiểu rõ gì đó, lúc này lại nói:

- Lưu thúc xem ngươi nói kia, gia phụ vài ngày trước vẫn còn nhắc đến ngài đấy, có chuyện gì kính xin vào trong nội viện nói, ngài cũng đừng làm khó dễ bọn tiểu bối này nữa.

Lưu Quần hừ lạnh một tiếng, tán đi uy áp, Cốc Đình Đình và mấy tên gác cổng kia lập tức mềm nhũn trên mặt đất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1118 - Vừa Đến Cốc Gia 2

Mấy người đều lộ ra vài phần sợ hãi, Cốc Đình Đình cũng không dám nhiều lời nữa, trừng mắt nhìn đoàn người liền vội vàng rời đi.

- Lần này ta không phải tới tìm lão đầu nhà ngươi, ta là đến cùng với thiếu gia nhà ta.

Lưu Quần nói.

- Thiếu gia nhà ngươi?

Cốc Hà sửng sốt một chút hoảng sợ nói.

Hắn biết rõ, Lưu Quần chính là đoàn trưởng Lục Miêu dong binh đoàn, từ trước đến nay vẫn chưa từng đầu nhập qua bất cứ thế lực nào cả, lúc trước phụ thân hắn Cốc Huyền cũng đã nhiều lần mở miệng muốn mời Lưu Quần đến Cốc gia bọn hắn làm cung phụng thượng đại trưởng lão nhưng hắn không chịu, giờ hắn lấy đâu ra thiếu gia chứ?

Ánh mắt Cốc Hà cũng rơi vào trên người Lăng Tiếu khí chất bất phàm.

Hắn cơ hồ không phát giác được khí tức của Lăng Tiếu, nhưng lại phát hiện Lăng Tiếu trong lúc vô hình có một cổ Hoàng giả chi khí quanh quẩn nơi thân, khiến lòng hắn sinh ra sợ hãi.

Lăng Tiếu chắp tay nói với Cốc Hà:

- Tại hạ Lăng Tiếu, từng quen biết với Cốc Kiều Kiều ở Chiến Loạn Uyên,

lần này chính là đáp ứng lời mời mà đến, kính xin thông truyền một tiếng.

- Ngươi... Ngươi chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu?

Cốc Hà cả kinh nói.

Vài tên Thiên Tôn ở sau hắn cũng lộ ra vài phần động dung.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là tại hạ!

- Tốt tốt, các ngươi theo ta đến nội viện đã nói sau, ta sẽ lập tức sai người đi thông báo.

Cốc Hà rất hưng phấn đáp.

Hắn thật không nghĩ tới người trẻ tuổi trước mắt này lại là Đệ Nhất Hoàng Tọa, đó là cao thủ lực áp một đời trẻ tuổi mười tám phương thế lực, hắn cũng không dám đối đãi với Lăng Tiếu như, huống hồ một tiếng "Thiếu gia" kia của Lưu Quần càng khiến hắn phải suy đoán về thân phận Lăng Tiếu.

Cốc Hà mang theo bọn người Lăng Tiếu trực tiếp đi chính sảnh, chưa nói đến thân phận Đệ Nhất Hoàng Tọa của Lăng Tiếu, chỉ bằng vào thực lực Bán Đế của Lưu Quần thôi cũng đủ để khiến bọn hắn phải đối đãi như khách quý rồi

Mọi người vừa ngồi xuống không bao lâu, hai cổ khí tức cường hãn đã cấp tốc bay tới, một thanh âm cởi mở vang lên:

- Lưu lão ca quả nhiên là khách hiếm a, trước đây nhiều lần mời cũng không thấy ngươi đến thăm, giờ lại tự mình đến thật khiến Cốc Huyền ta thụ sủng

nhược kinh ah!

Một lão giả và một người trung niên đồng thời đi vào trong chính sảnh, nói chuyện chính là lão giả kia, hắn chính là phụ thân Cốc Hà, Cốc Huyền, thực lực đỉnh phong Thiên Tôn, cùng với thân phận Ngũ phẩm Luyện dược sư, trung niên nhân ở cạnh hắn dáng vẻ uy nghiêm, trong lúc mơ hồ lộ ra khí thế không giận tự uy, thực lực của hắn mặc dù không bằng lão giả kia, nhưng cũng là trung giai Thiên Tôm, mà hắn chính là gia chủ Cốc gia, Cốc Đàm, càng có thân phận lục phẩm Luyện dược sư.

Bình thường Luyện dược sư muốn có thành tựu cao ở thực lực đều rất khó, vì đại bộ phận tinh lực của bọn hắn đều tốn hao ở luyện đan, mà thực lực của bọn hắn đa số đều là mượn nhờ đan dược để tăng lên, cảnh giới càng cao, bọn hắn tăng lên càng khó, căn cơ cũng càng thêm phù phiếm, chiến lực so với ngang giai phải kém hơn không ít.

Cho nên, thực lực của Cốc Đàm và Cốc Huyền nhìn qua tuy rằng cường hãn, nhưng thực ra chỉ là bình hoa di động, chiến lực so với ngang giai yếu nhược hơn rất nhiều.

Bọn người Lăng Tiếu đứng lên có chút thi lễ với Cốc Đàm và Cốc Huyền một cái.

Lưu Quần mới nói

- Cốc lão đệ nghiêm trọng rồi, lão Lưu là loại lỗ mãng chỉ biết giết chóc, nào được thanh nhàn tự đắc như lão đệ ngươi chứ.

Cốc Huyền cười cười, sau đó lại giới thiệu với Cốc Đàm:

- Gia chủ, vị này chính là đoàn trưởng Lưu Quần của Lục Miêu dong binh đoàn, một trong Lạc Nhật sơn mạch Tam đại dong binh đoàn, cũng chính là

hảo huynh đệ ta kết giao khi ra ngoài lưu lạc năm đó, gia tộc bọn ta cũng có không ít linh thảo giao dịch từ chỗ Lục Miêu dong binh đoàn

Cốc Đàm hiển nhiên cũng từng nghe qua danh tiếng của Lưu Quần, lập tức thái độ trở nên nhiệt tình hơn nhiều:

- Thì ra là Lưu đoàn trưởng, Cốc Đàm thất lễ!

Lưu Quần đã có tu vị Bán Đế, là người có thể sánh vai với thế hệ trước của Cốc gia bọn họ nên Cốc Đàm cũng không dám chậm trễ.

Lưu Quần cũng không khách khí, lúc này giới thiệu Lăng Tiếu cho hai người:

- Còn đây là thiếu gia nhà ta Lăng Tiếu, lần này Lưu Quần chỉ là cùng đến, kính xin Cốc gia chủ, Cốc lão đệ đừng trách!

- Thiếu gia nhà ngươi Lăng Tiếu?

Hai người đều sững sờ.

Cốc Đàm lập tức nói:

- Hẳn là chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa, Lăng Tiếu Hoàng Tọa kia sao?

Lăng Tiếu chắp tay đáp:

- Chính là tại hạ, khiến Cốc gia chủ chê cười!

- Ha ha, tốt tốt... Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ta nghe cháu gái Kiều Kiều kia của ta nói, nàng có thể xếp vào Chiến Hoàng cũng là nhờ có ngươi giúp đỡ a!

Cốc Đàm cười nói.

Đệ Nhất Hoàng Tọa chỉ là một hậu sinh vãn bối, vốn không nên khiến Cốc Đàm khách khí như vậy, nhưng truyền thuyết Lăng Tiếu chính là đệ tử của vị trong truyền thuyết kia, đây chính là do một vị đại nhân của Linh Vũ Các xác nhận, Cốc Đàm hắn cũng không dám chậm trễ.

- Cốc gia chủ mà nói nghiêm trọng rồi, lần này đến đây, một là vì ôn chuyện, hai là vì...

Lăng Tiếu còn chưa nói hết lời, đã bị một giọng nói cắt đứt.

- Lão đại ngươi cuối cùng đến rồi!

Thanh âm của Diệp Vân Phong từ bên ngoài phòng vang lên.

Sau đó, hắn cùng với Cốc Kiều Kiều cùng nhau tiến vào trong đại sảnh, hai người đều thi lễ một cái với Cốc Đàm Cốc Huyền, Diệp Vân Phong mới đứng ở bên người Lăng Tiếu, bộ dáng có chút kích động.

Hiện giờ hắn cần lão đại làm chủ thay hắn, giờ lão đại ddaxddeens, quả nhiên là mưa đúng lúc.

- Gia gia, hắn chính là Lăng Tiếu, Đệ Nhất Hoàng Tọa lần này, ngay cả yêu nghiệt kia của Linh Vũ Các cũng bị hắn đè xuống.

Cốc Kiều Kiều chỉ vào Lăng Tiếu giới thiệu cho Cốc Đàm.

Cốc Đàm vuốt vuốt chòm râu cười nói:

- Gia gia đã biết rồi.

- Đúng rồi, gia gia Lăng Tiếu hắn còn là lục phẩm Luyện dược sư nữa, để hắn thay Tề Đồng kia giúp Cốc gia tham dự Đan Hội Đại Bỉ thì phần thắng sẽ càng thêm lớn!

Cốc Kiều Kiều không thể chờ đợi được nữa nói vào chính đề.

Cốc Đàm và Cốc Huyền thần sắc biến đổi, hiển nhiên bọn hắn cũng không ngờ tới Lăng Tiếu rõ ràng còn có thân phận bực này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1119 - Việc Này Lão Đại Thay Ngươi Làm Chủ

Cốc Đàm đang muốn nói gì đó thì bên ngoài chính sảnh lại có ba người đi đến.

Một người mặc phục sức tiêu chí Cốc gia, hai người khác lại mặc áo choàng Luyện dược sư, một người trong đó chính là Tề Đồng, trên mặt hắn vẫn treo dáng cười âm tà như trước, mà bên cạnh hắn là lão già mập lùn tóc tai trụi lụi hết.

Lão già này chính là sư phó của hắn Ô Phục, thất phẩm Luyện dược sư chi cảnh, đồng thời cũng là cao thủ cường đại có tu vị Bán Đế.

Lão giả mang Ô Phục và Tề Đồng đến đây địa vị cũng không thấp, hắn chính là đường đệ của Cốc Đàm, tên là Cốc Phần, tu vị càng ở trên Cốc Đàm, nhưng phẩm giai Luyện dược sư của hắn lại thấp hơn Cốc Đàm một phẩm, chỉ là Ngũ phẩm Luyện dược sư chi cảnh, bởi vậy nên lúc trước mới mất đi vị trí gia chủ.

Ở luyện dược thế gia như Cốc gia, cũng không phải chỉ dùng thực lực làm tiêu chuẩn duy nhất để cân nhắc, luyện đan chi thuật cũng là một nhân tố rất quan trọng.

Thấy có người tới, Cốc Kiều Kiều trở nên khẩn trương, mà Diệp Vân Phong ở bên lại nhìn chằm chằm vào Tề Đồng, trong mắt lộ ra địch ý nồng đậm.

- Lại là hắn!

Lưu Quần nhìn Ô Phục kinh ngạc nói.

- Ai?

Lăng Tiếu hỏi.

- Thất phẩm Luyện dược sư Ô Phục!

Lưu Quần đáp.

- Thất phẩm Luyện dược sư?

Lăng Tiếu híp mắt nhìn tên mập lùn kia.

Hắn có thể cảm nhận được hành hỏa thuộc tính đầm đặc của Ô Phục, thuộc tính này còn mang theo vài phần hương vị khác thường, có lẽ có thú hỏa hoặc địa hỏa cường đại này đó, hắn dựa vào Thiên Hỏa là có thể cảm ứng được điểm này.

- Cốc gia chủ đã tìm được ngoại viện mới, xem ra là chướng mắt đồ nhi ta rồi, nếu đã vậy chúng ta cũng không quấy rầy nữa!

Ô Phục vừa đến đã nghe được lời Cốc Kiều Kiều, lúc này rất căm tức nói với Cốc Đàm.

Hắn là thất phẩm Luyện dược sư cùng hai vị lão tổ tông Cốc gia thuộc về cùng thế hệ, vốn không cần phải khách khí với gia chủ như Cốc Đàm.

- Gia chủ, ngươi tốt nhất nên nghĩ lại ah, lão tổ tông rất hy vọng có thể được Ô đại sư ủng hộ đấy.

Cốc Phần cau mày nói với Cốc Đàm, nghe ngữ khí cũng không hề có ý tôn trọng Cốc Đàm.

Cốc Đàm trừng mắt liếc Cốc Kiều Kiều, cười nói với Ô Phục:

- Ô đại sư nói đùa, chỉ là trẻ con không biết giữ miệng, ngài đừng để trong lòng, ngoại viện Cốc gia ta lần này vẫn là do đứa nhỏ Tề Đồng này tham dự.

- Hừ, nếu đã vậy thì mời Cốc gia chủ làm chủ thay tiểu đồ lập hôn ước với lệnh tôn đi, bằng không sẽ bị một vài tiểu bối làm ảnh hưởng đến liên minh giữa chúng ta đấy.

Ô Phục rất vênh váo nói, hoàn toàn không để bọn người Lăng Tiếu vào mắt.

- Cái này... Cái này tựa hồ quá mức gấp gáp a!

Cốc Đàm thần sắc có chút khó coi đáp.

Sự sủng ái của hắn với Cốc Kiều Kiều mọi người đều biết, mà tâm ý Kiều Kiều hắn cũng rõ ràng, hắn một mực kìm chế chưa hoàn toàn đáp ứng quan hệ thông gia lần này chính là hi vọng Kiều Kiều có thể có nhiều thêm chút thời gian cân nhắc, nhưng bây giờ Ô Phục lại bức bách, quả nhiên khiến hắn cực kỳ khó chịu và khó xử.

Bất luận ở một đại gia tộc nào thì việc tranh gianh phe phái là không thể thiếu, mà hắn và đường đệ gần đây luôn bất hòa, khiến vị trí gia chủ của hắn không được ổn định, mà lần này Ô Phục chính là do đường đệ hắn mời đến. Trong hội nghị lần trước, rất nhiều trưởng lão đều đồng ý liên hợp với Ô Phục, nếu hắn không đáp ứng, không chỉ ảnh hưởng đến thành tích gia tộc ở Đan Hội Đại Bỉ, càng sẽ khiến danh dự gia chủ như hắn ngã xuống tới cực điểm, việc này quả thật khiến hắn cực kỳ khó xử!

- Gia chủ, lần này rất nhiều trưởng lão đã thông qua, mà hai vị lão tổ tông cũng đã ngầm đồng ý rồi, chẳng lẽ gia chủ không đồng ý với quyết định của lão tổ tông sao?

Cốc Phần ở một bên lạnh lùng nói.

- Cái này...

Cốc Đàm lập tức không biết nói sao, hắn nhìn thoáng qua Cốc Kiều Kiều, nặng nề thở dài một hơi:

- Mà thôi mà thôi, có Ô đại sư gia nhập Cốc gia chúng ta cũng là một chuyện rất may mắn, hôn sự của Kiều Kiều cứ như vậy...

Nhưng lời hắn còn chưa dứt, một thanh âm bất mãn đã vang lên:

- Cốc gia chủ, xin đừng kết luận vội!

Mọi người không nghĩ tới rõ ràng có người dám ngắt lời Cốc Đàm, ánh mắt bọn hắn toàn bộ đều rơi vào người nói chuyện.

Nói chuyện rõ ràng là Diệp Vân Phong.

Cốc Kiều Kiều khẩn trương giật góc áo Diệp Vân Phong nói:

- Được rồi Vân Phong, đây là chuyện Cốc gia chúng ta, ngươi đừng nên tham dự.

- Không, Kiều Kiều, ngươi là của ta, ai cũng không thể đoạt được.

Diệp Vân Phong trở nên vô cùng kiên định nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Cốc Đàm, cong cong thân thể khẩn cầu:

- Xin Cốc gia chủ cho phép Kiều Kiều gả cho Diệp Vân Phong ta!

Tất cả mọi người không nghĩ tới Diệp Vân Phong lại lớn gan như vậy, người ta đã quyết định đồng ý gả Cốc Kiều Kiều cho Tề Đồng rồi, hắn còn có đảm lượng đứng ra cầu hôn với Cốc gia ở trước mặt nhiều người như vậy.

Cốc Kiều Kiều trong lòng cực kỳ cảm động, cuộc đời này được nam nhân như vậy thích, nàng cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Dao Thanh Mẫn phảng phất là nhân vật trời sinh không chịu được tịch mịch, rõ ràng ở một bên châm ngòi thổi gió nói:

- Thực uy vũ, nếu thiếu gia có thể đối với ta như vậy, người ta đêm nay sẽ đi làm ấm giường cho hắn ngay!

Lê Tuyết hung hăng gõ đầu Dao Thanh Mẫn nói: đọc truyện nhanh nhất tại doctruyen.org

- Ngươi không nói thì không ai cho rằng ngươi câm đâu.

- Ngươi nói thật hay, rõ ràng dám làm loạn quyết định của Cốc gia, người tới... đuổi bọn họ ra khỏi đây đi!

Cốc Phần nhíu mày nhìn Diệp Vân Phong quát lớn.

Lời hắn vừa dứt, mấy tên Địa Hoàng lập tức xông vào, bộ dáng hung hãn như muốn đuổi Diệp Vân Phong và Lăng Tiếu ra khỏi đây.

- Ta xem ai dám làm càn!

Lưu Quần nhíu mày phẫn nộ quát, khí thế Bán Đế cường đại lập tức tràn khắp đại sảnh, khiến tất cả mọi người đều hít thở không thông.

- Lưu lão ca không thể!

Cốc Huyền lập tức mở miệng kêu to nói.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai, rõ ràng dám quản chuyện Cốc gia ta, đừng nói là muốn đối địch với Cốc gia chứ?

Cốc Phần sắc mặt tái nhợt nhìn Lưu Quần hỏi.

- Cốc gia uy phong thật to! Lão phu chính là Lưu Quần!

Lưu Quần khôi phục hai trăm năm thọ nguyên, tinh khí cũng cao hơn một tần, khiến bản thân cũng càng thêm có uy thế.

- Ta nói là ai, thì ra là một gã dã nhân trong núi.

Ô Phục nhíu mày, tay áo vung lên, một cổ lực lượng bàng bạc đánh tan uy áp của Lưu Quần, ánh mắt hắn nhìn Lưu Quần tràn đầy ý khinh thường.

Danh tiếng Lưu Quần hắn đương nhiên biết rõ, cũng là Bán Đế như hắn, bất quá Lưu Quần đã tiến vào cảnh giới này sớm hơn hắn mấy trăm năm, mà hắn lại dựa vào đan dược linh thảo từng bước một đạt tới cảnh giới này, mặt ngoài thực lực Lưu Quần có vẻ mạnh hơn hắn vài phần, nhưng hỏa thuộc tính của hắn lại có thể khắc chế mộc thuộc tính của Lưu Quần, hắn còn có thân phận thất phẩm Luyện dược sư tôn quý, bởi vậy càng xem thường loại dong binh thường xuyên chém giết như Lưu Quần.

- Đúng vậy, lão phu là dã nhân trong núi, nhưng cũng tốt hơn loại tiểu nhân dối trá như ngươi.

Lưu Quần trừng mắt nhìn Ô Phục quát lớn.

- Bản đại sư chẳng muốn phí miệng lưỡi với loại người thô bỉ như ngươi.

Ô Phục phất tay áo một cái, nhìn lại Cốc Đàm lần nữa hỏi:

- Cốc gia chủ có cần ta mời hai vị lão ca kia đến để bọn họ thay ngươi làm chủ không?

Ngữ khí của hắn tràn đầy ý uy hiếp, hiển nhiên không định nhẫn nại dông dài nữa.

- Lưu đoàn trưởng, đây là chuyện Cốc gia chúng ta, các ngươi vẫn đừng nên tham dự, việc này Cốc gia ta đã sớm có kết luận, Kiều Kiều nàng và đồ đệ Tề Đồng của Ô Phục đại sư đều là kim đồng ngọc nữ, chính là tuyệt phối, hôm nay liền cử hành nghi thức đính hôn đi, đợi Đan Hội Đại Bỉ kết thúc sẽ cử hành hôn lễ!

Cốc Đàm sâu kín nói.

Hắn cũng biết việc này đã không thể thay đổi, nếu quả thật kinh động đến lão tổ tông thì gia chủ như hắn cũng quá mức vô năng rồi.

- Ha ha, Cốc gia chủ anh minh!

Ô Phục lộ ra vẻ đắc ý nói.

- Tốt rồi, việc này đã có kết luận, các ngươi không phải người Cốc gia, chúng ta không chào đón các ngươi, mời đi cho!

Cốc Phần cau mày nhìn đám người Lưu Quần, Diệp Vân Phong nói.

Cốc Kiều Kiều trong mắt lộ đầy nước mắt uy khuất, nàng nhìn Diệp Vân Phong cũng không nói được gì nữa, tất cả duyên phận chỉ sợ đến đây phải kết thúc rồi.

- Lão đại, xin ngươi làm chủ cho Vân Phong!

Diệp Vân Phong cắn răng, xoay người sang chỗ khác, một gối quỳ xuống khẩn cầu Lăng Tiếu.

Diệp Vân Phong còn chưa quỳ xuống, một cổ lực lượng đã cưỡng ép nâng hắn lên.

Diệp Vân Phong lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Lão đại ngươi... Ngươi lĩnh ngộ?

- Đừng nói gì hết, việc này lão đại thay ngươi làm chủ.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, chậm rãi đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Diệp Vân Phong nghe được lời này của Lăng Tiếu, lập tức yên lòng, sau đó nhìn Cốc Kiều Kiều với thần sắc kiên định

- Các ngươi còn không ra ngoài cho ta, chẳng lẽ thật muốn là địch với Cốc gia ta sao?

Cốc Phần lại một lần nữa quát.

Cốc Huyền cũng mở miệng khuyên:

- Lưu lão ca, việc này... Ta thấy các ngươi đừng quản nữa, mau đi đi, ngày khác Cốc Huyền ta tự mình đến nhà bồi tội với ngươi.

Cốc Huyền chỉ là trưởng lão chi thứ của Cốc gia, địa vị ở Cốc gia cũng không cao như tưởng tượng, cho nên hắn cũng không thể nói hộ Lưu Quần cái gì cả.

- Thiếu gia...

Lưu Quần nói với Lăng Tiếu

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1120 - Việc Này Lão Đại Thay Ngươi Làm Chủ 2

Hắn muốn khuyên Lăng Tiếu rời đi, nhưng lại biết rõ thân phận của mình không làm chủ được, cho nên do dự không nói ra.

Hắn biết rõ, Cốc gia không chỉ có có thất phẩm Luyện dược sư mà còn có cường giả Đế cấp tọa trấn, hắn sợ thiếu gia hắn huyên náo quá lớn sẽ chọc vị cường giả Đế cấp kia ra, việc này quả thật không khôn ngoan chút nào.

Huống hồ thiên hạ mỹ nữ không ít, nếu thật muốn tìm nữ nhân cho huynh đệ, cũng không nhất thiết phải là nữ nhân này ah!

Lăng Tiếu không để ý tới lời bọn hắn, mà nhìn Cốc Kiều Kiều hỏi:

- Kiều Kiều, ngươi ưa thích Vân Phong không? Có nguyện ở cùng hắn không?

Lăng Tiếu lời này âm vang hữu lực trực chỉ bản tâm, khiến người có một loại cảm giác không dám ngỗ nghịch.

Cốc Kiều Kiều thân hình chấn động, trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ khổ sở:

- Ta... Ta không biết...

- Im miệng, mặc kệ ngươi có biết hay không, cũng đã là thê tử của Tề Đồng rồi, ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi

Cốc Phần kịp thời mở miệng trách móc Cốc Kiều Kiều.

- Ngươi im miệng!

Lăng Tiếu đột nhiên quay người lại hét lớn một tiếng với Cốc Phần.

Sóng âm cường đại chấn cho cả đại sảnh đều chấn động, khí thế đáng sợ lập tức xông tới Cốc Phần.

PHỐC!

Cốc Phần chỉ cảm thấy một cổ bá thế ép cho cực kỳ khó chịu, màng tai rung lên, khiến hắn không thể đứng vững nổi, cả người nặng nề đập vào vách tường, một ngụm máu tươi phun ra.

Tất cả mọi người đều bị một màn này dọa cho giật mình, không ai nghĩ tới Lăng Tiếu lại bá đạo như vậy, rõ ràng chỉ lợi dụng sóng âm khí thế đã chấn cho một gã cao giai Thiên Tôn phải thổ huyết.

- Ngươi đến cùng muốn làm gì!

Cốc Đàm thần sắc khó coi nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

Cho dù hắn bất hòa với đường đệ, nhưng Lăng Tiếu ở Cốc gia bọn hắn đả thương người chính là vẻ mặt người Cốc gia, hắn là gia chủ, vô luận như thế nào cũng phải đứng ra nói chuyện

Lăng Tiếu không để ý tới Cốc Đàm, lại một lần nữa nói với Cốc Kiều Kiều:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có thích Vân Phong, có bằng lòng ở cùng hắn hay không?

- Ta... Ta thích hắn, ta bằng lòng!

Cốc Kiều Kiều bị uy thế của Lăng Tiếu dọa cho hoảng hốt, nàng một bên chảy nước mắt, một bên liên tục gật đầu đáp.

- Vậy tốt, ta mang bọn ngươi đi!

Lăng Tiếu sâu kín nói.

- Vậy tốt, ta mang bọn ngươi đi!

Lăng Tiếu vốn không nhìn vào người Cốc gia, cũng bỏ qua hai thầy trò Ô Phục, trong ngữ khí bình tĩnh lại lộ ra giọng điệu chân thật đáng tin, tràn đầy hoàng uy bá đạo.

- Lớn mật, tiểu bối ngươi thật sự coi Cốc gia ta không người sao?

Cốc Phần hồi khí lại, lúc này rống lớn một tiếng, sau đó mãnh liệt đánh một chưởng tới Lăng Tiếu.

Nhiệt độ trong phòng thoáng cái cao hơn rất nhiều.

Nhưng hỏa diễm kia còn chưa đến được người Lăng Tiếu, một đạo nhân ảnh đã chắn trước Cốc Phần, đánh tan hỏa chưởng kia

- Ai dám động đến thiếu gia nhà ta thử xem!

Khí thế Bán Đế của Lưu Quần liền lập tức tăng vọt.

Hào khí trong đại sảnh lập tức trở nên cực kỳ khẩn trương.

- Lăng Tiếu, việc này dừng ở đây a, bằng không... Ngươi cũng đừng mong ra khỏi đại môn Cốc gia!

Cốc Đàm mở miệng nói ra.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ta hôm nay xem thử Cốc gia các ngươi làm sao có thể lưu chúng ta lại!

Lăng Tiếu đạt đến trung giai Thiên Tôn, ở Trung Vực đã xem như cao thủ số một, hắn một khi dùng toàn lực, cho dù là đê giai Huyền Đế cũng không sợ, coi như là lão tổ Cốc gia đi ra, hắn cũng có át chủ bài bảo vệ tánh mạng!

Cốc Kiều Kiều muốn nói gì đó, nhưng nhìn đến ánh mắt kiên định kia của Diệp Vân Phong liền không nói thêm gì nữa.

Chuyện đã phát triển đến mức này rồi, nàng cũng không biết phải nói gì mới tốt nữa, cứ điên một hồi theo bọn họ thôi.

- Thật sự là thật to gan, vị hôn thê của Tề Đồng ta sao có thể do ngươi nói mang đi là mang đi chứ.

Tề Đồng cuối cùng nhịn không được nữa nổi giận.

Chỉ thấy quanh thân hắn quấn ra từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu đen, khí thế Thiên Tôn cường đại hiển lộ không thể nghi ngờ, một đầu Hắc Sắc Hỏa Ưng lập tức cắn tới Lăng Tiếu.

Hắc mang yêu dị, Liệt Hỏa hừng hực!

Đây tuyệt đối là hỏa chủng do lục giai cao giai hắc ưng thú uẩn dục ra!

Lưu Quần vừa muốn ra tay, nhưng lại bị khí thế của Ô Phục kiềm chế, một khi hắn ra tay sẽ lọt vào công kích mãnh liệt của Ô Phục.

- Chỉ là Thú Hỏa sao có thể khó dễ được ta?

Lăng Tiếu khinh thường mà cười lạnh một tiếng, chỉ mở miệng ra, hấp lực cường đại liền phát ra, Thú Hỏa màu đen kia rõ ràng bị hắn cưỡng ép hút vào miệng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1121 - Ta Có Gì Phải Sợ!

Cô!

- Quả nhiên là không đủ nhét kẻ răng, nếu không ngươi lấy ra cả hỏa chủng để ta nếm thử luôn đi.

Lăng Tiếu khinh miệt nhìn Tề Đồng nói.

Tề Đồng bị lời này của Lăng Tiếu chọc cho giận đến thổ huyết, hắn xanh mặt nói:

- Ngươi... Ngươi sao có thể hấp phệ hỏa diễm?

Thần sắc mọi người trong đại sảnh đại biến, ngoại trừ mấy người bên phía Lăng Tiếu ra, người Cốc gia và Ô Phục đều Luyện dược sư, bọn hắn tựa hồ như nghĩ tới gì đó, trong mắt lộ ra khiếp sợ nồng đậm.

- Tiểu bối này hẳn là có cao giai Địa Hỏa, bằng không sao có thể nuốt Thú Hỏa chứ?

Ô Phục nghĩ thầm trong lòng

Tiếp theo, hắn rõ ràng liều lĩnh, lấy lớn hiếp nhỏ, một móng vuốt màu đỏ thẫm liền chụp tới Lăng Tiếu.

- Ô Phục thất phu, chớ có làm càn!

Lưu Quần thời khắc chú ý đến Ô Phục, vừa thấy Ô Phục ra tay, hắn cũng lập

tức chắn trước người Lăng Tiếu, một nắm đấm màu xanh đánh ra ngoài.

Ầm ầm!

Đối oanh giữa Bán Đế cấp, năng lượng khổng lồ cỡ nào, dù bọn hắn đã giảm mức phá hư đến thấp nhất, nhưng chính sảnh cũng bị chấn cho sắp sụp xuống.

- Người nào dám ở Cốc gia ta làm càn!

Một tiếng quát to lập tức truyền đến

Thanh âm này to như chuông đồng, chấn khiến mọi người khủng hoảng một hồi.

Một cổ khí thế cường đại lập tức buông xuống đại sảnh, trực tiếp giam cầm lại đại sảnh sắp sụp xuống kia, không để nó bị hủy mất.

Tất cả mọi người từ trong đại sảnh lướt ra.

Người Cốc gia đều quỳ xuống với Hỏa Ảnh trên không nói:

- Cung nghênh lão tổ tông!

Người tới lại là nhân vật cấp bậc lão tổ Cốc gia.

Cốc Tần tu vị đê giai Huyền Đế, thất phẩm Luyện dược sư chi cảnh, có cao đẳng giai Thú Hỏa hỏa chủng, là nhân vật thành danh nhiều năm của Cốc gia

Một thân Liệt Hỏa hừng hực vây quanh lấy hắn, hắn như một gã hỏa nhân, khí thế đáng sợ kia phủ xuống, không có có bao nhiêu người có thể ngăn cản được uy áp chính thức của Đế cấp.

Ô Phục và Tề Đồng đều cong người hành lễ.

Mà Lưu Quần cũng không dám vô lễ, đang muốn khom mình hành lễ thì bên cạnh hắn lại nổi lên một cổ khí thế đáng sợ, rõ ràng xua tan đi uy áp Huyền Đế cấp kia.

- Thiếu gia ngươi...

Lưu Quần nhìn Lăng Tiếu ở bên kinh ngạc nói.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu chiến lực bất phàm, nhưng không nghĩ tới rõ ràng ngay cả uy áp chính thức của Đế cấp cũng không để vào mắt, trong lòng của hắn quả nhiên cực kỳ phức tạp, không biết đi theo thiếu gia dám cả gan làm loạn này đến cùng là đúng hay sai nữa!

Cốc Tần cao cao tại thượng thấy bọn người Lăng Tiếu không bị uy áp ép hành lễ trong mắt liền lộ vẻ kinh ngạc.

- Bọn ngươi là người phương nào, nhìn thấy Bổn đế rõ ràng còn không hành lễ.

Cốc Tần quát to với bọn người Lăng Tiếu.

Thanh âm kia như đánh vào tâm khảm mọi người, khiến bọn hắn đều sinh ra ý niệm sợ hãi.

- Xem ra đạo đãi khách của Cốc gia ngươi cũng không có gì đặc biệt

Lăng Tiếu cũng đáp lời.

Thanh âm của Cốc Tần lập tức bị sóng âm của Lăng Tiếu chấn vỡ, mấy người khác lập tức khôi phục như thường.

Lúc này, Cốc Phần nói với Cốc Tầ:

- Lão tổ tông, người này không rõ lai lịch, rõ ràng phá hư liên minh giữa Cốc gia chúng ta và Ô Phục đại sư, muốn cưỡng ép mang cháu gái Cốc gia ta đi, kính xin lão tổ tông làm chủ!

- Lại có việc này!

Cốc Tần nhíu mày một cái đáp, tiếp theo trừng mắt nhì Lăng Tiếu, muốn đẩy mạnh uy áp với hắn.

Lưu Quần đành phải đi ra chắn cổ khí thế kia, kinh quát:

- Kính xin hạ thủ lưu tình!

- Ồ, ngươi lại có tu vị Bán Đế, bất quá... đại nạn của ngươi tựa hồ cũng không còn xa nữa.

Cốc Tần tựa hồ nhìn ra thực lực chân chánh của Lưu Quần liền kinh ngạc nói, dừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá, chỉ bằng vào chút lực lượng kia của ngươi mà dám ở Cốc gia giương oai, còn chưa đủ đâu!

Dứt lời, khí thế cường đại liền như khí lưu cuồn cuộn, ép cho Lưu Quần phải lui hơn mười bước, phun ra một ngụm trọc huyết.

Bán Đế cấp và Huyền Đế cấp tự hồ chỉ cách nửa bước, nhưng lực lượng trong đó lại kém cả vạn dặm.

- Vậy sao? Vậy ngươi thử chút lực lượng của ta đi!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, cả người khí thế tăng vọt lên, thân hình như Chân Long xuất thế, lập tức bắn nhanh tới trước Cốc Tần, một cái Long quyền mang theo kình phong mãnh liệt nện tới trước ngực Cốc Tần.

Cốc Tần nheo mắt, hắn phảng phất cảm nhận được thanh niên trước mắt này như một đầu Chân Long thức tỉnh, khiến hắn sinh ra cảm giác muốn khuất phục.

- Thật can đảm!

Cốc Tần quát to một tiếng, bàn tay khô héo đánh tới nắm đấm của Lăng Tiếu.

Phanh!

Quyền chưởng chạm vào nhau, phát ra một tiếng buồn bực chói tai.

Thân ảnh Lăng Tiếu rút lui hơn mười bước, mà Cốc Tần lại chỉ lui có một bước

Nhưng một bước này lọt vào mắt người bên dưới lại nổi lên sóng to gió lớn.

- Lăng Tiếu này rõ ràng đã đạt tới trung giai Thiên Tôn, nhưng hắn cũng không thể bằng chút thực lực ấy đánh lui lão tổ tông chứ!

Cốc Đàm trong lòng hoảng sợ nói.

Hoàng bảng chi tranh mới chấm dứt chừng ba tháng, nói cách khác Lăng Tiếu trong ba tháng này nhảy liền hai giai, từ đỉnh phong Địa Hoàng đột phá đến trung giai Thiên Tôn.

Thế nhưng lực lượng Thiên Tôn dù thế nào cũng khó có khả năng lay

chuyển Huyền Đế mới đúng, nhưng Lăng Tiếu lại có thể đánh lui Cốc gia lão tổ một bước, điều này cũng đại biểu thực lực Lăng Tiếu cường hãn đến cỡ nào.

Người Cốc gia và thầy trò Ô Phục đều lộ vẻ kinh hãi, trong mắt tràn đầy thần sắc khó có thể tin.

- Bé con, ngươi rất không tồi, rõ ràng có thể bức lui ta một bước, bất quá vừa rồi lão phu chỉ dùng năm thành lực lượng, hiện giờ cho ngươi nếm thử bảy phần lực lượng của ta.

Cốc Tần cũng kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, sau khi nói một tiếng, lại đánh ra một chưởng càng thêm hung hãn về phía Lăng Tiếu.

Hỏa diễm hừng hực cùng với sức gió mãnh liệt kia đủ để xé rách bất luận tiểu phương thế giới nào của đỉnh phong Thiên Tôn rồi.

- Ta có gì phải sợ!

Lăng Tiếu chiến ý mười phần, lực lượng đã tăng lên tới mười lăm lần, nắm đấm màu vàng không sợ bất luận hỏa diễm gì, trực tiếp đánh ra một long thủ gào thé về phía hỏa chưởng kia. a

Ầm ầm!

Năng lượng cường đại lập tức bộc phát, trên không Cốc gia tựa hồ cũng có chút run rẩy

Đệ tử Cốc gia đều cảm nhận được lực lượng kinh thiên động địa kia, không ít người đều sợ hãi kinh hô lên.

- Đây không phải là lão tổ tông sao? Rốt cuộc là cường giả phương nào, rõ

ràng dám tới khiêu chiến lão nhân gia ông ta, chẳng lẽ muốn chết sao?

- Người ta đã dám tới khiêu chiến, đương nhiên là có vài phần thực lực rồi, chỉ là không biết là thần thánh phương nào lại lớn mật thế thôi.

- Hôm nay Đan Hội Đại Bỉ sắp tới, hiện giờ lại có người đến gây chuyện, thật không biết là phúc hay họa nữa!

...

Lần này đối chiêu, Lăng Tiếu lần nữa rút lui mấy chục thước, nhưng Cốc Tần kia rõ ràng cũng rút lui sáu bảy bước.

- Tốt tốt... Không nghĩ tới Cốc Tần ta bế quan nhiều năm, hôm nay vừa xuất quan lại gặp được tráng niên tài tuấn như ngươi, vậy ta liền xem thử ngươi đến cùng có thể chống lại ta bao nhiêu chiêu a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1122 - Toàn Lực Đánh Một Trận!

Cốc Tần chiến ý lăng nhiên, uống liền vài tiếng, lại liên tục đánh ra mấy đạo hỏa chưởng.

Hỏa chưởng xé rách Thiên Địa, đốt cháy tất cả không khí quanh thân, oanh kích về phía Lăng Tiếu.

- Vậy đến đây đi!

Lăng Tiếu triển khai toàn bộ chiến lực, long hình chiến khí bắn ra, Long Uy cường đại chân kinh tứ phương.

Từng đầu Long quyền càng không ngừng đối oanh với hỏa chưởng khiến trên không không ngừng lắc lư.

Vô Cực Phân Thân Thuật -- 24 đạo phân thân!

Đối mặt cường giả Huyền Đế cấp, Lăng Tiếu cũng không dám khinh suất, hắn liền dốc hết toàn lực.

24 đạo phân thân từ bốn phương tám hướng đánh về phía Cốc Tần

Nếu như cao giai Thiên Tôn bình thường chỉ sợ khó mà ứng phó được, nhưng Cốc Tần lại là Huyền Đế hàng thật giá thật.

Chỉ thấy Cốc Tần ánh mắt nhảy lên, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Lại là Vô Cực Phân Thân Thuật của Lam Dương Giáo!

Cùng lúc đó hắn song chưởng khẽ nâng, vô số chưởng ảnh phân hoá bốn phía nghênh tiếp 24 đạo phân thân.

Từng đợt thanh âm oanh bạo đáng sợ không dứt bên tai, kim mang vẩy ra, hỏa xà bay múa, ở giữa không trung hình thành một mảnh va chạm kịch liệt.

- Lăng Tiếu cường đại như vậy, rõ ràng có thể chống lại Huyền Đế!

Lê Tuyết nhìn dáng người anh vĩ kia, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ khiếp sợ nồng đậm nói.

Nhị nữ ở cạnh nàng càng lộ ra vẻ say mê.

- Hẳn ngày ấy thiếu gia còn không dốc hết toàn lực ah!

Lưu Quần cảm khái vô hạn nghĩ đến, trong nội tâm càng thêm trung thành với Lăng Tiếu.

Dùng độ tuổi của Lăng Tiếu, tin rằng nhất định có thể khiến hắn bước ra một bước kia.

- Kiều Kiều ngươi xem, lão đại nhất định có thể mang bọn ta rời đi!

Diệp Vân Phong lặng yên cầm chặt tay Cốc Kiều Kiều kiên định nói.

Hỏa mang xé trời, kim quang chói mắt!

Cốc Tần và Lăng Tiếu cũng không suy diễn ra thế giới chi lực, nhưng chấn động tạo thành lại cường hãn đến đáng sợ.

Ai cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng có thể đánh với một gã Huyền Đế đến mức như vậy.

Người Cốc gia và thầy trò Ô Phục sắc mặt đều trở nên vô cùng tái nhợt.

Lăng Tiếu càng cường đại, vậy đại biểu cho chuyện hôm nay chỉ sợ sẽ xảy ra biến hóa khác.

- Ha ha, tốt tốt... Thật sự thống khoái, không nghĩ tới ngươi lại có thực lực như vậy, dưới Đế cấp ngươi có thể nói vô địch rồi, nhưng hôm nay ngươi vẫn phải bại!

Cốc Tần cười to vài tiếng, khí thế Đế cấp lập tức lộ ra toàn bộ.

Một mảng lớn thế giới chi lực bao phủ lấy trên không Cốc gia

Thế giới của Cốc Tần rõ ràng là một mảnh hỏa liên thế giới, có từng mảnh hỏa liên sáu cánh, cánh hoa óng ánh lóe ra năng lượng hỏa mang, ở trong hỏa liên tâm càng uẩn dục lấy một ngọn lửa quỷ ý, phảng phất có thể tùy thời trùng kích mà ra, tạo thành lực sát thương lớn lao vậy.

Ngay khi phương thế giới này hiện ra, trên không Cốc gia như biến thành một màu đỏ sẫm, nhiệt độ cực cao khiến một ít đệ tử Cốc gia đều khó mà chịu nổi.

- Có gan đi theo ta đánh một trận!

Cốc Tần tự nhiên không muốn kiến trúc Cốc gia bị hắn hủy hoại chỉ trong chốc lát, liền quát một tiếng với Lăng Tiếu, dẫn đầu bay vút đến sơn mạch bên ngoài Cốc

- Bản thiếu gia há lại sợ ngươi!

Lăng Tiếu chiến ý mười phần, từng đoàn từng đoàn linh lực không ngừng quấn quanh thân hắn, Ngũ Thải Long Lân Chiến Giáp quấn quanh trên

người, hóa ra một đạo cầu vồng đuổi theo Cốc Tần.

Cùng lúc đó, Lăng Tiếu đã bắt đầu chậm rãi suy diễn ra thế giới chi lực của mình.

Thế giới thái cổ kia mang theo sinh cơ bừng bừng nồng đậm, mang theo khí tức tang thương nguyên thủy, cái cây kia, bông hoa kia, ngọn cỏ kia, đầu thú kia... Không cái nào mà không bày ra thịnh thế thái cổ

Thú rống gào thét vạn dặm, như Thiên Lôi thần phạt hàng lâm.

Linh thú trong sơn mạch hắn đi qua đều bị dọa đến phủ phục trên mặt đất, không dám động đậy dù chỉ một chút.

- Tiểu tử này có cổ quái, khí thế kia rõ ràng vượt qua đỉnh phong Thiên Tôn bình thường rồi, có chút ý tứ ah!

Cốc Tần cảm nhận được khí thế Lăng Tiếu liên tiếp kéo lên liền hưng phấn thầm nói.

Cốc Tần tuy là thất phẩm Luyện dược sư, nhưng hắn cũng rất hiếu chiến.

Hôm nay thấy Lăng Tiếu tuy chỉ là trung giai Thiên Tôn nhưng chiến lực lại vượt ngoài ý định, vừa vặn khiến hắn có thể giải ngứa tay chấn.

- Tốt rồi, đến đây đi, bé con ngươi cũng đừng nói ta lấy già khi trẻ đấy!

Cốc Tần dừng thân hình lại, quay người nói với Lăng Tiêu, lúc hắn trông thấy một phương thế giới chi lực của Lăng Tiếu thì mắt liền mở ra thật lớn:

- Đây là thế giới chi lực gì?

Hắn từ khi xuất đạo đến nay vẫn là lần đầu được thấy thế giới chi lực kỳ quái như thế, thoạt nhìn rất bình thản, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa khí tức khiến người kiêng kị, cho dù hắn thân là Đế cấp cũng cảm thấy thế giới chi lực này khiến hắn cảm giác được áp lực đại tăng, phảng phất như trước mắt hắn cũng không phải một gã Thiên Tôn, mà là Huyền Đế ngang giai với hắn vậy.

- Ngươi đừng nói ta không biếtc kính già yêu trẻ là được rồi!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, trong tay nhiều ra một thanh trường thương hình rồng.

Sau một khắc, khí thế của hắn đã vọt lên đến đỉnh, hắn hét lớn một tiếng, cả người suy diễn lấy tiểu phương thế giới đụng tới Cốc Tần.

- Tới tốt, hôm nay để ta tận lực đánh một trận đi!

Cốc Tần Chiến ý dâng trào, quát to một tiếng, cũng nghênh tiếp Lăng Tiếu.

Rầm rập!

Trên không trung nhất thời phát ra tiếng năng lượng đối oanh mãnh liệt.

Vô số năng lực thuộc tính không ngừng rơi xuống khiến sơn lĩnh bên dưới bị đánh tan nát, thụ mộc linh thảo linh thú đều bị chấn thành bột mịn.

Nơi giữa không trung, chỉ thấy vô số cây mây, băng trùy, gió lạnh cùng hỏa liên kia dây dưa với nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1123 - Toàn Lực Đánh Một Trận! 2

Hỏa liên đốt cho cây mây và băng trùy hầu như không còn, gió lạnh lại cắt không ít hỏa liên thành vô số mảnh vỡ, chỉ là hỏa liên vẫn rất đáng sợ, chung quy luôn có thể toái mà trọng sinh, hỏa diễm kinh nhân tỏa ra, giống như có thể đốt trời nấu biển vậy

Lăng Tiếu từ khi suy diễn ra thế giới chi lực đến nay, đây chính lần đầu cảm nhận được cảm giác bị áp bách, thức hải hắn bị chấn cho lắc lư không ngớt, trong cơ thể cũng bị ép tới khí huyết sôi trào

- Giữa Đế cấp và Bán Đế, quả nhiên có khoảng cách cực lớn!

Lăng Tiếu cũng không hề có ý lùi bước, ngược lại trong Long nhãn lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ thấy khi thế giới của hắn vô số hỏa liên áp súc khiến càng ngày càng nhỏ thì bỗng từng đạo thú rống kinh thiên động địa liền truyền khắp mọi nơi!

Theo sóng âm vang lên, vô số hỏa liên đều bị chấn cho tứ tán

- Cái gì đó!

Cốc Tần khẽ giật mình, phảng phất như có thứ gì đó khiến hắn khiếp sợ xuất hiện vậy.

Bỗng nhiên, hơn mười đầu Tam Nhãn Phong Lang biến dị hiện ra trước mắt hắn, mà ở sau lưng chúng có hai đạo thân ảnh càng thêm kinh khủng, đó rõ ràng là một đầu Kim Sắc Chân Long, còn có một đầu Lam sắc Kỳ Lân nữa

Lang Vương thét dài, Kim Long gào thét, Kỳ Lân phần thiên!

Hơn mười đầu Lang Vương hung hãn dẫn đầu nhào tới Cốc Tần, mà Kim Long và Kỳ Lân cũng áp hậu tới, hỏa liên chung quanh vốn không cách nào ngăn cản được cước bộ của bọn nó.

Cốc Tần cực kỳ giật mình:

- Đây chẳng lẽ là thế giới chi lực thượng phẩm Linh cấp sao? Không... Tuyệt đối vượt qua Linh cấp, bằng không sao có thể ép ngược thế giới chi lực của ta chứ, rất tốt, xem ra lão phu phải dốc hết toàn lực rồi!

Dứt lời, chỉ thấy hai tay của hắn không ngừng làm ra động tác huyền ảo, phảng phất như kết thành một hoa sen hình người vậy, khiến người thoạt nhìn cực kỳ quỷ ý.

Mà ở trong thế giới chi lực của hắn, những hỏa liên kia càng bắt đầu không ngừng điều động, nhiều đóa tạo thành hỏa liên hoa chi hải, một đóa hỏa liên ba mươi sáu cánh to như núi lớn liền hiển hiện ra

Hỏa Liên Phần Thiên!

Hỏa liên cực lớn ép tới Phong Lang, Kim Long, Kỳ Lân, hỏa diễm hừng hực như đốt trời nấu biểu, lực lượng bàng bạc kia quả nhiên là kinh thiên động địa.

Lăng Tiếu ý thức được Cốc Tần đã đốc hết toàn lực nên hắn nào dám lưu lực nữa.

Chỉ thấy hắn vung vẩy kim thương, Tinh Thần Giới bắt đầu khống chế thế giới chi lực toàn diện bạo phát ra.

Vạn vật trong phương thái cổ thế giới này đều đang làm ra đủ loại lực lượng oanh kích đáng sợ, trong đó lại dùng gió lạnh ăn mòn đậm đắc và Thiên Hỏa do núi lửa phun ra là đáng sợ nhất.

Hai thế giới không chút giữ lại đối oanh với nhau, phương Thiên Địa này tựa như muốn nứt ra vậy, sơn lĩnh bên dưới cũng bị san thành đất bằng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hỏa liên thế giới vẫn một mực chiếm cứ thượng phong rõ ràng đã bắt đầu có dấu hiệu tan rã sụp đổ, mà bên thái cổ thế giới lại vẫn an ổn, chỉ là lực lượng cũng yếu hơn trước mấy lần.

Hai đạo nhân ảnh đều tách ra, hai người đều bị lực lượng của đối phương chấn cho bay lui ra thật xa.

Lăng Tiếu rời khỏi hơn 100m, thần sắc trở nên vô cùng tái nhợt, trong miệng thở dốc từng ngụm, Ngũ Thải Long Lân Chiến Giáp cũng rạn nứt, khóe miệng của hắn còn tràn ra từng tia kim huyết, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Bất quá, hắn có thần lực chữa trị của cổ hoàng thần công, chỉ qua một lát thương thế đã ổn định lại.

Ngược lại Cốc Tần, bộ dạng hắn còn chật vật hơn cả Lăng Tiếu.

Tuy rằng, hắn chỉ lui về phía sau mấy chục thước, nhưng quần áo trên người lại bị đánh nát bấy, trên thân thể tinh khí mười phần cũng chịu không ít vết thương, một đầu tóc trắng đều bị thiêu hủy hơn phân nửa, lộ ra cực kỳ buồn cười.

Lăng Tiếu hiển nhiên không muốn cho Cốc Tần có bất kỳ t cơ hội thở dốc nào cả, Kim Long Thương trong tay bắt đầu vung vẩy.

Kim Long đáng sợ như trời giáng, đánh tới Cốc Tần.

Cốc Tần đại kinh:

- Làm sao vẫn còn chiến lực cường đại như thế!

Trong tay hắn nhiều ra một thanh hỏa kiếm, hỏa mang đầm đặc chém về phía Kim Long.

Nhưng cường chiêu của Lăng Tiếu lại vô cùng vô tận, mỗi một chiêu đều có uy lực hủy thiên diệt địa, khiến Cốc Tần chống đỡ càng thêm cố hết sức, thân hình bị Lăng Tiếu bức cho phải lui liên tục.

Mà người Cốc gia vừa chạy lên bầu trời, thầy trò Ô Phục cùng với bọn người Diệp Vân Phong, Lưu Quần, Lê Tuyết càng lộ vẻ kinh hãi.

- Làm sao có thể, lão tổ tông hắn... Hắn rõ ràng bị bức lui?

- Thật là đáng sợ, trừ phi là Cốc Khôi lão tổ tông ở đây, bằng không Cốc gia chúng ta hôm nay phải xong rồi!

- Nghe nói Cốc Khôi lão tổ tông đã sớm ra ngoài du lịch nhiều năm, trừ phi Cốc gia ta sinh tử đại kiếp nạn nếu không sẽ không trở về ah, hắn sao có thể xuất hiện chỗ này chứ.

- Người trẻ tuổi kia rốt cuộc là ai, rõ ràng có chiến lực đáng sợ bực này, Cốc gia ta lúc nào lại chọc phải đại địch như vậy?

...

- Đừng đánh... Đừng đánh, lão phu nhận thua!

Cốc Tần bị Lăng Tiếu đánh cho cơ hồ không có sức hoàn thủ, rốt cục không nhịn được nữa mở miệng nhận thua

Lăng Tiếu nghe Cốc Tần nhận thua, nặng nề thở ra một hơi, sau đó liền lùi ra ngoài trăm mé, lập tức cho vào miệng mấy khỏa đan dược.

Hắn triển khai toàn bộ chiến lực liều mạng với Cốc Tần, cũng xuất hiện trạng thái kiệt lực, nếu Cốc Tần lại có thể chống thêm một hồi, chỉ sợ người bại chính là hắn rồi.

- Tiền bối đa tạ rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Thì ra tiểu tử ngươi đã đến cực hạn, lão phu lỗ lớn rồi, nếu lão phu lại kiên trì một hồi, bại chính là ngươi rồi!

Cốc Tần cảm nhận được khí tức Lăng Tiếu giảm nhiều, lúc này cảm khái kêu lên.

Lăng Tiếu nhíu mày nói:

- Nếu không tiền bối lại đến thử xem!

Hắn hiện giờ dùng vào đan dược, hai đại thần công trong cơ thể lập tức tiêu hóa, chiến lực lại khôi phục vài phần, bởi vậy lúc này mới dám nói thế.

Cốc Tần liền khoát tay nói:

- Xem như lão phu sợ ngươi rồi, quả nhiên là Trường Giang sóng sau đè sóng trước ah!

- Đã như vậy thì vãn bối liền mang người đi đây.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Tin tưởng dùng chiến lực hắn hiện giờ đã kinh ngạc rất nhiều người, Cốc gia càng không khả năng dám đắc tội với hắn.

- Tiểu hữu đừng vội, không bằng ngươi theo lão phu về Cốc gia nội viện ta, đợi ta hỏi rõ chân tướng mọi chuyện, tự nhiên sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục có được không?

Cốc Tần chậm rãi nói.

Hắn hiện giờ chỉ có thể lôi kéo người trẻ tuổi trước mắt này, tuyệt đối không thể đắc tội hắn, bằng không, đợi người trẻ tuổi này phát triển tiếp, tương lai Cốc gia bọn hắn sẽ bị tai hoạ ngập đầu.

Lăng Tiếu do dự một chút, nhẹ gật đầu, liền cùng Cốc Tần lần nữa quay trở về Cốc gia nội viện.

Những người đang quan chiến khác đương nhiên cũng lập tức theo trở về.

Cốc Tần sau khi về tới Cốc gia nội viện lập tức bảo Cốc Đàm kể lại mọi chuyện một lần.

Lúc này, Cốc Tần mới biết được đầu đuôi ngọn nguồn trong đó.

- Lão tổ tông, Đan Hội Đại Bỉ sắp tới, không có Tề Đồng trợ giúp, chúng ta thật sự rất khó giữ được vị trí Top 10!

Cốc Phần ở một bên nói.

- Chớp mắt đã lại đến Đan Hội Đại Bỉ rồi sao? Không nghĩ tới hậu bối Cốc gia chúng ta rõ ràng đã xuống dốc như vậy, ngay cả tham gia Đan Hội Đại Bỉ cũng phải mời đến viện binh, quả nhiên là làm nhục danh tiếng luyện dược thế gia a!

Cốc Tần cảm khái nói.

Nhớ ngày đó, khi Cốc gia bọn hắn toàn thịnh chính là thế gia xếp vào Top 5 ở Đan Minh, giờ rơi xuống thứ chín chưa nói đến, còn gặp phải cục diện có nguy cơ bị đá ra, quả nhiên khiến hắn cảm thấy ảo não xấu hổ không thôi.

Cốc Đàm thân là gia chủ thần sắc cũng cực kỳ khó coi.

Hắn đang suy đoán đây có phải là lão tổ tông bất mãn với hắn không?

Trong mắt Cốc Phần lộ ra vẻ vui mừng khó có thể phát giác, lúc này còn nói thêm:

- Trước đây trưởng lão hội thương nghị, do cháu gái Cốc Kiều Kiều đồng ý gã cho đồ đệ Tề Đồng của Ô Phục đại sư, để song phương liên minh, Tề Đồng làm con rể cho Cốc gia ta thì cũng không tính là ngoại viện nữa, lão tổ tông nghĩ sao?

Chỉ cần thúc đẩy việc Tề Đồng, ngày sau thầy trò Ô Phục sẽ trở thành hậu viện cường đại của hắn, như vậy hắn liền có thể chống lại đường huynh, nói không chừng ngày sau vị trí gia chủ sẽ rơi vào tay nhất mạch bọn hắn cũng không chừng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1124 - Ta Bồi Các Ngươi Một Mạng!

- Cốc Tần Đại sư, đồ nhi ta cũng là thật tâm thành ý muốn lấy cháu gái Cốc gia các ngươi, kính xin Cốc Tần đại sư suy nghĩ kỹ càng!

Ô Phục nói với Cốc Tần.

Tuy nói Lăng Tiếu đánh bại Cốc Tần, nhưng Ô Phục lại không muốn mất hết thể diện, đây cũng là cá tính cao ngạo của những Luyện dược sư bọn hắn

Hắn cũng không sợ Lăng Tiếu, dùng nhân mạch của Ô Phục hắn, muốn triệu tập một đám cao thủ đối phó bọn người Lăng Tiếu vẫn có thể.

Có lẽ tay đôi không lại, nhưng có thể quần ẩu a!

Chỉ cần Cốc gia đáp ứng việc này, mọi chuyện đều dễ xử lý rồi.

Cốc Tần xoa xoa trán, lâm vào trầm tư.

Mà Lăng Tiếu lại quả quyết nói:

- Kiều Kiều đã là người của huynh đệ ta, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Hắn vừa nói xong người Cốc gia đều trừng lên giận dữ, thầy trò Ô Phục cũng lộ vẻ khó chịu, nhưng ngại thực lực Lăng Tiếu đáng sợ nên không ai dám mở miệng khiêu khích hắn cả

Cốc Tần lại buồn bả nói:

- Lăng lão đệ, việc này liên quan đến danh dư tương lai của Cốc gia ta, việc này thật không có chỗ thương lượng sao?

Cho dù hắn cảm khái hậu bối bất thành khí, nhưng việc này liên quan danh dự mấy ngàn năm của Cốc gia, Cốc Tần cũng không dám chậm trễ.

Thật sự không được, hắn sẽ không để ý toàn lực lưu người lại, hắn cũng không tin, toàn bộ Cốc gia bọn hắn không đối phó được mấy người trước mắt.

Lăng Tiếu có chút nhíu mày nói:

- Cái đại bỉ gì đó của các ngươi chừng nào tiến hành, bản thiếu gia thay các ngươi ra tay một lần!

- Lão đại, là Đan Hội Đại Bỉ, ba tháng sau sẽ cử hành ở Dược Thành!

Diệp Vân Phong lập tức ở một bên nói.

- Ha ha, quả nhiên buồn cười, ngay cả Đan Minh Đan Hội Đại Bỉ cũng không biết, ngươi cho rằng là Võ thí sao, thật sự là không có kiến thức!

Ô Phục cười khẩy nói.

- Cũng không phải, các hạ chiến lực mặc dù bất phàm, nhưng đây là tỷ thí giữa Luyện dược sư tôn quý, ngươi muốn giúp cũng không giúp được!

Cốc Phần cũng mở miệng mỉa mai nói.

- Ai nói lão Đại ta không giúp được, hắn chính là lục phẩm Luyện dược sư!

Diệp Vân Phong lập tức vì Lăng Tiếu hả giận nói.

- Ha ha... Nếu hắn là lục phẩm Luyện dược sư, vậy ta chỉ sợ đã là bát phẩm Thánh Dược Sư rồi!

Tề Đồng dẫn đầu cười nói, sắc mặt tràn đầy khinh thường.

Luyện dược sư chính là chức nghiệp tôn quý nhất, mà người có thể may mắn trở thành Luyện dược sư đã ít càng thêm ít, mà có thể trở thành cao phẩm Luyện dược sư lại đã khó càng thêm khó..

Các Luyện dược sư đều là trải qua ngày đêm mệt mỏi, thiên chuy bách luyện từng bước một mà tiến bộ, không như võ giả, có thể dựa vào một ít cơ duyên để gia tốc tiến giai.

Bọn hắn đều không tin rằng Lăng Tiếu lại là một gã lục phẩm Luyện dược sư.

Phải biết rằng Luyện dược sư đạt đến trên lục phẩm đều có thể nói là nhân vật cấp đại sư, trong mấy trăm ức của Trung Vực, tuyệt đối sẽ không vượt qua một vạn người đạt tới.

Luyện dược sư chân chính đạt tới phẩm giai cao như vậy, ai mà không phải là nhân vật thế hệ trước chứ.

Lăng Tiếu thoạt nhìn chỉ là một tên thanh niên vừa ra đời, bọn hắn sao có thể tin Lăng Tiếu là lục phẩm Luyện dược sư chứ.

Lăng Tiếu không cho là đúng nói:

- Tin hay không tùy các ngươi, nhưng người ta nhất định phải mang đi rồi!

- Lăng lão đệ, chẳng lẽ cho rằng Cốc gia ta không lưu được các ngươi?

Cốc Tần đã rất hạ thấp tư thái nói chuyện với Lăng Tiếu, không nghĩ tới thái độ Lăng Tiếu vẫn cứng rắn như trước, vì danh dự gia tộc, hắn nhất định phải mạnh mẽ lưu bọn người Lăng Tiếu lại.

- Ta thấy không cần vậy đâu, để Lăng Tiếu và Tề Đồng tỷ thí luyện đan thuật một lần đi, thuật luyện đan của ai mạnh hơn sẽ lưu lại giúp Cốc gia ta, mà Kiều Kiều cũng sẽ quyết đi trong lần tỷ thí này, mọi người nghĩ sao?

Lúc này, Cốc Đàm ở một bên mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, thần sắc Cốc Kiều Kiều chợt tái nhợt, Cốc gia hôm nay lại xem nàng như hàng hóa để cá cược với nhau, dù là ai cũng sẽ cảm thấy thập phần khó chịu.

Diệp Vân Phong nắm thật chặt tay Cốc Kiều Kiều nói:

- Yên tâm đi, lão đại tuyệt đối sẽ thắng.

- Đúng vậy, cách kia của Đàm nhi ta thấy rất phù hợp, các ngươi nghĩ sao?

Cốc Tần nhẹ gật đầu đáp.

Tề Đồng nhìn sư phó hắn, lập tức đáp:

- Tề Đồng không có vấn đề, chỉ sợ người nào đó không dám đáp ứng thôi!

Hắn nói xong liền nhìn về phía Lăng Tiếu đầy ý khiêu khích!

Hắn cảm thấy sức chiến đấu Lăng Tiếu tuy kinh người, nhưng luyện đan chi thuật há có thể là đối thủ của hắn?

Hắn nhất định phải hảo hảo làm nhục tên Đệ Nhất Hoàng Tọa này mới được!

Lăng Tiếu bỏ qua lời Tề Đồng, hướng Cốc Tần nhẹ gật gật đầu nói:

- Nói thế nào thì các ngươi cũng là nhà vợ của huynh đệ ta, ta liền cho các ngươi vài phần mặt mũi, giờ lập tức tỷ thí đi, ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian với loại đê phẩm Luyện dược sư này.

Lời này vừa nói ra, Tề Đồng thiếu chút nữa đã tức giận đến hộc máu!

Bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng bị người khác nói như vậy, hắn cùng với sư phó hắn dù đến nhận chức ở bất cứ tông môn đại phiệt nào, những người kia nhìn thấy bọn hắn đều phải tôn xưng một tiếng "Tề đại sư".

Thế nhưng Lăng Tiếu trước mắt này thật sự quá ghê tởm, rõ ràng gọi hắn là "đê phẩm Luyện dược sư", quả thực chính là ô nhục lớn nhất với hắn.

- Chỉ biết miệng lưỡi lợi hại, nếu ngươi đã có lòng tin như vậy, không bằng chúng ta lại tăng thêm đặt cược được không? Nếu như ngươi thắng đồ đệ của ta, ta nguyện ý cho ngươi 50 gốc lục giai cao giai linh thảo, nếu như ngươi thua cũng xuất ra 50 gốc lục giai cao giai linh thảo cho ta, sao hả?

Ô Phục thân là sư phó Tề Đồng, thần sắc cũng cực kỳ khó coi, hắn nhất định phải khiến tên thanh niên càn cỡ này phải trả giá thật nhiều.

- 50... 50 gốc lục giai cao giai linh thảo!

Người ở chỗ này đều lắp bắp kinh hãi.

Giá trị của 50 gốc lục giai cao giai linh thảo rất cao, người bình thường hsa có thể đơn giản lấy ra, Ô Phục này hiển nhiên là đang làm khó Lăng Tiếu rồi.

- Ha ha, xem ra ngươi đối với đồ nhi của mình rất tin tưởng a!

Lăng Tiếu khẽ cười nói, dừng chút hắn lại nói:

- Không bằng ta lại tăng thêm chút đặt cược có được không?

- Đặt cược gì?

Ô Phục hỏi.

- Tay của hai thầy trò các ngươi!

Lăng Tiếu híp mắt nhàn nhạt nói.

- Cái gì!

Tất cả mọi người đều động dung.

Bọn hắn không nghĩ Lăng Tiếu lại có lòng tin với mình như vậy, lại muốn tay của hai thầy trò Ô Phục.

Cốc Phần mở miệng nói:

- Các hạ như vậy phải chăng quá khinh người quá đáng rồi!

- Vậy là ngươi không có lòng tin với vị này sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Cốc Phần thoáng cái bị Lăng Tiếu hỏi cho á khẩu.

- Ngươi chỉ là một Thiên Tôn đã muốn tay của hai thầy trò ta, ngươi thật sự cho rằng chúng ta dễ khi dễ sao!

Tề Đồng phi thường bi phẫn quát lên.

- Nếu ngươi không dám... vậy nhận thua là được, ta cũng sẽ không làm khó các ngươi!

Lăng Tiếu đảo khách thành chủ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1125 - Người Ngoại Đạo?

- Tốt, chúng ta đáp ứng!

Ô Phục đột nhiên lớn tiếng đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Bất quá tay của thầy trò chúng ta cũng không dễ cầm như vậy, ngươi cũng phải trả một giá lớn tương ứng mới được.

Lăng Tiếu lập tức đáp:

- Như thế nếu ta thua, ta bồi các ngươi một mạng!

Hí!

Người ở chỗ này đều không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng lòng dạ ác độc như vậy, lại dùng mạng đổi tay, cái giá lớn này cũng quá lớn rồi.

- Tốt, việc này do Cốc Tần đại sư làm chứng!

Ô Phục lập tức đồng ý, tiếp theo từ trong Không Gian Giới lấy ra 50 gốc lục giai cao giai linh thảo.

Những linh thảo này mỗi một gốc đều tràn đầy năng lượng nồng đậm, khiến tinh thần mọi người đều chấn động!

Muốn đạt được lục giai cao giai linh thảo, nhất định phải phải đối mặt linh thú lục giai cao giai hoặc lục giai đỉnh phong mới có thể cướp lấy, xem ra Ô Phục này cũng từng đi qua không ít hiểm địa.

Lăng Tiếu cũng không dây dưa dài dòng, trong Không Gian Giới cũng bay ra một đống cao giai linh thảo hoa cả mắt

100 gốc lục giai cao giai linh thảo cùng bay về phía Cốc Tần.

Cốc Tần lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này liền thu một trăm gốc linh thảo vào.

- Cốc Tần ta sẽ làm chứng cho các ngươi, chỉ là đặt cược thêm vào vẫn không nên thì tốt hơn, hai vị đều là khách quý của Cốc gia ta. nếu ở chỗ này chịu tổn thương gì đó, Cốc gia ta cũng không hay lắm!

Cốc Tần nhàn nhạt nói.

- Cốc Tần Đại sư không cần nhiều lời, đây đều là chúng ta tự nguyện!

Lăng Tiếu phất phất tay nói.

Ô Phục cũng ở một bên nói:

- Đúng vậy, mặc kệ kết quả thế nào, đều không quan hệ đến Cốc gia!

Ô Phục mặc dù cũng là thất phẩm Luyện dược sư như Cốc Tần, nhưng hắn là một người cô đơn, tự nhiên không dám đắc tội Cốc gia rồi.

- Được rồi, nếu ý các ngươi đã quyết, vậy ta liền làm trọng tài lần này đi!

Cốc Tần đáp, đón tiếp theo hắn lại nói với Cốc Đàm:

- Đi chuẩn bị luyện đan tràng đi, để bọn hắn tỷ thí ở đó.

Có lời này, Cốc Tần cũng yên tâm, dù sao bọn hắn liều sinh liều sống liều

chết cũng là vì Cốc gia, hắn cũng rất vui vẻ làm người trung gian.

Cốc Đàm nhẹ gật đầu, sau đó lập tức phân phó người đi dọn sân bãi tỷ thí.

Lúc này, Tề Đồng âm hiểm cười nói với Lăng Tiếu:

- Mạng của ngươi ta định rồi!

Lăng Tiếu cười nhạt, không để ý đến hắn, phảng phất như coi hắn như không khí vậy.

Tề Đồng căm tức không thôi, trong lòng thầm mắng:

- Ngươi cứ hung hăng càn quấy đi, đợi lát nữa sẽ cho ngươi biết chữ chết viết như thế nào!

Một đoàn người cùng đi về nơi Cốc gia chuẩn bị hậu bối tử tôn luyện đan.

- Vân Phong, cái này có phải quá mức rồi không?

Cốc Kiều Kiều có chút lo lắng hỏi thăm.

- Đừng lo lắng, chỉ cần mộ tay của bọn hắn thôi, lão đại cũng không đuổi tận giết tuyệt mà!

Diệp Vân Phong an ủi.

- Ta... Được rồi, hi vọng đừng xảy ra biến cố gì!

Cốc Kiều Kiều do dự một chút, cuối cùng cũng không nói ra lo lắng trong lòng.

Kỳ thật, nàng không phải lo cho thầy trò Ô Phục mà chỉ là lo cho an nguy của Lăng Tiếu thôi.

Tuy nói, Diệp Vân Phong luôn miệng nói Lăng Tiếu là lục phẩm Luyện dược sư, nhưng nàng vẫn chưa tận mắt thấy qua luyện đan chi thuật của Lăng Tiếu, thật sự rất không nắm chắc.

Cốc gia luyện đan tràng, ở vào nơi trung ương nhất Cốc gia nội viện.

Ở đây tổng cộng có trăm dược đỉnh sắp xếp, mà ở trên đài cao, càng có một đại đỉnh cao mấy chục thước, thoạt nhìn rất nguy nga đồ sộ.

Một trăm lẻ một khẩu dược đỉnh lộ ra được danh tiếng luyện dược thế gia của Cốc gia cũng không phải chỉ là hư danh.

Mặc cho ai tơi đây đều không khỏi nghĩ đến cảnh tượng đệ tử Cốc gia luyện đan ở đây sẽ náo nhiệt cỡ nào.

Từng đợt dược hương khiến tất cả mọi người đều phải mê say!

Sân luyện đan mặc dù trống rỗng, nhưng bốn phía vẫn đang tụ đầy đệ tử Cốc gia, bọn hắn đều lưu lại để quan sát trận tỷ thí này, đê phẩm Luyện dược sư quan sát cao phẩm Luyện dược sư luyện đan hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có thu hoạch.

Ở trên đài cao, Lăng Tiếu và Tề Đồng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi ra lệnh một tiếng liền có thể bắt đầu.

Lúc này, Ô Phục nói với Tề Đồng:

- Đồng nhi, ngươi không phải vẫn muốn dùng Xích Xà Đỉnh của vi sư sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi được như nguyện.

Dứt lời, Ô Phục theo tay vung lên, một đại đỉnh màu đỏ bay tới Tề Đồng.

Dược đỉnh này tản ra hỏa mang đầm đặc, trên hỏa mang hiện lên một xà ảnh cực lớn, xà mục uy lẫm, miệng mồm hung mãnh, răng nanh khát máu!

Đỉnh kia phù giữa không trung, thân đỉnh rộng, đỉnh duyên có bốn cái tai đỉnh hình xà, phảng phất như đang thôn nạp Thiên Địa, trên vách đỉnh điều khắc một mảnh linh xà dài hẹp, như trận văn huyền ảo mang đến cho người một loại cảm giác rất cổ xưa.

Đỉnh này vừa ra, người Cốc gia ở đây đều nhịn không được ồ lên.

- Đây chính là Địa cấp dược đỉnh Xích Xà Đỉnh của Ô đại sư sao? Thoạt nhìn thật đẹp mắt.

- Nghe nói cái này do Ô đại sư thu hoạch được trong một Bí Cảnh, cũng thành tựu được địa vị thất phẩm Luyện dược sư cho hắn hiện giờ.

- Nếu như đỉnh này vào tay Cốc gia chúng ta, Cốc gia chúng ta nhất định có thể lại tiến thêm một tầng nữa.

- Tề Đồng có Dược Đỉnh này luyện đan, chỉ sợ có thể giúp hắn luyện chế ra Ngũ phẩm đỉnh cấp đan dược cũng nên.

- Không biết Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu kia đến cùng có gì dựa vào nữa?

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1126 - Người Ngoại Đạo? 2

Địa cấp Xích Xà Đỉnh mặc dù trong số Địa cấp dược đỉnh xếp thứ ba mươi bốn, nhưng cũng vượt qua dược đỉnh phẩm giai bình thường, có thể trợ giúp Luyện dược sư tăng tỷ lệ luyện chế đan dược lên trên diện rộng, ngưng luyện ra được đan dược tốt hơn.

Lăng Tiếu ngược lại không nghĩ tới có thể gặp phải một Địa cấp đỉnh ở chỗ này, hẳn tại Đan Hội Đại Bỉ kia có thể thấy được thêm nhiều linh hỏa và dược đỉnh bất phàm.

Tề Đồng lộ vẻ cuồng nhiệt, một tay nắm Xích Xà Đỉnh trong tay, hắn đắc ý cười to nói:

- Ha ha, đa tạ sư phó.

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Lần này ta xem ngươi chết thế nào!

Hắn vừa dứt lời, lập tức đặt đặt dược đỉnh lên đài, Không Gian Giới lập tức bay ra rất nhiều linh thảo.

- Luyện cho ta!

Tề Đồng hét lớn một tiếng, mấy trăm gốc linh thảo đều bị hắn khống chế lơ lửng trên dược đỉnh, theo thanh âm của hắn rơi xuống, song chưởng lập tức đánh ra vô số hỏa diễm màu đen, hỏa diễm thiêu đốt trên vách đỉnh, từng đạo hỏa mang như linh xà đốt lấy những linh dược lơ lửng bên trên.

Tư tư!

Từng gốc linh thảo lập tức bị đốt cho nhanh chóng héo rũ, từng chút dược lực tinh hoa bắt đầu rơi vào trong dược đỉnh.

- Luyện dược thành vũ chi cảnh, Tề Đồng này thật sự có vài phần bổn sự!

Đại ca Cốc Lực của Cốc Kiều Kiều lặng yên đi đến bên cạnh Cốc Kiều Kiều thở nhẹ nói.

Cốc Kiều Kiều nhẹ gật đầu đáp:

- Xem thủ pháp mượt mà của hắn, hẳn là đã trải qua khổ luyện một thời gian ngắn rồi, chỉ là không biết hắn muốn luyện chế loại đan dược nào đây?

- Ít nhất cũng là Ngũ phẩm đỉnh cấp, hoặc là... Tóm lại lần này tỷ thí không thể lạc quan, cho dù là ta đi lên cũng không nhất địch là đối thủ của Tề Đồng.

Cốc Lực nhíu mày nói.

Cốc Kiều Kiều vẻ lo lắng càng đậm, chỉ Diệp Vân Phong ở bên lại như không nghe thấy, trên mặt vẫn đang treo nụ cười nhạt thong dong.

Dao Thanh Mẫn ở bên lén lút lôi kéo cánh tay Băng Nhược Thủy nói:

- Ngươi nói thiếu gia sẽ chém tay trái hay là tay phải của bọn hắn đây?

Băng Nhược Thủy liếc nàng một cái đáp lời:

- Sư tỷ, ngươi thật sự muốn làm nha hoàn cho Tiếu sao? Nếu không ta sẽ nói với Tiếu, việc này cứ như vậy cho qua đi.

Trước đây, Lăng Tiếu đáp ứng cứu sư phó của nàng, Dao Thanh Mẫn phải đáp ứng làm nha hoàn cho Lăng Tiếu.

Băng Nhược Thủy cũng không để chuyện này trong lòng, nàng biết rõ cách làm người của Lăng Tiếu, đối với chuyện này cũng không có bao nhiêu nghiêm túc, nhưng sư tỷ này của nàng lại thực sự coi mình như nha hoàn rồi.

Cái này khiến Băng Nhược Thủy cực kỳ khó xử!

Nàng biết rõ nữ nhân của Lăng Tiếu đã không ít, có thể giảm bớt một người hay một ngươi, nhưng tình huống giờ lại có chút khó khắn rồi.

Dao Thanh Mẫn nháy mắt nói:

- Sư muội ngươi yên tâm, ta sẽ không đoạt tình cảm với ngươi đâu, ta chỉ làm ấm giường cho các ngươi thôi, sẽ không làm ra chuyện gì phải xin lỗi ngươi đâu.

Băng Nhược Thủy vỗ vỗ cái trán không nói thêm gì nữa, nàng biết rõ sư tỷ này của nàng thần kinh có vấn đề, nếu thật sự làm ấm giường thì Lăng Tiếu có thể cầm được sao.

- Được rồi, thay vì để sư tỷ ở cùng nam nhân khác, chẳng bằng cùng phu quân với ta, ngày sau nữ nhân đi theo Tiếu nhất định sẽ càng nhiều... có sư tỷ ở đây ta cũng có thể nhiều thêm minh hữu.

Băng Nhược Thủy thầm nghĩ.

Lúc này, trên đài cao Tề Đồng đã rất nhanh tinh luyện xong những linh thảo kia, mà Lăng Tiếu vẫn không hề có động tĩnh gì.

- Hừ, có phải muốn quan sát học trộm không, đáng tiếc đến kiếp sau ngươi

cũng chưa chắc học được.

Tề Đồng rất đắc ý nói nói.

Có Địa cấp Xích Xà Đỉnh ở đây, hắn muốn thắng Lăng Tiếu đã tin tưởng hơn rất nhiều lần!

Lăng Tiếu từ chối cho ý kiến cười cười, hắn cũng chỉ muốn xem một chút Tề Đồng này có thủ đoạn gì thôi.

- Luyện dược thành vũ sao, có vài phần bổn sự, đáng tiếc ngươi lại gặp phải bản thiếu gia.

Lăng Tiếu ở trong lòng khinh thường nói.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu nhìn sang 100 dược đỉnh bên dưới.

Hắn phát hiện những dược đỉnh này đều là ngũ giai, cũng thuộc thượng giai dược đỉnh rồi.

Bất luận một Dược Đỉnh nào ở đây lưu lạc đến Tây Bắc hoặc Nam Hoang đều sẽ trở thành bảo vật mà các Luyện dược sư phải tranh đoạt, mà ở đây lại chỉ là loại bình thường người ta cung cấp cho tử tôn luyện đan.

Lăng Tiếu theo tay khẽ vẫy, một Dược Đỉnh bên dưới lên bay vào tay hắn.

Hắn vỗ nhẹ nhẹ thân đỉnh, phát ra vài tiếng thanh thúy, hắn lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, chính là ngươi rồi!

- Chỉ dùng mặt hàng bình thường này mà muốn thắng đồ đệ của ta, quả nhiên là si tâm vọng tưởng!

Ô Phục ngồi ở một bên trong lòng khinh bỉ nói.

- Thật không biết hắn có biết luyện đan không nữa, nếu quả thật biết luyện đan thì lẽ ra phải dùng dược đỉnh của mình luyện đan mới có thể thuận buồm xuôi gió nhất mới đúng, xem ra hắn thật sự là một người ngoại đạo rồi.

Cốc Phần ở một bên cười khẩy nói.

- Có lẽ hắn cảm thấy ngũ giai đỉnh của chúng ta so với dược đỉnh mà bản thân hắn dùng tốt hơn một bậc cũng nên.

Một gã Cốc gia trưởng lão ở cạnh hắn phụ họa đáp.

Cốc Đàm cũng là cau mày lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ hắn thật sự là phô trương thanh thế thôi sao?

Lúc này, Lăng Tiếu cũng bắt đầu động thủ.

Hắn cũng không rêu rao như Tề Đồng, mà nhét toàn bộ dược thảo của mình vào trong đỉnh.

Động tác này của hắn lập tức liền bị mọi người chung quanh chỉ trích.

- Hắn đến cùng có biết luyện đan hay không, cho dù không đạt được cảnh giới luyện dược thành vũ cũng không có khả năng nhét tất cả dược liệu vào đỉnh để luyện chế chứ.

- Ta chóng mặt ah, còn tưởng rằng hắn cũng là một gã cao phẩm Luyện dược sư chứ, xem ra chỉ là một tên ngoại đạo.

- Đúng vậy, hắn làm như vậy sao có thể chiết xuất ra tinh hoa các loại linh

thảo, cuối cùng chỉ sợ đều sẽ biến thành một đống phế thảo thôi!

- Quả nhiên tiếc cho một đống linh thảo kia ah!

...

Mọi người ở trên đài cao quan sát cũng đều lộ ra vẻ châm chọc.

Cốc Tần lại lộ vẻ không hiểu:

- Lăng lão đệ đến cùng đang làm gì, chẳng lẽ hắn thật sự chỉ gạt người thôi sao?

Cốc Kiều Kiều ở bên dưới thấy một màn như vậy, cơ hồ muốn ngất đi

- Vân Phong, ta bị ngươi hại chết rồi!

Cốc Kiều Kiều hoảng sợ nói với Diệp Vân Phong.

- Vì sao nói vậy?

Diệp Vân Phong hỏi thăm.

- Ngươi nói hắn là lục phẩm Luyện dược sư, nhưng giờ hắn lại luyện đan như vậy, chẳng lẽ xem ta là người ngu sao?

Cốc Kiều Kiều tức giận khẽ kêu nói.

Nàng từ nhỏ đã bắt đầu học tập luyện đan chi thuật, nàng còn chưa từng thấy qua người nào bỏ một đống linh thảo vào dược đỉnh tinh luyện như vậy, trừ phi là người ngoại đạo.

Nàng hiện giờ cảm thấy Diệp Vân Phong và Lăng Tiếu khẳng định đang lừa gạt nàng. Cái gì lục phẩm Luyện dược sư chứ, chỉ sợ ngay cả nhất giai Luyện dược sư cũng không phải nữa.

Diệp Vân Phong rất vô tội nói:

- Kiều Kiều ngươi đừng nóng giận, lão đại hắn tự nhiên có biện pháp, tuy rằng ta cũng chưa từng thấy qua lão đại luyện đan, nhưng ta khẳng định hắn là lục phẩm Luyện dược sư.

Bình thường Lăng Tiếu luyện đan chỉ có một mình, hắn cũng chưa quan sát qua bộ dáng Lăng Tiếu luyện đan, nhưng mà đủ loại đan dược mà lão đại từng lấy ra tuyệt đối là do hắn tự mình luyện chế.

Diệp Vân Phong cực kỳ tin tưởng Lăng Tiếu, hắn cũng tin rằng Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không lừa gạt hắn.

Cốc Kiều Kiều triệt để bó tay rồi!

Lăng Tiếu ở trên đài cao cũng bắt đầu có động tác.

Chỉ thấy đôi thủ chưởng kia chớp động như mộng ảo, vô số bàn tay chợt chậm chợt nhanh đánh ra, từng đạo Hỏa Ảnh bắt đầu đốt lên thân đỉnh.

Hắn hiện giờ lợi dụng chỉ là hỏa diễm bình thường, hắn cảm thấy muốn thắng loại như Tề Đồng vốn không cần dốc hết toàn lực.

Năng lượng từng gốc linh thảo trong dược đỉnh lần lượt bị rút ra.

Nếu như là người bình thường tinh luyện linh thảo như vậy, nhất định sẽ hoàn toàn làm hỏng hết linh thảo

Nhưng Lăng Tiếu lại tuyệt đối sẽ không tạo thành kết quả như vậy, bởi vì tinh thần lực của hắn đã sớm không chế tất cả linh thảo trong dược đỉnh rồi, cũng bao vây chúng lại, để tránh cho năng lượng phát ra.

Những linh thảo này ở trong dược đỉnh, linh thảo ở tầng dưới nhất bắt đầu được tinh luyện từng gốc một, chỉ là mọi người lại không hiểu rõ ảo diệu bên trong thôi.

Tề Đồng ở bên đương nhiên cũng không biết Lăng Tiếu có thủ đoạn cao minh như vậy, hắn chỉ cho rằng mình đã toàn thắng Lăng Tiếu, trong nội tâm đang nghĩ muốn Lăng Tiếu chết thế nào mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng

Tề Đồng áp súc tất cả linh thảo ở một bên, trong tay nhiều ra một khỏa thú đan óng ánh, hắn do dự một chút, vẫn ném vào dược đỉnh

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1127 - Ăn Gian?

- Tề Đồng hắn... Hắn vừa rồi ném vào chính là lục giai thú đan, chẳng lẽ hắn đã là lục phẩm Luyện dược sư rồi sao?

Cốc Phần kinh ngạc hỏi Ô Phục ở bên.

Lúc này, Cốc Đàm cùng với trưởng lão Cốc gia đều dựng tai lên nghe, bọn hắn đều muốn biết Tề Đồng có thật đã trở thành lục phẩm Luyện dược sư hay không.

Ô Phục đắc ý cười cười, lấp lửng nói:

- Có thể tính cũng có thể không tính a!

Trong luyện đan tràng Cốc gia, bốn phía đều đứng đầy đệ tử Cốc gia quan sát hai người luyện dược trên đài cao

Giờ phút này, Tề Đồng đã đến giai đoạn sau cùng rồi, khỏa thú đan bị hắn ném vào đã dần dần bị luyện hóa.

Mà bên phía Lăng Tiếu vẫn đang chậm rãi luyện hóa linh thảo, hắn cũng không nóng nảy đẩy nhanh quá trình này.

Bởi vì hắn muốn xem biểu lộ của những người kia ngay lúc đang trên Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục, như vậy mới sảng khoái.

Linh thảo trong dược đỉnh của hắn đã bị luyện hóa không sai biệt lắm, vị thuốc do dược lực tinh hoa phát ra đều bị Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực áp

chế.

Mọi người còn đều cho rằng Lăng Tiếu đã luyện hư toàn bộ số linh thảo đó.

- Hô! Rốt cục luyện hóa đã xong!

Tề Đồng nhẹ thở dài ra một hơi.

Trên mặt hắn cũng đổ ra không ít mồ hôi, hiển nhiên tiêu hao liên tục này liền ngay cả một Thiên Tôn như hắn cũng không chịu đựng nổi.

Hắn liếc Lăng Tiếu vẫn đang đốt dược đỉnh, lộ ra vài phần đắc ý:

- Cứ làm ra vẻ đi, đợi lát nữa xem ngươi khóc thế nào!

Trong nháy mắt, lại nửa giờ qua đi, bên phía Tề Đồng cuối cùng cũng đến lúc ngưng đang

Chỉ thấy hắn sắc mặt đỏ lên, đại lượng hắc hỏa vọt ra khỏi lòng bàn tay, hỏa diễm cường đại xen lẫn linh khí bốn phía ép về phía dược đỉnh.

Bồng!

Một đạo tiếng rít buồn bực vang lên, một cổ kình khí bắn ngược mãnh liệt từ trong dược đỉnh phun ra.

Tề Đồng lập tức vận khí hộ minh kình, tầng tầng bao vây mình lại.

Mà Lăng Tiếu cũng thừa dịp không có người chú ý nhanh chóng ném một khỏa thú đan vào trong, hỏa diễm năng lượng nơi hai tay nhanh chóng tăng lớn, tinh thần lực hóa ra vô số lưỡi dao sắc bén cắt thú đan kia thành vô số khối, cuối cùng bị năng lượng lửa nóng kia đơn giản luyện hóa.

Ai cũng không nghĩ tới, Lăng Tiếu chỉ trong thời gian thật ngắn đã luyện hóa xong thú đan..

Cái này nếu như để người khác nhìn thấy hắn lại làm nhanh đến mức đó, chỉ sợ sẽ chấn kinh đến mức rớt cả cằm mất.

Dù là bát phẩm Luyện dược sư cũng chưa hẳn có thể luyện hóa lục giai thú đan nhanh như thế a!

Lúc bên phía Tề Đồng kiểm tra đan dược do mình luyện ra thì Lăng Tiếu cũng hét lớn một tiếng:

- Ngưng cho ta!

Linh khí ở phụ cận Lăng Tiếu giống như thủy triều toàn bộ lao qua hắn, đồng thời hỏa diễm nơi hai tay cũng ép xuống dược đỉnh, lại một lần nữa phân tâm nhị dụng, những tinh thần lực kia đè ép dược lực tinh hóa muốn tán loạn lại.

Hỏa diễm, linh khí, tinh thần lực, ba cổ năng lượng đồng thời áp súc tinh luyện linh thảo tinh hoa và thú đan năng lượng trong dược đỉnh

Bồng!

Cũng là một tiếng buồn bực vàng lên, chỉ là trong dược đỉnh lại không có bao nhiêu năng lượng phun ra.

Bên kia, Tề Đồng dường như đã lấy đan dược mình luyện ra đặt nơi tay, trên mặt lộ vẻ đắc ý vô hạn.

- Tề Đồng mau đưa đan dược của ngươi cho Cốc Tần Đại sư nhìn xem.

Ô Phục không thể đợi được nửa kêu to với Tề Đồng.

Tề Đồng nhẹ gật đầu với hắn, sau đó bước nhanh tới trước Cốc Tần, đưa một khỏa đan dược đến trước mặt Cốc Tần:

- Cốc Tần đại sư thỉnh xem, đây là lục phẩm đan dược Tốc Huyết Đan ta luyện chế!

Tốc Huyết Đan là một loại cao giai đan dược giúp khôi phục khí huyết cực nhanh, cái này là một loại thuốc chữa thương thiết yếu vô cùng tốt đối với cường giả Thiên Tôn giai, một khi mất máu quá nhiều, Tốc Huyết Đan này có thể trong thời gian ngắn bổ sung huyết dịch, hơn nữa còn có thể bổ sung không ít linh lực.

Đây chính là một loại đan dược cấp thấp nhất, dễ luyện chế nhất trong số lục phẩm đan dược!

Cốc Tần liếc qua đan dược của Tề Đồng nói:

- Cái này chỉ có thể coi là lục phẩm đan dược bán thành phẩm, nhưng ngươi có thể Ngưng Hình ra nó đã là rất tốt, xem ra không đến vài năm nữa là ngươi có cơ hội tiến giai lục phẩm Luyện dược sư chính thức rồi!

Tề Đồng được Cốc Tần tán thưởng, lúc này thi lễ nói:

- Đa tạ Cốc Tần đại sư khen ngợi!

Khỏa đan dược này của hắn mặc dù chỉ là lục phẩm đan dược bán thành phẩm, nhưng cũng xem như vượt qua Ngũ phẩm, trừ phi Lăng Tiếu có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh tinh luyện ra một khỏa lục phẩm đan dược, bằng không, muốn thắng được hắn là chuyện tuyệt đối không thể.

- Chúc mừng Ô đại sư có một đồ đệ tốt, trong đồng lứa ở Cốc gia ta thật sự không ai có thể xuất sắc như Tề Đồng ah, ngày sau trở thành con rễ Cốc gia ta coi như là một nửa người Cốc gia rồi.

Cốc Phần ở một bên nịnh nọt Ô Phục.

Ô Phục khiêm tốn nói:

- Đâu có đâu có, Cốc gia các ngươi nhân tài đông đúc, tiểu đồ cũng chỉ có chút thiên phú thôi, thật sự không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trên mặt lại đầy vẻ đắc ý, trong nội tâm vô cùng vui mừng!

Đồ đệ này của hắn tuy hơi háo sắc một chút, nhưng thiên phú luyện dược quả thật không dưới hắn, thậm chí còn có hi vọng một ngày kia vượt qua hắn nữa.

Mà vừa lúc này, bên phía Lăng Tiếu cũng đã tạc đỉnh, tất cả mọi người đều dời ánh mắt qua hướng hắn.

- Tên này đến cùng đan làm gì, vừa rồi nhét một đống linh thảo vào, có lẽ đều hủy diệt rồi mới đúng, rõ ràng còn có thể tạc đỉnh Ngưng Đan, cái này cũng quá có thể giả bộ đi nha!

- Cũng không phải, ta cũng không thấy hắn bỏ thú đan vào, hẳn hắn luyện chế chỉ là đan dược cấp thấp, thật sự chết cười ta rồi.

- Ha ha, ta xem hắn ngay cả đan dược nhất nhị cấp cũng không luyện được, hoàn toàn là lợi dụng khí kình tạo ra thanh âm thôi.

- Đúng vậy, trong dược đỉnh hắn hiện giờ chỉ sợ chỉ là một đống cặn bã a!

...

Lăng Tiếu còn cố ý lau mồ hôi trên trán nói:

- Mẹ nó, luyện đan thực con mẹ nó vất vả!

Người xung quanh đồng thời đều ki nở nụ cười, bọn hắn cười cũng không phải là dáng cười thiện ý, mà là nụ cười tràn đầy chế nhạo

Cốc Kiều Kiều thiếu chút nữa có một loại xúc động muốn trực tiếp té xỉu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1128 - Ăn Gian? 2

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Lăng Tiếu vốn không phải là người biết luyện đan, hắn chỉ là một tên ngoại đạo.

Ngược lại Diệp Vân Phong ở một bên rất cao hứng nói:

- Kiều Kiều thấy chưa, ta đã nói lão đại sẽ không khiến chúng ta thất vọng mà!

Nghe xong lời này, Cốc Kiều Kiều cũng triệt để té xỉu!

Lúc này, là người bình phán Cốc Tần nói:

- Không biết Lăng lão đệ luyện chế là đan dược phẩm giai gì thế?

Lăng Tiếu còn chưa nói gì, Cốc Phần ở bên lại trào phúng:

- Lão tổ tông, ngươi xem luyện đan như thế có thể luyện thành sao? Ta nghĩ ngươi vẫn là nên lập tức mở ra gia tộc đại trận, nhốt hắn lại..., miễn cho hắn thua lập tức chạy trốn!

Ô Phục ở bên cũng nói:

- Đúng vậy, hắn khẳng định không thể luyện thành đan dược, kính xin Cốc Tần đại sư trước tiên khống chế hắn lại, để tránh hắn nuốt lời!

Tề Đồng lại cười khinh miệt Lăng Tiếu:

- Cùng ta liều luyện đan, quả nhiên không biết tốt xấu, nếu như ngươi không muốn chết cũng được, quỳ xuống cầu ta đi, nói không chừng ta cao hứng có thể buông tha ngươi! "

Nhìn đủ vẻ châm chọc, Lăng Tiếu vẫn bất động, hắn rất thong dong duỗi tay vào dược đỉnh lẩm bẩm nói:

- Ồ, sao còn chưa thấy đan dược thế này!

- Coi như xong Lăng lão đệ, ta thấy việc này ngươi thiếu nợ Ô Phục và đồ đệ của hắn, việc này cứ như vậy bỏ qua đi!

Cốc Tần mở miệng nói.

Hắn cũng biết Lăng Tiếu không có khả năng luyện chế chế ra đan dược, cho nên mới nói như thế, hy vọng có thể bỏ qua chuyện này, khiến Lăng Tiếu thiếu nợ hắn một nhân tình.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không trả lời hắn, mà lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng nói:

- Đã có... Đã có... Ha ha, ai nói bản thiếu gia không luyện ra đan dược, tự các ngươi xem đi, đây là lục phẩm đan dược Chuyển Tôn Đan!

Tiếp theo, trong tay Lăng Tiếu nhiều ra ba khỏa đan dược, hắn cao cao giơ lên, như một hài tử được khen ngợi vậy, cười đến rất là vui vẻ.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, biểu lộ đều cực kỳ cổ quái.

- Aha ha... Ngươi cái tên này quá trêu chọc rồi, ở trước mặt đám đông lại dám chơi gian, ngươi ăn gian còn chưa tính, ít nhất phải thật chút chứ, ngươi có thấy ai có thể luyện chế cao phẩm đan dược mà một lần ngưng thành ba khỏa không, quả nhiên chết cười ta rồi!

Tề Đồng không để ý đến hình tượng mà ôm bụng cười phá lên

Người Cốc gia và Ô Phục ở trên đài cao cũng đều nhịn cười không được lên.

Hiển nhiên, bọn họ đều nghĩ như Tề Đồng.

Người ở chỗ này đại bộ phận đều là Luyện dược sư, bọn họ cũng đều biết nhất nhị cấp đan dược có thể ngưng tụ thành nhiều khỏa đan dược, nhưng đan dược ngoài tam phẩm, cơ hồ sẽ rất khó một lần luyện ra nhiều khỏa.

Đan dược đã nhập phẩm cần năng lượng rất lớn, đồng thời thủ pháp luyện chế rất nhiều, mà trong quá trình này không có bao nhiêu Luyện dược sư có thể bảo toàn hoàn toàn năng lượng không cho chúng tán ra, cho nên đến khi Ngưng Đan sẽ bị tổn thất đại lượng dược tính tinh hoa và năng lượng, cuối cùng nhất chỉ có thể ngưng thành một khỏa đan dược.

Mà Lăng Tiếu thoáng cái xuất ra ba khỏa, cái này đương nhiên khiến bọn hắn đều cho rằng hắn ăn gian rồi.

Lăng Tiếu cũng không để ý tới lời giễu cợt của bọn hắn, bước đến trước Cốc Tần nói:

- Cốc Tần Đại sư, đây là ba khỏa kim thuộc tính Chuyển Tôn Đan ta luyện chế ra, ngươi xem qua một chút.

- Lăng lão đệ, cái này... Cái này thật là ngươi luyện chế ra sao?

Cốc Tần nhìn ba khỏa đan dược óng ánh trơn bóng như ngọc hỏi.

Hắn chỉ nghe đan hương nồng đậm phát ra thôi là có thể biết rõ ba khỏa này tuyệt đối là thượng phẩm đan dược tỉ lệ rất tốt, chỉ là hắn cũng không tin đây là do Lăng Tiếu luyện chế ra.

- Cốc Tần Đại sư, cái này còn phải hỏi sao? Đây rõ ràng là hắn từ trong Không Gian Giới lấy ra lừa gạt chúng ta, hắn vốn không biết luyện đan, trận tỷ thí này hắn thua!

Ô Phục ở một bên nói.

- Đúng vậy, lão tổ tông, chúng ta đều chưa thấy qua ai có thể luyện đan như vậy cả, cũng không thấy hắn ném thú đan vào, làm sao có thể ngưng luyện ra đan dược chứ, đây rõ ràng là ăn gian.

Cốc Phần cười lạnh nói.

Lúc này, Cốc Đàm cũng lắc đầu nói:

- Ta cũng chưa từng thấy qua người có thể ngưng đan như vậy!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều chỉ trích Lăng Tiếu ăn gian, hắn cũng không luyện chế đan dược.

Dao Thanh Mẫn bên dưới bi phẫn nói!

Rõ ràng là bọn hắn thua lại còn nói thiếu gia không biết luyện đan, thật là đáng chết!

- Cũng không phải sao, Tiếu luyện đan đặc biệt một chút, nhưng vừa rồi ta cũng thấy hắn vụng trộm bỏ vào một khỏa thú đan, hắn tuyệt đối sẽ không ăn gian!

Băng Nhược Thủy cũng đứng bên phía Lăng Tiếu.

Mà Lê Tuyết và Lưu Quần lại lặng im không nói, các nàng cũng không dễ phân biệt được chuyện này.

Bất quá các nàng đương nhiên đều hi vọng Lăng Tiếu chính xác rồi.

- Vân Phong, xem ra chúng ta thật sự không thể ở cùng một chỗ rồi!

Cốc Kiều Kiều phi thường thất vọng nói với Diệp Vân Phong

Nàng vốn tưởng rằng Lăng Tiếu thật có thể nghịch chuyển Càn Khôn, có thể giúp nàng thoát khỏi vận mệnh gả cho Tề Đồng, giờ xem ra chỉ là do nàng nghĩ vậy thôi!

- Không có khả năng, ngươi nhất định phải tin tưởng lão đại, đây thật sự là đan dược do hắn luyện chế ra!

Diệp Vân Phong thập phần kiên định nói.

Quay mắt về phía từng câu chất vấn, từng tiếng mỉa mai, Lăng Tiếu vẫn chờ đợi Cốc Tần trả lời.

Hắn cũng muốn biết thất phẩm Luyện dược sư như Cốc Tần có tin lời hắn hay không.

Kết quả, hắn thấy biểu lộ của Cốc Tần liền thất vọng.

Đường đường thất phẩm Luyện dược sư, cư nhiên lại không có nhãn lực, không kiến thức như thế, quả nhiên không xưng với danh tiếng thất phẩm Luyện dược sư ah!

- Xem ra Cốc Tần Đại sư cũng không tin đây là đan dược do ta luyện chế rồi.

Lăng Tiếu nói một tiếng, cất ba khỏa đan dược kia vào, hắn xoay người rời đi

Tề Đồng lập tức ở một bên quát:

- Cốc Tần Đại sư mau ngăn cản hắn, hắn muốn chạy trốn!.

- Câm miệng cho ta!

Lăng Tiếu quay đầu hét lớn một tiếng với Tề Đồng, sóng âm cường đại đinh tai nhức óc.

Bất quá, lúc này Lăng Tiếu cũng không vận khỏi Long tộc Thiên Ngâm thần thông, mọi người chỉ cảm thấy có chút khó chịu, cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

- Chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời sao sao?

Ô Phục mặt đen lên quát Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, nếu như nuốt lời..., danh dự Đệ Nhất Hoàng Tọa của ngươi nhất định sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ngày mai tất cả người Trung Vực sẽ biết Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu chỉ là một tiểu nhân nói không giữ lời!

Cốc Phần ở một bên cũng hét lớn.

- Lăng lão đệ, ta thấy... Ngươi vẫn nên cầu Ô Phục và đồ đệ của hắn tha thứ đi!

Cốc Tần rất khó xử nói.

Nói thật ra, hắn thừa nhận chiến lực Lăng Tiếu quả thật không kém hắn, nhưng đây là địa bàn Cốc gia bọn hắn, nếu thật sự muốn lưu Lăng Tiếu lại hắn vẫn có tự tin.

- Thua thì nhận đi, nhanh tự sát đi!

- Thua không nổi thì đừng đánh bạc với người ta, da mặt ngươi quá dày rồi.

Hàng tỉ tiếng trêu chọc không được

- Đúng vậy, hổ thẹn cho ngươi là Đệ Nhất Hoàng Tọa, ta thấy chỉ là hư danh nói chơi, chỉ sợ danh tiếng Đệ Nhất Hoàng Tọa này cũng là lừa gạt có được đi, ta nhổ vào!

...

Ngoại trừ người trên đài cao ra, đệ tử Cốc gia bên dưới đều không ngừng kêu lên, hiển nhiên bọn hắn cực kỳ bất mãn với Lăng Tiếu đang chuẩn bị chạy trốn

- Các ngươi câm miệng cho ta, hôm nay ta sẽ cho những tên gọi là Luyện dược sư như các ngươi xem cái gì mới thật sự là luyện đan chi thuật!

Lăng Tiếu xen lẫn một chút Long ngâm rống lớn lên.

Tiếp theo, một đồ vật nhỏ bay nhanh tới Cốc Tần.

Cốc Tần không chút suy nghĩ lập tức vươn tay ra đón, hắn còn chưa nhìn rõ bên trong là vật gì thì lời Lăng Tiếu đã truyền đến:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1129 - Trọng Luyện

- Đây là Không Gian Giới của ta, xin ngươi giúp ta đảm bảo tốt, còn các ngươi nữa, mang một phần linh thảo Chuyển Tôn Đan ra đây cho ta, bản thiếu gia cho các ngươi mở mang tầm mắt!

Lăng Tiếu lộ ra Hoàng giả chi uy, tất cả mọi người đều bị kinh ngạc, thanh âm mọi người đều yên tĩnh lại.

Lăng Tiếu đứng trước dược đỉnh trên dược xích lõa, dáng người khỏe đẹp cân đối với tỉ lệ hoàn mỹ nhân, trên tay hắn đã không còn Không Gian Giới nữa, trên người cũng không thể cất giấu thứ gì.

- Hỗn đãn, vừa rồi ngươi đã thua, ngươi dù làm thế nào cũng vô dụng!

Tề Đồng phi thường khó chịu nhìn Lăng Tiếu đang đùa nghịch uy phong mắng!

Lăng Tiếu không để ý tới hắn, mà quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Cốc Tần nói:

- Cốc Tần Đại sư, hẳn các ngươi đường đường luyện dược thế gia cũng chưa nghe nói qua, cao giai đan dược cũng có thể một lần luyện ra nhiều khỏa sao? Các ngươi quả nhiên không xưng với danh tiếng luyện dược thế gia! Ba khỏa đan dược vừa rồi là ta từ trong dược đỉnh lấy ra, các ngươi đều nói ta ăn gian, các ngươi chỉ ra ta ăn gian chỗ nào? Các ngươi ai thấy ta nhét đan dược vào trong? Các ngươi nếu không ai tin, vậy bây giờ ta sẽ chứng minh cho các ngươi thấy, cao giai đan dược cũng có thể một lần tinh luyện ra mấy khỏa, giờ ta không có không quần áo, cũng không có Không Gian Giới nơi tay, nếu như ta lại có thể tinh luyện ra đan dược, tin rằng các ngươi đều có

thể câm miệng rồi.

Lăng Tiếu liên tiếp hỏi lại, khiến Cốc Tần và những người khác đều á khẩu không thể trả lời được.

Quả thật như Lăng Tiếu nói, bọn hắn không ai thấy Lăng Tiếu ném đan dược vào dược đỉnh, vậy cũng không cách nào chứng minh hắn có ăn gian hay không, huống hồ Lăng Tiếu nói cũng đúng, một ít Luyện dược sư xuất sắc quả thực có thể một lò ngưng tụ thành nhiều đan, chỉ là loại Luyện dược sư này rất hiếm thấy.

Cốc Tần cũng chỉ biết trong Dược Môn và Linh Vũ Các c có hai ba vị lão bất tử là có thể làm được, ngoài ra những người khác còn chưa nghe qua, cho nên hắn thật sự không tin Lăng Tiếu cũng có thể làm được điểm này.

Cốc Tần trầm mặc thoáng một chút nói:

- Tốt, ta cho ngươi thêm một cơ hội, nhưng... Nếu như ngươi không thể đề luyện ra đan dược, cho dù lão phu liều mạng cũng phải lưu ngươi lại đây, đương nhiên bằng hữu của ngươi cũng đều phải theo ngươi, cái này xem giá lớn ngươi phải trả khi xem thường Cốc gia ta.

Cốc Tần nhường nhịn Lăng Tiếu, nhưng không có nghĩa là có thể để Lăng Tiếu xem thường Cốc gia bọn hắn, là một lão tổ tông, hắn cho dù chết cũng phải giữ gìn danh dự cho Cốc gia.

Ô Phục ở bên đại hỉ, lúc này trợ giúp nói:

- Nếu Cốc Tần đại sư đã mở miệng, thì cho ngươi thêm một cơ hội, nếu như không luyện ra được, Ô Phục ta quyết định cùng chung tay với Cốc gia lưu ngươi lại.

- Hắc hắc, đợi lát nữa ta xem ngươi chết như thế nào!

Tề Đồng âm hiểm cười nói.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng Lăng Tiếu có thể một lần luyện chế ra nhiều khỏa đan dược, trong mắt bọn hắn, Lăng Tiếu chỉ là đang phô trương thanh thế thôi.

Cốc Tần đưa một phần linh thảo Chuyển Tôn Đan hỏa thuộc tính đến trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng:

- Mở to mắt ra một chút, bản thiếu gia chỉ là suy nghĩ khác người, muốn cho các ngươi biết một chút về thủ đoạn luyện đan đặc biệt, đáng tiếc đám con lợn các ngươi lại không nhìn được hàng, quả nhiên không xứng được gọi là Luyện dược sư!

Dứt lời, Lăng Tiếu lần nữa ném tất cả linh thảo vào dược đỉnh.

Tất cả động tác đều được hắn lặp lại, chỉ động tác của hắn lần này lại nhanh hơn vô số lần.

Hắn song chưởng không ngừng tung bay, các động tác liên tiếp hoa cả mắt, khiến người không nhìn rõ hướng đi của song chưởng Lăng Tiếu, mà hỏa diễm đầm đặc kia lại như Hỏa Long không ngừng đốt lấy thân đỉnh

Tư tư!

Những linh thảo trong dược đỉnh dùng một loại tốc độ cực nhanh bị tinh luyện ra.

Lần này, Lăng Tiếu không dùng tinh thần lực ngăn cách những linh thảo dược lực kia, từng đợt dược lực tinh hoa tản ra, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

- Động tác của hắn thật nhanh, hắn đây là đang đùa nghịch chưởng pháp sao?

- Đúng là thật nhanh, hơn nữa ta còn nghe thấy được mùi thuốc, hắn... Hắn thật sự tinh luyện ra linh thảo tinh hoa sao?

- Không có khả năng, toàn bộ linh thảo nhét cùng một chỗ, sao có thể tác ra tinh hoa từng cái chứ, đây không phải vi phạm với thủ pháp bình thường chúng ta vẫn luyện tập sao?.

- Chẳng lẽ vừa rồi ba khỏa đan dược kia thật sự là do hắn đề luyện sao?

...

Đệ tử Cốc gi lại một lần nữa nghị luận, mà người ở trên đài cao đều lộ ra vẻ động dung.

Bọn hắn nhìn chưởng pháp kia của Lăng Tiếu như mê muội, nhìn chằm chằm vào không buông.

Bọn hắn thân là Luyện dược sư, biết rõ một bộ luyện đan chưởng pháp tốt có thể khống chế hỏa hầu rất tốt, mà bộ chưởng pháp Lăng Tiếu đang sử dụng không thể nghi ngờ là khống hỏa chưởng pháp thượng giai, cách nghĩ không tin Lăng Tiếu có thể luyện chế ra đan dược trong lòng cũng đã có chút dao động.

- Cái này... Đây là chưởng pháp gì, cư nhiên lại sâu sắc v, so với khống hỏa chưởng pháp gia truyền của Cốc gia chúng ta còn cao minh hơn nhiều lắm!

Cốc Tần hoàn ttoàn có thể bắt được quỹ tích bàn tay Lăng Tiếu, hắn thân là thất phẩm Luyện dược sư, cũng có thể cảm nhận được chưởng pháp này của Lăng Tiếu rất bất phàm, trong lúc nhất thời nhìn đến không thể thoát ra.

Mấy trăm gốc linh thảo, cao giai Luyện dược sư bình thường ít nhất cũng phải phí hơn một giờ, mới có thể hoàn toàn đề luyện chúng.

Nhưng Lăng Tiếu chỉ bỏ ra chừng một phú đã hoàn toàn luyện hóa xong, linh thảo trong dược đỉnh đã hoàn toàn biến mất, chỉ có từng đoàn từng đoàn tinh hoa dược lực ở lại bên trong.

- Nhìn cho rõ ràng, ta ném thú đan vào đây!

Lăng Tiếu cầm thú đan trong tay hét to một tiếng, sau đó ném vào trong dược đỉnh.

Cũng như vừa rồi, thú đan vừa ném vào, không đến một hồi đã bị Lăng Tiếu hoàn toàn luyện hóa.

Linh thảo tinh hoa, năng lượng thú đan cùng hội tụ lại với nhau.

- Ngưng cho ta!

Lăng Tiếu giơ cao tay lên, sau đó hỏa diễm trên song chưởng ép về phía miệng đỉnh, linh khí bốn phía giống như thủy triều cũng tiến vào theo.

Bồng!

Một tiếng chấn động buồn bực đáng sợ vang lên, tiếng lần này còn to hơn lúc trước nhiều lắm.

Một hồi mùi thuốc trắng sữa hiện ra trên không trung, khói thuốc trắng sữa

kia như năng lượng tinh thuần, khiến người xung quanh nghe thấy đều sảng khoái.

- Cái này... Đây là nhũ sắc đan hương chỉ cực phẩm đan dược mới có thể sinh ra, hắn... Hắn chẳng lẽ luyện chế ra lục giai đan dược cực phẩm sao?

- Không thể nào đâu, muốn luyện chế lục phẩm đan dược, ít nhất cũng phải mất cả một ngày, hắn trước sau chưa tới nửa canh giờ đã luyện tốt, chuyện này tuyệt đối không thể, đây tuyệt đối là biểu hiện giả dối

- Chẳng lẽ ngươi nói mũi chúng ta có vấn đề sao? Không có khả năng ah, hắn còn trần truồng thân thể, lại không có Không Gian Giới nơi tay, lần này tuyệt đối không thể nào ăn gian được a?

- Ai biết, có lẽ trong dược đỉnh không có gì thì sao?

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1130 - Lăng Đại Sư Báo Phục! (1)

Sau khi đan hương phiêu tán ra, Lăng Tiếu mới xoay người chậm rãi nói:

- Tự các ngươi đến kiểm hàng đi!

Dứt lời, Lăng Tiếu mới hướng Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn ở bên dưới nói:

- Các ngươi đi lên hầu hạ bản thiếu gia mặc quần áo!

Hai đạo thân ảnh xinh đẹp không do dự, lập tức lướt lên, trên gương mặt kinh diễm của các nàng đều mang theo vẻ đỏ ứng, sau đó rất nhu thuận mặc quần áo vào cho Lăng Tiếu.

- Chậc chậc, dáng người thiếu gia thật đẹp.

Dao Thanh Mẫn rất lớn mật nhéo nhéo cơ ngực Lăng Tiếu nói.

Động tác này khiến đệ tử Cốc gia bên dưới huyết mạch trướng lên.

Bọn hắn ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu đều tràn đầy vẻ hâm mộ đố kị.

Mặc cho ai thấy có nam nhân được hai mỹ nhân hầu hạ như vậy cũng sẽ cảm thấy trời xanh bất công ah!

Lúc này, Tề Đồng ở trên đài cao nhìn nhị nữ hầu hạ Lăng Tiếu, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, tiếp theo hắn lạnh lùng nói một tiếng:

- Ngươi hù ai chứ, ta cũng không tin ngươi trong thời gian ngắn như vậy lại thực sự luyện ra lục phẩm đan dược.

Dứt lời, hắn đi nhanh tới dược đỉnh.

Nhưng khi hắn đến trước dược đỉnh lại có một thanh âm buồn bực vang lên.

Tề Đồng bị giật mình, dừng bước.

Phanh! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Ngũ giai dược đỉnh kia rõ ràng chia năm xẻ bảy ra.

Ngay sau đó, bốn khỏa đan dược óng ánh sáng long lanh, uyển chuyển vô bì rơi trên mặt đất, từng đợt hương vị đan hương tràn ngập khắp nội viện Cốc gia.

Tất cả mọi người đều hít thở không thông!

Mắt của bọn hắn như muốn lồi ra, miệng há lớn ra đến mức có thể nhét một quả đấm nhỏ, phảng phất như không tin nổi những gì mình thấy trước mắt vậy!

Cốc gia luyện đan tràng yên tĩnh trước nay chưa từng có!

Một lúc lâu, Cốc Tần từ trên chỗ ngồi đứng lên,hắn từng bước từng bước hướng về mấy khỏa đan dược kia đi qua.

Bộ pháp của hắn bước không được nhanh, nhưng mà cũng chỉ là trong thời gian nháy mắt liền đến trước mặt mấy khỏa đan dược kia.

Lão chưởng của hắn vẫy ra, bốn khỏa đan dược ở dưới đất kia đã rơi vào

trong tay của hắn.

Nhìn Chuyển Tôn đan Hỏa thuộc tính viên hồn vô hạ, hỏa sắc diễm lệ kia, con mắt của Cốc Tần đều trở nên kích động lên.

- Không nghĩ tới a... Thật là không nghĩ tới, lão phu ở lúc sinh thời còn có thể thấy luyện đan chi thuật hoàn mỹ như thế, lại chỉ phía ngắn ngủi một nửa thời gian liền đem tất cả tinh hoa một điểm cũng không dư thừa mà ngưng kết lại với nhau, xem ra từ lâu nay lão phu thực sự là ếch ngồi đáy giếng nhìn trời rồi!

Cốc Tần hết sức cảm khái mà nói,bộ dạng của hắn có kích động, cũng có ý tự giễu.

Tiếp theo hắn lại càng làm ra một cái động tác để cho người ta không tưởng được.

- Lăng đại sư, xin thứ lỗi, là hai mắt của Cốc Tần bị mù lại không nhận thức được tài luyện đan của Lăng đại sư, Cốc Tần thẹn a, thỉnh thụ Cốc Tần một bái!

Cốc Tần khom thân thể đến chín mươi độ hướng về phía Lăng Tiếu xin lỗi hết sức nói, đồng thời cũng đem không gian giới của Lăng Tiếu đưa qua.

Người ở tràng đều phát mộng rồi!

Tất cả mọi người không nghĩ đến Cốc Tần sẽ hướng Lăng Tiếu khom cung hành lễ được, phải biết rằng Cốc Tần nhưng là Thất phẩm Luyện dược sư cao cao tại thượng, cho dù là Huyền Đế đỉnh phong cũng không nhận được lễ lớn như thế của hắn.

Mà Lăng Tiếu chỉ bất quá là thanh niên hai mươi mấy tuổi, cho dù hắn là

Lục phẩm Luyện dược sư nhưng mà hắn còn so với Cốc Tần thấp hơn một giai, Cốc Tần quả quyết không thể nào hướng Lăng Tiếu hành lễ nói xin lỗi mới đúng a?

Người khác có lẽ là nghĩ như thế này, nhưng mà Cốc Tần lại không nghĩ như vậy.

Một người có thể lấy niên kỷ nhỏ như vậy đạt tới thủ đoạn luyện đan quỷ thần khó lường, chỉ có thể nói rõ luyện đan thuật của Lăng Tiếu cũng không phải là đơn giản như ngoài mặt, chỉ sợ Lăng Tiếu xác thật là Lục phẩm Luyện dược sư, nhưng mà lấy thiên phú của hắn bây giờ biểu hiện ra thì tiến giai Thất phẩm hoặc là Bát phẩm cũng tuyệt đối không phải là vấn đề.

Thanh niên nhân xuất sắc như thế, có thiên phú như thế thì như thế nào không được Cốc Tần hắn đi bợ đỡ cùng lôi kéo được.

Đồng thời, coi như là hắn nhận lỗi vì mới vừa rồi nghi vấn luyện đan thuật của Lăng Tiếu.

Ô Phục từ trên chỗ ngồi đứng lên, hắn lộ ra ánh mắt khó có thể tin nói:

- Không thể nào... Tuyệt đối không thể nào!

Sau một khắc, hắn đến bên cạnh Cốc Tần nhìn đan dược trong lòng bàn tay của Cốc Tần, cả người giống như rơi vào giữa hầm băng.

Người của Cốc gia ở trên đài cao đều đứng dậy, trên khuôn mặt đều cảm thấy nóng rát vô cùng.

Cốc gia đệ tử ở dưới đài cao tựa hồ vẫn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt còn mang theo vẻ mờ mịt.

- Các ngươi còn sững sờ ở đấy làm gì, còn không nhanh hướng Lăng đại sư hành lễ!

Cốc Tần nhíu lông mày một chút nhìn tất cả đệ tử của Cốc gia kinh quát lên.

Hắn đường đường là lão tổ một nhà đều hành lễ rồi, tử tôn môn hạ nhà mình làm sao chẳng thức thời như thế được.

Người của Cốc gia đều sửng sốt một chút, đều nhất tề hướng về phía Lăng Tiếu hành lễ kêu lên:

- Ra mắt Lăng đại sư! Còn thỉnh Lăng đại sư tha thứ!

Bọn họ lúc trước một mực cười nhạo Lăng Tiếu, hôm nay lại là bị Lăng Tiếu hung hăng tát cho một cái, còn phải nỗ lực mà cười nói xin lỗi, đây để cho bọn họ đều khó chịu chí cực!

Bất quá vừa nghĩ tới thủ đoạn của Lăng Tiếu trong một lần có thể luyện chế ra được bốn khỏa lục phẩm đan dược, mọi người tất cả đều là tâm phục khẩu phục!

Nếu như nói võ giả sùng bái cường giả, như vậy Luyện dược sư cũng đồng dạng sùng bái Luyện dược sư cao phẩm hơn so với bọn hắn.

- Không thể nào, hắn nhất định là ăn gian, ta tuyệt đối không tin hắn có thể một lần luyện chế ra được bốn khỏa đan dược, đây tuyệt đối là không thể nào, sư phụ ta là Thất phẩm Luyện dược sư cũng làm không được, hắn dựa vào cái gì mà làm được!

Tề Đồng vô cùng kích động la hét lên nói.

Người của Cốc gia thừa nhận Lăng Tiếu, vậy đại biểu cho bọn họ thua,

không chỉ thua mất 50 gốc lục giai cao cấp linh thảo kia, còn thua một cánh tay.

50 gốc lục giai cao cấp linh thảo kia thua mất liền thôi đi, sau này có thể tìm lại, nhưng mà thua cánh tay kia liền không có khả năng vãn hồi nữa rồi.

Tề Đồng mới gần 100 tuổi, tương đối mà nói còn rất trẻ tuổi, con đường muốn đi còn rất dài, nhân sinh mỹ hỏa của hắn mới vừa bắt đầu, hắn tuyệt đối không hi vọng chính mình thật trở thành tàn phế mất một cánh tay a!

- Còn sững sờ ở đó làm gì, đi theo ta!

Ô Phục không giống như là Tề Đồng, hắn rất nhanh khôi phục lại tỉnh táo, hắn biết chuyện này không phải phát triển giống như bọn họ suy nghĩ rồi, hắn đang đứng thẳng đoạn lướt về phía bên cạnh Tề Đồng, một tay nắm lấy bả vai của Tề Đồng lập tức hướng về phía bên ngoài Cốc gia chạy đi.

- Muốn đi, không dễ dàng như vậy!

Lưu Quần bình tĩnh trở lại, lập tức từ tại chỗ bắn ra, hướng về phía sư đồ Ô Phục đuổi theo mà đi.

Chỉ bất quá có một người so với hắn còn nhanh hơn đuổi theo sư đồ Ô Phục.

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1131 - Lăng Đại Sư Báo Phục! (2)

- Các ngươi trở về đi thôi, ta sẽ thay các ngươi hướng Lăng đại sư cầu tình!

Cốc Tần chắp tay hướng về phía Ô Phục cùng Tề Đồng sâu xa nói.

- Cốc Tần đại sư, ta là khách nhân của Cốc gia các ngươi, ngươi để chúng ta đi thôi, 50 gốc linh thảo kia ta không cần, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể mất đi một cánh tay a!

Ô Phục mang theo ngữ khí cầu khẩn nói.

Trở về cầu xin tha thứ, bọn họ làm sao sẽ khờ dại tin tưởng lời nói của Cốc Tần, Lăng Tiếu kia lại sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ được.

- Ô Phục, ngươi cũng là nhân vật thành danh nhiều năm rồi, thiếu gia nhà ta lấy mạng đổi cánh tay này của các ngươi, đây đã là rất để mắt đến các ngươi rồi, có Lưu Quần ta ở đay, các ngươi đừng mơ tưởng trốn thoát!

Lưu Quần ngăn ở trước mặt Ô Phục quát to.

- Trở về đi thôi, Lăng đại sư hẳn là người rất qua quýt, ta nghĩ hắn sẽ không khó xử cho các ngươi.

Cốc Tần lại một lần nữa trọng phục nói.

Nếu không phải là nhìn ở Ô Phục cùng hắn giống nhau đều là Luyện dược sư thành danh, Cốc Tần tuyệt đối lập tức đem tay của hai sư đồ Ô Phục lấy xuống rồi lại nói, hắn ghét nhất chính là tiểu nhân nói không giữ lời.

Cốc Tần hắn có thể kéo xuống mặt mũi nói xin lỗi, Ô Phục ngươi vì sao lại không thể đi nói một lời xin lỗi được.

- Sư phụ không nên... Không nên đi về, ta không muốn tàn phế, mau mang theo ta rời đi!

Tề Đồng ở một bên cực lực lắc đầu kinh hô.

Ô Phục nhìn thoáng qua Tề Đồng, do dự một chút, cả người chán nản nó:

- Được, ta với ngươi trở về, nhưng mà Cốc Tần đại sư, ngươi nhất định phải giữ được đầy đủ cho đồ nhi của ta, cho dù là... Lão phu đem hai cánh tay đều bồi cho hắn cũng không có gì!

- Sư phụ!

Tề Đồng kinh hô lên, trong lòng là có chút cảm động, nhưng mà nhiều hơn nữa là mừng rỡ, chỉ cần hắn có thể giữ được hai cánh tay, vậy sau này còn có thể có cảnh tượng phong quang.

Cốc Tần hơi có chút lạ lùng nhìn thoáng qua Ô Phục, sau đó hướng về phía hắn gật gật đầu nói:

- Ta sẽ tận lực!

Mấy người lại một lần nữa quay trở lại đài cao của luyện đan tràng.

- Lăng đại sư, bọn họ trở lại rồi!

Cốc Tần đối diện Lăng Tiếu nói.

Nếu như nói mới vừa rồi Lăng Tiếu chiến thắng hắn để cho hắn lấy thân

phận ngang hàng đi đối đãi, như vậy bây giờ hắn lại là đem Lăng Tiếu mang lên cao hơn một đẳng giai để đối đãi rồi.

- Lăng Tiếu, ta thừa nhận chúng ta đánh giá thấp thực lực của ngươi, tràng tỉ thí này sư đồ chúng ta nhận thua, nhưng mà ta hi vọng ngươi có thể đối với đồ nhi của ta nâng lên cánh tay cao quý, tha cho hắn một lần, ngươi liềm trảm hai tay của ta là được rồi!

Ô Phục đối diện Lăng Tiếu sâu kín nói.

Chiến lực của Lăng Tiếu ngay cả Cốc Tần cũng không phải là đối thủ, Ô Phục hắn nhưng không có tự tin có thể chấn phục Lăng Tiếu, chỉ có thể hạ giọng hạ khí nói chuyện rồi. Hắn vì bảo toàn cho đồ đệ của hắn, coi như là đối với Tề Đồng yêu thương che chở có thừa rồi.

Tề Đồng ở một bên gật đầu liên tục nói:

- Đúng đúng... Lăng đại sư ngươi bỏ qua cho ta đi, ta sau này tuyệt đối sẽ không lại xuất hiện ở trước mặt ngươi, có bao nhiêu xa liền cút bấy nhiêu xa.

Cốc Phần một mực đứng ở bên phía hai người sư đồ Ô Phục cũng không dám tiếp tục lên tiếng, hắn biết kế hoạch lần này đã triệt để thất bại rồi.

Ngược lại là Cốc Đàm tiến lên phía trước nói:

- Lăng đại sư, ta xem việc này thôi đi, Ô Phục đại sư cùng Tề Đồng tiểu điệt bất quá là cùng ngươi tỉ thí luyện đan thuật một chút, không cần thiết tổn thương tình cảm của mọi người, bởi vì ngươi cũng không có tổn thất gì, không bằng Cốc gia ta bồi thường cho ngươi trăm vạn thượng phẩm huyền tinh cùng với trăm gốc lục giai linh thảo, chuyện tình của Kiều Kiều chúng ta cũng không can thiệp nữa, chuyện này bây giờ liền xem như xong đi thì như thế nào?

Cốc Đàm thân là nhất gia chi chủ, mà sư đồ Ô Phục lại là khách nhân của Cốc gia bọn họ, hắn có thể giúp cho hai người một lần, tin tưởng này sau sư đồ Ô Phục sẽ cảm kích bọn họ.

Từ trên một điểm này, lòng dạ của Cốc Đàm nếu so với đường đệ Cốc Phần của hắn thì giỏi hơn nhiều.

Cốc Tần rất là vui mừng nhìn thoáng qua Cốc Đàm, hiển nhiên đối với thuyết pháp này của Cốc Đàm rất là tán đồng.

- Cốc gia chủ!

Ô Phục rất là cảm kích nhìn Cốc Đàm kêu một tiếng, tiếp theo lại đối diện với Lăng Tiếu nói:

- Lăng đại sư ngươi cho một cái thuyết pháp đi, ta chỉ muốn bảo toàn tiểu đồ, cho dù là ngươi để cho ta lập tức đi tìm chết cũng được!

Lúc này Lăng Tiếu rốt cuộc lên tiếng rồi!

- Ha ha, tốt cho sư đồ tình nghĩa nặng, ngươi đã vĩ đại như vậy ta nếu không thành toàn ngươi liền lộ ra Lăng Tiếu ta quá bất cận nhân tình rồi.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cười to nói.

- Lăng đại sư, ta xem coi như là xong đi!

Cốc Tần lúc này cũng từ bên cạnh khuyên bảo nói.

Lăng Tiếu mở ra hai tay:

- Các ngươi đều nhìn thấy, nếu như mới vừa rồi là ta thua, bọn họ cũng sẽ

muốn mạng của ta, may mắn chính là ta thắng, cho nên... Bọn họ phải giao ra cái giá thật lớn!

Nói đến đây hắn nhìn về phía Tề Đồng, Tề Đồng không khỏi bị hàn mang của Lăng Tiếu khiến cho sợ đến lui về phía sau mấy bước.

- Lăng đại sư cầu xin ngươi bỏ qua cho ta!

Tề Đồng nặng nề quỳ ở trên mặt đất cầu xin tha thứ nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!

Lăng Tiếu lộ ra một nụ cười giảo hoạt nói, ngừng một chút hắn mới âm u nói:

- Chỉ cần ngươi trảm xuống hai tay của sư phụ ngươi, ta liền bỏ qua cho ngươi!

Nói xong, hắn từ trong không gian giới ném ra một thanh trường kiếm rơi xuống trước mặt Tề Đồng.

Tất cả mọi người đều hiểu ý đồ của Lăng Tiếu, sắc mặt của bọn họ đều trở nên khó coi rồ.

Lăng Tiếu này phục thù thật là quá độc ác!

Lại để cho đồ nhi đi trảm hai tay của sư phụ.

Nếu như Tề Đồng không làm, như vậy hắn phải mất một cánh tay, nhưng mà nếu như hắn trảm hai tay của sư phụ hắn, vậy hắn cùng với đồ đệ đại nghịch bất đạo là sát sư không có cái gì khác nhau, vậy thanh danh ngày sau của hắn liền sẽ trở nên vô cùng xấu xa, bị thế nhân ghét bỏ!

- Ta...

Tề Đồng nhìn kiếm ở trước mắt, do dự một chút vẫn đem trường kiếm cầm trong tay.

- Lăng Tiếu ngươi cần gì phảo hung hăng như vậy!

Ô Phục đối điện Lăng Tiếu hét lớn.

- Hắc hắc, ngươi không phải là rất vĩ đại sao, ta nhìn đồ đệ của ngươi có phải hay không vĩ đại giống như ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Mọi người nhìn thấy nụ cười này của Lăng Tiếu đều cảm thấy sợ đến nổi da gà lên!

Bọn họ lúc này mới hiểu rõ, đệ nhất Hoàng tọa này tuyệt đối là một ngoan nhân!

- Sư phụ, xin thứ lỗi, đồ nhi ngày sau nhất định sẽ tìm được linh thảo trị lành cho cánh tay của ngươi!

Tề Đồng cắn răng, vung kiếm hướng về phía Ô Phục trảm qua.

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1132 - Bạch Nhãn Lang Tề Đồng

*Bạch nhãn lang: Ám chỉ kẻ tiểu nhân

Bọn họ đều không nghĩ đến Tề Đồng nói hạ thủ liền hạ thủ, cư nhiên một điểm tình niệm sư đồ đều không nghĩ tới.

Chính cái gọi là một ngày làm thầy, cả đời làm cha!

Hành vi hắn đang làm đây hoàn toàn là sát sư thí phụ, đây là tiểu nhân để cho người ta cảm thấy vô sỉ nhất.

Ở trong lòng Ô Phục không khỏi cảm thấy một trận bi ai, hắn là nghĩ qua tự đoạn hai tay bảo toàn Tề Đồng, bởi vì Tề Đồng là hài tử mà hắn từ nhỏ mang theo đến lớn, là người nối nghiệp mà hắn cho rằng kiêu ngạo nhất.

Hắn không nghĩ đến báo phục này của Lăng Tiếu lại ngoan độc như vậy, lại để cho Tề Đồng động thủ trảm hai tay của hắn.

Hắn thống hận Lăng Tiếu, nhưng mà càng thống hận bản thân mình dưỡng ra một cái bạch nhãn lang!

Hắn có năng lực đem Tề Đồng đánh chết dưới tay, nhưng mà một điểm phân tình sư đồ kia rốt cuộc không bỏ xuống được.

- Mà thôi... Mà thôi... Không nghĩ tới Ô Phục ta thành danh cả đời, lại là hồ đồ nhất thời a, lại thu đồ đệ như vậy!

Ô Phục ở trong lòng cảm khái mà thầm nghĩ.

Hắn đã nhắm mắt lại, tán đi tất cả hộ minh kính, chờ một kiếm của Tề Đồng trảm xuống.

Song, hắn lại phát hiện kiếm của Tề Đồng lại chầm chậm không có hạ xuống.

Hắn thong thả mở to mắt ra, lại phát hiện Tề Đồng ở trước người hắn bị một cánh tay nắm lấy cổ, để cho hắn nói không ra lời nửa câu.

Lăng Tiếu khinh thường nhìn thoáng qua Ô Phục nói:

- Ngươi niệm đến điểm phân tình sư đồ kia mà hi sinh chính mình, nhưng mà người này lại là chỉ lo cho sinh tử của mình, đây là hảo đồ đệ của ngươi a!

Nói xong, hắn đem Tề Đồng nặng nề ném đi.

Lăng Tiếu cũng không có động tác khác nữa, xoay người liền phi xuống đài cao.

Hắn nhìn Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều một cái:

- Sau này các ngươi muốn hảo hảo ở với nhau a, nhưng chớ cô phụ lần biểu diễn cố gắng này của lão đại, đi thôi, tin tưởng không ai ngăn các ngươi nữa rồi!

Diệp Vân Phong hưng phấn kéo tay của Cốc Kiều Kiều nói:

- Đi thôi Kiều Kiều, sau này theo lão đại của ta đi thôi!

Trên khuôn mặt của Cốc Kiều Kiều trướng đến đỏ bừng, bất quá trong lòng lại là ngọt ngào.

- Lăng đại sư thỉnh dừng bước!

Cốc Tần trong nháy mắt đuổi theo Lăng Tiếu gọi nói.

- Cốc Tần đại sư còn có chuyện?

Lăng Tiếu phản hỏi.

Cốc Tần cười cười nói:

- Đồ cá cược của ngươi còn ở chỗ của ta, đúng rồi, mới vừa rồi Cốc Đàm cũng đã nói, ngươi đã chịu bỏ qua cho hai người Ô Phục cùng Tề Đồng, Cốc gia chúng ta đây phải cho ngươi 100 vạn thượng phẩm huyền tinh cùng trăm gốc lục giai linh thảo, không bằng ngươi trước đến phòng khách nghỉ ngơi, ta để cho người đem đến hết thảy?

Lăng Tiếu do dự một chút, cũng không có cự tuyệt, thu qua một trăm gốc lục giai cao cấp linh thảo, sau đó mang theo đoàn người của mình đi đến phòng khách của Cốc gia.

Có chỗ tốt cầm đến tại sao phải cự tuyệt, trừ phi là kẻ ngu, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không phải là kẻ ngu rồi.

Người của Cốc gia bắt đầu tản mát, chỉ có sư đồ Ô Phục ở lại.

Tề Đồng mặt tràn đầy áy náy đi tới trước Ô Phục quỳ xuống nói:

- Sư... Sư phụ xin thứ lỗi!

Khuôn mặt của Ô Phục hiện lên vẻ tịch lạc, hắn nặng nề thở dìa một hơi:

- Ngươi đi đi!

- Sư phụ ta biết sai rồi, ngươi đừng đuổi ta đi a... Sư phụ!

Tề Đồng hướng về phía Ô Phục nặng nề dập đầu lạy, trong mắt chảy ra lệ thủy hối hận, trong lòng đối với Lăng Tiếu đã hận thấu xương!

Nếu không phải là Lăng Tiếu hắn làm sao sẽ như thế, ngày sau hắn còn có mặt mũi nào đi lại Trung vực được.

- Nên dạy ngươi ta đều đã dạy rồi, không đáng dạy ngươi tất cả đều biết rồi, đem Xích Xà đỉnh lưu lại, ngươi liền rời khỏi đi, hi vọng ngươi ngày sau có thể làm người đầu đội trời chân đạp đất đi!

Ô Phục thở dài một hơi nói.

Tề Đồng nhìn khuôn mặt quyết nhiên của Ô Phục, biết mình không thể nào lại trở lại giống như trước kia.

Tề Đồng đem Xích Xà đỉnh lấy ra, đặt ở trước mặt Ô Phục, sau đó hắn động tình nói:

- Sư phụ, đệ tử đã biết sai, ta không cần ngươi có thể tha thứ cho ta, chỉ hi vọng có thể ở trước khi rời đi ôm ngươi một cái, những năm nay ngươi đem ta xem như nhi tử đối đã, việc này Đồng nhi đều nhìn ở trong mắt.

Nội tâm của Ô Phục bị hung hăng nhéo một cái, hắn rất muốn cải biến chủ ý để cho Tề Đồng lưu lại, nhưng mà hắn biết cho dù đem Tề Đồng lưu lại cũng không thể lại khôi phục đến loại quan hệ như trước kia.

Tề Đồng quỳ xuống hướng Ô Phục đi qua, hắn ôm lấy chân của Ô Phục từ từ bò lên, hắn mang theo ngữ khí nghẹn ngào nói:

- Cha!

Nội tâm của Ô Phục phảng phất bị một dòng nước ấm hòa tan, hắn mở ra cái miệng khô khan ứng một tiếng:

- Ai!

Song đang ở lúc hắn đều để xuống tất cả cảnh bị, Tề Đồng ôm hắn đột nhiên hiện lên nụ cười âm lạnh

- Lão bất tử, ngươi chết đi cho ta!

Trong lòng bàn tay của Tề Đồng không khỏi nhiều hơn một thanh dao găm, hắn xuất hết toàn lực hướng về tim của Ô Phục đâm đến.

- Ha ha... Ngươi cái lão bất tử này đã sớm nên chết rồi, tất cả trân tàng của ngươi đều là của ta!

Tề Đồng điên cuồng cười to lên, sau đó đem Ô Phục đẩy ra, hắn lập tức đem Xích Xà đỉnh kia lại một lần nữa cất vào.

- Ngươi... Ngươi cái... Bạch nhãn lang!

Ô Phục ngã ở trên mặt đất thống khổ kêu lên.

Hắn thật không nghĩ đến Tề Đồng lại làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

Không quản hắn khỉ gió là cường giả Đế giai, nhưng mà tim là căn bản của con người, ở dưới không kịp phòng bị đâm xuyên qua, hắn cũng là khó có thuật xoay chuyển trời đất rồi.

Một khắc này, hắn không chỉ muốn chết, ngay cả một ít ảo tưởng của hắn đối với Tề Đồng tất cả đều từ đó mà phá diệt rồi.

Tề Đồng mới không ngó ngàng tới Ô Phục mắng như thế nào, hắn nhòm ngó Xích Xà đỉnh của sư phụ hắn đã lâu rồi, vốn sư phụ hắn đã nói, chờ sau khi hắn tiến giai đến Lục phẩm Luyện dược sư sẽ đem Xích Xà đỉnh này truyền cho hắn, nhưng mà bây giờ lại xuất ra chuyện này, hắn làm sao có thể nhúng chàm được Xích Xà đỉnh này, dưới loại không còn đường lựa chọn, hắn chỉ có thể ra cái hạ sách này.

Phải nói Tề Đồng đối với Ô Phục hiểu rõ rất thấu triệt, hắn một kích liền thành công rồi.

- Lão bất tử, ngươi chết, hết thảy của ngươi đều có ta đến thừa kế, yên tâm đi, ta chung quy có một ngày tất cả thành tựu nhất định sẽ vượt qua ngươi, sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngươi đối với ta đấy!

Tề Đồng đối diện với Ô Phục sắp chết nói một tiếng, sau đó liền hướng về phía tay của Ô Phục bắt đến, hắn muốn đem không gian giới của Ô Phục đoạt đi, cái này mới là bảo bối trọng yếu nhất.

Song đang ở lúc hắn hạ thủ thì một đạo thanh âm phóng tứ vang lên:

- Đặc sắc a... Thiếu chút nữa trễ màn kịch hay đắc sắc này rồi!

Không biết khi nào Lăng Tiếu lại lần nữa xuất hiện ở trên luyện đan tràng, hơn nữa còn rất thoải mái nhìn Tề Đồng.

Tề Đồng đại kinh, hắn nhìn thấy Lăng Tiếu như nhìn thấy quỷ, không dám lại đi đụng tới không gian giới của Ô Phục, lập tức hướng về phía bầu trời phi lướt đi.

Chiến lực của Lăng Tiếu hắn đã kiến thức qua, cho dù là chần chờ một giây hắn cũng có thể bị đối phương bắt được.

Song, hắn muốn chạy trốn cũng không còn kịp rồi.

Thân ảnh của Cốc Tần xuất hiện ở trước mặt hắn thở dài nói:

- Không nghĩ tới Ô Phục sao lại không có nhãn quang như vậy, thu ngươi một cái đồ đệ như thế!

- Cốc Tần đại sư cầu xin ngươi... Cầu xin ngươi thả ta rời khỏi đi, ta nguyện ý đem Xích Xà đỉnh hiến cho ngươi!

Tề Đồng đối mặt với Huyền Đế chân chính làm sao còn dám trốn, hai chân đều trở nên mềm nhũn lên.

Cốc Tần không có nói nhiều thêm cái gì, một chưởng vỗ ra Tề Đồng lập tức như diều bị đứt dây ngã ở trên đài cao.

Tề Đồng nặng nề ngã ở trên đài cao, từng ngụm từng ngụm máu tươi chảy ra ngoài, bất quá hắn còn chưa có chết đi.

Cốc Tần hạ xuống ở trên đài cao, lập tức móc ra một khỏa cao giai liệu thương đan dược bỏ vào trong miệng Ô Phục.

Lăng Tiếu cũng đến trên đài cao hỏi:

- Cốc Tần đại sư, hắn làm sao rồi?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1133 - Bạch Nhãn Lang Tề Đồng 2

Mặc dù Lăng Tiếu đối với sư đồ Ô Phục lúc mới bắt đầu cũng không vừa mắt, nhưng mà biểu hiện sau đó của Ô Phục lại là để cho hắn có ít nhiều cảm động rồi.

Một sư phụ vì cứu đồ đệ có thể cam nguyện giao ra hết thảy, sư phụ như vậy là đáng giá hắn tôn kính.

Mà hắn để cho Tề Đồng trảm hai cánh tay của Ô Phục cũng chỉ là muốn thí nghiệm một chút tâm tư của Tề Đồng đối với Ô Phục lại là như thế nào, có phải cũng nguyện ý vì sư phụ hắn giao ra hết thảy hay không.

Đáng tiếc Tề Đồng cuối cùng vẫn quý trọng mạng của mình nhiều hơn một ít.

Bất quá Lăng Tiếu còn là bỏ qua cho bọn họ, cũng không muốn cánh tay của bọn họ.

Ai ngờ mới vừa rời đi không bao lâu, Lăng Tiếu liền phát hiện khí tức của Ô Phục nhanh chóng giảm xuống, cho nên mớ nhanh chóng xuất hiện.

Cốc Tần cũng giống như hắn, đều là phát hiện được điểm lạ lùng của Ô Phục, cũng do đó mà xuất hiện.

Mà sau đó, Cốc gia cũng có không ít Thiên Tôn lục tục xuất hiện.

Bất quá đều bị Cốc Tần phất phất tay để cho bọn họ đều rời đi.

- Chỉ sợ là không được rồi, đan dược của ta có thể bảo hộ cho tâm tạng của hắn ở trong thời gian ngắn không khô kiệt, nhưng mà lại không thể để cho tim của hắn có thể phục hồi được, cái dao kia đâm quá chuẩn rồi, Tề Đồng này thực sự là lòng dạ đủ độc ác!

Cốc Tần lắc lắc đầu nói.

Lăng Tiếu cũng xem xét miệng vết thương của Ô Phục một chút nhẹ thở dài nói:

- Nếu óc thất giai đê cấp Tốc Kết Hoa có lẽ còn cứu được một mạng!

Tốc Kết Hoa, năm ngàn năm mới kết hoa, sau khi kết hoa, chỉ là sau một khắc chung liền sẽ khô héo, nó được xưng là "Nhất khắc nhất kết hoa:!

Nó có công hiệu liệu thương nhanh chóng, bất kể thương thế ít nhiều, miệng vết thương bao nhiêu, ăn vào Tốc Kết Hoa lập tức có thể khép lại.

Tim của Ô Phục bị đâm thủng, máu huyết đã đại lượng chảy ra, nếu không phải tu vi của hắn cường đại chỉ sợ liền lập tức chết rồi.

Song, tình huống bây giờ cũng không dễ nhìn, lại không thể cầm máu, khép lại vết thương nơi tim của hắn, đời này của hắn liền kết thúc rồi.

- Lăng đại sư kiến thức quả nhiên bất phàm, nhưng ngươi cũng biết Tốc Kết Hoa dù không phải là trân quý nhất trong thất giai linh thảo, nhưng nó lại là một loại khó gặp nhất a!

Cốc Tần than thở nói.

- Quên đi, bản thiếu gia coi như thua thiệt một chút, liền cứu hắn một lần đi, hi vọng hắn không nên ân tương cừu báo mới tốt!

Lăng Tiếu than thở một tiếng, trong tay nhiều ra một đóa tiểu hoa màu lam.

Đóa lam sắc tiểu hao này mang theo từng điểm ban văn, kiều diễm trong suốt, không chỉ xinh đẹp dụ người còn lộ ra sinh cơ nồng đậm, khiến người không nhịn được muốn gặm một cái.

- Tốc Kết Hoa!

Cốc Tần không nhịn được kinh hô lên.

- Không sai, chính là Tốc Kết Hoa!

Lăng Tiếu mỉm cười một tiếng, sau đó cúi người xuống, một tay mở miệng của Ô Phục ra, một tay nhanh chóng vận khởi từng điểm năng lượng đem Tốc Kết Hoa luyện hóa.

Tinh hoa của Tốc Kết Hoa kia bị Lăng Tiếu chuyển vào trong miệng của Ô Phục, mà Lăng Tiếu cũng nhanh chóng đem dao găm đâm ở tim của Ô Phục rút ra.

Ở một khắc dao găm kia rút ra, miệng vết thương của Ô Phục lần nữa tràn đầy máu, bất quá ở sau một giây này liền đọng lại.

Lăng Tiếu cùng Cốc Tần đều biết, công hiệu của Tốc Kết Hoa đã nhanh chóng phát huy rồi.

Lăng Tiếu lại đút cho Ô Phục hai khỏa đan dược, lúc này mới nhẹ nhàng nới lỏng ra thở dài một hơi nói:

- Lần này thiệt thòi lớn!

- Ha hả, Lăng đại sư đại nghĩa a! Nghĩ đến Ô Phục hắn cũng sẽ không để cho

Lăng Tiếu bị thiệt thòi!

Cốc Tần tán thán nói.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu, cũng không đem lời ở trong lòng nói ra.

Ô Phục đã có người của Cốc gia chiếu cố, mà Tề Đồng đã bị khống chế lại, chờ sau khi Ô Phục tỉnh lại liền để chính hắn xử trí.

Chuyện của bọn họ cũng không ở trong lòng Lăng Tiếu làm ra bao nhiêu gợn sóng.

Giờ phút này hắn chỉ là đang tiếc cho một gốc thất giai đê cấp Tốc Kết Hoa mà Đạo Ân cho hắn, đây nhưng là cực phẩm linh thảo cứu mạng, liền biến mất rồi, sẽ đau lòng đấy!

Cùng lúc đó Cốc gia như thiểm điên đem Cốc Kiều Kiều đồng ý phối cho Diệp Vân Phong, tựa hồ sợ trì hoãn một điểm sẽ có cái biến cố gì.

Diệp Vân Phong tự nhiên là vô cùng mừng rỡ nhận lời đến.

Bởi vì Cốc Gia Thành cùng Diệp Gia thành cách nhau quá xa, cho dù mượn truyền thâu trận chỉ sợ cũng cần thời gian vài tháng mới có thể đi về.

Cho nên hôn lễ hết thảy làm giản đơn, trực tiếp ở bên trong Cốc gia cử hành, đợi chờ ngày sau Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều trở về Diệp Gia thành lại làm lại một lần nữa.

Lăng Tiếu thân là lão đại của Diệp Vân Phong liền gánh vác ngươi chủ hôn của nhà Diệp Vân Phong.

Lăng Tiếu vô hạn cảm khái:

- Sau này ta cũng muốn cùng nữ nhân của mình cử hành một lần hôn lễ long trọng a!

Diệp Vân Phong trở thành con rể của Cốc gia, Lăng Tiếu cũng không thể không thay Cốc gia đi tham gia đan bỉ đại hội do Đan Minh cử hành được.

Bên trong nội viện Cốc gia, Cốc Tần cùng Lăng Tiếu ngồi trên thượng thủ, Cốc Đàm cùng với một đám trưởng lão đời trước của Cốc gia ngồi ở bên dưới.

Đây là Cốc gia lấy đãi ngộ tối cao để chiêu đãi Lăng Tiếu rồi.

- Lần này Lăng đại sư đáp ứng Cốc gia chúng ta tham dự chuyện đan bỉ đại hội, tin tưởng tất cả mọi người không có dị nghị đi?

Cốc Tần quét mắt nhìn mọi người trong đại sảnh một vòng nhàn nhạt nói.

Người của Cốc gia còn có cái nghị kiến gì, lập tức không ngừng cung húy mà nói các loại tán dương.

- Lăng đại sư thiên túng anh tài, đại biểu Cốc gia chúng ta tham dự đại bỉ, muốn bảo trụ vị trí là cầm trong tay rồi, thậm chí còn có thể thăng lên mấy bậc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1134 - Không Nói Lão Tử Để Cho Ngươi Đi Ăn Shit!

- Không sai, mỗi một lần đan bỉ đại hội, thanh niên nhân có thể chân chính đạt đến Lục phẩm Luyện dược sư căn bản là không có mấy, hôm nay có Lăng đại sư vì Cốc gia chúng ta tọa trấn, ta đương nhiên có thể an tâm rồi.

- Đúng đúng, lần này chúng ta có thể lại đề thăng xếp hạng một chút, sau này tư nguyên có thể lấy được càng nhiều.

- Đúng, chúng ta tập thể tán đồng Lăng đại sư vì Cốc gia chúng ta tham dự đan bỉ đại hội.

Lăng Tiếu đã có tư cách cùng ngồi với lão tổ tông của bọn họ, bọn họ làm sao còn dám ở trước mặt Lăng Tiếu làm ra cái bộ dáng gì, đương nhiên lập tức nhận lời xuống.

Lăng Tiếu nhưng là Lục phẩm Luyện dược sư hàng thật giá thật, nếu như hắn có thể mang theo một đời trẻ tuổi của Cốc gia đi tham gia đan bỉ đại hội, đối với Cốc gia bọn họ nhưng là trăm lợi mà không có một hại.

Đến lúc đó, xếp hạng của Cốc gia bọn họ khẳng định còn có thể tăng lên, tư nguyên thu được chắc chán sẽ càng nhiều.

Cốc Tần ở một bên nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Lăng đại sư ngươi còn có cái gì muốn nói không?

- Ta không có cái gì muốn nói, ta quan tâm nhất vẫn là các ngươi có thể cho ta chỗ tốt gì, tuy nói Vân PHong là con tể của Cốc gia các ngươi, nhưng mà

huynh đệ cũng phải là tính toán rõ ràng có phải hay không, Cốc gia các ngươi được chỗ tốt, ta kiếm điểm phí cực khổ, đây là chuyện nên làm.

Lăng Tiếu rất là thẳng thắn nói.

Đều đến cái phân thượng này rồi, hắn tự nhiên sẽ không khách khí.

Cốc Tần cười nói:

- Đây là tự nhiên, chúng ta lại thế nào sẽ để cho Lăng đại sư miễn phí thay chúng ta xuất lực được, chỉ cần Lăng đại sư thay Cốc gia chúng ta tranh thủ tốt một chút xếp hạng, chúng ta tuyệt đối sẽ vì Lăng đại sư chuẩn bị một phần hậu lễ đấy!

Đều đã nói đến điểm này, Lăng Tiếu cũng không lại nói nhiều cái gì, sau khi hỏi một chút tình huống đại khái, lại muốn Cốc gia an bài cho hắn một chỗ bế quan, lúc này mới rời đi.

Trở lại phòng khách bên kia, Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều đôi tiểu tân nhân này rõ ràng đang đợi ở đây rồi.

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói:

- Hai người các ngươi không đi tham khảo đại kế tạo người một chút, lại ở đây tìm lão đại là có chuyện gì?

Da mặt của Cốc Kiều Kiều trong nháy mặt hồng lên:

- Lão đại đúng là không nghiêm túc, Nhược Thủy tẩu tử ngươi nên quản giáo hắn nhiều hắn một chút mới được.

Băng Nhược Thủy cười mỉm nói:

- Hắn người này chính là như vậy, nói chuyện luôn không trừ cái gì!

- Hắc hắc, nam nhân đều là cái tính tình này không sai biệt lắm, bất quá ta liền thích thấy bộ dạng như vậy của thiếu gia!

Dao Thanh Mẫn ở một bên vui vẻ cười nói.

Nha đầu này tựa hồ trời sinh chính là luôn luôn vui vẻ, rất ít khi thấy nàng đau buồn khổ sở.

- Lão đại này, kế hoạch tạo người cũng không phải là một thời một khắc đi!

Diệp Vân Phong xoa đôi bàn tay ứng nói.

Lời này của hắn lập tức bị một trận quyền đánh chân đá của Cốc Kiều Kiều, đau đến hắn oa oa kêu to.

Lăng Tiếu ở một bên cười trêu nói:

- Không nghĩ tới Kiều Kiều lại còn có thừa số bạo lực, Vân Phong thật đau thương thay ngươi a!

- Lăng Tiếu!

Cốc Kiều Kiều hai bàn tay chống eo trừng mắt Lăng Tiếu la hét nói.

Lăng Tiếu lập tức làm động tác giơ tay đầu hàng nói:

- Được, bản thiếu gia nói sau rồi, nói đi tìm ta có chuyện gì?

- Đã nghĩ qua đây hỏi một chút, lão địa ngươi thật đáp ứng thay nhà chúng ta

tham gia đan bỉ đại hội sao?

Diệp Vân Phong mang theo vẻ không có ý tứ hỏi.

Hắn biết Lăng Tiếu nếu không phải vì hắn, cũng sẽ không gặp phải một chuyện này, kể từ khi hắn theo Lăng Tiếu tới nay, Lăng Tiếu chưa từng đối đãi không công bằng với hắn, hơn nữa thật lòng coi hắn làm huynh đệ, trong lòng hắn đối với Lăng Tiếu thực sự là càng lúc càng trung thành rồi, chỉ sợ Lăng Tiếu để hắn đi chết hắn cũng sẽ không nhíu mày chút nào.

- Ngươi người này đều bán ở đây rồi, ta có thể không đáp ứng sao?

Lăng Tiếu buông tay ra nói.

- Thật tốt quá, đạ ta ngươi Lăng Tiếu!

Cốc Kiều Kiều ở một bên kinh hô lên trước.

Hôm nay nàng sùng bái đối với Lăng Tiếu đã đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cần Lăng Tiếu nhận lời xuống, Cốc gia các nàng hết thảy đều an bình rồi.

- Lão đại, đa tạ ngươi!

Diệp Vân Phong rất là cảm kích nói.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Huynh đệ có chút lời không cần nói quá nhiều, đợi lần này đan bỉ đại hội kết thúc, ngươi cùng Kiều Kiều trở về Diệp gia thành một chút đi, lấy thực

lực của hai người các ngươi, tin tưởng cũng không có ai dám làm gì các ngươi rồi.

Diệp Vân Phong lắc lắc đầu kiên định nói:

- Không, lão đại chính là lúc cần dùng người, ta như thế nào lại ở lúc này rời khỏi được, đợi sau khi lão đại kiến công lập nghiệp, ta lại đem người của gia tộc toàn bộ đến ở lại đó là được rồi.

Diệp Vân Phong làm như thế nào đã là tính toán đem vận mệnh của Diệp gia toàn bộ đánh cược ở trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không nói nhiều cái gì nữa, sau khi cùng bọn họ hàn huyên mấy câu liền đến chỗ bế quan mà Cốc gia an bài cho hắn.

Luyện đan cũng giống như tu luyện, như đi ngược dòng nước, không tiến thì lui!

Thực lực hôm nay của Lăng Tiếu đã là trung cấp Thiên Tôn rồi, mà đan dược lục phẩm chỉ cần hắn có đan phương, trên căn bản đều là có thể cầm đến được.

Hắn dùng ngũ giai đỉnh có thể một lần ngưng tụ thành ba, bốn khỏa đan dược, mà nếu hắn dùng Hắc Diệu đỉnh liền có thể một lần ngưng tụ thành sáu, bảy khỏa đan dược rồi.

Lấy năng lực bây giờ của hắn hoàn toàn có tư cách hướng phẩm giai cao hơn trùng kích tới rồi.

Cho nên hắn bế quan lần này chủ yếu chính là đem phẩm giai Luyện dược sư của mình tăng lên.

Đây cũng không phải là vì Cốc gia đi ứng phó lần đại hội này, mà là tăng lên chỗ dựa của chính mình.

Hắn đáp ứng Cốc gia tham gia lần đan hội đại bỉ này trừ một mục đích trong đó là vì Cốc gia ra, hắn cũng có mục đích của mình.

Trước đây hắn sở dĩ tham gia Hoàng bảng chi tranh, trừ lịch luyện ra còn là vì dương danh Trung vực.

Mà nay đan hội đại bỉ của Đan Minh một điểm cũng không kém thịnh thế của Hoàng bảng chi tranh, thậm chí còn muốn tăng lên một phần, đều bởi vì Luyện dược sư vĩnh vĩnh đều là tiêu điểm để người quan sát nhất.

Đến lúc đó đều sẽ có đại biểu của các thế lực khắp nơi đến xem đại lễ thịnh huống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1135 - Không Nói Lão Tử Để Cho Ngươi Đi Ăn Shit!

Cho nên Lăng Tiếu nhất định phải ở trên lần đại bỉ đan hội này biểu hiện xuất sắc, để thế nhân đều thấy được.

Để người khác biêt,s hán cái Đệ nhất Hoàng tọa này không chỉ là thực lực cường hãn, hơn nữa thiên phú luyện đan cũng là nhất tuyệt.

Như thế hắn mới coi là chân chân chính chính oanh động toàn Trung vực.

Đến lúc đó cm thật nghe được tin tức của hắn chắc chắn sẽ tìm đến.

Cái này mới là nguyên nhân chủ yếu nhất khi hắn cố gắng muốn thành danh.

- Mộng Kỳ, bất kể ngươi đang ở nơi nào, ta nhất định sẽ tìm được ngươi, Âm Hà cái tiện nhân này ta nhất định sẽ đem nàng bầm thây vạn đoạn!

Lăng Tiếu sát ý lăng nhiên ở trong lòng phát thệ nói.

Chỗ bế quan mà Cốc gia an bài cho Lăng Tiếu là một chỗ linh khí cực kỳ sung túc, bên trong đều có chỗ tắm rửa nghỉ ngơi đều được quét dọn cực kỳ sạch sẽ.

Lăng Tiếu đối với cái này rất là hài lòng, đây so với hắn ở động phủ lâm thời được khai phá ở hoang ngoại thì tốt hơn nhiều.

- Tốt lắm, bây giờ nên hảo hảo thu tâm, nhấc tới cảnh giới thất phẩm rồi!

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi lẩm bẩm nói.

Tinh thần lực hôm nay của hắn đã đạt tới cảnh giới gì hăn cũng không cách nào đi đo lường được, chỉ biến muốn tiến vào cảnh giới Thất phẩm Luyện dược sư chắc không phải là vấn đề gì.

Bất quá trước đó Lăng Tiếu còn trước tiên tiến vào tầng thứ ba dược đỉnh rồi lại nói.

Hắn đối với tầng thứ ba mong đợi đã lâu, hi vọng sẽ không để cho hắn thất vọng mới tốt.

Sau khi Lăng Tiếu tiến vào tầng thứ hai dược đỉnh, lập tức đem đỉnh hồn gọi ra.

- Hắc Diệu ra mắt chủ nhân!

Đỉnh hồn xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu lập tức đối với hắn cung thanh nói.

- Ừ, đừng nói phế thoại, mang theo ta đi bích chướng tầng thứ ba!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, lập tức nói vào chính đề.

Hắc Diệu lạ lùng nói:

- Chủ này nhanh như vậy đã đạt tới Thiên Tôn giai rồi? Thực sự là đáng mừng đáng chúc, nếu là đệ nhất chủ nhân ở chỗ này nhất định sẽ cực kỳ cao hứng.

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới cái này, lần nữa thúc giục:

- Chớ nói lời thừa, mau mang theo ta đi!

Đỉnh hồn chỉ cảm thấy không thú vị, liền dẫn Lăng Tiếu đi đến biên giới tầng thứ hai.

Chỉ thấy nó niệm niệm một chút, sau một hồi, một mặt quang mạc xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không giống với lúc tiến nhập với tầng thứ hai, trực tiếp đem bích chướng kia oanh toái, hắn nhớ kỹ đỉnh hồn đã nói ra dùng tinh thần lực đem nó đả khai ra.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu hóa thành một thanh có hình dạng giống Kim Long Thương, bay thẳng đến quang mạc kia đám vào.

Oanh long!

Ai ngờ tinh thần lực kia không thể đem quang mạc oanh mở ra, còn bị quang mạc đánh bật trở về.

Còn may Lăng Tiếu nhìn rất nhanh, trảm đoạn liên hệ với tinh thần lực, bằng không liền bị lực lượng phản hồi kia cắn trả rồi.

Hắn đen mặt nhìn đến đỉnh hồn mắng nói:

- Đáng chết, ngươi không phải là nói dùng tinh thần lực có thể mở cái cửa này sao?

Đỉnh hồn làm ra một bộ dạng vô tội nói:

- Oan a, chủ nhân, ta vừa mới rồi làm gì nói như vậy!

Lăng Tiếu thiếu chút muốn thổ huyết rồi, hắn lớn tiếng nói:

- Lần trước lúc tiến vào tầng thứ hai ngươi đã nói a!

Đỉnh hồn ủy khuất mà nói:

- Lần trước là lần trước, lần này là lần này có được hay không, chủ nhân ngươi làm sao chủ thứ chẳng phân biệt được rồi?

Lăng Tiếu cơ hồ muốn trực tiếp hôn mê ngã xuống

- Vậy lần này cần làm sao mới có thể tiến vào tầng thứ ba?

Lăng Tiếu áp chế hỏa khí hỏi.

- Cái đơn giản này cũng không biết? Chủ nhân ngươi nói ta nên làm sao nói ngươi cho phải đây?

Đỉnh hồn lại nói.

- Con mẹ nó, ngươi nói hay không nói, không nói lão tử để ngươi đi ăn cứt!

Lăng Tiếu nổi giận, hắn tàn nhẫn muốn đem Hắc Diệu đỉnh nắm lên dùng thiên hỏa nướng nó ba ngày ba đêm.

- Chủ nhân chớ tức giận... Chớ tức giận, chỉ là làm cái cười đùa, ngươi tiến giai Thiên Tôn chỉ cần trực tiếp dùng lực lượng là có thể đem nó oanh mở rồi!

Đỉnh hồn yếu ớt đáp lại.

Lăng Tiếu phát thệ, không có chuyện gì tuyệt đối không nên trêu chọc tên vương bát đản đáng chết này, nó chỉ muốn lừa bịp mà thôi!

Lăng Tiếu không nói hai lời, ngưng tụ tất cả một quyền tức tối oanh ở trên phiến quang mạc kia.

Oanh long!

Quang mạc căn bản không chịu nổi một kích toàn lực của Lăng Tiếu, trực tiếp oanh đến ngay cả một điểm quang ảnh cũng không dư thừa, mà Lăng Tiếu cũng từ tầng thứ hai thuận lợi tiến vào tầng thứ ba.

Khi Lăng Tiếu rơi vào một phiến không gian khác, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức ẩm ướt nồng đậm xông đến.

Cỗ khí tức ẩm ướt nồng đậm này rõ ràng là linh khí của phương không gian này đã đạt tới một loại trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Chỗ này ít nhất so với ngoại giới phải nồng đậm gấp mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần cũng không phải là không được, hơn nữa không có bất kỳ tạp chất nào, vô cùng thuần khiết mênh mông.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trong lúc hô hấp, linh lực bên trong thân thể của mình đều cảm thấy có chút tăng trưởng, đây để cho hắn kinh ngạc vô cùng!

Coi như là bất kỳ một chỗ động tiên nào của Trung vực chỉ sợ cũng khó tìm được địa phương có linh khí đầy đủ giống như chỗ này a!

Lăng Tiếu cảm thấy mình ở chỗ này bế quan không cần ba đến năm năm tuyệt đối có thể đạt tới trung cấp Thiên Tôn đỉnh phong, trong mười năm tất đột phá đến cảnh giới cao cấp Thiên Tôn.

Cần phải biết, bất kỳ võ giả nào cảnh giới càng cao, lực lượng muốn tích lũy phải càng nhiều, đột phá càng là gian nan.

Lấy tốc độ hấp thu linh khí cực nhanh của Lăng Tiếu, có thể ở bên trong mười năm đột phá một cấp đã là yêu nghiệt vô cùng khó có rồi.

Bởi vì có ít người ở trong mấy trăm năm đều chưa hẳn có thể đột phá một cấp a!

Bởi vậy có thể thấy được ở trong tầng thứ ba này, những linh khí này là nồng đậm bất phàm bậc nào rồi.

- Địa phương tuy tốt, đáng tiếc linh khí có hạn, một khi ta ở chỗ này tu luyện, chỉ sợ không cần vài năm liền sẽ bị hấp thu đến khô khốc không còn rồi!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Linh khí chỗ này cùng ngoại giới cách tuyệt, một khi linh khí khô kiệt đều rất khó tu bổ.

Cho nên chỗ này dù tốt nhưng mà không thể để cho hắn dùng đến tu luyện đột phá.

Lăng Tiếu bắt đầu đánh giá phiến không gian này, hắn phát hiện ở không xa rõ ràng giống như tầng thứ hai, có một phương linh điền.

Hắn nhanh chóng lướt đi qua, đây rõ ràng là linh điền tương tự với tầng thứ hai, đều là dùng để trồng trọt linh thảo, chỉ là linh thảo của phương linh điền này đều là cực phẩm thất giai cùng bát giai, chỉ là số lượng do với tầng thứ hai thì ít hơn rất nhiều.

- Thất giai đê cấp Quang Diệu Tinh Thảo, đây là một gốc linh thảo Quang thuộc tính khó gặp!

Lăng Tiếu nhìn một gốc tiểu thảo có màu trắng hai mắt phát ra ánh sáng nói.

Tiếp theo hắn lại bắt đầu phân biệt những linh thảo khác.

- Thất giai trung cấp Thiệt thiên trúc, linh thảo Vô thuộc tính.

- Thất giai cao cấp Thất Chuyển Đằng, linh thảo Mộc thuộc tính.

- Bát giai đê cấp Long Văn Hoa, linh thảo Kim thuộc tính.

- Bát giai trung cấp Bát Diệp Hỏa Liên Hoa, linh thảo Hỏa thuộc tính.

- Bát giai cao cấp Hắc Xà Đằng, linh thảo Ám thuộc tính.

Lăng Tiếu càng xem càng là kinh hãi, bất kỳ một gốc linh thảo nào ở chỗ này đều đạt tới thất giai trở lên, còn có một bộ phận nhỏ là linh thảo Bát giai, mỗi một gốc đều là giá trị liên thành, thực sự là để cho hắn hưng phấn không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1136 - Tiểu Gia Hỏa, Bổn Thần Cự Tuyệt Làm Cơ!

Hắn bây giờ không khỏi cảm khái Thiên đỉnh này thực sự là bảo vật của Luyện dược sư, không chỉ có thể đề cao tỉ lệ luyện đan, lại mang theo rất nhiều linh thảo, đây nhưng là đã giảm bớt thời gian đi tìm linh thảo rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu biết cái trong cái Thiên đỉnh lừa bịp này cái gì cũng không phải dễ càm như vậy, nhất định là giống như tầng thứ hai, phải dùng linh thảo ngang đẳng giai mới có thể hoán đổi linh thảo ở chỗ này.

- Chẳng lẽ trừ những cái này ra liền không có kinh hỉ khác sao?

Lăng Tiếu hơi có chút ít bất mãn nói.

Đây nếu là để Luyện dược sư khác nghe được lời này chỉ sợ đều muốn đem hắn một tát đập chết rồi.

Ở trước mắt có bao nhiêu linh thảo phẩm giai cực cao lại còn không thỏa mãn, thật là được tiện nghi rồi còn khoe mẽ a!

- Kinh hỉ đương nhiên có!

Một đạo thanh âm thương lão sâu kín vang lên.

- Ai?

Lông tơ của Lăng Tiếu đều dựng đứng dậy rồi.

Thanh âm này hiển nhiên không phải là đỉnh hồn, mà người nọ có thể vô

thanh vô tức lặng lẽ tới gần hắn có thể không để cho hắn kinh ngạc sao?

Lăng Tiếu thấy rõ người nói chuyện kia, không, hắn không phải là người, chỉ là một đạo tàn hồn lực lượng.

Tàn hồn lực lượng này ngưng tụ thành hình dạng một lão nhân tiên phong đạo cốt, nhìn dáng vẻ phiêu dật kia có thể đoán được thời điểm thanh niên năm đó cũng là một nhân vật phong lưu.

Lão vuốt nhẹ râu bạc, rất là hài lòng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, phảng phất Lăng Tiếu tựa như cực phẩm đại mỹ nữ xích lõa ở trước mặt của hắn, để cho mặt của hắn tràn đầy xuân phong.

Lăng Tiếu co người lại nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Làm sao lại xuất hiện ở đây?

- Ha ha... Ta cũng không nhớ kỹ ta rốt cuộc là ai nữa rồi, ta loáng thoáng chỉ nhớ rõ người khác đều tôn xưng là là "Dược Thần"!

Lão giả kia lộ ra cuồng thái tùy ý cười nói.

- Dược Thần!

Lăng Tiếu hai mắt lồi ra kinh hô.

Thế giới này có Thần sao?

Hắn chỉ biết là võ đến cực trí có thể phi thiên độn địa, quyền toái sơn nhạc, cước liệt giang hà, song ở trên đó còn có một loại vĩ nhân cường đại, có thể tự tạo không gian, đem vạn vật để cho mình dùng, mà ở trên bnj họ còn có một loại tồn tại tôn xưng là "Thần"!

Có nói bọn họ không chỉ có thể quyền toái tinh thần, càng có thể ngao du thương vũ, hưởng thụ vĩ lực vô cùng, cơ hồ là không gì không thể, là tồn tại bất tử bất diệt, bọn họ đã thoát ra khỏi phạm trù con người, là "Thần minh" chân chân chính chính!

Luyện dược sư đạt tới phẩm giai cực trí cũng có thể xưng là "Thần", lại có thể xưng làm "Dược Thần"!

Đó là cảnh giới cực trí mà tất cả Luyện dược sư kính ngưỡng, tồn tại ở trong hư vô phiêu miểu, nhưng mà lại là thực sự đã đản sinh qua.

Lão giả trước mắt này lại tự xưng là "Dược Thần", đây để cho đầu của Lăng Tiếu có chút không sờ tới được.

Lão giả nhìn Lăng Tiếu cười nói:

- Làm sao, có phải bị dọa rồi hay không, cũng khó trách ngươi tiểu tử này còn nhỏ không biết thương vũ rộng lớn vô cùng, càng không biết tồn tại của Thần, khó cho ngươi rồi!

Lăng Tiếu đánh một cái rùng mình, hắn khôi phục thanh minh đi tới bên cạnh lão giả kia, hắn đi một vòng quanh lão giả đánh giá một lần.

Lão giả kia co người lại một chút nói:

- Tiểu tử, bổn thần cự tuyệt làm cơ!

Lăng Tiếu nghe lời này trực tiếp ngã lăn trên đất, hộc ba lít máu.

Hắn từ trên mặt đất đứng dậy kêu lên:

- Ta dựa vào, ngươi rốt cuộc là người hay quỷ? Lại còn làm cơ, cả nhà ngươi

mới làm cơ ấy!

Hắn còn thật không nghĩ đến lão gia hỏa này lại giống như đỉnh hồn kia, để cho hắn có một loại dấu hiệu sụp đổ.

- Tiểu tử, tính tình nóng cũng không phải là chuyện tốt a, tu luyện đan một đường tối kỵ tính tình nóng nảy, người như vậy nhưng là vĩnh viễn không luyện chế ra được đan dược tốt.

Lão giả lại không có tức giận, ngược lại rất là kiên nhẫn khuyên giải nói.

Lăng Tiếu không thích cùng hắn nói lời thừa, trực tiếp nói vào chính đề:

- Ngươi nói, làm sao ngươi ở nơi này? Có phải là ngươi đem tên Hắc Diệu kia cắn nuốt hay không?

- Chuyện cười, Hắc Diệu chính là ta tạo thành, ta làm sao sẽ cắn nuốt nó được, Hắc Diệu ngươi ra đi!

Lão giả tức giận nói.

Hắc Diệu nghe triệu hồi lập tức phù hiện ở trước mặt hai người, nó quỳ một chân xuống nói:

- Ra mắt đại chủ nhân cùng tiểu chủ nhân!

- Này, ngươi... Ngươi đây là có ý gì, còn đại chủ nhân, tiểu chủ nhân?

Đầu óc của Lăng Tiếu đều có điểm trống rỗng rồi, đây là cái gì a!

Hắc Diệu đáp:

- Lão là đại chủ nhân, ngươi là tiểu chủ nhân a!

- Đợi một chút, chẳng lẽ Hắc Diệu đỉnh còn có thể xài chung hay sao?

Lăng Tiếu không giải thích được hỏi.

Hắc Diệu đang định nói cái gì, sau đó lão giả kia rung rung tay nói:

- Hắc Diệu ngươi đi xuống trước đi, ta không có bao nhiêu thời gian nữa rồi, để cho cho giải thích với hắn đi.

Sau khi Hắc Diệu hành lễ một cái, lại một lần nữa biến mất ở trước mặt hai người.

Lão giả kia thở dài một tiếng nói:

- Ta là đệ nhất chủ nhân đảm nhận Hắc Diệu đỉnh, mà nó cũng là ta tạo tahnfh, ngươi hiện tại minh bạch rồi đi?

Lão giả đã nói rất rõ ràng rồi, Lăng Tiếu cũng không phải là người ngu, cho nên hắn biết được lão giả này là ai.

Vẻ mặt vừa mới tức giận của Lăng Tiếu lập tức hóa thành nụ cười như gió xuân, thân thể khom người xuống đối với lão giả kia nói:

- A ha ha... Nguyên lai là tiền bối, tiểu tử Lăng Tiếu hướng ngài thỉnh an!

Hắn ở trong lòng buồn rầu thầm hô:

- Lần này thảm rồi, lão đầu này là chủ nhân trước đó của Hắc Diệu đỉnh, khó trách có thể sống ở chỗ này, lão sẽ không phải là muốn đoạt Hắc Diệu đỉnh trở về đi?

Lão giả phảng phất như có thể nhìn thấu được tâm tư của Lăng Tiếu nói:

- Ngươi tiểu hoạt đầu này, lão phu đã chết không biết bao nhiêu năm làm sao sẽ cùng ngươi đoạt Hắc Diệu đỉnh được!

Lăng Tiếu thở ra một hơi nói:

- Vậy thì tốt vậy thì tốt, ta biết rõ tiền bối rất là đại nghĩa, là thánh hiền đại thần, làm sao cùng với người thường như ta đoạt cái dược đỉnh này được.

Lão giả nhẹ lắc lắc đầu cười nói:

- Ngươi cái tiểu tử này cùng thời điểm trẻ tuổi của ta giống nhau, đủ tự luyến, bất quá ta thích!

Lăng Tiếu co người một chút lập tức ôm kín lồng ngực cảnh giác nhìn lão giả.

Trên mặt lão giả đầy hắc tuyến nói:

- Ta không có thời gian cùng ngươi chơi đùa rồi, ngươi có thể đi tới chỗ này liền chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa của ta đi!

- Truyền thừa của ngươi?

Lăng Tiếu hỏi.

- Không sai, ngươi có thể lấy thiên tư không tới ba mươi tuổi đi tới tầng thứ ba, chứng tỏ ngươi đã là một gã Thiên Tôn, cũng chứng tỏ ngươi nên là Lục phẩm Luyện dược sư, cho nên ngươi có tư cách tiếp nhận truyền thừa của ta!

Lão giả gật gật đầu ứng nói.

- Nói cũng không sai!

Lăng Tiếu hớn hở gật đầu nói.

Lão giả cười nói:

- Coi như ngươi còn thức thời, ngươi là người đầu tiên có thể tiếp nhận truyền thừa của ta, cũng sẽ là một người cuối cùng, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1137 - Thiên Địa Dị Tượng Tiến Giai Thất Phẩm.

- Đợi một chút... Vì sao lại nói như vậy, chẳng lẽ những chủ nhân trước đó nhận được Hắc Diệu đỉnh đều không tiếp nhận qua truyền thừa của ngươi sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Hừ, bọn họ mặc dù không tệ, nhưng mà tư chất so sánh với ngươi chỉ là một đám cứt chó!

Lão giả vô cùng khinh thường mà nói.

Nghe lời này, trong lòng Lăng Tiếu thầm vui mừng:

- Hắc hắc, xem ra bản thiếu gia còn thật là thiên tài trong vạn không có một a!

- Tốt lắm, thời gian của ta không còn nhiều rồi, ngươi bây giờ chỉ là tiếp nhận một phần ba truyền thừa của ta, chờ sau khi ngươi đạt tới cảnh giới Bát phẩm Thánh dược sư lại đến tầng thứ tư tiếp nhận những truyền thừa khác của ta đi!

Lão giả nói xong, hư ảnh của lão dần dần trở nên mơ hồ, mà từng điểm tiểu quang đoàn trong suốt giống như là kén tằm bay nhanh hướng về trong thức hải của Lăng Tiếu bay vào.

- Này, ngươi còn không nói truyền thừa cái gì cả, chẳng lẽ muốn đoạt nhục thể của ta sao?

Lăng Tiếu khẩn trương mà hô hoán nói.

Đáng tiếc những tiểu quang đoàn kia như cũ cường hành tiến vào trong thức hải của hắn.

Trong nhất thời Lăng Tiếu lâm vào trạng thái ngốc trệ, mà linh hồn ở trong thức hải của hắn đã bị tiểu quang đoàn kia cường hành quán chú vào ký ức truyền thừa huyền ảo nào đó.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, lão giả kia đã hoàn toàn biến mất, mà tất cả quang đoàn đều nhập vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

Trong không gian, duy chỉ có một đạo thanh âm thán tức lâu dài không tan vang lên:

- Dược Thần ta rốt cuộc cũng tìm được truyền nhân rồi, ha ha...

Hắn chỉ cảm thấy trong não hải của chính mình tràn đầy đại lượng ký ức xa lạ, tựa như lúc đó ở trong chiến loạn uyên hấp thu những tàn hồn kia, chỉ bất quá những ký ức này lại đều liên quan đến tri thức luyện đan.

Trong những tri thức này, rất nhiều tri thức liên quan đến linh thảo, cũng có đan phương của các loại đan dược đến bát phẩm, còn có các dạng kỹ xảo luyện đan... Tóm lại những ký ức này để cho Lăng Tiếu đối với linh thảo cùng luyện đan thuật có một loại cảm giác trở nên sáng sủa.

Hắn giống như là hài tử mới đi học, không ngừng cố gắng hấp thu những tri thức toàn diện mới tới kia.

Hắn phát hiện luyện đan tri thức vốn của của chính mình nguyên lai chỉ là một ít da lông thô thiển, mà nay kiến thức kia đến hắn mới biết cái gì là luyện đan thuật thực sự, cái gì mới thật sự là Luyện dược sư hợp cách.

Nguyên lai hắn một mực cho là một bản Luyện đan quyết kia của Dược tông đã là ghi chép luyện đan thuật cực kỳ hoàn mỹ rồi, hôm nay xem ra cũng chỉ bất quá là hiểu rõ một chút sơ cấp về luyện đan thuật mà thôi.

Luyện đan thuật ở trong truyền thừa mà hắn hiện tại đang tiếp thu mới là luyện đan thuật hoàn mỹ chân chính, đan phương của mỗi một phẩm giai đều nhiều đến mấy trăm loại, đan dược đủ loại đều có, dược tính phát huy ra cũng là không giống nhau.

Cũng đúng là như thế Lăng Tiếu mới biết được "Tạp thảo" bình thường có chút nhìn qua không biết tên nguyên lai đối với luyện đan mà nói cũng có trợ giúp cực lớn, có thể đề cao phát huy dược tính cùng với trợ giúp chất lượng phẩm sắc của đan dược.

Lại tỷ như lúc trước hắn ở trong Luyện đan quyết nhìn qua những đan phương kia đều là đan phương thông dụng của các luyện dược sư trên đại lục, đan phương thoạt nhìn là cực kỳ hoàn thiện nhưng mà hôm nay ở trong não hải hắn lại biết rõ có không ít đan phương đều có không ít thiếu sót, hoặc là thiếu một hai vị linh thảo, hay là nhiều hơn một hai vị linh thảo ở trong đó, tuy nói chỉ là một hai vị phụ giúp linh thảo nhưng mà phẩm chất đan dược ưu hay kém cùng dược tính phát huy ra khi luyện chế thành đan dược lại không giống nhau.

Lăng Tiếu biết hắn tiếp thu được một phần truyền thừa của Dược Thần, có nguyên túy tinh hoa của luyện đan, biết được luyện đan chi thuật mênh mông vô bờ cùng với các dạng uy năng của đan dược, để cho hắn đối với luyện đan chi thuật trong tương lai của mình có không gian tăng lên lớn hơn nữa.

- Dược Thần... Thực sự là không thẹn cho danh hiệu "Thần"!

Lăng Tiếu mờ bừng mắt hết sức cảm khái nói.

Kiến thức được nhận tri cùng kiến giải của Dược Thần đối với đan thuật tri thức, Lăng Tiếu đối với Dược Thần bội phục vô cùng.

Hắn bây giờ cũng rốt cuộc hiểu được Dược Thần vì sao muốn tuyển chọn hắn làm truyền thừa giả rồi.

Nguyên lai lúc trước lão liền định ra một đạo quan tạp, chỉ có người ở trước ba mươi tuổi có thể đạt tới Thiên Tôn cùng Lục phẩm Luyện dược sư mới có thể được lão thừa nhận, lão cũng mới sẽ xuất hiện mà quán thâu truyền thừa.

Mà một bộ phận truyền thừa khác ở trong tầng thứ tư thì cần người ở trước năm trăm tuổi đạt tới thực lực Thánh giả cùng Bát phẩm Luyện dược sư mới có thể tiếp nhận truyền thừa của lão.

Tầng cao nhất cũng chính là tầng thứ năm, truyền thừa yêu cầu trước hai ngàn tuổi đạt tới Thần Vương cảnh, đạt tới Cửu phẩm Luyện dược sư mới có thể tiếp nhận truyền thừa của lão.

Mỗi một hạng không đạt tới thì lưu đến người có duyên sau này mới có thể đón nhận.

Dược Thần này đối với truyền nhân của mình yêu cầu thực sự là cực kỳ hà khắc.

Bất quá Lăng Tiếu có tự tin mình có thể đạt tới yêu cầu của Dược Thần, đem tất cả ký ức hoàn toàn truyền thừa xuống.

Bởi vì hắn luôn luôn đều cảm thấy mình là một thiên tài không gì không làm được.

Lăng Tiếu dùng gần mười ngày đi chỉnh lý lại những ký ức kia, hơn nữa đem một chút đan dược vừa tới Lục phẩm luyện chế lại một lần nữa.

Hắn phát hiện số lượng cùng tỉ lệ mà chính mình ngưng luyện lại đều đề cao rất lớn, đây để cho hắn mừng rỡ như điên.

Sau khi hắn đem những trí thức kia tiêu hóa hơn phân nửa hắn mới bắt đầu luyện chế đan dược Thất phẩm.

Lăng Tiếu có kinh nghiệm nhiều năm, hắn cũng không tuyển chọn Thất phẩm đan dược luyện chế khó khăn mà là từ một chút đan dược thất phẩm bình thường mà bắt đầu luyện chế.

Bởi vì đan dược đạt tới Thất phẩm thì thủ pháp giảng cứu càng là hồn nhiên thiên thành, hỏa hầu lớn nhỏ yêu cầu càng thêm đúng chỗ, hơi có chút không cẩn thận sẽ dễ dàng dẫn đến luyện hóa bị hỏng hoặc là phẩm sắc đan dược ngưng tụ thành sẽ khác biệt.

Tốt ở lúc Lăng Tiếu đi đến Hoang Tùng sơn mạch đem Bại gia tử mang theo, thu được không ít thất giai linh thảo, mà trên tay Bại gia tử lại có thú đan các loại giai vị, lúc này mới có thể đủ cho hắn luyện tập.

Suốt một tháng trong chỗ bế quan của Lăng Tiếu thỉnh thoảng lại vang lên từng trận tiếng nổ tung kinh khủng.

Trưởng lão của Cốc gia bế quan ở phụ cần đều không cách nào an tĩnh đả tọa tu luyện, cũng không cách nào tĩnh khí đi luyện đan.

Nếu là bình thời bọn họ chỉ sợ đều muốn mở miệng ra mắng lớn rồi.

Nhưng mà bọn họ biết ở trong bế quan thất này chính là khách quý của Cốc gia bọn họ, lão tổ tông đã sớm hạ lệnh ai cũng không thể quấy nhiễu nhân gia, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Chỉ là bọn họ cũng càng lúc càng tò mò, Lăng đại sư này rốt cuộc là đang

luyện chế loại đan dược gì lại tạo thành động tĩnh lớn như vậy, đồng thời cũng đối với ý chí chiến đấu liều mạng luyện đan của Lăng Tiếu cảm thấy không bằng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1138 - Thiên Địa Dị Tượng Tiến Giai Thất Phẩm. 2

Cho đến sau khi Lăng Tiếu tiến vào luyện đan thất hai tháng, thanh âm nổ tung bắt đầu nhỏ hơn nhiều, hơn nữa lại thỉnh thoảng có đan hương nồng đậm toát ra, loại đan hương kia đều là cực phẩm đan hương, so với ngũ, lục phẩm đan hương bình thường càng thêm khiến người mê say.

Người của Cốc gia thân là luyện dược thế gia, cũng hiểu được có thể phát tán ra loại đan hương này ít nhất là Lục phẩm đỉnh cấp đan dược mới có thể phát tán ra.

Đột nhiên hôm nay lộ ra vẻ phá lệ không giống với.

Trên bầu trời của Cốc gia bọn họ lại xuất hiện một vòng hà quang diễm hồng, hà quang kia hướng về chỗ bế quan của Lăng Tiếu mà chiếu xạ xuống khiến cho chỗ bế quan kia đặc biệt chói mắt thần thánh, phảng phất như có thiên địa dị bảo gì đó xuất thế.

Tất cả người của Cốc gia đều bị kinh động rồi!

- Đây... Đây là thiên địa dị tượng, có người luyện chế ra Thất phẩm đan dược rồi!

- Chẳng lẽ là một vị trưởng lão đời trước thành tựu cảnh giới Thất phẩm? Thật là trời chiếu cố Cốc gia ta a!

- Không... Không phải, ta nghe nói ở đó chính là chỗ bế quan của lão đại cô gia chúng ta, đó chính là Lăng Tiếu vừa mới thu được danh tiếng Đệ nhất Hoàng tọa, chính là người đem Tề Đồng đánh hạ.

- Nguyên lai là hắn, nhìn lại rất trẻ tuổi a, lại đạt tới cảnh giới Thất phẩm Luyện dược sư, đây cũng quá biến thái rồi!

- Thật là người so với người tức chết người a! Coi như là Luyện dược sư thế hệ trước của Trung vực cũng không có biện pháp so sánh với hắn a!

Cốc Tần nhìn chỗ có hà quang ở phía xa kia, trong mắt hé mở ra sắc thái động dung nói:

- Thiên đại dị tượng tất có dị bảo xuất hiện, Lăng đại sư thật sự là kỳ tài a, ngắn ngủi hai tháng liền tiến giai cảnh giới Thất phẩm, thực sự là để cho ta không còn lời gì để nói!

Một đạo thân ảnh thương lão ở bên cạnh hắn than thở nói:

- Không tệ, tin tưởng không cần bao nhiêu năm, Trung vực lại sẽ nhiều ra một vị Thánh dược sư a!

Người nói chuyện này lại là Ô Phục được phục sinh, nhìn bây giờ so với trước trở nên thương lão mấy lần, đầu tóc trước kia vốn còn có không ít tóc đen, hôm nay tất cả đã đều là tuyết trắng, trên khuôn mặt cũng nhiều ra vài đường nếp nhăn.

Nghĩ đến Tề Đồng đâm hắn một đao kia, đối với hắn đả kích hết sức khổng lồ.

- Ân, lần này ta còn là đổ đúng rồi, Cốc gia chúng ta có lẽ có thể càng tiến thêm một bước rồi.

Cốc Tần hưng phất mà gật gật đầu nói.

Lăng Tiếu càng là lợi hại, xếp hạng của Cốc gia bọn họ khẳng định càng cao,

chỗ tốt lấy được sẽ nhiều hơn.

Cốc Tần đã quyết định rồi, ở trước lúc Lăng Tiếu đi đại bị đan hội nhất định phải thể hiện ra thành ý của bọn họ đối với hắn.

- Ngươi nói vậy cũng không sai, có lẽ cũng là có duyên mà ta chết lại được phục sinh!

Ô Phục nhẹ gật gật đầu nói.

Cốc Tần nhìn lại khuôn mặt của Ô Phục nói:

- Ngươi xác định rồi?

- Xác định rồi!

Ô Phục kiên định ứng nói.

Trong bế quan thất, chỉ thấy Lăng Tiếu một thân chật vật, y phục toàn thân hắn cơ hồ đều bị bạo đến tan nát, chỉ còn mấy chỗ che giấu bộ vị quan trọng là còn, làn da cùng đầu tóc của hắn có rất nhiều chỗ đều nám đen cực kỳ khó coi, tựa hồ là tiểu quỷ không may mới vừa bị thiên khiển, nhìn lại cực kỳ tức cười khôi hài.

Chỉ là một bộ hình dạng bi thảm này của hắn cũng không để cho hắn cảm thấy có bất kỳ cái gì không ổn, ngược lại trên khuôn mặt mang theo nụ cười cực kỳ hưng phấn.

Ánh mắt của hắn đã đặt ở hai khỏa xích sắc đan dược thông hồng, lộ ra thần thái phi dương.

- Cuối cùng đem Thuần Dương đan luyện chế ra rồi, thực sự là muốn mạng

già của ta a! Còn may bản thiếu gia thiên phú quá nhân, bằng không cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể thành công đây!

Lăng Tiếu đem hai khỏa đan dược kia cẩn thận cất vào.

Đây nhưng là hắn lần đầu tiên thành công luyện chế ra thất phẩm đan dược, hơn nữa một lần ngưng tụ ra hai khỏa, ý nghĩa này nhưng là bất đồng với bình thườn.

Nếu như Lăng Tiếu không tiếp nhận được truyền thừa của Dược Thần, hắn tuyệt đối không thể nào liền nhanh chóng nắm giữ được thủ pháp hoàn thiện để luyện chế Thất phẩm đan dược, cũng không thể ở lần đầu tiên thành công liền có thể ngưng luyện ra hai khỏa đan dược.

Thành công lần đầu tiên liền sẽ thành công lần thứ hai, thậm chí lần thứ ba...

Ở trong mười ngày tiếp đó, trên bầu trời của Cốc gia liên tục có thiên địa dị tượng xuất hiện.

Tất cả mọi người có thể khẳng định Lăng Tiếu đã là một gã Thất phẩm Luyện dược sư hàng thật giá thật.

Hơn nữa bọn họ đều biết trình độ của Lăng Tiếu nếu so với hai vị lão tổ tông của Cốc gia bọn họ càng thêm cứng rắn, bởi vì bọn họ nhớ rõ hai vị lão tổ tông của Cốc gia bọn họ sau khi luyện chế ra Thất phẩm đan dược, thiên địa dị tượng kia căn bản không rõ ràng như vậy, cũng không chân thật như thế, cùng so sánh liền như khác biệt trời đất.

Có lúc bọn họ hoài nghi lão tổ tông của bọn họ có được tính là Thất phẩm Luyện dược sư chân chính hay không? Lại có thẽ Lăng Tiếu đã vượt qua tồn tại Thất phẩm Luyện dược sư hay chưa?

Cũng bởi vì biểu hiện không kiềm chế được của Lăng Tiếu, Cốc gia trên dưới đều đối với vị cô gia Diệp Vân Phong này nịnh nọt mọi cách, địa vị của Diệp Vân Phong ở Cốc gia thẳng tắp bay lên.

Mà Lưu Quần, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn cùng đi với Lăng Tiếu đều chiếm được chiêu đãi nhiệt tình nhất.

Càng thậm chí không ít đệ tử của Cốc gia đều bắt đầu sinh ra ý niệm muốn bái Lăng Tiếu làm thầy.

Mà thế hệ trước của Cốc gia cũng đồng ý với ý nghĩ của bọn họ.

Bởi vì thực lực cảnh giới của Lăng Tiếu đã biết rõ như vậy, nếu có người có thể nhập vào trong mắt Lăng Tiếu, trở thành đồ đệ của Lăng Tiếu vậy liền ý nghĩa Cốc gia bọn họ tương lai cũng có thể thành tựu một vị cao phẩm Luyện dược sư.

Thuận theo từng ngày trôi qua, đan bỉ đại hội của Đan Minh cũng dần dần đến gần.

Sau khi Cốc gia trải qua một phen tuyển chọn đại bỉ ở bên trong tộc, rốt cuộc tuyển ra bốn gã nhân tuyển đi đến đại bỉ đan hội.

Bốn người này phân biệt là Ngũ phẩm Luyện dược sư Cốc Lực cùng với ba tên Tứ phẩm đỉnh cấp Luyện dược sư, phân biệt là Cốc Kiều Kiều, Cốc Hoành Điền, Cốc Cường.

Bốn người bọn họ đều là thanh niên luyện dược sư ưu tú nhất Cốc gia.

Bọn họ sẽ cùng Lăng Tiếu đi tới Dược Đô, tham gia đan hội đại bỉ, chiến định xếp hạng cuối cùng của Cốc gia trong Đan Minh.

Lăng Tiếu cũng rốt cuộc ở trước năm này diễn ra đan hội đại bỉ mà xuất quan.

Hắn vừa mới đi ra khởi bế qua thất, ở trước cửa đã có rất nhiều người đang chờ chực rồi.

- Cung nghênh thiếu gia (Lăng đại sư) xuất quan!

Người ở hai bên trên căn bản đều khom lấy thân thể hỏi thăm nói.

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi nói:

- Các ngươi đây là đang làm gì?

Nhìn người ở trước mắt, trừ người ở bên cạnh hắn ra, Cốc Tần cùng một đám cao tầng của Cốc gia đều ở chỗ này, hơn nữa từng người thần thái so với trước càng thêm cung kính có thừa, đây để cho Lăng Tiếu có chút thích ứng không được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1139 - Cho Rằng Bản Thiếu Gia Là Khai Thu Dụng Sở Sao?

-Cốc Tần tiến lên chắp tay cười nói:

- Chúc mừng Lăng đại sư luyện đan thuật lại có đại tinh tiến, thật là để cho ta chờ mong a!

Lăng Tiếu cũng chắp tay nói:

- Cốc Tần đại sư nói quá lời, chỉ là chút ít tinh tiến mà thôi, thật sự không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới a!

Cao tầng của Cốc gia đều lộ ra vẻ cổ quái, bọn họ đều đang thầm nghĩ:

- Tiến giai lên cảnh giới Thất phẩm, đây còn kêu là không đáng giá nhắc tới, đây để cho chúng ta còn sống thế nào a!

- Tốt lắm, tất cả giải tán đi, chuẩn bị năm ngày đi đến Dược Đô!

Cốc Tần đối diện với người của Cốc gia phất phất tay nói, đồng thời cũng sử cho Cốc Đàm một cái ánh mắt.

Cốc Đàm hiểu ý, hắn lưu lại, mà ở bên cạnh hắn còn có mười mấy thiếu niên ước chừng mười lăm tuổi.

Vài thiếu niên này mỗi người đối với Lăng Tiếu đều ném đến thần sắc sùng bái, một ít chỉ hận không được lập tức bái Lăng Tiếu làm sư.

- Lăng đại sư, Cốc Đàm có một chuyện muốn nhờ!

Cốc Đàm khom lấy thân thể nói.

Lão tổ tông của bọn họ cũng đã cùng với Lăng Tiếu xưng huynh gọi đệ rồi, Cốc Đàm tự nhiên không dám lấy thân phận trưởng bối về mình.

Lăng Tiếu không cần đoán cũng biết Cốc Đàm muốn nói cái gì, hắn lập tức lên tiếng trước tiên cắt đưuts lời nói của Cốc Đàm:

- Cốc gia chủ chuyện của ngươi còn đừng nói ra, đợi sau đan hội đại bỉ, ta còn có chuyện quan trọng đi làm!

- Lăng đại sư, ngươi... Thật không cân nhắc một chút, Cốc gia chúng ta có thể cung cấp tất cả tiêu hao cho bọn họ, mặt khác còn sẽ cho ngươi đủ thù lao!

Cốc Đàm lo lắng nói.

- Cốc gia chủ chuyện này không cần nhiều lời, ta tạm thời không có nhàn hạ nhận lấy đệ tử.

Lăng Tiếu rất là dứt khoát mà cự tuyệt.

Hắn còn muốn tổ kiến thế lực của mình, tìm hạ lạc của Vân Mộng Kỳ, lại trong lúc này thu đồ đệ, thân truyền đệ tử Tân Lập của chính hắn còn đang ở bên người sư phụ Mộc Hòe của hắn kia.

Cốc Tần đối diện Cốc Đàm sử một cái ánh mắt, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Nếu Lăng đại sư không có ý thu đồ đệ, vậy Đàm nhi ngươi cũng đừng khó xử Lăng đại sư nữa, nhanh đi mở yến cho Lăng Tiếu tẩy trần, thuận tiện thay bọn họ tiễn hành, chúc bọn họ kỳ khai đắc thắng!

Cốc Đàm không nói nhiều lời nữa, dẫn mấy thiếu niên kia rời đi.

Chỉ là ở trước khi rời đi, mấy thiếu niên kia đều lộ ra thần sắc mất mác.

Cốc Tần cùng Cốc Đàm cùng nhau rời khỏi, mà trừ mấy người bên cạnh Lăng Tiếu ra còn có một bạch phát lão giả lưu lại.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Ô Phục, sau đó đối với mấy người của mình vung vung tay nói:

- Các ngươi đi trước đi, ta sẽ ra sau!

Sau khi chờ những người khác rời đi, Lăng Tiếu đối với Ô Phục ở một bên nói:

- Mạng của ngươi là do ta cứu đấy!

Khuôn mặt của Ô Phục khẽ co rút một chút, hắn còn thật không nghĩ đến Lăng Tiếu sẽ trực tiếp như thế, làm sao lại không thể uyển chuyển một chút đây?

- Lão phu biết, cho nên ta lưu lại để cảm kích ngươi!

Ô Phục khom người xuống nói.

- Nói không không dùng được, ta người này luôn luôn tối trọng lợi ích, nếu như ngươi không thể lấy ra đầy đủ chỗ tốt, mạng của ngươi ta nhưng bây giờ thu hồi lại!

Lăng Tiếu rất là không khách khí nói.

Ô Phục cảm thán nói:

- Ta đã chết qua một lần rồi, cũng không sợ chết thêm lần nữa!

Mí mắt Lăng Tiếu nhếch lên một chút nhìn Ô PHục, cũng biết mình mới vừa rồi là nói uổng công rồi.

- Nói đi, muốn làm sao báo đáp ta, Tốc Kết Hoa nhưng là rất quý đấy!

Lăng Tiếu lần nữa nói.

Ô PHục lại nói:

- Ngươi muốn ta làm như thế nào ta liền làm như thế đó, dù sao ngay cả đồ đệ thân nhất cũng phản bội ta, ta vốn không muốn sống, nhưng là vì cái tiểu súc sinh kia, ta cảm thấy ta còn sống thì càng tốt hơn!

- Xem ngươi không tình nguyện như thế này vậy liền đem một nửa trân tàng cho ta đi, ngươi người này đã trải qua mất đi tín niệm, cho dù làm người hầu cho ta, ta cũng cảm thấy mất thể diện!

Lăng Tiếu không muốn cùng Ô Phục dây dưa, trực tiếp khai ra cái giá của bản thân ình.

Hắn vốn còn hi vọng có thể đem Ô Phục thu ở dưới trướng, bất quá nhìn cái thái độ, Lăng Tiếu liền cảm thấy ghét rồi.

Hắn muốn là người có giá trị, có thể cả đời đều trung thành đi theo hắn, mà không phải là một cái xác mất đi linh hồn.

Ô Phục nhíu một chút lông mày, hắn không biết nên nói như thế nào cho tốt nữa.

Hắn làm sao cũng là Thất phẩm Luyện dược sư, bây giờ làm thế này cũng đã

là để xuống tư thái rồi, không nghĩ đến Lăng Tiếu lại nhìn không tốt.

Ô Phục đem một nửa trân tàng của mình lấy ra cho Lăng Tiếu, nhưng mà con mắt vẫn không hiểu nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ hi vọng câu này của Lăng Tiếu chỉ là thử hắn mà thôi.

Ai ngờ sau khi Lăng Tiếu đem một nửa trân tàng kia thu hồi, cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức rời khỏi.

Lăng Tiếu ở trong lòng bất phẫn mà mắng nói:

- Chơi đùa cái gì, muốn đầu nhập vào bản thiếu gia cũng không có chút thành ý, cho là bản thiếu gia là nơi khai thu dụng sở sao?

Ô Phục nhìn Lăng Tiếu rời khỏi, trong nội tâm chỉ cảm thấy một trận mờ mịt.

Hắn đường đường là Thất phẩm Luyện dược sư, là khách quý mà các đại tông môn đại phiệt hoan nghênh nhất, bây giờ muốn làm một gã tùy tùng cho người khác cư nhiên bị không đếm xỉa tới, loại tư vị kia là hắn nhiều năm qua lần đầu tiên mới cảm nhận được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1140 - Cho Rằng Bản Thiếu Gia Là Khai Thu Dụng Sở Sao? 2

Sau năm ngày, đám người Lăng Tiếu cùng mấy tên trưởng lão đời trước cộng thêm bốn gã thanh niên của Cốc gia đại biểu tham gia đan hội đại bỉ cùng nhau đi đến Dược Đô.

Dược Đô, là Trung vực đệ nhất đại đô, so với Phong Đô của Phong gia đều muốn lớn hơn gấp hai lần.

Chỗ này là địa bàn của Dược môn, là thiên đường của Luyện dược sư.

Tỷ lệ có Luyện dược sư ở chỗ này nếu so với bất kỳ địa phương nào đều phải nhiều hơn vô số lần.

Giao dịch linh thảo ở chỗ này cũng so với bất kỳ thành trì nào đều phải náo nhiệt phi phàm.

Chỉ cần ngươi muốn lấy được, chỗ này đều có cung cấp.

Mà chỗ này chính là có tổng bộ của Linh thảo đường.

Linh thảo đường, phân hào trải rộng khắp đại lục, nó thuộc về hợp tư sản nghiệp của tất cả tông môn cùng vói thế gia Luyện dược sư ở Đan Minh, mà Dược môn chiếm phần trogn linh thảo đường thu nhập tỷ lệ 30 phần trăm.

Chi nhánh lớn nhỏ của Linh thảo đường ở toàn bộ đại lục chỉ sợ đều có mấy chục vạn thậm chí trăm vạn, ba mươi phần trăm lợi ích này đại biểu cho tu nhập khổng lồ cỡ nào, tất cả mọi người đều có thể nghĩ được.

Khi đám người Lăng Tiếu vầ mới đi tới Dược Đô, bọn họ cũng thật sâu bị tòa Đô thành này làm cho kinh ngạc.

TƯờng thành cao cao kia giống như là cương thiết cổ đồng xây dựng mà thành, từng đạo trận văn huyền ảo khắc họa ở trên đó giống như là một cỗ đại thế, để người từ xa xa nhìn lại giống như là hồng hoàng mãnh thú, để cho người ta có một loại kinh ngạc phát ra từ nội tâm.

Võ giả ở trên tường thành có thực lực không thấp hơn Địa Hoàng giai, mà bọn họ chẳng qua là thị binh bình thường, những võ giả có thực lực Thiên Tôn giai kia mới thực sự là lĩnh đội.

Một cỗ thế lực như vậy có thể đạp bằng bất kỳ tông môn nào từ Ngũ phẩm trở xuống rồi.

Mà bọn họ chỉ bất quá là người trông coi của Dược Đô mà thôi, có thể nghĩ được thực lực cùng nội tình của Dược Đô là có bao nhiêu kinh khủng rồi.

Lăng Tiếu cũng coi như là lần đầu tiên kiến thức được thực lực số một số hai của Trung vực rốt cuộc có chỗ kinh khủng rồi.

Thấy quy mô như vậy, Lăng Tiếu trừ kinh ngạc ra cũng là rất hưng phấn.

Bởi vì hắn cũng muốn tổ kiến cơ nghiệp giống như đại thế lực như vậy, hắn cũng muốn trở thành cự đầu của Trung vực, mà Hắc Ma môn chính là hòn đá đạp nhất tốt nhân của hắn!

Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn ở bên cạnh Lăng Tiếu đi tới chỗ này đều nhìn trái ngắm phải, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên tới đại thành như vậy, đều lộ ra cực kỳ tò mò hưng phấn.

- Lăng đại sư, chúng ta trước ổn định đã, sau đó ta lại mang theo các ngươi

đi báo danh!

Đại trưởng lão Cốc Uy lĩnh đội của Cốc gia đối với Lăng Tiếu cung kính nói.

Lão tổ tông đã nói rồi, phải đối đãi với Lăng đại sư giống như đối đãi với lão tổ, không thể chậm trễ, cho nên hắn cũng không dám ở trước mặt Lăng Tiếu mở ra cái bộ dáng gì.

- Ừ, trước an ổn cũng tốt!

Lăng Tiếu nhẹ đáp ứng một tiếng nói.

Cốc gia ở Dược Đô cũng có chỗ dừng chân của mình, một điểm này Lăng Tiếu không cần nghĩ cũng biết.

Sau khi mọi người an ổn xuống, Dao Thanh Mẫn đầu tiên không nhịn được đề nghị muốn đi dạo Dược Đô.

- Sư phụ, thiếu gia, chúng ta nhanh đi dạo thiên hạ đệ nhất đại đô một chút có được hay không, có nói chỗ này có rất hiều cực phẩm linh thảo cùng đan dược bán ra, chỉ có không nghĩ được tới, không có chuyện không nhìn thấy tới.

Dao Thanh Mẫn nhìn Lê Tuyết cùng Lăng Tiếu nói.

Nàng giờ phút này giống như là hài tử chưa trải qua sự đời nhảy tung tăng như vậy.

Lê Tuyết liếc mắt nhìn Dao Thanh Mẫn một cái nói:

- Chúng ta là đến làm chính sự, hết thảy đều nghe Lăng thiếu phân phó đi!

Lê Tuyết cũng là lần đầu tiên đến Dược Đô, nàng cũng muốn đi dạo đệ nhất đại đô trong truyền thuyết này một chút.

Chỉ là chúng nữ đi theo Lăng Tiếu, tự nhiên vẫn nghe theo ý của Lăng Tiếu thì tốt hơn.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không ngăn trở rồi, hắn đối với Lê Tuyết nói:

- Ngươi bồi bọn họ đi một chút đi, đúng rồi Lưu Quần ngươi đi theo bảo hộ bọn họ, không thể để cho bọn họ xảy ra chuyện gì.

- Vâng thiếu gia!

Lưu Quần lập tức cung kính ứng thanh.

Bây giờ hắn biết Lăng Tiếu đã là Thất phẩm Luyện dược sư rồi, hắn càng trung thành vì Lăng Tiếu hiệu lực hơn.

Chủ nhân xuất sắc như vậy, đi theo hắn, ngày sau còn lo lắng không thể tiến giai sao?

Đời sau khi mấy người rời khỏi đây, Lăng Tiếu mới đối với Cốc Uy nói:

- Cốc Uy trưởng lão, chúng ta bây giờ nên làm thế nào, ngươi cứ nói, nếu ta đã chọn trợ giúp cho Cốc gia các ngươi chắc chắn sẽ làm toàn lực.

Cốc Uy cảm kích nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Lịch giới Luyện dược sư muốn tham gia đan hội đại bỉ đều trước tiên phải nghiệm chứng thân phận Luyện dược sư, cũng chính là thông qua khảo hạch của công hội Luyện dược sư Đan Minh, Luyện dược sư đạt tới cảnh giới tam phẩm có thể báo danh tham gia, hôm nay bọn họ đã sớm trải qua xác nhận

thân phận rồi, chỉ là Lăng đại sư ngươi chắc không cần xác nhận thân phận đi?

Lăng Tiếu rất tự nhiên lắc lắc đầu:

- Ngươi nói ta nên làm như thế nào ta liền làm như thế.

- Bây giờ cách đại hội còn có hai ngày, không bằn do ta mang theo ngươi đi đến xác nhận thân phận Luyện dược sư đi?

Cốc Uy hỏi.

- Được, không thành vấn đề!

Lăng Tiếu lập tức đồng ý xuống.

Trên đường, Cốc Uy cùng Lăng Tiếu nói chuyện, Đan Minh Luyện dược sư công hội ở Trung vực có độ tin cậy lớn lao, chỉ cần Luyện dược sư đươc Đan Minh Luyện dược sư công hội xác nhận, do bọn họ phát cho bằng chứng, bất luận ở chỗ nào của Trung thổ đều có thể được tán thành cùng tôn trọng nên có, đồng thời bọn họ cũng có thể ở trong linh thảo đường của bất kỳ thành trì nào mua linh thảo, hưởng thụ ưu đãi chiết khẩu nên có, Luyện dược sư có đẳng cấp càng coa, ưu đãi cũng càng nhiều.

Lăng Tiếu cùng Cốc Uy một đường đi tới trước Đan Minh Luyện dược sư công hội, phát hiện chỗ này đã sớm có rất nhiều người đứng thành hàng rồi.

Rất hiển nhiên bọn họ đều là muốn thông qua xác nhận Luyện dược sư.

Cốc gia là hội viên bài danh trước mười của Đan Minh, bọn họ là có tư cách đi cửa sau, cho nên Lăng Tiếu căn bản không cần chờ đợi liền do Cốc Uy mang theo theo tiến vào trong công hội.

Như thế có thể để cho Cốc gia bọn họ tiềm ẩn thực lực, đến trên đại hội có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

Dù sao sau khi đại hội kết thúc còn có thể thu được huy chương xác nhận tại hiện trường.

Lấy cảnh giới của Lăng Tiếu muốn thông qua xác nhận ngũ phẩm Luyện dược sư đương nhiên là dễ dàng, mà trong tay của hắn cũng nhiêu thêm một quả huy chương khác biệt.

Nhưng chớ xem thường huy chương này, chỉ cần mang theo ở trước ngực, đó là một loại vinh dự vô thượng, thậm chí còn có thể hấp dẫn một chút tán tu đến tìm nơi nương tựa, cùng với lời mời của một ít tông môn cùng môn phiệt...

Hiểu rõ bí mật của tiểu huy chương này, Lăng Tiếu càng thêm kiên định muốn ở trên đại hội bỗng nhiên nổi tiếng.

Bởi vì hắn nghĩ đến muốn tổ kiến thế lực cần đại lượng nhân thủ, mà loại người không có gốc rễ giống như hắn sẽ có bao nhiêu người tin tưởng đây?

Cho nên hắn phải để cho thân phận cao phẩm Luyện dược sư của mình đưa ra ánh sáng.

Bởi vì hắn biết không có người nào có thể so sánh với lực hiệu triệu kinh người của cao phẩm Luyện dược sư.

Từ sau khi từ Luyện dược sư công hội đi về, Lăng Tiếu vốn định cùng Cốc Uy đi về trước, không ngờ đến nửa đường lại bị ngăn chặn lại.

- Không nghĩ đến ngươi lại dám xuất hiện ở Dược Đô!

Một gã nam tử mặc phục sức Luyện dược sư ngăn ở trước mặt Lăng Tiếu cùng Cốc Uy âm u nói, trong ánh mắt của hắn tràn đầy địch ý cùng tức tối vô hạn.

Ở phía sau hắn còn đi theo mấy tên Luyện dược sư cũng mặc phục sức giống như hắn, trước ngực đều mang theo huy chương tam đến tứ giai, thần sắc cũng đắc biệt cao ngạo

- Ha hả, ta cì cái gì mà không dám xuất hiện ở Dược Đô?

Lăng Tiếu nhìn trước mắt nam tử mang theo huy chương ngũ tinh cấp này nghiền ngẫm nói.

Người ở trước mắt rõ ràng là tên Dược môn đệ tử Hỏa Phong mà hắn ở trong Chiến loạn uyên tu sửa qua.

Khi ấy hắn tay biểu đệ Hoàn Nhan Thuật xuất đầu, không chỉ bị Lăng Tiếu đánh thành đầu heo, liền ngay cả thú hỏa hỏa chủng của hắn cũng bị Lăng Tiếu cắn nuốt.

Nếu không phải Lăng Tiếu nhìn ở trên phần hắn là người của Dược môn, khi ấy liền đem Hỏa Phong hắn trảm sát rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1141 - Ta Liền Giáo Huấn Hắn Một Chút Mà Thôi!

Không nghĩ tới vẫn là oan gia ngõ hẹp ở chỗ này gặp nhau.

- Phong sư huynh hắn là ai a, cư nhiên điêu ngoa như vậy?Một gã thanh niên mang theo huy chương tứ tinh ở phía sau Hỏa Phong rất là khinh thường nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Dược Đô là địa bàn của Dược môn bọn họ, ở chỗ này bất kỳ thế lực nào đều phải đối với Dược môn đệ tử bọn họ lễ nhượng ba phần, không ai sẽ đắc tội Dược môn đệ tử. Cho nên bọn họ ở chỗ này luôn luôn đều rất cao ngạo, cũng rất lớn lối.

- Hắn gọi là Lăng Tiếu!

Hỏa Phong xiết chặt quyền đầu, trong mắt bắn ra nộ hỏa nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

- Lăng Tiếu? Kia là Lăng Tiếu!

Tứ phẩm Luyện dược sư ở phía sau hắn hỏi.

- Phong sư huynh hắn... Hắn sẽ không phải là Đệ nhất Hoàng tọa Lăng Tiếu đi?

Một người khác giật mình nhìn Lăng Tiếu nói.

- Không sai, chính là hắn!

Hỏa Phong gật gật đầu ứng nói.

Người ở phía sau Hỏa Phong đều bắt đầu nghiêm túc mà nhìn đến Lăng Tiếu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khác biệt.

- Muốn động thủ ở chỗ này sao?

Lăng Tiếu đem Ngũ tinh huy chương vừa mới thu được kia để vào trước ngực nghiền ngẫm nhìn Hỏa Phong hỏi.

Sau khi mọi người thấy miếng huy chương kia của Lăng Tiếu, thần sắc lại là biến đổi.

- Không nghĩ đến ngươi còn là một gã Ngũ phẩm Luyện dược sư!

Hỏa Phong híp mắt nhìn Lăng Tiếu nói.

- Chuyện tình ngươi không gnhix đến còn rất nhiều, ngươi nếu là không có chuyện gì, ta đây nhưng là muốn rời đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó vòng qua Hỏa Phong liền muốn rời đi.

Ở chỗ này hắn cũng không muốn trêu chọc nhiều chuyện, bởi vì đây là địa bàn của nhân gia.

- Khốn kiếp, cư nhiên lớn lối như vậy, đừng cho là Đệ nhất Hoàng tọa liền là giỏi rồi, ở Dược Đô ngươi có là rồng cũng phải hạ xuống, có là hổ cũng phải nằm xuống, lập tức dập đầu xin lỗi Hỏa Phong sư huynh mấy tiếng, chúng là liền sẽ bỏ qua cho ngươi!

Tên tứ phẩm Luyện dược sư kia bước đến ngăn cản Lăng Tiếu hét lớn.

Hắn gọi là Hỏa Nha, cùng Hỏa Phong đều là đệ tử của một trưởng lão, thực lực trung cấp Địa Hoàng, cùng Hỏa Phong giống nhau đều là một nhân vật lớn lối.

Hai người ở Dược môn đều thuộc về hàng ngũ đệ tử chân truyền, bất kể đến đâu thì đều được cho vài phần mặt mũi.

Nhưng mà hắn nhìn đến Lăng Tiếu ở trước mặt cư nhiên còn lớn lối hơn so với bọn hắn, một điểm chủ yếu nhất là người này so với hắn còn nhìn rất đẹp trai, hơn nữa đẳng giai Luyện dược sư lại cao hơn so với hắn, trong lòng hắn cũng là không thoải mái rồi.

Hắn không biết sư huynh hắn có cái gì bận tâm mà không dám phát tác, vậy thì để cho hắn là cái sư đệ này thay sư huynh xả ra một hơi đi.

- Mấy vị, lão phu là trưởng lão Cốc Uy của Cốc gia, còn thỉnh các ngươi nhìn ở trên phần Cốc gia...

Cốc Uy lập tức từ bên cạnh nói.

Song hắn còn chưa nói xong, Hỏa Nha kia lập tức trừng mắt với hắn quát to:

- Cốc gia coi là cái gì, chỉ bất quá là một cái tiểu gia tộc luân lạc đến nhị lưu luyện dược thế gia mà thôi, cũng dám ở trước mặt chúng ta mở lời, ngươi tốt nhất là có bao xa thì cút bấy nhiêu xa cho ta!

- Ngươi... Ngươi càn rỡ, coi như là trưởng lão của Dược môn các ngươi cũng sẽ không dám ô nhục Cốc gia chúng ta.

Cốc Uy rất là tức giận mà quát lên.

Mặc dù hắn không muốn đắc tội với người của Dược môn, nhưng mà nghe

được một tên hậu bối ô nhục Cốc gia bọn họ như thế, đây để cho hắn rất là tức tối. Bởi vì bọn họ vẫn là thế gia được xếp trước mười của Đan Minh, cho dù là Dược môn trưởng lão cũng sẽ có tôn trọng nhất định với bọn họ, không nghĩ đến Dược môn đệ tử này lại vô lễ như thế, nếu không phải là ở Dược Đô, hắn liền muons xuất thủ giáo huấn tên hậu bối không biết sống chết này rồi.

- Làm sao? Muốn động thủ? Ta khuyên ngươi vẫn nên cân nhắc rõ ràng, chỗ này là Dược Đô, là địa bàn của Dược môn ta...

Hỏa Nha kia chỉ tới Cốc Uy mắng to nói, phảng phất hắn chính là chúa tể ở chỗ này, không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt.

Song, hắn còn chưa nói xong, trên khuôn mặt đã bị người hung hăng tát một cái.

Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, cả người Hỏa Nha cũng ở nguyên tại chỗ bị đánh đến xoay vài vòng, hai cái răng từ bên trong miệng bay ra ngoài.

Người ở bên cạnh đều trợn tròn mắt!

Ai có thể nghĩ đến Hỏa Nha thân là đệ tử chân truyền của Dược môn bị tại chỗ tát đến chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc.

- Khốn kiếp, ngươi dám làm địch thủ với Dược môn chúng ta?

Hỏa Phong trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát to/

Trong mắt cả hắn lộ ra vài phần đắc ý, bởi vì đây đúng là kết quả mà hắn muốn.

Trải qua một tiếng hống này của hắn, người xung quanh trong nháy mắt tản

mát ra, ai cũng không muốn ở chỗ này trêu chọc người của Dược môn.

Cùng lúc đó, có không ít khí thế cường đại trong nháy mắt hướng về phía bên này nhanh chóng bay tới.

Cốc Uy thần sắc đại biến nói:

- Lăng đại sư, ngươi... Ngươi chọc vào tai họa rồi! Ta... Chúng ta còn là đi nhanh đi!

- Đi? Các ngươi đi được sao? Chấp pháp đội đã lại đây rồi, các ngươi hai người ai cũng đừng nghĩ đi được.

- Không sai, lại dám đắc tội với người của Dược môn chúng ta, thực sự là không muốn sống rồi.

- Đệ nhất Hoàng tọa thì thế nào, cho dù Thiên Tôn đi tới chỗ này đều phải biết điều một chút nhận lấy cái chết!

Mấy tên đệ tử Dược môn kia phân ra đến vây quanh hai người Thăng Linh quyết la hét nói.

CŨng liền ở thời khắc này, mấy tên Thiên Tôn cùng mấy tên Địa Hoàng hạ xuống ở trước mặt mọi người.

Một gã cao cấp Thiên Tôn tiến lên hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Nha bây giờ đã bình tĩnh trở lại rồi, hắn lộ ra vẻ vô cùng hung ác la hét nói:

- Ta muốn ngươi chết... Nhất định phải để ngươi đi chết!

Nói xong, hắn giơ lên một cái hỏa chưởng lại hướng Thiên Tôn kia oanh đi qua.

- Ngươi tỉnh lại cho ta!

Thiên Tôn kia khí tràng chấn động, hống to một tiếng, khí thế hướng về phía Hỏa Nha đang bay lại hắn chấn bay.

Hỏa Nha bi ai rồi!

Hắn vừa mới dừng lại thân thể, không thấy rõ người liền oanh tới, không nghĩ tới oanh đến lại là chấp pháp đội trưởng của Dược môn bọn hắn, đây là ăn thiệt thòi rồi.

- Chấp pháp trưởng lão, người này đánh Hỏa Nha sư đệ, thỉnh ngươi lập tức xuất thủ đem hắn chế tài đi!

Hỏa Phong chỉ lấy Lăng Tiếu đối với cao cấp Thiên Tôn kia nói.

Lúc này mấy tên Dược môn đệ tử ia cũng bắt đầu bảy mồm tám lưỡi mà giúp Hỏa Nha nói chuyện, đầu thương không nghi ngờ gì đều là chỉ hướng hai người Lăng Tiếu cùng Cốc Uy rồi.

Cao cấp Thiên Tôn kia nhìn hai người sâu xa nói:

- Hai người có lời gì muốn nói?

Cốc Uy còn là đầu tiên đứng ra nói:

- Ta là trưởng lão của Cốc gia, chúng ta đến tham gia lần đan hội đại bỉ này,

là bọn hắn lại đây khiêu khích trước, còn thỉnh các ngươi chớ trượng thế mà lấn hiếp người!

- Bất kể là như thế nào, động thủ trước chính là các ngươi!

Hỏa Phong một mức chắc chắn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1142 - Chúng Ta Phải Lấy Đức Phục Người. (1)

Mà sự thật cũng là Lăng Tiếu động thủ trước.

Cốc Uy còn muốn nói cái gì thì bị Lăng Tiếu lên tiếng rồi:

- Cốc Uy trưởng lão, chuyện này không liên quan đến gươi, ngươi trước đi đi thôi.

Tiếp theo hắn nhìn Hỏa Phong nói:

- Đánh người chính là ta, các ngươi muốn tìm phiền toái cũng là ta, cùng hắn không có quan hệ, huống hồ hắn còn là người trong Đan MInh, các ngươi thật muốn liên lụy hắn, đây đối với thanh danh của Dược môn các ngươi đều không tốt.

- Lăng đại sư!

Cốc Uy có chút khẩn trương mà nói.

Hắn thật không nghĩ đến Lăng Tiếu vừa mới đến Dược Đô liền gây chuyện, hơn nữa chọc tới còn là người của Dược môn, hắn ở trong lòng thầm thở dài:

- Rốt cuộc vẫn là trẻ tuổi khí thịnh a!

- Đi thôi, bọn họ sẽ không khó xử cho ta, đợi lát nữa ta sẽ trở về!

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm mà phất phất tay nói.

Cốc Uy do dự một chút, tiếp theo nhìn về phía đám người Dược môn kia nói:

- Việc này ta sẽ hướng Đan Minh trọng tài hồi báo, hi vọng các ngươi cân nhắc tốt hậu quả!

Nói xong hắn lập tức nhanh chóng rời khỏi.

Mà sau đó Hỏa Nha cũng từ trên mặt đất bò dậy, hắn lần này nhưng không có nhận nhầm người, thần sắc oán độc kia nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Ngươi cái tạp chủng đáng chết này lại dám đánh ta, ngươi nhất định sẽ bị chết rất thảm!

- Trước an tĩnh, nói một chút đây là chuyện gì xảy ra, Dược môn chúng ta chưa bao giờ sẽ trượng thế lấn người, nhưng nếu như người chọc vào Dược môn chúng ta, ai cũng sẽ không có kết cục tốt.

Chấp pháp trưởng lão kia sâu xa nói.

Không biết vì sau lúc hắn đối mặt với Lăng Tiếu có một loại cảm giác e sợ, phảng phất người trẻ tuổi này uẩn tàng lấy năng lượng khiến cho hắn úy kỵ.

- Không có cái gì cần phải nói, hắn giống như kẻ điên không ngừng cắn người, ta liền giáo huấn hắn một chút mà thôi.

Lăng Tiếu buông buông tay ra không có gì nói.

- Ngươi cái tạp chủng này, ta muốn giết ngươi!

Hỏa Nha cũng nhịn không được lại muốn xuất thủ với Lăng Tiếu.

Hắn còn chưa đánh tới Lăng Tiếu, trên khuôn mặt lại một lần nữa bị tát co một cái.

Lần này hắn không còn ở nguyên tại chỗ xoay vòng, mà là nặng nề bay ra rất xa, máu tươi ở giữa không trung nở rộ ra một đạo vật tuyến duy mỹ.

Mấy tên Dược môn đệ tử kia trong nháy mắt biến sắc, người lớn lố bọn họ thấy nhiều, nhưng mà còn chưa gặp được người lớn lối như vậy.

Chỗ này nhưng là địa bàn của Dược môn bọn họ, cho dù là người của Linh Vũ Các đến chỗ này cũng không dám gây sự, mà gia hỏa ở trước mắt này cư nhiên không theo lẽ thường như vậy, đây để cho bọn họ đều có chút không dám tin.

Mà Hỏa Phong giống như nhìn trò đùa, nụ cười đắc ý trên khuôn mặt càng tăng lên rồi.

Việc này huyên náo càng lớn, Lăng Tiếu lại càng không thể nào thoát được liên quan, Dược môn bọn họ luôn luôn rất ít khi chọc vào chuyện gì, nhưng mà không có nghĩa là bọn họ không có lửa giận.

- Gan ngươi thật lớn, lại dám trước mặt của ta đánh đệ tử Dược môn ta, hôm nay ta liền trước tiên phế ngươi, xem ngươi còn có lời gì muốn nói.

Sắc mặt của tên cao cấp Thiên Tôn kia đen xuống la hét nói.

Tiếp theo hắn hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

Vị chấp pháp trưởng lão này hiển nhiên không cách nào xác định được thực lực chân chính của Lăng Tiếu, cho nên hắn không có ý định mạo hiểm thử, hơn nữa người này ở trước mặt bọn họ lại đả thương đệ tử chân truyền, hắ cho dù tại chỗ đem người này kích sát cũng không ai dám làm gì hắn.

Lăng Tiếu lại sẽ để cho hắn như ý được, trong nháy mắt cũng đánh ra một quyền.

Hai quyền chạm nhau phát ra một đạo tiếng buồn bực, khí tràng mãnh liệt để cho người ở bên cạnh lập tức đều lui ra xa.

Cùng lúc đó một đạo nhân ảnh bị quyền kình cường đại chấn bay ra ngoài.

Người bị chấn bay lại là cao cấp Thiên Tôn kia, mà Lăng Tiếu theo đó đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích.

- Thực lực thật cường đại!

Chấp pháp trưởng lão kia trụ vững thân thể âm thầm thở dài nói, tay của hắn lờ mờ cảm thấy đau, khí huyết cũng càng không ngừng sôi lên.

Những chấp pháp trưởng lão khác cùng hộ vệ đều kinh ngạc, đều không nghĩ đến người trẻ tuổi này lại có lực lượng đáng sợ như thế.

Bất quá bọn họ không có thời gian cân nhắc nhiều như vậy, đồng thời bạo khởi lên khí thế cường đại hướng Lăng Tiếu đồng thời mà đến.

Bọn họ không dám đem thế giới lực mở ra, như vậy sẽ phá hoại trật tự của Dược Đô, bọn họ chỉ cần đem người này nhanh chóng bắt giữ hoặc kích sát liền đủ rồi.

Bọn họ có bận tâm, nhưng mà như vậy lại tiện nghi cho Lăng Tiếu rồi.

Lấy tốc độ của hắn, ảnh hưởng của nhiều hay ít người đối với hắn đều không lớn.

Nhưng mà ở dưới loại tình huống ày, hắn vẫn không muốn cùng Dược môn

triệt để trở mặt, bằng không hắn đến Dược Đô một chuyến này liền phí công rồi.

Cho nên hắn liền muốn đem người chủ sự lần này trước tiên bắt lại.

Bóng người của hắn lóe lên, từ trong khe hở của rất nhiều cao thủ công kích xuyên qua, hướng về phía Hỏa Phong thẳng ép mà đi.

Tên chấp pháp trưởng lão kia tựa hồ phát hiện được ý đồ của Lăng Tiếu, hắn rống to một tiếng chặn lại ở trước mặt Hỏa Phong, hướng về phía Lăng Tiếu lại xuất ra một quyền.

Quyền Phong như điện, quyền thế như sấm!

Lăng Tiếu bị đánh nát rồi, nhưng đây chỉ là phân thân của hắn, chân thân đã vòng đến phía sau người Hỏa Phong.

Hỏa Phong cùng Lăng Tiếu đã không phải là cùng một loại thực lực.

Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, cổ của mình thắt lại, cả người đã lạc vào trong tay Lăng Tiếu.

- Đều dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu lớn tiếng quát lên.

Người của Dược môn trong lúc nhất thời đều không dám vọng động.

Chấp pháp trưởng lão kia đen mặt nói:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, đừng nói là muốn cùng Dược môn chúng ta làm địch thủ?

- Chuyện cười, là các ngươi ép ta cùng các ngươi làm địch thủ mà không phải là ta cùng các ngươi làm địch thủ!

Lăng Tiếu cười lạnh nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Luôn luôn chỉ có Lăng Tiếu ta khi phụ người, chưa từng có người có thể khi phụ bản thiếu gia, cho dù là Dược môn cũng không ngoại lệ!

Lăng Tiếu bày ra vô thượng Hoàng uy, một cỗ uy áp cường hãn tán phát ra, phảng phất sợ người khác không biết là hắn đang gây chuyện.

Mà ở bên cạnh hắn không biết khi nào đã xuất hiện một thiết tháp tráng hán cao đến hai thước, một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, thân hình hùng tráng uy vũ bất phàm khiến cho mọi người ở bên cạnh đều cảm thấy run lên.

- Ra mắt thiếu gia!

Thiết tháp tráng án kia giống như người hầu tối trung thành nhất hướng về phía Lăng Tiếu quỳ xuống kêu lên.

Địa Liệt Viêm Hổ, hắn là người hầu của Bại gia tử, hắn co cao ngạo của hắn, hắn đối với nhân loạn luôn luôn đều không có hảo cảm, đối với Lăng Tiếu cũng đồng dạng không có hảo cảm.

Nhưng mà hắn không thể vi phạm mệnh lệnh của vương tử điện hạ, đối đãi với Lăng Tiếu đồng dạng phải tôn kính giống như vương tử, cho nên hắn bây giờ rất là tôn kính hướng về phía Lăng Tiếu hành lễ.

- Đứng lên đi, để cho bọn họ cảm thụ Hổ Vương chi uy của ngươi một chút!

Lăng Tiếu nhàn nhạt mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1143 - Chúng Ta Phải Lấy Đức Phục Người. (2)

Hắn vốn không muốn gây chuyện, nhưng mà có chút chuyện hết lần này tới lần khác chung quy muốn tìm đến hán, hắn phải đem chấn nhiếp triệt để mới được.

Địa Liệt Viêm Hổ nghe theo phân phó của Lăng Tiếu, ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, âm ba cường đại giống như là hải khiếu hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán mà ra.

Một phương thiên địa ở phụ cận này tựa hồ đều bị chấn đến trời đất rung chuyển rồi.

Những võ giả có thực lực thấp kém kia bị chấn đến ôm đầu ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn kêu cha gọi mẹ rồi.

Mấy tên Thiên Tôn kia cũng không tốt được đến đâu, đầu của bọn họ chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn, thần trí mơ hồ.

Nếu như bây giờ có người muốn mạng của bọn họ mà nói, bọn họ căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Mà Hỏa Phong ở trong tay Lăng Tiếu lại đứng gần với Địa Liệt Viêm Hổ nhất cũng là một kẻ bị thảm nhất, bị chất đến thất khiếu chảy máu, bất quá nhưng còn chưa chết.

Nếu là chết rồi, Lăng Tiếu liền thật cùng Dược môn không chết không thôi rồi!

- Người nào dám ở Dược Đô càng rỡ!

Một đạo tiếng hống khiếu kinh thiên động địa từ trên bầu trời truyền lại.

Một đạo hỏa ảnh cấp tốc chỉ trong nháy mắt liền đến giữa bầu trời của Lăng Tiếu.

Một gã lão giả cao gầy, thần thái tràn đầy vô tận uy nghiêm.

Lăng Tiếu nhìn một cái liền cảm giác được thực lực của người này ít nhất là Đế giai.

Địa Liệt Viêm Hổ chợt quát lên:

- Ta ghét nhất là có người ở trên đầu ta!

Quát một tiếng, thân hình cao lớn của hắn lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Huyền Đế kia phát sinh báo động, trước mắt bỗng dưng xuất hiện một đạo nhân ảnh, tiếp theo hắn còn chưa phản ứng lại thì chỗ bụng liền cảm thấy đau xót, sao đó bả vai lại nặng nề bị đập một cái, cả người giống như lưu tinh trụy lạc hung hăng đập xuống dưới đất.

Đường đường một gã Huyền Đế lại không phải là đối thủ của hán tráng hán kia, trực tiếp bị nện rơi xuống mặt đất, máu tươi cũng từ trong miệng phun ra.

Những Thiên Tôn kia vừa mới bình tĩnh trở lại đều là trợn to mắt, một bộ dáng vẻ kinh hãi.

Mà mấy tên đệ tử Dược môn kia thấy một màn này lại càng trực tiếp hôn mê ngất đi.

Bọn họ biết lần này đá phải thiết bản rồi, coi như là trưởng lão ở trong môn đi ra điều hòa, bọn họ cũng khó tránh khỏi bị trọng phạt.

Địa Liệt Viêm Hổ từ trời cao rơi xuống tựa hồ còn không muốn bỏ qua cho Huyền Đế kia, đang muốn lần nữa xuất thủ, Lăng Tiếu liền lớn tiếng ngăn cản nói:

- Dừng tay, ngươi cái gia hỏa này làm sao có thể thô lỗ như vậy, chúng ta là muốn lấy đức phục người, không phải là muốn lấy lực đi phục người!

Địa Liệt Viêm Hổ không giải thích được lời nói của Lăng Tiếu là có ý gì, nhưng mà nghe Lăng Tiếu bảo dừng lại, hắn cũng không tiếp tục nữa, chỉ là dáng vẻ hổ uy của hắn vẫn là rất dọa người.

Huyền Đế kia gian nan đứng lên, lập tức vận khởi thần công liệu thương, khôi phục thương thế.

Con mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu cùng Địa Liệt Viêm Hổ nói:

- Các ngươi rốt cuộc là ai? Vid sao muốn tới Dược Đô đảo loạn, đừng nói là không đem Dược môn chúng ta để vào trong mắt?

Hắn mặc dù thụ thương nhưng là không thể vì vậy mà khiếp sợ, bởi vì chỗ này là địa bàn của bọn hắn, hắn tin tưởng rất nhanh liền sẽ có những Thái tượng trưởng lão khác đuổi kịp đến đây.

Chỉ là trong lòng hắn cả kinh, người trẻ tuổi cùng tráng hán này rốt cuộc là ai lại không sợ Dược môn bọn họ, ở Trung vực hắn nghĩ không ra người nào dám lớn gan như thế.

- Tại hạ Lăng Tiếu, Lăng trong Lăng Tiếu, Tiếu trong Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu đem Hỏa Phong đã bị hôn mê giống như chó chết ném qua, sau đó rất hữu lễ mà đối diện với tên Huyền Đế kia nói.

Tên Huyền Đế tự nhiên không nhận ra Lăng Tiếu là ai, đường tràng hỏi lại:

- Các hạ vì sao muốn tới Dược Đô chúng ta gây chuyện? Chẳng lẽ xem thường Dược môn chúng ta?

Câu hỏi này của hắn mục đích đúng là muốn trì hoãn thời gian, hắn đang đợi đồng môn đến đây.

- Cái này liền phải hỏi mấy người bọn họ mới biết được, ta đến chỗ này chỉ là muốn xác nhận phẩm giai Luyện dược sư một chút, không nghĩ đến tố chất của đệ tử Dược môn các ngươi lại thấp như vậy, cắn người bốn phía, ta chỉ là xuất thủ giáo huấn hắn một chút mà thôi, nhưng mà Dược môn các ngươi liền lấy nhiều khi ít, thật không hổ là Dược môn của nhất các nhị môn, để cho ta kiến thức rồi!

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực khinh thường nói.

Đối với loại người trượng thế hiếp người này Lăng Tiếu luôn luôn sẽ không thỏa hiệp, cho nên hắn cũng muốn trượng thế lấn người một hồi, xem một chút Dược môn rốt cuộc có thể làm gì được hắn?

Huyền Đế đem một gã đệ tử Dược môn ở trong đó nắm lại, một chưởng đem hắn phách tỉnh lại.

- Nói, có phải các ngươi trêu chọc nhân gia trước hay không?

Uy nghiêm của Huyền Đế bắn thẳng vào trong lòng tên đệ tử kia nói.

Thân thể của tên đệ tử kia run lên, trên khuôn mặt lộ ra vẻ khủng hoảng nói:

- Không... Không liên quan đến ta, là... là Hỏa Phong cùng Hỏa Nha sư huynh bọn họ trêu chọc nhân gia... Chuyện không liên quan đến ta... Thật không phải là chuyện của ta.

Nhìn tên đệ tử này đều cuống đến phát khóc, hắn ở trong lòng kêu oan:

- Ta chỉ là trộn lẫn vào tỏng đó a, ta cái gì cũng không làm a!

Nghe lời ày, Huyền Đế cũng đại khái hiểu căn nguyên của chuyện này rồi.

Nhất định là vài con thỏ nhỏ này trêu chọc nhân gia bất thành, còn bị nhân gia giáo huấn rồi, lại dẫn đến chấp pháp đội, mới xuất hiện chuyện sau này.

Huyền Đế này cũng bị vài người này khiến cho tức giận đến hộc máu rồi, hắn thầm mắng nói:

- Đang tốt lành trêu chọc đến nhân gia làm gì, khiến cho bổn đế cũng phải phun ra mấy ngụm máu, đáng chết!

- Cút sang một bên cho ta, trở về bổn thành chủ nhất định sẽ hướng sư phụ của các ngươi nói lại hết thảy, để cho hắn đến trừng phạt các ngươi!

Huyền Đế kia đem đệ tử này quăng ra ngoài khó chịu nói.

Ngay sau đó, Cốc Uy đi mà quay lại, theo phía sau hắn còn có một cường giả Nửa bước Đế giai.

- Lão Hưng, mau một chút, bọn họ liền ở phía trước, mong là đừng náo ra cái gì mới tốt.

Cốc Uy đối với tên Nửa bước Đế giai kia thúc giục.

Người này cũng là người của Cốc gia bọn họ, tên là Cốc Long Hưng, là một trong những trọng tài của Đan Minh.

Hắn cũng là người phát ngôn của Cốc gia trong Đan Minh, ở trong Đan Minh coi như là có một chút địa vị.

Cốc Long Hưng ở từ xa liền thấy được thành chủ Tuần Chính, không cần Cốc Uy thúc giục, hắn lại tăng nhanh vài phần tốc độ.

- Tuần thành chủ, thỉnh hạ thủ lưu tình a!

Cốc Long Hưng từ rất xa liền lên tiếng kêu lên.

Trước lúc đến đây hắn đã nghe Cốc Uy nói ra Lăng Tiếu là ngoại viện mà Cốc gia bọn hắn mời tới, là một gã Thất phẩm Luyện dược sư hàng thật giá thật, hắn biết chuyện liên quan đến đại sự về địa vị của Cốc gia trong Đan Minh, không dám chậm trễ liền chạy tới đây.

Ngya cả thành chủ cũng bị kinh động đến, hắn sợ ngoại viện này còn chưa thay Cốc gia bọn họ xuất lực liền chết rồi, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1144 - Ta Cũng Không Cần Bị Khi Phụ Rồi!

Tuần Chính nghe lời này của Cốc Hưng thiếu chút nữa lại hộc máu.

- Mẹ ơi, ngươi nên nó bọn họ hạ thủ lưu tình, ta ngay cả lông của bọn họ đều chưa đụng đến liền ói ra mấy ngụm máu rồi, lão cốt đầu ta đây thoải mái sao!

Tuần Chính ở trong lòng kháng nghị mắng nói.

- Tuần thành chủ, hắn là Luyện dược sư vừa mới thông qua Luyện dược sư công hội nghiệm chứng, sự kiện này cũng không thể toàn bộ trách hắn a!

Cốc Long Hưng lập tức hướng Tuần Chính giải thích nói.

Tuần Chính gật gật đầu ứng nói:

- Chuyện này ta đã biết rồi, nhưng hắn đánh người của Dược môn chúng ta lại là sự thật!

- Cái này... Ngươi có thể yên tâm, ta có thể để cho hắn lập tức nói xin lỗi bồi tội, cái này hẳn là có thể đi, bằng không đem chuyện chọc đến trọng tài hội, đối với thanh danh của Dược môn cũng không tốt.

Cốc Long Hưng nói.

Đối mặt với quái vật lớn như Dược môn, Cốc Long Hưng cũng không dám cứng rắn quá, chỉ có thể hạ giọng thương lượng, đem chuyện này khống chết ở trong phạm vi nhỏ nhất.

- Càn rỡ, đệ tử của Hỏa Hạc đạo nhân ta bị đánh, chỉ là một câu xin lỗi liền có thể giải quyết được sao?

Một đạo thanh âm thương lão ở trên bầu trời truyền đến.

Không cần phải đoán, đây nhất định là Thái tượng trưởng lão của Dược môn xuất động rồi.

Bốn gã Huyền Đế, trọn vẹn đồng thời xuất động bốn gã Huyền Đế, lại thêm thành chủ Tuần Chính nữa là năm tên Huyền Đế đi tới chỗ này rồi

Có thể thấy một tiếng hổ khiếu mới vừa rồi của Địa Liệt Viêm Hổ là khiến người cảnh giác đến cỡ nào, cũng để cho sáng tỏ Dược môn không hổ là đại phương thế lực lâu năm.

Địa Liệt Viêm Hổ nhìn mấy người ở trên trời cao kia rất muốn đi tới nhất nhất đem oanh xuống, nhưng mà Lăng Tiếu đểhắn không được vọng động, lúc này mới đè nén hỏa khí không đi tới.

- Tuần Chính, vì sao không đem hung thủ đả thương đồ đệ của ta bắt lại!

Lão giả tự xưng là Hỏa Hạc kia nhìn chằm chằm vào Tuần Chính vừa mới bị Địa Liệt Viêm Hổ đả thương chất vấn nói.

Tuần Chính khổ a, hắn ở trong lòng thầm mắng:

- Ngươi cho là Tuần Chính ra rất lợi hại a, mới vừa rồi bổn thành chủ nhưng từ trên mấy trăm thước ngã xuống, thắt lưng thiếu chút nữa gãy rồi, các ngươi mắt đều mù không thấy a!

Bất quá Tuần Chính cũng là không có ý tứ bày tỏ ra, bởi vì thân phận của Hỏa Hạc so với hắn cao hơn một cấp, chỉ có thể nhịn lấy tính tình nói:

- Hỏa Hạc trưởng lão, việc này là đồ đệ ngươi trêu chọc ra, còn là ngươi đi xử trí đi, ta không có biện pháp xử lý rồi.

- Tuần Chính, ngươi đây là cái thái độ gì!

Hỏa Hạc trừng mắt nhìn Tuần Chính quát lên.

Lúc này một lão giả khác có khí độ bất phàm lên tiếng nói:

- Trước đi xuống xem một chút là chuyện gì xảy ra đi!

Hỏa Hạc thấy người nọ nói ra, cũng không nói nhiều cái gì nữa, đáp ứng một tiếng:

- Vâng sư huynh!

Bốn gã Huyền Đế đồng thời từ trên không trung hạ xuống, mà Hỏa Hạc thì đến trước mặt những đệ tử kia của hắn, riêng mình đút vào một khỏa đan dược, đem bọn họ cứu tỉnh, chỉ là thấy thảm trạng của Hỏa Nha cùng Hỏa Phong, hỏa khí vừa mới đè xuống lại lên cao.

- Là ai đánh bọn họ, đúng là gan thật lớn!

Hỏa Hạc giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu cùng Địa Liệt Viêm Hổ quát lên, một cỗ uy áp Đế giai hướng về phía hai người nghiền áp mà tới.

- Vị trưởng lão này hạ thủ lưu tình a!

Cốc Long Hưng lập tức lên tiếng kêu lên.

Đáng tiếc đã chậm, uy áp kia đã hàng lâm đến trên đầu của hai người.

Chỉ là uy áp kia giống như là không khí, căn abrn đối với hai người không tạo thành bất kỳ thương hại cùng không tốt nào/

- Có sư phụ như vậy tất có đồ đệ như thế, đều là một loại đồ vật không giảng đạo lý, để hắn câm miệng, bất quá không thể lấy tính mạng của hắn!

Lăng Tiếu đối với Địa Liệt Viêm Hổ thản nhiên nói/

Lời của hắn vừa mới hạ xuống, Địa Liệt Viêm Hổ đã biến mất ở bên cạnh hắn.

- Sư đệ cẩn thận!

Trong mấy tên Huyền Đế kkia, có một người có thực lực cường đại nhất phát hiện ra dị động của Địa Liệt Viêm Hổ lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Song, nhắc nhắc của hắn vẫn chậm, Địa Liệt Viêm Hổ đã đến trước mặt Hỏa Hạc, một cái hổ quyền mang theo tiếng hổ khiếu nồng đậm hướng về phía Hỏa Hạc đập tới.

Hỏa Hạc đại kinh, lập tức vận khí hộ minh kính, tầng tầng vũ linh đem thân thể của hắn bao trùm phòng ngực bị oanh thương.

Hổ quyền kia uy mãnh vô cùng, vũ linh này của hắn căn bản không chịu nổi một kích, miệng bị Địa Liệt Viêm Hổ hung hăng oanh một quyền, cả người bay ra ngoài, răng cũng rơi ra mấy cái, cằm cũng lệch vị trí.

Những người khác thấy một màn này đều là vô cùng chấn kinh.

Hỏa Hạc đã là đê cấp Huyền Đế đỉnh phong, cư nhiên không chịu nổi một kích.

Tuần Chính không biết vì sao trong lòng cảm thấy có chút sảng khoái:

- Bây giờ biết vì sao bổn thành chủ không xuất thủ đi, thật là tự ăn lấy khổ!

Mà Cốc Long Hưng cùng Cốc Uy đều là trợn tròn mắt, bọn họ nào ở bên cạnh Lăng Tiếu lúc nào lại nhiều ra một cao thủ như vậy, lại kinh khủng như thế!

- Chúng ta cùng tiến lên, xem rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

Một gã Huyền Đế của Dược môn kinh quát lên

Cùng lúc đó mấy người đều muốn hướng về Địa Liệt Viêm Hổ xuất thủ.

Nhưng mà tên trung cấp Huyền Đế kia lên tiếng nói:

- Đừng động thủ, chúng ta không phải là đối thủ của hắn!

- Cái gì, Hỏa Đường sư huynh ngươi nói chuyện đùa gì vậy!

Một gã Huyền Đế không tin nói.

- Ta cảm ứng không được thực lực của hắn rốt cuộc sâu đến nhường nào, có lẽ là Đế giai đỉnh phong, cũng có thể... Đã vượt qua, bất quá có một điểm có thể khẳng định, người này không phải là nhân loại!

Tên Thái tượng trưởng lão của Dược môn gọi là Hỏa Đường híp mắt nói.

Mấy tên Huyền Đế ở trong tràng đều ngây ngẩn cả người, thực lực của Hỏa Đường cao nhất, lời của hắn có lực thuyết phục lớn nhất.

Nếu như nói Hỏa Đường cũng không có biện pháp nhìn thấu thực lực của đối thủ, vậy bao nhiêu người bọn hắn đi tới đều là thiêu thân lao đầu vào lửa, không đáng giá được nhắc tới.

- Vậy... Có muốn lập tức truyền tấn trở về bên trong môn hay không?

Một gã Huyền Đế khác cẩn thận mà hỏi.

Hỏa Đường nhẹ phất phất tay nói:

- Đối phương cũng không hạ sát thủ, nghĩ đến chuyện này cũng không huyên náo giống như tưởng tượng.

Hán nói xong, lập tức hướng về phía Lăng Tiếu đi qua nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1145 - Ta Cũng Không Cần Bị Khi Phụ Rồi! 2

- Không biết tiểu hữu xưng hô như thế nào?

Nhìn lão giả này, tâm tình của Lăng Tiếu mới khẽ thoải mái một điểm, ít nhất lão nhân gia này hiểu dược hào khí cùng hắn nói chuyện.

- Vãn bối Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu đối với Hỏa Đường khẽ chắp tay nói.

- Lăng Tiếu? Đệ nhất Hoàng tọa Lăng Tiếu?

Hỏa Đường sửng sốt một chút hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu không nghĩ đến lão giả này lại biết danh xưng của hắn, lập tức gật gật đầu nói:

- Không sai, chính là vãn bối, không nghĩ tới tiền bối lại nghe nói qua tên của ta, thực sự là vinh hạnh của ta!

Lúc này thành chủ Tuần Chính kia cũng mới nghĩ lại, danh tiếng Đệ nhất Hoàng tọa kia không phải là Lăng Tiếu sao.

- Nguyên lai là hắn, nghe nói hắn là đồ đệ của vị kia, khó trách lớn lối như vậy!

Tuần Chính chợt hiểu ra nghĩ đến.

- Ha ha, nguyên lai là ngươi a, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!

Hỏa Đường cười to nói, tiếp theo lại nói:

- Có thể để người của ngươi trước đem sư đệ ta thả ra hay không?

Một bên khác, Hỏa Hạc đã bị Địa Liệt Viêm Hổ đánh cho hôn mê rồi.

Hắn cùng Địa Liệt Viêm Hổ vốn không ở cùng một cấp độ, kết quả này cũng là đương nhiên.

Lăng Tiếu cười khan một chút, sau đó nhìn Địa Liệt Viêm Hổ nói:

- Ngươi cái kẻ ngốc này, mới vừa rồi không phải ta đã nói muốn lấy đức phục người sao, tại sao có thể động một chút liền đánh người rồi, thật là, mau đem người thả ra, xem một chút có bị thương gì không.

Lời này của Lăng Tiếu nghe thì giống như rất quan tâm người khác, nhưng mà nghe ở trong tai mọi người lại là rất chế nhạo.

Rõ ràng là gươi vừa mới nói xuất thủ, còn lấy đức phục người được.

Địa Liệt Viêm Hổ đem Hỏa Hạc đã hôn mê hướng về phía Hỏa Đường ném tới.

Hỏa Đường vừa muốn thuận tay đón lấy, nhưng mà lại phát hiện thân hình của Hỏa Hạc đến rất nhanh, trong lúc lờ mờ còn mang theo khí thế cường đại.

Hắn không dám chậm trễ, lập tức vận khí toàn lực, song thủ xoáy lên, lấy nhu kình đem Hỏa Hạc tiếp lấy.

CHỉ là hắn dù tiếp được Hỏa Hạc, cả người cũng bị đẩy lùi vài bước, hai bàn tay của hắn còn lờ mờ bị tê liệt.

- Thật cường đại! Còn may không có khinh cử vọng động!

Hỏa Đường ở trong lòng may mắn thầm hô nói.

Những tên Huyền Đế khác đều lộ ra vẻ kinh hãi, cũng đối với lời nói vừa rồi của Hỏa Đượng tin phục thêm vài phần.

Lăng Tiếu bước lên trước vài bước, rất là "Quan tâm" hỏi:

- Vị tiền bối này đừng để tâm, người hầu nhà ta không hiểu phân tấc, trở về ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Hỏa Đường đem Hỏa Hạc hướng về phía đồng bạn của mình đưa qua, áp chế khó chịu trong lòng, lộ ra một nụ cười hòa nhã nói:

- Người già rồi, không còn dùng được nữa!

- Tiền bối ngài đừng nói thế, ngài đang còn khỏe mạnh, cho dù là mười tám tên ngốc kia cũng không phải là đối thru của ngài a!

Lăng Tiếu rất là nịnh nọt ói.

Hỏa Đường nghe lời này sắc mặt liền xanh rồi:

- Nếu là lại đến mười tám cái, vậy không phải là đem Dược môn chúng ta đều san thành bình địa sao, tiểu tử này làm sao tàn nhẫn như vậy!

- Ha hả, tiểu hữu ngươi nói đùa rồi, đúng rồi, chuyện phát sinh mới vừa rồi ta xem có thể là hiểu lầm, không biết tiểu hữu có cho rằng như thế hay

không?

Hỏa Đường lập tức chuyển vào chính đề nói.

Hắn bây giờ đã không muốn đi hiểu rõ chuyện từ đầu đến cuối rồi, bởi vì hắn biết được thân phận của Lăng Tiếu, nào dám làm gì a!

Bất kể chuyện này đúng hay sai, hắn cũng không thể làm gì Lăng Tiếu a!

- Đương nhiên, ta cũng nghe nói Dược môn cũng không phải là loại đại tông môn ỷ thế hiếp người, lão nhân gia ngươi sớm xuất hiện một chút mà nói, ta cũng không cần bị khi phụ rồi, còn may không phải sinh chuyện gì!

Lăng Tiếu rất là cảm kích nói.

Ta cũng không cần bị khi phụ rồi!

Lời này để cho người ở bên cạnh nghe được thiếu chút nữa liền hộc máu.

Tên này còn có mặt mũi hay không, đem người đều đánh cho nửa sống nửa chết lại còn nói ra loại lời này, còn để cho người ta sống nữa hay không a!

Cốc Uy cùng Cốc Long Hưng đầu óc đều có điểm không sờ tới được, hóa ra là bọn họ lo lắng suông một tràng a!

- Cốc Uy, này... Tiểu tử này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Cốc Long Hưng thì thầm hỏi Cốc Uy.

- Ta cũng không biết, chỉ biết hắn là mới vừa rồi kết thúc Hoàng bảng chi tranh thu được khôi thủ! Bất quá... Hắn đem lão tổ tông đánh bại, ta tận mắt nhìn qua!

Cốc Uy hưng phấn mà ứng nói.

Hắn không nghĩ tới Cốc gia bọn họ lại kiếm được bảo vật rồi, lại mời đến một tôn đại thần có thể chống lại Dược môn, lại cùng tiểu đệ của Lăng Tiếu có một tầng quan hệ thông gia, Cốc gia bọn họ ngày sau có thể không cần lo lắng rồi.

- Hắn... Hắn không phải là Đệ nhất Hoàng tọa sao, tại sao có thể đánh bại lão tổ tông?

Cốc Long Hưng có chút không hiểu hỏi.

- Thực lực của hắn đã là trung cấp Thiên Tôn rồi!

Cốc Uy lại nói.

Cốc Long Hưng không có ý định tiếp tục hỏi nữa, bởi vì hắn sợ càng hỏi, trong lòng càng bị đả kích.

Đầu năm nay trung cấp Thiên Tôn cũng có thể chiến thắng Huyền Đế chân chính sao?

- Ha hả, nếu tiểu hữu đã qua loa như thế, vậy việc này liền coi như xong đi!

Hỏa Đường vô cùng hòa khí mà nói.

Lăng Tiếu thấy được người của Dược môn dùng mềm rồi, cũng không tiếp tục tính toán xuống nữa, bất quá có một ít người còn là không dễ dàng bỏ qua.

- Mấy người bọn họ mới vừa rồi ô nhục bằng hữu Cốc gia của ta!

Lăng Tiếu chỉ chỉ mấy tên đệ tử Dược môn kia nói, hơn nữa khi chỉ vào Hỏa Phong cùng Hỏa Nha, trong con mắt thoáng qua vài phần chán ghét.

Hỏa Đường lập tức nói:

- Cái này ngươi có thể yên tâm, sau khi trở về ta sẽ để hạ nhân cho bọn họ đi diện bích 20 năm, không để cho bọn họ rời khỏi tông môn nửa bước, không biết tiểu hữu cảm thấy xử trí như vậy được chưa?

Lăng Tiếu phất phất tay nói:

- Đây là chuyện của Dược môn các ngươi, ta cũng không dám can thiệp, nếu là không có chuyện gì nữa mà nói, ta đây muốn rời đi rồi.

Lăng Tiếu vừa xoay người, Hỏa Đường lập tức gọi lại nói:

- Tiểu hữu có thể dừng bước hay không? đọc truyện tại doctruyen.org để cập nhật nhanh nhất nhé!

- Ta muốn mời tiểu hữu vào trong Dược môn chúng ta làm khách, không biết tiểu hữu có rảnh rỗi hay không?

Hỏa Đường hỏi.

Lăng Tiếu lập tức nhăn lại lông mày nói:

- Tiền bối vẫn không muốn bỏ qua cho vãn bối?

Hiện tại đến môn phái bọn họ làm khách nhưng không phải là chuyện tốt gì!

Hỏa Dường liên tục vung vung tay nói:

- Tiểu hữu ngươi đừng hiểu lầm, ta là thật tâm thành ý thỉnh mời ngươi vào, tuyệt đối sẽ không động vào ngươi chút nào, ngươi muốn đi khi nào liền đi khi đó.

Lăng Tiếu không biết Hỏa Đường là có ý gì, nhưng mà vẫn rất dứt khoát cự tuyệt nói:

- Qua hai ngày ta còn muốn tham gia đan hội đại bỉ, không bằng đến sau khi kết thúc đan hội đại bỉ lại nói đi!

Hỏa Đường ở trước khi rời đi còn đặc biệt căn dặn thành chủ Tuần Chính nhất định phải hảo hảo chiêu đãi Lăng Tiếu, tuyệt đối không thể lại làm ra cái chuyện này nữa.

Tuần Chính đương nhiên là không nói hai lời liền nhận lời xuống, hắn ở trong lòng nhổ vào nói:

- Phát sinh chuyện này còn có ai dám trêu chọc người này, thật sự là ăn no rửng mở rồi!

Cốc Uy cùng Cốc Long Hưng trước tiên lau một cái mồ hôi lạnh, sau đó lại là kinh hỉ không thôi, bonjhoj đối với Lăng Tiếu cùng Địa Liệt Viêm Hổ trở nên vô cùng cung kính rồi.

Có thể đem người của Dược môn đánh, lại để cho người của Dược môn cười mà bồi tội, chỉ sợ Lăng Tiếu vẫn là đầu tiên a!

Náo loạn nửa ngày, lúc Lăng Tiếu trở lại trụ sở, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn cùng Lưu Quần đều đã trở về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1146 - Ta Đã Biết Rõ Là Các Ngươi Thành Thật Nhất!

Chúng nữ hiển nhiên không biết bên phía Lăng Tiếu phát sinh ra chuyện gì, bọn họ vẫn hết sức cao hứng đang kể lại những chuyện vừa mới nhìn thấy.

Lăng Tiếu không để ý đến bọn họ, trực tiếp tiến vào gian phòng của mình, bắt đầu nắm chặt thời gian tu luyện.

Bây giờ chọc vào người càng ngày càng nhiều rồi, lại không tăng cường chút bản lĩnh không thể làm được.

Thời gian hai ngày rất ngắn, hấp thu thiên địa linh khí là không cần thiết rồi, hắn vừa lúc thừa dịp laasya hai ngày hảo hảo tìm hiểu một chút cao cấp tinh thần chú của giai đoạn thứ hai Khống Hồn của Khống Thần quyết làm sao ngưng luyện cùng thao túng.

Sơ cấp tinh thần chú chỉ có thể khiến người tinh thần tán loạn, lại không thể để cho người khác có bao nhiêu thương hại; trung cấp tinh thần chú có thể khống chế người khác, nhưng mà sau khi bị thao khống, người nọ liền trở thành khôi lỗi không có tư tưởng, tùy ý hắn khu sử, có điểm không đủ; cao cấp tinh thần chú liền không giống như thế, sau khi bị hắn hạ chú, tư tưởng của người nọ vẫn còn, chỉ là hắn lại hoàn toàn bị Lăng Tiếu thao khống, tuyệt đối phục tùng phân phó của Lăng Tiếu, đồng thời còn có thể tự hành tu luyện, cùng thường nhân không khác nhau, cao cấp tinh thần chú này mới là pháp môn khống chế khôi lỗi hoàn thiện nhất, cũng là chỗ tinh yếu ở giai đoạn thứ hai.

Lăng Tiếu mặc niệm khẩu quyết lên, tinh thần lực ở dưới đáy nhất trong thức hải tinh thần giới của hắn diễn biến thành một từng cái phù văn huyền ảo, những phù văn này giống như là nòng nọc ở trong tình thần giới không

ngừng nhuyễn động biến hóa, khiến cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị lại thâm uyên.

Muốn tu luyện tinh thần chú ở giai đoạn này yêu cầu tinh thần lực cực kỳ đầy đủ, mà tinh thần lực hiện nay của Lăng Tiếu tương đương đầy đủ, tu luyện trở nên cũng không phí sức.

Chớp mắt, hai ngày trôi qua, thời gian đan bỉ đại hội cũng đến.

Thùng thùng!

Cửa phòng của Lăng Tiếu bị gõ vang!

- Lăng đại sư, thời gian đại hội đến rồi, chúng ta phải nhanh một chút nhập tràng!

Ngoài cửa vang lên thanh âm cung kính của Cốc Uy.

Lăng Tiếu từ trong đả tọa tỉnh lại, khí chất càng phát ra phiêu dật bất phàm.

Sau hai ngày ngắn ngủi hắn đã nắm giữ đại khái phù văn của cao cấp tinh thần chú, ngày sau chỉ cần tu luyện nhiều thêm, không cần mấy tháng nhất định có thể nắm trong tay tinh yếu chân chính kia, muốn đạt tới trình độ thành thục vẫn cần nhiều thời gian suy nghĩ vận dụng hơn mới được.

Đi ra cửa phòng, Cốc Uy cầm lấy một bộ y phục của Luyện dược sư ở trước của đưa tới.

- Lăng đại sư, ngài là đại biểu cho Cốc gia chúng ta xuất tràng, cho nên... Cái phục sức này ngài vẫn là thay vào đi!

Cốc Uy nói.

Các địa gia tộc đều sẽ thống nhất phục sức Luyện dược sư, Cốc gia tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Lăng Tiếu do dự một chút vẫn là nhận lấy.

Mà lúc này Dao Thanh Mẫn không biết từ chỗ nào đi tới nói:

- Thiếu gia, ta thay quần áo cho ngươi!

Băng Nhược Thủy cũng từ sau đi tới nói:

- Sư tỷ, ngươi sang một bên đi, để ta tới a!

Cốc Uy rất thức thời lui ra ngoài.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua hai người, bại hoại cười nói:

- Hai vị mỹ nhân, đều tiến đến thay quần áo cho bản thiếu gia đi!

Tư vị của Băng mỹ nhân hắn đã nếm qua, nhưng mà cũng chỉ là một lần, từ sau đó đều không có bất kỳ cơ hội nào, mà Dao Thanh Mẫn bé con này cũng thường xuyên ở trước mặt hắn quấn quít, Lăng Tiếu thật muốn kéo hai đại mỹ nhân bọn họ chăn lớn cùng ngủ.

Bất quá đại sự trước mắt sắp tới, việc này cũng chỉ có thể đè nén sau này lại rút ra một cái thời gian đầy đủ.

Thay một bộ áo bào của Luyện dược sư, Lăng Tiếu mới có phong phạm chân chính của Luyện dược sư, bước đi long hình hổ bộ mạnh mẽ kia để cho người ta có một loại cảm giác đại khí như thiên.

- Hai vị mỹ nhân, bản thiếu gia đẹp trai hay không?

Lăng Tiếu lần đầu tiên mặc vào áo bào của Luyện dược sư rất là đắc chí hướng về phía Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn hỏi.

Nhị nữ đều không kìm lòng được mà gật gật đầu.

Bất luận là Lăng Tiếu mặc thành cái hình dạng gì, nhưng ở trong mắt chúng nữ, Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là xuất sắc nhất.

- Ha ha, ta biết này các ngươi là thành thật nhất!

Lăng Tiếu rất là đắc ý cười một tiếng, lúc này mới bước ra cửa phòng.

Đan hội đại bỉ tộng công phân làm ba giai đoạn, đệ nhất giai đoạn cũng chính là nhiệm vụ của ngày hôm nay phải ở bên trong thời gian quy định hoàn thành luyện chế đan dược, giai đoạn này chỉ là loại trừ một ít Luyện dược sư phổ thông; giai đoạn thứ hai thì tương đối khó một chút, đó chính là mỗi tên Luyện dược sư đều luyện chế ra cùng một loạn đan dược, sau đó trọng tài đoàn bình luận ra tỉ lệ chấm điểm của riêng mình, thành tích trong top một trăm người tiến vào quyết tái cuối cùng; quyết tái cuối cùng yêu cầu liền đặc biệt đơn giản, tùy tiện Luyện dược sư chính mình phát huy, luyện chế ra đan dược có phẩm giai cao nhất của bản thân, lại tiến hành so sánh bình tuyển ra thứ hạng cuối cùng.

Lăng Tiếu ở dưới sự dẫn dắt của Cốc Uy đến một chỗ quảng trương tương đối rộng rãi của Dược Đô, ở chỗ quảng trường này đều phân ra mỗi cái vị trí rất tốt, tổng cộng có năm trăm chỗ đứng.

Bất quá những chỗ đứng này so sánh với mấy ngàn Luyện dược sư tham gia thi đấu vẫn lo ra vẻ cực kỳ thiếu rồi.

Những Luyện dược sư này trước ngực đại đa số đều mang theo huy chương tam tinh cấp, cũng có không ít tứ tinh cấp, cấp bậc ngũ tinh cấp tương đối

mà nói thì ít hơn rất nhiều.

Bọn họ cũng nhận ra nhau, đều đang tham khảo pháp môn luyện chế mấy loại đan dược, cũng có nói chuyện mà mình thấy được.

Lăng Tiếu thỉnh thoảng lại nghe nói có người đang bình luận chuyện phát sinh ở hai ngày trước, lỗ rai không khỏi dựng lên.

- Chuyện phát sinh hai ngày trước, các ngươi cũng biết rõ đi?

- Chuyện gì, ta là ngày hôm qua mới đến đây a!

- Chính là mấy tên đệ tử chân truyền của Dược môn bị Lăng Tiếu vừa mới thu được Đệ nhất Hoàng tọa kia đánh, mà người của Dược môn vốn định đòi công đạo,sau đó lại càng xuất hiện mấy tên Thái tượng trưởng lão, nhưng mà sau đó bọn họ đều là xám xịt mà rời đi.

- Không phải chứ, Lăng Tiếu này làm sao lại kinh khủng như vậy? Coi như là người của Linh Vũ Các đi tới chỗ này cũng không dám lớn lối đi?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1147 - Ta Đã Biết Rõ Là Các Ngươi Thành Thật Nhất! 2

- Đúng vậy, nhưng mà việc này là ta tận mắt nhìn thấy, ở bên cạnh Lăng Tiếu có một siêu cấp cao thủ, mấy Thái tượng trưởng lão kia căn bản không phải là đối thủ của nhân gia, ta nghĩ siêu cấp cao thủ kia ít nhất là Thánh giả!

- Một cái Thánh giả hộ vệ? Đây là nghịch thiên rồi đi!

- Các ngươi chớ nói, nếu là để người của Dược môn nghe được, không đem các ngươi đều thiến đi là không xong!

- Ha hả, bị người khi phụ cũng không thiệt thòi rồi, ít nhất danh khí cũng tăng lên một chút!

Lăng Tiếu âm thầm cười nói.

- Lăng đại sư, ngươi cùng Cốc Lực bọn họ cùng nhau đứng thành một đội đi, ở chỗ này không có ai có thể chen lẫn cùng ưu tiên!

Cốc Uy nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, cũng không có làm ra cái gì đại bài, dù sao người khác đều đang đứng hàng, hắn không có lý do chen đi vào.

Đang ở lúc Cốc Uy cùng những người khác đi đến, một đạo thanh âm chói tai vang lên:

- Nha, đây không phải là người của Cốc gia sao, các ngươi còn có mặt mũi đến tham gia đại bỉ lần này sao? Dứt khoát trực tiếp bỏ cuộc vị trí trước chín

là tốt rồi, các ngươi không có cơ hội kia đâu.

Đồng dạng là năm người mặc trang phục Luyện dược sư đi lại đây, nói chuyện chính là tên năm tử ở phía trước nhất dẫn đội.

Nam tử này nhìn còn coi là nhân mô cẩu dạng, chỉ là thái độ ngạo mạn kia cùng với bước đi kiểu vương bát để cho cảm giác đầu tiên của người ta chính là ghét.

Mấy người của Cốc gia lập tức ngoảnh mặt nhìn lại, Cốc Lực hơi nhíu mày một chút nói:

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là chó của Hoàn Nhan gia!

- Càn rõ, ngươi muốn tìm chết phải không?

Lời này của Cốc Lực lập tức đưa tới phẫn nộ của người tới, mấy người kia đều có một loại xúc động muốn động thủ.

- Hắc, chỉ có người yếu mới sẽ có miệng lưỡi lợi hại, không biết một lần trước nhà ai thiếu chút nữa mất đi vị trí trước mười, lần này các ngươi chỉ có phần luân lạc làm nhị lưu thế gia rồi!

Người vừa mới nói chuyện kia lại cười lạnh nói.

Bọn họ đoàn người này chính là thế gia luyện dược giống như Cốc gia.

Hoàn Nhan gia tộc, ở trong Đan Minh hội viên bài danh vị trí thứ bảy, trước kia một mực bị Cốc gia đè đầu cưỡi cổ, mấy năm này mới yên ổn đè lại Cốc gia một lần, cho nên có một ít cảm giác tiểu nhân đắc chí.

Hoàn Nhan Khang lại càng là thanh niên Luyện dược sư kiệt xuất nhất trong

Hoàn Nhan gia tộc, hôm nay còn chỉ là bảy mươi tuổi, tương đối mà nói còn vô cùng trẻ tuổi, hắn bây giờ đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư chân chính rồi, so với loại chuẩn ngũ phẩm Luyện dược sư như Hoàn Nhan Thuật bị Lăng Tiếu giết chết kia có sai biệt rất lớn.

Mà một lần trước chính là ở dưới sự dẫn dắt của hắn, Hoan Nhan gia lấy được thành tích ưu dị.

- Có phải miệng lưỡi lợi hại hay không đợi đại bỉ kết thúc đều biết, hi vọng Hoàn Nhan gia các ngươi vẫn có thể giữ được vị trí chớ để lùi xuống trước mười mới tốt a!

Cốc Lực đối mắt với Hoàn Nhan Khang mà nó.

Có Lăng Tiếu gia nhập, Cốc gia bọn họ có thể nói là ngọn nguồn mười phần, hắn không có gì phải sợ.

Nụ cười của Hoàn Nhan Khang thu lại, khí thế trở nên ác liệt nói:

- Ta tới cũng không phải là muốn nói với các ngươi, ta chỉ muốn biết.. Thuật đệ của ta bị các ngươi hại chết, ít này nữa Thái tượng trưởng lão nhà ta sẽ tự mình đi đến Cốc gia các ngươi đòi cái công đạo, hi vọng các ngươi đến lúc đó còn có thể cường ngạnh như thế này!

- Hi vọng Cốc gia các ngươi không ngã xuống trước mười, bằng không... hắc hắc, các ngươi liền đẹp mắt mà chờ đi!

- Liền dựa vào một Ngũ phẩm Luyện dược sư còn muốn giữ được trước mười, thật sự là người si nói mộng.

- Cốc gia các ngươi liền rửa sạch cổ mà đợi đi!

Người của Hoàn Nhan gia phóng ra lời nói tàn nhẫn, xoay người liền rời khỏi.

Người của Cốc gia muốn động thủ rồi, nhưng mà đều bị Cốc Lực áp chế xuống.

Ở chỗ này khai chiến với Hoàn Nhan gia chỉ sẽ để cho người khác cười nhạo, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Lúc này, Lăng Tiếu lên tiếng đối với Cốc Kiều Kiều hỏi:

- Cái gì Hoàn Nhan Thuật là người của nhà bọn hắn?

Cốc Kiều Kiều gật gật đầu nói:

- Không sai, đúng là người của nhà bọn hắn, xem ra chuyện tình trong Chiến loạn uyên đã bị bọn họ tìm hiểu rồi.

- Đây không phải là nói ta làm liên lụy các ngươi?

Lăng Tiếu phản hỏi.

- Làm sao lại như vậy, hẳn là ta làm liên lụy ngươi mới đúng, bọn họ biết Hoàn Nhan Thuật chết đi, khẳng định cũng biết là ngươi gây nên.

Cốc Kiều Kiều ứng nói.

Hoàn Nhan Thuật nhưng là Lăng Tiếu giết chết ở trong Chiến loạn uyên, bất quá nguyên nhân gây ra lại là do Cốc Kiều Kiều dẫn tới.

- Được rồi, nếu như bọn họ muốn bất lợi với các ngươi, ta không ngần ngại để cho Hoàn Nhan gia bọn họ biến mất, bất quá... Chỉ cần đại hội lần này các

ngươi lấy được thành tích tốt, bọn họ cũng không dám làm gì các ngươi.

Lăng Tiếu ứng nói.

- Đa tạ lão đại!

Cốc Kiều Kiều cảm kích ứng nói.

Nàng đi theo Diệp Vân Phong, phương diện xưng hô cũng cải biến như vậy.

Cũng liền ở lúc này, rốt cuộc đến đám người Lăng Tiếu tiến tràng khảo hạch.

Nhập tràng rất đơn giản, ở lối vào đăng ký một chút là có thể tiến tràng rồi, mà lúc đi ra lấy đan dược đã luyện chế tốt để kiểm nghiệm bình phán là được rồi.

Vì phòng ngừa có sự cố, ở giữa sân có mấy tên cường giả Bán Đế cấp đang giám thị lấy, thần niệm của bọn hắn có thể biết rõ nhất cử nhất động của mọi người, nếu ai lấy ra đan dược từ trong Không Gian Giới sẽ bị lập tức phát hiện ra ngay.

Lăng Tiếu cầm bài hào của mình đi đến vị trí luyện đan.

Ở chỗ này đã chuẩn bị tốt linh thảo cùng với dược đỉnh để luyện đan.

Cửa thứ nhất phân biệt ra được những linh thảo này có thể luyện chế ra đan dược gì, sau đó dùng dược đỉnh trước mắt để tinh luyện những linh thảo này này đan dược tương ứng.

Cửa ải này nhìn như đơn giản, nhưng sẽ khảo hạch được năng lực ứng biến của Luyện Dược Sư, xem thử hắn có thể thông qua chỉ xem xét linh thảo là có thể phân biệt ra được đan phương, luyện chế ra đan dược tương xứng hay

không?

Nếu như Luyện Dược Sư không có chút chân tài thật học chỉ sợ tay chân sẽ rối loạn ngay.

Bởi vì còn quy định là nhất định phải trong vòng một canh giờ luyện xong đan dược, nếu vượt quá thì sẽ xem như thất bại.

Cái này đương nhiên không làm khó được Lăng Tiếu rồi.

Thần niệm Lăng Tiếu quét qua, lập tức liền hiểu rõ những linh thảo kia như lòng bàn tay:

- Tam phẩm đỉnh cấp đan dược Bạo Vương đan, chỉ là... Lại nhiều ra mấy vị linh thảo không giống, ha ha, đại hội này còn có chút ý tứ.

Lăng Tiếu phát hiện chỗ khác thường trong đó, lúc này cười lạnh thoáng một phát liền bắt đầu luyện chế.

Dùng thực lực Thiên Tôn cùng với thất phẩm chi cảnh của hắn, đi luyện chế Tam phẩm đan dược, vốn không cần thiết phải vận dụng tinh thần lực, hắn cũng không cần quá mức cẩn thận thì một lò đan dược hoàn mỹ vẫn sẽ hiện ra trước mắt.

Mười khỏa Bạo Vương đan, hoàn mỹ vô hạ ở ngay trong dược đỉnh, lộ ra cực kỳ chói mắt.

Một gã Luyện Dược Sư ở cách hắn không xa vừa vặn thấy một màn như vậy, thần sắc trì trệ, trong tay run lên, linh thảo tinh hoa hắn tinh luyện ra liền tán loạn.

- Gặp quỷ rồi!

Tên Luyện Dược Sư trước ngực treo Tam tinh huy chương kia mắng to.

Lăng Tiếu mang mười khỏa Bạo Vương Đan đến chỗ kiểm nghiệm, giao cho tên lão giả đăng kí kia.

Thần sắc lão giả kia liền có chút khác thường, hiển nhiên đối với Lăng Tiếu luyện thành đan dược nhanh như vậy cũng có chút ngạc nhiên:

- Đại biểu Cốc gia Lăng Tiếu số 78, luyện chế chính là Bạo Vương Đan.

Sau khi hắn nói một tiếng mới bắt đầu xem xét đan dược mà Lăng Tiếu giao ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1148 - Tự Mình Chỉ Điểm

Lão giả kia nhướng mày, tiếp theo nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Đây là ngươi luyện chế sao?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đương nhiên, không biết vậy có được xem như thông qua không?

Lão giả không trả lời Lăng Tiếu mà cúi đầu cầm mười khỏa Bạo Vương Đan của Luyện Dược Sư cẩn thận quan sát, trong ánh mắt hiện lên tinh mang lẩm bẩm nói:

- Mỗi một khỏa màu sắc đều thật tốt, lớn nhỏ đều đều, uyển chuyển vô hạ, cái này... Đây là Bạo Vương Đan hoàn mỹ ah, hơn nữa một lò mười khỏa, thực không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng ngay cả một chút linh thảo tinh hoa cũng không lãng phí!

- Ha ha, vậy hẳn là ta được xem như thông qua rồi!

Lăng Tiếu cười nói.

Lão giả liên tục gật đầu nói:

- Thông qua, ngươi chính là người đầu tiên trong thời gian ngắn như thế hoàn thành đan dược phẩm chất cao như vậy, hảo hảo cố gắng, ta xem trọng ngươi!

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu liền đi ra ngoài..

Lúc hắn đi ra phát hiện những người khác vẫn chưa đi ra.

Ngay khi hắn đang nhàm chán liền thấy được thân ảnh quen thuộc đi về phía mình.

- Lại tới bới móc sao?

Lăng Tiếu híp mắt lẩm bẩm nói.

- Hai ngày trước nghe nói ngươi đã đến, không nghĩ tới thật sự gặp được ngươi, Đệ Nhất Hoàng Tọa!

Một gã nam tử trẻ tuổi lớn lên cực kỳ tuấn lãng, khí chất cực kỳ cương nghị nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Ở bên cạnh hắn là một nữ tử tịnh lệ mặc vệ giáp màu đỏ.

Nàng một thân giáp phác họa ra thân thể một cách cực kỳ hoàn mỹ, nơi nên lồi thì lồi nên lõm sẽ lõm, lại phối hợp với khuôn mặt tinh xảo anh khí kia mang đến người một loại cảm giác cực kỳ kích thích thị giác, khiến bất luận nam nhân nào đều phải nổi lên ý niệm chinh phục nàng.

Hai nam nử trẻ tuổi này chính là Hỏa Hạo và Hỏa Hương Minh đã từng tham gia Hoàng Bảng chi tranh trước kia.

Lăng Tiếu cũng không ấn tượng gì với Hỏa Hạo, nhưng đối với Hỏa Hương Minh lại không quên, bởi vì nữ nhân này từng chém vào tay hắn một kiếm, huống hồ nữ nhân này lớn lên lại rất không tệ!

- Ha ha, chắc hẳn các ngươi không thích trông thấy ta, bất quá nhân sinh

chắc chắc sẽ có rất nhiều chuyện không được như nguyện, không phải sao?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Hiện giờ Hỏa Hạo và Hỏa Hương Minh cũng đã tiến giai trở thành trung giai Thiên Tôn chính thức.

Bọn hắn có thể một lần tăng lên cao như vậy, hẳn đã dùng đan dược tăng lên, khác biệt rất lớn với Lăng Tiếu hậu tích bạc phát, nếu chính thức chiến đấu thì hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Lăng Tiếu.

- Ngươi ngược lại là rất thẳng thẳng, bất quá ta lại không nghĩ tới ngươi lại là một Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, thiên phú của ngươi thật khiến người phải đố kỵ!

Hỏa Hạo nhìn Ngũ tinh huy chương trước ngực Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Chuyện ngươi không nghĩ tới còn rất nhiều, từ từ các ngươi sẽ phát hiện, bản thiếu gia và các ngươi vốn không phải là người cùng cấp bậc.

Tiếp theo Lăng Tiếu không hề để ý tới Hỏa Hạo nữa, nhìn qua Hỏa Hương Minh nói:

- Mỹ nữ chúng ta lại gặp mặt.

Hỏa Hương Minh liếc Lăng Tiếu, cũng không để ý đến hắn.

- Ha ha, nhớ kỹ ngươi còn thiếu nợ ta một kiếm đấy!

Lăng Tiếu cười khẽ một tiếng, sau đó không để ý đến hai người nữa, liền rời

đi.

- Tên hỗn đản chết tiệt này thực hung hăng càn quấy!

Hỏa Hương Minh nắm chặc quyền tức giận nói.

Nếu người khác nói với nàng như vậy, chỉ sợ nàng đã sớm ra tay đả thương người rồi.

Thế nhưng trong môn đã lên tiếng, không ai được trêu chọc Lăng Tiếu nữa nên nàng mới nhẫn nhịn.

Hỏa Hạo cười nhạt nói:

- Cũng không biết ai trở lại trong môn thường xuyên nhắc đến cái tên này nữa!

- Sư huynh ngươi hỗn đãn!

Hỏa Hương Minh dậm chân tràn đầy tức giận trừng mắt nói với Hỏa Hạo.

Hỏa Hạo cười nói:

- Ha ha, sư muội chớ có tức giận, ta cảm thấy hắn rất xứng với ngươi, Đệ Nhất Hoàng Tọa rõ ràng còn là một gã Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, hơn nữa hắn còn một tầng thân phận, có thể nói là môn đăng hộ đối, nếu ngươi không nắm chặt, ngày sau sẽ hối hận đấy!

Hỏa Hương Minh nghe Hỏa Hạo nói xong liền ngoái đầu nhìn lại bóng lưng đã đi xa kia, trong lòng nổi lên vài phần giãy dụa do dự

...

Cửa khảo nghiệm đầu tiên, Lăng Tiếu và bốn người Cốc gia đều thông qua thuận lợi.

Đối với người có thực lực và thiên phú luyện dược như bọn hắn mà nói, cửa ải này cũng không khó lắm.

Sau cửa ải này, mấy ngàn tên Luyện Dược Sư đến dự thi đã có hơn phân nửa bị loại.

Độ khó cửa thứ hai có chút lớn hơn, hơn nữa Đan Minh cũng bắt đầu coi trọng hơn.

Vừa sáng sớm đã có mười tên trưởng lão trọng tài Đan Minh đi tới hiện trường, ngồi trên bình phán đài, lạnh lẽo nhìn đám Luyện Dược Sư tiến vào tràng luyện đan.

Cửa ải này tiến hành theo điểm số, mỗi tên Luyện Dược Sư đều cần luyện chế ba loại đan dược, hai loại tứ phẩm, một loại ngũ phẩm đan dược, sau khi luyện chế xong thì giao cho trọng tài trưởng lão bình phán, dùng phương thức điểm tích lũy để quyết định bài danh top 100, tiến vào vòng tỉ thí luyện đan cuối cùng.

Trước ba ngày, một mực đều không đến phiên bọn người Lăng Tiếu đi vào.

Bởi vì hắn nghe Cốc Uy nói, bọn họ là luyện dược thế gia nhất lưu, cùng với chín phương luyện dược đại phiệt khác phải đợi đến ngày cuối cùng mới tiến tràng khảo hạch tỷ thí, nhất định phải đợi những người khác khảo hạch xong hết mới được.

Qua Cốc Uy nghe ngóng, đã biết được ba loại đan dược được chỉ định luyện chế lần này theo thứ tự là: Tứ phẩm đan dược Nhập Vương Đan cùng với Tấn Vương Đan, Ngũ phẩm đan dược Huyết Khí Đan.

Hai loại trước đều là tứ phẩm đỉnh cấp đan dược, loại sau thuộc về ngũ phẩm sơ cấp đan dược, mỗi loại đan dược đều được cho theo thang điểm 10, chất lượng càng tốt, cho điểm càng cao, điểm số cao nhất là 30.

Vài loại đan dược này đã trực tiếp loại bỏ đám tam phẩm Luyện Dược Sư rồi, mà tứ phẩm Luyện Dược Sư cũng sẽ cảm thấy rất áp lực, chỉ có ngũ phẩm Luyện Dược Sư là có cơ hội đạt được điểm cao.

Mà cửa ải này, Cốc gia thân là hội viên Top 10 nên có yêu cầu chỉ định, đó chính là Luyện Dược Sư tham gia phải luyện chế tốt hai loại đan dược trước, mà chí ít phải có hai gã Luyện Dược Sư luyện chế tốt một loại cuối cùng, như thế mới có cơ hội tiến vào Top 100, bảo trụ được bài danh vốn có.

Cửa ải này đối với Lăng Tiếu hoàn toàn không có chút áp lực, cho dù lúc trước hắn không tiếp nhận trí nhớ truyền thừa của Dược Thần thì cũng có thể thuận lợi thông qua, ngược lại mấy người khác của Cốc gia lại có vẻ khó khăn, hiển nhiên bọn hắn cũng không thể có lòng tin như Lăng Tiếu được.

Nhìn bộ mặt phiền muộn của bọn hắn, Lăng Tiếu thật sự nhịn không được mở miệng nói:

- Các ngươi đi theo ta.

- Lăng đại sư có chuyện gì?

Cốc Lực hỏi.

- Các ngươi đến luyện ba loại đan dược này cho ta xem một lần đi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Lão đại ngươi là muốn chỉ điểm chúng ta sao?

Cốc Kiều Kiều kinh hỉ hỏi.

- Chỉ điểm không thể nói, bất quá thấy bộ dạng các ngươi không có lòng tin như ậy, cảm thấy rất mất mặt, ta cũng không muốn đồng đội của ta đều không chịu được như thế.

Lăng Tiếu lắc đầu không thừa nhận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1149 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu!

Hảo hảo, được Lăng đại sư chỉ điểm, các ngươi khẳng định có thể vượt qua kiểm tra.

Cốc Uy ở một bên nịnh nọt nói.

Mấy người không có bất kỳ phản đối, đều mừng rỡ cùng Lăng Tiếu đến một bãi đất trống.

- Các ngươi đều đến đây đi, ta xem thử các ngươi bình thường luyện đan thế nào, bắt đầu từ ngươi đi.

Người bị Lăng Tiếu chỉ tên Cốc Cường, là người có trình độ kém cỏi nhất trong mọi người, nhưng cũng là Tứ phẩm Luyện Dược Sư rồi.

Trình độ luyện chế của Cốc Cường coi như rất quy củ, thủ pháp cũng coi như không bôi nhọ tên tuổi luyện dược thế gia.

Những người khác thấy thế đều liên tiếp gật đầu, trên mặt còn ra vẻ hài lòng.

Mà khi Cốc Cường muốn ném thú đan vào dược đỉnh Lăng Tiếu lại đột nhiên mở miệng nói:

- Ngừng ngừng... Đừng lãng phí khỏa thú đan này nữa, vừa rồi hỏa hầu ngươi tinh luyện linh thảo quá mạnh tốc độ quá nhanh, khiến không ít linh thảo tinh hoa bị hư hao, ngươi trình độ không được, phải tiến hành từ từ, tâm bình khí hòa, không thể vì sự hiện hữu của chúng ta mà cố ý biểu hiện ra thuật luyện đan của ngươi được, chúng ta ở đây đều lợi hại hơn ngươi cả.

Lăng Tiếu nói không chút lưu tình khiến Cốc Cường cực kỳ xấu hổ.

Cái gì gọi là ngươi trình độ không được chứ!!

Tốt xấu ta cũng là Tứ phẩm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật ah, cái này cũng quá đả kích người rồi!

Bất quá, hắn nhớ lại lời Lăng Tiếu nói, quả thực mình đã có chút vội vàng xao động, hỏa hầu nắm giữ không được tốt lắm.

Hắn nhẹ hít một hơi, khiến mình khôi phục lại tâm tính bình thường, lại một lần nữa bắt đầu lần nữa tinh luyện linh thảo tinh hoa.

- Lần này không tệ, nhưng lúc luyện hóa thủy thuộc tính thú đan cần đẩy lớn hỏa hầu hơn một chút.

- Ngừng ngừng... Ngươi đang làm gì thế hả? Luyện dược thành vũ tuy không tệ, nhưng ngươi lại tổn thất vài gốc linh thảo, một chút tinh hoa cũng không thể đề luyện, ngươi cũng không biết xấu hổ mà biểu diễn trước mặt ta?

- Mẹ nó, thật không biết danh tiếng luyện dược thế gia của các ngươi làm sao mà có được nữa, ngay cả thủ pháp tinh luyện linh thảo đơn giản cũng khống chế không tốt, ta làm mẫu cho các ngươi xem, phải tâm tùy linh động, cương nhu đều đủ, không được chậm một phần, cũng không thể nhanh một phần.

Trải qua Lăng Tiếu "Chỉ điểm" một phen, bốn người Cốc gia đều có đề cao không nhỏ, nhưng tâm tình bọn họ đều phi thường thống khổ.

Bọn hắn từ nhỏ đã được xem như hy vọng của Cốc gia, nhân vật thiên tài trong lớp trẻ, hôm nay ở trong mắt người ta lại bị nói thành không đáng một đồng, quả thật khiến bọn hắn cảm thấy biệt khuất không thôi.

Chỉ là sau khi Lăng Tiếu vạch ra nhược điểm của bọn hắn. phẩm chất đan dược bọn hắn luyện chế ra rõ ràng đã hơn trước, hơn nữa xác xuất thành công cũng cao hơn trước nhiều, đây là chỗ duy nhất khiến bọn hắn cảm thấy an ủi.

Bằng không, bọn hắn đã có xúc động muốn tự sát rồi.

- Tốt rồi, dựa theo phương pháp ta nói, tự mình khắc phục khuyết điểm đi, các ngươi muốn giành được thành tích tốt ở cửa thứ hai có lẽ không thành vấn đề, ch là sau này muốn làm một gã Luyện Dược Sư xuất sắc, nhất định phải chuyên chú thêm nữa mới được!

Lăng Tiếu ý vị thâm trường nói.

Bốn người Cốc Lực, Cốc Kiều Kiều đều bái tạ Lăng Tiếu:

- Đa tạ lăng đại sư chỉ điểm!

Lăng Tiếu thực sự không phải là người Cốc gia bọn hắn, nhưng lại có thể hào phóng chỉ điểm bọn hắn chỗ thiếu sót, phần ân tình này, đáng giá bọn hắn phải khom người.

Phải biết rằng, bao nhiêu Luyện Dược Sư muốn cầu một cao phẩm Luyện Dược Sư chỉ điểm cũng không được ah!

Cái này cũng không khác gì ân thụ nghiệp rồi.

Cho nên, Lăng Tiếu rất thản nhiên nhận bọn hắn thi lễ.

- Tốt rồi, được Lăng đại sư chỉ điểm, ngày mai dự thi tuyệt đối không thể xảy ra bất luận sai lầm gì, bằng không sẽ phụ một phen tâm ý của Lăng đại sư, Cốc Lực ngươi nhất định phải luyện tốt Huyết Khí Đan, mấy người khác

cũng tận lực kiếm thêm điểm, tốt nhất đều có thể tiến vào Top 100, hiện giờ ta sẽ nói cho các ngươi một số thứ cần chú ý!

Cốc Uy ở một bên uy nghiêm nói.

Tất cả mọi người đều bắt đầu lắng nghe lời tiếp theo của Cốc Uy.

- Hội viên top 10 Đan Minh theo thứ tự là Dược Môn, Đan Tông, Hồi Thiên Tông, Viêm Tộc, Mộc Gia, U Thảo Tông, Hoàn Nhan Gia, Phần Ấn Tông, Cốc Gia chúng ta và Trang Gia, những tông môn và gia tộc này đều là hội viên top 10 Đan Minh, năm nhà trước đều là thế lực uy tín lâu năm, bọn hắn muốn bảo trụ vị trí hẳn không có gì khó, mà chúng ta giờ đã có Lăng đại sư gia nhập, bảo trụ vị trí cũng tuyệt đối không thành vấn đề, mấu chốt là chúng ta không thể dậm chân tại chỗ, chúng ta ít nhất có thể tăng lên hai bậc, đánh bại Phần Ấn Tông và Hoàn Nhan Gia, bởi vì bọn hắn sẽ không có Lục phẩm Luyện Dược Sư chính thức tọa trấn.

Cốc Uy chậm rãi nói.

- Thứ hạng các nhà làm sao để định ra?

Lăng Tiếu đưa ra nghi ngờ nói.

- Cũng là tính toán điểm tích lũy, bắt đầu tính từ cửa thứ hai, đến khi cửa cuối cùng chấm dứt sẽ thống kê ra tổng điểm tích lũy của năm người dự thi, quyết định ra xếp hạng sau cùng.

Cốc Uy đáp.

- Thì ra là thế, vậy thì làm hết sức thôi!

Lăng Tiếu đáp.

Trong lòng hắn lại cực kỳ chờ mong đến cửa cuối cùng.

...

Cửa thứ hai, rốt cục đến phiên tinh anh của thập đại luyện dược thế lực nhập tràng.

Ở bốn phía quảng trường đã tụ đầy Luyện Dược Sư, hai cửa cuối cùng được công khai, có thể để tất cả mọi người quan sát, bất quá muốn quan sát phải nộp huyền tinh nhất định, bằng không người nào cũng trà trộn vào thì rất khó quản lý trật tự.

Thập phương thế lực, chia thành mười khu vực, càng dựa vào sau thì chứng minh bài danh càng thấp.

Cốc gia và Trang gia đều là hai nhà bài danh sau cùng, cho nên bọn hắn cũng chỉ có thể xếp vào vị trí cuối.

- Rốt cục đến phiên thập đại luyện dược thế lực tỷ thí rồi, cái này mới đáng để xem ah!

- Đúng vậy, chúng ta chờ lâu như vậy cũng chỉ vì hôm nay, bất quá ta nghe nói Liễu thị gia tộc đã xuống dốc nhiều năm kia rất có khả năng sẽ quật khởi, hôm qua bọn hắn đã lấy được không ít điểm a, nhất là Liễu Danh, là đệ nhất luyện đan thiên tài của Liễu gia mấy trăm năm qua, nghe nói đã là chuẩn Lục phẩm rồi, bọn hắn rất có khả năng thay thế một trong mười thế lực này, trở lại hàng ngũ luyện dược thế gia nhất lưu ah!

- Ta cũng nghe nói, xem ra cuối cùng bị nốc-ao không phải Trang gia thì cũng là Cốc gia, hai nhà bọn họ trong trăm năm qua đã ngày càng xuống dốc.

- Nói thì nói như thế, nhưng ta nghe nói hai nhà tìm ngoại viện khắp nơi, cũng không biết là nhà nào có thể kiên trì đến cùng nữa!

- Dù sao Dược Môn và Đan Tông vẫn sẽ an ổn ở đệ nhất và đệ nhị.

- Ngươi đây không phải nói nhảm sao!

...

Khi bọn người Lăng Tiếu đến cửa vào thì người Hoàn Nhan gia lại xuất hiện.

Người hai nhà gặp mặt vẫn là mùi thuốc súng mười phần.

Chỉ là lúc này ánh mắt Hoàn Nhan Khang lại rơi vào trên người Lăng Tiếu đeo Ngũ Tinh huy chương:

- Ngươi là ngoại viện Cốc gia mời đến sao, bọn hắn cho ngươi chỗ tốt gì, ta cho ngươi gấp đôi, không gấp ba, ngươi rời khỏi lần tỷ thí lần này đi?

Hoàn Nhan gia đối với Cốc gia hiểu rất rõ, trong một đời trẻ tuổi không quá trăm tuổi ngoại trừ Cốc Lực ra không còn Luyện Dược Sư nào đạt đến Ngũ phẩm chi cảnh nữa.

Hoàn Nhan Khang lời này hoàn toàn là muốn toàn lực đả kích Cốc gia.

Chỉ cần có thể thu mua được Lăng Tiếu rời khỏi đại bỉ, vậy Cốc gia cũng coi như xong đời.

- Hoàn Nhan Khang ngươi vẫn vô sỉ như thế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1150 - Bản Thiếu Gia Gọi Là Lăng Tiếu! 2

Cốc Lực phi thường bi phẫn trừng mắt mắng Hoàn Nhan Khang.

- Ha ha, cám ơn ngươi khích lệ, vì khiến Cốc gia các ngươi rời khỏi Top 10, Hoàn Nhan Khang ta vô sỉ chút đã sao, huống chi các ngươi thật không có thực lực bảo trụ Top 10, thỉnh cầu ngoại viện các ngươi không thấy xấu hổ sao?

Hoàn Nhan Khang không chút lưu tình nói.

Đường đường một luyện dược thế gia phải thỉnh cầu ngoại viện mới có thể bảo trụ vị trí, đây quả thật là nỗi khổ tâm khó nên lời của Cốc gia.

Luyện dược thế gia uy tín lâu năm như bọn hắn chú ý một cái mặt mũi, bọn hắn nếu không phải bất đắc dĩ sẽ tuyệt đối không tìm ngoại viện, đây chẳng phải là nói cho người khác biết thế hệ này của ngươi đã không được nữa sao.

Người Cốc gia liền vô cùng tức giận lên, Hoàn Nhan Khang nói lớn tiếng như vậy, hoàn toàn là ở trước mặt mọi người đánh vào mặt Cốc gia ah!

- Sao hả? Nếu như ngươi chịu đáp ứng, Hoàn Nhan gia chúng ta sẽ cho ngươi một vị trí bổng cung trưởng lão, cho người tài nguyên luyện đan dùng không hết, giúp ngươi sớm ngày đạt đến lục phẩm chi cảnh!

Hoàn Nhan Khang tiếp tục dụ dỗ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười nhạt, sờ lên cằm nói:

- Nghe rất không tồi!

- Lăng đại sư!

Ngoại trừ Cốc Kiều Kiều ra, mấy người Cốc gia còn lại đều kinh hô lên.

Nếu Lăng Tiếu tạm thời rời khỏi, vậy đối với Cốc gia bọn hắn chính là đả kích trí mệnh.

Bất quá, Cốc Kiều Kiều lại không tin Lăng Tiếu sẽ thay đổi.

- Ha ha, há chỉ là không tệ, chỉ cần ngươi đáp ứng thì sẽ là huynhđệ của Hoàn Nhan Khang ta!

Hoàn Nhan Khang rất sảng khoái cười nói.

- Ách... Nhưng đệ đệ ngươi là ta giết, ngươi cũng có thể xem ta là huynh đệ sao?

Lăng Tiếu chần chờ một chút hỏi ngược lại.

- Đương nhiên... Cái gì, lời này của ngươi là có ý gì?

Hoàn Nhan Khang vừa định ứng lời lại phát hiện ra lời Lăng Tiếu nói khoongd dược bình thường.

- Không có gì, bản thiếu gia gọi là Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng nói.

- Ngươi là Lăng Tiếu? Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu!

Hoàn Nhan Khang lập tức bắn ra lửa giận đầm đặc, khí thế cường đại tán phát ra khiến người chung quanh đều kinh sợ.

- Biết rõ là tốt rồi, bất quá thấy bộ dạng này của ngươi là biết ngươi sẽ không thu ta rồi, ta đành phải tiếp tục ở lại Cốc gia thôi.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó đưa ánh mắt với mọi người ở sau.

Một đoàn người không để ý tới người Hoàn Nhan gia nữa đi tới vị trí của Cốc gia trong quảng trường.

Hoàn Nhan Khang nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lăng Tiếu, trong mắt tỏa ra Liệt Hỏa hừng hực.

- Lăng Tiếu, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đừng tưởng rằng chỉ có a Hoàn Nhan gia ta muốn muốn mạng ngươi, ta sẽ khiến cho ngươi như chó nhà có tang, mỗi người đều hô đánh hô giết!

Hoàn Nhan Khang oán độc nghĩ thầm trong lòng.

...

Thập phương luyện dược thế lực sau khi ổn định vị trí, một lão giả trên đài tuyến bố một tiếng, sau đó mọi người liền bắt đầu luyện chế đan dược.

Ở trước mặt Lăng Tiếu có một Dược Đỉnh, một đống lớn linh thảo cùng với ba khỏa thú đan.

Cửa ải này có thể dùng dược đỉnh của mình để luyện đan, cũng có thể dùng dược đỉnh trước mặt.

Mà linh thảo của ba loại đan dược Nhập Vương Đan, Tấn Vương Đan cùng

với Huyết Khí Đan đều hỗn hợp lại với nhau, đây cũng là khảo nghiệm xem chúng Luyện Dược Sư có thể tách ra ba phần linh thảo, sau đó luyện chế hay không/

Lăng Tiếu cười cười, lập tức bắt đầu phân các linh thảo ra.

Lăng Tiếu sau khi phân linh thảo ra cũng không sốt ruột lập tức bắt đầu luyện đan, hắn bắt đầu đánh giá mọi người đang hết sức chăm chú luyện đan ở bốn phía.

Hắn muốn tìm hiểu một chút xem thiên tài luyện đan các phương đến cùng có chỗ nào bất phàm.

Thông qua hắn quan sát, cuối cùng phát hiện có mấy người giơ tay nhấc chân đều đã mơ hồ có phong phạm cấp bậc đại sư, hẳn là đã có tư cách Lục phẩm Luyện Dược Sư.

Mà khiến nhất hắn giật mình nhất chính là có hỏa diễm của hai người rõ ràng khiến Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải hắn sinh ra chấn động cực lớn.

Loại chấn động này ngoại trừ muốn thôn phệ đối phương ra, còn có một loại địch ý nồng đậm hiển nhiên khiến nó có vài phần kiêng kị.

- Chẳng lẽ nơi này có hai khỏa Thiên Châu sao?

Lăng Tiếu kinh hãi thầm nghĩ.

Hai người mà Lăng Tiếu chú ý tới theo thứ tự là một gã nam tử lớn lên còn thành thục suất khi hơn Hỏa Hạo vài phần của Dược Môn.

Luyện Dược Sư của Dược Môn này thủ pháp lộ ra vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, hỏa hầu khống chế cực kỳ mượt mà, đạt đến cảnh giới thủ phát tại tâm,

mà trong tay hắn là một loại hỏa diễm màu vàng đặc dị, lộ ra cực kỳ yêu dị chói mắt.

Người còn lại một nữ nhân lớn lên cực kỳ diễm lệ, so với Hỏa Hương Minh còn yêu mỹ hơn vài phần, trên mặt nàng tựa hồ thời khắc đều treo dáng cười câu hồn đoạt phách khiến bất luận một nam nhân nào cũng đều sinh ra ham muốn chiếm giữ mãnh liệt, chỉ là khí tràng cường đại mà nàng phát ra lại mang đến cho người một loại cảm giác áp bách nồng đậm, mà một ngọn lửa màu tím nhúc nhích trong tay nàng càng khiến nàng thêm động lòng người.

Thủ pháp luyện đan của nàng mang đến cho người một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui, phảng phất như nàng không phải đang luyện đan, mà như đang khiêu vũ vậy, như một yêu tinh xinh đẹp không ngừng vung vẩy lấy kiều thủ, nhẹ lắc lắc bộ ngực no đủ.

Hỏa diễm của hai người này mang đến cho Lăng Tiếu chấn động lớn nhất, ngoài ra, cũng có vài loại hỏa diễm đặc thù khác khiến hắn chú ý.

- Xem ra sủng nhi của Thượng Thiên cũng không phải chỉ mình ta, người yêu nghiệt cũng không riêng ta một người!

Lăng Tiếu ở trong lòng thở dài nói.

Ngay sau đó, hai tay của hắn động, từng gốc linh thảo bị hắn khống chế lên, hỏa diễm bắt đầu như rồng đốt lên thân dược đỉnh.

Luyện dược thành vũ, đối với Lăng Tiếu mà nói dễ dàng như hạ bút thành văn, những linh thảo tinh hoa kia như giọt mưa óng ánh không ngừng rơi xuống dược đỉnh.

Bàn tay hắn càng không ngừng biến ảo, như đang vui đùa chưởng pháp cao thâm nào đó vậy, mang đến cho người một loại cảm giác nhanh, mạnh, ổn.

Quan đài, cũng là chỗ mà trọng tài đoàn chỗ, có mười tên bình phán, bọn họ đều là thành viên của Đan Minh, là đại biểu đến từ tất cả các đại tông môn và đại thế gia.

Bọn hắn thực lực thấp nhất cũng có tu vị Bán Đế, càng có hai gã là Đế cấp chân chính tọa trấn, tổng cộng là tám nam hai nữ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1151 - Nhiều Hơn Mười Điểm!

Bọn hắn đều nghiêm túc nhìn một đời trẻ tuổi của các tông môn và thế gia bên dưới, sắc mặt tràn đầy biểu lộ không đồng nhất.

Ở đây nhất hưng phấn không ai qua được Cốc Long Hưng.

Từ sau khi kiến thức qua sự bất phàm của Lăng Tiếu, hắn đối với ngoại viện Lăng Tiếu này quả thật tin tưởng mười phần, muốn bảo trì vị trí trước kia chắc hẳn không khó, nói không chừng còn có thể nâng cao một bước nữa

Đến lúc đó, chỗ ngồi của hắn có thể dịch chuyển lên trước một chút rồi.

Nghĩ đến đây, hắn liền đặc biệt vui vẻ!

Trang Du Sinh ở bên cạnh hắn hỏi:

- Lão hưng thấy ngươi hưng phấn như vậy, hẳn Cốc gia các ngươi có mười phần nắm chắc lưu lại sao?

Trang gia và Cốc gia có thể nói là đồng bệnh tương liên, hai nhà trước kia cũng là luyện dược thế gia bài danh phía trên ah!

- Ha ha, đó là đương nhiên, ta đối với những tiểu tử này quả thật tin tưởng mười phần ah!

Cốc Long Hưng cười nói.

- Aizz, xem ra các ngươi mời được một ngoại viện tốt, đây có thể là một lần

cuối cùng Trang gia chúng ta ngồi ở chỗ này rồi, quả nhiên là một đời không bằng một đời, mặt mo đều mất hết.

Trang Du Sinh chán nản nói.

Tuy nói Trang gia bọn hắn cũng mời ngoại viện, nhưng trình độ đệ tử nhà mình có hạn, bản thân cũng không có bao nhiêu lòng tin.

Liễu gia đã xuống dốc từ lâu giờ lại một lần nữa thể hiện ra thực lực kinh người, cái này khiến Trang gia bọn hắn cảm thất cực kỳ lực bất tòng tâm.

Cốc Long Hưng cũng không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể thấp giọng nói:

- Có lẽ còn có chuyển cơ cũng không chừng!

- Hắc, lão Hưng ngươi dứt khoát làm bạn với Du Sinh không phải tốt hơn sao?

Một lão giả ở cách một vị trí mở miệng cười lạnh nói.

Cốc Long Hưng sắc mặt lạnh xuống nói:

- Ta ngược lại rất muốn ah, bất quá ta nghĩ ta tạm thời không có cơ hội này rồi!

Lão giả kia khinh thường đáp:

- Sao lại không có cơ hội chứ, cơ hội này đang ở ngay trước mắt, Cốc gia các ngươi không có bất kỳ cơ hội nào, cho dù là mời ngoại viện cũng vậy.

Lão giả này là người của Hoàn Nhan gia, Hoàn Nhan Liệt.

Hai nhà là đối thủ một mất một còn, tự nhiên xem song phương không vừa mắt rồi.

- Ha ha, ta biết rõ ngươi rất muốn thấy Cốc gia chúng ta bị loại, bất quá ngươi không có cơ hội này đâu, nói không chừng cuối cùng bị loại lại là Hoàn Nhan gia các ngươi đấy!

Cốc Long Hưng mỉa mai ngược lại nói.

Hoàn Nhan Liệt đang muốn nói gì đó thì lão giả trung tâm đã mở miệng nói:

- Các ngươi đừng cãi nữa, xem tỷ thí đi!

Lão giả này là trưởng lão Dược Môn, cũng là người đại biểu cao nhất của Đan Minh, hắn mở miệng, những người khác tự nhiên cũng không dám lên tiếng nữa.

...

Luyện Dược Sư ở bốn phía đều hưng phấn nhì những thiên tài của các thế lực luyện dược trong tràng.

- Mau nhìn, những chân truyền đệ tử của Dược Môn kia, xem bọn hắn luyện đan thật nhẹ nhàng thoải mái, không hổ là đầu lĩnh Đan Minh ah!

- Không phai rsao, người ta có nội tình vài vạn năm, cũng không phải đùa, bất quá mấy người Đan Tông cũng không kém hơn bọn hắn, nếu không phải cất bước muộn, chỉ sợ cũng sớm vào hàng mười tám phương thế lực lớn rồi.

- Ân, ngoài hai nhà bọn họ ra, người khác cũng cũng không tệ, so với chúng ta quả thật cao minh hơn nhiều lắm.

- Mau nhìn, mau nhìn vị yêu nghiệt kia của Dược Môn kìa, tốc độ luyện dược thành vũ thật nhanh ah, chỉ trong chớp mắt đã luyện hóa được mấy chục gốc linh thảo, quá biến thái rồi.

- Thánh nữ Đan Tông kia cũng vậy, tốc độ nhanh đến thần kỳ, xem ra bọn hắn đã sớm đạt đến lục phẩm chi cảnh, những thứ này với bọn hắn chỉ là trò đùa.

- Bên kia người của Hồi Thiên Tông và Viêm Tộc cũng rất mạnh, chỉ là hơi chậm một bậc.

...

Trong nháy mắt, hơn một canh giờ qua đi.

Ở giữa sân đã lục tục có tiếng tạc lô vang lên..

Yêu nghiệt kia của Dược Môn và thánh nữ Đan Tông cơ hồ cùng lúc luyện xong đan dược, bọn hắn cũng cùng thời khắc đó chứa đựng đan dược đưa đến trên quan đài.

Nam anh tuấn, nữ mỹ mạo, đi cùng một nhau như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vậy.

Mà nam quả thật thực cũng có ý với nữ, chỉ là nữ lại không thèm quản đến.

- Tư Tư, đã lâu không gặp, ngươi vẫn lợi hại như vậy!

Nam nhân rất là tiêu sái tùy ý nói.

Loại dáng cười như tắm gió xuân này có thể khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng đều phải mê say.

Chỉ là nữ nhân ở bên lại nhìn thẳng hắn nói:

- Có lợi hại hơn vẫn không thể nào hoàn thành xong nhanh hơn ngươi!

- Ha ha, nam nhân cũng không thể bại bởi nữ nhân được!

- Nữ nhân cũng không nhất định bại bởi nam nhân.

- Hy vọng đi, vậy thì xem xem chúng ta ai đạt được cao nhất!

Nam nhân giang tay ra đáp.

Nữ nhân háo thắng nói:

- Tuyệt đối là ta!

Hai người đồng thời đưa đan dược lên, để mười người bắt đầu cho điểm.

Trưởng lão đại biểu Dược Môn ở trung tâm, cũng là minh chủ Đan Minh dẫn đầu nhận lấy đan dược do hai người đưa tới.

Hắn sau khi quan sát đan dược của hai người liền phi thường hài lòng gật gật đầu nói:

- Dược Môn Hỏa Trần luyện thành Huyết Khí Đan một khỏa, Tấn Vương Đan hai khỏa, Nhập Vương Đan ba khỏa, đan sắc thượng giai, phẩm chất thượng đẳng; Đan Tông Tần Tư Huyết Khí Đan một khỏa, Tấn Vương Đan hai khỏa, Nhập Vương Đan ba khỏa, chất lượng cũng là thượng giai; hai người đều không ăn gian, ta đánh giá hai người bọn họ tổng hợp chia thành 29 điểm, chư vị có gì dị nghị không?

Dứt lời, hắn còn đưa đan dược vào tay tên trưởng lão đại biểu Đan Tông.

Cuối cùng những người khác đều đồng ý với lời trưởng lão Dược Môn, xác định hai người bọn họ đều được 29 điểm.

Hỏa Trần và Tần Tư đều đi qua một bên, chờ kết quả của đồng môn.

- Tư Tư chúng ta mỗi lần đều là kỳ phùng địch thủ, khó chia trên dưới ah!

Hỏa Trần nhìn nữ nhân ở bên cạnh khẽ thở dài.

Tần Tư rất cường thế nói:

- Yên tâm, ở cửa ải cuối cùng ta nhất định sẽ vượt qua ngươi!

Hỏa Trần tựa hồ vĩnh viễn đều sẽ không tức giận vậy:

- Tư Tư ngươi làm bạn lữ của ta, ngày sau chúng ta khẳng định có thể tấn thăng đến Bát phẩm chi cảnh, như vậy chúng ta cùng nhau nhất định có thể trở thành một đoạn giai thoại, ngươi nói sao?

Tần Tư không có bất kỳ tâm tình kích động nào cả nói:

- Trừ phi ngươi có thể kéo xa chênh lệch giữa ta và ngươi, khiến cho ta cảm thấy nhìn lên, bằng không... Ta không thể nào đáp ứng ngươi.

Hỏa Trần cười khổ một cái, lắc đầu không nói thêm gì nữa.

- Ồ!

Lúc này Tần Tư đột nhiên phát ra một đạo thanh âm kỳ dị, tựa hồ phát hiện ra thứ gì khiến hắn cảm thấy hứng thú vậy.

Hỏa Trần theo ánh mắt Tần Tư nhìn đi, cuối cùng dừng lại trên người một người, ánh mắt của nàng cũng theo đó trở nên kinh ngạc.

Tiêu điểm bọn hắn tụ tập đương nhiên là Lăng Tiếu rồi.

Chỉ thấy bộ dáng luyện đang phong khinh vân đạm kia thoạt nhìn cực kỳ phiêu dật linh động, mỗi một động tác đều hồn nhiên tự nhiên, không có chút cảm giác đông cứng hoặc ngốc trệ nào cả, khiến người thoạt nhìn có một loại hương vị xuất thần, phảng phất mỗi một cái động tác, từng biểu lộ của hắn đều tự nhiên như vậy, đồng thời lại ẩn chứa một loại đại thế cấp bậc tông sư ở bên trong.

Không chỉ hai người bọn họ chú ý tới, mà ngay cả đám người Đan Minh ngồi trên quan đài cũng đều chú ý tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1152 - Nhiều Hơn Mười Điểm! 2

Mười tên bình phán ánh mắt đều lộ ra vào phần khác thường, trong nội tâm đều thầm than:

- Tiểu tử này thủ pháp rất thuần thục ah, cũng không biết là xuất từ nhà nào nữa!

Cốc Long Hưng ở trong lòng càng thêm vô cùng đắc ý.

Mà thần sắc Hoàn Nhan Liệt lại có chút âm trầm, xem ra trong lòng rất không thoải mái.

- Cốc gia lần được một nhân vật rất giỏi ah, chỉ cần nhìn thủ đoạn chắt lọc linh thảo này thôi đã khẳng định có vài phần nội tình rồi.

- Hắn hẳn là ngoại viện mà Cốc gia mời đến, nhìn huy chương trước ngực hắn đã là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư rồi, xem ra Cốc gia lần này bảo vệ vị trí cũng không có gì khó.

- Cốc gia coi như tốt số, bằng không cũng có thể như Trang gia, bị người khác thay thế mất.

- Vị đại sư này thực trẻ tuổi, nhưng thủ đoạn lại cực nhanh, chỉ sợ qua vài năm nữa là có thể sánh với yêu nghiệt của Dược Môn và Đan Tông rồi!

...

Khi đã có mười mấy người hoàn thành luyện đan thì Lăng Tiếu luyện xong

ba loại đan dược của mình

Mà khi hắn luyện xong Huyết Khí Đan thì đan hương đầm đặc phát tán ra khiến rất nhiều người chú ý tới.

Đan dược đạt tới Ngũ phẩm đều có thể phát ra đan hương, nhưng đông tĩnh Lăng Tiếu tạo thành lại lớn nhất, đoàn hương khí trắng sữa kia khiến tất cả mọi người đều sảng khoái.

Bọn hắn cũng có thể suy đoán ra đan dược mà Lăng Tiếu luyện chế ra tuyệt đối là loại phẩm sắc tuyệt hảo.

Trước mắt, bảo trì điểm cao nhất vẫn là Hỏa Trần và Tần Tư, đều là 29 điểm, tiếp cận hai người bọn họ nhất chính là hai gã thủ lĩnh của Hồi Thiên Tông cùng với Viêm Tộ, tất cả đều được 27 điểm.

Lăng Tiếu ngẩng đầu bước tới trên quan đài, bỏ ba bình đan dược đã tự luyện chế tốt vào trước đài bình phán.

- Đại biểu Cốc gia Lăng Tiếu thỉnh chư vị đại sư cho điểm.

Thanh âm của hắn mặc dù không cao lắm, nhưng người xung quanh đều có thể nghe được rõ ràng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc:

- Lăng Tiếu này là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu sao?

Trưởng lão Dược Môn kia mỉm cười, nhân lấy bình đan dược của Lăng Tiếu, hắn mở ra xem xét, trong mắt bỗng hiện lên tinh mang sắc bén.

- Cái này... Điều đó không có khả năng!

Dược Môn trưởng lão hơi có chút kích động nói.

- Lão Quan chuyện gì xảy ra?

Đan Tông trưởng lão ở một bên mở miệng hỏi.

Dược Môn trưởng lão không trả lời hắn, mà dừng ở Lăng Tiếu nói:

- Cái này thật là ngươi luyện ra trong một lần duy nhất sao? Ngươi không ăn gian đấy chứ?

Lăng Tiếu hiện giờ rất muốn khóc to một hồi!

Hắn tại trong lòng hò hét "Trời xanh ah, đại địa ah, bản thiếu gia được xưng là vô địch tiểu lang quân thiện lương và suất khí đều xem trọng, thành thật và đáng yêu tập trung vào một thân, làm sao có thể ăn gian chứ? "

Hắn tuy nghĩ như vậy, nhưng l trên mặt vẫn rất chân thành nói:

- Ta có ăn gian hay không rất nhiều đại nhân ở đây có lẽ có thể cảm ứng được chứ?

Nhiều cường giả Đế cấp như vậy ở chỗ này giám sát, còn có người nào có bổn sự an gian trước mặt họ chứ?

Chẳng lẽ bọn hắn đều lớn tuổi mắt mờ rồi sao?

Tên trưởng lão Dược Môn kia suy tư một chút, tiếp theo đổ ra đan dược của Lăng Tiếu, ngoài miệng lẩm bẩm nói:

- Huyết Khí Đan bảy khỏa, Tấn Vương Đan tám khỏa, Nhập Vương Đan chín khỏa, mỗi một khỏa lớn nhỏ đều đều, đan thân không chút khuyết điểm,

tỉ lệ và phẩm chất tuyệt hảo, tổng hợp cho 30 điểm, không... Có thể một lần duy nhất luyện ra nhiều đan dược như vậy, ta có lẽ nên thêm vào thêm 10 điểm!

Hắn một hơi nói xong, cả người đều trở nên vô cùng kích động.

Hắn đã thấy qua rất nhiều thiên tài luyện đan, nhưng Lăng Tiếu trước mắt này không thể nghi ngờ chính là người xuất sắc nhất mà hắn thấy.

Rõ ràng có thể luyện Tứ phẩm và Ngũ phẩm đan một lần được nhiều khỏa như vậy, tất cả linh thảo tinh hoa cơ hồ không chút lãng phí, đây quả thực quá mức bất khả tư nghị.

Chín tên trọng tài khác ở cạnh hắn đều chấn kinh, cho trọn điểm còn không tính, rõ ràng còn tăng thêm 10 điểm.

Chỉ sợ đây là tiền lệ đầu tiên của Đại Hội Đại Bỉ a!

Nhiều hơn 10 điểm!

Mấy chữ này nặng nề đánh vào trong lòng mọi người.

Đan Tông trưởng lão ở một bên lập tức đoạt đan dược qua cẩn thận quan sát, trong mắt cũng lộ vẻ kích động:

- Tốt tốt... Không nghĩ tới còn có hậu bối xuất sắc bực này, ngay cả những lão gia hỏa chúng ta cũng khó bì kịp ah, nhiều hơn 10 điểm không đủ, không đủ ah!

Ngay cả trưởng lão Đan Tông cũng thừa nhận, những người khác càng thêm khiếp sợ!

Ngay sau đó, đan dược mà Lăng Tiếu luyện chế được truyền đến trong tay từng người bình phán.

Lăng Tiếu nhìn biểu lộ của đám lão đầu này trong lòng nói thầm:

- Xem ra muốn điệu thấp một chút cũng không được ah, là vàng ở đâu cũng đều tỏa sáng cả!

Nếu như Lăng Tiếu dùng Hắc Diệu Đỉnh cùng với Thiên Hỏa luyện chế thì mỗi một lò đều ngưng tụ thành mười khỏa cũng không thành vấn đề, bất quá đan dược đạt đến lục phẩm trở lên hắn cũng không có cách nào đạt tới cảnh giới Đại viên mãn một lò mười khỏa nữa!

Ngay khi tất cả mọi người đang sợ hãi thán phục đan dược hoàn mỹ của Lăng Tiếu thì Hoàn Nhan Liệt lại lớn tiếng nói:

- Ta cho rằng hắn nhất định là ăn gian, bằng không hắn chỉ là một tên Ngũ phẩm Luyện Dược Sư sao có thể một lần duy nhất ngưng luyện thành nhiều đan dược như vậy chứ, ta tuyệt đối không tin!

Nếu để cho Lăng Tiếu giành được 40 điểm, vậy Cốc gia lần này khẳng định có thể bảo trụ vị trí, Hoàn Nhan Liệt tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hắn phải ngăn cản!

Cốc Long Hưng lập tức ở bên cạnh nói:

- Hoàn Nhan Liệt, người Hoàn Nhan gia các ngươi làm không được, không có nghĩa là người khác làm không được, ngươi sao có thể nói người khác ăn gian chứ? Chúng ta làm bình phán phải công bằng liêm chính ah!

Lăng Tiếu liếc qua Hoàn Nhan Liệt cũng không nói thêm gì, nếu thật không để cho hắn thông qua, hắn không ngại áp dụng động tác cực đoan, bằng

không mọi người sẽ cho rằng hắn dễ bị khi dễ.

Hoàn Nhan Liệt cũng không nói thêm cái gì, lập tức nói với hai vị trưởng lão Dược Môn và Đan Tông:

- Nhiều lời vô ích, có ăn gian hay không, ta cảm thấy có lẽ nên thỉnh giám sát trưởng lão làm chứng, dù sao ta không tin hắn một lần có thể luyện chế thành nhiều đan dược như vậy, chỉ sợ mấy vị đang ngồi đây đều không có năng lực như thế a?

Lời Hoàn Nhan Liệt nói không thể nghi ngờ đã được các trưởng lão ngồi đây tán thành, bọn hắn ít nhất cũng là Luyện Dược Sư ngoài lục phẩm, nhưng bọn hắn cũng không có tự tin có thể một lần luyện chế thành nhiều đan dược như Lăng Tiếu, bọn hắn đều có nghi vấn cả.

- Thật không biết xấu hổ!

Cốc Long Hưng xanh mặt nói.

Nhưng đối phương đã mời cả giám sát trưởng lão ra rồi, hắn cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ hi vọng Lăng Tiếu thật không phải là ăn gian mới tốt, bằng không Cốc gia bọn hắn muốn phải bị liên lụyd dến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1153 - Cùng Bản Thiếu Gia Đấu Nhãn Lực Còn Non Lắm!

Hai bị trưởng lão Dược Môn và Đan Tông do dự một chút, nhẹ gật gật đầu, sau đó dùng truyền âm chi thuật, hỏi về một hướng:

- Giám sát trưởng lão, đại biểu Cốc gia Lăng Tiếu có ăn gian không?

Lời qua đi, lại có hồi âm không biết từ chỗ nào truyền ra nói:

- Không có ăn gian!

Dừng thoáng một phát thanh âm kia lại bổ sung một câu:

- Tiểu tử này là một hạt giống tốt ah!

Hai vị Dược Môn và Đan Tông sau khi được khẳng định, trên mặt đều lộ ra vẻ cổ quái, bọn hắn đây là lần đầu nghe được vị giám sát trưởng lão kia nói ra một câu như vậy, hẳn Lăng Tiếu quả thật có thực học.

Dược Môn trưởng lão được đáp án, nhàn nhạt nói:

- Đại biểu Cốc gia Lăng Tiếu tổng hợp chia thành 40 điểm, thông qua!

Thanh âm của hắn vừa dứt, trên mặt Hoàn Nhan Liệt như bị tát mạnh một cái, khiến hắn cảm thấy khó chịu đến cực điểm.

Cốc Long Hưng ở một bên cười không khép miệng nói:

- Những người khác không có bổn sự, không có nghĩa là người khác không

có bổn sự, muốn bôi đen Cốc gia chúng ta, không có cửa đâu!

Hoàn Nhan Liệt thần sắc biến thành gan heo, hai đấm nắm chặt lại, ánh mắt bắn ra hàn mang về phía Lăng Tiếu!

- Tiểu tử này nhất định phải chết!

Hoàn Nhan Liệt ở trong lòng điên cuồng hét lên nói.

Lăng Tiếu vừa thu đan dược lại, lại cảm nhận được sát ý của Hoàn Nhan Liệt, trong lòng lập tức rùng mình!

- Muốn đối phó ta sao?

Lăng Tiếu nghĩ thầm, đón lấy lại nghĩ: Đã như vậy thì không thể trách ta đuổi tận giết tuyệt rồi!

Lăng Tiếu mới vừa đi tới khu nghỉ ngơi cho người dự thi đã lập tức cảm nhận được một cổ hào quang đáng sợ.

Chỉ thấy hơn mười tên Luyện Dược Sư đã xét duyệt qua đều mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, phảng phất như muốn nhìn thấu toàn thân hắn vậy, khiến hắn cảm thấy rất mất tự nhiên.

Lăng Tiếu sờ lên mặt của mình lẩm bẩm nói:

- Hẳn là bản thiếu gia lại trở nên quá mức đẹp trai rồi sao?

Phanh!

Lời kia của hắn lập tức khiến hơn mười Luyện Dược Sư kia đều bổ nhào, bọn hắn đều thầm mắng: Tên này có còn biết xấu hổ nữa không đây?

Mười mấy người này đều là luyện đan thiên tài các thế lực, bọn hắn đều có được cao ngạo của mình, nhưng nghe được điểm vừa rồi của Lăng Tiếu cơ hồ đều ngây ngốc, lại là 40 điểm, cái này khiến ý niệm đầu tiên của bọn hắn chính là không thể tin được, khưng kết quả lại tàn khốc, hung hăng đả kích vào tâm linh cao ngạo của bọn hắn.

- Có gì để đắc chí chứ, cho dù luyện chế có hoàn mỹ hơn nữa thì đã sao? Ngũ phẩm Luyện Dược Sư trước sau khi cùng chỉ là Ngũ phẩm, đợi đến cửa cuối cùng cũng phải bị đè xuống thôi.

Một gã nam tử bộ dáng lãnh khốc khinh thường nói.

Nhìn tiêu chí của hắn, có thể biết được hắn là người của Hồi Thiên Tông, tên là Cát Thần, là một gã Lục phẩm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật, cũng là nhân vật thủ lĩnh của Hồi Thiên Tông lần này, đã lấy được 27 điểm.

Hắn nghe Lăng Tiếu nói xong, cảm thấy Lăng Tiếu quá mức hung hăng càn quấy, khiến cho hắn rất khó chịu, cho nên hắn nhịn không được liền châm chọc.

Lăng Tiếu nhếch nhếch miệng nói:

- Kỳ thật ta cảm thấy tư vị Ngũ phẩm Luyện Dược Sư đè áp Lục phẩm Luyện Dược Sư sẽ rất thoải mái.

Đối mặt với khiêu khích của người khác, Lăng Tiếu chưa bao giờ lùi bước cả.

- Hừ, hi vọng đến lúc đó ngươi có tiền vốn để tự đại!

Cát Thần híp mắt hừ lạnh với Lăng Tiếu.

- Đương nhiên, đến lúc đó tay ngươi đừng run thì tốt rồi, vạn nhất thất bại thì sẽ khó coi lắm đấy!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

- Miệng lưỡi bén nhọn!

Cát Thần nói một tiếng liền không hề để ý tới Lăng Tiếu nữa quay đầu đi chỗ khác.

Nghĩ đến hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng không sợ Hồi Thiên Tông bọn hắn, cũng không muốn mất mặt tiếp tục tranh luận, như vậy chỉ sẽ càng thêm mất phong độ.

Lúc này, có một gã nam tử gầy yếu mang theo vẻ ngại ngùng hỏi Lăng Tiếu:

- Huynh đệ, ngươi cùng tên với Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu, có cảm thấy thoải mái không?

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua tên nam tử gầy yếu kia, phát hiện tính tình tên này có phần giống với hảo huynh đệ Hoa Hiểu Quế của hắn, bất quá người ta tốt hơn huynh đệ hắn nhiều, trước ngực rõ ràng cũng là đeo huy chương lục tinh, hắn thiên phú luyện dược cũng cực kì khủng bố.

Nam tử gầy yếu này là thủ lĩnh Viêm Tộc, đừng nhìn hắn ôn nhu yếu ớt đấy, nhưng khi hắn luyện đan lại hoàn toàn khác hắn, hắn có một ngoại hiệu gọi "Đan si", tên thật gọi là Viêm Chân

Hắn cũng là một người trước kia Lăng Tiếu lưu ý, Lăng Tiếu có thể cảm ứng được trên người hắn khẳng định có hỏa diễm cấp bậc Địa giai tồn tại.

Lăng Tiếu hỏi ngược lại:

- Ngươi vì sao không nghĩ hắn cùng tên với ta sẽ thấy thoải mái, mà là ta lại thoải mái vì cùng tên với hắn chứ?

- Ha ha, người ta là tồn tại dương danh Trung Vực, che áp cùng đời, tuy nói thân phận không như Luyện Dược Sư chúng ta nhưng cũng đáng được chúng ta tôn kính không phải sao?

Viêm Chân cười đáp.

- Ân, ta cũng muốn che áp cùng đời như hắn, trở thành quán quân thi đấu lần này, đến lúc đó xem ai uy phong hơn!

Lăng Tiếu nhếch miệng nói.

Mười mấy người ở phụ cận đều lộ ra thần sắc bi phẫn.

Lăng Tiếu lời này không phải là nói muốn đạp bọn họ xuống sao?

- Không biết tự lượng sức mình!

Cát Thần nhịn không được lại quát.

Ngược lại Viêm Chân vỗ nhẹ nhẹ bàn tay cười nói:

- Có chí khí, bất quá chúng ta cũng sẽ không bại bởi ngươi đâu!

Lăng Tiếu nhún vai không nói chuyện nữa, hắn ở trong lòng đắc ý thầm thở dài nói: Đợi ta đoạt được quán quân đại hội lần này, các ngươi lại biết rõ ta chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu, không biết các ngươi sẽ có biểu lộ gì nữa, ha ha!

Lúc này, Lăng Tiếu đã nhận ra hai đạo lăng mang nhìn qua hắn.

Lăng Tiếu nghênh mắt nhìn lại, chỉ thấy một đôi Hỏa Trần của Dược Môn và Tần Tư của Đan Tông đang đồng loạt nhìn qua hắn, trong ánh mắt tràn đầy ý khiêu chiến.

Lăng Tiếu không nhìn thẳng Hỏa Trần, ánh mắt trực tiếp rơi xuống trên người Tần Tư, ánh mắt không chút khách khí quét qua dáng người uyển chuyển của nàng:

- Dang người thật nóng bóng.

Theo Lăng Tiếu thấy, dáng người Tần Tư so với nhị nữ Thải Hà Nguyệt, Phong Nhã Hinh cũng không kém, trên giường tuyệt đối là một vưu vật.

- Được rồi, các ngươi nhìn chằm chằm vào bản thiếu gia, bản thiếu gia cũng nhìn chằm chằm vào các ngươi.

Lăng Tiếu da mặt cực dày, vẫn nhìn Tần Tư không buông.

Nàng cũng là một mực nhìn Lăng Tiếu, Hỏa Trần ở bên lại hơi lộ ra vài phần không vui.

- Thật là một gia hỏa cực kỳ vô lễ!

Hỏa Trần ở bên người Tần Tư lẩm bẩm nói.

Ai biết, Tần Tư cũng không tức giận, ngược lại lộ ra dáng cười mê người nói:

- Là một gia hỏa có ý tứ!

Nói xong, nàng mới dời mắt khỏi hắn, nàng thật sự không chịu được ánh mắt trần trụi đầy tính xâm lược kia của Lăng Tiếu.

- Hắc hắc, cùng bản thiếu gia đấu nhãn lực còn non lắm!

Lăng Tiếu rất đắc ý cười nói.

Lúc này, hắn mới dời lực chú ý đến trên người những người vẫn còn luyện đan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1154 - Quan Đạo Ngộ Tập! (1)

- Hoàn Nhan gia sao? Các ngươi đã kiêu ngạo như vậy, vậy để ta xem thử các ngươi đến cùng có thể hung hăng càn quấy đến bao lâu!

Lăng Tiếu chằm chằm vào tên đệ tử Hoàn Nhan gia vẫn đang luyện đan kia phát ra một tiếng cười lạnh.

Mà lúc này, Hoàn Nhan Khang cũng đang ở vào thời khắc Ngưng Đan mấu chốt nhất.

Vừa rồi hắn đã thành công luyện chế ra Nhập Vương Đan và Tấn Vương Đan, hơn nữa đan sắc phẩm chất nếu tốt hơn trước kia, hắn cảm giác mình đã phát huy hơn xa người thường rồi, chỉ cần lại ngưng thành Huyết Khí Đan này thì muốn đạt được điểm tích lũy cao cũng không thành vấn đề.

- Ngưng cho ta!

Hoàn Nhan Khang quát to một tiếng, linh khí ở bốn phía bị hắn hấp đi qua, song chưởng bắt đầu ép xuống dược đỉnh.

Bồng!

Một đạo thanh âm buồn bực phát ra, có thể thành đan hay không phải xem thời khắc này rồi.

- Huyết Khí Đan ta đã sớm luyện chế qua vô số lần, chắc hẳn lần này còn có thể tốt hơn trước kia một ít!

Hoàn Nhan Khang nhẹ thở ra một hơi, sau đó liền nhìn lại trong dược đỉnh.

Sau khi khói khí biến mất, quả nhiên có một khỏa đan dược óng ánh nằm ngay trong dược đỉnh.

- Hắc hắc, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!

Hoàn Nhan Khang đắc ý cười nói, tiếp theo thò tay lấy đan dược ra.

Ai biết, đan dược kia vừa vào tay hắn, rõ ràng đã vỡ toang ra, hóa thành từng đám cặn phấn!

- Cái này... Điều đó không có khả năng!

Hoàn Nhan Khang nhìn đan phấn trong tay nghẹn ngào kêu lên.

Hắn sao cũng không nghĩ tới Huyết Khí Đan mình rất nắm chắc lại vỡ toang như thế.

Hắn cơ hồ muốn nổi điên nên, loại cảm giác tựa như từ Thiên Đường rớt xuống Địa Ngục này quả nhiên khiến hắn khó có thể tiếp nhận ah!

Thế nhưng cơ hội chỉ có một lần, mặc kệ hắn không tin thế nào cũng biết khó có thể thay đổi, chỉ có nghiêm mặt đi về phía bình phán đài.

Hoàn Nhan Liệt ở trên ghế bình phán thấy Hoàn Nhan Khang giao ra hai khỏa Tứ phẩm đan dược hoàn mỹ thì sắc mặt rất đắc ý, nhưng lúc trông thấy Ngũ phẩm đan phấn mà Hoàn Nhan Khang đưa ra thì hắn có một loại xúc động muốn lập tức ngất xỉu.

Hoàn Nhan Khang chính là Luyện Dược Sư xuất sắc nhất trong một đời trẻ tuổi Hoàn Nhan gia bọn hắn, là Luyện Dược Sư đã nửa chân đạp vào Lục

phẩm chi cảnh, nhưng ngay cả Ngũ phẩm Huyết Khí Đan sơ cấp cũng không luyện ra hồn, điều này sao có thể không khiến Hoàn Nhan Liệt hắn giận dữ chứ?

Phải biết rằng đây chính thời khắc trọng yếu quan hệ đến Hoàn Nhan gia bọn hắn có thể nằm trong Top 10 Đan Minh hay không ah!

Dược Môn trưởng lão lên tiếng nói:

- Hoàn Nhan Khang tổng hợp cho 17 điểm, mọi người có ý kiến gì không?

Đại bộ phận mọi người đồng ý với lời Dược Môn trưởng lão, chỉ là Cốc Long Hưng lại đưa ra ý kiến:

- Ta cảm thấy được đứa nhỏ này có thể luyện chế Huyết Khí Đan thành đan phấn cũng không dễ dàng, ta thấy nên cho hắn nhiều thêm một điểm đi, 18 điểm cũng có vẻ dễ nghe hơn chút!

Hoàn Nhan Liệt nghe thế giận dữ đập bàn nói:

- Cốc Long Hưng ngươi khinh người quá đáng!

Cốc Long Hưng giương mắt nói:

- Hoàn Nhan Liệt ta hảo tâm giúp nhà các ngươi nhiều thêm một điểm, ngươi rõ ràng lại nói thế, được rồi, nếu đã không lĩnh tình, vậy ta đồng ý 17 điểm... Không tốt nhất là 16 điểm đi, ta biết rõ lớp trẻ Hoàn Nhan gia các ngươi đều rất lợi hại nha, chút điểm tích lũy này cũng không tính là gì!

Hoàn Nhan Liệt nghe xong lời này liền nổi giận, muốn nổi bão với Cốc Long Hưng.

Dược Môn trưởng lão nhàn nhạt nói:

- Đều yên tĩnh cho ta, ai lại nháo nữa thì cút ra ngoài đi!

Trong mười người này lực uy hiếp của Dược Môn trưởng lão là cao nhất, Hoàn Nhan Liệt chỉ có thể kìm nén bản thân, ánh mắt như muốn nuốt sống tên hậu bối Hoàn Nhan Khang này.

Hoàn Nhan Khang không còn chút mặt mũi xám xịt đi qua một bên, trong nội tâm còn đang suy nghĩ: Không phải như vậy ah... Mẹ nó, nhất định là gặp quỷ rồi!

Lăng Tiếu một mực chú ý đến động thái bên kia, trong nội tâm cực kỳ đắc ý cười thầm.

Sau đó, Lăng Tiếu lại xuất thủ với một tên Ngũ phẩm Luyện Dược Sư Hoàn Nhan gia khác, người nọ cũng không thể luyện thành Huyết Khí Đan.

Hai gã chín cầm mười ổn Ngũ phẩm Luyện Dược Sư đều vỡ rồi, Hoàn Nhan gia muốn bảo trụ vị trí, chỉ sợ không dễ dàng.

- Đây là kết cục khi dám đắc tội bản thiếu gia!

Lăng Tiếu ở trong lòng cười lạnh nói.

Trong nháy mắt, hơn phân nửa ngày trôi qua, tất cả mọi người đều đã giao ra đan dược, cửa thứ hai coi như đã xong

Chỉ cần chờ ngày mai sau khi công bố danh sách Top 100 sẽ tiến hành tí thí cửa cuối cùng.

Ngay khi Lăng Tiếu và mấy người Cốc Lực, Cốc Kiều Kiều đang muốn rời

đi thì Viêm Chân kia lại chạy tới nói với Lăng Tiếu:

- Huynh đệ, cửa ải cuối cùng gặp mặt!

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, tiếp theo gật đầu nói:

- Cửa ải cuối cùng gặp!

Lăng Tiếu có thể nghe ra ý chân thành của Viêm Chân, cũng có thể nghe ra chiến ý của hắn.

Lúc mọi người rời đi lại một lần nữa gặp được người Hoàn Nhan gia.

Hoàn Nhan Khang đang muốn mang người xám xịt rời đi thì Cốc Lực lại nhịn không được cười khẩy nói:

- Hoàn Nhan Khang ngươi không phải chuẩn Lục phẩm Luyện Dược Sư sao? Sao ngay cả Huyết Khí Đan Ngũ phẩm cũng không luyện được? Hẳn là huy chương này của ngươi là gia tộc các ngươi tự đưa cho ngươi?

Hoàn Nhan Khang nghe xong lời này thiếu chút nữa bổ nhào, hắn giận đến đỏ cả mắt quay lại nhìn Cốc Lực nói:

- Bớt đắc chí đi, Cốc gia các ngươi cũng không sinh tồn được bao lâu nữa đâu!

Hắn rất muốn lập tức làm khó dễ Cốc Lực, nhưng đầu óc còn bảo trì vài phần tỉnh táo, ở chỗ này nghiêm cấm đánh nhau, một khi bị nắm thóp cũng không dễ xử lý.

- Ha ha, hi vọng như thế, bất quá trước khi Cốc gia ta xong đời thì Hoàn Nhan gia các ngươi đã lưu lạc thành nhị lưu thế gia rồi!

Cốc Lực rất vui vẻ mà cười nói.

Hoàn Nhan Khang hừ lạnh một tiếng, mang theo người Hoàn Nhan gia rời đi.

Lăng Tiếu nhìn đám bọn hắn, trong nội tâm nhảy lên một cổ dự cảm bất tường.

Hắn cảm giác, cảm thấy Hoàn Nhan gia khẳng định đang mưu đồ bí mật gì đó, bằng không những người này không thể nào hung hăng càn quấy thế được.

...

Tý thí cửa thứ hai đã xong.

Vào đêm, ở trụ sở Hoàn Nhan gia, Hoàn Nhan Liệt đang đại phát lôi đình.

- Các ngươi rốt cuộc là làm ăn kiểu gì thế, các ngươi có một tên là chuẩn Lục phẩm Luyện Dược Sư, hai tên Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, hai tên Tứ phẩm Luyện Dược Sư, đều là tinh anh trong gia tộc, chuyện vốn nên nắm chắc sao lại làm hỏng bét thế? Hoàn Nhan Khang, Hoàn Nhan Phúc hai người các ngươi đến cùng làm ăn kiểu gì? Chẳng lẽ không biết việc này quan hệ đến đại sự gia tộc chúng ta sao?

Hoàn Nhan Liệt mắng năm người xối xả.

Hoàn Nhan Khang và Hoàn Nhan Phúc đều cúi đầu không dám nói một tiếng.

Bọn hắn rõ ràng đều dựa theo trình tự luyện đan bình thường mà làm, giờ nghĩ lại cũng không có chỗ nào sai sót, cũng không biết cuối cùng sao lại

biến thành đan phấn nữa.

Bọn hắn cũng không biết nên giải thích với Hoàn Nhan Liệt kiểu gì a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1155 - Quan Đạo Ngộ Tập! (2)

- Lão liệt, ngươi cũng đừng nổi giận nữa, xem thử còn cách nào bổ cứu không!

Một gã trưởng lão Hoàn Nhan gia ở bên khuyên nhũ, sắc mặt hắn cũng không dễ nhìn, hiển nhiên tâm tình cực xấu.

- Bổ cứu, còn bổ cứu kiểu gì nữa, chiếu theo điểm tích lũ hiện giờ, tốt nhất là Hoàn Nhan Lệnh, mình hắn có thể đi vào Top 100 cũng không tệ rồi, đến bên trong trừ phi hắn có thể đạt được Top 10 mới có thể bảo trụ khiến chúng ta không tụt khỏi Top 10, nhưng điều này có thể sao?

Hoàn Nhan Liệt hỏi ngược lại.

Hắn nói xong lời này, cả người đều chán chường, những người còn lại cũng gục đầu ủ rũ.

Hoàn Nhan Khang do dự một chút ngẩng đầu nói:

- Liệt trưởng lão, nói không chừng còn có cách, chỉ cần có thể khiến Cốc gia chủ động lui ra ngoài, nói không chừng chúng ta còn có thể giữ được

Hoàn Nhan Liệt trừng mắt lên nói:

- Nguyên lai là muốn đợi Cốc gia rơi khỏi Top 10 lại nghĩ biện pháp đối phó bọn hắn, nhưng giờ bọn hắn không chỉ không rớt hạng, chỉ sợ còn tăng lên vài bậc, việc này chỉ sợ chỉ khó mà làm!

Hoàn Nhan gia bọn hắn đã sớm làm ra chuẩn bị đối phó Cốc gia, nhưng theo như tình huống hiện giờ thì rất khó.

- Không... Liệt trưởng lão, ta có một đề nghị!

Hoàn Nhan Khang rất kiên định nói.

Hoàn Nhan Liệt kinh ngạc nhìn hắn:

- Nói nghe xem, thật sự không được, Hoàn Nhan gia chúng ta lại đợi thêm năm năm nữa, dù sao nội tình vẫn còn, không có gì phải sợ.

- Đệ đệ ta đã bị chết trong Chiến Loạn Uyên mọi người đã biết rồi, nhưng các ngươi có biết Lăng Tiếu chiếm lấy Kim Long Thương của Cổ gia, còn giết vài tên đệ tử dòng chính của Cổ gia không?

Hoàn Nhan Khang hỏi ngược lại.

- Ngươi nói Lăng Tiếu chính là Đệ Nhất Hoàng Tọa kia sao?

Hoàn Nhan Liệt hỏi.

- Đúng vậy, hơn nữa Cổ gia đã ban bố Cổ Sát Lệnh! Ai có thể lấy được đầu trên cổ Lăng Tiếu là có thể đạt được ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh, ngoài ra giúp Cổ gia đoạt lại Kim Long Thương sẽ có hậu tạ lớn khác!

Hoàn Nhan Khang lộ ra vài phần âm lãnh nói.

Lúc này, người Hoàn Nhan gia ở đây ánh mắt đều lộ ra hào quang khác thường.

...

Cổ Sát Lệnh, là một loại tuyệt sát lệnh bài của Cổ gia, đại biểu cho Cổ gia cùng đối phương không chết không ngớt, cho đến khi chém giết đối thủ mới thôi.

Không chỉ có Cổ gia có loại tuyệt sát lệnh bài này mà mười bảy phương thế lực lớn khác cũng tương tự.

Loại lệnh bài này đại biểu cho tử vong, cũng đại biểu cho ý chí Cổ gia, ai có thể thành công giết chết người mà Cổ gia muốn, vậy thì Cổ gia cũng sẽ hoàn thành lời hứa của mình.

Bằng không, loại lệnh bài này cũng không có bất kỳ uy hiếp và sức hấp dẫn nào cả.

Cổ gia đã từng sử dụng qua ba lượt Cổ Sát Lệnh, những người kia đều là cao thủ từng đắc tội với Cổ gia, cuối cùng những người kia đều trở thành chuột chạy qua đường mà mỗi người Trung Vực đều hô đánh tiếng kêu giết, vận mệnh cuối cùng đều bị người chém giết, đầu lâu cũng bị mang đến Cổ gia nhận thưởng!

Lần này Cổ gia vận dụng Cổ Sát Lệnh, có thể nghĩ cục diện của Lăng Tiếu sẽ thế nào.

Chỉ là Cổ Sát Lệnh còn chưa tới địa bàn Dược Môn cho nên rất nhiều người còn không biết.

...

Danh sách người lọt vào Top 100 tiến tràng đã được công bố.

Cốc gia bên này có ba người Lăng Tiếu, Cốc Lực và Cốc Kiều Kiều nhập vi.

Người Cốc gia một mảnh vui mừng, có ba người tiến trăm, đến bên trong chỉ cần phát huy bình thường thì bọn hắn muốn bảo trì vị trí cũng không phải việc khó gì, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước nữa.

Trong thập phương luyện dược thế lực, Dược Môn, Đan Tông, Hồi Thiên Tông cùng với Viêm Tộc mỗi đại biểu đều lọt vào Top 100, những nhà khác hoặc nhiều hoặc ít đều có người bị loại, đáng buồn nhất là Hoàn Nhan gia chỉ vẹn vẹn có một người lọt vòa Top 100, cũng có nguy cơ bị hạ bệ như Trang gia

Hôm qua còn có ánh sáng mặt trời rạng rỡ, sáng nay nhưng lại mây đen rậm rạp, tựa hồ như tùy thời đều có thể mưa xuống vậy

Hào khí áp lực mang theo vài phần tiêu điều.

Lăng Tiếu như thường ngày cùng mấy người Cốc Lực tiến đến quảng trường, chuẩn bị tham gia trận chung kết cuối cùng.

- Lão đại, bài danh Cốc gia chúng ta liền nhờ vào ngươi, không nói muốn vào Top 5, nhưng ít nhất tiến thêm hai bậc cũng không phải gì khó a!

Cốc Kiều Kiều ở một bên mang theo giọng điệu đùa giỡn nói.

Dùng thực lực của Lăng Tiếu muốn đạt được vị trí cao không thành vấn đề, mấu chốt phải xem Lăng Tiếu có muốn bạo lộ cảnh giới của mình hay không thôi. Cho dù Lăng Tiếu ẩn dấu thực lực, nhưng muốn kiếm được nhiều điểm một chút cũng không thành vấn đề.

Cho nên, Cốc Kiều Kiều mới nói vậy, nàng trong lòng vẫn hi vọng Lăng Tiếu có thể ra sức thêm chút.

- Ân, yên tâm đi, chuyện ta đã đáp ứng nhà các ngươi ta sẽ toàn lực làm tốt!

Lăng Tiếu khẻ lên tiếng nói.

Nói như thế nào thì Cốc gia cũng là nhà vợ của Diệp Vân Phong, hắn không xuất lực hỗ trợ cũng không tốt, huống hồ hắn còn muốn nâng danh tiếng của mình lên đến đỉnh phong nhất, cho nên vị trí đầu bảng hắn đã định rồi.

Mọi người ở đây đi được một nửa lộ trình thì tiếng sấm đột nhiên chợt sáng.

Ầm ầm!

Lăng Tiếu cũng theo đó dừng bước.

- Lão đại sao vậy?

Cốc Kiều Kiều hỏi.

- Các ngươi nhanh tản ra!

Lăng Tiếu quát to, khí thế lập tức tăng lên.

Mấy người Cốc gia đều mang theo vẻ không hiểu.

Bỗng nhiên, một bóng đen cực lớn từ trên trời giáng xuống ép về phía mọi người.

Người xung quanh lập tức kinh hãi, nhanh chóng tản ra bốn phía.

- Bọn chuột nhắt!

Lăng Tiếu đón bóng đen kia không tránh không né, một quả kim quyền đánh lên trên.

Khí thế cường đại hình thành một đầu rồng gào thét lao lên.

Ầm ầm!

Bóng đen kia rõ ràng là một khối cự thạch ngàn cân, bị Lăng Tiếu một quyền đánh cho chia năm xẻ bảy, vẩy ra bốn phía.

Ah ah!

Trên quan đạo một ít người có thực lực kém bị mảnh đá tung tóe bắn trúng liền kêu thảm không thôi.

Cùng lúc đó, một bóng đen như quỷ mị lướt ra.

Bóng đen này như một con báo săn đêm, lặng yên không một tiếng động, lại nhanh như tia chớp!

- Lăng đại sư!

Mấy người Cốc gia đã trốn ra xa, trông thấy bóng đen kia bỗng nhiên đánh tới Lăng Tiếu, thanh trường kiếm trong tay đối phương như xà đấm tới chỗ hiểm của hắn.

Một chiêu đánh lén này thật sự quá mức đột nhiên, quá mức xảo diệu, khiến người khó lòng phòng bị.

Thiên Tôn giai bình thường dù muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Bọn hắn đều cảm thấy Lăng Tiếu chỉ sợ sẽ phải trúng chiêu rồi, bọn hắn muốn cứu viện cũng không thể nữa!

Lôi minh nổ vang, mưa to bàng bạc!

Ai cũng không nghĩ tới, thời tiết thay đổi bất thường.

Chẳng ai ngờ rằng, rõ ràng lại có người dám tập sát Luyện Dược Sư lọt vào Top 100.

Người Cốc gia cũng sớm bị vui sướng che mờ mất lòng cảnh giác, lại thêm đối phương đã có dự mưu từ trước nên khiến bọn hắn càng khó lòng phòng bị!

Kỳ thật ngay cả bản thân Lăng Tiếu cũng không ngờ tới ai lại lớn mật như thế, rõ ràng dám đến đánh lén hắn.

Ngươi nói đánh lén thì cứ đánh lén đi, nhưng sao lại tìm người kém cỏi vậy chứ, đây không phải là làm mất mặt hắn sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1156 - Phản Sát, Cửa Ải Cuối Cùng! (1)

Nếu đối thủ đánh lén nghe hắn nói như thế, chỉ sợ đã lập tức rơi lệ đầy mặt lui lại rồi.

Bọn hắn nhất định sẽ buồn bã hô "Chúng ta đều là cường giả Thiên Tôn giai ah! Đánh lén tên Đệ Nhất Hoàng Tọa như ngươi đã xem như để mắt lắm rồi! "

Trong tốc độ ánh sáng, trường kiếm kia quả thật đã đâm trúng vào eo bụng Lăng Tiếu.

Đinh!

Chỉ là trường kiếm cũng không như suy nghĩ mọi người, đâm vào trong bụng Lăng Tiếu, mà bị tầng Long Lân chiến giáp kia của Lăng Tiếu ngăn bên ngoài, khó có thể tổn thương hắn một chút nào.

Thích khách kia kinh hãi, đang muốn bứt ra lui về thì Lăng Tiếu đã trở tay nắm lấy trường kiếm của hắn.

- Đã đến thì đừng mong chạy thoát nữa!

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng.

Sóng âm cường đại ẩn chứa vài tia Long tộc thiên phú thần thông, chấn cho tên thích khách kia ngay cả cơ hội quăng kiếm cũng không có, nắm đấm Lăng Tiếu đã nện tới ngay mặt hắn.

Phanh!

Đầu thích khách kia lập tức bị Lăng Tiếu dùng một quyền đập nát.

Cũng vào thời khắc này, trên không trung lại có một bóng đen cực lớn rơi xuống.

Chỉ là bóng đen lần này lại không phải cự thạch, mà là một cây búa tạ đen nhánh, cây búa tạ này xen lẫn uy thế vô cùng cường đại, như núi cao đè xuống vậy.

Đối phương đánh một kích dốc hết toàn lực, Lăng Tiếu cũng không tự tin có thể cứng rắn ngạnh kháng

Ngay một khắc khi búa tạ rơi xuống, Lăng Tiếu đã hóa thành mấy đạo tàn ảnh tránh nhanh ra.

Ầm ầm!

Búa tạ đập xuống, trên quan đạo bị nện ra một hố to sâu không thấy đấy, qua đó đủ thấy uy lực một búa kia kinh khủng cỡ nào rồi!

Người nọ tựa hồ cũng biết một chiêu này cũng không đắc thủ, kéo búa tạ muốn toàn lực trốn đi.

Đáng tiếc, một đạo nhân ảnh đã ngăn ở trước mặt hắn.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào tên hán tử xấu xí kia nhàn nhạt nói:

- Ai phái ngươi tới?

- Mẹ ngươi phái ta tới đấy!

Gã hán tử xấu xí kia gào rú một tiếng, búa tạ trong tay vung ra từng đợt công kích mãnh liệt, những hạt mưa đều bị quét ngang khiến bay đi thật xa.

- Dám ô nhục mẹ ta!

Lăng Tiếu sát cơ đại thịnh.

Ô nhục hắn có thể, nhưng ô nhục thân nhân của hắn chính là sờ vào nghịch lân của hắn, tất phải trảm sát!

Lăng Tiếu thân hình như gió, tránh thoát công kích của đối phương, ngay khi gã hán tử xấu xí kia suy diễn ra tiểu phương thế giới thì Lăng Tiếu đã lấn đến trước người hắn.

Bang bang!

Một hồi quyền ảnh như mưa to gió lớn đánh xuống hắn ta.

Hán tử xấu xí có mặc phòng ngự vệ giáp, tựa hồ nắm đấm của Lăng Tiếu cũng không gây bao nhiêu tổn thương cho hắn, hán tử xấu xí sau khi bị đánh rơi xuống dất, rõ ràng còn có thể mượn lực tháo chạy!

- Nhanh tiêu diệt hắn, đừng để cho hắn chạy!

Bọn người Cốc Lực ở một bên vẫn còn sững sờ phục hồi tinh thần lại, hắn hét quát to một tiếng, muốn đuổi theo tên thích khách kia

Thế nhưng thân thể tên thích khách chạy trốn kia bỗng nhiên tự bộc phát, từng đoàn từng đoàn máu tươi không ngừng vẩy ra, thân hình cũng nặng nề từ trên không trung rơi xuống.

Lăng Tiếu lạnh lùng quét mắt bốn phía, sau khi phát hiện không có bất kỳ dị

thường nào cũng đáp xuống mặt đất.

Đúng lúc này, chấp pháp đội cũng từ trên trời giáng xuống.

Không thể nói bọn hắn tới chậm, mà là Lăng Tiếu giải quyết quá mức nhanh.

Từ ám sát đến phản sát cũng chỉ diễn ra trong tầm vài chục tức ngắn ngủi.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Vẫn là tên Chấp Pháp trưởng lão Lăng Tiếu trông thấy trước đây đặt câu hỏi.

- Ta cũng muốn biết có chuyện gì đây!

Lăng Tiếu tức giận đáp.

Mặc cho ai ở bên đường bị tập kích tâm tình cũng sẽ không tốt chút nào.

Nếu như là người khác nói chuyện như vậy với tên Chấp Pháp trưởng lão này thì chỉ sợ đã bị giáo huấn cho một trận rồi.

Chỉ là tên Chấp Pháp trưởng lão này cũng không dám đơn giản đắc tội Lăng Tiếu, chỉ có thể đi xem thân phận của hai người chết kia.

- Lão đại, ngươi không sao chứ?!

Cốc Kiều Kiều chạy tới ân cần hỏi.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Không có việc gì, chúng ta đi thôi, cửa ải cuối cùng đã đến giờ rồi, đừng để

bên ngoài hiểu nhầm!

Người Chấp pháp đội cũng không dám cản trở bọn người Lăng Tiếu, mặc kệ bọn hắn rời đi

Chấp Pháp trưởng lão kiểm tra hai thi thể kia một lần mới thì thào nói:

- Lại là người của Sát Thiên, rốt cuộc là ai thỉnh động bọn hắn chứ?

...

Khi bọn người Lăng Tiếu đuổi tới quảng trường thì đại bộ phận người đã đến rồi.

Thời gian cũng không bị lỡ, ai bảo Lăng Tiếu giải quyết chiến đấu nhanh như vậy chứ.

Hoàn Nhan Liệt ở trên quan đài trông thấy bọn người Lăng Tiếu trong mắt liền lộ vẻ tức giận, trong nội tâm thầm nói:

- Phế vật vô dụng!

Lúc này, trên quan đài cũng nhiều hơn trước hơn hai mươi mấy người.

Những người này đều là đại biểu trưởng lão đến từ các thế lực, bọn họ đều đến đây để quan lễ.

Đan Hội Đại Bỉ là một chuyện lớn, ai cũng muốn biết một chút về về phong thái của lớp Luyện Dược Sư mới.

Ở bốn phía đã sớm đứng đầy người, bọn hắn cũng không vì mưa to mà giảm bớt nhiệt tình, bọn hắn đều vận khởi thuộc tính hào quang, ngăn cản những

hạt mưa kia qua một bên, không để cho chúng xối vào trên người.

Tình cảnh quanh thân tạo thành một mảnh ngũ quang thập sắc lộ ra phi thường náo nhiệt.

Lần này, chỗ đứng không còn lấy bài danh mà sắp xếp như cửa thứ hai nữa, mà là dùng bài danh điểm tích lũy ở cửa thứ hai để phân chia.

Lăng Tiếu hoàn toàn xứng đáng đi tới vị trí phía trước nhất, mà ở bên cạnh hắn thình lình chính Hỏa Trần của Dược Môn cùng với Tần Tư của Đan Tông.

Lăng Tiếu sau khi đàm luận với Cốc Uy về bí văn trong thập phương luyện dược thế lực, hắn mới biết được "Dược Tông" ghi lại trong Luyện Đan Quyết rõ ràng không có bao nhiêu quan hệ với Dược Môn cả.

Lăng Tiếu vẫn cho rằng "Dược Tông" chính là Dược Môn, giờ mới được biết hóa ra mình đã nhầm to.

Thì ra vạn năm trước Dược Tông cũng là đại tông môn số một số hai Đan Minh, cùng Dược Môn, Đan Tông được xưng là "Luyện dược tam tông".

Về sau Dược Tông cũng không biết đắc tội với ẩn thế lực nào, rõ ràng bị đối thủ diệt đi tông môn, hủy căn cơ, đến tận đây Dược Tông đã biết mất khỏi lịch sử Trường Hà.

Có người một mực hoài nghi, Dược Tông có phải đã bị Dược Môn và Đan Tông cắn nuốt sạch hay không.

Nhưng người khác cũng chẳng có chứng cớ rõ ràng, cho nên việc này cũng dần dần bị người quên lãng, mà Cốc Uy thân là người của luyện dược thế gia nên cũng hơi nghe qua việc này, nhưng hiểu không sâu lắm.

Trên quan đài, Dược Môn trưởng lão đứng dậy nhàn nhạt nói:

- Các ngươi có thể đứng ở chỗ này, đều là người trẻ tuổi đứng đầu, Luyện Dược Sư xuất sắc nhất, hôm nay các ngươi có thể thỏa thích phát huy ra trình độ luyện đan của mình, tùy ý các ngươi luyện chế đan dược gì, không có bất kỳ hạn chế, để tất cả mọi người được thấy năng lực cao nhất của các ngươi đi. Cửa ải này mỗi người có hai lần cơ hội, thất bại một lần có thể luyện lại một lần nữa, người lọt vào top 10 có thể được bổn minh cung cấp cho một phần ban thưởng phong phú! Hiện giờ các ngươi có thể bắt đầu rồi!

var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1157 - Phản Sát, Cửa Ải Cuối Cùng! (2)

Sau khi hắn nói xong, trăm tên Luyện Dược Sư, đều bắt đầu động.

Bọn hắn đều nhao nhao lấy ra dược đỉnh của mình, các tôn dược đỉnh hình dạng khác nhau, phẩm giai khác nhau đều xuất hiện!

- Mau nhìn, trước người Dược Môn Hỏa Trần có phải là Địa cấp Vạn Vật Đỉnh trong truyền thuyết không, đây chính là cao giai đỉnh xếp hạng top 10 trong tam thập lục Địa cấp đỉnh ah, lúc cửa thứ hai cũng không thấy hắn lấy ra!

- Tần Tư Thánh nữ của Đan Tông kia cũng là Địa cấp đỉnh, chẳng qua là Thanh Quang Đỉnh xếp hạng thứ mười lăm, cũng là đỉnh tốt hiếm thấy a, thật không hỗ là Dược Môn và Đan Tông.

- Trong tay Hồi Thiên Tông cùng với Viêm Tộc cũng đều là Địa cấp đỉnh, nếu ta cũng có một cái thì thật tốt biết bao!

- Ngươi bớt mộng tưởng hão huyền a, những dược đỉnh này đều là trấn tông chi bảo của bọn họ, đều chỉ truyền cho lịch đại đệ tử xuất sắc nhất sử dụng, muốn đạt được phải có cơ duyên cực lớn mới được.

- Đáng tiếc không được trông thấ Thiên Đỉnh trong truyền thuyết!

- Trên đời này Thiên Đỉnh tổng cộng chỉ có chín tốn, có bảy tôn không biết hạ lạc nơi nào, chỉ có hai vị kiacuar Dược Môn cùng Linh Vũ Các là có được một cái, bọn hắn sao có thể tùy tiện để tiểu bối lấy ra sử dụng chứ, cả đời này chỉ sợ khó mà gặp được.

...

Ở trên không quảng trường, từng đợt màn sáng như thiên tráo bao trùm lấy cả phiến Thiên Địa, phòng ngừa những hạt mưa kia.

Ở giữa sân, rất nhiều Luyện Dược Sư đã bắt đầu toàn lực à luyện chế cao phẩm giai đan dược sở trường nhất của mình.

Bọn họ đều Luyện Dược Sư thiên tài các nơi, bọn hắn đều muốn ở trên sân khấu này bày ra thủ đoạn luyện đan cao siêu nhất của mình.

Luyện đan không chỉ cần chú ý chất lượng, cũng phải chú ý hiệu suất và xác xuất thành công nữa!

Mà lúc này, Lăng Tiếu cũng đang suy nghĩ hắn nên luyện chế loại thất phẩm đan dược nào đây

Trước kia, hắn ở Cốc gia đã thử luyện chế ra vài loại đan dược không tệ, nhưng hôm nay hắn lại muốn khiêu chiến một loại đan dược hoàn toàn mới, bởi vì hắn cực kỳ có lòng tin với bản thân.

Sau khi xác định, Lăng Tiếu cũng bắt đầu động thân, từng gốc linh thảo không ngừng bay ra khỏi Không Gian Giới, chúng vừa mới xuất hiện ở trên không dược đỉnh liền lập tức bị hỏa mang đốt sạch ngưng tụ thành tinh hoa rơi vào trong dược đỉnh.

Lăng Tiếu vẫn không dùng đến Hắc Diệu Đỉnh của mình, mà dùng một dược đỉnh phẩm giai không tệ mượn từ Cốc gia lúc trước.

Hắc Diệu Đỉnh chính là Thiên Đỉnh, hắn cũng không muốn bạo lộ trước mắt đám người đan si này.

Hắn không sợ phiền toái, nhưng chỉ sợ phiền toái nối liền không dứt.

Trên quan đài, đại bộ phận ánh mắt đều rơi vào trên người Lăng Tiếu.

Hiển nhiên lúc ở cửa thứ hai thành tích mà Lăng Tiếu đạt được quá mức đáng sợ, cho nên hắn cũng thành đối tượng được trọng điểm chú ý.

Bỗng nhiên, Dược Môn trưởng lão ngồi ở chính giữa phát ra một tiếng kinh ngạc:

- Lăng Tiếu này đến cùng đang luyện đan dược phẩm giai gì, không chỉ có có ngũ, lục giai linh thảo, rõ ràng còn kèm theo thất giai linh thảo.

- Ta cũng nhìn thấy, chỗ đó có một cây thất giai đê giai thanh mạn đằng, một cây thất giai trung giai vân linh mộc, ngoài ra linh thảo ngũ lục giai đều lấy mộc thuộc tính chiếm đa số, hắn rõ ràng có nhiều linh thảo cao giai như vậy, tiểu tử này đến cùng định lam gì đây?

Trưởng lão Đan Tông ở bên bắn ra tinh quang lẩm bẩm nói.

- Thanh mạn đằng và vân linh mộc cũng không dễ t tìm, những thứ này đều là linh thảo mộc thuộc tính hiếm thấy, cũng là linh thảo thiết yếu để luyện chế mộc thuộc tính Huyền Đế Đan, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn muốn luyện chế Huyền Đế Đan sao, điều đó không có khả năng a!

Dược Môn trưởng lão lại thì thào nói.

- Làm sao có thể, hắn chỉ là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư thôi, hắn nhất định là điên mất rồi, thật sự là lãng phí linh thảo tốt ah!

- Nói không sai, chư vị đang ngồi đây cũng không nắm chắc luyện thành huyền đế đan, huống chi ;à tiểu tử này chứ!

- Ân, chỉ bằng hai loại thất giai linh thảo này có đủ để luyện chế Huyền Đế Đan không!

Mặc kệ những bình phán kia có tin hay không, Lăng Tiếu vẫn đang cẩn thận tỉ mỉ chắt lọc lấy linh thảo tinh hoa.

Cửa này khác với hai cửa trước, lúc trước hắn có thể tùy ý một ít, nhưng cửa ải này mỗi một gốc linh thảo đều là do tự mình lấy ra, hắn cũng rất đau lòng, cho nên hắn tuyệt đối không thể lãng phí bất luận một gốc nào được.

Còn nữa, hắn luyện chế thất giai linh thảo, cũng chỉ vừa đi vào giai đoạn quen thuộc, còn không nắm chắc mười phần có thể luyện thành, hắn cũng không dám dùng đến Thiên Đỉnh và Thiên Hỏa, chỉ có thể cẩn thận tiến hành từng bước một.

Tốc độ của hắn chậm hơn bình thường gấp đôi, nhưng ở trong mắt người khác thì tốc độ của hắn đã rất khủng bố rồi.

Số linh thảo mà Thất phẩm đan dược cần tinh luyện so với ngũ, lục phẩm đan dược nhiều hơn rất nhiều, cho nên khi người khác đã bắt đầu luyện hóa thú đan thì Lăng Tiếu vẫn đang chuyên chú tinh luyện linh thảo.

Trong nháy mắt, hai canh giờ trôi qua, đã có người bắt đầu Ngưng Đan rồi.

Người nhanh chóng Ngưng Đan như vậy đều là Luyện Dược Sư luyện chế Tứ, Ngũ phẩm đan dược, thời gian cần thiết cũng không nhiều.

Bọn hắn mang đan dược lên để chấm điểm

Hôm nay quy tắc cho điểm khác với cửa thứ hai.

Luyện chế thành Tứ phẩm đan dược được 10 điểm, Ngũ phẩm đan dược

được 30 điểm, lục phẩm đan dược được 50 điểm, ngoài lục phẩm được 100 điểm...

Nói cách khác chênh lệch mỗi một phẩm cấp đều khác, lại dựa theo đan sắc phẩm chất các loại mới định ra số điểm đạt được.

- Cổ gia đại biểu Cổ Lâm, luyện chế Ngũ phẩm đan dược Vương Cực Đan bán thành phẩm một khỏa, được 15 điểm.

- Cốc gia đại biểu Cốc Kiều Kiều, luyện chế Ngũ phẩm đan dược Huyết Khí Đan bán thành phẩm một khỏa, được 15 điểm.

- Phần Ấn Tông đại biểu Ngưu Không, luyện chế Ngũ phẩm đan dược Thăng Hoàng Đan một khỏa, được 22 điểm.

- Liễu gia đại biểu Liễu thu, luyện chế Ngũ phẩm đan dược Dũ Chi Đan một khỏa, được 20 điểm.

- Mộc gia đại biểu Mộc Phong, luyện chế Ngũ phẩm đan dược Thăng Hoàng Đan một khỏa, được 25 điểm.

...

Đến cửa ải này, tất cả luyện dược sư đều thử luyện chế Ngũ phẩm đan dược, cho dù cảnh giới không đủ, cũng phải nỗ lực thử một lần.

Không ít người đều giao ra bán thành phẩm, giành được thêm ít điểm, mà cũng không ít người thành công luyện thành Ngũ phẩm đan dược, cũng lấy được số điểm thích hợp.

Lại qua một canh giờ sau, đại bộ phận phận Luyện Dược Sư luyện chế Ngũ phẩm đan dược đều đã ra ngoài.

Cốc gia Cốc Lực cũng thành công luyện chế ra một khỏa Thăng Hoàng Đan, giành được 27 điểm, hơn nữa thêm vào Cốc Kiều Kiều, muốn bảo trụ vị trí đã không thành vấn đề nữa.

Mà tên Luyện Dược Sư tiến vào top 100 của Hoàn Nhan gia cũng đạt được 25 điểm, chỉ tiếc, hắn một cây chẳng thể chống nhà, hẳn muốn bảo trụ vị trí là việc không hề dễ dàng.

Hiện giờ trên quảng trường chỉ còn lại Luyện Dược Sư đang luyện chế lục phẩm đan dược.

Tổng cộng không đến hai mươi lăm người lưu lại, trên mặt đa số bọn hắn đều lộ vẻ cố hết sức, chỉ có Luyện Dược Sư đã sớm đạt đến lục phẩm chi cảnh mới có thể vững vàng như trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1158 - Dị Tướng Liên Hiện.

Luyện dược thế gia Liễu gia xuống dốc lúc trước, lần này Luyện Dược Sư xuất sắc nhất của bọn hắn Liễu Danh cũng đã đến thời khắc Ngưng Đan mấu chốt nhất.

Hắn dùng thực lực bán tôn giai, hút đi linh khí ở phụ cận ép xuống dược đỉnh của mình.

Bồng!

Một tiếng buồn bực vang lên, trên mặt cũng lộ ra dáng cười may mắn

Hắn còn chưa lấy đan dược ra, lau mồ hôi trên trán lẩm bẩm nói:

- Rốt cục có thể trở lại Top 10 rồi!

Từng đoàn từng đoàn đan hương chi vị không ngừng lan ra, một khỏa đan dược uyển chuyển trơn bóng xuất hiện ở chính giữa dược đỉnh.

Đây rõ ràng là một khỏa đan dược lục phẩm sơ cấp Tốc Bội Đan!

Giờ khắc này ánh mắt hắn ẩm ướt!

Hắn từ nhỏ đã bắt đầu gánh vác sứ mạng chấn hưng gia tộc, học tập luyện đan chi thuật không quản ngày đêm.

Hắn được gọi là thiên tài trăm năm có một của Liễu gia, nhưng có ai biết nhưng cực khổ mà hắn đã trải qua chứ.

Giờ khắc này, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Hắn nguyên lai chỉ là Luyện Dược Sư chuẩn lục phẩm chi cảnh, hôm nay tại cửa ải cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng của gia tộc, ngưng luyện thành một khỏa lục phẩm đan dược hoàn chỉnh.

Hắn thỏa mãn!

Bất luận khổ sở, bất luận uy khuất nào trước đây vào thời khắc này cũng tan thành mây khói!

Cuối cùng nhất, Liễu Danh được 41 điểm.

Dùng điểm này của hắn, hơn nữa điểm ở cửa thứ hai, Liễu gia bọn hắn tuyệt đối có thể lực áp Trang gia tiến vào Top 10 Đan Minh, trong trọng tài đoàn lại có lại được một vị trí rồi.

Sau đó lại có mấy người luyện chế xong, bất quá có người thất bại, cũng có người chỉ là lục phẩm bán thành phẩm, có người lại luyện chế thành công, điểm số đạt được cũng không đồng nhất

Những người này đều là Luyện Dược Sư đến từ Dược Môn, Đan Tông, Hồi Thiên Tông, Viêm Tộc là chính.

Ban ngày qua đi, ở đây chỉ còn lại sáu người.

Sáu người này theo thứ tự là Cốc gia Lăng Tiếu, Dược Môn Hỏa Trần, Đan Tông Tần Tư, Hồi Thiên Gia Cát Thần, Viêm Tộc Viêm Chân, Dược Môn Hỏa Hương Minh.

Xem bộ dáng của bọn hắn tựa hồ cũng muốn mượn cơ hội trùng kích vào phẩm cảnh cao hơn.

Ở đây ngoại trừ Lăng Tiếu ra, tông môn và gia tộc đều đã vững vàng địa vị, cho dù bọn hắn luyện đan thất bại, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thứ hạng của thế lực mình

Cho nên, bọn hắn mới dám bạo gan luyện chế đan dược đầy tính khiếu chiến như thế.

Phanh!

Một tiếng nổ tung vang lên, một tiếng này cũng có chút khác với tiếng nổ thành đan chính thức.

Tiếng nổ thành đan nặng nề, mà tiếng này lại thanh thúy mãnh liệt.

Hỏa Hương Minh luyện chế thất phẩm đan dược thất bại, trên mặt đẹp lộ ra vẻ không cam lòng, hộ minh kình bị tạc đến rạn nứt, khóe miệng tràn ra vài tia vết máu.

Nàng lắc đầu thu dược đỉnh vào, đi tới trước bình phán lẩm bẩm nói:

- Dược Môn Hỏa Hương Minh thất bại!

Dứt lời, nàng tiêu sái xoay người đi sang một bên.

Thất bại, đã chú định là không có một điểm nào cả.

Bất quá, không ai cười nhạo nàng cả, bởi vì nàng khiêu chiến chính là thất phẩm đan dược, nàng thực lực còn chưa đủ, miễn cưỡng nên thất bại cũng là chuyện hợp tình lý.

Lại một tiếng tạc lô vang lên, ngay sau đó một vòng kim quang đột nhiên lóe lên một cái, như phá vỡ tầng mây đen nhánh bắn xuống dưới sân rộng, chỉ

tiếc kim quang này chỉ có thể giữ được không đến ba tức đã biến mất.

- Cái này... Đây là Thiên Địa dị tướng, có người thành công luyện chế ra thất phẩm đan dược sao?

- Không... Dị tướng này cũng không rõ ràng, kim quang chỉ thoáng hiện, hẳn luyện thành chỉ là bán thành phẩm thôi.

- Cho dù là bán thành phẩm cũng đã rất giỏi rồi, quả nhiên thật lợi hại!

- Người nọ là Cát Thần của Hồi Thiên Tông a, hắn đã gần trăm tuổi rồi, hẳn đây cũng là lần cuối tham gia đại hội.

...

Vừa mới hoàn thành chính là Hồi Thiên Tông Cát Thần, chỉ thấy hắn nhìn một khỏa đan dược không trọn vẹn trong dược đỉnh lộ ra vẻ thỏa mãn.

Khỏa đan dược này của hắn thuộc phạm trù thất giai đan dược rồi, mặc dù chỉ là bán thành phẩm, nhưng đủ để khiến hắn trở thành một gã thất phẩm Luyện Dược Sư rồi, lục tinh huy chương trước ngực hắn cũng sẽ vì viên đan dược kia mà tăng thêm một tinh.

Cát Thần lộ ra thần sắc ngạo nghễ ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới bình phán đài.

Hắn thích cảm giác được người khác chú mục, tư vị kia khiến trong lòng của hắn cực kỳ thoải mái!

- Hồi Thiên Tông Cát Thần thỉnh chư vị trưởng lão nghiệm đan!

Cát Thần rất cao ngạo đưa đan dược qua.

Trưởng lão của Hồi Thiên Tông nhìn chằm chằm vào viên đan dược kia lộ ra vẻ hưng phấn nói:

- Cát Thần ngươi rất tốt ah!

Đan Hội Đại Bỉ lần trước, Luyện Dược Sư có thể luyện chế thành thất phẩm bán thành phẩm, cơ hồ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên Hồi Thiên Tông trưởng lão cao hứng đến nỗi quên mất thân phận bình phán của mình....!

Trải qua nhất trí bình phán, bán thành phẩm thất phẩm đan dược Kim Cương Đan của Cát Thần đạt được 75 điểm, là Luyện Dược Sư có điểm số cao nhất hiện nay.

Sau khi Cát Thần bình phán xong, Viêm Chân Viêm Tộc cũng Ngưng Đan.

Chỉ thấy tầng mây đen nhánh lần nữa phá ra, một vòng ánh lửa xuất hiện ở phía chân trời, như ráng đỏ khiến người cảm thấy kinh diễm không thôi. Chỉ tiếc hỏa quang kia cũng chỉ thoáng cái rồi biến mất, bất quá thời gian tiếp tục lại nhiều hơn Cát Thần ban nãy một tức.

Thấy một màn như vậy, người ở chung quanh lại một lần nữa ồ lên!

Cát Thần nhịn không được xụ mặt, trong lòng của hắn hi vọng điểm của Viêm Chân đừng vượt qua hắn mới tốt!

Viêm Chân thu đan dược vòa, nhìn thoáng qua Lăng Tiếu vẫn đang cố gắng, treo nụ cười hài lòng nói:

- Lăng Tiếu, hi vọng ngươi đừng thất bại mới tốt ah!

Viêm Chân luyện thành cũng bán thành phẩm thất giai đan dược Thuần Dương Đan.

Trải qua nhất trí bình phán, khỏa Thuần Dương Đan này của hắn tốt hơn Kim Cương Đan vừa rồi mấy phân, cuối cùng đạt được 78 điểm.

Cuối cùng ở còn lại trong quảng trường cũng chỉ có Lăng Tiếu, Hỏa Trần và Tần Tư.

Hỏa Trần và Tần Tư cũng cơ hồ cùng lúc ngưng đan.

Linh khí ở phụ cận như thủy triều bị hai người bọn họ trực tiếp kéo qua.

Bồng bồng!

Hai tiếng buồn bực cơ hồ cùng lúc vang lên, chấn lực cường đại khiến mọi người ở chung quanh cảm thấy như trùng kích vào tâm linh vậy.

XIU.... XIU...!

Lưỡng đạo ánh sáng màu sắc bất đồng cùng lúc hiện lên.

Một đạo lôi điện phá vỡ tầng mây phát ra tiếng bạo tạc kinh thiên động địa.

Một hồi vòi rồng chà xát khiến màn sáng trận vân cũng phải lắc lư.

Người xung quanh đều bị giật mình, trên mặt bọn hắn đều lộ vẻ kinh hãi.

Lôi điện biến mất, vòi rồng cũng theo đó không thấy nữa.

Bình phán trên quan đài cùng với các trưởng lão thế lực khắp nơi đến quan lễ

đều nhao nhao châu đầu ghé tai.

- Lôi điện dị tướng, vòi rồng dị tướng, nhất định là đan dược thất giai Lôi thuộc tính cùng với Phong thuộc tính, hai loại này đều là đan dược hiếm thấy ah, bọn hắn quả thật cực kỳ khủng khiếp rồi, rõ ràng dám khiêu chiến hai loại đan dược thuộc tính này, thật không hỗ là yêu nghiệt của Dược Môn và Đan Tông!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1159 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (1)

- Hai người bọn họ đều đã luyện hóa được vài tia năng lượng Thiên Hỏa, khiến hỏa diễm của bọn hắn mạnh hơn thường nhân, còn nữa đều có Địa cấp đỉnh trợ giúp, bọn hắn có thể luyện chế thành thất phẩm đan dược cũng hợp tình lý, chỉ là bọn hắn vẫn chưa quá trăm tuổi, điều này thật sự quá đả kích người rồi.

- Xem ra vị trí đầu thuộc về một trong hai bọn họ rồi, chỉ là không biết ai mạnh hơn thôi!

- Ha ha, cái này vẫn chưa chắc, không phải còn có một người đang luyện đan sao? Hắn còn chưa kết thúc mà!

- Tên kia không cần nghĩ cũng biết chắc là thất bại rồi, hắn chỉ là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư, thực lực cũng chỉ là trung giai Thiên Tôn, coi như hắn che giấu thực lực, nhưng hắn sử dụng chỉ là hỏa diễm bình thường, lại không có cao giai đỉnh tương trợ, muốn luyện thành thất phẩm đan dược cơ hồ bằng không.

...

Hỏa Trần và Tần Tư song song đi tới trước bình phán đài.

Hỏa Trần lại một lần nữa cười nhạt với Tần Tư:

- Chỉ sợ lần này ta lại vượt qua ngươi rồi.

- Cái này cũng không nhất định.

Tần Tư ngoan cường đáp.

Hỏa Trần và Tần Tư đều luyện chế cùng một loại đan dược Huyền Đế Đan, phân biệt chỉ là hai loại thuộc tính bất đồng thôi.

Hỏa Trần luyện chế chính là lôi thuộc tính Huyền Đế Đan, Tần Tư lại luyện chế Phong thuộc tính Huyền Đế Đan.

Huyền Đế Đan trong số thất phẩm đan dược thuộc loại tinh phẩm, nó còn khó luyện hơn thất phẩm đan dược bình thường nhiều.

Nó có thể trợ đỉnh phong Thiên Tôn hoặc Bán Đế có thêm mấy thành tỷ lệ đột phá thành Huyền Đế cấp chính thức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1160 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (2)

Loại đan dược này rất nhiều tông môn hoặc môn phiệt đều cực kỳ muốn có.

Một khi nhiều thêm một gã Huyền Đế liền đại biểu cho thế lực lại càng thêm mạnh mẽ.

Bất quá thất giai linh thảo vốn đã khó tìm, mà linh thảo cần để luyện chế Huyền Đế Đan càng khó tìm, cũng chỉ có Dược Môn và Đan Tông mới có thể hạ tiền vốn cho hai người bọn họ đi đấu nhau

Bất quá, không có thực lực ngoài Bán Đế muốn luyện chế thất phẩm đan dược là chuyện rất khó.

Hỏa Trần, Tần Tư, Cát Thần và Viêm Chân đều có thực lực đỉnh phong Thiên Tôn, bọn hắn có thể miễn cưỡng làm được là do có cao giai hỏa diễm và Địa cấp dược đỉnh tương trợ, bởi vậy mới khiến bọn họ đủ lực lượng đi thử một lần, nếu đổi thành hỏa diễm và dược đỉnh bình thường bọn hắn cũng không dám thử luyện chế thất phẩm đan dược rồi.

Trước đây, Hỏa Hương Minh chính là một ví dụ rất rõ ràng.

Bình phán tiếp nhận đan dược của Hỏa Trần và Tần Tư, tuy rằng còn kém hơn đan dược hoàn mỹ không ít, nhưng hình dạng hai khỏa đan dược này so với Cát Thần và Viêm Chân thì tốt hơn rất nhiều, ngoại trừ đan thân không được tròn lắm ra, đan hình mang theo sắc vân, đan hương óng ánh quấn mà không tiêu tan, ít nhất cũng có thể kết luận là một khỏa thất phẩm đan dược chính thức, mà không phải là bán thành phẩm.

Mười tên bình phán đều trầm trồ khen ngợi hai khỏa đan dược này, bọn hắn ở đây cũng có mấy tên là thất phẩm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật, nhưng bọn hắn cũng không nắm chắc có thể luyện chế ra đan dược tốt như thế này, huống hồ còn là thuộc tính đan dược tương đối hiếm thấy nữa, độ khó của nó lớn hơn rất nhiều.

Trải qua một bình phán thảo luận, Hỏa Trần và Tần Tư được cho 91 và 90 điểm.

Hỏa Trần nhiều hơn Tần Tư một điểm.

Tần Tư mang theo vẻ khó hiểu hỏi:

- Đan sắc và phẩm chất ta đều không kém hơn hắn, vì sao ta lại ít hơn một điểm?

Hỏa Trần ở một bên híp mắt, cũng chờ bình phán giải thích. Tuy rằng hắn cũng muốn ngồi vững vàng vị trí đầu, nhưng hắn cũng muốn khiến Tần Tư thua tâm phục khẩu phục, bằng không cũng không thể thuyết phục được nữ nhân cường thế này.

Lần này do Đan Tông trưởng lão hồi đáp:

- Trải qua xem xét đan dược của ngươi và Dược Môn Hỏa Trần phẩm chất không sai biệt lắm, lại đều là thuộc tính hiếm thấy, trình độ luyện đan có thể nói là không chia trên dưới, nhưng Lôi thuộc tính còn hiếm thấy hơn cả Phong thuộc tính, hơn nữa linh thảo lôi thuộc tính đều cực kỳ khó luyện chế, bởi vì chúng có năng lượng táo bạo rất cường đại, không cẩn thận sẽ bị tạc đỉnh ngay, cho nên, hắn nhiều hơn ngươi một điểm cũng là bình thường.

Nghe xong giải thích, Tần Tư nhẹ gật gật đầu cũng không dây dưa nữa, lập tức quay người rời đi.

Hỏa Trần theo sát hỏi:

- Tư tư, cùng một chỗ với ta đi!

Không thể không nói Hỏa Trần và phẩm hạnh luyện đan của hắn rất giống, có một tinh thần không dễ dàng vứt bỏ.

Tần Tư không nói lời nào, ánh mắt dừng ở trên người Lăng Tiếu vẫn đang luyện đan.

Hỏa Trần cũng chỉ yên tĩnh đứng ở một bên, ánh mắt cũng nhìn về phía Lăng Tiếu.

Hôm nay Lăng Tiếu đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người ở đây, bởi vì hắn là người duy nhất vẫn còn luyện đan.

- Mẹ nó, muốn luyện chế cao phẩm giai đan dược, không có dược đỉnh tốt và cao giai viêm diễm thật sự quá khó!

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng thầm.

Nếu không phải hắn có tinh thần lực trợ g iups, dùng loại hỏa diễm bình thường này muốn luyện hóa thất giai thú đan chỉ sợ phải mất thời gian càng lâu hơn nữa.

Năng lượng thú đan thất giai khổng lồ cỡ nào chứ, Thiên Tôn bình thường nếu muốn luyện hóa cũng không phải một sớm một chiều.

Muốn trở thành một gã thất phẩm Luyện Dược Sư chính thức, ít nhất tu vị phải đạt đến Đế cấp mới có khả năng.

Mà trước khi Ô Phục trong Cốc gia mặc dù xưng là thất phẩm Luyện Dược

Sư, kỳ thật hắn cũng chỉ là một gã chuẩn thất phẩm thôi, vẫn có khoảng cách nhất định với thất phẩm chính thức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1161 - Là Đế Đan Không Phải Đan Dược? (3)

- Cuối cùng cũng luyện hóa xong, hiện giờ phải Ngưng Đan sao?

Lăng Tiếu ở trong lòng hơi cân nhắc một chút.

Mồ hôi đã thấm ướt thân thể của hắn, trên trán đã đầy mồ hôi.

Hắn hơi dừng lại ở trong mắt người khác lại nhìn ra ý khác!

- Xem ra hắn đã không cách nào Ngưng Đan rồi, thật sự tiếc cho nhiều linh thảo như vậy.

- Hắn chỉ là một tên Ngũ phẩm Luyện Dược Sư khiêu chiến thất phẩm đan dược quả nhiên là không có đầu óc, cho rằng cũng có thể may mắn luyện thành bán thành phẩm như người khác sao?

- Không phải sao, hỏa diễm và dược đỉnh cũng chỉ là mặt hàng bình thường, muốn Ngưng Đan quả thực không thể.

- Cũng không thể chỉ trích hắn như vậy được, một Ngũ phẩm Luyện Dược Sư có thể luyện hóa tất cả cao giai linh thảo và thú đan đã là một chuyện phi thường giỏi rồi, ít nhất hắn đã có năng lực làm một gã lục phẩm Luyện Dược Sư rồi.

- Ân, nói không chừng lần tiếp theo hắn có thể đạt được hạng đầu cũng nên!

...

- Lăng đại sư sẽ không thất thủ chứ?

Cốc Lực đã thối lui qua một bên lo lắng nói.

Cốc Kiều Kiều đáp:

- Chắc có lẽ không không, lúc ở Cốc gia chúng ta không phải đã xuất hiện qua rất nhiều dị tướng sao? Chứng minh lão đại nhất định có nắm chắc.

Nàng tuy nói vậy, nhưng vẻ lo lắng trên mặt vẫn bán rẻ nội tâm nàng.

Cát Thần ở không xa nhịn không được mỉa mai nói:

- Hắc hắc, ta đã nói Ngũ phẩm Luyện Dược Sư trước sau gì cũng là Ngũ phẩm thôi, vọng tưởng vượt phẩm đoạt quán quân, quả thực là si tâm vọng tưởng!

Viêm Chân ở cạnh hắn cũng lộ ra vài phần khác thường, trong nội tâm tại nghi hoặc:

- Chẳng lẽ thực cứ như vậy xong rồi sao?

Nhưng vừa lúc đó, Lăng Tiếu lại một lần nữa động!

Hắn cũng không phải buông tha hoặc Ngưng Đan như mọi người tưởng, mà trong tay lại nhiều ra một khỏa hạt châu uyển chuyển, hạt châu này như đan dược, tản ra năng lượng nồng đậm, chỉ là không có đan hương thôi.

Hoàn Nhan Liệt là người đầu tiến bất mãn đứng lên quát:

- Tất cả phản rồi... Tất cả phản rồi, rõ ràng dám ở trước mặt chúng ta ăn gian, tiểu tử này quá không để bình phán chúng ta vào mắt rồi, ta cảm thấy cửa

này hắn nên được 0 điểm, mà điểm ở cửa thứ hai cũng hủy bỏ, hắn là ngoại viện mà Cốc gia mời đến, Cốc gia cũng có trách nhiệm, nếu như lại để bọn hắn đứng ở hàng hội viên Top 10 Đan Minh sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng đối với Đan Minh chúng ta, chư vị nghĩ như thế nào?

Hoàn Nhan Liệt thấy Lăng Tiếu lấy ra một thứ như đan dược ném vào đỉnh liền cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là muốn ăn gian, hắn thấy đây quả thật là một cơ hội ngàn năm khó gặp.

Hoàn Nhan gia bọn hắn cơ hồ rất khó giữ vững vị trí Top 10, nếu như lúc này Cốc gia bị loại, mà Trang gia cũng bị loại, vậy thì Hoàn Nhan gia bọn hắn có khả năng rất lớn sẽ được lưu lại.

- Thật sự là trời cũng giúp ta!

Hoàn Nhan Liệt ở trong lòng cao hứng hoảng sợ nói.

Cốc Long Hưng bất mãn quát to:

- Hoàn Nhan Liệt ngươi đánh rắm, ngươi cho dù bất mãn Cốc gia chúng ta, cũng không thể hủy danh dự chư vị ở đây được, huống hồ giám sát trưởng lão thời khắc đều đang chú ý đến, nếu như Lăng Tiếu ăn gian chẳng lẽ hắn lại bao che Cốc gia chúng ta sao?

- Có lẽ giám sát trưởng lão nhất thời không xem xét kỹ... Tóm lại ta tin tưởng tất cả những gì ta thấy, kính xin chư vị đuổi tiểu tử này khỏi tràng, thật sự là quá mức làm càn, chẳng lẽ cho rằng những lão gia hỏa chúng ta mù sao?

Hoàn Nhan Liệt Kiên định nói.

- Chúng ta con mắt không mù, mà là ngươi mù!

Dược Môn trưởng lão chán ghét nhìn thoáng qua Hoàn Nhan Liệt nói.

- Phó minh chủ ngươi...

Hoàn Nhan Liệt nhìn xem Dược Môn trưởng lão nói.

Hắn quả thực không thể tưởng được Dược Môn trưởng lão này rõ ràng cũng bao che cho Lăng Tiếu, đừng nói là Dược Môn và Cốc gia đã đạt thành hiệp ý gì chứ?

Nghĩ tới đây thân thể Hoàn Nhan Liệt nguội lạnh một mảng lớn!

- Ta thật sự rất bội phục nhãn lực của Hoàn Nhan lão đệ, rõ ràng nhìn Đế Đan thành đan dược, ha ha quả nhiên mẫu mực lớp chúng ta a!

Đan Tông trưởng lão vuốt nhẹ râu bạc trắng cười nói, trong ánh mắt tràn đầy ý khinh bỉ.

- Ha ha, cũng không phải sao? Cũng may ta không đạt tới cảnh giới già quá lẩm cẩm, còn có thể phân rõ cái gì là Đế Đan cái gì là đan dược?

Trưởng lãoViêm Tộc cười to nói.

Mộc gia trưởng lão nói:

- Ân, cũng không thể nói như vậy. Hoàn Nhan huynh có lẽ là nhất thời không xem xét kỹ a!

Mộc gia trưởng lão còn ác hơn, trực tiếp trả lời Hoàn Nhan Liệt nói ban nãy lại cho hắn.

Rõ ràng dám nghi vấn tính công minh của giám sát trưởng lão, Hoàn Nhan

Liệt lập tức bị tất cả Đại trưởng lão mỉa mai và cười nhạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1162 - Thanh Quang Đầy Trời. (1)

Hoàn Nhan Liệt trong óc trống rỗng, hắn chỉ có một câu ý thức không ngừng hỏi lại: Là Đế Đan không phải đan dược? Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng!

Cốc Long Hưng ở bên lại cực vui vẻ, nhìn Hoàn Nhan Liệt sắc mặt ngốc trệ, trong nội tâm hung hăng trút được một ngụm ác khí.

- Tiểu tử kia chẳng lẻ muốn luyện chế cực phẩm Huyền Đế Đan sao?

Dược Môn trưởng lão chuyển dời lực chú ý của những người khác nói.

Bình phán còn lại thần sắc đều trở nên cổ quái.

Đan Tông trưởng lão ở bên híp mắt nói:

- Tiểu tử này thật sự là vượt ngoài ý định ah, loại y cực phẩm đan dược này ngay cả ta cũng chỉ có hai ba phần nắm chắc ngưng luyện thành công, không biết là hắn quá tự tin hay tự đại nữa.

- Năng lượng Đế Đan không hề yếu hơn thất giai thú đan, muốn luyện chế xong chỉ sợ phải tốn cả buổi a, tiểu gia hỏa này thật sự là hậu sinh khả uý!

Viêm Tộc trưởng lão nhẹ khen.

Người ở chung quanh đều động dung, bọn thấy Lăng Tiếu lại bắt đầu luyện hóa, đều đang chờ mong nhìn trò cười của Lăng Tiếu, cũng có chút chờ mong kỳ tích xuất hiện.

Sắc trời dần dần mờ đi, mưa đã tạnh, nhưng người tụ trên quảng trường cũng không rời đi, ngược lại ngày càng nhiều.

Thân ảnh hiên ngang vẫn đang không ngừng vuốt hỏa diễm kia khiến người có một loại cảm giác kính nể.

Mặc kệ hắn có thể thành công hay không, hắn kiên trì lâu như vậy, loại tinh thần này đã khiến người cảm thấy rất giỏi rồi.

- Hỏa diễm bình thường vẫn quá kém a, xem ra vẫn phải mượn nhờ Thiên Hỏa một chút rồi!

Tinh thần lực và linh lực Lăng Tiếu đã tiêu hao cực lớn, mà Đế Đan chỉ mới luyện hóa được hai phần ba, hắn biết rõ tình huống của mình chỉ sợ không chống được bao lâu nữa.

Tinh thần lực của hắn bao trùm lấy tất cả tinh hoa trong dược đỉnh, trong tay từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu xanh da trời tản ran

Diễm Ảnh Thủ, bảy bảy bốn mươi chín chưởng ảnh cùng thời khắc đó phát ra.

Một phần ba năng lượng Đế Đan trong dược đỉnh lập tức bị ngưng hóa ra.

Người chung quanh đều đã nhận ra biến hóa của Lăng Tiếu, đều nhịn không được ồ lên.

Dược Môn trưởng lão và Đan Tông trưởng lão trên quan đài đều đồng loạt đứng lên hoảng sợ nói:

- Cái này... Đây là Diễm Ảnh Thủ của Dược Tông?

- Ngưng cho ta!

Ngay một khắc luyện hóa Đế Đan, Lăng Tiếu quát to một tiếng, song chưởng càng không ngừng đánh vào cách thủ ấn huyền ảo, linh khí ở bốn phía lập tức bị hắn hấp thu tới toàn bộ.

Bồng!

Vô số linh khí tuốn tới, một cổ linh khí phong bạo cường đại liền hình thành.

Lúc này, mọi người đã thấy rõ thân ảnh thon dài mạnh mẽ rắn rỏi ở giữa sân lại như núi cao, hai chân đã giẫm vào trong lòng đất, quần áo trên người đều đã bị nổ nát bấy, lộ ra vóc người cân đối hoàn hảo.

- Hắn... Hắn rõ ràng không có việc gì! Thật sự là mạng lớn ah!

- Thực lực người này thật sự quá cường hãn, nổ tung khủng bố như vậy cơ hồ tạc hủy màn sáng phòng ngự nhưng hắn rõ ràng không có việc gì, Kim Long hư ảnh kia hình như là do hắn ngưng tụ thành a!

- Người này rốt cuộc là ai? Hắn có phải là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu không? Ta nghe nói Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu cũng có Kim Long chi khí.

- Chẳng lẽ thật sự là cùng một người sao? Nhưng Đệ Nhất Hoàng Tọa không phải chỉ là Địa Hoàng sao? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian ngắn hắn đã đột phá hai giai?

- Ồ, trên đầu hắn là thứ gì thế?

...

- Năng lương đan dược rõ ràng vẫn còn?

Thanh âm hư vô phiêu miểu kia lại một lần vang lên, trong giọng nói tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bình phán trên quan đài lại một lần nữa lộ ra vẻ động dung.

Những trưởng lão của các thế lực đến quan lễ cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

- Rõ ràng còn có thể bảo trụ tinh hoa năng lượng sau khi nổ tung, kẻ này thật bất phàm ah!

Dược Môn trưởng lão thở dài nói.

Đan Tông trưởng lão gật đầu nói:

- Ân, hắn cho dù thất bại cũng nên cho điểm nhất định!

- Nếu như hiện giờ có một Dược Đỉnh, hắn có lẽ còn có thể lần nữa Ngưng Đan cũng không chừng!

Viêm Tộc trưởng lão giả thiết nói.

- Đúng đúng... Nếu không chúng ta đưa cho hắn một cái Dược Đỉnh đi?

Cốc Long Hưng thừa cơ nói.

Chỉ tiếc lời hắn nói lại không có bất kỳ người nào hưởng ứng.

...

Quanh thân Lăng Tiếu đều bao trùm tầng tầng Lưu Ly Long Lân, khóe miệng đã tràn ra huyết dịch màu vàng, hiển nhiên vụ nổ tung vừa rồi cũng đã tạo thành tổn thương không nhẹ cho hắn

Chỉ là hắn vẫn đang gắt gao đứng đó không ngã xuống, hai chân cắm vào đất, song chưởng vẫn đang làm ra một động tác căng ra, trên bàn tay có một đoàn năng lượng tinh thuần bị lam sắc hỏa diễm bao vây lấy vẫn không tiêu tán.

- Ngưng cho ta!

Thần sắc Lăng Tiếu như nổi giận, lại lần nữa rống lớn lên, lực lượng giữa song chưởng càng không ngừng bừng lên, linh lực bốn phía lại một lần nữa ép tới đoàn năng lượng tinh thuần kia.

Tinh thần lực Lăng Tiếu cũng không chút giữ lại chuyển vận qua ép cho phạm vi đoàn năng lượng kia ngày càng nhỏ lại.

Bồng!

Lại một tiếng nặng nề vang lên.

Phía trên Lăng Tiếu tách ra một vòng hào quang màu xanh da trời, khí thế đáng sợ chấn cho Lăng Tiếu bay ngược đi thật xa.

PHỐC!

Hắn té trên mặt đất phun ra một ngụm huyết dịch màu vàng đầm đặc, lộ ra vô cùng quỷ ý.

- Đã thất bại sao?

Lăng Tiếu nằm trên mặt đất thì thào nói.

Tất cả mọi người đều có suy nghĩ như vậy, bọn hắn cũng đều muốn biết kết quả cuối cùng ra sao.

.

XIU.... XIU...!

Bỗng nhiên, trên bầu trời xám xịt rõ ràng xuất hiện một vòng thanh quang khiến bầu trời sáng rọi.

Từng đạo thanh sắc quang mang huyễn lệ như ánh mặt trời phổ chiếu, mang theo sinh cơ bừng bừng nồng đậm chiếu lên người mọi người, tuy có chút chướng mắt, nhưng lại lộ ra đặc biệt thoải mái.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn thanh quang đầy trời kia, ánh mắt lộ ra vô cùng vẻ sùng bái.

- Cái này... Đây mới thực sự là Thiên Địa dị tướng, thanh quang đầy trời ah!

- Cảm giác thật sảng khoái, giống như thanh quang này tựa như ôn tuyền vậy, khiến người rất thư thái.

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu này lại biến thái như vậy, dược đỉnh cũng bị tạc hủy, rõ ràng còn có thể ngưng tụ thành đan dược, đây là người sao?

- Hư không Ngưng Đan, thủ đoạn này tự hồ chỉ có Thánh Dược Sư mới có thể làm được mà? Chẳng lẽ hắn đã là Thánh Dược Sư rồi sao?

- Xem ra hạng đầu không phải hắn thì không thể ai khác.

...

Khi thanh quang dần dần tiêu tán, có hai khỏa đan dược màu xanh lơ lửng ở vị trí vừa rồi của Lăng Tiếu, đan dược óng ánh vòng quanh một vòng thanh quang, đồng thời tản ra trận trận mùi thơm, khiến tất cả mọi người thèm thuồng không thôi, bọn hắn đều hận không thể lập tức chạy tới nắm lấy hai khỏa đan dược kia trong tay.

Lăng Tiếu miễn cưỡng bò khỏi mặt đất, nhìn hai khỏa đan dược kia, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Cũng may không lãng phí quá nhiều!

Lăng Tiếu cười nhẹ một tiếng, trong tay khẽ vẫy, hai khỏa đan dược lập tức bay đến lòng bàn tay hắn.

Cảm thụ được năng lượng ôn nhuận trong hai khỏa đan dược này, Lăng Tiếu đã biết rõ một phen vất vả của mình đã được hồi báo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1163 - Thanh Quang Đầy Trời. (2)

- Hắn... Hắn sao có thể thành công được?

Cát Thần vẻ mặt khó có thể tin lẩm bẩm nói.

Viêm Chân ở cạnh hắn cũng lộ ra cười khổ, đồng thời ánh mắt cùng nhiều thêm vài phần tôn kính:

- Quá biến thái rồi! Bất quá... Một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi!

Hỏa Trần ở không xa không nói gì nữa, ánh mắt nhiều thêm vài phần đố kị

Mà Tần Tư ở bên cạnh hắn lại cười đến thập phận xinh đẹp:

- Ha ha, cuối cùng có thể gặp được một nam nhân có thể khiến Tần Tư ta động tâm rồi!

- Đại ca, lão đại hắn... Hắn thành công rồi!

Cốc Kiều Kiều cầm lấy tay đại ca Cốc Lực nàng hưng phấn nói.

Cốc Lực sùng bái nhìn Lăng Tiếu nói:

- Đúng vậy, Lăng đại sư luôn ngoài ý định người khác như thế, hắn thật sự là luyện đan thiên tài, trong đồng lứa ở đây chỉ sợ khó có ai qua được hắn, coi như là lớp trước cũng khó mà tìm ra Luyện Dược Sư xuất sắc như hắn, đây chính là thất phẩm chi cảnh viên mãn ah!

Lăng Tiếu đi về phía quan đài, ngay khi hắn muốn giao đan dược vào tay Dược Môn trưởng lão thì một đạo thân ảnh không biết từ chỗ nào xuất hiện, thân ảnh kia càn lặng yên không một tiếng động đoạt lấy đan dược trong tay Lăng Tiếu.

- Hỗn đãn!

Lăng Tiếu kinh hãi, hắn nào nghĩ tới ở chỗ này rõ ràng còn có người dám ra tay đoạt đan dược của hắn, hơn nữa ra tay còn bí mật như thế, khiến hắn không có chút thời gian phản ứng.

Hắn quát to một tiếng, một quyền không chút lưu tình nện tới thân ảnh kia.

.

Một quyền này của hắn đã ngưng tụ tất cả lực lượng bản thân, muốn một quyền đánh chết người kia.

Phanh!

Đáng tiếc, một quyền này của hắn đánh vào tay đối phương lại như đánh vào một thứ mềm nhũn vậy, lực lượng rõ ràng đều bị tán đi.

Lăng Tiếu không có thời gian nghĩ nhiều, đang chuẩn bị suy diễn ra tiểu phương thế giới của mình thì thanh âm của Dược Môn trưởng lão đa lập tức vang lên nói:

- Lăng Tiếu dừng tay, hắn là giám sát trưởng lão!

- Giám sát trưởng lão?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, ổn định khí thế lại nhìn về phía thân ảnh kia.

Lúc này, mười tên bình phán trên quan đài đều cúi người với thân ảnh kia cung kính nói:

- Bái kiến giám sát trưởng lão!

Ở bên người Lăng Tiếu là một lão giả lưng còng, trên mặt lão giả này đầy nếp nhăn, thân thể thoạt nhìn cực kỳ gầy yếu, tựa hồ một trận gió cũng có thể quét bay vậy.

Ban tay khô héo nắm lấy hai khỏa đan dược của Lăng Tiếu, trong mắt bắn ra hào quang.

Hắn thì thào nói:

- Cực phẩm Huyền Đế Đan mộc thuộc tính, từ bên ngoài nhìn vào không chút tì vết, uyển chuyển bóng loáng, trong suốt như ngọc, từ điểm này xem ra đã là đan dược thượng giai, lại nhìn đan sắc vô cùng nồng đậm tươi đẹp, năng lượng của linh thảo, thú đan cùng với đế đan đều dung hợp hoàn mỹ với nhau, hơn nữa một lần có thể ngưng tụ thành hai khỏa đan dược, rất giỏi... Quả nhiên rất giỏi a!

Những tên bình phán kia nghe đánh giá của giám sát trưởng lão đã biết rõ đan dược trong tay Lăng Tiếu tuyệt đối là thất phẩm đan dược hàng thật giá thật, hơn nữa còn là loại cao cấp nhất.

Kết quả lần đại bỉ này không cần nói cũng biết rồi!

Giám sát trưởng lão nâng mắt lên nhìn Lăng Tiếu, Lăng Tiếu phảng phất cảm giác như toàn thân mình đều bạo lộ trước mặt giám sát trưởng lão này vậy, bản thân tựa hồ cũng không có bí mật gì đáng nói cả.

- Ánh mắt thật đáng sợ, rõ ràng lại như sư phó Tà Đế, mang đến cho ta cảm

giác không thể chấn động!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói.

Đương nhiên hắn không phải cảm thấy lão giả này có thể lợi hại như sư phó Tà Đế của hắn, mà do cảnh giới hắn bây giờ vẫn chưa đủ, vốn không sờ tới uy năng của cảnh giới cao hơn, cũng không cảm thụ được lão giả này mạnh bao nhiêu.

- Tiểu tử ngươi vậy mới tốt chứ!

Giám sát trưởng lão tán thưởng một câu, sau đó đưa đan dược lại cho Lăng Tiếu, tiếp theo hắn lại nói:

- Ngươi có bằng lòng gia nhập Đan Minh không, lão phu có thể dẫn tiến ngươi, ngày sau ngươi có thể hưởng thụ các loại tài liệu luyện dược vô cùng vô tận!

Oanh!

Người chung quanh thần sắc đều là biến đổi, bọn hắn không ai ngờ đến lão đầu đột nhiên xuất hiện này rõ ràng mở miệng muốn mời Lăng Tiếu gia nhập Đan Minh, còn đưa ra điều kiện kinh người như vậy nữa

Đổi lại bất kỳ người nào trong bọn hắn khẳng định đã lập tức đáp ứng rồi.

Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, cũng là cơ hội mà tất cả tông môn và thế gia tranh đến vỡ đầu cũng muốn nghĩ đến a!

- Ách... Cái này để sau nói đi... Các ngươi trước tiên vẫn nên cho điểm ta đi!

Lăng Tiếu chần chờ một chút nói với đám người Dược Môn trưởng lão.

Lăng Tiếu lời này cơ hồ khiến người chung quanh đều bật ngửa.

Đại đa số người ở đây đều là người của các tông môn hoặc thế gia luyện dược, bọn hắn tới đây đa số đều là vì bài danh Đan Minh.

Một khi có thể lọt vào Top 10 Đan Minh, tài nguyên đạt được sẽ cuồn cuộn mà ra, bằng không bọn hắn cần gì phải dốc sức liều mạng tranh thủ bài danh như vậy làm gì chứ.

Hiện giờ Lăng Tiếu được giám sát trưởng lão quyền lực cực lớn ra mặt đảm bảo đển hắn gia nhập Đan Minh, trở thành một thành viên vĩnh viễn của Đan Minh, hắn rõ ràng còn không cảm động đến rơi nước mắt mà đáp ứng, thật sự khiến bọn hắn thầm mắng trong lòng: Thật sự là một gia hỏa không biết điều?

Giám sát trưởng lão cũng tự mình đi ra nghiệm đan trầm trồ khen ngợi rồi, chẳng lẽ hạng đầu còn thoát khỏi tay ngươi sao?

Bất quá lời mặc dù nói thế, nhưng kết quả vẫn phải công bố.

Dược Môn trưởng lão nhìn giám sát trưởng lão hỏi:

- Giám sát trưởng lão, đã ngài đi ra, điểm này hay là do ngài cho đi!

Giám sát trưởng lão ở Đan Minh có vị trí khá cao, tuy rằng rất ít tham dự sự vụ, nhưng lời hắn trước giờ đều đại biểu cho ý chí của Đan Minh, cho dù là tông chủ bọn hắn cũng thập phần tôn kinh, giám sát trưởng lão chính là Thánh Dược Sư trong truyền thuyết a!

Thánh Dược Sư ở trên đại lục có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một vị đều có được vinh hạnh lớn lao, không ai dám dễ dàng khởi dậy lửa giận của loại tồn tại này cả.

Giám sát trưởng lão cũng không để ý Lăng Tiếu làm thế, hắn giờ nhìn sao cũng cảm thấy Lăng Tiếu thuận mắt, nhân tài như vậy có thể mời vào Đan Minh thì còn gì tốt bằng nữa, huống hồ hắn cùng với Lăng Tiếu còn một tầng quan hệ không muốn người biết đến.

- Cốc gia đại biểu Lăng Tiếu luyện chế cực phẩm Huyền Đế Đan mộc thuộc tính hai khỏa, phẩm chất tuyệt hảo, đạt được danh đầu tỷ thí lần này, ban cho một khỏa huy chương Luyện Dược Sư thất phẩm, về phần điểm ta cảm thấy cho bao nhiêu đều không có ý nghĩa, bởi vì đan dược của hắn tương đối hoàn mỹ, khiến cho không người nào có thể bắt bẻ, bất luận đỉnh phong Thiên Tôn hoặc Bán Đế mộc thuộc tính nào đạt được, muốn phá vỡ mà vào Đế cấp cũng không phải việc gì khó.

Giám sát trưởng lão sâu kín nói, hắn dừng lại một chút lại nói:

- Dù cho bao nhiêu điểm cũng đều có vẻ không tôn trọng hắn, nhưng hắn lại là đại biểu Cốc gia, vậy thì nhất định phải cho điểm mới có thể bài danh hội viên Top 10 lần này, vậy ta cho hắn được 100 điểm đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1164 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (1)

100 điểm!

Mấy chữ này cơ hồ vang lên trong lòng mọi người, khiến bọn hắn cũng bất khả tư nghị!

Đây chính Luyện Dược Sư trọn điểm mà từ trước tới nay chưa từng xuất hiện a!

Bất quá, bọn hắn cũng đều cảm thấy điểm này rất hợp lý, nếu đổi lại bọn hắn chỉ sợ cho 200 hoặc 300 điểm cũng không thấy đủ.

Ai bảo thủ đoạn luyện đan mà Lăng Tiếu bày ra lại kinh người như thế, đan dược ngưng tụ thành lại cực phẩm như thế chứ?

- Thủ đoạn luyện đan của Lăng Tiếu này thật lợi hại, 100 điểm một chút cũng không quá ah!

- Nói rất có lý, rõ ràng hư không Ngưng Đan, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi, thật không biết sư thừa hắn ở đâu nữa?

- Có thể là đệ tử của một vị ẩn đại sư cũng nên, Trung Vực rộng lớn như thế, luôn luôn có một ít lão quái vật không xuất thế.

- Nếu có thể bái lăng đại sư làm thầy thì tốt rồi, ngày sau ta có thể có được một nửa năng lực của hắn thôi cũng thỏa mãn rồi!

- Lăng đại sư thật là đẹp trai, nếu ta có thể gả cho hắn thì thật tốt ah!

...

Nghe điểm như thế, Cốc Long Hưng, Cốc Lực và Cốc Kiều Kiều cơ hồ muốn kinh hô lên.

Lăng Tiếu biểu hiện xuất sắc như thế, vậy Cốc gia bọn họ tương lai vài năm sẽ đạt được càng nhiều lợi ích hơn nữa, bọn hắn có thể không hưng phấn sao?

- Chỉ 100 điểm, cũng không nhiều thêm vài điểm, lão nhân này quá keo kiệt đi, đâu dễ gì đồng thời ngưng thành hai khỏa đan dược chứ!

Lăng Tiếu ở trong lòng cực kỳ bất mãn nói.

- Tốt rồi, điểm đã cho rồi, ngươi có nguyện ý gia nhập Đan Minh, thành trưởng lão Đan Minh chúng ta không?

Giám sát trưởng lão lần nữa hỏi.

- Cái này... Ta cảm thấy vấn đề nghiêm túc như vậy chúng ta vẫn nên nói chuyện riêng thì hơn, nhiều người như vậy ở chỗ này... Ta cảm thấy rất không có ý tứ/

Lăng Tiếu gãi gãi tóc lộ ra vài phần ngượng ngùng nói.

Hắn cũng không thể vội vàng đáp ứng được, việc này hắn phải tính toán thật kỹ đã nói sau, chuyện này liên quan đến "Chung thân đại sự" cả đời hắn không thể qua loa được.

Giám sát trưởng lão không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng còn do dự, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần khen ngơi, hắn chỉ nhẹ gật đầu:

- Vậy ngươi suy nghĩ kỹ càng lại đến Luyện Dược Sư công hội tìm lão phu a!

Dứt lời, thân ảnh hắn lóe lên, liền biến mất khỏi quảng trường.

Giám sát trưởng lão vừa rời đi, Cốc Long Hưng liền không thể chờ đợi được nữa đi tới trước Lăng Tiếu nói:

- Lăng đại sư ah, ngươi sao có thể cự tuyệt hảo ý của giám sát trưởng lão, bao nhiêu người muốn vào Đan Minh còn cầu mà không được, ngươi rõ ràng còn muốn cân nhắc, ai nha, ngươi mau mau đi với ta đến Luyện Dược Sư công hội, đáp ứng yêu cầu của giám sát trưởng lão đi.

Cốc Long Hưng thân là trọng tài Đan Minh biết rõ chỗ tốt khi gia nhập Đan Minh, đương nhiên không hi vọng Lăng Tiếu bỏ qua cơ hội lần này, huống hồ Cốc gia bọn hắn có giao hảo với Lăng Tiếu, chỉ cần Lăng Tiếu ngày sau ở trong Đan Minh làm ra cống hiến, đứng vững gót chân ở Đan Minh thì Cốc gia bọn hắn cũng sẽ nhiều thêm một trợ lực mạnh mẽ.

.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Việc này để sau hẳn nói, nhanh phát thưởng đi đã!

Cốc Long Hưng còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lăng Tiếu liền nuốt lợi vào trong bung.

- Tốt rồi, hôm nay chúng ta được thấy một vị Luyện Dược Sư trẻ tuổi vĩ đại sinh ra đời, hắn chính là Cốc nhà đại biểu Lăng Tiếu, đứng đầu đại hội lần này chính là hắn, Dược Môn Hỏa Trần thứ hai, Đan Tông Tần Tư thứ ba, Viêm Tộc Viêm Chân thứ tư...

Dược Môn trưởng lão bắt đầu tuyên bố.

Luyện Dược Sư ở chung quanh cũng nhịn không được kinh hô lên tên của "Lăng Tiếu", tràng diện náo nhiệt ở hiện trường lên đến đỉnh phong!

Lăng Tiếu được ban thưởng một quả Không Gian Giới, bên trong có gì thì hắn chưa xem, mặt khác còn có một quả Thất Tinh huy chương, đại biểu thân phận Thất phẩm Luyện Dược Sư hiện giờ của hắn.

Hiện giờ mặc kệ hắn đi đến phương nào, đều sẽ trở thành thượng khách của các đại tông môn.

Nếu như nói danh tiếng Đệ Nhất Hoàng Tọa khiến hắn dương danh Trung Vực, vậy thì hạng đầu Đan Hội Đại Bỉ lần này lại khiến hắn chen chân vào hàng ngũ tầng lớn cao đẳng ở Trung Vực.

Cho dù là thế lực lớn cũng phải bán hắn vài phần mặt mũi.

Sau khi phát xong ban thưởng, mười tên bình phán ngoại trừ Hoàn Nhan liệt lặng yên bỏ đi ra, chín người còn lại đều tiến lên chúc mừng Lăng Tiếu.

- Lăng đại sư quả nhiên là tuổi trẻ tài cao ah, những lão gia hỏa chúng ta cảm thấy thật xấu hổ!

Dược Môn trưởng lão dẫn đầu tiến lên nói.

Đan Tông trưởng lão cũng nói:

- Đúng vậy, xem Lăng đại sư còn chưa quá 50, rõ ràng đã có tạo nghệ như vậy với luyện đan chi thuật, quả nhiên là thật đáng mừng ah!

- Đúng vậy, Lăng đại sư, ta là Hồi Thiên Tông Miêu Thái, về sau gặp gỡ

nhiều hơn nhé!

- Lăng đại sư, ta là Viêm Tộc Viêm Vĩnh, ngày sau nếu có gì cần Viêm Tộc chúng ta hỗ trợ thì cứ mở miệng!

...

Lăng Tiếu chỉ mỉm cười đáp lại vài tiếng, liền muốn mượn cơ hội chuồn đi, hắn thật sự không muốn dây dưa với những lão gia hỏa nà, nhất là câu "không qua 50" kia của Đan Tông trưởng lão khiến trong lòng hắn cực kỳ ủy khuất.

Hắn khổ sở mà thầm nói: Bản thiếu gia vẫn chưa tới 30 mà, ngươi nói ta già như vậy, còn để cho ta sống nữa không đây.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn rời đi thì một tiếng to vang lên:

- Lăng đại sư chậm đã!

Một gã hán tử trung niên từ trong đám người lách vào, hắn tướng mạo kiên nghị, mày rậm mắt to, có thực lực trung giai Thiên Tôn.

Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn người tới, hắn thề cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua người này.

- Không biết cực phẩm Huyền Đế Đan của Lăng đại sư ngươi có thể bán cho ta không, ta là quản sự Tô Trường đến từ đấu giá hội Thịnh Dụ Thành.

Tô Trường mang theo vẻ cung kính nói với Lăng Tiếu.

- Tô Trường?

Lăng Tiếu cao thấp đánh giá trung niên này một chút, ánh mắt hơi dừng lại ở dưới háng hắn một chút, trong lòng khinh bỉ thầm nghĩ:

- Cũng không có thể có dái bò dài như vậy ah!

- Ta tạm thời không có ý định bán đi!

Lăng Tiếu đáp.

- Lăng đại sư, ngươi có hai khỏa cực phẩm Huyền Đế Đan, bán một khỏa cho ta cũng không sao ah, ta có thể trả ngươi 1000 vạn thượng phẩm huyền tinh và ba gốc thất giai đê giai linh thảo có được không?

Tô Trường dụ dỗ nói.

Hắn vừa dứt lời, bên cạnh lại có mấy người vội vàng đi tới.

- Lăng đại sư, ngươi bán cho ta đi, ta trả ngươi 1200 vạn thượng phẩm huyền tinh cùng với bốn gốc thất giai đê giai linh thảo!

- Lăng đại sư, ta trả 1500 vạn thượng phẩm huyền tinh cùng với bốn gốc thất giai đê giai linh thảo!

- Lăng đại sư, ta trả 2000 vạn thượng phẩm huyền tinh, ba gốc thất giai đê giai linh thảo!

Mấy người kia đều có thực lực Thiên Tôn, xem bộ dáng tài đại khí thô của bọn hắn, chắc hẳn đều là một ít quản sự của các đấu giá hội tại thành trì lớn hoặc là một ít trưởng lão tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1165 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (2)

Nếu như bọn hắn đạt được một khỏa cực phẩm Huyền Đế Đan có thể đề cao danh dự và thu nhập cho đấu giá hội, hoặc giả có thể tặng cho trưởng bối của mình, trợ bọn hắn đột phá Đế cấp, tăng cường thực lực nhà mình.

Nếu như là Huyền Đế Đan bình thường cũng không đáng bọn hắn hạ tiền vốn như vậy, nhưng cực phẩm Huyền Đế Đan lại không giống, nó ngoại trừ có thể giúp đỉnh phong Thiên Tôn hoặc Bán Đế đột phá Đế cấp ra, còn có thể khiến bất luận một gã Đế cấp nào tăng lên một giai, giá trị cơ hồ áấp hai ba lần Huyền Đế Đan phổ thông.

Đây mới là nguyên nhân bọn hắn điên cuồng!

Bọn hắn kêu giá điên cuồng khiến rất nhiều người chú ý, những người kia cũng nhao nhao lách vào, có người muốn mua cực phẩm Huyền Đế Đan, có người lại muốn chiêm ngương phong thái Lăng Tiếu một chút.

- Thực xin lỗi các vị, cực phẩm Huyền Đế Đan này ta còn tác dụng khác, ta không định bán đi, thỉnh mọi người nhường đường một chút.

Lăng Tiếu bị những người này vây quanh, càng có không ít người rõ ràng thừa cơ sờ soạn trên người hắn, quả thật khiến hắn khó mà chịu nổi.

Cuối cùng Lăng Tiếu không thể không gian nan mở ra một đường máu, quay trở về chỗ của Cốc gia.

Giá trị của cực phẩm Huyền Đế Đan này ở trong mắt Lăng Tiếu cũng không phải chỉ có một chút như vyaaj, trong đó một khỏa đương nhiên là lưu cho

Lưu Quần đột phá Đế cấp, một viên khác lại có tác dụng lớn khác.

Lúc trở lại Cốc gia, Cốc Lực và Cốc Kiều Kiều đã dẫn đầu quay về, bọn hắn báo tin tức Lăng Tiếu đạt được hạng đầu cho những người khác.

Lúc này mọi người đều ra trước cửa để nghênh đón đón Lăng Tiếu.

Lưu Quần là người đầu tiên vọt ra cong cong thân thể nói:

- Chúc mừng thiếu gia đạt được hạng đầu lần này!

Giờ phút này, hắn cũng khó mà che dấu được kích động trong lòng nữa, chỉ cần thiếu gia hắn cao hứng, thưởng cho hắn khỏa cực phẩm Huyền Đế Đan kia hắn có thể thành tựu đế vị rồi!

- Chúc mừng ngươi Lăng thiếu!

Lê Tuyết cũng tiến lên nói.

Dao Thanh Mẫn càng vui mừng ôm lấy cánh tay Lăng Tiếu, một bộ hung ác như hận Lăng Tiếu không thể lập tức sủng ái mình.

Băng Nhược Thủy, Diệp Vân Phong cùng với người Cốc gia cũng nhao nhao tiến lên chúc mừng.

Về tới trong sảnh, hắn cũng không lập tức ban cực phẩm Huyền Đế Đan cho Lưu Quần, mà bảo hắn tản tin tức mình biến mất ra ngoài.

Cái tin tức này, cũng khiến Lăng Tiếu trở thành tiêu điểm các thế lực!

Gần vạn năm đây là lần đầu tiên Dược Môn thất bại trong đấu đan.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu trở thành nhân vật tiêu điểm của nhiều người.

- Nghe nói gì không, Lăng Tiếu đại biểu Cốc gia trong thi đáu đan dược lần này chỉ dùng một phần linh dược đồng thời luyện chế ra hai viên cực phẩm đế đan đè nặng Dược môn Hỏa Trần, Đan Tông hai tên yêu nghiệt. Bọn họ là đều luyện chế thành Huyền Đế Đan phong lôi hai loại thuộc tính khó nhất. Đáng tiếc Lăng Tiếu đại sư mạnh hơn quá nhiều, bọn họ kém sắc không ít.

- Ngày hôm qua dị tượng xuất hiện liên tục, cuối cùng hào quang màu xanh đầy trời chính là do Lăng đại sư tạo thành?

- Đúng vậy, khi ấy ta ở cách không xa nhìn qua, hào quang này xuất hiện mấy chục hô hấp mới biến mất.

- Ta còn nghe được tin tức Lăng Tiếu đại sư chính là Lăng Tiếu đệ nhất hoàng tọa cách đây không lâu là cùng một người.

- Trời ơi, chuyện này... Lăng Tiếu đại sư sao biến thái như vậy, đệ nhất hoàng tọa đã đủ trâu bò rồi, bây giờ đoạt danh đầu trong thi đấu đan, còn để cho người ta sống hay không?

- Đúng vậy, ta nghe nói một tin tức khác đây, Lăng đại sư chiêu lãm truy tùy giả, ai là Thiên Tôn đỉnh phong hoặc tán tu bán đế mộc thuộc tính đều có thể đi gặp hắn, nếu như được Lăng đại sư nhìn trúng có thể ban tặng một viên cực phẩm Huyền Đế Đan.,

- Thật giả? Lăng đại sư hào sảng như vậy à?

- Ta nghe tin tức này sao không giống vậy? Ta hình như nghe nói Lăng đại sư chiêu lãm truy tùy giả, ai nguyện ý thần phục Lăng đại sư có thể đi tới thử một lần, nếu như lọt vào pháp nhãn của Lăng đại sư có thể được bồi dưỡng trọng điểm đấy.

- Có chuyện tốt như vậy sao? Ta có thực lực Địa Hoàng, không biết Lăng đại sư có đặt vào trong mắt hay không?

- Ngươi đừng đi tìm mất mặt, người ta chỉ chiêu làm truy tùy giả ngoài Thiên Tôn giai mà thôi.

Trên địa bàn Hoàn Nhan gia, Hoàn Nhan Liệt và Hoàn Nhan Khang và một đám người đang tụ tập với nhau.

- Không phải ngươi nói kế hoạch nhất được đảm bảo an toàn hết hay sao?

Hoàn Nhan Liệt nhìn qua Hoàn Nhan Khang quát to lên.

Sau khi thi đấu ngày hôm qua chấm dứt, tất cả các nhà đều có bài danh, Hoàn Nhan gia và Trang gia cùng té ra khỏi top mười của Đan Minh, do Liễu gia và Trúc Thanh Tông thay thế, mà Cốc gia mượn biểu hiện xuất sắc của Lăng Tiếu cho nên bài danh từ thí chín tăng lên thứ sáu.

Kỳ thật dùng thành tích mà tính toán thì Cốc gia hoàn toàn có thể chen vào top ba, nhưng mà Lăng Tiếu chỉ là ngoại viện, cũng không phải người Cốc gia, cho nên bài danh chỉ có thể đứng thứ sáu tính là phi thường ưu đãi rồi.

Hoàn Nhan Liệt lúc này cảm thấy nghẹn trong lòng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Những năm qua bọn họ làm việc đè đầu Cốc gia, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái, nhưng bây giờ không làm gì được còn bị người ta đè lại, còn bị đá ra khỏi top mười, chuyện này ai mà chịu nổi.

Hoàn Nhan Khang lúc này cảm thấy xấu hổ.

- Liệt trưởng lão, việc này đã không còn khống chế được nữa, nhưng mà Sát

Thiên Nhan đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu, bọn họ một kẻ là Thiên Tôn cấp thấp, một kẻ là Thiên Tôn trung cấp liên thủ còn không làm gì được Lăng Tiếu...

- Được rồi, bây giờ có nói việc này cũng chẳng giải quyết được cái gì, kết cục đã định, ta bây giờ đang nghĩ làm thế nào giết tiểu súc sinh kia! Các ngươi mau nghĩ biện pháp khiến cho hắn mau chóng biến mất đi!

Hoàn Nhan Liệt lúc này lắc tay nói ra.

- Liệt trưởng lão, biện pháp duy nhất chính là thông báo tin tức Cổ Sát Lệnh rải ra các nơi.

Một tên đệ tử Hoàn Nhan gia lên tiếng.

Hoàn Nhàn Liệt suy tư một chút, nói:

- Đáng tiếc thi đấu đan lần này người Cổ gia không tới, tin tưởng bọn họ rát thích đấu với Lăng Tiếu này, thật muốn nhìn cảnh tượng Lăng đại sư phong quan vô hạn, hôm sau trở thành con chuột qua đường người hô người đánh.

Lăng Tiếu trở thành nhân vật phong vân lúc này đang nằm trên giường lớn ngũ thật say, bên cạnh hắn còn có hai mỹ nhân yêu kiều nằm cạnh.

Tối hôm qua Lăng Tiếu cùng ngủ chung với Băng Nhược Thủy và Dao Thanh Mẫn.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai mỹ nữ dáng vẻ khác nhau nằm bên cạnh thì cười cười thỏa mãn.

Trước kia Lăng Tiếu đã sớm ảo tưởng thu các nàng vào cửa và ngủ cùng, ai biết được ôm nay kinh hỉ quá lớn xuất hiện.

Tối hôm qua hắn tiêu hao cả một ngày, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi không chịu nổi.

Sau khi ăn tối xong hắn trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khi ấy hắn cũng rát muốn gọi Băng Nhược Thủy vào cùng ngủ với hắn một đêm, nhưng mà sư phụ Lê Tuyết và sư tỷ Dao Thanh Mẫn của nàng đều có mặt, hắn thật sự khó lên tiếng được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1166 - Chăn Lớn Cùng Ngủ. (3)

Cho nên hắn trở về buồn bực nằm ngủ một mình, cũng không suy nghĩ người muốn giết hắn là ai, cũng không muốn suy nghĩ gia nhập Đan Minh.

Hắn luyện chế cực phẩm Huyền Đế Đan đã khiến tinh thần và linh lực bị đè ép tiêu hao không còn.

Ai biết rõ hắn mới nằm xuống giường không bao lâu, Băng Nhược Thủy đã lén lút tiến vào căn phòng của hắn.

Mỹ nhân khổ sở lén lút tới đây, Lăng Tiếu nhanh chóng kéo nàng vào trong chăn sưởi ấm.

Ai biết được khi bọn họ kết thúc đại chiến đầu tiên thì Dao Thanh Mẫn lại tới.

Nha đầu này còn rất ôn nhu gõ cửa và nói:

- Thiếu gia, nô tài Thanh Mẫn tới làm ấm giường cho ngài!

Nàng hấp dẫn trần trụi như vậy khiến Lăng Tiếu vừa mới bình phục dục hỏa lại bốc cháy hừng hực lên.

Băng Nhược Thủy vốn định lảng tránh, nhưng mà bị Lăng Tiếu hắn kéo phải lưu lại, sau đó Dao Thanh Mẫn ở ngoài cửa bị Lăng Tiếu kéo vào trong chăn.

Hai nữ nhân gặp nhau trên giường thì Băng Nhược Thủy gương mặt đỏ tươi như máu, vô cùng thẹn thùng, nàng nằm trong chăn không dám động một

cái, còn Dao Thanh Mẫn ngược lại cố ý lay động nàng, còn chơi cởi y phục hấp dẫn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu còn không chờ nàng cởi quần áo xong đã kéo nàng lên giường, hắn "Giáo huấn" là nha đầu làm ấm giường còn bày điều kiện với hắn.

Kết quả ba người cùng ngủ trong chăn lớn.

Nhìn thấy hai nữ thỏa mãn ngủ bên cạnh mình, Lăng Tiếu vô cùng vui vẻ, hắn lại ảo tưởng có một ngày mình kéo tất cả nữ nhân của mình đưa lên một giường, sau đó cùng đại chiến thỏa thê.

Nhưng mà nữ nhân càng nhiều đại biểu áp lực của hắn càng lớn, vạn nhất không thể thỏa mãn các nàng thì chắc chắn sẽ có nháo lớn đấy.

Ba người rời giường thì mặt trời đã lên cao.

Băng Nhược Thủy kiều mỵ da thịt đỏ hồng, không dám nhìn Lăng Tiếu cái nào.

Dao Thanh Mãn hiển nhiên còn phóng khoáng hơn Băng Nhược Thủy nhiều lắm, nàng tùy ý vuốt ve thân thể Lăng Tiếu, nói:

- Thiếu gia, ta đã là nha hoàn của ngài, về sau ngài không nên vùi dập người ta đấy.

Lăng Tiếu xoa gương mặt của nàng, cười nói:

- Ân, chỉ cần ngươi nhớ kỹ tối qua hầu hạ tốt thiếu gia, thiếu gia sẽ không vùi dập ngươi, nếu ngươi hầu hạ không tốt thì không có biện pháp a.

- Yên tâm đi, nô tài nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ thiếu gia, bây giờ để

nô tài hầu hạ thiếu gia thay quần áo.

Dao Thanh Mãn yểu điệu nói.

Băng Nhược Thủy cũng rất bội phục sư tỷ của mình, nàng có cam đảm rất lớn khi theo đuổi vui vẻ của mình, bản thân nàng cũng đang suy nghĩ có nên buông rụt rè của bản thân "Hầu hạ" Lăng Tiếu không?

Lúc Lăng Tiếu và hai nữ đi ra đại sảnh, Cốc Uy bước nhanh tới, nói:

- Lăng đại sư rời giường, nếu ngươi không dậy thì ta cũng gọi người gọi ngươi đấy.

Nhìn Cốc Uy biểu lộ lo lắng, Lăng Tiếu đã biết tin tức đã truyền ra, cười nhạt nói:

- Cốc trưởng lão, chuyện gì mà ngươi lo lắng như vậy?

Cốc Uy còn không nói, Diệp Vân Phong lập tức nói:

- Lão đại, bên ngoài có người muốn cầu kiến thiếu gia, bọn họ muốn làm truy tùy giả của ngươi.

Lăng Tiếu nói:

- Ta biết rồi, bảo bọn họ chờ đi, nói ta muốn bế quan một tháng!

- Lão đại, chuyện này... Có phải không ổn hay không?

Diệp Vân Phong khó hiểu hỏi một câu.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Chiếu theo lời ta nói mà làm đi!

Diệp Vân Phong gật đầu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Đương nhiên Lăng Tiêu sẽ không thực bế quan, hắn thu liễm khí tức đi tới Luyện Dược Sư công hội.

Lăng Tiếu mặc quần áo Luyện Dược Sư, trước ngực mang huy chương thất tinh sáng ngời.

Trên đường đi không ít người nhìn thấy huy chương thất tinh trước ngực của hắn, có vài người cung kính khom người vấn an một câu "Đại sư"!

- Quấy rầy ngươi tìm Giam Đốc trưởng lão giúp ta, nói là Lăng Tiếu cầu kiến!

Lăng Tiếu tới Luyện Dược Sư công hội là đi cửa lớn, nói với người trông cửa.

Người này vội vàng thi lễ với Lăng Tiếu.

- Thì ra là Lăng đại sư, Giam trưởng lão đã sớm phân phó Lăng đại sư có thể trực tiếp đi vào nội đường tìm hắn là được, mời ngài tùy tiện.

Người trông cửa này nhìn thấy Lăng Tiếu còn trẻ như vậy thì hô:

- Lăng đại sư này đúng là quá trẻ rồi!

Lăng Tiếu mới hơn hai mươi tuổi đã có thực lực Thiên Tôn, mấy trăm năm sau dung mạo sẽ không cải biến, hơn nữa chỉ cần hắn bảo trì tốc độ tu luyện

như vậy, ngày sau đạt tới Thánh giai thì dung mạo sẽ định hình, đến lúc đó hắn vĩnh viễn bảo trì tư thái lúc trẻ tuổi, vĩnh viễn không giờ.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hắn đi vào trong nội đường của Luyện Dược Sư công hội.

Trên đường đi qua các lầu các đình đài thủy tạ, Lăng Tiếu đi vào một gian nhã các.

Hắn vừa tới cửa thì cánh cửa tự động mở ra, một âm thanh thương lão vang vọng.

- Vào đi!

Lăng Tiếu đi vào trong, sau đó trực tiếp đi lên lầu hai.

Giam Đốc trưởng lão ngồi trên một bồ điếm, hắn nhìn qua Lăng Tiếu và nói vào vấn đề chính.

- Ngươi đã cân nhắc rõ ràng chưa?

Lăng Tiếu nhìn qua Giam Đốc trưởng lão nói chuyện, cảm thấy hắn đủ dứt khoát/

- Ta có thể gia nhập Đan Minh, nhung mà ta có điều kiện!

Lăng Tiếu nói.

Giam Đốc trưởng lão cười lên, nếp nhăn già nua của hắn lúc này co lại vài cái, nói:

- Ngươi là người đầu tiên dám bàn điều kiện đấy, nếu như là người khác thì

ta khẳng định sẽ đá hắn ra khỏi cửa, nhưng mà ngươi thì ta không biết làm sao.

Hắn dừng một chút và nói:

- Nói đi, có điều kiện gì?

- Ta có một điều kiện, chính là ta chỉ làm khách khanh trưởng lão, sẽ không thường trú ở nơi này, ta có việc cần làm, không muốn có chút gò bó gì đó.

Lăng Tiếu nói.

Khách khanh trưởng lão chỉ là một loại tôn xưng, chẳng khác gì cung phụng ngoại viện của thế gia đại phiệt, nhưng mà cùng cấp với cung phụng trưởng lão, khác chính là càng tự do, chỉ khi các tông môn hoặc gia tộc gặp nạn mới ra tay trợ giúp, đây là trưởng lão danh nghĩa.

- Chỉ đơn giản như vậy?

Giam Đốc trưởng lão sững sờ, sau đó hỏi lại.

Lăng Tiếu nói:

- Chỉ đơn giản như vậy, tiền bối tưởng như thế nào? Nếu như không đáp ứng thì ta đành phải không gia nhập.

Ví dụ như tông môn hoặc gia độc này cần đan dược nào đó, bọn họ không cách nào luyện chế thì có thể dùng thân phận Đan Minh thân mời, do Đan Minh thương thảo xong mới ban bố nhiệm vụ ra ngoài, người nào có thể luyện chế ra đan dược này sẽ tiếp nhận dưới hình thức nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phí tổn do nhân viên Đan Minh trảo trả.

Hoặc có chút tông môn, gia tộc muốn mua sắm nhiều đan dược của Đan Minh, mà nội bộ Đan Minh cũng dùng hình thức nhiệm vụ tuyên bố ra ngoài, Lăng Tiếu có thể tiếp nhiệm vụ này hoàn thành.

Có thể nói Đan Minh chính là nơi giao dịch đan dược, là nơi liên hệ giữa Luyện Dược Sư công hội và các thế gia, tông môn.

Nhưng những tông môn, gia tộc gia nhập Đan Minh nguyện ý cung cấp nguyên liệu cho Đan Minh, bọn họ trả giá cũng thu được không ít thu nhập.

Trong trung vực nhiều võ giả như thế, mỗi giờ mỗi phút đều có sự kiện đánh nhau hoặc bị thương, cho nên bất luận võ giả nào cũng cần không ít đan dược.

Bọn họ không hiểu luyện chế đan dược, vậy thì khẳng định phải đi mua sắm đan dược rồi, mà Đan Minh không thể nghi ngờ là lựa chọn rất tốt cho bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1167 - Nhiệm Vụ Cấp Bảy.

Chỉ cần giao đủ huyền tinh, muốn đan dược gì cũng có.

Việc này cũng cần nhiều nhiệm vụ luyện chế dược cung cấp cho tông môn hoặc thế gia, cuối cùng do Đan Minh phụ trách liên hệ với các nơi mà thôi.

Tin tức đại khái Lăng Tiếu cũng biết được từ trong miệng Cốc Uy, trải qua liên tục cân nhắc, Lăng Tiếu mới quyết định nói với Giam Đốc trưởng lão đưa ra yêu cầu làm khách khanh trưởng lão.

Hắn phải nhanh chóng tổ kiến thế lực của mình, một khi hắn thành công còn cần sức ảnh hưởng của Đan Minh, đây chính là tăng thêm nội tình cho thế lực của mình, đồng thời cũng có thể từ Đan Minh thu hoạch không ít tư nguyên cần thiết, mà Đan minh cũng sẽ không vô duyên vô cớ cho hắn gia nhập, cho nên hắn cũng cần làm chút ít chuyện cho Đan Minh.

Giam Đốc trưởng lão nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Lăng Tiếu, đồng thời bày tỏ điều kiện Lăng Tiếu gia nhập Đan Minh.

Lăng Tiếu hàng năm phải hoàn thành ít nhất ba nhiệm vụ cấp bảy của Đan Minh.

Cái gọi là nhiệm vụ cấp bảy chính là luyện chế đan dược ngoài thất cấp, mà Lăng Tiếu hoàn thành ba nhiệm vụ này thù lao có ba thành sẽ quy cho Đan Minh, bảy thành do Lăng Tiếu giữ.

Điều kiện này Lăng Tiếu muốn hay không muốn cũng phải đáp ứng, dùng thực lực của hắn hiện tại luyện chế đan dược thất cấp là trong tầm tay.

Sau khi hai người đạt thành hiệp nghị thì tên của Lăng Tiếu được an bài vào hàng ngũ trưởng lão của Đan Minh, trở thành thủ tịch khách khanh trưởng lão của Đan Minh.

Lăng Tiếu rời khỏi nhã các thì Giam Đốc trưởng lão buồn bả nói:

- Chưởng pháp luyện đan của ngươi là DIễm Ảnh Chưởng?

Lăng Tiếu sững sờ một chút, nhìn qua Giam Đốc trưởng lão nói:

- Giam Đốc trưởng lão, ngài cũng biết Diễm Ảnh Chưởng sao?

- Phương pháp khống hỏa độc môn của Dược Tông, ta làm sao không nhận ra chứ?

Giam Đốc trưởng lão thở dài, trong đôi mắt già nua đầy thần sắc cô tịch.

Lăng Tiếu nhìn qua dị trạng của Giam Đốc trưởng lão, trong lòng máy động, hắn ngồi xuống.

Giam Đốc trưởng lão than thở nói:

- Dược Tông, Dược Môn, Đan Tông từng là luyện dược tam tông xuất sắc nhất, mà Dược Tông chính là tông môn luyện dược hàng đầu, chỉ tiếc tông môn bất hạnh rơi vào cục diện bị hại, chuyện cũ đã thành không, không đề cập nữa, không ngờ ngươi hiểu Hỏa Ảnh Chưởng, có thể nói học ở đâu hay không?

Lăng Tiếu lập tức nói với Giam Đốc trưởng lão chuyện năm đó ở Hoang Tùng sơn mạch thu được bí tàng đầu tiên, chỉ giấu diếm chuyện đan phương mà thôi.

Giam Đốc trưởng lão lắng nghe, làm ra thần thái trầm tư, nói:

- Ta còn có một cố nhân còn sống, xem ra ta chỉ là suy nghĩ của riêng ta mà thôi!

Ngưng một chút, hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nhìn rõ ràng cái gì mới thật sự là Diễm Ảnh Chưởng!

Giam Đốc trưởng lão nói xong bàn tay huy động liên tục.

Hai bàn tay của hắn lúc ban đầu nhìn qua thì cực kỳ thong thả và nhẹ nhàng, nhưng mà càng xem tiếp về sau thì phát hiện chưởng ảnh càng ngày càng nhanh và càng ngày càng nhiều, để cho người ta cảm thấy ho mắt nhìn không rõ, tới khi nhanh tới mức nhìn bàn tay nào cũng là chân thật, quỹ tích bàn tay của hắn huyền ảo khó hiểu, người ta không cách nào chạm tới, khiến người ta cảm thấy đây là chưởng pháp võ học cao thâm và thần bí.

Lăng Tiếu lúc này xem tới mức si ngốc.

Hắn sử dụng Hỏa Ảnh Chưởng đã vài năm rồi, hắn cũng cảm thấy mình phát huy bảy bảy bốn mươi chín đạo chưởng ảnh đạt tới cảnh giới chí cao rồi.

Ngày nay xem ra chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, thậm chí vận dụng Diễm Ảnh Chưởng còn lệch đường nữa chứ.

Tuynois Lăng Tiếu tiếp nhận truyền thừa của Dược Thần, bên trong có rất nhiều phương pháp khống hỏa cao minh, nhưng mà hắn còn không kịp tu luyện, huống hồ Hỏa Ảnh Chưởng hắn sử dụng vài năm qua, cảm thấy phi thường thuận tay, chỉ cần tiến thêm một bước hoàn thiện là có thể không kém gì thủ pháp khống hỏa do Dược Thần truyền thừa.

Bây giờ xem ra hắn không cần tận lực đi cải thiện, Giam Đốc trưởng lão trước mặt đã sớm hoàn thành suy nghĩ này của hắn rồi.

Nhìn qua chưởng ảnh liên tục, trí óc của Lăng Tiếu không ngừng ghi nhớ khẩu quyết của Diễm Ảnh Chưởng, hai tay không tự giác vận hành theo, dần dần hắm cản thấy có một loại hieur ra với Diễm Ảnh Chưởng, cảm thấy chỗ tinh diệu của chưởng pháp này.

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu mới dừng huy động chưởng ảnh.

Hắn đã sớm nhìn thấy Giam Đốc trưởng lão dừng tay rồi, ánh mắt đầy chấn kinh nhìn hắn.

- Giam Đốc trưởng lão, ngài là người Dược Tông sao?

Dược Tông đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử rồi, nhưng mà Giam Đốc trưởng lão lại biết Diễm Ảnh Chưởng, đây đại biểu cho cái gì?

Giam Đốc trưởng lão buồn bả nói:

- Có phải hay không thì có quan hệ gì đâu, đáng quên thì cũng sớm quên, cho dù nhớ lại cũng chỉ là ký ức bi ai, ngươi đi đi... sau khi rời khỏi đây phải cẩn thận một chút.

Lăng Tiếu nhìn thấy Giam Đốc trưởng lão nhắm mắt lại, hắn cũng đứng lên thi lễ với Giam Đốc trưởng lão, hắn quay người ra khỏi nhã các, hắn không hiểu câu nói sau đó của Giam Đốc trưởng lão là có ý gì.

Chẳng lẽ Giam Đốc trưởng lão biết ai muốn đối phó hắn sao?

Giam Đốc trưởng lão nhìn Lăng Tiếu rời đi, giọng nói vang vọng trong lòng của hắn.

- Truyền thừa tông môn cuối cùng cũng không gián đoạn, các ngươi có thể nghỉ ngơi rồi...

Lăng Tiếu rời khỏi nhã các, cũng không có lập tức rời đi, hắn đi thẳng tới đại sảnh tuyên bố nhiệm vụ của Đan Minh.

Một năm hoàn thành ba nhiệm vụ ngoài thất phẩm, hắn cũng không có thời gian nhàn rỗi hàng năm tới đây ba lượt, trước tiên hắn phải tiếp nhiệm vụ làm xong rồi nói sau.

Hắn còn không tới đại sảnh tuyên bố nhiệm vụ, Cốc Long Hưng không biết từ nơi hẻo lánh nào vội vàng chạy tới trước mặt, cung kính nói:

- Đa tạ Lăng đại sư, chúc mừng Lăng đại sư!

Hắn là người đầu tiên của Cốc gia cảm tạ Lăng Tiếu, còn chúc mừng thân phận của Lăng Tiếu, bởi vì hắn biết rõ Lăng Tiếu đã trở thành thủ tịch khách khanh trưởng lão của Đan Minh.

- Hưng trưởng lão quá khách khí, ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ của Cốc Tần lão ca giao phó mà thôi!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

- Ha ha, Lăng đại sư quá khiêm tốn, về sau chúng ta là đồng liêu rồi, còn mời Lăng đại sư chiếu cố nhiều hơn!

Cốc Long Hưng hạ thấp tư thái với Lăng Tiếu.

Hôm nay Lăng Tiếu đã trở thành khách khanh trưởng lão của Đan Minh, Cốc gia của hắn có giao hảo với Lăng Tiếu, đương nhiên phải đánh tốt quan hệ với Lăng Tiếu rồi.

- Ha ha, nói tốt!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, tiếp theo lại hỏi:

- Này, Hưng trưởng lão, ta định tiếp ba nhiệm vụ cấp bảy, ngươi xem giới thiệu giúp ta một chút nhiệm vụ này đáng tiếp đây?

- Ba nhiệm vụ cấp bảy?

Cốc Long Hưng sững sờ một chút hỏi lại.

- Ân, có vấn đề gì sao?

Lăng Tiếu nói.

- Lăng đại sư, ta biết rõ ngươi là thát phẩm Luyện Dược Sư, nhưng mà cũng không nhất định đi đón ba nhiệm vụ cáp bảy nha, phải biết rằng những nhiệm vụ cấp bảy không dễ hoàn thành đâu.

Cốc Long Hưng nói.

- Ách... Nói nghe xem?

Lăng Tiếu hỏi lại.

Cốc Long Hưng nói:

- Ngươi theo ta, ta sẽ từ từ nói cho nghe.

Thông qua Cốc Long Hưng nói, Lăng Tiếu mới biết được nhiệm vụ cấp bảy cũng không phải dễ tiếp được như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1168 - Kết Cục Của Các Ngươi Càng Thảm.

Bởi vì Đan Minh có không ít đại gia tộc và thế giới có thất phẩm Luyện Dược Sư tồn tại, có nhiệm vụ cấp bảy bình thường sẽ ưu tiên cho bọn họ lựa chọn, những nhiệm vụ cấp bảy còn lại không cái nào không phải đan dược khó luyện nhát, những thất phẩm luyện dược sư bình thường cũng không cách nào hoàn thành được cho nên vẫn giữ ở đấy, trừ khi Thánh Dược Sư tới, bằng không không có khả năng hoàn thành những nhiệm vụ này.

Cho nên Cốc Long Hưng kiến nghị Lăng Tiếu trước tiên nên tiếp số nhiệm vụ cấp năm cấp sáu hoặc những nhiệm vụ cấp bảy đơn giản, hắn tiếp thay Lăng Tiếu là được.

- Thì ra là như vậy, trước đi xem đi!

Lăng Tiếu nói, trong lòng của hắn lại nghĩ thầm:

- Thì ra lão gia hỏa kia yêu cầu còn không phải cao bình thường, nhưng mà cũng không làm khó được bản thiếu gia đâu.

Luyện Dược Sư công hội ban bố nhiệm vụ rất đơn giản, trong đại sảnh có một nơi dán các loại nhiệm vụ, đủ loại tên đan dược hoặc là yêu cầu ở phía trên, trên đó ghi thời gian hoàn thành yêu cầu.

Trong sảnh đường này có một lão giả chuyên môn giao và đăng ký nhiệm vụ.

Lăng Tiếu từ trong lời Cốc Long Hưng biết rõ nhiệm vụ chỗ này đại đa số là đơn giản, là nơi cho những tiểu tông môn hoặc tiểu gia tộc, có nhiệm vụ khó

hoàn thành thì cứ chờ người ta nhận nhiệm vụ là được, về phần những nhiệm vụ dễ hoàn thành đã sớm có người nhanh chân tới trước cả rồi.

Lăng Tiếu trực tiếp đi tới vị trí nhiệm vụ cấp bảy, nhìn qua yêu cầu phía trên và cười cười.

- Những cái này là nhiệm vụ cấp bảy khó hoàn thành sao? Thạt hại đầu óc nha, chẳng xứng với chữ "Khó" của nó.

Lăng Tiếu cười nhẹ một tiếng, tiếp theo tiến lên xé ba nhiệm vụ xuống.

- Lăng đại sư, ngươi... Ngươi làm gì vậy, những nhiệm vụ này mười mấy năm qua không có ai dám tiếp nhận cả, ngươi... Vì sao ngươi tiếp chúng chứ?

Cốc Long Hưng khẩn trương nói.

Nhìn Lăng Tiếu tiếp ba nhiệm vụ mười mấy năm qua không ai tiếp, Cốc Long Hưng cảm thấy đầu có không đủ dùng, hắn cảm thấy những lời của mình nói lúc trước không có tác dụng.

- Này... Thực hay gia? Một khi đăng ký tiếp nhận thì phải hoàn thành, không hoàn thành sẽ bị trừng phạt, cho dù là Giam Đốc trưởng lão bảo vệ ngươi, chỉ sợ vị trí của ngươi khó giữ được!

Cốc Long Hưng hảo ý nhắc nhở.

Lăng Tiếu cười cười không nói cái gì, cầm ba tấm nhiệm vụ giao qua và nói:

- Ngươi giúp ta đăng ký một chút, ta muốn làm ba nhiệm vụ này!

Lão giả đang ký nhìn qua Lăng Tiếu cầm ba tờ nhiệm vụ, ánh mắt lóe hào

quang, tiếp theo nhìn qua LĂng Tiếu.

- Ngươi xác định muốn tiếp ba nhiệm vụ này?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Xác định và khẳng định!

- Được... Không hổ là người Giam Đốc trưởng lão nhìn trúng, ba nhiệm vụ này mười mấy năm qua không ai nhìn tới, không nghĩ đến khách khanh trưởng lão mới đến đã có khí phách tiếp chúng.

Lão giả tán thưởng, nói thêm:

- Ngày sau có nhiệm vụ tốt lão Dương ta sẽ cho ngươi. Thời gian hoàn thành ba nhiệm vụ này là một năm.

- Ân, ta hiểu rồi, nhưng mà nửa tháng sau ta sẽ giao nhiệm vụ!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

- Người tuổi trẻ có lòng tin là chuyện tốt, nhưng mà quá tự đại là không được, ngươi đi đi!

Lão giả kia đăng ký cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không nói nhiều cái gì, gật đầu đi theo Cốc Long Hưng ra ngoài.

- Dương lão cũng là nguyên lão trong Đan Minh, bình thường không thích nói chuyện, nhưng mà hắn rất tán thưởng ngươi đấy.

Cốc Long Hưng nói, cũng không quan tâm lời của lão giả kia.

- Ta cảm thấy hắn nói không sai.

Lăng Tiếu ứng tiếng, tiếp theo lại nói:

- Hưng trưởng lão dừng bước a, ta tự đi ra ngoài là được.

Cốc Long Hưng cũng không miễn cưỡng, chỉ dừng lại và tiễn Lăng Tiếu đi.

Ra khỏi Luyện Dược Sư công hội, Lăng Tiếu lập tức cảm giác chung quanh, hắn cảm ứng được cảm giác như lúc trước bị ám sát, nhưng mà lần này người cũng nhiều hơn, bọn họ ẩn khí tức, nhưng mà Lăng Tiếu dựa vào tinh thần lực vẫn cảm ứng được.

Nhưng mà bọn chúng hiện tại không có ý động thủ, hình như đang chờ thời cơ tốt.

- Cũng tốt, ta rốt cuộc xem là ai muốn giết ta!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Sau đó hắn bay ra ngoài thành.

Lúc hắn ra ngoài có tám người hiện ra.

Tốc độ của Lăng Tiếu không nhanh không chậm, vừa vặn để đám người này đuổi theo.

Lúc đi tới nơi hoang vắng hắn dừng lại chờ tám người kia tới.

Tám gã sát thủ, mỗi một gã đều là có thực lực Thiên Tôn trung cấp, bọn chúng chia ra bao vây Lăng Tiếu.

- Ai bảo các ngươi tới? Hoàn Nhan gia?

Lăng Tiếu nhìn tám người này và hỏi.

- Người chết thì không cần biết rõ đáp án.

Tên dẫn đầu nói ra, khí thế của hắn tỏa ra, bảy người khác cũng bao vây Lăng Tiếu.

Tám người đồng thời xuất kiếm, từ tám hướng lao qua Lăng Tiếu ở giữa.

- Các ngươi không nói ta cũng có biện pháp khiến các ngươi nói!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, khí thế của hắn bành trướng lên.

Tám người đồng thời tỏa định bị Lăng Tiếu tránh thoát, tám thanh trường kiếm mất đi mục tiêu nên không đâm trúng.

Lăng Tiếu xuất hai mươi bốn phân thân và chia ra tấn công tám người.

Mỗi đạo thân ảnh xuất quyền, mỗi một quyền đánh vào chỗ hiểm của đối thủ.

Tám người chấn kinh, trong lúc nhất thời đều phân không rõ chân thân của Lăng Tiếu, chỉ nghe tiếng kêu thảm của đồng bọn.

Chân thân Lăng Tiếu ra tay với tên thủ lĩnh, tên này cũng không vừa, hắn dùng kiếm khí trảm sát ba phân thân.

Lúc trường kiếm của hắn tiếp xúc với long quyền của Lăng Tiếu, kiếm bị đánh gãy làm haiu.

Hắn đại kinh, vội vã lui ra sau hơn nữa hét to.

- Chân thân tại đây!

- Ngươi thoát được sao?

Lăng Tiếu lúc này lao tới bóp cổ tên này, ngay lập tức bay thẳng lê cao sau đó ném người nọ xuống đất.

Người nọ nặng nề rơi xuống mặt đất, chợt xuất hiện hố sâu.

Bảy tên còn lại không dám khinh thường, lập tức dùng tiểu thế giới của mình.

Bảy thế giới chi lực áp thẳng vào Lăng Tiếu, khí thế cực kỳ cường đại.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói:

- Bản thiếu gia không có thời gian chơi với các ngươi.

Nói xong tinh thần lực phân làm bảy, bảy Kim Long Thương đâm thẳng vào thức hải của đám này.

Ah ah!

Tiếng kêu thảm vang lên, bảy người đồng thời rơi xuống đất.

Bảy người đồng thời bị Lăng Tiếu giây sát.

Tên thủ lĩnh té xuống đất nhìn thấy thảm cảnh này, trong lòng chỉ muốn trốn đi.

Hắn không có dũng khí chiến đấu với Lăng Tiếu, hắn là sát thủ lãnh huyết nhưng không có nghĩa là không sợ chết.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng mà không nhanh bằng tinh thần lực của Lăng Tiếu.

Người nọ dừng rơi xuống, sắc mặt vặn vẹo, hiển nhiên vùng vẫy rất gian nan.

Lăng Tiếu lúc này khống chế người nọ, người sau khi ngã xuống đã không còn hơi thở.

Lăng Tiếu đi lên trước và phát hiện người này đã uống thuốc độc.

- Chết cũng không yên!

Lăng Tiếu tức giận nói.

Tiếp theo Lăng Tiếu cho tinh thần lực tỏa ra bao phủ linh hồn tám người này lại.

Hắn muốn hấp thu linh hồn của tám người này, hắn muốn thu hoạch ký ức của tám người này xem là ai muốn giết hắn.

Đám linh hồn kia lập tức bị Lăng Tiếu hấp thu.

Chỉ còn lại hồn lực lẻ tẻ tập trung lại mà thôi.

Lăng Tiếu tĩnh tọa quan sát linh hồn còn sót lại của đám người này, chỉ còn

lại một chút hồn lực nhưng cũng có tin tức Lăng Tiếu cần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1169 - Trảm Sát. (1)

- Sát Thiên! Cổ Sát Lệnh! Ha ha, thật sự có ý tứ!

Lăng Tiếu hung ác lẩm bẩm, tiếp theo hắn nói:

- Yên tâm đi, tương lai không lâu bổn thiếu gia cho các ngươi món quà lớn!

Từ ký ức Lăng Tiếu biết được vì sao đám này truy sát hắn.

Thì ra Sát Thiên chính là tổ chức sát thủ, mà bọn chúng biết rõ Cổ gia rải Cổ Sát Lệnh ra, Cổ gia muốn lấy đầu Lăng Tiếu nên chúng xuất hiện.

Tổ chức giết người, giết người vì lợi, mà Cổ gia hứa hẹn khiến chúng động tâm.

- Nhưng mà tin tức Sát Thiên biết được là có người cố ý rải ra, xem ra đám người Hoàn Nhan gia khẳng định không thoát liên quan!

Lăng Tiếu suy nghĩ nói thầm.

Hắn phải biết rõ từng địch nhân, chỉ có như vậy mới chém tận giết tuyệt được.

Lăng Tiếu thu không gian giới của tám tên này lại, lúc này quay về.

Hắn bị người khác đánh lén, hắn cũng muốn cho người khác hưởng tư vị bị đánh lén.

Trụ sở Hoàn Nhan gia, Hoàn Nhan Liệt nhìn đám người nhà, nói:

- Đã rải tin tức ra chưa?

Hoàn Nhan Khang gật đầu, nói:

- Đã rải ra rồi, bây giờ cả dược đô không ai không biết Lăng Tiếu là người Cổ gia muốn giết, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Hoàn Nhan Liệt hỏi.

- Nhưng mà ta nghe được tin tức liên quan tới Lăng Tiếu.

Hoàn Nhan Khang nói.

- Nói!

Hoàn Nhan Liệt nhíu mày hỏi.

Hoàn Nhan Khang lại nói:

- Hắn công bố thân phận đệ nhất hoàng tọa của mình ra, tất cả mọi người biết rõ Lăng Tiếu hắn không chỉ đệ nhất danh đấu đan, càng là đệ nhất hoàng tọa, phong đầu hai bên, đồng thời hắn còn chiêu mộ truy tùy giả, chỉ cần có thành ý cứ thử đi báo danh, một khi bị hắn nhìn trúng, hắn sẽ ban tặng đan dược tăng thực lực, kể cả cực phẩm Huyền Đế đan!

- Hắn muốn làm cái gì, đừng nói là hắn muốn mượn việc này tập hợp đám ô hợp đối phó Cổ gia?

Hoàn Nhan Liệt lẩm bẩm, ngừng một chút và nói:

- Bất kể như thế nào, trước khi quay về gia tộc ta muốn nghe tin hắn bị giết.

- Đã biết, người của Sát Thiên một khi hành động là không chết không ngớt, mặc kệ hắn trốn tới chỗ nào cũng sẽ bị truy sát, cho dù là Cốc gia cũng không thoát liên quan, đây là kết cục của Cốc gia chống lại chúng ta!

Hoàn Nhan Khanghung ác nói.

- Nói vậy thật tốt, nhưng mà các ngươi làm thế thì các ngươi kết cục càng thảm!

Một giọng nói như ma quỷ truyền tới.

Hoàn Nhan Liệt có tu vị bán đế, hắn cả kinh quát:

- Là ai dám nghe lén chúng ta nói chuyện?

Một chưởng đánh vào cửa sổ, cương phong đánh nát mặt tường.

Bức tường bị đánh nát, một đạo nhân ảnh từ trong khói bụi đi vào, giống như một chưởng của Hoàn Nhan Liệt không tạo thành nửa điểm thương hại.

Hoàn Nhan Liệt cùng Hoàn Nhan Khang nhìn qua, bọn họ không nghĩ tới vừa nhắc Lăng Tiếu thì hắn đã xuất hiện.

- Không nghĩ tới ngươi dám xuất hiện ở đây.

Hoàn Nhan Liệt quét thần niệm qua, phát hiện ở gần cũng chỉ có Lăng Tiếu cho nên thả lỏng tinh thần.

Hắn tu vị bán đế sẽ sợ một Thiên Tôn hay sao?

Chuyện này hiển nhiên là không thể nào!

- Ta không phải đưa tới cửa cho các ngươi giết sao? Cũng không biết các ngươi có bổn sự này hay không!

Lăng Tiếu nói.

- Hắc hắc, vốn không muốn quang minh chính đại tiêu diệt ngươi, tránh khỏi người khác nói Hoàn Nhan gia chúng ta không phong độ, bây giờ ngươi đã đưa tới cửa thì đừng trách chúng ta!

Hoàn Nhan Khang lúc này cười lạnh và ra tay với Lăng Tiếu.

Hoàn Nhan Khang rất tự tin, bởi vì bản thân hắn là Thiên Tôn đỉnh phong, bên cạnh còn có gia trưởng trông nom, hắn cảm thấy Lăng Tiếu không có phần thắng.

Một chiêu tỏa hầu, xé nát không khí đánh thẳng vào cổ Lăng Tiếu.

Một trảo này quá nhanh, trong nháy mắt đã tới cổ của Lăng Tiếu.

- Chết đi!

Hoàn Nhan Khang hung ác quát.

Lăng Tiếu tinh quang lóe lên, một tay rất nhanh đưa lên.

Răng rắc!

Tiếng gãy xương vang vọng, tiếp theo chính là tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Khang rút tay và lui ra phía sau.

Hiển nhiên cổ tay vừa rồi bị Lăng Tiếu đánh gãy.

Thân thể Lăng Tiếu bây giờ có thể so sánh với thánh khí, một quyền đánh vào trảo của Hoàn Nhan Khang sao không gãy?

- Tưởng thực lực thế nào chứ? Ta chỉ là Thiên Tông cấp thấp mà thôi!

Hoàn Nhan Liệt rống to một tiếng, khí thế đế giai của hắn áp qua Lăng Tiếu, đồng thời hắn lao qua phía Lăng Tiếu.

Hắn vừa ra tay là một kích toàn lực, chuẩn bị bắt Lăng Tiếu trong thời gian ngắn.

- Ngươi không có cơ hội!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói ra, thân thể động cũng không động, tinh thần lực của hắn tuôn ra ngoài.

Tinh thần lực hóa thành vô số lưỡi đao chém vào thức hải Hoàn Nhan Liệt.

Hoàn Nhan Liệt thân là thất phẩm Luyện Dược Sư, cảm giác với tinh thần lực rất nhạy cảm, nhưng mà hắn quá gần Lăng Tiếu, huống hồ cho dù cảm giác được cũng không phòng ngự được, hắn cảm thấy thức hải bị vô số lưỡi đao quấy long trời lở đất, tinh thần hỗn loạn.

Hoàn Nhan Liệt ôm đầu kêu thảm.

Một đạo ngân quang lóe lên, đầu của Hoàn Nhan Liệt bị chém bay.

Không biết khi nào trong tay Lăng Tiếu cầm trường kiếm, trên kiếm có máu chảy xuống.

- Ngươi... Ngươi giết Liệt trưởng lão!

Hoàn Nhan Khang mở to mắt nhìn qua Lăng Tiếu nói.

Đám người Hoàn Nhan gia ngây ngốc tại chỗ.

Hoàn Nhan Liệt là cường giả bán đé, hắn là cao thủ hàng đầu của trung vực, bây giờ bị chém bay đầu trong nháy mắt, chuyện này làm sao tin tưởng được.

- Yên tâm các ngươi sẽ nhanh chóng đi gặp hắn!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, thân ảnh lóe lên và dùng kiếm quét qua đám người kia.

Có hai người không kịp phản ứng bị chém bay đầu.

Đám người khác không dám đối kháng với Lăng Tiếu, lập tức chia tách nhau mà chạy trốn.

Lăng Tiếu đã đến thì làm sao cho bọn chúng chạy thaots.

Tinh thần lực phân chia oanh kích đám người chạy trốn.

Bọn họ chưa chạy trốn bao xa liền cảm thấy thức hải đau đớn, mỗi người té xuống đất.

Bọn họ tới lúc chết cũng không biết chết như thế nào.

- Một đám rác rưởi, cũng vọng tưởng mưu hại bản thiếu gia, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, sau đó thu không gian giới của bọn họ và biến mất.

Đương Lăng Tiếu vừa mới rời khỏi thì chấp pháp đội đã tiến tới.

Bọn họ nhìn thấy đám người Hoàn Nhan gia không có vết thương mà chết, trong lòng chấn kinh.

- Rốt cuộc là ai làm?

Chấp pháp trưởng lão nhíu mày nói.

Tên còn lại nói:

- Có phải là người Sát Thiên không?

- Phải biết được, người Sát Thiên còn không có bổn sự giết người không chút động tĩnh thế nàyt!

Chấp pháp trưởng lão nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Cổ gia Cổ Sát Lệnh mới truyền đến, bây giờ có người cố ý gây chuyện, ta phải gặp thành chủ báo cáo chuyện này, để hắn phái thêm người phòng ngự.

- Lão đại ngươi trở về?

Diệp Vân Phong thấy Lăng Tiếu quay về, lập tức nghênh đón sau đó trên mặt đầy ưu thương.

- Ân, phát sinh chuyện gì sao?

Lăng Tiếu ứng nói.

- Lão đại, ngươi đi ra ngoài cả ngày, người bên ngoài rời đi hơn phân nửa.

Diệp Vân Phong lo lắng nói.

- Chỉ là việc này?

Lăng Tiếu hỏi.

- Cũng không phải sao? Lão đại ta biết ngươi rải tin tức ra ngòi là chiêu binh mãi mã, nhưng mà vì sao ngươi không tiếp bọn họ?

Diệp Vân Phong khó hiểu hỏi.

Lăng Tiếu cười cười không đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1170 - Trảm Sát. (2)

- Vân Phong, ngươi tu luyện tuy không tệ, nhưng mà ngươi làm việc khiếm khuyết cân nhắc, ngươi suy nghĩ cân thận đi, bây giờ ta phải đi bế quan, ngươi cứ lưu ý đám người đó là được rồi.

Nói xong Lăng Tiếu không ngó tới Diệp Vân Phong, để Cốc Uy tìm phòng luyện đan, hắn muốn hoàn thành ba nhiệm vụ cấp bảy này.

Cốc Uy không nói hai lời đi an bày cho Lăng Tiếu.

Trong phòng luyện đan Lăng Tiếu lấy ba nhiệm vụ ra.

Nhiệm vụ đầu tiên viết: ầu mua thổ kim song hệ nhất thể Huyền Đế đan!

Nhiệm vụ thứ hai là: cầu mua một viên đan dược phế trừ thiên âm tuyệt mạch!

Nhiệm vụ thứ ba biết: cầu mua một viên đan dược trị liệu tinh thần!

Ba nhiệm vụ này với thất phẩm Luyện Dược Sư mà nói quá khó khăn.

Chỉ nhiệm vụ đầu tiên, thổ kim nhất thể Huyền Đế đan, đây là đan dược chó hai chủng thuộc tính, muốn tinh hoa của chúng nằm trên một viên đan dược, Luyện Dược Sư bình thường cảm thấy không quá sự thật.

Nhiệm vụ thứ hai, thiên âm tuyệt mạch là thể chất hiếm thấy, giống như thiên cổ chi thể, giai đoạn đầu tiên tu luyện nhanh chóng, nhưng mà thọ mệnh chỉ có hai mươi lăm, một khi vượt qua tuổi tác này sẽ tử vong.

Thể chất này bình thường là hẳn phải chết, nhưng mà trong lịch sử từng có ghi chép có đan dược phế trừ loại thể chất này, nhưng mà tốc độ tu luyện sẽ như người bình thường.

Nhiệm vụ thứ ba là đan dược trị liệu tinh thần, rất hiển nhiên nhất định là nhân vật Đế cấp thức hải có vấn đề, nhu cầu cấp bách viên đan dược này cứu trị.

Trong đan dược thì đan dược trị liệu tinh thần cực kỳ thưa thớt, những Luyện Dược Sư bình thường không biết đan phương, cho dù biết rõ tìm kiếm linh thảo cao giai luyện chế cũng quá khó khăn.

Ba nhiệm vụ này đều khó khăn, những thất phẩm Luyện Dược Sư bình thường sẽ không tiếp chúng, yêu cầu giao đan dược chưa tới nên vẫn để đó.

Nếu như Lăng Tiếu không thua được truyền thừa của dược thàn, hắn cũng không dám tiếp ba nhiệm vụ này, bởi vì hắn cũng không có phương pháp luyện chế.

Bây giờ thì khác, hắn có được truyền thừa, đan phương bát phẩm và thủ pháp luyện chế rất kiện toàn, giống như quyển bách khoa toàn thư vậy.

Còn nữa, hắn từ Cốc gia trong thu không ít chỗ tốt, trong đó có một ít linh thảo thất cấp, hắn cũng có trân tàng không ít.

Cho nên phương diện tài liệu hắn không cần lo lắng.

Nhưng mà hắn có ý định tốt, sau khi hoàn thành ba nhiệm vụ này, thu được thù lao hắn sẽ mua sắm nhiều linh thảo cao cấp.

Lăng Tiếu bế quan nửa tháng, trong Cốc gia không ngừng có dị tượng hiện ra, không ít người nhìn thấy dị tượng mà than thở.

Bọn họ cũng biết Cốc gia mời được ngoại viện, đệ nhất hoàng tọa Lăng Tiếu là một gã thất phẩm luyện dược sư, mà tán tu tụ tập bên ngoài Cốc gia không giảm còn tăng, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng mà Cổ gia Cổ Sát Lệnh vừa ban bố ra lại xám xịt rời đi.

Bọn họ dù cảm thấy đi theo Lăng Tiếu không tệ, nhưng mà bọn họ không muốn đăc tội Cổ gia, huống chi Cổ Sát Lệnh chính là bùa đòi mạng, một khi bị dính vào là phải chết.

Mọi người đều thở dài trong bóng tối, Lăng Tiếu chỉ sợ tráng niên mất sớm.

Lăng Tiếu còn chưa xuất quan, người tụ tập bên ngoài Cốc gia từ vài trăm biến thành mười mấy người.

Nửa tháng này người của Dược Tông môn và thế gia yêu cầu bái phỏng Lăng Tiếu nhiều hơn, tất cả đều mang đến không ít lễ vật, xem bộ dáng là lôi kéo Lăng Tiếu, bọn họ đến chúc mừng Lăng Tiếu trở thành khách khanh trưởng lão của Đan Minh.

Một ngày này Dược Môn cùng Đan Tông cũng tới bái phỏng.

Hai tông này là đầu lĩnh của luyện đan, theo lý mà nói bọn họ không cân bợ đỡ Lăng Tiếu, nhưng mà bây giờ bọn họ lại tới.

Đi đầu là Hỏa Trần và Tần Tư hai người, theo sau còn có Luyện Dược Sư kiệt xuát của tông môn.

Cốc Uy, Cốc Lực cùng Cốc Kiều Kiều phải tiếp đãi ân cần.

- Tư Tư, chúng ta đi thôi, chỉ sợ Lăng Tiếu không xuất quan bây giờ đâu.

Hỏa Trần nói với Tần Tư.

- Ngươi đi trước đi, ta hôm nay phải quay về Đan Tông, dù sao không có chuyện gì... cứ chờ một chút!

Tần Tư nói một câu.

- Ngươi cần gì phải thế? Ngươi phải biết hắn có không ít hồng nhan.

Hỏa Trần bất mãn nói ra.

- Nam nhân xuất sắc ba vợ bốn nàng hầu là bình thường.

Tần Tư ứng một tiếng, ánh mắt nhìn qua Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn.

- Các ngươi là nữ nhân của Lăng Tiếu?

Chúng nữ còn không có nói chuyện, giọng nói ừ phía sau truyền tới.

- Hẳn là thánh nữ vừa ý chúng nữ? Bản thiếu gia không đáp ứng yêu cầu của ngươi đâu.

Hỏa Trần nhìn Lăng Tiếu và trong mắt có vài phần đố kỵ.

Hắn trong tông là thiên chi kiêu tử, còn là lĩnh quân luyện dược.

Đáng tiếc khi Lăng Tiếu xuất hiện hào quang của hắn yếu đi thật nhiều, ngay cả nữ nhân mình vẫn truy cầu cũng mất đi, hắn hận không thể xé xác Lăng Tiếu.

Nhưng mà hắn không phải người bình thường, hắn vẫn bảo trì phong độ của Luyện Dược Sư, hắn chờ đợi Lăng Tiếu ứng đối Tần Tư như thế nào.

Nếu như Lăng Tiếu lấy nàng cũng không sao, nếu không lấy nàng thì hắn không ngại ra tay giúp Cổ gia.

Tần Tư nhìn Lăng Tiếu, trong đôi mắt nhiều ra vài phần dịu dàng.

- Ta không có hứng thú với nữ nhân, nhưng mà ta muốn hiểu ngươi thích dạng nữ nhân thế nào thôi.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Tần Tư, trong lòng của hắn nghi hoặc:

- Chẳng lẽ cô bé này thích bản thiếu gia sao?

Hắn đánh giá Tần Tư, nữ nhân này có dung mạo kiều mị vô hạn, áo bào Luyện Dược Sư tôn thân thể của nàng lên rất đẹp, để người ta nhìn thấy phong vận khác người.

Đây là loại hình Lăng Tiếu yêu thương nhất.

Lăng Tiếu chà xát tay, nói:

- Nữ nhân xinh đẹp ta đều thích thú, hẳn là thánh nữ...

Lăng Tiếu còn chưa nói ra, Hỏa Trần đã đánh gãy lời Lăng Tiếu, nói với Tần Tư.

- Tư Tư, ngươi gặp Lăng Tiếu không phải muốn bàn chính sự với hắn sao?

Tần Tư nóng giận nhìn qua Hỏa Trần.

- Ta bây giờ đang bàn chính sự với hắn, nếu như ngươi cảm thấy chướng mắt có thể rời khỏi, dù sao ta không yêu cầu ngươi theo ta.

Hỏa Trần tu dưỡng cao thế nào, bị Tần Tư làm mất mặt ở trước mặt mọi người vẫn xấu hổ.

Hỏa Trần nói:

- Tư Tư ngươi cân nhắc kỹ chưa? Ngươi phải biết rõ Hỏa Trần ta mới xứng với ngươi, Đan Tông của ngươi và Dược Môn của ta liên hợp lại mới là tuyệt phối.

Hắn đã mất đi nhẫn nại, hắn truy cầu Tần Tư đã rất nhiều năm, hắn cảm thấy thành ý của mình đã đủ, "Thạch nữ" thánh nữ này nhất định sẽ là của hắn.

Thế nhưng mà Tần Tư bây giờ đang tìm Lăng Tiếu, xem dáng vẻ của nàng có hứng thú rất lớn với Lăng Tiếu.

Hắn muốn để Tần Tư biết rõ, chỉ có Hỏa Trần hắn mới xứng đôi với nàng, người khác không được, cũng không có tư cách.

Lăng Tiếu cũng nhìn ra Hỏa Trần và Tần Tư có vấn đề, mà ánh mắt Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn gượng cười, nói:

- Hai vị có việc nói với nhau, ta tránh ra cho các ngươi thương lượng.

Nói xong hắn xoay người nhìn qua mọi người, để bọn họ rời đi.

Hỏa Trần cười lạnh thầm nghĩ:

- Coi như ngươi thức thú!

Đột nhiên Tần Tư nói:

- Dược Môn là Dược Môn, ngươi đại biểu không Dược Môn, Đan Tông phát triển không dựa vào Dược Môn, nam nhân của ta phải là người xuất sắc nhất, là nam nhân phải vượt qua ta, mà ngươi... Không phải là người ta cần, ngươi đi đi..

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1171 - Ai Mới Là Đống Shit.

Nói xong nàng đi lên trước đi theo Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn qua Tần Tư nói:

- Thánh nữ có việc?

- Làm nam nhân của ta, về sau Đan Tông là hậu thuẫn của ngươi!

Tần Tư nói câu này và ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Nghe xong lời này mọi người ngây người.

Tần Tư là người phương nào?

Đan Tông chính là tông môn luyện dược, kỳ thật dù kém hơn Dược Môn một chút, nhưng mà đây là tông môn cổ xưa tiếp cận mười tám thế lực lớn, nàng là thánh nữ của Đan Tông, bản thân nàng là thất phẩm Luyện Dược Sư, tư sắc của nàng rất cao, là tình nhân trong mộng của nhiều người

Nàng ở trước mặt người khác nói trắng ra mình thích Lăng Tiếu, làm sao người ta không ngạc nhiên chứ?

Nàng vừa ý Lăng Tiếu thế nào?

Vừa nghĩ tới Lăng Tiếu là đệ nhất hoàng tọa cùng với quán quân đan hội, hai thân pận này đã đủ hấp dẫn bất cứ nữ nhân nào khác.

Lăng Tiếu lắc đầu cười khổ, nói:

- Thánh nữ, ngươi đang đẩy mình vào hố lửa, ngươi biết không?

Lăng Tiếu biết rõ nữ nhân như Tần Tư tầm mắt cao không phải bình thường, nàng có thể vừa ý chính mình chính là bởi vì hắn phong mang quá lộ, chính là thiên phú và tiền cảnh bày ra trước mặt mọi người.

Một thiên tài có lực chiến đấu đè ép cùng thế hệ, lại là thiên tài luyện dược, hắn mà trưởng thành thì hắn nhất định có thể trở thành truyền thuyết của trung vực.

Người như vậy chắc chắn là đối tượng lôi kéo của các thế lực, bất kỳ nữ nhân nào cũng yêu mến anh hùng.

Cho nên Tần Tư lựa chọn như vậy mọi người không ngoài ý muốn.

Nhưng mà nàng bày tỏ trước mặt Hỏa Trần, Lăng Tiếu cảm thấy nữ nhân này tâm tư kín đáo.

Đây không phải dựng địch thủ cho hắn sao?

Tuy nói hắn không sợ quấy rầy, nhưng mà không có nghĩa hắn thích bị quấy rầy.

- Chuyện ngươi làm ta biết rõ, minh châu Phong gia ngươi dám muốn, công chúa Đông Phương gia ngươi cũng dám cầm, vì cái gì không dám muốn ta chứ? Hẳn là ngươi cảm thấy ta chưa đủ xinh đẹp sao? Vẫn cảm thấy thế lực Đan Tông không bằng bọn họ sao?

Tần Tư nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Ngươi không giống các nàng, bản thiếu gia không phải thấy nữ nhân đều muốn, ta cần không phải bản thân ngươi, ta càng chính là tâm của ngươi, tâm của ngươi bây giờ không thuộc về ta, cho nên ta không dám muốn ngươi, huống chi ta làm người nhát gan, không dám đắc tội Dược Môn, ngươi phải hiểu cho ta chứ?

Tần Tư ngây ngốc cười nói:

- Ha ha, người Cổ gia ngươi cũng dám giết, Kim Long Thương ngươi cũng dám cầm, ngươi là người nhát gan sao? Sau khi tiến vào dược đô, ngươi còn đánh người Dược Môn, cũng không thấy bọn họ làm gì được ngươi cả, hẳn là ngươi cảm thấy ta không xứng với ngươi? Ngươi yên tâm, ta có lòng tin sẽ khiến ngươi coi trọng ta.

- Tần Tư, ngươi có biết thẹn hay không?

Hỏa Trần lúc này khẩn trương quát to lên.

- Nữ nhân tìm nam nhân là thiên kinh địa nghĩa, có gì phải thẹn?

Tần Tư nhàn nhạt ứng phó.

- Ngươi... Ngươi dựa vào cái gì vừa ý hắn, ngươi phải biết rõ hắn dù cường đại thế nào cũng chỉ có một người, huống hồ thực lực của hắn còn dưới ta và ngươi, nam nhân này đáng giá cho ngươi đối đãi như vậy sao?

Hỏa Trần tức giận nói.

- Ít nhất thiên phú luyện đan của hắn mạnh hơn ngươi, điểm này đủ rồi!

Tần Tư nói.

Hỏa Trần cũng bị Tần Tư kích thích thổ huyết, ánh mắt của hắn tức giận nhìn qua Lăng Tiếu.

- Ta bây giờ giết hắn, để ngươi biết nam nhân như vậy quá chường mắt với ngươi.

Nói xong hắn động thủ với Lăng Tiếu.

Chưởng ảnh vàng rực nóng bỏng quét qua Lăng Tiếu.

- Dừng tay, Lăng đại sư chính là khách khanh trưởng lão của Đan Minh, ngươi muốn giết Lăng đại sư chính là bất kính với Đan Minh!

Cốc Uy đi lên ngăn cản một chưởng của Hỏa Trần.

- Khách khanh trưởng lão thì thế nào, ngươi cút đi cho ta, bằng không ngay cả ngươi ta cũng giết.

Hỏa Trần tức giận nhìn qua Cốc Uy.

Lăng Tiếu tiến lên vỗ vỗ vai Cốc Uy, nói:

- Uy trưởng lão ngươi đi qua một bên đi.

sau đó nhìn qua Hỏa Trần cùng Tần Tư hét lớn:

- Hai người các ngươi quá điên, điên đủ rồi thì cút đi, bằng không bản thiếu gia không ngại đẩy toàn bộ các ngươi ra ngoài..

Trong lòng của hắn tức giận, Tần Tư nữ nhân này đang dùng hắn làm bia đỡ đạn, băng không chuyện sẽ không biến thành thế này.

Mà Hỏa Trần là thiên chi kiều tử của Dược Môn, làm sao có thể chịu mất mặt trước mặt người khác.

Mặc kệ bọn họ xuất phát từ nguyên nhân nào, Lăng Tiếu không có hảo cảm với hai người, làm hắn tức giận thì hắn không ngại ném hai người ra ngoài.

- Ngươi đảm khí thật lớn, cho rằng hoàng tọa rất mạnh cơ đấy, trong mắt Hỏa Trần ta ngươi chính là đống cứt!

Hỏa Trần rống to một tiếng, lại ra tay với Lăng Tiếu.

Nhưng mà hỏa chưởng của hắn không đập vào Lăng Tiếu, hắn chỉ cảm thấy khí thế mạnh mẽ đè ép không thở được, cùng lúc đó một quyền màu vàng nện vào mặt của hắn.

Răng rắc!

Mũi của Hỏa Trần bị nắm đấm đánh gãy.

- Ngươi cho rằng là người Dược Môn thì ta không dám thu thập ngươi sao?

Lăng Tiếu tức giận rống lên, quyền kình như mưa nện xuống.

Gương mặt của Hỏa Trần cảm thấy đau đớn cùng cực, đầu óc của hắn không phân rõ cái gì cả.

Người trong điện nhìn thấy cảnh này thì ngạc nhiên ngây người.

Người Dược Môn bình tĩnh trở lại, lập tức ra tay với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bóp cổ Hỏa Trần và nhìn qua bọn họ quát:

- Các ngươi ai dám lên ta giết hắn!

Người Dược Môn dừng lại, bọn họ tức giận nhìn chằm chằm vào lăng Tiếu, một tên trong đó nói:

- Ngươi biết ngươi làm thế có hậu quả gì không?

- Hừ, ta chỉ biết ta không chỉ đánh hắn, hắn muốn giết ta, chỉ vậy thôi!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, sau đó xách đầu heo của Hỏa Trần bay lên trời.

- Bây giờ ngươi đã biết rõ ai là đồng cứt!

Lăng Tiếu khinh thường nhìn qua Hỏa Trần, Lăng Tiếu ném hắn xuống đất.

Đám người trong đại điện chạy ra ngoài quan sát.

Nhưng mà hành động của Lăng Tiếu không dừng lại, hắn rất nhanh đã từ trên cao bay xuống.

Tất cả mọi người còn không phản ứng thì Tần Tư đã bị Lăng Tiếu cầm vào trong tay.

- Ngươi mặc dù không tệ, nhưng mà dục vọng quá nặng, bản thiếu gia không vui, ngươi gây chuyện cho ta phải bị trừng phạt!

Lăng Tiếu nói một câu, sau đó bàn tay vỗ vào mông của Tần Tư.

Ba ba!

- Ah ah, ngươi... Ngươi dùng sức mạnh quá, đau quá ah!

Tần Tư xấu hổ đỏ mặt.

Không biết vì sao Lăng Tiếu vỗ lấy vào mông của nàng khiến nàng cảm thấy toàn thân như bị điện giật, để nàng có cảm giác khó xử.

Nàng đau đớn kêu lên giống như khúc nhạc câu hồn đoạt phách, kiến dục vọng của Lăng Tiếu dâng trào.

- Cảm xúc không tồi, nếu như dục vọng không nặng, bản thiếu gia không ngại thu vào, thật sự là đáng tiếc!

Lăng Tiếu nghĩ thầm, tiếp theo không lưu tình ném Tần Tư ra xa.

- Lăng... Lăng đại sư ngươi sao có thể làm vậy?

Một tên trưởng lão Đan tông nhìn qua Lăng Tiếu nói.

Ai nghĩ tới Lăng Tiếu không có phong độ, ngay cả nữ nhân cũng dám nhục nhã.

- Ta không như vậy, nàng không thức thời! Các ngươi đều cho rằng ta dễ lấn, bằng không thì ta không ngại ném các ngươi ra ngoài!

Lăng Tiếu đạm mạc nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1172 - Nhập Dược Môn. (1)

Một đời nhân vật lãnh tụ mới của Dược Môn và Đan Tông, hai đại yêu nghiệt Luyện Dược Sư chuẩn thất phẩm rõ ràng đều bị Lăng Tiếu ném ra ngoài.

Việc này nếu truyền ra sẽ khiến mọi người cảm thấy rất điên cuồng, rất không thể tưởng tượng nổi!

Huống hồ chuyện còn xảy ra ở thành trì dược đô lệ thuộc trực tiếp Dược Môn, cái này càng khiến người khó có thể tin.

Tất cả mọi người hiện giờ đều biết Lăng Tiếu thật sự là một gia hỏa coi trời bằng vung, lớn gan lớn mật.

Hắn sẽ không vì hậu trường của ngươi cường ngạnh mà sợ ngươi, nếu hắn thật sự muốn đánh hoặc giết ngươi, coi như là Thiên Vương lão tử cũng không thể ngăn được.

Ngươi cuồng vọng, hắn có thể cuồng vọng hơn cả ngươig, ngươi hung hăng càn quấy, hắn có thể càng hung hăng càn quấy hơn cả ngươi, ngươi đối với hắn tốt, hắn sẽ đối với ngươi rất tốt...

Đây là Lăng Tiếu, Lăng Tiếu độc nhất vô nhị, cũng là truyền thuyết Bá Đạo Tiếu Đế vĩ đại nhất Trung Vực ngày sau!

...

Hỏa Trần nổi giận, lần nữa bay trở về, khuôn mặt tuấn tú kia đã bị đánh

thành đầu heo lộ ra rất dữ tợn, hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu mắng to:

- Tạp chủng chết tiệt, ta nhất định phải khiến ngươi chết!

Hắn nói xong đồng thời cũng suy diễn ra tiểu phương thế giới chi lực của mình, liệt hỏa màu vàng hừng hực đốt cho không trung bừng lên một mảnh đỏ thẫm.

- Ngươi thật sự muốn chết sao?

Lăng Tiếu hét lớn.

Mọi người ở phụ cận đều bị hai người này dọa cho sợ hãi.

Dược Đô chính là Trung Vực đệ nhất đại đô, chưa có người nào dám động võ trong thành, hôm nay Lăng Tiếu rõ ràng cùng Dược Môn thủ tịch chân truyền đệ tử náo lớn, sao có thể khiến bọn hắn không chú ý cho được.

- Đầu heo kia là ai, rõ ràng dám trêu Lăng đại sư, thật sự là ăn no rỗi việc sao/

- Bất kể là ai, dám ở Dược Đô sinh sự, cũng sẽ không có kết cục tốt.

- Đầu heo kia hình như là Dược Môn Hỏa Trần, hắn... Hắn là bị Lăng đại sư đánh thành như vậy sao?

- Đây rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ Hỏa Trần đố kị Lăng đại sư cho nên muốn giết hắn diệt khẩu sao?

...

Hai người vừa muốn khai chiến, chấp pháp đội đã lập tức đến kịp.

- Đều dừng tay!

Một tiếng hét to từ thật xa liền truyền tới.

Thành chủ Tuần Chính rõ ràng cùng chấp pháp đội đến đây.

Hỏa Trần nào có nghe vào tai, hắn bị Lăng Tiếu đánh thành như vậy, bị thương chỉ là việc nhỏ, mất mặt chuyện lớn, hắn dùng kim sắc hỏa diễm thế giới ép xuống Lăng Tiếu, vô số hỏa diễm huyễn hóa ra rất nhiều thế giới kỳ hoa dị thảo, thoạt nhìn rất duy mỹ, nhưng trong đó lại ẩn chứa hung hiểm cực lớn.

Tuần Chính bỏ qua chấp pháp đội, một mình một người đề cao tốc độ lên mấy lần, hy vọng có thể sớm một bước ngăn cản chiêu thức của Hỏa Trần lại.

Đáng tiếc, hắn vẫn muộn một bước!

Vô số kỳ hoa dị thảo mang theo hỏa diễm màu vàng quỷ ý tầng tầng bao trùm lấy Lăng Tiếu.

Những hỏa diễm này ẩn chứa vài phần uy thế Thiên Hỏa, đồ vật bình thường tất nhiên khó mà chịu nổi.

Hỏa Trần dữ tợn cười nói:

- Đi chết đi, Kim Liệt U Diễm của ta có thể đốt ngươi thành tro tàn!

- Loại Thiên Hỏa này gọi là Kim Liệt U Diễm sao? Nghe rất bá đạo đấy!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, trong Long nhãn lộ ra vài phần lửa nóng.

Si Mị Lam Hỏa Diễm trong thức hải hả phát ra trận trận cường quang chói mắt.

Lăng Tiếu quanh thân tản ra hỏa diễm lam sắc, Lam Diễm không ngừng mở rộng, hơn nữa từng chút một thôn phệ những kim sắc hỏa diễm kia.

Kim Liệt U Diễm của Hỏa Trần cũng không cường đại, bởi vì hắn chỉ luyện hóa được chút năng lượng của Kim Liệt U Châu được phong ấn trong Dược Môn, cũng không hoàn toàn luyện hóa được nó.

Cho nên, Kim Liệt U Diễm trong thế giới chi lực của hắn cũng không phải đối thủ của Si Mị Lam Hỏa, ngược lại bị cắn nuốt, trở thành phân bón cho Si Mị Lam Hỏa Châu.

Hỏa Trần thấy thế giới chi lực của mình ngày càng yếu, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi:

- Cái kia... lam sắc hỏa diễm kia có cổ quái, rõ ràng có thể thôn phệ Kim Liệt U Diễm của ta, cái này... Đây chẳng lẽ là một loại Thiên Hỏa khác sao?

Tần Tư cũng phát hiện ra dị trạng của Lăng Tiếu, trên người nàng cũng có chứa một loại năng lượng Thiên Hỏa khác, có thể cảm ứng được Lăng Tiếu phát ra một loại uy áp cùng bổn nguyên, cảm giác năng lượng ngọn lửa trong cơ thể mình như có một loại xung động muốn xông ra ngoài vậy.

- Lúc ở Đan Hội Đại Bỉ ta đã cảm ứng được tên này bất phàm, xem ra cảm ứng của ta không sai, nam nhân này tuyệt đối thân mang Thiên Châu.

Tần Tư ở trong lòng khẳng định thầm nói.

Hỏa Trần không dám lại suy diễn ra thế giới chi lực của mình nữa, tranh thủ thời gian thu toàn bộ về, nhưng lam sắc hỏa diễm kia lại như dòi bọ, rõ ràng

bắn về phía hắn.

Hắn không thể không cuống quít lợi dụng năng lượng cường đại chấn khai chúng ra, không dám tiếp xúc với ngọn lửa kia.

Lăng Tiếu muốn lách tớ đánh Hỏa Trần thêm một trận, thuận tiện hút khô Thiên Hỏa năng lượng trong người hắn nhưng Tuần Chính đã sớm ngăn giữa hai người bọn họ.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì? Đừng nói là các ngươi cho rằng Dược Đô là chiến trường của các ngươi đấy chứ?

Tuần Chính trầm mặt quát.

Tuần Chính là người đứng đầu Dược Đô, lại có thực lực Đế cấp, chính là Dược Môn trưởng lão, địa vị gần với thái thượng trưởng lão trong môn, cho dù hắn biết rõ thân phận Hỏa Trần, cũng biết thân phận Lăng Tiếu nhưng cũng không cần quá khách khí.

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn rất sợ tên hộ vệ kia của Lăng Tiếu xuất hiện, tên đó quả thật rất kinh khủng....!

- Việc này ngươi phải hỏi hắn, ỷ là đệ tử Dược Môn là có thể khi dễ người sao? Bản thiếu gia tuy rằng trung thực thiện lương, nhưng cũng không phải dễ khi dễ đâu!

Lăng Tiếu thu liễm khí thế nói.

Đám người Dược Môn cùng với Đan Tông nghe lời này của Lăng Tiếu trong lòng đều khinh bỉ.

Ngươi vừa rồi đánh người thật sướng tay, rõ ràng còn nói trung thực thiện

lương, thế đạo này có còn đạo lý nữa không đây!

- Lăng Tiếu, ngươi được, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, bất quá... Ngươi đừng tưởng rằng như vậy sẽ an toàn, Cổ gia Cổ Sát Lệnh đã xuất, ngươi cứ chờ chết đi, ha ha...

Hỏa Trần cuồng tiếu vài tiếng, sau đó âm tàn trừng mắt nhìn Tần Tư, cũng không để ý đến những người khác, quay người liền biến mất tại chỗ.

- Gia hỏa đáng ghét này cuối cùng cũng biến mất, bất quá... Về sau thời gian ở Đan Tông có thể sẽ không quá tốt!

Tần Tư nhìn bóng lưng Hỏa Trần trong nội tâm thầm nói.

Nàng quả thật muốn mượn tay Lăng Tiếu thoát khỏi sự đeo bám của Hỏa Trần, đồng thời lòng cũng hơi có chút tâm tư với Lăng Tiếu

Nàng là một nữ nhân cường thế, nàng không thích cái kiểu cố làm ra vẻc ủa Hỏa Trần, bởi vì Hỏa Trần không chỉ nhìn trúng nàng, mà còn nhìn trúng Đan Tông nữa, cái này khiến nàng rất phản cảm, nàng tuyệt không đồng ý Đan Tông một mực bị Dược Môn áp chế, mà sự xuất hiện của Lăng Tiếu khiến nàng nổi lên lòng muốn lợi dụng Lăng Tiếu, đồng thời nàng cũng muốn biết, vị đệ tử của Phong Lưu Tà Đế trong truyền thuyết này đến cùng có phù hợp với yêu cầu của nàng không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1173 - Nhập Dược Môn. (2)

Hiện giờ xem ra, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch, chỉ tiếc nàng đa đánh giá thấp sức miễn dịch của Lăng Tiếu đối với nàng.

Một trường phong ba, theo Tuần Chính đến liền kết thúc.

Lăng Tiếu đang muốn đến Luyện Dược Sư công hội giao nhiệm vụ thì Tuần Chính lại mở miệng gọi hắn lại nói;

- Lăng đại sư, Hỏa Đường trưởng lão mời ngươi đến trong môn một chuyến, không biết ngươi có thời gian không?

- Trong môn? Dược Môn tông địa sao?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút hỏi ngược lại.

- Không sai!

Tuần Chính nhẹ gật đầu đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Nếu như hiện giờ có thời gian thì ta có thể mang ngươi đi qua.

Lăng Tiếu do dự một chút đáp:

- Ta ngược lại cũng muốn giờ đi cùng ngươi, nhưng... Chuyện vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, ta sợ bọn họ không chào đón ta!

- Cái này ngươi có thể yên tâm, có Hỏa Đường trưởng lão ở đó, không người

nào dám làm gì ngươi đâu!

Tuần Chính nghiêm mặt đáp.

Lăng Tiếu thấy Tuần Chính nói như vậy rồi liền gật đầu nói:

- Vậy thì đi thôi

Có Địa Liệt Viêm Hổ ở đây, hắn cũng không sợ Dược Môn đối phó hắn, như vậy Dược Môn sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Lăng Tiếu và Tuần Chính đã đến phủ thành chủ, chỗ đó có truyền thâu trận chuyên dụng.

Chỉ nháy mắt Lăng Tiếu đã đến một nơi khác.

Đây là một mảnh hùng sơn tuấn lĩnh chi địa, cây cối cao thấp trùng điệp, kỳ hoa dị thảo khắp nơi trên đất, linh thú tùy ý có thể thấy được, linh điểu lăng không bay lượn, khiến người cảm thấy đã đến một sơn cảnh xinh đẹp, khiến tâm cảnh lập tức buông lỏng xuống, cảm thụ tất cả những điều tốt đẹp ở đây.

Ngoại trừ cảnh sắc ưu mỹ ra, linh khí ở đây cũng nồng đậm hơn bên ngoài nhiều, hô hấp cũng khiến người cảm thấy rất sảng khoái.

Lăng Tiếu đi qua không ít nơi, hắn có thể cảm ứng được chỗ này là không gian mà Dược Môn khai mở ra, đây là uy năng quỷ thần khó lường mà chỉ có đạt tới Thánh giả giai mới có thể đạt tới!

- Thật là một nơi tốt, đợi một ngày kia ta đạt tới Thánh giai cũng muốn mở ra một không gian chi địa thật tốt!

Lăng Tiếu nhịn không được cảm khái hoảng sợ nói.

Tuần Chính kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hắn không nghĩ rằng người trẻ tuổi trước mắt này lại có chi khí bực này.

Bất quá, trong lòng của hắn cũng không nghĩ nhiều, trong Trung Vực chính thức đặt chân Thánh giả giai đã ít càng thêm ít, không biết bao nhiêu thiên tài đều bị kẹt ở một bước Đế cấp kia, muốn tiến vào Thánh giả chi cảnh, hắn cảm thấy rất xa vời, ít nhất hắn cảm giác mình cả đời này chỉ sợ cũng không có cơ hội như vậy.

- Đi thôi, ngươi đi theo ta, có nhiều chỗ cũng không thể đi tùy tiện được.

Tuần Chính nói một câu, dẫn đầu bay lên.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, đi theo đằng sau Tuần Chính cùng tới.

Một đường bay nhanh, hắn cảm nhận trong các dãy núi đều ẩn ẩn khí thế, chắc hẳn đều là người bên ngoài Dược Môn, sau khi bảy qua sơn lĩnh, cảnh sắc liền rộng mở trong sáng, chỉ thấy một mảnh bao la bát ngát phân thành từng khối linh điền lớn nhỏ bất đồng, trên linh điền có không ít đệ tử Dược Môn hộ điền đang hộ lý các loại linh thảo trong linh điền.

Trên mặt Lăng Tiếu lộ ra vẻ khiếp sợ lẩm bẩm nói:

- Thật không hổ là đệ nhất luyện dược tông môn, rõ ràng lại mở ra linh điền như vậy, ít nhất cũng là linh điền từ Tam đến Ngũ phẩm.

Bỗng nhiên, trên một mẫu linh điền có một đầu linh thú như xà như khâu chui lên từ lòng đất.

Đầu linh thú này toàn thân đỏ tươi bóng loáng, khoảng chừng 2 30m, thân thể như cây cột, trên đỉnh đầu có một cái sừng, từ xa nhìn lại như một con rắn một sừng.

Đầu linh thú này sau khi nhảy lên giữa không trung lại rơi xuống mặt đất, chui vào trong lòng đất.

- Là... Là Hồng Sắc Giao Long Khâu, khó trách có thể mở ra một mảnh linh điền rộng lớn như vậy!

Lăng Tiếu nhịn không được kinh hô lên.

Giao Long Khâu phân thành ba loại, dùng chanh, hồng, tử ba màu làm chủ, Chanh Sắc Giao Long Khâu là có huyết mạch Long tộc mỏng manh nhất, Tử Sắc Giao Long Khâu huyết mạch nồng nặc nhất.

Nơi Giao Long Khâu tồn tại có thể khiến thổ nhưỡng trở nên phì nhiêu, cực kỳ thích hợp linh thảo sinh trưởng, đồng thời cũng có thể đẩy nhanh tốc độ phát triển cho linh thảo. Nó chnhs là một loại linh thú mà các Luyện Dược Sư thích nhất.

Trước đây, trước kia tiểu Long mà Lăng Tiếu đạt được chính là một đầu Tử Sắc Giao Long Khâu, đặc thù Long tộc so với đầu Hồng Sắc Giao Long Khâu này rõ ràng hơn một chút.

- Lăng đại sư quả thật kiến thức rộng rãi, loại dị thú Giao Long Khâu này trong môn cũng chỉ vẹn vẹn có hai con, thật sự rất khó tìm ah!

Tuần Chính cực kỳ tự hào nói.

- Có hai con? Bà mẹ nó, quả nhiên là đại tông môn, nội tình như vậy thật khiến người đố kị ah!

Lăng Tiếu nhịn không được nữa buộc miệng nói tục.

Giao Long Khâu vốn là dị chủng linh thú, cực kỳ hiếm thấy, nhưng trong

Dược Môn lại có hai con, cái này nếu để Luyện Dược Sư ở bên ngoài biết rõ, chỉ sợ sẽ hâm mộ đến điên mất.

Sau khi Lăng Tiếu và Tuần Chính bay qua linh điền liền xuất hiện một mảnh công trình kiến trúc hùng vĩ.

Những kiến trúc này tràn đầy hương vị cổ xưa, như một đầu Hồng Hoang mãnh thú, khiến người cảm thấy tràn đầy khí thế.

- Người nào đến này, mau báo tên.

Hai bên trái phải, hai gã Thiên Tôn giai đứng dậy kinh quát.

Tuần Chính móc ra một cái lệnh bài, hai người vừa nhìn thấy lệnh bài lập tức liền khom người lui qua một bên.

Hai người tiến nhập vào trong những kiến trúc cổ xưa kia, từng tiếng tạc lô vang lên, cùng với từng đợt mùi thuốc tán phát ra, lại thấy không ít đệ tử Dược Môn đang không ngừng thét to giao dịch linh thảo, khiến người cảm thấy như đang ở trong một phố xa sầm uất vậy.

Lăng Tiếu trong nội tâm thầm nói

- Xem ra Luyện Dược Sư của Dược Môn không có một vạn cũng có tám ngàn, cái này còn chưa kể đến nhân số cung phụng nữa, quy mô này thật sự khiến người sợ hãi a!

Lăng Tiếu theo Tuần Chính đi vào sâu bên trong, nghe Tuần Chính giới thiệu, bên trong mới là nơi mà Thái thượng trưởng lão ở lại và bế quan.

Nhưng bọn hắn còn chưa đến nơi, đã bị người cản lại.

- Không nghĩ tới ta vừa trở về, ngươi đã dám đến địa bàn của ta, quả nhiên là thật trùng hợp!

Ngăn cản Lăng Tiếu và Tuần Chính chính là Hỏa Trần vừa mới trở về, ở phía sau hắn còn có ba người.

Ba người này rõ ràng đều có tu vị đỉnh phong Thiên Tôn, nhìn bộ dạng khí thế hung hung của bọn hắn nhất định là muốn ra mặt cho Hỏa Trần.

- Sư đệ, đây chính là người vừa đả thương ngươi? Thoạt nhìn thực lực cũng chả có gì đặc biệt cả!

Một tên trung niên nghiền ngẫm nhìn Lăng Tiếu nói.

Tên còn lại lại nói

- Khí tức toàn bộ che dấu, cho rằng vậy thì ta không nhìn ra sâu cạn sao? Chẳng qua chỉ là trung giai Thiên Tôn thôi.

- Chớ có khinh thường, sư đệ nói, người này là Đệ Nhất Hoàng Tọa, tồn tại che áp cùng đời, chiến lực hắn khẳng định không kém, đợi chúng ta bắt hắn lại rồi giao cho sư đệ xử lý.

Lại có một người nói.

Bốn người nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, tựa hồ sau một khắc sẽ ra tay chế trụ Lăng Tiếu vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1174 - Đều Tiêu Rồi!

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1174: Đều tiêu rồi!

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

Lăng Tiếu nhìn Tuần Chính, hắn muốn biết bọn họ có phải là dùng chiêu gậy ông đập lưng ông hay không?

Tuần Chính dùng hành động chứng minh bản thân, hắn tiến lên trước một bước lớn tiếng nói:

- Các ngươi muốn làm gì, Lăng đại sư chính là khách quý mà Hỏa Đường trưởng lão mời đến, chẳng lẽ các ngươi không sợ trưởng lão trách tội xuống sao? Tránh ra cho ta!

Tuần Chính chức vị không thấp, tuy nói mấy người trước mắt này đều là nhân vật phong vân trong môn, đổi vào lúc khác hắn sẽ không trêu chọc bọn hắn, nhưng hiện giờ có Hỏa Đường trưởng lão lên tiếng, hắn cũng không có gì phải nhượng bộ cả.

- Không có khả năng, Hỏa Đường trưởng lão sao có thể tiếp kiến loại tiểu nhân vật như hắn chứ!

Hỏa Trần không tin quát.

Tuần Chính đang định nói thêm gì thì ánh mắt lại nhìn về phía trước không xa, trên mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Không tin, vậy thì để Hỏa Đường trưởng lão nói với các ngươi đi.

Mọi người kinh hãi, đều quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy một gã lão giả lăng không chậm rãi đi tới.

- Bái kiến Hỏa Đường trưởng lão!

Bốn người thần sắc biến đổi, lập tức ân cần hành lễ với lão giả.

- Hỏa Đường trưởng lão, lăng đại sư đã tới!

Tuần Chính chắp tay nói.

Lăng Tiếu ở một bên có chút thi lễ với Hỏa Đường, xem như ân cần thăm hỏi.

- Ân, đã đến thì tốt rồi.

Hỏa Đường mỉm cười gật gật đầu, tiếp theo ánh mắt dừng ở trên người bốn người Hỏa Trần.

- Các ngươi đều rất rãnh rỗi sao? Có cần ta đi nói với sư phó của các ngươi, để các ngươi đi trồng linh thảo vài năm không?

- Hỏa Đường trưởng lão nghiêm trọng rồi, chúng ta chỉ là đang giỡn với

Lăng Tiếu thôi, chúng ta đi ngay đây!

Trung niên nhân kia liên tục khoát tay áo nói, tiếp theo đánh mắt với đám sư huynh đệ, liền dẫn đầu rời đi.

Hỏa Trần cũng biết Hỏa Đường ra mặt, hắn không thể nào lấy lại danh dự được, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Bất quá, trong lòng hắn đã có kế hoạch, hắn sẽ không dễ dàng buông tha Lăng Tiếu như vậy.

- Mấy người bọn hắn đều có chút thành tựu liền trở nên kiêu ngạo không coi ai ra gì, xem ra bọn họ đã an nhàn quá lâu rồi!

Hỏa Đường khẽ thở dài, tiếp theo nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng tiểu hữu... Không, hẳn là lăng đại sư mới đúng, biểu hiện của ngươi ở Đan Hội Đại Bỉ ta đã biết, rõ ràng ngay cả giám sát trưởng lão cũng bị kinh động, khó lường ah!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Khiến tiền bối chê cười!

- Ha ha, người tuổi trẻ không cần quá khiêm tốn, Đan Hội Đại Bỉ đã cử hành vô số lần, nhưng có thể bỗng nhiên nổi tiếng như ngươi, thật đúng là đã ít càng thêm ít, năng lực của ngươi, khiến cho những lão gia hỏa chúng ta đều cảm thấy hổ thẹn!

Hỏa Đường cười nói, tiếp theo nói v ới Tuần Chính:

- Tuần Chính ngươi khó được quay lại một lần, đi bốn phía dạo chơi chút đi,

ta có vài lời muốn nói với Lăng tiểu hữu, đến khi ra ngoài lại làm phiền ngươi vậy.

Tuần Chính nhẹ gật đầu, sau đó liền quay người bay sang một hướng, trong lòng hắn thập phần kinh ngạc thái độ của Hỏa Đường trưởng lão đối với Lăng Tiếu:

- Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là Tà Đế truyền nhân? Bằng không Hỏa Đường trưởng lão sao lại nhiệt tình với hắn như vậy chứ?

Sau khi Tuần Chính rời đi, Lăng Tiếu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Tiền bối, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì?

Lúc hắn vừa tới Dược Đô Hỏa Đường đã mời hắn đến Dược Môn, hắn thật sự không rõ Hỏa Đường đang bán thuốc gì nữa?

Hỏa Đường vuốt râu dài một cái cười nói:

- Không phải lão phu muốn tìm ngươi, muốn tìm ngươi là một người hoàn toàn khác, ngươi đi theo ta đi.

Dứt lời, hắn lại dẫn Lăng Tiếu tiến đến một hướng khác.

Lăng Tiếu cũng không chần chờ, lập tức đuổi theo Hỏa Đường.

Không bao lâu, hai người tới trước một mảnh sơn mạch nhỏ

Sơn mạch nhỏ này lộ ra rất kỳ lạ, núi đá đều lộ ra vàng óng ánh, mà cây cối sinh trưởng trên đó cũng đều hiện lên màu vàng, từ xa nhìn lại giống như một mảnh hải dương màu vàng vậy, lộ ra rất kỳ quan.

Ngoài ra, nhiệt độ ở khu vực này cũng cực cao, võ giả bình thường tới gần đều sẽ không chịu nổi nhiệt độ ở đây.

Nhưng đối với võ giả tu luyện hỏa thuộc tính lại là một chỗ tu luyện rất tốt.

Vừa tới đây, Lăng Tiếu liền cảm thấy Si Mị Lam Hỏa Châu nhảy rộn lên, nó thiếu chút nữa đã không thể không chế bay ra khỏi thức hải rồi.

- Kim Liệt U Châu!

Lăng Tiếu nhịn không được kinh hô lên!

Hỏa Đường bên cạnh nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiểu hữu rõ ràng có thể cảm ứng được sự tồn tại của Kim Liệt U Châu?

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Sớm nghe nói Dược Môn có Thiên Hỏa tồn tại, xem tình huống nơi này, ngoại trừ Kim Liệt U Châu có thể tạo thành kỳ cảnh như thế ra, còn có vật gì có uy năng bực này nữa!

Hỏa Đường nhẹ gật đầu, tiếp theo hướng về phiến sơn mạch màu vàng kia cung kính khom người nói:

- Lão môn chủ, Lăng tiểu hữu đã đến!

- Lão môn chủ?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Hỏa Đường.

Hắn thật sự không nghĩ tới, Hỏa Đường rõ ràng dẫn hắn tới gặp lão môn chủ, đây rốt cuộc là sao?

Thật lâu, một thanh âm già nua vang lên nói:

- Ân, ngươi đi xuống trước đi!

Hỏa Đường cung kính khom người, cũng không hề để ý tới Lăng Tiếu, rõ ràng lập tức quay người rời đi.

- Ách... Tiền bối, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Lăng Tiếu nhìn qua Hỏa Đường rời đi kêu to nói.

Hỏa Đường không trả lời, từ giữa núi non lại truyền tới thanh âm:

- Ngươi vào đi, nghi ngờ của ngươi để ta giải đáp!

Thanh âm kia vừa dứt, ở trước mặt Lăng Tiếu rõ ràng xuất hiện một con đường rộng một mét, con đường này không có nửa điểm màu vàng, cũng không có nửa điểm năng lượng nhiệt độ cao, tựa hồ như lăng không mở ra vậy.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn đi vào bên trong

Hắn càng đi vào trong, Si Mị Lam Hỏa Châu nhảy lên càng thêm lợi hại.

- An tĩnh lại cho ta!

Lăng Tiếu cắn răng, triệt để áp chế Si Mị Lam Hỏa Châu.

Lăng Tiếu đoạn đường này rõ ràng đi trọn vẹn nửa canh giờ mới đi đến cuối cùng, đồng thời cũng nhìn thấy một đạo thân ảnh ngồi xếp bằng phía trước

Lăng Tiếu ngưng tụ thị lực muốn nhìn rõ diện mục của thân ảnh kia, nhưng đáng tiếc, vô luận hắn tụ kình thế nào cũng vẫn không cách nào thấy rõ dung mạo của đối phương, phảng phất như có một tầng sương ngăn cách lấy vậy.

- Bái kiến tiền bối!

Lăng Tiếu thu hồi nhãn lực, có chút khom người nói với thân ảnh kia.

Một người có thể khiến Hỏa Đường xưng là lão môn chủ, nhất định là nhân vật cấp lão tổ của Dược Môn, Lăng Tiếu không thể không cẩn thận đối đãi.

Bỗng nhiên, một đoàn kim sắc hỏa diễm bắn về phía Lăng Tiếu.

Hỏa diễm màu vàng này như rồng tới quá đột ngột, Lăng Tiếu vốn không có chút phòng bị, thân thể lập tức bị kim sắc hỏa diễm kia đốt cháy.

Ah!

Hỏa diễm đáng sợ kia lập tức đốt cho da thịt Lăng Tiếu cháy đen, hắn càng đau đến kêu thảm lên.

Cũng may, Si Mị Lam Hỏa Diễm trong cơ thể hắn hắn lập tức vọt ra, thôn phệ khu trừ những kim sắc hỏa diễm kia, khiến nó khó có thể tiếp tục đốt cháy.

Thế nhưng những kim sắc hỏa diễm này uy lực thật quá chỉ sợ, rõ ràng không sợ Si Mị Lam Hỏa, trong lúc nhất thời cũng không bị cắn nuốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1175 - Ngươi Có Lẽ Nên Gọi Ta Một Tiếng Sư Thúc! (1)

Cũng may Si Mị Lam Hỏa năng lượng sung túc, khu trừ đám kim sắc hỏa diễm kia ra khỏi thân thể Lăng Tiếu.

Hai loại hỏa diễm ở giữa không trung dây dưa lấy nhau.

Lăng Tiếu nhìn da thịt cháy đen của mình, mắng to một tiếng:

- Bà mẹ nó, đều tiêu rồi!

Hắn lập tức vận hành cổ hoàng thần công chữa trị da thịt bị cháy đen kia.

Đúng lúc này, từ hướng thân ảnh kia lại bay ra hai kim sắc Hỏa Long, nhanh chóng lao tới hắn.

- Mẹ nó, còn sao, cho rằng bản thiếu gia dễ khi dễ ah!

Lăng Tiếu mắng một câu, song chưởng liên tục vỗ ra, lam sắc hỏa diễm cũng hình thành Long hình đối kháng với kim sắc hỏa diễm kia.

- Ngươi đến cùng muốn làm gì, đừng nói thật sự muốn hại ta chứ?

Lăng Tiếu hét lớn với thân ảnh kia.

Hắn đã thời khắc chuẩn bị triệu hoán Địa Liệt Viêm Hổ ra..

Người nọ vẫn không nói lời nào, lại có một vòng kim hỏa bay ra.

- Xem ra thật muốn bức ta trở mặt rồi!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ hung ác, năng lượng Si Mị Lam Hỏa Châu bắt đầu bộc phát, lấy hắn làm trung tâm tạo thành từng đoàn từng đoàn lam sắc hỏa mang, tầng tầng bao vây hắn lại, khiến những kim diễm kia không thể tổn thương đến hắn.

Cùng lúc đó, hắn cũng bắt đầu phản kích, từng đoàn từng đoàn Lam Diễm đáng sợ hình thành năng lượng cực lớn đánh tới thân ảnh kia.

Đáng tiếc, Lam Diễm của hắn như là bị một tấm màn vô hình ngăn cách vậy, khiến năng lượng của hắn không thể đốt về trước một chút nào cả.

- Ha ha, xem ra ngươi thật sự là thân mang Thiên Châu rồi!

Người nọ rốt cục mở miệng nói chuyện.

- Địa Liệt Viêm Hổ đi ra cho ta!

Lăng Tiếu không quản nhiều như vậy, lập tức hét lớn một tiếng triệu hoán Địa Liệt Viêm Hổ ra.

Sơn mạch màu vàng, nhiệt độ cực cao khiến người thường khó có thể tới gần.

Ở trong vùng núi này có từng đạo lam quang phóng lên trời, ở giữa phiến núi non màu vàng này hiện ra một màn kinh diễm!

Dưới lam quang sáng ngời kia, một gã thiếu niên đẹp trai đến rối tinh rối mù đang ngó chừng bóng dáng phía trước, một hồi phát lạnh!

Lăng Tiếu cho rằng Dược Môn có lẽ không có ác ý, không nghĩ tới đối

phương rõ ràng dụ hắn đi vào hiểm địa như thế để hại hắn, càng muốn mưu đoạt Thiên Châu của hắn.

Hắn không thể không triệu hóa Địa Liệt Viêm Hổ ra.

Địa Liệt Viêm Hổ chính là linh thú hỏa thuộc tính, hắn mới xuất hiện, lập tức liền cảm ứng được sự khác thường của phiến sơn mạch này.

- Thiếu gia, đây rốt cuộc là sao? Ta cảm ứng được ngọn lửa này rõ ràng không hề yếu hơn thần hỏa tộc ta, là tồn tại khiến ta cảm thấy uy hiếp!

Địa Liệt Viêm Hổ cau mày nói ra.

- Bớt nói nhảm, trước tiên bắt lão đầu kia lại cho ta, sao đó nói với ngươi việc này sau!

Lăng Tiếu lo lắng lớn tiếng nói.

Lại trễ một chút nữa là bị người khác giết chết rồi, trong thức hải của hắn không chỉ có riêng Si Mị Lam Hỏa Châu, còn có Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng với Bất Tử Thụ nữa, những thứ này đều là dị bảo mà bất luận một tuyệt thế cường giả nào cũng phải đỏ mắt a!

Hắn cũng không muốn chắp tay tặng những dị bảo này cho người khác.

Địa Liệt Viêm Hổ không nói thêm gì nữa, một cái hổ quyền đánh về phía thân ảnh phía trước.

Ầm ầm!

Bức màn che ở phía trước dưới một quyền này của hắn liền bị tách ra, hổ quyền vẫn đang đánh về trước.

- Ồ, lại là một đầu bát cấp biến hóa linh thú?

Thân ảnh kia kinh ngạc nói.

Khi hổ quyền đánh vào thân ảnh kia kia thân ảnh kia rõ ràng tự động tiêu tán không thấy đau nữa.

Địa Liệt Viêm Hổ sửng sốt một chút, tiếp theo ngửa mặt lên trời thét dài.

Rống!

Một tiếng hổ khiếu kinh thiên động địa chấn cho tứ phương đều rung động.

Ngay sau đó, hắn nhìn lên trên, dưới chân đập mạnh một cái, cả người lăng không bắn lên, lại một quả hổ quyền uy mãnh nện lên trên.

Hỏa Hổ là Vương giả trong loài thú, chân trước nó xé rách hư không phía trên.

- Đúng vậy, rõ ràng có thể tìm được sự hiện hữu của ta.

Trong hư không, người nọ lên tiếng, một đạo thân ảnh cao gầy xuất hiện ở trên không Lăng Tiếu.

Lão giả này tướng mạo uy nghi, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, ánh mắt như điện, tóc vàng tung bay, theo bộ dạng của hắn hiện giờ mà xem thì lúc trẻ tuổi cũng là một tuấn nam điển hình.

Hắn phụ lấy hai tay, tay áo phiêu đãng, hỏa hổ đến cách hắn một mét rõ ràng tự động biến mất không thấy đâu nữa.

Địa Liệt Viêm Hổ tựa hồ nhận ra sự đáng sợ của người này, gào lên với

Lăng Tiếu:

- Thiếu gia mau chạy đi, nhân loại này rất cường đại!

Dứt lời, hắn lại một lần nữa đánh về phía lão giả.

Vài đầu Mãnh Hổ cực lớn trống rỗng xuất hiện, chúng cắn về phía lão giả kia, muốn cắn lão thành mảnh vỡ!

- Chớ khẩn trương, ta không có ác ý!

Lão giả kia cười nhạt một cái liền vung tay lên, mấy đạo kim diễm bắn ra.

Kim diễm tiếp xúc vào Mãnh Hổ kia lập tức liền tản ra, phảng phất như trong mắt hắn, những Mãnh Hổ này đều như làm bằng giấy vậy.

Lăng Tiếu thấy một màn như vậy da đầu run lên lên, nếu như Địa Liệt Viêm Hổ cũng không phải đối thủ của lão giả này thì hắn làm gì còn mạng nữa?

Lão giả này chính là tồn tại Thánh giả giai, nhưng lại không phải là đê giai Thánh giả bình thường mà có khả năng còn cao hơn nữa.

Loại tồn tại cấp bậc này đã đứng ở đỉnh phong Trung Vực rồi, khó người nào địch nổi!

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu liền sợ hãi, hắn bắt đầu lui về sau, hắn nhất định phải mau chóng rời khỏi, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn mất.

- Aizz, ta đã nói ta không có ác ý rồi, ngươi bảo lão hổ này trước tiên lui ra đi!

Lão giả khẽ thở dài một tiếng, thân ảnh bắt đầu động.

Lão chưởng cường đại đánh ra kình phong vô hình đánh cho Địa Liệt Viêm Hổ bay ra thật xa

Lăng Tiếu đã không quản nhiều như vậy nữa, hắn nhanh chân bỏ chạy, tốc độ quả thật cực nhanh.

Đáng tiếc, mặc kệ tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, vẫn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay lão giả kia.

- Đừng chạy nữa, ngươi tốc độ mặc dù không tệ, nhưng vẫn kém xa

Lão giả xuất hiện ở trước Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ngươi đi chết đi!

Lăng Tiếu dừng thân hình lại, rống lên một tiếng, tinh thần lực toàn bộ rút ra.

Tinh thần lực công kích ô hình vô ảnh hình thành Phong Bạo cường đại đánh về phía lão giả kia.

Đối mặt với loại đối thủ cấp bậc này, Lăng Tiếu cũng không dám có bất kỳ sơ suất, bằng không chết chỉ có thể là mình.

Lão giả kia mí mắt kinh ngạc nhảy lên:

- Ồ, lại là công kích bí pháp của Hồn Tộc!

Lúc lực công kích của Lăng Tiếu đánh đến, bóng người của lão giả kia rõ ràng mơ hồ, thì ra đây chỉ là tàn ảnh, tinh thần lực công kích rõ ràng không thể đánh trúng lão giả kia.

Lăng Tiếu kinh hãi, lập tức đi cảm ứng sự tồn tại của lão giả kia.

- Thiếu gia coi chừng, hắn ở sau lưng ngươi!

Địa Liệt Viêm Hổ đã bay trở về sợ hãi rống lên, đồng thời nhanh chóng lao tới Lăng Tiếu.

Sau một khắc, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bờ vai của mình bị vỗ nhẹ nhẹ, Lăng Tiếu toàn thân đều mát lạnh.

Chỉ cần lão giả kia nhẹ nhàng nâng tay thì hắn sẽ xong đời ngay!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1176 - Ngươi Có Lẽ Nên Gọi Ta Một Tiếng Sư Thúc! (2)

Loại cảm giác tử vong này lại gần như thế!

- Mau thả thiếu gia ra!

Địa Liệt Viêm Hổ một kích toàn lực đánh về phía lão giả kia quát.

Lão giả kia cũng không quay đầu lại, trở tay nghênh ra một chưởng ngăn cản lại.

Phanh!

Sức gió đáng sợ chấn cho nham thạch màu vàng ở bốn phía đều bay lên.

Người ngăn cản quyền vẫn ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chẳng qua tay áo tung bay thoáng một phát, Địa Liệt Viêm Hổ vung quyền lại như đạn pháo bị bay ra thật xa.

- Đầu lão hổ ngươi không phải đối thủ của ta, đừng uổng phí khí lực nữa, huống hồ ta lại không muốn thương tổn tiểu gia hỏa này, bằng không... Hắn đâu còn mạng nữa!

Lão giả sâu kín nói, trong giọng nói tràn đầy hương vị chân thật đáng tin.

Lăng Tiếu cũng biết mình khó thoát tai kiếp, dứt khoát không hề phản kháng nữa, nói với Địa Liệt Viêm Hổ:

- Được rồi, xem thử hắn muốn làm gì ta!

Lăng Tiếu trong lòng vô cùng khổ sở, những năm này thực lực không ngừng tăng nhanh, bên người lại có không ít người tài ba tương trợ, khiến hắn một đường đều xuôi chèo mát mái, tự phụ trong lòng không khỏi tăng vọt, luôn cảm thấy chiến lực của mình cũng thuộc loại đỉnh tiêm ở Trung Vực rồi.

Thế nhưng giờ mình ở trong mắt người khác lại như con kiến, tùy thời đều có thể bị bóp chết.

- Buông lỏng một chút, lão phu cũng không có ác ý, vừa rồi chỉ là thăm dò ngươi chút thôi.

Lão giả vỗ vỗ bả vai Lăng Tiếu nói.

Tiếp theo, hắn cầm lấy bả vai Lăng Tiếu lao vào sâu trong sơn mạch.

Trong nháy mắt, Lăng Tiếu đã tới một nơi khác.

Địa Liệt Viêm Hổ cũng rất nhanh cùng đi qua.

Nhiệt độ ở đây nếu so với lúc trước càng thêm nóng bức, kim sắc hỏa diễm ở bốn phía càng không ngừng lắc lư, những không khí kia phảng phất đều bị đốt cháy lên biến thành trạng thái chân không.

Trên mặt đất có đạo đạo trận văn huyền ảo rậm rạp chằng chịt, tựa hồ ở dưới nền đất phong ấn lấy thứ gì đó rất khủng bố vậy.

Trước người lão giả kia cũng không khỏi nổi lên tầng tầng hộ minh quang đoàn, ngăn cách những kim sắc hỏa diễm kia ra.

Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải Lăng Tiếu nhảy lên càng thêm kịch liệt

- Kim Liệt U Châu ở ngay chỗ này!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Lão giả nhìn lòng đất bị phong ấn nhẹ gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Kim Liệt U Châu ngay ở chỗ này, bất quá... Nó rất nhanh sẽ ra ngoài.

- Có ý gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi thăm.

Hắn nghĩ mãi vnax không rõ Dược Môn vì sao lại không thu nó lại, ngược lại phong ấn nó ở đây, chẳng lẽ là để cung cấp cho đệ tử tu luyện sao?

Lão giả tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ của Lăng Tiếu vậy, thản nhiên nói

- Nó quả thực chỉ dùng để cung cấp cho đệ tử bổn môn tu luyện, nhưng... Chúng ta không nghĩ tới nó rõ ràng lại trưởng thành nhanh như vậy..., vẫn chưa tới vạn năm, nó rõ ràng đã sắp phá tan phong ấn ở đây, đến lúc đó chính là kiếp nạn của Dược Môn chúng ta a!

Lăng Tiếu vẫn không rõ ý của lão giả này.

Thiên Châu uy lực tuy đáng sợ, nhưnc cũng không đến mức có thể khiến một cường giả Thánh giả giai phải thúc thủ vô sách chứ?

Nhớ ngày đó, hắn bằng vào tu vị huyền giả cũng đã thu phục được Tiên Thiên Âm Phong Châu, về sau lại luyện hóa Si Mị Lam Hỏa Châu, không phải rất đơn giản sao?

- Dược Môn các ngươi có sao cũng liên quan gì đến bản thiếu gia chứ!

Lăng Tiếu ở trong lòng nghĩ thầm.

Lão giả nhìn Lăng Tiếu trịnh trọng nói:

- Ta gọi ngươi đến Dược Môn, thực sự không phải là muốn đoạt Thiên Châu của ngươi, mà là muốn ngươi mang Kim Liệt U Châu đi, hoặc là... Ngươi giúp ta suy yếu lực lượng của nó lần nữa phong ấn, chỉ có như vậy Dược Môn chúng ta mới có thể tiếp tục trường tồn.

- Lấy Kim Liệt U Châu đi?

Lăng Tiếu há to mồm nhìn lão giả hoảng sợ nói.

Hắn hoài nghi lỗ tai của mình có phải có vấn đề không, hắn có nghe lầm không đây!

Mỗi một khỏa Thiên Châu đều là tuyệt thế dị bảo, đều là bổn nguyên lực lượng mà bất luận võ giả nào cũng đều truy cầu, sao lại mang đi tặng người chứ?

Lễ này không khỏi quá lớn đi!

Lão giả gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu như ngươi có năng lực lấy nó đi thì cứ lấy đi đi, nó vốn thuộc về ngươi mà!

Lăng Tiếu mơ hồ, cái gì gọi là vốn tựu thuộc về hắn chứ?

Hắn thật sự không hiểu lão giả này có ý gì, hắn không khỏi hoài nghi:

- Chẳng lẽ lão gia hỏa này có bệnh tâm thần sao?

- Ngươi không cần hoài nghi lời ta nói, Kim Liệt U Châu này vốn là vật của sư phụ Tà Đế ngươi, năm đó chính là do sư phụ của ngươi tặng cho ta, hiện giờ ngươi lấy nó đi cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lão giả nhìn Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

- Cái gì... Cái này... Đây là của sư phụ ta sao?

Lăng Tiếu hoàn toàn bị khiếp sợ.

Hắn thật sự không thể tưởng được, Kim Liệt U Châu rõ ràng lại có quan hệ đến sư phó Tà Đế của hắn.

- Kỳ thật theo như bối phận mà nói, ngươi có lẽ nên xưng hô ta một tiếng sư thúc!

Lão giả lại nói.

Lăng Tiếu nghe xong lời này, chỉ há to miệng, triệt để không biết nói gì nữa.

Lời của lão giả này thật sự quá kinh người!

Lăng Tiếu và Tà Đế ở chung chỉ được một năm, Tà Đế dạy bảo pháp môn tu luyện độc tôn công, lại truyền thụ rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhưng hắn nhưng lại chưa bao giờ nói về bất luận chuyện gì của bản thân.

Hiện giờ đột nhiên toát ra một tên sư thúc, thật sự khiến Lăng Tiếu cảm thấy quá mức hoang đường.

Thật lâu, Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Sư phụ ta hắn... Hắn cũng là người Dược Môn?

Lão giả kia khẽ lắc đầu nói:

- Không phải, nhưng hắn lại là đại ca kết bái của ta, cũng là lão đại của ta! Năm đó nếu không có hắn, ta cũng không đi đến được cảnh giới này! Đáng tiếc, đại ca đã trước một bước đi Thiên Vực, mà ta vẫn còn lo lắng ở chỗ này.

Nói đến đây, trên mặt hắn lại lộ ra ý hoài niệm vô hạn, tiếp theo hắn lại nói:

- Trước đây ít năm hắn trở về, hắn vốn có thể giúp ta giải quyết Kim Liệt U Châu, nhưng hắn biết rõ ngươi là Luyện Dược Sư, cho nên liền không ra tay, nói vấn đề này do ngươi tới quyết định, ngươi có năng lực muốn lấy đi, ta sẽ không ngăn cản, bởi vì Kim Liệt U Châu này vốn chính là vật của đại ca!

Trước đây, trong đầu Lăng Tiếu nổi lên rất nhiều nghi vấn.

Hắn khó hiểu Hỏa Đường sao phải cầu hắn đến Dược Môn, hắn trước khi đến đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, đã từng cho rằng Dược Môn có lẽ muốn hại hắn, cũng cho rằng có khả năng muốn hắn gia nhập Dược Môn, trở thành một phần tử của Dược Môn.

Mà vừa rồi khi lão giả này thấy Thiên Hỏa của hắn, hắn lại cho rằng người ta muốn đoạt Thiên Châu của hắn.

Thế nhưng giờ lão giả kia lại nói hắn là huynh đệ kết bái của sư phó, bảo mình gọi hắn là sư thúc.

Điều này thật sự nằm ngoại ý liệu của Lăng Tiếu.

Hắn không khỏi suy nghĩ:

- Ta gọi hắn sư thúc, vậy những tên đệ tử Dược Môn kia chẳng phải phải gọi

ta sư thúc tổ sao? Oa ha ha, thân phận này xem ra cũng không tệ nha!

- Cái kia, ngươi... Ngươi thật sự là sư thúc ta sao?

Lăng Tiếu có chút phỏng đoán hỏi thăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1177 - Đứa Trẻ Không Tham Lam Không Nhiều Lắm. (1)

Lão giả cười nhạt nói:

- Cái này ta không cần phải lừa ngươi, lúc trẻ tuổi ta may mắn quen biết sư phụ ngươi, cùng nhau lưu lạc một thời gian ngắn, bất quá sư phụ của ngươi hắn đã quen độc lai độc vãng, hơn nữa hồng nhan phân khắp thiên hạ, hai huynh đệ chúng ta cũng đã nhiều năm, thậm chí hơn mười năm mới gặp lại!

Nói đến đây hắn dừng chút lại nói:

- Trước đây ít năm hắn tới tìm ta, ta và hắn đã cách mấy ngàn năm không gặp, ta cũng sớm đoán được hắn khẳng định đi Thiên Vực, không nghĩ tới hắn rõ ràng còn trở về, càng thu đồ đệ là ngươi.

- Thế nhưng sư thúc, sư phụ ta đi tìm ngươi, vậy sao giờ ngươi mới tìm ta?

Lăng Tiếu tiếp tục hỏi.

Hắn phải bình tĩnh, không thể tùy tiện bị gạt được.

Vạn nhất bị bán đi, còn ngây ngốc thay người ta đếm tiền cũng nên.

- Lúc ấy sau khi ta nghe đại ca thu ngươi làm đồ đệ, ta cũng rất muốn nhận ngươi vào Dược Môn ra, cho ngươi chỗ tu luyện tốt, nhưng sư phụ của ngươi nói, để tự ngươi đi phát triển, hắn tin tưởng ngươi sẽ không dựa vào bất luận kẻ nào cũng có thể trở nên mạnh mẽ, cũng tin tưởng ngươi sẽ trò hơn thầy, đây là lần đầu tiên ta nghe đại ca đánh giá một người như vậy a!

Lão giả cảm khái nói.

Lăng Tiếu có chút không có ý tứ nói:

- Ha ha, đó đều do sư phó nói thôi, ta không đảm đương nổi đâu.

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại vui cười đến nở hoa.

Ở trong trí nhớ hứa sư phó gần đây đều thập phần uy nghiêm, đối với hắn và những người kia đều dị thường nghiêm khắc, cũng chưa bao giờ nghe hắn khích lệ qua ai cả..

Bất quá, nghe lão giả này thì hắn đã tin tưởng quan hệ giữa hắn và sư phó hẳn là thật.

Bằng không, người ta không cần phải phải thích với hắn nhiều như vậy, hơn nữa những lời kia cũng phù hợp với cá tính sư phó hắn.

Lăng Tiếu đi vào chính đề nói:

- Vậy sư thúc ngài muốn ta tới đây, rốt cuộc là ý gì, Kim Liệt U Châu này tuy rằng lợi hại, nhưng nó có lẽ không thể làm khó ngài mới đúng chứ!

Lăng Tiếu lập tức đổi giọng, gọi nhân gia là "Sư thúc" rất thân thiết ah!

Trong lòng hắn suy nghĩ nói:

- Đã là sư thúc rồi, đợi lát nữa chung quy cũng nên có chút tỏ vẻ chứ, ta cũng không tham lắm đâu, tùy tiện đứa mấy trăm gốc thất, bát giai linh thảo, lại cho mấy ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh là được rồi.

Lời này nếu để cho những trưởng lão hoặc đệ tử Dược Môn kia nghe được

chỉ sợ mỗi người đều sẽ bị tức giận đến thổ huyết.

Như vậy còn gọi không tham, vậy người trong thiên hạ cũng không có ai tham lam nữa rồi.

- Ta vừa rồi đã nói qua, Kim Liệt U Châu vốn do sư phụ của ngươi phát hiện ra, lúc trước cũng là hắn đưa cho ta, hiện giờ để ngươi thu hồi cũng là chuyện đương nhiên, đây cũng là ý của sư phụ ngươi, huống hồ hiện giờ ta đã không có năng lực áp chế Kim Liệt U Châu nữa!

Lão giả đáp.

- Không có năng lực áp chế Kim Liệt U Châu? Điều này sao có thể?

Lăng Tiếu thở nhẹ nói.

Lão giả nói:

- Sự thật đúng là như thế, lúc trước sư phụ của ngươi phát hiện Kim Liệt U Châu thì năng lượng của nó không cường đại như vậy, dùng một ít thủ đoạn là có thể phong bế được nó rồi, về sau sư phụ của ngươi đưa nó cho ta, ta cũng không luyện hóa nó mà phong ấn nó dưới phiến sơn mạch này, lúc ấy phiến sơn mạch này đã có một loại Địa cấp hỏa bài danh cực kỳ gần phía trước, ta cho rằng hai loại hỏa diễm đều bị phong ấn sẽ không sinh ra biến hóa gì, ai biết tình thế lại vượt ngoài dự liệu, trải qua gần vạn năm, Địa cấp hỏa kia rõ ràng bị Kim Liệt U Hỏa cắn nuốt từng chút một, mà nó trải qua năm tháng năng lượng lại lần nữa tăng vọt, đã có nhân tính đơn giản, ta muốn thu phục nó đã không thể nữa, trừ phi ta làm hỏng nó, nhưng như vậy thì quá đáng tiếc

- Mà trước đây ít năm khi sư phụ của ngươi trở về, ta vốn định bảo hắn thu lại, nhưng sư phụ của ngươi lại nói, việc này để ngươi làm, nghĩ đến, hắn đã

có ý muốn ngươi tiếp quản Kim Liệt U Châu này rồi.

Lão giả lúc nói lời này, rất rõ ràng lộ ra vài phần thần sắc không muốn.

Hắn lúc trước sở dĩ không luyện hóa Kim Liệt U Châu, một mực phong ấn nó ở phiến sơn mạch này chính là muốn nó có thể tạo phúc cho đệ tử Dược Môn, khiến bọn hắn có thể nắm giữ luyện dược hỏa diễm tốt hơn.

Ví dụ như vài tia Thiên Hỏa năng lượng của Hỏa Trần kia chính là từ trong phiến sơn mạch này đề luyện ra, uy lực tuy rằng khác biệt lớn với Thiên Hỏa chính thức nhưng lại có uy năng cường đại hơn hỏa diễm bình thường vô số lần, phi thường phù hợp để luyện đan.

Hôm nay Lăng Tiếu nếu có năng lực lấy Kim Liệt U Châu đi, vậy đệ tử Dược Môn bọn họ ngày sau muốn đạt được năng lượng Thiên Hỏa cũng không thể nữa.

Đây là điều mà lão giả không hề muốn thấy.

Nhưng hắn đã từng nói với Tà Đế, nếu một ngày kia Tà Đế muốn lấy Kim Liệt U Châu đi thì hắn tuyệt sẽ không hai lời, nhưng khi thật sự gặp phải thì trong lòng của hắn lại rất mâu thuẫn.

Lăng Tiếu tự nhiên không cách nào biết được tâm tư lão giả, trong lòng hắn so đo, Kim Liệt U Châu này rốt cục có lấy hay không đây.

Đây chính là Thiên Châu khiến Thánh giả giai cũng phải kiêng kị, mức năng lượng còn cao hơn Si Mị Lam Hỏa Châu rất nhiều.

Trước đây, hắn có thể đạt được Tiên Thiên Âm Phong Châu là do Tiên Thiên Âm Phong Châu tự động nhận chủ, mà Si Mị Lam Hỏa Châu lại phải dùng cả mạng mới có thể miễn cưỡng lưu lại, có thể nói là vạn phần may mắn.

Nếu lại lần nữa thử, hắn tình nguyện không cần Si Mị Lam Hỏa Châu, bởi vì hắn cũng không nắm chắc có thể thu phục được nó.

Huống hồ, hắn hiện giờ trong thức hải đã có hai khỏa Thiên Châu, lại có Bất Tử Thụ, còn có thể lại để Kim Liệt U Châu tồn tại trong thức hải sao?

Nếu như buông tha, đây chính là một khỏa Thiên Châu thế gian hiếm thấy, là chí bảo mà bất luận kẻ nào cũng tha thiết ước mơ, cái này nhiều khiến hắn cảm thấy rất đau lòng ah!

Đây không thể nghi ngờ là là một quyết định rất khó!

- Sư thúc, ngươi không phải nói ta cũng có thể giúp ngươi lần nữa phong ấn nó sao?

Lăng Tiếu nâng cằm lên hỏi.

Lão giả lão trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc nói:

- Ngươi xác định muốn phong ấn nó? Mà không phải lấy đi?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Ta đã có một khỏa Thiên Châu, hai châu khó có thể cùng tồn tại, nếu như lại luyện hóa nó, chỉ sợ tự bản thân sẽ bị nó luyện hóa trước a!

Lăng Tiếu lời này cũng không giả, hắn không có lòng tin lại khiến một khỏa Thiên Châu nhập trú trong thức hải mình.

Lão giả lại nói:

- Hai châu mặc dù không thể cùng tồn tại, nhưng một châu trong đó có thể

hấp thu cái con lại, sau đó lại tiến hóa, đến lúc đó lưỡng châu hợp nhất, uy lực sẽ tương đối đáng sợ, chẳng lẽ ngươi không muốn mình trở nên càng mạnh hơn sao?

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Làm người không thể quá tham, bằng không chết cũng không biết vì sao nữa!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1178 - Đứa Trẻ Không Tham Lam Không Nhiều Lắm. (2)

Lão giả mừng rỡ nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tốt, khó được ngươi hiểu được lấy hay bỏ như vậy, đại ca hắn không nhìn lầm ngươi ah, vậy ngươi hãy lưu lại giúp ta phong ấn nó đi, đợi khi làm xong việc này, sư thúc nhất định sẽ cho ngươi một phần đại lễ!

Lăng Tiếu nói như vậy, trong lòng lão giả cũng triệt để buông xuống.

Chỉ cần Kim Liệt U Châu có thể tiếp tục ở lại Dược Môn, vậy thì việc này đối với sự phát triển của Dược Môn chính là trăm lợi không có một hại.

Lăng Tiếu có thể làm ra quyết định như vậy, cũng khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, trong nội tâm thầm than "Không hổ là đồ đệ mà đại ca nhìn trúng, phần này khí phách này, thực không phải thường nhân có thể so sánh"

- Ta làm sao để phối hợp sư thúc đây?

Lăng Tiếu hỏi.

- Cái này rất đơn giản, chỉ cần đợi sau khi ta giải trừ phong ấn, ngươi có thể giúp ta áp chế nó nửa canh giờ, để cho chúng ta có đầy đủ thời gian đi bố trí phong ấn mới là được rồi!

Lão giả nói.

- Áp chế nó nửa canh giờ? Cái này ta không biết có thể làm được hay không nữa!

Lăng Tiếu khó xử đáp.

Vừa rồi theo tin tức mà Si Mị Lam Hỏa Châu phản hồi đến, hắn mới biết được Kim Liệt U Châu này cường đại hơn Si Mị Lam Hỏa Châu quá nhiều, phản ứng của nó trước kia thực sự không phải là muốn đi thôn phệ Kim Liệt U Châu, mà muốn chạy khỏi nơi này, để tránh bị Kim Liệt U Châu cắn nuốt sạch.

Thu được tin tức này, Lăng Tiếu càng thêm mất đi tin tưởng muốn thu phục Kim Liệt U Châu, bảo hắn đi ngăn cản Kim Liệt U Châu, cái này chẳng khác gì đi thí mạng cả.

- Ngươi không cần lo lắng, Thiên Hỏa của ngươi có thể đối kháng được với Kim Liệt U Diễm nửa canh giờ, huống chi còn có lão hổ này ở đây, tin rằng sẽ không thành vấn đề.

Lão giả mở miệng an ủi nói.

Lăng Tiếu liên tục do dự, trong nội tâm so đo một chút:

- Vô luận nói như thế nào hắn cũng coi như là sư thúc là của ta rồi, người ta đã mở miệng, có thể không giúp đỡ sao? Huống hồ sư phó đã sớm đoán được hôm nay, lão nhân gia ông ta có lẽ cũng biết ta có thể kiềm chế Kim Liệt U Châu, mẹ nó, liều mạng, lần này trợ sư thúc, cũng tương đương với Dược Môn thiếu ta một nhân tình, việc này cũng rất có lợi!.

- Được rồi, tất cả nghe theo sư thúc an bài!

Lăng Tiếu cắn răng đáp.

Lão giả vui mừng gật gật đầu, tiếp theo nói:

- Mấy vị sư huynh các ngươi tới đi, sư điệt hắn đã đáp ứng!

Thanh âm của hắn vừa dứt, thần sắc Lăng Tiếu và Địa Liệt Viêm Hổ liền biến đổi, bọn hắn nào nghĩ đến ở chỗ này rõ ràng còn có người.

Bốn phương tám hướng, đi ra bốn gã lão giả, nhìn bộ dạng già yếu của bọn hắn, có thể thấy được bọn họ đều là lão yêu quái đã tồn tại vạn năm trở lên cả rồi.

Bốn lão giả này không có nửa phần khí tức chấn động, bọn hắn đứng ở chỗ này, như cách ly khỏi phương thiên địa này vậy, khiến người không thể cảm giác được sự hiện hữu của bọn hắn

Trong đó một gã lão giả toét cái miệng không có răng cười nói:

- Oa nhi hiểu được bỏ hay không quả thật không tệ, ngày sau Dược Môn tuyệt đối sẽ là hậu thuẫn của ngươi!

Một lão giả khác nói:

- Đúng vậy, đầu năm nay trẻ con không tham lam không nhiều lắm nữa, ngươi xem như một người!

Lăng Tiếu có chút cung kính nói:

- Các vị tiền bối quá khen!

Trong lòng của hắn lật lên ngàn tầng sóng lớn kinh hô:

- Nội tình của Dược Môn cũng quá kinh khủng a, bốn người này cho dù không phải Thánh giả chân chánh, cũng là tồn tại cấp bậc Bán Thánh a!

- Tốt rồi, mấy vị sư huynh đãchuẩn bị xongchưa? Ta sắp giả bỏ phong ấn đây!

Lão giả nhàn nhạt nói.

- Giải đi, có mấy lão gia hỏa chúng ta ở chỗ này, nó không gây nổi sóng gió gì đâu!

- Đúng vậy, huống chi còn có Thiên Hỏa của oa nhi này áp chế, nhất định có thể lại phong ấn nó vạn năm!

Vị sư thúc tiện nghi này của Lăng Tiếu gọi là Hỏa Thiên Trọng, chính là lão môn chủ Dược Môn, cũng là một người kiệt xuất nhất Dược Môn vạn năm qua, không chỉ là đại năng Thánh giả giai mà còn có thân phận bát phẩm Thánh Dược Sư, chính là nhân vật tôn quý nhất Trung Vực.

Là tồn tại ngang hàng với thái thượng trưởng lão Linh Vũ Các.

Cho dù là người của Hắc Ma Môn cũng không dám khiêu khích Dược Môn, cũng nhờ sự hiện hữu của hắn, khiến bọn hắn vô cùng kiêng kị.

Cũng chính do vị lão môn chủ này lánh đời mới có thể khiến địa vị Dược Môn kém hơn Hắc Ma Môn một bậc, bằng không, bài danh Dược Môn tuyệt đối có thể cao hơn Hắc Ma Môn.

Hỏa Thiên Trọng bay vút lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn từng đạo đạo vân di động bên dưới.

Hai tay của hắn có chút giơ lên, bàn tay như người trẻ tuổi bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

- Giải cho ta!

Hỏa Thiên Trọng rống lớn một tiếng, năng lượng trên bàn tay phân thành mấy phương hướng đánh tới chỗ mắt trận.

Năng lượng của những mắt trận này đã rất yếu ớt rồi, cho dù hắn hiện giờ không hủy diệt mắt trận thì không được bao lâu nữa cũng sẽ bị Kim Liệt U Diễm phá tan thôi.

Hôm nay hắn sớm một bước cởi bỏ trận pháp chính vì một lần nữa bố trí trận pháp càng lớn hơn nữa để lần nữa phong ấn Kim Liệt U Châu

Dược Môn tứ đại Thánh Giả tách ra bốn góc, bọn hắn đều tư thế sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị bố trí xuống trận vân.

Mà Lăng Tiếu và Địa Liệt Viêm Hổ cũng ở một bên khẩn trương quan sát.

Ầm ầm!

Lúc mắt trận bị phá hư, trên mặt đất có sóng lửa lao ra, sóng lửa như thủy triều xông tới mọi người trên không trung.

Cả phiến không gian Dược Môn đều trở nên sáng ngời, tựa hồ không gian tùy thời đều có thể bị hãm xuống vậy.

Đệ tử Dược Môn thần sắc đều trở nên vô cùng kinh hãi.

- Đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên sáng ngời thế?

- Là bên phía Kim Liệt Sơn Mạch truyền đến, chẳng lẽ bên kia xảy ra biến cố gì sao?

- Không thể nào, truyền thuyết chỗ đó có thái thượng trưởng lão tọa trấn, không có việc gì đâu!

- Trước kia nghe nói Kim Liệt Sơn Mạch có chút bạo động, chẳng lẽ là Kim Liệt U Châu muốn phá phong mà ra sao?

...

Dược Môn đệ tử mỗi người đều khẩn trương, bọn hắn sinh hoạt ở chỗ này đã rất lâu rồi, tới giờ vẫn chưa từng phát sinh biến cố gì, đột nhiên đất rung núi chuyển, có thể không khiến bọn hắn kinh hoảng sao?

Hỏa Đường lập tức bay lên trên không trung nhàn nhạt nói:

- Tất cả mọi người không cần kinh hoảng, Kim Liệt Sơn Mạch tạm thời không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, lão môn chủ và mấy vị thái thượng trưởng lão đang lần nữa bố trí trận pháp, rất nhanh có thể bình tĩnh lại thôi.

Có Hỏa Đường lên tiếng, những Dược Môn đệ tử này đều yên tĩnh lại, bọn hắn cả đám đều nhịn không được hiếu kỳ nhìn năng lượng cuồn cuộn ở hướng Kim Liệt Sơn Mạch.

Phong ấn đã cởi bỏ, một đạo nhân ảnh dần dần ngưng tụ ra trên sóng lửa.

Người này thoạt nhìn rất trẻ tuổi, rất tuấn tú, trên mặt mang dáng tươi cười quỷ ý, toàn thân hắn đều lóe ra hỏa diễm màu vàng, trên mặt mang theo vẻ cuồng vọng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1179 - Kim Liệt U Hỏa Hiện.

Lăng Tiếu nhìn hỏa nhân kia, trong ánh mắt tràn đầy hương vị quen thuộc:

- Nó... Nó có bộ dáng sư phó!

Lăng Tiếu nhìn kỹ ngũ quan hỏa nhân này, phát hiện nó rõ ràng có vài phần tương tự sư phó Tà Đế của hắn, chắc hẳn đây chính là do Kim Liệt U Châu biến ảo thành bộ dáng sư phó hắn lúc trẻ rồi.

Hỏa Thiên Trọng sắc mặt ngưng trọng quát lên:

- Bốn vị sư huynh còn không phong tỏa thiên địa còn đợi đến khi nào nữa, Lăng sư chất mau áp chế nó xuống.

Nghe Hỏa Thiên Trọng kinh hô, Lăng Tiếu mới hồi phục tinh thần lại, song chưởng bắt đầu lật qua lật lại:

- Si Mị Lam Hỏa đi cho ta!

Lam sắc hỏa diễm huyễn hóa ra hai đạo Hỏa Long đánh tới hỏa nhân kia.

Hỏa nhân kia nhìn lam hỏa, ánh mắt lộ ra vài phần tham lam, chỉ thấy nó đánh ra song chưởng, rõ ràng chup tới Lam Hỏa đang bay tới kia.

Vừa lúc đó, Hỏa Thiên Trọng và bốn gã Dược Môn Thánh giả, đồng thời bạo phát ra lực lượng, từng đạo năng lượng càng không ngừng đan xen trong cả phiến sơn mạch, như một tấm lưới lớn rậm rạp vậy, bắt đầu hình thành nên các trận vân huyền ảo cường đại.

Hỏa nhân kia xé rách hai đâu Lam Sắc Hỏa Long, rõ ràng hé miệng nuốt luôn Lam Diễm vào

Đây quả thực giống như gia súc chống lại mãnh thú vậy, căn bản không chịu nổi một kích.

Lăng Tiếu nhìn một màn này hoảng hốt:

- WOW, thật là một tên đáng sợ, xem ra không xuất toàn lực, khó có thể áp chế nó rồi!

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu truyền tin tức cho Si Mị Lam Hỏa Châu trong thức hải, bảo nó đi ra, toàn lực đối phó Kim Liệt U Châu.

Thế nhưng đến thời điểm mấu chốt, Si Mị Lam Hỏa Châu rõ ràng lại như xe bị tuột xích.

Nó rõ ràng không muốn phục tùng mệnh lệnh của Lăng Tiếu, ngược lại muốn Lăng Tiếu mau rời khỏi.

Lúc này, hỏa nhân kia sau khi thôn phệ Lam Diễm thì hai mắt liền tỏa sáng nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ đã coi Lăng Tiếu thành thực phẩm mĩ vị vậy.

Linh trí của nó đã rất cao, mặc dù không thể mở miệng nói ra tiếng người, nhưng nhất cử nhất động của nó đã rất nhân tính hóa rồi.

- Địa Liệt Viêm Hổ ngươi đi ngăn cản nó!

Lăng Tiếu nói với Địa Liệt Viêm Hổ ở một bên.

Địa Liệt Viêm Hổ không nói hai lời, gào rú một tiếng, liên tục đánh ra hổ quyền về phía tên hỏa nhân kia.

Hỏa nhân rõ ràng bỏ qua công kích của Địa Liệt Viêm Hổ, trực tiếp xuyên qua, bay thẳng đến chỗ Lăng Tiếu.

- Không tốt, thiếu gia công kích của ta không có hiệu quả với nó!

Mà Viêm Liệt Hỏa lại hoảng sợ nói.

Mà Viêm Liệt Hỏa chính là linh thú hỏa thuộc tính, công kích của hắn đều là hỏa thuộc tính năng lượng, cũng không phải như nhân loại, có thể khống chế trở thành khí kình hoặc kiếm khí, cho nên năng lượng của hắn vốn không thể tạo thành tổn thương gì cho Vạn Hỏa chi hoàng cả.

Lăng Tiếu cũng không đáp lại Viêm Liệt Hổ, bởi vì cái kia hỏa nhân kia đã lao tới hắn.

Hắn cắn răng nói:

- Si Mị Lam Hỏa phối hợp ta xuất kích, bằng không ngươi sẽ bị nó cắn nuốt!

Trong tay Lăng Tiếu liền ngưng tụ ra lam sắc hỏa diễm cường đại đánh tới hỏa nhân.

Hai loại hỏa diễm bắt đầu quấn vào nhau.

Lăng Tiếu chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, để đám Hỏa Thiên Trọng có thể lần nữa bố trí trận vân.

Chỉ tiếc, hắn đã đánh giá thấp sự khủng bố của Kim Liệt U Diễm, năng lượng nó phát ra khiến Lăng Tiếu cũng cảm thấy rợn cả tóc gáy, nếu không có Si Mị Lam Hỏa Châu hộ thể, chỉ sợ hắn chỉ cần dính chút khí tức thôi cũng tan thành tro bụi rồi.

Bất quá, đúng lúc này Si Mị Lam Hỏa Châu lại lộ ra vẻ luống cuống, cái này khiến Lăng Tiếu cảm thấy nguy cơ cực lớn.

Chỉ thấy Lam Diễm hắn đánh ra đều trở thành phân bón bổ sung năng lượng cho Kim Liệt U Châu.

Hỏa nhân sau khi thôn phệ Lam Diễm lại một lần nữa bay nhào tới Lăng Tiếu.

- Đáng chết, cho ngươi nếm thử sự lợi hại của bản thiếu gia!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, bắt đầu suy diễn ra tiểu phương thế giới của mình.

Thái cổ thế giới xuất hiện, như khai mở ra một phương thiên địa mới vậy, mỗi gốc cây ngọn cỏ bông hoa ở đây đều ở trong một mảnh thế giới màu xám, những sinh vật này rõ ràng xuất hiện dấu hiệu tán lụi.

Vô số Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí hình thành từng đoàn từng đoàn vòi rồng, khiến người cảm thấy như tận thế vậy, cùng lúc đó càng có vô số mưa đá rơi xuống, mang theo vẻ băng hàn thấu xương.

Năm tên thánh giai ở giữa không trung thấy thế giới chi lực của Lăng Tiếu, ánh mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bọn họ đều là một đời Thánh giả, có thể cảm ứng được thế giới chi lực của Lăng Tiếu rất không tầm thường.

Đổi lại bình thường, bọn hắn nhất định sẽ hảo hảo quan sát nghiên cứu thế giới chi lực thần kỳ này một phen, nhưng giờ lại không rãnh rỗi để làm vậy nữa.

Theo Lăng Tiếu vận dụng và nắm giữ thế giới chi lực của mình ngày càng thuần thục, hắn đã có thể khiến thế giới chi lực của mình làm ra công kích đặc biệt của bản thân.

Tiên Thiên Âm Phong Châu là chí âm chi vật có thể khắc chế chí dương chi vật Thiên Hỏa, nhưng cấp bậc năng lượng của nó vẫn kém hơn Si Mị Lam Hỏa Diễm.

Lăng Tiếu trước kia cũng không muốn vận dụng nó, nhưng Si Mị Lam Hỏa Châu như xe bị tuột xích, hắn không thể không vận dụng, hắn chỉ hy vọng có thể chống được nửa canh giờ.

Âm phong và mưa đá luân phiên công kích xuống hỏa nhân.

Hỏa nhân tựa hồ thoáng cái cũng không thích ứng được với một vòng công kích mới của Lăng Tiếu, hơn nữa những công kích này đều khắc chế năng lượng của nó, khiến nó có chút phản ứng không kịp.

Lăng Tiếu toàn lực rút ra Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, trên trán mồ hôi như mưa, có thể thấy được hắn đã tiêu hao cực kỳ kinh người rồi.

Bồng!

Hỏa nhân như nổi điên, từ hình người biến thành vô số kim sắc hỏa diễm đồng loạt đốt cho những âm phong, mưa đá kia không còn lại chút nào.

Vô số hỏa diễm phân hoá ra vô số mãnh thú lần nữa đánh tới Lăng Tiếu.

Tốc độ kia nhanh đến kinh người, chỉ lập tức liền đến trước Lăng Tiếu, chúng mở miệng rộng ra cắn tới Lăng Tiếu.

Quanh thân Lăng Tiếu tách ra vô số âm phong, đối kháng lấy những kim sắc

hỏa diễm kia, hắn như như ở trong lồng hấp vậy, thân thể cũng cảm thấy như bị nướng chín lên.

- Tên này thật đáng sợ, lại tiếp tục như vậy sẽ chết mất!

Lăng Tiếu thập phần gấp gáp thầm nghĩ.

Tiên Thiên Âm Phong Châu tuy rằng dùng hết năng lượng đói kháng với Kim Liệt U Diễm, nhưng cấp bậc kém quá xa, đã hiện ra xu thế liên tiếp bại lui rồi.

- Chết tiệt, Si Mị đi ra cho ta!

Lăng Tiếu nảy sinh ác độc hét lớn một tiếng, vô số tinh thần lực cưỡng ép sử dụng Si Mị Lam Hỏa Châu.

Si Mị Lam Hỏa Châu xuất hiện trong thức hải Lăng Tiếu, muốn bay vọt ra bên ngoài.

- Dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu cưỡng ép dùng ý chí lực bắt Si Mị Lam Hỏa Châu phải dừng lại.

Kim Liệt U Diễm vừa thấy Si Mị Lam Hỏa Châu liền như ác lang chụp mồi nhào tới Si Mị Lam Hỏa Châu.

Một kim một lam hai loại tuyệt thế hỏa diễm bắt đầu dây dưa lại với nhau.

Bồng bồng!

Hỏa thuộc tính năng lượng cường đại đánh cho phương Thiên Địa này lần nữa đất rung núi chuyển.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1180 - Phong Ấn! (1)

Địa Liệt Viêm Hổ chịu không được năng lượng hai loại hỏa diễm, liền thối lui khỏi phiến sơn mạch này

Nó mấy lần muốn xông vào, nhưng hai hỏa diễm một kim một lam kia thiêu đốt khiến nó đau nhức không thôi.

Kim Liệt U Châu thủy chung vẫn mạnh mẽ hơn Si Mị Lam Hỏa Châu rất nhiều, kim diễm đè nặng lam diễm, kim quang càng ngày càng chói mắt, mà làm sắc lại ngày càng ảm đạm.

Đúng lúc này, Hỏa Thiên Trọng ở trên không quát to:

- Chư vị sư huynh lập tức bố trí xuống mắt trận đi!

Theo hắn kinh hô, Dược Môn tứ thánh lập tức từ trong tay ném ra mấy viên bát giai thú đan.

XIU.... XIU...!

Hơn mười khỏa bát giai thú đan phân biệt bay tới các góc của sơn mạch.

Năm tên thánh giai đồng thời đẩy nhanh tốc độ khắc trận vân, chậm rãi phong ấn xuống.

- Lăng sư chất, mau thu Thiên Châu của ngươi lại, chúng ta phải phong ấn Kim Liệt U Châu rồi!

Hỏa Thiên Trọng hô lên với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng biết bọn người Hỏa Thiên Trọng đã tới lúc mấu chốt, hắn đã sống qua nửa canh giờ, lập tức liền sử xuất cảm ứng gọi Si Mị Lam Hỏa Châu trở về.

Đáng tiế là Si Mị Lam Hỏa Châu đã bị Kim Liệt U Châu áp chế, căn bản không cách nào quay về thức hải của Lăng Tiếu được.

- Đáng chết, sao có thể như vậy!

Lăng Tiếu liền luống cuống chân tay!

Si Mị Lam Hỏa Châu chính là một chỗ dựa lớn của Lăng Tiếu, ngoại trừ dùng làm thủ đoạn công kích ra, càng là tuyệt thế dị bảo hỗ trợ luyện chế đan dược.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng Si Mị Lam Hỏa Châu và Kim Liệt U Châu tuy rằng cấp bậc có chút chênh lệch, nhưng muốn kiên trì nửa canh giờ cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng Si Mị Lam Hỏa Châu ngay từ đầu đã lộ vẻ luống cuống, rõ ràng không dám đối kháng với Kim Liệt U Châu.

Giờ bị hắn bắt buộc đi ra, Lăng Tiếu mới biết được Si Mị Lam Hỏa Châu luống cuống không phải là không có nguyên nhân, Kim Liệt U Châu đã toàn diện chế trụ Si Mị Lam Hỏa Châu.

Hắn hiện giờ muốn gọi nó về cũng không được nữa.

- Lăng sư chất, ngươi còn không triệu hoán Thiên Châu của ngươi về còn chờ tới khi nào nữa!

Hỏa Thiên Trọng lần nữa kinh quát.

Nếu Kim Liệt U Châu kịp phản ứng, lao ra khỏi nơi này thì bọn hắn coi như mất công toi rồi.

- Thiên Châu của ta bị Kim Liệt U Châu áp chế, không thể triệu hoán được! Các ngươi chờ một chút!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, gọi luôn Thiên Âm Phong Châu trong thức hải của mình ra.

- Ta không tin dùng hai đánh một còn đánh không lại! Đi cho ta!

Lăng Tiếu cắn răng, để Tiên Thiên Âm Phong Châu đi hiệp trợ Si Mị Lam Hỏa Châu, hắn tuyệt đối không muốn Si Mị Lam Hỏa Châu bị cắn nuốt mất, như vậy hắn sẽ nổi điên mất!

- Còn có một khỏa Thiên Châu, cái này... Cơ duyên của tiểu tử này thật nghịch thiên!

- Cái này... Thiên Châu này lộ ra âm sát khí đầm đặc, hẳn là Tiên Thiên Âm Phong Châu, không nghĩ tới oa nhi này còn có dị châu như thế!

- Xem ra truyền nhân Tà Đế quả nhiên có chỗ bất phàm ah!

...

Bốn gã Thánh giai cũng nhịn không được kinh hô lên, Hỏa Thiên Trọng cũng lộ ra vài phần khiếp sợ.

Tam đại Thiên Châu giao chiến với nhau, một kim một lam một tro, ba loại nhan sắc bắt đầu dây dưa.

Đã có Tiên Thiên Âm Phong Châu gia nhập, năng lượng của Kim Liệt U Châu phải phân hoá ra để ứng phó với Tiên Thiên Âm Phong Châu, Si Mị Lam Hỏa Châu rốt cục cũng có cơ hội thở dốc, Lam Diễm khí thế cũng tăng vọt.

Một tro một lam trái phải giáp công kim diễm, nhưng năng lượng kim diễm rõ ràng cường thịnh hơn chúng nhiều.

Ba khỏa Thiên Châu tiến nhập trạng thái quấn lấy nhau, tạm thời không thể phân ra được thắng bại.

Phiến Thiên Địa này nếu không phải bị năng lượng của năm đại Thánh Giả bao phủ thì chỉ sợ Dược Môn đã bị ba cổ năng lượng này hủy diệt hầu như không còn rồi.

- Mấy vị sư huynh, mắt trận đã hạ, chúng ta nhất định phải thu trận vân lại, nếu không sẽ tan rã mất!

Hỏa Thiên Trọng kêu lên một tiếng, hai tay càng không ngừng đánh ra năng lượng huyền ảo, cả người chậm rãi buông xuống.

Bốn gã Thánh giai cũng như như vậy, đánh ra từng đạo năng lượng.

Giữa không trung phía như tạo thành Thiên Võng, thời gian dần qua dần dần bao phủ xuống sơn mạch bên dưới.

- Lăng Sư chất, ngươi nhanh một chút, trận pháp đã khởi động rồi!

Hỏa Thiên Trọng nhắc nhở Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đương nhiên biết rõ chuyện gấp gáp, thức hải càng không ngừng gọi về song châu, hi vọng chúng có thể đồng loạt phản hồi.

Thế nhưng song châu lại như không thể khống chế, rõ ràng đều không nghe triệu hoán, cái này khiến hắn cực kỳ lo lắng!

- Đáng chết, giờ làm sao cho phải đây!

Lăng Tiếu lo lắng nghĩ đến, tiếp theo hắn cầu viện Lục Ông trong thức hải:

- Lục lão, ngươi có cách nào khiến chúng nó trở về không?

- Lão hủ có cách, năng lượng của bọn nó đều hơn xa ta, lạ tồn tại chuyên khắc chế bổn nguyên lực lượng của ta, tất cả phải xem ngươi có thể quấy nhiễu Kim Liệt U Châu kia không, khiến chúng nó có thời gian thở dốc, có lẽ sẽ có cơ hội khiến chúng nó quay về!

Thanh âm của Lục Ông vang lên đáp.

- Ta quấy nhiễu nó? Nó cường đại như vậy, ta làm sao quấy nhiễu nó ah!

Lăng Tiếu đáp.

- Đúng rồi, ta có thể dùng tinh thần lực!

Bỗng nhiên, Lăng Tiếu mới nghĩ tới tinh thần lực của mình có thể rót vào giữa tam đại năng lượng kia để công kích.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu bắt đầu điều động tất cả tinh thần lực của mình.

- Đi cho ta!

Tinh thần lực Lăng Tiếu giống như thủy triều, huyễn hóa ra vô số lưỡi dao sắc bén đánh tới chỗ kim diễm đại thịnh.

Tinh thần lực Lăng Tiếu tốc độ cũng không tính nhanh, bởi vì hắn muốn rót tinh thần lực vào thì phải tìm đến chỗ chính thức của Kim Liệt U Châu, làm ra công kích hữu hiệu đối với nó, chỉ có như thế mới có tác dụng.

Tinh thần lực là tồn tại vô hình vô ảnh, chạy bên trong kim diễm muốn tìm ra chỗ trung tâm nhất

Đúng lúc này, tình huống của Si Mị Lam Hỏa Châu và Tiên Thiên Âm Phong Châu đã càng ngày càng yếu đi, mà năng lượng Kim Liệt U Châu càng không ngừng bành trướng thêm

Nó lấy một địch mà hai, rõ ràng còn dần dần chiếm cứ thượng phong.

Năng lượng của Kim Liệt U Châu này xem ra ở trong số Thiên Châu cũng được sắp xếp cực kỳ gần trước.

- Lăng sư chất, ngươi đang làm gì thế, còn không mau rút Thiên Châu của ngươi về?

Hỏa Thiên Trọng ở trên không trung lần nữa kinh quát.

Trận pháp đã khởi động, chỉ cần Lăng Tiếu rời khỏi nơi đây là bọn hắn có thể tiến hành phong ấn.

Nếu như Lăng Tiếu lại không rời đi, chỉ sợ hắn sẽ bị cùng bị phong ấn luôn mất.

Lăng Tiếu làm gì có thời gian đi để ý tới Hỏa Thiên Trọng, tinh thần hết sức chăm chú xuyên qua trong vùng năng lượng màu vàng kia

- Sư đệ, giờ phải làm thế nào cho phải, lại tiếp tục như vậy trận vân của Kim Liệt U Châu sẽ biến mất, đại trận cũng không tồn tại nữa!

Một gã Thánh giai cực kỳ lo lắng nói.

- Đúng vậy, nhất định phải lập tức phong ấn xuống dưới!

Một tên Thánh giai khác đáp.

- Thế nhưng Lăng sư chất vẫn còn ở bên dưới, hai khỏa Thiên Châu của hắn cũng ở đó, cho dù cưỡng ép phong ấn xuống chỉ sợ cũng không chịu được ba khỏa Thiên Châu phá hư ah!

Hỏa Thiên Trọng thập phần khó xử nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1181 - Phong Ấn! (2)

- Sư đệ lời này không sa, không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố này, nếu Tam đại Thiên Châu này đấu đến không chết không ngớt, vậy những lão già khọm chúng ta cũng chịu không nổi a!

Lại có một gã Thánh giai đáp.

- Lại kiên trì một chút đi, thật sự không được, đến lúc đó chỉ có thể phong ấn luôn ba khỏa Thiên Châu này, ngày sau lại nghĩ biện pháp giải quyết!

...

- Đã tìm được!

Tinh thần lực Lăng Tiếu rốt cục đụng phải năng lượng thật thể của Kim Liệt U Châu, hắn nhịn không được kinh hô một tiếng, tinh thần lực cuồn cuộn không dứt chuyển vận tới.

Tinh thần lực cường đại không ngừng đánh tới bổn nguyên năng lượng của Kim Liệt U Châu.

Rầm rập!

Kim Liệt U Châu bị tinh thần lực Lăng Tiếu công kích, năng lượng của nó rốt cục xuất hiện vài phần dấu hiệu sụp đổ tán loạn.

Lăng Tiếu cũng không cho rằng Kim Liệt U Châu cứ như vậy liền bị hắn làm hỏng, tinh thần lực vẫn không hề giữ lại trùng kích đi.

Trên mặt hắn dần lộ vẻ tái nhợt, khuôn mặt mồ hôi không ngừng chảy xuống, hắn cắn nát bờ môi, đau khổ chống đỡ.

Si Mị Lam Hỏa Châu và Tiên Thiên Âm Phong Châu rốt cục cũng vào thời khắc này bắt đầu toàn lực phản công.

Năng lượng một lam một tro càng không ngừng phản suy yếu lấy hỏa diễm kim sắc.

Si Mị Lam Hỏa Châu thừa cơ hấp thu lại những năng lượng tổn thất, càng phản thôn phệ năng lượng Kim Liệt U Diễm, cả hai đều là bổn nguyên hỏa chủng, bất luận châu nào thôn phệ năng lượng châu khác tự nhiên sẽ được đề thăng rất lớn, từ đó tiến hành thoát biến.

Mà Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí lại phát ra từng đạo lực lượng âm hàn ăn mòn không ngừng tiêu diệt Kim Liệt U Diễm.

Lập tức Lăng Tiếu và lưỡng châu hợp lực liền có thể ngăn chặn Kim Liệt U Châu, nhưng lực lượng của Kim Liệt U Châu lại rất hùng hậu, thực sự không phải chỉ thoáng cái liền có thể khắc chế, huống hồ tinh thần lực Lăng Tiếu đã xuất hiện trạng thái bị rút sạch.

Bất quá, Kim Liệt U Châu kia có lẽ cũng đã nhận ra nguy hiểm, rõ ràng không dám ham chiến, lập tức thu hồi hỏa diễm, huyễn hóa ra hình người lướt về một hướng khác.

- Không tốt, nó muốn chạy trốn rồi, trận pháp này phải lập tức phong ấn, bằng không nó khẳng định sẽ quấy tung Dược Môn mất!

Một gã Thánh giả hoảng sợ nói.

- Sư đệ đừng do dự nữa, một khi để nó chạy thoát, Dược Môn chúng ta ngày

sau muốn tìm được một khỏa Thiên Châu sẽ rất khó khăn!

Lại có một gã Thánh giả kêu to nói.

Hỏa Thiên Trọng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, quát lên với Lăng Tiếu:

- Lăng sư chất mau bỏ đi!

Lăng Tiếu nào dám do dự nữa, lập tức gọi lưỡng châu về, cấp tốc bay vút ra ngoài.

- Phong ấn cho ta!

Hỏa Thiên Trọng ở trên không hét lớn một tiếng, hai tay càng không ngừng vũ động, một mảnh trận vân dài hẹp càng không ngừng chớp động, cùng với trận vân của bốn gã Thánh giai khác bắt đầu tụ hợp lại với nhau.

Cùng lúc đó, lực lượng bát giai thú đan ở bốn phía cũng bắt đầu khởi động, cùng trận vân giao thoa lại với nhau, hình thành năng lượng Thiên Võng chính thức, phong ấn xuống phiến sơn mạch này.

Hỏa nhân do Kim Liệt U Châu biến ảo đụng vào trận vân kia lại không cách nào phá vỡ, khó có thể chạy thoát được.

Một phương hướng khác, lưỡng châu đã trở về thức hải Lăng Tiếu, hơn nữa hắn cũng đã đến nơi mà bọn người Hỏa Thiên Trọng lưu lại để hắn chạy đi

- Phong ấn!

Năm đại Thánh giai quát một tiếng, vô số năng lượng tụ tập ép xuống, trận vân màn sáng đã sắp ép cả phiến sơn mạch trước kia xuống dưới.

Hỏa nhân kia rõ ràng lộ ra thần thái vô cùng kinh hãi, nó nhìn thoáng qua trên không, tiếp theo đưa mắt nhìn về phía Lăng Tiếu đang muốn chạy ra từ lỗ hổng, trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ âm hiểm.

Chỉ thấy nó khẽ vẫy tay, mặt đất ở mấy ngoài ngàn mét rõ ràng dâng lên từng đoàn từng đoàn hỏa diễm, ngăn cản đường đi của Lăng Tiếu lại.

Phiến sơn mạch này vốn vẫn phong ấn Kim Liệt U Châu, mà kim diễm năng lượng trong phạm vi mấy vạn dặm nơi này nó đều có thể sử dụng.

Kim diễm cường đại hình thành tầng tầng kết giới dày đặc, hỏa diễm cực kỳ hung mãnh.

- Lại muốn lưu ta lại chôn cùng, tên này trí tuệ thật cao.

Lăng Tiếu trong lòng thầm mắng một câu, vận khởi Si Mị Lam Hỏa muốn trực tiếp xuyên thẳng qua kim diễm kia.

Thế nhưng đúng lúc này, kim diễm kia rõ ràng lần nữa biến đổi, hình thành một cự chưởng hung hăng vỗ xuống Lăng Tiếu.

- Không!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, tất cả lực lượng lần nữa tập trung cùng một chỗ, đánh về phía kim diễm cự chưởng kia.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Liên tục hai tiếng oanh tạc vang lên, màn sáng đáng sợ tách ra hào quang chói mắt, chiếu sáng khắp không gian Dược Môn, mà phiến không gian này

cũng không ngừng lay động, như bát cấp địa chấn vậy, tựa hồ muốn phá hủy hết tất cả ở đây mới bằng lòng cam tâm.

Vô số trận vân năng lượng và kim diễm năng lượng ánh hồng hơn phân nửa hư không, khí thế cực kỳ bàng bạc!

Một khu vực trong Kim sắc sơn mạch bị đánh ra một hố sâu không thấy đánh, vô số trận vân hình thành kết giới, tầng tầng phong tỏa lấy nó, một hồi lâu sau, hố to kia cũng bắt đầu dần dần khép lại.

Mọi người cao thấp trong Dược Môn rất rõ ràng cảm thấy một cổ uy lực hủy thiên diệt địa khiến tâm thần bọn hắn đều triệt để hoảng hốt!

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Kim Liệt U Châu muốn phá phong đi ra sao?

- Có khả năng a, bằng không sao có thể gây ra chấn động lớn như vậy được, hơn nữa nhiệt độ lại cao như vậy, thật sự là nóng chết người!

- Nếu không chúng ta trước tiên ra khỏi tông môn, đi ra bên ngoài trón đi, đợi khi an ổn lại rồi trở về.

- Hỗn đãn, sao có thể hèn nhát như vậy chứ, tông môn gặp nạn, chúng ta nhất định phải cùng tông môn tiến thối, tất cả mọi người không nên kinh hoảng!

Lúc cổ năng lượng đáng sợ kia bị triệt để phong ấn, phiến Thiên Địa Dược Môn này lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ là dư âm năng lượng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán

Cũng may người Dược Môn đều là luyện dược hỏa thuộc tính đấy, ngược lại cũng không sợ những nhiệt khí này, ngược lại còn tiện cho bọn hắn hấp thu

những năng lượng hỏa thuộc tính này để sử dụng nữa.

Thời khắc khủng hoảng vừa rồi qua đi, mọi người nhao nhao quý trọng nhưng Thiên Hỏa năng lượng có được không hề dễ dàng này, lập tức hưng phấn khoanh chân ngồi xuống hấp thu những năng lượng Dược Môn nồng đậm kia.

Mà ở chỗ trận ấn, Hỏa Thiên Trọng cùng với khác bốn gã Thánh giả đều nhìn xuống mặt đất đã hoàn toàn bị phong ân, sắc mặt bọn hắn lộ ra vài phần áy náy và luyến tiếc.

- Cùng bị phong bế sao?

Một gã Thánh giả thì thào nói.

Một gã Thánh giả bên cạnh nặng nề hở dài một hơi nói:

- Đúng vậy a, Kim Liệt U Châu kia thật sự là quá giảo hoạt rồi, trước khi bị phong cấm vẫn không quên kéo theo đối thủ.

- Giờ phải làm thế nào mới tốt? Phong ấn một khi hình thành giờ nếu lại cởi bỏ niêm phong, tất nhiên sẽ là một tổn thất rất lớn với Dược Môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1182 - Trấn Áp Địa Liệt Viêm Hổ. (1)

- Đúng vậy, bát giai thú đan sử dụng đã là thứ cao nhất chúng ta có rồi, chỉ có như vậy mới có thể phong ấn dài lâu, tuyệt đối không thể lại cởi bỏ niêm phong được, huống hồ chúng ta phải suy nghĩ cho đệ tử tông môn nữa.

...

Bốn gã Thánh giả ngươi một lời ta một câu, nghe ý của bọn hắn thì đều không ủng hộ lại lần nữa cởi bỏ niêm phong.

Một khi bỏ niêm phong thì bọn hắn cũng không có lực lượng đủ để lần nữa phong ấn lại.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có tư tâm rất lớn ở bên trong.

Phong ấn Kim Liệt U Châu ở đây, đệ tử Dược Môn bọn hắn đều có thể được lợi, huống chi hiện giờ không chỉ phong ấn Kim Liệt U Châu mà còn thêm Si Mị Lam Hỏa Châu cùng với Tiên Thiên Âm Phong Châu nữa.

Mặc dù không biết là phúc hay họa, nhưng có Tam đại dị bảo ở chỗ này, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Con người tham niệm rất nặng, có tiệ nghi không chiếm đều là vương bát đản.

Hiện giờ bọn hắn cũng chẳng muốn đi quản sống chết của Lăng Tiếu làm gì nữa.

Bọn hắn mặc dù cũng biết Lăng Tiếu là đệ tử Tà Đế, nhưng Tà Đế đã đi Thiên Vực không có khả năng quay về nữa, bọn hắn cũng không cần bận tâm nhiều làm gì.

Chỉ có Hỏa Thiên Trọng thần sắc cực kỳ khó coi, chỉ sững sờ nhìn chằm chằm vào phong ấn phía dưới, tựa hồ khổ sở không nói nên lời.

Hỏa Thiên Trọng và Tà Đế chính là huynh đệ kết bái, đã từng một mực đi theo Tà Đế một thời gian ngắn, tình nghĩa huynh đệ giữa hai người rất sâu đậm.

Đây cũng là nguyên nhân năm đó Tà Đế phát hiện Kim Liệt U Châu lại có thể vô tư đưa cho Hỏa Thiên Trọng.

Mà lúc đó Hỏa Thiên Trọng đã có nói, ngày sau nếu Tà Đế muốn thu hồi thì hắn tuyệt đối sẽ không hai lời.

Hôm nay đồ đệ người ta cũng không muốn đến thu hồi Kim Liệt U Châu, càng toàn lực giúp bọn hắn phong ấn Kim Liệt U Châu.

Thế nhưng giờ lại xảy ra biến cố.

Kim Liệt U Châu cản trở Lăng Tiếu chạy trốn, khiến hắn cùng bị phong ấn ở chỗ này.

Hỏa Thiên Trọng cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Bỏ niêm phong a, đối với Dược Môn bọn họ sẽ là một hồi tai nạn, đồng thời cũng là một tổn thất rất lớn; không cởi bỏ phong ấn thì Lăng Tiếu chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít!

Giải hay không giải phong, cái này khiến Hỏa Thiên Trọng cực kỳ mâu

thuẫn ah!

Lúc này, Địa Liệt Viêm Hổ cũng từ không xa lướt tới sợ hãi rống lên:

- Thiếu gia nhà ta đâu rồi, các ngươi đã làm gì hắn rồi?

Địa Liệt Viêm Hổ chính thức quan tâm thực sự không phải là sự sống chết của Lăng Tiếu, hắn quan tâm chính là sinh tử của vương tử điện hạ ở trong dược đỉnh của Lăng Tiếu!

Hắn bị phái ra là để che chở an toàn cho vương tử điện hạ, giờ lại vì Lăng Tiếu khiến hắn thân hãm hiểm địa, chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận.

Nếu vương tử điện hạ có bất trắc gì thì hắn cũng không cần sống trên đời này nữa.

Địa Liệt Viêm Hổ thấy mấy người đều không lên tiếng, ánh mắt dừng lại ở từng đạo trận vân trên mặt đất, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, hắn hét lớn một tiếng, vô số Mãnh Hổ Quyền Kình điên cuông đánh xuống dưới.

Rầm rập!

Hổ quyền kình cuồng đại đánh xuống trận vân phía dưới, phát ra tiếng oanh tạc cường đại, chỉ tiếc đều bị năng lượng đại trận ngăn cản, căn bản không thể phá hủy trận vân.

Địa Liệt Viêm Hổ là linh thú, linh trí tư tưởng so với nhân loại vẫn kém ra, càng không hiểu trận pháp gì cả.

Nếu như giờ hắn phá hư mắt trận thì đại trận này đã cởi bỏ niêm phong rồi.

Đại trận dù chưa phá, nhưng lại khiến mấy đại Thánh Giả Dược Môn đều

giật mình.

- Dừng tay, dám làm càn ở Dược Môn chúng ta, chán sống rồi sao!

Một gã Thánh giả hét lớn một tiếng, thân thể lóe lên đến phía trước Địa Liệt Viêm Hổ, hung hăng đánh một chưởng tới Địa Liệt Viêm Hổ.

Địa Liệt Viêm Hổ quay người lại đón nhận một quyền kia.

Chưởng quyền đụng nhau, tiếng năng lượng cường đại nổ vang quanh quẩn.

Tên Dược Môn Thánh giả kia bị Địa Liệt Viêm Hổ chấn cho bay thật xa, tính thực lực thì Địa Liệt Viêm Hổ còn trên hắn một bậc.

- Chúng ta cùng tiến lên, tuyệt đối không thể để hắn phá hư trận nhãn được.

Tên Thánh giả kia hoảng sợ nói với sư huynh đệ mình, đồng thời lại một lần nữa xuất thủ với Địa Liệt Viêm Hổ.

Ba gã Thánh giả khác cũng không do dự đồng loạt xuất thủ.

Đại năng Thánh giả giai, mỗi một quyền một chưởng của bọn hắn đều ẩn chứa Thiên Địa năng lượng lớn lao, bọn hắn nắm giữa không gian Thiên Địa cực kỳ thấu triệt, đồng thời bọn hắn cũng đạt đến cảnh giới Phản Phác Quy Chân, một kích nhìn như đơn giản, tuy nhiên lại có uy năng hủy thiên diệt địa.

Địa Liệt Viêm Hổ man lực kinh người, đánh ra ra một đám Mãnh Hổ trăm mét tới đối phương.

Rầm rập!

Cuộc chiến giữa năm tuyệt thế cường giả, mảnh không gian Dược Môn này lại lần nữa chấn động.

Bất quá, mọi người đã không còn kinh hoảng như trước nữa, bọn hắn giống như đã bị chấn cho quen rồi, cảm thấy có Thái Thượng trưởng lão ở đây hẳn sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Rống!

Thế nhưng một tiếng hổ khiếu kinh thiên động địa vẫn khiến bọn hắn sinh ra sợ hãi!

- Đâu... Hổ khiếu ở đâu ra, thật là khủng khiếp, quả thực như Hổ trung Vương giả vậy, chẳng lẽ có linh thú thất giai đỉnh phong xuất hiện?

- Có lẽ không chỉ là Thất giai a, đừng nói là ở bên phía Kim Liệt sơn mạch có dị thú khủng bố xuất hiện chứ?

- Cái này có khả năng, bất quá chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, có thái thượng trưởng lão ở đây, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì, huống chi lão môn chủ cũng quanh năm bế quan ở bên kia.

- Đúng vậy, nhanh hấp thu những kim diễm năng lượng này đi, ta cảm thấy hỏa lực trong cơ thể ta có chỗ tăng trưởng rồi!

...

Theo một tiếng rống của Địa Liệt Viêm Hổ sợ vang lên, hắn cũng biến trở về chân thân của mình.

Chỉ có biến về chân thân, mới có thể phát huy ra thực lực chân chính của hắn.

Một đầu Hổ Vương lớn gần trăm mét xuất hiện ở trước mọi người, uy thế đáng sợ kia có thể khiến bất luận võ giả Thánh giả trở xuống nào cảm thấy tay chân mềm nhũn.

- Nếu không thả thiếu gia ra, các ngươi đều phải chết!

Địa Liệt Viêm Hổ gào rú một tiếng, thân thể cao lớn cắn tới một gãThánh giả gần đó.

Tốc độ kia như là tia chớp, xé rách không gian, cái miệng máu to lớn lộ ra vẻ khát máu đầm đặc.

Bốn gã Thánh giả không dám khinh thường, nhao nhao lấy ra bán giai thánh khí của mình, từng đợt hỏa thuộc tính công kích đáng sợ ánh đỏ lên một vùng, sóng công kích đáng sợ khiến núi cao ở sơn mạch phụ cận đều bị phá hủy toàn bộ.

Dùng bốn đánh một, bọn hắn cũng rất khó thuần phục được Địa Liệt Viêm Hổ bát giai đê giai đỉnh phong, thân thể linh thú cường hãn hơn nhân loại quá nhiều, hơn nữa bốn người mặc dù đều là Thánh giả, nhưng bọn hắn đều là Luyện Dược Sư, quá trình tăng lên đều lợi dụng đan dược, cho nên căn cơ của bọn hắn cũng không hùng hậu lắm, hiện giờ bọn hắn cũng không còn không gian tăng lên nữa, chiến lực cũng cách biệt rất lớn với Địa Liệt Viêm Hổ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1183 - Trấn Áp Địa Liệt Viêm Hổ. (2)

Bốn đại Thánh Giả bị Địa Liệt Viêm Hổ làm cho rất chật vật, trong đó có một người còn bị đuôi cọp hung hăng quét một cái, đã bị trọng thương, ba người khác cũng đều chịu không ít vết thương nhẹ, mà quanh thân Địa Liệt Viêm Hổ cũng thêm không ít vết thương, chỉ là chiến lực của nó lại không suy yếu chút nào cả.

Lại tiếp tục như vậy, bốn đại Thánh Giả tất nhiên sẽ bị Địa Liệt Viêm Hổ đánh giết.

Ngay khi Địa Liệt Viêm Hổ muốn cắn giết tên Thánh giả đã bị trọng thương kia thf một đạo nhân ảnh chắn ở trước người nó.

- Đã đủ rồi, việc này dừng ở đây đi!

Hỏa Thiên Trọng mang tay chắn trước Địa Liệt Viêm Hổ. khiến nó khó có thể tiến lên dù chỉ một chút.

- Hỗn đãn, các ngươi không thả thiếu gia ra, ta với các ngươi không chết không ngớt, các ngươi cứ đợi đại quân hoàng tộc hàng lâm đi!

Địa Liệt Viêm Hổ gào thét một tiếng, lực lượng lần nữa tăng cường, trùng kích về phía Hỏa Thiên Trọng.

Hỏa Thiên Trọng trùng trùng điệp điệp thở dài một hơi nói:

- Việc này là Dược Môn chúng ta thua thiệt đại ca và Lăng sư chất đấy, ngày sau có hi vọng gặp lại đại ca, Thiên Trọng rất sẽ dùng cái chết tạ tội!

Hắn cho rằng "Hoàng tộc đại quân" trong miệng Địa Liệt Viêm Hổ có liên quan đến Tà Đế cho nên mới đáp như vậy.

- Hừ, nhân loại các ngươi thật giảo hoạt, ta không tin tưởng các ngươi đâu, mau thả thiếu gia rã, bằng không ta sẽ khiến đám các ngươi phải chôn cùng!

Địa Liệt Viêm Hổ hừ lạnh nói.

Tiếp theo, nó không chọi cứng với Hỏa Thiên Trọng, quay người lại chạy như bay về phía chỗ các đệ tử Dược Môn.

Nó muốn quấy cho Dược Môn đến long trời lỡ đất, thề phải khiến bọn người Hỏa Thiên Trọng thả Lăng Tiếu ra, lại trễ một chút nữa, nó sợ vương tử điện hạ sẽ có bất trắc gì đó

- Sư đệ nhanh ngăn nó lại!

Một gã Thánh giả lập tức khẩn trương nói với Hỏa Thiên Trọng.

Nếu để cho Địa Liệt Viêm Hổ đến bên đó thì Dược Môn bọn hắn chỉ sẽ bị hủy mất.

Hỏa Thiên Trọng đã sớm động, Địa Liệt Viêm Hổ còn chưa tới nơi Hỏa Thiên Trọng đã đến trên đầu nó nói:

- Nếu như ngươi cố ý như thế, ta chỉ có đem phong ấn ngươi ở đây thôi.

Địa Liệt Viêm Hổ cũng không nói gì thêm, mà dùng hành động chứng minh suy nghĩ của mình.

Hai cái hổ trảo tụ mười tầng lực đạo trảo tới Hỏa Thiên Trọng.

Hai đạo vết cào như muốn xé rách cả bầu trời, hỏa diễm đầm đặc phát ra tiếng "Tư tư"

Hỏa Thiên Trọng lộ ra vài phần áy náy:

- Đã như vậy, vậy ngươi cứ vĩnh viễn ở lại chỗ này với thiếu gia ngươi đi!

Chỉ thấy Hỏa Thiên Trọng bàn tay bắt đầu biến ảo, một phương hỏa không gian ép tới Địa Liệt Viêm Hổ.

Địa Liệt Viêm Hổ biến hóa thành chân thân cũng không phải loại tùy ý để Hỏa Thiên Trọng xâm lược, nó dựa vào lưng lượng thân thể cường đại chấn nát không gian.

Bất quá, một chiêu này chỉ là hư chiêu của Hỏa Thiên Trọng, sát chiêu của hắn vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Hỏa Thiên Trọng lấn đến gần trước người Địa Liệt Viêm Hổ vỗ ra một hỏa chưởng.

Bang bang!

Hỏa chưởng của Hỏa Thiên Trọng như không chỗ nào không có, khiến người thấy hoa mắt, thân thể khổng lồ của Địa Liệt Viêm Hổ cũng bị đánh cho phải liên tiếp bại lui, giống như thú con bị ngược đãi vậy, không hề có sức hoàn thủ.

Cuối cùng, Hỏa Thiên Trọng nện Địa Liệt Viêm Hổ xuống đất, hắn cao cao bay lên hét lớn một tiếng:

- Chư vị sư huynh giúp ta phong ấn lão hổ này lại!.

Nói xong hai tay của hắn càng không ngừng kết ấn, Thánh giả còn lại cũng không dám lãnh đạm, không gian chi lực cường đại đồng loạt ép tới thân thể Địa Liệt Viêm Hổ

Rầm rập!

Năm đại Thánh giai đồng loạt bố trí xuống cấm chế, Địa Liệt Viêm Hổ dù giãy dụa thế nào cũng bị đánh xuống đất, không cách nào nhúc nhích được.

Nó bản thân đã bị Hỏa Thiên Trọng đánh đập một phen, cũng may Hỏa Thiên Trọng cũng không lấy mạng nó cho nên nó mới có thể còn sống.

Nó không cam lòng gầm rú lấy, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng phẫn nộ.

Hỏa Thiên Trọng khẽ thở dài một hơi nói:

- Phong ấn ngươi trăm năm, trăm năm sau mặc ngươi rời đi!

- Tên nhân loại hèn hẹ giảo hoạt ngươi, Thú Hoàng tộc ta tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi đâu... Tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi đâu!

Địa Liệt Viêm Hổ quát ầm lên.

Xảy ra việc này nó đã bất lực rồi, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng gầm gú không cam lòng.

- Sư đệ, không bằng hàng phục nó, để nó làm hộ tông linh thú cho Dược Môn chúng ta cũng không tệ ah!

Một gã Thánh giả đề ra ý kiến của mình nói.

Hỏa Thiên Trọng lập tức cự tuyệt nói:

- Không, đây có thể là hộ thân linh thú mà Tà Đế đại ca hàng phục cho Lăng sư chất, hôm nay Lăng sư chất có thể đã dữ nhiều lành ít, chúng ta không thể làm vậy được!

Hỏa Thiên Trọng đã áy náy không thôi, nếu lại hàng phục Địa Liệt Viêm Hổ thì quả thật ngay cả chút tình cũ cũng không niệm rồi..

Bốn gã Thánh giả nghe ra lập trường kiên định của Hỏa Thiên Trọng cũng không hề miễn cưỡng nữa.

Ngay sau đó Hỏa Thiên Trọng đã đến bên ngoài gọi Hỏa Đường tới.

Hỏa Đường cung kính nói:

- Lão môn chủ có gì phân phó?

- Chuyện Lăng Tiếu đến Dược Môn có bao nhiêu người biết rõ?

Hỏa Thiên Trọng hỏi.

Hỏa Đường lắc đầu nói:

- Cái này ta không biết, nhất định phải hỏi Tuần Chính mới biết được.

Hỏa Thiên Trọng nhíu mày hỏi:

- Tuần Chính là ai?

- Chính là Dược Đô thành chủ tông ta!

Hỏa Đường đáp.

- Vậy tốt, hiện giờ ngươi đi tuyên bố, bảo Tuần Chính quay lại trong tông làm trưởng lão, ngoài ra phái một gã trưởng lão đi trấn thủ đô thành đi, nếu có người hỏi hạ lạc của Tuần Chính thì cứ nói hắn đã mất tích, về chuyện Lăng Tiếu thì không thể để lộ ra ngoài, chỉ nói một mực không biết, hiểu chưa?

Hỏa Thiên Trọng rất trịnh trọng nói.

Hỏa Đường mắt nhảy lên, lúc này cong cong thân thể đáp:

- Vâng lão môn chủ, ta biết rõ nên làm thế nào rồi!

Hắn trong lòng hoài nghi Lăng Tiếu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều nửa câu, tồn tại như lão môn chủ cũng không phải hắn có thể nghi vấn.

...

Ba tháng có thể khiến rất nhiều chuyện bị quên lãng.

Lăng Tiếu trở thành đan hội [thi đấu] đầu tên sự tình cũng đã chưa có người lần nữa đàm luận, tất cả gia người đã đều rời đi.

Dược đều như trước như thường mà vận chuyển, cũng không có quá nhiều đại sự phát sinh.

Trong đó đáng nhắc tới chỉ là nhân tuyển thành chủ Dược Đô bị thay đổi, việc này ngược lại đã đưa tới một hồi nghị luận.

Bất quá, cũng rất nhanh đã lắng xuống.

Tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là một ít điều động của cao tầng

Dược Môn thôi, cũng không có gì lạ cả.

Duy nhất cảm thấy không ổn chính là Diệp Vân Phong, Lưu Quần, Lê Tuyết và Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn đang ở chỗ Cốc gia.

Bọn hắn đã ba tháng không được gặp Lăng Tiếu rồi, tâm tình trở nên vô cùng gấp gáp.

Trong đại sảnh Cốc gia, mọi người tụ lại với nhau.

- Ta không thể chờ thêm nữa, ta nhất định phải đi tìm Tiếu về!

Băng Nhược Thủy lộ ra ngữ khí không kiên nhẫn lớn tiếng nói, khuôn mặt nàng trở nên vô cùng đạm mạc.

Thời gian nàng và Lăng Tiếu gặp nhau cũng không dài lắm, hiện giờ lại tách ra, nàng rất lo lắng Lăng Tiếu bị những người Dược Môn kia hãm hại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1184 - Địa Ngục Thành.

- Chị dâu, ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng chúng ta đi đâu tìm lão đại trở về đây? Hiện giờ thành chủ cũng đổi người rồi, mỗi lần đi bọn hắn đều nói chuyện này không biết, mà thành chủ trước kia lại không biết tung tích, bất quá ta tin tưởng lão đại chắc chắn sẽ không gặp chuyện không may đâu, lão đại thực lực cường hãn, coi như là Đế cấp cũng không làm gì được hắn, bên cạnh hắn còn có siêu cấp cao thủ bảo hộ, ta nghĩ hắn hiện giờ đang có chuyện gì ràng buộc nên không cách nào quay lại tìm chúng ta thôi.

Diệp Vân Phong nói.

Trong lòng của hắn sao lại không nóng nảy, nhưng đối mặt với quái vật khổng lồ Dược Môn, bọn hắn khẳng định không có chỗ tốt, huống hồ hắn cũng tin rằng Lăng Tiếu có lẽ không có chuyện gì. Có một hộ vệ bát giai ở bên người, còn có ai có thể làm bị thương lão đại nữa!

- Nhưng chờ đợi thế này cũng không phải biện pháp

Lê Tuyết nhàn nhạt nói

Dao Thanh Mẫn cũng ở bên cạnh lớn tiếng nói:

- Khẳng định có quan hệ với Dược Môn có quan hệ, Hỏa Trần bị thiếu gia đánh thành đầu heo, hắn có lẽ đã tìm người đối phó thiếu gia rồi.

Diệp Vân Phong nhíu lông mày nhìn về phía Lưu Quần nói:

- Lưu thúc ngươi có đề nghị gì không?

Lưu Quần là người tực lực mạnh nhất trong mọi người, hơn nữa lịch duyệt cũng rất phong phú, Diệp Vân Phong tìm hỏi hắn cũng là có đạo lý của mình.

Lưu Quần trầm ngâm một chút nói:

- Thiếu gia trước khi rời đi có nói gì không?

- Chuyện xảy ra quá đột ngột, lão đại cũng không nói gì với ta cả.

Vân Phong nói xong, đồng thời lại nhìn về phía Băng Nhược Thủy.

Băng Nhược Thủy là nữ nhân của Lăng Tiếu, có thể trước khi đi Lăng Tiếu nói qua gì với nàng không

Băng Nhược Thủy lắc đầu nói:

- Hắn chưa nói qua gì.

Dừng thoáng một phát, nàng đột nhiên hoảng sợ nói:

- Đúng rồi, ta từng nghe hắn nói qua, đợi khi xong việc ở đây sẽ đi tụ hợp với quân sư, chỉ là ‘ quân sư ’ này là ai, ta cũng không biết.

- Quân sư, đúng rồi ta sao lại quên việc này chứ, ta biết rõ bước tiếp theo nên làm sao rồi!

Diệp Vân Phong suy tư một chút liền kinh hô lên.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Diệp Vân Phong, Băng Nhược Thủy hỏi:

- Vân Phong ngươi biết quân sư là ai?

- Ân, ta biết rõ, hôm nay lão đại không ở đây, chúng ta đi tìm quân sư đi, mấy vị chị dâu cũng ở cùng một chỗ với quân sư, Báo thúc bọn hắn, không biết tình huống bên phía bọn hắn sao rồi!

Diệp Vân Phong hưng phấn mà nói, dừng chút hắn lại nói:

- Ta nói với Hưng trưởng lão một tiếng, nếu lão đại trở về thì nói hắn biết chúng ta đã đi tìm quân sư rồi, hắn nhất định sẽ tới tìm chúng ta, huống hồ mấy vị chị dâu đều có tánh mạng ngọc đồng của lão đại, lão đại có gặp chuyện không may hay không các nàng nhất định sẽ biết.

Nghe Diệp Vân Phong nói xong mấy người nhìn nhau, đều nhẹ gật đầu.

Bọn hắn đều xem như người của Lăng Tiếu, mà Diệp Vân Phong lại là tiểu đệ Lăng Tiếu biết rõ Lăng Tiếu đã sớm có an bài, bọn hắn đương nhiên không chút do dự liền đồng ý với Diệp Vân Phong.

Mọi người sau khi quyết định, Diệp Vân Phong liền đi tìm Cốc Long Hưng, nhắn nhủ vài tiếng, cũng nhờ bọn hắn đợi Lăng Tiếu trở về thì hỗ trợ truyền đạt hướng đi bọn hắn là được.

Sau đó Diệp Vân Phong mang theo mọi người không cam lòng rời khỏi Dược Môn.

Bọn hắn biết rõ việc Lăng Tiếu mất tích không thoát khỏi quan hệ đến Dược Môn, nhưng bọn hắn trước mắt không có khả năng tạo thành nguy hiểm gì cho Dược Môn cả, chỉ có đi tụ hợp những người khác lại mới từ từ tính kế thêm.

...

Địa Ngục Thành, cũng xưng là Tử vong chi thành, Điên cuồng chi thành!

Tỉ lệ tử vong ở thành trì này quá cao, huống hồ nó là một tòa thành trì ở gần Tử Vong sơn mạch nhất, tên thành cũng từ đó mà ra.

Tử Vong sơn mạch là sơn mạch quỷ ý khủng bố nhất Trung Vực, đồng thời cũng là một tánh mạng cấm khu ở Trung Vực, cho dù là Đế cấp đại năng cũng không dám quá mức xâm nhập vào đó.

Những võ giả không sợ chết kia tiến nhập vào sâu bên trong đều chưa từng trở ra, cho nên bị mọi người Trung Vực xưng là Tử Vong sơn mạch.

Bất quá, ở khu vực rộng lớn bên ngoài Tử Vong sơn mạch vẫn có rất nhiều thiên tài địa bả, đây cũng nơi rất nhiều dong binh đoàn tụ tập, đồng thời cũng là nơi đệ tử Hắc Ma Môn thường xuyên lịch lãm rèn luyện, bởi vì Tử Vong sơn mạch và đìa bàn Hắc Ma Môn ở rất gần nhau.

Vốn Hắc Ma Môn sớm đã muốn thu Địa Ngục Thành vào khu vực tương ứng của bọn hắn, chỉ tiếc những người đi vào Địa Ngục Thành làm thành chủ không đến ba năm đã chết đi, mà Hắc Ma Môn cũng phái ra tuyệt thế cường giả tới xem, đáng tiếc lại không phát hiện ra chỗ nào kỳ dị, lúc này mới khiến Hắc Ma Môn bỏ đi quyết định tiếp tục phái người đóng ở đây.

Địa Ngục Thành hiện giờ chính là nơi mà dong binh đoàn và một ít người việc ác bất tận thường xuyên dừng lại, mà tất cả mọi người cũng không dám dừng lại lâu ở chỗ nà, rất nhanh sẽ rời đi.

Bọn hắn cũng đều sợ không hiểu chết đi chỗ này.

Đây là thành trì phát sinh đấu tranh nhiều nhất, tỉ lệ tử vong cao nhất, vòa một năm rưỡi trước lại có một đám người đến nhập trú khiến người phải chú ý.

Bởi vì trong đmá người này rõ ràng có ba cực phẩm mỹ nữ, các nàng đều là loại tuyệt thế vưu vật, là bất luận nam nhân nào thấy cũng phải chép miệng liên tục.

Nam nhân trong thành trì này đều không phải người lương thiện, bọn hắn quanh năm đều thè lưỡi ra liếm lưỡi đao để sống, loại người lỗ mãng như bọn hắn đương nhiên cực kỳ thèm thuồng ba mỹ nữ này rồi.

Nhưng những dong binh, giặc cỏ, ác nhân muốn nhúng chàm ba mỹ nữ này đều bị hộ vệ đánh chết.

Đến tận đây về sau liền không còn người nào dám làm càn gì với các nàng nữa.

Bọn hắn nhìn thấy tam nữ này đều sẽ khom người hô to "Thành chủ phu nhân"!

Bởi vì bọn họ đều biết tam nữ đã có nam nhân, mà nam nhân của các nàng cũng là "Thành chủ" trong truyền thuyết mà ngoại nhân chưa từng gặp mặt.

Bọn hắn cũng chỉ biết thành chủ họ Lăng, còn tin tức về hắn lại không biết gì cả, cái này khiến bọn hắn đối với vị thành chủ thần bí này tràn ngập tò mò.

Bọn hắn thật sự không không nghĩ ra có người dám trường kỳ đóng trong Địa Ngục Thành, bọn hắn đều cười lạnh trong lòng thành chủ này chỉ sợ cũng là loại đoản mệnh a, bọn hắn cảm thấy tiếc nuối cho ba nữ nhân kia!

Địa Ngục Thành phủ thành chủ, là một kiến trúc cổ xưa dựa núi mà xây, nó hùng vĩ đồ sộ, không hề thua kém phủ thành chủ của bất luận thế lực lớn nào cả, xa xa thoạt nhìn mang theo cảm giác thần bí và thương hải, tựa hồ nó đã tồn tại vô số năm rồi.

Chỗ này hôm nay lại có chút sinh khí, ở chính giữa đại điện cũng truyền đến không ít tiếng người nói chuyện.

Trong điện, tổng cộng ngồi ba nam tam nữ, có một lão giả, hai người trẻ tuổi, ba cực phẩm mỹ nữ.

Vị trí thủ tọa không có ai, cũng không ai ngồi ở phía trên, tựa hồ chỗ đó đang chờ đợi thành chủ nhập tọa vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1185 - Hai Tin Tức!

- Quân sư, hoàng bảng chi tranh đã kết thúc hơn nửa năm rồi, Tiếu hắn sao còn chưa trở lại?

Một đạo cô mặc đạo bào, dáng người cực kỳ no đủ hỏi người trẻ tuổi mặc áo trắng ở đối diện.

Nữ tử thanh lệ ôn nhu, khiến người thương tiếc ở bên cạnh cũng mở miệng hỏi:

- Đúng vậy quân sư, thiếu gia sao vẫn còn chưa trở lại?

Một nử tử mặc phục sức dị tộc cao quý ngồi ở trước hai nữ chỉ nhìn chăm chú lên người trẻ tuổi kia, mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt của nàng cũng mang theo nghi hoặc nồng đậm.

Nam tử áo trắng nhẹ lay động quạt giấy trắng cười nhạt nói:

- Đây chính là nguyên nhân ta triệu tập mọi người tới đây, ta nhận được tin tức mới nhất của thiếu gia.

- Ngươi nói mau!

Tam nữ trăm miệng một lời vội vàng nói.

Sáu người trong phủ thành chủ ở Địa Ngục Thành đương nhiên là ba nữ nhân của Lăng Tiếu, Phương Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Bạch Vũ Tích rồi, mà ba người còn lại chính là Huyền Diệu, Tàn Báo cùng với Phong

Nha.

Trước đây, Thải Bá Nguyệt, Bạch Vũ Tích cùng với Huyền Diệu đều tham gia hoàng bảng chi tranh giành, chỉ lúc ở tiểu bỉ đã bị loại, mà Lăng Tiếu và Diệp Vân Phong lại thuận lợi tấn cấp.

Vì vậy, Lăng Tiếu liền thương nghị với Huyền Diệu, bảo Huyền Diệu trước tiên chọn địa bàn tổ kiến thế lực, bảo bọn hắn đi trước chuẩn bị tất cả, đợi hoàng bảng chi tranh kết thúc sẽ tụ hợp.

Huyền Diệu đã sớm xác định địa điểm với Lăng Tiếu chính là Địa Ngục Thành.

Tất cả mê hoặc ở Địa Ngục Thành có thể làm khó được người khác, nhưng Huyền Diệu lại cảm thấy không thể làm khó được bọn hắn, càng không làm khó được Lăng Tiếu.

Bởi vì Lăng Tiếu chính là một đời Thánh Hoàng mới, là Chủ mà Huyền Diệu hắn phụ tá!

Cho nên, đoàn người Huyền Diệu liền đến nơi này, mà bọn hắn cũng sớm một bước chiếm lĩnh phủ thành chủ, cũng bắt đầu bắt tay vào hiểu rõ tình huống Địa Ngục Thành, tìm hiểu căn nguyên chuyện tử vong khó hiểu ở đây.

Căn nguyên chết tiệt này một ngày không tìm ra, vậy thành này vĩnh viễn cũng không thể thành thành trì náo nhiệt chính thức, nhiều nhất chỉ là nơi dừng chân của dong binh và người qua đường thôi.

Giờ bọn hắn cường giả cấp bậc như Phong Nha hỗ trợ nên đã tìm hiểu được chút ít, chỉ đợi Lăng Tiếu trở về liền có thể giải quyết vấn đề này.

Thế nhưng hoàng bảng chi tranh chấm dứt đã hơn nửa năm vẫn không thấy Lăng Tiếu tới tìm bọn hắn, trong lòng bọn hắn luôn có một chút lo lắng.

Huyền Diệu nhắc tới tin tức của Lăng Tiếu, Phương Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Bạch Vũ Tích đương nhiên thập phần muốn biết rồi.

Lần xa cách này cũng đã hơn một năm rồi, trong lòng các nàng cũng vô cùng lo lắng.

Huyền Diệu nhẹ lay động bạch phiến nói:

- Có một tin tức tốt và một tin tức xấu, các ngươi muốn nghe tin nào trước?

- Trước hết nghe tin tức xấu đi!

Tam nữ lần nữa phi thường ăn ý nói, trên mặt các nàng đều tràn ngập lo lắng.

Huyền Diệu trầm ngâm một chút nói:

- Thiếu gia hắn đạt được vinh quang Đệ Nhất Hoàng Tọa, tin tức này các ngươi có lẽ cũng biết rồi.

Mọi người đều nhẹ gật đầu, tiếp tục nhìn Huyền Diệu nghe hắn nói tiếp.

- Ta cũng là gần đây mới thu được một tin tức mới, thiếu gia rõ ràng ở Chiến Loạn Uyên chiếm lấy Kim Long Thương trong tay đệ tử Cổ gia, nghe nói còn giết đệ tử Cổ gia, Cổ gia đã ban bố Cổ Sát Lệnh, chuẩn bị khiến người toàn bộ Trung Vực chặn giết thiếu gia.

Huyền Diệu sâu kín nói.

- Hoàng bảng chi tranh vốn là một con đường máu, người muốn đoạt được Đệ Nhất Hoàng Tọa, ai không có chút sát lục chi khí chứ, người Cổ gia gặp phải Tiếu xem như bọn hắn không may, người Cổ gia sao có thể vô sỉ như thế, rõ ràng còn muốn trả thù, về sau còn ai dám tham gia hoàng bảng chi tranh nữa!

Thải Hà Nguyệt phi thường bi phẫn nói.

Bạch Vũ Tích ở bên ủng hộ:

- Bọn hắn thật quá mức, thiếu gia bình thường sẽ không gây chuyện, nhất định là mấy tên Cổ gia kia đắc tội thiếu gia, thiếu gia mới bị ép phản kháng.

Bất kể như thế nào, Bạch Vũ Tích vĩnh viễn đều đứng ở bên thiếu gia nàng, trong lòng nàng thiếu gia mới là người tốt nhất, thiếu gia nàng sao có thể tùy tiện giết người được?

Huyền Diệu nói:

- Bất luận thế lực nào cũng se bao che khuyết điểm, chúng ta có thể làm gì người ta chứ? Huống chi Kim Long Thương chính là trấn tộc thánh khí của Cổ gia, bị thiếu gia chiếm lấy, bọn hắn có thể không nổi giận sao?

Lúc này, Tàn Báo ở một bên đồng ý nói:

- Người thế lực lớn là bao che khuyết điểm nhất, thiếu gia làm như vậy không thể nghi ngờ đã đánh vào mặt Cổ gia, bọn hắn tuyên bố Cổ Sát Lệnh cũng là chuyện hợp lý, chỉ là... Bọn hắn muốn mệnh thiếu gia chỉ sợ không dễ dàng!

Tàn Báo đi theo: Lăng Tiếu thời gian dài nhất, biết rõ Lăng Tiếu có rất nhiều át chủ bài, người khác muốn mạng của hắn cũng không dễ dàng như vậy, trừ

phi là cường giả Đế cấp xuất động mới có khả năng!

Huyền Diệu đá:

- Đúng vậy, thiếu gia mạng lớn, hắn tạm thời không có chuyện gì, ngược lại còn mang đến cho chúng ta một kinh hỉ thật lớn!

- Kinh hỉ gì?

Tam nữ không thể chờ đợi được hỏi thăm.

- Hắn rõ ràng đại biểu luyện dược thế gia Cốc gia đi tham gia Đan Hội Đại Bỉ của Đan Minh, cũng đoạt được hạng đầu, thành tựu Thất phẩm Luyện Dược Sư chi cảnh, thực lực hắn hiện giờ cũng đã là trung giai Thiên Tôn!

Huyền Diệu hưng phấn mà nói.

- Điều này sao có thể?

Phong Nha một mực không mở miệng hơi không thể tin được nói.

Lúc bọn họ và Lăng Tiếu tách ra Lăng Tiếu mới chỉ là trung giai Địa Hoàng, hắn có thể lọt vào Top 10 tiểu bỉ đã khiến Phong Nha cảm thấy có chút ngoài ý muốn rồi

Phong Nha từng muốn khuyên Tàn Báo rời khỏi Lăng Tiếu, cảm thấy Lăng Tiếu thực lực quá yếu, cũng không đáng để đi theo.

Về sau hắn lưu lại là vì Lăng Tiếu chỉ cần khiến hắn đi the mười năm liền cho hắn tự do.

Hắn cũng không nghĩ gì nhiều, hắn một mực định sau khi đến kỳ hạn liền

dẫn Tàn Báo đi, bằng thực lực của hắn không nói tung hoành Trung Vực, nhưng cũng có thể trở thành một phương Cự Ngạc hoặc cao nhân lánh đời rồi, còn ai dám tìm đến hắn gây phiền toái nữa.

Thế nhưng Tàn Báo ngược lại một mực khuyên nhủ Phong Nha, không muốn rời đi, chỉ có đi theo thiếu gia mới có thể tiến được xa hơn.

Lúc trước hắn một mực không tin lời này, giờ hắn đã có chút tin tưởng rồi.

Một người có thể dùng không đến 30 tuổi, dùng thân phận trung giai Địa Hoàng đạt được danh tiếng Đệ Nhất Hoàng Tọa đã khiến hắn thay đổi cách nhìn. Nhưng trong nháy mắt rõ ràng từ trung giai Địa Hoàng tấn thăng đến trung giai Thiên Tôn, thực lực cũng tăng quá nhanh đi! Không chỉ như thế, rõ ràng còn đến tham gia Đan Hội Đại Bỉ đạt được hạng đầu, thành tựu cảnh giới Thất phẩm Luyện Dược Sư.

Điều này thật sự khiến hắn khiếp sợ không thôi ah!

Chỉ bằng vào thân phận Lăng Tiếu đã trở thành thượng khách của thế lực khắp nơi rồi.

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, Lăng Tiếu muốn thành Đế, thành Thánh chỉ sợ cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, đến lúc đó có khả năng trở thành Thánh Dược Sư, được vạn chúng chú mục.

Nếu thật sự đến lúc đó, vậy thì một Thánh giả như hắn ở trong mắt người ta còn gì để lưu luyến nữa?

- Đối với thiếu gia thì không gì không thể cả!

Bạch Vũ Tích dẫn đầu kiên định nói.

Tàn Báo cũng ở một bên nhẹ gật gật đầu nói:

- Thiếu gia đã sớm là Lục phẩm Luyện Dược Sư rồi, thực lực bây giờ tăng đến Thất phẩm Luyện Dược Sư cũng là chuyện trong dự liệu.

- Tiếu không trở về chính là vì đi tham gia đan bỉ đại hội kia sao?

Phương Tiêm Vận nhàn nhạt hỏi thăm.

Huyền Diệu gật đầu nói:

- Đúng vậy, đại hội này vào ba tháng trước đã xong, tin rằng không bao lâu nữa thiếu gia có thể trở về rồi.

Nghe nói như thế, tam nữ thần sắc rõ ràng đều mừng rỡ.

Thải Hà Nguyệt càng cầm chặt tay Phương Tiêm Vận nói:

- Vận muội, như thế là tốt rồi, Tiếu trở về rồi.

Phương Tiêm Vận nhẹ gật đầu, biểu lộ trên mặt cũng tràn ngập vẻ chờ mong, trên mặt Bạch Vũ Tích ở bên càng không giấu được vui sướng.

...

Trong nháy mắt lại qua gần một tháng, Diệp Vân Phong mang theo bọn người Cốc Kiều Kiều, Lưu Quần, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy cùng với Dao Thanh Mẫn rốt cục cũng phong trần mệt mỏi chạy tới được Địa Ngục Thành.

Hôm nay Địa Ngục Thành cũng không có truyền thâu trận chuyên môn, bọn họ sau khi rời khỏi Dược Đô đã đến một tòa thành gần đó, sau đó mới dùng tốc độ cao nhất chạy tới nơi nà.

- Đây là Địa Ngục Thành sao? Sao lại nhìn tàn bại không chịu nổi như thế chứ!

Dao Thanh Mẫn xa xa nhìn thấy Địa Ngục Thành liền nhíu cái mũi tinh xảo lại không tin tưởng nói.

Địa Ngục Thành quanh năm phát sinh chiến đấu, giết người cướp của không thiếu, cho nên tường thành phòng ngự ở bốn phía đều bị tổn hại, thoạt nhìn như một thành trì vừa bị cướp sạch vậy, lộ ra tàn bại không chịu nổi.

- Địa Ngục Thành lại xưng là Tử vong chi thành, ở đây quanh năm có dong binh hoặc giặc cỏ đóng quân, đánh nhau tùy thời phát sinh, suy bại cũng là chuyện rất bình thường, chỉ là không biết thiếu gia sao lại chọn lập nghiệp ở chỗ này, thành chủ các đời ở đây tánh mạng đều rất ngắn ngủi a!

Lưu Quần cau mày nói.

Hắn không rõ Lăng Tiếu vì sao lại lựa chọn tổ kiến thế lực ở đây, hắn nghe Diệp Vân Phong nói có lẽ là do vị "Quân sư" nào đó đề nghị, hắn không thể không hoài nghi dụng ý của "Quân sư" kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1186 - Hai Tin Tức! 2

Bất quá, hắn không tiếp xúc với "Quân sư" nên cũng không dám khẳng định, chỉ cần trong lòng chú ý hơn chút là được.

- Đúng vậy, Lăng thiếu sao lại chọn chỗ này chứ?

Lê Tuyết cũng mở miệng nghi ngờ nói.

Nàng cũng sớm nghe nói qua "Hung danh" của Địa Ngục Thành, trong lòng cũng cực kỳ khó hiểu.

Diệp Vân Phong đáp:

- Quân sư cũng đã sớm nói qua chuyện này, lão đại vốn cũng không muốn tới, về sau hắn vẫn lựa chọn tin lời quân sư, bởi vì quân sư nói rất chuẩn, hắn tin tưởng lão đại nhất định có thể giải quyết vấn đề ở đây, chúng ta cũng đều tin tưởng lão đại có thể làm được.

Diệp Vân Phong lúc nói lời này, trên mặt còn mang theo vài phần sùng bái.

Trước khi diễn ra hoàng bảng chi tranh quân sư đã từng nói qua hắn ở hoàng bảng chi tranh có cơ duyên có thể giải quyết tại họa ngầm của Thăng Linh Quyết, cuối cùng quả nhiên ứng nghiệm rồi, cho nên hắn đối với quân sư cũng rất tín nhiệm.

Mọi người cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi vào trong thành.

Lúc bọn hắn tới trước cửa thành, hai gã thảo mãng tráng hán ngủ trên mặt

đất liền bắn lên, mang theo vẻ mặt khinh thường nói:

- Muốn vào thành thì giao phí trước đi!

Bọn hắn nói dứt lời, khi nhìn về phía Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn cùng với Cốc Kiều Kiều thì thần sắc liền trở nên đăm đăm.

- Tiểu cô nương đẹp qua, lão đại chúng ta phát đạt rồi!

Trong đó một gã nam tử âm lãnh mặt sẹo liếm đầu lưỡi hoảng sợ nói.

Một tên nam tử đầu trọc khác sờ đầu cười nói:

- Đúng vậy, cũng không hề kém hơn ba vị thành chủ phu nhân, hôm nay thật có phúc!

Bọn người Diệp Vân Phong nhíu mày một cái, ánh mắt nhìn mấy người này đầy chán ghét.

Dao Thanh Mẫn càng nhịn không được mắng:

- Hai tên quái dị các ngươi không tự nhìn lại mình đi, cũng dám đánh chủ ý lên bổn cô nương, không biết chữ chết viết thế nào sao!

- Hắc hắc, Xú nha đầu, bổn đại gia tuy rằng hơi xấu một chút, nhưng khi làm tuyệt đối sẽ khiến ngươi sung sướng, bốn người các ngươi lưu lại đi, nam có thể cút!

Tên mặt thẹo sờ cằm tự kỷ nói.

- Muốn chết! Diệp Vân Phong nhíu mày, thân thể lấn tới hai người, hai kim quyền đánh tới hai người.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Mặt sẹo hiện lên hung mang, một thanh đại đao mang theo răng cưa lập tức xuất hiện trong tay, một đạo đao mang đánh tới Diệp Vân Phong.

Vừa rồi tên mặt thẹo này thoạt nhìn chỉ có thực lực đỉnh phong Địa Hoàng, nhưng bây giờ lại bạo phát ra thực lực trung giai Thiên Tôn, hai người này cũng che dấu đủ sâu a!

Diệp Vân Phong cũng bị thực lực đột nhiên tăng mạnh của đối phương dọa cho sợ hãi, bất quá hắn cũng tải qua hoàng bảng chi tranh giết chóc tới Chiến Hoàng, hơn nữa lại đạt được bí quyết có thể tăng lên gấp năm lần chiến lực, toàn bộ thực lực của hắn liền bạo phát ra.

Quyền đao đối oanh với nhau, phát ra tiếng oanh tạc kịch liệt.

Tên mặt thẹo và tên đầu trọc đều là giặc cỏ, bọn họ đều có thực lực trung giai Thiên Tôn, ở chung quanh Địa Ngục Thành coi như là một phương ác bá rồi, cũng là gần một năm nay mới đến Địa Ngục Thành

Hai người biết rõ Địa Ngục Thành có nhiều người ra vào, lại ỷ vào thực lực mạnh mẽ, liền đuổi thủ vệ dong binh trước kia đi, liền ở chỗ này đóng quân thu phí vào thành.

Phí vào thành bọn hắn thu cũng rất tiện nghi, không cho sẽ mạnh mẽ đoạt, gặp phải thực lực mạnh, liền tự động nhường đường không đắc tội.

Huống hồ, người nhập trú phủ thành chủ cũng chẳng quản tới bọn hắn, cái này khiến bọn hắn trong một năm này thu hoạch được tương đối khá, cũng không gặp phải phiền toái gì lớn

Hôm nay gặp phải nữ nhân như hoa như ngọc vào thành, bọn hắn cũng sắc

tâm đại động, muốn đoạt lấy mấy nữ nhân này!

Bất quá, bọn hắn lại không biết lần này đã đá phải tấm sắc rồi.

Diệp Vân Phong tuy là đê giai Thiên Tôn tân tấn, nhưng hắn một lần tăng gấp năm lần chiến lực, liều mạng với tên mặt thẹo này hoàn toàn ngang tay, bọn hắn đều lui về phía sau hơn mười bước.

- Có vài phần thực lực, bất quá muốn vào thành còn kém xa!

Mặt sẹo quanh năm chém giết, một thân tu vị cũng cực kỳ cường hãn, huống hồ hắn còn cao hơn Diệp Vân Phong một giai, cũng không có gì phải luống cuống cả.

- Vân Phong, ngươi lui ra đi, hai tên tặc này để ta một chưởng chụp chết!

Lưu Quần tiến lên trước một bước âm trầm nói.

- Lưu thúc ngươi áp trận là được rồi, xem ta làm thịt bọn hắn!

Diệp Vân Phong cực kỳ hiếu chiến, cự tuyệt Lưu Quần hỗ trợ, trong tay nhiều ra một cây kim thương đâm tới tên mặt thẹo kia.

Mà nam tử đầu trọc vốn định động thủ với những người khác, chỉ là vừa rồi Lưu Quần đứng ra một bước kia, khiến hắn cảm thấy tương đối áp lực, hắn phát hiện mình rõ ràng lại không nhìn thấu tu vị Lưu Quần, loại tình huống này chỉ có thể chứng minh thực lực đối phương mạnh mẽ hơn bọn hắn nhiều lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1187 - Hắn Chính Là Huynh Đệ Của Ta, Diệp Vân Phong.

Hắn đang do dự có nên để nhân gia đi qua không, vạn nhất thực đá phải tấm sắt thì sẽ liên lụy đến mạng nhỏ a!

- Tên này giao cho ta đi!

Lê Tuyết nhàn nhạt nói một tiếng, Ngân Kiếm trong tay run run ra vô số băng hoa đánh úp về phía tên nam tử đầu trọc.

Tên đầu trọc kia thần sắc nhảy dựng, hắn chỉ cảm thấy một cổ khí thế cường hãn hơn hắn nhiều đập vào mặt, khí tức âm lãnh kia khiến hắn cảm thấy băng hàn khó chịu không thôi.

Hắn không chút suy nghĩ lập tức lui về sau, đồng thời hét lớn:

- Đại tỷ thỉnh lưu thủ, chúng ta cho các ngươi vào mà!

Hắn đã biết rõ nữ nhân xinh đẹp trước mắt này thực lực khẳng định ở trên hắn, không thể không lập tức mở miệng cầu xin tha thứ.

- Đã quá muộn!

Lê Tuyết cũng không phải loại thiện lương gì cả, nhiều năm như vậy nàng có thể một mình sinh tồn, phương diện tính cách thủ đoạn cũng tuyệt đối không nhân từ.

Băng chi thế giới bao phủ tới nam tử đầu trọc kia, hắn đang đang muốn suy diễn ra tiểu phương thế giới thì liền lập tức bị ép đến hỏng mất.

Chênh lệch một cấp bậc quả thật rất lớn, như không phải một ít chiến đấu thiên tài thì rất khó có thể vượt cấp chiến đấu.

Rầm rập!

Lê Tuyết đè đánh tên đầu trọc kia, khiến hắn đỡ trái hở phải, chỉ có thể toàn lực chống đỡ, xem bộ dạng cố hết sức của hắn thì chỉ một lát nữa thôi sẽ bị Lê Tuyết chém giết.

Bên kia tên mặt thẹo vẫn đang chiến đấu với Diệp Vân Phong, cảm nhận được nguy cơ của huynh đệ mình nội tâm cũng trở nên hoảng hốt:

- Lần này thảm rồi, đụng phải loại khó giải quyết rồi.

Tiếng chiến đấu kịch liệt kinh động đến một ít cường giả trong Địa Ngục Thành.

Bọn hắn đều bay lên xa xa trông xem thế nào.

- Hai tên này rốt cục cũng bị chỉnh, một năm này bọn hắn đã kiếm được không ít, giờ ngay cả mạng nhỏ cũng xong đời rồi, ha ha, thật sự là sảng khoái ah!

- Không phải sao, nếu người trong phủ thành chủ ra tay hai người bọn họ đã sớm xong đời rồi, chỉ tiếc bọn hắn tựa hồ cũng ru rú trong nhà không để ý tới thế sự, thật không biết bọn hắn đến cùng muốn làm gì nữa.

- Bên kia cũng có mấy la lỵ cực phẩm a, dường như cũng không kém hơn ba người trong phủ thành chủ, thật không biết những la lỵ này có phải đã uống lộn thuốc rồi không, sao đều đến nơi xấu xa này thế.

...

PHỐC!

Nam tử đầu trọc bị Lê Tuyết oanh trảm, cả người bay ngược ra thật xa, máu tươi đều phun ra, thân thể càng không ngừng run rẩy, hiển nhiên đã bị băng hàn chi khí của Lê Tuyết xâm lấn.

Lê Tuyết lần nữa lấn đến trước người, trường kiếm lập tức đâm tới tứ chi tên nam tử đầu trọc kia.

Nam tử đầu trọc kinh hãi, cắn răng lập tức lăn qua một bên, đồng thời kêu rên nói:

- Ngươi không thể giết ta, bằng không người của thành chủ tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi đâu.

Lê Tuyết vốn không chú ý nhiều, dáng người uyển chuyển liên tục chớp động, Ngân Kiếm đầy trời, cuối cùng chém đầu tên nam tử đầu trọc kia xuống.

Một bãi máu rơi vãi trên đất, lộ ra vô cùng dữ tợn buồn nôn.

Bên kia Diệp Vân Phong và tên mặt thẹo vốn chiến đấu ngang tay, chỉ là tên mặt theo kia cảm nhận được khí tức đồng bạn biến mất, trong nội tâm không còn chút chiến ý nào nữa.

Hắn cưỡng ép chấn khai Diệp Vân Phong, quay đầu muốn chạy trốn.

- Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy đâu!

Diệp Vân Phong từ sau truy kích tới, thề phải chém giết được hắn.

Chỉ là tên mặt thẹo thật tình muốn chạy trốn, cũng không phải hắn có thể

ngăn cản được.

Cũng may, Lưu Quần xem thời cơ nhanh, lắc mình một cái đã đến phía trên tên mặt thẹo, hắn quát lạnh nói:

- Đi xuống cho ta!

Hắn đánh ra một cái thanh chưởng, trực tiếp đánh tên mặt thẹo kia bay xuống đất

Phanh!

Mặt đất bị nện thành một vũng hố lớn, một mảnh tro bụi bay lên.

Diệp Vân Phong xông tới cái hố kia, Lưu Quần liền ngăn hắn lại nói:

- Tạm thời đừng giết hắn, chúng ta có thể từ hắn tìm hiểu chút tình huống.

Diệp Vân Phong do dự một chút, gật đầu nói:

- Lưu thúc nói đúng, ta đến thẩm vấn hắn!

Tên mặt thẹo bị hắn lôi ra chỉ còn nửa cái mạng, hắn mang theo vẻ cầu khẩn nói:

- Cầu... Cầu các ngươi đừng giết ta... Ta biết sai rồi, ta mù mắt chó, cầu các ngươi bỏ qua cho ta đi...

- Buông tha ngươi cũng được, chỉ cần thành thành thật thật trả lời ta mấy vấn đề là được!

Diệp Vân Phong cho tên mặt thẹo kia một cái tát lạnh lùng nói.

- Ngươi... Ngươi hỏi, chỉ cần ta biết thì nhất định sẽ nói hết mà!

Tên mặt thẹo như bắt được cọng rơm cứu mạng liền đáp.

- Trong Địa Ngục Thành người từng thấy đội ngũ ba nam ba nữ chưa, một vị lão nhân, hai gã nam nhân trẻ tuổi và ba nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Diệp Vân Phong vặn hỏi.

- Ba nam ba nữ? Ta... Ta chưa thấy qua ah!

Tên mặt thẹo suy tư thoáng một phát đáp.

Diệp Vân Phong đá hắn một cước nói:

- Lại cẩn thận ngẫm lại đi, bọn họ tới đây vào chừng một năm trước.

- Ta... Ta nghĩ... Ta nghĩ!

Tên mặt thẹo sợ chết, lập tức lại cố gắng nhớ lại, tiếp theo hắn nói:

- Ngươi nói ba nam ba nữ ta không rõ lắm, chúng ta một năm trước mới tới đây, bất quá ta nghe nói ở trong phủ thành chủ có ba nữ nhân xinh đẹp như thiên tiên, các nàng đến đây vào hơn một năm trước, không biết có phải là người các ngươi muốn tìm không?

Diệp Vân Phong đại hỉ, lập tức hỏi:

- Các nàng ăn mặc thế nào?

Tên mặt thẹo vội vàng đáp:

- Ta cũng không rõ lắm, ta cũng chưa được gặp các nàng a!

Diệp Vân Phong lại muốn lần nữa đánh, Cốc Kiều Kiều đã chặn hắn nói

- Vân Phong, hỏi như vậy cũng không hỏi được gì, bảo hắn mang bọn ta đi xem, có lẽ chính là các chị dâu cũng không chừng.

Diệp Vân Phong suy nghĩ một chút, tiếp theo nói với tên mặt thẹo:

- Mang bọn ta đi phủ thành chủ!

- Cái này... Cái này không nên đâu, những người ở phủ thành chủ rất...

Tên mặt thẹo sợ hãi mà đáp.

.

Hắn biết rõ người phủ thành chủ không cho phép người xa lạ tới gần, một khi cưỡng ép sẽ phải bỏ mạng oan uổng.

- Nói thêm một câu nữa, ta lập tức giết ngươi!

Diệp Vân Phong nảy sinh ác độc nói.

Tên mặt thẹo bất đắc dĩ, chỉ có thể miễn cưỡng dẫn đường, trong nội tâm cầu nguyện

- Hi vọng bọn hắn đánh nhau mới tốt, đến lúc đó ta có thể thừa chạy trốn a!

Một lúc lâu sau, tên mặt thẹo dẫn đám người Diệp Vân Phong tới trước phủ thành chủ.

Hắn chỉ vào quỳnh lâu hùng vỹ kia nói:

- Chỗ... Chỗ đó chính là phủ thành chủ rồi, các nàng ở ngay trong đó.

Diệp Vân Phong cầm lấy cổ của hắn, làm một thủ thế tạm dừng với người phía sau, hắn trước mang theo tên mặt thẹo này bay về phía phủ thành chủ.

- Không nên ah... người phủ thành chủ rất lợi hại, nghe nói còn có cường giả Đế cấp nữa, cầu ngươi bỏ qua cho ta đi!

Tên mặt thẹo cầu khẩn nói.

Diệp Vân Phong không để ý tới hắn, vẫn phi hành về trước.

- Người đến là người phương nào, rõ ràng dám xông phủ thành chủ, không muốn sống nữa sao?

Một thanh âm tục tằng vang lên, một gã hán tử cao lớn uy mãnh từ một góc khuất lao ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1188 - Trong Phong Ấn.

Hán tử kia vẻ mặt hồ trát, thân hình cao lớn uy mãnh, một thân cơ bắp bá đạo lộ ra ngoài, gân xanh như xà hiển hiện trên cánh tay, trong tay hắn mang theo một cự chùy nặng ngàn cân, lạnh lùng nhìn chăm chú Diệp Vân Phong và tên mặt thẹo.

Diệp Vân Phong dừng bước lại, nói với gã hán tử kia:

- Xin hỏi quân sư Huyền Diệu có đây không?

- Ngươi là người phương nào, rõ ràng dám gọi thẳng tên quân sư, có phải chán sống rồi không, tranh thủ thời gian cút cho ta, bằng không đừng trách lão Ngưu không lưu tình!

Hán tử kia vung cự chùy nói.

Người này tên là Ngưu Đại Mãnh, chính là cao giai Thiên Tôn, tu luyện thổ thuộc tính, càng là trời sinh thần lực, so với đối thủ ngang giai mạnh hơn rất nhiều, đỉnh phong Thiên Tôn tầm thường cũng mơ tưởng đơn giản thắng được hắn.

Diệp Vân Phong có chút lui về phía sau một bước nói:

- Ta chính là huynh đệ của quân sư, kính xin huynh đài bẩm báo quân sư, nói là Diệp Vân Phong đến tìm!

Diệp Vân Phong trong nội tâm đại hỉ, hắn đã có thể để xác định trong phủ thành chủ chính là quân sư cùng đám chị dâu của hắn rồi.

- Đừng vội lừa gạt ta, còn không rời đi ta sẽ giết bọn ngươi!

Ngưu Đại Mãnh hét lớn, xem bộ dáng hắn thì tựa hồ muốn lập tức động thủ.

- Đại Ngưu, ngươi lui ra, hắn chính là huynh đệ của ta Diệp Vân Phong.

Một thanh âm êm ái từ phía sau truyền tới.

Huyền Diệu thân mang bạch y từ trong phủ thành chủ lao ra.

- Quân sư, gặp được ngươi rồi!

Diệp Vân Phong kinh hỉ nói.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu cười nói:

- Vân Phong từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, ta đoán được các ngươi trong mấy ngày này sẽ đến đây, vốn định thông tri Đại Mãnh việc này, không ngờ các ngươi lại tới trước, đúng rồi, thiếu gia đâu?.

Diệp Vân Phong ném tên mặt thẹo kia ra ngoài, tiếp theo nói với Huyền Diệu:

- Việc này nói rất dài dòng, kính xin quân sư chờ một lát, ta mang các chị dâu khác và Lưu thúc đến

Huyền Diệu lăng không phóng mắt nhìn, quạt giấy trắng trong tay nhẹ lay động, tay khẽ bấm đốt, nhíu mày lẩm bẩm nói:

- Chuyện gì xảy ra, thiếu gia rõ ràng đã xảy ra chuyện!

Ngoài điện Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Tà Đế và đám Phong Nha đang đi qua.

Khi nhìn thấy đám người Diệp Vân Phong đi ra ngoài nghênh tiếp, Phượng Tiêm Vận đi lên trước, nàng đầu tiên nhìn thấy Diệp Vân Phong, trong nội tâm rất mừng, lại nhìn ra phía sau không thấy người mình chờ mong thì thất vọng.

- Vân Phong bái kiến các chị dâu!

Diệp Vân Phong tiến lên chào hỏi Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt và Bạch Vũ Tích ba nữ.

Phía sau hắn Cốc Kiều Kiều cũng đi lên chào chúng nữ.

Diệp Vân Phong chỉ vào Cốc Kiều Kiều nói:

- Nàng là Cốc Kiều Kiều,trong thi đấu nhỏ ở Lam Dương Thành các ngươi đã thấy nàng.

Phượng Tiêm Vận gật đầu, không nói nhiều, tiếp theo hỏi:

- Tiếu, hắn ở đâu?

Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ Tích cũng nhìn qua Diệp Vân Phong, chờ đợi hắn trả lời.

- Này... Lão đại hắn...

Diệp Vân Phong ấp úng không biết nói gì.

Thải Hà Nguyệt lúc này quát:

- Hắn như thế nào, ngươi mau nói đi!

- Vẫn để ta nói.

Cốc Kiều Kiều biết rõ Diệp Vân Phong bây giờ không biết nên nói cái gì, cho nên đứng ra giải thích thay hắn.

Cốc Kiều Kiều nói từ khi Lăng Tiếu đoạt được hoàng bảng, sau đó lại đi tới Cốc gia, cuối cùng trợ Cốc gia thi đấu đan dược, nói rõ từ đầu tới cuối, đương nhiên cũng nói chuyện xung đột của Lăng Tiếu cùng Hỏa Trần và Tuần Chính mang hắn đi.

Sau khi nghe xong mọi người an tĩnh lại, cho dù là hô hấp cũng dừng lại.

Phượng Tiêm Vận là chính thê của Lăng Tiếu, thân phận cao nhất, đôi mắt của nàng có hung quang lóe lên.

- Ngươi nói Tiếu hắn có khả năng là bị Dược Môn làm hại?

Cốc Kiều Kiều nói:

- Chuyện này chúng ta cũng không dám chắc, cho nên mới lưu lại đây chờ các ngươi, hy vọng thông qua ngọc đồng tính mạng dò xét sinh tử của Lăng Tiếu.

- Dược Môn đáng chết, có một ngày ta sẽ san bằng chúng!

Thải Hà Nguyệt hung ác nói một câu, bàn tay qua một cái, cái bàn hóa thành tro bụi, đủ thấy nàng tức giận như thế nào.

Bạch Vũ Tích cũng lẩm bẩm:

- Thiếu gia hắn sẽ không có chuyện gì.

Phượng Tiêm Vận cầm ngọc đồng tính mạng ra xem, Huyền Diệu thản nhiên nói:

- Thiếu gia hắn không có chuyện gì, nhưng mà... Tình huống của hắn có chút không tốt.

Nghe xong lời này ánh mắt tất cả mọi người nhìn qua người Huyền Diệu.

- Đây là một kiếp mệnh trung chú định cho thiếu gia, vượt qua thì một bước lên trời, cho nên tất cả mọi người không cần lo lắng, thiếu gia tương lai không lâu sẽ quay về!

Huyền Diệu nói rất kiên định.

Diệp Vân Phong nói:

- Ta cũng tin tưởng lời của quân sư.

- Ta cảm thấy vẫn cầm ngọc đồng ra xem!

Băng Nhược Thủy hơi e sợ nhìn qua Phượng Tiêm Vận nói.

Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt nhìn thì đạm mạc, Băng Nhược Thủy cảm thấy có chút áp lực, thiếp thất nhìn thấy chính cung cho nàng cảm giác áp lực lớn.

Nàng rất sợ đám người Phượng Tiêm Vận không tiếp thụ sự tồn tại của nàng, mà Lăng Tiếu không có ở đây, nàng thật không biết nên cư xử thế nào.

- Ngươi là?

Ánh mắt Phượng Tiêm Vận nhìn qua Băng Nhược Thủy thản nhiên nói.

Không cần nói nàng cũng đoán được ba nữ nhân này là do phu quân chọc tới.

Trong nội tâm nàng dù có chút ghen ghét, nhưng mà cũng không thể mở miệng đả thương người hoặc đuổi đi.

Nàng biết rõ Lăng Tiếu chính là cường giả, hồng nhan tri kỷ bên cạnh không ít.

Cho nên nàng cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, đại sự nàng không thể giúp Lăng Tiếu, nhưng mà phải trợ giúp hắn xử lý tốt quan hệ với nữ nhân, xem như giúp hắn bớt lo.

Diệp Vân Phong lên tiếng rất nhanh, lập tức nói:

- Nàng là Băng Nhược Thủy!

Cốc Kiều Kiều bấm phần eo của Diệp Vân Phong uốn éo vài cái, đôi mắt dễ thương trừng hắn, dường như đang nói "Ngươi lắm miệng!"

Diệp Vân Phong ý thức được mình nói không ổn, gượng cười một cái, không hề nói nửa câu.

Băng Nhược Thủy đang lúc trả lời, Dao Thanh Mẫn ở bên cạnh nói:

- Nàng là thê tử Băng Nhược Thủy của thiếu gia, cũng là sư muội của bổn cô nương, mà ta là đệ nhất nha hoàn làm ấm giường cho thiếu gia.

Xem dáng vẻ của nàng là đang giúp cho Băng Nhược Thủy, tuyệt đối không thể cho chính cung đè xuống, bằng không ngày sau chẳng có ngày tốt lành.

Băng Nhược Thủy liếc Dao Thanh Mẫn, sau đó nói với Phượng Tiêm Vận.

- Ta là sư tỷ của Tiếu, đến từ Tử Thiên Tông, sau đó gặp hắn ở trung vực, kết bạn mà đi.

Trong nội tâm Băng Nhược Thủy đang nghi hoặc.

- Nếu Mộng Kỳ sư tỷ ở đây, làm sao có cảnh tượng này? Tiếu thật quá hoa tâm!

Phượng Tiêm Vận nhẹ gật đầu, cũng không nói cái gì nữa, nàng từ không gian giới giữa lấy tính mạng ngọc đồng của Lăng Tiếu để ra, ngọc đồng này có bổn mạng máu huyết của Lăng Tiếu, một khi Lăng Tiếu chết đi, ngọc đồng sẽ ảm đạm vô quang.

Hôm nay ngọc đồng bày ra trước mắt của mọi người, ánh mắt chúng nữ đầy nghi hoặc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1189 - Trong Phong Ấn. 2

Khi Lăng Tiếu bị phong ấn lúc trước gần một năm.

Có không ít người trong trung vực tìm hắn, bởi vì Cổ gia Cổ Sát Lệnh đã phát, có ban thưởng to lớn, ai không đỏ mắt, thế nhưng mà không ai tìm được tung tích của Lăng Tiếu.

Bọn họ chỉ biết Lăng Tiếu xuất hiện cuối cùng ở dược đô, sau đó thì không biết gì nữa.

Có người nói hắn đắc tội Dược Môn Hỏa Trần bị Dược Môn giết, cũng có người nói Lăng Tiếu tiềm ẩn tránh né Cổ gia Cổ Sát Lệnh, cũng có người nói hắn bị Đan Minh Giam Đốc trưởng lão nhìn trúng, thu làm đệ tử quan môn...

Cách nói rất nhiều, huyên náo đầy trời, cuối cùng bởi vì hắn biến mất mà không biết.

Trong Dược Môn, trong vực thẳm đầy màu vàng, trên khu vực trăm mét trận vân rậm rạp bao phủ.

Trong trận vân này có một con cự hổ đang nằm, nó mất đi bộ dáng uy vũ ngày xưa, trở nên chật vật không chịu nổi, nó như lão hổ rụng răng, không có chút yêu hiếp nào.

Trong sơn mạch hẻo lánh này có mấy thân ảnh trấn thủ ở khu vực khó nhìn thấy, dường như phòng ngừa có dị động.

Trong sơn mạch không biết tên này, phong ấn trong trận vân chính là đệ nhất

hoàng tọa, đan hội đệ nhất, Lăng Tiếu chính là nhân vật phong vân đang ở trong phong ấn.

Dưới biển lửa vô tận có một thân ảnh đang ngồi, trên đỉnh đầu của hắn có ba hạt châu hình thành xu thế tam giác, dường như đang truy đuổi và thôn phệ lẫn nhau.

Bên cạnh hắn là một linh thú đầy lửa đỏ, đầu giống như long thủ, sừng như sừng lộc, thân giống như sư tử, đuôi như đuôi ngựa...

Bởi vậy phán đoán đây là thần thú Hỏa Kỳ Lân!

Lăng Tiếu vuốt đầu Hỏa Kỳ Lân nói:

- Tử tử, nếu không nhờ ngươi, lão đại đã chết ở đây rồi. Kim liệt u diễm đáng chết, còn có... Tên sư thúc giả nhân giả nghĩa kia, ta nhổ vào, bản thiếu gia tuyệt đối không phải người đoản mệnh...

Lăng Tiếu không cam lòng.

Hắn hiệp trợ đám người Hỏa Thiên Trọng phong ấn Kim Liệt U Châu, không ngờ Kim Liệt U Châu cuối cùng lại phản kháng, ngăn cản hắn đi ra ngoài, để hắn bị đại trận cùng phong ấn ở đây.

Cho dù bị phong ấn hắn có Si Mị lam hỏa châu và tiên thiên âm phong châu trợ giúp, trong khoảng thời gian này không có bị Kim Liệt U Châu diệt sát, chỉ cần Hỏa Thiên Trọng mở phong ấn ra thì hắn có thể chạy ra tìm đường sống.

Đáng tiếc hai viê châu của hắn đối kháng với Kim Liệt U Châu khoảng chừng một tháng nhưng không phát hiện phong ấn bị mở ra.

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ sự thật, tên sư thúc tiện nghi này sẽ không mở phong ấn.

Hắn thất vọng, hắn thống hận!

Cái gì tình hữu nghị của sư thúc chó má, thì ra chỉ là xưng hô bừa bãi mà thôi.

Nói ngọn nguồn thì sư chất như hắn không trọng yếu bằng hạt châu.

Hắn hận, hắn không cam lòng, hắn phải sống sót!

Trong tuyệt cảnh này Lăng Tiếu không bỏ cuộc, hắn vẫn tin tưởng mình sẽ ra ngoài, nhất định sẽ phúc tinh cao chiếu, huống chi trong thức hải của hắn còn có Bất Tử thụ bảo vệ tính mạng cho hắn.

Lúc cuối cùng hắn thả bại gia tử ra.

Bại gia tử chính là thần thú, hơn nữa có đặc tính hỏa, trong hoàn cảnh này không chừng có thể trợ giúp nó.

Huống hồ trong tuyệt cảnh này nếu hắn chết thì bại gia tử cũng không sống tử thế được, hắn phải thử.

Quả nhiên bại gia tử trở thành phúc tinh nghịch chuyển vận mệnh của Lăng Tiếu.

Trên cái sừng giữa trán có thể phun hỏa độc, có thể cùng Si Mị lam hỏa diễm, tiên thiên âm phong châu khắc chế Kim Liệt U Châu, mà Lăng Tiếu có cơ hội thở dốc, khôi phục tinh thần lực, sau đó lại lợi dụng tinh thần lực công kích Kim Liệt U Châu.

Bốn loại năng lượng khác nhau đối phó Kim Liệt U Châu, rốt cuộc cũng dần dần chiếm thượng phong.

Trải qua đối kháng thời gian dài, ngày nay Kim Liệt U Châu đã mất đi khí diễm như trước.

Mà Si Mị lam hỏa châu không chỉ không bởi vì tiêu hoa nhiều ma ảm đạm vô quang, ngược lại nó mấy ngày qua không ngừng thôn phệ nhiều bổn nguyên của Kim Liệt U Châu, nó còn lớn hơn trước không ít.

Bại gia tử cũng là người được lợi, nó mượn nhờ không gian nơi này thôn phệ bổn nguyên của Kim Liệt U Châu, trực tiếp tiến giai đến linh thú thất giai, hỏa độc cũng mạnh hơn vài phần.

Tiên thiên âm phong châu tiêu hao rất nhiều, nó vốn là vật chí âm, ở trong không gian này đối kháng Kim Liệt U Châu không mò được chút tiện nghi, càng trở nên ảm đạm.

Lăng Tiếu thì dậm chân tại chỗ, nhưng mà khống chế tinh thần lực lại mạnh hơn, hắn cảm thấy hắn thi triển tinh thần phù chú cao cấp dễ dàng hơn nhiều.

- Sau đó phải diệt nó!

Hàn quang trong mắt Lăng Tiếu sáng lên, nhìn chằm chằm vào Kim Liệt U Châu lẩm bẩm, tiếp theo hắn dùng ý thức gọi tiên thiên âm phong châu quay về.

Lúc này không cần tiên thiên âm phong châu nữa.

Hạt châu màu vàng dường như ý thức được nguy hiểm, liên tục run rẩy và vô cùng sợ hãi.

- Thôn phệ nó cho ta!

Lăng Tiếu hét lớn, tinh thần lực đã bộc phát toàn bộ.

Lăng Tiếu, bại gia tử và hai viên châu đối phó Kim Liệt U Châu, bổn nguyên của nó đã yếu nhất.

Chiến đấu gần một năm Lăng Tiếu đã chịu đủ, hắn muốn hủy Kim Liệt U Châu đáng chết này.

Hắn vốn muốn trợ giúp Dược Môn phong ấn nó cho tốt, đến lúc lại đòi thù lao với Hỏa Thiên Trọng.

Không nghĩ đến mình bị giam trong này, mà Hỏa Thiên Trọng muốn bảo trụ Kim Liệt U Châu, không đoái hoài sống chêt của hắn, không có mở phong ấn làm hắn vô cùng cừu hận.

NẾu đã vậy hắn phải bắt lấy Kim Liệt U Châu xuống, còn phải nghĩ biện pháp phá phong ấn rời đi.

Tinh thần lực súc tích sẵn sàng, hóa thành lưỡi đao cứng, chém thẳng vào Kim Liệt U Châu.

Cùng lúc đó Si Mị lam hỏa diễm cũng được ý thức của Lăng Tiếu ra lệnh, hóa thành vô số hỏa diễm thôn phệ Kim Liệt U Châu.

Bại gia tử phun hỏa độc hình thành xu thế bao vâyKim Liệt U Châu.

Dường như Kim Liệt U Châu ý thức được nguy cơ, liều lĩnh trùng kích phong ấn.

Bang bang!

Đáng tiếc nó trùng kích thế nào cũng uổng công.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu tinh chém vào, trên kim châu xuất hiện vết rách.

Kim Liệt U Châu như con ruồi không đầu bay loạn, nó ý đồ tránh né công kích.

- Ta lại chém!

Lăng Tiếu rống to lên và tinh thần lực tràn ra ngoài, khí thế ác liệt hiện ra.

Không gian này rất nhỏ, mà tinh thần lực của Lăng Tiếu lại nắm giữ chỗ này hoàn toàn, chỉ qua mấy hô hấp cự đao đã chém lên Kim Liệt U Châu không sai lệch.

Oanh long oanh long!

Trong không gian có âm thanh nổ tung, âm thanh chấn động lắc lư bao phủ bốn phía.

Vết rách trên Kim Liệt U Châu càng rõ ràng, nó bay vẫn nhanh nhưng chậm hơn trước rất nhiều.

Si Mị lam hỏa diễm và hỏa độc của bại gia tử như con sói đói rình mồi, hai ngọn lửa này bao phủ lấy nó, chúng không ngừng cắn nuốt tinh nguyên của Kim Liệt U Châu.

.

- Không nên làm ta thất vọng a!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, hắn nhắm mắt lại khôi phục tinh thần lực.

Chớp mắt lại qua bảy ngày, Lăng Tiếu đã sớm khôi phục tinh thần.

Hắn nhìn Si Mị lam hỏa diễm cùng bại gia tử có xu hướng mạnh mẽ, nhưng mà Kim Liệt U Châu vẫn chống cự ngaon cố, trong nội tâm cảm khái Kim Liệt U Châu cường đại ah!

XIU....XIU...!

Hai âm thanh bén nhọn vang lên, hai hỏa diễm màu sắc khác nhau bay vào trong thức hải của Lăng Tiếu, một bay vào sừng của bại gia tử, viên châu màu vàng đã biến mất.

- Thành công?

Lăng Tiếu vui mừng kinh hô lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1190 - Kim Liệt U Châu Phản Phệ.

Chỉ cần hóa giải uy hiếp của Kim Liệt U Châu thì hắn không chỉ sống sót, mà hắn cùng sẽ còn sống ra ngoài.

- Ha ha... Sư thúc của ta, ngươi vĩnh viễn không thể tưởng được, các ngươi muốn lưu Kim Liệt U Châu ở lại Dược Môn, cuối cùng vẫn bị ta lấy được, còn không thả ta ra thì ta sẽ phá phong ấn ra ngoài!

Lăng Tiếu vô cùng vui vẻ cười to.

Đã gần một năm, hắn rốt cuộc cũng tươi cười, nụ cười đầy cừu hận.

Nhưng mà hắn cười to thì cứng đờ lại.

- Không tốt!

Lăng Tiếu cả kinh kêu lên, lập tức ngồi xuống, hắn thử hộ tâm thần ứng phó nguy cơ thật lớn.

Chỉ thấy khi Lăng Tiếu ngồi xuống, quanh người hắn xuất hiện hỏa diễm màu lam tầng tầng, mà trong hỏa diễm này có màu vàng không ít.

Bịa gia tử bên kia cũng vậy, hỏa diễm trên người của nó hỗn hợp màu vàng, nó càng không ngừng gào rú lên, dường như đang đau đớn.

Lúc nỳ chính là thời khắc Si Mị lam hỏa diễm cùng bại gia tử hấp thu tinh nguyên của Kim Liệt U Châu, mà Lăng Tiếu cũng bởi vậy được lợi, nhưng mà đồng thời tràn ngập nguy cơ.

Năng lượng của Kim Liệt U Châu dù một phần làm hai, nhưng mà tinh nguyên này đủ khiến Si Mị Lam Hỏa Châu tăng lên nhiều.

Thế nhưng mà Si Mị Lam Hỏa Châu không có khả năng một lần hành động thôn phệ tinh nguyênKim Liệt U Châu cho mình dung, mà Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Bất Tử thụ cũng không có khả năng giúp cái gì, như vậy nó chỉ có thể mang năng lượng không kịp tiêu hóa chuyển cho Lăng Tiếu.

Năng lượng trong Kim Liệt U Châu quá bá đạo, so với Si Mị lam hỏa diễm còn cao cấp hơn, một khi Lăng Tiếu không cách nào luyện hóa nó, như vậy Lăng Tiếu sẽ bị chôn ở đây rồi.

Hỏa diễm bá đạo bao phủ cơ thể, nếu là người bình thường đã sớm mất mạng rồi.

Nhưng mà thân thể của Lăng Tiếu không bình thường, kinh mạch, lỗ huyệt, mạch máu, tạng phủ, hài cốt... Không cái nào không trải qua tẩy tủy, cân luyện, trọng chú, độ mềm dẻo vượt xa phàm nhân.

Lăng Tiếu vận chuyển thần công, bắt đầu hấp thu luyện hóa năng lượng này, mà đồng thời lợi dụng năng lượng tẩy luyện thân thể.

Lăng Tiếu bị kim diễm thiêu đốt như sắp phát cuồng, may mắn hắn tín niệm kinh người, ngạnh kháng xuống.

Khí thế của hắn không ngừng tăng lên, hắn từ Thiên Tôn trung cấp tăng lênThiên Tôn trung cấp đỉnh phong, chỉ kém một chút là đột phá lên cao cấp.

Chỉ một bước nhưng với võ giả mà nói bước này quá xa xôi, nhưng mà với Lăng Tiếu hiện tại chỉ là cái khe nhở mà thôi, hắn bị năng lượng của kim diễm giúp hoàn thành bước này.

Hiện tại Lăng Tiếu thành tựu Thiên Tôn cao cấp!

Chưa tới ba mươi đã là Thiên Tôn cao cấp, bất cứ góc độ nào mà nói tuyệt đối là tồn tại phượng mao lân giác.

Từ Chiến Loạn Uyên đi ra hắn chỉ là Địa Hoàng đỉnh phong, hiện tại hắn vượt qua một đại cảnh giới và ba tiểu giai vị, toàn bộ chỉ trải qua một năm mà thôi.

Tốc độ như vậy dù ăn đan dược nghịch thiên cũng không nhanh thế!

Không thể không nói Lăng Tiếu cơ duyên rất nhiều!

Đương nhiên mỗi một phần cơ duyên phải dùng tính mạng đổi lấy, người bình thường còn không có phút hưởng đãi ngộ này.

Đạt tới Thiên Tôn cao cấp thì khí thế của hắn bình thường lại, cuối cùng chỉ có thể củng cố cảnh giới, bằng không căn cơ bất ổn.

Qua nửa ngày sau Lăng Tiếu mở to mắt ra, ánh mắt tỏa ra thần quang sáng ngời, nhìn thấy là chấn động tâm thần, giống như mọi thứ dưới cái nhìn này chẳng có bí mật gì cả.

- Cảm giác thật tốt!

Lăng Tiếu duỗi người mỉm cười mê người.

Hắn nhìn qua bại gia tử không ngừng gào thét, cảm kích vài phần.

- Tử tử, ngươi vào trong dược đỉnh luyện hóa năng lượng đi, hai huynh đệ chúng ta lại có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, đám lão thất phu của Dược Môn tính toán chúng ta, không thể bỏ qua được...

Lăng Tiếu thống khoái cười to, đồng thời thu bại gia tử vào dược đỉnh, để chính nó chậm rãi luyện hóa năng lượng Kim Liệt U Châu, chỉ cần hấp thu xong thực lực của nó đại trướng.

Lăng Tiếu thu được chỉ là chút năng lượng thừa của Kim Liệt U Châu, mà bại gia tử cùng Si Mị Lam Hỏa Châu hấp thu một nửa, năng lượng tích lũy không cần phải nói.

Hôm nay nguy hiếp đã giải trừ, hắn chỉ cần nghĩ biện pháp ra ngoài.

Không có Kim Liệt U Châu ở đây, không gian này an tĩnh lại, bốn phía cũng không có bất kỳ ánh lửa và nóng bức nào cả, chỉ có không gian đen kịt, không có bất kỳ cái gì khác, vô cùng cô tịch.

Nếu như Lăng Tiếu không thể phá phong ấn, cả đời đứng ở chỗ nầy chỉ sợ hắn không chết cũng điên.

- Chỗ nầy có thể nhốt Kim Liệt U Châu vạn năm, ít nhất... Cũng là đại trận bát giai, cho dù là Thánh giai chỉ sợ khó thoát ra rồi, ta làm sao ra đây?

Lăng Tiếu đánh giá bốn phía.

Hắn biết rõ tình huống của mình cũng không phải quá lý tưởng.

- Trừ phi là Thánh giả cao cấp hoặc Thánh Hoàng mới có thể phá phong, ta chỉ mới đạt tới Thiên Tôn cao cấp, lại có thể ra khỏi đây sao?

Lăng Tiếu tĩnh táo suy tư.

Muốn phá khai phong ấn không gian đại trận phỉa dùng lực lượng mạnh mẽ đánh tan, bằng không chỉ có mở từ bên ngoài, phá hoại trận nhãn bốn phía, để đại trận mất đi hiệu quả.

Năng lượng bản thân Lăng Tiếu khẳng định chưa đủ, vậy hắn bây giờ chỉ có một biện pháp dựa vào.

Hoặc ở đây tìm hiểu phong ấn và phá giải nó.

Cách khác chính là tìm linh khí cao cấp hơn Kim Long Thương.

Lăng Tiếu vẫn dùng thứ cao cấp này luyện dược và biến thành không gian chứa đồ, cũng không có cầm nó làm vũ khí công kích.

Hôm nay trong tuyệt cảnh, hắn chỉ có thể cầm nó ra thử, nếu như nó không cách nào đánh vỡ, vậy hắn cũng chẳng thể làm gì.

Hắc Diệu đỉnh trong không gian giới biến thành dáng vẻ ban đầu.

Lăng Tiếu đặt nó lên đất, hít vào một hơi, song chưởng bắt đầu đặt lên nó, hai tay rót linh lực cường đại vào và quát to.

- Biến cho ta.

Hắc Diệu đỉnh được Lăng Tiếu rót năng lượng vào, Hắc Diệu đỉnh lúc này biến lớn lên.

Trong nháy mắt nó to như căn phòng, bây giờ còn tăng lên nhanh hơn, rất nhanh nó biến thành tòa nhà ba tầng, nhìn qua cực kỳ đại khí, chung quanh khắc đạo vân huyền ảo khiến người ta cảm thấy tang thang của thời gian.

Lăng Tiếu nhíu mày lẩm bẩm.

- Còn không đủ, biến lớn, biến lớn...

Linh lực của Lăng Tiếu không ngừng rót vào, Hắc Diệu đỉnh bành trướng

lên.

Không gian này vốn chặt chội, Hắc Diệu đỉnh biến lớn cũng bao phủ các nơi.

Trận vân không ngừng run rẩy.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã đạt tới cực hạn, không có biện pháp biến nó lớn hơn.

Chỉ thấy hắn phục dụng đang dược quát to lên.

- Hủy diệt cho ta!

Lăng Tiếu rót linh lực vào.

Oanh long!

Trận vân chỉ run lên, đại trận vẫn không phá.

Lăng Tiếu không thở nổi, hắn lại cắn răng đẩy thân đỉnh vào đại trận.

Bang bang!

Trận vân càng ngày càng vặn vẹo, không ngừng nổ vang.

Lăng Tiếu rót linh lực vào đỉnh không biết bao lâu, hắn mệt mỏi ngồi xuống, càng không ngừng hít thở, ánh mắt của hắn không cam lòng nhìn qua đại trận và cảm thấy tuyệt vọng.

- Vì cái gì lại như vậy... Vì cái gì lại như vậy, không phải thần khí trong truyền thuyết sao? Tại sao không thể phá phong ấn, đây là phá thần khí ah!

Lăng Tiếu không cam lòng gào thét lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1191 - Bản Thiếu Gia Thật Sự Không Bằng Cầm Thú.

Nguồn: Vipvanda

Hắc Diệu đỉnh cũng không phải thần khí công kích, nhưng dù vậy lực công kích của nó vượt xa thánh khí nhiều lần.

Thế nhưng mà nó không thể phá phong ấn ở đây, Lăng Tiếu làm sao không giận.

Hắc Diệu đỉnh biến nhỏ lại, Lăng Tiếu nắm lấy nó ném qua một bên..

Lăng Tiếu nằm trong không gian này, hai mắt không thần nhìn vào không gian đen kịt, thở dốc.

Ngay vào lúc này trên dược đỉnh có hư ảnh hiện ra.

Đỉnh hồn Hắc Diệu xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu và buồn bả nói:

- Chủ nhân cần ta giúp việc sao?

Lăng Tiếu không muốn nhìn dáng vẻ của Hắc Diệu, dứt khoát nhắm mắt không nói.

Hắc Diệu nói tiếp:

- Chủ nhân muốn ra ngoài?

Lăng Tiếu mở mắt nói:

- Ngươi có biện pháp để ta đi ra ngoài?

Nhìn dáng vẻ Lăng Tiếu như bắt được cọng rơm cứu mạng, hai mắt chờ mong nhìn Hắc Diệu.

- Ta không có biện pháp!

Hắc Diệu nói.

Lăng Tiếu nằm xuống đất, quyết định không hề ngó ngàng tới thằng này, chỉ là lừa bố mày.

Hắc Diệu lại nói:

- Chủ nhân còn chưa đủ thực lực khống chế thần đỉnh, ngươi bây giờ còn không thể phát huy 1% uy lực của nó, tự nhiên không thể phá nơi này, nếu như chủ nhân thực lực đủ cường đại, muốn hủy nơi này quá dễ dàng.

Lăng Tiếu mắng trong lòng.

- Ta kháo, bản thiếu gia thực lực nếu đủ cường đại còn bị phong ấn ở đây? Đúng là không biết nói chuyện.

Bỗng dưng trí óc Lăng Tiếu lóe lên, nhảy lên và hô:

- Có ồi, thực lực của ta không đủ mạnh, nhưng là... Còn có đủ mạnh a.

- Đã hơn một năm, chắc tiêu hao không kém bao nhiêu đâu!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, tiếp theo quát:

- Tiểu long, người đi ra đây, bổn thiếu gia cần giúp đỡ.

Hắn nói xong lam sắc giao long hiện ra.

Lăng Tiếu nhìn qua thân ảnh này và há hốc mồn, trí óc trở nên trống rỗng!

- Thiếu gia, ngươi tìm ta sao?

Một âm thanh như châu ngọc vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngây ngốc, con mắt ngơ ngác nhìn thân ảnh trước mặt.

Một dung mạo tuyệt mỹ, da thịt ôn nhuận trắng tinh như ngọc, bộ ngực no đủ, vòng eo như lá liễu, cái bụng trắng tròn, bụng dưới nhô lên lông tơ lúng phúng...

Mỗi chỗ đều câu hồn đoạt phách nam nhân, đủ khiến nam nhân nào cũng không kiềm chế được, khiến bọn họ sinh ra dục vọng nguyên thủy nhất.

Lăng Tiếu nhìn qua mỹ nhân trần trụi trước mặt và nói:

- Ngươi... Ngươi là tiểu long?.

Mỹ nhân trước mặt gật đầu nói:

- Đúng rồi lão đại, ta thôn phệ long châu đã đạt tới bát giai chi cảnh, có thể biến ảo hình người, nhưng mà hình dáng không dễ nhìn, bản thể của ta đã hóa thành chân long, đa tạ thiếu gia ngươi ân tứ!

Mỹ nữ còn xoay người trước mặt Lăng Tiếu, lông mày hơi nhíu, nhìn dáng vẻ của nàng rất không vui.

Lăng Tiếu mở to và mặc niệm.

- Vô lễ chớ nhìn... Vô lễ chớ nhìn...

Trong lòng của hắn nghĩ vậy, thế nhưng mà ánh mắt không tự chủ nhìn qua mỹ nữ kia.

Hắn vội vả lấy áo choàn ra ném cho mỹ nữ, nói:

- Tiểu long, ngươi mặc y phục vào đi, về sau ngươi dùng hình người xuất hiện, tuyệt đối không thể cho người khác nhìn thân thể của ngươi, hiểu chưa?

Hắn mắng thầm trong lòng.

- Bản thiếu gia còn không bằng cầm thú!

Nếu là nam nhân khác nhìn thấy tiểu long lúc này, chỉ sợ sẽ lao lên như sói đói.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn nhịn xuống, đó là bởi vì tiểu long là linh thú, không... Đã là thần thú.

Tuy nói có thể biến ảo hình người, nhưng mà bản chất không biến hóa.

Tiểu Long Nữ khó hiểu ý của Lăng Tiếu, nhưng vẫn nghe theo Lăng Tiếu phân phó, mặc áo bào vào.

- Đều nói thú hóa hình người không giống nhau, nhưng lmà tiểu long lại biến thành nữ nhân xinh đẹp như vậy, thật tại là quá tổn thọ bản thiếu gia!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Tiếp theo hắn nhìn tiểu long nói:

- Tiểu long, ngươi bây giờ biến ảo thành hình người, là nữ nhi, vậy sau này ta gọi ngươi là Long Nữ a, ngươi thấy thế nào?

Tiểu Long Nữ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp và gật đầu nói:

- Lão đại cứ gọi vậy đi!

Lăng Tiếu lại nói:

- Long Nữ, ngươi luyện hóa long châu xong chưa?

Long Nữ lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa, long châu này ít nhất giúp ta... Đột phá lên bát giai đỉnh phong, ta chỉ mới luyện hóa một phần ba, khả năng còn vài năm nữa mới luyện hóa xong.

Lăng Tiếu nói:

- Ta bây giờ không ảnh hưởng ngươi luyện hóa chứ?

Long Nữ nói:

- Không có, nó đã dung hợp với ta, nhưng mà hoàn toàn không khống chế được.

Lăng Tiếu thả lỏng trong lòng, nếu hắn gọi Long Nữ ra khiến nàng không thể luyện hóa long châu, vậy thì lỗi nặng rồi.

- Vậy ngươi giúp ta một chút.

Lăng Tiếu nói, tiếp theo cầm lấy dược đỉnh đưa qua cho Long Nữ nói:

- Dùng nó đập nát không gian này đi.

Long Nữ gật đầu, duỗi cánh tay nhỏ nhắn như ngó sen ra cầm dược đỉnh.

Dược đỉnh biến thành ngọn núi nhỏ bị ném đi như cục đá nhỏ.

Oanh long!

Tiếng nổ lớn vang lên, còn lớn hơn Lăng Tiếu oanh kích nhiều lầm, mà trận vân vặn vẹo lợi hại, dường như sắp vỡ tan.

Lăng Tiếu xiết chặc nắm tay, hưng phân nói: đọc chương tiếp theo tại doctruyen.org

- Long Nữ thêm sức, nhất định phải đánh vỡ nó.

Long Nữ gật đầu, khí thế toàn thân bành trướng và dùng toàn lực.

Oanh long!

Lần này nổ lớn kinh thien động địa, dược đỉnh đập vào không gian và xuất hiện vết lõm lớn, nhưng còn chưa phá hủy nó được.

Long Nữ không chờ Lăng Tiếu phân phó, lại một lần nữa ném dược đỉnh.

Một lần, hai lần, ba lượt...

Trải qua mấy chục lần ném đi như vậy trận vân không thừa nhận nổi, không gian vỡ tan.

Bên ngoài trận vân, những thú đan bát giai chấn động và nổ tung.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên vang vọng trong sơn mạch, không gian cả Dược Môn này như bị hủy diệt.

Sơn mạch này cũng không thừa nhận nổi nhiều thú đan bát giai nổ tung như vậy, càng không ngừng hõm sâu, mặt đất nứt vỡ giống như địa chấn cấp mười.

Toàn bộ Dược Môn đều chấn động, lúc này trở nên kinh hoảng.

Vô số đệ tử không ngừng bay lên xem xét xảy ra chuyện gì.

Những trưởng lão đạt tới Huyền Đế giai bay qua các hướng dò xét.

- Xảy ra chuyện gì, này... Rốt cuộc lf thế nào, tại sao tạo thành nổ mạnh như vậy?

- Mau nhìn bên kia, là Kim Liệt sơn mạch không may, sơn mạch đang lõm xuống.

- Chẳng lẽ phong ấn Kim Liệt U Châu mất đi hiệu lực, thế nhưng mà bên kia không phải có vài Thánh chủ sao?

- Khả năng phát sinh dị biến a, lần này tình huống không ổn rồi.

Trong sơn mạch cự hổ trăm mét bị năng lượng nổ tung ảnh hưởng, cấm chế trên người củ nó bị phá bỏ.

Nó đã mất đi nhuệ khí, bộ dáng nó như sắp chết, đột nhiên lúc này đứng lên đầy lực lượng, trong mắt của nó đầy hung quang, nó mở miệng ra khe hấp, nó hấp thu toàn bộ năng lượng trong Liệt Kim sơn mạch.

Thực lực của nó lúc này tăng lên thật nhanh.

Lúc này có vài tên Thánh giai đang tọa trấn bên ngoài phát hiện tình huống nơi này.

Nhưng mà sau khi bọn chúng hành động thì đã chậm.

Mười viên thú đan bát giai nổ tung mạnh mẽ cỡ nào, ngay cả không gian Dược Môn này cũng sáng lên, nếu không ngăn cản năng lượng trùng kích thì chỉ sợ sơ mạch sẽ bị hủy, Dược Môn chỉ sợ cũng bị phá hoại.

Hỏa Thiên Trọng và bốn tên Thánh giai bay lên cao, từng đạo lực lượng từ trong người bắn ra ngoài, thành từng mảnh không gian chi lực điệp gia ngăn cản không gian vỡ nát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1192 - Ngươi Có Thể Bớt Vô Sỉ Hay Không?

- Rốt cuộc vẫn xảy ra biến cố!

Hỏa Thiên Trọng nói thầm trong lòng..

Bỗng nhiên Liệt Viêm Hổ bị cấm cố vì vụ nổ này cũng được thả ra, Liệt Kim sơn mạch lúc này còn thừa năng lượng của Kim Liệt U Châu sót lại bị nó hấp thu sạch sẽ.

Vào lúc này nó đã đột phá linh thú bát giai cấp thấp đỉnh phong, trở thành linh thú bát giai trung cấp.

Một gã Thánh giả phát hiện Địa Liệt Viêm Hổ khác lạ, lập tức kinh hô:

- Sư đệ, lão hổ này tình huống không đúng.

Hỏa Thiên Trọng nhìn qua Địa Liệt Viêm Hổ, hắn còn không nói chuyện thì một tên Thánh giả khác kinh hô:

- Nó... Nó đang mượn nhờ năng lượng của Liệt Kim sơn mạch đột phá, nhanh... Mau ngăn cản nó, một khi nó đột phá chúng ta sẽ gặp nạn.

Hắn nói xong và lập tức dùng toàn lực oanh kích Địa Liệt Viêm Hổ.

Nếu để Địa Liệt Viêm Hổ đột phá, sư đệ Hỏa Thiên Trọng cũng chưa chắc thắng được, cho nên tuyệt đối không thể để Địa Liệt Viêm Hổ tiến giai.

Đáng tiếc hắn công kích chưa tới thì sơn mạch nổ tung.

Một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa.

Thiên phú thần thông của long tộc, long ngâm!

Sóng âm đáng sợ quét qua hư không, nham thạch gần đó bị nổ thành bụi phấn, những không khí trên cao nổ tung, mấy tên Thánh giai không đề phòng bị ảnh hưởng không nhỏ, màng tai của bọn chúng đau nhức không thôi, không thể không lui lại, mà đám Huyền Đế của Dược Môn bay tới từ trne cao ngã xuống, bọn chúng không chịu nổi sóng âm trùng kích.

Một thân ảnh màu lam xuất hiện trên không sơn mạch.

Một con chân long hiện ra, là thần thú chân chính, thân thể dài trăm trượng uốn éo trên cao, nhìn qua vô cùng uy mãnh, cho người ta cảm giác áp bách.

Chân long, thậm chí là thần thú chí cao vô thượng, khí thế của nó uy mãnh cuồng bá và không mất đi uy nghiêm, còn có khí chất tôn quý nhất, không phải bất luận linh thú gì có thể so sánh.

Trên đỉnh đầu chân long chí cao vô thượng là một thanh niên đang đứng.

Chỉ thấy trong tay của hắn cầm long thương màu vàng, hắn như long kỵ sĩ, cực kỳ bắt mắt!

Đệ tử Dược Môn nhìn thấy chân long thì cả kinh.

- Chân... Chân long thần thú, ta... Ta không phải hoa mắt chứ?

- Kim Liệt sơn mạch xảy ra chuyện gì, trước đây nghe nói giam giữ Địa Liệt Viêm Hổ, bây giờ lại có chân long thần thú, nơi đó chẳng lẽ là dị địa?

- Trên đầu chân long có người, chẳng lẽ có người tiến vào Dược Môn chúng

ta sao?

- Lão môn chủ cùng vài vị lão Thánh Chủ đang ở đó, chắc đủ ứng phó rồi.

Hỏa Trần, Hỏa Hạo cùng Hỏa Hương Mính đều gặp qua Lăng Tiếu.

Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu trên đầu châ long, biểu lộ của bọn họ ngây ngốc.

Hỏa Trần như phát điên hét.

- Không có khả năng... Hắn làm sao có thể có chân long thần thú làm hộ thân linh thú chứ, chuyện này không thẻ nào.

Một năm trước Lăng Tiếu dùng luyện đan đạp lên đầu của hắn, mà nữ nhân hắn ưa thích lại chọn Lăng Tiếu, chuyện này khiến hắn đố kỵ nổi điên lên, sau đó còn bị Lăng Tiếu đánh một trận.

Trong lòng của hắn hận Lăng Tiếu, hận không thể dẫm nát Lăng Tiếu rửa nhục, đáng tiếc Lăng Tiếu bị thái thượng trưởng lão Hỏa Đường mời vào Dược Môn, kế hoạch của hắn không dùng được..

Hôm nay Lăng Tiếu lại xuất hiện, rõ ràng còn cưỡi chân long thần thú, hắn sao không điên.

Hắn không dám tin sự thật trước mặt.

Mà Hỏa Hạo cùng Hỏa Hương Mính hai người cũng không tin, nhưng mà chuyện diễn ra trước mắt không tin có được gì?

Bọn họ chỉ không biết vì sao Lăng Tiếu xuất hiện ở đây.

- Sư muội, Lăng Tiếu này thật sự là nhân kiệt của loài người!

Hỏa Hạo nhìn Hỏa Hương Mính than thở.

Hỏa Hương Mính gật đầu, trong mắt đẹp có vài phần sùng bái.

Trong nội tâm nàng sùng bái không chỉ với chiến lực, còn có thiên phú luyện đan trên nàng mới khiến nàng khuất phục.

Nhưng mà nàng biết rõ, nam nhân trước mặt này nàng xứng sao?

Hỏa Thiên Trọng và đám Thánh giả ngơ ngác nhìn qua chân long, vạn năm tu tâm cũng không cách nào làm bọn họ bình tĩnh.

Bọn họ nào biết Lăng Tiếu không chết, hơn nữa thực lực còn tăng mạnh, hơn nữa còn có chân long bát giai xuất hiện, chuyện này khiến bọn họ không biết dưới phong ấn xảy ra chuyện gì.

Kim Liệt U Châu đi đâu? Chẳng lẽ bị Lăng Tiếu chiếm rồi sao?

Khí thế của Địa Liệt Viêm Hổ càng tăng cao, hỏa mang cường đại không ngừng tỏa ra ngoài, hỏa diễm đáng sợ bắn ra ngoài.

Một tiếng hổ gầm vang lên, dù không bằng long ngâm nhưng cũng chấn động tâm thần.

Thân thể Địa Liệt Viêm Hổ biến lớn vài phần, lông của hắn càng sáng bóng, chữ "Vương" trên trán càng uy mãnh bá đạo.

- Nhân loại đáng chết, tử kỳ của các ngươi đã đến!

Địa Liệt Viêm Hổ nhìn chằm chằm vào năm tên Dược Môn trước mặt la to.

Nó thân là hộ vệ thú hoàng, thân binh của Chúc Vu vương tử điện hạ, hắn lại bị cấm chế một năm, sống chết của vương tử không rõ, nó đã sớm phát thệ, chỉ cần có thể đi ra ngoài thì nó nhất định phải ăn sạch nhân loại ở đây!

Thời điểm Địa Liệt Viêm Hổ muốn tấn công đám người Hỏa Thiên Trọng, Lăng Tiếu đứng trên đầu chân long nói:

- Địa Liệt Viêm Hổ, ngươi chờ chút, ta sẽ cho ngươi phát tiết đủ.

Lăng Tiếu nói một tiếng, ánh mắt sáng ngời nhìn qua đám người Hỏa Thiên Trọng, cuối cùng nhìn vào Hỏa Thiên Trọng, trên khuôn mặt mang theo sát ý.

- Sư thúc, ngươi không nghĩ tới sao?

Hỏa Thiên Trọng muốn nói cái gì, nhưng mà trong lòng cũng không nói gì, hắn biết nói gì cũng vô dụng.

Cục diện hôm nay hắn có thể khống chế sao?

Một tên Thánh giả bên cạnh mỉm cười nói:

- Tiểu tử, ngươi có thể phá phong mà ra, chúng ta rất vui vẻ, như vậy chúng ta không có áy náy rồi, chỉ là... Kim Liệt U Châu của chúng ta, mời ngươi giao ra.

- Ha... Ha ha!

Lăng Tiếu cười lớn, hắn cười rất lớn, nhưng mà chứa đầy sát ý.

Hắn không nghĩ đến lão đầu này còn đòi hắn giao Kim Liệt U Châu ra.

Trước không nói Kim Liệt U Châu có bị hủy hay không, nhưng mà dựa vào lời này hắn cảm thấy lão già này quá vô sỉ.

Bộ hắn không biết Kim Liệt U Châu vốn không phải của Dược Môn sao?

Là ai hiệp trợ bọn chúng phong ấn Kim Liệt U Châu mà lâm vào tuyệt cảnh?

Hôm nay phá phong ra ngoài còn có mặt mũi đòi Kim Liệt U Châu, cảnh giới vô sỉ này không có địch thủ.

Lăng Tiếu cười chính mình lúc đó quá mức ngây thơ, rõ ràng tin tưởng Hỏa Thiên Trọng nói chuyện, sau đó còn không thu Kim Liệt U Châu.

Nhưng mà cho dù hắn thu Kim Liệt U Châu, kết cục cũng như vậy, người ta quan tâm chỉ là Kim Liệt U Châu mà không phải hắn, nếu như lúc đó lựa chọn thu thì hắn đã chết ở đây rồi.

Một năm trước hắn không thể làm gì Dược Môn, thế nhưng mà hôm nay hắn không sợ Dược Môn.

Hắn đi ra chính là muốn hạ mã uy Dược Môn, sau khi ra ngoài hắn không ngờ Địa Liệt Viêm Hổ còn không có đi, lại đột phá vào lúc mấu chốt, chuyện này làm hắn kinh hỉ.

Có thần thú chân long và Địa Liệt Viêm Hổ đột phá bát giai trung cấp, thế trận như vậy Lăng Tiếu còn sợ gì?

Huống chi Long Nữ chính là chân long, sức chiến đấu cường hãn, cho dù là linh thú bát giai trung cấp cũng không phải đối thủ của nàng.

Một long một hổ liên thủ cũng đáng để Dược Môn đau đầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1193 - Có Phải Già Không Dùng Được Không.

- Ngươi cười cái gì, Kim Liệt U Châu khẳng định trên người của ngươi, giao ra đây chúng ta cho ngươi rời đi!

Tên Thánh giả nhíu mày quát to.

Lăng Tiếu dừng cười, hắn đầy khinh thường, nói:

- Lão già ngươi quát cái gì, ngươi rõ ràng còn có mặt mũi đòi Kim Liệt U Châu, ngươi không biết ta suýt chết trong phong ấn sao? Ta bị phong ấn ở đây, sau các ngươi không thả ta ra, bây giờ ta phá phong ấn mà đi, ngươi rõ ràng còn không biết xấu hổ hỏi đòi Kim Liệt U Châu, ngươi có thể bớt vô sỉ hay không?

- Ngươi.... Ngươi tiểu súc sanh dám nói chuyện như vậy, ngươi muốn chiếm Kim Liệt U Châu làm của mình, nếu như vậy, lão phu đành phải lưu ngươi lại đây thôi!

Tên Thánh giả này tức giận râu ria vểnh lên.

Nếu như Lăng Tiếu không có chân long thủ hộ, chỉ sợ hắn lập tức lao tới chụp chết Lăng Tiếu.

Đám người Dược Môn sắc mặt khó nhìn.

Bọn họ biết rõ Lăng Tiếu có oán khí, nhưng mà bọn họ không ngờ Lăng Tiếu dám bộc phát trước mặt bọn họ, chẳng khác gì ô nhục bọn họ cả.

Lăng Tiếu khinh miệt quét qua đám người này, nói:

- Kim Liệt U Châu đã không còn, cho dù nó còn thì nó cũng sẽ không theo các ngươi, sư thúc thân ái, Kim Liệt U Châu không còn, ngươi có cảm tưởng gì hay không?

Đối mặt với lời chế nhạo của Lăng Tiếu, Hỏa Thiên Trọng biểu lộ không gợn sóng, thế nhưng mà nội tâm đang sinh ra cảm xúc hối hận, hắn nghĩ vài năm trước đại ca của hắn Tà Đế tìm hắn nói chuyện.

- Lăng Tiếu tiểu tử này là truyền nhân duy nhất của ta, ta cũng trù tính tương lai sau này của hắn, tiểu gia hỏa này sẽ đi xa hơn ta, nếu như không phải thời gian có hạn, ta khẳng định sẽ bồi dưỡng hắn thành cường giả mạnh nhất trung vực.

- Thiên Trọng, ta phải về Thiên Vực, ngươi phải giúp ta chiếu khán tiểu tử này, ta biết rõ tiểu tử này không phải người an phận, nếu như những lão gia hỏa kia muốn ra tay đối phó hắn, ngươi nhất định phải đứng về phía hắn.

- Đúng rồi, tiểu tử kia cũng là luyện dược sư, phẩm giai dường như không thấp, dù sao Kim Liệt U Châu ngươi không dùng được, nếu như hắn một ngày kia cần tới thì cho hắn đi, xem như đại ca nhờ ngươi giúp.

- Ta tin tưởng tương lai không lâu tên tuổi của hắn sẽ vang vọng trung vực, trở thành người tiến vào Thiên Vực tiếp theo, đồ đệ của Tà Đế tuyệt đối xuất sắc nhất.

- Đại ca, ngươi nói đúng, đồ dệ này xuất sắc nhất!

Hỏa Thiên Trọng than thở trong lòng.

Nhưng mà hắn có thân phận lão môn chủ Dược Môn.

Hắn phải lấy lợi ích tông môn làm chủ, dù là đồ đệ của đại ca cũng vậy.

Tiếp theo hắn nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Sự kiện này sư thúc xấu hổ với ngươi, nhưng mà... Ngươi vẫn nên mang Kim Liệt U Châu giao ra đi, nó năm đó là sư phụ ngươi đưa cho ta, xem như đồ vật Dược Môn chúng ta, ngươi có thể yên tâm, ta sẽ bồi thường phương diện khác cho ngươi, đan dược, huyền kỹ, linh khí... Ngươi tùy ý lựa chọn.

Lăng Tiếu cười tà, nói:

- Ta đã nói Kim Liệt U Châu đã không tồn tại, ta làm sao giao ra? Hẳn là các ngươi còn muốn làm thịt ta sao?

Hắn bây giờ đã biết rõ tâm tư của Hỏa Thiên Trọng, trong lòng của hắn không còn tình cũ gì đó rồi.

- Sư chất, ngươi thực sự nghĩ chúng có thể giúp ngươi thoát đi sao?

Hỏa Thiên Trọng nói.

- Ta cảm thấy có thể, thuận tiện đòi chút công đạo cho mình.

Lăng Tiếu kiên định nói.

Hỏa Thiên Trọng còn muốn nói cái gì, tên Thánh giả khác nói:

- Sư đệ, tiểu tử này chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, dứt khoát lưu hắn lại, bí mật ở đây không ai tiết lộ.

Một tên Thánh giả khác tán đồng.

- Không tệ, Kim Liệt U Châu không còn, vậy hai viên Thiên châu khác cũng có thể.

Lăng Tiếu trước phong ấn dùng hai viên Thiên châu đấu với Kim Liệt U Châu, việc này mấy lão già Dược Môn đỏ mắt.

Có lẽ trong trung vực bọn chúng mạnh mẽ nhát, cũng không biện pháp tiến thêm một bước, nhưng mà ai không muốn đệ tử hậu bối mạnh hơn mình, dùng đúng chỗ có khi còn mạnh hơn Linh Vũ Các.

Nếu như Dược Môn có được hai viên Thiên châu, đó chính là gia tăng nội tình cho Dược Môn.

Đám Thánh giả này đang tìm cớ giết Lăng Tiếu đoạt Thiên châu.

- Ha ha, các ngươi muốn Thiên châu của ta thì tới đây, vừa vặn ta cũng muốn phát tiết oán khí một năm qua, Địa Liệt Viêm Hổ cho ta thấy chiến lực của ngươi đi!

Lăng Tiếu không nói nhiều, ra lệnh cho Địa Liệt Viêm Hổ ra táy.

Hôm nay trước khi rời khỏi Dược Môn, nhất định phải khiến Dược Môn trả giá cực lớn mới tiết mối hận trong lòng hắn.

Địa Liệt Viêm Hổ nghe Lăng Tiếu nói thì rống to, thân thể khổng lồ lao qua phía Hỏa Thiên Trọng.

- Nhân loại đáng chết, ngươi ô nhục ta, hổ gia trả cho ngươi gấp bội.

Thân hìn nó như núi lửa, nó muốn thiêu chết Hỏa Thiên Trọng.

Dùng thực lực của nó hiện tại kém Hỏa Thiên Trọng một chút, nhưng đã

kém không xa, hơn nữa thân là linh thú chiến đấu, nó còn cường đại hơn nhân loại cùng giai, nó có lòng tin nuốt sống nhân loại này.

Hỏa Thiên Trọng bình tĩnh như nước, song chưởng mở ra, từng cự chưởng như núi nện vào Địa Liệt Viêm Hổ.

Thực lực của hắn là Thánh giả trung cấp đỉnh phong, cách Thánh giả cao cấp chỉ một bước, hắn cũng không sợ Địa Liệt Viêm Hổ, hắn lo lắng duy nhất chính là chân long bát giai, bốn gã sư huynh của hắn chưa chắc đánh lại.

Sắc mặt Hỏa Thiên Trọng vô cùng ngưng trọng, hắn đánh giá thấp thực lực của Địa Liệt Viêm Hổ, nó đã không dễ dàng bắt giữ như một năm trước nữa.

Hiện tại Địa Liệt Viêm Hổ tốc độ cùng lực lượng bạo tăng mười mấy lần, sát khí nồng đậm, nếu không dùng toàn lực sẽ không thể ứng phó.

Oanh long oanh long!

Chiến đấu kịch liệt xuất hiện, không gian này lõm xuống.

- Tiểu súc sanh, tưởng có chút thực lực là tới Dược Môn diễu võ giương oai sao? Để lão phu giết ngươi!

Một tên Thánh giả thừa dịp này lao tới, hắn hóa trảo chụp thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu kém hắn quá xa, không phát hiện tên Thánh giả này tới, may mắn chân long phản ứng không chậm, nó ngẩng đầu lên cắn tên Thánh giả này.

Tên Thánh giả này sợ hãi lui ra phía sau, đồng thời hắn la lên:

- Chúng ta cùng tiến lên, không tin không làm thịt tiểu tử này được, đến lúc

đó thuận tiện hàng phục chân long này làm linh thú hộ tông của chúng ta.

Ba tên Thánh giả khác gật đầu, chia tách mấy phương hướng có ý định vây sát chân long.

Lăng Tiếu tay cầm Kim Long Thương thản nhiên nói:

- Long Nữ, để ta nhìn chiến lực của ngươi.

- Lão đại ngươi yên tâm, mấy lão giả hỏa này không lật bao nhiêu sóng gió đâu.

Chân long nói giọng thiếu nữ.

Lúc này nó ngửa đầu rống to, long ngâm rung trời vng vọng.

Mấy tên Thánh giả không chịu nổi lực trùng kích đáng sợ này, đây là thiên phú sóng âm của long tộc.

Chân long đã động, nó tiến vào giữa hư không, sau một khắc lại xuất hiện bên khác, long vĩ của nó quét qua một tên Thánh giả.

Tên Thánh giả mới bình tĩnh trở lại nhìn thấy một kích đáng sợ đã tới, lập tức ngăn cản.

Đáng tiếc long vĩ nện tới như núi cao, quét hắn bay ra xa.

Một ngụm máu tươi bắn ra trên trời.

Cùng lúc đó ba gã Thánh giả khác không quan tâm đồng bọn bị thương, trong tay cầm trường kiếm bán giai thánh khí, từng đạo kiếm khí xé rách không gian bay tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1194 - Thù Lao Nên Tính Toán Một Chút Đi?

Nhưng mà chân long phải dùng tới vô ảnh đi vô tung để hình dung, trực tiếp tránh qua kiếm khí bốn phía, nó bay lên đầu ba tên Thánh giả và há to miệng, thác nước như biển cả trút xuống.

Công kích này rất bình thường, nhưng mà uy lực của nó quá khủng bố.

Ba tên Thánh giả lập tức phòng ngự, thuộc tính hỏa gặp khắc tinh là thủy, hỏa diễm quanh người tắt ngắm, lộ ra thân thể chật vật của bọn họ.

Chân long thừa dịp bọn chúng chưa ổn định lại, lần nữa trốn vào hư không, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt một tên Thánh giả, long trảo vỗ một cái, không gian nơi này vỡ tan.

Tên Thánh giả sợ qua run lên, hắn không quan tâm thân phận mà lăn người né long trảo.

Lăng Tiếu trên đầu chân long rất hưởng thụ nhìn qua mấy lão già này chật vật.

- Các ngươi không phải muốn Thiên châu sao? Tại sao còn chưa động thủ? Có phải già không dùng được hay không?

Hắn biểu hiện bây giờ là tiểu nhân đắc chí, trong nội tâm oán khí cũng có chỗ phát tiết.

Mấy tên Thánh giả bị Lăng Tiếu chọc giận thổ huyết, sống vạn năm qua có ai nói bọn họ già không dùng được, chỉ sợ Lăng Tiếu là người đầu tiên.

Cách đó không xa đám đệ tử và trưởng lão Dược Môn nhìn chiến đấu bên này loạn cả lên, cái đám kinh hãi.

- Chẳng lẽ thú tộc tấn công sao? Hình như là lão môn chủ đánh bọn chúng, ta không rõ lắm.

- Thánh giả đã có thể lợi dụng không gian chi lực chiến đấu, chúng ta có thể nhìn rõ ràng thì bọn họ còn là Thánh giả sao.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao nhiều năm qua không thấy tới Dược Môn báo thù, chẳng lẽ là ân oán của đời trước?

- Ta cảm thấy có khả năng quan hệ tới Kim Liệt U Châu.

Hỏa Thiên Trọng và Địa Liệt Viêm Hổ đấu rất tương xứng.

Hỏa Thiên Trọng thực lực hơi mạnh hơn,, mà Địa Liệt Viêm Hổ lại có thân thể cường đại, trên lực lượng va chạm cả hai không chiếm tiện nghi gì.

Nhưng mà Hỏa Thiên Trọng cảm thấy các sư huynh gặp nguy cơ, nếu tiếp tục như vậy đám sư huynh của hắn bị oanh sát, đến lúc đó chân long và Địa Liệt Viêm Hổ hợp kích đánh hắn, sợ rằng hắn xong rồi.

-Xem ra chỉ có thể như vạy.

Hỏa Thiên Trọng nói thầm một tiếng, một trường thương đầy lửa hiện ra trong tay của hắn.

Trường thương này có một hư ảnh thú hỏa, khí tràng cường đại khuếch tán ra bốn phía.

Cây thương này là thánh khí, chính là thánh vạt Hỏa Thiên Trọng dựa vào.

Có thánh khí nơi tay, Địa Liệt Viêm Hổ chuẩn bị gặp nạn.

- Hỏa Hải Phần Thiên Thứ!

Hỏa Thiên Trọng quát một tiếng, vô số thân ảnh lướt qua, vô số thương ảnh đánh thẳng vào Địa Liệt Viêm Hổ.

Địa Liệt Viêm Hổ không ngừng gào rú, nó không ngừng né tránh, đáng tiếc vẫn bị đâm trúng, trên người nó lưu lại lỗ máu, vết máu loan lỗ chảy dài.

Địa Liệt Viêm Hổ thấy máu hung tính đại phát, cả người bay thẳng tới chỗ Hỏa Thiên Trọng cắn xé, miệng máu muốn thôn phệ Hỏa Thiên Trọng.

Hỏa Thiên Trọng muốn dùng thương đâm Địa Liệt Viêm Hổ, lại nghe mấy sư huynh kêu cứu.

- Sư đệ cứu ta!

Không đường chọn lựa, hắn chỉ có thể bỏ công kích Địa Liệt Viêm Hổ, thân thể lướt nhanh lao qua sư huynh sắp bị chân long oang sát.

Đáng tiếc tốc độ của hắn nhanh cũng không kịp, chân long đã dùng trảo vỗ vào đầu của tên Thánh giả này.

- Lăng sư chất dừng tay!

Hỏa Thiên Trọng mở to mắt kinh hô..

Hắn không đành lòng nhìn sư huynh chết đi.

Phải biết rằng mỗi một gã Thánh giả đều là chỗ dựa của tông môn, là nội tình giúp bọn họ chiếm cứ ưu thế lực lượng, chết mất bất cứ Thánh giả nào

cũng là tổn thất không đo lường nổi.

Thánh Hoàng không ra, Thánh giả vô địch!

Cũng chính là nói Thánh giả đã là võ giả cường đại nhất ở Trung vực rồi, mỗi khi xuất hiện một gã Thánh giả đều sẽ kinh động đến Trung vực.

Song hôm nay lại cũng không có Thánh giả mới sinh, lại có một tên Thánh giả bị phách toái thân thể, một mạng ô hô rồi!

Tốt ở chỗ linh hồn của hắn không có lập tức tiêu tán.

Vốn hắn có lẽ còn cơ cơ hội trọng sinh, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không có tính toán bỏ qua cho hắn như thế.

Lăng Tiếu hắn bị vây ở đây một năm rồi, nói như thế nào cũng muốn đòi lại một điểm công đạo, phát tiết một chút oán hận cùng bất mãn ở trong lòng mình.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu liên tục đánh ra ngoài, đem Thánh giả linh hồn còn đang ở trong sợ hãi kia hấp xả lại.

- Khốn kiếp, ta muốn làm thịt ngươi!

Hỏa Thiên Trọng nhìn sư huynh của mình bị oanh toái thân thể, triệt để giận dữ rồi.

Hắn hét lớn một tiếng, trong tay oanh ra một mảnh không gian thế giới thương ảnh đem Lăng Tiếu cùng Lam sắc Chân Long tầng tầng vây quanh, vô số thương ảnh mang theo khí thế nồng đậm nhanh chóng đâm đi.

Lam sắc Chân Long lại không sợ, chỉ thấy nó mở ra cái miệng máu lớn như

cái bồn, một khỏa hạt châu trong suốt hư ngọc thiểm hiện đi ra.

Thuận theo hạt châu xuất hiện, địa phương lấy Lam sắc Chân Long làm trung tâm xuất hiện một vùng giang hà, lại giống như là một phiến hải dương, giang hà thủy lưu chảy xiết, đại hải sóng biển gầm thét.

Tự nhiên thiên uy đáng sợ kia đem tất cả công kích của Hỏa Thiên Trọng toàn bộ tan rã, thủy lãng đáng sợ lại hướng về phía Hỏa Thiên Trọng tập quyển mà đi, mà thủy mạch ở dưới phiến sơn mạch này tựa hồ cũng nhận được triệu hoán, vô số cột nước từ mặt đất trùng thiên mà lên, chỉ ở trong chốc lát chỗ này biến thành đại dương chân chính rồi, mà những thủy lưu kia lại giống như là hồng lưu hướng về trụ sở Dược môn ở nơi xa trùng kích đi qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1195 - Thù Lao Nên Tính Toán Một Chút Đi? 2

Truyền thuyết Chân Long có thể che khuất bầu trời, thi vân bố vũ, nhưng mà truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, căn bản không có bao nhiêu người kiến thức qua được tình cảnh kia, mà hôm nay Lam sắc Chân Long lại là để cho người của Dược môn đại khai nhãn giới.

Những trưởng lão cùng đệ tử của Dược môn kia nhìn thủy lưu phong dũng mà đến, từng người đều trở nên vô cùng kinh hoảng rồi.

Một chút trưởng lão Huyền Đế giai lập tức kinh hô:

- Nhanh... Nhanh bày cấm chế đem những thủy lưu này cách tuyệt đi, bằng không tất cả điện vũ đều muốn bị nhấn chìm rồi.

- Trước tiên đem linh thảo ở bên trong dược điền thu hồi lại đã, cũng không thể để toàn bộ bị tiêu hủy.

- Đáng chết, đây rố cuộc là đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ ngay cả lão môn chủ bọn họ cũng ngăn không được cường địch sao?

- Thật là thiên muốn vong Dược môn chúng ta a!

Trên dưới Dược môn đã loạn thành một đoàn rồi, mà Hỏa Thiên Trọng cũng là bị thủy chi lực lượng đáng sợ trong long châu của Lam sắc Chân Long tán phát ra áp chế đến sít sao.

Lăng Tiếu đã thừa dịp đem lực lượng linh hồn của Thánh giả kia hút vào trong thức hải dùng để luyện hóa rồi.

Ba tên Thánh giả khác lại càng vô cùng hối hận a, bọn họ làm sao đắc tội với sát tinh như vậy a, nếu so với Tà Đế năm ấy còn muốn kinh khủng hơn nhiều lắm!

Địa Liệt Viêm Hổ thì là ở một bên mở miệng cười to nói:

- Nhấn chìm đi, Long công chủ, đem bọn họ đều chết đuối cả đi!

Đối với Địa Liệt Viêm Hổ mà nói, Lam sắc Chân Long dù không phải là thú hoàng của nó nhưng mà Lam sắc Chân Long sản sinh ra cái vô thượng hoàng giả chi uy kia như cũ có thể để cho Địa Liệt Viêm Hổ cảm thấy vô cùng tôn sùng, cho nên nó liền xưng hô Lam sắc Chân Long là "Long công chủ"!

Cùng lúc đó, Địa Liệt Viêm Hổ cũng hướng về phía ba tên Thánh giả khác đánh giết qua.

Ba tên Thánh giả kia là đảm hàn tâm kinh, một tên trong đó không nhịn được hét to:

- Lăng Tiếu, ngươi mau để chúng nó dừng tay a, bằng không Dược môn chúng ta cùng các ngươi không chết không thôi!

Lăng Tiếu căn bản không có ngó ngàng tới, vẫn đang nhanh chóng đem linh hồn Thánh giả kia tịnh hóa sạch sẽ, đem nó hóa làm tinh thần lực cùng với tiêu hóa ký ức của linh hồn kia.

Mà Hỏa Thiên Trọng cũng là dùng hết toàn lực chuẩn bị phản công, nhưng mà phát hiện tông môn chính mình đã là lũ lụt thành nạn, phải bứt ra khỏi phụ cận Lam sắc Chân Long, từng đạo không gian năng lượng cường đại hướng về phía thủy tai kia bắt đầu đi qua.

Chỉ tiếc Lam sắc Chân Long lại là như ảnh tùy hình mà truy kích theo, mà

long châu đã bị nó hấp nạp tiến vào trong bụng.

Lực lượng bổn nguyên này nó bây giờ còn chưa thể kiên trì được thời gian quá dai.

Hỏa Thiên Trọng bị dây dưa đến không có biện pháp, chỉ có thể đối với Lăng Tiếu kinh quát:

- Lăng Tiếu ngươi đủ rồi, mau để chúng nó dừng lại đi, việc này Dược môn chúng ta nhận thua rồi!

Hỏa Thiên Trọng cũng hận a!

Một quyết định sai lầm liền mất đi Kim Liệt U Châu, càng để cho một cái sư huynh của hắn vẫn lạc, nếu như lại tiếp tục đi xuống, chỉ sợ một mảnh không gian này của Dược môn bọn họ đều muốn triệt để bị hủy diệt tồi.

Hỏa Thiên Trọng mới phát hiện chính mình đánh giá thấp ánh mắt của đại ca, đệ tử này của hắn đơn giản là nghịch thiên rồi.

Dựa vào hai đầu Bát giai linh thú, hoàn toàn có thể tung hoành Trung vực.

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi sâu xa nói:

- Long nữ, Viêm Hổ, trước dừng lại đi, chờ ta cùng sư thúc của ta đàm phán một chút cho tốt!

Địa Liệt Viêm Hổ bỏ qua cơ hội kích sát ba tên Thánh giả kia, có chút không cam lòng mà thối lui đến bên cạnh Lăng Tiếu.

Một long một hổ ở phía dưới Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu lộ ra vô cùng chói mắt, hắn giống như là hoàng giả cao cao tại thượng để người ta có một

loại cảm giác nhìn lên.

Ba tên Thánh giả kia một thân chật vật lui về phía sau Hỏa Thiên Trọng, ba người đối với Lăng Tiếu ném đến ánh mắt oán độc, chỉ là lại không hề tiếp tục lên tiếng nửa câu.

Bọn họ sợ tiếp tục chọc giận Lăng Tiếu, bọn họ sẽ phải chết ở chỗ này.

Hỏa Thiên Trọng đối với Lăng Tiếu không cam lòng nói:

- Ta để ngươi rời đi, ngươi đi đi!

- Sư đệ!

Ba tên Thánh giả kia ở phía sau Hỏa Thiên Trọng kinh hô lên.

Chẳng lẽ như vậy đã bỏ qua cho Lăng Tiếu rồi?

Lăng Tiếu nhưng là đem Kim Liệt U Châu thu vào, lại giết một sư huynh đệ của bọn họ, lại đem Dược môn chỗ này quấy đến long trời lở đất, như vậy có thể bỏ qua được sao?

Đây nhưng là lần sỉ nhục đầu tiên của Dược môn trong mấy vạn năm đến nay a!

Lăng Tiếu hiện lên vài phần chế nhạo nói:

- Sư thúc không cần Kim Liệt U Châu nữa? Cũng không báo thù cho huynh đệ của ngươi?

Hỏa Thiên Trọng nắm quyền đầu một chút, trong con mắt phát tán ra vẻ không cam lòng thản nhiên nói:

- Chớ ép ta, bằng không cho dù ngươi hủy Dược môn, ngươi cũng phải vẫn lạc ở chỗ này!

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, cũng không tính toán tiếp tục đi kích thích đám người Hỏa Thiên Trọng, hắn còn thật sợ mấy lão gia hỏa này nếu là ngọc thạch câu phần, vậy hắn cũng sẽ không tốt đi nơi nào.

- Sư thúc ngươi để ta đi, ta khẳng định sẽ đi, chỉ là sư thúc còn thiếu ta một điểm đồ vật, thù lao mà ta giúp ngươi phong ấn Kim Liệt U Châu nên tính toán một chút đi?

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Khinh người quá đáng, ngươi ngay cả Kim Liệt U Châu cũng lấy đi rồi, lại còn không biết xấu hổ đòi thù lao!

Một gã Thánh giả bất phẫn mà hét lớn.

Mẹ ơi, đều đã chiếm bao nhiêu tiện nghi, lại giết Thánh giả của bọn họ, cư nhiên còn hướng bọn họ đòi thù lao, làm người sao có thể vô sỉ như vậy được!

Lăng Tiếu nhíu một chút lông mày nói:

- Một chuyện quy về một chuyện, huống chi Kim Liệt U Châu ta cũng không có thu, chỉ là bị hủy, hơn nữa kết quả này cũng là các ngươi tạo thành, nếu như lúc đó các ngươi giải phong để ta đi ra ngoài lại như thế nào sẽ phát sinh chuyện tình như vậy, các ngươi những lão gia hỏa này giống như kỹ nữ... Lại còn nghĩ lập trinh bài phường rồi, ta nhổ vào!

Thánh giả kia bị tức đến không biết nên phản bác như thế nào.

Một gã Thánh giả khác lớn tiếng nói:

- Tóm lại ngươi muốn đi liền đi, thù lao nhất định là không có rồi!

Lăng Tiếu cũng không nói nhiều cái gì, chỉ là khuôn mặt nghiền ngẫm chờ đợi trả lời của Hỏa Thiên Trọng.

Hỏa Thiên Trọng nhìn khuôn mặt thanh tú kia không biết vì sao cảm thấy đáng ghét vô cùng, nhưng lại là cũng không có cách nào khác!

- Cầm đi đi!

Hỏa Thiên Trọng rốt cuộc vẫn là thỏa hiệp rồi, hắn đem một nhóm cao giai linh thảo hướng về phía Lăng Tiếu ném qua.

Lăng Tiếu sơ lược quét nhìn một chút những linh thảo này, phần lớn đều là lục giai trở lên, càng có không ít thất giai linh thảo, bát giai liền ít đi một chút, vẻn vẹn chỉ có vài gốc.

Lăng Tiếu không nói hai lời, trực tiếp đem những linh thảo này nhất nhất thu vào.

- Đa tạ sư thúc đưa tặng! Cũng đa tạ mấy vị Thánh giả nhiệt tình khoản đãi!

Lăng Tiếu hết sức đắc ý chắp tay nói, ngừng một chút lại nói:

- Vậy sư chất này liền rời đi, chư vị không cần phải tiễn!

Nói xong Lăng Tiếu vỗ vỗ long đầu của Lam sắc Chân Long hướng về phía trên hư không nhanh chóng rời đi, Địa Liệt Viêm Hổ dối với đám người Hỏa Thiên Trọng hừ lạnh một tiếng cũng theo đó mà đi.

Không gian kết giới chỗ này của Dược môn căn bản không ngăn cản được bước chân của Lam sắc Chân Long cùng Địa Liệt Viêm Hổ, tùy ý chúng ta trực tiếp xuyên qua hư không biến mất ở bầu trời của Dược môn.

- Đáng chết, đây thật là sỉ nhục của Dược môn chúng ta trong mấy vạn năm a!

Khi Lăng Tiếu cùng hai thú biến mất, một gã Thánh giả vô cùng bất phẫn mắng to nói.

- Đây thì có biện pháp gì, hình thế so với người mạnh, nếu là tiểu tử kia phát khởi tàn nhẫn tới, đem chúng ta chỗ này đều hủy đi, càng thêm để người khác khó có thể tiếp nhận a!

- Đáng thương cho Trung sư đệ, như vậy liền vẫn lạc rồi, mau nhìn xem linh hồn của hắn có còn ở đó hay không, nhanh chóng hộ vệ cho hắn, may mắn còn có khả năng sống lại!

Hỏa Thiên Trọng lắc lắc đầu nói:

- Linh hồn lực đã một tia không còn, Lăng Tiếu có công kích bí pháp của Hồn tộc trong truyền thuyết, có thể đã sớm bị Lăng Tiếu tiêu diệt rồi.

- Súc sinh đáng hận a!

Ba tên Thánh giả nhất tề kêu rên nói, trên khuôn mặt đều lộ ra ý đau khổ.

Trong lòng Hỏa Thiên Trọng cũng là trăm loại cũng không có tư vị a!

Nếu như lúc đó mình có thể kiên định lập trường một chút, có lẽ lại là một cái cục diện khác, mà Dược môn bọn họ lại có thêm một cái đồng minh cường lực, hôm nay lại là bồi phu nhân lại mất binh!

- Hỏa Đường ngươi lại đây!

Hỏa Thiên Trọng sâu kín gọi nói.

Một đạo nhân ảnh nhanh chóng từ không xa đi lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1196 - Ta Cam Nguyện Phụ Giúp Ngươi!

- Tham kiến lão môn chủ!

Hỏa Đường vô cùng cung kính đối với Hỏa Thiên Trọng hành lễ nói.

- Truyền lệnh ra, chuyện ngày hôm nay ai cũng không được nói ra ngoai, một khi truyền ra ngoài liền giết không cần luận tội!

Hỏa Thiên Trọng âm u nói.

Hỏa Đường lập tức ứng thanh:

- Vâng lão môn chủ!

Hỏa Đường nhìn sơn mạch chung quanh biến thành đại dương, trong lòng bị chấn kinh đến càng thêm phục rồi.

Hắn không rõ sau khi Lăng Tiếu đến Dược môn bọn họ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, bây giờ lại cùng Dược môn bọn họ trở mặt rồi, còn có hai đầu linh thú đáng sợ tương trợ, đem vài vị Thánh giả của bọn họ đánh bại, hơn nữa còn thong dong rời khỏi.

Việc này nếu là truyền đi, không chỉ là danh dự của Dược môn bọn hắn mất hết, mà địa vị của bọn họ chỉ sợ cũng xuống dốc không phanh, mà Lăng Tiếu cũng vì vậy sẽ trở thành nhân vật truyền kỳ oanh động Trung vực a!

Trên dưới Dược môn bị hạ tử lệnh rồi, nhưng mà trong lòng bọn họ lại đều biết Dược môn bọn họ chọc vào một cái địch nhân thiên đại.

Từng người đều ở trong lòng vừ là chấn kinh vừa là khủng hoảng, địch nhân đáng sợ kia nếu một thời gian nữa lại đến, vậy Dược môn bọn hắn còn có thể an nhàn mà sinh tồn thế này được sao?

Một điểm tính tình tự ngạo trong lòng đệ tử Dược môn cũng bởi vì lần đại kiếp này mà bị tan nát không còn dư thừa lại một điểm, bọn họ ở bên trong một khoảng thời gian rất dài đều là ở trong bóng ma kinh hoàng!

Một người một long một hổ kia đã trở thành ma chướng lớn nhất trong lòng bọn họ!

Bị giam cầm thời gian một năm thật là để hắn cảm thấy đủ chán rồi!

Một khẩu muộn khí kia ở trong lòng hắn cũng là thở ra đến.

Trước lúc hắn đi ra, vốn dĩ là có thể thong dong rời đi đã là vạn hạnh rồi, không nghĩ tới Long nữ cùng Địa Liệt Viêm Hổ lại cho hắn một cái kinh hỉ thật lớn, thực lực của Long nữ ở ngoài dự tính, Địa Liệt Viêm Hổ thì là lâm thời đột phá thật giống như là mưa tới kịp thời, mới tạo thành cục giệt phản khách vi chủ như hôm nay.

- Vân Phong bọn họ cũng nên lo lắng rồi, trước tới Dược Đô đi xem một chút, thuận tiện nộp một chút nhiệm vụ!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, đem Lam sắc Chân Long cùng Địa Liệt Viêm Hổ thu vào trong dược đỉnh, sau đó hướng về phương hướng Dược Đô nhanh chóng mà đi.

Trọng lâm Dược Đô, Lăng Tiếu không có tâm tư ở chỗ này mò mẫm đi dạo, trực tiếp bay đến trụ sở của Cốc gia.

- Người nào dám đi vào chỗ của Cốc gia ta!

Lăng Tiếu vừa mới bay tới trên bầu trời của trụ sở Cốc gia, một đạo thanh âm uy thế từ phía dưới Cốc gia truyền ra, ngay lập tức một đạo thân ảnh từ dưới đất bay lướt ra.

- Hưng trưởng lão, đã lâu không thấy a!

Lăng Tiếu nhìn Cốc Long Hưng nhàn nhạt nói.

Cốc Long Hưng thấy rõ người đến, đầu tiên là kinh ngạc một chút, tiếp theo mừng rỡ nói:

- Nguyên lai là Lăng đại sư, nhanh... Nhanh đến phía dưới rồi nói!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, cùng Cốc Long Hưng đến trong phòng ở phía dưới.

Sau khi thị nữ dâng lên trà thủy, Lăng Tiếu đã dùng tinh thần lực quét ngang hết thảy bên trong viện tử, hắn phát hiện cũng không có khí tức của đám người Diệp Vân Phong, đương tràng hỏi nói:

- Hưng trưởng lão, Vân Phong bọn họ đều rời đi rồi?

Cốc Long Hưng gật gật đầu ứng nói:

- Việc này ta đang muốn nói với ngươi, Vân Phong cùng với chút ít bằng hữu mà ngươi mang đến kia ở trong ba tháng ngươi thất tung liền đi tìm người mà bọn họ gọi là quân sư rồi, nói nếu như ngươi xuất hiện liền chuyển cáo cho ngươi, ngươi đã hiểu chưa.

- Nguyên lai là như thế, như vậy cũng tốt!

Lăng Tiếu nhẹ đáp một tiếng, trong lòng cũng yên tâm rồi.

Nếu biết hướng đi của đám người Diệp Vân Phong, Lăng Tiếu cũng không cần phải lo lắng nhiều, bọn họ có Lưu Quần bảo vệ, nghĩ đến cũng sẽ không có cái biến cố gì.

Tiếp theo Lăng Tiếu lại hướng Cốc Long Hưng hàn huyên một ít chuyện tình phát sinh ở trong một năm nay.

Mới biết rõ nguyên lai Dược môn đem thành chủ thay đổi rồi, không có người biết chuyện Lăng Tiếu bị phong ấn, mà Cổ sát lệnh của Cổ gia vẫn đang kéo dài, chỉ là không ai tìm được, hắn, rất nhiều người muốn giết người của hắn cũng từ Dược Đô rút lui rồi.

Lăng Tiếu ở chỗ này của Cốc gia thêm một chút thời gian, liền đứng dậy chạy về hướng Luyện dược sư công hội, ba đạo nhiệm vụ mà một năm trước hắn nhận đã phải đi giao nộp rồi.

Cốc Long Hưng nhìn bóng lưng đi xa của Lăng Tiếu trong lòng hơi có chút đắc ý:

- Lăng đại sư khí thế tăng cường hơn nhiều, xem ra nhất định có kỳ ngộ a, một lần này Cốc gia chúng ta thật là đổ đúng rồi...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1197 - Ta Cam Nguyện Phụ Giúp Ngươi! 2

Hắn rõ ràng cảm ứng được thực lực của Lăng Tiếu đã là không giống như xưa rồi, theo Lăng Tiếu phát triển như vậy, hắn sớm muộn có một ngày sẽ oanh động Trung vực, thành tựu tồn tại vô thượng.

Một đồng minh như vậy đối với Cốc gia hắn mà nói chỉ có chỗ tốt mà không có nửa điểm xấu.

Lăng Tiếu đến Luyện dược sư công hội còn chưa đem nhiệm vụ giao nộp liền nghe được trưởng lão giám sát triệu hoán nói:

- Trước đến gặp ta đi!

Lăng Tiếu nghe được thanh âm truyền tới, cả người nhẹ nhàng run lên, hắn lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ đều biết rồi sao?

Lăng Tiếu trực tiếp đến chỗ lâu các sâu nhất, đại môn của lâu các kia như cũ là không gió tự mở.

Một đôi lão mục hơi đục của Giám sát trưởng lão nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Có thể từ trong tay những tiểu tử Dược môn kia chạy ra đây, ngươi vô cùng không tệ!

Lăng Tiếu khó có thể tin được nhìn giám sát trưởng lão, hắn thật không thể

tin được giám sát trưởng lão này bản lĩnh lớn bao nhiêu, lại thật biết được hết thảy phát sinh vừa mới rồi ở bên trong Dược môn!

Giám sát trưởng lão tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Một năm trước ngươi được Tuần Chính mang vào Dược môn, ta liền âm thầm lưu ý ròi, ta còn cho là ngươi bị Dược môn chiêu lãm rồi, nhưng mà Tuần Chính bị thay đi, ta biết chuyện cũng không phải là đơn giản như vậy, không nghĩ đến mấy tiểu tử Dược môn kia lại không biết thẹn đến trình độ đó, cư nhiên vì lợi ích của bản thân mà thiếu chút nữa hại ngươi, cũng may là tiểu tử ngươi có chút vận đạo mới để cho mấy tên tiểu tử Dược môn kia ăn một ít thiệt thòi a!

Lăng Tiếu gãi gãi sau đầu nói:

- Giám sát trưởng lão quá khen rồi, tiểu tử chỉ là có chút vận khí mà thôi!

Hắn ở trong lòng thầm kinh hãi, thần thông của Giám sát trưởng lão quá quảng đại rồi, thật giống như không có chuyện gì mà không biết được.

- Ngươi là đồ đệ của Tà Đế, nhưng mà niên kỷ của ngươi thế này lại đã so với Tà Đế khi đó còn muốn cường đại hơn, ngươi nghĩ qua tương lai có tính toán gì chưa?

Giám sát trưởng lão hỏi.

Lăng Tiếu không biết lời này của Giám sát trưởng lão là ý gì, liền ứng nói:

- Tiểu tử có thể có tính toán gì được, có chuyện hay không có chuyện liền tu luyện một chút, hoặc là vui đùa một chút luyện đan, tìm mấy thê tử sinh nhi dục nữ, ta liền đủ thỏa mãn rồi!

Gặp người chỉ nói ba phần!

Giám sát trưởng lão dù cùng hắn có chút uyên nguyên, nhưng mà cũng không có đạt tới để Lăng Tiếu thành tâm đối đãi.

Giám sát trưởng lão chăm chú nhìn vào Lăng Tiếu, ý đồ nhìn thấy thực giả lời này của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thong dong bình tĩnh mà đối mặt, không lộ ra nửa phần ý lóe lên.

Một lúc lâu, giám sát trưởng lão nhẹ thở dài nói:

- Đường gường bảy xích năm nhi, chẳng lẽ ngươi liền không nghĩ qua muốn chính mình tạo ra một phen sự nghiệp sao? Chẳng lẽ thật tính toán đem một thân tu vi cùng luyện đan thuật này của ngươi mai một, hoặc giả là chỉ nguyện ý làm một cái cường giả được người khác kính ngưỡng, mà không phải là nhất phương cự phách kiêu hùng sao?

Trên khuôn mặt Lăng Tiếu xuất hiện vài phần sắc thái động dung, trong lòng nghi ngờ không giải thích được, hắn thản nhiên nói:

- Bất kể là làm một đời cường giả hay là nhất phương kiêu hùng ta cũng chỉ thích cuộc sống vô câu vô thúc.

Hắn phỏng đoán giám sát trưởng lão có hay không muốn lấy danh nghĩa của hắn kiến công lập nghiệp, lại có lẽ có một loại âm mưu nào đó, nhưng mà bất kể như thế nào hắn cũng cảm thấy chính mình không cần thiết nghe theo an bài của người khác, hắn thích nắm giữ cuộc sống của mình mà không phải là làm khôi lỗi cho người khác.

Lời này của hắn cũng biểu lộ lập trường kiên định của mình.

Giám sát trưởng lão lại nói:

- Không tệ, không ai thích bị người khác chi phối con đường của mình, ta và ngươi cũng không ngoại lệ, nhưng mà chỉ cần sau khi trở thành nhất phương kiêu hùng, ngươi không chỉ có thể có được cuộc sống mà mình muốn, đồng thời cũng có thể nắm giữ được nhân sinh của người khác, ngươi không hiểu như vậy sẽ càng thêm hoàn mỹ sao?

- Nghe đến thì rất hoàn mỹ, nhưng mà cùng ta đây có cái gì quan hệ?

Lăng Tiếu phản hỏi.

Giám sát trưởng lão nghiêm túc nhìn Lăng Tiếu nói:

- Nếu như ngươi muốn làm một đời kiêu hùng, nhất phương bá chủ, ta có thể phụ trợ ngươi, ngươi có lòng tin đi làm hay không?

Lăng Tiếu hơi hơi ngạc nhiên cười nói:

- Giám sát trưởng lão ngươi quá thích nói đùa rồi, ta cái tiểu thân thể này có thể làm được kiêu hùng bá chủ gì được?

- Ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình, liền dựa vào ngươi có thể để cho mấy tiểu tử của Dược môn kia ăn thiệt thòi mà không dám lên tiếng, ngươi có thể làm được, một câu nói, ngươi có còn lòng tin hay không?

Giám sát trưởng lão nhẹ quát lên.

Nhìn ra được hắn đối với Lăng Tiếu là lòng tin mười phần, chỉ là hắn cũng không biết mình đã trúng phải kế phản dụ hoặc của Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu chẳng những có lòng tin làm một đời kiêu hùng, cũng có lòng tin

làm nhất phưng bá chủ, chỉ là hắn không biết ý đồ của giám sát trưởng lão là cái gì mà thôi.

Hôm nay giám sát trưởng lão đối với hắn ký thác kỳ vọng như thế, Lăng Tiếu như thế nào sẽ cô phụ tâm ý của lão đây.

Hắn lập tức đứng thẳng đoạn vỗ ngực nói:

- Chỉ cần ngài chịu rời núi giúp ta, tiểu tử có lòng tin tuyệt đối có thể sáng tạo ra tồn tại có thực lực không dưới Linh Vũ Các kia!

Lúc này, giám sát trưởng lão có chút trợn tròn mắt, lão còn thật không nghĩ đến Lăng Tiếu chớp mắt liền trở nên tự tin như vậy, hơn nữa lời nói càng thêm cuồng ngạo.

Lúc này lão mới ý thức được chính mình rơi vào kế của Lăng Tiếu rồi.

Lão không có tức giận, ngược lại còn cười, nếp nhăn trên mặt kia tầng tầng chồng chất lên nhau, nhìn lên mang theo vìa phần cảm giác quỷ dị.

- Ngươi cái tiểu hoạt đầu này xem ra ngươi sớm đã có dã tâm không nhỏ a, ngay cả ta lão đầu này đều tính kế, ta vẫn xem thường ngươi a!

Giám sát trưởng lão cười nói.

Trong mắt lão thoáng qua vài phần vui mừng, lão chính là muốn thấy Lăng Tiếu có phần ngạo khí này, có lẽ Lăng Tiếu có thể giúp lão hoàn thành tâm nguyện của lão.

- Giám sát trưởng lão, ngài phụ giúp ta không biết có điều kiện gì? Điểm này ta muốn phải rõ ràng, bằng không tiểu tử cũng không dám phiền toái lão nhân gia ngài!

Lăng Tiếu cũng là khẩn trưởng nói.

Giám sát trưởng lão tu vi thâm bất khả trắc, hơn nữa còn là Thánh dược sư trong truyền thuyết, người như vậy có thể phụ giúp cho hắn mà nói, nhất định là như hổ thêm cánh, thật muốn thành tựu thế lực giống như Linh Vũ Các, vậy tuyệt đối không phải là mộng tưởng gì.

Giám sát trưởng lão sâu xa nói:

- Ta từng cho là gia nhạp Đan Minh, hi vọng có thể mượn lực lượng của Dược môn cùng Đan tông lần nữa khôi phục thịnh huống của Dược tông xưa kia, chỉ tiếc ta quá ngây thơ rồi, bọn họ vốn là không muốn Dược tông chúng ta xuất hiện trở lại, một mực để cho ta đảm nhiệm lấy chức vị giám sát này, cũng không có ý đồ giúp ta trọng tổ Dược tông, hôm nay ngươi thu được Luyện đan quyết của Dược tông chúng a, xem như cùng ta có vài phần uyên nguyên, cho nên ta tính toán đem ngươi trở thành một đời tông chủ mới của Dược tông chúng ta, trọng tổ Dược tông, ta cam nguyện phụ giúp ngươi.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong nhăn nhẹ một chút lông mày, hắn ở trong lòng suy nghĩ lời nói của giám sát trưởng lão.

Hắn suy nghĩ đến một lúc sau mới nghiêm túc nói:

- Việc này ta không thể nào đáp ứng ngài!

Giám sát trưởng lão kích động nói:

- Vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi ngại lão phu không giúp được ngươi sao? Lão phu nhưng là cao cấp Thánh giả, ở Trung vực không có mấy người có thể cùng ta gọi nhịp!

Khôi phục Dược tông là tâm nguyện duy nhất của lão, mà lão cũng nhìn

trúng tiềm lực của Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu không đáp ứng, lão thật là không biết nên làm như thế nào cho phải rồi.

Lăng Tiếu lúc này mới nói:

- Ta là muốn sáng tạo ra thế lực, nhưng mà ta không muốn lấy danh nghĩa của Dược tông, bởi vì ta căn bản chưa được tính là người của Dược tông, mà ta cũng không hi vọng ngài đem thế lực của ta tưởng tượng thành Dược tông, nếu như ngài thật muốn gây dựng lại Dược tông mà nói, đợi sau khi ta sáng tạo ra thế lực, có thể phân lấy một khối thế lực đơn độc lấy tên Dược tông, nhưng mà thế lực này cũng phải phụ thuộc vào quản hạt của Lăng Tiếu ta, thuộc về một phần tử không thể phân cách của thế lực ta, đay có lẽ có khả năng!

Lăng Tiếu lời này nói đến chém đinh chặt sắt, không có nửa phần do dự.

Thế lực của hắn tuyệt đối không thể lấy bất kỳ danh nghĩa hoặc ý chí đi sáng kiến, hắn muốn dùng phương thức cùng ý nghĩ của mình đi làm.

Chỉ có như thế, hết thảy đây mới sẽ trở nên có ý nghĩa, càng sẽ để hắn làm tốt gấp bội.

Giám sát trưởng lão ngốc ngốc nhìn Lăng Tiếu, trong con mắt tràn đầy vài phần dị sắc.

Lấy thân phận của lão không biết bao nhiêu người sẽ cố gắng đi bợ đỡ cùng nịnh hót lão, mà Lăng Tiếu lại không đi bán mặt mũi, đây để cho lão có chút không sờ tới được.

Giám sát trưởng lão trầm mặc rất lâu, lão nặng nề thở dài một hơi nói:

- Tốt, ta có thể đáp ứng ngươi, chỉ cần Dược tông có thể trọng hiện.

Hắn bị cái hảo sự đột nhiên đến kia khiến cho kinh hỉ đến không ngậm được miệng.

Một gã cao cấp Thánh giả, đây là cái khái niệm gì?

Đây đã là một trong những người cường đại nhất của Trung vực, có tuyệt thế cường giả như vậy tọa trấn, Lăng Tiếu lo gì đại nghiệp không thành!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1198 - Hoan Nghênh Thiếu Gia Trở Về!

- Ngươi trước đi nộp nhiệm vụ đi? Đợi ta bàn giao hết thảy chúng ta lại bàn luận về kế hoạch lâu dai.

Giám sát trưởng lão nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, đi ra khỏi chỗ của giám sát trưởng lão, đến địa phương giao trả nhiệm vụ.

Tên lão giả phân phát nhiệm vụ kia thấy Lăng Tiếu xuất hiện, ánh mắt lộ ra vài phần lạ lùng, hắn thản nhiên nói:

- Ta còn cho là ngươi không đến nộp nhiệm vụ rồi!

Lăng Tiếu cười cười không nói nhiều cái gì, đem đan dược mà mình đã luyện chế xong giao ra.

Lão giả kia mở bình, nhìn những đan dược này phân biệt tỉ lệ cùng với công hiệu.

Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Đây là Thổ Kim song hệ hợp nhất Huyền Đế đan, ngươi... Ngươi thật sự làm được rồi?

Lăng Tiếu ứng nói:

- Đây cũng không phải là rất khó đi, một khả đan dược khả có thể gọi là

Đoạn Mạch Hoạt Kinh đan, có thể phế trừ Thiên Âm tuyệt mạch, hơn nữa đối với người nọ sẽ tạo thành thương tổn không quá lớn, chẳng qua là tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng, còn có một khỏa này là Tu Giới đan, có thể để tinh thần giới khôi phục như cũ, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Lăng Tiếu lĩnh ba đạo thất cấp nhiệm vụ, đều đã được hắn hoàn thành, đây đều dựa vào ký ức truyền thừa được Dược Thần quán thâu vào cho hắn, bằng không hắn cũng không biết phương pháp luyện chế hai loại thất phẩm đan dược ở phía sau.

Lão giả phân phát nhiên vụ kia lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng được.

Đệ nhất loại song hệ hợp nhất Huyền Đế đan thì thất phẩm Luyện dược sư bình thường muốn hoàn thành đã không đơn giản rồi, mà hai loại đan dược ở phía sau lại càng không nghe nói qua, nhưng nhìn phẩm sắc cùng đan hương vị đạo kia, có thể khẳng định không phải là phàm phẩm.

Ba đạo nhiệm vụ này tuyên bố đã lâu rốt cuộc có người đem nó hoàn thành, còn là một Luyện dược sư rất trẻ tuổi.

Đây nếu để cho người ở bên ngoài biết chỉ sợ đều sẽ chấn kinh không dứt.

Lão giả kia đối với Lăng Tiếu nịnh nọt nói:

- Tốt... Tốt, thật không hổ là Luyện dược sư mà giám sát trưởng lão nhìn trúng, thật là để lão phu bội phục a!

- Cái này, ngươi vẫn trước đem thù lao của ta lấy ra đi, ta không có quá nhiều thời gian đặt ở đây đâu, đúng rồi, ta thuận tiện lĩnh mấy cái thất cấp nhiệm vụ mới.

Lăng Tiếu nói.

Lão giả kia hải lòng gật gật đầu, sau đó lấy ra ba đạo thất cấp thù lao của nhiệm vụ giao cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lại lĩnh ba cái thất cấp nhiệm vụ, phản hồi trở về lầu các của giám sát trưởng lão.

Hắn dùng thời gian mấy ngày lại đem ba đạo nhiệm vụ kia hoàn thành, đồng thời cũng cùng giám sát trưởng lão thương nghị tốt hết thảy, lúc này mới chuẩn bị lên đường đi tới Địa Ngục thành.

Chỉ bất quá giám sát trưởng lão rời đi còn truyền đến vào trong Dược môn, một gã Thánh giả mà Lăng Tiếu từng thấy qua muốn khuyên bảo giám sát trưởng lão lưu lại, đáng tiếc giám sát trưởng lão đã quyết ý rời đi, hắn cũng là không có cách nào ngăn cản.

Cuối cùng trưởng lão của Đan Minh nội các cũng là liên tục tiếc nuối vì sự ra đi của vị Thánh dược sư này, tất cả đều đang thầm thở dài vận khí của Lăng Tiếu thật tốt, cư nhiên ngay cả một vị nhân vật tuyệt thế như vậy cũng mời đi được, thật là để cho bọn họ cảm thấy hâm mộ cùng đố kỵ.

Tin tức Lăng Tiếu trọng hiện Dược Đô cũng rất nhanh liền truyền đi ra ngoài.

Bởi vì hắn là mục tiêu của Cổ sát lệnh, có rất nhiều người còn muốn đánh chủ ý lên hắn.

Chỉ là tin tức truyền đến không bao lâu, Lăng Tiếu lại một lần nữa biến mất ở Dược Đô, đi về nơi không rõ.

Lăng Tiếu cùng giám sát trưởng lão, không, nên xưng hô giám sát trưởng lão là Hàn lão, nguyên danh của lão gọi là Hàn Khai, là một gã Thái tượng trưởng lão của Dược tông, cũng là người duy nhất may mắn còn sống sót của

Dược tông.

Đối với Dược tông đã từng biến mất, Hàn Khai không nói tới một chút, Lăng Tiếu cũng không có ý tứ truy đến ngọn nguồn rồi.

Hai người từ Dược Đô tới Địa Ngục thành bất quá là dùng thời gian vài ngày mà thôi, cùng thời gian mà đám người Diệp Vân Phong cần di chuyển muốn ngắn hơn mấy lần, bởi vì thực lực chênh lệch quá xa, mà hai người Lăng Tiếu đều là hết tốc lực gấp rút lên đường, tự nhiên là có thể nghĩ được.

Hàn Khai biết quỷ dị của Địa Ngục thành, nhưng mà lấy thực lực hôm nay của lão, ở Trung vực còn không có mấy địa phương mà lão không dám đi, không dám ở lại, cho nên lão cũng không hỏi Lăng Tiếu vì sao chọn nơi đó làm chỗ khởi điểm.

Địa Ngục thành vẫn là cảnh tượng tàn bại tiêu điều như vậy.

Đám người Huyền Diệu dù vào trú ở phủ thành chủ nhưng mà chưa từng đối với Địa Ngục thành này thực thi bất kỳ quản lý gì, bởi vì hắn biết Tử vong chi mê của Địa Ngục thành một ngày không có phá giải liền không có bao nhiều người dám lưu lại quá lâu ở Địa Ngục thành, một khi có cái quản lý chế độ cưỡng chế igf chỉ sợ sẽ để cho chỗ này trở nên càng thêm hoang lương không chịu nổi.

Bên trong phủ thành chủ, Huyền Diệu ngồi ở giữa một cái tiểu hình trận pháp.

Trận pháp này lấy hình dạng ngũ tinh làm cơ bản, lấy âm dương làm phụ giúp, mang theo các loại huyền ảo chi ý, để người khác cảm thấy rất thần kỳ.

Huyền Diệu thân là truyền nhân duy nhất của Huyền Cơ môn, biết rõ chiêm bặc thôi toán, ngũ hành bát quái, mệnh lý phong thủy... Đây là một loại thủ

đoạn quỷ thần mạc trắc.

Hắn từ trong đả tọa tỉnh lại, trong ánh mắt lộ ra quang mang thâm thúy mênh mông.

Từ sau trận tiểu bỉ của Hoàng bảng chi tranh, thực lực của hắn đã từ trung cấp Địa Hoàng tiến đến Địa Hoàng đỉnh phong.

Tốc độ của hắn không tính là nhanh nhưng mà tuyệt đối không chậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1199 - Hoan Nghênh Thiếu Gia Trở Về! 2

Hắn mỗ lần đột phá một cái đại giai đều là mượn đan dược mà Lăng Tiếu cung cấp, nhưng mà bản thân hắn cũng có truyền thừa của Thiên Cơ Tử đời trước, tốc độ đề thăng cũng có ưu thế, chỉ là phần lớn thời gian hắn tiêu tốn ở trên chiêm bặc thôi toán, tham tụ trện pháp, lúc này mới để cho tốc độ của hắn hạ xuống không ít.

Hắn đi ra khỏi Ngũ Tinh Tụ Quang trậ, bay lướt vào trong đại điện phủ thành chủ sâu xa nói:

- Tất cả mọi người đều ra đi, chúng ta chuẩn bị nghênh đón thiếu gia trở về!

Sưu sưu!

Lời của hắn vừa mới rơi xuống, từng đạo thân ảnh từ mấy phương hướng nhanh chóng bay lướt lại đây.

Phượng Tiêm Vận dẫn đầu hỏi:

- Tiếu, hắn trở về rồi sao?

Những người khác tất cả đều là khuôn mặt khẩn trương nhìn Huyền Diệu, chờ mong câu trả lời của hắn.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu nói:

- Chúng ta nhanh một chút, có lẽ có thể ở cửa thành chờ hắn trở về!

Nói xong hắn liền dẫn đầu hướng ra ngoài bay lướt đi.

Những người khác cũng không chần chờ, lập tức theo sát phía sau.

Một khác kích động nhất này không ai bằng mấy nữ nhân rồi, nhất là Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng với Bạch Vũ Tích tam nữ, chúng nữ cùng Lăng Tiếu chia cách đã có thời gian không ngắn rồi, trong lòng rất là nhớ nhung.

Đoàn người ở bên trong phủ thành chủ bay lướt ra, kinh động đến mọi người ở trong Địa Ngục thành.

- Người của phủ thành chủ đều đang làm gì a? Chẳng lẽ bọn họ quyết định rời khỏi chỗ này rồi sao?

- Có khả năng, bọn họ nhưng là lần đầu tiên toàn bộ xuất động, xem ra bọn họ cũng không muốn chết không hiểu ở chỗ này a!

- Đáng tiếc mấy bé con bổ mắt kia, mỗi lần nhìn thấy đều để cho tâm trí thanh thản, lòng dạ thảnh thơi, bây giờ đi rồi sau này lại không nhìn thấy nữa.

- Xem ra ai muốn vào trú ở phủ thành chủ lại sẽ có một phen tranh chấp không nhỏ a!

Lăng Tiếu cùng Hàn Khai vừa mới đến ngoài cổng thành!

Lăng Tiếu liền cảm ứng được từng cỗ khí tức quen thuộc, lập tức mỉm cười nói:

- Xem ra thần côn kia đã biết ta đến, cư nhiên toàn bộ đều đi ra.

Có thể biết hắn lúc này đến Địa Ngục thành, Lăng Tiếu có thể đoán được là kiệt tác của Huyền Diệu, chỉ có thần côn này mới có năng lực biết trước một chút.

Huyền Diệu, Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Phong Nha, Lưu Quần, Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, Cốc Kiều Kiều cùng với mấy vị Thiên Tôn bị thu phục hạ xuống cửa thành.

Mọi người đối diện Lăng Tiếu nhất tề cung kính nói:

- Hoan nghênh thiếu gia (phu quân) trở về!

Lăng Tiếu nhìn đoàn người hô lên mà cười:

- Tốt tốt... Gặp lại các ngươi đều ở đây, bản thiếu gia rất vui vẻ, từ hôm nay trở đi, liền là lúc Lăng Tiếu ta khai sáng cơ nghiệp!

Lăng Tiếu hào hùng vạn trượng, hắn đến chỗ khởi điểm nhân sinh rốt cuộc phóng thích ra tráng chí ở trong lòng hắn, hắn muốn từ chỗ này, muốn dùng những nhân mã này bắt đầu xưng bá Trung vực.

Mọi người đem hai người Lăng Tiếu đón vào trong phủ thành chủ, Lăng Tiếu đương nhiên ngồi lên chỗ ngồi của chức vị thành chủ bỏ trống đã lâu.

Những người này đều là huynh đệ, nữ nhân cùng với người đi theo mà hắn tụ họp lại, nhân số dù ít nhưng mà quý ở tinh nhuệ, muốn phát triển lên cũng sẽ không quá mức khó khăn.

Hàn Khai coi như là kiến thức được dã tâm của Lăng Tiếu, lão không nghĩ đến Lăng Tiếu đã sớm bắt đầu mưu hoạch ý đồ xưng bá rồi, mà chính mình trước đó vẫn còn dụ đạo hắn, thật sự là để lão cảm thấy tự giễu không thôi.

Bất quá lão cũng rất là may mắn chính mình không có nhìn nhầm người.

Lão tin tưởng chỉ cần Lăng Tiếu có thể phát triển lên, Dược tông bọn họ nhất định có thể lại một lần nữa trọng hiện Trung vực, dương danh Trung vực!

- Ta giới thiệu cho mọi người, vị này từng là giám sát trưởng lão bên trong Đan Minh, không chỉ thực lực có thể nói là tuyệt đỉnh, càng là một gã Thánh dược sư hàng thật giá thật, nhận được lão nhân gia hắn để mắt đến Lăng Tiếu ta, chịu rời núi giúp ta khai sáng cơ nghiệp, sau này lão chính là trưởng bối của chúng ta, tất cả mọi người gọi Hàn lão là được, có lão nhân gia hắn ở đây, đại nghiệp của chúng ta đã thành công một nửa rồi!

Lăng Tiếu long trọng hướng về phía người ở bên cạnh mình giới thiệu Hàn Khai nói.

Người ở bên trong điện thần sắc đều là biến đổi, bọn họ không nghĩ đến lão nhân sắp rụng hết răng này lại có thân phận cao quý như thế, lập tức đều đứng dậy khom người hành lễ vấn an một tiếng:

- Hàn lão!

Liền ngay cả Phong Nha một mực nhìn Lăng Tiếu không tốt cũng cam tâm tình nguyện khom người rồi.

Hắn vốn dĩ vì thân phận mình là Thánh giả đủ để Lăng Tiếu toàn lực lôi kéo rồi.

Chỉ tiếc, sau khi Lăng Tiếu cấp cho hắn nhiệm vụ bảo hộ mười năm, còn lại địa phương dùng đến hắn căn bản không nhiều lắm, hắn nguyên cho là chờ thời gian báo ân qua đi, hắn chắc chắn sẽ mang theo Tàn Báo rời khỏi Lăng Tiếu, nhưng mà hôm nay Hàn Khai đến đây lại để cho hắn cảm thấy chính mình tựa hồ có chút quá khinh thường Lăng Tiếu rồi, cũng đánh giá cao

phân lượng của mình ở trong lòng Lăng Tiếu.

Đây để cho trong lòng hắn ít nhiều có chút không thăng bằng, hắn không nhịn được mà suy nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này có thể trở thành một đời Thánh Hoàng mới hay sao?

- Thần côn, lúc trước đến Địa Ngục thành là ý của ngươi, bây giờ cũng do ngươi nói một chút đi, bây giờ nên làm như thế nào cho phải, bây giờ phá thành trì thật sự là có thể phá được!

Lăng Tiếu nói vào chính đề.

Hắn bây giờ một phút đồng hồ cũng là không muốn đợi nữa rồi, hận không thể lập tức đem thành trì này gây dựng lại, để nó trở thành địa bàn thứ nhất của mình.

Huyền Diệu vẫy nhẹ quạt giấy nói:

- Địa Ngục thành lại được xưng là tử vong chi thành, người sinh hoạt ở chỗ này nhiều nhất sống không quá ba năm, cho dù là cường giả Đế giai cũng là như thế, mê đoàn tồn tại mấy vạn năm ở chỗ này chỉ có đem tử vong chi mê vạch trần ra, mới là lúc chúng ta gây dựng lại thành trì, cũng là lúc chúng ta khai sáng đại nghiệp.

- Đạo lý này ai cũng hiểu, chỉ là chúng ta nên làm như thế nào mới có thể đem tử vong chi mê này vạch trần được?

Diệp Vân Phong không nhịn được hỏi.

Huyền Diệu cười nhẹ một chút nói:

- Hai năm nay ta đã sớm đem Địa Ngục thành xem xét một lần, mê đoàn này đã có đầu mối, chỉ là chỉ có chờ thiếu gia trở về mới có thể đem nó phá giải!

Đây đã trở thành một cái định luật tử vong.

Không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ đến đây đều xem xét cái bí tân này, nhưng mà đều là bất lực trở về, để cho Địa Ngục thành này trở thành một trong bảy đại mê đoàn của Trung vực.

Song Huyền Diệu lại nói hắn biết chỗ của mê đoàn này, để cho người đang ngồi đều hơi động dung.

Lăng Tiếu hỏi:

- Vì cái gì phải đợi bản thiếu gia trở về mới có thể phá giải?

Huyền Diệu nghiêm mặt nói:

- Ngươi là người đứng đầu Địa Ngục thành, không do ngươi đến phá giải thì do ai đến phá giải đây?

- Biện pháp để phá là gì, ngươi trước nói một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đi, ta đi tới chỗ này liền cảm thấy có chút không phù hợp.

Lăng Tiếu cười nói.

Huyền Diệu còn chưa nói chuyện, Hàn Khai lại đã nói:

- Sinh mệnh lực đang biến mất, bất quá sau khi tiến vào phủ thành chủ này lại không có cái tình huống đó, chắc hẳn có người đã bày ra trận pháp đem tình huống quỷ dị kia cách tuyệt rồi!

Huyền Diệu cười nói:

- Không hổ là Hàn lão, chỗ này xác thật bị ta bày một tiểu hình trận pháp, đem chỗ này cùng với ngoại giới cách tuyệt rồi, ch nên chúng ta ở chỗ này sống bao lâu cũng sẽ không có cái vấn đề gì, nhưng mà người ở ngoài phủ thành chủ thì không được, vấn đề tử vong này vẫn phải giải quyết.

- Quân sư ngươi máu nói một chút đây là chuyện gì xảy ra, nghe đến ta cũng phải nổi cáu rồi.

Diệp Vân Phong vội vàng nói.

Diệp Vân Phong đến chỗ này hơn một năm rồi, cũng không có cùng Huyền Diệu điều tra qua vấn đề này, bây giờ hắn lại là có chút khẩn cấp rồi.

Huyền Diệu trầm ngâm một chút nói:

- Mọi người theo ta một chuyến đi, nhìn tình huống nơi đó các ngươi sẽ hiểu được đây là chuyện gì xảy ra rồi.

Nói xong, hắn dẫn đầu đứng lên, hướng về phía bên ngoài đại điện mà đi.

Những người khác đều lập tức đi theo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1200 - Quỷ Mẫu Yêu Tử Trận.

Đoàn người đến ngoại vi Địa Ngục thành, chỗ này là phía bắc của thành trì, là địa phương gần với tử vong sơn mạch nhất.

Lâu các ở phụ cận đã sớm toàn bộ bị sụp đổ rồi, bốn bề đều là một phiến tràng cảnh hoảng loạn, không có một tia nhân yên, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy cỗ hài cốt, từng đạo âm phong thổi qua để cho người ta cảm thấy có chút mao cốt tủng nhiên.

Hàn Khai lẩm bẩm nói:

- Sinh mệnh lực ở chỗ này tiêu tán nhanh hơn!

Nói xong từng đạo không gian lực lượng bị lão nhẹ nhàng huy xuất đi, đem mọi người bao bọc vào trong đó.

Lúc này mọi người đều đánh một cái run lập cập vì rét, tựa hồ đều không ý thức đến vừa mới ở trong nguy hiểm.

Quanh thân Huyền Diệu oánh nhiễu lên lực lượng quang minh, chỉ thấy trong miệng hắn niệm niệm từ ngũ, trong tay đánh ra mấy cái công kích năng lượng huyền ảo, quang minh năng lượng này công kích hướng về hoang lương ở bốn phía oanh tới.

Hưu hưu!

Quang lực lượng giống như chiếu rọi cả vùng đại địa đen nhất, mà ở trên phiến đất hoang lương này tựa hồ có hung vật gì đó bị chiếu xạ đến hiện ra

nguyên hình.

Ô ô...

Từng đạo thanh âm thê lệ ở trong tai mọi người vang lên, giống như là tiếng thảm khiếu của quỷ hồn đến từ cửu u địa ngục, để cho người ta cảm thấy đủ loại sợ hãi; không chỉ như thế, ở dưới phiến tiếng kêu thảm khiếu này còn hòa trộn với rất nhiều thanh âm của linh thú tê hống, mang theo không khí quỷ dị.

Cùng lúc đó, từng đạo tử vong chi khí mà mắt thường khó có thể thấy được đang hướng bốn phương khuếch tán mà đi, còn có phần lớn muốn hướng về phía mọi người quấn quanh mà đến, chỉ là lại bị không gian lực lượng kia của Hàn lão cách tuyệt ra rồi.

- Làm sao lại có thanh âm được? Quá kinh khủng!

Dao Thanh Mẫn nghe đến độ có chút phát lạnh, nàng mang theo thần sắc tái nhợt nói.

Băng Nhược Thủy khẽ cầm tay nàng một chút nói:

- Sư tỷ đừng sợ, đây có thể chỉ là ảo giác!

Long hình chiến khí của Lăng Tiếu hình thành hộ thể, tiến lên phía trước một bước nhìn ở bốn phía xung quanh sâu xa nói:

- Những tử khí này rất quỷ dị, thật giống như có thể bất tri bất giác hủ thực sinh mệnh lực của con người, bất quá chúng nó có thể làm được như vậy hẳn là có trận pháp duy trì, trận nhãn liền ở chỗ này!

Lăng Tiếu nói xong, cả người hướng về phía một nơi không bắt mắt phi phác

mà qua, trong tay mang theo Băng Hỏa kiếm liền hướng chỗ kia oanh tới.

Oanh long!

Sau khi kiếm khí oanh ở chỗ trận nhãn, trận nhãn kia cư nhiên giống như là di động lại biến mất không thấy, mà tử vong chi sắc ở phụ cận cũng trở nên tiêu tán không ít.

Ngay lúc đó, Hàn Khai động rồi, lão nhẹ quát một tiếng:

- Cấm cố cho ta!

Trước khi thanh âm của lão hạ xuống, một mảnh không gian lực lượng hướng về phía một địa phương đánh áp đi xuống, cái địa phương này trong nháy mắt giống như là bị hãm lại, lại có mấy trăm thước đất bị oanh đạp rồi.

Chỉ là quang mạc của trận nhãn kia lại đã là biến mất không thấy.

Đúng lúc Hàn Khai chuẩn bị động thủ lần nữa, Huyền Diệu lên tiếng nói:

- Hàn lão chớ vội, nó trốn không thoát, huống chi ngươi bây giờ cũng không hủy được nó, nó chỉ là một cái huyễn ảnh trận nhãn, trận nhãn chân chính cũng không ở chỗ này.

- Vậy ở chỗ nào?

Lăng Tiếu vội vàng hỏi.

Hắ bây giờ căn bản cũng hiểu được vì sao người ở trong Địa Ngục thành không sống được quá ba năm, hóa ra là có những tử vong chi khí này đang tác quái. Tử vong chi khí có thể hủ thực sinh mệnh lực của bất kỳ người nào, nhưng mà đối với cường giả từ Vương giai trở lên mà nói hẳn là sẽ không

tạo thành quá nhiều thương hại mới đúng, nhưng mà Tử vong chi khí này lại là đặc biệt quỷ dị cùng nồng đậm, coi như là Đế giai đều ở lúc không cẩn thận liền sẽ bị hủ thực, như thế mà nói, ngày đêm tích lũy bị rút đi sinh mệnh lực, cũng khó trách sẽ thỉnh thoảng chết người.

Huyền Diệu lộ ra một cái thần sắc nghi hoặc nói:

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, đây hắn là một cái Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, là một loại trận pháp song trận quán liên, mà ở Địa Ngục thành chỉ là một cái yêu tử mắt trận, mà cái yêu tử trận này nếu như ta đoán không sai mà nói hẳn là ở trên mặt đất chỗ này.

Huyền Diệu nói xong đồng thời còn bước lên phía trên.

Hàn Khai nhìn Huyền Diệu lộ ra vài phần lạ lùng, lão không nghĩ đến người trẻ tuổ này nói được rõ ràng như thế.

Quỷ Mẫu Yêu Tử trận này lão cũng từ trên một chút điển tịch thấy qua, đây nhưng là trận pháp tà ác bát giai trở lên, hơn nữa trận pháp hết sức ẩn giấu, coi như là Bát giai trận pháp đại sư bình thường cũng đừng hòng nhìn ra được bí mật ở trong đó, huống hồ cho dù có thể tìm tới chỗ bày ra trận pháp cũng không phải là người bình thường có thể phá hoại được, ngược lại đi tới gần trận pháp tuyệt đối là muốn cái mạng già.

- Ngươi đã biết đây là Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, hẳn là biết hung hiểm của trận pháp này, chúng ta nên rút khỏi nơi đây, một lần nữa tuyển chọn thành trì chinh chiến!

Hàn Khai nhìn Huyền Diệu thản nhiên nói.

Huyền Diệu cười nhẹ nói:

- Người muốn thành đại sự phải đi những đường mà người khác không dám đi, đây là bước đầu tiên mà thiếu gia phải trải qua, chính vì cái gọi là khởi đầu khó, chỉ cần Lăng Tiếu có thể đem Quỷ Mẫu Yêu Tử trận phá đi, chúng ta lại hướng mọ người tuyên bố tin tức này, mọi người sẽ cảm thấy có cái phản ứng gì?

Thần sắc của mọi người đều nhẹ nhàng biến đổi.

Nếu theo như Huyền Diệu nói, danh khí của Lăng Tiếu sẽ tăng lên một tầng, bởi vì vạn năm đến nay cũng không có ai có thể phá giải Tử vong chi mê, bây giờ có người phá được tuyệt đối sẽ khiến cho oanh động vô cùng.

Huyền Diệu lại nói:

- Huống chi chỗ này phía bắc sát Tử Vong sơn mạch, có thể cung cấp thiên nhiên bình chướng tuyệt đại cho chúng ta, cũng cung cấp cho chúng ta tư nguyên vô tận, đây cũng chính là nguyên nhân mà ta muốn thiếu gia tuyển chọn chỗ này để khởi điểm.

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ đem Tử Vong sơn mạch đều chiếm làm của tư hay sao?

Hàn Khai nhíu mày nói.

Huyền Diệu cười nhạt một chút nói:

- Đây có cái gì không được!

Hàn Khai không nói chuyện, Phong Nha lại dẫn đầu mắng to lên:

- Thật là một tên điên, Tử Vong sơn mạch không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm, nó là một trong bảy đại cấm địa của nhân loại ở Trung vực, ngươi

lại dám đánh chủ ý lên nó, thật là không thể nói lý!

Hắc Ma môn cũng từng muốn chiếm cứ Tử Vong sơn mạch vì chính mình, nhưng mà cuối cùng đều bất lực trở về, hơn nữa còn hao tổn đại lượng nhân mã, cho nên Phong Nha cảm thấy ý nghĩ của Huyền Diệu quá ngây thơ rồi.

Huyền Diệu nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Tử Vong sơn mạch liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, chúng ta đương nhiên là không thể nào hoàn toàn chiếm cứ rồi, chúng ta chỉ cần từ nơi đó kiếm lấy một khối địa phương, để cho nó trở thành chỗ của thế lực chúng ta không phải càng tốt sao?

Ngừng một chút, hắn lại chuyển chủ đề nói:

- Việc cấp bách vẫn là đem Yêu tử trận ở chỗ này phá vỡ đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1201 - Quang Minh Huyết Trận, Phổ Chiếu Đại Địa.

Lăng Tiếu cười to nói:

- Thần cồn nói không sai, chúng ta liền tử trong Tử Vong sơn mạch chiếm đi mấy chục ngọn sơn phong chỉ là chút ý tứ, bây giờ trước đem Yêu tử trận ở Địa Ngục thành này phá vỡ đi!

Hàn Khai nói:

- Ta cũng không biết cách phá Yêu tử trận, chẳng lẽ tiểu hữu đã có phương pháp phá trận?

Huyền Diệu nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Ta chỉ có thể tìm tới chỗ bố trí Yêu tử trận, ta cũng không có biện pháp phá trận, năng lực của ta còn không đủ!

- Quân sư nói nhiều như vậy, hóa ra ngươi cũng không có biện pháp phá vỡ trận pháp này a, chúng ta ở lại chỗ này còn có ý nghĩa gì?

Diệp Vân Phong lên tiếng hỏi.

- Ta mới vừa rồi không phải đã nói sao? Trận pháp này phải là thiếu gia mới có thể phá!

Huyền Diệu rất nghiêm túc mà nói.

Lăng Tiếu nói:

- Thần côn chớ nói khó hiểu rồi, nói đi, muốn ta làm như thế nào?

Huyền Diệu cười nói:

- Trước đến mấy khỏa đan dược cho ta tăng lên một chút, đến lúc đó ta mới có thể tìm được nơi bày Yêu tử trận cho người được.

Lăng Tiếu cười mắng:

- Ta dựa vào, nói đi nói lại, ngươi cái tên này là muốn lừa đan dược của ta a!

Huyền Diệu nghiêm mặt nói:

- Chỉ có thực lực của ta được nâng lên mới có thể bố trí trận pháp càng thêm cao giai, bằng không ta cũng không có biện pháp.

- Ừ, đi thôi, đi về trước, tăng lên thực lực chỉ bất quá là dễ dàng!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Huyền Diệu nói.

Đây nếu là để cho võ giả khác nghe được lời này chỉ sợ hâm mộ không thôi.

Người khác tân tân khổ khổ vài chục năm chỉ có thể tăng lên một cấp, ở trong mắt Lăng Tiếu lại là quá dễ dàng, đây còn để người ta sống nữa hay không.

Sau khi trở về, Lăng Tiếu lập tức thay Huyền Diệu luyện chế đan dược Quang thuộc tính, lại cho Diệp Vân Phong một khỏa Chuyển Tôn đan, Lưu Quần cũng rốt cuộc được xuất đầu ròi, hắn chiếm được Lăng Tiếu ban cho cực phẩm Mộc thuộc tính Huyền Đế đan.

- Đa tạ thiếu gia ban thưởng! Lưu Quần thề chết thần phục thiếu gia!

Lưu Quần quỳ một gối xuống đem đan dược đón ở trong tay, trong con mắt là vẻ kích động hết sức.

Sau nửa tháng, Huyền Diệu trực tiếp thuận lợi đột phá Thiên Tôn, lại ăn vào Chuyển Tôn đan đạt tới thực lực trung cấp Thiên Tôn, mà thực lực của Diệp Vân Phong cũng là đi lên một tầng, đạt tới trung cấp Thiên Tôn, về phần Lưu Quần thì là bắt đầu bế quan, một cái quan ải này đói với hắn mà nói cực kỳ trọng yếu, tuyệt đối không thể hồ đồ.

- Thần côn, bây giờ tính toán nên làm như thế nào?

Lăng Tiếu đơn độc cùng Huyền Diệu nói chuyện.

Huyền Diệu nhìn Lăng Tiếu nói:

- Trận pháp này có hung hiểm cực lớn, ta chỉ có thể đem nó tìm ra, nhưng là phá trận vẫn là muốn dựa vào ngươi, nếu như ngươi cảm thấy không ổn, chúng ta có thể một lần nữa tuyển chọn thành trì khác!

Lăng Tiếu cười to nói:

- Ha ha, thần côn, ta đem ngươi là huynh đệ, lời dư thừa liền đừng nói, ta tin tưởng lựa chọn của ngươi, ta cũng tin tưởng trận pháp nho nhỏ này không làm khó được ta!

Nếu như ngay cả trận pháp đều không phá được, thì như thế nào mà xưng bá một phương!

Lăng Tiếu là đệ nhất Hoàng tọa của hai năm trước, lại càng ở một năm trước trên đan bỉ đại hội của Đan Minh lấy được danh đầu, cảnh giới Thất phẩm

Luyện dược sư.

Tương truyền hắn đã thất tung một năm rồi, nhưng mà hắn đột nhiên lại xuất hiện ở Địa Ngục thành còn là trở thành thành chủ.

Đây để cho người trong Địa Ngục thành mỗi cái đều ngạc nhiên không dứt.

Càng ngạc nhiên hơn chính là một cái tin tức khác, Lăng Tiếu lại muốn đem Tử vong chi mê trong Địa Ngục thành phá giải, để tất cả mọi người có thể an tâm sống ở trong Địa Ngục thành.

Tin tức này trong lúc nhất thời giống như ôn dịch ở trong thành đều tạc khai ra.

- Có nghe nói không, nguyên lai thành chủ ở chỗ này lại là đệ nhất Hoàng tọa Lăng Tiếu kia, thật không biết là thật hay giả.

- Nghĩ đến sẽ không phải là giả đi, nếu nhân gia đem thân phận công bố, khẳng định liền định chiếm chỗ này xưng vương rồi, chỉ là Tử vong chi mê ở chỗ này còn chưa giải khai, chẳng lẽ hắn không sợ chết sớm sao.

- Có thể nhân gia thật tìm được biện pháp phá giải rồi a.

- Sẽ dễ dàng như vậy sao? Không biết bao nhiêu Đế giai đại năng cũng tự nhân mình có thể phá giải, nhưng mà đi đến lại là chết ở chỗ này, hoặc là trực tiếp chạy rồi.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, hắn thật có năng lực giải quyết vấn đề ở chỗ này, chúng ta chính là ở chỗ này định cư không đi nữa.

- Thiếu gia, ta đã dựa theo lời của quân sư, đã vì ngươi mà tạo thế rồi.

Bạch Vũ Tích xoa nhẹ bả vai của Lăng Tiếu nói nhỏ, trên khuông mặt của nàng hiện lên hồng triều, nhìn lại giống như là đóa hoa vừa nở, lộ ra vẻ vô cùng kiều diễm.

Lăng Tiếu vài ngày nay hưởng thụ mọi diễm phúc của nhân gian, tối hôm qua chính là qua đêm với Bạch Vũ Tích.

Cô nàng này ôn nhu như nước, vĩnh viễn đều khiến cho người ta thương yêu vạn phần.

Lăng Tiếu mở bừng mắt nhẹ gật đầu nói:

- Thần côn nhưng đã chuẩn bị tốt chưa?

Bạch Vũ Tích nhẹ nhàng nói:

- Quân sư đã ở đại điện chờ rồi, đang chờ thiếu gia đi qua.

- Ân!

Lăng Tiếu nhẹ đáp một tiếng, hắn vươn người đứng lên, Bạch Vũ Tích lập tức đem một bộ áo choàng máu đen choàng ở trên người Lăng Tiếu, giúp hắn thay quần áo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1202 - Quang Minh Huyết Trận, Phổ Chiếu Đại Địa. 2

Áo choàng màu đen này là Bạch Vũ Tích tự mình làm ra, hôm nay rốt cuộc có thể thay thiếu gia mặc vào, nàng cảm thấy dị thường thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Lăng Tiếu đưa đầu tới hôn nhẹ lên trán của Bạch Vũ Tích một chút, lúc này mới bước đi như long hình hổ bộ đi ra khỏi phòng.

Ở bên ngoài đại điện, tất cả mọi người đều đến đầy đủ rồi, Lăng Tiếu đi thẳng lên trên thủ tọa.

- Thần côn, chuẩn bị được như thế nào rồi?

Lăng Tiếu vào thẳng điểm chính hỏi.

Huyền Diệu ứng nói:

- Không sai biệt lắm, nếu như thiếu gia không có những chuyện khác, bây giờ có thể chuẩn bị phá trận rồi!

- Tốt, bây giờ liền bắt đầu đi, bản thiếu gia đã khẩn cấp rồi!

Lăng Tiếu lòng tin mười phần nói.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu, sau đó quay người đi ra khỏi đại điện.

Hắn đến ở trên tràng rộng rãi phía bên ngài đại điện, quay người lại nói:

- Thiếu gia, kỳ thật Yêu tử trận chân chính hẳn là chôn ở phía dưới này!

- Cái gì? Ở phía dưới này!

Tất cả mọi người không nhịn được kinh hô lên.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu nghiêm túc nói:

- Mới đầu ta cho là trận pháp có thể ở bốn phía của thành trì, nhưng mà mấy ngày nay thông qua quan sát của ta, trong thành từng chỗ đều có dấu vết bị phá hoại, mà ở tòa phủ thành chủ này lại không gặp phải phá hoại nào, mà ta lưu ý một chút, bốn phía cũng bố trí ám văn, chỉ có theien nhãn mới có thể thấy rõ, ta nếu không phải đột phá đến Thiên Tôn, cũng không có cách nào mở ra thiên nhãn thấy rõ hết thảy chỗ này.

Tiếp theo Huyền Diệu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, hắn lấy ra từng khỏa thú đan Quang thuộc tính thất giai, sau đó hướng về phía bốn phía phủ thành chủ ném xuống, tiếp theo hắn cắn nát ngón tay hét lớn một tiếng:

- Lấy máu của ta, tế lên Yêu tử chi tâm kia, Quang Minh huyết trận lên cho ta!

Ngón tay của Huyền Diệu huy vũ, từng giọt tiên huyết hình thành trận văn huyền ảo xuất hiện ở bầu trời mọi người, mà thú đan Quang thuộc tính ở bốn phía tựa hồ nhận được triệu hồi, từng đạo năng lượng thuần khiết vô hạ hướng về phía từng vết máu hội tụ mà đến.

Quang năng lượng cùng tiên huyết hội tụ tạo thành một cái quang mạc quỷ dị!

Huyền Diệu cắn răng hét lớn:

- Còn chưa đủ!

Tiếp theo hắn vỗ bộ ngực mình một cái, lấy phương thức tự tàn để cho chính mình lại phun ra một ngụm tinh huyết.

Điểm hội tụ của tiên huyết tạo thành một khỏa hồng sắc hạt châu, dần dần đằng thăng mà lên, từng đạo quang minh năng lượng càng không ngừng xoay tròn ở chung quanh.

Trong tay Huyền Diệu lại xuất ra một kiện quạt lông màu trắng, hoàn toàn là vị đạo tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy hắn đằng không mà đi, bạch vũ phiến trong tay càng không ngừng huy vũ giống như là Túy vũ bát tiên, từng đạo năng lượng uốn éo như xà hóa thành trận văn quỷ dị.

Hưu hưu!

Đúng lúc đó, trận văn bắt đầu phát sinh dị biến, từng đạo quang mạc kia giống như là sống lại, lại giống như dương quang phổ chiếu, bốn phương đều trở nên sáng trưng lên, vô số quang mang thuần khiết mênh mông đem phủ thành chủ đều bao vây lại.

Huyền Diệu ở trên cao không giống như là tiên nhân hạ phàm, lộ ra quang mang vô cùng thánh khiết, để cho người ta có một loại cảm giác sùng bái.

Lăng Tiếu không nhịn được cười mắng nói:

- Thần côn cái chiêu này thật được rồi, có ba phần ị lực của bản thiếu gia!

- Hắn... Hắn lại là một gã trận văn sư, hơn nữa đẳng giai còn không thấp!

Con mắt của Hàn Khai thoáng qua vài phần lạ lùng lẩm bẩm nói.

Những người khác tất cả đều là một vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ tất cả đều minh mạch Lăng Tiếu vì sao ỷ vào Huyền Diệu rồi, hóa ra bản lĩnh của nhân gia còn thật không kém.

Người ở Địa Ngục thành đều thấy được dị trạng bên phía Phủ thành chủ, từng người thần sắc đều trở nên kinh ngạc lên.

- Chẳng lẽ Lăng Tiếu thật tìm được chỗ phá giải Tử vong chi mê này rồi sao?

- Động tĩnh lớn như vậy, xem ra hẳn là có một chút manh mối rồi, thật là để cho người ta mong đợi a!

- Thật không biết cái thứ gì đang tác quái ở đây, nói không chừng sẽ xuất hiện cái dị bảo gì đó.

- Có cái dị bảo gì cũng không tới phần của chúng ta a, ngoan ngoãn đợi xem chuyện vui đi!

- Thất giai Quang Minh huyết trận, phổ chiếu đại địa, Yêu tử trận hiện cho ta!

Song chưởng của Huyền Diệu buoog ra hét to một tiếng.

Vô số quang mang của quang mạc trở nên càng thêm dày đặc, mà một điểm tinh huyết kia ở chỗ trung ương nhất giống như phụ lên linh tính có phát hiện nào đó, hướng về một góc bên trong phủ thành chủ nhanh chóng mà đi.

Huyền Diệu lăng không đuổi theo, đám người Lăng Tiếu cũng nhanh chóng duổi tới.

Cuối cùng giọt tinh huyết kia hạ xuống ở một địa phương không có chút thu hút nào.

Tinh huyết còn chưa rơi xuống mặt đất, một đạo Tử khí vô hình trùng thiên mà ra, tinh huyết cùng tử khí đụng vào nahu, phát ra tiếng nổ tung cường đại.

Thuận theo tứ tán của tinh huyết, những quang mạc thuần khiết kia thoáng cái cũng hướng về phía bên này chiếu xạ mà tới.

Hưu hưu!

Ô ô!

Một chỗ tử khí nồng đậm kia trong nháy mắt bị hóa đến sạch sẽ rồi.

Huyền Diệu quát to:

- Yêu Tử trận là ở chỗ này, đem mặt đất kia oanh tới!

Lăng Tiếu không nói hai lời, lúc đang muốn tiến lên phía trước xuất chiêu, Tàn Báo lại dẫn đầu nói:

- Thiếu gia, để ta tới đi!

Nói xong, Tàn Báo lăng không bay lướt qua, Phệ Huyết ma đao xuất hiện trong tay hướng về phía địa phương kia nặng nề trảm tới.

Đao trảm đáng sợ đem chỗ đó hoàn toàn nhấn chìm rồi.

Đang ở lúc mọi người cho là chỗ đó bị phá hoại rồi, mô cỗ tử khí nồng đậm như con cóc thôn vụ từ trên mặt đất phun bắn đi.

Một cỗ tử khí nồng đậm đáng sợ này một khi bị dính vào, sinh mệnh lực tuyệt đối sẽ ở trong thời gian ngắn trôi qua.

- Cẩn thận!

Phong Nha ở phía sau một mực chú ý, hắn kinh hô một tiếng, trong nháy mắt lướt ra ngoài, đem tử khí đột nhiên xuất hiện kia oanh tán, đồng thời đem Tàn Báo lôi trở về.

Những tử khí kia từ trên mặt đất cuồn cuộn không dứt phun bắn ra giống như là độc vụ, để cho người ta cảm thấy da đầu tê dại không thôi.

May là những quang minh lực lượng kia thời khắc đều chiếu rọi lại đây, những tử khí kia trong nháy mắt bị tiêu giảm rất nhiều.

Hàn Khai nhẹ nhàng dậm dậm chân, trong tay huy xuất một đạo không gian lực lượng hướng về phía chỗ có tử khí kia oanh đập mà xuống.

Oanh long!

Một ích của tuyệt thế cường giả khiến cho mặt đất kia lập tức nứt ra, phụ cận cũng bị chấn đến địa động sơn diêu rồi.

Sưu sưu!

Thuận theo vết rách ở mặt đất, tử khí đáng sợ cùng một thời gian đồng thời tuôn ra, trong nháy mắt hướng về phía mọi người tràn đầy mà đến.

Mọi người sợ hãi kêu to một tiếng, bọn họ lập tức lui nhanh, mà Hàn Khai cùng Phong Nha lập tức lợi dụng không gian lực lượng đem tử khí cách tuyệt bên ngoài.

Huyền Diệu ở trên cao không lần nữa đánh ra thủ pháp huyền ảo, trong miệng lẩm bẩm quát lên:

- Quang mang vạn trượng, trảm yêu trừ ma!

Từng vòng bạch quang từ phía trên khuynh tiết mà xuống, giống như là mặt trời mới mọc, chiếu đến mọi người đều cảm thấy thư sướng không thôi, chỉ có Phong Nha cùng Tàn Báo lộ ra vài phần chán ghét.

Bởi vì Quang thuộc tính cùng Ám thuộc tính trời sinh chính là lực lượng tương khắc.

Huyền Diệu ở trên cao không mượn nhờ lực lượng của trận pháp, mặc dù trong thời gian ngắn khắc chế được tử khí tràn lan, nhưng mà Huyền Diệu đánh giá thấp tử khí năng lượng được tích lũy ở chỗ này, Quang Minh trận pháp của hắn căn bản không có biện pháp đem nó hoàn toàn khắc chế.

- Không tốt, đại lượng tử khí kia đã tản mát đi ra ngoài, mau truyền bá cho người ở trong thành!

Huyền Diệu thần sắc đại biến quát lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

- Gấp cái gì, đến bản thiếu gia đăng tràng rồi!

Lăng Tiếu khốc ý mười phần hướng về chỗ mà tử khí tràn lan đi đến.

Mấy người nữ vội vàng kêu lên:

- Tiếu, đừng đi, ngươi sẽ bị tử khí quấn lên đấy!

- Chỉ là tử khí cò không thể để bản thiếu gia úy kỵ!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, một đoàn thâm tử sắc hỏa diễm lấy hắn làm trung tâm khuếch tán mà ra.

Tử sắc năng lượng này mang theo cảm giác khiến người ta cảm thấy úy kỵ, để cho mọi người đều cảm thấy có một loại cảm giác áp bức nồng đậm.

Lăng Tiếu thong thả mở ra song chưởng, vô số hỏa diễm hướng về phía những tử khí kia bao vây qua.

Tử khí giống như là gặp phải khắc tinh, càng không ngừng bị thiêu đốt đến co rút lại, mà tử khí cuồn cuồn không ngừng xông ra kia cũng như là pháo hôi không chịu nổi một kích.

- Thiên hỏa thật là đáng sợ, quả nhiên không hổ là khắc tinh của tà vật!

Huyền Diệu thần sắc tái nhợt ở trên không trung nhìn hỏa diễm kia mừng rỡ lẩm bẩm nói.

Tử sắc hỏa diễm này chính là Si mị lam hỏa châu thôn phệ Kim Liệt U Châu biến hóa mà thành.!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1203 - Tử Khí Tung Hoành!

Hôm nay nhan sắc của nó xuất hiện dị biến cực lớn, năng lượng trở nên càng thêm kinh khủng rồi.

Lăng Tiếu thao túng lấy hỏa diễm ở bốn phía kia càng không ngừng đánh vào, hắn hét to một tiếng:

- Toàn bộ luyện hóa cho ta!

Tử sắc hỏa diễm phát tán ra khí thế hừng hực càng không ngừng hướng về phía địa phương có tử khí tràn lan kia hùng dũng lao tới.

Khi Tử sắc hỏa diễm kia toàn bộ áp xuống, phát ra một đạo thanh âm buồn bực, vô số tử diễm hướng về bốn phương tám hướng bắn tung tóe.

Vô số tử khí rốt cuộc tiệt để bị thiêu đốt đến sạch sẽ rồi.

Nhưng mà không có nghĩa mê đoàn đã được giải khai, ngược lại là tấm khăn che mặt thần bí kia mới dần dần vạch mở.

Chỉ là như thế cũng chưa thể đem nguyên nhân tử vong chân chính giải khai, Yêu Tử trận pháp kia vẫn còn tồn tại, nếu như không thể đem nó hủy diệt, như vậy tử khí chỗ này vẫn sẽ càng không ngừng hội tụ, càng sẽ không ngừng hâp phệ sinh mệnh lực của bất kỳ người nào.

Sau khi mây khói tiêu tan, ở trước mắt mọi người xuất hiện một cái miệng hầm.

Đúng, là miệng hầm mà không phải là của động, giống như là nhà của bình dần tránh mùa đông mà đào cái hầm này.

Ben trong miệng hầm Tử khí đã không còn lan tràn ra, chỉ là từng đạo âm phong hàn khí từ dưới đất tuôn ra, vô số tiếng gào thét của oan hồn, hung thú tàn hồn không ngừng truyền đi, thanh âm kia trnaf ngập bầu trời của Địa Ngục thành, để người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi không thôi.

Tất cả người ở trong thành đều bị sợ hãi, thần sắc của bọn họ đều trở nên kinh hoảng lên.

- Đây... Đây là cái thanh âm gì, quá... Quá đáng sợ rồi, giống như là từ trong cửu u địa ngục truyền ra.

- Chẳng lẽ đám người Lăng Tiếu thật tìm được Tử vong chi mê kia rồi sao?

- Nhanh... Nhanh trốn đi, cái loại dị tượng này khẳng định là có vật đại hung xuất hiện rồi, lại không trốn khẳng định không có cơ hội rồi.

- Không sai, chỗ này nhất định là một cái tử thành, là một cái vong hồn lệ quỷ chi thành, không phải là người có thể sống được!

Những võ giả kia không ngừng kinh hô lên, tiếp theo từng người nhát gan từ trong thành rút lui rời đi, vẫn có một bộ phận không sợ chết kiên trì ở lại.

Bọn họ đang đợi kết cục chân chính đến tột cùng là có bộ dáng ra sao.

Bọn họ muốn biết Lăng Tiếu có thật sự có thủ đoạn nghịch thiên giải quyết vấn đề ở chỗ này hay không, đồng thời cũng muốn biết trong Địa Ngục thành này rốt cuộc là uẩn hàm loại hung vật gì.

Ở chỗ miệng hầm, Lăng Tiếu tiến lên phía trước hai bước, mở ra một khẩu

đại hống.

Long tộc thiên phú thần thông Long Ngâm!

Âm ba đáng sợ trung kích xuống miệng hầm, đã tạo thành hồi đãng chi âm đáng sợ, thạch khối xung quanh miệng hầm kia đều bị chấn đến oanh tạc lên.

Phải một lát sau, tất cả âm ba rốt cuộc tản mát hết, hết thảy đều bình tĩnh lại.

- Tốt lắm, phái dưới này chắc hẳn là chỗ của mắt trận rồi, ta cùng Hàn lão đi vào là được rồi, các ngươi đều ở bên ngoài đợi đi, không nên để những người khác tới gần đây.

Lăng Tiếu quay người lại sâu kín nói.

Trận nhãn phía dưới mới là đại hung hiểm thật sự, người bình thường tiến vào chỉ sợ đều là phiền toái, giúp không được cái gì, cho nên Lăng Tiếu mới có đề nghị như vậy.

Phần lớn người đều biết ý nghĩ của Lăng Tiếu, tât cả đều không có sính cường.

Chỉ là Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt bước lên đối với Lăng Tiếu nói mấy câu quan tâm, liền dẫn đầu lui xa rời đi.

Những người khác cũng theo đó lui về phía sau, chỉ là Huyền Diệu, Tàn Báo cùng Phong Nha lại không có rời đi.

Huyền Diệu hạ xuống thản nhiên nói:

- Ta cùng các ngươi đồng hành, ta vừa lúc muốn kiến thức đại trận tà ác như thế là ai bày ra.

Lăng Tiếu gật gật đầu, đồng ý cho hắn đồng hành, bởi vì Huyền Diệu nhưng là trận pháp sư, có hắn ở đây có thể miễn đi nhiều đường vòng.

Tàn Báo cũng lên tiếng nói:

- Thiếu gia, ta nguyện cùng ngươi đồng hành!

- Đây... Còn là thôi đi, ngươi là Hắc Ám thuộc tính, lực phá hoại của ngươi có thể đối với trận pháp này không tạo nên tác dụng gì!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Xác thật, trận pháp tà ác này cùng ma tính của Tàn Báo có chỗ tương tự, vạn nhất Tàn Báo bị hung vật phụ thể, đó cũng không phải là biện pháp tốt rồi!

Tàn Báo lại là kiên trì nói:

- Thiếu gia ngươi có thể yên tâm, Tàn Báo ta cái cảnh tượng gì mà chưa từng thấy qua, ta chung quy cảm thấy ở phía dưới có chút năng lượng có thể để cho ta tăng lên, thỉnh thiếu gia để ta cùng nhau đi vào!

Lăng Tiếu lần này không cự tuyệt, nếu Tàn Báo đã nói như vậy, vậy thì tùy hắn.

Dù sao đến phía dưới thêm một người cũng nhiều thêm một phần bảo đảm, huống hồ thực lực của Tàn Báo cũng không kém.

- Ta cũng muốn đi!

Phong Nha cũng lên tiếng nói.

Lăng Tiếu nhìn hắn một cái, cũng không nói nhiều cái gì, dẫn đầu hướng về

phía miệng hầm nhảy xuống dưới.

Phong Nha chỉ cảm thấy bộ ngực có một cỗ khí buồn bực không cách nào mở ra, nói như thế nào hắn cũng là cường giả siêu cấp Thánh giả, cư nhiên bị một gã Thiên Tôn khinh thường rồi, đây để hắn làm sao chịu nổi a!

Còn nữa, Hàn Khai ở chỗ này, để cho hắn có một loại áp lực vô hình, hắn cũng muốn chứng tỏ thực lực Thánh giả giai của hắn, là tuyệt thế cường giả hiếm có, để cho Lăng Tiếu biết sự hiện hữu của hắn.

Thuận theo Lăng Tiếu tiến vào, những người khác cũng liền đi theo vào.

Dưới miệng hầm này bất ngờ có bậc thang, bậc thang từng tầng, có rất nhiều, bên trong đen nhánh một mảnh, phảng phất giống như thông hướng U Minh địa ngục, khiến người ta tổng có cảm giác âm sâu vô cùng.

Từng cỗ âm hàn chi phong ẩm thấp từ phía dưới lao ra, đồng thời còn hòa trộn với tử vong chi khí còn nồng đậm hơn so với bên ngoài, để cả người không được tự nhiên.

Đám người Lăng Tiếu quanh thân đều bao trùm quang mang thuộc tính, chiếu sáng về phía trước, cách tuyệt tử vong chi khí kia, từng bước hướng xuống phía dưới xâm nhập.

- Chẳng lẽ phía dưới là mê cung dưới đất?

Lăng Tiếu suy đoán nói.

- Cái này rất khó nói, ta cũng chỉ trên một ít cổ thư nhìn được một ít tài liệu liên quan đến Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, biết được cũng không hoàn toàn, chỉ có thể khẳng định phía dưới Yêu Tử trận nhất định có Yêu Linh khôi lỗi canh gác!

Huyền Diệu nói.

- Yêu Linh khôi lỗi? Đây là thứ gì?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Đó là người hoặc là linh thú, nhưng mà chúng nó đã bị trận pháp khống chế, không sợ sinh tử, chuyên môn hấp thu tử khí, đồng thời sẽ đánh ra công kích năng lượng tử khí, chỉ biết ngăn cản người xâm lăng, đây cũng là khôi lỗi hộ trận chuẩn bị vì không để cho người khác đến phá hoại trận pháp, mà vừa những âm thanh kinh khủng mới vừa rồi ở bên ngoài nghe được kia chính là tiếng ai oán mà những khôi lỗi này ngày đêm tích lũy.

Huyền Diệu nói, nhất thời một chút lại nói:

- Nhưng mà Thiên hỏa của ngươi chính là khắc tinh khắc chế những vật yêu tà này, cho nên nói Yêu Tử trận này chỉ có ngươi mới có thể phá, hôm nay lại có Hàn lão ở đây, muốn phá Yêu Tử trận này cũng không khó, chỉ là đến lúc đó mẫu trận ở bên kia chắc chắn sẽ có điều cảm ứng, cũng không biết sẽ đưa ra ma nhân hình dáng gì, bất quá trận pháp này đã bố trí không biết bao nhiêu năm rồi, người bố trí trận pháp còn có ở đó hay không cũng nói không chừng được.

- Bất kể là dạng nào, trận pháp này là ta phá định rồi!

Lăng Tiếu kiên định ứng nói.

Lúc mọi người đang nói, đã đến chỗ càng sâu hơn, mà bậc thang nay cũng đã đến cuối cùng.

- Cẩn thận một chút, để ta đi trước xem một chút!

Huyền Diệu hết sức cẩn thận nói.

Tiếp theo hắn đi tới phía trước nhất, hai mắt kia bắt đầu sản sinh biến hóa, lại hiện lên vẻ trắng phau, nhìn đến hết sức quỷ dị.

Đây là Thiên nhãn xem thiên tượng, xem nhật nguyệt, xem sinh tử, xem tương lai... Khám phá hết thảy hư vô!

Là thiên phú tất sẽ có của mỗi một đời Thiên Cơ Tử, nếu như ngay cả điểm này cũng không có, vậy cũng sẽ không được vào Huyền Cơ môn rồi, trở thành chân truyền đệ tử duy nhất kia.

- Không nghĩ đến ngươi là Thiên Cơ Tử đời này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1204 - Tử Khí Tung Hoành! 2

Hàn Khai ở một bên sâu kín lên tiếng nói.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu nói:

- Hàn lão ánh mắt rất chính xác, tiểu tử chính là đệ tử của Huyền Cơ môn.

Nói xong, Huyền Diệu bắt đầu đánh giá chỗ cửa vào, chỉ thấy nơi đó bố trí từng đạo tử khí cấm chế vô hình vô ảnh, người bình thường căn bản nhìn không thấy tới, mạo muội đi vào chỉ sợ lập tức sẽ bị những tử khí này quấn thân mà chết.

Huyền Diệu có Thiên nhãn, Lăng Tiếu cũng có Lục Đồng, đồng dạng có thể thấy được tử vong cấm chế, mà Hàn Khai cùng Phong Nha đều là Thánh giả, đồng dạng có thể cảm ứng được, chỉ là Tàn Báo không có cách nào cảm giác được rồi.

- Trước phá tử vong cấm chế ở cửa vào này, một khi cấm chế bài trừ, Yêu Linh khôi lỗi ở bên trong chắc hẳn liền sẽ sống lại rồi, mọi người phải cẩn thận.

Huyền Diệu nói.

Lăng Tiếu không nói hai lời lập tức đánh ra từng đạo năng lượng thiên hỏa oanh hướng chỗ cửa vào kia.

Oanh long!

Tiếng nổ tung để chỗ này đều sản sinh ra chấn động cường đại, hồi âm cuồn cuộn không dứt!

Lăng Tiếu định nhãn nhìn lại, chỉ thấy tử vong cấm chế kia cư nhiên còn ở đó, không khỏi lấy làm lạ lùng nói:

- Cấm chế đáng sợ, ta phá không được rồi!

- Ta tới đi!

Phong Nha lần này muốn hảo hảo biểu hiện một chút, bỗng oanh ra một cái quyền sắc chưởng ấn hướng về phía cấm chế kia vỗ qua.

Lại là một đạo thanh âm càng thêm kình bạo vang lên, tường bích ở bốn phía đều bị chấn đến rơi xuống phía sau không ít chỗ.

Đáng tiếc chính là tử khí cấm chế kia cư nhiên còn ở đó, cũng không có bị một chưởng này của Phong Nha hủy diệt.

Mấy người đều là kinh ngạc, Tàn Báo lại càng kinh hô:

- Đây rốt cuộc là cái cấm chế gì, lại đáng sợ như vậy!

- Ta tới đi, thực lực của ngươi có chút không đủ!

Hàn Khai tiến lên một bước sâu xa nói.

Trên khuôn mặt của Phong Nha chỉ cảm thấy nóng rát, hắn vốn định ở trước mặt của Lăng Tiếu biểu hiện một chút, bây giờ ngược lại tốt rồi, cư nhiên ném mất cả mặt.

Hàn Khai rất là tùy ý huy xuất một quyền, hỏa sắc quyền đầu trực tiếp nện

vào trên tử khí cấm chế.

Một lần này cấm chế rốt cuộc bị Hàn Khai đánh mở ra.

Song tử khí ở bên trong trong lúc nhất thời tuôn ra, giống như là hắc động muốn nuốt chửng mọi người.

Mọi người sớm có chuẩn bị, thiên hỏa của Lăng Tiếu đã không chút do dự oanh ra ngoài, mà Hàn Khai cùng Phong Nha thì tạo thành phòng thủ, đêm tử khí kia toàn bộ cách tuyệt, để Huyền Diệu cùng Tàn Báo không bị bất kỳ xâm nhập nào.

- Tử khí ở chỗ này thật là đáng sợ, thời gian tích lũy quá lâu phải mau chóng đem chúng nó đốt hủy, bằng không một khi lan tràn đi ra ngoài, người ở phía ngoài cũng sẽ bị liên lụy!

Huyền Diệu vội vàng nói.

Lăng Tiếu không có nói chuyện, đã bắt đầu toàn lực đem những tử khí này thiêu đốt, mà Hàn lão lần nữa động rồi, tay của lão càng không ngừng huy động, đồng dạng là từng đạo hỏa diễm nồng đậm hướng về phía trong cửa vào thiêu đốt mà đi, hỏa diễm của lão mặc dù không cường đại như thiên hỏa của Lăng Tiếu, nhưng mà cũng là địa giai hỏa diễm, hơn nữa lão là Thánh giả, lực lượng oanh tới so với Lăng Tiếu kinh khủng nhiều lắm.

Ở dưới hợp lực của hai người, không bao lâu nữa tất cả tử khí đều đốt hủy hết.

Mọi người vô cùng cẩn thận đi vào trong động khẩu, nhìn hết thảy bên trong, trên khuôn mặt đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Ở trong này rõ ràng là một phiến không gian rộng rãi, bốn phía của không

gian này đều bố trí đầy các loại quan tài lớn thuần kim, chúng cũng không có bị hủ thực của tử khí mà nát rữa, còn đang phát tán ra quang vựng nhàn nhạt.

Ở bốn phía có từng đạo ảnh tử đứng thẳng giống như là hộ vệ ở chỗ này, chúng nó đều tán phát ra từng đoàn tử khí, để người cảm thấy vô cùng âm sâu ghê tởm.

Bỗng nhiên, vô số vỗ thân ảnh tán phát ra tử khí này bắt đầu chuyển động, chúng nó đều đem ánh mắt dời về phía mấy người đi vào.

Ô ô!

Từng đạo thanh âm thê lệ để người cảm thấy mao cốt tủng nhiên!

Tốc độ đi tới của chúng nó rất nhanh, mỗi một cỗ thân ảnh tựa hồ cũng có tu vi không kém Thiên Tôn giai, thậm chí còn có khi là thực lực Đế giai.

- Đây... Đây đều là Yêu Linh khôi lỗi, mau đem chúng nó đều tiêu diệt, tuyệt đối không thể để cho nó dính vào nửa điểm, bằng không hẳn phải chết không nghi ngờ!

Huyền Diệu khẩn trương mà kinh hô.

Chỉ là ở trong cái phòng dưới mặt đất này còn có đến gần trăm cỗ Yêu Linh khôi lỗi, thực lực của mỗi một cỗ đều tương đối cường hãn, hơn nữa còn mang theo tử khí nồng liệt, một khi dính vào rất khó khu trừ, chỉ có một con đường chết.

Những Yêu Linh khôi lỗi này cầm trong tay vũ khí do tử khí ngưng tụ mà thành, toàn bộ hướng về phía mấy người nhất tề mà lên, tử khí năng lượng đáng sợ từ xa đến gần đánh tới.

- Những thứ này để cho ta tới đi!

Phong Nha tính toán lại một lần nữa chứng minh thực lực của hắn.

Hắn tiến lên một bước, không gian chi lực Ám thuộc tính cấm cố lấy những Yêu Linh khôi lỗi này, lực áp bức cường đại trực tiếp đem vô số cỗ Yêu Linh khôi lỗi kia định trụ lại, sau đó không gian lực lượng đáng sợ từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Oanh long!

Những Yêu Linh khôi lỗi kia chịu một trận cuồng oanh của Thánh giả, chúng nó trong nháy mắt bị chấn đến hóa thành từng đoàn hắc vụ rồi.

Những hắc vụ này chính là tử khí thuần túy nhất, lại một lần nữa tràn đầy bên trong không gian rộng rãi.

Phong Nha nắm chặt thủ chưởng, những tử khí kia bị hắn ngưng cố lại với nhau, chỉ là hắn lại không có biện pháp đem những tử khí này trực tiếp luyện hóa hết, bởi vì Ám thuộc tính của hắn cùng tử khí có chỗ tương thông, nhưng mà lại không cách nào đem triệt để diệt tuyệt.

Lăng Tiếu tiens lên một bước, tay vung lên một cái, tử sắc hỏa diễm tập quyển mà đi, đem những tử khí kia hoàn toàn đốt hủy đến sạch sẽ.

- Không biết trong những quan tài bằng kim loại kia rốt cuộc là chứa cái gì!

Sau khi Lăng Tiếu đem tử khí thiêu đốt sạch sẽ, đem ánh mắt dừng lại ở trên những quan tài bằng kim loại kia.

- Thiếu gia cẩn thận một chút, nói không chừng bên trong có cái gì hung hiểm!

Huyền Diệu cẩn thận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1205 - Thất Tinh Thất Sát Trận.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, cách không vận kình, đem một cỗ quan tài trong đó đem mở ra.

Một đạo quang mang trong nháy mắt tràn ngập ở trong phòng, tinh quang thuần khiết để cho người ta cảm thấy thư sướng không thôi.

- Huyền tinh!

Lăng Tiếu định nhã nhìn vật ở trong quan tài kinh hô.

- Hẳn là thượng phẩm huyền tinh, trong một cái quan tài này hẳn là có số lượng ngàn vạn.

Huyền Diệu nuốt một chút nước miếng nói.

Tàn Báo nghi ngờ nói:

- Chỗ này rốt cuộc là mắt trận hay là tàng bảo thất a, lại có người đem những huyền tinh này vứt ở chỗ này không quản!

Huyền Diệu suy nghĩ một chút, trên khuôn mặt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc nói:

- Có lẽ... Ta biết chỗ này là chuyện gì xảy ra rồi!

- Mau nói một chút xem!

Lăng Tiếu vừa nói, không khách khí đem mấy chục cái quan tài đều cất vào.

Trong này khẳng định đều là huyền tinh, đây đối với cho hắn mới lập thế lực mà nói là càng thêm trọng yếu, chính là có thể giảm đi cho hắn không ít phiền toái.

- Nếu như ta đoán không sai mà nói, chỗ này hẳn là một phiến lăng mộ chi địa, cái gì ở chỗ này hẳn chỉ là vật bồi táng, vào bene trong khẳng định còn có không ít đồ tốt, chỉ là muốn xâm nhập vào bên trong sẽ càng thêm nguy hiểm, mọi người phải càng thêm cẩn thận rồi.

Huyền Diệu đột nhiên thần sắc mang theo vẻ nghi trọng nói.

- Lăng mộ chi địa? Còn có đồ tốt? Ha hả, cái này ta thích nhất!

Lăng Tiếu không sợ ngược lại cười nói.

Lấy thế trận bây giờ của bọn họ, Lăng Tiếu không hiểu còn có cái gì có thể thương hại được bọn họ.

Người ở bên cạnh hắn mỗi cái đều là nhân vật bất phàm, tự nhiên cũng sẽ không e sợ rồi.

- Vẫn là cẩn thận mới tốt, lăng mộ này khi còn sống hẳn là một cái cường giả đáng sợ, bằng không cũng sẽ không làm ra trận thế lớn như vậy!

Huyền Diệu nói.

Cho nên đoàn người lại hướng về phía bên trong đi vào.

Bên trong có một cái thông đạo rộng chừng hai người, phía trước vẫn là một mảnh đen nhánh, chỉ là lại không thể ngăn cản ánh mắt của mọi người.

Huyền Diệu vẫn đang đi ở phía trước nhất, lúc gần tới lối vào của thông đạo kia hắn đánh một cái thủ thế, mọi người cũng đều ngưng một chút.

- Đây cư nhiên là Thất Tinh Thất Sát trận!

Huyền Diệu nhìn chằm chằm vào mặt đất kinh hô lên.

- Cái gì Thất Tinh Thất Sát trận?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Đây là một tuyệt sát trận, bảy đạo tuyệt sát hung hiểm, chỉ cần hơi không chú ý, coi như là Huyền Diệu đều phải mệnh táng ở chỗ này, thành lập chỗ này thực sự là quỷ tài, Thất Tinh Thất Sát trận này dù không kinh khủng bằng Quỷ Mẫu Yêu Tử trận nhưng mà cũng khó có thể bố trí.

Huyền Diệu lộ ra vài phần bội phục lẩm bẩm nói.

- Vậy trận này ngươi có thể phá được không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Vốn là có thể phá được, nhưng mà... Bây giờ sợ rằng không được, Thất Tinh Thất Sát trận này đã trở thành tử trận, trừ phi cứng rắn đi qua, bằng không không có biện pháp nào khác.

Huyền Diệu lại tử tế quan sát một chút nói.

- Đây là nói như thế nào?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Hắn lý giải một chút huyền ảo cùng tính phức tạp của trận pháp, có chút cao giai trận pháp còn mang theo trận cơ quỷ thần khó đoán, hắn đối với trận pháp cũng không tinh thông, cho nên chỉ có thể dựa vào Huyền Diệu rồi.

Huyền Diệu chỉ chỉ bức tường ở hai bên thông đạo nói:

- Bất kể là trận pháp nào đều có trận văn cùng mắt trận, ám tuyến trận văn ở chỗ này đã thác loạn không chịu nổi, có thể mắt trận của Thất Tinh trận kia đã bị phong kín, lại không cách nào đi phá hoại, mà chúng ta bất kể từ chỗ nào đi qua cũng sẽ bị Thất Sát kia công kích, chủ nhân lăng mộ ở chỗ này thật sự là tuyệt đường lui a!

- Chỉ là trận pháp, bản lĩnh của chúng ta như thế nào, đợi ta đem nó phá đi!

Tàn Báo không cho là đúng mà nói một tiếng, cả người hướng về phía lối đi phi lướt tới.

- Mau dừng lại!

Huyền Diệu kinh quát lên.

Đáng tiếc đã chậm, Tàn Báo đã tiến vào bên trong thông đạo rồi.

Bỗng dưng ở hai bên lối đi xuất hiện từng cái động khẩu nhỏ, từng đạo tử khí bắn nhanh mà ra.

Những tử khí này giống như có chỉ pháp công kích của cao thủ xuất chiêu, khí thế đáng sợ chí cực, Thiên Tôn bình thường tiến vào chỉ sợ lập tức sẽ bị oanh thành ma phong oa rồi.

Mà Tàn Báo nhưng là Huyền Diệu giai, quanh thân nổi lên tầng tầng thuộc tính phòng ngự nồng đậm, đem tử khí kia cách tuyệt ở bên ngoài.

Chỉ là tử khí có thể so với Ám thuộc tính của hắn càng thêm đáng sợ, cư nhiên đem Ám thuộc tính năng lượng của hắn thôn phệ, không ngừng hướng về phía hắn quấn nhiễu mà đi.

Tàn Báo rống to một tiếng, đại phương thế giới chi lực thôi diễn ra, lúc này mới ngăn trở được tử khí lan tràn.

Đang ở lúc hắn lộ ra vẻ khinh thường đi về phía trước, từng cái hắc động nhỏ kia lại một lần nữa xuất hiện dị động.

Ông ông!

Từng đạo thanh âm chói tai vang lên ở trong hầm ngầm.

Không chỉ là Tàn Báo, ngay của những người khác đều cảm thấy có dự cảm không rõ ràng.

Trong nháy mắt, vô số hắc điểm từ bên trong động nhỏ phi xạ mà ra, trên cái thông đạo này trong nháy mắt bố trí đầy từng điểm hắc điểm, để cho người ta cảm thấy da đầu tê dại không thôi.

- Đây... Đây là Yêu Linh khôi lỗi Phệ Nhân Phong, cái... Cái số lượng này cũng quá nhiều đi!

Huyền Diệu thân thể run run một chút kinh hô.

Chỉ thấy những Phệ Nhân Phong kia đem Tàn Báo tầng tầng vây quanh, giống như là phong nạn, đem lối đi đều ngăn kín rồi, hơn nữa còn có không ít hướng về mấy người ở cửa vào thông đạo nhanh chóng bay tới.

Lúc này Tàn Báo nhưng thảm rồi, hắn dù có lực lượng của đại phương thế giới đem những tử khí này cách tuyệt, nhưng mà đối mặt với nhiều Phệ

Nhân Phong như thế, hắn không thể lập tức xuất thủ đem những Phệ Nhân PHong này diệt sát hết.

Lực lượng của hắn có thể trong nháy mắt phách diệt không ít Phệ Nhân Phong, nhưng mà những Phệ Nhân Phong này rõ ràng so sánh với Phệ Nhân Phong bình thường -hải cường hãn hơn nhiều lắm, bị phách lạc nát bấy cư nhiên lại có thể phi phahcs qua.

Tàn Báo đã bị vô số Phệ Nhân Phong tầng tầng bao vây lại, chúng nó lại còn có thể đánh ra từng đạo công kích tử khí lực lượng, chỉ sợ không cần bao lâu Tàn Báo còn chưa đem chúng nó giết hết, mà hắn sẽ phải trước một đoạn chết ở chỗ này.

Phong Nha tuyệt đối không thể để cho Tàn Báo chết ở chỗ này như vậy, lực lượng Thánh giả của hắn ở thời khắc này toàn bộ triển khai, hai cái hắc sắc chưởng ấn đem những Phệ Nhân Phong kia từng chưởng phách diệt.

Mà Lăng Tiếu cũng bắt đầu dùng thiên hỏa đem tử khí do những Phệ Nhân Phong kia phát tán ra nhất nhất thiêu đốt sạch sẽ, để tránh người khác bị xâm nhập vào người.

- Đại ca ngươi đứng đó, ta đến cứu ngươi.

Phong Nha nhẹ dậm dậm chân, lực lượng đáng sợ đem những Phệ Nhân Phong kia toàn bộ oanh tán.

Tàn Báo chật vật mới có chút ít thời gian thở ra một hơi.

Lúc này Huyền Diệu kinh hô:

- Lúc này mới là nhị sát, còn có ngũ sát, các ngươi mau trở về đi!

Thất Tinh Thất Sát, bảy đạo tuyệt sát, một đạo so với một đạo còn muốn đáng sợ nhiều lắm!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1206 - Hấp Thu Tử Khí.

Quả nhiên khi lời của hắn vừa mới rơi xuống, đạo tuyệt sát thứ ba xuất hiện.

Chỉ thấy mặt đất ở dưới lối đi kia lại tách mở ra, một đạo thanh âm tê khiếu đáng sợ để cho người ta cảm thấy vô cùng âm hàn ác tâm.

Một con hắc sắc xà mãng từ bên trong vết rách kia thoán xuất đi ra, nó một ngụm hướng về phía Tàn Báo vừa mới được giải vây cắn tới.

Hắc sắc xà mãng này tự nhiên cũng là Yêu Linh khôi lỗi, chỉ là Xà mãng này lại cũng không phải là mặt hàng bình thường, lại là đạt tới thực lực thất giai trung cấp, nó bây giờ chỉ là vươn ra một cái đầu rắn mà thôi, căn bản đều đem lối đi chắn hết rồi.

Tàn Báo không kịp đề phong bị cái miệng máu lớn của nó nuốt vào.

Đây hết thảy đều đến quá đột ngột, thật là để cho người ta không kịp phòng bị!

- Khốn kiếp! Ta làm thịt ngươi!

Con mắt của Phong Nha trợn tròn, hắn hét to một tiếng, mấy đạo thiết liên không biết từ cái phương hướng nào hiện ra.

Mấy đạo thiết liên chính là mấy căn vạn năm hàn thiết liên mà trước đây Phong Nha bị phong ấn ở trong Phong Ma trận, độ kiên nhận của nó so với cao giai linh khí bình thường không thua kém chút nào.

Chỉ thấy vài đạo thiết liên này giống như mấy đạo xúc giác có thể kéo dài vô hạn, trong nháy mắt đem cổ của hắc sắc xà mãng trói chặt.

- Chết đi cho ta!

Phong Nha rống to một tiếng, lực lượng ở một khắc này bạo phát ra.

Đầu rắn không lồ kia lập tức bị mấy cái vạn năm hàn thiết liên cắt đoạn, vô số tử khí bắt đầu phun trào lao ra.

Tàn Báo cũng bị nặng nề ném đi, Phong Nha đem hắn kéo lại chỗ này.

Lúc này Phong Nha không xông tới nữa rồi, mang theo Tàn Báo trở lại bên cạnh mọi người.

Chỉ thấy Tàn Báo đã là một khuôn mặt đầy hắc sát tử khí, sinh mệnh lực càng đang dần dần giảm bớt.

- Thiếu gia, thỉnh ngươi cứu hắn!

Phong Nha lần đầu tiên đối với Lăng Tiếu quỳ xuống một gối cầu cứu nói.

Hắn luôn luôn đối với Lăng Tiếu đều chưa tính là tôn kính, nhưng mà Tàn Báo lại là huynh đệ mấy ngàn năm của hắn, tuyệt đối không thể để cho Tàn Báo chết được, cho nên hắn cam nguyện quỳ xuống trước Lăng Tiếu, bởi vì hắn biết Lăng Tiếu nhất định có biện pháp cứu người.

Lăng Tiếu đương nhiên không muốn Tàn Báo liền chết như vậy, cho nên cúi người xuống, song chưởng hiện ra thiên hỏa năng lượng bắt đầu đem tử khí trên người Tàn Báo khu trừ, chỉ là hắn làm như vậy còn chưa đủ.

- Thần côn, nhanh dùng năng lượng Quang thuộc tính của ngươi trị liệu cho

hắn!

Lăng Tiếu đối với Huyền Diệu ở một bên kinh hô.

Huyền Diệu không nói hai lời, lập tức thi triển năng lượng Quang thuộc tính hướng về phía Tàn Báo chiếu xạ xuống.

Dưới hai loại lực lượng khắc chế, tử khí lực lượng trên người Tàn Báo rốt cuộc bị áp chế, nhưng mà sinh mệnh lực của hắn còn đang thong thả trôi đi, tử khí căn bản không có hoàn toàn khu trừ.

Lăng Tiếu không nói hai lời lấy ra một giọt vạn năm thụ nhũ dịch cùng mấy khối Cực phẩm huyết tinh, nhất tề để cho Tàn Báo nuốt xuống.

Sau khi Tàn Báo ăn vào, tử khí trên khuôn mặ chung quy là bị phân tán hơn phân nửa, hắn miễn cưỡng ngồi dậy, lợi dụng lục lượng của mình tính toán đem cỗ năng lượng này toàn bộ khu trừ.

Nhưng mà hắn phát hiện những tử khí này tựa hồ đã sấm nhập vào trong kinh mạch huyết quản của hắn, càng không ngừng làm hao mòn sinh mệnh lực của hắn, để hắn căn bản không thể hoàn toàn khu trừ, chỉ là hắn có thể tạm thời áp chế lại.

Phong Nha lo lắng hỏi:

- Đại ca, như thế nào rồi?

Tàn Báo mang theo vẻ hư nhược nói:

- Có chút khó làm rồi, những tử khí này đã tiến vào bên trong thân thể, tạng phủ của ta không dễ dàng khu trừ sạch sẽ, chỉ sợ không cần bao lâu liền sẽ bị nó xâm nhập chờ chết rồi.

- Thiếu gia, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

Phong Nha ở một bên nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu hoàn toàn có chút không nói được gì rồi, thầm nghĩ:

- Ngươi dù gì cũng là siêu cấp cường giả Thánh giả a, ngươi cũng không có biện pháp, ta lại có biện pháp gì.

Hắn không có ý xem thường Phong Nha, chỉ là cảm thấy Phong Nha quan tâm tắc loạn rồi, tử khí nồng liệt này ngay cả Luyện dược sư như hắn cũng là thúc thủ vô sách a!

Lăng Tiếu nhìn Huyền Diệu ở bên cạnh nói:

- Thần côn, ngươi có biện pháp gì không?

Huyền Diệu nhíu một chút lông mày nói:

- Cái này nhưng là có điểm đáng sợ rồi, những tử khí này quá thuần túy, cho dù lấy quang minh năng lượng của ta cũng không thể đem nó hoàn toàn khu trừ sạch sẽ, thực lực của ta còn quá thấp, còn nữa hắn là Ám đặc tính năng lượng, cùng tử khí có chỗ tương dung, trừ phi có thể bày ra Quang Minh Tịnh Hóa đại trận, nhưng mà... Như thế đối với tu vi của Tàn Báo rất có ảnh hưởng.

Quang Minh Tịnh Hóa đại trận có thể tịnh hóa tất cả sát khí cùng tử khí, đồng thời cũng đem lực lượng Ám thuộc tính của Tàn Báo tước nhược rất lớn.

Bởi vì Quang khắc ÁM, đây vĩnh viễn là định luật không thể thay đổi!

Thần sắc của mọi người đều ngưng trọng xuống. Bọn họ đều đang thầm thở dài Tàn Báo quá mức lỗ mãng rồi.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Ta có một cái biện pháp có thể thử một lần, có thể tình huống còn không đến mức khó khăn như vậy!

Thần sắc của Phong Nha sáng lên một cái, lập tức nói:

- Thiếu gia, chỉ cần ngươi có thể cứu Tàn Báo, cái mạng này của ta sẽ là của ngươi!

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Ta cứu hắn không liên quan đến ngươi, hắn là huynh đệ của bản thiếu gia, ta tự nhiên sẽ không để hắn vô ích đi tìm chết được!

Lăng Tiếu cũng không muốn đem chuyện này đi giao dịch, những năm này Tàn Báo cũng giúp hắn không ít việc rồi, hắn có thể cứu liền tuyệt tối sẽ không bỏ cuộc. Đây là tính cách của Lăng Tiếu, hắn sẽ không đem thủ hạ của mình làm thành pháo hôi, chỉ cần trung thành với hắn, hắn liền sẽ lấy chân tâm đối đãi.

Lăng Tiếu đưa tay để lên trên thiên linh cái của Tàn Báo thản nhiên nói:

- Tàn Báo ngươi buông lỏng, bất kể ta làm cái gì ngươi cũng không được kinh hoảng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1207 - Hấp Thu Tử Khí. 2

Tàn Báo cũng từng là một đời kiêu hùng, tự nhiên sẽ không sợ Lăng Tiếu lúc này hại hắn.

Hắn nhẹ gật gật đầu nói:

- Thiếu gia tới đi, cái mạng này của ta vốn đã là của ngươi!

Lăng Tiếu lại đối với Hàn Khai phân phó một tiếng, để lão trước đem tử khí của phiến không gian này hoàn toàn cách tuyệt, không thể lại để cho nó thẩm thấu tiến vào.

Sau khi làm tốt hết thảy, Lăng Tiếu cũng bắt đầu động rồi, một cái tay của hắn cư nhiên mang theo hấp lực cường đại chuẩn bị đem tử khí của Tàn Báo hấp thu qua.

Huyền Diệu, Hàn Khai cùng Phong Nha thân thể đều run run lên.

Huyền Diệu lại càng quát to:

- Thiếu gia đừng a, ngươi như vậy sẽ cái được không bù đủ cái mất!

Hàn Khai cũng lên tiếng nói:

- Tiểu tử đừng như vậy a!

Lăng Tiếu dù có thiên hỏa hộ thể, nhưng mà hấp thu tử khí mà nói, chỉ sợ hắn cũng vô pháp lợi dụng thiên hỏa từ bên trong thân thể hoàn toàn khu trừ

sạch sẽ. Như thế mà nói, Lăng Tiếu cho dù cứu Tàn Báo, vậy hắn cũng là một cái tử lộ rồi.

Phong Nha chỉ là nắm nắm tay, ấn tượng trong lòng đối với Lăng Tiếu càng thêm khắc sâu, hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Lăng Tiếu, chỉ cần ngươi không chết, Phong Nha ta nhất định sẽ cùng đại ca thề chết hiệu trung với ngươi!

Phong Nha là một người rất trọng tình cảm, cũng là một người cực trọng nghĩa khí.

Một điểm này từ việc hắn đối đãi với Tàn Báo liền có thể nhìn ra được.

Hôm nay Lăng Tiếu lấy thân mạo hiểm đi cứu giúp Tàn Báo, đây để cho Phong Nha rất cảm động, hắn cũng rốt cuộc bắt đầu đối với Lăng Tiếu có vài phần kính trọng rồi.

Tàn Báo cũng không thể bình tĩnh được nữa, hắn lớn tiếng nói:

- Thiếu gia... Ngươi không thể như vậy a!

Lăng Tiếu cũng không nghe lời của bọn họ, vẫn đang tăng cường lực độ hấp lấy tử khí trên người Tàn Báo.

Ba người kia nhìn đều tương đối khẩn trương, mồ hôi trên mặt đều tràn đầy rồi.

Lăng Tiếu lại là có tính toán của mình, hắn cũng không phải là muốn mượn dùng thiên hỏa đem những tử khí này tiêu diệt, mà là muốn chân chính hấp thu nó.

Bởi vì sau khi hắn tiến vào trong chỗ sâu, tiên thiên âm phong sát khí rõ ràng có vài phần dị động, rất hiển nhiên nó đối với tử khí có hứng thú.

Chỉ là Lăng Tiếu không dám mạo hiểm đi hấp thu những tử khí này, vạn nhất tiên thiên âm phong sát khí không dựa vào được, vậy hắn liền phải chết.

Hôm nay vì cứu Tàn Báo cũng đành phải liều một lần, hắn cũng muốn nhìn một chút những tử khí này có thể trở thành chất dinh dưỡng cho tiên thiên âm phong sát khí hay không.

Bởi vì tiên thiên âm phong châu vì đối phó với Kim Liệt U Châu đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, nếu như có thể hấp thu những tử khí này bồi bổ cho nó mà nói, đây đối với Lăng Tiếu là một cái hảo sự.

Khi tử khi kia vừa mới nhập vào trong thể nội của Lăng Tiếu, năng lượng uẩn hàm thiên hảo kia của Lăng Tiếu trong nháy mắt đem những tử khí này tiêu diệt đến sạch sẽ.

Gặp phải tình huống này, Lăng Tiếu lại là cười thầm:

- Xem ra bản thiếu gia thật là vạn vật bất xâm chi thể rồi, những tử khí này cũng khó đối với ta cấu thành cái uy hiếp gì, chỉ là như vậy thì tiên thiên âm phong châu lại không hấp thu được tử khí lực lượng được.

Có tính toán, Lăng Tiếu ngăn trở vận chuyển của thiên hỏa lực lượng, hết sức để cho những tử khí kia tiến vào trong thân thể của hắn.

Có tử khí tiến vào, làn da của Lăng Tiếu trong nháy mắt biến thành trở nên đen nhánh lên, hơn nữa những da thịt kia cũng trở nên khô khốc, sinh mệnh lực của hắn cũng đang không ngừng tụt giảm.

Coi như là Lăng Tiếu hiện tại vận khí Cổ Hoàng thần công cũng không nhất

định có thể triệt tiêu được những tử khí lực lượng này, trừ phi hắn có thể đạt tới đệ thất biến, thành tựu thần thể vô thượng mới có khả năng.

Ba người ở bên cạnh đều khẩn trương vô cùng, bọn họ đều nắm chặt tay, tựa hồ tùy thời đều muốn xuất thủ đem Lăng Tiếu chia tách ra.

Mà Tàn Báo lại càng trong lòng cảm động vô cùng:

- Đi theo chủ tử như vậy đáng giá!

Khi một tia tử khí cuối cùng của Tàn Báo nhập vào trong thân thể của Lăng Tiếu, tiên thiên âm phong châu trong thức hải của hắn đã sớm trải qua kìm nén không được, từng đạo tiên thiên âm phong sát khí thoáng cái đem những tử khi một tia không dư thừa mà tịch quyển đến sạch sẽ.

Da thịt màu đen kia của Lăng Tiếu lần nữa trở nên trong bóng lên, sinh mệnh lực cũng lại một lần nữa khôi phục lại, phảng phất giống như mới vừa rồi cũn không có dính qua bất kỳ tử khí nào.

Mà tiên thiên âm phong châu ở trong thức hải của hắn lần nữa phát ra tín hiệu, nó giống như hài tử háu đói cần càng nhiều thức ăn.

Lăng Tiếu bình tĩnh mà cười, hắn biết những tử khí này quả nhiên có thể bị Tiên thiên âm phong sát khí hấp thu.

Nghĩ đến những tử khí này cũng thuộc vào phạm vi sát khí, nếu như có thể đem những tử khí chỗ này hấp thu sạch sẽ, Tiên thiên âm phong châu có hi vọng khôi phục năng lượng, thậm chí có thể tiến lên một tầng a!

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu rất là vui vẻ rồi.

- Thiếu... Thiếu gia đã xong rồi sao?

Tàn Báo ở phía dưới Lăng Tiếu thần sắc đã tốt hơn nhiều lắm, hắn rõ ràng không cảm giác được sinh mệnh lực biến mất nữa.

Lăng Tiếu lúc này mới bình tĩnh trở lại, hắn rút tay về nói:

- Ừ, ngươi không có chuyện gì đi!

Tiếp theo hắn lại lấy ra hai khỏa đan dược để cho Tàn Báo ăn vào.

Lúc này Tàn Báo cuối cùng là khôi phục mấy thành trạng thái, để hắn từ quỷ môn quan lại chạy trở về.

- Đa tạ thiếu gia!

Tàn Báo đối với Lăng Tiếu quỳ xuống một chân chân thành nói.

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Mau đứng lên đi, không có chuyện gì là tốt rồi!

Tiếp theo hắn nhìn những người khác một chút nói:

- Các ngươi đều lui về sau một chút, những tử khí này tạm thời hữu dụng đối với ta.

Mấy người còn lại kinh ngạc rồi, bọn họ đều một khuôn mặt không hiểu nhìn Lăng Tiếu, chẳng lẽ những tử khí này còn có thể hấp thu hay sao?

- Thiếu gia ngươi... Vẫn là chú ý một chút đi!

Huyền Diệu từ bên cạnh nói.

Hàn Khai cũng nói:

- Không sai, những tử khí này coi như là Thánh thể của ta đều chịu không nổi, vẫn là chớ làm loạn a!

Lăng Tiếu ứng nói:

- Các ngươi không cần lo lắng, chúng nó có lẽ đối với các ngươi có hại, nhưng đối với ta mà nói lại là bổ phẩm thật lớn.

Đang nói đồng thời hắn còn liếm liếm đầu lưỡi, giống như nhìn thấy cực phẩm mỹ thực, muốn lập tức đem nó ăn rồi.

Mấy người thấy Lăng Tiếu kiên trì như vậy cũng không tiếp tục ngăn cản nữa.

Bọn họ lui về phía sau, mà Hàn Khai cũng đem không gian lực lượng triệt hồi rồi.

Lăng Tiếu tiến lên một bước, tùy ý tử khí lực lượng tràn lan ra từ trong thông đạo kia xâm nhập mà đến.

Những lực lượng này đối với người khác mà nói tương đối khủng bố, chỉ là đối với Lăng Tiếu mà nói còn chưa đủ.

Chỉ thấy hắn mở to miệng, hấp lực cường đại triển hiện ra.

Sưu sưu!

Những tử khí kia nhận lấy dẫn dắt, lực lượng tinh thuần càng không ngừng hùng dũng tuôn ra, chỉ ở trong chốc lát liền đem Lăng Tiếu bao thành một cái kén.

- Nhiều tử khí như vậy, thiếu gia có chịu được hay không a!

Tàn Báo lo lắng mà nói.

Phong Nha cũng từ bên cạnh nói:

- Không biết, coi như là ta cũng không nắm chắc để nó tùy ý xâm nhập thân thể, những tử khí này nhưng là lực lượng tử khí thuần túy nhất.

Huyền Diệu lẩm bẩm nói:

- Thiếu gia nhất định có chừng mực, hắn tuyệt đối sẽ không làm loạn, huống chi hắn còn có thiên hỏa hộ thân, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Hàn Khai ở một bên không có lên tiếng, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm vào cái hắc kén kia.

Không đến một hồi, hắc sắc tử khí kén kia càng không ngừng xoay tròn lên, chúng nó giống như là sóng triều liên tục tuôn ra tiến vào trong cơ thể của Lăng Tiếu.

- Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thiếu gia thật có thể hấp thu tử khí!

Tàn Báo nói, tiếp theo hắn tựa hồ nhìn thấy cái gì, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là hạt châu kia?

Tàn Báo từng ở trong thức hải của Lăng Tiếu sống qua, hắn rõ ràng Lăng Tiếu không chỉ có Si mị hỏa châu, còn có một hạt châu màu xám tro khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1208 - Trận Nhãn, Tiểu Quan Tài.

Lúc này hắn rốt cuộc triệt để yên tâm rồi.

Lăng Tiếu đứng ở nưi đó ước chừng hấp thu bảy ngày bảy đêm mới đem những tử khí ở căn phòng dưới dất này nhất nhất hấp thu hết.

Khi tất cả tử khí đều biến mất, Lăng Tiếu lộ ra nụ cười hài lòng lẩm bẩm nói:

- Một lần hấp thu đầy đủ, đợi nó tiêu hóa xong cũng có thể càng tiến thêm một bước rồi.

Đang nói đồng thời bàn tay của Lăng Tiếu nổi lên một tầng hắc sắc vụ đoàn.

Bốn người còn lại bị sợ hãi kêu to một tiếng.

Hàn Khai không nhịn được kinh hô:

- Tiểu tử, ngươi... Ngươi đem tử khí lực lượng luyện hóa rồi?

Lăng Tiếu cười mỉm một chút nói:

- Ha hả, chỉ là may mắn mà thôi!

Những tử khí này đương nhiên không phải là hắn luyện hóa được, mà là Tiên thiên âm phong châu hấp thu luyện hóa, hắn chỉ là có thể vận dụng những tử khí này mà thôi.

Lúc này, tiên thiên âm phong sát khí của hắn uy lực sẽ trở nên càng thêm

kinh khủng rồi, không chỉ có thể hủ thực giết người, còn có tử khí lực lượng khó giải nhất trên đời!

Nếu là hắn muốn giết người mà không muốn người nó lập tức chết đi, những tử khí này không nghi ngờ gì là độc dược mạn tính tốt nhất.

Thử nghĩ xem, chết kiểu này cũng để cho người ta cảm thấy sợ hãi!

Bọn họ nhưng không có năng lực biến thái như Lăng Tiếu đi khống chế tử khí a!

Bọn họ ở trong lòng đều thầm mắng:

- Thiếu gia thực sự là quá biến thái rồi!

- Tốt lắm, vẫn là nghĩ biện pháp đi qua cái Thất Tinh Thất Sát trận này đi!

Lăng Tiếu trở về chính đề nói.

- Do lão phu đến mở đường đi!

Lần này Hàn Khai không để cho người nào nói trước.

Thực lực của lão ở trong Trung vực đã không có địch thủ rồi, lão không tin trận pháp này có thể làm khó được lão.

Những người khác đều không có ý kiến, Tàn Báo càng là không dám tiếp tục thể hiện rồi, chuyện mới vừa rồi khiến cho lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Phía sau còn có tứ sát đại quan, nhưng mà có Hàn Khai mở đường, hết thảy đều không phải là vấn đề, lực lượng cao cấp Thánh giả của lão cũng không phải là nói giỡn.

Nếu như lão chỉ là một người đi qua thông đạo này, lão căn bản không cần phải từ từ đi qua thông đạo, trực tiếp một lần không gian thuấn di đã đến một bên khác.

Lão đem trận pháp này phá hoại hết, mục địch cũng là để cho đám người Lăng Tiếu có thể an toàn đi qua đây.

- Còn may mà có Hàn lão ở đây, bằng không còn thật đi không vào được bên trong, người thành lập trận pháp này thực sự là tốn tâm lực a!

Huyền Diệu than thở nói.

Lăng Tiếu cũng là tán đồng mà gật gật đầu, hắn còn thật không nghĩ đến một chuyến Dược Đô lại có thể đem một cao cấp Thánh giả lừa được đến đây, đây để cho hắn còn có chỗ dựa mà đi sáng lập bá nghiệp của hắn rồi.

Qua được thông đạo, lại có một nhóm lớn Yêu Linh khôi lỗi xuất hiện, những khôi lỗi này rõ ràng só với bên ngoài còn muốn cường đại hơn nhiều lắm.

Chỉ là như cũ không ngăn cản được bước chân của đám người Lăng Tiếu.

Một đường đi tới, Lăng Tiếu đã kiếm được không ít thứ tốt, trong đó bao gồm một chút linh khí, huyền kỹ cùng tài liệu cổ quái quý trọng.

Những thứ này không nghi ngờ để cho Lăng Tiếu tăng thêm càng nhiều cơ sở, sau này chiêu binh mãi mã chính là có thể dùng vào.

- Phát rồi phát rồi, không nghĩ tới dưới Địa Ngục thành này còn cất giấu bảo tàng như vậy, vừa lúc tiện nghi cho bản thiếu gia a!

Lăng Tiếu một khuôn mặt đắc ý lẩm bẩm nói.

Hắn người này luôn luôn đều là theo đuổi có tiện nghi không chiếm là khốn kiếp.

Hắn không muốn làm khốn kiếp, tự nhiên đem thứ tốt ở bên trong phòng ở dưới đất toàn bộ thu vào.

Đương nhiên ở trước khi thu vào, hắn cũng sẽ để cho mấy người khác xem một chút có thứ gì mà bọn họ cần hay không.

Những người khác cũng không khách khí với Lăng Tiếu, có đồ vật thích hợp với mình cũng thu một ít, phần lớn đều là quy về Lăng Tiếu.

Mấy người trải qua thời gian không ngắn rốt cuộc cũng đi đến tận đầu bên kia của gian mật thất này rồi, gian mật thất này nghĩ đến chính là chỗ ở chân chính của lăng mộ này, cũng là chỗ có mắt trận của Yêu Tử trận.

Mọi người còn chưa tới gần cửa vào đã có đại lượng tử khí tràn lan mà ra, đây lại là cho Lăng Tiếu tăng thêm không ít bổ phẩm.

Đợi sau khi tử khí bị hút khô, mọi người cẩn thận hướng về bên trong đi tới.

Bởi vì đến cái quan đầu này, không thể nào không có hung vật khác trông chừng.

- Đồng dạng có tử khí cấm chế, đợi ta trước phá nó đi!

Hàn Khai nói một tiếng, đốiv ới cửa vào mật thất kia oanh một quyền đi qua.

Chỉ là tử khí cấm chế lần này so với lần trước cường đại hơn nhiều lắm, Hàn Khai ước chừng dùng vài quyền mới có thể đem nó đánh mở ra.

Sau khi cấm chế phá khai, bên trong lại không có nửa phần tử khí tràn ra

nữa, đây để cho mọi người rất là kỳ quái.

Lúc này Huyền Diệu nói:

- Phía trước chúng ta đã trải qua không ít trận pháp ngăn cản, đến chỗ mắt trận này hẳn là sẽ không có bất kỳ trở ngại nào nữa rồi.

Nói xong, hắn một người đầu tiên đạp tiến vào trong gian mật thất cuối cùng này.

Những người khác cũng đi theo vào.

Vừa mới đi vào, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nhìn từng màn tràng cảnh ở trong mật thất rộng rãi này đều lộ ra vẻ vô cùng chấn kinh.

Chỗ này xác thật là một cái lăng mộ chi địa, ở hỗ trung gian nhất có một cỗ quan tài rất nhỏ, tựa hồ chỉ bằng một nửa cái quan tài bình thường, nhưng mà nó lại lộ ra vẻ vực kỳ cao quý kỳ dị, bởi vì đây chính là dùng vạn năm ngọc thạch xây thành, sắc thải lưu ly tán phát ra trận trận sắc thải thúy lục yêu dị.

Cỗ tiểu quan tài này phát tán ra sinh mệnh lực cường đại, cùng với tầng tầng tử khí ở phía ngoài là hoàn toàn bất đồng.

Trừ những tiểu quan tài này ra, ở bốn phía của nó có từng khỏa Bát giai thú đan vây quanh lấy, từng cái trận văn huyền ảo dị thường lại càng bày bố tràn đầy mật thất, có minh trận văn, cũng có ám văn không nhìn thấy được, từng cái chi chít giống như là tơ nhện, để người ta cảm thấy chấn kinh không thôi.

Những trận văn này rất rõ đều là lấy quan tài làm trung tâm, mà càng nhiều

trận văn thì là thông hướng đỉnh của mật thất, chặt chẽ áp trụ thượng phương, tựa hồ cùng cái cái gì đó đang tương tự chiếu ứng nhau.

Trừ cái này ra, trên vách tường bốn phía còn điêu khắc lấy một chút hung thú đồ tượng cổ quái, còn có càng nhiều cốt hài dính ở trên tường, giống như là bồi táng cùng chủ nhân của cỗ quan tài này, lộ ra vẻ quỷ dị dữ tợn, đáng sợ dọa người vô cùng.

- Ta dựa vào, đây là cái lăng mộ gì sao dọa người như vậy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1209 - Trận Nhãn, Tiểu Quan Tài. 2

Lăng Tiếu coi như là ngừi đã thấy qua tràng diện rồi, cũng nhịn không được kinh quát lên.

- Chỗ này hẳn chính là trận nhãn của Yêu Tử trận rồi, những người chết này hẳn đều là tế táng, chỉ sợ cũng có vài ngàn người a, thủ bút thật là lớn!

Hàn Khai hô khẽ.

Cũng là Tàn Báo cùng Phong Nha luôn luôn tàn bạo đã qurn, đối với tà ác chi địa này đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Huyền Diệu thì là không nhịn được mà kinh thán lên:

- Quả nhiên không hổ là tuyệt thế hung trận, lại có thể đem các loại minh ám trận văn kết hợp đến chặt chẽ như thế, càng đem tất cả tinh khí hấp thu đến, luyện hóa sạch sẽ, đem tử khí bài trừ ra ngoài, chỉ hấp thu bộ phận tinh hoa, trong cỗ quan tài này tuyệt đối là Yêu Tử chi tâm!

- Cái gì là Yêu Tử chi âm? Chẳng lẽ là một khỏa Yêu nhân tâm tạng hay sao?

Lăng Tiếu không giải thích được hỏi.

- Đương nhiên là không phải rồi, Quỷ Mẫu Yêu Tử trận là một trong tuyệt thế hung trận, trừ việc họa hại của nó tương đối lớn ra, nó còn có một cái tác dụng khác, đó chính là có thể cung cấp cho mẫu trận sinh khí cuồn cuộn không ngừng, mà những sinh khí này đều là thông qua Yêu Tử chi tâm cùng

Quỷ Mẫu chi thể liên hệ cùng một chỗ truyền thâu đi qua, Yêu Tử chi tâm này kỳ thật chính là chỗ mà chút ít sinh mệnh tinh khí bị trận pháp hấp thu tới đây, mà những tử khí này hẳn đều là trải qua tinh lọc của trận pháp, bài trừ tích lũy mà ra.

Huyền Diệu giải thích nói.

- Không sai, sinh mệnh tinh khí trong cỗ quan tài này nhưng là thánh vật giúp người hoạt nhân bạch cốt, cho dù là lão phu thấy cũng muốn động tâm a!

Hàn Khai tựa hồ cũng hiểu một chút thuyết pháp về Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, lập tức cũng ở một bên phụ họa nói.

- Đồ vật này lại trâu bò như vậy, thật tốt, Quỷ Mẫu trận bên kia không phải là thu được chỗ tốt lớn sao, thật là tuyệt trận hại người lợi mình a!

Lăng Tiếu lạ lùng nói.

Đồ vật có thể để Thánh giả động tâm, Lăng Tiếu hắn làm sao có thể không tâm động được.

- Đợi lão phu tự mình đem nó lấy đến!

Trong mắt Hàn Khai lóe lên ý tham lam nồng đậm.

Lão đã sống rất nhiều năm rồi, thọ nguyên của lão kỳ thật đã không còn dài nữa, nếu như có thể thu được những sinh mệnh tinh khí này, một lần nữa điều chính sinh mệnh lực tự thân, vậy đối với lão mà nói không nghi ngờ gì là lấy được chỗ tốt cực lớn, thậm chí có hi vọng ại tiến lên một bước đều không phải là vọng tưởng.

Song, đang lúc lão muốn ra tay, Huyền Diệu ngăn cản nói:

- Hàn lão chớ vọng động, ngươi cường hành phá hoại mà nói, cho dù ngươi cũng chịu không được những công kích của trận pháp này, huống hồ cũng có thể đem Yêu Tử chi tâm phá hủy đi, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

Nghe được lời này của Huyền Diệu, Hàn Khai lập tức dừng lại động tác.

- Lão hỏi:

- Vậy phải làm như thế nào, chẳng lẽ lại cứ nhìn như vậy?

Huyền Diệu lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không rồi, ta nghĩ thử một chút có thể đem trận pháp này phá hay không.

Nghiên cứu của Huyền Diệu đối với trận pháp cao hơn bất kỳ kẻ nào ở dây, hắn cũng muốn khiêu chiến với uy lực của tuyệt thế hung trận một chút, đây đối với lý giải trận pháp của hắn cũng là có trợ giúp rất lớn.

- Thần côn ngươi có được hay không đó?

Lăng Tiếu hỏi.

Huyền Diệu cũng rất là chân thật nói:

- Không được!

- Không được, ngươi còn muốn thể hiện?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi.

- Không sao, cho dù ta phá không được, đến cuối cùng uy lực của nó cũng sẽ không quá lợi hại, đến lúc đó có thể cường hành phá vỡ rồi!

Huyền Diệu khoát khoát tay nói.

Mọi người thấy hắn kiên trì cũng không nói nhiều cái gì nữa.

- Các ngươi trước lui về một chút!

Huyền Diệu nói một tiếng, trong tay nhiều ra một kiện đao nhân đặc thù.

Hàn Khai kiến thức quảng đại nhất ở một bên lẩm bẩm nói:

- Trận văn cát đao, xem ra đảng giai còn không yếu!

Huyền Diệu cười cười cũng không nói nhiều cái gì, liền muốn hướng phía trước đi qua.

- Thần côn trước chớ vội, cái này cho ngươi!

Lăng Tiếu tựa hồ nghĩ tới điều gì, gọi lại Huyền Diệu, mà trong tay cũng nhiều ra một kiện ngân bạch sắc vệ giáp.

Vệ giáp này phẩm giai nhưng không thấp, thuộc vào phạm trù bán Thánh khí, chính là lúc trước Lăng Tiếu từ trong chiến loạn uyên thu được.

Lăng Tiếu cũng không muốn Huyền Diệu chết ở chỗ này, có kiện vệ giáp bán thánh phẩm này sẽ càng thêm bảo đảm một chút.

Huyền Diệu luôn luôn đều không khách khí với Lăng Tiếu, nhận lấy liền đem mặc vào người, sau đó mới vô cùng cẩn thận đi tới trước trận pháp kia.

Muốn phá hoại trận pháp, bình thường mà nói chính là phải phá vỡ mắt trận mới được.

Chỉ là tuyệt thế hung trận này nhưng là có chút khác biệt với trận pháp bình thường, trận nhãn của nó là ở phía trong trận pháp, để cho người ta rất khó tới gần cường hành phá hoại, cho nên chỉ có thể dùng một cái biện pháp khác đi phá trận, đó chính là đem những trận văn này từ ngoài vào trong phá diệt, chỉ là biện pháp này lại là hung hiểm nhiều lắm, một khi làm sai, trận pháp sẽ thác loạn, để cho uy lực hủy diệt sản sinh ra, người phá trận kia nhất định là hung nhiều cát ít.

Huyền Diệu đầu tiên là tĩnh tâm ngưng thần một lát, trận văn cát đao trong tay bắt đầu hạ xuống.

Chỉ thấy hắn thuận tay huy ra một đao lại mang theo vài phần cảnh giới đao nhân hợp nhất, để cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Mấy đạo ám văn ở phía trước hắn trong nháy mắt thuận theo một đao này của hắn mà biến mất không thấy.

Ngay tiếp đó, động tác của Huyền Diệu lại bắt đầu tăng nhanh, mỗi một đao của hắn nhìn như lộn xộn không hàng lối lại mang theo hấp dẫn không hiểu, để cho mọi người đều nhìn si mê rồi.

- Tiểu tử này lại lấy đao nhập cảnh, thực sự là tài giỏi, cũng không hổ là truyền nhân duy nhất của Huyền Cơ môn, phần khả năng này của hắn so với Thiên Cơ Tử đời trước nhưng mạnh hơn nhiều!

Hàn lão ở phía sau không nhịn được khinh tán nói.

- Cảnh giới trận pháp của hắn đã rất cao, chỉ cần thực lực lại tăng lên, nghĩ đến trận pháp này cũng không làm khó được hắn, hôm nay xem ra chỉ sợ còn kém một đường.

Phong Nha cũng ở một bên than thở nói.

Tàn Báo nói:

- Một đời Thiên Cơ Tử mấy ngàn năm trước bất quá là trung cấp Huyền Diệu, tu vi bây giờ của quân sư đã là trung cấp Thiên Tôn, lại đi theo thiếu gia, hắn muốn đi được xa hơn tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì.

Lăng Tiếu chỉ là chặt chẽ nhìn chằm chằm vào thân ảnh của Lăng Tiếu, trong lòng thầm nghĩ:

- Thần côn còn có vài phần bản lĩnh, cũng không phải là chỉ hiểu được lừa dối người.

Chớp mắt lại là ba ngày đi qua!

Mới ngắn ngủi ba ngày, tinh thần trạng thái của hắn xác thật so với lúc trước kém hơn nhiều lắm, trên khuôn mặt cũng tràn đầy mồ hôi, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Hơn nữa tốc độ hạ thủ của hắn trở nên chậm hơn nhiều, có lúc do dự rất lâu mới sẽ hạ một đao khác, sợ đem trận pháp đánh thành thác loạn lên.

- Quả nhiên không hổ là tuyệt thế hung trận, quá mức phức tạp rồi, năng lực của ta hoàn toàn không đủ!

Huyền Diệu lau mồ hôi một cái ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Người ở phía sau cũng là từng cái nhìn đến tâm tình khẩn trương vô cùng, bởi vì bọn họ thấy Huyền Diệu đã càng lúc càng đến gần những khỏa thú đan kia rồi, chỉ cần đem thú đan thành công gỡ xuống, trận pháp này liền sẽ tự sụp đổ, người ở trong Địa Ngục thành cũng sẽ không còn gặp phải tình huống tử khí xâm nhập nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1210 - Đột Biến! (1).

Huyền Diệu nhìn trận pháp đã không còn nhiều lắm ngưng động tác trong tay.

Những trận pháp này không chỉ có minh văn cùng ám văn kết hợp lại, càng có một chút trận văn hư thực kết hợp, không cẩn thận liền dễ dàng làm sao, vậy phiền toái có thể lớn lắm.

Huyền Diệu dù có trợ giúp của thiên nhãn nhưng là đã đem nhãn lực tiêu hao quá độ, đã có dấu hiệu hoàn toàn không chống đỡ dược, nhìn trận văn ở trước mắt hắn một mực do dự không quyết.

Cuối cùng, hắn nặng nề thở dài một hơi hướng về phía sau thong thả lui lại nói:

- Không được rồi, những trận văn kia quá huyền ảo, lấy năng lực hiện tại của ta không có cách nào đem nó phá khai ra, còn dư lại những cái này ta cũng không có biện pháp!

Huyền Diệu không phải là người lỗ mãng, hắn biết mình phải lượng sức mà làm, cũng sẽ không cầm cái mạng nhỏ của mình đến nói giỡn.

- Còn dư lại giao cho ta đi, phá cái trận văn này như thế nào, lường trước uy lực sẽ không quá lớn.

Hàn Khai nói.

Huyền Diệu liên tục phất phất tay nói:

- Chỉ sợ không dễ dàng, đây mới là chỗ hạch tâm của trận văn, một khi gặp phải công kích sợ rằng chỗ này đều muốn toàn bộ tiêu hủy, liền ngay cả thành trì ở phía trên cũng không trách được tao ương.

- Chẳng lẽ liền bỏ qua sao?

Hàn Khai có chút bất mãn mà nói.

Huyền Diệu trầm mặc, nếu như không đem trận pháp phá hoại, nguy cơ của Địa Ngục thành vẫn còn, đócũng là tương đương làm không công, nhưng mà cường hành phá hoại sao, chỉ sợ cả tòa thành đều muốn tiêu hủy.

- Nếu như không thể đi qua trận văn đem những thú đan kia lấy xuống mà nói, trận pháp này cũng liền xong rồi!

Huyền Diệu lẩm bẩm nói.

Mọi người nghe lời này của hắn chỉ xem như là không thấy, bởi vì không thể đi qua được trận pháp lại muốn đem thú đan lấy tới tay, ý nghĩ đó quá mức không quá hiện thực rồi.

Bởi vì coi như là bọn họ đều có thủ đoạn cách không thủ vật, nhưng mà cũng sẽ đánh trúng vào tranajvawn.

Đang ở lúc mọi người khổ não, Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ không thể bố trí lại một cái trận pháp, ở lúc chúng ta cường hành phá hoại chỗ này đem ảnh hưởng của chỗ này xuống đến thấp nhất sao?

Trận pháp có đủ loại thần kỳ ảo diệu, tỷ như khốn trận, công kích trận, phòng thủ trận...

Lăng Tiếu chính là nói ra kiến nghị của bản thân, nếu như có thể bố trí lại một cái trận pháp đem chỗ này đều cấm cố lại, đến lúc đó lại dùng cường thru cũng sẽ không liên lụy quá lớn.

Huyền Diệu nghe lời nói của Lăng Tiếu mắt đột nhiên sáng ngời, hắn kinh hô một tiếng nói:

- Đúng a, ta làm sao không nghĩ đến biện pháp này chứ, kiến nghị của thiếu gia ngươi thật là tốt quá.

Lăng Tiếu nhẹ làm ra một cái vẻ mặt cực khốc, chỉ là nhìn thấy ở trong tràng đều là nam nhân, lập tức không còn giả bộ tâm tư đùa bỡn.

Sau khi Huyền Diệu nghỉ ngơi một hồi, hắn liền bắt đầu đánh lên trận pháp.

Hắn tính toán dựa theo dạng mà Lăng Tiếu nói, đem phá hoại của chỗ này xuống thấp nhất, một điểm này hắn còn là có thể làm được.

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới hắn, tử tế nhìn từng khỏa thú đan ở xung quanh tiểu quan tài, trong lòng đang suy nghĩ có thể hay không giống như biện pháp của Huyền Diệu nói, có thể không đi qua trận văn mà đem thú đna kia gỡ xuống.

Sau khi hắn ngắm nhìn một lát, ánh mắt trở nên sáng rỡ mà lẩm bẩm nói:

- Thần côn, ngươi nói nếu như có thể đem thú đan khẽ di động vị trí một chút, trận pháp này có thể phá không?

Huyền Diệu ngưng động tác nói:

- Thiếu gia ngươi nhưng đừng có làm loạn, ngươi có thể đem thú đan kia di động, vậy khẳng định sẽ đụng phải trận văn, đó nhất định đụng phải tao

ương a!

- Nếu như không đụng vào trận văn thì sao đây?

Lăng Tiếu lại nói.

- Đây là không thể nào, nếu như có thể làm được một điểm này, trận pháp này nhất định có thể an toàn phá vỡ rồi.

Huyền Diệu ứng nói.

- Được, ta đây có lẽ có thể thử một chút!

Lăng Tiếu ứng nói, bày ra một bộ dạng tung tăng.

- Này, ta nói thiếu gia ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì, ngươi không thể làm loạn a!

Huyền Diệu khẩn trường mà nói.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì, nếu như ngươi lo lắng mà nói, vẫn đem trận pháp của ngươi chuẩn bị tốt cho ta, vạn nhất nổ tung rồi còn có cái mà chống lại, tổn thất cũng không có bao lớn.

Lăng Tiếu nói.

Hắn cũng không dám xác định biện pháp của mình có thành công trăm phần trăm hay không, chỉ là làm tốt chuẩn bị vạn toàn rồi lại nói.

Huyền Diệu do dự một chút cũng không nói nhiều cái gì nữa, lại một lần nữa bố trí trận pháp.

Sau khi trận pháp bố trí xong, Huyền Diệu nghiêm túc nói:

- Thiếu gia, nhất thiết đừng lỗ mãng, nếu thật không được liền để Hàn lão tới!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Không cần lo lắng, ta nghĩ hẳn là không có vấn đề, Hàn lão cùng Phong Nha ở một bên chú ý, vạn nhất không được, các ngươi liền đem chỗ này cấm cố lại, đến lúc đó trận pháp này lật không nổi cái sóng gió gì.

Mấy người đều nhìn nhau một cái, đều lựa chọn nghe lời của Lăng Tiếu.

Bởi vì kinh hỉ mà Lăng Tiếu cho bọn họ đã nhiều lắm, phảng phất giống như không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Huyền Diệu cùng Tàn Báo thối lui ra khỏi mật thất, thực lực của bọn họ lưu lại đã có tác dụng không lớn.

Lăng Tiếu cũng bắt đầu hạ thủ đối với những thú đan kia.

Luận thực lực hắn tự nhiên không bằng Phong Nha cùng Hàn lão, nhưng là luận thủ đoạn hắn lại là tầng tầng đánh ra không có tận cùng.

Muốn đem những thú đan được nhét trong lỗ kia làm lệch vị trí, lại không đụng đến trận văn, ngăn cản trận pháp vận hành, Lăng Tiếu chỉ có một biện pháp, đó chính là dựa vào tinh thần lực vô hình vô dạng rồi.

Tinh thần lực có thể thấy qua hết thảy vật thể hữu hình, làm ra bất kỳ công kích, vậy nó tự nhiên cũng có thể xuyên thấu qua những trận văn này vào giữa một cái trận nhãn đem vị trí của những thú đan kia di động một chút.

Lăng Tiếu vô cùng cẩn thận đem tinh thần lực khống chế ra ngoài.

Hắn không dám làm ra động tĩnh quá lớn, chỉ là ngưng tụ thành một bàn tay vô hình mà thôi.

Khi bàn tay tinh thần lực này từ từ thấm vào những trận văn kia, trên trán Lăng Tiếu cũng hiện lên vài giọt mồ hôi, sợ trận pháp sẽ đột nhiên nổ tung lên, đến lúc đó hắn cũng chịu không nổi thương tổn của cái cao giai trận pháp này a!

Còn may, tinh thần lực kia cuối cùng vẫn không đếm xỉa đến chút ít trận văn này, tiến vào chỗ trọng yếu của trận pháp, hướng về một khỏa thú đan trong đó cầm đi.

Tinh thần lực chắc chắn mà đem khỏa thú đan kia bao lại, sau đó đem nó từ trong lỗ di động đi.

Khi quả thú đan đầu tiên bị dời đi, Phong Nha cùng Hàn Khai đều là vui mừng, đồng thời ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Lăng Tiếu lại biến thành một cái dạng khác.

Thuận theo thú đan kia bị lệch vị trí, trận văn kia rõ ràng xuất hiện một trận rung động, không ít trận văn lại bắt đầu giảm bớt.

Lăng Tiếu mừng rỡ, tiếp theo bắt đầu hướng về phía một khỏa thú đan khác cầm đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1211 - Đột Biến! (2)

Liên tục đem thú đan dời khỏi vị trí, trận văn rốt cuộc bắt đầu dần dần biến mất, mà tiểu quan tài ở trung ương kia cũng càng không ngừng rung động lên, tựa hồ là đang kháng cự cái gì.

- Còn thiếu hai khỏa, trận pháp này liền xong rồi!

Lăng Tiếu trong lòng đắc ý thầm nghĩ.

Song liền ở lúc này một cỗ khí thế cường đại từ trên trời hàng lâm xuống, để cho mật thất này đều đột nhiên lắc lư lên.

Một đạo thanh âm thê lệ dọa người giống như là đến từ cửu u địa ngục:

- Ai... Ai dám phá hoại trận pháp của ta, thực sự là muốn chết!

Thuận theo thanh âm kia hạ xuống, một cái cự chưởng đáng sợ đột nhiên xuất hiện ở trong mật thất hướng về phía ba người Lăng Tiếu trảo đến, móng tay dài dài kia mang theo năng lượng vô cùng hung lệ.

- Tiểu tử cẩn thận!

Hàn Khai nhìn thấy sớm một chút, kinh hô lên một tiếng, một chưởng mang theo hấp lực cường đại đem Lăng Tiếu kéo trở về, đồng thời đánh ra một chưởng khác nghênh hướng cái hư trảo kia.

Oanh long!

Kình phong cường đại ở trong mật thất nổ vang lên, chấn đến mật thất đều không ngừng rung chuyển, tựa hồ liền muốn sụp đổ xuống.

Sau khi Lăng Tiếu hồi thần, chỉ thấy Hàn Khai cư nhiên bị đối thủ đẩy lui đến nện vào trên vách đá, máu tươi còn ở khóe miệng lão trào ra.

- Có chút bản lĩnh, khó trách có thể đi tới chỗ này phá hợi trận pháp của ta, bất quá các ngươi đều chết đi cho ta!

Lại là một đạo thanh âm truyền đi, hư trảo kia lại một lần nữa trảo tới.

Phong Nha ở một bên xuất kích rồi, cái vạn năm hàn thiết liên kia hóa thành một cái bóng roi quét nện ở trên hư trảo.

Chỉ là hư trảo kia lại giống như không bị bao nhiêu thương hại, một phát liền đem Phong Nha bắt được, chỉ thấy giống như lão ưng trảo gà con, một gã Thánh giả lại không chịu nổi một kích thế này.

Phong Nha bị hư trảo này nắm lấy giống như bị mấy chục tòa sơn nhạc đè lên người, để hắn hoàn toàn không thở được, tựa hồ đối phương lại dùng lực thì hắn sẽ bị hư trảo này bóp nát rồi.

Đang ở lúc vùng vẫy, Hàn Khai lại một lần nữa xuất thủ, một lần này lão không có giữ lại lực lượng đối với hư trảo kia hung hăng đánh ra một cái hỏa chưởng đặc nồng, đem hư trảo kia hung hăng phách hạ xuống, Phong Nha cũng thừa dịp đó có thể thoát khốn.

- Đáng chết, ta muốn để cho các ngươi chết hết!

Thanh âm kia lại một lần nữa truyền đi, lần này lại đồng thời hạ xuống hai cái hư trảo, amng theo nưng lượng không thể địch nổi hướng về phía Hàn Khai cùng Phong Nha trảo qua.

Lăng Tiếu đã bị hư trảo đột nhiên mà tới này khiến cho chấn kinh rồi, hắn làm sao cũng không nghĩ được lại có người mạnh như thế, có thể hư không xuất kích, đây tuyệt đối là thực lực từ Thánh Hoàng trở lên.

Hắn không khỏi ở trong lòng thầm nghĩ:

- Trung vực còn có Thánh Hoàng giai khác tồn tại sao?

Nhưng mà hắn nghe sư phụ Tà Đế của hắn nói, một khi đến thực lực Thánh Hoàng sẽ phải đi đến Thiên vực, bởi vì đạt đến thực lực đó, linh khí ở Trung vực cùng với tư nguyên ở các phuong diện đã không đủ để cho bọn họ tiếp tục đột phá.

Nhưng mà trước mắt lại xuất hiện một loại tồn tại cấp biệt, đây có thể để cho hắn không chấn kinh sao?

Bất quá hắn rất nhanh bình tĩnh trở lại, bởi vì tình huống của Hàn Khai cùng Phong Nha không ổn a!

Hàn Khai là cao cấp Thánh giả, còn có thể ứng phó, mà Phong Nha lại không được, chỉ sợ hắn rất nhanh không trụ được hai cái hư trảo này ngược sát a!

- mẹ nó, chỉ bất quá là hư không xuất chiêu, ta không tin ngươi còn có thể lật trời!

Lăng Tiếu mắng một câu, hắn nghĩ tới biện pháp hủy diệt hai cái hư trảo này rồi.

Hắn đối với Hàn Khai cùng Phong Nha rống to một tiếng:

- Hàn lão, Phong Nha các ngươi chú ý, ta muốn hủy trận pháp!

Lời của hắn vừa dứt, song quyền oanh ra năng lượng cường đại đạp vào trên một chút trận văn chưa có tiêu trừ kia.

Oanh long!

Trận văn còn dư lại do hai chỗ trận nhãn duy trì không quản năng lượng ở lúc trước đã bị yếu hơn rất nhiều nhưng mà uy lực của nó vẫn cực kỳ khủng bố!

Trong cái mật thất này, năng lượng cường đại không ngừng oanh tạc bạo hưởng, chấn đến tai của tất cả mọi người đều oanh minh lên, nham thạch bích ở bốn phía đều không ngừng có thạch khối rơi đập xuống.

Mắt thấy mật thất này liền muốn hoàn toàn sụp đổ, trận văn ở một phương khác do Huyền Diệu bố trí rốt cuộc bắt đầu sinh ra tác dụng.

Từng đạo trận văn hình thành giống như thiên kiều đem nham thạch rơi đập xuống từ phía trêu đều ngăn cản lấy, hơn nữa không gian ở bốn phía hướng vào bên trong áp súc khiến cho phần lớn uy lực oanh tạc đều chặt chẽ bị áp chế, để cho phạm vi phá hoại kia đều ở phía trong mật thất, tao ương chính là ba người Lăng Tiếu cùng với hư trảo kia.

Tiếng oanh tạc vang lên bên tai không dứt, cũng không biết qua bao lâu mới dần dần bình tĩnh xuống.

Vạn hạnh chính là mật thất ở dưới đất này không có bị sụp đổ, mà Huyền Diệu ở bên ngoài mật thất đã là bị chấn đến thất khiểu chảy máu rồi, bộ dạng kia thật là đáng sợ chí cực, nếu không phải hắn trước đây đột phá đến trung cấp Thiên Tôn, chỉ sợ một khắc này liền chết rồi, mà tình huống của Tàn Báo thì tốt hơn nhiều, nhưng mà đau óc của hắn cũng bị chấn đến hỗn loạn không chịu nổi.

Hai người phục dụng đan dược, lập tức đả tọa bình tức thương thế.

Phải một lát sau Tàn Báo từ mặt đất đứng lên, hướng về bên trong mật thất lướt vào.

Huyền Diệu lắc lắc đầu khôi phục thanh tĩnh cũng theo đó đi vào.

Bên trong mật thất, đại lượng khói trắng hoành phi, để cho người ta có có thể thấy rõ.

Một đạo thanh âm âm lãnh hồi đãng không dứt:

- Tốt tốt... Lại dám hủy tử trận của ta, khí tức của các ngươi ta đều nhớ rồi, sẽ có một ngày các ngươi đều bị ta hút khô sinh mệnh tinh nguyên mà chết...

Thanh âm kia dần dần đi xa, cuối cùng khôi phục lại bình tĩnh.

Không có trận pháp trợ giúp, cường giả thần bí kia cũng là không có cách nào tiếp tục xuất thủ nữa.

Hàn Khai ở trong mật thất có thực lực mạnh nhất, bị thương cũng là nhẹ nhất, mà Phong Nha thì chật vật hơn nhiều lắm, hắn nện ở trên vách đá, khóe miệng chảy ra máu tươi, hộ minh kính ở trước người cũng bị rách ra, y phục đều bị hư nát không chịu nổi.

- Thiếu gia!

Tàn Báo truy tìm thân ảnh của Lăng Tiếu, chỉ thấy hắn nằm ở không xa, quanh thân da thịt đều là vỡ nát không chịu nổi, cơ hồ đều có thể nhìn thấy những xương cốt màu vàng ở bên trong rồi, còn có đại lượng kim sắc huyết dịch càng không ngừng chảy xuôi, để cho người khác nhìn vào xúc mục kinh tâm.

Tàn Báo vừa muốn đi đem Lăng Tiếu đỡ dậy, lại nghe Lăng Tiếu phát ra thanh âm không khỏe nói:

- Đừng... Đừng động đến ta!

Lúc này, những người khác đều đi đến bên cạnh Lăng Tiếu, nhìn thương thế quanh người hắn đều nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Đây nhưng là trọng thương vô cùng thảm liệt, chỉ sợ cường giả Huyền Diệu giai cũng phải chết rồi, mà Lăng Tiếu lại còn không chết, không thể không nói bọn họ được chứng kiến kỳ tích đản sinh rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1212 - Phát Đạt Rồi!

Thân thể của Lăng Tiếu đã có thể xưng là Thánh khí bình thường rồi, công kích bình thường đối với hắn mà nói đều coi như là miễn dịch, chỉ là hắn vừa mới rồi cách hạch tâm trận pháp gần nhất, thương hại nhận được cũng là lớn nhất, mới có thảm trạng như bây giờ.

- Lập tức đút đan dược cho thiếu gia!

Phong Nha ở một bên lo lắng nói.

Hắn bây giờ đã dần dần trung thành với Lăng Tiếu rồi, tự nhiên cũng muốn suy nghĩ cho an nguy của Lăng Tiếu.

- Đừng gấp... Thiếu gia hắn có lẽ có biện pháp khôi phục!

Tàn Báo nhẹ khoát khoát tay nói.

Quả nhiên, lời của hắn vừa dứt, từng đạo kim quang bắt đầu lan tràn ra.

Hưu hưu!

Từng đoàn kim quang bắt đầu tràn ngập trong mật thất, chiếu rọi ánh mắt của mấy người. Cùng lúc đó một đạo Kim Long hư ảnh uy mãnh xuất hiện ở phía trên mọi người, Long Hoàng chi uy tận hiển ra hết.

- Đây... Chẳng lẽ là Cổ Hoàng thần công của Kim tộc hoàng triều đã thất lạc nhiều năm?

Hàn Khai mở ra con mắt, thần sắc sáng rỡ lẩm bẩm nói.

Tàn Báo nhẹ gật gật đầu nói:

- Hàn lão thật tinh mắt, đây xác thật là Cổ Hoàng thần công, thật không nghĩ đến thiếu gia đã đem nó tu luyện đến trình độ như vậy rồi, thật là không thể tưởng tượng a!

- Thần giai công pháp trong truyền thuyết?

Phong Nha ở một bên chấn kinh nói.

Lúc này huyết nhục ở trên người Lăng Tiếu lấy một loại tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang không ngừng mọc ra thịt mới, lại đem những miệng vết thương kia dần dần khép lại với nhau.

Bốn người ở bên cạnh thấy một màn này đều là mở to hai mắt mà nhìn, há lớn miệng, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Miệng vết thương có thể tự hành khôi phục còn chưa tính, lại còn có thể không ngừng sinh ra thịt mới, hơn nữa tốc độ kia làm cho người khác chặc lưỡi không dứt, đơn giản để cho người khác không có cách nào dùng từ ngữ để bieur đạt kinh ngạc trong lòng.

Nửa ngày, chỉ tốn nửa ngày, da thịt toàn thân của Lăng Tiếu đều phục hồi như lúc ban đầu, thể phách cường hãn trong sáng như kim loại kia nhìn không ra nửa điểm dấu hiệu bị thương tổn qua.

Lăng Tiếu từ trên mặt đất đứng lên, sắc mặt của hắn vẫn vô cùng tái nhợt, hắn móc ra Cực phẩm huyết tinh, đem nó chấn vỡ, đem đại lượng huyết khí hấp thu vào.

Lúc này trạng thái của hắn mới lộ ra vẻ tốt hơn vài phần.

- Con mẹ nó, thiếu chút nữa chết rồi, sau này không bao giờ... lại chơi cái trò nguy hiểm này nữa.

Lăng Tiếu bây giờ mới phát ra tiếng kêu đau nói.

Mọi người đều có chút không nói được lời nào rồi.

Huyền Diệu tiến lên nói:

- Thiếu gia, ta đã nói ngươi là số mệnh tiểu cường, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết được.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Huyền Diệu quát to:

- Ha ha, thần côn ngươi lời này không tệ, bản thiếu gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đi, nhưng mà tuyệt đối không phải là số mệnh tiểu cường, mà là số mệnh chân long thiên tử, biết rõ chưa?

Tuy nói lời ày của Lăng Tiếu có chút tự luyến, nhưng mà mọi người vừa mới tận mắt thấy đến con Kim Long bất phàm kia, cho nên bọn họ cũng không hoài nghi lời này của Lăng Tiếu là thổi phồng.

- Đúng..., tiểu quan tài kia còn có ở đó hay không, ngàn vạn lần đừng bị phá hoại a... Ngàn vạn lần đừng bị phá hoại a!

Lăng Tiếu đột nhiên nhớ lại những sinh mệnh tinh khí kia lập tức la lên một tiếng, sau đó quay người lại tìm tiểu quan tài kia.

Tiểu quan tài dùng vạn năm hàn ngọc chế thành kia cũng không có bị tổn hại, chỉ là bị tạc đến bay vào một góc, bị không ít khối đá bao trùm lên mà

thôi.

Lăng Tiếu mừng rỡ đem từng khối đá trên ngọc quan đều đánh tan sạch sẽ, thấy được trên ngọc quan điêu khắc lấy mặt của anh nhi, mặt của anh nhi này mang theo nụ cười quỷ dị, trên đỉnh đầu còn mang theo hai cái sừng nhọn, trong miệng cũng lộ ra hàm răng nhọn hoát, giống như là một con tiểu yêu, để cho người ta cảm thấy hung ác thị huyết.

Lăng Tiếu nhìn mặt của tiểu yêu kia lại còn động đậy, hai đạo năng lượng từ ánh mắt của nó bắn đi.

- Thiếu gia cẩn thận!

Hàn Khai nhìn thấy trước, thuận tay vung một caisddem Lăng Tiếu chấn đến một phương hướng khác.

Oanh long!

Hai đạo năng lượng cư nhiên đem phía trên trực tiếp bắn thủng ra hai cái lỗ, không ít khối đá lại một lần nữa rơi đập xuống.

- Ta dựa vào, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu từ trên mặt đất đứng lên kinh hô.

Huyền Diệu nới lỏng ra một hơi nói:

- Trên nắp quan tài đồng dạng mang theo trận văn, người bố trí này thực sự là phía hết tâm sức rồi.

- Tà môn như vậy, đợi bản thiếu gia đem nó đập mở!

Lăng Tiếu làm ra động tác muốn hủy diệt tiểu quan tài này nói.

Huyền Diệu ngăn cản hắn nói:

- Đừng, tiểu quan tài này tuyệt đối không thể trực tiếp mở ra, bằng không sinh mệnh tinh khí cùng Yêu Tử chi tâm chắc chắn sẽ bị phá hoại.

Nghe lời này, Lăng Tiếu lập tức dừng lại động tác.

- Vậy muốn làm như thế nào?

Lăng Tiếu có chút không nhịn được nói.

Từ lúc bắt đầu tiến vào căn phòng dưới đất này, kinh qua rất nhiều nguy hiểm, đến đây lại còn không thể đánh khai, vậy hắn đều muốn nổi điên rồi.

- Thiếu gia, trước tiên đem nó thu vào đi, đi ra ngoài trước đem tin tức chỗ này công bố ra, đến lúc đó ta lại bố trí một cái trận pháp phòng ngừa sinh mệnh tinh khí lan tràn ra, như vậy liền vạn vô nhất thất rồi!

Huyền Diệu nói.

Lăng Tiếu cũng không có ý kiến, rung rung tay nói:

- Được, liền theo như ngươi nói mà làm, bất quá ta muốn biết sinh mệnh tinh khí cùng Yêu Tử chi tâm này rốt cuộc có ích lợi gì?

Huyền Diệu nói:

- Sinh mệnh tinh khí chính là sinh mệnh lực do Yêu Tử trận hấp thu rất nhiều sinh mệnh mà diễn biến ra, nó có thể nói là trân phẩm tuyệt thế khôi phục sinh mệnh lực, bất kỳ người nào sắp bị chết chỉ cần hấp thu một ngụm, coi

như là cường giả tuyệt thế Thánh giả giai cũng có thể gia tăng trăm năm thọ nguyên trở lên, như sinh mệnh tinh khí ở trong tiểu quan tài này không biết có thể cứu sống tính mạng của bao nhiêu người a, cho nên nói, sinh mệnh tinh khí này có thể so với bát giai trân phẩm rồi.

- Yêu Tử chi tâm kia lại càng khó lường rồi, bất kể là bình dân hay là võ giả bất kỳ đẳng giai nào, nếu như có thể đem nó ăn vào liền trực tiếp bạo tăng ngàn năm thọ nguyên, hơn nữa bất luận tạp chất gì ở trogn thế chất đêuc so thể được thanh trừ sạch sẽ, càng có thể phản lão hoàn đồng, vĩnh trú thanh niên... Tóm lại, chính là chỗ tốt rất nhiều, chính là thánh vật cho dù là Thánh giả, Thánh Hoàng cũng là đỏ mắt.

Huyền Diệu một hơi đem nó giải thích rõ ràng, nghe đến hai mắt Lăng Tiếu càng phát ra quang mang tham lam không ngừng.

- Phát đạt rồi... Phát đạt rồi, hồi trở lại cái bị nổ tung gần chết thật là đáng giá rồi!

Lăng Tiếu xoa xoa bàn tay lẩm bẩm nói, nhìn ánh mắ kia thật là hận không được lập tức đem sinh mệnh tinh khí cùng Yêu tử chi tâm trong tiểu quan tài đều hoàn toàn cắn nuốt.

Bất quá hắn vẫn có thể áp chế được vọng động, đem tiểu quan tài cất vào.

- Đúng rồi, thanh âm lúc trước nghe được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tàn Báo nghi ngờ hướng Phong Nha hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1213 - Phong Vân Chi Thành!

Phong Nha có chút run rẩy mà nói:

- Hẳn là chủ nhân bố trí trận pháp này, một địch nhân siêu cấp đáng sợ, ta thiếu chút nữa đã chết ở trên tay đối phương rồi!

Lời này của Phong Nha vừa ra, thần sắc của Tàn Báo cùng Huyền Diệu đều đặc biệt khó nhìn.

Hàn Khai từ bên cạnh nói:

- Đều không cần lo lắng, người nọ là dựa vào trận pháp mới có thể cách không xuất thủ với chúng ta, hắn hẳn là cách chúng ta vô cùng xa xôi, chắc là sẽ không đến đối phó với chúng ta được.

Lão nói chuyện này rõ ràng có chút không chắc chắn lắm, kỳ thật ở trong lòng lão cũng là rất không chắc chắn.

Nếu như cường giả như vậy thật tiến đến, coi như là lão cũng không phải là đối thủ của đối phương, lực lượng kinh khủng của người nọ để cho lão cảm thấy không rõ ngọn nguồn rồi.

Lão đã rất lâu chưa từ Dược Đô đi ra ngoài hành động qua, lão một mực cảm thấy mình ở Trung vực không có đối thủ, không nghĩ đến vừa mới đi ra cùng Lăng Tiếu, liền gặp gỡ một cái địch nhân cấp biệt, để cho lão cảm thấy chính mình lúc trước có chút ếch ngồi đáy giếng rồi.

- Có lẽ... Ta còn có cơ hội tăng lên một chút a!

Hàn Khai nhìn Lăng Tiếu phát tán ra hoàng uy nồng đậm ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Ở một chỗ tiếp giáp Trung vực cùng Thiên vực cách Địa Ngục thành vài tỷ vạn dặm, trong một cái động phủ bí mật.

Chỗ này bốn bề đều sung mãn trận văn giống như là tơ nhện, từng đạo đều uẩn hàm lực lượng huyền ảo quỷ thần khó lường, bất luận kẻ nào nếu là dám dễ dàng đi tới gần lập tức sẽ bị trận pháp ở đây giảo sát thành thịt vụn.

Một đạo thân ảnh đầu tóc tung bay ở giữa trận văn này, hắn vô cùng không cam lòng mà gầm thét:

- Tiểu tạp chủng đáng chết, lại dám phá hoại một tử trận của ta, hi vọng không để cho ta nhìn thấy các ngươi đi qua chỗ này, bằng không... Các ngươi nhất định đều phải chết, ta muốn để các ngươi hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Địa Ngục thành Tử Vong chi mê được giải khai!

- Nghe nói chưa, Tử vong chi mê vạn năm rồi của Địa Ngục thành đã bị tân thành chủ Lăng Tiếu kia giải khai rồi, cũng giải quyết xong!

- Ta cũng có nghe nói, có nói nơi đó bởi vì tử khí xâm nhập cho nên mới dẫn tới bất luận kẻ nào cũng không dám ở nơi đó sống quá lâu, bằng không đều sẽ bị những tử khí kia quấn thân mà chết.

- Nguyên lai là như thế, hóa ra chuyện này là như vậy, cho tới bây giờ đều không có người biết được tình huống này, Lăng Tiếu này là làm sao làm được, đúng rồi, hắn cư nhiên còn dám gióng trống khua chiêng xuất hiện, chẳng lẽ không sợ Cổ gia tìm đến sao?

- Bất kể là như thế nào, sau này có thể an tâm an tĩnh ở trên Địa Ngục thành rồi, không cần luôn chạy đông chạy tây!

- Cũng không biết Lăng Tiếu kia chiếm Địa Ngục thành là muốn làm gì, chẳng lẽ thật tính toán ở chỗ này xưng vương xưng bá? Chỉ sợ còn non một chút!

Đám người Lăng Tiếu từ trong phòng dưới mặt đất đi ra đã có thời gian bảy ngày rồi.

Trong bảy ngày này người đi tới trong Địa Ngục thành rõ ràng đã nhiều hơn nhiều.

Chỉ là phần lớn người vẫn là những dong binh cùng với tán tu kia, thương lữ bình thường căn bản không thấy nhiều lắm.

Bởi vì bọn họ đối với tin tức của Địa Ngục thành truyền đến còn chưa có tận hứng, còn nữa chính là truyền thâu trận của Địa Ngục thành đã trải qua nhiều năm hoang phế, đi lại bên này tạm thời còn chưa có thuận tiện, cho nên tin tức này truyền bá còn không tính là quá xa.

Trong phủ thành chủ ở Địa Ngục thành, một đám thân tín bên cạnh Lăng Tiếu hắn đều tập trung ở trong đình viện phía sau đại điện.

Đến lúc này chính là ngày chuẩn bị mở ra tiểu quan tài.

Trải qua một phen bố trí, Huyền Diệu đã bày ra trận pháp, phòng ngừa sinh mệnh tinh khí cùng năng lượng của Yêu Tử chi tâm ở trong quan tài lan tràn ra.

Khi làm xong các bước, Huyền Diệu nói:

- Thiếu gia, bây giờ có thể khai quan rồi, ngươi phải cẩn thận một chút, chớ đem nó phá hoại xong!

Lăng Tiếu hưng phấn mà cười nói:

- Yên tâm, bản thiếu gia có chừng mực!

Đang nói đồng thời trong tay của hắn nhiều ra Kim Long Thương, sau đó hướng về phía khe nhỏ ở dưới nắp quan tài đâm vào.

Sau khi quan tài kia vừa mới rách ra một điểm, một vòng bạch quan thuần sắc trong nháy mắt tràn ngập một phương thiên địa, một cỗ sinh mệnh lực nồng đạm lan tràn ra ngoiaf, để cho mọi người thân ở trở vòng vài thước đều cảm thấy cả người sảng khoái.

Bọn họ đều cảm thấy da thịt ở quan người lại đều tự hành tham lam hô hấp lên, chúng nó cũng muốn đem những sinh mệnh lực phát tán ra này cướp đoạt thôn phệ sạch sẽ.

Bọn họ đều cảm giác được sinh mệnh lực của mình đang tăng lên, nhất là Hàn Khai cùng Phong Nha, tốc độ hấp thu của hai người là nhanh nhất, trong con mắt của bọn họ đều lộ ra thần sắc vô cùng hưng phấn.

- Sinh mệnh chi khí thật nồng đậm, chỉ là những năng lượng này cũng đủ để cho chúng ta tăng trưởng vài chục năm thọ nguyên rồi, đây tuyệt đối là cực phẩm sinh mệnh tinh khí, cũng không biết rốt cuộc góp nhặt bao nhiêu sinh mệnh lực của con người a!

Huyền Diệu không nhịn được cảm khái nói.

Mọi người không hẹn mà cùng nhẹ gật đầu, bọn họ đều tán đồng lời mà Huyền Diệu nói.

Phải biết rằng bây giờ chỉ là mở ra một cái khe hẹp mà thôi, còn chưa hoàn toàn mở ra hết đây.

Bọn họ đều không dám tưởng tượng đó sẽ là bộ dáng thế nào!

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, trong tay nhẹ nhàng run lên, nắp của quan tài kia trong nháy mắt bay lên.

Song, sau khi nắp quan tài kia bật lên, lại không có nửa điểm sinh mệnh tinh khí lan tràn ra.

Mọi người đều là một vẻ mặt kinh ngạc.

Diệp Vân Phong không nhịn được kinh hô:

- Chẳng lẽ bên trong cái gì cũng không có rồi?

- Không... Làm sao có thể như thế được!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc không tin nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1214 - Phong Vân Chi Thành! 2

Hắn rất muốn lao tới, nhưng mà lại không muốn gặp phải tình cảnh bị đả kích, chỉ có thể sững sờ đứng ở nguyên tại chỗ.

Hàn Khai lại là đầu tiên lướt tới chỗ tiểu quan tài.

Bỗng dưng con mắt của lão hé ra vẻ kinh ngạc:

- Đây... Đây là cái gì?

Lời của lão lập tức để cho tất cả mọi người vây tới, chỉ có Lăng Tiếu còn là đứng ở tại chỗ.

Huyền Diệu phát ra thanh âm hoan hô mừng rỡ nói:

- Thiếu gia mau lại đây, đều có... Hết thảy đều có, quá tuyệt vời, lại đã đọng lại thành dịch rồi, cực phẩm a... Cực phẩm trong vạn không có một a, thật không biết là tích lũy bao nhiêu sinh mệnh lực!

Khi lời của Huyền Diệu vừa dứt, "Sưu" một tiếng, thân ảnh của Lăng Tiếu đã đến trước quan tài.

Hắn định nhãn nhìn vật ở phía trong tiểu quan tài, long mục trương lên rất to, trong con mắt phát tán ra nghi ngờ cùng vẻ mừng rỡ nồng đậm.

Chỉ thấy ở trong tiểu quan tài chảy xuôi một vũng thuần bạch dịch thể giống như tấm kính, những dịch thể này phát tán ra một chút iets vẻ ôn nhuận giống như là ôn tuyền, giống như là ảo mộng để cho người ta không nhịn

được muốn cúi người xuống uống một ngụm; ở trong dịch thể thuần khiết như bạch ngọc này càng trôi nổi một khỏa có hình dạng giống trái tim, huyết sắc trong suốt như cốt.

Không cần phải nói, vật huyết sắc này chính là Yêu Tử chi tâm kia.

Nó lại còn giông như là trái tim của nhân loại, nhẹ nhàng mà đập lên, đem sonh mệnh tuyền dịch ở bốn phía phát tán ra từng vòng, lộ ra vẻ cực kỳ thần kỳ.

- Đây... Đây là Yêu Tử chi tâm!

Diệp Vân Phong ở một bên kinh hô.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu nói:

- Không sai, đây là một khỏa Yêu Tử chi tâm thanfht hục, cho dù là người chết cũng có thể cứu sống a!

- Người chết cũng có thể cứu sống?

Trong con mắt của Lăng Tiếu nhảy lên, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì.

- Không sai, chỉ cần thi thể không có mục nát, linh hồn không tiêu tán hết, có thể khởi tử hồi sinh, đây tuyệt đối là yêu vật nghịch thiên, có sự hiện hữu của nó tương đương nhiều hơn một tính mạng!

Huyền Diệu khẳng định nói.

Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Nó là của ta!

Ngữ khí của hắn kiên định trước nay chưa từng có, căn bản không để cho người khác bất kỳ đường thương lượng nào.

Hàn Khai nghĩ tới cái gì, cuối cùng cũng không lên tiếng rồi, có nó, lão không chỉ có thể kéo dài thọ nguyên, có lẽ còn có thể mượn nó tăng lên một tầng.

Nếu như đổi lại là người khác muốn vật này, lão nói không được liền cường đạt vào trong tay rồi, chỉ là bây giờ lão lựa chọn cùng Lăng Tiếu hợp tác, hơn nữa lão cũng coi trọng tương lai trưởng thành của Lăng Tiếu, bây giờ trở mặt liền lộ ra lão quá mức vô tình vô nghĩa rồi.

- Quên đi, liền tiện nghi cho tiểu tử này đi, hi vọng hắn không cô phụ kỳ vọng của ta mới tốt!

Hàn Khai ở trong lòng thầm thở dài nói.

Lăng Tiếu đem tiểu quan tài lần nữa phong ấn lại, dùng không ít bình nhỏ chứa vào không ít sinh mệnh tuyền dịch, sau đó phát cho mỗi người một bình.

Nhưng chớ xem thường sinh mệnh tuyền dịch này, cái này so với vạn năm thạch nhũ dịch mà lúc trước Lăng Tiếu thu được càng thêm trân quý, có thể so với liệu thương đan dược bát giai, không chỉ có thể cải thiện thể chất, càng có thể bạo tăng thọ nguyên, cực nhanh khôi phục thương thế, coi như là đồ tốt dùng để cứu mạng rồi.

Đối với những đồ tốt này, Lăng Tiếu luôn luôn đều sẽ không giấu tiêng, nhưng mà cũng không thể tất cả đều phân phát ra, những trân phẩm này tự nhiên sẽ có chỗ dùng đến càng ngày càng nhiều, cho nên hắn thiết yếu muốn đem nó bảo lưu lại, đợi ngày sau cần thiết lại lấy ra ngoài.

Lăng Tiếu đem tiểu quan tài thu lại, long mục phát ra vẻ hưng phấn, trong lòng hắn lẩm bẩm nói:

- Mỹ Anh, lúc này ngươi thật có thể sống lại rồi!

Không sai, Lăng Tiếu muốn Yêu Tử chi tâm này chính là tính toán để La Mỹ Anh ăn vào.

La Mỹ Anh một ngày không sống lại, đối với Lăng Tiếu mà nói vĩnh viễn đều là một cái gai.

Bây giờ hắn còn có thể tiếp tục tiến giai, một khi đạt tới cảnh giới cao hơn, không có cách nào khám phá bản tâm, bài trừ ma chướng, vậy hắn có lẽ rất khó đạt tới cảnh giới võ giả đỉnh phong rồi.

Tuy nói hắn cũng có thể dùng nửa khỏa Bất Tử chi tâm của Lục Ông, nhưng mà hai cái so sánh với nhau, Yêu Tử chi tâm này càng thêm thích hợp, bởi vì làm như vậy là có thể để Lục Ông không bị bất kỳ tổn thương nào, bởi vì Lục Ông tồn tại ở trong thức hải của hắn, có thể thời khắc bảo trì tính mạng của hắn không chết, chỉ cần không phải chém đầu, hắn đều có thể dựa vào Lục Ông cùng Cổ Hoàng thần công khôi phục như cũ.

Lá bài tẩy dùng để cứu mạng vẫn để cho nó giữ được đầy đủ thì tốt hơn.

Đoàn người trở lại bên trong đại điện, Lăng Tiếu ngồi trên thượng thủ lên tiếng nói:

- Hôm nay Địa Ngục thành chi mê đã phá giải, phản ứng ngoại giới như thế nào?

Diệp Vân Phong đứng lên nói:

- Lão đại, tin tức đã truyền ra, mà ở ngày phá trận còn có rất nhiều người biết được việc này là thật, tin tưởng không cần bao lâu sẽ có nhiều người hơn vào đây ở, bất quá... Những người vào ở kia là những kẻ kiệt ngạo bất tuân, chỉ sợ khó có thể quản lý a!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, nhìn về phía Huyền Diệu nói:

- Thần côn, ngươi có thượng sách gì?

Hôm nay chính là lúc bắt đầu kiến công lập nghiệp, Lăng Tiếu tự nhiên muốn hảo hảo nắm chặt, Địa Ngục thành Tử vong chi mê đã phá giải, đúng là hắn đánh ra một tiếng pháo xưng bá, tiếp đó mới sẽ chuyện hay chân chính bắt đầu.

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt giấy nói:

- Bây giờ nguy cơ đã giải trừ, tin tưởng tên của thiếu gia rất nhanh liền có thể chấn động Trung vực, chúng ta bước đầu tiên muốn chính là đem tên của thành này sửa lại, sau đó bắt đầu chiêu lãm thành vệ, bắt đầu gây dựng lại thành trì, quản lý thành trì, khôi phục triêu khí, sau đó lại từng bước từng bước làm kế hoạch tiếp.

Lời này của Huyền Diệu rất động mọi người đồng ý, trên khuôn mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ tán đồng.

Lăng Tiếu nghi ngờ nói:

- Phải đổi tên của thành trì?

Huyền Diệu gật gật đầu nói:

- Cái Địa Ngục thành thành này bởi vì Tử vong chi danh mà đến, bây giờ uy

hiếp về tử vong đã giải khai, không cần thiết lại dùng danh tự không tốt này.

Hàn Khai đột nhiên từ bên cạnh nói:

- Không sai, đây là nên đổi thành một cái tên khác!

- Vậy muốn cái tên nào mới tốt đây?

Lăng Tiếu thuận miệng nói, đối với cái vấn đề này hắn còn thật không có suy nghĩ sâu xa qua.

- Đây vẫn là thiếu gia ngươi đến đặt mới tốt.

Huyền Diệu nói.

- Đúng vậy, nên để cho thiếu gia định tên thành!

Phong Nha cũng là tán đồng nói.

Những người khác tự nhiên sẽ không có cái ý kiện gì rồi, bọn họ đều là thân tín của Lăng Tiếu, đều là đem Lăng Tiếu làm đầu ngựa.

Lăng Tiếu trầm ư một lát sau mới sâu xa nói:

- Vậy... Liền gọi là Phong Vân thành đi!

- Phong Vân thành?

Mọi người đều có chút không hiểu khi nghe thấy tên thành trì này.

Bọn họ đều muốn biết ý nghĩa của cái thành trì mà Lăng Tiếu lấy này.

Huyền Diệu ở một bên nhẹ bấm ngón tay cái, trong con mắt phát tán ra vẻ tán thưởng nói:

- Phong từ vân, vân hóa phong, phong vân khởi, thiên hạ kinh, tốt tốt... Tên cái thành trì này thật hay, thật là hay a!

Lăng Tiếu khinh bỉ nhìn Huyền Diệu nói:

- Này thần côn, chỉ là một cái thành trì mà thôi, cư nhiên còn nói lệch ra, bản thiêu gia cũng không phải là ý tứ này!

Bản ý của Lăng Tiếu là, hắn vốn là nhân sĩ trọng sinh xuyên qua, mang theo Phong Vân công pháp của kiếp trước mới để cho hắn đặt chân được trên Huyền Linh đại lục, mới để cho hắn có hết thảy thành tựu của ngày hôm nay, vì vậy mới lấy tên này, hắn hi vọng vẫn có thể phong khởi vân dũng, sở hướng vô địch!

Phong Vân chi thành cũng từ bây giờ bắt đầu, dần dần chấn kinh Trung vực, ngày sau lại càng trở thành đệ nhất đại thành trì của Trung vực!

- Ngày hôm nay Địa Ngục thành đổi tên thành Phong Vân thành! Thành chủ là đệ nhất Hoàng tọa, Đan Minh đan hội đầu danh, thất phẩm Luyện dược sư Lăng Tiếu thiếu gia, nếu như có người không phục giết không tha!

Tàn Báo hiện thân ở thượng không của Địa Ngục thành, Đế giai uy áp cường đại triển hiện ra, thanh âm vang dội truyền khắp bất kỹ mỗi một góc của thành trì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1215 - Bách Phế Đãi Hưng .

* Bách phế đãi hưng: Rất nhiều việc đang chờ hoàn thành.

Tất cả mọi người bên trogn thành trì đều cảm nhận được Đế giai uy áp của Tàn Báo, tâm thần đều trở nên chấn kinh sợ hãi lên.

- Ngày hôm nay Địa Ngục thành đổi tên thành Phong Vân thành! Thành chủ là đệ nhất Hoàng tọa, Đan Minh đan hội đầu danh, thất phẩm Luyện dược sư Lăng Tiếu thiếu gia, nếu như có người không phục giết không tha!

Lại là một đạo thanh âm vang dội vang lên, uy áp đáng sợ kia một điểm cũng không kém Tàn Báo, chỉ là thân ảnh lại là thương lão vài phần.

Lão giả này rõ ràng là Lưu Quần đã đột phá đến Đế giai.

Hôm nay hắn lại dựa vào cực phẩm Huyền Đế đan nhất cử đột phá gông cùm, thành tựu Huyền Đế, tùy thời đều có thể phá vỡ mà vào trung cấp Huyền Đế.

Hắn áp chế tu vi ở Nửa bước Huyền Đế quá lâu, lực lượng tích lũy đã không phải là Nửa bước Huyền Đế bình thường có thể so sánh được, chỉ kém một đường là có thể đột phá Đế giai, mà cực phẩm Huyền Đế đan của Lăng Tiếu không nghi ngờ thành toàn cho hắn, để hắn một đường hát vàng đạt tới cảnh giới như vậy.

Hắn bây giờ là thoái mái thổ ra một ngụm buồn bực a, bây giờ cahr giới đột phá, thọ nguyên cũng là tăng lên rất lớn, hơn nữa đi theo bên cạnh thiếu gia, cảnh giới này căn bản sẽ không phải là cuối cùng của hắn, chỉ cần hắn tận

tâm thay thiếu gia làm việc, nói không chừng ngày sau thành Thánh cũng có thể.

Uy áp của hai đại Đế giai ở trên không trung Địa Ngục thành bao phủ xuống, người ở trong thành đều là lộ ra vô cùng kinh hoảng, sợ hai đại Đế giai này sẽ đột nhiên xuất thủ với bọn họ.

- Đây... Đây ít nhất... Là cường giả Đế giai, bên cạnh Lăng Tiếu làm sao sẽ có cao thủ như vậy tồn tại, xem ra sau này muốn tìm hắn phiền phức cũng phải hảo hảo suy nghĩ một điểm.

- Đúng vậy a, truyền thuyết Lăng Tiếu kia là đồ đệ của phong lưu Tà Đế, nhân gia sư phụ làm sao cũng sẽ an bài mấy cái trợ thủ ở bên người hắn, bằng không nhân gia làm sao có thể rõ ràng dám xuất hiện chiếm thành làm vương như vậy.

- Lúc này là có trò vui xem ra, Cổ gia nhận được tin tức Lăng Tiếu ở chỗ này chắc chắn sẽ phái người tới đây vây sát, chỉ là không biết đến cuối cùng ai chết vào tay ai thì khó nói.

- Nhân thủ của Lăng Tiếu là không kém, nhưng mà so sánh với Cổ gia chỉ sợ còn không đủ a!

- Huống hồ, chỗ này cùng địa bàn của Hắc Ma môn tương đối gần, khó cam đoan Hắc Ma môn sẽ không đại động can qua.

Một cái thành trì phồn hoa ở chỗ xa xôi, chỗ này xưng là Cổ thành, là thành trì trực thuộc của Cổ gia trong mười tám phương thế lực lớn, người của Cổ gia cũng sống ở chỗ này.

Kể từ sau khi Cổ gia một đời trẻ tuổi tham gia Hoàng bảng chi tranh kết thúc, không khí chỗ này liền lộ ra phá lệ không giống.

Đệ tử của Cổ gia thỉnh thoảng đến đi vội vàng, tựa hồ đang khẩn trương chuẩn bị hoặc chu tất chuyện gì.

Mà thuận theo tuyên bố của Cổ sát lệnh, người ở trong Cổ thành đều biết là chuyện gì xảy ra rồi.

Nguyên lai trấn tộc Thánh khí Kim Long Thương của Cổ gia bị đoạt rồi, còn là ở sau khi Hoàng bảng chi tranh mà bị đoạt, hơn nữa Cổ gia đệ tử còn có không ít người bị giết, liền ngay cả một đời nhân vật lãnh tụ mới, vô hạn đến gần Tôn cấp Cổ Vũ Phi đều cũng mạng táng ở trong tay đối phương.

Mà người đoạt Kim Long Thương kia, giết Cổ gia đệ tử rõ ràng là Lăng Tiếu lấy được đệ nhất Hoàng tọa chi danh gây nên.

Cổ sát lệnh vừa ra, trên dưới Trung vực chấn động, người tìm Lăng Tiếu cũng vô số.

Bởi vì Cổ gia phát ra thù lao rất cao, đủ mua được mười tám cái mạng của Lăng Tiếu rồi.

Chỉ là lúc ban đầu người phát hiện ra Lăng Tiếu, ở Dược Đô muốn giết hắn, kết quả là toàn bộ bị hắn diệt sát.

Sau đó, Lăng Tiếu ở Dược Đô mất tích, tin tức tìm kiếm Lăng Tiếu cũng đoạn mất.

Hôm nay Lăng Tiếu trọng hiện, càng xuất hiện ở Địa Ngục thành, đã trở thành thành chủ của Địa Ngục thành, tin tức này đã truyền đến trong tai của cao tầng Cổ gia rồi.

Trong Cổ gia nghị sự đại điện, không ít Cổ gia cao tầng đều hội tụ lại với nhau.

- Cổ sát lệnh đã phát ra hơn một năm, chẳng lẽ còn chưa thể đem đầu của tiểu tử kia lấy xuống sao?

Một gã trung niên nhân uy nghiêm ngồi ở trên thượng thủ lạnh lùng nói.

Người này chính là Cổ gia đương kim gia chủ Cổ An, thực lực cao cấp Thiên Tôn, cũng chính là gia gia của Cổ Vũ Phi.

Hắn đối với Cổ Vũ Phi một mực ký thác trọng hậu, nhưng mà ton tử kia còn chưa có trưởng thành lên liền chết yểu rồi, thật là để cho hắn đau lòng không thôi.

Đối với hung thủ còn tiêu diêu đến nay, thật là để cho hắn thống giận không dứt.

Một gã Cổ gia trưởng lão đứng lên nói: chương mới hơn tại doctruyen.org

- Gia chủ, bây giờ đã nhận được tin tức mới nhất, Lăng Tiếu kia bây giờ xuất hiện ở Địa Ngục thành, có nói còn chiếm lĩnh Địa Ngục thành, trở thành thành chủ rồi!

Cổ An nặng nề vỗ xuống bàn một cái nói:

- Nếu biết hạ lạc của tiểu súc sinh kia, còn không phái người đem hắn đi bắt về, ta nhất định phải bầm thây vạn đoạn tên tiểu tử này!

Trưởng lão kia lại nói:

- Lúc ở Dược Đô, Thiên Sát kia đã phát hiện ra hạ lạc của Lăng Tiếu, xuất ra mười tên Thiên Tôn, đều là bất lực mà về, trừ bản thân Lăng Tiếu tiến giai đến trung cấp Thiên Tôn ra, ở bên cạnh hắn còn có cao thủ tồn tại, lần này đi đến Địa Ngục thành tru sát tiểu tặc này phải làm tốt chuẩn bị đảm bảo an

toàn, tuyệt đối không thể để hắn chạy!

Một gã trưởng lão khác cũng lên tiếng nói:

- Không sai, Lăng Tiếu này có thể đoạt được đệ nhất Hoàng tọa chi danh, có khả năng đè nén thực lực, mà hắn vừa rồi đột phá tới trung cấp Thiên Tôn, thực lực của hắn không thể xem thường, phải có một vị Thái tượng trưởng lão tọa trấn mới bảo đảm vạn vô nhất thất.

Cổ An híp mắt một chút nói:

- Trảm một tên tiểu bối như vậy đáng giá vận dụng Thái tượng trưởng lão sao? Chẳng lẽ người của Cổ gia chúng ta đều là ngồi không sao? Hắn dù lợi hại thế nào còn không phải là một người, song quyền nan địch tứ thủ, phái nhiều người qua một chút liền được rồi, nếu như mà như vậy cũng không bắt được Lăng Tiếu, mặt mũi của Cổ gia chúng ta đều ném sạch rồi!

Mấy tên trưởng lão sắc mặt đều có chút không lúng túng, bọn họ cũng biết lời này của Cổ An nói cũng không sai.

Muốn bắt một gã trung cấp Thiên Tôn, cần vận dụng Thái tượng trưởng lão, đây thật là nói không qua được, mà mặt mũi của Cổ gia bọn họ cũng rất khó nhìn.

Cổ An thấy mấy người không nói thì lại nói:

- Đem tiền thù lao tăng lên đi, nói không chừng lúc đám người của chúng ta tới đó, đầu của Lăng Tiếu đã bị trảm xuống, về phần Kim Long Thương là bất luận như thế nào cũng không thể rơi vào trên tay người khác, lần này liền để Cổ Minh mang đội đi một chuyến đi, tất yếu phải đem tiểu súc sinh kia bắt trở về, nếu như phản kháng giết ngay tại chỗ cũng được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1216 - Bách Phế Đãi Hưng .2

Một lão đầu tử gầy nhỏ từ một góc đi ra, đối với Cổ An cung kính khom người, sau đó liền thối lui ra khỏi đại điện.

Những Cổ gia trưởng lão kia nhìn về phía lão đầu tử nhỏ gầy rõ ràng cũng mang theo vài phần ý vị tôn trọng.

Cổ Minh mặc dù không phải là Thái tượng trưởng lão, nhưng mà địa vị lại đã ở trên đám người bọn hắn rồi, bởi vì hắn là tồn tại Nửa bước Huyền Đế.

Một gã Nửa bước Huyền Đế lĩnh đọi bắt giết một gã trung cấp Thiên Tôn còn không phải là ra tay liền được sao?

Trước khi người của Cổ gia vừa chuẩn bị lên đường đã có không ít thế lực âm thầm theo dõi Lăng Tiếu.

Bọn họ nhận được tin tức tiền thù lao được Cổ gia tăng lên, một cái giống như là đánh máu gà, liền đi tới Phong Vân thành trảm sát Lăng Tiếu.

Bọn họ cũng đều suy nghĩ xem có thể hay không may mắn đem Kim Long Thương cấp bậc Thánh khí kia bắt tới tay, bởi vì sức dụ hoặc của Thánh khí nếu so với những thù lao kia thì càng dụ nhân hơn.

Mà ở trước kia mưa gió sắp tới, Lăng Tiếu lại là làm như không biết, vẫn đang trọng tân cải tạo Phong Vân thành trong đại nghiệp.

Phong Vân thành bách phế đãi hưng, đầu tiên là kiến trúc chỗ này thật là quá mức tồi tàn sơ sài, phải gây dựng lại.

Song, những chuyện này đám người Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không tự mình khai đao rồi.

Bọn họ chỉ đem phạm vi phương viên mấy chục vạn dặm quanh phủ thành chủ trọng kiến lại, những thứ khác chờ những người khác từ từ trọng kiến đi.

Bất quá bất kỳ thành trì nào ắt đều không thể thiếu được truyền thâu trận cùng với phách mại hội, cần phải đầu tiên làm cho tốt.

Truyền thâu trận, có Huyền Diệu ở đây, lại có Hàn lão cùng Phong Nha giúp đỡ, muốn chuẩn bị liền là dễ dàng rồi.

Sau khi truyền thâu trận xây dựng tốt, muốn xuất nhập thành trì khác cũng lộ ra thuận tiện nhiều lắm, cũng để cho người khác có thể dễ dàng đi tới Phong Vân thành.

Sau khi truyền thâu trận xây xong, Diệp Vân Phong cùng Cốc Kiều Kiều liền đầu tiên phản hồi trở về Cốc gia hướng Cốc gia thỉnh trợ nhân thủ, để cho bọn họ đầu tiên trợ giúp Lăng Tiếu đem kiến trúc bốn phía của phách mại hội cùng phủ thành chủ phục hồi lại.

Lăng Tiếu có ân với Cốc gia, Cốc gia tự nhiên cũng không chậm trễ, lập tức phái người mời rất nhiều người ra tay, đi đến Phong Vân thành trợ giúp Lăng Tiếu xây thành trì, mà Cốc gia cũng trở thành đồng minh chắc chắn đầu tiên của Lăng Tiếu, bọn họ cũng đưa ra đại lượng đan dược cùng linh thảo trợ giúp Lăng Tiếu cử hành phách mại hội mà dùng.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được thành ý của Cốc gia, tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao hắn cũng biết đạo lý ít một cái địch nhân thêm một cái bằng hữu.

Chỉ dựa vào ngoại lực thủy chung không phải là chính đạo, Lăng Tiếu cùng

Huyền Diệu thương lượng một chút cũng bắt đầu đối ngoại chiêu thu người hầu, tỳ nữ, thị vệ, chấp sự.... tất cả các nhân thủ.

Chỉ là ở trong Phong Vân thành căn bản không có bình dân, muốn chiêu thu người hầu cùng mỹ nữ cũng không dễ tìm.

Những nhân thủ này chỉ có thể để cho Lê Tuyết ba sư đồ đi thành trì nhỏ ở phụ cận không xa chiêu lãm.

Mà thị vị, chấp sự cái loại vũ giả này ở trong Phong Vân thành có thể chiêu mộ.

Bởi vì chỗ này đi lại trú đóng có không ít dong binh cùng tán tu, bọn họ có ít người muốn yên tĩnh xuống rồi, chỉ cần có đầy đủ cung phụng, bọn họ tự nhiên sẽ nhanh chóng mà đến.

Vốn là bọn họ còn bận tâm đến Cổ gia đối với Lăng Tiếu đuổi tận giết tuyệt, nhưng mà từ sau khi hai đại Đế giai xuất hiện cảnh cáo, càng nhiều người cũng có nắm chắc.

Bọn họ đang suy nghĩ Cổ gia muốn giết Lăng Tiếu cũng sẽ không dốc hết toàn bộ lực lượng a, có hai đại Đế giai này tọa trấn, bọn họ đều được hảo hảo không cần lo lắng một chút mới tốt.

Trong thời gian nửa tháng, do Huyền Diệu cùng mấy tên Thiên Tôn đã sớm chiêu lãm hiệp trợ Thải Hà Nguyệt cùng Bạch Vũ Tích nhận người.

Cuối cùng tổng cộng chiêu thu được 1500 tên Linh Sư, hơn năm trăm tên Vương giai, hai trăm tên Địa Hoàng, năm mươi Thiên Tôn.

Những người này mặc dù đều trải qua tuyệt bạt nhưng mà trong thời gian ngắn không thể nào lập tức trọng dụng, bởi vì giá trị trung thành vẫn còn cần

phải khảo nghiệm.

Nếu như đều là một chút cỏ đầu tường thì không cần cũng được.

Những người này trừ lưu lại đại bộ phận ở trong thành quản lý trật tự ra, có số nhỏ thì là phái đi các nơi tuyên truyền tin tức Phong Vân thành trọng kiến lại, cũng đem tin tức Tử vong chi mê ở nơi này đã được giải khai, càng đem có tin tức đại hình đấu giá hội mang đi các nơi.

Để những thế lực cùng thương lữ ở khắp nơi kia có thể biết được chuyện bên này, chỉ có thương nhân giao dịch dồn dập, Phong Vân thành mới có thể sớm ngày nở rộ ra huy hoàng!

Hết thảy đều theo như các bước ban đầu mà tiến hành, ở trong một phiến cảnh tượng phồn thịnh hướng đến vin quang này lại thầm tiềm ẩn sát cơ.

Lực hiệu triệu của Cổ gia Cổ sát lệnh cũng chắc sẽ ở một khắc này triệt để bộc phát ra.

- Vận nhi, chờ sau khi ta ở chỗ này đứng vững chân, chúng ta liền đem gia gia cùng nhi tử đưa đến ben này cùng nhau chung sống có được hay không?

Lăng Tiếu vô hạn yêu thương ôm ấp lấy vòng eo duyên dáng của Phượng Tiêm Vận phong vận thành thục kia, ngửi được trận trận mùi hương thân thể dj người say mê nói.

Hắn người này mặc dù thích nhất tu võ, nhưng mà hắn cũng đồng dạng thích cảm giác say nằm trên gối mỹ nhân.

Hắn mừng là ở bên cạnh chính mình có thể có từng cái thê tử ôn nhu quan tâm như vậy, cũng may mắn nữ nhân đi theo bên cạnh mình từng người đều đối tốt với hắn, hắn ở trong lòng thầm than:

- Chỉ cần có thể tìm được Mộng Kỳ vậy mọi chuyện đều tốt rồi, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến các ngươi.

Lấy thực lực cùng thế lực hôm nay của hắn, mặc dù còn không thể xưng bá Trung vực, nhưng mà muốn phòng thủ một phương đã không phải là vấn đề.

Hắn không có cái lý tưởng đặc biệt lớn gì, liền muốn để cho nữ nhân của mình đều ở bên cạnh, ngẫu nhiên tu luyện một chút, có rảnh rỗi thì luyện đan một chút, thỉnh thoảng lại cùng hồng nhan tri kỷ của mình nghiên cứu một chút nhân sinh đại đạo tạo nhân cũng là thỏa mãn rồi.

Phượng Tiêm Vận nằm ở trong lòng Lăng Tiếu lộ ra vẻ thâm tình vô hạn nói:

- Cũng không biết gia gia cùng nhi tử có sống tốt hay không, ta rất nhớ bọn họ!

Cùng với hai vị chí thân của mình chia ly nhiều năm, Phượng Tiêm Vận không tưởng niệm mới là lạ!

Vốn nghĩ đến cùng Lăng Tiếu đến Trung vực sẽ sinh ra một cái hài tử nữa, chỉ là Lăng Tiếu vẫn đều đang khổ tu, lại có nhiều chuyện tình ràng buộc, lúc này mới để kế hoạch tạo nhân của chúng nữ phải tạm hoãn lại.

- Ai, ta cũng nhớ đến tiểu ma vương rồi, đợi sau khi xây xong thành, ta cùng ngươi trở về một chuyến đi, gia gia cũng là nên hưởng thanh phúc rồi!

Lăng Tiếu mang theo vẻ áy náy than thở nói.

Phượng Tiêm Vận quay qua thân thể, vuốt nhẹ lấy khuông mặt kiên quyết kia của Lăng Tiếu quan tâm nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1217 - Mật Mưu!

- Nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng, đến lúc đó chính mình trở về là có thể rồi, bên này không có ngươi tọa trấn không được!

Lăng Tiếu cười nhẹ một chút nó:

- Không có chuyện gì, có Hàn lão cùng Phong Nha ở đay, đã không có người nào có thể làm gì được chúng ta rồi, chỉ cần sau khi lập uy, còn có ai dám xem thường Lăng Tiếu ta!

Lúc đang nói lời này, trong long mục của Lăng Tiếu lộ ra tự tin cùng bá khí nồng đậm.

Hắn hôm nay đã không còn như xưa rồi, chỉ cần có một cái cơ hội, chính là lúc hắn long đằng cửu thiên, chấn kinh Trung vực!

Lăng Tiếu lại tiếp tực để người tuyên bố ra một cái tin tức, tìm nữ nhân tên là Vân Mộng Kỳ, đến từ Tây Bắc, tìm được người liền mang đến Phong Vân thành nhận thưởng ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh cùng với hai khỏa thất giai đan dược, nếu như có thể cung cấp đầu mối chính xác cũng có thể lấy được trăm vạn thượng phẩm huyền tinh cùng với một khỏa thất giai đan dược.

Tin tức này không nghi ngờ gì là đưa tới oanh động không nhỏ, bởi vì dụ hoặc như vậy quá lớn, chỉ là muốn tìm một người như vậy ở Trung vực không nghi ngờ gì chính là mò kim đáy bể, để cho người ta cảm thấy hi vọng tương đối xa vời.

Thuận theo đại lượng nhân mã giúp việc mà Cốc gia mang đến, kiến trúc bốn phía của phủ thành chủ từng tràng liền tạo thành lên, mà phách mại hội ở chính giữa cũng trù kiến được quy mô nhất định, ở trong thành cũng đã có tuần canh đội, phòng ngừa bất luận kẻ nào ở trong thành tùy tiện động võ, một khi phát hiện coi như là bất kính đối với phủ thành chủ, tất phải giết không tha.

Một phương diện khác, Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn ba sư đồ đi ra ngoài cũng mang trở về không ít người hầu cùng tỳ nữ.

Bọn họ đều là một chút người của nhà bình dân, không có võ lực gì, đối với phương diện cuộc sống yêu cầu không cao, chỉ cần một cái địa phương có thể nuôi sống chính mình liền dễ dàng thỏa mãn.

Một nhóm người hầu cùng tỳ nữ này không nghi ngờ đã giải quyết được hết thảy công việc hàng ngày bên trong phủ thành chủ.

Bạch Vũ Tích thì bị Lăng Tiếu an bài bồi huấn cho những hạ nhân này, để cho bọn họ biết quy củ ở bên trong phủ thành chủ.

Mà Dao Thanh Mẫn cũng không cam chịu rơi ở phía sau, cũng muốn cầu Lăng Tiếu bồi huấn những hạ nhân này, đáng tiếc bị hắn cự tuyệt.

Bé con thần kinh này có chút đại điều, bồi dưỡng hạ nhân có thể sử dụng sao?

Ngyaf này, Lăng Tiếu nhàm chán đi ra khỏi phủ thành chủ, hắn còn không có hảo hảo đi dạo qua Phong Vân thành.

Một đường đi tới, đều là thấy cảnh tượng bốn bề nhiệt hỏa hướng thiên, bọn họ đều đang xây dựng lâu phòng, khiến cho trong thành có chút ít náo nhiệt.

Lăng Tiếu đi quã một cái tửu lâu rách nát, do dự một chút vẫn đi vào.

Không quản tửu lâu sơ sài, nhưng mà chỗ này vẫn là một vức tình cảnh náo nhiệt bất phàm.

Bởi vì ở trong thành đa số đều là dong binh cùng tán tu, bọn họ đều là võ giả muốn đến Tử vong sơn mạch liệp sát linh thú hoặc tìm linh thảo, mà Phong Vân thành là đất dừng chân nghỉ ngơi tạm thời của bọn hắn, tửu lâu không nghi ngờ gì chính là chỗ buông lỏng tốt nhất.

Lăng Tiếu gọi một hồ rượu, một mình ở một góc tự uống.

Sau khi Lăng Tiếu đi tới Phong Vân thành rất ít khi lộ diện, người thấy qua hắn căn bản không nhiều lắm, người ở chỗ này cũng không có ai nhận ra hắn.

Chỗ này nhiều người, đàm luận cái dạng thoại đề gì đều có.

Có người nói ở chỗ nào phát hiện ra cao giai linh thú, cũng có nói ở đâu đó kiếm được cao giai linh thảo hoặc là tài liệu trân quý nào đó...

Tóm lại đủ loại chuyện tình đều có người đang nói.

Rốt cuộc, Lăng Tiếu nghe được sự tình liên quan đến hắn.

- Lăng Tiếu thành chủ còn thật là có bản lĩnh, lại có thể mời được người của Luyện dược thế gia Cốc gia đến giúp hắn xây dựng thành trì, xem ra quan hệ của hắn cùng Cốc gia tương đối mật thiết a!

- Đây có ích lợi gì, hắn sớm muộn cũng phải đem chỗ này chắp tay dâng cho người khác, Cổ gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Trước chớ nói Cổ gia, ta nghe nói Cuồng Khuyển dong binh đoàn muốn liên hợp với tam đại dong binh đoàn khác, nói muốn đem Lăng Tiếu trảm sát, cầm đầu của hắn đến Cổ gia lĩnh thù lao, tùy tiện tiếp quản hết thảy bên trong phủ thành chủ.

- Ngươi lời này nói nhỏ một chút, nếu là để cho người của phủ thành chủ nghe được đều không hay đâu, tin tức này của ngươi rốt cuộc có thể tin cậy được hay không?

- Đương nhiên là có thể tin được, đây là ta ở trong miệng của một huynh đệ của Cuồng Khuyển dong binh đonà biết được, cho nên sẽ không giả bộ, hiện ở trong thành hết thảy uy hiếp đều đã bị giải trừ, Lăng Tiếu hắn muốn ở chỗ này chiếm đất làm vương, có lẽ còn non một chút!

- Cuồng Khuyển dong binh đoàn? Ha hả, đến nhanh một chút đi!

Lăng Tiếu uống một ngụm rượu, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trước đây hắn để cho Tàn Báo cùng Lưu Quần đi tuyên bố hắn chiếm lĩnh tòa thành này, mục đích đúng là để cho một ít a miêu a cẩu an phận xuống.

Bây giờ lại có người không nhịn được nhảy ra muốn khiêu chiến uy nghiêm của hắn rồi.

Như thế chính hợp với tâm ý của Lăng Tiếu, bởi vì hắn muốn triệt để ở bên trong Phong Vân thành lập uy, cần phải thấy máu làm đại giá mới được!

Chỉ là không biết người của Cuồng Khuyển dong binh đoàn kia cùng những binh đoàn khác rốt cuộc có đủ cân lượng hay không.

Lăng Tiếu ra khỏi tửu lâu, lại đi dạo bốn phía, sau đó trở về phủ thành chủ.

Hắn đem tất cả mọi người triệu tập lại, cùng bọn họ nói ra chuyện tình hôm nay nghe được.

Tàn Báo đầu tiên liền bày tỏ nói:

- Một đám ô hợp cũng dám dương ngôn muốn mạng thiếu gia, để ta đi đem bọn họ đều diệt hết!

Lăng Tiếu áp tay lại nói:

- Chỉ là một ít tôm cá, vừa lúc để ta lập uy, chân chính phải đề phong chính là người của Thiên sát kia, ta có nghe nói, bọn họ muốn đối phó với một người tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng, bọn họ cũng sẽ không rõ ràng đến tìm phiền toái, đại đa số đều sẽ tuyệt chọn phương thức thứ sát, mà người của Cổ gia chắc hẳn cũng sắp đến rồi, bọn họ đều là món ăn để các ngươi khai vị, đợi bên trong thành trì tất cả ổn định lại, chính là lúc Thiên sát cùng Cổ gia diệt vong!

Lúc Lăng Tiếu đang nói, một cỗ vô thượng hoàng uy triển hiện ra.

Thiên Sát cùng Cổ gia đã trở thành cái tên mà hắn tất phải diệt rồi, cũng đã trở thành đá mài chân trên con đường xưng bá của hắn.

Cuồng Khuyển dong binh đoàn là đệ nhất đại dong binh đoàn thỉnh thoảng xuất nhập Tử vong sơn mạch, đoàn trưởng Diêu Cuồng càng là một gã đê cấp Huyền Đế mới tiến giai không lâu, mà ở bên cạnh hắn còn có hai gã Nửa bước Huyền Đế, khiến cho Cuồng Khuyển dong binh đoàn bọn họ ở ngoại vi Tử vong sơn mạch xưng vương xưng bá.

Diêu Cuồng may mắn tiến giai Đế giai, để cho hắn làm việc trở nên vô cùng cuồng vọng lớn lối.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1218 - Binh Đến Dưới Thành!

Hôm nay hắn nhận được tin tức Lăng Tiếu chiếm Phong Vân thành làm vương, để cho hắn cảm thấy dị thường khó chịu, bởi vì nơi đó là chỗ mà hắn muốn chiếm cứ đã lâu, nhưng mà hắn vẫn không có biện pháp giải khai Tử vong chi mê ở nơi đó, mới để cho hắn không dám tùy tiện mà tiến vào Phong Vân thành.

Hôm nay Tử vong chi mê đã giải trừ, mà Phong Vân thành đã trở thành thành trì vô chủ, đúng là thời cơ tốt nhất để Cuồng Khuyển dong binh đoàn bọn hắn chiếm lĩnh.

Chỉ là hắn ngại cao thủ ở bên cạnh Lăng Tiếu, không dám dễ dàng mang theo đoàn đội của mình cường hành cướp lấy Phong Vân thành.

Cho nên hắn phải triệu tập những dong binh đoàn khác đều có tu vi Nửa bước Huyền Đế tọa trấn đến thương nghị đại kế đoạt thành, hơn nữa muốn đem đầu của Lăng Tiếu chém xuống, đưa đến Cổ gia lĩnh lấy tưởng thưởng cự đại.

Ở một chỗ mà Cuồng Khuyển dong binh đoàn đồn trú ở bên ngoài Phong Vân thành.

Diêu Cuồng đem đoàn trưởng của tam đại dong binh đoàn đều triệu tập tới.

Tam đại dong binh đoàn đoàn trưởng này phân biệt là Tật Phong dong binh đoàn đoàn trưởng Dương Tiên Phong, Ác Lang dong binh đoàn đoàn trưởng Chung Ba, Hắc Hỏa dong binh đoàn đoàn trưởng Hắc Hỏa, ba người này đều có tu vi Nửa bước Huyền Đế, đều là tồn tại có uy danh hiển hách ở xung quanh Tử vong sơn mạch.

- Ba vị, tin tưởng các ngươi đã biết mục đích mà Diêu mỗ mời các ngươi đến đây, không biết ý của các ngươi như thế nào?

Diêu Cuồng đi thẳng vào điểm chính nói.

Diêu Cuồng là một lão giả có khuôn mặt hình chữ điền, hìn lại có một cỗ uy thế không kém tráng niên, trong măt skia lộ ra vài phần hung mang lệ nhân, một thân sát lục chi khí triển hiện không nghi ngờ.

Tật Phong dong binh đoàn đoàn trưởng Dương Tiên Phong dẫn đầu lên tiếng nói:

- Diêu đoàn trưởng, kiến nghị của ngươi rất không tệ, nhưng mà ngươi hẳn đã nghe nói qua, bên cạnh Lăng Tiếu kia nhưng là có hai đại Đế giai tồn tại, nói không chừng có có cao thủ thần bí, ngươi không thấy chúng ta làm như vậy là quá mạo hiểm sao? Ta sợ trộm gà không được còn mất cả nắm thóc a!

Diêu Cuồng hừ lạnh nói:

- Dương đoàn trưởng, can đảm của người sẽ không nhỏ như vậy đi? Bên cạnh Lăng Tiếu có hai đại Đế giai, nhưng mà bọn họ sẽ là Đế giai chân chính áo? Nhiều nhất cùng với tu vi của các ngươi không sai biệt lắm, có ba người các ngươi xuất mã quấn lấy hai người kia, ta muốn trảm Lăng Tiếu dễ như trở bàn tay!

- Lời này là nói như thế, chúng ta có phải nên cẩn thận một chút hay không?

Dương Tiên Phong có chút khó xử nó.

Nói lời thật, hắn còn thật không muốn xông vào vũng nước đục này, nhân gia Lăng Tiếu đã có năng lực giải khai Tử vong chi mê vạn năm, thủ đoạn kia có thể thấy được một chút, hắn nhưng nhìn không tốt lần kết minh này.

- Người vì tài mà chết, chim vì thực mà vong, Cổ gia có mấy ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh làm thù lao đang ở trước mắt, chẳng lẽ mấy vị đều không động tâm? Còn có Phong Vân thành hôm nay đã có thể trường kỳ trú đóng, chẳng lẽ mấy vị không muốn vì thủ hạ của mình mà cân nhắc một chút?

Tài ăn nói của Diêu Cuồng cũng là cao minh, trực tiếp nói vào lợi ích của mọi người.

Lúc này, Ác Lang dong binh đoàn đoàn trưởng Chung Ba kia âm u nói:

- Lời này của Diêu đoàn trưởng nói cũng không sai, Chung Ba ta nguyện ra một phần lực!

Hắc Hỏa dong binh đoàn đoàn trưởng Hắc Hỏa kia do dự một chút nói:

- Chuyện này đáng giá liều mạng, tốt nhất hành động sớm một chút, nếu không người của Cổ gia đến, chúng ta đều không cần mò được một phần chỗ tốt rồi.

Dương Tiên Phong sau khi trải qua tránh né vẫn là quyết định thối lui khỏi lần kết minh này.

Bởi vì hắn một điểm cũng đều nhìn không tốt một lần hành động này.

Nhân gia rõ ràng chiếm cứ thành trì, lại không sợ báo phục của Cổ gia, chẳng lẽ không có một chút chỗ dựa sao?

Trên đường đi hạo hạo đãng đãng, dương khỏi lên một phiến tro bụi đầy trời, một cỗ đại thế lực phong dũng mà tới!

Thế trận này cường đại vô cùng, muốn không khiến người khác chú ý cũng

khó rồi.

Người của bọn họ còn chưa đến, trong Phong Vân thành liền đã trải qua một mảnh sục sôi rồi.

- Lấy Cuồng Khuyển dong binh đoàn cầm đầu, tổng cộng tập hợp nhóm lớn cao thủ của tam đại dong binh đoàn hướng về Phong Vân thành mà đến, lúc này có chuyện vui để xem rồi!

- Có nghe nói đoàn trưởng của Cuồng Khuyển dong binh đoàn đã là Huyền Đế hàng thật giá thật rồi, bên cạnh hắn còn có hai đại Nửa bước Huyền Đế, lại có Ác Lang cùng với Hắc Hỏa hai đại đoàn trưởng giúp đỡ, thế trận này có thể nói là cường đại a!

- Chỉ là không biết Lăng Tiếu có dám ứng chiến hay không, bên cạnh hắn cũng có hai đại cường giả, nghĩ đến không đến nỗi không chiến mà chạy đi!

- Đây nhưng là khó nói, Lăng Tiếu bên này nhân thủ không đủ, muốn đối mặt với một vạn tinh nhuệ của tam đại dong binh đoàn, Ngũ phẩm tông môn bình thường cũng chỉ có phần nhìn đến mà chạy rồi!

- Chúng ta vẫn là nhanh chóng rời xa một điểm đi, vạn nhất liên lụy đến chúng ta, đây cũng không phải là chuyện đùa.

Trong phủ thành chủ, đám người Lăng Tiếu đã nhận được tin tức.

Những người mới chiêu lãm đến kia từng cái đều là đảm hàn tâm kinh.

Nhân số của bọn họ quá ít, trên thực lực cũng không cùng một cái đẳng cấp, đây như thế nào cùng nhân gia đánh a!

Không ít người nghe tin tức kia liền cuốn gói rời đi rồi, chỉ có một ít người

cắn răng kiên trì xuống, mà những người lưu lại này ngày sau đều nhận được trọng thị, đã trở thành một cỗ lực lượng trung kiên bên trong Phong Vân thành.

Ở trong đại điện, Diệp Vân Phong, Tàn Báo cùng Lưu Quần mấy người đều nhịn không được muốn xuất chiến rồi.

- Một đám ô hợp cũng vọng tưởng nhúng chàm Phong Vân thành, thực sự là không biết sống chết!

Diệp Vân Phong phấn chấn cầm kim thương trong tay hừ lạnh nói, tiếp theo hắn đối với Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, để ta xuất chiến, giết bọn họ người ngựa đều ngã!

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt giấy, không nhịn được đả kích nói:

- Liền dựa vào ngươi lại đủ để nhân gia nhét kẽ rwang!

Diệp Vân Phong thoáng cái trụ lại, thực lực của hắn dù không tệ nhưng mà so với một vạn người mà nói, xác thực lộ ra vẻ quá mức nhỏ bé không đáng kể rồi.

Chỉ sợ nhân gia mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể đem hắn dìm chết đuối!

- Để ta đi đi, một chút người này ở trong mắt ta giống như gà đất chó sành!

Phong Nha u lãnh nói.

Xác thật, hắn là một Thánh giả xuất chiến, chỉ sợ một vạn người ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ rồi.

- Ta cũng muốn xuất chiến, dám đến tìm chết, ta sẽ để bọn họ có đến không về.

Tàn Báo ở một bên nói.

Lưu Quần cũng bày tỏ nói:

- Đúng vậy, để chúng ta cùng xuất chiến, dương lên oai của Phong Vân thành ta, dương danh của thiếu gia!

Mấy người nữ kia cũng liên tục bày tỏ muốn xuất chiến, một bộ đấu chí thề phải giết chết một vạn người.

Đây là trận chiến đầu tiên bọn họ kiến công lập nghiệp, trận chiến này không thể bỏ qua được, từng người đều đang xắn tay áo lên rồi.

Lăng Tiếu ho nhẹ một chút, đứng lên sâu xa nói:

- Trận chiến này các ngươi áp trận cho ta là đủ rồi!

- Tiểu tử, không nên sính cường!

Hàn Khai nhìn Lăng Tiếu nói.

Chiến lực của Lăng Tiếu lão không được rõ ràng lắm, lão sợ Lăng Tiếu có cái gì nhầm lẫn.

- Hàn lão chớ lo lắng, ta có thể từ bên trong Dược môn đầy đủ đi ra, ta liền không sợ chút người này, các ngươi cùng nhau áp trận cho ta, chúng ta nhất định phải thật xinh đẹp mà bắt lại tràng chiến sự này!

Lăng Tiếu lòng tin mười phần mà nói.

Tiếp theo hắn suất lĩnh mọi người từ bên trong phủ thành chủ bay lướt ra, mà một ít võ giả còn trung thành với phủ thành chủ cũng từng cái đi theo, nhìn dáng vẻ đều mang theo một bộ một đi không trở lại.

Lăng Tiếu cũng phát hiện đến một chút người này tồn tại, hắn đối với Huyền Diệu ở một bên nói:

- Trở về để người ghi lại tên của bọn họ, bản thiếu gia sẽ để cho bọn họ biết người lưu lại là đáng được ăn mừng cỡ nào!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1219 - Binh Đến Dưới Thành! 2

Huyền Diệu biết được ý đồ của Lăng Tiếu, nhẹ gật gật đầu nói:

- Thiếu gia ngươi nói đúng, chỉ có ngươi thưởng phạt phân minh như vậy mới có thể đủ để rất nhiều người đi theo ngươi, tin tưởng ngày sau Phong Vân thành chúng ta liền sẽ vượt qua Linh Vũ Các!

- Linh Vũ Các sao? Có thể sao...

Lăng Tiếu câu khởi lên nụ cười mỉm nói, trong lòng lại không phải là nghĩ như vậy.

Mục tiêu của hắn làm sao dừng lại ở Trung vực, có lẽ trên Thiên vực kia mới là võ đài chân chính của hắn đi!

Đám người Lăng Tiếu hạ xuống trên thành tường đã tu phục được hơn phân nửa, nhìn ra xa thấy một mảnh nhân mã đang tật phi mà dến, tâm tình vui vẻ không nói nên lời.

Không sai, là vui vẻ mà không phải là sợ hãi.

Có hai đại Thánh giả tọa trấn, còn có cái gì để người ta cảm thấy sợ đây?

- Quả thật có một vạn nhân mã!

Lăng Tiếu nhẹ than thở nói, trong long mục thoáng qua sát cơ nồng đậm.

- Nếu như không phải là Tật Phong dong binh đoàn thối lui, chỉ sợ nhân số

còn nhiều hơn một ít!

Huyền Diệu từ bên cạnh nói.

Khi Huyền Diệu nhận được tin tức có người muốn ra tay với Lăng Tiếu, hắn liền để người đi tìm hiểu tình báo.

Chính cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

- Tật Phong dong binh đoàn?

Lăng Tiếu nghi ngờ.

Huyền Diệu ở một bên giải thích nói:

- Tật Phong dong binh đoàn cũng có thực lực cùng với tam đại dong binh đoàn ở trước mắt không sai biệt lắm, đoàn trưởng kia hẳn là có vài phần nhãn lực, biết kết minh cũng khó đối với chúng ta cấu thành bất kỳ uy hiếp gì, cho nên lựa chọn thối lui, hơn nữa còn đem tình huống của tam đại dong binh đoàn phát binh phái người báo cho chúng ta, Tật Phong dong binh đoàn này xem ra là muốn cùng chúng ta có một điểm quan hệ đây!

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong, sắc mặt có chút kinh ngạc, trong lòng đem Tật Phong dong binh đoàn nhớ kỹ xuống.

Lúc này, một vạn người của dong binh đoàn đã đi đến dưới thành rồi.

Một vạn người này cùng đoàn đội chính quy vẫn co sai biệt rất nhiều, thế trận lộ ra vẻ không được chỉnh tề, đứng đội đặc biệt bừa bãi không chịu nổi, nhìn lại giống hư là vụn cát không đủ để sợ hãi!

Diêu Cuồng, Chung Ba cùng với Hắc Hỏa mỗi người đều cưỡi lục giai đỉnh

phong tọa kỵ tiến lên phía trước không ít.

Diệp Vân Phong đi ra quát to:

- Người đến là người phương nào, lại dám khua chiêng gõ trống trùng kích Phong Vân thành, còn không mau thối lui!

Diệp Vân Phong thực lực không tệ, chỉ là uy áp hắn phát tán ra căn bản đối với đám người Diêu Cuồng mà nói là bé nhỏ không đáng kể.

Diêu Cuồng dẫn đầu cười nói:

- Ha ha, kẻ hèn Diêu Cuồng, là đương gia của Cuồng Khuyển dong binh đoàn, Địa Ngục thành luôn là hậu hoa viên mà huynh đệ chúng ta hướng về, khi nào lại bị các ngươi đổi tên thành Phong Vân thành rồi, các ngươi không có hỏi qua lão tử a, muốn cút cũng là các ngươi mau cút, bằng không... Chớ trách một vạn huynh đệ này của ta đạp bằng thành trì!

Diêu Cuồng tâm tình cực kỳ thoải mái, hắn vẫn là lần đầu tiên suất lĩnh trận thế tráng uy như thế, cảm giác này để cho hắn cảm thấy có chút nhiêu nhiên rồi.

Hắn phát thệ nhất định phải đoạt được Phong Vân thành này, ngày sau hắn chính là chủ nhân ở chỗ này.

- Thật to gan, Địa Ngục thành trong vạn năm đã trở thành vật vô chủ, Lăng Tiếu chủ ta đem Tử vong chi mê chỗ này giải khai, tiếp quản hết thảy sự việc hàng ngày chỗ này, cá ngươi lại dám đến khiêu khích, đừng nói là khi chúng ta không có người!

Tàn Báo là một người nôn nóng, nghe được lời nói ngông cuồng như thế của Diêu Cuồng, lập tức đứng lên hét lớn.

Cùng lúc đó, Đế giai chi uy của hắn hướng về phía đám người Diêu Cuồng phát tán ra.

Lúc này thần sắc của đám người Diêu Cuồng nhẹ nhàng biến đổi, bọn họ rốt cuộc có thể khẳng định người này là Đế giai hàng thật giá thật rồi, mà không phải là cường giả Nửa bước Đế giai gì.

Chung Ba cùng Hắc Hỏa ở bên cạnh Diêu Cuồng thần sắc đều có chút khẩn trương lên.

Nếu như tên còn lại cũng là tu vi Đế giai chân chính, một trận chiến này của bọn họ không dễ nhìn rồi, cho dù là bọn họ đạp bằng chỗ này cũng phải giao ra đại giá thảm trọng a!

Diêu Cuồng đứng vững trước uy áp của Lăng Tiếu, đồng thời truyền âm cho hai người nói:

- Sợ cái gì, có ta quấn lấy hắn, những người khác đối với các ngươi mà nói đều là một chuyện dễ dàng!

Tiếp theo hắn cưỡi linh thu của mình tiến lên không ít nói:

- Phế thoại ít nói, mau đem Lăng Tiếu gọi ra đây, Diêu gia muốn đem đầu chó của hắn cắt lấy đem đi đựng nước tiểu, các ngươi thức thời đều nhanh quy thuận, bằng không một vạn huynh đệ này của ta thề phải đạp bằng thành trì.

Lời này của Diêu Cuồng không nghi ngờ gì đốt lên huyết tính của tất cả dong binh ở phía sau hắn, từng cái giống như đánh tiết gà kinh hô lên.

- Trảm Lăng Tiếu, thề phải đạp bằng thành trì!

- Trảm Lăng Tiếu, thề phải đạp bằng thành trì!

- Trảm Lăng Tiếu, thề phải đạp bằng thành trì!

- Từng đạo thanh âm hòa trộn với không ít tiếng linh thú gào thét trùng thiên mà lên, chấn đến thành trì tựa hồ đều lắc lư lên.

Lúc Tàn Báo cùng Lưu Quần hai người không nhịn được muốn ra tay, Lăng Tiếu thong thả lăng không đạp đi ra.

Hôm nay hắn mặc một bộ kim hoàng sắc bào tử chói mắt, bên trên áo chòng còn thêu từng đạo long văn phượng đồ, nhìn lại là tôn quý dễ thấy vô cùng, hơn nữa bản thân hắn anh tuấn phiêu dật, khí vũ hiên ngang, lập tức đưa tới chú ý của mọi người.

Không ít người ở chỗ xa đều len lén nghị luận lên.

- Hắn... Hắn chính là thành chủ Lăng Tiếu sao? Nhìn lại trẻ tuổi như vậy!

- Nhìn khí chất kia hẳn là không giả, không nghĩ đế hắn còn có vài phần can đảm, đối mặt với vạn người hùng sư lại không do dự, thật là không hổ cho danh tiếng đệ nhất Hoàng tọa a!

- Nghe nói hắn còn là truyền nhân của phong lưu Tà Đế, nếu như là loại không có gan, Tà Đế đại nhân lại như thế nào sẽ coi trọng hắn được, hi vọng hắn không nên để người ta thất vọng mới tốt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1230 - Lấy Một Địch Vạn!

Do nguồn bị nhảy chương từ 1219 đến 1230, nhưng nội dung vẫn liền mạch. Chúc các bạn xem truyện vui vẻ

- Hắn là có đảm khí, nhưng mà nhân mã quá ít a, mà Diêu Cuồng kia nhưng là Huyền Đế chân chính, bên cạnh lại có mấy người là Nửa bước Huyền Đế hiệp trợ, kết cục của trận chiến này đã rất rõ ràng!

- Ngươi muốn trảm đầu của Lăng Tiếu đem đi đựng nước tiểu?

Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn Diêu Cuồng nói, trong long mục không che giấu sát ý nồng đậm kia chút nào.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

Diêu Cuồng trên dưới đánh giá Lăng Tiếu hỏi.

- Không sai, ta chính là Lăng Tiếu, các ngươi cùng lên đi, bản thiếu gia không có thời gian hao tổn chơi đùa với các ngươi!

Lăng Tiếu đối với Diêu Cuồng ngoắc ngoắc ngón tay nói, thần sắc khinh rẻ nói không nên lời.

Nghe được lời này, Diêu Cuồng không nhịn được cuồng tiếu lên:

- Ha ha... Ta còn cho là Lăng Tiếu có ba đầu sáu tay gì, không nghĩ tới chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa mà thôi, lại để cho chúng ta cùng lên, chết cười ta!

Thuận theo tiếng cười của Diêu Cuồng vang lên, dng binh đoàn ở phía sau hắn tất cả đều cười to lên, thần sắc tràn đầy vẻ chế nhạo.

- Quá ghê tởm rồi, để ta thay thiếu gia xuất chiến, giết chết những tạp chủng này!

Tàn Báo không chịu nổi người khác chế nhạo Lăng Tiếu, lập tức muốn xuất chiến.

Lưu Quần nhưng là tinh tường nhớ kỹ chiến lực kinh khủng kia cùng với thế giới lực quỷ dị của thiếu gia hắn.

Hôm nay thực lực của thiếu gia hắn đã cao hơn một tầng, muốn trảm những người này hẳn là không cần tốn nhiều sức lực.

- Cười đã chưa?

Lăng Tiếu thấp giọng lẩm bẩm một tiếng, tiếp theo hét lớn:

- Cười đã chưa?

Cười đã chưa!

Cuối cùng một tiếng này hòa trộn với long uy vô thượng truyền đi khắp nơi, giống như là chân long gầm thét chấn đến mọi người đều đầu váng mắt hoa lên, không ít dong binh có thực lực yếu kém lại càng trực tiếp bị chấn đến thất khiếu chảy máu mà chết!

Lăng Tiếu đã ở một khắc này nổi giận rồi!

Là trận chiến đấu tiên quan trọng nhất, Lăng Tiếu thề tất phải giết người lập uy, hơn nữa nhất định phải giết đến quả quyết, nhanh chóng mãnh liệt, như

thế mới có thể đạt tới hiệu qua kinh ngạc lòng người.

Long tộc thiên phú thần thông Long Ngâm vĩnh viễn đều là một chiêu âm ba xuất kỳ bất ý mà giết người.

Lực sát thương của nó cũng tuyệt đối là kinh người, trong một vạn người kia, không ít Vương giai võ giả lập tức thất khiếu chảy máu mà chết, Địa Hoàng võ giả cũng là từng cái đều không chịu được lăn lộn ở trên mặt đất, chỉ có võ giả từ Thiên Tôn trở lên bị thương khá là nhẹ một chút, nhưng mà đầu óc lại cảm thấy ông ông vang lên không dưt.s

Diêu Cuồng cùng với mấy tên Nửa bước Huyền Đế đầu tiên bị trùng kích vào, tốt là thực lực bọn hắn cường đại, kịp thời đem âm thanh truyền đến cách tuyệt ra, mới tránh được cục diện bị trùng kích.

Diêu Cuồng không nghĩ đến Lăng Tiếu đến một cái lập tức cấp cho hắn một cái hạ mã uy, lập tức hét lớn:

- Để ta trảm ngươi cái tiểu tạp chủng này!

Hắn ngồi ở trên tọa kỵ Linh khuyển tiến lên phía trước, vung lấy đại đao hướng về phía Lăng Tiếu tràm sát mà đi.

Hắn dù là người lỗ mãng nhưng mà cũng biết đạo lý tốc chiến tốc thắng.

Đại phương thế giới chi lực của hắn đem phạm vi bên trong ngàn thước hoàn toàn đều bao bọc vào, tựa hồ muốn ở trong nháy mắt liền đem Lăng Tiếu trảm ở dưới ngựa.

Lăng Tiếu cũng là không tiếp tục khách khí, khí thế của cao cấp Thiên Tôn lập tức tuôn ra.

Người khác đều chỉ biết lúc hắn ở Dược Đô là trung cấp Thiên Tôn, nhưng là lại không có người biết lúc hắn từ trong Dược môn đi ra lại đã đạt tới thực lực cao cấp Thiên Tôn.

Lúc hắn ở trung cấp Thiên Tôn đã có thể lực chiến Huyền Đế giai rồi, hôm nay thực lực lại tăng lên một tầng còn sẽ sợ những người ở trước mắt này sao?

Chỉ thấy hắn đem thế giới lực của mình cũng thôi diễn ra.

Một phiến Hoang Cổ thế giới giống như trở lại lúc thiên địa sơ khai, từng cỗ khí tức hoang man lập tức tràn ra ngoài.

Một cây một hoa một cỏ kia đều giống như thế giới chân thật, để người cảm thấy dị thường duy mỹ.

Nhưng mà ở trong một phiến thế giới duy mỹ này lại uẩn hàm sát cơ cực đại.

Hôm nay tiểu phương thế giới chi lực của Lăng Tiếu mở rộng phạm vi có thể cùng với thế giới lực của Huyền Đế giai bình thường so sánh với, hơn nữa thế giới lực bây giờ của hắn cũng có chỗ bất đồng với lúc trước rồi, phảng phất nhiều hơn một loại năng lượng không rõ ràng.

Hoa thảo thụ mộc đại biểu cho sinh cơ nồng đậm, nhưng mà mặt khác có một cỗ hôi hắc sắc lực lượng thổi qua, những thực vật cùng linh thú có sinh cơ bừng bừng kia đều nhanh chóng khô héo chết đi.

Lực lượng này không chỉ là lực lượng của tiên thiên âm phong sát khí, rõ ràng cũng uẩn hàm tử khí lực lượng đoạt sinh mệnh lực của người khác ở bên trong!

- Đây... Đây là cái thế giới lực gì, vì cái gì ta cảm thấy có chút phát lạnh, lực

lượng kia dường như rất kinh khủng!

Hắc Hỏa dong binh đoàn đoàn trưởng Hắc Hỏa hơi mang theo vài phần lo lắng nói.

Ác Lang dong binh đoàn đoàn trưởng Chung Ba thì là kinh hô:

- Đây... Đây chnawgr lẽ là thượng phẩm linh cấp thế giới lực? Bằng không làm sao cho chúng ta cảm giác áp bức cường đại như thế được?

Hai cỗ thế giới lực đã hung hăng đụng vào nhau.

Oanh long!

Năng lượng cường đại oanh tạc lên, dư ba đáng sợ để mọi người ở bốn phương lui ra xa xa, sợ bị liên lụy tao ương.

Diêu Cuồng vốn dĩ là ăn định Lăng Tiếu rồi, không ngờ thế giới lực mà Lăng Tiếu thôi diễn ra đáng sợ như vậy, lại áp chế lấy thế giới lực của hắn, hai cái đụng vào nhau, hắn chỉ cảm thấy tâm thần bất ổn, tạng phủ cũng phiên đằng lên, huyết dịch kia đều không ngừng sôi trào, để cho hắn cảm thấy khó chịu không thôi.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng của hắn phun ra, tinh thần giới trong nháy mắt hội bại, hắn cùng tọa kỵ Linh khuyển của hắn lập tức bị thế giới lực của Lăng Tiếu nhấn chìm rồi.

Sau đó, vô số thụ đằng giống như là xúc giác hướng về phía hắn cùng linh khuyển lan tràn mà đến, một đầu tam nhãn Lang Vương từ một góc khác cắn giết mà ra, trực tiếp đánh hướng đầu linh khuyển kia.

Một lang một khuyển bắt đầu tê sát lên.

Diêu Cuồng cũng là dong binh đoàn trưởng kinh qua vô số sinh tử đại chiến, lập tức áp chế máu huyết sôi trào trong cơ thể, đại đao trong tay hóa xuất ra đao ảnh đầy trời hướng về phía Lăng Tiếu ở trong Hoang Cổ thế giới lực trảm sát qua.

Một chiêu của Huyền Đế giai cũng đủ để băng sơn liệt địa, phiên giang đảo hải rồi.

Chỉ là muốn trảm sát Lăng Tiếu lại lộ ra vẻ không đủ tư cách.

Từng đoàn cụ phong lãnh liệt hôi hắc sắc hướng về phía Diêu Cuồng mãnh liệt mà đi.

Sưu sưu!

Nơi mà hôi hắc cụ phong đi qua, tất cả sinh thực đều nhanh chóng khô héo mất đi sinh mệnh lực, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Mà đao mang của Diêu Cuồng dù đem những cụ phong này oanh tản mát ra, chỉ là những tử khí kia lại là từng điểm hướng về phía hắn tràn lan mà đi.

Mới đầu Diêu Cuồng còn không quá chú ý, nhưng mà đến khi phát hiện hộ thể năng lượng của mình dần dần bị cắn nuốt, trong lòng hắn liền cảm thấy có chút không ổn rồi, thể phách cường tráng của chính mình tựa hồ đang dần dần trở nên mất đi cái gì đó, da thịt lại ở sau một khắc trở nên nhăn nheo vô cùng.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Diêu Cuồng ngừng công kích nhìn thủ chưởng so sánh với trước đó càng thêm già lão, sợ hãi kêu to một tiếng.

Hắn còn không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tâm thần trở nên hỗn loạn lên.

Hắn không biết hắn phân tâm như vậy, Lăng Tiếu muốn giết hắn là dễ như trở bàn tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1231 - Lấy Một Địch Vạn! 2

Song, hắn không nhìn thì còn may, càng xem càng là để cho hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Da thịt nhanh chóng biến chất, sinh mệnh lực rất rõ ràng là đang trôi qua, lực lượng thật giống như đang từ từ giảm bớt.

- Đáng chết, đây... Đây rốt cuộc là năng lượng gì, nhất định là ảo giác!

Diêu Cuồng không chấp nhận được sự thật mà hét lên, ngừng một chút hắn từ trong thế giới lực của Lăng Tiếu trốn ra, đồng thời hét lớn:

- Cùng tiến lên, mọi người cùng nhau tiến lên đạp bằng chỗ này, giết chết tên tiểu tạp chủng này!

Lăng Tiếu làm sao sẽ để Diêu Cuồng dễ dàng chạy trốn như vậy, lực lượng tử khí giống như là giòi bám trong xương hướng về phía Diêu Cuồng quấn quanh mà đi.

Diêu Cuồng lợi dụng lực lượng cường đại cũng khó có thể ngăn cản được những tiên thiên âm phong sát khí cùng với tử khí lực lượng kết hợp lại này.

Đầu tóc màu đen kia của hắn trong nháy mắt biến thành màu trắng, thể phách cường hã kia đang dần dần trở nên gầy yêu đi.

Cũng là ở lúc này, hai đại Nửa bước Huyền Đế bên cạnh Diêu Cuồng ý thức được tình huống của đoàn trưởng bọn họ, không nói hai lời liền mang theo nhân mã hướng về phía Lăng Tiếu giết qua.

Chung Ba cùng Hắc Hỏa đều biết việc này đã không có đường lui nữa rồi, lập tức riêng mình dẫn theo thủ hạ hướng về phía trên thành giết đến.

Trong lúc nhất thời sát khí đầy trời, khí thế hạo đãng, khói bụi nổi lên bốn phía!

Vô số thuộc tính công kích, năng lượng năm màu rực rỡ giống như là thủy triều ánh hồng lên giữa bầu trời.

Những năng lượng phân tạp này kết hợp ở chung một chỗ cho dù là trời cũng muốn bị oanh lật ra.

- Là lúc để cho bọn họ biết rõ có một số việc không phải là đơn giản như ở trong tưởng tượng của bọn họ rồi!

Huyền Diệu lẩm bẩm nói một tiếng, quạt giấy trong tay làm ra mấy cái động tác kỳ dị.

Mấy tên Thiên Tôn thuộc về bên Lăng Tiếu giống như chiếm được cái ám hiệu gì, lập tức phân ra phi đến mấy cái phương hướng.

Sau đó, một ddaonf quang mạng từ bốn phía thành tường bắt đầu nở rộ ra.

Hưu hưu!

Phiến quang mạc này giống như là thiên tráo, đem phạm vi mấy ngàn thức trong thành tường đều bảo hộ lên.

Những năng lượng mà dong binh đoàn kia công kích oanh ở trên đó giống như là lấy trứng chọi đá, căn bản không có cách nào đem phòng ngự thiên mạc này oanh hủy.

Người ở bốn phương xem thấy một màn này cũng là mở to miệng, trên khuôn mặt đều là vẻ vô cùng chấn kinh.

- Phòng ngự đại trận đáng sợ ở bên ngoài thành là cái gì, đây ít nhất cũng là phòng ngự trận pháp đạt tới thất giai trở lên a!

- Đúng rồi, người cầm quạt kia hình như là quân sư Huyền Diệu sớm đã đi vào trong thành, đừng nói hắn cũng là trận pháp đại sư cường đại?

- Xem ra người ở cạnh Lăng Tiếu kỳ nhân dị sĩ không thiếu a, có phòng ngự đại trận như vậy, không phải cường giả Đế giai trở lên phá không được a!

- Nói không sai, chỉ là chỉ công không thủ... Năng lượng của đại trận này sớm muốn cũng sẽ hao tổn hết!

- Quân sư, dông dài như vậy thì có ý gì, dứt khoát để cho chúng ta xuất chiến, sớm giết hết những tạp chủng này!

Tàn Báo áp chế lấy sát ý nồng đậm quát lên.

Những người khác cũng liên tục lên tiếng thỉnh chiến.

Huyền Diệu kiên quyết nói:

- Không được, trận chiến này chính là thời cơ tốt nhất cho Lăng Tiếu lập uy, tuyệt đối không thể để cho các ngươi phá hoại!

Ở ngoài thành, chiến lục của Lăng Tiếu đã toàn bộ mở ra.

Chiến lực gấp hai mươi lần để cho thế giới lực của hắn mở rộng ra đến một trình độ đáng sợ, phảng phất trong vòng mấy ngàn thước đều ở trong lung tráo của hắn.

Tay hắn cầm Kim Long Thương giống như là chiến thần, sát lục chân chính bắt đầu!

Gặp tao ương đầu tiên chính là Diêu Cuồng ý chí chiến đấu đã toàn bộ không còn.

Hắn vô tình bị tử sát khí nồng dậm ăn mòn, sinh mệnh lực giống như là nước chảy, càng không ngừng cạn khô xuống, lực lượng của hắn cũng là từ Đế giai hạ xuống Thiên Tôn, cho tới Địa Hoàng...

Đầu lâu thật lớn của hắn bị Lăng Tiếu một thương xuyên thủng một cái lỗ lớn, từng điểm linh hồn lực còn dư lại cũng không tránh được thiên hỏa của Lăng Tiếu thiêu đốt, một gã Đế giai cứ như vậy thân vẫn rồi.

Hai đại Nửa bước Huyền Đế bên dưới trướng của Diêu Cuồng tình huống cũng không tốt đi đâu, hoàng giai đỉnh cấp thế giới lực của Lăng Tiếu, vô số sát cơ đem hai người bọn họ rất sớm liền nhấn chìm rồi.

Linh thú của bọn họ cũng là không thoát khỏi may mắn, đều bị những tử sát khí ở bốn phía kia loạn đánh xâm nhập vào, dần dần đang hưởng thụ cảm giác lão hóa mà tử vong.

Lăng Tiếu giết đến hứng khởi rồi, chiến ý của hắn vô cùng ngang dương, quanh thân hắn hiện lên lưu ly long lân chiến giáp, cầm trong tay Kim Long Thương nhập vào bên trong một vạn đại quân kia.

Vạn thụ dây dưa, băng trùy nổi lên bốn phía, hỏa sơn bạo phát, thần thú hiển hiện, tử khí tung hoành!

Thế giới đáng sợ, lực lượng đáng sợ, sát ý đáng sợ đem một vạn người này nhấn chìm xuống.

Từng cái bị vạn thụ quấn quanh mà chết, từng cái bị băng trùy xuyên qua thân thể, từng cái bị hỏa sơn trùng kích đến hài cốt không còn, từng cái bị thần thú chi uy dọa sợ đến can đảm mất hết, từng cái bị tử khí quanh quanh đến mất đi sinh cơ.

Không chỉ như thế, Phách Long thương pháp của Lăng Tiếu lại càng huy vũ ra công kích hủy thiên diệt địa, vô số kim long gầm thét, oanh tạc, võ giả ở tứ phương bị oanh sát đến bỏ giáp mà chạy!

Từng đạo tiếng kêu thảm truyền khắp tứ phương, vô số tàn chi càng không ngừng bay lên, từng vòng tiên huyết tung tóe như mực.

Tình cảnh giống như là luyện ngục, để cho tất cả mọi người thấy một màn này đều ngốc trệ rồi.

- Đây... Đây còn là người sao? Lại lấy một địch vạn, chẳng lẽ ta thấy được chính là ảo giác sao?

- Thực lực áp chế đương đại, không... Nên là siêu việt đương đại rồi, thật là đáng sợ, cái thế giới lực này đơn giản chính là ngày tận thế, hơi dính vào chết ngay lập tức a!

- Hoàng giai, tuyệt đối là thượng phẩm hoàng giai thế giới lực, liền ngay cả Đế giai cũng không phải là đối thủ của hắn, một khi chờ hắn trưởng thành lên, vậy trên đời này còn có người có thể so sánh được với hắn sao?

- Ai biết a, chỉ cần hắn không chết sớm, nói không chừng có thể trở thành truyền thuyết trong tương lai.

Đó đơn giản giống như là thế giới giảo nhục, càng không ngừng có người tàn phế, mệnh vẫn.

Nhân mã của tam đại dong binh đoàn nhìn lại vô cùng hùng tráng uy mãnh, nhưng mà phần lớn người đều chỉ là thực lực Thiên Tôn trở xuống, trên Thiên Tôn cũng không quá mấy trăm người, huống hồ bọn họ đều là đến từ trận doanh bất đồng, căn bản không có cách hình thành chiến đấu ăn ý, lại thêm một màn Lăng Tiếu đem Diêu Cuồng kích sát kia thật sâu khắc ở trong lòng bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1232 - Hoàng Giả Chi Uy.

Bọn họ sớm đã trải qua khiếp tràng, đã sớm mất đi lòng tin đối mặt với Lăng Tiếu.

Cho nên mới tạo thành tinh huống sát lục nghiêng về một bên thế này.

Nếu như bọn họ đều là tập thể nhân mã trải qua trường kỳ huấn luyện, hiểu được trận pháp hợp lực xuất kích, Lăng Tiếu cũng chưa chắc có thể dễ dàng đem những người này tàn sát như vậy.

Chung Ba cùng Hắc Hỏa thân là Nửa bước Đế giai tạm thời còn chưa chết, chỉ là tâm của bọn họ đều là lạnh đến thông thấu rồi.

Bọn họ đều đang ở trong lòng hối hận vô cùng, bọn họ làm sao sẽ nghĩ đến Lăng Tiếu lại biến thái như vậy, chỉ là thực lực cao cấp Thiên Tôn lại đã bày ra thế giới lực cường đại như Đế giai, hơn nữa đây còn không phải là thế giới lực bình thường, là hoàng giai thế giới lực trong vạn không có một.

Bọn họ sợ, bọn họ đều sợ giống như là Diêu Cuồng, trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ:

- Trốn!

Đáng tiếc bọn họ bị thế giới lực của Lăng Tiếu nhấn chìm xuống, những công kích lực lượng các thức các dạng kia để cho bọn họ ứng phó đến chật vật không thôi.

- Lăng thành chủ... Thỉnh nâng lên cánh tay cao quý, ta... Chung Ba ta đầu

hàng!

Chung Ba đã là lòng tin toàn bộ mất hết, đối diện với Lăng Tiếu đang huy vũ Kim Long Thương cầu xin tha thứ nói.

Hắc Hỏa nghe được lời nói của Chung Ba, cũng không có chần chờ:

- Đúng đúng... Lăng thành chủ, chúng ta đầu hàng... Chúng ta đầu hàng, van xin ngươi bỏ qua cho chúng ta đi!

Tu vi của bọn họ có được không dễ, còn có không ít thời gian có thể sống, bọn họ cũng không muốn chết đi như vậy.

Lăng Tiếu cũng không có nói chuyện, hắn giống như là Thần đế, thân ảnh hơi động liền đến trước mặt hai người, Kim Long Thương không hề lưu tình hướng về phía hai người đập xuống.

Phách Long thương quyết Dữ Long Cộng Vũ!

Một con kim long thật nhỏ mang theo năng lượng cuồng bạo phân biết oanh hướng hai người.

Hai người thần sắc đại biến, đang lúc muốn chạy trốn lại là bị vô số thụ đằng trói chặt lại rồi.

Một chút thời gian tạm hoãn này đã đủ để lấy mạng của bọn họ!

- Không!

Hai người đều là con ngươi co chặt lại, không cam lòng mà rống lớn lên.

Oanh long oanh long!

Thuận theo tiếng oanh long vang lên, hai tên Nửa bước Huyền Đế liền vẫn lạc rồi!

- Hô... Không có biện pháp chống đỡ rồi!

Lăng Tiếu nhẹ thở ra một hơi, khí thế của hắn trong nháy mắt giảm xuống không ít, phạm vi của thế giới lực cũng nhỏ đi không ít.

Mục quang của hắn hoành tảo người còn chưa chết ở bốn phương một cái hống lớn.

Thanh âm uy nghiêm này truyền khắp bên ngoài chiến trường Phong Vân thành.

Lăng Tiếu quanh thân oánh nhiễu lưu ly long lân chiến giáp, một cái kim sắc cự long hư ảnh giống như ngưng hực xuất hiện ở trên đầu của hắn, hoàng giả chi uy kia giống như là thượng cổ đế hoàng, để cho người ta không nhịn được sản sinh ra một cỗ vọng động muốn cúng bái.

Người ở bên cạnh Huyền Diệu nhất tề hướng về phái Lăng Tiếu hành lễ hô lên:

- Thành chủ vô địch!

- Thành chủ vô địch!

Từng đạo thanh âm hùng tráng giống như là thiên uy hàng lâm truyền khắp tứ phương, giống như là cổ mộ thần chung hung hăng va chạm vào trong lòng của mọi người.

Bất kể là những dong binh đến xâm phạm kia hay là những khác khác ở xa xa quan chiến đều cảm giác được một cỗ thiên uy không cho kháng cự, để

bọn họ cảm thấy trong lòng run rẩy không thôi.

Cuối cùng phòng tuyến trong lòng kia của bọn họ bị thân ảnh hùng vĩ giống như chiến thần lại như đế hoàng kia triệt để kích khóa rồi.

Từng cái bỏ xuống vũ khí trong tay, dừng phản kháng, hướng về phía thân ảnh kia quỳ lạy xuống.

Một, mười, trăm người... Rốt cuộc năm, sáu ngàn dong binh cuối cùng còn thừa lại chưa chết đi đều đầu hàng.

Một mảnh đen kịt, nhìn lại vô cùng hùng quan, chấn động!

Người kia ở trên thượng không, khí thế nhất phu đương quan, vạn địch mạc đương, thật sâu khắc ở trong lòng mọi người, cũng bao gồm những người đi theo hắn.

Từng người đều là tràn đầy ngưỡng vọng, tôn sùng, cúng bái chi ý!

- Thiếu gia thật đẹp trai a!

Dao Thanh Mẫn mặt tràn đầy ánh sao nhìn Lăng Tiếu kinh hô.

Băng Nhược Thủy ở một bên ánh mắt đồng dạng tràn đầy vẻ ái mộ, liên tục gật đầu nói:

- Ân, thật là uy vũ, thật khốc!

Mấy người mỹ nữ ở một bên từng người đều là thần sắc mê luyến, chúng nữ tựa hồ còn là lần đầu tiên nhận ra Lăng Tiếu uy mãnh như thế, trong ánh mắt tất cả ddeuf là sao sáng rồi.

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt giấy cười mỉm nói:

- Hoảng giả chi uy đã kinh sợ rồi, còn có ai có thể ngăn được bước chân của thiếu gia đây?

Diệp Vân Phong ở một bên hưng phấn nói:

- Nếu là ta có được một nửa bản lĩnh của thiếu gia thì tốt rồi, Huyền Đế ở trong mắt thiếu gia cũng như là đồ cẩu, giết đến quá thoải mái rồi!

Hàn Khai nhẹ thở dài nói:

- Không tệ a, đại đạo tương lai của tiểu tử này đã mở ra, trừ phi có lão bất tử xuất hiện, bằng không thiên hạ trong trong lai khẳng định là của tiểu tử này rồi.

Phong Nha hiện mới mới chân chính kiến thức được một màn sát lục hung ác của Lăng Tiếu, hắn bây giờ cũng rốt cuộc hiểu được đại ca Tàn Báo của hắn làm sao lại trung tâm với Lăng Tiếu như thế rồi.

Trừ chiến lực biến thái ra, lại là cao giai Luyện dược sư, thanh niên chi hoàng song thân phận như vậy không đáng giá để đi theo thì còn có ai đáng giá để đi theo đây.

Lăng Tiếu hài lòng quét một vòng, đem khí thế thu lại, mới sâu xa nói:

- Vận nhi, Tàn Báo, Lưu thúc, bọn họ liền giao cho các ngươi xử lý, ai nguyện ý trung thành quy thuận Lăng Tiếu ta, liền để cho bọn họ làm hộ vệ trong thành đi, nếu như người không phục, giết!

Lăng Tiếu sở dĩ để ba người bọn họ tiếp quản những người này đó là bởi vì Phượng Tiêm Vận có thể dùng độc trước khống chế bọn họ, để cho bọn họ

không dám có ý trốn chạy, mà Tàn Báo cùng Lưu Quần cũng từng có một chút năng lực thống trị, hơn nữa bọn họ cũng có thể giết những người này.

Huyền Diệu lại phân phó một ít võ giả sớm đi theo Lăng Tiếu kia, để cho bọn họ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Sau một trận này, danh tiếng của Lăng Tiếu nhất thời vô lượng, bất luận kẻ nào ở cạnh Phong Vân thành cùng với Tử vong sơn mạch đều không dám lại khiêu chiến uy nghiêm của hắn, ngược lại có không tí võ giả bắt đầu đến đầu nhập vào Lăng Tiếu.

Phong Vân thành trong lúc nhất thời xuất hiện rất nhiều võ giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1233 - Hoàng Giả Chi Uy. 2

Cho nên Lăng Tiếu phải để cho Huyền Diệu cẩn thận tuyển chọn nhân thủ, những người có thực lực không đủ, không phục tùng người quản lý, độ trung thành không đủ, nhất luật đều không cho phép gia nhập phủ thành chủ.

Lăng Tiếu mặc dù có chút tài phú nhưng mà cũng không thể nào đều cung dưỡng được.

Mà Huyền Diệu cũng bắt đầu thực thi một cái phương án quản lý khác, để cho không ít võ giả có thể tự cấp tự túc, tạm thời giải quyết khẩn cấp của Lăng Tiếu.

Đó chính là để đại bộ phận võ giả luân phiên tiến vào trong Tử vong sơn mạch liệp sát linh thú hoặc tìm linh thảo, để bọn họ tiến cống cho phủ thành chủ, có thể án theo tích phân tích lũy, đến lúc đó phủ thành chủ có thể cung cấp đan dược tiến giai nào đó, hoặc là đem khẩu quyết huyền kỹ phù hợp, hoặc là linh khí!

Sau khi đạt tới tích phân nhất định, còn có thể trở thành người bên trong phủ thành chủ, địa vị sẽ được đề cao thật lớn.

Một lần sắp đặt này không nghi ngờ là khích lệ những võ giả muốn đầu nhập vào Lăng Tiếu, bọn họ không cần lo lắng bị trói buộc quá nhiều mà mất đi tự do, cũng không lo lắng hoàn toàn trở thành nô lệ ở bên trong phủ thành chủ.

Đương nhiên kế hoạch phóng túng này chỉ là đối với những người ở ngoại vi của phủ thành chủ, sau khi trở thành người của phủ thành chủ, tình huống lại là bất đồng rất lớn rồi.

Người ở bên trong phủ thành chủ sẽ là dòng chính của Lăng Tiếu, sẽ nhận được bồi dưỡng vô cùng tốt, đồng thời yêu cầu cũng sẽ rất cao.

Một ngày này, lại có đại lượng nhân mã đến đầu nhập vào Lăng Tiếu.

Người đến rõ ràng là người của Tật Phong dong binh đoàn, do đoàn trường Dương Tiên Phong lĩnh đội mà đến.

Lăng Tiếu ngồi ở trên ngọc tọa đại điện, uy nghiêm của thành chủ không thể nghi ngờ.

Dương Tiên Phong dẫn theo mấy tên trung thành thấp thỏm quỳ gối ở trước Lăng Tiếu.

Một trận trước đó không lâu bọn họ đều tận mắt nhìn thấy, thanh niên nhân mang theo mỉm cười này tuyệt đối là một nhân vật giết người không ghê tay, nếu là đối phương bất mãn, chỉ sợ bọn hắn chạy không thoát phủ thành chủ rồi.

Lăng Tiếu không nói chuyện, Huyền Diệu ngồi ở bên cạnh thản nhiên nói:

- Không biết Dương đoàn trưởng vì sao muốn gia nhập phủ thành chủ ta, lấy thực lực dong binh đoàn hiện tại của ngươi, ở Tử vong sơn mạch nghĩ đến cũng là một nhà độc đại.

Lời này của Huyền Diệu chính là khảo nghiệm độ trung thành của đám người Dương Tiên Phong đầu nhập vào.

Dưng Tiên Phong không nhanh không chậm nói:

- Lăng thành chủ uy lâm Phong Vân thành, lực trảm đoàn trưởng của tam đại dong binh đoàn, hàng phục binh lực của ba đoàn, những binh lực này mặc dù

không ít nhưng mà người chân chính có thể sử dụng lại không nhiều lắm, cho nên Dương mỗ can đảm tự tiến cử, nguyện trở thành người đi theo trung thành của Lăng thành chủ, bộ hạ ba ngàn binh lực mặc cho Lăng thành chủ sai khiến.

Dương Tiên Phong đầu nhập vào Lăng Tiếu là kết quả đã trải qua mấy lần cân nhắc rồi.

Lăng Tiếu chiến lực vô song, lại là thất phẩm Luyện dược sư, đi theo Lăng Tiếu, ngày sau hắn nhật định có thể càng tiến thêm một bước, hắn cũng chán ghét ở sơn mạch liệp sát linh thú rồi, tìm kiếm cơ duyên sống cuộc sống bình thường, hắn cũng muốn hưởng thụ cảm giác được ban cho, huống hồ hắn vô cùng coi trọng tiền cảnh của Lăng Tiếu.

Tính cách của Dương Tiên Phong cùng Diêu Cuồng không giống nhau, tâm tư của hắn còn là trong to có nhỏ, vô cùng hiểu được lấy hay bỏ, mà dã tâm của hắn cũng không phải là rất lớn, đây liền chú định hắn chỉ có thể trở thành tướng tài mà không thể xưng vương.

Huyền Diệu nhìn ngũ quan của hắn, đã đem Dương Tiên Phong người này nhìn thấu đến sáu bảy phần.

Huyền Diệu nói:

- Thiếu gia ta xác thật đang lúc dùng người, chúng ta cũng không hoài nghi tâm lý dựa vào của Dương đoàn trưởng, chỉ bất quá... Các ngươi tay không mà đến như vậy không khỏi có chút thành ý chưa đủ!

Dương Tiên Phong sớm có chuẩn bị, lập tức lấy ra một đống cao giai linh thảo nói:

- Đây là một chút tâm ý của Dương mỗ, chỉ cầu Lăng thành chủ có thể chứa

chấp chúng ta, chúng ta tất sẽ tận tâm tận lực thay Lăng thành chủ làm việc!

Đống linh thảo ở trước mắt này đều là ngũ giai trở lên, lục giai không ít, thất giai lại cũng có vài gốc.

Lấy thực lực Nửa bước Huyền Đế của Dương Tiên Phong, có thể lấy ra những linh thảo này đã sớm cho thấy thành ý của hắn rồi.

Huyền Diệu hướng Lăng Tiếu nhìn thoáng qua, đợi chờ Lăng Tiếu định đoạt.

Dương Tiên Phong cùng vài vị huynh đệ của hắn đều là khẩn trương nhìn Lăng Tiếu, chờ đợi đáp án của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngón tay khẽ góc vào trên chỗ để tay của cái ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy người ở phía dưới, tựa hồ như muốn nhìn thấu bản tâm của bọn họ.

- Muốn ta thu các ngươi cũng không khó, những linh thảo này ta cũng có thể không cần, chỉ cần các ngươi có thể giúp ta làm một chuyện, các ngươi lập tức có thể trở thành nội phủ trưởng lão.

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng nói.

Mấy người Dương Tiên Phong lập tức bày tỏ nói:

- Thỉnh Lăng thành chủ phân phó, chugns ta tất sẽ thề chết hoàn thành nhiệm vụ!

Lăng Tiếu hài lòng câu khởi lên một nụ cười thản nhiên nói:

- Người của Cổ gia đã sắp tới Phong Vân thành, các ngưi đem người đi đầu của bnj hắn bắt lại đưa đến cho ta liền có thể!

Mấy người Dương Tiên Phong nghe được lời này, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Cổ gia đương nhiên không thể nào chỉ để cho Cổ Minh một cái Nửa bước Huyền Đế đi tới rồi, còn có một gã Nửa bước Huyền Đế khác là Trương Sư, hắn là cung phụng trưởng lão của Cổ gia, mặ khác còn có hai mươi tên Thiên Tôn có thực lực trung cấp trở lên cùng nhau đi tới.

Trận doanh như vậy Cổ gia đã cảm thấy đủ để bắt hoặc diệt sát Lăng Tiếu rồi.

Bọn họ trải qua đường đi trắc trở rốt cuộc đã đến Thủy Liên thành gần với Phong Vân thành nhất rồi.

Tòa thành trì này có hai cái giang hà quán xuyên, trên giang hà có không ít thuyền phường, phía trên có không ít văn nhân tao khahcs đang ngâm thi tác đối, giống như là rời khỏi phiến thế giới thời khắc tràn đầy sát phạt này, lộ ra cực kỳ ưu nhã thanh tĩnh.

Cổ gia hai mươi hai người dừng lại ở trong một gian thuyền phường tạm thời nghỉ ngơi, bọn họ ở chỗ này trước tra rõ hư thật của Lăng Tiếu, lại tiếp tục đi đến Phong Vân thành.

Vốn bọn họ muốn lập tức lên đường đi tới Phong Vân thành trảm sát Lăng Tiếu.

Nhưng mà lúc bọn họ mới tới Thủy Liên thành thì nghe được một cái tin tức liên quan đến Lăng Tiếu.

Đó chính là ở mười ngày trước, Lăng Tiếu lại lấy lực một người trảm sát vạn địch nhân, uy chấn tứ phương!

Tin tức này liền để cho bọn họ mang lên trọng thị.

Nếu như Lăng Tiếu thật có khả năng như vậy, bọn họ một chút người này đi tìm phiền toái cho Lăng Tiếu, vậy không phải là chỉ có phần muốn chết rồi?

Trong thuyền phường, người của Cổ gia đều ở trong đó, còn có hai tên dong binh bị bắt đến.

Cổ Minh nhìn chằm chằm vào hai tên dong binh sâu xa nói:

- Mau nói, các ngươi nói là thật hay không, nếu có nửa câu giả dối lập tức để cho ngươi chết trong bụng cá!

Tu vi Nửa bước Huyền Đế của Cổ Minh áp đến hai tên dong binh Địa Hoàng giai kia đảm hàn tâm kinh.

Trong đó có một gã lắp ba lắp bắp nói:

- Đại... Đại nhân, ta... Chúng ta nói đều là sự thật a, ta... Đoàn trưởng của chúng ta là tu vi Huyền Đế cũng bị Lăng Tiếu kia giết, hắn... Thực lực của hắn thật là đáng sợ, nếu không phải chúng ta chạy được nhanh, chúng ta đều chết ở trong tay Lăng Tiếu kia rồi.

Một gã dong binh khác cũng liên tục ứng nói:

- Đúng... Đúng vậy a đại nhân, Lăng Tiếu kia thật là đáng sợ, chúng ta một vạn ngươi đều bị hắn ở trong nhất niệm diệt sát, hắn chính là một ma quỷ sát nhân!

Tên dong binh ở phía sau vừa mới nói xong, Cổ Minh nhẹ giơ lên một ngón tay điểm hướng trán của tên dong binh kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1234 - Chưa Đến Thành Đã Chết Trước!

Một đạo năng lượng kim duệ lập tức xuyên thủng đầu của tên dong binh này.

- Chỉ là nhảm nhí, một gã trung cấp Thiên Tôn cho dù có thể lực áp đồng đại, lại làm sao có thể lấy lực lượng của một người trảm sát vạn địch thủ, còn có mấy tên cường giả xưng Đế ở chỗ này.

Cổ Minh quát to.

Hắn cảm thấy người nọ vừa mới nói hoàn toàn là đang nói bậy, cho dù lấy thực lực của hắn cũng không thể ở trong một niệm giết vạn người!

Một tên dong binh khác bị sợ đến nước đái cũng đều chảy ra, hắn càng không ngừng hướng về phía Cổ Minh dập đầu lạy nói:

- Đại nhân tha mạng... Đại nhân tha mạng a!

Cổ Minh lại một lần nữa hỏi:

- Ngươi nói lại một lần, nếu có nửa phần giả dối, tất giết!

Tên dong binh kia lại một lần nữa run rẩy giảng lại chuyện từ đầu đến cuối.

Bất quá hắn lần này cũng không nói giống như lúc trước.

Mà là nói Lăng Tiếu sở dĩ có thể kích bại vạn người bọn họ hoàn toàn là sớm bố trí sát phạt đại trận, để cho phần lớn người thân vùi lấp trong đó, cho nên bị Lăng Tiếu may mắn mà thắng.

Cổ Minh nghe được đáp án này rất là hài lòng nói:

- Ta liền nói rồi, Lăng Tiếu chỉ là mới tấn thăng Thiên Tôn, hắn có thực lực gì mà trảm sát Huyền Đế, nghĩ đến chính là loại sát trận này mới để cho các ngươi những kẻ ngớ ngẩn này bại trận rồi.

Tên dong binh kia ở trong lòng khổ mắng nói:

- Rốt cuộc ai là kẻ ngớ ngẩn còn không nhất định đâu!

- Minh trưởng lão, hôm nay Lăng Tiếu có bố trí sát trận, chúng ta mạo muội đi tới, chỉ sợ....

Trương Sư ở một bên lo lắng nói.

Cổ Minh khoát tay nói:

- Cái này ngươi không cần lo lắng, sát trận kia của Lăng Tiếu không thể nào thời khắc đều mở ra, hơn nữa tam đại dong binh kia kết minh cũng là loại ngu ngốc, lại giương cờ gióng trống đi đến giết người chiếm thành, đây không phải là để cho nhân gia có cơ hội chuẩn bị sao? Chúng ta chuyến này chỉ cần lấy thân phận người bình thường vào thành, không đả thảo kinh xà, chỉ cần tiến vào trong thành, Lăng Tiếu chính là chắp cánh cũng khó thoát!

Có tính toán, Cổ Minh đem dong binh kia thuận tay diệt sát, tiếp theo mới thay lên võ phục của võ giả bình thường, ăn vào đan dược có thể tiềm ẩn khí tức, liền hướng phía Phong Vân thành chạy tới.

Sau khi bọn họ cho là chuyến này có thể thuận lợi hoàn thành, nhưng không biết một cái tử lộ đang chờ chực lấy bọn họ.

Ngoài Phong Vân thành, Dương Tiên Phong cưỡi lấy tọa kỵ mang theo ba

ngàn huynh đệ của hắn đã sớm đợi lâu rồi.

Tật Phong dong binh đoàn trừ Dương Tiên Phong là Nửa bước Huyền Đế ra, huynh đệ kết bái Vương Đằng của hắn cũng là thực lực Nửa bước Huyền Đế mới tiến giai, dưới hắn đạt tới Thiên Tôn giai có gần trăm người, hơn một ngàn Địa Hoàng, còn lại đều là thực lực Vương giai.

Thế trận như vậy không thể không nói là vô cùng cường đại rồi, đủ để so sánh với thực lực của Ngũ phẩm tông môn.

- Đại ca, chúng ta công khai cùng Cổ gia làm địch thủ như vậy có được không?

Vương Đằng ở một bên thì thầm hỏi Dương Tiên Phong nói.

Dương Tiên Phong híp mắt lại một chút nói:

- Ta lựa chọn đi theo Lăng thành chủ liền đã có tính toán rồi, hắn nếu dám công khai chiếm thành xưng vương hẳn là có lá bài tẩy ứng đối với Cổ gia, hơn nữa ngươi đừng quên, hắn nhưng là đệ tử của Phong lưu Tà Đế trong truyền thuyết kia, mới đầu ta còn cảm thấy là nói bừa, nhưng mà từ sau một trận này ta triệt để tin tưởng, nếu như hắn không phải là đệ tử của Tà Đế, lại như thế nào sẽ có chiến lực kinh khủng như thế được?

- Nhưng mà Cổ gia chính là thế lực lâu năm, nội tình kia lại há có thể Lăng... Thành chủ có thể so sánh được!

Vương Đằng nói ra nghi ngại của bản thân.

Tuy nói hắn cũng vô cùng coi trọng tiền cảnh của Lăng Tiếu, nhưng mà cùng Cổ gia triệt để làm địch thủ, đây để cho hắn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hắn cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại sẽ định đạt cho bọn họ nhiệm vụ như vậy, nếu như bọn họ không giết người của Cổ gia, như vậy bọn họ liền không có cách nào lấy được tán thành của Lăng Tiếu, nhưng mà giết người của Cổ gia, bọn họ liền không có đường lui rồi, chỉ có một mực đi theo bên cạnh Lăng Tiếu mà thôi.

Dương Tiên Phong trầm mặc một chút mới nói:

- Cho nên, đây là một tràng đánh bạc, ta đổ chính là Lăng thành chủ nhất định có thể chống lại Cổ gia, cũng đổ con đường cả đời này của ta, nếu như nghĩ đệ ngươi không có lòng tin mà nó, bay giờ ngươi thối lui khỏi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản ngươi!

Thần sắc của Vương Đằng hơi hơi biến đổi, cuối cùng hắn cắn răng nói:

- Đại ca, chúng ta kết nghĩa kim lan, không cầu cùng tuổi cùng tháng cùng sinh, chỉ cầu cùng tuổi cùng tháng cùng tử, đệ nguyện đi cùng với đại ca, nửa điểm không từ!

Dương Tiên Phong hài lòng vỗ vỗ bả vai của Vương Đằng nói:

- Yên tâm đi, lựa chọn của đại ca ngươi luôn luôn rất ít khi sai lầm, một lần này cũng không ngoại lệ!

Đúng lúc này, một gã giống như là bình dân đi đến trước mặt Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng quỳ xuống một gối nói:

- Báo, đoàn trưởng, phó đoàn trưởng, bọn họ đã đến!

Dương Tiên Phong cũng nhẹ phất tay một chút, tiếp theo nhìn thoáng qua Vương Đằng, xách theo trường thương huy vũ một chút:

- Chúng huynh đệ, theo ta xuất chiến, tất đem người đến toàn bộ lưu lại!

Ba ngàn dong binh cưỡi các dạng linh thú đi ra rồi.

Đám người Cổ Minh vừa mới đi tới gần Phong Vân thành liền cảm ứng đến cỗ khí thế mênh mông, cường đại này.

Cổ Minh nhíu một chút lông mày nói:

- Đã phát sinh chuyện gì, thật giống như có một số đông nhân mã hướng chúng ta chạy tới.

Trương Sư từ bên cạnh nói:

- Chắc không phải là vì chúng ta mà đến, có thể là có chiến đấu gì đó phát sinh đi.

Cổ Minh nhẹ gật gật đầu nói:

- Phòng ngừa biến chứng, chúng ta trước để cho bọn họ đi qua đi, đợi bắt lại Lăng Tiếu, xem ai còn dám đối với Cổ gia chúng ta bất kính.

Lúc đoàn người đang muốn tránh né, mấy ngàn nhân mã kia cấp tốc hướng về phía bọn họ bao vây rồi.

Đám người Cổ Minh thần sắc đều hơi hơi biến đổi, bọn họ không rõ những dong binh này làm sao đột nhiên tìm tới bọn họ, chẳng lẽ đây là những giặc cỏ hay sao?

- Các ngươi là người phương nào? Vì sao muốn ngăn cản đường đi của chúng ta?

Cổ Minh nhíu mày âm u hỏi.

Hắn lờ mờ lo lắng rồi, bởi vì hắn rõ ràng phát hiện những người đến này thực lực hung hãn, hai người cầm đầu kia lại càng có thực lực tương đương với hắn.

Dương Tiên Phong cầm thương tiến lên sâu xa nói:

- Người đến có phải là người của Cổ gia?

Cổ Minh ứng nói:

- Các ngươi nhận nhầm rồi, chúng ta chẳng qua là người đi đường, muốn đến Phong Vân thành dừng chân mà thôi.

Đoàn người bọn họ đã tiềm ẩn thực lực rồi, ở trong mắt người khác thực lực chẳng qua là Vương giai bình hường, bọn họ cũng không muốn trước bị bại lộ thân phận để Lăng Tiếu chạy trốn!

Vương Đằng ở một bên cười lạnh nói:

- Muốn vào Phong Vân thành cũng có thể, đem không gian giới cùng linh thú hộ oản đều lưu lại đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1235 - Dương Danh Trung Vực!

Đám người Cổ Minh biến sắc, bọn họ không rõ mục đích của những người này là muốn làm gì.

Trương Sư là tu vi Nửa bước Huyền Đế, lại là cung phụng trưởng lão của Cổ gia, khi nào chịu qua điểu khí như vậy, lập tức muốn tức giận rồi.

Cổ Minh kéo hắn một chút, sử cho hắn một cái ánh mắt, tiếp theo hắn lấy ra không ít huyền tinh nói:

- Chư vị, chúng ta chỉ là người bình thường làm một chút làm ăn, chỗ này có chút huyền tinh, còn thỉnh chư vị thả cho chúng ta một cái sinh lộ thì như thế nào?

Vương Đằng tiến lên đem những huyền tinh kia đều cất vào, hắn khinh miệt nói:

- Người của Cổ gia thật sự là tiểu khí, lại cầm trăm vạn trung phẩm huyền tinh đã nghĩ mua được chúng ta, thực sự là để cho người ta không còn lời gì để nói chí cực a!

- Các ngươi rốt cuộc là ai?

Cổ Minh đã biết đối phương là đang trêu chọc bọn họ rồi, lập tức chợt quát ra một tiếng, khí thể Nửa bước Huyền Đế bày ra không nghi ngờ.

Dương Tiên Phong cười to lên nói:

- Chúng ta là ai đều không trọng yếu, quan trọng là... Các ngươi đến không được Phong Vân thành rồi!

Nói xong, hắn khẽ rung rung tay, chút ít thủ hạ kia lập tức phối hợp với linh thú cùng nhau khai hỏa.

Các loại thuộc tính công kích giống như là thiên hàng, khí thế đáng sợ mặc dù không bằng lúc trước Lăng Tiếu lấy một địch vạn nhưng mà để cho người ta cảm thấy vô cùng kinh tâm rồi.

Đám người Cổ Minh đại kinh, bọn họ làm sao nghĩ đến còn chưa tới Phong Vân thành lập tức liền gặp phải phục kích như vậy, trong lúc nhất thời một phương đại loạn rồi.

Cổ Minh không hổ là nhân vật lĩnh quân, hắn đầu tiên hướng tới Dương Tiên Phong giết qua, đồng thời hét lớn:

- Các ngươi rốt cuộc là ai, lại dám làm địch với Cổ gia chúng ta, đều không muốn sống nữa sao?

Hắn rống lên, đồng thời cũng đem hộ thân linh thú của mình triệu hồi ra ý đồ có thể mau chóng bắt giữ Dương Tiên Phong, sợ bị vận mệnh tiệt sát.

Chỉ là Dương Tiên Phong cũng không phải là cái sàng mềm, hắn đề thương tiến lên, cùng Cổ Minh đại chiến lại với nhau, đồng thời cười lạnh nói:

- Dám phạm Lăng thành chủ, các ngươi thật sự là không biết sống chết!

Cổ Minh một khỏa tâm lạnh một nửa, nguyên lai những nhân mã này thực sự là Lăng Tiếu phái ra đến tiệt sát bọn họ.

Cổ Minh nghĩ tới muốn chạy trốn, nhất định phải chạy đi, phản hồi gia tộc

báo tin, để cho gia tộc mau chóng phái Thái tượng trưởng lão đi mới có thể trảo sát Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, đám người Dương Tiên Phong là phụng tử lệnh của Lăng Tiếu, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào của Cổ gia chạy trốn.

Công kích của ba ngàn dong binh đoàn đem hai mươi hai người của Cổ gia hoàn toàn nhấn chìm rồi.

Đây hoàn toàn là chiến đấu nghiêng về một bên, không có bất kỳ ngoài ý muốn phát sinh!

Sắc mặt bây giờ của hắn vô cùng khó coi, phảng phất giống như là ăn phải ruồi nhặng, để cho hắn khó chịu không nói nên lời.

Hắn ngồi ở trên thủ tọa lộ ra vẻ bi thống nói:

- Cổ Minh trưởng lão bọn họ... Bọn họ toàn bộ vẫn lạc rồi!

Lời của hắn vừa mới nói ra, đám trưởng lão đang ngồi từng cái thần sắc đều trở nên dị thường khó coi, đồng thời cũng ẩn ẩn có vài phần kinh ngạc.

Thực lực của Cổ Minh bọn họ đều là rất rõ ràng, đồng hành còn có một gã cung phụng trưởng lão khác, tổng cộng hai mươi hai người đều là hảo thủ nhất đẳng trong tộc bọn họ, lại toàn bộ vẫn lạc rồi.

Đây để cho bọn họ cảm thấy khó có thể tin, đồng thời lại thật là chấn kinh.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lăng Tiếu kia không phải chỉ có thực lực trung cấp Thiên Tôn sao? Cho dù là thực lực cường hãn cũng không thể đem đám người Cổ Minh trưởng lão toàn bộ lưu lại a!

- Không sai, có phải là đã làm sai ở chỗ nào hay không, cho dù là Huyền Đế chân chính muốn lưu lại bọn họ cũng phải phí một phen trắc trở a, huống chi đem bọn họ toàn bộ giết hết, đây là không thể nào đâu!

- Đừng nói là Lăng Tiếu kia thật là có ba đầu sáu tay gì, nếu quả thật là như vậy, nói không chừng phải mời Thái tượng trưởng lão ra tay.

- Ta nhận thấy vẫn trước phái người đi nghe ngóng hư thật rồi làm tiếp tính toán mới tốt, Lăng Tiếu kia trọng kiến Địa Ngụ thành, nghĩ đến trong thời gian ngắn sẽ không rời đi mới đúng.

Trưởng lão ở tràng mồm năm miệng mười, để bên trong đại điện đều trở nên ồn ào lên.

Cổ An nhíu lông mày một chút quát lên:

- Đủ ồi, các ngươi đều an tĩnh cho ta!

Cổ An nói chuyện rồi, mọi người lại một lần nữa an tĩnh xuống.

Tiếp theo Cổ An nói:

- Cổ Minh trưởng lão bọn họ vẫn lạc là sư thật không thể chối cãi, án theo thời gian xuất phát mà suy tính, bọn họ nên là sau khi đến Địa Ngục thành mới bị giết, cho nên... Lần này là chúng ta đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu rồi, các ngươi nói một chút xem việc này nên làm như thế nào? Việc này nếu là truyền đi, mặt mũi của Cổ gia chúng ta đều ném hết sạch.

Có chút trưởng lão ở trong lòng bất mãn mà thầm nghĩ:

- Là chính mình ngươi coi thường, không phải là chúng ta coi thường a, trước sớm liền để ngươi thỉnh Thái tượng trưởng lão xuất mã rồi, hôm nay

đã xảy ra chuyện, không thể liên lụy đến chúng ta xuống nước a!

Một gã trưởng lão đứng lên nói:

- Việc này nhất định là có kỳ quặc, không bằng phái người trước tra rõ tình huống rồi làm tiếp định đoạt cũng không muộn.

Cổ An khó chịu nói:

- Chẳng lẽ để cho tạp chủng kia tiếp tục lớn lối hay sao? Đây để cho người khác làm sao nhìn Cổ gia chúng ta!

Xác thật Cổ gia thân là một trong mười tám phương thế lực lớn, lại truyền ra Cổ sát lệnh, hôm nay đã biết động hướng của Lăng Tiếu, nếu là không có tỏ vẻ nửa điểm, sẽ bị người khác cười chết.

Trong lúc nhất thời, tất cả trưởng lão đều trở nên không biết nói gì.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm ở bên ngoài đại điện âm u vang lên:

- Chuyện này các ngươi không cần phải để ý đến nữa, ta đi một chuyến đem tiểu tử kia giết chết, đem Kim Long Thương đoạt về.

Thuận theo thanh âm rơi xuống, một gã lão giả mang theo một nữ tử trẻ tuổi tịnh lệ đi vào trong đại điện.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này mà nói nhất định có thể nhận ra lão giả này, rõ ràng là Cổ gia Thái tượng trưởng lão Cổ Hình trước đây có được gặp qua, cường giả Huyền Đế giai chân chính, mà ở bên cạnh hắn lại là Cổ Tiểu Hà.

Cổ Tiểu Hà kia tư thế như cũ là uyển chuyển như xà, tỷ lệ quả nhiên là có lồi có lõm, để bất kỳ nam nhân nào thấy cũng nhịn không được mà liếc trộm

mấy lần, chỉ là dung nhan vốn là tịnh lệ kia của nàng lại là trở nên vô cùng âm lãnh, cho người ta một loại cảm giác cự người ngoài ngàn dặm, mà mái tóc vốn là màu vàng nhu thuận kia cư nhiên đều biến thành vẻ ngân bạch rồi.

Một loại lạnh lùng kinh diễm, một loại khốc ý ma tính mười phần, cùng dáng vẻ của nàng ở chiến loạn uyên đã là biến hóa quá nhiều.

Gần hai năm không thấy, thực lực hôm nay của nàng lại trực tiếp bạo trướng lên đến cao cấp Thiên Tôn, tốc độ này xác thật là khiến cho người ta chặc lưỡi rồi!

Trưởng lão của Cổ gia nhìn thấy người đến lập tức khom lấy thân thể vấn an nói:

- Ra mắt Hình trưởng lão!

Trong thần sắc của Cổ Hình tràn đầy vẻ khó chịu nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1236 - Dương Danh Trung Vực! 2

- Các ngươi ở chỗ này điều tra thì có ích lợi gì, tiểu tử kia ở bên ngoài tiêu diêu như thế, các ngươi lại cầm không ra nửa điểm chủ ý sao? Người của Cổ gia không phải là dễ giết như vậy, nếu biết hắn ở đâu sớm nên phái đại lượng nhân thủ mà đến, chỉ để mấy phế vật đi, đây không phải là ném hết mặt mũi của Cổ gia chúng ta sao?

Mọi người bị Cổ Hình nói đến đều cúi đầu xuống, không dám lên tiếng nửa câu.

Cổ An lên tiếng nói:

- Ngũ gia gia, Lăng Tiếu kia chỉ là trung cấp Thiên Tôn, nhưng mà lại để cho đám người Cổ Minh cùng Trương Sư vẫn lạc rồi, trong này có thể có kỳ lạ gì hay không?

Cổ Hình nhíu lông mày một chút nói:

- Lăng Tiếu kia là đệ tử của Tà Đế, chắc chắn sẽ có chút lá bài tẩy, hơn nữa hắn có Kim Long Thương của Cổ gia chúng ta, hắn có thể vượt giai chiến đấu cũng không phải là chuyện khó khăn gì, còn nữa... Đạo Ân kia bên phía Linh Vũ các có lẽ cũng chống lưng cho hắn, bằng không hắn tuyệt đối không dám giương cờ gióng trống mà chiếm cứ thành trì như thế, còn khiến cho người của toàn Trung vực đều biết rồi.

- Linh Vũ Các Đạo Ân?

Thần sắc của Cổ An cấp bách biến đổi.

Những trưởng lão khác của Cổ gia thần sắc đều là biến đổi.

Nếu như Linh Vũ Các tham dự vào, vậy Cổ gia bọn hắn nhưng liền không có biện pháp tốt.

Cổ Hình nói:

- Không cần lo lắng, Đạo Ân chẳng qua là vì báo đáp điểm ân tình kia của Tà Đế mà thôi, hắn không đại biểu cho ý chí của Linh Vũ Các, chuyện tình lần này các ngươi không cần tiếp tục thảo luận nữa rồi, ta tự mình đi đem đầu của tiểu tử kia lấy xuống, lấy đó rửa nhục nhã của Cổ gia ta!

Lúc này Cổ Tiểu Hà ở một bên lạnh lùng nói:

- Đầu của hắn là của ta!

Đang nói, đồng thời một cỗ khí thế quỷ dị triển khai ra, để cho trưởng bối ở tràng đều cả kinh.

Trong con mắt bọn họ đều là hiện lên vẻ lạ lùng, trong lòng thầm hô:

- Chẳng lẽ nha đầu này kế thừa truyền thừa của tổ tiên rồi?

Đám người Dương Tiên Phong trảm sát đoàn người Cổ gia Cổ Minh, đồng thời cũng lấy được tán thành của Lăng Tiếu.

Đám người Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng vốn chỉ là cảm thấy có thể tiến vào ánh mắt của Lăng Tiếu, an bài tiến vào bên trong phủ đã là không tệ rồi.

Nhưng mà sau khi bọn họ nhận được phần thưởng của Lăng Tiếu, thiếu chút nữa cao hứng muốn khóc.

Lăng Tiếu không chỉ an bài cho bọn họ chức vụ tiến vào nội phủ trưởng lão, càng cho bọn họ mỗi người một khỏa cực phẩm Huyền Đế đan.

Cái tưởng thưởng bên ngoài ày đột nhiên mà đến, thực sự là đem hai người bọn họ đều muốn nện đến hạnh phúc mà ngất đi rồi.

Đây đơn giản là trong nháy mắt đem bọn hắn từ địa ngục kéo lên thiên đường.

Hai người đối với Lăng Tiếu cảm động đến rơi nước mắt không thôi, bọn họ lần này coi như là biết mình thật đi theo đúng chúng chủ tử rồi.

Thành tựu Đế giai lại gần trong gang tấc, nếu là bọn họ lúc trước lựa chọn cùng đám người Diêu Cuồng kết minh, là một cái tử lộ, nếu là bọn họ không đến tìm nơi nương tựa, vậy cực phẩm Huyền Đế đan này liền vô duyên rồi.

Bọn họ thực sự là ở trong lòng thầm hô:

- May mắn a!

Lăng Tiếu mặc dù đem Tật Phong dong binh đoàn thu lại, nhưng mà lại không đem người của dong binh đoàn bọn họ dánh tan, mà là để cho dong binh còn lại của tam đại dong binh đoàn kia giao cho Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng phân ra thành hai đội chấp chưởng.

Một phương diện là gia tăng phòng ngự trong thành, một phương diện kế tục để cho bọn hắn đi liệp sát linh thú, tìm kiếm linh thảo, sung thực tài phú.

Cũng có một số ít người được an bài tu phục thành trì.

Ngắn ngủi hai tháng qua đi, Phong Vân thành đã biến thành một hình dạng khác.

Nó đã không còn là thành trì tàn bại không chịu nổi kia, tất cả kiến trúc đều xây mới lại một lần, trên phố lớn ngõ nhỏ cũng so sánh với bình thường nhiều thêm không ít người.

Nguyên lai chỗ này chỉ có võ giả dừng chân, hôm nay lại đã dần dần có thêm không ít thương lữ cùng bình dân.

Bọn họ không ít là đến từ thành trì cùng thôn xóm phụ cận, cũng có không ít là đến từ những thành trì xa xôi.

Một tòa thành thị mới xây dựng chắc chắn sẽ mang tới cơ hội buôn bán không lồ, càng có không ít chỗ cung cấp cho bọn họ nghỉ ngơi.

Bọn họ sở dĩ dám đến chỗ này định cư hàn toàn là dựa vào uy danh của Lăng Tiếu cùng với một loạt sách lược ưu đãi mà Lăng Tiếu làm ra để quản lý thanfht rì, còn nữa, phách mại hội tạo thế là trọng yếu nhất.

Sinh mệnh tuyền dịch nhưng là tuyệt thế quỳnh tương để cho người khác có thể khởi tử hồi sinh, có thể cải tạo sinh mệnh thể phách, tăng trưởng thọ nguyên, coi như là vạn tinh cũng khó có thể cầu được.

Nửa giai Thánh khí cũng đồng dạng là trân quý vô cùng, bình thường cũng là trân tàng mà chỉ có mười tám phương thế lực mới có, đối với bọn họ mà nói tất cả đều là thánh khí cấp bậc trấn tộc.

Giá trị của thất giai đan dược cũng không cần nhiều lời rồi, mà Cực phẩm Huyền Đế đan kia đối với rất nhiều Nửa bước Huyền Đế có sức dụ hoặc vô tận, đây là có thể nghĩ rồi.

Ba vậy này tuyên truyền đi ra ngoài, cơ hồ ở rất nhiều địa phương của Trung vực đều ném lên sóng triều.

Người của rất nhiều thế lực cùng tán tu cường đại từng cái đều mang theo tài sản cực lớn bắt đầu hướng về phía Phong Vân thành hội tụ mà đến.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Phong Vân thành cơ hồ truyền khắp bất kỳ một địa phương nào của Trung vực, mà thành chủ Lăng Tiếu lại càng đã trở thành nhân vật mỗi nhà để biết đến.

Không chỉ hắn là đệ nhất Hoàng tọa, vinh diệu đan hội đầu danh để cho hắn dương danh Trung vực, mà hiệu quả của Cổ sát lệnh kia cũng là để cho hắn trở thành nhân vật công chúng rất nhiều người biết đến.

Mặt khác một trận chiến ở bên ngoài Phong Vân thành lại càng đem uy danh của hắn trueejt để truyền ra.

Truyền văn đối với Lăng Tiếu cũng là càng ngày càng nhiều.

Có người nói hắn là đệ tử duy nhất của Tà Đế, nhận được chân truyền của Tà Đế, sẽ trở thành một đời truyền thuyết mới, có người nói hắn là chân long thiên tử chuyển thế, bởi vì hắn mỗi lần chiến đấu đều có Kim Long hàng thế; cũng có người nói hắn là đệ tử của một vị Thánh dược sư, bởi vì hắn bây giờ đã là thất phẩm Luyện dược sư rồi...

Tóm lại, truyền thuyết về hắn có rất nhiều loại.

Tên của hắn coi như là triệt để oanh động Trung vực rồi.

Cát Bối Hân thân ở Phong gia đã nhận được hết thảy hành động của Lăng Tiếu ở trong Phong Vân thành.

Nàng vì hắn mà cảm thấy tự hào cùng kiêu ngạo, nàng bây giờ đã là khẩn cấp mà muốn đi đến bên cạnh Lăng Tiếu, cùng hắn vĩnh viễn sống chung một chỗ rồi.

Phong Nhã Hinh lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Cát Bối Hân cười mỉm nói:

- Hân muội, lại đang nghĩ đến tên hán tử phụ lòng kia rồi?

Nhị nữa tư sắc đều là vô song, đứng chung ở một chỗ hoàn toàn là song hoa tịnh diễm trùng kích thị giác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1237 - Tâm Tư Của Đông Phương Tinh.

Cát Bối Hân hảo hảo thu về chiếc cổ cầm mà lúc đầu Lăng Tiếu đưa cho nàng, trên khuôn mặt hiện lên vài phần vẻ kiều diễm nói:

- Nhã Hinh tỷ ngươi vừa nói không phải là hắn rồi, hắn thật giống như không có đắc tội qua ngươi đi?

Phong Nhã Hinh cười nhẹ nói:

- Làm sao, nói hắn hai câu ngươi liền đau lòng rồi?

Cát Bối Hân hơi sẵng giọng:

- NHân gia không để ý đến ngươi!

- Ha hả, ta hôm nay là có một tin tốt muốn cho ngươi biết!

Phong Nhã Hinh cũng không tiếp tục giễu cợt Cát Bối Hân nữa, chuyển vào chính đề cười nói:

- Cái tin tức tốt gì? Có phải Tiếu hắn lại có chuyện pháp sinh kinh tâm động phách gì hay không?

Cát Bối Hân lộ ra vẻ mừng rỡ hỏi.

Phong Nhã HInh cười nói:

- Ngươi còn thật muốn hắn chọc tới nhiều đại họa mới bằng lòng cam tâm a!

Ngừng lại một chút nàng mới nói:

- Gia tọc phái chúng ta đi tới Phong Vân thành tham gia phách mại hội, lúc này ngươi có thể đi gặp tên hán tử phụ lòng của ngươi a!

Thế lực mà bọn họ kiến lập cùng Đông Hải hơi gần, vị trí địa lý kia cực tốt, sản xuất nhiều ra một ít Thủy hệ linh thú cùng Thủy hệ linh thảo.

Ở trong địa phuwogn bọn hắn quản hạt, đều là phú thịnh an khang, an cư lạc nghiệp, ít có tranh đấu.

Ở trong biệt viện ở một chỗ duy mỹ tinh xảo của Đông Phương gia.

Chỗ này bốn bề trồng đầy linh hoa dị thảo hương thơm bốn phía.

Ở trong trúc xá đơn giản nhã mỹ, có một nữ tử mỹ lệ vô cùng đang nấy linh trà thơm ngát.

Nữ tử này ngũ quan tinh xảo giống như là điêu khắc mà thành, mỗi một chỗ đều phối đến vô cùng tốt, nàng một thân kình sáo đem tư thái mỹ lệ kia làm nổi bật lên xinh đẹp không ngừng, bộ ngực cao chót vót kia, vòng eo thon nhỏ kia, không một cái này là không có sức dụ hoặc trí mạng.

Tiểu công chúa của Đông Phương gia, người theo đuổi nàng giống như là người đi qua sông, nhiều không đếm hết, trong đó không thiếu thanh niên tài tuấn của các đại thế lực, trong đó lại lấy chân truyền đệ tử Linh Vũ các Tử Khang Lam, Thượng Quan gia Thượng Quan Vân, Tử Lôi tông Lôi Hổ ba người xuất sắc nhất này, bọn họ đều là thanh niên tài năng xuất chúng đứng hàng Sát Hoàng chi danh cùng với Đông Phương Tinh, lại là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của thế lực khắp nơi, thực lực của bọn họ đã là đương đại tuyệt giai rồi, mà cùng với Đông Phương gia thế lực tương đương, là mấy người nhận thấy có khả năng thu được trái tim của Đông Phương Tinh nhất.

Cũng không quản những người này xuất sắc như thế nào, bối cảnh của những người này là thông thiên cỡ nào, Đông Phương Tinh lại là không có hành động.

Bởi vì trong lòng nàng đã chứa một người, một cái nam nhân đã sớm để cho nàng coi trọng, một người áp xuống đồng đại, siêu giai đồng đại, người kia giống như là tuệ tinh nhanah chóng quật khởi lên.

Mỹ mâu của Đông Phương Tinh hướng về chỗ Bà Sa thanh trúc ở bên ngoài cửa sổ, câu khởi lên nụ cười chết người không đền mạng, lộ ra chiếc răng khểnh trắng tinh lẩm bẩm nói:

- Định ra mười năm chi ước vẫn quá lâu rồi, sợ rằng... Ta năm năm đều không duy trì được rồi!

Nàng cùng Lăng Tiếu ở trong chiến loạn uyên kích chưởng ước định, để cho Lăng Tiếu mười năm sau đến Đông Phương gia đề thân, hôm nay chẳng qua là mới qua đi hai năm, đây liền để cho nàng cảm thấy đã lâu rồi.

Một nguyên nhân là Lăng Tiếu càng lúc càng xuất sắc, biết minh độ cũng là càng lúc càng cao, sau khi hắn trở thành nhất phương bá chủ, chắc chắn sẽ có các dạng nữ nhân đầu nhập vào, đây để cho nàng sản sinh ra vài phần cảm giác nguy cơ.

- Đông Phương Tinh ta nhìn trúng cái gì liền chưa từng bị mất đi, lần này cũng sẽ không ngoại lệ!

Đông Phương Tinh lộ ra quang mang tụ tin, nàng giống như là một con khổng tước xinh đẹp mà kiêu ngọa, cho người ta một loại cảm giác nhìn lên.

Cũng liền ở lúc này, một hán tử giống như là thiết tháp đi vào trong phiến biệt viện thanh u này.

Hắn đi tới trước trúc xá, không có đi vào, bởi vì thân thể khổng lồ kia sẽ đem cái trúc xá kia phá hoại mất.

Hắn ở trước cửa kêu lên:

- Tiểu muội, có hai tin tức tốt cho ngươi biết.

Thanh âm của hắn rất là vang dội, truyền khắp mỗi một địa phương của biệt viện.

Đông Phương Tinh nhẹ nhàng bước ra mấy bước liền đi ra ngoài, liếc mắt một cái nhìn đường ca Đông Phương Hùng cao lớn uy mãnh kia nói:

- Đại ca, ngươi mỗi lần tới đều là tin tốt, đối với ta mà nói đều là tin tức bại hoại, được rồi, có phải những tên kia bên trong tốc lại thúc giục ta lập gia đình hay không?

Đông Phương Tinh đã trưởng thành rồi, người thượng môn đề thân đi đến không dứt, những năm này nàng đã tập thành thói quen rồi.

Những người đề thân kia nhất nhất đều bị nàng cự tuyệt rồi, chỉ là một ít người ở bên trong tộc lại không an phận.

Đông Phương gia mặc dù là đứng đầu rất nhiều thế gia, nhưng mà bọn hắn đến một đời này lại có hiện tượng thanh hoàng bất tiếp, cần phải dựa vào liên nhân mới có thể duy trì địa vị cường đại của gia tộc bọn họ.

Đây cũng là lợi ích liên nhân mà đệ tử ở trong bất kỳ đại thế gia nào ddeuf khó tránh khỏi.

Đông Phương Tinh đã nhìn thấy rồi, nhưng mà nàng thân là tiểu công chúa của Đông Phương gia, thâm thụ yêu thích của Đông Phương lão thái thái,

còn thật không có bao nhiêu người dám mạnh mẽ làm chuyện gì với nàng.

Đông Phương Hùng cười ngây ngô nói:

- Tiểu muội lần này ngươi nhưng là đoán được không hoàn toàn đúng đâu.

Đông Phương Tinh có chút nghi ngờ nhìn Đông Phương Hùng, ý bảo hắn tiếp tục nói xuống.

Đông Phương Hùng lại nói:

- Lần này đến nhà đề thân chính là Linh Vũ các Khang Lam, gia tộc đại bộ phận mọi người đều hướng về phía hắn, hi vọng ngươi có thể làm ra quyết định, mặt khác cũng có người đi trình bày với lão thái thái rồi, điểm này ngươi là đoán đúng...; còn có một tin tức khác ta nghĩ ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú, chính là muội phu kia của ta ở Phong Vân thành cử hành phách mại hội, khiến cho người của toàn Trung vực đều biết được, rất nhiều thế lực đều bắt đầu phái người đi đến cạnh tranh rồi.

Đông Phương TInh mang theo mừng rỡ lại có vài phần kinh ngạc nói:

- Trên phách mại hội của hắn có cái kỳ trân gì sao? Lại có thể để cho mọi người đều hành động? Thứ bình thường bọn họ nhưng nhìn không thuận mắt đâu!

Đông Phương Hùng cười nói:

- Tiểu muội quả nhiên là thông minh vừa đoán liền trúng, hắn xác thực có vài phần bản lĩnh, lại có loại sinh mệnh tuyền dịch vạn năm khó gặp kia, còn bỏ ra được Nửa giai Thánh khí đem ra đấu giá, khí phách thật là lớn a!

Mỹ mâu của Đông Phương Tinh thoáng qua vài phần sắc thái, tiếp đó lẩm

bẩm nói:

- Chẳng lẽ lần này gia tộc để cho chúng ta đến đó là đem sinh mệnh tuyền dịch kia đấu giá trở về?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1238 - Tâm Tư Của Đông Phương Tinh. 2

Đông Phương Hùng ứng nói:

- Đúng vậy a, thân thể của lão tổ tông càng ngày càng kém rồi, tuy nói tộc ta có không ít thứ tốt cung phụng cho lão nhân gia nàng hưởng dụng, nhưng mà đến cái cảnh giới này của nàng, vật bình thường đã là không còn tác dụng rồi, sinh mệnh tuyền dịch kia đúng dịp có thể để lão tổ tông hoán phát tân xuân, có lẽ có thể để cho lão nhân gia nàng càng tiến thêm một bước cũng nói không chừng, chỉ là...

Đông Phương Tinh khẩn cấp mà hỏi:

- Chỉ là cái gì?

- Chỉ là lần này đi ra ngoài không có phần của ngươi, những lão đầu ở trong nhà kia đều muốn để cho ngươi cùng với Khang Lam kia nhanh chóng đính hôn, cũng có người ủng hộ tên Thượng Quan Vân kia, ngược lại là Lôi Hổ thật giống như thối lui ra khỏi tràng du hí này rồi.

Đông Phương Hùng nói.

Sau khi Đông Phương Tinh nghe xong, trầm mặc một lát mới nói:

- Ta biết rồi, hành trình Phong Vân thành lần này ta nhất định phải đi.

Điểm tụ tập của Trung vực hom nay, Phong Vân thành đã là nay không giống như xưa.

Vốn là thành trì tử khí trầm trầm, giống như được trọng hoán tân xuân, lộ ra vẻ vô cùng náo nhiệt phồn hoa.

Khoảng cách đến thời gian phách mại hội còn có năm ngày, người đến chỗ này đông đúc đã là không thể đếm hết.

Những người này đều là người đến từ thế lực khắp nơi trong Trung vực cùng với một số người muốn nước đục bắt cá, muốn đầu cơ trục lợi.

Ở Phong Vân thành các đại quan đạo hai bên cũng nhanh chóng thành lập lên các loại thương phố, bắt đầu bán các loại thương phẩm, cũng có không ít võ giả cầm ra tư nguyên mà bản thân không cần bắt đầu tự do giao dịch.

Nguyên lai là võ giả lưu lãng ở phụ cận có một cái nơi dừng chân, những lưu khấu ở chỗ này cũng đã sớm bị thị vệ đội phủ thành chủ của Lăng Tiếu khu trừ rồi, tạo thành hoàn cảnh yên ổn chỗ này.

Chỉ ợ những hung thần ác sát chưa có rời khỏi kia cũng không dám làm loạn, bọn họ đều là kiến thức qua thực lực kinh khủng kia của Lăng Tiếu, nếu là làm hắn nổi cáu lên, chỉ sợ sẽ là chỗ táng thân rồi.

Ở trong phủ thành chủ, Lăng Tiếu nghe thấy tin tức mà mọi người báo đến, trên khuôn mặt đều là một bộ phong khinh vân đạm, nhnf không ra ý nghĩ ở trong lòng.

Kỳ thật, ở trong nội tâm của hắn đã vô cùng mừng rỡ rồi.

Hôm nay bước đầu tiên trong nhân sinh của hắn đã thành công bước ra rồi, cũng là lúc khai thủy phong thu.

- Nguyệt nhi, chuyện tình phách mại hội chuẩn bị đến như thế nào rồi?

Lăng Tiếu nhìn Thải Hà Nguyệt phong vận mười phần hỏi.

Trước đây Thải Hà Nguyệt có qua kinh nghiệm trọng kiến lại Cổ thành, cũng đã có kinh nghiệm xây dựng qua phách mại hội, cho nên chuyện phách mại hội lần này là giao cho nàng xử lý.

Thải Hà Nguyệt ứng nói:

- Hết thảy đã an bài xong rồi, chỉ là đấu giá sư trong lúc nhất thời không tìm được người thích hợp.

- Đấu giá sư này rất khó tìm sao?

Lăng Tiếu nghi ngờ hỏi.

Hôm nay trong thành nhiều người như vậy, làm sao ngay cả một đấu giá sư cũng tìm không được.

Lăng Tiếu cũng là tham gia qua không ít phách mại hội rồi, hắn phát hiện đấu giá sư bất quá chỉ là người phát thoại khai giá mà thôi, lý ra ứng không phải là khó tìm như vậy mới đúng a!

Thải Hà Nguyệt giải thích nói:

- Đây là chúng ta lần đầu tiên cử hành phách mại hội, nhất định phải tìm một người có tài ăn nói tốt, tướng mạo xuất chúng đến đảm đương mới được, tuyệt đối không thể hồ đồ.

Lăng Tiếu trầm mặc một chút nói:

- Nguyệt nhi nói cũng có đạo lý, vậy thì hảo hảo tìm xem, tổng sẽ tìm được người thích hợp, tất cả mọi người ngẫm lại xem có nhân tuyển thích hợp nào

không?

Lúc này Huyền Diệu lên tiếng nói:

- Kỳ thật cái vấn đề này đã giải quyết rất tốt, chúng ta đã tìm được nhân tuyển thích hợp rồi.

Lời này của hắn vừa ra, ánh mắt của mọi người lập tức tập trung đến trên người hắn.

Huyền Diệu nhìn về phía khác nói:

- Ta cảm thấy Thanh Mẫn liền vô cùng thích hợp đảm đương nhân vật đấu giá sư này rồi.

Lúc này, ánh mắt của mọi người lại chuyển đến trên người Dao Thanh Mẫn.

Từ tướng mạo đến nhìn, Dao Thanh Mẫn đã là không thể nói được gì rồi, nàng tự xưng là "Trung vực đệ nhất mỹ nhâ", tư sắc của nàng tự nhiên không phải là thổi phồng lên, tư thái có lồi có lõm kia tuyệt đối là để bất luận kẻ nào suy nghĩ, hơn nữa thanh âm trong trẻo của nàng xác thật có vài phần điều kiện của đấu giá sư.

- Ta... Ta được không?

Dao Thanh Mẫn không nghĩ đến Huyền Diệu sẽ nói đến trên đầu nàng, lập tức chỉ vào mũi của mình phản hỏi, trong nội tâm của đã khai hoa rồi.

Nàng vốn chính là một nữ nhân vui vẻ nhiệt náo, nàng đang tưởng tượng chính mình khi làm đấu giá sư nhất định là chơi vô cùng tốt.

Chỉ là Lăng Tiếu lại là hết sức hoài nghi nhìn cô gái ngốc này nói:

- Này... Thần côn, nàng thần kinh có chút đại điều, ta sợ...

Lời này của hắn còn chưa nói xong, Dao Thanh Mẫn lập tức nahyr đi ra, đôi mỹ mâu kia càng không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu phóng điện, trong miệng mang theo vẻ lạc lạc thanh thanh nói:

- Thiếu gia, nhân gia làm sao thần kinh đại điều rồi, nhân gia thanh thuần tịnh lệ, thông minh tài trí, tài ăn nói nhất lưu, tuyệt đối có thể làm đúng chức trách đấu giá sư a!

Lăng Tiếu nghe thấy nàng lạc lạc thanh thanh ở trên đại sảnh quảng chúng, lông to cũng đều dựng lên rồi, trong lòng thầm mắng:

- Cô gái ngốc này thật sự là không phân trường hợp a!

- Đây cũng không phải là chơi đùa, vạn nhất làm hư rồi, thiếu gia nhưng là ăn thiệt thòi lớn a!

Lăng Tiếu nghiêm túc nhìn Dao Thanh Mẫn ở đối diện nói.

Dao Thanh Mẫn tựa hồ đối với chức vụ đấu giá sư nhất định là phải được, lại cũng nghiêm túc trở lên ứng nói:

- Thiếu gia, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối có thể để cho phách mại hội kiếm được phong phong hỏa hỏa, tuyệt đối sẽ không xảy ra nửa điểm sai lầm, nếu có sai lầm, ta... Ta tùy ý thiếu gia trừng phạt có được không?

Lăng Tiếu thoáng cái không nói được gì, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt nữa.

Thải Hà Nguyệt ở một bên nói:

- Phu quân liền để Thanh Mẫn thử một lần đi, dù sao nàng cũng không yên tĩnh tu luyện được, đến lúc đó ta sẽ xem nàng, có cái gì không ổn mà nói ta lập tức sẽ đem nàng thay xuống.

Thải Hà Nguyệt nói như vậy rồi, Lăng Tiếu cũng không nói nhiều thêm cái gì nữa, liền do cô gái ngốc này đi làm rồi.

Lúc này, có thị vệ truyền báo:

- Thành chủ, phía ngoài có tự xưng là người của Phong gia đến cầu kiến!

Lăng Tiếu trong nháy mắt đứng lên vui vẻ nói:

- Hân nhi đến rồi?

Phong gia lần này tới ngoại trừ Cát Bối Hân và Phong Nhã Hinh ra, Phong Vô Ảnh cũng cùng đến, ngoài ra còn vài tên hộ vệ đi theo cùng nữa.

Ba người các nàng đều thuộc loại xuất sắc nhất một đời trẻ tuổi Phong gia, hiện giờ mang theo nhiệm vụ xuất hành, nhất định phải có người bảo hộ rồi.

Phong Vô Ảnh nhìn phủ thành chủ đại thế đã thành, trước uống lấy một ngụm rượu ngon nhịn không được hoảng sợ nói:

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có phách lực như vậy, rõ ràng ở Tử Thành thành này kiến công lập nghiệp, nhưng lại thành công, muốn không bội phục cũng không được ah!

Nhớ tới khi mới gặp Lăng Tiếu, hắn vẫn chỉ là trung giai Địa Hoàng a, nháy mắt không chỉ trở thành Đệ Nhất Hoàng Tọa mà giờ còn trở thành một phương thành chủ, hơn nữa còn có thân phận thất phẩm Luyện Dược Sư cao quý nữa, hắn muốn không bội phục cũng không được ah!

Cát Bối Hân mang theo vẻ tự hào cười nói:

- Tiếu hắn chính là như vậy, vĩnh viễn đều sẽ khiến người tràn đầy kinh hỉ, vô luận đi đến chỗ nào cũng là một người không an phận cả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1239 - Mỹ Nữ Đến Tìm Hiểu.

Lăng Tiếu là nam nhân của nàng, Lăng Tiếu càng xuất sắc, trong lòng nàng càng phi thường tự hào.

Phong Nhã Hinh ở một bên mang theo vài phần ghen ghét nói:

- Biết rồi, nam nhân của ngươi là nam nhân xuất sắc nhất thiên hạ được chưa!

Trong nội tâm nàng đối với Lăng Tiếu cũng sớm có vài phần tình cảm, chỉ là nàng hận sao mình lại biết nam nhân này quá muộn.

Có Cát Bối Hân ở đây, nàng thật sự không có nổi dũng khí theo đuổi Lăng Tiếu.

Huống chi người theo đuổi nàng nhiều như vậy, vì sao nam nhân này không theo đuổi nàng chứ?

Phong Nhã Hinh có ý nghĩ này đã định nàng và Lăng Tiếu là người của hai thế giới rồi.

Lăng Tiếu tuy rằng có nhiều nữ nhân, nhưng nữ nhân mà bản thân hắn chân chính theo đuổi cũng chỉ có mình Vân Mộng Kỳ, những nữ nhân khác đều là trời xui đất khiến thế nào lại ở cùng một chỗ với hắn.

Cho nên, bảo Lăng Tiếu theo đuổi Phong Nhã Hinh quả thật có chút không quá thực tế rồi.

Cát Bối Hân đang muốn nói gì đó thì chỉ cảm thấy một hồi phong ảnh lướt tới nàng.

Nàng còn chưa thấy rõ bóng người kia thì eo nhỏ nhắn đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy.

Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh cũng phát hiện khác thường, hai người đồng thời nhìn về phía bóng người kia.

Chỉ là bọn hắn còn chưa bắt được phương hướng bóng người kia thì Cát Bối Hân đã bị mang bay đến sang một bên.

Cát Bối Hân muốn giãy dụa lại nghe bên tai truyền đến một thanh âm quen thuộc khiến nàng kích động:

- Hân Nhi là ta!

Cát Bối Hân như bị chạm điện, khiến nàng cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Đúng lúc này, Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh cũng thấy rõ người tới.

Phong Vô Ảnh lập tức cười nói:

- Thì ra là Lăng huynh, úc, có lẽ nên gọi là Lăng thành chủ mới đúng!

Phong Nhã Hinh nhìn thoáng qua thân ảnh ngày càng thêm mị lực kia, nhìn hắn ôm Cát Bối Hân, trong lòng có vài phần phức tạp nói không nên lời, nàng thầm nghĩ "Nếu như người hắn ôm là ta thì tốt rồi! "

Lăng Tiếu hôn Cát Bối Hân một cái, mới nhìn về phía Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh cười nói:

- Phong huynh, Nhã Hinh tỷ, các ngươi đều đến sao, thật tốt ah, đều đi vào đi, tiểu đệ chuẩn bị cơm tẩy trần cho các ngươi.

Đúng lúc này, người trong phủ thành chủ cũng lục tục đi ra.

Cát Bối Hân trông thấy Phương Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích lập tức vui mừng nghênh đón.

- Vận tỷ, Nguyệt tỷ.

Cát Bối Hân nhỏ tuổi hơn Phương Tiêm Vận và Thải Hà Nguyệt nên dùng lễ tỷ muội ân cần hành lễ với hai người.

Phương Tiêm Vận lôi kéo tay Cát Bối Hân nói:

- Đi thôi, chúng ta trở về, về sau ngươi cứ ở lại chỗ này đi.

Thải Hà Nguyệt phụ họa nói:

- Đúng vậy, tỷ muội chúng ta có thể tụ ở cùng một chỗ, tách ra lâu như vậy, hắn luôn nhớ thương ngươi đấy.

Cát Bối Hân cảm nhận được sự nhiệt tình của hai vị tỷ tỷ, trên mặt cũng trở nên hồng nhuận phơn phớt, nàng cũng quyết định lần này không trở về nữa, nàng thật sự rất ghét thời gian xa cách kia.

Một đoàn người quay về trong phủ thành chủ.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Cát Bối Hân lại đến vào lúc này, hắn vốn định đợi sau khi đấu giá hội sẽ tự mình đi một chuyến đến Phong gia đón nàng về, giờ nàng đã đến, tự nhiên sẽ không để nàng rời đi nữa rồi.

Dùng thực lực hắn hiện giờ đã đủ để bảo vệ chư nữ không chịu bất cứ tổn thương nào rồi, cho dù là thế lực tới đây, cũng khó có thể khiến hắn nhượng bộ nửa bước.

Sau khi vào đại điện, Lăng Tiếu liền giới thiệu Phong gia Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh cho mọi người quen biết.

Mọi người trong đại điện liền khách sáo với nhau một phen.

Nhưng Lăng Tiếu còn chưa kịp ôn chuyện với Cát Bối Hân thì thị vệ lại lần nữa báo lại:

- Bẩm báo thành chủ, bên ngoài có người Bộ gia đến cầu kiến.

- Bộ gia?

Lăng Tiếu nghi ngờ một chút liền nói tiếp:

- Để bọn hắn vào đi!

Hắn dường như không có gút mắc gì với Bộ gia a, sao lại có người đến tìm hắn chứ.

Hắn hiện giờ mặc dù có vài phần danh khí, nhưng so với nội tình của mười tám phương thế lực thì vẫn không đáng nhắc tới, còn chưa đủ để khiến nhân gia phải đến thăm.

Người đến Lăng Tiếu cũng có quen biết, chỉ là cũng không quen thuộc lắm.

Bộ gia Bộ Tinh, nhân vật lĩnh quân mới của Bộ gia, ở Chiến Loạn Uyên đã từng hợp tác qua với Lăng Tiếu.

Chẳng qua lúc đó Bộ Tinh lại muốn tính toán Lăng Tiếu thôi.

Bộ Tinh cũng là mỹ nữ số một, nàng luôn luôn phi thường tự tin, chỉ cần nàng muốn câu dẫn bất kỳ nam nhân nào thì đó đều là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhưng lúc nàng đi vào trong đại điện thì chỉ cảm thấy mắt hoa lên.

Nàng phát hiện tư sắc mà mình vẫn lấy làm ngạo lại trở nên không chịu nổi một kích, tư thái mà nàng vốn là tự tin cũng trở nên vô cùng ảm đạm thất sắc.

Ý đồ đến lần này của nàng là muốn thông qua nhan sắc của mình để tạo quan hệ tốt với Lăng Tiếu, đồng thời cũng nghĩ cách muốn ưu tiên mua lấy Sinh Mệnh Tuyền Dịch và Bán giai thánh khí mà Lăng Tiếu xuất ra đấu giá cho Bộ gia các nàng.

Hiện giờ nguyện vọng này chỉ sợ phải phá sản rồi.

Nhìn tràng diện các nữ nhân tuyệt sắc tranh nhau khoe sắc trong đại điện, nàng không biết ưu thế của mình là gì nữa.

- Thì ra là Bộ Tinh cô nướng, không nghĩ tới ngươi có thể giá lâm hàn phủ, thật sự khiến hàn phủ tràn đầy vinh quang a!

Lăng Tiếu rời khỏi vị trí có chút chắp tay khách khí nói với Bộ Tinh.

Lăng Tiếu thừa nhận mình gần đây rất có hảo cảm với mỹ nữ, chỉ là hắn cũng không phải loại nam nhân thấy mỹ nữ nào cũng nhào vào, mà lúc đầu ở Chiến Loạn Uyên Bộ Tinh bảo hắn tham dự chung, đơn giản là ôm tâm tư lợi dụng, cho nên Lăng Tiếu đối với nữ nhân này cũng không hề có ý thưởng thức.

Bộ Tinh thu thập tâm tình một chút mỉm cười đáp:

- Lăng thành chủ khách khí, Bộ Tinh mạo muội tới chơi, phải chăng quá mức đường đột rồi?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1240 - Mỹ Nữ Đến Tìm Hiểu. 2

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Bộ Tinh cô nương khách khí, ngươi đến ngồi đi, người đâu pha trà!

Bộ Tinh nhẹ gật gật đầu, sau đó lại phát hiện mình bị rất nhiều nữ nhân xinh đẹp nhìn chăm chú vào khiến nàng cảm thấy có chút xấu hổ, cảm giác nàng giống như là đến tìm nam nhân vậy, khiến trong lòng nàng rất chột dạ.

Cái này, nàng cũng không muốn tiếp tục quá lâu, lập tức nói ra ý đồ đến của mình cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong, hơi sửng sốt một chút, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt:

- Bộ Tinh cô nương, ta có thể cảm nhận được thành ý của ngươi, chỉ là Sinh Mệnh Tuyền Dịch và Bán giai thánh khí của ta phi thường có hạn, hơn nữa ta đã thông báo cho các bằng hữu khắp nơi, nếu ta một mình bán cho Bộ gia các ngươi vậy Lăng Tiếu ta chẳng phải sẽ trở thành người nói không giữ lời sao, vậy sau này còn có ai dám đến đấu giá hội chúng ta giao dịch nữa!

Không người nào tin thì không làm được gì, đạo lý này dù là ai cũng rất rõ ràng!

Bộ Tinh cũng không ngoại lệ, nhưng nàng cũng không tin Lăng Tiếu sẽ mang tất cả đồ ra đấu giá.

Loại tuyệt thế trân phẩm như vậy, ai lại không lưu lại thứ tốt nhất, mang ra

một số nhỏ hoặc một ít thứ phẩm ra để đấu giá chứ, đây chính là quy tắc ngầm của các thế lực.

Bộ Tinh đôi mắt dễ thương nhẹ nháy vài cái nói:

- Lăng thành chủ, nếu như ngươi chịu xuất ra hai thứ kia bán một chút cho Bộ gia chúng ta, Bộ gia chúng ta sau này sẽ là bằng hữu của Lăng thành chủ, tin rằng Lăng thành chủ cũng sẽ không cự tuyệt bằng hữu ngoài cửa đấy chứ?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Bộ Tinh cô nương nói quá mức nghiêm trọng rồi, Lăng Tiếu chiếm lĩnh nơi nhỏ bé chật hẹp này, có thể có bằng hữu như Bộ gia tự nhiên là cầu còn không được rồi, chỉ là... Bộ Tinh cô nương nếu thật muốn muốn những vật kia thì... ta nghĩ vẫn nên đợi đến đấu giá hội đấu giá đi, Lăng Tiếu thật sự không có hàng tồn dư thừa, kính xin Bộ Tinh cô nương chớ làm khó tại hạ.

Sinh Mệnh Tuyền Dịch, Bán giai thánh khí, hai thứ này Lăng Tiếu cũng có không ít hàng tồn, nhưng những vật này khẳng định phải lưu lại, ngày sau sẽ có chỗ cần dùng đến.

Nếu không phải vì muốn Phong Vân Thành thành công trong lần đầu tiên thì hắn cũng không mang những thứ tốt này ra đấu giá rồi.

Bộ Tinh muốn có được, vậy thì đi đấu giá hội đi.

Người khác bán mặt mũi cho những thế lực lớn kia, nhưng Lăng Tiếu lại mặc kệ.

Bộ Tinh nhìn ra được Lăng Tiếu nhất định sẽ không chấp nhận, nàng cũng không muốn ở lâu nữa, đang muốn cáo từ thì phủ thành chủ lại có người tới

thăm.

- Bẩm báo thành chủ, bên ngoài có người Đông Phương thế gia cầu kiến!

Thị vệ quỳ một gối quỳ xuống bẩm báo.

- Đông Phương gia?

Lăng Tiếu chần chờ một chút, trong óc lướt qua một đạo xinh đẹp ảnh.

Lần này, Lăng Tiếu lại một lần nữa tự mình ra nghênh đón.

Vừa tới cửa, Lăng Tiếu đã thấy được khuôn mặt tuyệt mỹ, tư thái xinh đẹp kia của Đông Phương Tinh, ở bên người nàng còn đi theo vài tên tài tuấn trẻ tuổi khí vũ bất phàm và một đám hộ vệ.

Lăng Tiếu nhớ lại mình không hiểu thấu cùng Đông Phương Tinh định ra ước định kia,, khiến trong lòng hắn cũng có chút chột dạ.

Nữ nhân bên cạnh hắn đã không ít, mà lại không có tình cảm quá lớn gì với Đông Phương Tinh, chỉ là bị lời của nữ nhân này kích thích, hắn chủ nghĩa đại nam nhân đại phát, cùng nữ nhân này vỗ tay thề, định ra ước hẹn mười năm.

Cái này khiến hăn lại nhiều ra một khoản nợ.

- Không nghĩ tới ngươi sẽ đến!

Lăng Tiếu không biết nên nói cái gì, sờ cái mũi cười nhạt nói.

Đông Phương Tinh còn chưa nói gì, Đông Phương Hùng đã tiến lên trước hai bước, bộ dạng rất quen thuộc vỗ bả vai vỗ Lăng Tiếu nói:

- Muội phu, nhiều ngày không gặp, không nghĩ tới chính ngươi lại lăn lộn không tệ như thế, thật sự là thật đáng mừng ah!

Lăng Tiếu bị Đông Phương Hùng vỗ đến bả vai đều đau nhức, thầm mắng:

- Tên to con này khí lực thật không nhỏ ah!

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Chỉ là may mắn thôi, tiểu đệ không có chỗ để đi, chỉ có thể tìm nơi chim không thèm ỉa này để an cư, ngày sau còn phiền Đông Phương huynh chiếu cố nhiều đấy!

Đông Phương Tinh nhìn Lăng Tiếu vô cùng nhu tình nói:

- Không định để chúng ta đi vào ngồi một chút sao?

Lăng Tiếu liền giật mình, lập tức làm một động tác mời.

Chỉ là, thanh niên khí chất bất phàm ở bên Đông Phương Tinh lại phát ra một tiếng hừ lạnh khó chịu

Lúc này, Lăng Tiếu mới dừng mắt trên người người trẻ tuổi kia, hắn vẫn cho rằng người nọ là một vị tài tuấn của Đông Phương gia, nhưng hẳn bản thân hắn đã hiểu lầm.

Khang Lam, chân truyền đệ tử Linh Vũ Các, địa vị gần với sư đệ Võ Bất Phàm của hắn, ở Chiến Loạn Uyên đã lấy được danh tiếng Sát Hoàng, có thể thấy được thực lực và thiên phú của hắn đều phi phàm

Sau một thời gian, hắn cũng đã nhảy đến cảnh giới trung giai Thiên Tôn, phần năng lực này cũng có mấy người làm được.

Lại trải qua hai năm tiềm tu, hắn hiện giờ đã đạt đến trung giai Thiên Tôn trung tầng chi cảnh rồi, không đến vài năm nữa sẽ đạt đến trung giai đỉnh phong thậm chí là cao giai Thiên Tôn cũng không phải việc gì khó.

Địa vị của hắn ở Linh Vũ Các khá cao, mà sư phó của hắn cũng là một vị trưởng lão trung giai Huyền Đế, ở trong các cũng có được quyền lực không nhỏ.

Hắn sau khi gặp qua Đông Phương Tinh ở Chiến Loạn Uyên đã bị mỹ mạo của Đông Phương Tinh hấp dẫn, thêm vào bối cảnh của Đông Phương gia cũng xứng với thân phận chân truyền đệ tử Linh Vũ Các của hắn.

Vì vậy, sau khi Hoàng Bảng chi tranh kết thúc, hắn trở về trong các giao phó một chút liền đến Đông Phương gia theo đuổi Đông Phương Tinh.

Hắn tự nhận dùng thân phận của hắn, muốn kết hôn với Đông Phương Tinh là chuyện dễ như trở bàn tay

Thế nhưng hắn đã đánh giá cao mị lực của mình, cũng đánh giá thấp mị lực của Đông Phương Tinh.

Ngoài hắn theo đuổi Đông Phương Tinh ra, mặt khác cũng có không ít tài tuấn trẻ tuổi các thế lực đánh chủ ý vào Đông Phương Tinh.

Cuối cùng hắn dựa vào ưu thế của mình đã lấy được sự tán thành của không ít trưởng lão Đông Phương gia.

Gần đây, hắn càng bảo sư phó tự mình đến thăm cầu hôn với Đông Phương gia.

Chỉ là Thượng Quan gia tựa hồ cũng cắn chặt không buông, cũng phái người cầu hôn với Đông Phương gia.

Để tránh mọi chuyện tiếp tục giằng co nên Đông Phương lão thái thái đã lên tiếng để Đông Phương Tinh tự mình lựa chọn.

Mọi người cao thấp của Đông Phương tạm thời không dám vi phạm ý của lão nhân gia nàng nên chỉ có thể trì hoãn.

Hiện giờ Đông Phương Tinh yêu cầu đến Phong Vân Thành này đấu giá Sinh Mệnh Tuyền Dịch cho Đông Phương lão thái thái, Khang Lam cũng yêu cầu đi cùng, hắn suy nghĩ nếu mình có thể đấu giá được Sinh Mệnh Tuyền Dịch vào tay đưa cho Đông Phương lão thái thái thì có lẽ vấn đề này cũng không khó nữa.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới Đông Phương Tinh chạy đến Phong Vân Thành này là vì một nam nhân, cái này khiến hắn cảm thấy dị thường khó có thể tiếp nhận.

Mình đau khổ theo đuổi hai năm, kết quả lại không biết người ta đã có người trong lòng.

Đây quả thực là hung hăng nện một quyền vào ngực hắn, khiến hắn cảm thấy biệt khuất khó chịu.

Bất quá, hắn cũng không phải một người chịu dễ dàng bỏ qua.

Lăng Tiếu hắn có biết, lúc trước lực áp sư đệ hắn, Đệ Nhất Hoàng Tọa đạt được đại lượng Đế Đan, mà một hồi địa chiến giữa Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên hắn cũng may mắn được thấy, Lăng Tiếu quả thật có chút cân lượng.

Nhưng hắn cũng không cho rằng mình thua kém Lăng Tiếu, nhất là sau khi hắn đột phá trung giai Thiên Tôn thì lòng tự tin càng bành trướng không thôi. Giờ phút này, ở trước mặt nữ nhân trong lòng hắn tuyệt đối không thể yếu thế, chỉ cần hắn đè ép Lăng Tiếu thì Đông Phương Tinh còn không

ngoan ngoãn đi theo hắn sao?

...

- Thì ra là Đệ Nhất Hoàng Tọa Lăng Tiếu, ta còn tưởng rằng là ai chứ!

Khang Lam hai tay ôm ở trước ngực, một bộ tự ngạo đạm mạc nói.

Lăng Tiếu bên mặt nhìn Khang Lam, sau đó lại nhìn Đông Phương Tinh hỏi:

- Vị này chính là?

Lăng Tiếu cảm thấy người này có chút quen mặt, tựa hồ đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng lại nghĩ không ra.

Đông Phương Tinh còn chưa nói gì thì Đông Phương Hùng ở một bên đã giành nói trước:

- Vị này chính là muội phu tương lai của ta, Khang Lam đến từ Linh Vũ Các, cũng là Sát Hoàng ở top 10 Hoàng Bảng chi tranh hai năm trước, chỉ là không biết em gái ta cuối cùng hoa sẽ rơi vào nhà nào thôi, ha ha!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1241 - Tranh Phong.

Đông Phương Hùng thoạt nhìn tuy thô lỗ, nhưng lời này của hắn lại không thể nghi ngờ đã nhấc lên địch ý giữa hai nam nhân.

Đáng tiếc Lăng Tiếu sẽ không chấp nhặt với Khang Lam, hắn cảm giác mình hiện giờ đã là người có thân phận, không đáng chấp nhặt, cho dù là người Linh Vũ Các thì đã sao, nhiều nhất cũng chỉ là một tên chân truyền đệ tử thôi.

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Thì ra là Khang huynh của đệ nhất đại các, huynh đên thăm hàn phủ, thực khiến Lăng mỗ vinh hạnh, cùng vào ngồi chơi đi!

Khang Lam thấy Lăng Tiếu hạ thấp tư thái, cho rằng hắn đã sợ tên tuổi Linh Vũ Các rồi, lúc này cực kỳ tự phụ nói:

- Ta đã cầu hôn với Đông Phương gia rồi, Tinh Tinh về sau sẽ là nữ nhân của ta, ngươi thông minh một chút đi.

Khang Lam lời này tràn đầy ý cảnh cáo, cái này khiến Lăng Tiếu rất khó chịu.

Bất quá, Lăng Tiếu vẫn không phát tác, lúc này gật đầu đáp:

- Đây là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta.

Lời này vừa nói ra, Đông Phương Hùng lập tức lộ ra vẻ khó hiểu, trong nội

tâm thầm nói "Chẳng lẽ Lăng Tiếu này sợ? "

Khang Lam đối với thái độ của Lăng Tiếu coi như thoả mãn, lúc này nói với Đông Phương Tinh:

- Tinh Tinh, chúng ta cùng vào ngồi một chút đi!

Đông Phương Tinh mắt lộ vài phần khó hiểu, cũng không nói thêm gì, theo Lăng Tiếu cùng nhau tiến vào phủ thành chủ.

Sau khi một đoàn người tiến vào Khang Lam, Đông Phương Hùng cùng với các nam tử trẻ tuổi đi cùng trông thấy đám nữ nhân oanh oanh yến yến thì ánh mắt lại không thể dời đi được nữa.

Nữ nhân trong điện mỗi người diễm lệ vô bỉ, Xuân Lan Thu Cúc đều có, khí chất càng thuộc loại nữ nhân bình thường khó sánh được, các nàng ở cùng nhau như bách hoa tề phóng, tranh nhau khoe sắc, khiến cho đám nam nhân ở đây trực tiếp bị bỏ qua.

Đông Phương Tinh cũng chấn kinh nhỏ nhỏ, nàng nào nghĩ đến ở chỗ Lăng Tiếu lại có nhiều nữ tử xuất sắc như vậy, mỗi người tư sắc đều không thua nàng.

Lăng Tiếu rất hài lòng nét mặt của bọn hắn, ở đây không sai biệt lắm đều là nữ nhân của hắn ah!

Hắn vẫy vẫy tay với chúng nữ, ý bảo các nàng tới.

Phương Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, sáu người tư sắc bất đồng, nhưng đều là nữ nhân xuất chúng, nữ nhân có thể khiến rất nhiều nam nhân đỏ mắt, cũng có thể khiến đại bộ phận nữ nhân phải tự tin, các nàng đều chen chúc đi tới chỗ

Lăng Tiếu.

Tiếp theo, Lăng Tiếu giới thiệu với Đông Phương Tinh:

- Các nàng đều là nữ nhân của ta, đây là Đông Phương Tinh, tiểu công chúa của Đông Phương thế gia, các ngươi làm quen với nhau một chút đi.

Lăng Tiếu không muốn khoe khoang gì cả, hắn chỉ muốn khiến Đông Phương Tinh biết rõ, hắn đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi, nếu như muốn gia nhập vào hàng ngũ hậu cung của hắn thì nhất định phải đối mặt với hiện thực này, dù sao lúc trước lúc hắn ở Chiến Loạn Uyên đã nói qua với nàng là mình có rất nhiều nữ nhân.

Nếu như không tiếp thụ được sự thật này vậy thì ước định giữa họ có thể hết hiệu lực rồi.

Đông Phương Tinh sớm đã chuẩn bị trong lòng, nhưng khi trông thấy nguyên một đám nữ nhân không hề kém hơn nàng này, trong lòng vẫn bị chấn động một phen.

Lúc trước, ở Chiến Loạn Uyên nàng đã buông hào ngôn, sẽ khiến Lăng Tiếu triệt để yêu mến nàng, mà nàng sẽ không để ý Lăng Tiếu có ba vợ bốn nàng hầu, nàng cảm thấy bằng vào tư sắc và dung mạo của nàng, muốn giữ chân Lăng Tiếu còn không phải chuyện dễ dàng sao.

Nhưng lúc này, lòng tin của nàng xuất hiện dao động, lần đầu tiên cảm thấy không tự tin vào dung mạo của mình.

Dùng Phương Tiêm Vận cầm đầu, chúng nữ mỗi người đi lên giới thiệu một phen.

Các nàng chẳng phân biệt được lớn nhỏ, cũng chẳng phân biệt danh phận gì

cả, tất cả đều nói là nữ nhân của Lăng Tiếu, mà Bạch Vũ Tích và Dao Thanh Mẫn lại rất tự giác nói mình là nha hoàn.

Đông Phương Hùng nhịn không được thở nhẹ nói:

- Ta... Ta nói muội phu, ngươi... Ngươi nhiều lão bà như vậy, ngươi quản được sao?

Đông Phương Hùng thật hâm mộ ah!

Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường, nhưng giống như Lăng Tiếu, mỗi người đều là tuyệt sắc thật sự khiến người cực kỳ hâm mộ đố kị.

Lăng Tiếu cười nhạt nói

- Coi như cũng được a!

Hắn trong lòng thầm nói "Nhiều hơn mấy người nữa bản thiếu gia cũng quản được! "

Khang Lam trong nội tâm cũng rất đố kị, hắn không hiểu Lăng Tiếu có tài đức gì lại có nhiều nữ nhân tuyệt sắc như vậy yêu.

Hắn nhịn không được mở miệng nói:

- Lăng Tiếu, ngươi vận khí không kém, rõ ràng lừa khiến chư vị mỹ nữ ưa thích

Thái độ của Khang Lam rất có hương vị từ trên cao nhìn xuống, thái độ cũng đặc biệt ngạo mạn, tựa hồ muốn lộ rõ thân phận hơn người của mình vậy.

Người trong đại điện lập tức nhìn hằm hằm lấy Khang Lam.

Diệp Vân Phong nhịn không được quát to:

- Ngươi là người phương nào, rõ ràng gọi thẳng tục danh lão đại ta.

Khang Lam khinh miệt nhìn thoáng qua Diệp Vân Phong, rất ngạo nghễ nói:

- Bất tài, Linh Vũ Các Khang Lam, một trong Hoàng bảng Sát Hoàng.

- Thì ra là đệ tử Linh Vũ Các, chẳng qua là ỷ vào hậu trường cứng rắn thôi, khó trách con mắt sinh ra trên đỉnh đầu!

Diệp Vân Phong cũng trào phúng Khang Lam.

Dám bất kính với lão đại hắn, coi như là Thiên Vương lão tử, hắn cũng sẽ không chịu thua!

- Ngươi nói cái gì! Lão đại ngươi cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi là thứ gì chứ!

Khang Lam nghe xong lời Diệp Vân Phong lập tức lửa giận đại thịnh.

- Ta không là thứ gì, ta là người, không giống người nào đó, con mắt sinh ra trên đỉnh đầu, lớn lên người không người, quỷ không quỷ, ở đây không chào đón ngươi, mời ra ngoài đi!

Diệp Vân Phong một chút cũng không yếu thế trừng mắt nói với Khang Lam.

Lòng hắn nghĩ "Lão Đại ta ngay cả Cổ gia, Dược Môn, Hắc Ma Môn những thế lực này còn không sợ, Linh Vũ Các ngươi tuy rằng là đệ nhất các, nhưng cũng không phải do ngươi định đoạt, sợ ngươi cái rắm!

Diệp Vân Phong đi theo Lăng Tiếu, cũng ít nhiều dính cá tính cuồng vọng của Lăng Tiếu.

Hắn tuy rằng không rõ lão đại sao lại cho hắn vào phủ, nhưng lão đại làm chủ nhân không tiện xuất mã, hắn làm tiểu đệ tuyệt đối không thể nhìn lão đại bị khinh bỉ được.

Khang Lam trong mắt lộ ra sát ơ đậm đắc, hắn thân là đệ tử kiệt xuất Linh Vũ Các, nào từng chịu qua người khác khinh bỉ như vậy, đi đến nơi nào lại không được mọi người vây quanh chứ.

Hôm nay đi tới thành trì mới xây nào, rõ ràng lại có người không bán mặt mũi cho hắn.

Hắn còn chưa nổi giận, mấy người trẻ tuổi ở bên hắn đã bi phẫn mắng lên.

- Ngươi là thứ gì chứ, rõ ràng dám bất kính với Khang Lam huynh, có tin ta đánh ngươi không!

- Đúng vậy, đừng tưởng rằng ở địa bàn của các ngươi thì có thể khoa trương, nhanh xin lỗi Khang Lam huynh mau, bằng không nơi này của các ngươi sẽ bị san thành đất bằng!

- Xin lỗi sao được, ít nhất cũng phải tự tát mình trăm cái rồi tính sau.

- Đúng vậy, đầu tiên phải đánh cái miệng tiện của minh, nếu Khang Lam huynh không hài lòng thì lấy luôn cái mạng nhỏ của ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1242 - Bản Thiếu Gia Còn Phải Bồi Tiền Thuốc Men Đấy!

Những người này đều đến từ Đông Phương gia, bọn họ cũng đều biết thân phận Khang Lam ở Linh Vũ Các không thấp, bọn hắn sớm đã được trưởng bối gia tộc dặn dò phải đối đãi tốt với Khang Lam, trước tiên kéo tốt quan hệ, nói không chừng đó sẽ là phò mã gia tương lai, cho nên lúc ở gia tộc đã cực lực nịnh nọt Khang Lam, hôm nay bọn hắn cùng đi theo đến đây, trông thấy Khang Lam bị khinh bỉ, tự nhiên thừa cơ nói chuyện giúp Khang Lam rồi.

Khang Lam được nịnh nọt, trong lòng rất đắc ý, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vân Phong cũng càng thêm khinh thường.

- Chó ở đâu ra đến chỗ ta sủa bậy thế, đều ném ra bên ngoài cho ta!

Một thanh âm rất tùy ý nhàn nhạt vang lên.

Lăng Tiếu vốn không muốn mở miệng, nhưng những người này tựa hồ không biết đây là địa bàn của hán, có lẽ bọn hắn vốn cũng không để chủ nhân như hắn vào mắt, hắn không mở miệng không được.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, một cổ khí thế cường đại từ một góc không biết tên truyền ra, một cổ lực trói buộc cường đại hàng lâm đến trên người đệ tử Đông Phương thế gia

Trưởng lão Đông Phương gia ở cạnh bọn hắn nheo mắt muốn chấn khai khí thế kia, lại phát hiện mình lại bị cổ khí thế kia cưỡng ép chấn về

- Huyền Đế chính thức!

Đông Phương trưởng lão liên tiếp lui về phía sau kinh hô.

Sau một khắc, mấy tên trẻ tuổi nói năng lỗ mãng kia như là bị một bàn tay lớn vô hình xé rách hướng về phía đại điện ném ra bên ngoài.

Ah ah!

Những người kia không hề có lực phản kháng, nặng nề ngã ra bên ngoài, liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Khang Lam vẻ mặt tái nhợt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu, đây là đạo đãi khách của ngươi sao?

Tuy nói bị ném ra bên ngoài không phải là người Linh Vũ Các bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng là thay hắn nói chuyện mới bị ném ra bên ngoài, cái này cũng chẳng khác gì đã đánh vào mặt hắn, khiến hắn cảm thấy khó chịu nổi.

Đông Phương Hùng cũng ở một bên mở miệng nói:

- Muội phu đây là ý gì?

- Đối với người, ta sẽ dùng cách người, đối với chó, ta sẽ có cách đánh chó.

Lăng Tiếu nhíu mày sâu kín nói.

Hắn nhìn chằm chằm vào Khang Lam, một cổ hung mang khiếp người lập tức tóe phát ra.

Khang Lam chỉ cảm thấy có một đầu Chân Long vô cùng cường đại đột nhiên gào thét lao đến hắn, khiến hắn nhịn không được liên tiếp lui về phía sau, phía sau lưng cũng toát ra không ít mồ hôi lạnh.

- Ngươi... Ngươi...

Hắn chỉ vào Lăng Tiếu muốn nói gì đó, nhưng lại không nên lời, chỉ cảm thấy ngực như bị cự thạch đè nặng, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

PHỐC!

Bỗng nhiên, hắn chỉ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi nhịn không được phun ra ngoài.

- Đừng có mang cái thân phận ưu việt kia của ngươi lộ ra ở đây, cút ra ngoài cho ta!

Lăng Tiếu khinh thường nhìn Khang Lam quát lạnh nói.

Cho hắn ba phần nhan sắc đã muốn mở phường nhuộm, người này thật sự quá không biết điều rồi.

Đông Phương Tinh và Đông Phương Hùng đều ngây dại, bọn hắn đã sớm nghe qua thực lực Lăng Tiếu đã xưa đâu bằng nay, thế nhưng không nghĩ đến hắn lại cường hãn như vậy, rõ ràng chỉ một ánh mắt đã khiến Khang Lam bị thương, cái này... Cái này quá nghịch thiên đi.

Phong Vô Ảnh, Phong Nhã Hinh, Bộ Tinh cùng với Đông Phương Hùng những người này đều là nhân tài kiệt xuất từng tham gia hoàng bảng chi tranh, thấy một màn này liền rất bị đả kích.

Bọn hắn ở trong lòng thầm than "Không hổ là Đệ Nhất Hoàng Tọa, phần thực lực này cũng không phải đùa! "

Lúc này, tên Đông Phương gia trưởng lão kia giận dữ nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi đến cùng muốn làm gì? Hắn là muốn khai chiến với Đông Phương gia và Linh Vũ Các sao?

- Thiết trưởng lão, ở đây không có chuyện của ngươi, ngươi lui xuống trước đi!

Đông Phương Tinh khẽ mở cặp môi đỏ mọng nhàn nhạt nói.

- Tinh công chúa, hắn thật sự là khinh người quá đáng rồi!

Người trưởng lão kia nhìn Đông Phương Tinh nói.

- Không cần phải nói nữa, chuyện sao ta đều rõ ràng, là bọn hắn thật quá mức.

Đông Phương Tinh khoát tay áo nói, tiếp theo nàng nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Tinh Tinh thay bọn hắn xin lỗi ngươi.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Không liên quan đến ngươi, là do bọn hắn.

Tiếp theo hắn quay người nói với Bạch Vũ Tích:

- Vũ Tích phân phó xuống dưới, chuẩn bị yến hội, ta muốn mở tiệc chiêu đãi bằng hữu.

Lúc này, Khang Lam phục hồi tinh thần lại, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ngươi khinh người quá đáng!

Vừa nói xong hắn lại muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Một gã lão giả ở bên hắn cầm lấy bờ vai của hắn nói:

- Lam, không được!

Lão giả này thình lình cũng có tu vị Bán Đê, s là một hộ vệ trưởng lão của Khang Lam, toàn quyền phụ trách an toàn cho Khang Lam.

Vừa rồi nơi này có Huyền Đế chính thức ra tay, hắn đương nhiên có thể cảm ứng được, nếu Khang Lam động thủ chỗ này khẳng định sẽ gặp nhiều thua thiệt, mà hắn cũng không thể cản được.

- Muốn động thủ ah, không cần lão Đại ta ra tay, ta có thể hành hạ ngươi rồi!

Diệp Vân Phong lần nữa nhảy ra ngoài quát.

- Vân Phong, bớt tranh cãi, miễn cho nói chúng ta khi dễ khách nhân!

Lăng Tiếu khuyên.

Người bên cạnh nghe được lời này của Lăng Tiếu thiếu chút nữa đã ngã nhào.

Cái này còn gọi không gọi là khi dễ khách nhân, đã ném người ra ngoài rồi, còn chấn cho người ta hộc máu, vậy sao mới gọi là khi dễ người ah, chẳng lẽ thật sự phải lấy mạng người mới hài lòng sao?

Khang Lam vẻ mặt tái nhợt nhìn Lăng Tiếu và iệp Vân Phong, trong nội tâm nhẫn nhịn một đoàn Liệt Hỏa nồng đậm, hắn hung hăng trừng mắt nhìn bọn

hắn nói:

- Các ngươi tốt... Rất tốt, ta sẽ nhớ kỹ cái nhục ngày hôm nay!

Khang Lam phất tay áo muốn quay người rời đi, nhưng bước chân hắn quá nhanh, hiệp xảo lại có một gã thị vệ cũng vội vàng từ bên ngoài vọt đến.

Hai người đụng vào nhau, Khang Lam không có bất kỳ chuẩn bị, rõ ràng bị lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa đã ngã nhào.

Hắn giận dữ:

- Khinh người quá đáng rồi!

Hắn nói xong liền đánh tới tên thị vệ kia.

Hắn một chưởng này đã dốc hết toàn lực, tựa hồ như muốn lấy mạng tên thị vệ kia vậy.

- Lam, đừng, nhỏ không nhịn sẽ đại loạn!

Tên Bán Đế Linh Vũ Các kia lập tức bắt lấy cánh tay Khang Lam nói.

Lăng Tiếu không để ý tới Khang Lam, hỏi thị vệ kia:

- Vội vàng làm gì, thiếu chút nữa đã đụng đả thương người rồi ngươi có biết không, nếu làm bị thương thì bản thiếu gia còn phải bồi tiền thuốc men đấy!

Lời này vừa nói ra, Khang Lam thiếu chút nữa đã tức đến hộc máu.

Hắn một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này nữa, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Lăng Tiếu ngươi nhớ kỹ, chờ ta về tới trong các triệu đủ đội ngũ, nhất định phải khiến các ngươi nguyên một đám toàn bộ chết ở chỗ này.

Hắn đã không nhớ rõ bao nhiêu năm chưa từng chịu chế nhạo thế này rồi, hôm nay còn bị nhục nhã trước mặt nữ nhân mình thích, thù này hắn nhớ kỹ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1243 - Bản Thiếu Gia Còn Phải Bồi Tiền Thuốc Men Đấy! 2

Lúc này, thị vệ kia mang theo vể khủng hoảng nói với Lăng Tiếu:

- Đúng... Thực xin lỗi thiếu gia, ta không phải cố ý, là.. Là Linh Vũ Các có đại nhân tới, cho nên ta mới vội vã đến bẩm báo!

Thị vệ kia đối với Lăng Tiếu sợ như sợ cọp, thật vất vả với được công việc này cũng không muốn cứ như vậy mất đi.

- Đại nhân Linh Vũ Các?

Lăng Tiếu sửng sốt.

Người trong đại điện cũng đều sửng sốt, Khang Lam trước mắt không phải cũng là người Linh Vũ Các sao?

Người Linh Vũ Các nhanh như vậy đã nhận được tin tức, đến thay Khang Lam hả giận sao?

Đây quả thực quá mức thần kỳ rồi!

Khang Lam lại đắc ý phá lên cười:

- Ha ha, không nghĩ tới trong các lại có người đến, ngày tháng hung hăng càn quấy của Lăng Tiếu ngươi chấm dứt rồi.

Lăng Tiếu hơi nhíu mày không nói chuyện, vẫn quyết định tự mình đi ra ngoài nghênh đón người Linh Vũ Các.

Hắn không phải sợ hãi, mà không rõ đây là chuyện gì, hôm nay sao lại có nhiều người của thế lực lớn đến tìm như vậy chứ.

Chẳng lẽ là nhân phẩm hắn thật quá tốt nên đám người thế lực lớn này phải tới thăm hỏi sao.

Không thể không nói, sức tưởng tượng của Lăng Tiếu thật sự quá cường hãn.

Lăng Tiếu đi ra ngoài rồi, mọi người phía sau hắn cũng đều ra theo.

Linh Vũ Các thân là Trung Vực đệ nhất đại các, là thánh địa mà tất cả võ giả đều hướng đến, đám người Phong gia, Bộ gia, Đông Phương gia tự nhiên sẽ không cho rằng mình có thể ngang hàng với ngườii ta.

Linh Vũ Các tổng cộng đến ba người, nhưng ba người đều không tầm thường, rõ ràng đều là cường giả Đế cấp, mà trong đó có một người Lăng Tiếu còn quen biết.

Cái này, Lăng Tiếu rốt cục biết rõ Linh Vũ Các sao lại có người đến rồi.

Lăng Tiếu còn chưa kịp tiến lên mời thì Khang Lam cùng với gã hộ vệ trưởng lão kia đã chạy lên cung kính nói;

- Khang Lam (Lưu Thanh) bái kiến ba vị thượng đại trưởng lão!

Khang Lam hiện giờ lòng nở hoa rồi, trong các bọn hắn rõ ràng có ba vị thượng đại trưởng lão ở chỗ này, mỗi một vị đều là Huyền Đế cấp hàng thật giá thật ah.

Thực lực bực này muốn diệt đám người Lăng Tiếu quả thật rất dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Khang Lam trong nội tâm vô cùng sảng khoái.

Thế nhưng hành động kế tiếp của ba gã Đế cấp kia lại phá vỡ mộng đẹp của hắn.

- Thì ra là đệ tử của Hàn sư đệ, các ngươi cũng tới Phong Vân Thành ah!

Một gã Huyền Đế nhìn thoáng qua Khang Lam thản nhiên nói.

- Là Khang Lam... Ân sư bá có chuyện còn mời các ngươi thay ta...

Khang Lam liên tục gật đầu đáp, vừa định khổ thì tên Huyền Đế kia lại khoát tay nói:

- Chuyện của ngươi để nói sau đi

Tiếp theo, tên Huyền Đế kia mang theo hai gã Huyền Đế khác vượt qua bọn hắn, liền bước nhanh tới một hướng.

- Lăng thiếu, Đạo Ân đến chúc mừng ngươi!

Một gã Huyền Đế dẫn đầu chắp tay nhiệt tình nói với Lăng Tiếu.

Tên Huyền Đ này rõ ràng là Đạo Ân ở trong Chiến Loạn Uyên từng nhận thức Lăng Tiếu, là người từng chịu ân huệ của Tà Đế.

Lúc này, hai lão giả ở bên cạnh Đạo Ân cũng nhao nhao khách sao nói vài câu chúc mừng với Lăng Tiếu

Khang Lam sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn giờ mới nhớ tới, một màn lúc trước Đạo Ân ở bên ngoài Chiến Loạn Uyên đã quỳ xuống với Lăng Tiếu kia, hắn rốt hiểu rõ vì sao bọn Đạo Ân lại xuất hiện ở Phong Vân Thành rồi, hóa ra là vội tới làm chỗ dựa cho Lăng

Tiếu.

Cường giả Bán Đế ở bên cũng vẻ mặt không hiểu, thật sự không biết nên làm sao mới tốt, trong nội tâm thầm hô "Cũng may, vừa rồi không động thủ, bằng không thì thảm rồi! ".

- Đạo Ân thúc, không nghĩ tới ngươi sẽ đến, nhanh mời vào trong!

Lăng Tiếu lôi kéo tay Đạo Ân thân mật nói.

Đạo Ân nói:

- Đừng vội, ta giới thiệu cho ngươi, hai người bọn hắn là bạn tốt của ta, lão Chu, lão Điền, chuyên môn đến để làm chỗ dựa cho ngươi đấy, bọn hắn đều là kim chủ a!

Lăng Tiếu lại khách khí nói với hai gã Huyền Đế:

- Bái kiến Chu lão, Điền lão, các ngươi có thể tới, là vinh hạnh của tiểu tử!

Hai gã Huyền Đế đều rất thỏa mãn với thái độ của Lăng Tiếu, bọn hắn đều được Đạo Ân mời đến, nghe nói truyền nhân Tà Đế mới cho Lăng Tiếu vài phần mặt mũi, trong nội tâm lại vô cùng cao ngạo.

Giờ Lăng Tiếu hiểu chuyện như thế, trong lòng bọn hắn cũng thoải mái hơn không ít.

Tiếp theo mấy người lại khách sáo một phen, Lăng Tiếu lần nữa mời mấy người vào trong nghỉ ngơi.

Lúc này, Đạo Ân nói:

- Đừng vội, ta hỏi thử xem sư điệt kia gặp phải chuyện gì, nói như thế nào hắn cũng là chân truyền đệ tử của Hàn sư đệ ta!

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Khang Lam nói:

- Có chuyện gì ngươi nói mau đi, ta và hai vị sư thúc ngươi sẽ thay ngươi làm chủ, nếu như không có việc gì lớn vậy thì chờ chúng ta rảnh rồi nói sau.

Hắn và sư đệ kia giao tình không sâu, chỉ là đồ đề của sư đệ kia ở hoàng bảng chi tranh lấy được thành tích không tệ, được trong các khen ngơi cho nên hắn vẫn phải chiếu cố một hai.

Lúc này, Khang Lam lại không biết nên mở miệng thế nào.

Xem thái độ Đạo Ân đối với Lăng Tiếu, hắn cũng không cho rằng Đạo Ân sẽ vì chuyện của hắn mà ra tay với Lăng Tiếu.

Trong lòng của hắn cực kỳ biệt khuất....!

Ngay khi Khang Lam không biết nói thì Lăng Tiếu ở một bên nói:

- Đạo Ân thúc, vừa rồi huynh đài đây cùng ta có chút hiểu lầm, bất quá ta không biết hắn là sư điệt ngươi, bằng không... Được rồi, ta ở đây xin lỗi Khang huynh vậy!

Đạo Ân tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe Lăng Tiếu nói như vậy, cũng có thê đại khái đoán được một chút.

Đệ tử Linh Vũ Các bọn hắn đều dưỡng thành thái độ cư xử ngạo mạn, hẳn vì thế nên mới đắc tội Lăng Tiếu, bị Lăng Tiếu giáo huấn, muốn hướng hắn xin giúp đỡ.

Đạo Ân nhíu mày nói:

- Người tuổi trẻ tranh cường háo thắng khó mà tránh khỏi, Lăng thiếu việc này cho Đạo Ân thúc chút mặt mũi, cứ định như vậy đi!

Đạo Ân lời này mặt ngoài ra thay Khang Lam nói chuyện, nhưng trên thực tế lại đang giữ gìn mặt mũi cho Lăng Tiếu.

Là ý nói, xem trên mặt mũi ta, không khó xử Khang Lam nữa.

Nếu như đổi thành người khác khi dễ người Linh Vũ Các bọn hắn, Đạo Ân dễ nói chuyện như vậy mới lạ.

Chỉ là Lăng Tiếu là đệ tử của ân nhân Tà Đế, Đạo Ân lại là một người trọng tình trọng nghĩa nên tự nhiên đứng bên phía Lăng Tiếu rồi

- Đạo Ân thúc nghiêm trọng rồi, ta và Khang huynh cũng không có mâu thuẫn lớn, đương nhiên không có gì rồi, nhanh vào trong phủ đi, ta đã sai người chuẩn bị xong tiệc rượu, có chuyện gì vào trong lại nói sau!

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói.

Vì vậy, một đoàn người lại một lần nữa quay lại trong đại điện.

Mà Khang Lam tự nhiên sẽ không lại mày dạn mặt dày tiến vào nữa, hắn cùng với hộ vệ trưởng lão của hắn chỉ có thể mang theo vẻ vô cùng oán hận rời đi.

Chỉ là, bọn hắn vừa rời đi không bao lâu, lập tức đã có người tìm tới bọn hắn.

- Hai vị chính là đại nhân Linh Vũ Các sao?

Một người trung niên đến trước Khang Lam và tên Bán Đế kia có chút khom người hỏi.

Trung niên nhân tướng mạo xấu xí, tuy nhiên lại có thực lực cao giai Thiên Tôn.

Bán Đế kia chắn trước Khang Lam hỏi:

- Ngươi là người nào? Biết rõ chúng ta là ngườ Linh Vũ Các còn dám cản đường!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1244 - Đấu Giá Hội Bắt Đầu.

- Hai vị thỉnh dời bước, đại nhân nhà ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hai vị.

Trung niên nhân kia đưa ra một lệnh bài nói nhỏ.

Bán Đế kia nhìn thoáng qua lệnh bài lập tức hiểu rõ trước mắt là người nào, lúc này quay người thấp giọng nói gì đó với Khang Lam.

Khang Lam trong mắt mang theo vài phần do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, đi theo trung niên nhân kia vào một khách sạn trong thành.

Trong một gian phòng trọ trong khách sạn sớm đã có hai người chờ Khang Lam.

Hai người này theo thứ tự là một già một trẻ, giá khí thế nội liễm, ánh mắt thâm trầm, nữ dung nhan diễm lệ, một đầu tóc trắng càng đặc biệt gây chú ý.

Hai người này rõ ràng là hai người Cổ Hình và Cổ Tiểu Hà đến từ Cổ gia.

Bọn hắn đã sớm trà trộn vào thành mấy ngày, Cổ Hình vốn định trực tiếp giết đến tận phủ thành chủ, nhưng bọn người Cổ Minh phái đến trước đó bị sát hại, khiến hắn lựa chọn tỉnh táo lại.

Hắn phái người bốn phía thu thập chuyện sua khi Lăng Tiếu đến Phong Vân Thành, sao đó liền giật mình.

Thì ra thực lực Lăng Tiếu đã sớm không còn là Địa Hoàng cảnh ngày xưa

nữa, mà đạt đến cao giai Thiên Tôn, cũng vào không lâu trước lấy một địch vạn, chém giết một gã Huyền Đế chính thức, bốn gã Bán Đế, càng có không ít Thiên Tôn, Địa Hoàng...

Trận chiến kia đã được rất nhiều người xác nhận, Cổ Hình không thể không tin tưởng đây là sự thật.

Mà hắn cũng biết bọn người Cổ Minh đã không may trúng độc thủ của Lăng Tiếu, vậy nên hắn mới xem như chân chân chính chính nhìn thẳng vào Lăng Tiếu.

Tiểu nhân vật năm đó một tay có thể bóp chết giờ rõ ràng đã có thể sinh ra uy hiếp cho hắn, hắn rất hối hận năm đó không tự mình ra tay bóp chết Lăng Tiếu giờ lại dưỡng thành đại hại

Ngoại trừ thực lực Lăng Tiếu mạnh mẽ ra, tựa hồ bên trong còn có hai gã cường giả Đế cấp, càng thu nạp không ít cường giả dong binh.

Cho nên, Cổ Hình chỉ có thể án binh bất động, suy nghĩ biện pháp giải quyết tốt nhất.

Hiện giờ Lăng Tiếu đại thế đã thành, trừ phi hắn quay về gia tộc triệu tập thêm cường giả Huyền Đế tới, bằng không sẽ không thể làm gì được hắn cả.

Thế nhưng nếu vậy sẽ mất hết mặt mũi a!

Hắn từng khoác lác trước mặt tiểu bối là nhất định phải mang đầu Lăng Tiếu về.

Mà lúc trước hắn liên hệ với người của Thiên Sát lại chậm chạp không có động tĩnh, cái này khiến hắn càng thêm nóng lòng.

Cổ gia mỗi ngày đều chú ý động tĩnh của phủ thành chủ, hắn muốn biết rõ trong phủ Lăng Tiếu đến cùng có bao nhiêu cao thủ tồn tại, bình thường có loại người nào ra vào.

Cho nên, hôm nay hắn liền chú ý đến Khang Lam. chương mới nhất chỉ có tại doctruyen.org nhé các bạn

Lúc ở Minh Ngộ Trì hắn đã nhớ rõ đây là đệ tử Linh Vũ Các, mà bọn người Lăng Tiếu mời tất cả mọi người đi vào, duy chỉ có đuổi Khang Lam ra ngoài, hắn liền ý thức được có minh hữu có thể lôi kéo.

Không thể không nói, Cổ Hình là một cái lão gian cự hoạt.

Khang Lam lần nữa khôi phục thân phận đệ tử Linh Vũ Các, mang theo vài phần lãnh ngạo nhìn Cổ Hình và Cổ Tiểu Hà nói:

- Nói đi, tìm chúng ta có chuyện gì?

Cổ Hình cười nói:

- Nếu như ta nhớ không sai thì ngươi hẳn là đệ tử của Hàn Thiên lão ca a!

Khang Lam không nghĩ tới Cổ Hình rõ ràng quen biết sư phó hắn, thái độ trở nên hòa hoãn hơn vài phần nói:

- Không sai Hàn Thiên đúng làgGia sư, không biết vị Cổ lão gia tử này có gì chỉ giáo? "

Lúc vừa nhìn thấy lệnh bài Khang Lam đã biết rõ đây là người Cổ gia rồi, mà hắn cũng nhớ rõ lúc ở Minh Ngộ Trì đã gặp Cổ Hình, chỉ là ấn tượng cũng không sâu thôi.

Cổ Hình cười nhạt nói:

- Ta với gia sư ngươi coi như là bằng hữu cũ, ta gọi ngươi một tiếng sư điệt a!

Nói đến đây hắn dừng chút mới nói:

- Vừa rồi ngươi vừa chịu thiệt trong phủ thành chủ phải không?

Khang Lam sắc mặt lập tức khó coi nói:

- Cổ lão gia tử ngươi đây là ý gì?

Cổ Hình đè tay xuống nói:

- Trước không nên tức giận, ta chỉ hỏi ngươi có muốn lấy lại danh dự không thôi?

Lúc này, Khang Lam và hộ vệ Bán Đế bên cạnh hắn đã hiểu rõ ý Cổ Hình, trong đầu bọn hắn đều nghĩ tới ba chữ "Cổ Sát Lệnh"

- Cổ lão gia tử, chuyện của ngươi thứ cho ta không giúp được ngươi.

Khang Lam nói một tiếng liền muốn quay người rời đi!

Cổ Hình phá lên cười nói:

- Ta vốn tưởng rằng đệ tử Hàn Thiên sư huynh sẽ có vài phần khí khái, không ngờ lại là người không có gan, vậy thì chúng ta hôm nay xem như chưa từng gặp đi.

Khang Lam lập tức dừng thân hình lại, mà hộ vệ trưởng lão ở cạnh hắn lại lôi kéo ống tay áo của hắn nói:

- Chúng ta đi thôi!

Cổ Hình lời này rõ ràng là phép khích tướng.

Thế nhưng một chiêu này hết lần này tới lần khác lại hữu hiệu với Khang Lam!

Khang Lam thân là người nổi bật trong hàng chân truyền đệ tử Linh Vũ Các tự nhiên có một thân ngông nghênh, bằng không hắn cũng không có khả năng dựa vào mấy chục tuổi đã đạt đến cảnh giới Thiên Tôn như giờ.

Nếu hắn lần này xám xịt bước đi vậy thì sự sỉ nhục của Lăng Tiếu với hắn sẽ trở thành ma chướng trong lòng hắn, sẽ trở ngại việc hắn tiến giai trong tương lai.

- Cổ lão gia tử ngươi muốn làm thế nào, trong phủ Lăng Tiếu có tồn tại Đế cấp, hơn nữa Đạo Ân sư bá tựa hồ có giao tình không cạn với hắn, bằng mấy người chúng ta thì khó mà đối phó hắn!

Khang Lam quay mặt lại nói thẳng.

Hắn hận thấu Lăng Tiếu, hận thấu tủi nhục hôm nay bị Lăng Tiếu ban cho, hắn nhất định phải rửa sạch.

Biện pháp duy nhất chính là khiến Lăng Tiếu biến mất khỏi thế giới này!

Cổ Hình lộ ra dáng cười nói:

- Mấy người chúng ta đương nhiên không đối phó được hắn, nhưng chúng ta

có thể dùng trí mà!

- Cổ lão gia tử có diệu kế gì?

Khang Lam lộ ra vẻ lắng nghe, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần gian kế thực hiện được.

...

Theo thời gian trôi qua, thời gian đấu giá hội cũng ngày càng gần.

Vài ngày trước Bộ Tinh đi vào phủ thành chủ cũng sớm rời đi, nàng vốn định dùng sắc dụ Lăng Tiếu sớm bán Sinh Mệnh Tuyền Dịch và Bán giai thánh khí cho nàng, Nhưng vừa vào phủ thành chủ đã bại trận, cuối cùng chỉ có thể nhận mệnh, đến đấu giá hội xem thử có thể mua được không.

Về phần Đông Phương Tinh nhất thời cũng không tiếp thụ được sự thật Lăng Tiếu có nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy nên cũng không dừng lại trong phủ thành chủ, mang theo người nhà mình ra ngoài dừng chân.

Nàng nhất định phải hảo hảo tỉnh táo ngẫm lại, thân phận Đông Phương gia tiểu công chúa của mình cũng không thể cam nguyện làm tiểu thiếp cho người ta được.

Lăng Tiếu càng ưu tú, trong lòng nàng càng khát vọng chinh phục nam nhân như vậy.

Nhưng hiện loại tình huống này nàng nhất định phải thay đổi sách lược mới được, nàng phải suy nghĩ thật kỹ trong lòng mình đến cùng muốn gì. Là xuất phát từ lợi ích gia tộc hay là suy nghĩ cho tương lai của mình.

Mấy ngày nay, Đạo Ân cùng với hai bằng hữu của hắn ở lại trong phủ thành

chủ.

Lăng Tiếu thân là chủ nhân rất tự nhiên phải tiếp khách, đồng thời cũng hỏi thăm về hai huynh đệ Hoa Hiểu Quế cùng với Đường Cương Lĩnh của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1245 - Đấu Giá Sư Xinh Đẹp. (1)

Hai người bọn họ sớm bị Huyền Diệu an bài ở Linh Vũ Thành, những năm này qua đi, một mực vẫn không có bất kỳ liên hệ nào, trong lòng cũng có chút hoài niệm.

Chỉ là Đạo Ân và hai gã cường giả Đế cấp khác đều chưa từng nghe qua tên của hai người họ.

Lúc trước Huyền Diệu cũng đã có nói cơ duyên của Hoa Hiểu Quế và Đường Cương Lĩnh ở Linh Vũ Thành, những năm này qua đi chung quy phải có chút thành tựu mới đúng, sao vẫn không khiến người khá chú ý chứ?

Cái này khiến Lăng Tiếu không khỏi có chút lo lắng.

Bất quá, Đạo Ân cũng đã đáp ứng Lăng Tiếu trở lại Linh Vũ Thành sẽ giúp hắn lưu ý tin tức hai người, một khi có tin tức sẽ sai người truyền cho hắn.

Lăng Tiếu lúc này mới thoáng yên tâm lại.

Vì lời này của Đạo Ân nên Lăng Tiếu liền lấy ra ba giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch muốn đưa cho Đạo Ân và hai gã Huyền Đế kia.

Ba người nào nghĩ đến Lăng Tiếu lại hào phóng như vậy, Sinh Mệnh Tuyền Dịch này xem như vạn năm khó cầu, đối với bọn họ quả thật vô cùng trân quý.

Ba người không chối từ, bất quá bọn hắn cũng không có ý chiếm không tiện nghi của Lăng Tiếu nên đều nhao nhao lấy ra không ít thứ tốt để giao dịch

với Lăng Tiếu, đồng thời cũng nói một ít lời khách sao, ví dụ như lúc nào đến Linh Vũ Các nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi Lăng Tiếu một phen.

Lăng Tiếu thuần túy là vì kết giao mấy cường giả, tránh cho ngày sau xung đột với Linh Vũ Các a!

Trung Vực đệ nhất đại các, tồn tại tốt mấy vạn năm, trong đó khẳng định có cường giả cấp bậc như Hàn lão, có thể không đắc tội thì vẫn tốt hơn.

Hắn hiện giờ cần chính là một cơ hội để an ổn phát triển.

Đợi ngày kia hắn thành tựu thánh giai rồi, đến lúc đó hắn mới xem như không cần phải bận tâm gì nữa!

Thời gian đấu giá hội cuối cùng đã tới.

Thế lực khắp Trung Vực đều có người chạy tới, trong Phong Vân Thành nhất thời trở nên phi thường náo nhiệt.

Đấu giá hội còn chưa bắt đầu, Phong Vân Thành đã trở thành thành trì nổi danh khắp Trung Vực.

Phong Vân Thành lần đầu đấu giá hội, bọn người Lăng Tiếu tự nhiên sẽ tự mình đến quan sát.

Dao Thanh Mẫn làm đấu giá sư lần thứ nhất càng hưng phấn không thôi.

Bất quá, nàng cũng biết tầm quan trọng của đấu giá hội lần này nên tự nhiên sẽ tập trung toàn bộ tinh lực ứng phó.

Nàng không biết bởi vì đấu giá hội lần này nên khiến nàng trở thành thủ tịch đấu giá sư của Phong Vân Thành, cũng trở thành đấu giá sư được hoan

nghênh nhất Trung Vực!

Hôm nay đấu giá hội bắt đầu, trời xanh không mây, một mảnh xanh thẳm, thời tiết khiến người cực kỳ dễ chịu.

Phòng đấu giá thành lập ở vị trí trung ương nhất Phong Vân Thành, chiếm diện tích cực lớn, kiến tạo cực kỳ duy mỹ đại khí.

Đấu giá hội còn chưa bắt đầu, ở đất trống trước cửa ra vào đã tụ tập rất nhiều võ giả.

Những võ giả này đều đang thấp giọng mà trao đổi lấy thịnh hội lần này.

- Không nghĩ tới Địa Ngục Thành cũng có ngày này, còn tụ tập nhiều người như vậy, không chút nào thua kém đấu giá hội do mười tám thế lực lớn cử hành ah!

- Đúng đấy, xem ra Lăng Tiếu thành chủ thật có ý cắm rễ ở đây rồi, không biết người của Hắc Ma môn có thể ngồi nhìn hắn phát triển không nữa.

- Cái này cũng khó nói, nếu Hắc Ma Môn thật muốn thu Phong Vân Thành, vậy Lăng Tiếu thành chủ phải chống trả rồi.

- Ai nói không phải chứ, bất quá ta nghe người phủ thành chủ truyền ra, mấy ngày hôm trước có đại nhân của Linh Vũ Các vào ở trong phủ thành chủ, đây có phải đại biểu cho Lăng Tiếu thành chủ có chút quan hệ với Linh Vũ Các hay không?

- Đừng nói những thứ này nữa, lần đấu giá này nghe nói có rất nhiều vật trân quý, lúc này mới hấp dẫn nhiều người như vậy, đợi lát nữa có cơ hội nhất định phải tiến vào trong xem sao.

- Phí đi vào rất đắt, mỗi người ít nhất phải mất 500 trung phẩm huyền tinh, ghế lô cũng cần hơn một vạn trung giai huyền tinh, hơn nữa phải là người có thân phận mới có thể thuê.

...

Theo thời gian trôi qua, đấu giá hội rốt cục đã bắt đầu.

Đám người Lăng Tiếu đã ở trong ghế lô được thiết kế chuyên dụng nhìn lấy tất cả tình huống trong đấu giá hội.

Nhìn tràng diện tiếng người huyên náo, trong lòng Lăng Tiếu rất tự hào, hắn rốt cục cũng có địa bàn của mình rồi.

Tâm tình của hắn hào tình vạn trượng, nhất định phải hảo hảo giữ vững lấy phần cơ nghiệp có được không dễ này, nhất định phải trường tồn ở Trung Vực.

Lăng Tiếu bên mặt hỏi Huyền Diệu hỏi:

- Thần côn, ngươi cho nha đầu Thanh Mẫn kia làm đấu giá sư có thể xảy ra việc gì không ổn không?

Tính cách không bình thường của Dao Thanh Mẫn đã in sâu trong đầu Lăng Tiếu, trong lòng hắn luôn có chút lo lắng.

Huyền Diệu nhẹ lay động quạt giấy trắng cười nhạt nói:

- Thanh mẫn cô nương tính cách tuy có chút tinh quái, nhưng nàng thắng ở họat bát lớn mật, hơn nữa không thiếu tính ẩn dấu, không ai thích hợp đảm nhiệm vị trí này hơn nàng cả.

Lăng Tiếu nghe Huyền Diệu nói chắc chắc như vậy cũng không nói thêm gì nữa, lúc này nói sang chuyện khác:

- Hôm nay đấu giá hội đã kiến thành, từ sau lần này về sau mỗi tháng đều phải cử hành một lần, bản thiếu gia cũng không thể mỗi tháng đều có thể mang nhiều thứ tốt như vậy ra đấu giá được ah!

Lần này đồ vật đấu giá đại bộ phận đều là trân tàng của Lăng Tiếu trong những năm gần đây, tuy nói là một bộ phận rất ít, nhưng cũng đủ khiến hắn cảm thấy đau lòng rồi.

Nếu trường kỳ bảo hắn cung cấp thì hắn sớm muộn gì cũng phải trở thành một kẻ nghèo hàn mất.

Kết quả như vậy không phải là việc Lăng Tiếu muốn thấy.

Huyền Diệu cười nhạt nói:

- Hiện giờ đã có đám tiên phong bọn họ gia nhập còn sợ không có gì đấu giá sao? Hơn nữa chúng ta lần này khai hỏa thanh danh, cũng sẽ có không ít dong binh mang thứ tốt đến cho chúng ta đấu giá, những chuyện này không thành vấn đề, huống hồ quy mô mỗi lần đấu giá hội cũng không cần lớn như vậy, trong một năm ngẫu nhiên có một hai lần thịnh hội như vậy đã phi thường không tệ rồi.

Lăng Tiếu nói:

- Vậy thì tốt, bất quá... phương diện Đan dược và Linh Khí chúng ta đều có chút thiếu thốn. bản thiếu gia tuy rằng có thể tinh luyện không ít đan dược đi đấu giá, nhưng bản thiếu gia cũng phải tu luyện, cũng không có nhiều thời gian làm chuyện này, mà luyện khí ta lại càng không hiểu, cái này phải làm sao mới phải!

Nói đến đây, Lăng Tiếu không khỏi nghĩ đến Hoa Hiểu Quế và Đường Cương Lĩnh, nếu bọn hắn học có sở thành thì có thể ở chỗ này giúp hắn những chuyện này rồi.

Về phần Hàn Khai tuy là Thánh Dược Sư, nhưng để hắn ra tay lại không khỏi có chút mất thân phận.

Nói đi nói lại, Lăng Tiếu vẫn cảm thấy bên cạnh mình còn quá ít trợ giúp.

- Cái này không cần phải gấp, dùng danh vọng thiếu gia hiện giờ, nhất định sẽ có ít người tài ba dị sĩ đến nương nhờ, đến lúc đó tất cả đều có thể giải quyết rồi, vẫn nên xem tình huống đấu giá này đã!

Huyền Diệu cực kỳ bình tĩnh nói.

Đúng lúc này, đấu giá hội cũng đã chân chính bắt đầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1246 - Đấu Giá Sư Xinh Đẹp. (2)

Ở chính giữa gần ba mươi ghế lô đều truyền ra khí tức mịt mờ, theo tin tức mà Lăng Tiếu thu được nhưng trong những ghế lô này đã có bảy, tám phương thế lực lớn trong đó, đã có gần nửa thế lực lớn ở đây, đội hình này không thể nói là không lớn rồi, mà trong các ghế lô còn lại thực lực đều không tầm thường, cũng không phải võ giả bình thường có thể trêu chọc được.

Trong đại sảnh có thể dung nạp mấy ngàn người ngồi cũng đều là võ giả thực lực không tầm thường, không có chút huyền tinh thì không thể nào vào đây được.

Dao Thanh Mẫn thân là đấu giá sư cực kỳ hăng hái.

Chỉ thấy nàng đang mặc một bộ đồ tơ lụa màu xanh khiến dáng người tinh tế của nàng được phát huy vô cùng tinh tế, phối hợp với khuôn mặt tinh mỹ xinh đẹp của nàng liền mang đến cho người một loại trùng kích thị giác mỹ diệu kinh tâm động phách.

Đôi mắt đẹp của nàng tản ra vẻ mị hoặc vô cùng, bước bước sinh huy, tư thái uyển chuyển như xà, thanh thuần và bộ dạng thùy mị hiển thị rõ trên người nàng, khiến nàng lập tức trở thành tiêu điểm toàn trường.

Nàng tự xưng Trung Vực đệ nhất mỹ nhân cũng không phải là không có căn cứ, bằng vào ánh mắt si ngốc của tất cả võ giả ở hiện trường thôi thì cũng có thể thấy được đây cũng không phải là hư danh nói chơi.

Thế nhưng ngay khi mọi người si ngốc nhìn Dao Thanh Mẫn thì bước tiến của nàng đột nhiên loạng choạng thoáng một phát, thân thể lại ngà nhào tới.

Tất cả mọi người nhịn không được ồ lên.

Không ít người muốn từ chỗ ngồi chạy lên đỡ lấy mỹ nhân tuyệt mỹ kia.

Lăng Tiếu ở trong ghế lô trái tim đã vọt lên đến cuống họng.

- Thảm rồi!

Lăng Tiếu nhịn không được hoảng sợ nói.

Thế nhưng sau một khắc, Dao Thanh Mẫn lại làm ra biểu hiện kinh người

Chỉ thấy ngay khi nàng muốn ngã nhào tới thì thân thể lại như làn gió nhẹ bồng bềnh, linh động như hồ điệp xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa vậy, nàng nhẹ xoáy lấy thân thể, cánh tay khinh vũ, động tác cực kỳ cao nhã phong tình, phảng phất như có một hồi gió nhẹ ôn hòa thổi tới, mê hoặc tâm thần khiến người nhịn không được phải khen ngợi.

Cũng không biết ai bắt đầu trước quát to một tiếng:

- Đẹp quá, thật xinh đẹp!

- Nàng... Nàng là đấu giá sư sao? Sao lại xinh đẹp như vậy, nếu có thể làm thế tử của ta thì tốt rồi!

- Cút, loại như ngươi sao có thể chứ, ngươi nhìn chung quanh một chút đi, người nào lại không khát khao hơn ngươi chứ, ngươi nghĩ cũng không cần nghĩ nữa.

- Thật không nghĩ tới Lăng Tiếu này còn có chút năng lực, rõ ràng có thể mời mỹ nữ như vậy làm đấu giá sư, quả nhiên là phung phí của trời, nếu là ta nhất định phải thu vào dưới trướng, hàng đêm sủng hạnh!

- Ngươi cho rằng mỗi người đều như ngươi sao!

...

Dao Thanh Mẫn sau khi làm mấy động tác thì nhẹ vỗ ngực, nhìn đám võ giả tham gia đấu giá bên dưới, lộ ra một dáng cười động lòng người, phát ra thanh âm như chim hoàng oanh kêu nhỏ nói:

- Ha ha, xem các ngươi mỗi người đều nhân vật lợi hại, ta đã bị các ngươi dọa đến mức chân mềm nhũn rồi, thật sự là không có ý tứ ah!

Nàng lời này vừa ra, lập tức khiến mọi người phá lên cười.

Bọn hắn nhìn nữ nhân xinh đẹp lại mang theo vài phần thanh thuần đáng yêu này đều không đành lòng tức giận.

- Tiểu mỹ nữ đừng sợ, chúng ta cũng không phải sói đói, sẽ không ăn người đâu!

- Đúng vậy, đừng sợ, chúng ta đều coi trọng ngươi, đợi đấu giá hội xong thì bản thiếu gia sẽ tăng ngươi mấy bộ xiêm y xinh đẹp.

- Tốt rồi nhanh bắt đầu đi, chúng ta đều đợi không được nữa, xem thử có vật gì tốt.

...

Dao Thanh Mẫn ở trong lòng thầm hô:

- Thiếu chút nữa đã hố rồi, ta cũng không thể khiến thiếu gia thất vọng được, không thể để cho bọn hắn xem thường.

Dao Thanh Mẫn bình phục tâm tính một chút lộ ra một dáng cười mê chết người không cần đền mạng nói:

- Ta là đấu giá sư của bản đấu giá hội, mọi người có thể gọi ta klaf Dao Dao, đầu tiên ta đại biểu mọi người Phong Vân Thành hoan nghênh các vị đại nhân dù bận rộn vẫn bỏ chút thời gian đến tham gia đấu giá hội lần này, Dao Dao hi vọng các ngươi cũng có thể thắng lợi trở về, tiếp theo sẽ bắt đầu đấu giá kiện linh vật đầu tiên...

Theo Dao Thanh Mẫn khôi phục tâm tình thì tính cách hào khí của nàng cũng trở về.

Âm thanh ưu mỹ, dung mạo xinh đẹp của nàng khiến cho người chỗ này đều chú ý đến nàng..

Mà không ít võ giả vì thể hiện mình tài đại khí thô nên đều nhao nhao kịch liệt đấu giá.

Dao Thanh Mẫn thỉnh thoảng khen ngợi những người ra giá cao:

- Vị đại nhân này thật có khí phách ah!

Nàng lời này quả thực lấy mạng già không ít võ giả, nam nhân nào lại không thích được tán dương, bọn hắn liền hưng phấn như gà chọi.

Đấu giá hội từ từ tiến hành, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, giá cả đấu giá ra cũng tốt hơn dự đoán nhiều, đây đều là nhờ vào biểu hiện xuất sắc của Dao Thanh Mẫn.

Lăng Tiếu ở trong ghế lô cũng thở dài một hơi:

- Nha đầu ngốc này thật là không khiến người bớt lo a!

Huyền Diệu ở một bên khẽ cười nói:

- Nghề này là thích hợp nhất với nàng, chỉ là thiếu gia, phiền phức của ngươi có thể cũng theo đó mà đến đấy.

Dao Thanh Mẫn biểu hiện càng quyến rũ động lòng người, càng dễ dàng khiến cho "đám súc vật" kia chú ý.

Cho nên, có thể đoán được ngày sau nhất định sẽ có không ít tài tuấn trẻ tuổi đến theo đuổi Dao Thanh Mẫn.

Việc này cũng khiến Lăng Tiếu cảm thấy lo lắng, thiếu chút nữa đã không để Dao Thanh Mẫn làm đấu giá sư nữa rồi.

Đấu giá hội càng ngày càng về cuối, từng kiện từng kiện trân phẩm liên tiếp không ngừng, khiến người ở chỗ này đều cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Bọn hắn đều thầm than "Sớm biết như vậy đã mang nhiều huyền tinh một chút, lần đấu giá này có quá nhiều trân phẩm rồi, tháng sau nếu nếu lại mở thì nhất định phải đến cạnh tranh!

Đến cuối cùng, cực phẩm Huyền Đế Đan xuất hiện khiến đấu giá hội bắt đầu đạt đến cao trào/

Cuối cùng dùng một trăm triệu thượng phẩm huyền tinh bị một phương thế lực lớn đấu giá đi.

Những huyền tinh này tương đương với nhiều thêm một gã Huyền Đế, cái này rất đáng giá.

Mà Sinh Mệnh Tuyền Dịch và một kiện Bán giai thánh khí cũng được xếp làm áp trục, giá đấu giá ra cũng khiến người phải than thở không thôi.

Cuối cùng Sinh Mệnh Tuyền Dịch bị Đông Phương gia đấu giá được, mà Bán giai thánh khí lại bị Bộ gia đoạt được.

Đấu giá hội dùng tư thái hoàn thiện nhất thu quan, khiến cho đấu giá hội Phong Vân Thành cũng một lần liền nổi tiếng.

Điều này cũng khiến cho mỗi lần đấu giá hội sau này đều rất được hoan nghênh, khiến tài phú của Lăng Tiếu nhanh chóng được tích lũy.

Trải qua một ngày cạnh tranh kịch liệt, đấu giá hội cũng kết thúc!

Mà một vòng âm mưu mới nhằm vào Lăng Tiếu cũng theo đó mà đến!

Phong Vân Thành và Tử Vong sơn mạch cũng không xa, bình thường võ giả chỉ cần hai ngày là đã có thể chạy tới

Võ giả cường đại phi hành thì chỉ cần một buổi là đã đến đến.

Đây cũng là nguyên nhân những năm gần đây Phong Vân Thành một mực có võ giả dừng lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1247 - Xà Chủy Hắc Nha. (1)

Nghe nói ở Tử Vong sơn mạch kỳ trân dị bảo rất nhiều, lại nghe người ta nói qua ở đây từng có người đào được tinh quáng, chỉ tiếc cuối cùng cũng bị người của Hắc Ma Môn vô tình đoạt lấy.

Cái này cũng khiến cho không ít võ giả đều mang cách nghĩ may mắc hoạt động ở vòng ngoài Tử Vong sơn mạch, bọn hắn thậm chí hyu vọng mình có một ngày nào đó có thể may mắn đạt được mọt ít dị thảo cao giai hoặc tinh quáng vậy thì phát đạt rồi

Cách nghĩ tuy tốt, nhưng thực tế lại tàn khốc.

Võ giả thực lực không cường đại tự tiện xông vào đều trở thành thức ăn trong miệng linh thú cả.

Bởi vì trong Tử Vong sơn mạch linh thú đặc biệt nhiều, không có thực lực cường đại hoặc có đoàn đội dong binh cường đại thì vốn không dám xâm nhập.

Bầy đan linh thú nhiều nhất trong Tử Vong không ai qua được bầy Xà Chủy Hắc Nha.

Chúng đều là linh thú ngũ giai cao giai, đối với võ giả mà nói, nó chỉ tương đương với cao giai Địa Hoàng, cũng không phải quá mức khủng bố, nhưng khủng bố chính là số lượng của chúng, bầy Xà Chủy Hắc Nha bình thường cũng có mấy ngàn hoặc hơn vạn con, một khi trêu chọc đến chúng, chỉ sợ dù là Huyền Đế cấp cũng chỉ có thể chạy trốn.

Bởi vì năng lực công kích tập thể của chúng cực kỳ đáng sợ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, võ giả bình thường đối với chúng đều trốn tránh.

Chúng sinh tồn ở một khu vực gọi là Hắc Sơn Lĩnh trong Tử Vong sơn mạch.

Đây là một mảnh khu vực mà Hắc Thiết Thụ phát triển, Hắc Thiết Thụ là một loại tài liệu trọng yếu để luyện khí, là một loại cây mà đám Xà Chủy Hắc Nha rất thích nghỉ lại.

Chỉ thấy trong mảnh khu vực đông nghịt này có từng tiếng Hắc Nha kêu vang lên, cực kỳ chói tai, khiến người cảm thấy quỷ ý và sợ hãi.

Xà Chủy Hắc Nha, mỗi một đầu đều cường tráng như người, miệng như xà, dẹp như là tam giác, không như Ô Nha bình thường là thuộc về loại mỏ nhọn, lộ ra rất cổ quái, hình dạng khác lại không khác gì Ô Nha bình thường cả, lông vũ đen kịt, ánh mắt sắc bén, móng vuốt hung hãn.

Phiến khu vực chưa có vết chân này hôm nay đã có người xuất hiện ở chỗ này.

Người này toàn thân bao trùm một tầng vệ giáp màu đen, tầng tầng sương mù màu đen quấn quanh không ngừng lượn lờ khắp người hắn, trên mặt hắn còn mang theo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt và một cái mũi cong lại như diều hâu.

Người này ăn mặc dị kỳ cổ quái, nhưng theo thuộc tính khí tức hắn phát ra thì có thể phân biệt ra được, hắn là một gã võ giả ám thuộc tính.

Khí tức của hắn rất gần với ám thuộc tính khí của Xà Chủy Hắc Nha, lúc hắn đi vào đây, đám Xà Chủy Hắc Nha cư ngụ trên Hắc Thiết Thụ rõ ràng không lập tức phát động tiến công.

Chỉ là lúc hắn càng đi vào trong, một tiếng quạ kêu quỷ ý vang lên, thanh âm này như phát ra tiếng kèn tiếng công vậy, Xà Chủy Hắc Nha trên Hắc Thiết Thụ cũng bắt đầu huy động hai cánh, phát ra từng tiếng chói tai, tựa hồ chuẩn bị tập thể công kích về phía người kia vậy.

Nhưng vào lúc này cũng có một thanh âm quỷ ý phát ra từ trong miệng người đeo mặt nạ kia..

Oa oa!

Thanh âm này như thanh âm do Xà Chủy Ô Nha phát ra vậy, rõ ràng không có gì khác nhau, tựa hồ như truyền lại tin tức gì đó.

Những Xà Chủy Ô Nha kia đại bộ phận đều đình chỉ tiếng kêu, cũng đình chỉ động tác.

Sưu sưu!

Vài đầu Xà Chủy Hắc Nha hình thể lớn hơn từ các góc khuất bay ra, dừng lại trước người đeo mặt nạ kia.

Đầu lớn nhất thực lực thình lình đã đạt đến lục giai cao giai, so với Xà Chủy Hắc Nha bình thường cao hơn gấp hai ba lần, con mắt còn mang theo vẻ khát máu nồng đậm.

Nó tựa hồ chính là Vương của Xà Chủy Hắc Nha chỗ này, mang theo tư thái vô cùng lãnh ngạo nhìn người đeo mặt nạ kia, trong miệng phát ra từng tiếng kêu khàn khàn.

Người đeo mặt nạ thực lực cũng chỉ là cao giai Thiên Tôn, hắn quay mắt về phía vài đầu Xà Chủy Hắc Nha có thực lực không kém gì hắn kia không sợ chút nào, trong đôi mắt phát ra thần mang quỷ ý, tựa hồ mang theo vài phần

tĩnh mịch, vài phần mê hoặc, khiến người cảm thấy vô cùng quái dị, trong miệng hắn đồng thời phát ra tiếng kêu như Xà Chủy Hắc Nha, tựa hồ đang cùng Xà Chủy Hắc Nha trao đổi gì đó vậy.

Một người một quạ không ngừng trao đổi tin tức nào đó, mà đôi mắt người đeo mặt nạ kia thần sắc càng thêm quỷ dị, cuối cùng càng tách ra từng đoàn từng đoàn hắc quang mịt mờ bắn vào mắt con Xà Chủy Hắc Nha kia.

Một lát sau, người đeo mặt nạ kia phát ra tiếng chói tai khó nghe:

- Bảo bối của ta tới đây, mang theo con của ngươi đi theo ta, ta mang bọn ngươi ăn thịt.

Người đeo mặt nạ vừa dứt lời, liền hướng phía đầu Xà Chủy Hắc Nha Vương kia đi tới, vài đầu Xà Chủy Hắc Nha ở bên cạnh Xà Chủy Hắc Nha Vương kia lộ ra địch ý thật sâu, càng không ngừng kêu ré lấy, chỉ là không có mệnh lệnh của Vương giả thì chúng cũng không tự tiện hành động.

Người đeo mặt nạ kia đi tới trước Xà Chủy Hắc Nha Vương, khẽ vuốt căm nó một chút, tiếp theo bay người lên lưng nó.

- Mang theo các hài tử của ngươi cùng ta rời đi!

Người đeo mặt nạ kia phát ra thanh âm vô cùng đắc ý quát lên.

Xà Chủy Hắc Nha Vương kia như đã bị người đeo mặt nạ thu phục vậy, mang theo hắn bay lên, từng tiếng kêu phóng lên trời, Xà Chủy Hắc Nha chung quanh cũng theo đó Xi.. Xiiii...

Trong lúc nhất thời, khu vực Hắc Sơn Lĩnh liền sôi trào lên.

Một mảng lớn Xà Chủy Hắc Nha đông nghịt bay lên, như tạo thành một tấm

hắc sắc Thiên Mạc chuyển dời sang một phương hướng.

...

Ở trong Phong Vân Thành, Cổ Hình, Cổ Tiểu Hà cùng với Khang Lam vẫn đang tụ cùng một chỗ, ngoài ba người bọn họ ra còn có hai tên một già một trẻ chưa từng gặp qua.

Già cũng như Cổ Hình, có tu vị Huyền Đế cấp, chỉ là khí tức mang theo vài phần quỷ ý, đôi mắt như độc xà, chỉ cần bị nhìn trúng thì cả người đều cảm thấy khó chịu.

Tên trẻ tuổi khác tướng mạo bình thường thần sắc cực kỳ ngạo mạn, ánh mắt càng không ngừng quét qua trên người Cổ Tiểu Hà, ý tứ của hắn đã tương đối rõ ràng rồi

Chỉ là bộ dáng lạnh lùng của Cổ Tiểu Hà lại mang đến cho người một loại cảm giác cự nhân ngoài ngàn dặm, đầu tóc trắng kia thủy chung khiến người cảm thấy vô cùng lãnh diễm.

Mà Khang Lam lại tỏ thái độ lạnh lùng, phảng phất như tất cả những thứ chỗ này không có liên quan gì đến hắn vậy.

Cổ Hình cau mày hỏi lão giả:

- Sát Thiên chỉ phái một Kim Sát và một Ngân Sát qua, chẳng lẽ cho rằng như vậy có thể giết được tiểu súc sanh kia sao?

Hai người này người của tổ chức Sát Thiên, trong bọn họ phân biệt có Ngọc, Kim, Ngân, Đồng, Thiết năm loại cấp bậc sát thủ, đều là theo thực lực và thủ đoạn giết người để phân

Một già một trẻ trước mắt này giữa ngực phân biệ đeo lấy một cây tiểu kiếm màu vàng kim và tiểu kiếm màu bạc, cái này đã chứng minh hai người bọn họ một người là Kim Sát một người là Ngân Sát

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1248 - Xà Chủy Hắc Nha. (2)

Sát Thiên thực lực không chút thua kém mười tám thế lực lớn, bọn hắn chỉ dùng giết người làm mục tiêu, kiếm thu nhập kếch xù, người bình thường vốn không biết tổng bộ bọn hắn ở chỗ này, chỉ cần có người muốn Sát Thiên bọn hắn giết người thì chỉ cần ở nơi đặc biệt lưu lại thủ pháp liên hệ đăc biệt, người Sát Thiên liền sẽ tự động tìm tới tận cửa.

Cổ Hình cũng không muốn huyền tinh nhà mình dẫn ra ngoài, nhưng dùng thực lực mà hắn mang đến thì khó có thể tập sát Lăng Tiếu, cho nên chỉ có thể hợp tác với Sát Thiên chém giết Lăng Tiếu.

Chỉ cần có thể giết chết Lăng Tiếu, đoạt lại Kim Long Thương, dù phải trả giá lớn hơn nữa Cổ Hình cũng không tiếc!

Chỉ là Sát Thiên giờ lại chỉ phái hai người tới, không khỏi khiến Cổ Hình cảm thấy khó chịu.

Kim Sát Huyền Đế hếch lên nói:

- Điểm ấy ngươi có thể yên tâm, đã tiếp nhiệm vụ của các ngươi, chúng ta sẽ toàn lực hoàn thành, không có có bao nhiêu nhiệm vụ giết người mà Sát Thiên chúng ta không hoàn thành cả.

Cổ Hình có chút tức giận nói:

- Theo ta được biết, trong phủ Lăng Tiếu có đến mấy tên Huyền Đế, cho dù chúng ta liên thủ cũng khó khăn đạt được chỗ tốt, ngươi cho rằng chúng ta có cơ hội không? Hay là ngươi ý định ẩn núp ám sát? "

Người Sát Thiên đều biết che dấu khí tức, có thủ đoạn ám sát hơn người, cho dù là sát thủ thực lực thấp cũng có thể thần kỳ giết một người thực lực cao hơn mình, đây cũng là chỗ đáng sợ của sát thủ Sát Thiên.

Kim Sát khẽ lắc đầu nói:

- Theo chúng ta biết, Lăng Tiếu kia có thủ đoạn phòng ngự cường hãn, ám sát bình thường vốn vô dụng với hắn, bằng không lúc trước hắn ở Dược Đô đã chết dưới ta Ngân Sát của chúng ta rồi.

Nói đến đây hắn dừng chút nói:

- Ngân Sát chúng ta đã có mười người chết trên tay Lăng Tiếu, mà hắn gần đây lại đại xuất danh tiếng, cho dù là Đế cấp bình thường cũng khó làm gì hắn, dùng thủ đoạn bình thường không chút hiệu quả với hắn, bất quá lần này chúng ta xuất động một gã đỉnh cấp Kim Sát, mạng nhỏ của Lăng Tiếu nhất định phải định rồi, các ngươi cứ chuẩn bị tốt tiền thù lao là được.

Cổ Hình nghe Kim Sát này nói chắc chắc như vậy không khỏi có chút ngờ vực vô căn cứ.

Khang Lam ở bên khinh thường mở miệng nói:

- Hi vọng các ngươi đừng đập phá chiêu bài mới tốt.

Hắn là đệ tử Linh Vũ Các gần đây đều tương đối tự ngạo, nhưng hai người trước mắt rõ ràng còn ngạo mạn hơn cả hắn khiến hắn cảm thấy rất khó chịu!

Kim Sát lão giả không để ý tới hắn, ngược lại Ngân Sát kia liếm liếm đầu lưỡi âm lãnh nói:

- Nếu như ta giết một gã đệ tử Linh Vũ Các có thể khiến thanh danh Sát

Thiên chúng ta càng thêm vang dội gì..., ta không ngại hiện giờ giết ngươi!

Khang Lam đứng lên quát:

- Có bản lĩnh ngươi tới thử xem!

Ánh mắt bình thản của tên Ngân Sát kia bắn ra hai đạo âm hàn chi ý, bàn tay đã có chút nhảy lên.

Cổ Hình không thể không đứng lên nói:

- Đừng cãi nữa, mọi người chúng ta đều có cùng chung địch nhân, lẽ ra nên nhất trí đối ngoại mới phải.

Tiếp theo hắn nhìn về phía Khang Lam nói:

- Khang sư điệt, hiện giờ ngươi đến dụ ba vị sư bá sư thúc kia đi nơi khác, bằng không hành động cũng không dễ làm, chờ bọn hắn rời đi thì ngươi sẽ nghe được tin chết của Lăng Tiếu ngay.

Cổ Hình lợi dụng Khang Lam chính là vì vậy, để hắn dẫn ba vị Đế cấp Đạo Ân đi, sau đó hành động cũng sẽ không có quá nhiều lo lắng nữa.

Khang Lam nắm thật chặt nắm đấm nhìn chằm chằm tên Ngân Sát kia sau đó hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Lúc này, Kim Sát lão giả híp mắt mở miệng nói:

- Không sợ hắn lộ ra tin tức của chúng ta?

Cổ Hình khoát tay áo nói:

- Lão phu còn có mấy phần nhãn lực, kẻ này tính tình cao ngạo, không chịu được chút khuất nhục, hắn bị tiểu tử Lăng Tiếu kia chỉnh qua, tuyệt đối sẽ không giúp tiểu tử kia đâu, huống chi hắn giờ còn có tác dụng nhất định..

Tên Ngân Sát trẻ tuổi kia đột nhiên chỉ vào Cổ Tiểu Hà nói:

- Ta nếu như có thể giết Lăng Tiếu kia thì nàng gả cho ta được không?

Cổ Tiểu Hà sát ý lộ ra lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn chết giờ ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Đấu giá hội kết thúc hoàn mỹ, bọn người Lăng Tiếu tổ chức một yến hội trong phủ thành chủ, chúc mừng đấu giá hội thành công, coi như lễ chúc mừng Phong Vân Thành chính thức hình thành!

Phủ thành chủ cao thấp đều tràn đầy vui mừng!

Lăng Tiếu vốn muốn lưu ba người Đạo Ân lại một thời gian, nhưng Khang Lam đột nhiên tới chơi, cũng không biết nói với bọn người Đạo Ân cái gì mà ba người Đạo Ân không thể không tiếc nuối cáo biệt Lăng Tiếu vội vàng quay về Linh Vũ Các.

Trước khi rời đi, không tránh khỏi lại khách khí nói với Lăng Tiếu một phen.

Về phần Đông Phương Tinh cũng không biết đã suy nghĩ kĩ có thể cùng những nữ nhân khác chia sẻ Lăng Tiếu hay không, sau ngày đấu giá hội chấm dứt liền dẫn người rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi vẫn trịnh trọng nói với Lăng Tiếu một câu:

- Ước hẹn mười năm vẫn chưa qua, hi vọng một ngày kia. Ngươi có thể tới

Đông Phương gia chúng ta một chuyến!

Dứt lời, cũng không đợi Lăng Tiếu phản ứng đã dẫn người rời đi.

Bên phía Phong gia, Cát Bối Hân khẳng định phải lưu lại, mà Phong Nhã Hinh và Phong Vô Ảnh trở về cũng tạm thời không có chuyện gì làm liền dứt khoát cũng lựa chọn dừng lại ở Phong Vân Thành một thời gian ngắn.

Sau khi tất cả kết thúc, trong phủ thành chủ lại khôi phục yên tĩnh

Lăng Tiếu vốn định hảo hảo thân mật với Cát Bối Hân một phen, xa cách vài năm không thể hảo hảo ở cùng một chỗ, cái này khiến hắn đặc biệt hoài niệm cảm giác cùng nàng nghiên cứu thảo luận nhân sinh chân lý, cùng nhau tăng cường thực lực kia.

Thế nhưng hắn vừa muốn đi ra cửa phòng, muốn đi tìm Cát Bối Hân thì một hồi mùi thơm ngát đã xông vào mũi, một thân hình mềm mại đã quấn lấy thân thể cường tráng của hắn, một tiếng ôn nhu vang lên bên tai hắn:

- Thiếu gia, người ta thay ngươi đấu giá các loại linh vật được giá cao hơn, ngươi nên ban thưởng ta thế nào đây?

Thanh âm này khiến Lăng Tiếu cơ hồ cho rằng đây là Ngọc Liệt Diễm mà hắn đã nhiều năm chưa gặp.

Thanh âm vũ mị hấp dẫn kia cũng không phải mỗi nữ nhân đều phát ra được.

Lăng Tiếu cúi đầu nhìn Dao Thanh Mẫn dúi người vào ngực hắn, nhẹ vuốt mái tóc nàng, hôn lên trán nàng một cái cười nhạt nói:

- Ngươi muốn ban thưởng gì, thiếu gia đều thành toàn ngươi được không?

Dao Thanh Mẫn mặt đỏ bừng, ngọc chưởng nhẹ vỗ về lồng ngực rắn chắc kia của Lăng Tiếu trách cứ nói:

- Thiếu gia ngươi thật không có thành ý!

Lăng Tiếu nghe thanh âm hấp dẫn như muốn đòi mạng kia của nàng hỏa khí liền đại thịnh, hắn nở nụ cười, một tay ôm ngang lấy Dao Thanh Mẫn bế lên, môi dày lập tức dốc sức mút lấy bờ môi nàng

Quỳnh tương hương vị ngọt ngào chảy vào khoang miệng, trái tim hai người đều nhẹ run lên.

Một phen khẩu chiến không ngừng dây dưa, hai người như bạch tuộc không ngừng xoắn xuýt lại với nhau, hai người càng không ngừng lục lọi đối phương, như một điều tất nhiên vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1249 - Ngươi Muốn Ban Thưởng Thế Nào!

A... A...!

Đôi môi Dao Thanh Mẫn bị Lăng Tiếu chặn khiến hít thở không thông, liên tục phát ra tiếng thở nhẹ, nàng dùng sức khẽ đẩy Lăng Tiếu ra, xấu hổ khẽ kêu lên:

- Thiếu gia... Trước đóng cửa được không, nếu như bị mấy vị phu nhân biết thì ta phải làm sao đây!

Thanh âm nũng nịu của nàng như muốn câu dẫn người, tư thái muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào kia của nàng càng khiến người khó kiềm chế. Dục hỏa bành trướng, huyết mạch phun trương không thôi.

Lăng Tiếu liền nhẹ nhàng vung tay liên đóng cửa lại, không thể chờ đợi được nữa muốn ôm mỹ nhân vào ngực hảo hảo "Ban thưởng" một phen, khiến cho nàng kiến thức uy lực chính thức của "Kim Long Thương".

Lăng Tiếu thô lỗ ném Dao Thanh Mẫn lên trên giường, cười nói:

- Ngươi cô gái ngốc này, thiếu gia giờ sẽ ban thưởng cho ngươi, hảo hảo hưởng thụ đi!

Trên giường Dao Thanh Mẫn bày ra một tư thế mê ngươi, mông khẽ cong, ngọc lưỡi khẽ liếm, ngón tay ngọc gảy nhẹ, vai ngọc nửa lộ, đôi mắt dễ thương ẩn tình, thanh âm làm nũng kêu to nói:

- Đến đây đi, ta đã chuẩn bị xong!

Thật sự là khó mà nhịn được nữa.

Dục hỏa của Lăng Tiếu gần như đã đến biên giới bộc phát, ngay khi hắn muốn phá tan y phục trên người mình thì một hồi thanh âm dồn dập liền từ thật xa truyền tới.

Một tiếng gấp gáp vang lên nói:

- Thiếu gia, ngươi ở đâu? Quân sư có việc gấp bảo ngươi đi qua!

Đây là thanh âm của Bạch Vũ Tích, người chưa tới thanh âm đã truyền đến, nhưng thể thấy chuyện cấp bách cỡ nào.

Lăng Tiếu lập tức bình tĩnh lại, hỏa khí trên người cũng theo đó giảm đi không ít.

Mà Dao Thanh Mẫn ở trên giường lại như bị giội một gáo nước lạnh, khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Hai ngày này nàng một mực ở trạng thái cao hứng, bởi vì nàng phát hiện mình phi thường ưa thích công việc đấu giá sư này, mà nàng cũng thành công hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu gia giao cho.

Nàng rất muốn cùng Lăng Tiếu hảo hảo thổ lộ hết một phen, cũng muốn cùng Lăng Tiếu hảo hảo chia xẻ một phen, ai bảo nàng lại thích nam nhân xuất sắc này chứ.

Đáng tiếc, hứng thú vừa nổi lên đã bị quấy rầy, điều này thật sự khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng và không cam lòng.

Nàng vội lướt khỏi giường, thân thể quấn lấy Lăng Tiếu nói:

- Mặc kệ, ta muốn ngươi!

Dứt lời, nàng lần nữa thân hôn lên Lăng Tiếu, bàn tay như ngọc trắng còn muốn xé rách quần áo Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngăn động tác của nàng lại, vỗ lên mông nàng một cái nói:

- Cô gái ngốc nhìn ngươi gấp kìa, thiếu gia đêm nay toàn bộ là của ngươi được chưa, quân sư nếu không có chuyện quan trọng sẽ không lo lắng tìm ta như vậy đâu, không thể lỡ đại sự được.

Dao Thanh Mẫn cũng không còn tâm tình nào nữa, nàng cũng biết chuyện có nặng nhẹ, không thể vì nhi nữ tình trường mà làm lỡ đại sự của nam nhân được, chỉ có thể nghiêm mặt nhẹ gật gật đầu nói:

- Vậy đêm nay ta tắm rửa thay quần áo cho thiếu gia a!

Lăng Tiếu hôn lại nàng một ngụm, sửa sang quần áo lại một chút liền đi ra cửa phòng.

Bạch Vũ Tích vội vàng nói:

- Thiếu gia, quân sư có chuyện quan trọng tìm ngươi!

Nàng lúc nói lời này, vô tình ý thoáng nhìn qua Dao Thanh Mẫn ở trong phòng Lăng Tiếu, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì tình, trên khuôn mặt trắng noãn hiện lên vài tia hồng nhuận phơn phớt khiến nàng lộ ra vô cùng kiều diễm.

- Ân, vậy giờ ta qua xem thử!

Lăng Tiếu khẽ lên tiếng, lập tức nhanh chóng đi tới đại điện.

Trong đại điện, Huyền Diệu, Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Phong Nha, Lưu Quần, Dương Tiên Phong cùng với mấy nữ nhân của Lăng Tiếu đã sớm chờ ở đó.

Nhìn thần sắc lo lắng của mọi người, Lăng Tiếu trầm giọng nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Huyền Diệu lập tức nói:

- Chẳng biết tại sao, có rất nhiều Xà Chủy Hắc Nha đột nhiên lao tới thành trì, ta đã sai người mở ra phòng ngự đại trận, chỉ là số lượng bầy Xà Chủy Hắc Nha quá mức khổng lồ, chỉ sợ không chống cự được bao lâu đại trận sẽ bị phá, đến lúc đó chúng sẽ tràn vào thành, nếu vậy thì cư dân vừa di chuyển tới cùng phòng ốc mới xây tốt chỉ sợ...

Một khi đại lượng Xà Chủy Hắc Nha vào thành, vậy Phong Vân Thành nhất định sẽ lọt vào trùng kích thảm thiết, những võ giả cấp thấp và bình dân sẽ không có chỗ nào để trốn ah!

Nếu vậy thì những gì vừa xây dựng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Xà Chủy Hắc Nha?

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, trong óc lướt qua tin tức về chúng, tiếp theo hắn nói:

- Cái này rốt cục là vì sao? Chúng không phải rất ít rời khỏi nơi của mình sao?

Huyền Diệu khẽ lắc đầu nói:

- Tạm thời còn không rõ lắm, ta cảm thấy chuyện cũng không đơn giản, chỉ sợ... là do người nào đó gây ra?

Diệp Vân Phong ở một bên hoảng sợ nói:

- Người nào có năng lực lớn như vậy rõ ràng có thể triệu hoán nhiều Xà Chủy Hắc Nha như vậy, cái này rất không có khả năng a!

Tàn Báo mở miệng nói:

- Trên đời này không có gì không có khả năng cả, các ngươi đừng quên cao cấp Thuần Thú Sư có năng lực như vậy, cũng có người đặc thù nào đó có thể thành lập quan hệ hữu hảo với linh thú nào đó, có thể sai khiến được chúng.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, mau đi ra xem thử, chỉ đàn Xà Chủy Hắc Nha còn không làm khó được chúng ta, nếu như có việc gì thì ta sẽ khiến bọn hắn biết được kết cục khi đắc tội bản thiếu gia!

Lăng Tiếu lúc nói lời này, ánh mắt lộ ra thêm vài phần sát ý đầm đặc.

Trong lòng của hắn thầm nói:

- Xem ra uy danh của bản thiếu gia còn chưa đủ ah, rõ ràng còn có người dám gây chuyện, quả nhiên là không biết sống chết!

Lăng Tiếu triệu tập năm ngàn nhân mã trong thành, đồng loạt đuổi tới cửa thành bắc.

Trên đường đi, chỉ thấy mọi người trong thành đều loạn cả lên, xem ra bọn hắn cũng biết đại sự không ổn rồi.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, dừng lại một chút nói với Huyền Diệu:

- Thần côn, ngươi trước dẫn người đi qua, ta trấn an mọi người một chút!

Huyền Diệu cũng không nói nhảm, mang người cấp tốc đi ra ngoài thành.

Lăng Tiếu từ trên cao nhìn xuống, một cổ Hoàng giả chi uy dần dần tán phát ra, hắn cao giọng nói với mọi người bên dưới:

- Tất cả mọi người không nên kinh hoảng, Phong Vân Thành là của chúng ta gia, có Lăng Tiếu ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để các ngươi chịu bất cứ thương tổn gì, trừ phi ta chết đi!

- Tất cả mọi người không nên kinh hoảng, Phong Vân Thành là của chúng ta gia, có Lăng Tiếu ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để các ngươi chịu bất cứ thương tổn gì, trừ phi ta chết đi!

- Tất cả mọi người không nên kinh hoảng, Phong Vân Thành là của chúng ta gia, có Lăng Tiếu ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để các ngươi chịu bất cứ thương tổn gì, trừ phi ta chết đi!

...

Thanh âm này không ngừng quanh quẩn trên không trong thành, người trong phạm vi toàn thành đều nghe được.

Thanh âm này mang theo âm vang, ý chí kiên quyết, khiến cho người có một loại cảm giác rất an tâm!

Cái này, những người kinh hoảng kia đều dừng lại động tác, nhìn lên thân ảnh như Chân Long Thiên Tử kia, trong mắt lộ vẻ vô cùng sùng kính.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1250 - Hắc Nha Đầy Trời. (1)

Trước đây, sự tích Lăng Tiếu giải trừ tử vong chi mê trong thành cùng với lấy một địch vạn đã in sâu vào lòng mọi người, người người đều biết đến.

Bọn hắn đối với lời này của Lăng Tiếu sinh ra một loại cảm giác tin tưởng không nghi ngờ, phảng phất chỉ cần có Lăng Tiếu ở đây thì tất cả nguy cơ đều được giải quyết dễ dàng!

- Đúng... Tất cả mọi người đừng kinh hoảng, chỉ là bầy Xà Chủy Hắc Nha thôi mà, có Lăng thành chủ ở đây, chúng vốn không thể vào thành, chúng ta đều lưu lại đi!

- Đúng vậy, nếu lần này đại nạn không chết, ta về sau sẽ sinh sống ở đây, cam nguyện nghe Lăng thành chủ quản lý.

- Chúng ta tin tưởng Lăng thành chủ, ngươi nhất định có thể tiêu diệt bầy Xà Chủy Hắc Nha kia.

- Chúng ta tin tưởng Lăng thành chủ!

...

Từng tiếng kinh hô vang lên, những võ giả thực lực thấp cùng với các bình dân đều trở nên vô cùng kiên định.

Nghe thanh âm của bọn hắn, máu tươi trong cơ thể Lăng Tiếu bắt đầu sôi trào lên.

- Về sau các ngươi đều là thành dân của ta, ta nhất định sẽ không để các ngươi thất vọng đâu!

Lăng Tiếu ở trong lòng kiên định thầm nói một tiếng, thân ảnh cấp tốc lướt ra ngoài thành.

Bên ngoài Phong Vân Thành, Xà Chủy Hắc Nha đầy trời đang không ngừng kêu lên Xi.. Xiiii...

Từng tiếng quỷ ý, khó nghe, sợ hãi vang vọng khắp một phương, khiến người da đầu đều run lên.

Một mảnh dày đặc, hắc áp kia tựa hồ như bao trùm lấy bầu trời bên ngoài, hoàn toàn một mảnh đen kịt, như Ác Ma hàng lâm vậy, ảnh hưởng đến phân nửa sắc trời.

Xà Chủy Hắc Nha đầy trời càng không ngừng phát ra ám thuộc tính công kích, trùng kích lấy phòng ngự đại trận bao phủ trên tường thành.

Cũng may mắn đây là phòng ngự đại trận thất giai, bằng không sớm đã bị bầy Xà Chủy Hắc Nha phá tan rồi.

Mặc dù như thế thì phòng ngự đại trận cũng không phải là không gì không phá nổi, một khi năng lượng bị tiêu hao hầu như không còn thì mấy vạn Xà Chủy Hắc Nha lập tức sẽ tiến vào, mang đến cho thành trì một hồi tai nạn mang tính hủy diệt ngay.

Hiện giờ giữ vững vị trí thành khẩu chính là Đại tướng Vương Đằng, anh em kết nghĩa của Dương Tiên Phong, hắn được Lăng Tiếu ban thưởng cho cực phẩm Huyền Đế Đan, cũng tiến cấp tới đê giai Huyền Đế, mà ở bên cạnh hắn lại có mấy tên cao giai Thiên Tôn, đều là chiến trướng của Tật Phong dong binh đoàn trước kia.

Bọn họ đều là hãn tướng đã nhìn quen sinh tử, nhưng đối mặt với nhiều Xà Chủy Hắc Nha như vậy vẫn cảm thấy thập phần khó giải quyết, trong lòng đều cảm thấy sợ hãi.

- Phó đoàn trưởng, cái này phải làm sao cho phải, lại tiếp tục như vậy, những súc sinh này nhất định sẽ đánh vào mất.

Một gã Thiên Tôn thập phần lo lắng nhìn Vương Đằng nói.

Vương Đằng thần sắc mang theo vài phần trầm trọng nói:

- Trước không nên gấp gáp, thiếu gia và quân sư đã nhận được tin tức rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có người tới ứng đối, chỉ là một ít lông vũ súc sinh ngũ giai, không có gì phải sợ cả!

- Thế nhưng số lượng này thức sự quá khổng lồ kinh người!

Tên Thiên Tôn kia lo lắng nói.

- Thì tính sao, chúng ta tràng diện gì chưa thấy qua, có Vương Đằng ta ở đây, những súc sinh này mơ tưởng bay vào thành nửa bước!

Vương Đằng run lên đại đao trong tay mười phần tự tin quát.

Trở thành Đế cấp chính thức, hắn có đầy đủ tự tin đi đối mặt với tất cả nguy cơ.

Rầm rập!

Trải qua một phen cuồng oanh loạn tạc, phòng ngự quang mạc càng không ngừng sáng ngời chuyển động, trong lúc mơ hồ còn có thể trông thấy trên đó xuất hiện một tia khe hở, hẳn qua không bao lâu nữa thì trận pháp này chắc

sẽ bị phá hủy.

Vương Đằng chấn động thân thể quát:

- Mọi người triệu hoán linh thú ra đi, chuẩn bị giết đám súc sinh lông vũ này!

Một đầu Thiên Giáp Lang lục giai cao giai uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở bên cạnh hắn, một tiếng soi tru phóng lên trời.

Thị vệ ở một bên đồng loạt lấy ra binh khí, triệu hồi ra linh thú, một bộ tử chiến đến cùng.

Phòng ngự quang mạc còn chưa phá, Vương Đằng mắt nhảy lên, trên mặt vui vẻ:

- Có đại đội nhân mã tới giúp rồi, mọi người hò hét trợ uy, giết sạch đám súc sinh lông vũ này đi!

Lúc này, đúng là Huyền Diệu mang theo mấy ngàn nhân mã hoả tốc chạy qua, một phương đại thế đã triệt để địa hình thành, đối mặt với đám Xà Chủy Hắc Nha đầy trời đã không hề yếu thế nữa.

Thị vệ thủ thành quát to:

- Giết sạch đám súc sinh lông vũ này!

- Giết sạch đám súc sinh lông vũ này!

- Giết sạch đám súc sinh lông vũ này!

...

Từng tiếng rống trùng thiên vang lên, trong lúc nhất thời tất cả võ giả đều sục sôi ý chí chiến đấu.

Huyền Diệu thật xa đã thấy được phòng ngự đại trận xuất hiện khe hở, lúc này nói với vài tên Thiên Tôn bên người:

- Nhanh chóng đi ổn định trận nhãn, tuyệt đối không thể để chúng phá hỏng được!

Vài tên Thiên Tôn kia tuân lệnh, cung kính khom người lập tức bay đi.

Vương Đằng mang người tới trước người Huyền Diệu cung kính nói:

- Bái kiến quân sư!

- Vương Đằng không cần đa lễ, những Xà Chủy Hắc Nha này đến cùng là chuyện gì xảy ra? Biết rõ nguyên nhân không?

Huyền Diệu khoát tay áo nói vào chính đề.

Vương Đằng lắc đầu nói:

- Chúng vào một canh giờ trước đột nhiên bay đến, lúc ấy đã dọa ta kêu to một tiếng, cũng may ta bắt chuẩn thời cơ mở ra phòng ngự đại trận, bằng không hậu quả thật không thể lường được.

Huyền Diệu nhẹ gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Phong Nha ở bên nói:

- Phong Nha cảm ứng một chút, xem phải chăng có người ở phía trước điều khiển!

Phong Nha là người có thực lực cao nhất ở đây, dùng thực lực của hắn xuyên

thấu qua phòng ngự đại trận tìm ra người điều khiến sau màn cũng không phải việc khó gì.

Không cần Huyền Diệu phân phó, Phong Nha đã nhắm mắt lại, thần niệm xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại, quét ngang lấy bất luận một sự vật gì trong vòng ngàn dặm.

Cuối cùng, hắn như ngừng lại ở khí tức yếu ớt trên người đầu Xà Chủy Hắc Nha giấu ở nơi cuối cùng kia.

Phong Nha lộ ra vài tia cười lạnh nói:

- Quả nhiên là có người ở phía sau màn điều khiển, có cần ta lập tức bắt giết hắn không?

Huyền Diệu vừa định hạ lệnh, một tiếng xé gió cấp tốc đã từ phía sau vang lên.

Lăng Tiếu dừng thân hình lại thản nhiên nói:

- Biết l vì sao là được, chúng vừa vặn khảo nghiệm sự trung thành của phòng vệ đội, mở phòng ngự đại trận ra đi, Phong Nha thực lực của ngươi tạm thời không thể bạo lộ, để ngừa đối phương có hậu chiêu!

Mọi người nghe Lăng Tiếu nói liền có chút sửng sốt, bọn hắn khó hiểu Lăng Tiếu sao phải làm vậy, đây chính là mấy vạn Xà Chủy Hắc Nha a, thật có thể gánh vác được sao?

Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong, Vương Đằng đã có bốn gã Đế cấp chính thức rồi, bản thân Lăng Tiếu càng là tồn tại có thể chém giết Đế cấp, ngoài ra số lượng Thiên Tôn cũng đạt tới gần bốn trăm người, số lượng Địa Hoàng cũng gần một ngàn năm.

Từ số lượng mà nói, người bên phía Lăng Tiếu tuy ít, nhưng từ thực lực lại có thể chống lại đám Xà Chủy Hắc Nha này rồi, Xà Chủy Hắc Nha chỉ có thực lực ngũ giai cao giai, có mấy đại Đế giai và mấy trăm Thiên Tôn ở đây cũng đủ để chống lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1251 - Hắc Nha Đầy Trời. (2)

Huyền Diệu trầm tư một chút nói:

- Thiếu gia, cái này có quá mạo hiểm không?

Lăng Tiếu đáp:

- Ta dám khẳng định đối phương tuyệt đối sẽ không chỉ dùng chiêu này, trò hay vẫn còn ở phía sau, chúng ta tuyệt đối không thể để bọn hắn thất vọng mới tốt!

Dừng một chút hắn lại nói:

- Tàn Báo, Lưu thúc, Tiên Phong, Vương Đằng cùng với chư vị thực lực ngoài Thiên Tôn nghe lệnh, một khi phòng ngự đại trận triệt hồi, các ngươi lập tức toàn lực đánh giết, không thể để cho bất luận một đầu Xà Chủy Hắc Nha nào phá tan phòng tuyến, Thiên Tôn giai trở xuống toàn bộ chống đỡ phía sau, một khi có con nào phá tan phòng tuyến thì lập tức tập vây giết, nghe rõ chưa?

Lăng Tiếu cầm trong tay Kim Long Thương, hét lớn phát ra mệnh lệnh, thần sắc cực kỳ uy nghiêm, Bá Giả chi khí hiển hiện không thể nghi ngờ!

- Đã rõ rồi!

Tất cả mọi người tập thể quát lên, thanh thế cực kỳ mênh mông cuồn cuộn!

- Tốt, theo ta giết sạch đám súc sinh lông vũ kia, tuyệt đối không thể để cho

chúng phá hư bất cứ cành cây ngọn cỏ nào của Phong Vân Thành chúng ta!

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, gọi tiểu Kim ra, cùng nhau lướt lên không.

Lăng Tiếu thật tâm muốn đặt chân ở Phong Vân Thành rồi, đây là lần đầu tiên hắn sinh ra loại cảm giác muốn thủ hộ này, hắn ngoại trừ muốn thủ hộ người mình yêu ra, còn muốn thủ hộ tất cả những thứ có được không dễ này, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý tiện phá hư.

Huyền Diệu cũng quát to:

- Rút lui giết địch!

Theo thanh âm của hắn vang lên, võ giả các nơi trận nhãn lập tức triệt hồi trận nhãn, phòng ngự quàng màng ở giữa không trung lập tức tiêu tán không thấy.

Oa oa!

Những Xà Chủy Hắc Nha kia tựa hồ lập tức giải khai trói buộc, càng không ngừng phát ra tiếng Xi.. Xiiii..., một mảng lớn Xà Chủy Hắc Nha như tiễn vũ bay nhanh vào trong thành, vô số ám thuộc tính công kích càng không ngừng điên cuồng đánh xuống.

Trong chốc lát, có mảng lớn hắc mang bao trùm xuống, tình hình như tận thế vậy, khiến người cảm thấy vô cùng kinh hoảng sợ hãi.

Đám dân chúng ở xa xa trông thấy thế đều, nhao nhao phát ra thanh âm kinh hô.

- Quá... Quá nhiều Xà Chủy Hắc Nha rồi, quá kinh khủng, đây quả thực là một hồi tai nạn a!

- Không biết Lăng thành chủ bọn hắn có thể chống đỡ được không, sao lại vô duyên vô cớ có nhiều Xà Chủy Hắc Nha như vậy đột kích chứ, hẳn là tử vong chi chú vẫn chưa hoàn toàn bài trừ sao?

- Chúng ta phải tin tưởng Lăng thành chủ, chỉ là Xà Chủy Hắc Nha thì có là gì, có cường giả như vậy ở đây, đến bao nhiêu cũng chỉ phí công!

- Hy vọng đi, chỉ cần Lăng thành chủ bọn hắn có thể chống đỡ được tai nạn lần này thì ta thật sự sẽ quyết định trường kỳ ở lại chỗ này.

...

- Đến đây đi, đều đi chết đi!

Lăng Tiếu chiến ý như thiên, ý chí chiến đấu sục sôi, Kim Long Thương trong tay vung vẩy mà ra.

Kim Long đáng sợ từ trên trời giáng xuống, xông về phía những Xà Chủy Hắc Nha kia.

Một chiêu liền có mấy trăm đầu Xà Chủy Hắc Nha bị đánh thành huyết vụ.

Cùng lúc đó, thế giới chi lực của Lăng Tiếu phóng ra, chiến lực nâng lên đỉnh phong, ngăn cản công kích của Xà Chủy Hắc Nha một phương.

Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong, Vương Đằng cùng với rất nhiều Thiên Tôn đồng thời phóng thích ra thế giới chi lực của mình, lực lượng bàng bạc mênh mông lập tức tạo thành lực sát thương khủng bố.

Chỉ lập tức, liền có đại lượng Xà Chủy Hắc Nha bị đánh thành bột mịn, máu tươi rơi vãi khắp thương khung.

Giết chóc vô tình, hủy diệt vô tình chấn cho bên ngoài thành không ngừng rung chuyển lên, như đến hồi tận thế vậy, khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Công kích của Xà Chủy Hắc Nha cũng bao khắp bốn phía, không ít Thiên Tôn thực lực kém cũng đều bị thương không nhẹ, có mấy người càng trực tiếp bị phân phệ, may mắn là đại lượng Địa Hoàng ở phía sau lập tức liền tập thể đánh giết tới, bổ khuyết lấy lỗ hổng kia, không để chúng nó xông tới.

Lăng Tiếu và bốn đại Đế giai dốc hết toàn lực giết chóc, đại lượng Xà Chủy Hắc Nha không ngừng chết đi.

Thế nhưng Xà Chủy Hắc Nha lại như đội cảm tử vậy, vẫn đang không ngừng tre già măng mọc.

Mà Xà Chủy Hắc Nha xuất hiện phía sau thực lực cũng càng ngày càng lớn mạnh, rõ ràng có vài con có thực lực ngoài lục giai, lực trùng kích càng thêm đáng sợ, lực phá hoại càng thêm cường đại.

Không ít Thiên Tôn ứng phó cũng càng thêm cố hết sức.

- Toàn lực giết cho ta, một đầu cũng không lưu!

Lăng Tiếu cũng càng giết càng hăng, chiến lực đạt đến đỉnh phong, vô số Kim Long bị hắn đánh ra giảo sát đám Xà Chủy Hắc Nha.

Tiểu kim cách hắn không xa chiến lực cũng cường đại, con mắt thứ ba trên trán nó mỗi lần mở ra đều sẽ có một mảnh Xà Chủy Hắc Nha bị đánh rơi xuống.

Con mắt thứ ba của nó theo thực lực cường đại, không những có thể định trụ bất kỳ vật gì càng có thể tồi phát ra uy lực khủng bố.

Mấy đại Đế giai cùng với linh thú bọn hắn triệu hoán ra cũng dốc lực đánh rơi vô số Xà Chủy Hắc Nha.

Số lượng những Xà Chủy Hắc Nha kia cũng nhanh chóng giảm bớt.

- Mọi người thêm chút sức, chúng cũng sắp bị giết hết rồi!

Huyền Diệu ở hậu phương tọa trấn, thuận tiện ủng hộ bọn hắn.

Nhưng lúc lực chú ý của mọi người đều tập trung lên bầu trời thì có mấy đạo nhân ảnh đã trà trộn vào đám người, bọn hắn lặng yên đến gần Lăng Tiếu.

Bên ngoài Phong Vân Thành, võ giả phủ thành chủ đều tập trung giết bầy Xà Chủy Hắc Nha.

Đại lượng Xà Chủy Hắc Nha bị oanh giết, đại lượng máu tươi tràn ngập giữa không trung nhuồm bầu trời thành huyết sắc khiến người cảm thấy buồn nôn khó chịu.

Trong trận chiến này, ngoại trừ Lăng Tiếu và tứ đại Huyền Đế giết được nhiều Xà Chủy Hắc Nha nhất ra, còn có hai người chém giết số lượng Xà Chủy Hắc Nha khiến người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hai người bọn họ đều là nữ nhân, theo thứ tự là Phương Tiêm Vận cùng với Cát Bối Hân đều đạt đến trung giai Thiên Tôn.

Từ thực lực mặt ngoài thì hai người bọn họ kém xa không ít người, nhưng thực lực các nàng bày ra thì đa số người đều khó mà theo kịp.

Phương Tiêm Vận bản thân là Thiên Cổ Thân Thể, cũng không cần để tâm đến tu luyện lắm, tốc độ tiến giai cũng cực nhanh, hiện giờ thực lực nàng đã đạt đến trung giai Thiên Tôn đỉnh phong rồi, mà thế giới chi lực mà nàng bày

ra lại là cổ trùng hoàng giới, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Cổ trùng đầy trời lấp đất số lượng thoạt nhìn không hề thua kém Xà Chủy Hắc Nha, ùa lên phân phệ đám Xà Chủy Hắc Nha kia.

Cùng lúc đó, nàng cầm trong tay một đôi Tử mẫu song kiếm, song kiếm hợp bích, kiếm chiêu sử xuất uy lực cũng vô cùng kinh người, song kiếm đồng thời vung vẩy, như hai người cùng phát ra công kích vậy, khồng ngừng giảo sát đám Xà Chủy Hắc Nha kia.

Về phần Cát Bối Hân, sức chiến đấu biểu hiện ra ngoài lại khiến người cảm thấy phải thay đổi cách nhìn.

Nhớ ngày đó nàng rất sợ ra tay, sợ tổn thương đến bất cứ người hoặc là linh thú nào.

Hôm nay nàng ra tay không chỉ quả quyết, hơn nữa tốc độ sát phạt càng vô cùng kinh người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1252 - Phục Kích!

Chỉ thấy nàng căn bản không cần tới gần đám Xà Chủy Hắc Nha kia, chỉ là lăng không ngồi xếp bằng, ở trước người nàng xuất hiện một cây đàn phong cách cổ xưa trang nhã, ngón tay ngọc thon dài khẽ gảy đàn, từng âm phù ưu mỹ dễ nghe không ngừng theo đầu ngón tay truyền ra.

Thanh âm duy mỹ dễ nghe kia nhìn như không chưa bất cứ uy hiếp gì, nhưng khi âm phù tiếp xúc vào những Xà Chủy Hắc Nha kia thì những Xà Chủy Hắc Nha kia lại như uống say vậy, rõ ràng trở nên vô cùng ngốc trệ, từng con đều mất đi sức chiến đấu, lộ ra dấy hiệu rơi xuống.

Nhưng đó vẫn chưa lạ.

Kỳ quái nhất vẫn là trên Cầm huyền kia tựa hồ tách ra một mảnh Cầm huyền màu xám dài hẹp mảnh như tơ, những Cầm huyền này lan tràn đến đám Xà Chủy Hắc Nha kia.

Một mảnh Cầm huyền dài hẹp tựa như có tánh mạng quấn chặt lấy đám Xà Chủy Hắc Nha đang như say kia, tựa hồ muốn trói chặt lấy chúng vậy.

Nhưng kia những Cầm huyền kia quấn chặt lấy thì Xà Chủy Hắc Nha rõ ràng nhanh chóng trở nên khô quắt lại, cuối cùng càng trực tiếp hóa thành hư ảo, ngay cả lông vũ cũng không còn sót lại chút nào

Một màn này quả thực quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Những người khác không rõ đây là thế giới chi lực gì, nhưng Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh không ra tay lại hiểu rõ.

Đây là do Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí diễn biến thành, lại phối hợp với cảm ngộ của Cát Bối Hân, những Cầm huyền màu xám kia kỳ thật chính là Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí, mang theo tính ăn mòn đầm đặc ăn mòn lấy đám Xà Chủy Hắc Nha kia.

Cát Bối Hân kế thừa năng lượng truyền thừa của một gã tổ tiên Phong gia, theo lực lượng của nàng không ngừng phá phong thì tốc độ tiến giai của nàng cũng sẽ không thua kém bất cứ người nào, cùng lúc đó cũng kế thừa được Âm Phong Sát Khí của vị tổ tiên kia, về sau giao hợp với Lăng Tiếu khiến nàng cũng có được lực lượng ăn mòn đáng sợ của Tiên Thiên Âm Phong Sát Khí.

Hơn nữa những năm này ở Phong gia có Phong gia cô cô toàn lực dạy dỗ, bởi vậy nên nàng mới có sức chiến đấu bất phàm như thế.

Mặt khác, Diệp Vân Phong triển khai chiến lực gấp năm lần, chiến lực của hắn cũng không tầm thường, chỉ là thế giới chi lực của hắn chỉ là hạ phẩm Linh cấp, kém xa hai nàng kia.

...

Theo mảng lớn mảng lớn Xà Chủy Hắc Nha bị diệt sát, thắng bại cũng đã phi thường rõ ràng.

Mà Lăng Tiếu vẫn đang đắm chìm trong giết chóc, những Xà Chủy Hắc Nha này căn bản khó có thể ngăn cản cước bộ của hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía mấy chục đầu Xà Chủy Hắc Nha cường đại hơn ở phương xa, trên mặt lộ ra vài tia âm tàn:

- Rõ ràng dám đến phạm Phong Vân Thành ta, ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi.

Nhưng ngay khi hắn chạy tới trước thì chỉ cảm thấy bên cạnh có người đến gần.

Lăng Tiếu không quá để ý, hắn cảm thấy hẳn là chiến hữu phe mình nên vẫn lao về phía trước.

Bỗng nhiên, sau ót hắn phát lạnh, chỉ cảm thấy như bị độc xà theo dõi vậy, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến hắn lông tơ đều dựng thẳng lên.

Loại cảm giác này là nhờ vào kinh nghiệm nhiều năm của hắn mới có được.

Nếu như hắn không có biện pháp tránh khỏi một kích này vậy thì hắn sợ rằng phải bỏ lại cái mạng nhỏ ở đây mất.

Thế nhưng ngay khi hắn muốn chạy đi thì phát hiện hai cổ khí thế cường hãn hoàn toàn giam cầm lấy hắn, khiến hắn không thể động đậy được chút nào.

- Gặp không may, rõ ràng có dự mưu!

Lăng Tiếu trong nội tâm thầm hô, một thân mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra.

Ngay khi công kích phía sau sắp đâm tới đầu Lăng Tiếu thì áp lực toàn thân hắn bỗng nhiên buông lỏng, hắn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng giờ không phải là lúc nghĩ nhiều, thân thể cấp tốc lao xuống dưới.

.

XÍU... UU!!

Trong chớp mắt này, một thanh Linh Khí bén nhọn liền đâm qua.

Trong nháy mắt này, kiếm khí kia chỉ có thể cắt đứt vài sợ tóc của Lăng

Tiếu, cũng không thể thật sự lấy mạng Lăng Tiếu.

- Quả nhiên có mai phục, để lão phu đi diệt đám tôn tép nhãi nhép này.

Phong Nha ở trên tường thành thì thào nói, trong mắt lộ ra sát cơ đậm đặc.

Ngay khi hắn muốn ra tay thì Huyền Diệu lại nói:

- Thiếu gia đã thoát hiểm thì giao cho hắn đi, ngươi và Hàn lão là át chủ bài của Phong Vân Thành chúng ta, không đến nguy cơ diệt thành, tuyệt đối không thể bạo lộ được!

Phong Nha do dự một chút, cuối cùng vẫn án binh bất động.

Hắn cũng không xác định đối phương có còn người mai phục không, nếu còn thì hắn ra tay chẳng phải sẽ dọa chạy đám người kia sao?

Lăng Tiếu tránh thoát công kích, nhưng sau một khắc lại bị vài cổ khí thế đồng thời giáp công.

Vô số mũi kiếm bao vây lấy hắn, lực lượng của người ám sát như đều dồn vào một chiêu này vậy, hai cổ lực lượng cùng loại điệp gia cùng một chỗ, bên ngoài lại có hai cổ kim thuộc tính năng lượng xen lẫn vào trong quấy đến khiến một phương phong vân đều phải biến sắc, tựa hồ như muốn hợp lực trong vòng một chiêu giải quyết Lăng Tiếu vậy.

Rầm rập!

Bốn cổ lực lượng bất đồng bao phủ lấy Lăng Tiếu, phát ra tiếng bạo tạc kinh thiên.

Không ít người thấy một màn này cũng nhịn không được kinh hô lên.

Tàn Báo càng là nộ khí xông thiên hét lớn:

- Bọn chuột nhắt chết tiệt rõ ràng dám đánh lén thiếu gia, các ngươi đi chết đi!

Tàn Báo và Ma giáp báo cùng đuổi về phía Lăng Tiếu, ám thuộc tính mà bọn hắn phát ra che lấp cả một phương Thiên Địa, như huyết sắc Ma giới khiến người cảm thấy sởn hết cả gai ốc!

Nhưng hắn còn chưa tới bên kia thì một tiếng long ngâm quen thuộc đã phóng lên trời.

Rống!

Một đạo Kim Long trùng thiên mà đi, gào thét vạn dặm, khí thế rung trời!

Sóng âm cường đại cùng với khí thế chấn cho bốn người vây giết Lăng Tiếu đều cấp tốc lui về sau.

Chỉ thấy khóe miệng Lăng Tiếu tràn ra chút vết máu, quần áo có chút tổn hại, mặt khác cũng không có gì trở ngại cả, hắn cầm trong tay Kim Long Thương, quanh thân óng ánh vòng quanh Lưu Ly Long Lân chiến giáp dày đặc, cả người lộ ra vô cùng uy vũ bất phàm, như Chân Long Thiên Tử hàng lâm thế gian vậy, khiến người có một loại cảm giác như muốn sùng bái.

Lăng Tiếu Cổ Hoàng thần công đã đạt đến luyện huyết viên mãn chi cảnh, chỉ là đệ lục biến luyện thức vẫn chưa có thời gian đi luyện, nhục thể của hắn đã có thể sánh với thánh khí bình thường rồi, cho dù bốn người đánh một kích toàn lực cũng không thể nào lấy mạng hắn được.

Lăng Tiếu đáng muốn đánh giết bốn người kia thì ánh mắt liếc nhìn qua kinh ngạc nói:

- Thì ra là các ngươi! ".

Lăng Tiếu liếc mắt đã nhìn ra Cổ Hình và Cổ Tiểu Hà, chỉ là hắn kỳ quái tóc Cổ Tiểu Hà rõ ràng lại biến thành như vậy. mà hai người khác hẳn là người của Sát Thiên.

Hắn đã từng hấp thu qua linh hồn trí nhớ của vài tên Ngân Sát Sát Thiên, đối với tổ chức Sát Thiên vẫn có hiểu rõ nhất định, liếc mắt liền nhin ra hai người này theo thứ tự là Kim Sát và Ngân Sát.

Hắn không nghĩ tới Cổ gia rõ ràng liên hợp với người Sát Thiên đối phó hắn, hắn không khỏi hoài nghi bầy Xà Chủy Hắc Nha này có quan hệ đến bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1253 - Truy Kích. (1)

Đúng lúc này, Xà Chủy Hắc Nha bên kia cũng bị tiêu diệt không sai biệt lắm.

Chúng cường giả lập tức hung hăng lao về phía Cổ Hình, Cổ Tiểu Hà cùng với hai gã Sát Thiên kia.

Hai gã Sát Thiên biết rõ thế khí đã qua, lập tức phi thường quyết đoán trốn đi.

- Chạy mau!

Cổ Hình cũng lôi kéo tay Cổ Tiểu Hà quát to một tiếng, cũng muốn chạy trốn

Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong cùng với Vương Đằng há có thể để bọn hắn dễ dàng chạy trốn, từng người mang theo linh thú cấp tốc bao vây lại

Thế nhưng vừa lúc đó lại có một đám bóng dáng màu đen từ không xa phô thiên cái địa chạy như bay qua.

Không ít võ giả vừa giết hết Xà Chủy Hắc Nha lại một lần nữa loạn cả lên.

- Mẹ của ta ah, đó là thị huyết biên bức, đây rốt cuộc là chuyện gì ah!

- Thị huyết biên bức đáng sợ hơn Xà Chủy Hắc Nha nhiều, cũng may số lượng không quá nhiều.

- Đừng nói nhảm nữa, mau giết chúng đi, ngàn vạn đừng để bị chúng cắn trúng, chúng nó có kịch độc đấy.

- Giết, đều giết sạch chúng.

...

Lăng Tiếu quát với bốn gã Đế cấp:

- Các ngươi lưu lại đi, mấy người bọn hắn mình ta đủ rồi, đúng rồi... Đi tiêu diệt tên gia hỏa muốn chạy trốn ở phía sau đi.

Dứt lời, Lăng Tiếu hóa ra một đạo tàn ảnh biến mất ngay tại chỗ.

- Thiếu gia, để cho chúng ta đi giúp ngươi a!

Dương Tiên Phong nóng lòng biểu hiện ra trung tâm kinh hô một tiếng, muốn theo sau.

Tàn Báo ngăn hắn lại nói:

- Yên tâm đi, thiếu gia hắn tự có chừng mực, chúng ta vẫn nên giải quyết thứ này trước đi, tên đằng sau để ta đến giải quyết.

Dứt lời, hắn đánh tới tên đeo mặt nạ đang chậm rãi rút đi kia.

Người đeo mặt nạ kia chỉ có thực lực cao giai Thiên Tôn, nhưng hắn một mực ở hậu phương điều khiển lấy đám linh thú lục tục công kích.

Giờ hắn thấy tình thế không ổn đương nhiên muốn chạy đi rồi.

Chỉ là tốc độ của hắn mặc dù nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Tàn Báo Huyền Đế cấp.

- Tên hề cũng dám nhảy nhót bốn phía, đi chết đi!

Tàn Báo u lãnh nói một tiếng, thế giới chi lực của hắn bao phủ lấy người đeo mặt nạ và mấy đầu Xà Chủy Hắc Nha lục giai cao giai kia lại.

- Hắc hắc, chỉ bằng ngươi, không lấy được mạng ta đâu!

Tên người đeo mặt nạ kia lạnh lùng nhìn chằm chằm Tàn Báo, hắc sắc quang mang từ ánh mắt hắn lóe lên.

Tàn Báo thình lình bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm vào, thân ảnh lập tức có chút ngốc trệ.

- Xem như ngươi mạnh tốt, lần sau cũng không có vận khí tốt như vậy nữa đâu!

Người đeo mặt nạ liếc qua ma giáp báo đang nhào tới, liền bỏ qua ra tay với Tàn Báo, lập tức nhanh chóng chạy trốn!

Ma giáp báo đứng ở bên người Tàn Báo bên người, không tiếp tục truy kích người đeo mặt nạ kia nữa.

Tàn Báo phục hồi tinh thần lại, trên trán cũng toát ra vài tia mồ hôi lạnh.

Hắn may mắn lẩm bẩm nói:

- Lại là Ma U Đồng vạn năm hiếm thấy, khó trách có thể điều khiển những súc sinh lông vũ này, người này nếu không phải trừ sẽ trở thành tai họa ah!

Ma U Đồng, một loại đồng tử khác loại, thuộc về thiên sinh, có ma tính cường đại, người hoặc linh thú ám thuộc tính bị ma quang của nó nhìn vào đều sẽ sinh ra một loại mê hoặc như muốn cộng minh, sẽ bị người có Ma U Đồng khống chế.

Đương nhiên chỉ có thể nhằm vào người có thực lực yếu hơn hắn hoặc tâm tính không kiên định.

Vừa rồi Tàn Báo chỉ do không kịp đề phòng nên mới trúng chiêu.

Thực lực của hắn cường hãn hơn người đeo mặt nạ kia nhiều lắm, tự nhiên sẽ không bị đối phương điều khiển, mê hoặc ngắn ngủi cũng đã phi thường trí mạng rồi.

Nếu không phải ma giáp báo kịp thời đuổi tới, hắn chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng xong đời rồi.

Tàn Báo không thể thu thập người ta, đành phải quay lại diệt sát đám thị huyết biên bức kia, trong lòng của hắn thầm nói "Việc này nhất định phải báo cho thiếu gia, một khi người này lớn lên sẽ là một uy hiếp tương đối khủng bố! "

...

Một phương hướng khác Lăng Tiếu đang truy kích Cổ Hình, Cổ Tiểu Hà cùng với hai gã Sát Thiên chạy trốn.

Vốn bốn người muốn tách ra trốn, nhưng thấy Lăng Tiếu một mình đuổi tới liền không làm vậy nữa.

Bọn họ cũng đều biết hợp lại mạnh mẽ, chia rẻ tất yếu nhược.

Nếu Lăng Tiếu đã khinh suất như vậy, dám một người truy kích mấy người bọn hắn, vậy thì vừa vặn dẫn xà xuất động thừa cơ giết hắn luôn

Chẳng lẽ Lăng Tiếu có thể đối phó lưỡng đại Đế giai và lưỡng đại Thiên Tôn bọn họ sao?

Quản thực lực hắn thế nào, đến lúc đó muốn chạy trốn hắn cũng không thể ngăn được a?

Lăng Tiếu không nhanh không chậm đuổi theo sau bọn họ ngàn mét, hắn vốn có thể nhanh chóng đuổi theo bọn kia, nhưng hắn không muốn làm như vậy, hắn muốn cho bọn hắn chết vào thời khắc đắc ý nhất, như vậy mới có thể càng thêm sảng khoái.

Không thể không nói, tâm tư Lăng Tiếu cũng tương đối tàn nhẫn, cùng lúc bình thường hắn luôn nói mình là người thành thật thật sự kém quá xa.

Kỳ thật, hắn còn có một loại cách nghĩ khác, đó chính là không ngừng tăng cường kinh nghiệm chiến đấu của mình

Mặc kệ kiếp trước hay là kiếp sau, hắn đều cảm thấy lấy chiến tranh nuôi chiến tranh vĩnh viễn vẫn là cách nhanh nhất để tăng lên thực lực của mình

Hiện giờ trước mắt có hai đại Huyền Đế cấp chính thức ở đây, cũng tiện cho hắn dốc sức đánh một trận.

Giờ thực lực của hắn tuy chỉ là cao giai Thiên Tôn, nhưng sức chiến đấu đã vượt qua ngang giai rất nhiều, chỉ có tìm loại đối thủ cường đại hơn hắn mới có thể ma luyện được bản thân.

Hắn cũng không mù quáng đến mức coi thực lực của mình đã là vô địch thiên hạ, nếu không phải bên cạnh hắn có nhiều người cường đại giúp đỡ thì

hắn cũng đã không thể đi đến một bước này rồi.

Hắn rõ ràng, tất cả dựa vào ngoại lực còn không bằng tự mình cường đại lên.

Một đoàn người ngươi truy ta đuổi, tiến nhập vào trong Tử Vong sơn mạch.

Cổ Hình truyền âm cho Kim Sát:

- Đằng sau không có người đuổi tới, ở chỗ này chém tiểu tử này đi!

Cơ hội thế này, Cổ Hình cầu còn không được, thực lực của hắn đã là đê giai Huyền Đế đỉnh phong rồi, chỉ còn cách nửa bước sẽ tiến nhập trung giai Huyền Đế, bên cạnh lại có một gã Kim Sát hắn không có lý do gì sợ Lăng Tiếu cả.

Kim Sát nhẹ gật gật đầu:

- Tốt, nếu hắn đã dám đơn thương độc mã chạy đến, vừa vặn tiễn hắn lên đường luôn.

Bốn người đồng thời dừng lại một chút, quay người lại chờ đợi Lăng Tiếu đến.

- Rốt cục cũng dám dừng lại rồi sao? Ta nghĩ đám các ngươi hai đại Huyền Đế ngay cả một Thiên Tôn nhỏ nhỏ như ta cũng sợ hãi, nếu việc này truyền tới thì sẽ không phải chuyện hay ho gì đâu!

Lăng Tiếu dừng lại thân hình, mang theo vài phần khinh bỉ nói.

- Tiểu súc sanh, ngươi thật quá cuồng vọng, bất quá, đây cũng là lần cuối cùng ngươi cuồng vọng rồi.

Cổ Hình mặt mo tái nhợt nhìn Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

Cổ Tiểu Hà ở cạnh hắn lộ ra hận ý đầm đặc sâu kín nói:

- Ta muốn giết ngươi!

Thanh âm âm lãnh, tóc trắng tung bay, hận ý đầm đặc, khí thế cường đại!

Cổ Tiểu Hà sao lại biến thành bộ dáng như vậy?

Đều vì nàng và Lăng Tiếu đã xảy ra một hồi hiểu lầm ở Chiến Loạn Uyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1254 - Truy Kích. (2)

Lăng Tiếu trước sau cứu nàng mấy lần, về sau Lăng Tiếu càng dùng thân phạm hiểm, để hai huynh muội các nàng có thể chạy trốn, nàng cho rằng Lăng Tiếu là thích nàng, mới không tiếc dùng mệnh cứu các nàng, trái tim của nàng cũng đã lặng yên mở ra một khe hở cho Lăng Tiếu.

Nhưng sau khi Lăng Tiếu thoát hiểm, hắn lại chiếm đoạt lấy Kim Long Thương của Cổ gia các nàng, đại ca nàng muốn đi đòi lại, Lăng Tiếu lại không chịu trả, chuyện này khiến giữa các nàng liền sinh ra mâu thuẫn.

Cuối cùng sau khi Minh Ngộ Trì kết thúc, đại ca nàng đi tìm Lăng Tiếu gây phiền phức, nhưng vừa đi đã không quay lại, có thể đoán được mạng đại ca nàng đã mất trong tay Lăng Tiếu rồi.

Cổ Hình suy đoán Lăng Tiếu tiếp cận nàng nhất định là vì Kim Long Thương của nàng các nàng.

Cái này, Cổ Tiểu Hà cho rằng nàng bị Lăng Tiếu lừa gạt, cho nên mới từ yêu thành hận, biến thành bộ dáng như hiện giờ.

Chỉ là thực lực của nàng cũng đã tăng lên đến cao giai Thiên Tôn, lại có một phen gặp gở khác.

Lăng Tiếu tự nhiên không hiểu được Cổ Tiểu Hà sao lại có hận ý và sát ý lớn như vậy rồi.

Hắn chỉ cảm thấy Cổ Tiểu Hà cũng như đại ca nàng, lương tâm đều đã bị chó ăn hết rồi.

Hắn thầm mắng "Tốt xấu bản thiếu gia cũng đã cứu các ngươi, lại muốn lấy oán trả ơn, quả nhiên là người tốt không có hảo báo ah! "

Hắn sở dĩ chiếm Kim Long Thương, hoàn toàn là vì hắn chiếm được linh hồn trí nhớ của Chiến Vương gia, lại uống tinh huyết mà Chiến Vương gia lưu lại lúc còn sống khiến Kim Long Thương nhận chủ, một người một thương phối hợp cực kỳ ăn ý, dù hắn có trả Kim Long Thương lại Cổ gia, bọn hắn cũng không cách nào phát huy ra uy lực của nó, hắn mới chiếm nó làm của riêng.

Đáng tiếc, hành vi của Cổ Vũ Phi quá khiến Lăng Tiếu thất vọng, bằng không Lăng Tiếu còn có thể giải thích với bọn họ một phen, một lần nữa đền bù một ít tổn thất khác cho bọn hắn cũng không chừng.

Lăng Tiếu không có thời gian nghĩ nhiều, Cổ Tiểu Hà đã gọi hộ thân linh thú Kim Sắc Giao Long của mình ra, trong tay mang theo một thanh kim thương, như một nữ kỵ sĩ giết tới Lăng Tiếu.

Đầu Kim Sắc Giao Long này thình lình đã từ ngũ giai đỉnh phong trước kia tăng lên tới lục giai trung giai, tốc độ tiến giai này không khỏi quá nhanh đi, thật không biết Cổ gia làm sao làm được nữa.

Tên Ngân Sát trẻ tuổi kia lại lặng yên dịch chuyển khỏi vị trí, hiệp xảo chắn ngay sau lưng Lăng Tiếu, nhưn gđể phòng ngừa Lăng Tiếu đào thoát đi vậy.

Lăng Tiếu nhíu mày một chút, mở miệng rộng phát ra một tiếng long ngâm, long hình chiến ý cường đại tràn ngập ra.

Rống!

Kim Sắc Giao Long bị thanh âm này dọa cho hoảng sợ, nó phảng phất như có thể cảm ứng được Long Hoàng chi uy của Long tộc vậy, khiến thân thể

nó không khỏi đình trệ một chút.

Thân hình Lăng Tiếu lướt gấp tới, một cía kim trảo chụp về phía cổ Cổ Tiểu Hà.

Cổ Tiểu Hà rõ ràng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, sau lưng cũng thoáng hiện, một đạo kim sắc Long Ảnh, kim sắc Long Ảnh lại không phải long hình chân chính,, mà là hình Giao Long, khí thế cũng yếu hơn Lăng Tiếu rất nhiều.

Thân thể mềm mại của nàng nổi lên hộ giáp hình rồng màu vàng, kim thương trong tay nhộn nhạo ra vô số thương ảnh.

Cùng lúc đó, thế giới chi lực của nàng cũng được suy diễn ra.

Kim chi thế giới, khắp nơi đều là Giao Long rít gào, kim thương như mưa đầy trời.

Đây rõ ràng là thế giới chi lực đạt đến trung phẩm Linh cấp, lực công kích của nó quả thật vô cùng mạnh mẽ ác liệt.

Lăng Tiếu đôi mắt khẽ động, không nhìn thẳng vào những thế giới chi lực kia, vẫn tiến về trước, tùy ý để những Giao Long và kim vũ kia đánh vào nhưng cũng khó mà tổn thương hắn chút nào.

- Dừng ở đây đi!

Lăng Tiếu cảm nhận được sát ý của Cổ Tiểu Hà, cũng không có ý định thương hương tiếc ngọc, một quyền mang theo cường thế đánh tới nàng.

Một quyền toái Giao Long, phá thương vũ, khí thế phi thường đáng sợ

Cổ Tiểu Hà không nghĩ tới thực lực của nàng tăng lên nhiều như vậy, rõ ràng lại không ngăn nổi một chiêu của Lăng Tiếu, tâm tình ngã xuống đáy cốc.

Cổ Hình rất nhanh lướt đến trước nàng, tiếp lấy một quyền từ Lăng Tiếu.

Chẳng qua khi hắn tiếp lấy một quyền này hắn chỉ cảm thấy một cổ lực đạo cường hãn nhanh chóng xông vào cơ thể hắn.

Cổ Hình thần sắc biến đổi

- Còn có ám kình, hảo tiểu tử!

Cổ Hình không hổ là Đế cấp thành danh đã lâu, lập tức cảm thấy dị trạng trong một quyền này của Lăng Tiếu, lập tức cưỡng ép bức ám kình của Lăng Tiếu ra ngoài cơ thể.

Cùng lúc đó, hai gã Kim Sát và Ngân Sát lập tức ẩn dấu đi khí tức, bọn hắn từ hai phương hướng khác nhau xuất kích tới Lăng Tiếu.

Quỷ sát chi kiếm tiềm sát phân thây!

Bọn họ đều tu luyện ám sát chi đạo, một khi ra tay đều khiến thân ảnh của mình ở nơi không ai biết, phương vị đánh lén cũng tương đối xảo trá, khiến người khó lòng phòng bị.

Cũng may tinh thần lực Lăng Tiếu biến thái, mặc kệ hai người che dấu ẩn nấp bao nhiêu vẫn không thoát khỏi cảm ứng của Lăng Tiếu.

- Các ngươi vội vã muốn chết thì ta sẽ thành toàn!

Lăng Tiếu liếm liếm môi dày, Kim Long Thương bắt đầu vũ động.

Bá Long Thương quyết đệ tam thức Khốn Long Thăng Thiên!

Một đầu tuyệt thế Chân Long như chui từ dưới đất, gào thét tứ phương, khiếp sợ vạn dặm!

Kim Sát và Ngân Sát đều bị giật mình, bọn hắn quyết đoán bứt lui ra.

Thế nhưng đầu Kim Sắc Chân Long kia lại vô cùng bá đạo, long thân bốc lên, long vĩ co lại mãnh liệt!

Ah!

Tên Ngân Sát chỉ là Thiên Tôn kia bị Long vĩ hung hăng quất mọt cái, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể đánh thành một đoàn huyết vụ tiêu tán giữa không trung

Mà Kim Sát thực lực lại cường hoành, liên tục vung đâm, cuối cùng cũng hủy diệt long thân, mà hổ khẩu cầm kiếm của hắn cũng lộ ra vết máu, có thể thấy để ngăn chiêu này hắn đã cố sức thế nào.

- Đừng dây dưa nữa, hai chúng ta hợp lực giết hắn đi!

Kim Sát bị dọa sợ, hắn hiện giờ đã tin rằng Lăng Tiếu có thực lực chém giết Huyền Đế cấp, lúc này liền hoảng sợ nói với Cổ Hình.

Cùng lúc đó, hắn cũng gọi hộ thân linh thú của mình ra.

Đó rõ ràng là một đầu linh thú loài chuột, hơn nữa thực lực đã đạt đến thất giai đê giai.

Cổ Hình cũng quát lên với Cổ Tiểu Hà:

- Ngươi nhanh quay về trong tộc, cáo tri tộc trưởng, sớm ngày làm tốt phòng bị, tiểu súc sanh này đã nên thân rồi, rất khó đối phó.

Dứt lời, hắn cũng gọi hộ thân linh thú của mình ra, là một đầu linh thú Sư loại đạt tới thất giai.

Hai đại Huyền Đế cùng với hai đầu thất giai linh thú vây giết tới Lăng Tiếu.

Khí thế trùng thiên khiến không khí chung quanh đều nhộn nhạo thành trạng thái chân không, vô số liệt phong càng không ngừng gào thét bay loạn.

Lăng Tiếu gặp phải vây công như vậy lộ ra vẻ vô cùng hưởng thụ lẩm bẩm nói:

- Đến đây đi, để cho ta thống thống khoái khoái đánh một trận đi!

Lời này nếu để cho Huyền Đế khác nghe được chỉ sợ đều muốn đập đầu vào đầu hũ chết đi cho rồi.

Đổi lại thành Huyền Đế bình thường giờ đã muốn chạy trối chết rồi, mà hắn một gã cao giai Thiên Tôn nghênh chiến hai gã Huyền Đế cùng với hai đầu thất giai linh thú, không trốn còn chưa tính, rõ ràng còn hưng phấn như vậy, đây quả thật là một tiếng biến thái a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1255 - Đào Ngũ. (1)

Cổ Hình thân là trưởng lão cấp thái thượng trưởng lão của mười tám phương thế lực lớn, cả đời chiến đấu vô số, kỳ thật thực lực cũng không phải đê giai Huyền Đế bình thường có thể so sánh.

Chỉ thấy thế giới chi lực mà hắn phóng ra uy lực cũng đạt tới hạ phẩm Linh cấp, vô số Kim Sơn như vật đổi sao dời, từng tòa nện tới Lăng Tiếu.

Bán Đế tu giả bình thường chỉ sợ cũng khó mà ngăn được một toàn Kim Phong trong đó nện xuống

Hộ thân linh thú của hắn cũng cực độ cường hãn, thể phách tráng kiện, tuyệt đối là Sư trung Vương giả, từng đạo Sư Tử Hống rung trời động địa, đôi mắt của nó nhìn chằm chằm lấy con mồi, thỉnh thoảng phun ra kim quang cường đại, những kim quang này đủ để hủy diệt vài tòa sơn lĩnh, uy lực cực kỳ khủng bố.

Mà thế giới chi lực của Kim Sát hoàn toàn là một mảnh Kiếm Chi Thế Giới, vô số mũi kiếm hình thành Phong Bạo xoắn khắp tứ phương, mỗi một đạo kiếm khí đều có thể đoạn ngọc phân kim.

Đầu linh thú thử loại kia lại xoay chuyển mắt nhỏ âm hiểm, thân thể càng không ngừng di động, răng nanh như chờ đợi tùy thời sẽ cắn tới đối thủ, cho đối thủ một kích trí mạng vậy.

Lưỡng Đại Đế giai bao bọc, hai đầu thất giai linh thú nhìn thèm thuồng.

Tình hình như vậy đủ khiến bất luận một gã đê giai Huyền Đế nào cũng phải

tâm kinh đảm hàn rồi!

Chỉ là Lăng Tiếu lại ý chí chiến đấu sục sôi, Kim Long hư ảnh không ngừng gào thét trên đỉnh đầu hắn, chiến lực gấp hai mươi toàn bộ triển khai, khí thế càng không ngừng tăng mạnh lên, Ngũ Thải Lưu Ly Long Lân Chiến Giáp tầng tầng gia thân, khiến hắn lộ vẻ uy võ bất phàm.

Hắn cầm trong tay Kim Long Thương, như Chiến Thần lâm thế, như một Đế Hoàng giá lâm, một phương thái cổ thế giới dần dần lan tràn ra.

Thụ đằng, băng thứ, Âm Sát tử khí, thiên hỏa, thần thú... tất cả xây dựng thành một thế giới Hồng Hoang chân thật, trực tiếp bao phủ lấy hai người một thú.

Lăng Tiếu chỉ là cao giai Thiên Tôn, nhưng thế giới chi lực tỏa ra lại không hề yếu hơn thế giới chi lực của lưỡng Đại Đế giai, thậm chí còn mạnh hơn, lực lượng phát ra càng thêm khủng bố.

Ba Đại Thế Giới chi lực đụng đụng vào nhau, phát ra tiếng ầm ầm kinh thiên động địa.

Rầm rập!

Vô số thuộc tính năng lượng từ trên trời giáng xuống đánh vào từng tòa ngọn núi trong sơn mạch, lập tức san chúng thành đất bằng, vô số cây cối bị phá hủy, rất nhiều linh thú đều bị kinh hãi phải chạy loạn bốn phía.

Ba cổ lực lượng cường đại giao thoa, ba người đều kinh ngạc.

Lăng Tiếu kinh ngạc chính là hai đại Huyền Đế hợp lực quả nhiên có thể khiến hắn cảm thấy cố hết sức, mà thực lực hai người này cũng mạnh hơn Diêu Cuồng hắn giết trước kia nhiều, tuyệt đối không cùng một cấp bậc

Cổ Hình và Kim Sát lại kinh ngạc vì thế giới chi lực của Lăng Tiếu, bọn hắn không nghĩ tới thế giới chi lực của Lăng Tiếu lại thần kỳ cường đại như thế, có thể chống lại thế giới chi lực do lưỡng đại Đại Đế giai bọn họ phóng ra, quả thực là thật bất khả tư nghị!

Chỉ là khiến hai người bọn họ khiếp sợ vẫn còn ở phía sau.

Thế giới chi lực mà hai người bọn họ phóng ra rõ ràng không có biện pháp áp chế tiểu phương thế giới chi lực của người ta, còn không ngừng bị cắn trả nữa

Đầu tiên là Kim Sơn thế giới của Cổ Hình bị từng đám Thiên Hỏa chi lực khủng bố phun ra từ núi lửa đốt cháy đến thối rữa không chịu nổi, căn bản không thể tới gần Lăng Tiếu thì đã bị diệt sạch sẽ rồi.

Cùng lúc đó, ngọn lửa màu tím kia hình thành một đầu Kỳ Lân thần thú đáng sợ quét qua phía bên này.

Về phần kiếm ảnh thế giới của Kim Sát thì lại có băng sơn cường đại hoàn toàn ngăn nó lại, vô số băng thứ thỉnh thoảng lại trùng kích về sau, đông cứng những kiếm ảnh kia lại, mặt khác lại có vô số âm phong tử sát khí hung mạnh quét về phía hắn, ăn mòn khiến Kiếm Chi Thế Giới của hắn biến thành như từng thanh đồng nát sắt vụn.

Về phần đầu Sư linh thú cùng với Thử linh thú kia cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Ở trước mặt Kim Long thần thú cường đại chúng lộ ra không chịu nổi một kích, huống hồ còn có vài đầu Tam Nhãn Lang Vương cùng với vô số mạn đằng như xà ở bên cạnh hiệp trợ.

Hai đầu linh thú cường đại ứng phó cũng cảm thấy dị thường gian nan.

Cũng may đó đều là lực công kích hư ảo do Lăng Tiếu ngưng thành, cũng không phải là thần thú chân thật, chúng vẫn đang dựa vào thực lực cường hãn chèo chống lấy, tạm thời không có bao nhiêu tổn thương, chỉ là quanh thân lại nhiều thêm không ít vết thương.

Lăng Tiếu duy trì thế giới chi lực cũng không được tốt lắm, nếu không phải dựa vào tinh thần lực cường đại cùng với sự bất phàm của thế giới chi lực thì hắn khó mà ngăn lưỡng Đại Đế giai trùng kích, nhưng dù thế thì hắn lấy một địch bốn cũng cảm thấy dị thường cố hết sức, tiêu hao phi thường khổng lồ.

Hai tên Đế cấp và hai đầu thất giai linh thú cũng không phải đám Diêu Cuồng có thể sánh được, đơn thuần dùng lực lượng khắc chế được bọn hắn, Lăng Tiếu đã đủ để tự ngạo rồi.

- Nhất định phải phải giải quyết một tên trước mới được!

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng lại trên người Kim Sát.

Lăng Tiếu không lập tức ra tay diệt sát hắn, bởi vì người này còn giá trị lợi dụng, hắn tu luyện cao cấp tinh thần chú đã đại thành, giờ là lúc tốt nhất để thi triển.

Muốn suy diễn đại phương thế giới chi lực cần Tinh Thần Giới làm cầu nối, mới có thể thời gian dài giữ gìn chiến đấu, bày ra uy lực càng cường đại.

Nếu hắn hiện giờ xuất kỳ bất ý thi triển cao cấp tinh thần chú với Kim Sát thì..., tuyệt đối có hiệu quả.

Lăng Tiếu cũng nghĩ liền làm, hắn phân tâm nhị dụng, một bên bảo toàn thế giới chi lực tiếp tục phát ra uy lực cường hãn, bên kia lại hình thành từng đạo tinh thần phù văn huyền ảo bay nhanh ra khỏi thức hải.

Kim Sát cũng đang toàn lực ngăn cản âm phong tử sát khí không chỗ nào không có kia, hắn chỉ cảm thấy khí thế cường đại hiện lên trên trán mình đang không ngừng bị ăn mòn lấy, khiến hắn sinh ra một loại sợ hãi theo bản năng.

Đó là một loại uy hiếp tử vong, hắn làm một gã sát thủ nhiều năm, đối với loại trực giác này rất rõ ràng

- Đây là lực lượng gì, thật quỷ ý!

Kim Sát mí mắt nhảy dừng, sinh ra một cổ bất an không rõ.

Hắn sinh ra ý niệm muốn chạy trốn, bởi vì hắn phát giác một khi bị những năng lượng quỷ ý này dính vào dù chỉ một chút thôi cũng chỉ có đường chết.

Thế nhưng ngay khi hắn muốn triệu hoán linh thú của mình lại cùng rút lui thì trong Tinh Thần Giới của hắn như có thứ gì đó xông vào vậy, khiến hắn lâm nguy cơ tuyệt đại.

Trong Song tầng Tinh Thần Giới của hắn, ở phía trên chính là tình cảnh thế giới chi lực của hắn, mà ở bên dưới đương nhiên là tinh thần thức hải rồi, chỉ là tinh thần thức hải của hắn so với tinh thần thức hải của Lăng Tiếu đâu đáng nói tới, quả thực là gặp dân chơi thứ thiệt.

Cao cấp tinh thần chú Lăng Tiếu mang theo phương thức cực kỳ rườm rà không ngừng trùng kích tới tinh thần thức hải Kim Sát.

Cùng lúc đó, bộ dáng Kim Sát cũng xuất hiện trong thức hải hắn, hắn vẻ mặt sợ hãi kinh hô:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao lại có những phù văn này ở đây?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1256 - Đào Ngũ. (2)

Kim Sát tuy kinh hoảng, nhưng cũng lập tức ra tay đánh tan những phù văn kia

Những phù văn này lại như có linh tính, rõ ràng có thể né tránh công kích của hắn, càng quấn quanh linh hồn hắn lại

Ngay khi Kim Sát chuẩn bị toàn lực xua tan những phù văn này thì thân thể hắn bị lực lượng Lăng Tiếu xâm nhập, khiến linh hồn lực của hắn cũng theo đó đại giảm, tâm thần trở nên vô cùng hoảng sợ.

Những tinh thần phù văn lục tục áp đặt vào hình thành Thiên Võng suy yếu lấy lực lượng linh hồn hắn.

Ah!

Kim Sát phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người ôm đầu nhảy lên, thế giới chi lực của hắn đã hoàn toàn biến mất, lực lượng của hắn cũng thu lại toàn bộ, chỉ đang không ngừng kêu thảm.

Bên kia Cổ Hình bị tiếng kêu thảm của Kim Sát dọa cho sợ hãi.

Hắn mặc dù không biết Kim Sát phát sinh tình huống gì, nhưng hắn có thể nghĩ được Kim Sát nhất định đã xong đời rồi.

Hắn áp súc lấy thế giới chi lực của mình, mấy chục Kim Sơn toàn bộ nện tới Kỳ Lân thần thú, đồng thời dẫn theo trường kiếm bay đến trước hộ thân linh thú của mình.

.

Trường kiếm hắn chém bay những thụ đằng dây dưa trên người linh thú, vội vàng hô một tiếng:

- Đi mau!

Sư linh thú kia nghe triệu hoán cũng khôn chần chờ nữa, chuẩn bị chạy trốn cùng Cổ Hình.

Thế nhưng vào lúc này tình huống đột biến

Đây Thử linh thú thuộc về Kim Sát kia lại đột nhiên nhào tới Sư linh thú của Cổ Hình.

Sư linh thú không kịp đề phòng, trên cổ bị cắn xuống một khối thịt lớn, máu tươi chảy đầm đìa, quả nhiên rất dọa người.

Rống!

Sư linh thú kia đau nhức phát ra một tiếng rống sợ hãi, đồng thời hai chân trước cực lớn vỗ xuống Thử linh thú.

Thử linh thú thể tích nhỏ hơn Sư linh thú rất nhiều, hơn nữa tốc độ phản ứng lại cực nhanh, lập tức lách mình tránh ra, vừa chuẩn bị táp tới nơi khác của Sư linh thú.

Sư linh thú há tình nguyện để một con chuột khi dễ, lúc này quay người lại quần nhau với nó.

Cổ Hình trong lúc nhất thời trợn tròn mắt!

Thử linh thú chẳng lẽ bị ổn dịch gì, rõ ràng ra tay với hộ thân linh thú của hắn.

- Chết tiệt, ông bạn già ta đến giúp ngươi!

Cổ Hình không đành lòng bỏ qua linh thú của mình, quát to một tiếng, rút kiếm giết tới thử linh thú.

Ngay khi trường kiếm hắn vừa đến trước người thử linh thú thì một đạo kiếm khí quỷ ý đã đâm qua bên cạnh hắn.

Cổ Hình phản ứng cũng cực nhanh, thân thể cấp tốc xoay tròn, phi thường may mắn thoát khỏi một kiếm kia.

Hắn liên tục rời khỏi trăm mét, nhìn xem người đánh lén kia, trong mắt toát ra vẻ không thể tin.

- Ngươi... Ngươi đây là có chuyện gì?

Cổ Hình kinh hãi nhìn Kim Sát đánh lén hắn quát to.

Hắn còn tưởng rằng là Lăng Tiếu có người khác mai phục ở đây, nhưng không ngờ lại là Kim Sát vừa rồi cũng hắn liên thủ giết Lăng Tiếu, điều này sao có thể khiến hắn không kinh hoảng?

Kim Sát không nói chuyện, trường kiếm trong tay nhộn nhạo ra vô số kiếm khí, bảo tới Cổ Hình, sát ý đầm đặc cũng không phải giả.

Cổ Hình coi như vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu chuyện gì, nhưng khi hắn thoáng nhìn Lăng Tiếu đang ôm hai tay xem cuộc vui thì hắn liền hiểu rõ việc này có quan hệ với Lăng Tiếu.

- Tiểu súc sanh rốt cuộc làm sao làm được?

Cổ Hình ở trong lòng kinh hô một tiếng, cũng không dây dưa với Kim Sát, hắn cưỡng ép bức kiếm khí Kim Sát ra, lần nữa gọi về hộ thân linh thú của mình toàn lực muốn trốn.

Đáng tiếc, hắn còn chưa chạy ra ngoài ngàn dặm, một đạo nhân ảnh đã chắn trước người hắn.

Lăng Tiếu ôm hai tay cười nhạt nói:

- Lão già kia, ngươi không muốn giết ta đoạt lại Kim Long Thương của Cổ gia các ngươi sao? Sao lại muốn chạy trốn rồi, chuyện này rất mất danh dự Cổ gia ah!

- Tiểu súc sanh, ngươi chớ đắc ý, chỉ bằng các ngươi còn không lưu được ta!

Cổ Hình hừ lạnh một tiếng, trong tay nhiều ra mấy khỏa đan dược ném vào miệng mình.

Lăng Tiếu cũng không biết Cổ Hình đến cùng dùng đan dược gì, khí thế lập tức tăng mạnh, thân thể gầy yếu kia tựa hồ bành trướng lên, trên trán cũng lộ ra gân xanh, hai tay cũng cũng thế.

- Rõ ràng tăng lên trung giai Huyền Đế, thật đúng là khá tốt, hẳn là Bạo Loạn Đế Đan đi, chỉ là lão nhân này ngày sau đừng mơ tiến giai nữa!

Lăng Tiếu cũng không vội động thủ, híp mắt nhìn Cổ Hình tăng cường thực lực.

Lúc này, Kim Sát cũng thối lui đến bên người Lăng Tiếu, phi thường cung kính nói

- Phương Thần, bái kiến chủ nhân!

Phương Thần, đây là tên của Kim Sát, hắn đã bị cao cấp tinh thần chú của Lăng Tiếu khống chế, tinh thần ý chí Lăng Tiếu đã chiếm cứ chỗ sâu nhất trong linh hồn hắn, tất cả ý chí và cách nghĩ của hắn đều nằm trong sự khống chế của Lăng Tiếu.

Cao cấp tinh thần chú và trung cấp tinh thần chú có khác nhau rất lớn, đó chính là người bị hạ chú vẫn có tư duy độc lập và cách nghĩ của mình, còn có thể tiếp tục tu luyện tiến giai, chỉ là phương diện chủ đạo ý thức đã hoàn toàn trung thành với Lăng Tiếu, phảng phất như Lăng Tiếu chính là phụ mẫu tái sinh của hắn vậy, lời Lăng Tiếu nói hắn sẽ tuyệt đối phục tùng.

Đây mới là chỗ tinh yếu thần kỳ nhất của Khống Thần Quyết.

Thử nghĩ chút xem,, nếu như Lăng Tiếu dùng tinh thần lực thao túng chúng cường giả thì trong Trung Vực còn ai có thể địch lại hắn nữa!

- Ân, về sau cứ ở cạnh ta đi!

Lăng Tiếu rất đạm mạc nói.

Đối với loại địch nhân đã từng ám sát mình này có thể lưu lại hắn đã là phúc khí của hắn rồi, Lăng Tiếu tự nhiên không có khả năng đối đãi với hắn như bọn người Tàn Báo, Lưu Quần.

- Chủ nhân, thực lực của hắn đang tăng cường, còn không ra tay sẽ không kịp nữa!

Phương Thần nhắc nhở nói.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Về sau gọi ta thiếu gia là được rồi, ta quả thật đang đợi hắn cường đại hơn, bằng không chơi cũng không vui

Thanh âm của hắn vừa dứt, dược lực Cổ Hình cũng hoàn toàn bạo phát.

Thực lực Cổ Hình đã đạt đến trung giai Huyền Đế, hơn nữa lực lượng tựa hồ có dấu hiệu không thể khống chế nổi, đôi mắt cũng đỏ bừng lên.

- Tiểu súc sanh, có thể bức ta đến mưc này, ngươi chết cũng đủ để tự ngạo rồi!

Cổ Hình u lãnh nói một tiếng, sau đó thân thể nhẹ rung một cái, quần áo trên thân đều bị chấn tan, lộ thể hồn tràn đầy.

Thế giới chi lực của hắn lại một lần nữa suy diễn ra, từng tòa Kim Sơn càng thêm cường tráng, số lượng cũng nhiều hơn trước nhiều.

- Chết đi cho ta!

Cổ Hình quát to một tiếng, thôi động từng tòa Kim Sơn ép tới Lăng Tiếu, tốc độ và lực lượng đều nhanh hơn trước nhiều.

Lăng Tiếu chiến ý nghiêm nghị, giơ Kim Long Thương, vọt vào chính giữa Kim Sơn thế giới của Cổ Hình.

Có vài Kim Long trùng kích ra, long ngâm vạn dặm, long vĩ quét ngang, từng tòa Kim Sơn đánh cho nát bấy.

Chỉ là những Kim Sơn này lại như vô cùng vô tận vậy, vẫn đang càng không ngừng đập tới, Lăng Tiếu dần dần chống đỡ dị thường cố hết sức, hổ khẩu hắn cũng bị chấn cho tràn ra vết máu.

- Lực lượng trung giai Huyền Đế quả nhiên khủng bố, bất quá... Như vậy còn không lấy được mạng Lăng Tiếu ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1257 - Thật Sự Là Một Tên Chịu Ngược Đãi Cuồng!

Lăng Tiếu thì thào nói một câu, tiếp theo rống lớn một tiếng, thế giới chi lực lần nữa suy diễn ra.

Hai cổ thế giới lực lượng bất đồng lại một lần nữa nện vào nhau, phát ra tiếng oanh tạc đinh tai nhức óc.

Lúc này, thái cổ thế giới chi lực của Lăng Tiếu cũng không giành được chút chỗ tốt.

Bởi vì Kim Sơn của Cổ Hình thật sự quá mức khủng bố cường đại, đã không phải là lúc đê giai Huyền Đế có thể so sánh được nữa.

Thụ đằng, băng thứ, âm phong tử sát chi sắc, Thiên Hỏa cùng với thần thú... Tất cả năng lượng đều bị những Kim Sơn cường đại kia va chạm đến thất linh bát lạc.

Tuy rằng những Kim Sơn kia cũng có tuyệt đại bộ phận bị hủy diệt, nhưng so sánh ra, Lăng Tiếu chật vật hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu không thể không mang theo Kim Long Thương, thi triển ra Bá Long Thương Quyết, phối hợp với thế giới chi lực cùng nhau xuất kích.

Chính hắn cũng không biết đã bị Kim Sơn kia đập phá bao nhiêu lần, nếu không phải hắn có thân thể có thể so với thánh khí thì lúc này đã sớm bỏ mạng rồi.

Lăng Tiếu như một chiếc thuyền nhỏ thân trong bão tố, bị hung hăng hành

hạ lấy, phảng phất tùy thời đều có thể lâm vào kết cục thuyền hủy người vong vậy.

Cổ Hình nhìn Lăng Tiếu bị áp chế, lộ ra dáng cười dữ tợn hét lớn:

- Ha ha, ngươi không phải vừa rồi cuồng vọng sao? Sao giờ không cuồng vọng nữa, xem lão phu nện ngươi thành bánh thịt đây.

Cổ Hình đắc ý cười lớn, càng không ngừng khống chế từng tòa Kim Sơn điên cuồng nện xuống.

Công kích dày đặc cuồng bạo hoàn toàn hủy diệt thái cổ thế giới của Lăng Tiếu.

Sơn lĩnh ở phía dưới bọn hắn, cây cối hoa cỏ cũng bị năng lượng lan xuống hủy diệt, chỉ còn lại từng cái hố to sâu không thấy đáy.

Ngũ Thải Lưu Ly Long Lân Chiến Giáp của cũng dần dần xuất hiện ít vết rạn, khóe miệng của hắn đã toát ra vết máu màu vàng, hắn đã chịu nội thương không nhẹ.

Thế nhưng trên mặt hắn vẫn mang biểu lộ hưng phấn, cũng không vì bị đè đánh mà sợ hãi.

Nếu người khác trông thấy hắn như thế, nhất định sẽ thầm mắng

- Thật sự là một tên chịu ngược đãi cuồng!

- Lão thất phu, lực lượng của ngươi vẫn quá nhỏ, lại thêm chút sức đi, ngươi cứ tiếp tục như vậy, ta vĩnh viễn cũng không chết được.

Lăng Tiếu kêu to, trong tay giơ Kim Long Thương, không ngừng ứng phó

năng lượng Kim Sơn.

Cổ Hình giận dữ, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu còn năng lực như vậy, không chỉ không khiến Phương Thần ra tay, mà hắn vẫn còn thừa lực chống đỡ ngăn cản thế giới chi lực của hắn.

- Nếu ngươi đã muốn chết nhanh thì ta sẽ thành toàn ngươi!

Cổ Hình âm lạnh xuống, trường kiếm trong tay mang theo từng đạo cầu vồng màu vàng chém xuống đầu Lăng Tiếu.

- Hắc hắc, tới đúng lúc lắm!

Lăng Tiếu tương đối đắc ý cười lạnh nói.

Hắn chính là cố ý kích cho Cổ Hình tự mình đến chém giết hắn, bằng không bằng hắn muốn hủy diệt thế giới chi lực, đến trước Cổ Hình không biết phải gặp bao nhiêu trắc trở nữa, mà hắn lại không muốn dùng tinh thần lực tiêu diệt một đối thủ tốt như Cổ Hình, bởi vậy mới dùng thân phạm hiểm.

Hắn làm như vậy, đương nhiên cũng có suy nghĩ của mình

Chỉ thấy một cánh tay khác một mực không nhúc nhích của hắn chém tới Cổ Hình, một ngón tay như Cột Chống Trời, mang theo một cổ khí thế không hiểu.

Chẳng biết tại sao, Cổ Hình nhìn ngón tay này lại có một loại cảm giác luống cuống.

- Mặc kệ có gì cổ quái, ngươi vẫn phải chết!

Kim kiếm của hắn đã chém xuống đầu Lăng Tiếu.

Cũng ngay khi kiếm hồng sắp chém xuống đầu Lăng Tiếu, ngón tay kia của Lăng Tiếu bỗng nhiên bắn ra một điểm ánh sáng.

Điểm ánh sáng ấy cũng như lưu ly chiến giáp của hắn vậy, ngũ thải tân phân, lộ ra đặc biệt chói mắt.

Ánh sáng rõ ràng là một đạo chỉ mang, một đạo chỉ mang ngũ sắc cường đại có thể đoạn ngọc phân kim, hủy diệt Thiên Địa.

Đây là linh lực toàn thân Lăng Tiếu, cũng thu nạp tất cả linh khí ở chung quanh tập trung vào một ngón tay này.

Tam phân thần chỉ đoạn ngọc phân kim chỉ!

XÍU... UU!!

Chỉ mang lập tức bành trướng lên, một tiếng chói tai như tê thiên liệt địa vang lên.

Kiếm hồng mà Cổ Hình chém tới như huyền khí đánh lên linh khí vậy, lập tức tán loạn, mà chỉ mang kia vẫn đang dùng một loại tốc độ cực nhanh đnáh tới Cổ Hình.

Cổ Hình đồng tử co rụt lại, hắn muốn lập tức trốn chạy, đáng tiếc phát hiện mình và đối phương đã cách quá gần, mà tốc độ chỉ mang cũng siêu nhanh, ngay cả mí mắt cũng không kịp nháy lấy một cái đã đến trước người hắn.

Không!

Cổ Hình không cam lòng rống lên, đáng tiếc cũng không thể thay đổi được kết cục

Phanh!

Thân thể Cổ Hình bị chỉ mang khủng bố kia trực tiếp đánh nát bấy, một bãi huyết vụ tung bay, mà năng lượng chỉ mang vẫn bay đi thật xa, như một đạo thải hồng vượt qua thiên địa vyaaj, thật lâu sau mới hoàn toàn tiêu tán.

Một ngón tay đáng sợ, một ngón tay hủy thiên diệt địa!

Đoạn ngọc phân kim chỉ này Lăng Tiếu một mực vẫn rất ít dùng, bởi vì mỗi lần dùng đều sẽ rút sạch linh lực hắn.

Cũng may thực lực hắn hiện giờ đã tăng lên rất lớn, hiện giờ sử xuất đoạn ngọc phân kim chỉ cũng không còn tiêu hao sạch sẽ như trước, ít nhất có thể đánh ra hai ba chỉ.

Cổ Hình vừa chết, Kim Sơn thế giới cũng theo đó biến mất.

Áp lực Lăng Tiếu buông lỏng, khí thế cả người lập tức tiêu tán hơn phân nửa, hắn lộ ra một nụ cười khổ:

- Tam phân thần chỉ thật sự cường đại, dùng thực lực của ta có lẽ cũng có thể dùng ra chỉ thứ hai tam phần thiên hạ, chỉ là nếu vậy thì linh lực của ta sẽ mất sạch, vẫn nên đợi sau khi vào Đế cấp hẳn luyện a!

Tiếp theo, thân ảnh Lăng Tiếu bay tới nơi Cổ Hình bị oanh giết, hắn hư không một trảo, trong tay nhiều ra một khỏa hạt châu màu vàng.

Lăng Tiếu thoả mãn khẽ cười một cái:

- May mắn Đế Đan còn không bị hủy!

Không sai, hạt châu trong tay Lăng Tiếu chính là Đế Đan mà Cổ Hình khi

còn sống ngưng tụ thành.

Đế đan tuy rằng không cách nào khiến người trực tiếp hấp thu, nhưng lại là tài liệu duy nhất để luyện chế cực phẩm Huyền Đế Đan

Lăng Tiếu ở Chiến Loạn Uyên mặc dù thu hoạch không ít, nhưng thứ tốt này không ai chê nhiều cả.

Phương Thần đi tới bên người Lăng Tiếu quan tâm nói:

- Thiếu gia ngươi không sao chứ?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Không có việc gì!

Tiếp theo hắn thoáng nhìn qua Phương Thần nói:

- Nói tin tức trong Sát Thiên bọn ngươi cho ta nghe đi!

Phương Thần không chần chờ, lập tức nói tin tức hắn biết cho Lăng Tiếu.

Phương Thần là sát thủ thuộc về cấp bậc Kim Sát, thứ biết được nhiều hơn Ngân Sát nhiều.

Thì ra tổng bộ chính thức của tổ chức Sát Thiên ở một nơi cực kỳ bí mật tại Trung Vực, một nơi thường nhân vốn không thể tưởng nổi.

Mà thế lực tổ chức bọn hắn rõ ràng phi thường khổng lồ, lớn đến mức khiến Lăng Tiếu cảm thấy có chút khó tin!

Hắn vẫn cho là Sát Thiên nhiều nhất chỉ cường đại như Tứ phẩm tông môn đã xem như nghịch thiên rồi.

Thế nhưng nghe Phương Thần nói xong mới biết tổ chức Sát Thiên cũng không kém gì mười tám phương thế lực lớn, thậm chí còn cường đại hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1258 - Vững Vàng Phát Triển. (1)

Ngọc, kim, ngân, đồng, thiết số lượng các loại sát thủ không đồng nhất, bọn họ đều phân tán ở các nơi nhận nhiệm vụ, rất ít khi tập trung cùng một chỗ, nếu quả thật tập trung cùng nhau sẽ là một lực lượng phi thường đáng sợ.

Lăng Tiếu không khỏi sinh ra hứng thú nồng đậm với nó.

Nếu có thể thu lực lượng này cho mình dùng thì sẽ có tràng diện thế nào đây?

Có lẽ khi đó có thể trực tiếp khiêu chiến Hắc Ma Môn rồi!

Bất quá, Lăng Tiếu cũng không phải người lý tưởng chủ nghĩa, hắn cũng không cho rằng mình có thể dễ dàng thu phục được Sát Thiên.

Tất cả để ngày sau từ từ tính đi.

Chém giết Cổ Hình, Lăng Tiếu đối với thực lực của mình đã có một nhận thức mới.

Hắn có thể chiến thắng đê giai Huyền Đế, nhưng so với trung giai Huyền Đế vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Phải biết rằng Cổ Hình chẳng qua chủ là loại ngụy trung giai Huyền Đế, là dựa vào đan dược tạm thời trùng kích đến.

Nếu thật sự là trung giai Huyền Đế, dưới tình huống tình huống Lăng Tiếu không sử dụng tinh thần lực, chỉ sợ vẫn khó mà chống đỡ.

- Vẫn phải đợi thực lực mạnh hơn chút nữa mới khiêu chiến trung giai Huyền Đế a!

Lăng Tiếu ở trong lòng khẽ thở dài.

Trước đây, hắn dùng Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu đại lượng tử khí, cho rằng thực lực có thể tăng lên một chút, nhưng cuối cùng cũng không bao nhiêu.

Lăng Tiếu cũng không phải oán trách gì, lúc Tiên Thiên Âm Phong Châu đối phó Kim Liệt U Châu đã tiêu hao quá lớn, nhữn tử khí này chẳng qua chỉ khiến nó khôi phục, hơn nữa tăng lên một chút, không có có lực lượng dư thừa phản hồi cũng là bình thường.

Về phần, Cổ Tiểu Hà chạy trốn, Lăng Tiếu cũng không đi đuổi.

Dù sao sớm muộn cũng phải khai chiến với Cổ gia, trước sau cũng gặp lại, đến lúc đó giải quyết luôn một lần đi!

Cổ Hình đã chết, hộ thân linh thú của hắn cũng tự nhiên cũng chết đi, chủ tớ khế ước quả thật rất không công bằng

Lăng Tiếu lấy thú đan của Sư linh thú ra, cho Kim Sắc Lang Vương ăn vào, nó cũng sắp đến lúc tiến vào hàng ngũ thất giai rồi.

Nếu đạt đạt tới bình cảnh này thì thú đan cần nuốt cực kỳ nhiều, huống chi Kim Sắc Lang Vương còn là linh thú song thuộc tính, thú đan cần thiết để tiến giai nhiều hơn linh thú bình thường nhiều.

Làm xong tất cả, Lăng Tiếu mang theo Phương Thần bay về Phong Vân Thành.

Bên ngoài Phong Vân Thành, trên mặt đất có một mảnh thi thể Xà Chủy Hắc Nha cùng với rất nhiều thị huyết biên bức, rất nhiều vết máu vẫn đang nhỏ giọt chảy xuôi, một cổ hương vị tinh thối cực kỳ khó nghe, khiến mọi người có một loại cảm giác muốn nôn ọe.

Trong đám thi thể hai loại linh thú này, cũng có không ít thi thể và bộ phận thân thể của võ giả nhân loại.

Hiển nhiên trong phiên đại chiến vừa rồi cũng có không ít người tử vong.

Huyền Diệu sai người lấy ra toàn bộ thú đan trong thân thể, phân chia ra những tài liệu còn có thể sử dụng.

Đây là một phần tài phú không hề nhỏ!

- Thiếu gia lâu như vậy vẫn chưa trở về, nếu không ta đuổi qua xem thử?

Phong Nha cau mày nói với Huyền Diệu.

Tự sau lần ở tầng hầm ngầm, Phong Nha đã triệt để bội phục sùng kính Lăng Tiếu, lòng trung thành đối với Lăng Tiếu cũng tăng lên, ước hẹn mười năm gì đó đã sớm bị hắn vứt ra sau đầu rồi, hắn đã quyết tâm đi theo Lăng Tiếu làm lớn một phen.

Huyền Diệu khẽ lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, thiếu gia hắn tuyệt đối không việc gì đâu.

Phong Nha do dự một chút, cũng không nói gì thêm nữa.

Mà Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh ở trên tường thành lại bị một phen giết chóc vừa rồi dọa cho kinh hãi

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng có thể làm được một bước này, chỉ sợ không đến trăm năm nữa là có thể sánh vai với Phong gia chúng ta rồi.

Phong Vô Ảnh nhịn không được khẽ thở dài nói.

Lăng Tiếu giờ mới nhiêu tuổi chứ, mà hai ba năm trước hắn vẫn chỉ là trung giai Địa Hoàng, giờ không chỉ đã là cao giai Thiên Tôn, mà thủ hạ cũng có một đám người tài ba dị sĩ, lại càng đã chiếm thành xưng Vương.

Cái này khiến trong lòng Phong Vô Ảnh có chút cảm khái, trong lòng ẩn ẩn sinh ra cảm giác tôn sùng Lăng Tiếu.

Phong Nhã Hinh cũng gật đầu nói:

- Ta cảm giác, cảm thấy hiện giờ thấy được còn không phải toàn bộ thực lực của Lăng Tiếu, có lẽ, hắn vẫn còn nhiều chuyện khiến chúng ta không thể tưởng được, ta chỉ có thể nói Cổ Sát Lệnh mà Cổ gia tuyên bố chỉ sợ sẽ phải mất đi hiệu lực rồi, có lẽ đây cũng là chuyện sai lầm lớn nhất của họ.

- Ha ha, mười tám phương thế lực lớn đã an nhàn quá lâu, Phong gia chúng ta một mực đều bị bài danh phía sau, nếu không phải cô cô đang tọa trấn thì chỉ sợ chúng ta đã bị loại rồi, vốn trong tộc kí thác hy vọng vào trên người biểu muội, nhưng nàng cuối cùng không phải lớn lên ở Phong gia chúng ta, Nhã Hinh, tương lai Phong gia còn cần nhờ vào ta và ngươi ah!

Phong Vô Ảnh uống một ngụm rượu, trên mặt lộ ra vài phần thần sắc kiên định nói.

Hắn những năm gần đây quá mức phóng túng bản thân, có lẽ đã đến lúc nên lần nữa cố gắng phấn đấu rồi

Phong Nhã Hinh nhìn thoáng qua thân ảnh Cát Bối Hân ở không xa lẩm bẩm

nói:

- Có lẽ sự quật khởi của Phong gia chúng ta sẽ đúng như lời cô cô nói, Hân muội sẽ là phúc tinh của Phong gia chúng ta cũng không chừng!

Sâu trong cặp mặt đẹp của nàng lộ ra vài phần phức tạp không hiểu, tựa hồ mang theo hâm mộ, mê hoặc...

Sưu sưu!

Hai tiếng phá phong rất nhanh từ xa phương lướt về.

Mọi người thấy Phương Thần ở sau lưng Lăng Tiếu thì thần sắc hơi đổi.

Tàn Báo cưỡi ma giáp báo hăng hái tiến lên, giơ Phệ Huyết Ma Đao hét lớn:

-Thiếu gia ngươi tránh ra, để ta tới chém hắn.

Lưu Quần, Dương Tiên Phong cùng với Vương Đằng cũng từ mấy phương hương vây quanh lấy Phương Thần, để ngừa hắn đào thoát.

Lăng Tiếu ngăn cản nói:

- Không nên, Phương Thần là người của chúng ta rồi!

Vài tên Đế cấp thần sắc cứng đờ, bọn hắn đều không rõ lời này là có ý gì.

Tàn Báo lo lắng nói:

- Thiếu gia, người Sát Thiên sẽ không phản bội, nếu nhiệm vụ bọn hắn thất bại gì bình thường đều chọn tự sát, hắn nhất định là đang làm bộ...

Hắn còn chưa dứt lời, Lăng Tiếu đã chặn lời hắn:

- Ta biết rõ các ngươi lo lắng cái gì, Phương Thần đã bị ta dùng ngôn từ cảm hóa rồi, thật tình đầu hàng chúng ta, việc này các ngươi không cần nhiều lời, ta tự có chừng mực!

Phương Thần đã bị hắn hạ cao cấp tinh thần chú, ở trong mắt Phương Thần, Lăng Tiếu còn thân hơn cả cha mẹ hắn, sao có thể phản bội được?

Trừ phi Lăng Tiếu có một ngày bỏ mình thì Phương Thần mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Lăng Tiếu!

Tàn Báo do dự một chút, từ trong ánh mắt Lăng Tiếu tựa như hiểu rõ gì đó, lúc này cung kính khom người với Lăng Tiếu không nói thêm gì nữa.

Tàn Báo cũng đã bày tỏ thái độ rồi, Lưu Quần, Dương Tiên Phong cùng với Vương Đằng tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ là trong lòng đều đang kỳ quái, thiếu gia bọn họ làm sao để hàng phục sát thủ cấp bậc Kim Sát chứ, bọn hắn đều sẽ không tin bằng vào ba tấc miệng lưỡi lại khiến một gã Huyền Đế cam tâm tình nguyện đi theo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1259 - Vững Vàng Phát Triển. (2)

Lăng Tiếu lập tức trở lại trên tường thành, Huyền Diệu nhìn thoáng qua Phương Thần, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc, bất quá hắn cũng không lo lắng như bọn Tàn Báo, ngược lại vui vẻ nói:

- Chúc mừng thiếu gia lại được trợ thủ đắc lực!

Lăng Tiếu nháy mắt một cái nói:

- Thần côn chính là thần côn, xem ra cái gì cũng không thể gạt ngươi!

Dừng chút hắn hỏi:

- Vừa rồi thương vong thế nào?

- Chết 56 tên Thiên Tôn, hơn bốn trăm Địa Hoàng, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều chịu chút tổn thương!

Huyền Diệu đáp.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu lạnh nhạt nói:

- Ân, ta đã biết, dùng chút giá lớn ấy ngăn cản mấy vạn linh thú cũng đủ tự ngạo rồi, trở về thông kê danh sách một chút rồi ban thưởng!

Kỳ thật, Lăng Tiếu ngay từ đầu nếu để Phong Nha ra tay sẽ không có những thương vong này!

Nhưng Lăng Tiếu lại không muốn bạo lộ át chủ bài quá sớm, để người khác biết rõ trong Phong Vân Thành bọn hắn có thánh giai, đồng thời cũng hi vọng hiểu rõ xem thử những người bọn hắn mời chào mỗi người đều có giác ngộ bán mạng thay hắn không?

Nếu như ngay cả những nguy cơ nhỏ này cũng không ngăn được vậy ngày sau làm sao thay hắn vĩnh viễn thủ thành trì, thay hắn trung thành làm việc chứ?

Một tướng công thành vạn cốt khô!

Con đường xưng Vương thành Hoàng đã chú định phải đổ máu tử vong, không có thực lực tự nhiên phải bị loại bỏ.

Lăng Tiếu cũng không có ý định cứ vĩnh viễn thủ một phương.

Chỉ có trải qua chiến đấu tẩy lễ, mới có thể khiến tất cả mọi người bảo trì cảm giác nguy cơ cao độ, ai không muốn chết thì phải không ngừng vươn lên, chỉ có thực lực càng mạnh mới có thể sống lâu hơn.

...

Sau trận chiến này, mọi người trong thành đều đã ý thức được thực lực phủ thành chủ rất cường hãn.

Rất nhiều võ giả cùng với đám thương khách, các bình dân đều cảm thấy dừng chân ở Phong Vân Thành tuyệt đối sẽ không dễ gì gặp phải chuyện không may.

Cho nên, có rất nhiều người bắt đầu chính thức ở lại Phong Vân Thành.

Đồng thời, cũng có rất nhiều người bắt đầu từ các nơi dần chuyển nhà qua.

Phong Vân Thành bắt đầu tiến vào giai đoạn vững vàng phát triển, các loại cửa hàng lục tục tăng lên, thành dân cũng dần dần tăng nhiều, mà giao dịch tự do cũng trở nên vô cùng phồn thịnh, võ giả lui tới các nơi cũng nối liền không dứt.

Ở mặt Bắc Phong Vân Thành dựa vào Tử Vong sơn mạch, là nơi rất nhiều võ giả thích tầm bảo, mà Phong Vân Thành là nơi đặt chân gần nhất, tự nhiên sẽ nhờ đó mà phát triển cực nhanh.

Các loại sản nghiệp như quán rượu, kỹ viện cũng bắt đầu trở nên vô cùng thịnh vượng.

Phủ thành chủ cũng không trực tiếp can thiệp thương gia từ bên ngoài đến, bọn hắn chỉ để ý mỗi tháng thu lấy thu nhập nhất định, đồng thời cũng phái người quản lý mấy sản nghiệp lớn nhất thôi.

Thu nhập phủ thành chủ ngoại trừ những thứ này ra, thu nhập lớn nhất vẫn là dựa vào truyền thâu trận vãng lai thu lấy huyền tinh kếch xù, phí vào thành, cùng với đấu giá hội mỗi tháng, mấy hạng này đều là một trong mấy loại chủ yếu để phát triển thành trì.

...

Sau khi tất cả đi vào quỹ đạo thì Lăng Tiếu rất ít quản lý sự vụ trong thành nữa.

Đối với công sự phòng ngự và quản lý đều toàn quyền giao cho Huyền Diệu chỉ huy.

Quyền lực của Huyền Diệu cũng gần với Lăng Tiếu, vài tên Huyền Đế cấp đối với hắn cũn vô cùng cung kính.

Huyền Diệu đầu tiên ở bốn phía thành trì bày ra trận pháp thất giai cỡ lớn, để ngừa địch nhân tập kích, lại ở trong phạm vi phủ thành chủ t bố trí các loại trận pháp, đồng thời chọn ra các Thiên Tôn đảm nhiệmchức trưởng lão nội phủ trong phủ thành chủ, phân biệt quản lý tất cả vận hành trong thành.

Mà mỗi một chức vụ trong yếu đều được bọn người Lăng Tiếu tầng tầng tuyển hconj, chỉ có người qua khảo nghiệm trung tâm mới được đảm nhiệm.

Không chỉ thế, Huyền Diệu càng chọn lựa ra một đám võ giả tư chất không tệ bắt đầu để bọn hắn tu luyện tổ hợp trận pháp.

Những công kích trận pháp này một khi diễn luyện thành công, bọn hắn liền có thể hợp lực chặn võ giả cao giai hơn mình nhiều.

Huyền Diệu làm ra nhiều trù tính như vậy cũng vì tương lai nghênh đón các loại khiêu khích.

Theo thực lực Lăng Tiếu đột nhiên tăng mạnh, Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn tốc độ tiến giai chậm chạp cũng không dám lãnh đạm, nhao nhao bế quan, tranh thủ không thể bị Lăng Tiếu bỏ qua quá xa, bằng không, một ngày nào đó các nàng sẽ lạc đi bước chân đi theo Lăng Tiếu, vậy thì chỉ có thể bị loại bỏ.

Đối với nữ nhân của mình, Lăng Tiếu chưa bao giờ keo kiệt cả, hắn cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện tốt cho các nàng để các nàng tăng nhanh thực lực.

Thời kỳ quá độ vững vàng không có quá nhiều gợn sóng kinh người.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn lựa chọn bế quan tĩnh tu thì lại có một người đột nhiên tới chơi.

Người tới khiến Lăng Tiếu có chút không tưởng được, rõ ràng là thất phẩm Luyện Dược Sư Ô Phục trước đây ở Cốc gia từng có chút ân oán.

Hôm nay tinh thần trạng thái của hắn đã tốt hơn trước nhiều.

Bị đồ đệ duy nhất của mình phản bội, là một chuyện khiến người rất đau lòng.

Lúc trước, Lăng Tiếu dùng tốc kết hoa cứu được hắn, vốn hy vọng có thể thu tên thất phẩm Luyện Dược Sư này, nào ngờ lúc hồi phục tâm tình Ô Phục như đã chết, lại không hề có ý đi theo hắn.

Lăng Tiếu cũng không hy vọng đi theo hắn là một cái xác không hồn, cho nên chỉ cần một nửa trân tàng của hắn, không yêu cầu hắn đi theo mình.

Không ngờ, hắn hiện giờ rõ ràng lại tự mình tìm đến cửa.

- Không nghĩ tới Ô đại sư lại tìm đến nơi nhỏ bé này, thật sự là không đón tiếp từ xa ah!

Lăng Tiếu vẫn rất khách khí có chút chắp tay nói với Ô Phục.

Sau một khắc, Ô Phục làm ra một động tác khiến Lăng Tiếu kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn quỳ gối xuống nói với Lăng Tiếu:

- Ô Phục có mắt không nhìn được Thái Sơn, không nghĩ tới Lăng thành chủ đã là thất phẩm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật, kính xin Lăng đại sư thu lưu Ô Phục ta, Ô Phục nguyện đi theo Lăng thành chủ, muôn lần chết không chối từ!

Đan Hội Đại Bỉ đã qua hai năm rồi, Ô Phục sớm nhận được tin tức Lăng

Tiếu đạt được hạng đầu ở Đan Hội Đại Bỉ, rõ ràng một lần hành động luyện chế thành thất phẩm đan dược, hơn nữa còn một lần luyện chế ra hai khỏa cực phẩm Huyền Đế Đan, thủ đoạn luyện đan bực này đã triệt để chấn động thiên hạ

Lúc Ô Phục ở Cốc gia, lúc ấy Lăng Tiếu bế quan thường sẽ có dị tướng xuất hiện, lúc ấy hắn và Cốc Tần đã cảm thấy Lăng Tiếu là thất phẩm Luyện Dược Sư, nhưng lúc đó hắn vẫn còn ở đáy nhân sinh nên không đề ý đến mọi chuyện.

Về sau Ô Phục mang theo tâm tình nản lòng thoái chí rời khỏi Cốc gia.

Trải qua một thời gian ngắn suy nghĩ sâu xa, hắn dần dần cũng thoát khỏi bi thống

Cũng hiệp xảo vào lúc đó, đã nghe được tin tức truyền đến từ Dược Đô, Lăng Tiếu lực áp rất nhiều Luyện Dược thiên tài, một lần hành động đoạt được hạng đầu Đan Hội Đại Bỉ.

Tin tức này khiến Ô Phục phải kinh ngạc, trong nội tâm dần dần sinh ra vài tia hối hận.

Hắn nhận ra tiềm lực của Lăng Tiếu, trẻ như vậy đã đạt đến thất phẩm Luyện Dược Sư chi cảnh, ngày sau nâng cao một bước cũng không phải việc gì khó, nếu đi theo hắn, ngày sau hắn trình độ luyện đan của mình cũng sẽ tăng lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1260 - Ô Phục Đến Đầu.

Về sau lại nghe nói Lăng Tiếu bị Cổ gia hạ Cổ Sát Lệnh, hơn nữa hắn còn biến mất ở Dược Đô.

Ô Phục cho rằng Lăng Tiếu có lẽ đã xảy ra bất trắc gì đó nên trong lòng cũng cảm thấy tiếc nuối thay Lăng Tiếu.

Không ngờ, gần đây lại liên tục truyền ra các chuyện kinh người mà Lăng Tiếu làm ở Phong Vân Thành.

Trước phá tử vong chi mê của Phong Vân Thành, càng lấy một địch vạn, chém giết dong binh liên quân, không lâu lại dẫn người ngăn giết mấy vạn linh thú, càng chém giết Huyền Đế Cổ gia và sát thủ Sát Thiên.

Trong lúc nhất thời, Lăng Tiếu uy phong vô lượng, chấn động mỗi mọi ngóc ngách Trung Vực.

Ô Phục cũng cực kỳ kinh ngạc, cuối cùng trải qua một phen đắn đo nghiêm túc, hắn vẫn đến Phong Vân Thành.

Hôm nay Lăng Tiếu mới lập thế lực, nhất định là lúc đang cần người, hắn nếu đến đầu nhập không thể nghi ngờ là đưa than trong ngày tuyết, hẳn Lăng Tiếu sẽ không cự tuyệt.

Cũng chính vì thế, mới có một màn Ô Phục quỳ trước Lăng Tiếu như giờ.

Lần này hắn mang theo thành ý thật tình đến

Bằng không, dùng thân phận thất phẩm Luyện Dược Sư của hắn cũng không đến mức phải quỳ xuống hành lễ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn Ô Phục hiện giờ, tâm tình quả thật không giống nữa, thấy hắn thành ý như thế, trong lòng của hắn đã động.

- Ô đại sư ngươi không cần như thế, ngươi làm vậy sẽ hại chết tiểu tử đấy!

Lăng Tiếu cực kỳ khách sáo đỡ Ô Phục đứng lên.

Ô Phục kiên trì quỳ nói ra

- Kính xin Lăng thành chủ cho Ô Phục đi theo!

Lăng Tiếu nói:

- Luyện Dược Sư xuất sắc như Ô đại sư, vô luận gia nhập bất luận thế lực nào cũng tôn sùng như khách quý, vì sao giờ lại muốn đầu nhập vào tiểu tử chứ!

Quả thực, dùng thân phận Ô Phục, mặc kệ đi đến bất cứ tông môn, gia tộc nào cũng đều được cung phụng..., hắn cũng không hiểu Ô Phục sao lại hồi tâm chuyển ý nữa.

Ô Phục nghiêm mặt nói:

- Ta nguyện ý đi theo Lăng thành chủ có hai lý do lớn, thứ nhất là Lăng thành chủ có ân cứu mạng Ô Phục ta, Ô Phục ta vô cùng cảm kích, thứ hai là Lăng thành chủ trẻ tuổi như vậy là là thất phẩm Luyện Dược Sư, dùng thiên tư của Lăng thành chủ ngày sau muốn trở thành Thánh Dược Sư không tành vấn đề, cho nên Ô Phục muốn dính chút phúc khí của Lăng thành chủ, xem thử có thể khiến luyện đan thuật của mình tinh tiến không.

Lăng Tiếu nói:

- Ngươi trước đứng lên đi, ta cân nhắc chút đã.

Ô Phục lần này không kiên trì nữa, đứng lên, đầy chờ mong nhìn Lăng Tiếu.

Hắn cả đời này đối với luyện dược chi thuật cực kỳ si mê, bằng không hắn cũng không thể nào dựa vào tu vị bán đế có thể luyện chế ra thất phẩm đan dược, luyện dược thuộc như tánh mạng hắn vậy

Hắn tự nhiên cũng hi vọng mình một ngày kia có thể trở thành Thánh Dược Sư chí cao.

Hắn không có bất kỳ bối cảnh, cũng không có bất luận đan dược luyện dược hay pháp môn luyện chế nào ngoài bát phẩm cả, muốn thành tựu Thánh Dược Sư quả thật chỉ là si tâm vọng tưởng.

Trừ phi hắn có thể gia nhập thế lực lớn có Thánh Dược Sư tồn tại, có lẽ có thể trao đổi với nhân gia, khiến hắn có tiến bộ.

Thế nhưng muốn bất luận gã Thánh Dược Sư nào đó dốc túi tương thụ là chuyện tuyệt đối không thể.

Cho nên, hắn chỉ có thể đặt tương lai của mình lên người Lăng Tiếu.

Theo thiên phú và trình độ Luyên dược mà Lăng Tiếu biểu hiện ra thì ở sau lưng hắn nhất định có cao nhân chỉ điểm, bằng không hắn tuyệt không tin Lăng Tiếu dùng tuổi như vậy có thể đạt cảnh giới như giờ.

Mà hắn hiện giờ thật tình đến đầu nhập, tin tưởng Lăng Tiếu cũng sẽ không bạc đãi hắn.

Không thể không nói, tính toán của Ô Phục rất già dặn, cũng nhìn trúng Lăng Tiếu là một người làm đại sự, tuyệt đối sẽ không keo kiệt đối đãi cấp dưới.

Ô Phục đã nói ra lý do, Lăng Tiếu không lý gì cự người ngoài cửa cả.

Huống chi, hắn hiện giờ đang là lúc cầu tài như khát nước, có Ô Phục Gia nhập, đan dược cung cấp cho đấu giá hội cũng có người thay hắn giải quyết, mà hắn cũng có thể an tâm làm chủ thành đại nhân ở sau màn rồi.

- Ô đại sư, nếu ngươi đã thật tình đến đầu nhập, vậy sau này đây sẽ là nhà của ngươi, ngươi chính là nội phủ trưởng lão của Phong Vân Thành chúng ta, hi vọng chúng ta có thể cùng cố gắng, xông ra một phiến Thiên Địa.

Lăng Tiếu cao hứng nói.

Ô Phục nghe Lăng Tiếu chịu để hắn đi theo, lúc này đại hỉ nói:

- Đa tạ Lăng thành chủ!

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Tất cả mọi người đều gọi ta là thiếu gia, ngươi cũng gọi ta vậy là được, bằng không trực tiếp gọi Lăng Tiếu cũng được!

Luyện Dược Sư khó tìm, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không mang thân phận ra dọa Ô Phục.

Hắn xử sự như thế cũng kéo gần khoảng cách với cấp dưới, cũng là mị lực của hắn khiến cấp dưới muốn đi theo.

- Vâng thiếu gia!

Ô Phục cũng là già thành tinh rồi, lập tức làm quen với thân phận của mình cung kính nói.

Lúc này, Lăng Tiếu cũng không có tâm tư bế quan nữa.

Trước kia hắn một mực suy nghĩ từ đầu kiếm ra một hai Luyện Dược Sư và Luyện Khí Sư cao giai, hiện giờ Ô Phục tự đưa tới cửa, đã giải quyết được Luyện Dược Sư, nếu như lại có thể tìm được một cao giai Luyện Khí Sư nữa vậy thì càng thêm hoàn mỹ.

- Ô trưởng lão, ngươi có quen biết cao giai Luyện Khí Sư không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Thiếu gia ngươi muốn tìm cao giai Luyện Khí Sư gia nhập liên minh?

Ô Phục hỏi ngược lại.

- Ân, hiện giờ thành trì đang là lúc bách phế đãi hưng, thiếu thốn đủ loại nhân tài a!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài nói.

Tuy nói, Lăng Tiếu đã bảo Huyền Diệu đi mời chào nhân tài, nhưng đến đầu nhập quá ít, hoặc trình độ có hạn, thật sự khiến hắn rất phiền não.

Muốn thành lập một phương thế lực, không có Luyện Dược Sư và Luyện Khí Sư tọa trấn là chuyện không thể nào!

Ô Phục trầm mặc một chút nói:

- Các nơi đều có không ít Luyện Khí Sư, nhưng Luyện Khí Sư đạt tới thất

giai cũng rất hiếm thấy, đại bộ phận đều do tông môn hoặc gia tộc mời chào, phương diện này không dễ ah!

- Đúng vậy a, việc này bản thiếu gia đương nhiên hiểu!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Ô Phục nhíu chặt mày, do dự một lát nói:

- Có lẽ có một người phù hợp với yêu cầu của thiếu gia, chỉ là...

Lăng Tiếu có chút không thể chờ đợi được nói:

- Chỉ là sao?

- Chỉ là người này tính tình cực kỳ quái gở, một mực ẩn tính mai danh, có rất ít người biết rõ sự hiện hữu của hắn, ta cũng chỉ vô tình mới biết được hắn là một gã cao giai Linh Khí Sư, nếu không phải vì chuyện này, có lẽ trình độ của hắn cũng không chỉ thế.

Ô Phục mang theo vẻ tiếc nuối nói.

Lăng Tiếu không cắt đứt lời Ô Phục, hắn biết phía sau vẫn còn.

Ô Phục tiếp tục nói:

- Người nọ trước kia đắc tội địch nhân cường đại, về sau hắn mang theo thê nhi trốn chết, đáng tiếc trong quá trình lẫn trộn vợ hắn vì cứu hắn, mà bị địch nhân tổn thương đầu, khiến thức hải tổn thương, tinh thần trở nên dị thường, hắn yêu thê tử, vì vậy, đi khắp nơi tìm kiếm cách trị liệu, đáng tiếc không ai có thể khiến thê tử hắn khôi phục thức hải, hắn nản lòng thoái chí, liền ẩn tính mai danh, toàn tâm toàn ý chiếu cố vợ mình, lúc trước hắn đã từng đến

cầu ta hỗ trợ luyện chế đan dược chữa cho vợ hắn, nhưng ta cũng không có năng lực giúp được hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1261 - Đỗ Thiết Bi Tình. (1)

Nghe Ô Phục nói xong, Lăng Tiếu lộ vẻ vui mừng nói:

- Ngươi là ý nói, nếu có năng lực trị cho vợ hắn thì nói không chừng hắn có thể rời núi gia nhập chúng ta sao?

Ô Phục nói:

- Có lẽ có khả năng, vợ hắn là người hắn yêu sâu đậm, ta nghĩ nếu ai có năng lực chưa tốt cho vợ hắn hắn đều nguyện ý thay kẻ đó bán mạng.

- Ha ha, như thế rất tốt... Như thế rất tốt... Ngươi nhanh dẫn ta đi gặp gặp người này đi, có lẽ ta có biện pháp!

Lăng Tiếu cười lớn nói.

Ô Phục lại nói:

- Thiếu gia ngươi trước hãy nghe ta nói đã, vợ hắn cũng không tầm thường, tu vị đã đạt tới Đế cấp, bị thương chính là Tinh Thần Giới, thất phẩm đan dược bình thường cũng khó mà chữa trị được, hắn đã từng bái phỏng qua không ít Luyện Dược Sư của thế lực lớn, đều không có biện pháp chữa trị loại thương thế này, thiếu gia ngươi... vẫn nên suy nghĩ kỹ càng a!

- Như thế cũng tốt, còn là một siêu cấp cao thủ lánh đời, ta giúp vợ hắn trị liệu tốt, vậy vợ chồng bọn họ đều gia nhập thành ta, thực lực thành ta sẽ lại tăng mạnh ah!

Lăng Tiếu càng thêm hưng phấn nói.

Ô Phục vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu:

- Thiếu gia hẳn là thực có biện pháp giải quyết vấn đề này sao?

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ta nói có biện pháp thì khẳng định có biện pháp, nhanh dẫn ta đi gặp người này đi!

Lăng Tiếu không có thời gian giải thích với Ô Phục, không thể chờ đợi được nữa muốn đi tìm tên cao giai Linh Khí Sư kia

- Thiếu gia, chuyến này đường xá cũng không gần, ngươi không cần chuẩn bị chút sao?

Ô Phục nhắc nhở.

Lăng Tiếu vỗ cái một cái nói:

- Đi, ta đi nói cho những người khác một tiếng, miễn cho bọn hắn lo lắng.

Lăng Tiếu trở về nói v ới Huyền Diệu và những người khác một phen, liền nhanh chóng cùng Ô Phục lên đường đi tìm cao giai Luyện Khí Sư.

Một thôn trang bình thường đến không thể bình thường hơn, từng gian nhà tranh đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn, san sát lẫn nhau, khói bếp lượn lờ, chợt có tiếng hài tử hài tử truyền ra, như một mảnh tịnh thổ hòa bình vậy.

Ở đây rời xa thành trì náo nhiệt, rời xa tất cả ân oán giang hồ, rời xa tất cả phân tranh thế tục.

Ở giữa một gian viện tử hơi lớn, một nữ nhân trung niên bộ dáng thùy mị

đang ngồi trên một cái bàn, cúi đầu đang loay hoay làm gì đó.

Một hồi lâu sau đó, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười quyến rũ hô với trong phòng:

- Phụ thân, ngươi mau ra đây, xem tiểu hoa bện nơ con bướm có đẹp không!

Một phu nhân trung niên nhưng lại phát ra ngữ khí nói chuyện như tiểu hài tử 14, 15 tuổi khiến người cảm thấy cực kỳ quỷ dị.

Một thanh âm trầm thấp từ trong nhà truyền ra nói:

- Tiểu hoa, ta tới đây!

Từ trong nhà đi ra cũng không phải một lão đầu, mà là một trung niên nhân khôi ngô.

Trung niên này góc cạnh rõ ràng, mày rậm mắt to, mắt nội liễm, sống mũi cao cao, trên má trái còn có mộ vết sẹo dữ tợn, mang đến cho người một loại cảm giác kiên nghĩ xen lẫn huyết tính.

Cơ bắp toàn thân hắn mở ra, khiến người cảm thấy tràn đầy tính bạo tạc, trên đôi thiết thủ kia, một mảnh gân xanh dài hẹp như xà kéo dài lấy mang đến cho người cảm giác cường tráng hữu lực, trong lòng bàn tay thô ráp kia tràn đầy vết chai, vừa nhìn đã biết là do thường xuyên cầm vật nặng tạo thành.

Hai người rõ ràng đều có bộ dáng trung niên, nhưng nữ lại gọi nam là "Phụ thân", tương phản này khiến người cảm thấy cực kỳ quái dị.

Trung niên nhân kia nhìn phu nhân kia tràn đầy nhu tình, còn kèm theo vài phần ưu thương, ánh mắt vốn không giống như phụ thân nhìn con gái mà lại như nhìn thê tử vậy.

- Nơ con bướm tiểu hoa bện được thật xinh đẹp!

Trung niên nhân tiếp nhận lấy đồ vật trong tay phụ nữ trung niên ca ngợi nói.

- Ta biết ngay ta bện đẹp mà, đợi lát nữa ta lại bện thêm ít nữa, khiến chúng nó bay múa trong sân cho xinh đẹp.

Phụ nữ trung niên vẻ mặt say mê nói.

Trung niên nam nhân thần sắc có chút ảm đạm, nhưng vẫn miễn cưỡng lộ vẻ vui vẻ nhẹ gật đầu nói:

- Chỉ cần ngươi thích thì ngươi bện bao nhiêu cũng được!

Kỳ thật, trung niên nhân này và phụ nữ trung niên đương nhiên không phải quan hệ phụ tử.

Bọn hắn chính là một đôi vợ chồng hàng thật giá thật a!

Đây đều là do tạo hóa trêu người, mới khiến cho bọn hắn vẫn một mực sinh hoạt như vậy

Trung niên nam nhân gọi là Đỗ Thiết, phụ nữ trung niên gọi là Tống Minh Hoa, xem khí chất của bọn hắn sẽ không ai cho rằng bọn hắn là bình dân bình thường cả, bọn hắn đã ẩn cư ở đây được trăm năm rồi.

- Phụ thân ngươi đối với con gái thật tốt!

Phụ nữ trung niên kia rất vui mừng nói.

Trung niên nam nhân tràn đầy khổ sở nói:

- Tiểu hoa, ngươi đừng gọi ta là phụ thân có được không?

- Vì sao, ngươi rõ ràng là cha ta ah, phụ thân có phải ngại con gái không nghe lời không!

Phụ nữ trung niên nói xong đồng thời đôi mắt có chút đỏ lên, khiến người cảm thấy vô cùng thương tiếc.

Trung niên nam nhân đau lòng nói:

- Không phải... Aizz... Được rồi, tùy ngươi vậy!

- Phụ thân, ngươi có phải có gì không vui không, sao trông ngươi khổ sợ vậy, nếu vậy thì con gái sẽ rất buồn a!

Phụ nữ trung niên mang theo bộ dáng làm nũng ôm cánh tay trung niên nam nhân nói.

Trung niên nam nhân muốn nói thì đó thì bỗng nhiên ánh mắt phát lạnh, hắn trầm giọng nói:

- Tiểu hoa ngươi nhanh vào phòng đi, ta chưa trở về thì ngàn vạn không thể rời khỏi phòng.

Dứt lời, khí thế cả người hắn đột nhiên tăng vọt, lập tức cấp tốc bay vút đến một phương hướng khác.

Đến bên ngoài thôn trang, hắn trầm giọng quát:

- Đã đến rồi thì đều xuất hiện đi, cần gì dấu đầu lộ đuôi chứ!

- Hắc hắc, không nghĩ tới ngươi còn có chút năng lực, rõ ràng có thể phát

giác ra chúng ta!

Một thanh âm âm lãnh truyền ra, ngay sau đó có không ít nhân ảnh từ một góc khuất vọt ra!

Tổng cộng có mười lăm người, có hai đại Huyền Đế cùng với mười ba tên Thiên Tôn, đều ăn mặc phục sức thống nhất, hẳn là người cùng một thế lực.

- Thật đúng là âm hồn bất tán ah, vợ chồng chúng đã mai danh ẩn tích nhiều năm, chẳng lẽ các ngươi thật phải đuổi tận giết tuyệt sao?

Đỗ Thiết vẻ mặt đờ đẫn nói.

Người nói chuyện ban nãy trừng mắt nhìn Đỗ Thiết nói:

- Các ngươi trốn đến nơi chết tiệt chim không thèm ỉa này thật là khó tìm, bất quá, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của các ngươi rồi!

Bỗng nhiên, Đỗ Thiết cuồng tiếu nói:

- Nói thật mạnh mồm, đến đây đi, năm đó ca của ngươi không giết được ta, bị ta giết chết, không biết ngươi hôm nay có thể làm khó dễ ta không!

Dứt lời, trong tay hắn nhiều ra một kiện Cự Phủ đỏ bừng.

Cự Phủ này chế tạo cực kỳ đại khí bá đạo, một đầu hung thú hư ảnh gào thét mà ra, khí thế khiếp sợ tứ phương.

Đây rõ ràng là một thanh binh khí đạt đến cấp bậc Bán Thánh.

Mặt khác, ở bên người Đỗ Thiết cũng nhiều ra một đầu hỏa hổ khổng lồ, khí thế của nó vô cùng uy phong dọa người, tiếng hổ gầm càng chấn cho chim

chóc bốn phía bay loạn, thôn dân kinh hoảng không thôi.

Trông thấy binh khí này, hai gã Huyền Đế kia thần sắc đều trở nên tham lam.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1262 - Đỗ Thiết Bi Tình. (2)

Hai tên Huyền Đế này tên là Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng, đều có tu vị đê giai Huyền Đế, ngươi vẫn nói chuyện với Đỗ Thiết chính là Vinh Hứa.

Đám người bọn hắn cũng nhao nhao rút ra binh khí, triệu hồi ra linh thú vây quanh lấy Đỗ Thiết.

- Đến đây đi, hôm nay ta liền giết cho thống khoái!

Đỗ Thiết tựa hồ hung tính đại phát, giận đến đỏ mắt rống lớn một tiếng, dẫn theo Cự Phủ trong tay bổ tới đầu Vinh Hứa.

Từng đạo phủ mang mang theo hỏa diễm vô cùng đầm đặc, khiến người có một loại cảm giác vô cùng áp bách.

Mà đầu hỏa hổ kia cũng không ngại, theo Đỗ Thiết xuất kích, cũng đánh về phía trước, ứng phó linh thú của đối phương.

Hai người Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng cũng toát ra khí thế cường đại, nghênh đón Đỗ Thiết.

Trong lúc nhất thời, chỗ này liền phát ra tiếng ầm ầm đất rung núi chuyển, những cây cối hoa cỏ kia đều bị chấn khiến hóa thành bột mịn.

Thôn trang ở không xa, các thôn dân như đều ý thức được tai nạn, từng tiếng kêu sợ hãi truyền ra, bọn hắn nhao nhao bỏ nhà trốn đi xa, hi vọng không bị đợt tai nạn này liên lụy.

Tống Minh Hoa ở trong phòng cũng cảm nhận được chấn động cực lớn kia, tâm hồn thiếu nữ không hiểu loạn cả lên.

- Chẳng lẽ là... phụ thân đã xảy ra chuyện?

Tống Minh Hoa tinh thần tuy rằng thác loạn, nhưng hỉ nộ ái ố vẫn có.

Nàng do dự một chút, vẫn quyết định rời phòng chạy ra bên ngoài thôn.

Đừng nhìn nàng bộ dạng nhu nhược, nhưng lại tựa như có thực lực bất phàm vậy.

Nàng từ thật xa đã thấy được Đỗ Thiết đang bị vây công, liền phẫn nộ hét lớn:

- Đám người xấu các ngươi sao lại đánh cha ta, ta liều mạng với các ngươi!

Tống Minh Hoa dứt lời, rõ ràng nhấc lên đôi bàn tay trắng như phấn, đánh tới một gã Thiên Tôn cách đó không xa.

Nàng rõ ràng không vận dụng thực lực mà mình bày ra, cũng không có chiêu thức gì đáng nói, nhiều nhất chỉ như đang khoa chân múa tay

Đỗ Thiết nghe được tiếng của Tống Minh Hoa, tâm thần đã có chút thất thủ, hắn cũng không quay đầu lại hét lớn lên:

- Tiểu hoa, ngươi chạy mau... Ngươi chạy mau đi!

Vinh Hứa rõ ràng như có biết Tống Minh Hoa, lúc này hét lớn:

- Bắt lấy nữ nhân kia cho ta!

Đỗ Thiết đối với Tống Minh Hoa vô cùng để ý, hắn rống lớn một tiếng, suy diễn ra đại phương thế giới chi lực, hỏa phủ bức mở Vinh Hứa va Thạch Tân Quảng, muốn bay về phía Tống Minh Hoa mang nàng đi.

Thế nhưng Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng há lại dễ dàng để hắn đi, hai người đều toàn lực đánh vào thế giới chi lực của Đỗ Thiết, kiềm chế lấy hành động của hắn.

Đỗ Thiết rõ ràng không quan tâm, liều mạng mình bị thương, cũng muốn đến cứu viện Tống Minh Hoa.

PHỐC!

Đỗ Thiết bị hai phe giáp công, bị thuộc tính công kích cường đại đánh cho phải phún ra mấy ngụm máu tươi, hắn đã bị nội thương, bất quá rốt cục cũng thoát khỏi sự giáp công của hai người.

Chỉ là hắn cuối cùng vẫn đã chậm một bước, Tống Minh Hoa đã bị một gã Thiên Tôn bắt lấy cổ, cưỡng bức hắn nói:

- Ngươi đừng tới đây, bằng không ta giết nàng!

Đỗ Thiết cứ thế dừng thân hình lại, quát với Thiên Tôn:

- Ngươi nếu là dám tổn thương nàng chút nào, ta diệt cả nhà ngươi!

Đáng tiếc, hắn vừa lên tiếng, hai cổ khí thế cường đại đã đồng thời bao phủ xuống hắn.

Ầm ầm!

Đỗ Thiết bị hai cỗ thuộc tính công kích cường đại nện cho lún vào trong

lòng đất, chỉ để lại một cái hố to sâu không thấy đáy.

- Ha ha, ta rốt cục có thể thay đại ca báo thù rồi!

Vinh Hứa từ trên cao bao quát lấy cái hố to kia phá lên cười.

Thạch Tân Quảng ở một bên nói:

- Hắn không dễ dàng chết vậy chứ!

Vinh Hứa nói:

- Ta biết rõ hắn còn chưa có chết, nhưng có khác gì đâu. Người ở đây, chẳng lẽ còn sợ hắn phản kháng sao?

Nói xong hắn bay vút tới trước Tống Minh Hoa đang bị nắm lấy, một bả kéo lấy tóc Tống Minh Hoa dữ tợn nói:

- Tiện nhân chết tiệt, nếu lúc trước không phải ngươi thì ca ta sẽ không phải chết rồi!

Vèo!

Phía dưới hố sâu, một đạo nhân ảnh rất nhanh bay vút lên, đúng là Đỗ Thiết bị đánh xuống ban nãy.

Hắn bây giờ một thân chật vật, cao giai vệ giáp trên người cũng xuất hiện không ít vết rạn, toàn thân tràn đầy vết máu, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

- Các ngươi buông nàng ra, ta mặc cho các ngươi xử trí!

Đỗ Thiết vẻ mặt kiên quyết nói.

Cho dù hắn chết, cũng tuyệt không hi vọng trông thấy Tống Minh Hoa chịu chút tổn thương.

- Phụ thân... Ngươi không sao chứ, đám người xấu các ngươi, mau buông ra...

Tống Minh Hoa nhìn Đỗ Thiết bị thương, rơi lệ đầy mặt kêu to nói.

BA~!

Nàng còn chưa dứt lời, Vinh Hứa đã dùng sức tát một cái lên mặt nàng, khiến khóe miệng nàng tràn ra máu tươi.

- Ha ha, tiện nhân ngươi, tổn thương của ngươi năm đó còn chưa lành sao, hắn cũng không phải cha của ngươi, mà là nam nhân của ngươi!

Vinh Hứa thập phần sảng khoái cười to nói.

Đỗ Thiết nắm chặt nắm đấm, giận đến đỏ mắt quát:

- Chết tiệt, ngươi đừng đánh nàng, muốn đánh thì cứ đánh ta đi!

- Ha ha, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết nàng đâu, ta sẽ để cho ngươi xem thật kỹ kết cục ‘ con gái ’ này của ngươi bị luân phiên chơi!

Vinh Hứa lộ ra vẻ dâm uế nói, tiếp theo nói với đám Thiên Tôn:

- Nữ nhân này thưởng cho các ngươi chơi, tùy tiện thoải mái đi...

- Ngươi súc sinh này, ta giết ngươi!

Đỗ Thiết mặt đỏ bừng hét lớn một tiếng, giơ Cự Phủ muốn chém tới Vinh Hứa.

Thế nhưng Vinh Hứa lại trước một bước bắt lấy Tống Minh Hoa trong tay, nghênh đón công kích của Đỗ Thiết!

- Có bản lĩnh ngươi cứ chém đi!

Đỗ Thiết sinh lần nữa bị buộc dừng lại, Thạch Tân Quảng ở bên cạnh đột nhiên xuất kích, từng đạo kiếm quang hung hăng chém vào phía sau hắn.

Thạch Tân Quảng không có ý định cứ như vậy cho qua, kiếm chiêu càng thêm mãnh liệt, như muốn khiến Đỗ Thiết phải phân thây mới bằng lòng vậy.

Cũng ngay lúc đó, một thanh âm khinh thường truyền tới:

- Lấy nhiều khi ít, còn khi dễ nữ nhân, các ngươi quả thật không phải nam nhân!

Thạch Tân Quảng đắc thế không buông tha người, đại phương thế giới lực nện xuống Đỗ Thiết, vô số kiếm khí chém tới Đỗ Thiết.

Đỗ Thiết sớm đã tâm tình đại loạn, lại thêm Thạch Tân Quảng đột nhiên đánh lén đắc thủ.

Tình huống Đỗ Thiết giờ đang vô cùng mà nguy cấp, ngay khi hắn sắp bị tất cả kiếm quang bao phủ thì một đạo thân ảnh như quỷ mị đã cấp tốc lướt tới, kéo Đỗ Thiết qua một bên.

Bóng người kia còn khinh thường lẩm bẩm nói:

- Lấy nhiều khi ít, còn khi dễ nữ nhân, các ngươi quả thật không phải nam nhân!

Thạch Tân Quảng không nghĩ tới còn có người có thể cứu người trước mặt hắn, trong nội tâm vừa sợ vừa giận.

Vinh Hứa cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố, hắn nhìn về phía người tới, ánh mắt hơi nhíu nói:

- Các hạ đến cùng người phương nào, rõ ràng dám nhúng tay vào chuyện của Quỷ U Tông chúng ta, chán sống sao?

Người tới rất trẻ tuổi, thoạt nhìn mới chỉ hai mấy, mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, tóc đen phiêu dật, thần thái mang theo vài phần Hoàng giả chi khí, vài phần dáng cười tà mị đủ để miểu sát bất kỳ nữ nhân nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1263 - Tất Cả Mọi Người Đều Là Nam Nhân, Các Ngươi Hiểu.

Cứu Đỗ Thiết rõ ràng là Lăng Tiếu từ Phong Vân Thành chạy tới.

- Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là... thả vị tỉ tỉ kia ra đi, bằng không thì... Tựu coi như các ngươi là người của Quỷ U Tông bản thiếu gia cũng muốn lĩnh giáo các ngươi một hai!

Lăng Tiếu buông Đỗ Thiết ra, đối mặt Vinh Hứa nói.

- Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, tốt nhất giờ mau cút đi, bằng không ngươi sẽ phải đi cùng tên nà!

Vinh Hứa u lãnh nói một tiếng, tiếp theo đưa một cái mắt với đám Thiên Tôn đồng bạn.

Những Thiên Tôn kia hiểu ý, chuẩn bị phối hợp với Thạch Tân Quảng đồng loạt đối phó Lăng Tiếu.

- Tiểu huynh đệ, đa tạ ngươi hỗ trợ, bất quá... Đây là chuyện của Đỗ Thiết ta, ngươi không cần phải lâm vào vũng nước đục này!

Đỗ Thiết dùng hai khỏa đan dược, bên mặt nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói.

Vèo!

Một tiếng xé gió khí thế không kém cũng từ không xa lướt tới.

Bọn người Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng đều hơi chút khẩn trương, bọn

hắn không cần đoán cũng biết đến chắc chắn không phải người Quỷ U Tông bọn hắn.

- Đỗ đại sư, đã lâu không gặp!

Thân ảnh kia dừng lại trước mọi người, có chút chắp tay nói với Đỗ Thiết.

Người tới chính là Ô Phục chạy tới cùng Lăng Tiếu.

Vừa rồi Lăng Tiếu cảm nhận được bên này có chuyện xảy ra cho nên tăng thêm tốc độ chạy tới trước.

- Thì ra là Ô đại sư!

Đỗ Thiết hơi sửng sốt một chút đáp, tiếp theo còn nói:

- Ô đại sư các ngươi vẫn nên rời đi trước đi, kẻ hèn này hiện giờ có một số việc nhất định phải giải quyết!

Đỗ Thiết không đếm xỉa tới Ô Phục, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vinh Hứa, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Tống Minh Hoa trong tay hắn.

Hắn thực sợ Vinh Hứa hơi dùng sức một chút khiến Tống Minh Hương lập tức hương tiêu ngọc vẫn.

- Phế thiết thủ, ta còn tưởng rằng ngươi không cần tiện nhân này nữa chứ. Ngươi có muốn trước hết khiến nàng đến hoàng tuyền trước không?

Vinh Hứa hơi dùng lực nắm lấy Tống Minh Hương nói.

Tống Minh Hoa vẻ mặt đỏ lên, thần sắc khó chịu, đôi mắt dễ thương lộ vẻ khiến người thương tiếc.

- Không muốn... Ngươi không nên thương tổn nàng, ngươi muốn ta làm gì cũng được, ta van ngươi!

Đỗ Thiết mặt mũi tràn đầy đau lòng nhìn Tống Minh Hoa, vẻ mặt vẻ cầu khẩn nói với Vinh Hứa.

Đây là nữ nhân cả đời hắn yêu nhất, hắn tuyệt đối không muốn nàng chết trước mình.

Vinh Hứa lộ ra sắc mặt vui mừng nói:

- Ngươi tiêu diệt hai người kia trước, ta trả nàng lại cho ngươi, sao hả?

Lăng Tiếu và Ô Phục thần sắc nhảy dựng, bọn hắn không nghĩ tới đối phương lại nói vậy, quả nhiên là một chiêu kế phản gián tốt....!

Đỗ Thiết cắn răng, trong ánh mắt lộ ra màu đỏ tươi nói:

- Tốt, ta đáp ứng ngươi!

- Đỗ đại sư ngươi...

Ô Phục có chút im lặng nhìn Đỗ Thiết kinh hô.

Đáng tiếc, Đỗ Thiết như mất đi lý trí vậy, vung vẩy lấy Cự Phủ chém tới hắn.

Hỏa thuộc tính đậm đặc, thế giới chi lực cường đại khiến Ô Phục bị ép tới không thở nổi, hắn tuy là Bán Đế, nhưng so với Đế cấp uy tín lâu năm thì vẫn không chịu nổi một kích.

Lăng Tiếu hiện ra cạnh hắn, lôi kéo hắn nhanh chóng lui ra sau, hơn nữa hét

lớn:

- Ngươi dừng lại cho ta, ta giúp ngươi cứu nữ nhân kia.

Đỗ Thiết nào sẽ tin tưởng lời Lăng Tiếu, vẫn đang điên cuồng đánh tới Lăng Tiếu và Ô Phục.

- Mẹ nó, sao lại gặp phải tên điên thế này!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, tiếp theo ném Ô Phục ra thật xa nói:

- Ô trưởng lão ngươi trước qua một bên, đợi ta giải quyết tên điên này rồi nói sau!

Lăng Tiếu ở giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh bỏ Đỗ Thiết ra thật xa, tinh thần lực từ giữa thức hải tràn ra. đọc truyện này nhanh nhất tại doctruyen.org nhé các bạn

Hắn đương nhiên không phải muốn khống chế hay diệt sát Đỗ Thiết, chỉ dùng sơ cấp tinh thần chú khiến tinh thần hắn sinh ra cảm giác thác loạn tan rả, khiến công kích của hắn dừng lại một chút, như vậy muốn thu thập hắn cũng chỉ dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên, Đỗ Thiết đã bị sơ cấp tinh thần chú của Lăng Tiếu quấy nhiễu, động tác dừng lại một chút.

Vinh Hứa kinh ngạc, vừa định lần nữa uy hiếp thì Lăng Tiếu đã đột nhiên đã đến bên người Đỗ Thiết.

- Tên điên nhà ngươi, bản thiếu gia cứu ngươi mà ngươi còn không biết tốt xấu, đi chết đi!

Lăng Tiếu thần sắc phẫn nộ quát to một tiếng, vô số kim quyền điên cuồng đánh tới Đỗ Thiết.

Bang bang!

Đỗ Thiết như một đống cát, bị Lăng Tiếu một đường từ trên không trung nện bay xuống đất.

Nhìn khí thế Lăng Tiếu tản ra, có thể thấy hắn cũng không hề lưu tình chút nào, bộ dáng như muốn đánh cho Đỗ Thiết một trận vậy.

Bọn người Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng đều khó hiểu, mà ánh mắt Tống Minh Hoa bị Vinh Hứa khống chế nhìn về phía Lăng Tiếu cơ hồi như muốn nuốt sống Lăng Tiếu vậy.

Cuối cùng, Đỗ Thiết bị Lăng Tiếu hai tay hợp quyền, nặng nề nện vào trong hố sâu ở cách đó không xa, một đạo máu tươi bắn ra theo một quỹ tích vòng cung.

- Ta nhổ vào, đừng tưởng rằng bản thiếu gia hảo tâm cứu ngươi thì có thể lấy oán trả ơn, cũng không nhìn thử cân lượng của mình có bao nhiêu chứ.

Lăng Tiếu khinh thường xì một tiếng khinh miệt.

Bọn người Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng nghe thế đều trợn mắt hốc mồm.

Đỗ Thiết mặc dù bị thương, nhưng nói thế nào cũng là một gã cường giả Huyền Đế giai hàng thật giá thật ah!

Sao lại bị người trẻ tuổi trước mắt này đánh cho không chút lực hoàn thủ, cứ như vậy bại trận chứ?

Đồng thời, bọn hắn cũng không hiểu quan hệ của người trẻ tuổi này và Đỗ Thiết rốt cục là sao.

Vừa rồi rõ ràng đột nhiên xuất thủ tương trợ, sao mới nháy mắt đã muốn tiêu diệt Đỗ Thiết chứ?

Hắn tiểu tử này là một tiểu tử thích xen vào việc người khác sao?

Ô Phục ở không xa cũng bị hành động của Lăng Tiếu dọa cho sợ hãi kêu lên, trong nội tâm thầm nói:

- Đỗ Thiết sẽ không cứ như vậy bị thiếu gia diệt đi chứ, chiến lực thiếu gia quả nhiên vô song a!

Lăng Tiếu tựa hồ như sợ ô uế hai tay mình vậy, phủi tay, sau đó quăng ánh mắt lên người Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng ở một bên

- Đưa tiểu nữu kia cho bổn thiếu gia, bằng không bản thiếu gia ngay cả các ngươi cũng thu thập.

Lăng Tiếu ngoắt ngón tay nói với Vinh Hứa.

Nhìn bộ dạng Lăng Tiếu tựa như rất thấy hứng thú với Tống Minh Hoa vậy.

Vinh Hứa có chút khẩn trương nhìn Lăng Tiếu nói:

- Các hạ rốt cuộc là người phương nào? Ngươi đến cùng muốn làm gì? Quỷ U Tông chúng ta làm việc, lúc nào đến lượt ngươi khoa chân múa tay chứ!

Vinh Hứa thấy thực lực Lăng Tiếu chỉ là cao giai Thiên Tôn, trong lòng mặc dù nghi hoặc thân phận Lăng Tiếu nhưng cũng không bị Lăng Tiếu hù dọa

- Ha ha, bản thiếu gia đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Trung Vực Đệ Nhất Hoàng Tọa, đan hội đệ nhất, anh tuấn vô địch, thiện lương và thuần khiết xứng danh Phong Vân Thành thành chủ Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười tự kỉ nói.

Cùng lúc đó, chiến lực gấp hai mươi lần liền bộc phát, một đạo Kim Long hư ảnh gào thét giữa không trung, từng đoàn từng đoàn Hoàng giả chi khí tán phát ra, đám Thiên Tôn kia đều có một loại xúc động nhịn không được muốn quỳ xuống, phảng phất như thần tử nhìn thấy quân hoàng vậy, khiến bọn hắn cảm thấy tôn sùng không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1264 - Nước Mắt Nam Nhân. (1)

Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng cũng chịu chút ảnh hưởng, nhưng bọn hắn đều là Huyền Đế giai, nội tâm kiên nghị cỡ nào, cũng không dễ gì dao động.

- Ngươi... Ngươi là Phong Vân Thành thành chủ Lăng Tiếu?

Vinh Hứa kinh ngạc hoảng sợ nói.

Hiện giờ Lăng Tiếu đã đã trở thành tân quý ở Trung Vực, đã trở thành tân tính chói mắt nhất, là một nhân vật nổi tiếng, tồn tại có thể sánh với một ít nhân vật lớp cũ.

Bởi vì mỗi chuyện hắn làm đều khiến khắp Trung Vực oanh động, mỗi một sự kiện đều khiến người sợ hãi không thôi.

Bọn hắn cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đến chim cũng không thèm ỉa này.

- Đúng vậy, chính là tại hạ.

Lăng Tiếu tương đối thần khí khẽ hất tóc, làm ra bộ dáng anh tuấn đáp.

Lăng Tiếu trong nội tâm cũng thật là đắc ý, không nghĩ tới ngay cả người Quỷ U Tông cũng biết đến Lăng Tiếu, xem ra thanh danh hắn giờ rất nổi a.

- Không biết Lăng thành chủ sao lại can thiệp vào chuyện Quỷ U Tông chúng ta? Chẳng lẽ các hạ cảm thấy Quỷ U Tông Tống Minh Hoa không lọt vào pháp nhãn các hạ sao?

Vinh Hứa híp mắt đặt câu hỏi.

Nếu như người trẻ tuổi này thật sự là Lăng Tiếu thì đám bọn hắn quả thật không phải là đối thủ của người ta

Phải biết rằng Cổ Hình của Cổ gia và gã Đế cấp của Sát Thiên kia cũng vẫn lạc trong tay Lăng Tiếu, chỉ chút người bọn hắn còn không đủ xem.

- Ta cũng chẳng quản đến chuyện các ngươi làm, bản thiếu gia chỉ không quen nhìn các ngươi khi dễ nữ nhân thôii, nữ nhân như vậy, bản thiếu gia cũng không muốn nàng bị thương tổn, mọi người đều là nam nhân, hắc hắc... Các ngươi hiểu đấy, giao nàng cho ta đi!

Lăng Tiếu khẽ liếm đầu lưỡi một cái, lộ làm ra bộ dáng háo sắc nhìn chằm chằm vào Tống Minh Hoa nói.

Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng liếc nhau một cái, đồng thời dùng truyền âm chi pháp trao đổi.

- Sư huynh ngươi thấy thế nào?

- Nghe nói Lăng Tiếu chính là truyền nhân duy nhất của Phong Lưu Tà Đế, hắn có lẽ cũng kế thừa tính phong lưu của Tà Đế, có lẽ thật sự coi trọng nữ nhân này cũng không chừng.

- Vậy theo ý ngươi là giao nữ nhân này cho hắn sao?

- Ân, ngươi muốn thù cho đại ca, đã đạt được ước muốn rồi, chỉ cần Đỗ Thiết chết đi, cần gì quản đến nữ nhân điên này chứ, nếu Lăng Tiếu đã thích này thì cứ để hắn vui vẻ là được rồi, không đáng liều mang!

- Nói cũng phải. Thay vì chêết, còn không bằng để nàng trở thành đồ chơi

của người khác càng thêm hả giận.

Hai người trao đổi một chút, Vinh Hứa cười nói:

- Nếu Lăng thành chủ đã thích, vậy nữ nhân kia giao cho Lăng thành chủ hưởng dụng vậy!

Dứt lời, hắn đẩy Tống Minh Hoa về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đương nhiên không khách khí tiếp lấy.

Tống Minh Hoa có thể thoát khốn, đôi bàn tay trắng như phấn đối đánh tới Lăng Tiếu nói:

- Ngươi giết cha ta, ta... Ta muốn giết tên người xấu ngươi...

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ đánh vào gáy nàng một cái khiến nàng bất tỉnh, sau đó đưa qua Ô Phục nói:

- Trước tiên coi chừng nàng, ta còn muốn hảo hảo trao đổi với chư vị đại nhân Quỷ U Tông đây một chút!

Vinh Hứa cũng không dám lấy thân phận ra ép Lăng Tiếu, lúc này chắp tay nói:

- Không biết Lăng thành chủ còn có gì chỉ giáo?

Hiện giờ thái độ của hắn rõ ràng tốt hơn nhiều, bọn hắn không muốn đắc tội với Lăng Tiếu.

- Ta muốn thương lượng với các ngươi chút chuyện.

Lăng Tiếu lấp lửng nói, trên mặt cười quỷ dị.

Vinh Hứa kinh ngạc nói:

- Lăng thành chủ có việc cứ nói thẳng, chúng ta rửa tai lắng nghe, chỉ cần chúng ta có đủ khả năng nhất định sẽ hỗ trợ, nếu như làm không được vẫn sẽ ủng hộ.

Vinh Hứa hạ thấp tư thái, mục đích là muốn Lăng Tiếu nhanh chóng rời đi, bọn hắn còn muốn xem thử Đỗ Thiết sống hay chết.

Bọn hắn mặc dù cảm thấy đánh không lại Lăng Tiếu, nhưng muốn chạy trốn thì vẫn nắm chắc, cho nên Vinh Hứa cũng không cần phải quá mức nhân nhượng Lăng Tiếu, chỉ là tạm thời thỏa hiệp chút thôi.

- Yên tâm, chuyện này các ngươi nhất định làm được, hơn nữa... cũng tương đối dễ dàng!

Lăng Tiếu sâu kín nói.

- Úc, vậy ngươi nói một chút xem! "

Vinh Hứa bị Lăng Tiếu chủ đạo đáp theo.

- Ta muốn mượn... Đầu các ngươi dùng một chút!

Lăng Tiếu cười lạnh, tinh thần lực bừng lên như thủy triều, một cây Kim Long Thương vô hình vung vẩy lấy Bá Long Thương Quyết cường đại đánh tới thức hải Vinh Hứa.

Ầm ầm!

Ah!

Vinh Hứa chỉ cảm thấy tinh thần thức hải của mình bị trúng lực trùng kích cường đại, hai tầng Tinh Thần Giới tựa như bị thứ gì đó phá hoại vậy, loại cảm giác đau đớn kia khiến đầu như muốn vỡ tung.

Hắn mất đi cân đối rơi xuống dưới, một đạo nhân ảnh như như gió xẹt qua, Ngân Quang lóe lên, kiếm quang hiện ra, đầu Vinh Hứa lập tức tách rời với thân.

Từng đoàn từng đoàn máu tươi tuốn ra, lộ ra vô cùng dữ tợn.

Quá trình này chỉ diễn ra trong tốc độ ánh sáng, tất cả mọi người cơ hồ đều chưa lấy lại tinh thần thì Vinh Hứa đã xong đời rồi.

Người Quỷ U Tông đều lâm vào ngốc trệ, bọn hắn đều mắt choáng váng, ngay cả Thạch Tân Quảng cũng như phát mộng.

- Ngươi... Ngươi giết... sư đệ ta!

Thạch Tân Quảng nuốt nước miếng cà lăm nói.

- Hắc hắc, nếu như ngươi không hoa mắt thì ta nghĩ hẳn là vậy.

Lăng Tiếu ở bên nhìn hắn, cười cười nói.

Thạch Tân Quảng toàn thân lạnh run, giờ hắn mới nghĩ tới việc chạy trốn

Đáng tiếc đã muộn!

Tinh thần lực Lăng Tiếu lại một lần nữa đánh tới, hắn cũng rất nhanh theo gót Vinh Hứa.

Đám người Quỷ U Tông thấy thế đều sợ vỡ mật, nguyên một đám như không muốn sống dẫn linh thú của mình toàn lực trốn chết, như sợ chậm một chút sẽ chết oan vậy!

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không để bọn hắn chạy thoát rồi.

Hắn đã chọc không ít cường địch, nếu lại để người Quỷ U Tông biết hắn giết người của bọn hắn, chỉ sợ lại có thêm rắc rối, mà địch nhân của hắn sẽ thêm một phương.

Dựa vào tốc độ và tinh thần lực công kích của Lăng Tiếu, mười mấy người kia một người cũng không thoát,, đều bị Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất tiễn lên đường.

Ô Phục cũng triệt triệt để để thấy được sự khủng bố của Lăng Tiếu, trong lòng đầy sùng bái.

Trong lòng của hắn cảm khái:

- Cũng chỉ có truyền thuyết như Tà Đế mới có thể dạy ra truyền nhân biến thái như thế a!

- Thật sự phải khiến bản thiếu gia đại phát thần uy mới biết được chữ chết viết thế nào!

Lăng Tiếu quay về, cầm lấy đầu Vinh Hứa và Thạch Tâng Quang trong tay, mang theo cực độ khinh thường nói.

- Thiếu... Thiếu gia, còn cầm đầu của bọn hắn làm gì?

Ô Phục khó hiểu hỏi thăm.

Hắn suy nghĩ, thiếu gia không phải muốn tuyên chiến với Quỷ U Tông đấy chứ!

- Đi mang người điên kia lên đây!

Lăng Tiếu không để ý tới lời Ô Phục chỉ vào một hướng nói.

Ô Phục theo phương hướng kia nhìn lại, đúng là Đỗ Thiết vừa rồi bị Lăng Tiếu đánh rơi xuống.

- Hắn không chết?

Ô Phục nghi hoặc nghĩ đến, cũng không đặt câu hỏi, lập tức bay xuống dưới.

Quả nhiên, Đỗ Thiết chỉ hôn mê bất tỉnh, vẫn còn khí tức tồn tại.

Chỉ có điều, hộ thân linh thú của hắn đã bị linh thú của bọn người Vinh Hứa hợp lý xé xác ăn mất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1265 - Nước Mắt Nam Nhân. (2)

Một ngày sau, Lăng Tiếu và Ô Phục xuất hiện xuất hiện trên một sơn lĩnh hoang vắng.

- Thiếu gia, ngươi thực có nắm chắc khiến nàng khôi phục thần trí sao?

Ở bên ngoài động phủ, Ô Phục mang theo vẻ nghi hoặc nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Rất nhanh sẽ có người đến, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ hiểu rõ.

- Nếu thật là vậy, vậy thì Đỗ Thiết kia nhất định sẽ nguyện ý đi theo ngươi!

Ô Phục rất hưng phấn nói.

- Đây quả thật là một người si tình, rõ ràng ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi, vì nữ nhân của mình có thể lấy oán trả ơn, loại người này thật sự rất khó khống chế!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Một nam nhân có thể vì nữ nhân lấy oán trả ơn, tương lai hắn có thể nào sẽ vì nữ nhân này mà phản bội hay không đây.

Nếu như vậy thì hắn quả thật không dám dùng

Hắn muốn dùng cao cấp tinh thần chú khống chế bọn hắn, lại cảm giác mình

lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thật sự không tốt chút nào.

Vẫn nên để bọn họ tỉnh lại rồi tính

Một hồi lâu sau, một tiếng ngâm khẻ truyền ra từ sơn động:

- Ta... Ta sao lại ở chỗ này chứ.

- Thiếu gia... Nàng... Nàng dường như tỉnh!

Ô Phục hơi có chút kích động nói.

- Ân, đừng nóng vội, nói không chừng nàng còn xem chúng ta như người xấu cũng nên.

Lăng Tiếu khẽ lên tiếng, rất bình tĩnh nói.

Hắn đối với đan dược của mình rất có lòng tin, Tống Minh Hoa nhất định có thể tỉnh táo lại, chuyện này không thể nghi ngờ.

Quả nhiên, trước cửa động vang lên một tiếng oanh tạc cường đại, những cấm chế bố xuống đều bị phá hư, không ít mảnh đá vẩy ra.

Một đạo nhân ảnh khí thế bất phàm từ trong động đi ra, đây không phải là Tống Minh Hoa thì ai nữa.

Chỉ thấy khí chất của nàng cũng đã thay đổi hoàn toàn, ánh mắt lóe ra vẻ kinh ngạc

Nàng nhìn hai người Lăng Tiếu và Ô Phục, nhíu mày một chút liền thản nhiên nói

- Các ngươi là ai? Sao lại ở đây.

Lăng Tiếu giang tay ra nói:

- Để ta tới giải thích cho ngươi đi

Lăng Tiếu không nghĩ tới nữ nhân trước mắt này khí thế lại đáng sợ như vậy, ràng khiến hắn cảm giác có chút c áp bách, bằng kinh nghiệm của hắn có thể suy đoán nữ nhân này ít nhất cũng có tu vị Huyền Đế.

Hắn thật sự khó có thể tưởng nổi người ngày trước thần trí còn không bình thường giờ lại thế này.

Tống Minh Hoa khó hiểu ý của Lăng Tiếu,, Ô Phục ở một bên giải thích nói:

- Đỗ phu nhân, tất cả mọi chuyện Đỗ đại sư sẽ nói rõ cho ngươi.

Tống Minh Hoa sắc mặt hơi đổi, nàng gấp rút nhìn về phía Ô Phục, chỉ thấy một đạo thân ảnh tương đối chật vật nằm trong tay hắn.

- Thiết ca...

Tống Minh Hoa kinh hô nghẹn ngào, sau đó rất nhanh bay đến bên người Đỗ Thiết, lần nữa nhìn xuống, nàng vẻ mặt phẫn nộ nhìn Lăng Tiếu và Ô Phục.

- Nếu Thiết ca có chuyện gì ta sẽ khiến các ngươi đều phải chết.

Dứt lời, nàng rõ ràng buông xuống Đỗ Thiết, triển khai ra khí thế vô cùng cường đại, cảnh vật bốn phía đều bị chấn cho bay lên, nàng rõ ràng lại ra tay với Lăng Tiếu và Ô Phục.

Ô Phục chịu không được uy áp của cường giả trung giai Huyền Đế.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói!

- Nơi này có hai khỏa chữa thương đan dược, cầm lấy cứu tỉnh hắn đi!

Nói xong Lăng Tiếu liền vung tay áo lên

Tống Minh Hoa tiếp vao tay, đưa vào mũi ngửi ngửi phân biệt một chút.

Nàng sau khi xác định đan dược không vấn đề thì cũng bớt đề phong, sau đó đỡ Đỗ Thiết lên, đưa hai khỏa đan dược cho hắn dùng.

Lăng Tiếu cũng không sợ Tống Minh Hoa biến mất, trực tiếp bay đến trên cây đại thụ cách đó không xa.

Hắn biết rõ đợi sau khi Đỗ Thiết tỉnh lạ, cặp vợ chồng này nhất định sẽ có không it việc muốn nói với hắn.

Đỗ Thiết được năng lượng đan dược ôn nhuận, hắn liền khôi phục được chút thanh tỉnh.

Hắn mở to mắt đã trông thấy Tống Minh Hoa, trong mắt lộ vẻ kích động nói:

- Tiểu... Tiểu hoa... Ngươi... Ngươi không sao chứ!

Tống Minh Hoa nhìn nam nhân mà mình yêu thương, nghe thanh âm suy yếu của hắn, phảng phất như xa cách đã lâu vậy, trong mắt nàng nhịn không được chảy ra nước mắt, nhẹ vỗ về khuôn mặt cương nghị của Đỗ Thiết nức nở nói:

- Thiết ca, ta... Ta không sao, rốt cuộc là ai nhẫn tâm đả thương ngươi thành ra như vậy, có phải là đám người Quỷ U Tông không chịu buông tha chúng ta không?

Tống Minh Hoa rõ ràng không nhớ rõ những ngày trí nhớ thất thường, vẫn bảo trì lấy trí nhớ lúc trước.

- Ngươi... Ngươi gọi ta là gì?

Đỗ Thiết hoàn toàn giật mình, trở tay bắt lấy tay Tống Minh Hoa hỏi.

- Thiết ca ah, ngươi làm sao vậy? Có phải bị thương không thoải mái không?

Tống Minh Hoa có chút lo lắng nói.

Bỗng nhiên, trong mắt Đỗ Thiết chảy ra hai hàng nước mắt, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào:

- Ô ô... Ta... Ta không phải đang nằm mơ a, tiểu hoa... Ngươi gọi ta Thiết ca rồi!

Một nam nhân cứng như sắt thép dưới nhu tình tuyệt đối rốt cục cũng khóc lên.

Nam nhân đổ máu không đổ lệ, chỉ vì tình chưa tới chỗ sâu nhất!

Những lời này quả thật đã diễn ra tốt nhất tình hình Đỗ Thiết lúc này.

Một nữ nhân mà hắn yêu, từ khi bị làm bị thương Tinh Thần giới, vẫn gọi hắn là "Phụ thân", thân phận từ trượng phu biến thành "Phụ thân", loại đắng chát khó chịu này không phải ai cũng chịu được

Trăm năm rồi, nữ nhân của hắn rốt cục cũng khôi phục lại rồi, hắn sao có thể không cao hứng chứ?

- Thiết ca ngươi làm sao vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không, ngươi nói

cho ta đi!

Tống Minh Hoa không rõ tình huống Đỗ Thiết, rất sốt ruột hỏi thăm.

Trong ấn tượng của nàng, Đỗ Thiết cực kỳ kiên cường, nàng chưa bao giờ thấy hắn rơi lệ cả.

Nhưng giờ hắn lại khóc thất thố như vậy, thật sự khiến nàng khổ sở không thôi.

- Ta... Ta không sao, ta chỉ là nhất thời cao hứng, lát nữa là tốt rồi!

Đỗ Thiết thẹn thùng đáp.

- Đúng rồi, Thiết ca, có phải do hai người bên kia đánh ngươi thành ra thế này không, ta báo thù cho huynh!

Tống Minh Hoa chỉ vào Lăng Tiếu và Ô Phục ở không xa hỏi.

Đỗ Thiết theo hướng Tống Minh Hoa chỉ nhìn lại, bỗng nhiên tựa như hiểu rõ gì đó.

- Không phải bọn hắn... Ngươi trước qua một bên đi, ta khôi phục thương thế một chút, đợi lát nữa sẽ lại nói với ngươi.

Đỗ Thiết giãy dụa ngồi dậy nói.

Tống Minh Hoa đối với Đỗ Thiết là nói gì nghe nấy, lúc này đi qua một bên hộ pháp cho Đỗ Thiết.

Đỗ Thiết bắt đầu toàn lực hấp thu dược lực của hai khỏa đan dược kia, khôi phục thương thế.

Tống Minh Hoa là thức hải bị thương, đưa đến trạng thái tinh thần nàng xuất hiện dị thường, cho nên mới khiến nàng vẫn một mực gọi Đỗ Thiết là "Phụ thân".

Tống Minh Hoa thân là Huyền Đế giai, Tinh Thần Giới hỗn loạn, khiến linh hồn ý thức của nàng cũng rối loạn.

Trạng thái như vậy đan dược bình thường vốn không cách nào trị liệu, chỉ có đan dược nhằm vào chữa trị thức hải cùng với Tinh Thần Giới mới có thể có hiệu quả.

Mà loại đan dược chữa trị thức hải và Tinh Thần Giới này lại phi thường hiếm thấy, Luyện Dược Sư bình thường vốn không có đan phương, coi như có thì những cao giai linh thảo chữa trị thức hải cũng cực độ mà hiếm thấy khó tìm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1266 - Vậy Mạng Đỗ Thiết Sẽ Thuộc Về Lăng Thành Chủ! (1)

Cho nên, muốn luyện chế đan dược như thế là chuyện cực kỳ khó.

Thế nhưng chuyện như vậy lại không không làm khó được Lăng Tiếu.

Bởi vì, lúc hắn ở Dược Đô đã tiếp mấy nhiệm vụ, trong đó có một đạo nhiệm vụ chính là luyện chế đan dược chữa trị Tinh Thần Giới của Huyền Đế giai.

Nhiệm vụ này cực độ gian nan, mười mấy năm qua cũng không có ai nhận lấy.

Lăng Tiếu tiếp thu trí nhớ truyền thừa của Dược Thần, trong đầu có đủ loại đan phương, mà đan phương nhằm vào chữa trị Tinh Thần Giới cũng có đến mười mấy loại, trong đó có một loại thất phẩm đan dược tên là "Tu giới đan" vừa hay có thể chữa trị Tinh Thần Giới bị thương của Huyền Đế giai.

.

Về phần linh thảo chủ yếu mà nó cần thì trong dược đỉnh vẫn có, Lăng Tiếu chỉ cần cầm linh thảo ngang giai đi đổi là được rồi.

Hoàn thành nhiệm vụ chỉ cần một khỏa đan dược là được, mà Lăng Tiếu lợi dụng Thiên Hỏa cùng với thần đỉnh luyện chế, một lần có thể luyện thành bốn khỏa, cho nên sau khi hắn giao nhiệm vụ vẫn còn thừa lại ba khỏa đan dược.

Mà đến khi Ô Phục nói thế tử Đỗ Thiết, Tống Minh Hoa cũng là Tinh Thần Giới xảy ra vấn đề thì Lăng Tiếu liền lập tức sinh ra hứng thú.

Hiện giờ Tống Minh Hoa có thể lần nữa chữa trị Tinh Thần Giới, khôi phục tinh thần ý thức, cũng chính là nhờ hiệu quả của đan dược mà Lăng Tiếu cho nàng ăn vào.

...

Đỗ Thiết tuy rằng không biết Tống Minh Hoa rốt cuộc làm sao lại khỏi, làm sao khôi phục thần trí.

Nhưng khi trông thấy Lăng Tiếu và Ô Phục ở đây liền có thể đoán được có quan hệ rất lớn đến bọn họ.

Bất kể như thế nào, Đỗ Thiết đã thiếu nhân tình của hai người, chỉ là trong lòng lại cực kỳ áy náy, trước kia mình còn muốn ra tay giết người ta nữa.

Nếu thật sự ra tay giết đối phương thì vợ hắn cũng không thể khôi phục thần trí rồi.

Chỉ là Đỗ Thiết cũng rất kinh hãi, thực lực người trẻ tuổi kia sao lại biến thái như vậy, hắn không hiểu thấu bị đánh cho không hề có lực hoàn thủ, lúc ấy cảm giác như mình sắp xong đời rồi, may mà đối phương có lưu thủ!

Đỗ Thiết sau khi tĩnh tọa hai canh giờ cũng khôi phục được chút, hắn ôn chuyện với Tống Minh Hoa một lúc sau đó đồng loạt đi tới Lăng Tiếu và Ô Phục.

Đỗ Thiết có đần hơn nữa cũng biết người trẻ tuổi kia chính là ân nhân của bọn hắn, lúc này dắt Tống Minh Hoa khom mình hành lễ với Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ tiểu huynh đệ ân cứu mạng, hai vợ chồng chúng ta suốt đời khó quên!

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Trước tiên không cần tạ, để hắn đến nói với các ngươi nói đi, ta cũng mang theo mục đích đến đây, nếu không phải các ngươi có giá trị lợi dụng thì bản thiếu gia cũng sẽ không cứu các ngươi.

Lăng Tiếu nói lời này tuy có chút lạnh lùng, nhưng hắn là đang tỏ thái độ.

Hắn cũng không phải người tốt gì cả, xen vào việc của người khác cũng không phải việc của hắn.

Tống Minh Hoa chung quy vẫn có chút căm tức, nhưng nhìn Đỗ Thiết đưa mắt liếc qua mới áp chế được cơn giận.

Ô Phục đi tới nói:

- Đỗ đại sư, ngươi quá để khiến ta thất vọng rồi, ta hảo tâm mang thiếu gia nhà ta đến trị liệu cho phu nhân ngươi, ngươi lại ra tay với chúng ta, thật sự là không biết tốt xấu....!

Ô Phục cũng đã thành tinh, biết rõ Đỗ Thiết để ý nhất Tống Minh Hoa, cho nên trước tiên mang nàng ra nói.

Đỗ Thiết lộ ra vẻ áy náy nói:

- Thật sự xin lỗi hai vị, Ta cũng do... sót ruột cứu thế tử!

- Thật hay cho một câu sốt ruột cứu vợ, nếu bản thiếu gia xong đời rồi thì còn ai cứu nàng nữa!

Lăng Tiếu hơi chút oán khí nói.

Nhắc tới việc này, Lăng Tiếu liền tức giận, hảo tâm cứu người còn bị người cắn ngược một cái, thật sự là khiến hắn căm tức!

- Ngươi đến cùng là muốn gì, đừng tưởng rằng trợ giúp chúng ta là có thể tùy ý lăng nhục chúng ta!

Tống Minh Hoa không rõ chuyện đã trải qua, nghe không quen ngữ khí châm chọc khiêu khích của Lăng Tiếu, trừng mắt bất mãn quát Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chẳng muốn so đo với nữ nhân, lúc này nói với Ô Phục:

- Ô trưởng lão, nói ngắn gọn đi, ta không hi vọng đan dược của ta phí không!

Dứt lời, thân hình hắn chớp động, lướt sang hướng khác.

Tống Minh Hoa còn có chút không cam lòng nói:

- Đuối lý rồi sao, thật cho rằng chúng ta dễ khi dễ sao!

Đỗ Thiết ở cạnh nói:

- Minh Hoa bớt tranh cãi đi, chúng ta trước hết nghe nghe Ô đại sư nói đã!

Ô Phục cũng không để ý tới Tống Minh Hoa nói ý đồ đến cho Đỗ Thiết nghe, đồng thời còn cường điệu Lăng Tiếu là hắn đặc biệt mời đến trị liệu cho Tống Minh Hoa.

- Thiếu gia nhà ta là truyền nhân duy nhất của Phong Lưu Tà Đế trong truyền thuyết, đồng thời còn là Đệ Nhất Hoàng Tọa lần gần đây, hạng đầu Đan Minh Đan Hội Đại Bỉ, thất phẩm đỉnh tiêm Luyện Dược Sư hàng thật giá thật, lệnh phu nhân chính là nhờ dùng đan dược thiếu gia nhà ta đưa cho mới có thể khôi phục bình thường, bằng không..

Ô Phục thay Lăng Tiếu thổi phồng nói.

Lời hắn còn chưa dứt, Tống Minh Hoa ở một bên đã khẽ kêu nói:

- Lời này của ngươi là có ý gì, ta lúc nào không bình thường chứ!

Ô Phục cũng không giải thích, nói với Đỗ Thiết:

- Đỗ đại sư, thành ý của chúng ta ngươi đã thấy được, quyết định thế nào phải xem ở ngươi rồi.

Dứt lời, cũng thối lui đến bên người Lăng Tiếu ở cách đó không xa.

Việc này vẫn cần hai vợ chồng bọn họ đi thương nghị cân nhắc.

Tống Minh Hoa không thể chờ đợi được nói

- Thiết ca, chúng ta đừng để ý đến bọn hắn, bọn hắn thực lực không được tốt lắm, có ta ở đây, bọn hắn không thể lưu chúng ta, chúng ta nhanh tìm một chỗ mai danh ẩn tích, trải qua những ngày sinh hoạt mà chúng ta muốn đi.

Đỗ Thiết nắm lấy tay Tống Minh Hoa, do dự một chút nói:

- Minh hoa, ngươi hãy tĩnh tâm nghe ta nói, có một số việc ngươi còn không rõ lắm!

Dứt lời, Đỗ Thiết liền bắt đầu nói lại đại khái những chuyện xảy ra trăm năm qua một lần, khiến Tống Minh Hoa hiểu rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện, đồng thời cũng nói chuyện hôm qua bị bọn người Vinh Hứa vây công.

- Minh Hoa, tất cả đã qua, về sau chúng ta có thể vĩnh viễn hảo hảo ở cùng một chỗ rồi!

Đỗ Thiết rất si tình nói với Tống Minh Hoa.

Tống Minh Hoa trong lúc nhất thời bị những chuyện này làm ngây dại, nàng thật không cách nào tưởng nổi trăm năm qua mình sống thế nào.

Thật lâu sau, Tống Minh Hoa ôm lấy Đỗ Thiết, nhu tình vô hạn nói:

- Thiết ca... Những năm này khổ ngươi rồi!

Đỗ Thiết một thân cứng rắn đều bị Tống Minh Hoa nhu hóa, hắn nhẹ vỗ về mái tóc Tống Minh Hoa nói:

- Không có việc gì rồi, đừng đoán mò nữa, chúng ta bây giờ không phải vẫn tốt sao? Cuộc sống sau này còn dài mà.

Tống Minh Hoa chảy nước mắt, mạnh mẽ gật gật đầu nói:

- Ân, về sau chúng ta đều hảo hảo cùng một chỗ...

Dừng chút nàng lại nói:

- Vậy vừa rồi đề nghị của bọn hắn, ngươi nghĩ như thế nào?

Đỗ Thiết lộ ra vài tia do dự nói:

- Quyết định của ngươi chính là quyết định của ta, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với ngươi là được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1267 - Vậy Mạng Đỗ Thiết Sẽ Thuộc Về Lăng Thành Chủ! (2)

Không thể không nói Đỗ Thiết thật sự là một hán tử si tình, si đến có chút ngẩn người rồi!

Tống Minh Hoa nhẹ vỗ về khuôn mặt cương nghị của Đỗ Thiết nói:

- Thiết ca, luyện khí là việc mà cả đời này ngươi yêu nhất, ngươi đã nói ngươi một ngày nào đó muốn trở thành thánh khí sư, nếu để ngươi theo ta ẩn tính mai danh, chỉ sẽ ủy khuất ngươi, lúc trước... Nhà các ngươi nếu không phải vì ta, cũng sẽ không bị đại họa diệt môn, ta... Ta cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình, cho nên... Thiết ca, ta hi vọng ngươi có thể một lần nữa tỉnh lại, ta hy vọng có thể trông thấy ngày ngươi trở thành thánh khí sư chính thức, trọng chấn uy danh vốn có của Đỗ gia.

Tống Minh Hoa ngược lại coi như là một nữ nhân rất rõ đại nghĩa, nàng không muốn nhìn nam nhân của mình tiếp tục chán chường, nàng cũng hiểu rõ mục tiêu và khát vọng của hắn nên cuối cùng vẫn quyết định đứng trên lập trường của hắn mà cân nhắc.

Đỗ Thiết mắt hổ sáng ngời:

- Minh Goa, ngươi là ý nói... bảo ta đáp ứng bọn hắn?

Tống Minh Hoa gật đầu nói:

- Đúng vậy, thanh niên gọi là Lăng Tiếu kia đã có thể từ trong tay đám người Vinh Hứa cứu chúng ta ra, lại có thể khiến ta khôi phục lại, có thể thấy hắn cũng có vài phần bổn sự, chúng ta trước tiên có thể đáp ứng hắn, xem thử

hắn có thật là người làm đại sự không, nếu quả thật chính là nhân trung long phượng, đi theo hắn thì đã sao, nếu như chỉ là mặt hàng bình thường, chúng ta cứ rời đi là được, chúng ta cũng không có tổn thất gì mà!

Đỗ Thiết nghe Tống Minh Hoa nói xong liền lâm vào trầm tư.

Một hồi lâu sau, Đỗ Thiết nắm thật chặt hai đấm, lộ ra vài phần ý chí chiến đấu nói:

- Ta biết rõ nên làm như thế nào rồi, ta nhất định phải trở thành thánh khí sư, một ngày nào đó phải khôi phục lại thịnh thế của Đỗ gia, nhất định phải khiến Quỷ U Tông hối hận vì hành vi lúc trước.

Hắn đã chán chường nhiều năm, nhưng trái tim muốn luyện khí trong lòng hắn lại không đổi, vẫn một mực che dấu phi thường tốt, trong sinh mạng hắn ngoại trừ Tống Minh Hoa ra, luyện khí có thể nói là một phần không thể thiếu, đáy lòng hắn thật sự không muốn buông tha luyện khí.

Hôm nay Tống Minh Hoa biểu lộ ủng hộ hắn, trong lòng của hắn bắt đầu nhìn thẳng vào nội tâm của mình, ý chí chiến đấu và tin tưởng lại sinh ra

- Ân, Thiết ca, về sau ngươi muốn gì thì cứ đi làm, ta vĩnh viễn đều ủng hộ ngươi!

Tống Minh Hoa ôn nhu nói.

Cảm tình giữa nàng và Đỗ Thiết quả thực khiến người cảm thấy vô cùng kính ngưỡng!

Hai người sau khi thương lượng tốt liền đi đến Lăng Tiếu và Ô Phục.

Vừa rồi bọn hắn nói chuyện đều cách ra, Lăng Tiếu cũng không nghe được.

Ô Phục tiến lên hỏi:

- Đỗ đại sư cân nhắc sao rồi? Thiếu gia nhà ta mang thập phần thành ý mà đến, chỉ cần ngươi chịu gia nhập, vị trí nội phủ trưởng lão khẳng định không thiếu ngươi rồi!

Đỗ Thiết khoát tay nói:

- Ô đại sư, cái gì cũng đừng nói nữa, ta đáp ứng yêu cầu của các ngươi, chỉ có điều ta có một yêu cầu!

Ô Phục nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, người sau này sẽ là chủ nhân hắn.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Chỉ cần ngươi thật tâm đầu nhập, có yêu cầu có thể nói thẳng!

Đỗ Thiết rất chân thành nói:

- Ta cần một đúc khí phường, cần tự mình mời chào trợ thủ, hơn nữa các ngươi còn phải thay ta thu mua các loại tài liệu luyện khí, nếu như các ngươi có thể đáp ứng, Đỗ Thiết ta bán mạng cho các ngươi thì đã sao!

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ nói:

- Cái này hoàn toàn không có vấn đề, chỉ cần ngươi là một Luyện Khí Sư tốt, chúng ta nhất định sẽ toàn lực thay ngươi tìm kiếm các loại tài liệu quý trọng!

- Vậy mạng Đỗ Thiết sẽ là của Lăng thành chủ sự!

Đỗ Thiết khom người thật sâu đáp.

Hắn không đi quỳ lễ, có thể thấy trong lòng hắn còn chưa đủ kiên định!

Lăng Tiếu cung không để ý, ném đầu Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng đến trước vợ chồng Đỗ Thiết nói:

- Ha ha, ngươi sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay đâu.

Đỗ Thiết và Tống Minh Hoa nhìn hai cái đầu lâu máu me đầm đìa Lăng Tiếu đột nhiên ném tới đều bị giật mình.

Bọn hắn không biết Lăng Tiếu dùng biện pháp gì cứu bọn họ ra từ tay đám người kia.

Một cao giai Thiên Tôn và một Bán Đế, có thể cứu người ra từ tay Huyền Đế giai đã là chuyện khó tưởng tượng nổi rồi.

Thế nhưng giờ thấy hai cái đầu người trước mắt, rõ ràng đám Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng đã bị Lăng Tiếu chém giết.

Bọn hắn trong óc đều xoay chuyển, trong lòng đều hoảng sợ thầm nói:

- Hẳn là hắn vẫn một mực đang ẩn dấu thực lực!

Trong lúc nhất thời, hai người bọn họ đều có chút kiêng kị Lăng Tiếu.

Thực lực của bọn hắn ở Trung Vực cũng thuộc loại đỉnh tiêm rồi, nhưng vẫn không phải vô địch

Lăng Tiếu đã có thể chém Vinh Hứa và Thạch Tân Quảng, nói không chừng cũng có thể giết hai người bọn họ, trong lòng bọn hắn cũng không dám có chút tâm tư khinh thị Lăng Tiếu nữa.

Đỗ Thiết lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, Tống Minh Hoa tự nhiên cũng phu xướng phụ tùy rồi.

Lăng Tiếu lần này đã kiếm lợi lớn, mua một tặng một, trong lòng hắn cực kỳ vui mừng.

Một đoàn người bắt đầu quay về Phong Vân Thành.

Hiện giờ vị trí của bọn hắn tương đối vắng vẻ, muốn bay đến thành trì có truyền thâu trận ở gần nhất cũng phải mất đến nửa tháng..

Hơn nữa sau khi đến truyền thâu trận còn cần vượt qua mười thành trì, lại phải phi hành khoảng cách không ngắn mới có thể trở về Phong Vân Thành.

Thời gian này ít nhất cũng hơn ba tháng.

Bốn người sốt ruột chạy đi, bỏ ra gần hai tháng đã đi được hơn phân nửa lộ trình

Một ngày này bọn hắn chạy tới một nơi tên là Đào Tình Cốc.

Đào Tình Cốc và Phong Viêm Cốc của Cốc gia ở Trung Vực đều có được danh khí không kém, là thế lực Ngũ phẩm tông môn, trong cốc cao thấp đều là do nữ tử tạo thành, trong cốc tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một nam tử nào cả

Cũng không phải nói các nàng mỗi người đều giữ mình trong sạch, mà là công pháp các nàng tu luyện cực kỳ cổ quái.

Có thể nói toàn bộ các nàng do các nữ tử có tiếng ở Trung Vực tạo thành, lấy yêu mị, lả lơi ong bướm mà nổi tiếng.

Nghe nói các nàng mỗi người đều vũ mị tận xương, tư thái động lòng người, câu hồn đoạt phách, có thể mê hoặc khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải thần hồn điên đảo, vui đến quên cả trời đất!

Cho nên, Đào Tình Cốc tuyệt đối là Thiên Đường mà nam nhân thường lui tới, nếu có thể tìm được một hai nữ tử vũ mị thì liền có thể khoái hoạt như thần tiên.

Võ giả thực lực bình thường cũng không dám đơn giản đi vào Đào Tình Cốc nửa bước, nữ nhân ở đây thực lực đều bất phàm, cũng không dễ gì mang đi được.

Chỉ là một ngày này, lại có một bóng người quỷ mị lặng yên xuất hiện trong Đào Tình Cốc, lại không khiến bất luận người nào phát hiện.

Trong một khu rừng rậm đào hoa đua nở, các gốc hoa đào đều nở khắp đầy núi, hoa khoe màu đua sắc, duy mỹ dị thường!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1268 - Đào Tình Cốc.

Nguyên một đám nữ tử trẻ tuổi ngẫu nhiên xuyên thẳng qua trong đó, tiếng đùa giỡn không ngừng vang lên, mang đến cho phiến rừng đào này không ít sinh khí.

Trong một góc rừng đào, có hai nữ tử tuyệt sắc đang mật thiết trò chuyện gì đó.

Hai nữ tử tuyệt sắc này, mỗi người mỗi vẻ, tướng mạo vô cùng kiều diễm, dáng người cực kỳ bốc lửa, quả nhiên là người đẹp hơn hoa, khiến hoa đào khắp nơi cũng phải ảm đạm thất sắc.

Một nữ nhân mặc một bộ đồ tơ lụa màu trắng, đầu đeo phát hoa thêu gấm, lóe lên ánh sáng, trong đôi mắt như thu thủy kia thời khắc đều nhộn nhạo ra sóng xuân, khiến người phải suy nghĩ vô hạn, thân hình của nàng xinh đẹp, có lồi có lõm, như tỉ lệ hoàng kim vậy.

Nữ nhân ở bên cạnh thì mặc một bộ đồ gấm đỏ, cả người đáng chú ý dị thường, gương mặt quyến ru kia, cặp mắt đào hoa vô tận nhu tình kia tách ra vẻ hấp dẫn động lòng người, thân hình của nàng nếu so với nữ tử áo trắng kia thì càng bốc hỏa hơn vài phần, ngọn núi cao ngất, bờ mông uyển chuyển, không cái nào không mang theo lực hấp dẫn trí mạng cả.

Nữ tử áo trắng đè thấp thanh âm nói với nữ tử áo đỏ:

- Sư muội, chúng ta tới Đào Tình Cốc đã được mấy năm rồi nhưng vẫn không có cơ hội nhìn thấy cốc chủ, những trưởng lão kia và đệ tử nàng xem thường chúng ta là người đến từ nơi nhỏ bé, tiếp tục như vậy phải làm sao đây!

Nử tử áo trắng này trong đôi mắt đẹp dịu dàng lộ ra vẻ không cam lòng, trong khẩu khí cũng tràn đầy oán thán.

Nữ tử áo đỏ tiên y như máu kia nói:

- Ta sao lại không biết? Lúc trước sư phó đưa chúng ta tới đây là bởi vì chúng ta có thiên phú tuyệt cường, hi vọng chúng ta có thể cường đại lên, ngày sau sau khi trở về làm rạng danh tông môn. Nhưng người ở đây đều là mắt chó nhìn người thấp, vốn không nhìn ra tiềm lực của chúng ta, quả thật đáng chết, lại tiếp tục như vậy, lão nương cũng sắp điên rồi, ta biết đế ngày tháng năm nào mới có thể trở về cứu nam nhân của mình chứ!

Nữ tử áo đỏ vẻ mặt phẫn nộ, nàng và nử tử áo trắng cũng đều có tâm tình phi thường khó chịu.

Nử tử áo trắng cười nhạt nói:

- Ngươi còn có tâm tư nghĩ tới nam nhân của mình, đã bao nhiêu năm rồi chứ, aizz, tình huống hiện giờ của chúng ta cũng không tốt bao nhiêu, cả ngày ngốc ở nơi này, sớm muộn gì cũng điên mất!

- Sư tỷ, ta đã nghĩ kỹ, đợi lát nữa xuất cốc.. Chúng ta bỏ chạy đi!

Nử tử áo đỏ chân thành nói với nử tử áo trắng

- Thế nhưng... Trên người chúng ta có ấn ký của yêu phụ kia, mặc kệ chúng ta trốn đến chỗ nào cũng sẽ bị bắt lại thôi!

Nử tử áo trắng kia lo lắng nói.

- Cái này để sau hẳn quyết định, ta không muốn chờ chỗ này nữa, ta đã nghe ngóng rõ ràng, yêu phụ kia mỗi tháng đều có ngày đi ra ngoài, đến lúc đó

chúng ta bỏ chạy!

Nử tử áo đỏ lộ ra vài phần kiên định nói

- Ta hiểu, ta cũng không muốn ngốc ở đây nữa, sớm muộn cũng có ngày bị yêu phụ kia đưa qua cho nhân tình nàng hưởng dụng, tháng trước đã có mấy tỷ muội gặp phải...

Nử tử áo trắng đáp.

- Đừng nói nữa, có người đến!

Nử tử áo đỏ đè ép áp thanh âm nói.

Hai người lập tức thu hồi tâm tư, làm bộ như đang hái hoa đào.

Những hoa đào này cũng không phả hoa đào bình thường, chúng có đều là linh hoa tứ g iai, dùng để trường kỳ tắm rửa có thể khiến da thịt xinh đẹp, giảm bớt dung nhan già yếu, càng có thể sinh ra một loại hương hoa, gia tăng thêm ý mị hoặc.

Một phụ nữ trung niên ăn mặc thập phần bạo lộ mang theo thiếu nữ trẻ tuổi, một trước một sau lắc mông đi đến trước hai người

Nử tử áo trắng và nử tử áo đỏ lập tức hành lễ với trung niên phụ nhân kia nói:

- Bái kiến chấp sự đại nhân!

Trung niên phu nhân trước mắt này chính là yêu phụ mà hai người bọn họ vừa nhắc đến, là một chấp sự của Đào Hoa Cốc, tên là Cam Doãn, thực lực trung giai Thiên Tôn, tính cách cay nghiệt chanh chua, cực kỳ dâm đãng.

Thường xuyên ra ngoài câu dẫn nam nhân cường tráng, Thải Âm Bổ Dương, tu luyện công pháp yêu mị.

Ở sau lưng chính là đệ tử nàng, cũng là một tiểu đãng phụ.

Cam Doãn dùng một loại thái độ bao quát lạnh lùng nhìn nử tử áo trắng và nử tử áo đỏ thản nhiên nói:

- Các ngươi đang lén thảo luận gì đó, nhanh hái nhiều một chút, ngày mai theo ta xuất cốc một chuyến, cho các ngươi thư giãn một tí, các ngươi tới trong cốc cũng đã vài năm rồi, để bản chấp sự cho các ngươi đi ra ngoài khoái hoạt!

Nhìn thần sắc nhộn nhạo của nàng đã biết là không phải chuyện gì tốt lành rồi.

Đệ tử ở sau lưng nàng phát ra thanh âm ỏn ẻn nói:

- Hai người các ngươi còn không mau tạ ơn sư phụ ta, cơ hội này không phải ai cũng có đâu, bằng thân phận đệ tử từ ngoài đến của hai người các ngươi, có thể được sư phụ ta vừa ý là vinh hạnh của các ngươi rồi.

Nàng ngẩng cao cái đầu lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường và đố kị nồng đậm.

Khinh thường là thực lực và thân phận của hai người, đố kị chính dung mạo của nhị nữ ở trong cốc tuyệt đối thuộc loại tốt nhất, có lẽ bởi vì bọn nàng quá mức xuất sắc nên mới khắp nơi bị đồng bạn chèn ép xa lánh, không có ngày nổi danh.

Nhị nữ tới đây đã được vài năm rồi, cơ hồ rất ít đi ra ngoài, đều được an bài ở ngoài cốc, tin tức ở ngoại giới cơ hồ không hay biết gì cả.

Nhị nữ nghe Cam Doãn nói như vậy, lập tức luống cuống, các nàng đều biết rõ đi ra ngoài sẽ không có chuyện gì tốt.

Nử tử áo trắng nói:

- Đa tạ chấp sự đại nhân nâng đỡ, hai chúng ta thân phận thấp kém, cùng chấp sự đại nhân đi ra ngoài, có thể sẽ hạ thấp thân phận ngài không?

Nử tử áo đỏ cũng nói

- Đúng vậy, hai người chúng ta có tài đức gì lại khiến chấp sự đại nhân nâng đỡ chứ, không bằng ban cơ hội này cho các tỷ muội khác đi!

Cam Doãn còn chưa nói gì, đệ tử của nàngđã tức giận:

- Bảo các ngươi đi thì đi đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ các ngươi không nghe lời sư phụ ta, muốn lãnh hình trách sao?

Hai người có chút cúi người, không dám nói gì nữa.

Cái gọi là hình trách quả thật rất tàn nhẫn, có rạch mặt, đoạn chi, phế võ... đủ loại hình phạt đáng sợ!

Cam Doãn khẽ nhíu mày nói:

- Các ngươi không muốn đi cũng phải đi, thật sự là không biết phân biệt!

- Ha ha, nếu hai vị mỹ nhânđã không muốn đi, không bằng cùng ta rời đi!

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm âm trầm từ một góc truyền ra, một cổ mùi thơm kỳ dị tán phát ra, một đạo nhân ảnh như gió lướt đến.

- Ai dám xông vào Đào Tình Cốc ta!

Cam Doãn kinh hãi, nàng không nghĩ tới ở chỗ này lại có tiếng nam nhân xuất hiện, lập tức quát to một tiếng, đồng thời bàn tay cũng chộp về phía bóng người kia.

Đáng tiếc, nàng còn không chưa phát ra được linh lực, đã cảm thấy choáng váng hoa mắt.

- Có... Độc!

Nàng thần sắc hỗn loạn nói một tiếng, cả người trở nên vô lực.

Mà đệ tử ở bên cạnh nàng và hai nữ tử trước kia càng trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1269 - Phiêu Hương Thiết Ngọc. (1)

- Yên tâm, không có độc đâu, chỉ là một ít nhuyễn hương phấn, hai canh giờ sau sẽ không có chuyện nữa, hai mỹ nhân này thuộc về ta rồi!

Bóng người kia thập phần đắc ý nói một tiếng, hai tay lập tức chộp lấy nử tử áo trắng vf nử tử áo đỏ đã bị ngất đi kia.

- Người nào dám đến Đào Tình Cốc ta làm càn!

Lại một giọng nói truyền ra.

Bất quá, thanh âm này rõ ràng là do người cấp bậc trưởng lão trong Đào Tình Cốc phát ra, khí thế thập phần cường đại.

Mấy đạo nhân ảnh nhanh chóng lướt sang hướng này.

Bóng người kia vác hai người lên, lập tức triển khai thân ảnh, rất nhanh chạy ra ngoài cốc.

Tốc độ của hắn rõ ràng cực nhanh, giống như quỷ mỵ vậy, lập tức đã ra ngoài ngàn mét.

- Không tốt, đó là phiêu hương vạn lý hái hoa dâm tặc, rõ ràng dám đến Đào Tình Cốc chúng ta cướp người, muốn chết sao!

Một gã trưởng lão Đào Tình Cốc thất thanh nói.

Nàng tựa hồ nhận ra người tới, mang theo hắn nàng trưởng lão toàn lực mà

đuổi tới.

Chỉ là, cái kia hái hoa tặc tốc độ thập phần được rồi được, chỉ ở mấy cái trong nháy mắt, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi.

Phiêu Hương Vạn Lý, là một ngoại hiệu, cũng là chỉ một người, một tên hái hoa tặc, độc hành hái hoa tặc có danh khí không nhỏ ở Trung Vực.

Không ai biết danh tự thật sự của hắn, chỉ biết lai lịch hắn có chút thần bí, cơ hồ mỗi một lần xuất hiện thực lực đều tăng trưởng không ít, tốc độ cơ hồ được xưng là vô song Trung Vực, sau mỗi lần hái hoa đều dựa vào tốc độ của mình biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Khiến rất nhiều thế lực mất đi nữ nhân đều đau đầu.

Đã từng có một lần, Phiêu Hương Vạn Lý không cẩn thận hái một nữ tửcủa ẩn thế lực, bị lão tổ Huyền Đế giai đuổi giết vạn dặm, cũng đánh cho trọng thương, cuối cùng vẫn bị hắn bỏ trón mất dạng, đủ thấy bổ sự hái hoa và bổn sự chạy trốn của Phiêu Hương Vạn Lý cung không đơn giản.

Hiện giờ hắn mang theo nhị nữ lại nhẹ như không, thân thể như cá chạch.

Vài tên trưởng lão cấp bậc Thiên Tôn của Đào Tình Cốc dốc hết tốc độ cao nhất đuổi theo, các nàng còn dùng đan dược tăng tốc, quyết muốn bắt cho bằng được Phiêu Hương Vạn Lý.

Đáng tiếc, coi như các nàng tăng tốc lên thì cũng chỉ có thể trông thấy tàn ảnh của Phiêu Hương Vạn Lý, cuối cùng ngay cả tàn ảnh cũng không thấy đâu nữa.

- Chết tiệt, tốc độ tên hái hoa tặc này còn nhanh hơn ca Đế cấp, cốc chủ không xuất hiện thì khó có thể tạo thành uy hiếp cho hắn được.

Trưởng lão Đào Tình Cốc dẫn đầu đình chỉ thân ảnh mắng.

- Thực lực của hắn nhiều nhất chỉ là cao giai Thiên Tôn, nhưng lại có tốc độ Đế cấp, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi.

- Hiện giờ phải làm so mới tốt, hai nữ đệ tử bị hắn bắt đi, việc này nếu truyền đi, Đào Tình Cốc chúng ta còn mặt mũi gì nữa!

- Nhưng là bây giờ ngay cả tung ảnh của hắn cũng không thấy, chúng ta còn cách nào nữa.

- Có lẽ chỉ là hai ngoại môn đệ tử a, trở về đi, hạ lệnh toàn bộ cốc cao thấp đề phòng, tuyệt đối không thể lại để hắn thừa dịp nữa!

...

Ở bên ngoài mấy vạn dặm, Phiêu Hương Vạn Lý đã mang theo hai nữ tử Đào Tình Cốc đến trên một núi hoang.

- Bỏ qua được những yêu phụ kia rồi, ha ha, thật không dễ gì thoáng cái được hưởng thụ hai mỹ nhân a!

Phiêu Hương Vạn Lý quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện không có động tĩnh, lúc này mới yên lòng lại.

Lúc này, hắn mới hảo hảo quan sát hai nữ nhân trong ngực, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt lộ ra cực độ tham lam, nước miếng cơ như muốn chảy ra:

- Cực... Cực phẩm... quả nhiên không hổ là Đào Tình Cốc, hai người này nếu so với những người trước thật sự hơn nhiều năm, khuôn mặt này, dáng người này... Chậc chậc, không thể chê ah!

Hắn không chút suy nghĩ, đang muốn mang theo nhị nữ đáp xuống

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn nhảy lên, nhìn về phía phương xa, sắc mặt trở nên khó coi.

- Khí thế thật cường đại, nhất định phải lập tức trốn đi chút đã!

Hắn thì thào nói một tiếng, lập tức lướt xuống hoang lĩnh bên dưới.

Hắn ẩn nấp khí tức, mang theo hai nữ trốn trong ke hỡ loạn thạch.

Lúc này thời điểm, vài đạo cường đại thân ảnh bay tới, Nhưng sợ khí thế đem không khí đều nhộn nhạo tung bay đi ra ngoài.

Mấy người kia đúng lúc là Lăng Tiếu, Ô Phục, Đỗ Thiết cùng với Tống Minh Hoa đang chạy về Phong Vân Thành

Mấy người bọn họ ngừng lại ở hoang lĩnh này, Phiêu Hương Vạn Lý ở bên dưới cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Hắn mặc dù chỉ là cao giai Thiên Tôn, tuy nhiên lại có năng lực cảm ứng được sự bất phàm của bốn người này, nếu bị phát hiện chỉ sợ không dễ xử lý.

- Thiếu gia làm sao vậy?

Ô Phục ở một bên hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, nhìn sang một hướng.

Đỗ Thiết và Tống Minh Hoa tựa hồ cũng có cảm ứng, bọn hắn cũng đồng loạt nhìn sang một chỗ loạn thạch.

- Phát hiện một con chuột, bất quá che dấu rất nhanh!

Lăng Tiếu khẽ cười nói, dừng chút hắn lại nói:

- Đi thôi, mặc kệ nhiều như vậy, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta.

- Ân, qua một ngày nữa sẽ đuổi đến Đào Thành phía trowcs rồi, chỗ đó chính là thành trì lệ thuộc Đào Tình Cốc, là một nơi bướm hoa không tệ!

Ô Phục đáp.

- Đào Tình Cốc? Ngươi ngược lại cũng thật có hứng thú!

Lăng Tiếu mang theo vài phần vui vẻ nói.

- Đào Tình Cốc này toàn bộ tông cao thấp đều là nữ tử xinh đẹp, không có bất kỳ nam nhân, bất quá không có nghĩa là các nàng không cần nam nhân, nghe nói các nàng thường xuyên xuất cốc câu dẫn nam nhân, hái dương bổ âm.

Ô Phục có chút mặt mày hớn hở nói.

Xem bộ dáng của hắn tựa hồ có vài phần ý dâm

Tống Minh Hoa ở bên nhíu mày nói:

- Thiếu gia, trẻ tuổi tài tuấn lo gì không có nữ nhân, chúng ta vẫn nên mau chóng lên đường thôi!

Nàng cũng không phải sợ Lăng Tiếu đi tìm nữ nhân, mà sợ mang làm hư nam nhân Đỗ Thiết của nàng thôi.

- Lúc chúng ta tới dường như cũng không đi qua nơi này a!

Lăng Tiếu nói sang chuyện khác.

Ô Phục gật đầu nói:

-Đúng vậy, chúng ta bây giờ đi là đường gần đây nhất, từ đào thành lại đi qua hai thành trì nữa là về tới Phong Vân Thành rồi.

- Vậy tốt lắm, chúng ta nhanh đi thôi!

Lăng Tiếu lên tiếng, liền dẫn đầu bay về trước

Ba người khác lập tức từ sau đi theo.

Phiêu Hương Vạn Lý ở bên dưới thấy bốn người bay xa cũng thở dài một hơi.

- Mẹ ơi, sợ chết ta rồi, thật không biết mấy người kia là người nào nữa, khí thế đáng sợ như vậy, đều có tu vị Đế cấp, trong đó người trẻ tuổi kia dường như yếu nhất, nhưng lại khiến người khó nhìn thấu nhất, ba người kia tựa hồ lấy hắn làm chủ, chẳng lẽ là thiên tài của thế lực lớn nào đó sao?

Phiêu Hương Vạn Lý vỗ ngực lộ ra thần sắc may mắn nói, dừng chút hắn lại nói

- Được rồi, đợi lão tử đạt tới Đế cấp, cũng đi vụng trộm những thế lực lớn kia, công chúa gì đó đều thử qua, ha ha...

Không thể không nói xinh đẹp của Phiêu Hương Vạn Lý thập phần cường đại, bất quá hắn lại có năng lực như thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1270 - Phiêu Hương Thiết Ngọc. (2)

Bởi vì từ lúc hắn xuất đạo đến nay mới chỉ 200~300 năm, từ lần đầu tiên xuất hiện hắn mới chỉ là trung giai Địa Hoàng, lúc ấy hắn chỉ dám động thủ với những nữ tử của thế lực nhỏ hoặc không có bối cảnh, về sau theo thực lực của hắn không ngừng tăng lên, lá gan của hắn cũng càng lúc càng lớn, sau khi đạt tới đê giai Thiên Tôn đã dám đi trộm nữ đệ tử của lục phẩm tông môn rồi, cho đến giờ đạt đến cao giai Thiên Tôn, thế lực tông môn hoặc gia tộc Ngũ phẩm hắn đã không để vào mắt nữa.

Trừ phi là siêu cấp cao thủ đạt đến Huyền Đế giai chính thức ra tay chặn giết hắn, bằng không đừng ai mơ tưởng đối phó được hắn.

Hắn một kẻ tán tu, thực lực sao có thể tăng mạnh chỉ trng mấy trăm năm ngắn ngủn chứ?

Cái này đương nhiên không thoát khỏi quan hệ với kỳ ngộ của hắn rồi!

Hắn vốn là một Vương cấp võ giả bình thường, trong một lần tình cờ từ trong một Bí Cảnh đạt được truyền thừa từ một đời "Thâu hương" danh xưng độc hành hái hoa đạo tặc Nam Suất vạn năm trước.

Nam Suất tại vạn năm trước cũng có hiển hách uy danh, trong Trung Vực lưu truyền một câu thế này: phòng hỏa phòng đạo phòng thâu hương!

Đủ thấy danh tiếng "Thâu hương" Nam Suất vang dội cỡ nào rồi.

Phiêu Hương Vạn Lý không chỉ có kế thừa công lực truyền thừa, còn kế thừa phẩm hạnh háo sắc, cùng với tất cả trân tàng của Nam Suất khi còn sống,

trong đó còn có một kiện đê giai thánh khí, đây cũng là chỗ dựa khiến hắn từng thoát khỏi tya một tên Đế cấp chính thức.

Phiêu Hương Vạn Lý cẩn thận từng li từng tí rời khỏi khe đá, đánh giá hoản cảnh một phía một chút, đang định tìm nơi thâu hoan thì nhuyễn hương phấn trong người hai nữ nhân kia đã hết hiệu lực.

Hai nữ đồng thời tỉnh lại, nhìn nam nhân gầng trong gang tấc đều cực kỳ kinh hãi!

Nử tử áo trắng thất thanh nói:

- Ngươi là ai? SAo lại mang chúng ta đến nơi này?

Nử tử áo đỏ càng dứt khoát, lập tức rút ra một mồi thành Linh Khí, đề phòng tên kia.

Các nàng nhìn tên nam nhân đeo mặt nạ kia, có thể khẳng định không phải là người tốt lành gì rồi, các nàng cảm giác được trên người của mình còn nguyên vẹn không sứt mẻ mới hơi yên lòng một chút.

Phiêu Hương Vạn Lý âm hiểm cười nói:

- Các ngươi không phải muốn rời khỏi Đào Tình Cốc sao, ca ca ta không phải đã mang bọn ngươi ra sao!

Nói xong hắn liền đi tới trước mặt hai người, hai mắt không chút kiêng nể quét qua dáng người nóng bỏng của hai người, nước miếng cơ hồ như muốn nhỏ ra.

Hai nữ lập tức ý thức được không ổn, đồng thời chạy nhanh về sau.

Đáng tiếc thực lực hai nữ chỉ là cao giai Vương cấp, kém Thiên Tôn quá xa.

Phiêu Hương Vạn Lý trong nháy mắt đã đến trước các nàng, hai tay của hắn ôm ở trước ngực nghiền ngẫm nói:

- Bằng thực lực của các ngươi trốn không thoát đâu, vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời ca ca đi, đợi ca ca sau khi hưởng dụng xong tự nhiên sẽ để các ngươi rời đi!

Nử tử áo trắng vừa định ra tay với Phiêu Hương Vạn Lý thì nử tử áo đỏ đã đưa mắt với nàng, sau đó ném mị nhãn về phía Phiêu Hương Vạn Lý nhõng nhẽo cười nói:

- Ha ha, thật không, ngươi muốn chúng ta cùng nhau phục thị ngươi, không khỏi quá tham đi, nếu không mình ta được không?

Nử tử áo đỏ âm thanh phảng phất như mang theo mị hoặc, ánh mắt càng nhộn nhạo hàm tình, bất kỳ một nam nhân nào nghe xong cũng đều sẽ cảm giác thú huyết sôi trào.

Nử tử áo trắng cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn, cũng lộ ra thái độ vũ mị, khẽ kéo xiêm y một chút, vai hơi lộ ra, da thịt mượt mà kia tựa hồ như có thể chảy ra nước vậy, nàng khẽ liếm bờ môi một chút nói:

- Đúng vậy a, nam nhân thật xấu, còn muốn làm cả hai, ta sợ ngươi không chịu được đâu!

Hai nữ tử tuyệt sắc như thế câu dẫn, là cái nam nhân thì đều sẽ khó mà chịu nổi.

Nhất là loại nam nhân háo sắc như Phiêu Hương Vạn Lý càng không chịu được, hắn hai mắt hiện ra vài tia mê hoặc tham lam nói:

- Đến... Ca ca ngay cả một trận chiến bảy cũng đã thử qua, huống chi chỉ hai người, đến... Hai cái mỹ nhân để ca ca hôn một cái!

Dứt lời, hắn rõ ràng không hề bận tâm lập tức nhào tới.

Hai nữ cho rằng Phiêu Hương Vạn Lý đã bị các nàng mê hoặc, hai nữ đồng thời xuất kiếm đâm tới chỗ yếu hại của hắn.

Lập tức ngay khi hai kiếm sắp đâm vào Phiêu Hương Vạn Lý thì ánh mắt hắn lại hồi phục như thường, thân thể nhẹ nhàng lách qua, tránh khỏi hai kiếm, đồng thời cười dâm nói:

- Hai vị mỹ nhân quá nhiệt tình, ca ca không chịu nổi nữa!

Dứt lời, hắn lách mình đã đến sau lưng hai nữ, khí thế cường đại ép tới giam cầm lấy hai nàng.

- Hỗn đãn, mau buông chúng ta ra!

Hai nữ đồng thời mắng to, trên mặt lộ vẻ gấp gáp.

- Yên tâm đi, sẽ thả các ngươi đi, bất quá không phải hiện giờ!

Phiêu Hương Vạn Lý quăng nhị nữ lên trên mặt đất, móc ra hai cây linh thảo mang theo hương vị dị kỳ cho hai nàng dùng vào.

- Đây là đoàn tụ hoa, đợi lát nữa các ngươi sẽ dốc hết khả năng phục thị ca ca, ha ha!

Phiêu Hương Vạn Lý thập phần đắc ý cười nói, sau đó hắn mở ra một cái động lớn trên vách nham thạch, mang hai người vào trong.

Hai nữ sắp gặp phải vận mệnh bị tàn phá, nếu như không có kỳ tích xuất hiện, vậy sẽ thật sự khiến người phải luyến tiếc!

- Ha hả, nam nhân của ngươi coi như là thiên vương lão tử ta cũng sẽ không sợ hắn!

Phiêu Hương Vạn Lý một bộ đắc ý nói, hắn cũng không gấp gáp đối với hai người làm cái gì, hắn phải đợi dược lực phát tác, lại từ từ hưởng thụ tư vị trong đó!

- Ngươi súc sinh, Thiên Sát....

Phấn y nữ tử không ngừng mắng nói.

Sau đó dược lực của của hai người cũng dần dần bắt đầu phát tác.

Hợp Hoan hoa, tự nhiên là một loại xuân dược thảo tương đối mãnh liệt, đối với nam nữ mà nói, chỉ cần ăn vào một gốc rất nhanh liền sẽ mất đi lý trí, để cho hai người đều lâm vào trong dục vọng, vô cùng khát vọng nhận được tư nhuận yêu thương.

Nếu không có dị tính tư nhuận, như vậy cuối cùng sẽ là bạo thể mà chết.

Tâm tư của Phiêu Hương Vạn Lý này phải nói là vô cùng âm hiểm háo sắc, cũng không biết hắn dựa vào chiêu này rốt cuộc hại bao nhiêu nữ tử con nhà lành rồi.

Nhị nữ lợi dụng ý chí lực cắn răng, để mình bảo trì lấy tỉnh táo cuối cùng, nhưng mà dưới bụng truyền tới trận trận cảm giác dị dạng khiến cho các nàng đều không chịu được.

Các nàng bắt đầu sờ soạng xiêm y trên người mình, cuối cùng lại càng biến

thành xé rách, chút ít xuân quang kia bắt đầu tiết ra ngoài, trên khuôn mặt nhị nữa hiện lên hồng triều, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng than nhẹ, giống như là thôi hồn khúc khiến người ta bắt đầu bị lạc mất phương hướng.

Mắt của Phiêu Hương Vạn Lý đã lồi ra rồi, nước miệng ở nơi khóe miệng hắn vẫn không ngừng chảy ra:

- Thật là muốn cái mạng già này a... Hai cái đều là mê người như thế, lần này thật là kiếm lớn!

Phiêu Hương Vạn Lý bị gợi lên dục hỏa nồng đậm, hắn cái đầu tráo ở trên đầu giật xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng xấu xí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1271 - Ai Cho Ngươi Động Vào Nữ Nhân Của Ta!

Đầu của hắn cơ hồ đều là trọc lóc, ở chỗ đỉnh đầu còn có vài sợi tóc còn lưu lại, lộ ra vẻ đặc biệt khôi hài, ánh mắt của hắn so với thường nhân thì lớn hơn nhiều, lỗ mũi lại là bằng phẳng đường như không nhìn thấy được, miệng giống như là miệng vịt.

Ngũ quan như vậy tổ hợp lại, muốn không khó coi cũng không được.

Nếu là ai nửa đêm canh ba không ngủ được, thấy một tên xấu như vậy, không chỉ có thể liền đi ngủ, có lẽ càng bị trực tiếp dọa chết rồi.

Lúc này, đôi môi của nhị nữ đều cắn trầy da rồi, máu tươi đã bắt đầu chảy xuống.

- Sư tỷ, cần... Cần nhịn lại!

Hồng y nữ tử tận lực để chính mình khắc chế lấy hai bàn tay không tiếp tục xé xiêm y, nhưng mà hai bàn tay tựa hồ đều không nghe lời, không khống chế được, nàng chỉ cảm thấy quanh thân đều có một đoàn liệt hỏa đang bốc lên.

Phấn y nữa tử đồng dạng là như thế, mỹ mâu của nàng cũng bắt đầu mê mệt lên.

- Ta... Ta thật nóng... thật nóng...

Phấn y nữ tử vừa ngâm nhẹ, vừa đang xé rách xiêm y, trên người chỉ còn lại một phần quần áo nhỏ che lấy thánh nữ phong cao ngất kia.

Lan da trắng tinh kia giống như là hảo ngọc tuyệt thế, viên hồn vô phương, lại giống như là quỳnh tương ngọc dịch để cho người ta không nhịn được mà tận tình nhấm nháp.

- Hai vị mỹ nhân, ta đến rồi!

Phiêu Hương Vạn Lý đã đem quần áo trên người mình toàn bộ đánh tan, lộ ra vóc người gầy trơ xương, hắn kinh hô một tiếng khẩn cấp liền hướng về phía nhị nữa mà xông qua.

Mắt thấy hai cái mỹ nữ liền muốn bị hắn lăng nhục, lúc này một đạo oanh tạc vang lên, cấm chế ở cửa động tựa hồ bị phá hoại, động phủ cũng lay động lên, không ít khối đá từ trên đỉnh rơi xuống.

- Ai dám phá hoại hảo sự của đại gia!

Phiêu Hương Vạn Lý vội vã quay đầu lại quát to.

Chỉ thấy một gã thanh niên nhân có khuôn mặt lãnh tuấn bước đi long hình hổ bộ tiến lại, mục quang của hắn dừng ở trên người nhị nữ đang ở trong thoogns khổ khoái lạc, trong long mục hiện lên sát ý nồng đậm!

Phiêu Hương Vạn Lý một cái liền nhận ra người trẻ tuổi này lại là vừa mới từ trên bầu trời bay qua.

Hắn vốn muốn ra tay kích sát đối phương, nhưng mà vừa nghĩ tới nhân gia có ba tên Đế giai đi theo, để cho hắn không dám vọng động.

Hắn khiến cho mình tỉnh táo lại trầm giọng nói:

- Các hạ chẳng lẽ không biết phá hoại chuyện tốt là chuyện vô cùng đáng hận sao?

Khuôn mặt chân thật củ Phiêu Hương Vạn Lý còn chưa có bao nhiêu người thấy qua, hắn cũng không nhận ra người trẻ tuổi này là đặc biết đến để đối phó hắn, nhiều nhất chỉ là một người hay quản chuyện nhàn rỗi mà thôi.

Đổi lại là bình thường, bị đánh vỡ chuyện tốt, hắn sẽ lập tức xuất thủ giết chết đối phương, nếu như biết đối phương thế lớn, hắn sẽ lập tức chuồn đi, tuyệt đối sẽ không cho người khác nửa điểm cơ hội bắt được hắn.

Nhưng mà hai cái cực phẩm vưu vật ở trước mắt này là hắn nhiều năm qua đều rất ít khi gặp được, nhị nữ đã phục dụng Hợp Hoan thảo, hắn cũng không muốn đem thịt ngon đến miệng để cho người khác ăn.

Lúc này Hồng y nữ tử kia cũng nhìn thấy người đến, nàng còn có một tia lý trí cuối cùng, trong ánh mắt bắn ra thần sắc khó có thể tin:

- Sư... Sư đệ... Ngươi đến cứu ta à nha? Ta biết ngay ngươi sẽ đến cứu ta...

Nàng một lần nữa cắn nát đôi môi, để đay đớn ngăn cản nàng bị lạc mất, nàng cố hết sắc mà muốn hướng Lăng Tiếu bò qua, nhưng mà lại phát hiện chính mình cả người vô lực, hỏa nhiệt khiến cho nàng khó có thể chịu được.

Phấn y nữ tử ở một bên đã chịu không được rồi, nàng chỉ nhìn thoáng qua người đến lẩm bẩm nói:

- Không... Không thể nào đâu... Hắn... Hắn làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này được, ta... Ta chịu không được rồi, ta thật nóng...

Phấn y nữ tử kia đã mất đi lý trí cuối cùng, đem một điểm quần áo còn dư lại của chính mình đều giật xuống, một cái thân thể hoàn mỹ như bạch chi ngưng cao xuất hiện ở trước mắt.

Phiêu Hương Vạn Lý cũng nhịn không được liếc qua một cái, cổ họng càng

không ngừng cuộn lên, hắn khắc chế lấy dục hỏa, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Các hạ xong chưa, lại không đi ra ngoài chớ trách ta không khách khí!

Khí thế của Phiêu Hương Vạn Lý trong nháy mắt mênh mông lên, trong tay nhiều ra một thanh ngân câu, ngân câu lệ mang thiểm thước không ngừng, lẫm liệt chi ý phát tán ra khiến cho người lạnh lẽo.

Đây là một thanh đê cấp Thánh khí, hơn nữa còn là Phong thuộc tính, đúng là lúc trước hắn kệ tục Nam Suất truyền thừa mà thu hoạch được, hắn cũng chính là dựa vào kiện Thánh khí này mới nhiều lần hóa hiểm thành an.

Hôm nay hắn bất luận như thế nào cũng không muốn bỏ qua hai đại mỹ nhân ở trước mắt này, hi vọng có thể đem người trẻ tuổi này cho kinh sợ mà thối lui.

Người trẻ tuổi này không phải là Lăng Tiếu đi rồi mà trở lại thì còn có ai.

Sát ý của hắn rốt cuộc là muốn bạo phát rồi!

Lúc Phiêu Hương Vạn Lý còn chưa có phản ứng lại, chỉ cảm thấy một cỗ gió nhẹ thổi đến trực diện, một cỗ khí thế áp bách cường đại tạo thành một cái hình dạng như chân long hướng về hắn gầm thét mà đi.

Chân long này mang theo uy thế vô cùng, dường như muốn tê thiên liệt địa, muốn hủy diệt hết thảy.

Sau một khắc, cổ họng của Phiêu Hương Vạn Lý đã bị nắm lại, Thánh khí trong tay hắn cũng đã đổi chủ.

Hắn trợn to mắt, trong ánh mắt đều là vẻ khủng hoảng, đồng thời còn hiện ra

vẻ chấn kinh nồng đậm, hắn làm sao nghĩ đến người trẻ tuổi này lại kinh khủng như thế, không chỉ là trên khí thế cùng tốc độ, đều để cho hắn có một loại cảm giác không đuổi kịp.

Bât squas hắn dễ dàng bị Lăng Tiếu bắt được như vậy còn là bởi vì không gian này quá nhỏ, cự ly cách Lăng Tiếu quá gần, nếu là ở bên ngoài hắn nhận thấy chính mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị bắt như thế, bởi vì Huyền Đế giai muốn bắt hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Ít nhất... Hắn là nhận thấy như vậy, nhưng mà cái này nếu là để Lăng Tiếu nghe được, Lăng Tiếu sẽ cảm thấy người này không biết tự lượng sức mình, so sánh tốc độ, Lăng Tiếu cũng chưa từng sợ qua bất luận kẻ nà.

- Sư... Sư đệ...

Hồng y nữ tử lại một lần nữa miễn cưỡng kêu lên một tiếng, nàng phát ra một đạo tiếng thét chói tai, cuối cùng là giống như nước tràn đê, càng không ngừng đem quần áo trên người mình xé rách.

Hia mát Lăng Tiếu trở nên đỏ lên, giống như là dã thú trừng mắt lấy Phiêu Hương Vạn Lý đang giãy dụa quát lên:

- Ngươi đáng chết!

Một cái nắm tay khác của hắn giơ lên không, trong nháy mắt xoay tròn lên.

Kình phong vô cùng cường đại mang theo linh lực gấp hai mươi lần giống như là Thánh khí toàn lực xuất kích, đầu của Phiêu Hương Vạn Lý đã bị một quyền này trực tiếp oanh thành nát bấy, những huyết tương, não tương kia đều vỡ toang ra, cảm giác ghê tởm giống như là dưa hấu bị ném vỡ, để mọi người cảm thấy ác tâm khó chịu!

Lăng Tiếu cũng không vì vậy mà dừng động tác, hắn giống như là dã thú phát cuồng liên tục hống lên:

- Ai cho ngươi động vào nữ nhân của ta... Ai cho ngươi động vào nữ nhân của ta...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1272 - Chỉ Cầu Hai Các Ngươi Có Thể Nhẹ Một Điểm! (1)

Nắm tay của Lăng Tiếu giống như là mưa, từng quyền oanh ở trên thi thể của Phiêu Hương Vạn Lý.

Quyền kình đáng sợ đem thi thể của Phiêu Hương Vạn Lý trực tiếp oanh nhập vào trong vách tường nham thạch, thi thể kia biến thành bùn nhão rồi, huyết tích loang lổ bắn tung tóe vào khuôn mặt của Lăng Tiếu, để hắn lộ ra vô cùng hung ác dọa người.

Lăng Tiếu cũng không biết vung lên bao nhiêu quyền rồi, hắn tựa hồ đều quên dừng lại.

Bỗng dưng một cỗ thân thể lửa nóng từ phía sau áp đến, không... Hẳn là hai cái thân thể lửa nóng đồng thời triền đến trên người, giống như là bát trảo chương ngư gắt gao cuốn lấy hắn, cũng không quản hắn cái khỉ gió gì có nguyện ý hay không, bắt đầu xé rách y phục của hắn.

- Thật nóng... Thật nóng... Ta muốn...

- Thật nóng... Thật nóng... Ta muốn...

Thanh âm của nhị nữ giống như là mộng mị vang lên ở bên tai Lăng Tiếu, thủ chưởng nhỏ mềm kia càng không ngừng sờ loạn loạn xé, để cho Lăng Tiếu ngừng lại động tác điên cuồng, thần trí của hắn cũng ở trong nhánh mắt lãnh tĩnh lại.

- Sư tỷ, ngươi tỉnh táo một chút, ta là Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu một cái đem một nữ tử ở trong đó ôm vào trong lòng hô hoán nói.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy cỗ thân thể không có chút nào che đậy, một cỗ nhiệt hỏa khác trong nháy mắt dâng tràn lên.

Khí tức thổ tức như lan kia xộc vào trong mũi, làn da bóng loáng nõ nà kia, thánh nữ phong đứng thẳng no đủ kia, thắt lưng thon như xà kia, kiều đồn nhô cao kia...

Không một cái nào mà không phô bày ra hấp dẫn nguyên thủy nhất, cho dù là Liễu Hạ Huệ cũng nhịn không được muốn một thân tưới tắm, hơn nữa ở chỗ này không phải là một cái, là hai cái tác phẩm nghệ thuạt hoàn mỹ như điêu khắc, cho dù là Thánh nhân cũng muốn phá giới rồi, huống chi là nam nhân như Lăng Tiếu khí huyết phương cương.

Lăng Tiếu trợn to mắt, nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, hắn mắng nói:

- Khốn kiếp đang chết, lại cho nhị nữ hạ xuống thôi tình dược!

Lăng Tiếu muốn đem nhị nữ đẩy ra, nhưng khi nhìn dáng vẻ của nhị nữ đã là hồng triều tràn đầy, lại không kịp thời giải cứu, cho dù là võ giả cường đại hơn cũng muốn bạo thể mà chết rồi.

- Không còn kịp luyện chế giải độc đan rồi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Thật muốn thừa dịp lúc người nguy cấp hay sao?

Lăng Tiếu ở trong lòng lo lắng thầm nghĩ.

Lăng Tiếu một mực đều không nhận mình là chính nhân quân tử gì, nhưng mà một nữ nhân ở trước mắt nhưng là sư tỷ Ngọc Liệt Diễm ở Tử Thiên tông của hắn, hắn dũ không biết nàng làm sao lại xuất hiện ở chỗ này, nhưng mà hắn tuyệt đối không muốn cố ý đi chiếm đoạt nàng.

Hắn còn là thích loại vị đạo nước chảy thành sông kia, mà không phải là chiếm đoạt lúc không có ý thức.

- Sư đệ... Lăng Tiếu... Tiếu, nam nhân của ta... Mau yêu ta!

Ngọc Liệt Diễm cũng không biết là bị mê thất hay còn thật là có thể nhận ra Lăng Tiếu, trong miệng phát ra thanh âm ngâm khẽ, hai bàn tay đã đem áo của Lăng Tiếu xé nát rồi.

Lời này của Ngọc Liệt Diễm giống như là thôi tình độc dược, ở trong tai của Lăng Tiếu vang lên, để dục hỏa của hắn càng mênh mông đến cực điểm.

Lăng Tiếu cắn răng hạ quyết tâm nói:

- Sư tỷ, ta biết là ngươi thích ta, sau này liền biết điều một chút làm nữ nhân của ta đi!

Lúc ở Tử Thiên tông, Ngọc Liệt Diễm không ngừng đùa giỡn hắn, cuối cùng hắn nhưng là chuẩn bị đem nàng cùng Băng Nhược Thủy đều muốn rồi, chỉ là sau đó phát sinh rất nhiều biến cố, mới để cho bọn họ bỏ lỡ rồi.

Hôm nay ở bên trong Trung vực rộng lớn vô ngần lại gặp được, hơn nữa còn phát sinh chuyện tình như vậy, đây chẳng lẽ không phải là trời cao sáng tạo cơ hội tuyệt hảo cho bọn họ rồi sao?

Lăng Tiếu tùy ý để nhị nữa đối với hắn động tay chân, bàn tay khẽ giơ lên, đem thi thể đã biến dạng của Phiêu Hương Vạn Lý thiêu đốt đến sạch sẽ, để tránh ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, đồng thời hắn cũng lên tiếng nói:

- Ô trưởng lão, Đỗ trưởng lão, các ngươi thay ta phong tỏa phụ cận, không để cho bất luận kẻ nào cùng linh thú đi tới trong vòng ngàn thước.

- Vâng!

Hai đạo thanh âm ở bên ngoài vang lên.

Quần áo bây giờ của Lăng Tiếu đã bị nhị nữ xé rách đến sạch sẽ rồi, một cái vóc người tráng kiện giống như là hoàng kim, mỗi một khối cơ nhục đều nổi lên, tràn đầy tính chất bạo tạc.

Nhị nữ mơn trớn giống như là mưa tưới nhuần vạn vật, để cho cả người Lăng Tiếu có một loại tính khiêu chiến cực độ, ngón tay ngọc nhỏ nhắn của nhị nữa mang theo vài phần mê thất, càng không ngừng sờ vuốt lấy hắn, đốt lên liệt hỏa hừng hực toàn thân tâm của hắn.

Cũng không biết là tay ngọc của ai bắt được "Kim Long Thương" của hắn, Lăng Tiếu thiếu chút nữa không nhịn được mà cướp cò rồi.

- Anh danh cả đời của bản thiếu gia bị hủy trong một chốc lát này, chỉ cầu hai người các ngươi có thể nhẹ một chút, nhân gia đau!

Lăng Tiếu định lấy ra một chút quần áo để trên mặt đất, thân thể nằm xuống, vẻ mặt đau khổ tùy ý để cho nhị nữ đi vùi dập.

Nếu là để nam nhân khác nghe được lời này của Lăng Tiếu, chỉ sợ cũng muốn dùng ánh mắt đem hắn khinh bỉ đến chết rồi.

Tên khốn này, sợ anh danh bị hủy trong chốc lát, không bằng ta thay ngươi đi tới thử một lần, cho dù chết cũng phong lưu rồi!

Một người nữ dáng người bốc hỏa đến cực điểm, một người khác thì là mỗi một chỗ đều đẹp.

Nhị nữ giống như là phát cuồng, ngồi ở trên người Lăng Tiếu vùi dập.

Khi "Kim Long Thương" bị một dòng suối hẹp ẩm ướt tiến đến, thiếu chút nữa đều muốn bị tan chảy.

Lăng Tiếu thầm thở dài:

- Thánh khí cũng không qua được như thế!

Nhị nữ luân phiên lên trận, thắt lưng kia vặn vẹo điên cuồng, từng âm thanh như âm phù truyền khắp trong động phủ.

Chiến đấu kia vô cùng kịch liệt.

Lăng Tiếu giống như là một con thuyền lá bị cuồng phong bạo vũ kia nhấn chìm rồi, loại tư vị khoái lạc kia để cho hắn không ngừng ham muốn!

Chớp mắt đã ba ngay trôi qua, Đỗ Thiết lặng lẽ đi tới bên người Ô Phục thấp giọng nói:

- Ô đại sư, thiếu gia... Hắn vào lâu như vậy sẽ không gặp chuyện không may đi?

Ô Phục cười nói:

- Ngươi cũng đừng gọi ta là Ô đại sư rồi, sau này tất cả mọi người đều là người mình, ngươ gọi ta là lão Ô, ta gọi ngươi là lão Đỗ đi.

Ngừng lại một chút hắn lại nói:

- Thiếu gia đi cứu hai tiểu mỹ nhân kia, tự nhiên sẽ tốn chút thời gian, mọi người đều là nam nhân cần phải hiểu, hắc hắc!

Ô Phục một khuôn mặt hèn mọn, Đỗ Thiết tự nhiên có thể lĩnh hội ý tứ của

hắn.

Đỗ Thiên hiển nhiên là đối với bất kỳ nữ nhân nào ngoài Tống Minh Hoa đều không cảm thấy hứng thú, chuyển chủ đề nói:

- Lão Ô, ta nhớ kỹ ngươi vẫn chưa gia nhập vào thế lực nào mà, làm sao đột nhiên cùng Lăng... Thiếu gia rồi?

Ô Phục nhẹ thở dài một hơi nói:

- Chuyện này nói đến rất dài, đương kim thiên hạ, có thể để cho Ô Phục ta bội phục không có mấy, mà thiếu gia đúng là một người trong đó, việc này phải từ hai năm trước mà nói...

Cho nên Ô Phục từ khi ở Cốc gia như thế nào cùng Lăng Tiếu kết oán bắt đầu nói ra, liền ngay cả sự tích trong gần hai năm nay của Lăng Tiếu cũng nhất nhất hướng Đỗ Thiết nói một lần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1273 - Chỉ Cầu Hai Các Ngươi Có Thể Nhẹ Một Điểm! (2)

Đây để cho Đỗ Thiết nghe thấy đều cho là Ô Phục đang cố ý nói khoác.

Nhưng khi nhìn cái thần tình nghiêm túc kia, nội tâm triệt để bị kinh ngạc rồi.

Đệ nhất Hoàng tọa, Đan Minh đan hội đầu danh đã là tiếng vang đặc biệt rồi, nhưng mà nghe chiến tích bưu hãn của Lăng Tiếu ở Phong Vân thành mà Ô Phục nói, để cho hắn chặc lưỡi không thôi.

- Lão Đỗ, ngươi chớ không tin, những chuyện này ta tuy là không có tận mắt chứng kiến, nhưng mà cũng có càng nhiều người chứng thực rồi, ngươi nhìn hai tên Đế giai của Quỷ U tông kia ngay cả một chiêu của thiếu gia cũng không đỡ được, ngươi liền hẳn đã biết ta nói chính là sự thật!

Ô Phục vỗ lấy bả vai của Đỗ Thiết trịnh trọng nói.

Đỗ Thiết hồi tưởng lại lúc trước Lăng Tiếu ném đi đầu lâu của Vinh Hứa cùng Thạch Tân Quảng, trong lòng cũng không có nửa điểm hoài nghi nữa rồi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Xem ra thiếu gia là một người vô cùng có dã tâm, nói không chừng ngày sau có thể giúp ta báo cừu tuyết hận a!

Đỗ gia vốn là cũng thuộc về danh môn vượng tộc, nhưng mà lại bởi vì chuyện tình của Đỗ Thiết cùng Tống Minh Hoa mà bị Quỷ U tông diệt môn

rồi, việc này không có bao nhiêu người biết, nhưng mà Đỗ Thiết lại là thời khắc nhớ rõ trong lòng.

Nếu như lúc trước hắn vì nữ nhân mà mai danh ẩn tích, như vậy hắn bây giờ đi theo Lăng Tiếu rời núi cũng có một tầng mục đích khác.

Ở trong động phủ, ba cái thân thể trần trụi dán sát vào một chỗ, cảnh xuân toàn bộ lộ ra ngoài.

Vùi dập ba ngày, Lăng Tiếu so với lúc đại chiến với Viên Chiến Thiên còn muốn cực khổ hơn vài phần.

Dược tính của Hợp Hoan hoa quá mức mãnh liệt rồi,mới bắt đầu là nhị nữ vùi dập như không muốn sống, để cho Lăng Tiếu nếm thử mùi vị sảnh khoái bị ngược đãi.

Đến sau đó nhị nữ không biết vì sao, cả người đều phát tán ra một loại lực hấp dẫn yêu mỵ, để cho Lăng Tiếu dần dần bị lạc phương hướng.

Ý chí lực của hắn mặc dù đặc biệt kinh người, nhưng mà gặp phải dụ hoặc như vậy, quan hệ thân thiết của hai người cùng chính mình, hắn lại như thế nào mà phòng bị.

Cho nên hắn từ bị động biến thành chủ động, điên cuồng mà xâm chiếm lấy nhị nữ, để cho nhị nữ cơ hồ không có thwofi gian dừng lại.

Cuối cùng ba người giống như là bùn nhão ra, nằm lại với nhau.

Lăng Tiếu trái phải vuốt ve hai cái thân thể, thiếu chút nữa cảm thấy mình là đang nằm mơ.

Tuy nói bên cạnh hắn một mực đều có mỹ nữ tuyệt sắc hầu hạ, nhưng mà

cũng chưa từng điên cuồng giống như một lần này, cực khổ như vậy, sảng khoái như vậy.

Loại tư vị kia căn bản không phải là những nữ nhân kia có thể cho hắn.

Từng người kia một mực không dừng được động tác có độ khó cao, đơn giản là muốn mạng người.

Nếu không phải là "Lực chiến đấu" của hắn cưỡng hãn một chút, mà nhị nữ cùng hắn có chút chênh lệch, chỉ sợ thật muốn bị ép đến tinh tận nhân vong rồi!

Lăng Tiếu cúi đầu nhìn hai cái thân thể hoàn mỹ này, trong lòng ít nhiều có chút áy náy.

Hắn đối với Ngọc Liệt Diễm coi như là rất sớm đã có tình tố rồi, đoạt lấy nàng cũng không có chuyện gì.

- Nhưng mà một người khác là Vũ Mị Nương cùng hắn chỉ coi như là có duyên gặp mặt một hai lần, ngay cả bằng hữu cũng nói chưa tới, lại cùng hắn phát sinh chuyện tình như vậy, đợi đến khi tỉnh lại lại thật là không biết giải thích như thế nào.

Lúc này Ngọc Liệt Diễm ở bên phải Lăng Tiếu nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Lăng Tiếu nhìn nàng còn đóng chặt song mâu, lông mi khẽ nhíu mà run rẩy, hồng triều trên khuôn mặt kia còn chưa có từ trong tư nhuận thối lui, lộ ra vẻ vô cùng kiều diễm.

Lăng Tiếu hôn nhẹ lên trán nàng một chút thản nhiên nói:

- Sư tỷ, ta biết ngươi đã tỉnh rồi, chớ giả bộ ngủ!

Ngọc Liệt Diễm đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt vũ mỵ phóng ra liên thải chi sắc, hai cánh tay của nàng chặt chẽ ôm lấy eo hổ của Lăng Tiếu, nhẹ nhàng mở môi hồng nói:

- Ta đây không phải là đang nằm mơ sao? Ngươi... Ngươi thật là sư đệ của ta?

Lúc đó nàng ly khai Tử Thiên tông, Lăng Tiếu còn bị vây ở trong bí cảnh, mà nàng một lòng muốn cường đại lên, hi vọng một ngày có thể đem bí cảnh mở ra, đem Lăng Tiếu cứu ra.

Đây một mực là tâm nguyện của nàng, cho dù là Lăng Tiếu chết ở bên trong rồi cũng phải nhìn thấy thi thể của hắn!

Cho nên nàng liền đổi vào làm môn hạ của Mị tông trong Tây Bác tam đại thất phẩm tông môn, hi vọng có thể thu được toàn lực bồi dưỡng của Mị tông, xem có thể hay không để cho chính mình nhanh chóng đều thăng lên.

Nàng đến MỊ tông cũng xác thực chiếm được tán thành, bởi vì nàng cùng Vũ Mị Nương đồng dạng là trời sinh mị cốt, tu luyện mị công tuyệt đối là làm ít công to.

Đáng tiếc chỉ là tư nguyên ở Tây Bắc có hạn, muốn nhanh chóng đề thăng, không có thật nhiều tư nguyên tốt cung cấp đó là rất gian nan.

Cuối cùng sư phụ nàng ở Mị tông không muốn bỏ dỡ thiên phú của nàng cùng Vũ Mị Nương, quyết định đem hai người đưa đến Trung vực bồi dưỡng, hi vọng nhị nữ một ngày kia có thể cường đại lên, hồi báo mị tông.

Khi ấy sư phụ của nàng cùng một vị chấp sự của Đào TÌnh cốc có chút giao tình, cho nên mang theo tín vật ngàn dặm xa xôi đi đến, đem chúng nữ đưa vào làm đệ tử của Đào Tình cốc.

Chỉ là sư phục các nàng cũng không nghĩ đến, cái cấp sự kia ở trong Đào Tình cốc căn bản không có địa vị gì, nàng cùng sư tỷ được an bài làm ngoại môn đệ tử thấp kém nhất, căn bản không thể nhập vào bên trong pháp nhãn của chút ít trưởng lão, không chiếm được bồi dưỡng tốt.

Lòng vòng như thế, chúng nữ thân làm ngoại môn đệ tử, tư nguyên có được cũng so với ở Tây Bắc tu luyện thì tốt hơn nhiều, huống hồ thiên địa linh khí ở Trung vực cũng so với Tây Bắc nồng đậm hơn nhiều lắm.

Cho nên dựa vào thiên phú của nhị nữ cũng từ tu vi Linh Sư giai đạt tới cao cấp Vương giai như hôm nay.

Chỉ là nhị nữ vẫn sống ở trong Đào Tình cốc, hàng năm thời gian đi ra ngoài là ít lại càng ít, căn bản không biết Lăng Tiếu so sánh với nhị nữ đã đến Trung vực sớm hơn một bước, hơn nữa đã là dương danh oanh động Trung vực.

Nếu như nhị nữ sớm thu được tin tức ở ngoại giới mà nói, chỉ sợ đã sớm tính toán rời chỗ này đi tìm Lăng Tiếu rồi.

Bây giờ Ngọc Liệt Diễm nhìn nam nhân mà ngày đêm tưởng niệm này, cũng cho đây là đang nằm mơ.

Lăng Tiếu dùng sức ôm ngược lấy nàng, dể cho bộ ngực no đủ kia dán ở trên lồng ngực của hắn nói:

- Ngươi cảm thụ một chút độ ấm của thân thể này, làm sao sẽ giả được, ta thật là sư đệ Lăng Tiếu anh tuấn khả ái nhất của ngươi.

Bỗng nhiên Ngọc Liệt Diễm mở ra cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía lồng ngực của Lăng Tiếu cắn tới.

Lăng Tiếu nào dám vận kình, tùy ý nàng cắn, trong miệng phát ra tiếng kêu đau:

- Ahhh, sư tỷ ngươi thuộc họ nhà chó sao?

Ngọc Liệt Diễm nhả Lăng Tiếu ra, liếm liếm kim sắc huyết dịch trên môi, mỹ mâu nổi lên chút thủy vụ:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1274 - Phải Hảo Hảo Trừng Phạt Cái Nam Nhân Bại Hoại Này! (1)

- Ngươi làm sao mà từ trong bí cảnh đi ra được? Vì cái gì mà không đến tìm ta, ngươi có biết hay không sư tỷ ta một mực nhớ đến ngươi, đều sắp điên rồi, ta hi vọng một ngày có thể tăng cường thực lực đem bí cảnh hủy diệt, đem ngươi cứu ra, ngươi ngược lại tốt rồi lại không có lương tâm, lại chạy đến Trung vực phong lưu sung sướng, ngươi có phải hay không trong lòng căn bản không có ta a...

Ngọc Liệt Diễm cắn răng chảy nước mắt mà nói một đống lớn, dường như muốn đem ủy khuất những năm này mà chính mình phải chịu nhất nhất nói ra hết mới cam tâm.

Lăng Tiếu cảm nhận được tấm lòng chân thành của Ngọc Liệt Diễm, nội tâm cũng là cảm động không thôi, hắn mơn trớn lấy nước mắt của nàng nhẹ nhàng nói:

- Sư tỷ, xin lỗi, sau này ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chịu nửa phần ủy khuất nữa!

- Đây nhưng là ngươi nói, bây giờ ta đã bị ngươi chiếm đoạt rồi, cả đời này đều phải phụ trách đối với ta, bằng không... Ta đem nó bóp nát!

Ngọc Liệt Diễm thu thập một chút lệ thủy, hết sức động tình mà nói với Lăng Tiếu, tay đẹp kia càng đem "Kim Long Thương" của Lăng Tiếu cầm đến, lực uy hiếp mười phần.

"Kim Long Thương" vốn là đã cụp xuống trong nháy mắt lại trở nên uy vũ lên.

- Sư tỷ, đừng... Đừng như vậy dễ dàng cướp cò đấy!

Lăng Tiếu khuôn mặt mang theo vài phần ý e thẹn nói, bộ dạng kia cùng với lúc hắn hung mãnh sát phạt lúc bình thường xác thật có khác biệt rất lớn.

- Ngươi tên vô lại này, đều... Đều vùi dập bao lâu rồi, còn không đủ a!

Khuôn mặt của Ngọc Liệt Diễm lại càng hồng nhuận vô cùng.

Nàng mình thường thoạt nhìn thì vũ mị khai phóng, trên thực tế nội tâm của nàng lại không giống như là mặt ngoài, chỉ là nàng nhiệt tình để người ta có chút không chịu nổi, bởi vì nàng là yêu tinh thân hoài mị cốt, tùy tiện thoáng nhìn một cái cũng sẽ câu khởi lên dục hỏa của nam nhân.

Lăng Tiếu cảm thụ lấy ma sát nhuyễn nhục kia của Ngọc Liệt Diễm, loại cảm giác mềm mại kia để cho hắn trở khát vọng lên.

Ngọc Liệt Diễm cảm nhận được biến hóa của Lăng Tiếu, không chỉ không có cự tuyệt, ngược lại lại lần nữa trêu chọc dục tình của Lăng Tiếu lạc thanh nói:

- Nhân gia phía dưới đau quá rồi, nếu không... Nếu không ngươi đối với sư tỷ sử bại hoại đi, ta không ngần ngại, dù sao hai chúng ta đều đã là người của ngươi rồi.

Người ngọc ở một bên khác của Lăng Tiếu tựa hồ đã tỉnh, nghe được lời này của Lăng Tiếu bị sợ đến không dám di chuyển, mỹ mâu đóng lại thật chặt, vẻ hồng nhuẩn từ khuôn mặt lan tràn đến bên tai.

Lăng Tiếu cũng phát hiện ra Vũ Mị Nương, chỉ là hắn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, nên nói cái gì mới tốt đây.

Lúc này Ngọc Liệt Diễm nhẹ nhàng tránh thoát cái ôm chặt của Lăng Tiếu, thánh nữ phong no đủ kia khiêu chiến thị giác thần kinh của Lăng Tiếu, thắt lưng thon nhỏ kia nhẹ nhàng vặn vẹo, lại trực tiếp ngồi ở trên người Lăng Tiếu, "Kim Long Thương" lại một lần nữa bị bao vây lên.

- Bại hoại sư đệ, ngươi đoạt lấy ta coi như xong, ngay cả sư tỷ ta cũng dám động, vì trừng phạt ngươi, ta muốn đem ngươi ép khô!

Ngọc Liệt Diễm vuốt nhẹ lấy lồng ngực của Lăng Tiếu bắt đầu điên cuồng vặn vẹo lên.

Lăng Tiếu bị nàng "Trừng phạt" loại này sợ đến chân đều có chút mềm, mà Vũ Mị Nương ở một bên hắn nhẹ co lấy thân thể, đem đầu chôn ở phía dưới không muốn đi nghe những thanh âm ngâm nhẹ giống như vô nghĩa kia nữa.

Nàng thầm nghĩ:

- Sư muội tại sao có thể... Tại sao có thể như vậy, thật mắc cỡ chết người!

Lăng Tiếu rốt cuộc hiểu được nữ nhân bị khai phá qua đáng sợ giống như là hồng thủy mãnh thú, lấy chiến lực của hắn cũng cảm thấy có chút chịu không nổi.

Ngọc Liệt Diễm giống như là kỵ sĩ, phảng phất như không biết mệt mỏi, cũng không biết lên xuống bao lâu, cuối cùng cũng đem sư tỷ của nàng lôi lên, nói thật xinh đẹp:

- Phải hảo hảo trừng phạt nam nhân bại hoại này!

Vũ Mị Nương nửa đẩy nửa đưa cũng trở nên điên cuồng lên rồi.

Bởi vì đã trải qua loại này, vậy thì triệt để phóng túng một lần đi, chỉ sợ bây

giờ đi tìm chết cũng vô oán vô hối!

Lần này Lăng Tiếu triệt để thua, thua đến hắn một lần tâm phục khẩu phục rồi!

Hắn hiểu được cổ nhân nói:

- Không có canh tác đến ruộng vườn bị phá hoại, chỉ có hoàng ngưu mệt mỏi.

Trong lòng hắn kêu rên:

- Cỏ nhân nói không sai a!

Lăng Tiếu cuối cùng phải giấu nước mắt, đem theo hai cái chân đã mềm nhũn chạy ra khỏi sơn động, hắn sợ như vậy đi xuống hắn sẽ mạng vẫn tại chỗ này.

Hai cái này đều là yêu tinh, tuyệt thế yêu tinh hấp thu tinh hoa!

Ô Phục, Đỗ Thiết cùng với Tống Minh Hoa thấy được Lăng Tiếu đi ra, đều tụ họp lại đây.

Bọn họ nhìn Lăng Tiếu sắc mặt xanh lè, bước đi hữu khí vô lực, hết sức lạ lùng.

Ô Phục có chút lo lắng nói:

- Thiếu... Thiếu gia đã xảy ra chuyện gì? Ngươi... Sắc mặt của ngươi làm sao khó coi như vậy?

Lăng Tiếu nhẹ khoát tay nói:

- Ta... Ta không có chuyện gì, chỉ là thương tổn chút nguyên khí, qua hai ngày là tốt.

Nói xong, Lăng Tiếu không thể không ngồi xuống đả tọa nghỉ ngơi.

Ô Phục, Đỗ Thiết cùng Tống Minh Hoa đều là một vẻ mặt không giải thích được.

Mà lúc này, một cỗ thiên địa linh khí lại hướng về phía trong động phủ ở không xa bay lướt qua.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Trong động có người đột phá?

Ba người đồng thời hướng về phía động phủ nhìn qua, ánh mắt mang theo vài phần vẻ lạ lùng.

Lăng Tiếu cũng là lạ lùng lên, sau đó đối với ba người nói:

- Các ngươi thay nhị nữ hộ pháp đi!

Trong lòng hắn nghi ngờ nghĩ đến:

- Chẳng lẽ nhị nữ đều giống như Hân nhi, làm chuyện kia cũng có thể tiến giai hay sao?

Nhị nữ ở trong động cũng là có chút mạc danh kỳ diệu, sau khi nhị nữ cũng Lăng Tiếu kết thúc chuyện kia đột nhiên phát hiện lĩnh ngộ đối với thiên địa linh khí đạt tới một loại bình cảnh, mà lực lượng bên trong thể nội đan điền cũng đang không ngừng tăng trưởng lên, rất rõ ràng là lúc muốn đột phá tăng cường thực lực.

Hai người vừa kinh vừa hỉ, kinh chính là nhị nữ mới đạt tới cao cấp Vương

giai không lâu, làm sao lại đột phá rồi, đây để cho nhị nữ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hỉ đương nhiên chính là chúng nữ rốt cuộc có thể hướng về phía trước bước một bước dài rồi.

Nhị nữ đều không dám khinh thường, ngay cả xiêm y cũng đều không mặc vào, lập tức toàn lực hấp thu thỏa thích những linh khí hùng dũng mà đến này.

Chớp mắt lại trôi qua ba ngày, linh khí ở bốn phía mới rốt cuộc bình tĩnh lại.

Ngoài động, Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Chắc hẳn đều là thuận lợi đột phá đi, đây thật là quá để người hâm mộ rồi, bản thiếu gia liều mạng mà sống, thiếu chút nữa chỉ còn nửa cái mạng rồi, nhị nữ lại song song tiến giai rồi!

- Thiếu gia, bên trong là hai nữ tử kia?

Ô Phục ở một bên hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ân, là hai người bọn họ!

- Thiếu gia có một câu ta không biết có thích hợp hay không!

Ô Phục lộ ra vẻ do dự nói.

Lăng Tiếu nói:

- Có lời ngươi liền nói thẳng đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1275 - Phải Hảo Hảo Trừng Phạt Cái Nam Nhân Bại Hoại Này! (2)

Ô Phục trầm ngâm một chút nói:

- Thiếu gia ngươi hôm nay chính là lúc cố gắng khuếch trương, khai sáng bá nghiệp, vẫn... Giảm thiểu chút nhi nữ tình trưởng mới tốt, huống hồ cho dù thiếu gia muốn tìm nữ nhân cũng nên tìm người xứng với thân phận của thiếu gia, giống như hai nữ nhân này... Thực lực vẫn kém chút ít, thiếu gia ngày sau ngươi muốn thành Đế thành Thánh đều sẽ không có cái gì khó khăn, mà chúng nữ theo không kịp bước tiến của thiếu gia, sớm muộn cũng sẽ là...

Ô Phục không có nói tiếp, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng.

Cũng chính là nói, lấy thiên phú của Lăng Tiếu muốn trở thành tuyệt thế cường giả không phải là cái gì khó khăn, đến lúc đó thọ mệnh của Lăng Tiếu sẽ vô hạn tăng trưởng, mà hai nữ tử ở trong động thực lực cùng Lăng Tiếu chênh lệch quá lớn, ngày sau sợ khó có thể đuổi theo bước chân của Lăng Tiếu, cuối cùng sẽ chỉ già đi mà chết, hắn sợ Lăng Tiếu quá mức để ý những nhi nữ tình trường này, đến lúc đó sẽ thương tâm khổ sở, mà sai lầm đại nghiệp xưng bá a!

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Ô trưởng lão ngươi đại khái có thể yên tâm, dựa vào tu chất của chúng nữ mà nói muốn đuổi theo ta có chút khó khăn, nhưng mà sẽ không kéo ra quá xa, huống hồ ngươi chớ quên ta vẫn là cao giai Luyện dược sư, chờ sau khi ta đạt tới Bát phẩm trở thành Thánh dược sư, chúng nữ dù không muốn tăng lên đều là khó a!

Lúc Lăng Tiếu nói lời này, trên khuôn mặt đều là vẻ tự tin hết sức.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân của mình dần dần già đi mà tử vong.

Chỉ cần hắn một mực cường đại đi xuống, người ở bên cạnh hắn cũng sẽ từng cái trở thành siêu cấp cường giả, có thọ mệnh vô hạn!

Lăng Tiếu một mực vững chắc tin tưởng mình có thể làm được một điểm này!

Ô Phục thấy Lăng Tiếu kiên trì cũng không nói nhiều thêm cái gì ròi, hắn chỉ có thể ở trogn lòng thầm nghĩ:

- Không hổ là đệ tử của Tà Đế đại nhân, xem ra tính cách phong lưu này cũng là giống nhau như đúc.

Mà lúc này, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương ở trong động song song đi ra.

Một người mặc diễm hồng xiêm y, một người mặc phấn hồng trù đoạn, hai khuôn mặt kiều mị mang theo vẻ hồng nhuận tựa hồ đều giống như nhỏ ra máu, đẹp đến kiều diễm động lòng người, giống như là hai đóa hoa vừa mới nở rộ, đẹp đến khó có thể kiềm chế!

Ô Phục cùng Đỗ Thiết hai người sau khi thấy dung nhan của nhị nữ đều hơi có chút ngây người.

Tống Minh Hoa ở một bên nhéo eo của Đỗ Thiết một cái nói:

- Nhìn đến con mắt cũng muốn rụng ra rồi!

Đỗ Thiết cười khan một chút nói:

- Minh Hoa đừng hiểu lầm, trong lòng ta chỉ có một mình ngươi, ta chỉ là không nghĩ đến ánh mắt của thiếu gia lại tốt như vậy, khó trách sẽ lâm thời mà phản hồi trở lại.

Ô Phục cũng hiểu được Lăng Tiếu vì sao ở ba ngày trước thần sắc xanh lè rồi, trong lòng thầm nghĩ:

- Phúc khí của thiếu gia thật tốt a, tùy tiện quản chuyện nhàn rỗi một cái cũng kiếm được hai cái đại mỹ nhân!

- Sư đệ, ba vị đại nhân bọn họ là?

Ngọc Liệt Diễm đi tới trước mặt Lăng Tiếu nhìn Ô Phục, Đỗ Thiết cùng Tống Minh Hoa hỏi.

Tiếng kêu này của nàng để đám người Ô Phục đều là cả kinh, bọn họ làm sao nghĩ đến cô gái này lại là sư tỷ của thiếu gia, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu kéo lấy tay nàng, lại bắt lấy tay của Vũ Mị Nương, Vũ Mị Nương vốn định tránh ra nhưng mà lại phát hiện cánh tay kia của Lăng Tiếu trước một bước bắt được cổ tay của nàng.

Lăng Tiếu hướng nhị nữ giới thiệu nói:

- Vị này là Ô Phục trưởng lão, vị này là Đỗ Thiết trưởng lão, vị này là Đỗ phu nhân Tống Minh Hoa, đều là cao thủ nhất đẳng.

Tiếp theo lại hướng ba người giới thiệu nói:

- Nhị nữ đều là sư tỷ Ngọc Liệt Diễm, Vũ Mị Nương của ta trước kia ở Tây Bắc.

Nhị nữ nhìn ra bất phàm của ba người, đối diện ba người khẽ hành lễ nói:

- Liệt Diễm, Mị Nương ra mắt ba vị tiền bối.

Ba người kia làm sao dám lấy thân phận áp người, lập tức hoàn lễ nói:

- Hai vị thành chủ phu nhân nghiêm trọng rồi, đây nhưng là không được a!

Nhị nữ nghe được nghi ngờ:

- Thành chủ phu nhân?

- Ha hả, các ngươi đều cũng không phải là người ngoài rồi, đều là người mình, chúng ta ở trên đường lại nói đi!

Lăng Tiếu cười nhẹ nói.

Mọi người không có ý kiến, đều nghe theo lời nói của Lăng Tiếu, bắt đầu gấp rút lên đường.

Bất quá ở trước lúc đi, Lăng Tiếu đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi ra.

Hôm nay Kim sắc Lang Vương càng hiển lộ ra uy vũ bất phàm, thân thể cũng biến lớn hơn rất nhiều, khí thế đặc biệt to lớn.

Nhị nữ vừa mới đột phá Địa Hoàng giai đều là bị sợ hãi kêu to một tiếng.

Nhị nữ cũng thấy qua không ít linh thú, nhưng mà cao giai linh thú hùng tráng uy vũ như thế vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Tốc độ các ngươi quá chậm, cùng ta ngồi lên trên lưng Tiểu Kim đi, chúng

ta hảo hảo hàn huyên một chút.

Lăng Tiếu trước tiên liền nhảy lên lưng sói nói.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương do dự một chút, vẫn mang theo vài phần thấp thỏm bay tới.

Ô Phục cũng đem linh thú của hắn triệu hồi ra, đây là một đầu lục giai cao cấp Xích Diễm Điểu, vừa lúc mang theo hắn cùng phu phụ Đỗ Thiết.

Lúc này Ngọc Liệt Diễm kiềm chế không trụ được lòng hiếu kỳ hướng Lăng Tiếu hỏi:

- Sự đệ, đây... Đây là linh thú mấy giai? Làm sao ta cảm giác được nó so sánh với lục giai linh thú còn cường đại hơn, chẳng lẽ là lục giai cao cấp hoặc là....

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Vừa mới đột phá thất giai mà thôi!

- Thất... Thất giai mà thoi!

Nhị nữ đều đồng thời kinh hô lên, thần sắc vô cùng kinh hãi.

Lăng Tiếu nói:

- Đúng vậy a, gia hỏa này tiến giai có chút chậm rồi!

Tiểu Kim so sánh với Bại gia tử cùng Long nữu mà nói, tốc độ tiến giai xác thật chậm.

Chủ yếu còn là Bại gia tử cùng Long nữ có các loại cơ duyên, mà cơ duyên thuộc về Tiểu Kim liền thiếu một chút, chỉ có thể dựa vào không ngừng cắn nuốt thú đan để tiến giai.

Nhị nữ bị chấn kinh đến không nói được câu nào, thất giai linh thú nhưng là có thể so với Đế giai a,có linh thú này ở đây, bên trong Trung vực có thể hoàn toàn đi ngang rồi nha.

Nhị nữ lúc này mới phát hiện Lăng Tiếu cùng với hắn ở năm ấy đã hoàn toàn không giống nhau rồi, tựa hồ nhị nữ đã không phải là người trên một cái tầng thứ này.

Từ sau khi Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đi tới Trung vực, thực lực yên ổn tăng lên.

Tốc độ tăng lên này ở trong Trung vực cũng không tính là gì, nhưng mà cũng coi như là trung thượng tầng rồi, đây còn là bởi vì nhị nữ không có được bồi dưỡng tốt.

Bất quá lấy niên kỉ hôm nay của các nàng, nếu là trở lại Tây Bắc, thực lực như vậy đã coi như là vô cùng xuất sắc ròi, có thể cùng thế hệ trước sánh vai rồi.

Bọn họ một mực ăn mừng đề thăng khi tới Trung vực, mà không phải là là ở chỗ Tây Bắc nho nhỏ.

Trong lòng nhị nữ một mực đều cảm thấy đối với hiện trạng tương đối hài lòng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1276 - Các Ngươi Đều Là Thuộc Họ Nhà Chó A! (1)

Nhưng mà khi nhìn thấy Lăng Tiếu đồng dạng đi tới Trung vực, một điểm vui mừng kia của các nàng liền biến mất không còn rồi.

Bọn họ mặc dù nhìn không thấu tu vi hiện tại của Lăng Tiếu, nhưng mà chỉ dựa vào tọa kỵ của hắn liền để cho bọn họ cảm thấy nhìn lên.

Thất giai Lang Vương a, bất kể là ở địa phương nào đều là tồn tại vô cùng cường đại, cơ hồ có thể dựa vào nó đi diệt sát thất phẩm lục phẩm tông môn bình thường rồi.

- Các ngươi cũng chớ gấp, đợi có rảnh rỗi ta cùng các ngươi đi kiếm hai đầu thất giai linh thú, để chúng nó làm hộ thân linh thú của các ngươi đi.

Lăng Tiếu cho là nhị nữ hâm mộ, lập tức chịu trách nhiệm nói.

Lấy thực lực hôm nay của hắn, muốn hàng phục thất giai linh thú đã không tính là khó rồi.

- Lăng Tiếu, vậy thực lực bây giờ của ngươi là gì?

Vũ Mị Nương bình tĩnh trở lại hỏi.

Ngọc Liệt Diễm cũng là một ánh mắt mong đợi nhìn Lăng Tiếu, chờ đợi hắn trả lời.

- Ách... Đây không nói có được hay không?

Lăng Tiếu nhẹ vỗ một cái sau đầu nói.

- Không được!

Nhị nữ nhất trí nói.

- Được rồi, nói ra các ngươi cũng đừng bị đả kích thì mới tốt!

Lăng Tiếu cười mỉm nói, tiếp theo hắn mới nói:

- Thực lực của ta coi như là Thiên Tôn đi!

- Thiên... Thiên Tôn!

Nhị nữ đều là kinh ngạc, ở trong lòng nhấc lên một phiến kinh đào hải lãng.

Hôm nay Lăng Tiếu mới bao nhiêu, cũng còn chưa tới ba mươi tuổi đi, so sánh với nhị nữ còn muốn nhỏ hai hai ba tuổi, lại đã so sánh với nhị nữ cao hơn một cái đại giai vị, chênh lệch này là vô cùng xa a!

Lăng Tiếu không muốn ở trên đề tài này dây dưa, lập tức chuyển đề tài nói:

- Đúng rồi, các ngươi đều nói một chút vì sao sẽ đi tới Trung vực, hơn nữa còn thiếu chút... Bị tên gia hỏa xấu xa kia bắt được?

- Còn không phải đều là vì tên vô lại nhà ngươi sao!

Ngọc Liệt Diễm trước tiên ứng nói.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi, bày ra một vẻ mặt vô tội.

Nhớ đến hắn lúc đó trở lại Tử Thiên tông, Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy đều nhất tề biến mất rồi, không nghĩ đến sau khi tới Trung vực lại là gặp được.

Nghĩ đến duyên phận của một hỏa một băng này đã là do thiên định rồi!

Lăng Tiếu không khỏi đang suy nghĩ, hắn còn có thể tìm được người yêu thương nhất trong lòng hắn hay không a?

Sáu người hai thú cùng nhau hướng về Đào thành đi tới, Ngọc Liệt Diễm cũng bắt đầu nói ra nàng như thế nào đi tới Trung vực, cùng ngay cả như thế nào bị bắt giữ nhất nhất nói ra.

Sau khi nghe xong, Lăng Tiếu không nhịn được nhẹ nắm vai của nàng nói:

- Những năm này khổ cực ngươi rồi, sau này ngươi liền ở bên cạnh ta đi, không ai lại có thể khi phụ ngươi!

Ngọc Liệt Diễm nghe lời này, trái tim dị thường thỏa mãn, nàng đem đầu nhẹ tựa vào trên vai của Lăng Tiếu, trên khuôn mặt là nụ cười hết sức hạnh phúc, nhiều năm kiên trì cuối cùng là tu thành chính quả rồi.

Vũ Mị Nương ở một bên là có chút ý hâm mộ, nàng đem khuôn mặt ngoảnh sang một bên, trong lòng rất là mê mang.

Nàng cùng Lăng Tiếu cũng không tính là quá quen biết, lúc đó ở trong bí cảnh Lăng Tiếu đại phóng dị thải, còn là dãn đến nàng quan sát rồi, chỉ là nàng cũng chưa từng nghĩ qua sẽ đột nhiên phát sinh quan hệ mất thiết như vậy cùng Lăng Tiếu.

Không thể không nói nhân sinh tham thảo giữa nam nữ là dễ dàng phát sinh tình cảm nhất, hơn nữa thân nàng đã là của hắn, càng thêm vừa ý trinh khiết.

Huống hồ vài ngày này nàng cũng là triệt để bị thể phách cường hãn kia của Lăng Tiếu chinh phục.

Lại thêm Lăng Tiếu đã không còn như lúc xưa, hắn không chỉ có khuôn mặt anh tuấn mị lực, càng phát tán ra một cỗ bá giả chi khí cường đại, mị lực của nam tử triển hiện không nghi ngờ, trái tim của nàng ở trong lúc bất tri bất giác đã là bị bắt giữ rồi.

Bây giờ thấy Lăng Tiếu đối với sư muội nàng tốt như vậy, thân thiết như vậy, trong lòng ít nhiều cảm thấy có chút không thăng bằng.

Bỗng dưng, bả vai của nàng bị một cái thủ cưởng trầm trọng kéo đến, tiếp theo cả người nàng bị kéo về phía sau rồi, cuối cùng tựa sát vào lồng ngực rộng rãi của Lăng Tiếu.

- Ngươi muốn làm gì!

Vũ Mị Nương nhẹ nhàng tránh né một chút nói.

- Sau này ngươi cùng sư muội đều là người của ta!

Lăng Tiếu mang theo giọng nói chân thật đáng tin nói.

- Ai là người của ngươi á!

Vũ Mị Nương hiện lên khuôn mặt phiếm hồng thấp giọng nói, trái tim không khỏi nhảy lên rất nhanh, một cỗ cảm giác ngọt ngào đánh vào toàn thân tâm.

- Chúng ta đều thành thật tương đối rồi, ngươi cũng không thể chối cãi a, bất quá ngươi nếu nhìn ta không tốt, muốn đi tìm nam nhân khác ta sẽ không để ý đấy!

Lăng Tiếu mang theo vài phần bại hoại cười nói.

- Ai muốn đi tìm nam nhân khác!

Vũ Mị Nương mang theo vài phần lo lắng nói.

- Ha hả, sư tỷ ngươi bị hắn lừa rồi, hắn sẽ dung nhẫn mà bị cắm sừng sao!

Ngọc Liệt Diễm ở một bên che miệng cười nhẹ nói.

- Thật là một cái người xấu!

Vũ Mị Nương nhìn khuôn mặt cười cười của Lăng Tiếu, e thẹn cắn lên cánh tay của hắn.

- Ai nha! Các ngươi đều là thuộc về loài chó rồi a!

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng kêu đau.

Đào thành, là thành trì trực thuộc thuộc về Đào Tình cốc, chỗ này lấy yên hoa chi địa mà nổi tiếng Trung vực.

Lui tới chỗ này đa số đều là một ít văn nhân tao khách, vũ giả vui vẻ đối ẩm chiếm đa số.

Bên trong thành trì có rất nhiều kỹ viện đều thuộc về sản nghiệp của Đào Tình cốc, mà ở ngoài thành còn có một cái hồ, phía trên lại càng cung cấp thuyền phường để các loại người văn nhã hỉ tụng tầm hoan tác nhạc.

Đám người Lăng Tiếu tới phía trước cái hồ này đã đem linh thú thu vào, khí tức cũng bắt đầu thu liễm, thong thả đi ở bờ hồ, hưởng thụ thanh tĩnh khó có được.

Vốn Lăng Tiếu muốn sớm một chút trở về Phong Vân thành, chỉ là nhìn trên hồ này náo nhiệt bất phàm cho nên đặc biệt đi xem một chút.

Hơn nữa nghe Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương giới thiệu, chỗ này là một chỗ kiếm tiền trọng yếu nhất của Đào Tình cốc.

Lăng Tiếu cũng mang theo thái độ học tập, xem một chút Phong Vân thành đến lúc đó có thể học tập nhân gia một chút hay không, chuẩn bị một chỗ giống như Yên hoa chi địa, cung cấp cho những dong binh hoặc tán tu kia hàng năm ở Tử vong sơn mạch liệp sát linh thú tầm hoan tác nhạc, chắc hẳn cũng là một chỗ thu nhập lớn a.

- Thuyền phường ở bên trong hồ này còn thật không ít, thuê mỗi cái không biết bao nhiêu huyền tinh?

Lăng Tiếu mở ra mỹ nhân phiến, giống như là huề mỹ xuất du, hiển lộ ra ý thật là tiêu sái.

Ngọc Liệt Diễm từ bên cạnh ứng nói:

- Nghe nói là mỗi chiếc mỗi ngày một trăm trung phẩm huyền tinh đi, hơn nữa xem thuyền phường lớn nhỏ thì giá cả cũng không giống nhau, mà tư sắc của cô nương ở trên thuyền phường cũng không đồng nhất, cho nên tiền thù lao thu lấy cũng không giống nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1277 - Các Ngươi Đều Là Thuộc Họ Nhà Chó A! (2)

- Chỗ này ít nhất đều có mấy trăm cái thuyền phường, vậy một ngày cũng có mấy vạn trung phẩm huyền tinh thu nhập rồi, hơn nữa phí dụng mà cô nương ở bên trong thuyền phường thu lấy nữa, một ngày thu vào không ít hơn mấy chục vạn trung cấp huyền tinh, một tháng cũng có hơn trăm vạn trung cấp huyền tinh rồi, cứ ngày tháng tích lũy xuống như vậy, đây là một khoản thu nhập kinh khủng bậc nào a!

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong, tính toán một chút nhẹ thở dài nói.

Trong long mục của hắn thoáng qua tinh quang, trong lòng đang suy nghĩ nếu như ở Phong Vân thành cũng chế tạo một chỗ địa phương tốt như vậy a!

Mấy người nhàn rỗi đi dạo, nam thì anh tuấn bất phàm, nữ thì diễm lệ vô phương, đưa tới không ít du khách nhìn qua.

- Nếu như ta cũng chế tạo một địa phương như vậy, hai người các ngươi có thể thay ta xử lý không?

Lăng Tiếu hướng Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương hỏi.

Nhị nữ đều là lạ lùng nhìn Lăng Tiếu, Vũ Mị Nương nhíu mày lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống như những nam nhân này ngày ngày tầm hoan tác nhạc sao?

Trong lòng nàng tương đối ghét những nữ tử lầm lạc hồng trần này, trong lòng nàng là tương đối không thích chỗ Yên Hoa chi địa này.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi nói:

- Có các ngươi ở dây, ta lại nào có tinh lực tầm hoan tác nhạc đâu.

Ngọc Liệt Diễm gắt một cái nói:

- Nói đi, ngươi muốn chuẩn bị làm ra cái địa phương như vậy?

- Đương nhiên là muốn kiếm huyền tinh a, tinh quáng bây giờ không dễ tìm, muốn sinh tồn được, không có huyền tinh không được, những nữ tử bọn họ cam nguyện giao thân ra thu lấy huyền tinh, đây cũng không sao, dù sao chỉ cần là tự nguyện, ta đều không phản đối.

Lăng Tiếu nói.

Trên thế giới này, bất kể là ở địa phương nào đều sẽ tồn tại Yên hoa chi địa, đây là từ thời đại thượng cổ đã tồn tại rồi, hắn không làm việc này, vậy tự nhiên sẽ có người làm, chỉ cần hắn không đi bức bách những nữ tử kia đi làm, trong lòng hắn cũng sẽ không áy náy, bởi vì tất cả mọi người là vì sinh tồn!

Vũ Mị Nương chép miệng, muốn nói, cuối cùng cũng không có lên tiếng.

Bởi vì cái Lăng Tiếu nói đến cũng là sự thật, giống như lúc nhị nữ ở Đào Tình cốc, liền có không ít đồng bạn thích con đường thái âm bổ dương, vì thế mà tăng cường thực lực, đối với nhị nữ mà nói không có nam ái nữ hoan, ngược lại là một loại bi ai.

Nàng không khỏi nghĩ đến nàng cùng sư muội hai người thật giống như đều là sau khi cùng Lăng Tiếu giao hợp, đột phá một bước tiến vào Địa Hoàng giai.

- Chẳng lẽ ta cùng sư muội cũng là như vậy hay sao? Không... Đây là không thể nào đấy!

Vũ Mị Nương ở trong lòng không dám nói.

- Sư đệ nói cũng đúng, nếu như ngươi có thể tìm được địa phương tốt, ta cùng sư tỷ khẳng định có thể giúp ngươi chiếu cố.

Ngọc Liệt Diễm tựa hồ đối với việc này rất có hứng thú, nàng tán đồng với ý nghĩ của Lăng Tiếu.

Bởi vì ở Trung vực đi lại mà không có huyền tinh là thiên nan vạn nan, Ngọc Liệt Diễm nhưng sẽ không quá nhìn xem ý của người khác, chỉ cần có huyền tinh, thì có tư nguyên, tu luyện tự nhiên có thể tăng lên rất lớn, nàng cũng không muốn bị Lăng Tiếu càng kéo càng xa đâu.

- Ân, cái này đợi trở lại địa bàn của chúng ta rồi lại nói!

Lăng Tiếu nhẹ đáp ứng một tiếng nói.

Hắn chỉ là muốn tiền kỳ triển khai để nhị nữ quản lý một chút mà thôi, chờ nó đi vào quỹ đạo rồi tự nhiên không muốn nhị nữ đem tâm tư đặt trên những phương diện này.

- Địa bàn của chúng ta rốt cuộc là ở đâu? Ba vị bọn họ lại vì sao gọi ngươi là thiếu gia, lại... lại kêu ngươi là thành chủ a?

Ngọc Liệt Diễm trong lòng ngứa ngáy mà hỏi.

Trên đường đi tới Lăng Tiếu cũng không nói rõ ràng phương thế lực kia của hắn là ở đâu, đem nhị nữ khẩu vị đều treo lên.

- Đừng gấp, cái này các ngươi rất nhanh sẽ biết, hiện tại liền đi thôi!

Lăng Tiếu nhìn bốn phía một chút, không có những chỗ mới lạ khác liền đối với mấy người nói.

Đoàn người đang chuẩn bị vào trong thành, thông qua truyền thâu trận đi đến chỗ của hắn, lại trở về Phong Vân thành.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác ở sau đó lại có một ít người không thức thời tìm tới bọn hắn.

- Ai nha, ta nói hai vị sư muội các ngươi đã chạy đi đâu, nguyên lai là đi theo nam nhân ra bên ngoài, thiệt thòi sư phụ ta còn lo lắng cho các ngươi, bây giờ xem ra cuộc sống của các ngươi qua được rất tư nhuận a!

Một đạo thanh âm quái khí ở bên cạnh mấy người không xa vang lên.

Nếu không phải phía sau các nàng đi theo mấy nam nhân khí thế bất phàm, bọn họ đều muốn chạy tới đây quở trách rồi.

Nữ tử này gọi là Diệu Ngâm, là đệ tử của chấp sự Cam Duẫn, thực lực trung cấp Địa Hoàng.

Ban đầu lúc ở Đào Tình cóc, Cam Duẫn liền đã nghĩ đem Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương mang theo xuất cốc, nhưng mà lại bị Phiêu Hương Vạn Lý hạ Nhuyễn Hương tán, Cam Duẫn cùng Diệu Ngâm đều là hôn mê đi.

Sau khi các nàng tỉnh lại liền nghe nói Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương bị Phiêu Hương Vạn Lý bắt đi.

Vốn Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương chỉ là ngoại môn đệ tử, cho dù mất tung rồi cũng sẽ không khiến cho gợn sóng quá lớn.

Nhưng mà lại bởi vì như vậy sư phụ nàng bị trưởng lão trong môn trách phạt, hôm nay thấy nị nữ dựa sát vào bên cạnh một gã công tử, nhìn dáng vẻ hết sức vui mừng thích ý, để cho nàng hết sức nóng giận.

Nàng nhưng là nghe nói qua nữ tử bị Phiêu Hương Vạn Lý bắt đi nhưng là chưa từng có người sống, nàng nghĩ mãi mà không rõ nhị nữ vì sao sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Việc này nàng cũng không muốn truy cứu, nàng biết bây giờ phải hung hăng giáo huấn hai cái ngoại môn đệ tử này một chút, tránh cho nhị nữ kiêu ngạo đến tận trời ròi.

Đồng thời nàng cũng xem xét đến tu vi của nhị nữ lại bước vào Địa Hoàng giai rồi.

Nếu như được trưởng lão bên trong môn phát hiện, chỉ sợ lập tức muốn thu làm đệ tử chân truyền.

Đố kỵ chi hỏa trong nội tâm nàng càng thêm nồng đậm rồi.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương thấy người đến, bản năng co người lại, trên khuôn mặt mang theo vài phần e sợ.

Bởi vì trường kỳ sống ở trong Đào Tình cốc đã bị áp bức quen rồi, hôm nay dù có Lăng Tiếu ở bên, nhưng mà còn toát ra ý sợ hãi.

- Làm sao, có nam nhân ngay cả sư tỷ cũng không chào hỏi rồi, có phải hay không là các ngươi có năng lực thoát ly khỏi cốc của chúng ta rồi, có thể trong mắt không người rồi.

Diệu Ngâm hết sức chanh chua nói.

Nhị nữ đều là trái phải nắm chặt hai tay của Lăng Tiếu, bọn họ cùng Lăng Tiếu ở chung một chỗ đã là không có ý định lại trở về Đào Tình cốc nữa rồi.

- Sư đệ, chúng ta đi thôi!

Ngọc Liệt Diễm kéo Lăng Tiếu ra nói.

Bây giờ nhị nữ chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, miễn cho chấp sự hoặc trưởng lão ở trong cốc biết được, lại sẽ phức tạp rồi.

Diệu Ngâm nghe được Ngọc Liệt Diễm muốn đi, lập tức đối với mấy người nam nhân ở phía sau nàng vẫy vẫy tay nói:

- Các ngươi nhìn hai sư muộn này là của Đào Tình cốc chúng ta, trưởng thành có bao nhiêu phong toa, các ngươi ai muốn lên, chỉ cần có thể hàng phục liền quy về các ngươi cả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1278 - Chẳng Lẽ Mắt Của Ngươi Đã Bị Ghèn Che Kín Hay Sao?

Nam nhân ở phía sau người nàng đều là nam nhân cường tráng bị nàng câu dẫn đến, vốn là cho nàng hưởng dụng, bây giờ nàng không muốn động thủ, vậy thì để bọn họ thay mặt nàng giáo huấn chúng nữ một chút đi.

Dù sao sư phụ của nàng đang ở phụ cận, một lát nữa sẽ đi tới đây, cho hai cái tiện nhân này dễ chịu một chút.

Mấy nam nhân này đều có thực lực cao cấp Địa Hoàng, một thân khí tức thảo mãng, sát phạt chi khí tận hiện, đồng thời trong ánh mắt bọn họ toát ra dục vọng tham lam nồng đậm không thể nghi ngờ.

- Tiểu tử, chỗ này không có chuyện của ngươi, không muốn chết liền cút đi cho ta!

Một trung niên nam nhân trừng mắt Lăng Tiếu hết sức khinh miệt chỉ lấy Lăng Tiếu quát lên.

- Đúng vậy, thừa dịp đại gia tâm tình tốt, ngươi cái tiểu phấn đầu này lập tức cút đi, hai bé con này chúng ta muốn rồi.

- Chúng ta sẽ bao gian thuyền phường, hai vị mỹ nhân các ngươi liền hảo hảo hầu hạ chúng ta, tuyệt đối sẽ để cho các ngươi chung thân hồi vị, hắc hắc.

- Phế thoại ít nói, mau đem nhị nữ mang ra đi!

Mấy tên nam nhân này hợp vây lại, một bộ ngữ khí đùa bỡn nói.

Nhị nữ bản năng chặt chẽ nhích lại sát Lăng Tiếu, các nàng biết Lăng Tiếu có một đầu thất giai linh thú, trong lòng mới không khẩn trương.

Lăng Tiếu vẫy nhẹ lấy mỹ nhân phiến thản nhiên nói:

- Đem vài con chó điên này đều ném vào trong hồ cho cá ăn đi!

Thanh âm của hắn vừa mới hạ xuống, một cỗ lực lượng vô hình từ một bên nghiền áp lại.

Phốc phốc!

Mấy tên nam nhân kia trong nháy mắt bị ép đến thất khiếu chảy máu, bọn họ còn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra, tâm mạch đã bị chấn nát rồi.

Lúc bọn họ còn chưa ngã trên mặt đất, một cỗ kình phòng thổi đến đem mấy người bọn họ ném đến giữa hồ.

Tiên huyết của bọn họ trong nháy mắt tràn khắp ra, đem hồ nước ở phụ cần đều nhuộm thành vẻ đỏ tươi, lộ ra vô cùng yêu diễm!

Lúc này người ở xung quanh đều bị sợ hãi kêu to một tiếng, không ít người lập tức chạy trốn, không dám lưu lại nhìn kịch hai, sợ tai bay vạ gió.

Mà Diệu Ngâm đứng nguyên tại chỗ lại là bị dọa đến u mê!

Mấy người vừa mới rồi đều là cường giả mà nàng nhìn trúng, cũng cách Thiên Tôn giai không xa rồi, vừa lúc để cho nàng hấp thu dương khí, tăng lên thực lực.

Nhưng mà cường giả ở trong mắt nàng lại mang danh kỳ diệu chết đi, hơn nữa còn thật bị ném vào trong hồ cho cá ăn.

Hết thảy phát sinh này chỉ ở trong lúc điện quang hỏa thạch, nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một cỗ cảm giác sợ hãi vô cùng lập tức xâm lấn toàn thân.

- Các ngươi muốn xử trí nàng như thế nào đây?

Lăng Tiếu hướng nhị nữ hỏi, thật giống như mấy người vừa rồi mới chết đi không có một điểm quan hệ với hắn.

Nhị nữ vẫn vẫn đang ở trong mộng, nghe được lời này của Lăng Tiếu mới bình tĩnh trở lại.

- Đây... Chúng ta còn là đi nhanh đi, chỗ này chính là địa bàn của Đào Tình cốc, vạn nhất dẫn đến những cao thủ kia liền khó khăn rồi!

Vũ Mị Nương tính cách cẩn thận, nàng không muốn phức tạp.

- Sợ cái gì, dứt khoát...

Ngọc Liệt Diễm lại là yên tâm đến, nàng đoán được thực lực của ba người đi theo kia chắc hẳn là tương đối kinh khủng, cho nên cũng không sợ cái gì nữa rồi.

Chỉ là lời của nàng còn chưa hạ xuống, Diệu Ngâm bình tĩnh trở lại cầu xin tha thứ nói:

- Hai vị sư... Sư muội, các ngươi đừng làm loạn, ta... Ta mới vừa rồi chỉ là nói giỡn, ta liền rời đi, ta không bao giờ tiếp tục xuất hiện ở trước mặt các ngươi nữa!

Nàng vừa nói, vừa lui về phía sau mà đi, sợ giống như là mấy người vừa rồi mạc danh kỳ diệu liền chết đi.

- Đứng lại, ai để cho ngươi đi!

Ngọc Liệt Diễm quát lên.

Diệu Ngâm đánh một cái lạnh run, hai chân mềm nhũn "Phác thông" quỳ xuống cầu khẩn nói:

- Hai vị sư muội, các ngươi bỏ qua cho ta đi, ta... Ta có mắt mà không thấy thái sơn!

Gặp phải lựa chọn sinh tử, Diệu Ngâm cũng không dám làm bừa, chỉ cần sống, nàng không sợ tìm không về cái mặt mũi này.

Ngọc Liệt Diễm tiến lên hai bước, giơ tay lên hung hăng hướng về phía mặt của Diệu Ngâm đánh qua.

- Ngươi cái thối phiếu tử này, luôn luôn ỷ vào uy danh yêu phụ kia tới khi dễ hai tỷ muội chúng ta, bây giờ không giáo huấn ngươi một chút, trong lòng ta khó bình tĩnh!

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương lúc ở bên trong Đào Tình cốc nhưng không ít lần bị sư đồ Diệu Ngâm khi phụ, bây giờ không lấy về một điểm công đạo, trong lòng nhị nữ cũng khó qua được.

- Sư muội ta... Ta mắt chó đui mù, các ngươi liền thương xót, bỏ qua cho ta đi.

Diệu Ngâm cũng không hoàn thủ, tiếp theo cầu xin tha thứ nói, nàng ở trong lòng thầm hô:

- Sư phụ ngươi mau lại đây giết hai cái tiện nhân này đi!

Ba ba!

- Ai bảo ngươi khi phụ chúng ta!

Ngọc Liệt Diễm liên tục tát lấy, đem khuôn mặt kia của Diệu Ngâm cũng đánh cho sưng đỏ vô cùng lên, khóe miệng cũng tràn ra không ít vết máu.

- Sư tỷ, ngươi cũng đến đánh mấy cái, tâm tình khá hơn nhiều!

Ngọc Liệt Diễm quay đầu đối với Vũ Mị Nương gọi nói.

Vũ Mị Nương do dự một chút vẫn là đi qua, cũng hung hăng đánh cho Diệu Ngâm một tát.

- Ha hả, ngươi cũng có hôm nay!

Vũ Mị Nương tát một cái cảm thấy rất thoải mái, sau khi chế nhạo một tiếng lại liên tục tát mấy cái nữa.

Diệu Ngâm cũng là xấu hổ muốn chết đi rồi, bị tát ở trước mặt mọi người, nàng ngay cả tôn nghiêm căn bản cũng không còn nữa rồi.

Bỗng dưng, ba đạo khí thế cường hoành đều từ không xa lướt tới dây.

- Các ngươi hai cái tiện nhân này lại dám đánh đồ nhi của ta, đều muốn làm phản rồi!

Một đạo thanh âm tức tối vang lên, một đạo thủy lãng cường hãn hướng về phía Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương oanh tới.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đại kinh, nhị nữ biết sư phụ Cam Duẫn của Diệu Ngâm đã đến rồi.

Đang ở lúc thủy lãng kia muốn trùng đến phía trước hai người, một cỗ lực lượng vô hình đem những thủy lãng kia oanh diệt rồi.

- Người nào lại dám quản chuyện của Đào Tình cốc chúng ta!

Cam Duẫn hạ xuống phía trước không xa kinh quát lên.

Ở bên cạnh nàng còn có một nam một nữ, đều là trung niên nhân, nam chính là có thực lực cao cấp Thiên Tôn, còn nữ kia thì giống như là Cam Duẫn đều có thực lực trung cấp Thiên Tôn.

- Sư phụ, ngươi nhưng đến rồi, mau giết hai cái tiện nhân này.

Diệu Ngâm la lên một tiếng, muốn từ mặt đất đứng dậy trở lại bên cạnh sư phụ của nàng.

- Ai cho ngươi đứng lên!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, Diệu Ngâm kia vừa muốn đứng lên lại bị lực lượng vô hình cầm cố lấy, một mực gắt gao quỳ trên mặt đất, không di chuyển được.

- Các hạ rốt cuộc là ai? Ngươi chẳng lẽ là Phiêu Hương Vạn Lý hay sao?

Cam Duẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

- Ha hả, tên quái dị kia có thể đẹp trai bằng bản thiếu gia sao? Chẳng lẽ con mắt của ngươi bị ghèn che hết rồi?

Lăng Tiếu lắc nhẹ lấy mỹ nữ phiến cười nhạt nói.

- Ngươi.... Tiểu tử miệng lưỡi thật bén nhọn, xem ta xé nát miệng của ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1279 - Ta Chính Là Khinh Người Thì Lại Làm Sao? (1)

Cam Duẫn thẹn quá hóa giận, kiều quát một tiếng, ngưng tụ thành một cái thủy hình chưởng ảnh hướng về Lăng Tiếu oanh tới.

Song, thủy hình chưởng ảnh của nàng còn chưa tới trước Lăng Tiếu thì đã có một đạo khí thế càng thêm đáng sợ so với nàng hạ xuống trên đầu nàng.

- Duẫn nhi cẩn thận!

Tên nam Thiên Tôn kia phát hiện ra dị trạng kinh quát lên.

Đáng tiếc, lời của hắn cũng đã chậm, Cam Duẫn đã giống như là đan pháo bị đập bay ra ngoài.

Nam Thiên Tôn kia lập tức triển khai thân hình, hướng về phía Cam Duẫn lướt tới, đem nàng bắt lại, nhưng mà kình lực trùng kích vào lớn vô cùng, ngay cả hắn cũng bị bắn bay ra thật xa mới dừng lại được.

- Đế... Đế giai cường giả!

Nam Thiên Tôn kia ở trong lòng kinh hô.

Hắn đã là cao cấp Thiên Tôn rồi, bên trong cường giả có thực lực Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không thể đem hắn chấn bay xa như vậy, hắn chỉ có thể nghĩ tới đối thủ cao giai càng thêm đáng sợ hơn rồi.

Hắn nhìn về phía Cam Duẫn ở trong lòng, khuôn mặt của nàng đều vặn vẹo rồi, không ít răng cũng bay đi, lộ ra vẻ ác tâm khó coi cực kỳ.

- Mạnh Đạt, ngươi... Ngươi phải thay ta trút giận a, đau chết ta!

Cam Duẫn giống như là tiểu hài tử vùi đầu vào trong lòng nam Thiên Tôn kia khóc lóc nói.

- Im miệng, đối phương có siêu cấp cường giả ở đây, chúng ta tuyệt đối không thể khinh cử vọng động!

Nam Thiên Tôn kia kinh quát lên.

Hắn bây giờ đang suy nghĩ có phải nên lập tức quay đầu bỏ chạy hay không, bởi vì lấy thực lực của đối phương muốn bóp chết bọn họ là chuyện dễ dàng, hắn không muốn vì Cam Duẫn mà đánh mất tính mạng.

- Các ngươi đều lại đây cho bản thiếu gia, ai dám chạy giết không tha!

Lăng Tiếu nhàn nhạt lên tiếng nói.

Nếu những người này đụng vào trên tay của hắn, tự nhiên là muốn trút giận cho nữ nhân của mình rồi.

Vẻn vẹn chỉ là một cái Đào Tình cốc, Lăng Tiếu hôm nay lại như thế nào sẽ để trong lòng.

Đối phương cho dù không có Huyền Đế chân chính ở đây, ít nhất cũng có cường giả Nửa bước Huyền Đế, hắn làm sao dám cùng nhân gia gọi nhịp.

- Không nghe thiếu gia nhà ta để các ngươi đi tới sao?

Một đạo thanh âm sâu kín vang lên, một đạo nhân ảnh đã bước lên một bước liền đến trước mặt Mạnh Đạt, một cỗ khí thế đáng sợ áp đến ba người bọn họ đều lui trở về.

Xuất thủ ngăn cản tự nhiên là Ô Phục Nửa bước Đế giai rồi.

Đỗ Thiết cùng Tống Minh Hoa dù muốn ra tya nhưng mà đối phó với đối thủ như vậy để cho bọn họ xuất thủ liền lộ ra có chút giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

- Vị đại nhân này, chuyện này không liên quan đến ta, ta cũng không phải là người của Đào Tình cốc!

Mạnh Đạt đem Cam Duẫn ném ra ngoài, vội vã chối bỏ quan hệ nói.

Hắn xác thật không phải là người của Đào Tình cốc, hắn chỉ là nhất giới tán tu, là một trong những người gian dâm của Cam Duẫn.

- Mạnh Đạt, làm sao ngươi có thể như vậy!

Cam Duẫn mang theo phẫn nộ trừng mắt với Mạnh Đạt quát.

Lúc bọn họ cộng đồng quan hệ, nói được bao nhiêu thề non hẹn biển, biển cạn đá mòn, hôm nay mới bắt đầu có chút nguy hiểm liền bắt đầu đại nạn liền chạy, cái quan hệ thuần lấy giao dịch này của bọn họ thực sự là vô cùng không thể dựa vào a!

Một gã trung cấp Thiên Tôn khác thì tương đối tỉnh táo một chút, nàng nhìn về phía Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Các hạ rốt cuộc là người phương nào, vì sao làm địch với Đào Tình cốc chúng ta?

Tên trung cấp Thiên Tôn này chính là chấp sự quản lý sinh ý thuyền bạc ở phụ cận, tên là Ninh Nhân, cùng Cam Duẫn đồng dạng đều là có quan hệ với Mạnh Đạt, tu luyện đều là Xá Nữ đại pháp thải dương bổ âm.

Lăng Tiếu không để ý tới Ninh Nhân, àm là nhìn Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương nói:

- Nếu Đào Tình cốc chiếu cố các ngươi nhiều năm như vậy, là nam nhân của các ngươi, không hảo hảo báo đáp bọn họ thật là không được a!

TIếp theo lại kinh quát lên:

- Ba ngươi các ngươi còn không nhanh cút xuống cho ta!

Trong ngữ khí của Lăng Tiếu ẩn chứa lấy long uy lớn lao, một cỗ hoàng giả chi khí cường đại phát tán ra.

Mạnh Đạt, Cam Duẫn cùng Ninh Nhân cả người run lên, trong nội tâm cũng sản sinh là một loại sợ hãi.

Bọn họ đều có chút kinh hãi từ trên baaif trời hạ xuống.

- Vị... Vị thiếu gia này, ta... Ta thật không phải là người của Đào Tình cốc a, ta... Ta cùng bọn họ cũng chỉ là chi giao hời hợt mà thôi a!

Mạnh Đạt mang theo vài phần thần sắc khúm núm hướng về phía Lăng Tiếu khẽ khom người nói.

- Thật không nghĩ đến ngươi lại là tiểu nhân như vậy, lão nương thật là nhìn thấu ngươi rồi, thiệt thòi cho ta còn đem đệ tử trong cốc mang đến cho ngươi hưởng thụ!

Cam Duẫn mang theo vẻ vô cùng tức tối đối với Mạnh Đạt tquas.

- Hắc hắc, đây cũng là ngươi cam tâm tình nguyện, liên quan gì đến ta.

Mạnh Đạt lộ ra một bộ dạng đê tiện cười nói.

- Thật là đồ vô sỉ!

Ninh Nhân cũng ở một bên mắng nói.

- Tốt lắm, bản thiếu gia không có thời gian nhìn các ngươi ồn ào!

Lăng Tiếu âm u nói, tiếp theo lại đối với Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương hỏi:

- Chính là yêu phụ này muốn ép ngươi đi hầu hạ nam nhân này?

Lúc Lăng Tiếu đang nói, chỉ hướng Cam Duẫn cùng Mạnh Đạt.

Trước lúc đến Đào thành, nhị nữ đã đem chuyện phát sinh trước đây ở Đào Tình cốc nói ra một lần với Lăng Tiếu, lại càng đem hành động của Cam Duẫn sư đồ lúc trước đối với chúng nữ nói ra không biết bao nhiêu lần.

Nhị nữu đều đồng thời hướng về phía Lăng Tiếu gật gật đầu nói.

Nhị nữ cảm nhận được bá khí của Lăng Tiếu, cảm nhận được mấy người cường đại ở phía sau người hắn, trong lòng không khỏi an tâm, phảng phất hết thảy mọi chuyện đều không làm khó được hắn, một cỗ cảm giác dựa vào nồng đậm tự nhiên mà sinh.

- Ngươi... Các ngươi đừng nói mò, ở trong cốc ta đối với các ngươi rất tốt, đều không trách mắng qua các ngươi a!

Cam Duẫn lập tức biến sắc mặt nói.

Nàng không rõ hai cái ngoại môn đệ tử này làm sao lại dựa vào trên công tử

như vậy, nhưng nhìn tư thế của nhân gia cũng biết thế lực ở sau lưng không kém, nàng làm sao còn dám nửa phần lớn lối nữa.

- Ha hả, đây lại càng không liên quan đến ta rồi, ta từ đầu đến cuối còn chưa thấy qua hai vị mỹ... Cô nương, còn thỉnh vị thiếu gia này nâng lên cánh tay cao quý a!

Mạnh Đạt giả vờ trấn định cười nói.

Lăng Tiếu thật không thích cùng với bọn họ nói phế thoại, lập tức nói:

- Đều đem ba người bọn họ ném đến trong sông cho cá ăn đi!

Khi phụ qua nữ nhân của hắn, còn muốn bình an vô sự, đó là không có khả năng!

- Ngươi... Ngươi không thể... không thể làm như thế, Đào Tình cốc chúng ta sẽ không...

Cam Duẫn kinh hoảng nói, đồng thời nàng cũng không quản được sống chết của đồ đệ mình, lại một lần nữa cấp tốc mà chạy trốn.

Đáng tiếc Ô Phục nhận được mệnh lệnh đã oanh ra hỏa mang diễm lên đem nàng tầng tầng bao trùm lại.

Mạnh Đạt biết chuyện không ổn, hắn lần này không trốn, cũng không tiếp tục cầu xin tha thứ, ngược lại hướng về phía Lăng Tiếu lướt qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1280 - Ta Chính Là Khinh Người Thì Lại Làm Sao? (2)

Hắn biết chỉ cần khống chế được người trẻ tuổi này, hắn liền có hi vọng chạy trốn rồi!

- Tiểu tử, ngươi khinh người quá đáng rồi!

Mạnh Đạt chưởng hình hóa trảo hướng về phía cổ của Lăng Tiếu bắt tới.

Nhị nữ ở bên cạnh Lăng Tiếu đồng thời kinh hô:

- Cẩn thận a!

Lăng Tiếu lông mày chợt nhíu lên một chút cười nhạt nói:

- Ta chính là khinh người thì lại làm sao?

Nói xong, thân hình của hắn động cũng không động, một cái quyền đầu đơn giản đón trảo ảnh kia đập phá mà qua.

- Không biết tự lượng sức mình!

Mạnh Đạt ở trong lòng cười thầm nói.

Hắn nhìn thực lực của Lăng Tiếu chỉ là Địa Hoàng giai, lại dám xuất quyền tiếp chiêu, trong lòng rất là đắc ý.

Đáng tiếc khi trảo của hắn tiếp xúc đến quyền đầu của Lăng Tiếu, hắn lập tức biến sắc rồi.

Răng rắc!

Quyền kình vô cùng cường đại giống như là vẫn thạch đập phá xuống, đem ngón tay của hắn trực tiếp đập nát, không chỉ như thế, còn có một cỗ man kình đáng sợ trực tiếp đánh nhập vào trong tay hắn, phá hoại da thịt, kinh mạch, xương cốt của hắn.

Một cánh tay như vậy bị oanh thành nát bấy rồi, huyết vụ đầm đìa tung tóe ra, lộ ra dọa người vô cùng.

- Cho là bản thiếu gia thực lực kém dễ bắt nạt sao?

Lăng Tiếu cười nhạt một chút, thân hình chuyển một cái, thân thể liền dến gần Mạnh Đạt đang hướng về phia sau rút lui, lại là một cái kim quyền hung hăng đập phá mà qua.

Quyền đầu có thể so với Thánh khí trực tiếp xuyên thủng phòng ngự vệ giáp của Mạnh Đạt, xuyên qua thân thể hán, một chút nội tạng ở bên trong đều lộ ra rồi, lộ ra vẻ vô cùng ghê tởm.

Mạnh Đạt đến chết vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong mắt hiện lên vẻ chân kinh cùng không cam lòng nồng đậm.

- Ai, làm bẩn tay của bản thiếu gia rồi!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài một tiếng, thuận tay ném một cái, đem thân thể của Mạnh Đạt vứt vào trong hồ ở không xa.

Một bên khác Ô Phục cũng đem Cam Duẫn đốt thành hỏa nhân, đồng dạng đem nàng ném đến giữa hồ.

- Nữ nhân này gioa cho các ngươi ném xuống hồ đi!

Lăng Tiếu chỉ vào Diệu Ngâm đang run run quỳ trên mặt đất thản nhiên nói.

- Không... Van xin các ngươi... Bỏ qua cho ta đi, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho các ngươi...

Diệu Ngâm đã bị dọa đến vỡ mật rồi, lập tức khóc rống lên cầu xin tha thứ nói.

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới, chỉ là cấm cố lấy một thân lực lượng của nàng, tùy cho Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương thi hành.

Kết quả kia không cần nói cũng biết!

Nhị nữ cũng không phải là loại mềm lòng nương tay gì, giết một cái địch nhân cũng không phải chuyện không được.

Chỉ là chúng nữ đối với thực lực của Lăng Tiếu triệt để chấn kinh rồi.

Trước đây Lăng Tiếu chỉ nói hắn có thực lực Thiên Tôn giai, chúng nữ đều cảm thấy hắn có thể là đê giai Thiên Tôn, bởi vì Lăng Tiếu quá trẻ tuổi, có thể đạt tới một bước này đã là thiên phú tương đối xuất sắc rồi.

Nhưng mà nhị nữ biết Cam Duẫn là trung cấp Thiên Tôn, mà kẻ gian dâm kia của nàng thực lực tựa hồ còn cường đại hơn, thực lực hẳn là đã đạt tới cao cấp Thiên Tôn rồi.

Nhưng mà liền cường giả cao cấp Thiên Tôn như vậy ngay cả một chiêu của Lăng Tiếu cũng đỡ không được, đây để cho nhị nữ hiểu rằng thực lực của Lăng Tiếu là kinh khủng cỡ nào, đây tuyệt đối không phải là thực lực của một gã đê cấp Thiên Tôn là có thể có được, ít nhất cũng là Thiên Tôn đỉnh phong, thậm chí đã là tồn tại vượt qua Thiên Tôn.

Bằng không, làm sao có thể một chiêu diệt sát một gã cao cấp Thiên Tôn được?

Hồi tưởng lúc đó, Lăng Tiếu cùng nhị nữ ở Tây Bắc, thực lực cùng nhị nữ chênh lệch không nhiều, hôm nay lại là khác biệt giữa trời với đất, để cho nhị nữ từ trong nội tâm có cảm giác áp chế thật sâu.

Ninh Nhân còn sống, ngay cả động cũng không dám động, nàng đã là bị chấn hám lại rồi, nàng sợ người tiếp theo chết đúng là nàng.

Nàng không rõ đám người Cam Duẫn làm sao trêu chọc vào địch nhân cường đại như vậy, còn để cho nàng lâm vào cảnh lưỡng nan, đây nhưng như thế nào cho phải a!

Đang ở lúc nàng sững sờ ở nguyên tại chỗ không biết làm sao, trong thức hải của nàng tựa hồ có cái gì đó xông vào, để cho nàng ở trong nháy mắt trở nên ngốc trệ lên.

Trong thức hải, linh hồn của nàng phù hiện lên, muốn đem những thứ phù văn quỷ dị không hiểu xông vào trong thức hải kia của nàng khu trừ.

Đáng tiếc linh hồn lực kia của nàng căn bản không đủ để phản kháng những phù văn này.

Từng cái phù văn càng không ngừng xông vào tạo thành trận đồ huyền ảo hướng về linh hồn của nàng chú hạ xuống.

Nàng cơ hồ không có đường phản kháng gì đã bị những phù văn này hoàn toàn áp chế xuống, những phù văn này càng không ngừng tiến vào trong linh hồn của nàng, dần dần chiếm cứ địa vị chủ đạo.

- Thiếu gia, cái này xử lý như thế nào?

Ô Phục đến bên cạnh Lăng Tiếu chỉ Ninh Nhân hỏi.

Lăng Tiếu phải sau một lát mới bình tĩnh trở lại nói:

- Người này đối với ta còn hữu dụng!

Ngừng một chút hắn nhìn về phía Ninh Nhân nói:

- Ngươi lại đây một chút!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Ninh Nhân từ trong ngốc trệ bình tĩnh lại, hướng về phía Lăng Tiếu đi đến.

Người ở tại tràng lại càng ngây ngẩn cả người, bọn họ không rõ Ninh Nhân này tại sao lại gọi Lăng Tiếu là chủ nhân.

- Sau này ngươi vẫn gọi ta là thiếu gia đi, ta có một số việc muốn hỏi ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Cho nên hắn liền hướng Ninh NHân hỏi một chút vấn đề về thuyền phường.

Lăng Tiếu ngoài ý muốn chính là Ninh Nhân này nguyên lai là chấp sự chấp chưởng những thuyền phường này, đây thật để cho hắn mừng rỡ.

Hắn vốn định để Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương chế tạo một chỗ tiêu khiển như vậy, bây giờ đem Ninh Nhân khống chế được rồi, vừa lúc thay hắn đi giải quyết cái vấn đề này.

- Đi thôi, chúng ta đi Đào Tình cốc các ngươi, vấn an cốc chủ của các ngươi

một chút!

Lăng Tiếu đột nhiên thay đổi chủ ý, nếu đã giết người, trưởng lão của Đào Tình cốc ở phụ cận đã phát hiện rồi.

Dứt khoát đã làm thì làm đến cùng, đến Đào Tình cốc một chuyến đi!

Nghĩ đến lấy danh vọng hôm nay của hắn, Đào Tình cốc nho nhỏ này không đến nỗi quá mức lớn lối đi!

Mấy chục đạo tiếng gió truyền lại, mấy nữ tử Thiên Tôn giai cùng với mấy chục tên Địa Hoàng từ trên trời hạ xuống.

- Rốt cuộc người phương nào ở chỗ này sinh sự?

Một nữ nhân đã già sau khi vừa mới hạ xuống đất lập tức hỏi.

Lão bà này đã có thực lực cao cấp Thiên Tôn rồi, chính là lĩnh đội của nhóm người này.

Lúc này, Ninh Nhân đi lên nói:

- Thành chủ, vị này là Lăng Tiếu thiếu gia đến từ Phong Vân thành, đang chuẩn bị bái phỏng cốc chủ chúng ta!

Lời này vừa ra, người của Đào Tình cốc lập tức đều trở nên kinh hãi lên.

Tên tuổi của Lăng Tiếu ở trong mấy năm nay giống như là tuệ tinh quật khởi lên, lấy một loại thế sét đánh không kịp bưng tai trong nháy mắt liền oanh động Trung vực, mỗi một chuyện đều đủ để cho rất nhiều người trẻ tuổi cúng bái, cũng để cho rất nhiều nhân vật thế hệ trước sùng bái.

Lão bà này thân làm thành chủ của Đào thành, tự nhiên nghe nói qua uy danh của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1281 - Diễm Vũ. (1)

Nàng như thế nào cũng không hiểu Lăng Tiếu này tại sao bất thình lình liền muốn đến bái phỏng cốc chủ của bọn họ?

Chẳng lẽ bởi vì chuyền tình vừa mới phát sinh còn chưa đủ giải hận, muốn tìm cốc chủ của bọn họ lý luận một hai?

Đào thành thành chủ không dám truy cứu chuyện vừa mới phát sinh, thần sắc trở nên nhiệt tình vài phần nói:

- Không biết Lăng thành chủ muốn gặp cốc chủ nhà ta có chuyến gì? Có bái hữu kiến thiếp hay không?

Bình thường giữa các thế lực với nhau, nếu như không phải là rất quen thuộc mà nói, song phương đều phải có thiếp mời hẹn trước, mới quyết định thời gian gặp mặt.

Lăng Tiếu là vừa lúc đi qua, lại như thế nào lại có bái hữu kiến thiếp được.

Hắn có chút không nhịn được nói:

- Quên đi, ngươi đã không đi thông báo, chúng ta đây trực tiếp qua đó vấn an nàng đi!

Lấy uy vọng hôm nay của hắn, gặp thủ lĩnh của một thế lực Ngũ phẩm tông môn còn không đến nỗi hắn phải khách khí như vậy.

Thành chủ kia có chút ngượng ngùng nói:

- Đây... Vẫn do ta đến dẫn đường đi!

Nàng nghĩ thầm:

- Nhân gia ngay cả Thái tượng trưởng lão của Cổ gia cũng dám giết, nếu là chọc giận hắn, mang đến phiền toái đến trong cốc, vậy thì thảm rồi!

- Không cần, chúng ta liền nhanh chóng đi thôi!

Vũ Mị Nương có chút lo lắng nói.

- Vô phương, bọn họ chiếu cố các ngươi bao lâu, vấn an một tiếng là chắc chắn đấy!

Lăng Tiếu không cho Vũ Mị Nương cơ hội phản đối, khoát khoát tay nói.

Ngay lập tức đoàn người liền hướng vào chỗ ở của Đào Tình cốc đi qua.

Lúc này, Lăng Tiếu cũng không muốn che giấu cái gì, trực tiếp triệu hồi Tiểu Kim ra, cưỡi lên lưng nó lại cùng nị nữ đi đến Đào Tình cốc.

Những trưởng lão cùng hộ vệ kia của Đào Tình cốc thấy đầu thất giai Lang Vương hùng tráng này, chân cũng bị sợ dến có chút run run lên rồi.

Lúc đi tới Đào Tình cốc, lập tức có trưởng lão ở bên trong đi ra hỏi:

- Người phương nào dám tự ý đến Đào Tình cốc chúng ta!

Đây là một trung niên mỹ phụ, đi theo nàng còn có không ít nữ tử có tu vi Thiên Tôn cùng với Địa Hoàng giai.

Tất cả đều là nữ nhân, tư dung đại đa số đều là thượng giai, có mập có gầy, yên hồng liễu lục, để người nhìn cũng hoa mắt rồi.

Còn may bên cạnh Lăng Tiếu một mực đều có mỹ nhân tuyệt sắc, nếu so sánh, những nữ tử này liền lộ ra tục khí nhiều lắm.

Tên Đào thành thành chủ kia tiến lên phía trước nói:

- Hồng trưởng lão, vị này là Lăng Tiếu Lăng thành chủ đến từ Phong Vân thành, thỉnh đến bái kiến cốc chủ!

- Phong Vân thành thành chủ Lăng Tiếu?

Tên trưởng lão kia kinh hô.

- Vâng, còn thỉnh Hồng trưởng lão định đoạt!

Đào thành thành chủ gật đầu ứng nói.

Tên trưởng lão nội môn kia do dự một chút nói:

- Không biết Lăng thành chủ có chuyện gì cần bái phỏng cốc chủ nhà ta, tốt để cho ta trở về bẩm báo với cốc chủ.

- Cần gì phiền toái như vậy, Lăng Tiếu ta đi qua nơi đây, bái phỏng cốc chủ của các ngươi cũng là nên làm, chẳng lẽ các ngươi xem thường Lăng Tiếu ta hay sao?

Lăng Tiếu lờ mờ có chút buồn bực nói.

- Không... Không phải là ý tứ này, ngài trước thỉnh đến trong cốc uống trà, ta liền hướng cốc chủ nhà ta bẩm báo!

Trưởng lão nội môn kia không dám chậm trễ, liên tục ứng một tiếng, liền trước đem đoàn người Lăng Tiếu đón vào bên trong cốc.

Mà sau đó cũng có không ít đệ tử của Đào Tình cốc nhận ra Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương ở bên cạnh Lăng Tiếu, bọn họ không nhịn được mà chỉ trích lên.

- Bọn họ không phải là hai cái ngoại môn đệ tử vừa mới đến không được bao nhiêu năm sao? Có nói là bị Phiêu Hương Vạn Lý tên dâm tặc kia bắt đi, vì sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu kia được?

- Xem ra bọn họ là tìm đúng... người gian dâm rồi, có thể muốn rời khỏi Đào Tình cốc chúng ta.

- Đúng vậy, đệ nhất Hoàng tọa Lăng Tiếu trong truyền thuyết kia đẹp trai như thế, nếu là hắn có thể coi trọng ta, cho dù làm thiếp thân nha hoàn của hắn ta cũng nguyện ý a!

- Ngươi cũng không nhìn tư dung của mình một chút là cái gì, nhân gia sẽ coi trọng ngươi sao, muốn coi trọng cũng phải là coi trọng ta trước.

Chỗ nghênh đón khách của Đào Tình cốc bốn phía đồng dạng bố trí đầy các loại hoa đào, trận trận hương thơm xộc vào trong mũi mà đến, từng gian nhã các sắp xếp rất là hữu trí, trang sức cũng tràn đầy phấn sắc tình điều.

Bất kỳ nam nhân nào đến đây, nhìn một phiến hồng phấn này, thỉnh thoảng lại có nữ tử thân thể uyển chuyển như xà đi qua đi lại đều sẽ có một loại ảo tưởng để người mơ tưởng hão huyền.

Sau khi tiến vào nhã các, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị NƯơng đều trở nên có chút thấp thỏm lên.

Bởi vì chúng nữ ở Đào Tình cốc đã vài năm, cũng biết đại khái chỉnh thể thực lực của Đào Tình cốc vô cùng cường hãn, mà cốc chủ của bọn họ luôn luôn rất thần bí, bọn họ cũng chưa từng thấy qua, bây giờ lại ở chỗ này chờ đợi cốc chủ của bọn họ xuất hiện, tâm tình khẳng định là sẽ rất khẩn trương.

- Đừng sợ, nàng lại cũng sẽ không ăn thịt người.

Lăng Tiếu lên tiếng đối với nhị nữ an ủi.

Thanh âm của Lăng Tiếu giống như là kèm theo ma tính, để cho nhị nữ tỏng nháy mắt an định lại.

Cũng là ở lúc này một trận âm nhạc vui tai từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Những thanh âm kia mang theo không khí mập mờ, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ dụ dỗ, bất kể là nam nay nữ đều có một loại nóng cháy không hiểu, trong đầu cũng không khỏi hiện lên một ít tràng cảnh nam nữ tham khảo nhân sinh.

Trong mấy người, lấy thực lực của Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị nương là kém cỏi nhất, hơn nữa nhị nữ trời sinh mị cốt, đối với loại âm nhạc này tựa hồ có chỗ đồng minh trời sinh, cư nhiên khuôn mặt hiện lên vẻ hồng hào, xuân ý phóng đãng không hiểu nổi lên, mị nhãn như tơ lóe ra, đôi môi thổ tức như lan.

Khí huyết phương cương kia của Lăng Tiếu cũng sôi sục lên rồi.

Tốt ở chỗ Độc Tôn Quy Nguyên thần công của hắn Băng thuộc tính thẩm thấu ra từng tia lương ý, để cho hắn cả người đều lãnh tỉnh xuống.

Ô Phục thì khuôn mặt thô hồng, hô hấp cũng trở nên có chút dồn dập, mà Đỗ

Thiết cùng Tống Minh Hoa thì trấn định nhiều lắm, nghĩ đến bọn họ tu vi cao, tâm ý kiên định, không phải là ảo giác bình thường có thể mê hoặc được.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đem những âm nhạc này đánh tan, từng đạo thân ảnh ngân nga bước theo liên bộ tiến tới.

Những thiếu nữ diệu linh này đều là mới mười sáu tuổi, từng người tư sắc động nhân, ăn mặc bạo lộ dị thường, những chỗ tư mật kia đều ẩn ẩn có thể thấy được.

Chún nữ mỹ mâu phóng ra xuân thủy, trên khuôn mặt mang theo nụ cười vũ mị, vòng eo khêu gợi kia, bộ ngực thẳng đứng kia,.....

Nữ ở cao gầy ở chính giữa kia, trên khuôn mặt mang theo bạc sa, đầu mang theo quan vũ ngân sắc hoa lên, trên người đeo trân châu, mã não trong suốt, một bộ tơ chất trù đoạn ngũ thải rực rỡ, lộ ra nàng giống như là khổng tước diễm lệ của bách điểu chi vương, là vô cùng đặc biệt cao quý chói mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1282 - Diễm Vũ. (2)

Nàng khiêu động lấy vóc người giống như xà kia, mỗi một cái ánh mắt đều là vô cùng câu hồn đoạt phách, mỗi một động tác đều là vô cùng mê hoặc tâm trí, khiến người dần dần hãm nhập vào trong huyễn tưởng tình mê.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương ở bên cạnh Lăng Tiếu tựa hồ càng lún càng sâu, chúng nữ lại không tự giác được mà đứng lên, gia nhập vào trận doanh của những nữ tử kia, nhị nữ cũng điên cuồng vặn vẹo lên cái tư thái dụ nhân đó.

Trong lúc nhất thời, mị hoặc mà nhị nữ phát tán ra lại so với chút ít vũ đọa kia dung hợp lại vớ nhau, tràng cảnh rung động kia càng lúc càng rõ ràng, phảng phất để người có một loại cảm giác thân lâm kỳ cảnh.

Lăng Tiếu, Đỗ Thiết cùng với Tống Minh Hoa thần sắc đều xuất hiện biến hóa, bọn họ cả người đều trở nên táo nhiệt hẳn lên, huyết mạch đều có chút khống chế không được, phảng phất giống như tùy thời đều sẽ bạo thể mà chết.

- Tỉnh lại cho ta!

Bỗng dưng Lăng Tiếu đang ngồi rống to một tiếng, bàn tay vỗ vào bàn trà ở một bên, bàn trà kia trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Âm ba hòa trộn với long ngâm chi ý ở trong nhã các dập dờn không nghỉ, những âm nhạc mập mờ kia trong nháy mắt bị nhấn chìm rồi, từng nữ tử ở trước mắt đều bị dọa đến sợ ngã ngồi trên mặt đất, chỉ có nữ tử cao gầy ở giữa kia mang theo vài phần ý không hiểu nhìn Lăng Tiếu, ánh mắt vũ mị là mê người như vậy.

Khi hết thảy âm nhạc vũ đạo rung động kia đều biến mất, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đều bình tĩnh trở lại, bọn họ phát hiện chính mình không còn ở vị trí cũ, ánh mắt lộ ra vài phần không giải thích được, đồng thời nhị nữ phát hiện linh lực của mình đang thong thả tăng trưởng, để cho nhị nữ mừng rỡ không thôi.

Ô Phục liền tương đối thất thố, hắn từng ngụm từng ngụm mà hô hấp, trên khuôn mặt già cũng hiện ra không ít mồ hôi, phảng phất như vừa mới trải qua một tràng đại chiến.

- Đây là đạo đãi khách của Đào Tình cốc sao?

Lăng Tiếu híp mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử cao gầy kia âm u nói, một đạo long ảnh thong thả ở sau lưng của hắn phù hiện lên, hoàng giả chi khí đặc nồng triển khai ra.

Nữ tử cao gầy kia hướng lấy Lăng Tiếu làm một cái động tác cúi chào nói:

- Đào Tình cốc Thải Liên ra mắt Lăng thành chủ, Lăng thành chủ chớ tức giận, vừa mới rồi chỉ là cho các ngươi một vũ khúc trợ hứng, còn thỉnh chớ trách!

- Ha hả, nghĩ đến ngươi chính là Đào tình cốc cốc chủ đi, nói đến thật là dễ nghe, cái vũ khúc này của ngươi thiếu chút nữa để cho chúng ta bạo thể mà chết rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn giải thích một chút?

Lăng Tiếu khí thế bức nhân mà nói.

Hôm nay hắn thế lực đã thành, uy danh đã dựng lên, Đào Tình cốc này hắn còn không để vào trong mắt đâu.

Nữ tử cao gầy kia kiều thanh nói:

- Lăng thành chủ chớ có tức giận, là lỗi của Thải Liên, Thải Liên liền hướng ngươi bồi tội!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Không biết Lăng thành chủ đến Đào Tình cốc ta có chuyện gì?

Thải Liên này chính là cốc chủ của Đào Tình cốc, trên khuôn mặt nàng dù che đậy lại nhưng mà vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt của nàng tuyệt đối không già, tư sắc cũng tuyệt đối là cấp bậc họa thủy.

Vũ khúc mới vừa rồi của nàng kỳ thật liền mang theo lực sát thương lớn lao, nếu là võ giả Thiên Tôn giai bình thường đều muốn không nhịn được mà bị mị hoặc, cuối cùng bị những ảo giác kia mê hoặc đến huyết dịch sôi sục, kinh mạch bạo liệt mà chết.

Cho dù là cường giả Nửa bước Huyền Đế giống như Ô Phục cũng đều có chút chịu không nổi.

Cũng may là Lăng Tiếu định lực phi phàm, còn có Độc Tôn Quy Nguyên thần công tự hành hộ thể mới không bị mê howjc.

Lăng Tiếu cũng không nói phế thoại, lập tức nói vào vấn đề chính:

- Thải cốc chủ, hai vị sư tỷ này của ta ở trong Đào Tình cốc các ngươi, được các ngươi nhiều lần chiếu cố, cho nên trước đến đa tạ một tiếng.

Lời này của Lăng Tiếu tuy nói là đa tạ nhưng mà lại ẩn chứa vài phần ý bất mãn.

Thải Liên làm sao nghe không ra ý tứ của Lăng Tiếu đang hưng sư vấn tội được.

Lập tức nàng đem ánh mắt nhìn về phía Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương, trong mỹ mâu nổi lên vẻ lạ lùng nói:

- Tốt... Hai cái mầm tốt a, lại đều thân có mị cốt.

Vừa mới rồi nàng đã chú ý đến nhị nữ, lại cùng với Mị Vũ trận pháp của nàng tương dung, nàng liền cảm thấy hai nữ tử này có chỗ độc đáo.

Nhưng mà nàng không nghĩ đến hai nữ tử này là đệ tử trong Đào Tình cốc các nàng.

- Ra mắt cốc chủ!

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương vẫn là hướng Thải Liên hành lễ vấn an nói.

Thải Liên thân làm cốc chủ tự nhiên không thể nào tự thân làm mọi việc được, cũng không thể nhận ra mỗi cái đệ tử ở trong môn, huống chi là ngoại môn đệ tử.

Nhưng mà hôm nay hai người đều là đệ tử có thượng giai mị cốt, nàng lại không biết, đây để cho nàng cảm thấy dị thường khó chịu.

Mị cốt, là một loại thể chất rất hiếm gặp, cũng là nữ tử mới có loại thể chất này.

Cái thể chất này nhưng là không thường thấy, trong mười vạn nữ nhân cũng có thể sẽ không có một cái thể chất này.

Người thân hoài mị cốt chỉ cần tướng mạo không quá khó coi đều sẽ để dị tính sản sinh ra lực dụ hoặc cực đại, một cái thoáng nhìn của nàng cũng sẽ sinh ra hấp dẫn không hiểu, tặ như một loại cảm giác "Hồi mâu nhất tiếu

bách mị sinh" kia, để cho người ta cảm thấy nàng thiên tính tương đối vũ mị, phóng đãng, để cho bất kỳ nam nhân nào dễ dàng sinh ra ý nghĩ kỳ quái.

Trên thực tế lại cũng không phải là như thế, nội tâm của hai người cùng bề ngoài lại là hoàn toàn bất đồng.

Người có loại thể chất này sẽ để cho càng nhiên nam nhân có tâm ý không kiên cường sản sinh ra ý say mê cực đại, dẫn đến tâm của bọn họ lạc vào trong ôn nhu hương, khó có thể tự kiềm chế.

Thượng cổ không ít quân vương liền có qua thuyết pháp cảm khái "Đau khổ vì sang ngày mới, từ nay trở đi quân vương không tảo triều".

Bọn họ liền là bởi vì gặp được phi tần thân hoài mị cốt, mới sẽ đem bọn họ mê đến thần hồn điên đảo, đến nỗi quốc sự cũng không hề ngó ngàng tới, thậm chí quốc sự ở biên giới quấy nhiễu cũng như gió thổi bên tai, thực sự được coi là yêu tinh họa quốc ương dân.

Cái thể chất này trừ có thể hấp dẫn nam nhân ra, đối với tu luyện huyền công về mị thuật lại là làm ít công to.

Chỉ là sau khi chúng nữ tu luyện mị thuật, lực mị hoặc của bọn họ càng tăng lên kinh khủng, trong một cái cất tay nhấc chân đều sẽ để cho nam nhân sản sinh ra ý khát vọng, vô cùng dễ dàng có ý nghĩ kỳ quái.

Nếu như song phương ở trạng thái đối địch, như vậy nam nhân này bị mê hoặc, chỉ sợ là ở trong một cái nháy mắt cũng đủ để cho bọn họ mạng vẫn tại chỗ rồi.

Thân là cốc chủ của Đào Tình cốc, bản thân Thải Liên cũng là có một cái thể chất trong vạn không có một, mỵ công nàng tu luyện cũng để cho nàng giữ vững dung nhan trẻ tuổi, bảo trì lấy thanh tuyến thanh thúy dễ nghe.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1283 - Làm Ác Bá Một Lần.

Trên dưới toàn tông bọn họ người có được thể chất thuần mị cốt, trừ nàng ra sẽ không tìm được người thứ hai.

Nàng một mực tìm một cái thể chất làm người nối nghiệp, đáng tiếc nhiều năm qua lại là khó tìm người thứ hai.

- Các ngươi đều là... là đệ tử của cốc ta?

Thải Liên mang theo vài phần kích động hỏi.

Nàng ở trong lòng nghĩ, bất luận như thế nào cũng muốn đem nhị nữ lưu lại, như thế Đào Tình cốc bọn họ tương lai mới có hi vọng càng cao hơn một tầng!

Vũ Mị Nương ứng nói:

- Chúng ta gia nhập vào trong cốc đã năm năm rồi!

Ngọc Liệt Diễm ở một bên cường điệu nói:

- Bất quá chúng ta vẫn luôn là ngoại môn đệ tử!

Vài năm này chúng nữ ở bên trong cốc trải qua cũng không tốt, không có nửa cấu oán giận mới là lạ.

- Khốn kiếp, rốt cuộc là ai an bài các ngươi làm ngoại môn đệ tử, lão nương đem nàng phế đi!

Thải Liên phát khởi lửa giận cũng là bưu hãn, cũng không cố kỵ có ngoại nhân ở đây, lớn tiếng mắng lên.

- Là Cam Duẫn chấp sự!

Ngọc Liệt Diễm ứng nói.

- Ngươi đâu, đem Cam Duẫn mang lại đây cho ta, lão nương phế nàng!

Thải Liên hỏa khí mười phần mà quát.

- Cốc chủ không cần như thế, Cam Duẫn chấp sự đã chết rồi!

Ngọc Liệt Diễm ứng nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Bây giờ ta cùng sư tỷ là muốn đến từ biệt, chúng ta từ nay trở đi thối lui khỏi Đào Tình cốc.

Ngọc Liệt Diễm triệt để mở ra tâm thái, nàng đã quyết định đi theo bên cạnh Lăng Tiếu rồi, sẽ không sống ở chỗ này nữa.

Huống hồ từ phản ứng của những trưởng lão của Đào Tình cốc cùng Thải Liên này có thể thấy được, bọn họ đều hết sức sợ ahxi Lăng Tiếu, còn càng không ngừng gọi hắn là "Lăng thành chủ", sư đệ của nàng đã là xưa đâu bằng nay rồi, nàng cũng không cần phải tiếp tục cuộc sống nhìn sắc mặt của người khác nữa.

- Không... Các ngươi trước chớ nói, các ngươi hai người đều là mầm tốt, chỉ có ở lại Đào Tình cốc chúng ta mới có thể nhận được phát triển tốt hơn, bổn cốc chủ tự mình thu các ngươi làm đồ đệ, nhất định sẽ dùng tư nguyên tốt nhất đem các ngươi bồi dưỡng thành tài!

Thải Liên lại làm sao chịu để cho nhị nữ dễ dàng rời khỏi, lập tức liền nói ra điều kiện hấp dẫn của bản thân.

- Đa tạ hậu ái của cốc chủ, nếu như... Nếu như có thể sớm một chút nghe được lời này của ngươi, hai chúng ta nhất định sẽ lưu lại, bây giờ... Chúng ta là sẽ không lại tiếp tục lưu lại nữa rồi!

Ngọc Liệt Diễm đang nói đồng thời nhìn về phía Lăng Tiếu, ánh mắt vũ mị không chút keo kiệt nào ném đến hắn.

Là nam nhân này đã để cho nàng có cơ sở, là nam nhân này để nàng cùng cốc chủ có cơ hội bình khởi bình tọa đàm phán với cốc chủ.

Trái tim của Ngọc Liệt Diễm đã bị Lăng Tiếu hoàn toàn nhét đầy rồi.

Thải Liên phát hiện được khác lạ của Ngọc Liệt Diễm, nàng hướng Lăng Tiếu nói:

- Lăng thành chủ, không biết ngươi muốn điều kiện gì mới bằng lòng để nhị nữ lưu lại đây.

Nàng cảm thấy Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương nhất định là coi trọng Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu cũng là bị nhị nữ hấp dẫn rồi, cho nên chỉ cần Lăng Tiếu bỏ được nhị nữ, vậy mọi chuyện liền tốt rồi.

Chỉ là nam nhân thử qua mị cốt, muốn bỏ nữ nhân cũng không qua dễ dàng.

Lăng Tiếu nhấp một ngụm trà cười nhạt nói:

- Bọn họ có nguyện ý lưu lại hay không để bọn họ lựa chọn, Thải cốc chủ không cần hỏi ta.

Ngừng lại một chút lại nói:

- Ngươi có thể không biết, nhị nữ nhưng là sư tỷ của ta, trước kia chỉ là bởi vì một chút chuyện mà phân khai, nếu như bọn họ không muốn lưu lại vậy thì ai cũng đừng muốn cường bức, ta hôm nay đến đây chỉ muốn đến cảm tạ tình chiếu cố của Thải cốc chủ đối với hai vị sư tỷ của ta.

Thải Liên nhăn nhẹ một chút lông mày nói:

- Chuyện này thực sự không có đường thương lượng hay sao?

Nàng thật sự không muốn hai cái mầm tốt này liền từ trong tay nàng chạy trốn, nếu như vậy nàng sẽ hối hận đến khó chịu mà chết, nàng ở trong lòng đã đem tổ tông mười tám đời nhà Cam Duẫn đều vấn an một lần rồi.

Đệ tử tốt như vậy còn không sớm hướng nàng hồi báo, lại còn đè ép đói phương, thật sự là đáng chết.

- Xem ra ta nhiều năm phóng quyền, để những người khác không đem cốc chủ như ta đây nhìn ở trong mắt rồi.

Thải Liên ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đều nhìn về phía Lăng Tiếu, tựa hồ đều đem quyền quyết định giao cho hắn rồi.

Lăng Tiếu nói:

- Nếu Thải cốc chủ cũng biết hai vị sư tỷ ta tư chất bất phàm, vậy ngươi có phải hay không nên cho bọn họ một chút lễ gặp mặt, bởi vì bọn họ cũng từng thuộc về một phần tử của Đào Tình cốc các ngươi phải không? Huống hồ vài năm nay bọn họ ở trong Đào Tình cốc các ngươi không có công lao cũng có

khổ lao, càng thêm nên cho bọn họ một chút tưởng thưởng.

Lăng Tiếu lời này hoàn toàn là chuyện phiếm, nhưng mà cái này mới chính là bản ý của hắn đến Đào Tình cốc.

Hắn chính là muốn hướng Đào Tình cốc lấy được chỗ tốt, tốt nhất là có thể lấy được huyền công thích hợp cho nhị nữ tu luyện, chuyến đi này mới không tệ.

Lăng Tiếu nói cũng đã rõ ràng như thế, Thải Liên nếu còn không rõ, cái vị trí cốc chủ này của nàng cũng không cần làm nữa rồi.

- Lăng thành chủ, nếu như bọn họ còn ở lại bổn cốc, ta nhất định sẽ khuynh tận toàn lực bồi dưỡng bọn họ thành tài, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa ngươi như vậy chứ!

Thải Liên nói.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ có một người, nàng không ngần ngại thi triển mị thuật đem Lăng Tiếu tù binh rồi.

Bởi vì nam nhân xuất sắc như thế, có thể đem hắn chinh phục cũng là một chuyện vo cùng tốt đẹp có ý nghĩa.

Chỉ là hôm nay ba người bên cạnh Lăng Tiếu cũng không phải là loại hời hợt, có hai người có tu vi càng để cho nàng nhìn không thấu, đối với diễm vũ chi trận mà nàng mới thi triển ra một chút cũng không nhúc nhích, có thể thấy được thực lực cùng tâm ý là kiên định như thế nào rồi.

- Thải cốc chủ ngươi lời này cũng không đúng..., hai vị sư tỷ này của ta nói như thế nào cũng đã từng gia nhập qua Đào Tình cốc của các ngươi, ngươi cho một điểm lễ vật hoặc thưởng cái gì gì đó cũng là nên, chẳng lẽ muốn ta

tự mình thay bọn họ cướp đoạt sao?

Lăng Tiếu híp mắt sâu xa nói.

Khí thế của hắn đang dần dần kéo lên, thần sắc kia có mấy phần tư thế nếu không cho liền lập tức động thủ.

- Lăng Tiếu quên đi, dù sao... Việc này cũng không thể trách Thải cốc chủ.

Vũ Mị Nương khuyên bảo nói.

Nghe được lời nói vừa mới rồi của Thải Liên, trong lòng Vũ Mị Nương ít nhiều cũng có vài phần cảm động, bởi vì những năm này tất cả đều là do đám người sư đồ Cam Duẫn đặc biệt làm khó bọn họ, cũng không trách tội lên trên đầu Thải Liên được.

- Không được, ta hôm nay đã đến đây, các ngươi không thể tay không mà về đấy!

Lăng Tiếu lập tức cự tuyệt nói.

Hắn không có đại khai sát giới ở Đào Tình cốc đã là vinh hạnh rồi, nếu như Thải Liên không lấy ra một chút thành ý, hắn là sẽ không dễ dàng mà bỏ qua.

Hắn cũng muốn làm tư vị ác bá đến cuối cùng là dáng vẻ như thế nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1284 - Ai Bảo Ngươi Loạn Phát Thẻ Người Tốt!

Thải Liên trong lòng gấp rút rồi, hai cái người nối nghiệp mị cốt xuất sắc không còn đã đủ để nàng đau lòng rồi, bây giờ còn bị xảo trá, thực sự là để cho nàng cảm thấy khó chịu chí cực.

- Xem ra Thải cốc chủ là không có ý định cho Lăng Tiếu ta mặt mũi!

Lăng Tiếu bỗng đứng lên, Kim Long hư ảnh đáng sợ trùng thiên mà lên, đem nhã các này đều chấn đến lắc lư, khí thế cường đại kia hướng về phía Thải Liên mà đi.

Thải Liên thân là tu vi Nửa bước Huyền Đế, chỉ cảm thấy kim sắc Chân Long kia hướng về nàng gầm thét mà đến, khí thế đáng sợ kia để cho nàng đều không thể thở nổi.

Nàng liên tục lùi về phía sau mấy bước, sao mỹ mâu thoáng qua vẻ úy kỵ.

Nàng bây giờ rốt cuộc hiểu được Lăng Tiếu vì sao có thể oanh động Trung vực, dựa vào tu vi cao cấp Thiên Tôn của nhân gia, chỉ cần dùng khí thể liền có thể đem nàng bức lui, phần khả năng này liền đủ để cho hắn ngạo thị rất nhiều cường giả rồi.

Ở bên ngoài nhã các rất nhanh đã tu tập rất nhiều trưởng lão của Đào Tình cốc, ba tên Nửa bước Huyền Đế cùng với mấy trăm Thiên Tôn đều nghiêm trận mà đối đãi, tựa hồ chỉ cần có tiếng chiến đấu liền lập tức xông vào kháng trụ địch thủ.

Lúc này Đỗ Thiết cùng Tống Minh Hoa cũng đề đứng lên, hai cỗ khí thế của

Đế giai chân chính trực tiếp đem nóc của nhã các này oanh bay, cảm giác áp bức nồng đậm ngay cả mọi người ở bên ngoài Đào Tình cốc đều biến sắc.

- Thải cốc chủ cần phải cân nhắc rõ ràng!

Lăng Tiếu lần nữa lên tiếng nói.

- Lăng... Lăng thành chủ không nên kích động, ta... Ta biết nên làm như thế nào rồi!

Thải Liên phải thỏa hiệp rồi.

Ở trước thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là uổng công, Thải Liên không có lựa chọn.

Cuối cùng Thải Liên đem một quyển bản sao mỵ thuật huyền coogn trân quý nhiều năm đem ra, mặt khác còn có một chút cao giai linh thảo có tác dụng mỹ dung hộ phu đều giao cho nhị nữ.

Mị thuật huyền công đối với nhị nữ mà nói là cần nhất, có nó, hai người bọn họ đều không buồn khi không thể đem "Mị lực" phát huy đến cảnh giới cường đại nhất.

Nhị nữ thu được những cái này đương nhiên là mừng rỡ, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không thỏa mãn.

- Thải cốc chủ, vừa mới rồi cái vũ đạo gì đó của các ngươi cũng đều dạy cho bọn họ đi, việc này liền coi như là xong!

Lăng Tiếu rất là tùy ý nói.

Trong lòng Thải Liên đều có chút muốn hộc máu, Diễm Vũ kia nhưng là một

trận pháp, chỉ cần nữ tử đều vũ mị cùng nhau hợp luyện, có thể đem cao giai võ giả mê hoặc lại, đây nhưng là một trong trấn tông trận pháp của Đào Tình cốc bọn họ.

Yêu cầu này của Lăng Tiếu thật là để nàng cảm thấy vừa hận vừa không có đường chọn lựa.

Thải Liên đem khẩu quyết đồ giải của trận pháp kia đều giao đi, chỉ hi vọng đám người Lăng Tiếu nhanh chóng rời khỏi một chút.

Lăng Tiếu cảm thấy chính mình cũng không phải là người có lòng tham không đáy, cho nên đối với Thải Liên nói một tiếng:

- Nếu như Thải cốc chủ có thành ý như vậy, ta liền thay bọn họ nhận lấy, sau này Đào Tình cốc chính là đồng minh của Phong Vân thành chúng ta, tùy thời hoan nghênh Thải cốc chủ đến làm khách, không cần tiễn!

Võ giả lui tới cưỡi lên linh thú của mình đang tiêu sái chạy đi, rất nhiều võ giả cầm lấy linh vật mà chính mình không dùng đến tụ tập ở chỗ lẻ tẻ bán ra, người lui tới giao dịch cũng là có chút nhiều, hai bên quan đạo từng gian thương phố hỏa bạo, đều có khách hàng đnag mặc cả giá cả.

Khách sạn tửu lâu lại càng bạo mãn dị thường, tựa hồ đều hiển lộ ra có chút đông đúc.

Ở trong cảnh tượng náo nhiệt như vậy, rất nhiều võ giả đều không có phát sinh bất kỳ xung đột, trong lúc đi lại cũng vô cùng ước thúc linh thú của mình.

Bởi vì trong thành sớm đã hạ mệnh lệnh cấm tư đấu, cũng không phải là ai cũng dễ dàng dám khiêu khíc uy nghiêm của phủ thành chủ.

Mà bình thường tất cả đều có thị vệ cường đại tuần canh, bọn họ từng người đều có khí thế bá đạo, sát khí nồng đậm lộ ra đặc biệt bưu hãn, kinh ngạc lòng người!

Đám người Lăng Tiếu trở lại bên ngoài Phong Vân thành, vừa mới đi tới cửa thành lập tức có người thủ hộ ngăn cản đường đi.

- Mỗi người thu một trăm hạ phẩm huyền tinh mới có thể vào thành!

Một gã Vương giai thủ vệ tiến lên nói.

- Ách... Vị huynh đệ này, ngươi nhưng biết ta là ai không?

Lăng Tiếu sờ sờ lỗ mũi, chỉ lấy chính mình nói.

Lăng Tiếu có chút buồn bực rồi, chính mình đường đường là thành chủ của Phong Vân thành, cư nhiên bị ngăn lại phải đóng thành phí, việc này nếu là truyền đi chỉ sợ sẽ bị mọi người cười đến rụng răng rồi.

Thủ vệ kia cười nói:

- Ta cũng mặc kệ ngươi là ai, ai không đóng thành phí, vậy vẫn không nên vào thành mới tốt!

- Lớn mật, ngươi cũng đã biệt hắn là thành chủ Lăng Tiếu thiếu gia, lại dám hỏi hắn phải đóng thành phí?

Ô Phục từ sau đi đến lớn tiếng nói.

Những thủ vệ kia cười rộ lên, nhìn dáng vẻ cũng không tin Lăng Tiếu là thành chủ của bọn hắn.

Tên thủ vệ kia quát trách nói:

- Nếu như hắn là thành chủ đại nhân, ta đây không phải là quân sư đại nhân sao, không có huyền tinh thì mau rời đi, kẻ giả mạo thành chủ giống như ngươi không có một ngàn cũng có tám trăm rồi, nếu tiếp tục không đi, vậy các ngươi không cần đi nữa.

Lăng Tiếu không còn lời nào để nói rồi, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương lại là cười đến vô cùng xinh đẹp.

Bọn họ một mực thấy nam nhân bá đạo này cũng có lúc không có đường lựa chọn.

Lúc Ô Phục đang muốn phát hỏa thì một gã võ giả có thực lực Thiên Tôn vội vã chạy lại đây quát trách nói:

- Mắt chó các ngươi bị mù rồi hả, nhìn thấy thành chủ đại nhân còn không hành lễ đi!

Nói xong, người tới kia đến trước mặt Lăng Tiếu, một gối quỳ xuống cung kính nói:

- Cung nghênh thành chủ trở về thành!

Lúc này đám thủ vệ đều trợn tròn mắt, bọn họ nào biết nho nhã công tử ở trước mắt thật sự là thành chủ đại nhân.

Bỗng nhiên, một mảnh hoa lạp, mấy chục tên thủ vệ kia đều quỳ xuống nói:

- Cung nghênh thành chủ trở về thành!

Tên thủ vệ vừa mới ngăn cản Lăng Tiếu không có quỳ xuống, nhưng mà hai

chân càng không ngừng phát run rồi.

Uy danh của thành chủ ở chỗ này người nào mà không biết, người nào mà không hiểu.

Hắn bây giờ đắc tội thành chủ, còn sẽ có quả ngon để ăn sao?

- Lớn mật, ngươi còn không quỳ xuống cho ta!

Tên Thiên Tôn kia hổn hển mà quát lên.

Hắn thân làm chấp sự của thành vệ, đã sớm thấy qua hình dáng của Lăng Tiếu rồi, lúc Lăng Tiếu đi ra ngoài thành địa chiến hắn cũng xa xa nhìn thấy qua tư thế oai hùng của Lăng Tiếu, hắn đối với Lăng Tiếu nhưng là hết sức sùng bái.

Hôm nay thủ hạ mà mình quản lý không chỉ không có nhận ra thân phận của Lăng Tiếu, còn dám đối với Lăng Tiếu bất kính, có thể để cho hắn không giận sao!

- Xin... Xin thứ lỗi thành chủ đại nhân!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1285 - Ai Bảo Ngươi Loạn Phát Thẻ Người Tốt! 2

Tên Vương giai kia hai chân mềm nhũn hướng về phía Lăng Tiếu nặng nề quỳ xuống cầu xin tha thứ nói.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Quên đi, đều đứng lên đi, chính cái gọi là không biết không có tội, các ngươi tận trung chức vụ là chuyện tốt!

Nói xong hắn còn vỗ vỗ bả vai của thủ vệ kia, lúc này mới dẫn mấy người ở phía sau cùng đi vào thành.

Một đám thủ vệ đều còn đang trong sững sờ, tên thủ vệ kia bị Lăng Tiếu vỗ vai đột nhiên cười to lên:

- Thành... Thành chủ hắn... Hắn vỗ vai của ta, hắn không có trách tội ta, ha ha... Thành chủ đại nhân thật tốt!

- Đúng a, ta còn cho là thành chủ đại nhân sẽ đem ngươi giết chết rồi, không nghĩ tới thành chủ đại nhân lại dễ nói như vậy, thật không giống như là truyền ngôn kia, một bước giết một người!

- Có thể thành chủ đối đãi với địch nhân sát phạt quả quyết, đối đãi với người của mình thì lại rất tốt đi!

- Ừ, hẳn là như vậy, thành chủ đại nhân thật trẻ tuổi, thật dễ nói chuyện.

- Các ngươi những con thỏ này, sau này nếu là tiếp tục không nhận ra thành

chủ, ta phế các ngươi!

Tên Thiên Tôn kia đối với thủ hạ của mình hét lớn.

- Vâng, chúng ta đều sẽ không quên bộ dáng của thành chủ đại nhân!

Những tên thủ vệ kia tập thể ứng nói.

- Ừ, biết là tốt rồi, thành chủ đại nhân xác thật là một người tốt!

Tên Thiên Tôn kia lộ ra một nụ cười thật thà phát ra từ nội tâm chân thành nói.

Đám người Lăng Tiếu đã đi ra, cũng không quá để ý tới lời nói của bọn họ.

Nếu là để Lăng Tiếu nghe được, hắn chỉ sợ sẽ đen mặt mắng lớn:

- Ai bảo các ngươi loạn phát thẻ người tốt thế!

Tuy nói hắn một mực cảm thấy mình là một người thiện lương thuần khiết, nhưng mà hắn cũng không nhận mình là một người tốt!

Bình thường người tốt đều sẽ không có kết cục tốt gì đáng nói!

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương rốt cuộc biết được thân phận chân chính của Lăng Tiếu, bọn họ đều là vô cùng hiếu kỳ, Lăng Tiếu lại chính mình chiếm thành làm vương, mà không phải là gia nhập vào trong những đại thế lực kia làm chân truyền đệ tử, cố gắng tu luyện?

Bởi vì trong ý nghĩ của bọn họ, vẹn vẹn chỉ là một cái thành chủ khởi lên phong quang, trên thực tế không thể so được với những chân truyền đệ tử hoặc là trưởng lão ở trong đại tông đại tộc càng thêm thực quyền.

Kỳ thật, chủ yếu vẫn là không biết dã tâm của Lăng Tiếu mà thôi.

Ngày sau bọn họ đều biết hành động của Lăng Tiếu, cũng hiểu Lăng Tiếu vì sao sẽ độc chiếm một chỗ rồi.

- Đỗ trưởng lão, ngươi nhìn chỗ này còn cảm thấy hài lòng hay không?

Lăng Tiếu đối với Đỗ Thiết ở bên cạnh hỏi.

Đỗ Thiết nhẹ gật đầu ứng nói:

- Dù so với những đại thành trì nổi tiếng kia còn kém một chút, nhưng mà còn có không gian phát triển, nhìn dòng người ở chỗ này, ngày sau muốn phát triển thành thành trì sánh với với những đại thành trì kia cũng không phải là vấn đề.

- Đây ta đương nhiên biết, chẳng lẽ ngươi chỉ thấy điểm này thô sao?

Lăng Tiếu phản hỏi.

Đỗ Thiết trong lúc nhất thời không sờ tới được, hắn không rõ Lăng Tiếu rốt cuộc muốn hỏi cái gì.

Tống Minh Hoa ở một bên nói:

- Lăng thiếu là nói, dong binh lui tới chỗ này số lượng cực nhiều, binh khí mà bọn họ cần mua số lượng khẳng định cũng đặc biệt nhiều, Thiết ca ngươi muốn trọn chấn uy vọng, ở chỗ này tuyệt đối là chuyện dễ dàng!

- Ha hả, vẫn là Hoa đại tỷ nhìn đến minh bạch, bất kỳ một gã Luyện dược sư hoặc Luyện khí sư nào, bọn họ tiến hành chức nghiệp của mình, luyện chế ra đan dược tốt hoặc chế tạo ra binh khí tốt, ai không muốn đem chúng nó dùng

đến chỗ tốt, đem chúng nó lưu truyền ra ngoài, danh dương tứ phương, ta nghĩ Đỗ trưởng lão ngươi cũng không hi vọng binh khí mà chính mình chế tạo không có người biết tên, không có người sử dụng đi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Đỗ Thiết ta năm ấy hào xưng "Thiết thủ", binh khí chế tạo ra sao lại không ai dùng, đây tuyệt đối là không thể nào!

Đỗ Thiết có chút bất phẫn nói.

- Binh khí dù khá hơn nữa nếu không có người mua sử dụng, không có ai tuyên truyền cũng là không được gì, lão Đỗ a, thiếu gia chỉ muốn cho ngươi biết, vũ đài của Phong Vân thành chúng ta để cho ngươi tha hồ thi triển, nhưng chớ để hắn thất vọng mới tốt!

Ô Phục từ bên cạnh nói.

- Thiếu gia ngươi đại khái có thể yên tâm, Đỗ Thiết ta nếu đi theo ngươi liền tuyệt đối sẽ làm tốt phận sự của mình.

Đỗ Thiết vỗ ngực ứng nói.

- Ha hả, vậy thì tốt, binh khí của Phong Vân thành chúng ta liền trông cậy vào ngươi, mà phương diện đan dược cũng phải dựa vào Ô trưởng lão.

Lăng Tiếu vui vẻ cười nói.

Hôm nay cao giai đại sư luyện đan luyện khí đều tìm được rồi, có thể tạm thời giải quyết cung ứng cho phách mại hội, hắn là có thể buông tay an tâm tu luyện rồi.

Tuy nói thực lực hôm nay của hắn pử nêm trong Trung vực cũng thuộc về hàng ngũ cao thủ, nhưng mà hắn lại không nhận mình là thiên hạ vô địch thủ.

Chính cái gọi là võ không có giới hạn, không tiến thì lui!

Hắn nhưng sẽ không liền thỏa mãn với hiện trạng như thế.

Trở lại trong thành, Lăng Tiếu lập tức để người an bài chỗ ở cho Ô Phục cùng vợ chồng Đỗ Thiết.

Ba người bọn họ đều là cường giả Đế giai, ở trong đại thế lực cũng là cấp bậc Thái tượng trưởng lão, Lăng Tiếu nhưng sẽ không chậm trễ.

Trước đó sớm đã lấy ra rất nhiều địa phương làm thành đát của thành chủ, ở chỗ sau cùng lại càng kiến tạo quỳnh lâu cung điện cổ phác điển nhã cung cấp cho một ít trưởng lão làm chỗ cư ngụ tu luyện.

Cùng lúc đó, Lăng Tiếu lại một lần nữa triệu tập trưởng lão ở bên trong phủ thành chủ, đem ba tên trưởng lão mới chiêu nạp đến giới thiệu.

Sau khi vợ chồng Đỗ Thiết nhìn thấy nhóm nhân mã này của phủ thành chủ đều là lộ ra vẻ chấn kinh, bọn họ lại thế nào sẽ nghĩ đến chỉ là trong một cái thành liền có mấy tên Huyền Đế, mà thực lực Thiên Tôn tựa hồ cũng không ít.

Trong lòng bọn họ đối với cách nhìn về Lăng Tiếu cao vài phần.

- Sau này Đỗ trưởng lão chính là luyện khí đại sư số một của Phong Vân thành chúng ta, mọi người cần cái binh khí gì có thể đi tìm hắn, điều kiện tiên quyết là các ngươi chính mình phải chuẩn bị tài liệu.

Sau khi Lăng Tiếu giới thiệu xong liền rất là tùy ý nói.

Những người khác tất cả đều là nhiệt tình chào hỏi phụ họa vài câu, sau đó tất cả đều tản mát đi.

Lăng Tiếu thì mang theo Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đi về phía trong đình viện được độc lập kiến tạo.

Đình viện này chiếm diện tích không nhỏ, kiến tạo không ít sương phòng, trong đó cảnh sắc bố trí cũng cực kỳ u nhã, tiểu cầu lưu thủy, hoa đàn linh thảo, thụ mộc thanh thông, đình hiên phượng các...

Chỗ đình viện này chính là hậu cung trọng địa của Lăng Tiếu, nữ nhân của hắn đều ở trong này an cư tu luyện.

Lúc vừa nới đến gần chỗ này liền có từng trận thư nhã âm khúc giống như thanh tuyền lưu thủy, bách điểu tranh minh đang phóng ra bốn phía.

Âm phù tâm tình vui vẻ kia tựa hồ có thể rửa sạch phiền não cùng không thoải mái của mọi người.

- Tiếng đàn thật dễ nghe, người đánh đàn nhất định là một vị tuyệt thế mỹ nhân!

Ngọc Liệt Diễm không nhịn được kinh tán nói.

- Ha hả, vì sao lại nói như vậy?

Lăng Tiếu cười mỉm hỏi ngược lại.

- Tính tình của ngươi ta còn không biết sao? Nữ nhân bình thường có thể nhập vào mắt của ngươi mới là lạ chứ?

Ngọc Liệt Diễm liếc mắt nhìn Lăng Tiếu một cái nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1286 - Băng Hỏa Tiêu Yên.

- Ngươi đây là khen ta hay còn là khen ngươi a!

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Đức hạnh!

Ngọc Liệt Diễm vũ mỵ quở mắng Lăng Tiếu một tiếng, khuôn mặt toàn là vẻ hồng nhuận.

Ba người xuyên qua hành lang, đi vào trong đình viện, chỉ thấy có mấy nữ tử tuyệt sắc đang tĩnh otaj ở bên trong, lắng nghe một nữ tử trong đó đang đánh đàn.

Một đạo dư âm kết thúc, chư nữ bên trong đình viện đều hướng về phía ba người Lăng Tiếu nhất tề nhìn đến.

- Thiếu gia lại mang theo nữ nhân trở về rồi!

Một nữ tử thân mặc tố bạch hơi có chút ghen ghét mà nói.

- Nhìn giống như là yêu tinh, thưởng thức của thiếu gia làm sao càng lúc càng kém!

Một nữ tử khuôn mặt mang theo nét hồng hào ở một bên phụ họa nói.

Trong chữ nữ, nữ tử phong vận ở giữa kia liền nhẹ bước lên mấy bước, đến trước Lăng Tiếu, sửa sang lại xiêm y của hắn thản nhiên nói:

- Ngươi trở về ròi!

- Ừ, lại để cho các ngươi lo lắng ròi!

Lăng Tiếu nhẹ cầm lấy tay nàng rất là ấm áp nói.

Mà lúc này hai đạo thanh âm nhất trí kinh ngạc vang lên:

- Làm sao sẽ là ngươi!

Một thiên tính vũ mỵ sáng sủa, một thiên tính lạnh như băng, cự người ngoài ngàn dặm, một hỏa một băng vốn là tính cách hoàn toàn bất đồng cùng thuộc tính tương khắc.

Tồn tại của bọn họ tựa hồ chính là đối đầu trời sinh, từ lúc Tử Thiên tông kia, liền thời khắc đấu võ mồm không ngừng, thậm chí còn sẽ động đao động kiếm phân sinh tử.

Sau đó tất cả đều thích Lăng Tiếu, khi ấy Lăng Tiếu bị kẹp vào trong nước sâu lửa bỏng a!

Hôm nay hai người lại lần nữa tương kiến, lại tràn đầy chiến hỏa tiêu yên!

- Không nghĩ tới ngươi cũng đến Trung cực, nhìn dáng vẻ trải qua không tệ, vóc người cũng đầy đặn không ít, xem ra tư nhuận của sư đệ đối với ngươi cũng không ít!

Ngọc Liệt Diễm đánh giá lấy Băng Nhược Thủy mang theo vài phần hâm mộ nói.

Nàng làm sao nghĩ đến Băng Nhược Thủy liền thật sớm đã ở trong hậu viện của Lăng Tiếu, thật là để nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc đó nàngnhwung là biết tâm của Lăng Tiếu hướng tới Vân Mộng Kỳ, bây giờ lại không thấy Vân Mộng Kỳ để cho nàng cảm thấy không giải thích được.

Ngược lại ở trước mặt là rất nhiều mỹ nữ, để cho nàng kinh ngạc không dứt.

Bất quá vừa nghĩ đến Lăng Tiếu xuất sắc như thế, bên cạnh lại như thế nào sẽ thiếu mỹ nữ được.

Nàng cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đạm, muốn ở trong chư nữ chiếm được một nam nhân xuất sắc như thế rất là không dễ dàng a!

Da mặt của Băng Nhược Thủy vốn đã mỏng, bị Ngọc Liệt Diễm ở trước mặt mọi người nói ra, một thân hàn khí trong nháy mắt bính phát ra rồi.

- Ta mới không có không biết thẹn giống như ngươi!

Băng Nhược Thủy kiều quát lên.

Nếu không có người ở tại tràng, nàng hận không được lập tức cùng Ngọc Liệt Diễm đại chiến ba trăm hiệp.

- Ha hả, đừng nói với ta ngươi vẫn như vậy, ta đây cũng không tin đâu!

Ngọc Liệt Diễm nhẹ chống lại Băng Nhược Thủy phách qua, giống như là một sắc lang đang đùa bỡn mỹ nữ, nhìn có một loại phong vị khác.

Bất quá lúc tay nàng còn chưa đụng tới Băng Nhược Thủy, một cái tay khác dẫn đầu đem tay của nàng đánh tới.

- Ngươi làm gì, lại dám khi phụ sư muội của ta, không muốn sống nữa rồi a!

Dao Thanh Mẫn xuất hiện ở bên cạnh Băng Nhược Thủy, hai bàn tay chống eo nói.

- Nha, nguyên lai còn có trợ thủ, ta cũng có sư tỷ, ai sợ ai a!

Ngọc Liệt Diễm hết sức yêu mị nhìn Dao Thanh Mẫn nói, đồng thời lại đem Vũ Mị Nương kéo đến bên cạnh.

- Hừ hừ, giống như hai cái yêu tinh, thật không biết thiếu gia nhìn thế nào mà coi trọng các ngươi, trở về để Vận tỷ tỷ bảo các ngươi cuốn gói rời đi!

Dao Thanh Mẫn hừ lạnh nói.

- Ta còn cho là một nhân vật giỏi đến bao nhiêu, nguyên lai chỉ là một cái nha hoàn, sư đệ nhưng sẽ không nghe lời ngươi đâu, ha hả, nhân gia nhưng là sư tỷ kiêm phu nhân của hắn, ngươi mau gọi ta một tiếng thiếu nãi nãi đến nghe một chút.

Ngọc Liệt Diễm cười nói.

- Liền dựa vào yêu tinh như ngươi cũng xứng sao?

Dao Thanh Mẫn trên dưới nhìn chăm chú lấy vóc người hỏa bạo kia của Ngọc Liệt Diễm nói.

Nàng một mực cảm thấy thân hình của mình ngạo nhân nhất, nhưng mà ở trước mặt Ngọc Liệt Diễm tựa hồ vẫn cảm thấy có chút tự ti, như vậy khiến nàng vô cùng khó chịu.

- Ngươi vẫn không biết thẹn như vậy, chư vị tỷ tỷ ở chỗ này liền không đến phiên ngươi lớn lối.

Băng NHược Thủy lạnh lẽo nói.

- Có phải không biết thẹn hay không không phải là nói ngoài miệng, là người khác nói, thân là hạ nhân mà nhảy ra nói chính là không biết thẹn rồi!

Vũ Mị Nương cũng ở một bên giúp Ngọc Liệt Diễm phản ngược Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn.

- Ngươi ô nhục sư tỷ ta, ta giết ngươi!

Băng Nhược Thủy tính nóng nảy, lấy ra binh khí động thủ với Vũ Mị Nương.

- Tốt tốt... Chúng ta dùng tay chân để nhìn đến cùng!

Vũ Mị Nương cũng là không cam lòng yếu thế.

Trong lúc nhất thời, bốn nàng trở nên giương cung bạt kiếm lên!

- Các ngươi đủ rồi, lại ầm ĩ thì đều đi ra ngoài cho ta!

Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên.

Khuôn mặt của Thải Hà Nguyệt lạnh lẽo hướng về phía bốn người đi qua.

Nàng hôm nay vừa mới đột phá đê cấp Thiên Tôn, khí thế phóng ra ngoài hết sức dọa người.

Bốn nàng kia cũng chỉ là thực lực Địa Hoàng, đều bị nàng áp chế đến không dám tiếp tục nói nửa câu.

- Ta bất kể giữa các ngươi trước đó là quan hệ gì, nếu như các ngươi đều muốn sống ở bên cạnh Tiếu, tốt nhất đều an phận một chút cho ta, nếu không ta không ngần ngại đem các ngươi toàn bộ đá ra khỏi chỗ này!

Thải Hà Nguyệt lạnh lùng nói.

Thải Hà Nguyệt là người có tuổi nhiều nhất trong chư nữ, uy nghiêm kia cũng là chỉ thấp hơn Phượng Tiêm Vận, chủ yếu là Phượng Tiêm Vận rất ít khi đi để ý những việc này, trong lòng nàng chỉ có một người Lăng Tiếu.

Mà Thải Hà Nguyệt lại không giống như vậy, nàng đồng dạng là toàn tâm đều thuộc về Lăng Tiếu, nhưng mà nàng biết mình tạm thời không giúp được Lăng Tiếu việc gì, cho nên chỉ có thể ở sau lưng hắn thay hắn gánh vác một chút chuyện phiền não hàng ngày, tỷ như để cho nữ nhân của hắn đều có thể ngoan ngoãn đối xử với nhau, phía sau không có áp lực, hắn có thể tập trung làm đại sự rồi!

- Nguyệt tỷ tỷ, bọn họ vừa mới đến đã khi phụ người!

Dao Thanh Mẫn đến bên cạnh Thải Hà Nguyệt làm nũng nói.

- Tốt lứm, sau này tất cả mọi người đều là người một nhà, đừng vì chút chuyện nhỏ mà đại động can qua, như vậy chỉ khiến cho phu quân càng ghét các ngươi mà thôi!

Thải Hà Nguyệt chậm lại ngữ khí nói.

Lời này của nàng là nói với Dao Thanh Mẫn, nhưng mà cũng đang nhắc nhở Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương, để bọn họ an phận một chút.

- Vẫn là vị tỷ tỷ này nói đúng, không muốn tính toán với các ngươi.

Ngọc Liệt Diễm cũng là rất biết điều, biết nữ nhân ở trước mắt này có uy thế rất cao ở đây, cho nên không dám khiêu khích uy nghiêm của đối phương.

Lúc này, Lăng Tiếu kéo lấy tay của Phượng Tiêm Vận đi lại nói:

- Nguyệt nhi nói cũng không sai, sau này tất cả mọi người là người một nhà, ta không muốn các ngươi đối chọi với nhau, nhất là Liệt Diễm sư tỷ cùng Nhược Thủy sư tỷ, trước kia các ngươi có cái gì không hợp nhãn, tất cả đều trôi qua, bây giờ chúng ta là đang ở đất khách, cần phải đoàn kết nhất trí, các ngươi cảm thấy như thế nào?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1287 - Định Chiến Thiên Tuyệt Hồ.

Lăng Tiếu nhìn những nữ nhân mà chính mình thu tới, trừ tự hào ra càng là lo lắng cho chúng nữ sẽ đánh nhau lên, nếu là một nhà nhỏ đều trị không được thì như thế nào có thể quản lý một thành đây.

Cho nên Lăng Tiếu tuyệt đối không hi vọng những nữ nhân của hắn ghen giành tình lang, huyên náo không vui.

Băng NHược Thủy ngăn chặn tức giận nói:

- Ta mới sẽ không cùng nàng đánh đồng đâu!

Ngọc Liệt Diễm cười nói:

- Nói như thế nào chúng ta cũng là sư tỷ muội cùng môn, nhân gia mới sẽ không đại động can qua đâu.

- Như thế là tốt rồi!

Lăng Tiếu nhẹ đáp một tiếng, tiếp theo đối với Bạch Vũ Tích nói:

- Vũ Tích, ngươi an bài chỗ ở cho bọn ho một chút đi, sau này bọn họ cũng ở trong này rồi.

Có Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương gia nhập, hậu cung của Lăng Tiếu dường như cường đại hơn nhiều.

Chính cung Phượng Tiêm Vận là không ai có thể động vào được, những

người kia phân biệt là Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Cát Bối Hân, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, Ngọc Liệt Diễm, Vũ Mị Nương cộng lại liền đã có tám cái mỹ nhân như hoa như ngọc hầu hạ, nếu như tính cả Vân Mộng Kỳ cùng Vi Đại Nhi còn chưa có trở về cũng đạt đến mười người rồi.

Mục tiêu "Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm gối mỹ nhân" lúc trước của Lăng Tiếu đã càng lúc càng nhích tới gần rồi.

Huyền Diệu, Thải Hà Nguyệt, Diệp Vân Phong, Lưu Quần, Dương Tiên Phong, Vương Đằng, Ô Phục, Đỗ Thiết, Tống Minh Hoa, Lê Tuyết... Một đám trưởng lão nội phủ đều ở đây.

Hàn lão cùng Phong Nha đã là lui về phía sau màn, mà Tàn Báo đã tiến vào trong Tử vong sơn mạch trùng quan.

Tàn Báo đã sớm trải qua đê cấp Huyền Đế đỉnh phong, hắn vốn có thể dựa vào cực phẩm Huyền Đế đan trực tiếp tiến giai, nhưng mà hắn lại không làm như vậy.

Bởi vì hắn vốn là linh hồn phụ thể sống lại, có đầy đủ ký ức trước đó của hắn, hắn trước kia nhưng là Huyền Đế đỉnh phong, bây giờ chỉ là trọng tu lại, cũng không có bình cảnh nào đáng nói, chỉ cần tích lũy đầy đủ linh khí liền đủ trùng quan rồi.

Hôm nay rất nhiều trưởng lão hội tụ một đường, chính là vó một chuyện khẩn cấp muốn thương nghị.

Một việc này liên quan đến sự tình thành chủ Lăng Tiếu bọn hắn!

Phượng Tiêm Vận ngồi ở trên thành chủ vị, khí chất trầm ổn thong dong, cao quý trang nhã kia tận hiện ở trước mắt.

Nàng nhăn nhẹ một chút lông mày thản nhiên nói:

- Quân sư, ngươi như thế nào lại gấp rút triệu tập mọi người tới đây là có chuyện gì?

Trong tay Huyền Diệu nhiều ra một trương kim sắc bì giản đưa tới trong tay Phượng Tiêm Vận nói:

- Vận phu nhân ngươi nhìn rồi tự nhiên sẽ hiểu được!

Phượng Tiêm Vận nhận lấy kim sắc bì giản mở ra nhìn, một hàng chữ xông vào trong mắt.

- Đặc biệt mời Lăng Tiếu huynh luận võ trên Thiên Tuyệt Hồ, Vũ Bất Phàm bái thượng!

Trừ hàng chữ này ra còn kèm thêm thời gian thỉnh tước, chính là ba tháng sau luận võ.

Ý nghĩa không cần nói cũng biết, đây là một phogn thư khiêu chiến đến từ Vũ Bất Phàm của Linh Vũ các!

Nhân gia theo như quy củ đã bái thượng chiến thiếp, chỉ có hai loại phương thức đi ứng đối, một là không thu nhận chiến thiếp trực tiếp chịu thua, hai là đón lấy chiến thiếp đi chiến.

Huyền Diệu biết rõ tính cách của Lăng Tiếu, cho nên mới đem thiếp mời thu lấy, đồng thời chuyển giao cho Phượng Tiêm Vận đến định đoạt.

Bởi vì Lăng Tiếu lúc này bế quan không ra, trời mới biết hắn lần này bế quan đến khi nào mới sẽ xuất quan a!

- Đây là chiến thiếp gửi cho Tiếu, Vũ Bất Phàm này là ai?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

Diệp Vân Phong từ bên cạnh ứng nói:

- Vũ Bất PHàm? Chẳng lẽ là yêu nghiệt Vũ Bất Phàm của Linh Vũ các?

Huyền Diệu ở một bên nói:

- Không sai, đúng là hắn, chiến thiếp này là do một vị trưởng lão của Linh Vũ các đưa đến, hắn còn ở quý phủ lưu lại chờ thiếu gia trả lời đây, hôm nay thiếu gia bế quan không ra, vậy thì thỉnh Vận phu nhân quyết định đi!

- Nguyệt tỷ ngươi cảm thấy thiếp này là tiếp hay không tiếp?

Phượng Tiêm Vận đem ánh mắt quăng đến trên người Thải Hà Nguyệt hỏi.

- Tiếp, vì cáo gì mà không tiếp, lấy tính cách của phu quân hắn là không thể nào không chiến mà bại, huống hồ lấy thực lực của phu quân, trừ đại năng của thế hệ trước ra, hắn là không có địch thủ rồi, cho dù người này là yêu nghiệt của Linh Vũ các, phu quân cũng là tất thắng không nghi ngờ!

Thải Hà Nguyệt tín tâm mười phần mà ứng nói.

Lưu Quần cũng lên tiếng nói:

- Không sai, thực lực của thiếu gia so với Đế giai bình thường còn muốn cường đại hơn, vẻn vẹn là Vũ Bất Phàm lại tính là cái gì!

- Lưu lão nói có lý, nhưng mà Vũ Bất Phàm đã ở trước đó không lâu trảm sát hai tên tán tu Đế giai, tin tức này cũng đã truyền khắp Trung vực, có người

nói hắn cùng thiếu gia là một đời cường giả cường đại nhất của Trung vực, chỉ là thiếu gia từng ở trong Hoàng bảng lực đè Vũ Bất Phàm, mà chiến tích của thiếu gia so với Vũ Bất Phàm cũng càng thêm oanh động hơn một chút, cho nên danh vọng của thiếu gia còn ở trên Vũ Bất Phàm, lúc này Vũ Bất Phàm khiêu chiến thiếu gia, nghĩ đến chính là muốn mượn danh tiếng của thiếu gia mà thượng vị đi!

Huyền Diệu nói.

Huyền Diệu tuy nói sống ở phủ thành chủ không ra khỏi cửa, nhưng mà hắn lại là thời khắc quan sát động thái của các phương diện ở Trung vực, vì vậy tin tức liên quan đến Vũ Bất Phàm hắn cũng là sớm nhận được.

Nghe được tin tức mà Huyền Diệu nói ra, mọi người ở tràng đều là kinh ngạc lên.

- Không hổ là đệ tử kiệt xuất của Linh Vũ các, xác thật có thực lực cùng thiếu gia tranh hùng!

Dương Tiên Phong ở một bên thở dài nói.

- Bất kể như thế nào, lấy tính cách của thiếu gia trận chiến này hắn là tất nhiên nhận lấy, ta tin tưởng thiếu gia tuyệt đối sẽ thắng.

Lưu Quần kiên trì ý kiến của mình nói.

Mọi người cơ hồ đều là ý tứ này, bọn họ đều biết thực lực cùng phẩm tính của Lăng Tiếu, quả quyết không thể nào không tiếp.

- Tốt, nếu tất cả mọi người nhận thấy Tiếu sẽ không thua, ta đây liền thay hắn tiếp nhận.

Phượng Tiêm Vận nói, tiếp theo nàng hướng về phía Huyền Diệu nói:

- Phiền toái quân sư đi báo cho trưởng lão của Linh Vũ các biết, liền nói phu quân ta tất sẽ đúng lúc đến ước hẹn!

Lại là một tháng trôi qua, tin tức Linh Vũ các Vũ Bất Phàm khiêu chiến Phong Vân thành thành chủ Lăng Tiếu cư nhiên không chân mà chạy, khiến cho rất nhiều võ giả đều kinh ngạc lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1288 - Định Chiến Thiên Tuyệt Hồ. 2

Trong lúc nhất thời tiếng nghị luận ở bốn bề liền vang lên.

Còn có rất nhiều địa phương mở ra hiện tượng áp đổ, đều là tỷ số một ăn một.

Tuy nói chiến tích mặt ngoài của Lăng Tiếu nếu so với Vũ Bất Phàm thì tốt hơn rất nhiều, nhưng mà Vũ Bất Phàm lại là đệ tử của Linh Vũ các, có tư nguyen bồi dưỡng tốt nhất, lá bài tẩy tương ứng chắc sẽ có không ít.

Hơn nữa Vũ Bất Phàm dù lấy danh nghĩa cá nhân khiêu chiến với Lăng Tiếu, nhưng mà hắn cũng là trên lưng mang theo vinh dự của Linh Vũ các, Linh Vũ các là tuyejt đối không cho phép hắn thất bại.

Về phần chiến tích của Lăng Tiếu là mọi người quá rõ ràng, thân là đệ tử duy nhất của phong lưu Tà Đế, từng ở Hoàng bảng chi tranh lực áp qua Vũ Bất Phàm đoạt được danh tiếng đệ nhất Hoàng tọa cũng đủ để chứng ta thực lực áp chế đồng đại của hắn, mà trận chiến ở Phong Vân thành lại càng là uy phong vô lượng

Đại đa số trong lòng mọi người còn chưa có cách nào xác định một trận chiến này rốt cuộc là ai thắng ai bại.

TIn tức vừa mới truyền đi đã có không ít võ giả bắt đầu đến chỗ định chiến Thiên Tuyệt Hồ trước, chờ đại chiến tới!

Thiên Tuyệt Hồ, đây không phải là một cái hồ lớn do thiên nhiên tạo thành, nó là do con người tạo thành.

Hơn sáu nghìn năm trước, nơi đây cũng không phải gọi là Thiên Tuyệt Hồ, mà gọi là Thiên Tuyệt Sơn, thuộc về cự phong cao đệ nhất Trung vực, xuyên thẳng lên thương khung, lộ ra nguy nga bàng bạc.

Sau đó lại bởi vì một tràng tuyệt thế địa chiến, Thiên Tuyệt Phong này bị san thành bình địa, mà ở biên giới mấy vạn dặm của nó tức thì bị oanh đến mấy trăm ngàn lỗ, hố sâu vô số, cùng cùng lại bởi vì tuế nguyệt trôi qua, nước mưa hàng năm tích lũy, lúc này mới tạo thành hồ.

Danh xưng của hồ này cũng là bởi vì Thiên Tuyệt Sơn mà mạnh danh!

Một trận chiến kia chính là một trận đại chiến kinh thiên động địa nhất trong mấy vạn năm tới nay, tứ đại truyền thuyết: Thị huyết Đao Phách, phong lưu Tà Đế, chuyeen nhất Kiếm Si, vô địch Cuồng Tăng luận chiến Thiên Tuyệt phong, cuối cùng tứ đại truyền thuyết đều biến mất ở Trung vực, không người biết kết quả, cũng không người biết hướng đi của bốn người bọn họ.

Mà hôm nay tứ đại truyền thuyết, phong lưu Tà Đế lại ở trong vài năm nay xuất hiện qua, truyền nhân Lăng Tiếu kia lại càng danh động Trung vực, một trong tứ đại truyền thuyết cuối cùng một người đã biết là rất sớm đi tới Thiên vực rồi, còn lại ba người kia có phải cũng đi Thiên vực rồi hay không? Hay hoặc là trong bốn người chỉ có Tà Đế may mắn còn sống sót?

Mọi người đều là cảm thấy lẫn lộn!

Vũ Bất Phàm định chiến ở Thiên Tuyệt Hồ, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Hắn nhất định là hi vọng cùng Lăng Tiếu một trận chiến có thể trở thành kinh điển chi chiến, cũng hi vọng hắn có thể một ngày kia cùng tứ đại truyền thuyết sánh vai!

Ý đồ dã tâm của Vũ Bất Phàm nhưng là tương đối không nhỏ a!

Lúc ngoại giới đem tin tức truyền đến sôi sục, Lăng Tiếu thân là một trong những nhân vật chính một mực ở trong bế quan.

Trong một chỗ đặc biệt xây bế quan thất của phủ thành chủ, Lăng Tiếu đang đóng chặt long mục đả tọa.

Ở trong tinh thần thức hải của hắn, linh hồn hình dạng của hắn đã tương đối ngưng thực rồi, nhìn nó huy vũ lấy quyền kỹ, thối công đều là có khuôn có dạng, lộ ra vô cùng thần kỳ.

Lần bế quan này Lăng Tiếu đã là đến gần nửa năm rồi.

Trong vòng nửa năm này, Tam Phân Quy Nguyên khí thần công tầng thứ bảy đã là tu luyện vào quỹ đạo, ngưng hồn đã là tương đối thành công, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sớm ngày đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục là có thể phá vỡ mà vào tầng thứ tám cảnh giới "Xuất khiếu" thì liền có thể cùng với người khác cách không đại chiến cũng không phải là vấn dề.

Ở trong kiếp trước, Lăng Tiếu nhưng là biết rõ Hùng Bá tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng bất quá là vừa mới tu luyện đến cảnh giới Xuất Khiếu mà thôi, khi đó hắn nhưng là thống nhất giang hồ, xưng bá võ lâm rồi.

Nếu không phải sau đó Phong Vân hợp bích, tạo ra tuyệt chiêu mới đáng sợ, cũng sẽ không để hắn nuốt hận mà chết!

Lăng Tiếu trừ tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí ra, Cổ Hoàng thần công đệ lục biến Luyện Thức của hắn cũng có chút thành tựu.

Ở bốn phía của tinh thần thức hải, bộ phận tinh thần dịch cư nhiên hóa thành giống như thực chất, đem vách che của bốn phía thức hải đều gia cố lại một vòng thật dày, đem thức hải cũng củng cố.

Nếu như lúc này gặp gỡ võ giả biết tinh thần lực công kích, những tinh thần lực kia cũng tuyệt đối sẽ không ở trong lúc nhất thời thương tổn đến thức hải của Lăng Tiếu được, trừ phi là tinh thần lực đạt đến một loại cường giả vô cùng kinh khủng mới có thể một kích oanh phá phòng ngự này.

Luyện Thức, một biến này chính là tiểu thành cảnh giới mà thôi, đợi sau khi nó đạt đến cảnh giới viên mãn, liền công kích tinh thần lực bình thường không thể chấn động chút nào rồi.

Đây cũng chính là chỗ thần kỳ của Cổ Hoàng thần công, bất kể là thân thể cơ năng các chỗ, liền ngay cả thức hải cũng có thể phòng ngự, đây tuyệt đối là luyện thể thần công thế gian hiếm có.

Lăng Tiếu rất là hài lòng trong nửa năm tu luyện này, hắn cảm thấy chính mình trước đây có một đoạn thời gian dài dường như không có tĩnh tu, cảm thấy cảnh giới của mình tiến bước thong thả nhiều lắm.

Đây nếu là để cho người khác biết ý nghĩ này của hắn, nhân gia cũng đều không muốn sống trên đời này nữa rồi.

Tốc độ tiến giai đáng sợ như vậy, ở bên trong Trung vực tuyệt đối là phượng mao lân giác, lại còn ngại chậm, người này chỉ là quá giả bộ rồi.

Lăng Tiếu vốn định lại tiếp theo bế quan một đoạn thời gian làm sâu sắc tu luyện một chút, nhưng mà tâm thần tổng có chút cảm thấy không tập trung, tựa hồ giống như có chuyện gì phát sinh!

Đối với loại cảm ứng này, Lăng Tiếu mấy lần thử đều đúng.

Hắn cũng hoài nghi đây có phải là giác quan thứ sau chỉ nữ nhân mới có hay không, nhưng mà chính bản thân hắn là thuần nam nhâ, chẳng lẽ cũng có giác quan thứ sáu này?

Bất kể như thế nào, tâm thần của Lăng Tiếu đã có chút không được yên ổn, liền quyết định xuất quan xem một chút có chuyện phát sinh thật hay không.

QUả nhiên khi hắn vừa đi ra bế quan thất đã có người đợi hắn ở đó rồi.

- Thiếu gia ngươi xuất quan a, Vận phu nhân để cho ngươi lập tức đi gặp nàng!

Phương Thần từ một góc đi tới khom người nói.

- Ừ, ta biết rồi!

Lăng Tiếu lông mày nhăn nhẹ một chút, liền hướng lấy chỗ ở của hắn đi qua.

Lúc bình thường hắn vẫn cùng Phượng Tiêm Vận ở một phòng, bởi vì bọn họ nhưng là vợ chồng đã bái đường, Phượng Tiêm Vận là đương nhiên làm chính cung, còn mấy nàng kia coi như là thiếp thân nha hoàn đi.

Lăng Tiếu còn chưa có đi tới trước phòng, Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt nhị nữ từ trong căn phòng đi ra.

- Vận nhi, Nguyệt nhi các ngươi đều ở đây a!

Lăng Tiếu chào hỏi nói.

- Tiếu, ngươi nhưng đi ra rồi, lại không ra, ta cùng Nguyệt tỷ tỷ đều phải kinh động ngươi bế quan rồi.

Phượng Tiêm Vận mang theo vài phần lo nghĩ nói.

Hắn nhưng là rất ít khi thấy Phượng Tiêm Vận xuất hiện vẻ mặt như vậy, trong nội tâm không khỏi có chút lo lắng lên.

Phượng Tiêm Vận không chút hoang mang đem khiêu chiến thư lấy ra đưa cho Lăng Tiếu nói:

- Tự mình ngươi xem đi!

Lăng Tiếu có chút nghi ngờ tiếp lấy kim sắc bì giản, mở ra nhìn một cái, thần sắc đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười to lên:

- Ha ha, tốt cho một cái Vũ Bất Phàm, lại dám khiêu chiến bản thiếu gia, quả nhiên là có đảm sắc, hi vọng đừng để ta thất vọng mới tốt a!

Lăng Tiếu nhìn khiêu chiến thư này không sợ ngược lại cười lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1289 - Mạch Nước Ngầm Trước Khi Chiến.

Nhớ lại lúc trước hắn cùng Viên Chiến Thiên ở chiến loạn uyên chiến đấu, đánh đến hết sức sung sướng lâm ly, để cho hắn đến nay đều hoài niệm cảm giác thế quân lực địch kia.

Mà Vũ Bất Phàm thân là đệ tử kiệt xuất nhất của Linh Vũ các, cũng không biết năng lực của hắn như thế nào.

Trước đây, Ma Tử của Hắc Ma môn đã để cho hắn cảm thấy thất vọng, hi vọng yêu nghiệt kiệt xuất của Trung vực đệ nhất đại các có thể để cho hắn có cơ hội thi triển toàn lực mới tốt a!

- Phu quân ngươi trước đừng cười, bây giờ cách ngày quyết chiến chỉ còn có một tháng, hiện tại phải lập tức lên đường mới đi đến Thiên Tuyệt Hồ kịp thời!

Thải Hà Nguyệt ở một bên nhắc nhở.

- Ừ, thời gian là sắp đến gần rồi, bất quá không sao!

Lăng Tiếu nhẹ ứng nói, trong long mục lấp lánh thần mang hưng phấn.

Lăng Tiếu trở lại trong phòng do hai vị phu nhân hầu hạ tắm rửa thay quần áo.

Nhị nữ cũng không biết là bởi vì Lăng Tiếu muốn đi chiến đấu hay không, hay là tư niệm cách xa nhau nửa năm khó chịu nổi, lại chủ động trêu chọc dục vọng của Lăng Tiếu, ba người không khỏi ở trong phòng điên loan đảo

phượng một phen, chiến đấu cũng là tương đương kịch liệt.

Một ngày qua đi, nhị nữ bị Lăng Tiếu tư nhuận đến giống như kiều hoa sau cơn mưa, lộ ra kiều diễm xinh đpẹ vô cùng, phong tình thiếu phụ kia tận hiện ở trên khuôn mặt.

Lăng Tiếu nhìn bọn họ phong tình vạn chủng, thân thể bạo mãn như ngọc, thiếu chút nữa có một loại cảm giác không muốn rời giường.

Hắn phải thầm thở dài tâm tính của mình thực sự là càng lúc càng kém.

- Nữ nhân là họa nước, lời ấy thực sự không giả a!

Lăng Tiếu ở trong lòng tán thán nói.

Lăng Tiếu tùy hai người hầu hạ ăn mặc võ phục, một bộ hắc sắc kình trang phủ lên trên người, cơ nhục tuyến điều phân minh như ẩn như hiện kia tận hiện lên thể phách dương kiên cường tráng, khuôn mặt mê chết không cần đền mạng kia mang theo vài phần tà khí, còn có vài phần khí chất kiên nghị, khí độ bất phàm tận hiện trước mắt, đủ để giây sát bất kỳ nữ nhân nào rồi.

Lăng Tiếu phủ thêm một cái áo choàng đấu bồng, bước đi long hình hổ bộ mạnh mẽ uy vũ đi ra khỏi căn phòng.

Nữ nhân của hắn cơ hồ đều tập trung lại đây, chỉ có Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị ương không có ở chỗ này, hai người bọn họ tự biết thực lực yếu nhất, một mực ở trong trạng thái bế quan đều không có đi ra.

Chư nữ đều muốn đi theo Lăng Tiếu rời đi, đều bị Lăng Tiếu nhất nhất cự tuyệt.

Lần quyết chiến này Lăng Tiếu cũng không quá mức lo lắng, không cần thiết

phải làm trận thế lớn như vậy, càng không phải là cái gì sinh ly tử biệt.

Trước khi ly biệt, Huyền Diệu một mực đặc biệt giao phó nói:

- Thiếu gia, chuyến này có thể những người khác sẽ có điều hành động, nếu không thì để Phong Nha trưởng lão đi với ngươi, như thế nhiều thêm một phần bảo đảm!

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ tới những địch nhân án binh bất động kia của chính mình, nghĩ đến sẽ không bỏ qua một lần cơ hội vây sát hắn đi!

Lăng Tiếu khoát tay cự tuyệt nói:

- Không cần, Phương Thần đi theo ta là được, những người khác đều lưu lại, nên làm gì liền làm cái đó đi!

Lăng Tiếu còn ước gì nhiều địch nhân đến xâm phạm một chút, vừa lúc cho hắn cơ hội mài luyện, còn nữa hắn có rất nhiều lá bài tẩy bảo vệ tính amngj, ở bê trong Trung vực có thể lấy được tính mạng của hắn chỉ sợ không có mấy, trong lòng hắn ngược lại không có lo lắng gì.

Lăng Tiếu mang theo Phương Thần điệu thập đi đến Thiên Tuyệt Hồ.

Linh Vũ các, đại thế lực đệ nhất Trung vực.

Bọn họ tồn tại ở trong một mảnh không gian độc lập, không gian kia giống như là một phương thế giới, bên trong có những thứ cần co, núi cao, rừng rậm, kỳ hoa dị thảo, linh thú...

Ở trong các này còn có từng cái điện vũ cổ lão, lộ ra đại khí bàng bạc, khí thế rộng rãi.

Ở một chỗ bế quan, một gã thanh niên nhân thân mặc ma bạch giản dị, đi một đôi giày cỏ thong thả mà thẳng bước đi.

Người trẻ tuổi này tướng mạo bình thường, nụ cười hòa nhã, giống như là thiếu niên gần nhà khiến cho người ta có một loại cảm giác bình dị gần gũi, môt điểm cũng không cảm ứng được khí tức của hắn, tựa hồ hắn chính là một thiếu niên không có bất kỳ võ lực nào.

Một loại khí chất thuần phác không hiểu hiện ra ở trên người hắn, tựa hồ mang theo vị đạo xuất trần.

Người trẻ tuổi này rõ ràng chính là thủ tịch đệ tử Vũ Bất Phàm của một đời thanh niên kiệt xuất nhất của Linh Vũ các!

Nhất địa thiên chi kiêu tử của Trung vực từng có triển vọng nhất đoạt được đệ nhất Hoàng tọa.

Đáng tiếc lại bị một tên hắc mã khác không có tên tuổi đoạt đi vinh dự thuộc về hắn.

Quang hoàn ở trên đỉnh đầu hắn bị nhiễm chút ít vết bẩn, trên con đường tu võ nhiều ít có chút không cam lòng.

Vì đem một chút vết bẩn kia xóa mất, hắn muốn khiêu chiếu người nọ, một lần nữa thành tựu thân phạn một đời thanh niên cường giả nhất!

Vũ Bất Phàm, người cũng như tên, kể từ ngày hắn được lão các chủ của Linh Vũ các nhìn trúng, hắn liền chú định đi con đường bất phàm.

Hắn có một cái ngoại hiệu không có người biết, nhân xưng "Vũ phong tử"!

Yêu võ như mạng, từ một ngày đó tu luyện hắn liền rất ít gián đoạn tu hành,

sau khi đem thực lực từng ngày cường đại lên liền bắt đầu không ngừng khiêu chiếu đối thủ cao cấp.

Lúc bắt đầu khẳng định không có quả ngon gì để ăn rồi.

Nhưng mà thuận theo hắn khiêu chiến càng ngày càng nhiều, lực chiến đấu cũng là càng ngày càng biến thái, tốc độ trưởng thành cũng là so với người cùng tuổi phải nhanh hơn gấp nhiều lần, lực chiến đấu kia lại càng biến thái.

Hôm nay hắn lấy niên kỷ hơn ba mươi tuổi đạt tới thực lực Thiên Tôn đỉnh phong, đã để rất nhiều người nhìn mà đuổi không kịp.

Mà mấy năm gần đây hắn lại càng trảm sát qua hai tên cường giả tán tu Huyền Đế, danh đầu nhất thời vô lượng.

Nhưng mà người nọ trước sau so với hắn đi trước một bước, uy danh đáng kinh ngạc kia so với hắn càng thêm cường thịnh.

Một đời hai đại tân tinh cường giả sớm muộn gì nhất định sẽ có một trận chiến!

Thời cơ đã đến, một trận chiến này cũng cuối cùng là phải bắt đầu!

- Thiếu các chủ, tin tức không biết bị ai để lộ ra rồi, bây giờ tất cả mọi người đều biết chuyện một trận chiến của ngươi cùng Lăng Tiếu rồi!

Một gã Đế giai khom người xuống đối với Vũ Bất Phàm nói.

Vũ Bất Phàm hắn thiên túng chi tư, đã được bên trong Linh Vũ các định làm Thiếu các chủ đời sau.

Vũ Bất Phàm không phát ra một gợn sóng nói:

- Truyền đi liền truyền đi rồi, có ít người chính là thích ồn ào, chỉ là trước một trận chiến này có người nào dám tự mình giở trò quỷ, Vũ Bất Phàm ta là người đầu tiên sẽ không bỏ qua cho hắn!

Ở lúc bình thường lại thấu ra một cỗ khí thế không tầm thường, đem hắn nhìn thành một thiếu niên không muốn hại người đây chính là sai lầm đặc biệt lớn.

- Vậy thiếu các chủ hiện tại xuất phát sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1290 - Mạch Nước Ngầm Trước Khi Chiến. 2

Tên Đế giai kia hỏi.

- Ừ, sau khi ta hướng sư tôn thỉnh an, liền xuất phát đi, ta từ đây xuất phát nếu so với hắn từ Phong Vân thành thì sớm một điểm a, hi vọng một trận chiến này đừng để cho thất vọng mới tốt!

Ánh mắt sáng rỡ của Vũ Bất Phàm thoáng qua thần sắc hưng phấn.

Hắn từ sau lần Hoàng bảng chi tranh đợi một trận chiến này đã rất lâu rồi.

Ở một chỗ khác của Linh Vũ các, Khang Lam đồng dạng là đệ tử kiệt xuất của Linh Vũ các, một gối quỳ xuống trước mặt một gã lão giả, trên khuôn mặt toàn là vẻ cung kính đồng thời còn mang theo vài phần thấp thỏm.

Tên lão giả kia đối với Khang Lam phát ra thanh âm u lãnh nói:

- Sự kiện kia là ngươi truyền đi hay sao?

Khang Lam cúi đầu ứng nói:

- Không biết sư phụ là nói đến sự kiện nào?

- Hừ, còn dám lừa dối vi sư!

Lão giả kia hừ lạnh motojt iếng, quay mặt lại thần sắc hiện ra ý âm hàn.

Lão giả này lại một đầu tóc trắng, liền ngay cả lông mày cùng râu cũng đều

là tuyết trắng, chỉ là khuôn mặt nhìn lên lại chỉ là hơn năm mươi tuổi, cũng không lộ ra vẻ già lão.

Người này là sư phụ Hàn Thiên lão nhân của Khang Lam, tu vi trung cấp Huyền Đế đỉnh phong, thuộc về một trưởng lão bên trong Linh Vũ các, có quyền lực không nhỏ.

Khang Lam nhìn thấy sư phụ hắn đã chuẩn bị nổi giận, cũng không dám giả bộ nữa, lập tức lộ ra vẻ khủng hoảng nói:

- Sư phụ, ta... Ta chỉ là muốn thay sư đệ dương uy, lấy thực lực của hắn muốn trảm sát người kia là dễ dàng, ta chính là nhìn không quen cái dáng vẻ càn rỡ kia, ta muốn để mọi người thấy sư đệ đem hắn dẫm đến không thể xoay sở.

Hàn Thiên nhìn chằm chằm vào đồ đệ của hắn có chút hận rèn sắt không thành thép nói:

- Mục đích của ngươi đơn giản như vậy là tốt, chỉ sợ ngươi dụng tâm kín đáo! Nam nhân đại trượng phu lập thân xử sự cần phải đứng thẳng, làm chính đáng, đi làm những thứ tà đạo này cuối cùng không phải là chính đạo, nếu như ngươi thật hận hắn như vậy liền nên dựa vào thực lực của mình đi áp đảo hắn, Lam nhi... Thiên phú của ngươi so với bất kỳ nào đều không thua kém, chỉ là Bất Phàm sư đệ của ngươi ứng thế mà sinh, ngươi mới đành phải ở dưới hắn, nếu như ngươi chịu cố gắng, ngày sau muốn vượt qua vi sư không phải là chuyện khó khăn.

- Đệ tử nhớ kỹ lời dạy của sư phụ!

Khang Lam cúi đầu ứng nói.

Đúng vậy, tin tức Vũ Bất Phàm cùng Lăng Tiếu quyết chiến Thiên Tuyệt Hồ

chính là Khang Lam để lộ ra.

Vốn là Vũ Bất Phàm cũng không muốn người người đều biết, nhưng mà Khang Lam lại không nghĩ như vậy.

Hắn ở Phong Vân thành bị Lăng Tiếu khi phụ qua, trong lòng sớm đã chôn xuống mầm mống thù hận, hắn muốn Lăng Tiếu sớm ngày đi tìm chết.

Trước đây, Cổ gia cùng người của Thiên Sát liên thủ cư nhiên lại không thể đem Lăng Tiếu trảm sát, còn bị Lăng Tiếu diệt.

Cường đại của Lăng Tiếu đã khắc thật sâu vào trong lòng của Khang Lam, Lăng Tiếu đã trở thành tâm ma của hắn.

Lăng Tiếu một ngày chưa diệt trừ, tâm ma của hắn khó đi, nếu muốn tiến giai tiếp, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

- Chuyến này ngươi cũng đi đến quan chiến đi, hai đại thanh niên hoàng giả chi chiến, đối với ngươi mà nói hẳn là rất có lợi ích đấy!

Hàn Thiên đối với Khang Lam nói.

- Vâng, sư phụ!

Khang Lam đáp ứng một tiếng, trong mắt thoáng qua vài phần thần sắc âm hiểm.

Cổ gia trọng địa, nhận được tin tức Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm quyết chiến đã bắt đầu bí mật an bài Thái tượng trưởng lão chưa xuất thế xuất phát đi đến Thiên Tuyệt Hồ rồi.

Lăng Tiếu đầu tiên là trảm đám người Cổ Vũ Phi của Cổ gia, sau đó lại trảm

vị Thái tượng trưởng lão Cổ Hình, Cổ gia sớm đã trải qua chấn động rồi.

Bọn họ một mực không có động tĩnh đó là bởi vì đang trù bị kế sách vạn toàn, tất muốn đem Lăng Tiếu một kích mà giết.

Bây giờ Lăng Tiếu giương cờ gióng trống mà xuất hiện, bọn họ lại không báo thù vậy danh dự của Cổ gia bọn hắn lại càng rơi xuống đáy cốc rồi, Cổ sát lệnh cũng là biết thành phế lệnh.

Cùng lúc đó Cổ gia đem tiền thưởng của Cổ sát lệnh lần nữa tăng lên rất lớn, bởi vì thực lực của Lăng Tiếu càng cường đại, cần võ giả càng mạnh hơn xuất thủ mới có thể đối phó được.

Mặt khác, Thiên Sát bên kia cũng là đang âm thầm trù bị lấy kế hoạch kích sát Lăng Tiếu.

Bọn họ liên tục hao tổn nhân thủ, ngay cả Kim Sát cũng bị lưu lại, bọn họ làm sao có thể nuốt được ngụm khí này?

Thiên Sát một khi nhận nhiệm vụ liền nhất định sẽ đi hoàn thành, bọn họ là quyết không cho phép nhiệm vụ thất bại!

Trong lúc nhất thời tứ phương đều bắt đầu phong khởi vân dũng lên.

Một tấm sát võng vô hình lặng lẽ bố trí ra.

Chuyến đi này của Lăng Tiếu nhất định là tuyệt đối sẽ không thái bình, chỉ là làn này hắn còn có thể tiếp tục tiếu ngạo sát địch hay không thôi?

Chỗ bình nguyên này xưng là Đãng Phong bình nguyên, trong vòng mấy vạn dặm đều là tạp thảo tùng sinh, ít có mộc thụ cùng kỳ hoa linh thảo, là một khối đất cực kỳ nghèo khó.

Hơn sáu nghìn năm trước ở trên Đãng Phong bình nguyên này có một tòa Thiên Tuyệt Phong tối cao nhất Trung vực.

Chỉ là Thiên Tuyệt phong ngày hôm nay dã không còn tồn tại, ở vị trí nguyên lai của nó đã bị một hồ nước thay thế.

Hồ nước như thiên, sóng xanh lăn tăn cùng sắc trời hòa thành một phiến, lộ ra vẻ đặc biệt thanh u.

Địa phương này vốn là ít người, gần đây lại bỗng nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt lên.

Từng cái võ giả cường đại, tam tam lưỡng lưỡng đang ở bốn phía bên hồ trò chuyện hàn huyên, tựa hồ đang đợi cái đại sự gì đó tiến đến.

- Còn có nửa tháng nữa, không biết hai người bọn họ ai sẽ đến trước a!

- Theo hành trình đến nhìn, Linh Vũ các cách chỗ này gần hơn chút ít, nghĩ đến Vũ Bất Phàm kia sẽ đến trước một bước.

- Đây nhưng khó nói a, ai không nghĩ tới trước một bước quen thộc địa hình, chiếm lấy tiên cơ, có lẽ Lăng Tiếu kia trước một bước tới nơi này cũng nói không chừng.

- Hai đại tôn giả này đều đã là người siêu việt cùng tuổi quá nhiều rồi, có thể xem một trận chiến của bọn họ nghĩ đến là chuyến đi này không tệ đấy!

- Không sai, Lăng Tiếu kia là truyền nhân duy nhất của tứ đại truyền thuyết Tà Đế, mấy năm gần đây đột nhiên thanh danh hiển hách, thật sự là để cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Tà Đế năm ấy tựa hồ cũng không chói mắt như hắn đi!

- Đúng a, nhìn thế sự hôm nay tựa hồ muốn thành lập địa bàn của mình, thành tựu thế lực của mình, dã tâm kia cũng không nhỏ a!

- Nói thì nói như vậy, nhưng mà ta càng coi trọng Vũ Bất Phàm, có nói hắn đã được làm Thiếu các chủ đời sau, có thể thấy được Linh Vũ các đối với hắn có bao nhiêu coi trọng rồi.

- Tràng long tranh hổ đấu này nghĩ đến đều là năm năm, hai người đều cũng đã trảm sát qua cường giả Đế giai, bọn họ đã không thể lấy thường nhân để đối đãi rồi.

Thuận theo ngày quyết chiến càng lúc càng gần, võ giả tụ tập đến cũng là càng ngày càng nhiều, mà đại phương thế lực cũng có không ít người đi đến đây quan chiến.

Địa phương bình tĩnh này lộ ra không còn bình tĩnh nữa rồi!

Cách ngày khai chiến còn có năm ngày, Vũ Bất Phàm trước một bước đến Thiên Tuyệt Hồ.

Xuất hiện của hắn lập tức đưa tới chú ý của mọi người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1291 - Trước Đánh Bại Ta, Lại Chiến Với Hắn Đi!

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1291: Trước đánh bại ta, lại chiến với hắn đi!

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

Chỉ là Vũ Bất Phàm cũng không có ý tứ trao đổi với bọn họ, bay thẳng đến giữa hồ lướt qua, cuối cùng cả người lại ngồi ở trên mặt nước nhắm mắt lại.

Hắn giống như là cùng với hồ nước liền thành một thể, để người ta cảm thấy hắn ngồi ở trên mặt nước là tự nhiên như vậy.

Có người không nhịn được kinh hô lên:

- Đây... Đây là cảnh giới thiên nhân hợp nhất!

- Đây.. Đây là thật sự, hắn... Hắn mới đến một hồi lại liền dung nhập vào trong thiên địa? Đây quá biến thái đi!

- Tâm tính của người này thật sự là không thể xem xét bằng lẽ thường được, quả nhiên không hổ là yêu nghiệt được Linh Vũ các xem như là người nối nghiệp đời sau a!

- Có thể có ngộ tính như vậy, hắn muốn bước vào Đế giai cơ hồ là dễ dàng, tương lai nhập Thánh cũng là chuyện rõ ràng rồi a!

- Chỉ là không biết Lăng Tiếu kia có thể có khả năng này hay không a!

Cảnh giới thiên nhân hợp nhất, nhưng là chỉ bản thân võ giả cùng thiên địa dung hợp làm một thể, cảm thụ hết thảy trong thiên địa khiến cho võ giả tương đối dễ dàng tiến vào cảnh giới lĩnh ngộ, tăng nhanh lý giải một đường võ đạo, khiến cho có thể tiến giai càng nhanh hơn.

Vũ Bất Phàm chỉ ở trong chốc lát liền dung nhập vào trong thiên địa, đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, thật là một loại dị loại rồi.

Phải biết rằng thường nhân muốn tiến vào cái cảnh giới này nhưng là phải nhìn cơ duyên cùng lý giải, ai giống hư hắn lại nhẹ nhàng như vậy liền tiến vào trạng thái này rồi?

Người ngác nhìn vào đều chỉ có phần hâm mộ đố kỵ rồi!

Đang ở lúc Vũ Bất Phàm nhập định, một đạo nhân ảnh nhanh chóng đồng dạng lướt trên mặt nước.

Mọi người đều là kinh ngạc lên, đều cho là Lăng Tiếu cũng đã đi tới rồi.

- Ta muốn cùng ngươi chiến một trận!

Một đạo thân ảnh cao ngất cầm trong tay Kim côn chỉ lấy Vũ Bất Phàm kinh quát lên.

Khí thế đáng sợ phóng ra đến hồ nước xung quanh càng không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Người này lại là Viên Chiến Thiên từng cùng Lăng Tiếu ở chiến loạn uyên chiến qua một trận!

Nhìn khí thế hôm nay rõ ràng thực lực cũng đến cao cấp Thiên Tôn, thân hình cũng càng lúc càng giống như đấu chiến thánh viên rồi, nếu không phải khuôn mặt của hắn còn giống như nhân loại, thì đều cảm thấy hắn chính là hậu duệ của đấu chiến thánh viên rồi.

- Ngươi là người phương nào, còn không mau thối lui, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!

Một gã Huyền Đế đi theo Vũ Bất Phàm trong nháy mắt xuất hiện, nhìn chằm chằm vào Viên Chiến Thiên quát lên.

Ánh mắt của Vũ Bất Phàm cũng là không có mở ra, trong miệng thản nhiên nói:

- Lam trưởng lão không cần tức giận, ngươi trước đi sang một bên đi.

Trưởng lão Linh Vũ các kia do dự một chút, vẫn lui ra.

Vũ Bất Phàm thân giống như khinh yến, nhẹ đứng lên, chân dẫm trên mặt hồ, cả người lộ ra vẻ siêu phàm thoát tục, hắn mở ra ánh mắt giống như điện nhìn thẳng vào Viên Chiến Thiên nói:

- Viên huynh thực lực càng mạnh hơn xưa, thực sự là đáng mừng, chỉ là hôm nay đối thủ của ta chỉ có một, Viên huynh nếu ý muốn một trận chiến có thể chờ sau khi ta chiến với hắn một trận rồi lại đánh hay không?

Viên Chiến Thiên nghênh đón ánh mắt của Vũ Bất Phàm nói:

- Hắn chỉ có một mình ta có thể bại, cho nên ngươi trước phải thắng ta mới

có thể khiêu chiến với hắn!

Viên Chiến Thiên từng cùng Lăng Tiếu chiến một trận ở trong chiến loạn uyên, song phương có thể xưng là thế quân lực địch, đánh đến khso phân thắng phụ, cuối cùng Lăng Tiếu vẫn là hơi thắng nửa chiêu.

Đó là lần bại đầu tiên của Viên Chiến Thiên, để cho hắn bại đến tâm phục khẩu phục.

Bất quá hắn nhưng không nhận thấy chính mình cả đời này đều không có cách nào siêu việt Lăng Tiếu, trong lòng hắn thời khắc đều đang quan tâm, tổng có một ngày có thể cùng Lăng Tiếu lại chiến một trận, thế muốn đem Lăng Tiếu kích bại lấy đó rửa nhục!

Trước đây hắn một mực bế quan, tận toàn lực tăng lên thực lực của mình.

Không ngờ vừa mới xuất quan không lâu liền nghe được tin tức Vũ Bất Phàm khiêu chiến Lăng Tiếu, cho nên hắn hỏa tốc chạy đến chỗ này.

Tuy nói hắn nhận thấy Lăng Tiếu sẽ không thua Vũ Bất Phàm, nhưng mà hắn thấy Vũ Bất Phàm sợ rằng cũng không phải là đối thủ của hắn, thì như thế nào đi khiêu chiến Lăng Tiếu?

- Viên huynh cần gì chấp nhất như thế?

Vũ Bất Phàm nói.

Viên Chiến Thiên nói:

- Tới đi, trước bại ta, lại chiến với hắn đi!

- Ngươi không hiểu như vậy đối với ta rất không công bằng sao?

Vũ Bất Phàm nhẹ nhíu mày nói.

- Ta bất kể, trừ phi ngươi để ta trước chiến với hắn một trận!

Viên Chiến Thiên một chút cũng không lui nói.

- Đã như vậy ta liền trước thành toàn cho ngươi!

Vũ Bất Phàm trời sinh cũng là một người hiếu chiến, hắn biết thực lực của Viên Chiến Thiên rất cường đại, ít nhất cũng có sức liều mạng với hắn cùng Lăng Tiếu.

Nhưng mà gã dây dưa thế này để cho hắn cảm thấy tương đối buồn bực, tâm tình bình tĩnh cũng không tiếp tục bình tĩnh được, vậy trước tiên chiến một trận đi!

Hắn cảm thấy trước bại Viên Chiến Thiên xong, lại bại Lăng Tiếu có lẽ càng có thể bày ra uy danh chân chính của hắn.

Hắn cũng có tự tin liên tục chiến hai người mà không bại!

- Vậy ngươi liền bại cho ta đi!

Viên Chiến Thiên cũng là trực tiếp, cũng không tiếp tục giảng cái lễ tiết gì, trực tiếp luân khởi lên kim côn ở trong tay, vô số côn ảnh mang theo xé rách không khí hướng về phía Vũ Bất Phàm bao phủ mà đi.

Bốn phía mặt hồ ở phía dưới hắn đều bị kích đãng đến hướng hai bên tản mát ra.

Trên khuôn mặt của Vũ Bất Phàm không có nửa điểm dáng vẻ kinh hoảng, thân hình giống như là gió hướng về phía sau thối lui, đồng thời thủ chưởng

của hắn huy động lên.

Bỗng dưng sóng nước ở trên mặt hồ đột nhiên dũng động lên, một phiến cự lãng giống như là thiên nhiên bình chướng dựng thẳng mà lên, đem những công kích của kim côn kia ngăn chặn lại.

Phanh phanh!

Vô số bọt nước hướng về bốn phương tám hướng văng tung tóe mà ra, lộ ra vẻ vô cùng trong suốt duy mỹ.

Người ở không xa đều ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng không rõ làm sao liền đánh nhau rồi.

Không ít người đều không nhận ra Lăng Tiếu, còn cho Viên Chiến Thiên chính là Lăng Tiếu rồi.

- Còn chưa đến ngày quyết chiến liền khai chiến rồi? Đây cũng quá lừa người đi!

- Lăng Tiếu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a, ngay cả điểm tiết tháo của võ giả cũng không có, muốn đánh cũng trước hành lễ rồi lại xuất chiêu a!

- Đây không phải là Lăng Tiếu, có nói phụ thể thần công của Lăng Tiếu sẽ có Kim Long chna thân xuất hiện, người nọ rất rõ ràng là không phải, thân hình giống như vượn của hắn... Chẳng lẽ là người truyền thừa kia của đấu chiến thánh viên? Nghe nói Viên Chiến Thiên hắn lúc đó chiến một trận với Lăng Tiếu ở chiến loạn uyên, lấy nửa chiêu mà bại bởi Lăng Tiếu hay sao?

- Đúng... Hẳn là hắn, nhưng không nghe nói Lăng Tiếu dùng Lăng Tiếu kim côn đấy, đây hẳn là Viên Chiến Thiên rồi!

- Người này có hiểu quy củ hay không, hắn như vậy trước cùng Vũ Bất Phàm đánh rồi, vậy Vũ Bất Phàm còn làm sao cùng Lăng Tiếu công bằng một trận chiến đây?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1292 - Bản Thiếu Gia Rất Bận Rộn.

Hai người ở trên mặt hồ trong nháy mắt giao thủ mấy trăm chiêu, công kích cường đại đem mặt hồ đều đánh nổi lên vô số bọt nước, từng đạo tiếng oanh tạc vang lên trong vòng vạn dặm.

Rất nhiều cường giả có thực lực không đủ đều không thấy rõ động tác của hai người, nhanh đén để người hoa mắt loạn, chỉ có những võ giả cường đại mới có thể miễn cường bắt được quỹ tích chiến đấu của bọn họ!

Bọn họ đều biết hai người còn chưa có chân chính đánh nhau, chỉ là đang thử đối phương, ngay cả thế giới lực còn chưa có thôi diễn ra.

- Ngươi vẫn tận toàn lực đi, nếu không... Ngươi như vậy vĩnh viễn đều là không thể chinh phục ta đấy!

Quanh người Vũ Bất Phàm bao phủ vô số thủy mạc, nhàn nhạt mà đối với Viên Chiến Thiên nói.

Viên Chiến Thiên phiên chuyển kim côn nói:

- Ngươi đã muốn bại nhanh một chút, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!

Nói xong, khí thế của Viên Chiến Thiên trong nháy mắt bạo trướng lên, một đầu thượng cổ cự viên xuất hiện ở phía sau người hắn, viên hoàng chi uy vô thượng trùng phá trên cửu tiêu.

Chiến lực của Viên Chiến Thiên giống như là thẳng tắp tăng lên, càng không ngừng cuồng trướng mà lên, thân thể của hắn cũng giống như phát sinh dị

biến, lại đang thong thả lớn lên, cơ nhục có tính bạo tạc từng khối lồi ra mênh mông.

Cùng lúc đó từng cái viên ảnh càng không ngừng khuếch tán ra ngoài, một con, mười con, trăm con...

Ước chừng tạo thành mấy ngàn viên ảnh cơ hồ đem thượng không trên mặt hồ đều chiếm đầy rồi.

Mỗi một con viên ảnh còn làm những động tác bất đồng, giống như là tồn tại chân thật, để người ta cảm thấy da đầu đều tê liệt rồi.

Đây đơn giản là thế giới chi lực của bầy vượn a!

- Đây... Đây toàn bộ là đấu chiến thánh viên a, quá... Quá là đáng sợ!

- Ít nhất có gần vạn con đi, đây nếu là toàn bộ xuất kích, vậy thì xong rồi a! Đây còn có theer cho người ta sống nữa không, thật là biến thái!

- Đây tuyệt đối là thế giới lực thuộc về Hoàng giai, không nghĩ tới trừ Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm ra, còn có một tôn yêu nghiệt như vậy tồn tại!

- Đúng vậy a, liền dựa vào thế giới lực này, liền có bổn sự vượt giai mà chiến, Viên Chiến Thiên này không hổ là người truyền thừa của đấu chiến thánh viên a!

- Thật không biết thế giới lực của Vũ Bất Phàm là dạng như thế nào?

Vô số đấu chiến thánh viên chiếm cứ thượng không của Thiên Tuyệt Hồ, từng con vượn ảnh có động tác không đồng nhất, từng con đều đang không ngừng phát ra tiếng gào thét, chúng nó đem Vũ Bất Phàm vây ở giữa, tùy thời chuẩn bị toàn lực xuất kích.

Nhiều thánh viên như vậy nếu là đồng thời xuất kích, đủ để đem Vũ Bất Phàm oanh thành nhục tương rồi.

Vũ Bất Phàm nhìn thánh viên ở bốn phía, ánh mắt trở nên hết sức chuyên chú lên, hắn lẩm bẩm nói:

- Không hổ là truyền thừa giả của đấu chiến thánh viên, liền dựa vào thế giới lực này của ngươi đủ để cho ta nghiêm túc đối đãi rồi!

Khí thế của Vũ Bất Phàm cũng bỗng nhiên mênh mông lên, hiển nhiên mới vừa rồi hắn cũng giống như Viên Chiến Thiên không có vận dụng thực lực chân chính, khí thế kia càng không ngừng kéo lên, thủy mạc ở bốn phía lại hướng về phía hắn tập kết lại.

Những thủy mạc này càng không ngừng cuồn cuộn lên, giống như là kinh đào hải lãng phát ra tiếng bào hao hùng dũng.

Cuối cùng những thủy lãng này kết thành một con Giao Long, những con Lam sắc Giao Long này dị thường hung mãnh, mỗi một con đều có thân dài đến trăm thước, ước chừng đạt đến số lượng trăm con.

Chúng nó không ngừng dũng động, càng không ngừng trùng thiên mà lên, đem Vũ Bất Phàm không ngừng bảo hộ vào trong đó, phảng phát giống như Vũ Bất Phàm chính là hoàng giả của chúng nó, để cho chúng nó nghiêm trận mà đối đãi, thề chết đi theo.

- Tới đi, để ta thống khoái chiến một trạn!

Vũ Bất Phàm chiến ý ngang dương lên rồi, lam sắc Giao Long ở chung quanh hắn một bộ nhưng muốn động rồi.

Thánh viên thế giới của Viên Chiến Thiên cũng chuẩn bị phát động thế công

rồi.

Rất nhiều võ giả ngay cả một cái nháy mắt cũng không nháy nhìn hai đại cường giả một đời mới đối quyết.

Bọn họ tựa hồ đều quyết mất một gã nhân vật chính của tràng quyết đấu này, bọn họ chỉ biết là muốn hảo hảo quan sát không tràng đại chiến không thể bỏ sót này!

Mắt thấy đại chiến tái khởi, một đạo tiếng long khiếu kinh thiên động địa từ trên bầu trời xa xôi truyền đến.

Một đạo vô thượng bát trảo kim long chân chính phá không nhanh chóng mà đến.

Long thủ uy vũ, long thân khổng lồ, long lân kim sắc lóng lánh, khí thế uy phong lẫm liệt, hoàng giả trong bách thủ, long uy vô thượng, kinh ngạc tứ phương!

Tất cả mọi người bị tiếng nộ hống này dọa sự rồi, bọn họ đều hướng về phía bát trảo kim long kia nhìn qua, trong ánh mắt vô hạn chấn kinh.

- Bản thiếu gia còn chưa đến, các ngươi liền khai chiến rồi, chẳng lẽ đều muốn để cho bản thiếu gia chiếm tiện nghi!

Một đạo thanh âm cao vút từ rất xa truyền lại đây.

Thanh âm này tràn đầy bá đạo, cuồng vọng, lớn lối.

Người chưa thấy, liền có thể từ trong thanh âm kia nghe ra người này tuyệt đối là không phải cuồng nhân bình thường!

- Là... Là Lăng Tiếu đến, đó... Đó là bát trảo Chân Long hư ảnh, hình như là ngưng thực ròi, thật là uy vũ tráng lệ!

- Nhìn khí thế này đều không so với hai người kia kém hơn, lần này có chuyện hay xem rồi!

- Bất kể ai đánh với ai, chỉ cần có thể quan chiến là được, tốt nhất ba người đến một tràng hỗn chiến, càng thoải mái rồi!

- Động đại tam thiên kiêu, ba người này trưởng thành lên chỉ sợ có thể thẳng ép một trận chiến của tứ đại truyền thuyết mấy ngàn năm a!

Bóng người giống như gió, khí thế như long, khí thế cường đại phóng ra đến không khí xung quanh đều tán khai.

Một gã thanh niên kiếm mi tinh mục ổn định dừng lại ở trên mặt hồ, thân hắn mặc đấu bồng, hắc sắc kình trang phủ lên thân người, cả người lộ ra tiêu sái dị thường, bá giả chi khí kia càng không ngừng tràn ra ngoài, kim long ở phía sau càng không ngừng gầm thét.

Thánh viên kia cùng với Giao Long tựa hồ đều cảm nhận được thú hoàng chi uy nồng đậm, đều phát ra tiếng tê minh không cam lòng.

- Làm sao, xem thường bản thiếu gia sao? Bản thiếu gia còn chưa đến, các ngươi trước đánh nhau rồi!

Lăng Tiếu hai bàn tay ôm ở trước ngực, một khuôn mặt cười tà mà nói.

Vũ Bất Phàm trong nháy mắt thu liễm khí tức, lộ ra nụ cười hõa nhã nói:

- Viên huynh ngứa ngáy chân tay, cho nên muốn cùng Bất Phàm qua mấy chiêu, không có nửa điểm ý tứ xem thường Lăng huynh!

Vũ Bất Phàm vĩnh viễn là một bộ hình dạng người tốt, nói chuyện cũng đều là không giận không dữ, để cho người ta cảm thấy hắn thoải mái giống như tắm gió xuân.

Viên Chiến Thiên lại là thẳng tính, trực tiếp khinh thường nói:

- Hắn muốn chiến ngươi liền trước phải thắng ta, bằng không hắn không có tư cách khiêu chiến ngươi!

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong không nhịn được cười to lên:

- Ha ha, xem ra bản thiếu gia đã mặt hàng để cho các ngươi cướp đoạt rồi, đáng tiếc các ngươi đều là nam nhân, ca chỉ thích mỹ nữ a!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nếu không các ngươi cùng lên đi, bản thiếu gia rất bận rộn, không có thời gian cùng các ngươi ở chỗ này chơi đùa ồn ào!

Lăng Tiếu không nghĩ đến sẽ gặp Viên Chiến Thiên ở chỗ này, đây là đối thủ để cho hắn cảm thấy kính trọng cùng hoài niệm.

Mà Vũ Bất Phàm cũng là thiên chi kiêu tử, dám khiêu chiến hắn, có thể khẳng định thực lực của gã cũng là có chỗ hơn người.

Lăng Tiếu những năm này trải qua vô số sinh tử chiến, hắn một mực kiên trì phương thức lấy chiến dưỡng chiến đi mài luyện chính mình.

Mấy năm nay, hắn lại càng danh đầu vô lượng, tự tin mênh mông đến cực điểm!

Đối mặt với hai đại thiên kiêu ở trước mắt, Lăng Tiếu có tự tin lấy một địch

hai, hơn nữa còn cảm thấy chính mình nhất định có thể chiến mà thắng!

Cường giả cần có một trái tim không chút nào sợ hãi, dũng mãnh tinh tiến!

Lăng Tiếu cũng một mực đều ôm lấy cái tín niệm như vậy, càng không ngừng cường đại lên!

Lăng Tiếu cuồng vọng mà nói không nghi ngờ gì đốt lên nhiệt huyết của đám võ giả quan chiến ở chung quanh.

- Nghe nói Lăng Tiếu một mực vô cùng cuồng vọng bá đạo, hôm nay xem ra truyền ngôn không giả a, lại lấy một địch hai, hảo bá khí a!

- Nhân gia có thực lực áo chế đồng đại, hơn nữa trước đó cũng đã đánh bại Viên Chiến Thiên, mấy năm nay chiến tích lại càng là bưu hãn, có nói còn có chiến tích huy hoàng là lấy một địch vạn, lấy một địch hai đối với hắn mà nói là tiểu ý tứ thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1293 - Bản Thiếu Gia Rất Bận Rộn. 2

- Lời này là nói như vậy, nhưng Vũ Bất Phàm cùng Viên Chiến Thiên nhưng cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nhưng đều là yêu nghiệt tề danh với hắn, lấy một địch hai chỉ sợ bại nhiều thắng ít a!

- Bất kể là dạng nào, mau một chút chiến lên đi, thật muốn nhìn tràng long tranh hổ đấu này một chút rốt cuộc kịch liệt tới trình độ nào!

Vũ Bất Phàm cùng Viên Chiến Thiên thàn sắc nhẹ biến đổi, lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ là kích thích cá tính cao ngạo của bọn họ!

Nụ cười của Vũ Bất Phàm đều thu liễm lại nói:

- Ở trước lúc Lăng huynh đến, Viên huynh nói ta muốn chiến ngươi phải thắng được hắn mới được, bây giờ không bằng như vậy, do Bất Phàm đồng thời thỉnh hai vị bốn chiêu thì như thế nào?

- Cần gì nhiều phế thoại như vậy, đến chiến đi!

Viên Chiến Thiên lại càng trực tiếp, hắn gào thét một tiếng, lại một lần nữa thôi diễn ra thế giới lực, hướng về phía hai người đồng thời bao phủ mà qua, vô số thánh viên chia làm hai đường đánh hướng hai người.

Vô số thân ảnh thánh viên, vô số công kích cường đại, vô số côn ảnh mang theo khí thế bài sơn đảo hải bao phủ hai người.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đều chưa có xuất chiêu, phân biết chớp động thân ảnh, từ trong rất nhiều thánh viên xuyên qua, cuối cùng lướt ra khỏi

phạm trù thế giới lực của Viên Chiến Thiên.

- Các ngươi vì sao không chiến, xem thường Viên Chiến Thiên ta không được!

Viên Chiến Thiên giận dữ hét lên.

Đấu chiến thánh viên trời sinh liền hiếu chiến, hắn là tuyejt đối không tình nguyện ở dưới bất luận kẻ nào, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm tránh mà không chiến thật là để cho hắn cảm thấy tức giận.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Viên huynh chớ tức giận, trận chiến này ngươi vẫn để ta cùng hắn đánh trước một lần thống khoái, bằng không chúng ta ai cũng sẽ không để ý ngươi, nếu như ngươi thật muốn chiến một trận với chúng ta, chờ sau khi chúng ta kết thúc ngươi lại ước hẹn thời gian đi!

Lăng Tiếu mặc dù rất muốn lấy một địch hai, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ là ai cũng không phục ai rồi, vậy dứt khoát trước khuyên phục Viên Chiến Thiên, cùng Vũ Bất Phàm một trận chiến rồi lại nói đi!

Viên Chiến Thiên do dự một chút vẫn là đem thế giới lực thu về.

- Tốt, các ngươi ai thắng, ta liền khiêu chiến người đó!

Viên Chiến Thiên đáp ứng một tiếng, nhanh chóng lướt đến nơi xa mà đi.

Vũ Bất Phàm mang theo vài phần cười khổ nói:

- Không nghĩ tới Viên huynh sẽ nghe Lăng huynh, vừa mới rồi ta nhưng là phí không ít lời lẽ hắn cũng không nghe đâu.

- Có thể ta nói cũng tương đối hữu lý hắn mới nghe đi!

Lăng Tiếu tùy ý mà nói.

- Cách thời gian ước định còn có mấy ngày, bây giờ bắt đầu đi?

Vũ Bất Phàm mang theo thần sắc khát vọng nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Hắn mong đợi một trận chiến này đã lâu rồi, hận không thể ngay lập tức liền bắt đầu!

Lăng Tiếu lắc nhẹ đầu nói:

- Chớ gấp, vẫn theo như ước định mà làm đi, ta nghĩ rất nhiều người còn đang gấp gáp lên đường, chúng ta không thể để cho bọn họ thất vọng có phải không?

Lăng Tiếu căn bản không nghĩ đến một trận chiến của hắn cùng Vũ Bất Phàm bị tuyên truyền đến sục sôi.

Lăng Tiếu hỏi qua Huyền Diệu, bên trong phủ thành chủ không ai đem tin tức này truyền đi ra ngoài, như vậy bây giờ tất cả mọi người đều biết rồi, nhất định là Vũ Bất Phàm để người đi tuyên truyền.

Lăng Tiếu phải hoài nghi động cơ của Vũ Bất Phàm.

Đây để hắn cảm thấy Vũ Bất Phàm nhưng là rất coi trọng lần quyết chiến này, hơn nữa muốn đem hắn nặng nề dẫm ở dưới chân, thậm chí là để địch nhân của hắn biết muốn đem hắn giết chết cũng nói không chừng.

Cũng là bởi vì cái này, ấn tượng của Lăng Tiếu đối với nhân phẩm của Vũ Bất Phàm giảm thấp đi vài phần.

Nếu hắn muốn ở mọi người chứng kiến, hắn só với Lăng Tiếu mạnh hơn, như vậy Lăng Tiếu cũng có tự tin phản dẫm lại hắn, cũng dứt khoát cùng đám người kia chiến đấu cũng không muộn!

- Nếu Lăng huynh bình tĩnh như thế, vậy Bất Phàm cũng không vội ở nhát thời!

Vũ Bất Phàm tương đối thong dong nói.

Lăng Tiếu đối với hắn chắp tay, xoay người hướng về phương hướng Viên Chiến Thiên bay qua.

- Di, làm sao đều chạy rồi, người đều đến rồi sao còn không đánh a!

- Làm cái gì mà bay đi rồi, chẳng lẽ là lừa dối chúng ta sao?

- Chớ gấp, bọn họ còn chưa đi xa, nghĩ đến là tới ngày ước định lại chiến đấu.

- Kia còn không phải đợi mấy ngày a, lừa người a!

Từng cái võ giả vừa mới đợi xem kịch hay đều nóng giận lên, rõ ràng đều kích động lên, đều chờ đợi trò vui mở màn lại bất thình lình hô ngừng, thật là đem bọn họ treo ngược đến không trên không dưới, thật sự là khó chịu cực kỳ.

Viên Chiến Thiên cũng không có đi xa, chỉ là ở một cái khu vực không người tĩnh tọa xuống.

Thấy Lăng Tiếu đi lại, hắn sâu xa nói:

- Ngươi lại đây làm gì, chẳng lẽ muốn chiến trước với ta một trận!

- Nói giỡn cái gì vạy, bản thiếu gia mấy ngày sau còn muốn cùng tên kia chiến một trận, cũng không thể trước chịu thương để hắn chiếm tiện nghi rồi!

Lăng Tiếu ở bên cạnh Viên Chiến Thiên không xa ngồi xuống, ngừng một chút hắn lại nói:

- Ta đến mời ngươi uống rượu đấy!

Nói xong trong tay hắn hiện lên hai bình rượu, một bình trong đó ném về phía Viên Chiến Thiên.

Viên Chiến Thiên có chút không hiểu nhận lấy.

Lăng Tiếu dương rượu ở trong tay lên, cũng không nói nhiều cái gì, ngửa mặt lên trời đổ xuống, kình nhi hào sảng kia thật sự là đặc biệt có hương vị!

Viên Chiến Thiên do dự một chút cũng đánh mở nắp bình, uống rượu lên, trong lòng hắn không hiểu sinh ra mô cỗ cảm giác ấm áp, để lòng hắn tự nhiên có chút loạn.

Lăng Tiếu nhìn thần sắc của Viên Chiến Thiên có chút dị dạng nói:

- Chẳng lẽ cảm thấy tửu vị đạo này của ta không đủ mạnh?

- Không, rất không tồi, uống đi!

Viên Chiến Thiên dừng một chút, nói một tiếng, đem bình rượu hướng về cổ họng ực mạnh xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1294 - Thiên Kiêu Chi Chiến Bắt Đầu.

Niên kỷ nhỏ như thế cơ hồ là không có bất kỳ năng lực sinh tồn gì.

Đang ở lúc hắn đói chết nơi hoang dã, hắn được một con linh viên cứu sống.

Khi ấy hắn cũng cho là sẽ bị linh viên ăn tươi rồi, trong lòng là tương đối sợ hãi, một mực khóc không ngừng.

Nhưng mà con linh viên kia lại không ăn hắn, trả lại còn cho hắn ăn cái gì, đem hắn nuôi sống.

Hắn cũng cả ngày ở trong đám linh viên trong sơn mạch, đồng thời cũng nhận thức rất nhiều linh viên đồng loại, có một ít còn có thể miệng nói tiếng người, hóa thân làm người để hắn cảm thấy vui vẻ không dứt.

Thuận theo hắn dần dần lớn lên, hắn cũng thoát khỏi thế giới của nhân loại.

Một ngày, hắn ở trong phiến sơn mạch của linh viên chơi đùa, không cẩn thận lạc vào hiểm địa, thiếu chút nữa mạng vẫn tại chỗ.

Cũng là ở trong một chỗ hiểm địa này hắn kiếm được truyền thừa của đấu chiến thánh viên, còn có tinh huyết thay hắn tẩy tủy thác mạch, kế thừa thiên phú thần thông chiến đấu của thánh viên.

Đây cũng mới để cho hắn từ một thiếu niên bình thường bước liên con đường không ngừng biến mạnh.

Linh viên tựa hồ biết Viên Chiến Thiên đã phát sinh cải biến, cho nên để cho

hắn trở về thế giới nhân tộc.

Hắn bản thân là nhân tộc, cuộc sống hàng năm ở trong sơn mạch của linh viên để cho hắn có viên tính, sau đó hắn từ trong sơn mạch đi ra, ở chỗ bình dân sống một ít ngày mới để cho hắn khôi phục chút ít nhân tính.

Chỉ là rất nhiều tập tính vẫn không cách nào cải biến lại được, hơn nữa hắn hàng năm sống ở trong sơn mạch, thói quen trầm mặc ít nói, đây để cho hắn cùng với những người khác đều khó có thể nói rõ ràng.

Đây cũng dẫn đến ở bên cạnh hắn cơ hồ không có một bằng hữu nào, để hắn cùng tất cả mọi người có cảm giác không hợp nhau.

Nếu không phải lúc đó linh viên cứu hắn kia giao phó cho hắn trở về cuộc sống của mình, hắn tình nguyện trở lại cuộc sống trong sơn mạch.

Cho nên hôm nay Lăng Tiếu có thể chủ động lại đây mời hắn uống rượu, để cho khỏa tâm thái trầm phong kia phát sinh chút ít biến hóa.

Hắn cũng là một nhân loại a, là chân chính nhân loại khát vọng có bằng hữu, có thân nhân, có người yêu...

Lăng Tiếu đương nhiên không biết cuộc sống trước đây của Viên Chiến Thiên, hắn chỉ biết Viên Chiến Thiên người này lãnh khốc thẳng thắn, nhìn lại khó làm quen một chút, nhưng hắn cảm thấy là một đối thủ đáng giá tôn kính, cũng là một bằng hữu đáng giá kết giao.

Cho nên hắn mới đặc biệt lại đây mời Viên Chiến Thiên uống rượu.

Cho dù hai người vẫn luôn là đối thủ, nhưng mà cũng là một đối thủ đáng giá mời rượu.

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên hai người uống hết vài bình rượu, cũng không có bất kỳ trao đổi gì, phảng phất hai người giống như là người xa lạ ngồi ở trong tửu lâu, sau khi uống rượu xong sẽ không tiếp tục có bất kỳ quen biết gì.

Hai người tựa hồ đều không sợ bị bất luận kẻ nào hại mình, sau khi uống rượu xong đều ngã trên mặt đất nằm ngủ.

Đây để cho người ở không xa đều sách sách xưng kỳ, cảm thấy hai người này thực là tài cao gan lớn!

Thời gian mấy ngày rất nhanh lại trôi qua, võ giả từ các nơi trong Trung vực đã càng ngày càng nhiều.

Trong đó, người của đại thế lực đã vượt qua nửa số người đến quan chiến rồi, những người khác không đến hản là vị trí địa lý quá xa mà không cách nào đuổi kịp lại đây!

Thiên Tuyệt Hồ bốn phía đều đã tụ tập rất nhiều võ giả thực lực không đồng nhất.

Mặt trời mọc ở phương đông, ngày quyết chiến rốt cuộc lại tới!

- Cuối cũng cũng sắp bắt đầu, lão tử cũng đợi đến không còn kiên nhẫn rồi, hi vọng đừng để ta thất vọng mới tốt a!

- Nghĩ đến sẽ không đâu, hai người bọn họ đều từng trảm sát qua siêu cấp cường giả Huyền Đế giai, tràng này tuyệt đối là đối quyết đỉnh phong giữa Tông giả!

- Đợi đến sau khi trận chiến này kết thúc, nghĩ đến Viên Chiến Thiên kia cũng là muốn khiêu chiến một người trong đó rồi, đến lúc đó có lẽ còn có

một tràng hí kịch khác để xem.

- Không biết ai mới thật sự là một đời hoàng giả mới đây? Thật là để người ta khẩn cấp a! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Còn chưa bắt đầu, rất nhiều võ giả đã bắt đầu nghị luận lên, trên khuôn mặt đều là vẻ hết sức chờ mong!

Ở trên Thiên Tuyệt Hồ, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đã huyền phù ở đối diện với nhau.

Một người là hắc sắc kình trang, mực phát phiêu dương, khuôn mặt anh tuấn tà khí lẫm nhiên, khí chất hiên ngang bất phàm, giống như là một gã hoàng tử thượng vị giả, quanh thân bao phủ lấy long hình chi khí để người cảm thấy tôn quý dị thường.

Một người là ma y trên thân, tướng mạo bình thường, trên khuôn mặt amng theo nụ cười hòa ái giống như là thiếu niên nhà bên, để cho người ta có một loại vị đạo bình dị gần gũi, đồng thời hiện lên một cỗ vị đạo xuất trần không hiểu, cùng với phiến thiên địa hòa thành một thể.

Hai người cách xa nhau mười trước đối mặt với nhau, hai cỗ chiến ý ngang dương trùng thiên mà lên.

- Ngươi muốn chiến pháp như thế nào?

Lăng Tiếu dẫn đầu lên tiếng hỏi.

Vũ Bất Phàm ứng nói:

- Chúng ta trước so sánh quyền cước, lại động binh khí, hộ thân linh thú của riêng mình cũng không cần so, ngươi thấy như thế nào?

- Được, chính hợp ý ta, là ngươi xuất chiêu trước hay là ta xuất chiêu trước?

Lăng Tiếu hào sảng nói.

Bất kể so sánh ở một hạng nào, Lăng Tiếu nhưng là tự tin sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào cả!

- Không bằng ngươi tới trước?

Vũ Bất Phàm rất là khách khí nói.

- Ha ha, ta đây nhưng xuất chiêu rồi!

Lăng Tiếu nhưng sẽ không khách khí, đáp ứng một tiếng, dẫn đầu xuất chiêu trước rồi!

Chỉ thấy hắn dùng bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Vũ Bất Phàm, quyền ảnh như long xuất hải, hướng về phía Vũ Bất Phàm đập tới.

Những quyền ảnh này mang theo nước ở dưới đáy hồ, tạo thành băng quyền giống như là tiêm trùy.

Đây là Thiên Sương Quyền mà Lăng Tiếu ít sử dụng nhất trong quyền, chưởng, thối.

Thiên Sương Quyền thức thứ năm Sương Lãnh Trường Hà!

Trên mặt hồ đều đống kết thành một phiến băng giá, quyền kình chưa tới, hàn ý kia đã đầu tiên đánh tới rồi.

Lăng Tiếu sở dĩ lợi dụng công kích Băng thuộc tính, nhất định là lợi dụng

địa thế của hồ này, tăng phúc công kích băng thuộc tính của chính mình.

Mà Vũ Bất Phàm tựa hồ cũng là võ giả Thủy thuộc tính, chỉ thấy hắn không chút hoang mang mà triệt thoái về phía sau mấy bước, đồng dạng là lấy quyền nghênh đón.

Chỉ thấy hồ nước ở bên cạnh hắn thuận theo quyền pháp của hắn vũ động oanh ra một cái hình dạng giống như là Giao Long, băng quyền hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích mà đi, khí thế kia cũng là tương đương bá đọa.

Phanh phanh!

Băng kình thủy lãng giao nhau, phát ra tiếng oanh hưởng phóng ra bốn phía, vô số băng tuyết thủy tích văng tung tóe mà ra.

Võ giả ở bốn phía cũng liên tục quan sát lên, bọn họ cũng không muốn bỏ sót mỗi một lần va chạm kịch liệt này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1295 - Thiên Kiêu Chi Chiến Bắt Đầu. 2

Lần đầu thử chiêu, hai người ngang sức ngang tài, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

- Chú ý, bản thiếu gia đến mãnh liệt hơn!

Lăng Tiếu nhếch miệng cười một tiếng, quyền tốc biến đổi, trên mặt hồ lấy hắn làm trung tâm đang không ngừng kết băng, dường như muốn đem mặt hồ này đều đóng băng lên.

Sau khi mặt hồ đóng băng một mảng lớn, trên mặt băng bỗng nhiên xuất hiện từng cái ngân bạch sắc cự quyền, càng không ngừng hướng về phía Vũ Bất Phàm oanh đập tới.

Những cự quyền này đều mang theo lực bang lãnh phá hoại đáng sợ, mỗi một quyền đều có thế băng hà liệt sơn.

Thiên Sơn Quyền thức thứ sáu Lục Thức Sương Ngân!

Vũ Bất Phàm đương nhiên sẽ không ngồi mà chờ chết rồi, chỉ thấy thần sắc của hắn trở nên càng thêm cuồng nhiệt, hắn cười to một tiếng:

- Không nghĩ đến quyền pháp này của Lăng Tiếu lại tốt như vậy, bất quá vẫn không đủ nhìn!

Nói xong, hắn cả người khẽ co rút lại một cái, song quyền lần nữa huy vũ ra ngoài.

Chỉ thấy hắn giống như là đang đùa giỡn với nước, một vỗ lực lượng nhu hòa nở rộ ra, từng con Giao Long kia càng không ngừng uyển chuyển xoay quanh, đem từng cái băng quyền tập quyển sang một bên, hơi có vài phần vị đạo tứ lạng bạt thiên cân.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không nhân thấy dựa vào chiêu thức như vậy là có thể đem Vũ Bất Phàm đánh bại.

Chỉ thấy hắn rống lớn một tiếng, thân ảnh lại nhanh chóng lướt lên, tốc độ của băng quyền trở nên vô cùng mau lẹ, để cho người ta cảm thấy hoa mắt không thôi.

Vũ Bất Phàm không cam lòng yếu thế, đón lấy quyền đầu của Lăng Tiếu đối oanh lại với nhau.

Phanh phanh!

Từng đạo thanh âm chói tai vang lên, chấn đến nước ở trên mặt hồ không ngừng oanh tạc lên, vô số khối băng bọt sóng kích đãng không ngừng, tạo thành từng mặt bọt nước trong chớp động để người ta cảm thấy hết sức duy mỹ dị thường.

- Bọn họ cứ so chiêu như vậy, phải tới lúc nào mới có thể phân ra thắng bại a!

- Đúng vậy, bất quá uy lực chiêu thức của bọn họ so với Thiên Tôn đỉnh phong bình thường còn muốn đáng sợ hơn.

- Làm nóng người cũng đã có trình độ như vậy, chờ đến lúc bọn hắn trực tiếp sinh tử chiến, chỉ sợ là kinh thiên động địa rồi.

- Ai nói là không phải, xem thật kỹ đi, quyền chiêu này của bọn họ kỳ thật

đều dẫn theo vận thế cực đại, mỗi một quyền đều đều mang theo tính kế ở bên trong, không trải qua rất nhiều sinh tử lịch luyện là không có cách nào đánh ra quyền giống như vậy.

Lúc này tốc độ của Lăng Tiếu đã tiêu thăng lên vài lần, băng quyền đánh ra cũng là càng lúc càng nhanh, càng phát ra hung mãnh.

Chiếu theo tốc độ cùng lực lượng này của hắn đã có thể so sánh với cường giả có tu vi Nửa bước Huyền Đế rồi, Thiên Tôn đỉnh phong bình thường căn bản là chịu không nổi.

Nhưng mà hắn phát hiện ra Vũ Bất Phàm cũng là ứng đối có thừa, hơn nữa còn có thể đối với hắn phát ra công kích cường đại hơn.

Quyền kình của Vũ Bất Phàm cũng không phải là nhu kình, mà là trong nhu mang theo cương, là một bộ cao giai quyền pháp Thủy thuộc tính công thủ vẹn toàn.

Quyền pháp xảo quyệt để cho người ta cảm thấy khó phòng bị, hơn nữa đều là trực kích yếu hại.

Đổi lại là ngang hàng giai bình thường chỉ sợ một hai quyền này liền sẽ bị đánh đến hạ xuống, còn may Lăng Tiếu cũng không phải là loại tầm thường, ứng đổi lại cũng là tương đối thong dong.

Vũ Bất Phàm tựa hồ không cam lòng đánh tiếp như vậy, song quyền khẽ hợp lại, hét to một tiếng nói:

- Làm nóng người đã xong, ngươi ăn một quyền của ta đi!

Chỉ thấy hắn song quyền cao cao giơ lên, giữa song quyền tựa hồ tạo thành một cái cổ bình cự đại, cổ bình giống như là binh khí tuyệt cường, dường

như có một cỗ hấp lực không hiểu hướng về phía Lăng Tiếu đầu tiên mà bao phủ tới.

Bình Cổ Phong Quyền!

Thủy lãng ở bốn phía càng không ngừng bao vây lại, đem Lăng Tiếu vây ở trong đó, để cho hắn trong lúc nhất thời khó có thể thoát được ra, mà cự bình do song quyền tu tập lên ở trên đầu trong nháy mắt rơi đập xuống.

Đối mặt với một chiêu này Lăng Tiếu cảm giác được Vũ Bất Phàm đã bắt đầu động thật rồi, hắn cũng là chiến ý ngang dương, linh lực toàn thân càng không ngừng hùng hũng mà đi, mặt hồ ở bên cạnh hắn cũng là băng tuyết phi dương, băng đá tàn sát bừa bãi lên.

Đang ở lúc cổ bình nện xuống, Lăng Tiếu cũng xuất quyền rồi.

Thiên Sương Quyền thức thứ tám Ngạo Tuyết Lăng Sương!

Thủy lãng đầy trời hùng dũng, vô số băng khối bay loạn, hai đại quyền chiêu bắt đầu đối oanh lại với nhau.

Oanh long oanh long!

Trên hồ nước trong nháy mắt kích đãng lên ngân bạch sắc thủy mạc, bọt sóng cùng băng khối văng tung tóe khắp nơi, giống như là bạch sắc yên hoa nở rộ ra, là xán lạn duy mỹ như vậy.

Phốc phốc!

Hai đạo thân ảnh cùng một thời gian ngã bay ra ngoài, hai đạo huyết dịch màu sắc bất đồng văng tung tóe, lập tức bị bọt nước nhấn chìm.

- Ha ha, thống khoái! Lại đến đại chiến mấy trăm hiệp!

Lăng Tiếu lộ ra cuồng ý cười to nói.

Vũ Bất Phàm cũng là cười to nói:

- Như nguyện ý của ngươi!

Hai người thân hình chớp động, tốc độ nhanh như quỷ mị lại lần nữa đụng vào nhau.

Bình nguyên luôn luôn hoang tàn vắng vẻ, hồ nước luôn luôn bình tĩnh không gợn sóng hôm nay lại là vô cùng náo nhiệt.

Mấy vạn võ giả cường đại đến từ bốn phương tám hướng từng cái tụ tập ở chỗ này, ánh mắt của bọn họ toàn bộ tập trung vào trên bọt sóng đang không ngừng oanh tạc lên ở trung tâm hồ nước.

Từng phiến bọt sóng cuồn cuộn dựng lên, giống như là hải khiếu cuồng nộ, trong đó lại còn hòa trộn với không ít băng khối, nếu như không cẩn thận bị liên lụy đến, chỉ sợ đều chịu thụ thương không nhẹ.

Ở trong những bọt sóng băng khối này, có hai đạo thân ảnh lấy mắt thường khó có thể bắt được đang không ngừng truy đuổi lẫn nhau.

Cường chiêu của bọn họ tầng tầng lớp lớp xuất ra không hết, tốc độ nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt liền đã giao chiến không dưới trăm chiêu rồi.

Hai người tất cả đều không dò xét nữa, ngươi một quyền ta một quyền mà đối oanh lấy, lực lượng tựa hồ đều là ngang hàng, ai cũng không làm gì được ai, chiến đến kịch liệt dị thường.

Hôm nay hai người dù không có thôi diễn ra thế giới lực, nhưng mà công kích mỗi một quyền đều đã vượt qua năng lượng mà võ giả ngang hàng giai có thể oanh ra mấy chục lần có thừa.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô:

- Liền dựa vào phần khả năng này, Vũ Bất Phàm này đã có tử cách làm đối thủ của bản thiếu gia rồi, chỉ là dựa vào như vậy muốn đánh bại bản thiếu gia nhưng là còn kém xa!

Vũ Bất Phàm cũng là ở trong lòng thầm kinh hãi nói:

- Lăng Tiếu này cũng không phải là hư dnah, quyền pháp cũng đã cao thế này, một khi vận dụng sát chiêu, chỉ sợ sẽ càng thêm kinh người, hi vọng có thể để ta cảm nhận được cảm giác uy hiếp mới thoải mái a!

Hai người đều là kẻ điên chiến đấu, tâm tư trong lòng không giống nhau.

Lúc này Lăng Tiếu bị từng con Thủy Giao Long tạo thành thế bao vây cùng đánh qua, để cho hắn không còn đường có thể tránh được nữa.

Không chỉ như thế, Vũ Bất Phàm lại càng từ phía trên, thiết quyền mang theo thế lôi đình vạn quân hướng về phía đầu của Lăng Tiếu oanh đập xuống.

Chiêu này cơ hồ là phong kín bất luận đường lui nào của Lăng Tiếu, hơn nữa khí thế rõ ràng là so với mới vừa rồi còn mạnh hơn mấy lần, tựa hồ Vũ Bất Phàm muốn dựa vào chiêu này để cho Lăng Tiếu nếm chút khổ cực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1296 - Thế Quân Lực Địch.

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1296: Thế quân lực địch.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

Lăng Tiếu cũng biết chiêu này là không thể tránh được, chỉ có thể hướng về phía trọng chiêu của Vũ Bất Phàm ở phía trên đầu nghênh đón.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu ở phía dưới, trước tiên là mất đi ưu thế bị Vũ Bất Phàm oanh áp mà xuống, mà những Giao Long quyền kình do thủy lãng tạo thành kia thì là giống như đem Lăng Tiếu bao phủ tiêu diệt ròi.

Vũ Bất Phàm một chiêu đắc thủ, được thế không buông tha, hắn rống lớn một tiếng, cả người cũng hóa thành một con tuyệt thế hung giao hướng về phía Lăng Tiếu điên cuồng mà oanh tới.

Vô số quyền kình lực lượng giảo phá đến mặt hồ hiện lên một đoàn phong khởi vân dũng.

Mà Lăng Tiếu thì là ở trong miệng sóng cơ hồ không có lực hoàn thủ, bị

quyền kình của Vũ Bất Phàm oanh đến không biết bay tới nơi nào.

Phải một lát sau, Vũ Bất Phàm ngừng công kích, cả người hắn trôi nổi ở trên mặt hồ, một cái quang mạc do một con thủy giao hiện lên ở phía dưới chân hắn, lộ ra vô cùng thần kỳ uy vũ.

Chỉ một màn này cũng có thể thấy được khống chế Thủy lực lượng của hắn đã là đạt tới một loại cảnh giới hóa cực.

Võ giả ở không xa thấy một màn này, từng người đều trở nên kinh ngạc lên.

- Đây.... Đây là thân hòa lực của Thủy lực lượng, Vũ... Vũ Bất Phàm nhất định là võ giả thuần Thủy thuộc tính, bằng không hắn cũng không thể nào làm được một điểm này!

- Đúng vậy, thủy ngưng hình chỉ cần là võ giả Thủy thuộc tính đều có thể làm được, nhưng mà không cần khống chế giống như hắn lại có thể khiến cho Thủy lực lượng vì hắn sử dụng lại không phải là mỗi người đều có thể làm được.

- Võ giả thuần thuộc tính, hơn nữa trong một cái nháy mắt đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, khó trách có thể trẻ tuổi như thế mà đạt tới cảnh giới cao thâm, hơn nữa võ lực kinh khủng thế này, xem ra Lăng Tiếu là bại nhiều mà thắng ít!

- Ân, Lăng Tiếu mới vừa rồi bị cuồng oanh bao nhiêu cái, khẳng định là chịu không ít đau khổ, muốn chiến thắng chỉ sợ cần lá bài tẩy lớn hơn nữa.

Sai biệt một chiêu, càng nhiều người nhìn thấy chỗ bất phàm chân chính của Vũ Bất Phàm, phần lớn mọi người cũng bắt đầu đảo hướng về bên phía Vũ Bất Phàm.

- Đi ra đi, ta biết ngươi sẽ không dễ dàng bại trận như thế!

Vũ Bất Phàm nhìn mặt hồ bình tĩnh thản nhiên nói.

Dưới đáy hồ, Lăng Tiếu cả người rơi vào trong hồ nước tựa hồ là bị oanh đến rã rời, một mực trầm xuống.

Nhưng mà khi nhìn đến gần lại phát hiện hai mắt hắn cư nhiên hiện lên tinh mang, hai bàn tay ôm ở trước ngực, một bộ dáng nghỉ ngơi nhàn nhã, nào có nửa điểm giống như là bị oanh đến bất tỉnh nhân sự.

- Quyền chiêu coi như là bại rồi, bất quá đây nhưng cũng không phải là hạng mạnh nhất của bản thiếu gia a!

Lăng Tiếu ở trong lòng lẩm bẩm nói một tiếng, cả người giống như là mũi tên thoát khỏi dây cung từ dưới đáy hồ bay lên.

Lăng Tiếu từ đáy hồ bay ra, giống như là chân long xuất thế, một đạo long ảnh gầm thét tứ phương.

Mà long ngâm còn chưa có dừng lại, Lăng Tiếu đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Tốc độ thật nhanh!

Nhãn mâu của Vũ Bất Phàm nhảy lên một cái, thần niệm mở ra đến lớn nhất đi cảm ứng vị trí của Lăng Tiếu.

- Ở sau lưng!

Vũ Bất Phàm nhíu lông mày một chút, đầu cũng không xoay trở lại, xoay người hướng về phía sau oanh ra một quyền.

Đáng tiếc chiêu này của hắn là đánh vào không khí, Lăng Tiếu lại quỷ dị mà xuất hiện ở bên cạnh người hắn, cười lạnh nói:

- Đến mà không chào hỏi là vô lễ đấy!

Lăng Tiếu hóa quyền làm chưởng, lực lượng Băng thuộc tính cũng biến thành lực lượng Hỏa thuộc tính, hai cái chưởng ảnh cường đại giống như xé rách thiên không đem Vũ Bất Phàm bao phủ vào trong đó.

Bài Vân Chưởng thức thứ bảy Tê Thiên Bài Vân!

Lăng Tiếu toàn lực nhất kích, mang theo thế bài sơn đảo hải, lực quán vạn quân muốn đem Vũ Bất Phàm một chưởng bại bởi chính mình!

Hỏa diễm khí thế đáng sợ kia đem bọt sóng trên mặt hồ đều bốc hơi đến sạch sẽ, trên mặt hồ đều tràn đầy hỏa chường hừng hực bá đạo.

Vũ Bất Phàm không kịp đề phòng bị hai chưởng toàn lực này của Lăng Tiếu oanh vào, cả người bắn vào mặt hồ bay ra rất xa.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không buông tha như vậy, từng cái chưởng ấn phách xuống đều dẫn tới mặt hồ phiên đằng lên rất nhiều bọt sóng trong suốt, không ít hỏa diễm cũng từ đó mà văng tung tóe.

Một trận cuồng oanh đáng sợ như vậy cho dù là Đế giai bình thường cũng muốn bị nện thành bùn nhão rồi.

Võ giả quan chiến ở không xa cũng đều là ồn ảo lên, bọn họ thật sự không nghĩ đến Lăng Tiếu lại nhanh như vậy liền nghịch chuyển chiến cơ, hơn nữa còn là phản kích điên cuồng như thế, thật sự để cho mọi người đại khai nhãn giới, kêu lên thoải mái không thôi!

- Lăng Tiếu này quá cường hãn rồi, lại trong chớp mắt đem Vũ Bất Phàm bức đến bước này, chẳng lẽ mới vừa rồi hắn vẫn không có vận dụng toàn lực hay sao?

- Hoặc là quyền pháp cũng khog phải là hạng mạnh của hắn, chưởng pháp này lại là cực độ bá đạo, hơn nữa do Băng thuộc tính chuyển hóa thành Hỏa thuộc tính, Lăng Tiếu này còn là đa trọng thuộc tính đồng tu a!

- Đúng vậy a, hắn hẳn là còn kiêm tu Kim thuộc tính, hắn từng đoạt được Kim Long Thương của Cổ gia, nếu như hán sử dụng Kim Long Thương mà nói, chỉ sợ Vũ Bất Phàm nguy hiểm rồi!

- Hai người đều chưa có triển khai thế giới lực liền đánh đến kịch liệt như thế, chuyến này thật sự là đi không phí a!

Công kích Bài Vân Chưởng của Lăng Tiếu liên miên không dứt, cơ hồ muốn đem một phương hồ nước đều oanh đến cạn sạch mới thôi.

Bất quá Vũ Bất Phàm tựa hồ không cam lòng bị áp chế như vậy, khí thế của hắn càng lúc càng cao, hồ nước bốn phía giống như bị dẫn dắt lại, tạo thành từng mặt thủy mạc phòng ngự đem công kích của Lăng Tiếu cường hành cách tuyệt ra, thân ảnh của hắn liên tiếp lui về phía sau, để cho chính mình có thời gian tranh thủ thở dốc.

Vũ Bất Phàm vừa mới rồi xác thật bị Lăng Tiếu đột nhiên biến chiêu giết đến không kịp ứng phó, ma y trên người kia đều đã hư nát không ít, khóe miệng cũng tràn ra không ít vết máu, đầu tóc chỉnh tề cũng trở nên lộn xộn rồi.

Nhìn dáng vẻ đã là bị nội thương không nhẹ.

Chỉ là hắn cũng có công pháp liệu thương cao giai, không cần phục dụng đan dược, những thương thế kia đều bị hắn dần dần khôi phục lại, khí thế không

giảm mà còn tăng lên, một con cự hình quái thú giống như là chương ngư ngưng tụ ở dưới chân của hắn.

- Không nghĩ đến chưởng pháp của Lăng Tiếu cao minh như thế, bất quá ta cũng có một bộ trảo pháp hướng Lăng Tiếu thỉnh giáo một hai!

Trong mắt hổ của Vũ Bất Phàm lộ ra vẻ càng thêm cuồng nhiệt, sau khi nói một tiếng, quái thú ở dưới chân bắt đầu hành động.

Vô số thủy hình xúc giác giống như là từng cái trảo ảnh thật nhỏ hướng về phía Lăng Tiếu trảo tới.

Vạn Trảo Bộ Liệp!

Giống như là cự quái biển sâu đang dùng trảo bắt lấy rất nhiều con mồi, một con cũng không bỏ qua, đem một phương thiên địa đều hóa thành lao tù, vững vàng khóa lại phương viên mấy trăm thước.

- Chỉ là hải quái cũng dám khiêu chiến uy nghiêm của bản thiếu gia!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1297 - Cực Hóa Thủy Thiên Châu.

Lăng Tiếu vô cùng khinh thường nói một tiếng, chưởng ấn cường đại lần nữa hướng về bốn phương tám hướng oanh tới.

Từng cái thủy hình xúc giác bị oanh tán, nhưng cũng có không ít móng vuốt trảo vào trên hộ giáp của hắn, để cho hắn cảm nhận được một loại cảm giác đau đớn giống như thực chất!

- Chiêu này hẳn là chỉ thích hợp công kích ở cự ly xa, chỉ có cận thân bác sát mới có thể phá giải!

Giao thủ trong nháy mắt, Lăng Tiếu lập tức có thể tìm được sơ hở một chiêu này của Vũ Bất Phàm, dùng hết toàn lực mà giết ra khỏi lao tù, hướng về phía Vũ Bất Phàm truy kích mà đi.

Hai người kịch liệt đụng vào nhau, thanh âm đinh tai nhức óc để người khác khó chịu không thôi.

Chớp mắt hai người quần đấu ở cùng một chỗ đã trôi qua hai ngày, linh lực của hai người như vũ là vô cùng đầy đủ, không có nửa phần dấu hiệu bị suy yếu.

Mà bọn họ cũng từ quyền, chưởng, trảo, thối... Các loại công kích không ngừng chuyển đổi, rất nhiều huyền kỹ bất đồng để người khác nhìn đến mà hoa mắt, để mọi người cảm thấy hai người thật là bác học đa tài, mở rộng nhãn giới!

- Bản lĩnh của ngươi hết rồi, xem ta đánh bại ngươi!

Tốc độ của Lăng Tiếu đã mang theo Phong thuộc tính, đồng thời đánh ra Vô Cực Phân Thân thuật, bốn mươi tám đạo nhân ảnh đem Vũ Bất Phàm bao vây lại, Phong Thần Thối giảo loạn thủy lãng ở tứ phương đều xa xa phiên phi mà đi.

Thối ảnh lăng lệ như đao kia mang theo uy thế vô cùng, phảng phất còn có thể nghe tiếng lôi minh ti ti, thiên địa đều có vài phần biến sắc lên.

Phong Thần Thối thức thứ sáu Lôi Lệ Phong Hành!

Đây là một thức tối cường nhất của Phong Thần, lực đạo như lôi thiểm điện minh, thối nhanh như phong như mị khiến người ta khó có thể phòng bị, khó có thể đi đón đỡ.

Vũ Bất Phàm song chưởng tạo thành chữ thập, tiếp theo thong thả buông ra, một cái pháp tướng trang nghiêm giống như là thần minh xuất hiện ở trên bầu trời của hắn, giống như là thiên thủ quan âm, vô số cánh tay mở rộng ra.

Thiên Thủ Quan Âm!

Hai người đều là tính toán dùng chiêu thức này kết thúc cận thân bác chiến, uy thế cường đại kia để người cảm thấy giống như là bạo phong cấp mười hại tân công đến.

Rất nhiều võ giả xa xa quan chiến ddeuf là cảm thấy tâm kinh nhục khiêu lên!

Bọn họ giống như thân lâm kỳ cảnh, dù là cách rất xa nhưng vẫn cảm thấy khó chịu hít thở không thông, phảng phất bọn họ đang đối mặt với hai đại cường chiêu này oanh đến.

- Muốn dùng một chiêu này phân thắng bại rồi sao? Khí tràng thật cường đại

a!

- Đúng vậy a, ép đến khí tức của ta đều trở nên hỗn loạn rồi, hai người này đều là biến thái a!

- Chí tôn cường giả một đời mới, thực sự là danh bất hư truyền, chờ sau khi bọn hắn đạt tới Đế giai, còn có người nào là đối thủ của bọn hắn?

- Đáng sợ a, bọn họ cũng không có vận dụng thế giới lực a, một trận chiến như vậy liền phân thắng bại rồi sao? Còn chưa đã nghiền a!

Rất nhiều võ giả liên tục ầm ĩ lên, trên khuôn mặt bọn họ đều là tràn đầy vẻ kinh hãi vô cùng.

Năng lượng kinh khủng này đã vượt qua đồng đẳng giai bọn họ quá nhiều rồi!

Viên Chiến Thiên ở một góc nhìn hai người chiến đấu phía xa, khí thế cũng kéo lên rồi, trong con mắt cũng tràn đầy chiến ý ngang dương, song quyền của hắn nắm chặt tựa hồ muốn lướt qua cùng hai người bọn họ đại chiến một trận.

- Viên Chiến Thiên ta tuyệt đối sẽ không bại bởi các ngươi!

Viên Chiến Thiên ở trong lòng rất là tự tin thầm nghĩ nói.

Khang Lam của Linh Vũ các ở một cái phương hướng khác đang chặt chẽ quan sát trận đại chiến này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh của Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Còn chưa có ai ép sư đệ dùng hết toàn lực đâu, Lăng Tiếu ngươi cái tạp chủng này, Thiên Tuyệt Hồ này nhất định là chỗ chôn cất ngươi!

Ở mấy phương hướng, có mấy cỗ khí tức ẩn giấu, tất cả đều ẩn ẩn quan sát cuộc chiến của hai người.

Mục đích của bọn họ đương nhiên là nhắm vào Lăng Tiếu rồi!

Oanh long oanh long!

Trên mặt hồ, cường chiêu va chạm với nhau, nước trong hồ bị bắn tung lên đến trăm thước, phảng phất đều muons đem cái hồ nước này đều muốn ném lên trên trời rồi.

Bốn mươi tám cái Lăng Tiếu, vô số cước ảnh đánh lên thập cấp long quyển phong, mỗi một cước đều mang theo lực lượng lôi đình vạn quân.

Cánh tay của Vũ Bất Phàm thì giống như là nhiều thêm vô số, quanh thân có vô số thủy mạc tạo thành phòng ngự giống như là thùng sắt đem thối ảnh đá quét mà tới thủ đến một giọt nước cũng không lọt.

Chỉ là thủ lâu tất bại, phòng ngự của hắn có lợi hại hơn nữa cũng là choogns đỡ không được Lăng Tiếu cuồng oanh loạn cước.

Pháp tướng trang nghiêm đều là bị thối ảnh oanh quét đến một tia không còn, mà cả người hắn cũng là bị Lăng Tiếu đá đến nhập vào đáy hồ, sinh tử không rõ!

Lăng Tiếu huyền phù ở trên bầu trời hồ nước, nhìn mặt hồ thật lâu không có bình tĩnh xuống, trong miệng phát ra tiếng thở dốc.

Trải qua hai ngày chiến đấu, lại mới vừa rồi dùng toàn lực xuất kích, Lăng Tiếu cũng là hơi mệt mỏi rồi.

- Thực lực của Vũ Bất Phàm thật sự là sâu không thấy đáy, chiến lực của ta

đã đề thăng đến gấp năm lần rồi, hắn lại cũng có thể cùng ta chiến lâu như thế mà không bại, hắn khẳng định còn có lá bài tẩy chưa đánh ra a!

Thần sắc của Lăng Tiếu nghi ngờ nhìn mặt hồ trong lòng thầm nghĩ nói.

Hắn kiên trì tin tưởng một chiêu mới vừa rồi kia là để Vũ Bất Phàm ăn không ít khổ cực, nhưng mà hắn không nghĩ tới Vũ Bất Phàm sẽ như vậy mà chết, hắn nhưng sẽ không nghĩ ngây thơ như vậy đâu.

Quả nhiên, Vũ Bất Phàm rơi xuống đáy hồ không bao lâu, dị tượng bắt đầu xuất hiện.

Chỉ thấy nước ở trong hồ còn chưa bình tĩnh lại bắt đầu dũng động lên, dần dần hình thành hình dạng một cái vòng xoáy, vòng xoáy này càng chuyển càng nhanh, thủy ba phóng ra ngoài cũng là càng ngày càng lớn.

Một bóng người từ trung tâm vòng xoáy thong thả mà bước ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1298 - Cực Hóa Thủy Thiên Châu. 2

Hắn phảng phất không bị lực toàn chuyển kia dòng xoáy kia dẫn dắt, cư nhiên giống như là lững thững dạo chơi mà đi, dòng nước xoáy kia còn tạo thành tầng tầng bậc thang để cho hắn giẫm dưới chân mà đi lên, lộ ra vẻ vô cùng thần kỳ, để người khác thở dài mà xem.

Hắn không phải là Vũ Bất Phàm thì là ai?

Ma y trên người hắn hư nát không chịu nổi, cơ nhục trên người cũng có không ít thương thế, thần sắc cũng là trở nên tái nhợt hơn nhiều, rất hiển nhiên một chiêu mới vừa rồi kia thực sự là để cho hắn chật vật không thôi.

Chỉ là hắn hiện tại vẫn không có nửa phần khiếp sự, trên khuôn mặt như cũ là mang theo nụ cười hào nhã, một tay của hắn đem một điểm y phục còn ở trên người kia xé rách ra, lộ ra cơ nhục mang tính bạo tạc cũng tràn đầy vô số vết thương.

Hắn nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Vũ kỹ của Lăng huynh quả nhiên cường đại, Bất Phàm tự nhận không bằng!

Lăng Tiếu khẽ chắp tay nói:

- Vũ huynh đã nhường rồi, hôm nay quyền cước đã so, như vậy có thể bắt đầu đệ nhị chiến rồi!

- Chính là như thế, quyền cước cũng không phải là hạng mạnh của ta, tiếp

theo chúng ta bắt đầu đánh đến thắng bại chân chính đi!

Vũ Bất Phàm nói xong, đồng thời khí thế lần nữa mênh mông lên, tiếp theo hắn lại nói:

- Ngươi biết vì sao ta tuyển chọn ở Thiên Tuyệt Hồ cùng ngươi đánh một trận không?

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ nói:

- Chẳng lẽ là lợi dụng địa thế ở chỗ này?

Vũ Bất Phàm là võ giả Thủy thuộc tính, chỉ có ở chỗ có nước mới có thể phát huy ra uy lực cường đại của hắn, cho lên Lăng Tiếu mới suy đoán như vậy!

Vũ Bất Phàm nhẹ gật đầu nói:

- Không sai, tỷ võ quyết đấu, trừ thực lực cường đại của bản thân ra, thiên thời địa lợi cũng là một phần không thể thiếu, bởi vì chúng nó có thể cải biến chiến quả cuối cùng, Lăng huynh tới đi, ta biết ngươi còn chưa dùng hết toàn lực, để ta đánh bại ngươi, bại đến tâm phục khẩu phục đi!

Trong lúc bỗng dưng, hồ nước ở bên cạnh Vũ Bất Phàm đằng thăng mà lên, không chỉ như thế, trung tâm hồ nước cự đại này, nước hồ trong vòng ngàn thước đều bị hắn mãnh liệt kéo lên, mặt hồ nước trong nháy mắt giảm xuống vài thước.

Những nước hồ này bị Vũ Bất Phàm kéo lên từ nguyên lai là màu xanh nhạt bắt đầu trở nên vô cùng trong suốt, tựa hồ giống như những nước hồ này thoáng cái đã bị tịnh hóa, toàn bộ tạp chất đều không còn, để cho người ta cảm thấy hết sức quỷ dị.

Lăng Tiếu nhìn rất nhiều tịnh thủy bao vây lại đây, mí mắt nhảy lên không ngừng, thiên châu ở trong thức hải của hắn cũng là phát ra dị động, tựa hồ giống như gặp được cường địch.

Loại cảm giác gặp gỡ với đồng loại bản nguyên năng lượng này không giống nhau, gặp gỡ đồng loại bản nguyên năng lượng là một loại tham lam cực độ hấp thu, nhất là địch ý mà Si mị lam hỏa châu phát ra cực độ nồng đậm, cũng có một loại cảm giác muốn xông ra thức hải chiến đấu với địch nhân.

- Chẳng lẽ là... Thiên châu Thủy thuộc tính!

Con ngươi của Lăng Tiếu hơi co lại lẩm bẩm kinh hô.

- Không sai, Lăng huynh ngươi hẳn cũng có Thiên châu, hơn nữa hẳn là Thiên châu Hỏa thuộc tính đi, đem uy lực của nó đánh ra đi, bằng không... Một trận chiến này ngươi tất bại không nghi ngờ!

Vũ Bất Phàm tương đối tự tin mà nói.

Trong rất nhiều võ giả ở không xa có không ít người có thực lực cường đại, thính lực của bọn họ bất phàm, cách xa nhau rất xa đều nghe được đối thoại của hai người, từng người đều lộ ra vẻ hâm mộ đố kỵ.

- Khó trách... Khó trách những Thủy lực lượng này đều vì hắn sử dụng, nguyên lai là có Thiên châu Thủy thuộc tính a!

- Vũ Bất Phàm thật sự là cơ duyên tốt a, mỗi một khỏa thiên châu đều là vạn năm khó thấy một lần, cư nhiên lại bị hắn tìm được một khỏa, xem ra trận chiến lần này hắn tất thắng không nghi ngờ rồi!

- Không, Lăng Tiếu kia thật giống như thân mang thiên châu, hẳn là Hỏa thuộc tính, từ xưa thủy hoa khó dung, hai người thực sự là túc địch trời sinh

a!

- Rốt cuộc bắt đầu liều mạng rồi, lúc này dễ nhìn rồi, nếu là hai bọn họ lưỡng bại câu thương, vậy liền có kịch hay để xem!

Mỗi một khỏa thiên châu đều là vô cùng khó gặp, từ xưa tới nay, Thiên châu xuất hiện qua ở bên trong Trung vực chỉ là hơn mười khỏa, người có mỗi một khỏa đều tằng là nhất phương đại năng, bọn họ đều có lực lượng quỷ thần khó lường.

Bất kỳ một gã võ giả nào có được đều nhất định có thể bước lên một cái đại đạo rộng tãi, tiền đồ vô hạn!

Bọn họ biết Vũ Bất Phàm cùng Lăng Tiếu đều có thiên châu, bọn họ không có nửa điểm tham lam đó là tuyệt đối không thể nào.

Không ít người trong bọn họ nội tâm đều động một chút tâm tư rồi!

Lăng Tiếu hưng phấn nói:

- Đúng vậy, ta xác thật có thiên châu Hỏa thuộc tính, vốn là ta không dùng tới nó, là vì không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, hôm nay ngươi nếu cũng có thiên châu, ta đây có thể buông tay chiến một trận rồi, hi vọng chớ để ta thất vọng mới tốt!

Lăng Tiếu bất kể là cùng Viên Chiến Thiên hoặc là Vũ Bất Phàm đối chiến hắn cũng không sử dụng lực lượng của thiên châu cùng lực lượng của tinh thần lực, bởi vì hai loại lực lượng này đều giống như là ăn gian, có thể miểu sát đối thủ, để cho hắn thắng mà thẹn.

Đương nhiên đối đãi với địch nhân thì là khác biệt rồi.

Hôm nay Vũ Bất Phàm nếu cùng hắn đồng dạng thân có thiên châu, vậy hắn sử dụng lực lượng của thiên chây cũng không có cái gì là không công bằng.

- Lời này hẳn là ta nói với ngươi mới đúng, thiên hỏa của ngươi nhất định sẽ bị Cực hóa thiên thủy của ta dập tắt!

Vũ Bất Phàm hết sức kiên định mà nói.

- Cực hóa? Đó gọi là Cực hóa thiên thủy châu đi, không biết là có uy lực gì!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, lực lượng của thiên hỏa lấy hắn làm trung tâm bắt đầu phóng ra.

- Tới đi, để ta đem thiên hỏa của ngươi dập tắt!

Vũ Bất Phàm nói một tiếng, trong tay nhiều ra một thanh bạch sắc trường kiếm, trường kiếm khẽ huy vũ một chút, giống như là hạ lệnh, hồ nước ở bốn phía bị tịnh hóa hướng về phía Lăng Tiếu chấn áp mà đến.

Không khí ở bốn phía đều bị bài trừ đến sạch sẽ, một cỗ vị đạo hít thở không thông để cho Lăng Tiếu cảm thấy chút ít cảm giác áp bách.

Lăng Tiếu cũng là bắt đầu tận tình phóng thích lực lượng thiên hỏa,d dối kháng với những bạch thủy nghênh mặt mà đến kia.

Tư tư! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Thiên thủy cùng thiên hỏa vừa mới tiếp xúc lập tức phát ra từng đạo thanh âm chói tai.

Bất quá những thiên thủy này tựa hồ cũng không thể thoáng cái đem thiên hỏa dập tắt, ngược lại còn bị bốc hơi không ít.

Vũ Bất Phàm thấy tình huống này thần sắc biến đổi, hắn kinh hô:

- Đây... Đây là không thể nào, Cực hóa thiên thủy của ta hẳn là có thể dập tắt bất kỳ thiên hỏa nào, nhấn chìm vạn vật mới đúng, làm sao không thể dập tắt được thiên hỏa của ngươi!

Lăng Tiếu cùng phát hiện ra tình huống này, hắn suy tư một chút cười to nói:

- Ha ha, lực lượng thiên thủy của ngươi dù có thể khắc chế bất kỳ lực lượng Hỏa thuộc tính nào, nhưng mà lực lượng thiên thủy châu của ngươi tựa hồ có chút chưa đủ a, so sánh với thiên châu của ta còn kém một chút, muons diệt thiên hỏa của ta căn bản là làm không được!

Thiên châu cũng phân ra đẳng giai, thiên châu có thời gian tồn tại càng dài, bổn nguyên lực lượng hấp thu được càng nhiều, vậy đẳng giai khẳng định càng cao, năng lượng cũng là phát ra càng kinh khủng thuần túy.

Thiên thủy châu của Vũ Bất Phàm là có thể khắc chế Hỏa thiên châu bình thường, đó là đang so sánh với ngang hàng mà thôi, một khi gặp gỡ phải Hỏa thiên châu có đẳng giai cao hơn, nó nhưng là không khắc chế được.

Si mị lam hỏa châu của Lăng Tiếu nhưng là dung hợp hơn phân nửa bổn nguyên lực lượng của Kim Liệt U Châu, mà Kim Liệt U Châu vốn chính là một khỏa cao giai thiên châu trường tồn rất nhiều vạn năm rồi, năng lượng của nhị châu dung hợp, Si mị lam hỏa châu hiện tại đương nhiên cũng là tiến giai cường đại hơn nhiều.

Đây cũng mới là nguyên nhân thực sự để cho Thiên thủy châu của Vũ Bất Phàm không khắc chế được.

Bất quá Si mị hỏa diễm muốn đem Cực hóa thiên thủy này toàn bộ đốt đến bốc hơi sạch sẽ cũng không phải là thoáng cái có thể làm được.

Bởi vì thủy khắc hỏa, là định luật vĩnh viễn không thay đổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1299 - Ngũ Hành Chi Thể, Hỗn Độn Thế Giới!

- Xem ra, muốn dựa vào lực lượng của thiên châu đánh bại ngươi là không thể nào, vậy thì để ngươi kiến thức thế giới lực của Vũ Bất Phàm ta đi!

Vũ Bất Phàm thần sắc nghiêm túc lên, thế giới lục bắt đầu thôi diễn ra.

Sau khi mọi người thấy thế giới lực của hắn, mỗi một người đều là kinh hãi vô cùng, Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ!

Lực lĩnh ngộ gần như yêu nghiệt chú định hắn đối với một đường tu luyện có lợi ích cực lớn, tiến giai so với người bình thường phải mạnh hơn nhiều lắm.

Hắn vì cái gì có được loại thiên phú lĩnh ngộ mà thường nhân không có này?

Kỳ thật, đây cùng với thể chất của hắn có quan hệ rất lớn!

Ở trên đời này người biết thể chất của Vũ Bất Phàm căn bản không có mấy, trừ mấy người cao tầng của Linh Vũ các ra, người khác căn bản không biết, cho dù là rất nhiều trưởng lão hoặc sư huynh đệ bên trong Linh Vũ các của hắn cũng không biết.

Khang Lam thân là đệ tử chân truyền lại là một người biết rõ nội tình trong số những người này.

Đương nhiên không phải là bởi vì thân phận của hắn đặc thù mà biết được, đó là sư phụ hắn một lần tình cờ lỡ miệng nói ra.

- Có thể để sư đệ thi triển thế giới lực của hắn, Lăng Tiếu ngươi chết cũng đủ

để tự ngạo ròi!

Khang Lam mở miệng âm u nói, trong mắt phảng phất thấy được Lăng Tiếu chết ở trên tay sư đệ hắn rồi.

Thể chất của Vũ Bất Phàm rốt cuộc là gì?

Thế giới lực của hắn thi triển ra lại vì sao để cho tất cả mọi người chấn kinh ngây người lên.

Chỉ thấy quanh thân Vũ Bất Phàm bắt đầu hiện lên ngũ thải hà quang, Kim, Thanh, Lam, Hồng, Hoàng năm loại sắc àu này lộ ra chói mắt vô cùng.

Mà năm loại sắc màu này lực lượng mỗi một cái tương hỗ lẫn nhu hòa lẫn nay, hình thành một cái thế giới lực khác biệt!

Phong mang của Kim sắc bén, sinh cơ của Mộc bừng bừng, liên miên của Thủy nhu hòa, cuồng bạo của Hỏa bộc phát, vạn quân của Thổ hậu thực!

Năm loại lực lượng bất đồng ở trong thế giới lực của hắn triển hiện ra, giống như là trở về với lúc thiên địa sơ khai, lúc tạo thành thế giới Hỗn Độn mênh mông.

Giống như là một mảnh tinh không hoang vắng, từng điểm tinh thần thiể thước không ngừng; lại như cùng một phiến thương vũ sâu sắc mà du dương, mang theo thôn thiên diệt thế, để người cảm thấy mênh mông vô biên.

- Cư nhiên là Ngũ hành chi thể, là Ngũ hành chi thể mà mười vạn năm cũng khó có thể xuất hiện, khó trách a... Khó trách Linh Vũ các muốn đem hắn làm các chủ đời sau để bồi dưỡng, tương lai của hắn tuyệt đối sẽ có năng lực vấn đình truyền thuyết, thậm chí vượt xa bọn họ cũng không nói chơi!

- Ngũ hành chi thể, đây cũng là Ngũ hành thế giới chi lực sao, cảm giác thật là đặc biệt, để ta cảm thấy dường như thật nhỏ bé.

- Không, thượng cổ ghi chép, Ngũ hành chi thể tất hiện Hỗn Độn chi giới, thế giới lực của Vũ Bất Phàm hẳn xưng là Hỗn Độn thế giới lực, có nói có uy năng quỷ thần khó lường! Đây là thế giới lực đã đạt tới tuyệt đỉnh hoàng giai.

- Hỗn Độn thế giới lực, đó không phải là lúc thiên địa sư khai, vạn vật sơ thành sao?

Rất nhiều võ giả đã từ trên bầu trời hạ xuống, bọn họ không phải là không muốn đứng cao hơn quan chiến, mà là bị uy thế dưới thế giới của Vũ Bất Phàm áp bách đến không thể không hạ xuống, uy năng mênh mông vô biên kia mang theo uy áp vô thượng để người ta khó có thể chịu được.

Lăng Tiếu cách Vũ Bất Phàm gần nhất cũng là bị thế giới lực này khiến cho kinh ngạc đến ngây người.

Hắn cùng Vũ Bất Phàm chiến đấu tới nay, Vũ Bất Phàm vẫn là dùng huyền kỹ Thủy thuộc tính công kích, hắn cũng một mực cho rằng Vũ Bất Phàm là võ giả Thủy thuộc tính.

Nhưng hôm nay xem ra, ý nghĩ của hắn là sai lầm đặc biệt lớn rồi!

Vũ Bất Phàm thân có Thủy thuộc tính là không sai, nhưng mà hắn còn thân có bốn loại thuộc tính khác là Kim, Mộc, Hỏa, Thổ, hơn nữa bốn loại lực lượng này cùng Thủy thộc tính vẫn cực độ thăng bằng, rất rõ ràng đều đạt tới trình độ trăm phần trăm thuần thuộc tính.

Đây rõ ràng là Ngũ hành chi thể, cũng xưng là Hỗn Độn chi thể!

Đây là một loại thể chất cường đại nhất thế gian, là thể chất mà mười vạn năm cũng khó thấy được, chỉ cần không chết sớm, thành Thánh là tất nhiên, mà có tư nguyên tốt thì bước lên Thần cảnh trong truyền thuyết cũng không phải là cái gì khó khăn!

Loại thể chấy này là năm loại thuộc tính cơ bản Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tạo thành, cùng năm loại thuộc tính chi thể kia của Lăng Tiếu rất không giống nhau.

Chỉ luận thể chất, một điểm này Lăng Tiếu là không bằng Vũ Bất Phàm, ở trên con đường tu luyện, Vũ Bất Phàm so sánh với Lăng Tiếu đều muốn bằng phẳng nhiều lắm.

Con đường tu luyện của hắn cơ hồ không có bình cảnh gì có thể nói, chỉ cần không ngừng tích lũy lực lượng, phương diện lĩnh ngộ căn bản không cần nghĩ nhiều, tương đối dễ dàng là có thể tiến giai rồi.

Mà Lăng Tiếu nếu như không có tam đại dị vật cùng với rất nhiều cơ duyên gia thân, hắn cũng tuyệt đối không thể lấy được niên kỷ này mà đi tới cảnh giới cường đại như vậy.

Huống chi Vũ Bất Phàm không phải là loại hoa cỏ được nuôi dưỡng ở bên trong phòng, hắn từ nhỏ càng không ngừng khiêu chiến mài luyện chính mình, kinh nghiệm chiến đấu kia một chút cũng không thua Lăng Tiếu.

Một cái thể chất vô song, còn có tâm tính càng thêm kiên nhận so với thường nhân, người như vậy không cường đại, vậy trên đời này liền không có người cường đại rồi.

Thuận theo thế giới lực của Vũ Bất Phàm dần dần thôi diễn ra, trong không gian thâm thủy mênh mông truyền đến từng đạo tiếng tê hống.

Những thanh âm này tràn đầy khí thế cổ lão, uy nghiêm, hạo đãng, hơn nữa mỗi một đạo thanh âm truyền đến là hoàn toàn bất đồng.

Ngay lập tức năm đầu thú ảnh có thân hình khác nhau xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Đây cư nhiên là Chân Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Hỗn Độn, năm loại Viễn cổ thần thú thú ảnh từ lúc khai thiên tích địa!

Năm loại thần thú lại lấy quy ảnh của Huyền Vũ khổng lồ kia ở giữa, còn lại tứ đại thần thú phân ra bốn góc, đại biểu cho năm loại thuộc tính lực lượng của Vũ Bất Phàm.

Thanh Long thuộc Mộc, Chu Tước thuộc Hỏa, Huyền Vũ thuộc Thủy, Bạch Hổ thuộc Kim, Hỗn Độnthuộc Thổ, các loại mang theo thần thú uy áp nồng đậm.

Năm loại thần thú hư ảnh này mặc dù không có ngưng thực đến chân thật giống như Chân Long cùng với Kỳ Lân hư ảnh của Lăng Tiếu, nhưng mà chúng nó cùng nhau xuất hiện, lại mang theo vị đạo Viễn cổ hồng hoang, để cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

- Ngưng tụ thành ngũ đại thần thú, thực sự là đủ cường hãn!

Lăng Tiếu liếm môi một chút lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu cũng không bởi vì Vũ Bất Phàm bày ra thế giới lực cường đại mà cảm thấy khủng hoảng, ngược lại là một vẻ mặt cực độ hưng phấn, hắn cũng là một người cực độ hiếu chiến!

- Lăng huynh, ngươi còn chưa chuẩn bị chiến còn đợi đến lúc nào!

Vũ Bất Phàm ở phía sau ngũ đại thần thú, cầm trường kiếm trong tay, một bọ dáng quân lâm thiên hạ nói.

Lúc này hắn cùng với bộ dạng lúc bình thường lại là khác biệt như trời với đất, khí độ thượng vị giả kia triển hiện không thể nghi ngờ!

- Vũ huynh quả nhiên là cường hãn, liền dựa vào thế giới lực này liền để người khác mở rộng tầm mắt!

Lăng Tiếu tán dương nói.

- Lăng huynh quá khen, chắc hẳn thế giới lực của ngươi cũng có chỗ bất phàm, hi vọng đừng để ta thất vọng mới tốt!

Vũ Bất Phàm nhàn nhạt nói, trong ánh mắt lại là nhiều thêm vẻ cao ngạo.

Dáng vẻ lúc bình thường bình tĩnh thong dong, bình dị gần gũi kia của hắn đều là đang tu luyện tâm tính, mà hắn hôm nay lộ ra mới là cảm giác tự ngạo cùng ưu việt tự thân hắn có!

Thế giới lực này của hắn được sư phụ bình là thế giới lực độc nhất vô nhị, là thế giới lực cường đại nhất, hắn cũng biết chỗ bất phàm của thế giới lực chính mình, hắn từng trảm sát qua hai tên Đế giai cũng không có để cho hắn nghiêm túc thôi diễn ra thế giới lực như thế này, tối đa cũng chỉ là thi triển Thủy thế giới lực mà thôi.

Bởi vì Ngũ hành thế giới lực của hắn nhưng là có thể tùy ý chuyển đổi được.

- Vậy Vũ huynh cần phải coi trọng rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1300 - Ngũ Hành Chi Thể, Hỗn Độn Thế Giới! 2

Lăng Tiếu sâu kín đáp ứng một tiếng, Lưu ly long lân chiến giáp bắt đầu gia thân, Kim Long Thương cũng trong nháy mắt xuất hiện ở trên tay, khí thế đáng sợ cũng bắt đầu tiêu thăng lên.

Một mảnh Hoang cổ thế giới xuất hiện ở trước mắt mọi người, một cỗ khí tức man hoang trong nhắt mắt tràn ra khắp mọi nơi.

Thế giới độc lập rộng rãi, nhất thụ nhất hoa nhất thảo lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng truyền đến từng đạo tiếng thú hống, chấn mở trong một phiên thiên địa này, khí tức mênh mông bàng bạc kia tràn đầy uy nghiêm.

- Đây... Đây lại là thế giới lực gì, làm sao giống như là một thế giới chân chính?

- Không biết, bất quá từ khí tức phát tán ra tựa hồ so với Hỗn Độn thế giới của Vũ Bất Phàm không kém bao nhiêu a!

- Chẳng lẽ đây là thế giới chi lực tạo vật, làm sao mà mới nghe thấy lần đầu cũng mới nhìn thấy lần đầu a!

- Nhìn đến thì không kém, chỉ là so với Hỗn Độn thế giới lực cường đại nhất hẳn vẫn có chút cách biệt đấy!

Rất nhiều võ giả cũng kinh ngạc về sự bất phàm thế giới lực của Lăng Tiếu, nhưng mà bọn họ vẫn là coi trọng Hỗn Độn thế giới lực của Vũ Bất Phàm hơn, bởi vì đây chính là đỉnh cấp Hoàng giới mà ở thượng cổ cũng khó thấy được a!

Uy năng mà nó triển hiện ra đã sớm trải qua lịch sử chứng kiến, không ai hoài nghi uy lực vô thượng của nó.

Vũ Bất Phàm nhìn thế giới lực của Lăng Tiếu, trong con mắt cũng là lướt qua vẻ lạ lùng.

Không cần nghĩ hắn cũng đoán được thế giới lực của Lăng Tiếu khẳng định bất phàm, nhưng mà tận mắt nhìn thấy lại càng để cho hắn cảm thấy ở ngoài ý liệu.

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể thôi diễn ra thế giới lực như vậy, xem ra Bất Phàm lần này sẽ không phải thất vọng mà về rồi!

Vũ Bất Phàm cười mỉm nói.

- Ha hả, ngươi ngược lại là tự tin, trò vui hiện tại mới bắt đầu, tới đi, ngươi cũng chớ để ta thất vọng mới tốt!

Lăng Tiếu cười một tiếng nói.

Đối quyết thế giới lực của hai người rốt cuộc bắt đầu ở một khắc này.

Đây cũng là tỉ thí trực tiếp phân ra thắng bại rồi.

Hai đại thanh niên cao thủ thôi diễn ra thế giới lực hướng về phía đối phương oanh tới.

Uy năng cường đại như vậy có thể so với đại phương thế giới của Đế giai, bầu trời ở trên hồ ước đều bị bao phủ rồi.

Hỗn Độn thế giới lực của Vũ Bất Phàm bắt đầu phát uy, đầu tiên làHỗn Độn thần thú mở to cái miệng lớn trực tiếp đem những cây cối hoa cỏ kia của

Lăng Tiếu cắn nuốt cào, cái miệng to lớn của nó giống như không có vật gì không thể nuốt, hiển lộ ra thiên phú thần thông thôn phệ của nó!

Hỗn Độn hào xưng là thần thú ngay cả trời đều có thể thôn phệ, là một loại thần thú quỷ dị nhất thời viễn cổ, từng một lần trở thành thủ lĩnh của rất nhiều thần thú.

Chỉ là bởi vì năng lực sinh sản của nó lại là kém cỏi nhất trong rất nhiều thần thú, đây cũng mới dẫn đến vị trí của nó dần dần hạ xuống.

Nhưng mà không ai dám hoài nghi năng lực thôn phệ vô thượng của bất kỳ một con Hỗn Độn thần thú nào.

Lăng Tiếu bị uy lực của con Hỗn Độn thần thú này làm cho sợ hãi kêu to một tiếng, mới vừa tiếp xúc một cái, thế giới lực của hắn lập tức bị tiêu giảm không ít, một phần ba thế giới lực bị cắn nuốt rồi.

- Ha ha, Thế giới lực của Lăng Tiếu tựa hồ còn kém một chút a!

Vũ Bất Phàm cười sang sảng nói.

Mới bắt đầu liền lực áp Lăng Tiếu, tâm tình của hắn cũng là hết sức sảng khoái, đem buồn bực vì thất bại quyền chưởng tỉ thí mới vừa rồi thở ra một ngụm!

- Thật sao, vậy ngươi liền thử một chút một loại uy lực khác như thế nào đi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, ý thức động một cái, trong Hoang Cổ thế giới lập tức chợt hiện lên từng tòa băng sơn khổng lồ hướng về phía Hỗn Độn thần thú kia nghiền áp mà đi.

Những băng sơn này bốn phía còn tràn đầy từng đạo băng thú sắc bén như

đao.

Không biết sau khi Hỗn Độn thần thú này nuốt vào sẽ có cái hậu quả gì?

Hỗn Độn thần thú mang theo bộ pháp cồng kềnh, cái miệng khổng lồ kia chảy ra từng đạo nước bọt, trong tròng mắt thật nhỏ kia thấy lấy từng tia tinh mang, phảng phất một điểm cũn không sợ những băng sơn này áp xuống.

Sưu sưu!

Cái miệng lớn của Hỗn Độn thần thú trong nháy mắt mở rất to, hấp lực cường đại đem băng sơn nghiền áp mà đến kia hấp thu vào.

Mấy chục tòa băng sơn kia giống như là thức ăn lại một lần đều bị Hỗn Độn thần thú nuốt vào, thân thể của nó cũng trong nháy mắt bàng trước ra rất to, lộ ra vẻ sưng phồng không chịu nổi, phảng phất đều có dấu hiệu phá khai ròi.

- Ta xem ngươi ăn như thế nào mà không chết!

Lăng Tiếu thấy thế mừng rỡ, ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Nhưng mà sau một khắc lại để cho hắn kinh ngạc ngây người.

Chỉ thấy sau khi cái bụng kia của Hỗn Độn thần thú trướng đến một trình độ nhất định, trong nháy mắt co rút về, giống như là ở trong nháy mắt liền tiêu hóa xong mấy chục tòa băng sơn kia, còn đánh ực một cái, tựa hồ giống như vừa mới ăn no.

- Đây... Đây là cái đồ chơi gì a, ăn như vậy cũng không nổ tung!

Lăng Tiếu thất thố mà kinh hô.

- Ha hả, ngươi quá khinh thường thiên phú thần thông của thần thú rồi, Hỗn Độn không có vật gì mà không thôn phệ, có thể nuốt tận thiên hạ vạn vật, Lăng huynh ngươi bại cho ta đi!

Vũ Bất Phàm hết sức tự ngạo cười nói.

Ngay lập tức, Hỗn Độn thần thú nhẹ nhàng đạp đi, cả thân thể tròn tròn hướng về một cái vị trí phía trước, miệng rộng lại một lần nữa bắt đầu cắn nuốt thế giới lực của Lăng Tiếu.

Trong nháy mắt thế giới lực của Lăng Tiếu vừa mới viên mãn trở lại lại một lần nữa bị cắn nuốt không ít, nó giống như là cái động không đáy, bất kỳ cái gì cũng đều nuốt vào.

Hiện tại Vũ Bất Phàm còn có tứ đại thần thú khác chưa động hủ, Lăng Tiếu liền bắt đầu có chút lo lắng rồi.

Võ giả quan chiến ở xa xa đều là từng người đỏ mắt lên.

Nhìn ánh mắt của bọn hắn đều là nhận thấy Vũ Bất Phàm là tất thắng không thể nghi ngờ rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1301 - Va Chạm Giữa Đỉnh Cấp Hoàng Giới.

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1301: Va chạm giữa đỉnh cấp Hoàng giới.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

- Bản thân ta thật muốn nhìn một chút ngươi thật là cái gì cũng có thể thôn phệ hay không!

Lăng Tiếu cắn răng kinh quát một tiếng, thân ảnh cấp tốc lui lại, thế giới lực lần nữa bắt đầu phát sinh biến hóa.

Một phiến thiên địa tựa hồ trở nên vô cùng hắc ám xuống, từng đạo cụ phong âm lãnh vô cùng bắt đầu cuồng thổi lên.

Vù vù!

Hắc phong cường đại mang theo khí tức khiến người sợ hãi bắt đầu tàn sát bừa bãi lên.

Trong phương thiên địa này tựa hồ đều vì đó mà biến sắc, hồ nước cũng là bị hủ thức đến biến thành màu đen rồi, không ít đều bị tịch quyển lên, văng tứ tung khắp nơi.

- Này.... Thế giới lực này của Lăng Tiếu lại còn có hậu chiêu? Hắc... Hắc phong này là cái gì? Chẳng lẽ hắn thân có Ám thuộc tính sao?

- Không, hẳn là Phong, Ám hai loại thuộc tính, hơn nữa Băng thuộc tính, Hỏa thuộc tính, Kim thuộc tính cùng với Mộc thuộc tính mà hắn trước đây vừa mới thi triển ra, hắn.... Hắn không phải là có sáu loại thuộc tính sao, đây... Đây làm sao có thể được!

- Đây không phải là Ám thuộc tính, hẳn chỉ là Phong thuộc tính, một loại phong kình đặc biệt mà thôi, uy lực chỉ sợ không kém a!

- Bất kể mạnh như thế nào, muốn chiến thắng ngũ đại thần thú chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

Hỗn Độn thần thú là không sợ cái gì đến cả, đem hắc sắc cụ phong đáng sợ kia nhất nhất hấp thu vào.

Nó xác thật đem hắc sắc cụ phong kia hấp thu, mà lần này lại là phát sinh một chút biến hóa, nó tiêu hóa những cụ phong kia tựa hồ xuất hiện tình huống tiêu hóa bị rối loạn.

Thân thể nó bắt đầu có chút thu súc lại, miệng rộng của nó mở ra, từng cỗ hắc sắc vụ khí bị phun ra ngoài.

Vũ Bất Phàm nhíu lông mày một chút, hét lớn:

- Lăng huynh quả nhiên lợi hại, bất quá trò hay còn ở phía sau, tứ tượng lên hết cho ta!

Vũ Bất Phàm rốt cuộc bắt đầu vận dụng toàn lực rồi.

Chỉ thấy bên trong thế giới lực của hắn, bốn đầu thần thú còn lại trong lúc

nhất thời cùng xuất trận rồi.

Thanh Long gào thét, Long châu chợt hiện; Chu Tước giương cánh, vũ linh tật xạ; Huyền Vũ chiến động, thủy triều dũng động; Bạch Hổ kinh khiếu, sát ý oai nghiêm!

Tứ đại thần thú tề xuất, khí tức viễn cỗ lan tràn ra khắp nơi, sát ý đằng đằng tràn đầy tứ phương!

Lăng Tiếu cũng là ở một khắc này hỏa lực toàn bộ khai ra, sát chiêu của hắn ẩn tàng trong Hoang Cổ thế giới cũng một lần này chợt hiện ra!

Chỉ thấy vô số thụ đằng bằng đầu lan tràn sinh trưởng, vô số băng thứ tề xuất, một đầu Lang Vương chợt hiện ra con mắt thứ ba, phảng phất có thể để cho hết thảy đều yên lặng xuống, một con Kim Long vô thượng từ thiên không mà hạ xuống, một đầu Kỳ Lân thành thánh từ trong sơn nhạc nhảy ra, trong phiến thế giới tươi tốt này còn thổi qua hắc sắc cụ phong, còn có từng tòa hỏa sơn áp súc lấy tử sắc hỏa diễm, giống như là hỏa tiễn đồng thời oanh xuất ra.

Thế giới lực của Vũ Bất Phàm là hồi quy Hỗn Độn, ở lúc thiên địa sơ khai, mà thế giới của Lăng Tiếu lại là thế giới tươi mới ở Hoang cổ vạn vật tranh minh.

Hai loại thế giới lực đều có chỗ độc đáo, tất cả đều có uy năng kinh thiên động địa.

Hai loại thế giới đối oanh lại với nhau, phát ra từng đạo tiếng chợt minh vang lên không ngừng.

Trên thiên không mấy ngàn thước càng là bị chấn khai ra, quang mang thuộc tính nhieuf mày ở phương thiên địa này nở rộ ra rực rỡ, lộ ra vẻ duy mỹ dị

thường vô cùng.

Võ giả ở bên trên hồ đã là lại thối lui tiếp, sợ chiến đấu của hai người bị tai bay vạ gió.

- Con mẹ nó, quá biến thái rồi, Lăng Tiếu kia lại cũng có thể ngưng tụ thành thần tú, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Không hổ là đệ tử của Tà Đế, lại có thể có lực chiến với Hỗn Độn chi thể một trận, cho dù thua cũng là dù bại mà vinh a!

- Thế giới lực của bọn họ đã vượt xa đại phương thế giới lực của Huyền Đế bình thường rồi, khí tức Hoang cổ này thật kinh khủng.

- Lão quái vật thế hệ trước không ra, thiên hạ này chú định là của hai người bọn họ rồi, trận chiến này đúng thật là đại khai nhãn giới.

Rất nhiều võ giả đều nhịn không được kinh hô lên, trong thần sắc của bọn họ cũng tràn đầy vẻ tôn sùng, đó là một loại sùng bái chi ý đối với cường giả phát ra từ nội tâm.

Viên Chiến Thiên ở trong một góc đã không nhịn được đem chiến ý của mình phát tiết ra rồi, hắn còn thiếu chút nữa không nhịn được mà gia nhập vào trong vòng chiến.

Mà những người hướng tới Lăng Tiếu mà đến kia, từng người cũng là tâm kinh không dứt.

Bọn họ đều đang may mắn không có mạo muội ở trước trận chiến mà tiến hành tiệt sát Lăng Tiếu, bằng không kết cục của bọn họ có thể nghĩ rồi.

Hoàng cấp thế giới lực đáng sợ, lại nhìn sát chiêu xuất ra tầng tầng không

dứt kia đủ để cho bọn họ giao ra cái giá thật lớn rồi.

Thế giới lực của hai người đụng vào nhau, đều cảm thấy tinh thần thức hải của riêng mình tạo thành chấn động cực lớn.

Thế giới lực là do lực lượng bản thân cùng tinh thần lực của võ giả làm cầu nối mà thôi diễn ra, khi lực lượng thụ phải trùng kích cực đại thì bản thân võ giả cũng là có cảm ứng nhất định.

Ngũ đại thân thú của Vũ Bất Phàm có các loại thiên phú thần thông, uy năng vô biên; mà Lăng Tiếu cũng có thần thú, số lượng dù ít nhưng mà lại có thiên hỏa cùng âm sát tử khí hai loại lượng lượng có lực phá hoại kinh khủng tương trợ, cũng cùng thế giới lực của Vũ Bất Phàm chống đỡ lên.

Hai loại thế giới lực đều có thể so với đỉnh cấp hoàng giới, tinh thần cảm ứng lực tiêu hao cũng là cực lớn.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu tự nhân là cực độ biến thái rồi, nhưng mà Vũ Bất Phàm tựa hồ cũng không coi là kém.

Hoàng giới của hai người đối oanh suốt ba ngày, riêng của mình đều không áp được đối phương, tạo thành cục diện bế tắc.

Hồ nước trong phương thiên dịa này cơ hồ đều bị muốn oanh sạch rồi.

- Lăng Tiếu này tại sao có thể là đỉnh cấp Hoàng giới được, thần thú hắn ngưng tụ thành uy lực so với ta còn muốn cường đại hơn, chẳng lẽ hắn thấy qua Chân Long cùng Kỳ Lân thần thú chân chính hay sao?

Vũ Bất Phàm trong lòng lo lắng thầm nghĩ nói.

Trán của hắn bây giờ đã tràn đầy mồ hôi rồi, lực lượng tiêu hao đã là cực

lớn, lại tiếp tục như vậy nữa hắn sợ rằng khó có thể duy trì thế giới lực.

Tình huống bên phía Lăng Tiếu thì tốt hơn nhiều, tinh thần lực cùng lực lượng căn cơ của hắn nếu so với Vũ Bất Phàm càng thêm tràn đầy, còn không có hiện ra trạng thái chống đỡ hết nổi.

- Chỉ cần lại duy trì một ngày, thế giới lực của hắn tất phá!

Lăng Tiếu híp mắt lại, ở trong lòng thầm hô nói.

Ở dưới công kích không sử dụng tinh thần lực, Lăng Tiếu phát giác ra thực lực của Vũ Bất Phàm này cũng không kém hơn, hắn cũng bắt đầu xem lại nội tâm tư tưởng của mình rồi.

Những năm nay trôi qua thuận buomf xuôi gió khiến cho hắn quá mức tự ngạo rồi, để cho hắn xem thường đối thủ cùng giai.

Hôm nay khiêu chiến của Vũ Bất Phàm vừa lúc gõ tiếng chuông cảnh tỉnh cho hắn, để hắn ý thức được chính mình thủy chung còn chưa phải là tồn tại thiên hạ vô địch thủ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1302 - Thắng Bại Thảm Liệt.

Lúc này, Vũ Bất Phàm tựa hồ không nhịn được, thân hình của hắn bắt đầu lướt đi, thánh kiếm trong tay hướng về phía Lăng Tiếu huy trảm lại.

Hắn biết thế giới lực của mình đánh không được, vậy muốn thắng chỉ có nhìn sát chiêu của riêng mình rồi.

Ngũ hành kiếm kỹ thức thứ nhất Thủy Hỏa Giao Dung!

Một thủy một hỏa hai cỗ năng lượng bất đồng tương hỗ lẫn nhau, mang theo sát khí lẫm liệt xé rách không gian hướng về phía Lăng Tiếu trảm tới.

- Không nhịn được rồi sao? Vậy chính hợp với ý của bản thiếu gia!

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, cũng mang theo Kim Long Thương xuất kích ròi.

Phách Long thương quyết thức thứ nhất Phách Long Hàng Thế!

Một con kim sắc long vương uy mãnh giống như phá không mà ra, mang theo lực lượng bàng bạc nghênh đón lực lượng kiếm khí thủy hỏa hợp kích kia.

Oanh long!

Cường chiêu va chạm phát ra tiếng oanh hưởng kịch liệt, vô số năng lượng văng tung tóe lên.

Hai người khống chế lấy thế giới lực cắn nuốt lực lượng của đối phương, lại kịch liệt đấu lại với nhau.

Ngũ Hành kiếm kỹ của Vũ Bất Phàm cũng là một loại cao giai huyền kỹ khó tìm, cùng lực lượng của hắn cực độ phù hpwj, uy lực đánh ra một điểm cũng không thua kém Phách Long thương quyết của Lăng Tiếu.

Môt người cầm kiếm, một người cầm thương đánh đến thiên hôn địa ám, thảm liệt vô cùng.

Cuối cùng thế giới lực của hắn người đều bỏ qua rồi, chỉ dựa vào huyền kỹ cường đại của riêng mình đánh giết.

Kinh nghiệm chiến đấu của hai người đều là phong phú giống nhau, chiến lực lại là tương đương, riêng mình đều bị cường chiêu của đối phương đả thương.

Ngũ thải hộ giáp kia trên người Vũ Bất Phàm đã hư nát, trên người nhiều hơn từng cái vết thương máu chảy đầm đìa, mà lưu ly long lân chiến giáp của Lăng Tiếu cũng không tốt đi nơi nào, bị đánh rách ở các nơi, từng đạo kiếm ngân giống như con rết nhìn đến xúc mục kinh tâm vô cùng.

So đấu như vậy, huyết đấu như vậy, để tất cả đều nhiệt huyết sôi sục!

Mà chênh lệch giữa hai người cũng nhìn vào bản lĩnh chân chính cùng lực nhẫn nại của riêng mình.

Cũng không biết liều mạng bao lâu, hai người cơ hồ đã đạt tới cực hạn, chuẩn bị thi triển ra sát chiêu cuối cùng quyết phân thắng bại rồi!

- Có thể dem Vũ Bất Phàm ta bức đến một bước này, Lăng huynh ngươi không để cho ta thất vọng, nhưng mà một trận chiến này ngươi nhất định vẫn

là phải bại trận!

Vũ Bất Phàm nói với Lăng Tiếu, miệng mang theo huyết thủy rống lớn một tiếng, mãnh chiêu tối cường của hắn ở một khắc này oanh ra.

- Ha hả, lời này cũng chính là ta muốn nói với ngươi!

Lăng Tiếu cũng là toàn lực tụ kình, cũng không có ý định tránh né, một chiêu này liền muốn phân thắng bại rồi!

Ngũ Hành kiếm kỹ thức thứ bảy Hỗn Độn Diệt Thiên!

Phách Long thương quyết thức thứ bảy Nộ Long Cuồng Khiếu!

Một chiêu cường đại nhất của Ngũ Hành kiếm kỹ, Hỗn Độn Diệt Thiên!

TÙy tiện một đạo kiếm cương kiếm khí đều có thể liệt sơn đoạn hà, hủy thiên diệt địa, để cho người ta cảm thấy thương hải run rẩy, mênh mông vô cùng!

Đây ít nhất cũng phải là huyền kỹ Thánh giai trở lên, lại có lẽ đã là Thần kỹ đỉnh cấp cũng nói không chừng.

Mà Nộ Long Cuồng Khiếu bên phía Lăng Tiếu cũng là một chiêu uy mãnh nhất của Phách Long thương quyết.

Thương ảnh giống như là cột chống trời trong nháy mắt trùng kích mà lên, một đạo chân long bá đạo cuồng nộ phá thiên mà ra.

Kim Long gầm thét vạn lý giang hà, chỗ mà long thân khổng lồ đi qua, hết thảy đều bị chấn thành bột phấn, nó giống như là chúa tể của vạn vật, chấn hám đại địa, khí trùng sơn hà, hủy diệt hết thảy.

Hai đại cường chiêu đối oanh lại với nha, uy lực đáng sợ càng không ngừng chấn tán đi ra ngoài, bầy trời cũng muốn bị oanh phá, đại địa đều hơi dao động.

Võ giả đã lui được rất xa lại một lần nữa thối lui ra ngoài ngàn dặm, bọn họ chỉ thấy nơi xa càng không ngừng bắn ra quang mạc thuộc tính, căn bản không thấy rõ tình hình chiến đấu của hai người bên trong.

- Đây là huyền kỹ gì, chẳng lẽ đã đạt tới huyền kỹ hiếm gặp Thánh giai, bằng không tại sao có thể thi triển ra lực phá hoại đáng sợ như vậy?

- Bọn họ đều là người có bối cảnh, không có một chút cường chiêu sát phạt chân chính là không thể nào, chỉ là không nghĩ tới sẽ cường hãn đến trình độ này, sau trận chiến này, hai người bọn họ đều sẽ trở thành tiêu điểm bên trong Trung vực, tương lai đuổi thẳng tới nhân vật thiên kiêu của truyền thuyết a!

- Đúng vậy a, bọn họ bất kể là một phương diện nào đều là biến thái đến quá phận, dưới Huyền Đế đã khó tìm được đối thủ rồi.

- Rốt cuộc là ai thắng ai bại có thể biết được rồi, thật là để cho người ta chờ mong a!

Ánh mắt của rất nhiều võ giả càng phát ra sùng bái mù quáng rồi.

Hai người bọn họ bất kể là ai thắng ai bại, bọn học ũng sẽ trở thành nhân vật đại biểu cho một đời lĩnh quân mới của Trung vực!

Kim Long khí thế như hồng, hoành quét rất nhiều ngũ thải kiếm cương, nhưng mà ngũ thải kiếm cương kia lại là đem Kim Long trảm đến thân thể không còn lành lặn, giống như là kiếm trảm đồ long, ngũ thải kiếm cương cuối cùng vẫn là lực áp Kim Long thương ảnh.

- Lăng huynh, ngươi bại cho ta đi!

Vũ Bất Phàm lộ ra cuồng thái, cầm lấy bạch kiếm đại thế như thiên đem cường chiêu của Lăng Tiếu oanh tán, mang theo dư uy vô cùng cường hoành hướng về phía Lăng Tiếu thứ sát mà đến.

Lăng Tiếu cấp tốc rút lui, hắn cũng không dám lấy thân thể cứng rắn ăn một chiêu của Vũ Bất Phàm.

Bạch kiếm trong tay Vũ Bất Phàm nhưng là cao cấp Thánh khí, nhục thể của hắn nhưng là khó có thể chịu nổi a!

Chỉ là Vũ Bất Phàm bức đến quá gần rồi, mà kiếm cường đã sớm đem hắn bao phủ, để cho hắn khso có thể thi triển ra được thiên phú tốc độ của bản thân.

Người còn chưa chạy ra phạm vi bị oanh kích, Vũ Bất Phàm đã mang theo kiếm cương vô cùng ác liệt tập quyển lại.

- Nguy rồi!

Thần sắc Lăng Tiếu biến đổi, hắn xoay lên Kim Long Thương không ngừng ngăn cản.

Nhưng mà kiếm tráo giống như là không có chỗ nào không vào, càng không ngừng tê trảm lấy lưu ly long lân chiến giáp của hắn.

Từng đạo kim sắc huyết dịch không ngừng bay ra, cả người Lăng Tiếu đều là bị luân hãm bao phủ rồi!

Oanh long oanh long!

Năng lượng dư ba của Ngũ thải kiếm tráo cuối cùng là chiếm được thượng phong, chiêu so đấu này rất rõ ràng là Lăng Tiếu thua!

- Ha ha... Tạp chủng biết lợi hại của sư đệ ta đi, ta đã nói Thiên Tuyệt Hồ tuyệt đối là nơi táng thân của ngươi rồi!

Khang Lam ở một phương hướng khác lộ ra vẻ vô cùng cuồng nhiệt cười nói.

Lúc ở Phong Vân thành, hắn bị khí thế của Lăng Tiếu chấn đến hộc máu, hơn nữa còn là ở trước mặt nữ nhân mà chính mình theo đuổi, đó là sỉ nhục lớn nhất của cả đời hắn tới nay, cũng tạo thành một cái bóng ma cực đại cho hắn.

Hôm nay thấy Lăng Tiếu bị sư đệ của hắn oanh sát, tâm tình thực sự là vui sướng vạn phần!

Mà Viên Chiến Thiên ở một bên khác thì là lộ ra vẻ khó có thể tin, hắn thủy chung là không nghĩ tới Lăng Tiếu lại bại như vậy, đây từng là một người được hắn xem như là đối thủ duy nhất, trong lòng hắn vẫn mang theo ghi nhớ tổng có một ngày đem Lăng Tiếu đánh bại, tín niệm này ở trong lòng hắn vài năm, nhưng mà hôm nay lại có một loại cảm giác phá diệt.

- Không... Ngươi làm sao có thể bại được!

Viên Chiến Thiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, khí thế đáng sợ chấn đến bên cạnh đều rung chuyển lên.

Kỳ thật, nội tâm hắn cũng là đem Lăng Tiếu xem thành một bằng hữu có thể kết giao rồi, nhìn Lăng Tiếu thất bại bị giết, trong lòng hắn có một loại bi thương khó có thể nói rõ!

Trên bầu trời, quanh thân Vũ Bất Phàm tất cả đều là vết thương, tiên huyết chảy đầm đìa không ngừng, hắn mở miệng từng ngụm từng ngụm mà hô hấp, sắc mặt vô cùng tái nhợt, quanh thân cũng sớm tràn đầy mô hôi, kinh mạch cùng da thịt đều khẽ run rẩy lên, hiển nhiên hắn cũng là tiêu hao tất cả lực lượng, khó đề lên được nửa phần lực lượng nữa!

- Đã thắng rồi đi!

Vũ Bất Phàm nhìn mực nước của mặt hồ giảm nhiều lẩm bẩm nói.

Song đang ở lúc hắn chuẩn bị muốn đem thân thể mệt mỏi trọng thương rời đi, hắn đột nhiên cảm ứng được linh khí mỏng manh đang thong thả lưu động, mà phương hướng lưu động kia lại là hướng về dưới đáy hồ dũng mãnh lao tới.

Bỗng dưng, chỉ thấy gợn sóng trên mặt hồ thong thả phát tán ra ngoài, phảng phất giống như có dị vật gì đó xuất hiện ở dưới đấy hồ!

Vũ Bất Phàm nhẹ nhíu mày khẩn trương nhìn mặt hồ, huyền công càng không ngừng gia tốc khôi phục thương thế, trong lòng hắn có một cỗ dự cảm không rõ ràng, hắn thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Lăng Tiếu còn chưa chết?

Quả nhiên, một đạo bóng dáng xuất hiện ở dưới đáy hồ, đương nhiên chính là Lăng Tiếu bị oanh nhập xuống đó rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1303 - Thắng Bại Thảm Liệt. 2

Lúc này quanh người hắn tựa hồ có cái gì cách tuyệt ra, hồ nước ở bên cạnh đều không thể dính hắn một điểm nào, phảng phất đều giống như có ý thức tách ra.

Hắn còn chưa chết, nhưng mà bộ dạng lại là thê thảm vô cùng, trên thân thể trần trụi kia có từng đạo vết thương hung ác, mỗi một đạo đều có thể thấy bạch cốt, thậm chí là tạng phủ ở bên trong, quanh thân cơ hồ không có một khối thịt hoàn chỉnh, huyết nhân kia giống như là kim huyết nhuộm thành vô cùng kinh khủng dọa người.

- Con mẹ nó... Đem bản thiếu gia oanh đến thật thảm a, nhưng mà muốn đánh bại bản thiếu gia, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiếu vô lực nằm ở dưới đáy hồ gào thét một tiếng, vết thương trên khuôn mặt kia đặc biệt hiển lộ ra vẻ hung hãn.

Hắn gian nan giơ tay lên, một ngón tay giống như là cột chống trời dựng đứng lên, linh lực thuộc tính ở bên cạnh giống như là nhũ yến quy sào cấp tốc bay tới.

Từng điểm ngũ thải quang mang trên đầu ngón tay hắn bắt đầu ngưng tụ lên, một cỗ khí tức cường hãn trong nháy mắt lan tràn ra.

Rất nhiều võ giả cũng phát hiện ra dị trạng, lập tức nhanh chóng bay cao lên, hướng về phía đáy hồ nhìn lại, mọi người đều là kinh ngạc.

- Sẽ không đi, như thế mà cũng không chết, đây... Đây chẳng lẽ là bất tử tiểu

cường mệnh cách trong truyền thuyết!

- Thật giống như cốt đầu phủ tạng đều nhìn thấy rồi, huyết dịch kia thật kỳ quái, cư nhiên là màu hoàng kim, hơn nữa hồ nước ở quanh hắn lại không đem hắn bao phủ lại, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ hắn như vậy mà vẫn còn có năng lực nghịch chuyển, đây quá không có khả năng đi?

- Ta cũng bị biến thái của bọn họ kích thích điên lển ồi, bọn họ rốt cuộc là tu luyện như thế nào, đều đến như thế rồi còn chưa kết thúc!

- Vũ Bất Phàm, ngươi bại cho ta đi!

Một cái tay kia của Lăng Tiếu nâng cao lên, một cái thủ chỉ dựng lên, nổi lên vẻ ngũ thải, ở trên đố hội tụ lưu ly linh khí năng lượng mà đến trong nháy mắt hướng về phái Vũ Bất Phàm ở trên bầu trời tật xạ mà qua.

Tam Phân Thần Chỉ đệ nhất chỉ Đoạn Ngọc Phân Kim!

Chỉ mang kinh khủng giống như là chọc khai phiến thiên địa này, vô cùng nhanh chóng lại hết sức kinh khủng!

Đây là át chủ bài mà Lăng Tiếu vẫn chưa sử dụng!

Nếu như một chiêu này còn không đánh bại được Vũ Bất Phàm, vậy hắn cũng không biết nên đánh như thế nào cho phải!

Bất quá Vũ Bất Phàm cũng đã là đèn sắp cạn dầu rồi.

Hắn dem Lăng Tiếu oanh xuống đã là tiêu hao đến không còn gì nữa, hiện tại Lăng Tiếu đột nhiên còn có thể phát ra chỉ chiêu cường đại như thế, thật sự

là để cho hắn không tưởng tượng được.

Phải biết rằng, trong tay của hắn nhưng là Thánh khí a, lại phối với uy lực của sát chiêu, cho dù là thất giai linh thú cũng có thể trảm thành thịt vụn rồi, nhưng mà Lăng Tiếu chỉ là trọng thương, cũng không có bị giảo sát, thật là để người ta khó có thể tin!

- Không tốt!

Vũ Bất Phàm bình tĩnh trở lại, con ngươi co rút kinh hô một tiếng, đúng lúc hắn muốn động thân né tránh, lại phát hiện thương thế của mình cũng là rất nặng, tiêu hao nghiêm trọng vượt qua khả năng của hắn rồi, thân thể di động rất là chậm chạp.

- Thiếu các chủ cẩn thận!

Trưởng lão Linh Vũ các một mực quan sát tỷ đấu vừa thấy Vũ Bất Phàm nguy cấp, không nhịn được kinh hô một tiếng, cả người giống như là thương ưng nhanh chóng lướt qua, muốn đem Vũ Bất Phàm cứu lại.

Nhưng mà khi hắn sắp đến trên bầu trời, một đạo năng lượng hướng về phía hắn oanh tới, ngăn cản bước chân của hắn.

Lúc này chỉ mang trong nháy mắt đến trước Vũ Bất Phàm gang tấc, hắn cắn răng nhấc lên thánh kiếm hướng về phía chỉ mang kia trảm xuống.

Đáng tiếc trường kiếm của hắn còn chưa có hạ xuống, chỉ mang kia lại là kết kết thực thực oanh ở trên ngực hắn rồi.

Oanh long!

Oanh tạc kinh thiên vang lên tận trời, một đoàn quang mang hình dạng giống

như nấm trong nháy mắt nổ tung ra.

- Thiếu các chủ!

Tên Huyền Đế của Linh Vũ các bị ngăn cản kia cũng không cố kỵ được ai ngăn cản ăn, hắn lần nữa cấp tốc hương về phương hướng Vũ Bất Phàm lướt qua.

Tất cả mọi người đều bị một màn đột nhiên mà đến này chấn đến kinh ngạc không nói nên lời.

Bọn họ làm sao nghĩ đến vốn dĩ là người bại lại không bại, mà người không bại lại ở trong nháy mắt bại trận, sống chết không rõ!

Khang Lam cũng là bị một màn này hù dọa đến lục thần vô chủ, cảm giác càng như từ thiên đường trong nháy mắt ném xuống địa ngục, thần sắc của hắn tái nhợt mà lẩm bẩm nói:

- Đây... Đây làm sao có thể, sư đệ hắn làm sao mà thua được... Làm sao mà thua được!

- Không... Ta tuyệt đối không thể để cho tạp chủng kia còn sống mà rời khỏi chỗ này!

Khang Lam bình tĩnh trở lại ở trong lòng thầm nói một tiếng, sau đó đối với một lão giả ở bên cạnh hắn nói:

- Hình trưởng lão nhanh... Nhanh đi giết chết tạp chủng kia, hắn lại giết sư đệ rồi!

Lão giả Nửa bước Huyền Đế ở bên cạnh hắn nhẹ gật gật đầu, thân hình hướng về hồ nước nhanh chóng lướt tới.

Lúc hắn động thân, cũng có một đạo thân ảnh càng nhanh hơn hướng Lăng Tiếu giết tới.

Cường giả Nửa bước Huyền Đế kia còn chưa có đến trước Lăng Tiếu, thân ảnh kia chặt chẽ tỏa định hắn quát lên:

- Người nào dám động đến hắn, ta giết người đó!

Khí thế của thân hình kia bỗng nhiên dâng cao lên, khí thế nồng đậm kia để cho Nửa bước Huyền Đế này không dám dễ dàng bước ra nửa bước!

Trạng thái Lăng Tiếu thật sự cực kỳ không ổn, thân thể cơ hồ bị kiếm cương của Võ Bất Phàm chém cho biến dạng, phảng phất như kết cục bị phanh thây xé xác vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1304 - Quần Công!

Lúc hắn bị đánh bay vào hố, thiếu chút nữa ngay cả ý thức cũng không còn, bị hồ thủy bao lấy.

Nếu như bị hồ thủy hoàn toàn ngâm lấy, gia tốc huyết dịch xói mòn thì Lăng Tiếu sẽ rất nhanh tiêu đời.

May mắn trong thức hải hắn còn Lục Ông tồn tại, năng lượng mộc thuộc tính tinh khiết chung quy vẫn có thể khiến hắn bảo trì không tế, hơn nữa trước đây ở Chiến Loạn Uyên hắn đã hấp thu rất nhiều huyết tinh, khiến huyết khí của hắn nồng đậm hơn thường nhân gấp mấy lần, mà cổ hoàng thần công cũng không phải chuyện đùa, bởi vậy mới khiến hắn bảo trì được chút ý thức này không bị tiêu tán.

Đương nhiên, hắn sở dĩ có thể khiến hồ thủy tràn qua hai bên hoàn thành nhờ hắn có Tích Thủy Châu, bằng không hắn cũng không thể làm được điểm này.

Hiện giờ trạng thái này nếu hắn không thể khôi phục thì dù là bất kỳ một tên Vương cấp nào cũng có thể lấy mạng hắn ngay.

Chỉ là vừa rồi hắn đã tiêu hao tất cả năng lượng, hiện giờ ngay cả lực nhấc tay cũng không có, chỉ dựa vào năng lực khôi phục cường đại của Cổ Hoàng Thần Công để chèo chống, Độc Tôn Quy Nguyên Thần Công cũng ở một bên phụ trợ.

Lục Ông hiện giờ cũng không chút keo kiệt nữa, nó thu được tinh nguyên của huyết tinh ma thụ, trạng thái đã khôi phục không sai biệt lắm, còn nữa theo tinh thần lực Lăng Tiếu càng ngày càng khủng bố thì nó cũng từ đó gặt

hái được không ít chỗ tốt.

Hiện giờ Lăng Tiếu gặp nạn, nó mà còn không ra tay tương trợ vậy thì cứ đợi kết cục bị Lăng Tiếu khu trục đi.

Trong khi Lăng Tiếu đang toàn lực khôi phục thì những địch nhân muốn săn giết hắn cũng bắt đầu xuất hiện.

Hôm nay tiềm lực cực lớn mà Lăng Tiếu bày ra đã khiến rất nhiều người cảm thấy áp lực cực hơn, nếu lại để hắn tiếp tục phát triển thì sau này bọn hắn sẽ khó mà yên ổn được.

Nhịn không được ra tay đầu tiên vẫn là Khang Lam, hắn lệnh cho trưởng lão bảo vệ mình ra tay với Lăng Tiếu.

Thế nhưng tên trưởng lão kia còn chưa đến được trước Lăng Tiếu thì đã có một người chắn trước mặt hắn.

- Ai dám động đến hắn, ta giết kẻ đó!

Một thân ảnh to lớn cao ngạo trong tay cần kim côn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão giả Bán Đế kia, khí thế lạnh thấu xương khiến người cảm thấy hít thở không thông không thôi.

Thân ảnh ấy rõ ràng là Viên Chiến Thiên!

Mấy ngày nay vẫn nhìn Lăng Tiếu và Võ Bất Phàm chiến đấu, trong lòng chiến ý sớm đã bành trướng không thôi.

Lăng Tiếu được hắn coi là đối thủ chính thức, mà hắn và Lăng Tiếu cũng có vài phần tình nghĩa bằng hữu, tự nhiên không muốn để người khác bỏ đá xuống giết với hắn rồi.

- Tránh ra cho ta, bằng không thì ngay cả ngươi ta cũng giết!

Tên Bán Đế kia sâu kín nói một tiếng, một đầu linh thú lục giai đỉnh phong liền xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Viên Chiến Thiên không hề nói nhảm, thế giới chi lực lập tức suy diễn ra, vô số Đấu Chiến Thánh Viên tay mang theo kim côn giết tới tên Bán Đế và đầu linh thú kia.

Từng đạo viên minh vang vọng phía chân trời!

Đám võ giả ở không xa đều phục hồi tinh thần lại, mỗi người đều kinh ngạc.

- Xem ra có người muốn bỏ đá xuống giếng với Lăng Tiếu rồi, quả nhiên là hèn hạ ah!

- Giữa địch nhân với nhau không có gì mà hèn hạ hay không cả, bất quá Viên Chiến Thiên kia lại bảo vệ Lăng Tiếu, thật sự khiến người không thể tưởng được ah!

- Lại nói Võ Bất Phàm kia có chết hay không đây, nếu thật sự chết rồi thì chỉ sợ Linh Vũ Các sẽ điên lên mất! Trận chiến này mặc dù hắn thất bại, nhưng tương lai vẫn không thể hạn lượng a!

- Thật không nghĩ tới kết cục lại thế này, Lăng Tiếu kia mới chính là đệ nhất nhân che áp cùng đời a!

...

Lúc Viên Chiến Thiên ngăn cản tên Bán Đế và lục giai linh thú kia một phương hướng khác trưởng lão Linh Vũ Các kia đã tìm được Võ Bất Phàm bị đánh rơi ra ngoài mấy ngàn mét.

Võ Bất Phàm hiện giờ ngực bị đánh ra một cái động lớn, tạng phủ bên trong đều lộ cả ra ngoài, vết máu loang lổ quanh thân cực kỳ dữ tợn dọa người.

Người bình thường, bị như thế chỉ sợ đã chết từ tám đến mười lần rồi.

Thế nhưng Võ Bất Phàm rõ ràng vẫn còn hơi thở, vẫn chưa chính thức chết đi.

Trưởng lão kia biến đổi thần sắc, sau đó không chần chờ lập tức cúi người xuống, không nói hai lời lập tức móc ra một khỏa liệu thương đan dược bát phẩm đỉnh cấp dược lực phi phàm nhét vào miệng Võ Bất Phàm, đồng thời lại móc ra một lọ tuyền dịch bất phàm đổ xuống vết thương nơi ngực Võ Bất Phàm.

Theo dược lực đan dược phát huy và công hiệu bất phàm của tuyền dịch, miệng vết thương nơi ngực Võ Bất Phàm rõ ràng đang dùng một loại tốc độ cực nhanh khép lại.

Tên trưởng lão kia lau mồ hôi trên trán một cái lẩm bẩm nói:

- Cũng may lão các chủ đã sớm liệu được việc này sẽ không quá thuận lợi, cho bát phẩm đan dược và vài giọt cực phẩm thánh tuyền dịch để ta mang theo, bằng không hậu quả không thể lường được ah, không nghĩ tới tên đệ tử của Tà Đế kia lại lợi hại như vậy, ngay cả thiếu các chủ cũng bị đánh bại.

Tên trưởng lão kia không không để ý tới bất cứ chuyện gì, đợi đến khi vết thương trên thân thể Võ Bất Phàm khép lại liền ôm Võ Bất Phàm đã hôn mê bắn về phương xa.

...

- Động thủ đi, chậm sẽ sinh biến!

Ở một góc khuất, một gã hung nhân Huyền Đế giai nói với hai gã đồng bạn Bán Đế bên cạnh hắn.

Dứt lời, hắn tỏa ra khí thế, thân hình như sao băng bắn nhanh về phía Lăng Tiếu, hai gã đồng bạn hắn cũng theo sát phía sau.

Không chỉ bên phía hắn, trong rất nhiều võ giả cũng đồng thời có không ít người giết tới hướng Lăng Tiếu.

Tổng cộng có hơn mười cổ khí thế không thua gì cường giả Đế cấp xuất hiện, ở phía sau bọn họ còn đi theo không ít Bán Đế hoặc Thiên Tôn, lực lượng đáng sợ như vậy khiến võ giả ở chung quanh đều đều kinh hãi.

Đám người bọn hắn đều lấy Lăng Tiếu làm mục tiêu, một ít người là vì giải thưởng của Cổ gia, hy vọng có thể hái lấy đầu Lăng Tiêu, đạt được phần thưởng; cũng có người là vì dị bảo trên người Lăng Tiếu mà đến, vừa rồi đủ loại huyền kỹ thần kỳ mà Lăng Tiếu bày ra đã khiến bọn họ động tâm không thôi, càng có cả Thiên Châu, thánh khí trên người, đây quả thật là một hấp dẫn trí mạng.

Chim vì thức ăn mà vong, người vì tiền mà chết!

Đây là một định luật không thể thay đổi!

Dù là Lăng Tiếu là phong lưu Tà Đế đệ tử, nhưng là Tà Đế đã là đi Thiên Vực truyền thuyết, đã là sẽ không lại phản hồi đã đến, bọn hắn càng là không có nỗi lo về sau rồi!

Bọn họ đều là thừa dịp Lăng Tiếu bệnh, muốn hắn mệnh thời cơ tốt nhất!

Viên Chiến Thiên cũng phát hiện dị trạng, lúc này như nổi cơn điên, vô số Đấu Chiến Thánh Viên nện cho lão giả Bán Đế và đầu lục giai đỉnh phong

linh thú kia thành thịt vụn.

Viên Chiến Thiên tuy là có thực lực cao giai Thiên Tôn nhưng chiến lực hắn cũng không hề kém hơn Lăng Tiếu và Võ Bất Phàm, đối phó một gã Bán Đế còn không dễ dàng sao?

Tiêu diệt lão giả Bán Đế kia xong, kim côn trong tya Viên Chiến Thiên lập tức biến lớn, như một cột chống trời khiến người cảm thấy cực kỳ khủng bố.

- Các ngươi đều đi chết đi!

Viên Chiến Thiên tê hống một tiếng, cự lực vô cùng vung lấy kim côn quét ngang về phía đám người.

Một chiêu này này lực phá vạn quân, cực kỳ đơn giản như rất hữu hiệu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1305 - Quần Công! 2

Ba gã đê giai Huyền Đế cùng với mấy tên cường giả Thiên Tôn đứng mũi chịu sào, mấy tên Thiên Tôn lập tức bị nện cho nổ tung, từng đoàn từng đoàn huyết thủy bắt đầu vẩy ra, mà mấy tên Huyền Đế kia cũng không phải loại thường, bọn hắn lách mình một cái liền tránh được, cũng không dây dưa với Viên Chiến Thiên, nhanh chóng đánh tới Lăng Tiếu ở dưới đáy hồ.

- Hỗn đãn!

Viên Chiến Thiên kinh hô một tiếng, thân hình lướt động, hệt như một tia chớp đánh tới đám Huyền Đế kia.

Đáng tiếc, người đồng loạt ra tay rất nhiều, hắn dùng lực lượng một người cũng không thể một lúc ngăn cản được nhiều người như vậy.

Có hai gã Đế cấp đã đến phía trên Lăng Tiếu, ánh mắt đều lộ ra sát ý đầm đặc, binh khí trong tay muốn chém xuống Lăng Tiếu.

Ngày vào lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một đạo thân ảnh xen lẫn trong rất nhiều võ giả đột nhiên từ một phương hướng không thể tưởng nổi ám sát tới.

PHỐC PHỐC!

Đạo thân ảnh này như độc xà tiềm phục trong bụi cỏ, giống như u linh vậy, trường kiếm trong tay như liêm đao thu hoạch nhân mạng, lập tức liền chém bay đầu hai gã đê giai Huyền Đế kia xuống.

Hai cỗ thi thể không đầu lập tức nặng nề té xuống.

Một màn bất thình lình khiến rất nhiều võ giả đến tập sát phải dừng bước.

Cao thủ trong nháy mắt chém giết hai gã đê giai Huyền Đế không thể không khiến bọn hắn kiêng kị.

Người tới thình lình chính là Phương Thần đến đây cùng Lăng Tiếu.

Hắn trước kia vẫn một mực không xuất hiện, tiềm phục trong rất nhiều võ giả, che giấu bộ dạng và khí tức.

Trước đây lúc Huyền Đế kia của Linh Vũ Các muốn đi cứu Võ Bất Phàm chính là do hắn ra tay ngăn cản, bằng không Võ Bất Phàm cũng sẽ không bị Lăng Tiếu đả thương nặng!

Thực lực hắn hiện giờ đã không còn là đê giai Huyền Đế nữa, có cực phẩm Huyền Đế Đan của Lăng Tiếu, hắn đã trực tiếp tiến cấp tới trung giai Huyền Đế, lại phối hợp với thủ đoạn tiềm sát của hắn, muốn lập tức tiêu diệt hai gã Huyền Đế thấp hơn hắn một bậc là một điều rất dễ dàng.

- Ai muốn mạng của thiếu gia, trước hỏi qua kiếm trong tay ta đã!

Phương Thần cầm trong tay trường kiếm còn nhỏ máu lạnh lùng nói, cùng lúc hộ thân linh thú thất giai Thử thú của hắn cũng xuất hiện ở bên cạnh, cùng hộ pháp cho Lăng Tiếu!

Tu vị trung giai Huyền Đế của Phương Thần vào lúc này liền bành trướng lên, những võ giả muốn thừa cơ kiếm tiện nghi đại bộ phận đều bắt đầu trở nên luống cuống.

Một gã trung giai Huyền Đế cũng không phải tùy tiện người nào muốn xúc phạm cũng được, không có chút cân lượng ai còn dám tiến lên trước nửa bước.

Theo Phương Thần xuất hiện, những võ giả không đủ lực đều nhao nhao quay đầu rời đi.

Bọn hắn sợ nên chậm trễ thêm chút nữa sẽ phải bỏ mạng.

Trong lúc nhất thời, gần trăm người vừa rồi đột nhiên giết đến đã ít đi rất nhiều, chỉ có tầm mười cường giả đạt tới ngoài Đế cấp là ở lại.

Bất quá, tầm mười tên Huyền Đế này cũng không phải cùng phe, cũng không lập tức liên thủ ra tay với Phương Thần và Viên Chiến Thiên.

Trong mười tên Huyền Đế này, có ba gã đã là trung giai Huyền Đế rồi, trong đó một gã trung giai Huyền Đế mở đầu nói:

- Trước liên thủ giết chết bọn hắn, lại quyết định ai đến giết Lăng Tiếu, chư vị nghĩ sao?

Tên trung giai Huyền Đế này không thể nghi ngờ rất tỉnh táo, biết rõ trước tiên đoàn kết đối địch sau đó phân lợi ích!

- Như thế cũng tốt, chúng ta trước tiến giết hắn, những người khác đi đối phó tên Thiên Tôn kia!

Một tên trung giai Huyền Đế khác lên tiếng, sau đó hắn gọi hộ thân linh thú của mình ra, cùng hai gã trung giai Huyền Đế khác ra tay đối phó Phương Thần!

Mấy tên đê giai Huyền Đế còn lại thì bắt đầu vây công tới Viên Chiến Thiên.

- Các ngươi ăn hết tim gấu gan báo rồi, rõ ràng dám đánh chủ ý vào lão đại ta!

Lúc này, một đạo thanh âm tức giận từ bên dưới đáy hồ vang lên.

Một người trẻ tuổi cầm trong tay Hỏa Thương không biết từ lúc nào xuất hiện bên người Lăng Tiếu.

Người trẻ tuổi này lớn lên đặc biệt, dáng người càng vô cùng cao lớn cường tráng, mang đến cho người một loại cảm giác cao lớn uy mãnh, khí vũ hiên ngang, hỏa thuộc tính đầm đặc càng không ngừng vòng quanh cạnh hắn, khiến hồ nước bên cạnh cũng bốc hơi đi không ít.

Nương theo sự xuất hiện của hắn còn có một đầu Lang Vương uy uy da lông kim bạch sắc, đầu Lang Vương này thể tích khổng lồ, răng nanh lãnh liệt khát máu khiến người cảm thấy kinh hãi, mà con mắt thứ ba trên trán nó càng lộ ra quý ý âm trầm nồng đậm.

Nó ngửa mặt lên trời gào rú một tiếng, tựa hồ như đang phát tiết phẫn nộ trong lòng.

Người trẻ tuổi này không phải Bại Gia Tử thì còn ai nữa!

Nó ở trong Dược Môn cùng Si Mị Hỏa Châu phân phệ Kim Liệt U Châu, một mực tiến nhập vào trạng thái tiêu hóa những tinh hoa hỏa thuộc tính kia.

Kim Liệt U Châu là dị châu giữa Thiên Địa, tụ tập không biết tinh hoa hỏa thuộc tính bao nhiêu vạn năm, Bại Gia Tử tuy chỉ phân phệ một phần ba năng lượng của nó nhưng cũng đủ cho hắn tiến giai rồi.

Hiện giờ nó đã từ thất giai đê giai đạt đến thất giai trung giai đỉnh phong, tùy thời đều có thể tiến vào cảnh giới thất giai cao giai.

Đổi lại là linh thú bình thường hấp thu nhiều năng lượng thiên hỏa như vậy, chỉ sợ có thể nhảy liền hai ba giai rồi, nhưng Bại Gia Tử chính là thần thú,

mỗi khí tiến một giai đều cần năng lượng khổng lồ, bằng không nó cũng sẽ ăn thú đan như đường kẹo nhưng cũng không thể mau chóng tiến giai, cho nên nó có thể dựa vào Thiên Hỏa tiến lên một giai đã rất không dễ dàng gì, huống chi nó còn có được thu hoạch không tưởng.

Bại Gia Tử và tiểu kim cùng nhau lăng không bay lên, một đôi tổ hợp bọn hắn lập tức khiến người chú ý.

Bọn hắn nghĩ mãi vẫn không rõ ở đâu lại đột nhiên xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi và một đầu linh thú thất giai như vậy, xem bộ dáng bọn hắn hẳn là đến tương trợ Lăng Tiếu.

Bại Gia Tử sau khi quát to một tiếng mang theo Hỏa Thương bay vút lên không, hắn đánh tới một gã trung giai Huyền Đế gần đó.

Thâm tử hỏa diễm mang đến cho người một loại cảm giác hết sức kiêng kỵ, chỗ nó xẹt qua ngay cả không khí cũng bị đốt sạch.

Kỳ Lân Thần Hỏa, vốn là một loại hỏa diễm có thể sánh cùng Thiên Hỏa, mà Bại Gia Tử hấp thu Kim Liệt U Diễm, thần hỏa của nó cũng được tiến hóa, uy lực đã mạnh hơn trước nhiều.

Đây là chỗ tốt chính thức khi nó thôn phệ Kim Liệt U Châu.

- Tạp chủng ở đâu ra lại dám khiêu chiến Bổn đế, thật sự là không biết sống chết, tiểu nhị lên cho ta, ăn hết hắn.

Tên trung giai Huyền Đế kia tựa hồ đối với Bại Gia Tử có chút không cho là đúng, dùng thực lực hắn hiện giờ muốn đối phó một người trẻ tuổi còn không dễ như trở bàn tay sao?

Hắn không tự mình ra tay, mà bảo đầu thất giai hộ thân linh thú kia đối phó

Bại Gia Tử.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1306 - Người Dám Phạm Lão Đại Ta Chết!

Chỉ là hộ thân linh thú gần đây luôn nghe theo hắn vào thời khắc này lại không xuất kích, ngược lại còn lui về sau một chút, trong mắt lộ ý e ngại nồng đậm, phảng phất như nhìn ra chân thân của Bại Gia Tử vậy, khiến nó không dám đi khiêu chiến uy nghiêm của Thú Hoang.

- Tiểu nhị, ngươi làm gì đấy!

Tên trung giai Huyền Đế kia khó hiểu hoảng sợ nói.

Mà lúc này hỏa mang cường đại của Bại Gia Tử đã đánh úp tới, cảm giác áp bách cường đại khiến tên trung giai Huyền Đế kia cảm ứng được sự bất phàm của người trẻ tuổi này.

Hắn cũng không rảnh đi để ý tới linh thú của mình, trong tay đánh ra thuộc tính công kích cường đại nghênh hướng những hỏa diễm kia.

Đáng tiếc, uy lực của cổ hỏa diễm này còn khủng bố hơn hắn tưởng, rõ ràng có thể trực tiếp đốt sạch công kích hắn, còn có tàn hỏa đáng sợ đánh tới hắn nữa.

- Mạnh vậy sao!

Tên trung giai Huyền Đế kia kinh hãi, lúc này thân ảnh lướt động, cũng phóng ra đại phương thế giới chi lực của mình.

Nhưng thế giới chi lực của hắn còn chưa khuếch trương đến lớn nhất thì cũng có một biển lửa phóng ra, hỏa mang màu tím sậm đốt tới thế giới chi

lực.

Đây cũng không phải là lực lượng hư ảo, mà là thần hỏa thật sự, chỉ ở lập tức đã đốt cho thế giới chi lực của tên trung giai Huyền Đế kia co rút lại, hơn nữa biển lửa còn bắt đầu chậm rãi vây khốn tên trung giai Huyền Đế kia vào giữa.

Tên trung giai Huyền Đế kia lợi dụng thuộc tính năng lượng toàn lực chống cự, nhưng lại phát hiện thuộc tính năng lượng của mình vốn không thể làm được gì, bị đốt cho càng ngày càng mỏng manh.

- Đây là lửa gì, lại khủng bố như vậy!

Hắn kinh hô một tiếng, cả người bay vút lên trên, muốn thoát khỏi phiến biển lửa này, đáng tiếc Bại Gia Tử lại nện xuống một thương.

Tên trung giai Huyền Đế kia không thể không vung binh khí lên đón đỡ, hai chiêu chạm vào nhau, trung giai Huyền Đế bị chấn cho lần nữa rớt xuống biển lửa.

Tư tư!

Từng đạo thần hỏa mang theo nhiệt độ vô tận như linh xà không ngừng quấn quanh tên trung giai Huyền Đế kia.

Hộ minh kình của Trung giai Huyền Đế lập tức bị đốt cháy lên, thần hỏa lập tức xâm nhập vào cơ thể hắn, đốt cho hắn cháy bừng.

Trung giai Huyền Đế cũng không nghĩ tới hỏa diễm kialaij đáng sợ như vậy, phòng ngự của hắn như không có tác dụng vậy, lập tức đã khiến hắn bị thương, hơn nữa cảm giác bóng rát kia khiến hắn cực kỳ thống khổ, tốc độ thiêu đốt rất nhanh, hắn cũng không có biện pháp dựa vào năng lượng của

mình khu trừ chúng.

Hắn một bên kêu thảm, một bên lướt xuống hồ nước phía dưới, ý định dùng nước dập tắt lửa.

Thế nhưng một màn kinh người đã xảy ra, cả người khi dưới xuống dưới, người còn chưa tới hồ nước đã bị đốt thành tro tàn, ngay cả chút cặn bã cũng không còn.

Lúc hắn phát ra tiếng kêu sợ hãi đã có rất nhiều người nhìn qua hắn rồi, bọn hắn trông thấy một màn này đều bị dọa cho phải sợ hãi kêu lên.

Một gã cao thủ trung giai Huyền Đế cứ vậy bị thiêu chết, hơn nữa ngay cả chút cặn bã cũng không còn.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Bại Gia Tử đều trở nên không giống trước!

Một ít thế lực còn chưa ra tay tâm tình lại lần nữa không giống trước.

Ở một hương có một đám võ giả che dấu khí tức, bọn hắn tướng mạo bình thường, ăn mặc cũng bình thường, không khác gì võ giả bình thường cả.

Đám bọn hắn liếc nhau một cái, tựa hồ như đang truyền tin tức gì vậy, rất rõ ràng cũng là nhằm vào Lăng Tiếu.

Tiếp theo, đám bọn hắn tách ra các phương hướng, lặng yên đến gần phương hướng của Lăng Tiếu.

Bại Gia Tử giết một gã trung giai Huyền Đế, mang theo khí thế bá đạo giết tới hai gã trung giai Huyền Đế đang bao vây Phương Thần.

Tiếng gào gú của hắn mang theo thần thú thiên uy cường đại chấn cho đám thất giai linh thú kia không dám vọng động, chúng đều cảm nhận được một cổ cảm giác áp bách đến từ bổn nguyên khiến chúng nó trở nên bó tay bó chân.

Cổ uy áp này chỉ nhằm vào những linh thú của địch nhân, mà thất giai thử thú của Phương Thần và tiểu kim đều không bị quấy nhiễu, có lực lượng đại sát tứ phương.

Bại Gia Tử đã là thất giai trung giai đỉnh phong rồi, thực lực chân chánh của hắn không hề thua kém năng lượng của cao giai Huyền Đế, ai bảo hắn vốn là thần thú hóa thân chứ.

Giữa nhân loại và linh thú ngang giai so ra thì vẫn là linh thú mạnh hơn một chút, mà Bại Gia Tử còn là thần thú, chiến lực khẳng định phải hơn linh thú bình thường nhiều lắm, hắn lại còn có thần hỏa tương trợ, sức chiến đấu cường hãn cỡ nào có thể nghĩ được.

- Ta tiêu diệt bọn hắn, ngươi đi trợ giúp con khỉ kia!

Bại Gia Tử cũng mười phần tự tin, thoáng cái xâm nhập vào đại phương thế giới của tam đại trung giai Huyền Đế, Hỏa Thương trong tay liên tục đánh ra từng vòng hỏa diễm tím đậm tập kích tới hai gã trung giai Huyền Đế.

Phương Thần áp lực giảm nhiều, hắn cũng không chần chờ, thối lui ra khỏi vòng chiến, trợ giúp Viên Chiến Thiên.

Bại Gia Tử một dùng địch hai, còn chiếm thượng phong, hai người kia đều bị thần hỏa bao vây khiến chật vật không chịu nổi, trên cơ bản cũng không dám tiếp xúc với thần hỏa của Bại Gia Tử, sợ phải theo gót tên trung giai Huyền Đế ban nãy.

Hai người đều sinh ra ý niệm chạy trốn, nhưng Bại Gia Tử há có thể để bọn hắn lui.

- Người dám phạm lão đại ta chết!

Bại Gia Tử thực lực đại trướng, chiến lực cũng biến thái đến cực điểm, hắn sử xuất một bộ thương pháp uy lực cường đại đấm tới hai tên trung giai Huyền Đế đang muốn chạy trốn.

Viên Chiến Thiên ở hướng khác có Phương Thần gia nhập, tình thế cũng chuyển biến tốt đẹp hơn.

Nhưng khi hai gã trung giai Huyền Đế kia bị Bại Gia Tử đánh bại, đám đê giai Huyền Đế đều trở nên sợ hãi, bọn hắn không chút suy nghĩ đã quay đầu bỏ chạy, tốc độ kia quả thật đã dốc hết sức bình sinh.

Rầm rập!

Bọn hắn cũng không phải mỗi người đều may mắm, tầm mười tên đê giai Huyền Đế thì có bảy tám tên lưu lại, chỉ vẹn vẹn có hai ba người may mắn đào thoát!

Bại Gia Tử còn muốn đuổi theo lại nghe Phương Thần hoảng sợ nói:

- Kim Sát xuất công rồi!

Tiếp theo, Phương Thần không có chút chần chờ bay xuống một hướng bên dưới, trường kiếm trong tay hắn bắn ra vô số Kiếm Cương đáng sợ.

Phanh!

Kiếm cương đánh vào hồ nước làm tung tóe ra vô số bọt nước.

Phương Thần đã chui vào phía dưới đáy hồ, ngay sau đó từng đạo sóng nước phóng lên trời, trong đó còn kèm theo huyết hoa bao quanh, cũng không biết là Phương Thần hay là người khác nữa.

- Rõ ràng có người đánh lén, muốn chết!

Bại Gia Tử thấy thế, kinh hô một tiếng, hắn cũng đâm xuống hồ nước bên dưới.

Thâm Sắc Tử Hỏa như mặt trời rực rỡ, lập tức liền bốc hơi rất nhiều hồ nước.

Ngay sau đó, từng đợt tiếng nổ tung không ngừng truyền ra, sóng nước trên mặt hồ sóng sau cao hơn sóng trước, như gió to sóng lớn, khiến người cảm thấy vô cùng kinh tâm động phách.

Đây là một cuộc chiến dưới đáy nước không thể nhìn thấy, nhưng trình độ kích động của nó lại có thể nghĩ được.

Còn có một ít võ giả tài cao mật lớn vẫn chưa rời đi, bọn họ đều nhìn chằm chú màn kích đấu này, đều nhịn không được kinh hô lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1307 - Tình Thế Đại Biến.

Trợ thụ của Lăng Tiếu thật cường hãn, rõ ràng ngay cả nhiều cao thủ như vậy cũng đều ngăn được, xem ra hắn cũng đã sớm có chuẩn bị ah!

- Nói nhảm, biết rõ chuyến này hung hiểm, không mang theo chút đội ngũ tới, chẳng lẽ mặc người chém giết sao!

- Người Cổ gia vẫn chưa ra tay, Lăng Tiếu lần này chỉ sợ sẽ không tốt lành gì, hắn tuy có giúp đỡ, nhưng cũng khó mà ngăn được người liên tục đánh tới a!

- Chẳng lẽ một đời thiên kiều lại phải vẫn lạc sao?

...

Bại Gia Tử, tiểu kim, Phương Thần cùng với Viên Chiến Thiên đều bị rất nhiều đối thủ dây dưa lấy, ở bên người Lăng Tiếu đã không còn ai thủ hộ nữa.

Một đạo khí tức cũng không cường đại lắm xuất hiện trên không cách Lăng Tiếu không xa.

Người nọ lộ ra thần sắc âm tàn lẩm bẩm nói:

- Tạp chủng, ta nói rồi, sẽ không để ngươi còn sống rời khỏi Thiên Tuyệt Hồ đâu, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Nói xong trường kiếm trong tay hắn liền đâm tới Lăng Tiếu vẫn đang chữa

thương.

Ẩn núp đi qua muốn giết Lăng Tiếu không phải người Sát Thiên mà là Khang Lam đến từ Linh Vũ Các.

Mấm móng cừu hận đối với Lăng Tiếu trong lòng hắn càng lún càng sâu, hôm nay Lăng Tiếu không chết, càng đánh bại sư đệ Võ Bất Phàm của hắn.

Sự cường đại của Lăng Tiếu đã in thật sâu vào lòng hắn, nếu như Lăng Tiếu một ngày không chết thì hắn sẽ luôn bất an.

Khang Lam cũng không biết Lăng Tiếu cũng không hề để tiểu nhân vật như hắn vào mắt, hắn chỉ là một bên tình nguyên coi Lăng Tiếu như đối thủ, sẽ tạo thành uy hiếp cho mình thôi.

Trường kiếm của Khang Lam như độc xà đâm tới Lăng Tiếu đang chữa thương, miêu tiêu của hắn trực chỉ tâm tạng Lăng Tiếu, rất rõ ràng muốn một chiêu kết thúc Lăng Tiếu.

- Chết đi cho ta!

Khang Lam nhìn mũi kiếm cách Lăng Tiếu càng lúc càng gần lộ ra thần sắc vô cùng hung ác, phảng phất như đã thấy Lăng Tiếu chết trước mắt mình vậy.

Ngay trong sát na này, con mắt đang nhắm lại của Lăng Tiếu bỗng dưng mở ra, một cổ khí thế bức nhân lộ ra, một tay nhanh như thiểm điện bắt ra ngoài, trường kiếm của Khang Lam lập tức bị hắn tay không bắt lấy.

- Ngươi... Đi chết!

Khang Lam vốn kinh ngạc một chút, tiếp theo trường kiếm trong tay xoay

tròn, tất cả linh lực đều quán chú vào trường kiếm, muốn phế đi tay Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, hắn phát hiện trường kiếm trong tay mình vốn không thể nào di chuyển, bất luận hắn dùng lực thế nào cũng không được.

Trong mắt Khang Lam lộ vẻ kinh hãi cực độ, hắn nào nghĩ đến mới chỉ qua một hồi Lăng Tiếu rõ ràng đã có lực phản kháng.

- Muốn muốn giết ta sao? Ngươi không đủ tư cách!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, cổ tay thoáng dùng lực.

Thanh cao giai linh khí kia rõ ràng cứ thế bị Lăng Tiếu bẻ gãy mất.

Khang Lam nghĩ cũng không kịp nghĩ lập tức muốn bức lui ra, hắn ý thức được cho dù là Lăng Tiếu đang trọng thương cũng không phải hắn có thể đối phó.

Đáng tiếc, hắn còn chưa rời khỏi một mét đã cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Hắn tay hắn vô thức ôm lấy cổ, mắt mở ra thật lớn, hiển nhiên không thể nào tiếp nhận sự thật.

Cuối cùng, thân thể hắn ngã ra sau, bị nước trong hồ cuốn lấy không biết trôi về phương nào.

Lăng Tiếu cầm lấy một nửa mũi kiếm còn thấm đầy vết máu kia, tùy ý ném đi, trong mắt lộ vẻ khinh thường nồng đậm.

Lăng Tiếu hiện giờ đã khôi phục không ít thương thế, có lục ông và cổ hoàng thần công trợ giúp, tổn thương da thịt cũng nhanh chóng khép lại,

hình dạng so với ban nãy đã tốt hơn bảy tám phần, chiến lực cũng khôi phục được một thành.

Tuy nói chỉ là một thành chiến lực, nhưng cũng đủ để miểu sát loại như Khang Lam rồi.

Trải qua trận chiến này, Lăng Tiếu cũng có thu hoạch, hắn tạm thời không có thời gian đi hiểu cảm giác kia, trên bàn tay nhiều ra hai khỏa đan dược, lập tức ném vào miệng nuốt vào, tiếp theo lại lấy ra vài khối cực phẩm huyết tinh, bọn chúng trong nháy mắt liền bị đánh tan, tiếp theo toàn bộ rơi vào miệng Lăng Tiếu bổ sung kí huyết cho hắn.

Có đan dược và cực phẩm huyết tinh bổ sung, khí thế, Lăng Tiếu trong nháy mắt đã tăng vọt.

Huyết nhục của hắn vào một khắc này càng không ngừng khôi phục lấy.

Quang đoàn màu vàng tầng tầng bao trùm lấy hắn, một đầu kim long thật nhỏ không ngừng du động bên cạnh hắn vô cùng uy vũ bất phàm.

Cổ hoàng thần công cũng dùng tốc độ cao nhất chữa trị thương thế, thần công đang lấy tốc độ nhanh nhất ăn lấy dược tính đan dược và tinh huyết của cực phẩm huyết tin.

Này sau đó, ở một hương không xa, một đám nhân mã cũng chú ý tới sự khác lạ của Lăng Tiếu.

Lão giả cầm đầu kinh hô một tiếng:

- Là... Là kim cương ngũ biến quyết, không tốt... Hắn đang khôi phục thương thế, chúng ta không thể đợi thêm nữa, phải lập tức giết chết hắn!

Này một đoàn người tổng cộng có mười người, mà lão giả nói chuyện rõ ràng là một gã cao giai Huyền Đế, mà ở phía sau hắn có hai tên trung giai Huyền Đế, bốn gã đê giai Huyền Đế cùng với ba gã Bán Đế

Cổ thực lực này gần như là tinh anh của Cổ gia rồi, bọn hắn lần này xuất ra, không chỉ muốn diệt sát Lăng Tiếu mà còn chuẩn bị tiêu diệt luôn thế lực mà Lăng Tiếu thành lập để tiêu đi mối hận trong lòng.

Mười cổ khí tức hung hãn nhất tề xuất ra, bọn hắn cũng không để ý đến mặt mũi lấy nhiều khi ít gì nữa, Lăng Tiếu một ngày chưa diệt, chung quy sẽ trở thành ẩn họa cho Cổ gia bọn hắn.

Cho nên bọn hắn quyết định, hôm nay nhất định phải khiến Lăng Tiếu vĩnh viễn lưu lại chỗ này.

Bang bang!

Đúng lúc này, người kích đấu dưới đáy hồ liền vọt ra.

Dẫn đầu đi ra chính là vài tên võ giả tướng mạo bình thường, bọn hắn rất rõ ràng đều là sát thủ cấp Kim Sát của Sát Thiên, hai gã trung giai Huyền Đế cùng với ba gã đê giai Huyền Đế

Bọn hắn vừa đến giữa không trung liền gọi ra linh thú của mình.

Trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tổn thương, hiển nhiên kích đấu dưới đáy hồ ban nãy cũng không chiếm được ưu thế.

Tiếp theo, Bại Gia Tử, tiểu kim, Phương Thần cùng với Viên Chiến Thiên cũng nhao nhao vọt ra.

Bại Gia Tử một thân hỏa diễm đậm đắc, sức chiến đấu không giảm chút nào,

mà trên thân tiểu kim thân lại nhiều hơn không ít vết thương, mỗi một đạo đều trông giật cả mình, nhưng sát khí của nó vẫn cực kỳ đậm đặc, trên người Phương Thần cũng nhiều thêm không ít vết thương, khí tức tiêu hao không ít, mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào người Sát Thiên, tổn thương trên người Viên Chiến Thiên cũng không ít hơn tiểu kim, trong đó một cánh tay có đại lượng máu tươi chảy xuống, hiển nhiên cánh tay này bị thương nặng nhất

Theo lấy sự xuất hiện của bọn hắn, trên mặt hồ cũng hiện lên không ít phần thân thể cụt, rất rõ ràng có người bị chém bay dưới đáy hồ, mà những người này hiển nhiên đều là người Sát Thiên.

- Đám tạp chủng các ngươi có ngon thì đừng chạy, ta muốn hết tất cả các ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1308 - Tình Thế Đại Biến. 2

Tính hiếu chiến của Bại Gia Tử cũng không hề thua Lăng Tiếu, hắn sau khi ra khỏi đáy hồ liền quát to một tiếng, dẫn theo Hỏa Thương giết tới người Sát Thiên.

- Nhị thiếu gia đừng manh động, có cao thủ đến!

Phương Thần mở miệng ngăn Bại Gia Tử lại.

Ánh mắt của hắn chăm chú tập trung vào mười tên Đế cấp giết tới của Cổ gia.

Bại Gia Tử cũng dừng thân hình lại, ánh mắt nhìn theo hướng Phương Thần, trong đôi mắt lộ ra chiến ý nồng đậm nói:

- Đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu, sợ cái gì!

Người Sát Thiên tạm thời không dám đơn giản vọng động, bọn họ cũng đều biết sự lợi hại của Bại Gia Tử, chiến đấu chính diện bọn hắn vốn không có ưu thế gì cả.

Tên cao giai Huyền Đế bên phía Cổ gia tên là Cổ Ngải, hai gã trung giai Huyền Đế theo thứ tự là Cổ Tái, Cổ Mã, ba người bọn họ đều là nhân vật thái thượng trưởng lão của Cổ gia, so với Cổ Hình lúc trước bị Lăng Tiếu giết chết còn cao hơn, mấy tên Đế cấp còn lại cũng đều là đại năng của Cổ gia.

Cái chết của Cổ Hình cùng với sự quật khởi nhanh chóng của Lăng Tiếu đã

khiến Cổ gia không thể coi thường được nữa.

- Tiểu tử thân mang Thiên Hỏa này để ta đối ph, các ngươi đi giết những người khác đi, Cổ Động, đầu tiểu tử bên dưới giao cho ngươi!

Cổ Ngải rất thong dong phân phó người bên mình.

Tiếp theo, hắn nổi lên năng lượng cường đại, một phương Đại Thế Giới lập tức bao phủ ra ngoài, vô số xà mãng màu tím y hệt tia chớp bắn nhanh ra.

Ầm ầm!

Vô số lôi minh điện thiểm, khí thế cường đại chấn cho phương Thiên Địa này không ngừng chấn động, trong phạm vi mấy ngàn thước tất cả đều bị xà mãng xoay quanh.

Cổ Ngải này rõ ràng là võ giả lôi thuộc tính, mà thế giới chi lực của hắn chính là lôi xà thế giới, thế giới chi lực đã đạt đến trung phẩm Linh cấp, uy lực của nó không thể xem thường.

Người Sát Thiên lập tức xa xa lui ra.

Mà Bại Gia Tử mang theo Hỏa Thương, khí thế cũng không ngừng tăng lên, một đầu hư ảnh Kỳ Lân thần thú xuất hiện sau lưng hắn, đây chính là hư ảnh của bản thân hắn, lại ngưng thực dọa người như vậy.

Hắn múa lấy Hỏa Thương trong tay, vô số hỏa diễm tím đậm như sóng lửa bùng lên, thương ảnh của hắn công kích đến Cổ Ngải ở chính giữa lôi xà thế giới.

Chỉ là cổ sát lôi xà cũng không phải phàm vật, một mảnh dài hẹp mở ra miệng máu cắn tới Bại Gia Tử.

Vô số lôi điện tầng tầng vây khốn lấy Bại Gia Tử, khiến hắn trong lúc nhất thời không cách nào tới gần Cổ Ngải được.

Cổ Ngải hai tay có chút vung lên quát:

- Vạn lôi đột kích!

Bỗng nhiên, trên trời dưới đất đều biến sắc, mây đen lập tức kéo đến, ngay sau đó một mảnh lôi điện dài hẹp thô nhám như thùng nước đánh xuống dưới.

Rầm rập!

Thiên Uy đáng sợ khiến người đều run rẩy sợ hãi.

Đúng lúc này, võ giả ở không xa đã chạy mất không còn một ai.

Chiến đấu giữa Đế cấp cũng không phải bọn hắn có thể quan sát được, người ta tùy tiện chút năng lượng cũng có thể khiến một gã Thiên Tôn chết mất rồi.

Ai không sợ bị tai bay vạ gió chứ?

Tiểu kim, Phương Thần, Viên Chiến Thiên cũng là bị người Cổ gia quấn lấy, tình huống chuyển biến quá đột ngột.

Mà tên đê giai Huyền Đế Cổ gia kia đã lao tới vị trí Lăng Tiếu.

Nếu như nói Lăng Tiếu trước kia có sức chiến đấu Đế cấp vậy thì giờ hắn đã bị thương nặng, Cổ Động cũng không cần phải e ngại hắn nữa.

- Tạp chủng chết tiệt, dám giết Ngũ đệ ta, bỏ mạng lại đi!

Cổ Động chính là thân đại ca của Cổ Hình, Lăng Tiếu giết Cổ Hình chính là đại thù giết em, Cổ Động có sát ý rất lớn với Lăng Tiếu!

Cổ Động vừa ra tay đã động thật, hắn biết rõ sợ lợi hại của Kim Cương Ngũ Biến Quyết, sợ Lăng Tiếu có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Chỉ thấy từng đạo kiếm khí kim duệ hình thành Long hình gầm thét giết tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghiêng mặt đi, khẽ chau mày, tinh thần lực như thủy triều xuất ra, một thanh Kim Long Thương vô hình múa lấy Bá Long Thương Quyết cường đại hung hăng tiến vào tinh thần giới Cổ Động.

Bỗng nhiên, Cổ Động chỉ cảm thấy Tinh Thần Giới mình một hồi hỗn loạn, trong đầu như muốn nứt ra.

Ah!

Hắn kêu thảm một tiếng, cường chiêu lập tức tán loạn, ôm lấy đầu lăn lộn trong nước.

Lăng Tiếu ý thức khẽ động băng hỏa kiếm như có linh tính từ trong Không Gian Giới bay nhanh ra ngoài, đầu Cổ Động lập tức bị chém xuống, một vũng máu tươi như suốt tuôn ra.

Trong chốc lát sau, Lăng Tiếu rốt cục cũng hấp thu xong năng lượng của đan dược và cực phẩm huyết tinh, chiến lực dù chưa trở lại đỉnh phong, nhưng cũng có sức đánh một trận.

Ngũ Thải Lưu Ly Long Lân Chiến Giáp quanh người hắn lại một lần nữa chậm rãi hiện hiện ra, một đầu Kim Long uy vũ bắt đầu gào lên.

Hắn vươn tay khẽ hấp, đầu Cổ Động liền xuất hiện trong tay hắn, ngay sau đó hắn liền bắn nhanh lên không.

- Ai muốn mạng Lăng Tiếu ta thì đến đây đi!

Thanh âm Lăng Tiếu như Long ngâm truyền ra ngoài cả vạn dặm.

- Ai muốn mạng Lăng Tiếu ta thì đến đây đi!

Lăng Tiếu như chân long xuất thế, tiếng gầm gú của hắn tràn đầy ý hung hãn bá đạo.

Thanh âm này chấn khắp vạn dặm, tất cả cường giả còn lưu lại đều bị chấn khiến màng tai run lên.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đình chỉ chiến đấu.

Bọn hắn đều không nghĩ đến Lăng Tiếu chỉ trong một lúc ngắn ngủi đã khôi phục thương thế, tốc độ này cũng quá thần kỳ đi.

Bại Gia Tử thối lui đến cạnh Lăng Tiếu nói:

- Lão đại ngươi không việc gì chứ?

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Bại Gia Tử nói:

- Lão đại sao dễ có chuyện như vậy chứ, nếu có thì cũng là bọn hắn trước

- Đúng vậy, nhất là lão gia hỏa, này, lôi điện chi lực của hắn thật bá đạo, nếu không phải ta da dày thịt thô đã bị hắn làm bị thương rồi.

Bại Gia Tử chỉ Cổ Ngải nói.

Lúc này, tiểu kim, Phương Thần thối lui đến cạnh Lăng Tiếu, mà Viên Chiến Thiên bị thương cũng không đến quá gần Lăng Tiếu, nhưng không thể nghi ngờ hắn cũng chọn ở bên trận doanh của Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu thấy cánh tay bị thương của Viên Chiến Thiên liền nhíu mày một chút, ném tới cho hắn một bình nhỏ.

TRong đó chính là Sinh Mệnh Tuyền Dịch, mỗi một giọt đều cs năng lực khôi phục liệu thương cường đại, càng có thể tăng cường thể chất.

Lăng Tiếu vừa rồi trọng thương cũng không nỡ sử dụng, bây giờ cho Viên Chiến Thiên một giọt, có thể thấy được hắn phi thường cảm kích Viên Chiến Thiên đã ra tay trợ giúp.

Lăng Tiếu gần đây ân oán rõ ràng, người khác tốt với hắn, Lăng Tiếu sẽ hồi báo rất nhiều, người khác không tốt với hắn, hắn cũng sẽ trả gấp bội.

Viên Chiến Thiên cũng không biết Lăng Tiếu cho gì, nhưng hắn cũng biết Lăng Tiếu sẽ không hại hắn.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ, lập tức dùng vào Sinh Mệnh Tuyền Dịch.

Bỗng dưng hắn chỉ cảm thấy thân như sinh ra biến hóa kinh người, thương thế trên người đang dùng một loại tốc độ cực nhanh khôi phục, mà bệnh kín trước đây của hắn tựa hồ cũng như lần được nữa tắm rửa rửa sạch, các phương diện cơ có thể đều khôi phục sinh cơ mới, năng lượng tựa hồ cũng được tăng trưởng không ít.

Bọn người Cổ Ngải bọn không chú y đến Viên Chiến Thiên đang khôi phục, chín người bọn họ vây bọn người Tiếu vào trong, bên ngoài càng có năm tên

Đế giai Sát Thiên quan sát.

Từ mặt ngoài mà xem thì bọn người Lăng Tiếu và đối phương thực lực quá mức chênh lệch, chỉ có nước bị hành hạ.

Ở trong mắt bọn người Cổ Ngải thì đám Lăng Tiếu quả thật cũng chỉ như cá nằm trên thớt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1309 - Hôm Nay Để Ta Đồ Sát Cho Thống Khoái Đi!

Cổ Ngải nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu trong mắt chớp động lửa giận:

- Ngươi... Ngươi rõ ràng giết Cổ Động, ngươi tiểu tạp chủng này, thật tâm ngoan thủ lạt!

Lăng Tiếu đùa nghịch đầu cười trong tay cười lạnh nói:

- Một phế vật chết cũng đã chết rồi, cần gì tức giận thế chứ!

Nói xong, hắn khẽ động bàn tay, đầu Cổ Động trong nháy mắt liền biến thành huyết thủy.

- Đáng chết, lên cho ta, nhanh băm bọn chúng thành thịt vụn đi!

Cổ Ngải trừng mắt hét lớn, tiếp theo, hắn lần nữa triển khai lôi xà thế giới chi lực ép về phía bọn người Lăng Tiếu.

- Lão đại, hắn giao cho ta đối phó, những người khác giao cho ngươi!

Bại Gia Tử xung phong xách theo thương lao vào lôi xà thế giới của Cổ Ngải.

Sau đó này, người Cổ gia cũng đều gọi ra linh thú của mình.

Mỗi đầu linh thú đều có thực lực thất giai, càng có hai đầu là giao long linh thú, chiến lực cũng tương đối hung hãn.

Trong lúc nhất thời, trên không hồ nước đều bị một cổ khí thế cường hoành chấn động khiến cả phương Thiên Địa đều lắc lư.

Mà uy lực lôi xà thế giới của Cổ Ngải càng khiến người phải kinh hãi.

Lăng Tiếu cầm Băng Hỏa Kiếm trong tay, khí thế không ngừng bốc lên cao, tiểu kim thì một mực đứng cạnh hắn.

- Hôm nay để ta giết cho thống khoái đi!

Lăng Tiếu thần sắc còn có chút tái nhợt, nhưng khí thế đã khôi phục bảy thành, mà tinh thần lực vẫn đang ở trạng thái viên mãn.

Từ lúc khai chiến với Võ Bất Phàm tới nay, Lăng Tiếu đều không vận dụng tinh thần lực, chỉ khi vừa rồi đối phó Cổ Động hắn mới sử dụng một lần, có thể nói tinh thần lực bây giờ đã trở thành chỗ dựa cực lớn của hắn.

Hắn cũng không gọi Địa Liệt Viêm Hổ và Long Nữ ra.

Hiện giờ tinh thần lực hắn một phân thành hai, đồng thời đánh úp về phía hai gã đê giai Huyền Đế, mà Băng Hỏa Kiếm trong tay cũng thoát khỏi bàn tay bay ra ngoài.

Hai gã Đế cấp bị tinh thần lực đánh trúng đều lập tức mất đi lực chiến đấu kêu thảm lên, mà Băng Hỏa Kiếm lại như thần binh lợi khí thu lấy nhân mạng, hai khỏa đầu lâu lập tức bị chém bay.

Người Cổ gia còn không rõ chuyện gì xảy ra đã mất mạng, khiến bọn hắn đều trở nên ngốc trệ.

Phương Thần vốn xuất thân sát thủ, trong nháy mắt người Cổ gia sững sờ thì hăn đã như một đầu báo đi săn, thân hình như thiểm điện chụp ra ngoài,

trường kiếm trong tay cũng cực kỳ nhanh thu hoạch lấy đầu hai gã Bán Đế.

Những người còn lại của Cổ gia đều phẫn nộ kinh hô lên.

- Chết tiệt, mau tiêu diệt bọn chúng!

Cổ Tái là người đầu tiên hô lên, đại phương thế giới chi lực bao phủ qua Lăng Tiếu.

Đối mặt trung giai Huyền Đế, Lăng Tiếu cũng không dám khinh thường, tinh thần lực toàn bộ tập trung đánh tới đầu Cổ Tái.

Kim Long thương ảnh vô hình vô ảnh đánh tới, tuyệt đối là một kiện đại sát khí khiến người khó lòng phòng bị.

Tinh Thần Giới Cổ Tái cũng lập tức bị tập kích, trong thức hải mãnh liệt rung chuyển, khiến ý thức hắn loạn cả lên.

Ngay khi thân hình hắn dừng lại cũng là lúc đầu bị chém bay.

- Ha ha, người Cổ gia các ngươi cũng không hơn gì cái này, đều là phế vật, cũng dám lấy mạng bản thiếu gia sao?

Lăng Tiếu sát ý tăng mạnh, sau khi chém đầu Cổ Tái liền nhịn không được cuồng tiếu.

Hắn một mực không trở mặt với Cổ gia cũng là do cảm thấy thời cơ chưa thành thục.

Hiện giờ cánh chim hắn đã đủ, Cổ gia và Sát Thiên đã là thế lực hắn nhất định phải diệt trừ.

Theo Cổ Tái bị giết, mấy người khác của Cổ gia đều bị dọa cho sợ hãi, bọn hắn đều không hiểu nổi đường đường hai gã đê giai Huyền Đế và một gã trung giai Huyền Đế sao trong nháy mắt đã chết đi như thế

Nếu như Lăng Tiếu thật sự có chiến lực mạnh mẽ như vậy, vì sao lúc đánh với Võ Bất Phàm lại không lập tức miểu sát hắn, mà vẫn một mực khổ chiến đến cuối cùng chứ?

Một gã trung giai Huyền Đế của Sát Thiên tựa hồ ý thức được gì đó, lập tức kinh hô với người bên mình:

- Người này đã không thể giết được, lập tức lui lại!

- Nếu đã đến, vậy thì đừng đi nữa!

Lăng Tiếu đã là cảm ứng được những người của Sát Thiên muốn rút lui.

Hắn cũng không muốn trơ mắt nhìn bọn hắn rời đi như vậy, hắn tạm thời buông tha tiếp tục đánh chết người Cổ gia, Phương Thần, tiểu kim cùng với Viên Chiến Thiên đã đủ để ứng phó đám người Cổ gia còn lại rồi.

Lăng Tiếu tăng tốc độ lên đến cực hạn, tinh thần lực càng không ngừng tản ra, phân biệt đánh úp về phía hai gã trung giai Huyền Đế.

Tinh thần lực phân yếu, khẳng định không thể tạo thành tổn thương lớn cho bọn chúng, tuy nhiên lại có thể tạm hoãn tốc độ.

Tử Sắc Thiên Hỏa của Lăng Tiếu lập tức bảo phủ lấy hai người bọn họ.

Thiên Hỏa không có gì không đốt, mà hai gã trung giai Huyền Đế bị dính vào, cũng khó có thể dập tắt, cuối cùng vẫn bị đốt thành tro tàn!

Mặt khác ba gã đê giai Huyền Đế càng khó tránh khỏi tốc độ vô song cùng với công kích tinh thần lực vô hình vô ảnh của Lăng Tiếu.

Năm tên Đế cấp cơ hồ không có bất kỳ sức phản kháng đã táng mạng dưới tay hắn.

Loại khoái cảm giết người này thật sự khiến Lăng Tiếu cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Trải qua lần này giết chóc, tinh thần lực Lăng Tiếu cũng đã tiêu hao không ít.

Khi hắn chạy về hồ nước, mấy người còn đang không ngừng chiến đấu lấy, mà Phương Thần rõ ràng ở vào hạ phong, bị đối phương đánh cho chật vật không chịu nổi, mà thất giai Thử linh thú của hắn cũng bị thất giai Giao Long của Cổ Ma cắn cho mình đầy thương tích.

Tiểu kim thì dựa vào uy lực của con mắt thứ ba cùng với thể trạng cường hãn trực tiếp chống đỡ gã đê giai Huyền Đế và một đầu thất giai linh thú vẫn không bại, chỉ là tổn thương trên người lại nhiều thêm không ít.

Mà bên phía Viên Chiến Thiên lại thừa lực, đối phó một gã đê giai Huyền Đế, một gã Bán Đề cùng với hai đầu thất giai linh thú vẫn bất bại, thậm chí còn chiếm thượng phong.

Thương thế của hắn nhờ Sinh Mệnh Tuyền Dịch của Lăng Tiếu đã được khôi phục lại, trạng thái còn tràn đầy chưa từng có.

Chỉ thấy thế giới vô số Đấu Chiến Thánh Viên phân hoá thành bốn nhóm đối kháng với linh thú của hai người, uy lực đấu thiên côn pháp cực kỳ cường đại.

Một phương khác Bại Gia Tử đại chiến với Cổ Ngải lại kịch liệt nhất.

Bại Gia Tử có thần hỏa trợ giúp, mà bản thân lại là thần thú, chiến lực cũng bức thẳng đến cao giai Huyền Đế, Cổ Ngải lại là cao giai Huyền Đế hàng thật giá thật, không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, cả đời chinh chiến vô số, càng có Lôi Lực tương trợ, một mực đều chiếm lấy thượng phong.

Thế nhưng hắn lại phát hiện thân thể người trẻ tuổi trước mắt này lại cực kỳ biến thái, nhiều lần bị lôi xà của hắn đánh trúng nhưng rõ ràng chỉ kêu lên đau đớn, bộ dạng không chút bị thương, khiến lòng hắn nổi lên sóng to gió lớn.

Lôi xà của hắn trung giai Huyền Đế bị dính vào cũng sẽ lập tức trọng thương, mà cao giai Huyền Đế bình thường muốn tiếp được cũng không dễ dàng, mà thiếu niên không rõ thực lực trước mắt này bị đánh trúng vẫn không bị làm sao, điều này sao không khiến hắn kinh ngạc cho được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1310 - Bát Giai Hóa Hình Lôi Xà. (1)

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1310: Bát giai hóa hình Lôi Xà. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

- Lão gia hỏa, đến đây, ngươi không phải rất lợi hại sao? Chỉ lôi điện đã muốn lấy mạng ta, nghĩ hay lắm!

Bại Gia Tử tăng mạnh chân hỏa, Hỏa Thương trong tay mãnh liệt giết tới Cổ Ngải.

Trong đại phương thế giới của mình, Cổ Ngải lại thong dong né tránh, không dám dính vào lửa của Bại Gia Tử, lôi xà càng không ngừng cuồng vũ.

Đánh một hồi lâu, Cổ Ngải phân tâm đi cảm ứng một chút xem chiến đấu ở mặt khác đã xong chưa

Thế nhưng hắn vừa phân thần ra thì tâm thần liền đại loạn rồi!

Người mà hắn mang đến khí tức đều đã biến mất sạch sẽ.

- Không... Không có khả năng, bọn hắn sao thoáng cái đều bị đánh chết rồi!

Cổ Ngải kinh hô một tiếng, bỏ qua Bại Gia Tử, bay về hướng trước kia.

Bại Gia Tử há có thể để hắn chạy như vậy, hắn từ sau vùng dậy đuổi theo.

Lại một lần nữa về tới trên không hồ nước, chờ đợi Cổ Ngải đã không phải người Cổ gia nữa.

Ở trước mắt hắn chính là Lăng Tiếu, Phương Thần và Viên Chiến Thiên, mà tiểu kim đã bị Lăng Tiếu thu vào.

- Cổ Táo, Cổ Mã... Các ngươi đều đã chạy đi đâu?

Cổ Ngải nhìn chung quanh thật sự không phát hiện ra khí tức của mấy người kia, hắn không thể tiếp thụ sự thật kêu lớn lên, trong lòng cực kỳ lo lắng.

- Kêu to lên, gọi nát cổ họng cũng không ai trả lời ngươi đâu, bọn hắn đều đã ở âm phủ Địa phủ chờ ngươi rồi!

Lăng Tiếu u lãnh nói.

Cổ gia mười tên Đế cấp, đây cơ hồ đã là tất cả tinh nhuệ cấp thái thượng của Cổ gia rồi.

Bọn hắn đồng loạt xuất động chính là muốn tiêu diệt Lăng Tiếu, lại tiến đến Phong Vân Thành tiêu diệt sạch sẽ thế lực của Lăng Tiếu, để hiển lộ rõ ràng uy thế Cổ gia bọn hắn, khiến Trung Vực ai cũng biết Cổ gia bọn hắn không phải dễ trêu vào.

Bọn hắn lần này đã tương đối coi trọng Lăng Tiếu rồi.

Thế nhưng bọn hắn nhưng lại không biết thủ đoạn giết người của Lăng Tiếu quỷ dị đáng sợ cỡ nào, cơ hồ không cần vận dụng bao nhiêu linh khí mà

nguyên một đám người đã bị diệt sá, đây quả thực là sát phạt gần như yêu, khiến người cảm thấy sợ hãi không thôi.

Cổ Ngải nghĩ sao cũng không hiểu, cổ thực lực này của bọn hắn cơ hồ có thể quét ngang bất luận thế lực nào dưới mười tám phương thế lực lớn rồi, nhưng giờ bên mình rõ ràng đã chiếm hết ưu thế nhưng vẫn bị mấy người đối phương giết ngược chết hết.

Đây quả thực khiến hắn khó có thể tiếp nhận!

- Chết tiệt, ta muốn các ngươi đều chết chỗ này!

Cổ Ngải như sư tử động nộ, hắn sau khi quát to một tiếng rốt cục cũng gọi ra linh thú.

Hắn vốn tưởng rằng bằng vào lực lượng những người phe mình đã đủ để giải quyết nhẹ nhóm rồi, không nghĩ tới vẫn ép khiến hắn xuất ra bài tẩy.

Ầm ầm!

Một cổ Lôi Lực cường hãn không ngừng đánh ra, một thân ảnh màu tím lập tức tràn ngập giữa không trung, thiên địa phảng phất như đều bị phương lôi điện chỗ này ảnh hưởng đến.

Một cổ khí thế vô cùng cường hãn bức nhân khiến sắc mặt bọn người Lăng Tiếu đều nghiêm trọng lên, khí thế ép khiến bọn hắn có một loại cảm giác không thở nổi.

Không cần suy đoán, đây nhất định là hộ thân linh thú của Cổ Ngải rồi.

Đầu linh thú này cũng không phải hình thú gì cả, mà là hình người, sắc mặt hắn lãnh tuấn âm trầm, thân thể cao lớn uy mãnh, một thân Lôi Lực không

ngừng quấn lấy quanh thân, một đầu tóc tím cuốn như xà lộ ra cực kỳ cuồng vọng bá đạo.

Một đầu hộ thân linh thú hóa hình, đây chính là cao giai linh thú đạt đến ngoài bát cấp ah!

- Cái này... Đây là bát giai hóa hình linh thú!

Lăng Tiếu nhịn không được kinh hô lên.

Hắn thật không nghĩ tới Cổ Ngải rõ ràng còn có hộ thân linh thú cường đại như vậy, quả nhiên khiến hắn ngoài ý muốn không thôi.

Nhớ ngày đó hắn từ trong Dược Môn đánh ra ngoài còn không thấy bọn người Hỏa Thiên Trọng gọi ra hộ thân linh thú, hẳn lần kia người ta cũng không muốn thật sự trở mặt với hắn, xem như đã cho hắn một đường sống rồi!

- Ngươi không biết ta vẫn chưa ngủ say đủ sao? Vì sao lại gọi ta ra!

Tử ảnh kia nhìn Cổ Ngải lạnh lùng nói, tựa hồ không giống như đối thoại giữa chủ tớ mà ngược lại cảm giác như hắn còn đè ép Cổ Ngải một bậc vậy.

Cổ Ngải có chút khom người nói với tử ảnh nói:

- Xà thúc, ta cũng là bất đắc dĩ, tinh nhuệ Cổ gia ta không biết vì sao đã bị tạp chủng này giết chết hết, kính xin xà thúc ngươi giúp ta một tay, tiêu diệt hết tất cả bọn chúng!

Cổ Ngải rõ ràng gọi tử ảnh này là "Xà thúc", xưng hô này quả thật khiến người cảm thấy có chút ý vị xâu xa.

Kỳ thật, Tử Ảnh này chính là do dị thú Lôi Xà hóa hình, Lôi Xà là một loại dị thú Thượng Cổ, có đủ lôi chi thuộc tính, lực công kích trong ngang giai cực kỳ khủng bố, đủ sức liều mạng với Giao Long.

Hắn thực sự không phải là hộ thân linh thú có khế ước chủ tớ với Cổ Ngải, mà là hộ thân linh thú của tổ tiên Cổ Ngải, tổ tiên hắn trước khi đi về cõi tiên đã giải ước với Lôi Xà, cũng muốn cầu Lôi Xà phụng Cổ Ngải làm chủ.

Chỉ là thực lực Cổ Ngải kém hắn khá xa, Lôi Xà tự nhiên sẽ không cam nguyện đi vào khuôn khổ, chỉ đã đáp ứng dùng thân phận ngang nhau lưu lại bên người Cổ Ngải, sẽ không ký khế ước chủ tớ với Cổ Ngải.

Cổ Ngải cũng biết thực lực mình chưa đủ, hắn không có biện pháp bắt buộc Lôi Xà, cũng chỉ có thể đáp ứng ở chung ngang hàng.

Lôi Xà đã là linh thú bát giai đê giai đỉnh phong, đã sớm biến hóa thành công, thuộc về một trong các dị thú trấn tộc của Cổ gia.

Hôm nay Cổ Ngải triệu hoán hắn ra đã là động lửa giận lớn nhất, thề phải tiêu diệt hết bọn người Lăng Tiếu mới cam tâm!

Lôi Xà nhìn tới bọn người Lăng Tiếu, lúc mới bắt đầu ánh mắt còn lộ ra cực độ khinh thường, nhưng lúc ánh mắt rơi xuống trên người Bại Gia Tử thì thân thể có chút nhẹ rung một chút:

- Không... Không có khả năng, sao lại có Hoàng Tộc ở đây được.

- Hắc hắc, thì ra là một đầu đại xà, thực lực còn coi như không tệ!

Bại Gia Tử vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái nhìn chằm chằm vào Lôi Xà cười nói.

Hắn là thần thú, cho dù hiện giờ cấp bậc thấp hơn Lôi Xà, nhưng hắn chính là Thú Tộc chí cao có thần thú huyết mạch, ở trước mặt linh thú cấp thấp, bọn hắn luôn có cảm giác cao ngạo trời sinh, mà uy apstwf huyết mạch cũng khiến linh thú cấp thấp sinh ra cảm giác sợ hãi từ bổn nguyên đối với bọn hắn.

- Xà thúc có vấn đề gì sao? Tiểu tử này thực lực cường đại, thân càng mang Thiên Hỏa, kính xin xà thúc nhanh chóng tiêu diệt tất cả bọn hắn!

Cổ Ngải ở bên cạnh nói.

Lôi Xà do dự một chút, mắt nhỏ híp híp lại một chút, mở lớn cảm ứng, phát hiện chung quanh không còn khí tức nào cường đại hơn lúc này mới yên lòng lại.

Hắn nói với Bại Gia Tử:

- Vị này chắc là Kỳ Lân Điện hạ đi, ngươi đi đi, ta không muốn làm khó ngươi!

Lôi Xà tuy cường đại, nhưng hắn cũng không muốn trêu vào hoàng tộc Kỳ Lân nhất mạch, bằng không cho dù hắn trốn đến chân trời góc biển cũng chỉ có đường chết. Hắn đương nhiên không muốn tiềm tu vạn năm hóa thành hư ảo cho nên hắn mới bảo Bại Gia Tử rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1311 - Bát Giai Hóa Hình Lôi Xà. (2)

Thần Khống Thiên Hạ

Tác Giả: Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1311: Bát giai hóa hình Lôi Xà. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: Vipvanda

- Kỳ Lân Điện hạ? Xà thúc, hắn... Hắn đến cùng là người nào?

Cổ Ngải lộ vẻ kinh ngạc hỏi.

Một tồn tại có thể khiến bát giai linh thú cũng phải kiêng kị, Cổ Ngải hắn sao có thể không chú ý được.

Lôi Xà không trả lời hắn, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào Bại Gia Tử, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Bại Gia Tử lại lãnh khốc mà cười nói:

- Chỉ bằng đầu đại xà ngươi không có tư cách mệnh lệnh bổn vương tử!

Bất luận một gã thần thú hậu duệ nào, cho dù cấp bậc có thấp, cũng tuyệt đối sẽ không khuất phục bất cứ một cao giai linh thú cấp bậc thấp hơn nào.

Đây là một loại truyền thừa tôn quý và cao ngạo đến từ huyết mạch!

Lôi Xà mắt co rụt lại, tiếp theo nảy sinh ác độc nói:

- Đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí! "

Dứt lời, trong tay hắn khẽ vẫy, có vài cổ lôi điện chi lực khổng lồ đánh tới Lăng Tiếu, Phương Thần và Viên Chiến Thiên.

Mỗi một đầu lôi điện chi lực đều to như đại thụ, lực phá hoại khủng bố lộ ra cũng đủ khiến bất cứ một gã cao giai Huyền Đế nào phải vẫn lạc.

Đây chỉ là một kích tùy ý của Lôi Xà đã có uy lực như vậy, cái này dù Cổ Ngải có dốc hết toàn lực cũng khó khăn lắm mới đánh ra được a

Chênh lệch giữa cấp bậc quả thật cực kỳ lớn.

Cổ Ngải như đã thấy được thảm trạng bọn người Lăng Tiếu toàn bộ đều bỏ mạng vậy, trong nội tâm không khỏi đắc ý:

- Có thể khiến ta gọi xà thúc đi ra tiêu diệt các ngươi, các ngươi cũng nên cảm thấy vinh hạnh rồi!

Nhưng trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, khi những công kích kia sắp đánh đến trước bọn người Lăng Tiếu thì lại như bị thứ gì đó ngăn cản vậy, rõ ràng cứ bị đánh ngược về phía Lôi Xà và Cổ Ngải.

Lôi Xà kinh hãi, hắn mang theo Cổ Ngải lập tức nhảy lên phái trên, sợ bị phản kích đến.

Lôi Xà nhìn sang hướng kia lộ ra vài phần kinh hãi, tiếp theo không nói hai lời, rõ ràng lôi kéo Cổ Ngải, quay đầu bắt đầu viễn độn, tốc độ kia quả nhiên

nhanh như thiểm điện, khiến mắt người khó mà bắt được.

- Nếu để cho đầu đại xà kia chạy mất, ngươi cũng không cần phải sống nữa!

Bại Gia Tử đột nhiên phát ra âm thanh nói.

- Vâng vương tử điện hạ!

Một thanh âm to lớn lên tiếng, lập tức nổi lên một hồi ánh lửa đầm đặc đánh về phía Lôi Xà.

Lăng Tiếu đứng tại chỗ lau mồ hôi nói:

- Móa nó, thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương rồi, không nghĩ tới bên người lão gia hỏa này còn có tồn tại cường đại như vậy!

Cũng may khi đối phương nói chuyện với Bại Gia Tử Lăng Tiếu đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn, Lôi Xà vừa ra tay, hắn liền lập tức gọi Địa Liệt Viêm Hổ ra.

Bằng không, mấy đạo lôi điện chi lực đáng sợ vừa rồi đã đánh bọn hắn thành tro tàn rồi.

Lôi Xà mang theo Cổ Ngải chạy trốn rất nhanh, trong nháy mắt đã đến bên ngoài vạn dặm.

Đáng tiếc, Địa Liệt Viêm Hổ đã xưa đâu bằng nay, đã sớm đột phá một tiểu giai vị, đạt đến cấp độ bát giai trung giai, phương diện tốc độ tự nhiên cũng được tăng lên rất nhiều.

Không được vài hơi hắn đã chặn trước Lôi Xà và Cổ Ngải.

- Dám phạm vương tử điện hạ, ngươi muốn chết!

Hắn Hổ khiếu một tiếng, hổ quyền cực lớn đánh tới đầu Lôi Xà.

Hổ quyền cường đại như núi cao, hỏa diễm đầm đặc mang theo xu thế phần thiên đập tới.

Lôi Xà kinh hãi, thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau, đồng thời còn ném Cổ Ngải bay ra thật xa, mấy cổ lôi điện chi lực cường đại chặn lấy hổ quyền.

Rầm rập!

Hổ quyền lôi điện nảy ra, phát ra tiếng nổ tung đinh tai nhức óc.

Địa Liệt Viêm Hổ khí thế tăng vọt, lại nện ra mấy quyền, những lôi điện chi lực kia cơ hồ khó có thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho hắn!

Lôi Xà trốn không thoát, đành phải kiên trì không ngừng chọi cứng.

Thế nhưng chênh lệch về thực lực khiến hắn khó có thể chống lại, thân thể bị nện cho bay ra thật ra, máu tươi mãnh liệt chảy ra.

Lôi Xà không chút nghĩ ngợi lập tức huyễn hóa thành chân thân, một dầu Lôi Xà dài hơn 100m hiện ra, từng đạo lôi điện chi lực không ngừng đánh xuống

Lôi thân xà tử bốc lên vài cái cắn tới Địa Liệt Viêm Hổ, răng nanh khát máu, miệng máu khổng lồ khiến người cảm thấy sợ hãi không thôi.

Địa Liệt Viêm Hổ vẫn không sợ, hổ quyền mang theo uy thế hủy thiên diệt địa không ngừng nện xuống.

Mà Lôi Xà sau khi biến thân khí thế cũng bức thẳng đến Liệt Viêm Hổ, không cần phải sợ hổ quyền của Địa Liệt Viêm Hổ nữa, nó càng không ngừng nhổ ra lôi điện, đánh tới Địa Liệt Viêm Hổ, xà khẩu không ngừng cắn tới.

Cả hai đấu với nhau dị thường hung hãn!

Địa Liệt Viêm Hổ chỉ mới vào bát giai trung giai không lâu, cũng không hiện ra nguyên hình chân thân, nhất thời không thể làm gì được Lôi Xà.

Hắn tức giận không ngớt rống lên một tiếng:

- Lão tử muốn ăn tươi ngươi!

Địa Liệt Viêm Hổ cũng là Vương giả trong loài Hổ, hắn lập tức biến hóa thành chân thân, hổ thân khổng lồ lộ ra uy phong lẫm lẫm, hung mãnh bất phàm!

Một xà một Hổ lần nữa đại chiến!

Lần này Lôi Xà lại khó chiếm được chỗ tốt, trên người từng khối thịt máu chảy đầm đìa bị Địa Liệt Viêm Hổ cắn xé xuống, khiến nó không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cổ Ngải thấy thời cơ không ổn đã sớm chạy ra xa, trong lòng của hắn kinh hãi thầm nói:

- Đây rốt cuộc là sao, ở bên người Lăng Tiếu sao lại có nhiều tài ba dị sĩ như vậy chứ, đây hẳn là hậu thủ bảo vệ tánh mạng mà Tà Đế lưu lại cho hắn sao? Lần này xong rồi, nếu như ngay cả xà thúc cũng không chiếm được chỗ tốt, vậy Cổ gia ta đại kiếp nạn tránh khỏi ah, nhất định phải chạy về sớm phòng bị mới được!

Lôi Xà tuy là tồn tại cường hãn trong ngang giai, nhưng đối mặt với Địa Liệt Viêm Hổ cao hơn hắn một giai, trận chiến này cơ hồ không có gì phải nghĩ cả

Lôi Xà bị Địa Liệt Viêm Hổ không ngừng cắn lấy khiến khắp nơi đầy thương tích, mà Địa Liệt Viêm Hổ cũng bị Lôi Xà sắp chết phản công tạo thành chút tổn thương, nhưng cũng không phải trí mạng.

- Hổ Gia... Tha mạng ah, ta cũng không muốn là địch với các ngươi đâu!

Lôi Xà tự biết khó chống lại Địa Liệt Viêm Hổ, cuối cùng nhịn không được bắt đầu cầu xin tha thứ.

- Hừ, giờ mới cầu xin tha thứ đã không kịp rồi!

Địa Liệt Viêm Hổ hừ lạnh một tiếng, cự trảo cũng không chút lưu tình hung hăng đập xuống trên đầu Lôi Xà.

Xà thân khổng lồ rơi đập xuống dưới, một cái hố sâu vài trăm mét hiện ra.

Địa Liệt Viêm Hổ lần nữa đập xuống, gắt gao cắn lấy cổ Lôi Xà không ngừng hung ác cắn xé, Lôi Xà không ngừng phát ra tiếng kêu Xi.. Xiiii..., thân thể càng không ngừng bốc lên, co lại, trong mắt lộ ra ý cầu xin tha thứ nồng đậm.

Thế nhưng Địa Liệt Viêm Hổ đã liều mạng, sao có thể tha thứ cho nó được, huống chi huyết khí sát tính của linh thú còn đậm đặc hơn nhân loại nhiều lắm.

Địa Liệt Viêm Hổ trực tiếp cắn chết Lôi Xà, huyết dịch lan tràn ra, như dòng suối nhỏ khiến người cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Địa Liệt Viêm Hổ mang theo thân thể Lôi Xà cực kỳ chóng về tới hồ nước

Hiện giờ bọn người Lăng Tiếu đã ở trên bờ hồ nước bắt đầu khôi phục lại

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1312 - Điểm Bắt Đầu Phục Thù.

Luân phiên kịch chiến, quả nhiên đủ thảm thiết, cũng may Lăng Tiếu vẫn một mực mang theo không ít nhân mã cường đại bên người, bằng không lần này đã dữ nhiều lành ít rồi.

Địa Liệt Viêm Hổ trong miệng hất lên, ném thi thể cả trăm mét của Lôi Xà đến trước mặt mọi người.

Phanh!

Thi thể nện xuống khiến một hồi bụi mù tung tóe vẩy lên.

Địa Liệt Viêm Hổ biến hóa thành nhân hình rơi vào trước người Bại Gia Tử quì xuống nói:

- Vương tử điện hạ may mắn không làm nhục mệnh!

Bại Gia Tử nhướng mày nói:

- Tên nhân loại khác đâu?

- Ách... Bị hắn chạy thoát!

Địa Liệt Viêm Hổ lộ ra vẻ xấu hổ, gãi ót đáp.

- Ngươi phế vật này!

Bại Gia Tử tức giận quát to một tiếng, trực tiếp đá một cước vào lồng ngực

cường tráng của Địa Liệt Viêm Hổ mắng.

- Thực xin lỗi vương tử điện hạ, ta... để ta đi bắt hắn về cho vương tử điện hạ xử lý

Địa Liệt Viêm Hổ hoảng sợ vội nói xin lỗi.

- Bắt cái rắm, bổn vương không có thời gian ở đây tốn thời gian với ngươi, thật không biết Tam gia gia sao lại để phế vật như ngươi đi theo ta nữa!

Bại Gia Tử vung nắm đấm không ngừng đánh tới Địa Liệt Viêm Hổ.

Lực đạo của hắn cũng không kém, đánh cho Địa Liệt Viêm Hổ không ngừng bay ra ngoài, nhưng Địa Liệt Viêm Hổ lại không hề dám vận kình hoàn thủ, giống như một tiểu thụ chịu ngược đãi vậy, khiến người thấy mà cực kỳ đáng thương, một chút phong phạm của linh thú bát giai cường đại cũng không có.

- Được rồi Tử Tử, trước nướng thịt rắn ăn đã tính sau, lão gia hỏa kia cũng trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu mở miệng ngăn cản nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu xuất ra kiếm bắt đầu cắt lấy thân rắn

Trong lúc đó, trong đầu hắn như xẹt qua gì đó, hắn thu hồi kiếm nói:

- Được rồi, ở đây có nhiều linh thú chết như vậy, trước tiên giữ con rắn này lại đã, ăn thứ khác trước.

Đây chính là bát giai linh thú, lại là lôi thuộc tính hiếm thấy, có thể mang nó đến đấu giá hội của Phong Vân Thành để đấu giá, làm món áp trục liền có thể kiếm được một khoản không nhỏ rồi.

Ở đây có không ít cao giai linh thú, Lăng Tiếu thu thập những tài liệu hữu dụng của chúng lại, còn không ít Không Gian Giới của Đế giai, những cái này đều là tài phú cả, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Sau khi ăn xong thịt linh thú, bọn người Lăng Tiếu cũng không lập tức sốt ruột ly khai, mà ở lại tại chỗ tiếp tục dưỡng thương.

Viên Chiến Thiên tính tình quái gở, không muốn làm bạn với bọn người Lăng Tiếu, hắn nói một tiếng với Lăng Tiếu:

- Hiện giờ ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng một ngày kia ta sẽ lại tới khiêu chiến ngươi! Đến lúc đó hi vọng ngươi có thể dốc hết thực lực đánh một trận.

Dứt lời, hắn cũng không dừng lại, một mình một người rời đi.

Lăng Tiếu muốn mở miệng giữ lại, nhưng hắn cũng biết loại người như Viên Chiến Thiên trời sinh đã cô độc, cũng không dễ đả động để trở thành bằng hữu, hoặc là lưu lại trợ hắn giúp một tay như vậy.

Bất quá, Lăng Tiếu lại rất thưởng thức người như Viên Chiến Thiên, không có tâm cơ gì, tính tình thẳng thắng, tấm lòng chân thật hơn không biết bao nhiêu người, thuộc loại người một khi trở thành bằng hữu liền có thể hoàn toàn yên tâm giao phía sau lưng cho hắn

- Viên Chiến Thiên, Võ Bất Phàm, cả đời này có hai đối thủ như vậy, xem như không tịch mịch rồi!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Viên Chiến Thiên là người thừa kế của Đấu Chiến Thánh Viên lấy chiến đấu trứ danh, hắn cũng sẽ tiến giai cực nhanh; mà Võ Bất Phàm lại là Hỗn Độn

Chiến Thể cường đại nhất trong thiên địa, con đường tương lai cũng vô cùng rộng mở

Tốc độ phát triển của hai người này nhất định sẽ cực nhanh, Lăng Tiếu cũng có được dị vật tương trợ, càng có tinh thần lực làm chỗ dựa, hắn cũng có lòng tin tốc độ tiến giai sẽ không chậm hơn bọn hắn.

Chỉ là hắn còn phải bận rộn với luyện đan, đồng thời còn phải triệt để xây dựng cho xong tổ chức thế lực của mình, những chuyện này đều cần thời gian cả.

Nếu như Lăng Tiếu đến giờ vẫn một mực tu luyện thôi thì nhân sinh của hắn sẽ không đặc sắc như vậy, cũng sẽ không gặp gỡ nhiều cơ duyên tốt vậy rồi, hắn gần đây đều cho rằng nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại cả!

Lăng Tiếu ngây người ở Đãng Phong bình nguyên ba ngày.

Trong ba ngày này, hắn đã khôi phục tất cả thương thế trên người, trạng thái tốt trước nay chưa từng có.

Hắn tiêu hóa cảm ngộ khi đánh xong một trận với Võ Bất Phàm, thu hoạch cũng không hề nhỏ, khiến kinh nghiệm của hắn càng thêm dày đặc.

Hiện giờ hắn giơ tay nhấc chân đều có một loại "Thế", tựa hồ hắn đi tới đâu, đều khiến người có loại cảm giác này vậy, phảng phất hắn giống như là người đứng đầu trời sinh, khiến người có một loại cảm giác sợ hãi và thần phục rất tự nhiên với hắn vậy.

Lăng Tiếu gần đây vẫn bá đạo cuồng vọng, cảm giác mà hắn và Võ Bất Phàm mang đến cho người không hề giống nhau.

Lăng Tiếu đi chính là Bá Giả chi lộ, đã chú định là phải đi con đường chinh

phục, người khác chỉ biết sợ hắn, sẽ rất ít khi mạc danh kỳ diệu thân cận với hắn.

- Đi thôi, cũng đến lúc để người Sát Thiên và Cổ gia biết rõ kết cục khi tập sát Lăng Tiếu ta rồi!

Lăng Tiếu vươn người đứng dậy nhàn nhạt nói, trong Long nhãn chớp động lên sát cơ đầm đặc.

Sát Thiên cùn và Cổ gia nhiều lần đến gây phiền toái cho hắn, nếu không trả bọn họ chút nhan sắc thì còn tưởng rằng hắn dễ khi dễ nữa.

...

Lúc Lăng Tiếu chuẩn bị rời khỏi đãng phong bình nguyên thì đại danh của hắn đã lại một lần nữa nhấc lên một hồi sóng gió kinh thiên ở Trung Vực!

- Có nghe gì không, Lăng Tiếu cùng Võ Bất Phàm quyết chiến ở thiên tuyệt hồ phân ra thắng bại rồi, hai người đại chiến năm ngày năm đên, cuối cùng Lăng Tiếu dùng chênh lệch một chiêu thắng Võ Bất Phàm.

- Có nghe gì không, Võ Bất Phàm kia chính là Hỗn Độn Chiến Thể mười vạn năm khó gặp, chiến lực có thể nói là vô song, nhưng cuối cùng vẫn thua trong tay Lăng Tiếu, Lăng Tiếu kia thật sự quá biến thái rồi.

- Có nghe gì không, Lăng Tiếu và Võ Bất Phàm trên người đều mang Thiên Châu, cuối cùng vẫn là Thiên Châu hỏa thuộc tính của Lăng Tiếu mạnh hơn, đã trở thành một đời Hoàng giả che áp cùng đời mới.

- Có nghe gì không, Lăng Tiếu chiến thắng Võ Bất Phàm, lại bị rất nhiều cường giả Đế cấp tập sát, đã dữ nhiều lành ít rồi.

...

Tin tức về trận chiến giữa Lăng Tiếu và Võ Bất Phàm như ôn dịch bắt đầu cuốn khắp mọi ngõ ngách Trung Vực.

Các lời đồn, các loại thuyết pháp khác nhau đầy rẫy khắp nơi.

Bất quá, tất cả tin tức cũng đều xác nhận Lăng Tiếu chiến thắng mới một đời thiên kiêu đến từ Linh Vũ Các, thành tựu một đời Hoàng giả mới, chính thức trở thành tồn tại che áp cùng đời

Người của tất cả thế lực cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Lăng Tiếu, đệ tử duy nhất của Tà Đế trong truyền thuyết, xem ra quả nhiên là có thực học.

Không ít thế lực đều sinh ra hứng thú nồng đậm với tân quý Lăng Tiếu này.

Chiến lực Lăng Tiếu khủng bố như thế, lại là thất phẩm Luyện Dược Sư, hai thân phận này cũng đủ khiến bất cứ thế lực nào cũng phải kinh ngạc rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1313 - Diệt Sát Thiên Phân Đà.

Bọn họ không có biện pháp lôi kéo Lăng Tiếu vào thế lực của mình rồi, tuy nhiên lại có thể thông qua thủ đoạn khác để hình thành liên minh với Lăng Tiếu, mà biện pháp hữu hiệu nhất không thể nghi ngờ chính là thông qua thông gia.

Hơn nữa, bọn hắn cũng đã nghe ngóng các nơi, trong phủ thành chủ của Lăng Tiếu cất giấu không ít mỹ nhân, bọn hắn phi thường khẳng định Lăng Tiếu là loại háo sắc, bọn hắn liền bắt đầu xuất phát từ điểm này

Đã từng một lần, Trung Vực có không ít thế lực lớn nhỏ đều mang theo mỹ nhân đến Phong Vân Thành muốn bái phỏng Lăng Tiếu, hy vọng có thể hình thành quan hệ đồng minh với Lăng Tiếu.

Cũng không có không ít người muốn thấy phong thái của Lăng Tiếu, nhao nhao từ các nơi chạy đến Phong Vân Thành, hy vọng có thể thử thời vận gặp Lăng Tiếu một lần.

Càng có rất nhiều thiếu niên nhiệt huyết coi Lăng Tiếu như thần tượng, hy vọng có thể bái Lăng Tiếu làm thầy, bọn hắn đều dùng phương pháp cực đoan để tỏ thành ý của mình, ví dụ như quỳ trước phủ thành chủ không đứng dậy, không ăn không uống... v... v... thật sự khiến người thấy mà không đành lòng.

Trong lúc nhất thời, Phong Vân Thành đã trở thành náo một trong các thành trì náo nhiệt nhất, người lui tới cũng tăng nhiều.

...

Lăng Tiếu đối với những chuyện này hoàn toàn không hay biết, hắn hiện giờ đang bắt đầu tìm đến tổ chức Sát Thiên gây phiền toái.

Sát Thiên là một tổ chức không thua gì mười tám thế lực lớn, thời gian bọn hắn tồn tại cũng đã cực kỳ lâu đời, không có ai biết thế lực của bọn hắn đến cùng có bao nhiêu cường hãn, bởi vì người của bọn hắn cơ hồ trải rộng khắp Trung Vực, chỉ cần là có nhiệm vụ giết người, bọn hắn cơ hồ sẽ là người đầu tiên nhận lấy, hơn nữa hoàn thành phi thường nhanh gọn

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của bọn hắn đạt tới chín thành, một thành thất bại là đa số là vì tìm không thấy người nên không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, ở Trung Vực rộng lớn bao la bát ngát, nếu người nọ chui vào một sơn mạch nào đó thì muốn tìm được cũng không dễ dàng

Như Lăng Tiếu bị Sát Thiên nhắm vào vẫn không bị giết, còn có thể hoàn hảo vô khuyết quả thật rất hiếm.

Một tòa thành trì cách đãng phong bình nguyên gần nhất là địa bàn của Ngũ phẩm tông môn, Thanh Trúc tông.

Nghe Phương Thần theo như lời, bình thường thành trì có thế lực đạt tới Ngũ phẩm đều có cứ điểm của Sát Thiên, cứ điểm này sẽ phụ trách nhận nhiệm vụ bên này, sau đó lại điều người ở phân đà gần đó đi giải quyết nhiệm vụ.

Phương Thần cũng không phải người phân đà bên này, ngay cả hắn cũng không biết phân đà ở đâu, cho nên chỉ có thể bắt đầu tìm từ cứ điểm.

Bất quá, Phương Thần nói mỗi một gã sát thủ đều sẽ không dễ dàng lộ ra bí mật của tổ chức, bọn họ đều là người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đều không sợ chết.

Lăng Tiếu vốn không lo chuyện này, hắn có tinh thần lực, chỉ cần tìm được

người Sát Thiên hắn tự nhiên sẽ có biện pháp tìm được phân đà bên này.

Tai nạn của Sát Thiên tổ chức và Cổ gia giờ cũng bắt đầu!

Thanh Trúc thành, địa bàn Ngũ phẩm tông môn Thanh Trúc tông, ở đây tùy ý đều có thể thấy được Thanh Trúc xanh tươi ướt át, khiến thành trì này có chút không giống với thành trì khác, thoạt nhìn càng có sinh khí tự nhiên và cảm giác xinh đẹp.

Lăng Tiếu, Bại Gia Tử cùng Phương Thần nghênh ngang đi vào Thanh Trúc thành.

Lăng Tiếu mặc dù đã danh chấn Trung Vực, nhưng người từng thấy qua hắn cũng không bao nhiêu.

Tướng mạo của Lăng Tiếu và Bại Gia Tử đều là thượng phẩm trong nam nhân, khí thế khí vũ bất phàm kia hấp dẫn khiến những nữ tử đi trên người đều ném mị nhãn tới, hy vọng có thể đoạt lấy tâm ý của hai tên đẹp trai kia, hoặc là niếm thử hương vị mất hồn từ thân thể cường trán của họ.

Chỉ là Lăng Tiếu đối với nữ tử bình thường không chút hứng thú, mà bại gia tử đối với nhân loại lại càng chẳng có tình cảm gì. Những thiếu nữ trẻ tuổi kia nhất định phải thất vọng rồi.

- Lão Phương, ta và Tử Tử đến phía trước uống rượu, ngươi đi tìm ngươi đi, đến lúc đó lại đến tìm ta!

Lăng Tiếu không muốn tự mình động thủ, phân phó Phương Thần đi làm việc.

Phương Thần nói thế nào cũng là một gã Kim Sát, hiểu được thủ đoạn liên hệ trong Sát Thiên, huống hồ trng Sát Thiên vốn cũng không ai biết rõ

Phương Thần đã bị hắn khống chế.

Cho dù biết được thì cũng sẽ không dặn mỗi một cứ điểm đều đề phòng.

Lăng Tiếu và Bại Gia Tử tiến vào quán rượu, tùy ý tìm một nơi ngồi xuống.

Lăng Tiếu cũng không phải loại người thích rượu như mạng, nhưng hắn lại thích đến nơi náo nhiệt như quán rượu để uống rượu, bởi vì đám khách nhân ở đây đều thoải mái nghị luận chuyện thiên hạ, cũng không có quá nhiều kiêng kị.

Hai người ngồi xuống uống rượu không bao lâu, liền nghe được nghị luận chuyện Lăng Tiếu đánh bại Võ Bất Phàm, mỗi người đều nói vô cùng chân thật, mặt mày hớn hở

Lăng Tiếu nghe xong liền khẽ cười nói:

- Không nghĩ tới bản thiếu gia hiện giờ đã dương danh tứ phương rồi!

Từ lúc hắn từ Tây Bắc chạy đến Trung Vực đến giờ, đảo mắt đã qua sáu, bảy năm rồi.

Lúc ấy, hắn cho rằng mình có thể ở Trung Vực lăn lộn ra chút danh tiếng đã không tệ rồi, nhưng giờ đã danh chấn Trung Vực, trong đó đủ loại hung hiểm kỳ ngộ, quả nhiên khiến hắn cảm thấy cực kỳ cảm khái.

Hắn nghĩ tới Vân Mộng Kỳ, tới giờ vẫn không có chút tin tức nào, cái này khiến hắn càng thêm lo lắng.

Lúc trước là hắn bảo Vân Mộng Kỳ bái tiện nhân Âm Hà kia làm sư, nhưng hắn lại không biết Âm Hà là chi nhánh của Hắc Ma Môn, muốn nhờ thể chất của Vân Mộng Kỳ làm lô đỉnh, để ngày sau nàng thôn phệ đột phá.

Lăng Tiếu lo lắng Vân Mộng Kỳ phải chăng đã gặp bất trắc gì rồi!

Nếu vậy thì hắn sẽ phải bất an cả đời mất!

- Hẳn Âm Hà kia ẩn trong Hắc Ma Môn, không chừng ngày sau phải đến Hắc Ma Môn một chuyến rồi, dù sao đó cũng là cơ nghiệp mà Tàn Báo và Phong Nha kiến lập!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói.

Lăng Tiếu và Bại Gia Tử ngồi trong quán rượu không bao lâu, Phương Thần đã đi tới.

- Thiếu gia, đã liên hệ tốt rồi.

Phương Thần đến bên Lăng Tiếu khom người nói.

Lăng Tiếu tâm tình đang lúc không tốt, lập tức vươn người đứng dậy nói:

- Đi thôi, trước diệt mấy cái phân đà, sau lại đến hang ổ trước kia của ngươi dạo chơi!

Do Phương Thần dẫn đường, Lăng Tiếu và Bại Gia Tử ở phía sau đi theo.

Sát Thiên tổ chức là một thế lực khiến người vừa nghe đã sợ mất mật, nhưng nơi bọn hắn sinh tồn lại không chút thu hút.

Bọn hắn giỏi về che dấu tung tích, lẫn trong đám bình dân, khiến người khó có thể phân biệt ra thân phận của bọn hắn.

Mà cứ điểm ở Thanh Trúc thành cũng ở trong một gian tiểu viện bình dân đơn sơ.

Loại tiểu viện này ở trong thành bốn phía đều có thể thấy được, nhìn qua sẽ không thấy cò gì đặc biệt cả.

- Ở ngay chỗ này sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Bằng vào cảm ứng của hắn cũng không thể phát giác được trong viện tử này có tồn tại cường đại nào, hắn không thể không thầm than nhưng người Sát Thiên tổ chức này mỗi người đều cực kỳ am hiểu che dấu thu liễm khí tức.

- Sẽ không sai đâu, vừa rồi sau khi ta tuyên bố nhiệm vụ đã bắt đầu lưu ý rồi, người nhận nhiệm vụ cũng không cao minh, hắn nhiều nhất chỉ có cấp bậc Thiết Sát, bằng thủ đoạn của ta muốn tìm đến nơi này cũng không khó gì.

Phương Thần rất tự tin nói.

Hắn có thể đạt tới hàng Kim Sát trong Sát Thiên, đối với truy tung và tiềm sát có thể nói là cực kỳ lành nghề.

Lăng Tiếu cũng không nói nhảm nhiều nữa, trực tiếp đá một cước mở ra đại môn.

Phanh!

Theo cửa gỗ bị đá bay, có người trong nhà lập tức chạy ra.

Nhân số cũng không nhiều, chỉ vẹn vẹn có hai người nam tử và một nữ tử, nhìn bọn hắn xiêm y lôi thôi, tựa hồ mới vừa rồi còn đang làm chuyện tốt gì đó.

- Các ngươi là người nào.

Ba người giả bộ kinh hoảng, một người trong đó mở miệng hỏi.

Lăng Tiếu nhìn về phía một người trong đó, khẽ nhíu mày, cao cấp tinh thần phù chú đánh tới.

Tên Thiết Sát kia chỉ có tu vị trung giai Địa Hoàng, chỉ là một sát thủ nhận nhiệm vụ bình thường, đối mặt với cao cấp tinh thần chú của Lăng Tiếu cơ hồ không có bất kỳ sức phản kháng nào cả.

Người nọ trong nháy mắt ngốc trệ, trong nháy mắt lại khôi phục thanh minh.

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói với hắn:

- Giết hai người bọn họ đi!

Người nọ nhẹ gật gật đầu nói:

- Vâng thưa chủ nhân!

Dứt lời, trong tay hắn chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một thanh liêm câu, hắn nhanh chóng vung lên, một nam một nữ ở cạnh hắn còn không biết chuyện gì xảy ra đã bị đồng bạn giết chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1314 - Diệt Sát Thiên Phân Đà. 2

- Mang ta đi đến phân đà của các ngươi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền quay người rời đi, phảng phất như hai người chết đi kia không chút quan hệ đến hắn vậy.

Người nọ lên tiếng, ngoan ngoãn dẫn đường phía trước.

Phân đà Sát Thiên cũng không ở trong Thanh Trúc thành, mà ở trong một thôn trang bình dân cách thành không xa

Có ai nghĩ tới, đám sát thủ Sát Thiên lấy giết người để thu tiền thuê kếch xù lại ở nơi thế này chứ.

Vừa vừa bước vào thôn trang, Lăng Tiếu lập tức phát giác được sự khác thường ở đây.

Bởi vì những người đi lại ở bốn phía mặc dù thoạt nhìn như bình dân, nhưng ánh mắt sắc bén kia lại không lừa được hắn.

- Hắn là đều ở đây rồi, Phương Thần động thủ đi!

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực lạnh lùng nói.

Phương Thần nhẹ gật gật đầu, khí thế cường đại bắt đầu tràn ngập ra, trường kiếm trong tay kích động ra vô số kiếm khí xuất thủ tới đám người nhìn như bình dân kia.

Ah ah!

Những người kia bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức bị kiếm khí cường đại của Phương Thần tập sát.

Theo Phương Thần ra tay, đám sát thủ trong thôn trang nhỏ này cũng nhao nhao bị kinh động, từng đạo tiềm sát kiếm khí không ngừng đánh ra.

- Người nào lớn mật như thế!

Một gã cao giai Thiên Tôn không biết từ chỗ nào lướt đi ra.

Xem bộ dáng hắn đã biết nơi này rõ ràng không hợp lý rồi.

Lăng Tiếu và Bại Gia Tử chỉ đứng nhìn đùa giỡn, cũng không động thủ, đại phương thế giới chi của Phương Thần đủ sức để tiêu diệt mấy trăm người ở đây rồi.

Mười mấy tên Thiên Tôn, mấy trăm Địa Hoàng cùng với Vương cấp cơ hồ không hề có lực chống đỡ, nguyên một đám đều bị Phương Thần đồ sát sạch sẽ.

Một phân đà của Sát Thiên lại bị Lăng Tiếu phá hủy nhẹ nhàng như vậy.

Cuối cùng, Lăng Tiếu còn bảo Bại Gia Tử phóng một mồi lửa, đốt sạch sẽ toàn bộ thôn trang này, ngay cả tạp mao cũng không còn lại một sơi.

Hắn làm vậy là để người Sát Thiên biết rõ sự trả thù của Lăng Tiếu hắn đã đến, để bọn hắn biết rõ sự lợi hại của hắn.

Các ngươi không phải dùng giết người làm mục tiêu sao, vậy thì thử xem cảm giác khủng hoảng khi bị phản diệt sát mang đến đi!

Kế tiếp, Lăng Tiếu và ba người lại tiếp tục tiến đến cứ điểm Sát Thiên tiếp theo.

Lại qua hai tháng, ba người Lăng Tiếu dựa vào cùng thủ đoạn diệt sát tổng cộng sáu phân đà của Sát Thiên tổ chức, trong đó có một phân đà có một gã Đế cấp trấn thủ, bị Lăng Tiếu trực tiếp thu làm người hầu, người hầu này tên là Lạc U, là đê giai Huyền Đế thủy thuộc tính.

Hôm nay Lăng Tiếu muốn thu người hầu cũng đều đạt tới ngoài Đế cấp mới có tư cách đó.

Hắn hiện giờ nội tình còn yếu, thu một ít người hầu trung thực như vậy, ngày sau tạo nên thế lực cường đại, nói không chừng còn có thể vượt qua Linh Vũ Các, trở thành thế lực lớn nhất Trung Vực cũng nên.

...

Theo Lăng Tiếu bốn phía giết phân đà tổ chức Sát Thiên thì trong tổ chức bọn họ cũng bắt đầu triệu tập hội nghị cao tầng.

Dưới một hoang sơn dã lĩnh ở Trung Vực, có từng đạo mật đạo đi thông xuống bụng núi.

Hai bên mật đạo có minh quang chiếu sáng, khiến người có thể thấy rõ phương hướng, thẳng đường đi tới, hai bên đều chợt có cửa đá, tựa hồ như có người ở trong đó.

Đi đến cuối mật đạo, có một chỗ rộng rãi trống trải, rộng khoảng chừng vài trăm mét, có thể chứa nạp không ít người.

Nơi này chính là tổng bộ của tổ chức Sát Thiên

Ai có thể nghĩ đến, tổng bộ một tổ chức khổng lồ như vậy lại thành lập dưới sơn mạch chứ?

Có lẽ, sát thủ vốn là một chức nghiệp không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà đám bọn họ cũng vậy!

Một gã mang theo mặt nạ dữ tợn, người mặc đấu bồng, đại mã kim đao ngồi ở trên nhất, lộ ra cặp mắt lạnh lẽo nhìn hơn mười người bên dưới hắn.

Hơn mười ngày này đều mang mặt nạ, đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái... Các loại không đồng nhấ, lộ ra đặc biệt âm trầm.

Người không cẩn thận xông lầm nơi đây còn tưởng rằng mình đến nhầm âm phủ địa phủ nữa ấy chứ.

Quần áo trước ngực bọn hắn đều thêu tiêu chí một thanh tiểu kiếm, có ba bốn người thêu một thành tiểu Kiếm ôn nhuận xanh ngọc, mà những người còn lại đều là tiểu kiếm màu vàng kim.

Bọn hắn rõ ràng là siêu cấp cao thủ đại biểu Ngọc Sát và Kim Sát của Sát Thiên, cũng là tinh nhuệ cường đại nhất Sát Thiên.

Ngồi ở trên cao nhất không thể nghi ngờ chính là đại biểu cao nhất Sát Thiên tổ chức, xưng hô của hắn cũng như tên tổ chức, được xưng là "Sát Thiên"!

Đây là xưng hô duy nhất cho người đứng đầu Sát Thiên mỗi một thời đại.

Sát Thiên phát ra thanh âm khàn khàn u lãnh nói:

- Các ngươi có chuyện gì vội vả như thế, lại cần Bổn cung tự mình xử lý!

Trong đó một gã Ngọc Sát đứng ra khom người nói:

- Hồi bẩm Cung Chủ, trước đây chúng ta có nhận nhiệm vụ từ Cổ gia, muốn giết một tên gọi là Lăng Tiếu, ngay từ đầu nhiệm vụ thất bại, về sau điều động mạt cấp Kim Sát ra tay, vẫn thất bại, gần đây càng xuất động mười tên Kim Sát, nhiệm vụ vẫn... Thất bại!

Sát Thiên hàn mang lóe lên, hắn nổi giận mắng:

- Một đám phế vật vô dụng, đối phương lợi hại như vậy, vì sao còn để bọn hắn đi chịu chết?

- Mới đầu nhận được tình báo, hắn chỉ là một gã cao giai Địa Hoàng, nhưng về sau thực lực của hắn lại khiến người bất ngờ, mới đưa đến...

Tên Ngọc Sát kia giải thích nói.

- Đừng nói với ta những thứ này, nhiệm vụ thất bại không có lý do gì cả! Tôn chỉ của chúng ta là, dùng trả giá nhỏ nhất để hoàn thành mỗi một nhiệm vụ, nhưng bây giờ lại hao tổn nhiều Kim Sát như vậy, các ngươi tất cả đều là phế vật!

Sát Thiên ở trên khoát tay lớn tiếng mắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1315 - Bản Thiếu Gia Thế Nhưng Rất Chuyên Tình Đấy! (1)

Sát Thiên tổ chức lấy giết người để kiếm thù lao, nhưng trước khi nhận mỗi nhiệm vụ đều phải tìm hiểu rõ tin tức cơ bản về người muốn giết, xác định các giá trị thực lực chuẩn sát mới phái sát thủ đi hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ lần lượt phái người tập sát Lăng Tiếu nhưng lại không thể hoàn thành nhiệm vụ, cái này khiến Sát Thiên cung chủ phi thường tức giận.

Chỉ một tên Địa Hoàng giai nho nhỏ mà ngay cả Kim Sát cũng xuất động, nhưng rõ ràng lại không công mà lui, còn lần lượt hao tổn nhân thủ, điều này sao có thể khiến hắn không tức giận cho được?

Tuy nói tổ chức khổng lồ, sát thủ đông đảo, nhưng mỗi một Kim Sát đều là trụ cột khó được, là tồn tại cấp bậc đà chủ ở phân đà các nơi, mỗi khi hao tổn một người đối với bọn họ đều là tổn thất rất lớn.

Mười mấy người phía dưới Sát Thiên mỗi người đều kinh hãi, lúc đối mặt với chủ cung, bọn họ luôn e ngại từ tận đáy lòng.

Bởi vì có thể trở thành một đời Sát Thiên cung chủ mới, đều là người trải qua vô số giết chóc, trên tay dính đầy vô số máu tươi và oan hồn, thực lực cường đại nhất.

Uy nghiêm của hắn không phải ai cũng có thể khiêu chiến được.

- Chủ... Chủ cung, cái kia... Lăng Tiếu kia chính là đệ tử của Phong Lưu Tà Đế, độ độ tiến giai phi thường nhanh, đây... đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến chúng ta thất thủ! Chỉ hai ba năm ngắn ngủi thực lực đã đạt đến cao

giai Thiên Tôn, tuy nhiên lại có chiến lực đánh chết Huyền Đế... Gần đây càng là lực bại Hỗn Độn Chiến Thể Võ Bất Phàm của Linh Vũ Các, trở thành một đời thiên kiều mới.

Tên Ngọc Sát kia cẩn thận từng li từng tí nói.

Sau khi nghe xong, Sát Thiên cung chủ trầm mặc lại, hàn âm chi lực càng không ngừng lộ ra khỏi người, hương vị huyết sát đầm đặc khiến người cảm thấy hít thở không thông

- Lại là đệ tử của hắn, ha ha... Hảo hảo, không nghĩ tới tên kia còn có truyền nhân, vậy ta liền tự mình lăng trì truyền nhân của ngươi đến chết đi!

Bỗng nhiên, Sát Thiên phá lên cười.

Tuy nói khuôn mặt hắn đã bị mặt nạ che lại, nhưng không khó tưởng tượng ra bộ dạng điên cuồng kia, tựa hồ như hắn có oán hận ngập trời đối với Tà Đế vậy.

- Còn có một chuyện muốn bẩm báo với cung chủ!

Một tên Ngọc Sát khác đứng dậy khom người nói.

Sát Thiên ổn định nỗi lòng nói:

- Còn có chuyện gì?

Tên Ngọc Sát kia nói:

- Người ở vài phân đà của chúng ta đều bị diệt sát toàn bộ!

- Cái gì... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sát Thiên lần nữa động dung quát.

Từng cứ điểm, mỗi phân đà của Sát Thiên bọn hắn đều phi thường bí mật khó tìm, người bình thường muốn tìm được cũng không hề dễ dàng.

Đã từng có lúc bị người phát hiện ra, nhưng chưa từng tổn thất một phân đà nào, hiện giờ lại liên tiếp bị diệt đi mấy phân đà, điều này sao có thể khiến hắn không khiếp sợ cho được.

- Việc này cũng là gần đây mới xảy ra, đều là khu vực ở gần Thiên Tuyệt Hồ, tánh mạng ngọc đồng ở các phân đà toàn bộ đều bị diệt, cơ hồ không ai sống sót, có thể thấy là có người nhắm vào chúng ta, ta hoài nghi... Ra tay hẳn là tên Lăng Tiếu kia, nghe nói bên cạnh hắn có không ít người thần bí giúp đỡ, hoài nghi hẳn là Tà Đế lưu lại để bảo hộ hắn.

Ngọc Sát phân tích nói.

- Lại là Lăng Tiếu, hắn có ba đầu sáu tay sao, lại khiến các ngươi thúc thủ vô sách như vậy!

Sát Thiên bi phẫn nói.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không dám lớn tiếng thở nữa.

Lúc này, một gã Kim Sát che mặt chậm rãi đi ra nói:

- Chủ cung, Lăng Tiếu này không thể xem thường, ta đã từng sử dụng mấy vạn Hắc Xà Nha đánh tới Phong Vân Thành, nhưng vẫn không công mà lui, bên cạnh hắn quả thực không hề ít cao thủ Đế giai tương trợ, mà chiến lực bản thân hắn cũng rất bất phàm, ta cảm thấy có lẽ nên phái Ngọc Sát ra tay để chấm dứt hậu hoạn!

Kim Sát này không phải ai khác mà chính là ngừng từng liên thủ với Phương Thần ra tay đối phó Lăng Tiếu, có ma u đồng, có thể sử dụng ám thuộc tính linh thú.

Thực lực của hắn thấp nhất trong tất cả mọi người ở đây, nhưng thân phận của hắn lại không thấp, số lượng người hắn từng giết cũng không ít hơn bất cứ ai ở đây.

- Vận dụng Ngọc Sát sao?

Sát Thiên trầm ngâm một tiếng lẩm bẩm nói, tiếp theo cất cao giọng nói:

- Tốt, lần này phái Ngọc Sát đi đối phó tên tiểu bối này đi, nhất định phải bắt hắn về cho ta, Bổn cung muốn đích thân hảo hảo chơi tên truyền nhân duy nhất của Tà Đế này! Đồng thời hạ lệnh bảo tất cả phân đà bắt đầu phân tán, tạm thời không nên nhiệm vụ bất cứ nhiệm vụ gì, đợi sau khi bắt g iết Lăng Tiếu rồi tính sau.

...

Sát Thiên tổ chức thật sự là quá mức khổng lồ, Lăng Tiếu sau khi diệt đi mấy cái phân đà liền cảm thấy không có có ý tứ.

Giết những tiêu lâu la này chỉ là tiết hận nhất thời, vốn không lay động được căn bản của Sát Thiên.

Lăng Tiếu không muốn chơi tiếp nữa liền chọn một đường quay về Phong Vân Thành thương nghị với những người khác nên làm sao nhắm vào Sát Thiên tổ chức và Cổ gia tiến hành hành động càn quét triệt để nhất.

Hắn hiện giờ hắn đã có thanh danh, nhưng thế lực của hắn vẫn chưa nổi danh, phải khiến nó bắt đầu dương danh khắp nơi mới được.

Bằng không, nổi tiếng chỉ là cá nhân hắn, mà thế lực của hắn lại không ai biết, đây cũng không phải là việc mà Lăng Tiếu muốn thấy.

Lần nữa về tới Phong Vân Thành, Lăng Tiếu cũng không bị chặn đường nữa.

Thành vệ trước tiên nhận ra Lăng Tiếu, một đoàn người đều rầm rầm một tiếng, toàn bộ quỳ một gối xuống trước người Lăng Tiếu cung kính nói:

- Cung nghênh thành chủ trở về thành.

Thanh âm đều nhịp, tiếng kêu kích động lập tức quanh quẩn không dứt trước cửa thành.

Ngay sau đó, mọi ngườ ở phụ cận cửa thành đều nhìn qua Lăng Tiếu, trong mắt tràn đầy vô cùng kích động tôn sùng.

- Hắn chính là thành chủ Lăng Tiếu ah, thực trẻ tuổi, thoạt nhìn quả thật là một mỹ thiếu niên, không nghĩ tới thực lực lại cường hãn như vậy!

- Hừ, ngươi không biết rồi, đừng thấy hắn trẻ tuổi, nhưng thực lực so ngươi trong tưởng tượng còn lợi hại hơn nhiều lắm, Huyền Đế tầm thường đều không phải đối thủ của hắn, trước đó không lâu đã đánh bại thiếu các chủ Võ Bất Phàm của Linh Vũ Các, trở thành tân tinh mới ở Trung Vực!

- Thành chủ còn là thất phẩm Luyện Dược Sư, dùng độ tuổi của hắn, tương lai muốn thành tựu Thánh Dược Sư không thành vấn đề, tiền đồ có thể là sáng lạn a!

- Đúng, hơn nữa ta nghe nói thành chủ yêu quý thành dân, không tiếc dùng thân phạm hiểm, ngăn cản chư địch, cũng không để chúng ta bị thương tổn, ngày sau ta sẽ định cư ở chỗ này.

...

Lăng Tiếu vốn sửng sốt một chút, tiếp theo khẽ cười một cái nói:

- Tất cả đứng lên đi, về sau không cần hành đại lễ như vậy nữa!

Dứt lời, hắn cất bước đi vào trong thành

Thế nhưng hắn phát hiện trên đường đã chen kín người

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, đnag định nói gì đó thì thần sắc đã chậm lãi.

Chỉ thấy những người này tự động tách ra hai bên, đều khom người kêu to với hắn:

- Bái kiến Lăng thành chủ!

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1316 - Bản Thiếu Gia Thế Nhưng Rất Chuyên Tình Đấy! (2)

Những người này có võ giả, có bình dân, bọn họ đều cúi người với Lăng Tiếu, bọn hắn đây là đang chào đón Lăng Tiếu, chào đòn một đời thiên kiêu mới, truyền thuyết tương lai.

Lăng Tiếu không nghĩ tới những thành dân này lại nhiệt tình như vậy, trong nội tâm liền ấm áp

- Cảm giác này coi như không tệ!

Lăng Tiếu khẽ cười, sau đó nói với những người này:

- Mọi người không cần đa lễ, đều là người một nhà, tùy ý là tốt rồi, Lăng Tiếu ta cũng không phải đại nhân vật gì!

- Lăng thành chủ, ngươi chính là thành chủ vĩ đại nhất của chúng ta, chúng ta muốn vĩnh viễn đặt chân ở đây!

Không biết ai hô lên nói.

Đúng, đúng vậy, Lăng thành chủ chúng ta nguyện ý cùng ngươi xây dựng Phong Vân Thành, khiến nó trở thành nhà vĩnh viễn của chúng ta.

- Đúng đúng, chúng ta thề chết theo Lăng thành chủ.

- Đúng đúng, chúng ta thề chết theo Lăng thành chủ.

...

Những người này đều bị các sự tích kinh người của Lăng Tiếu lây nhiễm, sự ủng hộ của bọn hắn đối với Lăng Tiếu cơ hồ đã đến mức mù quáng, lại thêm Lăng Tiếu thân thiện với mọi người như thế, thật sự khiến bọn hắn càng thêm tin phục.

Theo thanh âm vang lên, mọi người trong Phong Vân Thành đều đã biết rõ Lăng Tiếu đã trở về, không ít thành dân càng không ngừng chen chúc đi qua.

Lăng Tiếu ngay từ đầu cũng không kháng cự tạo quan hệ với thành dân.

Thế nhưng hắn phát hiện người mình bị không ít bàn tay sờ lấy, thậm chí y phục trên người cũng bị xé nát.

Lăng Tiếu đành phải tùy ý trả lời vài tiếng, lăng không bay lên nhanh chóng quay về trong phủ thành chủ.

Vừa về tới trong thành, Huyền Diệu, Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt... cả đám người đều đang chờ đón Lăng Tiếu.

Bọn hắn trông thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi kia của Lăng Tiếu đều lộ ra dáng tươi cười vui vẻ.

- Ha ha, thiếu gia ngươi cũng có hôm nay ah!

Huyền Diệu cười trêu ghẹo nói ra.

Lăng Tiếu cười khổ:

- Ngươi tên thần côn này, còn chê cười bản thiếu gia đúng không!

- Sao có thể chứ, đây là chứng minh thiếu gia ngươi mị lực bất phàm mà

Huyền Diệu khoát tay vui mừng cười nói.

Hắn lúc trước lựa chọn đi theo Lăng Tiếu chính là vì coi trong phát triển sau này của Lăng Tiếu, chỉ là hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu sẽ trong vài ngắn ngủn đã quật khởi, điều này thật sự khiến hắn cảm thấy mừng rỡ không thôi.

Người hắn đi theo càng cường đại, cũng chứng minh tương lai hắn sẽ đi xa hơn, một thân sở học của hắn cũng được thi triển thỏa thích.

- Quả thật, xem ta nhiều phu nhân như hoa như ngọc như vậy đã biết rõ bản thiếu gia mị lực bất phàm rồi.

Lăng Tiếu quay mặt cười với Phượng Tiêm Vận và Thải Hà Nguyệt.

Hắn lời này đồng thời khoa trương mình cũng uyển chuyển khoa trương nữ nhân của mình.

Hai nữ phong tình vạn chủng liếc Lăng Tiếu, Phượng Tiêm Vận mở miệng nói:

- Tiếu, vẫn nên vào trong nói chuyện đi, ngươi có không ít chuyện phải xử lý đấy!

- Chuyện gì mà thần côn lại không xử lý được?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

Hắn bây giờ đã hoàn toàn uỷ quyền cho Huyền Diệu chưởng quản tất cả sự vụ Phong Vân Thành, đối với hắn cũng hoàn toàn tín nhiệm, nhưng giờ lại có việc cần hắn xử lý cho nên hắn mới hỏi vậy.

- Đây là việc tư của thiếu gia, ta không tiện xử lý!

Huyền Diệu nhẹ lay động bạch phiến cười nói.

- Việc tư? Hẳn là lại có người đến khiêu chiến sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Tất cả mọi người đều cười mà không nói, khiến Lăng Tiếu một hồi buồn bực không thôi.

Sau khi đến đại điện, Lăng Tiếu nhìn xem một đống thư giản đặt ở trên bàn đầu liền có chút lớn lên.

Lăng Tiếu ngồi ở trên vị trí thành chủ, mở ra nhìn những thư giản kia bắt đâu đọc qua.

Thì ra những thư giản này đều là một ít thế lực muốn đề cập chuyện thông gia kết mình, ví dụ như: lục phẩm tông môn Giang Long Bang bang chủ có một con gái, nguyện gả cho Lăng thành chủ làm thiếp sĩ, mong cùng Lăng thành chủ thành lập chuyện tố trọn đời t; như Ngũ phẩm thế gia Hoàng gia, có một con gái...

Trông thấy ở đây đều là kiểu này, Lăng Tiếu thoáng cái liền vui vẻ.

Hắn thật không nghĩ tới những thế lực này lại nịnh bợ hắn như vậy, quả nhiên khiến hắn ngoài ý muốn không thôi.

Hắn sờ mũi lẩm bẩm:

- Đều đưa nữ nhân đến cho bản thiếu g ia, vì sao không đưa thứ thực tế hơn chút chứ, thật cho rằng bản thiếu gia là tuyệt thế dâm côn sao, bản thiếu gia thật sự rất chung tình.

Hắn vừa dứt lời, lập tức bị vô số bạch quang bắn thẳng đến!

Lăng Tiếu giờ đã có không ít nữ nhân, rõ ràng không biết xấu hổ nói mình chung tình, da mặt tên này quả nhiên cực dày a!

Phượng Tiêm Vận nhịn không được mở miệng nói:

- Những nữ nhân này ngươi một người cũng không được thu.

Lúc này Lưu Quần một mực không mở miệng cũng nói:

- Không sai thiếu gia, hiện giờ thời cơ đã thành thục, chính là lúc thiếu gia khai tông lập phái rồi!

Dương Tiên Phong cũng mở miệng nói:

- Ta đồng ý, bằng vào nhân khí của thiếu gia, nhất định có thể một lần hành động trở thành thế lực tân quý mạnh nhất.

Trong lúc nhất thời, tất cả Đại trưởng lão trong điện đều ủng hộ quyết định này.

Phủ thành chủ chiếm diện tích mặc dù rất lớn, nhưng thành trì này lưu lượng người ở lại tương đối nhiều, mà bọn hắn mỗi người đều là siêu cấp cao thủ số một, bọn hắn lúc tu luyện cần đại lượng linh khí, một khi bọn hắn bắt đầu toàn lực hấp thu, vậy Thiên Địa linh khí ở phương thiên địa này cũng sẽ bị phân yếu, mà bọn hắn cũng không được thỏa mãn, cũng sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều võ giả trong thành tu luyện, đây cũng không phải chuyện tốt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các thế lực lớn đều đặt địa bàn ở hùng sơn tuấn lĩnh.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Bản thiếu gia lần này trở về chính là muốn giải quyết chuyện này, chúng ta đã ở rất gần Tử Vong sơn mạch rồi, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn vị trí bên kia, chuyện này giao cho thần côn đi làm đi, nhất định phải lựa chọn ra một động thiên phúc địa, bằng không sẽ hỏi tội ngươi đấy.

Huyền Diệu có chút gật đầu:

- Thiếu gia có thể yên tâm, chỉ là tông môn chúng ta nên gọi là gì đây? Sẽ không gọi là Phong Vân Tông chứ?

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lăng Tiếu, chờ câu trả lời của hắn.

- Cái này... Bản thiếu gia quả thật chưa cận thẩn nghĩ qua, đợi chọn nơi xong rồi tính sau!

Lăng Tiếu chần chờ một chút nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Trước đó không lâu, ta cùng với Võ Bất Phàm đánh một trận, Sát Thiên và Cổ gia đều có không ít người xuất thủ, bọn hắn cho rằng bản thiếu gia dễ khi dễ, kết quả là tiền mất tật mang, những ngày này ta cùng với Phương Thần giết không ít phần đà của Sát Thiên, đợi sau khi xác định tông phái chúng ta thành lập xong thì cũng là lúc xuất chinh Sát Thiên và Cổ gia, mọi người có ý kiến gì không?

Lăng Tiếu lời này tuy là trưng cầu ý kiến của bọn hắn, nhưng ngữ khí lại tràn đầy sát phạt chi khí, không cho phép bất luận kẻ nào phản đối.

Ngoại trừ Huyền Diệu và nữ nhân của Lăng Tiếu ra, những người khác đều tràn đầy khiếp sợ nhìn Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1317 - Gọi Là Tiếu Ngạo Cung Đi.

Bọn hắn đều không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có đảm lượng và phách khí như vậy, rõ ràng dám đồng thời nhắm vào hai thế lực lớn, bọn hắn đều cảm thấy Lăng Tiếu phải chăng quá mức cấp tiến rồi không.

Hai phương thế lực này đều có tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Vực, người bình thường đừng nói muốn đi tiêu diệt nhân gia, chỉ cần đừng bị nhắm vào đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại tài cao mật lớn, không chỉ đắc tội người ta, còn vọng tưởng muốn tiêu diệt hết đối phương nữa.

Phần phách khí và năng lực này quả nhiên à khiến người cảm thấy theo không kịp ah!

Cái này khiến nhân vật thế hệ trước đang ngồi đây đều cảm thấy hổ thẹn không thôi.

- Thiếu gia, cái này có quá vội vàng không?

Đỗ Thiết ở một bên không mở miệng nói.

Hắn biết rõ sự lợi hại của mười tám phương thế lực, tuy nói hiện giờ người trong phủ thành chủ cũng rất cường đại rồi, nhưng hắn không cho rằng có năng lực khiêu chiến hai thế lực lớn này ah!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Đỗ Thiết lớn tiếng nói:

- Trận chiến Thiên Tuyệt Hồ bản thiếu gia chém giết tổng cộng hơn mười tên Đế cấp của Sát Thiên và Cổ gia, trong đó không ít trung giai Huyền Đế, ngươi cho rằng bản thiếu gia đang làm càn sao? Nếu không phải vì muốn khai hoa thanh danh của thế lực chúng ta, bản thiếu gia một người đủ để diệt sạch bọn hắn rồi!

Lăng Tiếu nói đến đây liền tản ra một cổ Hoàng uy vô thượng, mọi người như thấy được một đầu Chân Long đang tranh huy sau lưng Lăng Tiếu vậy, lộ ra đặc biệt khí phách.

Đỗ Thiết lập tức cùi đầu, bị Lăng Tiếu dọa cho không dám nhiều lời nữa.

Người ở chỗ này nghe được Lăng Tiếu nói ra chiến tích bản thân, mỗi người đều khiếp sợ đến nói không ra lời.

Bọn hắn đều cảm nhận được khí thế của Lăng Tiếu so với trước đã tăng lên không ít.

Huyền Diệu thấy hào khí căng thẳng, lập tức nói sang chuyện khác:

- Thiếu gia, đã chúng ta muốn khai tông lập phái, như vậy nhất định cần phải bồi dưỡng thành viên tổ chức thuộc về mình, khiến tông phái có thể cắm rễ lâu dài, cho nên ta cho rằng trong đám thiếu niên đến tìm ngươi bái sư có thể từ đó chọn lựa ra một ít người thiên phú tuyệt hảo gia nhập vào trân doanh chúng ta, chúng ta lại chọn lựa ra bộ phận trưởng lão, tiến hành chỉ đạo bồi dưỡng bọn họ, ngày sau có thể trở thành lực lượng cơ sở của tông phái chúng ta, người thiên phú xuất sắc thì có thể trọng điểm bồi dưỡng.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ đáp:

- Được, cứ dựa theo ngươi nói mà làm đi!

Dừng chút hắn lại nói:

- Tàn Báo còn có Vân Phong nữa đâu rồi?

Huyền Diệu đáp:

- Tàn Báo bế quan đến nay chưa thấy về, Vân Phong đã dẫn người quay về Diệp gia thành muốn chuyển toàn bộ người Diệp gia bọn hắn đến Phong Vân Thành.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày tán thán:

- Hắn không cần phải làm như vậy ah!

Diệp Vân Phong cử động lần này không thể nghi ngờ đã đặt toàn bộ vận mệnh gia tộc lên người Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu có gì ngoài ý muốn, Diệp gia bọn hắn nhất định sẽ bị liên lụy đến.

Mà nếu Diệp gia không dời tới sẽ không bị gì cả.

Vì thế nên Lăng Tiếu mới thở dài.

Sau đó, tất cả mọi người tán đi, Lăng Tiếu trở về hậu viện của mình

Vốn hắn cho rằng mình có thể gặp lại chư nữ, tuy nhiên lại phát hiện ngoại trừ Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt đi đón hắn ra, cũng chỉ có một mình Cát Bối Hân đang ở trong đình hiên đánh đàn.

Bạch Vũ Tích, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, Ngọc Liệt Diễm cùng với Vũ Mị Nương một người cũng không ở đây.

- Người đâu cả rồi?

Lăng Tiếu nhịn không được hỏi.

Phượng Tiêm Vận ngắn gọn hồi đáp:

- Đều bế quan rồi!

Thải Hà Nguyệt ở một bên cười nói:

- Bọn họ đều cảm thấy khoảng cách với ngươi càng kéo càng xa, cho nên các tỷ muội đều nãy sinh ác độc đi tu luyện không muốn bị ngươi kéo xa khoảng cách.

Hôm nay thực lực Lăng Tiếu càng thêm cường hãn, cũng khiến nữ nhân bên cạnh hắn cảm nhận được nguy cơ, ngày sau một khi Lăng Tiếu càng cường đại hơn nữa mà các nàng vẫn còn dậm chân tại chỗ thì sớm muộn gì cũng sẽ bị loại bỏ.

Mà Phượng Tiêm Vận vốn là Thiên Cổ Thần Thể, cho dù không cố gắng tu luyện vẫn sẽ vững vàng tiến giai, là người có thiên phú xuất sắc nhất trong chư nữ; Thải Hà Nguyệt lại vừa tiến giai Thiên Tôn không lâu, lại dùng chuyển tôn đan, đạt đến trung giai Thiên Tôn, tạm thời không cần bế quan; trong cơ thể Cát Bối Hân lại có năng lượng mà tổ tiên Phong gia các nàng lưu lại, cũng không cần đặc biệt chăm chỉ, chỉ chờ tiêu hóa năng lượng sẽ đạt đến Huyền Đế vị, nàng giờ cũng có thực lực trung giai Thiên Tôn rồi.

Lăng Tiếu nghe Thải Hà Nguyệt nói xong... khẽ cười một cái, thôi mặc các nàng đi, đây là một thế giới cường giả vi tôn, các nàng cường đại lên cũng không có gì xấu cả.

Lăng Tiếu khó được nghỉ ngơi, đi tới đình hiên, bảo Cát Bối Hân đánh đàn cho hắn, mà Phượng Tiêm Vận lại cùng Thải Hà Nguyệt ở một bên phục thị hắn, khiến hắn có một loại cảm giác thoải mái như Thần Tiên vậy.

Đúng rồi, các ngươi cảm thấy tông phái nên gọi là gì cho phải đây?

Lăng Tiếu nhấp một ngụm rượu cho Thải Hà Nguyệt đưa tới bên miệng hỏi tam nữ.

Phượng Tiêm Vận mở miệng nói:

- Cái này vẫn nên do ngươi nghĩ thôi.

- Đúng đấy, chúng ta đần, không thông minh như phu quân, ngươi nói ra để chúng ta tham khảo chút là được rồi!

Thải Hà Nguyệt phụ họa nói.

Lăng Tiếu nhẹ vỗ trán nói:

- Được rồi, vẫn là bản thiếu gia tự mình nghĩ đi.

Trầm tư một chút hắn lại nói:

- Phong Vân Tông, cảm thấy có chút tục không tốt, nhất định phải chọn cái tên phù hợp khẩu vị của bản thiếu gia mới được, vậy thì gọi là... Tiếu Ngạo Tông, Tiếu Ngạo Môn hoặc Tiếu Ngạo Cung đi, tiếu quan phong vân, ngạo thị thiên hạ, ân không tệ, cứ gọi là tiếu ngạo đi!

Thải Hà Nguyệt ở một bên hai tay hợp lại cười nói

- Tên hay lắm, phi thường phù hợp với tính cách phu quân.

Phượng Tiêm Vận cũng ở một bên nhẹ gật đầu nói:

- Tiếu Ngạo Cung đi, tên này nghe thoải mái hơn chút!

Cát Bối Hân cũng ngừng đánh đàn nói:

- Ta ủng hộ vận tỷ tỷ, gọi là Tiếu Ngạo Cung, so với tông môn gì đó êm tai hơn nhiều.

- Tiếu Ngạo Cung? Hậu cung của Lăng Tiếu ta, hắc hắc, không tệ không tệ!

Lăng Tiếu ở trong lòng hèn mọn bỉ ổi cười nói, tiếp theo hắn cất cao giọng nói:

- Tốt, vậy gọi là Tiếu Ngạo Cung đi, bản thiếu gia sau này sẽ là cung chủ Tiếu Ngạo Cung, mà các ngươi đều là ái thê của bổn cung chủ, ha ha...

Tiếu Ngạo Cung, cũng theo sự ngẫu hứng của Lăng Tiếu mà ngày sau sẽ đã trở thành một phương thế lực nổi danh với Linh Vũ Các ở Trung Vực.

Ba chữ kia, ở Trung Vực cũng đại biểu cho nghiêm uy lớn lao và tồn tại tôn quý!

Ngay khi Lăng Tiếu trở về, Tàn Báo trong Tử Vong sơn mạch lại có phát hiện kinh người!

Ước chừng vào nửa năm trước, Tàn Báo tiến nhập Tử Vong sơn mạch ý định trùng kích trung giai Huyền Đế.

Vài ngàn năm trước hắn đã là đỉnh phong Huyền Đế, chỉ kém một bước liền có thể bước vào thánh giai, lúc đó trong môn phản đồ làm loạn, không chỉ khiến hắn trùng kích thất bại, càng khiến thân thể bị hủy, chỉ chừa một đám tàn hồn nấp trong Phệ Huyết ma đao chờ đợi cơ hội trọng sinh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1318

Cỗ thân thể này cũng là thế chất ám thuộc tính, linh hồn của hắn có đồ phù hợp cực vào với thân thể này khiến hắn quyết định chiếm cứ thân thể này trùng tu lại lực lượng đỉnh phong.

Đi theo Lăng Tiếu, thực lực Tàn Báo cũng tăng trưởng ổn định, hắn có tất cả trí nhớ và lĩnh ngộ trước kia, chỉ cần tích lũy lực lượng, muốn tiến giai sẽ không quá khó khăn.

Trước đây, thực lực của hắn đã là đê giai Huyền Đế đỉnh phong rồi, nếu như hắn chịu dùng cực phẩm Huyền Đế Đan của Lăng Tiếu thì đã sớm là trung giai Huyền Đế rồi, chỉ là hắn lại không làm vậy, nếu lại dùng đan dược tiến giai sẽ khiến căn cơ hắn bất ổn, đối với con đường tiến giai tương lai sẽ gian nan hơn một chút.

Hắn tình nguyện chậm tiến giai một chút cũng muốn tự đột phá.

Trước khi bế quan, Phong Nha đã sớm thay hắn tìm không ít cao giai linh thảo ám thuộc tính, những thứ này đều là để hắn dùng khi trùng kích cảnh giới, hắn không cần lo lắng thiếu năng lượng nữa.

Hắn lần này bế quan đã là hơn mấy tháng, từng chút một mà sửa sang lấy trí nhớ và lĩnh ngộ kiếp trước, khiến cảm ngộ cảnh giới của mình không ngừng thăng cấp, khôi phục lại thực lực kiếp trước

Thế giới chi lực của hắn chính là Huyết Ma ngục giới, thế giới chi lực thượng phẩm Linh cấp, thực lực mỗi khi tăng lên một giai, thế giới chi lực của hắn cũng được mở rộng nhiều, mà uy lực bày ra cũng càng thêm khủng bố.

Lúc hắn đột phá, sơn mạch ở phụ cận hắn tràn đầy vô số tiếng kêu xi.. xiii của oan hồn Lệ Quỷ, khiến đám linh thú chung quanh đều bị dọa cho chạy đi xa, như sợ bị những hung lệ chi vật này thôn phệ mất vậy.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, một ngọn sơn nhạc trong lòng núi phát ra một tiếng nổ vang trùng thiên, một tòa núi cao càng không ngừng sáng ngời huyển động, thoạt nhìn như tùy thời đều có thể bị lật ngược lại vậy.

Một đạo bóng đen phóng lên trời, vô số oan hồn Lệ Quỷ không ngừng vòng quanh thân hắn, phảng phất như hắn chính là một Ma Vương sống sờ sờ vậy, nếu có người ở bên này, nhất định sẽ cảm thấy có một cổ cảm giác sợ hãi lan tràn đến tận đáy lòng.

Rống!

Bóng đen kia hướng trên không phát ra một tiếng gào rú, phảng phất như muốn phát tiết tất cả khó chịu những năm qua vậy, thanh âm cực kỳ thê lương dọa người.

Thanh âm kéo dài không thôi, thật lâu sau mới biến mất ở chân trời.

Bóng đen này không phải là Tàn Báo đã đột phá đến trung giai Huyền Đế thì còn là ai nữa.

Thân thể Tàn Báo đoạt xá rất trẻ tuổi, theo hắn liên tục đột phá, tướng mạo cơ hồ không có gì thay đổi cả gì, thoạt nhìn mới chỉ chừng ba mươi, mặc dù không thể nói là anh tuấn, nhưng khuôn mặt lại thập phần kiên nghị cường tráng, khí thế Đế cấp giơ tay nhấc chân đều lộ ra một cỗ đại thế, khiến người có một loại cảm giác không dám nhìn thẳng.

Tàn Báo thoả mãn nắm thật chặt hai đấm lẩm bẩm nói:

- Không bao lâu nữa là ta có thể lại khôi phục đỉnh phong rồi, phản đồ ngươi chờ xem, món nợ kia rất nhanh sẽ tính toán rõ ràng với ngươi thôi!

Nhớ tới chuyện năm đó bị phản bội, trong lòng Tàn Báo như đang nhỏ máu, loại đau nhức này người khác không thể tưởng tượng nổi.

Tàn Báo đột phá thành công, cũng không dừng lại ở đây, chuẩn bị khởi hành quay về Phong Vân Thành.

Thân hình hắn như là phong trì điện thệ, nhanh đến khiến cho người không thấy rõ ràng, chỉ như một trận gió thổi qua vậy.

Tàn Báo đã xâm nhập vào sâu trong Tử Vong sơn mạch, ở đây lục, thất giai linh thú cũng không ít, hơi không cẩn thận trêu chọc vào những tồn tại khủng bố kia hắn cũng sẽ không sống khá giả gì mấy.

Cho nên, lộ tuyến mà Tàn Báo bay đi đều là bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, lách qua những nơi có linh thú cường đại mà đi.

Nhưng hắn còn chưa phi hành được bao lâu, lại phát hiện một mảnh núi rừng có chỗ khác thường.

Hắn kinh ngạc dừng bước, khí tức ẩn dấu đi, cả người ẩn núp lấy, cho dù là người cường đại hơn hắn cung không dễ gì phát hiện ra tung tích hắn được.

Ở phía trước hắn ngàn mét, có không ít khí tức cường đại, những khí tức này rõ ràng cùng loại với khí tức của hắn, nói cách khác người phía trước đều là người thân có ám thuộc tính.

Một đám cao thủ có thể qua lại ở Tử Vong sơn mạch, thân lại có ám thuộc

tính, ý niệm đầu tiên trong đầu Tàn Báo liền nghĩ đến Hắc Ma Môn.

Thế lực hắn và Phong Nha từng cùng nhau tạo ra.

Năm đó hắn dẫn dắt Hắc Ma Môn phát triển thành ứ phẩm tông môn, hung danh một lần hiển hách không thôi.

Bất quá, Hắc Ma Môn năm đó nói như thế nào cũng không vào được cánh cửa mười tám phương thế lực lớn, mà Hắc Ma Môn hiện giờ dưới sự dẫn dắt của phản đồ kia rõ ràng đã tiêu diệt được một trong mười tám thế lực lớn trước kia, cũng thành công thay thế nó, có thể thấy phản đồ kia quả thực có thủ đoạn và thực lực kinh người.

- Tốt, không nghĩ tới lại gặp phải ở chỗ này, để Bổn đế xem thử các ngươi đến cùng đang đánh chủ ý gì, năm đó phản bội Bổn đế một tên cũng sẽ không bỏ qua, hiện giờ thu lại chút lãi tức trước đi!

Tàn Báo ở trong lòng lãnh khốc thầm nghĩ.

Tiếp theo, hắn mở ra cảm ứng, lắng nghe những người phía trước nói chuyện với nhau

- Tập trung tinh thần, thái thượng trưởng lão trong môn rất nhanh sẽ chạy tới, hiện giờ bắt đầu phong tỏa phiến khu vực này, không cho bất luận kẻ nào tiến vào, một khi phát hiện lập tức giết không xa!

Một gã cường giả Bán Đế cấp đầu lĩnh quát với hơn mười người còn lại.

Dưới sự sắp xếp của hắn, những võ giả có thực lực Thiên Tôn cùng với Địa Hoàng giai kia liền tản khắp mọi nơi.

Có một tổ người người lặng yên đi tới hướng Tàn Báo

Trong đó có một người thấp giọng nói:

- Không nghĩ tới ở nơi tầm thường này lại phát hiện tinh khoáng, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Tên còn lại đáp:

- Tử Vong sơn mạch đã phát hiện được không ít tinh quáng, nhưng ở đây linh thú cường đại quá nhiều, cũng không phải ai cũng khai thác được, trước khi thái thượng trưởng lão đến chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, nếu đột nhiên rước lấy một đầu thất giai linh thú sẽ có phiền toái không nhỏ.

- Chúng biết cái gì, những tinh khoáng chúng cũng không hấp thu được, muốn phòng tựu thì phải phòng đám dong binh kia của Phong Vân Thành, nghe nói toàn bộ chúng đã bị Lăng Tiếu kia thu phục, một tên cao giai Thiên Tôn nho nhỏ cũng dám chiếm thành xưng Vương, chờ bọn hắn phát triển tốt thành trị, trưởng lão môn ta lại đến, bọn hắn còn không ngoan ngoan dâng thành trì ra sao?

- Cái này cũng khó nói, gần đây tương truyền tiểu tử kia danh tiếng rất thịnh, ngay cả Sát Thiên và Cổ gia đều không làm gì được hắn, là một khúc xương rất khó gặp.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, trước giữ vững tinh thần, bảo vệ tốt đầu tinh quáng này thì tốt hơn, nếu xảy ra nhiễu loạn gì thì đợi khi thái thượng trưởng lão đến sẽ là tử kỳ của chúng ta mất!

...

- Tinh quáng!

Tàn Báo nghe được hai chữ này mắt lập tức lóe ra mừng rỡ.

Mặc kệ ở bất kỳ nơi nào, một gã võ giả không có huyền tinh ở trên người cơ hồ khó mà đi lại trên đại lục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1319

Huyền tinh không chỉ là tiền thông hành, mà còn là căn bản để võ giả tu luyện, nội tình của bất luận một thế lực lớn nào.

Có huyền tinh liền có thể mua sắm bất luận linh thảo, binh khí, đan dược nào...

Hôm nay Phong Vân Thành bách phế đãi hưng, nội tình mỏng manh, đều dựa vào mình Lăng Tiếu chèo chống lấy, trong thời gian ngắn có lẽ không có vấn đề gì, nhưng các đợi một lúc sau, nhân số đột nhiên tăng lên, không có đại lượng huyền tinh chi phối cũng không phải chuyện tốt.

- Để ta xem thử tinh quáng có phẩm giai gì, sau đó thông báo cho thiếu gia!

Tàn Báo thì thào nói một tiếng, cả người bắt đầu như di hình đổi ảnh, không ngừng lướt tới trước.

Phía trước là một gã Bán Đế cùng với một đầu linh thú ám thuộc ính đã là lục giai đỉnh phong đang thủ hộ, mà ở phía sau bọn họ lại là một cửa động không lớn lắm, chung quanh đều là thạch đầu trụi lủi, không có bất kỳ một cành cây nào, một chút sinh khí cũng không có, ai cũng sẽ không nghĩ tới dưới một Loạn Thạch Sơn như vậy lại có tinh quáng.

.

Tàn Báo vừa mới tiếp cận, đầu U Minh Hổ của đối phương lập tức cảnh giác, nó tựa hồ đã nhận ra dị trạng gì đó, năng lực cảm ứng của linh thú khác với nhân loại, đối với nguy hiểm đến gần sẽ có một loại cảnh giác theo bản

năng.

- Minh hổ sao thế?

Gã Bán Đế kia khẽ vuốt trán U Minh Hổ hỏi.

U Minh Hổ truyền âm:

- Bẩm chủ nhân, giống như có nhân loại khác đến gần chúng ta, chỉ là ta lại không thể phát hiện ra phương hướng của hắn, nhân loại kia thật hung ác giảo hoạt, che dấu rất khá

- Không thể nào đâu, phạm vi mấy ngàn thước quanh cõỗ này đều nằm dưới cảm ứng của ta,, mặc kệ ai tới gần, ta đều có thể trước tiên cảm ứng được, chẳng lẽ thực lực đối phương mạnh hơn ta!

Bán đế kia đáp.

Ngay khii hắn nghi hoặc thì m ột đạo bóng đen như báo săn vồ mồi lướt tới hắn và U Minh Hổ.

Thân ảnh ấy giống như quỷ mỵ, dù hắn có tu vị bán đế cũng khó mà bắt được, mà U Minh Hổ lại có thể trước tiên cảm ứng được, nó không chút suy nghĩ, lập tức nhảy nhảy lên chắn trước chủ nhân mình

PHỐC PHỐC!

Một vòng tia máu hiện ra, đao kình vô cùng sắc bén mang theo hàn ý Nhất Kích Tất Sát hoạch xuất ra một đường vòng cung duy mỹ, lập tức chém hổ khu khổng lồ thành hai nửa.

Đại lượng máu tươi tung tóe khắp bốn phía, tên Bán Đế kia cũng bị tung tóe

đầy mặt, hương vị tanh hôi kia khiến hắn lập tức phục hồi tinh thần lại, hắn không chút nghĩ ngợi liền vội lui về sau, hắn đã cảm ứng được người tới tuyệt đối cường đại hơn hắn nhiều.

Đáng tiếc, người còn chưa rời khỏi một mét thì đao mang đã lại lần nữa đột kích, đao mang như là cầu vồng vừa hiện, như lưu tinh vẫn lạc, tốc độ quả thật nhanh chóng tuyệt luân, khiến người khó có thể chống đỡ.

Thực lực Bán đế thực lực đã coi như không tệ rồi, nhưng so với Tàn Báo đã đột phá đến trung giai Huyền Đế lại kém quá xa.

Tàn Báo muốn diệt sát hắn đương nhiên không cần tốn nhiều sức rồi.

Đao mang xẹt qua, bán đế bị chém thành hai nửa, một bãi máu văng khắp nơi, khiến người cảm thấy buồn nôn không thôi.

Tàn Báo giết người vô số, ra tay cũng không chút lưu tình.

Tàn Báo liếm lấy máu tươi trên Phệ Huyết ma đao lộ ra vẻ hưng phấn nói:

- Mùi máu thật tươi, bọn phản đồ đều rửa sạch sẽ cổ chờ xem!

Tiếp theo, hắn liền lao vào cửa động, một cổ cảm giác ẩm ướt lập tức tràn ngập qua.

Hắn đi vào trong được chừng chục thước liền thình lình phát hiện phía trước có một vong tinh quang thoáng hiện, chói đến mức khiến hắn khó có thể mở mắt.

Hắn híp mắt một chút nhìn về phía những huyền tinh lòe lòe tỏa sáng phía trước, hưng phấn hoảng sợ nói:

- Lại là thượng phẩm tinh quáng, lần này phát rồi!

Tàn Báo coi như là nhân vật đã thấy qua nhiều chuyện, nhưng đối mặt một đầu thượng phẩm huyền tinh tinh quáng vẫn phải động dung.

Cũng đúng lúc này, mấy cổ khí tức cường đại cũng dùng một loại tốc độ cực nhanh đến gần!

Đoàn người này tổng cộng bốn người, ba nam một nữ, đều có tu vị đạt tới Huyền Đế giai, xem khí tức nồng đậm do bọn họ phát ra đều dẫn hương vị tà ác và huyết tinh.

Không cần nói bốn người này chính là thái thượng trưởng lão của Hắc Ma môn.

- Trước nay phát hiện trong Tử Vong sơn mạch vài linh quáng, đáng tiếc đều là tinh quáng hạ phẩm và trung phẩm, không biết tinh quáng này có đạt tới thượng phẩm hay không!

Một lão ẩu giọng khàn khàn nói ra.

Lão giả bên trái lão ẩu này cũng nói:

- Có tinh quáng trung phẩm là không tệ rồi, còn muốn thượng phẩm thì không dễ dàng chút nào đâu.

Tên còn lại nói:

- Cho dù là phẩm giai nào thì chỉ cần số lượng đủ là tốt rồi, có thể bù đắp tài lực của ma môn chúng ta, những năm qua tông chủ vẫn bế quan không ra ngòai, uy vọng ma môn chúng ta ngày càng kém, rõ ràng ngay cả đệ nhất hoàng tọa cũng có thể ra mặt xưng vương xưng bá với chúng ta, thật sự là

tổn hại uy danh của ma môn chúng ta.

- Việc này trong tông đã có định luận, tử vong chi mê ở Địa Ngục Thành bị tiểu tử này giải trừ, dứt khoát đợi tiểu tử này củng cổ tòa thành xong thì chúng ta đi tới chém giết, xem tiểu tử này có thể làm gì.

- Nghe nói tiểu tử kia có chút năng lực, bây giờ ngay cả Linh Vũ Các cũng bị tiểu tử này đè xuống, danh tiếng tăng lên nhiều, sau khi đào móc tinh quáng xong chúng ta đi tới tiếp quản tòa thành kia, không thể để hắn tiếp tục như vậy được.

Bốn người không ngừng nói chuyện, cũng bay nhanh tới chỗ tinh quáng.

Nhưng mà sau khi bọn họ tới nơi thì một đạo khí tức biến mất, hơn nữa còn có một đạo khí tức khác ẩn nấp chung quanh.

- Không tốt, đó là tinh quáng, khẳng định gặp chuyện không may!

Lão ẩu có thực lực mạnh nhất trong bốn người, lực cảm ứng cũng cường đại nhất, lập tức phát hiện có chỗ không ổn thì quát lên, thân hình nhanh chóng lướt tới.

Ba tên Đế giai khác cũng nhanh chóng lao theo.

Tàn Báo chém tên bán đế và linh thú xong thì chú ý tới tinh quáng, lúc hắn phát hiện có khí tức cường đại tới gần thì lập tức lao ra khỏi sơn động.

Tàn Báo nói thầm:

- Có hai người khí tức tương đương ta, có hai người hơi yếu, trận thế cũng cường đại, không thể liều mạng, phải mau chóng về thành gọi Phong Nha tới đây, sau đó lại diệt đám này.

Thực lực của Tàn Báo đại tiến, nhưng mà hắn không phải người lỗ mảng, phân biệt thực lực của đối phương xong thì bay đi.

Hắn ra khỏi động xong thì lập tức bay tới hướng ngược lại so với bốn người này.

- Tiểu nhân trốn chỗ nào!

Một tên Đế giai của Hắc Ma môn hô to một tiếng, hắn đánh ra một quyền màu đen vào người Tàn Báo.

Một quyền này to như núi, nó nhanh chóng xuất hiện sau lưng Tàn Báo.

Tàn Báo đã phát hiện có lực lượng khủng bố ập tới, thân thể không ngừng biến hóa và né tránh đạo lực lượng này

Oanh long!

Một quyền này có lực phá hoại cường đại, đánh vào núi rừng xa xa thành mảnh vụn.

Tàn Báo cũng bởi vì tránh né một quyền này nên bị bốn người bao vây, khí thế bị đè ép.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1320

- Ngươi là người phương nào, dám giết người Ma Môn chúng ta, ăn gan hùm gan báo sao?

Lão ẩu cầm cốt trượng chỉ vào Tàn Báo và quát lên.

- Âm Bà làm gì phí lời với hắn như vậy, hắn giết người Ma Môn chúng ta, nhất định là phát hiện bí mật tinh quáng rồi, tuyệt đối không thể để hắn sống rời khỏi chỗ nầy!

Một tên Huyền Đế giai nói ra.

Tàn Báo nhìn qua bốn người, sau đó ánh mắt nhìn qua người lão ẩu kia, trên gương mặt hiện ra thần sắc chế nhạo.

- Âm Quyên Quyên, không ngờ ả kỹ nữ như ngươi vẫn còn sống tới bây giờ, phong tao năm ấy đâu còn nữa. Bây giờ ta nhìn ngươi còn không dậy nổi hứng thú, đã biến thành lão thái bà rồi, ai thấy cũng ghê tởm ngươi thì làm sao có hứng thú nổi, không biết ngươi còn chơi song tu chi đạo như thế nào, ha ha ha ha...

Thần sắc lão ẩu cứng đờ, tiếp theo là trong đôi mắt già nua bắn ra tinh quang khiếp người, thân thể run rẩy và quát lớn.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai, ta chưa bao giờ gặp qua ngươi, nhanh báo tên ra đây, ta sẽ cho ngươi chết được thống khoái một chút, bằng không nhất định sẽ giày vò ngươi chết đi sống lại.

Lão ẩu tên thật gọi là Âm Quyên Quyên, bà ta đã bao nhiêu năm qua không nghe ai gọi tên của mình rồi, ngay cả bà ta cũng quên đi cái tên này, người khác vẫn gọi bà ta là "Âm Bà ", đó là bởi vì bà ta có bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ, đúng là quá dọa người.

Bà ta năm đó là mỹ nữ mê người, có thiên tài dị bảo hộ dung nhan, cũng không có già yếu như vậy.

Thế nhưng mà trong trận chiến đấu mấy ngàn năm trước, bà ta phản bội lại nam nhân ưa thích mình, cuối cùng bị nam nhân kia tàn nhẫn phá đi mệnh môn, thiếu chút lấy mạng của bà ta.

Sau bà ta mặc dù kiếm lại được tính mạng thực lực cả đời khó tiến thêm một bước, mà dung mạo cũng từ từ gia nua đi.

Chuyện cũ này trong tông môn không mấy người biết rõ, mà nàng việc này năm đó cũng khiến người ta quên đi bà ta từng là đại mỹ nhân, vẫn thỉnh thoảng dẫn nam nhân song tu chi đạo để tu luyện.

Nhưng mà nam tử trẻ tuổi trước mặt lại biết rõ tên của bà ta, chuyện này sao không khiến bà ta ngạc nhiên được.

Bà ta cố gắng nhớ lại những nam nhân mình gặp trong mấy ngàn năm qua, lại phát hiện không có ấn tượng gì về nam nhân trước mặt này.

Đối phương biết rõ bà ta mà bà ta lại không biết rõ đối phương, bất luận kẻ nào cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Ha ha, ả kỷ nữ thối như ngươi cả đời này bị vô số nam nhân cưỡi qua, nghĩ đến cũng ác tâm nha, bây giờ biến thành quỷ đúng là báo ứng mà!

Tàn Báo lúc này tiếp tục kích thích Âm Bà.

Âm Bà năm đó là viên đại tướng dưới trướng của hắn, khi ấy Âm Bà mỹ mạo như hoa nên có sức quyến rũ không nhỏ với hắn, thế nhưng mà đương hắn biết rõ Âm Bà ưa thích chính là song tu chi thuật, đã sinh ra quan hệ với không biết bao nhiêu nam nhân, hán cảm thấy ác cảm cho nên không thèm chơi nữ nhân này lần nào.

Không nghĩ đến nữ nhân này cuối cùng cấu kết với tên phản đồ cũng phản bội hắn, có thể nói nữ nhân này chính là một trong những kẻ dịch thù sâu như biển với hắn.

Âm Bà bị Tàn Báo chọc giận tức xì khói, thân thể không ngừng run lên, khí tức chấn động.

- Âm Bà chó tức giận, hắn đang chọc giận ngươi đấy, chúng ta hợp lực chém hắn nói sau.

Một tên Huyền Đế bên cạnh nhắc nhở.

Nhưng mà Tàn Báo lúc này ra tay trước.

Ma Đao đệ tam thức Ma Cực Đồ Tình!

Lăng Tiếu từng truyền huyền kỹ Ma Đao Bát Thức cho Tàn Bá, đây là một chiêu ma đao cường bá thích hợp với hắn, mỗi một chiêu uy lực vô cùng khủng bố.

Đại lượng hắc khí cùng khí huyết không ngừng cuồn cuộn, đao cương đáng sợ chém thẳng về phía Âm Bà.

Khí tức sát lục nồng đậm bộc phát, đao cương còn chưa tới đã khiến người ta sinh ra cảm giác khủng bố.

Sau khi Tàn Báo ra tay thì ba tên Huyền Đế khác cũng đã ra tay rồi.

Rất nhiều tinh khí hắc ám không ngừng trào ra ngoài, giống như một tấm màn đen đột nhiên chụp xuống khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Oanh long oanh long!

Lực phá hoại đáng sợ không ngừng tàn phá núi rừng nơi đây.

- Không tốt, hắn dùng hư chiêu, hắn muốn chạy!

Lúc này một tên Huyền Đế kinh hô một tiếng, sau đó dẫn đầu đám người đuổi theo Tàn Báo.

Thì ra vừa rồi Tàn Báo dùng chiêu kia khiến cho bọn họ nghĩ hắn muốn giết Âm Bà, nhưng không ngờ dùng chiêu này chính là để bỏ chạy.

Tàn Báo thực sự không phải là người sợ chết không dám chiến, mà là hắn cần phải mời cường viện tới mới có thể chiếm lĩnh tinh quáng này, đây là đại sự hàng đầu.

Huống hồ hắn không có nắm chắc một mình chiến thắng bốn người trước mặt.

Sau khi trốn Tàn Báo gọi Ma Giáp Báo ra.

Luận tốc độ thì Huyền Đế trung giai như hắn chưa chắc nhanh hơn Ma Giáp Báo, hơn nữa tính bền bỉ của nó hơn hắn nhiều.

Tàn Báo không muốn bạo lộ thân phận của hắn, cũng không có trốn về Phong Vân Thành, mà là chạy vào chỗ sâu trong sơn mạch, ý định lợi dụng linh thú cao giai ở đây kéo dài thời gian của đám người này.

- Đáng chết, tưởng như vậy là có thể thoát được hay sao? Ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, trở thành sủng vật của ta. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Âm Bà lúc này gào rú the thé, cả người giống như một con báo cái.

Cùng lúc đó bà ta gọi linh thú hộ thân ra.

Đây là linh thú phi hành đặc tính hắc ám, thể tích thân thể khổng lồ và khí tức tà ác nồng đậm,, từng tiếng rít gào vang vọng núi rừng.

Đây là một con Hắc Phong Ưng thất giai, tốc độ của nó nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã đuổi tới trên đầu Tàn Báo, hai cánh của nó mở ra và từng cơn gió mạnh cuốn qua Tàn Báo cùng Ma Giáp Báo.

Tàn Báo thầm mắng một tiếng:

- Đáng chết, tại sao lại quên linh thú của kỹ nữ này chứ.

Tàn Báo không thể không né tránh, phệ huyết ma đao trong tay hắc khí cuồn cuộn.

Đao cương đánh tan gió mạnh nhưng mà gió mạnh thổi qua khiến hai má của hắn đau rát, sau đó Âm Bà và một tên Huyền Đế trung giai cản đao, hai người đồng thời dùng thế giới chi lực đánh về phía Tàn Báo.

Thế giới chi lực của Âm Bà giống như phệ huyết lão vu bà, càng không ngừng thỏa thích hấp thu máu huyết của người ta, để người ta nhìn thấy những hình ảnh ác độc.

Một tên Huyền Đế trung giai khác dùng thế giới chi lực hóa thành vụ hoa phệ người, nó không ngừng thôn phệ về phía Tàn Báo cùng Ma Giáp Báo.

Xem xét thế giới chi lực của hai người này thì biết rõ hai người chẳng phải kẻ lương thiện gì.

- Xem ra không bạo lộ thì không được!

Tàn Báo bị hai thế giới chi lực nhấn chìm xuống, tự biết khó có thể dễ dàng đào thoát, vậy chỉ còn cách toàn lực ứng chiến!

Tiếp theo hắn phóng thế giới chi lực của mình ra, biển máu khôn cùng, thi cốt vô tận, khí tức sát lực nồng đậm, để người ta cảm thấy như bị nhấn chìm trong địa ngục, cảm giác sợ sệt trong nháy mắt xâm chiếm tinh thần và thể xác của Âm Bà cùng tên Huyền Đế trung giai kia.

Nhất là Âm Bà, trong đôi mắt già nua ngốc trệ, nàng xem như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ và la lên:

- Không... Không có khả năng, tại sao là thế giới chi lực này, ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Âm Bà kinh hoảng thất thần cũng là dịp Tàn Báo ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1321

Huyết Ma Ngục Giới chính là một quá khứ đáng sợ của Âm Bà mà vu bà huyết tinh thế giới chi lực của bà ta trong chốc lát đã bị vô số huyết thủ xé rách hơn phân nửa.

Thời điểm Tàn Báo muốn dùng Ma Đao Bát Thức chém bà ta thì phía sau hắn có một người tập kích.

- Âm Bà, bây giờ ngươi đang làm gì, nhanh chóng tiêu diệt kẻ này!

Một tên Huyền Đế giai kinh hô, sau đó thế giới chi lực của hắn tuôn ra ngăn cản thế giới chi lực của Tàn Báo.

Chỉ thấy nhiều đóa hoa màu đen không ngừng đóng mở lại, lực cắn nuốt bất phàm, trong đó có đóa hoa lớn nhất đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Tàn Báo.

Tàn Báo quay ngược lại và dùng phệ huyết ma đao chém ra một đạo đao cương, giống như chém thiên địa, đóa hoa màu đen này bị chém thành hai nửa, đồng thời hắn cũng dùng toàn bộ lực lượng của thế giới chi lực thúc dục từng con oan hồn lệ quỷ, càng không ngừng lao tới xé nát đám hoa màu đen kia.

Âm Bà cũng đã bình tĩnh trở lại, bà ta kêu thất thanh lên.

- Ta mặc kệ ngươi là ai, ta tuyệt đối sẽ giết ngươi!

Trong đầu Âm Bà xuất hiện một thân ảnh nam nhân bá đạo mấy ngàn năm trước, một cảm giác sợ sệt bao trùm tâm trí của bà ta.

Nam nhân này giết người không nháy mắt, hơn nữa thủ đoạn cực kì tàn nhẫn, là một trong những nam nhân mà bà ta hân thưởng, nhưng cũng là nam nhân mà bà ta không nguyện ý nhắc tới.

Thế giới chi lực của người trẻ tuổi này giống như đúc của nam nhân kia, nếu như không phải nam nhân trẻ tuổi này tướng mạo không giống nam nhân kia, bà ta đã sớm nhận định đây là một người.

Bà ta hôm nay không có tâm tư theo đuổi miệt mài, bà ta chỉ muốn diệt sát kẻ này, chỉ có như thế sợ hãi trong lòng bà tay mới biến mất.

Bằng không người trước mặt này chính là ác mộng của bà.

Âm Bà giống như nổi điên lên, thế giới chi lực hóa thành vu bà tay cầm cốt trượng nện xuống, lực lượng cả hai không ngừng dây dưa với nhau.

Thế giới chi lực của Tàn Báo chính là thế giới chi lực thượng phẩm, còn mạnh hơn của hai người kia nhiều, nhưng mà lực lượng của Tàn Báo lại kém hơn hai người này không ít, hắn chỉ mới vừa đột phá lên Huyền Đế giai, mà hai người này chính là Huyền Đế trung giai đã lâu, lực lượng đã sớm tăng trưởng mạnh mẽ và vững chắc.

Tàn Báo sau đó chỉ có thể dùng một địch hai và đứng ở thế bất bại, nhưng mà thực lực dần dần chênh lệch đi, thế giới chi lực dần dần bị thế giới chi lực của hai người này áp chế.

Ma Giáp Báo bên kia bị Hắc Phong Ưng của Âm Bà và con linh thú hắc ám vây công..

Luận chiến lực thì Ma Giáp Báo mạnh hơn hai con này, thế nhưng mà nó chênh lệch một giai với hai con này, gần như là chịu đòn, nó không ngừng gào rú thất thanh.

Tàn Báo thân trong hiểm cảnh, kích thích hung tính của hắn lúc trước, Ma Đao Bát Thức cũng vận dùng toàn lực.

Trải qua mấy năm này hắn càng không ngừng kiểm nguyện Ma Đao Bát Thức, uy lực của nó cũng bị hắn lĩnh ngộ hoàn toàn.

Chỉ có nhập ma mới có thể kích phát sát khí vô biên, mới có thể bày ra uy lực khủng khiếp của nó.

Từng đạo đao cương mang theo uy năng khủng bố, càng không ngừng đánh thẳng qua hai người này, làm cho hai người chật vật không chịu nổi.

Tàn Báo dường như mất đi lý trí, trong miệng càng không ngừng gào rú.

- Đến... Giết... Để ta giết thống khoái nào!

Một đao mang theo xé rách khủng khiếp, chém thế giới chi lực của hai người kia xơ xác.

- Này... Đây là đao pháp gì, tại sao khủng bố như vậy?

Lúc này tên Huyền Đế giai đã trốn qua một bên.

Trong nội tâm Âm Bà không ngừng chấn kinh, nhưng mà bà ta cũng yên ổn lại, trong ký ức của bà ta thì nam nhân đó không có đao pháp như thế, thế giới chi lực giống nhau chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Lãnh Chính, ta và ngươi dùng toàn lực giết hắn!

Âm Bà nhìn qua tên Huyền Đế giai nói một tiếng, cốt trượng trong tay hóa thành quỹ tích huyền ảo, từng đạo gai xương vô cùng sắc bén đâm thẳng vào Tàn Báo.

Mỗi một gai xương này có thể so sánh với linh khí cao giai, một khi bị đâm trúng có thể xé rách phòng ngự của Đế giai!

Tên Huyền Đế giai bên kia tên là Lãnh Chính cũng ra tay toàn lực.

Lang nha bổng của hắn mỗi một gậy đều hủy sơn liệt địa, dời sông lấp biển, nó không ngừng nện qua phía Tàn Báo.

Tàn Báo giống như nhập ma và phát ra tiếng gào rú khủng bố, phệ huyết ma đao không ngừng tỏa ra hương vị huyết tinh, cường đại không nói nổi.

Ngay vào lúc này hắn lao thẳng qua hai người kia, vô số đao cương to lớn mang theo sát khí khiếp người nện qua.

Ma đao thức thứ bảy Quần Ma Loạn Vũ!

Vô số ác ma tái sinh hủy diệt nhân tính, diệt sát tất cả sinh linh hiển hiện ra.

Oanh long oanh long!

Tiếng nổ mạnh vang lên không dứt bên tai, đám mây trên cao bị đánh tan không còn, năng lượng bắn ra bốn phía, núi cao phía dưới bị nện thành hố sâu, những cây linh thảo trong núi cũng bị hủy hoại không còn.

Cường chiêu va chạm cũng có thể phân thắng bại.

Phốc phốc!

Hai đạo thân ảnh phun máu, hai đọa máu tươi vô cùng chói mắt.

Đó là Âm Bà cùng Lãnh Chính hai người phun máu, y phục trên người bị tàn phá nhiều chỗ, thần sắc tái nhợt, khóe miệng có máu chảy ra, nhìn qua dùng

hai đánh một nhưng không ăn được chỗ tốt nào.

- Đáng chết vẫn để hắn cho trốn thoát!

Âm Bà nhìn qua bầu trời không còn gì thì tức giận mắng chửi.

Lãnh Chính lúc này nhíu mày nói:

- Hắn đã tiềm ẩn khí tức chạy trốn, cho dù chúng ta đuổi theo cũng không tìm được, người nọ nhìn qua tuổi không lớn thế nhưng mà thực lực quá mạnh, chắc chắn là lão ngoan đồng phục dụng thiên tài địa bảo rồi, càng kỳ quái là hắn có đặc tính hắc ám, tại sao nhân vật như thế chúng ta chưa từng nghe qua?

Âm Bà trầm mặc một lát và hung ác nói:

- Ta mặc kệ hắn là ai, chỉ cần không rời khỏi đây thì ta sẽ đi tìm hắn, bầm thây của hắn thành vạn đoạn.

- Đúng rồi, tại sao vừa rồi ngươi nhìn thấy thế giới chi lực của hắn thì ngươi kinh hoàng vậy? Hơn nữa ta thấy hắn nhận ra ngươi, Âm Bà, đây là chuyện gì?

Lãnh Chính nghi hoặc hỏi.

Thông qua lời nói của Tàn Báo và Âm Bà vừa rồi thì hai người phải biết nhau mới đúng.

Âm Bà nói:

- Thế giới chi lực của hắn giống như đúc người kia vào năm ngàn năm trước.

- Người kia hơn năm nghìn năm năm trước?

Lãnh Chính nghi hoặc suy nghĩ, tiếp theo đó là nhớ tới cái gì đó kêu to lên.

- Chẳng lẽ là lão... Lão môn chủ?

Hơn năm nghìn năm trước hắn còn là Thiên Tôn giai, nhưng mà tình cảnh trong môn hắn cũng biết rõ, hơn năm nghìn năm trước lão môn chủ đang tu luyện thì tẩu hỏa nhập ma chết đi.

Thế nhưng mà khi thực lực của hắn càng mạnh, xâm nhập vào vòng tròn luẩn quẩn của thế hệ trước, trong một lần hảo hữu của hắn uống rượu say nói lão môn chủ kỳ thật là bị môn chủ bây giờ ám toán.

Âm Bà trừng Lãnh Chính nói:

- Cái gì lão môn chủ, hắn năm ấy đã chết rồi, linh hồn cũng bị diệt, tuyệt đối không có khả năng phục sinh, việc này ngươi biết là được, không nên loạn truyền, nếu để đám lão gia hỏa kia nghe được thì ngươi ăn đủ đấy.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1322 - Xuất Động Khẩn Cấp.

- Ta... Ta biết rõ, người nọ vừa rồi là chuyện gì?

Trên mặt Lãnh Chính thầm đổ mồ hôi lạnh.

- Khả năng chỉ là trùng hợp a, hắn là... Chẳng lẽ hắn thu đồ đệ?

Âm Bà nghĩ đến một khả năng khác, bà ta cũng nghĩ thế.

Nếu như không phải đồ đệ của lão môn chủ, làm sao có thể suy diễn ra thế giới chi lực như vậy?

- Không được... Ta nhất định phải tìm ra hắn và tiêu diệt đi!

Trong lòng Âm Bà càng nghĩ càng lo lắng, muốn lập tức đuổi theo.

- Âm Bà chớ gấp, chúng ta phải canh giữ tinh quáng, việc này tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm gì, người nọ đã bị trọng thương, hắn cũng khó thoát ra khỏi Tử Vong sơn mạch!

Lãnh Chính ngăn cản bà ta nói ra.

- Đáng chết, ta nhất định phải bầm thây hắn thành vạn đoạn!

Âm Bà không cam lòng nói một tiếng, thân ảnh lướt qua chỗ Ma Giáp Báo đang đau khổ chèo chống, cốt trượng trong tay tỏa ra hào quang vạn trượng.

Phốc phốc!

Ma Giáo Báo vốn đã bị cắn thành trọng thương, hiện tại trúng một kích toàn lực của Âm Bà, thân thể của nó bị đâm ra từng lỗ máu, vô số máu tươi chảy xuống.

Âm Bà cũng không có vì thế mà ngừng lại, lần nữa giơ cốt trượng lên nện vào trán của Ma Giáp Báo, cốt trượng đâm vào đầu Ma Giáp Báo.

- Chết đi!

Âm Bà dường như muốn phát tiết toàn bộ oán khí vào Ma Giáp Báo, cốt trượng không ngừng khuất động trong đầu của Ma Giáp Báo.

Ma Giáp Báo bị đánh nát đầu và não bị quấy nát, cuối cùng cũng chết đi, máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, nó chết vô cùng dọa người.

Phong Vân Thành, Huyền Diệu đang có ý định dẫn người đi xem địa hình Tử Vong sơn mạch, chọn một nơi trở thành trọng địa thế lực.

Nhưng mà hắn lúc ra khỏi căn phòng và nhìn qua phương hướng Tử Vong sơn mạch một cái, trong ánh mắt của hắn như nhìn thấy thứ gì đó.

Trong lòng của hắn ưu tư, hắn nhíu mày một cái, bấm ngón tay và nói thầm:

- Tàn Báo gặp chuyện không may!

Tiếp theo thân hình của hắn đi ra ngoài và bay lên không.

Đúng lúc hắn bay tới cửa thành thì cơ hồ tất cả thành vệ đều nhận ra Huyền Diệu, lúc này bay lên khom người vấn an.

- Bái kiến quân sư đại nhân!

Huyền Diệu không nhiều nói cái gì, đang định bay ra ngoài thì nhìn thấy ở xa xa có thứ gì đó rơi xuống.

Trên trời có một người rơi xuống, người nọ mặc giáp đen.

Những thủ thành bị dọa nhảy dựng lên, ngay sau đó muốn tiến lên bảo vệ Huyền Diệu.

Thế nhưng mà Huyền Diệu lại nhận ra bóng người đó là Tàn Báo, hắn kinh hô một tiếng:

- Tàn Báo ngươi như thế nào?

Tiếp theo hắn lao tới bên cạnh Tàn Báo và nhìn qua vết thương kinh tâm động phách trên người của Tàn Báo, cũng có thể đoán ra hắn đã gặp đại hung.

Tàn Báo gian nan nâng đầu lên thì thào nói:

- Có... Có tinh quáng, bị Hắc Ma môn chiếm..."

Hắn còn chưa nói xong đã ngất đi.

Huyền Diệu không nói hai lời ôm Tàn Báo bay về phủ thành chủ.

Chủ yếu là hắn ẩn nấp trong rừng rậm, trên người đầy mùi huyết tinh, dáng vẻ hấp dẫn linh thú khát máu tới gần.

Cộng thêm đang ở sâu trong Tử Vong sơn mạch cho nên có nhiều linh thú cao giai, trong quá trình hắn chạy đi đã đụng phải bảy tám linh thú cao giai, thiếu chút còn táng thân trong bụng linh thú.

Còn may cuối cùng vẫn để hắn bỏ chạy về Phong Vân Thành, nhưng mà hắn cũng hao tổn chút năng lượng cuối cùng, từ giữa không trung rơi xuống.

Huyền Diệu mang theo Tàn Báo trọng thương bay về phủ thành chủ, lập tức cho hắn ăn linh đan diệu dược trị thương, đồng thời còn bảo người thông tri Lăng Tiếu cùng Phong Nha lại đây.

Hai người nhìn thấy Tàn Báo bị trọng thương đều kinh ngạc, may mắn còn không có nguy hiểm đến tính mạng, hai người mới thả lỏng trong lòng.

Phong trảo kiểm tra thương thế của Tàn Báo thì phát hiện không ít vết thương do lợi khí gây ra, tiếp theo đó là tức giận.

- Rốt cuộc là người phương nào, không ngờ dám truy sát đại ca ta.

Thương thế trên người Tàn Báo đa số là do linh thú gây ra, nhưng vẫn có thể nhìn ra có vết thương do lợi khí cắt vào người, bởi vậy hắn đoán định Tàn Báo là bị người ta truy sát nên bị thương.

- Trước không nên lo lắng, sau khi chờ Tàn Báo tỉnh lại thì tất cả sẽ biết rõ.

Lăng Tiếu nhíu mày nói một câu.

Trong lòng của hắn cũng không biết là ai đả thương Tàn Báo, hắn hoài nghi đối phương có phải đang nhắm vào hắn hay không.

- Tàn Báo có phát hiện, hắn trước khi hôn mê có nói tinh quáng cùng Hắc Ma Môn, nhưng mà nghe không được rõ ràng.

Huyền Diệu ở một bên nói.

- Tinh quáng? Hắc Ma Môn? Hẳn... Hắn phát hiện quáng mạch, bị Hắc Ma

Môn vây đánh?

Lăng Tiếu trầm ngâm phán đoán.

Mọi người nghe lời này của Lăng Tiếu thì con mắt sáng ngời, bọn họ càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Không ai nói cả buổi và Tàn Báo rốt cuộc tỉnh lại.

Hắn không thể chờ đợi được nói:

- Thiếu... Thiếu gia, Hắc Ma Môn... Tại Tử Vong sơn mạch phát hiện một cái thượng phẩm tinh quáng, chúng ta phải nhanh chóng chiếm lĩnh nó, không thể tiện nghi cho lúc súc sinh kia được.

Tàn Báo nghẹn một hơi nói ra toàn bộ.

Lăng Tiếu, Phong Nha cùng với Huyền Diệu ba người bên cạnh sững sờ, cuối cùng lộ ra thần sắc hưng phấn.

Lăng Tiếu lúc này lấy một khối cực phẩm huyết tinh và Sinh Mệnh Tuyền Dịch ra và nói:

- Tàn Báo ngươi lập tức khôi phục thương thế, thần côn nhanh chóng triệu tập nhân mã, chúng ta phải lập tức thương nghị chuyện này.

Dùng thực lực của Tàn Báo, mượn nhờ đan dược thì tốn không tới nửa ngày đã khôi phục lại, chuyện này quá cấp bách, Lăng Tiếu chỉ có thể mang cực phẩm huyết tinh cùng Sinh Mệnh Tuyền Dịch để Tàn Báo ăn vào, để cho hắn khôi phục trong thời gian ngắn, muốn hắn dẫn đường tiến về trước vào Tử Vong sơn mạch tìm tinh quáng kia.

Thượng phẩm tinh quáng ah, cho dù số lượng bao nhiêu cũng đáng cho bọn họ tranh đoạt.

Còn nữa, Hắc Ma Môn cùng Tàn Báo, Phong Nha có ân oán sinh tử đại thù, bọn chúng phát hiện tinh quáng, trực tiếp sang đoạt cũng không sợ đắc tội cái gì, dù sao sớm muộn gì cũng khai chiến.

Tàn Báo lúc này lưu lại trị thương, mà bọn người Lăng Tiếu đang đi vào trong đại điện hội nghị.

Trải qua thảo luận kịch liệt, cuối cùng vẫn do Lăng Tiếu quyết định phải đoạt tinh quáng.

Trong lòng mọi người đều hiểu ro ràng, Hắc Ma Môn cường đại, vốn đã ra tay với Sát Thiên cùng Cổ gia, bây giờ lại đắc tội Hắc Ma Môn, việc này tính toán sao?

Ngay thời điểm nội tâm của bọn họ do dự bất quyết thì Phong Nha lộ ra mặt hung ác, khí thế Thánh giả đè ép toàn bộ mọi người trong đại điện.

- Hắc Ma Môn tính toán là cái gì, có ta và lão Hàn ở đây, trừ phi toàn bộ lão quái vật của bọn chúng xuất hiện, bằng không chúng ta sẽ không sợ chúng.

Phong Nha phát hung ác nói.

Trong lúc nhất thời tất cả trưởng lão trong điện kinh ngạc không thôi.

Những người trong phủ thành chủ không hiểu vì sao Lăng Tiếu dám động vào Hắc Ma Môn.

Thì ra trong phủ thành chủ của bọn họ vẫn có tuyệt thế cao thủ tồn tại, vậy thì có gì phải sợ.

- Dương Tiên Phong, Vương Đằng ở đâu?

Lăng Tiếu lên tiếng quát to.

Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng cùng đi ra khỏi hàng và khom người nói:

- Có thuộc hạ!

- Hai người các ngươi đi triệu tập năm ngàn nhân mã, chuẩn bị công cụ đào móc, tùy thời hành động.

Lăng Tiếu hạ lệnh.

- Vâng!

Hai người ứng một tiếng và ra khỏi đại điện.

- Những người khác chuẩn bị cùng bản thiếu gia đi chém đám Hắc Ma Môn kia, tuyệt đối không cho bọn chúng thoát.

Lăng Tiếu lại nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1323 - Xuất Động Khẩn Cấp. 2

Trong đại điện trừ mấy Huyền Đế ra, không ít cao thủ dong binh và cường giả chiêu lãm được đã đi làm công việc, người có thể ở lại trong đại điện này đều trải qua khảo nghiệm độ trung thành rồi, bọn họ ít nhất có tu vị ngoài Thiên Tôn, mặc dù trước mặt Đế giai không đủ nhìn, nhưng mà trong thiên hạ có bao nhiêu Đế giai chứ?

Những người này lực lượng ít nhất... Có thể đối phó một ít người thực lực dưới bán đế của Hắc Ma Môn, bọn họ là chiến lực không thể thiếu.

Sau khi hội nghị tán đi, thương thế của Tàn Báo cũng khôi phục như cũ, đã ở trạng thái đỉnh phong, những tổn thương da thịt khép lại toàn bộ.

- Tàn Báo, ở đó có tình huống gì, ngươi nhanh nói lại một lần xem nào, ta còn tập hợp người đi chiếm cứ!

Lăng cười nói.

Tàn Báo dường như còn lo lắng hơn Lăng Tiếu, hắn nói:

- Thiếu gia, chúng ta nhanh lên, vừa mang người đi vừa nói, Phong Nha cùng đi luôn, quyết không thể tiện nghi cho đám cháu trai kia được.

Âm Bà không muốn bỏ qua Tàn Báo, Tàn Báo cũng không bỏ qua cho Âm Bà, năm ấy bị phản bộ nên hắn thù hận khắc cốt ghi tâm, hôm nay thù địch ở trước mặt không xa, hắn làm sao không muốn giết đi cho thống khoái chứ.

đám người Lăng Tiếu thuận theo lời Tàn Báo cùng đi tới Tử Vong sơn mạch,

trên đường Tàn Báo cũng nói lại chuyện phát hiện tinh quáng.

- Âm Bà kia có phải là mà mẫu thân của Âm Quỷ ở Minh Thủy Môn không?

Phong Nha nói.

- Không sai, chính là tiện nhân kia, lúc đó chính tiện nhân này câu dẫn tên kia phản bội, bằng không tên phản đồ kia làm gì có năng lực phản bội chúng ta cơ chứ.

Tàn Báo lộ ra sát ý nồng đậm.

- Hảo hảo, vậy phải tiêu diệt tiện nhân này trước đã, ngày sau lại giết vào Ma Môn, chúng ta sẽ quay về!

Phong Nha sát ý đậm đặc.

Đi theo Lăng Tiếu có bảy mươi người, thực lực mạnh nhất đương nhiên là Phong Nha Thánh giả, tiếp theo là Tông Minh Hoa thực lực Huyền Đế cao giai, nàng cũng thu được Lăng Tiếu ban tặng cực phẩm Huyền Đế đan tiến giai, ngay lập tức có địa vị như Tàn Báo, Đỗ Thiết, Lạc U, Lưu Quần, Ô Phục...

Những người này gần như là tinh anh của phủ thành chủ.

Huyền Diệu mang theo Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng và năm ngàn người theo sau, sau khi chuyện này chấm dứt sẽ đào móc tinh quáng ra, tuyệt đối trong thời gian ngắn nhất đào xong tinh quáng.

Vốn Lăng Tiếu không đồng ý cho Huyền Diệu tiến lên, hắn chỉ là Thiên Tôn trung giai, nhưng lực chiến đấu chẳng có gì đặc biệt cả, một khi đại chiến sinh tử thì Lăng Tiếu sợ Huyền Diệu xong đời.

Huyền Diệu nhiều lần biểu hiện sự bất phàm, Lăng Tiếu ở nhiều phương diện phải dựa vào hắn, trợ thủ đắc lực này Lăng Tiếu không muốn mất đi.

Thế nhưng mà Huyền Diệu lại khăng khăng đi theo, bởi vì hắn còn phải chọn địa hình, vừa vặn thừa dịp này đi xem.

Lăng Tiếu không có chọn lựa nên đồng ý với hắn, đồng thời giao cho Dương Tiên Phong cùng Vương Đằng hai người theo sau và hộ tống hắn an toàn, cho dù chết cũng không được để Huyền Diệu xảy ra cái gì.

Trong Tử Vong sơn mạch, nơi Hắc Ma Môn phát hiện tinh quáng.

Thuận theo bốn thái thượng trưởng lão và hộ pháp tới, sau đó có đại đội nhân mã tới đây.

Thanh thế nhân mã này rất lớn, một thân trang phục Hắc Ma Môn và cưỡi Miêu Lang Ưng đi tới đây.

Miêu Lang Ưng là linh thú kỳ lạ, do Hắc Miêu ưng cùng Hắc Vân Lang giao phối sinh ra.

Bọn chúng thân ưng và cánh ưng, trời sinh lệ khí, thít ăn thịt người, chiến lực cũng cực kì địa biến thái, bọn chúng đều có thực lực ngũ giai đỉnh phong.

Cưỡi trên người của chúng là chiến đội Lang Ưng Ám Vệ của Hắc Ma Môn, bọn chúng chiến lực phi phàm, tại trung vực có thanh danh to lớn.

Lần này xuất động ba ngàn Lang Ưng Ám Vệ, đủ thấy Hắc Ma Môn nhất định phải có tinh quáng này, tuyệt không cho kẻ nào nhúng chàm vào.

Phó thống lĩnh Lang Ưng Ám Vệ là Ưng Vương, có tu vị Huyền Đế thấp

giai, hắn cưỡi Miêu Lang Ưng Vương thất giai, hắn mặc lan giáp màu đen, cầm trường mâu màu đen và gương mặt tuấn tú.

Ưng Vương nhìn qua có bộ dáng trung niên, nhưng từ diện mạo có thể thấy hắn tu tới Đế giai rất trẻ, có thể nói là thiên phú phi phàm.

Hắn dẫn ba ngàn bộ chúng tới đây đào quáng, Âm Bà, Lãnh Chính và hai tên Huyền Đế thấp giai khác đi ra nghênh đón.

Ưng Vương cười nhạt chắp tay nói:

- Bốn vị trưởng lão vất vả!

Nếu so thực lực thì hắn yếu hơn Âm Bà cùng Lãnh Chính, thế nhưng mà hắn có thái độ ngạo mạn nói không nên lời, dường như không đặt bốn người vào mắt.

Thần sắc Âm Bà khó chịu, ba người khác cũng không có gì, ngược lại đều mang theo thần sắc nịnh nọt khách sáo với Ưng Vương.

- Ân, ít nói lời thừa, lập tức đào tinh quáng, chuyện này xong chúng ta còn phải đi tới Phong Vân Thành đấy!

Ưng Vương thập phần hào khí nói ra, giống như hắn chính là lãnh tụ ở nơi này, bốn tên trưởng lão là thủ hạ của hắn.

Bốn người cũng không nói têm cái gì, dù bọn họ có cùng thực lực như Ưng Vương thì Ưng Vương cũng có địa vị trong môn cao hơn bọn họ.

Ai bảo Ưng Vương chính là đệ tử đắc ý của môn chủ chứ, dựa vào thân phận này đủ chỉ huy bọn họ rồi.

- Trong môn muốn ra tay với Phong Vân Thành?

Âm Bà có chút tò mò hỏi.

Chuyện này cũng sớm thương nghị qua phải chăng có nên tiếp quản Phong Vân Thành, không nghĩ đến bây giờ Ưng Vương lại quyết định chuyện này ở đây.

- Phải giết tiểu tử kia, hắn mạo phạm Ma Môn chúng ta quá nhiều, mà ta cũng tra được con của ta chết mấy năm trước trong tranh đoạt hoàng bảng không thoát khỏi quan hệ với hắn, ta cần phải lột da rút gân hắn ra!

Ưng Vương lúc này hung ác nói ra.

Thế nhưng mà người khác còn chưa tiến về Phong Vân Thành, Lăng Tiếu đã mang người đi qua đây rồi.

Tử Vong sơn mạch không biết dài bao nhiêu vạn dặm, nó là một sơn mạch thần bí không ai biết rõ, linh thú bên trong nó số lượng không ít, số lượng linh thú cao giai nhiều hơn các sơn mạch khác nhiều, những Đế giai bình thường cũng không dám xâm nhập, một khi bị linh thú cao giai nhìn chằm chằm vào thì bọn họ cũng chỉ có đường chết.

Nhiều võ giả chỉ dám hoạt động ở bên ngoài sơn mạch, chỉ có một ít người lớn mật mới dám xông vào trong.

Nhưng mà lúc này ở đoạn giữa của sơn mạch hiện tại phi thường náo nhiệt.

Hắc Ma Môn có năm tên Đế giai, trên trăm Thiên Tôn và ba ngàn Địa Hoàng phong tỏa phạm vi vạn dặm, một đội tiến vào tinh quáng đào móc.

Trải qua giám định thì thượng phẩm tinh quáng ở đây bảo tồn nguyên vẹn,

hơn nữa số lượng phi thường khổng lồ.

Nghe xong lời này nắm tên Đế giai của Hắc Ma Môn cực kỳ hưng phấn.

Tuy nói đại lượng tinh quáng sẽ giao cho tông môn, nhưng bọn họ quản lý việc này thì bao nhiêu cũng mò được chỗ tốt.

- Cái tinh quáng này ai phát hiện, Bổn đế muốn thưởng lớn cho hắn.

Ưng Vương vui vẻ cười không khép miệng được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1324 - Tạo Phản.

Lãnh Chính lúc này nói nhỏ.

- Là Cung Nam, nhưng mà... Hắn đã bị người ta giết.

Ưng Vương nhíu mày.

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ngay lập tức Lãnh Chính đã giải thích chuyện lúc trước.

Ưng Vương tức giận nói:

- Người nào dám lớn mật như vậy, không ngờ dám giết người của Hắc Ma Môn chúng ta, thực sự là ăn tim gấu gan báo!

- Người này cũng tu đặc tính hắc ám như chúng ta, thực lực không thể nào kém hơn Âm Bà, dự đoán hắn cũng phát hiện tinh quáng, muốn tìm chỗ tốt, không nghĩ tới chúng ta đột nhiên tới nên hắn mới trở tay không kịp!

Lãnh Chính giải thích, ngừng lại một chút muốn nói gì, lại bị Âm Bà trừng thì nuốt trở về.

- Mà cao thủ này không thể cho Hắc Ma Môn sở dụng, thật đáng tiếc, nhưng mà hắn biết rõ tinh quáng cũng không có gì, có chúng ta ở đây thì ai cũng không thể lật sóng gió gì.

Ưng Vương tự tin nói.

Hắn là đệ tử đắc ý của môn chủ Hắc Ma Môn, hắn cũng thực lực không kém, cho dù đối mặt với Huyền Đế trung giai hắn nắm chắc không bại, mà hôm nay bên cạnh hắn có bốn tên Đế giai, hắn nghĩ không ra thế lực gần với Tử Vong sơn mạch cũng không dám ra tay với hắn.

Đáng tiếc hắn nói xong lại phát hiện cách đó không xa có nhiều khí tức cường đại lao tới đây.

- Thật sự có tôm tép tới khiêu khích sao?

Ưng Vương nhíu mày một cái, lộ ra thần sắc hung lệ lẩm bẩm.

Người tới chính là đoàn người Lăng Tiếu.

- Thiếu gia, đối phương gia tăng nhân thủ!

Tàn Báo tại Lăng Tiếu bên cạnh nói.

- Ân, không vướng bận, nhiều người thì thế nào, chỗ mấu chốt chính là phòng ngừa chúng bỏ chạy.

Lăng Tiếu ứng tiếng.

- Thiếu gia có thể yên tâm, có ta ở đây chúng không hủy tinh quáng được đâu.

Phong Nha ở một bên nói.

- Ân, phải chiến thật nhanh, Đế giai của đối phương có thể bắt giữ thì bắt giữ, ta có chỗ hữu dụng.

Lăng Tiếu ứng nói.

Lăng Tiếu lúc này có suy nghĩ điên cuồng, hắn muốn bắt giữ cao thủ của đối phương, chế tạo thành cận vệ đoàn của hắn, lúc đó ai dám khiêu khích hắn.

Sau đó đám Thiên Tôn và mấy chục tên Địa Hoàng phong tỏa bên ngoài cưỡi Miêu Lang Ưng tới trước mặt Lăng Tiếu.

Một tên Thiên Tôn đỉnh phong thét to.

- Các ngươi là người phương nào, chỗ này đã bị Hắc Ma Môn chúng ta phong tỏa, không muốn chết...

Hắn nói chưa xong thì Phong Nha thuận tay quét ngang, một đạo không gian chi lực quét qua.

Phốc phốc!

Vậy mỗi người đều bị hắn một chiêu đập bay.

Chênh lệch hai đại cảnh giới, Phong Nha giết những người này đơn giản như bóp chết con kiến mà thôi.

- Một đám rác rưởi!

Phong Nha nói.

Những người ngăn cản đám người Lăng Tiếu đi tới thì phải chết, nhìn thấy một màn này thì những người đi theo Lăng Tiếu đều lặc lưỡi nói thầm Thánh giai quá khủng bố.

Trong nội tâm của bọn họ sinh ra biến hóa, độ trung thành cũng tăng lên nhiều.

Trong phạm vi nhận biết của bọn họ, có cường giả tuyệt thế như vậy tọa trấn, cho dù là mười tám thế lực lớn cũng không dám khiêu khích, ngược lại nhiều tán tu gia nhập vào Lăng Tiếu.

Thuận theo đám người Hắc Ma Môn trước mặt bị tiêu diệt, đám người Hắc Ma Môn cũng phát hiện động tĩnh bên này.

Lúc này Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Chúng ta ở đây chờ đi, chiến đấu bên kia khó tránh ảnh hưởng tới tinh quáng.

- Đúng vậy, chúng ta ôm cây đợi thỏ.

Tàn Báo cười âm tàn.

Lăng Tiếu lại nói:

- Lưu trưởng lão, Ô trưởng lão, các ngươi dẫn người đi giết đám cá tạp đi.

Lưu Quần và Ô Phục vâng lệnh, dẫn theo ba mươi Thiên Tôn phân thành hai đội chém giết đám Lang Ưng Ám Vệ của Hắc Ma Môn.

- Rốt cuộc là người nào dám giết người Hắc Ma Môn của ta, nhanh chóng báo lên trên, bổn Đế không giết không được mà!

Ưng Vương cươi theo tọa kỵ dẫn theo Âm Bà, Lãnh Chính và hai tên Đế giai cùng vài chục Thiên Tôn bay qua.

Âm Bà cưỡi trên Hắc Phong Ưng, liếc nhìn qua Tàn Báo ngoài trăm mét, nàng nhịn không được kinh hô:

- Là hắn... Chính hắn là kẻ giết Cung Nam, đáng chết, hắn còn dám dẫn người đoạt tinh quáng, hẳn hắn cho rằng Hắc Ma Môn chúng ta yếu sao?

Hắc Ma Môn xếp thứ ba trong mười tám thế lực, trừ Linh Vũ Các cùng Dược Môn có tư cách khiêu khích ra thì bọn họ không nghĩ tới là ai dám lớn gan như vậy.

Phong Nha cùng Tàn Báo hai người nhìn thấy người Hắc Ma Môn, sát khí nồng đậm bộc phát, không nhịn được muốn tàn sát đám người này.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu ngăn cản, bọn họ không được vọng động.

- Chỗ nầy là địa bàn của chúng ta, phải tiên lễ hậu binh biết không?

Lăng Tiếu lúc này tươi cười mang theo tà khí lẫm liệt.

Người quen thuộc hắn biết hắn cười như vậy sẽ có người khổ sở.

Lăng Tiếu tới gần đám người Ưng Vương chừng năm mươi mét thì dừng lại.

Lãnh Chính ở đối diện Ưng Vương nhắc nhở:

- Ưng trưởng lão, thực lực đối phương rất mạnh, có hai đạo khí tức lờ mờ ẩn hiện, chúng ta nên cẩn thận.

- Có rất nhiều cao thủ sao? Chẳng lẽ là...

Thân thể Ưng Vương run lên, dường như nghĩ tới khả năng nào đó.

Lúc này Lăng Tiếu lại lên tiếng nói:

- Tại hạ thành chủ Phong Vân Thành Lăng Tiếu, không biết các vị cản đường là có ý gì?

Ưng Vương trong lòng thầm hô một tiếng.

- Quả nhiên là hắn

Sau đó hắn có vài phần kêu ngạo nói ra:

- Thì ra chính là Lăng Tiếu, không nghĩ tới không cần ta đi tìm ngươi, ngươi tự mình đưa tới cửa.

- Úc? Các hạ tìm ta chuyện gì? Hắn là muốn vào Phong Vân Thành?

Lăng Tiếu mang theo dáng tươi cười nghiềm ngẫm nói ra.

- Hừ, ngươi thật lớn tốt khí, ngươi cũng biết ta là trưởng lão Hắc Ma Môn, các ngươi còn dám giết người Hắc Ma Môn, chẳng lẽ muốn khai chiến với Hắc Ma Môn chúng ta sao, ta khuyên các ngươi vẫn ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, miễn cho sinh linh trong Phong Vân Thành bị đồ sát!

Ưng Vương uy hiếp mười phần nói ra.

Mà bên cạnh Lãnh Chính nghe bị dọa nạt thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, biết rõ đối phương thế mạnh còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, không phải muốn chết sao?

Bỗng dưng Lăng Tiếu cười to lên:

- Ha ha... Lời này chính ta định nói, không nghĩ đến lại bị các ngươi nói trước, nhưng mà các ngươi nói vậy cũng dễ giải quyết.

- Ngươi... Rốt cuộc muốn làm gì?

Ưng Vương nắm chặt tay nói.

NẾu là bình thường hắn không nói lời nào mà ra tay giết người, thế nhưng mà đối phương có chuẩn bị mà tới, hắn tạm thời nghẹn một bụng tức giận, hắn phát thệ trong lòng.

- Đợi đào tinh quáng kết thúc, nhất định phải mang binh tới Phong Vân Thành, chém đầu tiểu tử này treo lên đầu thành.

- Ta không muốn làm gì, ta nghe trưởng lão của ta nói là hắn phát hiện tinh quáng trước, lại bị các ngươi chiếm lấy, bây giờta vừa vặn tới đây, không biết các ngươi có ý kiến gì không?

Lăng Tiếu nói rất tùy ý.

- Thiếu gia, làm gì nói nhảm với chúng nhiều vậy! Giết chúng là được.

Tàn Báo không thể chờ đợi muốn khai chiến.

- Các ngươi dám, ta chính là đệ tử chân truyền của môn chủ Hắc Ma Môn, ta bây giờ dùng thân phận Hắc Ma Môn cảnh cáo các ngươi, mau mau thối lui, nếu không...

Ưng Vương cầm trường mâu và mang thân phận đệ tử môn chủ Hắc Ma Môn ra dọa nạt Lăng Tiếu.

- Xem ra không thể bàn rồi, giết hắn cho ta.

Lăng Tiếu lúc này tươi cười thản nhiên mang theo tà khí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1325 - Đối Chiến Áp Đảo. (1)

Phong Nha, Tàn Báo, Tống Minh Hoa, Đỗ Thiết, Phương Thần, Lạc U sáu người đều độngthủ, bị Lăng Tiếu ngăn cản.

Bọn họ không rõ Lăng Tiếu bảo bọn họ động thủ nhưng sao lại ngăn cản?

Sau một khắc bọn họ đã biết rõ xảy ra chuyện gì.

Ưng Vương, Âm Bà, Lãnh Chính cùng với hai tên Huyền Đế giai và mấy chục Thiên Tôn có hai tên Thiên Tôn cao cấp đột nhiên lao lên.

Biến hóa đột ngột khiến hai người tỏa ra khí thế cường đại, cả hai cầm binh khí chém giết đám người Ưng Vương.

Chuyện này quá đột nhiên, quá mức quỷ dị, đúng là không thể phòng ngừa.

- Các ngươi làm gì!

Lãnh Chính đi ra khỏi người Ưng Vương, hắn phát hiện dị trạng bây giờ, không không do dự ra tay với hai tên Thiên Tôn.

Bang bang!

Hai tên Thiên Tôn đang muốn đâm giết Ưng Vương thì Lãnh Chính sớm một bước đánh hai người này bay ra ngoài.

Xem bọn họ phun ra nhiều máu tươi, xem chừng đã chết.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ưng Vương khó hiểu rống to lên.

Hai người này chính Lang Ưng Ám Vệ, tại sao đột nhiên kích giết hắn?

- Ha ha, có chút năng lực, nhưng mà ta muốn nhìn các ngươi giết được bao nhiêu người!

Lăng Tiếu lúc này tươi cười tà ý và thản nhiên.

Tiếp theo là hai tên Thiên Tôn lại ra tay.

Nhưng mà mục tiêu không phải là Ưng Vương, mà là ra tay với kẻ bên cạnh mình.

Phốc phốc!

Hai người bên cạnh bị tên Thiên Tôn bên cạnh ra tay nên không kịp phòng ngự, trong nháy mắt đã bị chém bay đầu.

- Tạo phản rồi, mẹ nó, tiêu diệt chúng cho lão tử, ai dám tạo phản giết không tha!

Ưng Vương giận dữ hét lớn, đầu óc của hắn đảo loạn, Lang Ung Ám Vệ trung thành và tận tâm với Hắc Ma Môn vì sao đột nhiên ra tay tạo phản?

Âm Bà đột nhiên chú ý tới nụ cười quỷ dị của Lăng Tiếu, sắc mặt vô cùng kinh hãi thét to.

- Là hắn... Nhất định là hắn giở trò quỷ!

Hắn và Ưng Vương đàm phán xong thì đám Lang Ưng Ám Vệ của Hắc Ma Môn Sói bị trúng tinh thần phù chú, khống chế thần chí của bọn họ và sinh ra chuyện phản bội.

Dùng tinh thần lực của Lăng Tiếu thì có thể là siêu cường trong Đế giai, mà kẻ nào dưới Đế giai chỉ cần không am hiểu phòng ngự tinh thần thì bị Lăng Tiếu tùy thời khống chế bọn họ.

Thủ đoạn nghịch thiên như vậy, thực sự là khiến người ta vô cùng quỷ ý và sợ sệt.

Âm Bà sống lâu năm, kiến thức của bà ta không phải ai cũng có thể ngăn cản được.

Thông qua quan sát của bà ta về Lăng Tiếu thì bà ta biết rõ Lăng Tiếu có liên quan tới chuyện này.

Trong đầu của bà ta hiện ra một ý niệm.

- Chẳng lẽ là Khống Hồn Thuật biến mất nhiều năm? Nghe nói đây là yêu pháp chỉ có Hồn Tộc mới có thể dùng mà?

- Đều sững sờ làm gì, còn không mau giết đi cho ta!

Ưng Vương giận dữ, hắn xuất đạo tới nay chưa bao giờ gặp qua tình huống này.

Hôm nay thấy Âm Bà chỉ vào Lăng Tiếu, lập tức bị tức giận nhấn chìm lý trí, muốn ra tay với đám người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này mới thở dài nói:

- Bây giờ các ngươi có thể ra tay, nhớ lấy, Đế giai thì phải lưu mạng sống.

Nói xong hắn cũng gọi tiểu Kim ra, bại gia tử thì không gọi, đối phó đám người này còn không cần hắn dùng quá nhiều át chủ bài.

Mà để tiểu Kim đi ra chính là bảo nó tiếp ứng hiệp trợ cho mười mấy tên Thiên Tôn diệt sát đám cao thủ Thiên Tôn của đối thủ, chính hắn ở phía sau áp trận yên tĩnh xem kỳ biến, tùy thời dùng tinh thần lực ngăn cản địch nhân.

Trong lúc nhất thời trên bầu trời lập tức vang lên tiếng chém giết đáng sợ.

Oanh long oanh long!

Chiến tranh bắt đầu, từng đám linh cầm tẩu thú bên dưới sơn mạch không ngừng náo loạn chạy đi.

Lăng Tiếu bên này có Tống Minh Hoa chính là Huyền Đế cao giai, Đỗ Thiết, Tàn Báo, Phương Thần, Lạc U bốn người đều là Huyền Đế trung giai, đối phương chỉ có hai Huyền Đế trung giai, ba tên Huyền Đế thấp giai, ngay từ phẩm giai thì bên Lăng Tiếu đã chiếm hết thượng phong rồi.

Mặt khác Lăng Tiếu bên này còn có Thánh giai thấp giai trợ trận, còn không thể làm gì đám người này thì quá chê cười rồi!

Hôm nay Tống Minh Hoa phối hợp với linh thú của Phương Thần, Lạc U hai người ngăn cản năm linh thú của đối phương, còn lại Đỗ Thiết cùng Tàn Báo hai người sớm chém sạch linh thú, còn đang tìm kiếm linh thú mới.

Đỗ Thiết thì nghênh tiếp Lãnh Chính, Tàn Báo thì trực tiếp lao qua phía Âm Bà, Phương Thần tìm Ưng Vương, Lạc U thì đấu với hai tên Huyền Đế thấp giai.

Thế giới chi lực năm màu rực rỡ hiện ra chung quanh, không ngừng va chạm với nhau.

Đỗ Thiết là luyện khí sư cao giai, thế giới chi lực của hắn lấy binh khí làm chủ yếu, mà vô số cho hắn sử dụng càng thêm thần kỳ.

Hắn dựa vào cực phẩm đế đan của Lăng Tiếu tiến giai, thực lực còn kém hơn đám người Lãnh Chính nửa trù, nhưng mà muốn đứng vững trước thế công của Lãnh Chính thì không thành vấn đề.

Tàn Báo bên này dựa vào thế giới chi lực thượng phẩm linh cấp thế ngăn cản Âm Bà oanh kích, Ma Đao Bát Thức mang theo cừu hận chém thẳng vào Âm Bà.

- Ngươi là đồ tiện nhan, bây giờ không ai giúp ngươi, xem bổn đế lăng trì ngươi thế nào!

Tàn Báo lúc này tức giận quát to lên.

Âm Bà cuống quít chống đỡ, trên khuôn mặt hiện ra thần sắc khủng hoảng.

- Ngươi... Ngươi có phải đồ đệ của hắn hay không, bằng không thì sao ngươi hiểu thế giới chi lực của hắn, lại còn nhạn ra ta?

- Hắn? Ngươi nói chính là người bị ngươi đâm sau lưng đúng không?

Tàn Báo cũng khó hiểu, mà là hỏi lại.

- Ngươi... Ngươi quả nhiên có liên quan tới hắn!

Âm Bà như thấy quỷ kinh hô lên.

Tâm thần bà ta đại loạn, nào có nửa điểm tâm tư muốn chiến, trí óc chỉ có chữ trốn.

Tàn Báo sao cho bà ta thực hiện được, tấn công mạnh hơn, không ngừng kích thích nói:

- Hắc hắc, bây giờ ngươi thế này rồi sao, năm ấy hắn tín nhiệm ngươi, không nghĩ đến ngươi lại câu dẫn nam nhân sau lưng và phản bội hắn, ngươi làm vậy chẳng phải... khiến hắn thất vọng sao?

Âm Bà tâm thần càng hỗn loạn, trong trí óc càng càng hiện ra gương mặt khát máu của nam nhân mấy ngàn năm trước, lại nhìn qua Tàn Báo hôm nay giống như cùng một người.

- Không... Hắn phụ lòng ta, ta không ngừng câu dẫn hắn mà hắn lại không muốn ta, rõ ràng lại đi tìm nữ nhân khác, ta không phục, ta...

Âm Bà bại lui kêu to lên.

Tàn Báo thừa dịp nói:

- Ngươi không nghĩ tới sao, kỳ thật ta là Ma Đế, chính là kẻ phụ lòng trong miệng ngươi đấy.

Tốt cho một chiêu thượng binh phạt mưu, còn lại dùng công tâm kế.

Tàn Báo không hỗ là lão quái vật, liên tục nói lời công kích khiến Âm Bà hoàn toàn mất phương hướng, hôm nay đã tới gần Âm Bà như muốn giết bà ta.

Ma đao Bát Thức thức thứ năm Ma Đao Đoạn Tình!

Thuận theo một đao này, mặc kệ giữa Tàn Báo cùng Âm Bà có bao nhiêu ân oán tình cừu cũng bị diệt sạch!

Ma đao đáng sợ giống như muốn chém bầu trời thành hai nửa, khí thế như hủy thiên diệt địa.

Ma Đao Bát Thức kỳ thật chiêu thức chẳng phân biệt trước sau, mỗi một chiêu uy lực không giống nhau, nhưng mà mỗi chiêu lại mang theo uy năng và sát khí lạnh lùng.

Âm Bà thất thần, dù chiêu thức vẫn chưa loạn thế nhưng mà chuẩn bị lại chưa đủ, cốt trượng trong tay của nàng đưa lên ngăn cản, cốt trượng bị cường chiêu của Tàn Báo đánh bay ra ngoài.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1326 - Đối Chiến Áp Đảo. (2)

Mất đi binh khí, Âm Bà giống như con cọp không răng, mất đi nanh vuốt.

- Không, đừng giết... ta!

Âm Bà hoảng sợ thất sắc, đôi mắt già mở to kinh hô lên.

Đáng tiếc Tàn Báo sát ý dâng trào, làm sao thủ hạ lưu tình được.

Ma Đao Đoạn Tình, Đao Cương Đoạn Thể!

Thân thể của Âm Bà bị cắt đứt hoàn toàn, đầu thân một nẻo!

Máu tươi bắn tung tóe vào mặt Tàn Báo, cũng không khiến hắn cảm thấy không khỏe gì, ngược lại cười to điên cuồng.

- Ha ha... Tiện tỳ đáng chết, đây chính là kết cục phản bội bổn đế.

Tàn Báo mang cừu hạn biệt khuất mấy ngàn năm, hôm nay lại chém giết địch nhân, trong nội tâm giảm bớt nhiều buồn bực.

Một bên khác Ưng Vương thực lực Huyền Đế thấp giai nhưng có thể đấu với Phương Thần là Huyền Đế trung giai ngang tay.

Ưng Vương có lang ưng thế giới chi lực đè ép thế giới chi lực bình thường của Phương Thần, khí thế của hắn bành trướng, dường như dùng bí thuật tăng chiến lực.

Lạc U bị Lăng Tiếu vừa giúp tiến vào Đế giai không lâu, dùng một địch hai cũng không thể thắng, chỉ hơi chiếm thượng phong, có cảm giác đánh lâu không được.

Mà Lạc U cùng Phương Thần lại là sát thủ giỏi ám sát, sát thủ đối chiến chính diện hơi kém.

Mà những Thiên Tôn giai đối chiến thì nhan số của Lăng Tiếu ít hơn bên kia nhiều, thế nhưng mà có tiểu Kim gia nhập chém giết, vào lúc khẩn cấp có Lăng Tiếu dùng tinh thần lực giúp đỡ, tùy thời có thể tàn sát Lang Ưng Ám Vệ.

Bởi vì như thế Thiên Tôn bên phía Lăng Tiếu khí thế đại thịnh, nóng lòng biểu iện trước mặt Lăng Tiếu, mong mau chóng tiêu diệt đối thủ.

Bởi vì thành chủ đã sớm nói rõ, hàng năm tất cả mọi người sẽ bị thành chủ bình phẩm một lần, ai làm ra cống hiến nhiều đều có thể thu được đan dược tiến giai hoặc ban thưởng khác.

Hôm nay đấu với kẻ mạnh, giết địch biểu hiện trung tâm, sau lại tìm cống hiến, bọn họ có thể không xuất lực sao?

Mà Phong Nha ở bên cạnh áp trận, quan sát tình huống các nơi, đồng thời cũng canh giữ bên cạnh Lăng Tiếu, bảo hộ an nguy của Lăng Tiếu.

- Tốt rồi, lãng phí nhiều thời gian quá, Phong Nha ra tay đi!

Lăng Tiếu biết rõ không thể tiếp tục, cũng nhanh chóng phân ra thắng thua, hắn bảo Phong Nha ra tay.

Phong Nha đã sớm không chờ được rồi, hắn gật đầu, thân hình dường như không có động đậy, hai thanh vũ khí làm từ huyền thiết vạn năm hiện ra

trong tay hắn.

Hắn lúc này ra tay với hai tên Huyền Đế thấp giai đang dây dưa với Lạc U bên này.

Hai tên Huyền Đế thấp giai đang bận rộn ứng phó Lạc U, làm gì có thời gian quan tâm tới hai thanh vũ khí làm từ huyền thiết vạn năm chứ, bọn họ bị đánh trúng.

Dù phát hiện ra bị đánh lén nhưng không né tránh kịp thời, hai người này bị đánh trúng.

Bang bang!

Hai tến nện trúng vang lên, hai người này từ trên cao nện xuống ngọn núi bên dưới hình thành hố sau, hai người nằm trong lòng núi, sống chết không rõ.

Thánh giả không ra tay thì thôi, ra tay tất kinh thiên động địa.

Hai tên Đế giai không chịu nổi một kích.

Lạc U còn đang phát mộng, hắn không biết xảy ra chuyện gì.

- Còn không mau đi bắt chúng lại!

Lăng Tiếu vội vàng mở miệng phân phó.

Lạc U mới bình tĩnh trở lại, vội vàng lướt đi xuống dưới.

Phong Nha lại ra tay với Lãnh Chính đối diện, lần này hắn cũng không dùng chiêu cũ, mà là đánh ra một chưởng xuyên qua hư không, xuyên qua thế giới

chi lực của Lãnh Chính, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Lãnh Chính và chưởng này nệ vào ngực Lãnh Chính.

Lãnh Chính như con diều đứt dây bay xuống đất.

Một tên Huyền Đế trung giai bị đánh bay dễ dàng.

Lăng Tiếu nhìn Phong Nha ra tay hai lần, trong lòng thở dài.

- Thánh giai quả nhiên có năng lực thông thiên, không biết khi nào mình mới đạt tới.

Ưng Vương đang đối chiến với Phương Thần vừa vặn nhìn thấy Lãnh Chính bị đánh bay đi, thể xác và tinh thần chấn động hoảng sợ.

Phương Thần thừa dịp này đánh ra vô số kiếm khí nhấn chìm Ưng Vương.

Đinh đương đinh đương!

Kiếm cương của Phương Thần đánh lên người Ưng Vương và không tạo ra bao nhiêu thương hại, tư đó có thể thấy được chiến giáp trên người hắn bất phàm thế nào.

- Thì ra là Ám Huyết Vệ Giáp năm đó của bổn đế, không nghĩ tới phản đồ đã tu bổ nó và cho ngươi mặc, nhưng bây giờ nó vật quy nguyên chủ!

Tàn Báo nhìn vào bộ giáp trên người Ưng Vương và lẩm bẩm.

Bộ vệ giáp này chính là bán giai thánh khí, là vệ giáp thiếp thân của hắn năm đó, sau này bị phản đồ hủy đi thân thể, vệ giáp cũng rơi vào trong tay phản đồ.

Ngay lúc Phong Nha ra tay với Ưng Vương, Ưng Vương lập tức sử dụng át chủ bài cứu mạng của mình.

Hắn ở trước mặt cao thủ tuyệt thế mạnh hơn một đại cảnh giới thì chưa đủ nhìn, hơn nữa bên cạnh hắn còn có một tên Đế giai đang nhìn chằm chằm vào.

Nếu hắn không dùng át chủ bài cuối cùng, chỉ sợ còn không thoát được vận mệnh phải chết.

Trên tay của hắn nhiều ra một khối ngọc đồng, hắn không chút suy nghĩ bóp nát ngọc đồng này đi, trên gương mặt bình tĩnh, nói thầm:

- Sư tôn, xin ra tay giết địch thủ!

- Sư tôn!

Tàn Báo cùng Phong Nha lúc này kinh hô lên.

Ưng Vương tự xưng chính là đệ tử môn chủ Hắc Ma Môn, mà đệ tử môn chủ Hắc Ma Môn còn có thể là người nào khác chứ?

Môn chủ Hắc Ma Môn từng phản bội Tàn Báo.

Thuận theo ngọc đồng nghiền nát, thiên địa bắt đầu chấn động.

Trong không gian vạn mét nơi đây như có tầm màn che bao phủ, giống như màn đêm đang bao phủ không gian, phía sau là cương phong nổi lên, không khí cuồng bạo, người ở đây bị không gian chấn nhiếp.

Bọn họ cảm giác áp lực đáng sợ đang nghiền áp tới, khiến cho bọn họ cảm thấy không thở được.

- Như thế?

Lăng Tiếu nhíu mày lẩm bẩm.

Hắn cũng như mọi người cảm thấy bị áp lực này đè nặng.

Cảm giác này đáng sợ, lần đầu gặp Phong Nha và lần ở trong Dược Môn gặp Hỏa Thiên Trọng cũng có cảm giác tương tự.

Trong đầu của hắn chỉ nghĩ tới bốn chữ "Thánh giả lâm hàng!"

Chỉ có cường giả ngoài Thánh giả mới có thể tạo thành áp lực như thế, bằng không hắn không nghĩ ra phải là người dạng gì mới có áp lực khủng bố như vậy.

Thuận theo không gian bao phủ, khí tức này càng ngày càng đáng sợ, cường giả Thiên Tôn giai không nhịn được phải hạ xuống đất, nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy khó thở, dù sao bọn họ cũng không thể lăng không được.

Những linh thú kia càng không ngừng gào thét không cam lòng, bày tỏ bất mãn.

Bỗng dưng giữa không trung xuất hiện hư ảnh cao ngất.

Hư ảnh này ngưng tụ thành hình người, tướng mạo lạnh lùng, nhìn qua chừng ba bốn mươi tuổi, nhìn từ bề ngoài còn trẻ hơn Ưng Vương vài phần, khí thế thượng vị giả bao phủ chung quanh, ánh mắt hắn quét qua khiến mọi người cảm thấy như bị độc xà nhìn chằm chằm vào, để người ta không dám nhìn thẳng.

Tàn Báo bên cạnh Lăng Tiếu đỏ mắt đứng lên, hai đấm nắm chặc, trên người bộc phát lửa hận, sát ý không cách nào vãn hồi được.

- Phản đồ!

Tàn Báo rống to điên cuồng, rất muốn lập tức đánh hư ảnh kia thành cặn bã, thế nhưng mà Phong Nha đè vai hắn lại, nói:

- Không nên vọng động, thực lực của hắn thâm bất khả trắc

Đúng vậy, hư ảnh trước mặt là môn chủ Hắc Ma Môn, tên chính thức của hắn không ai biết, tất cả mọi người xưng hắn là "Hắc Ma"!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1327 - Hắc Ma Kinh Hiện.

Mà lúc đó Tàn Báo đặt tên này có ý nghĩa trọng đại, thứ nhất là bởi vì tông môn của bọn họ tu luyện công pháp hắc ám là chủ yếu, cho nên chữ đầu tiên chín là "Hắc" ; thứ hai là Tàn Báo bị người khác dụ làm Ma Đế, cho nên hắn đặt chữ thứ hai là "Ma" ; mà khi ấy Tàn Báo có đệ tử duy nhất cho nên hắn gọi là "Hắc Ma ", Tàn Báo khi ấy muốn chọn đệ tử duy nhất này làm người kế thừa tông môn.

Tàn Báo vẫn nói hai chữ "Phản bội ", kỳ thật chính là nói đồ đệ của hắn, chính là đồ đệ hắn xem như con.

Trong lòng Tàn Báo nhớ lại chuyện cũ trước kia.

Trong thôn trang bình dân, một hài tử không tới mười tuổi bị gọi là "Cô sát tinh ", từ một khắc được sinh ra thì người bên cạnh hắn không ngừng xảy ra chuyện.

Mẫu thân của hắn vì sinh khó mà chết, sinh hắn ra không tới nửa tháng thì nhà hắn gia cầm bắt đầu lục tục chết đi, khi ấy còn không ai quá để ý, còn cho rằng là ôn dịch tạo thành, thế nhưng mà sau khi hắn được một tuổi thì phụ thân của hắn tiến vào trong núi săn thú nhưng bỏ mình ngoài ý muốn, sau những năm tháng hắn lớn lên, những thân nhân chiếu cố hắn cũng bắt đầu chết đi.

Một nhà mười tám miệng chết cả, chỉ còn lại mình hắn gần mười tuổi.

Càng ly kỳ là sau khi người thân của hắn chết đi, phàm là người tiếp xúc với hắn đều chết đi khó hiểu.

Kết hợp nhiều chuyện với nhau nên các thôn dân đã suy đoán.

Cuối cùng trải qua thôn dân nhất trí nhận định hài tử này là "Cô sát tinh ", cả đời nhất định cơ khổ, mà mạng của hắn khắc chết những người tiếp xúc với hắn.

Cho nên thôn dân mang hắn bỏ vào trong cái nôi thả trôi sông, miễn cho hắn lớn lên khắc mạng toàn bộ thôn làng.

Lúc người dân thả hắn vào trong nôi thì Tàn Báo vô tình đi ngang qua thôn này, hắn nhìn thấy đứa nhỏ này sắp bị dìm chết nhưng hắn hoàn toàn không có sợ hãi chút nào, ánh mắt vẫn bình tĩnh, cho dù là kêu khóc, ồn ào cũng không có, giống như đã sớm trải qua chuyện sinh tử, để người khác cảm thấy hài tử này tâm tư đã chết.

Khi ấy Tàn Báo kỳ quái thần sắc của hài tử này, nhưng mà hắn cả đời xem mạng người như cỏ rác, đương nhiên sẽ không thương xót tính mạng của tiểu hài tử mà cứu hắn.

Thế nhưng mà đúng lúc hắn định rời đi lại phát hiện một chuyện làm hắn ngạc nhiên.

Sau khi đứa bé bị dìm vào trong nước không lâu, cá trên sông này chết trắng bụng nổi lên, mà nước sông cũng biến thành màu đen, chuyện này vô cùng quỷ dị.

Chuyện quỷ dị như thế khiến Tàn Báo chú ý.

Cuối cùng hắn rốt cuộc không nhịn được nghiên cứu, hắn dùng thục lực cường đại tách nước sông ra, rõ ràng phát hiện tại hài tử dưới đáy sông vẫn bình yên vô sợ, dường như có đoàn hào quang đen bảo vệ hắn, để hắn không bị nước sông làm chết đuối, mà hào quang màu đen mang theo lực lượng hủ

thực, nước sông biến thành màu đen, cá chết trắng bụng.

Nhìn thấy một màn này, đột nhiên con mắt Tàn Báo sáng ngời, hắn biết rõ tình huống chân thật của hài tử này.

Hài tử này có ám sát chi thể, là thể chất hắc ám trăm phần trăm, mặt khác còn tích trữ sát khí bá đạo, là thể chắc tu luyện ám thuộc tính tuyệt hảo, một khi đạp vào tu luyện chi lộ thì thành tựu của hắn không cách nào tưởng tượng được.

Bản thân Tàn Báo là cường giả tu luyện ám thuộc tính, khi ấy hắn đã là Thiên Tôn đỉnh phong, chỉ kém nửa bước bước tiến vào Huyền Đế.

Hắn sớm có tư cách thu đồ đệ, lúc trước hắn vẫn không muốn thu đồ đệ làm gì, thế nhưng mà sau khi thấy thể chất của hài tử này, hắn đâu có nhịn được, lập tức cứu hắn ra và cho nó bái sư.

Từ khi đứa bé ở bên cạnh của Tàn Báo thì hắn có cái tên Hắc Ma.

Bởi vì Tàn Báo cảm thấy hài tử này là ác ma trời sinh, hắn sinh ra là vì giết chóc.

Tàn Báo cứu hài tử này về và tận tâm bồi dưỡng hắn thành tài.

Hắc Ma cũng không phụ kỳ vọng của Tàn Báo, tốc độ tiến giai cực nhanh, hơn nữa ngộ tính của hắn cực kỳ cao, khiến Tàn Báo càng vui vẻ, xem Hắc Ma đối đãi như con ruột của mình.

Thế nhưng mà Hắc Ma đến cuối cùng vẫn phản bội hắn, cũng bởi vì hắn kỳ vọng Hắc Ma quá cao, ngày thường nghiêm khắc quá độ cho nên từ nhỏ hắn đã thống hận Tàn Báo.

Thử nghĩ một chút, một hài tử chưa tới mười một tuổi đích thân đi cắt cổ họng người sống thì hắn có cảm thụ gì? Để một hài tử chưa tới mười hai tuổi đi chém giết mấy chục con sói là thế nào? Để một hài tử vừa mới mười lăm tuổi ẩn nấp ám sát bốn mươi tám nhân khẩu nhà người ta...

Đây là những chuyên nhân chính khiến Hắc Ma phản bội Tàn Báo năm đó nhằm phát tiết.

Bởi vì Tàn Báo dạy hắn toàn là giết chóc, hỗn loạn và cừu hận, cho nên hắn từ đầu tới cuối không có tình nghĩa với Tần báo, xem Tàn Báo như kẻ thù của mình.

Đương nhiên Hắc Ma cũng bởi vì sợ khi Tàn Báo đột phá Thánh giai thành công thì sẽ đè ép hắn tiếp, khống chế hắn như con rối, hắn đã sớm chán ghét cách sống do Tàn Báo an bài, hắn muốn sống theo đường của bản thân mình.

Cho nên cuối cùng thời điểm Tàn Báo đột phá Thánh giai thì hắn thừa cơ ra tay chém giết Tàn Báo.

Bí tân này nằm trong lòng Tàn Báo, cũng không nói cho ai biết cảm thụ bị người tín nhiệm nhất phản bội là thế nào, đau đớn trong đó hắn khắc cốt minh tâm.

Năm ấy Hắc Ma phản bội Tàn Báo đã đạt tới Huyền Đế giai, chiến lực của hắn tiếp cận Tàn Báo, thậm chí nếu hắn toàn lực chém giết thì Tàn Báo có khi không phải đối thủ của Hắc Ma.

Hôm nay đã hơn năm ngàn năm rồi, Hắc Ma đã sớm bước vào Thánh giai, về phần tới cảnh giới nào thì Tàn Báo không biết.

Ưng Vương bóp nát ngọc đồng gọi ấn ký tính mạng của Hắc Ma ra, có thể khiến thần niệm của Hắc Ma rót vào trong hư ảnh này, càng có thể trợ hắn

giết địch.

Đây chính là điểm Ưng Vương dựa vào, một thần niệm của Thánh giả đủ diệt sát bất cứ kẻ nào dưới Thánh giả rồi, về phần có thể đối phó Phong Nha hay không còn phải chờ xem.

- Đồ nhi bái kiến sư tôn!

Ưng Vương đối diện Hắc Ma khom người thật sâu.

Hắc Ma đạm mạc nhìn qua Ưng Vương một cái, khí thế không giận tự uy phát ra.

- Chuyện gì cần kinh động vi sư, nếu nói không ra lý do thì ngươi biết hậu quả rồi chứ?

Ưng Vương thể xác và tinh thần run lên, chỉ vào dám người Lăng Tiếu nói:

- Sư tôn, bọn chúng muốn đoạt thượng phẩm huyền tinh quáng mạch của chúng ta phát hiện, còn giết Âm trưởng lão, Lãnh trưởng lão... Các vị trưởng lão khác giết sạch, hôm nay đồ nhi một người không thể thủ tinh quáng, mới liều chết mời sư tôn ra tay, cũng xin sư tôn minh giám.

Ưng Vương biết rõ tính tình của sư tôn hắn, nếu hơi có bất mãn, bản thân hắn sẽ đầu lìa khỏi cổ.

Ánh mắt Hắc Ma nhìn qua đám người Lăng Tiếu, cuối cùng dừng lại trên người Phong Nha, ánh mắt lạnh lùng mang theo vài phần buồn bã.

- Dám hỏi có phải là Phong Nha sư thúc không?

Phong Nha tiến lên trước một bước, khí thế phát ra, lạnh lùng nói:

- Tiếng sư thúc của ngươi ta không đảm đương nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1328 - Phong Nha Chiến Hắc Ma.

Sau khi Hắc Ma soán vị thành công, hắn lại bế quan trùng kích Thánh giai thành công, cũng từng muốn giết sư thúc như hắn.

Khi ấy Phong Nha tự phong ấn mình trong trận pháp khổ tu Phong Ma Quyết, tiến giai thập phần mạnh mẽ.

Hắc Ma cũng muốn đoạn tuyệt khả năng bị báo thù, vì vậy liền cho Phong Nha ăn "Ma thú đan ", muốn để Phong Nha triệt để biến thành nửa người nửa thú.

Thế nhưng mà Phong Nha bởi vì nhân họa đắc phúc hiểu được "Ma" là thế nào, phối hợp với Phong Ma Quyết thành tựu Thánh giả.

Đây đại khái là cục diện Hắc Ma không tưởng được!

Minh Thủy Môn bị diệt, Âm Bà cũng mang chuyện Phong Nha đào thoát nói với Hắc Ma, vì vậy bây giờ nhìn thấy Phong Nha cũng không quá giật mình, có lẽ hắn cũng không xem Phong Nha vào mắt.

Hắc Ma năm ấy điên cuồng lên, không chỉ phản bội Tàn Báo, còn muốn giết hắn trong đại trận.

Phần cừu hận này Phong Nha không kém hơn Tàn Báo chút nào, hắn cùng muốn chém nghiệt đồ Hắc Ma thiên đao vạn quả.

Hắc Ma không nghe Phong Nha nói, hắn bây giờ chỉ là thần niệm ở đây, cũng không thể chống đỡ quá lâu, vì vậy nói:

- Sư thúc, chuyện năm đó là ta không đúng, nếu như ngươi chịu nguyện ý trở về Ma Môn, ta sẽ phong ngươi làm thái thượng trưởng lão, nắm giữ đại quyền sinh sát trong tông.

Ưng Vương nghe Hắc Ma nói thì nội tâm kinh ngạc, hắn đâu có nghĩ Thánh giả trước mặt chính là sư thúc của mình chứ.

Hắn không phải rất hiểu chuyện lúc trước, chỉ nói thầm trong lòng.

- Đây không phải lũ lụt miếu long vương sao, người trong nhà không nhận ra người trong nhà, nhưng mà xem ra sư phụ cùng sư thúc tổ có mâu thuẫn rồi, khó trách sư thúc tổ muốn ra tay với người mình.

- Ha ha... Nói không tệ, nhưng mà ta không tin tưởng lời của tiểu nhan như ngươi, năm ấy ngươi ngay cả sư phụ còn dám giết, còn có chuyện gì ngươi không làm được, bây giờ ta diệt thần niệm của ngươi, giết dồ đệ của ngươi tiết hận, ngày sau sẽ tìm ngươi tính sổ!

Phong Nha tươi cười điên cuồng, trong nháy mắt đôi mắt đỏ lên, đầu tóc của hắn biến dài hơn.

Phong Ma Quyết Phong Phát Vạn Thiên!

Vô số tóc trong nháy mắt như kim châm bén nhọn đâm vào hư ảnh Hắc Ma, tốc độ kia nhanh hơn Đế giai nhiều lần.

Kim châm ngàn vạn, một khi trúng chiêu thì bất kể là ai cũng bị đâm thành trăm ngàn lỗ thủng mà chết.

- Sư thúc ngươi quá điên cuồng, hôm nay thực lực của ngươi tu luyện không dễ, ngươi không hiểu cách quý trọng, ta cũng không cần giảng tình cảm gì!

Hắc Ma nói một câu, một bàn tay nâng lên điểm qua..

Bỗng dưng một chưởng đánh thẳng ra ngoài.

Một chưởng này mang theo hủ thực, bao phủ đám tóc hóa thành kim châm kia vào trong.

Hai lực lượng khác nhau va chạm vào nhau, năng lượng phát tán ra bao phủ hư không mấy trăm trượng.

Đám người Lăng Tiếu nhanh chóng lui ra phía sau, cuộc chiến của Thánh giả quá mức kinh người, hơi có chút ảnh hưởng thì bọn họ phải chết ở đây.

Tóc của Phong Nha dù sắc bén thế nào bị một chưởng của Hắc Ma bao phủ cũng bị hủ thực đi, trong nháy mắt chưởng ảnh này đánh thẳng vào Phong Nha.

Trong nháy mắt ngàn vạn không gian chi lực như bao phủ Phong Nha.

Phong Nha tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hắn đánh ra vô số quyền, mỗi một quyền đánh ra đều đánh nát không gian chi lực và chưởng ảnh.

- Có chút năng lực, nhưng còn chưa đủ nhìn!

Hắc Ma thì thào nói một tiếng, lúc này lại đánh ra một chiêu nữa.

Không gian trong nháy mắt như bị đè nén lại đánh tới, uy lực mạnh mẽ có thể nghĩ.

Phong Nha đạp một cái, một đạo năng lượng màu đen trùng kích lên cao.

Oanh long!

Hai đạo năng lượng va chạm mạnh mẽ, lực trùng kích khuếch tán ra bốn phía, vô số năng lượng hắc ám quét qua, khiến tất cả sinh vật bị trúng năng lượng này đều mất đi sinh cơ

Hai chiêu liều mạng này Phong Nha bị đẩy lui ngàn dặm, hơn nữa năng lượng hủ thực như giòi bọ không ngừng ăn mòn chân của hắn, trong nháy mắt chân hắn bị hút thực biến mất.

- Ám Sát Kính!

Thần sắc Phong Nha biến đổi, hắn kinh hô một tiếng, lực lượng quán chú và chân và đánh tan sát khí.

Sát khí này là độc của Hắc Ma, nó còn mạn hơn năng lượng hủ thực gấp trăm lần, nếu không có năng lực giải trừ thì cả người sẽ bị ăn mòn mất.

Nếu là võ giả dưới Thánh giả, chưa hẳn có thể bài trừ ám sát khí của Hắc Ma, mà Phong Nha thì làm được, Hắc Ma ở đây là thần niệm chứ không phải chân thân, thực lực giảm đi quá nhiều.

Nhưng mà trong lúc Phong Nha phân thần thì Hắc Ma cười lạnh, lại ra chiêu, cùng dùng không gian chi lực như lúc trước công kích.

Phong Nha đại kinh, song chưởng vội vã đánh ra, hai con phong ma lao tới.

Trong lúc nhất thời hai người lại bắt đầu đối chiến cùng một chỗ, từng đạo lực lượng không gian không ngừng va chạm với nhau, lực lượng mênh mông bàn bạc tỏa ra bốn phía, nhân loại và linh thú muốn đứng dậy quá khó khăn.

Võ giả đạt tới Đế giai mới có tư cách yên tĩnh quan sát cuộc chiến này, kinh nghiệm trong đó đủ cho bọn họ tiêu hóa xong và tiến thêm một bước.

Đạt tới Thánh giả thì phải hiểu được cách vận dụng không gian chi lực, nó thể vượt qua khoảng cách vạn dặm, có thể một chiêu hủy diệt thiên địa, không ai có thể sánh bằng.

Tất cả võ giả đều có năng lượng không giống nhau nhưng mà lực lượng không gian thì giống nhau.

Lăng Tiếu cũng trầm mê vào trong đó, ngộ tính của hắn rất tốt, mỗi khi xem Thánh giả ra tay thì hắn có cảm giác không giống nhau, để nội tâm của hắn có cảm giác minh ngộ, luôn có thể bắt được trong nháy nhưng lại không thể bắt được cái gì.

- Thiếu gia, mời ngươi ra tay cứu Phong Nha!

Tàn Báo ở bên cạnh cắn nát bờ môi nói ra.

Trong nội tâm Tàn Báo đã sớm nghẹn một bụng lửa giận, nhưng mà Phong Nha tại ra tay chiến đấu thì hắn cũng tỉnh táo lại, không nên bạo lộ thân phận bây giờ, bằng không Hắc Ma chắc chắn không tiếc tất cả ra tay chém giết hắn trước.

Hắn áp chế cảm xúc mặt trái trong nội tâm của mình, nhìn thấy gương mặt tên đồ đệ quen thuộc nhưng cũng lạ lẫm này của hắn.

Hắn không thể ngờ mới qua mấy ngàn năm ngắn ngủi mà tên đồ đệ của hắn đã bước ra một bước đáng sợ như vậy, chỉ một đạo thần niệm đã đủ đối chiến với Phong Nha, hơn nữa còn chiếm hết thượng phong, ép Phong Nha chật vật không chịu nổi.

Tàn Báo lúc này lo lắng cho an nguy của Phong Nha, không thể không mở miệng cầu Lăng Tiếu giúp đỡ.

Thực lực của Lăng Tiếu còn chưa đủ sức đối phó Hắc Ma, nhưng mà Tàn Báo lại biết rõ thiếu gia của hắn còn có rất nhiều át chủ bài còn chưa vận dụng, có năng lực trợ giúp Phong Nha một tay.

Sau này Hắc Ma ý thức được mình không chống đỡ thêm bao lâu nữa, hai tay của hắn đánh ra thủ ấn huyền ảo, rất nhiều linh khí chung quanh bị rút sạch, một đạo năng lượng nồng đậm khủng bố bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Mọi người ở cách đó thật xa cũng cảm giác một chiêu này rất đáng sợ, sắc mặt của bọn họ vô cùng khó coi, giống như cảm thấy nếu trúng một chiêu này thì hài cốt không còn.

- Sư thúc, đến đây thôi, ta tiễn ngươi đi gặp sư phụ thân ái của ta, ta nghĩ các ngươi nên sớm đoàn tụ với nhau đi.

Hắc Ma nói một câu sau đó dùng song chưởng đánh thẳng về phía Phong Nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1329 - Long Mạch Chi Địa. (1)

Lúc này đạo năng lượng màu đen kia bắn ra ngoài giống như nhật thực, loại giống như ánh trăng áp thẳng qua phía Phong Nha.

Thần sắc của Phong Nha đại kinh, hắn vận dụng Phong Ma Quyết tới mức tận cùng, hắn có bộ dáng không thành ma cũng thành nhân, thân thể bành trướng tới cực hạn và lực lượng vận dụng tới tận cùng, muốn đánh tan một chiêu này của Hắc Ma.

Đáng tiếc lực lượng của hắn đánh tới trong nháy mắt bị năng lượng hắc ám này cắn nuốt, cũng đánh thẳng qua phía hắn.

- Hết!

Phong Nha đối mặt lực lượng to lớn này và đổ mồ hôi lạnh, hắn đã không có thời gian tránh né, chiêu này tấn công quá nhanh!

Lúc năng lượng hắc ám sắp nhấn chìm Phong Nha cho thì một đạo lửa nóng lập tức đánh thẳng về phía đạo năng lượng này.

Oanh long!

Hỏa long mang theo lực trùng kích cường đại đánh thẳng vào trong năng lượng hắc ám kia.

Hắc Ma nhíu mày nhìn qua người phát ra chiêu này, hắn không nghĩ tới vào lúc này có người có sức ngăn cản công kích của hắn.

Ở trung vực này không có bao nhiêu người dám động tới hắn, hẳn là còn có lão quái vật ẩn thế không xuất hiện sao?

Hắn nhìn thấy một nam tử trung niên thân hình cao lớn tỏa ra uy áp cường đại và bá khí.

Nam tử trung niên này chính là Liệt Viêm Hổ biến thành.

Lăng Tiếu lúc này nhanh chóng gọi hắn ra ngoài, hắn cũng không muốn nhìn thấy Phong Nha bị Hắc Ma tiêu diệt.

- Thủ hạ bại tướng, ngươi lui qua một bên, xem hổ gia diệt hắn!

Địa Liệt Viêm Hổ nhìn qua Phong Nha quát lên, tiếp theo nó như mũi tên lao thẳng qua phía Hắc Ma bên này, một quyền mang theo sức mạng to lớn nện thẳng vào Hắc Ma.

Điều này cũng khiến Hắc Ma động dung, hắn rõ ràng cảm giác được nam nhân trước mặt không phải là nhân loại, mà là linh thú bát giai biến hóa mà thành, mà uy lực một quyền này có lực lượng còn gấp mười mấy lần Phong Nha.

- Là linh thú bát giai trung cấp.

Hắc Ma lúc này quyết định trong lòng, hắn cũng dùng một chưởng ngăn cản Mãnh Hổ Quyền đánh tới.

Lực lượng quyền chưởng giao nhau, lại một lần nữa bắn ra vô số đạo năng lượng, chiếu sáng cả phiến thiên địa này.

Mà Hắc Ma rút lui, đồng thời hư ảnh hắn ngưng tụ ra nhợt nhạt đi rất nhiều, có thể thấy một quyền của Liệt Viêm Hổ tạo ta bao nhiêu tổn thương thần

niệm cho Hắc Ma biến thành.

- Không chịu nổi một kích!

Địa Liệt Viêm Hổ khinh thường nói một tiếng, sau đó nó lại lao tới tấn công Hắc Ma.

Hắc Ma dùng chiêu đối chiêu, lực lượng trong hư ảnh ngưng tụ thành giảm nhiều, hắn biết rõ chuyện lần này rất khó làm.

- Ngươi chớ có đắc ý, sau khi chân thân của ta tới nhất định sẽ toàn diệt các ngươi!

Hắc Ma nói ra một câu và dùng một đạo năng lượng bắn thẳng qua hướng của Ưng Vương, cũng kéo Ưng Vương vào trong không gian và mang theo hắn chạy trốn.

Cái gọi là Thánh giả thì không phải người bình thường có thể ngăn cản được.

Tàn Báo lo lắng bay tới bên cạnh Phong Nha và hỏi:

- Phong Nha không sao chứ?

Phong Nha vô cùng chật vật, quần áo trên người bị ám sát chi khí hủ thực không còn, da thịt trên người héo rút và đen sạm lại.

Phong Nha lắc đầu nói:

- Không có gì đáng ngại, ám sát chi khí thật đáng sợ, nếu như chân thân của hắn tới đây, chỉ sợ...

Hắn không thể không thừa nhận Hắc Ma cường đại vượt qua dự kiến của hắn

quá nhiều.

Chỉ một đạo thần niệm đã khiến hắn chật vật như thế này rồi, nếu không phải Địa Liệt Viêm Hổ ra tay, hắn đã bị diệt sát rồi, có thể thấy lực lượng chân thật của Hắc Ma ít nhất cũng phải ngoài Thánh giả trung giai, rốt cuộc có phải là Thánh giả cao giai hay không còn khó nói.

- Phản đồ đã trưởng thành tới mức này, muốn báo thù chỉ sợ không dễ dàng!

Tàn Báo nặng nề thở dài một hơi.

Hắn biết rõ thiên phú của Hắc Ma, mặc dù hắn hiện tại cách lực lượng đỉnh phong không xa, nhưng mà muốn đuổi theo Hắc Ma còn kém quá xa, nội tâm của hắn cảm thấy hữu tâm vô lực.

Thiên phú chênh lệch còn có thể dùng cố gắng bù đắp được, nhưng mà chênh lệch cả thiên phú và thời gian thì làm thế nào bù đắp được đây?

Bây giờ Hắc Ma đã có thực lực vượt qua hắn vô số lần, hắn không cảm thấy áp lực sao?

- Chúng ta không được không phải vẫn còn thiếu gia sao, thiên phú và cơ duyên của thiếu gia còn đáng sợ hơn phản đồ vô số lần, hôm nay Đế giai không có bao nhiêu kẻ uy hiếp được thiếu gia, có lẽ qua không bao lâu sẽ vượt qua đám lão nhân chúng ta đấy.

Phong Nha nhìn qua Lăng Tiếu và nói lời lẽ đầy hy vọng.

Hắn biết rõ có thể đối kháng với Hắc Ma không phải thiếu gia thì không còn ai khác.

Tàn Báo gật đầu, nói:

- Đúng vậy, năm đó ta đi theo thiếu gia, nhìn thấy hắn đi từng bước và có thực lực như bây giờ, thật sự khiến người ta hâm mộ.

Lúc này Lăng Tiếu bay tới, nhìn Phong Nha hỏi thăm một cấu, thấy Phong Nha không có gì đáng ngại thì thả lỏng trong lòng.

- Các ngươi đều tán đi, xem chung quanh có dư nghiệt Hắc Ma Môn sót lại không, một tên cũng không bỏ qua cho chúng.

Lăng Tiếu đối diện với đám Thiên Tôn truy tùy giả nói một câu, tiếp theo lại nói với Phong Nha:

- Phong Nha mang theo thần côn tới đây, Tàn Báo nhanh chóng mang theo chúng ta tới vị trí tinh quáng, nhất định không cho chúng phá hoại nó được.

Tuy nói đã bức lui cao thủ chủ yếu của Hắc Ma Môn, thế nhưng mà bên tinh quáng vẫn có người Hắc Ma Môn lưu lại, Lăng Tiếu đang lo lắng đám người này ra tay hủy tinh quáng đi.

Mọi người đều làm việc của mình, Phong Nha đi đón người, mà Tàn Báo thì mang theo đám người Lăng Tiếu đi tới tinh quáng.

Tới tinh quáng thì phát hiện có không ít người Hắc Ma Môn đang ở đây.

Bọn họ dường như đang chờ đám người Ưng Vương khải hoàn trở về.

Bọn người Lăng Tiếu không nói hai lời, lập tức chém giết toàn bộ đám người ở đây, mà đám võ giả đang ở trong tinh quáng không rõ tình huống nên bị Lăng Tiếu dùng tinh thần chú khống chế.

Lăng Tiếu cũng không muốn lãng phí sức lao động miễn phí này, cũng sợ kinh động bọn chúng hủy tinh quáng đi.

Thi triển tinh thần chú với kẻ yếu còn dễ hơn thi triển với đám cường giả nhiều.

- May mắn, có người hạ cấm chế ở đây, không có bị bọn chúng phát hiện tình huống, bằng không tinh quáng khó nói trước sẽ bị hủy!

Lăng Tiếu lúc này khống chế không ít người, lại cho đám người này chém giết đám người bên cạnh mới thở dài một hơi.

Chỗ này sớm bị người ta hạ cấm chế ngăn cách, để bọn họ không bị ngoại giới ảnh hưởng tiến hành đào móc, chuyện này cũng khiến người ở đây không biết chuyện bên ngoài, bằng không chỉ sợ tinh quáng bị bọn họ hủy mất rồi.

Trải qua nhiều trắc trở đám người Lăng Tiếu cũng nắm giữ tinh quáng này.

Lăng Tiếu ra lệnh cho đám người vào bên trong dò xét một lần.

Hắn nhìn thấy thượng phẩm huyền tinh không ngừng chiếu sáng trên vách động, nội tâm hưng phấn lên.

Từ trước tới giờ hắn chém giết không biết bao nhiêu cao thủ và thu không gian giới của bọn họ, trên người xem như thân gia phong phú, hôm nay nhìn thấy chút huyền tinh của mình chỉ là một góc của băng sơn, không đáng giá nhắc tới.

- Xem ra là trời giúp bản thiếu gia thành đại sự!

Lăng Tiếu kích động cảm khái.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1330 - Long Mạch Chi Địa. (2)

Có tinh quáng này, hắn có thể chiêu binh mãi mã mở rộng thế lực, làm sao sợ không thành đại sự chứ?

Lăng Tiếu thao túng đám người Hắc Ma Môn tiếp tục đào móc tinh quáng, cũng bắt đầu kế hoạch chế tạo cận vệ quân.

Mà Lãnh Chính và mấy tên Đế giai cấp thấp dường như đã nhận mệnh, hơn nữa lực lượng còn bị phong bế, bọn họ bây giờ như cá nằm trên thớt, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào cả.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu tạm thời không thể dễ dàng khống chế võ giả cao giai, nhưng mà khi bọn họ bị trọng thương thì khác, linh hồn lực thời điểm đó là yếu nhất, bây giờ muốn khống chế bọn họ cũng không có tốn sức.

Ba tên Đế giai, đương nhiên Lăng Tiếu phải dùng tinh thần chú cao cấp khống chế rồi.

Sau khi khống chế ba người này, Phong Nha cũng mang đám người Huyền Diệu đi tới nơi này.

Huyền Diệu lúc này không đáp xuống nói chuyện với Lăng Tiếu, mà là xuất ra một tấm gương nhỏ, nó có bộ dáng như đồ cổ, bắt đầu quan sát tình huống sơn mạch bốn phía, thần sắc không ngừng biến hóa vài lần.

Lăng Tiếu do dự một chút bay tới bên cạnh Huyền Diệu hỏi:

- Thần côn, ngươi có phát hiện gì sao?

Huyền Diệu thu hồi tiểu kính và cười ha hả, nói:

- Ha ha, thực sự là không tới phí công mà, chỗ này chính là đại thế chi địa, chúng ta không thành lập thế lực ở đây thì quá uổng phí nơi trời cho này.

Khóe mắt Lăng Tiếu khó hiểu, nói:

- Lập tông ở đây?

Huyền Diệu chỉ vào một ngọn núi cao và nói:

- Thiếu gia ngươi phát hiện mười tòa núi cao này có gì đặc biệt không?

Lăng Tiếu lúc này tinh tế quan sát một chút, phát hiện mười tòa núi cao nơi này đúng là hùng vĩ nhất, nhưng mà có gì đặc biệt cơ chứ?

Hắn xem đi xem lại và thần sắc có chút biến đổi, nói:

- Từng ngọn núi cao độc lập mà nhìn thì chúng chẳng khác gì núi thường, thế nhưng mà nếu nhìn cùng lúc thì chúng giống như sống lưng cự long phập phồng, mà tòa núi cao nhất chính là đầu cự long, nó mang theo khí thế trùng thiên, xác thực có vài phần tuyệt diệu không thể tả, mà nơi này chung quanh có rừng rậm và sông ngòi, phong cảnh cực tốt, nếu xây dựng tông môn ở đây...

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt phiến và nói:

- Thiếu gia rất thông tuệ, đã nhìn ra chỗ huyền diệu của nó rồi, nhìn ngươi càng thích hợp làm thần côn hơn đấy.

Hắn vui đùa một câu:

- Mười ngọn núi cao này đúng là như hình dáng cự long, nhưng mà ngươi nhìn qua hai bên của chúng là khu vực bằng phẳng, không hiểu hai nơi này chính là cánh của cự long sao?

- Nói nhanh lên nào!

Lăng Tiếu vội vàng nói to.

- Địa thế chỗ này là phi long thăng thiên, chính là phúc địa hiếm cố! Mà chỗ nầy sở dĩ có thể hình thành tinh quáng cũng chính là bởi vì nó là miệng cự long, có thể tích lũy đại lượng tinh hoa nhật nguyệt, nếu như ta không đoán sai thì số lượng tinh quáng nơi đây đạt tới mức dọa người.

Huyền Diệu nói.

- Ngươi nói phương viên mấy ngàn dặm quanh đây đều có tinh quáng sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, đây là một cái long mạch, mà nơi này chỉ đào một chút tinh quáng mà thôi, nếu xâm nhập vào sâu trong lòng đất, đi thông các nơi dưới ngọn núi sẽ có thêm tinh quáng nữa, ta kiến nghị thiếu gia chỉ nên đào móc tinh quáng ở nơi này thôi, không thể lại đào móc ở nơi nào khác, một khi tổn thương long mạch thì ảnh hưởng tới cách cục ở nơi này.

Huyền Diệu phi thường tự tin nói một câu.

- WOW, thần côn ngươi... Ngươi không có nói giỡn chứ?

Lăng Tiếu liếm liếm môi nói ra.

Nếu như bên dưới chung quanh đây đều có tinh quáng, một khi khai thác

toàn bộ sẽ có bao nhiêu tài phú chứ, có bao nhiêu tài nguyên tu luyện và mở rộng thế lực?

- Việc này không thể nói giỡn được, phàm là tiên sơn phúc địa đều bị đại thế lực chiếm cứ, bọn họ không chỉ muốn đệ tử tu luyện nhanh hơn, cũng muốn mượn khí vận nơi này giúp thế lực trường tồn, hôm nay chúng ta chiếm địa thế phi long thăng thiên thành lập thế lực, thiếu gia và tông môn sẽ có khí vận to lớn gia trì, muốn trở thành thế lực trong mười tám thế lực tuyệt không nói chơi, mà thiếu gia hính là người đứng đầu thế lực, chắc chắn sẽ nhất phi trùng thiên!

Huyền Diệu phi thường khẳng định giảng giải, trong ánh mắt loáng thoáng có tinh quang nồng đậm, giống như nhìn thấy thế lực cường đại quật khởi.

- Chỗ nầy thực sự tốt như vậy sao?

Lăng Tiếu vẫn có vài phần nghi ngờ, trong nội tâm đã vui vẻ không chịu nổi rồi.

Nếu quả thật có chỗ tốt như Huyền Diệu nói, đương nhiên hắn sẽ chọn nơi này thành lập thế lực, nhưng mà chung quanh đều có linh thú cao giai chiếm cứ, nếu bọn chúng muốn chiếm lĩnh địa bàn, chỉ sợ thủ vững nơi đây không dễ dàng chút nào cả.

- Như thế đương nhiên, không nghĩ tới lại phát hiện phúc địa, thực sự là trời giúp thiếu gia, nhất định thiếu gia sẽ thành tựu công lao khoáng thế!

Huyền Diệu lúc này hưng phấn nói một câu.

Lúc đó sở dĩ hắn bảo Lăng Tiếu đến Phong Vân Thành phát triển cũng là vì cảm thấy nơi đây giúp Lăng Tiếu có đại cơ duyên, đồng thời cùng tồn tại cảm giác nguy cơ lớn lao, như vậy phù hợp với Lăng Tiếu, càng bị áp chế thì

bùng nổ càng mạnh.

Hôm nay Phong Vân Thành đã xây dựng xong, lại trải qua mưa gió nên đã vững vàng, chỉ cần sau đó thành lập thế lực liền có thể hình thành cục diện đối đầu với Hắc Ma Môn, muốn sinh tồn phải biến mình mạnh mẽ hơn, bằng không cũng chỉ có đường diệt vong mà thôi.

Huyền Diệu không ngờ ở giữa Tử Vong sơn mạch lại tồn tại địa thế kinh người như vậy, có thể dự đoán Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ trở thành lãnh tụ thế lực này, còn biến thành cường giả khoáng thế.

Mà Lăng Tiếu trưởng thành và mạnh mẽ, cũng đại biểu khí vận của Huyền Diệu hắn càng lớn, hắn cũng nhờ Lăng Tiếu mà đi xa hơn.

Nếu không chọn đúng người, vậy hắn thành tựu chỉ có hạn, chọn đúng người thì tiền đồ vô lượng.

Nếu hắn muốn thành Thiên Cơ Tử, vậy phải phụ tá Thánh hoàng mệnh cách!

- Tốt, vậy tin ngươi một lần, không thể động tới tinh quáng phía dưới, dùng chỗ này làm tông môn, thành tựu bá nghiệp của Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu lại liếc mắt nhìn qua dãy núi cao, hào tình vạn trượng nói một câu.

- Yên tâm đi thiếu gia, ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm đâu, có long mạch trấn áp, tông môn sẽ khí vận như rồng, thiếu gia cũng thành tựu đại nghiệp, thành tựu uy danh bất hủ!

Huyền Diệu lúc này càng khẳng định, tiếp theo hắn lại nói:

- Chuyện không chỉ như vậy, vội vã bảo bọn họ phong tỏa nơi này lại, sau đó

gọi nhân mã tới nơi này xây dựng thế lực đi.

Nói xong Huyền Diệu vội vàng bảo người khác đi phong tỏa nơi này lại.

Hắn và Huyền Diệu cùng tới đây, hai người tính tình hợp nhau, tình nghĩa như tay chân.

Hắn biết rõ Huyền Diệu có thể thấy thiên cơ, liệu sự như thần, nhất định sẽ không phải là người bình thường.

Hôm nay Huyền Diệu cam tâm tình nguyện phụ trợ hắn, thật sự giảm cho hắn nhiều phen trắc trở, cũng giúp hắn gánh vác nhiều chuyện.

Nếu không có Huyền Diệu giúp việc, hắn còn chưa thể kiến tạo thế lực nhanh như vậy.

Trong nội tâm Lăng Tiếu thập phần cảm kích Huyền Diệu, cũng quyết đại ngày sau sẽ gia tăng thêm quyền lợi cho Huyền Diệu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1331 - Bại Gia Tử Lại Rời Đi.

Lăng Tiếu nghe theo Huyền Diệu kiến nghị, bảo bọn họ nên dào móc tinh quáng bên ngoài thôi, những địa hình chung quanh không được động, hắn tuyên bố thành lập tông môn ở nơi này.

Lăng Tiếu mới tuyên bố xong thì những truy tùy giả của Lăng Tiếu không ngừng vui mừng.

Uy danh của Lăng Tiếu đã đủ, chỉ cần khai tông lập phái thì bọn họ tung hoành trung vực có thể kiêu ngạo rồi.

Vị trí đặt thế lực đã chọn xong, mà Lăng Tiếu đành tạm hoãn kế hoạch diệt sát Sát Thiên cùng Cổ gia, sau khi Hắc Ma vừa mới thối lui không lâu, nếu như xuất động đại quân thì không được, hắn phải tọa trấn nơi này mới có thể phòng ngừa bất trắc xảy ra.

Mọi người lúc này khẩn trương thương nghị chuyện tổ kiến thế lực, Lăng Tiếu lại thành người nhãn nhã nhất.

Mà sau đó bại gia tử yêu cầu ra khởi dược đỉnh.

Lăng Tiếu tự nhiên lập tức để hắn đi ra.

- Tử tử ngươi lại tiến giai rồi sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn qua bại gia tử và kinh hô thành tiếng.

Hắn và bại gia tử ở chung thời gian đã lâu, bại gia tử mỗi lần tiến giai hoặc

nhiều hoặc ít sẽ có biến hóa.

Hôm nay Lăng Tiếu cũng cảm thấy bại gia tử tuyệt đối không giống như lúc trước ở Thiên Tuyệt Hồ, vậy thì có thể khẳng định bại gia tử đã tiến giai.

Bại gia tử lúc này tươi cười thừa nhận.

- Đúng vậy lão đại, ngươi xem thật chuẩn!

- Bà mẹ nó, ngươi vừa tiến giai bao lâu chứ, bây giờ lại tiến một giai, còn cho người ta sống không vậy?

Lăng Tiếu bị đả kích kinh hô lên.

Sau lúc ở Thiên Tuyệt Hồ, bại gia tử đã là thất giai trung giai đỉnh phong, hôm nay lại đã đạt tới thất giai cao giai, tốc độ này khiến Lăng Tiếu không nói nên lời.

Hắn biết rõ tốc độ tiến giai của bại gia tử tương đối thong thả, thế nhưng mà hôm nay lại nhanh tới mức khiến người ta tặc lưỡi.

Bại gia tử nói:

- Hấp thu lực lượng thiên hỏa cường đại, mà ta đã sớm đạt tới đỉnh phong, mà gần đây lại ăn thêm không ít tinh nguyên, đột phá cũng là chuyện chắc chắn.

Trước đây bại gia tử hấp thu một phần ba lực lượng của Kim Liệt U Châu, đây chính là gia tăng thêm bổn nguyên cho nó, để nó đạt tới thất giai trung giai đỉnh phong, mà nó lại ăn thêm không ít thú đan, tiến giai là chuyện nước chảy thành sông mà thôi.

Trong giai đoạn bây giờ, nó muốn bước vào bát giai chi cảnh, nếu như không có cơ duyên khác thì thời gian sẽ chậm đi thật nhiều.

- Mạnh lên là chuyện tốt, mạng nhỏ của lão đại cũng dựa vào ngươi bảo vệ đấy.

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói đùa một câu.

Nói lời thật, từ năm đó bại gia tử ở Vẫn Thạch Thành tới bây giờ đã giúp hắn quá nhiều chuyện rồi.

Bại gia tử càng mạnh thì hắn đương nhiên càng cao hứng thay.

Bại gia tử lúc này thần sắc xấu hổ, nói:

- Lão đại, khả năng ta phải đi lần nữa rồi.

Lăng Tiếu sững sờ một cái, tiếp theo hỏi:

- Như thế nào? Ngươi muốn quay về Hoang Tùng sơn mạch sao?

Hoang Tùng sơn mạch là địa bàn của bại gia tử, Lăng Tiếu mới hỏi câu này.

Bại gia tử lắc đầu, nói:

- Không phải, ta có sứ mạng phải hoàn thành cho tộc ta, hôm nay lực lượng của ta đã đạt tới yêu cầu, cũng chính là lúc ta rời đi hoàn thành sứ mạng.

- Sứ mạng? Cần lão đại trợ giúp hay không?

Lăng Tiếu cũng không có hỏi bại gia tử là chuyện gì, chỉ dùng thân phận lão

đại hỏi bại gia tử cần giúp hay không.

Hôm nay nội tâm của hắn không bỏ được cho bại gia tử rời đi, hắn cùng bại gia tử tình nghĩa huynh đệ nhiều năm, không phải ai cũng có thể hiểu được. Huống hồ Hắc Ma Môn tùy thời có thể tấn công, bại gia tử đi thì Địa Liệt Viêm Hổ cũng sẽ đi theo hắn, hắn sẽ thiếu đi trợ thủ cường đại, đây là chuyện Lăng Tiếu không gánh vác nổi.

Bại gia tử lắc đầu nói:

- Lão đại ngươi đã giúp ta rất nhiều, nếu không đi theo ngươi, ta cũng sẽ không đạt tới thực lực như thế này nhanh vậy, nhưng mà chuyện lần này là chuyện kỳ lân tộc chúng ta, là không cho phép nhân loại hay thú tộc nhúng tay vào.

Lăng Tiếu nhìn qua bại gia tử có thần sắc kiên định, cũng không khuyên cái gì, hắn nói:

- Tử tử, bất luận ở nơi nào lão đại vẫn là lão đại của ngươi, nếu ngươi gặp chuyện không giải quyết được cứ kêu lão đại tới, mặc dù thực lực của lão đại không phải rất cường đại, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy ý vuốt ve ta được đâu.

- Đa tạ lão đại, từ biệt lần này cần thời gian dài, ngươi phải bảo trọng, sau khi ta hoàn thành sứ mệnh sẽ tới tìm ngươi.

Bại gia tử nói, ánh mắt của hắn mang theo thần sắc hung lệ chưa từng có, dường như biểu thị hoàn thành sứ mệnh này không phải là chuyện đơn giản.

- Ân, ngươi phải cố gắng, lão đại từ xuất đạo tới nơi chưa chiến không thắng, cho nên không sợ địch thủ, ngươi nhất thiết không thể làm yếu tên tuổi của lão đại, phải dương uy cho lão đại có biết không?

Lăng Tiếu cũng phát hiện biến hóa của bại gia tử, lập tức kích thích hắn.

Bại gia tử nặng nề gật đầu, nói:

- Yên tâm đi lão đại, ta tuyệt đối không làm ngươi mất mặt.

Lăng Tiếu cũng không hề nhiều nói cái gì, vỗ vai của bại gia tử.

Sau đó Lăng Tiếu gọi Long Nữ cùng tiểu kim ra, cùng đưa tiễn bại gia tử và Địa Liệt Viêm Hổ rời đi.

Nhìn thấy bại gia tử đi xa, trong nội tâm Lăng Tiếu cảm thấy thất lạc chưa từng có.

Lần từ biệt này không biết năm nào tháng nào mới gặp lại nhau.

Lăng Tiếu tìm một chỗ hẻo lánh, nằm trên cây đại thụ uống rượu.

Đáng tiếc bại gia tử đã đi xa, Lăng Tiếu không thể làm gì.

Lăng Tiếu tự uống sau đó bất giác chẳng biết uống bao nhiêu, cả người vô lực ngủ trên đại thụ.

Ngày kế tiếp Lăng Tiếu tỉnh lại và khôi phục trạng thái tinh thần tràn đầy.

Hắn không phải một người đa sầu đa cảm, bằng không cũng không tỉnh táo sau chia ly nhanh như vậy..

Không phải nói hắn không có lương tâm, thế nhưng mà hắn hiểu phải học cách che dấu tình cảm trong đáy lòng, để chính mình trở nên kiên cường hơn nữa mà bước đi tới trước.

Một tháng yên tĩnh không gợn sóng, không có bất kỳ người nào tới chỗ Lăng Tiếu gây sự và đoạt tinh quáng, cũng không có bất kỳ linh thú nào dám không hiểu chuyện chạy tới đây.

Lăng Tiếu để mấy ngàn người đồng thời động thủ, trải qua một tháng đào móc thì thượng phẩm huyền tinh nơi này đạt tới mấy chục ức.

Số lượng này khiến người ta kinh hãi.

Huyền tinh thành thượng, trung, hạ, chênh lệch một phẩm giai đều gấp một trăm lần phẩm cấp trước đó.

Mấy chục ức thượng phẩm huyền tinh, nếu đổi thành trung phẩm hoặc hạ phẩm huyền tinh thì đạt tới bao nhiêu?

Lăng Tiếu vui vẻ không khép miệng lại được.

Đương nhiên hắn sẽ thu hồi đại bộ phận thượng phẩm huyền tinh, đây chính là nội tình của thế lực vừa thành lập, đồng thời phân ra một bộ phận thưởng cho thủ hạ tham dự vào.

Thủ đoạn ân uy tịnh thi khiến thủ hạ trung thành với Lăng Tiếu không ít.

Cùng lúc đó Huyền Diệu trong một tháng này thăm dò địa hình, đồng thời cũng bố trí trận pháp chung quanh.

Lăng Tiếu nghe hắn giảng giải làm như vậy là có mục đích cả, chính là ngăn không cho khí vận phi long thăng thiên lan ra ngoài.

Lăng Tiếu một khiếu cũng không thông, cũng tùy ý cho hắn đi làm, dù sao Huyền Diệu làm việc hắn yên tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1332 - Diệp Vân Phong Trở Về. (1)

- Thiếu gia, hôm nay tất cả đã chuẩn bị xong, đã có thể ra tay thành lập cung điện lầu các, nhưng mà trước đó phải mời Hàn lão một chút.

Huyền Diệu ở bên cạnh Lăng Tiếu nói ra.

- Chuyện gì cần kinh động Hàn lão?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

- Bất luận là đại thế lực gì, khi tổ kiến tông môn đều phải có trận pháp cách tuyệt với bên ngoài, để ngừa địch thủ tập kích vào trong, mà Hàn lão cùng Phong Nha chính là Thánh giả, bọn họ có thể khống chế không gian, ta muốn bảo bọn họ phong ấn một khu vực, để nó tiềm ẩn đi trước mắt của võ giả bình thường, như thế người khác muốn tìm được tông môn của chúng ta cũng không dễ dàng, trừ phi bọn họ có thực lực như Hàn lão và Phong Nha mới được!

Huyền Diệu giải thích.

Lăng Tiếu trí óc sáng ngời, không sai, hắn từng đi qua Phong gia cùng với Dược Môn hai đại thế lực, đều có một khu đất cách tuyệt với bên ngoài, muốn đi vào phải thông qua truyền thâu trận mới được.

Hôm nay hắn muốn thành lập thế lực, vậy thì phải làm đủ mọi chuyện ẩn tàng.

Bây giờ nghe Huyền Diệu nói ra mới chú ý tới việc này.

Lăng Tiếu không nói hai lời, lập tức an bài Ô Phục quay trở lại Phong Vân Thành mới Hàn lão tương trợ.

Nhớ tới lúc trước hắn đáp ứng giải quyết chuyện cho Hàn lão còn chưa đi làm, hắn cảm thấy nội tâm áy náy.

Hàn Khai cùng Ô Phục không tới một buổi đã đi tới đây.

Lăng Tiếu cũng nói một câu, ý tứ của Huyền Diệu cũng nói với Hàn Khai.

Hàn Khai đáp ứng.

- Tổ kiến thế giới không gian còn không chỉ dựa vào nhân lực mà làm được, còn cần không gian chi thạch làm nền tảng mới có thể khiến không gian vững chắc vĩnh viễn.

- Không gian chi thạch? Chính là chủ tài liệu luyện chế không gian giới sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Không sai, bây giờ khu đất cần ẩn tàng không nhỏ, không có nhiều không gian chi thạch là không có biện pháp hoàn thành đâu.

Hàn Khai nói.

Lăng Tiếu có chút khó làm, không gian chi thạch vốn rất thưa thớt, hôm nay lại cần nhiều không gian chi thạch thì hơi khó.

Hàn Khai nhìn ra Lăng Tiếu khó xử, lại nói:

- Ta biết có nơi thừa thải không gian chi thạch, nhưng mà nó nằm trong phạm vi thế lực của Liệt Kiếm Tông cùng Linh Tiêu Cung.

Lăng Tiếu có chút không chờ đợi được hỏi:

- Ở địa phương nào? Cho dù long đầm long huyệt ta cũng phải đi vào.

Hắn ngay cả Hắc Ma Môn cùng Dược Môn đều không sợ thì làm gì sợ Liệt Kiếm Tông cùng Linh Tiêu Cung cơ chứ.

Hàn lão nói:

- Là một khu đất nằm giữa Tử Vong sơn mạch và Vạn Đoạn sơn mạch, nhưng mà đào móc quanh năm nên không biết có tồn tại nữa hay không, ta cảm thấy biện pháp nhanh nhất chính là mua sắm từ hai tông này, có lẽ như vậy sẽ nhanh hơn, nhưng mà tiêu hao huyền tinh thì xa xỉ rồi.

- Vạn Đoạn sơn mạch có một nơi như vậy hay sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi một câu.

Lăng Tiếu lúc này ở tây bắc mình có một đám truy tùy giả trung thành dòng chính.

Hắn hiện ra thần sắc hoài niệm.

- Đúng rồi, tại sao ta lại quên bọn họ nhỉ, thật đáng chết!

Lăng Tiếu oán trách bản thân mình một câu, nói:

- Thần côn, bây giờ là lúc chúng ta dùng người, không bằng gọi bọn họ sớm quay về nhé?

Năm ấy Huyền Diệu an bài bọn họ tiến vào trong Vạn Đoạn sơn mạch lịch luyện là muốn bọn họ trở thành cao thủ đảm đương một phía, tương lai có

thể phụ tá Lăng Tiếu tốt hơn.

Khi ấy Huyền Diệu định ra ước định mười năm với bọn họ, hôm nay thời gian đi qua hơn phân nửa, Lăng Tiếu lúc này đã tới mức khai tông lập phái, bên cạnh đã có không ít người tài ba trợ giúp, Lăng Tiếu và Huyền Diệu cũng xem nhẹ sự tồn tại của bọn họ.

Huyền Diệu trầm ngâm một chút, nói:

- Lúc đó ta định ra ước định mười năm với bọn họ là cảm thấy thiếu gia chưa hẳn sẽ có thể đánh hạ căn cơ của mình trong mười năm, hôm nay Lăng Tiếu đã hoàn toàn xưng bá một phương, xác thực là có thể gọi bọn họ quay về.

- Vậy là tốt rồi, hôm nay chúng ta cần không gian chi thạch, vậy thì thuận tiện bảo bọn họ tìm về đi!

Lăng Tiếu thập phần hưng phấn nói.

Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà, Vi Đại Nhi, Bát Tương, cho dù bất cứ người nào thì Lăng Tiếu cũng vô cùng xem trọng, đây là những người theo hắn lúc đầu, cũng là trung thành nhất, người khác khó thay thế được.

Tuy nói thực lực của bọn họ hiện tại so với người bên cạnh hắn thì không đáng nhắc tới, nhưng mà Lăng Tiếu lại không vì thế mà bỏ bọn họ.

- Thiếu gia, việc này ngươi không thể tự mình đi được, nếu như chuyện gì thiếu gia cũng đích thân đi làm, vậy ngươi còn phải bận rộn không có thời gian đâu.

Huyền Diệu nhìn ra Lăng Tiếu muốn tự mình đi, lúc này mở miệng khuyên bảo.

Dùng không bao lâu Lăng Tiếu sẽ trở thành tông chủ một tông, xem như người có thân phận, sao có thể làm mọi chuyện được, vậy cần gì chiêu lãm người chứ?

- Ngươi nói có đạo lý, nhưng mà ai có thể đi làm chuyện này? Việc này không thể chậm trễ.

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Hắn xác thật muốn tự mình nghênh đón bọn họ quay về, nhưng lmà Huyền Diệu nói vậy cũng đúng, mà hắn lại trêu chọc quá nhiều địch nhân, nếu như hắn không có ở đây tọa trấn, khó tránh sẽ sinh ra biến cố, mà Hàn lão cùng Phong Nha hai người tạm thời không nên cho người khác biết, như thế có cường địch tới phạm mới có hiệu quả xuất kỳ bất ý.

- Việc này nên để Vân Phong đi làm đi!

Huyền Diệu nói.

- Thế nhưng mà Vân Phong quay về Diệp Gia Thành rồi, hôm nay còn chưa quay về nha.

Lăng Tiếu nói.

Lúc này Hàn Khai ở một bên nói:

- Tiểu tử kia trở về ngày hôm trước rồi, nhưng mà hắn còn chưa biết ngươi ở bên này.

Lăng Tiếu vỗ tay, nói:

- Quay về đúng lúc, có hắn đi làm chuyện này ta cũng yên tâm.

Nếu như nói Huyền Diệu là người túc trí đa mưu bên cạnh Lăng Tiếu, như vậy Diệp Vân Phong chính là phụ tá đắc lực của Lăng Tiếu, hôm nay thực lực của hắn chửng những đại tiến, cũng đã có thể đảm đương một phía rồi.

Ngày đó Lăng Tiếu và Hàn Khai cùng quay về Phong Vân Thành.

Lăng Tiếu lập tức cho người đi tìm Diệp Vân Phong.

- Vân Phong, việc này trở về có thuận lợi không?

Lăng Tiếu nhìn thấy Diệp Vân Phong, lập tức quan tâm hỏi.

Diệp Vân Phong về nhà là có ý định dời Diệp gia tới Phong Vân Thành định cư, quyết định này khiến Lăng Tiếu thật an ủi, Diệp Vân Phong này lúc này hoàn toàn đặt gia tộc lên người của hắn rồi.

Diệp Vân Phong lúc này có thần sắc xấu hổ, quỳ một gối trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, ta... Ta thẹn với ngươi!

Lăng Tiếu tiến lên nâng hắn dậy.

- Lời này là sao?

Diệp Vân Phong thở dài nói:

- Trong nhà có chút ít lão ngoan cố không nghe ta khuyên bảo, nói cái gì Diệp Gia Thành là địa bàn của Diệp gia, là tổ tiên chiếm lãnh địa bàn cho nên tuyệt đối không đi...

Lăng Tiếu cười nhẹ, nói:

- Thì ra là chuyện này, ngươi cũng không cần quá để trong lòng, bọn họ làm như vậy cũng không sai, cứ đẻ bọn họ phát triển ở đó đi..

Lăng Tiếu cùng không thèm để ý người Diệp gia có tới hay không, chỉ cần Diệp Vân Phong còn trung thành với hắn, hắn cũng không có đối đãi bất công với Diệp Vân Phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1333 - Diệp Vân Phong Trở Về. (2)

- Bọn họ không muốn làm truy tùy giả của lão đại.

Diệp Vân Phong lúc này bỏ qua chuyện này, tiếp theo hắn lại nói:

- Nhưng mà có ta ở đây, tiểu muội còn không ngừng nói khi nào thì có thể gặp ngươi đấy.

Lăng Tiếu lúc này hiện ra bóng dáng xinh đẹp, nhưng mà ấn tượng không phải rất sâu.

Lăng Tiếu thở dài nói:

- Ân, ta cũng lâu không gặp nàng.

Tiếp theo lại nói:

- Ta bảo ngươi tới đây là có việc cho ngươi đi làm.

Diệp Vân Phong nghe Lăng Tiếu nói muốn hắn đi làm việc thì hắn lập tức vỗ ngực cam đoan.

- Lão đại ngươi nói đi, Vân Phong thề sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

- Ta muốn ngươi đi tới chỗ Liệt Kiếm Tông hoặc Linh Tiêu Cung mua một số không gian chi thạch, mặc khác thuận lợi đi tới Vạn Đoạn sơn mạch gọi đám người Độc Hạt Tử, Độc Ưng quay trở về, hơn năm năm qua chắc bọn họ ăn không ít khổ.

Lăng Tiếu phân phó.

Sau khi nói xong Lăng Tiếu còn cầm một không gian giới giao cho Diệp Vân Phong, bên trong có đại lượng huyền tinh, đủ mua không gian chi thạch dùng.

Đây chính là huyền tinh trong thượng phẩm tinh quáng Lăng Tiếu đào móc ra, nếu không như thế hắn cũng không thể xuất nhiều huyền tinh như vậy, Lăng Tiếu cũng cảm thấy áp lực lớn.

Diệp Vân Phong trịnh trọng địa tiếp lấy không gian giới hỏi

- Lão đại cần nhiều không gian chi thạch làm gì? Hay là lão đại định luyện chế không gian giới?

Lăng Tiếu nói:

- Không, không gian chi thạch này chỉ dùng chế tạo không gian mà thôi, chúng ta bây giờ đã chọn được vị trí tốt ở Tử Vong sơn mạch rồi, tương lai không lâu có thể thành lập thế lực thuộc về mình, cho nên việc này ngươi phải nhanh chóng quay về, trên đường đi không nên làm việc khác.

Diệp Vân Phong hưng phấn nói:

- Thì ra là như thế, Vân Phong sẽ nhanh chóng quay về.

- Ân, ta sẽ phái Phương Thần cùng Lạc U đi theo bảo vệ ngươi chu toàn, còn phải gọi đám người Độc Hạt, Độc Ưng quay về.

Lăng Tiếu cường điệu nói ra.

Diệp Vân Phong được lệnh rời đi, trước khi đi còn dẫn Lăng Tiếu tới gặp

người nhà của Diệp Vân Phong.

Đi cùng Diệp Vân Phong tới đây là phụ mẫu và tiểu muội của hắn, còn có mấy dòng chính trong nhà, những người còn lại không ai rời đi.

Diệp Gia Thành ở trung vực chỉ là tiểu thành thị, tin tức đặc biệt lạc hậu, bọn họ không quá mức hiểu uy danh của Lăng Tiếu hiện tại, cũng chỉ nghe qua chút tin tức mà thôi.

Cho nên không thể nào bảo người Diệp gia toàn bộ dời tới đây được.

Diệp Lệnh Trùng thân làm gia chủ Diệp gia, hắn có năng lực quyết định nhất định, nhìn con của mình mới rời đi vài năm, biết rõ hắn từng tiến vào hoàng bảng trước một trăm, là chiến hoàng hàng thạt giá thật, mà hôm nay thực lực của hắn là Thiên Tôn trung giai, đã có thực lực đuổi kịp lão tổ tông.

Lại nghe con trai của mình nói các sự tích của Lăng Tiếu, hắn quyết định bỏ vị trí gia chủ theo con trai tới Phong Vân Thành đánh cược một lần.

Vị trí gia chủ Diệp gia tuy là chủ nhân một phương, nhưng so sánh với việc sẽ tiến giai cao hơn, được hưởng tính mạng lâu dài, giữa hai cái này Diệp Lệnh Trùng càng hướng tới cái thứ hai.

Vì vậy hắn tập hợp những người trung tâm với mình đi tới Phong Vân Thành, muốn nhìn thấy bầu trời rộng rãi hơn.

Năm ấy Lăng Tiếu vừa tới Diệp Gia Thành từng ngây ngốc trong Diệp gia vài ngày, còn trợ bọn họ đánh lui Trương gia, tính ra là Diệp gia thiếu nợ Lăng Tiếu đại ân tình.

- Bái kiến Lăng thành chủ!

Diệp Lệnh Trùng mang theo tôn kính cùng người nhà đi lên chào hỏi Lăng Tiếu.

Sau khi nhìn thấy Lăng Tiếu lần nữa, Diệp Lệnh Trùng cảm khái thật sâu, mới không gặp vài năm, một người trẻ tuổi mới từ tây bắc tới trung vực đã biến thành đại nhân vật uy danh vang dội.

Thực lực không chỉ áp chế cùng thế hệ, ngay cả thế hệ trước cũng sắp bị bỏ qua, mà con trai Diệp Vân Phong của hắn thực lực tăng lên cũng nhờ vào Lăng Tiếu giúp đỡ.

Hắn bây giờ có thực lực Địa Hoàng trung giai, trước mặt người ta không dám vô lễ.

Lăng Tiếu nhiệt tình nâng Diệp Lệnh Trùng lên, nói:

- Diệp bá phụ không cần đa lễ như thế, ta cùng Vân Phong là huynh đệ kết bái, ngươi trực tiếp bảo ta là Lăng Tiếu được rồi, không nên gọi cái gì là Lăng thành chủ cả.

- Không... Chuyện này sau được, Lăng thành chủ ngươi chiếu cố Phong nhi là phúc của Diệp gia ta, Diệp Lệnh Trùng ta làm sao không hiểu tôn ti như vậy.

Diệp Lệnh Trùng không dám lỗ mãng.

Hắn sau khi đối mặt Lăng Tiếu thì phát hiện Lăng Tiếu có khí thế thượng vị giả nồng đậm, để hắn sinh ra cảm giác sùng bái, cho dù đối mặt với lão tổ tông Diệp gia cũng không có cảm giác này.

Lăng Tiếu lại khách sáo với Diệp Lệnh Trùng vài câu, lúc này nhìn qua cô gái thanh tú bên cạnh.

Diệp Thủy Thanh, thân muội của Diệp Vân Phong, nàng và Lăng Tiếu từng có ân oán không nhỏ đấy.

Đều bởi vì Diệp Thủy Thanh vẫn cảm thấy Lăng Tiếu là sắc lang, bởi vì không đành lòng nhìn Cát Bối Hân và Bạch Vũ Tích bị Lăng Tiếu an bài lịch luyện giết địch, khi đó cũng nhìn Lăng Tiếu không thuận mắt, sau khi tới Diệp Gia Thành, lại thiêu dệt quan hệ của Lăng Tiếu với các nữ nhân, muốn cướp nữ nhân của Lăng Tiếu tới tay đại ca mình.

Không ngờ bởi vì vậy chọc giận Lăng Tiếu, lại đánh bại Diệp Vân Phong, khi đó Diệp Thủy Thanh mới nhìn rõ mặt hung hãn của Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu sau đó lại trợ giúp Diệp gia đánh lui địch nhân, nàng cũng sửa ấn tượng với Lăng Tiếu, nàng mới phát hiện Lăng Tiếu không chỉ nhìn anh tuấn bất phàm, thực lực càng xuất chúng, để cho nàng không ít cảm xúc kích thích và phóng đãng.

Nhưng mà Lăng Tiếu giống như khách qua đường trong cuộc đời của nàng, người ta bên cạnh sớm có mỹ nhân bầu bạn, nàng có mâu thuẫn với hắn lúc trước cho nên hai người biến thành hai đường thẳng với nhau.

Bây giờ lại nhìn thấy Lăng Tiếu, nàng càng bị khí chất của Lăng Tiếu thuyết phục.

Đây là mỹ nhân thích anh hùng, hơn nữa anh hùng này còn trẻ tuổi, thực lực cường hãn, uy danh truyền xa.

Nhưng mà hôm nay hắn đối mặt Lăng Tiếu không còn phát tính tình đại tiểu thư như lúc trước nữa, nội tâm cảm thấy tự ti.

Vài năm trước nàng từ Vương giai trung giai tiến thêm một bước, đạt tới Vương giai cao giai.

Nàng là nhân vật thiên tài trong cùng thế hệ chung quanh Diệp Gia Thành, thế nhưng mà trước mặt Lăng Tiếu thì nàng không có chút cao ngạo nào cả.

Trên đường đi nàng nghe đại ca nói đủ loại sự tích của Lăng Tiếu, trừ chấn kinh ra thì nàng không biết nên nói thêm cái gì cả.

- Thủy Thanh muội tử đúng là càng ngày càng đẹp ra, chắc hẳn người truy cầu nhiều không đếm được!

Lăng Tiếu nhìn Diệp Thủy Thanh cười nhạt.

Ánh mắt hắn không có thêm cái gì. Nhìn qua giống như huynh trưởng đang vui đàu tiểu muội mà thôi.

Thế nhưng mà bây giờ Diệp Thủy Thanh nghe Lăng Tiếu nói lời này thì ánh mắt vô cùng phức tạp, trong lòng cảm xúc khó dấu.

Nàng cũng hiểu thân phận của hắn ngày hôm nay quá cao, nàng làm sao xứng với thanh niên tuấn tài như Lăng Tiếu chứ?

Nàng đã nghe qua đại ca nói rồi, ngay cả công chúa Đông Phương gia trong mười tám thế lực lớn cũng muốn làm nữ nhân của Lăng Tiếu, nàng chỉ là con gái Diệp gia nho nhỏ, luận thực lực luận bối cảnh có cái nào so sánh được với người ta?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1334 - Bị Truy Sát.

Diệp Thủy Thanh lúc này thu cảm xúc và nói:

- Bái kiến Lăng... Lăng thành chủ.

Lăng Tiếu cười trừ, lập tức di chuyển chủ đề.

- Vận tỷ tỷ, Thải tỷ tỷ đều ở hậu viện, có thời gian đi tìm bọn họ chơi đi.

Lăng Tiếu cũng không phải là người hay giận, năm ấy Diệp Thủy Thanh chọc hắn thì hắn cũng quên rồi, mà Diệp Vân Phong là tiểu đệ của hắn, hắn cũng xem Diệp Thủy Thanh giống như tiểu muội, sẽ không có bất kỳ cảm xúc nam nữ nào cả.

- Ân, ta cũng muốn gặp bọn họ, không biết bọn họ còn nhớ ta không?

Diệp Thủy Thanh ứng tiếng, trong lòng nàng thất lạc nói thầm.

- Vẫn là người hai thế giới.

Lăng Tiếu an ủi người Diệp gia, cũng tạm thời không có chuyện gì làm, hắn lại đi tới luyện đan thất luyện đan.

Hôm nay hắn có rảnh đi luyện đan, hắn sợ mình bỏ lâu không luyện thì tay nghề sa sút, hắn phải luyện tập thường xuyên.

Luyện đan là nghề nghiệp nổi tiếng, cũng là thủ đoạn giúp hắn tạo ra thủ hạ hung hãn, cho nên tuyệt đối không được bỏ qua nó.

Hôm nay mới thu Lãnh Chính và hai tên Huyền Đế thấp giai, sau đó phải tăng thực lực của bọn họ lên.

Hiện tại siêu cấp cao thủ chính thức có thể dùng không nhiều, mà địch nhân của hắn quá nhiều, không thể không mau chóng chế tạo ra một đám nhân vật cường hãn.

Vào lúc Lăng Tiếu luyện đan thì Diệp Vân Phong không ngừng chạy thẳng tới thành trì của Liệt Kiếm Tông.

Liệt Kiếm Tông cùng Linh Tiêu Cung cũng gần nhau, đều là thế lực trong mười tám thế lực, nằm ở giữa bọn họ chính là Vạn Đoạn sơn mạch, hai tông môn một nam một bắc, phía nam là Liệt Kiếm Tông, mà phía bắc là Linh Tiêu Cung.

Liệt Kiếm Tông từ thực lực chỉnh thể mạnh hơn Linh Tiêu Cung, hai thế lực này cũng chiếm cứ tư nguyên của Vạn Đoạn sơn mạch cũng liên quan tới mạnh yếu khác nhau.

Vạn Đoạn sơn mạch thừa thải không gian chi thạch, đây là chuyện rất nhiều người biết.

Nói ra không gian chi thạch này còn khó gặp hơn huyền tinh nhiều, trình độ quý trọng cũng đặc biệt cao.

Sau khi vào Vạn Đoạn sơn mạch đào móc không gian chi sau đá, Liệt Kiếm Tông cùng Linh Tiêu Cung cũng bắt đầu khai phá Vạn Đoạn sơn mạch nhiều hơn.

Nhưng mà Vạn Đoạn sơn mạch cùng Tử Vong sơn mạch có quá nhiều linh thú cao cấp, người bình thường căn bản không dám xâm nhập vào sâu, dù là Liệt Kiếm Tông cùng Linh Tiêu Cung cũng vậy.

Vạn Đoạn sơn mạch cũng không phải của hai nhà bọn họ, cho dù nằm trong phạm vi thế lực của bọn họ cũng thế, cho nên bọn họ không thể ngăn cản được nhiều dong binh sinh tồn.

Trong sơn mạch trừ kỳ hoa dị thảo, linh thú cao cấp còn có không gian chi thạch, loại hấp dẫn này đương nhiên cũng hấp dẫn không ít dong binh tới đây tìm chỗ tốt.

Mà Vạn Đoạn sơn mạch chính là sơn mạch có nhiều dong binh nhất, muốn sinh tồn ở đây là quá gian nan, nhưng mà trừ cơ duyên, tìm được không gian chi thạch thì phải có nộp lên cho Liệt Kiếm Tông hoặc Linh Tiêu Cung.

Lúc đó Huyền Diệu sở dĩ cho Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, huynh đệ Lãnh Xà đi tới nơi này chính là muốn mượn nhờ hoàn cảnh ác liệt nơi đây ma luyện cho bọn họ, để bọn họ trở thành cao thủ chấp chưởng một phương.

Qua vài năm này, bọn họ có sinh hoạt được trong hoàn cảnh tàn khốc thế này không?

Trong một chỗ hẻo lánh của sơn mạch, có một đội dong binh nhân mã hơn trăm người ởi lại, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Một đoàn người này eo gấu lưng hổ, khí tức sát lục khuếch tán ra, trên cánh tay bọn họ đầy vết thương, đại biểu cho con đường này bọn họ đi qua trong giết chóc, bọn họ cưỡi linh thú xuyên qua rừng rậm.

Bọn họ có võ phục thống nhất, trước ngực có hình sư thú hung ác, có thể đoán ra bọn họ chính là Phong Sư dong binh đoàn tiếng tăm lừng lẫy trong Vạn Đoạn sơn mạch này.

Phong Sư dong binh đoàn có cường giả Đế giai tọa trấn, là một trong những dong binh đoàn nổi danh nhất trong Vạn Đoạn sơn mạch này.

Tọa kỵ của người cầm đầu là Phong Sư, trong tay cầm Lang Nha bổng, cả người tỏa ra sát khí bá đạo.

Người này là phó đoàn trưởng Dung Phục Bắc của Phong Sư dong binh đoàn, là Thiên Tôn đỉnh phong, là kẻ nổ danh tâm ngoan thủ lạt.

Hắn bây giờ giận dữ, giống như một con sư tử bị chọc giận, không ai có thể ngăn được.

- Là ai vừa thấy thối tử đi qua đây, bây giờ người ở đâu?

Dung Phục Bắc tức giận hét lên.

Vì sao Dung Phục Bắc tức giận lớn như vậy?

Đó là con của hắn trước đó không lâu bị người ta giết, hơn nữa còn là nữ nhân giết.

Vừa nghĩ tới nữ nhân phong tao xinh đẹp thì sát ý của hắn dâng trào.

- Hồi bẩm phó đoàn trưởng, đoàn người đó chính là trốn ở hướng này, bọn chúng bị tổn thương không nhẹ, chắc chắn không trốn xa lắm.

Một tên Thiên Tôn thấp giai nói với Dung Phục Bắc.

- Mẹ kiếp, nếu để ta bắt lấy được ả đàn bà thối tha đó, nhất định sẽ cho các ngươi hãm chết ả!

Dung Phục Bắc hung ác quát lên.

Lúc này trên bầu trời có một con ưng lớn bay xuống, trên lưng con ưng này có một người lùn, nếu như không chú ý thì không thể phát hiện trên lưng

chim ưng có người.

- Phó đoàn trưởng, ta phát hiện tung tích của đám người này, bọn chúng ở phía trước không xa, muốn chạy tới phía nam Lĩnh Sơn!

Tên lùn bá cáo với Dung Phục Bắc.

- Hảo hảo... Rốt cuộc cũng tìm được, ta nhìn các ngươi chết như thế nào!

Dung Phục Bắc hung ác rống to lên, cưỡi Phong Sư lăng không bay lên.

Một đám Thiên Tôn cưỡi tọa kỵ cùng đuổi theo Dung Phục Bắc, những người còn lại chỉ có thể đi vòng trên sơn mạch.

Cách đó không xa có tổng cộng ba mươi người xuyên qua núi rừng.

Ba mươi người này cũng là một đội dong binh, nhưng mà dáng vẻ của bọn họ rất chật vật, có vài người bị thương, những người khác trên quần áo có không ít vết máu.

Trong đoàn người này có không ít gương mặt quen thuộc.

Người đi đầu mặc áo choàng đen, là một nam tử trung niên, gương mặt mang theo vài phấn nho nhã, quanh thân hắn có khí chất sát lục nổi lên, dưới chân là Lục Dực Hạt Thú.

Bên cạnh hắn là một nam nhân độc nhãn, nam nhân độc nhãn này đang cưỡi Huyết Phong Ưng lục giai, cầm một thanh trường kiếm lục giai, trên người hắn có không ít vết máu, nhưng không biết là máu của hắn hay là máu của địch nhân.

Một người khác là nam tử cưỡi Xích Quyển Vân Hổ, trên lồng ngực của nam

tử này có một cái lỗ lớn, máu tươi còn chưa đông lại, hắn ngồi trên lưng hổ không có chút thống khổ nào, có thần sắc kiên nghị.

Phía sau ba người, trên lưng Huyết Phong Ưng có một nam một nữ, nam tử đang vuốt ve thiếu nữ mỹ lệ, trên gương mặt mang theo thần sắc u sầu, hai mắt có hỏa diễm hừng hực bốc lên.

Phía sau còn có tám con Huyết Phong Ưng, trên lưng tám con Huyết Phong Ưng này là tám võ giả sát khí nồng đậm, này tám gã võ giả này có một người bị chém đứt cánh tay, nhưng hắn vẫn cắn răng ngồi trên lưng ưng, không để ai chiếu cố, mà bọn họ dường như đang bảo hộ một nam một nữ này.

Những người còn lại cưỡi linh thú khác nhau, thực lực cao có thấp có, thần sắc gian nan mang theo vài phần khủng hoảng.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra giữa đoàn người và mười mấy người phía trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1335 - Vạn Độc Giải Thể. (1)

Bọn họ được Huyền Diệu an bài đến Vạn Đoạn sơn lịch luyện, là đám người Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, huynh muội Lãnh Xà và bát tướng.

Hôm nay Độc Hạt Tử đã đột phá lên Thiên Tôn cao giai; Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà vẫn là Địa Hoàng đỉnh phong, bát đại chiến tướng có thực lực Địa Hoàng cao giai.

Lúc này mới qua vài năm, bọn họ tăng lên không ít, tốc độ này có thể so với thiên tài bình thường.

Bọn họ có thể trưởng thành hnanh như vậy cũng nhờ Lăng Tiếu cho bọn họ phục dụng vạn năm thạch nhũ dịch có liên quan lớn lao.

Vạn năm thạch nhũ dịch có thể tẩy tủy kinh mạch, giúp thiên phú tu luyện của võ giả tăng lên vài phần.

Còn lúc ở Tà Đế không gian, Tà Đế cũng từng chỉ đạo bọn họ một thời gian, cũng cho bọn họ phục dụng không ít thiên tài địa bảo tăng thiên phú, mà Lăng Tiếu lúc tiễn bọn họ đi càng cho mỗi người phục dụng không ít linh thảo và đan dược.

Trải qua vô số chiến đấu, bị áp bức giữa sinh tử nên ý chí được mài luyện rất tốt.

Bọn họ thỉnh thoảng cũng thu được tin tức Lăng Tiếu danh chấn tứ phương tin, cho nên bọn họ đề ra yêu cầu cho mình càng tàn khốc hơn nữa, không muốn làm rơi thể diện của thiếu gia.

Bọn trong vài năm này trải qua các chuyện còn vượt qua tưởng tượng của người bình thường.

Hôm nay đoàn người của bọn họ đang bị truy sát, bằng không bọn họ không cần lên đường vội vã như vậy.

- Tất cả mọi người nhanh một chút, chỉ cần rời khỏi sơn mạch tới Liệt Thiên Thành, dù là Phong Sư có tới cũng không dám làm gì chúng ta.

Độc Hạt Tử đi đầu thúc dục mọi người.

Đúng vậy, hôm nay bọn họ đang bị người Phong Sư dong binh đoàn truy sát.

Mà đầu tiêu của chuyện này cũng bắt đầu từ Vi Đại Nhi.

Bởi vì Vi Đại Nhi sát hại con trai của Dung Phục Bắc.

Việc này kỳ thật cũng không thể trách Vi Đại Nhi, muốn trách chỉ có thể trách con trai Dung Phục Bắc thèm thuồng sắc đẹp của Vi Đại Nhi, và muốn đoạt chỗ tốt của Vi Đại Nhi, hắn muốn tài sắc kiêm thu, bị Vi Đại Nhi giết.

Cũng bởi vì như vậy Vi Đại Nhi cũng bị người Phong Sư dong binh đoàn trọng thương, may mắn người của nàng chạy tới kịp, bằng không nàng bây giờ đã hương tiêu ngọc vẫn, nhưng mà tình huống của nàng cũng nguy cấp tới cực điểm.

Vì đắc tội Phong Sư dong binh đoàn, đám người Độc Hạt Tử bọn cũng không có thực lực đấu chính diện với người ta, cho nên chỉ có thể toàn bộ lúc lui ra khỏi sơn mạch.

Nhưng mà vài trăm dong binh đoàn Độc Hạt Tử chiêu lãm mấy năm nay vì sợ Phong Sư dong binh đoàn cho nên không ít người rời khỏi đoàn đội Độc

Hạt Tử, bây giờ chỉ còn lại một đám người không đi mà thôi.

Bọn hộ hùng tâm vạn trượng, tráng trí to lớn, đều cảm thấy có thể dựa vào đoàn người đánh ra một mảnh giang sơn.

Nếu như ở đây là tây bắc thì tầm mắt còn không đủ rộng, đều cho rằng thực lực như vậy là đủ rồi.

Thế nhưng mà bọn họ đi tới Vạn Đoạn sơn mạch thì mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng, thế giới bên ngoài khác xa mộng tưởng của bọn họ nhiều lắm, mà cường giả dong binh ở đây quá nhiều, nếu như thực lực của bọn họ là dong binh cấp thấp cũng thôi, thực lực của Độc Hạt Tử là Thiên Tôn cũng miễn cưỡng sống được.

Khí thế của bọn họ bị đả kích, vì vậy bọn họ không có tham gia vào dong binh khác, mà là dùng thân phận tán tu lịch lãm rèn luyện, đồng thời nắm chặt thời gian tăng thực lực lên thật nhanh.

Khi ấy Độc Hạt Tử tiến giai Thiên Tôn trung giai, cũng xem như bước vào hàng ngũ cao thủ, hắn muốn kéo người.

Do đó hắn chiêu lãm không ít dong binh khác, những dong binh này tu luyện không được như ý, hắn tụ tập những người này lại, sau đó tổ kiến thế lực dong binh của mình.

Đám người này tụ tập lại là vì lợi ích, hôm nay đại nạn lâm đầu thì cây đổ bầy khỉ tan, những người đi theo chính thức còn lại không tới hai mươi người, Thiên Tôn không đến năm người, còn lại đều có thực lực Địa Hoàng.

Những người này trong vài năm qua hoặc nhiều hoặc ít nhận được ân huệ của Độc Hạt Tử, bọn họ cũng có nghĩa khí, cho nên hôm nay gặp gỡ sinh tử đại nạn cũng không có bỏ đi.

Những chuyện này nằm trong mắt Độc Hạt Tử, hắn nói thầm trong lòng.

- Chư vị huynh đệ, các ngươi sẽ không hối hận vì theo ta ngày hôm nay..

Độc Hạt Tử vừa nghĩ tới thiếu gia uy danh vang xa, trong nội tâm càng kiên định hơn.

Cho dù phía trước gian nan cỡ nào, chỉ cần nhịn qua được, thời khắc quay về bên cạnh thiếu gia, còn có ai dám tùy ý khi dễ bọn họ cơ chứ?

Bỗng dưng giữa bầu trời có khí tức mãnh liệt truyền tới.

Độc Hạt Tử cả kinh, hắn nhíu mày nói:

- Chắc là người Phong Sư dong binh đoàn đuổi theo, Độc Ưng, Cuồng Hổ, bát tướng bảo vệ Lãnh Xà và Vi Đại Nhi đi tới Phong Vân Thành tìm thiếu gia, những người khác theo ta ngăn địch.

Độc Hạt Tử làlúc này mang theo đoàn nhân mã trung thành của Lăng Tiếu qua về, mà hán cùng huynh đệ chiêu lãm được đi ngăn địch, chỉ có thể cùng bọn họ vượt qua kiếp nạn này.

- Không được, bát tướng bảo vệ Lãnh Xà và Vi Đại Nhi quy về tìm thiếu gia, ta cùng Cuồng Hổ lưu lại đây giúp các ngươi một tay.

Độc Ưng mở miệng nói.

Lý Cuồng Hổ cũng ở một bên kiên định ứng nói ". Đúng vậy, độc lão đại việc này không thương lượng, do Bát Tương hộ tống bọn hắn đủ! Cho dù chiến chết, thiếu gia cũng sẽ thay ta môn báo cừu!".

Bát tướng cũng lên tiếng muốn ứng chiến.

Độc Hạt Tử giận dữ nói:

- Vi Đại Nhi là nữ nhân của thiếu gia, nếu nàng có chuyện gì thì chúng ta chẳng phải làm thất vọng thiếu gia tài bồi sao, các ngươi đều đi cho ta.

Nói xong hắn cũng không có nhìn quá nhiều, hắn cưỡi linh thú bay lên không trung, đồng thời trong không khí tỏa ra vô số khí tràng kỳ lạ.

Độc Hạt Tử lúc ở tây bắc xưng hào Độc Hoàng, hắn dùng độc công nổi danh không phải là hư danh.

Bát tướng nhìn nhau, sau đó chỉ bảo vệ Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi rời đi.

Bọn họ cưỡi lục giai Huyết Phong Ưng, tốc độ cũng nhanh.

Bọn họ vừa rời đi thì Dung Phục Bắc dẫn theo mười máy tên Thiên Tôn đi tới đây.

- Chạy ah, các ngươi không tên nào chạy thoát được, dám giết con ta thì đây là nơi táng thân của các ngươi!

Dung Phục Bắc nhìn ra xa rống to lên.

Phong Sư dưới chân của hắn xông qua phía trước, Lang Nha bổng cũng nện vào Độc Hạt Tử.

Độc Hạt Tử cũng đã sớm phòng bị, trong tay xuất hiện trường kiếm ngăn cản Dung Phục Bắc.

Đinh đương!

Binh khí va chạm vào nhau, Độc Hạt Tử cũng không phải đối thủ của Dung

Phục Bắc, bị đẩy lui ra vài chục mét..

Sau đó Dung Phục Bắc dẫn theo đám cao thủ của Phong Sư dong binh đoàn cùng giết qua.

- Giết cho ta!

Độc Hạt Tử rống to lên một tiếng, thế giới chi lực của hắn cũng hiện ra.

Trong lúc nhất thời vô số bò cạp xuất hiện quanh Độc Hạt Tử, mỗi con mang theo kịch độc đáng sợ có thể tê liệt người khác.

Cùng lúc đó những Thiên Tôn đi theo Độc Hạt Tử bắt đầu xông lên ngăn cản đám người Dung Phục Bắc.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ hai người chỉ là Địa Hoàng đỉnh phong, bọn họ không thể tham chiến, thế nhưng mà lại cho linh thú lục giai của mình tham chiến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1336 - Vạn Độc Giải Thể. (2)

Mà Huyết Phong Ưng cùng Xích Quyển Vân Hổ chiến lực mạnh cũng là đại trợ lực cho đám người Độc Hạt Tử!

Lúc bắt đầu đám người Độc Hạt Tử lâm vào cục diện hạ phong.

Thế nhưng mà qua không lâu đám người Dung Phục Bắc mang đến bắt đầu đầu choáng mắt hoa, cũng may mắn thực lực bọn chúng đủ thâm hậu, còn có thể chống đỡ đối chiến.

Dung Phục Bắc cũng phát hiện dị trạng, thần sắc của hắn biến hóa và quát.

- Đáng chết, là hạ độc, tốt cho một Độc Tôn, tưởng như thế là không thể thu thập các ngươi sao? Ngươi quá coi thường Dung Phục Bắc ta!

Hắn nói xong và bụng dưới hóp lại, một cơn gió mạnh thổi qua.

Bỗng nhiên lúc này hắn há to miệng rống lên, sóng âm cuồn cuộn.

Công kích sóng âm cường đại chấn đắc phiến thiên địa này lắc lư, mà đám người Độc Hạt Tử cảm thấy màng tai đau đớn.

- Chết đi cho ta!

Dung Phục Bắc thừa cơ dùng Lang Nha bổng nện vào người Độc Hạt Tử.

Mà sau khi Độc Hạt Tử bình tĩnh trở lại thì Lang Nha bổng đã nện vào eo của hắn.

Eo của Độc Hạt Tử bị Dung Phục Bắc nện một cái và bay xa như đạn pháo.

Độc Ưng trong nháy mắt đã nhanh chóng lao tới tiếp Đột Hạt Tử.

Đáng tiếc một kích của Dung Phục Bắc không phải người thường có thể tiếp được, Độc Ưng tiếp được Độc Hạt Tử thì lực lượng đáng sợ truyền tới, chấn đắc hai bàn tay của hắn rung mạnh.

Cùng thời gian hắn và Độc Hạt Tử cùng bay ra ngoài.

Lý Cuồng Hổ vội vã lướt qua, trong tay sớm cầm đan dược tốt.

Năm đó bọn họ phối hợp thân mật, đã khiến bọn họ chuẩn bị tốt bước tiếp theo.

- Hừ, nếu các ngươi có tình có nghĩa, vậy cả ba chết đ.

Trên không Dung Phục Bắc rống to, hắn chuẩn bị lao tới giết đám người Độc Hạt Tử, Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ, nhưng mà cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Thực lực của hắn mặc dù cường hãn, nhưng mà tới quá gấp cho nên cũng trúng kịch độc do Độc Hạt Tử hạ từ trước.

Thực lực như Độc Hạt Tử không bằng Dung Phục Bắc, nhưng mà phương diện dụng độc thì Độc Hạt Tử có lòng tin, cho dù là Huyền Đế trúng độc của hắn cũng phải còn nửa mạng.

Đám người Dung Phục Bắc cũng là lão dong binh nhiều năm trên người bọn họ tùy thời đều có linh đan giải dược, giải độc đan cũng không ít.

Bọn họ không dám chậm lại, Độc Hạt Tử nhịn thương thế nói những người

kia.

- Nhanh chạy đi!

Độc của hắn không có khả năng ngăn cản Dung Phục Bắc quá lâu, mà bên bọn họ đã mất đi ưu thế, cùng không nên liều mạng, bây giờ chỉ mong có thể trốn thoát tới Liệt Thiên Thành

Sau khi tới đó không được phép có tư đấu, cho dù là Phong Sư dong binh đoàn cũng không dám lỗ mãng.

Đám người Độc Hạt Tử toàn lực chạy trốn, mà đám người Dung Phục Bắc chỉ có thể nhìn, bọn họ không thể không toàn lực bức độc tố ra ngoài, bằng không lan tràn tới tạng phủ thì không tốt.

- Đáng chết, nếu để các ngươi trốn, tên của Dung Phục Bắc ta sẽ viết ngược.

Dung Phục Bắc khôi phục nhanh nhất, hắn cũng không thấy thích chờ người chung quanh, hắn một mình đuổi theo đám người Độc Hạt Tử.

Những người khác khôi phục thật nhanh và lao theo.

Phương hướng đám người Độc Hạt Tử chạy tới Liệt Thiên Thành khác với đám bát tướng.

Bọn họ không ngốc dẫn đám người Dung Phục Bắc đi qua đó..

Hai đội nhân mã đuổi kịp, Dung Phục Bắc có Phong Sư là lục giai cao giai, lại có phong thuộc tính, tốc độ rất nhanh, chẳng bao lâu đã đuổi kịp đám người Độc Hạt Tử.

Dung Phục Bắc không nói hai lời dùng thế giới chi lực bao phủ đám người

Độc Hạt Tử.

Độc Hạt Tử bị thương nặng, dù ăn đan dược nhưng tốc độ không nhanh, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng ứng chiến.

Trong lúc nhất thời bên ngoài Vạn Đoạn sơn mạch có tiếng chiến đấu vang dội.

Sau đó đám người Dung Phục Bắc cũng đuổi tới đây Độc Hạt Tử, Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ cũng gặp nguy hiểm, tùy thời có thể bị tru sát.

Độc Hạt Tử dường như ý thức được bên mình không có uy thế gì đáng nói, hắn do dự một chút và hạ quyết tâm.

Cuối cùng hắn rống to một tiếng:

- Các ngươi tất cả lui ra, ta liều với chúng!

Độc Hạt Tử kiềm chế Dung Phục Bắc, thế giới chi lực trướng lên vài phần, âm mưu ngăn cản đám Dung Phục Bắc và thủ hạ của hắn.

Gương mặt của hắn vặn vẹo hung ác, quát:

- Vạn Độc Giải Thể!

Bỗng dưng dùng Độc Hạt Tử làm trung tâm, một đoàn độc khí không ngừng khuếch tán ra chung quanh, mà bản thân Độc Hạt Tử biến thành độc nhân, toàn thân độc khí trùng thiên!

Hắn luyện độc nhiều năm, bản thân cũng biến thành độc nhân, hôm nay vì ngăn cản đám người Dung Phục Bắc, cam nguyện tán đi một thân độc công của mình, sau chiêu này cho dù hắn không chết cũng biến thành phế nhân.

Đám người Dung Phục Bắc thần sắc đại biến, đồng thời lui ra phía sau.

Nhưng mà độc của Độc Hạt Tử lan tràn nhanh hơn, có hai tên Thiên Tôn thấp giai lui không kịp, trong nháy mắt đã bị độc tố này biến thành bãi máu.

- Độc lão đại!

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ rống to lên đầy đau đớn.

Mà có mấy người đi cùng Độc Hạt Tử cũng vô cùn cảm động.

Bọn họ không nghĩ tới Độc Hạt Tử có thể cam nguyện hi sinh chính mình cũng muốn ngăn cản đám người Dung Phục Bắc.

- Đi mau đi! Nhất định phải cho thiếu gia biết, để hắn báo cừu cho ta!

Độc Hạt Tử quay đầu nhìn qua Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ quát lên.

Trong thời khắc này bát tướng thủ hộ Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi quay về, hơn nữa sau lưng còn có mười mấy người.

Diệp Vân Phong không dám lãnh đạm chuyện Lăng Tiếu giao cho, hắn mới đến Liệt Thiên Thành, cũng không có lập tức đi mua không gian chi thạch, mà là tiến vào Vạn Đoạn sơn mạch tìm kiếm đám người Độc Hạt Tử.

Mà đám Độc Hạt Tử ở bên này nhiều năm, cũng tương đối hiểu tình huống nơi này, có thể từ trong miệng bọn họ biết được tin tức thế nào.

Bằng không thì mạo muội tiến vào địa bàn Liệt Kiếm Tông mua sắm nói không chừng còn biến thành dê béo cho người ta làm thịt, bọn họ cần mua số lượng không ít đấy.

Cũng chính vì quyết định này của Diệp Vân Phong, hắn dẫn người đi tới Liệt Thiên Thành và đi tới bên ngoài Vạn Đoạn sơn mạch nghe ngóng tin tức của đám người Độc Hạt Tử, lúc này trùng hợp gặp gỡ đám người bát tướng bay tới, mà mang theo Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi bị thương.

Diệp Vân Phong đang vui vẻ thì phát hiện bọn họ chật vật không chịu nổi.

Mà bát tướng trong lúc nhất thời không nhận ra Diệp Vân Phong, còn tưởng rằng có người muốn bỏ đá xuống giếng, muốn thay đổi hướng khác rời đi.

Thế nhưng mà thực lực của Diệp Vân Phong xưa đâu bằng nay, hắn ở trong Phong Vân Thành xem như là cao thủ, muốn đuổi kịp bọn họ quá dễ dàng.

Sau đó bát tướng thấy rõ Diệp Vân Phong thì ổn định, bọn họ thả tảng đá lớn trong lòng xuống.

Vi Đại Nhi bây giờ thụ trọng thương bất tỉnh, bọn họ không thể để nữ nhân của thiếu gia có chuyện gì, bằng không bọn họ không có mặt mũi đi gặp thiếu gia.

- Lãnh huynh... Chuyện này là ai làm, dám động tới nữ nhân của lão đại, ta diệt cả nhà của hắn!

Diệp Vân Phong nhìn thấy Vi Đại Nhi hấp hối trong lòng Lãnh Xà thì giận tím mặt quát.

Diệp Vân Phong cả đời này trọng yếu nhất là người nhà ra, người còn lại là Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1337 - Diệp Vân Phong Tới.

Không có Lăng Tiếu thì không có Diệp Vân Phong hôm nay.

Diệp Vân Phong là người nghĩa khí trùng thiên, hôm nay thấy nữ nhân lão đại là Vi Đại Nhi hấp hối, hắn không tức giận mới lạ.

Hắn đi theo bên cạnh Lăng Tiếu thời gian không ngắn, biết rõ tính cách lão đại là gì, nếu ai dám động tới người của hắn, cho dù đối phương thế đại thì hắn cũng muốn đi diệt đối phương.

Hôm nay Diệp Vân Phong đại biểu Lăng Tiếu đi tiếp bọn họ quay về, không ngờ Vi Đại Nhi lại trọng thương, mà Độc Hạt Tử, Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ đều không có mặt ở đây, nếu bọn họ có chuyện gì xảy ra, lão đại không phát điên mới lạ.

Lãnh Xà bây giờ gương mặt cáu tiết, hắn đã rất lâu không có lên tiếng, chỉ vuốt ve muội tử trong lòng, cảm xúc áp lực nói:

- Vân Phong, ta trở về đạp nát đám Phong Sư dong binh đoàn kia.

Lãnh Xà trải qua giết chóc nhiều năm, trên người có sát khí cực kỳ nồng đậm, mà khí tức của hắn vào thời khắc này bành trướng, từng đoàn sát khí sát lục lạnh giá bốc lên cao, từng đạo kiếm khí giống như độc xà đang nằm trong cỏ, kiếm khí nồng đậm bức người.

Bát tướng ở bên cạnh hắn cũng cả kinh, liền tách ra và gương mặt kinh hãi nhìn qua Lãnh Xà.

Ai cũng không có ngờ tới Lãnh Xà vào thời khắc này thực lực bành trướng.

- Này... Hắn đã lĩnh ngộ đạo của mình!

Trong mắt Diệp Vân Phong chấn động, lập tức nhìn ra Lãnh Xà không giống với bình thường.

Lãnh Xà bây giờ mượn sát khí chung quanh thành tựu đạo của bản thân mình, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa sát ý nồng đậm khiến cho Thiên Tôn trung giai như Diệp Vân Phong cũng phải khiếp sợ.

- Giết... Nhất định phải huyết tẩy Phong Sư dong binh đoàn làm báo thù cho Đại Nhi!

Lãnh Xà lúc này hai mắt đỏ hồng lên quát to.

Kiếm khí sát lục vô hình bức người bắn ra ngoài, cắt nát không khí ở chung quanh.

Bát tướng không ngừng rút lui ra phía sau, mà bọn người Diệp Vân Phong không thể không dùng lực lượng ngăn cản kiếm khí đáng sợ của Lãnh Xà.

- Đại nhi... Đại Nhi nàng chết rồi?

Diệp Vân Phong nghe Lãnh Xà nói thì thần sắc đại biến, hắn cảm thấy toàn thân cứng lại, liều lĩnh tiến tới bên cạnh Lãnh Xà.

Lãnh Xà lúc này giống như đang nhập ma, rõ ràng xách cầm kiếm tron tay chém qua phía Diệp Vân Phong.

- Chết đi cho ta!

Diệp Vân Phong đại kinh, thân hình né qua một bên, một tay nhanh như chớp bắt lấy cổ tay của Lãnh Xà và hét to lên.

- Lãnh huynh tĩnh táo, ta là Vân Phong!

Diệp Vân Phong nói ra lời này chính là muốn Lãnh Xà thanh tỉnh lại, bằng không nếu hắn thật sự tiến vào ma đạo, hắn chỉ là cái xác chỉ biết giết người không có lý trí.

Sóng âm to lớn đánh tan cảm xúc hỗn loạn của Lãnh Xà, lệ khí này giảm bớt đi vài phần, nhưng mà không có biến mất hoàn toàn.

- Vân Phong buông tay ra, ta nhất định phải giết sạch đám tạp chủng Phong Sư dong binh đoàn!

Lãnh Xà kéo tay của Diệp Vân Phong quát.

Diệp Vân Phong biết rõ Lãnh Xà đã mất đi tỉnh táo của mình, hắn biết rõ nếu tiếp tục như vậy sẽ là chuyện xấu, hắn sẽ phá hủy ngộ đạo của mình.

Diệp Vân Phong thừa dịp Lãnh Xà không chú ý lập tức đánh vào ót của hắn, trực tiếp đánh Lãnh Xà ngất xỉu..

Bát tướng nhìn thấy thế thì cả kinh kêu to.

- Lăng Nhất, Lăng Nhị, các ngươi tới đây, cho ta biết xảy ra chuyện gì.

Diệp Vân Phong nhìn bát tướng quát lên, tiếp theo lại xem xét thương thế của Vi Đại Nhi.

Chỉ thấy trong bụng của Vi Đại Nhi còn có một thanh đoạn kiếm, máu tươi nhuộm đỏ quần áo của nàng, trên gò má của nàng tái nhợt, hơi thở đã không cảm thụ được.

Diệp Vân Phong cảm thấy trong lòng sôi trào, hắn vẫn cho rằng Vi Đại Nhi chỉ bị trọng thương, hôm nay nàng rõ ràng...

- Tinh trùng lên não, rốt cuộc là kẻ nào làm?

Diệp Vân Phong cũng không khống chế được khí thế của mình.

Ngay cả nữ nhân của lão đại cũng dám giết, thực sự là chán sống rồi.

Nhưng mà Diệp Vân Phong giận thì giận, hắn vẫn bảo trì tỉnh táo cuối cùng, mang giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch Lăng Tiếu phân cho hắn mang ra ngoài, hắn rút đoạn kiếm trong bụng Vi Đại Nhi ra, cho Sinh Mệnh Tuyền Dịch vào trong miệng của nàng.

Hắn chỉ hy vọng Vi Đại Nhi thật sự có thể sống lại, bằng không hắn không biết lão đại biến thành cái gì.

Bát tướng cũng nhanh chóng vây lại, không ngừng nói chuyện xảy ra, để Diệp Vân Phong hiểu từ đầu tới cuối xảy ra chuyện gì.

- Một tiểu dong binh đoàn mà dám càn rỡ như thế, các ngươi mang theo ta trở về, nhất định phải toàn diệt bọn chúng!

Diệp Vân Phong hung ác nói ra.

Lăng Nhất không cam lòng nói:

- Diệp thiếu, đối phương... Đối phương cao thủ quá nhiều, còn có Đế giai tọa

trấn, các ngươi nên mang Đại Nhi tiểu thư trở lại bên cạnh thiếu gia đi! Tám người chúng ta quay về bảo vệ Độc ca là được.

- Đế giai thì thế nào, chúng ta không cần sợ, lần này lão đại bảo ta tới là đón các ngươi trở về, nếu như trở về như thế lão đại sẽ lột da ta đấy, đi, ta đúng là dong binh đoàn thế nào mà dám càn rỡ như thế!

Diệp Vân Phong nói.

Hắn hôm nay mang theo mười mấy người, nhưng Phương Thần cùng Lạc U đều là Huyền Đế trung giai, mà những người khác đều là cao thủ Thiên Tôn, đám người bọn họ không cần phải sợ cái gì cả.

Chuyện hôm nay đã như thế, Diệp Vân Phong còn không huyết tẩy Phong Sư dong binh đoàn thì hắn làm sao còn mặt mũi quay về gặp lão đại chứ?

Bát tướng nghe ra ý của Diệp Vân Phong, cũng không hề run rẩy, dẫn Diệp Vân Phong quay trở lại chỗ bọn người Độc Hạt Tử, Độc Ưng cùng với Lý Cuồng Hổ.

Đáng tiếc bọn họ vẫn đi chậm, Độc Hạt Tử sử dụng chiêu thức ngọc thạch câu phần, hắn tán độc công tu luyện cả đời đi rồi.

Đám người Diệp Vân Phong vưa tới thì mắt tròn mắt dẹp nhìn qua cảnh trước mặt.

- Độc lão đại!

Bát tướng hô lên một tiếng, thậm chí bay thẳng qua phía Độc Hạt Tử.

Thế nhưng mà Diệp Vân Phong lại quát to ngăn cản bọn họ lại.

- Các ngươi điên rồi, Độc Hạt Tử đang khuếch tán độc của mình, ngay cả ta cũng không chịu được, không nên qua đó.

Lúc này Diệp Vân Phong nhìn qua Phương Thần nói:

- Phương Thần, có thể ngăn cản hắn hay không?

Phương Thần ứng một tiếng.

- Có thể!

Tiếp theo hắn như gió bay thẳng ra ngoài, hắn không sợ độc khí của Độc Hạt Tử chút nào, trực tiếp đi vào độc vụ và đánh Độc Hạt Tử bên trong ngất đi.

Phương Thần đã là Huyền Đế trung giai, tu vị của hắn đã liệt vào hàng siêu cấp cao thủ, độc vụ của Độc Hạt Tử dù bá đạo cũng không thể phá được cương khí hộ thân của hắn.

Phương Thần kéo Độc Hạt Tử trở về bên cạnh Diệp Vân Phong, hắn thản nhiên nói:

- Trước không nên tới gần hắn, độc của hắn không phải người bình thường có thể chịu được.

Diệp Vân Phong đau đầu, lập tức bảo Phương Thần cho Độc Hạt Tử ăn đan dược.

Nhưng mà nhìn qua gương mặt Độc Hạt Tử sau khi sử dụng độc vụ thì khí tức như có như không, sắp chết mất, Diệp Vân Phong cảm thấy nội tâm nhỏ máu.

Ngay sau đó Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ đều phát hiện bát tướng quay về,

cũng nhận ra Diệp Vân Phong.

Trong lòng hai người đại định, Độc Ưng vội vàng nói:

- Vân Phong sao ngươi tới đây? Thiếu gia đâu rồi?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1338 - Tàn Sát Đơn Phương.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ thực lực còn có hạn, cũng không nhìn ra thực lực của Diệp Vân Phong và người bên cạnh hắn, bọn hắn họ chỉ biết thiếu gia không có tới, nếu như thiếu gia ở đây thì tất cả sẽ cùng quay về.

Nhưng mà bọn họ tuyệt đối không quay về như thế.

- Độc Ưng, Cuồng Hổ hai vị đại ca, thiếu gia phái ta tới đây đón các ngươi quay về.

Diệp Vân Phong nói, tiếp theo nhìn qua đám người không xa, quát:

- Nhưng mà chúng ta phải mang đầu của đám này quay về mới được, bằng không chúng ta không thể bàn giao với thiếu gia.

Diệp Vân Phong dứt lời, bọn người Dung Phục Bắc bay tới lần nữa, còn có thêm nhiều người bay tới.

Tổng cộng có hơn trăm người tới, vây khốn đám người Diệp Vân Phong vào bên trong.

- Trốn đi... Các ngươi trốn thế nào, tưởng có trợ thủ là được cứu ra hay sao? Trước tiêu diệt các ngươi, sau đó bắt con kỹ nữ kia về cho các huynh đệ chơi.

Dung Phục Bắc gương mặt tức giận quát.

Vừa rồi suýt nữa bị Độc Hạt Tử giết, hắn vô cùng tức giận.

Hôm nay có đám người vây quanh, hắn nhất định phải báo thù cho con của mình.

- Giết sạch bọn chúng, lưu đầu lão gia hỏa này cho ta, ta muốn giao hắn cho thiếu gia xử quyết!

Diệp Vân Phong nhíu mày một cái và nói với người bên cạnh.

Phương Thần cùng Lạc U không có động, hơn mười tên Thiên Tôn khác đã động thủ.

Thế nhưng mà đám người mới tới không chỉ có Thiên Tôn cao cấp, mà là cao thấp không đều.

Mà bên cạnh Diệp Vân Phong đều là những Thiên Tôn cao cấp, còn có hai tên Thiên Tôn đỉnh phong, bọn họ giết đám dong binh quá dễ dàng, khí thế sát phạt còn nồng đậm hơn đám Dung Phục Bắc này nhiều lắm.

Dung Phục Bắc lúc trước tức giận mất lý trí, không chú ý viện thủ của đối phương toàn là cao thủ.

Dám người Diệp Vân Phong sau khi hiển lộ khí thế toàn bộ, sắc mặt của Dung Phục Bắc biến thành khó nhìn.

- Khó trách dám quay lại đây, thì ra là có trợ thủ, nhưng mà... Các ngươi tưởng như vậy là có thể sống sót rời đi sao?

Dung Phục Bắc phi thường bình tĩnh nói một tiếng, trong tay xuất hiện thứ gì đó và giơ lên bầu trời.

Một tiếng nổ mạnh vang dội, một vòng huyết hoa bắn thẳng ra ngoài.

Đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ thần sắc biến đổi, Độc Ưng nhìn qua Diệp Vân Phong nói:

- Vân Phong, hắn đang dùng báo hiệu, đang gọi cao thủ khác tới đây, không bằng chúng ta đi trước đi.

- Hừ, tới rất tốt, ta cũng có thể diệt sạch toàn bộ bọn chúng!

Diệp Vân Phong hừ lạnh nói ra.

Bên cạnh hắn có hai Huyền Đế trung giai, trừ mười tám thế lực lớn ra, hắn nghĩ không ra còn có người nào có thể động tới đoàn người bọn họ

Hai đạo nhân mã bắt đầu đại chiến, chiến đấu vang trời xuất hiện trong sơn mạch.

Năm màu rực rỡ, hình thái quái dị, các loại thế giới chi lực chồng chéo lẫn nhau, để người ta thấy loạn cả mắt, kinh tâm động phách.

Người do Diệp Vân Phong mang đến đều có thực lực mạnh hơn đám người Dung Phục Bắc nhiều, dùng ít địch nhiều vẫn chiếm thượng phong.

Đoàn người Phong Sư dong binh đoàn không ngừng bị chém giết, máu tươi không ngừng bắn ra tung tóe.

Trong nội tâm Dung Phục Bắc chấn kinh, hắn không nghĩ tới một dong binh đoàn nho nhỏ vì sao có thực lực mạnh như vậy.

Hôm nay hắn không có bao nhiêu tâm tư suy nghĩ, hắn chỉ biết phải toàn lực chống đỡ, đợi chờ cường viện của mình đi tới nơi này tiêu diệt đối phương.

Chuyện sau đó Diệp Vân Phong, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng bát tướng bắt

đầu tụ tập với nhau, cũng an trí Độc Hạt Tử sắp chết nghỉ ngơi.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ nhân cơ hội này hỏi Diệp Vân Phong vì sao xuất hiện ở đây, mà Lãnh Xà bây giờ vậy có tình huống gì.

Diệp Vân Phong cũng giải thích đơn giản, đồng thời nói Lăng Tiếu muốn nghênh đón bọn họ quay về.

- Vốn lão đại định tự mình tới, nhưng mà bây giờ lão đại có quá nhiều địch nhân, thế lực tông môn đang xây dựng, hắn cũng có quá nhiều chuyện quấn thân, các ngươi không nên nghĩ cái gì!

Diệp Vân Phong nói.

Hắn sợ đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ còn cho rằng Lăng Tiếu không tới sẽ có gánh nặng tâm lý gì.

Ai biết rõ Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng bát tướng không có nửa câu oán hận, ngược lại còn áy náy.

Lý Cuồng Hổ nói:

- Được thiếu gia để mắt chúng ta, cho chúng ta không gian trưởng thành, thế nhưng mà bây giờ càng ngày càng xa thiếu gia, đến cuối cùng vẫn làm thiếu gia mất thể diện, nếu thiếu gia tự mình đến thì chúng ta không có mặt mũi gặp hắn.

Vi Đại Nhi là nữ nhân của Lăng Tiếu, nàng mặc dù mài luyện tăng thực lực với bọn họ, nhưng bọn họ thân là người hầu của Lăng Tiếu, có nghĩa vụ chiếu cốt tốt cho nàng, không cho nàng bị thương tổn gì, bây giờ nàng sinh tử không biết thì bọn họ càng áy náy nhiều hơn.

- Chuyện này không hoàn toàn là lỗi của các ngươi, việc này ta sẽ tính sổ với bọn chúng.

Diệp Vân Phong vỗ vỗ vai Lý Cuồng Hổ nói.

Sau đó nhiều khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng lao tới nơi này.

Không cần nói chính là viện thủ của Phong Sư dong binh đoàn đã tới đây.

Hai tên bán Đế giai và mấy chục cao thủ Thiên Tôn giai không ngừng cưỡi linh thú chạy tới nơi này

- Nhị ca, Tam ca nhanh diệt sát đám tạp chủng này đi!

Dung Phục Bắc vẫn toàn lực phòng thủ, cũng không có bị bao nhiêu tổn thương, hôm nay thấy viện binh đã tới thì lập tức chấn bay hai tên đối thủ, bay tới chỗ hai tên bán đế kêu to lên.

Hai tên bán đế này chính là huynh đệ kết bái của Dung Phục Bắc, một người tên là Vương Nghĩa, một người tên là Phan Hữu Quý, hơn nữa không có đoàn trưởng Phong Sư Quách Tiến Thái, bọn họ xưng hào "Tứ đại hùng sư ", đều là mãnh nhân trong Vạn Đoạn sơn mạch.

Sau đó Diệp Vân Phong mang người tới cũng quay về bên cạnh Diệp Vân Phong.

Bọn người cứu viện Dung Phục Bắc đến hơn trăm người, trảm sát bảy tám chục xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này đối thủ lại có viện binh tới thêm, bọn họ sau đó cần phải cẩn thận.

- Lão Tứ, ở đây xảy ra chuyện gì?

Vương Nghĩa nhìn qua Dung Phục Bắc vô cùng chật vật hỏi.

Dung Phục Bắc đau khổ nói:

- Chất nhi của ngươi bị một tiện nữ giết, hai vị ca ca nhất định phải báo thù cho con của ta.

Vương Nghĩa cùng Phan Hữu Quý biến sắc, bốn huynh đệ bọn họ tình sâu nghĩa nặng, mà hôm nay con của Dung Phục Bắc được ba người khác xem như con nối dõi, bọn họ vẫn xem con của Dung Phục Bắc như con ruột của mình.

Tại sao đột nhiên bị người ta giết?

Trong Vạn Đoạn sơn mạch này dám công nhiên giết người của Phong Sư dong binh đoàn thì không nhiều.

- Hỗn đản, phải báo thù rửa hận cho chất nhi!

Phan Hữu Quý hét to một tiếng, hắn đơn thân độc mã lao tới đám người Diệp Vân Phong, mà linh thú của hắn cũng bay tới.

Khí thế bán đế của hắn trong nháy mắt bộc phát ra ngoài, thực lực xưng "Đế" có chênh lệch to lớn với Thiên Tôn, khí thế của hắn khiến người ta chấn động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1339 - Tàn Sát Đơn Phương. 2

Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng với bát tướng đều là người trải qua chém giết sinh tử, bọn họ nhạy cảm không kém, vừa nhìn khí thế của bán đế đã biết rõ hắn không kém rồi.

Nhưng mà bây giờ bọn họ muốn trốn cũng không kịp.

Bọn họ họ muốn bảo vệ Diệp Vân Phong.

Lúc này một người bên cạnh Diệp Vân Phong tiến lên phía trước. Một bước này nhìn thì quá bình thường, nhưng mà một bước này lại vượt qua mười mét tới trước mặt Phan Hữu Quý và con linh thú kia.

- Rất can đảm, không ngờ dám đơn thân độc mã ngăn cản bổn đế, chết đi cho ta!

Phan Hữu Quý lạnh lùng nhìn qua người nọ, một cây búa lớn xuất hiện trong tay, búa lớn này chém thẳng vào đầu của người nọ.

Búa này như khai thiên tích địa, cho người ta cảm giác bác đại tinh thâm, đồng thời mang theo khí chất huyết tinh nồng đậm, búa chưa tới đã khiến người ta khiếp sợ thất thần.

Phan Hữu Quý vừa ra tay là dùng toàn lực, trong từ điển của hắn không có hai chữ nương tay.

Nhưng mà búa lớn của hắn chém tới trước trán của người nọ thì nội tâm của hắn chấn động, chỉ thấy một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có, đó là

một cảm giác đối mặt với tử vong.

Hắn nhiều năm bồi hồi bên bờ sinh tử cho nên quá quen cảm giác này, cảm giác này gần như linh nghiệm.

Nhìn thấy đôi mắt của đối phương yên tĩnh như nước, hắn biết rõ đối phương không phải là kẻ bình thường, mà là một siêu cấp cao thủ, thực lực khẳng định còn trên cả hắn.

- Lui!

Phan Hữu Quý lập tức xuất hiện suy nghĩ này trong đầu.

Đáng tiếc đã chậm, tay của người đối diện chấn động, hắn cầm một thanh kiếm, một tia kiếm quang chém ra tức thì.

Tất cả mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì Phan Hữu Quý bị chém thành hai nửa.

Một đạo máu tươi bắn ra tung tóe, nhuộm đỏ bầu trời, nó rất nổi bật trong mắt của người khác.

Lão đại trong miệng đám người này thần sắc khó tin.

Một tên bán đế, mặc kệ ở đâu cũng là cao thủ số một số hai, tại sao bị chém thành hai nửa trong nháy mắt.

Cùng lúc này trong đầu tất cả mọi người hiện ra mấy chữ:

- Là Huyền Đế chân chính!

- Giết đi!

Diệp Vân Phong ở phía sau không tỏ vẻ gì ra lệnh chém giết.

Nếu như một tên Huyền Đế trung giai còn không chém giết nổi một tên bán đế thì tu vị Huyền Đế để làm gì?

Ra tay là Lạc U, cùng Phương Thiên là sát thủ kim bài của Sát Thiên, bị Lăng Tiếu hạ tinh thần chú ấn cao cấp, đã là thủ hạ của Lăng Tiếu.

Một gã sát thủ không ra tay thì thôi, ra tay là phải thấy máu.

- Nhanh... Nhanh trốn đi!

Vương Nghĩa lập tức hạ quyết định, đối phương có Đế giai chính thức ở đây, bọn họ nhiều hơn nữa cũng không thể làm gì, hắn cũng không muốn chết.

Lạc U tươi cười đầy sát khí, thế giới của hắn bạo phát ra ngoài.

Thủy thế giới, không, là thủy nhận thế giới!

Vô số thủy nhận giống như mũi tên chém giết đám người Phong Sư dong binh đoàn.

Lạc U giống như thủy thần vậy, trong thế giới này hắn chỉ điểm giang sơn, chỗ nào thế giới chi lực của hắn đi qua thì người của Phong Sư dong binh đoàn nơi đó bị cắt vỡ cổ họng, chết ngay lập tức.

Ah ah!

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Tàn sát đơn phương, Vương Nghĩa và Dung Phục Bắc sợ tới mức kinh hoàng cả kinh, bọn họ lập tức quay đầu bỏ chạy, chỉ hận phụ mẫu sinh ra ít

đi hai cái chân.

- Đi được sao?

Lạc U ra tay không lưu tình, tự nhiên không cho hai người này bỏ trốn.

Kiếm khí như cầu vồng, kiếm thế quỷ ý khó dò!

Đây chính là kiếm đạo của sát thủ.

XIU....XIU...

Hai đạo kiếm cương xé tan bầu trời, lập tức bắn thẳng về phía Vương Nghĩa cùng Dung Phục Bắc.

Oanh long!

Hai người này không thể ngăn cản, lập tức bị kiếm cương chém giết, máu tươi bắn tung tóe.

Đám người cứu viện của Phong Sư dong binh đoàn vừa chạy tới và số còn lại không tên nào còn sống, đều bị Lạc U chém giết hoàn toàn!

Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ và bát tướng cũng giống như mộng du, cảm thấy cảnh trước mặt như giấc mộng.

Bọn họ cũng biết thiếu gia ở Phong Vân Thành chiếm lĩnh thành trì làm vương, hơn nữa uy danh còn truyền tới các nơi hẻo lánh của trung vực.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ thiếu gia vì đón bọn họ quay về lại phái cao thủ Huyền Đế chính thức, hơn nữa nhìn tư thế thì không phải Huyền Đế bình thường.

Bọn họ không nghĩ tới, bây giờ thiếu gia bọn họ đang thống trị thế lực như thế nào.

Bọn họ rốt cuộc đã hiểu rồi, hiểu vì sao thiếu gia bọn họ dám khiêu chiến Cổ gia và các thế lực lớn.

Cánh chim của thiếu gia đã bay lên theo gió, đã không có kẻ nào có thể ngăn cản bước chân của hắn đi lên tới đỉnh phong được.

Qua một thời gian sau đó trên đất có số cổ thi thể đang nằm, có không ít thi thể đã biến thành mỹ thực cho linh thú.

Đám người Phong Sư dong binh đoàn vô cùng kinh hãi, bởi vì trong ba bộ tàn thi bọn họ tìm thấy chính là thi thể của ba phó đoàn trường, bọn họ bị chém giết trong thời gian ngắn.

Trong nội tâm của bọn họ vô cùng khủng hoảng, rốt cuộc là địch nhân như thế nào mới có thể chém giết ba phó đoàn trường và một đám người như vậy?

- Nhanh... Nhanh thông tri cho đoàn trưởng, ba vị phó đoàn trưởng đã bị giết!

Một tên thành viên của Phong Sư dong binh đoàn kinh hoàng kêu to.

Đám người Phong Sư dong binh đoàn không dám dừng lại, lập tức nhặt thi thể của ba tên phó đoàn trưởng và chạy về.

Dong binh đều là một đám can đảm, đều trải qua không ít chiến dịch sinh tử, nhưng mà trước mặt đối thủ không cách nào chống lại thì bọn chúng sẽ sợ hãi khiếp đảm.

Ở một ngọn núi cách đó không xa, đám người Diệp Vân Phong đang nói chuyện với nhau.

Lúc này Lãnh Xà đã tỉnh, tình huống của hắn ổn định hơn nhiều, thực lực của hắn ngã trở lại cảnh giới Địa Hoàng đỉnh phong, nhưng nếu hắn có thời gian tỉnh tâm tham ngộ thì tuyệt đối có thể ởtrong thời gian ngắn đột phá đến Thiên Tôn giai, căn bản không cần trải nghiệm cảnh giới bán tôn làm gì

Về phần Vi Đại Nhi cùng Độc Hạt Tử đang hôn mê.

Một kiếm đâm vào bụng, sinh cơ trôi qua, còn may có Sinh Mệnh Tuyền Dich của Diệp Vân Phong, cuối cùng vẫn kéo Vi Đại Nhi bên bờ tử vong quay về, bây giờ chưa tỉnh lại thì có thể thấy thương tổn của nàng nặng thế nào.

Mà Độc Hạt Tử tình huống không tốt đi đâu được, hắn bây giờ hơi thở yếu ớt, hắn như phế nhân, tùy thời sẽ chết đi.

Nhìn qua hai người trước mặt, mọi người không có thần sắc vui vẻ khi báo được thù.

- Ta sẽ cho người mang bọn họ về tới Phong Vân Thành trước, chỉ có trở lại bên cạnh thiếu gia mới có thể cứu bọn họ được!

Diệp Vân Phong nhìn qua bọn người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà nói một câu.

Hai người hôn mê đều là dòng chính của Lăng Tiếu, Diệp Vân Phong không dám vô lễ, ý định cho bọn họ quay về trước, hắn còn phỉa đi mua không gian chi thạch.

Ý kiến này mọi người không dị nghị gì cả, bọn họ cũng biết thực lực của

mình có hạn, ở lại chỗ này không có ý nghĩa gì.

- Vân Phong, thiếu gia phái các ngươi qua bên này có chuyện gì nữa không?

Độc Ưng nghi hoặc hỏi.

Hắn đi theo Lăng Tiếu sớm nhất, hiểu tính tình của Lăng Tiếu, nếu như chỉ để nghênh đón bọn họ quay về thì không cần thiết xuất động nhiều cao thủ như thế, cho nên hắn đoán ra Diệp Vân Phong tới đây còn có chuyện khác.

Diệp Vân Phong cũng không có giấu giếm, hắn nói chuyện Lăng Tiếu cần hắn đi làm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1340 - Vi Đại Nhi Tỉnh Lại.

Diệp Vân Phong vốn định để bọn người Độc Ưng tham mưu, bây giờ phát sinh việc này hắn cũng nói ra.

Mà Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà nghe "Không gian chi thạch" thì con mắt sáng ngời.

- Chuyện tốt, ở bên ngoài ngây ngốc vài năm, không có chuyện gì có thể giúp thiếu gia, bây giờ thiếu gia cần không gian chi thạch, trên tay của chúng ta có không ít!

Thần sắc Độc Ưng tốt hơn một chút.

Diệp Vân Phong lạ lùng nhìn Độc Ưng nói:

- Trên tay các ngươi có không gian chi thạch?

Không gian chi thạch dị thường hãn hữu, cũng đặc biệt quý trọng, Lăng Tiếu giao cho hắn bất kể thế nào cũng phải mua về, hôm nay nghe Độc Ưng nói thì hắn cảm xúc hưng phấn.

Lý Cuồng Hổ nói:

- Ngươi xem đây là cái gì?

Trong khi nói chuyện thi trước mặt hắn xuất hiện một khối đá màu trắng nặng vài chục cân. Khối đá này như tấm gương vậy, có thể chiếu rõ nhất cử nhất động của bọn họ, lộ ra vẻ trong suốt bất phàm.

Đây chính là không gian chi thạch mà Lăng Tiếu cần gấp, cũng là tài liệu chủ yếu luyện chế không gian giới.

- Không gian chi thạch, còn là khối lớn như vậy!

Diệp Vân Phong khinh hô, hắn nói tiếp:

- Nếu chỉ một khối như vậy thì không đủ.

Chỉ là một khối không gian chi thạch có thể luyện ra không ít không gian giới đấy, nhưng mà so với nhu cầu Lăng Tiếu cần dùng yếu đi quá nhiều.

- Thiếu gia cần mua bao nhiêu?

Lý Cuồng Hổ hỏi.

- Ít nhất... Cũng phải một ngàn khối như vậy!

Diệp Vân Phong nói.

- Hí!

Nghe Diệp Vân Phong báo ra số lượng thì đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà cùng hít khí lạnh.

Bọn họ ma luyện bao nhiêu năm qua, mặc dù có chút kỳ ngộ, thu được không ít không gian chi thạch, nhưng mà chỉ có mấy chục khối, này số lượng đã là phi thường không tệ, có người thậm chí vài năm, vài chục năm không thu được khối không gian chi thạch nào cả đấy.

Bọn họ vốn dĩ cho rằng không gian chi thạch cũng đủ Lăng Tiếu dùng, nhưng mà nghe Diệp Vân Phong báo số lượng thì giật mình không nhỏ.

Một ngàn khối không gian chi thạch lớn như thế, trừ phi là phát hiện quáng mạch không gian chi thạch, bằng không đi đâu mà tìm?

Mà điều kiện hình thành không gian chi còn hà khắc hơn huyền tinh nhiều lắm, hơn nữa số lượng của mỗi quáng mạch cũng không nhiều.

- Thiếu gia bảo ta đi Liệt Kiếm Tông hoặc Linh Tiêu Cung mua sắm, ta vừa vặn gặp gỡ các ngươi, các ngươi có đường đi khác hay không, ta thực sợ môn phái người ta không chịu bàn nhiều không gian chi thạch như thế cho chúng ta.

Diệp Vân Phong lại nói.

Diệp Vân Phong nói thế không phải không có đạo lý, hai tông này đào móc Vạn Đoạn sơn mạch đã lâu, tông môn có tồn không ít không gian chi thạch, nhưng hàng năm bọn họ còn xuất không gian chi thạch ra bán đấu giá đã ít càng thêm ít.

Hôm nay nghe số lượng lớn như vậy, Diệp Vân Phong sợ người ta không bán.

Lúc này Lãnh Xà than thở nói:

- Nếu như tiểu muội bây giờ đã tỉnh là tốt rồi, sở dĩ nàng bị đám người Phong Sư dong binh đoàn truy sát, nguyên nhân trong đó chính là phát hiện quáng mạch không gian chi thạch, tiểu muội vốn muốn cho chúng ta biết, thế nhưng mà lại bị người ta phát hiện, người nọ còn muốn ô nhục tiểu muội, cuối cùng bị tiểu muội cho giết.

- Nàng không nói vị trí quáng mạch cho ngươi biết?

Diệp Vân Phong kích động hỏi.

Nếu quả thật phát hiện quáng mạch, vậy thì tốt hơn rồi.

Lãnh Xà lắc đầu nói:

- Nàng đi vào khu vực nào thì chúng ta biết rõ, nhưng mà vị trí cụ thể lại không biết.

Trong lúc nhất thời mọi người trầm mặc.

Diệp Vân Phong do dự một chút và nói:

- Lại đợi thêm một ngày, nếu như Đại Nhi chị dâu còn chưa tỉnh lại, chúng ta liền đi trở về Phong Vân Thành, thiếu gia nhất định có biện pháp cứu nàng.

Diệp Vân Phong cũng không có biện pháp nào hơn, nếu như Vi Đại Nhi có thể một ngày sau tỉnh lại, vậy bọn họ sẽ nhờ nàng chỉ vị trí quáng mạch không gian chi thạch, nếu như không tỉnh thì không có biện pháp.

- Việc này không vấn đề, nhưng mà người của Phong Sư dong binh đoàn thì không thể bỏ qua!

Lãnh Xà thân là đại ca của Vi Đại Nhi, tự nhiên có quyền đáp ứng thay cho Vi Đại Nhi.

Vi Đại Nhi bây giờ tình huống ổn định nhiều, ít nhất... Sinh cơ đã khôi phục, chỉ còn chờ nàng tỉnh lại.

Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi huynh muội tình thâm, tiểu muội bị thương thành như vậy, trong lòng của hắn muốn giết sạch toàn bộ đám người Phong Sư dong binh đoàn.

- Ân, việc này chắc chắn sẽ không bỏ qua được rồi!

Diệp Vân Phong lúc này đáp ứng.

Dùng tính cách của lão đại, khẳng định trực tiếp giết vào hang ổ của Phong Sư dong binh đoàn.

Nhưng mà Diệp Vân Phong lại biết rõ sự nặng nhẹ, phải lấy không gian chi thạch là chuyện quan trọng.

Qua một đêm trạng thái đám người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với bát tướng tốt lên rất nhiều, ngay cả Lăng Lục bị chém đứt một tay cũng tốt hơn nhiều, cũng may không vì thế mà ảnh hưởng quá lớn.

Mà đám dong binh đoàn lúc trước đi theo sau Độc Hạt Tử bây giờ đang thầm ăn mừng.

Bởi vì bọn họ biết rõ sau lưng của dong binh đoàn còn có một thiếu gia tồn tại, mà vị thiếu gia này chính là Lăng Tiếu thanh danh hiển hách của trung vực.

Lúc đó Độc Hạt Tử lôi kéo bọn họ cũng chưa từng nói ra thân phận của mình, hôm nay đột nhiên biết được thì trong nội tâm vui mừng ah!

Ngày sau được vị thiếu gia này thưởng thức, thực lực khẳng định có hi vọng tiến thêm một bước.

Bọn họ ai không biết vị thiếu gia kia chính là thất phẩm luyện dược sư cơ chứ.

Thời điểm Diệp Vân Phong tưởng Vi Đại Nhi sẽ không tỉnh lại, rốt cuộc Vi Đại Nhi cũng có biến hóa, khí tức của nàng không ngừng tăng cường, hào quang màu đỏ bao phủ quanh người của nàng, hào quang chói mắt.

Lãnh Xà phát hiện tình huống này thì kinh hô lên.

- Tiểu muội nàng... Nàng sắp tỉnh lại!

Quả nhiên thuận âm thanh Lãnh Xà rơi xuống, Vi Đại Nhi đã tỉnh lại.

- Sinh Mệnh Tuyền Dịch quả nhiên không hổ danh của mình.

Diệp Vân Phong lúc này nói thàm trong lòng.

Nếu không phải hắn mang theo Sinh Mệnh Tuyền Dịch, chỉ sợ Vi Đại Nhi lần này đã khó thoát cái chết.

Thân thể Vi Đại Nhi không khỏe, Diệp Vân Phong cũng cho nàng ăn đan dược trị thương.

Vi Đại Nhi nhìn thấy Diệp Vân Phong, bỗng dưng có chút kinh hỉ nói:

- Vân... Vân Phong ngươi tới khi nào, mà... Tiếu có tới không?

Lúc đó nàng chọn đi theo đám người Độc Hạt Tử ma luyện chính là không muốn kém hơn những nữ nhân khác, nàng đã vài năm không gặp Lăng Tiếu, mỗi lần nghe tin tức của hắn thì nàng kích động lên, nhưng thêm nữa... Chính là nhớ nhung.

Nàng thường xuyên suy nghĩ Lăng Tiếu càng lúc càng mạnh hơn, có thể chén ghét nàng hay không?

Mỗi lần nghĩ đến chỗ nầy, nàng đều dốc sức liều mạng tu luyện.

Không lâu sau chính nàng ta đang tìm nơi tĩnh tu, lại ngoài ý muốn phát hiện một khối không gian chi thạch, mà ở cách đó không xa nàng phát hiện một

quáng mạch không gian chi thạch.

Chỗ đó tương đối ẩn khuất, thường nhân khó có thể phát hiện.

Nàng không dám một mình đào móc quáng mạch, vạn nhất bị người khác phát hiện thì chẳng khác gì dùng giỏ trúc múc nước.

Nàng tại trở về tìm người thì gặp gỡ đám người Dung Phục Bắc.

Con của Dung Phục Bắc thấy Vi Đại Nhi mỹ mạo cho nên thèm chảy nước miếng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1341 - Những Năm Này Khổ Ngươi.

Nhưng mà thực lực của hắn không mạnh, mà là lợi dụng phương thức tầm hoan lấy lòng mỹ nhân, nếu như không được thì hắn sẽ cường bạo.

Dung Phục Bắc cũng biết tâm tư của con mình, cũng không có ngăn cản quá nhiều.

Thế nhưng mà Vi Đại Nhi câu dẫn nam nhân rất có nghề, nàng câu dẫn con của Dung Phục Bắc thần hồn mê đảo, cuối cùng thừa dịp Dung Phục Bắc rời đi thì giết con của hắn.

Vi Đại Nhi cũng bị tùy tùng con của Dung Phục Bắc truy sát, suýt nữa toi mạng.

Câu chuyện là như thế.

Diệp Vân Phong lắc đầu nói:

- Đại Nhi chị dâu, lão đại rất bận, phái ta tới đây đoán các ngươi quay về.

- Rốt cuộc có thể trở lại bên cạnh hắn sao?

Vi Đại Nhi lúc này tươi cười thỏa mãn, không ngừng lẩm bẩm.

Chỗ đó là một khu vực có hai ngọn núi kẹp quanh, cửa vào có nhiều cây cối che lấp, thường nhân cũng khó phát hiện ra được, cho dù có phát hiện cũng cho rằng là chỗ bình thường.

Nhưng mà chính trong khe hẹp này nằm giữ hai sườn núi lại có quáng mạch không gian chi thạch.

Diệp Vân Phong bảo Phương Thần cùng Lạc U khuếch tán khí thế của mình ra, khí thế của hai Huyền Đế tỏa ra ngoài, trực tiếp trấn áp người và linh thú phương viên mấy ngàn dặm không dám tới gần.

Mặc kệ là nơi nào có hai Huyền Đế, đó không phải nơi cho người khác tùy ý bàng quang, một khi chọc hai người này thì chẳng có quả ngon mà ăn.

Quáng mạch không gian chi thạch này không phải rất lớn, nhưng mà đào ra được hơn hai ngàn khối không gian chi thạch.

Có được số này thì Diệp Vân Phong lấy về báo cáo công tác được rồi.

Diệp Vân Phong đại hỉ, hắn lúc này đã tiết kiệm được một số lượng cực lớn.

Nếu mang không gian chi thạch ra bán, chỉ sợ sẽ có được cái giá trên trời.

Nhưng mà mọi người đều là tâm phúc của Lăng Tiếu, bọn họ cũng không có đỏ mắt vì không gian chi thạch, cũng không có chiếm cho mình.

Sau khi thu không gian chi thạch xong, nhiệm vụ của Diệp Vân Phong xem như hoàn thành hơn phân nửa.

Hắn đã không thể chờ đợi được quay về tranh công với Lăng Tiếu, nhưng mà lão đại của Phong Sư dong binh đoàn còn chưa diệt trừ, khó nói trước những người khác có bực mình hay khong, mà hắn lão đại nếu biết rõ cũng sẽ quở trách hắn.

Vì vậy đám người Độc Ưng dẫn dắt, Diệp Vân Phong dẫn hai Huyền Đế giết tới bản doanh của Phong Sư dong binh đoàn.

Đoàn trưởng Phong Sư dong binh đoàn Quách Tiến Thái biết rõ ba huynh đệ của mình bị diệt sát, hắn đau khổ nhưng mà biết rõ bọn họ đã chọc vào người không nên chọc.

Trong sơn mạch này hắn không nói mình là số một, nhưng mà cũng rất có phân lượng, trừ số ít có hai ba người còn uy hiếp hắn ra, không có những người nào khác dám đồ sát Phong Sư dong binh đoàn cả.

Hắn lửa giận ngập trời, vừa muốn tìm địch nhân là ai, vừa định giá địch nhân quá mức mạnh mẽ, nếu đối phương tìm tới cửa thì không chừng hắn cũng không xong.

Quả nhiên không có qua vài ngày, đối phương đã giết vào.

Người ta không có giải thích gì cả, nhìn thấy người của Phong Sư dong binh đoàn thì giết.

Tuy rằng người tới không bao nhiêu, nhưng mà thủ đoạn rất quả quyết, thủ đoạn sát phạt cũng lãnh khốc.

Quách Tiến Thái vừa định ra tay hạ sát thủ thì không ngờ có hai siêu cấp cao thủ xuất hiện định trụ hắn.

Hắn không có khả năng chạy trốn, thậm chí còn chưa van này đã bị giết chết vô tình.

Hắn chết không nhắm mắt ah!

Hắn cũng không biết đám người này là thế nào, tại sao đột nhiên muốn mạng của hắn?

Nếu hắn biết được con của Dung Phục Bắc gây họa, cũng chính là chất nhi

của hắn gây họa, chỉ sợ xuống tới hoàng tuyền sẽ tiêu diệt chất nhi một lần.

Bản thân mình tân tân khổ khổ tu luyện mấy ngàn năm mới có được thực lực và tuổi thọ, nhưng mà chết không hiểu gì cả khiến hắn biệt khuất.

Tiêu diệt Phong Sư dong binh đoàn, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, huynh muội Lãnh Xà lúc này mới xả được buồn bực trong lòng.

Diệp Vân Phong không muốn làm lỡ thời gian, lập tức dẫn mọi người quay về Phong Vân Thành.

Trên đường đi cũng không có gặp trở ngại gì, cũng không ai dám đánh chủ ý bọn họ.

Lúc bọn họ quay về thì Lăng Tiếu cũng từ trong phòng luyện đan đi ra đón bọn họ

- Bái kiến thiếu gia!

Một đoàn người đối diện Lăng Tiếu và cung kính quỳ hai gối xuống.

Bọn họ chính là người hầu của Lăng Tiếu, cũng không thể trực tiếp xưng huynh gọi đệ vói Lăng Tiếu, nhưng mà Lăng Tiếu gần đây đối đãi với bọn họ không tệ, bọn họ cảm thấy mình thiếu Lăng Tiếu quá nhiều, hơn nữa còn là do Lăng Tiếu bảo vệ bọn họ.

Hôm nay còn chưa tới thời hạn mười năm, thiếu gia còn nhớ kỹ đoàn người bọn họ, cũng phái siêu cấp cao thủ tới tiếp bọn họ quay về, khiến nội tâm của bọn họ vô cùng cảm động.

Bọn họ trung thành với Lăng Tiếu đạt tới mức không thể hình dung.

Lăng Tiếu nhìn qua một đám thủ hạ tinh lực tràn đầy, khí thế đại thịnh thì trong lòng vui vẻ.

Bọn họ đại khí đã thành, nhưng mà cần đan dược trợ giúp tăng lên, có thể khiến bọn họ trở thành cao thủ đảm đương một phía.

Lăng Tiếu lúc này nâng từng người bọn họ dậy.

- Hảo hảo... Các ngươi cuối cùng đều trở về, không tệ... Chỉ vài năm ngắn ngủi đều đạt tới Địa Hoàng cao cấp.

Lăng Tiếu rất vui mừng! Những người này do hắn bồi dưỡng đầu tiên, thực lực còn yếu hơn nhiều người, thế nhưng mà bọn tuổi của bọn họ chưa vượt qua năm mươi, dùng tuổi như thế có thực lực Địa Hoàng cao cấp, đã không kém gì đệ tử các thế lực lớn.

Ánh mắt Lăng Tiếu nhìn qua người Vi Đại Nhi, mị nhãn như tơ, dáng người lẳng lơ hấp dẫn hắn chú ý.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ gương mặt kiều diễm của Vi Đại Nhi và nói:

- Những năm này khổ cho ngươi rồi!

Đôi mắt dễ thương của Vi Đại Nhi đầy nước, áp lực không kiềm nén được dựa vào bộ ngực rộng rãi của Lăng Tiếu, hai dòng nước mắt chảy dài, tiếng khóc nhẹ khiến người ta thương tiếc.

Vô số nhớ nhung ngày đêm rốt cuộc cũng thành sự thật!

Tuy nói đối với võ giả tu luyện thì vài năm chỉ là một chớp mắt, nhưng đối với người lạc vào trong bể tình thì xa cách một ngày như cách ba năm, quá dài với họ.

Người trong đại điện từ từ rút lui ra ngoài.

Vi Đại Nhi lúc này khóc không biết bao lâu, cuối cùng nàng cũng nằm trong lòng Lăng Tiếu chìm vào trong giấc ngủ.

Lăng Tiếu cảm nhận được thực lực của Vi Đại Nhi tăng nhiều, nhưng mà bây giờ thân thể bị thương chưa khỏi, vừa rồi kích động quá độ nên thiếp đi, Lăng Tiếu cũng phát hiện nàng bị trọng thương.

Lăng Tiếu chỉ nghĩ Vi Đại Nhi bị thương trong lịch luyện nên cũng không nghĩ nhiều, thế nhưng mà chuyện Độc Hạt Tử chết đi rõ ràng là không bảo vệ tốt cho nàng.

Lúc này hắn mới nhớ tới trong đoàn người hình như không phát hiện Độc Hạt Tử đấy.

- Hẳn là hắn...

Trong nội tâm Lăng Tiếu suy nghĩ tới chuyện này.

Hắn không có nghĩ tiếp nữa, lập tức bảo người đưa Vi Đại Nhi đi nghỉ ngơi, đồng thời triệu những người khác vào.

Lăng Tiếu trực tiếp hỏi thẳng Độc Ưng.

- Độc Ưng, Độc Hạt Tử đâu?

Trong lúc nhất thời thần sắc mọi người trở nên khó coi.

Diệp Vân Phong ở một bên nói

- Hạt thúc bây giờ tình huống tốt không.

Lăng Tiếu nhíu mày, nói:

- Xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng một chút!

Vì vậy Diệp Vân Phong cũng mang chuyện xảy ra ở Vạn Đoạn sơn mạch nói rõ ràng một lần cho Lăng Tiếu nghe.

Độc Ưng lên tiếng nói.

- Độc lão đại hắn vì cứu ta nên mới biến thành như vậy, cầu thiếu gia dù thế nào cũng phải cứu hắn.

Nói xong ắn dẫn đầu quỳ trước mặt Lăng Tiếu.

- Cầu thiếu gia cứu hắn!

Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng bát tướng quỳ xuống nói chuyện thay cho Độc Hạt Tử.

Hơn năm năm qua bọn họ cùng vào sinh ra tử, mọi người tình như tay chân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1342 - Những Năm Này Khổ Ngươi. 2

Đương nhiên không phải nói Độc Hạt Tử phân lượng ít được coi trọng trong lòng Lăng Tiếu, mà là Độc Hạt Tử và bọn họ đều có cảm tình với Lăng Tiếu, bọn họ có quan hệ chủ tớ với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu dù đối xử tốt với bọn họ thế nào, bọn họ cũng không dám bình khởi bình tọa với Lăng Tiếu.

- Tốt, không nghĩ tới còn có người lấn tới đầu của bản thiếu gia, đám người kia các ngươi có giết sạch không?

Lăng Tiếu lúc này đầy sát khí quát lên.

Vi Đại Nhi thiếu chút nữa bị giết, mà Độc Hạt Tử chỉ còn lại nửa cái mạng, công lực của hắn biến mất toàn bộ xem như phế nhân, hai tin tức này khiến Lăng Tiếu tức giận.

Khí thế của Lăng Tiếu vô cùng đáng sợ, cho dù là Đế giai bình thường cũng không có bá đạo như hắn, người trong đại điện bị khí thế của hắn áp không thể thở nổi.

Đồng thời bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu trước sau biến hóa quá lớn, trong nội tâm cũng cực kỳ cao hứng.

Diệp Vân Phong vội vã nói:

- Đương nhiên là diệt sạch bọn chúng rồi, ai dám khi phụ lão đại thì kẻ đó phải trả giá.

Lăng Tiếu nghe xong thì thu liễm khí thế, sau đó nói:

- Lập tức mang Hạt Tử vào đay đi, cho dù là chết thì ta cũng muốn khởi tử hồi sinh cho hắn.

Lăng Tiếu không nghi ngờ biểu hiện ra cá tính bao che khuyết điểm của mình, hắn rất trọng thị những người trung thành với mình.

Chỉ điểm này đã biến thành mị lực của Lăng Tiếu.

Độc Hạt Tử bị mang tới trước mặt Lăng Tiếu, khí tức của hắn rất yếu nhược, dường như tùy thời đoạn khí, mà dung mạo từ trung niên cũng già đi nhiều, cơ bắp của hắn biến thành màu đen, nhìn qua cực kỳ thê thảm!

Độc Hạt Tử bây giờ không có hôn mê, còn có vài phần ý thức, hắn nhìn thấy Lăng Tiếu thì giọng nói ngắt quãng:

- Thiếu... Thiếu gia, xin... Xin thứ lỗi...

Hắn không có cầu xin Lăng Tiếu, mà là xin lỗi Lăng Tiếu, không nghi ngờ hắn đã thất chức.

Lăng Tiếu không có sợ độc trên người của Độc Hạt Tử, trực tiếp cầm tay Độc Hạt Tử và nói:

- Không nên nói cái gì, ta cũng biết, ngươi làm rất khá, ngươi yên tâm, những gì ngươi mất bản thiếu gia sẽ tìm về cho ngươi, mạng của ngươi vẫn còn dài lắm.

Nói xong Lăng Tiếu lấy Sinh Mệnh Tiền Dịch và vạn năm thụ quả, hai thánh vật liệu thương cho Độc Hạt Tử phục dụng.

Một lực lượng tinh thuần càng không ngừng phục hồi thương thế của Độc Hạt Tử, đồng thời cũng không ngừng khôi phục sinh cơ cho hắn.

Sinh Mệnh Tuyền Dịch có công hiệu khởi tử hồi sinh, vạn năm thụ quả cũng có hiệu quả như vậy, nhưng nó là bảo vật mộc thuộc tính, có chỗ tốt lớn lao với võ giả mộc thuộc tính.

Độc Hạt Tử bản thân chính là võ giả mộc thuộc tính, phục dụng vạn năm thụ quả thì tốc độ khôi phục phi thường nhanh chóng, hiệu quả rất rõ ràng!

Mọi người phát hiện tình huống của Độc Hạt Tử không ngừng chuyển biến tốt, trong nội tâm cũng biến buồn thành vui, lúc này thở dài:

- Thiếu gia đúng là không gì không làm được.

Thương thế của Độc Hạt Tử khôi phục không ít, nhưng mà độc công tích lũy đã mất đi, thực lực biến mất.

Độc Hạt Tử có thể khôi phục thực lực trở lại đã là vạn hạnh rồi.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu bất mãn với hiệu quả như vậy, hắn nhìn Độc Hạt Tử nói:

- Vận nhi chính là độc sư cao giai, nàng sẽ giúp ngươi tu luyện độc công lần nữa, tin tưởng không qua bao lâu ngươi sẽ khôi phục trở lại, thậm chí còn có thể tăng lên thật lớn.

Có Sinh Mệnh Tuyền Dịch cùng vạn năm thụ quả, đây là những bảo vật bảo vệ tính mạng vạn năm khó cầu, Lăng Tiếu lúc này không do dự cho Độc Hạt Tử ăn vào, phần đại khí này không phải ai cũng có thể làm được.

Không chỉ như thế, Lăng Tiếu còn có thể giúp Độc Hạt Tử khôi phục thực lực đỉnh phong.

Cho dù trả cái giá như thế nào thì cũng khiến người ta vô cùng cảm động.

Độc Hạt Tử lúc này khôi phục chút khí lực cảm tạ Lăng Tiếu.

- Đa tạ... Thiếu gia!

Độc Hạt Tử lúc này ánh mắt ẩm ướt, bao nhiêu năm qua hắn không có cảm giác này, trong nội tâm xuất hiện cảm xúc ấm áp.

Lúc đó hắn tại Nam hoang là một trong năm đại ác nhân, lại độc lai độc vãng, hắn không có bằng hữu gì để thổ lộ tình cảm cả, một thân tu vi đều trải qua thiên tân vạn khổ tu luyện mà thành.

Hắn cứu bọn người Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ xong thì cho rằng cả đời này sẽ kết thúc như vậy.

Thế nhưng mà hôm nay Lăng Tiếu lại cho hắn cơ hội sống lại, cảm giác được quan tâm và trọng thị khiến hắn khắc ghi vào lòng, cũng không bao giờ cho rằng đi theo Lăng Tiếu là sai lầm cả.

Lăng Tiếu không có thời gian nói nhảm với Độc Hạt Tử, lập tức an bài người mang hắn đi nghỉ ngơi.

Thời điểm mọi người sắp rời đại điện, Lăng Tiếu không quên nói một câu:

- Các ngươi đã trở về thì trước hết tăng tực lực lên tới Thiên Tôn giai đi, trọng trách của các ngươi không nhẹ đâu.

Lăng Tiếu nói ra lời này có ý đốc xúc bọn họ, nhưng lại lộ ra trọng thị bọn họ.

Mọi người đương nhiên là mừng rỡ, Lăng Tiếu không có bởi vì thực lực của bọn họ yếu kém mà chén ghét, ý của hắn chính là tăng thực lực của bọn họ lên, thực sự càng khiến bọn họ càng thêm trung thành.

Trong đại điện, Diệp Vân Phong lưu lại và hắn bẩm báo thu hoạch trong Vạn Đoạn sơn mạch cho Lăng Tiếu nghe.

Hắn giao lại toàn bộ huyền tinh Lăng Tiếu đưa trước kia, cũng mang toàn bộ không gian chi thạch qua.

- Lão đại, Đại Vi chị dâu phát hiện quáng mạch không gian chi thạch, vừa vặn đào toàn bộ, không cần phải mua sắm từ Liệt Kiếm Tông hoặc Linh Tiêu Cung nữa.

Diệp Vân Phong lúc này mừng rỡ nói ra.

Lăng Tiếu mừng rỡ, không nghĩ tới có thể tiết kiệm huyền tinh mua không gian chi thạch.

- Ngươi cầm đi, không gian chi thạch thì giao cho Hàn lão, bảo hắn và Phong Nha mau chóng thành lập không gian chi địa.

Lăng Tiếu lúc này ném không gian giới có huyền tinh lại cho Diệp Vân Phong, lại bảo Diệp Vân Phong mang không gian chi thạch đưa cho Hàn Khai.

- Lão đại... Này... Này sao được!

Diệp Vân Phong lúc này không dám nhận huyền tinh của Lăng Tiếu.

Số huyền tinh này không phải số nhỏ, cho dù là Huyền Đế nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

- Bảo cầm thì cầm đi, về sau phải dựa vào ngươi rồi, vốn ban đầu của lão đại không nhiều!

Lăng Tiếu trêu ghẹo.

Bình thường Lăng Tiếu yêu tiền như mạng, nhưng mà ra tay thì rộng rãi.

Diệp Vân Phong là tiểu đệ của hắn, chút huyền tinh này hắn không thèm để ý, dùng thân phận luyện dược sư của hắn, thực sự muốn kiếm huyền tinh thì đó là chuyện quá dễ dàng.

Diệp Vân Phong thấy Lăng Tiếu kiên trì, cũng không nói gì nhận lấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1343 - Không Bằng Ta Tắm Rửa Thay Quần Áo Cho Ngươi.

Lại qua mấy ngày, Lăng Tiếu cũng không có đi Tử Vong sơn mạch, mà là ở trong phủ của Vi Đại Nhi.

Bất kể nói thế nào, Vi Đại Nhi vừa bị thương cần phải quan tâm nhiều hơn.

Lăng Tiếu cũng muốn bồi thường chuyện nàng chịu khổ mấy năm qua, hảo hảo ở bên cạnh nàng, khiến cho nàng cảm giác được hắn quan tâm nàng.

Mấy ngày qua Lăng Tiếu cho Vi Đại Nhi phục dụng không ít đan dược chữa thương cực phẩm, mà Vi Đại Nhi cũng cảm giác được Lăng Tiếu quan tâm. Tâm tình thật tốt, cũng nhanh chóng khôi phục toàn bộ.

Một đêm này Vi Đại Nhi có ý định phát tiết một phen.

Vào đêm nàng kéo lấy Lăng Tiếu, không để hắn rời khỏi, trên gương mặt xấu hổ nhỏ giọng lí nhí nói:

- Đêm nay không bằng ta tấm rửa thay quần áo cho ngươi!

Ngàn vạn lời nói chỉ gói gọn trong một câu này!

Lăng Tiếu ở trước mặt nữ nhân định lực không tốt, huống chi là trước mặt nữ nhân của mình, bị Vi Đại Nhi trêu chọc, nội tâm của hắn cũng bốc cháy hừng hực.

Dù nữ nhân bên cạnh Lăng Tiếu nhiều, nhưng mà bọn họ đều bế quan tĩnh tu, cũng không biết chúng nữ cố ý giúp Lăng Tiếu và Vi Đại Nhi thân cận

nhiều hay thực sự đột phá bình cảnh.

Hôm nay Vi Đại Nhi thân thể tốt lên, Lăng Tiếu cũng có ý sủng hạnh nàng.

Lăng Tiếu lúc này vuốt cằm của Vi Đại Nhi, nhẹ nhàng nói:

- Thân thể của ngươi vừa mới tốt, không bằng ta tắm rửa thay quần áo cho ngươi mới tốt.

Mỹ nhân như ngọc, ôn nhuận như nước!

Lăng Tiếu nhìn qua Vi Đại Nhi thành thục lẳng lơ, mị lực của nàng không kém gì Thải Hà Nguyệt, dáng người no đủ, tư thái thước tha yêu kiều, co giãn mười phần, bóng loáng như ngọc.

Lăng Tiếu lúc này không ngừng xoa lưng của nàng, sắc mặt của Vi Đại Nhi biến thành mê ly đứng lên, trong miệng nàng nàng ngâm khẽ giống như thiên âm, người ta nghe không chán.

Nước nóng bốc khói, nàng lại như tiên tử trong nước vô cùng xinh đẹp.

Lăng Tiếu miệng đắng lưỡi khô, hỏa khí đại thịnh, huyết mạch cũng bành trướng, bàn tay của hắn không thể chờ được vuốt ve bờ vai mịn màng của Vi Đại Nhi, lại vuốt ve bộ ngực no đủ mềm mại.

- Ôi...

Lúc này một tiếng rên rỉ vang lên, tiếng rên rỉ này như ma âm thu hút Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biến thành dã thú mạnh mẽ, bàn tay của hắn không ngừng vò nắn bộ ngực mềm mại biến hình, càng không ngừng trêu chọc hai hạt đậu đỏ của

nó, đồng thời hắn cũng xé tan quần áo sau đó tiến vào mật động của Vi Đại.

Vi Đại Nhi thần sắc mê ly, lại được Lăng Tiếu vuốt ve hôn nhẹ và kích thích đào nguyên, gương mặt của nàng đỏ như máu, há to miệng thở dốc hồng hộc và rên rỉ.

Bỗng dưng nàng ôm lấy cổ Lăng Tiếu và hôn lên môi hắn.

Thời điểm bóng tôi phương đông bị xua tan, nàng mới từ trong cơn say ngâm nga cao ngất một tiếng, lại vô cùng hạnh phúc nằm trong ngực Lăng Tiếu ngủ đi.

Mỹ nhân như ngọc, kiều diễm như hoa.

Lăng Tiếu vuốt ve Vi Đại Nhi, trong nội tâm cảm khái.

- Nhân sinh đến tận đây, ta cần cầu cái gì?

Lúc này hắn lại nghĩ:

- Không, nữ nhân là có, nhưng mà đường của ta chưa xong, võ đạo đỉnh phong ta còn phải đi lên, trung vực không phải là đỉnh phong của ta, có một ngày ta sẽ tới Thiên Vực tìm sư phụ.

Tỉnh chưởng quyền thiên hạ, say gối đầu mỹ nhân!

Đây là mộng tưởng của bất kỳ nam nhân nào, nhưng mà chân chính làm được có bao nhiêu người chứ?

Hôm nay Lăng Tiếu đã cảm thấy bên cạnh có không ít nữ nhân, cũng vì thế cảm thấy thỏa mãn, nhưng mà con đường của hắn chưa xong, hắn còn phải nắm giữ lực lượng cường đại và đi tới võ đạo đỉnh phong.

Cho dù kiếp trước kiếp này, Lăng Tiếu vẫn chấp nhất với võ đạo.

Chỉ có đứng trên đỉnh phong nhìn xuống dưới chân mình mới có cảm giác huy hoàng sáng lạng.

Vào buổi trưa Lăng Tiếu cùng Vi Đại Nhi đi ra khỏi phòng, cảm nhận được một đạo khí thế cường đại bành trướng, từng đạo sát ý nồng đậm không ngừng quấn quanh, một con hỏa xà không ngừng bay múa trên không trung, lộ ra vẻ bất phàm của nó.

- Là ca ca đột phá!

Vi Đại Nhi lúc này kinh hỉ kêu to lên.

Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng Vi Đại Nhi bốn người đều đạt tới Địa Hoàng đỉnh phong, nhưng mà Lãnh Xà còn sớm hơn những người khác bước vào Thiên Tôn.

Hắn có thể làm được điểm này trừ có bát diệp hỏa liên trợ giúp ta, quan trọng hơn là lúc hắn lo lắng cho Vi Đại Nhi, sau đó cho rằng Vi Đại Nhi phải chết thì hắn bộc phát sát khí ngập trời nên ngộ đạo.

Lăng Tiếu nhìn qua thế giới do hỏa xà kia hình thành thì vui mừng nói:

- Không nghĩ đến Lãnh ca lĩnh ngộ còn mạnh hơn người khác nhiều, không tệ, chờ sau khi các ngươi đạt tới Thiên Tôn thì ta cũng yên tâm.

- Ngươi bây giờ chỉ là Thiên Tôn cao cấp, dùng thực lực của ngươi không bao lâu là đạt tới Huyền Đế giai, cự ly của chúng ta càng ngày càng xa, ngươi có chán ghét ta hay không? (Những chương trước có nhầm lẫn, Lăng Tiếu là Thiên Tôn cao cấp chứ không phải Huyền Đế, thành thật xin lỗi)

Vi Đại Nhi chặt ôm chặt eo của Lăng Tiếu nói nhỏ.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ gương mặt thanh tú của nàng.

- Ha ha, ngươi nghĩ nhiều, bản thiếu gia là người nào? Đường đường cao phẩm luyện dược sư, khi thực lực của ta tăng lên, ta có thể luyện chế ra cao phẩm đan dược, khi đó giúp ngươi trở thành cao thủ nhất đẳng có gì khó khăn chứ?

Lăng Tiếu nói lời này không phải tự đại, hắn có thần đỉnh, càng có dược thần thừa truyền, ngày sau hắn muốn thành tựu thần dược sư cũng không có gì khó khăn, mà những người theo hắn, hắn có thể bạc đãi người ta được sao?

Cho dù là phàm nhân, Lăng Tiếu cũng tự tin giúp phàm nhân thoát thai hoán cốt, thành tựu đỉnh phong của nhân sinh.

Một ngày này ở giữa Tử Vong sơn mạch, Hàn Khai cùng Phong Nha chuẩn bị bắt đầu chế tạo không gian chi địa

Diệp Vân Phong trở về mời Lăng Tiếu tọa trấn, dù sao đây là chuyện lớn, nếu Lăng Tiếu không có mặt thì nói không qua.

Lăng Tiếu tự nhiên đáp ứng đi tới đó, mà nữ nhân của hắn cũng muốn nhìn, chúng nữ đều muốn quan sát cảnh tượng trọng đại này!

Vì vậy Lăng Tiếu và nữ nhân, cùng nhân mã dòng chính đi tới Tử Vong sơn mạch.

Muốn chế tạo không gian chi địa thì phải có không gian chi thạch làm căn cơ, lại cần lực lượng Thánh giả dẫn đạo mới có thể cách tuyệt không gian này với thế giới bên ngoài, có thể phòng ngừa người khác tìm được dễ dàng, có thể an tâm ở trong tu luyện.

Trong trung vực thế lực chế tạo không gian chi địa phải giàu có, cho dù là mười tám thế lực lớn nhưng trong đó chưa tới một nửa có được không gian chi địa.

Hôm nay Lăng Tiếu lại có thể làm được điểm này, nếu truyền đi đủ để ngạo thị các thế lực.

Nhưng mà khi bọn người Lăng Tiếu đi tới Tử Vong sơn mạch chi lúc, Phong Vân Thành lại có khách không mời mà tới, một nguy cơ mới lại xuất hiện!

Lúc này trong khu vực núi cao, cây xanh um tùm, kỳ hoa linh thảo khắp mọc đầy đất, thỉnh thoảng có từng tiếng thú rống truyền tới.

Khu vực này chính là khu vực giữa của Tử Vong sơn mạch, còn không phải chỗ sâu nhất của Tử Vong sơn mạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1344 - Có Địch Tập Kích.

Trung ương khu vực này có mười ngọn núi uốn lượn uyển chuyển, chợt mắt xem xét cũng không cảm thấy có gì thần kỳ, đợi đến khi tử tế quan sát sẽ phát hiện mười ngọn núi này rõ hình thành một con cự long, đất bằng hai bên là cánh, hoàn thành xu thế phi long thăng thiên, khiến người ta than thở không thôi!

Ở trên không có không ít người tụ tập.

Phóng nhãn xem xét những người này cơ bản đều là cao thủ Thiên Tôn giai phía, Địa Hoàng giai chỉ là số ít.

Bọn họ chính là tinh anh của phủ thành chủ.

Lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, những người còn lại vô cùng hưng phấn.

- Thiếu gia, thời gian đã đến!

Huyền Diệu ở đối diện nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu, sau đó nhìn qua Hàn Khai cùng Phong Nha quát:

- Bắt đầu động thổ!

Hắn vừa dứt lời thì Hàn Khai cùng Phong Nha đã động, hai người chia ra hai hướng, từng đạo không gian chi lực không ngừng tiến vào trong đất.

Bỗng dưng mọi người cảm thấy không gian nơi này rung động lắc lư, từng

đoàn hào quang không ngừng bao phủ nơi này.

Hàn Khai cùng Phong Nha thân ảnh không ngừng chớp động, bọn họ không ngừng bấm động thủ ấn, mọi người cũng không nhìn thấy bọn họ nữa, dần dần ánh mắt bắt đầu bị cách tuyệt, nhưng mà ở bên ngoài có thể nhìn thấy lờ mờ, nhưng mà không biết là hình ảnh gì.

Cũng không biết qua bao lâu Hàn Khai cùng Phong Nha đều dừng hành động.

Vách che không gian này không ngừng rung động, giống như là thiên địa dị tượng khiến cho một ít dong binh và tán tu lịch luyện trong Tử Vong sơn mạch phát hiện ra.

- Đây là chuyện gì? Tại sao thình lình sản sinh dị tượng vậy? Hẳn là có kỳ bảo hiện thế?

- Nhanh... Nhanh đi qua xem, động tĩnh lớn như vậy chỉ sợ là bảo vật vạn năm có một.

- Bình thường dị tương mới sinh cũng sẽ đi kèm nguy cơ lớn lao, không có thực lực thì không tham dự vào mới tốt.

- Cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại, dị bảo chỉ có duyên là có được, không đi qua thì sao cam tâm chứ?

Không ít người cảm thấy đây là dị bảo hiện thế, mà linh thú chung quanh cũng cảm thấy khác lạ, cũng có xao động không nhỏ.

Nhưng mà khi tới gần dị tượng lại phát hiện dị tượng biến mất không thấy.

Bầu trời khôi phục như thường, cũng không có gì khác lạ.

Mọi người không cam lòng, vẫn không ngừng dò xét bốn phía, hy vọng có thể vận khí bộc phát tìm được dị bảo.

Đáng tiếc dị bảo bọn họ không thấy, ngược lại gặp gỡ không ít cao giai linh thú, bị chúng làm chật vật chạy trốn, thực lực kém biến thành thức ăn của linh thú.

...

Không gian phía trước bị không gian chi thạch bao phủ, cùng Thánh giả thi triển không gian lực lượng điều chỉnh lại.

Người trong không gian chỉ nhìn thấy cảnh vật bên ngoài lờ mờ, nhưng mà người ngoài nhìn vào bên trong thì không thấy gì cả, đây là sự thần kỳ của không gian chi địa.

Đương nhiên vào trong không gian chi địa cũng không dễ dàng ra ra vào vào.

Tuy lực lượng không gian bị cấm chế, trừ phi cường giả tuyệt thế ngoài Thánh giai mới vào được, còn lại không ai có khả năng đó cả.

Người thực lực yếu chỉ có thể dựa vào truyền thâu trận đi vào.

Khu đất bị phong ấn, Huyền Diệu và những người khác đã sớm chuẩn bị truyền thâu trận, một chỗ trực tiếp đi thông tới Phong Vân Thành, một cái chỗ khác nằm gần không gia chi địa, vị trí tương đối ch dấu, thường nhân khó phát hiện ra.

- Bây giờ đã xong?

Lăng Tiếu đánh giá bốn phía, phát hiện không có bao nhiêu biến hóa thì nghi

hoặc nói một câu.

Hàn Khai nói:

- Ân, chỗ này bị ngăn cách rồi, nhưng mà hoàn cảnh khí hậu không khác gì bên ngoài, sở dĩ bên ngoài không phát hiện được, đều bởi vì có lực lượng không gian che mắt người ngoài, người ngoài không thể phát hiện nơi đây, chỉ có Thánh giả tới đây mới có thể cảm giá được nó có tồn tại.

- Ha ha, tốt... Như thế là tốt rồi, sau này mọi người di chuyển tới đây tu luyện, nhưng mà phải hoàn thiện cung điện mới được.

Lăng Tiếu thập phần vui vẻ cười to.

- Ân, từ ngày mai chúng ta cho người tới đây lập cung điện, tin tưởng không qua bao lâu có thể cử hành đại điển khai tông!

Huyền Diệu lúc này cũng lên tiếng.

Thời điểm đoàn người Lăng Tiếu đang vui vẻ ở không gian chi địa, trong Phong Vân Thành có khách không mời mà tới.

Nhân số cũng không nhiều, nhưng mà không nhìn ra những người này có gì khác lạ.

Đi đầu là một lão ẩu lưng còng, hai bên trái phải là một nam một nữ, một nam một nữ này tướng mạo đều là trung niên, nhìn qua là phu thê, mà bà lão là mẹ già.

Lão ẩu bước chân rất chậm, hai người sau lưng theo sát phía sau, không có thần thái không kiêng nhẫn.

Lão ảu này tuổi quá già, nhìn qua cước bộ của bà thì dường như tùy thời có thể ngã xuống, mà phụ nữ trung niên ở bên cạnh cẩn thận đỡ lấy.

Tổ hợp ba người này chậm rãi tiến tới phủ thành chủ.

- Bà ngoại, đã tới phủ thành chủ!

Phụ nữ trung niên nhỏ giọng nói bên tai của lão ẩu.

Ánh mắt mờ đục của lão ẩu có tinh quang bắn ra ngoài, giọng khàn khàn:

- Rốt cuộc cũng tới!

Theo lời của bà ta thì hình như trải qua vô số năm tháng tang thương mới có giọng nói này.

Sau đó hai tên Vương giai giữ cửa đi tới, một người trong đó thét to lên:

- Các ngươi là người phương nào, đây là trọng địa phủ thành chủ, mời đi nhanh cho!

Lăng Tiếu thanh danh đại chấn, người tới bái phỏng Lăng Tiếu quá nhiều, chỉ tiếp kiến người đại thế lực, tán tu không thể gặp được.

Thủ vệ này nhìn qua ba người như người bình thường, khí tức lại không có, chỉ là dân chúng bình dân, thuận miệng đuổi đi.

- Chúng ta tới phủ thành chủ thăm người.

Nam tử trung niên bên cạnh lão ẩu nói:

Tên Vương giai kia nói:

- Đi đi, dựa vào các ngươi mà tới phủ thành chủ thăm người, đúng là không thức...

Hắn chưa nói xong đã cảm thấy đao gió bay tới, cổ hộng không nói được, sau đó cảnh trước mắt tối đen.

Một Vương giai khác bên cạnh vô thanh vô tức chết đi.

Biến hóa bất thình lình này là nam tử trung niên lẩm.

Thân thể hai tên Vương giai còn chưa ngã xuống thì nam tử trung niên nâng lên, để bọn họ dựa vào tường, nếu như không đi gần xem thì không ai biết hai người đã chết.

Nam tử trung niên làm xong tất cả, lại tới bên cạnh lão ẩu nói:

- Bà ngoại, chó coi cửa đã giải quyết xong, chúng ta vào đi.

Lão ẩu cũng không nói gì, lúc này cước bộ thong thả đi tới cửa phủ thành chủ.

Nhưng mà bà ta bước đi không chậm chút nào, chỉ bước ra một bước đã đi tới trước cửa, mỗi bước chân giống như có uy năng súc địa thành thốn.

Cửa phủ thành chủ mở ra, hộ vệ bên trong phát hiện không có người dẫn ba người này vào, một tên hộ vệ đi lên ngăn lại.

Trong đó motojt ên Địa Hoàng cao cấp quát:

- Các ngươi là người phương nào, rõ ràng dám..."

Hắn chưa nói xong thì nam tử trung niên huy kiếm lên, kiếm mang lóe lên và đầu lâu tên hộ vệ bay lên, thi thể không đầu lúc này ngã xuống đất, vết máu tươi chảy dài rất ghê sợ.

- Đến... Người đâu, có... Có địch tập kích!

Hộ vệ cách đó không xa thấy thế cả kinh, một người trong đó kinh hô lên.

Sau đó từng tiếng xé gió vang lên, trong phủ thành chủ có không ít khí thế tập trung ngoài cửa.

Mười tên Thiên Tôn từ các hướng bay ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1345 - Tổ Ba Người Cường Hãn. (1)

- Dám tới xâm phạm phủ thành chủ, chán sống rồi!

Một nam tử cầm hai cây búa sau đó nện vào ba người này, uy lực của nó có khí thế vạn phu địch.

Lúc này nam tử trung niên không có ra tay, trên gương mặt thong dong của lão ẩu biến hóa, nữ nhân trung niên đã động.

Nữ nhân trung niên vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt đầy thần sắc khinh thường và giơ tay lên điểm một cái.

XIU....XIU...

Một đạo ngân quan mắt thường khó nhìn thấy bắn ra, ai cũng không thấy rõ đó là cái gì.

Nam tử cầm búa kia gặp nạn đầu tiên, chiêu thức chưa tới trước mặt ba người kia thì đã ngã xuống đất rồi, mà những cường giả Thiên Tôn giai khác không ngừng ngã theo tên cầm búa.

Bang bang!

Mười tên Thiên Tôn giai lúc này chết đi thật nhanh.

Lại tử tế quan sát cái chết của bọn họ, chỉ thấy cổ họng của bọn họ có lỗ thủng thật nhỏ, nếu không nhìn gần sẽ không phát hiện, trừ lỗ thủng thì không có vết máu nào chảy ra cả.

Đây thật sự là thủ đoạn giết người không thấy máu.

Trong tay phụ nữ trung niên lúc này nhiều ra một cây kim, đôi môi của nàng ta cắn nhẹ cây kim và khinh thường nói:

- Phủ thành chủ chỉ có đám phế vật này sao?

Bỗng dưng trong phủ thành chủ xuất hiện không ít cao thủ ở bốn phương tám hướng, lập tức vây ba người vào trong, những người này có ba khí tức Đế giai, mà người chung quanh lấy ba người này cầm đầu.

Này ba người này chính là Lăng Tiếu thu phục siêu cấp cao thủ của Hắc Ma Môn, Lãnh Chính, Điền Ám Ưu cùng Quan Xương.

Lãnh Chính bị Lăng Tiếu thu phục đã là Huyền Đế trung giai, mà hai người còn lại chính là Huyền Đế thấp giai.

Hôm nay bọn họ đều phục dụng cực phẩm Huyền Đế đan của Lăng Tiếu nên cho năng lên một giai.

Bọn người Lăng Tiêu tiến vào Tử Vong sơn mạch, hắn lưu ba người này lại phòng ngự phủ thành chủ.

Trong ba người Quan Xương ra tay đầu tiên, thân hình của hắn như quỷ mị, ra như gió, một thanh đao màu đen chém thẳng qua phía ba người.

Quan Xương vừa mới tiến giai Huyền Đế trung giai, tiến giai tới cảnh giới bất phàm, tại phủ thành chủ này không nên mở rộng thế giới chi lực chiến đấu, lúc này chỉ dùng chiêu thức giết địch.

Một người từng là cao thủ Hắc Ma Môn, thủ đoạn sát phát vô cùng kinh người.

Một đao tám thức, tám đạo đao cương màu đen giống như yêu ma nhấn chìm người ta vào trong.

Nam tử trung niên và lão ẩu không có chút cảm xúc nào cả, ngược lại nữ nhân bên cạnh hai người đã hành động.

- Rốt cuộc cũng có chút đặc sắc.

Phụ nữ trung niên lên tiếng, trong tay xuất hiện cái khăn màu.

Cái khăn màu này giống như đám mây, dẫn động gió vù vù sau đó nghênh tiếp đao cương đáng sợ.

Người bốn phía nhìn thẳng, một cái khăn có thể ngạnh kháng đao phong sao?

Sau một khắc bọn họ đã có thể nhìn thấy cái gì là cái khăn tiếp đao phong.

Bang bang!

Tám đao cương bị cái khăn quét bay ra ngoài, đao cương bay tới chỗ đám ngưởi bốn phía.

Người chung quanh cả kinh, chỉ có Điền Ám Ưu ra tay ngăn cản đao cương, cũng không có để chúng tạo thành thương hại cho những người khác.

- Các ngươi đều tán đi, bọn chúng đều là cao thủ siêu cấp!

Lãnh Chính lúc này nói ra.

Tinh thần chú cao cấp của Lăng Tiếu có thể ảnh hưởng tới tinh thần và linh hồn của người ta, khiến kẻ bị trúng chiêu toàn tâm toàn ý phục vụ cho hắn.

Lãnh Chính, Điền Ám Ưu cùng với Quan Xương ba người là bị Lăng Tiếu khống chế, ở trong ý chí tinh thần của bọn họ đại bộ phận là ý chí của Lăng Tiếu.

Tự nhiên bọn họ không muốn người trong phủ thành chủ tổn hại người nào cả.

Quan Xương đối chiến với phụ nữ trung niên, phụ nữ trung niên cố ý đại khai sát giới, vô số khí cứng bắn ra chung quanh, thế giới chi lực của nàng ta hiển hiện, giống như muốn triệt để bao phủ phủ thành chủ.

Thực lực của phụ nữ trung niên này là Huyền Đế trung giai, ẩn ẩn đè ép Quan Xương nửa trù.

Quan Xương bị ép không đường chọn ưa nên đành sử dụng thế giới chi lực nghênh tiếp đối thủ.

Điền Ám Ưu lúc này giết qua lão ẩu và nam tử trung niên.

- Người dám phạm phủ thành chủ đều phải chết!

Điền Ám Ưu cùng Quan Xương cầm binh khí khác nhau, hắn cầm một thanh liêm đao, sát ý lẫm liệt đâm vào cổ lão ẩu và nam tử trung niên.

Liêm đao vô tình, ra tay càng vô tình!

- Dám đối động đao với bà ngoại, muốn chết!

Sắc mặt lão ẩu và nam tử trung niên phát lạnh, kiếm trong tay của hắn nghênh tiếp thế công.

Đinh đương đinh đương!

Liêm đao và kiếm nhỏ va chạm cùng một chỗ, ma sát hoa lửa bắn ra bốn phía.

Sau một khắc liêm đao trong tay của Điền Ám Ưu bị kiếm nhỏ này hủy đi một nửa!

Điền Ám Ưu đại kinh, nhưng mà hắn không có kinh hoàng, hắn ném nửa đoạn liêm đao qua phía nam tử trung niên, cùng lúc đó dưới chân xuất hiện dao găm.

- Chút tài mọn!!

Nam tử trung niên khinh miệt hừ một tiếng, kiếm nhỏ trong tay quét qua chân của Điền Ám Ưu.

Linh khí cao giai bị hủy thảm, không cần nói cũng biết được kiếm nhỏ kia chính là bán thánh khí.

Điền Ám Ưu không thể không thu chiêu, thế nhưng mà nam tử trung niên đắc thế không tha người.

- Truy Phong Thứ!

Nam tử trung niên quát lạnh một tiếng, thân thể của hắn hơi nghiêng qua, cả người giống như kiếm đâm tới, kiếm nhỏ trong tay cũng đâm thẳng vào người Điền Ám Ưu.

Tốc độ của nam tử trung niên này cực nhanh, ra chiêu rất hung ác, vượt qua tất cả mọi người dự kiến.

Điền Ám Ưu không ngừng lui ra sau, phần bụng trực tiếp bị kiếm nhỏ xuyên thủng, không chỉ như thế, nam tử trung niên lộ ra vài phần khát máu, không

ngừng vung vẩy kiếm nhỏ.

Phốc phốc!

Thân thể Điền Ám Ưu bị kiếm nhỏ chém thành vô số khối, vô số huyết tươi bắn ra ngoài, huyết dịch bao phủ cửa ra vào phủ thành chủ..

Điền Ám Ưu có thực lực Huyền Đế trung giai bị người ta phanh thây, thực lực của nam tử trung niên này cao có thể nghĩ.

Lãnh Chính ý thức được thực lực của đối thủ nên cẩn thận.

- Nhanh chóng mở phòng ngự đại trận!

Lãnh Chính vội vàng hô lên.

Quan Xương đang muốn một chiêu bức lui phụ nữ trung niên, thế nhưng mà hắn cảm thấy phần eo bị cái gì đó trói chặt.

- Không tốt!

Quan Xương kinh hô một tiếng, lúc này vung đao chém xuống.

Đáng tiếc cái khăn mang theo lực hấp xả, không ngừng kéo nam tử trung niên lại, cùng lúc đó tay của phụ nữ trung niên quét qua thật nhanh.

Một cây kim bạc thật nhỏ đâm thẳng vào cổ họng Quan Xương.

Quan Xương cũng không phải Huyền Đế bình thường, hắn là Huyền Đế trung giai hàng thật giá thật, nhãn lực của hắn kinh người, trong miệng vận khí phun ra khói đen, đánh bay kim bạc ra ngoài.

Đáng tiếc trong lúc phân thần phụ nữ trung niên kia bước lên phía trước, một trảo quét qua cổ Quan Xương, một trảo này giống như thần binh lợi khí quét qua cổ Quan Xương, bị quét trúng hắn còn mạng sao?

Phụ nữ trung niên này giết người không nháy mắt, chiêu chiêu hoàn hoàn đan xen, thủ đoạn sát phạt cực kỳ cao minh.

Lập tức Quan Xương sắp chết trong tay phụ nữ trung niên, Lãnh Chính rốt cuộc đã ra tay.

Trường kiếm không ngấn, lóe lên rồi biến mất, chém vào phụ nữ trung niên.

Nếu như phụ nữ trung niên nhất định giết Quan Xương, vậy thì nàng phải nghênh tiếp tuyệt chiêu của Lãnh Chính.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1346 - Tổ Ba Người Cường Hãn. (2)

Quả nhiên phụ nữ trung niên kia không có giết tới, Quan Xương tìm được đường sống trong cỏi chết, hắn cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó bốn phía bên ngoài phủ thành chủ có màn sáng năm màu lóe lên, bao phủ ngoại viện vào bên trong.

Lãnh Chính, Quan Xương và ba người kia bị trận pháp bao phủ lại.

Trận pháp này Huyền Diệu đã sớm bố trí tốt.

Trong thành chủ phủ đều có trận pháp do Huyền Diệu bố trí xuống, một khi hởi động thì cho dù là Huyền Đế cao giai cũng khó có thể đào thoát.

Nhưng mà như thế Lãnh Chính cùng Quan Xương hai người cũng bị vây khốn bên trong, bằng không chỉ có thể do người bên ngoài đánh vỡ mắt trận mới có thể đi ra ngoài.

- Các ngươi chính là kim sát cao nhất của Thiên Sát, tay áo tàng kim, mưa phùn kiếm thủ!

Lãnh Chính nhìn ha người kia kinh hô lên..

Hai người này từng là sát thủ đáng sợ nhất trung vực, hai người bọn họ từng ra tay với thái thượng trưởng lão mười tám thế lực, hơn nữa hai người này bị người ta liên thủ tìm kiếm, không còn cách nào khác phải quy ẩn.

Hai người này hiều năm chưa từng xuất hiện qua, hôm nay lại tự mình tới

Phong Vân Thành, giết vào phủ thành chủ.

Có thể thấy tổ chức Sát Thiên đã muốn giết Lăng Tiếu cho thống khoias.

Hai người này trong tổ chức Sát Thiên xếp trước muwofi vị trí sát thủ cao nhất, đã sắp tiến vào hàng ngũ Ngọc Sát.

Lãnh Chính thân là cao thủ Hắc Ma Môn cho nê cũng hiểu một ít chuyện sau màn của Sát Thiên, co nên nhân ra lai lịch của hai người..

Tổ Viên Tu nhíu mày nói:

- Lúc nào người Hắc Ma Môn lại thông đồng với con cá tạp vậy? Chẳng lẽ Phong Vân Thành chính là lãnh địa của Hắc Ma Môn rồi?

Cao thủ ám thuộc tính, cho dù Hắc Ma Môn nhiều nhất, nhưng mà vừa giao thủ với Điền Ám Ưu thì Tổ Viên Tu cảm giác ba người đều là ám thuộc tính, bọn họ tọa trấn ở đây hoàn toàn không có chuyện tốt.

Nếu như Phong Vân Thành bị Hắc Ma Môn chiếm hữu, mà hôm nay lại giết Đế giia của Hắc Ma Môn.

Hắc Ma Môn chính là thế lực cao cấp, cũng là thế lực rất kết thù.

Sát thủ vô tình, nhưng không có nghĩa bọn họ ngu ngốc.

Tổ Viên Tu nói lời này là thử Lãnh Chính, cùng lúc đó hắn ánh mắt của hắn nhìn qua lão ẩu.

Trong ba người này không cần nói thì lão ẩu mới là nòng cốt, cũng là cao thủ tuyệt thế thâm tàng bất lộ.

- Hừ, có phải hay không quan hệ gì tới các ngươi!

Lãnh Chính hừ lạnh một tiếng, xách trường kiếm giết qua phía Tổ Viên Tu.

Tinh thần lạc ấn của hắn có tín niệm trung thành, cho dù là chết cũng không phản bội Lăng Tiếu.

Hôm nay mở phòng ngự đại trận thì hắn cũng buông tay liều mạng.

Quan Xương cũng ra tay với phụ nữ trung niên lần nữa.

Hai người này cùng gọi linh thú của mình ra, hiển nhiên đang muốn tử chiến.

Tổ Viên Tu và Cảnh Hồng mới động thủ, lão ẩu sau lưng hai người giọng khàn khàn vang lên.

- Các ngươi lui ra!

Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng không chút chần chờ, lập tức tách ra hai bên.

Bỗng dưng giữa lão ẩu chống quải trượng quét qua Lãnh Chính, Quan Xương và hai con linh thú.

Lão ẩu chỉ thuận tay quét qua một cái nhưng không gian chung quanh run run, trong nháy mắt không gian đè ép qua phía hai người hai thú.

Phốc phốc!

Hai người hai thú bị một chiêu này đánh lui.

Lão ẩu không nhìn qua hai người, bà ta nhìn chằm chằm vào vách tường

không gian của trận pháp.

- Tiểu trận pháp thất giai mà muốn giam lão bà ta áo?

Lại đánh ra một cái, màn sáng trên đỉnh đầu lập tức nổ tung, trong nháy mắt không còn hiệu lực.

Tất cả người trong phủ thành chủ vô cùng khủng hoảng.

Giờ phút này thiếu gia và tất cả trưởng lão không có mặt, cường địch tấn công bọn họ phải làm thế nào đây?

Trong lúc nhất thời, không ít người sợ chết không nói hai lời chạy đi.

- Lăng Tiếu tiểu tạp chủng ở đâu? Mau mau đi ra nhận cái chết!

Lão ẩu không thèm ngó tới đám người bỏ chạy, quát một câu vào sâu trong phủ thành chủ.

Khí tức bán thánh giai khuếch tán ra, đè ép toàn bộ phủ thành chủ vào trong.

Giọng nói của bà ta mang theo áp bách, uy thế hùng hổ dọa người, Lăng Tiếu trước sau vẫn không xuất hiện..

- Chẳng lẽ chỗ này thật sự bị Hắc Ma Môn chiếm lĩnh?

Lão ẩu nói thầm trong lòng.

Bà ta do dự một chút, nói với Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng.

- Nếu đã ra tay thì giết toàn bộ!

Trong phủ thành chủ có không ít người không chạy, trong đó có Độc Hạt Tử đang dưỡng thương cùng với người nhà của Diệp Vân Phong.

Thời điểm Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng định đại khai sát giới, truyền thâu trận trong phủ thành chủ sáng ngời.

Lăng Tiếu tức giận, hắn không chỉ chém giết người Phạm gia, càng khống chế Phương Thần cùng Lạc U sau đó chém giết vài phân đà của Sát Thiên.

Cao tầng của tổ chức Sát Thiên không thể không có hành động.

Sát Thiên lúc này càng phải diệt sát Lăng Tiếu, trực tiếp xuất ra một Ngọc Sát và hai Kim Sát đi làm.

Ngọc Sát không cần nói chính là lão ẩu trước mặt này, bà ta là bán thánh, từng có danh hiệu hình dung bà ta là "Minh Phong Mỗ Mỗ".

Minh Phong Mỗ Mỗ xuất đạo mấy ngàn năm, là võ giả phong thuộc tính, đừng tấy bà ta chậm, trên thực tế bà ta muốn đi thì cường giả mạnh hơn bà ta vài lần cũng khó làm gì được.

Bán giai đã là cao thủ tuyệt thế của trung vực, tùy tiện có một bán giai xuất thế cũng có thể diệt bất cứ tông môn tứ phẩm hoặc dưới tứ phẩm, chỉ có mười tám thế lực lớn mới có năng lực chống lại.

Hôm nay bf ta tới Phong Vân Thành bắt Lăng Tiếu, không nghi ngờ là chứng tở đã đặt Lăng Tiếu lên địa vị tương đương mười tám thế lực lớn.

Mà tổ chức Sát Thiên cũng biểu hiện ra mặt hung ác của mình, có bán thánh và không ít kim sát, thực lực của bọn chúng đã xếp top năm của trung vực rồi.

Nếu như phát động một thế lực, thực sự có thể khiến trung vực run rẩy.

Vốn bọn người Lăng Tiếu trong Tử Vong sơn mạch cũng không biết phủ thành chủ bị công hãm.

Nhưng mà khi Điền Ám Ưu bị Tổ Viên Tu tiêu diệt, Lăng Tiếu lập tức thu được cảm ứng.

Người bị hắn hạ tinh thần chú, một khi tử vong thì Lăng Tiếu sẽ phát hiện đầu tiên.

Điền Ám Ưu có tu vị Huyền Đế trung giai, người có thể giết hắn chri cso thể mạnh hơn hắn mà thôi.

Lăng Tiếu thu hồi vui mừng vì thành lập xong không gian chi địa, lập tức nhìn mọi người nói:

- Phủ thành chủ gặp chuyện không may, chúng ta phải trở về.

Lăng Tiếu cũng không có mang theo bao nhiêu người, nhiều người không nhất định chiếm ưu thế, hắn chỉ mang theo người mạnh nhất quay về.

Hắn đoán người tấn công phủ thành chủ chỉ có thể là ba thế lực đối địch mà thôi, một là Cổ gia, hai là tổ chức Sát Thiên, ba là Hắc Ma Môn, bất kể là thế lực nào cũng có thực lực xuất động cao thủ Huyền Đế giai, vậy thì chứng tỏ đối phương định cho hắn một kích, thề phải tiêu diệt hắn.

Cho nên Lăng Tiếu chỉ mang theo Hàn Khai, Phong Nha và siêu cấp cường giả ngoài Huyền Đế trở về.

Những người khác đặt trong không gian chi địa, không cho bọn họ quay về.

Lăng Tiếu dù có cường giả tuyệt thế tương trợ, người khác thì không chắc chắn người ta có vận dụng Thánh giai ra tay hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1347

Hắn không dám cầm chuyện này ra đùa, không gian chi địa ít nhất... có thể bảo hộ bọn họ an toàn.

Lăng Tiếu cũng không biết hắn làm như vậy là quá mức cẩn thận rồi, tại trung vực Thánh giả rất khó gặp, mà như Hàn Khai là Thánh giả cao giai đã là cao thủ số một số hai ở trung vực.

Mà bây giờ hắn tụ tập thế lực nếu triệt để công bố ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ trung vực sẽ chấn động, chắc chắn bước vào hàng ngũ tông môn tam phẩm.

- Người nào dám đánh địa bàn của thiếu gia, chán sống rồi sao!

Lăng Tiếu sau khi đi ra khỏi truyền thâu trận thì quát lên, lúc này lướt qua vị trí địch nhân.

Mấy người phía sau hắn đuổi kịp.

Lúc này Tổ Viên Tu cà Cảnh Hồng đang đuổi giết người trong phủ thành chủ, nghe Lăng Tiếu quát thì dừng hành động.

- Chính chủ đã xuất hiện rồi sao?

Cảnh Hồng lúc này cười nói.

Tổ Viên Tu thì nhíu mày lên tiếng:

- Có nhiều cao thủ, không nghĩ đến Lăng Tiếu lại tụ tập nhiều cường giả như

vậy.

Minh Phong Mỗ Mỗ thì sắc mặt bình tĩnh thong dong, giống như bao nhiêu cao thủ của Lăng Tiếu tới đây không là gì cả.

Người bốn phía nghe được âm thanh của Lăng Tiếu thì kinh hô lên, nội tâm của bọn họ an ổn lại.

- Thiếu gia trở về, vậy quá tốt, ba tên này có thể làm cái gì chứ?.

- Chúng dám giết nhiều người của chúng ta như vậy, thật đáng chết

- Không biết bọn chúng là kẻ nào, lại có thể tùy ý phá hủy trận pháp do quân sư bố trí xuống.

- Không cần nói cũng biết là kẻ địch của thiếu gia, đợi đến khi thiếu gia tuyên bố tổ kiến thế lực, xem còn dám làm vậy với hắn.

Trước đây Lăng Tiếu dùng chiến tích kinh tâm động phách đi vào lòng người ở đây, bọn họ có tín nhiệm mù quáng vào Lăng Tiếu không thay đổi, giống như chỉ cần Lăng Tiếu có mặt thì không gì làm khó hắn được cả.

Lăng Tiếu mang theo mọi người bay tới trước mặt Minh Phong Mỗ Mỗ, Tổ Viên Tu và Cảnh Hồng..

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Phong Nha đã truyền âm cho hắn:

- Một bán thánh, một Huyền Đế cao giai cùng Huyền Đế trung giai không đáng nhắc tới.

Cũng chỉ có Thánh giả chính thức như Phong Nha mới dám nói tổ hợp này chẳng là gì.

Lăng Tiếu lạ lùng nói:

- Rõ ràng xuất động bán thánh?

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

Minh Phong Mỗ Mỗ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói một câu, trong ánh mắt mang theo khinh thường, Lăng Tiếu trong mắt của bà ta giống như một người chết vậy.

Bà ta còn tưởng Lăng Tiếu lợi hại cỡ nào, hôm nay xem ra chỉ là Thiên Tôn cao giai mà thôi, không ngờ còn kinh động tới cao thủ như bà tới giết.

Nhưng sau khi ánh mắt bà ta quét qua đám người sau lưng Lăng Tiếu thì ánh mắt già nua chấn động mạnh mẽ.

- Này có nhiều Huyền Đế như thế!

Trong lòng bà ta hô thầm.

Đoàn người sau lưng Lăng Tiếu trừ Hàn Khai cùng Phong Nha ra, Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong, Vương Đằng, Ô Phục, Tống Minh Hoa, Đỗ Thiết, Phương Thần, Lạc U chín người đều là Huyền Đế.

Nếu tính cả Điền Ám Ưu chết đi và Lãnh Chính cùng Quan Xương sinh tử không rõ thì có tới mười hai Huyền Đế.

Thế lực như thế ở bất cứ nơi nào trong trung vực cũng là thế lực cường đại.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Không sai, bản thiếu gia đúng là Lăng Tiếu, lão nhân gia ngươi đã lớn tuổi

rồi mà chạy tới đây cém giết, cũng không sợ chết sớm sao?

- Ha ha, miệng lưỡi bén nhọn!

Minh Phong Mỗ Mỗ cười lạnh, tiếp theo lại nói:

- Ngươi nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ta sẽ đánh gãy hai chân của ngươi và mang đi.

Trước đó bà ta được cung chủ Sát Thiên hạ lệnh tạn lực bắt giữ Lăng Tiếu, bà ta không biết cung chủ có ý gì, nhưng bà vẫn phục tùng vô điều kiện.

- Khẩu khí thật lớn, một tieur bán thánh mà vênh váo quá, là ai cho ngươi lá gan này!

Lăng Tiếu còn chưa lên tiếng, Phong Nha ở bên cạnh đã lên tiếng.

Lúc này khí thế của Thánh giả khuếch tán ra chung quanh, một đạo uy áp khổng lồ áp qua phía Minh Phong Mỗ Mỗ.

Minh Phong Mỗ Mỗ mắt già chấn động, bà ta còn chưa kịp phản ứng thì thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Mà Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng bên cạnh cảm thấy không ổn, nhưng mà lại không thể hoạt động, khí thé Thánh giả khiến bọn chúng cảm thấy mình không chịu nổi một kích.

- Tiểu tử, ngay lập tức xử lý chúng đi, sau đó tới tìm ta, ta có việc bàn với ngươi.

Hàn Khai không chờ Lăng Tiếu giải quyết chuyện này xong, nhìn Lăng Tiếu nói một tiếng, lại đi vào hậu viện phủ thành chủ.

Hắn từ đầu đến đuôi không có nhìn qua ba người Minh Phong Mỗ Mỗ, trong trung vực này đáng giá kinh động tới hắn không nhiều lắm.

Lăng Tiếu gật đầu, nhìn Phong Nha nói:

- Đều đánh thành trọng thương, không nên để chúng chết, chúng có hữu dụng với bản thiếu gia.

Lăng Tiếu lúc này mừng thầm trong lòng, thoáng cái có ba cao thủ đưa tới cửa, hắn cầu còn không được, làm sao cự tuyệt chứ.

- Hừ, muốn bắt lão bà ta, dựa vào các ngươi còn chưa đủ!

Minh Phong Mỗ Mỗ hừ lạnh một tiếng, khí thế bộc phát, một cơn gió quét qua nơi này

Cả tòa phủ thành chủ lay động nhẹ vài cái, bố trí ở ngoại viện tan nát.

Đây là khí thế phi thường tiếp cận Thánh giả, nhưng mà minh phong của bà ta là loại đặc thù, nó có lực phá hoại rất mạnh.

Minh Phong Mỗ Mỗ có ý định dốc sức liều mạng đánh cược một lần, muốn ra tay toàn lực vận dụng minh phong cảu bản thân quét qua đám người Lăng Tiếu trước mặt.

Một chiêu này không chỉ muốn mạng của đám người Lăng Tiếu, càng muốn triệt để hủy diệt phủ thành chủ này luôn.

Phong Nha không cho bà ta như mong muốn.

- Ngươi không được!

Hắn nói không được xong hai tay đánh vào hư không, hắn tạo ra bức tường không gian ngăn cản trước minh phong củaMinh Phong Mỗ Mỗ, không gian chi lực càng không ngừng nện tới ba người.

Nhưng mà vào lúc này Minh Phong Mỗ Mỗ ném Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng tới trước, xoay người hóa thành cơn gió rời đi.

Chiêu này của bà ta là muốn hấp dẫn lực chú ý của Phong Nha, để người ta còn tưởng rằng bà ta muốn liều mạng, ai biết bà tay thưa dịp chạy trốn.

Minh Phong Mỗ Mỗ cảm thấy nội tâm chấn động mạnh mẽ.

Một Phong Vân Thành nho nhỏ này, trừ có hơn mười tên Huyền Đế ra, rõ không ngờ còn có Thánh giả tọa trấn, đây quả thực là ngoài dự kiến của bà.

Bà ta phải mau chóng mang tin tức này báo cho cung chủ biết, chỉ sợ đích thân cung chủ tới mới có thể diệt sát Lăng Tiếu.

Phong Nha lúc này nhíu mày, đồng thời quát một tiếng:

- Nếu để người chạy ra khỏi Phong Vân Thành, Phong Nha ta làm gì còn mặt mũi ở bên cạnh thiếu gia.

Hắn vừa dứt lời thân ảnh đã cách đó cả ngàn mét, tốc độ nhanh tới mức khiến người ta sợ hãi.

Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng đang định chạy trốn thì bị Phong Nha đánh ra hai chưởng, hai người bay ra xa, sống chết không rõ.

Ngoại viện phủ thành chủ bị tàn phá, tiếng đánh nhau đã sớm kinh động dân chúng ở trong thành.

- Người nào dám tới phủ thành chủ náo sự, thực sự không biết sống chết!

- Chắc là Cổ gia hoặc Sát Thiên rồi, muốn mạng của Lăng thành chủ chỉ sợ không dễ dàng.

- Nói đúng vậy, Lăng thành chủ làm người rất tốt, tiền đồ vô lượng, bọn chúng muốn diệt sát Lăng thành chủ trước khi hắn trưởng thành đấy mà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1348 - Chiến Cơ Kéo Dài.

- Lăng thành chủ đại thế đã thành, tin tưởng không bao lâu sẽ khai tông lập phái, khi đó có thể nghiền áp Cổ gia, trở thành một thế lực phong hào mới, đến lúc đó nhìn xem có thể gia nhập trở thành thủ hạ của Lăng thành chủ hay không.

Nhìn thấy phủ thành chủ bị đánh thành thế này, trả giá không nhỏ là đúng.

Một tên Huyền Đế cùng với mười mấy tên Thiên Tôn và không ít Địa Hoàng, Vương giai bị giết nhưng đổi lấy hai tên Huyền Đế vẫn đáng giá.

Lãnh Chính cùng Quan Xương không chết, chỉ bị trọng thương, đó là do Minh Phong Mỗ Mỗ tưởng bọn họ là người Hắc Ma Môn, có chỗ nghi ngại cho nên không trảm sát trừ tận gốc.

Lăng Tiếu an ủi người trong nội viện, lập tức bảo người mang Lãnh Chính cùng Quan Xương đi chữa thương, mà Tổ Viên Tu cùng Cảnh Hồng thì như con cừu non chịu tội.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc hưng phấn, giống như con sói nhìn thấy dê, dùng ánh mắt tham lam nhìn qua hai người.

Người không biết còn nghĩ rằng hắn là kẻ biến thái nam nữ ăn sạch đấy!

Đương nhiên Lăng Tiếu không có khả năng hứng thú với nam nhân rồi, hắn cảm thấy hứng thú chính là tên cao thủ này sẽ làm việc cho mình.

- Sát Thiên ah Sát Thiên, các ngươi tới bay nhiêu người thì bản thiếu gia thu

bấy nhiêu người, đợi tới lúc bản thiếu gia giết vào hang ổ của các ngươi, để các ngươi biết rõ bản thiếu gia lợi hại!

Lăng Tiếu lúc này đắc ý nói thầm trong lòng.

Hắn không ngừng tưởng tượng, biến toàn bộ cao thủ của Sát Thiên biến thành người cho mình dùng.

Cung chủ Sát Thiên nếu biết rõ suy nghĩ của Lăng Tiếu bây giờ thì chỉ sợ tức giận phun ba lít máu.

Cao thủ cơ nghiệp mình tích lũy, rõ ràng đã bị người khác tùy ý vuốt ve, vậy hắn làm cung chủ làm vậy?

Lăng Tiếu nhân dịp Tổ Viên Tu và Cảnh Hồng bị trọng thương, lập tức hạ tinh thần chú cao cấp cho bọn họ, như thế mới cho bọn họ trị thương.

Mà Phong Nha truy kích Minh Phong Mỗ Mỗ, đi chừng nửa ngày sau mới quay về.

Lúc nhìn thấy Phong Nha xách theo Minh Phong Mỗ Mỗ trở về thì Lăng Tiếu kinh ngạc.

- Phong Nha, ngươi xảy ra chuyện gì? Hẳn là có người mai phục sao?

Lăng Tiếu nhìn Phong Nha bị thương và hỏi.

Phong Nha ngượng ngùng vài phần.

- Nữ nhân này dù chỉ có thực lực bán thánh, thế nhưng mà lực lượng cũng rất mạnh, còn có linh thú thất giai đỉnh phong trợ giúp, còn may... Bà ta không chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta.

Phong Nha cũng không có nghĩ sẽ cho Minh Phong Mỗ Mỗ chạy thoát, cuối cùng bà ta cho linh thú tự bạo thú đan, thiếu chút nữa hắn bị trọng thương, còn may hắn cơ linh cho nên thương thế không có nặng.

Lăng Tiếu cũng không hỏi nhiều nữa, mà là bảo Phong Nha hộ pháp, hắn cấm cố lực lượng tren người Minh Phong Mỗ Mỗ xong và lập tức hạ tinh thần chú cao cấp lên người Minh Phong Mỗ Mỗ.

Linh hồn của bán thánh đương nhiên không phải tầm thường rồi, mặc dù bị trọng thương nhưng linh hồn lực mạnh hơn người khác quá nhiều, khiến cho Lăng Tiếu hao phí thật nhiều công sức mới có thể trấn áp linh hồn của bà ta được.

Sau đó Lăng Tiếu cũng thở dài một hơi, toàn thân mệt mỏi không chịu nổi, giống như vừa trải qua một trận đại chiến thật lâu.

Phong Nha cũng biết rõ Lăng Tiếu có bí pháp khống chế người ta không cách nào tưởng tượng được, nhưng chính mắt nhìn thấy cũng khiến Phong Nha kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi hắn cảm gics được tinh thần lực của Lăng Tiếu dao động bàng bạc, dường như còn mạnh mẽ hơn Thánh giai như hắn không ít đấy.

- Chẳng lẽ thiếu gia thật sự là hậu duệ của Hồn Tộc?

Phong Nha nghi hoặc nói thầm trong lòng.

Lăng Tiếu không biết Phong Nha suy nghĩ thế nào, cũng không muốn ngó ngàng tới nhiều như vậy, hôm nay thoáng cái có thêm ba siêu cấp cao thủ, tâm tình của hắn vô cùng sảng khoái.

Hắn an bài người trị thương cho ba người, chính mình thì đi tìm Hàn Khai.

Hàn Khai ở trong sân nhỏ của phủ thành chủ, sân nhỏ an tĩnh, đẹp và tĩnh mịch mang theo vài phần cô đơn.

Hắn là cao thủ đỉnh phong của trung vực, hắn có cảm giác tịch mịch của cao thủ.

Lăng Tiếu vừa tới thì cửa lớn tự động mở ra.

Lăng Tiếu mang theo vài phần cungkinhs, khom người nói:

- Hàn lão, ta đến!

Lúc này Hàn Khai bảo hắn tới chỗ này, cũng không phải là dùng thân phận người hầu, Lăng Tiếu cũng không dám dùng thân phận thành chủ áp hắn, mà là dùng thân phận vãn bối đối đãi với Hàn Khai.

- Ân, ngồi đi!

Hàn Khai ứng một tiếng, tiếp theo đó đi thẳng vào vấn đề chính.

- Có từng nhớ ước định của chúng ta không?

Lăng Tiếu biết rõ Hàn Khai nói cái gì, lập tức gật đầu nói.

- Đương nhiên nhớ kỹ, Hàn lão ngươi yên tâm đi, sau khi kiến thiết thế lực xong, ta có ý định thành lập Dược Tông ở chỗ khác, để lão nhân gia ngươi có thể trọng trấn uy danh của Dược Tông năm xưa.

Lăng Tiếu trước đó đáp ứng giúp Hàn Khai xây dựng lại Dược Tông, bây giờ thời cơ đã thành thục, Hàn Khai nhắc tới việc này thì hắn không có lý do kéo dài.

Ai biết rõ Hàn Khai lúc này không muốn làm theo ý nguyện ban đầu.

- Nếu như chỉ trùng kiến Dược Tông, ta cũng có thể tự mình xây dựng lại Dược Tông, truyền thừa của Dược Tông không thể đoạn ah!

Hắn ngừng lại và nói:

- Ta thấy không cần trùng kiến Dược Tông đâu, chờ thế lực của ngươi hoàn thành thì nhất định phải quy hoạch phân ra khu vực quản lý, đến lúc đó tựu kiến tạo một Dược phong là được, lúc đó ngươi tuyên bố với thiên hạ rằng người Dược Tông đang ở đây.

Lăng Tiếu nghe xong lời này thì sững sờ, nói:

- Tất cả nghe theo Hàn lão.

Nếu như theo ý lúc trước của Hàn Khai thì hắn phải trùng kiến thêm một thế lực, như vậy sẽ tốn không ít tinh lực, mà Hàn Khai đưa ra đề nghị này càng hợp ý của hắn.

Hàn Khai quyết định như thế cũng đại biểu Hàn Khai sẽ dung nhập vào thế lực của hắn, có cường giả tuyệt thế như vậy tọa trấn, trong lòng của Lăng Tiếu cũng an tâm hơn nhiều.

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng không biết Hàn Khai quyết định như vậy cũng có tư tâm của mình.

Lúc này sở dĩ hắn đi theo Lăng Tiếu, đương nhiên là muốn trùng kiến Dược Tông.

Nhưng mà vì cái gì hắn lại chọn đi theo Lăng Tiếu?

Dựa vào thực lực Thánh giả cao giai và thân phận Thánh dược sư của hắn, muốn một lần nũa thành lập Dược Tông là chuyện quá dễ dàng.

Hàn Khai hắn tự nhiên có ý nghĩ của mình, hắn từng mong chờ Dược Môn cùng Đan Tông giúp đỡ trùng kiến Dược Tông, thế nhưng mà Dược Môn cùng Đan Tông qua loa chuyện này, cũng không đặt trong lòng.

Hàn Khai tính tình không tranh giành, nhưng không có nghĩa là hắn cái gì cũng không biết, hắn không có tự lập môn hộ, hắn âm thầm thành lập thế lực khổng lồ của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1349 - Chiến Cơ Kéo Dài. 2

Việc này cho dù là Dược Môn cùng Đan Tông cũng không biết rõ.

Đừng quên trong Đan Minh có Giam Đốc trưởng lão, trong Đan Minh tất cả thành viên đều cung kính có thừa với hắn.

Hắn vốn muốn rút những thế lực này ra ngoài, thế nhưng mà hắn làm như thế chắc chắn sẽ bị ngăn cản không nhỏ, cho nên tạm thời không có tùy tiện vọng động.

Sở dĩ hắn chọn đi theo Lăng Tiếu đó là bởi vì Lăng Tiếu thu được thủ pháp luyện đan chính là một trong những truyền thừa của Dược Tông.

Hắn cũng phi thường xem trọng Lăng Tiếu trưởng thành, hắn vốn định để Lăng Tiếu làm tông chủ Dược Tông.

Nhưng mà Lăng Tiếu có ý định của mình, hơn nữa Lăng Tiếu còn là đệ tử Tà Đế cho nên hắn bỏ qua suy nghĩ này.

Trong hai ba năm qua quan sát Lăng Tiếu khiến hắn cũng có cân nhắc khác.

Hắn cảm thấy nên cho Dược Tông biến thành quá khứ, mà truyền thừa của Dược Tông chỉ cần không đoạn tuyệt thì thay thế cách sinh tồn chưa hẳn là không tốt.

Hắn bây giờ nhìn thấy tiềm lực của Lăng Tiếu, chỉ cần Lăng Tiếu không chừng có thể trở thành thần thoại của trung vực, trở thành tồn tại có thể sánh vai với Linh Vũ Các.

Mà truyền thừa của Dược Tông sẽ tiếp tục truyền lưu trong thế lực này, hắn cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn quyết định làm như vậy.

Có thể nói hắn bây giờ đem tất cả thẻ đánh bạc đặt lên người của Lăng Tiếu.

- Đúng rồi, nghe nói ngươi có ý định động thủ với Sát Thiên, Cổ gia đúng không?

Hàn Khai thay đổi chủ đề.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Không sai, bọn chúng nhiều lần muốn giết ta, nếu không cho chúng chút sắc mặt thì chúng còn tưởng rằng bản thiếu gia dễ bị ăn hiếp.

Lăng Tiếu nói chuyện và mắt lộ sát cơ.

- Tiểu tử, làm việc không nên như vậy, trước mắt nên nhịn đi!

Hàn Khai nói.

Lăng Tiếu nhíu mày và nói:

- Hàn lão, vì sao nói như vậy? Hẳn là cảm thấy thực lực của ta không đủ diệt bọn chúng sao?

Hàn Khai nói.

- Hai thế lực này tồn tại đã rất lâu rồi, vì sao bọn chúng vẫn sừng sững không

suy, khẳng định là có chỗ dựa cường đại, dựa vào chút nhân mã của ngươi đúng là không đủ nhìn, ta cũng biết tiểu tử ngươi có không ít chỗ dựa, nhưng mà cẩn thận có thể đi thuyền vạn năm.

Nói xong Hàn Khai cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp nhắm mắt lại, hắn đang trục khách.

Lăng Tiếu đành đứng vậy đi ra khỏi phòng Hàn Khai, trí óc của hắn đang suy nghĩ lời của Hàn Khai vừa nói.

Hàn Khai nói lời này chính là khuyên hắn không nên khai chiến với Sát Thiên cùng Cổ gia lúc này, nghe được lời này cũng hiểu được sau lưng hai thế lực này có không ít dựa vào, Hàn Khai cũng nhìn không tốt khi hắn tuyên chiến.

Lăng Tiếu lúc này nghĩ tới chuyện Dược Môn lúc trước.

Trong Dược Môn có năm tên Thánh giai tọa trấn, khi ấy hắn chạy ra tìm đường sống mà người ta còn không có gọi linh thú hộ thân ra ngăn cản, cho nên hắn mới thong dong rời đi.

Suy nghĩ lại thì hắn cảm thấy Dược Môn là không muốn tới tình trạng cá chết rách lưới với mình.

Mà Sát Thiên cùng Cổ gia dù không có thực lực mạnh như Dược Môn nhưng mà không có nghĩa người ta không có tồn tại mạnh hơn, thực sự bức gấp đối phương, chó cùng rứt giậu, ngọc thạch câu phần với hắn, vậy thì được không bù mất.

Huống hồ hắn ở Thiên Tuyệt Hồ thấy Cổ gia gọi về một con bát giai lôi xà, Sát Thiên phái cao thủ bán thánh tới, hết thảy đều đủ chứng minh bọn chúng cường đại.

Hôm nay bại gia tử rời đi, Địa Liệt Viêm Hổ là cao thủ miễn phí cũng rời đi, hắn có thể dựa vào cũng chỉ có Phong Nha cùng với Long Nữ hai người mà thôi.

Hàn Khai chỉ tọa trấn trong thế lực của Lăng Tiếu, không đến vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không ra tay, điểm này Hàn Khai đã nói với Lăng Tiếu rồi.

- Khả năng lúc trước ta suy nghĩ quá đơn giản rồi!

Lăng Tiếu ra khỏi phòng Hàn Khai thì trong lòng nặng nề thở dài.

Tiếp theo hắn nói thầm trong lòng:

- Vậy tạm thời bỏ qua cho chúng, đợi đến khi bản thiếu gia thành tựu Đế giai, chính là lúc xóa tên của chúng ra khỏi trung vực.

Lăng Tiếu đã quyết định trong lòng, hắn cùng tổ chức Sát Thiên và Cổ gia phải đại chiến sẽ kéo dài thêm nữa.

Từ nay về sau Lăng Tiếu bảo người toàn lực kiến tạo không gian chi địa, rốt cuộc Tiếu Ngạo Cung cũng sắp tuyên bố trước mặt mọi người.

Không gian chi giới đã thành lập tốt, trừ phi là cường giả tuyệt thế ngoài Thánh giả mới có khả năng phát hiện ra vị trí của nơi này.

Lúc đó Diệp Vân Phong mang theo cả ngàn khối không gian chi thạch quay về, có thể khiến Lăng Tiếu mở rộng không ít khu vực.

Trong phương viên mấy vạn dặm đều là vòng không gian, tổng cộng chiếm gần trăm ngọn núi.

Cây cối xanh mát, bách hoa khai nở, linh thảo khắp nơi, linh điểu bay cao,

thác nước ầm ầm... Địa thế nơi này vô cùng tráng lệ, phong cảnh cũng phi thường diễm lệ.

Chỗ này vốn không có người, hôm nay trên tòa núi cao nhất có thành lập đình đài lầu các.

Đại điện điêu long họa phượng, trận vân rậm rạp, kiến trúc đại khí, tài liệu đều là đá cẩm thạch ngàn năm xây dựng thành, không chỉ bóng loáng tuyệt mỹ, hơn nữa còn rất đẹp; các đình đài tiểu viện cũng dùng gỗ ngàn năm tạo thành, vô cùng trang nhã, mỗi một tiểu viện trồng không ít kỳ hoa dị thảo, cỏ tạp cũng bị loại bỏ, giữ lại các hương vị nguyên thủy, để người ta cảm thấy đây là nơi ẩn cư tốt nhất.

Trong khu vực trung ương có đình đài to lớn sừng sững, có cầu thang chín trăm chín mươi chín bậc, giống như thang trời, nó bàng bạc đại khí, cuối bậc thang là đại điện to lớn, đại điện này vô cùng tôn sùng cao quý.

Chỉ thấy đại điện này to lớn gấp hai lần so với các đại điện ở các phong, trên vách đá của đại điện điêu khắc kim long, ngọc phượng, kỳ lân các loại linh vật, cả tòa đại điện vô cùng tôn quý.

Cho dù kẻ nào đứng trong đại điện này đều cảm thấy nơi này chẳng khác gì thiên cung cả, khiến người ta cảm thán vì vẻ đại khí và tráng lệ của nó.

Trong đại điện này có một tấm bia đá to lớn, ba chữ như long phi phượng vũ, ba chữ này chính là "Tiếu Ngạo Cung"!

Nơi này được rất nhiều võ giả từ Linh giai tới Địa Hoàng giai toàn lực kiến tạo, Tiếu Ngạo Cung cũng xây dựng hoàn tất.

Mà đại điện của Tiếu Ngạo Cung do Thánh giả Phong Nha tự mình động thủ kiến tạo, dựa vào đại thủ đoạn của Thánh giả, dùng năng lực thông thiên

mang các loại tài liệu trân quý xây dựng chủ điện, chủ điện xa hoa đại khí, bốn phía đại điện có trận vân là do quân sư Huyền Diệu tự mình bố trí xuống, những trận vân này cũng do điêu khắc sư nổi danh khắc họa mà thành.

Hôm nay Tiếu Ngạo Cung từ tên xuống dưới có một vạn năm ngàn người, nhân số không tính quá nhiều, nhưng mà quý tinh bất quý đa.

Nhưng mà người có thể tiến vào trong Tiếu Ngạo Cung tu luyện nhân số không quá năm ngàn người, mặt khác một vạn người ở lại trong Phong Vân Thành,đảm nhiệm vị trí bảo vệ trị an cho Phong Vân Thành.

Có thể tiến vào vòng trong của Tiếu Ngạo Cung không ai không trải qua khảo nghiệm tầng tầng lớp lớp, võ giả trung thành với Tiếu Ngạo Cung thật sự không phải là do thực lực mạnh mới được tiến vào Tiếu Ngạo Cung.

Có thể tiến vào trong Tiếu Ngạo Cung và ở lại Phong Vân Thành là hai khái niệm khác nhau.

Tiếu Ngạo Cung đã sớm bố trí đại trận hấp linh, thiên địa linh khí ở chỗ này nồng đậm hơn bên ngoài mười mấy lần, tu luyện trong này còn ưu việt hơn ở bên ngoài không ít, mỗi tháng còn có không ít huyền tinh, bình thường còn có thể lĩnh thêm một ít đan dược trị thương, sau khi đạt tới bình cảnh có thể đi xin đan dược và linh thảo đột phá.

Đương nhiên bọn họ không phải cái gì cũng thu được mà không cần trả giá.

Có thể tiến vào trong nội cung, hàng năm cũng phải làm ra không ít cống hiến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1350 - Thành Lập Tiếu Ngạo Cung.

Về phần ngoại nhân ơ Phong Vân Thành cũng phải luân phiên ra ngoài, còn phải tiến vào sơn mạch tìm linh thảo, liệp sát linh thú, tìm kỳ trân, tranh thủ làm ra nhiều cống hiến, có thể thu được tư cách vào trong nội môn.

Đãi ngộ ở trong và ngoài quá khác nhau.

Hôm nay Lăng Tiếu đã không còn đảm nhiệm chức thành chủ Phong Vân Thành, mà là do Vương Đằng tiếp nhận vị trí của hắn, trở thành thành chủ mới của Phong Vân Thành, quản hạt tất cả sự vụ của Phong Vân Thành.

Tiếu Ngạo Cung còn chưa có tuyên bố thành lập, trong Phong Vân Thành đã sôi trào lên và sớm tuyên dương ra.

- Nghe nói gì không, Lăng thành chủ đã âm thầm trù kiến thế lực, nghe ra một bằng hữu trong đội hộ vệ nói hình như gọi là ‘ Tiếu Ngạo Cung ’.

- Thôi đi pa ơi..., việc này ta đã sớm nghe nói, còn nói kiến tạo trong vực thẳm ở Tử Vong sơn mạch, thường nhân khó mà tới được.

- Sớm biết Lăng thành chủ như vậy, không, phải nói là Lăng cung chủ mới đúng, hắn ngay cả Cổ gia đều không để vào mắt, khẳng định là có ý của mình, dùng thành lập Tiếu Ngạo Cung khẳng định không có khả năng cam nguyện đứng ngoài mười tám thế lực.

- Bất kể thế nào thì Tiếu Ngạo Cung đã thành lập, chắc chắn sẽ tiếp nhận dòng máu mới đầu tiên, quay đầu lại ta chuẩn bị đám tiểu tử trong nhà chuẩn bị, xem có thể gia nhập Tiếu Ngạo Cung hay không.

Hôm nay trong đại điện Tiếu Ngạo Cung, Lăng Tiếu ngồi ngồi trên ngọc tọa và thần sắc anh tuấn, ánh mắt như điện, eo sống lưng thẳng tắp và khí thế hoàng giả bộc phát ra ngoài.

Bên dưới hắn là một đám dòng chính đang nghị luận, hai bên trái phải là Hàn Khai, Phong Nha, cộng thêm Huyền Diệu, Tàn Báo, Diệp Vân Phong...

Lăng Tiếu ngồi ở chủ tọa thản nhiên nói:

- Chư vị trưởng lão, hôm nay gọi các ngươi đến đây muốn thương nghị với các ngươi một chút, đại điển khai tông nên cử hành như thế nào?

Đại điển khai tông là chuyện các thế lực sau khi thành lập nhất định phải cử hành, là công bố với mọi người về sự tồn tại của thế lực, cũng tuyên cáo với thế lực khác thành trì do nó chiếm lĩnh đã có chủ, không nên xâm phạm!

Nói chuyện đầu tiên chính là Huyền Diệu, hắn lắc nhẹ cây quạt trong tay, nói:

- Hôm nay cung điện đã kiến tạo xong, nhưng mà địa bàn của chúng ta còn nhỏ, còn không đủ lập tức cử hành đại điển khai tông.

Lăng Tiếu hỏi:

- Còn có cách nói này?

Hơn một năm qua tất cả mọi người đều bận rộn chuyện của mình, Huyền Diệu cũng đều bận rộn bố trận, rất ít khai trao đổi với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu cũng không hiểu ý của hắn.

Huyền Diệu nói:

- Phàm là bất cứ thế lực lớn gì, bên dưới đều có các thế lực nhỏ đi theo hỗ trợ, càng quản hạt nhiều thành trì thì chúng ta sẽ nhận tiến cống nhiều hơn, hôm nay chúng ta chỉ chiếm lĩnh một thành trì là Phong Vân Thành, bây giờ cử hành đại điển khai tông, chỉ sợ sẽ bị các thế lực khác cười nhạo, cho nên ta kiến nghị thiếu gia bây giờ nên mở rộng thế lực, sau khi chiếm lĩnh lãnh địa nhất định mới cử hành đại điển khai tông.

Lúc này Tàn Báo nói:

- Quân sư nói không có sai, dựa theo thực lực thì chúng ta là thế lực tam phẩm rồi, thế nhưng mà địa bàn ít tới đáng thương, không bằng do ta đi thu địa bàn, Phong Vân Thành chúng ta nên diệt trừ và chiếm đoạt địa bàn của Hắc Ma Môn ra, chung quanh tổng cộng còn có mười tiểu tông môn, vài trăm thành trì, chúng ta phải nuốt hết mới được.

Hắc Ma Môn nằm ở phía nam Tử Vong sơn mạch, các thế lực lớn nhỏ đều nằm trong khống chế của chúng, mà Tiếu Ngạo Cung nằm ở phía bắc Tử Vong sơn mạch, mà phía bắc có không ít tông môn nhỏ, bên dưới quản hạt không ít thành trì.

Tàn Báo đề nghị chính là nuốt những tông môn nhỏ này biến thành phạm vi thế lực của Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, nói:

- Tốt, vậy nửa năm sau cử hành đại điển khai tông, nửa trong nửa năm này phải chiếm nhiều thế lực làm thế lực cảu chúng ta, mở rộng phạm vi của Tiếu Ngạo Cung.

Một đám tông môn ngũ phẩm, lục phẩm đối với đám người Lăng Tiếu mà nói chiếm được quá dễ dàng, cho nên Lăng Tiếu mới định cuối năm cử hành đại điển khai tông.

Vào lúc này Lăng Tiếu phân biệt cho Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong, Diệp Vân Phong bốn người mang theo cao thủ đi thu phục các thế lực này.

Cùng lúc đó hắn cũng nói với Huyền Diệu nên viết tên các thế lực lớn lên thiệp mời, cũng tuyên cáo sự thành lập của Tiếu Ngạo Cung ở trung vực, đại điển khai tông sẽ cử hành vào cuối năm, cho bọn họ phái người tới xem lễ.

Thiếp mời phát ra đi mà người ta có tới xem lễ hay không phải xem mặt mũi Tiếu Ngạo Cung, là địch thủ thì đại khái không cần tới.

Những tiểu tông môn cử hành đại điển khai tông chỉ mời các thế lực nhỏ chung quanh tới xem lễ, như Lăng Tiếu cờ trống rộn ràng, vậy thì phải mời từ tông môn tử phẩm trở lên mới đủ khí phách.

Huyền Diệu không có phản đối, hơn nữa còn rất tán thành.

Lăng Tiếu làm như vậy cũng tuyên cáo hắn sẽ có thể so sánh với mười tám thế lực lớn lâu năm, Tiếu Ngạo Cung có thực lực sánh vai với bọn họ, sẽ không sợ kẻ nào tới khiêu khích.

Lăng Tiếu lúc này thương nghị với mọi người một chút, nội bộ của Tiếu Ngạo Cung phân làm một cung, ba các, năm đường.

Một cung tự nhiên là chủ điện của Tiếu Ngạo Cung; mà ba các thì phân biệt thành Dược Tông Các, Luyện Khí Các, Kỳ Trân Các; Năm đường phân thành hổ, báo, ưng, xà, hạt.

Cung chủ đương nhiên là Lăng Tiếu, hắn chưởng quản tất cả sự vụ lớn nhỏ, Huyền Diệu làm quân sư phụ tá, quyền lực của hắn chỉ dưới cung chủ; mà Dược Tông Các có các chủ là Ô Phục, hắn đã bị Hàn Khai thu làm đệ tử ký danh, ngày sau cần phải phát triển và kéo dài truyền thừa của Dược Tông;

Luyện Khí Các do Đỗ Thiết chưởng quản, chủ yếu dùng luyện khí làm chủ; Kỳ Trân Các chuyên thu mua các loại trân phẩm cao thấp, bất luận là đan dược, binh khí, huyền kỹ, linh thảo, tinh thạch... Tác dụng chủ yếu của nó là cung cấp tư nguyên cho người trong tông hưởng dụng, có thể dựa vào điểm cống hiến mà đổi, cũng có thể dùng các loại linh vật đi đổi, đồng thời cũng cung cấp các vật phẩm bán đấu giá cho Phong Vân Thành, các chủ của nó là Lê Tuyết, Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn làm phụ tá; mà năm đường do Lý Cuồng Hổ, Tàn Báo, Độc Ưng, Lãnh Xà cùng với Độc Hạt Tử, bọn họ chính là năm thủ hạ trung thành của Lăng Tiếu, do bọn họ quản lý năm đường thì Lăng Tiếu yên tâm, mà nhiệm vụ của các đường này không giống nhau, hổ đường chuyên tấn công bên ngoài, báo đường chuyên các hình pháp, ưng đường trinh sát và thu thập tin tức, xà đường phụ trách trợ giúp hậu cần, hạt đường phụ trách phòng ngự.

Đồng thời cường giả đạt tới ngoài Huyền Đế giai đều được Lăng Tiếu phong làm thái thượng trưởng lão, Hàn Khai cùng Phong Nha chính là hai hộ tông trưởng lão của Tiếu Ngạo Cung, thao túng đại quyền sinh sát trong tay, nếu như phát hiện phản đồ thì bọn họ tiền trảm hậu tấu, không cần trải qua cung chủ đồng ý.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu cũng tiếp nạp kiến nghị của Huyền Diệu, bắt đầu chuẩn bị chiêu thu nhân thủ, hấp thu dòng máu mới làm đệ tử để vận hành Tiếu Ngạo Cung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1351 - Cổ Gia Nội Loạn.

Đương nhiên trong đó cũng trải qua tầng tầng tuyển chọn nghiêm ngặt, chỉ có những thiên chi kiêu tử mới có thể trở thành đệ tử Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu dùng nguyên tắc thà ít không ẩu.

Tin tức này vừa công bố, các võ giả trong nhiều thành trì gần Phong Vân Thành đều hăng máu lên, liền nhanh chóng đưa con cái của mình tới phủ thành chủ.

Trong danh ngạch đầu tiên chỉ có năm ngàn người, một khi đã đủ thì chờ dịp khác.

Những thanh thiếu niên sùng bái Lăng Tiếu đều nhiệt huyết xông tới.

Mà Lăng Tiếu thân làm cung chủ lại không quản chuyện này, an bài ba các và tất cả trưởng lão các đường đi giải quyết.

Không thể không nói Lăng Tiếu làm cung chủ qúa mức lười biếng.

Chớp mắt đã qua ba tháng, Tàn Báo, Lưu Quần, Dương Tiên Phong và Diệp Vân Phong đã cho người truyền tin tức tốt quay về.

Những thế lực nhỏ nghe được Lăng Tiếu muốn thành lập thế lực, đại bộ phận nguyện ý quy hàng, trở thành thế lực phụ thuộc Tiếu Ngạo Cung, hàng năm cũng tiến cống.

Một phần nhỏ thế lực muốn bảo trì độc lập đều bị chinh phục ngay.

Trên thế giới này ai nắm đấm cứng chính là lão đại.

Trong lúc nhất thời Tiếu Ngạo Cung chiếm đoạt lãnh địa mở rộng rất nhanh.

Cùng lúc đó tất cả đại thế lực ở trung vực cũng liên tục nhận được tin tức "Tiếu Ngạo Cung".

Đây là thế lực vừa thành lập, rõ ràng phát thiếp mời, muốn mời các tông môn ngoài tứ phẩm nổi danh đi tới dự lễ, gia tộc lớn cũng được mời tham gia đại điển khai tông.

Việc này xuất hiện bọt nước không nhỏ trong trung vực.

Có người cười nhạo Tiếu Ngạo Cung quá mức tự phụ, dựa vào cái gì mới thế lực lớn dự đại điển khai tông? Đến lúc đó không có một thế lực nào đi thì chính là chuyện cười to lớn.

Cũng có người nói Tiếu Ngạo Cung quá có đảm khí, dựa vào danh đầu của Lăng Tiếu đúng là đủ tư cách mới các thế lực lớn, nhưng mà danh đầu của Lăng Tiếu mang theo thân phận đệ tử duy nhất của Phong Lưu Tà Đế, tầng quan hệ này khiến các thế lực ở trung vực tôn sùng.

Cổ gia, một đám cao tầng không ngừng thương nghị trong đại điện.

Thân làm gia chủ của Cổ gia, thần sắc Cổ An vô cùng khó coi ngồi ở chủ tọa, trong mấy năm qua Cổ gia phát sinh đủ loại biến cố, thái thượng trưởng lão trong gia tộc chết nhiều, thực lực của Cổ gia giảm bớt, việc này làm người khác cười vào mặt, cộng thêm các phe phái trong gia tộc luân phiên chỉ trích mới dẫn tới kết quả này, hắn làm gia chủ bị chỉ trích mà không giải thích được, trong lòng của hắn thực sự quá biệt khuất.

Cổ Bản, đường huynh của Cổ An, hắn có thực lực lớn trong Cổ gia này,

cũng là Thiên Tôn cao cấp, đương nhiên hai người từng vì vị trí gia chủ nên đã động thủ với nhau, cuối cùng Cổ Bản vẫn thất bại, do Cổ An làm gia chủ.

Việc này năm đó Cổ Bản bị Cổ An đánh áp cũng biệt khuất rất nhiều, cùng là dòng chính của Cổ gia, hắn tự nhiên năng lực không kém gì Cổ An, tại sao vị trí gia chủ không rơi vào đầu của hắn.

Hôm nay tốt rồi, nhiều năm trước còn không nói, Cổ An bây giờ bị chỉ trích thật nhiều.

Trước cháu trai bị diệt, vì thế phát Cổ Sát Lệnh, không nhưng không có giết được đối phương, ngược lại cả thái thượng trưởng lão cũng chết đi, chuyện này khiến Cổ Bản có dịp lên tiếng.

Nhưng mà cơ may này không phải dễ xuất hiện, nhất định phải có thời cơ thích hợp cho Cổ An ra trọng quyền.

Ngày hôm nay chính là cơ hội tới.

Hôm nay trong tay Cổ An cầm bái thiếp màu vàng, hắn nhìn qua chữ trên bái thiếp màu vàng và sắc mặt sa sầm.

Bàn tay hắn vỗ mạnh một cái, lan can cái ghế bị đánh nát.

- Buồn cười, không ngờ tiểu tạp chủng kia khi Cổ gia không người đây mà!

Cổ An hét lên giận dữ.

Bái thiếp trong tay chính là thiệp mời của Tiếu Ngạo Cung, mà cung chủ Tiếu Ngạo Cung chính là Lăng Tiếu, là đối tượng Cổ Sát Lệnh tuyên bố phải giết nhưng chưa chết, cũng liên tục khiến Cổ gia chết nhiều người, bây giờ lại chỉ thẳng vào mặt Cổ gia mời đích danh.

Tiếu Ngạo Cung là thế lực đối địch với Cổ gia, mà Tiếu Ngạo Cung phát thiếp mời cho Cổ gia, chuyện này không thể nghi ngờ là cho Cổ gia một bạt tai.

Trong đại điện, thần sắc người Cổ gia không ngừng phức tạp.

Bao nhiêu năm qua Cổ gia bọn họ chưa từng bị thế lực khác miệt thị như vậy, hôm nay lại có thế lực mới vừa xuất hiện đã tát bọn họ, thực sự khiến bọn họ không nhịn được nữa.

Thế nhưng mà vừa nghĩ tới nhiều thái thượng trưởng lão chết đi và tổn thương, bọn họ cũng phải thừa nhận sự thật này.

- Các ngươi nói có nên đi hay không?

Cổ An nhìn qua mọi người và hỏi.

Hắn vừa dứt lời đã có người lên tiếng.

- Việc này đương nhiên không thể đi, dựa vào danh đầu của Cổ gia chúng ta thì không cần thiết đi dự đại điển khai tông này.

- Đúng vậy, Tiếu Ngạo Cung tính toán là cái gì, Hắc Ma Môn cũng gần với bọn chúng, qua không bao lâu sẽ biến thành phế tích mà thôi.

- Đúng vậy, Hắc Ma Môn sở dĩ không có hành động, chắc là chờ hắn mở rộng thế lực tông môn, lại cho bọn chúng một kích đây mà, chúng ta chỉ cần ngồi chờ xem kịch vui là được.

- Không chỉ như thế, chúng ta tới lúc đó còn có thể âm thầm bỏ đáng xuống giếng, phải triệt để tiêu diệt tiểu tạp chủng kia đi.

Cổ gia không ngừng có người lên tiếng, không có gì ngoài mắng Tiếu Ngạo Cung ngạo mạn, thế nhưng mà bọn họ đang cố che dấu khủng hoảng trong lòng của mình.

Đợi sau khi mọi người an tĩnh lại, rốt cuộc Cổ Bản cũng hắng giọng nói.

- Ta thấy nên tham gia đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung!

Cổ Bản nói rất vững vàng.

Cổ An lúc này không vui, nói:

- Cổ Bản trưởng lão ngươi có ý gì, Tiếu Ngạo Cung chính là địch nhân của chúng ta, phải giết cho thống khoái, ngươi còn đề nghị tham gia đại điển khai tông của chúng?

Cổ Bản muốn đánh chủ ý gì Cổ An tự nhiên không biết, nhưng hắn biết rõ tên đường huynh này lên tiếng thì nhất định là đang muốn đối đầu với hắn.

Cổ Bản tiến lên trước cười lạnh, nói:

- Cổ gia chúng ta thân là thế lực tam phẩm, tồn tại hơn ba vạn năm, uy chấn trung vực, gần đây lại vì tư dục một người dẫn đến việc Cổ gia liên tục mất đi nhân thủ, việc này đúnglà bi ai của Cổ gia chúng ta, ngày nay đối đầu thành lực thế lực, lại mời Cổ gia, chúng ta không có đảm lượng đáp ứng lời mời thì càng thể hiện Cổ gia chúng ta đang sợ, nếu chuyện này truyền đi thì sẽ có người nói Cổ gia không ai có can đảm, liệt tổ liệt tông của Cổ gia cũng sẽ nhảy ra mắng chúng ta là đồ vô năng.

Cổ Bản nói ra lời này thì mọi người biến sắc.

Cổ Bản nói ra lời này chẳng khác gì gõ một cây búa vào lòng bọn họ, nói

trực tiếp nhưng lại đâm thẳng vào chỗ hiểm, bọn họ đành im lặng không nói.

Cổ gia bọn họ được liệt vào mười tám thế lực lớn, lại sợ hãi không dám tiếp lời mời đi tham dự đại lễ khai tông của thế lực mới, việc này truyền đi thì mặt mũi bọn họ không tốt.

Cổ An tức giận nói:

- Cái gì bởi vì tư dục bản thân, Cổ Bản ngươi nói lời này là có ý gì, hẳn là ngươi cảm thấy ta làm như vậy là không đúng sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1352 - Tất Cả Đều Có Tính Toán.

Cổ Bản nghênh tiếp ánh mắt của Cổ An, buồn bả nói:

- Gia chủ, vốn với quyết định của ngươi ta không phản đối, nhưng mà chết nhiều thái thượng trưởng lão như vậy, ta không thể không đứng ra nói một câu công đạo.

Nói tới đây hắn dừng một chút, nhìn qua mọi người nói:

- Mọi người có nhớ vì sau lúc đó phát Cổ Sát Lệnh tru sát Lăng Tiếu không?

Cổ Sát Lệnh lúc đó là trải qua thương nghị mới nhất trí đối ngoại, bọn họ cũng không biết Cổ Bản vì sao hỏi như vậy.

Cổ An cười lạnh, nói:

- Lăng Tiếu giết nhiều nhân tài mới xuất hiện của Cổ gia chúng ta, càng đoạt đi đi thánh kí trấn tộc của Cổ gia chúng ta, cho nên phát ra Cổ Sát Lệnh với hắn.

Cổ Bản nhìn chung quanh nói:

- Gia chủ, ngươi có biết vì sao người trẻ tuổi của Cổ gia chúng ta bị giết không? Bọn chúng sau khi tranh đoạt hoàng bảng chấm dứt vẫn hoàn hảo, nhưng mà sau đó bọn chúng đuổi giết Lăng Tiếu, mới bị Lăng Tiếu giết...

Cổ An không có chờ Cổ Bản nói xong đã lớn tiếng nói:

- Ý ngươi nói là Cổ gia chúng ta tự rước phiền phức?

Cổ Bản lắc đầu nói:

- Ngươi hiểu lầm ý của ta, bọn chúng tham gia tranh đoạt hoàng bảng đều xuất sắc, trong tranh đoạt hoàng bảng kết oán là bình thường, thế nhưng mà ta biết Vũ Phi chính là cháu của gia chủ cũng bị Lăng Tiếu chém giết, ngươi mới triệu tập mọi người tuyên bố Cổ Sát Lệnh, nếu như là con cháu nhà khác bị giết, không biết gia chủ ngươi có thể tuyên bố Cổ Sát Lệnh hay không?

Cổ An không chút do dự nói:

- Ta đương nhiên sẽ!

Bỗng dưng Cổ Bản tươi cười hung á.

- Ha ha... Gia chủ, ngươi nói quá nhanh rồi, ngươi còn nhớ kỹ mười mấy năm trước, Cổ Thiên Hải cũng là nhân tài mới xuất hiện của Cổ gia chúng ta, cũng trong tranh đoạt hoàng bảng bị giết, khi ấy ngươi có phát ra Cổ Sát Lệnh hay sao? Ta nhớ kỹ... Khi ấy ngươi không có phát.

- Cổ Thiên Hải?

Cổ An chần nhớ lại một chút, trong trí nhớ loáng thoáng có ký ức mơ hồ.

Mà Cổ Thiên Hải hình như là trực hệ của Cổ Bản, trong tranh đoạt hoàng bảng bị Hắc Ma Môn giết, khi ấy Cổ Bản yêu cầu tuyên bố Cổ Sát Lệnh, cuối cùng Cổ An không có đồng ý, đó là bởi vì Hắc Ma Môn thế lực quá lớn làm cho hắn cố kỵ.

- Không sai, cũng thương tình hài tử, nếu như không chết bây giờ hắn trong Cổ gia chúng ta là lãnh tụ mới.

Cổ Bản lộ ra vẻ thương tiếc nói, tiếp theo hắn di chuyển chủ đề.

- Bây giờ không nói chuyện năm đó, mượn chuyện bây giờ mà nói Lăng Tiếu chính là đệ tử duy nhất của Tà Đế, có rất nhiều chỗ dựa, gia chủ ngươi còn không do dự tuyên bố Cổ Sát Lệnh và dẫn tới nhiều thái thượng trưởng lão suy sụp, vậy không phải là quyết sách của ngươi thất bại hay sao?

Cổ Bản khí thế hùng hổ dọa người, hoàn toàn làm ra dáng vẻ bức cung.

- Ý ngươi nói là ta không thích hợp làm gia chủ chứ gì?

Cổ An thần sắc khó coi quát lên.

Những trưởng lão khác ủng hộ Cổ An lúc này sắc mặt khó coi, mà trưởng lão ủng hộ Cổ Bản thì thích ý khi thấy người gặp họa.

Bỗng dưng một tiếng nói tang thương vang lên.

- Cổ Bản nói đúng, Cổ An ngươi lần này tuyên bố Cổ Sát Lệnh khiến Cổ gia đại thương nguyên khí, ngươi bây giờ không thích hợp làm gia chủ.

Người nói chuyện là Cổ Ngả chạy trốn khỏi chết dưới tay Địa Liệt Viêm Hổ trong trận chiến ở Thiên Tuyệt Hồ.

Lúc đó Cổ Ngả mang theo chín Đế giai của Cổ gia đi tới Thiên Tuyệt Hồ muốn giết Lăng Tiếu.

Mà những Đế giai này chính là tinh anh của Cổ gia.

Nhưng mà cho tới cuối cùng chỉ còn lại mình hắn chạy thoát, ngay cả bát giai Lôi Xà cũng lưu lại.

Đây là trận thảm bại khó quên trong đời của Cổ Ngả.

Hắn vừa về tới gia tộc liền bắt đầu truy tra vì sao Cổ gia lại đắc tội địch nhân cường đại như vậy.

Ngày đó hắn thấy Lăng Tiếu đấu với Vũ Bất Phàm một trận, hắn biết rõ tiềm lực của Lăng Tiếu một khi đột phá lên Đế giai, trừ phi là Thánh giai ra tay, bằng không ai cũng không thể đánh bại hắn được, mà bên cạnh hắn còn có nhiều cao thủ hỗ trợ, thế lực của hắn không kém gì thế lực tam phẩm.

Hắn không rõ lúc đó Cổ gia vì sao ngu ngốc đắc tội một địch nhân tiền đồ vô nhạn, cường hãn trong thế hệ trẻ như vậy.

Bởi vì khó hiểu cho nên hắn tìm hiểu, tìm hiểu xong thì hắn tức giận run người.

Thì ra bởi vì va chạm của người trẻ tuổi, càng bởi vì một cái phá thương không có giá trị nên khiến bọn họ tổn thất nhiều Đế giai.

Mà tổn thất này đã làm bị thương căn bản của Cổ gia.

Tạm thời không nói ai đúng ai sai, Cổ Ngả lập tức mang tội danh này đổ lên người Cổ An.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1353 - Tất Cả Đều Có Tính Toán. 2

Hắn cảm thấy nếu không phải Cổ An phát ra Cổ Sát Lệnh, bọn họ cũng không chọc địch thủ như thế.

Hôm nay người ta lại thành lập thế lực, Cổ gia muốn đối kháng người ta càng gian nan, bây giờ cần thiết chính là đưa ra quyết sách tương ứng

Trong lòng Cổ Ngả tức giận không chỗ phát, cho nên Cổ An biến thành nơi trút giận cho hắn.

Cổ Ngả có địa vị rất cao trong Cổ gia, hắn vừa lên tiếng thì mọi người biến sắc.

Cổ An lúc này gương mặt không phục, mà Cổ Bản thì vô cùng đắc ý cao hứng, thần sắc hai người hoàn toàn trái ngược sau.

- Vị trí gia chủ tạm thời do Cổ Bản làm.

Cổ Ngả không cho Cổ An sắc mặt, lạnh lùng quyết định.

- Lão gia chủ, mời tránh ra!

Cổ Bản lúc này thích thú nhìn qua Cổ An nói một câu.

Hắn và Cổ An là người cùng lứa, bây giờ gọi Cổ An là "Lão gia chủ", đây chính là chế nhạo Cổ An.

- Ngươi... Các ngươi... Oa!

Cổ An bị tức không nói được gì, bỗng dưng thổ máu và ngã ngược ra sau.

Cổ Ngả không có chút thương xót, nói:

- Tâm tính như thế mà làm nhất gia chi chủ, mang hắn xuống đi, cho hắn diện bích trăm năm xem như trừng phạt.

Sau khi hắn nói xong, lập tức có một người vội vàng đi lên ôm Cổ An ra ngoài.

Cổ Bản lúc này ngồi vào vị trí gia chủ, trên khuôn mặt hết sức vui mừng.

Nhưng mà hắn cũng hiểu được vị trí của mình, hắn lúc này tuyên bố.

- Lúc này ta có chuyện muốn nói với mọi người, Cổ gia chúng ta chuẩn bị liên minh với Quỷ U Tông, do Cổ gia tôn nữ Cổ Tiểu Hà kết thân với Quỷ của Quỷ U Tông, việc này ta đã bàn xong với Quỷ U Tông rồi, Quỷ U Tông cũng đáp ứng vài đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung sẽ cùng Cổ gia chúng ta đi tới Tiếu Ngạo Cung, cùng hóa giải thù hận của Lăng Tiếu và Cổ gia, mọi người nghĩ thế nào?

Cổ Ngả lúc này nói ra:

- Bát giai Lôi Xà trấn tộc của chúng ta đã bị Lăng Tiếu giết, nếu các ngươi cảm thấy mình có thể chống lại thì ta không phản đối.

Lời này vừa ra khiến các trưởng lão của Cổ gia cùng kinh hãi đứng lên.

Bọn họ cũng biết Cổ Ngả và các thái thượng trưởng lão của Cổ gia đi diệt sát Lăng Tiếu, nhưng mà cuối cùng chỉ còn lại mình hắn quay về, lại không biết bát giai Lôi Xà bị giết.

Lúc này trong lòng bọn họ càng sợ hãi.

Lúc này không có ai phản đối đề nghị của Cổ Bản, Cổ gia và Quỷ U Tông kết thân cũng định ra.

Bọn họ cũng xác định thu hồi Cổ Sát Lệnh, không còn truy sát Lăng Tiếu nữa, càng chuẩn bị hòa giải với Lăng Tiếu.

Nếu việc này truyền ra sẽ đả kích uy vọng cua Cổ gia.

Nhưng mà Cổ Ngả hắn không thể không làm ra quyết định này.

Mặc dù Cổ gia căn cơ vững chắc chưa chắc sợ quyết chiến với Lăng Tiếu.

Nhưng mà làm thế Cổ gia chỉ sợ sẽ nguyên khí đại thương, hơn nữa căn cơ cũng tan vỡ, khi đó bọn họ cũng triệt để rơi ra khỏi mười tám thế lực lớn, thậm chí còn bị thế lực khác tiêu diệt cũng nên.

Tình huống này Cổ Ngả không muốn thấy.

Hắn tình nguyện cho Lăng Tiếu sống tốt, cũng không muốn triệt để tử chiến với Lăng Tiếu.

Cho nên Cổ Ngả mượn đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung và liên thủ với Quỷ U Tông cùng hóa giải ân oán với Lăng Tiếu.

Hắn tin tưởng Lăng Tiếu sẽ thức thời, không dám triệt để trở mặt với hai thế lực lớn.

Không gian chi địa của Hắc Ma Môn, trong một khu vực loạn thạch tối đen.

Chỗ này không gian đen kịt, thỉnh thoảng có âm phong lướt qua khiến người

ta cảm thấy lạnh gáy, trên mặt đất thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vô số hài cốt, không chỉ có hài cốt linh thú, còn có nhân loại, nơi này giống như địa ngục trần gian, để người ta cảm thấy không rét mà run, tử khí nồng đậm.

Trong nơi này xương cốt chất lên cao, trên một ngọn núi có đại điện to lớn tử khí bốc lên cuồn cuộn, dường như có thể nghe được tiếng quỷ gào thét, giống như vô số oan hồn hò reo, để người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Trên tòa đại điện to lớn này, trên đại điện như có hồng hoang dị thú, dẫn vô cùng áp bức cảm giác tập đến, mà từng chích khổng lồ linh thú cốt thủ treo tại đại điện mái hiên phía trên, là như vậy địa hung ác đáng sợ

Trong đại điện này có này có ba người quỳ trên đất, thần sắc vô cùng cung kính.

Trên đại điện có một hư ảnh đang ngồi, không sai, là hư ảnh mà không phải thân thể thực chất.

Hư ảnh này chính là môn chủ Hắc Ma Môn Hắc Ma dùng thần niệm phân thân.

Một người quỳ gối trong đó có đồ đệ Hắc Ma, Ưng Vương, bên cạnh hắn là một nam tử trẻ tuổi hơn, khí thế còn cường hãn hơn hắn nhiều lắm, nam tử này rõ ràng đạt tới Huyền Đế trung giai đỉnh phong, tùy thời có thể tiến thêm một bước đạt tới Huyền Đế cao giai.

Người này là sư huynh của Ưng Vương, cũng là thủ lĩnh Lang Ưng Ám Vệ, Dạ Lang.

Bên cạnh hai người còn có một lão giả, trên mặt lão giả này đầy nếp nhăn, nhưng mà trên người tỏa ra khí tức hung ác, trên cái đầu hối có vài sợi tóc bạc lưa thưa, nhìn qua vô cùng buồn cười, nửa mặt của hắn có vết đao thật

sâu, một con mắt cũng bị mù.

Người nhát gan nhìn thấy lão giả này đều bị hắn làm sợ hãi.

Nếu như có Tàn Báo ở đây, nhất định có thể nhận ra người này, là một trong những huynh đệ năm đó của hắn, cũng là kẻ cầm đầu chủ yếu phản bội hắn, một đao trên mặt của người này do Tàn Báo lưu lại.

Người này tên là Sử Nhất Đao, khi hắn phản bội Tàn Báo thì thực lực đạt tới Huyền Đế cao giai, là trợ thủ đắc lực nhất của Tàn Báo, ngay nay hắn không còn là Huyền Đế giai nữa, đã thành tựu Thánh giả, có thêm nhiều thọ nguyên hơn nữa...

- Các ngươi có biết vì sao ta gọi các ngươi tới không?

Hắc Ma ở trên bảo tọa nói một câu.

Hắc Ma dù chỉ là thần niệm phân thân nhung cũng có thực lực Thánh giả, thực sự khiến người ta cảm thấy hắn thâm bất khả trắc.

Dạ Lang thân là thủ tịch đệ tử của Hắc Ma, dẫn đầu lên tiếng.

- Sư tôn, tiểu tử Lăng Tiếu đã thành lập Tiếu Ngạo Cung, cũng phát thiệp mời, ý định vài tháng sau cử hành đại điển khai tông, đệ tử muốn giết tiểu tư này, mời sư tôn cho đệ tử mang theo người đi tới đó diệt Tiếu Ngạo Cung!

Ưng Vương cũng nhân cơ hội nói:

- Không sai, nếu như để Tiếu Ngạo Cung càn rỡ tiếp, uy nghiêm của Ma Môn chúng ta để đâu, uy nghiêm của sư phụ đặt đâu.

Ưng Vương còn nhớ kỹ hơn một năm trước chính mình suýt nữa bỏ mạng

trong Tử Vong sơn mạch, ác khí này hắn nhịn lâu rồi, hận không thể lập ngừng mang theo người giết tới Tiếu Ngạo Cung, hắn cũng muốn giết sạch người của Tiếu Ngạo Cung, nhất là tiểu tử Thiên Tôn cao cấp kia, càng hận không thể chém hắn thành vạn đoạn.

Sau khi hắn chạy về không phải không muốn mang người chém giết Lăng Tiếu, mà là hắn không có năng lực nỳ, chân thân của sư phụ không ở trong tông, cũng không biết đi đâu bế quan tu luyện, không vạn bất đắc dĩ không thể kinh động tới hắn.

Sư phụ cũng không cho người đi tiêu diệt Lăng Tiếu, Ưng Vương hắn cũng không dám tự tiện làm chủ, mà đám lão gia hỏa trong tông cũng chưa chắc nghe lệnh của hắn.

Ngày hôm nay sư huynh của hắn từ bên ngoài quay về, nhân cơ hội thấy hắn đi gặp sư phụ, cũng mong hắn nói động sư phụ đi tiêu diệt Tiếu Ngạo Cung, trảm sát Lăng Tiếu.

Hắc Ma trầm mặc một lát, nhìn Sử Nhất Đao buồn bả nói:

- Sử sư thúc, ngươi nghĩ thế nào?

Sử Nhất Đao nói:

- Không sai, nếu Phong Nha không chết, còn đột phá Thánh giả, vậy lưu hắn không được, phải diệt trừ hậu hoạn.

Sử Nhất Đao, mối hận một đao trên mặt khiến hắn nghi nhớ cả đời, người nọ dù đã bị giết chết, thế nhưng mà huynh đệ Phong Nha của hắn còn sống, mối hận một đao này tính lên người của Phong Nha đi.

Hắc Ma nói:

- Đã như vậy, vậy ngươi đi diệt Tiếu Ngạo Cung đi, nhưng mà bọn chúng có linh thú bát giai trung cấp trợ giúp, cũng không phải dễ bị diệt như vậy, Dạ Lang ngươi đi gọi Tứ Giác Ma theo, nói là ý của bản môn chủ, trận chiến này không được phép bại!

Nói xong thân ảnh Hắc Ma dần dần mơ hồ.

Ba người đồng thời nói:

Cung tiễn sư tôn (môn chủ).

- Vậy rất tốt, có Tử Giác Ma Ngưu trợ giúp, Tiếu Ngạo Cung này chắc chắn sẽ bị diệt.

Ưng Vương thập phần hưng phấn nói một câu.

Dạ Lang ở bên cạnh nhìn hắn, nói:

- Mặc dù sư tôn đồng ý cho chúng ta diệt Tiếu Ngạo Cung, nhưng mà chúng ta không thể không công thay Sát Thiên cùng Cổ gia đi diệt Tiếu Ngạo Cung được, cần chờ bọn chúng sống mái với nhau, diệt sát cũng nhất cử lưỡng tiện.

- Dạ Lang nói đúng, bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau, chúng ta chính là hoàng tước, ngồi thu ngư lợi!

Sử Nhất Đao ở bên cạnh phụ họa.

Ưng Vương nói:

- Nhưng mà bọn chúng đoạt thượng phẩm tinh quáng của chúng ta, lại rơi vào tay của người khác...

- Là chúng ta, ai cũng không động vào được!

Dạ Lang không chờ hắn nói xong đã lên tiếng.

Xem ánh mắt lạnh lùng tự tin của hắn, cho người ta cảm giác không được phép hoài nghi.

Ưng Vương cũng nuốt những lời định nói lại, trong nội tâm nói thầm:

- Được rồi, vậy ta cũng nên giải quyết tạp chủng này rồi.

Lúc này có không ít thế lực đang do dự có nên tham gia đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung hay không.

Cùng lúc đó Đông Phương gia cùng Phong gia thả ra tin tức, chắc chắn sẽ đi tham gia đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung.

Tin tức này nhanh chóng xuất hiện sóng to gió lớn.

Hai nhà trong mười tám thế lực đã đánh tiếng sẽ đi, mà Đông Phương gia bài danh gần như đứng đầu trong các thế gia môn phiệt, bọn họ công nhiên đáp ứng lời mời của Tiếu Ngạo Cung vậy có ý nghĩa gì?

Đối với kết quả này mọi người đưa ra không ít đồn đoán.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1354 - Lưu Dương Tông.

Mà những thế lực nhận được thiếp mời cũng tự định giá, hai nhà người ta đã đáp ứng đi tới Tiếu Ngạo Cung xem lễ, bọn họ có cái giá đỡ lớn hơn hai nhà này sao?

Bởi vậy có không ít thế lực tứ phẩm không ngừng đáp ứng lời mời tham gia đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung.

Thuận theo thời gian càng lúc càng gần, còn hai tháng nữa là tới đại điển khai tông của Tiếu Ngạo Cung.

Toàn bộ Tiếu Ngạo Cung lúc này đang khẩn trương chuẩn bị kết thúc các công việc.

Thân làm cung chủ Lăng Tiếu ngay từ đầu đã biến thành người thanh thản.

Một năm rưỡi trước hắn vẫn bế quân, chuyện trùng kiến và chuẩn bị cũng không đi quản.

Sau khi kiến tại cung điện chấm dứt, hắn xuất quan thương nghị các công việc với mọi người.

Sau đó hắn quyết định ngày đại điển khai tông xong cũng không bế quan.

Đại bộ phận thời gian ở cùng với nữ nhân của hắn, chung phó tiêu diêu, khi thì chỉ điểm chúng nữ tu luyện huyền kỹ và cách ứng biến.

Hôm nay thực lực nữ nhân của hắn không ngừng tăng tiến, tiến bộ nhanh

nhất chính là Ngọc Liệt Diễm và Vũ Mị Nương.

Sau khi chúng nữ cùng theo Lăng Tiếu đi tới Phong Vân Thành vẫn bế quan không ra ngoài, tu luyện mị thuật do cốc chủ Đào Tình Cốc đưa cho.

Chúng nữ thu được mị thuật này tu luyện như cá gặp nước, trong hai năm ngắn ngủi không có mượn nhờ chút đan dược và linh thảo nào, lại từ Địa Hoàng cấp thấp tiến giai tới Địa Hoàng trung cấp.

Phải biết rằng chúng nữ sau khi gặp Lăng Tiếu chỉ mới tiến vào Địa Hoàng cấp thấp mà thôi, tiếp qua hai năm đã tiến thêm một giai, không thể không nói chúng nữ có thiên phú trác tuyệt.

Hôm nay đan dược Lăng Tiếu càng giúp nàng thực lực Địa Hoàng cao cấp.

Bây giờ Phượng Tiêm Vận và Cát Bối Hân đều như Lăng Tiếu là Thiên Tôn cao cấp, Thải Hà Nguyệt là Thiên Tôn trung giai, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi trước là Địa Hoàng đỉnh phong, hai nữ dựa vào Linh Tôn Đan đột phá, Bạch Vũ Tích không có trùng kích thành công nhưng cũng có thu hoạch, đạt tới thực lực bán tôn, mà Vi Đại Nhi trở thành Thiên Tôn được Chuyển Tôn Đan trợ giúp nên tăng lên Thiên Tôn trung giai, Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn đều là Địa Hoàng cao cấp, cách Thiên Tôn không xa.

Mặt khác sau khi từ Vạn Đoạn sơn mạch quay về, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà, Độc Hạt Tử cũng tăng nhanh.

Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ và Vi Đại Nhi đột phá thành công, lại dựa vào đan dược tiến vào Thiên Tôn trung giai.

Lãnh Xà đã sớm đột phá lên Thiên Tôn, nhưng mà có đan dược trợ giúp, đám người Độc Ưng cùng Lý Cuồng Hổ cũng đạt tới Thiên Tôn trung giai, mà căn cơ của hắn vững chắc hơn hai người khác.

Về phần Độc Hạt Tử mất đi thực lực, thực lực cũng khôi phục như trước, thậm chí còn tăng tiến, hắn bây giờ là đường chủ hạt đường, còn có hai mươi tên dong binh đi theo tùy tùng cũng được hắn tiếp nhận, phụ trách phòng ngự.

Về phần bát tướng, bọn họ trở về bế quan không ra ngoài, bọn họ cũng thu được tư nguyên bồi dưỡng củ Lăng Tiếu, tin tưởng thực lực cũng tăng tiến rất nhanh, mà cánh tay gãy của Lăng Lục đã tốt hon, Lăng Tiếu dù không có năng lực khiến cánh tay của hắn sinh ra, nhưng mà hắn từ trong ký ức truyền cho Lăng Lục một bộ độc thủ kiếm quyết, hắn có thể biến thành độc thủ kiếm khách.

Lúc này khí trời dần lạnh lại.

Lúc này trên khu vực núi sông to lớn, có không ít kiến trúc đồ cổ, chợt có võ giả bước đi như bay, tư thế nhanh nhẹn.

Đây là vị trí của tông phái ngũ phẩm Lưu Dương Tông.

Lưu Dương Tông kiến tông đến nay đã gần vạn năm, khai tông tổ sư Lưu Dương từng là nhân vật danh tiếng một phương.

Toàn bộ Lưu Dương Tông có gần hai vạn người, chưởng quản mấy chục thành trì, thế lực không kém.

Hôm nay Lưu Quần dẫn trăm người đi tới Lưu Dương Tông.

Một đoàn người đều cưỡi linh thú lục giai, khí thế cực kỳ to lớn.

Bọn họ đi tới đây đã thu phục năm cái tông môn lục phẩm và một tông phái ngũ phẩm, bọn họ cũng biết Lăng Tiếu sở kiến Tiếu Ngạo Cung, trên cơ bản không có phản kháng gì, đám tông chủ và gia chủ ở gần đều nguyện ý đầu

nhập vào Tiếu Ngạo Cung.

Một tên Thiên Tôn chỉ vào Lưu Dương Tông và nói với Lưu Quần nói:

- Lưu trưởng lão, phía trước chính là Lưu Dương Tông.

Lưu Quần lúc này gật đầu, nói:

- Ân, đi thôi, sau khi thu thập Lưu Dương Tông là hoàn thành nhiệm vụ.

- Lưu Dương Tông này mạnh hơn tông môn ngũ phẩm kia một chút, nhưng mà chắc không dám vi phạm ý chỉ của Tiếu Ngạo Cung đâu.

Tên Thiên Tôn kia đắc ý nói.

Trên đường đi tới đây bọn họ được các thế lực khác không ngừng nịnh bợ và cung kính, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Hắn gia nhập vào Tiếu Ngạo Cung, sau đại điển khai tông, người trong trung vực sẽ biết tới sự tồn tại của Tiếu Ngạo Cung, dựa vào uy danh của cung chủ, bọn họ cũng nước lên thuyền lên, trở thành đối tượng được người khác cung kính.

Đám người Lưu Quần lúc này bay tới trên không Lưu Dương Tông, Lưu Dương Tông có không ít người bay ra.

Vài trăm người cưỡi linh thú không giống nhau, đi tới trước mặt đám người Lưu Quần.

- Người phương nào tới đây, đây là trọng địa của Lưu Dương Tông, các ngươi bay qua chính là không đặt Lưu Dương Tông vào mắt.

Một tên nam tử trung niên cưỡi linh thú nhìn qua đám người Lưu Quần thét lên.

Người này chính là tông chủ Lưu Dương Tông Lưu Việt, Thiên Tôn cao cấp.

Phía sau hắn là vài chục tên Thiên Tôn và vài trăm Địa Hoàng, đều là chấp sự và trưởng lão của Lưu Dương Tông.

Một tên Thiên Tôn cao cấp bên cạnh Lưu Quần đi lên phía trước, nói:

- Chúng ta chính là người của Tiếu Ngạo Cung, đây là Lưu thái thượng trưởng lão của Tiếu Ngạo Cung chúng ta, phụng mệnh của Lăng cung chủ lệnh cho Lưu Dương Tông các ngươi trở thành một trong những minh hữu của Tiếu Ngạo Cung, Hồng Nguyệt Tông, Tụ Nghĩ Đường... Các tông môn này đã nguyện ý gia nhập vào Tiếu Ngạo Cung, quý tông không nên phản kháng.

Người này vừa nói ra thì thần sắc của Lưu Dương Tông biến hóa khó nhìn.

Đám người Lưu Dương Tông nhìn qua Lưu Quần, bọn họ sớm nghe được tin tức Tiếu Ngạo Cung đang thu phục các thế lực, hôm nay đã tới trước mặt thì sắc mặt khó nhìn.

Nhưng mà Lưu Dương Tông đã sớm mở hội nghị trưởng lão thương nghị, đã sớm có quyết định.

Lưu Việt nhìn qua Lưu Quần chắp tay nói:

- Bái kiến Lưu trưởng lão, ta chính là tông chủ Lưu Dương Tông Lưu Việt, được Tiếu Ngạo Cung để mắt là vinh hạnh của Lưu Dương Tông chúng ta, nhưng mà... Lưu Dương Tông chúng ta quen không phụ thuộc ai, cũng không muốn phụ thuộc ai, cũng mong Lưu trưởng lão chớ khó xử tại hạ, Lưu

Dương Tông ta nguyện ý trở thành lân hữu nhiều thế hệ với Tiếu Ngạo Cung, tới ngày đại điển chúng ta sẽ tới tham dự.

Lưu Việt nói lời này rất uyển chuyển, cũng tỏ rõ thái độ minh xác của mình, Lưu Dương Tông sẽ không gia nhập vào Tiếu Ngạo Cung, trở thành thế lực phục thuộc.

Lời này vừa ra đám người Lưu Quần lúc này biến sắc.

Tên Thiên Tôn cao cấp nhìn qua Lưu Việt nói:

- Lưu tông chủ, ngươi cũng biết rõ uy danh cung chủ của ta, các ngươi nên biết rõ ràng, chớ bức chúng ta động thủ.

Lưu Việt quyết tuyệt nói:

- Việc này toàn bộ tông môn chúng ta quyết định rồi, cũng mong chớ khó xử chúng ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1355 - Dương Đế Lưu Húc.

Lưu Việt lúc này có gan cự tuyệt Tiếu Ngạo Cung, còn mạng "Toàn bộ tông môn" nói ra đã làm tốt chuẩn bị quyết chiến!

Lúc này Lưu Quần cũng lên tiếng:

- Ý chí của cung chủ không thể làm trái.

Nói xong khí thế Huyền Đế bộc phát ra ngoài, lúc này nhấn chìm đám người Lưu Việt.

- Vâng... Là Huyền Đế!

Những trưởng lão của Lưu Dương Tông trong nháy mắt cảm thấy áp lực lớn lao, bọn họ cũng xác định được thực lực của Lưu Quần, sắc mặt mọi người khó coi.

- Còn xin đại nhân này không nên ép chúng ta!

Lúc này hai lão giả sau lưng Lưu Việt bay tới, ngăn trước mặt Lưu Việt.

Hai người này có tu vị bán đế, có thể miễn cưỡng ngăn cản khí thế của Lưu Quần.

- Là các ngươi rượu mời không uống, uống rượu phạt!

Lưu Quần không nói lời thừa, trong tay xuất hiện trường kiếm, thế giới chi lực nhấn chìm hai tên bán đế này, cùng lúc đó Lục Nhãn Miêu thất giai cấp

thấp kêu to, muốn xông qua đám người Lưu Dương Tông.

Nhiều Thiên Tôn sau lưng Lưu Quần cũng chạy ra, bọn họ chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

Có Lưu Quần ở đây, bọn họ chỉ cần vây sát người bên ngoài là đủ rồi.

Trong lúc nhất thời trên bầu trời chiến cơ nổi lên, từng tiếng thú rống vang dội trời đất.

Hai tên bán đế liên thủ đối kháng với Lưu Quần, hai người tựa dường như có bí thuật hợp kích, uy lực của nó đúng là bất phàm, rõ ràng có thể chống lại Lưu Quần công kích mà không bại.

Mà Lục Nhãn Miêu bị một đám linh thú lục giai vây công, cũng không có lập tức tạo thành sát thương to lớn.

Nhưng mà bên này không chỉ có Lưu Quần là Đế giai.

Bỗng nhiên hắc vụ khuếch tán ra chung quanh, một đạo khí thế cường đại như Lưu Quần bức thẳng về phía đám người Lưu Việt.

- Không đầu hàng thì chết!

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Tiếng kêu này giống như từ cửu u địa ngục vang lên, cho người ta cảm giác âm lãnh đáng sợ.

Phốc phốc!

Âm thanh vang lên, Lưu Dương Tông bên này lập tức có vài tên võ giả bị

chém bay đầu, vô số thi thể không đầu rơi xuống đất, tràng cảnh đáng sợ.

Lúc này Quan Xương bên cạnh Lưu Quần bay tới, hắn là Huyền Đế trung giai.

Hai tên Đế giai chính thức xông lên mà không thu phục được một tông môn ngũ giai thì quá mức không có thiên lý rồi.

Sau khi Quan Xương ra tay, Lưu Dương Tông cũng vô cùng kinh hoangr.

Nhưng mà vào lúc này trong Lưu Dương Tông có khí thế kinh nhân xuất hiện, một giọng nói trung khí mười phần quát lên.

- Muốn Lưu Dương Tông chúng ta quy hàng, các ngươi còn chưa đủ tư cách.

Mọi người Lưu Dương Tông đều lộ ra vẻ mừng như điên, mở ra một con đường.

Mà Lưu Quần và Quan Xương trong đầu đều xẹt qua mấy chữ:

- Quả nhiên có Huyền Đế?

Ngũ phẩm tông môn bình thường nhiều nhất chỉ có Bán Đế, bất quá cũng có không ít thế lực có Huyền Đế. Chỉ là đạt tới cảnh giới này thì đều sẽ công bố ra ngoài là có siêu cấp cường giả như vậy tọa trấn, thứ nhất là biểu hiện ra thực lực nhà mình, thứ hai là để người khác sinh ra kiêng kị với bọn hắn, khiến người khác không dám tùy tiện đánh chủ ý.

Bọn người Lưu Quần trên đường đi đến Lưu Dương Tông đã sớm nắm giữ rõ thực lực đại khái của Lưu Dương Tông, biết rõ bọn hắn có Bán Đế tọa trấn, tuy nhiên chưa từng nghe qua là có Huyền Đế tồn tại.

Lúc này đột nhiên giết ra một gã Huyền Đế quả thật khiến hắn phải lắp bắp kinh hãi.

Bất quá, điều này cũng không khiến bọn hắn kinh hoảng lắm.

Người tới chẳng qua chỉ là một người, mỗi người bọn hắn một người là đê giai Huyền Đế, một người lại là trung giai Huyền Đế, trừ phi trung giai hoặc cao giai Huyền Đế tới đây, bằng không dù là ai cũng đừng mong chiếm được chỗ tốt.

Người tới hiển nhiên không phải là cao giai Huyền Đế, thậm chí cũng không phải trung giai Huyền Đế, chỉ là một gã siêu cấp cường giả chỉ vừa bước vào Huyền Đế giai.

Bất quá, người này thoạt nhìn rất trẻ tuổi, chỉ chừng 30, tướng mạo cương nghị, ánh mắt như dương, khí thế như hồng, toàn thân hắn mặc một bộ chiến giáp tản ra liệt hỏa thuộc tính đậm đặc, đầu, vai, ngực, chân... Bất kỳ một bộ vị nào cũng đều được bao kín, đây là một bộ chiến giáp phi thường hoàn thiện.

Người trẻ tuổi này không mang theo bất kỳ vũ khí nào, ngồi trên thân đầu Hỏa Vân Sư thất giai đê giai, bộ dáng uy phong lẫm lẫm, mang đến cho người cảm giác đầy áp bách.

- Húc nhi ngươi... Ngươi đột phá thành công rồi sao?

Lưu Việt nhìn người tới vẻ mặt kinh hỉ nói.

Người trẻ tuổi kia gật đầu với Lưu Việt nói:

- Đúng vậy phụ thân đại nhân, Húc nhi không phụ trọng vọng, rốt cục cũng đột phá Đế cấp.

- Tốt... Tốt, quả nhiên là trời chiếu cố Lưu Dương Tông ta ah!

Lưu Việt vẻ mặt vẻ mừng rỡ hoảng sợ nói.

Người trẻ tuổi trước mắt này rõ ràng là nhi tử Lưu Húc của Lưu Việt, tông chủ tương lai của Lưu Dương Tông.

Cái tên Lưu Húc này giờ nói ra có lẽ không ai nhận biết, trẻ tuổi như vậy đã đột phá Huyền Đế, sao có thể là loại vô danh được?

Kỳ thật cái tên Lưu Húc này cũng đã từng đưa tới oanh động ở Trung Vực, chỉ là hắn lại như sao băng, chợt lóe lên, rất nhanh đã mai danh ẩn tích, không ai hay biết nữa.

Hơn năm mươi năm trước, cái tên Lưu Húc cũng như Lăng Tiếu vậy, được người người nghị luận.

Cũng vì ở hoàng bảng chi tranh lúc trước, Lưu Húc thiếu chút nữa đã sáng tạo ra kỳ tích như Lăng Tiếu, cơ hồ từ trong lớp nhân kiệt trẻ tuổi kiệt xuất của mười tám phương thế lực lớn cướp đi vị trí Đệ Nhất Hoàng Tọa.

Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn kém một chút điểm, đành phải bài danh thứ hai, thành tựu danh tiếng Sát Hoàng.

Lúc ấy Lưu Húc cũng không nói hắn là người của thế lực nào, ở hoàng bảng chi tranh hắn cũng một người đơn thương độc mã đi hoàn thành nhiệm vụ, mà vị đạt được đệ nhất kia của Linh Vũ Các lại cùng đoàn đội đi hoàn thành nhiệm vụ, so sánh ra thì Lưu Húc càng đã chứng minh được thực lực của hắn.

Khi đó Lưu Húc được rất nhiều thế lực lớn chào mời, rất nhiều thế lực đều vươn ra cành ô liu với hắn, hy vọng có thể mời chào hắn vào thế lực của

mình.

Nhưng Lưu Húc lại không chấp nhận bất cứ thế lực nào cả, sau khi hoàng bảng chi tranh kết thúc liền lập tức lựa chọn bế quan.

Không đến hai năm sau, Lưu Húc một lần hành động thành tựu trung giai Thiên Tôn.

Không chỉ như thế, hắn càng dùng thực lực trung giai Thiên Tôn một lần hành động chém giết hơn mười tên Thiên Tôn, trong đó còn có hai gã cao giai Thiên Tôn.

Một trận chiến này đã lập thành uy danh cho Lưu Húc, cũng khiến người khác cảm thấy Lưu Húc có chiến lực che áp cùng đời!

Chỉ là sau trận chiến ấy, Lưu Húc liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người, không còn bất luận tin tức gì về hắn nữa.

Lúc ấy, tất cả mọi người cảm thấy hắn có thể đã bị cừu gia giết chết, hoặc là tránh né ở nơi nào đó tránh nạn.

Ai cũng không biết Lưu Húc chỉ là quay về thế lực Lưu Dương Tông của hắn ở trong bế quan tu luyện.

Mấy chục năm qua, Lưu Húc rõ ràng một lần hành động từ trung giai Thiên Tôn đạt đến đê giai Huyền Đế, tốc độ này quả thật như ngồi hỏa tiễn vậy, nhanh đến khiến cho người tặc lưỡi không thôi.

Lưu Húc hiện giờ chẳng qua chỉ tầm 100 tuổi, Đế cấp trẻ tuổi như thế, ở Trung Vực cũng là tồn tại phượng mao lân giác, cho dù ơ trong mười tám phương thế lực lớn cũng không thể tùy tiện bồi dưỡng được yêu nghiệt kiệt xuất như thế.

Lưu Húc sao có thể ở độ tuổi này có thành tựu xuất sắc như thế?

Ngoại trừ thiên phú xuất sắc của bản thân ra, đương nhiên cũng không thoát khỏi quan hệ đến kỳ ngộ mà hắn gặp phải rồi.

Từ lúc nhỏ, hắn đã được kiểm tra ra thể chất tiếp cận hỏa thuộc tính tinh khiết, thiên phú tu luyện khẳng định khá cao rồi, mà hắn thân là nhi tử tông chủ Lưu Dương Tông, tài nguyên tu luyện đạt được đương nhiên cực kỳ phong phú, cái này khiến hắn vào lúc hơn bốn mươi tuổi đã có thực lực cao giai Địa Hoàng.

Ở độ tuổi này đạt tới cao giai Địa Hoàng đã là thiên tài rồi, nhưng so với một đời trẻ tuổi của mười tám phương thế lực lớn cũng không chói mắt gì lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1356 - Dương Đế Lưu Húc. 2

Thế nhưng sau khi hắn đột nhiên dùng thực lực cá nhân đạt được danh tiếng Đệ Nhị Sát Hoàng gần với Đệ Nhất Hoàng Tọa thì mới nổi bật ra chỗ chói mắt của hắn.

Lưu Húc cũng không phải từ đầu đã có tốc độ tiến giai yêu nghiệt như thế, mà là hắn ở trong Chiến Loạn Uyên có gặp gở, đạt được truyền thừa t rân quý, cũng cách hợp trí nhớ của người thừa kế.

Đây mới là nguyên nhân vì sao hắn có thể trong mấy chục năm ngắn ngủi, không dựa vào bất luận đan dược gì đã một đường đi đến được cảnh giới như giờ.

Trung Vực rộng lớn vô bỉ, Bí Cảnh đầy rẩy, chắc chắn sẽ có mấy người may mắn đạt được kỳ duyên trở thành sủng nhi Thượng Thiên như thế.

Lăng Tiếu đạt được kỳ duyên chiến lực kinh người, Viên Chiến Thiên cũng là truyền nhân của Đấu Chiến Thánh Viên, Võ Bất Phàm càng là Hỗn Độn Chiến Thể, ba người bọn họ đều là sủng nhi Thượng Thiên, nhưng cũng không chỉ có bọn hắn, Lưu Húc cũng là một trong các sủng nhi Thượng Thiên.

Hắn có bổn sự vượt cấp khiêu chiến, cao thấp Lưu Dương Tông đều biết, uy vọng của hắn ở Lưu Dương Tông vượt xa tông chủ Lưu Việt, ngày nay đột Phá Huyền Đế, bọn hắn càng tôn sùng Lưu Húc đến mức mù quang.

...

- Bọn ngươi là người phương nào, rõ ràng dám phạm Lưu Dương Tông ta!

Lưu Húc lạnh lẽo nhìn bọn người Lưu Quần quát, một thân hỏa mang táo bạo tán phát ra, người ở bên cạnh hắn không thể không tranh thủ thời gian lui ra xa.

Hỏa mang nóng rực kia khiến người khó mà chịu nổi, khí thế cường đại chấn cho không khí chung quanh đều nhẹ lay động.

Lưu Việt ở một bên nói:

- Bọn hắn chính là người Tiếu Ngạo Cung, muốn Lưu Dương Tông chúng ta trở thành một trong các thế lực phụ thuộc bọn hắn, chúng ta không đáp ứng, bọn hắn liền dùng mạnh.

- Tiếu Ngạo Cung là thế lực thế nào?

Lưu Húc khó hiểu nói.

Hắn một mực khổ tu, rất ít chú ý tới chuyện xảy ra ở ngoại giới, tự nhiên không biết Tiếu Ngạo Cung rồi.

- Đây là một thế lực mới, bất quá thực lực tương đối cường đại, Húc nhi đợi khi đẩy lui địch ta sẽ nói với ngươi.

Lưu Việt nói.

Lưu Quần khẽ nhíu mày nói:

- Cung Chủ nhà ta chiến lực siêu quần, uy nghi tứ phương, ngay cả thế lực như Sát Thiên Cổ gia cũng không sợ, hắn càng là một gã thất phẩm Luyện Dược Sư, không bao lâu nữa liền có thể thành tựu Thánh Dược Sư, các

ngươi có thể quy thuận Cung Chủ nhà ta là vinh quang của các ngươi, cần gì phải chấp mê bất ngộ như thế chứ?

Lưu Dương Tông có tồn tại Đế cấp đã thuộc về Ngũ phẩm tông môn đỉnh cấp rồi, nếu có hai gã Đế cấp tọa trấn, liền có thể xem như Tứ phẩm tông môn.

Thế lực như vậy nếu phụ thuộc vào Tiếu Ngạo Cung bọn hắn thì đối với Tiếu Ngạo Cung cũng là một chuyện rất có ích.

- Ta mặc kệ n Cung Chủ nhà ngươi thế nào, Lưu Dương Tông chúng ta tuyệt đối sẽ không quy hàng.

Lưu Việt kiên cường nói.

Lưu Dương Tông hắn còn muốn truyền cho con hắn đi phát dương quang đại, sao có thể trở thành thế lực phụ thuộc người khác được.

- Đã như vậy, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Lưu Quần nói.

- Phụ thân đại nhân, các ngươi lui ra phía sau, ta ngược lại muốn xem bọn hắn sẽ không khách khí thế nào!

Lưu Húc lạnh lùng đáp.

Lưu Quần vừa muốn ra tay, Quan Xương đã ở một bên nói:

- Hắn giao cho ta đi, ngươi không phải đối thủ của hắn!

Quan Xương thân là trung giai Huyền Đế, có thể cảm ứng được chỗ bất

phàm của Lưu Húc, liền chủ động xin đi giết giặc.

- Hừ, các ngươi cùng lên đi, nếu như hai người các ngươi có thể đánh bại ta, Lưu Dương Tông chúng ta quy thuận các ngươi thì đã sao!

Lưu Húc ngữ khí thập phần cuồng vọng nói.

Dứt lời, phía sau hắn liền vọt lên một vòng mặt trời nóng bỏng rực rỡ, hắn như diễm dương chi tử vậy, một cổ khí thế mênh mông uy lâm tứ phương, thế giới chi lực suy diễn khắp bốn phía.

Chín phiên diễm dương, chín loại nhan sắc không đồng nhất, vạn đạo hào quang hoa mỹ, như phật quang phổ chiếu khiến người khó mà mở mắt.

- Cái này... Đây là thế giới chi lực gì, rõ ràng... Đáng sợ như thế!

Lưu Quần thần sắc kinh ngạc nói.

Quan Xương cũng lộ ra cực độ vẻ chán ghét, chính khí diễm dương mênh mông như thế chính là khắc tinh khắc chế hắn ám thuộc tính.

- Động thủ!

Quan Xương hừ lạnh một tiếng, từng đoàn từng đoàn khói đen hóa thành từng bầy yêu ma bao phủ qua Lưu Húc.

Tư tư!

Chỉ là thế giới chi lực của Quan Xương vừa mới tiếp xúc với thế giới chi lực của Lưu Húc liền lập tức bị năng lượng nóng bỏng cường đại kia đốt cho héo rút lại

- Các ngươi cùng lên đi, bằng không các ngươi sẽ không có cơ hội đâu!

Lưu Húc thập phần tự tin nói.

Hiện giờ trên trán hắn xuất hiện một vòng mặt trời nho nhỏ, như một chiến văn vậy, khiến người cảm thấy cực kỳ uy vũ.

Lưu Quần cũng không khách khí nữa, hắn cũng không suy diễn ra thế giới chi lực, trực tiếp vung vẩy lấy trường kiếm, chém ra từng đạo kiếm khí màu xanh cực lớn đánh úp về phía Lưu Húc ở chính giữa chín luân diễm dương.

Quan Xương cũng thu liễm thế giới chi lực, từng đạo đao cương màu đen uy mãnh dọa người ầm ầm chém ra, mỗi một đao đều có được uy thế hủy diệt núi cao, đứt gãy Giang Hà.

- Tới tốt, vừa vặn lấy các ngươi để thử chiêu!

Lưu Húc cuồng tiếu.

Hắn chiến ý dâng trào, kéo lấy thế giới chi lực, từng đạo diễm dương chi quang từ trên trời giáng xuống, hồng, hoàng, lam...

Chín đạo nhan sắc không đồng nhất phân ra mấy phương hướng đánh về phía Lưu Quần và Quan Xương.

Ầm ầm!

Từng tiếng nổ vang không dứt chấn động khắp nơi.

Từng đạo thuộc tính lực lượng càng không ngừng vẩy ra, đội ngũ hai bên đều nhao nhao lui ra thật xa, sợ bị liên lụy lấy.

Người Lưu Dương Tôn thấy Lưu Húc lấy một địch hai, trong mắt ngoại trừ lo lắng ra, càng nhiều hơn là hưng phấn kích động.

Mà trăm người theo Lưu Quần đến mỗi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, bọn hắn đều không nghĩ tới Lưu Dương Tông rõ ràng ẩn dấu một cao thủ như vậy, trong lúc mơ hồ mọi người cảm thấy việc này có lẽ sẽ có chút ngoài ý muốn rồi.

Từ nhỏ đã có tài nguyên cuồn cuộn không dứt để hắn rèn thể tu luyện, khiến thể chất hắn được nâng cao một bước

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1357 - Cửu Dương Diễm Thế.

Tốc độ tu luyện của hắn cực nhanh, ở trong Lưu Dương Tông là một nhân vật thiên tài khiến mọi người phải xấu hổ.

Nhưng chính thức khiến hắn trở cường đại vẫn là kỳ ngộ đạt được ở Chiến Loạn Uyên.

Về phần là kỳ ngộ thế nào khiến hắn có được bổn sự vượt cấp khiêu chiến đây?

Vào mươi vạn năm trước, Kim tộc hoàng triều có một vương triều phụ thuộc, tên là Minh Nhật vương triều, trong vương tộc bọn hắn một môn thần công tên là Cửu Dương Phần Thiên Công, rất gần với Cổ Hoàng Thần Công.

Cửu Dương Phần Thiên Công, một khi tu luyện tới tầng cao nhất, có thể suy diễn ra chín luân diễm dương thế giới bất đồng, có uy lực vô biển, có thể phần thiên nấu hải, trong cùng giai khó ai địch nổi.

Ngoại trừ đạt được Cửu Dương Phần Thiên Công ra, Lưu Húc còn đạt được đê giai thánh khí phòng ngự chiến giáp nguyên vẹn, đồng thời càng có một đôi quyền sáo trung giai thánh khí, phối hợp với Cửu Dương Phần Thiên Công, Lưu Húc mới có tin tưởng dùng một địch hai.

Một bộ thần công đã có bổn sự vượt cấp khiêu chiến, lại có một bộ thánh giai chiến giáp, người thường vốn không phá được phòng ngự của hắn, muốn đánh bại hắn là việc rất khó khăn

Chỉ thấy Lưu Húc như là đại nhật chi tử, suy diễn lấy chín luân diễm dương

không ngừng đánh với Lưu Quần và Quan Xương.

Lưu Quần là mộc thuộc tính, Quan Xương là ám thuộc tính, hai loại thuộc tính đều bị hỏa thuộc tính tương khắc, mà lực lượng của Lưu Húc tựa hồ cũng không đơn giản là đê giai Huyền Đế bình thường, lực lượng nóng bỏng mà chín luân diễm dương đánh ra quả thực khiến bọn hắn chịu không nổi.

Lưu Quần miễn cưỡng chống đỡ lấy ba luân diễm dương, Quan Xương chống lấy sáu luân diễm dương, diễm dương màu sắc bất đồng càng không ngừng thay hình đổi vị, không ngừng đánh vào hai người, khiến bọn hắn ứng đối chật vật không thôi.

- Tiếp tục như vậy không được, Quan Xương huynh, ngươi trước ứng phó chín đại diễm dương này, để ta đi chém hắn!

Lưu Quần toàn thân lòe ra vạn đạo thanh mang, cưỡng ép bức diễm dương ra, tiếp theo cả người không ngừng chớp động, đánh tới Lưu Húc ở phía sau.

Bất luận thế giới chi lực nào cũng là do bản thân võ giả suy diễn ra, một khi khiến bản thân võ giả không thể điều khiển nữa thì thế giới chi lực tự nhiên sẽ biến mất.

Quan Xương biết rõ ý đồ của Lưu Quần, không chút suy nghĩ liền bạo phát ra tất cả lực lượng của mình, thế giới chi lực của trung giai Huyền Đế tầng tầng vây lấy chín luân diễm dương.

Đám khói đen như xiềng xích không ngừng vây lấy ăn mòn chín đại diễm dương.

Chỉ là diễm dương chi lực thủy chung khắc chế lấy ám thuộc tính, chúng nó không ngừng trùng kích đốt hủy khói đen.

Quan Xương càng không ngừng tăng lực vây nắm lấy, trên trán hắn cũng đã toát ra một mảnh mồ hôi.

Thế giới chi lực của một người đường đường là trung giai Huyền Đế như hắn rõ ràng bị thế giới chi lực của một gã đê giai Huyền Đế bức thành như vậy quả thật vô cùng biệt khuất.

Đây cũng là chuyện không cách nào, thế giới chi lực của Lưu Húc cũng không phải bình thường, ít nhất cũng là thế giới chi lực hạ phẩm Hoàng cấp, có thể chống lại thế giới chi lực của hai người cũng là việc bình thường.

Lưu Quần cường chiêu đánh thắng đến trước mặt Lưu Húc, kiếm khí lạnh lẽo như thủy triều cấp tốc ép xuống.

Lưu Húc quay mắt về phía một chiêu tuyệt sát của Lưu Quần, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường:

- Chỉ bằng chút cân lượng ấy mà cũng dám đến Lưu Dương Tông chúng ta giương oai, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Dứt lời, hắn liền xuất chiêu!

Một quyền đơn giản, một vòng diễm dương bị hắn tay không bắn ra.

Năng lượng nóng bỏng, hào quang chướng mắt, uy thế bức nhân.

Ầm ầm!

Kiếm khí màu xanh và nắm đấm như diễm dương đối oanh cùng một chỗ, tản mát ra cường quang cực kỳ chói mắt, tiếng bạo tạc càng không ngừng quanh quẩn không ngớt.

Người ở chung quanh lại lần nữa lui ra, nhìn tam đại cường giả Đế giai đại chiến, tầm mắt cũng được mở rộng.

- Thật cường đại, người nọ rõ ràng có thể chọi cứng hai đại thái thượng trưởng lão hợp công, không nghĩ tới chỉ một Ngũ phẩm tông môn mà cũng có được tồn tại cường hãn bực này!

- Đúng vậy, xem ra lần này sẽ không được thuận lợi như tước rồi, vạn nhất hai vị trưởng lão thất bại, vậy phải làm sao mới phải!

- Sẽ không đâu, cho dù hai vị trưởng lão không thắng được nhưng cũng sẽ không thất bại!

- Người này trẻ tuổi như vậy, không biết hắn cùng với Cung Chủ đến cùng ai mạnh ai yếu!

- Hỗn đãn, ngươi sao có thể mang Cung Chủ ra so sánh với thế lực thấp kém thế này được, nhất định là Cung Chủ cường đại hơn rồi!

...

Đối oanh với Lưu Quần một hồi, thế giới chi lực của Lưu Húc công kích cũng giảm bớt vài phần, áp lực bên phía Quan Xương cũng đại giảm, chỉ là vẫn không thể một lần hành đồng bức tan chín luân diễm dương.

Bỗng nhiên, ở nơi Lưu Quần và Lưu Húc chiến đấu, diễm dương chi lực đại thịnh, một nắm đấm lửa như là xé rách trường không đánh ra ngoài, lực lượng cường hãn kia khiến người phải run sợ.

PHỐC!

Một đạo thân ảnh bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra vẽ nên

một đường vòng cung diễm lệ.

Thân ảnh bay ra rõ ràng lại là Lưu Quần.

Quan Xương kinh hãi, cắn răng, sử xuất ra lực lượng cường địa nhất, đồng thời dẫn nổ thế giới chi lực của minh, đánh tan chín luân diễm dương kia.

Cùng lúc đó, hắn thừa cơ dùng thân pháp quỷ mị lướt qua Lưu Quần đánh tới Lưu Húc.

Từng đạo đao cương màu đen dùng mãnh chém xuống đỉnh đầu Lưu Húc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1358 - Cửu Dương Diễm Thế. 2

Lưu Húc chỉ có thể bỏ qua Lưu Quần, quay thân lại, hai đấm đồng thời đánh ra, mỗi một quyền đều mang theo một vòng diễm dương, lực lượng lại không hề yếu hơn chiêu thức do trung giai Huyền Đế đánh ra bao nhiêu.

Trong lúc nhất thời, Quan Xương cùng Lưu Húc càng không ngừng đối oanh lại với nhau, lực lượng cường đại càng không ngừng vẩy ra đi ra.

Lưu Quần cũng đã nhận được thở dốc cơ hội, hắn nhìn về phía cùng Quan Xương chiến đấu đến kịch liệt Lưu Húc, biết rõ lần này nhiệm vụ chỉ sợ khó có thể hoàn thành.

Lưu Quần do dự một chút, quay đầu nói với những người đến cùng mình:

- Các ngươi lập tức quay về trong cung bẩm báo cho Cung Chủ việc này!

Ngay sau đó, Lưu Quần lại một lần nữa gia nhập vào vòng chiến.

Ba người đều triển khai lực lượng đến mức lớn nhất, thuộc tính hào quang bất đồng càng không ngừng nổ tung trên không.

Người Lưu Quần mang đến nghe hắn hạ mệnh lệnh liền không chút dừng lại lập tức quay người cấp tốc rời đi.

Lưu Quần và Quan Xương là chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn nếu như hai gã Đế cấp cũng không ngăn được người ta, như vậy chút người bọn hắn sao có thể đối kháng được chứ.

- Đừng để bọn hắn chạy thoát, giết cho ta!

Lưu Việt thấy tình hình như thế liền quát to một tiếng, hạ lệnh bảo người tông mình truy sát đoàn người Tiếu Ngạo Cung.

Trong lúc nhất thời, tình thế đã bắt đầu nghiêng về một bên.

Bên phía Lưu Dương Tông có hai gã Bán Đế, tốc độ của bọn hắn cực nhanh, cũng không phải Thiên Tôn có thể sánh được.

Bọn hắn không chút lưu tình đại khai sát giới với người Tiếu Ngạo Cung.

Bọn hắn đã có siêu cấp cao thủ như Lưu Húc nên cảm thấy Tiếu Ngạo Cung cũng không có gì đáng sợ nữa, giết chóc không chút nương tay.

Ah ah!

Từng tiếng kêu thảm thiết g không ngừng vang lên phía chân trời, một vòng máu tươi nhuộm hồng cả nửa sắc trời.

Trận chiến này, đã chú định Tiếu Ngạo Cung phải thảm bại rồi.

Lưu Quần cho dù liên thủ với Quan Xương nhưng cũng khó chống lại Lưu Húc, quyền pháp của hắn nhìn như đơn giản, tuy nhiên lại ẩn chứa sức mạnh lớn lao, lại thêm một thân phòng ngự thánh giai kia khiến hắn chịu rất ít tổn thương.

Trong Lưu Quần và Quan Xương đã nổi lên sóng to gió lớn rồi, bọn hắn nào nghĩ tới một đê giai Huyền Đế rõ ràng lại có chiến lực và phòng ngự biến thái như vậy, khiến bọn hắn có một loại cảm giác vô lực.

Còn nữa, hai người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của những người mà mình

mang đến, tâm tình càng thêm khẩn trương hơn.

- Lưu Quần ngươi đi trước đi, để ta chặn bọn hắn lại!

Quan Xương sâu kín nói.

- Như vậy sao được, cho dù chiến bại cũng không thể khiến Cung Chủ mất thể diện!

Lưu Quần cũng là người bảo thủ, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Trước khi đến, Lăng Tiếu đã hạ tử lệnh, bảo bọn hắn cần phải hoàn thành nhiệm vụ.

Hôm nay ngay cả một tên đê giai Huyền Đế cũng không thu thập được, cứ như vậy xám xịt chạy đi, nếu tin này truyền ra sẽ khiến mặt mũi Tiếu Ngạo Cung mất hết!

- Nói hay lắm, Tiếu Ngạo Cung có người trung thành như ngươi ngược lại không tệ, có cơ hội thực muốn một chút xem Cung Chủ các ngươi là nhân vật bậc nào!

Lưu Húc khen ngợi nói, sau đó lại nói:

- Chơi chán rồi, dừng ở đây đi!

Dứt lời, thần sắc hắn trở nên nghiêm nghị, khí thế toàn thân rõ ràng lần nữa tăng vọt, trên hai quyền sáo nổi lên hỏa mang màu đen, lộ ra đặc biệt quỷ dị.

Cửu Dương Phần Thiên công thức thứ tư -- Hắc Viêm Tuyệt Dương!

Hỏa mang màu đen quỷ dị mang theo hai đợt diễm dương như bị Thiên Cẩu

nuốt ép qua hai người, không khí chung quanh đều bị đốt cháy hoàn toàn, nhiệt độ nóng rực kia khiến người khó mà chịu nổi.

Đối mặt với sát chiêu cường đại của Lưu Húc, Lưu Quần và Quan Xương cũng không dám giữ lại, nhao nhao xuất ra sát chiêu cường đại nhất của mình.

Ầm ầm!

Cường chiêu đối oanh, phảng phất như muốn lật tung cả phương Thiên Địa này vậy, hào quang thuộc tính càng không ngừng bắn ra ngoài, trên bầu trời như tách ra pháo hoa hoa mỹ vậy, lộ ra đặc biệt xinh đẹp.

Thanh âm chiến đấu giằng co chừng một canh giờ liền bắt đầu dừng lại.

Một gã thanh niên như đại nhật chi tử mặc một bộ chiến giáp uy phong lẫm lẫm đứng chắp tay, lộ ra khí vũ hiên ngang, anh tuấn bất phàm!

Mà hai gã lão giả kia lại như chó chết, bị đánh bay xuống mặt đất vạn dặm, sống chết không rõ!

Lưu Húc lộ ra dáng cười lãnh khốc thản nhiên nói:

- Thực lực Đế cấp quả nhiên cường hãn, ha ha...

Lưu Quần và Quan Xương thất bại, bọn hắn còn không thể tổn thương đến Lưu Húc đã thất bại, đây là một hồi thảm bại!

Một gã đê giai Huyền Đế đồng thời đối chiến một gã đê giai Huyền Đế cùng với một gã trung giai Huyền Đế, phần phách lực này người thường đã khó mà so sánh rồi, cuối cùng càng chiến thắng, phần chiến tích này nếu truyền đi, tuyệt đối sẽ gây ra một đại oanh động.

Ai cũng sẽ sợ hãi thán phục, Trung Vực lại thêm một yêu nghiệt xuất hiện!

- Mang bọn họ lên đi, bọn họ còn chút giá trị lợi dụng!

Lưu Húc nhàn nhạt nói một tiếng, quay người liền quay lại Lưu Dương Tông.

Lưu Việt nhìn thân ảnh to lớn cao ngạo của con mình, trong lòng cực kỳ hưng phấn:

- Có con như thế, tông ta có thể phát dương quang đại rồi.

- Chúc mừng tông chủ ah, thiếu tông chủ sau trận chiến này chắc chắn sẽ uy danh tứ phương.

- Thật sự là thiên hữu tông ta, có thiếu tông chủ ở đây, Tiếu Ngạo Cung còn tính là cái đếch gì!

- Ngàn vạn không thể chủ quan, Tiếu Ngạo Cung người ta ngay cả Sát Thiên và Cổ gia còn không sợ, nhất định sẽ có chỗ dựa vào, chúng ta phải trở sớm chuẩn bị.

- Đúng vậy, không thể phớt lờ được, bất quá trong thời gian ngắn bọn hắn sẽ không đến nữa, trở về trước tiên chúc mừng thiếu tông chủ thuận lợi thành tựu đế vị đã nói sau!

...

Mọi người Lưu Dương Tông đều dương dương tự đắc, phảng phất như có Lưu Húc ở đây, bọn hắn liền có đầy đủ lực lượng ứng đối với Tiếu Ngạo Cung vậy!

Tử Vong sơn mạch, Tiếu Ngạo Cung

Ở trên chủ phong Tiếu Ngạo Cung, phía sau hậu cung có một đình viện tĩnh mịch rộng rãi.

Trong đình viện trồng đầy các loại ngũ hoa linh hoa, từng đợt hương thơm tràn ngập, khiến người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái không thôi, ở bốn phía càng có từng gốc cây cao thấp không đồng nhất, trong đó trên hai cái cây càng buộc lấy một cái đu dây để chơi đùa.

Khắp mấy phương hương viện tử đều là trúc xa dùng Thiên Niên Lục Trúc dựng thành, thỉnh thoảng còn truyền đến trận trận thanh âm phong linh, trong đó còn có một chỗ đình nghỉ mát, trong đình bài trí bàn đá ghế đá, còn có một cây đàn cổ cùng với một giường êm da thú, ở phía dưới bên ngoài đình viện càng có một dòng suối từ trên cao chậm rãi chảy xuống, tiếng nước chảy phối hợp với tiếng kêu to của mấy đầu linh thú lộ ra cực kỳ duy mỹ thoải mái

Ở trong đình viện, trong mấy trúc xa đi ra mấy nữ nhân như hoa như ngọc.

Những nữ nhân ở đây tư sắc đều cực kỳ xinh đẹp, dáng vẻ ngàn vạn, hương thơm bốn phía, khiến người nhìn mà hoa cả mắt, xuân tâm nhộn nhạo

Từng nữ nhân đều là cực phẩm, là đối tương tu lữ mà bất luận một nam nhân nào cũng tha thiết ước mơ, mặc kệ nam nhân nào lấy được một người trong số đó làm vợ đều sẽ cảm thấy đây là phúc khí tu luyện ba kiếp mới được.

Nhưng tất cả cực phẩm mỹ nữ ở đây lại chỉ thuộc về một nam nhân, một nam nhân trẻ tuổi, cũng chính là chủ nhân chính thức ở đây.

Chỉ chốc lát sau, đi tới giữa lương đình liền thấy một nam nhân anh tuấn khoái hoạt như thần tiên, đang nằm nghiêng trên giường êm, đầu kê trên một

cặp đùi đẹp, hai bên trái phải đều có mỹ nữ đấm bóp thư giãn cho hắn, trên mặt hắn treo nụ cười thỏa mãn, miệng khẻ nhếch lên, một khỏa linh quả óng ánh được một ngón tay ngọc như hành tây cho vào miệng hắn, hắn tinh tế nhai nhai lấy, ngẫu nhiên lại có mấy ngụm mỹ tửu vào miệng, đồng thời còn đang lắng nghe từng đợt tiếng đàn êm tài.

Đây chính là lý tưởng mà bất kỳ một nam nhân nào cũng hướng đến "Say nằm ngủ trên gối mỹ nhân".

Mặc kệ nam nhân nào trông thấy một nam nhân được mấy nữ nhân tuyệt sắc hầu hạ như thế chỉ sợ đều sẽ đố kị đến phát điên lên.

Một khúc cuối cùng, dư âm thiên tốc lờ không dứt

Mấy người ở trong lương đình đều lộ ra vẻ mê say không thôi.

BA~ BA~!

Nam nhân anh vĩ nằm ở trên giường êm nhẹ vỗ tay khen:

- Tiếng đàn của Hân Nhi càng ngày càng có cảnh giới, mặc kệ ai nghe xong đều không tự giác đắm chìm vào, chỉ là... Ngươi còn khuyết thiếu một ít cảm ngộ nhân sinh, lý giải đối với khúc ý còn chưa đủ khắc sâu, bảy phần cảnh giới đã đủ rồi, còn thiếu ba phần nhận thức.

Nữ tử đánh đàn kia khẽ mở cặp môi đỏ mọng cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1359 - Lăng Tiếu Động Dung.

- Đúng vậy, ban đầu lúc ở gia tộc Hậu cô cô cũng đã nói như vậy, nàng nói ta nên đến trong thế tục nhận thức muôn màu nhân sinh, mới có thể đạt tới cảnh giới khúc tùy tâm động, tâm tùy ý động Nhân Cầm hợp nhất chi cảnh!

Nam tử anh vĩ khẽ sờ cằm nói:

- Đúng vậy, cả ngày buồn bực ở chỗ này, mặc dù có thể tu thân dưỡng tính, nhưng ngươi từ nhỏ đến lớn đều không được hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt của người bình thường, tự nhiên không cách nào hiểu rõ hỉ nộ ái ố... đủ vị thế gian, có rảnh bản thiếu gia cùng các ngươi xuất cung đi bốn phía một chút.

Nữ tử bộ dạng thùy mị mười phần bị hắn gối lên khẽ vuốt tóc vui vẻ nói:

- Tốt tốt... Đợi đến sau khi khai tông đại điển diễn ra, phu quân ngươi phải cùng chúng ta đi du lịch bốn phía, hưởng thụ khoái hoạt nhân sinh một chút đấy.

Một nữ tử đoan trang cao nhã khác cũng mở miệng đề nghị nói:

- Không bằng khi đó chúng ta nhau quay lại Tây Bắc Nam Hoang xem một chút đi?

- Vận tỷ tỷ, có phải muốn gặp Thiên nhi không? Cũng không biết tiểu gia hỏa đáng yêu kia hiện giờ thế nào rồi, có lẽ cũng xuất sắc như phu quân a!

- Ta cũng đồng ý, chúng ta cùng nhau quay lại Tây Bắc Nam Hoang xem

một chút, thuận tiện đưa lão gia và phu nhân bọn họ qua đây, để cho chúng ta có thể tận hiếu đạo.

...

Ba nữ nhân đùa giỡn không ngớt!

Lời này không phải không có lý, nam nhân anh tuấn kia sau khi mở miệng liền không có chỗ cho hắn nói chuyện nữa, hắn chỉ có thể ở một bên cười nhạt hạnh phúc.

Chúng nữ cười cười nói nói, thỉnh thoảng nổ lên trận trận sung sướng, lộ ra rất hòa hợp vui vẻ

Hào khí như vậy khiến hắn là người trong cuộc cực kỳ thỏa mãn.

- Nếu Mộng Kỳ ở đây thì tốt rồi.

Nam nhân anh vỹ bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

Bên người mặc dù có vô số giai nhân, nhưng trong lòng hắn vẫn có vài phần hoài niệm thương tiếc...

Các loại cảm xúc phức tạp dần dần hiện lên trên mặt nam tử anh tuấn kia.

- Tiếu, làm sao vậy?

Nử tử cao nhã đoan trang hỏi.

Nam tử anh vĩ kia đang muốn nói gì đó thì bên ngoài viện tử lại truyền đến tiếng náo động.

Ngay sau đó, một giọng nói vang lên:

- Thiếu gia, quân sư có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Nam tử anh tuấn lập tức vươn người đứng dậy, quay lại nói với mấy nữ nhân một tiếng liền sải bước ra khỏi đình viện.

Lăng Tiếu giờ thân là Cung Chủ một phương thế lực, nhưng hắn vẫn có thói quen thích được người khác gọi là thiếu gia, hắn không muốn người khác xưng hô mình như Đế Hoàng vậy, như vậy sẽ khiến hắn rất không thoải mái.

Nói thế nào thì hắn hiện giờ còn rất trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, ngày sau đợi thực lực của hắn lại tiến thêm một bước thì dung nhan cơ hồ có thể bảo trì không đổi, cho nên danh xưng "Thiếu gia" này rất là chuẩn xác, nhưng đối với nhân tài không phải thuộc dòng chính thì bảo bọn hắn xưng hô mình là "Cung Chủ" sẽ càng có lực chấn nhiếp hơ

Lăng Tiếu vẫn chưa đi đến bảo tọa thì lập tức đã hỏi Huyền Diệu:

- Thần côn có chuyện gì tìm ta vội vả như vậy?

Huyền Diệu chỉ chỉ một gã Thiên Tôn đang quỳ gối trước đại điện nói:

- Việc này để hắn nói đi!

Lăng Tiếu lúc này mới đưa ánh mắt về phía trên người một tên vixox giả Thiên Tôn bộ dáng thập phần chật vật.

Tên Thiên Tôn này có thực lực cao giai, tên Tả Hữu Mậu, là võ giả Phong thuộc tính, ở Tiếu Ngạo Cung đảm đương chức vụ nội môn trưởng lão

- Cung... Cung Chủ, ta hộ tống Lưu trưởng lão và Quan trưởng lão đến

thuyết phục thế lực Lưu Dương Tông, nửa tháng trước chúng ta đi đến Lưu Dương Tông, gặp phải bọn hắn cự tuyệt và phản kháng, tất cả mọi người... Đều chết hết, chỉ có ta dựa vào tốc độ đã tránh được một kiếp, kính xin Cung Chủ báo thù thay chúng ta, huyết tẩy Lưu Dương Tông!

Tả Hữu Mậu mang theo bộ dạng vô cùng ủy khuất nói với Lăng Tiếu.

- Đây là chuyện gì xảy ra, ngươi nói rõ cho ta nghe xem!

Lăng Tiếu biến sắc, lúc này nghiêm mặt hỏi

Bằng vào cảm ứng của hắn, có thể biết rõ Quan Xương khẳng định vẫn chưa chết, bằng không hắn sẽ không nhàn nhã ngốc ở hậu viện chơi đùa với chúng nữ như vậy.

Chỉ là Lưu Dương Tông này có gì dựa vào rõ ràng dám lưu Lưu Quần và Quan Xương lại, còn có gan giết người Tiếu Ngạo Cung nữa.

- Hẳn là bọn hắn đang giở trò quỷ gì sao?

Lăng Tiếu nghĩ tới Sát Thiên Cổ gia và Hắc Ma Môn, hắn cảm thấy chỉ có ba phương thế lực bọn hắn mới có năng lực đối phó được với lưỡng đại Đế giai mà hắn phái ra.

Tả Hữu Mậu không có chút nào giấu diếm, bẩm báo tất cả mọi chuyện xảy ra ở Lưu Dương Tông cho Lăng Tiếu biết.

- Một gã Huyền Đế trẻ tuổi có thể lực chiến hai đại Huyền Đế!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần vẻ không thể tin được nhẹ giọng nói

Hắn biết rõ ở Trung Vực không thiếu nhân vật thiên tài có thể vượt cấp

khiêu chiến, nhưng trong một Ngũ phẩm tông môn nho nhỏ lại có nhân vật như vậy, khiến hắn có chút kinh ngạc

- Chắc chắn 100%... Thế giới chi lực của người nọ như chín mặt trời nhan sắc bất đồng,... đại nhật chi lực kia quả thật cực kỳ đáng sợ, khiến hai Đại trưởng lão cũng khó mà chống đỡ, nếu không phải Lưu trưởng lão biết rõ không địch lại, bảo chúng ta chạy trước thì thuộc hạ... Thuộc hạ cũng khó tránh khỏi vận mệnh bị chém giết rồi!

Tả Hữu Mậu rất nghiêm túc nói

- Chín mặt trời nhan sắc bất đồng?

Lăng Tiếu nhẹ lẩm bẩm một tiếng, bỗng nhiên đồng tử lộ ra vẻ cực nóng:

- Chẳng lẽ là Cửu Dương Phần Thiên Công!

Lăng Tiếu kế thừa trí nhớ của Chiến Vương Gia, đối với chuyện vào mươi vạn năm trước cũng hiểu rõ đôi chút.

Giờ nghe Tả Hữu Mậu tả xong hắn liền hiện lên một đoạn trí nhớ không trọn vẹn

Minh Nhật vương triều là một trong các nước phụ thuộc Kim Tộc hoàng triều, Chiến Vương Gia tự nhiên có chỗ hiểu rõ.

Mà uy danh của Cửu Dương Phần Thiên chỉ dưới Cổ Hoàng Thần Công, thậm chí còn có người cho rằng Cửu Dương Phần Thiên Công chính là khắc tinh của Cổ Hoàng Thần Công, một khi có người tu luyện thành Cửu Dương chi lực, Bất Tử Chi Thân của Cổ Hoàng Thần Công sẽ bị đốt diệt hầu như không còn

Cũng chính vì lời đồn như vậy, Kim Tộc hoàng triều cực kỳ đề phòng Minh Nhật vương triều, đối với vương triều này càng không ngừng chèn ép xa lánh, cuối cùng khi chiến tranh bộc phát Minh Nhật vương triều liền pháng kháng.

Năm đó đuổi giết Chiến Vương gia cũng có Vương tộc của Minh Nhật vương triều trong đó.

Cũng chính vì đoạn trí nhớ này tương đối khắc sâu, Lăng Tiếu mới kinh ngạc như vậy, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ hiếu kỳ với Cửu Dương Phần Thiên Công kia, phải biết rằng hắn cũng hân mang hỏa thuộc tính, nếu như có thể có được thủ đoạn công kích lợi hai jnayf, với hắn mà nói không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh

Chỉ là, khiến hắn cảm thấy hứng thú không chỉ có Cửu Dương Phần Thiên Công, mà hắn còn rất hiếu kỳ với người có được Cửu Dương Phần Thiên Công kia.

Cửu Dương Phần Thiên Công và Cổ Hoàng Thần Công đã thất truyền hơn mười vạn năm, hôm nay đã có người đạt được, như vậy có thể khẳng định, người nọ cũng đã từng là người tham gia hoàng bảng chi tranh, chỉ là lần nào thì không biết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1361 - Đích Thân Tới Lưu Dương Tông.

- Việc này là ta sơ xuất, không nghĩ tới Lưu Dương Tông lại có người như vậy, bằng không đã phái thêm vài người đến trợ giúp Lưu thúc bọn hắn rồi.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài nói

Hắn là đang thở dài cho những người chết đi kia, nhưng cũng không khổ sở bao nhiêu, chỉ có vài phần tự trách thôi.

Đây là một con đường xưng vương xưng bá, có tử thương là việc không thể tránh được, nếu như ngay cả những chuyện này cũng nhìn không thấu thì hắn khó mà đi xa hơn được.

- Thiếu gia, đối phương xem ra chỉ có một gã Huyền Đế, tuy rằng hắn chiến lực bất phàm, nhưng chúng ta nhiều người, không bằng lại phái hai gã trưởng lão thực lực cường đại xuất chiến, tin rằng muốn hạ Lưu Dương Tông cũng không phải vấn đề lớn!

Huyền Diệu ở một bên đề nghị nói.

Không sai, hôm nay trong Tiếu Ngạo Cung Huyền Đế không hề ít, mà Huyền Đế đạt tới cao giai càng có mấy người, phái bọn hắn xuất chiến, Lưu Dương Tông nhất định sẽ bị hạ dễ như trở bàn tay

Chỉ là Lăng Tiếu lại khoát tay nói:

- Không cần, Lưu Dương Tông này ta tự mình đi chiếu cố, xem thử chín luân diễm dương chi lực phải chăng thật sự có Phần Thiên chi thế!

Lăng Tiếu lúc nói lời này, thần sắc trở nên vài phần nóng bỏng, một cổ huyết dịch hiếu chiến lại bắt đầu sôi trào lên

Trải qua yên lặng gần hai năm, thực lực của hắn đã có tăng trưởng không nhỏ, mặc dù còn cách Thiên Tôn đỉnh phong chi cảnh một chút, nhưng đã cường hãn hơn trước kia nhiều, hắn không thể nhịn được nữa muốn hoạt động gân cốt một chút.

Trong Lưu Dương Tông cử tông chúc mừng ba ngày ba đêm, chúc mừng Lưu Húc đạt tới Đế vị!

Đây là người thứ hai thành tựu Đế vị từ khi Lưu Dương Tông kiến tông đến nay, hơn nữa tuổi lại trẻ như vậy, đủ khiến tất cả võ giả phải tôn sùng.

Một gã Huyền Đế chừng 100 tuổi mặc kệ đi đến đâu cũng đều cực kỳ chói mặt, nếu cứ để hắn tiếp tục phát triển thì tương lai khó mà đo lường được!

Trong Lưu Dương Tông đại điện, Lưu Việt ngồi ở chủ vị, ngồi phía dưới hắn là Lưu Húc cùng với hai gã cường giả Bán Đế, còn có một đám trưởng lão Lưu Dương Tông khác ở đây nữa.

Lưu Húc nói với phụ thân hắn:

- Phụ thân đại nhân, tông chủ vị ngươi giữ đi, hoặc là ngày sau truyền cho Nhị đệ cũng được, ta không để ý tới những chuyện này!

Lưu Húc lời này vừa ra, thần sắc người trong điện đều hơi đổi, bất quá cũng không quá mức kinh ngạc

Lưu Việt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ cười nói:

- Húc nhi, ta biết rõ ngươi khẳng định chí không ở đây, nhưng mà.. Đây là

cơ nghiệp mà tổ tông lưu lại, chỉ có ngươi mới có thể khiến nó phát dương quang đại, Nhị đệ người hắn còn nhỏ tuổi, thực lực còn chưa đủ để trở thành nhất tông chi chủ..

Lưu Húc khoát tay nói:

- Phụ thân đại nhân, ta cho dù không làm tông chủ, nhưng cũng là một phần tử của Lưu Dương Tông, ai muốn khi dễ Lưu Dương Tông chúng ta nhất định phải hỏi qua Lưu Húc ta, phụ thân đại nhân ngươi còn tráng niên, tông chủ vị ngươi cứ tiếp tục ngồi đi.

Lưu Húc lời này tràn đầy ngữ khí không thể thương lượng, hắn quyết sẽ không làm chức tông chủ này.

Chí hướng của hắn cũng không ở chỗ này, hắn còn không gian phát triển rất lớn, không muốn bị những tục sự này dây dưa khiến bản thân không thể chuyên tâm tu luyện

Có thể nói, Lưu Húc là một tu luyện cuồng nhân chính thức.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ chuyên tâm tu luyện, hiện giờ thực lực của hắn có lẽ đã cao hơn không ít, chỉ là hắn có quá nhiều chuyện, tạp niệm cũng nhiều, mới khiến cho thực lực hắn dừng ở giai đoạn hiện giờ.

Cũng may, hắn đạt được kỳ duyên, đã đền bù cho chỗ thiếu hụt thời gian tu luyện không đủ!

Lúc này, một gã Bán Đế trưởng lão nhẹ vuốt vuốt chòm râu nói:

- Thiếu tông chủ đã có ý nghĩ của hắn, tông chủ cũng không nên miễn cưỡng, con đường của hắn đã không phải là chúng ta có thể đo lừng được.

Một tên Bán Đế khác gật đầu nói:

- Vậy thì phong thiếu... Phong Húc Đế thành hộ tông trưởng lão của Lưu Dương Tông, chưởng quyền sanh sát tông ta, bảo vệ tông ta chu toàn!

- Ân, cứ quyết định như vậy đi!

Lưu Húc cũng không đợi phụ thân hắn mở miệng trực tiếp nhận lời, tiếp theo hắn nói sang chuyện khác:

- Bây giờ nói chuyện về Tiếu Ngạo Cung kia đi, chắc hẳn bọn hắn sẽ rất nhanh sẽ tìm tới tận cửa rồi!

Lưu Việt cũng không cảm thấy bất ngờ, lúc này bảo một gã trưởng lão đi ra nói lại các sự tích về Tiếu Ngạo Cung.

Kỳ thật, cũng chỉ là giảng thuật về sự tích của Tiếu Ngạo Cung Cung Chủ Lăng Tiếu mà thôi!

- Hộ tông trưởng lão, ta biết chỉ có vậy!

Người trưởng lão kia cung kính cúi người liền lui trở về

Lưu Việt mở miệng nói:

- Húc nhi, Lăng Tiếu kia không thể xem thường, ngoại trừ bản thân thực lực cường đại ra, lại có tùy tùng Huyền Đế giai, một khi bọn hắn đại quân đến công, chúng ta chưa hẳn đã chống đỡ được.. Húc nhi ngươi rời đi trước đi, đợi ngày sau thực lực nâng cao một bước lại trở về khiêu chiến Tiếu Ngạo Cung.

Lưu Việt lo lắng cũng không phải không có lý, nhưng đây là cơ nghiệp tổ

tiên hắn phát triển, hắn thật sự không muốn hậu nhân mình phải khuất cư nhân hạ, huống hồ con của hắn trẻ tuổi như thế, xuất sắc như thế, tương lai tuyệt đối có thể trở thành nhân thượng nhân.

Chỉ con hắn hiện giờ chỉ vừa phát triển, khó mà địch lại, một khi Tiếu Ngạo Cung đại quân xâm phạm, chỉ dựa vào con của hắn sao có thể ngăn cản được.

- Binh đến tướng ngăn nước tới đất chặn, chúng ta có con tin nơi tay, hẳn bọn hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâiu huống hồ ta cũng muốn biết một chút về thực lực của vị Đệ Nhất Hoàng Tọa này thế nào, rõ ràng dùng thực lực cao giai Thiên Tôn đã khai tông lập phái, phần phách lực này không nhỏ ah

Lưu Húc không chỉ không sợ hãi, ngược lại là ý chí chiến đấu sục sôi muốn biết một chút về thực lực của Lăng Tiếu.

Hắn không chỉ là tu luyện cuồng nhân, mà còn là hiếu chiến cuồng nhân

Bất kỳ một võ giả nào muốn không ngừng phát triển thì đều là loại hiếu chiến, bằng không bọn hắn sao có thể tiến xa hơn được?

- Thế nhưng...

Lưu Việt lại muốn nói gì đó, Lưu Húc đã cắt đứt lời hắn:

- Phụ thân đại nhân, nhược nhục cường thực, đây là định luật hằng cổ không thay đổi, nếu Lăng Tiếu kia thực sự có bản lĩnh, có thể đánh bại ta, bảo chúng ta thần phục hắn thì đã sao, chẳng qua là trở thành thế lực phụ thuộc thôi, chúng ta vẫn có thể sinh tồn phát triển, chúng ta có thể ẩn nhẫn thực lực, đợi tương lai tích lũy đầy đủ liền có thể thay thế, nếu như Lăng Tiếu ngay cả ta cũng không cách nào đánh bại vậy thì hắn không đủ phân lượng,

muốn chúng ta thần phục là chuyện không thể!

Lưu Húc lúc nói lời này, lộ ra dã tâm nồng đậm, hắn đạt được tuyệt thế cơ duyên, tương lai phát triển tiếp tuyệt đối có thể thành thánh, hắn há i sẽ tình nguyện đứng dưới người khác, nhưng hắn cũng rõ tình thế, muốn hắn tạm thời ở dưới người khác không thành vấn đề, nhưng đời sau này hắn lớn lên, chắc chắn sẽ bày ra dã tâm, thay thế Tiếu Ngạo Cung!

Không thể không nói, tâm kế Lưu Húc cũng rất thâm trầm!

Một người như vậy, ngày khác nếu không thể thành tựu một phương Bá Giả thì thật là khó tin.

Trong đại điện, tất cả mọi người nghe Lưu Húc nói xong liền suy tư một chút, đều cảm thấy rất có lý.

Thay vì mang người cả tông đi liều chết liều sống, không bằng tạm thời khuất phục, đợi đến ngày đủ lông đủ cánh lại tranh dài ngắn một phen.

Ví dụ thế lực lớn bị thế lực nhỏ vượt qua, thay thế ở Trung Vực cũng không ít!

...

Lại qua một ngày, một đạo nhân ảnh từ trong truyền thâu trận xuất hiện trong Lưu Dương Thành.

Một gã trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, trên mặt luôn treo dáng cười tà mị, nụ cười này đủ để miểu sát bất kỳ nữ nhân anof, nhỏ đến mười tuổi, lớn đến ngàn tuổi, là loại già trẻ đều khó thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1361 - Đích Thân Tới Lưu Dương Tông. 2

Hắn hiểu rõ chiến tích của Lăng Tiếu, có bổn sự vượt cấp chiến đấu, nhưng Lăng Tiếu vẫn còn ở cảnh giới cao giai Thiên Tôn, so với Huyền Đế có thể vượt cấp chiến đấu như hắn quả thật không đủ nhìn.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ chỉ một cao giai Thiên Tôn nhỏ nhỏ như vậy có năng lực gì lại thành lập thế lực, còn có thể khiến Huyền Đế đi theo.

Cuối cùng, hắn đưa ra kết luận, hẳn là sư phó Tà Đế của Lăng Tiếu lúc trước đã sớm lưu lại thế lực giờ giao vào tay Lăng Tiếu thôi.

Hắn cũng cho rằng đây là thủ hạ mà tự Lăng Tiếu mời chào được.

Đã có kết luận như vậy, ấn tượng của hắn đối với Lăng Tiếu đã hạ thấp hơn nhiều, còn nữa hôm nay Lăng Tiếu rõ ràng dám độc thân đến đây, hắn cũng không cần phải mặc thánh giai chiến giáp vào, bằng thực lực của hắn muốn bắt giữ Lăng Tiếu hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

- Chính là ngươi bắt hai bộ hạ này của ta?

Lăng Tiêu hỏi

Lưu Húc chắp tay tự ngạo nói:

- Đúng vậy, dám đánh chủ ý vào Lưu Dương Tông chúng ta, phải trả một cái giá lớn, chỉ là ta còn chưa lấy mạng bọn hắn, đó là phúc khí của bọn hắn rồi, bất quá... Ta phải khiến bọn hắn rõ ai mới phù hợp làm chủ nhân của bọn hắn.

Lưu Húc rất tự tin, không, có thể nói là tự phụ, hắn cũng ôm tâm tư muốn hàng phục Lưu Quần và Quan Xương, Đế cấp cao thủ khó tìm, nội tình Lưu Dương Tông bọn hắn lại quá mỏng, nếu có thể khiến Lưu Quần cùng Quan Xương gia nhập Lưu Dương Tông thì bọn hắn liền có được lực lượng lớn hơn, mới có thể phát triển nhanh chóng hơn.

Không thể không nói, Lưu Húc theo thực lực của cường đại thì dã tâm cũng bành trướng lên.

Lăng Tiếu nghe xong lời này của Lưu Húc nếu vẫn không rõ ý tứ trong đó thì hắn đã không gọi là Lăng Tiếu rồi.

- Ngươi rất tự tin, không biết xưng hô thế nào đây?

Lăng Tiếu không chút để ý khẽ cười nói

- Bổn đế Lưu Húc, ngươi chính là chủ nhân Tiếu Ngạo Cung Lăng Tiếu? Đệ Nhất Hoàng Tọa vài năm trước?

Lưu Húc mang theo ngữ khí khinh thường hỏi ngược lại

- Đúng vậy, ta đúng là Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẻ lên tiếng, lại nói tiếp:

- Ta hiện giờ muốn dẫn bọn hắn đi, hơn nữa Lưu Dương Tông các ngươi quy thuận Tiếu Ngạo Cung chúng ta, các hạ nghĩ sao?

- Ha ha...

Bỗng nhiên, Lưu Húc như khe xong điều gì buồn cười lắm vậy, lớn tiếng cười phá lên.

Mà người Lưu Dương Tông cũng cười phá lên theo.

Bọn hắn đều đã được thấy thực lực chân chính của Lưu Húc, mà Lăng Tiếu cuối cùng vẫn chỉ là cao giai Thiên Tôn, cho dù cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng mạnh hơn Lưu Húc a

Lăng Tiếu khẩu khí lớn như thế khiến bọn hắn cực kỳ buồn cười.

- Ha ha, cười đủ chưa?

Lăng Tiếu lộ ra vài tia cười lạnh, ngay sau đó hai đầu lông mày nhíu lại một chút, tinh thần lực lặng yên nện tới hai người cười lớn tiếng nhất.

Tiếng cười của mọi người còn chưa dừng lại, hai gã trưởng lão Lưu Dương Tông đột nhiên "Phù phù", quỳ dưới mặt đất

Ngay sau đó, bọn hắn càng làm ra một chuyện kinh ngạc khiến người không thể tưởng nổi.

Hai người này quỳ trên mặt đất, càng không ngừng dùng sức ốm lấy đầu, trong miệng không ngừng lặp lại:

- Thực xin lỗi, Lăng cung chủ, chúng ta không nên cười, chúng ta đáng chết, Lưu Dương Tông chúng ta nguyện ý thuần phục Tiếu Ngạo Cung...

Trong chốc lát, mọi người Lưu Dương Tông đều nhìn hai vị trưởng lão này, trong đầu tràn đầy vô số dấu chấm hỏi (???)

- Hải trưởng lão, Khuất trưởng lão các ngươi làm gì vậy, nhanh đứng lên cho ta, nói thêm nửa câu nữa sẽ xử lý theo tông quy!

Lưu Việt tức giận quát hai người.

Chẳng ai ngờ rằng, hai vị nội môn trưởng lão cười lớn tiếng nhất này sao lại tự nhiên quỳ xuống trước mặt người ta, còn tự tát miệng, nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế.

Lưu Húc ở bên cũng kinh ngạc nhìn hai người, một cổ sát ý dần dần tăng lên.

- Các ngươi cần gì chứ, chỉ cần thật tình quy hàng Bổn cung thì ta sẽ đối xử tốt mà.

Lăng Tiếu thật lòng khuyên bảo nói, chỉ là trong mắt lại tràn đầy ý ác liệt.

- Đa tạ hảo ý của Lăng cung chủ... Đa tạ hảo ý của Lăng cung chủ, mọi người thấy đấy, Lăng cung chủ thật tốt, các ngươi cũng đến quy...

Hai người một bộ cảm động đến rơi nước mắt kêu to nói

Chỉ là bọn hắn còn chưa dứt lời một đạo nhiệt liệt lóe lên rồi biến mất!

Bang bang!

Hai khỏa đầu lâu liền bay lên, óc và máu tươi vỡ toang khắp nơi.

- Phản đồ, rõ ràng còn dám ở chỗ này tà thuyết mê hoặc chúng!

Lưu Húc cực kỳ khó chịu nói

Vừa rồi hai người kia rất rõ ràng là do hắn giết

- Chậc chậc, ngươi cần gì chứ, bọn hắn biết rõ bỏ gian tà theo chính nghĩa, cũng là lựa chọn sáng suốt!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu thở dài nói, tựa hồ như cảm thấy bi ai cho hai người chết đi kia

Cũng đúng lúc này, lại có mấy người quỳ xuống Lăng Tiếu, tái diễn lại lời hai người ban nãy nói:

- Thực xin lỗi, Lăng cung chủ, chúng ta không nên cười, chúng ta đáng chết nhất, chúng ta nguyện ý thuần phục Tiếu Ngạo Cung...

Một màn quỷ dị như thế khiến người xung quanh lần nữa trợn tròn mắt

- Cái này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lưu Việt hơi kinh hoảng hỏi ngược lại

- Yêu... Yêu thuật, nhất định là hắn đang sử dụng yêu thuật, bằng không mấy vị trưởng lão sao có thể thành ra như vậy?

Trong đó một gã Bán Đế chỉ vào Lăng Tiếu kinh hãi nói.

- Ha ha, Bổn cung nếu biết yêu thuật, vậy cần gì nói nhảm với các ngươi nhiều như vậy, tốt rồi, Bổn cung hỏi lại một lần, các ngươi hàng hay không?

ăng Tiếu vẻ mặt vô tội cười hỏi?

- Quả nhiên là có chút bổn sự, bất quá... Muốn Lưu Dương Tông chúng ta quy hàng, chỉ bằng ngươi chỉ sợ không đủ tư cách!

Lưu Húc lần này không có mạo muội ra tay giết những người kia nữa, mà trầm giọng nói với Lăng Tiếu, một cổ khí tức Đế cấp lập tức ép tới Lăng Tiếu.

Khí thế Đế cấp, dưới Đế cấp khó mà chống đỡ nổi.

Nhưng Lăng Tiếu lại không phải người thường, chiến lực của hắn có thể so với Đế cấp, đối với khí thế của Lưu Húc chẳng có cảm giác gì cả.

Lăng Tiếu thu liễm dáng tươi cười, vẻ mặt nghiêm nhìn Lưu Húc nói:

- Ngươi làm như vậy không có tác dụng đâu, đến đây đi, hảo hảo đánh một trận, Bổn cung sẽ cho ngươi thua được tâm phục khẩu phục!

Dứt lời, thân thể hắn liền như Diều Hâu giương cánh bay vút lên không trung.

Lưu Húc có chút sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra dáng cười tự tin lẩm bẩm nói:

- Không muốn hủy Lưu Dương Tông chúng ta sao? Thật là thú vị!

Nếu như Lăng Tiếu trực tiếp chiến đấu với hắn ở đây, bằng vào lực phá hoại Đế cấp của bọn hắn, nơi này nhất định sẽ bị tàn phá, đồng thời lan đến những người Lưu Dương Tông khác.

Thế nhưng Lăng Tiếu rõ ràng không làm như vậy, mà muốn cùng hắn đến nơi khác chiến đấu, đây là chỗ khiến hắn cảm thấy Lăng Tiếu thú vị.

Bất quá, trong lòng của hắn hơn nữa là khinh bỉ hành vi của Lăng Tiếu quá mức lòng dạ đàn bà, đổi lại là hắn, khẳng định sẽ trực tiếp khai chiến, đâu thèm quản chết sống của người khác làm gì?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1362 - Nhất Định Là Hắn Đang Sử Dụng Yêu Thuật.

Lăng Tiếu đương nhiên cũng không phải muốn làm người tốt, mà hắn cho rằng thu phục Lưu Dương Tông là chuyện khẳng định rồi, hắn muốn cho bọn hắn đều tâm phục khẩu phục quy hàng, chờ sau khi bọn hắn quy hàng sẽ là một trong các thế lực phụ thuộc Tiếu Ngạo Cung, hiện giờ hủy diệt chủ phong của bọn hắn, ngày sau chỉ sợ sẽ ghi hận trong lòng, đối với Tiếu Ngạo Cung nhất định sẽ âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh), vậy thu phục còn ý nghĩa gì nữa, chẳng bằng hoàn toàn tiêu diệt hết!

Rời xa khu vực Lưu Dương Tông, Lăng Tiếu và Lưu Húc đón gió mà đứng, tay áo phần phật nổ vang.

Không xa Lưu Việt mang theo không ít trưởng lão chạy tới, bọn hắn không dám quá đến gần, hiển nhiên chỉ muốn xem một chút thử một trận chiến này đến cùng ai sẽ cười cuối cùng thôi!

- Thực không hiểu nổi, ngươi chỉ là cao giai Thiên giai sao lại có tự tin cường đại như vậy, cho dù ngươi có vốn liếng che áp cùng đời nhưng ngươi không biết đạo lý nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao?

Lưu Húc nói.

Xem bộ dáng hắn như đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi vậy, mà với tính cách tàn nhẫn của hắn, trong mắt hắn Lăng Tiếu đã là một người chết.

-Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nhưng ngươi chưa chắc là người kia, cũng chưa hẳn là thiên kia!

Lăng Tiếu lên tiếng, lại nói tiếp:

- Đến đây đi, cho ta xem thử Cửu Dương Phần Thiên Công của Minh Nhật vương triều ngươi đến cùng tu luyện tới tầng thứ mấy?

Lăng Tiếu lời này vừa nói ra, Lưu Húc sắc mặt đại biến, hắn mang theo vẻ âm trầm hỏi:

- Ngươi... Làm sao ngươi biết Cửu Dương Phần Thiên Công? Hẳn là... Ngươi ở trong Chiến Loạn Uyên cũng đã lấy được chút truyền thừa sao?

Lưu Húc đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lập tức nghĩ tới một khả năng, đó chính là Lăng Tiếu và hắn ở trong Chiến Loạn Uyên đều có kỳ ngộ, cũng nhờ thông qua kỳ ngộ như vậy, mới có thể hiểu rõ hắn tu luyện chính là Cửu Dương Phần Thiên Công đã thất truyền mười vạn năm!

- Ngươi có thể cho rằng như vậy!

Lăng Tiếu đáp lời, đồng thời chiến lực bắt đầu tăng lên.

Chỉ một lát, Lăng Tiếu đã có được khí thế có thể sánh với Huyền Đế bình thường, mà một đầu Kim Sắc Long Ảnh gào thét mà ra, uy vũ hiển hiện trên không, Lưu Lly Long Lân Chiến Giáp lập bao kín lấy thân thể hắn, một cổ Hoàng giả chi uy tận hiện trên người hắn.

Lưu Húc hoảng sợ nói:

- Cái này... Đây là Cổ Hoàng Thần Công, điều này sao có thể!

Lưu Húc đạt được truyền thừa của Minh Nhật vương triều, đương nhiên từ trong trí nhớ biết rõ sự tồn tại của Kim Tộc hoàng triều và Cổ Hoàng Thần Công.

Hắn cũng biết Cổ Hoàng Thần Công vào thời Thượng Cổ uy danh lan xa rồi, so với Cửu Dương Phần Thiên Công mà hắn tu luyện còn muốn hơn một chút

- Không có gì không có khả năng cả, lúc trước Minh Nhật vương triều thần phục dưới Kim Tộc hoàng triều, hôm nay Cửu Dương Phần Thiên Thần Công cũng phải thua dưới Cổ Hoàng Thần Công của ta thôi!

Lăng Tiếu liếm bờ môi hưng phấn nói.

Một nam tử anh tuấn tiêu sái, thân mang theo áo choàng đấu bồng, đấu bồng gió thổi qua bay phất phơ, nhìn qua có khí chất tôn quý khiến người ta có cảm giác cúng bái.

Nam nhân này tướng mạo đường đường, quanh thân tỏa ra hỏa diễm dày đặc, trên trán của hắn xuất hiện chiến vân hoàng kim, sau khi chiến vân xuất hiện, sau lưng của hắn có kim dương sáng ngời khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đám người ở phương xa cách hai người vài trăm mét, thần sắc chờ mong.

- Kim tộc Cổ Hoàng Thần Công sao, ha ha... Hôm nay để ta đánh vỡ thần thoại, cho ngươi biết Cửu Dương Phần Thiên Công mới là võ học cường đại nhất thiên hạ!

Lưu Húc khôi phục trấn định, trên gương mặt đầy cuồng nhiệt, hai bàn tay của hắn mang theo bao tay rực lửa.

Cùng lúc đó hắn phóng thích thế giới suy diễn của mình ra, từng đạo hỏa diễm hội tụ cùng một chỗ, hào quang sáng ngời diễm lệ thiêu đốt chung quanh, khí tức nóng rực trong nháy mắt bao phủ ngàn trượng, thường nhân khó có thể thừa nhận khí tức nóng bỏng như thế.

- Quả nhiên là Cửu Dương Phần Thiên Công, thế giới chi lực đã hối tụ cửu dương, xem ra thu được cơ duyên không nhỏ nha!

Lăng Tiếu đối mặt với cửu dương thế giới, trên gương mặt không có nửa điểm e sợ, ngược lại còn hưng phấn không thôi.

- Đi thôi, nếm thử cửu dương thế giới chi lực của ta!

Lưu Húc hét to một tiếng, điều khiển mặt trời bắn thẳng về phía Lăng Tiếu.

Từng đạo hào quang diễm lệ chiếu xạ Lăng Tiếu, mỗi một đạo hào quang mang theo hỏa diễm đáng sợ, một khi bị dính vào sẽ bị thiêu đốt sạch sành sanh.

Trong lúc này từng đạo hỏa diễm sáng ngời bắn ra ngoài, Lăng Tiếu không tránh không né giống như hắn không thèm trốn, hay bởi vì tốc độ của mặt trời quá nhanh nên không trốn được.

Tư tư!

Vô số ánh lửa lập lòe thiêu đốt trên người Lăng Tiếu vang lên âm thanh tư tư.

Lưu Húc nhíu mày lẩm bẩm.

- Hắn chỉ là bao cỏ? Sao hắn dám dùng Cổ Hoàng Thần Công tiếp cửu dương chi lực của ta?

Lưu Húc lúc này rất có lòng tin vào thế giới chi lực của mình, một kích này có thể hủy một Huyền Đế.

Lăng Tiếu dù có Cổ Hoàng Thần Công, nhưng mà hắn không tin Lăng Tiếu

có thể tu luyện tới tầng thứ quá cao, dưới chiêu này của hắn Lăng Tiếu không chết cũng trọng thương.

Nhưng mà sau đó hắn trợn mắt há hốc mồm.

Lúc những thế giới chi lực của hắn tiêu tán, một đạo thân ảnh cao ngất đứng nguyên tại chỗ, giống như không có chút thương hại nào cả, trên gương mặt tươi cười.

Nụ cười này trong mắt Lưu Húc là khinh bỉ, ý tứ chế nhạo, lửa giận trong lòng hắn đại thịnh, đồng thời cũng cả kinh.

- Chẳng lẽ hắn tu luyện Cổ Hoàng Thần Công tới cảnh giới đại thành rồi?

Hắn biết rõ khi tu luyện Cổ Hoàng Thần Công tới cảnh giới cao thâm thì năng lực phòng ngự rất biến thái, các loại công kích khó cấu thành thương tổn quá lớn cho Lăng Tiếu.

Xác thực Lăng Tiếu ở trong Chiến Loạn Uyên thu được truyền thừa của Chiến Vương gia, lại lấy được huyết mạch hoàng tộc của hắn, lại thu được kinh nghiệm tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, lại tu luyện lần nữa thì hôm nay đạt tới lục thức "Luyện thức", phòng ngự thân thể của hắn đã so sánh được với Thánh giai, các loại công kích bình thường khó làm hắn bị thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1363 - Đối Chiến Lưu Húc.

Lăng Tiếu lúc này vuốt góc áo một cái, khinh thường nói:

- Cửu dương thế giới chi lực, rất tốt, nhưng mà ta thấy cũng thế mà thôi.

Mỗi khi Lăng Tiếu vuốt tới đâu thì hỏa diễm đang thiêu đốt áo của hắn biến mất, mà mỗi đạo hỏa diễm này có uy lực thiêu đốt núi sông đấy!

Nhìn qua mặt trời ở cách đó trăm mét, Lăng Tiếu cũng không dám khinh thường nữa, thân ảnh như tia chớp, càng không tránh né, mỗi lần chỉ có chút hỏa diễm xẹt qua người của hắn mà thôi.

Nhìn qua thì rất kinh hiểm, nhưng mà hỏa diễm không thể ảnh hưởng tới Lăng Tiếu.

Lưu Húc nhìn thấy màn này thì kinh ngạc không thôi.

- Tốc độ rất được, nhưng cho rằng như thế thì không có gì sao?

Vào lúc này hai bàn tay Lưu Húc khẽ động, chín mặt trời khuếch tán ra, lúc này lập tức phong kín đường đi của Lăng Tiếu.

- Thử tư vị cửu dương tự bạo đi!

Lưu Húc lúc này hung ác quát một tiếng, hai bàn tay hợp lại, chín đạo mặt trời cùng oanh thẳng về phía Lăng Tiếu.

Hiện tại cửu dương thế giới chi lực phong kín toàn bộ đường lui, chín hướng

đều bị mặt trời phong tỏa đường lui, Lăng Tiếu đã không còn nơi né tránh.

- Xem ra không nhúc nhích đúng là không được rồi!

Lăng Tiếu lúc này nói thầm trong lòng, thế giới chi lực của hắn cũng được suy diễn ra.

Lúc này thái cổ thế giới hiện ra, hương vị thái cổ xộc vào mũi, từng cây cao cọng cỏ lúc này linh hoạt lên, giống như độc lập với thế giới này.

- Đây là thế giới chi lực gì?

Lưu Húc kinh hô.

Hắn tưởng Lăng Tiếu chỉ là võ giả kim thuộc tính, suy diễn thế giới chi lực phải là kim chi thế giới mới đúng, thế nhưng mà thế giới chi lực trước mặt không phải, khí tức này khiến hắn cảm thấy quỷ dị.

Hai thế giới chi lực va chạm với nhau, phát ra từng tiếng "Oanh long", hư không chung quanh vỡ tan, vô số năng lượng trùng kích ra chung quanh.

Đám người Lưu Dương Tông ở cách đó không xa nhìn thấy lực phá hoại này thì cảm thấy chấn kinh.

Bọn họ đều lui ra sau và thần sắc kinh hãi.

Lưu Húc đã là Huyền Đế, thế giới chi lực của hắn không thể yếu, mà Lăng Tiếu vẫn là Thiên Tôn cao cấp nhưng có thực lực so với Huyền Đế, nhưng mà thế giới chi lực của hắn còn hơn Lưu Húc nửa trù.

Hai thế giới chi lực tiêu tán đi, thân thể Lăng Tiếu bị đẩy lui mấy trăm mét, Lưu Húc thì bay một trăm mét.

Lăng Tiếu lúc này cười khổ trong lòng, nói:

- Trên lực lượng vẫn còn kém một chút, nhưng mà đánh bại hắn thì không thành vấn đề.

Vào lúc này lực lượng của Lăng Tiếu tăng thêm một bậc, gấp hai mươi chiến lực không bảo lưu nữa, khí thế của hắn sánh ngang Huyền Đế thấp giai đỉnh phong.

- Tới đi, bản cung sẽ cho ngươi thần phục!

Lăng Tiếu rống to một tiếng, lúc này hắn lại suy diễn thế giới chi lực.

Thái cổ thế giới xuất hiện các ngọn núi lủa và bộc phát, hỏa diễm hủy thiên diệt địa bắn thẳng ra ngoài, không ít hỏa diễm bắn thẳng về phía Lưu Húc.

Lưu Húc bị năng lượng núi lửa dọa sợ hãi, hắn làm sao nghĩ tới thế giới chi lực của Lăng Tiếu còn có đặc tính khủng bố như vậy, hơn nữa này uy lực còn rất khủng bố.

- Khó trách có thể khai tông lập phái, thì ra là có dựa vào!

Lưu Húc lúc này nói thầm trong lòng, ngay lập tức chín mặt trời cùng bay lên cao, chín mặt trời tỏa ra cửu dương chi lực và nhiệt độ nóng bức.

Oanh long oanh long!

Năng lượng cuồng bạo không ngừng va chạm vào nhau, giống như muốn hủy diệt thế giới này.

Cửu dương chi hỏa không hổ là dương hỏa, nó có thể tương xứng với thiên hỏa của Lăng Tiếu, lập tức thần thú kỳ lân và kim long hiện ra công kích

hắn, vào lúc này Lưu Húc bắt đầu xuất hiện thần sắc kinh hoảng.

- Đáng chết, đây rốt cuộc là thế giới chi lực gì, không ngờ có thể suy diễn cả thần thú.

Lưu Húc thầm mắng một câu, bộ chiến giáp phòng ngự Thánh giai trên người cũng hiện ra ngăn cản công kích của hai thần thú.

Đáng tiếc hắn như vậy còn không cách nào ngăn cản được thế giới chi lực của Lăng Tiếu, chỉ thấy vô số băng trùy từ trên không trung rơi xuống, khí thế thế mạnh mẽ hắn không dám đỡ.

Lưu Húc bị đánh trúng chiêu không kịp đề phòng, vô số băng trùy nện hắn từ trên không trung rơi xuống đất.

- Không tốt... Hộ tông trưởng lão hắn...

Tên bán đế bên cạnh Lưu Việt lúc này kinh hô lên.

Xem bộ dáng của hắn lúc này muốn lao lên giúp đỡ.

Lưu Việt khinh thường, lắc tay nói:

- Không cần, Húc nhu có Thánh giai chiến giáp, công kích bình thường không làm gì hắn được đâu.

Trong miệng hắn nói thế nhưng khi nhìn thấy vô số băng trùy nện thẳng vào chiến giáp của Lưu Húc, trong nội tâm thập phần đau lòng.

- Lăng Tiếu này quả nhiên không phải hư danh, không ngờ có thể chiếm thượng phong của hộ tông trưởng lão!

Một tên bán đế khác thở dài.

Đám trưởng lão Lưu Dương Tông khác cũng bồn chồn trong lòng, bọn họ đã nghe qua uy danh của Lăng Tiếu, hôm nay nhìn thấy hộ tông trưởng lão bị đánh như vậy, trong nội tâm hoài nghi "Hộ tông trưởng lão có bị tiêu diệt hay không?"

Đáp án đương nhiên làlà không rồi..

Toàn thân của Lưu Húc có thành khí phòng ngự, băng trùy công kích dù đáng sợ nhưng chưa tới mức phá được công kích của hắn, đây vẫn là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Vào lúc Lưu Húc từ trên mặt đất bay lên không lần nữa, Lăng Tiếu cũng bắt đầu chú ý tới chiến giáp bất phàm của Lưu Húc, hắn lúc này hai mắt tỏa sáng, nói:

- WOW, trọn bộ Thánh giai chiến giáp, đúng là đại phát!

Hắn trong Chiến Loạn Uyên thu được mười kiện bán giai thánh khí, nhưng mà so với trọn bộ thành khí chiến giáp của Lưu Húc thì không bằng.

Lưu Húc lúc này lắc cổ, trên gương mặt tức giận, nói:

- Ngươi... Ngươi còn tu ra đặc tính khác, khó trách có có thế giới chi lực cổ quái như vậy, nhưng mà... Muốn bại Lưu Húc ta thì ngươi chưa đủ tư cách.

Nói xong hai tay của hắn huy động, hắn đánh ra một quyền đơn giản, một quyền này mang theo hỏa diễm đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

So thế giới chi lực hắn thua, nhưng mà lực lượng và chiêu thức hắn chưa chắc đã thua!

Lăng Tiếu đối mặt chiêu thức này của Lưu Húc cũng không có né tránh, hắn muốn cho đối phương biết Cửu Dương Phần Thiên Công lợi hại.

Hai tay Lăng Tiếu đánh ra vô số chưởng ấn, đối diện cũng dùng hỏa diễm công kích.

Bây giờ Lăng Tiếu đã dùng gấp hai mươi lần chiến lực, trên lực lượng đã không dưới Lưu Húc.

Hai quyền chưởng va chạm với nhau, thân ảnh không ngừng run lên, người ở xa cảm thấy hoa mắt, cũng không bắt được thân ảnh của hai người.

Ngay sau đó Lưu Húc cũng thu hồi khinh thị với Lăng Tiếu, hắn cũng biết người ta là Thiên Tôn cao cấp đã khai tông lập phái, dựa vào phần chiến lực này đúng là có tư cách.

Không quản thế nào, Lưu Húc cũng phải đánh bại Lăng Tiếu, hắn sử dụng cường chiêu đánh tới.

Bỗng dưng lúc này từng sợi xích bắn thẳng ra ngoài, lúc này hỏa diễm nổ tung bốn phương, lúc này lực lượng cuồng bạo bắn thẳng ra ngoài.

Cửu Dương Phần Thiên Công thức thứ nhất Xích Viêm Liệt Dương!

Lăng Tiếu lúc này phát hiện chiêu này bất phàm, hắn hiểu được Lưu Húc đã dùng toàn lực.

Lăng Tiếu lúc này tươi cười hưng phấn, hắn dùng dùng chân đánh ra, cái kia thối ảnh như cuồng phong sậu vũ đánh tan hỏa diễm chung quanh.

Nhưng mà hai chân của Lăng Tiếu cũng bị tê liệt.

Nếu không phải phòng ngự kinh người, cộng thêm đặc tính miễn dịch hỏa diễm, chiêu này chắc chắn tạo thành tổn thương không nhỏ với hắn.

Lưu Húc lúc này thừa dịp tới gần Lăng Tiếu, đánh hai quyền vào bụng của Lăng Tiếu.

- Chết đi cho ta!

Lưu Húc thừa cơ có ý định đánh bại Lăng Tiếu.

Đáng tiếc lúc nắm quyền của hắn đánh tới, lại phát hiện nện vào không khí, không phải là Lăng Tiếu.

Bỗng hiên sau đầu của hắn có gió, hắn không cần suy nghĩ cúi người xuống.

Mà Lăng Tiếu một chân đá quét qua đỉnh đầu của hắn.

- Phản ứng rất nhanh!

Lăng Tiếu cảm thán một tiếng, hai đùi xuất hiện vô số thối ảnh nện vào người Lưu Húc.

Không quản Lăng Tiếu đá trúng Lưu Húc bao nhiêu cước, nhưng mà không có thương hại Lưu Húc bao nhiêu, cho nên hắn phải chuẩn bị sách lược.

Thế nhưng mà Lưu Húc đã tức giận, vận dụng Cửu Dương Phần Thiên Công và cường chiêu không ngừng oanh kích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1364 - Đối Chiến Lưu Húc. 2

Cửu Dương Phần Thiên Công đệ nhị thức Kim Viêm Linh Dương!

Cửu Dương Phần Thiên Công đệ tam thức Điện Viêm Cực Dương!

Cửu Dương Phần Thiên Công, một chiêu cường đại hơn một chiêu, lực lượng của nó còn mạnh hơn cường chiêu của Huyền Đế giai khác nhiều, người bình thường cùng khó có thể chống đỡ.

Nhưng không quản chiêu thức của Lưu Húc cường đại như thế nào, nhưng mà hắn vẫn không mạnh về thân pháp, căn bản không theo kịp tốc độ của Lăng Tiếu, mỗi lần đều bị Lăng Tiếu né tránh dễ dàng.

Lăng Tiếu cũng không có chọn cách liều mạng, mà là quan sát những chiêu thức Cửu Dương Phần Thiên Công vào trong tâm thức..

Chỉ dùng thực lực của Lưu Húc bây giờ chỉ có thể đánh ra Cửu Dương Phần Thiên Công đệ thất thức Bạch Viêm Chân Dương!

Một chiêu này mang theo chân dương màu trắng, nó không ngừng vây quanh Lăng Tiếu.

Lực lượng cường đại đã vượt qua tưởng tượng của Lăng Tiếu.

Năng lượng tiêu tán đi, chiến giáp long lân quanh người Lăng Tiếu cũng tổn thương không ít, khóe miệng còn có không ít kim huyết, hiển nhiên cường chiêu của Lưu Húc vừa rồi khiến Lăng Tiếu ăn không ít cực khổ.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu lúc này không có tươi cười gì đáng nói.

- Ngươi chỉ có chút năng lực như thế này sao?

Lăng Tiếu thấy chiến lực của Lưu Húc thì thất vọng, phương diện thân pháp của Lưu Húc quá kém, hắn toàn lực thi triển phong thuộc tính thì Lưu Húc chẳng chạm vào góc áo của hắn được.

Nếu thân pháp của Lưu Húc đuổi kịp Lăng Tiếu, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không thong dong như bây giờ.

Dù hắn cao giai hơn và huyền kỹ mạnh hơn, nhưng mà so với Vũ Bất Phàm hắn còn kém hơn nhiều lắm, trên lực lượng thì mạnh hơn Vũ Bất Phàm mà thôi.

Gương mặt Lưu Húc kinh hãi nhìn qua Lăng Tiếu, bây giờ hắn rốt cuộc biết rõ Lăng Tiếu còn mạnh hơn tưởng tượng của hắn nhiều, nhưng mà không có nghĩa hắn không có năng lực đánh bại Lăng Tiếu.

Cho dù không đánh thắng Lăng Tiếu, nhưng hắn có thánh khí phòng ngự, cũng không phải dễ dàng bị công phá, trừ phi Lăng Tiếu có thánh khí cao giai.

Đương nhiên Lăng Tiếu có thánh khí cao giai, đánh nhau đến bây giờ hắn còn chưa dùng qua Kim Long Thương.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không có ý định sử dụng Kim Long Thương.

Hắn muốn đánh cho Lưu Húc bại tâm phục khẩu phục, như vậy người này sẽ cho hắn sử dụng, hơn nữa tâm pháp Cửu Dương Phần Thiên Công hắn cũng cần có vào trong tay.

Hắn cảm thấy môn tuyệt học này trong tay hắn mới có thể phát huy uy lực chính thức.

Không thể không nói suy nghĩ của Lăng Tiếu quá tự luyến rồi.

- Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

Lưu Húc gào rú một tiếng, hắn không ngừng suy diễn thế giới, muốn nhấn chìm Lăng Tiếu và gọi linh thú hộ thân của mình ra.

Bằng vào lực lượng của mình hắn không thể đánh bại Lăng Tiếu, vậy thì một người một thú cùng chiến.

- Linh thú thất giai, ngươi có ta cũng có!

Lăng Tiếu cười nhẹ một cáu, hắn gọi tiểu kim ra.

Lăng Tiếu chiến Lưu Húc, Kim Sắc Lang Vương Hỏa Vân Sư!

Bất kể như thế nào, Lưu Húc không cách nào làm gì được Lăng Tiếu, mà Hỏa Vân Sư không phải đối thủ của tiểu kim.

Con mắt thứ ba của tiểu kim phát uy, Hỏa Vân Sư không có khả năng phản kháng, sau khi bị trúng chiêu và bị tiểu kim cắn xé.

Nhưng mà Hỏa Vân Sư rống to càng khiến nó bất lợi!

Hôm nay Lăng Tiếu đã không có hứng thú chơi tiếp.

Nội tình của Lưu Húc đã bị hắn sờ thấu, tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa.

Lăng Tiếu lợi dụng tốc độ siêu nhanh của hắn tới trước mặt của Lưu Húc và há to miệng.

Thiên phú thần thông long tộc, Long Ngâm!

Sóng âm cường đại khuếch tán ra ngoài, không gian chung quanh không ngừng rung động.

Lưu Húc đâu có nghĩ đến Lăng Tiếu còn có chiêu này, chiến giáp thánh khí phòng ngự dù bảo vệ thân thể không bị thương hại, nhưng mà nó không có biện pháp ngăn cản sóng âm công kích, trong lúc này màng tai trướng lên, bên tai không ngừng có tiếng ông ông vang vọng.

Vào thời khắc này Lăng Tiếu đã bắt đầu hành động.

Hắn phân thân thành hai mươi bốn đạo thân ảnh, mỗi một đạo thân ảnh cùng đánh ra một quyền vào vàng vào người Lưu Húc.

Bang bang!

Trong cùng thời gian Lưu Húc giống như đống cát bị hai mươi bốn thân ảnh của Lăng Tiếu công kích, tiếng buồn bực dồn nén trong cổ họng, uy lực mỗi quyền rất dọa người.

Chuyện làm cho người ta cảm thấy đáng sợ chính là Lăng Tiếu đều công kích vào mặt của Lưu Húc.

Đáng thương Lưu Húc bị nện bay đi thì mặt của hắn sưng lên như đầu heo.

Lưu Húc lúc này rơi xuống đất, bụi mù mờ mịt.

Nhưng mà trong nháy mắt bật dậy, trừ gương mặt tuấn tú sưng không chịu

nổi ra, trên người không có thương thế gì.

- Đánh ta đau quá, nhưng mà muốn khiến ta bị thương thì không có khả năng.

Lưu Húc phun ra một ngụm máu, giọng khàn khàn nói ra.

- Thật sao?

Lăng Tiếu nhếch miệng cười cười, hai tay khoanh lại không có hành động.

Bỗng dưng thân thể của Lưu Húc đột nhiên xuất hiện tiếng nổ, máu tươi bắn ra ngoài.

Qua một lát sau Lưu Húc trợn to mắt, cuối cùng ánh mắt không cam lòng nặng nề ngã xuống đất.

Đám người Lưu Dương Tông cách đó không xa cả kinh.

- Húc nhi!

Lưu Việt kinh hô một tiếng, hắn bay tới đầu tiên.

Đám người phía sau cũng giết qua, bọn họ cùng gọi linh thú ra.

Lưu Húc chiến bại, bọn họ chỉ có thể hợp lực chém giết Lăng Tiếu, bằng không kết cục của bọn họ có thể nghĩ.

Nhưng mà bọn họ vừa xông lên Lăng Tiếu đã đến bên cạnh Lưu Húc, nắm cổ của hắn nhìn qua bọn người Lưu Việt nói:

- Không muốn hắn chết thì bình tĩnh cho ta.

Lưu Húc còn không có chết, Lăng Tiếu ra tay có chừng mực, trọng quyền của hắn thấu vào trong chiến giáp thánh giai, lưu lực lượng trong người Lưu Húc, mỗi một lần đánh xong mới bộc phát ra ngoài.

Kinh mạch toàn thân Lưu Húc và tạng phủ xương cốt đều bị trọng thương.

Lăng Tiếu tạm thời không có ý giết hắn.

Đám người Lưu Việt quả nhiên thở ra một hơi, không dám xông lên.

- Lăng Tiếu, ngươi đừng kích động, ta có thể cho người thả hai trưởng lão của ngươi ta, ngươi thả con của ta ra chứ?

Lưu Việt thập phần lo lắng nói.

Hy vọng của hắn đều ký thác lên người của con mình, nếu con hắn chết thì hắn sẽ hỏng mất.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Lưu tông chủ, thành ý của ngươi dường như chưa đủ nha, bản cung từ xa tới đây lại đánh với con của ngươi một trận, như vậy thả người về thì bản công sẽ mất mặt đấy!

Lăng Tiếu lúc này giở trò vô lại, từ biểu lộ đã biết được ý đồ rồi.

Trên mặt Lưu Việt hiện ra thần sắc khó xử, đám người phía sau thần sắc cũng như hắn.

Lưu Việt trầm mặc và nói:

- Tốt, chỉ cần Lăng cung chủ chịu thả con của ta ra, Lưu Dương Tông chúng ta sẽ nghe lệnh của Tiếu Ngạo Cung.

Trước đây bọn họ đã thương nghị qua, thật sự không được thì tạm thời khuất phục Tiếu Ngạo Cung, đợi ngày sau tích lũy đủ thực lực lại thoát ra khỏi Tiếu Ngạo Cung.

Nhưng mà bây giờ Lưu Việt nhìn thấy Lăng Tiếu cường đại, trong lòng hắn nói thầm:

- Đợi tới khi Lưu Dương Tông cường đại lên, chỉ sợ Tiếu Ngạo Cung cũng đã trở thành quái vật lớn, đến lúc đó còn có thể phản động được không?

Trong lòng của hắn suy nghĩ vậy, nhưng mà mạng con của mình trong tay người ta, không thể làm gì khác được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1365 - Bản Cung Sẽ Mất Mặt.

Lưu tông chủ, thành ý của ngươi chưa đủ!

Lăng Tiếu lắc đầu thất vọng nói một câu.

- Ngươi...

Lưu Việt không rõ ý của Lăng Tiếu, lúc này bán đế bên cạnh kéo góc áo của hắn, dùng ánh mắt hiểu ý một cái.

Lưu Việt rốt cuộc hiểu nên làm thế nào.

Hắn do dự một chút, quỳ một gối trước mặt Lăng Tiếu, nói:

- Lưu Việt bái kiến cung chủ!

Thuận theo Lưu Việt quỳ xuống, đám người Lưu Dương Tông sau lưng cùng quỳ trước mặt Lăng Tiếu.

- Bái kiến cung chủ!

Âm thanh này ở xa xa vang lên không dứt.

Trên mặt Lăng Tiếu tươi cười hài lòng, nói:

- Ân, đều đứng dậy đi, ngày sau các người sẽ không hối hận vì quyết định này!

Lúc này nói:

- Thả hai vị trưởng lão của bản cung ra.

Lưu Việt bảo thả người, Lưu Quần cùng Quan Xương đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, cũng cởi dây thừng đặc chế trên người bọn họ.

Lăng Tiếu cho bọn họ ăn đan dược trị thương, cũng đồng thời cho Lưu Húc ăn đan dược trị thương luôn.

- Ngày sau hắn pử bêm cạnh ta, phong hắn làm trưởng lão trong cung a, bản cung sẽ không đối đãi không công bằng với hắn!

Lăng Tiếu chỉ vào Lưu Húc nói.

- Này... Này sao được!

Lưu Việt quá sợ hãi nói.

Hắn còn trông cậy vào con mình mạnh lên thay thế Tiếu Ngạo Cung đấy, nếu con của mình ở bên cạnh Lăng Tiếu, sự kiện này sôi bỏng hỏng không sao?

- Như thế nào? Không vừa ý bản cung sao? Hắn chỉ có đi theo bản cung mới có thể đi xa hơn!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc bá đạo, giống như chỉ cần Lưu Việt dám nói không thì hắn sẽ trở mặt không nhận người.

Lưu Việt im lặng lại, chỉ có thể than thở trong lòng.

- Hy vọng con của ta ngày sau thoát khỏi ma chưởng của tên này!

Không giống như những người hắn chiêu lãm trước kia, cho dù hắn dùng đan dược có thể trợ giúp bọn họ cường đại lên, bọn họ tiến giai thong thả, nhưng mà thành tựu ngày sau có hạn.

Ở bên cạnh hắn có Huyền Diệu, Diệp Vân Phong, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà, Độc Hạt Tử cùng với bát tướng đều là người trẻ tuổi, hắn cần cho bọn họ thời gian trưởng thành.

Mỗi người đều có thiên phú không kém, nhưng mà so với Lưu Húc trước mặt còn kém quá xa.

Còn nữa, Lăng Tiếu rất vui vẻ với cảm giác có thiên tài phủ phục dưới chân của mình, nếu như Lưu Húc này trời sinh không cam lòng khuất phục người, Lăng Tiếu cũng muốn dẫm hắn dưới chân.

Đánh bại Lưu Húc, Lưu Dương Tông quy hàng Tiếu Ngạo Cung, mà Tàn Báo, Dương Tiên Phong và Diệp Vân Phong cũng thuận lợi suất lĩnh thủ hạ của mình đánh hạ các thế lực khác.

Hôm nay Tiếu Ngạo Cung chưởng quản năm thế lực ngũ phẩm và mười thế lực lục phẩm, tổng cộng chiếm lĩnh ba trăm năm mươi tòa thành.

Nhìn thế lực thì rất lớn, thế nhưng mà cũng chỉ tương đương thế lực tứ phẩm mà thôi, so với địa phương mười tám thế lực chiếm cứ thì nhỏ hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu dẫn Lưu Húc cùng Lưu Quần cùng Quan Xương trở về tới Tiếu Ngạo Cung.

Đan điền và kinh mạch của Lưu Húc đã bị phong ấn, thương thế cũng không có hoàn toàn tốt, trên mặt còn sưng không ít, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Nhưng mà tất cả những chuyện này Lăng Tiếu không nhìn, hắn đã nói với Lưu Húc, nếu hắn không phục thì sẽ đánh phế hắn.

Điểm này Lưu Húc cần suy nghĩ.

Lưu Húc tự nhiên không muốn cả đời cứ như vậy, hắn xác thực không cam lòng thuần phục Lăng Tiếu, nhưng mà hắn không có đường lui, đành phải giả bộ thuần phục, nếu ngày sau hắn cường đại lên, nhất định phải rửa sạch chiến bại và nhục nhã hiện tại.

Nhưng mà Lăng Tiếu vừa mang theo Lưu Húc trở về, Huyền Diệu xem xét Lưu Húc thì biến sắc, nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Thiếu gia, vị này là?

Lăng Tiếu nói:

- Con trai tông chủ Lưu Dương Tông, Lưu Húc, hắn là chiến tướng ta mang trở về.

Lưu Húc khó chịu, trong nội tâm nói thầm:

- Trước để ngươi đắc chí, có một ngày ngươi sẽ khóc.

Huyền Diệu lúc này nói:

- Thiếu gia, người này giữ lại không được, chém ngay lập tức!

Huyền Diệu ngữ khí vô cùng kiên định, Lăng Tiếu cùng Lưu Húc lúc này bị dọa kêu to một tiếng.

Lăng Tiếu kinh ngạc vì sao Huyền Diệu cừu thị Lưu Húc như vậy, mà Lưu

Húc thì sợ Lăng Tiếu thực sự nghe lời người trước mặt này, khi đó hắn chết rất oan!

- Vì sao nói vậy?

Lăng Tiếu hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1366 - Chém Ngay Lập Tức.

Hắn biết rõ Huyền Diệu sẽ không phải là người nói loạn, hắn đã như vậy thì khẳng định có đạo lý của hắn.

- Người này tướng mạo đường đương, hoàn toàn có vài phần hạo nhiên chính khí, bản thân phải là người đại nghĩa, thế nhưng mà trán của hắn nhô ra, phá hoại mệnh cách của hắn, biến thành tướng mệnh trời sinh phản cốt, mặc kệ ai chiêu lãm hắn, cuối cùng hắn sẽ phản chủ mà thôi, dưỡng hổ gây họa, cho nên thiếu gia, người này không thể giữ lại.

Huyền Diệu cũng không sợ đắc tội Lưu Húc, lúc này trực tiếp nói với Lăng Tiếu.

Huyền Diệu thân là thiên cơ tử, trên xem thiên mệnh, dưới xem lý mệnh, có thể bói quẻ chiêm tinh, phong thủy trận pháp, xem mặt biết người... Cái gì cũng tinh thông.

Hắn vừa nhìn đã nhận ra Lưu Húc là người có dã tâm, là kẻ không bao giờ khuất phục người, đây là loại hình phản đồ trời sinh.

Cho nên hắn mới cầu Lăng Tiếu chém Lưu Húc ngay lập tức, dùng tuyệt hậu hoạn!

Lăng Tiếu nghe Huyền Diệu nói như vậy ánh mắt nhìn qua Lưu Húc.

Nói thực hắn vẫn rất tin tưởng Huyền Diệu, nhưng mà từ diện mạo mà đoán định Lưu Húc là kẻ bất trung, chuyện này đúng là quá qua loa.

Thật vất vả tìm được trợ thủ, nói chém là chém thì Lăng Tiếu thấy tiếc.

Lưu Húc nghe Huyền Diệu nói chuyện này thì tâm tư chấn động, nhưng mà ánh mắt có dị quang, lúc này đại nghĩa nói:

- Có bản lĩnh bây giờ giết ta đi!

- Hừ, mang xuống chém hắn!

Huyền Diệu không quan tâm Lăng Tiếu có mặt ở đây, lập tức ra lệnh cho thủ hạ.

Dùng thuật xem mệnh của hắn, hắn tuyệt đối không nhìn lầm người trước mặt này.

Nhưng mà Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Tính toán thần côn, hắn ở trước mặt ta không thể nổi sóng gió gì, giữ hắn lại ta còn có chỗ hữu dụng.

- Thiếu gia không tin ta?

Huyền Diệu có chút lo lắng nói.

Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nghĩ nhiều, việc này ta đã có chủ trương!

Huyền Diệu thấy Lăng Tiếu kiên định, lắc đầu không nói gì.

Nhưng mà Lưu Húc lại vụng trộm nhìn qua Huyền Diệu, như ghi nhớ dáng

vẻ của Huyền Diệu, trong lòng nói thầm:

- Một ngày nào đó ta có cơ hội, ta sẽ lập tức chém ngươi!

Lăng Tiếu xác thực có vài phần ái tài, thế nhưng mà Huyền Diệu nói hắn không thể không lưu tâm.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không hạ tinh thần chú ấn cao cấp với Lưu Hú, dẫn tới ngày sau suýt thành đại họa!

Cách đại điển khai tông càng ngày càng gần, trên dưới Tiếu Ngạo Cung bận rộn.

Mười tòa núi chính giăng đèn kết hoa, tình hình vô cùng vui vẻ.

Hôm nay nhân thủ không đủ, Lăng Tiếu bảo Huyền Diệu từ Phong Vân Thành điều người tới, cùng tham dự đại điển khai tông lần này.

Tôn chỉ của Lăng Tiếu chính là long trọng đại khí, để những thế lực khác biết uy thế của Tiếu Ngạo Cung.

Người khác làm việc thì Lăng Tiếu đang tham tường Cửu Dương Phần Thiên Công do Lưu Húc giao ra.

Hai ngày trước Lưu Húc đã chọn thuần phục Lăng Tiếu, nguyện ý đảm đương chức trưởng lão nội môn của Tiếu Ngạo Cung.

Hắn làm như vậy đương nhiên là gây tê lực chú ý của Lăng Tiếu, hắn sợ hằng ngày mộng nhiều, nếu quân sư kia thật sự chém hắn, hắn không có thực lực chống cự, đây là không được.

Nhưng mà vì tiêu trừ cảnh giác của Lăng Tiếu, hắn vẫn chủ động mang Cửu

Dương Phần Thiên Công giao cho Lăng Tiếu.

Hắn cảm thấy người khác học Cửu Dương Phần Thiên Công cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ tinh hoa như hắn, hắn còn giữ lại truyền thừa cuối cùng, cũng khắc sâu áo nghĩa cao nhất của Cửu Dương Phần Thiên Công.

Hắn cũng không ngốc đi sữa chữa tâm pháp này, nếu làm vậy càng khiến Lăng Tiếu nghi kỵ, vậy hắn cách cái chết không còn xa.

Hắn trước mắt cần làm chính là ẩn nhẫn, hắn phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, tuyệt đối trước kia Lăng Tiếu thành đế tiến thêm một giai, đến lúc đó trong Đế giai hắn không có địch thủ nào cả, hắn muốn giết Lăng Tiếu cũng dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên Lăng Tiếu không cách nào biết rõ suy nghĩ và dã tâm của Lưu Húc, hắn cảm thấy dùng năng lực của hắn sẽ vĩnh viễn áp chế Lưu Húc không phải vấn đề, cho nên không quá chú ý.

Qua vài ngày liên tục, Lăng Tiếu đã tìm hiểu Cửu Dương Phần Thiên Công đại khái, cũng lĩnh ngộ tinh yếu chừng bảy tám phần.

Hắn tạm thời không có thời gian đi tu luyện, bởi vì cách đại điển khai tông chẳng còn xa, hắn phải đi ra ngoài nghênh đón khách quý.

Lăng Tiếu cần nghênh đón khách quý đầu tiên chính là Phong Lâm Cốc luyện dược sư thế gia, Cốc gia.

Hơn bốn năm trước Lăng Tiếu đại biểu Cốc gia tham gia thi đấu Đan Minh, sau đó thành minh hữu của Cốc gia, lại thêm Cốc Kiều Kiều đã gả cho Diệp Vân Phong, xem như nhà mẹ đẻ của Diệp Vân Phong, mà Diệp Vân Phong chính là tiểu đệ của hắn, từ quan hệ mà tính thì Cốc gia cùng Lăng Tiếu xem như minh hữu trung thành.

Thân làm Cốc gia lão tổ Cốc Tần tự mình dẫn đội tới đây, hiến lên rất nhiều linh thảo cao giai, xem như chúc mừng Tiếu Ngạo Cung khai tông lập phái.

- Chúc mừng Lăng lão đệ, không nghĩ tới qua vài năm ngươi đã là cung chủ một phương, thực sự khiến lão đầu tử ta xúc động!

Cốc Tần nhìn thấy Lăng Tiếu sau đó thập phần khách khí nói với Lăng Tiếu.

Nhớ tới hơn bốn năm trước, Lăng Tiếu không chỉ giúp Cốc gia bảo trụ vị trí top mười trong Đan Minh, còn giúp vị trí của bọn họ tăng lên không ít, mà Cốc gia mấy năm nay được lợi không ít, trong lòng Cốc Tần cảm kích Lăng Tiếu nhiều.

Hắn không dám xem Lăng Tiếu như hậu bối, dùng uy danh hiện tại của Lăng Tiếu hắn phải xưng Lăng Tiếu một tiếng "Lăng lão đệ" đã xem như chiếm tiện nghi.

- Cốc lão ca, ngươi quá khách khí, ngươi tới là tốt rồi, vì sao còn mang theo lễ vật nhiều như vậy!

Lăng Tiếu cũng khách sáo nói.

- Ha ha, lễ vật mỏng không thành ý, Cốc gia ta có hôm nay còn nhờ Lăng lão đệ nhiều lắm!

Cốc Tần cười nói, sau đó di chuyển chủ đề.

- Đúng rồi, ta nghe nói Ô Phục huynh cũng đầu nhập vào ngươi, tại sao không thấy hắn?

Lăng Tiếu còn không nói chuyện, trong đại điện có tiếng của Ô Phục nói vọng ra.

- Cốc huynh biệt lai vô dạng nha.

Cốc Tần đứng dậy nghênh đón, lúc này thấy Ô Phục tinh thần phán chấn, đã biết rõ cảnh giới Ô Phục đã cao hơn hắn một trù, hắn cười nói:

- Ô huynh đã thành Đế vị, thực sự là đáng mừng!

Ô Phục cúi người chào Lăng Tiếu một cái, nhìn Cốc Tần nói:

- Tất cả vẫn nhờ thiếu gia, bằng không Ô Phục cũng khó có ngày hôm nay!

Lúc đó Ô Phục đã có tu vị bán đế, hắn muốn dựa vào chính mình đột phá Đế giai quá khó khăn, hắn tăng tu vị lên cần không ít đan dược, căn cơ cũng không ổn, còn may có Lăng Tiếu tặng cực phẩm Huyền Đế đan, lúc này mới thành tựu đế vị.

Cốc tần cùng Ô Phục hàn huyên một hồi, Diệp Vân Phong cũng dẫn Cốc Kiều Kiều đi tới chỗ Cốc Tần và người Cốc gia thăm hỏi.

Lăng Tiếu thiết yến đãi đám người Cốc Tần, liền do Ô Phục dẫn Cốc Tần đi tham quan Tiếu Ngạo Cung.

Cốc Tần nhìn thấy cung điện trên đỉnh đại khí bàng bạc, cảm nhận khí thế khiến hắn rung động, trong nội tâm kinh ngạc không thôi.

- Ô huynh, chiếu theo ngươi nói thì trong Tiếu Ngạo Cung hiện tại ngươi làm các chủ Dược Tông các?

Cốc Tần hỏi Ô Phục.

Ô Phục lúc này gương mặt cao hứng, nói:

- Không sai, đều là thiếu gia ưu ái, để ta gánh vác trách nhiệm này.

Hắn cao hứng không phải vì làm các chủ, mà là được Hàn Khai thu làm đệ tử ký danh, lúc này mới là chuyện hắn hưng phấn nhất.

Có một thánh dược sư chỉ điểm, ngày khác nói không chừng bắn cũng có cơ hội đi tới một bước kia.

- Không nghĩ đến Lăng lão đệ trưởng thành nhanh như vậy, xem ra Cốc gia chúng ta còn quá bảo thủ!

Cốc Tần cảm khái một câu, lại nói tiếp:

- Ngươi nói Cốc gia chúng ta muốn gia nhập Tiếu Ngạo Cung, Lăng lão đệ sẽ đồng ý không?

Ô Phục nghe lời này thì sững sờ, nói:

- Đây là chuyện tốt, thiếu gia hắn khẳng định đáp ứng, nếu như Cốc huynh ngươi nguyện ý làm vậy, ta tin tưởng Cốc gia các ngươi sau này nhất định còn hưng thịnh hơn trước.

Những người đầu nhập vào Tiếu Ngạo Cung nhanh nhất, bọn họ đương nhiên sẽ được trọng dụng nhất.

Nếu bọn họ là thế lực của Tiếu Ngạo Cung, vậy hôm nay Tiếu Ngạo Cung sắp tổ chức đại điển khai tông, bọn họ làm thế chính là đưa lễ vật triều bái tốt nhất rồi, để Tiếu Ngạo Cung có ấn tượng tốt với bọn họ, ngày sau của bọn họ mới tốt lành.

Mặt khác còn có không ít trưởng lão tông môn tứ phẩm cũng phái đại biểu tới đây, bọn họ không nghĩ đắc tội Lăng Tiếu, nhưng cũng không hy vọng

quá thân cận với Lăng Tiếu, chỉ cho người ta chút mặt mũi, đồng thời nhìn xem Tiếu Ngạo Cung có nội tình gì.

Lăng Tiếu đã sớm chiếm lĩnh không ít địa phương chung quanh Phong Vân Thành, chuyện này tạo chỗ đứng cho thế lực của bản thân.

Những người này ban đầu không ai nhìn tốt Tiếu Ngạo Cung, chỉ có như Cốc gia quan hệ các nhân tốt với Lăng Tiếu, hoặc là nhân tài tới từ mười tám thế lực muốn quan sát Tiếu Ngạo Cung.

Mặc kệ người khác thấy thế nào, dù sao Tiếu Ngạo Cung chỉ làm việc của mình.

Một ngày này rốt cuộc nghênh tiếp thời gian trọng đại của Tiếu Ngạo Cung, đại điển khai tông.

Phong Vân Thành chìm đắm trong không khí yên vui, mỗi một thương hộ đều đốt pháo, tiếng pháo không ngừng vang lên, dân trong thành bộ dáng vui mừng.

Người trong Phong Vân Thành tấp nập, thật sự là cảnh tượng rất náo nhiệt.

Đám người Lăng Tiếu đều chờ đón khách nhân trong phủ thành chủ Phong Vân Thành.

Trước thời gian khai tông thì phải có chỗ ở lại cho khách thăm viếng, điểm này chính là Tiếu Ngạo Cung tôn trọng khách nhân.

Trừ không gian chi địa của Tiếu Ngạo Cung là nơi không thể công khai với người ngoài, chỉ có thể thông qua truyền thâu trận mới tới được, đây là nguyên nhân đám người Lăng Tiếu phải đón khách nhân trong Phong Vân Thành.

Không biết người nào không biết Phong Vân Thành chính là đại bản doanh của Tiếu Ngạo Cung.

Nghênh đón một ít thủ lĩnh thế lực lân cận và người của thế lực tứ phẩm, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không tự mình đi, hắn phái Huyền Diệu cùng Diệp Vân Phong ứng phó.

Cách đại điển khai tông càng gần, tổng cộng có gần bốn mươi thế lực phái đại biểu tới đây.

Lăng Tiếu nghe hồi báo, thần sắc có chút khó nhìn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1367 - Chém Ngay Lập Tức. 2

Trung vực rộng lớn khôn cùng, thế lực ngoài tứ phẩm cũng có vài trăm.

Lăng Tiếu cho dù cho người phát thiếp mời dù không phát hết các thế lực lớn, nhưng phát cho hơn hai trăm, người tới chưa đủ một phần ba, chuyện này khiến hắn cảm thấy mất mặt.

Nhưng mà trước đại điển khai tông hắn đã nghĩ tới chuyện này rồi, hắn nhận ra có một ít thế lực người ta không đến, hắn cái gì cũng không nói tốt, chỉ là người ta không cho hắn mặt mũi.

Thời điểm Lăng Tiếu đang bực dọc, Diệp Vân Phong đã gọi hắn.

- Lão đại, thời gian đại điển khai tông đã sắp tới, quân sư bảo ta gọi ngươi qua.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Ân, ta biết rõ, ta bây giờ sẽ đi qua!

Nhưng một chút lại hỏi Diệp Vân Phong.

- Phong gia có người đến không?.

Diệp Vân Phong cười khổ một tiếng, lắc đầu nói:

- Tạm thời còn không nhìn thấy.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, lại cùng Diệp Vân Phong đi tới đại điện phủ thành chủ.

Đến đại điện thì bên trong có không ít người ngồi, bọn họ là đại biểu thế lực các nơi.

Lăng Tiếu cùng Diệp Vân Phong đi vào thì thủ vệ phủ thành chủ quỳ xuống chào:

- Cung nghênh cung chủ!

- Cung nghênh cung chủ!

Người trong phủ thành chủ đồng loạt khom người vấn an Lăng Tiếu.

Có mấy thế lực cũng đứng lên chắp tay, cũng không có hành động dư thừa khác.

Bọn họ chỉ định giá Lăng Tiếu lớn lên có bộ dáng gì, phải chăng có ba đầu sáu tay, không ngờ phát thiếp mời nhiều thế lực tới xem lễ như vậy.

Khi bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu thì trong lòng khó tin tưởng hắn còn trẻ như vậy, rõ ràng chính là nhân vật ức hiếp thiên kiêu của trung vực, bọn họ đều thở dài trong lòng.

- Lăng Tiếu quả nhiên rất trẻ tuổi!

Lăng Tiếu nhìn qua mọi người, sau đó hơi chắp chắp tay nhiệt tình nói:

- Chư vị có thể có thể tới tham gia đại điểm khai tông của Tiếu Ngạo Cung chính là vinh hạnh của Lăng Tiếu, cũng là vinh hạnh của Tiếu Ngạo Cung, ta là Lăng Tiếu chiếm cứ nơi này khai tông lập phái chính là tìm kiếm góc bình

yên cho mình, còn mời chư vị đồng đạo ngày sau chiếu cố nhiều hơn, Lăng Tiếu cảm kích bất tận, lời thừa nói hết rồi, trong cung đã sớm chuẩn bị rượu nhạt, mọi người đừng chê!

Tiếu Ngạo Cung là người chủ trì, Lăng Tiếu tự nhiên không phải là người trẻ tuổi khí thịnh, huống chi hắn là người thiện nói chuyện.

Bọn họ đi tới nơi đây chính là cho Lăng Tiếu mặt mũi, hắn cũng phải thành tâm đối đãi với người khác.

Đại bộ phận mọi người khách sáo hưởng ứng Lăng Tiếu một câu, bởi vì chiến tích của Lăng Tiếu quá kiêu ngạo, bọn họ cũng không có làm cái gì, cho Tiếu Ngạo Cung mặt mũi cũng được, dù sao Tiếu Ngạo Cung không cấu thành uy hiếp tới bọn họ, còn chuyện Tiếu Ngạo Cung cùng Hắc Ma Môn quá gần, ai biết rõ Hắc Ma Môn có đột nhiên ra tay tấn công hay không.

Bọn họ bây giờ đang làm ra dáng mà thôi, xem như tận nhân sự.

Thế nhưng mà vẫn có mấy người không mở mắt muốn khiêu chiến uy nghiêm của Lăng Tiếu, để chứng tỏ tồn tại của bọn họ.

- Lăng cung chủ, ta có một câu không biết có nên hỏi hay không?

Một lão giả áo lam bước lên một bước, ánh mắt lợi hại như đao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu xem xét, phát hiện lão giả này dáng vẻ bất thiện.

- Ngươi là?

Lăng Tiếu hỏi rõ ràng.

Lão giả áo lam nói:

- Kẻ hèn này là phó giáo chủ Lam Dương Giáo Trần Thần!

Trần Thần nói rõ thân phận, người trong tràng vô cùng kinh ngạc.

Lam Dương Giáo là tông môn tứ phẩm, bọn họ ở trung vực tên tuổi không kém, là tồn tại cao nhất trong tông môn tứ phẩm, mà Trần Thần cũng là nhân vật thành danh trong Lam Dương Giáo, có tu vị Huyền Đế thấp giai.

Lam Dương Giáo cho phó giáo chủ tới đây khiến người khác không tưởng tượng được.

- Dám hỏi Trần giáo chủ có gì chỉ giáo?

Lăng Tiếu híp mắt hỏi.

Hắn sau khi tranh đoạt hoàng bảng thì không gặp qua đệ tử Lam Dương Giáo, vốn chỉ là thi đấu nhỏ đánh bại hai tên đệ tử Lam Dương Giáo, đến Chiến Loạn Uyên thì băt hai tên đệ tử Lam Dương Giáo.

Hắn suy nghĩ Trần Thần này hẳn là hưng sư vấn tội sao??

- Ta nghe nói Lăng cung chủ phát thiếp mời rất đông, thỉnh nhiều đồng đạo các nơi tới xem lễ, nhưng mà mời rất nhiều mà? Vì sao bây giờ cũng chỉ có chúng ta mà thôi? Hẳn là đồng đạo khác không cho Lăng cung chủ mặt mũi, không có phái người tới xem lễ?

Trần Thần liên tục hỏi ra mấy vấn đề.

Vài năm trước Lăng Tiếu đúng là ở Lam Dương Thành đại náo, bại đệ tử Lam Dương Giáo của bọn họ, trong đó có một đệ tử thân truyền của hắn,

hôm nay Lăng Tiếu tổ kiến thế lực, hắn đại biểu thế lực của mình tới đây, nhưng mà muốn làm Lăng Tiếu cùng Tiếu Ngạo Cung mất mặt một chút xem như xả ác khí.

- Ngươi nói lời này có ý gì?

Lăng Tiếu còn không có trả lời, Diệp Vân Phong lúc này quát lên.

Hắn không thể nào không nghe ra đối phương đang khó xử lão đại của hắn.

- Ta có thể ý gì? Chẳng lẽ Lăng cung chủ không tiện trả lời?

Trần Thần trên mặt mang theo vài phần chế nhạo.

- Ha ha, Trần giáo chủ thoại nói vậy không đúng, ta nghe nói Phong gia cùng Đông Phương hai nhà đang tới đây, không biết Lăng cung chủ có thể đẫn tiến chúng ta hay không!

Lúc này có người đứng ra cười nói.

Người này dáng người không cao, lộ ra vẻ mập mạp, con mắt như tơ, giữ lại chìm râu dê, xem xét đã biết là người âm hiểm.

Người này tên là Chu Dương, chính là đại biểu của Chu gia, có thực lực bán đế.

Chu gia cùng Lam Dương Giáo nằm ở gần, hai thế lực có nhiều giao hảo, Trần Thần nói thì đương nhiên Chu Dương phải phụ họa theo.

Trên gương mặt Diệp Vân Phong đầy tức giận, đang muốn nói gì đó thì Lăng Tiếu trừng mắt với hắn.

- Kỳ thật, bản cung cũng hy vọng có nhiều đồng đạo tới xem lễ, đáng tiếc bọn họ không thẻ tới, bản cung cũng cảm thấy áy náy sâu sắc, nhưng mà... Những... Đồng đạo không tới thì sau này không phải là bằng hữu của Tiếu Ngạo Cung, mà người ở đây sẽ là bằng hữu của Tiếu Ngạo Cung, ngày sau có cần thì Tiếu Ngạo Cung sẽ giúp đỡ.

Lăng Tiếu trịnh trọng nói ra, hơi ngừng lại và nói:

- Về phần Phong gia cùng Đông Phương gia trước mắt chưa thấy ai tới, cho nên bản cung tạm thời không thể dẫn tiến các vị rồi..

Lăng Tiếu nói ra lời này sắc mặt mọi người cổ quái, vài câu này có chút khoa trương, nhưng mà biểu hiện của bọn họ là vui vẻ khi có người gặp họa.

Trần Thần cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng dựa vào danh đầu của Lăng cung chủ sẽ đông người tới, thì ra... Cũng chỉ thường thôi!

Trần Thần nói lời khinh miệt mười phần, ai cũng nghe ra hắn bất kính với Tiếu Ngạo Cung và Lăng Tiếu.

- Ha ha, bản cung còn trẻ tuổi, uy danh cũng không có bao nhiêu, ta nhìn Trần giáo chủ ngươi có ý kiến với bản cung rất sâu, hẳn là Trần giáo chủ không tới xem lễ, mà là đến đảo loạn sao?

Lăng Tiếu cười nhạt, lúc này trong nháy mắt khí thế dâng trào.

Lúc này một con chân long lao thẳng qua phía Trần Thần, Trần Thần sợ tới mức lui ra sau vài bước, bộ dáng chật vật.

Người trong tràng bị dọa kêu to vài tiếng, bọn họ đâu nghĩ tới Lăng Tiếu nói

trở mặt là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1368 - Trước Đại Điển Khai Tông..

- Lăng cung chủ, chúng ta là khách từ xa tới, ngươi đối đãi với khách nhân như vậy sao? Chư vị dứt khoát cùng đi thôi, Tiếu Ngạo Cung này thật sự khinh người quá đáng.

Chu Dương lúc này căm phẫn nói thay Trần Thần một câu, đồng thời cũng muốn thuyết phục người khác cùng rời đi, xem ra đã sớm có dự mưu cả rồi.

- Đúng vậy, chúng ta đi, đúng là khinh người quá đáng!

Trần Thần lúc này khôi phục tinh thần và lớn tiếng nói.

- Khách nhân xem lễ đối đãi thiệt tình với ta, Lăng Tiếu ta tự nhiên sẽ đối đãi chân thành, thế nhưng mà đối với những kẻ đảo loạn, phá hoại thanh danh của Tiếu Ngạo Cung ta thì Lăng Tiếu sẽ là địch của kẻ đó, trừ đi cho thống khoái, còn mời hai vị rời đi đi!

Lăng Tiếu thập phần bá đạo nói ra.

Trong lúc nhất thời người trong tràng không chút do dự đứng lên.

Bọn họ tới trước là xem lễ, đều sau đó là muốn nhìn xem nội tình của Tiếu Ngạo Cung là thế nào, ngày sau có đáng giá kết giao hay không, đồng thời cũng muốn đánh tốt quan hệ với đồng đạo, ngày sau tại trung vực hành tẩu cũng thuận tiện.

Hôm nay thấy người tới Tiếu Ngạo Cung xem lễ không nhiều lắm, cũng không có thế lực lớn nào, xác thực khiến bọn họ thất vọng, lưu lại xem lễ ý

nghĩa không lớn.

Nhưng mà thấy Lăng Tiếu cường thế, trong nội tâm lại sợ hãi.

Vào lúc này một hộ vệ từ bên ngoài chạy vào bẩm báo Lăng Tiếu:

- Bẩm báo cung chủ, người Phong gia tới!

Vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn đắc tội người trong tràng.

Có Phong gia tới thì thể diện hắn sáng hơn, mà những người vừa đứng lên định rời đi cũng kiên định lưu lại..

Thế lực có thể giao hảo với Phong gia không phải bọn họ có thể đắc tội.

Mà Lam Dương Giáo Trần Thần cùng Chu gia Chu Dương trên mặt như có ai đó tát một cái, bọn họ cảm thấy nóng mặt.

Vừa rồi còn chế nhạo Tiếu Ngạo Cung có ít người tới xem lễ, lại lại không có đại thế lực trợ trận, hôm nay Phong gia đến, bọn họ vừa mới khiêu khích Lăng Tiếu không thể nghi ngờ là bất kính.

Hôm nay bọn họ đi cũng không được, không đi cũng không được, sửng sờ tại chỗ cực kỳ khó xử.

Lăng Tiếu không nói hai lời trực tiếp đi ra nghênh đón.

Đại biểu thế lực các nơi không ai dám lên tiếng, cùng đi theo Lăng Tiếu ra ngoài.

Phong gia đến cũng không nhiều, chỉ có sáu người, người dẫn đàu là một thiếu nữ mang đấu bồng che mặt, sau lưng của nàng là Phong gia lão tam

cùng với Phong Vô Ảnh và Phong Nhã Hinh.

Nữ tử dẫn đầu không biết thân phận, thế nhưng mà có thể được Phong gia lão tam theo sau tùy tùng, có thể nghĩ thân phận nàng cao bao nhiêu.

Cát Bối Hân xem như người nhà Phong gia, hôm nay Cát Bối Hân đã là thê tử của hắn, Phong gia xem như nhà mẹ vợ của hắn rồi, Lăng Tiếu tự mình nghênh đón Phong gia mới phải phép.

- Vãn bối Lăng Tiếu bái kiến vài vị tiền bối!

Lăng Tiếu lúc này dùng thân phận hậu bối chào hỏi nữ tử đi đầu và Phong gia lão tam.

Phong gia lão tam sắc mặt cổ quái nhìn Lăng Tiếu không nói chuyện, chỉ nhẹ gật đầu xem như hưởng ứng, trong nội tâm lại nhớ tới vài năm trước gặp Lăng Tiếu ở vùng ngoại ô, khi ấy còn cảm thấy Lăng Tiếu chỉ là người trẻ tuổi bình thường chẳng có gì cả, không ngờ tới qua vài năm người ta đã là bá chủ một phương, thực sự là thế sự khó lường.

Mà Cát Bối Hân sau lưng Lăng Tiếu tiến lên vấn an mọi người, đồng thời nhìn qua nữ tử mang đấu bồng chào hỏi và vui vẻ kêu lên:

- Cô cô, không nghĩ đến ngài sẽ đến, Hân Nhi qua thỉnh an!

Lăng Tiếu vừa mới nghĩ tới nữ tử mang đấu bồng trước mặt này chính là "Cô cô" Phong Thanh Duyên, nhưng mà hắn còn không dám xác định thân phận của nàng, cho nên cũng không dám vọng động kết luận, hôm nay nghe được Cát Bối Hân nói thì hắn mới xác định.

Lăng Tiếu lúc này khom người chào hỏi Phong Thanh Duyên.

- Đệ tử Lăng Tiếu bái kiến sư nương!

Lăng Tiếu nói ra lời này tất cả mọi người phía sau cả kinh.

Ai có thể nghĩ đến đại nhân vật của Phong gia chính là sư nương của Lăng Tiếu? Đây là chuyện gì?

Nữ tử mang đấu bồn lúc này cười lên vui vẻ, ói:

- Ha ha, tiểu tử ngươi thật lanh lợi, Tà Đế ca ca xem như thu được đồ đệ tốt!

Nghe được nữ nhân này nói chuyện thì mọi người không nghĩ đến người ta chính là nữ nhân của Tà Đế.

Phong Lưu Tà Đế, danh đầu này không phải là hư danh, trong những năm hắn tung hoành trung vực, không biết có tình sư phong lưu với bao nhiêu nữ nhân, rất rõ ràng chính là nữ tử Phong gia trước mặt là một trong đó.

Trong lúc nhất thời Phong Thanh Duyên là sư nương đi xem lễ của Lăng Tiếu.

- Đệ tử xem như không làm nhục danh đầu của sư tôn, thậm chí còn muốn bái phỏng sư nương, thế nhưng mà tục vụ quấn thân, còn khiến sư nương tự thân tới đây, khiến cho đệ tử vô cùng hoảng sợ, sư nương ngài... Nhanh vào trong!

Lăng Tiếu nói.

Phong Thanh Duyên gật đầu, sau đó thuận theo Lăng Tiếu đi vào trong phủ.

Lúc này những thế lực khác nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt khác.

Nếu như trước kia bọn họ không có thái độ gì với Lăng Tiếu, vậy thì bây giờ kính sợ hơn vài phần.

Phong gia dù chỉ là thế lực cuối cùng trong mười tám thế lực, nhưng mà nội tình và thực lực lại vượt xa các thế lực ở đây.

Tiếu Ngạo Cung có thể đáp quan hệ với Phong gia, đã có tư cách bình khởi bình tọa với tông môn tứ phẩm, huống chi Lăng Tiếu còn có chiến lực che trời, áp chế cùng thế hệ.

Nhưng cho dù ở phương diện nào bọn họ cũng không nên đắc tội Tiếu Ngạo Cung, ngược lại quyết định phải giao hảo với Tiếu Ngạo Cung.

Đúng lúc Lăng Tiếu mang đoàn người vào trong Tiếu Ngạo Cung thì có thủ vệ chạy vào báo.

- Bẩm báo cung chủ, Cổ gia cùng Quỷ U Tông có người đến!

Lúc này tất cả mọi người sửng sốt.

Ai không biết Cổ gia cùng Lăng Tiếu có thù sinh tử, ngày nay Cổ gia cùng Quỷ U Tông cùng dắt tay nhau tới, chẳng lẽ là muốn trực tiếp ra tay với Tiếu Ngạo Cung?

Trên mặt Lăng Tiếu cười nhạt, nói:

- Đều mời vào!

Hắn còn không nghĩ tới Cổ gia có gan tới đây xem lễ, nhưng mà xem lễ thật hay giả còn chưa biết.

Bất kể như thế nào, Lăng Tiếu cùng Cổ gia có thù không dễ dàng hóa giải,

cho nên hắn cũng không cần tự mình ra tiếp đãi.

Mà Phong Thanh Duyên bên cạnh Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Tiếu nhi, tận quản ứng phó, sư nương làm chủ thay ngươi!

Thực lực Phong Thanh Duyên cuối cùng có bao nhiêu, Lăng Tiếu đến nay cũng không có nhìn rõ ràng, nhưng mà sau khi quen biết Phong Nha cùng Hàn Khai thì hắn cũng có thể cảm ứng được khí tức của Thánh giả,hắn khẳng định sư nương của mình không phải là Huyền Đế giai, mà thực lực đã đạt tới Thánh giả giai, về là cấp bậc nào thì không rõ.

Phong Thanh Duyên nói lời này, không nghi ngờ bảo Lăng Tiếu cứ yên tâm làm việc, dùng địa vị sư nương trong Phong gia, nàng là người nhất ngôn cửu đỉnh, nàng nói đại biểu cho lập trường của Phong gia.

Cổ gia cùng Quỷ U Tông tới đây nhân số xem như nhiều nhất, tổng cộng có mười lăm người, Cổ gia có bảy người, Quỷ U Tông thì có tám người, mỗi người khí thế không kém.

Rất nhiều người đều tưởng Cổ gia là tới hưng sư vấn tội, nhưng khi nhìn thấy bọn họ thì nội tâm nghi hoặc.

- Hẳn là Cổ gia thật sự tới đây xem lễ thôi sao?

Cổ gia mang theo người tới do Cổ Trạch thân tín của gia chủ Cổ gia mới nhậm chức Bản, mà phía sau hắn là hai tên Đế giai cùng với bốn gã Thiên Tôn, những người này không cần nói nhất định là trưởng lão của Cổ gia, còn có nữ tử yêu diễm Cổ Tiểu Hà.

Quỷ U Tông bên này thì do một người trẻ tuổi làm lãnh tụ, sau lưng của hắn là hai tên Đế giai cùng với năm tên Thiên Tôn giai.

Người trẻ tuổi này Lăng Tiếu cũng có ấn tượng, chính là Quỷ có duyên gặp mặt ở Chiến Loạn Uyên một lần.

Hôm nay hắn có thực lực Thiên Tôn trung giai.

- Không hổ là nhân vật trẻ tuổi lãnh tụ của một thế lực, thiên phú này không kém chút nào.

- Lăng Tiếu huynh vài năm không gặp, phong thái cũng tăng hơn trước!

Dẫn đầu chính là Quỷ của Quỷ U Tông.

Trên gương mặt của hắn tươi cười nhiệt tình, thế nhưng mà ánh mắt lại mang theo tự ngạo khói che dấu.

Đây không phải do hắn cố ý lộ ra, mà là hắn từ nhỏ đã được Quỷ U Tông xem như lãnh tụ mới, bản thân cảm thấy mình tài trí hơn người, tự ngạo là có.

Tuy nói Lăng Tiếu và Quỷ cùng lứa, thế nhưng mà Lăng Tiếu hôm nay đã là kiêu hùng một phương, lại là đệ tử duy nhất của Tà Đế, luận thân phận và bối cảnh đều cao hơn Quỷ không ít, Quỷ gọi tên của Lăng Tiếu, mà không phải "Lăng cung chủ ", rất hiển nhiên là nâng thân phận của hắn, cũng có ý làm thấp Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1369 - Cổ Gia Cầu Hòa.

Quỷ nghĩ thầm:

- Ta đường đường là đệ tử thủ tịch của Quỷ U Tông, có thể bình khởi bình tọa với tiểu thế lực như ngươi đã là cho ngươi mặt mũi rồi.

Người trong phủ thành chủ sắc mặt không vui, Diệp Vân Phong suýt nữa không nhịn được ra tay.

Lăng Tiếu thì không tức giận, vui vẻ nói:

- Vị huynh đệ này... Xin thứ cho bản cung tầm mắt vụng về, không nhận ra ngươi là ai nha?

Nếu nói Quỷ cố ý làm thấp thân phận của Lăng Tiếu, như vậy Lăng Tiếu phản kích càng sắc bén, ở trước mặt nhiều người tát cho Quỷ một cái, cái tát này vô cùng chói tai.

Sắc mặt của Quỷ cáu tiết đứng lên, người phía sau hắn sắc mặt tối sầm lại, trong đó một gã Huyền Đế trầm giọng nói:

- Người tuổi trẻ nói chuyện vẫn nên có chừng mực thì tốt hơn, miễn gió cắt đứt lưỡi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Như thế nào, ta chỉ nói lời chân thật mà thôi, ta đúng là không nhận ra vị huynh đệ này.

Trên gương mặt Quỷ co quắp lại, nói:

- Nếu Lăng cung chủ hay quên như vậy, Quỷ U Tông chúng ta cáo từ!

Tâm tính của Quỷ vẫn không đủ, chỉ nói hai ba câu đã bị Lăng Tiếu kích thích rồi, mọi người đi tới chưa nói hai ba câu với chủ nhân đã bỏ về, đây chính là tính tình quá lớn, mà không phải tìm mặt mũi về, đám người chung quanh hạ thấp ấn tượng với người nối nghiệp của Quỷ U Tông này.

Lúc này Cổ Trạch ở đối diện quăng ánh mắt qua Huyền Đế của Quỷ U Tông xin giúp đỡ, Huyền Đế của Quỷ U Tông nói:

- Không nên tiểu tính tình như vậy, như vậy lộ ra Quỷ U Tông chúng ta quá mức nhỏ nhen rồi.

Quỷ hừ một tiếng, không hề nói cái gì, chỉ đứng tại chỗ, trong nội tâm hận Lăng Tiếu thấu xương.

Cổ gia Cổ Trạch lên tiếng, hắn tiến lên đối diện Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Cổ gia Cổ Trạch bái kiến Lăng cung chủ, chúng ta đại biểu Cổ gia muốn giao hảo với Tiếu Ngạo Cung, gia chủ nhà ta nguyện giao hảo nhiều thế hệ với Tiếu Ngạo Cung, trước kia có chuyện không vui cứ bỏ qua, đây là lễ vật mỏng mong Lăng cung chủ nhận cho.

Cổ Trạch nói ra lời này thì tất cả mọi người ở đây thần sắc cổ quái.

Trong đầu của bọn họ nghĩ thầm:

- Cổ gia đang cầu hòa với Tiếu Ngạo Cung hay sao?

Thế lực Cổ gia và Quỷ U Tông là tương đương, trong mười tám thế lực xếp

hàng trung thượng, bây giờ công nhiên cầu hòa với Lăng Tiếu, đang rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ Lăng Tiếu thực lực tới mức khiến Cổ gia nể nang?

Thần sắc Lam Dương Giáo Trần Thần cùng Chu Dương lúc này khó coi tới cực điểm, thế lực của bọn họ dù không kém, thế nhưng mà so sánh với Cổ gia thì còn kém quá xa, Cổ gia người ta có thể bỏ qua mặt mũi cầu hòa trước mặt mọi người, bọn họ vừa rồi khiêu khích uy nghiêm của Lăng Tiếu, trong nội tâm của bọn họ rối loạn, lúc này nói thầm:

- Chuyện này làm thế nào cho phải?

Chuyện đã xảy ra, thế lực của Tiếu Ngạo Cung đúng là tới mức khiến Cổ gia nể nang.

Cổ Ngả lần trước giết Lăng Tiếu không có kết quả, càng làm cho thái thượng trưởng lão cùng bát giai Lôi Xà toàn bộ táng thân trong Thiên Tuyệt Hồ, Cổ Ngả đã ý thức mình không phải địch thủ của Lăng Tiếu, bằng không Cổ gia bọn họ có ngày sẽ rơi ra khỏi mười tám thế lực.

Hôm nay Cổ gia cầu hòa với Lăng Tiếu đã tổn thất không ít mặt mũi, nhưng mà có thể bảo trì cơ nghiệp thì tất cả đều đáng giá.

Nhìn dáng tươi cười này Cổ Trạch không biết trong nội tâm vì sao có cảm giác khó chịu.

Cổ gia bọn họ đã hạ vốn gốc, cũng buông mặt mũi và tôn nghiêm đi, chính là hy vọng có thể hóa can qua thành ngọc thạch với Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu không cảm kích, vậy thì mặt mũi của Cổ gia cũng chẳng còn nữa.

Nhưng mà Lăng Tiếu bảo người đi qua nhận lễ vật, hắn vẫn đang cảm thấy

Lăng Tiếu sẽ bỏ qua chuyện lúc trước.

- Ân, gia chủ nhà ngươi có tình, Vân Phong mang lễ mỏng này vào trong đi, sau đó nhớ trả lễ cho người ta đấy, miễn cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta thất lễ!

Lăng Tiếu nói, trên gương mặt không có chút biến hóa nào cả.

Theo lý mà nói Cổ gia buông mặt mũi cầu hòa với hắn, hắn phải biểu hiện cảm kích và nhiệt tình, thế nhưng mà hắn lại không có cảm xúc gì, những người khác nhìn vào trong mắt, trong nội tam suy nghĩ.

Những người đại biểu thế lực của mình đi tới đây xem lễ đã hạ quyết tâm phải giao hảo với Tiếu Ngạo Cung này thật tốt mới được.

Cổ Trạch nghe ra ý của Lăng Tiếu, cảm tình hắn tặng lễ vật nhưng lại được tặng lại đáp lễ, mà không phải là lễ vật thành ý cầu hòa.

Cổ Trạch đành phải nuốt tức giận xuống, nói:

- Lăng cung chủ, thành ý của Cổ gia chúng ta ngươi đã thấy, chuyện trước kia bỏ qia đi, tất cả mọi người đều vui vẻ, ngươi thấy thế nào?

Nếu hôm nay Lăng Tiếu không tỏ thái độ thì hắn không thể buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

Tên trưởng lão sau lưng Cổ Trạch cũng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, dường như chỉ cần Lăng Tiếu không đáp ứng, bọn họ sẽ trở mặt không nhận người ngay.

Lúc này Huyền Diệu ở bên cạnh lên tiếng.

- Cung chủ, thời gian đại điển khai tông đã tới, ngươi xem...

Lăng Tiếu cười nói:

- Đúng vậy, trước tiên cử hành đại lễ khai tông đi, có chuyện gì sau khi chấm dứt rồi bàn.

Trong nội tâm Cổ Trạch gấp, làm sao không nghe ra Lăng Tiếu đang có ý thoái thác.

Lúc này Quỷ của Quỷ U Tông đã lên tiếng nói chuyện:

- Cổ Trạch trưởng lão nhiều lời vô ích, người ta không bán mặt mũi cho Cổ gia của các ngươi rồi, chúng ta không phải còn có chuyện khác hay sao? Sau khi hắn nghe xong còn không phải sẽ chú ý hay sao.

Cổ Trạch lúc này vỗ đầu tỉnh ngộ lại, nói:

- Đúng rồi, tại sao ta lại quên đi chính sự chứ?

Sau đó hắn nói với Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1370 - Cổ Gia Cầu Hòa. 2

- Lăng cung chủ, hậu bối tôn nữ của Cổ gia chúng ta đang chuẩn bị thành thân với Quỷ công tử của Quỷ U Tông, Cổ gia cùng Quỷ U Tông sẽ kết thành minh hữu tốt nhất, việc này trừ tới xem lễ của quý cung ra, thuận tiện đưa thiếp mời, hy vọng Lăng cung chủ tới lúc đó có thể tới Quỷ U Tông uống rượu mừng của hai nhà chúng ta.

Nói xong trong nội tâm Cổ Trạch trong nắm chắc một chút, lòng hắn nghĩ thầm:

- Lăng Tiếu ngươi cho dù phát tính tình cũng không dám đối đầu với Cổ gia cùng Quỷ U Tông đâu a?

Cổ gia cùng Quỷ U Tông làm như vậy, mục đích chính là chấn nhiếp Lăng Tiếu, hóa giải đoạn ân oán này.

Lăng Tiếu lúc này bảo Diệp Vân Phong tiến lên cầm thiếp mời, nói:

- Vậy thì sớm chúc mừng hai nhà kết thành thiên lý.

Kỳ thật Lăng Tiếu vẫn không tìm Cổ gia quấy rầy, hoàn toàn là bởi vì Hàn Khai nói khiến hắn dừng bước lại, hôm nay Cổ gia đã làm tới mức này cầu hòa với hắn, hắn cũng thuận nước đẩy thuyền, hoàn toàn tạm đặt chuyện này xuống, ít nhất... Trước khi hắn đột phá Đế giai sẽ không có can qua gì cả.

Cho tới bây giờ dù Cổ gia muốn tiêu diệt hắn, thế nhưng mà Cổ gia trả cái giá cực lớn, bản thân của hắn tổn thất cũng không lớn.

Nhưng mà tổ chức sát thủ Sát Thiên, Lăng Tiếu sớm muộn gì cũng phải diệt toàn bộ bọn chúng đi.

Về phần Cổ gia, vậy xem ra họ và Quỷ U Tông không an phận rồi.

Đợi Huyền Diệu thúc dục Lăng Tiếu cử hành đại lễ khai tông, lúc này có không ít nhân mã tới.

Lúc này toàn bộ người trong tràng kinh ngạc.

Trước sau đến phân biệt là thành viên Đan Minh, Linh Vũ Các, Dược Môn cùng với Đông Phương gia.

Đan Minh phân biệt có Đan Tông, Viêm tộc, Chuyển Thiên Tông... Tổng cộng có sáu thế lực luyện dược, bọn họ đều có hạ lễ và người xem lễ.

Đối với người Đan Minh đi tới thì Lăng Tiếu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không suy nghĩ sâu vào trong đó, chỉ nghĩ người ta cho hắn mặt mũi.

Mặt khác ba nhà còn lại là thế lực đỉnh cấp, bọn họ so với Phong gia, Cổ gia, Quỷ U Tông ba phương còn đại khí hơn nhiều.

Linh Vũ Các phái đệ tử thân truyền của Đạo Ân là Trác Hướng Vĩ, đây là một hán tử trung niên, đã có thực lực Thiên Tôn cao cấp, tính tình thật ôn hòa, đối đãi Lăng Tiếu cực kỳ cung kính.

Trác Hướng Vĩ là người tám mặt linh lung, hắn từ nhỏ đã nghe qua sư phụ nói về sự tích của Tà Đế đại nhân, từ nhỏ hắn cũng sùng bái về Tà Đế là, mà làm đệ tử duy nhất của Tà Đế như Lăng Tiếu, hắn đột nhiên hoành không xuất thế và nghe sư phụ nói lại, lúc đó hắn cũng không phải rất để ý, khi ấy Lăng Tiếu cũng chỉ là đệ nhất hoàng tọa, thực lực hơi thắng sư đệ Vũ Bất

Phàm nửa trù, nhưng thực lực chân chính không quá mạnh, Trác Hướng Vĩ vẫn cảm thấy sư đệ Vũ Bất Phàm càng thắng một trù.

Thế nhưng mà sau khi tên tuổi của Lăng Tiếu càng lớn, hai năm trước Lăng Tiếu đại chiến với sư đệ của hắn, rốt cuộc Trác Hướng Vĩ cũng ý thức được Lăng Tiếu thật sự là nhân vật thiên kiêu đương thời, hắn tuyệt đối tiền đồ vô lượng.

Cho nên hắn đi tới Phong Vân Thành nhìn thấy Lăng Tiếu thì gần như không có nửa phần trẻ tuổi khí thịnh, thêm nữa... Hắn muốn kéo gần quan hệ với Lăng Tiếu, người không biết còn tưởng rằng Trác Hướng Vĩ quen thân Lăng Tiếu nhiều năm đấy.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không vắng vẻ đệ tử Đạo Ân, từng câu "Trác huynh" địa với Trác Hướng Vĩ, khiến Trác Hướng Vĩ vô cùng hưởng thụ.

Về phần người Dược Môn, người ta phái người tới tặng lễ xong là vội vàng rời đi, cũng không có lưu người lại xem lễ.

Dược Môn có thể làm được điểm này Lăng Tiếu đã cảm thấy đủ.

Dù sao lão môn chủ Dược Môn chính là sư thúc tiện nghi của hắn, tuy nói có chút bất nhân bất nghĩa, nhưng mà lúc đó hắn cũng chém một Thánh giả của Dược Môn rồi, sư thúc tiện nghi cũng không có nửa phần quấy rầy hắn, xem như vẫn còn giữ chút tình nghĩa.

Người của Đông Phương gia tới thì Lăng Tiếu cũng sớm nhận ra, chính là đường ca Đông Phương Tinh, Đông Phương Hùng, lúc đó chính là hán tử cao lớn tham gia tranh đoạt hoàng tọa.

Da mặt của gia hỏa này còn dày hơn Lăng Tiếu không ít, vừa thấy Lăng Tiếu cũng không gọi "Lăng cung chủ ", trực tiếp xưng hô Lăng Tiếu là "Muội

phu".

Một tiếng kêu này làm người chung quanh kinh hô không dứt!

Đã sớm có truyền văn công chúa Đông Phương gia là Đông Phương Tinh theo đuổi ngược Lăng Tiếu, bây giờ xem ra quả nhiên là thật.

Nhìn thấy đệ nhất đại thế lực trung vực là Linh Vũ Các có quan hệ cá nhân rất tốt với Lăng Tiếu, trong nội tâm thật sự cũng chấn động.

Cho dù người Cổ gia cùng Quỷ U Tông thân là một trong mười tám thế lực, bọn họ cũng cảm thấy nội tâm phức tạp, hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới quan hệ của Tiếu Ngạo Cung lịa lớn như vậy.

Quỷ lúc này cũng phải nuốt toàn bộ oán khí trong lòng của mình xuống, không dám mở miệng lớn tiếng với Lăng Tiếu nữa.

Xác định không có ai tới nữa, Lăng Tiếu lúc này dẫn mọi người vào trong nội cung.

Lúc này Diệp Vân Phong ngăn hai người lại.

- Hai vị, các ngươi không phải muốn rời khỏi sao? Tại sao còn muốn tiến vào đây?

Hai người bị ngăn lại chính là Lam Dương Giáo Trần Thần cùng Chu gia Chu Dương, bọn họ lúc trước chọc uy nghiêm của Lăng Tiếu, bây giờ thấy không đúng thì không dám lên tiếng, trong nội tâm đang suy nghĩ nên làm thế nào đền bù chuyện trước kia đây.

Nhưng mà phương pháp không có nghĩ ra, bây giờ lại bị người Tiếu Ngạo Cung nhớ thương thì nội tâm của bọn họ hoảng sợ!

- Chúng ta không có ý khác, chính là muốn vào xem lễ.

Trần Thần lúc này chần chờ một chút nói ra..

- Đúng vậy, vừa rồi chúng ta cũng vô tình khó xử Lăng cung chủ, bây giờ chúng ta thật sự thành tâm thành ý xem lễ, ngày sau tuyệt đối sẽ trở thành minh hữu tốt nhất với Tiếu Ngạo Cung!

Chu Dương lúc này tươi cười hề hề.

Lúc trước hai người bị kích thích nên như vậy, vốn cảm thấy Tiếu Ngạo Cung vừa thành lập không có bao nhiêu người tới xem lễ, không ngờ người của các thế lực lớn tới mấy nhà, đủ thấy sức ảnh hưởng của Lăng Tiếu là phi thường khổng lồ, không phải hai nhà bọn họ có thể chọc vào được.

Diệp Vân Phong đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu, hoàn toàn đang dò hỏi.

Lăng Tiếu không có hưởng ứng ánh mắt Diệp Vân Phong, Diệp Vân Phong lúc này hiểu ý của Lăng Tiếu, nhìn hai người nới:

- Mời hai vị quay về, lễ vật các ngươi tới xem lẽ chúng ta nhận lấy, nhưng mà các ngươi cũng không cần như người khác xem lễ của Tiếu Ngạo Cung!

Đồ ăn vào miệng không có đạo lý nhổ ra, Diệp Vân Phong biết rõ tính cách của Lăng Tiếu cho nên nói thế.

Trần Thần cùng Chu Dương vốn định khẩn cầu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của các thế lực, án mắt hung ác khiến bọn họ hoảng sợ, lưu lại nơi này mât thể diện tới cả nhà bà ngoại luôn.

Bọn họ cũng không có ý lưu lại nữa, lập tức rời khỏi Phong Vân Thành.

Hai người này chỉ là chuyện nhỏ xen vào, cũng không có ảnh hưởng thích thú của Lăng Tiếu.

Một đoàn người từ truyền thâu trận đi tới tổng cung của Tiếu Ngạo Cung.

Lúc này mọi người chấn động, Tiếu Ngạo Cung rõ ràng thành lập không gian chi địa của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1371 - Mất Thể Diện Tới Cả Nhà Bà Ngoại.

Phải biết rằng không gian chi địa cũng phải cần cường giả tuyệt thế ngoài Thánh giả giai mới có thể kiến tạo không gian độc lập, mà Tiếu Ngạo Cung lại có thể kiến tạo, chuyện này nói rõ vấn đề gì thì mọi người hoàn toàn biết rõ.

Trong Tiếu Ngạo Cung tuyệt đối có cường giả tuyệt thế tọa trấn

Trong lúc nhất thời tâm tư của mọi người đã chấn động, bọn họ lúc này biết phả nịnh nọt Tiếu Ngạo Cung này mới được, có không ít người muốn mau chóng kết giao với Tiếu Ngạo Cung.

Tiếu Ngạo Cung đã có tư cách trùng kích tông môn tam phẩm, kết giao với thế lực như thế đối với bọn họ mà nói không phải chuyện xấu.

Lăng Tiếu dẫn theo mọi người đi lên ngọn núi chính, bàn xem lễ đã sớm chuẩn bị rồi.

Một đoàn người lúc này nhập tọa theo thân phận, Linh Vũ Các, Đông Phương gia, Phong gia, Cổ gia cùng Quỷ U Tông mấy thế lực lớn xếp ngồi cùng các thái thượng trưởng lão của Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu lúc này đi tới quảng trường lớn, hắn cầm một cây dùi lớn trong tay, ở trung ương quảng trường này có cái chiêng lớn, chờ lúc Huyền Diệu lên tiếng:

- Thời gian đã đến, đại điển khai tông bắt đầu, mời cung chủ gõ chiêng chiêu cáo thiên địa, uy tứ bốn phương.

- Mời cung chủ gõ chiêng chiêu cáo thiên địa, uy tứ phương!

- Mời cung chủ gõ chiêng chiêu cáo thiên địa, uy tứ phương!

Hôm nay thế lực Tiếu Ngạo Cung của Lăng Tiếu rốt cuộc chính thức hình thành, đã chính thức tuyên bố ra ngoài.

Tất cả người trong Tiếu Ngạo Cung đồng thanh hét lên, thanh thế uy vũ chấn động chín tầng trời.

Lăng Tiếu không chút do dự cầm dùi đánh mạnh vào cái chiêng lớn trước mặt.

Cái chiêng này kêu vang chấn động vang khắp Tiếu Ngạo Cung, kích kích nội tâm của mọi người.

Tiếng chuông vang lên và bầu trời kịch biến.

Chỉ thấy phía trên bầu trời quang đãng, đột nhiên mây rậm rạp, hào quang năm màu chiếu sáng các nơi, nhiều đám mây biến thành huyễn lệ, cả thiên địa lúc này giống như đang vui mừng, nhất là chúng bắn thẳng hào quang năm màu vào trong Tiếu Ngạo Cung, không khí chung quanh trở nên tinh khiết khiến mọi người ở đây ngửi được cảm thấy sảng khoái, thoải mái không nói nên lời...

Tường vân chỉ kéo dài một lát mới dần dần tán đi, sắc trời biến thành bình thường.

Huyền Diệu lúc này hét to lên:

- Trời giáng tường vân, đây là điềm báo đại cát, Tiếu Ngạo Cung chúng ta phụng thiên thừa vận mà thành, mời cử hành nghi thức tế trời!

Thuận theo lời của Huyền Diệu vang lên, trong quảng trường có mười nam nhân đồng thời mang dìu lớn gõ vang chiêng đồng trước mặt của mình, tiếng chiêng vang vọng thiên địa.

Cùng lúc đó ở các hướng có nhiều linh thú thật nhỏ được người Tiếu Ngạo Cung phóng sinh đi.

Một đám thiếu nam thiếu nữ đi ra, bắt đầu diễn luyện quyền pháp đơn giản.

Sau đó tiếng trống vang vọng, bốn phía lại có tiếng vũ khí va chạm, du dương mà hoan khánh, sau đó một loạt nữ tử tư sắc đi ra bắt đầu nhảy múa yểu điệu trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người nâng cốc vui vẻ, bên tại lắng nghe âm điệu ưu mỹ, hân thưởng kỹ thuật nhảy động lòng người, tâm tình vào lúc này vui vẻ lên.

Tiếu Ngạo Cung lúc này vui vẻ không thể nghi ngờ!

Tiếu Ngạo Cung vui sướng ba ngày ba đêm, thế lực các nơi bắt đầu cáo từ rời đi.

Lần này đại biểu thế lực ở lại ba ngày cũng thu được nhiều chuyện như ý, cùng hỗn với các thế lực khác, chuyện này với bản thân bọn họ có chỗ tốt lớn lao, tuy nói không thể thân cận với các thế lực lớn nhất, nhưng mà có thể ngồi cạnh nói chuyện hoan ca cũng là vinh hạnh không tệ.

Sau khi mọi người rời đi, Cốc gia cùng Phong gia cũng không có đi ngay.

Cốc Tần thấy Lăng Tiếu làm xong mọi chuyện, mới tìm được Lăng Tiếu nói chuyện riêng.

Trải qua tự định giá mấy ngày qua, Cốc Tần đã đưa ra quyết định trọng đại.

- Cốc lão ca, vài ngày nay có lãnh đạm mong lượng thứ!

Lăng Tiếu nhìn Cốc Tần khách khí nói.

Cốc Tần lúc này khoát tay không sao, nói:

- Lăng lão... Không, Lăng cung chủ không nên nói thế, khai tông đại điển chính là đại sự, khách nhân tới nhiều lắm, tự nhiên bận rộn, lão Cốc ta không phải người không biết lý lẽ.

- Có Cốc lão ca nói lời này Lăng Tiếu yên tâm rồi, ngày sau Tiếu Ngạo Cung còn phải dựa nhiều vào sự ủng hộ Cốc gia đấy.

Lăng Tiếu nhiệt tình nói.

Cốc Tần cười cười, lập tức đi vào chính đề.

- Lăng cung chủ, ta có một suy nghĩ muốn bàn với ngươi.

Lăng Tiếu lúc này có chút lạ lùng, hắn không rõ Cốc Tần vì sao thoáng cái biến hóa khác lạ, nhưng xưng hô hắn là "Lăng cung chủ", hắn nghi ngờ hỏi:

-Cốc lão ca cứ nói.

Cốc Tần lúc này lộ ra thần sức chân thành.

- Ta muốn để Cốc gia trở thành thế lực bên dưới của Tiếu Ngạo Cung, Lăng cung chủ thấy thế nào?

Cốc Tần đã nghĩ rất lâu, thứ nhất hắn rất trọng thị thế lực của Lăng Tiếu, thứ hai hắn thấy Tiếu Ngạo Cung đã có đủ điều kiện trùng kích thế lực tam phẩm, thứ ba là Lăng Tiếu giao hảo với nhiều thế lực lớn, chỉ ba phương

diện này đã chứng tỏ Tiếu Ngạo Cung tiềm lực vô hạn.

Hơn nữa hắn còn biết rõ trong Đan Minh truyền tin tức về, Giam Đốc trưởng lão tọa trấn Đan Minh giữa hôm nay đã tọa trấn trong Tiếu Ngạo Cung, việc này hắn còn tự mình dò hỏi Ô Phục qua, cuối cùng cũng xác định.

Giam Đốc trưởng lão tại Đan Minh uy tín không thua gì Dược Môn cùng Đan Tông hai thế lực, hắn tọa trấn trong Tiếu Ngạo Cung thì khẳng định là ý của lão nhân gia.

Lão nhân gia ông ta chính là thánh dược sư ah, trong luyện dược giới có sức ảnh hưởng to lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1372 - Tỉnh Sử Tà Đế Cùng Phong Thanh Duyên.

Có nhiều nhân tố cộng lại, Cốc Tần cảm thấy Cốc gia phụ thuộc vào Tiếu Ngạo Cung tuyệt đối là cử chỉ sáng suốt, là trăm lợi không có một hại.

Lăng Tiếu vốn sững sờ, hắn thật không ngờ Cốc Tần lại đưa ra yêu cầu như thế này.

Hắn cười to, nói:

- Ha ha, Cốc lão ca ngươi đã nghĩ kỹ, đây không phải chuyện đùa đâu!

Chọn một phương thế lực phụ thuộc vào, một khi thế lực kia có việc cần thì thế lực phụ thuộc phải toàn tâm trợ giúp, mà thế lực phụ thuộc không may, chủ thế lực này phải ra sức giúp đỡ, giúp bao nhiêu còn phải xem thành ý của chủ thế lực.

Đây vốn là quan hệ không ngang hàng, cho nên không tới mức bất đắc dĩ, không ai chọn làm thế lực phụ thuộc.

Cốc Tần nói:

- Ta đã nghĩ rõ ràng, Cốc gia chúng ta nhiều năm sa sút, ta sợ có một ngày lão đầu ta không còn thì bọn họ không thể chống đỡ nổi cơ nghiệp, cho nên hy vọng có thể gia nhập vào Tiếu Ngạo Cung, đến lúc đó Lăng cung chủ năng chiếu cố một hai, Cốc Tần cảm kích bất tận ah!

Lăng Tiếu nghe lời này thì trầm tư, nói:

- Nếu Cốc lão ca ngươi tín nhiệm Lăng Tiếu ta, ta cũng không cự tuyệt.

Cốc Tần thấy Lăng Tiếu đáp ứng thì cao hứng cười lên, nói:

- Cốc Tần đa tạ Lăng cung chủ, ta sau khi quay về thương lượng với gia tộc, tin tưởng bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Cốc Tần cùng Lăng Tiếu đã định việc này, lập tức rời khỏi Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu cũng bội phục ánh mắt của lão già này, hắn nói thầm trong lòng:

- Chân thành với bản thiếu gia, bản thiếu gia cũng tuyệt đối sẽ không đối xử không công bằng với các ngươi.

Cốc Tần đi, Lăng Tiếu vẫn không có nhàn rỗi, hắn vội vã đi tới hậu viện bái kiến sư nương Phong Thanh Duyên.

Phong Thanh Duyên chỉ tham dự đại điển khai tông một hồi, cũng không có tham dự hoạt động nào khác.

Nàng thân là lão tổ của Phong gia, luận bối là cao nhất ở trong tràng, đương nhiên phải chú ý ít làm việc.

Còn không có ai đi chú ý tới nữ tử mang đấu bồng dẫn đầu này, ngược lại Phong gia lão tam là nhân vật được nhiều người chú ý.

Trong hậu viện của Lăng Tiếu, Phong Thanh Duyên cũng gỡ đấu bồng che mặt ra, lộ ra dung mạo kinh tâm động phách của nàng, sắc đẹp của nàng khiến hoa tươi ảm đạm, vô số tuế nguyệt không lưu lại chút dấu vết gì trên dung mạo của nàng, nhìn qua giống như nữ tử mười sáu, trẻ tuổi đầy sức sống, trên người nàng mặc áo xanh, dáng người no đủ khiến người ta mê say, mặc kệ từ góc độ nào thì nàng vẫn là nữ nhân cực phẩm khiến người ta động

tâm.

Bên cạnh Phong Thanh Duyên là Cát Bối Hân cùng Phong Nhã Hinh hai mỹ nhân khó được, nhưng so với Phong Thanh Duyên vẫn còn hơi kém.

Cũng không phải nói tướng mạo của hai nàng không bằng Phong Thanh Duyên, mà là khí chất của Phong Thanh Duyên còn hơn chúng nữ một trù, nếu một ngày thực lực của hai nàng được như Phong Thanh Duyên, tin tưởng cũng không kém hơn Phong Thanh Duyên chút nào.

- Tiếu nhi bái kiến sư nương, mấy ngày qualãnh đạm sư nương, còn xin sư nương tha thứ!

Lăng Tiếu thi lễ nói ra.

- Không cần đa lễ với sư nương, ngươi bây giờ là cung chủ một cung, cũng phải lấy tông môn làm đầu.

Phong Thanh Duyên nói rất tùy ý, tiếp theo nàng nhìn qua hai nữ bên cạnh, nói:

- Hân nhi, Hinh nhi các ngươi đi xuống đi, ta có chuyện cần nói với Tiếu nhi.

Hai nữ nghe lời, gật đầu đi ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu ngồi xuống chờ Phong Thanh Duyên nói.

Lúc đó sư phụ Tà Đế truyền thụ cho hắn Độc Tôn Thần Công xong liền rời khỏi, nhưng trước khi đi sư phụ của hắn từng nhắn nhủ qua, nếu có chuyện gì khó khăn có thể tới Phong gia xin giúp đỡ, Phong gia tuyệt đối sẽ không ngồi yên chẳng ngó tới.

Lúc đó tại Phong gia Phong Thanh Duyên thừa nhận qua quan hệ giữa nàng và Tà Đế.

Cho nên Lăng Tiếu xưng hô với Phong Thanh Duyên là sư nương cũng phải đạo.

Nhưng mà hắn không rõ Phong Thanh Duyên là nữ nhân của sư phụ hắn, vì sao còn để nàng ở trung vực, mà không dẫn nàng đi Thiên Vực?

Hắn thấy sư phụ của hắn không phải sư phụ không có năng lực hay là Phong Thanh Duyên thực lực không đủ, trong đó chắc chắn có bí mật khiến người ta không biết.

Đương nhiên Lăng Tiếu không muốn đi thăm dò chuyện này, hắn còn không có nhiều chuyện như vậy.

Nhưng mà dù hắn không hỏi thì Phong Thanh Duyên lại chủ động nói ra.

- Tiếu nhi, muốn nghe chuyện của ta và sư phụ ngươi không?

Phong Thanh Duyên nhìn Lăng Tiếu và thản nhiên nói, nhưng mà không chờ Lăng Tiếu trả lời thì nàng đã nói:

- Ta đã không nhớ rõ đã không gặp hắn bao lâu rồi, nhưng mà ta nhớ rõ lúc ta đại biểu Phong gia đi tham gia tranh đoạt hoàng bảng sau đó gặp sư phụ ngươi, sư phụ của ngươi khi đó cũng trẻ tuổi và anh tuấn như ngươi, cùng có thực lực siêu quần, hơn nữa hắn còn là người khôi hài, ta rất nhanh đã bị sư phụ ngươi dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt phương tâm điên đảo, sau đến hắn dựa vào sức một mình đạt được danh hiệu đệ nhất hoàng tọa, ta càng si mê phong thái của hắn.

- Vốn ta và sư phụ của ngươi sẽ lấy nhau, mà gia tộc ta lại yêu cầu sư phụ

ngươi tới ở rễ mới đáp ứng yêu cầu này, sư phụ ngươi trời sinh phong lưu thành tính, lại không quen bị người ta gò bó, tự nhiên là không đáp ứng rồi, chuyện của ta cùng ngươi sư phụ đã bị bỏ đó, cho đến một ngày gia tộc ta ép ta liên hôn với người thế lực khác, ta chết sống không chịu, mà sư phụ ngươi nghe được tin tức này càng giận dữ chém chết tên nam nhân muốn lấy ta, việc này huyên náo lớn nhất thời, ta cũng bị sư phụ của ngươi làm cảm động muốn chết, sau đó sư phụ của ngươi thành tựu Đế vị, vốn định mang ta ra khỏi gia tộc, đáng tiếc dù chiến lực của hắn siêu quần, thế nhưng mà song quyền khó địch tứ thủ, cuối cùng bị lão tổ tông nhà ta đánh trọng thương, nếu không phải ta đau khổ cầu khẩn, sư phụ ngươi khi ấy đã mất mạng tại Phong gia, sư phụ ngươi cũng không phải người tốt, biết rõ lần này là do ta bảo hộ hắn chạy trốn, trong lòng của hắn câm phẫn, liền đoạn tuyệt quan hệ giữa ta và hắn, sau đến hắn thực lực đại tiến, lại lần nữa vào Phong gia, hắn không phải muốn mang ta đi, mà là rửa nhục lần trước, kết quả có thể nghĩ, lão tổ tông của Phong gia ta bị hắn lỡ tay... Giết!

Chuyện quá khứ đã qua nhiều năm, ân oán giữa Tà Đế cùng Phong gia tan thành mây khói, mà bây giờ Phong gia có Phong Thanh Duyên chống đỡ phía sau, nàng thật muốn đi tìm Tà Đế thì không ai có thể ngăn cản được.

Lăng Tiếu không biết Phong Thanh Duyên không vượt qua nội tâm được, tất nhiên lúc đó Tà Đế lỡ tay giết đi trưởng bối của nữ nhân mình, bằng không Phong gia cũng không đứng cuối trong mười tám thế lực.

Cuối cùng Phong Thanh Duyên nhịn không được thở dài.

- Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân.

Trên gương mặt của nàng toát ra thần sắc yêu say đắm khiến Lăng Tiếu cảm động.

Hắn đã hiểu chuyện sau đó vì sao sư phụ của hắn tới Phong gia lại không đi

tìm Phong Thanh Duyên, chắc là cảm thấy hai người gặp mặt không biết nên thế nào mới tốt.

Ngày nay sư phụ hắn rời khỏi trung vực, Phong Thanh Duyên vẫn ở lại trung vực, thiên địa xa cách, chỉ sợ hai người cũng có tâm tư của mình.

Lăng Tiếu thở dài, nói:

- Tại sao khổ như vậy!

- Sư nương, chuyện đó đã là quá khứ rồi, ta cảm thấy vẫn phải biết quý trọng trước mắt mới đúng, miễn cho nhân sinh đau khổ phá hư hạnh phúc của mình, vậy được không bù mất, ta nghĩ sư phụ năm đó sốt ruột cho ngươi, bằng không hắn sẽ không giận dữ vì hồng nhân như vậy!

Lăng Tiếu có thể hiểu tâm tình của sư phụ, thay bằng hắn thì khó tránh khỏi đại khai sát giới.

Từ điểm này có thể thấy hắn và sư phụ rất tương tự.

Phong Thanh Duyên đi đến ngoài cửa sổ, nhìn ra xa thấy những nữ hài như ngọc đang cười đùa nói chuyện với nhau, lúc nàng nói ra với bộ dáng mê say.

- Đúng vậy, kỳ thật lần trước Tà Đế ca ca trở về ta đã ạ quyết tâm đi theo hắn tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu thuận miệng hỏi:

- Vì sao sư nương không đi?

Phong Thanh Duyên lúc này nói:

- Bây giờ tình huống Phong gia ngươi cũng thấy, tuy nói vẫn nằm trong vòng mười tám thế lực, nhưng mà bài danh lại nằm ở sau cùng, tùy thời có thể biến mất, nếu không có ta tọa trấn, gia tộc khó giữ.

- Sư nương ngươi có thể bảo vệ bọn họ cả đời sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Nếu như một đại cơ nghiệp cần một người dùng cả đời đi canh giữ, vậy người Phong gia có thể làm gì?

Lăng Tiếu nói lời này rất dứt khoát, kỳ thật ám chỉ chẳng lẽ hậu bối Phong gia không có người sao?

- Vốn trông cậy vào Hân nhi có thể kế thừa ta, bây giờ lại bị ngươi lừa gạt đi rồi, ngươi nói sư nương ta dễ dàng sao?

Phong Thanh Duyên tức giận liếc Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1373 - Tỉnh Sử Tà Đế Cùng Phong Thanh Duyên. 2

Nàng tư thái mị hoặc rất lớn, khiến Lăng Tiếu thất thần, cũng may định lực tâm thần của hắn đủ, bằng không đã thất thố.

- Sư nương, không thể nói như vậy, Hân nhi đã sớm là thê tử của ta rồi, nàng vẫn muốn ở cạnh ta tốt hơn.

Lăng Tiếu cười nói.

Trên người Cát Bối Hân vẫn ẩn chứa năng lượng của Huyền Đế đỉnh phong, từng bước tháo bỏ phong ấn mới có đại trợ lực cho nàng.

Đây cũng là điểm Phong gia xem trọng Cát Bối Hân.

Lúc đó Cát Bối Hân ở lại Phong Vân Thành, người Phong gia đã sớm ngồi không yên, nếu không phải Phong Thanh Duyên lên tiếng ngăn cản, Phong gia sớm phái người mang Cát Bối Hân quay về.

- Việc này ta cũng không trách ngươi, lúc đó là người mang Hân nhi quay về Phong gia, đủ để chứng tỏ ngươi rất tốt với Hân nhi, cũng khiến ta nhìn thấy tính tình bướng bỉnh như sư phụ ngươi năm đó, nhưng mà bây giờ ngươi phải đáp ứng ta, bằng không ta tuyệt đối không cho Hân nhi ở cạnh ngươi.

Phong Thanh Duyên nói.

Lăng Tiếu nói:

- Sư nương không nói việc Hân nhi, dựa vào thân phận sư nương, bất kể là

chuyện gì ta cũng liều mạng đi làm.

Đối với Lăng Tiếu bày tỏ như vậy, Phong Thanh Duyên rất hài lòng, nói:

- NẾu có một ngày ta rời khỏi đây, Tiếu nhi ngươi trẻ tuổi chính trực, chắc chắn sẽ cường thịnh trong thời gian dài, ta hy vọng ngươi có thể xem mặt mũi sư nương, hoặc là mặt mũi Hân nhi, một khi gia tộc chúng ta xuất hiện đại nguy cơ, ngươi nhất định phải giúp gia tộc chúng ta, việc này tính toán sư nương cầu ngươi được không?

Lăng Tiếu hơi có chút kinh hoàng, nói:

- Sư nương không nên nói thế, có Lăng Tiếu ta ở đây một ngày, Phong gia vĩnh viễn sẽ không có việc gì, trừ phi người khác bước qua xác của ta.

Nếu lời này truyền vào tai của người khác, nhất định sẽ cảm thấy Lăng Tiếu đang nói khoác.

Tiếu Ngạo Cung còn chưa liệt kê vào trong mười tám thế lực, rõ ràng nói sẽ bảo vệ Phong gia không có việc gì, điểm này chẳng khác gì trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng mà Phong Thanh Duyên lại không nghĩ thế.

Nàng tin tưởng ánh mắt của Tà Đế, hơn nữa nàng cũng đã quan sát quá trình trưởng thành của Lăng Tiếu, chỉ qua vài năm ngắn ngủi đã đi tới bước này, điểm này đã vượt xa Tà Đế năm đó rồi, cho nên Lăng Tiếu chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngay sau tuyệt đối là Tà Đế thứ hai, không, phải nói là trò giỏi hơn thầy.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng trịnh trọng nói với Lăng Tiếu như vậy.

Bây giờ có Lăng Tiếu bảo chứng, Phong Thanh Duyên cũng an tâm rồi, nàng tin tưởng Lăng Tiếu và Tà Đế ca ca là nam nhân đã hứa thì sẽ giữ lời.

- Vậy sư nương ngươi có ý định khi nào lên đường tiến về Thiên Vực?

Lăng Tiếu di chuyển chủ đề.

Vừa nghe Phong Thanh Duyên nói như vậy, Lăng Tiếu bao nhiêu cũng có thể đoán ra tâm tư của nàng, hỏi một câu.

Phong Thanh Duyên cũng không giấu diếm, nói:

- Đợi tiểu gia hỏa ngươi trưởng thành một chút đi, ngươi bây giờ thực lực còn quá yếu, bên cạnh dù có không ít trợ thủ, thế nhưng mà còn không đủ để giúp ngươi an ổn.

Lăng Tiếu có chút không nói nên lời sờ mũi, hắn cũng thở dài trong lòng.

- Đúng vậy a, bản thân mình bây giờ còn quá yếu.

- Sư nương, ta nghe sư phụ nói đi thông Thiên Vực rất hung hiểm, hơi có không cẩn thận rất có thể... Rơi vào kết cục không tốt, ngươi độc thân tiến vào có lẽ quá hung hiểm!

Lăng Tiếu nói.

- Điểm này ta biết rõ, nhưng vì sư phụ ngươi, cho dù là đầm rồng hang hổ ta cũng xông vào!

Phong Thanh Duyên rất kiên định nói ra.

Lăng Tiếu cũng không biết phải nói lời gì mới tốt, trong lòng của hắn thầm

nghĩ:

- Nếu như ta có thể cường đại lên, nói không chừng có thể cùng sư nương đi Thiên Vực đấy.

Không thể không nói Lăng Tiếu có suy nghĩ này quá khí phách.

Trong Tử Vong sơn mạch có một đám hắc y nhân đang lặng lẽ tới gần không gian chi địa của Tiếu Ngạo Cung.

Đoàn người này tổng cộng năm ngàn người, thanh thế có thể nói là to lớn.

Bọn họ ban đêm đi gấp, bọn họ giống như ẩn vào bóng tối, khí tức cũng ẩn tàng, thường nhân căn bản khó phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Chờ bọn họ tới bên ngoài Tiếu Ngạo Cung thì người cầm đầu giơ tay lêm, cơ hồ tất cả đều dừng lại.

Người cầm đầu là thủ tịch đệ tử của Hắc Ma, Dạ Lang, bên cạnh hắn là Ưng Vương và hai lão gia hỏa..

Trong đó có một lão giả tự nhiên là Sử Nhất Đao, trên người của hắn có vết đao rất dọa người.

Lão giả bên cạnh cơ bắp cuồn cuộn, đôi mắt già nửa khép hờ, người không biết còn tưởng rằng hắn đang ngủ, kỳ thật giữa hai mắt của hắn thỉnh thoảng có tinh quang khiếp người bắn ra ngoài.

Lão giả này là một tên Thánh giả thấp giai, tên là Chương Cuồng, từng là ác nhân giết người không ghê tay, là một trong những truy tùy giả mà Hắc Ma chiêu lãm được.

Sau lưng đám người này còn có hơn mười tên Huyền Đế, tu vị cao thấp không đều, càng có vài trăm Thiên Tôn giai, hơn bốn ngàn người phía sau là Địa Hoàng giai, không có bất kỳ tên Vương giai nào.

Trận thế như vậy không thể không nói là không lớn, cho dù là thế lực tam phẩm bình thường cũng khó lấy ra được.

Khó trách Hắc Ma Môn có thể đứng trong top ba của mười tám thế lực lớn, đây không phải không có đạo lý.

- Sư thúc tổ, có phát hiện?

Dạ Lang tay cầm Lang Nha bổng nhìn Sử Nhất Đao hỏi.

Sử Nhất Đao nhìn qua phía trước và nói:

- Địa bàn của chúng quả nhiên nằm ở phía trước không xa, ta cảm giác ứng được lực lượng không gian dao động, lão Chương ngươi có cảm ứng được không?

Chương Cuồng giọng khàn khàn nói:

- Không sai, xác có dị động của không gian, không nghĩ đến thế lực mới lại có năng lực này, thú vị, thú vị...

Hắn nói lời này nửa mắt khép hờ mở ra, một đạo hào quang khát máu bắn thẳng ra ngoài.

- Xem ra môn chủ nói không sai, lão phong tử đúng là trở thành Thánh giả rồi, không nghĩ đến dùng tư chất của hắn vẫn đi tới bước này, thật sự là thất sách, nhưng mà... Như vậy cũng tốt, lão phu nhàn rỗi nhiều năm, cũng nên thư giãn gân cốt.

Sử Nhất Đao cười lạnh nói ra.

Dạ Lang ở bên cạnh khinh thường.

- Vốn dĩ cho rằng Cổ gia sẽ có chút cốt khí, sẽ thừa dịp Tiếu Ngạo Cung khai tông sẽ khai chiến, không nghĩ tới cả Cổ gia đều là đồ nhút nhát, rõ ràng cầu hoà, ta nhổ vào, thật sự khiến ta không chiếm được chút tiện nghi nào cả.

Nhưng một chú và nói:

- Sử thúc tổ, chúng ta trực tiếp công phá cấm chế của chúng chứ?

Dạ Lang thân là đại đồ đệ của Hắc Ma, nhìn qua không có cuồng vọng như Ưng Vương, thế nhưng mà người khác hiểu biết thì biết hắn là người nội liễm, một khi trở mặt thì sẽ hiển lộ ra vẻ hung ác dọa người của mình ra ngoài.

- Ân, việc này không có chút mưu lợi nào cả, trực tiếp giết bọn chúng là được rồi!

Sử Nhất Đao nói, hắn nhìn qua Chương Cuồng lên tiếng:

- Lão chương, lực lượng không gian nhìn qua không kém, chúng ta xuất thủ một lượt đi!

Ngay vào lúc này Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng đồng thời bay tới phía trước.

Hai người trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài vách tường không gian của Tiếu Ngạo Cung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1374 - Hắc Ma Môn Tấn Công.

Nếu là võ giả bình thường thì không phát hiện nơi này có dị trạng gì cả, bởi vì một tầng không gian chi lực đã sớm bao phủ địa phương mấy vạn dặm chung quanh vào trong, hình thành thế giới độc lập.

Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng đều có thực lực Thánh giai, bọn họ dù không cách nào nhìn thấu không gian thấy tình huống của Tiếu Ngạo Cung, thế nhưng mà lại có thể cảm giác được dao động không gian, cho nên bọn họ mới không có dài dòng mà trực tiếp tấn công Tiếu Ngạo Cung.

Hai người đang chuẩn bị động thủ thì mười đạo nhân ảnh từ nơi hẻo lánh quát lên.

- Các ngươi là người phương nào, chỗ này bị phong tỏa, lập tức cút đi.

Mười người này là Thiên Tôn cùng Địa Hoàng, cũng là người của Tiếu Ngạo Cung, bọn họ sở dĩ xuất hiện ở đây đều bởi vì ở chỗ này có một truyền thâu trận, bọn họ phải luân phiên phái người thủ vững.

Vị trí truyền thâu trận này tuyệt đối không thể cho người ta tới gần..

- Một đám chuột mà dám thét to gọi nhỏ, chết đi cho ta!

Sử Nhất Đao còn không ra tay, Chương Cuồng đã quát to lên, thuận tay đánh ra một chưởng và hắc quang cuồn cuộn.

Mười thủ hạ của Tiếu Ngạo Cung dường như chỉ thấy tia chớp lóe lên, mười đầu người biến mất không thấy tung tích, mười thi thể không đầu lúc này

nằm xuống đất.

Trong Tiếu Ngạo Cung cũng có người phát hiện ra dị trạng ở bên ngoài.

Hàn Khai từ trong phòng bay ra ngoài, ánh mắt mang theo lửa nóng.

Phong Nha cũng từ trong phòng bay ra ngoài, trong ánh mắt lệ khí nồng đậm.

- Toàn bộ tông giới bị, có địch thủ tấn công!

Phong Nha đã cảm ứng được năng lượng đặc tính giống như hắn đang dao động, hắn có thể khẳng định người bên ngoài chính Hắc Ma Môn không nghi ngờ.

Giọng của hắn vừa dứt, từng tiếng nổ "Oanh long" vang vọng.

Tất cả mọi người trong Tiếu Ngạo Cung phát hiện không gian chung quanh xuất hiện gợn sóng, nhưng mà dao động nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Bên ngoài Tiếu Ngạo Cung, Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng hiện ra thần sắc kinh hãi.

Một kích vừa rồi là do Sử Nhất Đao đánh ra, dùng thực lực Thánh giả thấp giai của hắn lại không cách nào chém tan cấm chế không gian này đúng là vượt qua ngoài ý nghĩ của hắn.

- Môn chủ đã nói lão phong tử chỉ là mới vào Thánh giả, mà chỗ dựa lớn nhất của chúng là Địa Liệt Viêm Hổ bát giai trung giai, thế nhưng mà linh thú cho dù có biến hóa cũng không thể dùng lực lượng không gian nha, hắn là trong đây còn có Thánh giả nào khác hay sao?

Sử Nhất Đao nói.

Đại khái cấm chế không gian càng kiên cố, đại biểu người bày ra cấm chế không gian này càng mạnh, Tiếu Ngạo Cung có không gian chi địa không bị Nhất Đao chém rách, vậy nói rõ thực lực người bày ra cấm chế không gian này mạnh thế nào?

Cho nên Sử Nhất Đao mới kinh hãi.

- Bất kể thế nào thì đã tới rồi, bọn chúng cũng có phát hiện, ta cũng không tin chúng ta hợp lực lại cũng không phá được không gian này!

Chương Cuồng lúc này tự tin nói ra.

Hai người cũng không chút do dự, hai người đồng loạt dùng lực lượng mạnh nhất đánh ra, Thánh giả giai toàn lực xuất chiêu thì không gian chung quanh đều bị ản hưởng, càng không dừng dao động lắc lư, hắc mang đáng sợ bao phủ không trung.

Oanh long oanh long!

Người trong Tiếu Ngạo Cung không ngừng kinh hãi nhìn qua bên ngoài, loại cảm giác áp lực đáng sợ này chẳng khác gì địa chấn cấp mười, âm thanh chấn động to lớn giống như tận thế.

- Này... Đang xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ cửa cung bị hủy?.

- Không thể nào đâu, chung quanh có cấm chế không gian do hộ tông trưởng lão bố trí, mặc cường địch mạnh thế nào cũng không có phát được, mọi người đang lo sợ nhưng cũng chuẩn bị nghênh địch.

- Đúng vậy, tất cả mọi người chuẩn bị nghênh địch, có cung chủ ở đây không

có gì đâu.

- Có cung chủ ở đây chúng ta có thể yên tâm đánh trận!

Người trong Tiếu Ngạo Cung trải qua khảo nghiệm trung thành tầng tầng mới vào được trong nội cung, ngày nay Tiếu Ngạo Cung vừa mới khai tông đã gặp phải biến cố, thời khắc nguy cơ chân chính thì lòng trung thành của bọn họ cũng bộc phát ra ngoài.

Bọn họ lúc này sùng bái Lăng Tiếu đã tới mức mù quáng, chẳng khác gì tín ngưỡng thần linh trong lòng, tuyệt đối sẽ không bởi vì cường địch tấn công mà sinh ra dị tâm.

Bên ngoài Tiếu Ngạo Cung, Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng vẫn không ngừng oanh kích không gian chi địa.

Nhưng mà bọn họ đánh mãi vẫn không cách nào phá tan cấm chế không gian ở đây.

Trong nội tâm của bọn họ sinh ra từng tầng chấn động mạnh mẽ, bọn họ liên thủ hợp kích cho dù là cấm chế không gian của Thánh giả trung giai cũng có thể đánh tan ngay được.

Nhưng mà bây giờ thì sao? Cấm chế không gian chỉ rung động chứ không có sụp đổ gì cả, cũng đại biểu người bố trí cấm chế không gian này là siêu cấp cường giả tuyệt đối của trung vực rồi.

Bọn họ lúc này suy nghĩ:

- Rốt cuộc là ai bố trí cấm chế không gian thế này đây, chẳng lẽ một thế lực nho nhỏ còn có cao thủ Thánh giả trung giai đỉnh phong, thậm chí là Thánh giả cao giai hay sao?

- Thật lớn gan chó, không ngờ dám phá hoại Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

Phong Nha lúc quát lên một tiếng điên cuồng.

Người trong Tiếu Ngạo Cung từ trong truyền thâu trận đi ra ngoài, Phong Nha là người đầu tiên tấn công Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng.

Hắn đã nghe theo lệnh của Lăng Tiếu, đã lấy Tiếu Ngạo Cung làm nhà của mình, hôm nay người ta lấn tới trên đầu tông môn, hắn bây giờ tức giận rất lớn, hắn muốn giết người uống máu mới tiết được mối hận trong lòng của mình ra ngoài!

Phong Nha cũng mặc kệ người tới là ai, lập tức ra tay với Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng ngay, hai đầu phong ma cực lớn xuyên qua không trung gào thét xông qua phía hai người này, năng lượng cường hãn đủ để hủy thiên diệt địa.

Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng không có đình chỉ công kích, đồng thời quay người lại xuất chiêu oanh chết hai đầu phong ma đang bay tới này.

Năng lượng cường đại chấn đắc không gian chung quanh biến hóa dữ dội, nếu như có võ gia ở trong phạm vi không gian chấn động chắc chắn sẽ bị đánh thành tro bụi.

Sau khi năng lượng dao động tiêu tán thì Sử Nhất Đao vân đứng nguyên tại chỗ không có động chút nào cả, ngược lại là Chương Cuồng lui ra phía sau không ít.

Bởi vậy có thể thấy thực lực của Sử Nhất Đao đã yên ổn vượt qua Phong Nha, mà Chương Cuồng có khả năng còn yếu hơn Phong Nha vài phần, nhưng mà vừa rồi do hắn vội vàng ứng chiếu, nếu thực chiến thì thắng thua là năm năm cho hai bên.

- Tốt, quả nhiên là lão phong tử ngươi mà!

Sử Nhất Đao nhìn chằm chằm vào Phong Nha, lộ ra sát ý nồng đậm quát lớn.

Phong Nha hôm nay tướng mạo trẻ hơn rất nhiều, có thể thoáng cái nhận ra hắn không có nhiều người lắm, hôm nay có người nhận ra hắn thì hắn cũng lạ lùng nhìn qua người này, hắn chần chờ một chút mới nói:

- Sử Nhất Đao, không nghĩ lại là ngươi!

- Ha ha, không nghĩ đến ngươi còn có thể nhận ra tay, không tệ không tệ... hai huynh đệ chúng ta mấy ngàn năm qua không có gặp nhau a, không nghĩ đến ngươi còn không có chết, đúng là mạng lớn mà.

Sử Nhất Đao đối diện Phong Nha tươi cười âm tàn.

Lúc đó Phong Nha bị cho ăn Phong Ma Đan thì Sử Nhất Đao cũng biết rõ, điểm này Hắc Ma đã nói cho hắn nghe qua rồi.

Hắn thật không nghĩ tới Phong Nha rõ bởi vì vậy nhân họa đắc phúc thành tựu Thánh giả, thật sự là ngoài ý liệu của hắn.

Phong Nha lúc này sắc mặt âm trầm.

- Ngươi là tên phản đồ, hôm nay ta sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn.

Nhớ tới kẻ phản bội năm đó, bắt cứ kẻ nào cũng khiến Tàn Báo, Phong Nha hận thấu xương, hôm nay cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt.

Trên người Phong Nha có mấy chục cân vạn năm huyền thiết đột nhiên vươn dài, giống như con nhện tám chân đồng thời vũ động.

Mỗi một sợi vạn năm huyền thiết vô cùng cứng rắn, chúng giống như những con rắn điên cuồng quét qua phía Sử Nhất Đao cùng Chương Cuồng.

Sưu sưu!

Vạn năm hàn thiết không ngừng vang vọng leng keng trong gió, vang lên tiếng nổ vui tai.

- Không ngờ có gan lấy một địch hai, nhưng mà ngươi không đủ tư cách này, để ta tiễn đưa ngươi đi gặp lão môn chủ nha. Tin tưởng hắn ở dưới địa ngục rất nhớ hảo huynh đệ như ngươi đấy!

Sử Nhất Đao lộ ra ý khinh thường, trong tay của hắn cầm cây búa quỷ dị, hắn huy động cây búa và từng đạo cương phong quét qua ngăn cản vạn năm huyền thiết.

Sử Nhất Đao cùng Phong Nha hỗn chiến với nhau, Chương Cuồng lại không có nhàn rỗi, hắn phát hiện đám người Hắc Ma Môn và người của Tiếu Ngạo Cung đang hỗn chiến với nhau.

- Lão Sử, ngươi tiêu diệt hắn đi, ta qua tiêu diệt đám tiểu tử này đã!

Chương Cuồng nói một tiếng, hắn hóa thành hắc quang bay thẳng qua đám người bên này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1375 - Phong Thanh Duyên Ra Tay.

Đáng tiếc lúc hắn còn chưa lao tới nơi thì có một đạo thân ảnh đã ngăn cản trước người của hắn, lúc này hương thơm phiêu tán ra chung quanh.

Thân ảnh uyển chuyển này chính là Phong Thanh Duyên vừa từ trong Tiếu Ngạo Cung đi ra ngoài.

Chương Cuồng nhìn thấy Phong Thanh Duyên thì trên mặt hiện ra thần sắc kinh diễm, ngay lập tức trong đôi mắt già nua bắn ra tinh quang, bởi vì hắn cảm thấy mình không nhìn thấu nữ nhân này, hơn nữa nàng cho hắn cảm giác áp bách.

- Ngươi tự sát đi, miễn cho ta bị bẩn tay!

Phong Thanh Duyên lúc này gương mặt đạm mạc nói một câu, lực lượng Thánh giai từ từ tăng lên.

Bốn phía lập tức có cuồng phong loạn vũ, cây cối hoa cỏ chung quanh bị cuồng phong bứng cả rễ lên.

Chương Cuồng lui trăm mét, trên gương mặt của hắn hiện ra thần sắc kinh hãi.

- Thánh... Thánh giả trung giai, ngươi... Ngươi chính là Phong gia Phong Thanh Duyên?

Phong Thanh Duyên thân là lão tổ của Phong gia, là nữ cường nhân hiếm thấy trong thế hệ trước, nàng vừa động thì phong chi lực đã khuếch tán ra

chung quanh.

Từ phong đặc tính của nàng mà phân tích, Chương Cuồng tìm tòi tư liệu trong trí nhớ của mình cũng chỉ có Phong gia Phong Thanh Duyên mới có năng lực này.

Hắn không rõ vì sao Phong Thanh Duyên lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn tưởng tượng của người ta nhiều lắm, hắn không cách nào động thủ được.

- Đã biết rõ danh hiệu của ta, vậy ngươi còn không tự sát đi, còn chờ ta động thủ với ngươi sao?

Phong Thanh Duyên nói một câu.

Không thể không nói Phong Thanh Duyên nhìn qua dáng người yểu điệu, thế nhưng mà nàng bây giờ bày ra thực lực và khí tràng bá đạo khiến người ta cảm thấy bạo lực.

- Phong Thanh Duyên, Phong gia các ngươi không nên nhúng tay vào vũng nước đục này, chẳng lẽ Phong gia các ngươi không sợ Hắc Ma Môn báo thù sao?

Chương Cuồng không dám loạn động, hắn biết rõ tốc độ của Phong gia quá nhanh, đối chiến thì hắn thua nhiều thắng ít, chỉ có thể dùng thế lực áp chế Phong Thanh Duyên, hy vọng nàng biết khó mà lui.

- Hắc Ma Môn thì như thế nào, chỉ cần giết sạch các ngươi, Hắc Ma chưa hẳn biết là ai làm.

Phong Thanh Duyên nói.

- Hừ, ngươi đúng là quá xem trọng mình rồi!

Chương Cuồng biết rõ Phong Thanh Duyên muốn nhúng tay, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết, hắn hừ lạnh một tiếng, hắn gọi linh thú của mình ra.

Đây là Song Thủ Dạ Khuyển, toàn thân của nó ngâm đen và không có cọng lông nào cả, hai cái chân trước to lớn, nó nhe răng sắc bén đầy khát máu, nước miếng không ngừng chảy dài, trong ánh mát tràn ngấp sát khí hung tàn.

Đạt tới bát giai cũng không phải linh thú này cũng biến hóa thành hình người, mà Song Thủ Dạ Khuyển này là loại không biến thành hình người, bọn chúng cảm thấy bản thể càng dễ dùng hơn.

- Dạ Khuyển, giúp ta giết nữ này này!

Chương Cuồng nói xong trong tay xuất hienj một thanh liêm đao.

Bá bá!

Chương Cuồng xuất tay rất mạnh, trên liêm đao của hắn không ngừng có hào quang bắn ra ngoài, trong nháy mắt chém phá không gian tới gần Phong Thanh Duyên.

Lúc này từng đạo đao cương không ngừng chém lên người Phong Thanh Duyên, đáng tiếc đây chỉ là tàn ảnh của nàng.

Chương Cuồng sớm đoán được Phong Thanh Duyên không có khả năng dễ dàng trúng chiêu như vậy, Dạ Khuyển bên cạnh hắn khứu giác trời sinh linh mẫn, trong nháy mắt nó đã cảm ứng được phương hướng của Phong Thanh Duyên và tấn công qua.

- Linh thú rất tốt, phải bức bản thánh ra tay mới được!

Phong Thanh Duyên đã tức giận và xuất chiêu.

Cụ Phong Thao Đào!

Bên cạnh nàng có từng cơn gió lốc khổng lồ hiện ra, lúc này tiếng gió lốc gào thét như biển gầm, cho người ta cảm giác sợ hãi.

Cho dù là kẻ nào, thực lực lên cao cần tích lũy thực lực và cảm ngộ thiên địa thạt cao sâu và to lớn, tốc độ tiến giai của kẻ đó cũng chậm dần xuống.

Kỳ thật Lăng Tiếu ở tại Phong gia thấy Phong Thanh Duyên, khi đó nàng chỉ là Thánh giả thấp giai, còn chưa có đạt tới Thánh giả trung giai như bây giờ.

Sở dĩ nàng có thể trong vài năm ngắn ngủi như vậy tiến vào trung giai, đều bởi vì nàng đạt tới Thánh giả thời gian cũng không ngắn, tích lũy lực lượng đã xem như tràn đầy, hơn nữa trước đó nàng đã gặp qua Tà Đế mấy ngày, Tà Đế tự nhiên lợi dụng một ít thiên tài địa bảo trong Thiên Vực tăng thực lực của nàng lên.

Dựa vào thực lực của nàng hôm nay đối phó Chương Cuồng và Song Thủ Dạ Khuyển là có thừa.

Hai Thánh giả đại chiến kinh thiên động địa, không gian chung quanh chấn động không ngừng sụp xuống.

Cũng may bọn họ dần rời xa Tiếu Ngạo Cung, không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Thân làm cung chủ Lăng Tiếu cũng đã sớm theo người Tiếu Ngạo Cung dùng truyền thâu trận đi ra ngoài.

Vừa mới cử hành đại điển khai tông đã bị địch nhân tập kích, bọn họ tuyệt

đối phải đánh một trận thật đẹp, như vậy sẽ đánh ra uy danh của Tiếu Ngạo Cung.

Sở dĩ Hàn Khai không có lập tức ra tay tham gia vào Thánh giả chi chiến đó là bởi vì hắn thủ bên cạnh Lăng Tiếu, hắn cũng không muốn để Lăng Tiếu có chút nguy hiểm nào.

Chính yếu nhất vẫn Phong Thanh Duyên ra tay, Hàn Khai cảm thấy nắm xương già của hắn không nên bạo lộ khi chưa tới then chốt, đợi đến chỗ mấu chốt cho bọn chúng một kích trí mạng đó mới là điểm chết người nhất.

Lăng Tiếu tổng cộng mang theo ba ngàn người ra chiến, người thực lực chưa đủ phải ở lại trong cung.

Hắn đi về phía truyền thâu trận, lập tức cảm giác được phương xa có nhiều khí tức đang ẩn nấp, dù khí tức của chúng rất nhỏ nhưng mà không thoát khỏi cảm ứng của Lăng Tiếu và Hàn Khai.

- Hàn lão, chiến đấu giao cho chúng ta, chỉ có trải qua chiến đấu thì bọn họ mới trưởng thành được, ngươi lưu thủ ở đây, không nên bị phá hư cửa cung là được.

Lăng Tiếu nhìn Hàn Khai thì thầm một câu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1376 - Phong Thanh Duyên Ra Tay. 2

Người gia nhập Tiếu Ngạo Cung trừ dòng chính của hắn, những người khác không có trải qua đại chiến sinh tử lần nào.

Lăng Tiếu sẽ không bởi vì chiến đấu có chết người mà thời khắc nào cũng bảo vệ bọn họ, hắn gần đây thừa hành chính là trong đại chiến sinh tử mới dần dần mạnh lên, mới nhìn ra bản tâm của một người.

Hàn Khai tự nhiên đoán ra tâm tư của Lăng Tiếu, cũng gật đầu, lập tức ẩn vào bóng tối không thấy nữa.

Hắn không có rời khỏi chỗ nầy, hắn đang tùy thời gian sát cuộc chiến, một khi có bất kỳ chuyện không ổn phát sinh, hắn tuyệt đối sẽ ra tay đầu tiên.

Trong tay Lăng Tiếu xuất hiện trường thương kim sắc, lực lượng quanh người tăng cao, đồng thời Kim Sắc Lang Vương uy vũ thần tuấn cũng xuất hiện ở bên người của hắn.

- Đi theo bổn cung toàn lực giết địch, mặc kệ địch nhân là ai, thề phải thấy máu của chúng tế cờ cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

Lăng Tiếu lúc này hét to một tiếng, hắn xông qua phía năm ngàn người của Hắc Ma Môn bên kia.

Diệp Vân Phong hét to lên.

- Thề phải thấy máu của bọn chúng, tế cờ cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

- Thề phải thấy máu của bọn chúng, tế cờ cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

- Thề phải thấy máu của bọn chúng, tế cờ cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta!.

- Thề phải thấy máu của bọn chúng, tế cờ cho Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

Người trong Tiếu Ngạo Cung chỉ qu nháy mắt chiến ý dâng trào lên cao chưa từng có, cả đám đều hét to lên, lúc này đều theo chân Lăng Tiếu giết địch.

Mà đám người Dạ Lang, Ưng Vương ẩn tàng trong bóng tối lập tức phát hiện ra được.

Trong mắt Dạ Lang có hàn quang, hắn nang vũ khí trong ty lên và nói:

- Lập tức giới bị, chuẩn bị giết địch thủ, huyết tẩy Tiếu Ngạo Cung cho ta.

Sau khi giọng của hắn vang lên, người phía sau hắn khí huyets sôi trào, lúc này có không ít Miêu Lang Ưng rống to.

Bỗng dưng đại chiến bộc phát thật nhanh chóng.

Tiếu Ngạo Cung hơn ba nghìn người, hơn ba nghìn linh thú có các đặc tính công kích giống nhau, kim khí, hỏa mang, sóng nước, mưa đá...

Tất cả công kích này bộc phát trong nháy mắt thì thiên địa cũng chấn động, lúc này sơn mạch, cây cối, linh hoa, dị thảo đều bị đánh thành phấn vụn

Trong lúc nhất thời phía trước có một quang tráo màu đen từ trên trời giáng xuống.

Oanh long oanh long!

Tiếng chiến đấu chém giết đáng sợ vang vọng hư không, năng lượng năm màu không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

Lang Ưng Ám Vệ không hổ là quna đoàn chiến đấu mạnh nhất của Hắc Ma Môn, bọn họ tấn công, phòng ngự liên kết nhịp nhàng không có khe hở, đánh đám người bên phía Tiếu Ngạo Cung bay đi.

Vào thời khắc này bọn chúng lại xuất kích, công kích ám đặc tính đều có tính hủ thực mạnh, lại thêm bay giờ là ban đêm, công kích của bọn chúng càng khó phân biệt được.

Mà đám người Tiếu Ngạo Cung bay tới trước chạm phải tấm màn đen ngăn cản.

Sau đó tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Lăng Tiếu chạy lên đầu tiên trong lúc nhất thời cũng bị màn đen đánh ngược lại nên kêu to lên, hắn muốn tránh né nhưng không kịp, hắn bị năng lượng công kích củ năm ngàn người bao phủ.

Lăng Tiếu vận lực lượng toàn thân lên mức cao nhất.

Sau khi bị công kích đánh trúng Lăng Tiếu vô cùng chật vật, nhưng mà có long giáp bảo vệ, bằng không hắn không chủ chật vật đâu, nhưng mà người chung quanh hắn thì bị thương không ít.

Lăng Tiếu đại kinh, hắn lúc này mới ý thức được lực lượng đoàn đội không thẻ khinh thường.

Chiến đấu hôm nay đã bắt đầu rồi, bọn họ ai có thời gian thao diễn chiến đội chứ?

- Mọi người chia tách ra, mỗi nhóm năm trăm người, đồng thời tiến hành vây đánh bọn chúng!

Ở hậu phương Huyền Diệu chỉ huy chiến đấu.

Chỉ cần chia tách nhân số, công kích đoàn đội của Hắc Ma Môn không thể dồn vào một hướng, lực công kích cũng biến yếu.

Điểm này Huyền Diệu vận dụng phi thường thấu triệt.

Mọi người nghe được Huyền Diệu nói thì lập tức phân tán ra, mỗi tổ đều có cường giả Huyền Đế giai mang theo người giết qua đám người Hắc Ma Môn.

Dạ Lang lộ ra thần quang hung ác, nói:

- Tất cả mọi người xuất kích, giết sạch bọn chúng.

Lang Ưng Ám Vệ nơi này do một tay của hắn dạy dỗ, chiến lực rất kinh người, bất kể là đoàn đội hay đơn chiến năng lực cũng mạnh hơn võ giả bình thường.

Huống hồ bên phía bọn chúng có ưu thế nhân số, Dạ Lang kiên trì tin tưởng bọn họ sẽ chiến thắng không nghi ngờ, Tiếu Ngạo Cung tuyệt đối sẽ biến thành tông môn bị diệt vong nhanh nhất trong lịch sử.

Sau khi Dạ Lang ra lệnh thì Ưng Vương là người đầu tiên lao lên.

Dạ Lang biết rõ Ưng Vương muốn dùng Tiếu Ngạo Cung phát tiết, cũng không có quá mức để ý, tùy tiện cho hắn giết thế nào cugnx được.

Ưng Vương xông qua phía Lăng Tiếu, hắn từng ra tay với Lăng Tiếu, cũng

có ấn tượng khắc sâu về Lăng Tiếu, hắn nhất định phải dùng thực lực của mình giết tiểu tử này.

- Lăng cẩu tạp chủng, dám đoạt tinh quáng của Hắc Ma Môn chúng ta, bổn vương hôm nay lấy mạng chó của ngươi!

Ưng Vương hét to một tiếng, trong tay xuất hiện đôi ưng trảo trảo qua phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không có sợ Ưng Vương, hắn khinh thường quát:

- Hắc Ma Môn thì như thế nào, sớm muộn gì ta cũng chém sạch các ngươi.

Lăng Tiếu lúc trước không có dùng toàn lực với Ưng Vương, bây giờ là đại chiến sinh tử, hắn cũng dùng tinh thần lực..

Kim Long Thương vô hình vô ảnh đâm vào thức hải của Ưng Vương.

Ưng Vương còn không có đánh tới Lăng Tiếu thì cảm thấy đầu óc đau đớn, lập tức nhịn không được kêu thảm lên.

Lăng Tiếu vừa rồi ăn buồn bực, bây giờ muốn giết người tiết hận.

Hắn không có do dự, cũng không hề nghĩ sẽ thu Ưng Vương vào dưới trướng, Kim Long Thương trong tay trực tiếp đâm vào tim Ưng Vương, một kích này xuyên thủng chiến giáp bán giai thánh khí, đâm nát tim của hắn.

Ưng Vương đến chết còn không rõ mình chết như thế nào, hắn đường đường Huyền Đế thấp giai đỉnh phong lại bị một tên Thiên Tôn cao cấp chém giết, việc này truyền đi ai tin tưởng đây?

Lăng Tiếu thuận tay vất thi thể của Ưng Vương ra, trong miệng rống to:

- Người phạm Tiếu Ngạo Cung ta đều phải chết!

Lăng Tiếu lúc này hoàng uy bộc phát, thiên phú thần thông của long tộc xuất hiện, tiếng rống của hắn chấn động mấy ngàn Lang Ưng Ám Vệ.

Lăng Tiếu thừa cơ như long vào biển cả, cầm lấy Kim Long Thương bắt đầu đại khai sát giới.

Phách Long Thương Quyết uy lực bực nào, Lăng Tiếu ra tay toàn lực, tuy Lang Ưng Ám Vệ lợi hại nhưng cũng không ngăn được Lăng Tiếu.

Chỉ một chiêu này có mấy chục Lang Ưng Ám Vệ chết trong tay Lăng Tiếu tại.

Hắc Ma Môn bên này cũng ý thức được Lăng Tiếu cường đại, lập tức có Huyền Đế giết qua phía Lăng Tiếu.

Dạ Lang gương mặt lạ lùng hỏi:

- Hẳn kẻ này chính là Lăng Tiếu?

Trước khi xuất chinh Tiếu Ngạo Cung, Dạ Lang cũng sớm đọc tư liệu về Tiếu Ngạo Cung, cũng có người sớm vẽ dung mạo Lăng Tiếu ra giấu, cho nên hắn vừa nhìn đã nhận ra Lăng Tiếu.

- Biết rõ thiếu gia nhà ta lợi hại là tốt rồi, còn dám phạm Tiếu Ngạo Cung của ta, đúng là chán sống mà!

Một giọng nói âm lãnh vang lên sau lưng Dạ Lang, một đạo sát phạt chi khí bộc phát ra ngoài.

Lông tơ của Dạ Lang dựng đứng, hắn làm người cẩn thận, vẫn chú ý khí tức

ở chung quanh, không ngờ hôm nay có người tiếp cận phía sau mà hắn không có phát hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1377 - Tiếu Ngạo Cung Đối Chiến Hắc Ma Môn.

Hắn cũng không suy nghĩ gì, cầm Lang Nha bổng trong tay đánh ra sau lưng.

Đao cương màu đen và Lang Nha bổng va chạm vào nhau phát ra tiếng vang bang bang.

Dạ Lang lúc này bị ép lui ra sau vài trăm mét, huyết dịch trong người sôi trào lên, trong lòng của hắn nói thầm:

- Có nội tặc?

Người đánh lén một chiêu không đắc thủ, hắn lại dùng đao cương tiếp tục công kích, lúc này trên mặt đất xuất hiện vô số vết đao cương cắt nát.

Dạ Lang hét to một tiếng nghênh đón, Lang Nha bổng vung mạnh ngăn cản công kích cường hãn này

Người đánh lén cũng có ám thuộc tính, cũng khó trách Dạ Lang tưởng là nội tặc.

Người đánh lén chính là Tàn Báo!

Tàn Báo đã là Huyền Đế trung giai, lại tu luyện Ma Đao Bát Thức, chiến lực của hắn không phải bình thường, mà Dạ Lang Thân thân là đồ đệ của Hắc Ma, càng sớm tiến vào Huyền Đế trung giai, Tàn Báo đối chiến với hắn vô cùng kịch liệt, chiêu chiêu đều nhắm vào chỗ hiểm của đối thủ.

Thực lực của Tiếu Ngạo Cung đã sớm có thể so với tông môn tam phẩm

bình thường, kỳ thật Hàn Khai là Thánh giả cao giai thực lực mạnh nhất còn chưa từng ra tay, tiếp theo là Phong Nha Thánh giả thấp giai, sau đó là Minh Phong Mỗ Mỗ cảnh giới bán thánh, nếu tính thêm Tổ Viên Tu, Cảnh Hồng, Tống Minh Hoa, Lãnh Chính bốn người là Huyền Đế cao giai, Tàn Báo, Phương Thần, Lạc U, Quan Xương, Đỗ Thiết năm người đều là Huyền Đế trung giai, Lưu Quần, Ô Phục, Dương Tiên Phong, Vương Đằng, Lưu Dương là Huyền Đế thấp giai.

Ba người đạt tới Thánh giả, mười bốn người thành Đế, hơn nữa vài trăm Thiên Tôn và rất nhiều Địa Hoàng và Vương giai, xác thực đã không phải là thế lực tam phẩm bình thường, nhưng mà lãnh địa của Tiếu Ngạo Cung vẫn còn quá nhỏ, thế lực phụ thuộc không nhiều lắm, so với mười tám thế lực thì không đáng nhắc tới.

Tiếu Ngạo Cung muốn vấn đỉnh tông môn tam phẩm, chuyện đầu tiên chính là chiếm lĩnh nhiều địa vực, thu thập thêm nhiều thế lực phụ thuộc.

Có thực lực so sánh với thế lực tam phẩm, không phải là thế lực bình thường có thể hủy diệt được.

Hắc Ma Môn đã đánh giá cao Tiếu Ngạo Cung, thế nhưng mà bọn họ phá hiện cái gọi là "Đánh giá cao" của mình bây giờ biến thành "Đánh giá thấp"!

Dạ Lang ở giữa đoàn người, trừ hai tên Thánh giả ra còn có mười tám Huyền Đế cao thấp không đều.

Thế nhưng mà Huyền Đế cao giai có ba người, Huyền Đế trung giai có năm người, Huyền Đế thấp giai có mười người.

Dạ Lang cảm thấy thực lực của mình rất mạnh, muốn hủy Tiếu Ngạo Cung là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính mình mới mang theo Thánh giả còn chưa đánh tan cấm chế không gian của Tiếu Ngạo Cung thì đối phương đã giết ra rồi.

Giết ra cũng không phải là chuyện gì lớn, hắn cảm thấy tất cả vẫn trong khống chế.

Thế nhưng mà người của Tiếu Ngạo Cung bày ra thực lực cường đại xong thì hắn cảm thấy chuyện lần này không thuận lợi.

Hắn vẫn quan sát chiến trường, không ngờ lại rằng lại có cao thủ ám thuộc tính tới đây ám sát hắn.

Hắn đương nhiên không biết người ám sát hắn chính là sư tổ của mình.

Hắn bây giờ đang liều mạng với Tàn Báo, hắn muốn giết nội gian đánh lén mình.

Nhưng mà người của Hắc Ma Môn gần đây sát phạt tàn nhẫn, lục thân không nhận, làm gì có nhân nghĩa đạo đức gì đáng nói.

Dạ Lang chiến đấu với Tàn Báo thì phương khác cũng chiến đấu kịch liệt.

Minh Phong Mỗ Mỗ bị Lăng Tiếu thu phục thì tọa trấn Tiếu Ngạo Cung.

Bà ta thân là Ngọc Sát của tổ chức Sát Thiên, thủ đoạn sát phạt của bà ta vô cùng khủng bố.

Bà ta giống như u linh hấp thu tính mạng, thân ảnh không ngừng phiêu hốt qua lại các nơi, đám Lang Ưng Ám Vệ không ngừng ngã xuống.

Bà ta sát phạt quả quyết, vừa ra tay trên cơ bản là giết sáu bảy người, Hắc

Ma Môn có ai tên cường giả Huyền Đế cũng phát hiện tình huống bên này, hai người đồng thời dùng thế giới chi lực ngăn cản Minh Phong Mỗ Mỗ chém giết.

Hai người đều là Huyền Đế cao giai, liên thủ với nhau tạm thời có thể ngăn cản Minh Phong Mỗ Mỗ, nhưng trên cơ bản hai người không có tính toán thắng, chỉ cầm chừng không bại quá nhanh mà thôi.

Có Minh Phong Mỗ Mỗ kiềm chế, Tiếu Ngạo Cung cũng dễ dàng phát huy thực lực của mình.

Huyền Đế cùng Huyền Đế đối chiến với nhau, Tiếu Ngạo Cung trừ Vương Đằng lưu thủ tại Phong Vân Thành ra còn có mười ba Huyền Đế tham chiến, Huyền Đế cao giai có bốn người, trong đó có hai người xuất than sát thủ, bọn họ chiến đấu thì không cần nói.

Cò Lưu Húc thân là Huyền Đế thấp giai, hắn có chiến lực của cao giai, hắn muốn làm chính là mau chóng biến thành tâm phúc của Lăng Tiếu, đạt được trọng dụng của Lăng Tiếu, cho nên vừa bắt đầu khai chiến đã dùng toàn lực giết địch.

Mọi người nhìn thấy Lưu Húc bày ra thực lực thì kinh ngạc.

Bọn họ lúc này mới phát hiện người trẻ tuổi được cung chủ thu lại cường hãn như vậy.

Thực lực Huyền Đế của Tiếu Ngạo Cung chiếm toàn bộ thượng phong, nhưng mà người dưới Huyền Đế của Tiếu Ngạo Cung phi thường bất lợi.

Đó là bởi vì Hắc Ma Môn có năm ngàn người, mà Tiếu Ngạo Cung chỉ có ba ngàn mà thôi, nhân số cách biệt cho nên lạp vào bất lợi là đương nhiên.

Nhưng mà cũng không xuất hiện tình huống nghiêng qua một bên, Tiếu Ngạo Cung có không ít người có chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Trừ Lăng Tiếu ra, thê tử Phượng Tiêm Vận thực lực sớm đạt được chứng thực, cảnh giới Thiên Tôn cao cấp, có thế giới chi lực hoàng cấp, lại tu luyện Thiên Cổ Thần Công, một khi toàn lực ra tay thì sát thương lực tuyệt đối mạnh hơn Huyền Đế bình thường.

Thứ hai đương nhiên là Cát Bối Hân, nàng ở Phong gia được Phong Thanh Duyên dạy dỗ một phen, nàng dùng âm công của mình giết người trong vô hình, mà âm phong sát khí không gì không phá, thực giết địch nhân thì nàng không giết quá nhanh, nhưng mà tốc độ né tránh của nàng quá nhanh, để người của Hắc Ma Môn ngoài hận ra thì không có gì khác.

Chiến lực của Diệp Vân Phong cũng không yếu, thế giới chi lực của hắn dù bình thường, nhưng mà hắn có thể tăng chiến lức gấp năm lần, có chiến lực so được với Thiên Tôn cao cấp, lại có kinh nghiệm lúc tranh đoạt hoàng bảng, thủ đoạn giết người rất cường hãn.

Những người khác được chiêu làm đều là Thiên Tôn đỉnh phong, bọn họ xuất thna dong binh đoàn, một thân tu vi đều thông qua giết chóc có được, cho nên chiến lực không cần nói.

Vì có những tồn tại chiến lực siêu quần cho nên Lang Ưng Ám Vệ không có đánh Tiếu Ngạo Cung suy sụp.

Lang Ưng Ám Vệ thiện nghệ chính là thuật hợp kích, nhưng không có nghĩa năng lực chiến đấu một mình của họ yếu kém.

Miêu Lang Ưng là chủ bầu trời, mấy ngàn đầu Miêu Lang Ưng là quấy rầy lớn nhát của Tiếu Ngạo Cung, tốc độ của chúng nhanh chóng, nưng lực công kích càng cường đại, Tiếu Ngạo Cung đều cho linh thú bay lên không trung

không chiến, có ở dưới đất, trong nước du ngoạn, cũng không có hình thành ứng chiến, không ít linh thú đều trở thành thức ăn trong miệng Miêu Lang Ưng.

Chiến đấu vang lên không dứt, đặc tính công kích hoa lệ khiến người ta hoa mắt, vô số máu tươi bao phủ mười dặm.

Thân là cung chủ Tiếu Ngạo Cung, Lăng Tiếu toàn lực giết người Hắc Ma Môn nhiều nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1378 - Chiến Đấu Kịch Liệt. (1)

Tinh thần lực của hắn không đâu không có, một khi đối thủ bị hắn nhìn chằm chằm vào gần như không có lực đánh trả, lập tức bị hắn oanh sát.

Lăng Tiếu cũng biết rõ nhân mã bên mình ít hơn, cho nên lâm vào bất lợi, hắn không thể không tăng nhanh giết chóc.

Chỉ thấy thân ảnh của hắn như điện, suy diễn ra thế giới chi lực và không ngừng huy động Kim Long Thương, có khí khái chỉ điểm giang sơn, phong phạm hoàng giả bộc phát.

Lang Ưng Ám Vệ chết trong Kim Long Thương của Lăng Tiếu không ít.

Lúc này có hai tên Huyền Đế của Hắc Ma Môn đồng thời lao qua phía Lăng Tiếu.

Bọn họ thấy Lăng Tiếu ra tay, cũng không dám xem thường Lăng Tiếu, vừa rồi nhìn thấy đệ tử đắc ý của môn chủ là Ưng Vương và một đồng bạn Huyền Đế thấp giai bị hắn một thương đâm chết.

Bọn họ một người là Huyền Đế thấp giai đỉnh phong, một người là Huyền Đế trung giai, đồng thời ra tay đối phó một Thiên Tôn cao cấp đúng là cực kỳ coi trọng rồi.

Nếu để người khác nhìn thấy sẽ cảm thấy quá khi dễ người.

Thế nhưng mà nếu biết rõ thân phận của Lăng Tiếu sẽ không nghĩ vậy.

Lăng Tiếu đối mặt hai người công kích, trên mặt cười lạnh, nói:

- Huyền Đế thì như thế nào, cho các ngươi nếm lợi hại của tử sát chi khí.

Nói xong Lăng Tiếu tdùnghế giới chi lực xuất hiện biến hóa to lớn, từ hoa cỏ xanh tươi biến thành khô héo, từng đoàn hắc khí tập kích hai người này.

Hai người không có nghĩ nhiều, nhưng toàn lực đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà lúc bọn họ tiếp cận năng lượng màu đen cương khí hộ thân bị hủ thực nhanh chóng, mà sinh cơ của bọn họ vào lúc này trôi qua nhanh chóng.

Hai người lập tức đại kinh, bọn họ không cần suy nghĩ, lập tức dùng thế giới chi lực ngăn cản tử sát chi khí này.

Thế nhưng mà thế giới chi lực hắc ám của bọn họ vừa xuất hiện thì Lăng Tiếu lại biến chiêu, vô số hỏa diễm đồng thời thiêu đốt bọn họ.

Thiên hỏa thậm chí dương chi hỏa chính là khắc tinh của tất cả tà ác.

Hai tên Huyền Đế ứng phó chật vật khiến bọn họ không rãnh, bọn họ cảm thấy đầu óc đau đớn, cảm thấy có gì đó tiến vào thức hải, thức hải chấn động không dứt.

Tinh thần bị thương, thế giới chi lực lập tức biến mất không thấy, ngọn lửa màu tím lập tức thiêu đốt hai người..

Hai người chỉ kêu thảm một tiếng, đều bị hỏa diễm đốt thành tro tàn.

Lăng Tiếu khinh thường lườm qua, lại tiếp tục truy sát người của Hắc Ma Môn.

Minh Phong Mỗ Mỗ bên này dùng không bao lâu cũng giết hai tên Huyền Đế kia, hình thế biến hóa lần nữa lao vào chiến đấu giúp Tiếu Ngạo Cung.

Thân là lãnh tụ, Dạ Lang thì bị Tàn Báo đè đánh, hắn phát hiện Tàn Báo tỏa ra khí tức mà hắn quen thuộc, nhưng mà hắn thấy Tàn Báo quá xa lạ.

Lang Nha bổng trong tay hắn là vật phi phàm, chính là một kiện thánh khí thấp giai, chiến lực của hắn tăng cao không ít, đủ để giúp hắn không bại trong tay Tàn Báo.

Nhưng mà hắn phát hiện khí tức thủ hạ bên người giảm đi nhanh chóng, trong lòng của hắn có chút loạn.

Vào lúc hắn phân tâm, Tàn Báo thừa cơ cho Dạ Lang một kích..

Dạ Lang bị nện trúng bay ra xa, Tàn Báo thừa cơ truy kích, từng đạo đao cương hủy thiên diệt địa chém thẳng vào Dạ Lang.

- Cho đi cho ta, đợi đến ngày sau ta nhất định sẽ chém giết toàn bộ Hắc Ma Môn!

Tàn Báo quát ầm lên.

Hắc Ma Môn là do hắn tạo ra, hôm nay được tên đồ nhi phản bội của hắn dẫn vào mười tám thế lực lớn, bài danh còn phi thường gần trước.

Nghĩ đến điểm này hắn có cảm giác muốn đoạt lại Hắc Ma Môn, nhưng mà càng nhiều hơn chính là hủy diệt Hắc Ma Môn và đi theo thiếu gia, chỉ có như vậy cừu hận trong lòng hắn mới giảm đi.

sau khi Tàn Báo công kích xong Dạ Lang là bị bức chật vật không chịu nổi, cũng may hắn không bị thương trí mạng, lực chiến đấu vẫn còn.

Hắn tránh ra xa xa, Tàn Báo tưởng hắn chạy trốn, lúc này nói:

- Không phải muốn diệt Tiếu Ngạo Cung của chúng ta sao? Tại sao lại chạy trốn rồi?

Dạ Lang tươi cười hung ác, nói:

- Vốn định chờ bát giai linh thú trong tông của các ngươi xuất hiện, bây giờ xem ra cũng nên cho các ngươi biết thực lực chân chính của Hắc Ma Môn rồi.

Sau khi hắn nói xong thì bên cạnh xuất hiện thân ảnh cao ngất.

Nhìn tướng mạo của hắn thô ráp như là dã nhân, trên khuôn mặt mọc đầy râu ria, lông mày cũng dài, con mắt và mũi cũng lớn, cái mũi mỗi khi thở ra đều có khói trắng bay ra.

- Ma Ngưu đại nhân, toàn bộ nơi đây phải dựa vào ngươi rồi!

Dạ Lang mang theo vài phần cung kính nói chuyện với người trước mặt này.

Người này cũng không phải nhân loại, mà là Tứ Giác Ma Ngưu bát giai trung giai, đây chính là chỗ dựa mạnh nhất mà Dạ Lang mang theo ra ngoài.

Tứ Giác Ma Ngưu xuất hiện chi là lúc đao chiêu của Tàn Báo đánh thẳng vào người Dạ Lang.

Con mắt Tứ Giác Ma Ngưu mở to ra và rống lớn một tiếng, nó đã động.

Nó lúc này phun ra một ngụm nước bọt.

Khi nước bọt vừa rơi xuống không gian chung quanh đây không ngừng run

rẩy, khí tức cường đại từ trên người của nó bộc phát ra ngoài.

Bỗng nhiên lực lượng đao cương cường đại của Tàn Báo tan rã ngay trong nháy mắt, mà Tàn Báo cũng cảm giác được lực lượng đáng sợ đang đánh thẳng về phía mình.

Tàn Báo không suy nghĩ nhiều mà lui ra phía sau, nhưng mà năng lượng này quá đáng sợ, hắn cảm thấy mình như bị tảng đá lớn nện trúng, thân thể bay ra xa và phun ra một ngụm máu tươi.

Tàn Báo vào thời điểm ngã xuống đất thì hắn cảm thấy xương cốt toàn thân như gãy nát, ngực của hắn lúc này bị lõm xuống, xương ngực đã gãy toàn bộ và nội tạng dập nát chảy máu.

Hắn vốn định đứng lên, đáng tiếc đầu óc tối sầm nghiêng đầu qua không biết sống chết.

Lúc này lại có tiếng nước rơi xuống, người đang giao chiến bị dọa kêu to một tiếng, liền nhìn sang qua tiếng nước chảy này.

Dạ Lang lúc này đắc ý nói:

- Ám Vệ nghe đây, chúng ta muốn nhìn xem Tiếu Ngạo Cung còn có năng lực gì mà dám la hét với Hắc Ma Môn chúng ta, chúng đang tìm đường chết đấy.

Sau khi âm thanh của hắn vang lên, người của Hắc Ma Môn lúc này lướt qua Dạ Lang.

Năm ngàn Lang Ưng Ám Vệ đã tổn thất hai phần ba, mà Tiếu Ngạo Cung bên này chỉ chết bảy tám trăm nguồi.

Hắc Ma Môn bên này mang theo tổng cộng mười tám tên Huyền Đế, bây giờ cũng tổn thất hai phần ba, ngay cả Ung Vương cũng mất mạng, mà Tiếu Ngạo Cung chỉ có ba Huyền Đế trọng thương, đó là do Minh Phong Mỗ Mỗ sớm chém giết hai tên Huyền Đế mạnh nhất của Hắc Ma Môn.

Bên Lăng Tiếu chỉ có ba người trọng thương, trừ Tàn Báo ra thì chỉ có Lưu Quần cùng Ô Phục thực lực yếu nhất, bọn họ được Tống Minh Hoa nếu không đã sớm chết rồi.

Cuộc chiến này xem như Tiếu Ngạo Cung tạm thời chiếm không ít tiện nghi.

Nếu như không phải có Lăng Tiếu cùng Minh Phong Mỗ Mỗ hai người sát phạt cường đại, Tiếu Ngạo Cung quả quyết lấy không lấy được chiến tích này.

Người của Hắc Ma Môn tụ tập cùng một chỗ, người của Tiếu Ngạo Cung cũng tụ tập lại một chỗ.

Lăng Tiếu cũng phát hiện người bên minh thụ thương không ít, trong lòng của hắn nói thầm:

- Trả giá như vậy là quá đủ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1379 - Chiến Đấu Kịch Liệt. (2)

Dù Lăng Tiếu muốn nhìn rõ lòng trung thành của Tiếu Ngạo Cung bên mình như thế nào, cũng muốn xem tâm thái của bọn họ lúc đại chiến sinh tử ra sao, phải chẳng có người lâm trận bỏ trốn.

Hiện tại hắn đã hiểu, hắn không có ý định bảo bọn họ chứng tỏ cái gì, cũng càng không cần dong dài như vậy, hắn thành lập tông môn chính là tụ tập lực lượng, bây giờ người bên cạnh chết hết thì hắn trở thành cung chủ được gì chứ?

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhìn qua Dạ Lang cùng Tứ Giác Ma Ngưu kia.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn qua thì biến sắc, quát lên:

- Linh thú bát giai hóa hình!

Tứ Giác Ma Ngưu dù biến hóa thì trên người có không ít đặc thù vẫn tồn tại, mà hai cái sừng của nó là chứng tỏ rõ ràng nhất.

- Ma Ngưu đại nhân, mời tiêu diệt toàn bộ đám người này.

Dạ Lang lúc này cung kính nói chuyện với Tứ Giác Ma Ngưu.

Con mắt Tứ Giác Ma Ngưu hiện ra thần sắc khinh thường, hắn ngửa đầu nói to:

- Tiểu tử, đối phó những nhân loại hèn mọn này mà cần lão tử ra tay, đúng là quá không xem lão Ngưu ta vào mắt mà.

Tứ Giác Ma Ngưu hiển nhiên xem thường đám người Lăng Tiếu, cũng không có ý động thủ, chuyện này khiến Dạ Lang bất mãn.

Dạ Lang lo lắng nói:

- Ma Ngưu đại nhân, sư tôn của ta nói bên đó có Địa Liệt Viêm Hổ Vương, thực lực không kém đại nhân bao nhiêu, chỉ cần Ma Ngưu đại nhân ra tay thì đầu Địa Liệt Viêm Hổ Vương kia chắc chắn sẽ hiện thân.

- Cái gì cái gì, không ngờ cầm lão hổ đáng ghét đó ra so với ta, nó làm gì có tư cách!

Tứ Giác Ma Ngưu tính tình nóng nảy, nghe ra Địa Liệt Viêm Hổ có thể so sánh với nó thì rống to lên, lúc này tức giận dậm chân.

Tứ Giác Ma Ngưu này dậm một chân rất đáng sợ, mặt đất bốn phía không ngừng rung động, trên mặt đất xuất hiện nhiều khe nứt chạy dài tới chỗ đám người Lăng Tiếu.

Đám người Lăng Tiếu kinh hãi lập tức bay lên.

Bọn họ ở giữa không trung nhìn thấy khe nứt chừng trăm mét trên đất, mọi người cảm thấy tâm thần lạnh giá.

Trong mọi người có không ít cao thủ, cũng có thể thông qua thần thông tạo thành lực phá hoại như thế, nhưng mà so sánh với Tứ Giác Ma Ngưu chỉ dậm chân một cái là có hiệu quả này thì không thể sánh bằng.

- Thiếu gia, đây là linh thú bát giai hóa hình, quá... Thật đáng sợ!

Diệp Vân Phong lúc này nói nhỏ với Lăng Tiếu.

Huyền Diệu ở bên cạnh nói:

- Hắc Ma Môn xem ra muốn thật sự tiêu diệt Tiếu Ngạo Cung chúng ta rồi!

- Ân, gia hỏa này uy lực không nhỏ, chỉ sợ thực lực cũng rất khủng bố.

Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cảnh giới dù không đủ nhưng mà từ thực lực Tứ Giác Ma Ngưu thể hiện chỉ sợ không dưới Địa Liệt Viêm Hổ, thậm chí còn hung hãn hơn không ít.

Tồn tại như thế chỉ sợ cần phải cho Hàn Khai ra tay.

- Chúng ta tự nhiên nhận ra nó cường đại, nhưng đây không phải chuyện ngươi muốn sao, ngươi xem bọn họ đứng ở đây không chạy, hiển nhiên là không sợ ngươi.

Dạ Lang biết rõ ý nghĩ của Tứ Giác Ma Ngưu đơn giản nên muốn kích thích nó.

- Nói láo, xem ta giết sạch chúng đây, để cho chúng thấy Ma Ngưu ta lợi hại thế nào.

Tứ Giác Ma Ngưu quả nhiên giận dữ, thân ảnh chớp động

Tất cả mọi người không nhìn thấy thân ảnh củ hắn, trong nháy mắt liền đã tới trước mặt Lăng Tiếu, một quyền màu đen đánh thẳng vào bọn người Lăng Tiếu, khí thế khủng bố khiến mọi người không hít thở nổi.

Đối mặt một quyền như núi này không có một người phản ứng lại, đương nhìn thấy một quyền như vạy nện xuống và bọn họ đã chờ chết.

Bỗng dưng lúc này một âm thanh xé gió vang lên, từng đạo lông vũ như cuồn phong ập thẳng tới, cắt cự quyền này thành vô số khối.

Oanh long oanh long!

Một quyền này trúng vô số lông vũ và tan biến đi.

Nhưng mà hai phần năng lượng này va chạm thì bọn người Lăng Tiếu bên dưới bị ảnh hưởng không ít, tiếng kêu la không ngừng vang lên, người thực lực yếu thì té ngã, không ít người bị thương hoặc nhiều hoặc ít.

Lăng Tiếu phản ứng nhanh nhất, sau khi lông vũ tiếp xúc với một quyền đó thì hắn đã suy diễm thế giới chi lực của mình, năng lượng mộc đặc tính hình thành vô số cây cối chống đỡ phía trước.

Trong phòng ngự mạnh mẽ thì duy uy của bát giai cũng có thể ngăn cản như thường.

Lăng Tiếu bị năng lượng này ảnh hưởng nhiều nhất, hắn phải bảo hộ chúng nữ, Huyền Diệu cùng Diệp Vân Phong, chúng nữ không ai bị thương gì cả.

Hắn giống như đạn pháo bay ra xa, toàn chiến giáp cũng hiện ra ngoài, máu tươi chảy nhiều.

- Phu quân!

Chúng nữ nhìn thấy Lăng Tiếu bị thương thì la lên, lập tức lướt qua phía Lăng Tiếu.

Nhưng mà còn chưa tới gần thì Lăng Tiếu đã bị người khác tiếp được.

- Tiếu nhi không sao chứ?

Người tiếp được Lăng Tiếu là Phong Thanh Duyên.

Dưới chân của nàng là một con Bạch Phượng Loan, chỉ thấy trên đầu của nó có huyết quang hiện ra, lông vũ toàn thân là màu trắng nhu thuận bóng loáng, mà cái đuôi của nó là mỹ lệ nhất, từng lông vũ xinh đẹp sáng ngời.

Bạch Phượng Loan này có huyết mạch thần thú phượng hoàng, có thể cùng thần thú móc khóa linh thú đều chúc bất phàm, dị ngày nếu là có cơ duyên, hoàn toàn có thể tiến giai trở thành thần thú phượng hoàng!

Lông vũ ngăn cản một quyền vừa rồi chính là lông vũ của Bạch Phượng Loan.

Bạch Phượng Loan này cũng là bát giai trung giai, nó không có biến hóa là muốn giúp Phong Thanh Duyên ngăn cản Song Thủ Dạ Khuyển của Hắc Ma Môn Chương Cuồng.

Phong Thanh Duyên vốn định đi qua giúp Phong Nha tiêu diệt một tên thánh giả khác của Hắc Ma Môn, thế nhưng mà mới nàng thấy bên phía Lăng Tiếu có biến cố nên vội vàng đuổi theo.

Cũng may là nàng bay qua đây, bằng không đám người Lăng Tiếu chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Đương nhiên nàng cũng không biết Hàn Khai vẫn quan sát nơi đây, cho dù nàng không tới đây thì Hàn Khai cũng kịp thời ra tay.

- Sư... Sư nương yên tâm, Tiếu nhi mạng rất cứng!

Lăng Tiếu nằm ở trong lòng Phong Thanh Duyên và cảm thấy từng hồi mềm mại thoải mái, hương vị thơm ngát hiện ra, nhưng mà nghĩ tới nàng là sư nương, lập tức vùng vẫy ra khỏi lòng Phong Thanh Duyên và nói.

Năng lượng va chạm của hai linh thú bát giai không phải tầm thường, thân thể của hắn chấn động không nhỏ, vừa mới tránh thoát một điểm nhưng lại ngã vào lòng Phong Thanh Duyên.

- Ngươi lại thích thể hiện

Phong Thanh Duyên tức giận Lăng Tiếu, đau lòng cho Lăng Tiếu ăn đan dược.

Lăng Tiếu là đồ đệ của Tà Đế, Phong Thanh Duyên cũng xem Lăng Tiếu như đồ đệ của mình, sẽ không có tạp niệm.

Lăng Tiếu phục đan dược và nói thầm.

- Nàng là sư nương... Nàng là sư nương, bị nàng ôm không có cái gì.

- Súc sinh lông vũ đáng chết, dám ngăn cản bản vương, ngươi muốn chết.

Tứ Giác Ma Ngưu nhìn Bạch Phượng Loan, trong mũi to có khói nóng bốc ra, sau đó nó lao thẳng qua phía Bạch Phượng Loan bên này.

- Tiểu Phượng ngươi ứng phó nó trước, đợi lát nữa ta sẽ qua giúp ngươi!

Phong Thanh Duyên vuốt ve Lăng Tiếu, nói với Bạch Phượng Loan đi ứng phó Tứ Giác Ma Ngưu.

Bạch Phượng Loan lúc này phát ra tiếng kêu to, nó trùng kích Tứ Giác Ma Ngưu và hai cánh không ngừng run lên, vô số năng lượng công kích hướng về phía Tứ Giác Ma Ngưu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1380 - Tức Giác Ma Ngưu Hung Hãn

Phong Thanh Duyên thì nhân cơ hội sử dụng năng lượng xoáy đám người Tiếu Ngạo Cung ở đây mang ra khỏi chỗ này, miễn bị năng lượng lan tới.

- Các ngươi chú ý một chút, con trâu này rất lợi hại, ta đi giúp tiểu Phượng.

Phong Thanh Duyên giao Lăng Tiếu cho chúng nữ, lại vội vàng bay lên trợ giúp Bạch Phượng Loan.

Lăng Tiếu thì nhân cơ hội dùng tốc độ nhanh nhất trị thương cho mình, hắn làm cung chủ thì không có khả năng lâm trận đào thoát được.

Người của Tiếu Ngạo Cung rời xa chiến địa nhưng không có ai rời đi, vẫn quan sát tình hình chiến đấu bên này.

Cũng may bọn họ được Phong Thanh Duyên dời đi, bằng không bọn họ đã gặp nạn rồi.

- Còn may có Phong tiền bối giúp đỡ, bằng không hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi, không nghĩ đến Hắc Ma Môn còn tới đây diệt trừ Tiếu Ngạo Cung chúng ta, lại còn xuất động nhiều cao thủ tuyệt thế ra tay.

Huyền Diệu thở dài.

- Đúng vậy a, không biết Phong Nha trưởng lão như thế nào rồi?

Diệp Vân Phong ở bên cạnh phụ họa.

- Chúng ta không nên lo lắng, bây giờ nên dưỡng thương tốt đi đã, tùy thời còn làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Phượng Tiêm Vận lên tiếng nói.

Bây giờ Lăng Tiếu đang liệu thương, Phượng Tiêm Vận thân làm cung chủ phu nhân phải ổn định trận tuyến.

Tất cả mọi người ăn đan dược vào, ngồi xuống vận công chữa thương nhanh nhất.

Không bao lâu Lăng Tiếu cũng tự đứng lên.

Chúng nữ bên cạnh nhảy dựng lên.

- Phu quân, ngươi tế nào rồi?

Chúng nữ quan tâm hỏi một câu.

Lăng Tiếu nói:

- Ta khỏi rất nhiều rồi, các ngươi cứ yên tâm đi.

Thần sắc của hắn bây giờ mặc dù tái nhợt, nhưng mà có Cổ Hoàng Thần Công trợ giúp đã khôi phục sáu bảy thành thực lực, đã có lực tự bảo vệ mình.

- Không được, bọn chúng cường hãn như vậy, ngươi đi giúp có khi còn khiến Phong tiền bối phân tâm mà thôi.

Phượng Tiêm Vận lập tức ngăn cản.

Cát Bối Hân ở bên cạnh nói:

- Đúng vậy phu quân, tin tưởng nàng sẽ nhanh chóng đánh bại quái nhân ở kia.

- Thiếu gia, ngươi bây giờ là cung chủ, nhất thiết không thể tự thân mạo hiểm!

Huyền Diệu cũng khuyên bảo.

Lăng Tiếu cũng nói:

- Ta biết rõ các ngươi lo lắng cho ta, nhưng mà các ngươi yên tâm, có Long Nữ hộ thân thì ai làm gì ta được chứ?

Thuận theo Lăng Tiếu nói thì một con chân long màu lam hiện ra, nó dài trăm mét, long uy mênh mông, khí thế khổng lồ bao phủ thiên địa nơi này.

Người của Tiếu Ngạo Cung chưa từng nhìn thấy thần thú chính thức, hôm nay nhìn thấy chân long tuyệt thế xuất hiện trước mặt thì cả đám có thần sắc khó tin nổi.

- Đây là chân long... Thần thú, cung... Cung chủ có linh thú này hộ thân... Làm sao có thể?

- Thì ra cung chủ cho tới bây giờ còn không dùng tới át chủ bài, hóa ra là có chỗ dựa, cũng không đặt Cổ gia vào trong mắt.

- Chân long thần thú rất cường đại, Tiếu Ngạo Cung chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ.

- Không tệ, cung chủ quả nhiên thế lớn như trời, Hắc Ma Môn thì như thế

nào, nhất định sẽ đánh chúng thảm bại.

Người của Tiếu Ngạo Cung lúc này đã hăng máu gà lên rồi, đều hưng phấn nhìn qua Lăng Tiếu cưỡi chân long bay đi, nội tâm mừng rỡ và chờ mong.

Đi theo cung chủ cường thế như thế thì bọn họ cảm thấy tiền đồ vô lượng, hôm nay đột nhiên nhìn thấy chân long thần thú vạn năm có một thì bọn họ càng tin tưởng phải đi theo Lăng Tiếu.

Lưu Húc ở trong đám người gương mặt co rút lại, trong nội tâm không cam lòng gào lên.

- Làm sao có thế... Chân long thần thú không phải đã sớm tuyệt tích ở trung vực rồi sao? Tại sao hắn có được chân long thủ hộ chứ.

Lưu Húc bây giờ trong giai đoạn ẩn nhẫn, hắn cảm thấy phải mau chóng tăng thực lực lên, sẽ có một ngày sẽ đánh bại Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà trải qua trận chiến ngày hôm nay, át chủ bài của Lăng Tiếu bày ra, mười tên Huyền Đế, bốn đại Thánh giả, càng có thần thú bát giai, lực lượng này khiến hắn cảm thấy khiếp sợ và không cam lòng.

Hắn muốn phản bội Lăng Tiếu, thay thế vị trí của Lăng Tiếu thì chỉ sợ không làm được trong thời gian ngắn.

Có như vậy Lưu Húc cũng trong thời gian dài ẩn nấp và tỏ ra trung thành.

Có Long Nữ trợ giúp nên Lăng Tiếu trong nháy mắt lao tới chỗ Tứ Giác Ma Ngưu cùng Bạch Phượng Loan, Phong Thanh Duyên chiến đấu, từng đạo không gian chi lực tỏa ra ngoài, phiến thiên địa này không ngừng rung động, giống như thiên địa tùy thời sẽ bị hủy diệt.

Lăng Tiếu có Long Nữ bảo hộ cho nên không có bị năng lượng không gian ảnh hưởng.

Lăng Tiếu nhìn thấy tràng diện chiến đấu ở nơi đây, thế nhưng mà dựa vào thực lực của hắn muốn tham gia vào chiến đấu của cường giả tuyệt thế là không có khả năng.

Vào lúc Lăng Tiếu lo lắng thì va chạm mạnh mẽ xuất hiện.

Bang bang!

Bỗng dưng hai đạo thân ảnh bay ra ngoài, đồng thời còn có một tiếng cười to thô lỗ vang vọng.

- Ha ha, dựa vào đám nhân loại hèn mọn các ngươi mà muốn đối phó bản vương, thật sự là không tự lượng sức mình.

Bay ra chính là Phong Thanh Duyên cùng với Bạch Phượng Loan.

Phong Thanh Duyên đầu tóc rối loạn, trên môi ngọc có máu tươi chảy ra, nàng lúc này thở hổn hển, hiển nhiên vừa rồi tiêu hao quá lớn.

Mà Bạch Phượng Loan lông vũ trắng toàn thân mất đi không ít, trên thân thể có vết máu loang lỗ, nhìn qua chiến đấu này nó ăn không ít khổ.

Tứ Giác Ma Ngưu còn không có biến về chân thân, chỉ dùng bộ dáng nhân loại dã cường thế như vậy rồi, hắn đứng ở nơi đó giống như cự nhân bằng sắt.

- Sư nương hai người không phải đối thủ của nó sao?

Lăng Tiếu lúc này cả kinh nói thầm.

Lúc Phong Thanh Duyên ra tay thì Hàn Khai đã nhắc nhở với Lăng Tiếu rồi, Phong Thanh Duyên đã là Thánh giả trung giai, mà Bạch Phượng Loan chắc hẳn cũng không dưới Phong Thanh Duyên, một người một thú liên thủ còn không đánh lại con trâu này, đủ thấy con trâu này lợi hại.

Lúc này Tứ Giác Ma Ngưu muốn tiếp tục đối phó Phong Thanh Duyên cùng Bạch Phượng Loan ra tay thì hắn nhìn thấy Lăng Tiếu bay tới.

Bỗng dưng, đôi mắt trâu mở to ra, thân thể của nó không tự chủ run lên.

- Long... Long hoàng...

Phong Thanh Duyên cùng Bạch Phượng Loan cũng phát hiện dị trạng không xa, ánh mắt nhìn qua chân long màu lam dưới chân Lăng Tiếu.

- Chân... Chân long thần thú!

Phong Thanh Duyên thất sắc kinh hô.

Bạch Phượng Loan thân thể run nhẹ, cái đầu cao ngạo cúi thấp không ít.

Lăng Tiếu hoàn toàn không để ý tới bọn họ biến sắc, cho Long Nữ đi tới bên cạnh Phong Thanh Duyên.

- Sư nương ngươi không sao chứ?

Phong Thanh Duyên đang chấn kinh, lúc này nhìn chằm chằm vào chân long, muốn xem có phải chân long thật hay giả, hay chỉ là giao long.

- Sư nương ngươi như thế nào?

Lăng Tiếu hỏi lần nữa.

Phong Thanh Duyên bình tĩnh nói:

- Ta... Ta không sao, này... Đây là linh thú hộ thân của ngươi sao?

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ta cùng Long Nữ chỉ là bạn tốt.

Ngừng một chút lại nói:

- Sư nương, ta bảo Long Nữ giúp ngươi một tay, chém con trâu này nói sau!

- Trước đối phó hắn đi, hắn khả năng đã đạt tới bát giai trung giai đỉnh phong, ta cùng tiểu phượng không phải đối thủ của nó, có chân long đại nhân giúp là tốt rồi!

Phong Thanh Duyên kích động nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1381 - Long Nữ Hiện Thân

Cho dù là thần thú nào cũng không dễ dàng xuất thế, bọn chúng sẽ ở trong nơi khai tích của chúng, thân là thần thú càng không dễ dàng phục tùng nhân loại, trừ phi là đạt được tín nhiệm của chúng.

Hôm nay Lăng Tiếu lại có chân long theo bên cạnh, trong nội tâm nàng cũng vừa cả kinh vừa vui vẻ.

Nàng giống như nhìn thấy Lăng Tiếu sau này sẽ như cá chép vượt vũ môn, trở thành bá chủ trung vực, thậm vượt qua truyền thuyết cường đại của sư phụ hắn.

- Long Nữ, tiêu diệt con trâu phía trên đi.

Lăng Tiếu nhìn chân long màu lam nói.

Chân long màu lam không chút chần chờ, lông vĩ quét qua đánh thẳng vào Tứ Giác Ma Ngưu, đồng thời mở miệng rống to.

Long tộc thiên thiên phú thông Long Ngâm!

Sóng âm đáng sợ này còn cường đại hơn Lăng Tiếu cả trăm lần, chỉ thấy giữa không trung nhìn thấy từng đám mây và không gian xuất hiện gợn sóng như nước, sóng âm không ngừng không dứt, khí thế hoàng giả tỏa ra và linh thú trong phạm vi mấy vạn dặm phủ phục xuống.

Tứ Giác Ma Ngưu không suy nghĩ mà rút lui ngay!

Thực lực của hắn mặc dù cường đại nhưng chính thức đối mặt với thú hoàng thì thì thực lực của hắn sẽ bị áp chế.

Lúc hắn lui lại thì sóng âm cũng quét qua người của nó, ngũ quan đều có máu chảy ra ngoài.

- Long công chúa chớ có bức lão ngưu, lão ngưu đi đây!

Tứ Giác Ma Ngưu rất không cốt khí lập tức chạy trốn ngay lập tức.

Lúc này Phong Thanh Duyên và Bạch Phượng Loan cũng hình thành thế trận vây quanh truy sát Tứ Giác Ma Ngưu.

Tứ Giác Ma Ngưu là linh thú bát giai trung giai đỉnh phong, tốc độ vẫn rất nhanh, nó biến trở lại chân thân là một con man ngưu bốn sừng, nó chạy trên không trung rất buồn cười.

Chân long màu lam hấp thu long châu, dù có một phần thực lực còn chưa hấp thu hoàn tất, nhưng bây giờ đã đạt tới bát giai trung giai, nó thân là thần thú nên tốc độ nhanh hơn Tứ Giác Man Ngưu nhiều.

Trong mấy nháy mắt chân long màu lam đã đuổi tới gần Tứ Giác Ma Ngưu, long thân khổng lồ hiện ra, long vĩ quét ngang qua.

Oanh long!

Tứ Giác Man Ngưu bị đánh bay vào trong một ngọn núi, thân thể của nó đụng hủy cả ngọn núi mới dừng lại.

Nhưng mà Tứ Giác Man Ngưu không dễ dàng chết như vậy.

Nó thét dài, lập tức đứng lên và quyết định phản kháng

Nó tức giận nhìn qua chân long màu lam, bốn vó đạp mạnh và cái sừng như thánh khí công tới.

Chân long màu lam càng tức giận, long uy của nó lại bị linh thú hạ đẳng khiêu khích, long thủ mở ra và lực lượng bộc phát như nước thủy triều đánh thẳng về phía Tứ Giác Man Ngưu.

Lúc này Bạch Phượng Loan cũng rống to, lông vũ không ngừng công kích vào người Tứ Giác Ma Ngưu.

Theo lý mà nói dừng thực lực của Tứ Giác Ma Ngưu muốn đối phó hai bát giai trung giai linh thú không phải vấn đề.

Thế nhưng mà hai đầu linh thú này rất bất phàm, chân long màu lam chính có huyết mạch thần thú chính thức, càng là thần thú đứng đầu với chiến lực bất phàm, cho dù hắn cao hơn một giai cũng chẳng làm gì được, mà Bạch Phượng Loan cũng có được huyết mạch thần thú thưa thớt, nó là linh thú cao đẳng, hai con linh thú hợp kích thì Tứ Giác Man Ngưu ăn đủ.

Nhưng mà vừa khai chiến thì xuất hiện tình huống, chân long màu lam nhìn Bạch Phượng Loan quát:

- Ngươi đúng qua một bên đi, ta sẽ tiêu diệt con trâu ngu này.

Thần thú có uy nghiêm không thể xâm phạm, chân long màu lam không hi vọng đối phó linh thú hạ đẳng còn phải liên thủ, như vậy sẽ tổn hại long uy của nó.

Bạch Phượng Loan nghe chân long màu lam nói thế cũng không có phát động thế công, đành phải ngoan ngoãn đứng qua một bên.

Dù nó có vài phần huyết mạch thần thú mỏng manh, nhưng mà so với thần

thú chính thức càng không đáng nhắc tới.

Chân long màu lam vừa đối mặt với Tứ Giác Ma Ngưu thì chiến đấu kịch liệt xuất hiện.

Linh thú cùng linh thú chỉ dùng thân thể cường đại và cắn xé, nhưng mà thân thể của Tứ Giác Ma Ngưu càng không thể so sánh với chân long.

Hai đại linh thú không ngừng cắn xé quấy thiên địa thiên hôn địa ám, bọn chúng đánh nát vô số ngọn núi, những linh thú thấp giai không ngừng chạy trốn.

Lăng Tiếu lúc này đã sớm rời khỏi người chân long, hắn đứng bên cạnh Phong Thanh Duyên xem chiến.

- Tiếu nhi, ngươi không dậy nổi, không ngờ có thể khiến thần thú trở thành hộ thân linh thú cho ngươi, ngay cả sư nương cũng phải đố kỵ với ngươi đấy.

Phong Thanh Duyên kích động địa đối với Lăng Tiếu nói.

Người sống cả đời chưa hẳn được nhìn thấy thần thú chính thức, Phong Thanh Duyên cũng không ngoại lệ, hôm nay trước mặt của nàng là chân long, xác thực khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Lăng Tiếu nói:

- Long Nữ trước kia chỉ là Tử Giao Long Khâu, đi theo ta thu được chút cơ duyên nên biến hóa.

Phong Thanh Duyên lúc này tươi cười nói:

- Xem ra tiểu tử ngươi có cơ duyên nghịch thiên rồi, có thể biến một con

trùng thành chân long, không thể tưởng tượng được.

Tử Giao Long Khâu so với Bạch Phượng Loan còn thưa thớt hơn nhiều lắm, Lăng Tiếu có thể giúp nó biến thành thần thú, quá trình trong đó khó khăn có thể nghĩ.

Phong Thanh Duyên đã từng muốn giúp Bạch Phượng Loan biến thành thần thú phượng hoàng, thế nhưng mà nàng không có cơ duyên tuyệt thế.

Phương diện này phải xem vận mệnh của bản thân, người khác không cách nào hâm mộ được.

- Ha ha, Tiếu nhi cũng có vận khí tốt!

Lăng Tiếu cười nhạt nói, nội tâm hắn nghĩ thầm:

- Chỉ là một con rồng mà thôi, làm gì lớn chứ, đệ tử còn có một huynh đệ là thần thú kỳ lân đấy.

Nếu có ai nghe lời này của Lăng Tiếu thì chỉ sợ sẽ tức điên lên đánh hắn.

Đây chính là tiểu nhân đắc chí, người khác có được một con linh thú có vài phấn huyết mạch thần thú là mừng như điên rồi, còn tìm được thần thú chính thức là si tâm vọng tưởng, bây giờ Lăng Tiếu có chân long thàn thú, rõ ràng còn không vừa lòng?

Trải qua một hồi cắn xé, chân long màu lam đã bộc phát toàn diện, hai con thú toàn thân vết máu loang lỗ, nhưng mà Tứ Giác Ma Ngưu bị thương nặng hơn.

Uy nghiêm của thần thú bình thường đè ép linh thú yếu hơn rất mạnh, Tứ Giác Ma Ngưu dù phản kháng nhưng càng ngày càng bất lợi, không cách

nào so sánh với chân long màu lam này.

- Long công chúa... Tha cho lão ngưu, lão ngưu nguyện... Nguyện ý truy tùy long công chúa!

Tứ Giác Ma Ngưu bị chân long màu lam đè chặt dưới thân, khiến nó không thể phản kháng, nếu cứ tiếp tục như vậy nó sẽ chết, không thể không cầu xin chân long màu lam.

Chân long màu lam không ngó ngàng tới ai, nó vung đuôi quét ngang qua, thương thế càng ngày càng nghiêm trọng.

- Tiếu nhi, ma ngưu này là trợ lực không nhỏ, có thể thu, cũng đừng có bỏ qua!

Phong Thanh Duyên nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nói:

- Ta sợ nó là hộ thân linh thú của người khác, không có khả năng thờ hai chủ.

Sau khi linh thú và nhân loại ký kết khế ước chủ tớ xong, nó sẽ không ký khế ước với người nào khác, trừ phi là chủ nhân linh thú nguyện ý giải trừ khế ước.

Phong Thanh Duyên nói:

- Ta cảm thấy con trâu này không có khế ước với ai cả, bằng không vừa rồi nó không có khả năng lâm trận chạy trốn.

Nếu linh thú có chủ nhân nghe lệnh chiến đấu sẽ xông lên, cho dù bị thần thú

đè ép cũng không khuất phục, chiến đấu tới chết mới thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1382 - Thu Tức Giác Man Ngưu. (1)

Phong Thanh Duyên dựa vào phân tích này có thể xác định Tứ Giác Ma Ngưu không có khế ước với người nào.

Nghe được Phong Thanh Duyên nói thì trong nội tâm Lăng Tiếu trong có tính toán của mình, hôm nay Địa Liệt Viêm Hổ đã đi rồi, nếu có thể thu Tứ Giác Ma Ngưu cho mình dùng thì Tiếu Ngạo Cung sẽ có nội tình tăng lên không ít.

Nghĩ đến chỗ nầy Lăng Tiếu đã quyết định.

Nhưng mà lúc này chân long màu lam đã dùng bốn chi và miệng cắn Giác Ma Ngưu trọng thương.

Lúc chân long sắp cắn vào cổ Tứ Giác Ma Ngưu, nếu cắn trúng thì Tứ Giác Ma Ngưu phải chết không nghi ngờ.

- Long Nữ khoan đã!

Lăng Tiếu vội vã mở miệng quát.

Nghe Lăng Tiếu nói thì chân long dừng lại.

- Lão đại như thế nào?

- Nó nguyện ý hàng phục thì giữ nó lại!

Lăng Tiếu nói.

Lúc này Tứ Giác Ma Ngưu vội vã nói:

- Đúng... Tha... Tha lão Ngưu a!

Tứ Giác Ma Ngưu không còn khí lực, hiển nhiên đã bị chân long làm bị thương không nhẹ.

- Được!

Chân long màu lam nghe Lăng Tiếu nói thì sảng khoái đáp ứng.

Lăng Tiếu hài lòng cười lên, tiếp theo nhìn Tứ Giác Ma Ngưu nói:

- Về sau ngươi sẽ đi theo bản thiếu gia, ta có thể bảo Long Nữ thả ngươi một con ngựa, bằng không... Bây giờ ngươi cũng có thể đi chết đi, chính ngươi chọn đi.

- Lão... Lão Ngưu nguyện ý truy tùy... Long công chúa!

Tứ Giác Ma Ngưu trung thực nói.

Chân long màu lam nghe như vậy thì dùng long vĩ quất Tứ Giác Ma Ngưu một cái, thân thể khổng lồ của ma ngưu bay ra xa mấy trăm mét.

- Là truy tùy lão Đại ta!

Chân long màu lam cường điều.

- Vâng... Là truy tùy lão... Lão đại!

Tứ Giác Ma Ngưu thất vọng đau khổ đáp ứng.

Nó không rõ long công chúa cao cao tại thượng vì sao nghe lời nhân loại như vậy.

Đầu óc của nó đơn giản, nghĩ mãi mà không rõ chuyện là thế nào, nó biết rõ chỉ có đi theo nhân loại này nó mới có bảo vệ tánh mạng của mình.

- Tốt rồi, ngươi tạm thời đi theo ta, nếu phát hiện ngươi nói mà không làm, ta nhất định sẽ bảo Long Nữ thu thập ngươi!

Lăng Tiếu cao hứng nói.

Có một linh thú bát giai trung giai đỉnh phong đi theo, thực lực Tiếu Ngạo Cung tăng cao không ít, về sau ai muốn động Tiếu Ngạo Cung thì phải suy nghĩ mình có thực lực hay không.

- Chúc mừng Tiếu nhi có thêm trợ lực!

Phong Thanh Duyên đi tới bên cạnh Lăng Tiếu và nói thầm:

- Xem ra ở nhà cho hắn chiếu khán đi, hoàn toàn có thể yên tâm!

- Ha ha, đây là công lao của Long Nữ.

Lăng Tiếu vuốt chân long màu lam long thủ cười nói.

- Ân, nhanh đi thu thập tàn cục, sau trận này thanh danh của Tiếu Ngạo Cung sẽ oanh động trung vực, trở thành thế lực phong hào.

Phong Thanh Duyên nói.

Hắc Ma Môn phái ra hai Thánh giả và một con linh thú bát giai trung giai đỉnh phong đi đối phó Tiếu Ngạo Cung, việc này nếu truyền đi thì Tiếu Ngạo

Cung xác thực đủ xếp vào thế lực lớn rồi.

Lăng Tiếu lắc đầu, bảo Tứ Giác Ma Ngưu biến ảo hình người, cho hắn chữa trị thương thế, sau đó cưỡi chân long màu lam đi diệt sát đám người Hắc Ma Môn kia.

Dạ Lang sớm dẫn người ẩn nấp, khí tức không lộ ra ngoài, đang chờ đợi Tứ Giác Ma Ngưu thắng lợi trở về.

Tình huống vượt qua ngoài dự tính của hắn, hắn không nghĩ tới trong Tiếu Ngạo Cung có chiến lực hung hãn như vậy, để cho bọn họ hao tổn bao nhiêu nhân thủ, cuối cùng không thể không gọi Tứ Giác Ma Ngưu ra.

Hắn kiên trì tin tưởng Tứ Giác Ma Ngưu nhất định sẽ toàn diệt người của Tiếu Ngạo Cung, đến lúc đó hắn có thể thu thập tàn cục, Tiếu Ngạo Cung sẽ triệt để biến mất.

Lúc này sóng âm công kích đã dừng lại, ánh mắt Dạ Lang hiện ra tinh quang, lẩm bẩm.

- Xem ra Ma Ngưu đại nhân có thể khải hoàn trở về.

Không bao lâu sau đi ra khỏi nơi ẩn thân đón Tứ Giác Ma Ngưu, nhưng đồng hành còn có Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên.

Dạ Lang sững sờ một chút, tiếp theo nghi ngờ nói:

- Hẳn là Ma Ngưu đại nhân đã hàng phục chúng rồi.

- Đi thôi, giết bọn chúng, đây là bản phận đầu tiên của truy tùy bản thiếu gia.

Lăng Tiếu nhìn qua Tứ Giác Ma Ngưu biến ảo thành hình người nói ra.

Tứ Giác Ma Ngưu dù bị trọng thương nhưng nó đường đường là linh thú bát giai trung giai đỉnh phong, muốn đối phó Dạ Lang cũng không nói chơi.

Đám người Dạ Lang ý thức được tình huống không đúng, trong đó một gã Huyền Đế quát lên:

- Dạ Lang trưởng lão chạy mau, ta sẽ ở lại ngăn cản.

Tên Huyền Đế này coi như trung thành, hắn không nói hai lời công kích qua đám người Lăng Tiếu.

Đáng tiếc chiêu thức của hắn không có tác dụng, Tứ Giác Ma Ngưu dễ dàng đánh tan, cũng một quyền đánh nát đầu của tên Huyền Đế này.

- Ma... Ma Ngưu đại nhân... Ngươi muốn làm gì?

Dạ Lang vừa lui vừa hoảng sợ quát.

Hắn không nghĩ tới vì sao Tứ Giác Ma Ngưu bất ngờ phản bội.

Tứ Giác Ma Ngưu này chính là linh thú sư tôn của hắn kết giao, dù không có ký khế ước với sư tôn hắn, nhưng mà dưới tình huống bình thường linh thú như vậy không phản bội.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân trong đó là gì.

- Phụng lệnh lão đại giết các ngươi!

Tứ Giác Ma Ngưu nói một câu, thân hình bắt đầu chớp động giết qua đám người Dạ Lang.

Trên cơ bản không cần nghĩ cái gì, đám người Dạ Lang bị áp chết dưới hung

uy của Tứ Giác Ma Ngưu.

Dạ Lang cũng chết rất biệt khuất, hắn đến chết còn không rõ Lăng Tiếu có năng lực gì khiến Tứ Giác Ma Ngưu phản bội đây?

- Cuối cùng vẫn giải quyết xong bọn chúng!

Lăng Tiếu thở dài nói ra.

Trải qua trận chiến đấu này, thanh danh của Tiếu Ngạo Cung chắc chắn đại chấn, về sau ai dám tìm Tiếu Ngạo Cung quấy rầy phải xem mình có đủ thực lực hay không.

Nhưng mà thời điểm Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên quay về Tiếu Ngạo Cung thì bên cạnh có một thân ảnh lặng lẽ tiềm ẩn tới gần Lăng Tiếu.

Vì vậy hắn cùng Phong Thanh Duyên cũng quay về đám người.

Chân long màu lam cùng Tứ Giác Ma Ngưu đã bị Lăng Tiếu thu hồi về, hắn cũng không muốn để chân long màu lam quá mức rêu rao, việc này không nên truyền ra ngoài.

Cho dù thần thú nào cũng khiến người ta đỏ mắt.

Nếu truyền ra ngoài chắc có không ít lão quái vật tìm tới, đây chính là phiền toái lớn.

Trong trung vực này không chỉ có mỗi mười tám thế lực lớn có lão quái vật, ở bên ngoài có không ít kẻ như vậy, thế lực tiềm ẩn này còn cường đại hơn mười tám thế lực nhiều.

Đây là bí tân mà Phong Thanh Duyên lộ ra cho Lăng Tiếu.

Nghe Phong Thanh Duyên nói thế thì Lăng Tiếu cũng không dám tự thị quá cao, vẫn nên thành thành thật thật tăng thực lực của mình lên mới là vương đạo.

Cũng vào thời điểm Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên quay người bay về trong cung, một đạo thân ảnh không ai phát hiện tiến tới gần Lăng Tiếu.

Tốc độ của thân ảnh kia nhanh như quỷ mị, giống như một tia chớp lao tới, khoảng cách ngàn mét qua trong nháy mắt.

Thời điểm thân ảnh kia tới bên cạnh Lăng Tiếu thì Phong Thanh Duyên rốt cuộc cũng phát hiện, thế nhưng mà phản ứng của nàng đã chậm

Thân ảnh kia một trảo muốn bẻ cổ của Lăng Tiếu.

Trong nháy mắt này lông tơ của Lăng Tiếu dựng thẳng.

Lập tức một trảo kia sắp bẻ gãy cổ lăng Tiếu, một đạo chỉ mang nóng bỏng bắn thẳng ra phía hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1383 - Thu Tức Giác Man Ngưu. (2)

Nếu như thân ảnh này vẫn tấn công Lăng Tiếu, vậy hắn cũng mất mạng dưới chỉ mang này.

Thân ảnh kia hiển nhiên không dám mạo hiểm, thân thể của hắn thối lui ra sau, lúc này tàn ảnh phá không mà đi.

- Ta chờ ngươi thật lâu, không nghĩ tới ngươi không chịu được rồi!

Hàn Khai nói thầm một câu và đuổi theo.

Giọng hắn nói xong và xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu.

Lúc này Lăng Tiếu toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hắn bình tĩnh trở lại trong nội tâm chấn động.

Chỉ thiếu chút nữa hắn đã chết, hắn cảm thấy cả kinh, hoảng sợ nói:

- Hắc Ma Môn còn có Thánh giả tới đây?.

Sắc mặt Phong Thanh Duyên cũng không có dễ nhìn chút nào, đối phương đến đánh lén nhưng mà nàng không có phát hiện ra, hiển nhiên thực lực còn trên cả nàng hay là năng lực che dấu xuất quỷ nhập thần.

Bất kể thế nào thì người như thế nếu giết nngf, chỉ sợ nàng vẫn không thoát kết cục phải chết.

Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên lúc này nhìn qua người đánh lén.

Chỉ thấy người này mặc trường bào màu xám, thân hình cao gầy, trên gương mặt mang theo mặt nạ hung ác, cả người đứng trong gió, hoàn toàn có vài phần nhãn nhã, hoàn toàn không nhìn ra hắn là người vừa đánh lén.

Lăng Tiếu không nhìn ra tu vị của người này, hắn chỉ biết người này tuyệt đối là cao thủ tuyệt thế, bằng không sư nương cũng không phát hiện ra.

- Chẳng lẽ là Hắc Ma tới đây?

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng mà hắn từng thấy qua thần niệm phân thân của Hắc Ma, xem thân hình thì chênh lệch lớn.

- Không nghĩ đến một tiểu Tiếu Ngạo Cung lại có cao thủ ẩn tàng như thế, xem ra bản cung đánh giá thấp đệ tử đắc ý của Tà Đế rồi!

Người mang mặt nạ thở dài.

- Nếu ta đoán không sai thì ngươi hẳng là Sát Thiên a?

Hàn Khai nhìn chằm chằm vào người mang mặt nạ.

Người khác có lẽ không nhìn ra thực lực của người này, nhưng mà Hàn Khai lại phát hiện ra được, thực lực người trước mặt không dưới hắn, chuyện này chính là nguyên nhân hắn không động thủ trước.

Từ lúc người Hắc Ma Môn đánh Tiếu Ngạo Cung thì Hàn Khai phát hiện có cao thủ ẩn nấp, nhưng mà hắn chỉ xác định được phương vị đại khái mà thôi, cho nên vẫn âm thầm nhìn chằm chằm vào.

Hắn không nghĩ tới cao thủ tuyệt thế như vậy lại đi đánh lén hậu bối, còn

may hắn phát hiện kịp thời, bằng không mạng Lăng Tiếu khó giữ.

Người mang mặt nạ nhìn chằm chằm vào Hàn Khai.

- Không nghĩ đến bản cung cũng có người nhận ra, nhưng mà bản cung cũng biết ngươi, Hàn thánh sư, không nghĩ tới ngươi từ dược đô đi ra ngoài, bản cung còn tưởng ngươi sẽ không chạm vào vũng nước đục này, xem ra ngươi bây giờ đã gia nhập vào Tiếu Ngạo Cung, có thể cho bản cung biết tiểu tử này có năng lực gì mà khiến ngươi xuất đầu vậy?

- Vấn đề này ngươi không cần phải biết, tiểu tử này do ta bảo hộ rồi, phóng mã tới đi, để bản thánh nhìn xem đệ nhất sát nhân của Sát Thiên có thủ đoạn thế nào!

Hàn Khai nói một câu.

Cùng lúc đó khí thế của hắn tăng lên.

Bên cạnh Lăng Tiếu xuất hiện chân long màu lam, mà Phong Thanh Duyên cũng tiến vào trạng thái chiến đấu, tùy thời ra tay.

- Tốt, bản cung cho Hàn thánh sư mặt mũi, lần này bỏ qua cho tiểu tử này một lần, lần sau ngươi không có hảo vận như vậy đâu, ha ha...

Sát Thiên cũng là nhân vật cầm được bỏ được, biết rõ hắn bây giờ không tốt, nói một tiếng xong sau đó biến mất.

Tốc độ của hắn khiến người ta phải tặc lưỡi than thở.

Chân long màu lam lập tức gào rú qua phía Sát Thiên một tiếng, sóng âm đáng sợ như ảnh tùy hình, nó cuộn người muốn đuổi theo.

Hàn Khai vội vã nhìn Lăng Tiếu nói một câu:

- Tiểu tử, không nên đuổi theo!

Nghe Hàn Khai nói thì Lăng Tiếu lập tức bảo chân long màu lam dừng lại.

- Hàn lão vì cái gì? Dùng thực lực của chúng ta có thể ngăn hắn mà?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

Hàn Khai lắc đầu nói:

- Thực lực của hắn còn mạnh hơn ta một phần, cho dù chúng ta dùng toàn lực cũng khó ngăn hắn lại, thôi đi.

- Còn mạnh hơn Hàn lão một phần?

Lăng Tiếu nuốt nước bọt, trong mắt hiện ra thần sắc kinh ngạc.

Nhưng hắn biết rõ thực lực của Hàn Khai, đây chính là Thánh giả cao giai, hẳn Sát Thiên là Thánh giả cao giai đỉnh phong, thậm chí vượt qua Thánh giả?

Lăng Tiếu không cảm tưởng nghĩ thầm.

Lúc này hắn còn nghĩ tới mang người giết tới tổng bộ của Sát Thiên đấy.

Còn may hắn nghe lời Hàn Khai khuyến cáo nên không lỗ mãng, bằng không hắn bây giờ chết chắc rồi.

- Hắn không kém hơn ta, căn cơ của hắn mạnh hơn ta nhiều, thật sự thực

chiến thì ta không phải đối thủ của hắn, nếu không có Phong thánh giả ở đây, ngươi càng có chân long, hắn quả quyết sẽ không lui dứt khoát như vậy.

Hàn Khai nói, ngừng một chút nói thêm:

- Nhưng mà ngươi không nên quá lo lắng, hắn bây giờ biết rõ ta ở bên cạnh ngươi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đánh lén ngươi, thật sự không biết tiểu tử ngươi thế nào, không ngờ ngay cả Sát Thiên cũng xuất thủ, không biết ngươi may mắn hay không may đây?

Phong Thanh Duyên cũng sầu lo nói:

- Đúng vậy a, Tiếu nhi ngươi đã làm cái gì, không ngờ còn dẫn cả Sát Thiên động thủ, mấy ngàn năm qua ta không nghe nói hắn ra tay, ngươi lại kinh động tới hắn.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Sát Thiên tiếp nhiệm vụ Cổ Sát Lệnh tru sát ta, ta tự nhiên phản kháng giết không ít người của chúng, còn tùy tiện diệt mấy phân đà, chẳng lẽ vì thế mà hắn ra tay với ta sao? Đây chẳng khác gì náo lớn nha?

- Nếu chỉ như thế thì hắn không động thủ với ngươi rồi, phải biết còn có nguyên nhân khác.

Hàn Khai nói.

Lăng Tiếu lại nói:

- Ta còn thu một Ngọc Sát của tổ chức Sát Thiên và mấy Kim Sát, không biết hắn có vì việc này mà tức giận hay không?

Hàn Khai cùng Phong Thanh Duyên thần sắc kinh ngạc, hai người đều không nói nên lời.

Thân là người của Sát Thiên, sát thủ sẽ bị tổ chức Sát Thiên tẩy não, đều là người trung thành với Sát Thiên, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại có năng lực thu Ngọc Sát và mấy Kim Sát cho mình dùng, bọn họ kinh ngạc thực lực Lăng Tiếu lại làm được điểm này, quá vượt qua tưởng tượng.

- Đúng rồi, Hàn lão ngươi có nhìn thấyPhong Nha không?

Lăng Tiếu nói.

Hàn Khai nói:

- Ban đầu ta có chú ý một chút, sau đến đó toàn bộ chú ý của ta đặt vào Sát Thiên cho nên không lưu tâm nữa.

- Hỏng bét, vậy hắn có xảy ra chuyện gì hay không?

Lăng Tiếu khinh hô.

Phong Nha lúc này đang đối chiến với Thánh giả khác của Hắc Ma Môn, Lăng Tiếu tưởng Hàn Khai vẫn đang quan sát, nếu như Phong Nha không địch lại, Hàn Khai sẽ xuất thủ tương trợ, nhưng bây giờ Hàn Khai nói thế, trong lòng của hắn lo lắng hơn.

- Đi, chúng ta tìm xem!

Hàn Khai cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhìn Lăng Tiếu nói một tiếng, thuận tiện dò xét chung quanh.

Lăng Tiếu cưỡi chân long chạy qua, đồng thời quay đầu nhìn Phong Thanh

Duyên nói:

- Sư nương, ngươi mang Hân nhi đi về đi, bảo chúng nữ chờ ở cửa cung, ta và Hàn lão đi tìm.

Phong Thanh Duyên gật đầu, hóa thành cơn gió trở về bên cạnh đám người Tiếu Ngạo Cung.

Phong Nha chiến đấu với Sử Nhất Đao đã nện sập vài chục ngọn núi, nhưng cây cối linh thảo bị hủ thực mất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1384 - Sát Thiên Kinh Hiện

Trong một khu vực núi rừng bị phá hoại gần hết, hai người thân thể đầy vết thương đứng cách nhau không xa, máu tươi nhuộm đỏ khu vực gần đó.

Trên người của hai người gần như không có miếng thịt nào nguyên vẹn, xương trắng lộ ra ngoài.

Ở gần đó có hai con linh thú bát giai đang hấp hối, cùng chúng đổ máu như suối té trên đất, bên cạnh chúng là một đám linh thú thất giai đỉnh phong, bọn chúng biết rõ chỉ cần thôn phệ tinh hoa của hai con bát giai trước mặt, bọn chúng có thể bước vào bát giai.

Vài đầu linh thú thất giai đỉnh phong này cuối cùng nhịn không được hấp dẫn, chúng điên cuồng lao qua phía hai con linh thú bát giai kia, con nào thôn phệ được tinh hoa thì tiến thêm một bước.

Hai con linh thú bát giai ám thuộc tính không thể phản kháng, liền bị phanh thây.

Ở cách hai người không xa còn có một đám linh thú khác.

Hai người này chính là Phong Nha cùng Sử Nhất Đao, bọn họ cuối cùng đã tận lực, lưỡng bại câu thương.

Thực lực của Phong Nha còn kém Sử Nhất Đao một chút, nhưng mà Phong Ma Quyết lại có công pháp ám thuộc tính cao hơn nên hắn đồng quy vu tận với Sử Nhất Đao.

Phong Nha đúng là dựa vào Phong Ma Quyết cho nên chiến lực tăng lên không ít, lúc này lưỡng bại câu thương với Sử Nhất Đao.

Sử Nhất Đao cũng không có ngờ tới Phong Nha lại không muốn sống, cùng hắn liều chết, mà hắn lúc đầu phán đoán sai về Phong Nha, đồng thời hắn cũng không có tâm tư liều mạng với Phong Nha.

Hắn sống nhiều năm rồi, hắn phi thường xem trọng tính mạng của bản thân, mà Phong Nha bày ra thực lực mạnh mẽ và liều mạng khiến hắn nao núng.

Hắn chỉ hy vọng Chương Cuồng có thể nhanh chóng giết đám người Tiếu Ngạo Cung và đi qua đây hợp lực chém giết Phong Nha.

Đáng tiếc Chương Cuồng vừa rời đi một hồi thì hắn cảm giác được Chương Cuồng gặp đối thủ khủng bố, cuối cùng không còn khí tức đâu cả, rất hiển nhiên Chương Cuồng đã bị tiêu diệt.

Sử Nhất Đao cũng tâm thần đại loạn, bị Phong Nha thừa dịp hư mà vào, hắn bị đánh trúng vài chiêu nặng nề.

Cuối cùng dẫn tới tình cảnh hai người không dậy nổi, mà linh thú của bọn họ lại tương đương nhau, cuối cùng trọng thương không dậy nổi.

Linh hồn đạt tới Thánh giả đã có thể xuất khiếu, cho dù thân thể bị thương nặng cũng có thể giúp giảm rất nhiều thương thế, nếu thân thể bị diệt có thể xuất khiếu đoạt xá kẻ khác, nhưng mà thực lực giảm nhiều.

Hai người đều không muốn bỏ qua thân thể của mình, đang chờ hậu viện tới cứu viện và khôi phục thương thế.

Thời điểm có một đám linh thú tiến tới gần Phong Nha cùng Sử Nhất Đao thì Lăng Tiếu cùng Hàn Khai đã đuổi tới đây.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai người thì hít sâu một hơi.

Nếu là người bình thường đã sớm chết rồi, cũng chỉ có Thánh giả như bọn họ mới không chết.

Hàn Khai dẫn đầu tới bên cạnh Phong Nha, lúc này cho Phong Nha ăn đan dược chữa thương cao nhất, sau đó nhìn Lăng Tiếu nói:

- Còn may tới kịp lúc, nếu chậm một chút thân thể khó giữ.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Sử Nhất Đao.

Người này chính là Thánh giả của Hắc Ma Môn, Lăng Tiếu đang do dự có nên tiêu diệt hắn hay không thì ánh mắt Sử Nhất Đao mở ra, linh hồn của hắn thoát ra ngoài, linh hồn lực chui vào thức hải của Lăng Tiếu và muốn đoạt xá Lăng Tiếu.

Hắn chỉ có lựa chọn như vậy, bằng không hắn không sống được.

- Tiểu tử coi chừng!

Hàn Khai quát lên, cùng lúc đó hắn điểm chỉ vào linh hồn của Sử Nhất Đao.

Đáng tiếc Lăng Tiếu cùng Sử Nhất Đao quá gần, chỉ mang của hắn không đuổi kịp.

Đối mặt với tình huống như vậy, Lăng Tiếu cũng không phòng bị kịp.

Linh hồn của Sử Nhất Đao tiến vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

- Ha ha, tiểu tử ngoan ngoãn hiến thân thể của ngươi đi.

Sử Nhất Đao lúc này cười to trong thức hải của Lăng Tiếu.

Sử Nhất Đao thấy rõ Lăng Tiếu này có thức hải khổng lồ thì thần sắc trở nên cuồng nhiệt, lẩm bẩm:

- Hảo tiểu tử, thức hải rộng lớn quá, chẳng lẽ thiên phú dị bẩm sao?

Lúc này linh hồn lực của Lăng Tiếu cũng hiện ra.

Hắn khoanh tay trước ngực, bộ dáng nghiền ngẫm nhìn qua Sử Nhất Đao, trong thức hải của mình hắn mới là chúa tể, hắn không sợ gì cả.

- Lão đầu ngươi thực ác tâm, còn muốn đoạt xá bản thiếu gia, ngươi muốn chết mà.

Lăng Tiếu nhìn Sử Nhất Đao và chế nhạo.

- Tiểu tử không thức thời, bản thánh vừa ý ngươi là vinh hạnh của ngươi, ngoan ngoãn hiến thân thể của ngươi ra đi!

Sử Nhất Đao nói một tiếng, lại lao qua phía Lăng Tiếu.

Hắn chỉ cần thôn phệ linh hồn lực của Lăng Tiếu thì hắn sẽ đoạt xá thân thể Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu thần sắc như thường, hắn dễ dàng bị đoạt xá như vậy sao?

Đáp án đương nhiên là không.

Lăng Tiếu sớm tu luyện Độc Tôn Quy Nguyên Công tới tầng thứ bảy "Ngưng hồn ", linh hồn lực đã trọng luyện nhiều lần, lực chiến đấu kinh

người.

Lăng Tiếu vẫn không có lợi dụng linh hồn chiến đấu, bởi vì hắn còn không đạt tới cảnh giới thứ tám "Xuất khiếu".

Hôm nay Sử Nhất Đao tiến vào trong thức hải của hắn, vậy thì hắn cũng ra tay dễ dàng.

Cho dù không địch lại vẫn có thể dùng thiên hỏa đốt Sử Nhất Đao mà.

Sử Nhất Đao thân là Thánh giả, linh hồn lực của hắn tự nhiên không kém, nhưng mà lúc trước hắn bị trọng thương, hôm nay lại rời khỏi thân thể, làm như vậy linh hồn lực giảm đi thật nhiều.

Không quản thế nào, dùng linh hồn lực của hắn đối phó linh hồn của Huyền Đế quá dễ dàng, huống chi Lăng Tiếu chỉ là Thiên Tôn cao cấp, cho dù thức hải của hắn thiên phú dị bẩm, lực lượng linh hồn của hắn vẫn cường hãn a.

Thế nhưng mà hắn và Lăng Tiếu giao thủ linh hồn mới biết mình sai rồi.

Linh hồn của người trẻ tuổi trước mặt quá ngưng thực, hơn nữa chiến lực cường đại, dường như chẳng khác gì thân thể bình thường, Lăng Tiếu xuất ra các loại huyền kỹ khiến hắn tránh trái tránh phải.

- Linh hồn lực có chiến lực của Huyền Đế, này... Làm sao có thể?

Sử Nhất Đao cảm giác áp lực quá lớn.

Hắn vốn nghĩ sẽ dễ dàng, không ngờ lại đụng phải xương cứng.

- Hắc, linh hồn của Thánh giả chỉ thế mà thôi!

Lăng Tiếu cười lên, dùng Bài Vân Chưởng không ngừng đánh thẳng qua Sử Nhất Đao.

Sử Nhất Đao tạm thời còn ngăn cản Lăng Tiếu, thế nhưng mà hắn hắn biết rõ tiếp tục như vậy linh hồn lực của hắn sẽ suy yếu, tới lúc đó hắn mặc cho người ta xâm lược.

Sử Nhất Đao lo lắng, hắn không dám đối chiến với Lăng Tiếu thì sinh ra thoái ý.

Nhưng mà hắn vừa lui tới vách thức hải của Lăng Tiếu thì phát hiện có hỏa diễm thiêu đốt đáng sợ, hắn la hoảng không thôi.

- Này... Sao lại như thế?

Sử Nhất Đao hoảng sợ hô lớn.

Hắn không nghĩ tới trong thức hải của tiểu tử này còn có dị vật như thế.

Đương nhiên hắn không biết trong thức hải của Lăng Tiếu có thứ gì khác.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu, bốn phía đều là thiên hỏa, ngươi không ra được đâu, ngoan ngoãn bị ta thôn phệ đi.

Lăng Tiếu cười nhạt, tổ chức thế công tấn công Sử Nhất Đao.

Nếu người khác biết rõ Lăng Tiếu muốn thôn phệ linh hồn của Thánh giả thì chắc chắn sẽ cho rằng hắn điên rồi.

Ai không sợ linh hồn bị thương, thương thế như vậy là khó trị nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1385 - Linh Hồn Chi Chiến. (1)

Mà Lăng Tiếu không sợ thụ thương, còn rất vui thích dùng linh hồn chiến đấu đấy, đây chẳng khác gì đồ điên cả.

Đáng thương Sử Nhất Đao, đường đường một đời Thánh giả bị một linh hồn Thiên Tôn cao cấp đánh hoa rơi nước chảy, một đời Thánh giả cứ vậy suy sụp.

Lăng Tiếu cùng Sử Nhất Đao chiến đấu trong thức hải, Hàn Khai bên ngoài lo lắng nhìn qua Lăng Tiếu.

Hắn thật sự muốn liều lĩnh cho linh hồn tiến vào thức hải của Lăng Tiếu khu trừ Sử Nhất Đao ra ngoài.

Nhưng mà hắn làm thế chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thức hải của Lăng Tiếu, sẽ tạo thành thương tổn linh hồn rất lớn.

Nhưng mà hắn đang lo lắng tiếp thì có khi linh hồn của Lăng Tiếu bị Sử Nhất Đao thôn phệ, khi đó thân thể cũng là của người khác.

Do dự một lát hắn vẫn quyết định nhìn một chút, nhất định phải bảo trụ Lăng Tiếu mới được.

Vào lúc này Phong Nha miễn cưỡng lên tiếng nói:

- Hàn... Hàn lão ca, ngươi... Ngươi yên tâm, thiếu gia sẽ không có việc gì, trong thức hải của hắn có thiên hỏa.

Nghe được Phong Nha nhắc nhở, Hàn Khai vỗ trán, nói:

- Đúng nha, sao ta quên chuyện này, có thiên hỏa thì linh hồn gì cũng không thể làm gì hắn được.

Lăng Tiếu có thiên hỏa không phải bí mật, nghĩ thế này Hàn Khai xem như thả lỏng.

Hắn vốn dĩ cho rằng Lăng Tiếu sẽ nhanh chóng khôi phục như cũ, thế nhưng mà lại chờ cả ngày.

Mà Hàn Khai và Phong Nha cũng không có suy nghĩ cái gì, hắn không lo lắng cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cuối cùng vẫn thanh tỉnh lại.

Hàn Khai vẫn mang đề phòng nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Tiểu tử không sao chứ?

Hắn không xác định Lăng Tiếu có bị người ta chiếm thân thể hay không.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Hàn lão yên tâm, tiểu linh hồn lực làm gì được ta chứ, vừa rồi cầm hắn luyện ta đấy,à, không nghĩ đến không chịu nổi một kích, là Thánh giả đấy, ta nhổ vào!

Hàn Khai trực tiếp không nói gì nữa, trong lòng của hắn thầm mắng:

- Tiểu tử này dám xem thường Thánh giả, không phải xem thường lão đầu ta sao? Thật sự là cuồng vọng!

Trong lòng của hắn thì mắng, nhưng hắn đã có thể xác định Lăng Tiếu vẫn là Lăng Tiếu, không có bị đối phương thôn phệ chiếm thân thể.

Ngay sau đó Lăng Tiếu ôm lấy Phong Nha cùng Hàn Khai quay về Tiếu Ngạo Cung.

Mà thi thể Sử Nhất Đao vẫn lưu lại nơi hoang dã, sớm muộn gì cũng có linh thú ăn mà thôi.

Lăng Tiếu ba người trở lại Tiếu Ngạo Cung thì tất cả mọi người đang chờ, nhìn thấy Lăng Tiếu ba người bình an quay về thì không lo lắng nữa.

- Cung nghênh cung chủ, hộ tông trưởng lão trở về!

Tất cả mọi người lúc này quỳ xuống hô lên.

Trải qua trận chiến này mọi người của Tiếu Ngạo Cung cũng biết rõ chỗ dựa của tông môn, bọn họ càng sùng bái Lăng Tiếu, càng trung thành với hắn, xem mình trở thành phần tử của Tiếu Ngạo Cung, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Lăng Tiếu hài lòng nhìn qua mọi người, hắn cũng biết trải qua trận chiến này mọi người đã thừa nhận hắn, đây là chuyện tốt.

- Đều đứng dậy đi, các ngươi có thể sống chính là công thần của Tiếu Ngạo Cung, những trưởng lão chấp sự chết đi chính là liệt sĩ của Tiếu Ngạo Cung, để chúng ta tưởng nhớ tới, đám Hắc Ma Môn tấn công đã bị diệt, chúng ta phải tuyên cáo chuyện này ra khắp nơi, Tiếu Ngạo Cung chúng ta không sợ Hắc Ma Môn, không sợ bất cứ kẻ nào, muốn để thiên hạ biết rõ Tiếu Ngạo Cung chúng ta không phải ai cũng có thể khi phụ!

Lăng Tiếu nói sôi sục.

Hắn nói lời này khiến sĩ khí của Tiếu Ngạo Cung tăng cao hơn trước nhiều, bọn họ cùng quát lớn.

- Người của Tiếu Ngạo Cung chúng ta không bị khi phụ!

- Người của Tiếu Ngạo Cung chúng ta không bị khi phụ!

Tin tức này giống như ôn dịch truyền nhanh ra khắp toàn bộ trung vực.

Việc này chính là tin tức chấn động lớn nhất ở trung vực.

Hắc Ma Môn là thế lực gì? Đây chính là tông môn bài danh gần trước của mười tám thế lực, mặc kệ người của bọn họ xuất hiện ở nơi nào đều khiến các thế lực tránh đi.

Mà Lang Ưng Ám Vệ của Hắc Ma Môn chính là tinh nhuệ sắc bén nhất, bọn họ xuất ra năm ngàn người tấn công Tiếu Ngạo Cung vừa thành lập, không chỉ không làm gì được mà còn bị diệt sạch.

Tin tức này không thể không nói quá kinh người.

- Nghe nói gì không, Hắc Ma Môn cho người tập kích Tiếu Ngạo Cung thất bại, nghe nói không có người quay về.

- Ta cũng mới nghe nói, Hắc Ma Môn không phải rất cường đại hay sao? Lại không làm gì được Tiếu Ngạo Cung vừa thành lập?

- Đây là ngươi không biết, Tiếu Ngạo Cung do Lăng Tiếu đệ tử duy nhất của Tà Đế sở kiến đấy, Lăng Tiếu ngươi biết không? Hắn chính là đệ nhất hoàng tọa đấy, còn chiến bại thủ tịch đệ tử Vũ Bất Phàm của Linh Vũ Các ở Thiên Tuyệt Hồ, lại càng giết người của Cổ gia, sau đến Cổ gia chém giết Lăng Tiếu không có kết quả cho nên không thể không hạ thấp tư thái cầu hòa với

Lăng Tiếu.

- Thì ra chính là Lăng Tiếu ah, ta cũng có nghe nói qua, đây chính là nhân vật kiêu hùng của thế hệ chúng ta, là thần tượng của ta đấy.

- Xem ra Tiếu Ngạo Cung đã có tư cách trở thành thế lực lớn, về sau thấy người của Tiếu Ngạo Cung thì nên khách khí một chút, Lăng Tiếu này là người không sợ trời không sợ đất đâu.

Chớp mắt thanh danh Tiếu Ngạo Cung cùng Lăng Tiếu đã biến thành cao trào, ai trong trung vực cũng biết.

Mà Tiếu Ngạo Cung xem như thành công bắn phát pháo đầu tiên, thanh danh của bọn họ trở nên hiển hách.

Những thế lực phụ thuộc Tiếu Ngạo Cung cũng tự lượng sức, lúc này bảo trì tốt quan hệ phụ thuộc với Tiếu Ngạo Cung, bọn họ không cần lo lắng ngày sau có đại sự gì.

Tiếu Ngạo Cung cũng mượn chuyện này tuyên bố tuyển nhận đệ tử ngoại môn.

Chỉ cần là hài tử dưới mười lăm tuổi có thiên phú, có nghị lực, mặc kệ đến từ đâu, bất luận đặc tính gì đều có thể tới Tiếu Ngạo Cung tham gia tuyển chọn, mà tuyển chọn đệ tử tiến hành ở Phong Vân Thành, xem như đệ tử nhóm đầu tiên của Tiếu Ngạo Cung.

Đồng thời Tiếu Ngạo Cung tuyên bố mỗi năm năm sẽ mở cuộc tuyển chọn đệ tử một lần.

Người ở các nơi nghe tin tức đều muốn mang hài tử của mình tới tham gia tuyển chọn vào Tiếu Ngạo Cung, tranh thủ đáp vào thế lực lớn của Tiếu

Ngạo Cung, đồng thời cũng hy vọng con cháu của mình được Lăng Tiếu nhìn trúng.

Lúc này danh đầu thái thịnh, Lăng Tiếu cũng không rãnh rỗi quan tâm chuyện khác mang tất cả sự vụ giao cho Huyền Diệu cùng Diệp Vân Phong đi quản lý, nữ nhân thì do Phượng Tiêm Vận quản lý.

Bản thân Lăng Tiếu lúc này tiến hành bế quan.

Võ không giớn hạn, không tiến thì lui!

Lăng Tiếu thiếu chút bị Sát Thiên giết, hắn cũng kiến thức sự cường đại của Thánh giả và linh thú bát giai, hắn thật sự phải trở nên cường đại hơn, nếu cứ dựa vào ngoại vật thì không thể bảo vệ mình.

Từ Thiên Tôn đạt tới Huyền Đế không chỉ cần quá trình tích lũy, còn phải không ngừng hoàn thiện thế giới chi lực, thực sự không phải một sớm một chiều là đạt thành.

Không biết bao nhiêu võ giả kẹt lại ở Thiên Tôn tới già, tới chết cũng không tiến thêm một bước.

Dựa vào thiên phú của Lăng Tiếu thì tiến giai là vấn đề thời gian, hắn tích súc lực lượng người khác không bì kịp, trong thức hải của hắn có ba dị vật, thời khắc đều hấp thu thiên địa linh khí, tốc độ còn nhanh hơn nhiều người toàn lực vận công hấp thu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1386 - Linh Hồn Chi Chiến. (2)

Có ba dị vật hấp thu lực lượng, có một bộ phận do hắn hấp thu đi, nhưng bộ phận này rất khổng lồ.

Hắn tu luyện Độc Tôn Quy Nguyên Công là một cái động không đáy, nó có đặc tính hấp thu chuyển hóa năng lượng thành năm loại, năm loại thuộc tính cân bằng.

Cũng vì như thế mặc kệ Lăng Tiếu tu luyện hay không thì lực lượng của hắn không ngừng tăng lên.

Sở dĩ hắn bế quan là vì hoàn thiện thế giới chi lực của bản thân mình mà thôi, hắn phải khống chế thế giới chi lực linh hoạt và thông thuận như tay chân của bản thân.

Còn nữa, hắn càng phải tham ngộ tinh hoa của Cửu Dương Phần Thiên Công.

Công pháp cao thâm như thế một khi luyện thành thì đối với hắn mà nói có thêm thủ đoạn công kích cường đại, khiến hắn có thêm năng lực bảo vệ mình.

Cửu Dương Phần Thiên Công, là đây là ngưng tụ thành chín loại hỏa diễm không giống nhau, phối hợp với huyền kỹ cường đại đánh ra ngoài.

Muốn tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công tới đại thành, vậy trong cơ thể phải hình thành chín dương mạch, dung nạp chín loại hỏa diễm mặt trời khác nhau, tùy thời có thể chuyển hóa chín loại hỏa diễm này thành chân viêm,

cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới cửu cửu quy nhất, cửu dương hợp nhất chi cảnh là đại thành.

Lăng Tiếu trước đây đối chiến với Lưu Húc, xem trạng thái của hắn là mới ngưng tụ bảy dương mạch, dung nạp bảy loại hỏa diễm, chỉ kém hai loại là tu thành.

Khai phá chín loại dương mạch không dễ, chín loại dương mạch này cần chín loại châm viêm của mặt trời khác nhau, đều phải trải qua thiêu đốt kinh mạch mới được, bằng không không thể tu thành công, còn có khả năng tra tấn mình tới chết.

Trước đó Lăng Tiếu đã hiểu rõ Cửu Dương Phần Thiên Công nhất định, bây giờ càng phải thừa nhân công pháp này cường đại, cũng thực sự không dễ dàng luyện thành, người không có đại nghị lực thì không thể tu luyện, cũng khó trách Lưu Húc vì sao dứt khoát giao công pháp ra như thế.

Sở dĩ Lưu Húc có thể tu luyện tới cảnh giới như vậy là bởi vì hắn thu được truyền thừa, hắn tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công có lý giải vừa thừa nhận sâu nhất, càng không cần đi lục lọi xem công pháp này có mặt mạnh và kém ở đâu, chọn phương thức tu luyện đúng nhất.

- Khó trách công pháp này không yếu hơn Cổ Hoàng Thần Công, một khi tu luyện đại thành, không chỉ chiến lực kinh người, năng lực chữa thương cũng không kém.

Lăng Tiếu lúc này lẩm bẩm.

Cửu Dương Phần Thiên Công không chỉ là quyển sách tiến công, còn là quyển sách liệu thương, mượn nhờ dương chi lực phục hồi thương thế cũng rất nhanh, nhưng mà vẫn có chênh lệch nhất định với Cổ Hoàng Thần Công, nhưng Cổ Hoàng Thần Công chú trọng phòng ngự, phương diện tiến công

không bằng công pháp này.

Lăng Tiếu không có do dự trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Bước đầu tiên của hắn là hình thành dương mạch.

Bất cứ thân thể của kẻ nào cũng có quá nhiều kinh mạch lớn nhỏ không đếm hết, trong đó chính yếu nhất vẫn là ba trăm sáu mươi lăm chủ kinh mạch, bọn chúng không thể thiếu được, muốn từ trong đó chọn ra chín kinh mahcj quá dễ, khó là phải chọn kinh mạch dẻo dai và rộng rãi.

Đối với tại người khác mà nói có lẽ phải đoán luyện chín kinh mạch lại.

Thế nhưng mà đối với tại Lăng Tiếu mà nói hoàn toàn không cần...

Hắn tu luyện Độc Tôn Quy Nguyên Công cùng Cổ Hoàng Thần Công thì mỗi chủ kinh mạch rất rộng rãi và vững chắc, mỗi một kinh mạch như hoàng kim tạo thành, dung lượng dung nạp linh khí gấp mười mấy lần người thường.

Bằng không Lăng Tiếu phòng ngự sao mạnh như thế, mà chiến lực của hắn sao khủng bố như vậy?

Hôm nay hắn chỉ cần chọn ra chín cái kinh mạch sau đó bắt đầu tu luyện, chỉ cần chờ kinh mạch biến thành dương mạch mà thôi.

Chín mạch đã định, tiếp theo chính là hấp thu hỏa diễm, bảo trì năng lực nguyên thủy nhất, sau đó lại dung hợp chân viêm khác nhau, lại dung nhập từng cái vào kinh mạch là được.

Thiên hỏa vốn chính là dương hỏa, cũng là dương hỏa cường đại nhất.

Nó tồn tại đã trợ giúp Lăng Tiếu hoàn thành một dương mạch.

Thiên hỏa đã sớm là một thể với Lăng Tiếu rồi, lực lượng của nó thiêu đốt không có khiến Lăng Tiếu thống khổ, Lăng Tiếu nhẹ nhàng hoàn thành quá trình này.

Chỉ là Si Mị thiên hỏa, ngọn lửa màu tím với Cửu Dương Phấn Thiên mạch thứ bảy, tầng thứ bảy Viêm Thần Dương.

Cho nên dù Lăng Tiếu dung hợp thiên hỏa, hoàn thành dương mạch này nhưng vẫn phải hoàn thành sáu cái trước mới có thể sử dụng Viêm Thần Dương, chỉ có dung hợp sáu dương hỏa khác thì hắn mới dùng được chiêu "Tử Viêm Thần Dương".

Đi đâu tìm tám loại dương hỏa khác dung nhập vào kinh mạch đây?

Tầng mạch đầu tiên là Xích Viêm liệt Dương là dễ dàng thu lấy nhất.

Chỉ cần hấp thu dương lực do mặt trời chiếu xạ là được, hấp thu ánh mặt trời vào trong kinh mạch là xem như tu luyện xong tầng đầu tiên.

Lăng Tiếu mỗi vào sáng sớm đều ở trên đỉnh chủ điện tĩnh tọa vài giờ, hắn toàn lực hấp thu dương hỏa.

Ánh mặt trời sáng sớm là nhẹ nhàng nhất, cộng thêm kinh mạch của Lăng Tiếu không yếu, mỗi lần dung nạp song ánh mặt trời buổi sáng không có đau đớn, chỉ có cảm giác ngứa mà thôi.

Hấp thu dương lực trong ba tháng, Lăng Tiếu đã nhồi đầy dương mạch đầu tiên, hắn cũng sử dụng được chiêu đầu tiên là "Xích Viêm Liệt Dương".

Về phần bảy loại dương lực khác thì cần phương thức đặc biệt mới hấp thu

được, đây không phải dựa vào tu luyện là làm được.

Dương mạch thứ hai là Kim Viêm Linh Dương, chỉ cần tìm dương hỏa màu vàng dung nhập vào là được.

Kim viêm cũng không phải dễ tìm như vậy, cần phải nhờ linh dược và tinh hoa của linh thú mới được.

Ngũ giai Kim Diễm Thảo có thể tu luyện ra kim viêm chi lực, Lăng Tiếu trân tàng cũng có Kim Diễm Thảo, nhưng mà muốn nhồi đầy kim viêm thì cần số lượng cực lớn, hắn trước mắt không có nhiều Kim Diễm Thảo như thế.

Cho nên hắn chỉ có thể tuyên bố ra ngoài, bảo thủ hạ đi hái hoặc thu mua Kim Diễm Thảo.

Như thế trải qua nửa năm bế quan hắn cứ thế mà tu luyện các dương mạch, nhưng cần dựa nhiều vào ngoại vật.

Sau khi Lăng Tiếu xuất quan, Phượng Tiêm Vận vội vàng gọi Lăng Tiếu tới, nàng có chuyện cần thương lượng với Lăng Tiếu.

- Tiếu, bây giờ trong cung đã ổn định, ta muốn... Ta muốn trở về thăm gia gia và Thiên nhi?

Phượng Tiêm Vận lúc này vẻ mặt chờ mong nói ra.

Thời giam mười năm đối với người tu luyện chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng mà với Phượng Tiêm Vận rất ít khi rời khỏi thân nhân mà nói, mười năm này rất lâu, nàng nhớ gia gia và con của nàng.

Làm một nữ nhân, Phượng Tiêm Vận rất ít nói ra tâm lý của mình với Lăng Tiếu, mà nàng cũng biết Lăng Tiếu là nam nhân làm đại sư, có nhiều chuyện cần xử lý, nàng làm sao có thể khiến Lăng Tiếu phân tâm chứ, huống hồ bên cạnh nàng có không ít tỷ muội làm bạn, nàng mới kiên trì được mười năm này.

Bây giờ Lăng Tiếu đã danh chấn trung vực, mà Tiếu Ngạo Cung phát triển đứng dậy, ngay cả Hắc Ma Môn tới phạm cũng bị đánh quay về, tin tưởng Tiếu Ngạo Cung trong thời gian này sẽ yên ổn.

Cho nên Phượng Tiêm Vận mới không nhịn được nói suy nghĩ muốn về thăm nhà với Lăng Tiếu.

Nhìn Phượng Tiêm Vận có thần sắc cầu khẩn, Lăng Tiếu thần sắc buồn bã, hắn biết rõ mấy năm qua xem nhẹ tâm lý của nàng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1387 - Tu Luyện Cửu Dương Phần Thiên Công.

Lăng Tiếu ôm Phượng Tiêm Vận vào lòng, vuốt nhẹ và nói:

- Ân, cũng nên quay về rồi, ta cũng muốn gặp mọi người.

- Phu quân, ngươi... Ngươi đáp ứng ta?

Phượng Tiêm Vận kinh hô một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Nếu như ngươi không có thời gian, ta quay về một mình là được rồi.

- Đồ ngốc, ta sao cho ngươi quay về một mình được chứ, ta cũng muốn gặp phụ mẫu, lần này trở về cũng mang bọn họ tới luôn, tránh khỏi xa cách hai nơi, hơn nữa sinh hoạt ở trung vực cũng tốt cho họ.

Lăng Tiếu lúc này nhéo mũi của Phượng Tiêm Vận.

Lăng Tiếu bây giờ xem như đứng vững gót chân ở trung vực, cũng nên tiếp người nhà quay về.

Ai không nhớ nhà? Ai không nhớ người thân?

Lăng Tiếu cũng không phải người vong bản, cũng là người có tình cảm bình thường mà thôi.

Bây giờ Phượng Tiêm Vận quay trở về, Lăng Tiếu cũng cảm thấy nên làm tiếp theo, đồng thời trong lòng của hắn cũng chờ mong Vân Mộng Kỳ sau khi đào thoát khỏi tay âm bà nên quay về tây bắc?

Dù biết suy nghĩ này không thật, Lăng Tiếu cũng cảm thấy nên quay về một chuyến.

Nghe được Lăng Tiếu nói vậy thì Phượng Tiêm Vận tự nhiên mừng rỡ.

Sau đó Phượng Tiêm Vận mang tin tức nói cho các tỷ muội biết.

Các nữ nhân đều đi theo Lăng Tiếu tới trung vực, chúng nữ cũng thuận theo tâm tư Lăng Tiếu quay về tây bắc.

Sau khi chúng nũ nghe tin, tự nhiên vô cùng mừng rỡ.

Cao hứng nhất chính là Bạch Vũ Tích, nàng kìm lòng không được kêu lên:

- Có thể trở về thăm phụ mẫu nuôi rồi!

Nàng trước kia được Lăng gia thu lưu, đối với phụ mẫu của Lăng Tiếu vẫn đối đãi như phụ mẫu thân sinh, mà phụ mẫu của Lăng Tiếu cũng xem Bạch Vũ Tích trở thành con mình, quan hệ rất tốt.

- Vũ Tích, Tiếu lần này quay về sẽ tiếp hai người bọn họ tới trung vực, về sau có thể gặp mặt mỗi ngày.

Phượng Tiêm Vận nói.

- Ân, đã sớm phải biết như vậy.

Bạch Vũ Tích vui vẻ nói.

- Lão gia cùng phu nhân ở bên này chúng ta làm dâu dễ dàng hiếu kính rồi!

Thải Hà Nguyệt ở bên cạnh phụ họa.

Nàng trở thành nữ nhân của Lăng Tiếu nhưng chưa gặp qua người nhà của Lăng Tiếu, dựa theo quy củ bình dân thì danh phận của nàng không công chính đấy.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đều vui vẻ, chúng nữ thậm chí nghĩ tới trở về và mang theo sư phụ của mình tới đây hiếu kính.

Nhìn những nữ nhân vui vẻ, Lăng Tiếu cảm thấy áy náy.

Trên đời này có nhiều hồng nhan tri kỷ như thế chính mình còn có gì không thỏa mãn đây?

Trong lòng Lăng Tiếu trong bất giá sinh ra biến hóa, hắn thoáng cái đã bỏ qua tất cả tranh đấu, chuyện tu luyện qua một bên, thầm nghĩ phải hưởng thụ một chút, vui vẻ khi về quê, hưởng thụ vui thú như người bình thường.

Tâm tình của Lăng Tiếu lúc này rộng mở, khí chất của hắn biến hóa không ít.

Nếu nhu trước kia Lăng Tiếu cảm thấy mình phong mang quá lộ, bá khí mười phần, như vậy hắn bây giờ là người bình dị dễ gần.

Điểm này trong thế hệ trẻ chỉ cảm giác được trên người Linh Vũ Các Vũ Bất Phàm mà thôi.

Nếu như Hàn Khai có ở đây hắn nhất định có thể nhìn ra Lăng Tiếu đạt tới ý cảnh phản phác quy chân, mang tất cả khí chất của mình nội liễm.

Trạng thái này không phải là lợi dụng công pháp che đấu, mà là trạng thái rất tự nhiên, trạng thái này có chỗ tốt lớn trong tu luyện.

Trước khi đi Lăng Tiếu gọi Huyền Diệu tới bàn một lần.

Huyền Diệu tự nhiên không có khả năng cùng quay về với Lăng Tiếu, hắn nhất cần tọa trấn Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu bàn giao với Huyền Diệu xong, hắn hỏi Huyền Diệu có gì cần nói không, ở chung thời gian dài hắn cũng biết năng lực của thần côn này.

Huyền Diệu khẳng định Tiếu Ngạo Cung trong thời gian ngắn không có đại sự, Lăng Tiếu cũng yên tâm.

Lăng Tiếu dẫn theo những nữ nhân Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích, Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương quay trở về, Vi Đại Nhi cùng Dao Thanh Mẫn không có đi cùng.

Vi Đại Nhi có thân nhân duy nhất là Lãnh Xà, tại tây bắc cũng không còn thân nhân, cộng thêm mấy năm trước ở Vạn Đoạn sơn mạch cùng Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Độc Hạt Tử cùng bát tướng xem như có quan hệ tốt nhất, trong tông mới thu đệ tử mới, nàng chủ động lưu lại giúp việc.

Mà Dao Thanh Mẫn nàng từ nhỏ đi theo sư phụ Lê Tuyết, tuy nói nàng cũng rất muốn đi theo đám người Lăng Tiếu tới tây bắc, nam hoang, nhưng mà nàng không thể để sư tôn bận rộn việc trong tông mà không ai chăm sóc, huống hồ nàng còn phải chủ trì bán đấu giá hội ở Phong Vân Thành, nàng suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn không đi.

- Đúng rồi, Vận nhi, Nguyệt nhi các ngươi có nên thay đổi trang phục khi quay về không?

Lăng Tiếu nhìn qua đám thê thiếp như hoa như ngọc nói ra.

Một đám nữ nhân khó hiểu nhìn Lăng Tiếu, ngược lại Ngọc Liệt Diễm thì

biết tâm tư của lăng Tiếu.

- Tiếu sợ mang theo nhiều hồng nhan xinh đẹp như thế dẫn họa cho hắn đấy.

- Ha ha, ta chỉ không thích có nhiều ruồi bọ vây quanh mà thôi.

Lăng Tiếu cười nói.

Ngọc Liệt Diễm nói không sai, chúng nữ mỗi người đẹp như tiên nữ, khí chất vạn ngàn, nam nhân nào không động tâm, thực tế Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương là hai nữ nhân tu luyện mị công, khí chất của bọn họ biến hóa cực lớn, giơ tay nhấc chân có thể câu dẫn dục vọng của nam nhân.

Tâm tính của Lăng Tiếu lúc này kiên định, nhưng mà hai nàng liên thủ thi triển mị công thì hắn không thể chống được.

Cũng bởi vì thế Lăng Tiếu dù thể chất cường hãn cũng bị hai nàng giày vò suy yếu.

Lăng Tiếu lúc này cũng phải mắng thầm hai nàng là yêu tinh hại người.

Cũng không phải nói hai nữ nằm trên, mà là chúng nữ trời sinh mị cốt, chúng nữ phát tán sức quyến rũ còn lớn hơn những người khác.

- Chúng ta mặc quần áo bình dân đi.

Phượng Tiêm Vận đề nghị.

Chúng nữ không phản đối, lập tức thay xiêm y bình dân vào người.

Hắn cũng không có bảo chúng nữ hóa trang, còn không bằng giữ nguyên dung mạo, chỉ hy vọng ít kích thích đám ruồi nhặn bay tới.

Diệp Vân Phong cùng Tàn Báo nghe Lăng Tiếu muốn quay tây bắc cũng đi theo.

- Lão đại, ta đi theo ngươi về!

Diệp Vân Phong vừa thấy Lăng Tiếu thì năn nỉ.

- Thiếu gia, nô tài cũng nguyện ý theo ngươi về.

Tàn Báo nói.

Lăng Tiếu lắc tay nói:

- Lần này ta quay về tiếp người nhà, không có mất thời gian quá dài đâu, yên tâm đi.

- Lão đại, sao được, trên đường đi chắc chắn sẽ có không ít việc cần hoàn thành, do ta đi làm cho!

Diệp Vân Phong nói.

- Có thể có chuyện gì, ở trong cung đi, xảy ra chuyện gì ta sẽ hỏi các ngươi!

Lăng Tiếu cũng dùng uy nghiêm cung chủ quát lên.

Diệp Vân Phong cùng Tàn Báo không dám cãi Lăng Tiếu, chỉ im miệng.

Nhưng không có nghĩa Lăng Tiếu không có ai đi theo.

Cùng hắn đồng hành là chúng nữ, còn có không ít người theo cùng.

Hắn bây giờ là cung chủ một phái, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng tông môn, an nguy của hắn không còn là chuyện của riêng hắn rồi.

Kỳ thật bản thân Lăng Tiếu cũng không muốn giương cờ đánh trống, thế nhưng mà trải qua Huyền Diệu nói rõ lợi hại, vừa nghĩ tới bên cạnh hắn có nữ nhân, lại nghĩ tới cừu nhân của mình, nếu không có ai bảo vệ, hắn còn sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu cái gì cũng tự làm thì hắn chẳng bằng đừng về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1388 - Về Quê.

Vì vậy Lăng Tiếu bảo Cảnh Hồng, Phương Thần cùng Lạc U ba Huyền Đế theo bên cạnh mình, mặt khác còn có mười tên Thiên Tôn.

Thế lực này không phải kẻ bình thường có thể chống lại, trừ phi là thế lực nào đó dùng toàn lực mới có thể thương hại hắn một chút.

Dù những người này đi theo, Lăng Tiếu cũng không có ý định giương cờ đánh trống, bảo bọn họ mặc quần áo bình dân, hơi thở nội liễm một ít, tuyệt đối không thể khiến người ta chú ý, như vậy sẽ tránh được nhiều chuyện.

Trước khi khởi hành, Lăng Tiếu tìm tới Phong Nha.

Phong Nha cùng Sử Nhất Đao chiến đấu xong thì linh thú hộ thân của hắn cũng chết đi, tạm thời không có linh thú hộ thân.

Lăng Tiếu cũng giao Tứ Giác Ma Ngưu vừa thu được cho Phong Nha, bảo hắn ký khế ước chủ tớ với Tứ Giác Ma Ngưu.

Phong Nha biết rõ đây là linh thú ám thuộc tính bát giai trung giai đỉnh phong, hắn tự nhiên vô cùng mừng rỡ đáp ứng.

Trong tông có Hàn Khai, Phong Nha có thêm linh thú bát giai trung giai đỉnh phong tọa trấn, Lăng Tiếu mới an tâm nhiều lắm.

Làm xong việc này Lăng Tiếu cũng dẫn đoàn người đi ra khỏi Phong Vân Thành bắt đầu lên đường về quê.

Lúc này đoàn người cưỡi linh thú nên lên đường cũng rất nhanh.

Đoàn người này khí thế bức người, hơn nữa còn cưỡi linh thú ngoài lục giai, lộ ra uy phong lẫm lẫm.

Mà dẫn đầu đoàn linh thú là linh thú thất giai, lộ ra dáng vẻ chói mắt.

Nhưng mà chói mắt nhất không phải linh thú thất giai, mà là bảy nữ nhân cùng ngồi trên linh thú thất giai.

Bảy nữ tử mang theo đấu bồng che mặt, dáng vẻ chúng nữ thướt tha yêu kiều, khí chất cao nhã bất phàm, như hoa như ngọc, cũng tán phát khí chất thuộc về chính mình.

Bảy nữ tử có khí chất thiên kiều bá mị, còn có một thanh niên ngồi trên lưng sói màu vàng.

Trên gương mặt thanh niên này mang theo nụ cười như có như không, thần sắc mang theo vài phần lười nhác, nhìn qua rát tiêu sái, phóng đãng, tùy ý.

Khí chất của hắn không có bức người, thế nhưng mà hắn giống như hòa hợp vào thiên địa, thời khắc nào cũng ở trong thiên địa, người nào nhìn thấy hắn cũng cảm thấy thoải mái, giống như hắn trời sinh đã khiến người khác thân cận.

Đoàn người này chính là đám người Lăng Tiếu đi ra khỏi Phong Vân Thành.

Bọn họ đã rời khỏi Phong Vân Thành hơn hai tháng, cũng đi qua vài chục thành trì, một đường đi qua cũng sử dụng truyền thâu trận tới nơi đây.

Đại bộ phận thành trì trong trung vực đều có truyền thâu trận, nhưng mà vị trí truyền thâu trận cũng không giống nhau, cũng không phải mỗi thành trì

đều có truyền thâu trận.

Cho nên có những khi phải bay đi mới tới nơi mình muốn.

- Thiếu gia, đi thêm một ngày nữa là tới Vô Thị Thành rồi, chúng ta mượn truyền thâu trận đi tới Hồng Nguyệt Thành, dùng không bao lâu sẽ đi tới biên cảnh trung vực.

Cảnh Hồng bên cạnh Lăng Tiếu lên tiếng.

Sở dĩ Lăng Tiếu mang theo Cảnh Hồng đi ra ngoài đó là bởi vì bên cạnh chúng nữ cần người bảo vệ, Cảnh Hồng chính là Huyền Đế cao giai, dựa vào thực lực kinh người của nàng quá đủ, huống hồ nàng còn trúng tinh thần chú cao cấp, trung thành không có bất kỳ vấn đề, hơn nữa nàng cũng rõ trung vực như lòng bàn tay.

Làm một sát thủ đầu tiên phải rõ tình huống mình làm nhiệm vụ, Cảnh Hồng bên trong tổ chức Sát Thiên địa vị còn cao hơn Phương Thần cùng Lạc U, địa hình nàng hiểu tự nhiên cao hơn hai người này nhiều.

- Ân, trước đi tới Vô Thị Thành đi, nghỉ ngơi và hồi phục một ngày sau đó lại gấp rút lên đường, tranh thủ sớm ngày tới Huyết Ma Vực!

Lăng Tiếu nói.

Vừa nghĩ tới Huyết Ma Vực, tâm tình của Lăng Tiếu kích động lên, chúng nữ bên cạnh cũng thế.

Lúc đó Lăng Tiếu từ biên cảnh Bắc Thủy Quyển Minh Thủy Môn đi nửa năm, mà Phong Vân Thành cách biên cảnh trung vực xa lắm, dùng thực lực của hắn khi đó phải mất một năm mới tới nơi, bây giờ bọn họ chỉ đi một tháng là được một nửa lộ trình, tin tưởng lại qua nửa tháng là tới biên cảnh,

trong đó xem như giảm đi vài tháng rồi, hoàn toàn là do tực lực của đoàn người Lăng Tiếu xưa đâu bằng nay, tốc độ phi hành tăng lên mấy lần.

Nếu không phải Lăng Tiếu trên đường đi dẫn chúng nữ du sơn ngoạn thủy, tốc độ của bọn họ còn nhanh hơn bây giờ nhiều lắm.

Vô Thị Thành, đây là thành thị do gia tộc họ Vô quản lý, Vô gia ở chính là gia tộc cường đại nhất quanh đây.

Thành thị do bọn họ kiến thiết cũng không thua kém thành thị nào cả.

Sở dĩ bọn người Lăng Tiếu quyết định đi tới Vô Thị Thành nghỉ ngơi một ngày đó là bởi vì Vô Thị Thành này có thừa thải tài liệu Điện Hỏa Thạch.

Điện Hỏa Thạch là quáng tài khó gặp, là một trong những chủ tài liệu không thể thiếu của linh khí hỏa hệ.

Bất cứ linh khí hỏa hệ nào nếu như được gia tăng một chút Điện Hỏa Thạch thì phẩm chất tăng lên một đoạn.

Có tài liệu này cũng khiến cho trong Vô Thị Thành này có nhiều luyện khí sư, có luyện khí sư lui tới thì tự động có nhiều võ giả đi theo, cho nên Vô Thị Thành này náo nhiệt hơn nhiều thành thị khác.

- Khí hậu một phương dưỡng người, chỗ nầy là quáng mạch dưỡng người!

Lăng Tiếu nhìn qua luyện khí sư di động trong thành thì cảm khái.

Mặc kệ tông môn hay thế gia đều cần có kinh tế tiếp ứng, có liệp sát linh thú, tìm linh thảo, thông qua giao dịch thu được huyền tinh, có thể dựa vào thu thuế gia tăng thu nhập, cũng có là thông qua đặc sản địa phương mình.

Vô Thị Thành này đã chiếm được địa lợi cho nên phát triển khá nhanh.

- Cung chủ nói không sai, Điện Hỏa Thạch hiếm thấy, Vô gia chiếm lĩnh một Điện Hỏa Thạch quáng mạch, hàng năm đều khai thác ra nhiều Điện Hỏa Thạch, nhưng bọn họ không xuất bán bình thường, trên cơ bản đều đưa ra bán đấu giá.

Một Thiên Tôn đỉnh phong sau lưng Lăng Tiếu nói ra.

Thiên Tôn đỉnh phong này là Lý Mộc, võ giả mộc thuộc tính, trong Tiếu Ngạo Cung đảm nhiệm chức trưởng lão nội môn, là người thông qua tuyển bạt lưu lại, trong cuộc chiến với Hắc Ma Môn hắn biểu hiện chiến lực kinh người, giết nhiều Lang Ưng Ám Vệ của Hắc Ma Môn.

Hắn chính là một trong những đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Lăng Tiếu.

- Vật dùng hiếm làm quý, bọn họ làm vậy không sai.

Lăng Tiếu nói xong lại nói thêm:

- Chúng ta chỉ ở đây một ngày, một ngày ta cần ba vạn khối Điện Hỏa Thạch, việc này ta giao cho ngươi đi làm, ngươi có khả năng làm xong không?

Lý Mộc lúc này lộ ra vài phần thần sắc khó xử, nhưng hắn vẫn ưng thuận.

- Thuộc hạ có thể làm thành!

Hắn nói thầm:

- Cung chủ cần nhiều như thế chỉ sợ Vô gia không có bán, nhưng mà... Dùng

danh khí của Tiếu Ngạo Cung chúng ta thì Vô gia không bán cũng phải bán.

Lăng Tiếu cũng biết Lý Mộc không dễ dàng, giao huyền tinh cho hắn còn để Lạc U dẫn người đi cùng hắn.

Có Lạc U ở đó thì không sợ Vô gia cự tuyệt.

Lăng Tiếu cũng không phải luyện khí sư, hắn bình thường không có hứng thú với Điện Hỏa Thạch này, thế nhưng mà bây giờ hắn cần tài liệu đó.

Bởi vì hắn tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công, dương mạch thứ ba là Điện Viêm Cực Dương, hắn cần Điện Hỏa Thạch điền đầy dương mạch thứ ba, như thế hắn cũng tu luyện tới tầng thứ ba.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1389 - Tình Cờ Gặp Trong Thành Thị. (1)

Đây là nguyên nhân Lăng Tiếu đi tới Vô Thị Thành này.

Lý Mộc đại hỉ, có một Huyền Đế trung giai cùng đi thì không lo chuyện này không hoàn thành.

Lý Mộc dẫn đám người Lạc U đi nhanh tới Vô gia.

Đám người Lăng Tiếu lúc này đi dạo trên đường lớn một vòng, đi tới đâu thì đại bộ phận người ta đều nhìn qua bảy nữ nhân của hắn, từ dáng vẻ của bọn họ thì trong lòng suy nghĩ bẩn thỉu, nhưng mà nhìn thấy đám tùy tùng thì bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

- Nhìn kìa, đám nữ nhân này nhìn qua thật bốc lửa, ta nhìn thấy đã bị bốc cháy rồi.

- Nhìn thấy hai nữ nhân áo hồng và áo đỏ hay không, bộ ngực rất no đủ, eo nhỏ mông mập, chính là cực phẩm trong cực phẩm.

- Chúng nữ không tệ, nhìn qua diện mạo không kém, nhất là thiếu nữ áo tím kia quá ngon, nếu đặt lên giường vuốt ve thì còn gì bằng.

- Ta thấy nữ tử áo xanh tốt hơn, giống như tiểu muội nhà bên, vừa nhìn đã yêu thương nàng rồi.

- Các ngươi nên ít nói lời thừa, nếu có bản lĩnh thì lên đi.

Nhiều võ giả nhỏ giọng chỉa chỉa, bộ dáng có sắc tâm không có sắc đảm.

Nếu là trước kia thì Lăng Tiếu chắc chắn sẽ cho đám này đẹp mắt, nhưng mà trên đường đi hắn gặp quá nhiều, hắn cũng không cần so đo với đám người này, bọn chúng đang đỏ mắt với diễm phúc của mình mà thôi.

Khi đoàn người Lăng Tiếu đi tới trước một tửu lâu, trong tửu lâu truyền tới tiếng náo động.

- Ngươi là tên ăn mày thối tha, không có huyền tinh cũng dám tới đây ăn chùa uống chùa, ta đánh chết ngươi!

Tiếng nói thô bạo vang lên.

Một tiếng nói yếu ớt xuất hiện:

- Không... Không phải, ta có huyền tinh... Bị bọn chúng trộm, ta... Ta bây giờ cầm về.

- Hừ, tam công tử làm sao lại ra tay với tên ăn mày thối này vậy, nếu hắn không thức thời thì đánh gãy hai đùi của hắn và ném đi đi, để hắn biết rõ tửu lâu của chúng ta không phải nơi ăn chùa uống chùa.

Một tiếng thô bạo vang lên.

Vào lúc này trong tửu lâu có tiếng náo động lớn, dường như có người động thủ, sau đó nghe tiếng kêu thảm thiết.

Răng rắc răng rắc!

Ah ah!

Xem ra thực ăn ăn chùa trong tửu lâu đã bị đánh gãy chân.

Sau đó có một thân ảnh bị ném ra khỏi tửu lâu.

Người của tửu lâu hiển nhiên không tính toán như vậy rồi, vài cá nhân lại chạy ra quyền đấm cước đá người nọ.

Không ít người chung quanh vây xem, trên gương mặt hiện ra biểu lộ chê cười.

- Người này xảy ra chuyện gì, không biết tửu quán này là của Vô gia sao? Dám tới đây ăn chùa, đây không phải đáng ăn đòn à? Thật sự là!

- Ai nói không phải chứ, nhưng mà... Ta nghe nói người này là nơi khác đến, hình như đắc tội Vô Tam công tử, cho nên Vô Tam công tử đặc biệt chiếu cố hắn.

- Không phải chứ, hắn chỉ là tên ăn mày thối, dựa vào cái gì mà được Vô Tam công tử chiếu cố như thế?

- Chuyện này ta không biết, mau nhìn, Vô Tam công tử tới rồi.

Trong tửu lâu có một nam tử trẻ tuổi áo bào trắng đi ra ngoài, bên cạnh của hắn là là một đám thủ hạ từ Vương giai đến Địa Hoàng giai.

Người trẻ tuổi này là con của gia chủ Vô gia, xếp hạng thứ ba, người ta xưng là "Vô Tam công tử ", có thực lực Vương giai đỉnh phong, trong Vô Gia Thành là công tử nổi tiếng.

Vô Tam công tử cầm quạt phiến trắng phẩy nhẹ, trên khuôn mặt mang theo khinh thường nhìn qua tên ăn mày.

- Dám vu oan bổn công tử ăn trộm huyền tinh, rất ngu xuẩn, đánh gãy tay của hắn cho ta.

Chuyện xảy ra ở tửu lâu thì Lăng Tiếu vô tình đi ngang qua đây, chuẩn bị dẫn mọi người rời đi thì Bạch Vũ Tích lúc này thần sắc kinh ngạc nói với Lăng Tiếu.

- Thiếu... Thiếu gia, người nọ... Người nọ hình như là lão thái gia!

Lăng Tiếu là người nào, Thiên Tôn cao cấp, hắn có chiến lực so với Huyền Đế giai, thân thủ của hắn vững chải như núi lớn.

Nhưng mà nghe được Bạch Vũ Tích nói lời này thì hắn suýt nữa ngã xuống đất, bởi vì Bạch Vũ Tích nói "Lão thái gia" thì Lăng Tiếu lập tức chấn động.

Lão thái gia là ai? Lại có ai có thể là lão thái gia của Lăng Tiếu?

Đương nhiên là Lăng gia thái thượng trưởng lão Lăng Hà.

Lăng Hà tại Lăng gia không ít lần chiếu cố Lăng Tiếu, càng thu Lăng Tiếu làm đệ tử, cũng mang Kim Cương Ngũ Biến truyền cho Lăng Tiếu, cũng chính là Cổ Hoàng Thần Công bây giờ.

Lăng Tiếu nhớ lúc đó Lăng Hà tốt với hắn, Lăng Tiếu cũng tôn trọng Lăng Hà từ nội tâm.

Lúc đó Lăng Tiếu tiến vào Tử Thiên Tông thì Lăng Hà cũng rời khỏi Vẫn Thạch Thành đi du lịch.

Sau đó Lăng Tiếu từ Tử Thiên Tông trở về thì Lăng Hà cũng không còn ở Lăng gia, cũng không ai biết hắn ở đâu.

Khi ấy Lăng Hà đã có thực lực Vương giai, Lăng Tiếu cũng không lo lắng cho hắn không có thực lực bảo vệ mình, bây giờ đột nhiên nghe Bạch Vũ Tích nói người bị đánh là lão thái gia, hắn làm sao không chấn kinh, làm sao

không loạn?

Lúc này Lăng Tiếu không quan tâm người nào khác, hắn đang muốn muốn xác nhận có phải là lão thái gia hay không, hắn lướt qua Bạch Vũ Tích và quát to lên.

- Các ngươi dừng tay!

Bạch Vũ Tích đã có tu vi bán tôn, nàng cũng rất quan tâm Lăng Hà, nàng vừa ra tay là dùng toàn lực.

Một đạo lam quang lóe lên, mấy chục tên linh sư đang đánh người ăn mày kia bị đánh chết.

Bạch Vũ Tích chạy tới nâng người ăn mày dơ bẩn bị đánh gãy hai chân lên, trong nước mắt chảy dài, nói:

- Lão... Lão thái gia thật là ngươi!

Ăn mày trước mặt này đôi mắt hoảng loạn, quần áo toàn thân hư nát không chịu nổi, đầu tóc cũng tán loạn rối tung, không khác gì ăn mày chính thức.

Nếu không phải Bạch Vũ Tích ở trong Lăng gia phục thị Lăng Tiếu sau đó có mấy ngày qua phụ thị Lăng Hà, tuyệt đối sẽ không nhận ra người trước mựt chính là Lăng gia thái thượng trưởng lão.

Nhưng mà Lăng Hà lúc đó sắp chết và Lăng Tiếu cho Vạn Niên Thụ Phù Chấp, không chỉ khiến hắn khởi tử hồi sinh, càng khôi phục bộ dáng trung niên, cũng may mắn Bạch Vũ Tích ký ức vẫn rất tốt, nàng cũng cảm ơn ngươi chiếu cố mình, cho nên vừa rồi nhìn thấy Lăng Hà thì nàng cảm thấy quen mắt, quan sát cẩn thận thì biết đó là Lăng Hà.

Vô Tam công tử không nghĩ tới ở trong Vô Thị Thành mình đang đánh người còn có người dám quản, hắn tức giận lên.

Nhưng mà lúc hắn nhìn thấy Bạch Vũ Tích tư thái hấp dẫn lung linh, hai mắt như điện, trong miệng lẩm bẩm.

- Tốt, dáng người quá đẹp, làm ấm giường cũng không tệ.

Lúc này lão giả tùy tùng phía sau Vô Tam công tử đi tới bên cạnh hắn nói:

- Thiếu gia, nữ nhân này không đơn giản, có thực lực bán tôn.

Lão giả này là trưởng lão ngoại môn của Vô gia, thực lực Thiên Tôn thấp giai, là người đi theo bảo vệ Vô Tam công tử, hắn nhìn ra thực lực của Bạch Vũ Tích là rất bình thường.

- Bán tôn?

Thần sắc Vô Tam công tử sững sờ lên, sau đó chà xát tay và cười nhe, nói:

- Như vậy rất tốt, nữ nhân có thực lực như thế ta chưa chơi qua, đúng là muốn tử tư vị của nàng nha!

Lăng Hà bị đánh gãy hai chân, lúc này cố sức mở mắt ra nhìn nữ tử dùng đấu bồng che mặt, nói:

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1390 - Tình Cờ Gặp Trong Thành Thị. (2)

- Lão thái gia, ta là nha hoàn Vũ Tích phụ thị Lăng Tiếu thiếu gia!

Bạch Vũ Tích đang nói thì tháo đấu bồng xuống.

Lăng Hà nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Vũ Tích thì trong nháy mắt kích động.

- Vũ... Vũ Tích... Là hài tử a, nhanh... Nhanh rời khỏi đây, nơi này không dễ trêu!

- Lão thái gia đừng lo lắng, có thiếu gia ở đây thì không ai làm gì được chúng ta đâu.

Bạch Vũ Tích chảy nước mắt nói.

Trước kia ở Lăng gia vị này là thái thượng trưởng lão cao cao tại thượng, xem nàng như con cháu của mình, có rảnh cũng thường chỉ đạo nàng tu luyện, Bạch Vũ Tích phi thường tôn kính hắn.

Hôm nay hắn có dáng vẻ này, trong nội tâm nàng cực kỳ khó chịu.

Nàng nghĩ thầm:

- Nhất định phải giáo huấn đám người đả thương lão thái gia!.

- Tiếu... Tiếu nhi cũng tới trung vực?

Thần sắc Lăng Hà lúc này khẩn trương và mừng rỡ nói.

- Lão... Lão thái gia, ta ở đây!

Lăng Tiếu lúc này gương mặt đau khổ chạy tới, hắn ứng một tiếng, trực tiếp quỳ trước mặt Lăng Hà.

Lăng Tiếu quỳ xuống, hai mươi mấy người phía sau quỳ theo.

Trong lúc nhất thời người chung quanh rất náo nhiệt.

Lúc này tên chưởng quỹ tửu quán nhìn qua Vô Tam công tử thì thầm:

- Tam công tử, này... Việc này làm thế nào?

Người này chính là người hạ lệnh đánh gãy chân Lăng Hà.

Hắn nhìn thấy nữ nhân cường hãn xuất hiện bên cạnh Lăng Hà, hắn cũng có cảm giác đối phương không bỏ qua cho hắn.

Vô Tam công tử trừng hắn và nói:

- Sợ cái gì, không phải có bổn thiếu gia ở đây sao?

Nói xong hắn đi nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Tích, đôi mắt của hắn tràn ngập dục vọng.

- Tiểu thư, không biết phương danh của cô là thế nào, tôi chính là Vô gia Vô Thương, người khác đều gọi ta là Vô Tam công tử!

Vô Tam công tử cố bày ra nụ cười mê người nhìn qua Bạch Vũ Tích hỏi một câu.

Lăng Hà nhìn Vô Tam, trong mắt đầy tức tối, tiếp theo nhìn Bạch Vũ Tích cùng Lăng Tiếu nói:

- Vũ Tích,Tiếu nhi các ngươi mặc kệ ta, chỗ này là đại bản doanh của hắn... Bọn chúng quá cường đại, ta đắc tội bọn chúng nên chúng không bỏ qua cho ta.

Lăng Hà nghẹn một hơi nói ra, ngay sau đó trong miệng có máu tươi chảy ra ngoài.

Bạch Vũ Tích hoảng sợ, nàng không nghĩ nhiều, mang một giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch cho Lăng Hà ăn vào.

Sinh Mệnh Tuyền Dịch xuất hiện thì võ giả chung quanh cảm thấy năng lượng vô cùng tinh thuần.

- Đồ tốt!

Tên Thiên Tôn bên cạnh Vô Tam công tử thở dài cảm thán.

Nếu không phải Vô Tam công tử ở bên cạnh, hắn đúng là muốn ra tay cướp của Bạch Vũ Tích rồi.

Vô Tam công tử bị Bạch Vũ Tích không đếm xỉa tới cũng không tức giận, nhưng hắn biết rõ thực lực của Bạch Vũ Tích cho nên không tới quá gần, hắn nhìn qua Thiên Tôn bên cạnh nói:

- Mời tiểu thư này đi theo ta, ta muốn bàn chuyện nhân sinh hoan lạc với nàng ta, ha ha!

Tên Thiên Tôn kia không cần suy nghĩ, lập tức bắt Bạch Vũ Tích.

Hắn ra tay rất nhanh, nhưng mà có người ra tay nhanh hơn hắn, trực tiếp đứng ở trước Bạch Vũ Tích và bắt lấy cánh tay của hắn lại.

- Ngươi là ai dám quản chuyện này, chán sống rồi sao?

Tên Thiên Tôn này nhìn qua người trẻ tuổi trước mặt quát lên.

Cùng lúc đó hắn muốn rút tay về, lại phát hiện lực lượng của đối phương như vô tận, hắn không thể rút về được, từ điểm này hắn biết rõ thực lực của đối phương trên hắn.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong thì người trẻ tuổi này không trả lời, trực tiếp dùng hành động cho hắn biết hắn quá ngu xuẩn.

Chỉ thấy người trẻ tuổi này dùng sức kéo một cái, đồng thời lại đá một cước vào hạ bộ của tên Thiên Tôn.

Trong chốc lát cánh tay của Thiên Tôn này bị người trẻ tuổi xé rách, rất nhiều máu tươi bắn ra tung tóe.

Tên Thiên Tôn lúc này vịn miệng vết thương, trong miệng kêu tê tâm liệt phế.

Người bốn phía nhìn thấy một màn này đều bị dọa kêu to một tiếng, mỗi người đều rời xa.

Ai cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi này nói động thủ là động thủ, hơn nữa ra tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng mà bọn họ cũng tránh vào chỗ tối, người tuổi trẻ này dám ở đây đắc tội người Vô gia, chẳng lẽ thật sự muốn chết sao?

Ở Vô Gia Thành này người Vô gia là bá chủ, có thực lực tông môn ngũ phẩm, cũng rất cường đại.

Người bình thường gây chuyện ở đây cũng thôi, nhưng chạm vào Vô gia thì chỉ sợ sẽ bị Vô gia diệt sát.

Vô Tam công tử cũng bị dọa sợ, hắn lúc này không ngừng lui ra sau, cả người lỏa đảo như sắp ngã.

Nếu không phải ở phía sau có người tiếp được hắn thì hắn đã ngã rồi.

- Dám động tới lão thái gia thì phải chết!

Ra tay đương nhiên là Lăng Tiếu, hắn bây giờ tức giận chưa từng có.

Lão thái gia của hắn phải luân lạc làm ăn mày, chính mình còn không biết, hơn nữa còn có người đánh gãy đùi của hắn ở trước mặt mình, suýt nữa đã chết đi, trong lòng của hắn tức giận, nhất định phải kiếm những kẻ này đau đớn thảm thiết hắn mới hả giận.

Lăng Tiếu nói xong, hắn đi nhanh tới trước mặt tên Thiên Tôn bị thương.

Tên Thiên Tôn này không ngừng lui lại, hắn hoảng sợ nói:

- Ngươi... Ngươi đừng tới đây, ta... Ta là người Vô gia...

Hắn còn chưa nói xong, thân hình Lăng Tiếu lóe lên, đồng thời hắn đạp một cước vào cổ của tên Thiên Tôn.

Răng rắc!

Một tiếng gãy xương thanh thúy vang lên, người ta nghe rất chói tai và ghê

sợ.

Đường đường là Thiên Tôn giai bị một cước đạp chết, ngay cả chút năng lực phản kháng cũng không có, đây là thực lực bực nào, đáng sợ ra sao!

Vô Tam công tử lúc này sợ hãi sắc mặt tái nhợt, hắn sợ hãi quát với người sau lưng.

- Nhanh... Mau gọi chấp pháp thủ vệ lại đây, nhanh...

Tùy tùng mạnh nhất bên cạnh hắn bị giết, nếu đối phương còn không chờ đợi gì đã giết hắn đi, vậy hắn chết không đáng giá rồi.

Lăng Tiếu miểu thị nhìn qua Vô Tam công tử, trong mắt hắn thì người này đã là người chết.

Lăng Tiếu không động thủ, một gã Thiên Tôn phía sau hắn đã động thủ.

Vô Tam công tử lúc này không có chút năng lực phản kháng, lập tức bị bóp cổ và thân thể không có sức động đậy.

Lăng Tiếu tạm thời không có thời gian ngó ngàng tới, hắn ngồi xổm xuống xem xét thương thế của Lăng Hà.

Nhìn dáng vẻ chán nản của Lăng Hà, trong nội tâm Lăng Tiếu như bị cây đinh đâm vào tim, cực kỳ khó chịu.

- Lão thái gia, để ngươi ủy khuất rồi, là Tiếu nhi bất hiếu!

Lăng Tiếu cúi đầu nói với Lăng Hà.

Có Bạch Vũ Tích cho Lăng Hà ăn Sinh Mệnh Tuyền Dịch, thương thế của

Lăng Hà tự nhiên không ngại, nhưng mà chân bị gãy cần không ít đan dược mới khiến xương cốt dính liền vào nhau.

Vì vậy Lăng Tiếu cho Lăng Hà ăn đan dược cao giai, đồng thời hắn phát hiện tu vị của Lăng Hà đã bị phế.

Lúc này lửa giận trong lòng của Lăng Tiếu đã bốc cháy hừng hực.

- Trước phế tu vị bọn hắn cho ta!

Lăng Tiếu giận đến đỏ mắt sâu kín nói.

Thân lão thái gia của hắn bị phế đi đan điền tu vị mất hết, khó trách mới vừa rồi bị một đám Linh Sư khi dễ không hề có lực hoàn thủ.

Bất kể là ai phế đi lão thái gia hắn, Lăng Tiếu cũng phải khiến người người trước mắt này trả một cái giá lớn.

Theo lời Lăng Tiếu vừa dứt, Thiên Tôn của Tiếu Ngạo Cung đã bắt đầu động thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1391 - Lại Gặp Lão Thái Gia

Bang bang!

Ah ah

Mấy chưởng đánh ra, tốc độ nhanh như thiểm điện, mấy đạo nhân ảnh nhao nhao bay vào trong khách sạn, liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết

Vô tam công tử cùng với một đám tùy tùng của hắn lập tức bị phế mất tu vị.

Mọi người ở chung quanh đều biến sắc, bọn hắn không nghĩ tới đám người ngoại lai này lại cường thế như thế, quả thực không để người Vô gia vào mắt mà.

- Lão thái gia, ngươi yên tâm, người từng tổn thương ngươi Tiếu nhi nhất định sẽ khiến bọn hắn phải trả giá gấp trăm lần!

Lăng Tiếu lên tiếng nói.

Tất cả mọi người cho rằng Lăng Tiếu sẽ mang người đi, ai biết, Lăng Tiếu lại quay người đi vào giữa khách sạn.

- Hắn đến cùng muốn làm gì? Hẳn là cho rằng dựa vào chút người ây đã muốn khai chiến với Vô gia sao?

- Thật sự quá khinh suất rồi, vì một tên ăn mày đáng giá sao? Thật là!

- Những người này ăn mặc không được tốt lắm, nhưng các ngươi xem, mấy

nữ nhân kia, mỗi người dáng người thật sự đều nóng bỏng đến cực điểm

- Mong rằng đối phương cũng có lai lịch lớn, bằng không bọn hắn tuyệt sẽ không lớn mật như thế đâu, xem ra có trò hay để xem rồi.

- Trăm năm qua không người nào dám khiêu khích Vô gia như vậy rồi, những người này chỉ sợ chết chắc rồi.

...

Trong tửu quán đã hoàn toàn trống trơ

Đức Long tửu quán là một trong các sản nghiệp của Vô gia, bình thường sẽ không có người nào dám gây sự ở đây cả, cho nên thủ vệ cũng không có bao nhiêu.

Người tiêu phí trong tửu lâu phát hiện Tam công tử của Vô gia cũng bị phế đi, bọn hắn nào có gan dám tiếp tục ở đây nữa, sớm đã chạy được bao xa thì hay bấy xa rồi, sợ bị tai bay vạ gió đến.

Lăng Tiếu cẩn thận đặt Lăng Hà lên một chiếc ghế, đau lòng nhìn lão thái giac của mình nói:

-Lão thái gia ngươi yên tâm, tu vi của ngươi mặc dù phế đi, nhưng Tiếu nhi nhất định sẽ khiến ngươi một lần nữa khôi phục lại, thực lực sẽ càng thêm tinh tiến.

Đổi lại thành người bình thường khó có thể giúp người bị hủy đan điền lần nữa tu luyện lại được, nhưng Lăng Tiếu là ai?

Hắn chính là thất phẩm Luyện Dược Sư, trong đó có một loại thất phẩm đan dược có thể cải tạo đan điền, cho nên lời này của hắn cũng không phải là để

an ủi Lăng Hà

Lăng Hà phục Sinh Mệnh Tuyền Dịch và mấy khỏa đan dược, trạng thái nhanh chóng hồi phục, nếu không phải hắn tu vị mất hết, hiện giờ đã có thể lập tức nhảy dựng lên rồi.

- Tiếu nhi, không đáng vậy đâu... Nơi này là địa bàn của Vô gia, đó là gia tộc Ngũ phẩm thế lực, hiện giờ dù ngươi có lợi hại hơn, cũng không phải đối thủ của bọn họ, mau... Mau dẫn người rời đi đi, đừng để ý tới lão gia hỏa ta nữa!

Lăng Hà cũng không rõ ràng lắm uy phong của Lăng Tiếu hiện giờ nên rất lo lắng nói với Lăng Tiếu.

- Lão thái gia ngươi yên tâm, thiếu gia hiện giờ rất lợi hại, coi như là Thái Thượng của Vô gia có tới đây, bọn hắn cũng không dám làm gì thiếu gia!

Bạch Vũ Tích ở một bên đáp

- Cho dù có lợi hại hơn đi nữa thì song thủ khó địch lại nhiều người, các ngươi đi mau đi!

Lăng Hà không muốn liên lụy đến Lăng Tiếu và Bạch Vũ Tích, rất quyết đoán nói

- Lão thái gia, Vũ Tích nói không sai, có ta ở đây cho dù Thiên Vương lão tử cũng không làm gì được chúng ta!

Lăng Tiếu rất bá đạo nói, dừng chút hắn lại hỏi:

- Lão thái gia, ngươi nói đi, rốt cuộc là ai phá đan điền của ngươi, ta tuyệt đối sẽ diệt cả nhà hắn!

Võ giả ai cũng có đan điền, đan điền phá cũng đại biểu cho tánh mạng võ giả phải chấm dứt, đây là điều mà dù là ai cũng khó mà tiếp nhận.

Lăng Tiếu coi như phải đào ba thốn đất cũng phải bắt được người nọ.

Lăng Hà lộ ra một thanh âm tán thán nói:

- Việc này nói rất dài dòng ah...

Lăng Hà đang muốn nói nguyên do thì bên ngoài tửu quán lại vang lên tiếng quát.

- Hung thủ ở đâu? Đến tột cùng là ai ăn hết tim gấu gan báo rồi, rõ ràng dám gây nháo sự trong thành!

Một tiếng quát to vang vọng khắp nơi.

Đây hiển hiên là thủ vệ của Vô gia trong thành đến đây bắt người rồi

Lăng Tiếu lặng yên đưa một ánh mắt với người của mình.

Hơn mười tên Thiên Tôn đi cùng Lăng Tiếu đến đều nhao nhao ra khỏi tửu quán

- Người nào dám đến gần tửu quán nửa bước giết!

Một gã đỉnh phong Thiên Tôn của Tiếu Ngạo Cung thét to nói.

- Lớn mật, chính là đám các ngươi sao, bắt lại toàn bộ cho ta!

Nội thành thủ vệ quát lớn.

Ngay sau đó, bên ngoài tửu quán liền xảy ra chiến đấu, từng đợt tiếng "Ầm ầm" chấn động tứ phương

Bất quá, thanh âm chiến đấu này cũng không kéo dài bao lâu liền biến mất

Lăng Tiếu hoàn toàn không để ý tới thành quả chiến đấu, lại hỏi Lăng Hà:

- Lão thái gia, ngươi nói đi, Tiếu nhi muốn biết những năm này ngươi đến cùng đã trải qua thế nào?

Lăng Hà hiện giờ đã là hiểu rõ Lăng Tiếu giờ đã xưa đâu bằng nay, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu lộ vẻ kích động hiền lành.

Hắn bình tĩnh tâm tình muốn chút liền nói lại đại khái những chuyện đã trải qua một lần.

Thì ra lúc trước sau khi Lăng Hà rời khỏi Vẫn Thạch Thành cũng không lập tức rời khỏi Tây Bắc, mà qua lại giữa các thành trì ở Tây Bắc, đi dạo khắp Tây Bắc chừng ba bốn năm, về sau kết bạn với mấy tán tu Vương cấp, sau đó liền cùng nhau đi đến Trung Vực, ý định biết một chút về sự cường đại của Trung Vực, mở mang tầm mắt, cũng khiến mình có cơ hội tiến thêm bước nữa.

Đòan người bọn hắn may mắn thông qua được Huyết Ma Vực, đi tới Trung Vực

Thế nhưng sau khi bọn hắn đến Trung Vực mới phát hiện chút thực lực đó của mình thì ra vẫn ở tầng thấp nhất, vốn hông có gì đặc biệt hơn người cả, đồng thời huyền tinh của bọn hắn cũng không nhiều, rất khó tùy tiện đi lại ở Trung Vực.

Vì vậy, bọn hắn liền gia nhập dong binh đoàn bắt đầu kiếp sống săn giết linh

thú, kiếm huyền tinh

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, dong binh đoàn mà bọn hắn gia nhập thực lực vốn không cường đại, bị linh thú cường đại phản tập, đại bộ phận người đều toi mạng, chỉ có Lăng Hà và một người bạn của hắn là may mắn trốn thoát.

Sau lần kia, người bằng hữu kia liền đến một tòa thành trì trở thành thủ vệ cho một môn phiệt.

Lăng Hà ở Vẫn Thạch Thành đã quen cảm giác cao cao tại thượng nào chịu cam tâm nguyện ý làm thủ vệ cho người ta, vì vậy hắn lại lựa chọn một mình vào trong núi hoang tu hành, một bên tìm một ít linh thảo giao dịch, định kiếm đủ huyền tinh sẽ lại quay về Tây Bắc

Một mình hắn làm tán tu được mấy năm, trong mấy năm này có lần hắn đạt được linh thảo cao giai kim thuộc tính khiến tu vị hắn có chỗ tăng trưởng

Hắn cảm thấy tu hành như vậy cũng không tệ, vì vậy cũng không vội quay về Vẫn Thạch Thành.

Về sau, hắn trong một lần tìm kiếm linh thảo thiếu chút nữa đã bị một đầu linh thú cắn giết, hắn liều mạng mới may mắn trốn thoát được, mà sau khi hắn chạy trốn nhờ vào công hiệu chữa thương của Cổ Hoàng Thần Công nên khiến một ít vết thương da thịt của hắn nhanh chóng khép lại.

Một màn chữa thương của hắn lại tình cờ bị người Vô gia phát hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1392 - Tao Ngộ Của Lão Thái Gia. (1)

Người Vô gia cũng thuộc loại biết hàng, bọn hắn liếc mắt đã nhận ra sự bất phàm của môn công pháp này, vì vậy liền động tâm tư

Người Vô gia trực tiếp dùng vũ lực cưỡng bức Lăng Hà, bảo hắn giao ra khẩu quyết môn công pháp này

Lăng Hà tự biết không phải đối thủ của người ta, liền giao ra khẩu quyết cho người Vô gia

Lăng Hà là ngươi thế nào? Là người rất có tâm nhãn, chỉ nói ra ba tầng đầu, nói mình đạt được cũng chỉ có nửa bộ khẩu quyết như vậy.

Người Vô gia tự nhiên không tin, liền tra tấn Lăng Hà, càng cướp đoạt hủy đi Không Gian Giới của Lăng Hà.

Cũng trong quá trình này, tu vị của Lăng Hà bị phế đi, Không Gian Giới cũng bị bị phá huỷ, triệt để biến thành một tên phế nhân

Tâm tư người Vô gia cũng đặc biệt ác độc, bọn hắn không giết Lăng Hà, chỉ ném Lăng Hà đến Vô thị thành, để hắn biến thành tên ăn mày nhận hết tất cả tra tấn, mục đích chính là có thể khiến Lăng Hà giao ra toàn bộ Cổ Hoàng Thần Công nguyên vẹn.

Lăng Hà gặp phải đả kích như vậy cũng mất hết can đảm, thiếu chút nữa đã muốn tự sát

Nhưng hắn lại muốn quay về Vẫn Thạch Thành, cho dù chết cũng phải lá

rụng về cội

Hắn liền giãy dụa sống qua kiếp sống ăn mày lại, gian khổ trong đó khó mà nói hết thành lời.

Ngày hôm nay Lăng Hà may mắn được một võ giả thiện lượng thưởng cho một ít huyền tinh, liền ý định đến tửu quán uống một bầu rượu và ăn một bữa tốt, liền rời khỏi nơi tràn đầy thương tâm này

Không ngờ, người Vô gia lại một lần nữa trêu đùa hí lộng hắn, càng đánh gãy hai chân hắn.

Chuyện sau đó bọn người Lăng Tiếu cũng đã rõ ràng.

Nghe Lăng Hà kể xong, Bạch Vũ Tích và chúng nữ cũng nhịn không được khóc lên, Lăng Tiếu cũng mắt đỏ bừng, nước mắt bị hắn cố nén để không rơi xuống.

- Vô gia khốn kiếp, thiếu gia, tuyệt đối không thể buông tha bọn hắn được!

Bạch Vũ Tích luôn luôn là một nữ tử ôn nhu, thiện lương, nhưng giờ nàng đã thật sự tức giận

Hôm nay nghe Lăng Hà nói xong thì trong lòng vô cùng tức giận.

- Đúng vậy, nhất định phải khiến bọn hắn trả giá!

Trong mắt Phượng Tiêm Vận cũng lộ ra sát cơ đậm đặc nói.

- Phu quân, chúng ta dứt khoát trực tiếp giết đến tận Vô gia đi, xem bọn hắn có thể làm gì được chúng ta!

Thải Hà Nguyệt phụ họa nói

Chúng nữ cũng nhao nhao tỏ thái độ, nhất định phải khiến Vô gia đẹp mắt

Lăng Tiếu vươn người đứng dậy, hắn hít sâu một hơi sâu kín nói:

- Hôm nay không huyết tẩy Vô gia, ta liền không họ Lăng!

Dứt lời, sát ý của hắn liền bắn ra, chúng nữ bên cạnh hắn đều bị giật mình, các nàng cũng biết Lăng Tiếu đã triệt để tức giận rồi.

...

Lúc bên phía tửu quán xảy ra đại sử thì, gia chủ Vô gia Vô Thường cùng một đám trưởng lão gia tộc đang tiếp kiến trưởng lão Tiếu Ngạo Cung Lý Mộc

- Vô gia chủ, các ngươi cân nhắc sao rồi? Tiếu Ngạo Cung chúng ta hiện giờ cần ba vạn khối Điện Hỏa Thạch, chúng ta sẽ theo như giá tiền trả huyền tinh cho các ngươi, mong quý gia có thể bán cho chúng ta.

Lý Mộc vẻ mặt lạnh nhạt nói

Vô Thường ngồi ở bên trên lộ ra một dáng cười nịnh nọt nói:

- Lý trưởng lão, vừa rồi chúng ta đã thương lượng xong, số lượng Điện Hỏa Thạch mà quý cung cần thật sự quá mức khổng lồ, Vô gia chúng ta trong lúc nhất thời cũng không lấy ra được nhiều như vậy, bất quá chúng ta cũng sẽ không để Lý trưởng lão tay không mà về rồi, chúng ta nhiều có thể cho ngươi 5000 khối Điện Hỏa Thạch, phương diện giá tiền khẳng định cũng sẽ ưu đãi hơn nhiều, Lý trưởng lão nghĩ sao?

Hiện giờ uy danh Tiếu Ngạo Cung đã truyền khắp Trung Vực, thế lực lớn

nhỏ người nào không biết đến sự cường đại của Tiếu Ngạo Cung chứ.

Nhưng nơi này là địa bàn của Vô gia, mà Vô gia gần đây đều mang Điện Hỏa Thạch đến đấu giá hội để đấu giá, Tiếu Ngạo Cung không làm việc theo quy củ, còn há miệng muốn ba vạn khối.

Vô gia tự nhiên khó có thể tiếp nhận, nhưng bọn hắn lại không muốn quá mức đắc tội người Tiếu Ngạo Cung cho nên liền định bán 5000 khối cho Lý Mộc, coi như là cho Tiếu Ngạo Cung mặt mũi

- Xem ra Vô gia chủ không có thành ý rồi!

Lý Mộc lập tức thần sắc khó coi nói.

Vô gia ở bên này cũng coi như thế lực mạnh nhất rồi, chung quanh phần lớn là một ít lục phẩm hoặc thất phẩm khó cấu thành uy hiếp gì, cho nên bọn hắn xem như một nhà độc đại..

Vô gia sở dĩ dám cự tuyệt Lý Mộc như thế, hoàn toàn là do bọn hắ cảm thấy Tiếu Ngạo Cung cách bọn họ khá xa, hẳn Tiếu Ngạo Cung cũng sẽ không dám quy mô xâm phạm đâu a?

Huống hồ bọn hắn cũng không phải không hoàn toàn không cho Tiếu Ngạo Cung mặt mũi, đã chịu phá lệ bán 5000 khối Điện Hỏa Thạch cho Tiếu Ngạo Cung, cũng coi như không tệ rồi!

Đối với người khác mà nói, Vô gia có thể không theo quy củ một lần bán cho Tiếu Ngạo Cung 5000 khối quả thật đã không ít rồi.

Nhưng đối với Lý Mộc mà nói, số lượng này so với số lượng mà Cung Chủ yêu cầu thật sự kém quá xa.

Hắn được biết, Vô gia hàng năm đều bán cho mấy đại luyện khí tông môn mười vạn Điện Hỏa Thạch, hắn hiện giờ chẳng qua chỉ cần ba vạn Vô gia lại nói không có, chỉ cầm ra 5000 khôi coi như đuổi ăn mày!

Điều này thật sự khiến Lý Mộc tức giận không thôi.

- Lý trưởng lão, chớ có tức giận, ngươi thoáng cái đã cần nhiều như vậy, Vô gia chúng ta thật sự bất lực, nếu như... Nếu như Lý trưởng lão có thể thư thả thời gian ra một năm, Vô gia chúng ta coi như đào ba thước đất cũng sẽ kiếm đủ cho quý cung ba vạn, Lý trưởng lão nghĩ như thế nào?

Vô Thường vẻ mặt tươi cười, Lý Mộc tức giận nhưng hắn cũng không có chút cảm xúc bất mãn nào cả, phần công phu hàm dưỡng này người thường thật sự khó sánh bằng.

- Vô gia chủ, Điện Hỏa Thạch mà hằng năm Vô gia các ngươi khai thác được ít nhất cũng có vài chục vạn, nhiều năm như vậy tích lũy sao chỉ có ba vạn lại không thể cầm ra được, hẳn Vô gia chủ cho rằng Tiếu Ngạo Cung chúng ta dễ ứng phó sao?

Lý Mộc lớn tiếng nói một câu, sau đó bóp chén trà trong tay.

Trong lúc nhất thời, các trưởng lão của Vô gia đều khẩn trương lên, mỗi người đều lạnh lùng nhìn Lý Mộc, phảng phất chỉ cần Lý Mộc có động tác thì bọn hắn sẽ khiến ra tay giết bọn người Lý Mộc ngay.

Vô Thường ngồi ở phía trên đè tay nói:

- Lý trưởng lão, chớ có tức giận, như vậy đi, chúng ta đều thối lui một bước, Vô gia chúng ta hiện giờ bán cho ngươi một vạn, đây đã là ranh giới của Vô gia chúng ta rồi, nếu như Lý trưởng lão còn cảm thấy chưa đủ, như vậy... Chỉ có thể nói xin lỗi thôi.

Nói xong lời này, thần sắc Vô Thường lập tức liền trở nên âm trầm.

Bỗng nhiên, Lý Mộc phá lên cười:

- Ha ha... Tốt, tốt cho Vô gia, các ngươi cho rằng có thể vênh váo như Hắc Ma Môn được sao? Ba vạn này hôm nay Lý Mộc ta nhất định phải lấy rồi, nếu không cho... Hừ, đừng trách Tiếu Ngạo Cung chúng ta lấy mạnh hiếp yếu!

Dứt lời, thực lực đỉnh phong Thiên Tôn của Lý Mộc liền tán phát ra rồi, Lạc U đi cùng hắn cũng bắt đầu tán phát khí tức trung giai Huyền Đế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1393 - Tao Ngộ Của Lão Thái Gia. (2)

Cũng vào thời khắc này, mọi người trong đại sảnh Vô gia thần sắc đều lập tức trở nên khó coi, khí tức của trung giai Huyền Đế ép đến khiến bọn họ hoàn toàn không thở nổi.

- Huyền... Huyền Đế!

Vô Thường vẻ mặt sợ hãi lẩm bẩm nói.

Ngũ phẩm tông môn bình thường đều có tồn tại Bán Đế, cũng có không ít Ngũ phẩm tông môn sẽ có một gã Huyền Đế tọa trấn.

Vô gia độc bá một phương, cũng có một gã đê giai Huyền Đế tồn tại, chỉ là khí tức của gã Huyền Đế kia so với Lạc U thật sự kém quá xa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến người Vô gia thần sắc khó coi.

- Vô gia chủ ngươi phả suy nghĩ kỹ càng mới được ah!

Lý Mộc híp mắt lạnh lùng nói.

Hiện giờ cũng đã xé toang da mặt, Lý Mộc cũng lười cò kè mặc cả với người Vô gia nữa, Cung Chủ bọn hắn vẫn đang chờ hắn mau chóng quay về đấy.

Vô Thường nhẹ lau mồ hôi trên trán một chút, lại nhìn các trưởng lão khác trong tràng, cuối cùng cắn răng nói:

- Tốt... Ba vạn thì ba vạn, Vô gia chúng ta bán cho Tiếu Ngạo Cung mặt mũi,

hi vọng về sau có thể trở thành bằng hữu với Tiếu Ngạo Cung.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bất luận bịp bợm gì cũng đều vô dụng.

Người Vô gia cũng không muốn vì chút Điện Hỏa Thạch đó mà phải thừa nhận lửa giận của một gã Huyền Đế giai chính thức, chuyện này không hề có lợi.

Lý Mộc lộ ra dáng cười đắc ý nói:

- Vô gia chủ sớm như vậy thì tốt rồi, Tiếu Ngạo Cung chúng ta cũng không phải loại ỷ thế hiếp người!

Dừng chút hắn lại nói:

- Phương diện giá tiền không biết?

Vô Thường trên mặt co quắp một chút, hắn biết rõ Lý Mộc muốn thừa cơ ép giá rồi, hắn đang muốn nói chuyện thì bên ngoài sảnh lại có người chạy đến báo.

- Chuyện gì?

Vô Thường nhìn qua một gã trưởng lão đang nói nhỏ với hộ vệ ở ngoài cửa hỏi.

Người trưởng lão kia sắc mặt có chút vội vàng, hắn tiến lên hai bước đến bên tai Vô Thường nói lại một chuyện một chút.

- Gan chó thật lớn, rõ ràng dám đụng đến người Vô gia ta, ngươi lập tức điều khiển trưởng lão trong tộc đến giết đám tạp chủng đó đi!

Vô Thường giận dữ vỗ bàn quát.

- Vâng gia chủ, ta nhất định tru sát bọn chúng để tỏ rõ uy danh của Vô gia chúng ta!

Người trưởng lão kia lên tiếng, quay người liền muốn đi ra ngoài.

Lý Mộc nghe hai người nói liền biết có người đang tìm Vô gia gây phiền toái, hắn đột nhiên nảy sinh chủ ý.

- Vô gia chủ, quý gia có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Lý Mộc tùy ý hỏi thăm.

Vô Thường lộ ra một nụ cười dối trá nói:

- Khiến Lý trưởng lão chê cười, chỉ là một chút nháo kịch thôi, không phải đại sự gì, không phải đại sự gì!

Lời này của hắn thật ra là đang chỉ những người nháo sự trong thành, nhưng hắn nói với Lý Mộc lời này, lại khiến Lý Mộc cảm thấy hắn đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hắn thầm mắng một tiếng "Mẹ nó, thật sự là muốn ăn đòn rồi! ".

Chỉ là Lý Mộc không muốn phức tạp, kìm lại cơn giận nói:

- Như vậy đi, Vô gia chủ ngươi đưa Điện Hỏa Thạch cho ta, ta vừa vặn giúp các ngươi xử lý đám mao tặc không có mắt ka, Vô gia chủ nghĩ sao hả?

Lý Mộc lời này hoàn toàn là muốn lấy không Điện Hỏa Thạch đi, sau đó ra tay giúp Vô gia một lần, hắn tính toán cũng rất hay.

Người Vô gia n nghe xong lời này thì đều mất hứng, nhưng bọn hắn lại không dám lên tiếng, Huyền Đế ở chỗ này cũng không phải là để làm cảnh.

Vô Thường do dự một chút đáp:

- Tốt, nếu Lý trưởng lão đã để mắt Vô gia chúng ta như vậy, vậy chúng ta xin làm phiền Lý trưởng lão rồi.

Vừa rồi hắn hắn báo lại là đám người kia chỉ một chiêu đã giết chết một gã Thiên Tôn.

Hiện giờ Lý Mộc nguyện ý ra tay, vậy hắn coi như tốn chút Điện Hỏa Thạch để làm phí, như vậy chung quy vẫn tốt hơn đưa không Điện Hỏa Thạch cho Tiếu Ngạo Cung nhiều.

Vì vậy, Vô Thường liền giao ba vạn Điện Hỏa Thạch cho Lý Mộc, sau đó mang theo một đám trưởng lão và mấy người Lý Mộc đi đến trong thành, ý định đại khai sát giới!

...

Ở trong Đức Long tửu quán, Lăng Tiếu đang tự mình hảo hảo chiếu cố đám người Tam công tử.

- Mới vừa rồi là ngươi bảo người cắt đứt hai chân của Lão thái gia ta sao?

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chưởng quỷ Đức Long tửu quán đã trở thành phế nhân nói.

chưởng quỹ kia trên mặt lộ vẻ sợ hãi, mồ hôi to như hạt đậu ướt đẫm trán, hắn liên tục khoát tay nói:

- Không... Không phải ta... Là.. Là hắn bảo ta làm như vậy, cầu xin đại nhân tha cho ta đi... Cầu xin đại nhân tha cho ta đi!

Đáng tiếc, Lăng Tiếu nghe xong lời này liền giơ tay lên đập xuống hai chân tên chưởng quỹ kia.

Răng rắc răng rắc!

Ah!

Hai chân chưởng quỹ lập tức bị đánh nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết như mổ heo vậy, sau đó cả người té xỉu.

Thế nhưng Lăng Tiếu sao có thể để hắn hôn mê đi như vậy lại dùng thủ đoạn đặc thù khiến hắn tỉnh lai.

- Vừa rồi chỉ là hoàn lại khoản nợ của Lão thái gia ta thôi, hiện giờ là ta tặng cho ngươi.

Lăng Tiếu vẻ mặt âm trầm nói.

Sau đó, hắn lại vặn gãy hai tay tên chưởng quỹ kia.

- Ah... Ngươi... Ngươi giết ta đi... Ngươi giết ta đi!

Chưởng quỹ đau nhức tới cực điểm, đan điền phế đi, tứ chi lại đứt g ãy, hắn sống còn ý nghĩa gì nữa, còn không bằng chết đi cho thống khoái.

- Ha ha, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy, người đâu ném hắn ra bên ngoài, để hắn hảo hảo hưởng đủ nhân tình ấm lạnh đi!

Lăng Tiếu lộ ra dáng tươi cười lãnh khốc thản nhiên nói.

Lăng Tiếu lúc này giống như ma quỷ vậy, khiến đám người Vô tam công tử đều vô cùng kinh hãi.

Lúc ánh mắt Lăng Tiếu rơi xuống trên người bọn hắn, bọn hắn nguyên một đám đều bị dọa cho lui về sau.

Vô tam công tử càng cực kỳ hèn nhát, một bên khóc một bên cầu xin tha thứ nói:

- Tha cho ta đi, ta... Ta là Vô gia Tam công tử, chỉ cần ngươi tha ta, Vô gia chúng ta nhất định có thể cho ngươi không ít chỗ tốt, tha cho ta đi, ta không muốn tứ chi tàn phế đâu!

Hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, hôm nay đột nhiên gặp phải người như ác quỷ như thế, tự nhiên là bị dọa đến tè ra quần rồi.

Lăng Tiếu ung dung nói:

- Nói đi, rốt cuộc là người nào của Vô gia các ngươi, rõ ràng dám đánh chủ ý lên Lão thái gia của ta, còn phế đi tu vị của hắn nữa.

Lăng Hà chỉ biết là hắn bị người Vô gia phế đi, nhưng lại không biết ai làm.

- Là... Là Ngũ thúc Vô Tây và Bát thúc Vô Bắc bọn hắn làm, làm ăn xin ở chỗ này... là do các lão nhân gia bọn hắn sai sử, chuyện không liên quan đến ta ah...

Vô tam công tử cũng không cần bức cung đã trực tiếp run rẩy nói.

- Vô Tây, Vô Bắc? Thật đúng là tên rất hay, ta nhất định sẽ khiến các ngươi biến thành Đông Tây Nam Bắc luôn.

Lăng Tiếu lộ ra sát ý đậm đặc, tiếp theo hắn nói với thủ hạ:

- Phế đi toàn bộ tứ chi của bọn hắn rồi ném ra ngoài đi.

Thiên Tôn Tiếu Ngạo Cung tuân lệnh, lập tức chấp hành lời của Lăng Tiếu.

- Không muốn... Không muốn ah... Ah ah...

Những người kia kêu thảm thiết nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1394 - Toàn Bộ Phế Đi.

Đáng tiếc, vô luận bọn hắn hô như thế nào, Lăng Tiếu cũng sẽ không thể nào buông tha cho bọn hắn được.

- Lão thái gia, yên tâm đi, người Vô gia ta sẽ không bỏ qua cho một ai, ngài ở đây xem Tiếu nhi làm sao đối phó bọn hắn đi!

Lăng Tiếu quay mặt nói với Lăng Hà.

Lăng Hà Lăng Tiếu hiện giờ, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng đầm đặc:

- Không nghĩ tới tiểu tử năm đó trong hơn mười năm ngắn ngủn đã trưởng thành thế này, đây thật là phúc của Lăng gia ah, cho dù Lão thái gia chết cũng có thể nhắm mắt rồi.

- Lão thái gia đừng nói những lời này, Vũ Tích còn chưa được hiếu kính ngài mà!

Bạch Vũ Tích tranh thủ thời gian ở một bên nói.

- Đúng vậy Lão thái gia, các nàng đều là cháu dâu của ngươi, sau này toàn bộ do các nàng phụng dưỡng lão nhân gia người.

Lăng Tiếu chỉ vào chúng nữ sau lưng nói.

Lăng Tiếu vừa dứt lời, chúng nữ ở bên cạnh hắn mỗi người đều xấu hổ đỏ mặt.

Phượng Tiêm Vận lại tiến lên trước hành lễ nói với Lăng Hà:

- Cháu dâu Phượng Tiêm Vận bái kiến Lão thái gia!

Sau đó, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Băng Như Thủy, Ngọc Liệt Diễm và Vũ Mị Nương cũng tiến lên hành lễ với Lăng Hà.

Lăng Hà nhìn nguyên một đám cháu dâu mỹ mạo như hoa trong lòng vô cùng vui mừng, lại nhìn khuôn mwajt cương nghị kia của Lăng Tiếu, hắn có thể thấy được ngày sau Lăng gia sẽ phát triển như thế nào.

Người Vô gia nguyên một đám bị ném ra ngoài tửu quan, người ở bên ngoài xa xa nhìn tới, mỗi người đều kinh hãi không thôi...,

- Những người này đến cùng là người nào ah, rõ ràng phế đi toàn bộ người Vô gia, còn tra tấn thảm thiết như vậy nữa.

- Lời cũng không thể nói vậy được, Vô tam công tử làm người quá kiêu ngạo, lần này hắn lại vì một tên ăn mày mà cuộc đời bị hủy mất, thật sự là không đáng ah!

- Ai có thể nghĩ đến một tên ăn mày cũng có chỗ dựa sau lưng, thật là quái sự mỗi năm đều có ah, về sau thấy tên ăn mày vẫn nên trốn xa một chút!

- Người Vô gia đến, lần này có trò hay để xem rồi!

...

- Gia chủ, chư vị trưởng lão, đám tặc tử kia ở ngay trong tửu lâu!

Tên hộ vệ hồi báo kia chỉ vào Đức Long tửu quán nói.

Kỳ thật, không cần hắn nói, mọi người đều đã thấy được ở chung quanh tửu quán tập trung đại lượng người xem náo nhiệt.

Lúc bọn người Vô Thường đến, những người này liền nhao nhao tán ra, để người Vô gia đi tới.

Người Vô gia trông thấy bọn người Vô tam công tử nằm trên mặt đất, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Trong đó một gã trưởng lão tranh thủ thời gian tiến lên xem xét thương thế của những người này, sắc mặt liền khó coi đến cực điểm, hắn nói với Vô Thường:

- Gia chủ, đan điền của bọn hắn toàn bộ bị phá, tứ chi cũng bị cắt đứt cả rồi.

Tên trưởng lão kia vừa dứt lời, người Vô gia đều đồng loạt biến sắc.

Vô Thường càng giận tím mặt nói:

- Vương bát đản, rõ ràng độc ác như vậy, thế còn không bằng một đao giết bọn chúng đi, ta nhất định phải khiến đám người này trả một cái giá lớn gấp trăm ngàn lần!

Dứt lời, liền dẫn người Vô gia tiến vào tửu quán.

Lý Mộc c, Lạc U và mấy người phía sau hắn liếc nhau một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Lý Mộc rõ ràng cảm ứng được khí thế bên trong rất quen thuộc.

Lạc U cũng đã truyền âm cho hắn nói:

- Là thiếu gia ở bên trong.

Lý Mộc thân hình chấn động, trong lòng của hắn thầm nói "Những người này là do Cung Chủ bọn hắn tổn thương sao? ".

Nếu như là như vậy, Vô gia đã xong rồi ah!

Lý Mộc nói với Lạc U:

- Chúng ta trước yên lặng theo dõi kỳ biến đi!

Nếu Cung Chủ đã đang làn việc, bọn hắn nhất định là dùng Cung Chủ bọn hắn làm chủ rồi, bọn hắn sẽ hảo hảo phối hợp diễn trò đùa này.

Lăng Tiếu đặt Lăng Hà nằm ở vị trí trung tâm nhất, Lăng Hà đã bị Lăng Tiếu an bài người lần nữa tắm rửa, tẩy đi bộ dáng dơ bẩn trước kia.

Lăng Tiếu và mấy nữ nhân của mình lại quấn quanh tán gẫu với hắn, mà Bạch Vũ Tích lại ở một bên giúp hắn xoa bóp tay chân.

Người Tiếu Ngạo Cung ban đầu đều khó hiểu vì sao Cung Chủ lại đối đãi với trung niên nhân kia như vậy, về sau thông qua bọn người Lăng Tiếu đối thoại mới biết đươc thì ra đây là trưởng bối nhà Cung Chủ, khó trách Cung Chủ bọn hắn lại hạ thấp tư thái như thế.

Bất quá, bọn hắn cũng bởi vậy nhìn ra Cung Chủ bọn hắn là một người phi thường bao che khuyết điểm, trọng tình trọng nghĩa, thầm nghĩ Cung Chủ như vậy càng đáng giá bọn hắn đi theo ah!

Bọn người Vô Thường vừa bước vào trong, người Vô gia đã lập tức nhận ra chỗ không ổn, bọn hắn nhìn đám nữ nhân xinh đẹp như hoa, khí chất xuất chúng trước mắt, bên người có hơn mười nam tử bảo hộ, phát hiện mỗi một

người đều cường tráng hữu thần, khí thế cực kỳ hùng hậu, mặc dù bọn hắn đã thu liễm khí tức nhưng vẫn cảm giác được cảm giác áp bách đầm đặc.

Người Vô gia đều kinh sợ, bọn hắn biết rõ đối phương cũng không phải là loại đơn giản rồi.

Vô Thường vốn có thực lực trung giai Thiên Tôn, lực cảm ứng tự nhiên cũng hơn người, bất quá hắn tuy biết rõ những người này bất phàm, nhưng đám bọn hắn cũng không yếu, hơn nữa nơi này là địa bàn của bọn hắn, chiếm lấy ưu thế nhân số, lại nghĩ tới có Huyền Đế của Tiếu Ngạo Cung trấn thủ nên trong lòng càng thêm an tâm

- Các ngươi rốt cuộc là người phương nào rõ ràng dám giương oai ở Vô thi thành chúng ta? Nếu như hôm nay không nói rõ ràng, các ngươi đừng hòng rời đi!

Vô Thường trực tiếp đại mã kim đao ngồi lên ghế, lạnh lẽo nhìn đám người Lăng Tiếu nói.

- Người nào là Vô Tây Vô Bắc?

Lăng Tiếu không đáp hỏi ngược lại.

Người phế Lão thái gia hắn chính là Vô Tây, Vô Bắc, Lăng Tiếu đầu tiên phải khiến hai người này trả giá thật nhiều.

- Ngươi là thứ gì, rõ ràng dám gọi thẳng tục danh của bổn đại gia?

Một tên Vô gia đứng dậy quát

Lại có một tên tuổi không sai biệt lắm miệt thị nói:

- Đúng vậy, nơi này là địa bàn của Vô gia chúng ta, ai muốn đến giương oai cũng phải nhìn rõ tình huống đã nói sau!

Hai người này chính là là Vô Tây và Vô Bắc, bọn họ đều có thực lực đê giai Thiên Tôn.

Lúc trước bọn hắn ra ngoài làm việc, hiệp xảo trông thấy Lăng Hà chữa thương, phát hiện môn công pháp kia của Lăng Hà cực kỳ thần kỳ, phỏng đoán có thể là nào đó cao giai công pháp liền muốn chiếm làm của riêng.

Thế nhưng Lăng Hà cung cấp cho bọn hắn chỉ là nửa bộ khẩu quyết khiến bọn hắn cực kỳ tức g ianaj, mới khiến Lăng Hà gặp phải kết quả bi thảm.

Lăng Tiếu quăng qua một ánh mắt đằng đằng sát khí tới hai người bọn họ, hai người chỉ cảm thấy một cổ khí thế cường đại bức ra, tâm thần hoảng hốt lảo đảo lui về sau một bước

May mắn người Vô gia đứng sau lập tức đỡ lấy bọn họ

Lăng Tiếu không giết bọn hắn ngay, chỉ dọa bọn hắn một chút, đợi lát nữa hắn sẽ từ từ xử bọn hắn sau.

Lăng Tiếu đỡ lấy Lăng Hà chỉ vào hai người kia nói:

- Lão thái gia, ngươi xem thử có phải là hai người bọn họ ra tay với ngươi không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1395 - Tiết Hận. (1)

Lăng Hà nhìn về phía Vô Tây Vô Bắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ nói:

- Đúng vậy, chính là hai người bọn họ!

Hơn một năm chịu khổ sở, Lăng Hà không thể nào quên được, chính là hai người trước mắt này đã đánh tan tu vị của hắn, khiến hắn trở thành phế nhân biến thành tên ăn mày.

Loại thù hận này dù là ai cũng khó mà hiểu nổi

Hắn đã từng nhiều lần tưởng tượng mình có thể có một ngày giết hai người này đi, rút gân bọn chúng, uống máu bọn chúng để giải mối hận trong lòng!

Lăng Tiếu đương nhiên có thể từ g trong mắt Lăng Hà thấy được hận ý đậm đặc, lúc này sâu kín nói:

- Trước phế đi hai người bọn họ cho ta!

Lăng Tiếu hiện giờ thân là nhất cung chi chủ, chính là vạn kim chi thân, sẽ không dễ dàng động thủ, bằng không thì mang theo người bên cạnh làm gì chứ.

Theo Lăng Tiếu nói xong, một gã đỉnh phong Thiên Tôn lập tức xuất thủ với Vô Tây, Vô Bắc.

Bất quá, ngay khi hắn ra tay, Vô gia cũng có một gã đỉnh phong Thiên Tôn tiến lên quát:

- Đừng cho là Vô gia chúng ta không người!

Bang bang!

Hai người đều không sử dụng thuộc tính lực lượng, chỉ lợi dụng chiêu thức va chạm với nhau.

Mặc dù như thế, lực lượng của đỉnh phong Thiên Tôn giai đủ đến chấn cho cả tửu quán phải rung lên rồi.

Lúc hai người so chiêu, bên phía Tiếu Ngạo Cung lại có một người lách ra ngoài.

Người này cũng có thực lực đỉnh phong Thiên Tôn, ra tay phi thường ác liệt.

Người Vô gia đã sớm có phòng bị, hai gã cao giai Thiên Tôn đồng thời tiến lên ngăn cản.

- Các ngươi đã hung hăng càn quấy như thế, vậy các ngươi đều đi chết đi!

Vô Thường lộ ra hung mang sâu kín nói một câu.

Ngay khi hắn muốn gọi bọn người Lý Mộc thì một đạo nhân ảnh lướt nhanh đến, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ah ah!

Hai người Vô Tây và Vô Bắc rõ ràng đã ngã lăn trước mặt Lăng Hà, hai tay bọn hắn đều đã bị chặt đứt, tiên huyết không ngừng chảy ra, bộ dáng vô cùng dữ tợn dọa người.

Tất cả mọi người đều dừng tay, bọn hắn cũng không biết Vô Tây Vô Bắc làm sao lại đột nhiên bị đứt tay nằm mềm nhũn trên mặt đất.

Người Vô gia đều kinh hãi không thôi, bọn hắn có thể để xác định trong số đối phương khẳng định có siêu cấp cao thủ.

Trên trán Vô Thường cũng chảy mồ hôi thầm nói:

- Sao lại đột nhiên đến nhiều người đáng sợ như vậy chứ?

Vốn là người Tiếu Ngạo Cung đến Vô gia bọn hắn muốn Điện Hỏa Thạch, hiện giờ trong tửu lâu này lại có một đám người thần bí ra tay, Vô gia bọn hắn đến cùng gặp phải vận xui gì thế này?

- Lão thái gia, bọn hắn giao cho ngươi đấy!

Lăng Tiếu lấy ra một thanh Linh Khí đưa tới trong tay Lăng Hà lạnh nhạt nói.

Lăng Hà kích động cầm chặt Linh Khí, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Vô Tây và Vô Bắc nảy sinh ác độc nói:

- Các ngươi cũng có hôm nay, lúc trước các ngươi lấy mạnh hiếp yếu, ta vốn không có lời nào để nói, nhưng các ngươi được khẩu quyết còn phế ta, lại giày vò ta đến không thành hình người, hiện giờ ta sẽ khiến các ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết!

Dứt lời, Lăng Hà giơ lên Linh Khí, hai tayrun run chém tới hai người Vô Tây và Vô Bắc.

Hai người muốn tránh né, nhưng phát hiện trên người bọn họ như bị núi cao đè nặng vậy, khiến bọn hắn khó mà nhúc nhích, hai người tâm như tro tàn.

Bọn hắn nào nghĩ đến chỉ một Vương cấp, rõ ràng lại có lai lịch lớn như vậy.

Vô Thường lúc này mới hồi phục tinh thần kinh quát:

- Các ngươi dám!

Vô Tây và Vô Bắc chính là đường đệ của Vô Thường, người nhà mình bị hại, gia chủ như hắn không đi ra thì còn mặt mũi gì nữa.

Người Vô gia cũng theo lời Vô Thường phục hồi tinh thần lại, không ít người đều muốn xuất thủ cứu Vô Tây Vô Bắc.

Bỗng nhiên, một cổ khí thế cường đại buông xuống người Vô gia, mỗi người đều cảm thấy hít thở không thông khó chịu không thôi.

- Huyền Đế!

Trong đầu người Vô gia lần nữa toát ra hai chữ này!

Cũng khi bọn hắn bị áp chế thì Linh Khí trong tay Lăng Hà cũng rơi xuống.

Hắn cũng không trực tiếp lấy mạng Vô Tây và Vô Bắc, chỉ trước tiên cắt lỗ tai bọn hắn xuống, hai người bọn họ lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Hà cũng không chừng động tác, hắn tuy rằng tu vị đã không còn, nhưng hắn dùng qua Sinh Mệnh Tuyền Dịch khiến khí lực được cải thiện, lại có Lăng Tiếu cho hắn ăn vào cao giai đan dược, hắn muốn động thủ một chút cũng không phải vấn đề gì lớn.

Lăng Hà lộ ra thần sắc khoái ý, Linh Khí trong tay chém tới Vô Tây và Vô Bắc.

- Cho đám tạp chủng các ngươi khi dễ người, các ngươi không phải rất lợi hại sao? Đến phản kháng đi, mẹ nó...

Lăng Hà vừa mắng vừa vung vẩy Linh Khí.

Hắn chém cũng không phải chỗ hiểm trên nhân thể, chỉ khiến bọn hắn nếm thử cảm giác thống khổ khi bị cắt thịt, khiến bọn hắn biết rõ tư vị sống không bằng chết kia khó chịu cỡ nào.

Bởi vậy có thể thấy được, oán niệm của Lăng Hà những ngày qua nhiều cỡ nào.

Lăng Tiếu cũng biết rõ nhất định phải để Lão thái gia hắn phát tiết cổ oán niệm này ra, như vậy mới không tạo thành tâm ma, ngày sau mới có thể tiến được xa hơn.

- Lý trưởng lão, các ngươi còn không ra tay định chờ đến khi nào!

Vô Thường hai mắt tanh hồng quát.

Ở ngay trong địa bàn nhà mình bị người khác khi dễ như thế, gia chủ như hắn thật sự vô cùng biệt khuất.

Lý Mộc trước kia đã từng nói qua muốn giúp Vô gia ra tay giết những người đó, hiện giờ lại chậm chạp không thấy động thủ, hắn chỉ có thể mặt dày mày dạn gọi người.

Lúc này, Lý Mộc và Lạc U bước ra.

Ngay khi Vô Thường cho rằng bọn người Lý Mộc sẽ ra tay thì bọn người Lý Mộc lại làm ra một động tác khiến người tuyệt vọng.

Lý Mộc và Lạc U cùng vài tên Thiên Tôn khác tiến lên hai bước quỳ một gối xuống với Lăng Tiếu:

- Bái kiến Cung Chủ!

Lúc này, người Vô gia đều há to miệng nói không ra lời

Bọn hắn đầu óc đều rối loạn, người trẻ tuổi trước mắt này lại có thể là Cung chủ Tiếu Ngạo Cung, chuyện này rốt cục là sao?

Tiếu Ngạo Cung vừa thành lập chỉ mấy tháng đã danh chấn Trung Vực, bởi vì bọn hắn không chỉ có là Đông Phương gia và Phong gia làm minh hữu, càng có không ít giao tình với Linh Vũ Các, lại tru sát 5000 cường giả Hắc Ma Môn xâm phạm không còn một ai, phần nhân khí và chiến tích này đã đủ để tiếu ngạo rất nhiều thế lực, có thể so với thế lực lớn rồi.

Trước khi Tiếu Ngạo Cung thành danh, Lăng Tiếu thân là cung chủ Tiếu Ngạo Cung đã sớm oanh dôngh Trung Vực, mỗi một chiến tích của hắn đều cực kỳ bưu hãn, khiến người cảm thấy nhìn lên không thôi, cuối cùng càng khiến Cổ gia phát ra Cổ Sát Lệnh phải buông mặt cầu hoà

Sự tích này đã sớm khiến Lăng Tiếu đã trở thành một đời thiên kiêu mạnh nhất, mà hắn càng là thần tượng của vô số lớp trẻ Trung Vực, khiến người thế hệ trước phải nhìn lên.

Vô gia thân là đại gia tộc Ngũ phẩm, đối với động thái của Trung Vực tuy rằng không thể nói rõ như lòng bàn tay, nhưng đối với một ít chuyện lớn vẫn hiểu rất rõ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1396 - Tiết Hận. (2)

Đối với chuyện về Tiếu Ngạo Cung và Lăng Tiếu, bọn hắn đương nhiên đã sớm nghe qua.

Bọn hắn nào nghĩ đến người đến vô thị thành nháo sự, lại đánh phế đệ tử Vô gia bọn hắn lại là người Tiếu Ngạo Cung, hơn nữa Cung Chủ càng đích thân đến.

Bỗng nhiên bọn hắn đều cảm thấy có chút hít thở không thông.

Vô Thường càng cảm thấy huyết dịch bốc lên tán loạn không ngớt, hắn vốn muốn bảo bọn người Lý Mộc ra tay giúp Vô gia, như giờ còn có thể sao?

Vừa rồi lúc Lý Mộc đến Vô gia bọn hắn mua Điện Hỏa Thạch đã có một gã Huyền Đế đáng sợ theo bên người rồi, hiện giờ bên người Lăng Tiếu cũng có Huyền Đế đi theo, mà bản thân Lăng Tiếu càng chiến lực siêu quần, muốn đối phó những người bọn hắn, thậm chí là đối phó mọi người Vô gia bọn hắn thật sự quá mức dễ dàng.

- Bọn hắn nói muốn các ngươi đối phó ta?

Lăng Tiếu vẻ mặt nghiền ngẫm nói

Hắn lời này là nói với bọn người Lý Mộc, nhưng ánh mắt lại nhìn bọn người Vô Thường.

Thần sắc người Vô gia đều tái nhợt tới cực điểm, chọc vào thế lực như vậy không cần nghĩ cũng biết sẽ có hậu quả thế nào.

Vô Thường ngồi ở trên ghế liền hoảng hốt, ngã nhào ra sau.

Hắn một gia chủ của Ngũ phẩm gia tộc, rõ ràng ở trước mặt cung chủ thế lực có thể sánh với Tam phẩm tông môn làm dáng, còn tuyên bố muốn giết sạch người ta, chuyện này khiến hắn cực kỳ luống cuống.

- Bẩm cung chủ, thuộc hạ đến Vô gia bọn hắn lấy Điện Hỏa Thạch, liền tiện đường đến đây với bọn họ, không nghĩ tới bọn hắn đắc tội chính là Cung Chủ ngươi, thuộc hạ không dám bất kính đối với Cung Chủ.

Lý Mộc nói với Lăng Tiếu, tiếp theo hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Vô Thường nói:

- Vô gia chủ, các ngươi thật to gan, rõ ràng dám bất kính với Cung Chủ nhà ta!

Vô Thường bò khỏi mặt đát, hắn lau mồ hôi trên trán vội vàng nói:

- Cái này... Đây nhất định là...

Lời hắn còn chưa dứt, Lăng Tiếu đã phi thường không nhịn được nói:

- Không cần nói gì nữa, người Vô gia các ngươi đã dám phế đi Lão thái gia của ta, còn tra tấn hắn hơn một năm, việc này phải dùng máu của tất cả người Vô gia các ngươi để trả giá mới được.

Lăng Tiếu lời này vô cùng chắc chắn, không có chút chỗ thương lượng.

Mặc kệ những người Vô gia có vô tội hay không, nhưng Lão thái gia của hắn quả thật là bị người Vô gia phế đi, càng chịu hết các loại lăng nhục, nếu không huyết tẩy Vô gia, hắn khó có thể nuốt được cơn tức này.

Đồng thời, hắn cũng muốn chứng minh cho mọi người một chuyện, đó chính là bất kỳ một thân nhân nào của Lăng Tiếu hắn đều tuyệt đối không phải có thể tùy tiện động đến, bằng không, sẽ được hoàn trả gấp 10 lần.

Theo Lăng Tiếu dứt lời, người Tiếu Ngạo Cung đồng thời động thủ, bao gồm cả Tam đại Huyền Đế

Vô gia tổng cộng đến hơn mười người còn chưa có cơ hội chạy khỏi tửu quán đã bị tru sát toàn bộ, kể cả gia chủ Vô gia Vô Thường cũng chết bất đắc kỳ tử

Đám người bọn hắn đợi đến Địa Ngục mà kêu oan đi.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không chỉ giết những người này là xong, hắn đã từng nói qua phải huyết tẩy Vô gia thì khẳng định sẽ làm được.

Vì vậy, lại để bọn người Lý Mộc mang theo Lạc U và Phương Thần cùng mấy tên Thiên Tôn khác tiến đến Vô gia, chỉ giữ Cảnh Hồng lại.

Một ngày sau, người Vô gia bị đồ sát cả nhà

Việc này đã gây ra một hồi khủng hoảng lớn trong Vô thị thành, mỗi người đều cảm thấy bất an không thôi

Bọn hắn như thế nào cũng không rõ, Vô gia ở chỗ này xưng bá mấy ngàn năm lại hoàn toàn xong đời, chuyện này quả thực quá mức ngoài ý muốn

Ngay hôm sau khi Vô gia bị diệt môn vô số lời đồn đã truyền khắp thành.

- Các ngươi có nghe nói không, Vô gia bị diệt cả nhà rồi, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

- Ngươi không biết rồi, nghe nói Vô tam công tử đắc tội một tên ăn mày, không ngờ tên ăn mày kia lại có hậu trường cực kỳ cường đại, kết quả Vô gia liền bị diệt cả nhà, cho nên về sau thấy ăn mày phải khách khí một chút, miễn cho chết cũng không rõ tại sao đấy!

- Không phải như thế, nghe nói tên ăn mày kia bị người Vô gia phế mới lưu lạc thành ra như vậy, mà tên khất kia vừa khéo lại là trưởng bối của cung chủ Tiếu Ngạo Cung, Vô gia xem như đá phải tấm sắt mới bị diệt cả nhà như thế, thật sự là đáng tiếc cơ nghiệp mấy ngàn năm a!

- Khó trách, Tiếu Ngạo Cung người ta ngay cả Hắc Ma Môn còn không sợ, sao lại để Vô gia bọn chúng vào mắt chứ, đây không phải tự tìm đường chết thì là gì?

...

Mặc kệ lời đồn lan truyền thế nào, uy danh của Tiếu Ngạo Cung lại lần nữa truyền khắp nơi.

Ở Trung Vực, thế lực lục thất phẩm chỉ có thể coi là tông môn hoặc gia tộc yếu nhất, loại thế lực này là nhiều nhất, mà thế lực đạt đến Ngũ phẩm mới coi như là một phương bá chủ, đã có được uy danh nhất định, thực sự không phải thế lực nào cũng lay động được.

Ngũ phẩm thế lực như vậy lại trng một ngày một đêm đã bị diệt sát cả nhà, việc này đã đủ đưa đến rất nhiều chú ý rồi.

Lúc này các thế lực đều biết người Tiếu Ngạo Cung làm việc bá đạo, bọn hắn cũng bắt đầu ước thúc người nhà mình nếu về sau gặp phải người Tiếu Ngạo Cung nhất định phải lễ nhượng ba phần, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể trêu chọc người Tiếu Ngạo Cung.

Bằng không rất dễ lâm vào kết cục bi thảm như vậy.

Theo Vô gia diệt vong, tất cả sản nghiệp Vô gia chiếm cứ liền bắt đầu có không ít thế lực ẩn nhẫn tbắt đầu tranh đoạt

Nhất là Điện Hỏa Thạch mà Vô gia khai thác càng là có mấy đại lục phẩm thế lực ra sức tranh đoạt.

Trong lúc nhất thời, nơi mà Vô gia chiếm đoạt trước kia chiến hỏa liên miên, huyết nhuộm tứ phương

...

Đấm người Lăng Tiếu sau khi diệt trừ Vô gia liền rời đi tự nhiên không biết được những chuyện này.

Đoàn người Lăng Tiếu lúc này nhiều hơn một Lăng Hà cũng không ảnh hưởng gì đến tốc độ.

Lăng Hà ở trên đường cũng từ miệng Bạch Vũ Tích biết được rất nhiều sự tích về Lăng Tiếu, rõ ràng ở Trung Vực đánh ra một mảnh danh tiếng, đủ loại sự tích càng khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Trong Nam Hoang Cổ Thành từ mười năm trước đã lần nữa mở lại thành trì, hiện giờ nhân sinh huyên náo, phi thường náo nhiệt.

Nơi này đã từng là một cấm khu nhân loại ở Nam Hoang, cũng vì Cổ Tộc cường đại một thời ở Nam Hoang từng bị thế lực đến từ Trung Vực diệt môn ở đây, lưu lại vô số oan hồn tác quái, cho dù là cường giả Thiên Tôn giai đến đây cũng khó có thể bảo vệ tánh mạng.

Mà Lăng Tiếu lại là người may mắn tuân theo thiên vận, chính ỷ vào Thiên

Hỏa chi uy, ỷ vào có chút sâu xa với Cổ Tộc đã tiêu diệt hết tất cả oan hồn trong thành, một lần nữa tạo thành Cổ thành như ngày nay.

Cổ thành vẫn do hậu nhân Cổ Tộc đến kế thừa quản lý, nhưng bọn hắn cũng không thể bảo thủ, cũng cởi mở với người Nam Hoang khác, để bọn họ tự do sinh tồn và mậu dịch ở chỗ này.

Kiến trúc phong cách cổ xưa, rộng rãi đường đi, đám người qua lại ở Nam Hoang lộ ra phi thường náo nhiệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1397 - Diệt Môn!

Ở trong phủ thành chủ, có một đình viện rất xinh đẹp.

Trong đình viện, có một tiểu nam hài mười mấy tuổi đang chơi đùa một cái tiểu đỉnh.

Tiểu nam hài này lớn lên duyên dáng như nữ hài tử vậy, lông mày xanh đôi mắt đẹp, tóc đen bay múa, dáng người to lớn, trên mặt hắn treo nụ cười tà khí khiến người bị hấp dẫn không hiểu, mặc cho ai nhìn thấy một tiểu nam hai như vậy cũng đều sẽ cảm thấy ưu thích, đồng thời cũng sẽ sợ hãi thán phục "Đứa nhỏ này qua vài năm nữa nhất định sẽ trở thành một mỹ nam tử ah! "

Tiểu nam hài tử chuyên chú nhìn tiểu đỉnh trước mặt, thỉnh thoảng cho vào tiểu đỉnh một ít độc linh thảo tam tứ giai, dường như là đang luyện chế độc dược gì vậy.

Không bao lâu tiểu đỉnh bắt đầu tản mát ra một cổ hương vị kích thích, người bình thường ngửi thấy thôi chỉ sợ đã lập tức ngất đi rồi, nhưng tiểu nam hài trước mắt này lại như không việc gì vậy, ngược lại vẻ mặt hưng phấn.

- Hắc hắc, thành rồi, đợi lát nữa tiểu đản tằm có thứ ngón để ăn rồi.

Tiểu nam hài tử hưng phấn xoa xoa tay cười nói.

Theo mùi từ trong tiểu đỉnh phát ra ngày càng đậm, ở bốn phía đình viện liền bắt đầu xảy ra một chút dị động.

Chỉ thấy nhiều độc trùng từ bốn phương tám hướng tràn vào, có độc xà, con rết, hắc mã...

Ở bên ngoài đình viện chỉ nghe thấy có người kinh hô:

- Không tốt rồi, tiểu thiếu gia lại đang triệu hoán độc vật rồi, nhanh... Chạy mau ah!

Trong lúc nhất thời, võ giả thủ hộ bên ngoài đình viện mỗi người đều kinh hoảng chạy trốn, những nha hoàn kia thì sợ đến mức thất sắc, thét lên liên tục.

Độc trùng độc thú từ bốn phương tám hướng vọt đến, tiểu nam hài tử không chỉ không sợ, ngược lại còn vô cùng vui vẻ la hét nói:

- Hảo hảo, không nghĩ tới lần này lại có nhiều tiểu quai quai như vậy, tiểu đả tằm ngươi nhanh ra đây, tới giờ ăn cơm rồi!

Theo tiếng kêu non nớt của hắn vang lên, một đầu Tiểu chút chít màu vàng từ trong tiểu đỉnh chạy ra, bộ dáng nó như một đầu tiểu tằm, phấn ục ục ánh vàng rực rỡ, lộ ra cực kỳ đáng yêu.

Độc trùng độc thú ở bốn phía đều vọt tới tiểu đỉnh, tiểu kim tăm tử liếc nhìn chung quanh, bỗng nhiên nó sinh ra dị biến cực lớn.

Chỉ thấy bộ dáng đáng yêu của nó từ từ biến lớn, rồi đột nhiên trở nên cao chừng mười mét, bộ dáng cũng trở nên giống như cổ trùng lại như tằm trùng, chỉnh thể thoạt nhìn tựa như thân thể tổng hợp của hai loại linh thú vậy, thân thể kim quang lóng lánh lộ ra một cổ uy thế và khí phách đầm đặc.

Đây rõ ràng là một đầu Thượng Cổ cao đẳng dị thú Kim Tằm Cổ Vương.

Chỉ thấy nó hé miệng lớn, sinh ra hấp lực cường đại, hấp tất cả độc trùng và độc thú ở bốn phía vào miệng. Nó như một cái động không đáy vậy, sau khi nuốt hết tất cả cũng không hề có chỗ nào không ổn.

Theo rất nhiều độc vật vào bụng, bụng của kim tằm cổ cũng tăng không ít, chỉ là sau khi nó nấc một cái rõ ràng lại khôi phục như trước.

Tiểu nam hài kia rất hưng phấn nhảy lên người kim tằm cổ, vỗ vỗ đầu kim tằm cổ nói:

- Tiểu đản tằm có no bụng không?

Kim tằm cổ phát ra vài tiếng "Chít chít" như đang trẻ lời tiểu nam hài vậy.

Tiểu nam hài lộ ra thần sắc bất đắc dĩ nói:

- Ta biết ngay ngươi là đồ tham ăn mà, vĩnh viễn đều ăn không no!

Dừng chút hắn lại nói:

- Chỉ là thái gia gia không cho ta đến trên núi, bằng không ta khẳng định có thể chuẩn bị cho ngươi nhiều hơn nữa, thật là, người ta cũng đã lớn như thế rồi, thái gia gia còn không cho một mình ra ngoài chơi, thực đáng ghét!

Hắn vừa dứt lời, một đạo thanh âm già nua đang từ bên ngoài đình viện vang lên:

- Tiểu Thiên ngươi đứa nhỏ này, muốn làm ra động tĩnh cũng phải nói cho những người ở ngoài một tiếng, giờ khiến bọn hắn sợ đến mức không dám đến bảo hộ ngươi nữa rồi, có phải là muốn bị đánh không!

Giọng điệu này hơi có vài phần trách cứ, nhưng hơn nữa là hiền lành ân cần.

Ở bên ngoài đình viện đi vào là một lão già tóc bạc chống quải trượng, trên mặt hắn tươi cười, vết nhăn rất sâu.

Lão giả này đúng là Đại Tế Tự của Cổ Tộc, tu vị đã là cao giai Thiên Tôn, là cao thủ số 1 số 2 ở Nam Hoang, mà tiểu nam hài mười mấy tuổi này chính là nhi tử của Lăng Tiếu và Phượng Tiêm Vận, Phượng Lăng Thiên.

Phượng Lăng Thiên nhảy xuống khỏi người kim tằm cổ, chạy tới bên người Đại Tế Tự rất hiếu thuận đỡ tay kia của Đại Tế Tự nói:

- Thái gia gia chuyện này cũng không liên quan đến Thiên Nhi, đây đều là ngươi gây họa mà?

Đại Tế Tự đối với việc tằng tôn tử hiếu thuận rất vui mừng, lúc này liền hỏi:

- Cái này sao lại do thái gia gia chứ? Rõ ràng là độc vật ngươi gọi đến mà!

- Nếu thái gia gia ngài để ta một người đến trên núi gọi độc vật, những độc vậy này sao có thể chạy đến hù bọn hắn, ngài nói có đúng không?

Phượng Lăng Thiên hỏi ngược lại, trong mắt tràn đầy vẻ giảo hoạt

Đại Tế Tự dùng quải trượng gõ nhẹ lên trán Phượng Lăng Thiên một cái nói:

- Ngươi Tiểu hoạt đầu này đừng cho là ta không biết ngươi đang đánh chủ ý gì, thực lực ngươi bây giờ quá yếu, trên núi có không ít cao giai linh thú, nếu gặp phải, ngươi sẽ trở thành thức ăn trong bụng linh thú mất, vẫn nên chờ ngươi lớn thêm chút đã.

Đại Tế Tự rất thương yêu tằng tôn duy nhất này, hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn còn muốn nhìn hắn lớn lên trở thành một đời Đại Tế Tự mới của Cổ Tộc nữa.

Phượng Lăng Thiên bất mãn cong miệng lên, đong đưa tay Đại Tế Tự nói:

- Thái gia gia, ta hiện tại cũng đã mười ba tuổi, lại có thực lực Linh Sư giai, tam giai linh thú bình thường sao có thể là đối thủ của ta, hơn nữa, không phải còn có tiểu đản tằm giúp ta sao, sợ gì chứ!

Phượng Lăng Thiên vốn không phải nhân vật chịu ngồi yên, hắn chán ghét bị nhốt ở một chỗ, không thể đi động, thật biệt khuất a!

Nhưng hắn lại không trốn thoát khỏi ánh mắt của gia gia, cái này khiến hắn cũng không có cách nào ah!

- Lời mặc dù như thế, nhưng trong núi cũng không thiếu cao giai linh thú, coi như là tiểu đản tằm cũng không ứng phó được đâu!

Đại Tế Tự đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Không bằng như vậy đi, lần sau ta bảo một ít người cùng ngươi đi, bất quá không thể quá mức xâm nhập, bằng không thái gia gia sẽ không cho ngươi ra khỏi Cổ thành nửa bước.

Phượng Lăng Thiên liền nghiêm mặt đáp:

- Được rồi được rồi, thái gia gia ngươi muốn khốn tiểu thiên làm chim trong lồng, không có bất kỳ tự do ah!.

- Ha ha, yên tâm đi, đợi lúc nào thực lực của ngươi đạt tới Vương cấp, thái gia gia sẽ cho ngươi đầy đủ tự do.

Đại Tế Tự nói.

- Hiện giờ mới chỉ là Linh Sư, muốn đạt tới Vương cấp chỉ sợ không có mấy

năm thì không được ah!

Phượng Lăng Thiên thở dài nói.

- Ngươi Tiểu hoạt đầu này, người khác muốn lúc sinh thời bước vào Vương cấp cũng không dễ dàng, ngươi có lòng tin trong vài năm đột phá Vương cấp, coi như là chuyện khó lường, so với mẹ ngươi cũng không kém chút nào.

Đại Tế Tự cười nói.

Nói đến mẹ Phượng Lăng Thiên, trên mặt Đại Tế Tự liền hiện vẻ tưởng niệm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1398 - Phượng Lăng Thiên Và Đại Tế Tự

Phượng Lăng Thiên cũng không ngoại lệ, thần sắc đùa giỡn cũng bình tĩnh lại nói:

- Mẫu thân và phụ thân đã rời đi rất lâu rồi, Thiên Nhi đã sắp không nhớ nỗi bộ dáng của họ nữa rồi.

Đứa trẻ nào mà không hi vọng có cha mẹ yêu mến, Phượng Lăng Thiên là một hài tử tương đối kiên cường, nhưng hắn cũng không ngoại lệ.

Đại Tế Tự khẽ vuốt trán Phượng Lăng Thiên khẽ thở dài:

- Ngươi cũng đừng trách mẫu thân, nàng theo phụ thân ngươi, tự nhiên phải đi theo bên cạnh hắn rồi!

Phượng Tiêm Vận là hắn một tay nuôi lớn, là cháu gái duy nhất của hắn, trong nháy mắt đã mười năm không gặp, trong lòng của hắn nhất định là phi thường tưởng nhớ, đồng thời lại có không ít lo lắng.

Trung Vực là nơi cường giả tụ tập, cho dù Lăng Tiếu và Phượng Tiêm Vận ở Nam Hoang cũng coi như là người nổi bật, nhưng sau khi đến bên kia còn có thể như vậy nữa sao?

Vạn nhất chọc phải cừu địch cường đại nào đó, bọn hắn phải đối mặt thế nào đây?

- Hi vọng bọn hắn đều có thể cát nhân thiên tướng a!

Đại Tế Tự ở trong lòng cầu khẩn.

Cũng vừa lúc đó, Đại Tế Tự cảm ứng được một đám khí tức cường đại đang rất nhanh đến gần.

- Thiên Nhi, ngươi ở lại chỗ này, không được đi đâu đấy!

Đại Tế Tự rất nghiêm túc dặn dò một câu, sau đó lướt gấp ra đình viện, lại phân phó không ít cường giả thủ hộ lấy nơi này.

Tiếp theo, hắn dẫn theo lưỡng đại Thiên Tôn và mười tên Địa Hoàng giai, cùng nhau lướt ra ngoài thành.

- Đại Tế Tự, người tới khí tức rất cường đại, tới rất nhanh, hẳn là địch nhân trước kia của Cổ Tộc sao?

Một gã đê giai Thiên Tôn hỏi.

Một tên đê giai Thiên Tôn khác cũng nói:

- Không thể nào đâu, Cổ Tộc chúng ta tái hiện mới chừng mười năm, bọn hắn không có khả năng biết được, huống hồ chuyện kia đã sớm qua cả vạn năm, còn ai nhớ rõ nữa!

Cổ Tộc từ vạn năm trước thiếu chút nữa bị diệt tộc, những chuyện này người Cổ Tộc đều nhớ rõ ràng, Cổ Tộc bọn hắn hôm nay lại lần nữa chiếm cứ thành trì vốn có, bắt đầu cuộc sống mới.

Bỗng nhiên lúc này lại có rất nhiều khí tức cường đại xuất hiện ở bên ngoài Cổ thành, điều này có thể không khiến bọn hắn cảm thấy lo lắng sao?

Đại Tế Tự trong nội tâm càng không ngừng tính toán, như nếu như đối

phương không phải người Trung Vực, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ ở Nam Hoang hoặc Tây Bắc còn thế lực nào cường hãn như vậy.

Nghĩ tới đây, Đại Tế Tự đã cảm thấy áp lực rất lớn, Cổ Tộc bọn hắn thật vất vả lưu lại chút huyết mạch này cũng không thể hủy trong tay hắn được, huống hồ hắn tuyệt đối không hi vọng tằng tôn của mình có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Cổ Tộc còn cần nhờ hắn đi chấn hưng nữa.

- Mặc kệ, nếu thật ra tay với tộc ta, cho dù liều mạng cũng phải che chở Thiên Nhi rời đi!

Đại Tế Tự ở trong lòng quyết định nói.

Cũng vừa lúc đó, một cổ khí tức cường hãn bay nhanh đã đến trước đám người Đại Tế Tự.

Trên không thành trì, khí thế trùng thiên đáng sợ, cao giai linh thú gào rú khiến người Cổ Tộc đều hoảng hốt.

Cổ Tộc sau khi trùng kiến cũng chưa từng phát sinh qua chiến đấu đại quy mô, đột nhiên có một cổ thế lực đáng sợ lâm hàng, bọn hắn không kinh hoảng mới là lạ đấy.

Truyền thâu trận ở Nam Hoang cũng không nhiều như Trung Vực, chỉ có ở một ít thành trì lệ thuộc trực tiếp tông môn có truyền thâu trận tồn tại, truyền thâu trận đi thông Cổ thành lại càng không nhiều lắm.

Bọn người Lăng Tiếu cũng chỉ ở một nơi mượn nhờ truyền thâu trận đến một thành trì gần Cổ thành, sau đó liền một đường cưỡi linh thú chạy đi.

Phượng Tiêm Vận rất vội vàng, khi đến Cổ thành ngay cả linh thú cũng lười được thu hồi, trực tiếp cùng những người khác xâm nhập vào trên không

thành trì.

Khiến cho những thủ vệ Cổ thành đều kinh hãi.

Bọn hắn thực lực mạnh nhất chỉ là Vương cấp, trông thấy đám linh thú lục, thất giai uy mãnh hai chân cũng bắt đầu run lên, nào còn dũng khí tiến lên chặn đường nữa.

Cũng may đoàn người này cũng không phát động tiến công với người trong thành, chỉ một đường bay vào trong thành.

Mọi người trong Cổ thành thấy những linh thú đáng sợ trên không liền sợ hãi kêu lên một cái, mỗi người đều kinh hoảng tìm nơi tránh né, sợ trễ một chút sẽ bị những linh thú kia nuốt sống.

Bọn người Đại Tế Tự mới phi hành không bao lâu, cổ thế lực cường đại này đã xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Uy áp khủng bố của đám linh thú lục, thất giai khiến bọn người Đại Tế Tự đều run sợ.

- Các ngươi rốt cuộc là người phương nào?

Đại Tế Tự trầm mặt quát.

Mặc kệ đối phương mạnh yếu, Đại Tế Tự nhất định phải bảo vệ cho an nguy của Cổ thành, bảo hộ tộc nhân Cổ Tộc.

- Gia gia!

Một tiếng dịu dàng kinh hỉ liền từ trong đám người truyền ra.

Đại Tế Tự nghe được thanh âm quen thuộc kia, thể xác và tinh thần run lên, ngay sau đó mắt nhìn lại hướng kia.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đang mặc một bộ đồ màu tím sậm lướt tới.

Đại Tế Tự đồng tử co rụt lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Là... Là Vận nhi?

- Gia gia, Vận nhi quay lại thăm ngươi đây!

Phượng Tiêm Vận đến bên người Đại Tế Tự, trực tiếp hành lễ với Đại Tế Tự.

TRong lời của nàng đầy ý tưởng niệm, trong mắt đẹp cũng chảy ra nước mắt kích động.

Lăng Tiếu phất phất tay, bảo mọi người thu ̉ linh thú vào, hắn cũng đến trức Đại Tế Tự khom người nói:

- Tiếu nhi thỉnh an gia gia!

Đại Tế Tự nhìn cháu gái gần trong gang tấc, lại nhìn cháu rể một chút, trong mắt cũng có chút ẩm ướt.

Hắn bắt lấy tay cháu gái kích động nói:

- Tốt... Tốt, các ngươi có thể trở về là tốt rồi, mau... Mau vào trong phủ tụ họp!

Đại Tế Tự nào nghĩ tới cổ thế lực cường hãn này lại là do cháu gái và cháu rể

mình mang về, trong lòng hắn cực kỳ cao hứng!

Gặp được Đại Tế Tự, Phượng Tiêm Vận cũng không lộ ra quá mức sốt ruột nữa, liên tục lên tiếng, liền cùng hắn quay về phủ thành chủ.

- Gia gia, Thiên nhi hắn... Hắn có khỏe không?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

Vừa nghĩ tới nhi tử từ nhỏ đã không được cha mẹ yêu mến, trong lòng Phượng Tiêm Vận liền đau nhức, lần này vô luận thế nào cũng phải đưa gia gia của nàng và nhi tử đến Trung Vực.

Đại Tế Tự thoải mái nói:

- Tiểu gia hỏa kia tốt lắm, chỉ là hơi nghịch ngợm.

- Nhất định là gia gia ngươi quá nuông chiều hắn rồi, cái này cũng không hay!

Lăng Tiếu ở bên cạnh nói.

Hắn biết rõ Đại Tế Tự đối với con cháu sủng ái có thừa, hắn rất sợ con mình sẽ trở thành một tên quần là áo lượt.

- Yên tâm, gia gia có chừng mực!

Đại Tế Tự đáp.

Trong lúc nói chuyện, mọi người liền về tới trong phủ thành chủ.

Đại Tế Tự bảo người an bài chỗ ở cho những người Tiếu Ngạo Cung, mà Lăng Tiếu cũng bảo mấy nữ nhân của mình và Lão thái gia đi xuống nghỉ ngơi trước, mấy tháng này đi gấp cả ngày lẫn đêm, tất cả mọi người đều đã mỏi mệt cả rồi.

Đại Tế Tự mang theo Phượng Tiêm Vận và Lăng Tiếu đi về đình viện phía sau phủ thành chủ.

- Thái gia gia ngươi trở về rồi, không có chuyện gì chứ!

Trong đình viện lập tức vang lên một thanh âm non nớt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1399 - Bị Nhi Tử Lừa. (1)

Ngay sau đó một đạo bóng người thấp bé liền từ trong đình viện vọt ra ngoài.

Bóng người kia còn chưa tới trước Đại Tế Tự liền cứ thế mà dừng thân thể lại, ánh mắt đã rơi vào trên thân hai người bên cạnh gia gia, trong đôi mắt lộ ra vài phần mờ mịt, đồng thời nội tâm chẳng biết tại sao lại gia tốc đập nhanh, huyết dịch cũng bốc lên.

- Thiên... Thiên Nhi!

Phượng Tiêm Vận nhìn qua liền biến rõ nam hài này chính là nhi tử của mình rồi.

Tuy nói mười năm không gặp, Phượng Lăng Thiên đã từ một đứa trẻ mới sinh biến thành đại nam hài rồi, nhưng mẫu tử liền tâm, vô luận hắn trở nên thế nào, l Phượng Tiêm Vận thân là mẫu thân tự nhiên có thể lập tức nhận ra hắn ngay.

- Ngươi... Ngươi là mẫu thân!

Phượng Lăng Thiên mang theo vài phần khó mà tin được nói.

- Thiên Nhi!

Phượng Tiêm Vận cuối cùng nhịn không được tiến lên hai bước ôm chặt lấy nhi tử vào ngực.

Mười năm chia lìa và tưởng niệm, rốt cục cũng được gặp mặt, nước mắt hóa thành vô số tâm tình nhao nhao rơi xuống.

- Mẫu thân!

Phượng Lăng Thiên cũng cảm nhận được nhớ nhung của Phượng Tiêm Vận đối với hắn, mà hắn cũng cảm nhận được sự quan tâm của mẫu thân, cũng nghẹn ngào nức nở lên, chăm chú ôm lấy mẫu thân mình.

Vô luận Phượng Lăng Thiên bình thường là một đứa bé kiên cường thế nào, nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử mười ba tuổi, phi thường cần cha mẹ yêu mến và quan tâm.

Nhìn mẫu tử đoàn tụ, người làm cha như Lăng Tiếu trong lòng cũng cảm thấy áy náy vạn phần!

Nếu như nói mười năm trước, Lăng Tiếu còn không có tâm tư làm một phụ thân tốt, như vậy thì giờ cách mười năm, hắn quả thật đã cảm nhận được mình đã là một người cha, mình đã có nhi tử, đã có nghĩa vụ phải mang con theo bên người, chăm sóc tốt hắn, khiến hắn trưởng thành.

Bằng không, nhi tử biến thành thiếu gia ăn chơi, vậy trách nhiệm của người làm cha như hắn sẽ lớn nhất.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn đi qua, ôm mẫu tử hai người vào ngực nói:

- Tốt rồi, chúng ta một nhà đều đoàn tụ rồi, về sau sẽ không tách ra nữa

Phượng Lăng Thiên từ trong ngực mẫu thân ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua phụ thân hắn, chẳng biết tại sao lại có một loại cảm giác khẩn trương, có thể là khi còn bé đã quen bị phụ thân đánh chửi nên trong lòng vẫn lưu lại bóng mờ.

Mặc dù như thế, hắn vẫn rất thân thiết kêu to:

- Phụ... Phụ thân!

- Ân, ngươi bây giờ rất không tồi, không bỏ dở tu luyện, chỉ là không biết ngươi có nghe lời gia gia không, bằng không sẽ cho ngươi đẹp mắt.

Lăng Tiếu trông thấy nhi tử lớn lên cực kỳ tuấn tú, trong nội tâm cũng có chút ghen ghét, không nhịn được nghiêm mặt có chút khiển trách.

- Thiên Nhi nghe lời nhất, mẫu thân ngươi phải tin tưởng ta!

Phượng Lăng Thiên biết rõ phụ thân hắn sợ nhất mẫu thân nên lập tức làm nũng.

- Tiếu, ngươi đừng có vừa về đến là đã giáo huấn nhi tử rồi!

Phượng Tiêm Vận quả nhiên trừng mắt liếc Lăng Tiếu quát.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Ta cũng là muốn tốt cho nó thôi.

Lăng Tiếu một nhà tụ đoàn rồi, ba người Phượng Tiêm Vận và Phượng Lăng Thiên còn có Đại Tế Tự là vui vẻ nhất.

Lăng Tiếu cũng tạm thời giữ lại, cũng không vội lập tức chạy về Vẫn Thạch Thành, ở lại Cổ thành vài ngày hảo hảo chơi đùa với nhi tử, đồng thời yêu cầu nhi tử diễn luyện sở học của mình cho hắn xem

Con của hắn mới mười ba tuổi đã là đê giai linh sư, ngoại trừ thiên phú bản thân hơn người ra, còn nhờ công Đại Tế Tự dốc sức bồi dưỡng nữa.

Lăng Tiếu vốn cảm thấy nhi tử ở trên võ kỹ khẳng định cũng sẽ có biểu hiện tốt

Không ngờ, hắn phát hiện nhi tử hắn khi xuất ra các loại vũ kỹ lộ ra không hề chuyên chú, càng giống như chỉ tùy ý chơi đùa vậy, cũng chỉ có động tác võ thuật đẹp mà không hề có tính thực dụng

Lăng Tiếu nhịn không được quát lạnh nói:

- Ngươi đây là chiêu thức gì, có một thân linh lực lại không biết phát huy, lực đạo ra quyền đá chân có hoa không quả, ngươi rốt cuộc là tu luyện thế nào, thật sự là quá hư rồi!

Tu vị Linh giai mà chiến lực lại chỉ là Huyền Sĩ giai, lại không có chút kinh nghiệm thực chiến, điều này có thể khiến Lăng Tiếu không tức giận sao?

Phượng Lăng Thiên nghe phụ thân quở trách, trong lúc nhất thời ủy khuất miệng đều lệch ra, bộ dáng như gần muốn khóc vậy.

- Tiếu, Thiên Nhi còn nhỏ, ngươi lớn tiếng như vậy với hắn làm gì!

Phượng Tiêm Vận ở bên cạnh thay nhi tử nói chuyện.

- Vận nhi, ngươi nên rõ ràng, Thiên Nhi có một thân tu vị, tuy nhiên lại không biết chút kỹ xảo chiến đấu nào cả, về sau sao có thể một mình đảm đương một phía!

Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu có kinh nghiệm tu luyện hai đời, có đôi khi hắn cảm thấy biết được nhiều kỹ xảo thực chiến, biết làm sao để vận dụng tốt mỗi một chiêu mỗi một thức liền có thể tạo thành quả chiến đấu không giống trước.

Cho nên, với hắn mà nói con mình có tu vị Linh Sư giai ít nhất cũng phải có chiến lực Linh Sư giai, nhưng giờ chỉ có chiến lực Huyền Sĩ giai, chính là loại có lực nhưng không biết dùng, bởi vậy mới khiến hắn cảm thấy có chút căm tức.

Nhất định phải thừa dịp con của hắn còn nhỏ, lập tức sửa chữa sai lầm, như thế ngày sau hắn mới có thể phát triển cường đại hơn được.

Phượng Lăng Thiên có chút không thuận theo nói:

- Bình thường người thái gia gia gọi tới bồi luyện vốn không dám toàn lực so chiêu với ta, lại không cho Thiên Nhi đến trên núi đi lịch lãm rèn luyện, sợ gặp nguy hiểm, những chiêu thức này đều là ta tham chiếu khẩu quyết để luyện cả, là Thiên Nhi luyện không tốt.

Lăng Tiếu nghe xong lời này không khỏi cảm thán:

- Thái gia gia quá nuông chiều ngươi rồi, đi thôi, cha mang ngươi đi lên núi lịch lãm rèn luyện.

Dứt lời, hắn cũng mặc kệ Phượng Lăng Thiên có nguyện ý hay không, cầm lấy cổ áo của hắn, liền bay vút ra sơn mạch ngoài thành.

Phượng Lăng Thiên lén lút lộ ra nụ cười giảo hoạt, bộ dạng như gian kế được thực hiện vậy.

Kỳ thật võ kỹ hắn biết cũng không quá kém, hắn là cố ý như vậy để cha xem, theo tính tình của cha hắn nhất định sẽ mất hứng, hắn lại thừa cơ nói ra "Tao ngộ" của bản thân, lúc này rốt cục có thể thuận lợi đến trên núi chơi rồi.

Lăng Tiếu nếu biết rõ đứa con này đang gạt mình thì hắn nhất định sẽ nổi trận lôi đình, rõ ràng bị con của mình tính toán, mặt mo của hắn biết đặt vào

đâu đây!

Lăng Tiếu ném Phượng Lăng Thiên vào một sơn vực linh thú không cường đại lắm, để hắn một mình lịch lãm rèn luyện một tháng, muốn hắn dựa vào thực lực của mình sống sót, không thể mượn nhờ bất luận ngoại lực gì

Phượng Lăng Thiên đương nhiên giả bộ hơi sợ sệt, kì thực trong lòng lại đang thập phần vui vẻ:

- Rốt cục có thể đi ra chơi, thật sự là kiềm nén chết bản thiếu gia rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên không có khả năng mặc kệ chết sống của nhi tử, một tháng này, hắn một mực vẫn i chú ý tới hướng đi của hắn, tuyệt đối sẽ không để hắn xảy ra sai lầm gì.

Cũng nhờ thông qua âm thầm quan sát, hắn mới phát hiện mình đã nhìn sai, lúc đối phó một ít đê giai linh thú con của hắn liền biểu hiện ra mặt sát phạt tàn nhẫn, hơn nữa nhìn bộ dạng hắn cực kỳ vui vẻ Lăng Tiếu liền biết rõ mình đã bị lừa!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1400 - Bị Nhi Tử Lừa. (2)

- Tiểu tử này ngay cả lão tử cũng lừa gạt, thật sự là đáng đánh a!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười vừa bất đắc dĩ vừa vui mừng nói.

Một tháng sau, Phượng Lăng Thiên đương nhiên thuận lời hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Lăng Tiếu nhìn nhìn nhi tử mình cười khổ, cất bước nhẹ nhàng, không khỏi liền nghĩ đến lúc mình còn thiếu niên cũng là loại thần sắc này a!

Một tháng lịch lãm rèn luyện trên người Phượng Lăng Thiên có chút chật vật, nhưng cũng không có tổn thương quá lớn, cả người trở nên sắc bén, khí tức cũng được đề cao rất nhiều.

Lăng Tiếu hiểu rõ, thông qua một ít chiến đấu và giãy dụa bên bờ sinh tử, bất luận võ giả nào cũng đều sẽ có không ít thu hoạch, mà nhi tử này của hắn không thể nghi ngờ đã có thu hoạch rất khá.

- Phụ thân, Thiên Nhi may mắn không làm nhục mệnh, chém giết mười lăm đầu nhị cấp linh thú và sáu đầu tam giai linh thú!

Phượng Lăng Thiên rất tự tin đến trước mặt cha mình nói, đồng thời lấy thủ cấp của những inh thú kia ra đưa đến trước Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sớm đã biết rõ thành quả chiến đấu của nhi tử mình rồi, biểu hiện phi thường lạnh nhạt nói:

- Ân, coi như cũng được, tiếp theo để ta kiểm tra xem thu hoạch của ngươi một tháng nay thế nào?

Thấy phụ thân cũng không tỏ vẻ kinh hỉ, Phượng Lăng Thiên có chút buồn bực, hắn đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ mà phụ thân yêu cầu rồi a!

Bất quá, hắn không nghĩ tiếp, dù sao phụ thân hắn còn muốn xem năng lực ứng chiến của hắn, hắn chỉ cần chăm chú một chút, tin tưởng phụ thân hắn sẽ chấn động.

Ngay khi Phượng Lăng Thiên muốn diễn luyện võ kỹ thì Lăng Tiếu liền nói:

- Ngươi toàn lực phát động tiến công về ta, phụ thân sẽ không vận dụng bất luận lực lượng gì đối phó ngươi, xem ngươi có thể khiến phụ thân từ chỗ này lùi lại nửa bước không.

Lăng Tiếu đã là cao giai Thiên Tôn, mà con của hắn chỉ là đê giai Linh Sư, yêu cầu này của hắn cũng quá mức rồi, cũng may hắn nói là không dùng bất cứ lực lượng gì, ngược lại cũng đáng để thử một lần.

Phượng Lăng Thiên không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ trước, rất có khí thế lớn tiếng doạ người.

Lăng Tiếu lộ ra vài phần tán thưởng, nhi tử hắn cũng không chú ý mở màn gì như người bình thường cả, bỗng nhiên chợt ra tay, cho dù là chống lại người thực lực mạnh hơn mình tin rằng cũng sẽ có thu hoạch không tệ.

Phượng Lăng Thiên biết rõ sự cường đại của phụ thân, ngay từ đầu liền dốc hết toàn lực đánh tới, mỗi một chiêu đều bao gồm công thủ nhiều mặt, đã lĩnh ngộ được vài phần chân lý võ kỹ rồi.

Lăng Tiếu đối với việc này cũng tương đối thoả mãn, nhưng hắn vốn đang

muốn hảo hảo giáo huấn nhi tử, bởi vậy mới bảo hắn công kích mình.

Tiểu gia hỏa này rõ ràng lại dám đùa giỡn lão tử như hắn, giấu diếm chiến lực chính thức của mình, không hảo hảo giáo huấn một chút thì hắn quả thật sẽ không để lão tử này vào lòng rồi.

Vì vậy, tiếp theo Phượng Lăng Thiên liền bị Lăng Tiếu đánh cho mấy chục lần, khiến Phượng Lăng Thiên đau nhức không thôi, hắn thầm mắng lão cha này ra tay cũng quá độc ác đi!

Lúc Lăng Tiếu mang theo nhi tử quay về Cổ thàn, Phượng Tiêm Vận trông thấy nhi tử người đầy tổn thương liền thương tâm không dứt!

Phượng Lăng Thiên tự nhiên biểu hiện ra bị thương nặng một chút, chỉ có như vậy thì lão cha kia mới không tốt bao nhiêu.

Quả nhiên, Phượng Tiêm Vận lại kéo Lăng Tiếu tới xử lý một hồi.

Lăng Tiếu đường đường là một phương bá chủ, ở trước mặt thê tử lại bị nói đến không dám nói lại một câu, trong lòng cực kỳ biệt khuất a!

- Lão tử sao lại sinh ra một đứa con trai như thế chứ, thời gian sau này phải sống thế nào đây.

Lăng Tiếu ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài nói.

Kế tiếp, bọn người Lăng Tiếu cũng không dừng lâu ở Cổ thành nữa, cũng đến lúc nên quay về Tây Bắc rồi.

Lần này Đại Tế Tự và Phượng Lăng Thiên cũng cùng bọn họ một đường tiến về Tây Bắc.

Lăng Tiếu sở dĩ dừng lại Cổ thành một tháng, ngoài mục đích huấn luyện nhi tử ra cũng lưu thời gian cho Đại Tế Tự, để hắn đi tìm một Tế Tự khác tiếp nhận vị trí của mình.

Cổ Tộc giờ đã xem như ổn định lại, mà Lăng Tiếu lại có cơ nghiệp mới, Lăng Tiếu không hi vọng Đại Tế Tự và con mình vẫn dừng lại ở Nam Hoang, chỉ có đến Trung Vực bọn hắn mới có không gian lớn hơn để phát triển.

Mới đầu Đại Tế Tự không bỏ được phân tình bổn tộc, hắn một mực hi vọng Phượng Lăng Thiên có thể tiếp nhận vị trí của hắn, khiến Cổ Tộc lại một lần nữa cường thịnh lên.

Thế nhưng sau khi được Phượng Tiêm Vận nói qua đủ loại thế lực cường đại ở Trung Vực hắn liền hiểu rõ quan niệm của mình vẫn quá bảo thủ, hắn không nên ép buộc tằng tôn chỉ giới hạn ở Nam Hoang mà nên để tăng tồn đến một sân khấu lớn hơn, vậy mới có thể trở nên càng cường đại hơn, tương lai cũng có thể trở về giúp đỡ bổn tộc phát triển.

Nghĩ thông suốt điểm này, Đại Tế Tự mới đồng ý cùng bọn người Lăng Tiếu tiến đến Trung Vực sinh sống

Phượng Lăng Thiên càng muốn rời khỏi nơi đây, hắn đang ở vào thời kỳ phát triển, đối với thế giới bên ngoài vô cùng hướng tới, hôm nay nghe cha mẹ muốn dẫn hắn đến một nơi cường giả như mây để sinh hoạt, tự nhiên cực kỳ cao hứng rồi.

Trước khi rời đi, Lăng Tiếu còn dùng thân phận Luyện Dược Sư của mình giúp Đại Tế Tự mới của Cổ Tộc và các thành viên trọng yếu khác đề thăng tu vị một chút, cũng lưu lại không ít tài nguyên, khiến bọn hắn có thể trong một thời gian ngắn trở nên cường đại hơn.

Đại Tế Tự phát hiện cháu rể này của mình đã ngày càng biết cách làm người, càng thêm thành thục, cũng thập phần an ủi, duy nhất chưa đủ chính là nữ nhân của tiểu từ này quá nhiều đi.

Nếu để cho tộc nhân khác biết rõ, chỉ sợ đã kéo hắn nhốt vào lồng heo ngâm xuống nước rồi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn hắn phải có thực lực kia mới được!

Từ Nam Hoang đến Tây Bắc cũng cần không ít thời gian, cho dù bọn người Lăng Tiếu chạy đi với tốc độ cao nhất thì cũng mất cả tháng mới đến được Tây Bắc Tử Thiên Thành.

Lần này, bọn người Lăng Tiếu cũng không rầm rộ như lúc quay về Cổ thành nữa, mà thu toàn bộ linh thú vào, cũng che dấu tốt khí tức, không làm kinh động đến người trong thành.

Lăng Tiếu cũng không trực tiếp quay về Tử Thiên Tông, mà mang theo mọi người đến quán rượu, sắp xếp cho bọn họ.

Ngọc Liệt Diễm và Vũ Mị Nương thì muốn quay về mị tông một chuyến nên không đến Tử Thiên Tông.

Băng Nhược Thủy đã từng là đồ đệ của tông chủ Vân Hùng, bởi vì xảy ra chút hiểu lầm với Vân Mộng Kỳ nên thoát ly Tử Thiên Tông, bây giờ trở về tông môn, nhất định phải đi bái kiến một chút.

Lăng Tiếu đối với tông chủ Vân Hùng cũng không có gì, tuy nói hắn xem như là nhạc phụ tiện nghi của minh, nhưng hắn từng làm một ít chuyện khiến Lăng Tiếu cảm thấy rất trơ trẽn.

Lăng Tiếu lần này trở về chỉ là muốn đón bọn người sư phó, thái sư phó đi

thôi, đồng thời hắn cũng có một tâm nguyên cũng đến lúc nên hoàn thành rồi.

Cát Bối Hân thì phải trở về gặp gia gia nàng, đương nhiên cũng đi cùng Lăng Tiếu tiến về Tử Thiên Tông rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1401 - Lại Về Tử Thiên Tông. (1)

Vì vậy, Lăng Tiếu liền dẫn Cát Bối Hân và Băng Nhược Thủy đuổi tới Tử Thiên Tông.

...

Tây Bắc giờ chỉ còn lại 35 đại tông môn, thất phẩm tông môn Trọng Kiếm Môn đã từng cường thịnh nhất thời sau khi bị diệt môn thì cách cục đã xảy ra biến hóa cực lớn

Quang Tinh Điện và Mị Tông vẫn là hai thất phẩm tông môn cường đại nhất, mà Ly Thiên Tông đứng thứ tư giờ đã có hai vị Thiên Tôn, thành công thay thế Trọng Kiếm Môn, trở thành Tây Bắc đệ tam đại thất phẩm tông môn.

Mà Tử Thiên Tông hiện giờ bài danh càng tăng lên, bởi vì Tử Thiên Tông những năm gần đây nhiều thêm hai gã cường giả Địa Hoàng giai, càng có một gã cao giai Địa Hoàng.

Bọn hắn mặc dù không có thực lực vấn đỉnh thất phẩm tông môn, nhưng so với bát phẩm tông môn bình thường cũng cường đại hơn không ít, địa vị ở Tây Bắc được đề cao rất lớn!

Tử Thiên Tông Mộc Kỳ Phong vốn ở trong chư Phong chiến lực cũng không cường đại lắm, cũng vì lực công kích của Mộc thuộc tính trong số các loại thuộc tính cũng không phải thuộc loại cường hãn nhất.

Thế nhưng vào hơn mười lăm năm trước cách cục này đã bắt đầu phát sanh biến hóa.

Bởi vì Mộc Kỳ Phong sinh ra một gã chân truyền đệ tử cường đại nhất, chân truyền đệ tử kia cuối cùng càng trở thành trưởng lão trẻ tuổi nahats Tử Thiên Tông, Vương cấp trẻ tuổi nhất, Luyện Dược Sư xuất sắc nhất.

Cuối cùng, vào lúc tông môn nguy nan đã ngăn cơn sóng dữ, tru sát toàn bộ cường giả Trọng Kiếm Môn xâm phạm.

Tên đệ tử kia đã trở thành người khiến cao thấp Tử Thiên Tông đều phải tôn sùng, cũng được rất nhiều trưởng lão khen là anh tài trăm năm khó gặp.

Cũng chính nhờ tên chân truyền đệ tử kia mà Mộc Kỳ Phong cũng bắt đầu trở nên cường đại lên.

Vốn thái thượng trưởng lão Mộc Kỳ Phong thực lực từ trung giai Địa Hoàng trở thành cao giai Địa Hoàng, một lần hành động trở thanh đệ nhất nhân Tử Thiên Tông.

Mà Phong chủ Mộc Hòe cũng tiến thêm một bước, thành tựu đê giai Địa Hoàng, rất nhiều trưởng lão bên dưới hắn thực lực đều đại tiến.

Cái này cũng khiến danh tiếng Mộc Kỳ Phong lấn át chư phong, mà các đệ tử cũng được bồi dưỡng rất tốt, chiến lực tự nhiên cũng đều được đề cao rất lớn.

Còn nữa, những năm qua lại xuất hiện thêm một gã đệ tử thiên phú xuất sắc, nghe nói đệ tử này là đồ tôn của Phong chủ Mộc Hòe, đệ tử của vị chân truyền đệ tử cường đại nhất kia.

Đệ tử này nhập môn mười năm ngắn ngủi, đã từ huyền giả giai tiến cấp tới đỉnh phong Linh Sư, là người có cơ hội trước 30 tuổi thành tựu Vương cấp nhất trong số đệ tử Tử Thiên Tông.

Tên đệ tử đỉnh phong Linh Sư kia tên Tân Lập, hôm nay vừa đủ hai mươi sáu tuổi.

Lúc trước Lăng Tiếu thu hắn làm đồ đệ đã 15 16 tuổi rồi, hắn cất bước có chút muộn, nhưng cũng may hắn có thể chất mộc thuộc tính tinh khiết, bởi vậy mới khiến hắn trong thời gian thật ngắn đuổi theo rất nhiều bước chân các thiên tài, thậm chí càng vượt qua một bậc.

Tân Lập hôm nay đã là nhất biểu nhân tài, tướng mạo thanh tú, dáng người trác tuyệt, bản tính ôn hòa hữu lễ, hoàn toàn xưng đáng là thủ tịch chân truyền đệ tử củ Tử Thiên Tông.

Trong tông không thiếu các sư tỷ sư muội theo đuổi hắn, nhưng hắn vẫn không có ý cưới vợ.

Bởi vì hắn đang chờ hắn sư phó trở về, nhân sinh đại sự, đều do cha mẹ định đoạt, mà Lăng Tiếu thân là sư phó hắn, Tân Lập sớm đã sớm như cha, trong nội tâm vĩnh viễn vẫn luôn cảm kích hắn.

Nếu không nhờ sư phó, hắn chỉ là một phế nhân không dùng được, nói không chừng đã sớm chết ở hoang dã rồi.

- Biểu ca lại đang nghĩ tới sư phụ của ngươi sao?

Một đạo thân ảnh duyên dáng yêu kiều lặng yên xuất hiện ở sau Tân Lập.

Nử tử xinh đẹp này thình lình đúng là biểu muội Tôn Tiểu Nam của Tân Lập, cũng có thực lực cao giai Linh Sư, nàng từng được Thải Hà Nguyệt dạy dỗ qua mấy ngày, về sau Thải Hà Nguyệt và Lăng Tiếu cùng đến Trung Vực nên nàng được đưa đến Tử Thiên Tông.

Tân Lập nhìn thoáng qua biểu muội của hắn, trên mặt cảm khái nói:

- Sư phó vừa đi đã mười năm không hề có tin tức, ta có thể không hoài niệm sao?

Tôn Tiểu Nam tính cách có chút tùy tiện, cũng không để ý đến hình tượng ngồi trên đất nói:

- Ta cũng nhớ sư phụ ta, không biết bọn hắn lúc nào mới về gặp chúng ta nữa!

- Ta nghĩ qua rồi, ta phải nhanh một chút đột phá Vương cấp, đến lúc đó ta muốn tới Trung Vực đi tìm sư phó

Tân Lập bắn ra một cổ hào quang tự tin nói.

Tôn Tiểu Nam ánh mắt sáng ngời, tiếp theo đáp:

- Tốt tốt, đến lúc đó ta đi cùng biểu ca ngươi!

Bên ngoài tông môn Tử Thiên Tông, một nam hai nữ đang nhàn nhã đi đến Tử Thiên Tông.

Bọn hắn thoạt nhìn như nhàn nhã dạo chơi, nhưng mỗi một bước lại vượt qua khoảng cách mấy mét, thân ảnh chớp động cực nhanh.

Vốn cách tông môn Tử Thiên Tông còn mấy trăm mét, nhưng nháy mắt đã đến trước tông môn Tử Thiên Tông rồi.

Vài tên Linh Sư canh chừng tông môn còn không rõ tình huống, trước mắt đã nhiều hơn ba người.

- Các ngươi là người phương nào? Đây là trọng địa Tử Thiên Tông, người không có phận sự xin nhanh rời đi cho!

Một gã Linh Sư tiến lên trước một bước khẽ quát bọn người Lăng Tiếu

Mười năm thay đổi, hiện giờ thủ vệ đều lạ mặt, bọn hắn trên cơ bản đều không nhận biết ba người Lăng Tiếu, Cát Bối Hân và Băng Nhược Thủy nữa.

Bọn hắn đã thấy qua không ít người tráng niên tài tuấn, nhưng so sánh với ba người trước mắt này thì quả thật như trời với đất, căn bản không thể đánh đồng được.

Nam tuấn lãng bất phàm, khí vũ hiên ngang, lại có một loại cảm giác khiến người khác ưa thích không hiểu, giống như hắn trời sinh đã có một loại lực tương tác vậy; nữ Xuân Lan Thu Cúc đủ hương, dáng người đều cực kỳ xuất chúng, khí chất cao nhã ung dung có thể khiến cả nam lẫn nữ đều phải hổ thẹn, tựa hồ cũng chỉ có nam nhân xuất chúng ở bên cạnh mới có thể xưng đôi với hai người bọn họ.

- Đã lâu không quay về, không còn ai nhớ rõ bản thiếu gia nữa rồi.

Lăng Tiếu khẽ cười nói, tiếp theo một lệnh bài xuất hiện trong tay.

Vài tên thủ vệ vừa thấy lệnh bài, thần sắc lập tức trở nên cung kính nói:

- Tham kiến trưởng lão!

Đây chính là lệnh bài trưởng lão của Lăng Tiếu trước kia ở Tử Thiên Tông, lúc trước hắn mặc dù rời khỏi Tử Thiên Tông nhưng lệnh bài kia Tử Thiên Tông cũng không thu hồi, hiện giờ là lúc phát huy công dụng rồi.

Ngay khi ba người Lăng Tiếu đang muốn đi vào trong tông thì một gã thủ vệ bỗng chắn trước bọn hắn.

- Ngài... Ngài chính là Lăng Tiếu, Lăng trưởng lão sao?

Tên kia thủ vệ mang theo vẻ thập phần cung kính hỏi.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn thoáng qua thủ vệ kia nói:

- Ngươi nhận ra ta?

Nghe xong lời này, thủ vệ kia thần sắc vô cùng kích động nói:

- Tiểu nhân... Tiểu nhân nguyên lai là đệ tử Mộc Kỳ Phong, may mắn thấy qua Lăng Tiếu trưởng lão, vừa rồi tiểu nhân còn tưởng rằng đã nhận lầm người rồi, không nghĩ tới thật là ngài.

Người này là đệ tử Mộc Kỳ Phong, chỉ vì thiên phú tu luyện không cao nên bị phân làm thủ vệ, hôm nay vừa vặn đến phiên hắn thủ tông môn, không nghĩ tới lại được gặp mặt Lăng Tiếu, trong lòng hắn vạn phần kích động ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1402 - Lại Về Tử Thiên Tông. (2)

Phải biết rằng Lăng Tiếu trước kia kia là một gã Tứ phẩm Luyện Dược Sư, có thể luyện ra các loại Tứ phẩm tinh phẩm đan dược, nếu có thể bợ đỡ được Lăng Tiếu, vậy nói không chừng thực lực của hắn còn có thể tiến thêm một giai nữa

- Thì ra là đệ tử bản phong, Phong chủ lão nhân gia ông ta tốt chứ?

Lăng Tiếu hỏi.

- Lão nhân gia ông ta rất tốt, hiện giờ đã trở thành thượng đại trưởng lão, có thực lực Địa Hoàng giai.

Tên thủ vệ kia đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Tiểu nhân gọi là Thượng Thủ, không bằng để ta mang ngài lên núi a, tin rằng Phong chủ lão nhân gia ông ta nhất định sẽ thật cao hứng.

Tên Thượng Thủ này cũng cực kỳ cơ linh, nhất định phải khiến Lăng Tiếu có ấn tượng tốt với hắn mới được, không thể lãng phí cơ hội tốt thế này được.

Lúc này, vài tên thủ vệ khác cũng nghe thấy, thì ra người thanh niên trước mắt này chính là Lăng Tiếu, trưởng lão trẻ tuổi nhất trong truyền thuyết, còn là một gã Luyện Dược Sư xuất sắc, được phong chủ chư phong khen ngợi là siêu cấp thiên tài ah!

Lăng Tiếu không biết, hắn mặc dù rời khỏi Tử Thiên Tông nhiều năm,

nhưng hắn vãn là nhân vật thần tượng được chúng đệ tử Tử Thiên Tông một mực sùng bái tôn sùng!

Vài tên thủ vệ đều nhao nhao nhiệt tình giới thiệu bản thân với Lăng Tiếu, thậm chí chủ động muốn dẫn Lăng Tiếu vào tông.

Lăng Tiếu vốn là một người nhớ tình cũ, nếu Thượng Thủ đã là người của Mộc Kỳ Phong thì dĩ nhiên là để hắn dẫn đường rồi.

Thượng Thủ cực kỳ kích động, không nói hai lời liền dẫn ba người Lăng Tiếu đi lên Mộc Kỳ Phong.

- Đó là Lăng Tiếu, trưởng lão trẻ tuổi nhất trong lịch sử tông ta từ trước đến nay?

- Hẳn là thật, Thượng Thủ kia đã ngây người ở Mộc Kỳ Phong hai mươi năm rồi, bái kiến Lăng Tiếu trưởng lão cũng không lạ gì, hẳn là Lăng Tiếu trưởng lão du lịch trở về nha, về sau tông môn lại náo nhiệt rồi, hắn chính là Tứ phẩm Luyện Dược Sư ah!

- Đã nhiều năm như vậy, dùng thiên phú của hắn nói không chừng đã là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư rồi, Thượng Thủ kia thật may mắn, nếu như Lăng Tiếu trưởng lão thưởng cho hắn một khỏa phá linh đan thì hắn gặp thời rồi.

- Không được, việc này chúng ta phải trở về bẩm báo tông chủ, hắn chính là con rể của tông chủ cơ mà.

- Đúng đúng, ta cũng trở về nói cho Phong chủ đi, bọn hắn thường xuyên mang Lăng Tiếu trưởng lão ra để răn dạy đệ tử, chắc hẳn biết rõ tin tức Lăng Tiếu trưởng lão trở về khẳng định sẽ cực kỳ cao hứng.

...

Trên đường đi, Lăng Tiếu nhịn không được hỏi Thượng Thủ một chút tình huống của Tử Thiên Tông những năm gần đây.

.

Hắn tuy đã sớm nói muốn rời khỏi Tử Thiên Tông, nhưng sư phó hắn Mộc Hòe lại bị khuyên về, hơn nữa hiểu lầm với Vân Mộng Kỳ cũng đã hết, cho nên hắn vẫn là trưởng lão của Tử Thiên Tông, hiểu rõ tình huống của Tử Thiên Tông một chút cũng tốt.

Hơn nữa, hắn dù khó chịu với tông chủ Vân Hùng thế nào thì đó cũng là nhạc phụ tiện nghi, việc này không thể sửa được.

Hắn lần này trở về, có thể sẽ giúp đỡ Tử Thiên Tông một chút, cũng xem như là nể mặt Vân Mộng Kỳ

Thượng Thủ đối với Lăng Tiếu vốn nhìn lên không thôi, lại hy vọng có thể đạt được hảo cảm của Lăng Tiếu, tự nhiên thao thao bất tuyệt nói ra một ít tình huống của Tử Thiên Tông rồi.

Biết rõ Tử Thiên Tông không có đại sự gì xảy ra Lăng Tiếu cũng coi như an tâm.

Bất quá, có một tin tức ngược lại đáng cho Lăng Tiếu đặc biệt nghi hoặc.

Đó chính là Tử Thiên Tông mỗi một lần tuyển nhận đệ tử Vẫn Thạch Thành Lăng gia đều có mười lăm danh ngạch, là thành trì đạt được số danh ngạch nhiều nhất trong tất cả các thành trì mà Tử Thiên Tông quản hạt.

Lăng Tiếu tự nhiên biết rõ Tử Thiên Tông làm như vậy là vì sao.

- Xem ra, bọn hắn cũng biết gián tiếp nịnh bợ bản thiếu gia đấy!

Lăng Tiếu trong nội tâm lộ ra vài tia cười lạnh nói.

Người khác không biết xuất xứ của Lăng Tiếu, nhưng Tử Thiên Tông không thể nào không biết được.

Năm đó khi Lăng Tiếu rời khỏi Tử Thiên Tông đã bày ra tiềm lực tuyệt cường và chỗ dựa cường đại khiến tất cả trưởng lão Tử Thiên Tông đều thấy rõ ràng

Bọn hắn làm như vậy đơn giản là muốn kéo Lăng gia lại cùng một chỗ với Tử Thiên Tông, dù sao bọn hắn cấp nhiều danh ngạch một chút cho Lăng gia cũng khốngao, mỗi một lần bọn hắn đều thu không ít đệ tử, khôn sống mống chết, đệ tử Lăng gia có thể trở thành đệ tử Tử Thiên Tông được hay không vậy thì phải xem bản lãnh của bọn hắn rồi.

Ngày sau khi Lăng Tiếu trở về biết rõ tình huống này, Lăng Tiếu tự nhiên có thể cảm nhận được tâm ý của bọn hắn khi làm vậy, đến lúc đó nhất định sẽ chiếu cố cho Tử Thiên Tông một chút..

Đám trưởng lão Tử Thiên Tông này quả thật rât hiểu tính Lăng Tiếu, Lăng Tiếu là một người nhớ đến tình cũ ah!

Không bao lâu, Lăng Tiếu lần nữa bước lên trước Mộc Kỳ Phong đại điện.

Nhìn biến hóa trước mắt cũng không lớn lắm, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác quen thuộc không hiểu, tâm tình cũng bỗng khoan khoái hơn nhiều

- Lăng trưởng lão, ngươi chờ ở đây một chút, ta đi vào thông tri Phong chủ bọn hắn, cũng không biết Phong chủ có đang bế quan không nữa

Thượng Thủ nói, tiếp theo vội vàng đến trước đại điện trao đổi với hai gã thủ điện gì đó.

Kỳ thật Lăng Tiếu muốn nói không cần phải vậy, ở trong tay hắn có lệnh bài, chỉ cần lộ ra thân phận, trực tiếp đi vào sẽ không ai ngăn cản, nhưng Thượng Thụ nhiệt tình như vậy nên cứ để mặc hắn đi.

Vừa lúc đó, ở một hướng khác có một đôi nam nữ trẻ tuổi đi đến.

Đôi nam nữ này tựa hồ đang trao đổi gì đó, cũng không chú ý tới ba người Lăng Tiếu ở trước đại điện.

Ngược lại Lăng Tiếu trước tiên đã thấy được hai người bọn họ.

Hắn vừa nhìn đã nhận ra hai người này là Tân Lập và Tôn Tiểu Nam, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tiếp theo thân ảnh hắn lóe lên, lướt đến trên không trung, một cổ khí thế cường đại ép xuống hai người.

.

Lăng Tiếu chỉ khống chế khí thế ở đê giai Vương cấp, bởi vì hắn nhìn ra Tân Lập và Tôn Tiểu Nam đều là cao giai Linh Sư, muốn thử một chút xem căn cơ hai người bọn họ thế nào thôi.

Tân Lập là đỉnh phong Linh Sư, Tôn Tiểu Nam lại là cao giai Linh Sư, trên thực lực Tân Lập tự nhiên mạnh hơn một ít, hai người cùng lúc cảm nhận được áp lực cực lớn, đều cảm thấy có chút không thở nổi, nhất là Tôn Tiểu Nam, sắc mặt đỏ lên khó chịu, thân thể cũng cong lên, xem ra không bao lâu nữa sẽ phải quỳ xuống rồi.

Tân Lập lại cắn răng kiên trì, lưng vẫn đang thẳng tắp, linh lực toàn thân hắn càng không ngừng điều động, trong lòng nghĩ đến phụ thân đã từng giáo hối, mặc kệ đối phương cường đại thế nào, cũng tuyệt đối không thể cúi mình, trừ phi chết đi.

- Vương cấp uy áp thì thế nào, ta tuyệt sẽ không khuất phục đâu!

Tân Lập trong lòng bất khuất thầm nghĩ.

Đan điền trong cơ thể Tân Lập cấp tốc xoay tròn, chỉ cảm thấy linh lực trong kinh mạch như Giang Hà gào thét, càng không ngừng bốc lên không ngớt, cùng lúc đó hắn cảm ứng được linh khí ở bốn phía cùng bản thân sinh ra chút cảm ứng vi diệu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1403 - Gặp Lại Đồ Đệ.

Hắn chỉ cảm thấy linh khí bốn phía như có linh tính vậy, không ngừng bám vào quanh thân hắn, cùng hắn đối kháng với uy áp cường đại kia, hơn nữa không ít linh khí không ngừng rót vào da thịt hắn, khiến hắn lực lượng trong cơ thể hắn không ngừng được tăng trưởng.

Trong đầu Tân Lập chỉ nghĩ đến muốn đánh tan cỗ uy áp kia, tuyệt đối không thể để người tổn thương đến biểu muội, hắn toàn tâm toàn ý đắm chìm trong cảm giác vi diệu kia.

- Cút ngay cho ta!

Tân Lập chỉ cảm thấy uy áp đã có thể thừa nhận, hắn hét lớn một tiếng, dung hợp lực lượng toàn thân cùng một chỗ với linh khí ngoại giới, cưỡng ép đánh tan cổ uy áp kia.

Ầm ầm!

Không khí trong mười mét đều bị cưỡng ép chấn đến rung chuyển lên, phát ra tiếng vang chói tai.

Lăng Tiếu ở trên không hơi sững sờ, tiếp theo Long mục hắn nhảy dựng, phát hiện ra tình huống Tân Lập có chút khác thường.

- Hảo tiểu tử, rõ ràng cảm ứng được linh khí lưu động, càng có thể hóa cho mình dùng rồi.

Lăng Tiếu tán thưởng một tiếng, lại nói tiếp:

- Đã như vầy, vậy vi sư liền giúp đỡ ngươi đi!

Dứt lời, hai tay Lăng Tiếu không ngừng hướng phía tứ phương làm ra mấy động tác huyền ảo, ngay sau đó đại lượng mộc thuộc tính linh khí liền tuôn trào đến phương Thiên Địa này.

Sưu sưu!

Linh khí mà Lăng Tiếu kéo đến nhiều cỡ nào chứ, khiến bên này như nổi lên một cơn gió lớn vậy.

Tất cả trưởng lão trong Tử Thiên Tông đều đồng thời cảm ứng được biến hóa trên Mộc Kỳ Phong, mỗi người thần sắc đều đại biến.

Rất nhiều trưởng lão trong Mộc Kỳ Phong trước tiên bay vút ra, có hai đạo nhân ảnh dẫn đầu ở trước nhất.

Hai đạo nhân ảnh theo thứ tự là hai đại Địa Hoàng trong Mộc Kỳ Phong nội Tiêu Tùng Lâm và Mộc Hòe.

- Vị đại nhân nào hàng lâm Tử Thiên Tông ta, Tử Thiên Tông ta nếu có chỗ đắc tội kính xin thông cảm!

Tiêu Tùng Lâm rõ ràng cảm ứng được cổ khí thế kia cường đại hơn hắn rất nhiều, hắn người chưa tới đã khách khí nói chuyện với đối phương, hy vọng có thể trước ổn định đối phương.

Tiêu Tùng Lâm và Mộc Hòe đều hoảng hốt.

Ngoại trừ mười năm trước Tử Thiên Tông bọn hắn bị người Trọng Kiếm Môn lấn quá một lần thì không còn ai dám đến gây phiền toái nữa.

Những năm gần đây Tử Thiên Tông bọn hắn phát triển coi như tấn mãnh, đã có rất nhiều thế lực giao hảo với bọn họ.

Bọn hắn thật sự nghĩ không ra đến tột cùng là cao nhân phương nào đến hắn Tử Thiên Tông bọn hắn sinh sự, lại hết lần này tới lần khác chọn Mộc Kỳ Phong

Hai người đều đang nghĩ phải chẳng là do đệ tử trong tông gây họa?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, bọn hắn cũng chỉ có thể kiên trì trước tiên ổn định đối phương đã.

Nhưng hai người bọn họ còn chưa đến trước Lăng Tiếu, Cát Bối Hân đã dẫn đầu chắn trước bọn họ.

- Bối Hân bái kiến hai vị trưởng lão!

Cát Bối Hân và Lăng Tiếu giống nhau là cao giai Thiên Tôn, nhưng nàng ở trước mặt Tiêu Tùng Lâm và Mộc Hòe cũng không bày ra vẻ gì, cúi người hành lễ với hai người.

Tiêu Tùng Lâm và Mộc Hòe vội vàng dừng thân hình lại nhìn nữ tử cao nhã thoát tục trước mắt

Cát Bối Hân hiện giờ tướng mạo biến hóa cũng không lớn lắm, nhưng theo thực lực nàng tăng lên, lại ở trong đại gia tộc như Phong gia mấy năm, khí chất của nàng đã đâu còn như ngày xưa.

Nàng trước kia chỉ có thể nói là một nử tử thanh lệ nhu nhược, mà bây giờ lại như một công chúa quý tộc điển hình vậy, trang nhã ung dung lại không mất tịnh lệ, giữa cả hai có khác biệt không nhỏ

Tiêu Tùng Lâm và Mộc Hòe trông thấy Cát Bối Hân, nhưng ngay từ đầu lại không nhận ra Cát Bối Hân. nếu không phải Cát Bối Hân tự báo họ tên, bọn hắn đã không thể tưởng được Cát Bối Hân lại có biến hóa lớn như vậy rồi.

- Thì ra là ngươi sao?

Mộc Hòe vốn vui vẻ nói, tiếp theo ánh mắt dừng lại ở sau lưng Cát Bối Hân không xa.

Tiêu Tùng Lâm cũng đã sớm chú ý đến tình huống bên kia.

- Là Tiếu nhi quay lại rồi!

Hai người đều nhịn không được kinh hô lên, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

- Ân, trước tiên đừng quấy rầy hắn, hắn không có ác ý!

Cát Bối Hân đáp.

Bọn hắn hiểu rõ Lăng Tiếu, cũng biết quan hệ giữa Lăng Tiếu và Tân Lập, đương nhiên tin tưởng Lăng Tiếu sẽ không hại Tân Lập rồi, đây chính là đồ đệ của hắn đấy!

Hai người chú ý tình huống Tân Lập một chút, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ:

- Nắm giữ được linh khí chấn động rồi!

Muốn trở thành Vương cấp chính thức, nhất định phải hiểu được vận dụng nắm giữ linh khí, hóa lính khí quanh thân thành thủ đoạn công kích, mới có thể coi như trở thành một gã võ giả cường đại chính thức.

Tân Lập là thể chất mộc thuộc tính tinh khiết, tu luyện một mực đều rất chuyên chú, hi vọng sớm một ngày đuổi theo bước chân những người khác, mà Mộc Hòe cũng dốc sức bồi dưỡng, Lăng Tiếu trước khi đi cũng lưu lại không ít đan dược và linh thảo mộc thuộc tính cho Tân Lập, như thế mới khiến cho hắn trong mười năm ngắn ngủi phát triển đến cảnh giới đỉnh phong Linh Sư như giờ.

Lúc này, hơn mười tên Vương cấp trong Mộc Kỳ Phong đều vội vàng xuất hiện.

Mộc Hòe không thể không lập tức mở miệng ngăn cản bọn hắn:

- Đều đừng xúc động, tản đi cho ta, là đồ nhi ta Lăng Tiếu quay lại.

Những trưởng lão Mộc Kỳ Phong kia nghe nói như thế, trên mặt đều lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Bọn hắn đều là biết rõ Lăng Tiếu đấy, trong đó càng có đại bộ phận người là thụ qua Lăng Tiếu ân huệ đây này.

- Thì ra là Lăng Tiếu trưởng lão, hắn đang làm gì thế, làm ra động tĩnh lớn như vậy, xem thực lực của hắn dường như không hề kém hơn Phong chủ và thái thượng trưởng lão chút nào.

- Không... Ta cảm thấy hắn còn mang đến cho ta cảm giác đáng sợ hơn cả thái thượng trưởng lão, không nghĩ tới ngắn ngủn mười năm Lăng Tiếu trưởng lão rõ ràng đã tiến giai đến tình trạng như vậy, quá yêu nghiệt rồi, thật sự là phúc của Mộc Kỳ Phong, phúc của Tử Thiên Tông ah!

- Đúng vậy ah, lúc hắn ra ngoài du lịch đã là trung giai Vương cấp, còn là Tứ phẩm Luyện Dược Sư, nói không chừng bây giờ đã là Ngũ phẩm Luyện Dược Sư rồi, nếu vậy Tử Thiên Tông chúng ta đã có một cao phẩm Luyện

Dược Sư rồi, thực lực mọi người đều sẽ có bay vọt về chất a!

- Trước đừng cãi nữa,, Lăng Tiếu trưởng lão hình như đang làm gì đó với oa nhi Tân Lập kia, hình như là trợ hắn đột phá Vương cấp, thật sự là một phần lễ gặp mặt thật lớn ah!

...

Đúng lúc này, trưởng lão ở chư Phong cũng đã chạy tới.

Tiêu Tùng Lâm tranh thủ thời gian tiến lên chặn bọn họ lại, bảo bọn họ tạm thời đừng ảnh hưởng đến Lăng Tiếu.

Rất nhiều trưởng lão ở đây trên cơ bản đều nhận ra Lăng Tiếu, trên mặt đều lòe ra sợ hãi lẫn vui mừng, nhất là tông chủ Vân Hùng là vui mừng nhất.

Chuyện mười năm trước Vân Hùng vẫn một mực có xấu hổ trong lòng, thiếu chút nữa đã khiến nữ nhi mình bỏ lỡ đoạn nhân duyên kia với Lăng Tiếu, cũng may lúc sau tất cả hiểu lầm đều đã rõ ràng, nhưng hắn biết rõ trong lòng Lăng Tiếu vẫn còn khó chịu.

Hôm nay Lăng Tiếu trở về rồi, hắn nhất định phải lưu Lăng Tiếu lại, cho dù có tặng vị trí tông chủ cho hắn cũng không sao cả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1404 - Tân Lập Thành Vương. (1)

Thực lực mà Lăng Tiếu bày ra thật sự là quá mức kinh khủng.

Chỉ cần hắn tọa trấn Tử Thiên Tông, ngày sau muốn leo lên thất phẩm tông môn cũng không thành vấn đề.

Cách nghĩ của Vân Hùng tuy rằng tốt, nhưng nếu để người Trung Vực biết rõ hắn nghĩ như vậy, chỉ sợ sẽ chết cười một nhóm lớn cao thủ cũng nên, bọn hắn đều sẽ mắng to Vân Hùng là một tên "Ngu ngốc".

Người ta đường đường Cung Chủ Tiếu Ngạo Cung, sẽ ngồi cái ghế tông chủ bát phẩm tông môn của ngươi sao?

Băng Nhược Thủy lặng yên đến trước Vân Hùng có chút hành lễ nói:

- Nhược Thủy bái kiến sư phó!

Trước khi rời khỏi Tử Thiên Tông, Vân Hùng nói như thế nào cũng đã từng dạy bảo qua nàng một thời gian ngắn, hai người quả thực có tình thầy trò.

- Là Nhược Thủy, ngươi đồng thời trở về với Lăng trưởng lão đó sao?

Vân Hùng kinh ngạc nhìn thoáng qua Băng Nhược Thủy thở nhẹ nói.

Lúc này, hắn mới phát hiện nữ nhi của mình lại không ở chỗ này, trong lúc nhất thời trong lòng có chút bối rối.

- Hẳn là Mộng Kỳ nàng...

Vân Hùng không dám nghĩ đến chiều hướng quá xấu.

- Đúng vậy, ta và Lăng sư đệ trở về tông môn một chuyến, đặc biệt thỉnh an sư phó.

Băng Nhược Thủy đáp.

Lúc trước, nàng đối với Vân Hùng không để ý đạo nghĩa đồng ý thông gia với Trọng Kiếm Môn có oán hận rất lớn, hôm nay mặc dù giảm đi rất nhiều, nhưng cũng sẽ không còn nhiệt tình như trước nữa.

Vân Hùng cũng không thèm để ý đến thái độ của Băng Nhược Thủy, hắn hiện giờ chỉ quan tâm đến nữ nhi của mình ở nơi nào, hắn hỏi:

- Nhược Thủy, Mộng Kỳ không về cùng các ngươi sao?

Lúc trước, Vân Mộng Kỳ là ở địa bàn Trọng Kiếm Môn bị Âm Hà mang đi, Vân Hùng biết rõ tin tức này, cũng đã nói cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng từng nói qua, hắn đi Trung Vực tìm nữ nhi của mình, nhưng bây giờ nữ nhi của hắn lại không thấy, hắn không tránh khỏi suy nghĩ lung tung đủ chuyện

Ở bất kỳ nơi nào cũng đều có đấu tranh hiểm ác, ai cũng không dám cam đoan, mình vĩnh viễn đều sẽ không chút sứt mẻ.

Nói đến Vân Mộng Kỳ, sắc mặt Băng Nhược Thủy cũng trở nên mất tự nhiên lên, nàng không biết nên trả lời Vân Hùng vấn đề này thế nào mới tốt, nàng chỉ có thể thoái thác đến trên người Lăng Tiếu:

- Sư tỷ quả thật không về cùng chúng ta, cụ thể là chuyện gì, đợi lát nữa Lăng sư đệ sẽ nói cho ngươi biết.

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Hùng lại càng thêm lo lắng.

Bất quá, thấy Lăng Tiếu đang nghiêm túc xử lý chuyện, hắn cũng không tiện tiến lên hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ở phía trước đã hoàn toàn khống chế lấy không gian trăm mét chung quanh.

Trong phương không gian này đã tụ tập đại lượng mộc thuộc tính linh khí, tầng tầng bao lấy Tân Lập vào trong, mà Tôn Tiểu Nam đã là bị hắn dùng lực đưa sang một bên rồi.

Lăng Tiếu làm như vậy chính là muốn Tân Lập mượn cơ hội đột phá Vương cấp, Tân Lập đã cảm ứng được linh khí chấn động, thoáng chống khống chế được một chút linh khí, bằng thể chất mộc thuộc tính tinh khiết của hắn vốn đã có cảm ứng hơn người đối với linh khí mộc thuộc tính, bởi vậy hắn dứt khoát liền rót đại lượng mộc thuộc tính linh khí đến chung quanh hắn, xem thử hắn có thể chính thức nắm bắt được vận mệnh của mình không.

Theo chấn động bên này càng lúc càng lớn, người tụ tập trên Mộc Kỳ Phong cũng ngày càng nhiều.

Tiêu Tùng Lâm không thể không bảo Vân Hùng lên tiếng giải tán mọi người, chỉ để lại những trưởng lão địa vị tối cao trong tông.

Trong nháy mắt, một ngày một đêm qua đi

Trên đỉnh Mộc Kỳ Phong vẫn đang vờn quanh đại lượng linh khí, trên đỉnh núi trở nên vô cùng ướt át, thân là đệ tử Mộc Kỳ Phong, mỗi người đều là mộc thuộc tính, cũng nhân cơ hội đạt được tiện nghi rất lớ, bọn hắn coi như là đứng ở chỗ này thì có thể đạt được đại lượng linh khí gia thân, tăng cường không ít linh lực, khiến bọn hắn mừng rỡ như điên.

Nếu không phải lo lắng hư mất chuyện tốt của Lăng trưởng lão thì bọn hắn đều hận không thể lập tức ngồi xuống, hấp thu lấy những linh khí kia rồi.

Lăng Tiếu ở trên không điều khiển linh khí không tiêu tan một mực nhìn chăm chú vào biến hóa bên dưới.

- Ngộ tính còn kém một chút, bất quá... Chắc hẳn cũng nhanh a, nếu như ngay cả như vậy cũng không đột phá được, chỉ sợ ngày sau khó mà thành khí ah!

Lăng Tiếu thì thào nói.

Lúc trước, Lăng Tiếu nhìn ra được Tân Lập tâm tính không tệ, lại là thể chất mộc thuộc tính tinh khiết, cho nên mới thu hắn làm đồ, nhờ sư phó thay mình chỉ đạo.

Mười năm này hắn không làm tròn nghĩa vụ sư phó, hôm nay hắn rót đại lượng linh khí vào bốn phía Tân Lập chính là hi vọng hắn Tân Lập có thể nắm giữ vận dụng linh khí, khiến hắn đột phá Vương cấp.

Đổi lại bản thân Lăng Tiếu ở dưới hoàn cảnh như vậy, có nhiều linh khí như vậy gia thân, hắn tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn liền nắm giữ được khống chế linh khí, tiến tới đột phá Vương cấp.

Mà bây giờ đã qua một ngày một đêm, Tân Lập vẫn đang không có bao nhiêu động tĩnh, không hiểu được vận dụng linh khí, cái này khiến Lăng Tiếu có một chút thất vọng.

Bất quá lúc hắn vừa dứt lời thì phía dưới rốt cục đã có động tĩnh!

Chỉ thấy Tân Lập nhắm mắt lại, song chưởng tùy ý bay múa, linh khí ở bên cạnh hắn cũng theo đó bắt đầu chuyển động

Tân Lập song chưởng càng múa càng nhanh, phảng phất như đang làm chuyện gì đó rất thích thú vậy, trên mặt hiện ra dáng tươi cười, động tác càng lúc càng lớn, linh khí quanh thân càng không ngừng hội tụ tới hắn.

Lăng Tiếu ở trên không cuối cùng thở dài một hơi nói:

- Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng nắm giữ, còn không tính quá đần!

Lăng Tiếu bản thân tầm mắt hơn người, đối với đồ đệ của mình yêu cầu cũng rất cao.

Đổi lại người khác có thể trong một ngày một đêm có thể nắm giữ được vận dụng linh khí, chỉ sợ đã cao hứng đến hư mất rồi.

Không biết bao nhiêu người kẹt ở cấp độ Linh Sư giai này không thể đột phá.

Tân Lập dưới sự trợ giúp của Lăng Tiếu có thể trong thời gian ngắn như vậy đã nắm giữ, phần lực lĩnh ngộ này cũng xem như trung-thượng đẳng rồi.

- Đi cho ta!

Tân Lập càng thêm thuận buồm xuôi gió, trong cơ thể đan điền cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn, lực lượng dần tụ lại, trên song chưởng tụ tập đại lượng linh khí đánh lên phía trên.

Tân Lập sơ lập Vương vị, một kích toàn lực của hắn dẫn động lực lượng phi thường khổng lồ, rất có xu thế một kích của đê giai Vương cấp đỉnh phong. Cái này chủ yếu là do linh khí quanh thân sung túc mới khiến hắn làm được một bước này.

- Vừa có chút thành tựu đã muốn thí sư rồi!

Lăng Tiếu lộ ra cười nhạt lẩm bẩm nói.

Vương cấp ở Tây Bắc cũng coi như hàng ngũ cao thủ rồi, ở bất luận tông môn nào cũng là nhân vật được coi trọng.

Nhưng võ giả thực lực thế này ở Trung Vực chỗ nào cũng có, bọn hắn cũng chỉ có thể coi như vừa đạp bước đầu vào con đường thành cường giả, là võ giả trung hạ tầng trong tất cả võ giả ở Trung Vực, không được tính là cao thủ.

Đối với siêu cấp cao thủ như Lăng Tiếu thì một kích của Vương cấp càng không đáng giá nhắc tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1405 - Tân Lập Thành Vương. (2)

Một kích toàn lực của Tân Lập, Lăng Tiếu căn bản không cần ngăn cản gì cả, khí thế hắn phát ra liền đánh tan năng lượng mà Tân Lập đánh đến.

Bất quá, công kích của Tân Lập cũng không hoàn toàn dừng lại, hắn cùng không biết ở phía trên chính là Lăng Tiếu, còn tưởng rằng là địch nhân đột kích, trong tay nhiều ra một thanh cao giai huyền khí, quát to một tiếng, cả người như mũi tên bay nhanh lên, cũng không đợi thấy rõ đối phương là ai đã trực tiếp sử xuất Trảm Nguyệt kiếm quyết chém về phía Lăng Tiếu.

Từng đạo lục mang cường đại từ bốn phương tám hướng đánh tới, trảm cho không khí chung quanh đều tách ra hai bên, đao thế có vài phần cường đại.

Lăng Tiếu nhìn Tân Lập sử xuất Trảm Nguyệt kiếm quyết, phát hiện Tân Lập đã nắm giữ được vài phần tinh túy, biết rõ Tân Lập ở phương diện tu luyện nhất định đã bỏ không ít công phụ, trình độ thỏa mãn trong lòng với hắn càng tăng thêm vài phần.

- Nếu ngươi đã ngứa tay, vi sư liền chơi đùa với ngươi một chút!

Lăng Tiếu áp chế thực lực ở trạng thái đê giai Vương cấp, trong tay dựng lên một ngón tay nghênh đón lấy đao mang kia.

Trưởng lão Tử Thiên Tông ở bốn phía thấy Lăng Tiếu rõ ràng lấy tay đỡ lấy công kích của Tân Lập không khỏi cảm thấy Lăng Tiếu như vậy phải chăng đã quá mức vô lễ rồi.

Phải biết rằng Tân Lập hiện giờ đã là Vương cấp hàng thật giá thật, cho dù là

Địa Hoàng cũng không dám trực tiếp dùng thân thể đối kháng công kích do Vương cấp sử dụng cao giai huyền khí a!

Nhưng sau một khắc bọn họ đều sợ ngây người!

Chỉ thấy Lăng Tiếu bộ dáng thập phần thoải mái lắc lư, ngón tay như thượng phẩm linh khí, tùy ý huy động, những đao mang mà Tân Lập đánh đến đều bị hắn đánh tan đi.

Tân Lập cũng vô cùng kinh hãi, hắn đã lấn thân đến trước Lăng Tiếu, muốn trực tiếp chém ngang Lăng Tiếu nhưng vào thời khắc này lại thấy rõ gương mặt Lăng Tiếu.

- Sư phó!

Tân Lập dừng thân hình lại, rút về huyền khí, mở to mắt nhìn Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Dung mạo Lăng Tiếu cùng mười năm trước không có chút thay đổi nào cả, có chẳng chỉ là khí chất của hắn thôi.

Lăng Tiếu là người mà Tân Lập cảm kích nhất, nếu không có Lăng Tiếu, hắn chỉ sợ đã chết rồi, nào có cơ hội tu luyện như các võ giả, lại càng không có vị trí thủ tịch chân truyền đệ tử Tử Thiên Tông như hiện giờ.

Lăng Tiếu có thể nói sư phó kiêm ân nhân cứu mạng Tân Lập, mặc kệ Lăng Tiếu có chỉ đạo Tân Lập nhiều hay không thì vĩnh viễn không thay đổi được vị trí của Lăng Tiếu trong suy nghĩ của Tân Lập.

Đột nhiên phát hiện ở trước mặt mình lại là sư phó, Tân Lập không kinh hỉ mới là lạ.

- Đừng ngây ra đó nữa, hiện giờ ngươi vừa mới đột phá, phải nhanh một chút quen thuộc vận dụng linh khí công kích, ngươi dùng hết toàn lực công kích vi sư đi, để ta xem thử những năm này ngươi có cố gắng không!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

- Cái này... Vậy thì mời sư phó tiếp chiêu!

Tân Lập chần chờ một chút, tiếp theo liền làm theo lời Lăng Tiếu.

Hắn đã sớm biết rõ sư phó hắn bất phàm, hắn tuy rằng cường đại hơn nhưng chênh lệch với sư phó cũng không phải chỉ nửa điểm hay một điểm, nếu sư phó đã muốn chỉ đạo thì đó chính là vinh hạnh của hắn.

Tân Lập toàn lực ra chiêu, từng đạo kiếm quang cuốn tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mặc dù chế trụ cảnh giới, nhưng nhãn lực bất phàm cỡ nào, liếc mắt liền nhìn thấu sơ hở của Tân Lập, ngón tay hóa kiếm đâm tới chỗ hiểm của Tân Lập, đồng thời quát:

- Thượng bàn công kích không tệ, nhưng hạ bàn phòng thủ sơ hở.

Lăng Tiếu thấp người tránh thoát kiếm quang của Tân Lập, ngón tay chỉ trên đùi Tân Lập.

Tân Lập cũng không luống cuống, lập tức biến chiêu phong bế đường đi của Lăng Tiếu, đồng thời còn trở tay đánh đến Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối với biểu hiện ứng biến nhanh chóng của Tân Lập có chút thoả mãn, ngón tay ngăn kiếm khí lại, đồng thời lấn thân điểm tới vai trái Tân Lập, trong miệng còn nói:

- Bên trái lộ sơ hở, công thủ không thể gồm nhiều mặt, đây là chỗ chưa đủ.

Tân Lập có chút kinh hoảng, lúc muốn thu chiêu lại phòng thủ thì Lăng Tiếu đã vỗ nhẹ lên vai trái hắn một cái

Lăng Tiếu vốn không vận kình, chỉ để Tân Lập biết rõ thiếu sót của hắn mà thôi.

Tân Lập có chút nôn nóng, bắt đầu tập trùng tòan bộ tinh thần đến ứng phó Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, vô luận hắn công kích thế nào, nhưng ở trong mắt Lăng Tiếu vẫn tìm thấy rất nhiều chỗ thiếu sót.

Tân Lập cũng từ từ hiểu rõ được những thiếu sót trong chiêu thức của mình, rất nhiều kiếm chiêu đều được hoàn thiện hơn nhiều.

Trưởng lão Tử Thiên Tông ở bốn phía đều trừng to mắt nhìn lấy tất cả

Bọn hắn khiếp sợ vì sự cưỡng hãn của ngón tay Lăng Tiếu, rõ ràng trực tiếp đón đỡ cao giai huyền khí lại không có việc gì.

Còn có hắn rõ ràng chỉ dùng một tay, liền đánh cho Tân Lập mới thành Vương cấp phải đỡ trái hở phải, phần năng lực này quả thật không phải thường nhân có thể hiểu rõ.

- Tiếu nhi, lần này tiến bộ thật sự rất lớn ah!

Mộc Hòe tương đối thoả mãn cười nói.

Tiêu Tùng Lâm ở một bên nói:

- Hắn đã vượt xa những lão đầu tử chúng ta rồi, phần thiên phú này thật quá yêu nghiệt, thật không biết mười năm này hắn sống sao nữa, khẳng định đã chịu không ít cực khổ!

Mộc Ân cũng bay đến bên người hai người bọn họ sợ hãi than nói:

- Tiểu tử này đến chỗ nào cũng có thể vùng vẫy, xem ra Tây Bắc đã không lọt vào mắt của hắn nữa rồi.

Bọn người Vân Hùng, Hứa Kiếm Phi, Triệu Minh Uyên, Ôn Hải Yến, Nam Cung Thường Nhạc ở phương khác cũng thấp giọng nghị luận, sắc mặt đều tràn đầy vẻ mừng rỡ, lại nhiều thêm vài phần kính sợ.

Nếu đổi lại thành bất luận người nào trong bọn hắn đều khó có khả năng dùng một ngón tay đi ngăn trở cao giai huyền khí.

Mấy trăm chiêu qua đi, Lăng Tiếu phát hiện Tân Lập đã dung hội được chiêu thức mà mình luyện trước đây không sai biệt lắm, lúc này nhẹ nhàng chấn khai hắn ra ngói:

- Tốt rồi, kế tiếp nên luyện tập nhiều một chút, cải tiến chỗ chưa đủ cúa mình, liền có thể làm được cảnh giới hoàn thiện công thủ nhiều mặt rồi.

Tân Lập thu chiêu, thở hổn hển mấy hơi thở, tiếp theo nặng nề quỳ xuống đất nói:

- Đa tạ ân sư thành toàn!

Hắn hiện giờ cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao mình có thể trong vòng hai ngày đột phá Vương cấp rồi, đại lượng linh khí ở quanh thân hắn không phải do sư phó đưa đến thì còn ai nữa, hiện giờ sư phó lại chỉ điểm chỗ thiếu hụt về mặt chiêu thức, chỉ hai chuyện này thôi đã đủ khiến hắn cảm động không thôi

rồi.

Mười năm không dạy, nhưng lần chỉ dạy này lại khiến hắn thu được lợi ích không nhỏ.

- Đứng lên đi, ngươi rất không tồi, mười năm đã có cảnh giới như vậy, cũng không uổng công thái sư phó ngươi dạy bảo ngươi một hồi, vi sư cũng thật xấu hổ a!

Lăng Tiếu có chút không có ý tứ nói.

Đồ đệ mình thu lại không chỉ dạy gì, cứ để hắn ở Tử Thiên Tông, trong lòng hắn cũng không nhận nổi cái cúi đầu này của Tân Lập ah!

- Bái kiến Lăng Sư phó

Tôn Tiểu Nam cũng ở bên kia chạy đến hành lễ với Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1406 - Chỉ Điểm Đồ Đệ. (1)

- Ha ha, là tiểu nam a, cũng đã lớn vậy rồi, sư phụ của ngươi nàng cũng tới, đợi lát nữa ta mang ngươi đi gặp nàng a!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Tiếp theo, hắn lách mình đến trước Tiêu Tùng Lâm, Mộc Hòe và Mộc Ân hành lễ nói:

- Bái kiến thái sư phó, sư phó và sư bá!

Mộc Hòe cười ha ha một tiếng, nặng nề vỗ bả vai Lăng Tiếu nói:

- Hảo... Hảo tiểu tử, ngươi có thể trở về là tốt rồi!

Tiêu Tùng Lâm cũng khó được lộ vẻ ưa thcihs nói:

- Xem ra ngươi mười năm này thu hoạch không ít, thái sư phó cảm thấy thật vui mừng.

Mộc Ân cũng nói:

- Tiếu nhi lần này trở về là tốt rồi, ở lại một thời gian ngắn đi, ngươi cao thấp tông ta đều muốn gặp ngươi đấy

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Làm phiền mọi người quan tâm rồi, Tiếu nhi mọi việc vẫn ổn.

Mộc Hòe nhìn thoáng qua Vân Hùng ở không xa, lôi kéo tay Lăng Tiếu:

- Quay lại tông sao có thể không thỉnh an tông chủ chứ!

Lăng Tiếu do dự một chút liền theo chân Mộc Hòe đến bên người Vân Hùng, bảo trì lễ tiết cơ bản nó:

- Bái kiến Vân tông chủ!

Thế lực hắn hiện giờ cường đại hơn Tử Thiên Tông nhiều, dùng thân phận của hắn chủ động thi lễ với Vân Hùng đã là tự hạ thân phận, nếu không phải xem trên mặt mũi sư phó, mặt mũi Vân Mộng Kỳ thì hắn đã mặc kệ rồi.

Người ở chỗ này cũng biết trong lòng Lăng Tiếu có không ít oán niệm với tông chủ, trong nội tâm đều có chút không thoải mái.

Nhưng thực lực Lăng Tiếu vẫn còn đó, bọn hắn cũng không dám nói thêm gì

Vân Hùng câu đầu tiên đã hỏi:

- Lăng trưởng lão, không biết Mộng Kỳ ở đâu?

Hắn từng cho rằng Lăng Tiếu có lẽ ở cùng một chỗ với Vân Mộng Kỳ, hiện giờ chỉ phát hiện Băng Nhược Thủy và Cát Bối Hân, lại không thấy thân ảnh nữ nhi đâu, trong nội tâm không lo lắng mới là lạ đấy.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày đáp:

- Những năm này ta không tìm được Mộng Kỳ, ta cũng không biết nàng bây giờ đang ở đâu nữa!

Từ sau khi hắn chiếm lĩnh Phong Vân Thành đã bắt đầu tuyên bố tin tức, nhờ

người tìm kiếm nơi hạ lạc của Vân Mộng Kỳ, đáng tiếc chỉ tìm được những nữ nhân cùng tên họ, vốn không phải là Vân Mộng Kỳ mà hắn muốn tìm..

Trong lòng của hắn cũng sợ Vân Mộng Kỳ gặp phải bất trắc gì đó!

- Ngươi... Ngươi nói cái gì, ngươi không tìm được Mộng Kỳ?

Vân Hùng kích động hỏi thăm.

- Đúng vậy, việc này một lời khó nói hết, ta tìm nàng suốt mười năm rồi!

Lăng Tiếu nặng nề mà thở dài nói.

Vân Hùng thần sắc trở nên khó coi, hắn đang muốn nói thềm gì đó thì Mộc Hòe đã lên tiếng:

- Tông chủ, có gì muốn nói thì vào trong nói tiếp đi!

Vì vậy, tất cả mọi người liền tiến vào đại điện Mộc Kỳ Phong.

Cát Bối Hân thì nhân cơ hội hỏi thăm Mộc Hòe chuyện về gia gia nàng Cát Đồ.

Nguyên lai Cát Đồ tạm thời không ở trong phong mà đã ra ngoài làm việc, không bao lâu nữa sẽ trở về.

Cát Bối Hân lúc này mới thả lỏng gánh nặng nàng còn tưởng rằng gia gia của nàng đã xảy ra chuyện gì rồi, rõ ràng không ở chỗ này.

Đến trong đại điện, Lăng Tiếu liền nói sơ tình huống của Vân Mộng Kỳ cho Vân Hùng nghe.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói cho Vân Hùng là Âm Hà kia muốn mượn Vân Mộng Kỳ làm lô đỉnh để tu luyện, chỉ nói mình đã đến Minh Thủy Môn nhưng không tìm thấy hai người bọn họ.

Hắn nói như vậy cũng là vì để Vân Hùng an tâm, miễn cho hắn bị đả kích lớn.

- Tông chủ, như thế xem ra đứa bé Mộng Kỳ kia có lẽ không có chuyện gì, có thể là cùng tu luyện với sư phó nàng ở chỗ nào đó rồi, nói không chừng qua một thời gian ngắn nữa nàng sẽ quay về Tử Thiên Tông cũng nên.

Mộc Hòe ở một bên nói với Vân Hùng.

Lăng Tiếu thở dài nói:

- Trung Vực bao la vô biên, muốn tìm một người như mò kim đáy biển, ta cũng hi vọng Mộng Kỳ có thể sớm ngày quay về Tây Bắc.

Vân Hùng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu cũng không thể phán đoán lời Lăng Tiếu thật giả thế nào, cũng chỉ có thể cho rằng như vậy thôi.

- Đúng rồi, Tiếu nhi lần này trở về, ngươi còn định rời đi sao?

Tiêu Tùng Lâm cắt vào chính đề hỏi.

Thế nhưng mà Tiêu Tùng Lâm lại là rất rõ ràng, Lăng Tiếu là người thế lớn, hơn nữa thực lực đã không giống ngày xưa, Tử Thiên Tông ở tây bắc còn có thể lưu hắn làm thuộc hạ sao?

Cho nên hắn mới hỏi để hiểu suy nghĩ của Lăng Tiếu, cũng cho mọi người hiểu được mọi chuyện.

Lăng Tiếu lúc này dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, thần sắc chuyên chú nhìn qua Tiêu Tùng Lâm cùng Mộc Hòe và nói:

- Tiếu nhi lần này trở về là muốn tiếp thái sư phó cùng sư phụ tới trung vực hưởng phúc.

Người ở đây sững sờ, sau đó bọn họ hiểu ý của Lăng Tiếu, thì ra Lăng Tiếu muốn mang Tiêu Tùng Lâm cùng Mộc Hòe đi tới trung vực sinh hoạt, cũng không có ý ở lại Tử Thiên Tông.

- Vậy sao được, Tiêu trưởng lão chính là thái thượng trưởng lão của Tử Thiên Tông, Mộc sư đệ lại là phong chủ Mộc Kỳ Phong, không có hai người bọn họ thì ai cầm lái Mộc Kỳ Phong, mà bọn họ còn có trách nhiệm bảo hộ Tử Thiên Tông chu toàn đấy.

Hứa Kiếm Nam là người đầu tiên không đồng ý.

- Không sai, Tiêu trưởng lão cùng Mộc sư đệ không thể dễ dàng rời đi, tâm ý của Lăng trưởng lão thì bọn họ hiểu được, nhưng mà bọn họ không nên rời đi a!

Triệu Minh Uyên nói.

Những người khác gương mặt trầm tĩnh, xem biểu lộ của bọn họ là không muốn cho Tiêu Tùng Lâm cùng Mộc Hòe rời đi.

Nếu như Tiêu Tùng Lâm cùng Mộc Hòe rời khỏi, vậy thì Tử Thiên Tông mất đi hai trợ lực Địa Hoàng, đây là điểm bọn họ không muốn thấy.

Tiêu Tùng Lâm trầm mặc một chút và cười nói:

- Tiếu nhi khó được ngươi có hiếu tâm này, nắm xương già ta không sống

được bao nhiêu năm, thời gian còn lại không nhiều, ta vẫn ở lại chỗ nầy dưỡng lão đi, nếu như sư phụ ngươi nguyện ý đi thì cứ tùy tiện.

Tiêu Tùng Lâm đến Tử Thiên Tông tới bây giờ cũng đã hơn sáu trăm năm, hắn bây giờ là Địa Hoàng cao giai, thọ nguyên còn lại không ít, nếu như có thể bước qua Thiên Tôn giai sẽ sống lâu hơn nữa.

Thế nhưng mà hắn biết rõ bước này quá gian nan, cũng không tin tưởng có thể bước qua được, cho nên nghe Lăng Tiếu đề nghị hắn có chút tâm động, nhưng mà hắn càng muốn lưu thủ Tử Thiên Tông.

hắn có rất nhiều hồi ức và cảm tình với Tử Thiên Tông, hắn càng không bỏ được.

Nhưng mà đồ đệ Mộc Hòe của hắn vẫn còn tiềm lực tiến giai, nếu như có thể tới trung vực sẽ tăng trưởng thật nhanh, đề cao tăng lên cũng là chuyện tốt. Chuyện này cho thấy thái độ của hắn,cũng không muốn người khác can dự vào quyết định của Mộc Hòe.

Có Tiêu Tùng Lâm nói lời này thì người của Tử Thiên Tông cũng thở ra.

- Thái sư phó, ngươi còn có thể tiến thêm một bước, ngươi lưu lại chỉ trở ngại bản thân mình tiến lên mà thôi.

Lăng Tiếu nói.

Dùng thực lực của hắn hiện tại cũng không sợ đắc tội đám trưởng lão Tử Thiên Tông cái gì, dù sao lòng trung thành của hắn với Tử Thiên Tông không quá mạnh, thứ hắn lưu luyến chính là hai lão nhân trước mặt này mà thôi.

- Có ít người đi ra bên ngoài tăng kiến thức thì quên tông môn ah!

Hứa Kiếm Nam bất mãn chế nhạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1407 - Chỉ Điểm Đồ Đệ. (2)

Lăng Tiếu híp mắt nhìn Hứa Kiếm Nam và thản nhiên nói:

- Hứa Phong chủ nói vậy không đúng rồi, trong lòng ai cũng có công luận, nếu không phải sư phụ ta tâm mềm lưu lại, ngươi tưởng rằng ta sẽ quay về đây? Ngươi quá để mắt các ngươi rồi.

Nói xong Lăng Tiếu khí thế khuếch tán ra.

Khí thế của hắn đè ép người ở đây không thở nổi, Tiêu Tùng Lâm cũng cảm thấy khí tức trì trệ.

- Thiên... Thiên Tôn giai!

Tiêu Tùng Lâm mở to mắt nhìn qua Lăng Tiếu kinh hô.

Tại tây bắc Thiên Tôn giai chính là cao thủ đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng mà như Lăng Tiếu tuổi còn trẻ đã là Thiên Tôn thì chỉ sợ không có người thứ hai.

Tiêu Tùng Lâm tuyệt đối không nghĩ tới Lăng Tiếu đã bước qua một bước này!

Nhiều trưởng lão của Tử Thiên Tông càng không tưởng tượng nổi, khí thế của bọn họ bị đè ép quá mạnh, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, nhất là Hứa Kiếm Nam thừa nhận áp lực lớn nhất.

Cuối cùng Hứa Kiếm Nam cũng không trụ được trước khí thế của Lăng

Tiếu, phun một ngụm máu tươi ra ngoài và ngã ra sau.

Người ở đây thần sắc biến đổi, mà thời khắc này Lăng Tiếu thu khí thế lại.

- Ai không có chuyện gì đừng đi tìm việc, các ngươi mắng ta bội bạc cũng tốt, quên tông môn cũng được, hôm nay ai dám ngăn sư phụ ta rời đi, ta giết không tha!

Lăng Tiếu hiển lộ mặt hung ác của mình.

Hắn cũng không phải muốn diễu võ giương oai, mà là đám người Tử Thiên Tông này chỉ biết lợi ích của mình mà không đi suy nghĩ cho kẻ khác, điểm này khiến hắn khó chịu.

Những người khác không ai dám lên tiếng, bọn họ ở trước mặt Lăng Tiếu không chịu nổi một kích, ai nhảy ra khiêu khích thì kết cục của Hứa Kiếm Nam chính là tấm gương.

- Tiếu nhi, ngươi quá kích động!

Mộc Hòe nhịn không được nói với Lăng Tiếu một câu.

Trong lòng của hắn cũng không có quở trách Lăng Tiếu, ngược lại càng mừng rỡ.

Không nghĩ đến Lăng Tiếu đã vượt qua tưởng tượng của hắn rồi, chỉ mười năm ngắn ngủi vượt qua bọn họ ở đây, tây bắc này không phải nơi thích hợp cho hắn trưởng thành

Lăng Tiếu gật đầu, nhìn qua Vân Hùng nói:

- Nếu Lăng Tiếu ta trở về, cũng làm chuyện cuối cùng cho tông môn, như

thế ta xem trên mặt mũi sư phụ và sư tổ, hy vọng các ngươi biết quý trọng.

Nói xong hắn nhìn qua mọi người ở đây.

Bỗng dưng mọi người cảm thấy hoa mắt, lúc này từng đạo hào quang sáng ngời hiện ra, bọn họ không thể mở mắt ra được.

Trước mắt có không ít đan dược cao giai, linh khí, linh thảo, huyền kỹ và không ít huyền tinh.

Lăng Tiếu nói:

- Việc này xem như ta bồi thường cho tông môn, về sau ta cùng ta sư phụ ta sẽ không còn là người Tử Thiên Tông nữa!

Lăng Tiếu lúc này đưa những thứ này đặt ở tây bắc quá quý trọng, nhưng ở trung vực thì nó quá bình thường.

Lăng Tiếu lấy này cho Tử Thiên Tông quá lớn, nếu bọn họ thu được chỗ tốt quá nhiều, bọn họ không có năng lực bảo vệ, ngược lại sẽ biến thành tai họa cho bọn họ.

Không quản thế nào, những thứ này là việc của đám trưởng lão Tử Thiên Tông, không cần hắn lo.

Bọn họ lúc này mở to mắt nhìn qua đống đồ trước mặt, ánh mắt đầy tham lam.

Lăng Tiếu cũng không thích dây dưa vào chuyện này, nhìn Ôn Hải Yến nói:

- Ôn các chủ, hiện tại có tiện không, ta muốn đi thăm Mỹ Anh.

La Mỹ Anh chết, vĩnh viễn chính là bóng ma lớn nhất trong lòng Lăng Tiếu.

Lần này hắn quay về Tử Thiên Tông chuyện hàng đầu chính là hồi sinh cho La Mỹ Anh.

Hắn nhất định phải làm chuyện này, nếu không cả đời hắn áy náy không thôi, bởi vì La Mỹ Anh vì cứu hắn mà chết.

Ôn Hải Yến bình tĩnh cười nói:

- Thuận tiện, có gì bất tiện chứ, đi thôi, ta bây giờ mang ngươi đi.

- Vậy làm phiền Ôn các chủ!

Lăng Tiếu khách khí ứng một tiếng.

Trước kia Ôn Hải Yến trong Tử Thiên Tông đối xử với Lăng Tiếu xem như không tệ, Lăng Tiếu tôn kính nàng là phải.

Ôn Hải Yến than thở trong lòng, nói:

- Thật sự đáng tiếc, nếu Tiểu Điệp có thể sớm bắt lấy hắn là tốt rồi, không biết bây giờ còn có cơ hội không?

Lăng Tiếu thuận theo Ôn Hải Yến đến Bích Tuyền Các, tâm tình dần dần kích động lên.

La Mỹ Anh ở trong núi băng ngàn năm của Bích Tuyền Các, thi thể của nàng không thay đổi.

Vừa mới tới Bích Tuyền Các, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Ôn Hải Yến cùng Lăng Tiếu.

Cô gái này dáng điệu thượng giai, dung mạo khả nhân, trên mái tóc thanh tú có nơ con bướm hồng nhạt nhìn qua thanh thuần linh động, mặc áo lam trên người, dáng người uyển chuyển tràn ngập sức sống thanh xuân.

- Nương đã trở về, không cái gì...

Nữ tử thanh lệ này gọi Ôn Hải Yến, nhưng mà ánh mắt của nàng nhìn qua Lăng Tiếu bên cạnh Ôn Hải Yến thì nội tâm của nàng biến hóa, trong đôi mắt dịu dàng xuất hiện dáng vẻ khó tin.

- Ôn sư muội, rất lâu không gặp!

Lăng Tiếu cười nói với nữ tử.

Nữ tử này chính là con gái Ôn Hải Yến, Ôn Khả Điệp.

Ôn Khả Điệp lúc đó rất thích Lăng Tiếu, nhưng mà Lăng Tiếu đối đãi nàng như muội muội, cũng không có thu nàng.

- Lăng Tiếu, ngươi... Ngươi trở về!

Ôn Khả Điệp kinh hô một tiếng, cũng không nhìn mẫu thân của mình, chạy tới ôm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có tránh ra, bị Ôn Khả Điệp ôm vào người, trong lòng của hắn lúng túng, nhưng cũng không có đẩy Ôn Khả Điệp ra.

Ôn Khả Điệp khóc, nàng khóc rất lớn, giống như chịu vô số ủy khuất, để người ta nghe thấy mà tan nát cõi lòng.

Nàng rát thích Lăng Tiếu, nhưng mà nàng biết rõ Lăng Tiếu không có ý với nàng, điểm này khiến nàng ủy khuất.

Năm đó nàng muốn quên đi Lăng Tiếu, tìm một bạn tình vượt qua cả đời.

Đáng tiếc trong trí óc của nàng chỉ có gương mặt thanh tuấn của Lăng Tiếu, khiến nàng không quên được.

Cho nên nàng không đi suy nghĩ, đem đại bộ phận thời gian tu luyện.

Cũng may thiên phú nàng không kém, Ôn Hải Yến lại toàn lực bồi dưỡng, nàng bây giờ đã có tu vị Vương giai thấp giai, cũng xem như trẻ tuổi tuấn kiệt.

- Hảo hảo, Ôn sư muội lại khóc thì biến thành con mèo nhỏ ướt mưa rồi.

Lăng Tiếu vuốt vai Ôn Khả Điệp nói.

Lăng Tiếu không thu Ôn Khả Điệp không phải bởi vì nàng không đep, cũng thực sự không phải là vì nàng không tốt, mà là hắn cảm thấy tính cách của nàng không hợp với mình, nàng ngây thơ khiến hắn không muốn đi làm hại, huống hồ hắn vẫn có không ít nữ nhân, Ôn Khả Điệp giống như hài tử không lớn, trong mắt hắn chỉ đối đãi như tiểu muội, không có ý khác.

Ôn Khả Điệp lúc này nện vào người Lăng Tiếu, đẩy Lăng Tiếu ra, lúc này lau nước mắt, nói:

- Ngươi mới là con mèo nhỏ, ngươi là bại hoại mù mắt!

- Ha ha, là sư huynh sai, Ôn sư muội không phải con mèo nhỏ, là con mèo nhỏ mít ướt!

Lăng Tiếu nhìn Ôn Khả Điệp khóc lóc thì trêu chọc.

- Ngươi còn dám nói nửa câu ta sẽ cho ngươi đẹp mắt!

Ôn Khả Điệp giơ nắm tay lên nói ra.

- Tốt, Khả Điệp đừng làm ồn, dẫn Lăng sư huynh đệ gặp La sư tỷ đi.

Ôn Hải Yến nói.

Nhìn thấy quan hệ của hai người còn tốt, nội tâm của Ôn Hải Yến còn chút ít hy vọng.

- Có lẽ nên bảo hắn mang Khả Điệp tới trung vực kiến thức một phen đi.

Nói La Mỹ Anh, Ôn Khả Điệp thần sắc ảm đạm xuống.

- Đi thôi, ta mang theo ngươi gặp La sư tỷ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1408 - Lăng Tiếu Cường Thế.

Trong núi băng ngàn năm có một cửa động, cửa động nối thẳng lòng núi.

Trong chỗ này có bố trí trận pháp tích trữ tuyết quanh năm, sớm hình thành băng sơn không thay đổi, đi vào cửa động đã cảm thấy hàn ý tập kích người.

Nơi này với võ giả bình thường mà nói là lạnh, đối với Lăng Tiếu mà nói nhiệt độ này chẳng khác gì một cơn gió mát thổi qua mà thôi.

Thân là Vương giai nên Ôn Khả Điệp cảm thấy hơi lạnh, thể chất của nàng kém xa Lăng Tiếu phải.

Nàng co người lại đi về phía trước, nhìn qua khiến người ta thương cảm.

Lăng Tiếu muốn tiến lên cầm chặt tay nàng, cho nàng một chút ấm áp, nhưng do dự vẫn không làm vậy.

Hắn không muốn để Ôn Khả Điệp có hiểu lầm gì, đúng là hắn không có suy nghĩ sẽ thu nàng.

Trên thực tế Ôn Khả Điệp cũng không có lạnh, nàng tu luyện thuộc tính thủy, năng lực kháng lạnh của nàng rất mạnh, nàng run lên vì lạnh là giả bộ, hy vọng Lăng Tiếu có thể chủ động cho nàng chút an ủi.

Đáng tiếc Lăng Tiếu cũng không có làm vậy, trong nội tâm Ôn Khả Điệp cảm thấy đau đớn vài phần.

Lúc này trong động chỉ có hai người mà thôi.

Ôn Khả Điệp bình phục tâm tư, nói:

- La sư tỷ ở phía trước, chính ngươi đi qua đi, ta không tiện đi qua.

Nói xong nàng đi ra ngoài, đi tới cửa động, Lăng Tiếu cũng không có phát hiện lúc nàng quay người đi nước mắt chảy dài.

Lăng Tiếu nhìn qua cái giường ngọc trước mặt có một khối băng lớn, trong khối băng này có La Mỹ Anh bị đâm và do hắn dùng băng phong ấn thân thể của nàng vào trong.

Nếu đặt khối băng này ở chỗ khác thì chỉ sợ sớm hòa tan mất, nhưng đặt ở băng sơn luôn dưới không độ này thì nó không thay đổi.

Tâm tình của Lăng Tiếu bất định đi qua chỗ khối băng này, nhìn qua khối băng trong suốt, nhìn qua La Mỹ Anh bị phong ấn, nội tâm của hắn như bị đâm một cái.

Hôm nay La Mỹ Anh dù bảo trì thân thể không thay đổi, nhưng theo thời gian qua đi thân thể cũng giả đi, tóc trên đầu thư thở không ít, mặc kệ bộ vị nào cũng không còn bóng loáng nữa.

La Mỹ Anh xác thực như đã chết.

Lăng Tiếu thực sự trở về có thể cứu sống nàng sao?

Lăng Tiếu không có lòng tin, mặc dù hắn mang theo thiên tài địa bảo trong truyền thuyết quay về, nhưng mà hắn chưa từng thử qua,cũng không biết dị bảo này có năng lực khởi tử hồi sinh hay không.

- La sư tỷ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cứu sống ngươi!

Lăng Tiếu lúc này xiết chặt tay của mình.

Ngay lập tức tay của Lăng Tiếu xuất hiện hỏa diễm, hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt khối băng.

Lăng Tiếu rất cẩn thận khống chế hỏa diễm, hết sức không chạm vào La Mỹ Anh.

Thuận theo hỏa diễm thiêu đốt, khối băng dần hòa tan, thân thể La Mỹ Anh cũng xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà thuận theo La Mỹ Anh chết đi thì sinh cơ trong người của nàng từ từ biến mất.

Lăng Tiếu đại kinh, hắn không chút nghĩ ngợi lấy một quan tài nhỏ ra.

Quan tài nhỏ này là ngọc thạch vạn năm làm thành, năng lượng sinh mệnh lưu chuyển bốn phía, năng lượng bên trong rất tràn đầy.

Quan tài này lúc đó Lăng Tiếu tại Phong Vân Thành thu được trong một mật địa.

Sau khi quan tài này xuất hiện tốc độ già yếu của La Mỹ Anh từ từ chậm lại.

Lăng Tiếu thở ra, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hắn không phải đổ mồ hôi vì cố sức, mà là bởi vì khẩn trương, sợ không cẩn thận sẽ phá hủy thân thể của La Mỹ Anh, vậy cho dù hắn có thần thông thông thiên cũng chẳng làm gì được.

Sau khi toàn bộ quan tài băng hòa tan quanh người La Mỹ Anh thì Lăng Tiếu đóng nắp quan tài lại.

Lúc này từng giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch phát tán sinh cơ bừng bừng, thần sắc Lăng Tiếu lúc này không thoải mái.

Sau khi có nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch rót vào thì nghe được tiếng "Thùng thùng" như tim đập, giống như sinh vật sống vậy, khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Đây chính là bất tử chi tâm, được xưng là trân phẩm thánh vật cao nhất.

Nghe nói nó có công hiệu khởi tử hồi sinh, người khỏe mạnh ăn vào có thể tăng trưởng thọ nguyên vạn năm, có công dụng cải thiện thể chất cực mạnh, cho dù là Thánh giả cũng phải điên cuồng.

Trân phẩm tuyệt thế như vậy bất kể là ai cũng phải thèm muốn.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại dùng cho một nữ nhân, nếu chuyện này bị người ta biết rõ sẽ mắng hắn ngu ngốc.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Lăng Tiếu vẫn sẽ chọn như vậy.

Có cừu oán không báo không phải quân tử, có ân không báo chính không bằng súc sinh.

Lăng Tiếu tự nhận mình chẳng phải người tốt lành gì, nhưng mà hắn có ân oán rõ ràng, ai đối tốt với hắn, hắn nhất định sẽ tốt với người đó.

Cho nên bây giờ bất tử chi tâm có thể cứu sống La Mỹ Anh, Lăng Tiếu không đau lòng chút nào.

La Mỹ Anh đã không còn khí tức, nàng tự nhiên không có khả năng phục dụng bất tử chi tâm.

Cho nên Lăng Tiếu đành tìm phương pháp khác để La Mỹ Anh hấp thu toàn bộ năng lượng này.

- La sư tỷ, đắc tội, trước khi chết ngươi nói ngươi rất vui vẻ, ngươi vì cứu ta mà chết, vậy cả đời này của ngươi làm nữ nhân của ta đi.

Lăng Tiếu thì thào nói một câu, thân thể cuối xuống cởi từng xiêm y của La Mỹ Anh ra.

Đương Lăng Tiếu cởi toàn bộ quần áo của La Mỹ Anh ra thì phát hiện bộ ngực no đủ của nàng rất thánh khiết

Lăng Tiếu không có một chút tạp niệm, tay của hắn cầm dao găm tinh xảo.

Lăng Tiếu muốn cũng không nghĩ nhiều, nhấc dao găm trong tay đâm vào ngực trái của La Mỹ Anh.

Cũng may mắn không có ai nhìn thấy, bằng không ai cũng cho rằng Lăng Tiếu đâm thi thể là đồ biến thái đấy.

Ngực của La Mỹ Anh bị Lăng Tiếu rạch ra một lỗ hỏng, miệng vết thương có chút huyết dịch chảy ra mà thôi.

Lăng Tiếu dùng cách này chính là muốn quan tài nhỏ hấp thu bất tử chi tâm mà thôi.

Bất tử chi tâm có linh tính bình thường, nó không ngừng vùng vẫy, muốn thoát ra khỏi tay của Lăng Tiếu.

- Đã có linh, hy vọng ngươi có thể khởi tử hồi sinh cho La sư tỷ!

Lăng Tiếu nói một tiếng, đưa tay cầm bất tử chi tâm đặt vào ngực của La Mỹ

Anh, đặt vào tim của nàng.

Bất tử chi tâm ngoại trừ có hình dạng trái tim ra, nó còn có năng lực đặc biệt chính là thay thế tim cho người khác, giúp người nọ hấp thu năng lượng của bất tử chi tâm.

Đây cũng là trước khi Lăng Tiếu trở về tìm đọc trong sách cổ và chứng thực là thật.

Cũng bởi vì như thế Lăng Tiếu mới rạch ngực của La Mỹ Anh ra, đặt bất tử chi tâm vào tim của nàng.

Thời điểm Lăng Tiếu đặt bất tử chi tâm vào ngực của La Mỹ Anh thì một màn thần kỳ xảy ra.

Bích Tuyền Các, trong băng sơn ngàn năm.

Các trưởng lão ở Mộc Kỳ Phong nghe có kinh động thì vội vàng lướt qua nơi này, bọn họ thậm chí muốn tra xem đã xảy ra chuyện gì.

- Là vị trí của Bích Tuyền Các, không biết nó xảy ra biến cố gì!

- Chẳng lẽ là Lăng trưởng lão gây ra, chắc là thế rồi!

- Nên đi qua xem, không chuẩn là Lăng trưởng lão lại có đại hành động gì đó.

Sau khi bọn họ tới Bích Tuyền Các thì phát hiện băng sơn ngàn năm kia đã hòa tan hơn phân nửa.

Bọn họ không hiểu xảy ra chuyện gì

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1409 - Sử Dụng Bất Tử Chi Tâm.

Nhưng mà vào lúc trước Lăng Tiếu nói chuyện với Ôn Hải Yến thì bọn họ cũng hiểu ra cái gì, nhìn qua ngọn núi lắc lư.

Gương mặt mọi người lạ lùng nhìn qua một nửa ngọn núi bị hủy đi.

Ngọn băng sơn bị hủy một nửa lúc này lại bắt đầu trầm xuống, vô số khối băng bắn ra bốn phương tám hướng, có không ít băng biến thành bọt nước.

Cùng lúc đó đột nhiên thiên địa biến sắc,vô số mây đen hình thành trong nháy mắt, thuận theo đó là sấm sét ầm vang, mưa to như hạt đậu không ngừng rơi xuống đất.

Sưu sưu!

Chuyện kỳ quái chính là nước mưa chỉ rơi xuống Bích Tuyền Các mà thôi, các nơi khác của Tử Thiên Tông không có chút hạt mưa nào cả.

Đồng thời linh khí thủy thuộc tính chung quanh bị hấp thu tới đây, càng không ngừng tuôn vào vị trí băng sơn này.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người há to miệng, bọn họ không nghĩ ra chuyện kỳ dị này là như thế nào.

Lăng Tiếu lúc này vui vẻ nhìn qua băng sơn, trong miệng thất thanh nói:

- Chẳng lẽ... Thực thành công?

Hắn bây giờ cảm giác rõ bên ngoài băng sơn có khí tức thiên địa dị động.

Nhưng mà khí tức này quá kỳ quái, lúc đó La Mỹ Anh chỉ có thực lực Linh Sư cao giai, Lăng Tiếu cho rằng khởi tử cho nàng có thể khôi phục thực lực lúc trước là không tệ, thế nhưng mà bây giờ khí tức này vượt qua Vương giai, càng không ngừng tăng trưởng tới cảnh giới cao hơn.

- Chẳng lẽ bất tử chi tâm phát huy tác dụng?

Thần sắc Lăng Tiếu lúc này ưu tư suy nghĩ nhiều.

Tình huống như vậy vượt qua ngoài dự kiến của hắn, hắn cũng không biết La Mỹ Anh rốt cuộc có sống lại hay không.

Vào lúc khí tức này càng ngày càng dày đặc thì Lăng Tiếu quát lên:

- Bảo tất cả mọi người rời khỏi đây đi.

- Lăng trưởng lão, này... Rốt cuộc xảy ra cái gì vậy?

Ôn Hải Yến vội vàng hỏi.

- Có một số việc nhất thời nửa khắc không nói rõ ràng lắm, ta cũng không biết chuyện này là tốt hay là xấu, tóm lại nên cho toàn bộ đệ tử rơi xa nơi này đi!

Lăng Tiếu lúc này nghiêm túc nói.

Cùng lúc đó khí thế của hắn bộc phát ra ngoài.

Ôn Hải Yến ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, lập tức để Ôn Khả Điệp đi sơ tán đệ tử trên núi, mà nàng thì bay lên không khuyên bọn

người Vân Hùng rời đi.

Mọi người cũng không biết biến cố gì, nhưng nhìn thấy Lăng Tiếu đã nói thế thì bọn họ cũng không dám vô lễ, chỉ đứng ở xa quan sát.

- Sư phụ, nếu không chúng ta đi qua giúp nhé?

Mộc Hòe nhìn Tiêu Tùng Lâm nói.

Hắn đột phá Địa Hoàng giai, cảm thấy thực lực của mình xưa đâu bằng nay, hôm nay phát sinh chuyện như vậy đương nhiên có thể phụ giúp đệ tử một tay.

Tiêu Tùng Lâm lắc đầu nói:

- Chúng ta đi qua chỉ khiến hắn tăng thêm phiền toái mà thôi, xem một chút đi, có lẽ kết quả sẽ có nhanh thôi.

Người trong Tử Thiên Tông cảm thấy tâm thần bất định, không rõ dị tượng hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mà khí thế cường đại kia là người nào?

- Nhược Thủy ngươi ở đây đi, ta đi xem!

Cát Bối Hân nhìn Băng Nhược Thủy nói một tiếng, lúc này hóa thành cơn gió bay qua phía Lăng Tiếu.

- Tiếu, phát sinh chuyện gì?

Cát Bối Hân lúc này hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu hỏi ngay.

Lăng Tiếu nhíu mày nói:

- Khả năng phát sinh một chút tình huống, cụ thể là gì thì ta không rõ lắm, tin tưởng không bao lâu sẽ biết rõ!

Không biết vì sao Lăng Tiếu cảm thấy có chút không ổnkhí tức này không biết có ảnh hưởng gì gới La Mỹ Anh không, nhưng mà trong lòng của hắn rất sợ hãi.

Hắn đang nghi hoặc, La Mỹ Anh sống lại là La Mỹ Anh chân chính sao?

Oanh long oanh long!

Cũng không biết qua bao lâu, từng đạo lôi điện nện vào ngọn núi.

Vố số khối băng vỡ nát, toàn bộ ngọn núi bị phá hủy.

Khí tức này bộc phát, thủy thuộc tính không có tiêu tán đi, khí tức càng ngày càng mạnh.

- Đã tới Thiên Tôn rồi, chẳng lẽ còn tiếp tục tăng trưởng sao?

Thần sắc Lăng Tiếu ngưng trọng nói ra.

Linh khí trong phạm vi mấy vạn dặm bị rút sạch, toàn bộ rót vào trong băng sơn.

Linh khí này còn nhiều hơn Lăng Tiếu hấp thu hai ngày trước.

Cuối cùng khí tức dừng lại ở Thiên Tôn đỉnh phong và ổn định lại.

Thời điểm Lăng Tiếu buông lỏng một hơi, mây đen lại tiếp tục hàng lâm, khí tức như nhấn chìm cả ngọn núi xuống.

Tâm thần của Lăng Tiếu càng không ngừng kích động, hắn cảm giác được mây đen này mang theo lực lượng kỳ dị.

- Không tốt, là thần niệm Thánh giả rót xuống!

Lăng Tiếu nheo mắt, hắn cả kinh và cầm Kim Long Thương đâm tới.

Hắn không cầm suy nghĩ, lập tức oanh kích mây đen.

Kim long lập tức gào thét nện thẳng vào đoàn mây đen này.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu lập tứ tuôn ra như thủy triều, nó hóa thành hình dáng Kim Long Thương oanh kích mây đen.

Hắn có ý định hai mặt giáp công nhất định phải phá tan toàn bộ mây đen này.

Oanh long!

Lực lượng vô hình và hữu hình cùng công kích, đoàn mây đen này giảm đi chút ít.

Lúc này giọng một lão ẩu khàn khàn vang lên.

- Hảo tiểu tử, không ngờ phát hiện phân thân của ta, nhưng mà... Tử kỳ của ngươi đã tới, rõ ràng dám phá trận pháp của ta lấy bất tử chi tâm ra, bây giờ còn dám xuất ra dùng, thực sự là chán sống mà!

- Long Nữ, đi ra cho ta!

Lăng Tiếu biết rõ người tới khủng bố, không cần suy nghĩ đã gọi Long Nữ đi ra.

Long Nữ, nàng bây giờ xuất hiện dưới dáng vẻ nhân loại, dáng người tỉ lệ hoàng kim, đáng lồi lõm không có điểm nào dư thừa cả, hoàn toàn có thể nói là kinh diễm, bất luận nam nhân nào nhìn thấy cũng si mê.

Thân ảnh Long Nữ lóe lên, lập tức công kích vào mây đen, bàn tay nhỏ của nàng xé rách không gian, công kích thẳng vào đám mây đen trước mặt.

Yêu ma tung hoành, quỷ quái thê lệ, tàn sát bừa bãi thiên địa bốn hướng.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác được năng lượng lướt qua là của Thánh giả, hắn có cảm giác phải toàn lực chống lại.

- Long Nữ, tất cả dựa vào ngươi!

Lăng Tiếu đã dùng toàn bộ lực lượng, hắn nói với Long Nữ.

Nếu như Long Nữ không thể kháng cự lão yêu quái này, chỉ sợ hắn đúng là xong đời rồi.

Ai có thể nghĩ vận dụng bất tử chi tâm lại chọc tới tồn tại khủng bố như vậy.

- Yên tâm đi lão đại, việc này ta không nhịn đâu!

Long Nữ tự tin nói với Lăng Tiếu một câu, tiếp theo nàng lại há môi ra.

Một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, cả thiên địa này chấn động mạnh mẽ lên xuống nhâp nhô.

Tràng cảnh yêu ma quỷ quái bốn phía bị sóng âm đánh tan nát không còn lại gì.

Cùng lúc đó thân ảnh Long Nữ chớp động, lập tức tiến công hư ảnh lão ẩu.

Lão ẩu này thần sắc âm hiểm, lập tức quát lên:

- Ta mặc kệ ngươi là ai, đi chết cho ta!

Nói xong bà tay giơ song chưởng khô héo lên không ngừng kếu thủ ấn, từng đoàn ánh sáng màu đen nhạt bắn ra ngoài.

- Chết đi!

Bà ta quát một tiếng, quả cầu màu đen nhạt bắn thẳng qua phía Long Nữ.

Đoàn năng lượng đen này nhìn thì nhỏ nhưng mà năng lượng ẩn chứa trong nó vô cùng khủng bố, nó lướt qua nơi nào thì không khí nơi đó nổ tung, trong phương viên ngàn mét biến thành khu vực chân không, một đoàn hào quang màu đen vô tận hiện ra.

Nó giống như ác ma đang muốn thôn phệ Long Nữ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1410 - La Mỹ Anh Sống Lại?

Long Nữ lúc này vẻ mặt ngưng trọng, hai bàn tay của nàng bấm quyết, vô số cột nước không ngừng bắn thẳng ra ngoài, hai tay của nàng đẩy ra và vô số nước bao phủ quả cầu đen kia.

Oanh long oanh long!

Lão ẩu và Long Nữ quấn đấu một lúc, Lăng Tiếu thừa cơ nói với Cát Bối Hân.

- Hân nhi ngươi mau rời khỏi đây, ta sợ Long Nữ không đánh lại lão bà này.

Từ lời nói của lão ẩu thì Lăng Tiếu thì lão bà do thần niệm ngưng tụ thành đã bố trí Quỷ Mẫu Bất Tử Trận.

Lúc đó thu được cái quan tài này âm thanh của lão ẩu đã xuất hiện qua, nhưng sau khi trận pháp bị phá thì ba ta biến mất.

Không nghĩ tới hiện tại bà ta lại xuất hiện, mặc dù chỉ là một đạo thần niệm nhưng vẫn có thể chiến đấu kịch liệt với Long Nữ là thần thú bát giai trung giai.

Hắn sợ Long Nữ không phải đối thủ của lão ẩu này.

Cát Bối Hân biết rõ chuyện này khẩn cấp, cũng không muốn kéo chân sau của Lăng Tiếu, nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, chính ngươi phải cẩn thận!

Ngay lập tức nàng rời khỏi nơi này.

Lăng Tiếu nhìn qua La Mỹ Anh thì sững sờ.

- La sư tỷ nhanh cùng ta rời khỏi nơi đây!

Lăng Tiếu bắt lấy tay của La Mỹ Anh, muốn kéo nàng ra khỏi chỗ này.

Ai biết La Mỹ Anh dùng lực rút tay về, đôi mắt dễ thương mờ mịt và nghi hoặc nói:

- Ngươi... Ngươi là Lăng sư đệ.

Lăng Tiếu nghe La Mỹ Anh gọi thì nội tâm vui mừng, vội vã nói:

- Đúng vậy, là ta, sư tỷ chúng ta đi nhanh lên, phía trên có cao thủ tuyệt thế đại chiến, nếu ngươi không đi chúng ta sẽ không đi được.

Tiếp theo đó La Mỹ Anh nói một câu khiến Lăng Tiếu không nói nên lời:

- Chúng ta không phải đang trong bí cảnh của Trấn Thiên Tông sao? Tại sao chúng có nhiều cao thủ thế?

Nghe được lời này Lăng Tiếu đã biết rõ ký ức củ La Mỹ Anh vẫn còn ở thời điểm mười mấy năm trước, trong lúc đi bí cảnh Trấn Thiên Tông.

Chuyện này không thể trách nàng, nàng bị giết xem như đã chết một lần rồi.

Hôm nay có thể sống lại thì những chuyện trước kia chẳng là gì cả.

- Chuyện này lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi nghe, mau theo ta rời đi!

Lăng Tiếu bắt lấy tay của La Mỹ Anh lần nữa sau đó nhanh chóng kéo nàng ra xa.

Trên không trung của Tử Thiên Tông, lão ẩu không ngừng tỉ thí với Long Nữ.

Lão ẩu này dù chỉ là thần niệm phân thân, thế nhưng mà thời gian duy trì của bà ta còn dài hơn Hắc Ma Môn Hắc Ma, hơn nữa chiến lực còn đáng sợ hơn.

Long Nữ càng chiến càng lâm vào hạ phong, nhiều lần bị đối phương đánh bay.

Cũng may da thịt của nàng đủ biến thái, cũng ngăn cản được công kích, bằng không nàng đã bị trọng thương không dậy nổi.

Long Nữ càng đánh càng tức giận, thời điểm nàng muốn biến lại chân thân thì thân ảnh lão ẩu biến thành mơ hồ.

- Đáng chết, nếu không phải cự ly quá xa, ta tuyệt đối sẽ giết các ngươi cho thống khoái, hy vọng ngày sau các ngươi đừng gặp ta!

Sau đó là âm thanh không cam lòng của lão ẩu, thần niệm phân thân của bà ta biến mất.

Long Nữ cũng không cam lòng nói:

- Lão bà đáng chết, tưởng bổn công chúa sợ ngươi sao, lần sau gặp ngươi ta sẽ nuốt sống ngươi ngay.

Khí tức của lão ẩu biến mất, Tử Thiên Tông cũng khôi phục bình tĩnh.

Nhưng mà Bích Tuyền Các đã hoàn thành hủy mất, mà trong Tử Thiên Tông

có không ít ngọn núi bị san bằng.

Nhìn cảnh vật bừa bộn trước mắt, đám trưởng lão Tử Thiên Tông lúc này trên mặt đầy buồn bực.

Đây là cơ nghiệp thành lập mấy ngàn năm qua, bây giơ bị hủy phân nửa, chuyện này khiến bọn họ căm phẫn.

Cũng may bọn họ đạt được một đống đồ quý trọng mà Lăng Tiếu đưa cho, so sánh với thiệt hại trước mắt chẳng là gì cả.

- Đây là chiến đấu của cường giả cấp bậc gì thế, thật đáng sợ!

Vân Hùng gương mặt ưu tư nói thầm.

Hắn hôm nay cũng có thực lực Địa Hoàng thấp giai, vốn cảm thấy ở tây bắc có uy danh không yếu, thủ đoạn cũng đề cao nhiều, nhưng khi nhìn lấy tông môn của mình bị phá thành như vậy mới phát hiện thực lực của mình còn quá nhỏ bé.

Đám trưởng lão Tử Thiên Tông khác cũng vô cùng khiếp sợ.

Phải biết rằng chỗ này bị phá hoại chỉ là do năng lượng dư âm ảnh hưởng mà thôi, nếu người ta đối chiến trên mặt đất, chỉ sợ phương viên mấy vạn dặm đã bị phá hủy rồi.

- Chẳng lẽ Lăng trưởng lão dẫn cường địch tới?

Triệu Minh Uyên đoán chừng.

Ôn Hải Yến lập tức giải thích cho Lăng Tiếu ngay.

- Ta nghĩ là không phải, có thể do Lăng trưởng lão xuất ra bảo vật kinh người gì đó hấp dẫn người nọ tới.

- Không cần đoán nữa, đã là quá khứ, việc này ta sẽ hỏi Tiếu nhi, nên cho người đi tới các phong tìm hiểu thiệt hại và cứu người đi.

Tiêu Tùng Lâm nói.

Bất kể là chuyện gì xảy ra, hắn lfm thái sư phó nhất định sẽ đứng qua phía Lăng Tiếu.

Ở một hướng khác Lăng Tiếu đã dùng quần áo che dáng người của La Mỹ Anh lại.

La Mỹ Anh chết thật mà phục sinh, chuyện này đã bỏ khối đá lớn trong lòng Lăng Tiếu xuống, tâm tình biến thành vui sướng hơn.

- Lão đại, bà ta trốn rồi!

Long Nữ hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu, lúc này thần sắc câm phẫn nói, ngực phập phồng gợn sóng khiến người ta thở dài!

- Ân, đây chỉ là một chút thủ đoạn của đối phương mà thôi, chân thân không có ở chỗ này, bằng không ngươi không xong rồi!

Lăng Tiếu nói.

Nụ hôn định tình!

Đây là nguyện vọng cuối cùng trước khi chết của La Mỹ Anh, mà hôm nay rốt cuộc cũng cảm nhận được tư vị được mơn trớn.

La Mỹ Anh cảm thấy gương mặt nóng rát, trong nội tâm càng ấm áp dễ chịu ngọt ngào, tư vị này khiến nàng không quên được.

Gương mặt của nàng đỏ lên như quả hồng chín, lúc này bàn tay nện vào ngực Lăng Tiếu.

- Ngươi thực bá đạo, bên cạnh có người nhìn kìa.

Trong lúc nàng nói thì nhìn qua phía Long Nữ, sắc mặt càng cảm thấy thẹn, xấu hổ ôm gò má nằm trong ngực Lăng Tiếu.

Nàng bây giờ đã tỏ rõ tâm thái của mình rồi, nàng nguyện ý trở thành nữ nhân của Lăng Tiếu.

- Ha ha, Long Nữ không phải người ngoài đâu, về sau ngươi cứ dựa vào ta đi, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị chút thương nào nữa cả!

Lăng Tiếu thập phần cao hứng cười nói.

La Mỹ Anh lúc này ló đầu ra tươi cười hạnh phúc, tiếp theo lại nghi hoặc hỏi Lăng Tiếu:

- Tiếu, ngươi... Ngươi cho ta hấp thu cái gì bất tử chi tâm, rốt cuộc là dị bảo gì, không ngờ có thể giúp ta khởi tử hồi sinh, còn giúp thực lực của ta tăng tiến nhiều như vậy, ta cảm giác thực lực của ta bây giờ đã vượt qua sư phụ rồi.

La Mỹ Anh từ khí sống lại tới bây giờ thì cảm thấy trong người có lực lượng không cách nào sử dụng hết được, nàng biết rõ thể chất và lực lượng của mình mạnh hơn lúc trước cả vạn lần, cho nên nàng muốn hỏi Lăng Tiếu xem hắn cho nàng ăn dị bảo gì.

Dù nàng chưa từng thấy qua các mặt xã hội, nhưng mà từ nhỏ nàng đã đọc qua không ít sách cổ, biết rõ chỗ có dị bảo thì chỗ đó cũng mang theo đại hung hiểm, tâm của nàng rung động, nàng cảm động gì Lăng Tiếu trả giá nhiều như thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1411 - Nụ Hôn Định Tình.

- Nói thật ra lực lượng của bất tử chi tâm còn vượt qua dự đoán của ta, vốn dĩ có thể giúp ngươi khởi tử hồi sinh là không tệ rồi, thế nhưng mà lại tăng thực lực của ngươi lên Thiên Tôn đỉnh phong, điểm này xem như bồi thường rồi, nhưng mà lực lượng ngươi dù cường đại nhưng mà ngươi không hiểu cách vận dụng thế giới chi lực, ngươi bây giờ có một thân thực lực mạnh mẽ nhưng không biết cách phát huy nó, qua ngày sau ta sẽ dạy cho ngươi, tin tưởng không bao lâu nữa ngươi có thể vận dụng lực lượng này rồi.

Lăng Tiếu nói.

Hắn bây giờ hoài nghi bất tử chi tâm tích lũy vô số sinh mệnh lực ra, có phải còn vô tình hấp thu sinh mệnh lực mà võ giả mất đi hay không, bằng không làm sao có thể giúp La Mỹ Anh tiến giai nhanh như hỏa tiễn thế.

Cho dù như thế nào thì Lăng Tiếu cũng không có miệt mài theo đuổi chuyện này, hắn biết rõ bất tử chi tâm không có uổng phí.

Lăng Tiếu dẫn La Mỹ Anh quay về Bích Tuyền Các.

Ôn Hải Yến cùng Ôn Khả Điệp nhìn thấy La Mỹ Anh khởi tử hồi sinh, lúc này nội tâm chấn động.

Lăng Tiếu cũng cho chúng nữ đoàn tụ nhỏ một hồi.

Hắn thừa dịp lấy này đi tới Bích Tuyền Các tìm Vũ Tư Tuyết đang tu luyện.

Vũ Tư Tuyết trải qua mười năm tẩy rửa, toàn thân đã hiện ra nét thành thục,

nhưng mà nàng vẫn thanh thuần vui vẻ như trước.

Nàng và Hoa Hiểu Quế đã đặt quan hệ, nhưng mà Hoa Hiểu Quế lại đi theo Lăng Tiếu tới trung vực, nàng chỉ có thể một mình ở lại trong tông môn.

Trải qua tu luyện mười năm, nàng cũng chỉ là Linh Sư cao giai, không có bước qua Vương giai.

Thiên phú của nàng chỉ bình thường, lại không có nhiều tài nguyên trợ giúp, muốn bước vào Vương giai không quá sự thật.

Nàng nhìn thấy Lăng Tiếu thì lập tức rung động, nàng rất muốn chạy ra khỏi tông không gặp Lăng Tiếu.

Cũng không phải trong nội tâm nàng vui vẻ hoặc chén ghét Lăng Tiếu, mà là nàng cảm thấy mình chênh lệch với Lăng Tiếu quá lớn, mà Hoa Hiểu Quế đi theo Lăng Tiếu chẳng lẽ Hoa Hiểu Quế thực lực sẽ yếu đi sao?

Còn nữa, Hoa Hiểu Quế lại có thân phận luyện dược sư cao quý, hắn còn nhớ kỹ nàng sao?

Mười năm tương tư, nàng không thể nào không nghĩ lại, chính mình cùng Hoa Hiểu Quế phải chẳng có khả năng sao?

Hôm nay Lăng Tiếu đến tìm nàng, tâm tình của nàng trở nên phập phồng không yên, trong nội tâm nàng trở nên lo được lo mất.

Lăng Tiếu cũng không có bởi vì thực lực cường đại mà trở nên ngạo khí khinh người.

Hắn cười nhạt nhìn Vũ Tư Tuyết nói:

- Tiểu Tuyết, rất lâu không gặp!

- Lăng... Lăng trưởng lão rất lâu không gặp!

Vũ Tư Tuyết có vài phần khẩn trương nói ra

- Tiểu Tuyết, ngươi nói lời này chẳng khác gì xa lạ, chẳng lẽ đoạn thời gian không gặp đã không nhận đường ca sao, nếu tiểu Quy biết rõ, hắn chắc sẽ giáo huấn ngươi đấy!

Lăng Tiếu lúc này làm sao không đoán ra tâm tư của Vũ Tư Tuyết chứ, hắn tùy ý nói ra.

Thái độ của hắn khiến Vũ Tư Tuyết trong nháy mắt trở nên tự nhiên, nàng nghĩ thầm:

- Lăng Tiếu vẫn là Lăng Tiếu, hắn còn không có biến hóa!

- Lăng sư huynh, Hiểu Quế hắn thế nào rồi? Vì sao hắn không quay về?

Vũ Tư Tuyết cũng là thư giãn một tí chính mình tâm thái hỏi.

Nàng suy nghĩ, mặc kệ Hoa Hiểu Quế có muốn nàng hay không thì nàng vẫn phải hỏi rõ, cũng cho nàng một quyết đinh.

- Nói lời thật thì ta không biết hắn có tốt hay không.

Lăng Tiếu nói.

Thần sắc Vũ Tư Tuyết nhanh chóng biến hóa, nàng vội vàng hỏi:

- Hắn gặp chuyện không may?

Nhìn Vũ Tư Tuyết thần sắc ưu tư, Lăng Tiếu biết rõ Vũ Tư Tuyết không có thay đổi tình cảm với Hoa Hiểu Quế, mà theo hắn hiểu Hoa Hiểu Quế thì Hoa Hiểu Quế cũng chẳng phải kẻ có mới nới cũ.

Nếu tình huống là như vậy thì Lăng Tiếu cũng có quyết định.

- Hắn không có chuyện gì, lần này ta trở về không có ý định ở lâu, nếu trong lòng ngươi còn có tiểu Quy, vậy cùng ta đi trung vực, không bao lâu sau các ngươi sẽ gặp lại.

Lăng Tiếu nói.

Lúc đó Hoa Hiểu Quế cũng quyết tâm theo Lăng Tiếu đi trung vực, Lăng Tiếu cảm thấy thiếu nợ Hoa Hiểu Quế, khi đó hắn phải chi cùng mang theo Vũ Tư Tuyết rời đi..

Bây giờ cũng không chậm, đợi đến khi Hoa Hiểu Quế học nghệ xong, hắn mang Vũ Tư Tuyết đi trung vực, Hoa Hiểu Quế chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

- Ta... Ta có thể được không?

Vũ Tư Tuyết lúc này khẩn trương lên.

Nàng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại đưa ra yêu cầu như thế, trong nội tâm nàng đương nhiên phi thường nguyện ý rồi.

Thế nhưng mà nàng lại biết rõ nếu như đi cùng Lăng Tiếu, với thực lực của hắn thích có người kéo chân sau sao?

- Ta nói ngươi có thể đi là có thể đi, không cần lo lắng gì cả.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ta thấy sư phụ...

Vũ Tư Tuyết nghi ngại, nàng sợ nàng sư phụ sẽ không cho nàng rời đi.

- Yên tâm đi, ta sẽ nói với sư phụ của ngươi, ngươi còn có chuyện gì không làm xong thì làm nhanh đi, lần sau không biết có trở về hay không!

Lăng Tiếu nói.

Tâm thần khẩn trương của Vũ Tư Tuyết lúc này biến mất toàn bộ, trên gương mặt tươi cười như mùa xuân, nhìn qua Lăng Tiếu gật đầu, liền quay người rời đi.

Nàng muốn chấm dứt những chuyện mà nàng còn chưa làm xong, chờ đợi Lăng Tiếu mang theo nàng đi tới trung vực gặp tên gia hỏa hay thẹn thùng kia, không biết hắn bây giờ có nhớ nàng hay không?

Lăng Tiếu trở lại Mộc Kỳ Phong gặp lại sư phụ Mộc Hòe cùng Tiêu Tùng Lâm bàn một lúc lâu.

Cuối cùng xác định Tiêu Tùng Lâm sẽ không rời khỏi Tử Thiên Tông, Tiêu Tùng Lâm lại yêu cầu Lăng Tiếu không chỉ mang theo Mộc Hòe rời khỏi, cũng nên mang theo sư bá Mộc Ân cùng đi theo hắn luôn.

Tây bắc Vẫn Thạch Thành, đây vẫn là tòa thành xa xôi và rớt lại phía sau.

Nhưng đây là tòa thành trì dựa vào Hoang Tùng sơn mạch nổi tiếng ở tây bắc này.

Hoang Tùng sơn mạch chứa nhiều tài nguyên, nhưng mà linh thú tung

hoành, cho dù là cường giả Thiên Tôn giai cũng không dám xâm nhập.

Cho nên tạo thành hoàn cảnh Vẫn Thạch Thành có tư nguyên không cách nào đào móc, cho nên vẫn rớt lại phía sau không phát triển.

Nhưng mà tình huống này chỉ diễn ra hơn mười năm trước mà thôi.

Vẫn Thạch Thành hôm nay là do Lăng gia một nhà độc đại, Lăng gia xuất hiện Vương giai danh chấn cả Vẫn Thạch Thành, hơn nữa còn có Tử Thiên Tông chống lưng, mỗi khi lựa chọn đệ tử vào Tử Thiên Tông đều cho Lăng gia mười lăm danh ngạch, đây là ban thưởng to lớn.

Lăng gia quật khởi cường thế, Lăng gia cũng đào móc ra không ít tư nguyên từ Hoang Tùng sơn mạch, những linh thảo và linh thú tam tứ giai đôi khi bị bắt mang đi bán đấu giá, dẫn tới các đại phiệt ở thành thị chung quanh tranh mua.

Có người ngoài ra vào thường xuyên, Vẫn Thạch Thành thay đổi nhanh chóng, trở thành một trong những thành trì giàu có trong phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông, mà Lăng gia cũng thành đệ nhất gia tộc trong phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông.

Mặc kệ người khác có phục hay không, chỉ dựa vào Lăng gia có một trưởng lão trẻ tuổi nhỏ ở Tử Thiên Tông tọa trấn, cũng đủ để Lăng gia ngạo thị các thành thị khác.

Hôm nay Lăng gia đã không chỉ có một thái thượng trưởng lão Vương giai nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1412 - Vũ Tư Tuyết Tự Ti.

Trừ thái thượng trưởng lão lúc trước ra ngoài du lịch không nói, hôm nay đệ nhất cao thủ của Lăng gia chính là Lăng Chiến, hắn chính là đường đệ của đương kim gia chủ Lăng Viễn.

Mười năm trước hắn đột nhiên từ Linh giai tăng lên Vương giai trung giai, lại trong vòng ba năm đột phá lên Vương giai cao giai, thêm bốn năm qua hắn trở thành Vương giai đỉnh phong.

Mấy năm gần đây không ai nhìn thấy hắn di động bên ngoài, có người nói hắn đã trở thành Địa Hoàng.

Tại tây bắc, Địa Hoàng giai đã là tồn tại cao nhất, nếu như Lăng Chiến thực sự đi tới bước này, Lăng gia chính là đệ nhất gia tộc trong phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông.

Về phần cao thủ thứ hai chính là thê tử của Lăng Chiến, Mộng Tích Vân.

Nhưng nàng không có ra tay bao giờ, căn bản không ai nghĩ tới nàng bây giờ đã là Vương giai đỉnh phong.

Người bên ngoài chỉ biết cao thủ thứ hai của Lăng gia chính là phụ thân của Lăng Chiến, Lăng gia lão tộc trưởng Lăng Thương, thực lực Vương giai trung giai, tiếp theo chính là trưởng lão Lăng Trần có thực lực Vương giai thấp giai đỉnh phong, lại tới đương kim tộc trưởng Lăng Viễn Vương giai thấp giai.

Hôm nay tính ra Lăng gia không tính thái thượng trưởng lão Lăng Hà cùng

với Lăng Tiếu, Lăng gia có năm người thực lực ngoài Vương giai.

Thế lực này đúng là ngạo thị một phương.

Trong phạm vi quản hạt của Vẫn Thạch Thành không có người nào dám đắc tội người của Lăng gia, mà Lăng gia lại quản lý Vẫn Thạch Thành rất tốt, nơi này càng ngày càng phồn hoa.

Lăng gia càng cường đại, diện tích phủ đệ cũng mở rộng ra rất nhiều.

Trong đại viện hậu viện của Lăng gia, trong một sân nhỏ ưu tĩnh có một phụ nữ phong vận mười phần đang cầm khối thịt tươi đưa cho con gấu chó cao ba bốn mét.

- Tiểu hắc, ăn chút thịt đi, khẩu vị tiểu gia hỏa ngươi càng ngày càng lớn, tiếp tục như thế ngươi nên tự kiếm ăn đi.

Phụ nữ này từ ái nói một câu.

Nàng xem con gấu chó này giống như thân nhân của mình vậy, nhưng mà trong thần sắc của nàng lờ mờ có thể nhìn thấy cảm xúc tưởng niệm và ưu tư.

Phụ nữ phong vận mười phần này chính là mẫu thân của Lăng Tiếu, Mộng Tích Vân.

Mà con gấu chó trước mắt chính là con gấu nhỏ mất phụ mẫu được Lăng Tiếu mang ra khỏi Hoang Tùng sơn mạch trong một lần lịch lãm rèn luyện.

Tiểu hắc trước kia bây giờ biến thành một con gấu to lớn.

Nó chỉ là linh thú bình thường, cho dù dùng thú đan nuôi dưỡng, bây giờ vẫn

chỉ là linh thú tứ giai cấp thấp, muốn đột phá bình cảnh ngũ giai chỉ sợ không dễ dàng, huyết thống của nó quá mức bình thường.

Tiểu hắc lúc này ăn khối thịt tươi kia, sau đó lắc lắc thân thể to lớn tới trước Mộng Tích Vân, nó thè lưỡi liếm tay của Mộng Tích Vân không ngừng, lộ ra thần sắc vui vẻ.

Mộng Tích Vân lúc này vuốt trán của tiểu hắc, nói:

- Ai, cũng chỉ có tiểu hắc ngươi là suốt ngày ở bên cạnh ta thôi.

Trượng phu ra ngoài tu luyện, nhi tử ở trung vực không biết rõ tình huống, cháu trai thì nàng không có nuôi dưỡng, thỉnh thoảng buồn bực trong sân, trừ tu luyện thì chính là chơi với tiểu hắc, sinh hoạt của nàng quá buồn tẻ.

cho dù có thực lực, Lăng Viễn đã từng mời nàng tiến vào trưởng lão hội, nhưng mà từ khi nàng sinh ra tới nay vẫn ít xuất đầu lộ diện, cũng chỉ chọn sinh hoạt thế này.

Ngay sau đó một tiếng gió xé gió vang lên, ngay sau đó âm thanh to lớn xuất hiện.

- Phu nhân, ta trở về!

Một đạo kim quang lóng lánh từ trên trời bay xuống, tốc độ và khí thế bất phàm.

Sau khi âm thanh rơi xuống, hào quang kia rơi xuống bên cạnh Mộng Tích Vân.

Người này nhìn qua chừng ba mươi tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, chùm ria mép quanh miệng, mắt bắn tinh quang, bộ võ phục tập luyện đã nhiều chỗ

bị rách và bị thương, nhưng mà không có bị thương tới chỗ hiểm, hắn mang theo trường thương màu vàng, trên khuôn mặt mang theo thần sắc hưng phấn, hiển nhiên là gặp việc cao hứng gì đó.

Người này chính là phụ thân của Lăng Tiếu, Lăng Chiến!

Hôm nay khí thế của hắn đạt tới Địa Hoàng cấp thấp đỉnh phong, khí huyết đặc biệt nồng đậm, xem ra hắn ra ngoài lần này thu hoạch rất lớn!

Mộng Tích Vân lườm qua trượng phu của mình, rất không thú nói:

- Trở về thì trở về, làm gì vậy hô to gọi nhỏ, cũng không sợ đại ca cùng tam đệ chê cười ngươi hay sao?

Nói xong quay qua lại đi vào trong nhà.

Lăng Chiến thấy Mộng Tích Vân như vậy thì biết rõ phu nhân tức giận, ai bảo hắn ra ngoài lần này đã là nửa năm, phu nhân không tức giận mới là chuyện lạ.

Lăng Chiến vội vã theo sau cười nói:

- Tiếc Vân ngươi xem ta mang theo cái gì quay về này, ta lúc này thật vất vả phát hiện Lục Tinh Hoa là tứ phẩm trung giai đấy, Bàn Liên Đằng tứ phẩm cao giai, có chỗ tốt rất lớn cho tu luyện của ngươi đấy.

Lăng Chiến mỗi một lần đi ra ngoài quay về thì không quân mang chỗ tốt về cho phu nhân, bằng không hắn buổi tối đừng mong lên giường được.

Trước đây Mộng Tích Vân đều tha thứ cho Lăng Chiến, nhưng mà nàng một lần thì không sao, nàng cũng không có đi tiếp linh thảo của Lăng Chiến.

- Nhân sinh trừ tu luyện còn có cái gì? Nhi tử không ở bên cạnh còn không tính, ngay cả trượng phu cũng là tu luyện cuồng, ta chỉ cô đơn một mình mà thôi!

Mộng Tích Vân than thở.

Không biết vì sao hôm nay nàng đặc biệt nhớ nhi tử, nhớ cháu nội, nàng hi vọng bây giờ mình đàn cháu đầy nhà, một nhà vui thích sống vui vẻ.

Nàng nguyện sống vui vẻ với thân nhân qua khoảng thời gian trăm năm, cũng không muốn thọ nguyên vài trăm năm lại không có trượng phu, con cháuở bên cạnh, vượt qua trong thời gian cô độc.

Lăng Chiến khẩn trương, hắn là người sợ vợ, vội vã cất kỹ linh thảo đi theo sau lưng Mộng Tích Vân, sau đó tiến vào đại sảnh và bảo nha hoàn ra ngoài, hắn ôm lấy Mộng Tích Vân nói:

- Tích Vân, nếu không... Nếu không chúng ta lại sinh hài tử nhé? Cũng khiến ngươi không tịch mịch.

Kỳ thật Lăng Chiến sớm có suy nghĩ này rồi, hắn hiểu tính cách của phu nhân, không ai ở bên cạnh nói chuyện khiến nàng không vui, trong tộc nàng không có mấy người là bạn chân chính, bên phụ thân cũng không cần nàng đi hầu hạ.

Cho nên hắn muốn sinh thêm hài tử cho phu nhân vui vẻ, như vậy mới vượt qua khỏi tịch mịch.

Nghe trượng phu nói thì đôi mắt Mộng Tích Vân sáng ngời, nhưng mà lại ảm đạm xuống.

- Vậy không được, chúng ta có Tiếu nhi, lại có cháu rồi, vậy xưng hô loạn

lên cả, không được... Tuyệt đối không được!

- Này... Bọn chúng không phải không ở cạnh nhau sao, không quan trọng đâu!

Lăng Chiến lúc này biết cân nhắc thế nào, trong lúc nhất thời trở nên khốn quẫn.

Nếu bọn họ có thêm hài tử, mà cháu của bọn họ lớn hơn hài tử, quan hệ trong đó sẽ đủ loạn.

- Ngươi lại mò mẫn nói gì đó, về sau Tiếu nhi trở về, chúng ta khẳng định phải bảo Tiếu nhi tìm nhiều thêm mấy nàng dâu, sinh thật nhiều cháu cho ta!

Mộng Tích Vân liếc Lăng Chiến.

Nói lời thật, Lăng Chiến nói nàng cũng động tâm, nhưng mà nàng vẫn khắc chế suy nghĩ của mình.

- Được rồi nghe ngươi, cũng không biết tiểu tử thúi kia khi nào quay về, chẳng lẽ làm ra cái gì...

Lăng Chiến chưa nói xong...

Hắn không nói xong thì Mộng Tích Vân quay người nện vào ngực của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1413 - Lăng Gia Hiện Tại.

- Ngươi miệng quạ đen, không nói câu nào tốt, ngươi sau này đừng có mơ bước lên giường của ta, Tiếu nhi thực lực cường đại, làm người cơ trí, chắc chắn sẽ phúc tinh cao chiếu, bình an.

Nói đến đây Lăng Chiến cũng cảm khái, trong nội tâm nói thầm.

- Xú tiểu tử này mà quay về, lão tử phải trừng phạt hắn tội bất hiếu.

Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu, con cái ra ngoài thì luôn lo lắng cho con bình an.

Sau đó này bên ngoài có tiếng nha hoàn nói vào.

- Lão gia, tộc trưởng cùng Thao trưởng lão tới.

- Ta nói ngươi quay về, bọn họ nhất định sẽ tới đây mà!

Mộng Tích Vân liếc Lăng Chiến nói một câu.

Lăng Chiến gượng cười nói:

- Ngươi để đại ca cùng tam đệ chờ tý, ta đi tắm rửa thay quần áo rồi đi gặp.

Lăng Viễn cùng Lăng Thao phân biệt là đại ca cùng tam đệ của Lăng Chiến, ba huynh đệ của bọn họ vẫn không tệ, mà từ khi con của Lăng Chiến lên cao thì bọn họ càng thân thiết.

Bởi vì thực lực của bọn họ hôm nay là do đứa cháu này cho, bằng không làm gì uy phong như hiện tại.

Bọn họ bây giờ không đuổi kịp Lăng Chiến, đương nhiên là biết rõ Lăng Chiến rèn luyện trở về, khẳng định tìm được không ít thứ tốt, muốn "Ăn cướp".

- Đại ca, tam đệ các ngươi tới quá nhanh nha!

Mộng Tích Vân đón hai người cười nói.

Hai người nghe ra ý giễu cợt của Mộng Tích Vân nhưng không giận.

Lăng Viễn cười nhạt nói:

- Nhị muội chớ trách, ai bảo nhị đệ thực lực cường đại, ta cũng vì gia tộc phát triển, chỉ có thể kéo da mặt dày tìm chỗ tốt của hắn thôi.

- Chị dâu, tam đệ ta vừa mới đột phá Vương giai, chỉ có thể dựa vào nhị ca giúp đỡ!

Lăng Thao thì cười lớn nói ra.

Nhưng mà nội tình Lăng gia có hạn, muốn tăng cường thực lực thì phải có tư nguyên cao cấp, trân tàng chúng cũng tốt, bán đấu giá cũng được, hoặc là dùng để thưởng cho người có công.

Nhưng mà các tư nguyên cao cấp cũng không phải dễ lấy như vậy.

Cả Lăng gia cũng chỉ có Lăng Chiến thực lực mạnh nhất, mà hắn thường xuyên ra vào Hoang Tùng sơn mạch rèn luyện, thỉnh thoảng có thể tìm được không ít linh thảo cao giai, chém linh thú cao giai, đây chính là tư nguyên tốt

nhất.

Cho nên Lăng Viễn biết rõ Lăng Chiến trở về thì không thể không đi qua đây, chỉ cần lấy được thi thể linh thú tứ phẩm cao giai đưa tới nhà bán đấu giá của gia tộc cũng sẽ thu được không ít huyền tinh.

Về phần Lăng Thao, hắn tìm Lăng Chiến chính là hỏi xem có linh thảo này thích hợp cho hắn tu luyện hay không, giúp hắn mau chóng đột phá lên Vương giai.

Mà Lăng Chiến luôn hào phóng, đối với những ngoại vật này không có quan niệm gì, cho nên mỗi lần đều cho Lăng Viễn không ít thứ tốt, có cho Lăng Thao đồ thích hợp.

Ai bảo đây là thân huynh đệ của hắn chứ!

Lăng Chiến tắm rửa xong thì diện mạo tuấn lãng bất phàm, từ khi thực lực của hắn không ngừng tăng lên, khí chất cũng khác với ngày xưa.

- Đại ca, tam đệ đến, đồ tốt của các ngươi đã chuẩn bị sẵn rồi, cũng không vội này nhất thời, chúng ta uống vài chén lại nói.

Lăng Chiến cười nói.

Từ khi nhi tử truyền cho hắn bộ thần công thần bí tu luyện, thực lực của hắn không chỉ khôi phục, hơn nữa càng không ngừng tiến giai nhanh hơn, giúp hắn có địa vị đệ nhất Lăng gia, điểm này khiến hắn cảm khái không thôi, đồng thời hắn cũng quý trọng tất cả, bởi vì nó không dễ dàng.

Lăng Viễn cùng Lăng Thao cũng không khách khí liền ngồi xuống.

Mộng Tích Vân cũng không có tức Lăng Chiến, lập tức bảo người đi vào nhà

bếp chuẩn bị món ăn.

Nhưng mà ngay vào lúc này bên ngoài có tiếng gió vang lên.

Bang bang!

- Xảy ra chuyện gì?

Lăng Thao nghi hoặc hỏi.

Mộng Tích Vân lúc này hiện ra thần sắc bình thản, nói:

- Là tiểu hắc, không biết sao nó chạy nhanh như vậy.

Nói xong nàng lập tức đi ra ngoài xem.

Lăng Chiến nhíu mày, thần sắc khẩn trương, nói:

- Tốt... Thật nhiều khí tức cường đại, nhanh... Đại ca, tam đệ ra ngoài xem nào!

Lăng Chiến cảm giác qua người tới thì đứng lên đi ra ngoài.

Lăng Viễn cùng Lăng Thao cũng vội vàng đi ra ngoài, có thể khiến Lăng Chiến kinh hoàng không biết là nhân vật thế nào.

Tiểu hắc giống như chiếc xe tăng chạy từ trong viện ra ngoài, bay thẳng tới cửa chính đại viện Lăng gia.

Người Lăng gia trên đường đi hoảng sợ né tránh ra hai bên.

Bọn họ biết trong gia tộc có nuôi một con linh thú tứ giai, bọn họ nào dám ngăn cản, huống hồ bọn họ cũng không có bổn sự ngăn cản.

Hộ vệ canh giữ cửa viện lúc này tán đi, nếu như bị tiểu hắc tấn công thì bọn họ chết không chỗ chôn.

- Tiểu hắc, ngươi quay về cho ta!

Mộng Tích Vân đuổi theo quát lên.

Tất cả mọi người nhìn qua Mộng Tích Vân đang phi hành thì kinh ngạc không thôi.

Bọn họ cũng không biết Mộng Tích Vân là một cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ đột phá Vương giai.

- Ta... Ta có hoa mắt hay không, Tích Vân phu nhân có thể phi hành!

- Không phải chứ, thì ra Tích Vân phu nhân cũng là cao thủ Vương giai, Lăng gia chúng ta lại nhiều ra cao thủ Vương giai, thật sự là quá lợi hại.

- Ta nói nha, gia đình hộ tông trưởng lão đều lợi hại, phu nhân cũng chẳng thể yếu đi nơi nào.

- Lăng gia chúng ta có ngày hôm nay cũng là nhờ vài thập tứ trưởng lão cả, thập tứ trưởng lão là nhi tử của Tích Vân phu nhân, thực lực Tích Vân phu nhân mạnh cũng không kỳ quái.

- Cũng không chỉ như vậy, ta còn nghe nói thập tứ trưởng lão là luyện dược sư cao cấp, địa vị trong tộc không yếu hơn thái thượng trưởng lão đâu.

Thuận theo Mộng Tích Vân bay đi, Lăng Chiến cũng nhanh chóng đuổi theo

nàng, theo sau là Lăng Viễn cùng Lăng Thao cũng bay ra.

Người của Lăng gia lúc này trên mặt không hiểu, bọn họ đang nghi hoặc.

- Chẳng lẽ tiểu hắc nổi điên?

- Chúng ta còn chưa tới nhà thì tiểu hắc đã ra đón chúng ta rồi, không tệ không tệ!

Lúc này tiếng nói sảng khoái vang lên ngoài cửa đại viện Lăng gia.

- Ha ha, tiểu hắc đã lớn rồi!

Một tiếng cười kiều mị vang lên.

Mộng Tích Vân cùng Lăng Chiến vừa tới cửa nhìn thấy nó đang vui đùa với người trước mặt, thần sắc của bọn họ trở nên kinh hỉ.

- Tiếu nhi!

Mộng Tích Vân không nhịn được kinh hô lên.

Tiểu hắc chạy ra mừng chính là đoàn người Lăng Tiếu từ Tử Thiên Tông đi tới nơi này.

Lăng Tiếu bước lên vui vẻ nói:

- Cha mẹ, ta trở về!

Nhìn thấy phụ mẫu càng ngày càng trẻ ra, Lăng Tiếu lúc này rất cao hứng.

Tâm tình của Mộng Tích Vân càng kích động, trong đôi mắt của nàng đầy lệ nóng, nàng che miệng nói:

- Xú tiểu tử đã chịu quy về, có phải lớn rồi không muốn về nhà, không muốn nương, ngươi không biết nương nhớ ngươi thế nào sao...

Mộng Tích Vân lúc này lại mắng Lăng Tiếu, giống như đang phát tiết toàn bộ ra khỏi nội tâm của mình.

Lăng Tiếu là hài tử do nàng sinh ra, Mộng Tích Vân rất yêu thương con của mình.

- Nương, là hài tử không đúng, hại nương lo lắng.

Hắn bị mắng nhưng mà trong nội tâm đang hò hét, mặc kệ hắn thực lực mạnh thế nào vẫn còn con của mẫu thân, mẫu thân quan tâm con là thiên kinh địa nghĩa.

Sau đó Phượng Lăng Thiên đi tới trước mặt Mộng Tích Vân nói:

- Nãi nãi, ngươi không nên mắng phụ thân, phụ thân hắn biết sai rồi, ta thay phụ thân bảo chứng sau này sẽ không làm nãi nãi lo lắng nữa?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1414 - Về Đến Nhà. (1)

Ánh mắt Mộng Tích Vân nhìn qua Phượng Lăng Thiên, sửng sốt nhìn qua đứa nhỏ mười năm trước gặp lại này, nhìn thấy nó có ba phần bóng dáng con mình, mà nó gọi nàng là "Nãi nãi ", đây không phải cháu của nàng thì còn ai chứ.

Mộng Tích Vân lúc này không khóc lại cười, nói:

- Ngươi là Thiên nhi, là bảo bối của ta?

- Đương nhiên là Thiên nhi, nãi nãi ngươi không nhận ra Thiên nhi sao?

Phượng Lăng Thiên lúc này buồn xo nói ra.

Mộng Tích Vân ôm Phượng Lăng Thiên vào lòng, lại vuốt ve đầu Phượng Lăng Thiên.

- Hảo hảo, vẫn là cháu ta nghe lời, về sau ngươi ở bên cạnh nãi nãi được không.

Lần này không chỉ con mình quay về, ngay cả cháu cũng quay về, Mộng Tích Vân vô cùng cao hứng.

- Tốt, các ngươi không nên đứng ở đây, vào nhà nói chuyện!

Lăng Chiến lúc này vui vẻ nói.

- Phụ thân nói đúng, vào nhà rồi nói!

Lăng Tiếu nói ra, hắn nhìn qua con mình và nói thầm.

- Xú tiểu tử này biết hống người ta, ngày sau địa vị của lão tử khó giữ rồi!

Vào lúc đoàn người vào trong Lăng gia thì Lăng Viễn cùng Lăng Thao đã đi ra đón.

- Thì ra là Tiếu nhi trở về, ha ha, khó trách tiểu hắc chạy nhanh như thế!

Lăng Viễn lúc này vui vẻ cười nói.

- Đến rồi, xú tiểu tử, nhanh cầm một viên Nhập Vương đan cho Tam thúc, bằng không đừng đi vào nhà!

Lăng Thao lúc này ngăn trước mặt Lăng Tiếu nói ra.

Lần trước Lăng Tiếu trở về sau đó lưu lại không ít thứ tốt cho Lăng Chiến phân phối cho Lăng gia, Lăng Trấn, Lăng Thương, Lăng Viễn đột phá lên Vương giai là nhờ vào Nhập Vương đan.

Chuyện này Lăng Thao cũng là biết rõ, hắn bây giờ là Linh Sư đỉnh phong, không thể chờ đợi được cần Nhập Vương Đan tiến giai.

- Lăng Thao ngươi bổn sự không nhỏ nha, lại dám uy hiếp Tiếu nhi!

Lúc này một tiếng quát to từ sau lưng Lăng Tiếu vang lên.

Lăng Chiến, Lăng Viễn và Lăng Thao nhìn qua âm thanh kia, chỉ thấy Lăng Hà bên cạnh Bạch Vũ Tích đi tới.

- Thái... Thái thượng trưởng lão!

Lăng Thao lúc này kinh hô.

Thái thượng trưởng lão, trong Lăng gia vĩnh viễn có đủ lực chấn nhiếp.

Lăng Thao nhìn thấy thái thượng trưởng lão về thì cung kính nói:

- Lăng Thao bái kiến thái thượng trưởng lão.

Lăng Chiến cùng Lăng Viễn lập tức nghênh đón, Mộng Tích Vân cũng theo sau, bọn họ thỉnh an Lăng Hà cực kỳ có uy vọng trong Lăng gia này.

- Thái thượng trưởng lão đã trở về, không nghĩ tới cùng về với Tiếu nhi!

Dẫn đầu nói chuyện là Lăng Viễn, hắn thân là tộc trưởng, nhưng mà đối đãi thái thượng trưởng lão vẫn phải tỏ đủ thành kính mới được.

Lăng Chiến ở bên cạnh nhìn ra dị trạng của Lăng Hà, cũng lạ lùng nói:

- Thái... Thái thượng trưởng lão, tu vị của ngài...

Người bình thường chỉ ẩn tàng khí tức, người khác chỉ nhìn ra tu vị nông sâu mà thôi, nhưng mà đan điền bị phế thì các phương diện khác vẫn biết được, nhất là nhìn thấy Lăng Hà bước chân không ổn, Lăng Chiến nghi hoặc hỏi một câu.

Lăng Hà thở dài nói;

- Không có gì, còn chưa chết được, Tiếu nhi có biện pháp trị cho ta!

Tiếp theo trừng Lăng Thao.

- Ngươi làm thúc thúc lại đùa nghịch vô lại, còn không nhanh tránh đường, có phải không đặt lão già ta vào mắt không.

Lăng Thao lúc này nào dám cản đường, vội vã tránh qua và cười khan.

- Thái thượng trưởng lão không nên nói thế, ta... Ta chỉ đùa với Tiếu nhi mà thôi, chỉ đùa mà thôi.

Đoàn người Lăng Tiếu đi vào trong nhà.

Tin tức bọn họ trở về làm Lăng gia nổ tung.

Toàn bộ Lăng gia đều vô cùng náo nhiệt.

- Thái thượng trưởng lão và thập tứ trưởng lão quay về, lập tức tập hợp hội nghị trưởng lão.

- Nhanh... Nhanh thông tri trưởng lão, nói thái thượng trưởng lão cùng thập tứ trưởng lão quay về.

- Cái gì, thái thượng trưởng lão cùng thập tứ trưởng lão cùng quay về, nhanh... Nhanh thỉnh an bọn họ.

- Thật tốt, hai trưởng lão quay về, thực lực Lăng gia chúng ta sẽ tăng thêm.

Người của Lăng gia vội vàng đi qua tiểu viện của Lăng Chiến.

Nếu không có người những người này thì sợ rằng tiểu viện đã bị sập.

Lăng Hà thân làm Lăng gia thái thượng trưởng lão, là định hải thần châm của Lăng gia, có hắn mới khiến Lăng gia không rời rạc; mà Lăng Tiếu xuất hiện và có thiên phú tuyệt đỉnh khiến toàn bộ Lăng gia cúng bái, có hắn ở

đây thì đại biểu Lăng gia sẽ tiến vào thời đại huy hoàng, bây giờ Lăng gia có được tất cả không phải do hắn ủng hộ sao?

- Lăng Viễn, ngươi bảo bọn họ tán đi, đợi ngày mai lại họp hội nghị.

Lăng Hà lúc này phân phó Lăng Viễn.

- Dạ thái thượng trưởng lão!

Lăng Viễn nói.

Ngay sau đó Lăng Trấn và Lăng Thương còn có mấy trưởng lão đời trước của Lăng gia đi vào.

Dùng thân phận bọn họ tự nhiên có thể tiến vào trong tiểu viện này.

- Bái kiến thái thượng trưởng lão!

Lại nhìn thấy Lăng Hà thì cả đám cung kính cúi chào.

Trừ trưởng lão và chấp sự của Lăng gia không ngừng lởn vởn muốn gặp hai người ra, trong Vẫn Thạch Thành các thủ lãnh lớn nhỏ của các gia tộc cũng chấn động.

Hôm nay Lăng gia đã trở thành đệ nhất gia tộc của Vẫn Thạch Thành, càng là đệ nhất gia tộc trong phạm vi quản hạt của Tử Thiên Tông, bọn họ vô cùng kính sợ Lăng gia.

Bọn họ cũng biết Lăng gia có ngày hôm nay thì công lao của Lăng Tiếu cũng rất lớn.

Đó là do Lăng Tiếu trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của Tử Thiên Tông đã

truyền ra khắp các thành trì phạm vi thế lực của Tử Thiên Tông rồi, lại là cao phẩm luyện dược sư, thân phận này khiến người ta tôn sùng.

Bọn họ mượn cơ hội bái phỏng Lăng gia, đương nhiên là muốn kéo quan hệ với luyện dược sư rồi, nếu như có thể thu được một viên đan dược tinh phẩm thì gia tộc bọn họ sẽ có thêm Vương giai, vậy thì gia tộc sẽ phát đạt.

Không quản những chuyện khỉ gió này, nhưng mà sự thật luôn tàn khốc.

Đám người Lăng Tiếu trừ gặp những trưởng lão của Lăng gia ra thì không tiếp ai khác, cho Lăng Viễn tộc trưởng đi ứng phó.

Trong tiểu viện gia đình Lăng Tiếu lúc này luôn có tiếng cười đùa vui vẻ.

Vài ngày này Mộng Tích Vân vô cùng cao hứng.

Con và cháu đã quay về, con trai còn dẫn thêm ba con dâu mỹ mạo như hoa, hơn nữa Bạch Vũ Tích là con gái nuôi thì chẳng khác gì bốn con dâu.

Chiếu theo tình huống như vậy, trong nội tâm nàng muốn kim ngọc mãn đường đã không còn xa.

Nhưng mà nàng từ trong miệng Bạch Vũ Tích biết được con trai của mình cón có thêm nư nhân khác, trong lòng nàng vừa vui vừa lo.

Vui là nhiều con dâu, ngày sau còn sợ không có cháu bồng sao? Lo là con dâu quá nhiều, con nàng quản sao nổi, nếu nháo có chuyện thì không tốt rồi!

- Không được, mình làm mẫu thân phải giúp con mới được.

Mộng Tích Vân đã hạ quyết tâm, vì vậy nàng liền kéo Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt cùng Băng Nhược Thủy tới và phát huy lực lượng của bà

bà.

Nhưng mà nàng còn chưa xuất khí lực ra lại phát hiện ba nữ rất vui vẻ với nhau, hơn nữa đều xưng là tỷ muội, không có vẻ gì là mình ganh tỵ cả.

Lúc này nàng mới biết mình quá lo lắng..., trong nội tâm nàng nói thầm.

- Xú tiểu tử này ở phương diện quản thê tử đúng là có nghề.

Trong phòng Lăng Thương kích động kêu lên.

- Tiếu nhi, ngươi nói ngươi đã thành lập tông môn, muốn mang theo Lăng gia chúng ta cùng tiến vào trung vực sống sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1415 - Về Đến Nhà. (2)

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Gia gia, việc này ta đã nói với lão thái gia rồi, nghe ý của mọi người, nếu không muốn đi thì không miễn cưỡng.

Trong lúc nhất thời Lăng Thương, Lăng Trần, Lăng Viễn cùng với các trưởng lão Lăng gia đều trầm mặc.

Thái thượng trưởng lão Lăng Hà lên tiếng:

- Trung vực phồn hoa hơn tưởng tượng của các ngươi nhiều, nhưng mà nơi đó không thiếu đao quang kiếm ảnh, cơ may và nguy hiểm cũng nhiều, Tiếu nhi đã cho chúng ta nơi yên ổn, Lăng gia chúng ta có thể nổi danh trung vực, việc này ta ủng hộ Tiếu nhi.

Lăng Hà đã tỏ rõ lập trường, hắn thuận theo Lăng Tiếu trở về, từ trong miệng Bạch Vũ Tích biết được những chuyện Lăng Tiếu trải qua, hắn chấn kinh và khâm phục.

Hậu bối của hắn dám đối đầu với các thế lực như Hắc Ma Môn, Cổ gia, tổ chức Sát Thiên, trong trung vực không ai dám trêu vào hắn, Lăng gia đi tới trung vực sẽ phát triển cực nhanh.

Thái thượng trưởng lão đã tỏ rõ lập trường, tâm tư mọi người cũng động.

Trung vực là thiên đường của võ giả, bọn họ đương nhiên hướng tới.

Nhưng mà chỗ đó không phải là chỗ chơi đùa, tùy thời sẽ có máu chảy đầu rơi, dựa vào thực lực của bọn họ thì chưa đủ nhìn, mượn thái thượng trưởng lão mà nói thực lực bị phế, trong nội tâm của bọn họ lo lắng.

Lăng Tiếu cũng không hề ngó ngàng tới bọn họ nghĩ thế nào, cho bọn họ suy nghĩ vài ngày đi, mà hắn đang tìm nơi luyện chế đan dược cho lão thái gia.

Lăng Tiếu thu được Hắc Diệu đỉnh và truyền thừa dược thần, hắn cũng biết rõ đan phương dưới bát giai như lòng bàn tay.

Phóng nhãn khắp trung vực, hắn biết rõ đan dược thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất.

Trong ký ước truyền thừa có một loại đan dược tên là Trọng Tố Đan, đây là đan dược thất giai cao cấp.

Đan dược tên Trọng Tố này chính là có ý nói khôi phục, dùng ngưng tụ đan điền bị phế của võ giả lần nữa.

Nếu như bình dân đạt được đan dược này có thể khuếch đại đan điền bản thân, từ đó biến thành võ giả có thể tu luyện.

Lăng Tiếu đúng là muốn luyện chế đan dược này cho lão thái gia, để hắn có thể tu luyện lần nữa.

Lăng Tiếu mấy ngày này bế quan không ra ngoài, trong thạch thất đặc biệt thỉnh thoảng có mùi thảo dược truyền ra, người trong Lăng gia cao hứng không thôi, bọn họ cũng biết thập tứ trưởng lão đan luyện đan.

Thập tứ trưởng lão trong mắt người của Lăng gia chính là tồn tại truyền kỳ, không chỉ thực lực cường đại, còn là cao phẩm luyện dược sư, trong Tử Thiên Tông còn là trưởng lao tôn quý.

Mặc kệ từ mặt nào cũng khiến bọn họ tự ngạo.

Bỗng dưng trên bầu trời có đám mây ngũ sắc hiện ra, từng đạo kim quang bắt đầu lóe ra, tường vân hạ xuống chiếu sáng Lăng gia, Vẫn Thạch Thành sáng ngời.

Người của Lăng gia, người của Vẫn Thạch Thành hiện tại thấy dị tượng như thế thì con mắt mở to ra đầy kinh ngạc.

- Hào quang thật kỳ quái, ánh mặt trời cũng không giống, hình như có cao thủ khiến nó gia tăng thêm hào quang, chiếu vào người thật ấm áp và thoải mái!

- Này... Đó là thập tứ trưởng lão đang luyện đan, hẳn là... Hẳn là luyện chế ra thất phẩm đan dược trong truyền thuyết mới có dị tượng như vậy.

- Không... Sẽ không a, thất phẩm đan dược chỉ có ghi lại trong sách cổ mà thôi, chỉ có luyện dược sư ở khu vực phồn hoa như trung vực mới có thể luyện chế ra được.

- Vậy phải giải thích thế nào, thập tứ trưởng lão vốn là thiên tài ngàn năm có một của Lăng gia, hắn đã sớm là tứ phẩm luyện dược sư, qua bao lâu nay đạt tới thất phẩm luyện dược sư cũng không có là gì.

- Tường vân giáng trần, Lăng gia đúng là có phúc, xem ra địa vị của bọn họ trong Vẫn Thạch Thành trong ngàn năm sau sẽ không bị lay động rồi.

Trời giáng dị tượng, tự nhiên là có thất phẩm đan dược luyện thành.

Trong luyện đan thất, Lăng Tiếu lúc nỳ mang theo sáu viên đan dược luyện chế hoàn mỹ bỏ vào trong chai, hắn hài lòng nói:

- Còn may, một lần có thể luyện chế ra sáu viên, không có ít đi.

Trong ký ức truyền thừa của dược thần, Lăng Tiếu biết rõ đan dược dưới thất phẩm một lần luyện được nhiều nhất mới viên, đó là thành công hoàn mỹ nhất.

Hôm nay Lăng Tiếu một lần có thể luyện thành sáu viên, hắn ở cảnh giới thất phẩm luyện dược sư cũng không dễ dàng.

Chờ sau khi hắn trở thành thánh dược sư, lại luyện chế thất phẩm đan dược ngưng tụ có lẽ sẽ cao hơn một chút.

Lăng Tiếu ra khỏi thạch thất, phát hiện thái thượng trưởng lão Lăng Hà, Lăng Thương cùng phụ thân đang ở đây.

- Lão thái gia, gia gia, phụ thân, các ngươi đang làm cái gì?

Lăng Tiếu lúc này lạ lùng hỏi.

Lăng Hà không chờ đợi được nói:

- Tiếu nhi, ngươi luyện thành đan rồi?

Lăng Tiếu nghe lão thái gia hỏi vậy thì biết rõ lão thái gia đứng ngồi không yên.

Tuy nhìn thấy biểu hiện của hắn bình thường, thế nhưng mà bây giờ có Trọng Tố Đan giúp đỡ thì hắn lại tiếp tục tu luyện, hắn còn vội vàng và khẩn trương hơn người khác nhiều.

Lăng Tiếu sờ sờ cái mũi nói:

- Lão thái gia, ta có bao giờ nói chuyện mà không hoàn thành sao?

Nói xong hắn lấy một viên Trọng Tố Đan đưa vào trong tay Lăng Hà.

Lăng Tiếu lại nói:

- Lão thái gia, ăn nó vào ba ngày sau đan điền của ngươi sẽ khôi phục lại.

Lăng Hà tâm thần bất định tiếp đan dược.

- Chúc thái thượng trưởng lão sớm ngày trọng chấn hùng phong, dương uy thế Lăng gia chúng ta!

Lăng Thương nhìn Lăng Hà nói.

- Chúc thái thượng trưởng lão sớm ngày trọng chấn hùng phong, dương uy danh Lăng gia chúng ta!

Lăng Chiến cùng Lăng Viễn cũng đi lên chúc mừng.

- Tốt, Tiếu nhi, lão thái gia không nói nhiều cái gì!

Trong ánh mắt Lăng Hà trong đầy vẻ cảm kích, hắn nói câu này sau đó rơi đi.

Hắn không thể chờ đợi được đi tới chỗ khác phục dụng đan dược.

Lăng Thương đi đến trước mặt Lăng Tiếu, nặng nề vỗ vai Lăng Tiếu và cười nói:

- Tiếu nhi, ngươi tốt lắm! Bây giờ lợi hại còn không quên gia tộc, đúng là

đáng quý.

Hồi tưởng lại lúc trước đứa cháu này rất phế.

Còn may bây giờ mọi chuyện đều tốt, càng có tiền đồ, hắn làm gia gia cũng tự hào.

Lăng Tiếu cười nói:

- Gia gia, đại bá bọn họ nghĩ thế nào rồi? Có nguyện ý đi theo ta tới trung vực không?

Lăng Thương thở dài, nói:

- Việc này để đại bá của ngươi nói đi.

Lăng Viễn bất mãn nói:

- Tiếu nhi, bọn họ đã an phận không ít thời gian rồi.

Lăng Viễn nói thế thì Lăng Tiếu đã biết được kết quả.

Nhất định là không ít người quen ở đây xưng vương rồi, không có tâm tiến lên, thầm nghĩ yên ổn ở đây là thỏa mãn rồi, bọn họ cũng không cần đi tới trung vực phồn hoa.

Lăng Tiếu cũng hiểu tâm lý của bọn họ, phải bôn ba con đường dài để sống cuộc sống mới cần dũng khí không nhỏ.

Đối với việc này Lăng Tiếu cũng không miễn cưỡng, hắn trở về đã nghĩ tới kết quả này.

- Đại bá, vậy ngươi thống kê những người nào nguyện ý đi theo ta, tùy thời chuẩn bị tập hợp lại cùng chúng ta rời khỏi, chỗ nầy là căn cơ của Lăng gia chúng ta, tin tưởng lão thái gia cùng gia gia các ngươi đều có cảm tình, những người khác nguyện ý lưu lại thì quản lý tất cả, về sau các ngươi có thời gian thì quay về!

Lăng Tiếu nói.

Nghe Lăng Tiếu nói thế thì đám người Lăng Thương cũng hài lòng, bọn họ còn sợ Lăng Tiếu tức giận lên đầu Lăng gia đấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1416 - Phúc Của Lăng Gia

- Tiếu nhi nói vậy cũng đúng, đây là căn cơ của Lăng gia, là cố thổ của chúng ta, nếu lưu lại ở đây hưởng phúc, lão đầu ta còn muốn nhìn nó phát triển đấy.

Lăng Thương cười nói.

Lăng Tiếu không có dây dưa vấn đề này, chuyển vấn đề khác.

- Gia gia, ta muốn đi thăm nhị trưởng lão và ngũ trưởng lão, có lẽ bọn họ cầm quyền Lăng gia là không tệ đâu.

Âm mưu của bọn họ không thành công, ngược lại còn khiến Lý gia thừa dịp hư mà vào, thiếu chút nữa hủy đi Lăng gia.

May mắn tới chỗ mấu chốt sau đó Lăng Mạc đứng ra bảo vệ lợi ích của Lăng gia, hắn ăn linh đan sau đó tăng thực lực lên Vương giai ngăn cản đại quân Lý gia, cũng giúp Lăng gia giữ vững cơ nghiệp.

Nhưng mà như thế Lăng Mạc tu vị cũng không tiến thêm, hơn nữa thọ nguyên cũng giảm mười năm.

Về phần bào đệ Lăng Ngôn của hắn cũng tham gia vào loạn đảng, hắn bị phạt diện bích mười năm, bị trục xuất khỏi hàng đệ tử trực hệ của Lăng gia.

Có thể nói năm ấy đám người Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn làm loạn, mà thuận theo đó đám người Lăng Thương, Lăng Viễn cùng Lăng Chiến nổi lên, Lăng gia đạt được phát triển nhiều hơn, bọn họ bị lãng quên.

Hôm nay Lăng Tiếu đột nhiên nhắc tới việc này, ngược lại khiến Lăng Thương có chút ngoài ý muốn, càng ngoài ý muốn là nghe Lăng Tiếu nói dường như muốn cho hai người này chưởng quản Lăng gia.

- Tiếu nhi, ngươi thật sự có ý định làm như vậy sao?

Lăng Thương lúc này ngoài ý muốn hỏi Lăng Tiếu.

Người phía sau hắn nghi hoặc nhìn qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu giải thích:

- Nhị trưởng lão cùng ngũ trưởng lão cũng là người Lăng gia chúng ta, dù có phạm lỗi, nhưng mà việc quá khứ chắc hẳn bọn họ đã ăn năn hối lỗi, muốn chúng ta rời khỏi, không bằng cho bọn họ cầm quyền Lăng gia, những trưởng lão khác chắc cũng không phản đối.

Sở dĩ Lăng Tiếu làm như vậy, không phải bởi vì tâm của hắn quá mềm, mà là Lăng Mạc bảo trì cơ nghiệp của Lăng gia nên ăn Phần Linh Đan, từ đó có thể thấy hắn có tình cảm sâu nặng với Lăng gia.

Hôm nay Lăng Tiếu muốn mang theo người rời khỏi gia tộc, những trưởng lão trong tộc không ai không nghĩ làm tộc trưởng, đến lúc đó chắc chắn sinh ra nội đấu, Lăng Tiếu lúc này trước khi đi chọn Lăng Mạc làm tộc trưởng là chuyện tốt.

Đương nhiên Lăng Mạc phải có đủ thủ đoạn, Lăng gia đã tới lúc huy hoàng rồi.

Lăng Thương vui mừng cười nói:

- Tiếu nhi, xem ra ngươi đã thành thục rồi, có một số việc, nhưng mà ngươi

cân nhắc tốt hơn những lão gia hỏa như ta, tốt, chúng ta đi gặp nhị trưởng lão a, việc năm đó bọn họ đủ khổ rồi.

Nghĩ tới lúc đó Lăng Thương cùng Lăng Mạc cũng là hảo huynh đệ, lúc này trở mặt thành thù với tộc trưởng.

Lăng Thương vẫn là lão tộc trưởng, mà Lăng Mạc là huynh đệ của hắn, nhưng bây giờ lại bị ghẻ lạnh, Lăng Thương cũng cảm thấy áy náy với Lăng Mạc.

Bây giờ Lăng Tiếu chủ động yêu cầu trọng dụng đám người Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn, Lăng Thương sẽ không phản đối, ngược lại cảm thấy có thể thực hiện, trong nội tâm chút áy náy cũng biến mất theo gió.

Phía bắc Vẫn Thạch Thành, trong một gian nhà tranh sơ sài.

Chỗ này ít người lui tới, không có cái gì đáng nói.

Trong nhà tranh có hai lão nhân chừng lục tuần đang nói chuyện với nhau.

Một người không ngừng ho khan, trên gương mặt trắng bệch bệnh hoạn, mà lão giả bên cạnh thỉnh thoảng nhíu mày, dáng vẻ tịch mịch nói không nên lời.

Hai lão giả này chính là huynh đệ Lăng Ngôn, Lăng Mạc của Lăng gia.

Trừ bọn họ ra, con cháu của bọn họ cũng sinh hoạt ở nơi này, không cách nào quay về nội viện Lăng gia.

Con cháu của bọn họ đều có bổn sự, không muốn ở lại chỗ này nhận hết chế nhạo, vì vậy có không ít người rời khỏi hai lão nhân, rời khỏi Vẫn Thạch Thành ra ngoài sinh hoạt, còn một ít người ở lại nơi đây.

- Nhị ca, ta nghe tiểu tử Lăng Tinh nói thái thượng trưởng lão cùng Lăng Tiếu trở về rồi.

Lăng Ngôn nhìn qua Lăng Mạc nói.

Lăng Mạc than nhẹ một tiếng, lão trong mắt mang theo vài phần ưu thương.

- Ân, Lăng gia có ngày hôm nay là công lao của bọn họ, chúng ta... Khục khục, phải cảm thấy cao hứng mới đúng.

Hồi tưởng lại tất cả năm ấy không dễ dàng, trong nội tâm của hắn đầy hối hận.

Nếu như năm ấy hắn không làm như vậy, hôm nay Lăng gia cũng có phần vinh dự của bọn họ.

Nhưng mà bây giờ không còn cách nào quay đầu lại, cũng không cách nào làm được gì.

- Năm ấy lúc phụ thân lâm chung giao chức tộc trưởng cho Lăng Thương đại ca đảm nhiệm, là chúng ta hiểu lầm phụ thân.

Lăng Ngôn nói, thần sắc của hắn đầy phức tạp.

Lăng Mạc nói:

- Ân, trể thì đã trể, tội của chúng ta không cách nào rửa sạch được, chúng ta chỉ nhìn thấy Lăng gia cường đại lên, ta cũng rất vui mừng, nhưng mà... Đáng tiếc Lăng Tinh đứa bé kia...

Lăng Tinh, đứa cháu duy nhất của Lăng Mạc còn lưu lại đây.

Thiên phú của hắn không kém, mặc dù việc này năm đó rời khỏi Lăng gia, hắn hiện tại vẫn dựa vào thực lực của mình đạt tới Linh Sư thấp giai.

Đi tới bước này mà không có gia tộc bồi dưỡng, không có cơ duyên tốt và chỗ dựa tốt tiến giai quá khó khăn.

Thân là gia gia của Lăng Tinh, Lăng Mạc tự nhiên không muốn Lăng Tinh chôn vùi như vậy, trong lòng của hắn cũng hy vọng Lăng Tinh có thể trở về Lăng gia!

- Lăng Tinh tính tình trẻ con kiên định, hắn tự nhiên hướng về phía mình, đại ca ngươi không cần suy nghĩ nhiều.

Lăng Ngôn an ủi.

Lăng Mạc lại muốn nói cái gì sau đó, hắn liên tục ho khan, hắn cũng ho ra máu.

Lăng Ngôn cả kinh nói:

- Đại ca, ta vịn ngươi vào phòng nghỉ ngơi, không nên nói quá nhiều.

- Không... Không có bao nhiêu chuyện đâu, ta sống cũng đủ lắm rồi, trong nội tâm của ta không bỏ được Lăng Tinh, ta nghĩ... Ta nghĩ nên quay về trong tộc trong một chuyến, cho dù cầu Lăng Thương cho Lăng Tinh trở về Lăng gia cũng được!

Lăng Mạc lúc này nói ra.

- Đại ca, ngươi... Không bằng ta đi thôi, thể cốt của ngươi không tốt!

Lăng Ngôn nói.

Lăng Ngôn biết rõ đại ca của hắn là người trọng mặt mũi, hôm nay dù biến thành như vậy thì chuyện năm đó ở Lăng gia cũng như vậy, hôm nay vì cháu mà hạ mình hắn cũng khó làm được.

- Không... Không cần nhiều nói, dù sao ta là người bước nửa bước vào quan tài rồi, da mặt của ta không coi là cái gì cả!

Lăng Mạc nói ra.

Ngay sau đó một nam tử chừng ba mươi tuổi bước tới.

- Hai vị gia gia, các ngươi không cần đi đâu, ta cảm thấy bây giờ cũng rất tốt!

Nam tử này thần sắc kiên nghị nói với Lăng Mạc tôn tử Lăng Tinh, trên người của hắn mang theo dã trư thực lực Linh Sư cao giai.

Hôm nay Lăng Tinh cũng đã khác vài năm trước, ngạo khí không thấy, có chỉ là trầm ổn và tự tin.

Hắn từ thiếu gia Lăng gia cao cao tại thượng biến thành thiếu gia chán nản, mới bắt đầu hắn còn không chịu nổi.

Nhưng mà trải qua thời gian mài mòn, tư tưởng của hắn từ từ biến chuyển.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh, chỉ có như vậy mới thấy rõ bản tính con người.

Hắn vốn hận Lăng Thương thấu xương, hận Lăng gia bây giờ, thế nhưng mà mỗi lần hắn nghe hai gia gia nói chuyện đó, cũng hiểu Lăng gia cũng không có đối đãi không công bằng với bọn họ, ngược lại là bọn họ có lỗi trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1417 - Tình Huống Tội Nhân. (1)

Có lỗi thì phải gánh hậu quả.

Cho nên Lăng Tinh cũng không hy vọng xa vời có thể quay về Lăng gia, mà là hy vọng mìn có thể thông qua tu luyện tăng lên cao, có một ngày cải biến tình huống bây giờ, để hai vị gia gia có thể an hưởng tuổi già.

Lăng Tinh bỏ dã trư xuống, đến trước mặt Lăng Mạc và đưa ra một cây linh thảo tam giai cấp thấp.

Đây là một cây Ô Tham Vương, có công hiệu duyên niên ích thọ.

- Gia gia, ngươi thân thể không tốt, trước ăn nó đi, chuyện của ta ngươi không nên xen vào.

Lăng Tinh nói.

Nhìn ra được hắn phi thường có hiếu tâm.

Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn ánh mắt cũng hài lòng, đồng thời cũng có tiếc nuối nồng đậm.

- Hài tử, đều là gia gia hại ngươi.

Lăng Mạc lúc này mang theo vài phần khổ sở.

Biểu hiện của Lăng Tinh càng tốt, trong lòng của hắn càng khó chịu.

Dùng thiên phú của Lăng Tinh hiện tại khẳng định sẽ được tài bồi rất lớn, ngày sau đạt tới Linh Sư đỉnh phong không thành vấn đề, thậm chí có được đan dược trợ giúp còn có thể bước vào Vương giai, cá vượt long môn.

- Gia gia, không nên nói gì, ta đang rất tốt.

Lăng Tinh nói, hắn nói thế trong mắt hiện ra vẻ hơi buồn.

Lúc này lại có người tới nhà của bọn họ.

Lăng Tinh nhìn qua người tới, ánh mắt nhíu lại và lửa giận bốc lên.

- Hai vị Lăng lão ca còn khỏe chứ?

Người còn chưa tới thì tiếng nói già nua vang lên.

Người tới có sáu người, cầm đầu chính là lão nhân tuổi không khác gì Lăng Mạc, Lăng Ngôn, hắn tên là Hoàng Hán Sinh, là lão gia chủ của gia tộc trong Vẫn Thạch Thành, có thực lực Linh Sư cao giai.

Phía sau hắn có hai võ giả Linh sư giai, ba tên Huyền Sĩ giai.

Này một đoàn người giữa là năm người một nữ, nàng kia rõ ràng là nhất trẻ tuổi mỹ mạo, nàng đứng sau Hoàng Hán Sinh và trong lòng khiếp nhược, ánh mắt nhìn qa Lăng Tinh đầy tình ý, nhưng mà mang theo ủy khuất không nói nên lời.

- Ngươi... Còn đến làm gì, đã không nhìn chúng ta vào trong mắt, cần gì phải tới đây giễu võ giương oai chứ, hẳn là cho rằng hai lão nhân chúng ta không có năng lực đánh bại ngươi sao?

Lăng Mạc lúc này giận dữ nhìn qua Hoàng Hán Sinh nói ra, trong mắt mang

theo tơ máu.

- Mạc lão ca không nên tức giận, hôm nay ta tới có hai chuyện nói với các ngươi.

Hoàng Hán Sinh lúc này xem thường nhìn qua Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn, lúc này hắn nói:

- Thứ nhất, ta hy vọng Lăng Tinh tiểu tử này sau này đừng có quấy nhiễu Tiểu Liên nhà chúng ta nữa, nàng không phải những kẻ bị đào thải các ngươi có thể chạm tới; thứ hai, chúng ta đã liên hôn với Tần gia, mời vài vị có rảnh thì tới uống vài chén, nhưng mà... Ta nghĩ thân thể Mạc lão ca không khỏe, các ngươi vẫn không nên đi, cử Lăng Tinh đại biểu các ngươi đi là được rồi.

Hoàng Hán Sinh vốn là bằng hữu của Lăng Mạc, khi ấy Lăng Mạc địa vị cao ở Lăng gia thì Hoàng Hán Sinh không ít lần bợ đỡ Lăng Mạc, đã từng có ý mang cháu gái Hoàng Liên gả cho Lăng Tinh.

Thế nhưng mà sau khi đám người Lăng Mạc gặp chuyện không may, Hoàng Hán Sinh lập tức phân rõ giới hạn với đám người Lăng Mạc.

Nhưng mà Lăng Tinh cùng Hoàng Liên trong tối tăm đã có tình duyên với nhau, rõ ràng cho bọn họ gặp gỡ trong Hoang Tùng sơn mạch, lại sinh ra tình ái với nhau.

Hai người lưỡng tình tương duyệt, Lăng Tinh đột phá Linh Sư vốn dựa vào thực lực của hắn có thể đề thân với Hoàng gia, nhưng mà dẫn tới Hoàng gia ngăn cản Hoàng Liên qua lại với hắn.

Việc này không thể trách Hoàng Hán Sinh làm tuyệt như vậy.

Nếu như đám người Lăng Mạc vẫn còn là người của Lăng gia, Hoàng Hán

Sinh hắn hận không thể lập tức gả cháu gái của mình qua.

Nhưng mà đám người Lăng Mạc lại biến thành tội nhân của Lăng gia, bị đày ra ngoài nơi chim không thèm ỉa này.

Nếu như Hoàng gia kết thân với đám người Lăng Mạc, còn có thể làm ăn với Lăng gia hay sao?

Việc này không thể làm, mặc dù Lăng gia bây giờ không có làm gì đám người Lăng Mạc, thế nhưng mà vạn nhất có ngày bọn họ nhớ đến chẳng phải tai họa tới Hoàng gia sao?

Có suy nghĩ này nên Hoàng Hán Sinh mới đoạn tuyệt tình duyên cháu gái với Lăng Tinh.

Nhưng mà bổn ý Hoàng Hán Sinh như thế nào thì hắn đang bỏ đá xuống giếng trước mặt đám người Lăng Mạc là sự thật.

- Khinh người quá đáng, cho dù Hoàng gia các ngươi ghét bỏ tội chúng ta, nhưng cũng không nên tới đây giễu võ dương oai, những lão đầu chúng ta không phải ai cũng có thể động.

Lăng Ngôn tức giận đập bàn.

Mười mấy năm qua hắn bởi vì chuyện gia tộc nên lao tâm quá độ, thực lực không tiến nhưng vẫn là Linh Sư trung giai, thực lực không thể khiến người khác xem thường.

Lăng Mạc vốn là Linh Sư cao giai, thế nhưng mà bởi vì sử dụng Phần Linh Đan, di chứng lại cực lớn, thực lực của hắn từ Linh Sư trung giai mà Lăng Tinh lại là Linh Sư thấp giai.

Có ba Linh Sư ở đây, cũng không sợ đám người Hoàng Hán Sinh.

- Ha ha, nói huynh thoại nghiêm trọng, ta chỉ là hảo ý đến đề ý các ngươi mà thôi

Hoàng Hán Sinh cũng không tức giận, cười nhạt một cái và nói:

- Ta đã nói xong rồi, Lăng Tinh ngươi nên thông minh một chút, Tiểu Liên không thể nhúng chàm vào.

Hoàng Hán Sinh khinh thường sau đó muốn xoay người rời đi.

Nhưng mà Hoàng Liên lại quỳ xuống trước mặt Hoàng Hán Sinh khóc lớn.

- Gia gia, ngươi... Ngươi nên cho ta và Tinh ca cùng một chỗ, ta đúng là tương ái với ngươi, ta không muốn đi Tần gia.

Thần sắc Hoàng Hán Sinh biến đổi, hét lớn:

- Làm càn, đứng dậy cho ta!

- Không... Gia gia, ta không đứng dậy, ta chỉ muốn ở cùng với Tinh ca mà thôi, ngươi thành danh với ta!

Hoàng Liên đáng thương khóc to.

- Liên nhi!

Lăng Tinh tức giận nắm chặc hai tay, nhìn qua người yêu của mình.

Hắn làm sao không muốn ở cùng chỗ với nàng, nhưng mà Hoàng gia chán

ghét hắn thì không có biện pháp.

- Theo ta quay về, Hoàng gia chúng ta không nên dính vào bọn chúng, bọn họ chính là tội nhân của Lăng gia, ngươi vừa ý hắn thì được cái gì chứ, về sau ở lại trong cái nhà xí này của bọn chúng hay sao? Ngươi ít ngây thơ quá được không!

Hoàng Hán Sinh tức giận rèn sắt không thành thép.

Lăng Mạc, Lăng Ngôn và Lăng Tinh ba người bị Hoàng Hán Sinh nói lời này tức giận không phát được, không, bọn họ cảm thấy không thể phản bác.

Đúng vậy a, bọn hắn là Lăng gia tội nhân, tại Vẫn Thạch Thành một điểm địa vị đều không có, dù là bọn hắn là linh sư cường người, nhưng là cũng không ai sẽ đi tôn trọng bọn hắn.

Thời điểm Hoàng Liên sắp bị Hoàng gia kéo ra ngoài, Lăng Tinh ngăn hắn và nói:

- Bỏ Liên nhi lại đây!

Lăng Tinh không còn nhịn được, hắn thật sự không nhìn được người hắn yêu biến thành nữ nhân khác.

- Ngươi tính toán cái gì, cho mặt mũi không biết thẹn!

Hoàng Hán Sinh khinh miệt nhìn qua Lăng Tinh.

Nói thật cá nhân Lăng Tinh cá nhân không được hài lòng, nếu như Lăng Tinh vẫn là người Lăng gia thì mọi chuyện vẫn tốt, thiên phú tu luyện của Lăng Tinh cũng không tệ, còn tốt hơn tiểu tử Tần gia rất nhiều, nhưng bây giờ gia cảnh không tốt nên hai người không thể tới với nhau.

- Ta nói ngươi không thể mang Liên nhi đi, trừ phi bước thi thể của ta!

Lăng Tinh lúc này kiên định chưa từng có.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1418 - Tình Huống Tội Nhân. (2)

Hoàng Liên nhìn qua Lăng Tinh, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có nước mắt chảy ròng.

- Ngươi muốn chết!

Hoàng Hán Sinh quát to.

Vào lúc này bên cạnh hắn có tên Linh Sư khác ra tay với Lăng Tinh.

Lăng Ngôn phản ứng nhanh chóng, muốn công kích tên Linh Sư này, thế nhưng mà Hoàng Hán Sinh lúc này bước lên ngăn cản trước mặt hắn.

- Cháu của ngươi không hiểu chuyện thì ta thay ngươi giáo huấn hắn thôi mà, miễn cho sau này hắn chọc họa.

Lăng Tinh chỉ là Linh Sư thấp giai thì làm sao là đối thủ của Linh Sư trung giai, vừa xuất chiêu đã bị đánh bay.

Lăng Mạc rất muốn giúp nhưng mà hắn đã đèn cạn dầu, cũng không có sức lực gì, chỉ có thể không cam lòng nhìn tất cả, trong lòng của hắn vô cùng hối hận.

Đây thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Tất cả nghiệp chướng là do hắn mà ra, vì sao lại bất công với cháu của hắn như vậy.

Lăng Tinh bị thương vẫn bất khuất, tiếp theo là phản kháng, đáng tiếc hắn lại ra tay, thương thế trên người càng nặng hơn.

Lăng Ngôn lại bị Hoàng Hán Sinh ngăn cản nên không cứu giúp được.

Hoàng Liên đã sớm khóc lóc đầy mặt, trong miệng không ngừng hô:

- Đừng đánh... Đừng đánh...

Lăng Mạc cuối cùng quát to:

- Hoàng Hán Sinh chớ khinh người quá đáng, nhanh dừng tay, bằng không ta đánh bạc quay về Lăng gia nhờ người giúp, các ngươi cũng không tốt đâu.

Hắn nói xong câu này thì thổ huyết, nhìn ra được hắn bây giờ chỉ chống đỡ bằng ý niệm mà thôi.

Nghe lời này Hoàng Hán Sinh không thể không cho người dừng tay.

Cái gọi là chó cùng đường không nên dây vào, có lẽ Lăng Mạc đúng như hắn nói quay về Lăng gia cầu tính, nói không chừng Lăng gia thực sự sẽ giúp, dù sao Lăng gia cũng không có đuổi tận giết tuyệt đám người Lăng Mạc, bởi vậy có thể thấy Lăng gia vẫn niệm vài phần tình xưa với Lăng Mạc.

- Mạc huynh chớ tức giận, coi chừng tổn thương thân thể, ta chỉ thay ngươi giáo huấn tiểu bối mà thôi, không nên cho là thật!

Hoàng Hán Sinh nói, sau đó nói:

- Chúng ta đi!

Lúc này hắn quay người lại đi ra.

Lăng Ngôn lúc này thống khổ ôm lấy Lăng Tinh, cũng chuẩn bị mang Ô Tham Vương cho hắn liệu thương.

- Khi dễ người Lăng gia chúng ta mà muốn rời đi, làm gì có chuyện đó chứ!

Một đạo thân ảnh phá không bay tới, một tiếng nói bất mãn vang vọng.

Một đạo khí thế mạnh mẽ áp lên người của Hoàng Hán Sinh, bọn họ cảm thấy không hít thở được, trong nội tâm chấn động mạnh mẽ.

- Cường giả Vương... Vương giai?

Trong Vẫn Thạch Thành có thể có Vương giai tồn tại cũng chỉ có Lăng gia, mà từ khẩu khí của đối phương thì chính là người Lăng gia.

Trong lòng Hoàng Hán Sinh nghĩ mãi mà không rõ, đám người Lăng Mạc thật sự bị bỏ rơi sao? Chẳng phải nói Lăng gia không quan tâm bọn họ sao?

Một đám người ở trên không trung, đám người này là Lăng Thương, Lăng Viễn, Lăng Chiến cùng với Lăng Tiếu.

Kỳ thật bọn họ đã sớm tới nơi này, chỉ là ở trên không trung quan sát đám người Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn, muốn biết biểu hiện của bọn họ thế nào.

Nếu như bọn họ biết hối hận, trong nội tâm còn có gia tộc thì cứ tiếp bọn họ quay về, nhưng nếu như bọn họ không biết hối cải thì xin lỗi, bọn họ cả đời này đừng mong bước vào gia tộc nửa bước.

Bọn họ không nghĩ tới vừa quan sát một lát lại xảy ra chuyện này.

Lăng Thương vốn muốn sớm đi xuống giáo huấn đám người Hoàng Hán Sinh, thế nhưng mà Lăng Tiếu ngăn cản Lăng Thương làm vậy.

Bởi vì thường thường vào lúc nguy nan nhất mới biết bản tính một người, mà lúc này duỗi tay viện trợ thì người khác mới cảm kích nhất.

- Tộc... Tộc trưởng!

Cổ họng Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn như bị nghẹn lại, trong ánh măt bọn họ hiện ra thần thái khó tin.

Bọn họ không nghĩ tới Lăng Thương vào lúc này xuất hiện ở đây, lại nghe Lăng Thương nói thế thì nội tâm ngũ vị tạp trần.

Đám người Hoàng Hán Sinh nhìn thấy người tới thì rơi lệ đầy mặt.

Lăng gia có tộc trường hiện tại và lão tộc trưởng xuất hiện, tim của bọn họ lạnh hơn phấn nửa, nếu người ta truy cứu tiếp, Hoàng gia của bọn họ sẽ ra sao?

- Các ngươi thật to gan, dám khi phụ người Lăng gia chúng ta?

Lăng Thương tức giận nhìn qua đám người Hoàng Hán Sinh quát to.

Âm thanh của hắn mang theo lực lượng Vương giai, chấn đắc Hoàng Hán Sinh đau đớn,hai tên Huyền Sĩ giai phun ra một ngụm máu té xuống đất.

- Lăng... Lăng lão tộc trưởng... Xin thứ tội, ta... Chúng ta là vô tình!

Hoàng Hán Sinh không biết nên giải thích thế nào, thần sắc của hắn cực kỳ kinh hoàng.

Dùng thực lực của bọn họ, người ta muốn bóp chết bọn họ dễ như trở bàn tay, hắn làm gì có khả năng phản kháng, lại hối hận tới đây giáo huấn Lăng Tinh.

- Ta biết rõ ngươi vô tình!

Lăng Thương trừng Hoàng Hán Sinh, khí thế Vương giai áp qua bọn họ.

Phốc phốc!

Trừ Hoàng Liên ra thì đám người Hoàng gia chấn động thổ huyết.

Lăng Thương không ngó ngàng tới bọn họ, nhìn qua Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn hai người, ánh mắt già nua mang theo vài phần phức tạp.

- Để các ngươi chịu khổ, chúng ta cùng quay về gia tộc! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Dù thế nào thì bọn họ cũng là huynh đệ, mà Lăng Thương là người mềm lòng, cho tới bây giờ thấy tình huống của Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn thì nội tâm đã quyết định mang bọn họ quay về.

Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn nghe lời này đôi mắt già nua kích động.

Nhưng mà hai người khác chế cảm xúc, bọn họ quỳ xuống trước mặt Lăng Thương nói:

- Đa tạ tộc trưởng khoan thứ, có thể cho tội nhân chúng ta về trong tộc, lại... Chúng ta làm gì còn mặt mũi quay về!

- Các ngươi không cần nói gì cả, lúc đó lão tộc trưởng mang vị trí giao cho ta, là vinh hạnh lớn nhất của Lăng Thương ta, các ngươi là huynh đệ của Lăng Thương ta, ân oán lúc đó nên qua đi, chỗ đó mới là nhà của các ngươi!

Lăng Thương rất cảm khái nói.

Nghe Lăng Thương nói chuyện, Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn đôi mắt già đầy nước mắt.

Bọn họ không nghĩ tới có một ngày lại quay về trong tộc, thế nhưng mà bọn họ mang đại tội trở về nhà thì sao có thể ngẩng cao đầu đây.

Đám người Lăng Thương nói chuyện với bọn họ một phen, an ủi bọn họ quay về sẽ không có gì cả, bọn họ cũng vui mừng.

- Đa... Đa tạ tộc trưởng!

Lăng Mạc kích động, trong miệng thì phun máu tươi, hắn bật ngửa ra sau.

Xem dáng vẻ của hắn hung nhiều hơn cát.

- Gia gia!

Lăng Tinh kích động bò dậy.

Lăng Ngôn muốn tiếp đại ca của hắn, có một người tiếp được còn nhanh hơn.

Lăng Tiếu trong nháy mắt tiếp được Lăng Mạc.

- Hai trưởng lão, Lăng gia còn cần các ngươi quay về chủ trì, ngươi cũng không thể chết như vậy.

Nói xong trong tay hắn cầm một viên đan dược cao giai cho vào miệng của Lăng Mạc.

Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn dù nằm mơ cũng không nghĩ tới còn cơ hội trở về trong gia tộc.

Mà Hoàng Hán Sinh không nghĩ tới bản thân mình xui xẻo đến như vậy, ở thời điểm nào không đi khi dễ đám người Lăng Mạc, cố tình lựa chọn ngay ngày nhóm người Lăng Thương đi tới đón mấy người Lăng Mạc, bị người bắt tại trận.

Hiện tại hắn chỉ có cỗ xúc động muốn đập đầu chết cho xong.

Hôm nay hắn giáo huấn Lăng Tinh ác như vậy, ngày sau nếu Lăng gia trả thù Hoàng gia, vậy phải làm sao?

Hoàng Hán Sinh càng nghĩ càng sợ hãi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người cháu gái còn chưa bị thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1419 - Phong Hồi Lộ Chuyển

- Trận tai họa này có tránh thoát hay không phải xem tiểu Liên, nói không chừng còn có thể dính lên Lăng gia đâu!

Trong mắt Hoàng Hán Sinh hiện tia quang mang kỳ lạ, trong lòng nhanh chóng có quyết định.

Lăng Mạc đã như ngọn đèn cạn dầu, nhưng Lăng Tiếu cho hắn uống vào đan dược chữa thương thất phẩm.

Đan dược chữa thương thất phẩm là đan dược cao giai dùng cho huyền đế cấp, muốn luyện chế ra phải dùng không ít linh thảo cao giai quý giá, mỗi loại đều có công hiệu thật độc đáo.

Lăng Mạc chỉ có tu vi linh sư giai, lại có được bổ đan mạnh mẽ như thế.

Hắn cảm giác trong thân thể mình đột nhiên có một cỗ lực lượng cường đại không ngừng tràn ngập, kinh mạch cơ năng vốn đã biến chất của hắn được cỗ lực lượng không ngừng tẩy lễ, tạng phủ một lần nữa khôi phục sinh cơ bừng bừng.

Đã bao nhiêu năm Lăng Mạc không cảm giác thư thái đến như thế.

Cảm giác này giống như quay về lúc trẻ tuổi, niên đại mà nhiệt huyết bốc đồng, giống như mỗi thời mỗi khắc đều có lực lượng tràn đầy có thể đi làm bất cứ chuyện gì.

Mùi vị như thế làm hắn vô cùng lưu luyến.

Nhìn thần sắc Lăng Mạc ngày càng tốt hơn, chân khí mơ hồ đạt lại linh sư cao giai, Lăng Ngôn cùng Lăng Tinh đều vô cùng hưng phấn, thần sắc tràn ngập kích động, đồng thời nhìn qua Lăng Tiếu, trong nội tâm tràn ngập cảm kích.

Lúc trước bọn hắn còn muốn đi tìm giải quyết người ta, hiện giờ người ta không kể tới hiềm khích ngày trước cứu trợ bọn hắn, phần ân tình này đủ cho họ ghi nhớ trong lòng cả đời.

Lăng Tinh quỳ xuống hướng Lăng Tiếu nói:

- Đa…đa tạ Lăng trưởng lão cứu gia gia của ta, Lăng Tinh không biết làm sao báo đáp, nguyện ý vĩnh viễn truy tùy ngươi!

Lăng Tinh nói thật trịnh trọng, có thể thấy được trong lòng hắn vạn phần cảm kích.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không xem trọng một tùy tùng linh sư giai trong lòng.

- Đều là huynh đệ một nhà, không cần nói những lời này.

Lăng Tiếu cười nhẹ, sau đó đưa hai viên đan dược cho hắn, nói:

- Ăn vào đi, có lợi cho ngươi.

Lăng Tiếu không do dự nuốt vào hai viên đan dược.

Nhưng vừa nuốt vào, sắc mặt Lăng Tinh đại biến.

Lăng Ngôn cũng nhìn ra Lăng Tinh khác thường, khẩn trương hỏi:

- Tinh nhi, con…con làm sao vậy?

Lăng Tinh không có thời gian trả lời Lăng Ngôn, lập tức khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, khí tức bắt đầu tăng lên.

Lăng Thương vỗ vỗ vai Lăng Ngôn nói:

- Yên tâm đi, Tiếu nhi sẽ không hại hắn!

Lăng Ngôn cảm ứng được trạng huống của Lăng Tinh, nước mắt rơi xuống, mang theo vẻ nghẹn ngào nói:

- Đa tạ ngươi, Lăng trưởng lão…đa tạ lão tộc trưởng, đa tạ mọi người!

Lăng Ngôn đã không cách nào biểu đạt được nỗi kích động trong lòng mình.

Chẳng những được người cứu, còn trợ giúp Lăng Tinh tăng lên tu vi, phần rộng lượng dung người như thế làm cho hắn cảm thấy áy náy không thôi.

Không sai, vừa rồi Lăng Tiếu cấp đan dược cho Lăng Tinh ngoại trừ có một viên là chữa thương, viên còn lại là Phá Linh đan, Lăng Tiếu muốn trợ giúp Lăng Tinh nâng cao thêm một bước tu vi.

Hắn làm như vậy vì nhìn thấy hiếu tâm của Lăng Tinh, cùng tính cách dám yêu dám hận của hắn.

Nếu Lăng Tinh là người nhu nhược, Lăng Tiếu sẽ không đưa viên đan dược kia cho vị đường huynh của mình.

Nửa ngày sau, thương thế của Lăng Mạc đã lành, chờ sau khi hắn hấp thu đầy đủ dược hiệu, khẳng định có thể khôi phục tới đỉnh phong, di chứng cũng sẽ biến mất không còn.

Dược lực đan dược thất phẩm vô cùng bất phàm, mà để hắn hấp thu thực sự vẫn bị lãng phí không ít.

Lăng Tinh bị người của Hoàng gia đánh trọng thương, hiện tại chẳng những khôi phục thương thế hơn nữa thực lực đột phá một tầng, trở thành linh sư trung giai, điều này làm hắn vui mừng phát điên, càng thêm thiên ân vạn tạ Lăng Tiếu.

- Tốt lắm, những người bọn họ tùy các ngươi xử trí đi! Nói thế nào cũng không để người của Lăng gia bị người khi dễ!

Lăng Thương vui vẻ nói.

Nhưng mấy người Lăng Mạc cũng không ra tay với nhóm người Hoàng Hán Sinh, chẳng qua chỉ châm biếm vài câu, cuối cùng đem quyền xử trí giao vào trong tay Lăng Tinh.

Bởi vì Lăng Tinh thích khuê nữ của người ta, tương lai rất có thể sẽ trở thành con rể, xem như khoan hồng độ lượng tha thứ cho bọn hắn.

Hoàng Hán Sinh đương nhiên đem tư thế phóng tới thấp nhất, bộ dáng lấy lòng, không còn chút uy phong ngày trước.

Cuối cùng còn trực tiếp đáp ứng gả Hoàng Liên cho Lăng Tinh.

Mặc dù biết Hoàng Hán Sinh làm như thế chỉ vì giữ mạng, nhưng Lăng Tinh nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Hoàng Liên chỉ đành bỏ qua.

Ngay khi Lăng Tinh xua tay cho nhóm người Hoàng Hán Sinh rời khỏi, Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Ngày sau Hoàng gia các ngươi phụ thuộc Lăng gia chúng ta đi!

Phụ thuộc chính là Hoàng gia do Lăng gia chưởng quản, trở thành gia tộc phụ thuộc Lăng gia, tương đương nhiều thế hệ ngày sau của Hoàng gia phải nhận sự chỉ huy của Lăng gia.

Đây có điểm tương tự thế lực dựa dẫm thế lực, nhưng Lăng gia cùng Hoàng gia đều ở chung một địa phương, loại quan hệ trên dưới biến thành thật rõ ràng.

Nghe được lời này của Lăng Tiếu, thiếu chút nữa Hoàng Hán Sinh đã lảo đảo ngã sấp xuống.

Nếu làm như vậy, Hoàng gia ngày sau hoàn toàn thuộc về Lăng gia, nhưng nếu không theo, chỉ sợ hôm nay Hoàng gia phải biến mất khỏi Vẫn Thạch thành.

Bởi vì thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn đã biết thanh niên nói chuyện trước mắt là thiên tài của Lăng gia, chuẩn xác hơn là yêu nghiệt chưa từng có từ trước tới nay trong Lăng gia.

Hiện tại Lăng gia có được hết thảy đều dựa vào Lăng Tiếu, lời của hắn có uy lực nhất ngôn cửu đỉnh trong Lăng gia, căn bản không thể nghi ngờ.

Nhóm người Lăng Thương nghe được lời nói của Lăng Tiếu chợt sửng sốt, sau đó ánh mắt đều tràn ngập vẻ tán thưởng.

Nếu để nhóm người Hoàng Hán Sinh rời đi như vậy, sẽ làm mất hết mặt mũi của đệ nhất gia tộc Vẫn Thạch thành, tuy rằng Hoàng Liên sẽ gả cho Lăng Tinh, nhưng không có nghĩa Hoàng gia có thể tránh được trừng phạt.

Lăng Tiếu quyết định như vậy, đã lộ ra thủ đoạn quả quyết của nhất phương bá chủ.

Hoàng Hán Sinh căn bản không còn lựa chọn.

…

Nhóm người Lăng Tiếu trở về, cũng đẩy nhanh quá trình rời khỏi Vẫn Thạch thành.

Cuối cùng quyết định đi theo Lăng Tiếu chỉ có nửa nhân số Lăng gia, vẫn còn phân nửa người lưu lại Vẫn Thạch thành.

Nhóm người cùng rời đi đại đa số là trực hệ nhất mạch của Lăng Thương, Lăng Viễn. Một ít còn lại là muốn đi ra ngoài lịch lãm, bọn họ đều tin tưởng Lăng Tiếu sẽ mang đến cuộc sống hoàn toàn mới cho bọn họ.

Nhóm người lưu lại là những người bảo thủ trong Lăng gia, bọn họ mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu dụ hoặc, đều cảm giác trong nhà mình càng ấm áp, càng ưa thích ở lại trải qua cuộc sống được người bợ đỡ.

Cuối cùng Lăng Mạc cùng Lăng Ngôn cũng không về làm tộc trưởng, mà trở thành thượng đại trưởng lão, đáng nhắc tới chính là trước khi Lăng Tiếu rời khỏi lưu lại Nhập Vương đan cho bọn họ, sau khi nhóm người Lăng Tiếu rời khỏi không lâu, Lăng Mạc thành công đột phá vương cấp, cũng như Lăng Trần trở thành cột trụ mới của Lăng gia, bảo hộ Lăng gia.

Về phần chức tộc trưởng, trước khi rời đi Lăng Tiếu tổ chức đại hội toàn tộc tranh cử.

Cuối cùng do một đường huynh cùng thời với Lăng Viễn là Lăng Hậu trúng cử.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1420 - Tập Hợp Rời Đi

Mặc dù thiên phú tu luyện của Lăng Hậu không nổi bật như nhóm người Lăng Viễn, nhưng đã đạt tới cảnh giới linh sư cao giai, sở dĩ hắn có thể trúng cử vị trí tộc trưởng là bởi vì nhân duyên thật tốt, thái độ làm người trầm ổn, hơn nữa từng làm ra không ít cống hiến cho Lăng gia, tính tình trải qua được khảo nghiệm.

Vì giúp Lăng Hậu ngồi yên trên vị trí tộc trưởng, Lăng Tiếu lưu lại Nhập Vương đan cho hắn, đồng thời để lại không ít đồ vật làm nội tình cho Lăng gia, do Lăng Hậu cùng các vị thượng đại trưởng lão trông giữ, xem như dùng ban thưởng cho tộc nhân đời sau tu luyện.

Lăng Tiếu lưu lại trong gia tộc chừng một tháng, rốt cục rời khỏi Vẫn Thạch thành.

Vì tiết kiệm thời gian, Lăng Tiếu đương nhiên không để mọi người đi đường xa, trực tiếp thu họ vào trong không gian dược đỉnh, sau đó chạy tới Tử Thiên tông.

Khi chạy về tới Tử Thiên tông, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương đã đi tới tiểu viện hẹn trước.

Đi cùng các nàng còn có trưởng lão hộ tông của Mỵ tông, là sư phụ Tiên Vu Lộ, có thực lực thiên tôn trung giai đỉnh phong, bà là một trong ba người đứng đầu tây bắc, ngoại trừ vị lão điện chủ của Quang Tinh điện, bà xem như là mạnh mẽ nhất.

Tiên Vu Lộ nhìn qua như tuổi trung niên, thoạt nhìn phong vận tràn đầy, mị thái lan tràn, hiển nhiên là rất biết điều dưỡng nhan sắc của mình.

Ngoài ra gia gia của Cát Bội Hân là Cát Đồ cũng đã trở lại.

Lăng Tiếu mang theo người trong Tử Thiên tông tiếp đón đi ra, bên trong còn có cả Ôn Khả Điệp.

Bởi La Mỹ Anh mở miệng xin cho nàng đi theo, vì vậy Lăng Tiếu không thể cự tuyệt, đành dẫn nàng đi theo.

Lúc rời khỏi Tử Thiên tông, toàn bộ trưởng lão đều có mặt đưa tiễn, trường hợp thật đồ sộ làm người không ngừng thổn thức.

Chặng đường tiếp theo Lăng Tiếu cũng không trực tiếp đưa người đến Huyết Ma Vực, mà đi tới Vạn Thú thành, đi vào Vạn Thú Quật.

Trên đường đi qua Vạn Thú thành, Lăng Tiếu nhẫn nhịn tâm tư không đến thăm tỷ muội Lữ gia.

Lăng Tiếu mang theo mọi người đi vào Vạn Thú Quật, đến tận sâu trong.

Nơi này từng là nơi tổ chức đại hội Thệ Tông của ba mươi sáu tông môn, chính là bí cảnh Trấn Thiên tông.

Lăng Tiếu muốn đánh mở năng lượng cấm chế che giấu bí cảnh này thật sự dễ dàng, hơn nữa đây không phải năng lượng không gian của thánh giả giai mà là do một vị cao thủ thi triển thủ đoạn ảo thật làm người ta nhìn không thấu vị trí của Trấn Thiên tông mà thôi.

Năm đó cần phải tập hợp mười mấy địa hoàng mới có thể đánh mở cấm chế, hiện tại chỉ cần một thủ hạ của Lăng Tiếu là có thể hoàn toàn phá mở, hơn nữa cấm chế còn trực tiếp biến mất vô tung.

Bí cảnh Trấn Thiên tông hoàn toàn lộ ra trước mặt mọi người.

Lăng Tiếu dặn dò thủ hạ canh gác chung quanh không cho phép người nào hay linh thú đến gần, sau đó mới thả tộc nhân ra ngoài.

Người của Lăng gia phát hiện mình đột nhiên đi tới một địa phương, còn tưởng rằng đã tới Trung Vực, đều nghi hoặc không thôi.

- Tiếu nhi, nơi này là đâu vậy?

Lăng Hà hỏi thăm.

Lăng Tiếu giải thích:

- Nơi này là một bí cảnh trong Vạn Thú Quật vùng tây bắc, vạn năm trước đã bị diệt môn, là lục phẩm tông môn Trấn Thiên tông!

Tuy nói bên ngoài luôn có truyền thuyết Trấn Thiên tông là lục phẩm tông môn, nhưng Lăng Tiếu biết nơi này có thể so sánh được với ngũ phẩm tông môn.

- Cháu dẫn mọi người tới đây làm gì?

Lăng Thương hỏi, những người khác đều vẻ mặt khó hiểu nhìn Lăng Tiếu.

- Gia gia, người của Lăng gia quá yếu, cháu muốn chọn ra một nhóm tộc nhân tiềm lực khá để họ nhận truyền thừa nơi này, giúp mọi người tăng nhanh thực lực.

Lăng Tiếu đáp.

Lăng Tiếu nói đúng sự thật, hiện giờ trong Lăng gia ngoại trừ Lăng Hà, Lăng Thương, Lăng Viễn, Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân đạt tới vương cấp, những người còn lại đều là linh sư trở xuống, thậm chí còn có huyền giả lẫn

huyền sĩ.

Ở tây bắc vương cấp là cao thủ một phương, nhưng đi tới Trung Vực thực lực thấp nhất, mà linh sư, huyền sĩ, huyền giả chỉ là võ giả bình thường, không hề có chút địa vị.

Mặc dù Lăng Tiếu muốn làm cho gia tộc của mình lớn mạnh, nhưng bằng vào lực lượng bản thân cũng phải tiêu phí không ít thời gian.

Hắn không có nhiều thời gian làm chuyện này, cho nên từ Trung Vực trở về hắn đã nghĩ tới bí cảnh Trấn Thiên tông.

Tuy Lăng Tiếu chỉ đi qua Trấn Thiên tông một lần, nhưng hắn ở lại suốt ba tháng, lúc ấy còn tưởng rằng cả đời sẽ bị vây ở nơi này.

Không nghĩ tới cuối cùng còn có thể may mắn chạy thoát, ít nhiều là nhờ có Tàn Báo.

Lăng Tiếu mang theo mọi người đi tới một nơi vô cùng hoang vắng, từng đợt âm phong thổi qua làm mọi người cảm thấy rét lạnh vô cùng, thỉnh thoảng còn có thanh âm cổ quái truyền đến khiến người ta cảm thấy dựng đứng tóc gáy.

Ở nơi hoang vắng này, có một khối đá lớn sừng sững, trong vẻ bàng bạc mang theo vẻ túc sát tiêu điều.

Mộ lăng, hai chữ lớn như thiết hoạch ngân câu, như rồng bay phượng múa xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Người của Lăng gia có bao giờ nhìn thấy được cảnh tượng này, nhất thời bị hấp dẫn.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn những ai có thực lực kém liền bị chấn đến hộc máu.

Cũng may Lăng Tiếu vội vàng quát lớn:

- Tỉnh lại cho ta!

Ngay sau đó khí thế của hắn hướng tảng đá kia trấn áp tới.

Người của Lăng gia bị tiếng quát chấn tỉnh, toàn thân tuôn mồ hôi lạnh, vừa rồi họ giống như nhìn thấy được kiếm ý cường đại hướng họ oanh giết tới, làm cho bọn họ căn bản không có lực đánh trả, thiếu chút nữa đã bị giết chết.

- Nơi này đều có cấm chế, hơn nữa còn là do cao thủ thiên tôn đỉnh khắc chữ, có ý cảnh của thiên tôn, mọi người thực lực còn yếu căn bản không chịu nổi đâu.

Lăng Tiếu giải thích.

Nơi này là địa phương ngày trước hắn đột phá vương cấp, hơn nữa còn lưu thủ pháp cấm chế hiểu biết huyền cơ ở đây, nhớ ngày đó hắn thiếu chút nữa cũng bị khí thế kia làm tổn hại.

- Mọi người lui ra xa một chút.

Lăng Tiếu dứt lời liền vung một quyền thẳng vào mộ lăng.

Mọi người nghe Lăng Tiếu nhắc nhở, đều lui ra sau.

Sau đó bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm.

Phanh!

Thanh âm nổ tung thật lớn, khối đá kia nhất thời biến thành bốn năm mảnh.

Khí thế cường đại đem chung quanh đều lắc lư chao đảo.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Bên trong lăng mộ này là nơi mai táng toàn bộ cường giả đã chết của Trấn Thiên tông, bên trong có truyền thừa của họ, có đạt được truyền thừa hay không phải xem cơ duyên của mọi người, mọi người tự thu xếp ổn thỏa đi!

Lăng Tiếu phải dặn dò trước, miễn cho mọi người đều nghĩ rằng chỉ cần đi vào ai cũng đạt được truyền thừa.

Lăng Tiếu nói xong, Lăng Thương bắt đầu cho mọi người đi vào.

Nhìn mọi người vào trong, Lăng Thao chợt nóng nảy.

- Tiếu nhi, cháu…vì sao cháu không cho ta đi vào đây, chẳng lẽ thiên phú của tam thúc không đủ?

Lăng Thao mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Lăng Tiếu lấy lòng hỏi.

Hắn không hiểu vì sao Lăng Tiếu cho phép đại bộ phận tộc nhân vào trong nhưng lại ngăn cản hắn cùng mười mấy thanh thiếu niên trong tộc khác, phải biết rằng đây chính là truyền thừa của địa hoàng thậm chí là thiên tôn giai!

Lăng Viễn cùng Lăng Thương vẻ mặt khó hiểu nhìn Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1421 - Mộ Lăng Truyền Thừa

Hiện tại còn chưa đi vào lăng mộ đều nhân tài tốt nhất của Lăng gia, theo lý mà nói họ hẳn là những người đầu tiên nhất định cần đi vào mới đúng.

Lăng Tiếu cười nói:

- Nếu đã tiếp nhận truyền thừa tuy rằng thực lực có thể tiến giai không gặp cổ bình, nhưng một khi đạt tới thực lực của người truyền thừa muốn tiếp tục tiến thêm thật khó khăn, ngoại trừ có được thể chất hoàn mỹ, cháu không muốn để tam thúc các vị chỉ đạt tới tu vi địa hoàng hoặc thiên tôn thì ngừng lại, vẫn còn có tu vi cường đại hơn tồn tại đó thôi!

Lăng Tiếu ý vị thâm trường nói, ý tứ của hắn đã vô cùng rõ ràng.

Chính là không muốn nhóm nhân tài của Lăng gia bị hạn chế thực lực sau khi nhận truyền thừa trong lăng mộ, họ phải lấy tiêu chuẩn càng cao hơn mà tu luyện mới tốt nhất.

Nghe xong lời nói của Lăng Tiếu, ánh mắt mọi người đều phát sáng.

- Hảo tiểu tử, ta chỉ biết ngươi sẽ không bạc đãi tam thúc đâu.

Lăng Thao thật hưng phấn vỗ vai Lăng Tiếu nói.

Lăng Thương cười nói:

- Tiểu nhi, nếu đã có quyết định như vậy thì chúng ta cũng không cần lo lắng!

Lăng Tiếu nhìn bọn họ nói:

- Khi đến Trung Vực cháu sẽ rèn luyện thể chất của mọi người lại một lần, như vậy khi tu luyện càng nhanh hơn không ít, thực lực mọi người hiện tại còn quá kém, đến bên Trung Vực chỉ là võ giả bình thường mà thôi!

Lăng Hà chen lời nói:

- Không sai, nhớ ngày đó khi ta đột phá vương cấp đã cảm thấy trong thiên địa này có thể tùy ý tung hoành, không nghĩ tới sau khi đến Trung Vực mới phát hiện mình là ếch ngồi đáy giếng, chút thực lực ấy căn bản không đáng nhắc tới, chỉ xuất hiện một người đã đủ đem ta giết chết!

- Mọi người không cần quá lo lắng, ở Trung Vực cháu vẫn còn vài phần nhân tình, mọi người qua đó không cần lo lắng bị người khi dễ, hết thảy có Tiếu nhi gánh vác.

Lăng Tiếu bình tĩnh nói.

Bằng danh khí hiện tại của hắn cùng thế lực Tiếu Ngạo cung, cũng không có mấy thế lực dám trêu chọc, điểm này Lăng Tiếu phi thường tự tin.

Lăng Hà cười nói:

- Ha ha, Tiếu nhi, ngươi chỉ khiêm tốn mà thôi!

Người khác không biết tình huống của Lăng Tiếu, nhưng Lăng Hà lại biết, trên đường về luôn nghe Bạch Vũ Tích kể về sự tích của Lăng Tiếu, trong lòng hắn luôn cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào.

Một thanh thiếu niên mười mấy năm trước vẫn chỉ là một võ giả đê cấp, hiện tại đã trở thành một đời thiên kiêu ở khu vực cường giả như mây.

Ngẫm lại không làm người ta cảm thấy là kỳ tích sinh ra sao?

Tìm kiếm cơ duyên nhận truyền thừa, chừng trăm người đi vào có người vui có người buồn.

Vui đương nhiên là người lấy được truyền thừa, buồn là những kẻ vô duyên không may mắn kia.

Đối với kết quả này đã nằm trong dự liệu của Lăng Tiếu.

Hắn chỉ an ủi vài câu, sau đó dẫn mọi người rời khỏi Trấn Thiên tông.

Lăng Tiếu cũng không biết chờ sau khi đoàn người bọn họ rời đi không bao lâu, ở nơi này lại nhấc lên một cuồng triều tìm vận khí.

Thật nhiều tông môn tại tây bắc đã biết cấm chế trong bí cảnh bị người phá vỡ, vĩnh viễn biến mất.

Không ngừng có người chạy đến, có người nhặt được tiện nghi, có người nhận được truyền thừa, trở thành một đời cường giả đỉnh cấp tại tây bắc.

Liên tục di chuyển suốt mấy tháng, Lăng Tiếu mang theo mọi người về tới Phong Vân thành.

Bởi vì thực lực chỉnh thể của người trong Lăng gia còn thật yếu, cho nên Lăng Tiếu an bài họ sinh hoạt bên trong thành.

Đồng thời Lăng Tiếu đưa lão thái gia, gia gia, cha mẹ, Mộc Hòe, Mộc Ân, Cát Đồ, Tân Lập, Tôn Tiểu Nam cùng hơn mười mấy nhân tài kiệt xuất của Lăng gia đi vào trong không gian cơ địa Tiếu Ngạo cung tu luyện.

Vốn Lăng Tiếu cũng đưa Lăng Viễn cùng Lăng Thao cùng nhau đi vào,

nhưng hắn lo lắng trong Lăng gia không có người trấn thủ thì không được, vì thế làm cho bọn họ tạm thời lưu lại hướng dẫn chủ trì tộc nhân sinh tồn một thời gian, để tộc nhân thích ứng được cuộc sống nơi này rồi tính sau.

Bọn họ chưa từng đến Trung Vực, mới đến Phong Vân thành liền bị tòa thành trì khổng lồ làm chấn kinh không thốt nên lời, nhìn thấy võ giả khí thế cường đại lui tới, cảm giác mình chẳng khác gì dân chúng bình thường không đáng giá nhắc tới, trong lòng cảm thấy vô cùng tự ti.

Ngay ban đầu bọn họ cũng không dám dễ dàng rời khỏi nhà nửa bước, chỉ sợ mình không cẩn thận trêu chọc phải cường giả bị giết chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi họ biết được tòa thành trì này do Lăng Tiếu chưởng khống, còn có hộ vệ thực lực cường đại tùy tùng, mới hiểu được nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu từ xa xôi ngàn dặm đưa họ đến nơi này sinh sống.

Sau đó bọn họ biết được đủ loại chiến tích của Lăng Tiếu trong Trung Vực, kinh ngạc không thôi, càng thêm sùng bái ngưỡng mộ hắn.

Sau khi Lăng Tiếu dẫn người trở về, lập tức gọi Huyền Diệu cùng Diệp Vân Phong đến, muốn biết tin tức cùng tình huống của Tiếu Ngạo cung trong một năm nay.

Trải qua hiểu biết, các ngọn núi các phân đường đã tuyển nhận xong đệ tử, sau khi chọn lựa nhóm đệ tử nội môn đầu tiên đã có hơn ba trăm người, đệ tử ngoại môn hơn ba ngàn người, đây xem như nhóm nhân lực đầu tiên của Tiếu Ngạo cung, cũng là lương đống trong tương lai.

Đồng thời Lăng Tiếu hỏi thăm động tĩnh của Hắc Ma môn, Cổ gia cùng tổ chức Sát Thiên, đều phát hiện không gặp tình huống nhắm vào Tiếu Ngạo cung, như vậy hắn mới được an tâm.

Kế tiếp Lăng Tiếu tranh thủ thời gian chỉ dạy cho La Mỹ Anh hiểu được thế giới lực, để nàng nhanh chóng nắm giữ lực lượng trên người mình.

Đương nhiên nhân cơ hội lần này hắn cũng đã tiếp thu La Mỹ Anh.

Trong khoảng thời gian đó đương nhiên là thời gian hạnh phúc nhất của La Mỹ Anh.

Tuy nói nàng đã chết qua một lần, nhưng sau khi khởi tử hồi sinh, gặp lại người yêu, cùng nhau tu luyện luận võ đương nhiên là cuộc sống tuyệt vời nhất mà nàng luôn hướng tới.

Những nữ nhân khác cũng không có ý kiến gì về việc này, dù sao ai cũng biết La Mỹ Anh từng tử vong vì đã cứu nam nhân của bọn họ.

Vừa chỉ dẫn cho La Mỹ Anh, Lăng Tiếu cũng không quên chỉ điểm cho Tân Lập cùng Phượng Lăng Thiên.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Tiếu thật phong phú, để hắn chỉ dạy ba người làm cho họ đều thu hoạch không ít, mà Phượng Lăng Thiên luôn không có dịp đi theo bên cạnh phụ thân rốt cục đã nảy sinh lòng sùng bái hắn, chờ mong trong tương lai có một ngày có thể trở thành nhân vật anh hùng như phụ thân của mình.

Tâm tư của Lăng Tiếu không chỉ giới hạn trong Trung Vực mà thôi, hắn còn hướng tới Thiên Vực mà chỉ có thánh giả mới đặt chân đến, nhìn xem cuộc sống bất đồng giữa hai khu vực, đồng thời đi tìm kiếm sư phụ Tà Đế.

Một năm này hắn bồi bên cạnh người thân của mình, là vì chuẩn bị cho thêm một lần đi xa.

…

- Mỹ Anh, áo nghĩa cơ bản muội đã hiểu gần như hoàn toàn, muội cần chậm rãi thể hội, tin tưởng qua không bao lâu nữa muội có thể lĩnh ngộ!

Lăng Tiếu nói với La Mỹ Anh đang nằm trong lòng mình.

La Mỹ Anh mang theo vẻ xấu hổ nói:

- Tiếu, huynh nói có phải muội quá ngu ngốc hay không, đã một năm vẫn chưa lĩnh ngộ được thế giới lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1422 - Tin Tức Đã Lâu

Lăng Tiếu thương tiếc vuốt nhẹ tóc nàng nói:

- Loại sự tình này có gấp cũng không được, bao nhiêu người bỏ ra mấy chục năm thậm chí là mấy trăm năm đều không lĩnh ngộ được thế giới lực của mình, muội tu luyện chưa được bao lâu, làm sao có thể lập tức liền hiểu được đâu.

Hắn an ủi xong lại nói tiếp:

- Nhưng nếu muội muốn nhanh chóng lĩnh ngộ thế giới lực cũng không phải là không thể được.

La Mỹ Anh nhíu mày hỏi:

- Huynh có biện pháp?

Lăng Tiếu cười nói:

- Biện pháp tốt nhất là đi ra ngoài lịch lãm, làm cho kinh nghiệm chiến đấu của mình phong phú, tầm nhìn khai phá, làm cuộc đời của mình càng thêm đầy đặn!

Nghe xong ý tứ của Lăng Tiếu, La Mỹ Anh trở nên hưng phấn.

Nhắc tới quá trình tu luyện của nàng thật sự là quá ngắn, bên trong còn có mười mấy năm trống rỗng, lịch duyệt còn thiếu, nàng muốn đi ra ngoài thử xem uy lực một thân lực lượng của mình đã đạt tới cảnh giới nào.

Ý tứ của Lăng Tiếu là muốn lần này đi xa dự tính mang theo La Mỹ Anh, giúp nàng lịch lãm, như vậy nàng mới có thể thích ứng lực lượng cường đại của bản thân mình.

Trước khi lên đường, Lăng Tiếu phải báo lại cho các nữ nhân cùng nhóm người Huyền Diệu biết được, miễn cho họ không hay biết lộ trình của hắn mà lo lắng.

Nhưng đúng lúc này lại có tin tức truyền tới làm cho Lăng Tiếu hoàn toàn thay đổi lộ trình, mà tin tức kia đối với hắn mà nói là một tin vô cùng tốt lành.

Đó là tin tức xác thật về Vân Mộng Kỳ mà hắn đã tìm kiếm suốt mười mấy năm qua.

Tin tức này đột nhiên truyền đến làm Lăng Tiếu vui mừng phát điên.

Hắn chộp lấy vai Huyền Diệu kích động hỏi:

- Thần côn, ngươi…ngươi mới vừa nói có người biết hành tung của Mộng Kỳ, đây…đây là sự thật?

Huyền Diệu nói:

- Thiếu gia, ngươi khoan hãy kích động, chỉ mới có chút manh mối, còn chưa xác định đâu.

- Manh mối gì ngươi nói mau!

Lăng Tiếu khẩn cấp hỏi.

- Nghe người ta nói đã phát hiện hành tung của Âm Hà Minh Thủy môn,

ngươi không phải nói Mộng Kỳ tiểu thư phải bái bà ấy làm sư phụ sao, ta nghĩ tìm được bà ta là có thể biết hành tung của Mộng Kỳ tiểu thư.

Huyền Diệu đáp.

- Đúng vậy, tiện bà tử Âm Hà kia, ta nhất định phải cho bà ta trả giá thật nhiều!

Lăng Tiếu nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc trước nếu không phải hắn không biết rõ người, cũng sẽ không để Âm Hà mang đi Vân Mộng Kỳ, việc này luôn đè nén trong lòng hắn làm hắn khó chịu không thôi.

- Nhưng…nghe nói Âm Hà đã đạt tới đế cấp!

Huyền Diệu do dự nói.

- Đế cấp thì đế cấp, cái…cái gì, bà ta thành đế cấp!

Lăng Tiếu tùy ý lên tiếng, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức quát to, thần sắc tràn ngập phẫn nộ cùng khẩn trương.

Huyền Diệu gật gật đầu, xác định lời mình đã nói.

Lăng Tiếu lập tức thất thần, lẩm bẩm:

- Đây…đây là bà ta tự mình đột phá đi!

Chiến lực của Lăng Tiếu có thể so với đế cấp, vốn không để ý Âm Hà có đột phá huyền đế hay không, nhưng vừa nghĩ tới không biết Âm Hà có dùng Vân Mộng Kỳ làm lô đỉnh, hấp thu một thân tinh hoa của nàng mới có thể đột

phá thì sao đây?

Nếu như là vậy, có nghĩa là Vân Mộng Kỳ đã…

Mặt trời hiện lên phương đông, chiếu sáng khắp đại địa.

Ở phía đông Trung Vực có vùng hải vực rộng lớn khôn cùng.

Hải vực cơ hồ chiếm cứ một phần ba diện tích Trung Vực, có thể biết được Đông Hải lớn đến bao nhiêu.

Cách Đông Hải gần nhất là Đông Phương thế gia, bọn họ là gia tộc cổ xưa nhất trong toàn bộ thế gia, nghe nói mười vạn năm trước đã tồn tại, luôn chiếm cứ khu vực Đông Hải, không ai có thể lay động được địa vị của bọn họ.

Có câu nói dựa núi ăn trên núi, dựa nước ăn dưới nước.

Đông Hải rộng lớn khôn cùng, trong hải vực đương nhiên không thiếu linh thảo cùng linh thú thuộc thủy hệ, thậm chí kỳ trận dị bảo dưới đáy biển cũng không khó tìm kiếm.

Linh thú dưới biển không kém hơn linh thú trên lục địa, thậm chí nếu rơi vào trong lĩnh vực của chúng, còn có được ưu thế tiên thiên mà những linh thú khác không có.

Hải vực ngoại trừ linh thú uy hiếp, thỉnh thoảng còn có sóng thần, võ giả bình thường không thể đối kháng.

Bản thân là đệ nhất đại thế gia gần gũi biển cả nhất, đương nhiên cũng dựa vào hải vực mà hỗn được phong sinh thủy khởi.

Bọn họ tìm kiếm được không ít kỳ trân dưới Đông Hải, không chỉ làm lớn mạnh nội tình gia tộc của mình, cũng giúp cho họ tích lũy càng nhiều của cải, tạo ra càng nhiều cao thủ thủy thuộc tính.

Đương nhiên Đông Hải cũng không chỉ là nơi chuyên chúc của Đông Phương gia, cũng là cõi yên vui của toàn bộ võ giả thủy hệ.

Không ít võ giả thủy hệ đều lựa chọn đến nơi đây tu luyện, mà Đông Hải chính là nơi có thủy linh khí nồng nặc nhất.

Đông Hải thành, đệ nhất đại thành lệ thuộc Đông Phương gia, cũng là một trong mười đại thành trì đứng đầu trong Trung Vực.

Nơi này cửa hàng san sát, võ giả tới lui đông như kiến cỏ, trên quan đạo đều tràn đầy náo nhiệt phi thường.

Trên một quan đạo, một nam tử trẻ tuổi đi cùng một nữ tử như một đôi phu thê tân hôn, tay nắm tay đi tới, có vẻ thật ấm áp lại gây chú ý không nhỏ.

Đôi nam nữ trẻ tuổi kia chính là Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh.

- Nhìn gương mặt nhăn nhó của huynh kìa, nếu không nhanh chóng tìm được tiện nữ nhân kia thì huynh thật không cách nào vui vẻ đi chơi cùng muội cả.

La Mỹ Anh nhìn Lăng Tiếu không có hứng trí, bĩu môi nói.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ tay La Mỹ Anh nói:

- Phải, là ta thật xin lỗi Mộng Kỳ, ta phải tìm hiểu được tin tức của nàng nhanh chóng, bằng không ta thật khó thể được bình an.

Từ sau khi nhận được tin tức về Vân Mộng Kỳ, Lăng Tiếu đã lập tức từ

Phong Vân thành chạy tới Đông Hải.

Trước khi chạy đi Đông Hải, Lăng Tiếu nhờ Huyền Diệu bói một quẻ, hắn muốn biết Vân Mộng Kỳ còn sống hay không.

Nhưng thần côn lần này không nhạy, hắn không thể nhìn ra sinh tử của Vân Mộng Kỳ, điều này khiến trong lòng Lăng Tiếu vô cùng rối loạn.

Theo tin tức truyền đến, Âm Hà xuất hiện gần Đông Hải thành, bà ta vì tranh đoạt linh thảo thất giai cùng người khác thể hiện thực lực huyền đế cấp, đem đối thủ trực tiếp diệt sát.

Mà người mang đến tin tức vừa lúc ở gần đó chứng kiến cuộc chiến, còn nghe được Âm Hà tự xưng tên, nhờ vậy mới giúp cho hắn kiếm được thật nhiều huyền tinh.

Trong các đại thành trì luôn có tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm tung tích của Vân Mộng Kỳ cùng Âm Hà.

Ở trong Trung Vực, giữa các đại thành trì đều có nơi đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ, được gọi là dong binh công hội.

Dong binh công hội tiếp nhận đủ loại nhiệm vụ, đồng thời sẽ đem nhiệm vụ tuyên bố ra ngoài.

Dong binh công hội cũng không hoàn toàn thuộc về thế lực cường đại, mà do các thành trì thành lập, thu nhập đều đưa vào trong thành trì.

Như Phong Vân thành, Đông Hải thành đều có thành lập dong binh công hội, các đại dong binh công hội đều có người đặc biệt liên hệ trong nhiệm vụ đặc thù.

Lăng Tiếu thu được tin tức là từ dong binh công hội truyền đến, vì vậy hắn đi thẳng đến nơi đó.

Nơi này đã sớm tụ tập không ít người, nhìn họ khí thế bất phàm, dong binh vương cấp cùng địa hoàng là nhiều nhất, còn có không ít dong binh thiên tôn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1423 - Hàng Lâm Đông Hải Thành

Đạt tới thiên tôn ít nhất cũng làm đội trưởng hoặc là đoàn trưởng.

Những dong binh nhìn thấy La Mỹ Anh đều không nhịn được huýt sáo ầm ĩ.

La Mỹ Anh có chút không vui nói bên tai Lăng Tiếu:

- Những người này thật đáng ghét!

Đối mặt ánh mắt trần trụi như vậy, bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ không thoải mái.

Lăng Tiếu cũng rất muốn giúp nàng trút giận, nhưng không thể đem toàn bộ dong binh đều xử lý đi!

Hắn lôi kéo La Mỹ Anh đi tới quầy tiếp đãi, đưa một trang giấy cho thị nữ nói:

- Ta muốn tìm người liên lạc nhiệm vụ này.

- Mời hai vị chờ một chút, ta điều tra cho các vị.

Thị nữ lên tiếng, lại đi ra sau kết nối nhiệm vụ.

Lúc này các dong binh đang xì xào bàn tán về hai người Lăng Tiếu.

- Lão Điền, ngươi nhìn nữ nhân kia, thật sự là cực kỳ xinh đẹp, thân hình thật đầy đặn, nhấn một cái không biết thích bao nhiêu ah!

- Còn không phải sao, nhìn tiểu bạch kiểm đi chung với nàng, làm sao thỏa mãn được dã mã như nàng đây, quả nhiên là phung phí của trời!

- Hắc hắc, ai bảo người ta bộ dạng tuấn tú đâu, hay là chúng ta có cơ hội vui vẻ một phen?

- Việc này…ở trong thành không tiện động thủ, trước chờ xem tình huống, ha ha!

…

Bọn hắn nói chuyện không hề kiêng kỵ, vì vậy Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều nghe được.

La Mỹ Anh tức giận đếu run rẩy toàn thân.

- Mỹ Anh, vì người như vậy tức giận không đáng, ta trút giận cho muội!

Lăng Tiếu an ủi nàng một tiếng, tiếp theo nhìn thoáng qua mấy gã dong binh không chút kiêng nể kia.

- Hừ, mao còn chưa mọc đông đủ đâu, còn muốn sung anh hùng trước mặt mỹ nữ, ta phi, có bản lĩnh lên lôi đài đánh vài chiêu, xem bổn đại gia đánh ngươi thành tôn tử.

- Còn không phải sao, mỹ nữ không bằng đi theo ta, tiểu tử kia có gì tốt, chỉ sợ ở trên giường không thỏa mãn được ngươi đâu!

- Ha ha, tuổi không lớn khẩu khí không nhỏ, cũng không nhìn xem đây là địa phương nào.

…

Không ít người nghe được lời nói của mấy dong binh cùng Lăng Tiếu, đều đang chờ xem vở kịch hay, nhưng bên trong nội thành, người bình thường không cho động võ, trừ phi lên lôi đài mới được cho phép.

Tinh thần chú ngữ cao giai vô hình nháy mắt tràn ra khỏi thức hải Lăng Tiếu, phù văn huyền ảo hướng thức hải mấy tên dong binh vọt đi vào.

Vẻ mặt mấy tên dong binh lập tức cứng ngắc, giống như vừa bị trúng tà, không tiếp tục khiêu khích.

- Các ngươi lại đây!

Thanh âm của Lăng Tiếu như có ma lực, mấy tên dong binh liền nghe theo mệnh lệnh của hắn đi tới.

- Quỳ xuống, vả miệng!

Lăng Tiếu nói tiếp.

Phác thông!

Mấy tên dong binh đồng thời quỳ xuống, bắt đầu dùng sức đánh vào miệng mình, giống như không hề biết đau đớn, đánh đến bật máu, gãy cả hàm răng.

- Tiếu, bỏ đi, cho bọn hắn đi thôi, nhìn thật ghê tởm!

La Mỹ Anh quay mặt sang nơi khác nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, nói:

- Cút!

Sau đó mấy tên dong binh lập tức lăn ra khỏi dong binh công hội.

Mọi người chung quanh đều ngây dại.

Ánh mắt nhìn Lăng Tiếu biến thành hoảng sợ.

Vừa rồi bọn hắn phi thường khinh rẻ nam tử trẻ tuổi kia, nhưng bây giờ không dám đối diện ánh mắt người ta, có không ít người xám xịt chạy ra ngoài, chỉ sợ rước họa vào thân.

Đối với những dong binh kia Lăng Tiếu chỉ có chút khiển trách, ai bảo bọn họ miệng tiện dám trêu chọc nữ nhân của hắn, không lấy mạng bọn họ đã xem như họ gặp may mắn.

Nhìn những dong binh hoảng sợ bỏ chạy, La Mỹ Anh vô cùng đắc ý tự hào, nhưng nàng không biết Lăng Tiếu đã làm gì, hỏi:

- Tiếu, sao bọn hắn nghe theo sự chỉ huy của huynh vậy?

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Sau này sẽ nói cho muội biết!

Lúc này thị nữ đã đối chiếu xong, hướng Lăng Tiếu nói:

- Hai vị, nhiệm vụ của hai vị tuyên bố đã có người thành công tiếp nhận, chúng tôi lập tức phái người tìm người kia đến, ngày mai hai vị đến thì tốt hơn.

Lăng Tiếu đã sớm hiểu trình tự, gật đầu dẫn La Mỹ Anh rời đi.

Ngay khi hai người mới bước ra khỏi dong binh công hội, một tráng hán

ngăn cản trước mặt họ.

- Hai vị xin dừng bước, tại hạ là đội trưởng phân đội Hậu Minh trong Thiết Thủy dong binh đoàn, không biết hai vị có gì cần cống hiến sức lực hay không? Thiết Thủy dong binh đoàn chúng tôi có thể giúp hai vị phân ưu giải nạn.

Tráng hán bộ dạng thô lỗ nhưng nói chuyện thật lanh lợi.

Lăng Tiếu nhìn hán tử trung niên kia, phát hiện bộ dáng hắn thật thà phúc hậu, nhưng trong ánh mắt không ngừng lưu chuyển cũng biết người này không giống như vẻ bề ngoài, hơn nữa hắn cũng biết vừa rồi ở bên trong công hội người này đã biết mình không dễ chọc ghẹo mà vẫn đến tìm hỏi thăm công việc làm, điều này không khỏi làm Lăng Tiếu phải nghiền ngẫm tâm tư của hắn.

- Dong binh đoàn của các ngươi có thể làm được gì cho ta?

Lăng Tiếu cười nhạt hỏi.

- Bất kể là giết người phóng hỏa, tìm kiếm linh vật, lên trời xuống biển, chúng tôi đều có thể giúp hai vị cống hiến sức lực!

Hán tử rất biết quảng cáo đáp.

- Tốt, lưu lại phương thức liên lạc đi, mấy ngày nữa thật sự cần rời bến một chuyến!

Lăng Tiếu đáp.

Hán tử kia vui vẻ, nói cho Lăng Tiếu biết địa chỉ liên hệ, sau đó vội vàng rời đi, nhưng khi hắn vừa quay lưng về phía Lăng Tiếu thì trên mặt lộ ra tia cười

lạnh khó hiểu.

- Tiếu, chúng ta thật phải rời bến sao?

La Mỹ Anh hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Muội tu luyện thủy hệ, muốn nhanh chóng lĩnh ngộ thế giới lực thì phải ra Đông Hải một chuyến lịch lãm, như vậy có chỗ thật tốt cho muội, nói không chừng có thể giúp muội thành công lĩnh ngộ đâu.

Vô luận hán tử dong binh kia là cố ý hay vô tình, Lăng Tiếu mới đi vào Đông Hải nhất định phải ra biển một chuyến, đừng nói dưới đáy biển có đồ vật làm người đỏ mắt, hơn nữa còn vì sự lĩnh ngộ của La Mỹ Anh hắn nhất định cũng phải ra biển một lần.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh tìm một khách điếm ở lại.

Một ngày trôi qua thật nhanh, Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đi tới dong binh công hội.

Công hội giới thiệu hai người gặp mặt một người, không nghĩ tới người nọ lại chính là Hậu Minh hôm qua.

- Không nghĩ tới lại cùng hai vị gặp mặt, thật sự là có duyên ah!

Hậu Minh phát ra tiếng cười nói sang sảng.

Lăng Tiếu vẫn thản nhiên, hiện tại hắn đã biết vì sao hôm qua người này cản đường của hắn.

- Nói vậy ngươi hẳn là nhận ra được bổn cung chủ, mau mang ta đi tìm người đi!

Lăng Tiếu cười nhạt nói, đôi mắt bắn ra ý khó hiểu.

Ngày hôm qua người này ngăn đường Lăng Tiếu, hiện tại Lăng Tiếu mới biết người này là gã dong binh biết tung tích của Âm Hà, Lăng Tiếu có thể khẳng định người kia biết thân phận của mình, bằng không sự tình không khả năng đúng lúc như thế.

Nhưng Lăng Tiếu chỉ là không rõ Hậu Minh có chủ ý gì mà thôi.

Hậu Minh có chút bất an, sau đó đáp:

- Ngài yên tâm, nếu ta đã lĩnh nhiệm vụ, đương nhiên sẽ hoàn thành, nhưng mà…chúng ta nhất định phải rời bến một chuyến, hiện tại bà ấy đã ra biển! Nếu…hai vị không muốn ra biển thì phải chờ bà ta trở lại, nhưng thật không biết sẽ đến khi nào.

- Được, cứ làm theo lời ngươi nói, chỉ cần tìm được người thì trả tiền đầy đủ cho ngươi.

Lăng Tiếu lập tức đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1424 - Ra Biển. (1)

Hắn không biết người này đánh chủ ý gì, nhưng chút manh mối nào về Vân Mộng Kỳ hắn cũng không muốn buông tha, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu hắn không chút nhíu mày.

- Vậy…chúng ta xuất phát đi!

Hậu Minh chà xát hai tay nói.

Chẳng biết tại sao, hiện tại hắn đứng trước mặt Lăng Tiếu luôn có cảm giác khiếp đảm, trong lòng hắn thầm mắng:

- Mẹ nó, cho dù là cung chủ Tiếu Ngạo cung thì thế nào, đi ra biển còn không phải tùy ý chúng ta xâu xé!

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh theo Hậu Minh rời khỏi Đông Hải thành, đi ra biển.

Dọc theo đường đi Lăng Tiếu hỏi thăm Hậu Minh hắn làm sao phát hiện hành tung của Âm Hà.

Hậu Minh đương nhiên đem câu chuyện đã chuẩn bị sẵn kể lại cho hắn nghe qua một lần.

- Ngươi xác định người kia chính là Âm Hà mà ta muốn tìm? Nếu không phải ta sẽ không trả tiền.

Lăng Tiếu nói.

Người trong thiên hạ trùng tên trùng họ có rất nhiều, Lăng Tiếu nhất định phải cảnh cáo trước.

Hậu Minh vỗ ngực nói:

- Lăng cung chủ cứ yên tâm, lúc ấy nữ nhân kia tự xưng là trưởng lão Minh Thủy môn, còn gọi tên là Âm Hà, hoàn toàn hợp với nhiệm vụ mà ngài tuyên bố, nếu không phải người mà ngài muốn tìm, ta cũng không lời nào để nói.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Đừng nói nhiều, mau đưa ta đi.

Trong lòng hắn nhủ thầm:

- Mặc kệ ngươi chơi trò gì, nếu đáp án không cho bổn thiếu hài lòng, vậy đừng trách bổn thiếu không khách khí.

Hậu Minh lại cung kính đi về phía trước.

Ba người phi hành thêm đoạn đường, liền cảm giác có từng cơn gió thổi tới, một cỗ khoan khoái nhẹ nhàng xen lẫn một ít vị mặn xông vào trong mũi.

Một lát sau, bọn họ đã đi tới bờ Đông Hải, nơi đó là một bến tàu, trong bến tàu có thật nhiều thuyền cùng võ giả.

Thanh âm tranh cãi ầm ĩ vang xa, con thuyền lui tới dày đặc, hiển lộ rõ ràng hải vực phồn hoa.

Ngay lúc Hậu Minh đi cùng Lăng Tiếu, La Mỹ Anh đến bến tàu, hơn mười dong binh đón chào, trong đó một người nói:

- Đội trưởng đã tới, lão đại liên tục thúc giục rồi kia, nhiệm vụ có người trả lời không?

Hậu Minh lập tức chỉ vào Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh nói:

- Đây, đây là cố chủ của chúng ta, chuẩn bị xong thuyền chưa, chúng ta nhanh chóng đi tìm người giải quyết xong nhiệm vụ đi!

- Đừng nói nhảm, hiện tại người đã đến đây, các ngươi không cẩn thận canh giữ nữ nhân kia, đều ở đây làm gì?

Hậu Minh nhìn người nọ kêu to.

Người kia tên La Tân, là thủ hạ của Hậu Minh, thực lực thiên tôn đê giai.

Hắn đưa mắt nhìn Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh, nói:

- Nữ nhân kia đã rời bến ba ngày trước, nếu hiện tại chúng ta dùng tốc độ cao truy theo, tin tưởng không bao lâu có thể đuổi kịp bà ta!

- Tốt lắm, bây giờ chúng ta xuất phát!

Hậu Minh phất tay nói, tiếp theo đưa mắt nhìn qua Lăng Tiếu hỏi:

- Ngài cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu đáp:

- Các ngươi nhìn việc mà làm, ta chỉ yêu cầu tìm được người!

- Được, người của chúng ta tùy thời khắc đều chú ý hành tung của nữ nhân

kia, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được người trong thời gian nhanh nhất.

Hậu Minh vỗ ngực đáp.

Ngay sau đó Hậu Minh đưa hai người đi tới bến tàu.

Khi Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh theo Hậu Minh lên thuyền, bên trong nhóm người nhộn nhịp chuyên đảm nhiệm chức trách giữ yên trật tự bến tàu có một nam tử cao lớn như thiết tháp nhìn theo bóng lưng của Lăng Tiếu lẩm bẩm:

- Người này sao có điểm giống em rể đây?

Hắn chỉ lẩm bẩm mà thôi, không tiến lên thăm dò, bởi vì hắn cảm giác mình bị hoa mắt, em rể làm sao đột nhiên đến Đông Hải mà hắn không chút hay biết tin tức đâu.

Gió biển mằn mặn, xanh biếc như gương.

Nhìn hải vực mở mang vô cùng vô tận, Lăng Tiếu cảm giác mình vô cùng nhỏ bé.

Hiện giờ thực lực của hắn đã là thiên tôn cao giai, sức chiến đấu có thể so với huyền đế, nhưng hắn cũng không tự tin mình có khả năng phi hành trên biển được nhiều ngày.

Đây cũng là nguyên nhân các võ giả phải dùng thuyền rời bến, ít nhất còn có công cụ nghỉ ngơi khôi phục tốt nhất.

- Tiếu, muội cảm giác bọn hắn có ý xấu!

La Mỹ Anh ghé sát Lăng Tiếu, truyền âm nói.

Tuy nàng không phải thật thông minh, nhưng mơ hồ cảm thấy được đám người kia không đáng tin tưởng.

Lăng Tiếu đương nhiên hiểu được, nói:

- Mặc kệ bọn họ giở trò gì, mình cứ tận lực bồi tiếp!

- Bọn hắn nhiều người hơn nữa còn đang ở trên địa bàn của bọn họ, vậy…

La Mỹ Anh lo lắng nói.

- Yên tâm đi, bọn hắn chỉ là một ít lâu la cũng không giở được trò gì, muội quay về phòng tu luyện, thuận tiện thể hội một chút đi, ta tin tưởng sau lần này muội có thể lĩnh ngộ thế giới lực của mình.

Lăng Tiếu cười cười khuyên giải nàng.

Mặc kệ người của Thiết Thủy dong binh đoàn muốn làm gì, Lăng Tiếu đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Hắn chỉ hi vọng chuyến đi này thật có thể nhìn thấy Âm Hà, tìm được tung tích của Vân Mộng Kỳ, dù phải làm gì cũng đáng giá.

Hải vực mênh mông bát ngát, thỉnh thoảng lại có hải điểu bay ngang kêu to, ngẫu nhiên lại có linh ngư toát ra khỏi mặt biển.

Trên một chiếc thuyền lớn, cánh buồm có hai chữ “Thiết Thủy” thật lớn, đây chính là con thuyền của Thiết Thủy dong binh đoàn.

Thiết Thủy dong binh đoàn khá nổi tiếng trong hải vực này, được xếp hàng thứ ba trong những dong binh đoàn nơi đây.

Thiết Thủy dong binh đoàn có chừng mấy ngàn nhân mã, đại bộ phận là võ giả thủy hệ, bởi vì họ chấp hành nhiệm vụ đại đa số đều tiến hành trong hải vực, mà đoàn trưởng xem như bá chủ một phương, nghe nói tu vi gần với huyền đế trung giai, thủ hạ còn có một gã huyền đế đê giai cùng ba gã bán đế.

Cỗ thực lực như vậy làm cho rất ít người đến trêu chọc bọn hắn.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đã ở trên thuyền của Thiết Thủy dong binh đoàn được nửa tháng thời gian.

Có võ giả vương cấp cùng địa hoàng cấp luân phiên dùng linh lực điều khiển thuyền, tốc độ thật sự không chậm chạp chút nào.

Suốt nửa tháng, con thuyền đã rời bờ thật xa.

Thỉnh thoảng Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đi ra bên ngoài một lát, đại đa số thời gian vẫn ở trong phòng tu luyện.

Dọc theo đường đi Lăng Tiếu đã hỏi qua Hậu Minh vài lần có khả năng đuổi kịp Âm Hà hay không, Hậu Minh vỗ ngực cam đoan không cần qua bao lâu là có thể tìm được người.

Đã vài lần Lăng Tiếu không nhịn được muốn dùng tinh thần chú ngữ cao giai khống chế Hậu Minh, dò hỏi rốt cục bọn hắn thật sự là có biết hành tung của Âm Hà hay không, hoặc là chỉ đang xếp đặt cạm bẫy dẫn dụ hắn.

Nhưng cuối cùng Lăng Tiếu vẫn đè nén lại.

Nếu biết hết thảy, hắn cũng đã mất đi hứng thú, hắn thật muốn biết rốt cục là ai có kỹ năng dám lừa dối cung chủ Tiếu Ngạo cung như hắn ra biển. Lúc trước hắn chỉ sợ mình hiểu lầm ngộ thương người tốt thì không hay.

Đêm hôm nay, gió thổi mạnh hơn, sóng biển dâng cao.

Hậu Minh cùng thủ hạ đứng giữa khoang thuyền, thần sắc đều có chút ngưng trọng.

- Đội trưởng, hình như có gió lớn, chỉ sợ sẽ có sóng thần buông xuống!

La Tân nói với Hậu Minh.

Đối với những dong binh thường xuyên đi lại vùng hải vực mà nói, việc khí hậu trên biển biến hóa họ đều thật quen thuộc, dựa theo tình huống dĩ vãng, hiện tại rời bến bình thường sẽ không gặp phải sóng to gió lớn, nhưng hôm nay đột nhiên nổi lên gió to, làm cho bọn họ nhận ra lần này chỉ sợ có biến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1425 - Ra Biển. (2)

Hậu Minh biết La Tân nói đúng sự thật, trầm giọng nói:

- Còn bao lâu nữa đến đoàn tụ với đoàn trưởng?

La Tân đáp:

- Dùng tốc độ cao nhất mà đi, nhanh nhất phải dùng ba ngày, hiện tại bọn hắn đang ở Hồng Nham đảo.

- Ba ngày sao…hi vọng lần này sóng thần đừng quá mãnh liệt tốt hơn.

Hậu Minh thì thào nói một câu, lại nói tiếp:

- Toàn bộ đề phòng, tùy thời khởi động trận pháp phòng ngự, tuyệt đối không thể để sóng thần ập lên thuyền, bằng không…chúng ta xem như chơi xong!

Bình thường những con thuyền đi xa đều có trận văn sư điêu khắc trận pháp loại nhỏ, chuẩn bị khi cần dùng đến.

Nếu chiếc thuyền bị hủy, muốn quay về được lục địa thật vô cùng gian nan.

Nếu là người không quen thuộc phương hướng hải vực mà nói, một khi bị đi lạc, không tìm được vị trí lục địa, chỉ có thể chờ chết trên biển.

- Thật không hiểu lão đại nghĩ như thế nào, vì nữ nhân kia lại đem địch nhân lớn như vậy dẫn dụ tới, cũng may đối phương chỉ đến hai người, nếu có

thêm vài huyền đế đi theo, chúng ta không chịu nổi.

La Tân như có chút bất mãn nói, hình như chính hắn cũng không đồng ý việc này.

- Phải, còn nói sao, nếu không phải trước đó ta cố ý thăm dò họ chỉ có hai người mà thôi, lần này ta thật sự không đi, yêu phụ chết tiệt, người ta có thủ đoạn cường đại mới đi cùng chúng ta rời bến, đừng tưởng rằng họ là kẻ ngu ngốc!

Hậu Minh đồng ý nói.

Nghe họ nói chuyện tựa hồ nhắm vào Lăng Tiếu cũng không phải chính chủ ý của họ, mà là bị người sai khiến.

Gió biển dần dần mạnh hơn, sóng biển dâng cao hơn.

Lăng Tiếu cảm nhận được cỗ gió to thật khác thường, hắn tìm Hậu Minh dứt khoát nói:

- Hậu đội trưởng, lúc trước ngươi vỗ ngực nói trong mười ngày giúp ta tìm được người, hiện tại ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy, hiện giờ gió to nổi lên, chỉ sợ sẽ có thiên tai buông xuống, chẳng lẽ ngươi muốn gài bẫy bổn cung chủ hay sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu bức bách nhìn chằm chằm Hậu Minh nói, đồng thời khí thế trấn áp tới.

Người này biết rõ hắn là cung chủ Tiếu Ngạo cung nhưng vẫn có can đảm lừa gạt hắn ra biển, khẳng định đã có tính toán, Lăng Tiếu trực tiếp hỏi hắn muốn nhìn xem hắn có phản ứng gì.

Hậu Minh không nghĩ tới lúc này Lăng Tiếu lại tạo áp lực với hắn, hắn có thực lực thiên tôn cao giai nhưng khi đối mặt với Lăng Tiếu vẫn cảm thấy bị áp chế không thể động đậy, chỉ sợ nếu hắn phản kháng, sẽ lập tức bị ném vào trong biển.

- Lăng…Lăng cung chủ, ngài…ngài hãy nghe tôi nói!

Hậu Minh có chút kinh hoảng đáp.

Uy danh của Lăng Tiếu hắn từng được nghe qua, nhưng chân chính gặp phải uy áp tâm lý của hắn đã muốn hỏng mất.

Oanh long!

Bỗng nhiên tiếng sấm nổ vang rền, mưa to bàng bạc nháy mắt rơi xuống.

Lăng Tiếu bị tiếng sấm quấy nhiễu, khí thế buông lỏng, Hậu Minh lập tức phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình quát:

- Lăng cung chủ đừng vội, sóng thần sắp đến, ta phải mở ra trận pháp bảo trụ con thuyền mới được!

Dứt lời hắn xoay người chạy vào trong khoang thuyền, đồng thời hét lớn:

- Mọi người đề phòng, mở ra trận pháp hộ thuyền!

Nói xong lời này Hậu Minh đã chạy vào bên trong khoang thuyền, hai chân như nhũn ra, đặt mông ngồi xuống sàn tàu.

Nói thật ra hắn nghe lệnh người khác thiết kế cạm bẫy thỉnh Lăng Tiếu rời bến, nhưng không có nghĩa hắn có tinh thần hi sinh quên mình ah!

Đối diện với khí thế của Lăng Tiếu, hắn thật sự không đề nổi dũng khí đối kháng, trong lòng thầm mắng:

- Mặc dù lão đại xưng là bá chủ trên biển, nhưng Lăng Tiếu cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, đem Lăng Tiếu đưa đến nơi đó nhất định phải tranh thủ chạy trốn!

Mưa to bàng bạc tuôn xuống không ngừng, gió biển vù vù thổi mạnh, sóng nước quay cuồng không ngớt, sóng biển hơn hai thước cao đột nhiên tăng vọt lên hơn mười thước.

Sóng nước như trên trời giáng xuống, hướng con thuyền đổ ập vào.

Phanh!

Gió cao sóng dữ, thanh âm va đập mạnh mẽ.

Nếu là con thuyền bình thường gặp phải sóng gió mãnh liệt như thế, chỉ sợ đã lập tức bị tạp thành nát vụn.

Nhưng con thuyền của Thiết Thủy dong binh đoàn đã mở ra trận pháp phòng ngự, khi sóng nước đập vào thuyền quang tráo trận pháp lóe ra, cản trở sóng nước ập tới, đồng thời lại đánh tan đi.

Cho dù có trận pháp phòng ngự ngăn cản, nhưng con thuyền cũng khó tránh khỏi bị xóc nảy dữ dội.

Mặc dù trong khoang thuyền đã sớm có chuẩn bị, nhưng mấy võ giả vương cấp vẫn bị chấn văng vào vách thuyền.

La Mỹ Anh có chút khiếp đảm, nàng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, hơn nữa thiếu thốn lịch lãm, vừa đối mặt liền lâm vào cảm giác hoảng loạn.

Lăng Tiếu vẫn đứng vững như núi, vững vàng đứng trên thuyền nắm tay La Mỹ Anh nói:

- Mỹ Anh, muội trầm khí, dồn lực lượng xuống chân, thân như bàn thạch, nguy nga bất động!

Lực lượng của La Mỹ Anh có thể so sánh với thiên tôn đỉnh phong, nhưng chưa hiểu rõ cách vận dụng, nghe được Lăng Tiếu nói như vậy liền thu liễm tâm thần, ổn định thân mình.

Khi toàn thân La Mỹ Anh buông lỏng xuống, nàng nhìn sóng nước không ngừng va đập tới, trong ánh mắt hiện ra vẻ dị sắc, nàng cảm giác sóng nước va đập giống như cùng nàng sản sinh một loại cảm giác cộng hưởng, đan điền vô ý thức xoay chuyển, linh lực trong kinh mạch không ngừng vận hành, tinh thần lực trong thức hải giống như sóng gió biến thành không bình tĩnh.

Nước mưa hội tụ trên người La Mỹ Anh, lực lượng của nàng đột ngột bạo phát.

Lăng Tiếu cảm nhận được La Mỹ Anh khác thường, liền quay đầu nhìn lại, thần sắc thoáng kinh ngạc lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ…cứ như vậy đã lĩnh ngộ?

Lăng Tiếu mừng rỡ, ngay lập tức lui ra sau vài bước, đồng thời bắt đầu chú ý người trên thuyền, một khi phát hiện có người đến gần hắn sẽ ra tay không chút do dự.

Trong lòng Lăng Tiếu mừng thầm tự nhủ:

- Họa phúc luôn đi cùng thật sự không hề sai, sóng thần hôm nay lại giúp Mỹ

Anh lĩnh ngộ được thế giới lực của nàng, thật quá thuận lợi!

La Mỹ Anh giống như đặt mình trong biển rộng, mà nàng cảm giác mình có thể khống chế uy lực của sóng nước, chậm rãi nhắm mắt lại tìm hiểu, hai tay không tự giác vươn ra, thủy lực bắt đầu ngưng tụ đến.

Nhưng vào lúc này một bóng đen khổng lồ vừa lướt tới dưới đáy thuyền.

Trên Đông Hải, vùng hải vực sâu trong sóng thần giáng xuống, không ít con thuyền đều mở ra trận pháp ngăn đón những cơn sóng dữ đập vào.

Những con thuyền không có trận pháp phòng ngự, chỉ sau vài lần sóng triều va chạm đã lập tức lật tung, mà võ giả trên thuyền cũng bị sóng lớn quấn lấy cuốn vào dưới đáy biển không biết sống chết.

Trên một con thuyền lớn, chung quanh La Mỹ anh sóng gợn vây quanh, như phủ thêm một tầng ngoại sa thánh khiết, làm cho người ta cảm giác càng thêm phiêu miểu bất phàm, khí thế của nàng không ngừng thăng cao lên.

Mặc kệ con thuyền chao đảo rung chuyển ra sao, nàng vẫn như một tảng đá vững chãi, không hề bị ngoại lực quấy nhiễu.

Đứng cách nàng không xa, Lăng Tiếu đang ngưng thần đề phòng.

Ở một phương hướng khác trên thuyền, Hậu Minh cùng La Tân đều đang chú ý đến tình huống của La Mỹ Anh.

- Đội trưởng, nữ nhân kia đang lĩnh ngộ sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1426 - Sóng Thần Đột Kích

La Tân thấp giọng hỏi Hậu Minh.

Thần sắc Hậu Minh ngưng trọng gật gật đầu nói:

- Hẳn là vậy, không nghĩ tới lực lượng nữ nhân kia cường đại như thế, lần này lĩnh ngộ chỉ sợ sẽ có tiến bộ rất lớn, thật không phải là điềm tốt!

- Hay là…chúng ta đi qua ngăn cản nàng?

La Tân lướt qua vẻ âm tàn nói.

- Ngươi muốn đi tìm chết đừng kéo theo ta, không nhìn thấy Lăng Tiếu đang che chở bên cạnh nàng sao!

Hậu Minh trừng mắt quát khẽ.

La Tân rụt cổ nói sang chuyện khác:

- Cũng may đây không phải sóng thần ngoài cửu cấp, bằng không trận pháp này cũng không hộ được!

Sóng thần cũng chia nhiều cấp bậc, tam cấp sóng thần chỉ là sóng gió bình thường, thật nhiều võ giả đều có thể ứng phó, mà lục cấp sóng thần uy lực như hôm nay, đủ làm nhiều võ giả kinh sợ, cửu cấp là thiên tai đáng sợ nhất, cho dù huyền đế gặp được có thể chạy trốn hay không cũng là một vấn đề.

Hậu Minh đang định nói chuyện, đột nhiên đáy thuyền bị va đập mãnh liệt.

Phanh!

Con thuyền lớn mấy chục thước không biết bị vật gì đánh tới, thân thuyền bay ngược lên, cùng lúc đó sóng lớn trên không trung nện xuống.

Hai loại lực lượng cùng va đập tới, quang tráo phòng ngự không ngừng chao đảo, tựa hồ có dấu hiệu muốn vỡ tan.

Mọi người trên thuyền bị biến cố thình lình làm văng loạn khắp nơi, trong lòng lập tức khẩn trương.

Đối với những dong binh chuyên lăn lộn ở vùng hải vực, bọn hắn lập tức ý thức được dưới đáy thuyền có linh thú đang tác quái.

Lăng Tiếu giật mình kinh hoảng, hắn nhìn quanh bốn phía, cảm ứng được khí thế mãnh liệt dưới đáy thuyền.

- Tới thật không đúng lúc!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, lập tức đem khí thế khuếch tán ra ngoài, đồng thời đem con thuyền vững vàng đặt trên mặt nước, tùy ý cho gió to sóng lớn cũng không thể lay động con thuyền mảy may.

Nhưng đầu linh thú bên dưới tựa hồ nhất định không chịu bỏ qua, không ngừng va chạm vào đáy thuyền, quang tráo phòng ngự dần dần như muốn nứt rạn.

Không biết là gã dong binh nào kinh hô một tiếng:

- Không…không xong, trận pháp không chịu nổi!

Phanh!

Quả nhiên thanh âm của hắn vừa vang lên, quang mang phòng ngự đã hoàn toàn tiêu tán.

Con thuyền mất đi bảo hộ, hết thảy đều trở nên nguy cơ.

Lăng Tiếu mắng to một câu:

- Đáng chết!

Nếu không thể ngăn cản sóng nước va đập vào, lại không phòng ngự được linh thú quấy nhiễu, chỉ sợ La Mỹ Anh phải bị cắt đứt lĩnh ngộ.

Khí thế của Lăng Tiếu đã tăng vọt thật đáng sợ, từng đoàn quầng sáng muôn màu nháy mắt khuếch tán ra ngoài.

Nhưng mặc dù khí thế của hắn có thể ngăn cản sóng nước va đập vào nhưng không thể ngăn cản linh thú đánh thủng đáy thuyền, nước biển nháy mắt tràn vào trên thuyền.

- Chết tiệt, nhanh…nhanh lấp lỗ thủng, tuyệt đối không thể cho nước tràn vào!

Thần sắc Hậu Minh đại biến quát.

Võ giả trên thuyền nhanh chóng tìm cách ngăn chặn lại lỗ thủng dưới đáy thuyền.

Nhưng con linh thú kia giống như đã nổi điên, không ngừng oanh kích vào bên dưới.

- Đội trưởng, tiếp tục như vậy không được, hoặc là cho người đi xuống đem nó xử lý, hoặc là…hoặc là chúng ta phải rời đi bây giờ!

La Tân nói với Hậu Minh.

- Phái người đi xuống xử lý nó!

Hậu Minh không chút suy nghĩ hạ lệnh.

La Tân gật nhẹ đầu, lập tức xoay người phân phó:

- Mấy người các ngươi đi xuống xem một chút rốt cục là vật gì đang làm quái!

Những người kia tuân lệnh, lập tức nhảy xuống biển.

Bọn họ đều là dong binh thường xuyên đi lại vùng hải vực, cũng có thể gọi là thủy thủ, họ tu luyện thủy hệ, chiến đấu dưới đáy biển không kém.

Những người kia đi xuống, va chạm dưới đáy thuyền liền ngừng lại.

Hậu Minh thở ra một hơi nhẹ nhõm nói:

- Xem ra cũng không phải là đại gia hỏa!

Trong khu hải vực này đa số là linh thú ngũ giai, ở trong mắt của thiên tôn không có gì đáng sợ, cho dù là linh thú lục giai cũng không phiền phức quá lớn, chỉ sợ ngẫu nhiên gặp phải linh thú cao giai hoặc là linh thú kết bè kết đội, vậy họ không cách nào chống đỡ.

Nhưng lời của hắn vừa dứt, thanh âm va chạm lại vang lên.

Lần này ngay giữa thuyền bị oanh ra một lỗ thủng lớn chừng hai ba thước, nước biển nháy mắt tràn ngập, thân thuyền lập tức chìm hơn phân nửa.

Thần sắc mọi người đại biến, lập tức bay vút lên cao.

Nhưng họ còn chưa bay được thật cao, sóng lớn từ trên bổ nhào xuống, lực đánh thật lớn đem họ đều tạp áp xuống dưới.

Chỉ có vài người đạt tới thực lực thiên tôn bị áp rơi xuống vài thước, những người khác đều văng xuống biển.

Lăng Tiếu ý thức được tình huống không lạc quan, hắn không quản được La Mỹ Anh đang lĩnh ngộ hay không, nhất định phải đưa nàng rời khỏi nơi này, bằng không bị sóng thần cuốn đi sẽ vô cùng phiền toái.

Ngay lúc Lăng Tiếu muốn đem La Mỹ Anh rời khỏi, miệng máu thật lớn nháy mắt hiện qua một bên con thuyền hướng hai người cắn tới.

Lăng Tiếu không kịp nghĩ nhiều, chỉ hét lớn một tiếng:

- Mỹ Anh mau tỉnh lại!

Ngay sau đó hắn không hề suy nghĩ quay đầu hướng miệng máu oanh ra một quyền, ngăn cản đầu linh thú kia.

Một quyền của Lăng Tiếu mang theo lực lượng băng thuộc tính, thủy thuộc tính chung quanh nháy mắt ngưng tụ thành băng thứ thật lớn hướng miệng máu kia đâm tới.

Lăng Tiếu quay đầu định đưa La Mỹ Anh bỏ chạy, nhưng khi hắn xoay người thì phát hiện nàng đã biến mất, chỉ còn sóng nước đang không ngừng đổ ập xuống.

Lăng Tiếu nháy mắt thất sắc, quát to:

- Mỹ Anh, muội ở đâu!

Hắn không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt La Mỹ Anh đã bị nước biển cuốn đi, thật sự làm lòng hắn rối loạn.

Nhưng ngay lúc này đầu linh thú dưới nước cũng đã phát điên.

Nó bị băng thứ đâm vào miệng tuôn máu, thú tính cuồng lên, thân hình khổng lồ bắt đầu giãy dụa, đem con thuyền đánh vỡ thành mấy đoạn, đồng thời bộ dáng của nó cũng lộ ra mặt nước, sóng nước va đập vào không cách nào tiêu trừ lửa giận của nó.

Đây là linh thú Lam Thủy Ngạc lục giai đỉnh phong, đôi mắt to như chuông đồng tràn ngập lửa giận, miệng dài không ngừng táp tới, hung uy vô cùng, gai thịt mọc đầy thân thể thập phần dữ tợn.

Thân thể Lăng Tiếu trôi nổi trên mặt biển, tùy ý cho sóng nước va đập, sừng sững như núi cao, không hề có chút dao động.

Hai mắt hắn giận dữ đỏ rực nhìn chằm chằm Lam Thủy Ngạc, sát ý nồng đậm vọt lên.

- Đáng chết, nếu Mỹ Anh có gì bất trắc, ngươi có chết mười lần cũng không đủ!

Lăng Tiếu giận quát một tiếng, thân hình vọt về hướng Lam Thủy Ngạc.

Vô số cột nước hướng Lăng Tiếu bắn tới, đồng thời thân thể linh thú kia quét ngang, chiếc đuôi khổng lồ mang theo gai nhọn hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Thân ảnh Lăng Tiếu liên tục chớp động, tránh khỏi cột nước va chạm, cuối cùng hắn đứng trên chiếc đuôi lớn của Lam Thủy Ngạc.

Đối mặt một kích toàn lực của linh thú lục giai đỉnh phong, Lăng Tiếu không chút sợ hãi, hai tay mở ra chộp thẳng tới chiếc đuôi khổng lồ kia.

Vài tên thiên tôn khác nhìn thấy một màn này đều lộ ra biểu tình cổ quái, bọn hắn cảm thấy Lăng Tiếu thật ngu ngốc, lại dùng tay không đi đón tiếp một chiêu này của Lam Thủy Ngạc.

Nhưng ngay sau đó bọn hắn đều trợn tròn mắt!

Chỉ thấy Lăng Tiếp đã chộp lấy chiếc đuôi khổng lồ kia!

- Con súc sinh đáng chết!

Lăng Tiếu rống lớn một tiếng, lực đạo toàn thân hội tụ trên hai tay, sau đó đem con Lam Thủy Ngạc dài tới mấy chục thước ném tung lên không trung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1427 - Lam Thủy Ngạc

Lăng Tiếu lại đuổi theo, hai đấm không ngừng oanh kích dưới bụng con linh thú.

Phanh phanh!

Quyền đầu tuôn ra như mưa, không ngừng oanh trúng bụng Lam Thủy Ngạc, mỗi quyền đều mang theo lửa giận tràn đầy của Lăng Tiếu.

Lam Thủy Ngạc bị oanh bay trên không trung, vô số máu tươi từ bụng nó tuôn xuống.

Lăng Tiếu đứng dưới người nó, toàn thân nhiễm đầy máu tươi, vô cùng khủng bố.

Lam Thủy Ngạc lục giai đỉnh phong, thân thể nổi danh da dày thịt cứng, linh khí bình thường không thể tổn hại thân thể nó mảy may, da của nó là một trong những tài liệu dùng luyện chế linh khí thủy hệ.

Nó là linh thú hung tàn trong hải vực, thích ăn thịt người, bình thường đều kết bè kết đội xuất hiện.

Cho dù thiên tôn giai gặp phải cũng không dám trêu chọc, có bao xa chạy bao xa.

Mà hôm nay con linh thú được ca ngợi về lực phòng ngự kia, ở trước mặt Lăng Tiếu chẳng khác gì bia ngắm, trực tiếp bị oanh thành thịt vụn.

Nhóm thiên tôn của Thiết Thủy dong binh đoàn nhìn thấy một màn này đều kinh tâm đảm chiến.

Mặc dù bọn hắn nghe nói qua uy danh của Lăng Tiếu, nhưng khi chân chính kiến thức thủ đoạn của hắn đều cảm thấy Lăng Tiếu còn đáng sợ hơn cả lời đồn đãi rất nhiều.

- Đội…đội trưởng…chúng ta…chúng ta mau chạy đi?

La Tân sợ hãi cùng cực, nhìn Hậu Minh nói.

Hậu Minh cũng run sợ, quyết đoán nói:

- Đi!

Dứt lời muốn bỏ chạy khỏi nơi này.

- Cút trở về cho ta!

Thanh âm Lăng Tiếu như ác ma âm u quát.

Lời của hắn vừa tuôn ra, đám người Hậu Minh càng chạy nhanh hơn.

- Các ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua bọn hắn, trong mắt xẹt ra hung quang nồng đậm.

Thân hình hắn không nhúc nhích nhưng tinh thần lực nháy mắt oanh ra ngoài.

Vài thanh âm thảm thiết vang lên, ngoại trừ Hậu Minh cùng La Tân những

người khác đều bị oanh vỡ thức hải, rơi thẳng xuống biển.

- Tiếp tục trốn bọn hắn chính là kết cục của các ngươi!

Thanh âm Lăng Tiếu lại vang lên bên tai Hậu Minh cùng La Tân.

Thanh âm như mang theo ma tính, đem phòng tuyến tâm lý của bọn hắn gõ tan.

- Lăng…Lăng cung chủ, ngươi…ngươi làm gì vậy, hiện tại con thuyền đã bị phá hủy, chúng ta rời đi nơi này tiếp tục tính toán, vì sao ngươi lại giết người của chúng ta đâu!

Năng lực ứng biến của Hậu Minh vẫn cực nhanh, lập tức điều chỉnh tốt tâm tính, xoay người nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không tiếp tục vô nghĩa với bọn hắn, tinh thần chú ngữ cấp cao nhanh chóng từ trong thức hải chạy ra ngoài, đồng thời công kích Hậu Minh cùng La Tân.

Vốn Lăng Tiếu không muốn hạ thủ với bọn hắn, nhưng hiện tại tình huống không cho phép hắn dây dưa, hắn nhất định phải biết đám người này có chủ ý thế nào.

Hơn nữa hắn cần bọn họ giúp hắn tìm kiếm tung tích La Mỹ Anh, bọn hắn thường xuyên sinh hoạt trên biển, hiểu rõ hải vực, có bọn hắn tìm kiếm cũng phương tiện cho hắn rất nhiều, bằng không hắn đi nhầm phương hướng sẽ càng thêm phiền toái.

Hai người lập tức bị Lăng Tiếu khống chế dễ dàng.

- Hai ngươi xuống nước đi tìm Mỹ Anh cho ta!

Lăng Tiếu hạ lệnh.

Hắn không có thời gian gặng hỏi mục đích hai người dẫn dụ hắn ra biển, hiện tại an nguy của La Mỹ Anh mới là quan trọng nhất.

Cùng lúc đó hắn cũng không chút do dự nhảy xuống biển.

Sóng nước bàng bạc không ngừng bốc lên cao, mà thi thể Lam Thủy Ngạc cũng không ngừng cuộn lên, máu tươi lan tràn khắp nơi.

Theo máu tươi khuếch tán, thật nhiều Lam Thủy Ngạc ở cách đó không xa như phát điên, lập tức hướng nơi này lao qua.

Đầu Lam Thủy Ngạc bị giết chết chỉ mới lạc đàn không lâu, mà đội ngũ của nó đang ở vùng hải vực cách đó không bao xa.

Ở dưới nước Lăng Tiếu không có thời gian đi chú ý tình huống chung quanh, chỉ phát điên tìm kiếm tung tích của La Mỹ Anh.

Tuy lực cảm ứng của hắn hơn người, nhưng hiện tại sóng biển dâng trào, tiếng gió gào thét, cảm ứng thế nào cũng vô ích hoàn toàn.

Lăng Tiếu lấy ra Thủy Châu, trong lòng lo lắng lẩm bẩm:

- Mỹ Anh, muội ngàn vạn lần đừng xảy ra sự cố ah!

Tuy La Mỹ Anh đã có thực lực thiên tôn đỉnh phong, nhưng nàng còn chưa thể phát huy được tự nhiên, nhiều nhất chỉ sử dụng được năng lượng địa hoàng đỉnh, ở trong hoàn cảnh tồi tệ như hiện tại, bị sóng nước cuốn đi, thật sự dữ nhiều lành ít.

Nếu gặp phải linh thú cường hãn như Lam Thủy Ngạc vừa rồi, thật sự là

không thể ứng phó.

Cho nên Lăng Tiếu thật sự có chút luống cuống không biết nên làm sao.

- Không được, dây dưa như vậy thật không biết Mỹ Anh bị cuốn đi nơi nào.

Lăng Tiếu nhủ thầm một tiếng, lập tức gọi về Long Nữ.

Long Nữ là chân long thủy hệ, ở trong phạm vi hải vực này tuyệt đối là như cá gặp nước, mời nàng hỗ trợ tìm người chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng ngay lúc hắn gọi về Long Nữ, cảm ứng với Hậu Minh cùng La Tân đột nhiên chặt đứt.

Điều này làm Lăng Tiếu chấn động!

Bình thường xuất hiện tình huống này chỉ có hai loại, một là Hậu Minh cùng La Tân đã chết, vì vậy tinh thần chú ngữ của hắn cũng biến mất. Hai là bọn họ đã giải trừ tinh thần chú ngữ của hắn.

Đem hai loại tình huống ra so sánh, Lăng Tiếu càng tin tưởng là loại thứ nhất đã xảy ra.

- Hay ở gần đây còn có linh thú khác?

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ thầm, trong lòng càng lo lắng an nguy của La Mỹ Anh.

Theo tình hình chung, nếu đã có một đầu linh thú cường đại tồn tại trong khu vực này thường sẽ không còn đầu linh thú nào khác ở lại.

Nhưng Lăng Tiếu không biết Lam Thủy Ngạc là linh thú quần cư.

Lúc Long Nữ vừa xuất hiện, nàng lập tức cảm ứng được bản thân đang ở vị trí khác hẳn ngày trước.

- Lão đại, đây là nơi nào?

Long Nữ vui vẻ hỏi Lăng Tiếu.

Nàng là thần thú thủy hệ, đối với biển khơi rộng mở như gặp được bổn nguyên, khiến nàng cảm thấy dị thường thoải mái.

- Nơi này là Đông Hải!

Lăng Tiếu đáp, sau đó khẩn cấp nói:

- Mau giúp ta tìm tung tích của Mỹ Anh, nàng bị sóng biển cuốn đi rồi!

- Được thôi, nhưng mà…bây giờ chúng ta đã gặp phải phiền toái!

Long Nữ sảng khoái đáp, tiếp theo đưa mắt nhìn về một phương hướng, trong mắt lộ ra hung uy nồng đậm.

Ngay sau đó thân hình nàng chợt nhoáng lên, trực tiếp biến về chân thân, một đầu chân long dài hơn trăm thước hiện ra giữa đáy biển.

Hống!

Thanh âm long ngâm vang xa, nước biển cuồn cuộn hướng phía trước tràn tới.

Lam Thủy Ngạc đàn đang xông về hướng Lăng Tiếu lập tức rùng mình.

Chân long thần thú oai, đường đường hoàng giả trong muôn thú, khí thế kia nếu không chấn nhiếp được linh thú lục giai, thật uổng công được gọi là thần thú.

Lăng Tiếu nhảy lên lưng Long Nữ, chớp mắt đã đi tới trước ngạc đàn.

Lăng Tiếu vừa nhìn rõ, chừng gần trăm đầu Lam Thủy Ngạc, khó trách Hậu Minh cùng La Tân bị giết chết, đồng thời hắn nghĩ tới La Mỹ Anh, nội tâm chợt rét buốt.

Hải vực mờ mịt, sóng gió không ngừng thổi tung trắng xóa.

Tận sâu trong hải vực, sóng thần mãnh liệt ngập trời.

Ở vị trí giữa khu vực sóng thần hoành hành, tình hình thật quỷ dị diễn ra.

Chỉ thấy vùng nước biển vài trăm thước hình thành xoáy nước cực lớn, sóng biển khắp bốn phía do xoáy nước kia tạo thành.

Xoáy nước càng chuyển càng nhanh, mang theo lực hấp duẫn cường đại giống như muốn kéo cả bầu trời xuống đáy nước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1428 - Diệt Sát.

Cùng lúc đó phía trên xoáy nước hình thành long quyển phong cường đại, như muốn đem nơi này quấy đến long trời lở đất.

Tình huống như vậy cho dù đế cấp gặp được cũng phải cảm thấy run rẩy không thôi.

Kỳ thật bên dưới xoáy nước, lại có dị bảo ra đời.

Đáy biển thâm sâu, mọc đầy linh thảo thủy hệ, linh thảo tam, tứ giai có thể tùy ý thấy được, ngẫu nhiên cũng có thể chứng kiến một ít linh thảo ngũ giai thậm chí là lục giai.

Đáy biển có tài nguyên phong phú, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, nhưng có thể tìm kiếm được tài nguyên cũng không có vài người.

Hung hiểm trong đáy biển so với rừng rậm lục địa càng khủng bố hơn không ít.

Ngay trung ương xoáy nước, bốn phía không có linh thảo hay sinh vật nào, chỉ có đất đá trụi lủi, mà khu vực đó lại không có vẻ tối om, có chút địa phương tản ra ngân sắc quang mang thật nhiều.

Khu vực này hình thành một vòng tròn vây quanh hơn mười thước, giống như đang bảo vệ vật gì đó.

Ở giữa khu vực kia có một đạo nhân ảnh, mà nhân ảnh kia chính là La Mỹ Anh mà Lăng Tiếu đang tìm kiếm.

Lúc này nàng vẫn bị vây trong trạng thái lĩnh ngộ, từng đạo cột nước xoắn ốc như thủy long đang không ngừng chuyển động quanh người nàng, có vẻ vô cùng thần kỳ.

Ở cách người nàng không xa có một gốc linh thảo, hình dáng như dây leo, đan chéo vặn vẹo cùng một chỗ, hình thành dáng vẻ như xoắn ốc, lan tràn bốn phía, gốc linh thảo không phải màu lục hoặc màu lam như linh thảo thủy hệ bình thường, mà là màu bạc, mặc kệ là cuống, rễ, nhánh đều là màu bạc, vô cùng chói mắt.

Gốc linh thảo tràn ngập linh tính, một nhánh không ngừng đảo quanh, nhìn qua thật giống như xoáy nước sóng thần trên mặt biển, bộ dáng xoay tròn của nó như xoáy nước thu nhỏ.

Khắp chung quanh nó tràn đầy linh khí thủy hệ, linh khí không ngừng tràn vào dây nhánh của nó, tràn ngập năng lượng, khiến nó càng không ngừng sinh trưởng.

La Mỹ Anh đứng gần gốc linh thảo không bao xa, mà nhánh dây lan tràn ra ngoài tựa hồ đem La Mỹ Anh vây ở giữa.

Nếu cẩn thận quan sát, những nhánh dây kia như muốn bao trùm La Mỹ Anh, nhưng lại bị cột nước xoắn ốc quanh thân nàng gạt bỏ ra ngoài, khiến nhánh dây không thể tiến tới gần người nàng mảy may.

La Mỹ Anh giống như không biết tình cảnh của chính mình, thức hải của nàng đang xảy ra biến hóa kinh người.

Thức hải dần dần hình thành tinh thần giới, hạ tầng là tinh thần dịch, thượng tầng hình thành thế giới lực.

Tinh thần giới, là dấu hiệu trở thành cấp huyền đế.

Thời khắc này La Mỹ Anh đột phá thiên tôn, thành tựu huyền đế cấp.

Điều này thật làm người khó thể tin!

Nàng được Lăng Tiếu sử dụng Yêu Tử Chi Tâm cứu sống, thực lực trực tiếp thăng lên thiên tôn đỉnh phong, nhưng nàng không lĩnh ngộ thế giới lực, cho nên không thể phát huy ra cỗ năng lượng cường hãn này.

Hiện giờ nàng lĩnh ngộ thế giới lực, thực lực tăng vọt lần thứ hai, giống như năng lượng luôn ẩn chứa trong cơ thể nàng ở một khắc này bạo phát đi ra, trực tiếp đột phá cổ bình đạt tới huyền đế cấp, thức hải ngưng tụ thành tinh thần giới.

Ở trong tinh thần giới của nàng hình thành thế giới lực lại có uy lực như sóng thần.

Sóng biển biển khơi, gió biển gào thét, xoáy nước xoay quanh, hấp lực mãnh liệt!

La Mỹ Anh cảm giác mình giống như đã nắm giữ uy lực thiên uy, tùy thời tùy chỗ đều có thể thi triển ra sóng gió ba đào như thế.

Lúc này Lăng Tiếu đã đứng trên lưng Long Nữ đến gần xoáy nước.

- Long Nữ, phía trước có cái gì?

Lăng Tiếu ngưng trọng nhìn nước biển đang không ngừng sôi trào lẩm bẩm hỏi.

Long Nữ đáp:

- Ta cũng không biết là cái gì, cảm giác vật bên kia hẳn là ăn ngon!

- Ăn ngon?

Thần sắc Lăng Tiếu tối sầm.

Hắn còn tưởng rằng Long Nữ có phát hiện gì kinh người, không nghĩ tới lại là thức ăn, điều này làm cho hắn thật bất đắc dĩ cực điểm, hiện tại hắn còn đang sốt ruột tìm kiếm tung tích của La Mỹ Anh đâu.

- Ta cũng cảm ứng được bên kia có khí tức của nhân loại, hẳn là người lão đại muốn tìm, có mùi vị giống như ngươi!

Long Nữ đáp.

Lăng Tiếu nghe xong lời này mừng rỡ:

- Ngươi…ngươi xác định có mùi của ta?

La Mỹ Anh sống chung một chỗ với hắn, nhất định lây dính mùi vị của hắn, mà Long Nữ đương nhiên là có thể cảm ứng được.

- Phải!

Long Nữ đáp.

- Thật tốt quá, Mỹ Anh hẳn không có việc gì!

Lăng Tiếu kinh hô.

- Lão đại ngồi yên, ta muốn đi vào!

Long Nữ nhìn xoáy nước mãnh liệt, nói một câu, lập tức lao vào bên trong.

Nhìn bộ dáng của nàng tựa hồ không hề sợ hãi xoáy nước sẽ tạo thành thương tổn cho mình.

Phanh!

Thân thể khổng lồ tiến nhanh thần tốc, lực hấp xả cường đại giống như bị gạt bỏ, mãi đến khi long thân bay vào mới xoay vòng trở lại.

Tiến vào trung tâm xoáy nước, Lăng Tiếu bị nước gợn không ngừng xoay chuyển chung quanh làm choáng váng.

Nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy được La Mỹ Anh đang bị vây giữa trung ương xoáy nước.

Hắn vừa định mở miệng kêu to, lập tức ý thức được nàng đang ở trong trạng thái khác thường.

- Lại đột phá được huyền đế, tốc độ thật quá nhanh đi!

Lăng Tiếu không nhịn được thầm nói.

Ngân sắc đằng thảo khắp chung quanh La Mỹ Anh tựa hồ như có cảm ứng, rất nhanh co rút lại, giống như chỉ sợ bị người phát hiện.

Theo nó co rút lại, sóng nước xoay tròn biến thành chậm chạp, dần dần ngừng lại.

- Đây là vật gì?

Lăng Tiếu lập tức nhìn thấy ngân sắc linh thảo.

Long Nữ không đợi mệnh lệnh của Lăng Tiếu, lập tức lao tới chỗ ngân sắc

linh thảo, tựa hồ chỉ hận không thể lập tức cắn nuốt nó.

Ngân sắc linh thảo như có linh tính, lập tức tháo chạy về phương xa.

Lăng Tiếu nhảy xuống, hắn cần ở lại bên cạnh La Mỹ Anh hộ pháp cho nàng.

- Rốt cục là vật gì có thể làm cho Long Nữ kích động như vậy?

Lăng Tiếu đứng gần La Mỹ Anh, trong đầu tìm tòi tư liệu liên quan đến ngân sắc linh thảo.

Bỗng nhiên hắn kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Chẳng lẽ là…Ngân Toàn Hải Đằng bát giai trung cấp?

Hắn ngừng một chút liền khẳng định:

- Đúng rồi, không sai, bằng không vì sao xoáy nước lại xuất hiện tại nơi này, khó trách Long Nữ nói ăn ngon, nguyên lai là thứ tốt như vậy!

Ngân Toàn Hải Đằng, là một loại linh thảo thượng hạng thủy hệ, đối với võ giả thủy hệ mà nói chính là chí bảo, công hiệu chẳng những thay đổi được thể chất, tăng cường lực lượng, còn có một ưu đãi lớn nhất là làm cho võ giả ngưng luyện công kích thành xoắn ốc lực, cùng hấp phệ lực xoắn ốc, tăng lên lực chiến đấu trong phạm vi lớn.

Mặt khác còn có thể bồi dưỡng nó thành dị bảo công kích.

Thế gian vạn vật, luôn có kỳ bảo.

Ngân Toàn Hải Đằng khác với những linh thảo khác, nó có thể không ngừng

trưởng thành, cùng là linh thụ như Bất Tử Thụ trong thức hải Lăng Tiếu, có linh hồn cùng tư tưởng tồn tại, nếu có thể chinh phục nó, nuôi dưỡng nó, tuyệt đối có thể trở thành trợ lực thật lớn cho võ giả nhân loại.

Bởi vì có sự tồn tại của nó, muốn chiến đấu ở địa phương có nguồn nước có thể trực tiếp tạo thành sóng gió ngập trời.

Bởi vậy có thể thấy được Ngân Toàn Hải Đằng thật trân quý, đây là chí bảo có tiêu tiền cũng không lấy được, cho dù là thánh giả nhìn thấy cũng muốn cướp đoạt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1429 - Ngân Toàn Hải Đằng Bát Giai

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới vừa đến hải vực chưa bao lâu, đã gặp được linh vật bậc này, thật làm cho hắn vừa sợ vừa vui vẻ vạn phần.

Nhưng hiện tại Long Nữ đã đuổi theo muốn cắn nuốt nó, đây chẳng phải sẽ làm lãng phí thánh vật sao?

- Thật đáng tiếc, nếu có thể bắt lấy nó, để Mỹ Anh giữ lấy nó, thật sự tốt biết bao!

Lăng Tiếu thở dài nói.

La Mỹ Anh là võ giả thủy hệ, có thể lấy được thánh vật kia chẳng khác gì như hổ thêm cánh.

Long Nữ đã đuổi theo cắn nuốt, nó còn có thể trốn được sao?

Lăng Tiếu lắc đầu đưa mắt nhìn La Mỹ Anh.

Hắn cảm thấy khí thế của La Mỹ Anh dần dần bình ổn lại, hiện tại nàng hẳn đang không ngừng diễn luyện thế giới lực của mình đi.

Lúc này Long Nữ đã quay về.

Lăng Tiếu vội vàng hỏi:

- Ngươi đã ăn Ngân Toàn Hải Đằng rồi sao?

- Nó ẩn núp rồi, ta tìm không thấy nó!

Long Nữ ảo não nói.

Lăng Tiếu buồn bực, Long Nữ là thần thú bát giai trung cấp, lại không đuổi kịp Ngân Toàn Hải Đằng, có thể biết linh thảo kia giảo hoạt thế nào.

Chỉ cần nó chui xuống biển bùn, muốn tìm thật sự không dễ dàng.

Phanh!

Lúc này khu vực nơi đây phát ra tiếng nổ bạo kinh thiên.

Cả khu hải vực chấn động không ngớt.

Theo tiếng nổ tung vang lên, Lăng Tiếu cảm ứng được La Mỹ Anh đã tỉnh lại.

Nước biển ổn định, thân ảnh La Mỹ Anh đứng vững, đôi mắt lóe sáng nhìn Lăng Tiếu, vô cùng hưng phấn.

- Tiếu, muội lĩnh ngộ thế giới lực!

La Mỹ Anh lao vào lòng Lăng Tiếu hô to.

- Mỹ Anh, muội làm sao làm được? Lại có thể đột phá huyền đế cấp!

Lăng Tiếu hôn nhẹ La Mỹ Anh hỏi.

Tuy không phải chính bản thân hắn đột phá, nhưng nữ nhân của hắn đạt được, hắn vẫn cao hứng cho nàng.

Trong lòng hắn thầm cảm khái, hắn phải trải qua nhiều năm sinh tử mới đạt tới thực lực thiên tôn cao giai, mà La Mỹ Anh ở trong thời gian thật ngắn đã siêu việt hắn, làm trong lòng hắn vô cùng buồn bực!

La Mỹ Anh hưng phấn nói:

- Muội cũng không biết chuyện gì xảy ra, muội nhìn vào sóng nước, đột nhiên có lĩnh ngộ, khi vừa nắm giữ được thế giới lực, cảm giác mình đi đến một nơi khác, điều này càng làm cho muội hoàn thiện thêm thế giới lực, về sau có một cỗ lực lượng từ trong tim muội bộc phát đi ra, vì vậy đạt tới cảnh giới như bây giờ.

Lăng Tiếu biết muốn đột phá huyền đế cần có linh khí thủy thuộc tính khổng lồ, ngoại trừ năng lượng bản thân La Mỹ Anh bạo phát, còn cần hấp thu càng nhiều linh khí mới được, nếu không có ngoại lực tương trợ, nàng tuyệt đối không thể đột phá thành công trong thời gian ngắn.

Không cần phải nói, để La Mỹ Anh mượn dùng ngoại lực là nhờ có Ngân Toàn Hải Đằng, nó tạo thành xoáy nước giúp nàng hiểu được, đồng thời đem linh khí chung quanh tụ tập lại đây, nhờ vậy cũng giúp cho nàng nhanh chóng đột phá.

- Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này!

Dù Lăng Tiếu còn muốn đào bảo dưới đáy biển một phen, nhưng hắn càng thêm nôn nóng tìm kiếm tung tích của Âm Hà.

Hiện giờ đám người Hậu Minh đã chết sạch, hắn không biết nên đi đâu tìm người, nhưng hắn không muốn ngồi chờ chết trong này, dù hắn phải đi khắp hải vực cũng phải tìm được chỗ của Âm Hà.

Lăng Tiếu chỉ tiếc nuối Ngân Toàn Hải Đằng kia, nếu như có thể tìm được

nó, đúng là chỗ tốt cực lớn cho La Mỹ Anh.

Ngay lúc Lăng Tiếu định mang theo La Mỹ Anh rời đi, đột nhiên ánh mắt hắn liếc qua vùng đất đá màu đen gần bên, nơi đó nhấp nháy thật nhiều ngân quang.

Tò mò, Lăng Tiếu ngồi xổm người xuống vỗ một chưởng lên tầng đất đá màu đen kia.

Phanh!

Bàn tay vỗ lên đá đen, không ít mảnh vụn vẩy ra, lộ liễu đồ vật bên trong.

- Di, đây…đây là Vạn Niên Bí Ngân Thạch!

Ánh mắt Lăng Tiếu sáng ngời, không nhịn được kêu lên.

Mảnh vụn đá đen văng tứ tán, lộ ra thạch bích trơn bóng như ngọc, lóe sáng ngân quang.

Đây là Vạn Niên Bí Ngân Thạch chuyên dùng luyện khí vô cùng hiếm thấy, tài liệu tương đương Vạn Niên Hắc Huyền Thạch mà Lăng Tiếu từng đoạt được, là một trong những tài liệu chủ yếu luyện chế linh khí hoặc thánh khí.

Mặc dù Lăng Tiếu không phải luyện khí sư, nhưng gặp được tài liệu tốt như vậy tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nếu lấy về trong cung đưa cho thủ tịch luyện khí sư Đỗ Thiết, tin tưởng hắn sẽ cao hứng phát điên.

- Tiếu, đây là loại đá gì vậy?

La Mỹ Anh tò mò hỏi.

Lăng Tiếu giải thích:

- Đây là Vạn Niên Bí Ngân Thạch, là thứ tốt dùng luyện khí, nơi này nhiều như vậy, nhanh chóng thu thập toàn bộ trở về, ra ngoài dù có tiền cũng không mua được.

- Nga, để muội giúp huynh!

La Mỹ Anh cũng hứng trí, đi sang một bên bắt đầu thu thập.

La Mỹ Anh mới góp nhặt được vài khối đá, nàng chợt nhìn thấy một gốc tiểu linh thảo ngân sắc bên dưới.

Gốc tiểu linh thảo không ngừng lay động, nhánh dây không ngừng co rút lại, thoạt nhìn rất sống động.

La Mỹ Anh đang định đưa tay hái, nhưng sau thoáng do dự vẫn quay người gọi Lăng Tiếu:

- Tiếu, huynh đi qua xem đây là linh thảo gì vậy, thật quá kỳ lạ!

Lăng Tiếu lướt tới bên cạnh nàng, nhìn vào gốc linh thảo kia.

Linh thảo tựa hồ có linh tính, co rút vào trong lớp bùn đất bên dưới.

- Ngân Toàn Hải Đằng!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, nhanh đem Tích Thủy Châu đánh xuống dưới.

Nước biển nơi đó bị đánh tản ra, không gian hai ba thước chung quanh không có chút bọt nước.

Gốc linh thảo ngân sắc mất đi nước biển trợ giúp, lập tức bị giữ lại trong khe đá, không thể tháo chạy.

Lăng Tiếu lập tức bắt nó vào trong tay.

Nhưng gốc linh thảo kia không cam lòng bị bắt giữ, không ngừng giãy dụa.

Đáng tiếc chỉ là vô ích!

- Ha ha, ở trong này có tới hai gốc Ngân Toàn Hải Đằng, gốc này xem ra chỉ là cây non, còn chưa đạt tới thất giai, không ngưng hồn, vừa lúc ah!

Lăng Tiếu cao hứng cười nói.

Kỳ thật Lăng Tiếu không biết gốc linh thảo chạy trốn vừa rồi từ tận sâu trong hải vực đi ra, nó không sinh trưởng tại đây, gốc cây non này mới là linh thảo sinh trưởng nơi này, bị gốc cây cao giai phát hiện muốn cắn nuốt nó, trợ giúp mình tăng thêm một giai.

Nhưng không dự đoán được nó lại cuốn La Mỹ Anh đến nơi đây, mà nàng vừa lúc đang đột phá nên ngăn trở nó cắn nuốt gốc cây non kia.

Có thể nói gốc cây non kia được La Mỹ Anh chiếu cố, đã chú định nó sẽ trở thành dị bảo của nàng.

- Đây là linh thảo gì vậy, làm cho huynh hưng phấn như thế, nhưng muội cảm thấy nó cho muội cảm giác thật thân cận!

La Mỹ Anh nhìn Ngân Toàn Hải Đằng trong tay Lăng Tiếu nói.

- Ha ha, đây là lễ vật mà ông trời ban cho muội đó!

Lăng Tiếu cười nhẹ, sau đó thu lại Ngân Toàn Hải Đằng cùng Tích Thủy Châu, nói tiếp:

- Rời khỏi nơi này trước, ta sẽ giải thích sau.

Ngay sau đó hai người ngồi trên Long Nữ rời khỏi đáy biển.

Lăng Tiếu bắt đầu để Long Nữ tìm kiếm khí tức nhân loại chung quanh hải vực nơi này.

Long Nữ vốn là linh thú thủy hệ, hải vực đối với nàng mà nói là thánh địa tuyệt đối, nàng chở theo Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh tốc độ còn nhanh hơn dùng thuyền, đồng thời phía sau còn đi theo một đàn "tiểu đệ" Lam Thủy Ngạc.

Vì muốn nhanh chóng tìm được người, Lăng Tiếu không thể không để cho gần trăm đầu Lam Thủy Ngạc theo sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1430 - Thu Hoạch. (1)

Đàn Lam Thủy Ngạc là linh thú trong biển, càng thêm quen thuộc hải vực hơn bất cứ người nào, muốn tìm người càng thêm phương tiện.

Trong chớp mắt hai ngày trôi qua.

Lăng Tiếu đã giải thích rõ ràng về Ngân Toàn Hải Đằng cho La Mỹ Anh nghe qua.

- Huynh nói có thể đem nó nuôi trong thức hải, cho nó trưởng thành, có thể giúp ích cho muội?

La Mỹ Anh nghi hoặc hỏi.

Nàng thật sự nghĩ mãi vẫn không rõ một gốc tiểu linh thảo như vậy nàng nuôi làm gì, vì sao không dứt khoát hấp thu nó, như vậy không phải càng thêm thực tế sao?

- Phải, muội đừng xem thường nó, chờ sau khi nó trưởng thành có được linh hồn, có thể dùng nó chiến đấu, tạo thành sóng thần biển gầm, đồng thời cũng giúp muội tạo được công kích xoắn ốc kình, tăng trưởng thêm sức chiến đấu!

Lăng Tiếu đáp.

- Nguyên lai còn có thể như vậy, muội làm sao bồi dưỡng nó đây?

La Mỹ Anh hỏi.

- Việc này rất đơn giản, bình thường dùng nước nuôi dưỡng, lúc không có việc gì thì thường dùng tinh thần lực khai thông với nó, khi hai bên có thể cảm ứng được nhau, đem nó thu vào trong thức hải sẽ tốt hơn, đương nhiên phải chuẩn bị cho nó thật nhiều lực lượng thủy hệ cho nó hấp thu, giúp nó tiến giai mới được.

Lăng Tiếu lại nói.

Nghe Lăng Tiếu giải thích, La Mỹ Anh hiểu được diệu dụng của Ngân Toàn Hải Đằng, có vẻ càng thêm hưng phấn, lập tức gọi Lăng Tiếu đưa cho nàng, dùng dụng cụ đựng nước đem nó nuôi dưỡng trong không gian giới.

Trên bầu trời hải vực, Long Nữ không ngừng xoay quanh, khi bay lên giữa không trung, khi lại chui vào trong biển, kích thích bọt sóng văng khắp nơi.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh ngồi trên người Long Nữ có quang tráo phòng ngự bảo hộ nên cũng không bị quấy nhiễu.

Nhóm "tiểu đệ" đi phía sau lại tan ra tìm kiếm khí tức của nhân loại.

Hiện giờ chúng đã đi vào tận sâu trong hải vực, những người dám đến nơi này đều là thiên tôn, dưới thiên tôn không ai dám tiến sâu hơn.

Bởi vì đi đến nơi này sẽ thường xuyên xuất hiện linh thú lục, thất giai, một khi gặp phải sẽ vô cùng phiền phức.

Những linh thú vốn đang sinh tồn nơi đây từ xa đã cảm nhận được khí tức của Long Nữ, đã tránh thoát thật xa.

- Chẳng lẽ những tên kia thật sự gạt ta? Không thể nào đâu!

Lăng Tiếu cau mày lẩm bẩm.

Thực lực đám người Hậu Minh không quá cường đại, dám lừa gạt Lăng Tiếu ra biển nhất định có mưu đồ, hẳn phải có cường giả đến tiếp ứng bọn hắn mới đúng.

Thế nhưng suốt hai ngày Lăng Tiếu đã đi thật xa, trên đường gặp gỡ không ít người nhưng không thấy dấu hiệu của Thiết Thủy dong binh đoàn, cũng không có khí tức làm cho hắn đặc biệt kiêng kỵ, hắn có thể khẳng định những người kia không quan hệ gì với đám người Hậu Minh.

- Chẳng lẽ ta tìm lầm phương hướng sao?

Lăng Tiếu lại nói.

Hải vực mờ mịt, không phân được đông tây nam bắc, mà Lăng Tiếu tìm kiếm không mục đích, tìm lầm phương hướng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lăng Tiếu thoáng do dự, cuối cùng phải đổi hướng tiếp tục tìm kiếm.

…

Ở hướng đông nam từ vị trí của Lăng Tiếu, trên một hòn cô đảo.

Hòn cô đảo này thật kỳ lạ, nham thạch màu đỏ đậm, mà cỏ dại sinh trưởng nơi này cũng màu đỏ, bởi vậy được gọi tên là Hồng Nham đảo.

Tuy nó là cô đảo, nhưng không ít dong binh ra biển đều biết sự tồn tại của nó.

Thật nhiều dong binh đi tới gần nơi này sẽ lưu lại Hồng Nham đảo nghỉ ngơi, đồng thời cũng sẽ không tiến sâu vào hải vực.

Hồng Nham đảo được xem là dấu hiệu trước khi tiến vào tận sâu trong hải vực, cho dù là huyền đế có đi mà không về.

Cho nên thật nhiều dong binh sau khi đến nơi đây, thường thường cũng chuẩn bị quay trở lại lục địa.

Hồng Nham đảo nằm trên biển cả mờ mịt, thật bé nhỏ đến mức như không đáng giá được nhắc tới.

Nhưng nó cũng là hòn đảo duy nhất trong vạn lý hải vực nơi đây, cũng là hòn đảo lớn nhất khu vực này.

Trên cô đảo, mấy trăm lá cờ đang tung bay.

Trên một lá cờ thêu một đầu lâu dữ tợn, hiển lộ khí tức tà ác, phối hợp cùng hai chữ "Khô Lâu". Một lá cờ khác thêu vài đạo vằn nước, còn có hai chữ "Thiết Thủy". Ngoài ra còn một mặt cờ thêu ba màu đan xen nhau, lấy màu trắng làm chủ yếu, đỏ cùng lam làm phụ, ở giữa lóe ra một vầng trăng tròn, còn có hai chữ "Tam Nguyệt".

Trên hải vực, ba mặt cờ này đại biểu cho ba đại dong binh đoàn, theo thứ tự là Khô Lâu dong binh đoàn, Thiết Thủy dong binh đoàn, Tam Nguyệt dong binh đoàn.

Ba đại dong binh đoàn bình thường không giao tế lẫn nhau quá nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn phát sinh xung đột với quy mô nhỏ.

Nhưng hiện tại bọn hắn đều hội tụ trên Hồng Nham đảo, thật có chút kỳ quái.

Ba dong binh đoàn đều chiếm cứ một phương hạ trại, ở giữa có một lều trại lớn nhất, bên trong truyền ra thanh âm nghị luận.

- Lão Thiết, chúng ta đã ở đây chờ bảy ngày, người của ngươi thật sự có thể hấp dẫn con cá kia đến đây sao?

Một trung niên hán tử thô lỗ lớn giọng quát.

Nhìn hán tử kia vô cùng xấu xí, nhưng tinh khí mười phần, trên cổ đeo một chuỗi trang sức bằng khô lâu, cơ thể cứng rắn, vô cùng dữ tợn.

Hắn chính là đoàn trưởng Khô Lâu dong binh đoàn Lữ Nghĩa, được xưng "Khô Lâu Đế", đã có tu vi huyền đế trung giai đỉnh phong.

Người hắn vừa nói chuyện là một lão giả, tên Thiết Lệnh Công, mới đột phá huyền đế trung giai chưa lâu, là đoàn trưởng Thiết Thủy dong binh đoàn.

Ở nơi này ngoại trừ hai người bọn họ, còn có năm sáu người, khí tức đều đạt tới tu vi huyền đế.

Một nữ nhân đứng bên cạnh Thiết Lệnh Công chính là Âm Hà, chính là người mà Lăng Tiếu đang tìm kiếm.

Hiện tại bà ta đã trở thành huyền đế đê giai, khí chất nâng cao một bước, dáng người phong vận càng thêm có tư bản dụ hoặc nam nhân.

Lữ Nghĩa đặt câu hỏi xong, lại có một gã huyền đế mở miệng nói:

- Lần này tam đoàn chúng ta hội tụ, kết quả đừng biến thành uổng công chờ đợi một hồi, thù lao của Thiết Lệnh Công ngươi tuyệt đối không được thiếu!

Người này tu vi huyền đế đê giai đỉnh, thực lực xếp thứ ba nơi này, hắn là đoàn trưởng Tam Nguyệt dong binh doàn Liễu Tam Nguyệt.

Thiết Lệnh Công bưng chén rượu uống cạn nói:

- Các ngươi yên tâm, nếu lão Thiết này đã mời các ngươi đến, chắc chắn sẽ không để các ngươi đi uổng phí một chuyến, đến lúc đó chỉ mong các ngươi đừng lâm trận bỏ chạy là tốt nhất.

- Đây là tự nhiên, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên đi ra hỗn, chỉ cần hắn dám đến, Hồng Nam đảo là nơi táng thân của hắn!

Lữ Nghĩa thật tự tin quát.

- Không sai, ở địa phương khác có lẽ chúng ta không đủ thực lực gọi nhịp với Tiếu Ngạo cung, nhưng ở trên hải vực mặc kệ đến bao nhiêu người đều tặng mạng, đầu của Lăng Tiếu khẳng định lấy được, chỉ sợ hắn sẽ không đến mà thôi!

Liễu Tam Nguyệt uống rượu, ánh mắt không hề che giấu dục vọng với Âm Hà.

- Như thế tốt lắm, Âm Hà, đến rót rượu cho hai vị đại đương gia, tâm bệnh của ngươi không bao lâu nữa là có thể tiêu trừ.

Thiết Lệnh Công cười nói.

Vẻ mặt Âm Hà tươi cười như hoa, lắc nhẹ vòng eo, ngón tay nhấc lên bầu rượu rót vào trong chén, mị nhãn như tơ nhìn Liễu Tam Nguyệt cùng Lữ Nghĩa nói:

- Tiểu nữ tử đa tạ hai vị đại nhân giúp đỡ, ngày sau nếu có gì cần làm, tất sẽ dốc sức giúp đỡ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1431 - Thu Hoạch. (2)

Mặc dù Âm Hà không còn trẻ tuổi, nhưng đã đột phá huyền đế cấp, tướng mạo trẻ hơn không ít, nhìn qua như thiếu phụ chín mọng, thật dụ hoặc động lòng người.

Những người nơi đây đều là kẻ háo sắc, đối với nữ nhân duy nhất đương nhiên đều có ý nghĩ khác thường.

Liễu Tam Nguyệt tiếp nhận chén rượu, lớn mật vuốt tay Âm Hà cười nói:

- Tiểu Hà muội tử cứ yên tâm, cho dù Tam Nguyệt ca có phải liều mạng cũng sẽ giúp ngươi giết chết Lăng Tiếu, ta không tin hắn có ba đầu sáu tay, có thể đối phó tam đoàn liên quân chúng ta.

- Vậy đa tạ Liễu đoàn trưởng.

Âm Hà cười duyên một tiếng, nhẹ nhàng khiêu khích vào lưng bàn tay Liễu Tam Nguyệt, sau đó tiếp tục rót rượu cho những người khác.

- Tiểu Hà muội tử, ngươi làm sao gặp được Lăng Tiếu, hiện giờ hắn cùng Tiếu Ngạo cung chẳng khác gì mặt trời ban trưa, chúng ta mạo hiểm thật lớn giúp ngươi xử lý hắn, cũng nên cho chúng ta biết ân oán giữa các ngươi đi!

Lữ Nghĩa uống ngụm rượu hỏi.

Âm Hà nhìn thoáng qua Lữ Nghĩa, thần sắc bất phẫn nói:

- Việc này nói ra thật dài dòng, Âm Hà này duyệt vô số người, nhưng vẫn

nhìn lầm tiểu tặc kia, lúc trước khi ta gặp gỡ hắn, hắn chỉ là một vương cấp, không nghĩ tới chỉ mới hơn mười năm trôi qua, lại nhảy thành tân quý Trung Vực, hơn nữa chiến lực so được với huyền đế, cơ duyên của tiểu tặc kia quả nhiên làm người phải tuôn mồ hôi lạnh!

Nhớ ngày đó khi Âm Hà mới gặp Lăng Tiếu tại tây bắc, hắn chỉ mới là vương cấp, mà hiện giờ hắn đã thành thiên tôn cao giai, chiến lực đủ so với huyền đế, tốc độ phát triển vô cùng yêu nghiệt.

Mấy người nghe xong đều kinh ngạc động dung.

- Ngươi nói Lăng Tiếu, chính là xác định cung chủ Tiếu Ngạo cung Lăng Tiếu hiện tại, mà không phải là người trùng tên trùng họ?

Một phó đoàn trưởng Khô Lâu dong binh đoàn nhịn không được hỏi.

- Nếu hắn không tìm kiếm ta, ta tuyệt đối sẽ không cho rằng hắn là Lăng Tiếu của Tiếu Ngạo cung, mà cũng chính là Lăng Tiếu ta từng gặp tại tây bắc, sở dĩ tiểu tặc kia vội vàng tìm ta, chính bởi vì lúc trước ở tây bắc ta thu người trong lòng của hắn làm đồ đệ, dẫn tới Trung Vực, lúc ấy ta nghĩ bằng vào hắn muốn đến Trung Vực chỉ là chuyện không thể nào, cho dù hắn có thể tới Trung Vực, cũng không thể tìm được chúng ta, nhưng ta thật đánh giá thấp kỹ năng của tiểu tặc kia, hiện tại hắn tuyên bố tin tức tìm kiếm ta cùng đồ đệ của ta, ta có thể khẳng định hắn là Lăng Tiếu đến từ tây bắc.

Âm Hà giải thích.

- Chuyện này nghe thế nào như có chút mâu thuẫn đi, nếu ngươi chỉ đem người trong lòng của hắn thu làm đồ đệ, ngươi hẳn phải cảm thấy may mắn mới đúng, vì sao ngươi lại sợ hãi hắn tìm ngươi tính nợ đây? Hay là…hay là ngươi ngay cả đồ đệ của mình cũng lừa gạt sao?

Lữ Nghĩa lại hỏi.

Nói thật ra lúc trước Lữ Nghĩa không muốn dính vào vũng nước đục này.

Uy danh của Lăng Tiếu thật sự là quá lớn, Hắc Ma môn, Cổ gia cùng Sát Thiên tổ chức muốn hạ sát thủ với hắn, nhưng không công thối lui, còn giúp Lăng Tiếu vang danh.

Thật sự vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn đi trêu chọc tên sát tinh Lăng Tiếu kia.

Nhưng Thiết Lệnh Công đưa ra điều kiện thật quá mê người, mà bản thân Lăng Tiếu mình mang trọng bảo, sau nhiều lần lo lắng hắn mới đồng ý kết minh cùng đối phó Lăng Tiếu.

Điều kiện tiên quyết chính là phải dẫn dụ Lăng Tiếu đến Đông Hải, chỉ khi ở tên hải vực bọn hắn mới nắm chắc lưu lại Lăng Tiếu, bằng không sẽ không ai dám mạo hiểm như vậy.

- Tiểu tử đó không nhìn được lòng tốt của người ta thôi, đồ đệ kia đi theo ta tới Trung Vực đã bị người khác mang đi, hắn còn tưởng rằng ta làm gì nàng, việc này không cách nào giải thích rõ ràng, mối thù cứ vậy mà kết xuống.

Âm Hà hàm hồ nói.

Bà ta là trưởng lão Minh Thủy môn, thân phận kia ở đây không ai biết, bọn hắn càng không biết Âm Hà tu luyện công pháp tà ác.

Nhưng lời này của bà ta cũng không phải nói dối hoàn toàn.

Khi bà ta mang Vân Mộng Kỳ đến Trung Vực chưa được bao lâu thì nàng đã bị người khác mang đi, mà bà ta chưa từng dạy qua Vân Mộng Kỳ cái gì, bà

ta có thể đột phá huyền đế cũng không phải nhờ đem Vân Mộng Kỳ làm đỉnh lô cắn nuốt nên đạt được.

- Hiện tại tiểu Hà muội tử đã thành tựu đế vị, lại có chúng ta làm hậu thuẫn của ngươi, Lăng Tiếu không đến thì thôi, nếu dám đến tuyệt đối cho hắn táng thân trên biển!

Liễu Tam Nguyệt tự tin nói.

Thiết Lệnh Công cũng mở miệng:

- Chuyện của sư muội ta phải dựa vào hai vị huynh đệ, ta cùng sư muội kính hai vị đương gia ba chén, tối nay chúng ta không say không về!

Âm Hà cũng giơ chén rượu nói:

- Đúng vậy, tiểu muội đa tạ mấy vị ca ca tương trợ, ta xin kính trước!

- Tốt tốt, đêm nay chúng ta trước hết uống thống khoái, ngày sau đem người của Tiếu Ngạo cung giết sạch!

Lữ Nghĩa hào sảng quát.

Liễu Tam Nguyệt cũng cười nói:

- Tiểu Hà muội tử sảng khoái, đến, đêm nay ca ca cùng ngươi không say không về!

Trong lúc nhất thời trong lều trại trở nên náo nhiệt.

Cuối cùng khi mọi người cần trở về nghỉ ngơi, Liễu Tam Nguyệt ôm chầm Âm Hà, bàn tay không chút khách khí xoa nắn trên người bà ta, đầy miệng

mùi rượu nói:

- Tiểu Hà muội tử, chi bằng tối nay đến doanh trướng của ca ca nghỉ ngơi thế nào, tuyệt đối sẽ làm cho muội tử biết ca ca cường đại!

Khuôn mặt Âm Hà tươi cười khẽ đẩy Liễu Tam Nguyệt, thân hình như cá chạch thoát ra khỏi lòng hắn, cười nói:

- Tam Nguyệt ca, người ta đương nhiên biết sự cường đại của ngươi, nhưng đêm nay người ta muốn cùng sư huynh bàn chuyện quan trọng, chờ ngày khác tiểu muội nhất định tự mình tới cửa hiểu biết sự lợi hại của Tam Nguyệt ca.

- Đúng vậy, hai vị đương gia, tương lai còn dài, ngày sau xá muội khó tránh khỏi quấy rầy các ngươi, mời các ngươi chiếu cố nàng nhiều hơn!

Thiết Lệnh Công nói.

Nghe ý tứ lời này của hắn, hiện tại đương nhiên không để Âm Hà bồi Liễu Tam Nguyệt rời đi.

Hiện tại chính vị sư huynh như hắn cũng đang nghĩ muốn sủng hạnh sư muội của hắn một phen đâu.

Lữ Nghĩa ôm bả vai Liễu Tam Nguyệt nói:

- Liễu huynh, chúng ta đi thôi, hiện tại chúng ta không nên quấy rầy sư huynh muội người ta liên lạc cảm tình, ha ha!

Liễu Tam Nguyệt có chút không muốn nhìn thoáng qua Âm Hà, đành theo Lữ Nghĩa đi ra ngoài.

Khi trong lều trại chỉ còn lại Thiết Lệnh Công cùng Âm Hà, Âm Hà lập tức nhào vào trong lòng hắn nũng nịu nói:

- Sư huynh, Liễu Tam Nguyệt kia thật sự là chán ghét!

- Ân, chờ lợi dụng xong bọn hắn thì ngươi cũng không cần ủy khuất, hiện tại trước tiên giải quyết nội hỏa của sư huynh đi, hắc hắc.

Thiết Lệnh Công ôm Âm Hà, hai tay không khách khí xé bỏ quần áo.

Âm Hà cười dâm đãng:

- Sư huynh ngươi thật gấp gáp, sư muội cũng sẽ không bỏ chạy đâu nha!

Hải vực mờ mịt, gió biển hây hẩy, hải thú tê minh.

Cách Hồng Nam đảo vạn lý, một đầu lam sắc chân long chở một đôi nam nữ trẻ tuổi đang bay tới với tốc độ cao, mà sau lưng họ còn có gần trăm đầu Lam Thủy Ngạc.

Khí thế hạo hạo đãng đãng, xác thực bất phàm!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1432 - Tam Đoàn Liên Quân.

Từ sau ngày gặp phải sóng thần, bọn họ đã di chuyển quanh hải vực hơn nửa tháng, vẫn không tìm được tung tích của Âm Hà.

Trong lòng Lăng Tiếu buồn bực không thôi, hắn đã bắt đầu hoài nghi Hậu Minh đã lừa gạt hắn.

- Ai, xem ra là đi một chuyến uổng công!

Lăng Tiếu thất vọng thở dài nói.

La Mỹ Anh an ủi:

- Tiếu, đừng như vậy, Mộng Kỳ sư muội cát nhân thiên tướng, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì.

- Ha ha, muội không cần an ủi ta.

Lăng Tiếu tự giễu nói.

Hắn đương nhiên hi vọng Vân Mộng Kỳ không xảy ra chuyên gì, nhưng đã hơn mười năm trôi qua, hắn tiêu diệt cả Minh Thủy môn, đem danh tiếng của mình truyền khắp Trung Vực, treo giải thưởng khắp các đại thành trì tìm kiếm tung tích của nàng, nhưng không hề có chút hồi âm.

Mà nay đột nhiên nghe được tin tức quan hệ tới nàng, trong lòng hắn vô cùng hi vọng, nhưng bây giờ manh mối chặt đứt, làm hắn vô cùng thất vọng.

Hắn hối hận bản thân mình làm việc quá dây dưa, nếu hắn sớm một bước khống chế đám người Hậu Minh, sẽ biết tin tức về Âm Hà có chân thật hay không.

La Mỹ Anh không biết làm sao an ủi hắn, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, âm thầm làm bạn hắn.

Đột nhiên Long Nữ nói:

- Lão đại, ở phía trước không xa có không ít khí tức nhân loại!

Đi trên hải vực nhiều ngày như thế, gặp không ít nhân loại, Lăng Tiếu cũng không còn hưng phấn, hắn không cho rằng lần này mình có thể nhìn thấy Âm Hà, nhưng hắn cũng không tiện gióng trống khua chiêng xuất hiện trước mặt người khác.

- Long Nữ, ngươi biến thành hình dạng nhân loại đi, miễn hù dọa người khác!

Lăng Tiếu nói.

Ngay sau đó hắn cùng La Mỹ Anh bay ra ngoài, để lam sắc chân long biến thành hình người.

Mỗi lần chứng kiến dung mạo tuyệt mỹ của Long Nữ, cùng dáng người hoàn mỹ của nàng, La Mỹ Anh đều cảm thấy thật tự ti, duy nhất để nàng kiêu ngạo chỉ có bờ mông cùng bộ ngực càng đầy đặn uyển chuyển hơn Long Nữ một chút mà thôi.

Nhóm “tiểu đệ” đi theo sau bọn họ đều bị Long Nữ hạ lệnh tiềm nhập vào trong biển.

Ba người hướng Hồng Nham đảo bay tới.

Càng đến gần Hồng Nham đảo, Lăng Tiếu lập tức cảm ứng được nhiều khí tức khác nhau trên đảo, trong đó còn có vài cỗ khí tức phi thường hùng hậu, làm cho hắn có chút cảm giác uy hiếp, không cần đoán đã biết mấy người kia là huyền đế cấp.

Trong lòng Lăng Tiếu dấy lên vài phần hi vọng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ thật có hi vọng?

Huyền đế cấp cũng không phải linh thảo đê giai, tùy tiện nơi nào cũng có.

Ở trên hải vực có huyền đế tồn tại, ngoại trừ thượng đại trưởng lão của Đông Phương gia tộc, chỉ sợ là đoàn trưởng dong binh đoàn mới có thực lực này.

Lăng Tiếu đè nén kích động, mang theo hai nữ nhân chuẩn bị lên đảo.

- Người tới là ai, nơi này đã bị chúng ta chiếm lĩnh, cút nhanh lên!

Hơn mười võ giả nháy mắt xuất hiện trước mặt ba người Lăng Tiếu, trong đó một gã thiên tôn cao giai quát lớn.

Nhưng thanh âm của hắn vừa hạ xuống, ánh mắt nhìn thấy La Mỹ Anh cùng Long Nữ, lập tức nóng lên.

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Chư vị đại nhân xin hãy châm chước một chút, mấy người chúng tôi lạc đường trên biển, không biết đường về, thuyền đã bị đắm, muốn mượn nơi này nghỉ ngơi một chút, nếu chư vị đại nhân về lục địa có thể cho chúng tôi quá giang, chúng tôi tất nhiên sẽ hậu tạ!

Lăng Tiếu không biết rõ những người này có liên quan đến Âm Hà hay không, đương nhiên không thể vừa thấy mặt liền giết người.

Thiên tôn cao giai dẫn đầu chớp mắt, ngữ khí không còn vẻ lãnh đạm:

- Nếu là như thế các ngươi lên đảo trước đi, nhưng tuyệt đối không thể đi loạn, bằng không…ta cũng không bảo đảm được các ngươi!

Trong lòng hắn đã đánh xong chủ ý, tuyệt đối không thể để đoàn trưởng chứng kiến hai nữ nhân này, hắn muốn là người đầu tiên nếm thử mới mẻ rồi tính sau, bằng không sẽ không có phần của hắn.

Ngay sau đó gã kia mang theo nhân mã của mình cùng ba người Lăng Tiếu lên đảo bằng phương hướng khác.

Bọn hắn không trực tiếp bay lên đảo, mà lúc gần đến giảm lại tốc độ, từ biên duyên đi lên.

Đồng bạn đi chung với hắn đều gấp đến đỏ mắt!

Một gã thiên tôn trung giai truyền âm cho gã dẫn đầu nói:

- Đội trưởng, ngươi cũng không thể độc hưởng, tốt xấu cũng cấp cho huynh đệ chút lộc ăn!

- Ngươi gấp cái gì, mau chuẩn bị một lều trại, tuyệt đối không để đoàn trưởng chứng kiến, bằng không ta và ngươi cũng không có phần!

Tên thiên tôn cao giai trừng mắt truyền âm nói.

Đoàn người đi tới một khu loạn thạch, cách xa khu đóng quân của dong binh đoàn bọn hắn.

Vừa đến, tên thiên tôn trung giai lấy ra một lều trại.

Tên thiên tôn cao giai lộ dáng tươi cười đắc ý nói:

- Các ngươi tạm thời ở lại đây nghỉ ngơi, chờ chúng ta trở về sẽ cho các ngươi quá giang, không được chạy loạn.

Lăng Tiếu giả vờ giả vịt nói:

- Đại nhân thật sự là người tốt, sau khi trở về ta tuyệt đối sẽ tạ ân các vị.

- Vậy thì không cần, ngươi đi cùng chúng ta một chút, có một số việc cần nói rõ ràng với ngươi trước.

Tên kia hiện lên thần sắc âm tàn nói.

Muốn hưởng thụ hai mỹ nữ thượng hạng kia, đương nhiên đầu tiên phải xử lý nam tử trẻ tuổi này.

- Có lời gì nói thẳng là được rồi, chỉ cần yêu cầu không quá phận chúng tôi đều đáp ứng chư vị đại nhân.

Lăng Tiếu đáp.

- Ha ha, thật không, chúng ta cần hai nữ nhân bên cạnh ngươi, yêu cầu này hẳn không quá phận đi?

Tên thiên tôn cao giai còn chưa mở miệng, tên trung giai đã khẩn cấp dâm đãng cười nói, ánh mắt nhìn chằm chằm hai mỹ nữ, như muốn chảy cả nước bọt.

- Vị đại nhân này thật biết nói đùa!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

- Ai nói đùa với ngươi, không muốn chết thì cho hai nàng bồi đại gia vui vẻ, có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng, đến lúc đó cũng có thể mang theo ngươi trở về, nếu…nếu không muốn, vậy ngươi đi chết đi!

Tên cao giai trở mặt nói.

Hắn không nghĩ ba người Lăng Tiếu có gì cường đại, muốn bắt giữ bọn họ chỉ là chuyện dễ dàng.

- Tiếu, bọn hắn thật đáng ghét!

La Mỹ Anh khó chịu nói.

- Ah, ánh mắt của muội tử ngươi thật không tốt, ngươi xem đám người chúng ta có ai mà không cường đại hơn tiểu tử này, ngươi xem đi!

Tên trung giai thập phần bỉ ổi hếch nửa thân dưới cười nói.

- Thật không thể thương lượng sao?

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên lệ mang nói.

- Đừng nói nhảm, giết hắn cho ta!

Tên cao giai mất kiên nhẫn quát.

Thanh âm của hắn hạ xuống, một tên thiên tôn đê giai đột nhiên ra tay với Lăng Tiếu, nắm tay thẳng chỗ trái tim, có thể nói tàn nhẫn đến cực điểm.

- Các ngươi tự chuốc lấy, vậy chẳng thể trách ta!

Lăng Tiếu nháy mắt chộp lấy nắm tay tên kia, dưới chân nhanh chóng đá ra một cước.

Phanh!

Tên đê giai nhất thời bị đá bay ra xa hơn mười thước, nện xuống loạn thạch chết tại chỗ.

- Thật can đảm, còn dám phản kháng, cùng nhau làm thịt hắn!

Tên cao giai quát.

Lăng Tiếu đã tức giận, không đợi đối phương ra tay trước, trong tay đã hiện ra Băng Hỏa kiếm, thân ảnh lướt động, cắt ngang cổ họng mười mấy người.

Lăng Tiếu không muốn kinh động người trên đảo quá sớm, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất giết chết nhóm người kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1433 - Thật Sự Chết Không Gì Đáng Tiếc!

Kiếm quang lướt như sao băng, chỉ tích tắc hơn mười người lập tức mất mạng dưới kiếm của hắn.

Hơn mười người đều dừng động tác, mãi đến chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiếu phóng xuất âm sát tử khí, đem thi thể ăn mòn biến mất.

Hắn khinh thường lẩm bẩm:

- Dám đánh chủ ý với nữ nhân của ta, thật sự chết không có gì đáng tiếc!

Lúc này La Mỹ Anh nhắc nhở:

- Tiếu, hình như có người tới!

- Phải, ta đã biết, muội vừa đột phá đế cấp, chưa thể đạt tới thu phát tự nhiên khí tức, bọn hắn có thể cảm ứng được là chuyện bình thường! Nếu như vậy thì đi qua xem bọn hắn có những người nào đi!

Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu mang theo hai nữ tử hướng khu lều trại đi đến.

Đi đầu chính là đoàn trưởng Tam Nguyệt dong binh đoàn Liễu Tam Nguyệt, hắn ở gần chỗ lều trại của ba người Lăng Tiếu nhất, cũng là người đầu tiên đuổi tới.

Ngoài hắn ra còn có mười mấy dong binh cường giả, đều là thủ hạ của hắn.

- Các ngươi là ai?

Liễu Tam Nguyệt chưa tới nhưng thanh âm đã truyền qua.

Hắn là huyền đế đê giai đỉnh, khí thế càng thêm bàng bạc nồng hậu hơn.

- Bổn cung chủ là Lăng Tiếu Tiếu Ngạo cung!

Lăng Tiếu không tiếp tục che giấu, trực tiếp phóng ra khí thế âm trầm đáp.

- Ngươi…ngươi chính là Lăng Tiếu?

Liễu Tam Nguyệt đứng lại, vẻ mặt kinh ngạc nói, thần sắc có chút kinh hoảng.

Bọn hắn đợi hơn nửa tháng, không nghĩ tới Lăng Tiếu đã lên đảo nhưng bọn hắn lại không hề biết.

- Không sai, chính là bổn cung chủ, các ngươi là ai?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Liễu Tam Nguyệt nhìn Lăng Tiếu, lại nhìn qua La Mỹ Anh cùng Long Nữ, ánh mắt hiện vẻ tham lam, nhưng hiện tại hắn không dám biểu hiện ra ngoài, nhất định phải ổn định Lăng Tiếu trước, chờ đợi hai đoàn người khác đến hội họp.

- Gặp qua Lăng cung chủ, tại hạ đoàn trưởng Tam Nguyệt dong binh đoàn Liễu Tam Nguyệt, hiện tại ở trên đảo tạm nghỉ ngơi, không biết Lăng cung chủ giá lâm không tiếp đón từ xa!

Liễu Tam Nguyệt giả vờ cung kính đáp.

Lúc này hai đoàn người khác đều đang chạy tới.

Đối với vẻ cung kính của Liễu Tam Nguyệt, Lăng Tiếu cũng không quan tâm tới.

Hiện tại thanh danh của hắn đã vang khắp Trung Vực, nếu ngay cả một đoàn trưởng dong binh đoàn cũng không chấn nhiếp được, như vậy uy danh của hắn chẳng khác gì hư danh mà thôi.

- Các ngươi ở trong này làm gì? Có biết người của Thiết Thủy dong binh đoàn ở đâu không?

Lăng Tiếu hỏi.

Đám người Hậu Minh là người của Thiết Thủy dong binh đoàn, ở trên biển hẳn có chút danh khí, Lăng Tiếu hỏi như thế chỉ muốn biết nơi ở của bọn hắn, phải tìm được bọn hắn thì mới có thể xác định tin tức là thật hay giả.

Thần sắc Liễu Tam Nguyệt thoáng biến đổi, trong lòng thầm nhủ:

- Hay là hắn đã biết? Không có khả năng, bằng không hắn sẽ không hỏi như vậy.

- Xin Lăng cung chủ chờ một chút, đoàn trưởng Thiết Thủy dong binh đoàn cũng ở đây, bọn hắn rất nhanh sẽ tới.

Liễu Tam Nguyệt đáp.

Hắn muốn ổn định Lăng Tiếu trước, chờ hai đoàn người kia cùng đến là tử kỳ của Lăng Tiếu.

Khóe mắt Liễu Tam Nguyệt không ngừng di chuyển trên người La Mỹ Anh cùng Long Nữ, trong lòng không ngừng nổi lên ý xấu.

- Sớm nghe nói tiểu tử Lăng Tiếu này diễm phúc thật sâu, hiện giờ xem ra đồn đãi không sai!

Liễu Tam Nguyệt nghĩ thầm.

Nghe được người của Thiết Thủy dong binh đoàn ở nơi này, tâm tình Lăng Tiếu tốt hơn nhiều.

Bất kể như thế nào, để cho hắn biết Âm Hà có ở đây hay không, biết Vân Mộng Kỳ còn sống hay đã chết, vẫn tốt hơn là chạy khắp nơi tìm kiếm.

Lăng Tiếu vừa định mở miệng để Liễu Tam Nguyệt dẫn đường đi tìm người của Thiết Thủy dong binh đoàn, chợt phát hiện có không ít cỗ khí tức đang hướng bên này chạy tới.

- Xem ra cũng không cần đi tìm làm gì!

Lăng Tiếu thầm nhủ trong lòng.

Quả nhiên người của Khô Lâu dong binh đoàn cùng Thiết Thủy dong binh đoàn đều chạy đến.

Đột nhiên xuất hiện thêm khí tức của huyền đế cấp, lại đột nhiên mất đi khí tức của mười mấy người, đủ làm cho bọn hắn xem trọng.

Lúc này Liễu Tam Nguyệt ra dấu bằng mắt cho người của mình, chính hắn cũng lui ra phía sau, tận lực rời xa Lăng Tiếu.

- Liễu huynh, bên này xảy ra chuyện gì?

Lữ Nghĩa hỏi trước.

Lời của hắn vừa dứt, hắn cùng hai đồng bạn đều vững vàng rơi trên mặt đất.

Thiết Lệnh Công cùng Âm Hà đều chạy tới.

Lăng Tiếu quét mắt nhìn qua, ánh mắt chăm chú dừng trên người Âm Hà.

Dù hơn mười năm không gặp, Âm Hà đã có chút biến hóa, nhưng cho dù bà ta hóa thành tro Lăng Tiếu cũng sẽ không quên được khuôn mặt này.

Nếu không phải lúc trước hắn tin tưởng nữ nhân kia sẽ không để Vân Mộng Kỳ cùng bà ta đến Trung Vực, cũng không làm cho họ phân tán hơn mười năm, thậm chí có thể âm dương cách xa nhau.

- Âm Hà, tiện phụ ngươi cút lại đây cho ta!

Hai mắt Lăng Tiếu bốc lên lửa giận nồng đậm, một cỗ sát ý chưa từng có bộc phát đi ra.

Hắn phát hiện mình chưa bao giờ hận qua một người đến như vậy, bất kể là người của Cổ gia, người của tổ chức Sát Thiên hoặc bất kỳ địch nhân nào của hắn, hắn cũng không oán hận thấu xương đến như thế.

Hắn hận không thể rút gân uống máu của nữ nhân kia.

Từ khi Lăng Tiếu biết được Âm Hà muốn thu Vân Mộng Kỳ làm đồ đệ là vì cần dùng nàng làm lô đỉnh, tương lai tương trợ bà ta đột phá tu vi cao hơn, hắn vẫn luôn lo lắng an nguy của nàng, hi vọng sớm tìm được nàng.

Thanh âm của Lăng Tiếu chấn vang như sấm sét, khiến màng tai mọi người đau nhức không thôi, khí thế cường đại bừng lên, kim sắc cự long hướng

thiên không thét dài, những người thực lực hơi yếu không nhịn được muốn quỳ bái xuống.

Âm Hà còn chưa dừng lại lập tức bị thanh âm đáng sợ chấn đến tinh thần hoảng hốt, khí huyết bốc lên khó chịu, thân hình lảo đảo té ngã ra sau.

May mắn Thiết Lệnh Công đứng bên người Âm Hà, lập tức đỡ lấy bà ta.

- Rốt cục ngươi là ai, dám giương oai ở nơi này!

Thiết Lệnh Công cau mày quát.

Hắn không nghĩ ra chỉ một thanh niên có khí thế bậc này, chỉ bằng âm ba đã chấn sư muội té ngã, kỹ năng như vậy không yếu hơn hắn ah!

- Nơi này không có chuyện của các ngươi, cút ngay cho ta, Âm Hà tiện phụ còn không lăn lại đây!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm Âm Hà quát.

Thanh âm của hắn ẩn chứa long uy, người bình thường không cách nào chịu đựng.

Âm Hà nhìn Lăng Tiếu, hai chân không khỏi run lên, thất sắc nói:

- Ngươi…ngươi là Lăng…Lăng Tiếu!

Âm Hà không nghĩ tới Lăng Tiếu lại lặng lẽ đi tới Hồng Nham đảo, hơn nữa loại khí thế kia quả thật so với tưởng tượng của bà ta còn thêm đáng sợ, Âm Hà vốn cho rằng mình đã đột phá huyền đế, cho dù không phải là đối thủ của Lăng Tiếu nhưng nếu muốn chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ Âm Hà phát hiện ý nghĩ của mình đã sai lầm, đứng trước mặt Lăng Tiếu chính bà ta không còn đề nổi dũng khí chạy trốn.

Trong lòng thầm may mắn mình đã sớm dự mưu dẫn dụ Lăng Tiếu lên Hồng Nham đảo, một chuyến đi này phải vĩnh viễn lưu Lăng Tiếu ở lại nơi này, bằng không cả đời bà ta cũng đừng hòng được sống yên thân.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu!

Thiết Lệnh Công kéo Âm Hà ra phía sau, dùng khí thế huyền đế trung giai ngăn trở Lăng Tiếu quát to.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1434 - Cút Lại Đây Cho Ta! (1)

Ngươi là thứ gì vậy? Ta nói ngươi cút ngay ngươi không nghe thấy sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu khinh thường nhìn Thiết Lệnh Công quát.

- Lăng Tiếu, khẩu khí của ngươi thật lớn, nơi này cũng không phải Tiếu Ngạo cung của ngươi!

Thiết Lệnh Công âm trầm đáp.

Lữ Nghĩa mở miệng:

- Không sai, Lăng cung chủ, chúng ta đã chờ ngươi thật lâu, ha ha!

Theo tiếng cười của hắn, mấy huyền đế lập tức đi ra đem ba người Lăng Tiếu vây quanh, mà các dong binh bên ngoài đều gọi về linh thú chuẩn bị.

Đại bộ phận linh thú đều thuộc thủy hệ, ở trên hải vực đều có thể dùng thủy linh khí công kích, như vậy sức chiến đấu có thể nâng cao một bước.

La Mỹ Anh nhất thời có chút khẩn trương nói:

- Tiếu, bọn hắn nhất định là có dự mưu!

Không cần nàng nói Lăng Tiếu đã đoán được.

Xem ra Âm Hà chỉ làm mồi dẫn dụ, mà hắn bị người tính kế, người ta đã sớm làm sẵn mai phục.

Hai huyền đế trung giai, bốn huyền đế đê giai, sáu bán đế, mấy trăm thiên tôn dùng đối phó ba người Lăng Tiếu, mặt ngoài thoạt nhìn đã thật cường đại.

- Hầu Tử bọn hắn đâu, không có bọn hắn dẫn đường làm sao người đến nơi đây?

Thiết Lệnh Công giống như nắm chắc thắng lợi chất vấn.

Hầu Tử mà hắn nhắc tới chính là đám người Hậu Minh.

- Bọn hắn đang chờ các ngươi trên đường hoàng tuyền!

Lăng Tiếu cười lạnh nói, tiếp theo liếc mắt nhìn chung quanh:

- Hay là chỉ bằng vào số người này của các ngươi thì nghĩ có thể đối phó được bổn cung chủ sao?

- Lăng cung chủ, uy danh của ngươi chúng ta đều biết, nhưng ta tin tưởng bằng những người ở đây đã đủ đem ngươi lưu lại!

Thiết Lệnh Công khẳng định nói.

Âm Hà đứng sau lưng hắn vừa hồi phục lại tinh thần hét to:

- Sư huynh, mau…mau cho người đem tiểu tặc xử lý, mau xử lý hắn!

Âm Hà kiến thức Lăng Tiếu cường đại, trong lòng cực kỳ sợ hãi, tuyệt đối không muốn nhìn thấy hắn.

- Hai vị đương gia, chúng ta đi qua một bên xem kịch vui đi!

Thiết Lệnh Công nói, sau đó thân hình thối lui ra sau.

Lữ Nghĩa cũng thối lui, Liễu Tam Nguyệt lại dặn dò:

- Đừng giết chết hai nữ nhân thượng hạng kia, thật quá đáng tiếc!

Mấy huyền đế lui ra phía sau, nhóm dong binh mang theo linh thú cùng tiến lên.

- Diệt bọn hắn cho ta!

Thiết Lệnh Công hạ lệnh quát.

Mấy trăm thiên tôn đồng thời oanh ra công kích, linh thú đồng loạt phóng ra.

Oanh long!

Từng đợt công kích cường đại bao trùm đánh tới.

Hồng Nham đảo đều bị công kích chấn động, địa phương Lăng Tiếu đang đứng bị san bằng, vô số đá vụn vẩy ra tứ tán, sóng nước mãnh liệt sôi trào.

- Ha ha, Lăng Tiếu xem như đã chết chứ, lại dám diệt tông môn của ta, tìm hành tung của ta, quả nhiên là liều lĩnh!

Âm Hà vô cùng đắc ý cười nói.

- Thật không biết tự lượng sức mình, còn tưởng rằng hắn mang theo nhiều người đi cùng, không nghĩ tới tiểu tử kia phong lưu thành tính, chỉ đem theo hai nữ oa bên cạnh, quá tự phụ thật không phải chuyện tốt!

Thiết Lệnh Công khinh thường nói.

- Ai nha, thật sự đáng tiếc, chẳng lẽ hai nữ nhân thượng hạng cũng treo?

Liễu Tam Nguyệt đau lòng nói.

- Không, bọn hắn còn sống, mau nhìn bên kia!

Lữ Nghĩa ở một bên quát, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Vì bảo trụ La Mỹ Anh, Lăng Tiếu phải để Long Nữ đứng trước mặt nghênh tiếp.

Nàng là linh thú bát giai trung cấp, quang tráo phòng ngự không tầm thường, còn là thần thú thủy hệ, đối với công kích thủy hệ hoàn toàn miễn dịch.

Lực lượng cường đại có thể bao phủ đảo, cũng có thể hủy diệt huyền đế, nhưng không đủ sức thương tổn thần thú bát giai trung cấp, bởi vì nàng là tồn tại cường đại nhất trong thủy hệ công kích.

Nhóm người Thiết Lệnh Công nhìn thấy ba người Lăng Tiếu bình yên vô sự, sắc mặt vô cùng khó xem.

Nhóm dong binh lại toàn lực phóng ra, vô số năng lượng bao trùm ập tới.

Lần này ba người Lăng Tiếu đã sớm có phòng bị, nhanh chóng bay lên cao.

- Long Nữ, ngươi bảo hộ Mỹ Anh.

Lăng Tiếu quát một tiếng, Kim Long thương hiện ra trong tay, đồng thời gọi về Kim Long Lang Vương, hướng nhóm dong binh giết tới.

Lúc này Lăng Tiếu đã hoàn toàn phòng ngự, thân thể có thể so sánh với thánh khí, lại có thánh khí cao giai Kim Long thương, dựa vào tốc độ cùng tinh thần lực công kích vô ảnh vô hình, nhóm dong binh kia còn chưa chạm được tới Lăng Tiếu đã có mười mấy người vẫn lạc.

Lăng Tiếu toàn lực khai chiến, Kim Long thương vô cùng uy lực, thanh âm long ngâm kinh sợ bốn phương.

Nhóm dong binh dù hợp lực nhưng vẫn bị Lăng Tiếu xé rách một đường khe hở, giết ra một con đường máu.

A a!

Nhóm dong binh còn chưa nhận thấy rõ thân ảnh Lăng Tiếu đã bị oanh giết mà chết.

Ở bên kia Long Nữ không ra tay, chỉ che chở La Mỹ Anh không để nàng bị thương tổn.

La Mỹ Anh không muốn nhìn một mình Lăng Tiếu đối địch, nói:

- Ngươi đi giúp hắn đi, ta có thể tự bảo vệ mình.

Dù sao nàng cũng là huyền đế đê giai, chẳng lẽ ngay cả chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có hay sao?

Không phải Long Nữ không muốn ra tay, mà là nàng chỉ nghe mệnh lệnh của Lăng Tiếu, nàng cần phụ trách bảo hộ La Mỹ Anh nên tạm thời không thể rời đi.

Đối mặt với oanh kích đánh tới, Long Nữ thật nhẹ nhàng đã đánh ngược trở về.

Nàng không chủ động công kích nhưng có không ít người đã tử vong trong tay nàng.

Lăng Tiếu giết thật hứng khởi, Kim Long thương như rồng nhập biển, giết nhóm dong binh người ngã ngựa đổ.

Mấy huyền đế chứng kiến cuộc chiến cách đó không xa, thần sắc càng thêm âm trầm xuống.

- Tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục giết nữa, bằng không người của chúng ta đều xong đời, tiểu tử kia thật là đáng sợ!

Lữ Nghĩa quát lớn.

Nhóm dong binh đều là tinh anh trong dong binh đoàn của bọn hắn, mỗi người tử vong đều tổn thất thảm trọng, huống chi trong chớp mắt bị giết hơn mười người, tiếp tục như vậy cho dù bọn hắn xử lý được Lăng Tiếu nhưng dong binh đoàn đã chết sạch, còn có ý nghĩa gì?

- Đúng vậy, phải áp dụng kế hoạch thứ hai, nhanh chóng đem tiểu tử kia xử lý!

Vẻ mặt Liễu Tam Nguyệt xanh mét đáp.

Thiết Lệnh Công do dự nói:

- Được, vậy hãy để cho tiểu tử kia biết sự lợi hại của chúng ta!

- Nhất định phải để tiểu tặc kia táng thân ở trong này!

Âm Hà ác độc nói một câu.

Ngay sau đó bọn hắn đều gọi về linh thú của mình.

Tuy Lữ Nghĩa là huyền đế trung giai, nhưng linh thú của hắn cũng là Bát Trảo Chương Ngư thất giai cao cấp, thân hình như gò núi nhỏ, mắt to mỏ nhọn, bộ dáng thập phần xấu xí, tám xúc tu không ngừng lay động co rút, tựa hồ như đang diễu võ giương oai.

Linh thú của Thiết Lệnh Công cũng là thất giai cao cấp, là một đầu Cự Hải Sa, thân thể cao lớn mập mạp khổng lồ, vừa há mồm nhìn thật dữ tợn, lộ ra răng nanh sắc bén thị huyết.

Linh thú của Liễu Tam Nguyệt yếu hơn một chút, nhưng thực lực mặt ngoài còn mạnh hơn cả hắn, là một đầu Văn Xà Mãng thất giai trung cấp, có vài phần long uy, lộ vẻ bất phàm, khí thế không kém Bát Trảo Chương Ngư cùng Cự Hải Sa.

Linh thú của Âm Hà là Lam Quan Bằng Điểu, là linh thú cùng cấp với giao long, thất giai đê cấp, lam quan vô cùng chói mắt, cái đuôi lam sắc thật dài nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1435 - Cút Lại Đây Cho Ta! (2)

Vài tên huyền đế khác cũng triệu hoán ra linh thú ngoài thất giai, có vài đầu linh thú còn cường đại hơn chủ nhân một giai.

- Mọi người tản ra!

Lữ Nghĩa quát một tiếng, chỉ huy Bát Trảo Chương Ngư phóng ra đầu tiên.

Thiết Lệnh Công, Liễu Tam Nguyệt cùng nhóm người Âm Hà đều chỉ huy linh thú lao ra ngoài.

Mười đầu linh thú thất giai đủ so sánh với mấy trăm thiên tôn cùng linh thú lục giai trước mắt.

Mười đầu linh thú lăng không bay lên, đem Lăng Tiếu vây quanh bên trong, từ miệng phát xạ công kích.

Lăng Tiếu là thiên tôn cao giai, cho dù tốc độ có nhanh chỉ tránh thoát được công kích của Bát Trảo Chương Ngư cùng Cự Hải Sa, nhưng không tránh thoát công kích của những đầu linh thú khác, may mắn thân thể hắn có thể so sánh với thánh khí, tuy bị xung kích máu huyết bốc lên, nhưng vẫn chưa đủ tạo thành trọng thương với hắn.

Con mắt thứ ba của Kim Sắc Lang Vương chưa kịp công kích đã bị sóng nước đánh tới khiến đầu óc choáng váng bay ra thật xa.

- Long Nữ, ngươi mau cứu huynh ấy, huynh ấy không chịu được!

La Mỹ Anh chụp tay Long Nữ cầu xin.

- Yên tâm đi, lão đại không có việc gì!

Long Nữ cũng muốn lập tức ra tay, nhưng nàng không nhận được truyền âm của lão đại nên không thể tùy tiện xông tới.

- Ngươi không đi ta đi!

La Mỹ Anh bất mãn nói, muốn bay vút qua chỗ Lăng Tiếu.

Nhưng nàng lại bị Long Nữ kéo lại khiến nàng không thể rời đi nửa bước.

- Ha ha, ta đã nói hắn ở trong hải vực chỉ có con đường chết, cho dù đến mấy Lăng Tiếu cũng phải chết không thể nghi ngờ!

Thiết Lệnh Công sảng khoái cười nói.

Lần này hắn ra mặt cho sư muội cũng phải mạo hiểm phiêu lưu thật lớn, nếu không phải Lăng Tiếu từng tiêu diệt Minh Thủy môn, hắn tuyệt đối sẽ không đối địch với Lăng Tiếu.

- Không sai, ở trong này do chúng ta làm chủ, tân nhất thế thiên kiêu thì thế nào, trong này hắn chỉ có thể chịu chết, chúng ta chính là bá chủ trên biển!

Lữ Nghĩa phụ họa.

- Hắc hắc, ở trong này dù là long cũng phải nằm xuống, là hổ cũng phải ngoan ngoãn, là nữ nhân thì nằm xuống chờ ta!

Liễu Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng, tự mình bay về hướng La Mỹ Anh cùng Long Nữ.

Hiện tại trong mắt hắn Lăng Tiếu chỉ là người chết, mà hai nữ nhân thượng hạng kia là thức ăn trong tay hắn, hắn khẩn cấp muốn đi hưởng thụ.

Đi cùng hắn còn có hai thủ hạ, hắn cũng biết hai nữ nhân kia không dễ đối phó.

- Lão đại đợi ta bắt giữ các nàng đưa cho ngươi từ từ hưởng thụ!

Một huyền đế đê giai kêu lên, song chưởng kết ấn, nước biển quanh thân từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

Thủy Long Khổn Lao!

Mắt thấy thủy long sắp vây khốn hai nữ tử, Long Nữ nháy mắt ra tay.

Nắm tay nhỏ xinh mang theo xu thế như rẽ sóng, một quyền chấn vỡ thủy long đang công kích.

Phanh!

Quyền kình cường đại không ngừng lại, hướng tên huyền đế oanh qua.

Tên kia còn chưa kịp phản ứng, quyền kình đã xuyên thấu ngực, toàn thân như viên đạn pháo văng ra ngoài thật xa, chết ngay tại chỗ.

Một kích của thần thú bát giai trung cấp, đánh chết gã huyền đế tựa hồ cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng một kích đơn giản như vậy ở trong mắt Liễu Tam Nguyệt biến thành kinh hoảng, hắn làm sao nghĩ đến một mỹ nhân nhỏ nhắn chỉ dùng một quyền đã thủ tiêu một huynh đệ tu vi kém hắn không xa.

Đây chính là huyền đế cấp, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng phải bị người tôn kính!

Hắn cùng một bán đế lập tức dừng phắt lại, không dám tiến lên nửa bước, thậm chí còn cấp tốc thối lui về phía sau.

- Hai…hai vị đương gia, bên này mới là đâm tay nhất ah!

Liễu Tam Nguyệt không nhịn được sợ hãi kinh hô.

Hắn có thể thấy được một nữ tử chính là huyền đế mới tiến giai, nhưng nữ tử vừa ra tay hắn không nhìn thấu thực lực của nàng, chỉ từ một quyền kia hắn có thể đoán nữ tử nọ chỉ sợ tu vi đã đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Hắn thật sự nghĩ mãi vẫn không rõ người ta làm sao tu luyện, ba người thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi nhưng chiến lực đã hơn xa bọn hắn.

Nghe được tiếng kinh hô của Liễu Tam Nguyệt, nhóm người Thiết Lệnh Công quay mặt nhìn sang chỗ của hắn.

- Rốt cục làm cái quỷ gì, ngay cả hai nữ nhân cũng không giải quyết được!

Lữ Nghĩa khinh bỉ nói.

- Có thể hai nữ tử kia có chút cứng rắn!

Thiết Lệnh Công trầm mặc nói.

- Ta để Lam Bằng đi qua đối phó các nàng đi!

Âm Hà đề nghị.

Liễu Tam Nguyệt đã quay về chỗ của bọn họ, thần sắc kinh hoảng nói:

- Huynh đệ của ta, Phạm Đao Nhất bị nữ nhân tóc lam dùng một quyền đánh chết, mẹ nó thật đáng sợ!

- Cái gì!

Mấy người đồng thời kinh hô lên.

Phạm Đao Nhất chính là huyền đế, cho dù là Lữ Nghĩa mạnh nhất cũng không khả năng chỉ dùng một quyền thì có thể giết hắn!

Bọn hắn đồng loạt nhìn qua Long Nữ cùng La Mỹ Anh tràn đầy kiêng kỵ.

Hai nàng ở một bên nhìn Lăng Tiếu đang chiến đấu chật vật, một người bình tĩnh không có ý tứ hỗ trợ, một người lo lắng nhưng không làm được gì.

- Không được, chuyện lần này không thể làm, ta phải lập tức rời đi, bằng không chúng ta đều phải chết ở đây!

Liễu Tam Nguyệt thoáng do dự liền làm ra quyết định.

- Ngươi cho rằng bây giờ còn có lựa chọn sao? Một khi để Lăng Tiếu thoát khốn, chúng ta chỉ còn con đường chết!

Thiết Lệnh Công lạnh lùng nhìn Liễu Tam Nguyệt nói.

- Đúng vậy, lần này chúng ta nhất định phải lưu bọn hắn ở lại chỗ này, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

Lữ Nghĩa cắn răng nói.

Hiện tại hắn hối hận, vốn nghĩ rằng cuộc mua bán hôm nay không lỗ vốn, ai biết hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu, hiện tại thật không biết ai sẽ chết về tay ai.

Nội tâm Liễu Tam Nguyệt bi ai, hắn muốn một mình rời đi đã là không thể nào.

Chỉ hi vọng đàn linh thú nhanh chóng xử lý Lăng Tiếu, sau đó bọn hắn hợp lực bắt hai nữ nhân kia!

Lăng Tiếu bị tầng tầng vây khốn, bị rơi vào công kích liên tục khiến cho hắn choáng váng đầu óc.

Hắn dùng thực lực thiên tôn cao giai đối kháng mười đầu linh thú thất giai lâu như vậy đã đủ cho hắn kiêu ngạo.

Hắn không gọi Long Nữ hỗ trợ, mục đích chỉ vì muốn rèn luyện chính mình mà thôi.

Hiện giờ mục đích đã đạt tới, đã tới thời gian hắn nên chấm dứt trò chơi này.

Sau đó tốc độ Lăng Tiếu chợt chậm lại, lập tức bị Bát Trảo Chương Ngư bắt được, miệng phun tiếng người nói:

- Vật nhỏ, ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Linh thú thất giai đã có thể nói tiếng người, điều này chẳng có gì lạ.

Xúc tu của nó rất có lực, trói chặt eo Lăng Tiếu, siết chặt làm hắn muốn hết hơi, cảm thấy thắt lưng như muốn chặt đứt.

Nó vung Lăng Tiếu ném vào miệng Cự Hải Sa.

Cự Hải Sa nổi danh thôn phệ vạn vật, cho dù tảng đá lớn rơi vào miệng nó cũng bị nó cắn nuốt tiêu hóa, huống chi là một nhân loại, còn không đủ cho nó nhét kẽ răng!

Trên mặt Lăng Tiếu không chút khủng hoảng, nhếch môi gian nan cười nói:

- Ta cố ý để ngươi bắt, ngươi có tin không?

Trên người hắn toát ra tử sắc hỏa diễm, Si Mị thiên hỏa sau khi thăng cấp có thể thiêu đốt hết thảy.

Khi xúc tu của Bát Trảo Chương Ngư vừa ném Lăng Tiếu ra ngoài, xúc tu của nó cũng đã lây nhiễm thiên hỏa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1436 - Khốn Thú Đấu

Kỷ!

Thế lửa thiên hỏa cực kỳ mạnh mẽ, nháy mắt đã thiêu hủy xúc tu khổng lồ, nó nhịn không được rụt trở về, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Khi nó rụt vòi vẫn không quên dùng miệng phun ra sóng nước muốn dập tắt thiên hỏa, đáng tiếc không thành công, thế lửa lan tràn cả xúc tu của nó, còn muốn đốt lên trên người nó.

Đầu Bát Trảo Chương Ngư còn chưa hoàn toàn ngu xuẩn, tranh thủ chặt đứt xúc tu bị cháy hỏng, không để thế lửa lan tràn lên người nó.

Lăng Tiếu không quản tình huống của Bát Trảo Chương Ngư, hiện tại hắn đã sắp bị Cự Hải Sa cắn nuốt.

Thân hình hắn xoay vòng, ngăn cản lực bay của mình, đồng thời ngón tay điểm nhẹ, một đạo hỏa mang bắn thẳng vào trong miệng Cự Hải Sa.

Hưu!

Hống!

Thiên hỏa nháy mắt thiêu đốt đầu lưỡi của nó, nó lập tức kêu to thảm thống.

Tình huống của nó khác với Bát Trảo Chương Ngư, dù tự cắt đầu lưỡi cũng không biện pháp dập tắt lửa!

Đáng thương đầu linh thú khổng lồ, đâm đầu vào trong đáy biển, đáng tiếc không cách nào tự cứu.

Trên mặt biển lưu lại tử diễm, kéo dài không thôi!

- Đại Sa!

Thiết Lệnh Công kinh hãi quát.

Trong thức hải của hắn đã chặt đứt liên hệ với Cự Hải Sa, không cần đoán cũng biết hộ thân linh thú của hắn đã chết.

Mười đầu linh thú thất giai ban đầu chiếm hết ưu thế, nhưng chỉ trong nháy mắt chỉ còn lại bốn đầu, có sáu đầu đã bị thiên hỏa chết cháy.

- Không thể tiếp tục như vậy, nhất định hợp lực xử lý hắn!

Lữ Nghĩa vội vàng nói.

Thiết Lệnh Công gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta cùng tiến lên!

- Phải chú ý ngọn lửa của hắn, nghe nói đó chính là thiên hỏa!

Âm Hà nhắc nhở.

Dứt lời mấy huyền đế lập tức suy diễn đại phương thế giới lực hướng Lăng Tiếu bao phủ tới.

La Mỹ Anh gắt gao nhìn chằm chằm, tựa hồ có chút hiểu ra.

Nàng chỉ vừa lĩnh ngộ thế giới lực, còn chưa thực hành, hiện giờ nhìn người khác vận dụng, nàng đương nhiên có phản ứng.

- Long Nữ, ngươi tránh ra, ta phải luyện tập, sau này ta tuyệt đối không thể kéo chân sau của Lăng Tiếu!

La Mỹ Anh kiên định nói.

Long Nữ đương nhiên không nghe theo mệnh lệnh của nàng.

La Mỹ Anh lại nói:

- Ngươi ở một bên nhìn là được rồi, nếu ta nguy hiểm ngươi có thể lập tức cứu ta đúng không?

Lần này Long Nữ buông lỏng tay ra, tựa như lời nói của La Mỹ Anh, có nàng che chở sẽ không xảy ra vấn đề gì.

La Mỹ Anh động thủ, lần đầu tiên suy diễn ra đại phương thế giới của mình.

Sóng biển như trời giáng, vô số nước gợn cuốn tới, gió biển cường đại bừa bãi tàn sát khắp nơi.

Thế giới lực của La Mỹ Anh như sóng thần gầm thét, đạt tới trung phẩm linh cấp, mà đang ở trên hải vực có vô số sóng nước giúp nàng tăng cường thêm lực lượng, hiện giờ uy lực đã có thể so sánh với uy lực của thượng phẩm linh cấp.

La Mỹ Anh cũng không đi chia sẻ áp lực với Lăng Tiếu, nàng biết mình đi qua chỉ thêm loạn, nàng chỉ công kích với nhóm dong binh đoàn trước mắt.

Sóng thần cường đại lập tức bao phủ bọn họ, lực lượng mạnh mẽ đem tạng

phủ của họ chấn đến sôi trào hỗn loạn.

Nhóm dong binh cũng không phải kẻ tầm thường, lập tức hợp lực đối kháng La Mỹ Anh.

Nhưng Long Nữ không cho bọn hắn cơ hội, bất kỳ ai uy hiếp La Mỹ Anh đều bị nàng ngăn cản trở ra.

Lúc này một mình Lăng Tiếu ứng phó địch thủ, mặc dù thực lực đối phương đều mạnh hơn hắn, nhưng hắn lại có tinh thần lực công kích, đã chú định địch thủ đầy bi kịch.

Tuy tinh thần lực của Lăng Tiếu không thể lập tức miểu sát bọn hắn, nhưng có thể công kích vào thức hải, làm bọn hắn tạm thời mất năng lực đối kháng, biến thành mục tiêu tiêu diệt của hắn.

A a!

Không qua bao lâu, đã có ba gã huyền đế tử vong.

Lữ Nghĩa là người đầu tiên chết trước.

Âm Hà cùng Liễu Tam Nguyệt bị hù dọa vỡ mật.

Hai người không chút suy nghĩ, lập tức bức ra bỏ chạy.

Tuy những người khác cũng muốn chạy nhưng đã không còn thời gian, Lăng Tiếu đã giết tới trước mặt bọn họ.

- Chẳng lẽ nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?

Lăng Tiếu u lãnh nhìn qua Liễu Tam Nguyệt, Kim Long thương ném ra

ngoài.

Kim Long thương trực tiếp xỏ xuyên qua sau lưng Liễu Tam Nguyệt đang chạy trốn, đem hắn đinh bay ra thật xa.

Âm Hà nhìn thấy một màn này, toàn thân run rẩy, mất thăng bằng rơi xuống dưới.

Lăng Tiếu tựa hồ không muốn cho bà ta rơi xuống như thế, thân ảnh đã đến phía trước, một cước đạp thẳng vào thân thể Âm Hà rơi lên loạn thạch bên dưới.

A!

Âm Hà kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi phun tung tóe, dị thường yêu diễm.

Thân hình Lăng Tiếu phi xuống, một chân giẫm lên bụng Âm Hà.

Âm Hà không còn chút sức phản kháng, lại kêu lên thảm thiết hộc máu, chật vật nói không nên lời.

- Tiện nhân, ngươi làm cho ta tìm thật khó khăn ah, lại dám gạt ta cùng Mộng Kỳ, nói, hiện tại Mộng Kỳ đang ở đâu?

Vẻ mặt Lăng Tiếu tức giận trừng mắt hét lớn.

Âm Hà nằm mơ cũng không nghĩ tới chính mình thiết kế Lăng Tiếu, muốn giết chết hắn để tránh thoát cuộc sống trốn chui trốn nhủi chẳng khác gì chuột chạy qua đường. Bởi vì chính bà ta nghe được tin tức Lăng Tiếu tuyên bố tin tức tìm kiếm tung tích của mình cùng Vân Mộng Kỳ, như vậy liên tưởng đến vì sao Minh Thủy môn lại bị tiêu diệt, khẳng định là vì Lăng Tiếu

đi tới Trung Vực nghe được lời đồn đãi Minh Thủy môn tà ác, liên tưởng đến mục đích mình mạnh mẽ thu Vân Mộng Kỳ làm đồ đệ, cho nên Lăng Tiếu tìm mình là vì muốn lấy mạng của mình.

Kỳ thật Âm Hà có thể mai danh ẩn tích trốn tránh yên lặng sống sót quãng đời còn lại, dù sao cũng không có bao nhiêu người nhận thức được chính mình.

Nhưng Âm Hà thật sự không chịu đựng nổi cuộc sống uất ức như thế, đây không phải là sự theo đuổi của cuộc đời bà ta.

Âm Hà từng nghĩ đến chạy tới tổng bộ Hắc Ma môn xin giúp đỡ, nhưng bản thân chỉ là trưởng lão phân tông, làm sao có tư cách xin trợ giúp được đâu.

Cuối cùng Âm Hà đi tới Đông Hải tìm kiếm sư huynh Thiết Lệnh Công bao che cho mình.

Vị sư huynh này cũng thật quan ái Âm Hà, trực tiếp quan ái đến cả trên giường.

Cũng may Âm Hà không phải là nữ nhân đàng hoàng, đối với loại sự tình như vậy chỉ đáp ứng theo nhu cầu.

Thiết Lệnh Công xưng bá trên biển nhiều năm, cất giấu không ít thứ tốt, tích lũy không ít của cải, đồng thời từng mua được Huyền Đế đan trong hội đấu giá.

Âm Hà nhờ có Huyền Đế đan mới có thể đột phá được đế cấp.

Sau khi bản thân đột phá huyền đế, càng không cam lòng luôn bị Lăng Tiếu truy nã, cuối cùng sử dụng biện pháp “dẫn dụ người vào cạm bẫy”.

Chỉ đáng tiếc kết quả chính là bọn họ lại đánh giá thấp thực lực của Lăng Tiếu.

Âm Hà từng nghe qua sự tích lấy một địch vạn của hắn, chỉ nghĩ đó là lời khuếch đại mà thôi. Bà ta còn nghe nói qua Lăng Tiếu từng giết chết huyền đế Cổ gia, nhưng đó chỉ là một huyền đế đê giai. Nghe nói qua hắn chiến bại đệ nhất yêu nghiệt Vũ Bất Phàm của Linh Vũ các, nhưng đó chỉ là thiên tôn đỉnh phong, cũng không tính là gì.

Âm Hà không cho rằng Lăng Tiếu đã bị vây giết trên biển mà còn cơ hội thoát vây, nơi này có mấy trăm thiên tôn, mấy trăm linh thú lục giai, gần mười huyền đế, mười linh thú thất giai, đội hình như vậy đã tương đương tứ phẩm tông môn, thậm chí là tam phẩm tông môn bình thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1437 - Ta Muốn Luyện Tập Một Chút.

Nhưng kết quả là không ai làm gì được hắn, còn bị hắn chém giết nhiều người như vậy, tựa như Lữ Nghĩa cùng sư huynh là huyền đế trung giai, nhưng chỉ chạm mặt liền bị giết chết, hiện tại bản thân Âm Hà bị hắn giẫm đạp trên mặt đất, lúc này Âm Hà mới ý thức tới Lăng Tiếu cũng không phải thiên tôn cao giai bình thường, hắn là một ma quỷ, một ma quỷ không thể dùng lẽ thường đi lý giải, nếu thời gian chảy ngược cho dù bản thân bà ta đạt tới huyền đế cao giai cũng không đi trêu chọc tên ma quỷ này!

- Nói, rốt cục Mộng Kỳ đang ở nơi nào?

Lăng Tiếu gia tăng lực đạo, đem Âm Hà giẫm lún vào trong đất quát.

Âm Hà phun máu tươi, bộ dáng thập phần chật vật.

Bà ta mang theo vẻ khủng hoảng đáp:

- Ta…ta cũng không biết nàng ở đâu ah!

- Hỗn đản, ngươi không biết còn có ai biết!

Lăng Tiếu tức giận, nặng nề giẫm xuống.

Răng rắc!

A!

Thanh âm tiếng gãy xương vang lên, Âm Hà phát ra tiếng kêu thảm thiết tê

tâm liệt phế, một chân đã bị giẫm biến dạng.

Âm Hà vừa hộc máu vừa cầu xin nói:

- Ta…ta thật sự…thật không biết, ta…ta mang nàng đến Trung Vực không bao lâu nàng…nàng đã bị người khác mang đi…

- Ngươi nói thật?

Khuôn mặt Lăng Tiếu hiện vài phần vui mừng hỏi.

Âm Hà khẩn cấp gật đầu nói:

- Thật…thật không lừa ngươi…thật không lừa ngươi…

Lăng Tiếu đang định hỏi tiếp, nhưng thoáng do dự, tinh thần chú ngữ cấp cao tỏa sóng gợn hướng thức hải Âm Hà lao vào.

Theo tình huống bình thường, tinh thần chú ngữ của hắn khó có thể khống chế võ giả cao giai hơn hắn, nhưng nếu võ giả bị trọng thương thì khác hẳn.

Âm Hà theo bản năng cực kỳ sợ hãi Lăng Tiếu, khi tinh thần chú ngữ vào lao vào thức hải, linh hồn của Âm Hà lập tức bị hắn khống chế.

- Nói, sau khi ngươi mang Mộng Kỳ đến Trung Vực rốt cục đã phát sinh chuyện gì, nói rõ ràng chi tiết cho ta.

Lăng Tiếu ngồi xuống ổn định tâm tình của mình, chờ Âm Hà đáp án.

Nguyên lai sau khi Vân Mộng Kỳ đi cùng Âm Hà đến Trung Vực, không lập tức quay về Minh Thủy môn mà tìm một nơi ổn định xuống.

Âm Hà tính toán đem hết toàn lực bồi dưỡng Vân Mộng Kỳ để nàng sớm đạt tới địa hoàng cao giai, thậm chí càng cao hơn, sau đó có thể cắn nuốt tinh nguyên của nàng, đột phá huyền đế cấp.

Vân Mộng Kỳ được Âm Hà bồi dưỡng, tốc độ tiến giai nhanh kinh người, trong một năm ngắn ngủi đã đạt tới vương cấp cao giai đỉnh, không cần qua bao lâu sẽ có thực lực địa hoàng.

Chỉ tiếc chưa được bao lâu, có một lần Âm Hà đưa Vân Mộng Kỳ ra ngoài lịch lãm, đã bị một người thần bí gặp được.

Tuy Âm Hà là thiên tôn cao giai, nhưng đứng trước mặt người thần bí cơ bản không có cơ hội xuất thủ đã bị người đánh bay, còn biết là người kia xuất thủ lưu tình, bằng không khi đó bà ta cũng đã chết.

Vân Mộng Kỳ bị người thần bí kia mang đi.

Từ đó về sau Âm Hà cùng Vân Mộng Kỳ thất lạc, chuyện lợi dụng nàng làm lô đỉnh đã tan biến.

Nghe đến đó trong lòng Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm, ít nhất hắn còn có thể nhận được kết quả này, dù sao vẫn tốt hơn nghe được tin tức tử vong của nàng.

- Rốt cục ngươi có biết là ai mang Mộng Kỳ rời đi hay không?

-

Lăng Tiếu lại hỏi.

Nếu Vân Mộng Kỳ chỉ bị người mang đi mà không xảy ra nguy hiểm gì, như vậy trong mười năm nay thanh danh của hắn vang khắp Trung Vực, nàng

hẳn nên thu được tin tức của hắn mới đúng.

- Ta không biết là ai.

Âm Hà đáp.

Lăng Tiếu trầm ngâm một chút nói:

- Vậy người đó có bộ dáng thế nào, có điều gì đặc thù hay không?

Âm Hà trầm mặc thật lâu mới nói:

- Nàng là một nữ nhân, thật trẻ tuổi thật xinh đẹp, hơn nữa…trên ấn đường có một đóa liên hoa văn, thật kinh diễm, thật chói mắt!

Nghe đặc thù như vậy, Lăng Tiếu lại thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bị một nữ nhân mang đi vẫn tốt hơn bị nam nhân bắt đi, dù sao Vân Mộng Kỳ là tuyệt sắc mỹ nữ, hắn thật lo lắng nàng sẽ bị tổn hại.

Nếu đối phương là nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nói vậy Vân Mộng Kỳ sẽ không nguy hiểm gì, không biết đối phương có ý tưởng ra sao, tỷ như là thấy thiên phú của Vân Mộng Kỳ thật tốt nên muốn thu nàng làm đồ đệ cũng nói không chừng.

Trung Vực rộng lớn vô ngần, kỳ nhân dị sĩ đông như kiến cỏ, một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp không có nghĩa là tuổi trẻ, nói không chừng người ta là lão quái vật cải lão hoàn đồng, chẳng hạn như Phong gia Phong Thanh Duyên cũng là như vậy.

Lăng Tiếu hỏi Âm Hà thêm mấy vấn đề, phát hiện không còn tin tức gì, vì vậy hắn đứng lên nói:

- Ngươi tự sát đi!

- Dạ, chủ nhân!

Âm Hà cung kính đáp, sau đó trường kiếm lướt ngang, lập tức chết ngay trước mặt Lăng Tiếu.

- Nữ nhân có liên hoa văn nơi ấn đường sao? Ta nhất định tìm được ngươi!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn Long Nữ cùng La Mỹ Anh, ánh mắt hiện lên dị sắc.

- Như vậy cũng tốt, dù sao nàng sớm hay muộn cũng cần được tôi luyện bản thân.

Lăng Tiếu cười nhẹ lẩm bẩm.

La Mỹ Anh đuổi theo nhóm dong binh giết tới tối tăm trời đất, thủ đoạn sát phạt càng thêm thành thục, vận dụng thế giới lực càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cũng không biết có dong binh nào nhìn thấy Lăng Tiếu đã xử lý sạch nhóm đoàn trưởng, kinh hoảng kêu to:

- Mọi người chạy mau ah…đoàn trưởng…đoàn trưởng bị Lăng Tiếu giết rồi!

Bọn hắn vốn đã bị La Mỹ Anh giết đến vỡ mật, hiện tại nghe nói đoàn trưởng bị giết chết, nhất thời sĩ khí suy sụp, một đám người cưỡi linh thú cướp đường bỏ chạy.

Nhưng mà bọn hắn trốn được sao?

Long Nữ phát ra thanh âm thét dài, Lam Thủy Ngạc dưới đáy biển giết ra.

A a!

Đám dong binh bị Lam Thủy Ngạc công kích, biến thành thực vật trong miệng chúng, cả mặt biển nhuộm đỏ, vô cùng dữ tợn.

Sau cuộc chiến hôm nay, ba đoàn trưởng cùng toàn bộ tinh nhuệ của ba dong binh đoàn hoàn toàn diệt vong, ba dong binh đoàn từ đó xóa tên trên hải vực. Không bao lâu sau đã có những dong binh đoàn khác thay thế vào địa vị của bọn hắn.

Trên Hồng Nham đảo, Lăng Tiếu đang nướng thịt thú, bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

Hai mỹ nữ ngồi bên cạnh hắn, dáng người mỹ lệ làm cảnh sắc thêm quyến rũ.

- Ăn xong bữa này chúng ta quay về thôi!

Lăng Tiếu cười nói, đem thịt đã nướng chín đưa cho hai nàng.

Nhưng ngay lúc này Long Nữ chợt nói:

- Lão đại, chỉ sợ hiện tại chúng ta không về được rồi!

Lăng Tiếu không hiểu lời nói của Long Nữ có ý tứ gì, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng hỏi:

- Vì sao nói như vậy? Chẳng lẽ ngươi muốn lưu lại?

Mấy ngày này hắn cảm nhận được vẻ lưu luyến của Long Nữ đối với hải vực, nỗi vui sướng của nàng khi ở nơi này, cũng cảm nhận được khí tức của nàng như có tăng cường.

Long Nữ không đáp, chỉ vào một phương hướng nói:

- Lão đại, ngươi nhìn xem đó là cái gì?

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ qua.

Chỉ thấy ở bờ biển Hồng Nham đảo, nhóm "tiểu đệ" Lam Hải Ngạc đang lộ vẻ kinh hoảng, không ngừng bò lên trên đảo, xem bộ dáng như nhìn thấy được thứ gì đó càng thêm đáng sợ.

Chúng không ngừng kêu to, đều vội vàng chen chúc lao về hướng Long Nữ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1438 - Tung Tích Vân Mộng Kỳ.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

La Mỹ Anh khẩn trương hỏi.

Nàng cùng Lăng Tiếu nhất thời như lâm đại địch, tùy thời chuẩn bị đối phó đàn Lam Thủy Ngạc.

- Không có việc gì, chúng chỉ bị sợ hãi!

Long Nữ nói, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt biển đang sôi trào lên, tràn ngập vẻ đề phòng.

Nhóm Lam Thủy Ngạc phủ phục trước mặt Long Nữ ríu rít gì đó.

Lăng Tiếu hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Có thể khiến Lam Thủy Ngạc lục giai sợ hãi như vậy, khẳng định có chuyện cổ quái gì phát sinh, chẳng lẽ nơi này xuất hiện linh thú cao giai hơn?

- Chúng nó nói nơi này có người của hoàng tộc đến!

Long Nữ đáp.

- Người của hoàng tộc đến?

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều nghi hoặc.

Nước biển trong phạm vi ngàn dặm hải vực chung quanh Hồng Nham đảo đều không ngừng sôi trào dâng cao lên, bọt nước dựng đứng, tiếng va chạm vang lên rầm rập, phảng phất như có tai nạn gì sắp phát sinh, không khí biến thành vô cùng áp lực.

Thần sắc Long Nữ ngưng trọng, vẻ mặt Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều khẩn trương.

Hoàng tộc hải vực là cái gì? Chẳng lẽ nơi này có linh thú cường đại nào thống lĩnh hay sao?

Có thể xưng là “hoàng tộc”, nhất định là tồn tại bất phàm.

Bỗng nhiên mặt biển tách ra, một đoàn nhân ảnh như đạp trên sóng nước đi tới.

Bộ dáng bước đi của họ vô cùng kỳ quái, ngũ quan thân hình cũng giống như nhân loại, nhưng tai thật dài, mắt thật lớn, trên trán có xúc tu, mái tóc thật cổ quái, màu sắc khác nhau, thân mặc vệ giáp như thú xác, tay cầm trường xoa, chân trần, thần sắc nghiêm túc xếp thành hàng dài.

Đoàn người tách ra hai bên, mỗi bên có gần trăm quái nhân, tựa hồ chỉ là đội ngũ tiền tiêu, nhân vật chân chính còn ở phía sau.

Quả nhiên không được bao lâu, lại có người từ đáy biển đi ra.

Lần này chỉ có ba người xuất hiện.

Bộ dáng ba người khác biệt, thần thái cũng khác nhau.

Ở bên phải là một nam tử, thân hình thật cao, phải cao hơn người thường hai cái đầu, nhưng thân cao cùng thân hình kém xa, gầy như cây trúc, da bọc xương làm cho người ta cảm thấy được hắn tựa hồ dinh dưỡng không đầy đủ, như từng bị người ngược đãi.

Mái tóc của hắn như cây chổi, đỏ tươi như lửa, cánh tay cùng chân lộ ra ngoài có những đường vân thật cổ quái, rất chói mắt người.

Ở bên trái là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, bộ dáng nhỏ nhắn mềm mại, tai nhỏ, nơi ấn đường có tinh văn đỏ tươi, bộ ngực thật mẩy, thắt lưng cực nhỏ, bờ mông vun cao, thân thể vưu vật chỉ có ba mảnh lam sắc bì văn che lấp bộ vị chủ yếu, da thịt có đường vân như xoắn ốc, thoạt nhìn phi thường yêu dị, đầy phong vị dã tính.

Hai người nhìn thật hấp dẫn mắt người, nhưng người đi giữa càng thêm nổi bật.

Không phải vì bộ dạng của hắn càng thêm đẹp đẽ suất khí, mà là bộ dáng thật buồn cười, làm cho người ta vừa nhìn liền muốn bật cười không thôi.

Bộ dáng của hắn giống như một lão giả hơn năm mươi, ánh mắt dài nhỏ như sợi chỉ, mũi nhỏ, môi cực mỏng, chỉ nhìn đã cảm thấy hắn là một người hẹp hòi, trên mép còn có hai sợi râu chẳng khác gì chân mày phủ xuống, nhìn qua thật buồn cười, chẳng khác gì người có bốn chân mày.

Vóc dáng của hắn không cao, ngược lại còn thấp hơn người thường, sau lưng mang mai rùa thật lớn, mai rùa như nặng ngàn cân, cơ hồ áp thấp người hắn hơn phân nửa, nhìn qua khiến lưng hắn còng xuống không cách nào đứng thẳng người.

Trong tay hắn cầm một quải trượng màu lục, quải trượng thật tự nhiên thiên thành, tản ra màu sắc như ngọc óng ánh.

Trên mặt hắn lộ dáng tươi cười như tắm gió xuân, giống như gian thương gặp phải đại dê béo, bước chân rất chậm, mỗi bước tựa hồ như cố hết sức, nhưng thân hình hắn di động cực nhanh, cơ hồ mỗi bước đi tới mấy chục thước, đầy uy lực súc địa thành thốn.

Khi ba người hoàn toàn lên tới mặt biển, hai hàng thủ vệ đồng loạt quỳ xuống nói:

- Cung nghênh Quy thừa tướng!

Lão giả đeo mai rùa tươi cười nói:

- Đều bình thân đi!

Hai hàng thủ vệ lập tức đứng lên, trên mặt hiện lên vẻ trang trọng.

- Quy thừa tướng?

Lăng Tiếu vừa nghe, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ Đông Hải này còn có Đông Hải Long Vương tồn tại sao?

Tên nam tử gầy như gậy trúc chứng kiến dáng tươi cười của Lăng Tiếu, khó chịu quát:

- Nhân loại, ngươi cười cái gì!

Thanh âm của hắn dị thường bén nhọn, nghe vào thập phần chói tai, khác biệt với thanh âm nhân loại bình thường cực lớn.

Mà trên thực tế hắn cũng không phải nhân loại chân chính.

- Ta cười mắc mớ gì tới ngươi?

Lăng Tiếu không nhường nhịn.

Mặc kệ đối phương là ai, hoặc là vật gì, Lăng Tiếu chưa từng biết sợ hãi bao giờ.

- Thật to gan, còn không quỳ xuống bái kiến Quy thừa tướng!

Tên kia trừng mắt quát.

- Buồn cười, ta dựa vào cái gì quỳ xuống với hắn!

Lăng Tiếu lại đáp.

- Hì hì, xem ra nhân loại hèn mọn không biết Quy thừa tướng!

Nữ tử che miệng cười khẽ.

- Vậy để ta đánh hắn quỳ xuống, cho hắn ghi nhớ thật lâu!

Tên nam tử gầy như gậy trúc hung hãn muốn ra tay.

- Không được vô lễ trước mặt công chúa điện hạ!

Lão giả được gọi là Quy thừa tướng trách móc.

Nam tử gầy gò đáp ứng một tiếng, không cam lòng trừng mắt nhìn Lăng Tiếu.

Quy thừa tướng khom người như chạy chậm đến trước mặt ba người Lăng

Tiếu, hướng Long Nữ cung kính nói:

- Lão Quy gặp qua công chúa điện hạ!

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh kinh ngạc há to miệng, trong mắt lộ ra vẻ khó thể tin, bọn hắn làm sao nghĩ đến khí phái như Quy lão đầu này lại có thể cung kính như thế với Long Nữ.

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Thần sắc Long Nữ không chút dao động, thản nhiên nói:

- Ta không biết các ngươi, ta cũng không phải là công chúa gì!

- Không không…công chúa điện hạ, có lẽ ngươi còn chưa biết thân phận của mình, nhưng Long lão vương đã biết ngươi trở lại, cho nên đặc mạng cho lão Quy tiến đến nghênh đón công chúa điện hạ trở về!

Vẻ mặt Quy thừa tướng khiêm tốn giải thích, tiếp theo hắn quay nhìn thủ hạ quát:

- Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau hành lễ với công chúa điện hạ!

Thanh âm của hắn hạ xuống, tên cao gầy cùng nữ tử nhỏ nhắn cùng hai hàng thủ vệ đều đồng loạt quỳ xuống nói:

- Gặp qua công chúa điện hạ!

- Ta đã nói ta không phải là công chúa của các ngươi, lão đại, chúng ta đi thôi!

Long Nữ không để ý tới bọn họ, nàng muốn cùng Lăng Tiếu và La Mỹ Anh nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Không được đâu công chúa điện hạ, dù thế nào ngươi cũng phải cùng lão Quy quay về gặp lão Long Vương, bằng không lão Quy thật không ổn đâu!

Quy thừa tướng ngăn cản trước mặt Long Nữ khẩn cầu nói.

Long Nữ không để ý tới lời của hắn, tiếp tục cùng Lăng Tiếu, La Mỹ Anh rời đi.

- Không thể đi ah!

Quy thừa tướng kinh hô một tiếng, lại ngăn cản trước mặt Long Nữ, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Công chúa điện hạ, ngươi thương tình cho lão Quy đi, nếu ngươi không theo ta quay về gặp lão Long Vương, lão Quy khẳng định sẽ bị mất mạng!

Những thủ hạ của Quy thừa tướng nhìn thấy bộ dáng này của hắn đều lộ ra vẻ cổ quái.

Bọn hắn nghĩ thầm:

- Đây là thừa tướng đại nhân luôn cao cao tại thượng đó sao?

- Ngươi tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Long Nữ trừng mắt quát, một cỗ long uy cường đại bộc phát đi ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1439 - Quy Thừa Tướng.

Lúc này không chỉ có Quy thừa tướng cùng thủ hạ của hắn, mỗi người đều cảm thấy được một cỗ áp chế đến từ bổn nguyên, làm họ không nhịn được quỳ xuống cúng bái.

- Công chúa điện hạ nguôi giận!

Quy thừa tướng trực tiếp quỳ trên mặt đất khủng hoảng nói.

Lúc này Lăng Tiếu mở miệng hỏi:

- Long Nữ, có chuyện gì vậy?

Long Nữ lắc đầu mờ mịt:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng ta cảm thấy được nơi này có cỗ triệu hoán thật quen thuộc, nhưng ta không muốn tách rời với lão đại!

Trước khi Long Nữ trưởng thành chân long, nàng được Lăng Tiếu đưa ra khỏi Trấn Thiên tông, vẫn còn chưa trở thành chân long, nếu không có cơ duyên liên tục đến sau đó, nàng cũng không có ngày hôm nay, có cơ hội trở thành thần thú chân long đứng trên vạn thú.

Cho nên muốn nàng rời khỏi Lăng Tiếu chính là chuyện không thể nào.

Lăng Tiếu nói:

- Để ta hỏi hắn thử xem, nếu như là chuyện tốt vì sao chúng ta phải cự tuyệt!

Lăng Tiếu nhìn ra được nhóm người này không phải nhân loại chân chính, mà đều là linh thú biến hóa, cũng không phải toàn bộ đều có thực lực khủng bố ngoài bát giai, mà là đã ăn một loại linh thảo nào đó mà biến hóa.

Bọn hắn cung kính với Long Nữ như thế, hiển nhiên biết rõ chân thân của nàng, có thể nhìn ra được bọn hắn muốn đưa nàng đến một địa phương, Lăng Tiếu suy đoán việc này có trăm lợi mà không hề có hại.

Tuy nói hắn cũng muốn đưa Long Nữ luôn mang theo trên người, nhưng hắn cũng không thể quá ích kỷ ngăn cản nàng phát triển.

Hắn đều luôn suy nghĩ cho người bên cạnh mình, điểm này cũng là nguyên nhân làm cho Bại Gia Tử cùng Long Nữ luôn trung thành đi cùng hắn.

Lăng Tiếu nhìn Quy thừa tướng hỏi:

- Không biết các ngươi muốn dẫn nàng đi đâu?

Ánh mắt Quy thừa tướng nhìn Lăng Tiếu không cung kính như khi đối mặt với Long Nữ, ngược lại cố ý đứng thẳng, ánh mắt lộ vài phần khinh thường đáp:

- Việc này không quan hệ với nhân loại các ngươi, các ngươi mau tránh ra đi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Ngươi tốt nhất thành thật nói cho ta biết, Long Nữ chỉ nghe lời của ta, nếu ta không cho nàng đi cùng các ngươi, nàng tuyệt đối sẽ không đi.

- Ngươi…chẳng lẽ ngươi đã làm gì với công chúa điện hạ?

Thần sắc Quy thừa tướng thật khó xem nói.

Đừng nhìn bộ dạng Quy thừa tướng dễ khi dễ, nhưng một khi hắn tán phát uy áp khí thế, làm Lăng Tiếu cảm thấy sợ hãi tận đáy lòng, nếu không có Long Nữ lắc mình ngăn cản trước mặt hắn, chỉ sợ hắn đã bị chấn hộc máu.

- Ngươi muốn chết, dám tổn thương lão đại của ta!

Long Nữ giận dữ, quát một tiếng, vung một quyền về hướng Quy thừa tướng.

Một kích giận dữ của Long Nữ uy lực vô cùng khủng bố.

Chỉ thấy quyền đầu còn chưa đến trước mặt Quy thừa tướng, đã có phiến không gian sụp xuống, đồng thời một long đầu hung mãnh hướng hắn rít gào lao tới.

Quy thừa tướng đối mặt một kích không sợ hãi ngược lại còn vui mừng:

- Quả nhiên là công chúa của tộc ta!

Khi quyền đầu tiến đến, chỉ thấy Quy thừa tướng đưa tay ngăn lại, thật thoải mái đem quyền kình của Long Nữ đánh dạt sang một bên.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh lại rung động.

Bọn họ biết rõ cấp bậc tu vi của Long Nữ, một kích toàn lực của nàng không ngờ bị thoải mái hóa giải, có thể thấy được Quy thừa tướng là linh thú lợi hại thế nào.

- Công chúa điện hạ nguôi giận!

Quy thừa tướng thu liễm khí thế nói.

Long Nữ lại muốn ra tay, nhưng Lăng Tiếu lên tiếng ngăn cản nàng:

- Long Nữ, bỏ qua đi!

Tiếp theo hắn đưa mắt nhìn Quy thừa tướng xòe tay nói:

- Ta không làm gì nàng, nhưng chúng ta là bằng hữu tốt nhất!

Lăng Tiếu quả thật không từng làm hại gì Long Nữ, nhiều nhất lúc mới gặp từng dùng Kỷ Hồng thảo lừa gạt nàng đi theo mà thôi.

Nếu để cho người biết bởi vì một chút linh thảo đê giai mà đổi lại được thần thú chân long như vậy, chỉ sợ bị người đố kỵ muốn giết hắn.

Quy thừa tướng nhìn Lăng Tiếu, thoáng do dự nói:

- Ngươi nên biết chân thân thực sự của công chúa điện hạ phải không?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, nàng là chân long!

- Không không…là vĩ đại chân long công chúa điện hạ!

Quy thừa tướng uốn nắn lời nói của Lăng Tiếu.

- Nga, được rồi, là vĩ đại chân long công chúa điện hạ!

Lăng Tiếu nói theo ý của hắn.

- Phải, vậy còn được đi.

Quy thừa tướng hài lòng đáp, tiếp theo hắn chỉ vào mặt biển nói:

- Hải vực này là địa bàn của tộc ta, là cơ nghiệp Long tộc vĩ đại nhất, lão Long Vương bệ hạ vĩ đại cũng sinh tồn ở trong này, mà công chúa điện hạ vĩ đại đương nhiên cũng nên trở về đại gia đình của chúng ta!

Quy thừa tướng giải thích cũng dễ hiểu, đầu óc Lăng Tiếu không ngu ngốc đương nhiên lập tức hiểu được ý tứ lời này của hắn.

- Nguyên lai còn có Long tộc tồn tại ah!

Trong lòng Lăng Tiếu cảm khái nói.

Nghe nói ở thời đại viễn cổ, các đại thú tộc đại chiến, vì vậy có thật nhiều thú loại tuyệt chủng, ngay cả thần thú cũng tuyệt tích, chân long nhất tộc là bộ tộc cường đại nhất, nhưng bọn họ cũng đã biến mất trong ánh mắt nhân loại từ lâu.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới bên dưới đáy biển Đông Hải còn có Long tộc tồn tại, nếu tin tức này truyền đi ra, chỉ sợ sẽ khiến tuyệt đại náo động.

Lăng Tiếu trầm mặc thật lâu nói:

- Long Nữ thực sự không phải nữ nhi của lão Long Vương các ngươi, nàng hẳn là không xem như công chúa của các ngươi mới đúng, các ngươi có phải đã hiểu lầm gì hay không?

Long Nữ làm sao tiến giai, Lăng Tiếu rõ ràng nhất, vì sao Long tộc lại biết được sự tồn tại của nàng, còn gọi nàng là công chúa đây? Trong chuyện này có phải có chỗ nào không ổn hay không?

Lăng Tiếu không thể không đem sự tình làm rõ sau đó mới quyết định.

- Lão Long Vương cũng không phải do những nhân loại…như các ngươi gọi, hẳn nên gọi là vĩ đại lão Long Vương bệ hạ!

Quy thừa tướng tức giận cải chính.

- Được được…vĩ đại lão Long Vương bệ hạ!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ đáp.

Lúc này Quy thừa tướng mới nói:

- Huyết thống Long tộc chúng ta vốn thật thưa thớt, bất kỳ hậu duệ Long tộc thuần túy nào cũng đều là hậu nhân của lão Long Vương, vì vậy nàng cũng là công chúa điện hạ của chúng ta, hẳn nên quay về với Long tộc mới đúng!

- Thì ra là thế!

Lăng Tiếu hiểu được ý tứ của Quy thừa tướng.

Thì ra lão Long Vương kia giống như tộc trưởng một đại gia tộc, cho nên tộc nhân đều thuộc về hắn quản lý, đều đối đãi như hậu bối con cháu của mình.

- Công chúa điện hạ trở về trong tộc đi, nơi đó mới là nhà của ngươi, nơi đó có tộc nhân của ngươi, ngươi mới có thể càng trở nên cường đại.

Quy thừa tướng nhìn Long Nữ khuyên nhủ.

Long Nữ không chút khách khí nói:

- Chuyện này không liên quan đến ta!

Quy thừa tướng khẩn trương, tên nam tử gầy gò cũng khuyên bảo:

- Công chúa điện hạ, thân phận của ngươi tôn quý, không nên tùy tiện chạy loạn khắp nơi như vậy đâu!

Nữ tử nhỏ nhắn cũng nói:

- Đúng vậy công chúa điện hạ, lão Long Vương thật hi vọng ngươi có thể trở về đâu!

Hai hàng thủ vệ đều kêu lên:

- Thỉnh công chúa điện hạ quay về trong tộc đi!

Thanh âm của họ tràn đầy thành ý tha thiết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1440 - Vị Này, Ngươi Đừng Như Vậy Được Không? (1)

Long Nữ vẫn không dao động, nhưng Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều động dung, bọn họ thật cảm khái sự đoàn kết cùng trung tâm trong Long tộc này.

- Long Nữ, hay là…hay là ngươi đi theo bọn họ đi thôi!

Lăng Tiếu thoáng do dự nói.

Long Nữ nếu quay về Long tộc, không thể nghi ngờ chính là chọn lựa tốt nhất cho nàng, ngày sau nàng tuyệt đối có thể trở thành cửu giai, thậm chí là thần thú vô địch thập giai!

Nhưng bản tâm của Lăng Tiếu thật không hi vọng nàng rời khỏi hắn lúc này.

Bởi vì hiện tại chung quanh hắn tràn đầy cường địch, không có Long Nữ bên người hắn thật sự cảm thấy không an toàn.

Nếu còn gặp phải thánh giai tập sát, vậy hắn dùng gì dựa vào ngăn cản cường địch?

Long Nữ trực tiếp đáp:

- Vậy thì ta đi!

Nghe được Long Nữ trả lời sảng khoái như vậy, trong lòng Lăng Tiếu nhiều ít cảm thấy có chút mất mát, hắn nghĩ thầm nàng làm sao có thể đáp ứng nhanh chóng như vậy đâu, ít nhất cũng nên lộ ra thái độ giãy dụa một chút đi.

Quy thừa tướng mừng rỡ nói:

- Vậy thì mời công chúa điện hạ hồi cung đi thôi! Lão Long Vương bệ hạ nhất định phi thường cao hứng!

Nhưng câu nói kế tiếp của Long Nữ làm cho Quy thừa tướng có chút phát điên.

- Lão đại đi cùng thì ta mới đi!

Đây là câu nói của Long Nữ.

Sau khi Lăng Tiếu nghe được trong lòng mới có chút dễ chịu, nghĩ thầm:

- Cũng may nha đầu kia không quên nguồn gốc! truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

- Việc này…Long Cung chúng ta không cho phép dị tộc đi vào!

Quy thừa tướng thật khó khăn nói, hắn nghĩ thầm:

- Nhân loại hèn mọn sao có tư cách tiến vào Long Cung vĩ đại của chúng ta đâu!

Không chỉ có hắn nghĩ như vậy, ngay cả thủ hạ của hắn cũng nghĩ thế, ở trong mắt bọn họ nhân loại là chủng tộc hạ đẳng.

- Vậy thì ta không đi!

Long Nữ thật rõ ràng từ chối.

Ở trong lòng của nàng căn bản không có khái niệm phân biệt chủng tộc, nàng biết người thân nhất của mình là Lăng Tiếu, những người khác không cách nào thay thế.

Quy thừa tướng lại khó xử.

Từ xưa đến nay Long Cung không có dị tộc tiến vào, chẳng lẽ hôm nay cần phá giới sao?

Mà trong lòng Lăng Tiếu có chút vui mừng, nếu có thể đi cùng Long Nữ đến Long Cung dạo chơi, thật sự là một lựa chọn tốt.

Nhớ ngày đó bọn họ từng đi qua thánh địa bộ tộc Kỳ Lân, chung quanh có không ít linh thảo cao giai, nhưng lúc ấy hắn không dám đi hái, sau khi rời khỏi thật hối hận không ít.

Hiện giờ nếu như có thể đến Long Cung một chuyến, là nơi có thật nhiều bảo vật trong truyền thuyết, có thể tìm kiếm chẳng phải là thu hoạch lớn.

Nhưng ở mặt ngoài Lăng Tiếu vẫn làm ra vẻ hào phóng nói:

- Long Nữ, ngươi đi cùng họ đi thôi, chỗ của họ không hoan nghênh lão đại cùng vào.

Lời này của hắn nghe thật khai sáng, nhưng ai biết hắn đang lấy lui làm tiến.

Hắn nói ra một câu như vậy, là muốn cho Long Nữ biết hắn không thể vào Long Cung, mà nàng khẳng định cũng sẽ không đi, khi đó Quy thừa tướng còn không phải cần thỏa hiệp sao?

Long Nữ nghe xong lời này liền nhấn mạnh:

- Bọn hắn không cho lão đại đi vào, ta cũng sẽ không đi theo họ, lão đại, chúng ta rời đi nơi này thôi!

Lăng Tiếu nhìn Quy thừa tướng tỏ vẻ bất đắc dĩ, xòe tay nói:

- Ngươi xem, đây cũng không phải là quyết định của ta!

Quy thừa tướng khẩn trương, nếu không thể đem Long Nữ quay về Long Cung, vậy hắn phạm lỗi lớn, nhưng Long Cung không cho phép dị tộc đi vào, đây chính là quy củ, hắn làm sao dám đi phá hư?

Bỗng nhiên một đạo thanh âm chỉ có Quy thừa tướng có thể nghe thấy vang lên bên tai hắn:

- Tiểu Quy, còn chưa mang công chúa về hay sao?

Thần sắc Quy thừa tướng mừng rỡ, lập tức cung kính đáp lại:

- Long Vương bệ hạ, công chúa điện hạ không chịu cùng lão nô trở về ah!

- Sao lại thế này?

Thanh âm kia lại hỏi.

Vì thế Quy thừa tướng vội vàng giải thích tình huống hiện tại.

- Tộc của ta chưa từng có dị tộc đi vào, lão nô không dám làm chủ, thỉnh Long Vương bệ hạ minh giám!

Quy thừa tướng nói.

Thanh âm kia trầm mặc thật lâu mới đáp:

- Huyết mạch tộc ta ngày càng thưa thớt, tuyệt đối không thể để nàng lưu lạc bên ngoài, nên đáp ứng yêu cầu của nàng đi, đợi sau khi nàng quay về trong tộc sẽ không rời khỏi được, đến lúc đó để hai nhân loại kia rời đi là được!

- Bệ hạ anh minh!

Quy thừa tướng nhanh chóng đáp.

Thanh âm kia không tiếp tục lên tiếng, Quy thừa tướng ngăn cản Long Nữ, vẻ mặt hòa ái tươi cười nói:

- Nếu công chúa điện hạ muốn đi cùng bọn họ, vậy cùng nhau đi thôi, nhưng mà…tuyệt đối không thể đi loạn, nếu đi nhầm vào cấm địa, sẽ xông vào đại họa!

- Quy củ nhiều như vậy, vậy thì ta không đi tốt hơn!

Lăng Tiếu khó xử nói.

Vẻ mặt Quy thừa tướng khó xử:

- Vị đại gia này, ngươi đừng như vậy được không!

Trong lòng hắn bất mãn nhủ thầm:

- Lão Long Vương đã đồng ý cho các ngươi đi vào, còn muốn thế nào chứ!

- Ta cũng không muốn đâu, nhưng ta sợ lúc đi ra đi nhầm địa phương chẳng phải gây lỗi lầm!

Lăng Tiếu đáp.

- Không…không có việc gì, đi nhầm địa phương ta để cho người đưa ngài đi ra, ngài nghĩ như thế nào?

Vẻ mặt Quy thừa tướng thành khẩn cười nói.

- Cung nghênh công chúa điện hạ hồi cung!

Quy thừa tướng lớn tiếng thét to.

Những người khác lập tức hô to:

- Cung nghênh công chúa điện hạ hồi cung!

Trên mặt biển bình tĩnh lại dấy lên sóng gió, nước biển tách ra hai bên, lộ ra con đường rộng rãi chừng vài thước.

Quy thừa tướng cùng thủ hạ đi phía trước dẫn đường Long Nữ.

Lăng Tiếu một tay kéo Long Nữ, tay kia nắm tay La Mỹ Anh đi tới.

Sau khi họ đi xuống dưới, hai hàng thủ vệ cũng đi theo vào.

Lối đi kia chậm rãi đóng lại.

Mặt biển khôi phục vẻ bình tĩnh như trước, giống như chưa từng có bóng người nào xuất hiện qua bao giờ.

Hải vực mờ mịt, mở mang khôn cùng.

Người nào cũng biết trong hải vực tràn ngập vô số tài nguyên, có đủ loại chí bảo thủy hệ, nhưng võ giả nhân loại không có biện pháp đào móc tài nguyên khu vực này dù chỉ một phần vạn, tuyệt đại bộ phận bảo bối nằm tận sâu trong hải vực mà không người nào dám đi tới.

Hải vực thiên tai khó đoán, linh thú cao giai đông như kiến cỏ, võ giả nhân loại không dám dễ dàng xâm nhập vào tận sâu bên trong.

Kỳ thật không ai hay biết bên trong hải vực còn có một tộc đàn thần thú, võ giả nhân loại đương nhiên không thể dễ dàng bước vào.

Một khi bước chân vào khu vực của tộc đàn thần thú, sẽ bị linh thú cao giai bên ngoài vây giết, tuyệt đối không lưu nhân chứng sống.

Mà tộc đàn thần thú là Long thần thú tộc cường đại nhất trong toàn bộ linh thú tộc!

Chủng loại linh thú hàng vạn hàng ngàn, nhưng chỉ lấy chín đại thần thú làm tôn, trong chín đại thần thú lấy chân long thần thú làm tối cao, có thể thấy được chân long thần thú bộ tộc cường đại đáng sợ tới bao nhiêu.

Nghe truyền thuyết xa xưa, lúc thiên địa sơ khai, Long tộc là chủng tộc phát triển sớm nhất, có được uy lực khôn cùng, có thể hủy thiên diệt địa, bày vân bố mưa, thống ngự vạn thú.

Nhưng theo thời gian trôi qua, xuất hiện càng nhiều thần thú tộc cường đại khác, dần dần đánh loạn cục diện Long tộc độc đại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1441 - Vị Này, Ngươi Đừng Như Vậy Được Không? (2)

Cuối cùng hình thành đại thế các thần thú tộc phân chia mặt đất, thời đại kia xưng là thời đại hồng hoang, về sau nhân loại cùng nhiều dị thú xuất hiện, hình thành cục diện hỗn loạn, khi đó được xưng là thời đại viễn cổ.

Trải qua thời đại này, Long tộc nhận lấy chư tộc khiêu khích cùng diệt sát, làm chân long nhất tộc kề bên cảnh tượng tuyệt chủng.

Tuy họ là chủng tộc cường đại nhất, nhưng ông trời cũng ban nhược điểm lớn nhất, chính là năng lực sinh sản kém hơn những chủng tộc khác vô số lần.

Đây cũng là nguyên nhân sau những cuộc đại chiến, bọn họ không có hậu nhân bổ sung, cuối cùng phải ảm đạm thối lui ra khỏi đại địa tranh hùng.

Mọi người đều cho rằng bọn họ đã sớm bị tuyệt tích từ thời thượng cổ.

Nhưng không ai ngờ trong Đông Hải mở mang khôn cùng vẫn còn có chân long nhất tộc tồn tại.

Dưới đáy biển Đông Hải, một khu vực được dùng vô số lực lượng cường đại ngăn cách, nơi đó là nơi sinh tồn của chân long nhất tộc, được xưng là Long Cung.

Long Cung cũng là một thế giới trong biển, nhưng nước biển nơi này càng thêm trong suốt, càng thêm xanh thẳm, vừa đưa mắt nhìn cơ hồ trong tầm mắt không hề bị vật gì gây trở ngại.

Lăng Tiếu nắm tay Long Nữ cùng La Mỹ Anh đi theo Quy thừa tướng, từng cảnh tượng rung động ánh vào trong mắt bọn họ.

Đầu tiên bọn họ nhìn thấy là từng chiếc thuyền thật lớn bị tổn hại, chìm khắp các nơi, ra vẻ như đã thật nhiều năm, có thể khẳng định là thuyền của những nhân loại võ giả ra biển phát sinh biến cố ngoài ý muốn.

Cạnh thuyền còn có thể chứng kiến đủ loại vũ khí cùng không ít không gian giới bị rơi rụng.

Mặc dù đại bộ phận phẩm cấp của những đồ vật kia đều không thấp, thậm chí có thể chứng kiến không ít linh khí cao giai, nếu có thể thu lấy thật sự là thu hoạch không nhỏ.

- Lãng phí, thật đúng là lãng phí của trời!

Lăng Tiếu tiếc nuối thầm hô.

Nhưng hắn vừa nhủ thầm, từ sau con thuyền lớn kia đột nhiên toát ra hai quang điểm thanh u âm lãnh.

Khi quang mang điểm sáng kia càng thịnh, một đầu rắn thật lớn xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều giật mình, Long Nữ bày ra bộ dáng sẵn sàng đối chiến, trừng mắt nhìn cự xà.

- Còn chưa mau cút, đây chính là vĩ đại công chúa điện hạ!

Quy thừa tướng khẽ quát.

Cự xà lập tức phủ phục xuống, miệng phun tiếng người:

- Bái kiến Quy thừa tướng, bái kiến vĩ đại công chúa điện hạ!

Quy thừa tướng vung tay áo, cự xà liền biến mất.

- Công chúa điện hạ, làm ngài bị sợ hãi, đây là thành viên bên ngoài của tộc ta mà thôi.

Quy thừa tướng giải thích.

Long Nữ chỉ gật nhẹ đầu không nói lời nào.

Lăng Tiếu đã biết cự xà kia hẳn là linh thú bình thường, chỉ ngăn cản dị tộc đến gần khu vực này, mà con thuyền bị chìm kia hẳn chính là kiệt tác của cự xà kia.

Càng đi sâu hơn, mọi người cũng nhìn thấy thật nhiều linh vật cao giai xuất hiện trước mắt.

Tỷ như Vạn Niên Huyết San Hô, Vạn Niên Kết Hoa thảo, Vạn Niên Trân Châu Bối Xác…

Thật nhiều linh vật trân quý xuất hiện khiến trong lòng Lăng Tiếu không ngừng nổi lên dục vọng.

Phải biết mỗi gốc linh vật cao giai như thế đem ra ngoài đều khiến vạn người tranh mua, nhưng đặt ở nơi này chỉ là đồ vật bình thường, tựa hồ không khó nhìn thấy.

Bỗng nhiên một gốc lam linh thảo xinh đẹp xâm nhập vào trong mắt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khó nén vẻ cuồng nhiệt, kinh hô:

- Là Cực Lam Liên bát giai cao giai!

Cực Lam Liên, là linh thảo liên đằng thuần lam sắc, kết chút hoa nho nhỏ, nhìn qua như những ngôi sao mờ ảo bắt mắt. Đây là linh thảo chí bảo thủy hệ, đối với võ giả thủy hệ có được năng lực cải tạo đoạt thiên tạo hóa, đồng thời cũng là một trong những tài liệu chủ yếu chế tạo đan dược bát phẩm.

Loại linh thảo cao giai như vậy ở trong Trung Vực chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể nhìn thấy, bởi vì nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

- Lão đại, làm sao vậy?

Long Nữ cùng La Mỹ Anh đều hỏi.

Lăng Tiếu chà xát hai tay cười khan:

- Ha ha, không…không có việc gì!

- Vị thiếu gia này, có phải ngươi vừa ý nó hay không? Ta biết nhân loại các ngươi đều cực thích linh thảo.

Quy thừa tướng nhìn Lăng Tiếu hỏi, trong mắt hiện lên vài phần giảo hoạt.

Lăng Tiếu như bị người nhìn trúng tâm sự, thoáng đỏ mặt nói:

- Vật…vật này ta cảm thấy đẹp thôi, ngươi xem thật đẹp phải không, nếu thường nhìn thấy thật làm tâm tình người khoái trá!

- Ha ha, vậy sao? Vậy chờ hôm nào lão Quy tặng ngươi một gốc mang về, ngươi có thể mỗi ngày nhìn thấy đó thôi!

Quy thừa tướng thật thân thiện nói.

- Tốt tốt!

Lăng Tiếu khẩn cấp liên tục gật đầu đáp.

Người sáng suốt đều nhìn ra bộ dạng tham lam thành tính của hắn.

- Đã biết nhân loại đều có tính tham lam, chỉ cần ngươi chịu là tốt rồi, đến lúc đó làm sao để công chúa điện hạ lưu lại, vậy mọi chuyện đều dễ nói.

Trong lòng Quy thừa tướng đắc ý nhủ thầm.

Không biết đi bao lâu, mọi người đã bị những đồ vật quý giá làm hoa mắt.

Cuối cùng họ đi tới trước hai cây trụ cực lớn giống như được chế tạo từ kim thiết.

Hai cây cột trụ như trụ trời, cần hơn mười người mới ôm hết được, đứng sững trên biển, ngẩng đầu nhìn lên không thể chứng kiến đỉnh trụ, làm người ta cảm giác to lớn bàng bạc vô cùng.

Trên trụ được điêu khắc chân long trông thật sống động, từng mảnh long lân thật chân thật, từng cự trảo càng thêm uy mãnh.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh vừa nhìn thấy thiếu chút nữa quỳ bái xuống.

Cũng may thực lực hai người không tệ, bằng không thật không chịu nổi khí thế long uy của hai cột trụ kia.

Mà trong mắt Long Nữ lại hiện lên vẻ khó khăn, hai tay ôm trước ngực, cúi đầu, mái tóc màu lam buông rơi, tựa hồ tràn ngập vẻ thành kính lẫn tôn sùng.

Ngay sau đó sau hai cột trụ có một hàng thủ vệ bước ra.

Trong thủ vệ có một ít có bộ dáng như nhóm thủ vệ đi phía sau, một nhóm bộ dạng thật cổ quái, có thể xem như là bán thú nhân, đặc thù thú loại còn chưa hoàn toàn thu liễm.

Lăng Tiếu suy đoán đây hẳn là binh tôm tướng cua trong truyền thuyết.

Trong nhóm người này có hai người dị thường uy mãnh, thân thể như tường đồng vách sắt, nhìn qua thật quái dị, mà đầu lại cực nhỏ, nhìn qua thật vô cùng chênh lệch.

Trong tay họ cầm hai ngân sắc đại phủ, hàn mang khiếp người, uy thế bức nhân.

Nhóm người cổ quái hướng Quy thừa tướng cung kính nói:

- Bái kiến Quy thừa tướng!

Quy thừa tướng thản nhiên nói:

- Miễn lễ!

Sau đó chỉ vào Long Nữ giới thiệu:

- Các ngươi mau bái kiến công chúa điện hạ!

Đoàn người nhìn qua Long Nữ, lộ vẻ khủng hoảng, cùng kêu lên:

- Bái kiến công chúa điện hạ!

Quy thừa tướng nhìn Long Nữ cười nói:

- Những người này là binh tướng thủ thành của Long Cung chúng ta, ngày sau công chúa điện hạ có gì cần bọn hắn đi làm cứ việc phân phó là tốt rồi.

Long Nữ không muốn nhiều lời, vẻ mặt không chút thay đổi gật nhẹ đầu.

- Đi thôi, phía trước mới là trọng địa chân chính của tộc ta!

Quy thừa tướng nói.

Lúc này toàn bộ thủ vệ đều lưu lại bên ngoài, chỉ có Quy thừa tướng dẫn theo ba người Long Nữ bước vào.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hoa mắt, giống như bước vào trong truyền tống trận, ngay sau đó chuyển dời sang một nơi khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1442 - Long Cung.

- Đây mới là Long Cung chân chính sao?

Lăng Tiếu nhìn cảnh tượng rộng mở trong sáng trước mắt, kinh diễm lẩm bẩm.

La Mỹ Anh kinh hô:

- Địa phương thật lớn!

Long Nữ không nói chuyện nhưng vẻ mặt của nàng cũng động dung.

Trước mắt không có chút bọt nước, chỉ có tòa cung điện san sát như tòa thành khổng lồ, lớn hơn những tòa cung điện của nhân tộc không biết bao nhiêu lần, mặc dù điêu khắc không tinh tế như của nhân tộc nhưng tràn đầy vẻ hào phóng xa hoa, quỷ phủ thần công, khiến người cảm thấy vô cùng đồ sộ.

Khắp bốn phía cung điện có từng gốc san hô hiếm thấy trang trí, giả sơn thiên nhiên, không ít linh thụ cao giai đan xen, vô số nhũ bạch mờ ảo, làm cho người ta có cảm giác như đặt mình vào trong tiên cảnh tuyệt vời.

Trước khi đến Long Cung, Lăng Tiếu chỉ nghĩ cảnh tượng của Long Cung cũng tương tự như bên ngoài, là thế giới nước, nơi nơi có đủ loại cự long đang nằm, chung quanh có không ít binh tôm tướng cua chờ đợi sai khiến.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lăng Tiếu mới biết suy nghĩ của mình hoàn toàn sai lầm.

Nguyên lai nơi ở của Long tộc kiến tạo không khác gì cung điện của nhân loại, chỉ là có vẻ đại khí rộng lớn hơn rất nhiều mà thôi.

Nhưng địa phương duy nhất khác biệt là chung quanh hoặc trên không vẫn có thể chứng kiến màn nước, nhìn thấy được cảnh tượng trong biển.

Long Cung giống như một thế giới độc lập nằm ngay trong đáy biển.

Long Nữ không nhịn được hít sâu một hơi, thật nhiều linh khí thủy hệ tinh thuần tràn vào mũi nàng.

Bỗng nhiên thân thể nàng hóa thành chân thân, long thân khổng lồ không ngừng xoay quanh bay lên, long đầu ngửa lên không thét dài một tiếng.

Hống!

Một thanh âm long ngâm dựng lên thiên không, chấn cả phiến không gian chao đảo không ngớt.

Theo sau khắp bốn phía đồng thời vang lên thanh âm long ngâm thật lớn, chấn động cả không gian như muốn sụp ngã.

Lúc này từng đầu chân long từ những phương hướng khác nhau phóng lên cao, giữa không trung như hình thành long đàn hội tụ, khiến người vô cùng rung động.

Tổng cộng hơn mười đầu chân long, mỗi đầu dài hơn trăm thước, long thân khổng lồ lóe ra những màu sắc khác nhau, có lam nhạt, lam diễm, thanh lam…từng mảnh long lân sáng ngời, long trảo bén nhọn hung hãn, long vĩ đong đưa mạnh mẽ, long uy cường đại hạo hãn tản ra khiến vạn vật như lâm vào trong thần phục.

Long Nữ cùng các chân long dây dưa lẫn nhau không ngừng ngâm nga, tựa hồ đang ân cần thăm hỏi thật thân thiết.

Lúc này Quy thừa tướng đã quỳ sấp bên dưới, mà La Mỹ Anh cũng ngã ngồi dưới đất, vẻ mặt tái nhợt.

Lăng Tiếu vẫn đứng, trong cơ thể hắn chứa đựng long huyết, súc tích ra long khí, đối diện long uy không luống cuống ngược lại có cảm giác như cộng hưởng, máu huyết của hắn như bị thiêu đốt, không ngừng sôi trào, khí thế bạo phát, quanh thân hiện lên lưu ly long lân chiến giáp, một kim long hư ảnh từ sau lưng hắn bay vọt lên, một cỗ hoàng uy xuất hiện, hắn không nhịn được cũng rống lên một tiếng.

Hống!

Nhưng một tiếng rống này của hắn ở trong nhiều tiếng long ngâm có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng Quy thừa tướng lại đưa mắt nhìn qua tràn đầy kinh ngạc.

- Nhân loại này cũng biết long ngâm thần thông trong tộc của ta?

Trong lòng Quy thừa tướng nhủ thầm.

Trên bầu trời, hơn mười đầu lam sắc chân long dây dưa một lúc, phân tán ra, đều quay về chỗ của mình, chỉ còn hai chân long lưu lại cùng Long Nữ hóa thành hình người.

Bọn họ đều biến thành bộ dáng nam tử, một người trung niên nho nhã, một người trẻ tuổi tuấn lãng, bước đi tràn ngập long uy, làm người ta có cảm giác như liếc nhìn thiên hạ, ngạo thị vạn vật.

- Gặp qua Long Vương bệ hạ, gặp qua thập tam thái tử!

Quy thừa tướng vô cùng cung kính nói.

Người trung niên phất tay nói:

- Lão thừa tướng không cần đa lễ!

Ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn qua Lăng Tiếu, trong mắt hiện lên tinh quang, chợt lóe rồi biến mất.

Lăng Tiếu kéo La Mỹ Anh đứng lên, sau đó hướng người trung niên chắp tay nói:

- Gặp qua Long Vương các hạ!

- Lớn mật, thấy phụ vương ta còn không quỳ xuống hành lễ?

Thanh niên đi sau người trung niên tức giận nhìn Lăng Tiếu quát.

Trong thần sắc hắn tràn ngập vẻ cao ngạo cùng khinh thường coi rẻ.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Ta chỉ tôn trọng hắn là trưởng bối mà thôi, hắn là phụ vương của ngươi mà không phải phụ vương của ta, có quan hệ gì tới ta đâu, ta chỉ lạy trời đất lạy cha mẹ, không có thói quen quỳ xuống với người khác!

- Ngươi to gan!

Thập tam thái tử quát, muốn lao tới chỗ Lăng Tiếu.

Long Nữ không do dự nháy mắt chắn ngang trước mặt Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Muốn đối phó lão đại trước hết giết ta!

Thập tam thái tử híp mắt nhìn Long Nữ nói:

- Thập thất muội, việc này không liên quan tới ngươi, để ta giết tên nhân loại này là muội có thể giải thoát rồi!

Long Nữ không để ý tới hắn, vẫn sẵn sàng nghênh chiến, bộ dáng tuyệt đối không nhường nhịn.

- Như vậy đắc tội thập thất muội!

Thần sắc thập tam thái tử thoáng âm trầm, một quyền mang theo gió rít mãnh liệt oanh thẳng tới.

Quyền chưa tới, quyền thế lớn dọa người!

Long Nữ cũng không nhường nhịn, hướng nắm tay hắn oanh ra một quyền.

Phanh!

Quyền kình cường đại va chạm, phát ra thanh âm trầm đục, kình phong càn quét khắp chung quanh.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh bị bức lui ra xa hơn mười thước, nhưng vẫn cảm thấy trên mặt bị kình phong quét trúng đau nhức.

Sau một quyền, thập tam thái tử vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nhưng Long Nữ phải lui ra sau vài bước, có thể thấy được thực lực của thập

tam thái tử cao hơn nàng.

- Thập thất muội, ngươi vừa trở về ta không muốn thương tổn ngươi, ngươi tránh ra đi, vì một nhân loại thấp hèn thật không đáng!

Thập tam thái tử khinh thường nói.

Long Nữ đương nhiên không chịu né tránh, ngược lại quát một tiếng bổ nhào tới thập tam thái tử, bộ dạng như muốn liều mạng với hắn.

- Thập tam thái tử, thập thất công chúa, hai người đừng đánh nữa!

Quy thừa tướng khuyên nhủ.

Mặc dù hắn có năng lực ngăn cản bọn họ, nhưng hắn không thể ra tay can thiệp, đồng thời nội tâm hắn cũng hi vọng thập tam thái tử có thể lỡ tay giết chết hai nhân loại kia, vậy chẳng phải chặt đứt vướng mắc giữa công chúa cùng nhân loại, chính hợp tâm ý của hắn!

Ngay lúc thập tam thái tử muốn ra tay lần nữa, rốt cục Long Vương đã động.

Hắn lắc mình đến trước mặt thập tam thái tử, bàn tay khoát lên vai hắn, nhẹ nhàng vùng ra, thập tam thái tử liền bay ngược trở về, hắn quay mặt đón một quyền của Long Nữ, nhẹ nhàng khoát tay áo nói:

- Được rồi, các ngươi đừng làm rộn!

Quyền kình cường đại của Long Nữ thật dễ dàng bị tan rã, nàng còn bị phản chấn thối lui ra sau vài bước mới ngừng lại.

Nhìn bộ dạng nhẹ nhàng của Long Vương, nội tâm Lăng Tiếu chấn động mạnh mẽ.

Vị Long Vương này rốt cục có cấp bậc gì? Cửu giai? Hoặc là thập giai?

Nếu hắn rời khỏi đáy biển ra ngoài đối phó nhân loại, chỉ sợ trong Trung Vực lập tức rơi vào hoàn cảnh sinh linh đồ thán.

- Phụ vương, ngài vì sao ngăn cản con, ngài xem nhân loại hèn mọn kia chỉ biết tránh né sau lưng thập thất muội, người như vậy sao xứng đi theo bên cạnh thập thất muội đây? Ngay cả làm một sủng vật cũng không có tư cách!

Thập tam thái tử chỉ vào Lăng Tiếu cực kỳ khinh thường nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1443 - Long Vương Cùng Thập Tam Thái Tử. (1)

- Ta…ta đi theo cạnh Long Nữ? Ngay cả sủng vật cũng không xứng làm?

Khuôn mặt Lăng Tiếu tối sầm, trong lòng thầm hô.

- Còn dám vu tội lão đại, ta cùng ngươi thề bất lưỡng lập!

Long Nữ trừng mắt nhìn thập tam thái tử quát.

- Được rồi, hai người đừng cãi, người tới là khách, chúng ta làm sao có thể ỷ mạnh hiếp yếu khi dễ khách nhân!

Long Vương không giận mà uy nói.

Hai người lập tức im lặng không dám lên tiếng.

Quy thừa tướng thầm than:

- Đáng tiếc, nhưng mà…như vậy cũng tốt!

Ánh mắt Long Vương như điện quang chiếu trên người Lăng Tiếu, Lăng Tiếu cảm giác như toàn thân mình bị xem thấu, trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Nhưng từ trước đến nay hắn chưa từng chịu yếu thế, vẫn kiên trì đón nhận ánh mắt của Long Vương, không chút lui nhường.

- Nhân loại, các ngươi xưng hô như thế nào, hoan nghênh các ngươi đến

Long Cung chúng ta!

Long Vương cười một tiếng, lộ ra dáng vẻ ôn hòa.

Đối với loại thái độ này Lăng Tiếu cảm thấy có chút không hiểu, trong lòng hoài nghi vị Long Vương kia có phải tính toán tiên lễ hậu binh hay không.

- Tại hạ Lăng Tiếu, nàng là La Mỹ Anh.

Lăng Tiếu đáp.

- Được, Lăng tiểu hữu, La tiểu hữu, hiện tại các ngươi cũng nhìn thấy, nơi này vốn là trọng địa Long tộc chúng ta, từ trước đến nay không cho dị tộc đi vào, các ngươi là người đầu tiên, biết ý vị như thế nào không?

Long Vương hỏi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Đây là vinh hạnh của chúng ta, về phần ý vị như thế nào thỉnh tha thứ Lăng Tiếu ngu muội không nghĩ ra.

Kỳ thật trong lòng hắn thầm hô:

- Hay là ý nghĩa một là cả đời chúng ta phải sống tại đây, hoặc là muốn giết chúng ta diệt khẩu?

Long Vương cười nói:

- Ha ha, ý nghĩa hai người các ngươi sẽ có đại tạo hóa, đại khí vận, ta dự tính tặng cho các ngươi một phần đại lễ, xem như làm tròn đạo đãi khách của Long tộc chúng ta.

Lăng Tiếu không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng trong lòng tràn ngập đề phòng.

Hắn có thể đoán được sở dĩ Long Vương dễ nói chuyện như thế, nhất định là đang hi vọng hắn có thể làm cho Long Nữ lưu lại nơi này, nhưng hắn không rõ "đại tạo hóa, đại khí vận" là đại biểu cho phúc hay họa mà thôi.

- Long Vương bệ hạ thật khách khí, bởi vì có câu nói vô công không thể lộc, hay là thôi đi!

Lăng Tiếu uyển chuyển cự tuyệt.

Con người của hắn có đôi khi tham lam, nhưng hắn hiểu được có chút tiện nghi thật không dễ chiếm lấy.

Long Vương như xem thấu tâm tư của Lăng Tiếu, hắn cười nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta có thể cam đoan việc này đối với nhân loại các ngươi chỉ có trăm lợi mà không một hại.

Sau đó hắn quay mặt nói với Quy thừa tướng:

- Lão thừa tướng, mang theo thập thất cùng bọn họ đến Long Trì đi!

- Làm vậy…được chứ?

Vẻ mặt Quy thừa tướng kinh ngạc nhìn Long Vương.

Hắn hoài nghi lỗ tai mình đã nghe lầm.

Thập tam thái tử lập tức nhảy ra phản đối:

- Phụ vương làm vậy sao được, không phải người của tộc ta sao có thể đi vào Long Trì, con kiên quyết phản đối!

Long Trì đại biểu cho điều gì thập tam thái tử thật rõ ràng, nếu như nói để thập thất muội đi vào thì còn hiểu được, nhưng cho phép hai nhân loại hèn mọn đi vào, đây chính là ô nhục sự thánh khiết của Long Trì, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Long Vương trừng mắt nhìn thập tam thái tử quát:

- Nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện, ta nói cho họ đi vào thì cho vào, lão thừa tướng làm theo lời của ta đi, ở chỗ lão Long Vương sẽ do bổn vương đi giải thích.

Quy thừa tướng nhìn thoáng qua Long Vương, thoáng do dự, cung kính khom người mang theo ba người Lăng Tiếu đi về một hướng khác.

- Vì sao phụ vương phải làm như vậy? Bọn hắn chẳng qua chỉ là nhân loại hèn mọn nhất, làm sao có tư cách đi vào thánh trì của chúng ta!

Thập tam thái tử nhìn thấy ba người Lăng Tiếu rời đi, vẻ mặt bất phẫn nhìn Long Vương hỏi.

Long Vương cảm khái đáp:

- Ta từng cảm thấy được nhân loại thật hèn mọn, nhưng bây giờ ta không cho rằng như vậy.

Hắn ngừng một chút nói tiếp:

- Long tộc chúng ta là chủng tộc cường đại nhất, nhưng vì sao luân lạc đến mức lui vào tận sâu trong hải vực như bây giờ đây? Đó là bởi vì chúng ta

quá mức tự cao tự đại, đồng thời trí tuệ không thể đánh đồng với nhân loại, có lẽ chúng ta đều cho rằng nhân loại luôn giả dối, nhưng bây giờ bọn hắn chiếm cứ nhiều lãnh địa sinh tồn đã đủ chứng minh chỗ bất phàm của bọn hắn.

- Nhưng mà không phải vì tộc ta thích hợp sinh sống trong hải vực mới di chuyển tới đây sao? Nếu để cho con dẫn theo đại quân của Long tộc, tuyệt đối có thể san bằng lãnh địa của nhân loại!

Thập tam thái tử vô cùng cuồng vọng tự đại nói.

Mặc dù hắn rất ít tiếp xúc nhân loại, nhưng cũng không phải chưa từng gặp gỡ qua, những võ giả nhân loại thường ra biển ở trong mắt hắn không đáng giá được nhắc tới.

Long Vương khẽ lắc đầu nói:

- Nếu võ giả nhân loại dễ diệt sạch như vậy, bọn họ cũng không tồn tại đến bây giờ, ai, có một số việc đừng chỉ xem mặt ngoài, ngươi cho rằng võ giả nhân loại không có kẻ cường đại tồn tại hay sao? Bỏ đi, ngươi đừng tiếp tục đi khiêu khích tên nhân loại kia, ta để cho hắn đi vào Long Trì tự nhiên có đạo lý của ta, ngươi đi về trước đi!

Thập tam thái tử mơ hồ lộ ra vài phần không cam lòng, giẫm nhẹ chân lập tức rời đi.

Long Vương thở dài một hơi lẩm bẩm nói:

- Tộc của ta xuống dốc cho tới nay vẫn luôn quan hệ đến tính tình kiểu này đó thôi!

Thân ảnh Long Vương chớp động, đi về một phương hướng.

Cuối cùng hắn dừng lại ở một nơi tràn ngập linh khí thuần trắng, đưa mắt nhìn tới cũng không thấy rõ cảnh tượng chung quanh.

Long Vương thoáng khom người, mang theo ngữ khí cung kính nói:

- Lão Long Vương, đã làm theo lời dặn dò của ngài, để hai nhân loại kia vào Long Trì!

Trong chốc lát sau, bên trong truyền ra thanh âm sâu kín:

- Được, có thể kết xuống thiện duyên cũng là lựa chọn không sai!

- Lão Long Vương, ta không rõ vì sao phải cho họ vào Long Trì, muốn kết thiện duyên chúng ta có thể tặng những vật khác cho hắn cũng được thôi!

Long Vương khó hiểu hỏi.

- Hắn có thể lĩnh ngộ thiên phú thần thông của tộc ta, có thể dùng long khí của tộc ta, đủ chứng minh hắn có cơ duyên lớn lao với chúng ta, hiện tại tặng cho hắn một hồi tạo hóa, đối với tộc ta mà nói không đáng là gì, nhưng với hắn mà nói là cơ duyên cùng nguy cơ đều tồn tại, nếu hắn thật sự chịu được, vậy xem như trở thành nửa tộc nhân chúng ta, ngày sau có thể suy nghĩ một phần cho tộc chúng ta, nếu hắn không qua được vậy thì có thể làm cho hắn chặt đứt quan hệ với thập thấp, để nàng yên tâm ở lại Long Cung!

Lão Long Vương nói.

Trong mắt Long Vương xoay chuyển, tựa hồ hiểu được điều gì, lúc này lộ tia cười nhẹ nói:

- Lão Long Vương anh minh!

- Được, chờ sau khi bọn họ rời khỏi Long Trì, để họ đến gặp ta một chuyến!

Lão Long Vương nói thêm một câu sau đó không tiếp tục mở miệng.

Long Vương khẽ ứng tiếng, liền lui ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1444 - Long Vương Cùng Thập Tam Thái Tử. (2)

Long Trì, đây là nơi mà các tổ tiên Long tộc sau khi vẫn lạc tích lũy máu huyết hình thành.

Có thể nói trong Long Trì ngưng tụ vô số long huyết.

Từ trước tới nay trong Long Trì chỉ cho phép chân long tẩy rửa, đề cao tố chất thân thể, hiểu được bổn nguyên thiên phú, hoặc giúp tộc nhân hoạt hóa huyết mạch Long tộc, khiến linh thú có thể hóa thân thành long, trở thành chân long nhất tộc.

Nếu linh thú bình thường có cơ hội bước vào Long Trì, càng có thể luyện hóa một bộ phận long huyết, khiến chúng tiến hóa thành linh thú cao cấp, như vậy sức chiến đấu sẽ càng thêm khủng bố.

Tuy Long Nữ đã trở thành Long tộc, nhưng tiền thân của nàng là Tử Giao Long Khâu, ở đủ loại cơ duyên mới trở thành chân long, trong cơ thể vẫn còn lưu lại một ít huyết mạch không thuần, sau khi nàng nhập Long Trì có thể hoàn toàn giúp nàng tẩy rửa sạch sẽ tạp chất, thành tựu long thân hoàn mỹ nhất, thực lực cũng tăng lên thật lớn.

Mà Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đều là nhân loại, làm sao thừa nhận nổi long huyết sôi trào như thế đây?

Nhìn Long Trì đỏ thẫm trước mặt, đôi mắt Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đây là một ao hồ màu đỏ thẫm, vô cùng rộng lớn, mùi máu tươi nồng đặc

xông vào mũi, không ngừng sôi trào huyết phao, nhìn qua thật dữ tợn đáng sợ, giống như mang theo nhiệt độ cực lớn, bất luận vật gì rơi vào bên trong chỉ sợ sẽ lập tức bị hòa tan mất dạng.

Vẻ mặt Quy thừa tướng thật nóng bỏng nhìn Long Trì nói:

- Nơi này chính là thánh trì của tộc ta, do máu huyết các vị hoàng tộc các triều đại ngưng tụ mà thành, ngâm mình bên trong cơ thể đạt được thật nhiều ưu đãi, hai người đúng là có cơ duyên tốt, phải biết rằng trong tộc ta cũng không có bao nhiêu tộc nhân có cơ hội tiến vào ngâm mình trong Long Trì đâu.

Lời hâm mộ của Quy thừa tướng tuyệt không nửa phần giả dối, chỉ nói đúng sự thật.

Trong Long tộc có ai không muốn ngâm mình trong Long Trì, nhưng cơ hội quá hiếm có, suốt mấy trăm năm thậm chí là mấy ngàn năm chỉ có vài đầu linh thú mới có được cơ hội này.

Lăng Tiếu từng thể hội sự kỳ diệu của long huyết, nhìn thấy Long Trì trong mắt lóe lên khát vọng cùng vui sướng nồng đậm.

Hắn thật muốn khẩn cấp nhảy vào bên trong, nhưng vậy thân thể hắn sẽ một lần thuế biến.

- Vậy chúng ta có thể tiến vào rồi sao?

Lăng Tiếu vội vàng hỏi.

Quy thừa tướng khoát tay nói:

- Ngươi đừng vội, hãy để công chúa điện hạ vào trước đã!

Long Nữ lại nói:

- Để lão đại vào trước đi!

Quy thừa tướng chán nản, hắn thật sự không rõ nhân loại kia rốt cục có mị lực gì lại làm công chúa điện hạ của hắn luôn toàn tâm toàn ý vì hắn.

Lăng Tiếu đương nhiên rất muốn đáp ứng, nhưng hắn vẫn đè nén khẩn trương nói:

- Long Nữ, ngươi vào trước đi, nơi này là thánh địa Long tộc, tác dụng với ngươi mới lớn nhất, một lát nữa ta xuống không sao!

Long Nữ đứng nơi này máu huyết đã sôi trào, cộng hưởng cùng máu huyết trong Long Trì.

Nàng nghe được lời của Lăng Tiếu, không chần chờ trực tiếp nhảy xuống trong Long Trì.

Hống!

Long Nữ vừa vào Long Trì, lập tức biến trở về chân thân, thân thể cao lớn khiến long huyết văng tứ tung.

Nhưng quanh Long Trì có cỗ năng lượng đem long huyết giam cầm bên trong ao, không khiến chúng văng ra ngoài.

Long thân không ngừng quay cuồng, miệng không ngừng rít gào, tựa hồ đang thừa nhận đau đớn lớn lao.

Một màn này làm hai người Lăng Tiếu run rẩy.

- Tẩy lễ bắt đầu rồi, ban đầu sẽ có chút đau đớn!

Quy thừa tướng cười nhẹ nói.

- Có chút đau đớn?

Sắc mặt tươi cười của Lăng Tiếu chợt tối sầm.

Nhìn Long Nữ kêu rên thống khổ như vậy, vậy mà chỉ có chút đau đớn thôi sao?

Lăng Tiếu không khỏi muốn rút lui.

Thân thể Long Nữ cường hãn hơn hắn không biết bao nhiêu lần, còn bị gây sức ép thành như vậy, nếu hắn cùng La Mỹ Anh đi xuống, chẳng phải là trực tiếp rơi rụng sao?

La Mỹ Anh không nhịn được kéo tay Lăng Tiếu nói:

- Tiếu, hay là…chúng ta đừng đi xuống?

Lăng Tiếu vỗ nhẹ tay nàng nói:

- Xem trước một chút, chờ sau khi Long Nữ đi ra nói sau!

Sau khi Long Nữ thích ứng với nhiệt độ của Long Trì, nàng dần dần bình tĩnh lại, long thân chìm vào bên trong Long Trì.

Quy thừa tướng lộ ra vẻ vui mừng nói:

- Công chúa điện hạ đã hoàn thành xong bước đầu tiên, tiếp theo phải xem

nàng thu nhận được bao nhiêu!

Mặc dù La Mỹ Anh không trải nhiều cảnh đời, nhưng nàng cũng biết nên lượng sức mà làm.

Có một vài cơ duyên không phải với lực lượng của mình là có thể đạt được.

Nàng đã chết qua một lần, càng hiểu được quý trọng những gì trước mắt, nàng không muốn mạo hiểm đạt lấy cơ hội tăng lên năng lượng, bởi vì đem sinh mạng so sánh với thực lực, nàng càng để ý sinh mạng, càng để ý làm sao ở mãi bên cạnh Lăng Tiếu.

Hiện tại nàng đã là huyền đế đê giai, nàng vẫn còn rất trẻ tuổi, ngày tháng còn thật lâu dài.

Huống hồ Long Nữ nhập Long Trì đầu tiên, thực lực của nàng mạnh mẽ bậc nào, nhìn thấy nàng còn khó chịu nổi như vậy huống chi là chính mình, vì vậy La Mỹ Anh thật không dám cưỡng cầu.

- Muội không đi xuống cũng tốt, bằng không ta thật có chút bận tâm!

Lăng Tiếu nói.

Trong lòng hắn đương nhiên cũng muốn cho La Mỹ Anh đạt được cơ duyên tại đây, nhưng hắn không dám khẳng định nàng chịu đựng được năng lượng của Long Trì nơi này.

Nếu nàng đã chủ động buông tha cơ hội, như vậy dễ dàng cho hắn thực hiện.

Với thân thể có thể so sánh với thánh khí của hắn, có được thêm Cổ Hoàng thần công trợ giúp, hẳn có thể ứng đối chuyện nơi này.

Lăng Tiếu không do dự, thân hình nhẹ nhàng rơi vào trong Long Trì.

Phanh!

Lăng Tiếu vận chuyển mười thành công lực, quanh thân lưu chuyển long lân chiến giáp cường đại, nhảy vào trong ao, kích thích từng mảnh huyết phao.

Long huyết sôi trào lập tức bao vây thân thể hắn.

Tư tư!

Long lân chiến giáp có thể so sánh với thánh khí lập tức bị hòa tan hơn phân nửa, một cỗ cảm giác đau đớn toàn thân làm Lăng Tiếu khẩn trương.

- Nóng qua, nhiệt độ thật đáng sợ, phỏng chừng cho dù thánh khi rơi vào cũng bị tan rớt!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Hắn biết mình cũng không chống đỡ được bao lâu, thân thể bắt đầu vận chuyển Cổ Hoàng thần công.

Cổ Hoàng thần công chuyên môn dùng long huyết diễn sinh ra hoàng giả khí chân chính.

Nếu như có thể đem thật nhiều long huyết luyện hóa, Lăng Tiếu khẳng định thể chất của hắn sẽ đề thăng thật lớn.

Long huyết hòa tan lưu ly chiến giáp, thật nhiều huyết dịch bắt đầu xâm nhập vào da thịt của Lăng Tiếu.

Trước mắt Lăng Tiếu như có vô số tuyệt thế chân long rít gào lao đến, long

uy lớn lao nháy mắt làm tinh thần hắn thất thủ.

A a!

Thanh âm tiếng kêu thảm thiết như tê tâm liệt phế, làm người ta nghe được dựng cả tóc gáy.

Da thịt Lăng Tiếu nháy mắt biến thành héo rút tiêu tán, lộ ra xương trắng dày đặc bên trong.

Thần kinh Lăng Tiếu cơ hồ đau tới cực điểm, thân hình không ngừng giãy dụa, muốn chạy ra khỏi Long Trì.

Hắn lo lắng tiếp tụ như vậy hắn sẽ tan thành bãi máu loãng mà chết.

Nhưng đúng lúc này, linh thụ trong thức hải của hắn rốt cục có chút phản ứng, từng đoàn lục sắc năng lượng từ trong thức hải truyền ra, lực lượng sinh cơ bừng bừng bắt đầu truyền khắp thân thể Lăng Tiếu.

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1445 - Long Trì.

Cỗ năng lượng vừa xuất hiện, đau đớn giảm bớt rất nhiều, ý thức của hắn thanh tỉnh không ít.

Lăng Tiếu biết được đây là nhờ Bất Tử Thụ Lục Ông giúp đỡ, trong lòng cảm kích, đồng thời bảo hộ tâm thần chặt chẽ, đem khẩu quyết Cổ Hoàng thần công vận chuyển, bắt đầu luyện hóa long huyết.

Khi huyết khí nồng đậm tiến vào trong nội thể Lăng Tiếu, kinh mạch, xương cốt, tạng phủ đều lan tràn, Cổ Hoàng thần công đem long huyết cùng kim huyết trong cơ thể hắn dung hợp chung một chỗ, cũng đem lực lượng hấp phệ tiến vào trong ngũ thải đan điền.

Lúc long huyết tiến vào, cảm giác nóng cháy làm Lăng Tiếu cực kỳ đau đớn.

Cũng may Lục Ông vẫn đang cung cấp lực lượng hòa dịu giúp hắn, làm cho hắn luôn bảo trì trạng thái thanh tỉnh, duy trì sinh mệnh lực không suy kiệt.

Giờ phút này trạng thái của hắn phi thường quỷ dị, da thịt tiêu tan lại sinh trưởng, kinh mạch tan vỡ lại hồi sinh, tạng phủ đều sắp vỡ bạo, nhưng sau đó lại khép lại, kim sắc huyết dịch giao tranh cùng long ảnh huyết khí, giống như đang cùng đồng hóa hoặc là cắn nuốt đối phương.

Cổ Hoàng thần công vận hành thật nhanh, đồng thời Độc Tôn Quy Nguyên thần công cũng bắt đầu lặng yên vận hành, long khí chân long bị kéo vào phân hóa trong các kinh mạch, giao hòa cùng linh khí, đồng thời hội tụ về đan điền.

Trên ngũ thải đan điền dần dần hình thành một đầu tuyệt thế chân long, long đầu, long thân, long trảo…giống y như đúc, óng ánh kim sắc, uy vũ bất phàm, dị thường tôn quý.

Chân long vòng quanh đan điền đung đưa hấp khí, mang theo linh tính mười phần.

Chân long cùng huyết ảnh chân long như có điều cộng hưởng, trong ngoài đều đồng thanh rít gào.

Đau đớn trong thân thể dần dần biến mất, huyết dịch nóng cháy tựa hồ không thể tiếp tục thương tổn được hắn, tùy ý cho hắn hấp thu luyện hóa.

Long huyết dũng mãnh tràn vào, thân thể Lăng Tiếu thoáng trướng dần lên.

Cổ Hoàng thần công dùng tốc độ nhanh nhất hấp thu phân hóa long huyết, da thịt dần dần biến thành long lân, long lân không còn là hư ảo mà rõ ràng xuất hiện, kinh mạch, tạng phủ…đều được cường hóa, ngay thắt lưng Lăng Tiếu lại hình thành long cốt, có vẻ kỳ lạ vô cùng.

Cùng lúc đó thật nhiều long khí hội tụ trong đan điền lẫn kinh mạch, khí thế trong khắc này có dấu hiệu thăng lên.

Ở bên ngoài Long Trì, thần sắc La Mỹ Anh tràn ngập lo lắng.

- Tiếu sẽ không có việc gì đi, đã qua ba ngày!

La Mỹ Anh nói với Long Nữ.

Từ ngày đầu tiên nghe được tiếng hô thảm của Lăng Tiếu, nội tâm nàng luôn căng thẳng, chỉ sợ Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì bất trắc.

Long Nữ đáp:

- Hiện tại lão đại đã vượt qua, ta có thể cảm ứng được khí tức của hắn vẫn còn!

- Vậy là tốt rồi…vậy là tốt rồi!

La Mỹ Anh vỗ ngực đáp.

Quy thừa tướng thở dài nói:

- Quả nhiên là nhân loại hữu duyên với tộc ta, lại có thể sống qua được long huyết tẩy lễ, đây chính là kỹ năng mà ngay cả linh thú bát giai cũng chưa có được ah!

Long huyết đáng sợ thế nào Quy thừa tướng đã sớm thừa nhận, hắn hiểu rõ hung hiểm bên trong, nếu có sơ suất chỉ sợ lập tức biến thành máu loãng, chết ngay tại chỗ.

Ngày trước Long tộc cũng cho phép linh thú cường đại đi vào Long Trì tẩy lễ, nhưng có thể vượt qua khảo nghiệm chỉ có một phần mười, nói cách khác mười đầu linh thú đi vào chỉ có một thành công thông qua, đủ thấy được chỗ đáng sợ của Long Trì.

May mắn Lăng Tiếu có Lục Ông hỗ trợ, còn có công pháp biến thái như Cổ Hoàng thần công, mới giúp cho hắn vượt qua khảo nghiệm sinh tử, luyện hóa long huyết.

Nếu La Mỹ Anh cũng đi vào, hậu quả thế nào liền biết rõ.

Lúc này Long Vương đứng trên hư không nhìn chăm chú vào Long Trì cũng lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Xem ra đúng như lời lão Long Vương, nhân loại này có chỗ bất phàm, ngày sau xem như trở thành một thành viên của tộc ta đi!

Lúc này Lăng Tiếu có chỗ xúc động như muốn biến hóa thành chân long.

Nhưng ý niệm này bị hắn đè nén xuống, hắn là nhân tộc, sao có thể cho mình biến hóa thành Long tộc, như vậy chẳng phải sẽ biến thành quái vật hay sao.

Hắn thật không dám tin tưởng với thân thể của mình là có thể biến hóa thành chân long hoàn mỹ.

Tuy nói hắn không hóa thân thành long, nhưng khí thế thăng lên cực nhanh.

Vốn hắn đã đạt tới thiên tôn cao giai, đạt tới cổ bình, chỉ kém một chút là vượt qua trở ngại trở thành huyền đế.

Hắn thật không nghĩ tới chuyện này đến nhanh như vậy, đột nhiên như thế, trong lòng vừa vui mừng đồng thời càng nhanh chóng vận chuyển Cổ Hoàng thần công cùng Độc Tôn Quy Nguyên thần công.

Ở bên ngoài mọi người nhìn thấy long huyết xoay tròn bay lên, đều lộ ra thần sắc cổ quái, bọn họ còn nghĩ Lăng Tiếu sắp đi ra.

Trên hư không Long Vương lại lộ vẻ mặt nghi hoặc lẩm bẩm:

- Hắn…sao hắn có thể hút phệ nhiều máu huyết của tổ tiên như vậy, chẳng lẽ…chẳng lẽ hắn có thể hóa thành thân thể của tộc ta?

Chính trong vô tình, làm thân thể Lăng Tiếu hấp thu quá nhiều long huyết, long lân ngày càng nhiều, mà trên trán lại xuất hiện một long giác, chân mày biến dài như long tu, ánh mắt, lỗ tai, miệng đều có dấu hiệu biến thành long đầu.

Phanh!

Hấp thu đại lượng long khí rốt cục trợ giúp Lăng Tiếu đột phá cổ bình tiến vào đế cấp.

Khí thế khổng lồ nháy mắt bạo phát, chấn đến long huyết chung quanh tán ra.

Lăng Tiếu bay vút lên không, há to miệng gào thét:

- Hống!

Long ngâm thật uy vũ, lớn hơn trước kia thật nhiều lần, chấn đến bốn phương đều chao đảo.

Chỉ bằng một tiếng long ngâm, đủ chấn giết võ giả từ đế cấp trở xuống.

Trên không Long Trì, một đạo long ảnh không ngừng rít gào, âm ba đáng sợ chấn huyết dịch trong Long Trì không ngừng sôi trào lên.

Một đầu kim long lớn mấy chục thước, kim lân không ngừng lóe sáng, quanh thân còn mang theo bốn loại màu sắc khác nhau, thoạt nhìn vô cùng tôn quý, dị thường cao xa.

Nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng nó là chân long thực sự, trên thực tế chỉ là hư ảnh chân long mà thôi.

Bên trong kim sắc chân long chính là Lăng Tiếu, hiện tại bề ngoài của hắn đại biến, trên đầu có long giác, chân mày thành dài như long tu, da thịt tràn đầy long lân…toàn thân thoạt nhìn như long nhân, thân hình trướng lên lớn gấp đôi, tay chân lõa lồ như long trảo dữ tợn cường hãn, nhìn qua thật sự cổ quái, lộ ra cỗ long uy lớn lao, không hề thua kém thần thú chân long thất

giai, khí thế mênh mông đã đạt tới cảnh giới huyền đế cao giai, hắn đứng nơi đó thật có cỗ cảm giác làm người muốn quỳ bái, dưới huyền đế không ai ngăn cản được cỗ uy áp này.

Ở bên ngoài Long Trì vẻ mặt La Mỹ Anh kinh ngạc nhìn hình dáng của Lăng Tiếu, thất thần nói:

- Tiếu, hắn…hắn vì sao lại biến thành hình dạng này?

Nàng thích Lăng Tiếu, cho dù hắn biến thành bộ dáng khác nàng cũng không ghét bỏ, nhưng khi phải đối mặt trong lòng nàng có chút không thích ứng, nàng không biết hiện tại Lăng Tiếu vẫn giống như Lăng Tiếu ngày trước sao?

Long Nữ không trả lời, nàng cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ mơ hồ cảm giác được Lăng Tiếu hiện tại càng thêm thân cận từ bổn nguyên đối với nàng, nàng cảm thấy được hiện giờ nhìn Lăng Tiếu càng thêm anh vĩ hơn ngày trước, khiến tâm hồn nàng không ngừng xao xuyến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1446 - Lăng Tiếu Thành Đế.

Quy thừa tướng trợn tròn mắt lẩm bẩm:

- Hắn đã luyện hóa quá nhiều long huyết nên thành tựu bán long thân, hiện tại hắn chính là long nhân, không còn là nhân loại thuần túy, là thành viên của Long tộc ta, nếu…nếu bây giờ có được long châu cho hắn cắn nuốt nói không chừng…thật sự có thể trở thành thái tử của tộc ta!

Chân long đều có tinh hoa bổn nguyên tồn tại, chỉ khi nào đạt được tinh hoa bổn nguyên mới có thể chân chính trở thành chân long nhất tộc.

Mà bổn nguyên của chân long nhất tộc chính là long châu, sở dĩ Lăng Tiếu đã luyện hóa thật nhiều long huyết vẫn không hóa thân thành chân long là vì thiếu khuyết long châu, nếu giờ phút này cho hắn cắn nuốt long châu, hắn lập tức thành tựu long thân, hóa thân thành long, trở thành thành viên của chân long nhất tộc.

Lăng Tiếu suy diễn ra đại phương thế giới, một phương thái cổ thế giới, từng ngọn cây cọng cỏ đóa hoa đều như sống lại, bên trong còn có thần thú không ngừng rít gào.

Thế giới lực của Lăng Tiếu hiện tại còn mạnh lớn hơn ngày trước gấp mấy lần, phạm vi chừng vạn thước, đây là đại phương thế giới chỉ có huyền đế cao giai mới có thể suy diễn được, sự vật trong thế giới càng thêm phong phú không ít, linh tính thực sự, nhất là kim sắc chân long càng lớn hơn ngày xưa không biết bao nhiêu lần, đầy vẻ uy vũ bất phàm, như thực sự tồn tại.

Lăng Tiếu cảm thụ được lực lượng mênh mông trong thân thể, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng:

- Cổ Hoàng thần công tăng trưởng thật nhiều, trước kia nhiều nhất mỗi lần có thể tăng lên gấp hai mươi chiến lực, hiện giờ đã tới ba mươi lăm chiến lực! Ha ha…thật tốt quá!

Cổ Hoàng thần công ngoại trừ phòng ngự biến thái, còn có một công hiệu cường đại khác là lợi dụng long khí tăng lên sức chiến đấu.

Với tu vi huyền đế đê giai hiện tại của hắn, nếu chiến lực gia tăng, muốn tiêu diệt huyền đế trung giai thật dễ dàng, đối chiến cùng huyền đế cao giai cũng không thành vấn đề.

Nếu phối hợp cùng những lá bài tẩy khác, trong huyền đế cấp xem như đã là vô địch tồn tại.

Đợi ngày sau thực lực của hắn càng tăng lên, dù đối chiến bán thánh cũng không có gì khó khăn.

Giờ khắc này Lăng Tiếu rốt cục có thể xem như là cường giả một phương, danh hào Tiếu Ngạo cung đã chứng thực, có thể so sánh được với tam phẩm tông môn.

Lăng Tiếu cũng không lập tức rời khỏi Long Trì, trong tay xuất hiện một thanh trường thương.

Hiện tại thanh Kim Long thương tản ra ánh sáng chói lọi, long ảnh thật nhỏ xông ra ngoài, như muốn nhảy vào trong Long Trì.

- Ngươi đừng nóng nảy, ta biết tâm tình của ngươi, hiện tại cho ngươi uống đủ!

Lăng Tiếu cười nhẹ, ném Kim Long thương vào trong Long Trì.

Bản thân Kim Long thương là mượn dùng long huyết cùng đủ loại tài liệu quý trọng luyện chế thành thánh khí cao giai.

Nếu muốn nó tiếp tục tiến giai, phải có thêm tài liệu thần cấp, làm cho thần khí sư luyện chế lại lần nữa, đây là biện pháp đáng tin cậy nhất cũng là thực sự nhất.

Nhưng bên trong Trung Vực đừng nói là thần khí sư, cho dù thánh khí sư đều chưa chắc có vài người, làm sao có khả năng chế tạo lại Kim Long thương.

Ngoài ra còn một biện pháp khác chính là làm cho vũ khí súc tích thành thần hồn, vũ khí sẽ tự mình tiến giai.

Tương truyền biện pháp này cần dùng máu huyết của võ giả bồi dưỡng hàng ngày, theo bản thân võ giả càng cường đại thì vũ khí cũng sản sinh cảm giác tương liên huyết nhục với hắn, thường xuyên dùng tinh thần lực khai thông với vũ khí, trải qua thật nhiều năm tháng cho vũ khí sản sinh khí hồn, như vậy cũng có cơ hội tiến giai.

Biện pháp này phi thường khó khăn, thật sự không phải ai cũng có thể làm được đến.

Loại tình huống như Tàn Báo cùng Phệ Huyết ma đao thì khác, năm xưa thân thể Tàn Báo vẫn lạc bị thiêu cháy, đem linh hồn đầu nhập vào trong Phệ Huyết ma đao, cơ hồ liên thành một thể, chỉ cần Tàn Báo tiến giai thì Phệ Huyết ma đao cũng tiến giai.

Biện pháp như vây được xưng là phương pháp dưỡng hồn.

Lăng Tiếu biết rõ phương pháp đó nhưng không có tinh lực cùng thời gian như thế.

Vũ khí đạt tới thánh khí, trong vũ khí sản sinh khí hồn, người bình thường không cách nào cảm ứng được.

Vốn Lăng Tiếu cũng không cảm ứng tới, nhưng sau khi trong thân thể hắn tràn đầy long khí hắn đã cảm ứng được trong Kim Long thương có long khí tồn tại, mà long khí chính là khí hồn của Kim Long thương.

Hiện tại có thật nhiều long huyết, chính là thuốc bổ tốt nhất cho Kim Long thương, nếu cho nó ngâm mình bên trong, khẳng định có thể tích lũy thêm long khí, khiến phẩm cấp của Kim Long thương tăng lên một giai, ngày sau còn có cơ hội tiến giai thành thần khí.

Kim Long thương rơi vào trong Long Trì, khí hồn lập tức xuất ra, là một tiểu kim long, hình dáng thật uy vũ bất phàm.

Nó mở ra miệng lớn hấp thu long khí trong Long Trì.

Long khí bị hấp thu, thân thể của nó lớn lên cực nhanh, bộ dáng hư ảnh biến thành sinh động chân thật, như còn sống, càng thêm uy vũ.

Long văn trên thân thương biến hóa, càng thêm sáng lạn.

Lăng Tiếu nhìn thấy một màn này trong lòng mừng rỡ, hắn cảm thấy được Kim Long thương có hi vọng biến thành thần khí.

Nhưng ngay trong lúc còn đang vô cùng hưng phấn, hắn chợt nhìn thấy đôi tay của mình, ánh mắt cứng ngắc, thật hoài nghi bản thân bị hoa mắt choáng váng.

Hắn đưa hai tay giơ lên trước mặt, thần sắc kinh hoảng nói:

- Đây…đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao ta lại biến thành hình dạng này?

Trong tay hắn ngưng tụ một tấm kính băng, hướng gương mặt mình chiếu xuống.

- Làm sao…điều đó không có khả năng!

Lăng Tiếu thất thanh kinh quát.

Hắn chứng kiến mình biến thành bộ dáng phi nhân phi long, thật sự khó chấp nhận được, ngày sau làm sao còn đi gặp người!

- Bình tĩnh, ta nhất định phải bình tĩnh, có thể chỉ nhất thời biến hóa, ngày mai sẽ khôi phục hình người!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi lẩm bẩm.

Hắn thật sự chỉ tự an ủi mình, bởi vì chính bản thân hắn cũng không biết mình còn có thể biến trở về hay không!

Lúc này Kim Long thương bay lên khỏi Long Trì.

Hưu!

Kim mang lóe ra chói mắt, khí thế vượt hẳn ngày xưa.

Lăng Tiếu cầm vào trong tay, bỗng nhiên dâng lên cảm giác như cảm nhận được sự vui sướng của Kim Long thương.

Lăng Tiếu cắt tay nhỏ máu vào trên thân thương.

Kim Long thương nuốt lấy máu huyết của Lăng Tiếu, đầu thương biến hóa, nhìn qua như long đầu, mà thương thân lại như long thân, đuôi thương như long vĩ, kim mang dày đặc, kim long hiện lên trên thương, không ngừng

quay vòng quanh Lăng Tiếu rít gào ngâm nga, tựa hồ đang lấy lòng hắn, hết thảy vô cùng thần kỳ.

Lăng Tiếu nâng tay khẽ vuốt hư ảnh long hình, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Hắn khẽ thở dài nói:

- Xem ra vẫn còn cần dùng máu huyết thường xuyên bồi dưỡng nó mới có cơ hội đạt tới cấp bậc thần khí chân chính đi!

Kim Long thương chưa hoàn toàn thành thần khí, chỉ mới đạt tới bán thần khí, nhưng uy lực mạnh mẽ hơn ngày trước nhiều lần.

Kim long hư ảnh biến mất trên thân thương, Lăng Tiếu lướt lên trên bờ Long Trì.

La Mỹ Anh vừa định lao tới nhưng nhìn thấy bộ dáng của hắn, đành ngừng lại, cảm giác có chút xa lạ.

Nhưng Long Nữ trực tiếp bổ nhào vào trong lòng Lăng Tiếu, tươi cười kêu lên:

- Lão đại, ngươi đã ra rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1447 - Hóa Thân Long Nhân, Kim Long Thương Tiến Giai.

Long Nữ biểu hiện vẻ vui sướng vô cùng, tựa hồ còn mang theo tình cảm ôn nhu nhè nhẹ bên trong.

Lăng Tiếu hóa thân long nhân, cảm thụ thân thể xinh đẹp mềm mại của Long Nữ, khiến cho hắn cảm nhận trong lòng xao động rối loạn.

Giờ khắc này nội tâm của hắn lại không hề xem Long Nữ là ngoại tộc, mà xem nàng là nữ tính đồng tộc, hấp dẫn hắn thật lớn, làm nội tâm của hắn không ngừng chao đảo.

Lăng Tiếu vừa định hồi đáp, chợt nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng của La Mỹ Anh, chợt hồi phục lại tinh thần, nhẹ đẩy Long Nữ ra hỏi:

- Long Nữ, hình dáng này của lão đại đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đôi mắt đẹp của Long Nữ hiện ra cỗ xúc động, nói:

- Nhìn dạng này của lão đại rất tuấn tú nha!

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán, nói:

- Hỏi một đằng trả lời một nẻo, ngươi nói mau, lão đại còn có thể khôi phục như ngày trước hay không?

Long Nữ lại đáp:

- Lão đại thế này không tốt sao? Vì sao phải khôi phục chứ!

Lăng Tiếu hết lời để nói, hắn rõ ràng phát hiện Long Nữ đang phạm hoa si, trong lòng nhủ thầm:

- Thì ra bây giờ bổn thiếu biến thành Long tộc suất ca, mẹ nó, thật hố cha!

- Quy thừa tướng, ngươi nói đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu quay nhìn Quy thừa tướng đang cười híp mắt hỏi.

- Đây là do ngươi luyện hóa thần huyết của tộc ta mà biến hóa, hiện tại ngươi là bán long thân, là thành viên của tộc ta!

Quy thừa tướng vui vẻ cười đáp.

Hắn tựa hồ thật vui sướng khi nhìn thấy hình dạng này của Lăng Tiếu.

- Bán long thân sao? Sau này bổn thiếu cũng vẫn như vậy ư?

Lăng Tiếu có chút thất thần hỏi.

Đúng lúc này vang lên thanh âm sâu kín nói:

- Yên tâm đi, ngươi còn có thể biến trở về bộ dáng nhân loại.

Long Vương từ trên không chậm rãi bay xuống, hắn vẫn luôn chú ý tình hình trong Long Trì.

Hiện tại Lăng Tiếu đã thành công tẩy lễ thân thể, thành tựu bán long thân, vì vậy hắn mới xuất hiện.

- Gặp qua Long Vương bệ hạ!

Quy thừa tướng cùng Long Nữ đều hướng Long Vân hành lễ.

Lăng Tiếu mang theo vẻ khẩn trương chờ mong nói:

- Long Vương bệ hạ, ngài nói có biện pháp nào có thể giúp ta biến trở về bộ dạng lúc trước?

Long Vương không lập tức trả lời, mang theo ý cười nhìn Lăng Tiếu từ trên xuống dưới, sau đó nói ra một câu làm Lăng Tiếu muốn hộc máu:

- Nhìn ngươi thế này vẫn thật soái!

Lời này nghe vào trong tai Lăng Tiếu hắn chỉ muốn nhảy lên mắng:

- Lão gia hỏa, ngươi lăn đi!

Lúc này Long Vương mới nói tiếp:

- Tình huống của ngươi hiện tại đúng như lời nói của Quy thừa tướng, đã là thành viên của Long tộc chúng ta, ít nhất đã có phân nửa máu huyết là huyết mạch Long tộc, bằng không ngươi cũng không biến thành hình dạng này.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Ngươi muốn biến về bộ dạng trước kia kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần triệt hồi long khí trong thân thể, thay đổi chân khí nhân tộc, tự nhiên có thể khôi phục nguyên trạng, chẳng qua muốn làm được điểm này cần phải thu phát long khí thật tự nhiên mới được, kỳ thật cũng giống như đạo lý Long tộc muốn biến hóa thành nhân loại cũng sẽ làm như thế.

- Thu phát long khí tự nhiên?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

Long Vương gật đầu đáp:

- Muốn như vậy phải đạt tới bát giai mới có thể biến hóa, cho nên chỉ cần ngươi đạt tới là có thể…

Lời của hắn còn chưa nói xong đôi mắt đã trừng lớn nhìn Lăng Tiếu, hắn rõ ràng phát hiện đặc thù Long tộc trên người Lăng Tiếu đã dần dần biến mất, trở lại bộ dáng nhân loại như trước.

- Hình như thật dễ dàng!

Lăng Tiếu vui sướng xòe tay cười nói.

Rốt cục hắn khôi phục được như trước, tâm tình thật mừng rỡ.

- Ngươi…ngươi làm như thế nào, rõ ràng phải đạt tới bát giai hoặc là cần Hóa Hình thảo mới có thể giúp ngươi khôi phục!

Long Vương thất thần hỏi han.

- Ha ha, không phải ngài nói chỉ cần thu phát long khí tự nhiên là được sao? Ta chỉ cần đem long khí triệt hồi, dĩ nhiên sẽ biến trở lại, làm vậy cũng đâu có gì khó đi!

Lăng Tiếu cười nói.

- Xem ra ngươi biến dị, thân thể nhân loại chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Long Vương khẽ thở dài, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

- Ha ha, cũng may cũng may, để cho ta lấy bộ dáng vừa rồi đi ra ngoài, thật không biết làm sao gặp người đâu!

Lăng Tiếu may mắn nói.

Lúc này La Mỹ Anh mới lao tới, đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng:

- Tiếu, huynh không sao chứ? Vừa rồi hình dạng thật kỳ quái!

- Để cho muội lo lắng, ta không sao, chỉ là thân thể xuất hiện chút biến hóa mà thôi.

Lăng Tiếu vỗ về nàng đáp.

Hắn biết hiện tại thân thể của mình đã khác hẳn bình thường, quả thật xem như là thân long nhân, hắn có thể tùy ý biến trở về bộ dạng kia, mà trạng thái kia chính là trạng thái chiến đấu cường đại nhất của hắn.

- Đúng rồi, đa tạ Long Vương bệ hạ, đa tạ tạo hóa các ngươi đã ban tặng.

Lăng Tiếu xoay người nói với Long Vương, trong ngữ khí mang theo vài phần oán khí.

Tuy nói lần này hắn vào Long Trì thu hoạch rất lớn, nhưng phải trải qua cục diện cửu tử nhất sinh.

Nếu không có Lục Ông cùng Cổ Hoàng thần công trợ giúp, hiện giờ chỉ sợ hắn đã biến thành một vũng máu.

Cũng may La Mỹ Anh không đi xuống, bằng không nàng đã vẫn lạc.

Long Trì hung hiểm như vậy nhưng trước đó Long Vương không nhắc nhở

bọn họ, thật sự làm hắn cảm thấy khó chịu, hắn cảm thấy Long Vương muốn hố bọn họ thì mới đúng!

Long Vương cũng không có bao nhiêu phản ứng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Các ngươi đi theo ta, lão Long Vương cần gặp các ngươi!

Hắn nói với Lăng Tiếu cùng Long Nữ, không có ý tứ mời La Mỹ Anh.

- Lão Long Vương?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Trên Long Vương còn có lão Long Vương, đó là cấp bậc thế nào?

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi có chút mất bình tĩnh, nếu người ta mở miệng để Long Nữ lưu lại, chỉ sợ hắn không có bất kỳ lý do nào để thoái thác.

- Bỏ đi, Long Nữ lưu lại nơi này mới là tốt nhất!

Trong lòng Lăng Tiếu thở dài nói.

Ngay sau đó Lăng Tiếu cùng Long Nữ đi theo Long Vương gặp lão Long Vương, mà La Mỹ Anh đi theo Quy thừa tướng đến chỗ khác nghỉ ngơi chờ đợi.

Long Vương đưa hai người đi tới một nơi tràn ngập linh khí thủy hệ.

Long Vương hướng phía trước hành lễ, Lăng Tiếu cùng Long Nữ cũng làm theo.

Lão Long Vương xem như người tồn tại từ thời thượng cổ, đáng giá cho bất luận người nào phải đi tôn kính.

- Lão Long Vương, họ đã đến đây!

Long Vương mở miệng nói.

Sau một lúc lâu một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra.

Một lão nhân dáng vẻ thật già nua, lưng khòm, tay cầm long trượng chậm rãi đi tới, vẻ mặt vô cùng hiền lành, làm cho người ta có cảm giác bình dị gần gũi, không khác gì những lão giả bình thường, thật khó nghĩ ra hắn chính là tồn tại cường đại xa xưa nhất của Long tộc.

Long Vương nhanh chóng tiến lên muốn nâng đỡ lão Long Vương, không ngờ hắn lại cự tuyệt:

- Ta vẫn còn có thể đi lại được!

Long Nữ mang theo vẻ mặt kích động bước lên vài bước, quỳ xuống bái:

- Bái kiến lão Long Vương!

Nội tâm Lăng Tiếu cũng có một cỗ xúc động muốn quỳ bái, nhưng lại bị hắn cố gắng dằn nén xuống.

Hắn biết đây là nỗi xúc động đến từ bổn nguyên, là vì hắn có huyết mạch Long tộc, tự nhiên sẽ có nỗi kính sợ với vương giả Long tộc trong lòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1448 - Ngươi Có Bằng Lòng Trở Thành Thái Tử Của Tộc Ta Hay Không?

- Nhi đồng đứng lên đi, hoan nghênh ngươi trở về bổn tộc!

Vẻ mặt lão Long Vương thật hiền lành cười nói.

Long Nữ cung kính đứng lên lui về bên cạnh Lăng Tiếu.

Lúc này lão Long Vương đưa mắt nhìn Lăng Tiếu.

Hống!

Một đầu vô thượng thương long như xé trời cao lao xuống, thân hình khổng lồ dài ngàn thước mang theo sức mạnh to lớn quấy đến tinh thần muốn dập nát, phun nuốt long châu, cơ hồ có thể khiến thiên địa hóa thành một mảnh hoang tàn, đồng thời có thể hấp thu toàn bộ nước biển, có năng lực bày vân bố mưa, nắm giữ vĩ năng vô tận.

Đứng trước đầu thương long kia, Lăng Tiếu chỉ cảm giác mình như con thuyền nhỏ trên biển cả, người ta muốn tiêu diệt hắn chỉ là chuyện chớp mắt.

Trên trán Lăng Tiếu toát mồ hôi, sau lưng ướt đẫm.

Đầu thương long hướng hắn rít gào mà đến, Lăng Tiếu không cam lòng khuất phục, chiến lực bộc phát.

Lăng Tiếu rít gào, bản thân như hóa thành kim sắc chân long đón lấy thương long nghênh tới, tựa hồ không cam lòng bị thương long ngăn chặn.

Nhưng ngay lúc hắn bổ nhào vào đầu thương long, thương long đã biến mất vô tung, cảnh tượng trước mắt cũng đã biến mất.

Lúc Lăng Tiếu lấy lại tinh thần, đã phát hiện mình hồi phục lại bộ dáng long nhân, toàn thân sôi trào chiến huyết mênh mông.

Hiện tại hắn tựa hồ hiểu được vì sao mình có thể tăng lên nhiều chiến lực như vậy, nguyên lai một loại thiên phú thần thông khác của Long tộc chính là long khí chiến ý, có thể tăng trưởng sức chiến đấu, khó trách Long tộc đứng đầu thần thú, xem ra có quan hệ đến long khí.

- Ha ha, rất không tệ, mặc dù không hoàn toàn thuộc thủy tộc nhất mạch, nhưng quả thật là Long tộc huyết mạch, thuộc loại kim tộc nhất mạch.

Lão Long Vương híp mắt cười nói.

Lăng Tiếu bình phục nội tâm kinh ngạc, thu hồi long khí biến trở lại bộ dạng nhân loại, cúi người thi lễ nói:

- Gặp qua lão Long Vương!

- Nhân loại, ngươi hữu duyên với tộc ta, hiện giờ đã có bán long thân, ngươi có bằng lòng trở thành thái tử của tộc ta hay không?

Lão Long Vương nhìn Lăng Tiếu dứt khoát hỏi.

Lần này không chỉ riêng Lăng Tiếu khiếp sợ, ngay cả Long Vương cùng Long Nữ đều trợn to mắt nhìn hắn.

Bọn họ không nghĩ tới lão Long Vương đưa ra điều kiện mê người này.

Trở thành thái tử Long tộc, vậy xem như Lăng Tiếu hoàn toàn buông tha

thân phận nhân loại, trở thành chân long chân chính.

Mà nếu Lăng Tiếu muốn đạt tới điều này, nhất định pahri cắn nuốt long châu mới có thể thực hiện.

Hay là lão Long Vương thật muốn ban thưởng cho Lăng Tiếu một viên long châu hay sao?

Đây chính là chí bảo ẩn chứa huyết mạch Long tộc mà toàn bộ linh thú tha thiết ước mơ!

Một khi thành tựu chân long thân, đại biểu cho hắn trở thành thần thú bộ tộc, tồn tại trên vạn thú, có được sức mạnh to lớn cùng thọ nguyên vô thượng.

Lăng Tiếu nên lựa chọn như thế nào?

Chân long nhất tộc là sủng nhi của ông trời, có được thiên phú mà những chủng tộc khác khó có thể so sánh, được xưng là chủng tộc có sức chiến đấu cường đại nhất thế gian, từng là người thống trị đại lục này.

Hiện giờ tuy rằng bị xuống dốc, nhưng thiên phú vẫn còn, truyền thừa nguyên vẹn.

Lăng Tiếu có thể trở thành thái tử chân long nhất tộc, xem như trở thành chân long thân, thực lực khẳng định tăng trưởng gấp mấy lần, ngày sau sẽ có thọ nguyên vô hạn mặc cho hắn tiêu xài.

Trước lực lượng tuyệt đối dụ hoặc, Lăng Tiếu thực sự dao động.

Nhưng ý niệm này chỉ thoáng hiện trong đầu hắn liền biến mất.

Hắn có cha mẹ, có thê tử, còn có thật nhiều hồng nhan tri kỷ cùng bằng hữu,

để cho hắn hoàn toàn trở thành một chủng tộc khác, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Nếu hắn lựa chọn trở thành thái tử chân long nhất tộc, hắn sẽ biến thành người bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa!

Lăng Tiếu rõ ràng lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của lão Long Vương, Lăng Tiếu cảm thấy như hiện tại đã rất tốt.

- Lão đại!

Long Nữ lo lắng quát.

Long Nữ lấy thân phận Tử Giao Long Khâu trở thành chân long, biết được muốn đạt đến hôm nay thật sự không dễ, nàng đương nhiên hi vọng Lăng Tiếu đáp ứng lời đề nghị của lão Long Vương, như vậy lão đại sẽ trở thành đồng tộc của nàng, hai người chẳng phải có thể kết hợp ở chung một chỗ?

Long Vương khuyên nhủ:

- Ngươi cần suy nghĩ kỹ càng, không phải bất kỳ ai cũng có cơ hội như vậy, bỏ qua sẽ không còn nữa!

Lăng Tiếu cười nói:

- Ta là nhân tộc, không thể bỏ đi nguồn gốc biến thành ngoại tộc!

Long Vương mất hứng nói:

- Đúng là nhân loại không biết điều!

Ở trong lòng hắn, Long tộc là chí cao vô thượng, hiện giờ bị nhân loại cự tuyệt, tự nhiên cảm thấy thật khó chịu.

Lão Long Vương nói:

- Ta không miễn cưỡng ngươi, nhưng hiện tại ngươi đã có một nửa huyết mạch của tộc ta, điểm này ngươi hẳn là không phủ nhận?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, chẳng lẽ lão Long Vương muốn thu hồi sao?

- Không, ngươi đã hữu duyên với tộc ta, đây là phần số của ngươi, Long tộc làm sao có thể không giữ lời, ngươi đã không muốn làm thái tử của Long tộc, vậy làm khách khanh tướng quân thế nào? Đây tương tự như "trưởng lão" trong lời nói của nhân loại các ngươi!

Lão Long Vương lại nói.

- Khách khanh tướng quân?

Lăng Tiếu nghi hoặc, hỏi tiếp:

- Sẽ có điều kiện cùng chế ước ra sao?

Thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí, Lăng Tiếu nhất định phải hiểu rõ mới có thể đáp ứng, hắn không thể để mình rơi vào mưu kế của người khác.

- Nhân loại ngươi đừng lòng tham không đáy!

Long Vương đã có chút tức giận.

Lão Long Vương có được quyền uy tối thượng trong Long tộc, cho dù là Long Vương cũng phải nghe lệnh hắn, tuyệt đối sẽ không có nửa lời oán hận.

Mà nhân loại này lại nhiều lần hoài nghi quyết định của lão Long Vương, thật sự làm cho hắn căm tức.

Lão Long Vương giơ tay ngăn cản Long Vương, nói tiếp:

- Chỉ có một điều kiện, chính là ngày sau tộc của ta có tai nạn gì, ngươi cùng Long tộc cùng nhau trải qua là được, mặt khác không cần ngươi làm gì, hơn nữa tài nguyên trong hải vực ngươi tùy ý sử dụng, nhưng…nếu ngươi có nguy hiểm gì, Long tộc sẽ không ra tay trợ giúp ngươi.

Lăng Tiếu không rõ vì sao lão Long Vương phải làm như vậy, hiện tại thực lực của hắn chỉ sợ còn không bằng binh tôm tướng cua của người ta, nếu Long tộc có tai ương diệt tộc, dù hắn đứng bên Long tộc lại có kỹ năng gì trợ giúp bọn họ đây?

- Chẳng lẽ lão Long Vương biết ngày sau bổn thiếu sẽ có cơ hội thành thánh thành thần, nên muốn đầu tư lâu dài?

Trong lòng Lăng Tiếu đắc ý nghĩ thầm.

Nếu để Long Vương nghe được ý nghĩ này của hắn, chỉ sợ một chưởng chụp chết hắn.

- Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngài.

Lăng Tiếu chỉ thoáng do dự cuối cùng đáp ứng yêu cầu của lão Long Vương.

Điều kiện của người ta đã thật tốt, tài nguyên hải vực tùy ý hắn cầm lấy, nếu còn không chịu đáp ứng, đầu của hắn rõ ràng là bị choáng váng.

Vạn nhất thật sự chọc giận người ta, long uy vừa hiện chỉ sợ hắn không còn mạng rời khỏi Long Cung.

- Được, ta ban cho ngươi một món lễ vật, cho ngươi tùy ý tung hoành trong hải vực, sau này có gì cần ta cũng có thể tìm được ngươi!

Lão Long Vương hài lòng lên tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Hưu!

Một mảnh lam quang tinh thuần vọt vào trong cơ thể Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1449 - Long Tộc Khách Khanh Tướng Quân. (1)

Lăng Tiếu không kịp phản ứng, lập tức cảm giác được vùng ngực nóng cháy, tựa hồ có đoàn liệt hỏa hừng hực thiêu hủy hắn.

A a!

Lăng Tiếu té trên mặt đất phát ra tiếng hô thảm thiết, y phục bị chấn vỡ hoàn toàn.

Cảm giác này giống như lúc ở trong Long Trì, làm hắn đau đớn chỉ muốn chết.

Long Nữ ở một bên lo lắng nhìn Lăng Tiếu, đồng thời hỏi:

- Lão Long Vương, ngài…ngài làm gì lão đại vậy?

- Yên tâm đi, ta sẽ không hại hắn!

Lão Long Vương cười nhẹ nói.

Long Vương khó hiểu nói:

- Lão Long Vương, lễ vật này thật sự quá trọng!

Long Nữ không biết lão Long Vương tặng vật gì, nhưng Long Vương lại biết.

Đó chính là một mảnh long lân của lão Long Vương, đừng xem thường chỉ

là một mảnh long lân, nhưng ở trong Long tộc đại biểu quyền lợi vô thượng, đại biểu cho Lăng Tiếu đã được lão Long Vương thừa nhận, bất kỳ tộc nhân nào của Long tộc cũng không được công kích hắn, đồng thời chỗ trân quý nhất của long lân chính là công năng phòng ngự của nó.

Lão Long Vương đã đạt tới cấp bậc gì thì không hiểu rõ, ít nhất trong Trung Vực không có nhân loại nào là đối thủ của hắn.

Một mảnh long lân của hắn ở thời điểm mấu chốt tuyệt đối có thể trở thành pháp bảo cứu mạng của Lăng Tiếu.

Có thể nói lão Long Vương xem như đã tặng thêm cho hắn một sinh mạng.

Vùng ngực Lăng Tiếu nóng cháy, long khí trong đan điền nháy mắt bốc lên, mạnh mẽ cọ rửa kinh mạch, lan tràn về hướng ngực hắn.

Long khí cùng long lân nháy mắt giao tiếp nhau, giữa hai bên như có cảm giác dung hợp lẫn nhau, lực lượng khuếch tán, lưu chuyển một vòng trong thân thể hắn.

Lăng Tiếu lập tức cảm giác đau đớn biến mất, chỉ còn lại cảm giác thoải mái, hắn rõ ràng cảm nhận được trong thân thể mình có thêm vật gì đó, tựa hồ tùy thời đều nghe theo hắn gọi về, cho hắn lực lượng vô hạn.

Toàn thân Lăng Tiếu đẫm mồ hôi, khi hắn đứng lên nhìn trên ngực mình hiện ra một mảnh vảy màu làm lớn cỡ bàn tay, trên vảy hiện ra hào quang liễm diễm, có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

- Đây là long lân sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu nghi hoặc nhìn lão Long Vương.

Lão Long Vương đáp:

- Không sai, có được nó ngươi có thể tùy ý đi lại trong hải vực.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Được rồi, các ngươi nên đi đâu thì đi thôi, thập thất, ngươi tạm thời lưu lại đi!

- Ta…

Long Nữ định nói gì đó, nhưng bị lão Long Vương nhìn thoáng qua liền thuận theo gật đầu, đi tới bên người hắn.

Lăng Tiếu ý thức được lão Long Vương đã quyết định không để Long Nữ tiếp tục đi theo hắn ra ngoài, thầm thở dài tự nhủ:

- Có lẽ nơi này mới thích hợp cho nàng nhất!

Lăng Tiếu đi theo Long Vương rời đi.

Long Vương mời hắn ở lại Long Cung thêm vài ngày, nhưng Lăng Tiếu không còn tâm tư kia.

Hắn đã kiến thức được Long Cung, kiến thức được phúc trạch mà cả đời người không thấy được, đạt được long huyết tẩy lễ, thực lực thăng lên huyền đế chân chính, đạt được Long tộc cho phép, việc này xem như thu hoạch thật lớn, ngoại trừ Long Nữ bị lưu lại hắn đã cảm thấy không còn gì tiếc nuối.

Trước khi rời đi, Lăng Tiếu thu thập một ít linh thảo thất giai cùng bát giai bên ngoài Long Cung.

Đây đều là vật trân quý nghịch thiên, ở bên ngoài thật khó gặp, hắn làm sao có thể bỏ qua.

Có không ít linh thảo tạm thời hắn chưa cần dùng, nhưng vẫn thu lấy trồng trong dược đỉnh.

Bên trong dược đỉnh có thật nhiều tài nguyên phải trao đổi mới có thể sử dụng, đây là vì giúp luyện dược sư có thể tuần hoàn dùng tới, không thể làm cho linh thảo cạn kiệt.

Lăng Tiếu nhiều lần đạt được trợ giúp tài nguyên của dược đỉnh, hiện tại phong phú thêm cho nó cũng thật tốt, dù tương lai hắn vẫn lạc, cũng có thể lưu cho người hữu duyên, xem như kết nhân quả thiện duyên cũng xong.

Khi đi ngang qua con thuyền lớn bị chìm ngoài Long Cung, Lăng Tiếu thoáng do dự nhìn Quy thừa tướng hỏi:

- Quy thừa tướng, ta muốn đi dạo nơi này, có được không?

Những thuyền này không biết từng tích lũy bao nhiêu của cải, Lăng Tiếu thật sự không muốn bỏ qua.

Quy thừa tướng cười nhẹ nói:

- Khách khanh tướng quân, ngoại trừ cấm địa trong tộc, ngươi có thể đi bất cứ nơi nào.

Trước đó Quy thừa tướng biết được Lăng Tiếu có một mảnh long lân của lão Long Vương, làm hắn vô cùng hâm mộ, đây là ban thưởng tối cao trong tộc, hắn hầu hạ lão Long Vương mấy vạn năm, nhưng chỉ đạt được một mảnh mà thôi, những người khác căn bản chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ như thế.

Một nhân loại được lão Long Vương thưởng thức, hắn thật không dám lãnh đạm.

Lăng Tiếu không lập tức đi qua, có chút lo lắng nói:

- Vậy đầu đại xà kia sẽ không ăn bổn thiếu đi?

- Sẽ không, ngươi là khách khanh tướng quân, Long tộc đã được thông báo nên nó sẽ không dám làm bậy.

Quy thừa tướng đáp.

Nghe xong Quy thừa tướng khẳng định, Lăng Tiếu khẩn cấp chui vào con thuyền kia.

Quả nhiên hắn vừa đi vào, cự xà liền xuất hiện.

Lăng Tiếu không khỏi lập tức đề phòng.

- Gặp qua khách khanh tướng quân!

Cự xà cũng không làm gì hắn, ngược lại cung kính cúi đầu nói.

Lúc này Lăng Tiếu mới yên lòng hỏi:

- Ân, ta muốn lấy chút đồ vật trong này, ngươi không để ý đi?

- Không…không có gì, chỉ cần khách khanh tướng quân thích ngươi tùy tiện lấy là được!

Cự xà đáp.

Lăng Tiếu mừng rỡ, không chút khách khí bắt đầu càn quét.

Nơi này có thật nhiều vũ khí, không gian giới, những vật này tích lũy chung một chỗ đúng là thu hoạch lớn.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm thấy được một cỗ năng lượng ba động thật lớn trong con thuyền lớn nhất, tựa hồ bên trong có vật gì gọi hắn.

Lăng Tiếu không tự chủ được hướng chỗ con thuyền kia đi vào.

Trên thuyền chỉ có một cột cờ, tuy bị tổn hại nhưng có thể nhìn thấy thêu chữ "Đông Phương".

Lăng Tiếu vuốt vuốt lá cờ dùng thiên niên tơ tằm chế tạo, hắn có thể khẳng định đây tuyệt đối là thuyền của Đông Phương thế gia.

Nhìn con thuyền bị nước biển ăn mòn rách nát, sàn thuyền dùng loại gỗ ngàn năm hiếm có tạo thành, hiện tại bị mục rữa thế này đã biết con thuyền đã bị chìm thật lâu, mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm.

Lăng Tiếu chỉ thoáng chần chờ, mở ra cửa thuyền đã nát, đi vào bên trong.

- Đây…đây là Thủy Giáp thương?

Lăng Tiếu nhìn binh khí cắm ở giữa thuyền kinh ngạc nói.

Thủy Giáp thương khác với những trường thương bình thường, thân thương không dài, lại có tính co duỗi, có thể biến thành hai đoạn, thậm chí là ba đoạn, là vũ khí thủy hệ.

Trên Thủy Giáp thương có những đoạn liêm câu thật kỳ lạ, quang mang sắc bén, làm cho người ta có cảm giác thị huyết, mà bộ vị trên đỉnh còn có viên

trân châu, trân châu trải qua năm tháng mài mòn vẫn mang theo năng lượng ba động nhè nhẹ.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm giác được cỗ ba động kia gọi hắn đến nơi đây.

- Ta đã đến đây, ngươi còn không hiện thân!

Lăng Tiếu bình tĩnh nhìn Thủy Giáp thương thản nhiên nói.

Thanh âm của hắn rơi xuống, một đạo hư ảnh lặng yên xuất hiện bên cạnh Thủy Giáp thương.

Đây là một lão nhân tóc bạc gương mặt hồng hào, dáng người cao lớn uy mãnh, một cỗ khí thế đập vào mặt mà đến, khiến cả con thuyền đều rung động.

- Không nghĩ tới ngươi lại có thể phát hiện sự tồn tại của ta!

Trạng thái của lão nhân kia tựa hồ không tốt lắm, ngữ khí khá suy yếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1450 - Long Tộc Khách Khanh Tướng Quân. (2)

- Ha ha, vậy ngươi còn có dự tính chiếm cứ thân thể của ta không đây?

Vẻ mặt Lăng Tiếu nghiền ngẫm nhìn lão nhân nói.

Loại tàn hồn thế này bình thường vì muốn sống lại sẽ chiếm đoạt thân thể người khác, nhờ vậy mà trùng sinh.

Cho nên trước khi bước vào Lăng Tiếu đã sớm có phòng bị, hơn nữa tinh thần lực của hắn thật khổng lồ, lúc ở Chiến Loạn Uyên đã hấp thu không biết bao nhiêu tàn hồn cường đại, lực cảm ứng của hắn đối với tàn hồn mẫn tuệ hơn người khác nhiều lắm.

Lão giả khẽ thở dài một hơi nói:

- Tiểu hữu khác hẳn với người thường, lão phu cũng không nghĩ muốn hại người, huống hồ ta sớm bị đầu cự xà kia tập trung khí tức, một khi có dị động sẽ không thoát khỏi sự đánh giết của nó.

- Vậy ngươi tìm ta tới làm gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

Hắn thật không nghĩ tới tàn hồn này bị đại xà bên ngoài vây khốn, linh thú bình thường đối với linh hồn vốn không có cảm ứng, nhưng cũng có không ít linh thú có năng lực đặc thù, có thể đối phó linh hồn tồn tại.

Có lẽ xà mãng kia có năng lực như thế nên vây khốn được tàn hồn lão giả

vĩnh viễn lưu lại nơi đây.

Bằng không dựa vào hồn lực huyền đế cấp của hắn, đi ra biển đã tùy tiện tìm một nhân loại là có thể hồi sinh từ lâu.

Lão nhân lộ ra vẻ âu sầu, nói:

- Lão phu đã sớm vẫn lạc, hồn lực không còn chống đỡ được bao lâu, vốn định đem một thân truyền thừa ký thác lên người ngươi, chỉ tiếc ngươi không phải thể chất thủy hệ, ta kỳ quái vì sao ngươi có thể tùy ý đi lại nơi này đây?

Lăng Tiếu cười nói:

- Ta tự có biện pháp, ngươi hãy nói ngươi muốn làm gì đi!

Tàn hồn có được thực lực huyền đế, có lẽ khi còn sống cũng là nhân vật tột cùng, chẳng lẽ là thái thượng của Đông Phương gia tộc hay sao?

Quả nhiên lão nhân kia nói:

- Ta vốn là người của Đông Phương gia, hơn ngàn năm trước muốn vào tận sâu trong hải vực tầm bảo, không ngờ mới đi tới nơi đây gặp phải xà mãng bát giai cao cấp kia, toàn bộ người của Đông Phương gia đều bị giết, chỉ có lão phu còn lưu chút hơi tàn, lão phu hi vọng ngươi có thể mang ta về Đông Phương gia, nhất định sẽ hậu tạ!

Lăng Tiếu chớp mắt:

- Có hậu tạ? Vạn nhất sau khi rời khỏi đây ngươi trở mặt làm sao bây giờ?

- Hỗn…không, Đông Phương Chấn này đâu phải hạng người nói không giữ lời!

Lão nhân có chút lo lắng quát.

Hắn sống nơi này hơn ngàn năm, đương nhiên muốn tìm cơ hội sống lại, thật sự khát vọng Lăng Tiếu có thể dẫn hắn ra ngoài.

Hơn nữa không phải hắn không muốn đoạt thân thể Lăng Tiếu trọng sinh, hắn chỉ sợ mình có dị động con rắn kia sẽ thật sự tiêu diệt hắn lập tức.

Huống hồ Lăng Tiếu đã lộ ra một mặt cường đại của mình, làm Đông Phương Chấn không dám tùy ý vọng động, chỉ có thể nhẹ giọng nói chuyện, hi vọng có thể cảm động được Lăng Tiếu là tốt nhất.

Trên đời này thân là võ giả cường đại, căn bản không có lòng thiện lương nào đáng nói, có chỉ là một ý nghĩ kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu mà thôi.

- Chỉ nói suông không thể tin đâu!

Lăng Tiếu lắc đầu không tin nói.

- Ngươi…ngươi muốn thế nào mới bằng lòng tin tưởng, Đông Phương gia là tam phẩm thế lực, ngươi chẳng lẽ chưa nghe nói qua, ta còn lừa ngươi hay sao.

Đông Phương Chấn lại nói, bỗng nhiên chỉ vào Thủy Giáp thương nói:

- Đây là thánh khí đê giai, chỉ cần ngươi chịu giúp ta đi ra ngoài nó sẽ là của ngươi!

Lăng Tiếu sớm cảm ứng được Thủy Giáp thương bất phàm, không nghĩ tới nó là thánh khí đê giai, có lẽ bởi vì Đông Phương Chấn đem uy lực của nó che giấu.

- Muốn dẫn ngươi đi ra ngoài không phải không được.

Lăng Tiếu thần bí nói.

Đông Phương Chấn mừng rỡ:

- Thật sự, vậy…vậy ngươi cần điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được ta nhất định đáp ứng ngươi!

- Việc này chờ ta nghĩ kỹ rồi nói sau, nhưng ngươi đừng nghĩ rằng rời khỏi đây rồi thì đổi ý, cho dù ngươi là thánh giả, Lăng Tiếu này vẫn có thể tiêu diệt ngươi không ngại!

Lăng Tiếu thật nghiêm túc quát.

Thanh âm của hắn mang theo uy lực long ngâm, long uy khổng lồ chấn ép hồn lực Đông Phương Chấn giảm bớt không ít.

- Tiểu hữu yên tâm, lão phu tuyệt đối sẽ không làm trái lời thề!

Đông Phương Chấn kích động nói.

Hắn vốn đã đánh giá Lăng Tiếu thật cao, nhưng sau khi cảm nhận được uy thế của Lăng Tiếu hắn vẫn cảm giác mình còn đánh giá chưa chính xác.

Hắn nghĩ thầm:

- Người này tuổi còn rất trẻ nhưng tu vi đã huyền đế, chẳng lẽ hắn có thuật trú dung hay sao? Bằng không tuổi trẻ như hắn sao có thể đạt tới tu vi này.

- Được rồi, ta mang ngươi ra ngoài!

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu, đi qua cầm Thủy Giáp thương trong tay.

Ông ông!

Thủy Giáp thương như có linh tính phát ra phản kháng mãnh liệt, tựa hồ không cho phép Lăng Tiếu chạm vào nó.

- Còn có khí hồn, không sai!

Lăng Tiếu nói một câu, bàn tay vận kình đem Thủy Giáp thương áp chế.

Đông Phương Chấn hóa thành một đạo tàn ảnh bay về trong hạt châu của Thủy Giáp thương.

Hạt châu này hẳn có tác dụng săn sóc linh hồn, bằng không qua ngàn năm Đông Phương Chấn đã sớm tan thành mây khói.

Lăng Tiếu không nghĩ tới có thể gặp được nhân vật cấp thái thượng của Đông Phương gia ở nơi đây, chợt nhớ tới ước định giữa hắn và Đông Phương Tinh, thời gian tựa hồ cũng sắp đến.

Hắn không có cảm tình sâu nặng gì với Đông Phương Tinh, nhưng đại trượng phu một lời đã hứa thật sự khó thể thu hồi lại.

Hiện giờ Đông Hải lại kề bên Đông Phương gia, vậy hắn cũng nên đến đó một lần, xem như cấp cho Đông Phương Tinh cơ hội lựa chọn lần nữa.

Nếu nàng nguyện ý chung sống với nữ nhân của hắn, vậy hắn thu thêm một người cũng không sao, nếu nàng không bỏ xuống được thân phận, vậy xem như hắn có thể kết liễu tâm sự.

Huống hồ Đông Phương gia là cổ thế lực như Linh Vũ các, hắn muốn tìm

hiểu xem nữ nhân có liên hoa văn trên trán là thuộc phương nào.

Chỉ phải tìm được manh mối hắn mới có cơ hội tìm đến Vân Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu mang theo Thủy Giáp thương rời đi, cự mãng tự nhiên không dám có ý kiến, chỉ thầm nghĩ trong lòng:

- Sau này không ai chơi với ta!

Ẩn trong hạt châu Đông Phương Chấn tự nhiên cảm ứng được cự mãng cung kính đối với Lăng Tiếu, nội tâm nhấc lên sóng gió động trời.

Hắn biết cự mãng là linh thú bát giai cao cấp, năm xưa hắn nhận đủ sự tra tấn của nó, nhưng hiện giờ nó cung kính với thanh niên kia như thế, quả nhiên làm hắn khó thể thừa nhận.

Hắn không khỏi suy đoán thân phận Lăng Tiếu:

- Chẳng lẽ hắn không phải nhân loại mà là linh thú cao giai biến hóa?

- Khách khanh tướng quân, chuyện của ngươi làm xong rồi sao?

Quy thừa tướng mỉm cười tiến lên hỏi.

- Tốt lắm, hiện giờ chúng ta đi ra ngoài, Quy thừa tướng không cần tiễn nữa, đa tạ các vị đã chiêu đãi!

Lăng Tiếu cười nói.

Nói thật hắn có cảm giác thật thân thiết đối với Quy lão đầu này, dù sao không biết lão đầu kia đã sống bao nhiêu năm, thực lực thâm sâu không lường được, thái độ làm người hòa nhã, thật dễ dàng làm người sản sinh hảo

cảm.

- Không sao, lão Quy thật rất ít ra ngoài đi lại, hiện tại xem như trộm lười một chút!

Quy thừa tướng vui vẻ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1451 - Tàn Hồn Đông Phương Chấn.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục miễn cưỡng, mang theo La Mỹ Anh đi lên mặt biển.

Dọc theo đường đi hắn trò chuyện với Quy thừa tướng thật vui vẻ, Quy thừa tướng cũng thích nói chuyện, sau một lúc lâu hai người cơ hồ muốn xưng huynh gọi đệ.

Đi lên hải vực, Quy thừa tướng vô cùng luyến tiếc nói:

- Nếu khách khanh tướng quân có thể lưu lại Long Cung thật tốt, lão Quy sẽ có bằng hữu, không đến nỗi một mình buồn bực cả ngày!

- Ha ha, lời này của Quy thừa tướng đừng để phu nhân của ngươi nghe được, bằng không sẽ đi tìm ta liều mạng!

Lăng Tiếu cười nói.

- Lão bà nương kia không có đảm lượng này.

Quy thừa tướng ưỡn ngực nói.

- Ân, Quy thừa tướng ngự thê có cách, tiểu đệ bái phục!

Lăng Tiếu cung kính nói một câu, sau đó nói tiếp:

- Vậy tiễn đến đây đi, các vị trở về được rồi!

Quy thừa tướng khoát tay nói:

- Đừng vội, ngươi ở trong cung đã lấy được đại tạo hóa, nhưng phu nhân của ngươi không có chỗ tốt gì, lão Quy biết nhân loại các ngươi đều có linh thú hộ thân, ta sẽ tặng cho phu nhân của ngươi một đầu linh thú hộ thân đi.

Dứt lời hắn phát ra thanh âm tiếng hô kỳ quái.

Thanh âm không ngừng lan rộng trên mặt biển.

Ngay sau đó ở một phương hướng khác có vật gì đó như một tòa núi nhỏ di động.

Nhìn kỹ đó là mai rùa linh quy, giáp văn huyền ảo dày đặc bao phủ trên mai rùa.

- Đây là?

La Mỹ Anh có chút sợ hãi nói.

Linh thú kia nhìn như ngọn núi, nếu làm linh thú hộ thân cho nàng không biết nàng dám nhận hay không.

- Đây là tội nhân của Long Quy bộ tộc chúng ta, ngày xưa tự tiện xông vào cấm địa của vương tộc chúng ta, bị ta giam cầm năm ngàn năm, hiện giờ cho nó đi theo bên cạnh ngươi, xem như trả tự do cho nó đi!

Thần sắc Quy thừa tướng lộ ra vài phần khó sống nói.

Linh thú kia hiện ra chân thân, thể tích lớn hai ba trăm thước, thế tục hiếm thấy, trên trán có long giác, mang theo khí tức hung hãn, mũi phun nước tung tóe khắp chung quanh.

Quy thừa tướng vốn thuộc long quy nhất mạch, ẩn chứa không ít huyết mạch Long tộc, cho nên hắn có thể trở thành Quy thừa tướng của Long tộc.

Hắn hầu hạ lão Long Vương đã không biết bao nhiêu vạn năm, có thể nói là lão quái vật hiếm thấy trên đời này.

Long quy nhất mạch truyền thừa đương nhiên có không ít muôn đời con cháu.

Mà long quy bị Quy thừa tướng gọi đến chính là con cháu đời sau của hắn, bởi vì dám xông vào cấm địa Long tộc, bị cầm tù năm ngàn năm dưới đáy biển, không thể nhúc nhích mảy may.

Nếu không phải Quy thừa tướng có địa vị khá cao trong Long tộc, con cháu đời sau này của hắn chỉ sợ sớm không giữ được.

Quy thừa tướng có thẹn với lão Long Vương, biết không thể để con cháu mình tiếp tục ở lại Long Cung, cho nên thuận nước giong thuyền đưa hắn tặng cho La Mỹ Anh.

Thứ nhất có thể trả tự do cho hắn, thứ hai có thể tặng nhân tình cho Lăng Tiếu.

Thân phận hôm nay của Lăng Tiếu xem như là thành viên Long tộc, thân phận lại không thấp, nói không chừng ngày sau còn phải dựa dẫm một phần.

Thân ảnh long quy biến đổi, hóa thành một tráng niên nam tử hơn ba mươi, sau lưng có mai rùa thu nhỏ như Quy thừa tướng, tựa hồ nhất mạch của họ biến hóa đều khó có khả năng làm biến mất mai rùa của mình.

- Bái kiến tổ gia gia!

Tráng niên nam tử cung kính quỳ xuống nói.

Quy thừa tướng lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn nói:

- Sau này ta không còn là tổ gia gia của ngươi, năm đó ngươi dám xâm phạm cấm địa, nên bị mất mạng, nếu không phải lão Long Vương nhân từ ngươi đã không còn ở đây, hiện giờ ta trả tự do cho ngươi, nhưng ngươi phải phụng vị phu nhân của khách khanh tướng quân làm chủ tử, ngươi có bằng lòng hay không?

Tráng niên nam tử mang theo thần sắc khủng hoảng nói:

- Tổ gia gia, cháu nguyện ý ở lại bên cạnh ngài hầu hạ ngài, vĩnh viễn không rời khỏi Long Cung nửa bước!

Long quy nhất mạch cũng có một mặt cao ngạo của mình, muốn cho hắn thần phục một nhân loại còn thấp kém hơn hắn, thật sự làm cho hắn khó thể thừa nhận.

Quy thừa tướng khoát tay nói:

- Ngươi không có đường lựa chọn, hoặc là phụng phu nhân khách khanh tướng quân làm chủ tử, hoặc là tiếp tục bị trấn áp một vạn năm đi!

Gương mặt tráng niên nam tử xám như tro tàn, hai lựa chọn này thật sự là vô cùng khó khăn.

Lúc này Quy thừa tướng truyền âm khuyên nhủ hắn:

- Phụng dưỡng phu nhân khách khanh tướng quân làm chủ tử đi, nói không chừng có một ngày ngươi có thể xóa tội danh, còn có thể thăng hơn một bậc!

Tráng niên nam tử run lên, nhìn chằm chằm Quy thừa tướng, sau một lúc lâu mới cúi đầu đáp:

- Khẩn tuân tổ gia gia an bài.

Dứt lời hắn há mồm, một viên thú đan hiện trước mặt mọi người.

Quy thừa tướng nhìn La Mỹ Anh nói:

- Phu nhân thỉnh nhận lấy hắn đi!

La Mỹ Anh không lập tức động thủ, nhìn qua Lăng Tiếu, đợi sau khi Lăng Tiếu gật đầu nàng mới khống chế tinh thần lực đánh vào trong viên thú đan kia.

Đây là khế ước chủ phó giữa nhân loại cùng linh thú, sau này long quy sẽ là hộ thân linh thú của La Mỹ Anh.

Mặc dù Lăng Tiếu không biết cấp bậc của long quy, nhưng có thể khẳng định ít nhất ngoài bát giai, long quy cường đại như vậy đi theo bên cạnh La Mỹ Anh ngày sau hắn không cần tiếp tục lo lắng an nguy cho nàng.

Nhìn thấy Quy thừa tướng lộ ra vẻ không đành lòng, Lăng Tiếu nói với hắn:

- Quy thừa tướng yên tâm đi, ngày sau chúng tôi tuyệt đối không bạc đãi hắn, có rảnh sẽ dẫn hắn về thăm Long Cung.

Quy thừa tướng gật đầu nói:

- Được, như thế làm phiền khách khanh tướng quân.

Tráng niên nam tử biến thành long quy khổng lồ đi xuống nước.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh nhảy lên lưng nó, bắt đầu bước lên đường về.

Bọn họ đã ra biển hơn bốn tháng, tìm được kết quả mình mong muốn, còn có thu hoạch ngoài ý liệu, chỉ có Long Nữ bị lưu lại Long Cung, điều này làm Lăng Tiếu không cách nào thoải mái.

Lăng Tiếu đưa Long Nữ ra khỏi Trấn Thiên tông, đã cứu tính mạng hắn không ít lần, sau khi Bại Gia Tử rời khỏi lại đến lượt nàng, bên cạnh hắn không còn thần thú làm chỗ dựa, chỉ còn Tiểu Kim làm bạn cùng hắn, ngày sau hắn nhất định phải thật chú ý, bằng không đều sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tốc độ của long quy cực nhanh, chỉ qua nửa tháng thời gian đã đến gần bờ Đông Hải.

Lăng Tiếu không dám rêu rao thái quá, để La Mỹ Anh thu lại long quy.

Hai người bay thẳng lên trên bờ biển.

Lúc này tin tức ba đoàn trưởng ba đại dong binh đoàn cùng đại bộ phận tinh anh đã bị diệt sát đã được lan truyền ra ngoài.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh cũng không đi lưu ý, bay thẳng vào trong thành.

Nhưng hai người còn chưa đi được bao xa đã bị người ngăn cản đường đi.

- Muội phu, thật là ngươi sao!

Một thanh âm to cuồng chấn động bốn phương khiến màng tai mọi người đều đau đớn.

Trên đời này xưng hô Lăng Tiếu như vậy chỉ có Đông Phương Hùng của Đông Phương gia.

Lăng Tiếu nhìn dáng hình như tháp sắt của Đông Phương Hùng, lại nghĩ tới tàn hồn trong Thủy Giáp thương, cảm thấy giữa hai người có vẻ thật tương tự, thật không hổ là nhất mạch truyền thừa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1452 - Em Rể, Thật Sự Là Ngươi Sao! (1)

- Đông Phương huynh, đã lâu không gặp!

Lăng Tiếu cũng không bãi cái giá cung chủ, nhìn Đông Phương Hùng chắp tay nói.

Đông Phương Hùng mang theo hơn mười người Đông Phương gia, tuần tra gần chỗ bến tàu, Lăng Tiếu vừa lên bờ liền bị hắn chú ý tới.

Đông Phương Hùng thật cao hứng đi tới cười nói:

- Mấy tháng trước vốn nhìn thấy bóng lưng giống ngươi đi ra biển, lúc ấy ta còn tưởng rằng bị hoa mắt, không nghĩ tới thật sự là ngươi sao, vì sao đã đến địa bàn của Đông Phương gia lại còn không ghé thăm, ngươi làm vậy sẽ để muội muội của ta thương tâm đó!

Vừa nói ánh mắt Đông Phương Hùng nhìn qua La Mỹ Anh, trong mắt lộ ra vài phần kinh diễm.

La Mỹ Anh cảm thụ được ánh mắt nóng cháy của Đông Phương Hùng, quay mặt sang nơi khác không để ý tới hắn.

Ngược lại nàng đã khơi dậy hứng thú của Đông Phương Hùng.

Nhưng lời nói của Lăng Tiếu không thể nghi ngờ đã dội một gáo nước lạnh vào người hắn:

- Đây là phu nhân của ta tên La Mỹ Anh, lần này cùng nàng ra biển vì muốn

tìm kiếm một linh thú thủy hệ cho nàng, vì vậy thật không tiện quấy rầy các vị.

Trong lòng Đông Phương Hùng vô cùng khó chịu, thầm mắng:

- Sớm nghe nói tiểu tử này phong lưu như Tà Đế trong truyền thuyết, bên người đã có không biết bao nhiêu nữ nhân tuyệt sắc, ngay cả thiếu phụ thượng hạng như vậy cũng không buông tha, còn cho nam nhân khác sống nữa hay không!

- Bất kể như thế nào hiện tại cho ta nhìn thấy ngươi, hay là ngươi đến Đông Phương gia làm khách, nếu không để muội muội ta biết ta sẽ bị nàng lột một lớp da!

Đông Phương Hùng điều chỉnh tâm tình nói.

- Như thế xin làm phiền!

Lăng Tiếu đáp.

Hiện tại hắn cũng cần đến Đông Phương gia một chuyến, Đông Phương Hùng đột nhiên xuất hiện dẫn đường thì không còn gì tốt hơn.

- Được, mấy năm nay muội tử của ta không ngừng nhắc đến ngươi, nếu ngươi không đến e rằng nàng phải lập gia đình!

Đông Phương Hùng thật quen thuộc khoát tay lên vai Lăng Tiếu, giống như bằng hữu nhiều năm không gặp nói.

Lăng Tiếu không nói tiếp, chỉ hỏi sang chuyện khác:

- Đông Phương huynh, vì sao ngươi lại đến nơi này tuần tra?

Địa vị của Đông Phương Hùng trong Đông Phương gia hẳn không thấp, hiện tại có thực lực thiên tôn trung giai, nhưng vẫn bị phái đến bến tàu tuần tra, có chút không hợp với thân phận của hắn.

Đông Phương Hùng lộ ra thần sắc buồn rầu nói:

- Việc này…kỳ thật có liên quan tới ngươi thôi!

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi:

- Việc này có quan hệ gì với ta?

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi, hiện tại ngươi đến đúng lúc!

Đông Phương Hùng nói.

Vì vậy ba người đi vào bên trong thành.

Đông Phương Hùng cũng đem nguyên nhân vì sao mình đi tới nơi này tuần tra nói ra.

Lúc còn ở Chiến Loạn Uyên, Đông Phương Tinh xem trọng tiềm lực vô hạn của Lăng Tiếu, từng cùng hắn lập ra ước hẹn mười năm, cho Lăng Tiếu tự mình đến Đông Phương gia cưới nàng làm thê tử.

Nhưng sau đó Đông Phương Tinh phát hiện bên cạnh Lăng Tiếu có không ít nữ nhân tuyệt sắc, nội tâm của nàng xuất hiện dao động.

Nàng là công chúa của Đông Phương gia, từ nhỏ có được thân phận trên vạn người, để nàng đi làm tiểu thiếp của Lăng Tiếu, nàng làm sao buông bỏ được lòng kiêu ngạo của bản thân, nhưng Lăng Tiếu không khả năng đưa nàng lên làm chính thất, bởi vì vị trí chính thê đã sớm có người khác từ lâu.

Nàng cần thời gian suy nghĩ, lúc ấy Lăng Tiếu đã nói sẽ không miễn cưỡng nàng, hơn nữa trong Chiến Loạn Uyên từng kích chưởng cùng nhau, chỉ là lúc đó hắn nhất thời xúc động mà thôi.

Về sau thanh danh Lăng Tiếu lan truyền, chính mình thành lập Tiếu Ngạo cung, dùng lực đơn độc đối chiến Cổ gia, Sát Thiên, Hắc Ma môn xâm phạm, đủ loại sự tích đã chứng minh Lăng Tiếu trở thành tân một đời thiên kiêu, tương lai có tiềm lực nhòm ngó truyền thuyết ngôi báu.

Mỗi khi Đông Phương Tinh nhận được tin tức về Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ đương nhiên thật nhiều cảm xúc.

Một nhân vật thiên kiêu uy chấn Trung Vực, vượt hẳn những người cùng thế hệ như vậy, nếu cho hắn rời khỏi mình có lẽ sẽ biến thành nỗi tiếc nuối cả đời của nàng.

Đông Phương Tinh quyết định cho dù phải làm thiếp cũng phải ở lại bên cạnh Lăng Tiếu, bởi vì nàng cho rằng chỉ có anh hùng cái thế như vậy mới xứng với nàng, những nam nhân khác không có tư cách.

Nhưng quyết định của nàng không có nghĩa là quyết định của Đông Phương gia.

Mặc dù Đông Phương gia giao hảo với Tiếu Ngạo cung, nhưng không có nghĩa họ nguyện ý cho Đông Phương Tinh gả cho Lăng Tiếu, hơn nữa nội tình Tiếu Ngạo cung còn quá yếu, căn bản không có khả năng so sánh với những cổ thế lực thành danh đã lâu.

Nguyên lai người có cơ hội trở thành con rể của Đông Phương gia nhất là Linh Vũ các Khang Lam cũng đã chết, như vậy họ chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, chuẩn bị cho Đông Phương Tinh cùng nhân vật lãnh tụ tuổi trẻ của Thượng Quan gia là Thượng Quan Vân cùng kết hợp.

Thế lực lớn liên hôn, đương nhiên sẽ hình thành đồng minh, như vậy sẽ có thể trợ giúp lẫn nhau khi gặp phải nguy cơ.

Đông Phương Tinh đương nhiên không chịu gả cho Thượng Quan Vân, vì vậy bị Đông Phương gia cấm túc.

Đông Phương Hùng ủng hộ Đông Phương Tinh gả cho Lăng Tiếu, nhiều lần giúp nàng chạy trốn khỏi gia tộc nhưng đều bị phát hiện.

Vì vậy hắn bị đi đày đến bến tàu nhận trách nhiệm tuần tra.

Nghe xong lời nói của Đông Phương Hùng, Lăng Tiếu hiểu được việc này có thể nói có quan hệ với hắn, nhưng cũng có thể nói quan hệ không lớn.

Cảm tình giữa hắn cùng Đông Phương Tinh không sâu, nếu nàng có thể gả cho Thượng Quan Vân cũng là một chuyện tốt, nhưng có nam nhân nào e ngại nữ nhân của mình quá nhiều đây?

Hơn nữa Đông Phương Tinh còn là một nữ nhân xinh đẹp.

Bằng không lúc trước hắn đã không xúc động kích chưởng thệ ước với nàng.

Khi nói chuyện đoàn người đã đi tới ngoại viện Đông Phương gia.

Đông Phương gia cũng giống như Linh Vũ các, đều là cổ thế lực tồn tại từ mấy vạn năm trước.

Nội tình của bọn họ vô cùng phong phú, không phải bất kỳ thế lực nào có thể so sánh được.

Ngoại viện Đông Phương gia chỉ ở lại một ít con cháu dòng bên cùng một ít tộc nhân có thiên phú tu luyện không quá cường đại của Đông Phương gia.

Ở trong này tự nhiên có truyền tống trận đi thông không gian nơi ở chân chính của bọn họ.

Đông Phương Hùng mang theo Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh đi vào truyền tống trận đi đến nơi ở của Đông Phương gia.

Loại trọng địa thế lực này không cho phép người ngoài dễ dàng đi vào.

Nhưng Lăng Tiếu là người đứng đầu Tiếu Ngạo cung, có xu thế ngang hàng cùng mười tám thế lực, còn có Đông Phương Hùng dẫn đường, tự nhiên sẽ không bị ngăn trở.

Trong không gian địa bàn của Đông Phương gia, diện tích lớn hơn Tiếu Ngạo cung rất nhiều, những dãy kiến trúc cổ xưa, lâu các điện ngọc, linh điểu bay nhanh, linh thảo khắp nơi trên đất, hương hoa thơm ngát không gian.

Thật nhiều võ giả Đông Phương gia đi lại, trên mặt tươi cười, mặc quần áo sáng rỡ, vừa cười vừa nói, cảnh vật bốn phía rực rỡ xanh tươi, tựa hồ đang chuẩn bị mở tiệc vui nào đó.

- Ba ngày sau là ngày tiểu muội của ta lấy chồng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1453 - Em Rể, Thật Sự Là Ngươi Sao! (2)

Đông Phương Hùng thở dài nói, sau đó lại bất mãn:

- Tiểu tử Thượng Quan Vân nhìn vào như một nữ nhân, hắn làm sao xứng đôi với tiểu muội của ta.

Lăng Tiếu nghe được không trả lời, chính hắn còn chưa biết làm sao xử lý việc này, trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến rồi tính sau.

Lúc này một đội ngũ đón chào, một trung niên thiên tôn cao giai nhìn Đông Phương Hùng nói:

- Tiểu Hùng, vì sao không đi tuần tra ở bến tàu chạy về làm gì, hay là lại đem lời nói của cha ngươi ném đi?

Đông Phương Hùng thân thiết cười nói:

- Bát thúc, ta chỉ dẫn đường, vị này mới chính là phò mã gia Đông Phương gia Lăng Tiếu!

Trung niên nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, không kịp phản ứng thanh niên trước mặt chính là ai, hắn trừng mắt mắng Đông Phương Hùng:

- Ngươi nói loạn cái gì, ba ngày sau là hôn lễ của Tinh Tinh, ngươi không sợ bị diện bích sám hối sao!

Đông Phương Hùng vô tâm vô phế cười nói:

- Hắc hắc, hôn lễ này có kết thành hay không còn không biết được đâu, bát thúc thật nhìn không ra hắn là ai sao?

- Hắn, vừa rồi không phải ngươi đã nói hắn là Lăng…

Trung niên kia tùy ý lên tiếng, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại, nhìn Lăng Tiếu kinh hô:

- Chẳng lẽ các hạ chính là cung chủ Tiếu Ngạo cung?

Lăng Tiếu thản nhiên đáp:

- Chính là bổn cung chủ!

Trung niên lập tức liền kích động nói:

- Nguyên lai là Lăng cung chủ, thật sự không kịp tiếp đón từ xa, mau…mời vào bên trong, tiểu Hùng còn không nhanh đi thông tri gia chủ cùng chư trưởng lão, không thể lãnh đạm Lăng cung chủ!

Hiện tại thân phận của Lăng Tiếu đã đứng đầu một cung, mà thế lực Tiếu Ngạo cung có thể so sánh với mười tám thế lực, có tư cách ngồi ngang hàng với Đông Phương gia.

Trung niên là trưởng lão Đông Phương gia, hiểu rõ không thể lãnh đạm Lăng Tiếu, bằng không sẽ tỏ rõ bọn họ không hiểu đạo đãi khách.

Cung chủ Tiếu Ngạo cung Lăng Tiếu đột nhiên giá lâm, Đông Phương gia lập tức xem trọng cao độ.

Mà Đông Phương Hùng cũng lập tức chạy đi thông tri cho Đông Phương Tinh.

- Hắn thật sự đến đây?

Vẻ mặt Đông Phương Tinh vui mừng nhìn Đông Phương Hùng hỏi.

Đông Phương Tinh chẳng những xinh đẹp, trí tuệ cũng là thâm trầm nhất trong giới trẻ tuổi Đông Phương gia.

Bằng không nàng cũng không đến nỗi lần đầu chứng kiến Lăng Tiếu đánh xong một trận với Viên Chiến Thiên mà đem hạnh phúc chung thân của mình đặt lên trên người Lăng Tiếu.

Phần khí phách như thế không phải đại tiểu thư nhà bình thường có thể làm được.

Nàng cùng Lăng Tiếu kích chưởng làm thệ, ước định trong mười năm Lăng Tiếu phải đến Đông Phương gia cưới nàng.

Kỳ thật đây cũng là muốn khảo nghiệm kỹ năng của Lăng Tiếu.

Nhưng hiện tại tựa hồ không còn cần khảo nghiệm, Lăng Tiếu đã hoàn toàn bắt nàng làm tù binh, mấu chốt là phải xem Lăng Tiếu có cần nàng hay không mà thôi.

Nàng chờ ngày này đã thật lâu.

Nếu không nàng thật sự bị buộc phải gả cho Thượng Quan Vân, như vậy cả đời này của nàng sẽ không hạnh phúc.

Bởi vì nàng không có cảm giác gì với kẻ ẻo lả như Thượng Quan Vân, thậm chí là phản cảm hắn.

Đông Phương Hùng gật đầu xác định:

- Đúng vậy, Tinh muội, lần này muội phải đa tạ ta đi, nếu không có ta muội phu kia đi ngang nhà mà không đến đâu, người kia quả thật là cần ăn đòn.

Đông Phương Tinh vô cùng thông minh, vừa nghe lời của hắn gương mặt yêu kiều có chút tối sầm:

- Huynh…ý của huynh là nói hắn không phải tới tìm muội?

Đông Phương Hùng tự biết lỡ lời, liền sửa miệng:

- Ha ha…sao lại thế đâu, chỉ là tiểu tử kia không biết đường, đúng lúc gặp được ta, vì vậy ta dẫn hắn đến đây thôi!

Đông Phương Tinh cau mày lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Đông Phương Tinh này thật không thể làm cho hắn động tâm được sao?

Nội tâm của nàng khó chịu nói không nên lời, tuy nàng chưa từng có tình cảm sâu đậm với Lăng Tiếu, nhưng trong mấy năm qua trong lòng nàng đã có hình bóng của hắn, trong bất tri bất giác địa vị của hắn đã có chút trọng yếu trong tim nàng.

- Tinh muội, muội sẽ không…sẽ không đến nỗi vì tức giận mà chuẩn bị gả cho tên ẻo lả Thượng Quan Vân kia đi, ta đã nói với muội, mặc dù tính tình muội phu hoa tâm một chút, không thành thật một chút…kỳ thật nói đến cùng hắn vẫn là một nam nhân không tệ, ít nhất có được một nửa năng lực của đại ca muội, chỉ có hắn mới xứng với muội thôi!

Đừng xem bộ dạng to con của Đông Phương Hùng nhưng nói chuyện lại dông dài không ngừng, hơn nữa trình độ tự kỷ tựa hồ còn nhiều hơn Lăng Tiếu không ít.

Đông Phương Tinh cười khúc khích nói:

- Hì hì, đại ca nói không sai, mặc dù người kia hoa tâm, nhưng hắn là nam nhân anh tuấn đội trời đạp đất, uy chấn bốn phương, cũng chỉ có hắn mới xứng đôi với muội, Đông Phương Tinh này nhất định sẽ làm cho hắn phải thần phục muội.

Đông Phương Tinh rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm tình, khôi phục lại phong thái tự tin ngày xưa.

- Ha ha, vậy mới đúng, đây mới là muội tử tốt của ta, không nói nữa, ta phải nhanh chóng đi thông tri cho các vị trưởng lão khác.

Đông Phương Hùng cũng cười nói.

Đông Phương Tinh chợt gọi hắn:

- Đại ca, huynh giúp muội đi mời mỗ mỗ ra mặt đi!

- Việc này…làm vậy chẳng phải gây khó cho đại ca sao?

Đông Phương Hùng lộ ra biểu tình khó xử nói.

Đông Phương mỗ mỗ, đây là nhân vật có địa vị tổ tông, có nghiêm uy cao nhất trong gia tộc, cho dù là trưởng lão thái thượng nhìn thấy cũng phải khiêm nhượng vài phần, ngoại trừ cưng chiều một mình Đông Phương Tinh, bà hà khắc cực kỳ đối với những người khác.

Đông Phương Hùng thường xuyên bị răn dạy quở mắng, trong lòng vẫn luôn bị ám ảnh đâu.

- Đại ca, muội xin huynh, chỉ có mỗ mỗ đến muội mới có thể đi ra gặp hắn!

Đông Phương Tinh cầu xin.

Đông Phương Hùng cắn răng nói:

- Được rồi, nhưng…chờ sau khi chuyện thành công, muội nhất định phải nói với muội phu thưởng cho ta mấy viên đan dược thất phẩm, tốt nhất giúp ta nhanh chóng thăng lên huyền đế…

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi!

Đông Phương Tinh không muốn nghe Đông Phương Hùng dông dài, đẩy hắn ra ngoài.

…

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh được Đông Phương gia long trọng tiếp đãi.

Gia chủ Đông Phương gia là Đông Phương Quân, cùng vài trưởng lão thái thượng cùng đi ra bồi tiếp, trưởng lão khác chỉ có thể ngồi vào bên dưới.

Đây chỉ là một bộ phận đại biểu của Đông Phương gia, cũng không phải toàn bộ nội tình của bọn họ.

- Lăng cung chủ thân lâm, Đông Phương Quân không kịp tiếp đón từ xa, thỉnh cung chủ thứ lỗi!

Đông Phương Quân phi thường khách khí chắp tay nói với Lăng Tiếu. Bộ dáng của hắn như trung niên, thân hình cao lớn uy mãnh, cũng như Đông Phương Chấn, Đông Phương Hùng đều có được vẻ vạm vỡ khôi ngô, tu vi huyền đế đê giai, mặc dù thu liễm khí tức nhưng vẫn cho người ta cảm giác áp bách của một thượng vị giả.

Lăng Tiếu cũng là huyền đế đê giai, nhưng căn cơ của hắn cường hãn hơn người cùng giai không biết bao nhiêu lần, đối mặt Đông Phương Quân đương nhiên không có gì khó chịu.

- Đông Phương gia chủ khách khí, Lăng Tiếu lần này mạo muội quấy rầy, xin đừng trách mới đúng!

Lăng Tiếu đáp.

- Ha ha, Lăng cung chủ còn trẻ tuổi đã danh chấn bốn phương, khai tông lập phái, thật sự làm chúng ta phải khâm phục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1454 - Tọa Khách Đông Phương Thế Gia.

Đông Phương Quân đáp lại một câu, sau đó nói tiếp:

- Nhưng không biết lần này Lăng cung chủ đến Đông Phương gia là có chuyện gì? Nếu như có chỗ nào cần chúng ta cống hiến sức lực, chúng ta sẽ dốc lực tương trợ.

Đông Phương Quân chính là phụ thân của Đông Phương Tinh, hắn đương nhiên hiểu được quan hệ giữa Lăng Tiếu cùng nữ nhi của mình trong Chiến Loạn Uyên.

Hắn biết trí tuệ của nữ nhi rất cao, ánh mắt nhất lưu, lúc trước hắn từng tán thành lựa chọn Lăng Tiếu làm con rể.

Nhưng sau khi biết được Lăng Tiếu có không ít nữ nhân, hắn đã bỏ qua ý nghĩ này.

Nữ nhi của Đông Phương Quân sao có thể làm tiểu thiếp cho người khác, đây không phải quét đi mặt mũi của Đông Phương gia hay sao?

Về sau Linh Vũ các cùng Thượng Quan gia đều đến cầu hôn, càng làm cho hắn quyết định chọn rể giữa hai nhà này.

Vốn hắn lựa chọn Linh Vũ các Khang Lam, nhưng không hiểu sao người kia lại vẫn lạc, thật sự làm hắn cảm thấy luyến tiếc.

Vì vậy hắn chỉ có thể lựa chọn Thượng Quan gia Thượng Quan Vân.

Nói thật, nam nhân của Đông Phương gia đều cao lớn uy mãnh, thoạt nhìn rất có uy thế, nhưng chuẩn con rể lại chẳng khác gì một nữ nhân, làm bọn họ không hảo cảm, nhưng Thượng Quan Vân quả thật là thiên tài, vì vậy chỉ đành lựa chọn hắn.

Hiện giờ ngày đại hôn gần đến, Đông Phương gia không phát thiệp mời cho Tiếu Ngạo cung, hoàn toàn không muốn gây thêm chuyện khác.

Nhưng Lăng Tiếu đột nhiên đến thăm, điều này không khỏi làm Đông Phương Quân cảnh giác.

Lăng Tiếu vừa định nói chuyện, bên ngoài có người chạy vào nói:

- Gia chủ, cô gia cầu kiến!

- Ách…mời hắn vào đi!

Đông Phương Quân thoáng chần chờ mới đáp, sau đó nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Lăng cung chủ, ba ngày nữa là đại hôn của tiểu nữ, nếu ngươi đã đến đây vậy ở lại Đông Phương gia uống vài chén rượu rồi hãy đi.

- Đúng vậy, Lăng huynh uy chấn bốn phương, chính là nhân vật, nếu có thể tham gia đại hôn của tiểu đệ, tiểu đệ cảm giác vinh hạnh vô cùng!

Một thanh âm nũng nịu từ bên ngoài truyền vào.

Thanh âm này chẳng khác gì một nữ nhân đang làm nũng thốt ra, nhưng trên thực tế hắn là một nam nhân thực sự.

Một nam nhân xinh đẹp chẳng khác gì một nữ nhân.

Hắn chính là chuẩn con rể của Đông Phương gia là Thượng Quan Vân, là nhân vật lãnh tụ một đời tuổi trẻ của Thượng Quan gia!

Thượng Quan Vân từng cùng Lăng Tiếu tiến vào Chiến Loạn Uyên, cũng từng đạt được danh hiệu Sát Hoàng.

Mặc dù Lăng Tiếu chưa từng chú ý tới hắn, nhưng biết hắn đứng đầu giới tuổi trẻ Thượng Quan gia, khẳng định phải có chỗ hơn người.

Lăng Tiếu nhìn qua Thượng Quan Vân, ánh mắt chợt ngừng lại.

Hắn thề, đây là lần đầu tiên hắn gặp qua nam nhân xinh đẹp như vậy, ngũ quan xinh xắn phối hợp vô cùng hoàn mỹ, làn da trắng nõn, mái tóc đen nhánh buông rơi, mặc bộ trang phục rực rỡ, nếu không nhìn kỹ hắn có yết hầu cùng bộ ngực phẳng lỳ, người nào cũng sẽ nghĩ hắn là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Lăng Tiếu thật sự đố kỵ.

Hắn vẫn cho rằng mình là mỹ nam anh tuấn, nhưng hôm nay lại phát hiện có yêu nghiệt tồn tại, thật sự làm cho hắn khó thể thừa nhận.

May mắn chính là thanh âm của người này cũng giống như nữ nhân, thật sự làm nội tâm Lăng Tiếu cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Bằng không hắn chỉ muốn đem gương mặt yêu kiều xinh đẹp kia đánh thành một đầu heo.

Đi cùng Thượng Quan Vân còn có hai lão giả, đều là thực lực huyền đế cấp.

- Bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Thượng Quan Vân hành lễ với Đông Phương Quân.

Chỉ còn ba ngày nữa là đại hôn, Thượng Quan Vân xưng hô như vậy cũng không sai.

Nghe được thanh âm của tiểu tử ẻo lả kia, ngay cả Đông Phương Quân cũng rùng mình, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nếu đây không phải con rể của mình, Đông Phương Quân chỉ hận một chưởng chụp chết hắn.

Vì sao chọn lựa mãi lại chọn một người như vậy làm con rể của mình, chẳng lẽ trong Trung Vực không còn nam nhân nào khác hay sao.

- Miễn lễ, đây là cung chủ Tiếu Ngạo cung Lăng Tiếu, các ngươi cũng nhận thức nhau, ta không cần giới thiệu đi.

Đông Phương Quân nói.

- Đây là tự nhiên, Lăng cung chủ vốn là anh hùng tuổi trẻ cái thế, Thượng Quan Vân vốn đã sớm muốn đến Tiếu Ngạo cung bái phỏng, chỉ sợ quá mức đường đột, hiện giờ Lăng cung chủ giá lâm, vừa lúc uống rượu cưới của tại hạ, đây là vinh hạnh của Thượng Quan Vân!

Thượng Quan Vân nho nhã lễ độ cười nói.

Ánh mắt của hắn nhìn qua Lăng Tiếu, hơi có vài phần mị hoặc.

Nội tạng Lăng Tiếu như bốc lên, hắn thật sự rất khó tưởng tượng một nam nhân lại có thể làm ra bộ dáng như thế.

Lăng Tiếu đáp:

- Tại hạ chỉ trùng hợp đi qua, thật sự không biết là đại hôn của Thượng Quan huynh, bằng không nhất định sẽ chuẩn bị một phần đại lễ chúc mừng, quả nhiên là thất lễ.

- Lăng cung chủ đến Thượng Quan Vân đã thật cao hứng.

Thượng Quan Vân ôn nhu nói, mắt nhìn thẳng Lăng Tiếu, trong ánh mắt hiện lên vài phần thưởng thức.

Lăng Tiếu chợt dựng đứng tóc gáy, trong lòng thầm hô:

- Người này không phải là thích nam nhân đi?

Lăng Tiếu không dám tiếp tục dây dưa với Thượng Quan Vân, hắn nhìn Đông Phương Quân nói:

- Đông Phương gia chủ, ta vốn cùng Đông Phương Tinh tiểu thư là người quen biết cũ, lần này theo hẹn mà đến, không biết có thể cho ta gặp mặt Đông Phương tiểu thư hay không.

Bất kể như thế nào, nếu đã đến Đông Phương gia hắn cũng nên hoàn thành xong ước định.

Mặc kệ Đông Phương Tinh lựa chọn thế nào, hắn cũng không sao cả.

- Quả nhiên là vì tiểu Tinh mà đến!

Trong lòng Đông Phương Quân hô thầm.

Người nơi này đều biết Lăng Tiếu cùng Đông Phương Tinh có ước định, bởi vì khi Đông Phương gia lựa chọn Thượng Quan Vân, Đông Phương Tinh từng nói qua, cuộc đời này ngoại trừ Lăng Tiếu sẽ không lấy ai làm chồng!

Đông Phương Quân chỉ có thể phong tỏa tu vi của nàng, bằng không nàng đã sớm trốn khỏi gia tộc đi Tiếu Ngạo cung.

Thần sắc hai huyền đế đi cùng Thượng Quan Vân đều âm trầm xuống.

Bọn họ cùng Đông Phương gia sắp cưới hỏi, tuyệt đối không cho phép phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Đông Phương Quân rõ ràng cũng nghĩ như vậy, hắn mở miệng nói:

- Lăng cung chủ muốn gặp tiểu nữ là phúc khí của nàng, nhưng hiện giờ đại hôn sắp tới, thật sự không tiện đi ra đón chào, xin Lăng cung chủ chớ trách, đợi đến lúc đại hôn giữa nàng cùng tiểu Vân, sẽ khiến phu thê họ mời rượu cho cung chủ.

Đã lựa chọn xong con đường phải đi, Đông Phương Quân chỉ có thể tiếp tục kiên trì, lúc này không thể để nữ nhi của hắn gặp lại Lăng Tiếu, bằng không xảy ra chuyện sẽ không xong.

Đông Phương Quân đã nói rõ ràng, Lăng Tiếu cũng không muốn miễn cưỡng, chỉ có thể khẽ thở dài nói:

- Một khi đã như vậy…

Lời của hắn còn chưa nói xong, bên ngoài truyền vào thanh âm:

- Bái kiến lão tổ tông!

- Phá hủy, nhất định là nha đầu tiểu Tinh gây sự!

Trong lòng Đông Phương Quân thầm hô.

Ngay sau đó ngoài cửa xuất hiện hai nữ nhân, một già một trẻ, chính là Đông Phương mỗ mỗ cùng Đông Phương Tinh.

Đông Phương mỗ mỗ như một lão phụ nhân bình thường, tay cầm quải trượng long hình chậm rãi đi tới, tựa hồ có tâm mà lực không đủ, ngẫu nhiên còn phát ra thanh âm ho khan.

Mọi người trong đại điện đều đứng lên ân cần chào hỏi vị mỗ mỗ kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1455 - Thượng Quân Vân Ẻo Lả. (1)

Lăng Tiếu cũng phải thi lễ, hắn nhìn không thấu tu vi của lão mỗ mỗ kia, nhưng hắn mơ hồ cảm giác khi bà đi đường hết thảy không khí trong điện đều bị quấy nhiễu, mọi người đều có cảm giác như bị áp chế.

- Thánh giả, tuyệt đối là thánh giả!

Lăng Tiếu từng tiếp xúc với thánh giả, nhiều ít có thể dùng tinh thần lực cảm ứng được ba động khi thánh giả xuất hiện.

- Mỗ mỗ sao lại ra rồi, còn ba ngày mới đến hôn lễ, ta tính toán đến lúc đó mời ngài xuất quan!

Đông Phương Quân thập phần cung kính nâng đỡ Đông Phương mỗ mỗ nói.

Ai biết Đông Phương mỗ mỗ không bán mặt mũi cho hắn, không đón tay hắn mà chỉ run nhẹ long trượng trong tay.

Đông!

Long trượng chấn động cả đại điện, mọi người đều giật mình.

- Có phải các ngươi đều xem lão bất tử này không còn dùng được!

Đông Phương mỗ mỗ quát.

Người của Đông Phương gia đều hoảng hốt.

- Mỗ mỗ nguôi giận, không biết là ai trêu chọc ngài…

Một huyền đế trung giai hỏi thăm.

- Các ngươi đều thật to gan, tiểu Tinh lấy chồng cũng không báo cho ta biết, thật sự làm phản rồi hay sao!

Đông Phương mỗ mỗ nhìn lướt chung quanh, mắng.

Người của Đông Phương gia không ai dám nói tiếp, chỉ sợ vị lão tổ kia mắng tới bọn hắn.

Cuối cùng Đông Phương Quân đành kiên trì bước lên nói:

- Mỗ mỗ thật quá lo lắng, chúng tôi chỉ là không muốn quấy nhiễu ngài thanh tu mà thôi.

Sau đó hắn chỉ vào Thượng Quan Vân nói:

- Hắn chính là trượng phu tương lai của Tinh nhi tên Thượng Quan Vân, mấy năm trước đạt được danh Sát Hoàng trong Hoàng Bảng chi tranh với Tinh nhi, hiện giờ đã đạt tới thực lực thiên tôn cao giai, thành tựu tương lai không thể hạn lượng!

Thượng Quan Vân lập tức hành lễ với Đông Phương mỗ mỗ:

- Thượng Quan Vân bái kiến mỗ mỗ!

- Các ngươi làm thế nào vậy, lại để cho một nữ nhân lập gia đình với tiểu Tinh, thật là buồn cười!

Đông Phương mỗ mỗ nhìn Thượng Quan Vân nhất thời phẫn nộ quát.

Trong khoảnh khắc mọi người quẫn bách.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh suýt chút nữa đã bật cười.

Thần sắc Thượng Quan Vân vô cùng xấu hổ, nếu đổi lại người khác nói hắn như vậy, hắn đã lập tức liều mạng.

Lúc này hai vị huyền đế Thượng Quan gia bước ra, một người nói:

- Đông Phương mỗ mỗ chớ trách, bộ dạng Vân nhi có chút tuấn tú, nhưng hắn quả thật là một nam nhân!

Dung mạo Thượng Quan Vân thật giống nữ nhân, điểm này làm người của Thượng Quan gia cũng cảm thấy buồn bực, nếu chỉ như vậy còn đỡ, nhưng thanh âm của nàng cũng như nữ âm, thật sự làm người khó thể thừa nhận.

Nếu không phải từ nhỏ Thượng Quan Vân lộ ra thiên phú cường đại, hắn đã sớm bị vứt bỏ, bởi vì thật sự là quá dọa người.

- Nam nhân Đông Phương gia nhiều thế hệ đều cao lớn cường tráng, đó mới là đường đường nam nhi bảy thước, tiểu Tinh là công chúa của tộc ta, há có thể gả cho một ẻo lả, mắt của các ngươi có vấn đề rồi sao?

Người của Đông Phương gia không ai dám ngẩng đầu lên.

Hai huyền đế của Thượng Quan gia đều chán nản, thầm mắng lão thái bà thật không chút nể tình.

Thượng Quan Vân tức giận đến xanh mặt nhưng không thể phát tác.

- Mỗ mỗ đừng nổi giận, họ cũng lo lắng cho gia tộc, tiểu Tinh không trách họ.

Đông Phương Tinh ra vẻ hiểu biết nói.

Nhưng ai cũng nghe ra được nàng lấy lui làm tiến, lửa cháy đổ thêm dầu!

Quả nhiên Đông Phương mỗ mỗ lại chấn động long trượng mắng:

- Đám người các ngươi đây, thật không có chút khí khái, Đông Phương gia từ bao giờ luân lạc tới mức phải dùng đám hỏi đi kiên cố địa vị!

Lúc này Thượng Quan Vân không thể nhẫn nhịn nói:

- Thượng Quan Vân này bề ngoài như thế, nhưng không có nghĩa là ta không xứng với tiểu Tinh, thử hỏi trong đồng lứa của Đông Phương gia các ngươi ngoại trừ tiểu Tinh có ai là địch thủ của ta!

Dứt lời thực lực thiên tôn cao giai tán phát, chứng minh giá trị của bản thân hắn.

Trước khi cưới Đông Phương Tinh, Đông Phương gia cũng đã sớm khảo nghiệm Thượng Quan Vân.

Trong giới trẻ tuổi Đông Phương gia đều bị hắn đánh bại, có cả hai thiên tôn cao giai thế hệ trước.

Cuối cùng cho ra kết luận, tuy hắn bề ngoài giống nữ nhi, nhưng chiến lực là nam nhi chân chính!

Đây cũng là nguyên nhân Đông Phương gia bỏ qua được bộ dạng ẻo lả của hắn mà đáp ứng mối hôn sự này.

Đông Phương mỗ mỗ mất hứng, lạnh lùng nhìn Đông Phương Quân chất vấn:

- Hắn nói đúng sự thật sao? Hậu bối Đông Phương gia đều thua trong tay của hắn?

Đông Phương Quân lộ ra vẻ xấu hổ nói:

- Đây…đây chỉ là luận bàn giữa đám trẻ tuổi, không thể xem là sự thật.

- Hỗn trướng, hậu bối Đông Phương gia mỗi người đều vô cùng uy mãnh, lại có thể…lại có thể ngay cả một ẻo lả cũng đánh không thắng…khụ khụ…

Đông Phương mỗ mỗ không thể chấp nhận được việc này, nộ khí công tâm ho sù sụ.

- Mỗ mỗ nguôi giận!

Người của Đông Phương gia khủng hoảng nói.

Đông Phương Tinh vuốt vuốt lưng của bà khuyên:

- Mỗ mỗ nguôi giận, Thượng Quan huynh tu luyện bí điển Thượng Quan gia "Thiên Hoa Giới" đến đại thành, giới trẻ tuổi Đông Phương gia thua bại cũng có thể tha thứ.

- Thiên Hoa Giới thần công thất truyền đã lâu của Thượng Quan gia?

Đông Phương mỗ mỗ lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo lẩm bẩm nói:

- Khó trách lại đem mình tu luyện thành bất nam bất nữ.

Thượng Quan Vân muốn hộc máu, hắn thật sự muốn cởi sạch quần áo chứng minh thân nam nhi của mình.

- Thiên Hoa Giới vốn là thần công vô thượng của Thượng Quan gia, nếu mỗ mỗ nghe nói qua, vậy nên biết tương lai tiểu Vân tuyệt đối thành tựu vô hạn, hôn ước này hẳn sẽ không phản đối đi!

Huyền đế của Thượng Quan gia nói.

Đông Phương mỗ mỗ không trả lời, chỉ hỏi:

- Vị nào là cung chủ Tiếu Ngạo cung Lăng Tiếu?

Đông Phương mỗ mỗ vừa hỏi, khiến mọi người có mặt đều cảm thấy không ổn.

Đông Phương Tinh là cháu gái được Đông Phương mỗ mỗ cưng chiều nhất, hôm nay được mời đi ra rất có khả năng là vì Lăng Tiếu mà đến.

Sắc mặt Thượng Quan Vân cùng hai huyền đế Thượng Quan gia trở nên âm trầm.

Nếu lần này đại hôn không thành công, sẽ làm mặt mũi Thượng Quan gia bị quét rác.

Hơn nữa bọn họ đã sớm tuyên cáo với các thế lực thời gian hôn lễ lần này, còn đang chờ các thế lực đến chúc mừng nữa đâu.

- Vãn bối chính là Lăng Tiếu, gặp qua tiền bối!

Lăng Tiếu đứng dậy hướng Đông Phương mỗ mỗ hành lễ.

Siêu phàm nhập thánh là đại chuyển biến của võ giả nhân loại, cho dù Lăng Tiếu uy chấn Trung Vực, nhưng so sánh với người ta vẫn có vẻ nhỏ bé, khó thể bãi ra cái giá của một cung chủ.

Đông Phương mỗ mỗ nhìn qua, ánh mắt lóe tinh quang, động dung nói:

- Ngươi chính là Lăng Tiếu sao, không ngờ đã thành đế vị!

- Cái gì!

Lời của Đông Phương mỗ mỗ vừa thốt ra, mọi người lập tức kinh hô, ánh mắt rơi lên trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu luôn thu liễm khí tức của mình, người bình thường căn bản không nhìn thấu tu vi của hắn.

Không ngờ Đông Phương mỗ mỗ vừa nhìn hắn liền thấu triệt, quả nhiên không hổ là thánh giả.

- May mắn đột phá mà thôi!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Hắn đột phá quả thật là may mắn, hắn không dự đoán được hấp thu thật nhiều long huyết cũng có thể đem thực lực của hắn đề thăng một giai, giảm đi không ít thời gian tu luyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1456 - Thượng Quân Vân Ẻo Lả. (2)

Đông Phương Tinh nhìn Lăng Tiếu chằm chằm không nháy mắt, tình ý dạt dào không cần nói cũng biết.

- Chỉ có nam nhân như vậy mới xứng đôi với Đông Phương Tinh ta!

Giờ khắc này nội tâm Đông Phương Tinh vô cùng kiên định nhủ thầm.

Lăng Tiếu mới bao nhiêu tuổi đây, chẳng qua chỉ mới ba mươi, đã đạt tới đế cấp đúng là thượng cổ khó gặp.

Nhưng Lăng Tiếu đã đạt tới.

Nếu hắn không phải được nhận định là đệ tử duy nhất của Tà Đế, chỉ sợ không ít người đều nghĩ hắn là một thánh giả chuyển sang kiếp khác sống lại.

Bằng không tốc độ tiến giai của hắn làm sao nhanh chóng như thế.

Thượng Quan Vân nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, hắn mới đột phá thiên tôn cao giai không lâu, đây là ỷ lại thật nhiều tài nguyên trong gia tộc bồi dưỡng cùng việc tu luyện Thiên Hoa Giới thần công mới đạt được.

Mấy năm trước cuộc chiến giữa Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm, kinh động thiên hạ!

Thượng Quan Vân đương nhiên có khát vọng cùng hai người một trận chiến, bởi vì Thiên Hoa Giới thần công của Thượng Quan gia cũng có được uy lực

vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng hôm nay gặp được Lăng Tiếu, người ta đã đột phá huyền đế, điều này thật sự làm người cảm thấy khó chịu.

Trong đồng cấp bậc hắn tin tưởng có thể khiêu chiến Lăng Tiếu, nhưng hiện tại hắn lại không dám tự tin.

- Nam nhân như vậy thật cường đại ah!

Nhưng Thượng Quan Vân không có nửa điểm ý tứ đố kỵ, chỉ có ý thưởng thức nồng đậm, mà ánh mắt hắn nhìn Lăng Tiếu cũng trở nên khác thường.

- Tốt, tốt lắm, không hổ là nam nhân mà tiểu Tinh nhà ta để ý, ngươi có nguyện ở rể Đông Phương gia, trở thành phò mã, chúng ta sẽ toàn lực bồi dưỡng cho ngươi thành tài!

Đông Phương mỗ mỗ thật vui vẻ nói.

Tuy dung mạo Thượng Quan Vân mỹ lệ hơn Lăng Tiếu, nhưng Lăng Tiếu lại có được khí lực cường tráng dương cương của nam nhân, hơn nữa còn là huyền đế thật trẻ tuổi, điều này làm Đông Phương mỗ mỗ yêu thích.

Bình thường bà luôn bế quan, rất ít rời khỏi gia tộc, cũng rất ít chú ý chuyện bên ngoài, không hề nghe nói sự tích của Lăng Tiếu, càng không biết Tiếu Ngạo cung đã ngang hàng cùng Đông Phương gia, vì vậy mới nói như thế.

- Mỗ mỗ, Lăng cung chủ là nhất phương kiêu hùng, thế lực của Tiếu Ngạo cung ngang ngửa với những thế lực như Cổ gia, Sát Thiên cùng Hắc Ma môn!

Đông Phương Quân đành phải lên tiếng nói.

Bằng không làm ra chuyện gì buồn cười, như vậy bọn hắn sẽ bị mắng.

- Có được kỹ năng như vậy, xem ra lão bất tử này ngăn cách với bên ngoài quá lâu, lại không ai nói cho ta biết việc này!

Đông Phương mỗ mỗ khó chịu nói.

Tính tình bà nóng nảy, bên trong Đông Phương gia không ai dám chọc giận, có ai dám đi báo việc này, quấy rầy bà thanh tu đây.

- Mỗ mỗ, lần trước cháu mang về Sinh Mệnh Tuyền Dịch là lấy của hắn!

Đông Phương Tinh ghé vào tai Đông Phương mỗ mỗ nói.

- Ân, tiểu tử không sai, vậy ngươi kết hôn với hắn mới là lựa chọn tốt nhất.

Đông Phương mỗ mỗ nói, tiếp theo nhìn ba người Thượng Quan gia:

- Các ngươi trở về đi, tên tiểu tử ẻo lả này không xứng với tiểu Tinh nhà ta đâu!

Đông Phương mỗ mỗ dùng giọng điệu hoài nghi tuyên án hôn sự giữa hai gia tộc đã chấm dứt.

Trong lòng Đông Phương Tinh thả lỏng xuống, nàng vốn định đợi đến ngày hôn lễ sẽ nói việc này với mỗ mỗ, cũng may đường ca nàng đúng lúc trở về, cứu lại hạnh phúc của nàng.

- Mỗ mỗ, việc này…

Đông Phương Quân khó xử.

Hôn sự giữa gia tộc bọn họ cùng Thượng Quan gia đã tuyên cáo thiên hạ, đột nhiên làm ra thay đổi, như vậy đem Thượng Quan gia ném nơi nào, đưa thế lực khắp thiên hạ bỏ đi đâu?

- Cứ làm theo lời nói của ta, đưa trả quà tặng của bọn họ, bổ sung thêm tặng lễ xem như Đông Phương gia giải thích đi.

Đông Phương mỗ mỗ khoát tay nói.

Bà cũng không phải người không hiểu lý lẽ, còn biết bồi thường cho Thượng Quan gia.

- Đông Phương mỗ mỗ, ngươi làm như vậy thật tổn hại hai nhà kết minh!

Một huyền đế Thượng Quan gia đứng ra bất mãn quát.

Huyền đế còn lại cũng nói:

- Không sai, đã định ngày đại hôn, lại nói phế thì phế, bảo chúng ta làm sao về gia tộc giao phó!

Vẻ mặt Thượng Quan Vân thật khó xem, mặc dù không nói lời nào, cũng đại biểu hắn không cam lòng, đương nhiên nội tâm hắn nghĩ ra sao chỉ có hắn mới biết.

- Vậy các ngươi muốn như thế nào?

Đông Phương mỗ mỗ chấn động long trượng, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn bọn họ.

Bọn họ đồng thời thối lui ra sau mấy bước, cũng không bị thương tổn.

- Mỗ mỗ nguôi giận!

Đông Phương Quân kinh hô một tiếng, tiếp theo nói:

- Tiểu Tinh, cha hỏi con, chẳng lẽ con nguyện ý gả cho Lăng cung chủ, con cũng biết hắn đã có nhiều phu nhân, con gả cho hắn cũng không biết làm tiểu thiếp thứ mấy đâu, con cần gì chứ!

Chuyện cho tới bây giờ, Đông Phương Quân chỉ có thể giải quyết trên thân đương sự.

- Nguyên lai tiểu tử này còn hoa tâm như thế, như vậy đi, ngươi từ bỏ toàn bộ nữ nhân của ngươi, cưới tiểu Tinh nhà ta đi!

Đông Phương mỗ mỗ giận dữ nhìn Lăng Tiếu nói.

Lời nói của Đông Phương mỗ mỗ thật bá đạo, chỉ vài câu nói đã phế bỏ hôn ước hai nhà, hiện giờ còn buộc Lăng Tiếu bỏ rơi thê tử, thật sự là không chút lý lẽ.

Ba người Thượng Quan gia đều nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa.

Đôi mắt Đông Phương Tinh nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, chờ mong đáp án.

Nhưng bằng vào sự thông tuệ của nàng đã sớm đoán được đáp án chân chính, nhưng chỉ phải đợi hắn tự mình nói ra mà thôi.

- Tiền bối, lời này của ngươi thật ép buộc, Lăng Tiếu này mặc dù hoa tâm, nhưng ta đối với các nàng đều thật lòng, vô luận là ai ta cũng không bỏ qua, hôm nay ta đến Đông Phương gia chỉ vì lời ước hẹn, Đông Phương cô nương lựa chọn thế nào là do chính bản tâm của nàng.

Lăng Tiếu lớn tiếng đáp.

Đúng như lời của hắn, mỗi nữ nhân đều là người hắn yêu nhất, muốn hắn buông tha cho ai đều là chuyện không thể nào.

- Hay là ngươi cảm thấy được tiểu Tinh nhà ta không xứng với ngươi?

Đông Phương mỗ mỗ tức giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói.

- Không, Đông Phương cô nương xinh đẹp vô song, là nữ tử tốt thế gian khó gặp, nhưng ta đã sớm có thê thiếp, thật không thể bỏ rơi họ.

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó nhìn Đông Phương Tinh nói:

- Đông Phương cô nương, ban đầu lúc ở Chiến Loạn Uyên ta nhất thời xúc động cùng nàng kích chưởng làm thệ, mà ta cũng từng nói với nàng ta có nữ nhân khác, hiện giờ nàng còn nguyện đi theo ta hay không phải do nàng lựa chọn, ta tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

- Đồ hỗn trướng, lại không muốn vứt bỏ nữ nhân của ngươi, lại muốn cả tiểu Tinh nhà ta, thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như vậy, cút ra ngoài cho ta!

Đông Phương mỗ mỗ nổi giận.

Nghe ý tứ của Lăng Tiếu, tựa hồ hắn cũng không quá để ý cháu của mình, điều này làm cho bà thật căm tức.

Bà tuyệt đối không cho phép cháu của mình làm tiểu thiếp cho Lăng Tiếu.

- Quấy rầy, Mỹ Anh, chúng ta đi!

Lăng Tiếu nói đi liền đi, thật sự dứt khoát.

Hắn đã theo lời hẹn mà đến, về phần kết quả đã không còn trọng yếu.

- Ngươi chờ một chút!

Đông Phương Tinh hô to một tiếng, ngăn trước mặt Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1457 - Đông Phương Mỗ Mỗ Bá Đạo.

- Đông Phương cô nương còn có gì chỉ giáo?

Lăng Tiếu thật khách khí nhìn Đông Phương Tinh hỏi.

Nhìn mỹ nhân trước mắt, hắn không thể không thừa nhận Đông Phương Tinh xinh đẹp không thua kém nữ nhân nào của hắn, thậm chí còn là người nổi bật trong bọn họ.

Một mỹ nhân như vậy nếu thu vào hậu viện hắn đương nhiên phi thường vui vẻ, nhưng xưa nay hắn không thích ép buộc, đành phải chờ Đông Phương Tinh tự mình lựa chọn.

Nếu nàng nhất định muốn làm tiểu thiếp của hắn, vậy thì hắn cứ thu nàng thôi!

- Ngươi nói muốn ta lựa chọn, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, ta lựa chọn đi theo ngươi!

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Tinh nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, như đinh đóng cột nói.

Thần sắc ba người Thượng Quan gia trầm xuống, mà người của Đông Phương gia cũng không tốt hơn bao nhiêu.

- Tiểu Tinh chớ hồ nháo!

Đông Phương Quân trầm giọng quát.

- Không, Lăng Tiếu từ Hoàng Bảng chi tranh lực áp chư hoàng đạt tới Đệ Nhất Hoàng Tọa, ta chỉ biết nam nhân như vậy mới xứng với ta, nguyên bản ta có tự tin trở thành nữ nhân duy nhất của hắn, nhưng hắn lại tự xây dựng thế lực, lấy một địch vạn, chiến bại Linh Vũ các Vũ Bất Phàm, lực trảm chư địch, diệt sát nhiều cao thủ của Sát Thiên cùng Cổ gia, còn đối chiến Hắc Ma môn, nam tử cái thế như vậy ở trong lòng Đông Phương Tinh này chính là đại anh hùng, đại hào kiệt, mặc dù ta xuất thân danh môn nhưng tự biết trước mắt không khả năng độc chiếm một mình hắn, cho nên…trước tiên ta làm tiểu thiếp của hắn, ngày sau hắn nhất định sẽ biết ta là tốt nhất, chỉ yêu một mình ta!

Đông Phương Tinh cường thế tuyên cáo ý nghĩ trong lòng nàng trước mặt mọi người.

Đây chính là trần trụi thổ lộ với Lăng Tiếu!

La Mỹ Anh ở bên cạnh thầm khen một tiếng:

- Nữ nhân này thật dũng cảm!

Nội tâm Lăng Tiếu cảm động, trong lòng thầm nghĩ:

- Những lời này nàng nói với riêng ta là tốt rồi, vì sao lại nói trước đám đông, làm người ta thật thẹn thùng!

- Nếu nàng đã nói như vậy, Lăng Tiếu làm sao có thể phụ một phen tâm ý của nàng, vậy nàng đi theo ta đi!

Lăng Tiếu nếu còn không tỏ thái độ thật uổng làm nam nhân.

Nhưng bây giờ họ còn muốn đi ra khỏi nơi này thật dễ dàng vậy hay sao?

Đông Phương Tinh đã nguyện ý đi theo hắn, nguyện ý làm tiểu thiếp của hắn, mà nữ nhân này lại là tiểu công chúa của thế lực lớn như Đông Phương gia, còn là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Nếu một mỹ nữ như vậy mà Lăng Tiếu còn không dám thu lấy, vậy đã không còn là hắn.

- Đứng lại cho ta!

Vài thanh âm đồng thời quát.

Một thanh âm là Đông Phương mỗ mỗ, một là Đông Phương Quân, người còn lại là Thượng Quan Vân.

Lăng Tiếu nắm tay La Mỹ Anh, tay kia đã cầm được tay Đông Phương Tinh, ngẩng đầu nhìn mọi người, trên mặt không hề có chút kinh hoảng.

- Mỗ mỗ thành toàn cho cháu đi!

Vẻ mặt Đông Phương Tinh ra vẻ đáng thương nhìn Đông Phương mỗ mỗ nói.

Nàng biết chỉ cần mỗ mỗ mở miệng chuyện này sẽ không thành vấn đề.

- Nha đầu kia, vì sao ngu ngốc như vậy, hắn đã có nhiều nữ nhân như thế, cháu vì sao phải đi theo đây, cháu không cảm thấy bị mất mặt sao.

Đông Phương mỗ mỗ dùng ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Đông Phương Quân nhìn Lăng Tiếu trầm giọng:

- Lăng cung chủ, ngươi cần suy nghĩ lại, ngươi làm như vậy sẽ đắc tội Đông

Phương gia cùng Thượng Quan gia.

- Ha ha, tiền bối, Đông Phương gia chủ, ta biết các ngươi để ý mặt mũi, nhưng các ngươi bức bách Đông Phương tiểu thư gả cho người mà nàng không thích, nàng cũng sẽ không vui vẻ, mặc dù Lăng Tiếu này hoa tâm, nhưng ta đều thật lòng thương tiếc các nàng, cho nên các ngươi đừng cản trở.

Vẻ mặt Lăng Tiếu bình tĩnh thong dong nói.

- Thôi thôi, nếu ngươi chịu cưới hỏi tiểu Tinh đàng hoàng, lập nàng làm chính thê, những nữ nhân kia làm tiểu thiếp cho ngươi, ta sẽ thành toàn cho các ngươi đi!

Đông Phương mỗ mỗ lui nhường một bước.

Nhìn ra được bà cưng chiều hậu bối của mình như thế nào.

Nhưng điều kiện như vậy Lăng Tiếu sẽ đáp ứng sao?

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Thượng Quan Vân đã phản đối:

- Ta phản đối, Đông Phương gia các ngươi đã thu quà tặng của chúng ta, nàng đã là tức phụ của Thượng Quan gia, làm sao có thể cho nàng gả cho người khác!

Đừng nhìn bộ dáng ẻo lả của hắn, nhưng khi nóng giận vẫn có vài phần khí thế, không cho người khác khinh thường.

Hai huyền đế đi bên cạnh hắn đều căm tức nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ tùy thời đều chuẩn bị ra tay.

Lúc này Đông Phương mỗ mỗ lại nói:

- Thôi đi, chuyện giữa thanh niên các ngươi thì tự mình đi giải quyết là được!

Dứt lời bà nhắm mắt lại không tiếp tục quản tới việc này.

Đông Phương Quân nhìn thoáng qua mỗ mỗ, ngay sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu Lăng Tiếu muốn dẫn nữ nhi của hắn rời đi, vậy trước tiên bước qua cửa ải của Thượng Quan Vân, bằng không hết thảy không cần nói tiếp.

- Thượng Quan Vân, việc này chấm dứt đi, ta không thích ngươi, miễn cưỡng cùng một chỗ chúng ta đều không vui không phải sao?

Đông Phương Tinh nhìn Thượng Quan Vân nói.

Thượng Quan Vân cự tuyệt:

- Tinh Tinh, cảm tình có thể bồi dưỡng, hiện tại nàng không thích ta không có nghĩa ngày sau cũng vậy, huống hồ chuyện này đại biểu mặt mũi của Thượng Quan gia, bất kể thế nào nàng cũng không thể đi theo hắn, bằng không…Thượng Quan gia tuyệt không bỏ qua!

- Đúng vậy, mời Đông Phương tiểu thư suy nghĩ cho ích lợi lâu dài của hai nhà.

Một huyền đế Thượng Quan gia nói.

Người còn lại cũng lên tiếng:

- Đông Phương tiểu thư thông minh hơn người, ngươi nên biết lệnh tôn cũng không muốn nhìn thấy chuyện này, ngươi đừng nên làm cho hắn khó xử.

Đông Phương Tinh lạnh lùng nhìn ba người, như đinh đóng cột nói:

- Hạnh phúc của ta do chính ta đi nắm bắt, mà vận mệnh của Đông Phương gia cũng không để cho người khác đi thay đổi, huống hồ nam nhân mà ta lựa chọn tuyệt đối sẽ làm cho Đông Phương gia đi tới huy hoàng.

Đông Phương Tinh tính toán đem toàn bộ hạnh phúc đặt lên thân Lăng Tiếu, đồng thời cũng cho rằng hắn sẽ đi được xa hơn, ngày sau Đông Phương gia nói không chừng phải dựa vào hắn giúp đỡ.

Ánh mắt nhìn xa cùng bá khí cường đại của nàng quả thật làm cho nữ tử bình thường không thể so sánh.

Lăng Tiếu ngày càng hài lòng đối với Đông Phương Tinh, hắn cảm thấy lời nói của nàng làm lòng hắn thật thoải mái.

- Lăng cung chủ ngươi cũng nghĩ vậy sao? Ngươi làm như vậy có biết hậu quả?

Một huyền đế Thượng Quan gia nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cười to đáp:

- Ha ha, chuyện này không có thương lượng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được thì còn nói gì là nam nhân, mặc kệ Thượng Quan gia hoặc là Đông Phương gia, Lăng Tiếu này không muốn đắc tội các ngươi, nhưng nếu nhất định muốn lưu lại chúng ta, vậy đành phải đắc tội mà thôi.

Dứt lời khí thế của Lăng Tiếu không chút che giấu liền thăng lên, long khí bá đạo rực rỡ tràn ngập khắp đại điện.

Mọi người giống như nhìn thấy được tuyệt thế chân long xuất thế, khí thế

đáng sợ cùng long uy khiến người hoa mắt.

La Mỹ Anh cũng sẵn sàng nghênh địch, khí thế đế cấp đồng dạng tán phát.

Lúc đến Long Cung, linh khí thủy hệ nơi đó đã giúp nàng đem cảnh giới hoàn toàn củng cố xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1458 - Mười Chiêu Đánh Bại Các Ngươi. (1)

Người ở nơi này đều biết Lăng Tiếu bất phàm, nhưng nữ tử luôn im lặng đứng bên cạnh hắn không ngờ cũng có tu vi huyền đế, điều này làm bọn họ khiếp sợ.

- Đúng rồi, Lăng Tiếu còn là luyện dược sư thất phẩm, vì sao lại quên mất việc này!

Lúc này mọi người chợt nhớ một thân phận khác của Lăng Tiếu, người ta muốn tạo ra siêu cấp cao thủ tựa hồ không có việc gì khó.

Đông Phương mỗ mỗ ngồi trên thượng vị không mở mắt, nhưng trong lòng nhủ thầm:

- Tiểu tử kia cũng có vài phần khí khái, nhưng không biết là kẻ hữu dũng vô mưu hoặc là có chỗ dựa nào khác đâu.

- Muốn ở trong này động thủ sao? Ngươi đang khinh nhờn trọng địa của Đông Phương gia!

Một huyền đế cao giai của Đông Phương gia đứng lên quát.

Nếu quả thật muốn động thủ tại đây, nói không chừng Đông Phương gia sẽ đem Lăng Tiếu chém giết.

- Thượng Quan huynh, cho ngươi một cơ hội, ba người các ngươi cùng nhau tiến lên, nếu có thể đánh bại ta, hôm nay ta sẽ không tiếp tục dây dưa, nếu các ngươi chiến bại, việc hôn ước này hủy bỏ đi!

Lăng Tiếu thoáng do dự, nhìn qua Thượng Quan Vân nói.

- Lời này thật sự?

Thượng Quan Vân hỏi.

Đứng bên cạnh hắn là hai huyền đế trung giai, mà Lăng Tiếu chỉ là đê giai, tuy có bổn sự vượt cấp chiến đấu, nhưng chưa chắc bọn họ sẽ bại, huống hồ hắn đã muốn thăm dò thân thủ của Lăng Tiếu.

- Tuyệt đối là thật, hơn nữa lấy hạn định mười chiêu phân thắng bại thế nào?

Lăng Tiếu thập phần khẳng định nói.

- Cuồng vọng!

Một huyền đế Thượng Quan gia không nhịn được quát lên.

- Nếu Lăng cung chủ tự tin như vậy, chúng ta thành toàn ngươi, nếu chúng ta thua việc này chấm dứt!

Một huyền đế khác nói.

Lăng Tiếu thật tự đại, nếu nói hắn lấy một địch ba có lẽ họ còn lo lắng một chút, bởi vì chiến lực Lăng Tiếu quá kinh khủng, nhưng hiện tại hắn nói trong mười chiêu đánh bại bọn họ, đây không thể nghi ngờ chính là sự khiêu khích.

Thượng Quan Vân không do dự nói:

- Mời Đông Phương thúc thúc an bài sân đấu cho chúng tôi đi, việc này chúng ta đáp ứng!

Đông Phương Quân nhìn thoáng qua Đông Phương mỗ mỗ, sau đó gật đầu nói:

- Được, các ngươi đã có biện pháp giải quyết, không làm tổn thương hòa khí, vậy không còn gì tốt hơn.

Lúc này Đông Phương Tinh cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, đồng thời nội tâm lo lắng thay Lăng Tiếu.

- Ngươi nhất định sẽ thắng phải không?

Đông Phương Tinh nhìn Lăng Tiếu hỏi.

- Yên tâm đi, Đông Phương tiểu thư, ta sẽ không đem nàng thua cho người khác.

Lăng Tiếu lộ nụ cười thật tự tin đáp.

- Chán ghét, còn gọi người ta là Đông Phương tiểu thư!

Đông Phương Tinh thẹn thùng trách cứ.

Lăng Tiếu cười nói:

- Ha ha, vậy ta gọi Tinh Tinh? Tiểu Tinh? Hay là Tinh muội đây?

…

Cuộc chiến giữa huyền đế sinh ra lực phá hoại không phải võ giả bình thường có thể tưởng tượng.

Vì vậy Đông Phương gia an bài một khu núi hoang thuộc quản hạt của họ để bốn người giao chiến.

Chung quanh nơi này chừng vạn dặm không một bóng người, ngược lại có không ít dấu vết chiến đấu, bởi vậy có thể thấy được là nơi Đông Phương gia dùng làm chiến trường.

Đông Phương Quân mang theo hơn mười trưởng lão đạt tới huyền đế cấp đến xem cuộc chiến, Đông Phương mỗ mỗ không cần đích thân đi qua.

- Các ngươi chiến đấu ở nơi này đi! Nhưng tốt nhất đừng làm tai nạn chết người, nếu không Đông Phương gia cũng không biết làm sao trả lời với hai nhà các ngươi!

Đông Phương Quân nói.

- Yên tâm đi, Đông Phương gia chủ, chúng tôi sẽ biết đúng mực, nhưng chỉ sợ Lăng cung chủ phải nếm một ít khổ sở.

Một huyền đế Thượng Quan gia nói.

- Không sai, trận chiến này do chúng ta ra tay thì tốt hơn, tiểu Vân ngươi ở một bên xem đi!

Một huyền đế khác nói.

Thượng Quan Vân đáp:

- Không, ta đã sớm muốn biết chiến lực của Lăng cung chủ, hiện giờ có cơ hội tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai huyền đế thoáng do dự, cuối cùng đáp ứng.

- Đến đây đi, trong mười chiêu chiến bại các vị!

Lăng Tiếu bay lên không trung nói, khí thế bá đạo tản ra, rất có uy thế liếc nhìn thiên hạ.

- Khẩu khí thật lớn, ta tới trước!

Một huyền đế nháy mắt bay tới trên đầu Lăng Tiếu, đôi tay hiện ra một cặp thiết trảo, lóe ra hàn mang, mang theo xu thế phá núi lấp biển hướng đầu Lăng Tiếu hung hăng chộp tới.

Lăng Tiếu cười nhạt, lưu lại đạo tàn ảnh tại chỗ, thân thể đã tránh sang một bên.

Huyền đế kia tựa hồ biết được không thể thương tổn Lăng Tiếu, thân hình xoay tròn trên không trung quát to:

- Bách Trảo Liệt Thạch!

Mấy trăm cự trảo hướng Lăng Tiếu chộp tới.

Cùng lúc đó huyền đế còn lại cũng phóng ra.

Thân hình hắn như hóa thành cự thạch vung ra một quyền hướng sau lưng Lăng Tiếu đánh tới.

Thượng Quan Vân chưa động, thần sắc lãnh tuấn khiến gương mặt xinh đẹp hiện lên vài phần cảm giác yêu dị.

- Tới hay lắm!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, khí thế xông lên tận trời, kim quyền hướng

thẳng hoàng trảo cùng thạch quyền đánh qua.

Oanh long!

Lực va chạm cường đại khiến không gian không ngừng chao đảo lên.

Tê thiên liệt địa!

Loạn thạch cuồng oanh!

Trên bầu trời có thật nhiều hoàng trảo chớp động, lại có vô số vẫn thạch nện xuống, đem Lăng Tiếu bao phủ bên trong.

Hai huyền đế trung giai của Thượng Quan gia cũng không phải nhân vật bình thường, chiến lực trong đồng cấp tuyệt đối là trên thượng tầng.

Hai người là võ giả chuyên tu luyện thổ hệ, hơn nữa tựa hồ am hiểu thuật hợp kích.

Công kích của bọn họ liên miên không dứt, bàng bạc đại thế, đem không khí trên bầu trời tản mát chân không.

Người đang xem cuộc chiến phải vận khí hộ kình đem năng lượng tán phát ngăn cách, hơn nữa lui ra mấy ngàn thước tránh bị lan đến.

Lăng Tiếu chỉ nói dùng mười chiêu đánh bại ba người Thượng Quan gia, nhưng đối phương không quy định phải dùng bao nhiêu chiêu đánh bại hắn.

Cho nên hai người mới liều lĩnh công kích Lăng Tiếu.

Bọn hắn đã sớm biết thần uy của Lăng Tiếu, đương nhiên sẽ không lơ đễnh tạo thành sơ hở.

Quanh thân Lăng Tiếu nổi lên kim sắc long lân, hắn khống chế long khí không toàn diện bùng nổ, hắn cũng không muốn người khác chứng kiến bộ dạng bán long nhân của hắn.

Long lân chiến giáp có thể so sánh với thánh khí phòng ngự, cơ hồ miễn dịch với chiêu thức của huyền đế, công kích của hai người Thượng Quan gia khó thể thương tổn được thân thể hắn.

Lăng Tiếu vung tay đánh ra kim sắc long quyền đem cự trảo cùng thạch quyền oanh thành dập nát.

- Cảm giác thật vui sướng, nhưng mà…các ngươi vẫn quá yếu!

Lăng Tiếu liếm liếm môi, tốc độ vô song chỉ lưu lại tàn ảnh trên bầu trời.

Hai huyền đế Thượng Quan gia nhất thời mất đi mục tiêu.

Ngay sau đó Lăng Tiếu đã xuất hiện sau lưng một người, người kia lập tức sinh cảm ứng đang định né tránh…

Đáng tiếc vô số kim quyền đã hướng đầu của hắn tạp xuống.

Phanh phanh!

Người nọ nhất thời bị Lăng Tiếu oanh rơi xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Người còn lại suy diễn ra đại phương thế giới, mấy trăm ngàn cự thạch lăng không xuất hiện.

Mỗi cự thạch mang theo lực lượng trầm trọng vạn quân, mỗi kích đều có thể phá hủy một ngọn núi cao, nhiều cự thạch như vậy hoàn toàn có thể hủy diệt cả một dãy núi.

Thật nhiều cự thạch theo sự khống chế của huyền đế vây kín cả không gian, đồng thời oanh tạp về phía Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1459 - Mười Chiêu Đánh Bại Các Ngươi. (2)

Lúc này Thượng Quan Vân đã yên lặng xuất hiện trên không, tựa hồ tùy thời chuẩn bị đề phòng Lăng Tiếu đào thoát.

Chung quanh hắn không ngừng hiện ra từng đóa yêu hoa, đem bốn phía điểm tô thành ngũ thải hoa hải, có vẻ dị thường duy mỹ.

- Đông Phương tiểu thư, ngươi nhìn biển hoa kia thật là xinh đẹp, chẳng lẽ ngươi cứ bỏ qua như vậy, thật không đáng ah?

La Mỹ Anh nhìn Đông Phương Tinh khẽ thở dài.

Đông Phương Tinh biết La Mỹ Anh ghen tỵ, đáp:

- Nếu ngươi thích có thể hỏi Thượng Quan Vân đi, ta nghĩ Thượng Quan gia hẳn sẽ rất hài lòng.

- Ta cũng không muốn đoạt yêu thích của người khác.

La Mỹ Anh đáp, sau đó lại nói:

- Bên cạnh Tiếu đã có không ít nữ nhân, ngươi cần gì phải ủy khuất chính mình đây? Ngươi là công chúa Đông Phương gia, thật mất thân phận.

- Bên cạnh hắn có nhiều nữ nhân, chứng minh hắn là một nam nhân phi thường vĩ đại, đổi lại là nam nhân khác ta không cần, hơn nữa không phải ngươi cũng đang ủy khuất chính mình sao?

Đông Phương Tinh cười nhẹ nói, thoáng ngừng lại mới nói tiếp:

- Ta biết ngươi lo lắng địa vị của các ngươi trong lòng Lăng Tiếu sẽ bị ta dao động, nhưng ngươi có thể yên tâm, một ngày nào cho dù hắn chỉ yêu một mình ta, ta cũng sẽ không để hắn vứt bỏ các ngươi.

Đông Phương Tinh chính là một đầu khổng tước kiêu ngạo, đối mặt sự khiêu khích của La Mỹ Anh lập tức làm ra phản kích.

Công phu ngoài miệng của La Mỹ Anh làm sao là đối thủ của Đông Phương Tinh, bị nàng làm á khẩu không trả lời được.

Lúc này trên không trung thế giới lực mang theo khí tức thái cổ chợt nổ tung oa, trực tiếp đem vô số cự thạch nổ thành bột mịn.

Lúc này Thượng Quan Vân quát một tiếng:

- Phệ Hoa Giới!

Tay áo hắn phiêu đãng, khí thế hoàn toàn bộc phát, một đóa hoa vương lớn đến trăm thước thoáng hiện sau lưng hắn, vô số phệ nhân hoa mở cánh như thế giới của biển hoa hướng Lăng Tiếu bao trùm tới.

Thượng Quan Vân như dốc hết toàn lực, vô số lực lượng, vô số phệ hoa bao trùm trời đất che phủ thiên không.

- Không hổ là hậu bối tử tôn được Thượng Quan gia vừa ý nhất, phần chiến lực này đã không thua kém gì lão tiền bối.

Một thái thượng Đông Phương gia thở dài nói.

- Đúng vậy, tuy tiểu tử này thoạt nhìn giống nữ nhân, nhưng chứng thật là

một nhân tài.

- Nói thì nói như vậy, nhưng vị Lăng cung chủ kia tựa hồ càng thêm đáng sợ, trẻ tuổi như thế đã có thực lực huyền đế, còn có bổn sự vượt cấp khiêu chiến, trong cùng cấp bậc đã không có địch thủ.

- Đáng tiếc hắn không thể ở rể gia tộc ta, bằng không ngàn năm sau nói không chừng tộc ta xuất hiện một vị thánh giả vô địch!

…

Vị huyền đế của Thượng Quan gia gầy dựng lại thế giới lực, hội tụ cùng một chỗ với thế giới lực của Thượng Quan Vân, hai thế giới cùng nhau áp tới Lăng Tiếu.

Núi non bên dưới đều bị năng lượng tàn phá đến vỡ nát.

Lúc này Lăng Tiếu cũng không tiếp tục che giấu lực lượng của chính mình, thế giới thái cổ toàn diện nở rộ.

Vô số cây cối che trời dựng lên, hình thành phòng ngự cường đại, vô số nhũ băng oanh ra, vô số hỏa điểm nháy mắt bùng nổ.

Phanh phanh!

Ba thế giới lực va chạm, cơ hồ đem cả phiến không gian nơi này chấn sụp xuống.

Người của Đông Phương gia lại tiếp tục thối lui.

Trong ánh mắt họ tràn ngập vẻ khiếp sợ lẫn kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến thế giới lực của Lăng Tiếu, đủ loại lực lượng thuộc tính xuất hiện, như một thế giới tươi sống, dẫn theo chân khí thái cổ nồng đậm, làm nội tâm mọi người rung động không thôi.

Lấy một địch hai, thế giới lực của Lăng Tiếu vẫn đem thế giới lực của hai người kia chấn đến hỏng mất.

Hai người đều không chịu nổi lực phản chấn bị oanh ra xa mấy trăm thước.

Phốc phốc!

Hai người đồng thời phun ra máu tươi, hiển nhiên đã bị nội thương không nhẹ.

Gương mặt hoàn mỹ của Thượng Quan Vân càng tái nhợt đến cực điểm, ánh mắt toát ra vẻ quỷ dị.

- Thật cường đại, nam nhân như vậy chính là người mà ta yêu nhất ah!

Trong lòng Thượng Quan Vân thở dài nhủ thầm.

Không ai biết được Thượng Quan Vân trên thực tế là người yêu thích nam nhân.

Ba người Thượng Quan gia chiến bại nhưng Lăng Tiếu còn chưa đem hết toàn lực, vẫn chưa qua đủ mười chiêu ước hẹn.

- Các ngươi phục không?

Lăng Tiếu nhìn ba người Thượng Quan gia hỏi.

Thượng Quan Vân cười nói:

- Lăng cung chủ quả nhiên cường đại, chúng ta chịu thua, Thượng Quan Vân đồng ý hủy bỏ hôn sự này!

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Tạ ba vị!

Tuy hắn thủ thắng nhưng không hề lộ vẻ đắc ý.

Đông Phương Quân lần đầu thấy được Lăng Tiếu cường đại, nội tâm cũng biết như vậy mới xứng với nữ nhi của hắn, nhưng vẫn không bỏ xuống được mặt mũi.

Trên hư không, Đông Phương mỗ mỗ vừa thu hồi thần niệm, đồng dạng thật hài lòng về Lăng Tiếu, chẳng qua bà đã có quyết định khác.

Trước khi đi, Thượng Quan Vân hẹn Lăng Tiếu một mình nói chuyện.

- Chiến lực Lăng cung chủ thật mạnh, quả nhiên làm tiểu đệ bội phục!

- Thượng Quan huynh quá khen, không biết ngươi gọi ta đến cần làm gì?

- Lăng cung chủ đứng xa như vậy làm chi, người ta cũng không ăn thịt người.

Thượng Quan Vân nâng lên lan hoa chỉ, nhìn Lăng Tiếu nũng nịu nói:

- Nhìn Lăng cung chủ thật cường tráng, người ta thích ngươi!

Lăng Tiếu tháo chạy, hắn sợ mình chậm nửa bước sẽ bị người này làm rét lạnh mà chết.

- Lăng cung chủ, ngươi đừng đi nha, người ta thật sự rất thích ngươi!

Thanh âm Thượng Quan Vân từ sau lưng truyền tới.

Đợi ba người Thượng Quan gia rời đi, Lăng Tiếu mới dám xuất hiện.

Nếu muốn mang Đông Phương Tinh đi cùng hắn, phải trải qua cửa ải của Đông Phương mỗ mỗ, bằng không chỉ vô ích.

Chỉ một thánh giả đã đủ ngạo thị quần hùng, đủ làm Lăng Tiếu thật sự xem trọng.

Đông Phương Tinh nói thế nào cũng không thay đổi được quyết định của Đông Phương mỗ mỗ.

Bà chỉ cấp hai lựa chọn cho Lăng Tiếu, một là ở rể Đông Phương gia, trở thành phò mã, kế thừa đạo thống của Đông Phương gia. Hai là để Lăng Tiếu cưới Đông Phương Tinh làm chính thê, những nữ nhân khác của hắn làm tiểu thiếp.

Hai điều kiện này đối với nam nhân khác mà nói có lẽ không phải là vấn đề gì lớn.

Đông Phương gia là cổ thế lực bài danh phía trên mười tám thế lực lớn, xem như đứng đầu các thế gia.

Nhưng Lăng Tiếu không trực tiếp hồi đáp, trong lòng hắn đã có tính toán, nữ nhân hắn muốn, nhưng điều kiện sẽ không đáp ứng.

Giữa đại sảnh Đông Phương gia tộc, các thái thượng trưởng lão hội tụ một chỗ, Đông Phương mỗ mỗ cùng Đông Phương Quân đều ngồi trên chủ vị.

- Tiểu Tinh, nha đầu lại có chuyện gì quan trọng khẩn cấp mà mời mọi người cùng đến, nếu như không nói ra được nguyên nhân, ta sẽ phạt ngươi diện bích mười năm không cho phép rời khỏi gia tộc nửa bước!

Đông Phương mỗ mỗ nói.

- Chẳng lẽ con còn muốn nói chuyện kia, con đừng si tâm vọng tưởng, ngày nào Lăng cung chủ không đáp ứng điều kiện, Đông Phương gia sẽ không đồng ý, nếu thật sự không được thì con vĩnh viễn ở lại trong gia tộc đi!

Đông Phương Quân cũng mở miệng nói.

- Mỗ mỗ, phụ thân đừng nóng vội, đây là Tiếu ca có chuyện muốn con mời mọi người đến, huynh ấy có việc cần nói với mọi người.

Đông Phương Tinh nhìn Lăng Tiếu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1460 - Người Ta Thật Sự Rất Thích Ngươi.

Nếu như đã làm ra lựa chọn, Đông Phương Tinh bắt đầu toàn tâm toàn ý đi hấp dẫn trái tim của nam tử này, nàng tin tưởng sẽ có một ngày mình có thể làm cho hắn đem thật nhiều tình cảm đặt lên người nàng.

Ánh mắt của mọi người tập trung trên thân Lăng Tiếu.

- Lăng cung chủ có ý tứ gì? Cho dù ngươi là phò mã của Đông Phương gia cũng chưa có quyền lợi triệu tập chúng ta đâu!

Đông Phương Quân bất mãn nói.

Bởi vì nữ nhi của hắn nói có chuyện khẩn cấp vạn phần quan hệ đến đại sự tồn vong của gia tộc mới muốn cho hắn triệu tập trưởng lão hội hôm nay.

Vẻ mặt Đông Phương mỗ mỗ bất mãn nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ nếu hắn không nói ra được nguyên nhân bà chắc chắn khiến cho hắn phải vĩnh viễn lưu lại trong Đông Phương gia.

Lăng Tiếu cười nhẹ, trong tay xuất hiện một món vũ khí.

- Mọi người nhận ra được vũ khí này hay không?

Lăng Tiếu chỉ vào Thủy Giáp thương nói.

Mọi người đều cau mày, một người bất mãn quát:

- Đây chính là Thủy Giáp thương, trong gia tộc ta muốn bao nhiêu có bấy

nhiêu, Lăng cung chủ có ý tứ gì?

- Đây thật là một thanh Thủy Giáp thương bình thường sao?

Vẻ mặt Lăng Tiếu hiện lên tia cười quỷ dị nhìn Đông Phương mỗ mỗ cùng Đông Phương Quân.

Những người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng chẳng lẽ chính Đông Phương mỗ mỗ cũng nhìn không ra hay sao?

Không đợi Đông Phương mỗ mỗ lên tiếng, một huyền đế cao giai đứng lên, đôi mắt lộ vẻ kích động nói:

- Đây…đây là thánh khí Thủy Giáp thương thất truyền đã lâu của tộc ta! Đúng rồi, không sai, vì sao nó lại ở trong tay ngươi?

Vị huyền đế này ngồi gần phía trên, nhìn ra được địa vị của hắn trong Đông Phương gia thật bất phàm.

Đôi mắt Đông Phương mỗ mỗ lộ ra thần sắc kích động thất thanh nói:

- Ngươi…ngươi từ đâu có được nó, nói mau!

Thanh âm của bà vừa thốt ra, thân ảnh đã đi tới trước người Lăng Tiếu, một cỗ khí tức thánh giả ép bức khiến Lăng Tiếu cơ hồ nghẹt thở.

- Mỗ mỗ, bà…bà đừng xúc động!

Đông Phương Tinh khẩn trương kinh hoảng kêu lên.

Nàng sợ mỗ mỗ lỡ tay giết chết Lăng Tiếu sẽ xảy ra bi kịch.

Hưu!

Bỗng nhiên từ viên trân châu trên đỉnh Thủy Giáp thương tản mát ra một đoàn quang mang, chiếu sáng cả đại điện.

Một đạo thân ảnh vạm vỡ cường tráng ngưng tụ thành hình người, một cỗ khí thế khổng lồ tán phát, nhìn xuống mọi người trong đại điện.

- Ha ha…ta rốt cục đã trở lại, rốt cục đã trở lại!

Thân ảnh kia cảm nhận được khí tức quen thuộc, không nhịn được cười lớn.

Hư ảnh tàn hồn kia chính là Đông Phương Chấn.

- Lão gia hỏa, thật…thật là ông sao?

Đông Phương mỗ mỗ vô cùng kích động hỏi, nhu nhu ánh mắt chỉ sợ mình nằm mơ.

- Hải Liên, là ta…là ta ah!

Đông Phương Chấn nhìn Đông Phương mỗ mỗ hưng phấn không thôi.

Trước khi hắn vẫn lạc hắn chính là trượng phu của Đông Phương mỗ mỗ, đều là nhân vật cấp lão tổ của Đông Phương gia.

Người của Đông Phương gia nhìn thấy rõ tàn hồn, lập tức cúi lạy hô to:

- Gặp qua lão tổ tông!

- Tất cả đứng lên, tất cả đứng lên đi, hiện tại ta chỉ là một luồng tàn hồn mà

thôi!

Đông Phương Chấn thở dài nói.

Đông Phương Chấn xuất hiện làm người của Đông Phương gia mừng rỡ vô cùng.

Tuy hắn chỉ còn là trạng thái tàn hồn, nhưng chỉ cần hắn mượn thân thể trọng sinh, không bao lâu nữa Đông Phương gia tuyệt đối lại xuất hiện thêm một gã thánh giả.

Việc này thật tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Lúc này Lăng Tiếu đưa ra yêu cầu muốn mang Đông Phương Tinh rời đi.

Đông Phương mỗ mỗ vốn định cự tuyệt, nhưng nể tình Lăng Tiếu đưa Đông Phương Chấn trở về nên trong lòng có chút do dự.

Cuối cùng Đông Phương Chấn tự mình làm chủ nói:

- Đông Phương gia chúng ta không có gì thiệt thòi đâu, để cho bọn họ cùng một chỗ đi!

Đông Phương Chấn kiến thức qua uy phong của Lăng Tiếu ở hải vực, ngay cả cự xà từng giết chết hắn cùng giam cầm tàn hồn của hắn đều cung kính với Lăng Tiếu như vậy, trên người Lăng Tiếu chắc chắn có bí mật mà không ai hay biết.

Đông Phương gia chỉ có thể kết giao cùng hắn mà không thể đối địch với hắn.

Bằng không người ta gọi về đại quân hải vực xâm phạm, cho dù có thêm vài

Đông Phương gia cũng khó thể ngăn cản nổi.

Đông Phương Chấn có được quyền uy vô thượng trong Đông Phương gia, tuy hắn chỉ còn là trạng thái tàn hồn nhưng cũng đủ cho người khác phải nghe lệnh, mà tính cách Đông Phương mỗ mỗ vẫn luôn bá đạo, nhưng đứng trước mặt hắn lại biến thành dịu ngoan rất nhiều.

Đông Phương Tinh vô cùng vui sướng, nàng thật không nghĩ tới Lăng Tiếu có thủ đoạn nghịch thiên như vậy.

Nàng không nhịn được thưởng ngay cho hắn vài nụ hôn, khiến cho Lăng Tiếu có chút đỏ mặt.

Nếu đã cùng Đông Phương gia kết xuống uyên duyên, Lăng Tiếu xem như thuận nước dong thuyền, hắn nói với người của Đông Phương gia chuẩn bị một ít linh thảo thất giai hiếm thấy, hắn có thể luyện chế Bổ Hồn Đại Hoàn đan cho Đông Phương Chấn.

Đây là một loại đan dược thất phẩm cao cấp, có thể chữa trị linh hồn, khôi phục không ít hồn lực cho Đông Phương Chấn, giúp hắn sớm khôi phục thời kỳ toàn thịnh.

Kỳ thật còn có loại đan dược bát phẩm càng thêm hoàn mỹ, có thể hoàn toàn chữa trị linh hồn cho Đông Phương Chấn, nhưng tạm thời Lăng Tiếu còn chưa nắm chắc có thể luyện chế.

Hắn phải đợi ngày sau bế quan đem phẩm cấp luyện dược sư đề thăng mới có thể nhắc đến.

Lăng Tiếu tặng thêm đại lễ này làm cho người của Đông Phương gia vô cùng cao hứng.

Mặc dù trong Đông Phương gia có luyện dược sư thất phẩm, nhưng vẫn không có phối phương luyện chế Bổ Hồn Đại Hoàn đan, không cách nào chế tạo ra được.

Cuối cùng Đông Phương gia nhìn thấy thủ đoạn của Lăng Tiếu, cảm giác bất mãn trong lòng cũng đã không còn tồn tại.

Tiềm lực của Lăng Tiếu vô cùng, ngày sau tuyệt đối có thể đột phá thành thánh, nói không chừng còn có thể trở thành thánh dược sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử Trung Vực.

Vô luận là thân phận nào, đủ làm cho Đông Phương gia cảm thấy đưa ra một Đông Phương Tinh mượn sức được một nhân tài như thế là có giá trị.

Lăng Tiếu trở thành con rể của Đông Phương gia, mặc dù không công bố thiên hạ nhưng vẫn có tiệc rượu, xem như có cưới hỏi Đông Phương Tinh đàng hoàng. Tin tức này về sau mới chậm rãi khuếch tán ra ngoài.

Đối với yêu cầu này Lăng Tiếu cũng không cự tuyệt.

Nhân cơ hội này hắn cũng đồng thời cưới cả La Mỹ Anh, xem như bồi thường cho nàng, chuyến đi này cũng làm cho người có tình trở thành quyến thuộc.

Một đêm này, là đêm đầu tiên Đông Phương Tinh trở thành thiếu phụ.

Lăng Tiếu lưu lại Đông Phương gia bảy ngày, quen biết toàn bộ trưởng lão thái thượng, ngay cả trưởng lão nội môn cũng nhận thức, chỉ là quá nhiều người nên cũng không thể nhớ hết.

Hắn phát hiện nội tình của Đông Phương gia mạnh mẽ hơn Tiếu Ngạo cung thật nhiều, chỉ tính nhân số huyền đế cũng đã có vài chục người.

Trước khi rời đi, hắn còn có vấn đề muốn thỉnh giáo Đông Phương Chấn cùng Đông Phương mỗ mỗ.

- Nữ nhân có liên hoa văn ngay ấn đường?

Vẻ mặt Đông Phương mỗ mỗ bất mãn hỏi ngược lại Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Mỗ mỗ không nên hiểu lầm, là một người bằng hữu của cháu bị mang đi, có người gặp qua là do một nữ nhân có liên hoa văn trên ấn đường mang đi, cho nên cháu muốn hỏi thăm hai vị có biết đó là người nào hay không, hoặc là người của tông phái nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1461 - Người Có Tình Trở Thành Quyến Thuộc.

- Thì ra là thế, để cho ta suy nghĩ, đã nhiều năm lão thân không ra ngoài đi lại nhưng ít nhiều có chút kiến thức!

Đông Phương mỗ mỗ đáp.

Đông Phương Chấn vẫn chưa tìm được thân thể thích hợp, nhưng linh hồn được chữa trị nên khí thế cường hoành hơn trước kia không ít, lúc này hắn cũng lâm vào trầm tư.

Lăng Tiếu có chút không yên chờ đợi, nhân vật thánh giả đều là người sống đã lâu, lịch duyệt của họ người thường không cách nào tưởng tượng.

Nếu ngay cả bọn họ cũng chưa gặp qua, thật không biết phải đi đâu mà tìm người.

- Chẳng lẽ là người đến từ chỗ kia?

Đông Phương mỗ mỗ như nghĩ tới điều gì, thần sắc có chút kinh ngạc nói, trong mắt mơ hồ lộ vẻ kiêng kỵ.

- Là địa phương nào vậy?

Lăng Tiếu khẩn trương hỏi.

Lúc này Đông Phương Chấn nói:

- Ý của bà là nói Thiên Điếm yếu tắc?

Đông Phương mỗ mỗ gật đầu đáp:

- Ông còn nhớ hơn năm ngàn năm trước, có một nhóm nhân vật thần bí xuất hiện tại Trung Vực, trực tiếp cướp đoạt các thánh giả của các thế lực, cuối cùng xâm nhập các loại cấm địa đoạt lấy linh vật cao giai của mọi người, Đông Hải cũng từng có nhóm người như vậy xuất hiện qua, hình như trên ấn đường đều có liên hoa văn.

- Ta nhớ ra rồi, những người kia đoạt lấy người, trực tiếp quét sạch nội tình các thế lực, cuối cùng nếu không có vị lão các chủ Linh Vũ các cùng chư thế lực liên hợp lại, chỉ sợ bọn hắn đã hoàn toàn cướp sạch Trung Vực.

Đông Phương Chấn nói tiếp.

- Bọn hắn rốt cục là ai? Thiên Điếm yếu tắc nằm tại địa phương nào?

Lăng Tiếu hỏi.

- Chúng ta cũng không biết bọn hắn là ai, chỉ biết đến từ Thiên Điếm yếu tắc, nghe nói nơi đó rất gần Thiên Vực, muốn đến Thiên Vực phải đi qua đó, chúng ta cũng chưa từng đi qua.

Đông Phương mỗ mỗ đáp.

- Thiên Điếm yếu tắc?

Lăng Tiếu cau mày lẩm bẩm.

Lúc trước khi Tà Đế chỉ dạy cho hắn, rất ít nhắc tới tình huống tại Thiên Vực, không nói tới Thiên Điếm yếu tắc nằm ở địa phương nào, chỉ nói một ngày nào hắn thành thánh sẽ có được cảm ứng.

Nếu Vân Mộng Kỳ thật sự bị người ở đó mang đi, vậy thật sự khó khăn.

Trước khi Tà Đế rời khỏi từng trịnh trọng căn dặn hắn nếu chưa đạt thánh giả, ngàn vạn lần đừng nghĩ tìm kiếm đường đến Thiên Vực, bởi vì Thiên Vực rất đáng sợ, cho dù là thánh giả cũng tùy thời có thể vẫn lạc, mà thánh hoàng cũng chưa chắc là vô định, bởi vì còn có thần cao cao tại thượng tồn tại.

- Đúng rồi, Tàng Điển các trong tộc có lẽ có ghi chép lại, ngươi cầm lệnh của ta đi vào có thể tra xét một chút đi!

Đông Phương mỗ mỗ thật hào phóng nói.

Ở trong Tàng Điển các, Lăng Tiếu càng kiến thức nội tình cường đại của Đông Phương gia, bên trong có đủ loại huyền kỹ cao giai, còn có ghi chép về bí tập điển cố.

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Một ngày nào đó Tiếu Ngạo cung nhất định có thể làm được thế này.

Rốt cục trong một quyển tạp ký, Lăng Tiếu đọc được ghi chép về Thiên Điểm yếu tắc, tuy chỉ có hai trang ngắn ngủi nhưng làm cho hắn biết được vị trí của địa phương kia.

Đồng thời hắn tìm được ghi chép về liên hoa văn, đó là dấu hiệu của một thế lực lớn có tên là Liên Hoa giáo.

Vào thời thượng cổ, Liên Hoa giáo cũng từng có sự nghiệp tại Trung Vực, nhưng về sau không biết nguyên nhân nào hoàn toàn biến mất. Có người nói Liên Hoa giáo bị hoàng triều tiêu diệt, cũng có người nói họ di dời cả giáo rời đi xa.

Việc này đã biến thành mê án không tìm được dấu vết.

- Liên Hoa giáo, năm ngàn năm từng xuất hiện cướp đoạt người, chẳng lẽ đem mọi người di dời đến Thiên Điếm yếu tắc hay sao?

Lăng Tiếu khép sách lại lẩm bẩm.

Cuối cùng hắn đã có thể xác định Vân Mộng Kỳ hẳn bị người của Liên Hoa giáo mang đi.

Bởi vì tương truyền Liên Hoa giáo do đại bộ phận nữ tử tạo thành, chỉ có rất ít nam tử.

Nghĩ đến thể chất thuần thủy hệ của Vân Mộng Kỳ, có thể dự đoán nàng được mang về bồi dưỡng.

Đây là ý tưởng của riêng Lăng Tiếu, trên thực tế như thế nào hắn cũng không biết.

Lăng Tiếu mang theo La Mỹ Anh cùng Đông Phương Tinh rời khỏi Đông Phương gia, quay về Tiếu Ngạo cung.

…

Trong cung hết thảy vẫn như thường, không có đại sự gì đáng lo lắng.

Từ khi Cổ gia cầu hòa, Sát Thiên cung chủ không thể giết được Lăng Tiếu, hai phe thế lực kia đã dừng lại đối địch của Tiếu Ngạo cung, mà Hắc Ma môn không có chút động tĩnh, điều này không khỏi làm cho người ta cảm thấy thật sự kỳ quái.

Căn cứ người của Hắc Ma môn để lại tin tức, nói môn chủ bọn hắn đã sớm ra

ngoài du lịch, không có trong môn phái, bằng không đã sớm cử môn tiêu diệt Tiếu Ngạo cung.

Về phần sự thật như thế nào thì không ai biết được.

Tóm lại nhờ vậy Tiếu Ngạo cung có cơ hội bay nhanh phát triển.

Từ khi luyện dược sư công hội được dời đến Phong Vân thành, Tiếu Ngạo cung càng bị người chú ý.

Luyện dược sư công hội vẫn luôn được đặt trong Dược Đô, là dấu hiệu trọng yếu của Dược Đô, đại biểu các môn phái luyện đan đều cư trú ở đó, xem như đại biểu cho cơ cấu công chứng luyện dược sư.

Hiện tại luyện dược sư công hội được dời đến Phong Vân thành, khiến thật nhiều người vô cùng chú ý, các thế lực lớn đều sôi nổi hỏi thăm tin tức.

Trải qua nhiều ngày hỏi thăm, cuối cùng có được đáp án chính xác duy nhất, chính là trưởng lão giám sát đầu sỏ của luyện dược sư công hội đã gia nhập Tiếu Ngạo cung, trở thành trưởng lão hộ tông của Tiếu Ngạo cung.

Trong lúc nhất thời mọi người kinh ngạc không thôi.

Bọn họ đều không nghĩ tới Tiếu Ngạo cung lại có mị lực bậc này, ngay cả vị thánh dược sư hạng nhất hạng nhì Trung Vực cũng có thể mời chào, khó trách đưa tới việc đối kháng sự diệt sát của Hắc Ma môn.

Tiếu Ngạo cung trở thành tiêu điểm, Phong Vân thành lập tức được chú ý, không ít luyện dược sư chạy tới Phong Vân thành, bởi vì luyện dược sư công hội là địa phương có thể xét duyệt phẩm cấp cho luyện dược sư, đã được người trong Trung Vực chấp thuận.

Đối với việc này Dược môn cũng làm ra đáp lại.

Bọn họ cùng Đan Minh thành lập luyện dược sư công hội mới, do Dược môn cùng Đan Minh đưa ra dấu hiệu phê chuẩn cho luyện dược sư.

Uy thế của hai tông môn này cực kỳ khổng lồ, bọn hắn làm ra điều này chính là nhắm vào luyện dược sư công hội di dời.

Hai đại công hội bắt đầu châm đối, chú định vận mệnh chế dược giới đã xảy ra biến hóa.

Cùng lúc đó Tiếu Ngạo cung công bố Dược các nhất mạch tùy thời tuyển nhận nhi đồng có thiên phú chế dược làm đệ tử.

Đây là do Hàn Khai chuẩn bị làm cho truyền thừa Dược thần quật khởi trở lại.

Bên trong tân luyện dược sư công hội tại Dược đô, một thái thượng trưởng lão Dược môn tên Hỏa Trần đang cùng một thái thượng trưởng lão Đan tông tên Đan Phúc tụ họp chung một chỗ.

Hai người đang thưởng thức trà ngon cùng trò chuyện với nhau.

- Không nghĩ tới chuyện xấu nhất vẫn xảy ra, xem ra Đan Minh sẽ bị giải tỏa.

Hỏa Trần thở dài:

- Lúc Hàn lão rời đi, lão các chủ chúng tôi đã dự đoán sẽ có hôm nay, bao năm nay hai tông chúng ta đều không tận tâm giúp hắn xây dựng lại Dược tông, trong lòng hắn hiểu thật rõ ràng, nhưng hắn vẫn luôn không có chút động tĩnh, không ngờ âm thầm bồi dưỡng thế lực, đem những tông môn chế

dược hoặc là thế gia mượn sức vào tay hắn, vì chính mình xây dựng lại tông môn ngày sau đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1462 - Nghe Tin Bất Ngờ Về Thiên Điểm Yếu Tắc.

- Đây là chuyện không biện pháp, Dược tông tuy cùng tồn tại với hai nhà chúng ta, nhưng chính chúng ta cũng biết khi đó rốt cục là ai cường đại hơn, nếu cho bọn hắn tái hiện, chỉ sợ…chúng ta lại bị áp chế ah!

Đan Phúc nói.

- Ha ha, một tông môn muốn phát triển đâu phải chuyện một sớm một chiều, bằng một mình hắn sao có thể làm được, nhưng không nghĩ tới hắn tuyển chọn Lăng Tiếu, kỹ năng của tiểu tử kia thật không nhỏ!

Hỏa Trần cười khổ nói.

Đan Phúc khinh thường nói:

- Hắn có chút kỹ năng, nhưng không chuyên chú trong luyện đan, thành tựu chỉ có hạn mà thôi!

- Nói cũng không thể nói như vậy, hiện tại hắn đã là luyện dược sư thất phẩm, nếu Hàn lão hỗ trợ bồi dưỡng, nói không chừng trăm năm sau hắn thật có cơ hội nhòm ngó ngôi vị thánh dược sư, đến lúc đó một tông có hai đại thánh dược sư, chỉ sợ…đến lúc đó đại thế của bọn hắn đã thành!

Hỏa Trần thở dài.

Hắn nhớ tới mấy năm trước thân ảnh mạnh mẽ rời khỏi Dược môn không gian, không khỏi cảm giác mình thật sự đã già.

Dược môn đã vẫn lạc một thánh giả, không ngờ vẫn để cho hắn tiêu diêu còn sống, bản thân Hỏa Trần thật không rõ lão môn chủ nghĩ như thế nào.

- Vậy Trần huynh có đối sách gì, chẳng lẽ cứ để yên cho bọn hắn tiếp tục phát triển?

Đan Phúc lộ vẻ lo lắng nói.

Mặc dù Đan tông không thuộc mười tám thế lực, nhưng không thua kém gì bọn họ, điều này đều nhờ vào việc bọn họ là đại tông môn chế dược.

Nếu để mặc cho Tiếu Ngạo cung phát triển, chỉ sợ Đan tông sẽ bị đả kích đầu tiên, bởi vì bọn họ không có được đại thế như Dược môn, tài nguyên tuyệt đối không thể tiếp tục bị suy yếu.

- Ngoại trừ công khai lên võ đài không còn phương pháp nào khác, quang minh chính đại đánh tan bọn hắn đi!

Hỏa Trần nói.

Luyện dược sư công hội di dời đến Tiếu Ngạo cung Phong Vân thành càng làm lớn mạnh thanh thế Tiếu Ngạo cung, gia tăng thêm nội tình, Phong Vân thành càng thêm náo nhiệt hơn so với dĩ vãng.

Các loại cửa hàng san sát mọc lên, thanh âm rao hàng vang xa, nơi nơi tràn đầy dong binh, bọn họ đem ra không ít linh thảo cao giai giao dịch, có người bày ra đủ loại đồ cổ rao bán không ngừng.

Trên quan đạo thật nhiều võ giả mang theo linh thú của mình uy vũ đi lại, bọn họ là từ bên ngoài đến, đều vì uy danh của Tiếu Ngạo cung cùng hướng về luyện dược sư công hội mà đến.

Địa phương có luyện dược sư công hội, đương nhiên có không ít luyện dược sư xuất hiện, bọn họ đều mong muốn có thể kết giao với nhân vật tôn quý, hoặc tìm kiếm đan dược có thể giao dịch tăng lên chút thực lực.

Lăng Tiếu chứng kiến một mảnh hưng thịnh này cũng cảm thấy phi thường vui mừng.

Hắn không nghĩ tới Hàn lão tặng cho hắn phần đại lễ như vậy, dù hắn biết Hàn lão làm như vậy là vì truyền thừa của Dược tông nhất mạch, nhưng cũng làm Tiếu Ngạo cung đạt được ích lợi.

Sau khi trở lại trong cung, Lăng Tiếu giới thiệu Đông Phương Tinh cho chư nữ, không khỏi lại bị xem thường cùng oán trách.

Lăng Tiếu chỉ có thể nhẫn nhịn thừa nhận, ai bảo hắn quả thật rất hoa tâm đâu.

Cuối cùng hắn phải hứa chỉ cần tìm được Vân Mộng Kỳ, hắn sẽ không tiếp tục phát sinh quan hệ với nữ nhân khác, nhờ vậy mới được chư nữ buông tha.

Chỉ ôn tồn vài ngày với chư nữ, Lăng Tiếu lại tiếp tục bế quan.

Sau khi hắn nghe nhắc đến tin tức về Thiên Điếm yếu tắc, trong nội tâm thật khát vọng mình phải rất nhanh càng trở nên mạnh mẽ.

Tuy huyền đế là cảnh giới mà thật nhiều người tha thiết ước mơ, nhưng đối với Lăng Tiếu vẫn xa xa chưa đủ.

Hắn hi vọng có thể sớm thành thánh, nhanh chóng đi qua Thiên Điếm yếu tắc, đến Thiên Vực, nơi đó mới là sân khấu cuối cùng của hắn.

Lăng Tiếu bế quan, chuyện đầu tiên cần làm là tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công, hiện tại đã có được linh vật hỏa hệ chí dương phụ trợ, hắn cần phải tiếp tục tăng cường thêm dương mạch.

Cửu Dương Phần Thiên Công có được uy lực đủ so sánh với Cổ Hoàng thần công, tu luyện đến đại thành tuyệt đối có thể làm cho hắn thêm bá đạo chém giết.

Trước đó hắn đã gia tăng hai dương mạch, một là do thuộc tính hỏa diễm bản thân diễn biến dung nhập dương mạch đầu tiên, tu luyện thành công tầng thứ nhất Xích Liệt Viêm Dương, một là dung nhập thiên hỏa, tu luyện thành tầng thứ bảy Tử Viêm Thần Dương.

Tuy có hai dương mạch sát nhập vào dương hỏa, nhưng Lăng Tiếu chỉ có thể sử xuất chiêu thứ nhất Xích Liệt Viêm Dương mà thôi, không thể nhảy vọt qua những tầng khác mà sử xuất Tử Viêm Thần Dương.

Cho nên Lăng Tiếu nhất định nhanh chóng hoàn thành việc dung hợp những dương mạch khác, có thể sử dụng được những chiêu thức khác trong Cửu Dương Phần Thiên Công, đủ sơ lộ uy lực của môn thần công này.

Bởi vì hắn kiến thức qua Lưu Húc phát huy chiến lực vượt cấp khiêu chiến, quả thật cường hãn.

Tầng thứ hai Kim Viêm Linh Dương, cần dùng linh thảo ngũ giai Kim Diễm Thảo, đây là loại linh thảo chí dương, có thể giúp hắn hấp thu dương diễm dung nhập vào dương mạch thứ hai.

Lúc trước Lăng Tiếu đã cho người thu mua Kim Diễm Thảo, hiện tại đã sớm thu thập đầy đủ.

Vài trăm gốc linh thảo chớp động kim sắc hỏa diễm xuất hiện trước mắt hắn,

mỗi gốc linh thảo như kim miêu, vô cùng bất phàm.

Kim Diễm Thảo đều sinh trưởng ở nơi chí dương, hấp thu chí dương lực mà sinh, tìm được không dễ dàng.

Người bình thường muốn hấp thu Kim Diễm Thảo, nhất định cần trực tiếp cắn nuốt.

Nhưng hiện giờ có thật nhiều Kim Diễm Thảo, nếu muốn cắn nuốt từng gốc linh thảo phải tốn không ít thời gian, hơn nữa trong Kim Diễm Thảo có được hỏa lực chí dương, nuốt một gốc phải thừa nhận mùi vị bị lửa thiêu đốt, trừ phi đạt tới địa hoàng hỏa hệ nếu không thật khó thể hấp thu.

Bản thân Lăng Tiếu là luyện dược sư, nghĩ muốn đi đường tắt nhưng vẫn phải thừa nhận thống khổ mà người khác khó thể chịu đựng, nếu không cẩn thận sẽ bị thiêu đốt mà chết.

Lăng Tiếu vung một ít linh thảo lên cao, Hắc Diệu Đỉnh xuất hiện.

Luyện dược thành vũ, đây là thủ đoạn chế dược của luyện dược sư cao giai.

Tinh hoa Kim Diễm Thảo đều bị Lăng Tiếu hấp thu ra, như những hỏa chủng hướng dược đỉnh rơi xuống.

Tinh hoa mấy trăm gốc Kim Diễm Thảo làm dược đỉnh như hình thành một đoàn kim sắc hỏa diễm thật lớn thiêu đốt lên.

Sau khi rút ra tinh hoa, Lăng Tiếu lại thực hiện động tác kinh người.

Hắn cầm dược đỉnh trút vào trong miệng.

Sưu!

Lăng Tiếu dùng lực hấp duẫn cường đại mạnh mẽ đem một lò tinh hoa Kim Diễm Thảo hấp thu vào người.

Trong một khắc kim diễm vào bụng, mùi vị bị thiêu đốt làm hắn cảm thấy đau đớn muốn chết.

Hắn bắt đầu vận chuyển khẩu quyết tầng thứ hai của Cửu Dương Phần Thiên Công, bắt đầu đem kim diễm dung nhập vào trong dương mạch thứ hai.

Một khắc kim diễm tràn vào dương mạch, muốn đem dương mạch thiêu hủy thành tro tàn.

Nhưng kinh mạch của hắn cứng cỏi vô cùng, đạt tới nông nỗi vạn hỏa bất xâm, không chút tổn hại.

Thật nhiều chí dương hỏa lực xông vào trong dương mạch thứ hai, tràn ngập khắp nơi.

Bởi vì Lăng Tiếu hấp thu quá nhiều tinh hoa Kim Diễm Thảo, năng lượng dư thừa bị thiên hỏa cùng đan điền phân hóa hấp thu hoàn toàn.

Lăng Tiếu nương theo khí thế thuận lợi này, lại lấy ra Điện Hỏa Thạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1463 - Tiếp Tục Tu Luyện Cửu Dương Phần Thiên Công.

Điện Hỏa Thạch là tài liệu cần tu luyện tầng thứ ba, ẩn chứa điện hỏa diễm còn cao giai hơn kim diễm một ít, là tài liệu tuyệt hảo dùng luyện chế linh khí hỏa hệ.

Hắn thu hoạch được Điện Hỏa Thạch là từ Vô Thị thành Vô gia.

Gia tộc này từng ngược đãi lão thái gia, bị Lăng Tiếu trực tiếp tiêu diệt, cướp sạch toàn bộ Điện Hỏa Thạch bên trong.

Khi Lăng Tiếu đem Điện Hỏa Thạch giao cho Đỗ Thiết, làm cho hắn cơ hồ cười to.

Mấy vạn viên Điện Hỏa Thạch nhảy lên từng đạo điện hỏa, cuối cùng hội tụ chung một chỗ, khiến cả tòa mật thất như bốc cháy, năng lượng cực nóng hình thành biển lửa.

Vô số điện viêm cuồn cuộn dị thường duy mỹ, năng lượng hỏa hệ tản ra khí tức nóng cháy, làm người thường căn bản không chịu nổi.

Lăng Tiếu há miệng hấp thu điện viêm vào người.

Hắn tiếp tục dung hợp dương mạch thứ ba, năng lượng hỏa hệ trướng lên làm hắn như nổ tung, thiên hỏa trong thức hải không chút khách khí hút lấy đại bộ phận năng lượng, có một bộ phận bị hấp thu vào trong đan điền.

Lăng Tiếu bảo vệ tâm thần chặt chẽ, không ngừng vận chuyển khẩu quyết tầng thứ hai cùng tầng thứ ba, khiến chí dương lực chân chính dung hợp,

hình thành quan hệ chặt chẽ với đan điền, cuồn cuộn không thôi.

Lực lượng Lăng Tiếu đạt tới cực điểm, từng hỏa quyền không ngừng oanh ra.

Oanh long!

Nơi này đã sớm bị Hàn lão bày ra cấm chế, bị Lăng Tiếu oanh trúng không ngừng chao đảo lắc lư.

- Cửu Dương Phần Thiên Công quả nhiên mạnh mẽ, đợi khi ta tu luyện đến cực hạn, một quyền đủ hủy diệt một dãy núi cũng không thành vấn đề!

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn lẩm bẩm.

Theo tầng thứ tư Hắc Viêm Tuyệt Dương cùng tầng thứ năm Thanh Viêm Minh Dương dung hợp, khí thế Lăng Tiếu đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cảnh giới huyền đế đê giai trung cấp.

Chỉ trong vòng nửa năm hắn dung hợp bốn dương mạch, hấp thu đại lượng năng lượng hỏa hệ, từ khi Cửu Dương Phần Thiên Công được khai sáng hắn chính là người đầu tiên làm được như thế.

Lăng Tiếu tạm thời còn chưa thu thập được chí dương hỏa khác phụ trợ tu luyện, vì vậy đành ngừng lại việc tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công, nhưng vẫn tiếp tục bế quan luyện chế đan dược bát phẩm.

Nhưng việc ngoài ý muốn xảy ra, hắn hủy diệt gần trăm gốc linh thảo bát giai, hơn hai ngàn gốc linh thảo thất giai cùng vô số linh thảo ngũ, lục giai, vẫn không thể luyện chế ra đan dược bát phẩm.

- Xem ra chỉ khi nào đạt tới huyền đế cao giai, chạm đến không gian pháp

tắc mới có thể luyện được bát phẩm đan dược rồi.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thở dài nói.

Khi tin tức Lăng Tiếu trở thành con rể của Đông Phương gia truyền ra, còn thêm việc luyện dược sư công hội dời đến Phong Vân thành, tin tức Lăng Tiếu thành đế cũng đã được chứng thực.

Thế lực đến nhờ vả Tiếu Ngạo cung ngày càng nhiều, Tiếu Ngạo cung đã trở thành thế lực lớn kề vai cùng mười tám thế lực lớn khác.

Tiếu Ngạo cung vượt qua địa vị của Cổ gia, đứng ở hàng đầu trong các thế lực lớn khác.

Hiện tại Trung Vực không chỉ có mười tám thế lực lớn, mà đổi tên thành hai mươi thế lực.

Ngoại trừ Tiếu Ngạo cung, Sát Thiên tổ chức cũng không yên lặng, bọn họ xây dựng căn cứ ở một địa phương gọi là Liệt Giáp cốc, trở thành một phương thế lực lớn sau Tiếu Ngạo cung.

Kỳ thật Sát Thiên tổ chức đã được sáng lập nhiều năm, nhưng chưa từng công bố ra bên ngoài, đại bộ phận mọi người cũng biết có sự tồn tại của bọn họ.

Một ít thế lực còn chưa tin tưởng sự cường đại của Sát Thiên tổ chức, đi khiêu khích, trực tiếp bị diệt sát hoàn toàn.

Cùng lúc đó bọn hắn ngang nhiên tuyên bố có thể ám sát bất luận kẻ nào, cho dù là thánh giả cũng có thể giết, điều kiện tiên quyết là có đầy đủ thù lao.

Khẩu khí lớn như thế thật làm khiếp sợ Trung Vực.

Mọi người đều chờ đợi có người đi tiêu diệt Sát Thiên tổ chức, đánh vỡ tuyên ngôn kinh thế kia.

Những đại thế lực không đi trêu chọc bọn hắn, ngược lại một tán tu bán thánh tựa hồ đã lâu không ra đời có cừu oán với tổ chức Sát Thiên, trực tiếp đánh tới Liệt Giáp cốc trả thù.

Kết quả ngày hôm sau đầu của hắn bị treo ở bên ngoài Liệt Giáp cốc.

Nhất thời Sát Thiên tổ chức kinh hiện thế nhân, uy tín không còn ai dám khiêu khích, trực tiếp xếp vào trong phạm vi thế lực lớn.

Sát Thiên tổ chức xuất thế làm người suy đoán không biết có quan hệ với Tiếu Ngạo cung hay không.

Bởi vì Sát Thiên tổ chức từng truy sát Lăng Tiếu, cuối cùng không công mà lui, khiến tổ chức của họ dính vào dấu vết không hay.

Mặt khác Dược môn cùng Đan tông thành lập luyện dược sư công hội cùng luyện dược sư công hội ở Phong Vân thành cử hành một lần đại hội giao lưu.

Cuối cùng luyện dược sư công hội Dược Đô chiến thắng luyện dược sư công hội Phong Vân thành.

Luyện dược sư công hội Dược Đô chứng minh kỳ danh, lấn át qua luyện dược sư công hội Phong Vân thành.

Đồng thời xung đột giữa Hắc Ma môn cùng Tiếu Ngạo cung được đặt lên trên mặt bàn.

Những thế lực nhỏ vừa gia nhập Tiếu Ngạo cung gặp phải Hắc Ma môn tấn công diệt sát cùng cướp đoạt, cũng tuyên bố ai dám gia nhập Tiếu Ngạo cung chính là kẻ địch của Hắc Ma môn.

Tiếu Ngạo cung lập tức đưa ra lời đáp trả, phái người đi tập sát những thế lực phân đà của Hắc Ma môn, phao tin Tiếu Ngạo cung không e ngại Hắc Ma môn, sớm muộn có một ngày tiêu diệt Hắc Ma môn.

Giữa hai môn phái không ngừng xung đột, nhưng chiến dịch đại quy mô lại không phát sinh, tựa hồ song phương đều có chuyện phải bận tâm.

Bên trong đại điện Tiếu Ngạo cung, các đại trưởng lão cùng hội tụ một chỗ.

- Hắc Ma môn thật sự là khinh người quá đáng, nếu không chúng ta trực tiếp giết tới hang ổ bọn hắn quyết một trận tử chiến!

Diệp Vân Phong quát to.

Vài năm trôi qua, khí thế của hắn càng thêm thịnh vượng, toàn thân có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng tính cách hiếu chiến vẫn chưa từng thay đổi.

- Ta cảm thấy được hẳn nên có một trận chiến!

Tàn Báo tỏ rõ lập trường.

Hiện tại thực lực của hắn đã là huyền đế trung giai đỉnh, đây đều nhờ kinh nghiệm kiếp trước tích lũy, nhờ vậy khiến cho hắn càng nhanh chóng cường đại.

Dù sao kiếp trước hắn đã là huyền đế đỉnh, dưới cảnh giới này hắn không gặp phải cổ bình, chỉ cần không ngừng đề thăng thực lực là được.

Lăng Tiếu nhìn qua Huyền Diệu nói:

- Thần côn, ngươi thấy thế nào?

Hiện tại khí chất trên người Huyền Diệu thay đổi thật nhiều, toàn thân càng có vẻ xuất trần mờ ảo, đúng như lời nói của Lăng Tiếu, càng ngày càng có ý vị của một thần côn!

- Muốn tấn công Hắc Ma môn không phải chuyện dễ dàng, bên trong đó khẳng định có không ít siêu cấp cao thủ trấn thủ, dù có thể thắng nguyên khí chúng ta sẽ đại thương, việc này không thể không lo lắng.

Huyền Diệu phe phẩy Bạch Chỉ Phiến thản nhiên nói.

- Đúng vậy, đây không phải trò đùa, một khi khai chiến chính là không chết không ngừng.

Đỗ Thiết mở miệng nói.

- Trước đó không lâu có một gia tộc mới gia nhập Tiếu Ngạo cung chúng ta, trực tiếp bị diệt cả nhà, nếu không cho Hắc Ma môn chút giáo huấn nhìn xem, bọn hắn sẽ càn thêm càn rỡ!

Lưu Húc mở miệng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1464 - Thế Lực Quật Khởi. (1)

Lưu Húc tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Công, tốc độ tiến giai cũng cực nhanh, đã đạt tới cảnh giới huyền đế đê giai đỉnh.

Mấy năm nay hắn ở lại Tiếu Ngạo cung, biểu hiện trung quy trung củ, không có dị động, ngược lại lập được không ít công lao.

Trong việc đối chiến thế lực Hắc Ma môn, Lưu Húc thường xuyên đi tuyến đầu giết địch.

Danh hào Dương Đế cũng bắt đầu khuếch tán khắp Trung Vực.

- Đúng vậy, mặc dù chúng ta tiêu diệt không ít chi nhánh của Hắc Ma môn, nhưng vẫn không thể làm bọn hắn thu liễm, nhất định phải cho bọn hắn giáo huấn chân chính, cho bọn hắn biết Tiếu Ngạo cung không phải dùng bài trí.

Diệp Vân Phong tán thành.

Trong Tiếu Ngạo cung, chỉ có Diệp Vân Phong cùng Lưu Húc đi lại khá gần, hai người đều là thanh niên, dễ dàng thân thiện lẫn nhau.

- Lời tuy như thế, nhưng Hắc Ma môn không phải quả hồng mềm đâu!

Ô Phục than thở nói.

Trong đại điện chia thành hai phái tranh luận, một phái chủ chiến, một phái cho rằng nên lấy đại cục làm trọng, đừng nên đại chiến.

Hai phái tranh chấp không ngừng.

Lăng Tiếu ho nhẹ một tiếng nói:

- Đều im lặng đi!

Thanh âm Lăng Tiếu vang lên, mọi người yên tĩnh trở lại.

Địa vị cung chủ của hắn không người nào dám lay động cùng bất kính.

- Cuộc chiến với Hắc Ma môn chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại!

Lăng Tiếu trịnh trọng nói, sau đó nói tiếp:

- Hiện tại việc cần làm là toàn diện tăng lên thực lực, chờ đợi khi thời cơ chín muồi tự nhiên đến lúc đối chiến cùng Hắc Ma môn, thần côn, ngươi thống kê mấy năm nay những vị trưởng lão cùng chấp sự làm ra cống hiến lớn nhất trong cung, bổn cung chủ sẽ toàn diện tăng lên thực lực cho bọn họ, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.

- Dạ, cung chủ!

Huyền Diệu chắp tay đáp.

Sau đó Lăng Tiếu lại nói:

- Vân Phong trưởng lão, Lưu Húc trưởng lão, hai người lĩnh quân toàn diện chú ý hướng đi của Hắc Ma môn, một khi phát hiện bọn hắn vượt giới, lập tức xử lý.

- Dạ, cung chủ.

Diệp Vân Phong cùng Lưu Húc đáp.

- Lê Tuyết trưởng lão, ngươi tuyên bố ra bên ngoài phàm là cao thủ đạt tới bán đế hoặc đế cấp đến nhờ vả nguyện trung thành cùng Tiếu Ngạo cung, sẽ lấy được một viên thượng hạng Huyền Đế đan, không hạn nhân số, cao thủ thiên tôn giai có thể lấy được một viên Chuyển Tôn đan, gia hạn trong một ngàn người, một khi trúng tuyển gia nhập Tiếu Ngạo cung vẫn sẽ có đủ loại tài nguyên cung cấp cho bọn họ tu luyện.

Lăng Tiếu nhìn Lê Tuyết hạ lệnh.

Lăng Tiếu vừa thốt ra lời này, vẻ mặt mọi người đều lộ ra khác thường.

Bọn họ biết cung chủ yên tĩnh mấy năm nay, chỉ sợ đã bắt đầu muốn làm lớn một trận.

Bút tích lớn như vậy, cho dù là có nhiều đại thế lực cũng không thể lấy ra sử dụng như thế.

Ai biết những cao thủ đến đầu phục kia sau khi lấy được đan dược ngày sau có làm phản hay không đây!

- Cung chủ, làm như vậy có phải có chút qua loa hay không?

Ô Phục hỏi.

- Đúng vậy, nhiều tài nguyên như thế trong lúc nhất thời sao có thể đem ra, vạn nhất thật sự có nhiều người đến gia nhập, nhưng lấy không đủ đan dược giao cho họ sẽ ảnh hưởng danh dự của Tiếu Ngạo cung.

Một trưởng lão thực lực bán đế mới gia nhập nói.

- Nếu cung chủ đã nói như vậy, khẳng định đã có quyết định của mình.

Diệp Vân Phong tuyệt đối tin tưởng Lăng Tiếu.

- Tốt lắm, cứ dựa theo lời ta nói là được, bổn cung chủ có tính toán.

Lăng Tiếu ngắt lời bọn họ.

Ngay sau đó mọi người trong đại điện đều hồi báo tình hình mới phát sinh gần đây, cuối cùng đều tự tán đi.

Trong đại điện chỉ còn lại Lăng Tiếu, Huyền Diệu, Tàn Báo, Diệp Vân Phong cùng các chủ chư các, đường chủ các đường.

Những người này đều là tâm phúc của Lăng Tiếu, tận tâm trung thành.

Lăng Tiếu nhìn lướt qua mọi người nói:

- Hiện giờ địch nhân của chúng ta không chỉ có Hắc Ma môn, Sát Thiên tổ chức đã động thủ đối với chúng ta, gần đây những gia tộc bị giết không phải do Hắc Ma môn gây nên, mà là do Sát Thiên tổ chức đã làm, mục đích của bọn hắn chính là giá họa cho Hắc Ma môn, muốn chúng ta sống mái với Hắc Ma môn, sau đó ngồi làm ngư ông thủ lợi!

- Không…không thể nào đâu?

Diệp Vân Phong giật mình nói.

- Không có gì là không khả năng, ta đã cho Phương Thần cùng Lạc U đi qua nơi đó, tuy có dấu vết ám hệ lưu lại, nhưng vẫn còn lưu những dấu vết khác chứng thật là người của Sát Thiên tổ chức, vừa rồi ta không nói ra là vì không muốn làm lòng người hoang mang rối loạn.

Lăng Tiếu khẳng định.

Thần sắc mọi người đều ngưng trọng lên.

Nếu quả thật đúng như lời của Lăng Tiếu, hiện tại bọn họ toàn diện khai chiến với Hắc Ma môn sẽ bị Sát Thiên tổ chức ở sau lưng đánh lén Tiếu Ngạo cung.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Độc Ưng hỏi.

- Đây là nguyên nhân ta muốn mọi người lưu lại.

Lăng Tiếu nói tiếp: chương mới nhất tại doctruyen.org nhé các bạn

- Ta muốn các ngươi vừa lộ ra bộ dạng cùng Hắc Ma môn không chết không ngừng, về phương diện khác rải ra lời đồn, nói chúng ta bỏ tiền mời người của Sát Thiên tổ chức đối phó Hắc Ma môn, đồng thời ta sẽ cho người ra tay xử lý người của Hắc Ma môn, không thể để cho Sát Thiên tổ chức ngồi yên không lý đến.

- Kế này có thể, Sát Thiên tổ chức tự xưng là chỉ cần trả thù lao thì thánh giả cũng dám giết, chúng ta đem tin tức này tuyên bố, hơn phân nửa sẽ có người tin tưởng, đến lúc đó cho dù Sát Thiên tổ chức giải thích cũng không có ai tin, Hắc Ma môn tất nhiên sẽ khởi lên xung đột với bọn hắn.

Huyền Diệu tán thành.

- Vậy chuyện này để Xà đường chúng ta làm đi.

Lãnh Xà nói.

- Được, Xà đường phụ trách rải lời đồn, Ưng đường hiệp trợ Phương Thần bọn họ chú ý động tĩnh của Sát Thiên tổ chức cùng Hắc Ma môn, không bao lâu trong tương lai chúng ta có thể diệt trừ hai thế lực lớn này!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc tự tin nói.

Huyền Diệu lên tiếng:

- Cung chủ, việc này quan hệ đến sinh tử tồn vong của Tiếu Ngạo cung chúng ta, đừng quá xúc động!

- Đúng đúng, lão đại, khẩu vị của ngươi có phải quá lớn hay không, đừng quên chỉ sợ Cổ gia cũng đang như hổ rình mồi đâu!

Diệp Vân Phong phụ họa.

Hắn cảm giác mình đã thật hiếu chiến, nhưng Lăng Tiếu còn có vẻ hiếu chiến hơn hắn.

- Yên tâm đi, bổn cung chủ tự nhiên sẽ không tự đại đến mức một hơi ngốn sạch bọn hắn, nhưng muốn đánh bại từng nhóm vẫn không phải là việc khó!

Lăng Tiếu bình tĩnh nói.

Hắn yên lặng vài năm, là thời điểm động thủ, bằng không mọi người sẽ lãng quên.

Sau khi mọi người tán đi, một mình Lăng Tiếu đi vào một mật thất dưới đại điện.

Mật thất này hắn xây dựng từ hai năm trước, ngoại trừ vài người hay biết không còn ai biết được có mật thất này tồn tại.

- Tham kiến cung chủ!

Sau khi hắn tiến vào mật thất, một nhóm người đồng loạt quỳ xuống kêu lên.

- Tất cả đứng lên đi!

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó ngồi xuống chủ vị.

Nơi này tổng cộng có trăm người, mỗi người có thực lực thiên tôn cao giai, có hơn mười người tu vi huyền đế cấp, đều mặc áo choàng màu đen thống nhất.

Trong mật thất toàn bộ là người mà Lăng Tiếu tuyệt đối tín nhiệm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1465 - Thế Lực Quật Khởi. (2)

Có thể nói, cho dù là nữ nhân của hắn cũng có chút khả năng sẽ phản bội hắn, nhưng những người này tuyệt đối sẽ không phản bội, tuyệt đối hoàn toàn trung thành.

Cho dù Lăng Tiếu ra lệnh cho bọn họ đi chết, bọn họ cũng không chút cau mày.

Đây là những cao thủ nhất đẳng mà Lăng Tiếu gầy dựng suốt ba năm qua, toàn bộ đều bị hắn dùng tinh thần chú ngữ cấp cao khống chế.

Minh Phong mỗ mỗ, Tổ Tu Viên, Cảnh Hồng, Lãnh Chính, Quan Xương, Phương Thần, Lạc U…đại bộ phận đều là lực lượng có sẵn của Sát Thiên tổ chức, có một ít là người của Hắc Ma môn cùng một ít tán tu.

Mấy năm nay mặc dù Lăng Tiếu không ra cung, nhưng lại phái Minh Phong mỗ mỗ đi hủy diệt không ít phân đà của Sát Thiên tổ chức, mà những này do bà ta bắt trở về.

Có một bộ phận là đầu lĩnh thổ phỉ có hung danh hiển hách trong Trung Vực, hoặc là đoàn trưởng dong binh đoàn.

Những người này từng phạm vào việc ác thao thiên, nhưng không ai dám đi thu thập bọn hắn.

Lăng Tiếu muốn vì dân trừ hại, cho nên phái Tổ Tu Viên cùng những người khác đến bắt họ về sau đó khống chế.

Kế hoạch thành lập cận vệ hắn đã sớm có ý tưởng trong lòng từ lâu.

Mấy năm trôi qua rốt cục đã có quy mô sơ bộ.

- Đều chuẩn bị xong chưa?

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói.

Mọi người đồng thanh đáp:

- Đã chuẩn bị xong!

- Tốt lắm, lần này là lần đầu tiên các ngươi cùng nhau xuất động, cần phải thành công!

Lăng Tiếu nói.

Dứt lời chính hắn dẫn đầu đi tới một ngóc ngách.

Ở gần nơi đó có một gã thiên tôn cao giai lấy ra thú đan khảm vào trong cái rãnh giữa vách tường.

Đây rõ ràng là một truyền tống trận, trực tiếp chuyển dời mọi người đi tới phủ thành chủ Phong Vân thành.

Vương Đằng đã sớm chờ đợi bên truyền tống trận từ lâu.

- Tham kiến cung chủ!

Vương Đằng bái xuống.

- Đứng lên đi, lập tức đến Phục Long thành!

Lăng Tiếu ra lệnh.

Vương Đằng không dám chậm trễ, lập tức điều chỉnh truyền tống trận, khảm vào thú đan, để nhóm người Lăng Tiếu rời đi.

Nhóm người Lăng Tiếu rời khỏi, Vương Đằng thật sùng bái lẩm bẩm:

- Cung chủ đã vài năm không đích thân động thủ, ta không cảm giác được khí tức ba động của hắn, thật sự quá nội liễm!

Phục Long thành là một tòa cổ thành, cách nơi này không xa có một con sông chảy ngang qua vài tòa thành, được gọi là Hắc Long hà.

Hắc Long hà là mảnh đất ranh giới giữa Tiếu Ngạo cung cùng Hắc Ma môn, phía bắc thuộc Tiếu Ngạo cung, phía nam thuộc Hắc Ma môn.

Nhóm người Lăng Tiếu đi tới Phục Long thành, mỗi người nuốt vào đan dược che giấu khí tức, bay thẳng đến địa giới Hắc Ma môn.

Lần này mục tiêu của bọn họ là chi nhánh của Hắc Ma môn – Thi Nhân tông.

Đây là một tứ phẩm tông môn tiếp cận Hắc Ma môn, là một tông phái tà ác tàn độc, đặc biệt liệp sát cao thủ, đem thi thể luyện chế thành thi nhân, cường giả trong tông hút phệ thi khí tu luyện tà công, cũng có lời đồn đãi người của tông môn này ăn thịt người, làm cho người ta vô cùng ghê tởm.

Đây là một tông môn làm người nghe danh đều sợ mất mật, ở trong phạm vi vạn dặm nơi này không ai dám đi lại, thành trì của bọn hắn giống như tòa tử thành, âm phong tiêu điều, thi khí tung hoành, chợt có sói hoang ẩn hiện ăn thịt chân tay bị cụt rơi vãi, vô cùng âm sâm khủng bố.

Nhóm người Lăng Tiếu rất nhanh đã đến địa giới Thi Nhân tông.

- Minh Phong mỗ mỗ, ngươi cứ ở lại phía sau tọa trấn, không cho bọn hắn chạy thoát là được, những người khác theo ta trực tiếp giết đi qua!

Lăng Tiếu hạ lệnh.

Minh Phong mỗ mỗ gật đầu, hóa thành trận gió biến mất trước mắt mọi người, không ai thấy tung tích.

Lăng Tiếu đem khí tức phóng thích, những người khác đều noi theo.

Khí thế đáng sợ chấn động cả phiến thiên địa nơi đây.

- Đi thôi, phàm là người của Thi Nhân tông giết sạch toàn bộ!

Lăng Tiếu nói.

Những người đứng phía sau đem linh thú triệu hoán đi ra, phân tán đi tìm kiếm đối thủ.

Trong Thi Nhân tông lập tức có phản ứng, đối thủ cường đại giết đến cửa, còn không phát hiện là chuyện không khả năng.

Hơn trăm bóng người từ khắp bốn phương tám hướng bay vút đi ra.

Thanh âm khàn đục phát ra đầy âm lãnh:

- Hắc hắc, ai dám đến Thi Nhân tông nháo sự, thật sự là chán sống!

Lăng Tiếu không nói nhiều lời, lập tức tiến lên, cuộc đại chiến tức khắc bùng

nổ.

- Thật nhiều cao thủ, nhưng muốn diệt Thi Nhân tông chúng ta còn không có khả năng, gọi về thi nhân!

Thanh âm khàn đục lại vang lên.

Ngay sau đó từng đạo thanh âm chói tai vang lên, như ma âm từ cửu u, vô cùng quỷ dị.

- Có chỗ nào cường đại hay sao? Hi vọng đừng làm cho ta thất vọng!

Lăng Tiếu lăng không đứng thẳng, lạnh lùng nhìn cuộc đại chiến phía trước lẩm bẩm.

Bỗng nhiên từng khối thi thể từ trong dãy kiến trúc nhảy ra, mỗi thi thể đều mặc quần áo màu trắng, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt không huyết sắc.

Đây chính là thi nhân mà Thi Nhân tông luyện chế, tổng cộng gần vạn, có vương cấp, địa hoàng, thiên tôn, nhìn thấy cũng làm da đầu mọi người run lên không thôi.

Thật nhiều thi nhân bay vút lên, hướng người của Lăng Tiếu đánh tới.

Tuy bọn hắn là thi nhân, nhưng có thể đánh ra thi khí ăn mòn, làm người ta đánh mất sinh cơ, yếu bớt chiến lực.

Có vài chục cỗ thi nhân bay tới hướng Lăng Tiếu, thi khí màu xám mang theo khí tức ăn mòn nồng đậm, làm người kinh hãi.

Lăng Tiếu lại không hề làm ra chút phòng bị nào, tùy ý cho thi khí xâm nhập đến.

Thi khí nhập vào cơ thể làm huyết khí của hắn vận hành có vẻ chậm chạp, vẫn chưa tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng.

- Đây là thứ gọi là thi khí, nguyên nhân làm người bình thường đều không dám đến gần? Cũng không gì hơn cái này!

Lăng Tiếu khinh thường lẩm bẩm.

Lúc này hơn mười cỗ thi nhân đã đi tới trước mặt Lăng Tiếu, bay thẳng va chạm vào người hắn, móng tay sắc bén, răng nanh âm sâm, mang theo cực độ thị huyết.

Ngay một khắc thi nhân đến gần, Lăng Tiếu bắt đầu động.

Một đoàn hỏa mang oánh nhiễu quanh thân, như hóa thân thành thái dương, sáng đến chói mắt.

Ánh sáng chí dương, hỏa diễm chí dương, chính là khắc tinh của sự vật âm u tà ác!

- Nát cho ta!

Lăng Tiếu khẽ quát một tiếng, thân ảnh phân thành hai mươi bốn hư ảnh.

Mỗi hư ảnh vung lên hỏa quyền đánh ra, giận dữ bốc cháy, cường thế thao thiên.

Phanh phanh!

Hơn mười cỗ thi nhân chỉ nháy mắt bị Lăng Tiếu oanh nổ đầu, rơi xuống.

Sau khi xử lý hơn mười cỗ thi nhân, Lăng Tiếu bay vút vào cuộc đại chiến

phía trước, một thân hỏa mang chiếu sáng đại địa, tản ra khí thế vô biên.

- Chỉ là thi vật há có thể làm quái, tiêu diệt hết cho ta, trừ hại cho muôn dân!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, quyền kình Cửu Dương Phần Thiên Công oanh ra.

Một ít cỗ thi nhân bị oanh thành bột mịn, thanh âm chói tai không ngừng vang vọng bốn phương.

Người của Thi Nhân tông nhìn thấy một màn này đều hoảng hốt.

- Chẳng lẽ hắn là Tiếu Ngạo cung Dương Đế?

Một gã huyền đế trung giai Thi Nhân tông nhíu mày nói.

- Xem ra phải triệu hoán thi ma năm ngàn năm đi ra, bằng không chúng ta thật khó thể ngăn trở bọn hắn!

Một huyền đế đê giai nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1466 - Tấn Công Thi Nhân Tông.

- Không vội, thi nhân chúng ta đông đảo, bọn hắn không nhất định có thể đột phá!

Huyền đế trung giai thật bình tĩnh nói.

Trong trăm người Lăng Tiếu mang đến đã có hơn mười người vẫn lạc, đồng thời cũng diệt sát mấy trăm cỗ thi nhân.

Lăng Tiếu thử nghiệm uy lực của Cửu Dương Phần Thiên Công, tuy tăng thêm không ít trợ lực cho hắn nhưng tốc độ giết địch vẫn quá chậm.

Lăng Tiếu đem thế giới lực suy diễn đi ra, thế giới thái cổ có chút khác với trước kia, có thêm vài diễm dương cao cao chiếu xuống, thời khắc chiếu ra hỏa diễm chí dương cực hạn.

Vô số thanh đằng, nhũ băng bén nhọn, sát khí gào thét, hỏa diễm chí dương, thần thú uy chấn bốn phương…

Đủ loại công kích thuộc tính đem mấy trăm thi nhân bao phủ diệt sát.

- Tông chủ, tiếp tục như vậy thật sự không được, nhất định sẽ bị bọn hắn diệt sạch thi nhân, đây là tích lũy nhiều năm của chúng ta!

Huyền đế đê giai lo lắng nói.

Thần sắc huyền đế trung giai liên tục biến hóa nói:

- Được, lập tức gọi về thi ma, ta muốn cho bọn hắn lưu lại làm thi nhân cho chúng ta!

Thanh âm của hắn hạ xuống, một đám người Thi Nhân tông bay ra, ngay sau đó phóng ra linh thú.

Người của Thi Nhân tông diệt sát đàn linh thú đê giai kia, để máu huyết của chúng không ngừng rơi vãi xuống đất.

- Gọi về thi ma đại nhân, thỉnh hiện thế, bao che con dân của ngươi đi!

Người của Thi Nhân tông tụ tập hô to.

- Gọi về thi ma đại nhân, thỉnh hiện thế bao che con dân của ngươi đi!

Theo thanh âm kêu gọi tản ra, một cỗ khí tức áp lực dần dần tràn ngập tán phát.

Từng cỗ thi nhân trên không đều phát ra tiếng thét chói ta, như đang hưởng ứng lời triệu hoán.

Máu tươi rơi xuống đất thấm vào trong mặt đất biến mất, không hề lưu lại chút dấu vết.

- Chẳng lẽ bên dưới còn chôn giấu thi nhân càng cường đại hơn sao? Nhưng không biết đạt tới cảnh giới gì, nếu quá yếu thật không còn ý nghĩa!

Lăng Tiếu nhìn xuống mặt đất có chút chờ mong nói.

Phanh phanh!

Vô số máu tươi rơi xuống đất, dưới lòng đất tựa hồ có vật gì đó đáng sợ sống

lại, mặt đất đều chấn động lên.

Mặt đất chớp lên, như ngày động đất tiến đến.

Từng thanh âm nổ vang vô cùng trầm trọng khiến cho người ta cảm thấy được thật sự áp lực.

Vô số thi nhân từ trên cao rơi xuống, bọn hắn quỳ một chân dưới đất, chuẩn bị nghênh đón vương giả của mình, người của Thi Nhân tông cũng rơi xuống, trên mặt mang theo thần sắc hưng phấn.

Người của Tiếu Ngạo cung quay về bên cạnh Lăng Tiếu, gần trăm người chết đi một phần ba, so sánh với Thi Nhân tông mà nói cũng không tính lớn.

Còn có một bộ phận bị thi khí quấn quanh, ăn mòn lực lượng sinh cơ.

Lăng Tiếu dùng Tiên Thiên Âm Phong Châu đem thi khí hấp thu sạch sẽ, không lưu lại chút di chứng nào.

Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể hấp thu cả tử khí, mà thi khí còn yếu hơn tử khí không ít, đương nhiên không thể hình thành uy hiếp đối với Lăng Tiếu.

Ngược lại thi khí nồng đậm nơi này sẽ tạo thành bổ dưỡng để Lăng Tiếu cung cấp cho Tiên Thiên Âm Phong Châu.

- Cung chủ, có cỗ khí tức đáng sợ muốn bay ra khỏi mặt đất!

Tổ Tu Viên đi tới gần Lăng Tiếu nhắc nhở.

- Hẳn là một khối thi ma, có thể là tu vi huyền đế cao giai!

Cảnh Hồng cũng nói.

Thần sắc Lăng Tiếu có chút khó xem lắc đầu:

- Không, tuyệt đối không chỉ là huyền đế cao giai, có thể còn cao cấp hơn một ít!

Hắn rõ ràng cảm giác được khí tức kia khiến cho hắn sản sinh kiêng kỵ, đây là cảm giác cả huyền đế cao giai cũng khó thể mang đến cho hắn.

Hiện tại hắn có tu vi huyền đế đê giai đỉnh, có được chiến lực so với huyền đế cao giai, ngoại trừ đạt tới thực lực thánh giả thật khó thể tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Cho nên hắn có thể nhận định thứ muốn đi ra kia tuyệt đối là khủng bố.

May mắn lần này hắn dẫn theo Minh Phong mỗ mỗ, bằng không nếu xuất hiện bán thánh hoặc thánh giai thi ma, vậy bọn họ nhất định sẽ gặp phiền toái.

Nhưng Lăng Tiếu lại phi thường khát vọng một trận chiến như thế.

Hiện giờ gặp phải cùng giai thật khó có địch thủ, chỉ có vượt cấp khiêu chiến mới thỏa mãn được tâm tình của hắn.

Phanh!

Rốt cục mặt đất nổ tung.

Trong vòng ngàn thước nơi thành trì này, toàn bộ kiến trúc bị tạc vỡ, một cỗ thi khí dày đặc phóng lên cao, từng đạo quỷ ảnh oan hồn chợt hiện lên.

A a…

Những quỷ ảnh oan hồn phát ra thanh âm cực kỳ bi thảm, làm người ta cảm thấy sợ hãi không thôi.

Nhóm người Lăng Tiếu nhanh chóng lui ra sau ngàn thước, tránh bị lan đến, vận khởi hộ minh kình đánh tan thi khí.

Lăng Tiếu không chút kiêng nể đem thi khí hấp thu vào người.

- Không tệ, đã tiếp cận tử khí, đây là thuốc bổ dưỡng cho Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Lăng Tiếu hưng phấn nhủ thầm.

Đồng thời hắn cảm ứng được dưới lòng đất hẳn có linh vật gì đã tiếp cận với bổn nguyên của Tiên Thiên Âm Phong Châu, khiến dị châu sản sinh dục vọng muốn cắn nuốt.

Hống!

Một thanh âm kêu gào như dã thú từ dưới lòng đất truyền ra, như ma vương hồi sinh, đem quỷ ảnh oan hồn đánh tan.

- Cung nghênh thi ma đại nhân…cung nghênh thi ma đại nhân!

Người của Thi Nhân tông vui mừng kêu lên.

Đàn thi nhân không ngừng phát ra thanh âm kêu gào, vô cùng kích động.

Ngay sau đó một thân ảnh cực lớn chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

Đó là một thi nhân cao gần ba thước, không lôi thôi như những thi nhân khác, trên thân mặc bộ vệ giáp cổ sắc, cầm thanh trường mâu, quanh thân hiện lên tầng chân khí lục sắc thật đậm, đôi mắt phát ra hung quang làm người sợ hãi.

Nhìn hắn giống như một viên đại tướng thượng cổ chiến trường, phong quang thật làm người bị thuyết phục.

Trước khi chết hắn đúng thật là một vị tướng quân thượng cổ, khối thi thể của hắn không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm, bị tổ tiên Thi Nhân tông tìm được trong một bí cảnh, sau đó dùng đủ loại bí pháp cùng trận pháp cải tạo, để cho hắn hấp thu âm khí chí âm trong thiên địa, nằm hôn mê trên mảnh thổ địa này, chỉ dùng thật nhiều máu tươi mới có thể triệu hoán hắn đi ra bảo hộ tông môn mãi mãi truyền thừa.

Tông chủ Thi Nhân tông bay tới trước mặt hắn, lắc chiếc chuông trong tay nói:

- Thi ma đại nhân, mau chém giết bọn hắn cho ta, uống sạch máu của bọn hắn chấn hưng uy danh của chúng ta!

- Thi ma đại nhân, uống sạch máu của bọn hắn, chấn uy danh của chúng ta!

Người Thi Nhân tông đồng thanh quát.

- Cung chủ đi nhanh lên, đây là một cỗ thi ma nhập thánh!

Minh Phong mỗ mỗ xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Thanh âm vừa dứt, thi ma kia đã nhìn qua chỗ Lăng Tiếu, một cỗ uy áp đáng sợ khiến người người đều nảy sinh cảm giác kinh hoảng.

Sưu!

Thân ảnh hắn chợt lóe, đã xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, trường mâu trong tay chợt lướt qua.

Phốc phốc!

Mấy thiên tôn cao giai đứng phía trước không kịp phản ứng, lập tức bị cắt lấy đầu chết tại chỗ.

- Viễn trình công kích hắn!

Lăng Tiếu hạ lệnh quát.

Hơn mười huyền đế cùng mười mấy thiên tôn cao giai cùng nhau phát động tiến công, uy lực có thể đánh bại thánh giai.

Oanh long!

Đủ loại công kích oanh tạc tới thi ma, từng đợt khói lửa tràn ngập khắp bốn phía.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1467 - Thánh Giai Thi Ma. (1)

Khi toàn bộ công kích biến mất, thi ma vẫn đứng nguyên tại chỗ không chút thương tổn nào.

Người của Tiếu Ngạo cung khiếp hãi.

- Ha ha, các ngươi đừng mơ tưởng, thi ma đại nhân đã sớm là kim cương bất hoại thân, chỉ bằng công kích của các ngươi làm gì được hắn, giết cho ta, giết sạch bọn hắn!

Tông chủ Thi Nhân tông kích động cười to.

- Lui…các ngươi nhanh chóng thối lui!

Lăng Tiếu lập tức hạ lệnh.

Người của hắn lập tức bật lui thật nhanh, Lăng Tiếu không muốn đoàn quân cận vệ mà hắn vất vả tạo dựng bị giết nơi này.

Cùng lúc này Minh Phong mỗ mỗ xuất thủ, quải trượng đánh ra từng đạo phong nhận đáng sợ, muốn đem thi ma chém thành vô số mảnh.

Thi ma vung trường mâu đem phong nhận đánh vỡ.

Hắn gào thét một tiếng xông thẳng tới chỗ Minh Phong mỗ mỗ.

Tốc độ thật sự không ai có thể bắt giữ tới.

Cũng may Minh Phong mỗ mỗ là võ giả phong hệ, tuy chỉ có bán thánh cấp nhưng có được tốc độ thánh giai, miễn cưỡng triền đấu với thi ma.

Minh Phong mỗ mỗ đem hết toàn lực, vô số cơn lốc nổi lên, từng đạo phong nhận hình thành lưỡi dao sắc bén hướng thi ma không ngừng oanh tới.

Phong bạo vô cùng khủng bố, giống như cơn lốc cấp mười đem phạm vi vạn dặm chung quanh quấy động rối tung lên.

Đây chính là bán thánh oai, giơ tay nhấc chân có thể hủy diệt cả tòa thành trì.

Vô số công kích dày đặc phá tan phòng ngự của thi ma, hướng thân thể hắn đánh thẳng tới.

Nhưng vẫn không cách nào tạo thành bao nhiêu thương tổn cho thi ma.

Đinh đương đinh đương!

Phong nhận như va chạm trúng sắt thép, không ngừng phát ra thanh âm chói tai.

Thủ đoạn của Minh Phong mỗ mỗ không chỉ như thế, bà hóa thành một ngọn gió, dung nhập vào bên trong phong nhận, giơ cao quải trượng đánh thẳng vào đỉnh đầu thi ma.

Phanh!

Một kích cơ hồ đủ sức phá núi vỡ sông nện thẳng lên đầu thi ma.

Minh Phong mỗ mỗ vốn tưởng rằng có thể đánh vỡ đầu hắn, đáng tiếc bà đánh giá cao lực lượng của chính mình, đánh giá thấp thân thể đáng sợ của thi ma, đây quả thật có thể so sánh với phòng ngự thánh khí, không hề bị

thương tổn chút nào.

Thi ma gầm nhẹ một tiếng, huy động trường mâu đâm thẳng vào bụng Minh Phong mỗ mỗ.

Minh Phong mỗ mỗ vội vàng thối lui, nhưng vẫn bị trường mâu đâm thủng da thịt, máu tươi chảy ra.

Thi ma há mồm đem máu tươi hấp thu sạch sẽ, lệ khí toàn diện bạo phát, hướng Minh Phong mỗ mỗ đánh tới.

Minh Phong mỗ mỗ là bán thánh, mà thi ma đã là thánh giả đê giai, mỗi kích nện xuống làm bà không ngừng thối lui, bà muốn lợi dụng tốc độ thoát khỏi nơi này nhưng phát hiện không gian chung quanh đã bao phủ một tầng thi khí, đem bà hoàn toàn vây kín bên trong, khó thể bỏ chạy, hơn nữa không ngừng ăn mòn hộ minh kình của mình.

Thi ma chấn khai quải trượng của Minh Phong mỗ mỗ, tay trái vung một quyền đánh thẳng vào bụng bà.

A!

Minh Phong mỗ mỗ không kịp tránh né, bị một quyền xuyên qua thân thể, vô số máu tươi bắn ra.

Thi ma lập tức há mồm đem máu tươi hấp thu, hơn nữa còn có hấp lực cường đại muốn đem máu huyết trong cơ thể Minh Phong mỗ mỗ hút sạch.

Hống!

Ngay một khắc này một thanh âm long ngâm kinh thiên động địa vang lên tận trời, chấn động bốn phương, một đầu kim sắc long ảnh trực tiếp phá tan

tầng tầng thi khí, bổ nhào tới phía trước ngăn cản động tác của thi ma.

Chính là Lăng Tiếu xuất thủ.

Minh Phong mỗ mỗ nhân cơ hội kéo theo thân thể trọng thương nhanh chóng bay ra ngoài.

Lăng Tiếu hoạt hóa long khí trong nội thể, chiến lực tăng lên gấp ba mươi lăm lần, thân hình trướng cao không ít, trên đầu mọc hai long giác, toàn thân bao phủ kim sắc long lân, cầm Kim Long thương trong tay như một pho tượng chiến thần thượng cổ cực kỳ uy vũ.

Lăng Tiếu đem Sinh Mệnh Tuyền Dịch ném qua cho Minh Phong mỗ mỗ nói:

- Nuốt vào lập tức khôi phục thương thế bảo hộ những người khác.

Cùng lúc đó hắn hít sâu một hơi, há to miệng đem thi khí của thi ma toàn bộ hút vào trong miệng mình.

Cách đó không xa người của Thi Nhân tông nhìn thấy một màn này đều chấn kinh.

Bọn hắn thường luyện chế thi nhân, tự nhiên hấp thu thi khí lớn mạnh bản thân, tu luyện ra lực lượng ăn mòn nồng nặc.

Bọn hắn biết rõ thi khí của thi ma càng khủng khiếp hơn thi khí bình thường, cho dù chính bọn hắn cũng không dám hấp thu luyện hóa.

Nhưng người trước mắt dám hấp thu toàn bộ, điều này còn không làm bọn hắn kinh hãi sao?

- Ta biết hắn là ai, hắn là cung chủ Tiếu Ngạo cung Lăng Tiếu, trong tay hắn chính là Kim Long thương!

- Đúng vậy, tuyệt đối là hắn, không nghĩ tới hắn tự mình dẫn người xâm phạm Thi Nhân tông chúng ta, hôm nay hắn nhất định phải chết tại nơi này.

- Nhưng hắn làm sao có thể hấp thu được thi khí đâu, chẳng lẽ hắn cũng tu luyện Thi Khí đại điển của tông ta sao?

- Điều đó không có khả năng, có lẽ trong cơ thể hắn có dị bảo có thể hấp thu thi khí cũng không chừng!

Thật nhiều thi khí xâm nhập vào cơ thể, đều bị Tiên Thiên Âm Phong Châu toàn bộ hấp thu.

Tiên Thiên Âm Phong Châu phát ra phản ứng vui sướng, đã tăng cường hơn không ít.

- Quả thật là bổ dược, nếu dưới lòng đất còn có dị bảo gì, nói không chừng còn có thể trợ giúp Tiên Thiên Âm Phong Châu tiếp tục tiến thêm một giai, ta cũng có cơ hội chiếm được tiện nghi!

Lăng Tiếu hưng phấn nghĩ thầm.

Hống!

Thi ma bị khiêu khích nghiêm trọng, thi khí chính là lực lượng hắn dựa vào, không ngờ bị người khác hấp thu, điều này làm cho hắn vô cùng phẫn nộ.

Hắn rống lớn một tiếng liền hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Mặc dù hắn đạt tới lực lượng thánh giả, nhưng không thể vận dụng lực lượng

không gian, chỉ nhờ vào thân thể cường đại cùng lực lượng chém giết.

Mặc dù như thế mỗi chiêu mỗi thức của hắn đều mang theo uy lực khủng bố, dưới thánh giả không ai có thể thừa nhận.

Lăng Tiếu đề thăng toàn bộ long khí, thực lực gia tăng đến huyền đế cao giai, thân thể cũng có thể so sánh với thánh khí, trong tay cầm Kim Long thương, không hề có chút ý sợ hãi, nghênh đón thi ma đánh qua.

Trường mâu cùng kim thương va chạm chung một chỗ, sinh ra lực phản chấn cường đại.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cổ tay run lên, thân thể bị đẩy lui ra mấy chục thước, thiếu chút nữa buông bỏ Kim Long thương.

- Lực lượng thánh giai quả nhiên cường đại, nếu không phải chiến lực của ta đề thăng, chỉ sợ bị một kích vừa rồi cánh tay đã gãy, nhưng trường mâu của hắn tựa hồ kém hơn Kim Long thương!

Trong lòng Lăng Tiếu thầm so sánh.

Thi ma lại đột kích, tốc độ như phong như điện, trong nháy mắt đã đến trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, trường mâu mang theo thi khí dày đặc nện xuống, không gian đều bị mạnh mẽ xé rách.

Lăng Tiếu không dám tiếp tục phân tâm, khí thế tăng cao, Kim Long thương quét lên.

Oanh long!

Thân thể Lăng Tiếu bị đánh rơi xuống lún vào bên trong lòng đất.

Thi ma bám theo sát phía sau, tựa hồ không giết được Lăng Tiếu sẽ không bỏ qua.

Thức thứ nhất trong Phách Long thương – Phách Long Hàng Thế!

Một tuyệt thế chân long phá không bay ra, mang theo khí thế vô cùng hung mãnh đem thi ma cắn nuốt.

Thức thứ hai trong Phách Long thương – Dữ Long Cộng Vũ!

Thức thứ ba trong Phách Long thương – Khốn Long Thăng Thiên!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1468 - Thánh Giai Thi Ma. (2)

Khí thế của Lăng Tiếu mênh mông không ngừng, thi ma còn chưa tới từng chiêu tuyệt sát không ngừng oanh ra.

Mỗi chiêu đều ẩn chứa ba mươi lăm lần chiến lực của hắn, như cùng một đầu chân long cộng vũ, hủy diệt vạn vật.

Bất kỳ huyền đế cao giai nào trúng một chiêu thức này cũng sẽ bị oanh thành tro bụi.

Hơn nữa trong tay Lăng Tiếu cầm bán thần khí, có thể đem uy lực chiêu thức của hắn đề cao hơn mười lần.

Mỗi chiêu ít nhất ẩn chứa uy lực gấp năm mươi lần, đủ lực kháng thánh giai!

Thi ma gào thét, hai tay vũ động trường mâu, muốn đem từng chiêu oanh diệt.

Nhưng thân thể hắn cũng bị trúng công kích không ngừng, bộ vệ giáp uy phong lẫm lẫm đã có dấu hiệu bị nứt nẻ.

Uy lực bán thần khí không phải chuyện đùa, nếu không Lăng Tiếu cũng không dám đối chiến với hắn.

Thi ma không hề có chút cảm giác đau đớn, hắn chỉ biết giết chóc, thi khí đáng sợ không ngừng lan tràn, hết thảy chung quanh đều bị ăn mòn.

Thi ma phá tan toàn bộ công kích của Lăng Tiếu, trường mâu nện xuống uy

lực vô cùng vô tận.

Tốc độ của Lăng Tiếu đề thăng tới cực hạn, hiểm hiểm tránh khỏi công kích, nội tâm nổi lên tâm tư khác:

- Thân thể kẻ này thật đáng sợ, nếu có thể đem hắn thu phục tuyệt đối là trợ lực lớn!

Vô Cực Phân Thân Thuật!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, một phân thành bốn mươi tám thân ảnh, đều mang theo khí tức khủng bố oanh hướng thi ma.

Quanh thân thi ma bị oanh đến vặn vẹo, nhưng chiến lực khôn cùng, đem bốn mươi tám phân thân toàn bộ phá hủy, cũng nện chân thân Lăng Tiếu hộc máu.

Thực lực thi ma tuy đáng sợ, nhưng trường mâu chỉ là thánh khí đê giai, nhiều lần va chạm với Kim Long thương rốt cục nổ tung.

Lăng Tiếu càng đánh càng hăng, thu hồi Kim Long thương dùng lực lượng va chạm thẳng với thi ma.

Va chạm lực lượng, khí thế cường đại không ngừng giao nhau.

Lăng Tiếu lần lượt bị đánh bay, nhưng Cổ Hoàng thần công nhanh chóng giúp hắn khôi phục thương thế, hắn lại lần lượt đánh tới, đem thân thể thi ma đánh đầy dấu quyền ấn.

- Không nghĩ tới Lăng Tiếu mạnh mẽ như thế, có thể đánh thẳng với thi ma đại nhân mà không chết, khó trách dám gọi nhịp với ma môn chúng ta.

Tông chủ Thi Nhân tông than thở.

- May mắn thi ma đại nhân mạnh mẽ, bằng không tông ta chỉ sợ bị bọn hắn tiêu diệt, chờ thi ma đại nhân giết Lăng Tiếu, chúng ta phải đem bọn hắn diệt sạch hoàn toàn.

Huyền đế đê giai phát ra vẻ âm tàn nói.

Lăng Tiếu cùng thi ma từ trên đánh xuống lòng đất, lại từ dưới đất đánh lên bầu trời.

Va chạm cường thế, tình hình chiến đấu kịch liệt, làm người chung quanh đều nhìn đăm đăm.

Người của Thi Nhân tông không nghĩ đến Lăng Tiếu lại có thể khai chiến với thi ma, đây quả thật là nghịch thiên.

Cũng không phải nói thực lực của Lăng Tiếu đủ đối chiến với thánh giả, nếu thi ma có thể vận dụng không gian lực, Lăng Tiếu căn bản không phải là địch thủ của hắn.

Đương nhiên nếu Lăng Tiếu muốn hủy diệt thi ma cũng không phải việc khó, bởi vì hắn còn chưa sử dụng đến thiên hỏa.

Long lân trên người Lăng Tiếu không ngừng bong ra, miệng ứa máu, ra vẻ đã bị trọng thương.

Tuy hắn thúc giục Cổ Hoàng thần công không ngừng khôi phục, nhưng tốc độ vẫn không bằng bị tiêu hao.

- Là thời điểm nên chấm dứt cuộc chơi này!

Lăng Tiếu bật lui ra sau, trên mặt lộ ra dáng cười lạnh bình tĩnh.

Lăng Tiếu không tiếp tục đối cứng với thi ma, hắn xoay người bay vút tới chỗ người Thi Nhân tông.

- Hắn…hắn hướng qua bên này!

Huyền đế đê giai kinh hoảng nói.

Thần sắc tông chủ Thi Nhân tông đại biến:

- Toàn bộ thi nhân đi lên cho ta, ngăn cản hắn, nhất định phải làm cho thi ma đại nhân giết hắn!

Thi ma như ảnh tùy hình, như nhất định phải diệt sát Lăng Tiếu.

- Chạy mau!

Huyền đế đê giai cảm ứng được Lăng Tiếu đã đến thật gần, nhịn không được kinh hô.

Thực lực tông chủ Thi Nhân tông mạnh hơn hắn, tự nhiên là cảm ứng được, không chút nghĩ ngợi xoay người muốn chạy đi.

Vô Cực Phân Thân Thuật!

Lăng Tiếu chia thành mười hai đạo phân thân hướng tông chủ Thi Nhân tông oanh tới.

Tông chủ Thi Nhân tông hoảng hốt, mặc dù cảnh giới của hắn mạnh hơn Lăng Tiếu, nhưng đã sớm mất đi tin tưởng, không hề có chút sức phản kháng đã bị Lăng Tiếu đánh gần chết.

Sau lưng Lăng Tiếu bại lộ, bị thi ma một quyền đánh bay ra xa, máu tươi không ngừng phun tràn. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Thi ma vừa đến gần, trọng quyền rơi xuống, hướng Lăng Tiếu tạp tới.

Lăng Tiếu lao nhanh về phía trước, tránh thoát công kích, đồng thời thân thể xoay vòng, một ngón tay dựng thẳng, năng lượng quanh thân hội tụ, linh khí tràn tới.

Tam Phân Thần Chỉ - Đoạn Ngọc Phân Kim!

Một đạo tinh mang hủy thiên diệt địa lướt qua như lưu tinh, hướng bộ ngực thi ma oanh tới.

Oanh long!

Cho dù thi ma cường đại bao nhiêu trúng một chỉ này cũng bị văng ra xa.

Lăng Tiếu bắt lấy cơ hội, tinh thần chú ngữ cấp cao từ thức hải mãnh liệt lao ra, một nhóm tinh thần phù văn quỷ dị hướng tông chủ Thi Nhân tông đánh tới.

Lăng Tiếu liều mạng bị thương cũng muốn đánh trọng thương tông chủ Thi Nhân tông, chính là vì muốn khống chế hắn.

Chỉ cần bắt hắn, thi ma không còn đáng sợ.

Tông chủ Thi Nhân tông cơ hồ không hề có lực phản kháng, linh hồn lập tức bị tinh thần chú ngữ của Lăng Tiếu lạc ấn xuống.

Thi ma tiếp tục đột kích, trước ngực tuy có vết thương nhưng không biện pháp hủy diệt thân thể hắn.

Hống!

Một quyền cường thế đột kích, không gian bị chấn sụp đổ.

Lăng Tiếu không còn khí lực chạy trốn, nhìn một quyền hạ xuống trước mắt.

Đinh đương đinh đương!

Ngay khi một quyền của thi ma giáng xuống, một thanh âm tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Thanh âm mang theo ma tính, vang lên bên tai thi ma khiến hắn dừng công kích, nhưng khí thế vẫn làm Lăng Tiếu đau nhức không thôi.

- Cũng may vượt qua!

Lăng Tiếu lau mồ hôi lạnh thở nhẹ nói.

Hình thái bán long nhân biến mất, khuôn mặt hắn tái nhợt, hiển nhiên cuộc chiến vừa rồi làm hắn tiêu hao không ít năng lượng.

- Làm cho thi ma đem những thi nhân cùng người của Thi Nhân tông tiêu diệt hết đi!

Lăng Tiếu ra lệnh.

Tông chủ Thi Nhân tông lập tức thi hành mệnh lệnh, lắc chuông nói:

- Thi ma đại nhân, đem con dân của ngươi diệt sạch đi!

Người của Thi Nhân tông không biết vì sao tông chủ lại hạ lệnh như vậy,

mỗi người đều không dám tin.

Tình hình chiến đấu bắt đầu nghiêng hẳn sang một bên.

Thi Nhân tông hủy diệt đã là nhất định, là sự thật không thể thay đổi.

Lăng Tiếu nhân cơ hội khôi phục thương thế của mình.

Cuộc chiến này giúp hắn lấy được thật nhiều ích lợi, loại va chạm kịch liệt làm hắn vô cùng hưởng thụ đầm đìa.

Thi Nhân tông hoàn toàn bị tiêu diệt, không có thi nhân thoát khỏi, người của Thi Nhân tông toàn bộ diệt sạch.

Lăng Tiếu khống chế tông chủ Thi Nhân tông, đương nhiên thi ma biến thành công cụ trong tay hắn.

Thi ma có thực lực thánh giả, mặc dù yếu hơn thánh giả bình thường, nhưng dưới bán thánh tuyệt đối là vô địch.

Tứ phẩm tông môn có được công cụ này thật sự là ngoài ý liệu, cũng không hổ là phân tông cực mạnh của Hắc Ma môn.

Sau khi thanh tẩy xong, bên Tiếu Ngạo cung chỉ còn lại chừng năm mươi người, chết gần một nửa, nhưng tổn thất như thế đã thật khá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1469 - Đối Chiến Thi Ma.

Minh Phong mỗ mỗ bị thi ma đánh xuyên thân thể, cũng may có Sinh Mệnh Tuyền Dịch mà Lăng Tiếu đưa cho, nếu không đã bị vẫn lạc.

Mọi người tụ tập quanh Lăng Tiếu chờ an bài kế tiếp.

Lăng Tiếu ngoại thương không nặng, nhưng nội thương không nhẹ, cần chút thời gian để khôi phục.

Khi hắn đã khôi phục lại bảy tám phần, vươn người đứng thẳng dậy.

Hắn đang cân nhắc có nên tìm một viên long châu nuốt vào hay không, trực tiếp hóa thân thành long dù sao vẫn tốt hơn bán long nhân rất nhiều.

Sở dĩ hắn cự tuyệt lão Long Vương là vì không muốn trở thành chân long nhất tộc, cũng không muốn bị vĩnh viễn giam tại Long Cung.

Nhưng hiện tại hắn suy nghĩ lại, hóa thân thành long vẫn tốt hơn bộ dạng yêu quái kia nhiều, dù sao trở thành chân long hắn vẫn có thể hóa hình người, khi tới thời gian nguy hiểm chỉ cần hiện lại long thân là được.

- Bỏ đi, sau này hãy tính, dù sao mình cũng không muốn bị lão long kia khống chế tự do.

Lăng Tiếu lắc đầu nhủ thầm.

Lăng Tiếu đi tới cái hố mà thi ma từ dưới đất bay ra.

Từng luồng thi khí nồng nặc lan tràn, vô số âm phong gào thét, như oan hồn kêu khóc, làm người ta rét lạnh.

Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải của hắn nhảy lên dữ dội, có một cỗ dục vọng cắn nuốt cường đại nổi lên.

- Không biết có đồ vật gì có thể giúp thi ma vĩnh tồn nơi này, hấp thu thi khí nhất định là đại tà vật!

Lăng Tiếu thoáng cau mày lẩm bẩm.

Hắn thoáng do dự, vẫn thả người nhảy xuống hố lớn.

Thi khí lượn lờ dày đặc, có thể so sánh với tử khí, khí tức làm sinh cơ hoãn chậm, thiên tôn nhảy vào chỉ sợ còn một con đường chết.

Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu cực kỳ thống khoái.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm chỗ bí mật của nơi này.

Vừa rồi thi ma động thổ bay ra, làm nơi này rơi xuống không ít đất đá, Lăng Tiếu dựa vào cảm ứng đem đất đá cùng thi thể thối rữa quét sạch.

Bỗng nhiên một cửa động xuất hiện trước mắt Lăng Tiếu.

Xác thực mà nói đó là lỗ hổng của một động phủ, nơi hắn đứng là nơi chôn thây của thi ma, động phủ kia chỉ nằm bên cạnh.

- Đây là địa phương gì mà lại kiến tạo trong này?

Lăng Tiếu hỏi tông chủ Thi Nhân tông.

Tông chủ Thi Nhân tông có thực lực huyền đế trung giai, tên Táng Tinh, một cái tên phi thường điềm xấu.

Táng Tinh đáp:

- Đây là cấm địa của bổn môn, chỉ biết có thi ma đại nhân ở nơi này, mặt khác thì ta không biết.

- Việc lạ, lại ngay cả một tông chủ cũng không biết, để ta nhìn xem bên trong có cái gì.

Lăng Tiếu khó hiểu nói một câu, sau đó đi nhanh vào động phủ.

Nơi này nồng nặc thi khí, từng luồng âm sát khí cũng tràn ra.

- Âm khí nặng nề!

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày nói.

Quanh thân hắn hiện lên hào quang hộ thể, đem hết thảy động phủ chiếu sáng.

Hắn phát hiện nơi này là lăng mộ, một quan tài hoàng kim đặt giữa trung ương.

Quan tài chạm trổ long phượng, do vàng ròng tạo thành, có vẻ vô cùng tôn quý.

Bên cạnh quan tài có hai thi thân bất hủ đang đứng.

Chứng kiến hai cỗ thi thân kia, Lăng Tiếu giật bắn mình, nhìn bề ngoài cũng giống như thi ma, trong tay cầm thánh khí trường mâu, như đang thủ hộ

hoàng kim quan kia.

Ngay lúc Lăng Tiếu định lui ra ngoài, chợt phát hiện hai cỗ thi thể không chút động tĩnh, liền ngừng chân lại.

Lăng Tiếu hỏi thăm Táng Tinh trong tông môn họ luyện chế bao nhiêu thi ma, Táng Tinh nói chỉ có một khối, là chuyện vạn năm trước, phải tiêu hao thật nhiều nhân lực vật lực mới luyện thành.

Xác định hai cỗ thi thể không bị luyện thành thi ma, Lăng Tiếu thoáng yên tâm, bằng không hai cỗ thi ma đồng thời công kích cho dù hắn có mấy mạng cũng không đủ bị giết.

- Chẳng lẽ cỗ thi ma kia là bị đào ra từ nơi này?

Lăng Tiếu nghi hoặc tiến lên xem xét.

Càng đến gần hoàng kim quan, Tiên Thiên Âm Phong Châu càng nhảy lên kịch liệt.

Nhưng ngay lúc Lăng Tiếu đến gần hoàng kim quan chừng một thước, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số thi khí màu xanh đen, thi khí biến hóa thành mãnh thú hướng Lăng Tiếu rít gào bổ nhào đến.

Tốc độ cùng khí thế không thua gì một kích của bán thánh giai.

Lăng Tiếu không kịp phản ứng, bị cỗ thi khí cường đại đánh bay thật xa, thân thể bị khảm vào trong đất đá, bị thương không nhẹ, hơn nữa còn bị thi khí đáng sợ ăn mòn.

Phốc!

Thương thế của hắn còn chưa kịp hồi phục lại bị trúng đòn nghiêm trọng, hộc máu tại chỗ.

Thật nhiều thi khí cắn nuốt sinh cơ của hắn, may mắn có Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu, bằng không hắn đã vẫn lạc tại chỗ.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ phải nuốt vào đan dược chữa thương.

Lúc này hắn cẩn thận quan sát, phát hiện bên dưới hoàng kim quan điêu khắc trận văn thật phức tạp, một kích vừa rồi bị đánh trúng là vì hắn va chạm đến trận văn kia.

- Không ngờ là trận pháp bát giai, khó trách lão tổ Thi Nhân tông không cho phép hậu nhân đi vào nơi này, nếu có thần côn tại đây thì tốt rồi, nhất định có thể phá trận, như vậy phải làm sao bây giờ?

Lăng Tiếu lộ vẻ mặt buồn rầu.

Mặc dù là như thế nhưng hắn vẫn chưa rời đi, bắt đầu quan sát bốn phía, ở trên một mặt vách tường liền có phát hiện.

Nguyên lai nơi này là lăng mộ của chư hầu vương tộc một phương, là hậu vương "Khương" tộc, trong thời đại rung chuyển ở mười vạn năm trước thời thượng cổ, bọn họ vẫn mong muốn gầy dựng lại thế lực khôi phục vương triều.

Đáng tiếc đó là niên đại hắc ám giết chóc, mặc dù có câu loạn thế xuất anh hùng, nhưng cũng là nơi chôn vùi anh hùng.

Khương gia hoàng tộc cuối cùng bị thất bại, hoàng kim quan là vương giả Khương gia, mà nơi này chính là nơi chôn cất hắn.

Nơi này được hậu nhân của Khương gia bày ra trận pháp, tụ tập cực âm khí, hộ thi thể không bị người quấy nhiễu.

Về phần tại sao nơi này hình thành nhiều thi khí như vậy, đây nhất định là do tiền bối Thi Nhân tông phát hiện nơi đây, lúc luyện chế thi ma lại tiếp tục bày ra trận pháp tụ tập đến, thi khí thuộc âm khí, vì vậy khiến động phủ nơi này bị dị biến.

- Nguyên lai là hậu nhân Khương vương!

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Lăng Tiếu từng đạt được truyền thừa trí nhớ của Chiến vương gia trong Chiến Loạn Uyên, đối với những việc xảy ra thời thượng cổ hiểu biết rất nhiều, mà lúc ấy Khương vương chính là một vương giả chư hầu phụ thuộc Kim tộc hoàng triều thời đó.

Năm đó chư hoàng tộc thừa dịp hỗn loạn diệt sát Kim tộc hoàng triều, Khương vương nhất mạch lại trung thành với Kim tộc, không nhân cơ hội làm phản, thật sự là khó được.

Ở trong trí nhớ, Khương vương nhất mạch tu luyện Bất Diệt Kim Thân Công, là một loại thần công luyện thể phòng ngự cường đại, chỉ đứng sau Cổ Hoàng thần công, tu luyện đại thành thì thân thể có thể bất hủ, so sánh được với thánh khí.

Mặc dù quyển công pháp này không thể so sánh với Cổ Hoàng thần công, nhưng không đến nỗi đòi hỏi có huyết mạch hoàng tộc mới có thể tu luyện, bất kỳ võ giả kim hệ nào cũng có thể tu luyện đến.

Lăng Tiếu có Cổ Hoàng thần công đương nhiên không cần Bất Diệt Kim Thân Công, nhưng nếu đạt được quyển công pháp cao giai như thế hắn

đương nhiên sẽ không bỏ qua, hắn không luyện cũng có thể cho người khác luyện, tỷ như Thải Hà Nguyệt, Diệp Vân Phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1470 - Càn Khôn Dưới Lòng Đất.

Lăng Tiếu đứng trước vách tường, kim quyền lóe ra, một quyền đánh vỡ vách đá, lộ ra hốc tối bên trong.

Một quyển sách cổ lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Lăng Tiếu không khách khí thu vào, đây là bộ công pháp đầy đủ, cùng được đặt tại nơi này.

- Hai cỗ kim thân này không tệ, trước tiên thu hồi trước, ngày sau khi ta dùng linh hồn xuất khiếu tu luyện ra phân thân, đây là thân thể thay thế tốt nhất cho ta.

Lăng Tiếu thu luôn hai cỗ thi thể như thi ma kia.

Trong tay thi thể cầm thánh khí, mặc vệ giáp thánh khí, bất kỳ món đồ nào cũng đủ làm người mừng rỡ như điên.

Tiền bối Thi Nhân tông không động chạm đến hai thi thể, có lẽ nghĩ muốn lưu lại luyện chế thi ma.

Đáng tiếc luyện chế một cỗ thi ma cũng đã hao tốn quá nhiều, vì vậy vẫn còn đặt ở nơi đây.

Hiện giờ hoàng kim quan trước mắt, vật bồi táng cũng ở bên trong, Lăng Tiếu thật không muốn bỏ qua, vẫn cố gắng tìm kiếm trận nhãn khắp nơi.

Nhưng hắn không phải Huyền Diệu, không hiểu biết nhiều về trận pháp,

nhiều lần chạm tới trận văn đều bị thi khí biến hóa gây thương tích, nếu không phải thân thể hắn đủ mạnh mẽ làm gì còn sống sót?

- Thật đáng chết, nếu có thần côn ở trong này thì dễ làm!

Lăng Tiếu mắng thầm.

Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải không ngừng nhảy lên, có loại cảm giác khẩn cấp như muốn đi ra ngoài.

- Ngươi đi ra đi, xem có thể phá được trận pháp này hay không!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thả ra Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Dị châu lao ra khỏi thức hải của hắn, từ sau khi hấp thu thật nhiều tử khí, quang mang của nó âm u hơn không ít, thể tích lớn hơn một vòng so với trước kia.

Nó phóng xuất ra âm sát tử khí, mang đến cho người ta cảm giác không dám đến gần, thi khí đều bị nó hấp thu tới.

Hấp thu xong thi khí bên ngoài, nó liền khẩn cấp bay vút tới chỗ hoàng kim quan.

Phanh!

Mặc kệ là vật gì đến gần hoàng kim quan đều bị vô số thi khí biến hóa đánh văng ra.

Nhưng Tiên Thiên Âm Phong Châu là bổn nguyên của thi khí, mặc kệ thi khí bao nhiêu cường đại chỉ biến thành dinh dưỡng của nó mà thôi.

Tiên Thiên Âm Phong Châu dừng phía trên trận văn, tùy ý thi khí biến hóa oanh phá, có bao nhiêu đều hấp thu sạch sẽ, giống như hắc động không đáy.

Đúng lúc này trong hoàng kim quan rốt cục có dị động.

Tiên Thiên Âm Phong Châu vốn là tuyệt âm khí trong thiên hạ, trải qua vô số vạn năm tích lũy thành bổn nguyên châu thể.

Lực lượng ẩn chứa bên trong người thường không cách nào tưởng tượng được.

Ban đầu trong khoảng cách cực lớn tại Hoang Tùng sơn mạch, trong phạm vi vạn dặm đều là âm phong sát khí, cuối cùng tuy đều tích lũy trong dị châu, nhưng có thể thấy được lực lượng của Tiên Thiên Âm Phong Châu cường đại như thế nào.

Mặc kệ thi khí hung mãnh bao nhiêu, đều không làm được gì nó.

Thi Nhân tông vì luyện chế thi ma, không biết từng chém giết bao nhiêu sinh mạng, trải qua gần vạn năm tích lũy thi khí cùng âm khí nơi này tuyệt đối là vô số kể.

Tiên Thiên Âm Phong Châu cũng không thể hấp thu sạch sẽ chỉ trong nháy mắt.

Thật nhiều thi khí cùng âm khí bị hấp thu, Tiên Thiên Âm Phong Châu không ngừng lóe ra, thể tích trân châu bắt đầu lớn lên.

Đừng xem chỉ lớn hơn một chút, nhưng điều này cũng đại biểu lực lượng dị châu càng thêm khủng bố.

Lúc này hoàng kim quan run rẩy, như có đồ vật gì đó sắp đi ra.

Một cỗ khí tức làm Lăng Tiếu cảm thấy vạn phần sợ hãi từ trong khe hở nắp quan tài tràn ngập ra ngoài.

Lăng Tiếu cảm giác hơi thở không thông thuận, vùng ngực như bị tảng đá lớn đè lên.

Phốc!

Lăng Tiếu bị khí tức kia chấn đến hộc máu, thân hình lại bị đánh văng vào đất đá, toàn thân như rã rời thành từng mảnh.

Phanh!

Nắp quan tài bị mạnh mẽ bật ra, một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa phóng ra ngoài, vách tường động phủ bị sụp xuống, nếu không có trận văn chống đỡ chung quanh chỉ sợ nơi này phải sụp đổ.

Sưu!

Một đạo nhân ảnh từ trong hoàng kim quan bật lên, cùng lúc đó thân ảnh kia phát ra thanh âm gào thét, một quyền đầu mang theo khí thế vô thượng hướng Tiên Thiên Âm Phong Châu đánh tới.

Một quyền này tuyệt đối bá đạo chí cường, động phủ bị chấn rung không ngừng, vô số đá vụn bay ra ngoài.

Một màn này xảy ra quá nhanh, Lăng Tiếu chưa kịp thấy rõ bộ dáng của nhân ảnh kia.

Tiên Thiên Âm Phong Châu nhúc nhích, nháy mắt biến ảo vị trí tránh khỏi một quyền cường đại của thân ảnh kia.

Ngay sau đó Lăng Tiếu cũng sợ ngây người.

Tiên Thiên Âm Phong Châu tản mát ra thật nhiều âm sát tử khí, âm sát tử khí cũng ngưng tụ thành thân ảnh, mà thân ảnh kia hắn vô cùng quen thuộc, bởi vì đó chính là thân ảnh của chính Lăng Tiếu!

Cũng đúng lúc này, hắn đã nhìn thấy ra bộ dáng thân ảnh từ trong hoàng kim quan lao ra.

Đó là một trung niên mặc long bào tôn quý, khuôn mặt anh tuấn cương nghị, mắt hổ tản tinh quang, dáng người vĩ ngạn, khí mang hóa thành cổ kim chung oánh nhiễu quanh thân hắn, khí thế dị thường bá đạo, chân khí vương giả vừa xem liền không thể nghi ngờ.

- Không thể nào, Khương vương còn sống?

Lăng Tiếu chấn kinh ngây người.

Trong hoàng kim quan đột nhiên xuất hiện người sống, đây là người đã tồn tại hơn tám vạn năm về trước, cho dù là thánh giả cũng đã tọa hóa thăng thiên, trừ phi thành thần mới có cơ hội đạt tới trường sinh bất tử.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1471 - Song Song Tiến Giai.

Trung niên lại đánh ra công kích, một cỗ khí khái liếc nhìn thiên hạ khiến người thần phục, mỗi quyền đem vách đá chung quanh không ngừng đánh rơi xuống.

Tiên Thiên Âm Phong Châu diễn biến thành "Lăng Tiếu" cũng vung quyền đón chào, lực lượng không chút nào thua kém đối phương.

Phanh phanh!

Quyền kình cường đại không ngừng bay ra, trận văn trong động rốt cục không chịu nổi bắt đầu sụp vỡ, thật nhiều đá vụn rơi xuống dưới.

- Không đúng, hắn không có sinh khí, tuyệt đối không phải người sống!

Lăng Tiếu nhận ra điều gì kinh quát.

Nhưng thanh âm của hắn vừa rơi xuống, thật nhiều đất đá cũng đem hắn bao phủ.

Hắn không chút suy nghĩ vận khởi lực lượng toàn thân bay ra ngoài, cũng không muốn bị chôn vùi tại nơi kia.

Lăng Tiếu vừa rời khỏi lòng đất, âm sát tử khí cùng lực lượng kim sắc hàm chứa thi khí bắt đầu oanh bạo.

Mặt đất trong phạm vi vạn dặm đều rách tả tơi sụp xuống, khí thế xung thiên, sát khí tung hoành, đáng sợ như ngày tận thế.

- Toàn bộ thối lui khỏi nơi này, quay về Phong Vân thành đi!

Lăng Tiếu quát lớn.

Người do hắn mang đến toàn bộ do hắn khống chế, theo tiếng ra lệnh lập tức bỏ chạy, chỉ có Táng Tinh cùng thi ma bị hắn thu vào dược đỉnh.

Hắn lưu lại thi ma có lực lượng thánh giai bảo hộ cho hắn là thích hợp nhất.

Hai đạo nhân ảnh từ trong lòng đất vọt ra, "Lăng Tiếu" cùng "Khương vương" thi triển thủ đoạn không ngừng oanh giết đối phương.

Lực lượng phá hủy còn mạnh mẽ hơn thi ma không biết bao nhiêu lần, từng khe không gian không ngừng bị oanh mở, quả thật như muốn đánh vỡ cả thiên địa.

Đồng thời Tiên Thiên Âm Phong Châu phóng xuất ra từng đạo âm sát tử khí đem cả phiến không gian tầng tầng phong tỏa, trong thiên địa tràn ngập lực lượng tử khí, trong vòng vạn dặm phàm là có sinh mạng đều chết sạch, ngay thực vật cũng hoàn toàn khô héo.

Từ sau khi Lăng Tiếu đạt được Tiên Thiên Âm Phong Châu, lần thứ hai chứng kiến nó có động tác lớn như vậy.

Lần đầu tiên là lúc gặp được Si Mị Lam Hỏa Châu.

- Chẳng lẽ nơi này cũng có dị châu gì hay sao?

Lăng Tiếu tránh né thật xa lẩm bẩm.

"Khương vương" đang đối chiến với "Lăng Tiếu" tựa hồ sản sinh khiếp ý, lại muốn oanh phá âm sát tử khí rời đi, nhưng lại bị âm sát tử khí bao vây

tầng tầng, phảng phất như muốn đem hắn trực tiếp cắn nuốt.

Bỗng nhiên trong ấn đường "Khương vương" bay ra một đồ vật hình thoi cỡ chừng ngón cái, mà Khương vương giống như mất đi chống đỡ từ trên không trung nặng nề rơi xuống.

Mục tiêu của "Lăng Tiếu" rõ ràng chính là đồ vật hình thoi kia, một bàn tay cách không chộp tới, vô số âm sát tử khí toàn bộ hướng đồ vật kia bay qua.

Đồ vật kia không cam lòng bị bắt, tràn lan ra chí âm khí tiến hành chống cự.

Nhưng chí âm khí của nó kém hơn âm sát tử khí không ít, không ngừng bị âm sát tử khí cắn nuốt.

Tiên Thiên Âm Phong Châu ngưng hình thành "Lăng Tiếu" cũng tiêu tán hóa thành âm sát tử khí, tăng cường lực cắn nuốt thêm mạnh mẽ.

Kết quả đồ vật hình thoi kia hoàn toàn bị Tiên Thiên Âm Phong Châu bao phủ.

Lăng Tiếu suy đoán đồ vật hình thoi kia khẳng định là dị vật chí âm nào đó, có lẽ là Tụ Âm Châu trong truyền thuyết, có thể tụ tập âm khí trong vạn vật, làm cho địa phương này biến thành nơi tuyệt âm chi địa.

Sau khi Tiên Thiên Âm Phong Châu cắn nuốt thành công, trân châu lớn hơn không ít, không ngừng lóe ra trên không, dị thường hưng phấn, từng đạo âm sát tử khí không ngừng dung nhập trở về trong bản thể của nó.

Cuối cùng nó dung nhập vào trong thức hải Lăng Tiếu.

Ông!

Khi nó tiến vào thức hải của hắn, một cỗ lực lượng phản hồi cường hãn từ trong thức hải lan tràn đi ra.

Cùng lúc đó Si Mị Lam Hỏa Châu ở trong thức hải phát ra thanh âm rít lên, bất mãn địa bàn mình chiếm đoạt bị lực lượng kia ăn mòn, mà tiểu thụ co đầu rút cổ trong ngõ ngách, phát ra tầng tầng lục mang bảo vệ thân thể, chỉ sợ bị lực lượng âm sát xâm nhập vào.

Lăng Tiếu không phải lần đầu tiên cảm nhận được tình huống như vậy, ngay lập tức ngồi xuống tại chỗ thu liễm tâm thần toàn tâm toàn ý hấp thu lực lượng do Tiên Thiên Âm Phong Châu phản hồi.

Ngũ thải đan điền cấp tốc xoay chuyển, long khí rít gào, lực lượng lan tràn đều bị cắn nuốt không ngừng lớn mạnh thân thể.

Khi lực lượng đạt tới trình độ nhất định, lại tràn vào trong kinh mạch Lăng Tiếu.

Khí tức của hắn lúc này chợt tăng lên.

Suốt ba năm hắn luôn khổ tu, mục đích muốn nhanh chóng tiến giai, hắn mong muốn sớm ngày đi tới Thiên Điếm yếu tắc, sớm đến Thiên Vực.

Ba đại dị vật trong thức hải của hắn có thể trợ giúp hắn gia tốc hấp thu linh khí, mà Độc Tôn Quy Nguyên thần công cũng đồng dạng là công pháp hấp thu linh khí cực nhanh.

Trong ba năm hắn đạt tới huyền đế đê giai đỉnh, thiếu chút nữa đã đột phá huyền đế trung giai, hiện giờ có cỗ lực lượng phản hồi, Lăng Tiếu đương nhiên nắm chắc tranh thủ xem mình có cơ hội đột phá thành công hay không.

Lăng Tiếu vận dụng lực lượng không ngừng xông phá cảnh giới, cùng lúc đó

trong phạm vi mấy vạn dặm chung quanh đủ loại linh khí không ngừng lao qua, giống như sóng thần gào thét vô cùng khủng bố.

Bên trong lực lượng tăng cường mạnh mẽ, bên ngoài có vô số linh khí gia nhập, khắp chung quanh Lăng Tiếu như hình thành ngũ sắc cự kén đem hắn bao vây, một mảnh du long uy vũ rít gào quấn quanh, vô cùng thần kỳ, lộ ra quý khí.

Chỉ là bất kể Lăng Tiếu trùng kích bao nhiêu, vẫn khó thể phá vỡ được cửa ải yếu hại kia.

- Không đủ, phải nhiều hơn một chút!

Lăng Tiếu cắn chặt răng, làm cho ba đại dị vật trong thức hải đồng thời xuất động.

Thật nhiều linh khí không ngừng tích súc, ngũ sắc đan điền như ngân hà cuồn cuộn, long khí như chân long không ngừng bay lượn rít gào, lực lượng đạt tới cực hạn.

Rốt cục Lăng Tiếu không còn nhẫn nhịn được đem cỗ lực lượng phóng thích đi ra.

Oanh long!

Linh khí như dòng sông lũ lụt tràn tới, như thiên quân vạn mã xung phong, vô cùng khổng lồ.

Kinh mạch Lăng Tiếu trướng to lên cơ hồ muốn nứt vỡ.

Rốt cục cổ bình không còn chịu nổi cỗ lực lượng kinh khủng kia đập phá, biến thành nghiền nát.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm giác hết thảy đều trở nên sinh động, quanh thân tràn ra cảm giác thư sướng không thể tả, lực lượng mênh mông tràn đầy làm cho hắn vô cùng thỏa mãn.

Từ khi đột phá huyền đế đê giai đến bây giờ, Lăng Tiếu chỉ mới trải qua bốn năm thời gian, tốc độ này có thể nói đã cực nhanh.

Hiện tại hắn chưa đầy bốn mươi tuổi, đã đạt tới huyền đế trung giai, nếu truyền tin đi ra tuyệt đối sẽ làm Trung Vực khiếp sợ.

Bên trong thức hải của hắn lúc này Tiên Thiên Âm Phong Châu cùng Si Mị Lam Hỏa Châu xem như đã tương đương, lực lượng giữa đôi bên không hơn kém bao nhiêu.

Lúc trước Si Mị Lam Hỏa Châu dung hợp thật nhiều hỏa diễm bổn nguyên trong Lôi Trì Đường gia cùng Dược môn, tiến giai không ít, mạnh mẽ hơn Tiên Thiên Âm Phong Châu rất nhiều.

Lúc này Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu thật nhiều tử khí, sau đó lại hấp thu thật nhiều thi khí cùng đồ vật hình thoi chí âm, cuối cùng xem như đã đuổi kịp Si Mị Lam Hỏa Châu.

Lăng Tiếu hưởng thụ cảm giác đề thăng một lúc sau, đi thẳng về hướng thi thể Khương vương.

Hắn phát hiện cỗ thi thể này nhìn thật sống động, không hề có chút bộ dáng trầm lặng tử khí.

Hắn biết Khương vương đã tu luyện đại thành Bất Diệt Kim Thân Công, nhờ vậy bảo trì được thân thể trong hình dạng này, so với hai cỗ thi thể thủ vệ càng thêm hoàn mỹ.

- Không thể tưởng được đã tu luyện đến loại cảnh giới như vậy còn bị đánh chết, chẳng lẽ ở thời thượng cổ thật có nhiều nhân vật lợi hại như vậy sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc lẩm bẩm.

Có thể tu luyện đại thành Bất Diệt Kim Thân Công, xem như trở thành thánh khí, muốn giết chết thì thực lực phải cao hơn mới được.

Lăng Tiếu thu lại thi thể Khương vương, sau đó đào ra động phủ, thu lấy hoàng kim quan.

Trong hoàng kim quan điêu khắc không ít trận văn, hẳn là trận pháp thời thượng cổ, nếu đem về đưa cho Huyền Diệu tham khảo, nói không chừng Huyền Diệu tìm hiểu ra, đây chính là trận pháp bát giai, vô cùng trân quý.

Thi Nhân tông đã hoàn toàn tiêu diệt, Lăng Tiếu không tiếp tục lưu lại, lập tức rời đi.

Không bao lâu sau tin tức Thi Nhân tông bị diệt rơi vào trong tai Hắc Ma môn.

Hơn nữa lúc này còn truyền ra một tin tức khác, Tiếu Ngạo cung ra giá thuê Sát Thiên tổ chức đối phó bọn hắn.

Người của Hắc Ma môn liền khẩn trương.

Tuy thực lực của bọn họ xếp ở phía trước, nhưng từ mấy năm trước khi đại đệ tử của tông chủ mang theo thật nhiều cao thủ đến tiêu diệt Tiếu Ngạo cung, cuối cùng toàn quân bị diệt, khiến thực lực bọn hắn yếu bớt không ít, sau đó tông chủ vẫn chưa thấy quay về, làm bọn họ mất đi cột trụ, khiến bên trong không ngừng xuất hiện trạng huống.

Sau khi truyền ra hai tin tức này, Hắc Ma môn bắt đầu thu liễm hành động đối với Tiếu Ngạo cung, không còn tiếp tục trêu chọc, nếu người ta liên hợp cùng Sát Thiên tổ chức, bọn hắn cũng khó mà chịu nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1472 - Song Song Tiến Giai. (2)

Đồng thời bọn họ tranh thủ gọi tông chủ trở về, đợi sau khi tông chủ về tông môn chính là ngày khai chiến cùng Tiếu Ngạo cung.

Khi Lăng Tiếu rời khỏi Thi Nhân tông không lập tức quay về Tiếu Ngạo cung, đi thẳng tới Tử Vong sơn mạch, tìm kiếm linh thú cao giai liệp sát, nghiệm chứng lực lượng của chính mình bây giờ.

Đối thủ đầu tiên của hắn chính là một đầu Hoàng Mao Cự Hùng thất giai trung cấp.

Đây là một đầu linh thú đáng sợ, cao lớn như đồi núi, mỗi quyền mỗi cước đều hủy diệt một ngọn núi cao, đánh rách mặt đất tả tơi, lực lớn vô cùng, thân thể thật cường đại.

Một đầu linh thú như vậy lại không chịu được mười chiêu của Lăng Tiếu đã bị oanh giết.

Đầu linh thú thứ hai là linh thú thất giai trung cấp, là một mãnh hổ hỏa hệ, lực sát thương còn đáng sợ hơn cự hùng, nhưng vẫn chưa hình thành uy hiếp gì quá lớn đối với hắn.

Tử Vong sơn mạch là một cấm địa thật đáng sợ, linh thú cao giai vô số, người thường căn bản không thể đi vào.

Lăng Tiếu một đường xâm nhập, thân thể nhuốm máu, chém giết thật nhiều linh thú thất giai, đồng thời thu hoạch không ít linh thảo cao giai.

Hơn nửa tháng sau hắn gặp được đối thủ có thể cùng hắn đối chiến thống khoái.

- Nhân loại nhanh chóng rời đi, bằng không bổn vương nuốt ngươi!

Một đầu linh thú biến dị phi sư phi hổ trừng mắt phun tiếng người quát.

Nó là hậu duệ hoàng kim sư cùng thiên hổ, ẩn chứa huyết mạch cường đại của hai loại linh thú, hiện tại đã đạt tới thất giai đỉnh phong.

Một khi linh thú phát sinh biến dị chủ yếu sẽ có được thiên phú thần thông mà không ai tưởng tượng được.

Sư hổ này chẳng những có được Sư Tử Hống của hoàng kim sư tộc, còn có đôi thiên dực thần sí của thiên hổ bộ tộc, tốc độ phi hành vô địch trong linh thú cùng cấp.

Lăng Tiếu vừa nhìn thấy đầu linh thú biến dị kia ngay lập tức nảy sinh ý muốn thu phục.

Đây là linh thú biến dị phi thường khó gặp, ngày sau có không gian tiến giai vô cùng cường đại.

Có thể nói thế này, bất luận là nhân loại nào chỉ có thể ký kết khế ước chủ phó với một đầu linh thú, nếu muốn ký kết với linh thú khác nhất định phải xóa bỏ lạc ấn với linh thú đầu tiên kia.

Lăng Tiếu đương nhiên không có ý định bỏ rơi Kim Sắc Lang Vương, mà hắn cũng không phải thuần thú sư muốn thu phục sư hổ, muốn làm cho nó hoàn toàn thần phục phải khiến nó tự nguyện đi theo hắn mới được.

Linh thú càng cao giai thì linh trí càng cao, muốn chúng thần phục thật sự

khó khăn, bởi chúng cũng có sự cao ngạo của mình, một khi bức chúng nóng nảy thì chúng tình nguyện tự bạo cũng không thần phục.

- Gọi ngươi là tiểu sư hay tiểu hổ mới tốt đâu, đi theo bổn cung chủ đi!

Trong tay Lăng Tiếu cầm một khối thịt linh thú cắn một cái, vẻ mặt tươi cười nhìn sư hổ nói.

- Nhân loại ngươi chán sống, bổn vương nuốt sống ngươi!

Sư hổ bị miệt thị, lộ ra vẻ tức giận.

Hống!

Một thanh âm sư tử hống đáng sợ phóng lên cao, những gốc cây chung quanh đều bị chấn gãy, vô số âm ba hướng Lăng Tiếu ập tới.

Lăng Tiếu cười to, đồng thời há miệng, một thanh âm long ngâm vọt ra ngoài.

Oanh long!

Hai đạo âm ba khủng bố đập vào nhau, chấn đến cây cối cùng tảng đá đều hóa thành bột mịn.

Lăng Tiếu cũng không dám sơ sẩy, chủ động công kích, thân ảnh vọt tới, Cửu Dương Phần Thiên Quyền đồng thời oanh ra, từng đạo quyền kình nóng rực cường đại xé rách không gian hướng vào đầu sư hổ khổng lồ.

Sư hổ là linh thú thất giai đỉnh phong, tốc độ phản ứng không kém, hổ văn sí chợt lóe chỉ còn lưu lại tàn ảnh, ngay sau đó đã xuất hiện trên đỉnh đầu Lăng Tiếu.

- Nhân loại ngươi chết đi!

Sư hổ mở to miệng táp xuống dưới.

Vô Cực Phân Thân Thuật!

Chỉ nháy mắt Lăng Tiếu đã chia thành bốn mươi tám nhân ảnh, nhất thời làm sư hổ hoa cả mắt, không biết ai mới là chân thân của Lăng Tiếu.

Phanh phanh!

Mỗi quyền đủ hủy thiên liệt địa giáng xuống, mỗi đạo hỏa diễm chí dương như muốn đốt cháy không gian.

Sư hổ không kịp đề phòng bị oanh bay lên, thân hình khổng lồ nện xuống ngọn núi cao áp thành bằng phẳng, vô số cây cối linh thảo hoàn toàn hủy hoại.

Lăng Tiếu vừa định chuẩn bị công tiếp, nhưng sư hổ đã vọt lên, tốc độ nhanh như tia chớp, khiến người không kịp phản ứng.

Cho dù lực cảm ứng của Lăng Tiếu kinh người nhưng vẫn không kịp tránh né.

Phanh!

Lăng Tiếu trực tiếp bị sư hổ đụng bay lên không, ngực đau đớn khó chịu, không nhịn được phun ra máu tươi.

Sư hổ phóng nhanh tới, hổ văn sí vẫy động, khắp chung quanh như sôi trào bốc lên cao.

Lần này Lăng Tiếu đã sớm có chuẩn bị, không hề né tránh, mỗi quyền mang theo một vầng diễm dương vọt tới.

Sư hổ sử dụng thuộc tính công kích, từng đạo kim sắc năng lượng va chạm cùng diễm dương của Lăng Tiếu.

Cả phiến thiên địa đều chấn động, linh thú đê giai trong phạm vi vạn dặm đều bị hù dọa phủ phục dưới đất, thậm chí bỏ trốn xa xa không dám dừng lại.

- Thật sảng khoái, lại mãnh liệt thêm đi!

Lăng Tiếu hưng phấn quát.

- Nhân loại đáng chết, chọc giận bổn vương, ngươi lưu lại làm nhân sủng cho ta đi!

Sư hổ không nghĩ tới nhân loại kia có thể đối chiến bất bại với nó, căm tức không thôi.

Nó phun ra một đạo kim mang vô cùng cường đại, hổ văn sí vẫy động, nhất thời một đôi hổ văn sí biến hóa bao vây quấn nhiễu tới Lăng Tiếu.

Đôi cánh như hai mảnh màn trời hướng Lăng Tiếu bao phủ xuống.

Lăng Tiếu càng giãy dụa lực trói buộc càng chặt, khiến hắn khó chịu không thôi.

- Ha ha, nhân loại ngươi làm nhân sủng của ta đi, bằng không bổn vương liền nuốt sống ngươi!

Sư hổ không tiếp tục công kích, dừng thân hình cười to nói.

- Linh thú biến dị quả nhiên có chỗ bất phàm, nhưng ta thích!

Lăng Tiếu thì thào một tiếng, tiếp theo lớn tiếng nói:

- Muốn ta làm nhân sủng cho ngươi, ngươi còn chưa có tư cách!

Trong nháy mắt thân hình hắn trướng to lên, chiến lực gấp ba mươi lăm lần, thân thể đại biến, long giác, long lân hiện ra.

Biến hóa lần này còn lớn hơn lần trước, đặc thù Long tộc càng thêm rõ ràng.

Phanh!

Ở trước lực lượng tuyệt đối, bất luận vật gì đều có thể hóa thành hư vô.

Hai cánh trói buộc Lăng Tiếu trực tiếp bị chấn dập nát!

Lăng Tiếu biến thân, chiến lực mênh mông rung trời, kim long hư ảnh gần như ngưng thật, thiên uy thần long không thể xâm phạm.

Sư hổ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong đôi mắt lóe ra dáng vẻ không sao tưởng tượng nổi, huyết mạch trong thân thể nó tựa hồ nhận lấy áp chế nào đó, khiến nó sản sinh xúc động muốn thần phục.

- Đây…đây rốt cục là nhân loại hay hoàng tộc hóa thân?

Sư hổ thoáng lui ra sau vài bước nói.

Long ảnh rít gào trên bầu trời khiến nó sản sinh ý kiêng kỵ.

Tuy sư hổ là hậu duệ của hoàng kim sư cùng thiên hổ, nhưng vẫn không phải

là thần thú, dưới uy áp của thần thú nó vẫn bị bổn nguyên khắc chế.

- Đến đây đi, tiểu sư hổ, bổn cung chủ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!

Lăng Tiếu chiến ý cuồn cuộn, toàn thân giống như chân long phá không xuất thế, hướng sư hổ rống lớn một tiếng.

Thiên phú thần thông Long Ngâm của Long tộc tuyệt đối vượt xa Sư Tử Hống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1473 - Biến Dị Sư Hổ.

Chiến lực chồng lên gấp ba mươi lăm lần, uy lực càng thêm khủng bố, mây mù trên thiên không vạn lý đều bị đánh tan không còn bóng dáng.

Kim mao dựng đứng, hổ văn sí vẫy động, sư hổ sử dụng thiên phú thần thông của mình nghênh đón.

Thực lực nó vượt trên Lăng Tiếu, khi dốc hết toàn lực uy lực đương nhiên đáng sợ hơn trước đó.

Long ngâm sư hống va chạm nhau, chấn đến phiến hư không muốn biến thành hư vô.

Lăng Tiếu lao tới trước mặt sư hổ, trọng quyền mang theo ám kình tầng năm oanh ra, muốn đem sư hổ đánh bại dưới quyền kình.

Cặp hổ văn sí như vũ khí công kích lợi hại nhất, không ngừng vẫy động, giống như cao thủ tuyệt thế đang vũ kiếm, quần chiến cùng Lăng Tiếu, mà đuôi của nó thường xuyên quét ngang, muốn cho Lăng Tiếu một kích trí mạng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Tiếu vô cùng phong phú, tốc độ không thua kém sư hổ, thân thể không ngừng nhảy lên, trọng quyền mang theo long đầu phóng ra, tuy bị sư hổ va chạm đánh bay mấy lần nhưng cũng đem nó đánh cho da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

Một người một thú quần chiến suốt một ngày trên không trung, đều dùng lực đối chiến, đánh đến tối tăm trời đất, song phương đều bị tổn thương.

- Chết tiệt, bổn vương không đánh với ngươi nữa!

Sư hổ chiến lâu không thắng, không làm gì được Lăng Tiếu, lập tức sinh ra ý rút lui, rống lớn một tiếng quay đầu rời đi.

- Muốn chạy trốn không có cửa, ngươi thuộc về bổn cung chủ!

Lăng Tiếu cười to, trong tay hiện ra Kim Long thương.

Hắn chỉ dùng thân thể thật khó thể chiến thắng đầu sư hổ cường đại này, chỉ phải sử dụng vũ khí khiến nó phải nếm mùi vị càng thêm khó quên mới được.

Lăng Tiếu dùng tốc độ cao nhất đuổi theo sư hổ, Kim Long thương tạp xuống thân thể khổng lồ của nó.

Hổ văn sí của sư hổ đúng là thiên sí, tốc độ nhanh tới mức làm người cứng lưỡi, công kích của Lăng Tiếu chưa đến nó đã biến mất tại chỗ, bay vượt ngoài ngàn thước.

- Thật làm cho bổn cung chủ càng ngày càng thích!

Lăng Tiếu nhủ thầm một tiếng, tốc độ tăng lên ba mươi lăm lần, giống như lưu tinh rơi xuống, nhanh đến mức làm người khó thể nắm giữ được.

Mặc dù như thế hắn vẫn không thể rút ngắn được khoảng cách.

Một người một thú đi qua đem linh thú chung quanh hoảng sợ chạy loạn, chỉ có linh thú cao giai phát ra tiếng gào thét bất mãn.

Cũng may sư hổ không dám chạy tới địa bàn của linh thú cường đại hơn, bằng không cả nó lẫn Lăng Tiếu đều bị tai ương.

- Nhân loại đáng chết, bổn vương đã nói không đánh nữa, ngươi còn đuổi theo làm gì, đừng tưởng rằng bổn vương thật sự sợ ngươi!

Sư hổ thật buồn bực quát.

Nó đã sinh tồn mấy ngàn năm, vẫn lần đầu tiên bị chật vật như thế.

- Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thần phục bổn cung chủ, bổn cung chủ bỏ qua cho ngươi!

Lăng Tiếu đáp.

- Hỗn đản, bổn vương làm sao có thể thần phục nhân loại hèn mọn như ngươi!

Sư hổ hổn hển mắng một câu, tốc độ tăng lên kéo xa Lăng Tiếu.

- Ta kháo, thật sự thiên phú dị bẩm, tốc độ này chỉ sợ ngay cả linh thú phong hệ cùng giai cũng kém hơn đi.

Lăng Tiếu hưng phấn thét lớn, sau đó hắn lấy ra hai viên đan dược cao giai tăng tốc nuốt vào.

Tốc độ của hắn trực tiếp thăng lên gấp năm lần, đã tăng lên tới gấp bốn mươi lần, quả thật đủ so sánh với bán thánh, trong nháy mắt đi ra khoảng cách vạn dặm.

- Ta xem ngươi trốn đi đâu!

Lăng Tiếu cười to một tiếng, Kim Long thương nện xuống đuổi ép không khí chung quanh tán loạn, một đầu chân long hướng sư hổ giáng xuống.

- Thật bức bổn vương quá đáng, bổn vương liều mạng với ngươi!

Sư hổ cảm nhận được uy áp từ sau đánh úp lại, biết khó thể thoát khỏi nhân loại kia dây dưa, chỉ có thể quay lại chiến đấu, muốn đem nhân loại cắn nuốt.

Phanh!

Hổ văn sí một kích bị vỡ, chân long lao xuống, đem thân hình khổng lồ của nó va chạm xuống núi cao vạn thước bên dưới.

Oanh long!

Thân hình khổng lồ trực tiếp san bằng vài ngọn núi cao, vô số bụi mù bốc lên, vô số đá vụn vẩy ra, vô số linh thú sợ hãi kêu rống bỏ chạy.

Lăng Tiếu một chiêu thắng lợi, được thế không buông tha, thức thứ nhất trong Phách Long thương cuồng oanh xuống.

Nhất thời cả vùng trời như quần long cùng vũ, uy thế nghịch thiên, linh thú trong phạm vi vài vạn dặm đều bị bổn nguyên áp chế, giống như gặp được thú hoàng thân lâm, phủ phục nằm xuống.

Hống!

Sư hổ chật vật bò lên trên mặt đất, thân thể hiện lên vết thương, máu tươi không ngừng bắn ra, nó tức giận ngửa mặt lên trời gào thét, hơn mười đầu sư hổ biến ảo bay ra.

Đây quả thật giống như Lăng Tiếu thi triển Vô Cực Phân Thân Thuật không khác chút nào.

Lăng Tiếu kinh ngạc:

- Đây…chẳng lẽ là thiên phú thần bí của linh thú biến dị?

Hắn thoáng chần chờ, đồng dạng hóa thân thành hơn mười thân ảnh đem đàn hư ảnh sư hổ đánh xơ xác.

Sư hổ quần chiến cùng Lăng Tiếu một lúc, trên người thêm vài vết thương dữ tợn, nhưng nó vẫn lộ ra ý chí chiến đấu bất khuất, không ngừng bày ra sát thuật liều lĩnh.

- Chết tiệt, bổn vương nhất định phải ăn ngươi!

Sư hổ không cam lòng gào thét, liều lĩnh cắn thẳng tới ngay mặt Lăng Tiếu.

Nó đã tính toán liều mạng với Lăng Tiếu.

- Hắc hắc, muốn ăn bổn cung chủ, đời này ngươi không cơ hội!

Lăng Tiếu cười lạnh, không hề né tránh, Kim Long thương đâm thẳng qua, một đầu chân long rít gào lao đi.

Ngay khi Kim Long thương đánh tới, sư hổ đột nhiên chuyển phương hướng bỏ chạy.

- Ta kháo, còn tưởng rằng ngươi không sợ chết, nguyên lai cũng là kẻ nhát gan, ha ha, như vậy thì dễ làm!

Lăng Tiếu cười mắng một tiếng, lập tức truy theo.

Cuối cùng sư hổ vẫn bị Lăng Tiếu đánh gãy hổ văn sí, thân hình thêm vài đạo vết thương, đã sắp chết.

Lăng Tiếu dùng Kim Long thương điểm vào trán sư hổ hỏi:

- Ngươi có bằng lòng thần phục hay không?

- Bổn…bổn vương dù phải chết cũng không thần phục nhân loại hèn mọn như ngươi!

Sư hổ hữu khí vô lực nói.

- Ta vốn là thái tử Long tộc, ngươi đi theo ta cũng không làm nhục tới ngươi!

Lăng Tiếu chấn động cánh tay quát, thân hình tràn ngập long khí, hoàng uy hướng sư hổ áp tới.

Ánh mắt sư hổ co rụt lại, nó mơ hồ thấy được kim long hướng vào nó không ngừng rít gào, khí thế khiến nó sợ hãi, không tự chủ được thần phục.

- Ngươi…ngươi là nhân loại sao lại là thái tử Long tộc đâu, làm sao có thể đâu…

Ban đầu sư hổ còn có chút giãy dụa, không muốn thừa nhận việc này, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ:

- Ta…ta nguyện ý đi theo thái tử!

Lăng Tiếu thở nhẹ một hơi, cùng đầu sư hổ này đại chiến một ngày một đêm, rốt cục đã có thu hoạch.

Nếu sư hổ đã lựa chọn thần phục, vậy hãy để cho nó cường đại hơn đi!

Lăng Tiếu lấy ra một viên thú đan kim hệ bát giai, đây là khi Bại Gia Tử rời đi lưu trữ lại cho Kim Sắc Lang Vương, hiện tại đưa cho sư hổ sử dụng trước.

Bản thân Bại Gia Tử là hoàng tử của bộ tộc Kỳ Lân, đi theo Lăng Tiếu xông pha bên ngoài, bộ tộc Kỳ Lân đưa cho hắn thật nhiều thú đan, Kim Sắc Lang Vương là tiểu đệ của hắn, tự nhiên cũng lưu cho lang vương không ít chỗ tốt.

Viên thú đan bát giai đê cấp kia là do Bại Gia Tử lưu cho Kim Sắc Lang Vương sử dụng khi tiến tới bát giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1474 - Ta Nguyện Ý Truy Tùy Thái Tử.

Hiện giờ Lăng Tiếu muốn giúp cho sư hổ thành tựu thực lực bát giai, chỉ có thể dùng viên thú đan này trước, Kim Sắc Lang Vương chỉ mới có thực lực thất giai trung cấp, còn phải đợi thêm thời gian thật dài mới có thể đột phá thực lực bát giai.

Lăng Tiếu gọi về Kim Sắc Lang Vương nói:

- Tiểu Kim, viên thú đan này ta cần dùng trước, sau này tìm thêm viên khác cho ngươi!

Kim Sắc Lang Vương đương nhiên không có ý kiến.

Sư hổ đã bị trọng thương, viên thú đan này có thể giúp nó khôi phục, còn có thể làm thực lực đại tiến.

Sau khi sư hổ nuốt vào thú đan, thương thế dần dần khép lại, khí tức không ngừng khôi phục đồng thời càng tăng lên.

Hống!

Sư hổ đứng lên, thân thể cao lớn càng thêm uy vũ bất phàm, khí thế thổi quét khắp nơi, uy thế Sư Tử Hống càng thêm dọa người, uy lực tăng hơn lúc trước, cặp hổ văn sí dài hơn một thước, hổ văn càng thêm rạng rỡ, quanh thân xoay chuyển long quyển phong, có vẻ vô cùng thần kỳ.

Lăng Tiếu cùng Kim Sắc Lang Vương lui ra xa, chứng kiến sư hổ đột phá bát giai.

Thanh âm tiếng gầm chấn động vạn dặm, linh thú đều cảm nhận được khí tức vương giả kia, thậm chí không dám nhúc nhích.

Một đầu sư hổ biến dị bát giai xuất hiện, càng uy vũ hơn trước rất nhiều, kim mao trong sáng, hổ văn sí rực rỡ, khí thế so với Liệt Viêm Hổ khi còn trong cảnh giới này còn đáng sợ hơn vài phần.

Sư hổ rít gào một lúc lâu sau rốt cục mới ngừng lại.

Bỗng nhiên nó nhìn qua Lăng Tiếu cùng Kim Sắc Lang Vương, trong mắt bắn ra hai đạo kim mang sắc bén.

Kim Sắc Lang Vương không chút suy nghĩ lập tức chắn ngang trước mặt Lăng Tiếu, chuẩn bị nghênh chiến sư hổ.

- Chẳng lẽ muốn lật lọng hay sao?

Lăng Tiếu có chút lo lắng nhìn sư hổ nhủ thầm.

Sở dĩ Lăng Tiếu dám đề thăng cấp bậc cho sư hổ, bởi vì một khi linh thú đã nguyện ý thần phục sẽ không lật lọng như nhân loại, sẽ giữ lời hứa.

Bởi vì hắn từng chứng kiến điều này trên người Bại Gia Tử cùng Long Nữ.

Nếu sư hổ vượt ngoài ý liệu của hắn, hắn thật sự gặp xui xẻo.

Sư hổ nhảy tới trước mặt Lăng Tiếu cùng Kim Sắc Lang Vương, Kim Sắc Lang Vương càng thêm khẩn trương.

Tuy nó có tâm đỡ cho chủ, nhưng biết rõ sư hổ cường đại hơn mình rất nhiều, bị khí thế của đối phương áp chế chặt chẽ.

Lăng Tiếu cầm Kim Long thương trong tay, khí thế tăng vọt lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn nghịch lại ý của bổn thái tử?

Hắn tự xưng thái tử cũng chỉ vì bất đắc dĩ, ai bảo hắn từng được long huyết tẩy lễ qua, có được bán long thân, mà lão Long Vương từng mở miệng mời hắn làm thái tử Long tộc, chỉ là hắn cự tuyệt mà thôi.

Bỗng nhiên trên thân sư hổ bắn ra một đoàn quang mang chói mắt, thể tích khổng lồ dần dần rút lại biến hóa thành một nam tử chừng ba mươi tuổi.

Nam tử có khuôn mặt anh tuấn lãnh khốc, mái tóc vàng buông xoa, thân thể cường tráng lực lưỡng, đôi hổ văn sí thu vào sau lưng, lộ ra hình xăm đầy mị lực.

Điều này làm trong lòng Lăng Tiếu đố kỵ vô cùng, thầm mắng:

- Mẹ nó, linh thú biến hóa đều tuấn mỹ như vậy sao? Chỉ sợ có mỗi Thượng Quan Vân mới so sánh được đi!

Ngay khi Lăng Tiếu nghĩ sư hổ muốn đối phó với hắn, sư hổ đã quỳ một gối hành lễ nói:

- Gặp qua thái tử điện hạ!

Linh thú luôn giảng chữ tín, đã lựa chọn đi theo dĩ nhiên sẽ không nảy sinh lòng phản loạn, Lăng Tiếu xem như đã đoán đúng.

- Tốt, đứng lên đi, sau này gọi ngươi là sư hổ…nghe không hay, sau này gọi ngươi Mãnh Nam đi, ngày sau đi theo ta, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Tâm tình của hắn thật tốt, từ khi Bại Gia Tử cùng Long Nữ rời đi, bên cạnh hắn không còn cao thủ cấp bậc cao giai như thế, cảm giác thiếu an toàn, ai bảo cừu gia của hắn đều có lai lịch lớn.

Hiện giờ thu phục sư hổ cùng thi ma, trong lòng đại định, cho dù gặp phải thánh giả trung giai cũng có được cơ hội giữ mạng.

Nhưng Lăng Tiếu đặt tên cho sư hổ là Mãnh Nam, thật quá "chuẩn xác".

Trước kia có Bại Gia Tử, sau đó có tuyệt thế mãnh nam, chỉ có hắn mới nghĩ ra.

Cũng may sư hổ cũng không nghĩ ngợi gì, chỉ ứng một tiếng xem như đồng ý.

Sau đó Lăng Tiếu đưa cho hắn một bộ võ phục mặc vào.

Quần áo là của hắn, Mãnh Nam mặc lên thân có vẻ ngắn không ít.

Mãnh Nam khó chịu lắc lắc người, kết quả làm bộ quần áo rách tung.

Hắn kéo kéo mảnh vải rách, khó chịu nói:

- Thái tử điện hạ, ta không mặc được không?

Lăng Tiếu bất đắc dĩ, tùy ý hắn.

Lăng Tiếu thu phục Mãnh Nam, mang theo Tiểu Kim tiếp tục đi vào trong Tử Vong sơn mạch tìm kiếm linh thảo cao giai, săn giết một ít linh thú, tính toán đi một vòng rồi quay về Tiếu Ngạo cung.

Trên đường trở về, Lăng Tiếu gọi tông chủ Thi Nhân tông Táng Tinh đi ra,

để cho hắn chỉ dạy phương pháp sử dụng thi ma.

Đây là một bộ bí thuật triệu hoán, cần phối hợp tiếng chuông là có thể điều khiển thi ma, không quá khó khăn.

Học xong bí thuật này, Lăng Tiếu cũng không muốn đem theo Táng Tinh đi theo bên cạnh, tên của người này mang điềm xấu, làm Lăng Tiếu luôn cảm thấy thật không thoải mái.

Cuối cùng Lăng Tiếu suy nghĩ hồi lâu, quyết định đổi tên người kia thành Hạnh Vận Tinh, xem như giúp mình tụ tập vận may.

Lăng Tiếu từ Tử Vong sơn mạch đi về Tiếu Ngạo cung dùng hơn hai tháng thời gian, có thể thấy được sơn mạch thật rộng lớn, mà thực tế bọn họ chỉ đi được một phần ba lộ trình mà thôi.

Sau khi hắn quay về cung, mọi người biết được cảnh giới của hắn đã cao hơn một tầng đều chấn kinh.

Bọn họ tu luyện hơn nửa đời người cũng khó đạt tới cảnh giới kia, Lăng Tiếu lại đạt được, quả nhiên là kinh thế hãi tục.

Người bị đả kích đầu tiên là Lưu Húc, hắn là thiên chi kiêu tử, cảnh giới vốn cao hơn Lăng Tiếu, hiện tại chỉ vài năm ngắn ngủi liền bị siêu việt, quả thật khó thể thừa nhận.

Lăng Tiếu triệu tập mọi người nghị sự, nghe tin Hắc Ma môn đã có thu liễm, không dám tiếp tục khiêu khích, mà Sát Thiên tổ chức không đứng ra bác bỏ tin đồn, tựa hồ muốn cho mọi người nghĩ rằng là bọn hắn tiêu diệt Thi Nhân tông.

Điều này làm Sát Thiên tổ chức mời chào được sinh ý ngày càng nhiều.

Một tổ chức giết người dám đối kháng Hắc Ma môn, vô hình trung khiến uy tín tăng lên, sinh ý thật náo nhiệt, điều này làm Lăng Tiếu không tưởng được.

- Thật sự cho bọn hắn chiếm tiện nghi, nhưng làm vậy cũng tốt, cho bọn hắn đón nhiều sinh ý, kiếm nhiều huyền tinh, ngày sau khi vây công bọn hắn cũng có thu hoạch nhiều hơn!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Ha ha, ý tưởng của cung chủ quả nhiên khác hẳn người thường!

Huyền Diệu cười nói.

- Có gì chứ, sớm hay muộn gì phải cùng bọn hắn đối chiến, điều này không thể thay đổi được!

Lăng Tiếu đầy khí phách nói.

- Không được, ta phải đi bế quan, tốc độ của lão đại quá nhanh, ngày sau ta thật khó theo kịp!

Diệp Vân Phong nói một câu, vội vàng đi bế quan.

Mấy năm nay hắn đã lên tới thiên tôn trung giai đỉnh, tốc độ đề thăng như vậy đã làm không chậm.

- Đúng rồi thần côn, ta có đồ vật tặng cho ngươi!

Lăng Tiếu ném ra hoàng kim quan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1475 - Mãnh Nam Cùng Hạnh Vận Tinh.

Huyền Diệu hoảng sợ nhảy dựng, thần sắc khó xem, lễ vật kiểu này thật là điềm xui ah.

- Nhìn bộ dáng của ngươi đi, vật này ta lấy từ Thi Nhân tông, điêu khắc trận văn bát giai, nhìn xem có trợ giúp được ngươi hay không!

Lăng Tiếu giải thích.

Thần sắc Huyền Diệu thả lỏng nói:

- Cung chủ, ngươi không thấy lễ vật này thật dọa người sao?

Sau đó hắn quan sát trận văn, nhất thời lộ vẻ hưng phấn, thu lại hoàng kim quan vội vàng đi tìm địa phương nghiên cứu.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, thở dài nhủ thầm:

- Còn thiếu hai giai thành thánh, không biết còn cần bao nhiêu thời gian, thật không muốn tiếp tục chờ đợi nữa, một ngày nào chưa thành thánh thật khó thể hành động, ta phải có thêm cơ duyên, xem ra chỉ phải đến nơi đó nhìn xem có thu hoạch hay không!

Lăng Tiếu vừa tự nhủ, trong tay hiện ra ba mảnh tàn đồ!

Ba tấm tàn đồ hợp lại chỉ dẫn về một địa phương nào đó.

Đây là một loại bản đồ, có đủ loại dấu hiệu, cả bản đồ chỉ có hai chữ “Thánh

Địa”.

Tấm bản đồ này Lăng Tiếu lấy được từ ba đại thế gia trong Vạn Thú thành, là nguồn gốc khiến Trấn Thiên tông bị diệt môn.

Theo lời của Lữ gia nói qua đây là một bí cảnh có thể giúp người đột phá đế cấp mà thành thánh.

Những năm gần đây Lăng Tiếu không có thời gian đi thăm dò Thánh Địa kia ở nơi nào, hắn cảm giác ở địa phương có quan hệ đến chữ “Thánh”, mặc dù có thể tồn tại cơ duyên kinh thiên, nhưng khi đó thực lực của hắn còn chưa thể đến thăm dò.

Hiện giờ hắn đã đạt tới tu vi huyền đế trung giai, chiến lực không kém bán thánh, vì muốn tiến nhanh hơn một bước, nói không chừng phải đi tìm kiếm “Thánh Địa” thử xem một lần.

Nhưng trước khi đi Lăng Tiếu vẫn phải chuẩn bị một phen, đồng thời đem một ít chuyện tục sự xử lý hoàn tất.

Đầu tiên hắn phải làm chính là thực hiện lời hứa khi cho người tuyên bố tin tức ra bên ngoài.

Đó là nếu có cao thủ bán đế hoặc huyền đế đến gia nhập sẽ nhận được một viên Huyền Đế đan thượng hạng, nếu là thiên tôn đến gia nhập sẽ lấy được một viên Chuyển Tôn đan.

Sau mấy tháng đã có không ít người vì dụ hoặc lớn như vậy mà đến.

Nhân số huyền đế không có giới hạn, mà thiên tôn chỉ nhận một ngàn người.

Trong Trung Vực dân cư đông đúc, cường giả như rừng, một ngàn tán tu

thiên tôn tự nhiên không khó mời chào, mặc dù nhân số huyền đế không giới hạn, nhưng đến nhờ cậy chưa đầy ba mươi người, có hơn phân nửa là võ giả bán đế gặp cổ bình, thọ nguyên đến gần nếu không có biện pháp đột phá thì phải vẫn lạc, tuy vì muốn tăng cường thực lực, nhưng đa số là muốn kéo dài thêm tuổi thọ.

Một ngàn hai mươi tám người đều được tiến cử vào trong Tiếu Ngạo cung.

Muốn điều tra những người này, Huyền Diệu bày ra "Vấn Tâm trận pháp".

Đây là một loại trận pháp thất giai cổ xưa, trong đế cấp hoặc dưới đế cấp nếu đi vào trong trận pháp đều phải lộ ra bản tâm, hỏi vấn đề gì đều sẽ trả lời thật chi tiết.

Đây là vì muốn thử nghiệm trong những người đến gia nhập có bao nhiêu người thật tâm đến dựa dẫm Tiếu Ngạo cung, bao nhiêu người mang theo mục đích gây rối mà đến.

Kết quả trong một ngàn hai mươi tám người có chưa đầy một phần ba thông qua thí nghiệm, hai phần ba khác đều không có ý nghĩ lưu lại lâu dài trong cung, còn có một ít là do các thế lực phái vào.

Quan trọng nhất chính là tra xét ra có hơn mười thiên tôn cùng bốn bán đế, hai huyền đế vốn là người của Hắc Ma môn cùng Sát Thiên tổ chức.

Những người này bị bắt giữ tại chỗ, bị Lăng Tiếu trực tiếp dùng tinh thần chú ngữ cao cấp khống chế, hoàn toàn trở thành hộ vệ trung thành nhất của hắn.

Cuối cùng có ba huyền đế, tám bán đế cùng hơn ba trăm thiên tôn thông qua thí nghiệm, trở thành trưởng lão cùng chấp sự của Tiếu Ngạo cung.

Ba huyền đế cùng tám bán đế đều có cơ hội nhận đan dược do đích tay Lăng Tiếu ban thưởng.

- Bái kiến cung chủ!

Mười một người gặp mặt Lăng Tiếu đồng loạt quỳ bái.

Bọn họ lựa chọn trung thành làm việc, nếu không sẽ không dễ dàng quỳ bái người khác.

- Tất cả đứng lên đi, sau này đều là người một nhà không cần hành lễ lớn như vậy!

Lăng Tiếu ôn hòa nói.

Lăng Tiếu quét mắt nhìn nhóm người này, phát hiện có bảy người bộ dáng tuổi già sức yếu, chỉ có bốn người miễn cưỡng bộ dáng trung niên, nhìn ra được là thiên phú đỡ hơn bảy người khác.

Mười một người nhìn thấy khuôn mặt thật của Lăng Tiếu, nội tâm nhấc lên sóng gió động trời.

Bọn họ đã sớm biết Lăng Tiếu thật trẻ tuổi, tuyệt đối chưa đầy trăm, lấy thực lực thiên tôn cao giai bắt đầu xưng bá, thành lập Tiếu Ngạo cung, làm ra nhiều sự tích khiếp sợ Trung Vực, đã trở thành nhân vật thiên kiêu.

Hiện giờ nhìn thấy hắn, phát hiện bề ngoài của hắn chỉ khoảng hai mươi tuổi, chỉ là một thanh niên cực kỳ anh tuấn tiêu sái.

- Các ngươi cuối cùng có thể lưu lại là phúc của Tiếu Ngạo cung, cũng là phúc của các ngươi, ta ban cho các ngươi Huyền Đế đan thượng hạng, giúp đề thăng cảnh giới cao hơn, các ngươi lưu lại Tiếu Ngạo cung dốc sức cho

ta, đây là cục diện song doanh, hơn nữa ta tin tưởng hôm nay các ngươi lưu lại ngày sau tuyệt sẽ không hối hận, chỉ cần các ngươi chịu trung thành ta, ngày sau thu hoạch càng lớn hơn nữa, cảnh giới hiện tại sẽ không phải là chung điểm của các ngươi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Sau lưng hắn hiện lên một đạo kim long hư ảnh, một cỗ khí phách thượng vị giả tán phát, tu vi không chút che giấu trực tiếp phóng thích đi ra.

Mục đích của hắn là muốn đem do dự trong lòng bọn họ xóa tan, làm cho bọn họ hoàn toàn tin phục hắn, vĩnh viễn dốc sức cho hắn, dốc sức cho Tiếu Ngạo cung.

Mười một người đều lộ vẻ khiếp sợ khom người, thần sắc trở nên vô cùng cung kính.

Huyền đế trung giai trẻ tuổi như thế, tiền cảnh thế nào có thể biết, còn có thân phận luyện dược sư thất phẩm, đủ cho bọn họ hoàn toàn trung thành.

Lăng Tiếu dựa theo thể chất thuộc tính của họ mà sớm chuẩn bị xong mười một viên Huyền Đế đan thượng hạng chờ bọn họ.

Nhưng khi Lăng Tiếu đem một viên Huyền Đế đan thượng hạng giao cho một trung niên tên Xích Cương, mang theo vẻ nghi hoặc hỏi:

- Thực lực ngươi có chút cổ quái, hẳn nên sớm bước lên cảnh giới huyền đế trung giai mới đúng, vì sao xuất hiện dấu hiệu cảnh giới rút lui đây?

Xích Cương có thể chất hỏa hệ, loại thể chất này thường sẽ làm thân thể võ giả có khuôn mặt sáng ngời hồng nhuận, làm cho người ta có cảm giác hỏa khí hưng thịnh, nhưng nhìn Xích Cương lại có chút yếu ớt, thần sắc tái nhợt,

hẳn là có nội tình.

Trên mặt Xích Cương hiện lên vẻ khủng hoảng nói:

- Bẩm báo cung chủ, cảnh giới của thuộc hạ quả thật đã đến huyền đế trung giai, nhưng mà…nhưng mà ở trong một hiểm địa bị dị vật gây thương tích, vì vậy mới làm cảnh giới thối lui.

Xích Cương lo lắng Lăng Tiếu vì chuyện này thu hồi Huyền Đế đan thượng hạng, như vậy khát vọng khôi phục cảnh giới của hắn sẽ vô vọng.

Lăng Tiếu nhíu mày, nhìn Xích Cương chăm chú như đang suy nghĩ điều gì.

Xích Cương lộ ra thần sắc cầu xin:

- Xin cung chủ đừng thu hồi đan dược, Xích Cương nguyện cả đời truy tùy cung chủ!

Có thể nói Huyền Đế đan đối với hắn chính là thuốc cứu mạng.

Một bán đế đi cùng Xích Cương cũng lên tiếng cầu khẩn:

- Cầu cung chủ cấp cho Xích Cương đại nhân một lần cơ hội.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Không cần khẩn trương, chỉ là một viên đan dược bổn cung chủ còn chưa xem vào trong mắt, cho các ngươi rồi đương nhiên sẽ không thu hồi, nhưng thương thế của ngươi…ta có lẽ có thể trị liệu cho ngươi, ngươi lưu lại đan dược dùng đột phá huyền đế cao giai đi!

Xích Cương thoáng lặng người, sau đó lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, quỳ xuống bái:

- Xích Cương khấu tạ đại ân cung chủ, ngày sau cho dù muốn Xích Cương phải chết, ta cũng sẽ không chút nhíu mày!

Có thể chữa trị vết thương cũ, còn có cơ hội tăng cao cảnh giới, đây đúng là tin tức vui sướng, làm cho hắn vô cùng mừng rỡ, lòng trung thành cũng bay cao.

Gã bán đế kia cũng quỳ bái, hiển nhiên là người thân nhất của Xích Cương.

Phát xong toàn bộ Huyền Đế đan thượng hạng, Lăng Tiếu lưu lại một mình Xích Cương.

- Nói nghe xem rốt cục ngươi bị vật gì gây thương tích?

Lăng Tiếu trực tiếp hỏi.

Lúc này Xích Cương không chút giấu diếm đem mọi chuyện trải qua kể lại cho Lăng Tiếu nghe một lần.

Nguyên lai ở một hiểm địa, Xích Cương từng phát hiện một loại chí dương hỏa, hắn hoài nghi là loại linh hỏa thiên địa nào đó.

Thân thể hắn tu luyện hỏa hệ, nếu có thể thu phục một hỏa chủng cường đại sử dụng, thực lực sẽ tăng cao.

Bản thân hắn có tu vi huyền đế trung giai, thực lực đã vô cùng cường đại, một mình xâm nhập vào hiểm địa muốn thu lấy hỏa chủng kia luyện hóa.

Không ngờ nơi đó có một loại linh thú cường đại sinh tồn.

Trong những linh thú kia, có thực lực mạnh mẽ hơn hắn tồn tại, kết quả thế nào liền biết được.

Hắn trọng thương tháo chạy, thân thể lưu nội thương khiến cảnh giới thối lui.

Hắn đã dùng nhiều loại đan dược cao giai chữa thương nhưng vẫn khó thể áp chế, dù dùng biện pháp nào khắc chế cũng không có kết quả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1476 - Tổn Thương Quỷ Dị. (1)

Vừa nghe được tin tức Tiếu Ngạo cung mời chào huyền đế, hắn liền đi tới hi vọng đạt được Huyền Đế đan thượng hạng giúp bản thân thoát khỏi khốn cảnh.

Đồng thời cũng có ý tưởng gia nhập Tiếu Ngạo cung mới có thể lưu lại.

- Để ta xem thương thế của ngươi một chút.

Lăng Tiếu đi vào chính đề nói.

Xích Cương không hề do dự, trực tiếp xé áo lộ ra thân thể cổ đồng sắc.

Chỉ thấy trên lưng hắn giống như có một dấu hiệu xà văn màu trắng bám vào, như đang hút phệ sinh cơ cùng huyết khí của hắn.

- Đây là bạch xà đã tổn thương ngươi? Không ngờ còn có thể lưu lại dấu vết!

Lăng Tiếu kinh hô.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy vết thương cổ quái như thế, còn có thể ngưng hình nhập vào cơ thể tiếp tục tạo thành thương tổn, thật khó thể khu trừ.

- Ta hỏi qua không ít người, muốn chữa khỏi hoàn toàn vết thương phải có người cảnh giới cao hơn ra tay, mạnh mẽ bức nó ra, nhưng sẽ có chút phiêu lưu, muốn tìm người chịu ra tay thật quá khó khăn, hoặc giả có thể tìm được linh thảo nghịch thiên bát giai trở lên, như vậy có một tia cơ hội!

Xích Cương vẫn thản nhiên nói rõ vết thương của mình.

- Phải, đối với người bình thường mà nói quả thật chỉ có hai loại khả năng này, đối với ta mà nói…thì không cần!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm xà văn trên lưng Xích Cương nói một câu, đột nhiên vung tay đánh lên bạch xà văn.

A!

Bạch xà văn tựa hồ như sống lại, không ngừng bỏ chạy trong nội thể Xích Cương, khiến cho hắn phát ra tiếng hô thảm thống.

- Chỉ là một luồng tàn diễm biến hóa, mau xuất hiện cho ta!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, hấp lực trong tay đại thịnh, muốn mạnh mẽ đem bạch xà văn hút phệ ra ngoài.

Bạch xà văn tồn tại trong thân thể Xích Cương lâu ngày, nếu không phải nhờ thực lực cường đại của hắn áp chế chỉ sợ đã sớm bị bạch xà văn kia cắn nuốt toàn bộ năng lượng mà chết.

Đây là loại hỏa diễm đặc thù, người bình thường không cách nào thu thập được.

Lăng Tiếu vừa mới gặp Xích Cương trong lòng đã có cảm giác khác lạ.

Trong thân thể hắn có thiên hỏa, đối với bất kỳ hỏa chủng nào đều có cảm ứng, đặc biệt hỏa chủng cường đại đặc thù thì thiên hỏa càng phản ứng kịch liệt.

Lăng Tiếu thông qua cảm ứng này biết thân thể Xích Cương trọng thương

nên mới muốn xem đến tột cùng.

Bất kỳ hỏa chủng nào đứng trước mặt thiên hỏa đều không thể trốn tránh.

Hỏa diễm ngưng tụ thành bạch xà văn như có cảm ứng, muốn trốn đi, không ngừng chạy loạn trong thân thể Xích Cương.

Xích Cương không ngừng gào thét, thân hình như bị bạch diễm thiêu hủy, khói trắng bốc lên, không ngừng vặn vẹo co rút, như bị giày vò vô cùng thống khổ.

- Giết…giết ta đi!

Thần tình Xích Cương thống khổ nói.

Nếu không phải khí thế của Lăng Tiếu hoàn toàn trấn áp hắn, hắn tuyệt đối đã tự sát.

Lăng Tiếu lập tức gia tăng hấp lực càng mạnh mẽ, đồng thời đem thiên hỏa đưa vào trong thân thể Xích Cương.

Thiên hỏa vừa vào thân thể hắn, ngay lập tức truy tới chỗ hỏa diễm bạch xà văn.

Lăng Tiếu là luyện dược sư cao giai, dung hợp thiên hỏa đã nhiều năm, khống chế vô cùng thuần thục, căn bản không lo lắng sẽ tổn hại đến Xích Cương.

Thiên hỏa chia thành nhiều tia nhỏ trực tiếp đem hỏa diễm bạch xà văn bao vây kín kẽ.

Bạch xà văn không còn đường thoát, muốn trực tiếp phá vỡ thân thể Xích

Cương chạy trốn, thật hiển nhiên nó sợ hãi thiên hỏa vô cùng.

Nhưng trước khi nó kịp phá vỡ thân thể Xích Cương đã bị thiên hỏa dây dưa, giãy dụa không thoát, trực tiếp bị thiên hỏa kéo ra khỏi thân thể Xích Cương.

Cả hai loại hỏa diễm đều rơi vào bàn tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa định luyện hóa bạch xà văn, Si Mị Lam Hỏa Châu đã vội vàng hút nó vào trong thức hải trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ.

Lăng Tiếu hết lời để nói, thiên hỏa lại có thể cùng hắn tranh giành thức ăn!

Lăng Tiếu cười khổ, sau đó nhìn Xích Cương đã sắp bị đốt thành cháy đen té trên mặt đất, lắc đầu nói:

- Còn là huyền đế tu luyện hỏa hệ đâu, không ngờ bị bỏng lửa thành như vậy!

Ngay sau đó hắn lấy ra một giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch nhỏ vào miệng Xích Cương.

Xích Cương nuốt Sinh Mệnh Tuyền Dịch, không bao lâu sinh cơ hồi phục, khí tức nhanh chóng tăng vọt.

Một ngày sau hắn đã bước lên huyền đế đê giai đỉnh, thiếu chút nữa đã quay về trung giai, nội thương trong người đã khôi phục, điều này làm cho hắn mừng rỡ như điên.

- Đa tạ ân tái tạo của cung chủ!

Xích Cương quỳ xuống nói, lần này hoàn toàn thần phục.

Lăng Tiếu ngăn cản hắn quỳ xuống, nói:

- Xích trưởng lão không cần hành lễ lớn như thế, ngươi là thái thượng trưởng lão trong cung đương nhiên là có thể miễn!

Xích Cương càng thêm bội phục ý chí của hắn.

- Ngươi hiện tại cần bao lâu mới có thể khôi phục cảnh giới trước kia!

Lăng Tiếu nói sang chuyện khác.

Xích Cương hưng phấn đáp:

- Phỏng chừng thêm nửa năm là được.

- Nửa năm sao? Hơi lâu, cho ngươi một tháng thời gian quay về cảnh giới trước kia, sau đó uống vào Huyền Đế đan thượng hạng đột phá đến huyền đế cao giai đi!

Lăng Tiếu than thở một tiếng, lại dùng giọng điệu khẳng định nói.

Hắn cho Xích Cương thêm vài viên đan dược ôn hỏa, đây chính là đan dược thất phẩm hỏa hệ Thuần Dương đan.

Loại đan dược này không thể trợ giúp huyền đế hỏa hệ trực tiếp đột phá, nhưng có thể gia tăng lực lượng bản thân giúp họ càng cường đại nhanh hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1477 - Tổn Thương Quỷ Dị. (2)

Mặc dù Xích Cương không biết danh xưng của loại đan dược kia, nhưng hắn có thể cảm ứng đực năng lượng hỏa hệ mênh mông kinh người, làm cho hắn sản sinh dục vọng muốn cắn nuốt.

Xích Cương liên tưởng đến thân phận luyện dược sư của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu muốn hắn nhanh chóng khôi phục khẳng định là vì muốn hắn dẫn đường đến hiểm địa phát hiện hỏa chủng kia.

Tuy trong lòng Xích Cương từng có chủ ý với dị hỏa nọ, nhưng hắn đã bị nó dọa sợ hãi, vì vậy cũng không hề có ý nghĩ tranh giành với Lăng Tiếu.

- Cung chủ muốn ta dẫn đường đến tuyệt địa kia sao?

Xích Cương thử hỏi.

Lăng Tiếu không giấu diếm gật đầu nói:

- Không sai, ta thật cảm thấy hứng thú đối với hỏa chủng kia, không biết là địa hỏa hay thiên hỏa!

- Cung chủ, linh thú bạch xà biến dị nơi đó rất khủng bố, số lượng cực kỳ khổng lồ, xin cung chủ nghĩ lại!

Xích Cương khuyên nhủ.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Yên tâm, bổn cung chủ tự có tính toán!

Xích Cương biết tâm ý Lăng Tiếu đã quyết nên không tiếp tục khuyên nữa, cam đoan mình sẽ nhanh chóng khôi phục đồng thời đột phá cao giai, sau đó mới rời đi.

Sau khi Xích Cương rời khỏi, Lăng Tiếu quay về chỗ của mình, tiếp tục làm bạn cùng chư nữ.

Hiện giờ ở bên cạnh hắn có Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bội Hân, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Ngọc Liệt Diễm, Băng Nhược Thủy, Vũ Mị Nương, Dao Thanh Mẫn, La Mỹ Anh cùng Đông Phương Tinh.

Mười một nữ nhân sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, bất kỳ nam nhân nào đều cũng say mê, nhưng một mình hắn độc hưởng, quả thật phong lưu thành tính, diễm phúc thật sâu, không bôi nhọ danh hiệu phong lưu của sư phụ Tà Đế.

Mười một nữ nhân do Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt làm chủ yếu, không ai va chạm quyền nói chuyện của hai nàng, bởi vì hai nàng có thể xem như chính cung cùng nhị phu nhân.

Tính tình Cát Bội Hân cùng Bạch Vũ Tích ôn hòa nhất, là hai người có nhân duyên nhất, nhất là Cát Bội Hân cầm kỹ vô song, mặc cho ai cũng thích nghe nàng đánh đàn, nghe âm nhạc khoái hoạt của nàng.

Vi Đại Nhi lại ít ở chung một nơi với họ, nàng thích ở lại Xà đường cùng đại ca phụ trách công việc bên trong.

Ngọc Liệt Diễm cùng Băng Nhược Thủy cũng không chịu ở yên, mỗi khi gặp mặt đều đối chọi gay gắt, mỗi lần đều là Ngọc Liệt Diễm chiếm thượng phong, mà Băng Nhược Thủy thì cứ trực tiếp đánh nhau, Dao Thanh Mẫn sẽ

trợ giúp Băng Nhược Thủy, mà Vũ Mị Nương lại cùng Ngọc Liệt Diễm chung tiến lui.

Dù sao các nàng đều tự biết đúng mực, mỗi lần giao chiến chỉ giống như luận bàn vũ kỹ, không đến nỗi liều mạng với nhau.

La Mỹ Anh từng chết đi rồi sống lại, trước mắt là người được Lăng Tiếu sủng ái nhất, mà những nữ nhân khác cũng không đi tranh với nàng, bởi vì hiểu được quá khứ của nàng.

Đông Phương Tinh mới gia nhập hậu cung, dung nhan trí tuệ đều hơn người, biết kết giao tốt quan hệ với Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt kiên cố địa vị của mình. Nàng từng nghĩ tới nhờ vào tư sắc bản thân có thể giành được niềm vui của Lăng Tiếu trọn vẹn, nhưng sau khi đến nơi đây mới phát hiện ý nghĩ của mình thật khờ đại, tư sắc của nàng cũng không quá nổi bật trong hậu cung, duy nhất có thể dựa vào chính là trí tuệ cùng thiên phú tu luyện, hi vọng tương lai vẫn có thể theo sát bước chân Lăng Tiếu, sẽ không bị bỏ rơi.

Không chỉ có Đông Phương Tinh nghĩ thế mà những nữ nhân khác cũng nghĩ vậy.

Thiên phú tu luyện của Lăng Tiếu không dám nói là đệ nhất từ xưa tới nay, nhưng hiện tại ở Trung Vực đã xem là đệ nhất, tốc độ đột phá còn nhanh hơn các nàng dùng đan dược không biết bao nhiêu lần.

Các nàng chỉ sợ có một ngày Lăng Tiếu đến Thiên Vực mà mình vẫn còn giãy dụa dưới cảnh giới thấp, chỉ sợ sẽ biến thành nữ nhân bị ném bỏ.

Trừ bỏ Phượng Tiêm Vận cùng Cát Bội Hân, những nữ nhân khác đều thường xuyên bế quan tu luyện.

Những năm nay luôn cố gắng, cảnh giới của các nàng đều được tăng lên.

Trong các nàng thực lực La Mỹ Anh cực mạnh, nàng uống vào Huyền Đế đan thượng hạng đã đạt tới tu vi huyền đế trung giai. Phượng Tiêm Vận cùng Cát Bội Hân kế tiếp, đều có tu vi huyền đế đê giai. Phượng Tiêm Vận có thân thể thiên cổ, tốc độ tu luyện tuyệt đối không phải người thường có thể sánh bằng, trong cơ thể Cát Bội Hân phong ấn năng lượng của tổ tiên Phong gia, chỉ cần chậm rãi giải phong nắm giữ vận dụng thì có thể tăng lên thực lực, các nàng có thể thành đế là việc trong dự liệu.

Sau đó là Đông Phương Tinh, Thải Hà Nguyệt đều là thiên tôn cao giai, mà những nữ nhân khác đều có thực lực thiên tôn trung giai.

Ngoại trừ nữ nhân của Lăng Tiếu còn có mẫu thân của hắn là Mộng Tích Vân.

Sau khi bà đến Trung Vực, thực lực đạt tới địa hoàng cấp, khí chất thay đổi, càng thêm trẻ tuổi, là một mỹ phụ hiếm có.

Bà cũng không nghĩ tới con trai mình có nhiều thê tử như vậy, làm lòng bà vô cùng vui mừng.

Mà những nữ nhân này vì muốn lấy lòng mẹ chồng, mời bà đến cùng ở chung phụng dưỡng.

Vốn Mộng Tích Vân cũng không nghĩ đến, nhưng từ khi Lăng Chiến đến Trung Vực đã biến thành người điên tu luyện, quanh năm suốt tháng rất ít ở nhà, không biết chạy đi đâu liệp sát linh thú đề cao kinh nghiệm chiến đấu hoặc bế quan tăng thực lực, bất đắc dĩ bà chỉ có thể ở chung với các con dâu một chỗ.

Đồng thời bà cũng trông ngóng nhóm con dâu nhanh chóng sinh cháu trai

cho mình, hưởng thụ thiên luân chi nhạc.

Trời không phụ người có lòng, cuối cùng Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt đều có tin vui.

Đây là thai thứ hai của Phượng Tiêm Vận, từ sau khi sinh Phượng Lăng Thiên, nàng đã mong có thêm đứa con thứ hai, hiện giờ xem như đạt được ước muốn. Mà Thải Hà Nguyệt tuổi tác khá lớn, đương nhiên cũng muốn làm mẫu thân, vì vậy càng làm mẹ chồng thêm vui vẻ.

Những nữ nhân khác đều lo lắng sinh con thân hình không còn xinh đẹp nên vẫn đang chờ đợi thời gian.

Trong một đình viện thanh nhã trong Tiếu Ngạo cung, từng gian nhà trúc tinh mỹ được xây dựng lên, từng gốc cổ thụ được vun trồng rải rác, đủ loại kỳ hoa dị thảo tản hương thơm, ong bướm chập chờn, quả nhiên là một bức tranh duy mỹ.

Bên trong đình viện vang lên tiếng đàn réo rắt như tiên nhạc vang xa.

Ngồi bên cạnh nữ tử đánh đàn là hai nữ nhân phong hoa tuyệt đại, vùng bụng đều hơi nhô lên, là người đang mang thai.

Bên cạnh còn có một mỹ phụ phong vận mười phần, trên mặt vui vẻ, ngồi cạnh mỹ phụ là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt sắc, dáng vẻ yếu ớt làm người động lòng, nhịn không được nảy sinh cảm giác thương tiếc.

Trong chư nữ còn có một nam tử thần phong như ngọc, khí vũ hiên ngang đang nằm nghiêng trên giường trúc, trên mặt lộ nụ cười tà mị, khiến lòng nữ tử say đắm.

Tiếng đàn kết thúc, dư âm lượn lờ không tan.

- Ba ba…tiếng đàn của Hân nhi làm vi phu nghe hoài thật không chán!

Nam tử vỗ tay cười nói, hắn chính là chủ nhân nơi này – Lăng Tiếu.

Người đánh đàn là Cát Bội Hân, chỉ có cầm kỹ của nàng là vô song xuất sắc.

- Không sai, mỗi ngày nghe Hân nhi khảy một khúc nhạc tâm tình tốt hơn không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1478 - Thực Lực Chư Nữ.

Mộng Tích Vân cười nói, bỗng nhiên nhìn qua Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt nói:

- Hai tiểu tôn của ta cũng thích, Hân nhi vất vả một chút, đàn cho bọn nhỏ nghe nhiều hơn, để nương hầm canh gà linh chi bồi bổ cho mọi người.

- Nương, nương có rảnh thì tâm sự với chư vị tỷ tỷ, hay tu luyện gia tăng thực lực, những chuyện lặt vặt này để Vũ Tích đi làm là được rồi!

Bạch Vũ Tích kéo tay Mộng Tích Vân nói.

Mặc dù Bạch Vũ Tích luôn tự cho mình là nha hoàn, nhưng cũng không ai thật sự đối đãi nàng như người hầu, bởi vì nàng chỉ là nha hoàn của Lăng Tiếu mà thôi.

- Ai làm mà không giống nhau, dù sao thật nhàn rỗi, để cho nương tìm việc mà làm, chờ sau khi hai tiểu tử kia ra đời, mấy đứa muốn nương đi làm cũng không có thời gian rảnh đâu!

Mộng Tích Vân vỗ vỗ tay Bạch Vũ Tích mỉm cười nói.

Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt đều mỉm cười.

- Nương, nương muốn có cháu trai hay cháu gái?

Lăng Tiếu đứng lên ôm hai nàng, hỏi mẫu thân.

Mộng Tích Vân lườm hắn nói:

- Con nghĩ nương là cổ hủ sao, còn phân biệt cháu trai cháu gái, chỉ cần là cháu nương đều thích, vẫn thật thương thôi.

- Như vậy thì tốt rồi, con hi vọng Vận nhi cùng Nguyệt nhi sinh con gái, sinh con gái khôn lanh hơn con trai, giống tiểu tử Thiên nhi sao, quả thật là hỗn thế ma vương, sớm muộn cũng gây ra chuyện!

Lăng Tiếu nói.

- Nào có người làm phụ thân như huynh vậy, Thiên nhi chỉ là một đứa bé mà thôi!

Phượng Tiêm Vận lập tức bất mãn nói.

- Đúng rồi, Thiên nhi hiếu thuận hơn con nhiều, mỗi lần đi ra ngoài đều mang về không ít thứ tốt cho nương, còn muốn dỗ dành nương vui vẻ!

Mộng Tích Vân phụ họa.

- Đúng vậy, Thiên nhi rất hiểu chuyện, mấy nữ đệ tử trong cung thường xuyên tìm hắn luận bàn võ nghệ, hắn đều không màng thân phận đối luyện với họ một phen!

Bạch Vũ Tích nói.

- Được, một tên tiểu tử thúi mà thôi đáng giá cho mọi người bảo hộ vậy sao!

Mặt Lăng Tiếu đen thui.

Hắn phát hiện địa vị của mình hiện tại thật sự là sụt giá rất nhiều ah!

- Phu quân, muội hi vọng nhi đồng trong bụng là con trai, huynh đừng trách muội được không?

Thải Hà Nguyệt lộ ra bộ dạng đáng thương nói.

Lăng Tiếu hôn nhẹ lên má nàng đáp:

- Ta cũng như nương thôi, sinh trai sinh gái đều được, nhưng nếu thật là con trai, muội làm mẻ phải quản giáo cho tốt, ngàn vạn lần đừng giống như đại ca của nó, quả nhiên làm người đau đầu!

Hắn vừa thốt ra lời này lập tức nhận lấy ánh mắt sắc bén của chư nữ.

Lăng Tiếu không chống đỡ được, lập tức chật vật tháo chạy.

Rời khỏi đình viện, Lăng Tiếu đi tới một trong những ngọn núi cao nhất.

Tuy ngọn núi này không hùng vĩ đại khí, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Nơi này cây cối dày đặc che trời, kỳ hoa dị thảo khắp nơi, thỉnh thoảng có linh điểu bay qua, linh khí tràn ngập làm cho người ta có cảm giác yên lặng tường hòa.

Người của Tiếu Ngạo cung đều biết tuy ngọn núi này kém hơn những ngọn núi khác, nhưng địa vị chỉ dưới nơi ở của cung chủ mà thôi.

Bởi vì nơi này là nơi ở của tộc nhân, sư phụ cùng đồ đệ của cung chủ.

Trong ngọn núi có vẻ quạnh quẽ, người đi lại không nhiều lắm.

- Sư phụ, ngài đến rồi!

Lăng Tiếu vừa hạ xuống đại điện, một thanh thiếu niên mày kiếm mắt sáng từ một phương hướng bay tới cung kính kinh hô.

Người này mặc thanh y, chính là Tân Lập, hiện tại hắn đã có thực lực vương cấp cao giai, tốc độ tiến cảnh tuyệt đối cực nhanh.

Phải biết rằng hắn không hề sử dụng đan dược mà tự mình tu luyện đạt tới.

Lăng Tiếu nhìn quần áo của Tân Lập có chút tổn hại, hiển nhiên mới từ bên ngoài lịch lãm trở về.

Đối với việc đệ tử luôn siêng năng khắc khổ Lăng Tiếu thật hài lòng, chỉ là đệ tử vẫn còn thiếu khuyết một ít kinh nghiệm, một cỗ khí thế dũng mãnh vô địch.

Lăng Tiếu cùng Tân Lập đi vào trong điện, Tân Lập lập tức đi thông tri những người khác.

Đại bộ phận mọi người đang bế quan, chỉ có Mộc Hòe cùng Lăng Thương vừa xuất quan không lâu, hai người đều đi ra gặp mặt.

- Tiếu nhi, sao hôm nay có rảnh tới đây?

Lăng Thương mở miệng hỏi trước.

Hiện giờ hắn đã đạt tới vương cấp đỉnh, không qua bao lâu còn có thể bước vào địa hoàng cấp, nét mặt tỏa sáng tướng mạo còn có dấu hiệu phản lão hoàn đồng.

Mộc Hòe đã đạt tới tu vi địa hoàng trung giai, cường đại hơn Lăng Thương không ít.

Mộc Hòe cười nói:

- Phỏng chừng lại chuẩn bị đi xa, đến tạm biệt đám lão gia hỏa chúng ta đi!

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Có nhàn hạ không thể đến thăm ông nội cùng sư phụ sao?

Lăng Tiếu trò chuyện với hai vị lão nhân hai canh giờ, gọi Tân Lập đi ra ngoài, đặc biệt khảo nghiệm thực lực chiến đấu hiện tại của hắn.

Tân Lập tu luyện Trảm Nguyệt kiếm quyết, uy lực quá lớn, là một môn huyền công công kích mộc hệ hiếm thấy.

Tân Lập tu luyện hơn mười năm, xem như có chút thành tựu, trong cùng cấp trừ phi gặp phải yêu nghiệt, bằng không tuyệt đối có thể chiến thắng.

- Lập nhi, ngươi đã không còn nhỏ nữa, có từng nghĩ tới tự mình ra ngoài lịch lãm một chút hay không?

Lăng Tiếu nhìn Tân Lập hỏi.

Mặc dù hắn muốn để Tân Lập tự mình ra ngoài du lịch, nhưng vẫn tôn trọng ý nghĩ của đệ tử.

Tân Lập lộ vẻ hưng phấn nói:

- Sư phụ, con…con có thể chứ? Thái sư phụ nói thực lực của con còn yếu, không thể độc bá một phương!

- Không có gì không thể, lúc trước cảnh giới của vi sư còn không bằng ngươi đã bắt đầu lịch lãm thiên hạ, thái sư phụ quá mức lo lắng, muốn trở thành

một cường giả không trải qua chiến đấu sinh tử sao có thể trưởng thành đây?

Lăng Tiếu nói.

- Vậy…con nghe lời sư phụ!

Tân Lập siết chặt nắm tay đáp, trong đôi mắt lộ ra vẻ kích động tự tin.

Tính tình Tân Lập mặc dù ôn hòa nhưng cũng có một trái tim nhiệt huyết.

Hắn biết được thật nhiều sự tích của sư phụ hắn, đủ loại cuộc chiến kinh thiên đều làm hắn sùng bái, hắn hi vọng có một ngày cũng giống như sư phụ, uy chấn bốn phương.

Hiện giờ sư phụ muốn hắn ra ngoài lịch lãm, đây chính là cho hắn cơ hội, có sống sót hay không phải xem chính năng lực của hắn.

- Ân, dũng giả không sợ hãi, vô luận gặp phải chuyện gì chỉ cần bảo vệ bản tâm, không kiêu không nóng nảy, nghĩ kỹ mà làm, nếu gặp phải một ít hạng người ỷ thế hiếp yếu ngươi cũng không cần sợ, vi sư cùng Tiếu Ngạo cung vĩnh viễn làm hậu thuẫn cho ngươi, đệ tử của Lăng Tiếu này tuyệt đối không thể bị người khi dễ, đương nhiên vi sư hi vọng ngươi vĩnh viễn không cần vi sư bao che cho ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Đây là những kinh nghiệm của hắn từ khi xuất đạo đến nay, là gốc rễ gầy dựng thanh danh hiện giờ của hắn.

- Đệ tử cẩn tuân giáo huấn của sư phụ, tuyệt đối không làm nhục uy danh!

Tân Lập mạnh mẽ đáp.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai hắn, lưu lại cho hắn một ít đan dược cùng linh thảo chuẩn bị tu luyện mới rời đi.

Lăng Tiếu đi tới chỗ cư ngụ của Hàn lão.

Ở chỗ Hàn lão ngoại trừ Lăng Tiếu, những người khác muốn gặp hắn khó hơn lên trời, ngay cả đệ tử ký danh như Ô Phục muốn gặp mặt cũng phải thông báo trước.

Hiện tại Hàn lão không ở một mình, hắn thu nhận một đệ tử nhập thất chân chính tên Tề Dương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1479 - Sinh Hoạt Yên Tĩnh.

Khi Tiếu Ngạo cung tuyển nhận đệ tử, bởi vì thiên phú chế dược xuất sắc nên Tề Dương được Ô Phục lựa chọn.

Ô Phục cảm thấy được hài tử này bất phàm, liền đưa tới chỗ Hàn lão, Hàn lão khảo nghiệm hắn một phen, lập tức thu làm đệ tử, địa vị còn cao hơn cả các chủ Ô Phục, mà hài tử kia chỉ mới mười lăm tuổi, là con cháu của luyện dược thế gia đã xuống dốc.

- Gặp qua sư thúc!

Tề Dương nho nhã hành lễ với Lăng Tiếu.

Hắn không gọi Lăng Tiếu là cung chủ, mà gọi sư thúc, đây là do Hàn lão yêu cầu.

Trước đây mỗi khi Lăng Tiếu có thời gian rảnh rỗi thường cùng Hàn lão trao đổi tâm đắc trong luyện dược.

Mặc dù Hàn Khai có kinh nghiệm nhiều hơn Lăng Tiếu, nhưng chỉ là kiến thức phong phú, riêng về tinh diệu vẫn không nắm giữ thành thạo như Lăng Tiếu.

Vì vậy Hàn Khai tâm huyết dâng trào nhất định nhận Lăng Tiếu làm sư đệ, hơn nữa Lăng Tiếu nhận truyền thừa từ Dược tông, xưng hô sư huynh đệ cũng không gọi là chiếm tiện nghi, Lăng Tiếu cũng vui vẻ thừa nhận.

Lăng Tiếu hỏi:

- Tề Dương, đi theo sư phụ ngươi học tập thế nào?

Tề Dương lộ ra bộ dạng thật thà phúc hậu gãi đầu nói:

- Hết thảy hoàn hảo vậy!

- Vậy là tốt rồi, sư phụ ngươi ký thác kỳ vọng với ngươi, tuyệt đối đừng cô phục tâm ý của hắn!

Lăng Tiếu nói một câu sau đó trực tiếp đi vào phòng.

Tề Dương nhìn theo bóng lưng Lăng Tiếu, lẩm bẩm:

- Tuy sư phụ thật lợi hại, nhưng sư thúc mới là mục tiêu mà ta muốn truy đuổi!

- Tiểu tử ngươi sao có rảnh chạy tới chỗ ta đánh gió thu đây?

Hàn Khai ngồi trên bồ đoàn thản nhiên hỏi.

- Sư huynh có phải trách sư đệ đến quấy nhiễu ngươi thanh tu ah!

Lăng Tiếu không khách khí ngồi xuống cười nói.

Lần này Lăng Tiếu đến mục đích là hỏi thăm Hàn Khai về loại hỏa chủng quỷ dị tiềm phục trong thân thể Xích Cương là loại hỏa diễm cấp bậc nào, để trong lòng hắn có sự chuẩn bị, xem hỏa diễm kia có phải loại mà hắn chờ mong hay không.

- Cái gì, một loại linh thú bạch xà công kích gã huyền đế kia, lưu lại hỏa diễm ngưng hình bạch xà văn, làm cho một gã huyền đế muốn khu trừ cũng không được?

Hàn Khai nghe xong lời kể của Lăng Tiếu có chút kinh ngạc hỏi.

- Không sai, không biết sư huynh có từng nghe nói qua về loại dị hỏa này hay không?

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Hàn Khai lâm vào trầm tư, một lúc lâu sau trong mắt lóe tinh quang nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, đó hẳn là một loại linh thú biến dị do địa hỏa đã tiếp cận thiên hỏa ôn dưỡng mà tạo ra.

Lăng Tiếu chú ý lắng nghe, hắn cũng muốn biết có phải chính là loại hỏa chủng như trong trí nhớ truyền thừa lưu lại hay không.

- Bạch diễm có thể biến hóa ẩn núp, có khả năng là loại địa hỏa đứng hàng thứ ba – Cực Diễm Hình Hỏa! Cũng chỉ có loại địa hỏa này mới có thể ôn dưỡng ra loại linh thú biến dị kia, có thể đem hỏa diễm lưu lại trong vết thương mà ăn mòn sinh cơ như thế.

Hàn Khai khẳng định nói.

- Ta cũng cảm thấy đó là Cực Diễm Hình Hỏa, nghe nói từng xuất hiện qua thời thượng cổ!

Lăng Tiếu lộ vẻ hưng phấn đáp.

- Cơ duyên của tiểu tử ngươi thật cường đại ah, hỏa diễm này rất có cơ hội trở thành thiên hỏa, dù lão gia hỏa như ta cũng phải động tâm!

Hàn Khai hâm mộ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói.

Địa hỏa đều phi thường trân quý, huống chi là loại địa hỏa cao giai có thể tiến hóa thành thiên hỏa thì càng thêm khó tìm.

Nhưng muốn thu phục thật không dễ dàng, phải biết rằng kể cả huyền đế trung giai Xích Cương cũng không chống cự được!

- Ha ha, không có biện pháp, ai bảo nhân phẩm của ta tốt đâu!

Lăng Tiếu thoải mái cười nói, giống như loại dị hỏa kia đã thuộc về hắn.

- Nếu không phải Tề Dương còn nhỏ, nói không chừng ta làm mặt dầy cho ngươi đem nó tặng cho ta ah!

Hàn Khai nói một câu, biểu hiện sự cưng chiều của mình đối với đệ tử.

- Sư huynh không cần lo lắng, trước đánh vững trụ cột cho hắn, ngày sau tìm thiên hỏa cho hắn cũng không thành vấn đề!

Lăng Tiếu nói.

Nếu là loại địa hỏa khác, Lăng Tiếu có lẽ sẽ nhường lại, bởi vì hắn có thiên hỏa nên có thêm hỏa chủng nào cũng không ảnh hưởng lớn, mấu chốt là vì loại dị hỏa kia lại có tác dụng thật lớn đối với hắn.

Một tháng thời gian nhanh chóng trôi qua, Xích Cương hồi phục tu vi trung giai, dùng Huyền Đế đan đạt tới cảnh giới cao giai.

Cảnh giới tăng lên, địa vị của hắn trong cung cũng đã vững vàng.

Xích Cương vừa đột phá thành công, lập tức đến tìm Lăng Tiếu, thực hiện lời nói của mình đưa Lăng Tiếu đi đến nơi tuyệt địa mà hắn đã phát hiện.

Nam Uyên là địa giới của Âu Dương gia, Tử Lôi tông, Vạn Hoa tông cùng Cố gia.

Trong địa vực này đồng dạng có đủ nơi cấm địa, bên trong có Nam Cổ Lĩnh là cấm địa hung hiểm nhất.

Đây là một dãy sơn lĩnh kéo dài, không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm, là cấm địa nổi danh tương tự như Tử Vong sơn mạch trong Trung Vực.

Bên trong tràn đầy cổ thụ che trời, kỳ hoa linh thảo, linh thú tràn ngập.

Tương truyền Nam Cổ Lĩnh là tổ địa của thần thú Phượng Hoàng bộ tộc, chúng nó sinh tồn tận sâu trong Nam Cổ Lĩnh, thế nhân khó gặp.

Bất quá nơi này từng ẩn hiện thánh điểu Thanh Loan, đây là linh thú cấp cao mang huyết mạch của Phượng Hoàng bộ tộc.

Lăng Tiếu cùng Xích Cương đi gấp ngày đêm, suốt một tháng thời gian mới đến Nam Cổ Lĩnh.

Lăng Tiếu nhìn dãy sơn lĩnh mênh mông bát ngát lẩm bẩm:

- Đều nghe nói dựa núi ăn trong núi, xuống nước ăn dưới nước, một mảnh khu vực cấm như Nam Cổ Lĩnh tuy rằng hung hiểm, nhưng lại nuôi sống cả một phương Nam Uyên.

- Đúng vậy, nếu không có một mảnh sơn lĩnh này, cũng không tụ tập bốn thế lực lớn một phương!

Xích Cương cảm khái nói.

Hắn là người Nam Uyên, từng thành lập một dong binh đoàn trong Nam Cổ

Lĩnh, uy danh hiển hách, là nhân vật mà cả bốn thế lực đều muốn mượn sức.

Nhưng sau khi hắn bị thương, đem dong binh đoàn truyền cho huynh đệ kết nghĩa, chạy tới Tiếu Ngạo cung, bây giờ xem như quay về chốn cũ.

- Ân, đi thôi. Ta không có nhiều thời gian dây dưa ở nơi này!

Lăng Tiếu lên tiếng, bay thẳng vào tận sâu trong Nam Cổ Lĩnh, nội tâm của hắn chỉ lo lắng sẽ xảy ra biến cố, nếu bị người khác thu lấy Cực Diễm Hình Hỏa trước mình thật sự quá đáng tiếc.

Xích Cương cũng tăng nhanh tốc độ đi phía trước dẫn đường.

Địa phương Xích Cương bị thương nằm tận sâu trong Nam Cổ Lĩnh, hai người đều có thực lực huyền đế nên toàn lực phi hành cũng tìm vài ngày thời gian mới đến gần nơi kia.

Nhưng khi đến gần đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Nơi này đã bị Âu Dương gia phong tỏa, người nhàn rỗi không được đi vào!

Một nhóm võ giả mặc trang phục thiên tôn cùng địa hoàng ngăn cản trước mặt Lăng Tiếu cùng Xích Cương quát.

Bọn hắn đều cưỡi trên linh thú lục giai, uy phong lẫm lẫm.

- Nguy rồi, chẳng lẽ bị người khác nhanh chân đến trước sao?

Lăng Tiếu lập tức hô thầm.

- Cung chủ, việc này…

Xích Cương cũng nghĩ như vậy, nhìn Lăng Tiếu dò hỏi.

- Đây không phải khu vực trực thuộc Âu Dương gia bọn hắn, trực tiếp đi vào!

Lăng Tiếu thản nhiên nói một câu, trực tiếp lướt động thân ảnh đi về phía trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1480 - Nam Uyên Nam Cổ Lĩnh. (1)

- Lớn mật, dám xông vào, các ngươi chán sống!

Thiên tôn đỉnh cầm đầu biết hai người bất phàm, không lập tức ra tay mà cảnh cáo nói.

- Ngươi…ngươi là đoàn trưởng Xích Viêm dong binh đoàn Xích Cương?

Một thiên tôn cao giai của Âu Dương gia nhận ra Xích Cương kêu lên.

- Không sai, chính là bổn đế!

Xích Cương đáp.

Lúc trước Âu Dương gia muốn mời chào hắn nhưng hắn không động tâm, nếu không phải lần này đại thương hắn cũng không lựa chọn đi nhờ vả Tiếu Ngạo cung, hơn nữa hắn đã mệt mỏi cuộc sống của dong binh, nghĩ muốn tìm kiếm ngày tháng sinh sống yên ổn nên mới làm ra quyết định như thế.

Âu Dương gia là cổ thế lực, gần tiếp cận Đông Phương gia, nhưng gia tộc lại có tư tưởng trọng nội khinh ngoại nghiêm trọng, tuy hắn là huyền đế nhưng là người bên ngoài đến, nếu gia nhập vào khẳng định không có địa vị gì, đây cũng là lý do hắn quyết định gia nhập Tiếu Ngạo cung, ít nhất Tiếu Ngạo cung khai ra thành ý rất tốt, hơn nữa là tông môn không có thừa kế, hắn đi vào nhất định sẽ được trọng dụng, kết quả chứng minh hắn gia nhập Tiếu Ngạo cung là lựa chọn chính xác.

- Hay là Xích Viêm dong binh đoàn các ngươi cảm thấy có thể đối kháng Âu

Dương gia chúng ta hay sao?

Thiên tôn cao giai tuy biết Xích Cương lợi hại nhưng không sợ hãi, nhìn hắn hỏi.

- Ngượng ngùng, hiện tại bổn đế không còn là đoàn trưởng Xích Viêm dong binh đoàn, nếu ngươi muốn đem Xích Viêm dong binh đoàn uy hiếp bổn đế, nói không chừng hiện tại bổn đế đem các ngươi đều tiêu diệt!

Xích Cương cau mày nói.

Tuy hắn lưu dong binh đoàn cho người khác, nhưng không có nghĩa hắn hoàn toàn mất đi cảm tình.

- Ta chỉ là nói sự thật, biết rõ Âu Dương gia ở đây làm việc còn muốn xông vào, quả thật không đem Âu Dương gia chúng ta vào mắt hay sao!

Thiên tôn cao giai vẫn ngăn cản.

Xích Cương định trả lời thì Lăng Tiếu đã nói:

- Đi thôi, nhiều lời vô ích!

- Dạ, cung chủ!

Xích Cương hồi đáp.

Ngay sau đó hai người trực tiếp bay vọt qua trên đầu đoàn người Âu Dương gia.

Người Âu Dương gia vừa định công kích, nhưng hai người đã vượt qua hơn ngàn thước, căn bản không cách nào ngăn cản.

- Lập tức truyền tin tức thông tri trưởng lão phía trước!

Thiên tôn cao giai đỉnh lớn tiếng quát, cưỡi linh thú dẫn đội đuổi theo.

Cùng lúc đó một người hướng không trung bắn ra tín hiệu, ngay sau đó lại phát ra một loạt thanh âm tiếng nổ vang, khói hoa tán phát.

- Cung chủ, đây là tín hiệu của Âu Dương gia!

Xích Cương nói.

- Không có gì, nơi này không phải địa bàn chuyên chúc của Âu Dương gia, không cần phải sợ bọn họ!

Lăng Tiếu thật tự tin nói.

Xích Cương chỉ gật đầu không nói thêm gì nữa.

Hai người phi hành như bay, đi tới trước một ngọn núi cao.

Ngọn núi cao giống như bị thần binh lợi khí cắt ngang phân nửa, có vẻ hiểm tuấn dốc đứng dị thường.

- Chính là nằm dưới ngọn núi kia!

Xích Cương chỉ vào ngọn núi nói.

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu:

- Hỏa hệ nơi này đã nồng nặc hơn những nơi khác!

Lăng Tiếu xác định là nơi này, bởi vì Si Mị Lam Hỏa Châu đã mơ hồ muốn nhảy ra.

- Cung chủ, bên kia có vài cỗ thi thể linh thú!

Xích Cương lại kêu lên.

Lăng Tiếu nhìn thấy, đáp:

- Vết máu còn chưa khô, hẳn là người của Âu Dương gia.

Nơi này linh thú tung hoành, có người xâm nhập đương nhiên sẽ có linh thú ẩn hiện tập kích.

Vừa lúc đó bên dưới bay ra hơn mười thân ảnh.

Đó là người của Âu Dương gia, mỗi người cưỡi linh thú, cầm linh khí hướng Lăng Tiếu chạy đến.

- Người tới là ai, dám xông vào nơi phong tỏa của Âu Dương gia, sống chán rồi sao!

Người cầm đầu là huyền đế trung giai, tay cầm đôi đồng chùy, ngồi trên một đầu hoang ngưu thất giai trung cấp, bộ dạng vô cùng hung hãn.

Ngoài ra còn có hai huyền đế đê giai cùng mười mấy thiên tôn cường giả.

Một nhóm người đồng thời xuất động, hiển nhiên đã phát hiện vật gì đó thật kinh người.

- Xích Cương, là ngươi dám can đảm khiêu khích uy danh của Âu Dương gia?

Một huyền đế đê giai liếc mắt nhận ra Xích Cương liền quát.

Xích Cương đã tung hoành tại Nam Cổ Lĩnh hơn tám trăm năm, là tán tu kinh tài tuyệt diễm, người nhận thức hắn tuyệt đối không ít.

- Nguyên lai là Lâm trưởng lão, ta đi cùng cung chủ nhà ta tới đây, tựa hồ không quan hệ với Âu Dương gia các ngươi đi!

Xích Cương đáp.

Huyền đế đê giai tên Âu Dương Lâm, là người từng mời Xích Cương gia nhập Âu Dương gia.

Ngoài ra huyền đế trung giai tên Âu Dương Phong, một người khác tên Âu Dương Khắc, là trưởng lão trực hệ của Âu Dương gia.

Nhìn quần áo của bọn hắn đều có chút tổn hại, giống như từng bị thiêu hủy qua, hiển nhiên mới trải qua cuộc đại chiến.

- Mặc kệ các ngươi là ai lập tức rời đi, bằng không giết không tha!

Vẻ mặt Âu Dương Phong âm trầm quát, khí thế huyền đế trung giai lập tức phóng ra.

- Khẩu khí thật lớn, cho dù Âu Dương Hồng ở đây cũng không dám lớn tiếng nói chuyện kiểu đó với bổn cung chủ!

Lăng Tiếu chắp tay sau lưng vẻ mặt ngạo khí đáp.

Cùng lúc đó Xích Cương cũng phóng thích ra khí thế.

- Khí thế thật cường đại, ngươi…ngươi là huyền đế cao giai?

Âu Dương Phong nhìn chằm chằm Xích Cương hỏi.

Có thể vượt qua khí tức của hắn, nhất định là cao giai hơn hắn, việc này không thể nghi ngờ.

- Biết điều thì tránh ra, chúng ta muốn xuống đáy vực!

Xích Cương thản nhiên đáp.

Xích Cương vừa xuất ra khí thế, người của Âu Dương gia cũng biết hắn lấy thanh niên trước mặt làm chủ yếu, có thể làm một huyền đế cao giai xưng hô là cung chủ, thân phận thế nào bọn họ đều phải suy đoán.

Âu Dương Phong nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ là…Tiếu Ngạo cung Lăng cung chủ?

Nhìn theo tuổi tác của Lăng Tiếu, kết hợp ngữ khí giọng điệu của hắn, người nào có thể không xem cả lão tộc trưởng vào trong mắt, trong thiên hạ ngoại trừ đại nhân vật thuộc thế lực ngang hàng cùng Âu Dương gia sẽ không còn người khác.

- Nếu biết thân phận cung chủ nhà ta, thì tránh ra đi!

Xích Cương lên tiếng.

Người Âu Dương gia đưa mắt nhìn nhau, nội tâm khiếp sợ không thôi.

Bọn hắn không nghĩ tới tuổi tác của Lăng Tiếu còn trẻ hơn trong truyền thuyết, càng không nghĩ tới hắn lại xuất hiện tại nơi này.

Âu Dương Phong thoáng chắp tay nói:

- Lăng cung chủ, nơi này do Âu Dương gia phát hiện trước, đã thuộc phạm vi địa bàn của chúng ta, xin đừng gây khó xử, bị thương hòa khí giữa hai nhà!

Lời này của Âu Dương Phong mặc dù là khách khí, nhưng biểu lộ lập trường kiên định, không cho phép Lăng Tiếu cùng Xích Cương đi qua.

- Ý của ngươi là muốn nói ai phát hiện trước thì người đó có thể chiếm lĩnh sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Không sai, xin Lăng cung chủ thứ lỗi!

Âu Dương Phong nói.

- Xích trưởng lão, ngươi nói cho hắn biết là ai phát hiện nơi này trước!

Lăng Tiếu quay lại nhìn Xích Cương nói.

Xích Cương lập tức nói:

- Nơi này là ta phát hiện nửa năm trước, ta từng bị linh thú bạch xà biến dị bên trong gây thương tích, thiếu chút nữa đã chết oan uổng.

Thần sắc người Âu Dương gia thay đổi, nếu như vậy đã muốn chứng minh lời của Xích Cương không giả, bởi vì vừa rồi bọn hắn đã đại chiến cùng bạch xà biến dị.

- Sự thật rành rành trước mắt, là Xích Cương phát hiện trước, cho nên nơi này thuộc về chúng ta!

Lăng Tiếu nói tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1481 - Nam Uyên Nam Cổ Lĩnh. (2)

- Lăng cung chủ đừng khinh người quá đáng!

Âu Dương Phong xanh mặt nói.

Lăng Tiếu đang định nói chuyện, chợt cau mày nhìn ra sau lưng đám người Âu Dương gia.

- Mau…chạy mau, đây là hang ổ bạch xà biến dị, có xà vương thất giai đỉnh phong đi ra rồi!

Một thanh âm lo lắng vang ra từ bên dưới đáy vực.

Thanh âm quanh quẩn không ngớt.

Hưu!

Ngay sau đó từng đạo thân ảnh cưỡi linh thú chật vật từ dưới đáy vực bay ra.

Những người này đều là người của Âu Dương gia.

Đám người Âu Dương Phong không còn quản được hai người Lăng Tiếu, cùng cưỡi linh thú hội tụ với đám người mới chạy ra từ đáy vực.

Tê tê!

Bỗng nhiên bên dưới vách đá, một đầu bạch xà dài mấy thước xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu bạch xà hình tam giác, trên trán còn có một sừng, miệng há to đáng sợ, lưỡi rắn không ngừng phun ra, răng nanh hàm chức kịch độc có vẻ vô cùng âm trầm, cặp mắt lộ ra hung mang.

Từng đạo bạch diễm không ngừng phun trào, những nơi bạch diễm đi qua đều không còn một ngọn cỏ, nóng cháy dọa người.

Đầu xà xuất hiện, ngay sau đó nhìn thấy được thân thể nó, trắng oánh sáng trọng, vảy rắn không ngừng lóe ra mang theo vẻ chói mắt.

Đây là một đầu bạch xà biến dị thất giai trung cấp.

Xích Cương vừa nhìn thấy bạch xà thần sắc lập tức ác liệt nói:

- Chính là súc sinh này tổn thương ta, mắt trái của nó bị ta đánh qua!

Xích Cương từng đối chiến với bạch xà, lưu rõ vết thương trên mắt nó.

Nếu chỉ là một bạch xà thất giai trung cấp, căn bản không khả năng làm người của Âu Dương gia kinh hoàng như thế.

Bởi vì ngoại trừ đầu bạch xà kia, còn có hơn mười bạch xà khác theo sau xuất hiện.

Mỗi bạch xà ít nhất có thực lực lục giai, cũng có thất giai, tuyệt đối là một ổ rắn, làm người ta nhìn thấy da đầu run lên.

Hơn mười đầu bạch xà cùng hiện, từng đạo bạch diễm phun ra, cả vùng trời đều hóa thành một mảnh biển lửa màu trắng.

Người của Âu Dương gia trực tiếp cưỡi linh thú bay lên không trung.

Chuyện này phát sinh quá mức đột ngột, Lăng Tiếu cùng Xích Cương cũng phải tạm thời né tránh.

A a!

Một ít người của Âu Dương gia không kịp bỏ chạy liền bị bạch diễm dính vào, lập tức bị thiêu cháy, không ngừng kêu lên thảm thiết, ngay cả linh thú cũng bị tai ương tử vong tại chỗ.

May mắn bạch xà chỉ đuổi theo một đoạn thì không tiếp tục truy kích, bằng không chỉ sợ người của Âu Dương gia tổn thất càng lớn hơn nữa.

Lăng Tiếu cùng Xích Cương cũng bị truy đuổi, nhưng số lượng không nhiều, chỉ có bốn đầu, trong đó có một đầu từng gây tổn thương cho Xích Cương.

Từng đạo bạch diễm không ngừng hướng hai người bắn tới.

- Đừng chạy, đem chúng xử lý!

Lăng Tiếu phi hành một lúc truyền âm cho Xích Cương.

Xích Cương tăng thực lực nên tin tưởng mười phần đáp:

- Vậy để ta giết chúng nó!

Xích Cương dứt lời, trong tay hiện ra hỏa sắc trường thương, quay người giết tới.

Hắn không gọi về linh thú, bởi vì linh thú của hắn đã bị bạch xà giết chết.

Có hai bạch xà lục giai cao cấp đã bị hắn oanh thành một đoàn huyết vụ đương trường.

Hai bạch xà thất giai bị đánh thối lui, vảy rắn rơi xuống không ít, nhưng không thương tổn đến yếu hại.

Thân thể bạch xà biến dị thật khủng bố, có thể kháng cự một kích của huyền đế cao giai.

Hai đầu bạch xà cũng không lui bước, không ngừng phun ra bạch hỏa cuồn cuộn.

Xích Cương kiêng kỵ bạch diễm, không dám dính vào, thân hình chớp động đã quấn ra sau lưng bạch xà, thương ảnh không ngừng oanh xuống.

Xích Cương quát to một tiếng, suy diễn ra đại phương thế giới.

Thế giới lực của hắn là một biển lửa, bên trong có hỏa lang chợt hiện, hướng hai bạch xà táp tới.

Hắn chỉ hi vọng tạm thời ngăn cản chúng nó cho hắn đánh bại từng đầu một.

Xích Cương nắm chắc cơ hội, mục tiêu đánh tới bạch xà từng tổn thương hắn.

- Súc sinh, hôm nay cho ngươi lấy mạng trả nợ!

Xích Cương âm lãnh quát một tiếng, cầm thương hướng bạch xà đâm tới.

Một chiêu này phi thường đơn giản, nhưng ẩn chứa một kích toàn lực của hắn, mang theo xu thế lôi đình vạn quân đâm thẳng vào yếu hại bảy tấc của bạch xà.

Xích Cương xuất thân dong binh, hàng năm giết chóc cùng linh thú, biết rõ nhược điểm của chúng nó.

Phốc!

Hí!

Trường thương trực tiếp xuyên vào trong thân bạch xà, bạch xà hí lên một tiếng, quả nhiên đau đớn bổ nhào về hướng Xích Cương, miệng táp tới.

Xích Cương lâm nguy không loạn, buông lỏng cây thương trong tay, tăng thêm kình lực, trường thương trực tiếp xuyên qua thân bạch xà, bản thân hắn bứt lui ra sau.

Thân hình bạch xà bị xuyên thủng, máu chảy đầm đìa, không ngừng giãy dụa gào thét, vẫn muốn bổ nhào về hướng Xích Cương.

Đáng tiếc nó bị đâm trúng yếu hại, không còn khả năng xoay chuyển.

Thân rắn khổng lồ nặng nề rơi xuống, toàn thân bốc lên khói trắng nồng đậm.

Đầu bạch xà còn lại tựa hồ ý thức được nguy cơ, mạnh mẽ đột phá thế giới lực của Xích Cương, quay mình chạy trốn.

Xích Cương rút thương trở về, dùng tốc độ cao nhất hướng bạch xà giết tới.

Đầu bạch xà này còn yếu hơn đầu kia vài phần, không bao lâu đã bị Xích Cương giết chết.

Xích Cương quay trở lại bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Cung chủ, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ, nơi đó là ổ rắn, bằng vào hai chúng ta chỉ sợ…

Vừa rồi hắn nhìn thấy người của Âu Dương gia cũng không chiếm được tiện nghi, mà họ chỉ có hai người, nếu như đi vào chỉ sợ dữ nhiều lành ít, cho nên hắn phải nhắc nhở Lăng Tiếu không thể xúc động!

Lăng Tiếu nhìn về hướng ngọn núi xa xa, trong mơ hồ hắn chứng kiến một nét bạch quang nở rộ, giống như có một đầu xà vương khoanh tròn nằm chỗ đó.

Đi hay không chỉ trong một ý niệm của hắn.

Muốn thu phục địa hỏa đối với Lăng Tiếu hiện tại thật không khó, khó khăn chỉ là phải đối phó linh thú thủ hộ mà thôi.

Tuy Lăng Tiếu có được chiến lực so sánh với bán thánh, nhưng thực sự không phải bán thánh, muốn ở nơi đó đối chiến chỉ sợ bản thân hắn cũng không chịu được.

Nhưng nếu như hiện tại hắn không lấy đi, chờ Âu Dương gia thỉnh kẻ cao minh đến, chỉ sợ địa hỏa sẽ thuộc về đối phương.

- Nơi đây ta nhất định phải xông vào một lần!

Lăng Tiếu nháy mắt có quyết đoán.

Xích Cương thoáng do dự, không mở miệng, hắn cảm nhận được tín niệm kiên định của Lăng Tiếu là mình không thể thay đổi.

- Nhưng chúng ta không thể trực tiếp đi vào, chỉ có thể dẫn dụ chúng đi ra đánh chết từng con!

Lăng Tiếu lại nói.

- Nhưng…trong đó thật nhiều bạch xà, làm sao bây giờ?

Xích Cương băn khoăn nói.

- Nếu như vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp khác!

Lăng Tiếu đáp.

Lăng Tiếu cùng Xích Cương nhắm ngọn núi kia bay qua.

Lần này đàn bạch xà tựa hồ sớm có cảnh giác, hai người còn chưa đến gần đã có hơn mười đầu bạch xà lao ra.

Ngay lúc Xích Cương toàn lực đánh giết, một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện, thanh âm gầm to giận dữ vang lên, chấn động Xích Cương suýt chút nữa té xuống.

May mắn Lăng Tiếu kịp thời dùng sức kéo mạnh hắn tránh ra, miễn cho hắn bị âm ba công kích.

Mà nhóm bạch xà bị tiếng hô kia chấn chết tại chỗ, chỉ có vài đầu thất giai lung lay vài cái không dám đánh tới, quay ngược trở vào trong đáy vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1482 - Bạch Xà Biến Dị.

Sư Tử Hống hiện, đàn xà tháo chạy!

Một đạo thân ảnh uy mãnh lặng yên xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu, diện mạo tuấn lãng, mái tóc vàng rực xõa tung, dáng người cường tráng, khí thế hùng vĩ, chính là sư hổ, được gọi tên Mãnh Nam.

Hiện giờ hắn đã có được quần áo thích hợp, cũng đã có thói quen mặc vào, nhưng khí thế bát giai không chút thu liễm, cưỡng bức dọa người.

Xích Cương kinh ngạc nhìn nam nhân đứng bên cạnh Lăng Tiếu, sắc mặt lộ vẻ không thể tin được.

Hắn không biết nam nhân kia xuất hiện lúc nào, nam nhân này cường đại vượt ngoài ý liệu của hắn, làm cho hắn cảm giác mình không chịu nổi một kích.

- Mãnh Nam gặp qua lão đại!

Nam nhân xưng hô với Lăng Tiếu.

Xích Cương thiếu chút nữa té ngã, nam nhân này bộ dạng thoạt nhìn thật hung mãnh, nhưng cái tên càng thêm hung tàn, lại gọi là “Mãnh Nam”, quả nhiên làm hắn bái phục sát đất.

Đồng thời hắn cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu có một cao thủ tuyệt thế như vậy đi bên cạnh, khó trách không chút sợ hãi, nhưng hắn nghĩ mãi không rõ người nọ từ đâu ra tới?

- Ân, đi xuống dưới xem thử!

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu, mang theo Mãnh Nam đi xuống đáy vực.

Xích Cương mơ màng đi theo xuống dưới.

Bên dưới đáy vực là một nơi sỏi đá khô cằn, không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại, chỉ có một đống cự thạch hỗn độn, không ít thi thể bạch xà cùng nhân loại, thật hiển nhiên được lưu lại sau cuộc đại chiến.

Nhiệt độ nơi này cao hơn bên ngoài rất nhiều, linh khí hỏa hệ khá nồng đậm, là nơi tu luyện thật tốt của võ giả hỏa hệ.

- Nơi này chỉ là bên ngoài, nếu đi sâu vào bên trong là một mảnh biển lửa màu trắng, biển lửa kia thật đặc biệt, đều là trắng, ta chỉ ngẫu nhiên đi vào mới phát hiện dị hỏa kia, nhưng nơi này mới xuất hiện mà thôi, bằng không sẽ không đến nỗi không bị người phát hiện!

Xích Cương phục hồi lại tinh thần giải thích.

Lăng Tiếu gật gật đầu đi về phía trước.

Mãnh Nam nhíu mày lẩm bẩm:

- Ngọn lửa chết tiệt, thật làm người chán ghét!

Hỏa khắc kim, Mãnh Nam thuộc kim hệ, đương nhiên bị chút ảnh hưởng, nếu không phải cấp bậc hắn cao minh chỉ sợ khó thể thích ứng nơi này.

Tê tê!

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện thật nhiều linh thú bạch xà, chừng hơn trăm

đầu, đem ba người vây quanh.

Những bạch xà kia ít nhất cũng lục giai, cường đại nhất đã thất giai đỉnh, thật uy mãnh dọa người.

- Nhân loại đáng chết, nơi này là địa bàn của xà tộc chúng ta, còn không rời khỏi thì các ngươi chết tại đây đi!

Bạch xà thất giai đỉnh phong phát ra thanh âm chói tai trừng mắt nói, nhưng khi ánh mắt nó rơi xuống trên thân Mãnh Nam chợt co rụt lại:

- Ngươi…ngươi là Sư Hổ Vương!

- Hắc hắc, tiểu bạch xà, biết bổn vương thì nhanh chóng nhường đường, để lão đại nhà ta đi vào, tuyệt đối không khó xử với các ngươi!

Mãnh Nam lộ nụ cười âm hiểm nói.

- Ngươi nghĩ có thể uy hiếp được chúng ta sao? Sư Hổ Vương, ngươi đừng quá mức!

Bạch Xà Vương không ngừng phun lưỡi rắn, ánh mắt không chút e ngại.

Thanh âm của nó hạ xuống, năm đầu bạch xà thất giai cao cấp đều tiến lên, xem ý của chúng tựa hồ muốn phân cao thấp với sư hổ.

- Hống! Thật nghĩ bổn vương sợ các ngươi sao!

Mãnh Nam gào thét một tiếng, trừng mắt nói, khí thế tán phát.

Chỉ đợi Lăng Tiếu ra lệnh một tiếng hắn lập tức phát động tấn công.

- Tránh ra đi, ta muốn lấy hỏa chủng bên trong, bằng không…chỉ có thể giết sạch các ngươi tiếp tục vào lấy!

Lăng Tiếu lãnh đạm nhìn bầy rắn nói.

Không có bát giai linh thú nên hắn không có gì phải sợ.

- Đừng hòng, cùng tiến lên ăn các ngươi!

Bạch Xà Vương kêu một tiếng, dẫn đầu lao ra ngoài đánh úp về hướng Mãnh Nam, trong mắt nó Mãnh Nam mới là uy hiếp lớn nhất.

Vô số bạch diễm phun ra, nhất thời nơi này biến thành một mảnh biển lửa màu trắng.

Xích Cương vận khởi hộ minh kình, năng lượng bao vây quanh người, trường thương phóng tới.

Mãnh Nam ra tay như sấm, khí thế mạnh mẽ trực tiếp phóng thẳng tới Bạch Xà Vương.

Mấy bạch xà thất giai cao giai đồng thời gia nhập vòng chiến, tiến hành vây công sư hổ.

Mãnh Nam bị bạch diễm thiêu đốt, cảm giác đau đớn, kim quang hộ thể suy yếu không ít.

- Bạch xà chết tiệt, xem bổn vương xé xác các ngươi!

Mãnh Nam phẫn nộ cực điểm, hắn đã đạt tới thực lực bát giai vẫn còn bị đau đớn, cảm thấy uy nghiêm bị thương tổn.

Hắn quát to một tiếng, hổ văn sí xuất hiện, thân ảnh như phong như điện, sư quyền không ngừng oanh ra, kim duệ khí đột phá bạch diễm, trực tiếp đánh vào người bạch xà.

Chỉ nháy mắt có vài đầu bạch xà bị hắn đánh bay ra xa.

Nhưng khi hắn định truy kích lại bị bạch diễm phún tới.

- Ngọn lửa chết tiệt!

Mãnh Nam không dám đón đỡ, trực tiếp bay lên, Sư Tử Hồng đánh xuống.

Nhất thời có không ít bạch xà bị âm ba trực tiếp chấn giết.

Bên kia Lăng Tiếu cũng bị bạch diễm tập kích.

Nhưng hắn không hề tránh né, trực tiếp nghênh đón.

Bỗng nhiên hỏa mang quanh thân Lăng Tiếu đại thịnh, hắn há mồm khẽ hấp, một cỗ hấp lực cường đại bừng lên, trực tiếp đem bạch diễm đánh tới nuốt vào trong bụng.

Xích Cương vừa đối chiến vừa lưu ý an toàn của Lăng Tiếu, hắn nhìn thấy một màn này khiếp sợ đến ngây dại.

Bạch diễm khiến hắn vô cùng đau khổ, nhưng cung chủ lại cắn nuốt bạch diễm như cắn nuốt năng lượng, quả thật không sao tưởng tượng nổi.

- Đúng rồi, cung chủ là luyện dược sư cao cấp, khẳng định có hỏa chủng cao giai trong người!

Xích Cương chợt nhớ ra.

- Thật sướng!

Lăng Tiếu hấp sạch bạch diễm, lộ ra vẻ hưng phấn hô to một tiếng:

- Các ngươi đã muốn chơi lửa, bổn cung chủ chơi đùa với các ngươi!

Dứt lời thân ảnh hắn chớp động, thiên hỏa tràn ngập oanh tới.

Bạch xà tự nhận hỏa diễm của mình miễn dịch, há mồm cắn nuốt.

- Thật sự là can đảm, ngay cả thiên hỏa cũng dám nuốt!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Quả nhiên bạch xà nuốt thiên hỏa, lập tức lăn lộn kêu gào, ngọn lửa thiêu đốt lên, không bao lâu bị đốt thành tro tàn.

Lăng Tiếu hóa chưởng thành chỉ, vừa chạy vừa chỉ tới, từng đạo hỏa chỉ hướng bốn phương tám hướng bay qua.

Những đầu bạch xà bị hắn chỉ trúng đều thi cốt vô tồn.

Một ít bạch xà tránh né hướng Lăng Tiếp táp xuống.

Lăng Tiếu đốt giết không ít bạch xà, không hề lưu lại chút cặn bã, nhìn qua như bị bốc hơi, vô cùng quỷ dị đáng sợ.

Mãnh Nam dùng thực lực bát giai trực tiếp đột phá bạch diễm công kích, đem vài đầu bạch xà thất giai cao cấp tạp thành bánh thịt, chỉ một quyền bị đánh chết.

Ba người hợp tác, đàn rắn bị giết gần hết sạch.

Nhưng một khi một nhóm bạch xà bị giết chết lại toát thêm một nhóm khác, nhưng cấp bậc đã yếu hơn rất nhiều.

Ba người tiến tới một lát, nhiệt độ càng cháy rực, mặt đất chớp động ngọn lửa, chủ động đánh úp về phía bọn họ.

Bọn họ phải vận khởi hộ minh kình ngăn cách ngọn lửa ra ngoài.

Si Mị Lam Hỏa Châu càng nhảy lên dữ dội.

Đi thêm ngàn thước, phía trước xuất hiện biển lửa trắng xóa, làm người vô cùng kiêng kỵ.

- Hẳn chính là Cực Diễm Hình Hỏa!

Lăng Tiếu lóe tinh quang lẩm bẩm.

Si Mị Lam Hỏa Châu nhảy lên kịch liệt, truyền ra tin tức cực độ khát vọng cắn nuốt.

- Cảm giác thật chán ghét, lão đại ngươi cho ta trốn trốn!

Mãnh Nam không thoải mái nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1483 - Diệt Bầy Rắn.

Lăng Tiếu dặn:

- Ngươi cùng Xích Cương ra ngoài hộ pháp cho ta, ta muốn thu hỏa chủng này!

Nhận được mệnh lệnh, Mãnh Nam lập tức lao ra ngoài, Xích Cương chỉ nói "cung chủ cẩn thận" sau đó đi theo.

Lăng Tiếu ngồi xuống, ổn định tâm thần, há mồm khẽ hấp, đem bạch diễm hút tới, bắt đầu vận chuyển Cửu Dương Phần Thiên Công, đem bạch diễm luyện hóa, dự tính nhồi vào dương mạch thứ sáu, luyện thành tầng sáu – Bạch Viêm Chân Dương.

Đây cũng là nguyên nhân hắn bức thiết chạy tới nơi này.

Dùng địa hỏa tạo dương mạch, uy lực phát huy cực kỳ đáng sợ.

Nhưng khi Lăng Tiếu vừa bắt đầu, bạch diễm chợt phát sinh biến hóa.

Biển lửa vốn là một vùng mênh mông vô tận, nhưng lại đột nhiên bắt đầu co rút thu nhỏ lại, giống như đám cháy bị hết nhiên liệu nên đã hoàn toàn dập tắt. Điều này làm cho người ta có cảm giác khó hiểu.

Lăng Tiếu mãnh liệt mở mắt, vừa vặn thấy hỏa diễm đã thu lại toàn bộ không còn thấy đâu nữa.

- Xem ra không thu phục ngươi trước, thì ngươi sẽ không cho ta luyện hóa!

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không tin tưởng ngọn lửa trắng này vô duyên vô cớ bị dập tắt.

Vốn nó là dị hỏa đã đạt tới trạng thái Địa Hỏa, nên cũng đã có ý thức sơ bộ.

Ở trong Thức Hải của Lăng Tiếu có yêu quái Thiên Hỏa Châu tồn tại, Đê Giai Hỏa Diễm so sánh với nó mà nói đều là một loại bất hạnh.

Cực Diễm Hình Hỏa là tồn tại hàng đầu trên Địa Hỏa Bảng, chỉ cần lại trải qua hàng vạn năm tháng bồi dưỡng và tích lũy, nói không chừng sau này nó sẽ có cơ hội thăng bậc tiến giai là Thiên Hỏa.

Nó có thể ý thức được sự tồn tại của yêu quái Thiên Hỏa Châu thì cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ có điều là, mặc dù nó đã che giấu hỏa diễm, ẩn dấu đi. Nhưng làm thế nào mà thoát được cảm ứng của yêu quái Thiên Hỏa Châu.

Lăng Tiếu hướng tới phía trước đi thêm mấy bước, cuối cùng dừng ở trước một vách đá khác.

Lăng Tiếu cong người nhún mình rồi trực tiếp bay vút đến chính giữa vách đá. Hắn cảm ứng được Cực Diễm Hình Hỏa tuyệt đối là đang ẩn nấp đâu đó ở quanh chỗ này.

Lăng Tiếu thấy trên vách đá lại đang có vài con bạch xà biến dị Thất Giai Cao Giai đang uốn éo quay quay cái đầu.

Mỗi một con đều là nhìn giận dữ vào Lăng Tiếu, lưỡi rắn càng không ngừng thụt thò. Ngọn lửa trắng càng không ngừng phun ra, hướng tới Lăng Tiếu định bao trùm đốt cháy hắn.

- Mỗi một con bạch xà đều có thể phun ra ngọn lửa trắng này, xem ra những con bạch xà này được lợi không ít!

Lăng Tiếu ở trong lòng âm thầm thán phục một tiếng. Thức Hải của yêu quái Thiên Hỏa Châu phóng đại lực hút, sau khi trực tiếp nuốt chửng những hỏa diễm này, thì đối với hắn đã không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Cùng lúc đó, kia mấy con bạch xà Thất Giai Cao Giai đồng thời ngóc đầu, há cái mồm to như cái chậu nhằm hướng Lăng Tiếu định lao xuống, lại có thân rắn quét ngang mà đến.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không liều mạng cùng bọn chúng. Có Thiên Hỏa tại đây, muốn giết những con bạch xà này thì thật dễ dàng.

Lăng Tiếu bóng dáng lướt đi như gió, càng không ngừng thoáng hiện ở khắp nơi. Hắn bí mật mang theo Thiên Hỏa rồi từ đầu chỉ tay không ngừng điểm về hướng mấy con bạch xà kia.

Thiên Hỏa một khi bị dính vào người, bạch xà liền không ngừng quay cuồng rít lên, cuối cùng cũng biến thành những đốm tàn, đến mảnh vụn nho nhỏ cũng không còn.

Lăng Tiếu là vì muốn giảm bớt thời gian tìm kiếm Địa Hỏa, bằng không hắn không ngại chơi đùa cùng với những con Cao Giai bạch xà này.

Lăng Tiếu phát hiện ở trên vách đá có một cửa hang động khá lớn, bên trong lóe ra những tia chớp sáng trắng. Hắn phát hiện ở đó có không ít khí tức, mà hắn cũng kết luận Địa Hỏa liền đang ở bên trong động kia.

- Chỗ này mới thật sự là ổ rắn a!

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn giơ cao song chưởng lên quá đầu, vô số Thiên Hỏa bị hắn điên cuồng xuất ra. Một đám năng lượng hừng hực hội tụ ở trên đỉnh đầu hắn.

- Đến đó cho ta!

Lăng Tiếu nâng đám năng lượng ngưng tụ ở trên đỉnh đầu liền hướng tới cửa hang động mà nện.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Một tiếng nổ mạnh với âm thanh như trời long đất lở vang lên ầm ầm. Nó khiến cho vách núi đều bắt đầu lắc lư, vô số tảng đá lăn rơi xuống. Thiên Hỏa đáng sợ trực tiếp tập kích vào trong cửa hang động, ngọn lửa hừng hực bốc cháy lên đã bịt kín cửa hang động.

Ngay sau đó những con Hỏa bạch xà trườn ra, tất cả đều phát ra âm thanh "Tê tê" thảm thiết.

Một khi bị Thiên Hỏa dính vào, trên cơ bản đều khó có thể dập tắt, vận mệnh của bọn chúng có thể nghĩ.

Đợi đến sau khi mọi thứ tan thành mây khói, cửa hang động bị phá bung một mảng lớn, lại có vô số hòn đá chẹn lấy đường đi.

Lăng Tiếu bay vút lên phía trước. Kim quyền trực tiếp đánh cho những tảng đá lớn này hòn nào hòn nấy đều bị nát bấy. Sau đó hắn tiến vào trong hang động.

Lăng Tiếu một mạch đi vào, làn khói ở bên trong vẫn đang chưa hoàn toàn tiêu tan, nên đã che chắn tầm mắt nghiêm trọng.

Tê!

Bỗng đột nhiên, một đạo âm thanh rất nhỏ vang lên, ở trong bụi mù mờ mờ ảo ảo có một xà ảnh đang nhào đầu đánh về phía trước.

Ở trong không gian cửa hang động không tính là lớn, Lăng Tiếu căn bản không có quá nhiều không gian di chuyển. Hắn chỉ có thể cấp tốc lui về phía sau, đồng thời đánh ra một hỏa chưởng, trực tiếp nện về hướng xà ảnh kia.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Xà ảnh bị công kích, nhưng lại không lập tức bị đốt cháy giống như những con rắn khác, vẫn đang nhào về hướng Lăng Tiếu định cắn tới.

Lăng Tiếu lông tơ chợt dựng ngược. Hắn cảm ứng được con rắn này hoàn toàn không giống với những con rắn khác. Thực lực ít nhất so sánh với những con rắn khác thì đáng sợ hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, hắn liền dùng tới tốc độ cao nhất cấp tốc lui ra ngoài về hướng phía sau, để tránh khỏi kết quả bị nuốt chửng.

Lăng Tiếu vừa mới ra khỏi hang động thì con rắn kia cũng đã đuổi tới.

Lăng Tiếu rốt cục cũng thấy rõ hình dáng con rắn này. Nó cũng vẫn là một con bạch xà, chỉ là so sánh với những con bạch xà trước đây thì nó có thể tích lớn hơn không ít. Trên trán có một cái sừng cũng càng làm khí thế dữ tợn hơn.

Đây rõ ràng là một con Bạch Xà Linh thú khác thường đã đạt tới Bát Giai, quanh thân lóe ra được một đám hào quang bảo vệ dày màu bạc.

Lăng Tiếu mỗi một chưởng mỗi một chỉ thì đều có thể phá được phòng ngự của Thất Giai Linh Thú, có điều không có nghĩa là hắn có thể phá được phòng ngự của Bát Giai trở lên.

Rất hiển nhiên một chưởng kia vừa rồi của hắncũng không hề gây tổn thương đến thân thể của con bạch xà Bát Giai này. Bằng không nó cũng không có khả năng truy theo ra đến tận đây.

- Xem ra lại phải phí một phen động tay động chân!

Lăng Tiếu âm thầm tự nhủ.

Bát Giai Đê Giai bạch xà nổi khùng quát:

- Nhân loại đáng chết, lại giết tiểu bối tộc ta, ta muốn sống nuốt ngươi!

Cái đuôi Bạch xà quật một cái, nó bổ nhào về hướng tới Lăng Tiếu mà định cắn. Tốc độ kia quả thực là nhanh đến kinh người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1484 - Dẫn Họa Sang Đông. (1)

Lăng Tiếu liền dốc toàn lực tăng tốc độ lên mà cũng vẻn vẹn là phòng ngừa trước mà thôi.

- Đồ chết tiệt, rất hung tợn, mau mau gọi Mãnh Nam!

Lăng Tiếu giật mình la lên.

Hắn biết chính mình coi như mình có tăng lên đến mức dốc ra toàn bộ thực lực, chỉ sợ cũng khó chịu đựng nổi với con bạch xà này. Không thể làm gì khác hơn là hắn vội gọi cho Mãnh Nam chạy tới.

Lăng Tiếu huy động Kim Long Thương, một mặt chật vật né tránh, một mặt điên cuồng công kích vào thân rắn.

Chỉ là con bạch xà này có thực lực quá cường đại, so với hắn thì tốc độ của nó còn nhanh hơn vài phần. Không chỉ có tránh né công kích của hắn, mà thiếu chút nữa đã nuốt sống hắn. Nếu không phải hắn đã sớm uống vào viên đan dược tăng tốc, chỉ sợ đã bị quấn lấy rồi.

- Bát Giai a, còn không phải mức ta có thể chống lại. Ít nhất phải tiến một bậc nữa thì mới có tư cách chống lại!

Lăng Tiếu thầm cảm khái ở trong lòng.

Nhưng gọi một hồi lâu mà Mãnh Nam kia vẫn không hề xuất hiện. Ngược lại hắn còn nghe được từ chỗ không xa vọng đến âm thanh chiến đấu như trời long đất lở.

Lăng Tiếu giật thột một cái

- Chẳng lẽ người của Âu Dương gia đã tới nhanh như vậy à?

Trong thời gian phân tâm này, cái đuôi bạch xà đã quét ngang mà đến. Lăng Tiếu bị nện bay vọt ra thật xa, từ trong miệng không nhịn được phun mạnh ra vài ngụm huyết.

- Không được a, cứ tiếp tục như vậy nữa thì Bổn cung khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Lăng Tiếu thầm hô một tiếng, vội vàng nhằm về phương hướng mặt trời mọc mà khẩn cấp chạy trốn. Hắn muốn thử xem họa thủy này có thể đông dẫn hay không.

- Nhân loại trốn đằng nào!

Bạch xà giận dữ khẩn cấp đuổi theo.

- Có bản lãnh ngươi cứ tới, bằng không ta sẽ lột sống da của ngươit!

Lăng Tiếu cố ý thét to để chọc giận bạch xà kia.

Nói xong, Lăng Tiếu nhanh được tới đâu thì guồng cẳng chạy nhanh tới đó, không để cho bạch xà có chút xíu cơ hội đuổi kịp.

Ở bên ngoài vách núi, Xích Cương cùng Mãnh Nam quả nhiên đã đang đánh nhau kịch liệt cùng với người của Âu Dương gia.

- Các ngươi rốt cuộc có chịu nhường đường hay không đây, bằng không đừng trách lão phu không khách khí!

Một ông lão đầu đầy tóc bạc sau khi nhằm Mãnh Nam nện cho một chiêu liền lui lại trăm thước trợn mắt nhìn Mãnh Nam cùng Xích Cương mà quát lớn.

Lão đúng là chính là nhân vật cấp Tổ của Âu Dương gia, có tên là Âu Dương Hoa, thực lực Đê Giai Thánh Giả, trong số những người thuộc thế hệ trước, lão cũng là nhân vật danh chấn một chốn.

Mới rồi lão ra sức xuất một chiêu cùng với Mãnh Nam, lại bị đẩy lui. Trong lòng bàn tay vẫn còn ngứa ngáy, điều này làm cho hắn có vẻ chú ý đến hơn.

- Lão gia hỏa, ngươi cho là ngươi có thể đánh a. Một quyền của Bổn vương là đủ sức phế đi ngươi!

Mãnh Nam nói cũng khá là kiêu ngạo, đồng thời hắn lại nhằm hướng Âu Dương Hoa mà xông tới.

Nói về lực lượng của thân thể, nhân loại có bao nhiêu người có thể so sánh được hơn Linh Thú cùng bậc đây. Huống hồ tốc độ của Mãnh Nam lại cực nhanh, nên việc có thể chiếm được thượng phong là trong tình lý.

Âu Dương Hoa tức tối không ít, lão quát lớn

- Ngươi đã muốn chết, lão phu thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, trong tay của lão xuất hiện ra một thanh kiếm với khí thế phi phàm. Đây rõ ràng là món đã đạt tới cấp bậc Đê Giai Thánh Khí. Còn bên cạnh lão đồng thời thoáng hiện một đạo bóng dáng cao gầy, đó là Linh Thú hộ thân Bát Dực Đường Lang của lão đã biến thành hình người.

Một người một thú cùng nhau nhào tới Mãnh Nam vây công, hình huống có vẻ hơi không cho phép lạc quan.

Bên kia, Xích Cương cũng bị người của Âu Dương gia bao vây. May là hắn mới đột phá đến đế lực Cao Giai Huyền Đế, bằng không dưới sự vây công của tam đại Huyền Đế thì hắn đã sớm phải bỏ mạng.

- Dám đến xen vào chuyện người khác mà ngăn cản lão phu, thật là chưa được dạy dỗ đến nơi đến chốn. Xem ra có chút thế lực nho nhỏ vừa mới ngóc đầu dậy, liền cho là có khả năng tự xưng là Bản cùng thế lực lâu đời như chúng ta!

Một ông lão mặc trang phục của Luyện Dược Sư đứng ở hàng đầu những người Âu Dương gia liền mở miệng nói.

Lão là Luyện Dược Sư hàng đầu Âu Dương Thâm của Âu Dương gia, có thực lực Trung Giai Huyền Đế, lại là Thất Phẩm Luyện Dược Sư, tại Âu Dương gia có địa vị khá cao. Lần này đúng là phát hiện dị hỏa nên Âu Dương gia mới xuất ra đại trận như vậy để chuẩn bị giúp đỡ Âu Dương Thâm thu phục dị hỏa kia.

Âu Dương Thâm đã sớm khát vọng thu được một loại Cao Giai Hỏa Diễm, đây là chí bảo mà bất cứ một người Luyện Dược Sư nào cũng đều tha thiết ước mơ.

Cho nên, chuyến đi này đối với Âu Dương Thâm mà nói tuyệt đối là không cho phép để mất.

Nhưng đúng vào lúc Xích Cương sắp không chống đỡ nổi thì Lăng Tiếu dẫn bạch xà Bát Giai Đê Giai kia đã mạnh mẽ bay tới.

- Xích trưởng lão tránh ra!

Lăng Tiếu quát to nhắc nhở.

Xích Cương nghe thấy lời Lăng Tiếu nói vậy thì nào dám chần chờ, trước tiên cứ hướng sang một bên mà lắc mình tránh ra như chớp.

- Bịch!

Liền tại lúc lão vừa mới tránh né, một đám hỏa diễm nồng đậm đã lao thẳng tới vị trí mà lão vừa đứng.

Ba tên Âu Dương gia Huyền Đế đang vây công Xích Cương kinh hãi, vội vàng khẩn cấp tản mát tránh ra. Chỉ có điều là Âu Dương Khắc xui xẻo ở cách ngọn lửa hỏa diễm này gần nhất, hắn trốn không kịp nên trực tiếp bị ngọn lửa trắng bao phủ.

- A!

Một đạo âm thanh cực kỳ bi thảm vang tận mây xanh, Âu Dương Khắc trực tiếp bị đốt thành Hỏa Nhân, trong chớp mắt liền biến thành tro bụi bay lơ lửng.

- Khắc trưởng lão! đọc truyện nhanh nhất tại doctruyen.org nhé các bạn

Người của Âu Dương gia thấy một màn như vậy đều nhất tề hô to.

Đáng tiếc, Âu Dương Khắc đã không có khả năng nghe được nữa rồi.

Bọn họ lập tức tìm kiếm hung thủ kia, lại phát hiện một con rắn lớn dài đến trăm thước từ phía chân trời đang nhào đầu đánh tới về phía trước. Từng đám ngọn lửa trắng phun ra từ trong miệng nó.

- Đám nhân loại các ngươi này, đều phải chết!

Bạch xà phi thường phẫn nộ quát lớn.

- Có bản lãnh thì ngươi cứ tới, chúng ta có nhiều người như vậy mà còn phải sợ ngươi sao!

Lăng Tiếu vẫn còn cố ý dừng cả người lại một phen mà quát to.

Người nào không biết còn tưởng rằng người của Âu Dương gia đều là hắn mang đến.

Sự thực bạch xà cũng cho là như thế. Nó dường như nổi giận cứ thế mà công kích về hướng mọi người ở tứ phía. Cả thân rắn khổng lồ đuổi theo rồi đè lên làm cho không ít con cháu Âu Dương gia bị nghiền thành thịt vụn.

Người Âu Dương gia quá sợ hãi, vội vàng tháo chạy toán loạn khắp, có người kêu lớn

- Lão Tổ tông cứu mạng a!

Âu Dương hoa cùng Bát Dực Đường Lang của lão đã vây công Mãnh Nam, vừa mới chiếm được một chút thượng phong thì lại xuất hiện một con bạch xà như vậy, quả nhiên là khiến cho lão buồn bực không thôi.

- Đường Lang ngươi đối phó hắn, ta đi che chở cho đám tiểu bối rời đi trước!

Âu Dương Hoa vừa nói với Bát Dực Đường Lang, lập tức bỏ qua Mãnh Nam mà vội vàng đi ngăn cản bạch xà Bát Giai kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1485 - Dẫn Họa Sang Đông. (2)

Âu Dương Hoa cầm Thánh Khí xông tới gần, đồng thời hét lớn

- Các ngươi trước tiên lui ra đi, đợi ta chém bạch xà này rồi mới tính tiếp!

Cùng lúc đó, lão vung gươm chém ra vô số kiếm quang đánh về phía bạch xà.

- Đinh đương đinh đương!

Bạch xà có thể tránh thoát công kích của Lăng Tiếu, nhưng lại khó nhọc chạy trốn tập kích bất ngờ của Âu Dương Hoa.

Kiếm quang đâm tới bắn vào trên thân rắn, nhưng cũng không đâm thủng nổi thân rắn, chỉ là đánh rơi ra không ít vảy rắn mà thôi.

- Nhân loại đáng chết, ta muốn ăn sống nuốt tươi hết thảy các ngươi!

Bạch xà đau nhức không thôi, nó quát lên cực kì phẫn nộ. Ngay sau đó liền quay đầu rắn lại, nhằm hướng Âu Dương Hoa mà mổ tới.

Ngay lúc này, Âu Dương Hoa cùng bạch xà Bát Giai Đê Giai quay sang đánh nhau dữ dội. Bên kia Mãnh Nam cũng đại chiến với Bát Dực Đường Lang. Tình hình chiến đấu quá kịch liệt, khiến cho tất cả núi non trùng điệp ở chung quanh cũng đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Người của Âu Dương gia chạy tản ra khắp mọi nơi, Lăng Tiếu cùng Xích Cương cũng né tránh rất xa.

Nhưng mà, người của Âu Dương gia cũng không ngốc như vậy. Mấy đại Huyền Đế của bọn họ đã sớm theo dõi hai người Lăng Tiếu cùng Xích Cương.

Ngay vào lúc Lăng Tiếu muốn quay lại đường trở về động phủ làm hang ổ rắn, người của Âu Dương gia đã ngăn chặn ở phía trước bọn họ.

- Giết bọn chúng, đều là do tiểu tử này đã đưa Đại Xà tới mới khiến cho chúng ta tổn thất nặng nề!

Âu Dương Thâm phi thường tức tối nhìn Lăng Tiếu cùng Xích Cương mà quát lớn.

Bên phía Âu Dương gia tổng cộng có năm người. Một người Cao Giai Huyền Đế, hai tên Trung Giai Huyền Đế, cùng với hai tên Đê Giai Huyền Đế. Đội hình như vậy không thể không nói là phi thường cường đại.

Vừa nói dứt lời, lão là người thứ nhất ra tay công kích về hướng Lăng Tiếu.

Âu Dương Thâm thân là Luyện Dược Sư, sở trường về công kích chưởng pháp. Những chưởng ấn nóng bỏng cuồn cuộn cuốn về hướng Lăng Tiếu. Mỗi một chỉ chưởng ấn đều ẩn chứa khí thế bạt núi xẻ đồi, chỉ mong muốn trong vòng một chiêu là giết chết được Lăng Tiếu.

- Dám đấu võ với bản cung, là ngươi đã chán sống!

Lăng Tiếu cười một tiếng lạnh lẽo, cũng xuất chưởng đón đỡ chưởng ấn của Âu Dương Thâm.

Hàng loạt chưởng công kích liên miên không dứt, trực tiếp nện xuống làm tan rã công kích của Âu Dương Thâm.

Luận về chiến lực, Âu Dương Thâm chỉ nhờ dựa vào đan dược mà thực lực mới tăng lên tới mức như hiện nay thì làm sao có thể so sánh cùng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu phá tan chưởng ấn của Âu Dương Thâm, bóng dáng như gió lướt mà lao về hướng tới Âu Dương Thâm.

- Đừng vội quát tháo hăm dọa!

Vị Cao Giai Huyền Đế của Âu Dương gia phản ứng cực nhanh, đại đao trong tay từ một bên chém về hướng tới Lăng Tiếu.

Xích Cương cũng đồng thời động thủ. Có điều là ba vị Huyền Đế khác đã lập tức chặn đường đi của hắn lại.

Lăng Tiếu dùng tay không liên tục xuất quyền đánh cho đao mang của vị Cao Giai Huyền Đế đang công kích tới bị bay đi ra ngoài.

- Thức thời liền cút cho Bổn cung, bằng không liền toàn bộ các ngươi nằm lại ở chỗ này!

Lăng Tiếu lười dây dưa, nên cao giọng quát đối với người của Âu Dương gia.

- Ngươi cho rằng ngươi là ai a, dám đến đoạt dị hỏa của ta, hôm nay không lưu ngươi không được!

Âu Dương Thâm lộ ra một vẻ tối sầm mà lên tiếng, trong tay xuất ra một thanh Bán Giai Thánh Khí.

- Xoẹt xoẹt!

Âu Dương Thâm tự tin tăng vọt, kiếm chiêu cường đại cứ nhè vào chỗ hiểm của Lăng Tiếu mà công kích tới. Từng đạo hỏa diễm giống như con Hỏa Long rít gào, uy thế không thể khinh thường.

- Lão gia hỏa, ngươi muốn tìm cái chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!

Lăng Tiếu nhíu mày một phen mà quát lớn.

Tinh thần lực giống như thủy triều bắt đầu khởi động, cuối cùng hội tụ thành Kim Long Thương. Nó bay thẳng đến đánh sâu vào Thức Hải của Âu Dương Thâm.

Âu Dương Thâm là Luyện Dược Sư, tinh thần lực cũng coi như không kém. Lão có thể cảm ứng được trong vô hình có một luồng áp lực cường đại, tựa hồ có một loại lực lượng có thể làm cho lão sợ hãi đang bao phủ lấy lão. Trong lòng lão giật mình la lên

- Thật là tinh thần lực mạnh mẽ!

Lão vội vàng tương tự hội tụ tinh thần lực của mình vào một chỗ, phòng ngừa xuất hiện điều gì bất ngờ.

Đáng tiếc, tinh thần lực của Lăng Tiếu đã cường đại ngoài dự liệu của lão. Nó đã hình thành sự công kích sắc bén, trực tiếp làm cho tinh thần lực đáng thương trong Thức Hải của lão không chịu nổi đành phải sụp đổ.

- A!

Tinh Thần Thức Hải bị phá, Âu Dương Thâm kêu thảm một tiếng, từ trên trời cao quay vòng vòng liên tiếp té xuống.

- Thâm trưởng lão!

Vị Cao Giai Huyền Đế kia cũng không thể truy kích Lăng Tiếu, mà quay người tức tốc bay về hướng tới Âu Dương Thâm.

- Ai, đều là các ngươi bức Bổn cung!

Lăng Tiếu khẽ thở dài một tiếng, tinh thần lực lại một lần nữa tập kích ra.

Lần này đúng là nhằm vào vị Cao Giai Huyền Đế kia đang bay về hướng tới Âu Dương Thâm.

Nếu đã là không nể mặt mũi nhau, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không lại nhẹ tay thương xót. Cho dù hiện tại hắn không giết bọn họ, chờ bọn hắn lấy lại được hơi sức thì khẳng định cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Tinh thần lực công kích vừa ra, kết quả của vị Huyền Đế Âu Dương gia có thể nghĩ.

Ba tên Huyền Đế đang đối chiến cùng Xích Cương đều nhận thấy được khí tức đồng bạn của mình lại đều biến mất, tức thì liền bắt đầu kinh hãi.

- Thâm trưởng lão, Tây trưởng lão!

Âu Dương Phong hét lớn, ngay sau đó lão trợn mắt liếc nhìn Lăng Tiếu, rồi mới bật thốt lên với đồng bạn của mình

- Chúng ta đi, món nợ này sớm muộn phải thanh toán đầy đủ rõ ràng cùng cung Tiếu Ngạo!.

Âu Dương Phong đã biết chuyện không thể tiếp tục được nữa. Hai vị trưởng lão thực lực so với lão không hề kém cũng đã chết. Quả thật lão không muốn nhận được kết quả giống hệt như bọn họ, nên phi thường dứt khoát bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Xích Cương chính là đang bị tức tối, vừa rồi hắn bị người của Âu Dương gia dùng số đông chèn ép, chính là hắn đã ăn không ít đau khổ. Hiện tại há có thể có đạo lý không lấy lại danh dự.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng không cho hắn chỗ để phát huy, cứ thể thẳng tay trực tiếp giết chết tươi ba người này.

Đối với kẻ địch đã vô phương trở thành bằng hữu, Lăng Tiếu cũng sẽ không nhân từ nương tay. Hắn đã không hề là kẻ mới xuất đạo, mà là một vị kiêu hùng Sát Phạt quả quyết đứng đầu một chốn.

Xích Cương đã bị thủ đoạn quỷ thần khó lường của Lăng Tiếu làm cho kinh ngạc đến ánh mắt đờ đẫn. Hắn đã biết cách cư xử vị Cung Chủ này của hắn thì tuyệt đối không thể dùng cung cách của người bình thường mà phán xét.

- Cung Chủ, thế này có thể sẽ kết đại cừu cùng Âu Dương gia!

Xích Cương nuốt một ngụm nước bọt mà nói.

Nếu đổi là dĩ vãng, hắn nào dám đắc tội với người của Âu Dương gia. Hiện tại đi theo Lăng Tiếu nên cũng đã làm thịt mấy người Huyền Đế của Âu Dương gia, đây chính là đại sự kiện. Âu Dương gia tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1486 - Cực Diễm Hình Hỏa. (1)

Hắn không khỏi bắt đầu lo lắng cho những huynh đệ trước kia của mình.

- Không có biện pháp, ta cũng muốn dĩ hòa vi quý. Chính là người ta nhìn thấy chúng ta liền hô đánh hô giết, ngay cả một chút lễ phép cơ bản đều không dùng đến. Chúng ta chỉ có thể cứ cho chúng biết tay đã vậy!

Lăng Tiếu phẩy tay mà nói.

Xích Cương hết chỗ nói rồi. Vị Cung Chủ này của hắn tựa hồ là vẫn còn chưa hết tính trẻ con!

Lúc này, Mãnh Nam cùng Bát Dực Đường Lang, Âu Dương Hoa cùng bạch xà Bát Giai Đê Giai đã chiến đấu đến hồi gay cấn.

Mãnh Nam không hổ là biến dị Linh Thú, lại là hậu duệ của hai loại Linh Thú cao cấp, nên sức chiến đấu so sánh với Bát Dực Đường Lang thì biến thái hơn nhiều.

Bát Dực Đường Lang đã biến trở về chân thân, tám cái cánh trong suốt đã nâng cao tốc độ không ít. Còn đôi chân trước kia giống như Thánh Khí đang không ngừng vẽ ra những chiêu công kích đáng sợ.

Chính là, Mãnh Nam cũng đã căng ra đôi cánh Hổ Vân Sí. Nó cũng còn chưa hoàn toàn biến trở về thân thú, tốc độ của nó so với Bát Dực Đường Lang thì còn nhanh hơn. Nó lại có được Sư Tử Hống cùng với cánh Hổ Vân "mang theo" hai lần công kích Đại Thiên Bân, do đó đã nện cho đám cánh của Bát Dực Đường Lang bắn văng ra khắp nơi. Tám cánh đã bị gãy mất ba cái.

Bên chiến trường kia, Âu Dương Hoa cùng bạch xà Bát Giai Đê Giai mỗi bên đều có tổn thương, nên không hề xuất hiện tình huống nghiêng về một bên.

Âu Dương Hoa cầm Đê Giai Thánh Khí trong tay đả thương bạch xà, mà bạch xà cũng làm cho Âu Dương Thâm bị thương nặng mấy lần.

Một xà là có vết thương toác hoác, bên còn lại chính là đã bị thương không nhẹ, chiến lực đột nhiên giảm xuống khá nhiều.

Hai người so sánh với nhau thì cơ hội giành thắng lợi của Bát Giai bạch xà phải lớn hơn nhiều lắm. Bởi vì là sức sống của Linh Thú nếu so với nhân loại thì mạnh hơn nhiều lắm.

- Đáng chết, cứ còn tiếp tục như vậy, ta và Đường Lang (bọ ngựa) cũng phải chết ở nơi này!

Âu Dương Hoa mắng thầm, trong lòng lão sinh ra sự khiếp đảm.

- Nhân loại đi tìm chết đi!

Bạch xà quát một tiếng. Cái đuôi rắn giống như cột chống trời quét ngang về hướng tới Âu Dương Hoa.

Bạch xà đã là liều mạng, một kích này có tốc độ nhanh đến kinh người, hơn nữa lực lượng đủ để đồng thời hủy diệt vài quả núi cao.

Động tác của Âu Dương Hoa so sánh với trước đây thì đã chậm chạp hơn rất nhiều. Chính là lão vẫn còn có thủ đoạn đánh trả. Trường kiếm trong tay đồng thời chém ra mấy đạo kiếm quang dài cả trăm thước, kiếm khí càng không ngừng bắn ra bốn phía.

- Rầm rập!

Đuôi của Bạch xà lại trực tiếp đánh bay những kiếm quang này. Nó chịu đựng bị chém vài nhát gây tổn thương đau đớn, nhưng vẫn muốn cho Âu Dương Hoa một kích trí mạng.

Thân hình Âu Dương Hoa bị đuôi rắn nện trúng bay ra thật xa, cuối cùng trực tiếp đập vào đỉnh một quả núi cao, làm bắn lên một đám bụi mù.

Bạch xà cũng không tốt hơn, cái đuôi rắn của nó đã thấy đầy vết máu loang lổ. Trong đó có một chỗ bị thương đặc biệt sâu, cơ hồ đều sắp sửa chém rụng cái đuôi của nó xuống.

- Nhân loại đi tìm chết đi!

Bạch xà kia lại há miệng phun ra một ngọn lửa trắng nồng nặc nện về hướng Âu Dương Hoa ở trong quả núi cao. Nó muốn trực tiếp đốt cháy Âu Dương Hoa đến chết.

- Phừng phừng!

Quả núi cao kia trực tiếp bị ngọn lửa đốt cháy bùng lên, giờ khắc này tất cả cây cối hoa cỏ đều là lâm vào trong đám cháy.

Cả một quả núi cao đều bị thiêu đốt cháy sạch sẽ, Bạch Sắc Hỏa Diễm này có vẻ đặc biệt yêu dị.

Một bóng người từ trong hố sâu trên núi cao lao ra. Dáng vẻ hắn vô cùng chật vật, tóc tai bừa bộn không chịu nổi, trang phục đã rách bươm, vết máu loang lổ dọa người.

- Đường Lang, chúng ta đi!

Âu Dương Hoa cũng là khá quả quyết, sau khi bị tổn thất nặng lập tức triệu hoán Linh Thú hộ thân của mình rời đi.

Bát Dực Đường Lang kia cũng không tạm ở lại. Nó kéo thân thể bị thương mà lấy tốc độ nhanh nhất để rời đi.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

- Muốn chạy trốn, ngươi đã hỏi Bổn vương chưa!

Mãnh Nam gầm rống một tiếng, Sư Tử Hống cắt ngang vạn dặm, nó đập cánh Hổ Vân Sí truy kích đuổi theo.

Bạch xà kia cũng là một vẻ không chấp nhận nên cứ thế mà đuổi theo.

- Cung Chủ, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?

Xích Cương nhìn về phía Lăng Tiếu mà cười hỏi.

- Còn có thể làm gì nữa, cứ để cho bọn họ đi đuổi nhau. Dù sao chuyện cũng không liên quan đến chúng ta!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, tiếp theo xuất phát quay trở lại trong hang kia. Trước cứ thu lấy Cực Diễm Hình Hỏa rồi hãy nói sau.

Cho dù hai con thú đó có đuổi giết được Âu Dương Hoa hay không, chờ đến khi bọn họ quay về thì lúc đó tuyệt đối sẽ có một phen long tranh hổ đấu. Hắn tin tưởng với thực lực của Mãnh Nam mà đi đấu với bạch xà thì hẳn không phải là vấn đề.

Lại lần nữa trở lại trước cửa hang động, Lăng Tiếu sai Xích Cương hộ pháp coi giữ ngoài động, đồng thời cũng triệu hoán Thi Ma ra coi giữ cửa hang

động. Cái này cũng là để đảm bảo đạt được mục đích.

- Tránh để đêm dài lắm mộng, trước cứ lấp nơi này đi đã rồi hãy nói sau!

Lăng Tiếu vừa vào cửa hang động, yêu quái Thiên Hỏa Châu lại lần nữa bắt đầu dao động kịch liệt. Hắn tự nói một câu, song chưởng giang ra, hai luồng Thiên Hỏa dọc theo động vách tường thiêu huỷ nó. Hắn tính toán phải nhốt cho được Cực Diễm Hình Hỏa ở chỗ này, không cho nó chạy thoát.

Ngọn lửa bốc ra, nhiệt độ cao dọa người.

Lăng Tiếu như thần lửa, bước đi mạnh mẽ uy vũ vào chỗ sâu trong động phủ.

Một mạch đi vào, hắn phát hiện bên trong cửa hang động có rất nhiều vảy rắn và da rắn lột ra. Mấy thứ này chính là thứ tốt để luyện chế Thất Giai Linh Khí. Lăng Tiếu không có khách khí đều là thu nhặt hết.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã đi tới cuối hang động.

Không gian nơi này nếu so với mới dọc đường đi vào vừa rồi thì có vẻ rộng rãi hơn rất nhiều.

Một đống lửa nhỏ trắng lóa ở chính giữa lòng động phủ đang không ngừng bập bùng nhảy nhót. Nó co lại vào một chỗ, tựa hồ đối với những Thiên Hỏa lan tràn mà đến này thì nó phi thường kiêng kỵ.

- Cuối cùng đã tìm được ngươi!

Lăng Tiếu nói đầy hưng phấn.

Liền tại lúc hắn nghĩ biện pháp để hấp thu Cực Diễm Hình Hỏa, thì đồng

thời Cực Diễm Hình Hỏa lại đột nhiên làm khó dễ hắn.

Thiên Hỏa, Địa Hỏa đều là dị hỏa trong thiên địa ngưng tụ mà thành. Bọn chúng trải qua vô số năm tháng nuôi dưỡng, hấp thu vô số Bản Nguyên lực lượng mới ngưng tụ mà thành.

Trong hai thứ đó, Thiên Hỏa tiến hóa càng cường đại hơn mà thôi. Còn Địa Hỏa vẫn cần một quá trình biến hóa mới có thể đạt được đến trình tự cao hơn.

Có điều, nó cũng đã là Hỏa Diễm có linh trí, có thể ý thức được sự tồn tại của nguy hiểm, hiểu được đòn đánh phủ đầu.

Cực Diễm Hình Hỏa lại từ ngọn lửa trắng to bằng bàn tay, trong nháy mắt liền dâng trào sục sôi trở thành đám cháy lớn to đến mấy chục thước. Hơn nữa nó vẫn còn ngưng tụ biến thành bộ dáng bạch xà, rồi bay thẳng đến định cắn Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1487 - Cực Diễm Hình Hỏa. (2)

Nó sở dĩ có tên là Cực Diễm Hình Hỏa, đúng là bởi vì nó hiểu được cách bắt chước đủ loại hình dáng, làm cho người ta cảm giác như thấy quỷ, do đó mới có thể lấy cái tên này.

Thì ra ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể Xích Cương kia đúng là Cực Diễm Hình Hỏa Ngưng Hình mà ra.

- Ha hả, đủ dọa người. Nhưng mà cũng không thể đối phó được với bản thiếu gia!

Lăng Tiếu cười nhạt mà nói.

Hắn không chút hoang mang vung lên hai tay, những ngọn lửa Thiên Hỏa bốn phía đang đốt cháy lập tức bao bọc lại đây. Tất cả chúng đều hướng tới Cực Diễm Hình Hỏa cùng nhau công kích.

Từ trong Thức Hải của Lăng Tiếu, yêu quái Thiên Hỏa Châu cũng bay ra. Nó trực tiếp tản mát ra ngọn lửa nồng đậm bức người thổi tới Cực Diễm Hình Hỏa.

- Kiềm chế nó cho ta, lưu lại lực lượng Bản Nguyên cho Bổn cung!

Lăng Tiếu nói với yêu quái Thiên Hỏa Châu.

- Vù vù!

Yêu quái Thiên Hỏa Châu giống như trả lời, nó liên tục lắc lư vài cái.

Hỏa Diễm tím ngắt liền vây kín xung quanh Hỏa Diễm đang tạo thành hình bạch xà, khiến cho nó khó có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Cực Diễm Hình Hỏa biết nguy hiểm, càng không ngừng nhằm tới một phương hướng nào đó để đánh sâu vào. Đáng tiếc cũng chỉ là uổng công vô ích, từng điểm nhỏ lực lượng của nó bị Thiên Hỏa Châu nuốt chửng hết sạch.

Yêu quái Thiên Hỏa Châu hấp thu được thêm năng lượng thì cực kỳ hưng phấn. Lực lượng của nó đang không ngừng được tăng cường thêm.

Xem xét lại thì thấy lực lượng của Cực Diễm Hình Hỏa cũng là càng ngày càng yếu. Từ lúc đầu cao đến mấy chục thước mà nay bạch xà trở nên càng ngày càng nhỏ.

Lăng Tiếu thấy Cực Diễm Hình Hỏa tiêu hao cũng đã khá nhiều liền vội vàng nói với nó

- Thần phục ta, đồng hóa cùng ta thì ngươi còn một con đường sống!

Cực Diễm Hình Hỏa tịnh không hề có dấu hiệu tỏ vẻ gì, yêu quái Thiên Hỏa Châu càng dốc sức gia tăng độ hấp thu. Bởi vì nó biết nếu không hấp thu liền không có cơ hội.

- Nếu không nguyện ý thì điều chờ đợi ngươi sẽ là bị nuốt chửng hoàn toàn. Còn nếu mà nguyện ý liền gật đầu vài cái!

Lăng Tiếu tiếp tục kiên nhẫn nói với Cực Diễm Hình Hỏa.

Nếu như nó không muốn thì hắn khó có thể mạnh mẽ hấp thu luyện hóa. Còn nếu mà nguyện ý trái lại có khả năng tiết kiệm không ít phiền toái.

Cuối cùng lại nhịn lát nữa, Cực Diễm Hình Hỏa cơ hồ đều sắp bị yêu quái

Thiên Hỏa hấp thu đến lực lượng Bản Nguyên. Nó không thể chờ đợi được đành nhấp nháy ngọn lửa đã ngưng thành hình bạch xà, chỉ sợ lại chậm một chút liền thật sự bị hấp thu sạch sẽ lực lượng có được nhờ tích lũy vạn năm.

Thấy một màn như vậy, Lăng Tiếu vui mừng. Hắn liền vội vàng triệu hoán yêu quái Thiên Hỏa Châu trở về.

Yêu quái Thiên Hỏa Châu lúc đầu có hơi kháng cự, đương nhiên bởi vì trước mắt chính là "Đồ ăn" mà nó thích nhất. Chỉ là cuối cùng nó vô phương chống cự lại được việc Lăng Tiếu mạnh mẽ triệu hoán, không cam lòng quay trở về trong Thức Hải.

- Ngoan ngoãn lại đây đi, ta sẽ để ngươi sống sót!

Lăng Tiếu như thể đang dụ dỗ một đứa trẻ con, vươn một bàn tay vừa vẫy vẫy vừa kêu lớn đối với Cực Diễm Hình Hỏa.

Cực Diễm Hình Hỏa đã là không đường có thể trốn. Tất nhiên còn do Lăng Tiếu mặc dù đã triệu hoán yêu quái Thiên Hỏa Châu trở về, nhưng chính là bốn phía vẫn phân bố đầy Thiên Hỏa để phòng ngừa nó trốn chạy.

Cực Diễm Hình Hỏa vẫn đang giữ hình dáng bạch xà. Nó có hơi khiếp đảm đậu vào trên lòng bàn tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn Cực Diễm Hình Hỏa trên lòng bàn tay, trong lòng mừng rỡ như điên một hồi. Hắn vội vàng thu nó vào.

Hắn hiện tại đã đắc tội với Âu Dương gia, cũng không biết bạch xà kia có thể quay về bất kì lúc nào hay không. Nhưng thật sự không nên luyện hóa Cực Diễm Hình Hỏa ở chỗ này. Hắn dứt khoát thu hồi nó rồi lại tìm địa phương khác để luyện hóa.

Sau khi Lăng Tiếu thu hồi Cực Diễm Hình Hỏa, hắn đang muốn rời đi thì khóe mắt cũng liền liếc nhìn về phía một góc nhỏ. Rồi ánh mắt chợt có hơi nhướn lên.

Chỉ thấy tại một hố đất lõm xuống có một chút cỏ khô. Hắn nhìn thấy rõ ràng có sáu quả trứng đại xà to đến nửa thước đang nằm trên cỏ.

Trứng xà trong suốt, đang tản ra một làn khí ấm áp nhè nhẹ.

Lăng Tiếu đi tới lẩm bẩm nói

- Không nghĩ tới còn có trứng xà, cái này xem như có thêm thu hoạch vậy!.

Lăng Tiếu không hề khách khí liền thu sáu viên trứng xà này.

Cho dù là hắn không dùng đến, mang đi đấu giá cũng thu được không ít Huyền Tinh. Tất nhiên đây chính là trứng của bạch xà biến dị, chờ sau khi phá vỏ thì những con rắn nhỏ này có cấp bậc cũng sẽ không thấp, không gian để trưởng thành cũng tương đối lớn.

Ra khỏi hang động, Lăng Tiếu thu hồi Thi Ma lại, bên ngoài động Xích Cương vẫn cảnh giới bảo vệ.

- Xích trưởng lão chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu kêu lớn với Xích Cương ở không xa.

Xích Cương nhìn thấy Lăng Tiếu đi ra liền lập tức bay tới đón chào miệng hỏi

- Cung Chủ đã làm xong?.

Lăng Tiếu cười nhạt gật đầu

- Bổn cung tự thân xuất mã, sao có thể gặp cảnh tắc nghẽn không làm được.

Dừng một lúc hắn lại hỏi

- Mãnh Nam còn chưa trở lại?.

Xích Cương lắc đầu, sau đó chỉ về một phương hướng mà nói

- Không thấy trở về, nhưng mà thuộc hạ đã sớm cảm ứng được ở bên kia có âm thanh chiến đấu, phỏng đoán hắn đang ở bên đó!.

- Vậy thì đi tới đó xem một chút!

Lăng Tiếu lên tiếng, lập tức nhằm về phương hướng kia mà bay đi.

Sau khi hai người dùng tốc độ cao nhất để phi hành được một lúc, rốt cục cũng có phát hiện.

Chỉ thấy liên miên suốt mấy chục quả núi đều đã hoàn toàn hốn loạn. Vô số cây cối đổ rạp, ở nhiều nơi vẫn đang tỏa ra khói đặc.

Tại một phương hướng khác, chỉ thấy một con Sư Hổ Thú oai phong lẫm liệt đang gắt gao cắn chặt một con bạch xà cực lớn đang không ngừng điên cuồng vùng vẫy. Mà con bạch xà kia cũng đang dùng hết dùng sức xiết chặt thân thể của Sư Hổ Thú. Hai con thú đang dùng lực lượng nguyên thủy nhất để đánh giết đối phương.

Đến khi Lăng Tiếu cùng Xích Cương chạy tới thì con Sư Hổ Thú kia đã cắn chết bạch xà. Mà nó cũng bị trọng thương, trên người có bao nhiêu da lông đều bị thiêu đốt nham nhở.

Lăng Tiếu vội vàng chạy đến thu lại Hỏa Diễm trên người Sư Hổ Thú, bằng không cứ để cho nó lại tiếp tục đốt cháy thì Sư Hổ Thú cũng phải bỏ mạng theo.

- Con rệp ghê tởm, không nghĩ tới lực sát thương của nó lại lớn như vậy.

Sư Hổ Thú vừa cắn một miếng thịt rắn, vừa nuốt vào mà nhồm nhoàm nói. Miệng nó đầy vết máu, nhìn mà thấy cũng khá hung ác.

Xích Cương mới biết được "Mãnh Nam" kia là Linh Thú hộ thân của Cung Chủ hắn, nhưng không nghĩ tới nó lại hung hãn như vậy.

- Chiều nay lại nấu canh rắn để ăn.

Lăng Tiếu không hề để ý tới một câu nó nói, lại nói tiếp

- Đúng rồi, không thể đuổi kịp tên kia và Đường Lang sao?.

Sư Hổ Thú đáp

- Lúc đầu đều sắp sửa giết chết bọn chúng. Không nghĩ tới nhân loại kia lại ném ra một món đồ làm nổ tung, khiến cho ta và con rệp này đều bị thương, để cho bọn chúng chạy thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1488 - Luyện Hóa Cực Diễm Hình Hỏa. (1)

- À, bỏ chạy thoát

Lăng Tiếu lên tiếng. Đầu tiên hắn lấy ra một viên Thú Đan Thất Giai Hỏa Chúc tính cho con Sư Hổ Thú, để cho nó nuốt chửng nhằm phục hồi chỗ bị thương. Sau đó lại nói với Xích Cương

- Xích trưởng lão đi lột da con rắn này. Thôi, có lẽ mang nó trở về bán đấu giá cũng không tệ!.

Lăng Tiếu vẫn tiếc rẻ không xả thịt thi thể bạch xà này. Cứ để nguyên mang về cho hội đấu giá để tăng thêm trò hay then chốt cho hội đấu giá cũng được.

Ngay tại lúc Lăng Tiếu muốn rời khỏi Nam Cổ Lĩnh, Xích Cương có vẻ hơi xấu hổ mà nói

- Cung Chủ, thuộc hạ... Thuộc hạ có chút việc muốn xin ngài.

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, ấp a ấp úng cái gì?

Lăng Tiếu nói.

Vì vậy, Xích Cương liền nói ra nỗi lo lắng của mình.

Hắn là sợ Âu Dương gia sẽ gây bất lợi đối với Dong Binh đoàn do hắn sáng lập. Nên muốn phải đi về nói cho những huynh đệ này của mình một tiếng.

Lăng Tiếu là một người thấu hiểu tình lý. Lúc này hắn đã biết rõ ý tứ của

Xích Cương, nên lập tức gật đầu nói

- Ừ, làm người không thể không có nghĩa khí. Ngươi nói cho bọn họ phỏng đoán hiệu quả sẽ không lớn, Nam Cổ Lĩnh chỉ sợ sẽ không có nơi sống yên ổn cho bọn họ. Như vậy đi, ngươi hỏi bọn họ có nguyện ý gia nhập Bổn cung hay không, hoặc là để cho bọn họ lập tức di chuyển đến dãy núi Tử Vong cũng được. Nơi đó tài nguyên không thể ít hơn so với nơi này.

Xích Cương vui mừng đáp

- Vẫn là Cung Chủ suy nghĩ chu đáo. Thuộc hạ phải đi nói cho bọn họ.

- Được. Trước hết chúng ta rời khỏi nơi này, ta đi tìm một chỗ để thu xếp, ngươi làm xong xuôi mọi việc thì trở lại hội họp cùng ta là được.

Lăng Tiếu đáp.

Đối với Xích Cương không thể nói là hắn cực kì tín nhiệm. Nhưng mà hắn tin chắc chính là nguyên tắc "Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người".

Nếu như Xích Cương cứ thế chạy trốn, vậy chỉ có thể trách hắn nhìn người không rõ.

Nhưng nếu mà Xích Cương thật sự muốn làm như vậy, thì Trung Vực này sẽ không có chỗ cho hắn dung thân.

Lăng Tiếu thu Sư Hổ Thú lại rồi cùng Xích Cương rời khỏi nơi này. Bọn họ cũng lo lắng người của Âu Dương gia lại chạy tới lần nữa.

Đến khi Lăng Tiếu đi tới một núi cao tương đối bí mật, hắn liền để cho Xích Cương vội vàng đi thông tri cho những huynh đệ này của hắn. Còn chính

mình thì hạ xuống một chỗ sườn núi, mở một cửa hang động đi vào để chuẩn bị chỗ luyện hóa Cực Diễm Hình Hỏa này.

Công pháp Cửu dương Phần Thiên mà tu luyện đến cảnh giới đại thành thì uy lực của nó cũng khá khủng bố. Chính là bắt đầu tu luyện thì cũng là tương đối hà khắc. Nó đòi hỏi phải tập hợp được chín loại Chí Dương Chi Hỏa không đồng nhất, rồi đưa vào trong chín đường dương mạch. Khi đó mới đạt tới viên mãn.

Chín loại Chí Dương Chi Hỏa vẫn là không dễ tìm kiếm. Ngoại trừ vài loại thông thường ra thì những thứ khác đều tương đối khó tìm.

Giống như Lưu Húc lúc hắn cần thu được truyền thừa, lại có Lưu Dương Tông hỗ trợ mà cũng chỉ có thể tập hợp được bảy thứ Dương Hỏa.

Chỉ có điều là tương đối mà nói, bảy thứ Dương Hỏa mà hắn đã thu thập kia so cùng bảy thứ Dương Hỏa do Lăng Tiếu hiện tại đã tập hợp được thì uy lực sẽ kém khá xa.

Vẻn vẹn Cực Diễm Hình Hỏa mà hiện nay Lăng Tiếu đã có trong tay cũng đủ để áp đảo bảy thứ Dương Hỏa của Lưu Húc kia. Huống chi hắn còn có Thiên Hỏa nghịch thiên ở cấp cao nhất.

Cho nên, với cảnh giới ngang nhau, khi Lăng Tiếu đối đầu nện Cửu Dương Phần Thiên Quyền cùng Lưu Húc, thì Lưu Húc tuyệt đối là bị bại. Mà đây vẫn còn là tình huống Lăng Tiếu không hề sử dụng chiến lực lên tăng gấp bội.

Lăng Tiếu dung hợp Cực Diễm Hình Hỏa phi thường thuận lợi. Tất cả Thiên Hỏa một mực mắt nhìn chằm chằm vào, khiến cho Cực Diễm Hình Hỏa không dám có bất cứ hành động cắn trả khác thường nào.

Cực Diễm Hình Hỏa nếu đem so cùng vài loại Hỏa lực lượng mà Lăng Tiếu trước kia đã hấp thu luyện hóa được thì hùng hậu hơn nhiều lắm. Sau khi hắn dung hợp xong, Lăng Tiếu lại thu được lực lượng phản hồi cũng khá lớn. Do đó đã trực tiếp khiến cho hắn từ Trung Giai Huyền Đế cấp thấp nhanh chóng tăng lên đến thực lực trung tầng.

Phải biết rằng Lăng Tiếu mới đột phá Trung Giai Huyền Đế không lâu, hiện tại lại tăng lên một mức lớn, quả nhiên là làm cho người ta có cảm giác nghịch thiên.

Lăng Tiếu cũng cuối cùng đã hiểu nguyên nhân Lưu Húc vì sao có thể đột phá thêm đến bậc Huyền Đế như thế. Tin tưởng hắn cũng bởi vì luyện hóa bảy thứ Dương Hỏa, nên đã được Dương Hỏa lực lượng đưa tặng lại.

Công pháp Cửu Dương Phần Thiên có chín tầng. Tầng thứ nhất Xích Viêm Liệt Dương, tầng thứ hai Kim Viêm Linh Dương, tầng thứ ba Điện Viêm Cực Dương, tầng thứ tư Hắc Viêm Tuyệt Dương, tầng thứ năm Thanh Viêm Minh Dương, tầng thứ sáu Bạch Viêm Chân Dương, tầng thứ bảy Tử Viêm Thần Dương, tầng thứ tám Thải Viêm Tiên Dương, tầng thứ chín Thương Viêm Thánh Dương.

Bẩy tầng đầu rốt cục đã được Lăng Tiếu tu luyện hoàn thành toàn bộ, đã là thuộc về tiếp cận cảnh giới đại thành. Chỉ đợi đến lúc cũng tu luyện thành công hai tầng cuối cùng Thải Viêm Tiên Dương cùng Thương Viêm Thánh Dương. Khi đó hắn đã đạt tới Cửu Dương Chi Cảnh, có thể cùng lúc xuất ra chín loại Dương Hỏa khác nhau, uy lực tuyệt đối là kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Chỉ là tầng thứ bảy hắn dùng Thiên Hỏa để dung hợp, vậy cho nên hai tầng sau nếu muốn luyện thành thì không nghi ngờ là khó khăn càng thêm khó khăn. Bởi vì nó cần Dương Hỏa cùng bậc ít nhất đi kèm theo Thiên Hỏa tương đương hoặc bậc cao hơn mới được.

Âu Dương gia tộc, là gần với đệ nhị thế gia cổ đại Đông Phương thế gia, trong số tất cả các thế lực lớn thì nó cũng là xếp hạng hàng đầu.

Bọn họ đi lại tại Nam Uyên địa giới, bất cứ Võ Giả nào đều phải nhường lễ ba phần, ít khi dám khiêu khích.

Những ngày gần đây thân làm địa đầu xà (đứng đầu) tại Nam Uyên mà lại chịu tổn thất lớn về nhân mã, tổ tông của bọn họ cũng là trọng thương trở về, thiếu chút nữa thì mệnh khó giữ được. Những điều này khiến cho toàn tộc bọn họ tức giận.

Bên trong một trọng địa của Âu Dương gia, Âu Dương Hoa trọng thương trở về đã dùng một chút Thánh Dịch và đan dược chữa thương cực phẩm, trạng thái thân thể cuối cùng cũng đã khôi phục không ít. Có điều là khí tức vẫn đang phi thường suy yếu.

Lão mặc dù đã sớm đạt đến thực lực Thánh Giả. Nhưng sau khi bước vào cảnh giới này, đã qua không biết bao nhiêu năm tháng mà không hề phải chịu vết thương nặng như vậy. Nếu muốn khôi phục có lẽ cũng cần chút thời gian.

Âu Dương gia ngoại trừ Âu Dương Hoa này như một vị Thánh Giả ra, thì ở trên lão còn có hai bậc tồn tại với thực lực so với lão càng cường đại hơn.

Một người là Âu Dương Hưng, một người khác chính là Âu Dương Chấn. Cùng với Âu Dương Hoa tất cả đều là huynh đệ thuộc về dòng chính. Trong ba người đó thì Âu Dương Hưng có thực lực cường đại nhất, lão đã là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, được xếp hạng là một trong mười đại cao thủ tuyệt thế của Trung Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1489 - Luyện Hóa Cực Diễm Hình Hỏa. (2)

Còn Âu Dương Chấn cũng có thực lực Trung Giai Thánh Giả, chỉ là so cùng Âu Dương Hưng thì vẫn còn kém rất xa. Nhưng so sánh với Âu Dương Hoa thì lại mạnh hơn nhiều lắm, huống hồ lão vẫn còn là lão gia chủ của Âu Dương gia, địa vị cao không người có thể so sánh.

Ba huynh đệ bọn họ có thể nói là cột trụ chống trời đích thực của Âu Dương gia. Điều đó khiến cho bọn họ hùng cứ vô số năm tháng tại Nam Uyên địa giới, không người nào dám lay chuyển địa vị của bọn họ.

Lúc này ba vị đứng đầu của Âu Dương gia đều là tụ chung một chỗ, trên mặt tất cả đều hiện lên rành rành vẻ phẫn nộ.

Sau khi Âu Dương Hoa chữa thương xong, Âu Dương Chấn không thể chờ đợi được liền hỏi han

- Lão Tam thử xem đã xảy ra cái gì, chẳng lẽ gặp phải Bát Giai Linh Thú truy kích sao?

Có thể gây tổn thương được cho một vị đường đường Thánh Giả, ngoại trừ Linh Thú Bát Giai trở lên thì lão không thể nghĩ ra còn có tồn tại nào càng cường đại hơn.

Lão càng không nghi ngờ ở đất Nam Uyên này lại sẽ có Thánh Giả khác xuống tay đối với lão Tam của bọn họ.

Âu Dương Hoa lộ ra vẻ phẫn nộ mà nói

- Là cung Tiếu Ngạo, không nghĩ tới lại bị bọn họ nhân cơ hội thừa dịp đánh lén. Cả một đội đi ra ngoài cùng ta thì đại bộ phận đều bị diệt. Âu Dương gia chúng ta nhất định phải thề không cùng sống với cung Tiếu Ngạo!.

Âu Dương Hưng cùng Âu Dương Chấn đều là hiện ra dáng vẻ không giải thích được. Bọn họ làm sao mà nghĩ lại có quan hệ cùng mới thế lực lớn mới nổi lên như cung Tiếu Ngạo.

Vì vậy, Âu Dương Hoa nói ngắn gọn, nói sơ lược qua một lầnchuyện đã xảy ra bên trong Nam Cổ Lĩnh.

Âu Dương Hưng tức giận bảo

- Dám lật mặt với trời, lại dám cướp thịt miệng hổ ở trước mặt người Âu Dương gia chúng ta. Thật sự hắn đã cho là Âu Dương gia chúng ta là không còn người sao!

Âu Dương Chấn cũng ngỏ lời

- Đi, chúng ta lập tức chạy tới đó, thề phải xé xác tiểu tử kia, khiến cho hắn vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện quay về cung Tiếu Ngạo!

Ở trong các tộc, mỗi một vị Huyền Đế đều là nhân vật trụ cột, sau này vẫn còn phải dựa vào bọn họ để bảo vệ an nguy của gia tộc.

Hiện nay bỗng chốc hao tổn nhiều vị như vậy, hơn nữa lại còn thêm cả Luyện Dược Sư đứng đầu gia tộc cũng nằm trong số đó. Điều này có thể không làm cho bọn họ tức giận sao?

- Ta cảm giác Xích Viêm Dong Binh Đoàn kia cũng không thể buông tha, ta muốn huyết tẩy sạch sành sanh bọn họ!

Âu Dương Hoa lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo mà nói.

- Không sai, phải cho bọn họ biết này Nam Uyên rốt cuộc là thiên hạ của nhà ai! Âu Dương Chấn đáp.

Vì vậy, ba đại nhân vật của Âu Dương gia liền mang tộc nhân lại một lần nữa vội vã chạy về hướng tới Nam Cổ Lĩnh.

...

Thời gian trôi qua đã mấy ngày, tại một chỗ núi cao bí mật ở giữa Nam Cổ Lĩnh, có một cửa hang động bị lấp. Bên trong, có một người tuổi trẻ với thân thể xích lõa đang ngồi ở trong đó, bảy thứ ánh sáng màu sắc khác nhau từ từ hiện lên ở phía sau hắn.

Bảy thứ màu này mỗi một loại đều là hội tụ thành một vòng tròn tuyệt đẹp cùng quay chung quanh người tuổi trẻ tuấn tú kia. Đồng thời chúng tản mát ra những vầng sáng chói lọi, khiến cho người tuổi trẻ kia xem ra giống như con trai của thần mặt trời, có vẻ vô cùng thần thánh.

Bỗng đột nhiên, người tuổi trẻ kia mở mắt ra, hai luồng ánh sáng giống như đã thực chất hóa bắn thẳng ra. Thân thể hắn bật dựng lên, song chưởng đồng thời múa lượn, làm cho những vòng ánh sáng tuyệt đẹp bắt đầu lay động.

Bang bang!

Bẩy đạo quyền kình phát huy ra, bẩy vòng màu sắc của mỗi một vầng ánh sáng tuyệt đẹp đồng thời bắn đi về các hướng không giống nhau.

Uy lực của bẩy đạo quyền kình này cũng không coi là đặc biệt lớn, nhưng nó nện ra bẩy vết quyền ấn rộng hơn một thước theo đủ các phương hướng bên trong hang động. Ở bên trong quyền ấn vẫn còn nổi lên những ngọn Hỏa

Diễm với các màu sắc khác nhau, có vẻ nóng bỏng dị thường.

Cửu Dương Phần Thiên Quyền mà chỉ tạo thành uy lực nhỏ như vậy, tự nhiên là kết qả của việc Lăng Tiếu tận lực khống chế.

Quả thật là hắn không muốn hủy diệt cả quả núi cao, rồi tự chôn sâu chính mình ở bên dưới quả núi cao.

- Thất Dương quyền kình, tầng sau so sánh tầng trước đều cường đại hơn. Cho dù là ta không tăng được chiến lực lên, nhưng cũng đã có khả năng đánh với đối thủ cường đại hơn so với ta. Đợi đến sau khi đột phá Cao Giai Huyền Đế, thì đều có thể đấu với Thánh Giả bình thường!

Lăng Tiếu lẩm bẩm, hắn thấy tương đối thỏa mãn với hiện trạng.

Dung nhập hòa tan vào bảy thứ Chí Dương Hỏa Diễm, không chỉ có khiến cho thực lực của hắn tăng lên cực mạnh, càng làm cho hắn có thêm một loại biện pháp để đối phó với cường chiêu của kẻ địch, cho nên tự nhiên là hắn sảng khoái vô cùng.

Lăng Tiếu thay trang phục, bước ra khỏi cửa hang động, phát hiện Xích Cương vẫn còn chưa thấy trở về.

Lăng Tiếu không khỏi có hơi bắt đầu lo lắng

- Chẳng lẽ thực sự xảy ra điều gì bất ngờ?.

Xích Cương không trở về sớm được, đơn giản là có mấy nguyên nhân. Thứ nhất là hắn vẫn còn chưa tìm được huynh đệ của mình, cái này có thể tính là tương đối thấp. Tại Nam Cổ Lĩnh mỗi đội lính đánh thuê cũng có ám hiệu liên lạc của mình. Xích Cương lại là đầu lĩnh trước kia của chúng, nên nếu nghĩ đến việc tìm bọn họ thì dễ dàng hơn nhiều. Trừ phi là người của hắn

đang xâm nhập vào đâu đó để tìm bảo vật.

Hoặc có lẽ Xích Viêm Dong Binh Đoàn đã bị Âu Dương gia trả thù đẫm máu. Nhưng chuyện này hẳn là không phát sinh được nhanh như vậy.

Cho dù nguyên nhân ra sao, Lăng Tiếu vẫn không có vẻ gì là rất sốt ruột, hắn lấy ra một chút thịt Linh Thú vừa giết được, rồi nhóm lửa nướng ăn. Hắn lại triệu hoán Tiểu Kim ra để cho nó được cùng chia xẻ.

Hồi đó vào lúc hắn thu phục Tiểu Kim, nó một mực đều có thực lực cường đại hơn một chút so sánh với hắn. Hiện nay cuối cùng hắn đã đạt được thực lực ngang bằng với của nó. Điều này khiến cho Lăng Tiếu có chút cảm khái.

Tốc độ tăng lên như vậy của hắn, quả nhiên là nhanh phi thường. Chỉ có điều là hắn vẫn đang có cảm giác chưa đủ.

Hiện nay người mà hắn đắc tội càng ngày càng nhiều, nhưng thực lực của hắn như vậy vẫn còn có vẻ có hơi không đủ dùng!

Có thịt thơm thì làm sao có thể thiếu được rượu ngon.

Lăng Tiếu uống một mình một hồi, rồi lăn vào trong bụi cỏ liền bắt đầu ngủ khò khò. Tiểu Kim thì đứng ở một bên cảnh giác canh chừng bốn phía, phòng ngừa có người hoặc Linh Thú tới quấy rầy chủ nhân của hắn.

Liền vào lúc hắn đang ngủ say như chết, thì có âm thanh sói tru của Tiểu Kim truyền đến.

Lăng Tiếu không chút hoang mang mở mắt, quay đầu về hướng cánh rừng không xa mà nhìn ra phía trước.

Chỉ thấy Xích Cương mang theo hơn mười người, đang ở vội vã chạy về

hướng tới chỗ hắn.

Xem dáng dấp của bọn hắn thập phần luống cuống vội vàng, rất hiển nhiên là đã xảy ra chuyện gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1490 - Rời Khỏi Nam Cổ Lĩnh. (1)

- Cung Chủ, chạy mau, các tổ tông của Âu Dương gia đều xuất quan, muốn tiêu diệt chúng ta!

Người của Xích Cương còn chưa tới liền đã kêu lớn với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lập tức nhíu mày, đợi sau khi đám người Xích Cương tới gần thì hắn mới nói

- Chậm đã, hiện tại là tình huống thế nào?.

Xích Cương cũng bất chấp giới thiệu những người phía sau mình mà lập tức nói

- Thuộc hạ vừa mới trở về triệu tập các huynh đệ, kết quả nghe trong đó có một số huynh đệ nhận được tin tức. Âu Dương gia hiện tại tức giận, thề muốn bắt Xích Viêm Dong Binh Đoàn của chúng ta để khai đao. Hiện tại thuộc hạ đã căn dặn các huynh đệ chia ra từng nhóm lẩn trốn mà chạy tới thành Phong Vân. Sau này để cho bọn họ phát triển tại dãy núi Tử Vong. Mặt khác,những người này là hảo huynh đệ của thuộc hạ. Tất cả bọn họ đều kính trọng ngưỡng mộ Cung Chủ đã lâu, tính toán đi theo Cung Chủ.

- Bái kiến Cung Chủ!

Đoàn người đi theo phía sau Xích Cương đều là đồng loạt quì một gối với Lăng Tiếu mà chào.

Trong số những người bọn họ, trừ một người là Đê Giai Huyền Đế, còn có

một người Bán Đế, các người khác đều là thực lực Thiên Tôn.

Bọn họ đã sớm nghe nói đến đại danh của Lăng Tiếu, xác thật đã là như sấm bên tai. Nay lại nghe đoàn trưởng của bọn hắn nói đến Lăng Tiếu đầy những bí hiểm, trong lòng càng thêm kính sợ đối với Lăng Tiếu.

- Đứng lên cả đi.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo còn nói

- Xem ra Âu Dương gia là quyết tâm muốn trả thù. Vậy trước hết cứ theo đường vòng rời khỏi nơi này đã. Nam Cổ Lĩnh lớn như vậy, bọn họ chưa chắc có thể lập tức tìm được chúng ta. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Chúng ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta đây chạy tới bên này. Có khả năng chạy tiếp tới địa giới Tử Lôi Tông, lại từ Truyền Thâu Trận của thành trì mượn đường rời đi.

Xích Cương chỉ về một cái phương hướng mà nói.

Mọi người mới đi chưa được xa lắm thì Lăng Tiếu lại hỏi

- Còn có đường khác có thể đi sao?.

- Còn có thể theo đường bên kia chạy tới Vạn Hoa Tông. Chỉ là lộ trình sẽ xa hơn nhiều lắm.

Xích Cương đáp.

- Vậy chúng ta đây đi theo lối tới Vạn Hoa Tông.

Lăng Tiếu liền quyết định.

Xích Cương nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, ngay sau đó tựa hồ đã hiểu nên cũng không hỏi thêm, liền thay đổi phương hướng đi theo Lăng Tiếu.

Đoàn người bọn họ đều ẩn dấu đi khí tức, cũng không hề lựa chọn phi hành trên không trung. Mà đều là bay với tốc độ thấp ở giữa núi non trùng điệp, Tốc độ so ra kém với phi hành trên không trung, nhưng mà tuyệt đối là không chậm.

Muốn từ vị trí hiện tại chạy tới bên bờ địa giới Vạn Hoa Tông, thì cũng cần thời gian không phải ngắn.

Mọi người chạy hai ngày đường, cảm giác so cùng vị trí lúc đầu thì đã rất xa. Thế là ai nấy đều liền bắt đầu phi hành trên trời cao, hy vọng mau chóng rời khỏi Nam Cổ Lĩnh.

Tuy nhiên, bọn họ vừa mới bay không được bao lâu, thì ở một chỗ cách bọn họ phi thường xa, một ông lão nhìn ra xa. Trong mắt lão hiện lên một vẻ hung dữ mà lẩm bẩm nói

- Rốt cục cũng đành lòng xuất hiện sao?.

Ngay sau đó, lão biến mất khỏi chỗ đó không thấy tăm tích đâu nữa. Tốc độ của lão cực nhanh, quả thực làm cho người ta tặc lưỡi không thôi.

Đám người đều triệu hoán tọa kỵ để thay cho đi bộ, điều đó làm cho tốc độ phi hành tuyệt đối nhanh hơn nhiều.

Có điều là lão già kia cũng trực tiếp từ trong không gian lại xuyên qua không gian, nên so với bọn hắn không biết còn nhanh hơn bao nhiêu lần.

Đến khi Lăng Tiếu sinh ra cảnh giác, thì lão già kia đã xuất hiện xa xa ở trong không trung trên đầu đám người.

- Người nào!

Xích Cương lập tức kinh ngạc quát.

Trong lòng mọi người đều thấy căng thẳng, bọn họ cũng không biết lão già này xuất hiện như thế nào, nhưng lại không tiếng động không lặng lẽ đến phía trước bọn họ.

Đồng thời, tất cả bọn họ hiện lên một ý nghĩ đáng sợ. Bọn họ mơ hồ đoán được người mới tới có thể chính là nhân vật cấp Tổ của Âu Dương gia nên trong lòng lập tức cảm thấy cực kì nặng trĩu.

Lăng Tiếu cũng nhìn chăm chú vào ông lão này, trong lòng đã nổi lên những cơn sóng ngập trời

- Tuyệt đối là Thánh Giả, hơn nữa không phải Thánh Giả thông thường đơn giản như vậy!.

Ông lão liếc mắt nhìn đoàn người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu mà nói khe khẽ

- Ngươi chính là Cung Chủ cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu kia sao? Nghe nói ngươi rất kiêu ngạo, đã đắc tội với Cổ gia, đối kháng với Sát Thiên và Hắc Ma Môn, lại càng không hề coi trọng Âu Dương gia chúng ta. Thật sự là tiểu bối rất khá, chỉ là ngươi dám giết người của Âu Dương gia ta tại địa bàn của Âu Dương gia chúng ta, ngươi chán sống!.

Ông lão này vừa dứt lời, khí tức Thánh Giả trong nháy mắt tràn ngập lan ra, khí thế cường đại tỏa ra uy áp đè tới đám người Lăng Tiếu.

Lúc Âu Dương Hưng phóng khí lực tới, Lăng Tiếu đã sớm triệu hoán Mãnh Nam ra.

Ở trước mặt cường giả tuyệt thế, không được phép có chút xíu bất cẩn đại khái, bằng không chết cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Mãnh Nam chặn khí lực của Âu Dương Hưng lại. Rồi liền trực tiếp biến trở về chân thân, đầu tiên là dùng Sư Tử Hống phát ra âm thanh chấn động vang dội.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Sóng âm cường đại mang theo năng lượng hủy diệt không thể địch nổi nhằm về phía Âu Dương Hưng.

Âu Dương Hưng giống như sớm có đề phòng. Ở trước mặt lão liền thấy không gian lực lượng tự động hình thành những vách tường phòng ngự, chúng hoàn toàn ngăn cách sóng âm của Sư Tử Hống vọt tới.

- Con này chính là Sư Hổ Thú đã đả thương lão Tam nhà ta sao, thật sự là quá tốt. Lão phu sẽ vui lòng cho các ngươi biết cái gì là mùi vị tuyệt vọng!

Âu Dương Hưng khinh thường nhìn Sư Hổ Thú mà nói khe khẽ.

Ngay sau đó lão chụp một chưởng về hướng Sư Hổ Thú (đầu sư tử thân hổ), một mặt không gian trong nháy mắt bị đạp xuống đổ sụp, uy lực của nó quả thực là kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Lăng Tiếu cùng những người khác đều cảm giác tại không gian của lực lượng trước mặt này, bàn thân là cực kì nhỏ bé đến cỡ nào.

Sư Hổ Thú trái lại không cam lòng bị uy hiếp, từ trong miệng sư tử phun ra một ánh vàng rực rỡ, nó nện thẳng về hướng lực lượng không gian kia.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Âm thanh những tiếng nổ dữ dội đáng sợ giống như bão, nó chấn động làm cho không gian này đều là bắt đầu rung rinh di động.

Lăng Tiếu cùng những người khác sớm đã tản ra thật xa. Chỉ là vẫn có hai người thực lực yếu quá nên dẫu chỉ lọt vào lực lượng bắn tung toé còn sót lại mà đã chết ngay tại chỗ.

Loại đánh nhau cấp bậc lực lượng như thế này, tuyệt đối không phải người bình thường có khả năng tới gần.

- Cung Chủ, hiện tại làm sao bây giờ?

Xích Cương vừa trốn vừa kinh hoảng nhìn Lăng Tiếu mà hỏi.

Hắn tuy là Cao Giai Huyền Đế, nhưng mà đối diện đối thủ đáng sợ như vậy thì vẫn là không có nửa phần lo lắng.

- Có thể làm sao bây giờ, thì hãy nhanh chóng trốn đi thật xa, đừng đi theo ta nữa. Lão nhân kia chủ yếu là nhằm vào đối phó ta!

Lăng Tiếu tức giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1491 - Rời Khỏi Nam Cổ Lĩnh. (2)

- Cơ mà... cái này...

Xích Cương làm sao lại tự mình trốn mà không biết xấu hổ. Phải biết rằng hắn chính là thuộc hạ của Lăng Tiếu, làm sao có thể vứt bỏ Cung Chủ của mình mà trốn đi trước.

- Không có gì là cơ mà, ta cho các ngươi bỏ trốn, còn ta đã có kế thoát thân!

Lăng Tiếu đáp lại cắt đứt lời của hắn.

Còn ở phía sau, Âu Dương Hưng lại Phân Tâm Nhị Dụng mà nói

- Ngươi cho là các ngươi có thể thoát được sao? Ta sẽ cho các ngươi biết cái gì là kết cục tuyệt vọng!

Dứt lời, hắn giành ra một tay, nhằm hướng tới đám người Lăng Tiếu mà vỗ một cái.

Lại là một mặt không gian bay xuống, nó bất chấp cự ly mà cứ nện ầm ầm về hướng hơn mười người bọn họ.

Chiêu thức còn chưa tới, thì tất cả mọi người đã đều có cảm giác cực kì bị đè nén đến không thở nổi. Tất cả linh khí chung quanh cũng bị khống chế, khó lòng sinh chút xíu ý định chống lại.

Trong lúc tất cả mọi người ở đây tuyệt vọng, một tiếng chuông quỷ quái vang lên. Có một bóng dáng xé gió phá không xuất ra, nó trực tiếp nện một

quyền về hướng những Không Gian Chi Lực đang chèn ép xuống này.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Không Gian Chi Lực bị gặp trở ngại, nhưng bóng dáng kia cũng trực tiếp bị đánh bay. Dẫu sao như vậy cũng là đủ để cho mọi người tranh thủ có thời gian chạy trốn.

- Cái gì, lại có thể ngăn được một kích của ta?

Âu Dương Hưng thở nhẹ mà kêu lên ngạc nhiên.

Sư Hổ Thú thì nhân cơ hội đó để thi triển tốc độ nhanh nhất nhào về hướng Âu Dương Hưng định cắn.

Ưu thế lớn nhất của Sư Hổ Thú chính là lực lượng thân thể và tốc độ của nó.

Âu Dương Hưng cũng biết loại Linh Thú biến dị này ắt rất cường đại, không thể đối phó như với Bát Giai Đê Giai Linh Thú bình thường.

Song chưởng của lão càng không ngừng đánh ra, lực lượng dồi dào càng phát ra ào ào, ép cho Sư Hổ Thú càng không ngừng lui về phía sau, không có cho nó nửa phần cơ hội tới gần.

Cùng lúc đó, Âu Dương Hưng tương tự cũng triệu hoán ra Linh Thú hộ thân của mình.

Lão không muốn tiếp tục dây dưa như vậy, cần phải nhanh chóng bắt được Lăng Tiếu, giết chết những người khác, không cho bọn họ một chút cơ hội chạy trốn.

Linh Thú hộ thân của Âu Dương Hưng là một con Bát Giai Trung Giai U Hồ

Thú, thân thể dài ngoằng gầy còm, bộ lông xanh thẫm, đôi mắt ti hí xảo trá, với hàm răng nanh khát máu.

- Hỏa Kế, trước cứ cuốn lấy Sư Hổ Thú này một hồi, ta phải nhanh chóng đi trừng trị tiểu tử kia!

Âu Dương Hưng sau khi nói một tiếng liền thối lui khỏi chiến trường, nhằm phương hướng Lăng Tiếu mà bay đi.

Một sư một hồ đại chiến cùng nhau. Sư Hổ Thú mặc dù so sánh với U Hồ thì thấp hơn một bậc. Nhưng cũng may nó là Linh Thú biến dị, chiến lực cũng khá cường đại nên không thua gì Bát Giai Trung Giai Linh Thú thông thường. Vì thế nó cùng U Hồ đánh nhau cũng khá là kịch liệt.

Âu Dương Hưng chỉ trong nháy mắt liền chạy đến phương hướng Lăng Tiếu. Lão có hơi kinh ngạc nhìn chăm chú Thi Ma bên cạnh Lăng Tiếu mà nói đầy vẻ suy ngẫm

- Không nghĩ tới đường đường Cung Chủ cung Tiếu Ngạo mà cũng hiểu được đạo khống chế con rối. Có điều là những tiểu xảo này có thể cứu được cái mạng nhỏ của nhà ngươi hay sao?.

Lăng Tiếu không hề nói thừa cùng Âu Dương Hưng, bất cứ thủ đoạn gì ở trước mặt cường giả tuyệt đối đều là uổng công.

Hắn trực tiếp ra lệnh cho Thi Ma xuất kích lần thứ hai, cùng lúc đó tinh thần lực đã tập trung vô hạn cùng một chỗ, chuẩn bị thực hiện một kích phản kháng.

Thi Ma gầm rống một tiếng. Nó giống như một con dã thú mà nhào tới Âu Dương Hưng.

Âu Dương Hưng lộ ra vẻ coi thường, bàn tay nhẹ nhàng vung lên, lực lượng dồi dào trực tiếp chèn ép về phía Thi Ma.

Thi Ma lại một lần nữa giống như đạn pháo mà bay đi ra ngoài, cuối cùng đập vào một quả núi cao, làm bắn tung lên một đám bụi mù.

Cùng vào thời khắc đó, tinh thần lực của Lăng Tiếu hóa thành một cây Kim Long Thương vô hình vô ảnh đâm thẳng về hướng tới Âu Dương Hưng.

Kim Long Thương uy lực tuyệt mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, liền đâm thẳng vào Thức Hải của Âu Dương Hưng.

Một kích này đã là toàn bộ tinh thần lực của Lăng Tiếu biến thành. Với toàn bộ những ai cấp dưới Thánh Giai thì tuyệt đối là giết chết tươi, về phần Thánh Giai thì hắn vẫn còn chưa được biết.

Thân thể khi mà đạt tới Thánh Giả thì tất cả cơ bắp đều nhận được sự cải thiện tăng lên toàn diện, trở nên vô cùng hoàn mỹ. Ngay cả ý thức cũng nhận được sự tấn chức mở rộng toàn diện, tuyệt không phải cường giả thông thường có khả năng bằng được.

Lăng Tiếu đã khá là hiểu biết đối với điều này. Dù sao bên trong cung của hắn có hai đại Thánh Giả, thỉnh thoảng hắn cũng trao đổi nói chuyện cùng bọn họ về một chút kinh nghiệm sau khi đạt thánh. Còn hắn lại có trí nhớ truyền thừa của Chiến Vương Gia, cho nên đối với một kích này của chính mình thì hắn cũng không nắm chắc cho lắm.

Âu Dương Hưng đang định ra tay đối với Lăng Tiếu, chính là trong nháy mắt ngắn ngủi này lập tức sinh ra cảnh giác. Hắn không chút suy nghĩ giơ lên một tay chụp về phương hướng tinh thần lực của Lăng Tiếu đang ầm ầm đánh tới.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Tinh thần lực của Lăng Tiếu xuất thành Kim Long Thương lại bị Âu Dương Hưng trực tiếp nện cho nát bấy, nó khiến cho khắp không gian này đều càng liên tục dao động không ngớt.

- Tiểu tử khá lắm, lại dùng tinh thần lực công kích. Chỉ có điều là cái này đối với lão phu thì vô dụng.

Âu Dương Hưng không hề tổn thương chút nào cứ đứng tại chỗ mà khinh thường nói, trong lòng cũng sinh ra cơn sóng không nhỏ.

Tinh thần lực tuy là vô ảnh vô hình, có điều là chỗ nó ập đến cũng vẫn tạo thành dao động đối với không gian.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Âu Dương Hưng có thể sớm phát hiện ra nó, đồng thời có thể hóa giải được nó.

Lăng Tiếu tuyệt vọng!

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy có cảm giác thất bại như thế. Chính mình một mực có mọi việc đều thuận lợi, đã tung ra công kích tinh thần lực xưa nay vốn kiêu ngạo nhưng lại trước mặt người ta chỉ giống như trò đùa, không chịu nổi một kích.

Sư Hổ Thú lại bị Linh Thú hộ thân của đối phương dây dưa mà vướng víu. Thi Ma cũng không phải đối thủ của người ta. Công kích tinh thần lực lại không có hiệu quả, thực lực của hắn so cùng người ta lại cách biệt một trời. Hắn còn có thể lấy cái gì để đấu cùng người khác?

Nhìn Lăng Tiếu mặt mũi tái nhợt, Âu Dương Hưng phi thường đắc ý nói

- Cung Tiếu Ngạo danh tiếng có một không hai. Mà ngay cả những người trong thế hệ trước của chúng ta đều nghe nói đã xuất hiện một vị hậu bối rất giỏi, lại còn là đệ tử chân truyền duy nhất của Tà Đế, là hơi có bản lĩnh. Nhưng chừng này còn chưa đủ để ngươi rêu rao với người trong thiên hạ, lại còn dám giết người của Âu Dương gia chúng ta. Vậy lão phu để ngươi nếm thử mùi vị sống không bằng chết, khiến cho người trong thiên hạ biết, tiểu bối nhà ngươi này ở trong mắt chúng ta chẳng qua là một đống phân thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1492 - Tình Cảnh Tuyệt Vọng. (1)

Quát xong, Âu Dương Hưng lại ra tay một lần nữa. Lão cũng vẫn nhè nhẹ phẩy tay, một Không Gian Chi Lực liền biến thành bàn tay nhằm hướng Lăng Tiếu chộp tới.

Lăng Tiếu sớm đã triển khai toàn bộ chiến lực. Hắn biến hóa trở thành nửa người nửa rồng, tính toán lấy tốc độ nhanh nhất để thoát đi.

Chính là bàn tay của Âu Dương Hưng giống như chỗ nào cũng có. Hắn đã bay ra ngoài tới mấy ngàn thước, nhưng trong nháy mắt liền bị gò bó khiến cho hắn khó có thể chạy thoát.

Lăng Tiếu đã xuất ra bao nhiêu kình lực cũng đều khó có thể tránh thoát, đối diện với chênh lệch lực lượng tuyệt đối thì hắn căn bản chịu bó tay.

- Biến thành hình dáng như quỉ này, ngươi cho là có thể thoát được sao?

Âu Dương Hưng giống như mèo thấy chuột mà cười khẩy một tiếng, động tác tay nhẹ nhàng phẩy một cái.

Lập tức, Lăng Tiếu tựa như viên đạn pháo nhắm hướng một quả núi cao mà nện tới.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Lăng Tiếu trực tiếp va đập vào trên quả núi cao, làm phát ra những tràng âm thanh nổ ầm ầm.

Nhìn về phía ngọn núi kia nhạc, Lăng Tiếu đã bị nện vào giữa sườn núi, chui sâu vào trong đó.

Bóng dáng của Âu Dương Hưng liền di động đến trong không trung trên quả núi cao. Lão giơ tay lên rồi lại chụp xuống một chưởng, Không Gian Chi Lực cứ như vậy mà đạp xuống.

Một quả núi cao vài trăm thước tức thì bị chụp đến thành đất bằng phẳng. Mọi thứ ở trên quả núi cao như cây cối, linh thảo, Linh Thú... Tất cả đều biến thành phấn vụn.

Từng đợt bụi mù tràn ngập lan tỏa ra, có vẻ hoàn toàn hỗn độn.

Ở khu vực đã hóa thành vùng đất bằng phẳng này, có một bóng người nằm ở trong đống đá vụn, người đầy vết máu. Chỉ là hắn vẫn đang có khí tức sinh mệnh tồn tại, một đám ánh vàng rực rỡ đang không ngừng nhấp nháy lóe ra, những con Kim Long nhỏ xíu đang không ngừng đung đưa chung quanh hắn.

Một kích của Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, dù chưa dốc hết toàn lực nhưng cũng đã có uy lực bạt núi xẻ đồi, đủ để giết chết bất cứ hạng người Huyền Đế, hoặc là Bán Thánh nào đó. Thậm chí là Đê Giai Thánh Giả cũng phải chịu trọng thương không nhẹ.

Tuy nhiên, Lăng Tiếu lại vẫn đang còn sống, đây đều là nguyên nhân do thân thể hắn rất dũng mãnh.

- Chẳng lẽ lần này Bổn cung phải nằm lại ở chỗ này sao?

Lăng Tiếu lặng lẽ vận dụng Cổ Hoàng Thần Công chữa thương, đồng thời đang tính toán đến tình huống xấu nhất.

Lúc này, vết máu dính vào trước ngực trên người hắn có một chỗ lăn tăn dạt đi, như là đang từ từ kích hoạt kỳ vật nào đó. Nó lập tức tản mát ra một vầng ánh sáng mờ mịt.

Bên trên không, Âu Dương Hưng lộ ra vẻ kinh ngạc mà nói

- Tiểu tử này chẳng lẽ chiếm được kỳ duyên nào đó, như vậy mà cũng không chết. Thật không hổ là đệ tử của Tà Đế, khẳng định là có thứ tốt nào đó dùng để bảo vệ tính mạng.

Âu Dương Hưng nghĩ tới đây liền bắt đầu có hơi thèm thuồng. Có thể chống đỡ một kích của lão mà không chết, khẳng định là món đồ quí hạng Thánh Phẩm.

Lão không chút suy nghĩ liền muốn hạ xuống về hướng tới Lăng Tiếu, chuẩn bị thu hoạch đồ vật của Lăng Tiếu.

Lúc này, âm thanh Xích Cương bất chợt vang lên

- Âu Dương lão thất phu, ngươi đi tìm chết cho ta!.

Cùng với âm thanh của hắn, Xích Cương cùng hơn mười vị huynh đệ của hắn đều xuất hiện. Trong tay của mỗi người đều có một quả Thiên Lôi Tử, tất cả nhằm hướng tới Âu Dương Hưng mà ném.

Những quả Thiên Lôi Tử này đều là món đồ bảo vệ tính mạng của lính đánh thuê bọn hắn khi đối mặt Cao Giai Linh Thú.

Hiện tại cũng là xuất phát từ sự không còn nén được, họ hy vọng những quả Thiên Lôi Tử này có thể tạo thành thương tổn đối với Âu Dương Hưng, giải cứu Lăng Tiếu.

- Ánh sáng đom đóm cũng dám đua với ánh mặt trời!

Âu Dương Hưng đối mặt Thiên Lôi Tử ném tới từ mấy phương hướng thì khinh thường nói một tiếng. Ống tay áo vung lên, một sợi xích không gian trong nháy mắt liền hiện ra. Nó lập tức hất ngược trở về những quả Thiên Lôi Tử do bọn họ bắn tới.

Đám người Xích Cương đều là bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vàng tháo chạy mọi nơi.

Thiên Lôi Tử có uy lực cường đại ra sao. Nó là được luyện chế từ Thú Đan, rất khó lòng mua được, tại rất nhiều phòng đấu giá thì nó đều là thứ tốt để đấu giá then chốt.

Xích Cương cũng là vào năm xưa đã đấu giá được những viên Thất Giai Thiên Lôi Tử này.

Mỗi một viên Thiên Lôi Tử chính là uy lực tương đương với một người cường giả Huyền Đế tự bạo.

Xích Cương vốn định đánh Âu Dương Hưng một đòn không kịp phòng. Không nói để nổ cho lão chết, nhưng mà hy vọng có thể khiến lão bị trọng thương, để cho bọn họ có cơ hội cứu Lăng Tiếu.

Đáng tiếc, hắn đưa ra chủ ý mặc dù tốt, nhưng cũng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Âu Dương Hưng sớm đã phát hiện, lão chỉ là tùy tiện vung tay lên liền bắn ngược tất cả Thiên Lôi Tử trở về.

Điều này làm cho đám người Xích Cương khá thảm!

- Ầm ầm!

Hơn mười người chịu khổ bị Thiên Lôi Tử oanh tạc, ngay cả âm thanh kêu thảm thiết đều chưa kịp phát ra thì đã chết đi hơn phân nửa người. Chỉ có những ai thực lực mạnh hơn một chút thì gượng gạo còn sống. Nhưng cũng đều là chỉ còn lại có một hơi, bị nện đến rơi xuống trong núi non trùng điệp mà bất tỉnh nhân sự.

- Đáng ghét a!

Lăng Tiếu thấy một màn như vậy, nội tâm không cam lòng liền gầm rống.

Hắn móc ra một hơi vài viên đan dược liền uống nhằm tăng tốc trị thương, cần phải để cho chính mình khôi phục trạng thái tốt nhất.

Lúc này, Thi Ma lại lần nữa từ tít xa quay trở về. Thân thể của hắn đều bị đánh cho lồi lõm quá mức. Nếu đổi làm người sống thì đã sớm chết.

Thi Ma nhận được mệnh lệnh Lăng Tiếu liền lại lần nữa nhào về hướng tới Âu Dương Hưng.

- Đồ con rối vô dụng, coi như là đối đầu Đê Giai Thánh Giả cũng không có uy hiếp, huống chi là lão phu!

Âu Dương Hưng thậm chí là khinh thường nhếch mép.

Hắn nhằm đầu Thi Ma ầm ầm đánh tới một quyền, không né không tránh, trực tiếp giơ tay tiếp đón nắm đấm của Thi Ma.

Ngay sau đó, từ trong tay Âu Dương Hưng liền phun kình ra. Cánh tay kia của Thi Ma lập tức bị nện cho bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Âu Dương Hưng kinh ngạc kêu lên một tiếng

- Lại vẫn còn không bị hủy, quả là thân thể cứng rắn!.

Lão cũng không nghĩ tới cánh tay của Thi Ma chỉ là bị mình ép tới vặn vẹo, mà cũng không hề trực tiếp bị hủy diệt.

Thi Ma dùng một tay khác lại vung đến, Âu Dương Hưng né sang một bên rồi lại một lần nữa xuất chiêu. Lần này lão cũng không hề lưu bao nhiêu lực đạo, trực tiếp vỗ một chưởng vào đầu Thi Ma.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Cái đầu của Thi Ma trực tiếp tách rời khỏi thân thể. Cả người hắn mất đi chi phối liền từ trên cao rớt thẳng xuống.

Một khối Thi Ma với lực lượng có thể so với Thánh Giả bình thường cứ như vậy bị hủy diệt.

Lăng Tiếu hiện tại đã lại đứng lên một lần nữa. Vết thương trên người đã khôi phục bảy tám phần. Hắn cầm Kim Long Thương trong tay lẩm bẩm tự động viên mình

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1493 - Tình Cảnh Tuyệt Vọng. (2)

- Thánh Giả thì đã sao, Lăng Tiếu ta cũng có thể đánh một trận!.

Cho dù thế nào, Lăng Tiếu đều không muốn để cho người ta đè nén áp bức. Cho dù chết hắn cũng phải đánh một trận.

Lăng Tiếu không đợi Âu Dương Hưng xông lại đây. Hắn trực tiếp bay lên không trung, nhằm hướng Âu Dương Hưng mà dốc toàn lực nện thẳng về phía trước.

Âu Dương Hưng vừa mới giết được Thi Ma thì cường chiêu của Lăng Tiếu đã nện ầm ầm lại đây.

Chiến lực đã tăng lên gấp ba mươi lăm lần lại dùng đến Bán Thần Khí để xuất ra. Uy lực của một kích này đã là lực lượng một kích tối cao của Lăng Tiếu.

Trên trời cao như có một con Chân Long tuyệt thế dài vài trăm thước rít gào lao ra với cái đầu kiêu ngạo, long thân uy vũ, long trảo sắc bén... Nó bí mật mang theo khí thế hủy thiên diệt địa bay thẳng đến công kích Âu Dương Hưng.

Âu Dương Hưng khẽ nhíu mày, lão lại cảm giác được một kích này mang đến cho mình một chút uy hiếp.

- Đây là công pháp gì mà lại có uy thế dường này!

Âu Dương Hưng ở trong lòng âm thầm kêu lên một tiếng, khí thế bắt đầu

phát động, song chưởng đồng thời giơ lên. Hai đám Không Gian Chi Lực tạo thành bàn tay liền vồ về hướng Chân Long tuyệt thế.

Chân Long tuyệt thế có thể hủy diệt tất cả kia, lại miễn cưỡng bị hai bàn tay ngăn chặn.

- Cho dù là Chân Long, ngươi cũng là một con rồng còn không đủ sức. Dám đấu cùng lão phu, lão phu hôm nay liền giết con Tiểu Trùng nhà ngươi này!

Âu Dương Hưng hào khí bừng bừng, quát lớn một tiếng, lực lượng song chưởng bắt đầu khởi động.

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!!

Hai bàn tay Không Gian Chi Lực kia lại trực tiếp xé xác con Chân Long tuyệt thế đáng sợ kia thành hai nửa.

Ở giữa đám núi non trùng điệp, những tên dong binh hoặc Linh Thú từ thật xa nhìn thấy một màn như vậy đều là bị dọa liền có sức đến đâu thì chạy xa tới đó, sợ bị hại theo như cá trong chậu.

Lăng Tiếu cũng không bởi vậy mà nhụt chí. Hắn quát to một tiếng, thân hình múa lượn, Kim Long Thương vẽ ra những quỹ tích khác nhau, từng đạo năng lượng vàng rực tụ thành những con Chân Long tuyệt thế lại nện ầm ầm về hướng tới Âu Dương Hưng.

Lăng Tiếu đã là liều mạng ra chiêu. Đương nhiên hắn biết có thể vô phương đả thương được Âu Dương Hưng, nhưng mà vẫn đang dốc hết sức lực đánh cược một lần.

Cùng lúc đó, trên người hắn bắt đầu xuất hiện những đám Tử khí sẫm màu cực kì nguy hiểm. Những Tử khí chí nguy này lặng lẽ tràn ngập bốn phía, ăn

mòn tất cả chung quanh.

Đó cũng là Lăng Tiếu làm phép vạn bất đắc dĩ, hắn hy vọng có thể làm cho Âu Dương Hưng ra chiêu không cẩn thận, khiến cho hắn có cơ hội có thể lợi dụng.

- Giãy dụa lúc sắp chết, lực lượng của ngươi còn kém xa lắm!

Đối mặt với những công kích này Âu Dương Hưng lộ ra thái độ cực kì khinh thường. Hai tay càng không ngừng múa may, tung ra những khối không gian lực lượng để đánh bay sang một bên những cường chiêu của Lăng Tiếu đang ầm ầm đánh tới.

Âu Dương Hưng không có hứng thú tiếp tục dây dưa cùng Lăng Tiếu. Một bàn tay cường đại lại lần nữa vỗ cho Lăng Tiếu bay đi ra ngoài.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Lăng Tiếu lại lần nữa giống như con ruồi bị bay xuống.

Đúng lúc Âu Dương Hưng cho là Lăng Tiếu không có khả năng đứng lên lần thứ hai, Lăng Tiếu cũng lại như kỳ tích mà một lần nữa bay lên từ mặt đất.

Âu Dương Hưng trợn mắt thật lớn nhìn Lăng Tiếu mà hỏi

- Làm sao ngươi có thể không có việc gì?.

Đến chính Lăng Tiếu cũng muốn biết đây là xảy ra chuyện gì. Lần đầu tiên sau khi bị Âu Dương Hưng chụp đâm xuống đất, Lăng Tiếu đều cảm giác toàn thân rã rời, nội thương rất nặng. Thế nhưng hiện nay thì lần này đây lại giống như là người không có việc gì. Mặc dù bị nện một cái khiến cho gục ngã, thế nhưng không có bất cứ đau đớn gì, điều này làm cho hắn cảm giác

khó có thể tin nổi.

Lúc này, hắn cúi đầu nhìn về phía trước ngực mình, chỉ thấy một khối long lân (vẩy rồng) thẫm màu to bằng bàn tay hiện lên rành rành. Mà ở quanh thân hắn đều lóe ra tầng tầng long lân màu lam.

Những long lân này thực sự không phải là mọc ra từ lớp long lân vàng rực như lúc đầu, mà là cô đọng lại xuất hiện. Nó bao trùm trên lớp long lân vàng rực, giống như hình thành hai tầng phòng ngự vậy.

Có điều là tầng long lân màu lam chỉ bảo vệ một hồi rồi lại tự động biến mất không thấy tăm tích đâu nữa. Mà một mảnh long lân kia ở trước ngực hắn đã đồng thời biến mất trong nháy mắt, tựa hồ biến mất vào trong cơ thể hắn.

- Đúng rồi, đây là món quà mà lão Long vương đưa!

Lăng Tiếu trong nháy mắt rõ ràng đây là xảy ra chuyện gì.

Ngày đó lúc ở tại Long Cung, lão Long vương mời mọc Lăng Tiếu làm Long Cung Thái Tử của bọn hắn. Lăng Tiếu cự tuyệt, nhưng mà lão Long vương lại vẫn tặng một món lễ vật cho hắn.

Lúc ấy hắn không biết là cái gì, chỉ là bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Hiện tại cuối cùng hắn đã hiểu lễ vật của lão Long vương rốt cuộc là cái gì. Hoá ra là một mảnh long lân, nhưng lại không phải long lân bình thường, hẳn là long lân của chính bản thân lão Long vương. Bằng không làm sao có thể chắn được một kích của Âu Dương Hưng mà không gây tổn thương gì.

Có điều là phòng ngự của long lân này chẳng lẽ chỉ có thể sử dụng một lần sao?

Sau một khắc, Lăng Tiếu đã biết rõ long lân này có chỉ có thể sử dụng một lần hay nhiều lần.

Âu Dương Hưng bị Lăng Tiếu coi thường nên đã khơi dậy lửa giận. Một bàn tay lần thứ hai đánh tới từ trên không trung. Lần này lão sử dụng lực lượng mờ mờ ảo ảo, nếu so với lần trước thì càng tăng lên vài phần.

Lăng Tiếu lại một lần nữa bị nện ầm ầm xuống dưới mặt đất, cả người nện vào chỗ sâu trong lòng đất.

Âu Dương Hưng thấy Lăng Tiếu cũng không lại bay lên lần nữa giống như mới vừa rồi, lúc này mới cười nói

- Xem ra chỉ là bảo vật bí mật có thể sử dụng một lần. Còn tưởng rằng nó nghịch thiên đến đâu!

Chính là lúc lão vừa mới dứt lời, Lăng Tiếu xuất hiện lần thứ ba.

- Cái này... Điều này sao có thể?

Âu Dương Hưng giống như quái đản mà kinh ngạc quát lên.

Lăng Tiếu hiện tại cũng là thở phào một hơi. Thì ra phiến long lân này chỉ vào lúc hắn gặp phải lực lượng cao hơn bản thân có thể chống cự thì mới sẽ tự động xuất hiện để bảo vệ chủ.

- Lễ vật này của lão Long vương quả thật không bình thường a!

Lăng Tiếu đắc ý thầm hô.

- Tiểu tử thúi, cho dù ngươi có cái gì, ta nhất định phải đánh cho ngươi thành thịt vụn!

Âu Dương Hưng giống như đã mất đi lý trí. Lão mắng to một tiếng, song chưởng càng không ngừng nghịch đảo. Những khối không gian lực lượng càng không ngừng nện ầm ầm về hướng tới Lăng Tiếu.

Mỗi một chưởng có lực lượng là khủng bố cỡ nào. Nhiều chưởng ấn như vậy chất chồng chung một chỗ, cho dù là Đê Giai Thánh Giả đều phải bị chụp thành thịt vụn.

Âu Dương Hưng cũng không tin như vậy đều không thể hành hạ làm chết Lăng Tiếu được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1494 - Số Mạng Bất Tử.

Lăng Tiếu bị những lực lượng này nện ầm ầm cắm sâu vào trong long đất không biết bao nhiêu trăm thước hạ.

Ở phía dưới Âu Dương Hưng đều đã hoàn toàn bừa bãi. Một cái hố sâu ngàn thước có vẻ vô cùng hung ác đáng sợ, tro bụi càng không ngừng tràn ngập tung bay.

Âu Dương Hưng gắt gao nhìn chằm chằm xuống hố sâu kia. Lão rõ ràng cảm giác được khí tức của Lăng Tiếu tựa hồ đã biến mất.

- Ha ha, tiểu tạp chủng rốt cục đã chết đi!

Âu Dương Hưng thập phần đắc ý cười nói.

Chính là, hắn còn chưa cười dứt lời, thì âm thanh khe khẽ của Lăng Tiếu lại vang lên

- Lão thất phu, Bổn cung là có số mạng Chân Long bất tử, ngươi không giết chết được bản thiếu!.

Lời này nếu mà để cho Huyền Diệu nghe được, nhất định sẽ lập tức sửa chữa thành

- Hẳn là số mạng tiểu cường (con gián)bất tử mới đúng!.

Lăng Tiếu bắn vụt lên từ dưới hố sâu, trong tay có thêm một cái trống đặc biệt lớn đã bị tổn hại.

Cái trống đặc biệt lớn này xem ra ngoại trừ khí thế hơi có vẻ phong cách cổ xưa thì căn bản không nhìn ra còn có cái gì đặc biệt.

Chỉ là Lăng Tiếu lại gửi gắm hy vọng vào chiếc trống này.

Đây là Lăng Tiếu ở trong Chiến Loạn Uyên thu được từ đệ tử chân truyền của Lam Dương Giáo, gọi là Trấn Thiên Cổ. Không biết nó là vật có đẳng cấp ra sao, hắn chỉ biết là dốc lực lượng toàn thân mà đánh ở trên trống này thì sẽ sinh ra uy lực lớn lao.

- Tiểu tạp chủng, ta không biết ngươi có biện pháp nào có khả năng đỡ công kích của ta. Nhưng bắt đầu từ bây giờ tất cả của ngươi sẽ thuộc về!

Âu Dương Hưng lần này không có tức giận, cũng không có giật mình. Trái lại lộ ra vẻ tham lam, ở trong lòng âm thầm tự nhủ.

Mặc dù lão không thể gây thương tổn nổi cho Lăng Tiếu, chính là với thực lực của lão thì muốn bắt sống Lăng Tiếu tuyệt đối không có vấn đề. Chỉ cần bắt được Lăng Tiếu, lục soát tất cả bảo vật bí mật trên người hắn, vậy là tất cả sẽ coi như xong.

Ngay vào lúc Âu Dương Hưng muốn bay về hướng tới Lăng Tiếu, Lăng Tiếu hét lớn một tiếng

- Có thể còn sống rời khỏi nơi này hay không, liền nhìn ngươi!.

Ngay sau đó, song chưởng của hắn tập trung lực lượng toàn thân, hướng tới Trấn Thiên Cổ mà liên tiếp vỗ xuống.

Thùng thùng!

Cùng với lực lượng của Lăng Tiếu rót vào, tiếng trống nặng trịch càng không

ngừng vang lên, làm cho người ta một loại tiếng trống chiến đấu giống như đến từ chiến trường cổ xưa. Nó khiến cho tất cả chiến sĩ trên chiến trường đều được khơi dậy sức chiến đấu đáng sợ nhất.

Cùng lúc đó, một đạo hư ảnh chậm rãi xuất hiện ở trong không trung trên đỉnh đầu Lăng Tiếu.

Đây là một người Cự Nhân cao lớn có vẻ hung ác. Hắn để trần nửa người, một tay ôm trống lớn, một tay cầm dùi trống. Cùng với Lăng Tiếu đánh theo nhịp điệu mà chuẩn bị khai hỏa trong lòng chiếc trống lớn.

Cách đó không xa, Âu Dương Hưng bỗng nhiên sinh ra một sự kinh hãi không sao diễn tả nổi. Lão cảm giác từ Cự Nhân ở trước mặt này, có thể ngửi được một cỗ uy áp khủng bố đến từ thời đại hồng hoang xa xưa.

- Thùng thùng!

Cự Nhân vừa hiện lên liền đánh cái trống đặc biệt lớn, tiếng trống ngân nga rung trời.

Uy lực của tiếng trống này không phải là khởi nguồn từ uy lực của sóng âm, mà có nguồn gốc từ việc đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng của con người ta.

Ngày đó Lăng Tiếu trong lúc Chiến Loạn Uyên chính là thiếu chút nữa đã chết ở dưới tiếng trống Trấn Thiên Cổ này. Nếu không phải hắn có Cổ Hoàng Thần Công trợ giúp thì chỉ sợ đã đi gặp Diêm vương gia.

Âu Dương Hưng có lòng cảnh giác, thêm vào đó Lăng Tiếu từng bước có biểu hiện hơn người ngoài dự tính đã khiến cho lão không dám khinh thường.

Vốn tưởng rằng tiếng trống này là một loại thủ đoạn công kích sóng âm, lão

đã sớm bịt kín đôi tai lại, rồi dùng những tầng Không Gian Chi Lực ngăn cách chung quanh mình. Lão cho rằng bất cứ công kích sóng âm nào đều khó lòng tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với lão.

Đáng tiếc, lần này phạm vi phòng ngự của lão đã sai. Tiếng trống này thực sự không phải là nhằm vào đôi tai của lão, mà là nhằm vào lục phủ ngũ tạng trong cơ thể lão.

Bỗng đột nhiên, lão chỉ cảm thấy trong cơ thể mình khí huyết bốc lên không ngớt, lục phủ ngũ tạng đều cảm giác như sắp sửa nổ tung. Loại cảm giác này so cùng chính mình muốn tự bạo cũng không sai khác nhau lắm.

Âu Dương Hưng thất khiếu đều rỉ ra những vết máu li ti, vẻ mặt trở nên vô cùng tái nhợt. Thân thể càng không ngừng loạng choạng, chỉ thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống từ giữa không trung.

Lão không chút suy nghĩ lập tức rút lui, trong mắt lão tràn ngập vẻ kinh hãi không có gì so sánh nổi.

- Cái này... cái này rốt cuộc là cái trống gì mà lại có thể trực tiếp chấn vào đến trong cơ thể, khiến cho ta bị thương. Quả thật là đáng chết!

Âu Dương Hưng thầm mắng ở trong lòng.

- Lão thất phu đừng trốn!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, ôm trống nhằm hướng Âu Dương Hưng chạy mà đuổi theo sát gót, đồng thời lại dốc sức vỗ vào Trấn Thiên Cổ.

- Thùng thùng!

Từng đạo âm vang giống như tiếng sấm mùa xuân, lại giống như chiến âm

đến từ thời các trận chiến thuở hồng hoang xa xôi,làm rung động đến tận phía chân trời.

Âu Dương Hưng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị nện đến mức hoàn toàn xáo trộn, còn kém một bước nhỏ để không bị tự bạo.

- Hỏa Kế đi thôi!

Âu Dương Hưng do dự một chút, rồi quát một tiếng với U Hồ đang đánh nhau ở phương xa cùng Sư Hổ Thú. Lão liền quay đầu rời khỏi nơi này, sợ chỉ chậm lại một chút là thân thể sẽ tự nổ tung.

Âu Dương Hưng vừa rời khỏi, U Hồ cũng liền bỏ mặc Sư Hổ Thú đuổi theo mà cứ thế rời đi.

- Lão thất phu đừng trốn, chúng ta lại đánh tiếp ba trăm hiệp, Bổn cung muốn cùng ngươi không chết không ngừng!

Lăng Tiếu một mạch truy theo, lại còn thét to.

Chỉ là Âu Dương Hưng cùng U Hồ kia sớm đã là biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lăng Tiếu sau khi xác định Âu Dương Hưng cùng U Hồ đã đi xa liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, vẻ mặt trở nên vô cùng tái nhợt không chịu nổi. Thân thể bắt đầu lắc la lắc lư, thiếu chút nữa là té xuống.

Lăng Tiếu vội vàng thu lại Trấn Thiên Cổ, lại lấy ra vài viên đan dược lập tức uống vào.

- Còn may là đã hù dọa cho lão thất phu kia bỏ chạy, bằng không... Bổn cung sẽ mất mạng!

Lăng Tiếu thở phào một hơi mà lẩm bẩm.

Trấn Thiên Cổ chuyên đả thương lục phủ ngũ tạng người ta, uy lực phi thường khủng bố, tuyệt đối không phải thông thường Thánh Khí có khả năng bằng được. Lăng Tiếu suy đoán liệu có phải nó là Thần Khí bị hư hại chăng?

Nếu lại muốn vận dụng Trấn Thiên Cổ này thì phải vận chuyển năng lượng trong cơ thể vào bên trong trống. Như vậy mới có thể phát huy ra được uy lực của nó.

Lăng Tiếu chỉ là đánh vài nhát mà thôi, nhưng lực lượng toàn thân cơ hồ liền bị cạn sạch.

Nếu mà Âu Dương Hưng không đi, vậy lúc hắn thoát lực chính là khi người ta muốn mệnh của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1495 - Đẩy Lui Thánh Giả. (1)

Hiện tại hắn không có thời gian suy nghĩ về điều này, mà nhằm hướng tới chỗ không xa cứ thế bay lắc la lắc lư tới bên Sư Hổ Thú để nhìn lại. Chỉ thấy nó đầy vết máu loang lổ, mọi chỗ quanh thân đều là vết thương, hoá ra cũng là bị tổn thất nặng a!

Lăng Tiếu không nói hai lời, lại lấy ra vài viên Thất Giai Kim thuộc tính Thú Đan cho nó nuốt chửng, rồi lại lấy thêm một chút linh thảo chữa thương quí giá cũng nhét vào trong miệng nó.

- Hồ ly kia so sánh Bổn vương cường đại hơn, nhưng mà Bổn vương cũng không phải dễ bắt nạt!

Sư Hổ Thú phi thường không cam lòng mà nói.

Nó chỉ là vừa mới đột phá Bát Giai không lâu, cảnh giới còn chưa được vững chắc. Nếu nó sớm đã là Bát Giai Linh Thú, vậy Bát Giai Trung Giai U Hồ kia chưa chắc có thể chiếm được ưu thế với nó.

- Bớt tranh cãi, vội vàng khôi phục thân thể mới quan trọng. Ai biết bọn họ có thể đi mà quay lại hay không!

Lăng Tiếu nói một tiếng liền thu Sư Hổ Thú vào trong Dược Đỉnh.

Lăng Tiếu cũng không có lập tức rời đi, mà là hạ xuống về hướng mặt đất ở cách đó không xa để tìm kiếm đám người Xích Cương. Hắn còn có thể cảm nhận được trong số bọn họ còn có người chưa chết.

Sau khi tìm một lát nữa, cuối cùng Lăng Tiếu tìm được Xích Cương cùng với ba người huynh đệ của hắn đều bị trọng thương. Tất cả những người khác đều đã chết ở dưới Thiên Lôi Tử.

Lăng Tiếu tiếc hận than một tiếng. Những người này chính là vừa muốn đi theo hắn, vì hắn đều phải bị mất mạng. Điều đó khiến cho hắn áy náy không thôi.

Lăng Tiếu đưa đan dược cho mấy người này, rồi liền cũng đưa bọn họ vào bên trong Dược Đỉnh, che giấu đi khí tức. Sau đó hắn triệu hoán Tiểu Kim ra để mang theo hắn bắt đầu rời khỏi nơi này.

...

Âu Dương Hưng thân là cao thủ đệ nhất Âu Dương gia, tốc độ chạy trốn tự nhiên là không gì sánh kịp.

Hắn từ không gian xuyên qua không gian, chỉ là trong vài lần hô hấp liền đã chạy xa đến mười mấy vạn dặm.

Linh Thú hộ thân U Hồ của lão cũng đuổi kịp theo sau.

Lão nhìn thấy trên người U Hồ của mình cũng có rất nhiều vết thương và vết máu, cơn tức giận càng lớn hơn.

- Phốc!

Lão không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi lão liên tục bị Trấn Thiên Cổ nện cho vài cái, lục phủ ngũ tạng đã bị thương nặng. Nếu không phải Lăng Tiếu xuất ra uy lực còn không đủ, chỉ sợ lão liền vô phương chạy trốn.

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, cái trống kia tuyệt đối là Thánh Khí cấp cao nhất. Không... Có khả năng có lẽ là Thần Khí trong truyền thuyết. Khó trách tuổi còn trẻ liền có khả năng tự xây dựng thế lực riêng của mình. Xem ra Tà Đế lão nhân kia thật đúng là đã cho tiểu tạp chủng này không ít thứ tốt. Không được... Tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời khỏi Nam Cổ Lĩnh. Nếu như có thể lấy được tất cả báu vật bí mật của tiểu tạp chủng kia, vậy Âu Dương Hưng ta tuyệt đối có khả năng tự xưng là bản Cao Giai Thánh Giả!

Âu Dương Hưng vừa uống một viên đan dược bình phục vết thương vừa am thầm nói.

Âu Dương Hưng lại không sợ hãi bại trận, ngược lại còn nổi lên sự chú ý với Trấn Thiên Cổ. Không thể không nói sự ác độc và tham lam trong tâm tư của lão là tương đương.

Đúng lúc này, có hai đạo âm thanh xé gió vang lên, hai bóng người trong nháy mắt liền đến trước mặt Âu Dương Hưng.

Đây rõ ràng đúng là huynh đệ Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa của Âu Dương Hưng.

- Lão đại, thế này... Đây là có chuyện gì?

Âu Dương Chấn nhìn Âu Dương Hưng thất khiếu đều mang theo vết máu mà giật mình la lên.

Âu Dương Hoa ở một bên cũng là kinh ngạc nhìn kĩ hơn. Bọn họ biết cực kì rõ ràng về thực lực của lão đại, trong số những người ngang nhau thì người có thể gây tổn thương cho đại ca căn bản không nhiều lắm, chớ nói chi là làm cho hắn bị thương đến thất khiếu chảy máu.

- Có lẽ... Chẳng lẽ là Tà Đế kia xuất hiện?

Âu Dương Hoa không khỏi suy đoán.

Muốn đả thương lão đại của hắn thì ngoài việc có thực lực cường đại so với lão đại của hắn, không thể có ai khác.

Cho nên Âu Dương Hoa mới suy nghĩ tới phương diện này. Nhất định do Lăng Tiếu chính là Tà Đế đệ tử duy nhất, nếu như là ông ta xuất hiện thì chẳng có gì lạ.

Âu Dương Hưng lắc đầu đáp

- Đừng đoán, ta không có chuyện gì, làm cho ta bị thương là tiểu tạp chủng Lăng Tiếu kia!.

- Điều này sao có thể!

Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa đồng loạt giật mình la lên, trong ánh mắt đều là lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

- Tiểu tử kia có một cái trống kỳ quái, lại có khả năng trực tiếp chấn gây tổn thương lục phủ ngũ tạng, ngay cả ta đều không chịu nổi. Nếu không phải thoát chân thoát được nhanh lên một chút, chỉ sợ thật sự phải chết ở trong tay tiểu tử kia.

Âu Dương Hưng nói, dừng một phen lão lại nói

- Ta hoài nghi cái trống kia có thể là Thần Khí!.

- Thần Khí!

Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa lại lần nữa kêu lên kinh ngạc.

- Không sai, bằng không làm sao một kẻ Huyền Đế có thể gây tổn thương cho ta được. Nếu như chúng ta có thể đoạt được cái đó, nhất định nó sẽ giúp chúng ta càng cường đại hơn!

Âu Dương Hưng thập phần hưng phấn mà nói.

- Lão đại nói không sai, vậy hiện tại hắn trốn chỗ nào, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát từ bên trong Nam Cổ Lĩnh!

Âu Dương Chấn đồng dạng cũng lộ ra vẻ hưng phấn lẫn tham lam mà nói theo.

- Các ngươi đi theo ta, thiết nghĩ hắn tuyệt đối không có chạy thoát được đi xa lắm. Nhất định có khả năng bắt lấy hắn!

Âu Dương Hưng nói.

Tiếp theo, hắn lại một lần nữa quay lại phương hướng vừa rồi, Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hưng đi theo sau hắn.

Ba người lại phản hồi đến chiến trường lúc đầu, đã sớm không có bóng dáng của Lăng Tiếu.

Nhưng mà, bọn họ cũng không đơn giản từ bỏ như vậy, lập tức triển khai thần niệm cảm ứng tình hình trong một vùng mấy vạn dặm.

Lúc này ở ngoài mấy vạn dặm Lăng Tiếu đã ngừng lại, tùy tiện tìm một chỗ đào cái hang động để mà tránh né.

Hắn có thể suy đoán được Âu Dương Hưng có lẽ sẽ đi mà quay lại. Hiện tại nếu như cứ cố đào tẩu, tuyệt đối sẽ sớm bị người ta đuổi kịp và vượt. Tốc độ của Thánh Giả tuyệt đối là khủng bố.

Thừa dịp thời gian tránh né, Lăng Tiếu giấu kín khí tức. Cho dù là ai đến đây cũng không cách nào cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Hắn lặng lẽ sử dụng Cổ Hoàng Thần Công, sau khi tự chữa trị vết thương của mình và khôi phục tất cả lực lượng bị tiêu hao rồi hãy nói sau.

- Lão thất phu chết tiệt, nếu không có được long lân do lão Long vương đưa và Trấn Thiên Cổ thì Bổn cung liền bỏ mạng ở chỗ này. Tiếp tục như vậy không được, nhất định phải có kế thoát thân mới được, nếu không sớm muộn nếu bị bọn họ tìm tới mất.

Lăng Tiếu âm thầm tự nhủ ở trong lòng.

Tâm tình của hắn có hơi lo lắng, nếu mà lại để cho Âu Dương Hưng tìm được, đối phương tuyệt đối sẽ không cho hắn bất cứ một cơ hội ra tay nhỏ nhoi nào, khẳng định là trực tiếp giết chết tươi hắn để khỏi lo hậu họa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1496 - Đẩy Lui Thánh Giả. (2)

Hiện nay chiến lực của Sư Hổ Thú giảm mạnh. Nếu như nó có thể khôi phục như cũ, nói không chừng có khả năng thông qua tốc độ của nó rồi toàn lực trốn xa nơi này thì cũng có một hi vọng sống nhỏ nhoi.

Nhất định là tốc độ của Sư Hổ Thú tuyệt đối không thua gì Bát Giai Trung Giai Linh Thú thông thường.

Chỉ là hiện tại muốn Sư Hổ Thú khôi phục hoàn toàn thì nhanh nhất cũng cần thời gian mấy ngày. Thời gian mấy ngày này chỉ sợ cũng đủ Âu Dương Hưng tìm được hắn. Nhất định là thần niệm của Thánh Giả sẽ cường đại dị thường.

- Chỉ chờ đợi không phải là biện pháp, trừ phi có người đến giúp ta. Chính là điều đó không có khả năng a

Lăng Tiếu ra sức suy nghĩ kế thoát thân ở bên trong hang động.

Lúc này, hắn nghĩ tới Bại Gia Tử và Long Nữ, nếu có bọn hắn ở bên người thì thật tốt a!

Bỗng nhiên, hắn chợt nảy sinh ý nghĩ thần kì

- Ta có long lân phòng ngự của lão Long vương, lão thất phu Âu Dương Hưng kia đều khó lòng gây tổn thương ta mảy may. Ta đây liền nghĩ biện pháp tự mình thoát khốn tu vi của bản thân!.

Lăng Tiếu đã nghĩ tới kế thoát thân, nhưng mà đó cũng là biện pháp duy nhất

được ăn cả ngã về không.

Lăng Tiếu xuất ra trong tay năm viên đan dược trong suốt, mỗi một viên đều là tản ra hương vị dược vô cùng nồng nặc làm cho người ta có một loại xúc động thập phần say mê và khát vọng nuốt chửng.

Cả năm viên này rõ ràng đều là cực phẩm Huyền Đế đan. Là năm loại Đế Đan khác nhau của các thuộc tính kim, mộc, băng, hỏa, phong

- Nếu thực lực Trung Giai Huyền Đế không làm gì được ngươi, vậy Bổn cung không thể làm gì khác hơn là lại tăng cường thực lực. Để nhìn một chút xem có thể giết chết được lão thất phu này hay không!

Lăng Tiếu thì thào vừa nói, đôi mắt trong lộ ra vẻ hung tợn hiếm thấy.

Dứt lời, hắn lập tức điều chỉnh khí tức, đưa trạng thái của bản thân mình đạt tới tốt nhất rồi mới lại dùng cực phẩm Huyền Đế đan.

Điều này tương đương Lăng Tiếu lần đầu mượn đan dược để có được đột phá, mà duy nhất đồng thời ăn vào năm viên cực phẩm Huyền Đế đan. E rằng đó là hành động vĩ đại thế gian hiếm thấy.

Phải biết rằng mỗi một viên Huyền Đế đan cực phẩm đều ẩn chứa năng lượng sung túc cực kỳ bá đạo. Thông thường uống một viên Huyền Đế đủ để cho hắn thuận lợi đột phá một bậc. Mà Lăng Tiếu một lần uống năm viên, đây là năng lượng quá khủng bố.

Cực phẩm Huyền Đế đan, so với Huyền Đế đan bình thường thì khác nhau lớn nhất ở chỗ bên trong nó có cho thêm tinh hoa của Huyền Đế sau khi bỏ mạng mà biến thành. Điều đó khiến cho năng lượng của Đế Đan nếu so với loại bình thường thì cường đại gấp mấy lần. Hơn nữa mức độ gây ra thương tổn của nó đối với căn cơ cũng nhỏ đi rất nhiều, đó cũng là nguyên nhân vì

sao nó được gọi là "Cực phẩm".

Hiện nay Lăng Tiếu mà hành động liền sẽ bị người của Âu Dương gia phát hiện. Tuy có long lân phòng ngự của lão Long vương, nhưng không có nghĩa là Thánh Giả thật sự không giết được hắn. Nếu như người ta vận dụng Thánh Khí, e rằng hắn cũng chỉ có con đường bỏ mạng, căn bản không đáng để ý.

Lăng Tiếu chuẩn bị dùng cực phẩm Huyền Đế đan cũng là tính toán đánh cược một lần đập nồi dìm thuyền, tăng thực lực của mình lên tới Cao Giai Huyền Đế. Đến lúc đó lại dựa vào chiến lực đã tăng lên gấp ba mươi lăm lần của hắn thì tuyệt đối có thể có thực lực đánh một trận cùng Đê Giai Thánh Giả. Lại kết hợp thêm Kim Long Thương cùng Trấn Thiên Cổ, tuyệt đối có khả năng đập chết lão thất phu kia!

Lúc Lăng Tiếu đang muốn dùng đan dược, thì hắn lại bắt đầu do dự. Đột phá như thế cũng là không ổn.

Hắn biết một khi ăn vào Huyền Đế đan cực phẩm, khí thế tuyệt đối sẽ kinh động lão thất phu kia. Nhất định phải chuẩn bị cho tốt không có sai sót mới được.

Vì vậy Lăng Tiếu ở bên trong hang động lại đào cái hố to sâu một vài trăm thước vào lòng đất. Chính mình ở bên trong hố bố trí cấm chế, phòng ngừa vào lúc đột phá lúc khí tức lộ ra ngoài. Nếu là đến lúc đó bị người khác đến sớm một bước giết chết hắn, vậy thì liền mất nhiều hơn được.

Thời gian không đợi người, hắn lại một lần nữa điều chỉnh tốt trạng thái, rồi liền ném tất cả năm viên Huyền Đế đan cực phẩm vào trong miệng.

Nuốt chửng đan dược để đột phá Cao Giai như thế, từ cổ chí kim chỉ sợ cũng chỉ có Lăng Tiếu làm như vậy.

Cùng với năm viên Huyền Đế đan cực phẩm vào bụng, những đợt năng lượng điên cuồng dữ dội bắt đầu phát tán ra ngoài. Cả năm chủng loại năng lượng khác nhau đều là đua nhau ập về hướng tới đan điền Lăng Tiếu. Khi chúng đi qua kinh mạch của hắn, năng lượng đã làm kinh mạch phải liên tục phồng căng lên để chống đỡ.

Nếu không phải kinh mạch Lăng Tiếu rộng rãi cứng cỏi thì làm sao có thể lập tức nhận được những dòng năng lượng mênh mông như thế.

Lăng Tiếu vốn là đồng tu cả năm chủng loại thuộc tính, cho nên số năng lượng cần hấp thu so sánh với người bình thường liền gấp không chỉ là mấy lần.

Năm viên Huyền Đế đan cực phẩm cung cấp năng lượng ở trong mắt người khác có lẽ là khủng bố tới cực điểm, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói chỉ là vừa mới đủ dùng mà thôi.

Năng lượng của năm viên Huyền Đế đan cực phẩm trong nháy mắt đã lấp đầy lực lượng đan điền Lăng Tiếu, đan điền năm màu không ngừng bắt đầu phát chấn động. Vô số lực lượng chảy tới làm kinh mạch của hắn khuếch tán, bắt đầu đả thông rất nhiều kinh mạch và huyệt đạo cực nhỏ còn chưa được mở rộng.

Khí thế của hắn bắt đầu một mạch tiến lên. Từ cảnh giới Trung Giai Huyền Đế trung tầng, đạt tới cảnh giới cao tầng, chỉ chốc lát sau cuối cùng liền đạt tới Trung Giai Huyền Đế đỉnh cao. Chỉ kém một ít liền có thể phá tan cửa ải, đạt tới cảnh giới Cao Giai Huyền Đế.

Lăng Tiếu tuyệt đối không hề sốt ruột liều lĩnh, những năng lượng này mặc dù có khả năng lập tức phá tan đến cảnh giới Cao Giai Huyền Đế, nhưng mà sau này khẳng định đòi hỏi phải có không ít thời gian đi củng cố cảnh giới.

Vì vậy, hắn mạnh mẽ dồn nén những năng lượng này lại, đợi đến sau khi năng lượng đều là tập trung một chỗ thì hắn sẽ lại phát ra. Đến lúc đó đồng dạng có khả năng đánh sâu vào cảnh giới cao hơn, có thể làm cho cảnh giới của hắn vững chắc một chút.

Ở cách chỗ Lăng Tiếu không xa, ba đại Thánh Giả Âu Dương gia đều sưu tầm mọi nơi khí tức của Lăng Tiếu.

Một khi Lăng Tiếu có hơi để lộ thì liền trước tiên tiến hành vây giết đối với hắn.

Lăng Tiếu mặc dù dùng cấm chế ngăn cách khí tức không tản mát ra đi, chính là hắn đang lúc đột phá cửa ải, nên vẫn sẽ có khí tức kích động đi ra ngoài, cấm chế cũng không ngăn cản được.

- Cuối cùng cũng xuất hiện, ở bên kia!

Âu Dương Hưng trong nháy mắt bắt được khí tức của Lăng Tiếu lập tức giật mình la lên một tiếng, tiếp theo liền bay theo phương hướng đó lao tới đây.

Từ hai phía khác, Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa cũng đều nhanh chóng bay về hướng tới nơi đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1497 - Lại Đột Phá Đối Chiến Thánh Giả. (1)

Ba đại Thánh Giả hội tụ ở trong không trung bên trên quả núi có Lăng Tiếu.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Âu Dương Hưng nói

- Tiểu tử này có điều kì dị cổ quái, chúng ta tách ra đứng ở các phương vị, trực tiếp dùng Không Gian Chi Lực để nhốt hắn lại. Không để cho hắn có bất cứ cơ hội chạy trốn nào. Trên người tiểu tử kia có thể còn có dị bảo khác, cho nên khi bị ta công kích cũng không hề có một chút ảnh hưởng nào. Cho nên chúng ta ngàn vạn lần không thể xem thường hắn.

- Lão đại nói đúng, cần phải bắt được hắn, mới có thể sảng khoái mà hành hạ hắn.

Âu Dương Hoa nói phụ họa theo.

- Mau động thủ đi, tiểu tạp chủng này có thể khiến cho ba huynh đệ chúng ta đồng loạt ra tay đối phó hắn, cho dù chết cũng đủ để tự kiêu!

Âu Dương Chấn nói.

Âu Dương Hưng khẽ gật đầu. Lão giơ một chưởng lên liền đánh xuống về hướng tới quả núi cao kia.

Lực lượng dồi dào giống như thủy triều cuồn cuộn đổ ập xuống. Dưới một chưởng này ngọn núi cao vài trăm thước kia liền sụp đổ, tất cả mọi thứ trên quả núi đều là hóa thành phấn vụn, không còn tồn tại.

Trong hố sâu dưới quả núi cao, Lăng Tiếu chính lúc ở vào thời điểm mấu chốt. Hắn chỉ cần một chút thời gian, liền có thể dồn nén năng lượng nhiều hơn, tiến tới làm ra điều kiện tốt nhất để đột phá.

Vừa lúc đó, oanh tạc cường đại nện xuống thiếu chút nữa khiến cho tâm thần hắn thất thủ. Năng lượng đã dồn nén kia trong cơ thể cũng không áp chế nổi nữa, trong nháy mắt căng phồng sắp sửa bùng nổ.

- A!

Lăng Tiếu trong tình huống không có chuẩn bị, lại phải đón nhận năng lượng thật lớn đánh sâu vào. Hắn không nhịn được giật mình la lên một tiếng, một ngụm máu tươi lập tức phun tung toé ra ngoài.

Vô số đá vụn nện xuống, bao phủ lên hắn.

- Hơ, không thấy tiểu tạp chủng kia chạy ra, không phải mất mạng cứ như vậy chứ!

Âu Dương Chấn thở nhẹ mà nói.

- Sẽ không dễ dàng bỏ mạng như vậy, hơi thở của hắn vẫn còn!

Âu Dương Hưng nói, tiếp theo hắn nhíu mày một cái lại nói tiếp

- Tiểu tạpchủng kia có khí tức hơi kì dị cổ quái, lại có vẻ rất bừa bộn, nhưng khí tức lại đang không ngừng tăng trưởng!.

- Chẳng lẽ hắn muốn mượn đan dược trợ giúp để tăng thực lực đối kháng chúng ta sao?

Âu Dương Hoa hỏi.

- Cho dù như thế nào, trước cứ bắt hắn rồi hãy nói sau!

Âu Dương Hưng nổi khùng nói một tiếng, lại là một chưởng chụp xuống.

Không gian lực lượng đáng sợ nện xuống, mặt đất bên trong ngàn thước đều là bị chụp đến trũng xuống.

Dưới một chưởng này, Lăng Tiếu lần thứ hai bị đánh đến ngập vào càng sâu dưới mặt đất.

Có điều, loại Không Gian Chi Lực mặc dù đặc biệt cường đại, nhưng mà Lăng Tiếu có long lân hộ thân của lão Long vương nên cũng không khiến cho hắn bị thương tổn gì.

Lăng Tiếu cũng không để ý tới mặt khác, hắn khống chế những năng lượng đang bạo loạn của mình, mạnh mẽ áp chế bọn chúng xuống, không thể để cho bọn họ cắn trả đối với chính mình, kết quả là đột phá cửa ải không được, ngược lại bị tổn thương căn cơ của hắn, khiến cho thực lực của hắn giảm đi, vậy là mất nhiều hơn được.

- Lại còn không ra, vậy để cho chúng ta thu hắn ra!

Âu Dương Chấn có hơi không kiên nhẫn được liền nói một câu. Lão vươn tay ra, một hình bàn tay ngưng tụ từ Không Gian Chi Lực hướng tới mặt đất móc xuống.

Lăng Tiếu bị bàn tay kia mạnh mẽ bắt lên. Chỉ là hắn cũng không có bất cứ lời đáp lại nào, vẫn đang nhắm mắt lại. Hắn đang vận chuyển công pháp Độc Tôn Quy Nguyên với tốc độ cao, không ngừng dẫn dắt năng lượng tụ lại chung một chỗ để tiến hành lần đánh sâu vào cuối cùng nhằm đột phá.

Âu Dương Hưng nhìn ra manh mối trạng thái của Lăng Tiếu, lúc này quát

- Tiểu tử này lại muốn đột phá, trước cứ giết chết hắn, nếu không càng khó chơi hơn!.

Nói dứt lời, trong tay Âu Dương Hưng xuất hiện ra một thanh Thánh Khí, bóng dáng bắt đầu dao động. Một đạo kiếm quang giống như sao băng rơi xuống, nhằm hướng đầu của Lăng Tiếu liền chém tới.

Ở trong lúc chỉ mành treo chuông này, lực lượng của Lăng Tiếu đã có thể bình ổn, rốt cục hắn đã phá tan cửa ải đến Cao Giai.

Lăng Tiếu không có thời gian để hưởng thụ niềm vui lực lượng dâng trào mênh mông này. Hắn đã ý thức được tình cảnh của mình là khá không ổn.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Liền tại lúc trường kiếm của Âu Dương Hưng rơi xuống trên đầu của hắn, thân thể Lăng Tiếu giãy dụa mạnh mẽ, một cỗ lực lượng dâng trào mênh mông liến khuếch tán ra ngoài. Long hình chiến khí trong cơ thể trong nháy mắt nhanh chóng tăng lên, thân thể bắt đầu dị biến. Một đạo Long Ngâm hướng tới Âu Dương Hưng công kích, trong tay cũng xuất ra Kim Long Thương đánh tan lực lượng đang trói buộc mình.

Âu Dương Hưng đã bị đạo Long Ngâm đánh, huyết khí lại cảm giác có hơi bốc lên nhộn nhạo. Động tác trở nên chậm chạp di một ít, nhưng vẫn không gây tổn thương được lão. Kiếm thế vẫn đang chém tới với khí thế không gì sánh nổi.

- Tiểu tạp chủng, ngày này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi!

Âu Dương Hưng quát to. đọc truyện nhanh nhất tại doctruyen.org nha các bạn

Thân thể Lăng Tiếu lại được giải thoát, thực lực đã qua đạt tới Cao Giai Huyền Đế, lại còn tăng lên gấp ba mươi lăm lần lực lượng nên hoàn toàn đạt tới lực lượng của Đê Giai Thánh Giả thông thường. Hắn đã có thể bắt giữ kiếm thế của Âu Dương Hưng, nên nhanh chóng giơ Kim Long Thương lên để chắn thanh trường kiếm kia đang chém tới.

- Keng keng!

Binh khí va đập vào nhau, phát ra những tia lửa chói mắt.

Lăng Tiếu bị nện đến mức bắn bay ra ngoài trăm thước. Âu Dương Hưng cũng là đứng yên tại chỗ vẫn không nhúc nhích mảy may.

Chỉ là Âu Dương Hưng vô luận như thế nào đều không vui mừng nổi. Bởi vì hắn chỉ đẩy lui Lăng Tiếu trăm thước, mà không phải trực tiếp cấp nện cho hắn rơi xuống đất, không có lấy được niềm vui hoàn toàn có tính áp đảo.

Âu Dương Hưng nét mặt xanh mét tới cực điểm, hắn gầm rống một tiếng

- Tiểu tạp chủng, cho dù thực lực có tăng lên thì ngươi cũng nhất định phải chết!.

Ngay sau đó trong nháy mắt lão xuyên qua không gian, kiếm chiêu khủng bố chém vát về hướng tới Lăng Tiếu. Mỗi một đạo kiếm quang đều mang theo uy lực đáng sợ hủy thiên diệt địa.

Lăng Tiếu có lực lượng Phong thuộc tính, lại có được cước bộ Vân Tung Mị Ảnh. Tốc độ mặc dù so ra kém Âu Dương Hưng, nhưng vẫn gượng gạo có thể coi như ngang bằng lão. Kim Long Thương trong tay xuất ra chiêu thức phòng ngự dày đặc để ngăn cản kiếm chiêu đáng sợ của Âu Dương Hưng.

Thủ lâu tất sơ hở, Lăng Tiếu mặc dù đỡ được đại bộ phận công kích, nhưng

mà vẫn đang có không ít kiếm khí phá được phòng ngự của hắn, cắt vào thân thể của hắn, đánh cho lớp long lân vàng rực trên người hắn bị rơi ra không ít.

Lão Long vương ban cho long lân phòng ngự mặc dù không sai, nhưng mà chỉ cần không gặp phải lúc nguy hiểm tánh mạng thì nó lại sẽ không tự động bảo vệ chủ. Điều này làm cho Lăng Tiếu cũng thấy khá bức bối khó chịu.

- Lão thất phu, Bổn cung liều mạng với ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1498 - Lại Đột Phá Đối Chiến Thánh Giả. (2)

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng. Hắn vừa tập trung tinh thần lực công kích về hướng tới Âu Dương Hưng, vừa tụ tập lực lượng cường đại nhất để phản kích Âu Dương Hưng. Vô số Chân Long tuyệt thế rít gào lao đi về hướng tới Âu Dương Hưng.

Âu Dương Hưng có hơi nóng lòng. Lão thân là cao thủ tuyệt thế thuộc về hàng ngũ đứng đầu trong Trung Vực, nhưng lại không làm gì được một Cao Giai Huyền Đế. Nếu điều này truyền ra ngoài thì khiến cho lão thật là mất mặt.

Vào lúc lão đang chuẩn bị gia tăng thế công thì nhận thấy được không gian dao động. Lão biết Lăng Tiếu lợi dụng tinh thần lực để công kích nên vội vàng rút lui, đồng thời lấy ra không gian lực lượng càng không ngừng bao bọc kín mít chính mình, để hoàn toàn ngăn cách tinh thần lực lan đến.

Kim Long Thương do Lăng Tiếu ngưng tụ mà thành trực tiếp đâm vào trên không gian phòng ngự của lão, trực tiếp đánh cho nó lõm vào. Nhưng còn thiếu chút nữa liền đâm tới Thức Hải của Âu Dương Hưng, đáng tiếc vẫn còn kém một ít.

Lăng Tiếu cũng biết bằng tinh thần lực khó có thể làm được gì Âu Dương Hưng. Phách Long Thương Quyết của hắn đã nhanh chóng nện tới, có vài con Chân Long tuyệt thế trực tiếp đánh sâu vào trên không gian lực phòng ngự của Âu Dương Hưng.

- Ầm ầm ầm!

Một cỗ vô hình lực lượng, một cỗ hữu hình đã chồng chất lực lượng vào

chung một chỗ, rốt cục phá tan không gian lực lượng của Âu Dương Hưng.

Âu Dương Hưng kinh hãi, trường kiếm trong tay càng không ngừng khẩn cấp xoay vòng, rồi xoắn lấy con Chân Long tuyệt thế này.

Có điều Lăng Tiếu cũng là được lợi thế thì không buông tha người, lại thêm những lực lượng mạnh hơn giống như bão táp loại nện thẳng về phía trước.

Lăng Tiếu có kình lực đang thực sự dồi dào nên nhất định phải khiến cho lão thất phu này mất mặt. Hắn một người hóa thành bốn mươi tám đạo thân ảnh, lại còn chưa đình chỉ mà vẫn tăng lên gấp đôi, ước chừng xuất hiện chín mươi sáu đạo thân ảnh. Mỗi một đạo thân ảnh đều cùng vung Phách Long Thương Quyết hướng tới Âu Dương Hưng chém xuống.

Thế công liên miên không dứt, mỗi một chiêu mỗi một thức đều ẩn chứa uy lực khủng bố, đủ để đánh cho vùng không gian thiên địa này bị trũng xuống.

Đứng ở bên ngoài mà xem, Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa đều là há to miệng nhìn một màn này. Bọn họ làm sao tin tưởng chỉ là một người Cao Giai Huyền Đế lại tạo thành lực phá hoại như thế này. Cho dù là Đê Giai Thánh Giả công kích cũng chỉ đến như vậy thôi!

- Hỗn đản!

Trong màn thế công dày đặc đó, Âu Dương Hưng phát ra tiếng thú gầm mất đi lý trí, từng đạo kiếm quang đáng sợ giống như tinh thần nhấp nháy trực tiếp đâm thủng lớp năng lượng của Lăng Tiếu ầm ầm đánh tới, đồng thời nhất loạt giết chết các bóng hình do Lăng Tiếu phân hoá ra.

Âu Dương Hưng phá vỡ công kích của Lăng Tiếu liền giống như Khốn Long xuất thế, tức thì bí mật mang theo thế Lôi Đình Vạn Quân phản kích về hướng tới Lăng Tiếu.

Trường kiếm giữa trời, một kiếm thể hiện bản lĩnh!

Một kích đơn giản mà hữu hiệu, mang theo toàn bộ lực lượng của Âu Dương Hưng mà chém xuống.

Một kiếm này đủ để chặt đứt bất cứmột con sông nào, đủ để nện cho mấy chục ngọn núi thành phấn vụn. Nó khiến cho không gian chung quanh bị cắt đến nứt ra rồi lan xa.

Đây là Âu Dương Hưng xuất ra một kích nén giận. Kiếm chiêu chưa tới, Lăng Tiếu đã cảm giác được kiếm khí cắt vào cơ thể đến phát lạnh.

- Đến đây đi... cứ để cho bão táp tới mạnh hơn một chút đi!

Lăng Tiếu hoàn toàn không đếm xỉa đến. Thân thể của hắn có thể so với Thánh Khí, lại có được long lân phòng ngự của lão Long vương, nên hắn quyết định toàn lực đánh cược một lần.

Hắn mang theo Kim Long Thương không lùi mà tiến tới, đón một kiếm kia của Âu Dương Hưng đang đánh tới.

- Tiểu tạp chủng đi tìm chết đi!

Âu Dương Hưng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có dũng khí phản kháng, không nhịn được gầm rống một tiếng.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Trường kiếm chém ở trên Kim Long Thương phát ra âm thanh oanh tạc kịch liệt.

Lăng Tiếu thân thể giống như chiếc diều đứt dây bị nện bay ra thật xa. Một

ngụm máu tươi không nhịn được phun ra tung toé. Kim Long Thương trong tay đều bị nện đến phải rời tay. Cũng may Kim Long Thương cùng hắn đã có mối liên lạc nào đó, nên cùng với phương hướng hắn rơi xuống thì cũng rơi đến chỗ bên cạnh hắn.

Vào lúc Âu Dương Hưng chuẩn bị lại lần nữa chém về hướng tới Lăng Tiếu, thì rõ ràng phát hiện trường kiếm trong tay mình lại đã hóa thành điểm những mẩu nhỏ gãy lìa.

- Đúng rồi, trong tay tiểu tử kia chính là Kim Long Thương của Cổ gia, ít nhất là Cao Giai Thánh Khí. Khó trách có khả năng tiêu hủy kiếm của ta!

Âu Dương Hưng sửng sốt một lúc mới nhớ tới vũ khí của Lăng Tiếu không phải tầm thường, ánh mắt trở nên càng tham lam hơn.

Âu Dương Hưng không chút suy nghĩ lại một lần nữa mạnh mẽ xông về hướng tới Lăng Tiếu.

Lão phát hiện Lăng Tiếu quả nhiên là toàn thân là bảo vật, chỉ cần giết chết Lăng Tiếu, vậy thì tất cả đều là của lão.

Chỉ là vào đúng lúc Âu Dương Hưng bay vút xuống thì Lăng Tiếu đã ổn định thân hình. Trấn Thiên Cổ đã lặng lẽ xuất hiện ở trước ngực của hắn.

Âu Dương Hưng thấy một màn như vậy, vội vàng dừng ngay thân hình lại. Một bàn tay không gian trong nháy mắt nhằm hướng Lăng Tiếu đã chộp tới.

Lão tuyệt đối không thể để cho Lăng Tiếu gõ cái trống lớn kia, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chỉ là Lăng Tiếu hiện tại đã không còn giống như trước đây. Sau khi tăng lên tới Cao Giai Huyền Đế, năng lực phản ứng của hắn đã có thể so với Đê

Giai Thánh Giả nên tự nhiên có thể nắm bắt được toàn bộ công kích của Âu Dương Hưng. Bóng dáng hắn liền hóa thành làn gió lui về phía sau, đồng thời toàn lực gõ vang Trấn Thiên Cổ.

- Thùng thùng!

Cùng với âm thanh đó chấm dứt, Cự Nhân viễn cổ hung ác kia lại xuất hiện lần nữa, trong lòng ôm cái trống đặc biệt lớn, dùi trống trong tay hướng tới mặt trống mà liên tiếp gõ xuống.

- Lão Nhị, lão Tam, mau... mau mau nhất loạt giết chết tiểu tử này!

Âu Dương Hưng vừa quay lại để trốn, vừa kinh hoảng quát.

Chỉ tiếc lão cầu cứu có lẽ đã muộn, tiếng trống Trấn Thiên Cổ kia giống như mãnh thú thời hồng hoang rít gào, lại như tiếng tù và, tiếng trống kích động lòng người trên chiến trường cổ xưa đã vang lên.

Huyết dịch trong cơ thể Âu Dương Hưng không chịu đựng nổi bắt đầu bốc lên sai loạn, lục phủ ngũ tạng của lão cũng đồng dạng càng không ngừng nhộn nhạo, tựa hồ có một cỗ năng lượng không sao diễn tả nổi phải thổi phồng bọn chúng đến căng lên như sắp sửa bùng nổ.

Một kích này liền khiến cho Âu Dương Hưng thất khiếu máu chảy, trong cơ thể bị thương nặng.

Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hoa nghe thấy lời Âu Dương Hưng nói thì không dám chần chờ, liền nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà xông vào.

- Các ngươi không giết được Bổn cung, nhưng Bổn cung lại có khả năng muốn lấy mạng các ngươi!

Lăng Tiếu dùng tốc độ cao nhất đuổi theo Âu Dương Hưng, hắn nổi khùng rống lên một tiếng. Bàn tay lại lần nữa ngưng tụ lực lượng cường đại nhất rồi liên tiếp vỗ xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1499 - Liền Giết Hai Thánh. (1)

- Tùng!

Âu Dương Hưng đang muốn từ không gian này dùng phép xuyên qua không gian chạy trốn. Thế nhưng Phong thuộc tính của Lăng Tiếu không phải vô ích, nên căn bản không để cho Âu Dương Hưng chạy thoát. Hơn nữa Âu Dương Hưng là đã bị thương từ trước nên tốc độ cũng có chỗ giảm xuống.

Cùng với tiếng trống thứ hai vang lên, Âu Dương Hưng chỉ cảm thấy tất cả kinh mạch và lục phủ ngũ tạng trong cơ thể mình cũng không chịu nổi nữa. Phảng phất có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ đang hoành hành ở trong cơ thể lão. Lão dùng hết lực lượng toàn thân để áp chế, chính là cuối cùng vẫn lâm vào cảnh sắp thành lại bại.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Cho dù là dạng cấp bậc Võ Giả nào cũng đều như thế. Vào lúc trước khi chưa thành Thần thì kinh mạch, mạch máu, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể... vẫn chưa được lại trui luyện thêm, nên đều là yếu ớt nhất. Cho dù là cao thủ đạt tới Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao giống như Âu Dương Hưng cũng không phải ngoại lệ.

Uy lực cường đại từ bên trong phóng ra ngoài, cứ như vậy mà là Âu Dương nổ thành thịt vụn, giữa không trung bắn tung toé xuất một vùng "Hoa lửa" hiếm thấy, quả là cực kì chói lọi lóa mắt đến như thế.

- Lão đại!

Âu Dương Chấn cùng Âu Dương Hưng dù như thế nào cũng không nghĩ tới lão đại cường đại nhất bọn họ lại cứ như vậy mà nổ tung trước mắt bọn họ, ngay cả hài cốt đều không còn tồn tại.

Bọn họ đau lòng khổ sở đồng thời cũng khiến ngọn lửa cừu hận bay lên đến cấp bậc mới.

- Tiểu tạp chủng, ngươi để mạng lại!

Âu Dương Hoa trước hết không chịu chấp nhận sự thực này, lão gầm rống một tiếng đối với Lăng Tiếu rồi triệu hoán Linh Thú hộ thân của mình xuất ra, chuẩn bị xông về hướng tới Lăng Tiếu.

- Ai sợ ai!

Lăng Tiếu lấy ra mấy viên đan dược nhanh chóng ném vào trong miệng, lại một lần nữa ngưng tụ lực lượng để đánh được Trấn Thiên Cổ.

Một âm thanh vang lên, Âu Dương Hoa lập tức bị thương, máu tươi càng không ngừng rỉ ra từ làn da. So sánh với Âu Dương Hưng thì lão càng khó chịu đựng được hơn, trực tiếp ngã nhào từ giữa không trung rơi xuống.

- Lão Tam!

Âu Dương Chấn lại gầm rống một tiếng, trực tiếp ngưng tụ thành một bàn tay không gian nhằm hướng Âu Dương Hoa chộp tới, muốn đem lão ta rời khỏi nơi đây.

- Ai cũng đừng nghĩ chuyện đi được!

Lăng Tiếu rống một tiếng nghe thật sợ hãi, tiếng trống thứ hai lại vang lên.

- Tùng!

Bàn tay của Âu Dương Chấn vừa mới tiếp xúc đến Âu Dương Hoa, thì Âu Dương Hoa cũng lập tức rập khuôn theo gót Âu Dương Hưng, bị chấn thành một bãi máu thịt vụn.

Vẻ mặt Âu Dương Chấn trở nên vô cùng tái nhợt, huynh đệ sinh sống gần vạn năm cùng lão cứ như vậy mà chết ở trước mắt lão, nhưng lại rơi vào kết cục một mẩu hài cốt cũng không còn tồn tại. Trong lòng hắn thật hận a!

Nhưng mà hận thì hận, Âu Dương Chấn vẫn không hoàn toàn mất đi lý trí. Lão đã là Gia chủ của Âu Dương gia, xử lý mọi chuyện đều là khá là chặt chẽ cẩn thận, hiểu được tiến thoái.

- Tiểu tạp chủng, Âu Dương gia chúng ta cùng cung Tiếu Ngạo các ngươi thề không cùng sống!

Sau khi Âu Dương Chấn lập ra lời thề độc, lão không dám ở lại chỉ chốc lát, cắm đầu chui vào trong không gian để thoát khỏi nơi đây.

Lăng Tiếu đuổi theo lớn tiếng quát

- Lão thất phu, e rằng ngươi là tên vô lại. Ngươi đừng đi, có can đảm thì đại chiến ba trăm hiệp với Bổn cung!.

Có điều hiện tại cũng chỉ là hắn hù hù dọa dọa Âu Dương Chấn mà thôi. Liên tục giết chết hai người, lực lượng trong cơ thể cũng bị Trấn Thiên Cổ này rút đi hoàn toàn sạch sẽ.

Trấn Thiên Cổ này tựa hồ là cái động không đáy, hấp thu năng lượng càng cường đại, thì phát huy ra uy lực càng khủng bố hơn.

Lăng Tiếu cũng hoàn toàn không nghĩ tới chính mình dựa vào cái trống cũ hỏng này lại giết chết tươi hai đại Thánh Giả. Nếu chuyện này truyền đi ra ngoài, thì đủ để cho chấn động trong Trung Vực.

Bất cứ một người Thánh Giả nào đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong Trung Vực, là lực lượng trụ cột cho mỗi một thế lực, tuyệt không thể dễ dàng liền bỏ mạng.

Giống như Âu Dương gia mà lập tức bị chết hai đại Thánh Giả, tuyệt đối là mấy ngàn năm qua.

Sau khi Lăng Tiếu lại uống thêm vài viên Hồi Khí Đan Dược, hắn thu hồi Trấn Thiên Cổ, rồi lại đến mặt đất chỗ vừa rồi Âu Dương Hưng cùng Âu Dương Hoa bị nổ để sưu tầm Không Gian Giới Chỉ của hai người. Chân thành cảm ơn bạn Thanh Trung đã ủng hộ dịch truyện tại doctruyen.org nhé!

Không thể không nói Lăng Tiếu này thật sự là cũng chưa từng có một chút lợi lộc nào.

Sau khi Lăng Tiếu tìm được Không Gian Giới Chỉ, hắn cũng không hề dừng lại, lập tức triệu hồi ra Tiểu Kim rồi bắt đầu rút lui theo phương hướng tới Vạn Hoa Tông.

Hắn tin tưởng Âu Dương Chấn tuyệt đối sẽ không lại chạy tới khiêu khích. Bằng không Âu Dương Chấn lão cũng không bỏ chạy.

Chuyện này khiến cho Lăng Tiếu cũng không có hối hận gì.

Đây là một thế giới mạnh ăn thịt yếu, nắm đấm của ai cứng thì chính là đạo lý.

Hắn chỉ là thuận theo cách sinh tồn ở nơi này mà thôi, tịnh không có cảm

giác có điều gì không thích hợp.

Còn về phần sau này Âu Dương gia trả thù Lăng Tiếu cũng không có sợ gì.

Hiện tại thực lực của hắn đã không giống ngày xưa, lại có loại thần vật Trấn Thiên Cổ có khả năng dựa vào. Cho dù là Cao Giai Thánh Giả đến đều phải cân nhắc suy nghĩ cho thật cẩn thận.

Lăng Tiếu ngồi ở trên thân Tiểu Kim, cũng không nhìn hoàn cảnh bốn phía mà lấy ra một giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch nuốt chửng xuống. Sau đó nhắm mắt lại ngồi xuống điều trị thân thể.

Vừa rồi trong thời gian hắn bế quan bị Âu Dương Hưng quấy rầy, khiến cho kinh mạch của hắn rối loạn, thiếu chút nữa tạo thành tẩu hỏa nhập ma. Cũng may là hắn kịp thời áp chế xuống, nhưng mà cũng tạo thành một chút chứng bệnh.

Những chứng bệnh này bình thường căn bản không thấy được, cũng khó lòng phát hiện. Chính là lại tạo thành nguy hiểm lớn lao đối với lúc hắn bế quan sau này.

Lăng Tiếu quả thật không muốn có nỗi lo về sau nào, nhất định phải khắc phục những chứng bệnh này mới được.

Sinh Mệnh Tuyền Dịch không hổ là Thánh Dịch, vẻn vẹn là một giọt đã hoàn toàn chữa trị hết thảy những chỗ bị thương thế cùng với một chút chứng bệnh trong cơ thể Lăng Tiếu. Hơn nữa còn khiến cho sức sống cơ thể của hắn càng thêm dồi dào.

Lăng Tiếu khôi phục lại xong xuôi, cả người có vẻ đã có tinh thần khoan khoái.

Lập tức giết chết hai đại Thánh Giả, đến chính hắn đều cảm giác thực tự hào. Với thực lực của hắn hẳn là có thể đi tìm tổ chức Sát Thiên cùng với Hắc Ma Môn gây phiền toái sao?

Nhưng mà, Lăng Tiếu còn không hấp tấp như vậy, vẫn còn nhất định phải làm chuẩn bị một số điều kiện tiên quyết khá hơn. Hắn không cho rằng hai thế lực lớn đó lại không có một chút căn cơ, nói không chừng đều tồn hậu chiêu khủng bố gì đó chờ hắn tự chui đầu vào lưới.

...

Ở chỗ chiến đấu trước kia, Âu Dương Chấn đi mà quay lại.

Lão nhìn hai vũng đỏ bầmmùi máu tanh tưởi. Từ mắt lão chảy xuống những giọt nước mắt đau đớn.

Đã bao nhiêu năm, lão cũng không biết nước mắt như thế nào. Lão cũng không nhớ rõ cái gì gọi là cảm giác khó chịu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1500 - Liền Giết Hai Thánh. (2)

Hôm nay rốt cục lại một lần nữa lão phải nếm trải nó.

Một loại cảm giác sanh ly tử biệt đó quả nhiên là khiến cho lão lòng như đao cắt, quả là đau đớn khó chịu.

Đây chính là huynh đệ đã sống cùng chính mình đến gần vạn năm a, loại thân tình máu mủ tình thâm này là không cần nói năng giải thích.

Âu Dương Chấn lấy ra một vò rượu. Sau khi lão ngửa mặt lên trời vẩy một cái, liền quay xuống phía dưới rót đi, đồng thời trong miệng phát ra âm thanh thê lương

- Lão Đại, lão Tam các ngươi yên tâm, ta nhất định phải giết tên tiểu tạp chủng kia, huyết tẩy cung Tiếu Ngạo báo thù mối nợ máu cho các ngươi!

Có Tiểu Kim chạy đi với tốc độ cao nhất, một tháng sau Lăng Tiếu rốt cục rời khỏi Nam Cổ Yêu đi tới địa giới Vạn Hoa Tông.

Vạn Hoa Tông là một tông môn toàn bộ do nữ nhân gây dựng. Toàn tông trên dưới đều là nữ đệ tử, mọi người là xinh đẹp động lòng người.

Vạn Hoa Tông đâu phải là tà phái tông môn dựa vào quyến rũ nam nhân mà sống. Bọn họ là một trong hai mươi thế lực, là một tông môn phi thường giữ nghiêm luật lệ ràng buộc, trên cơ bản rất khó nghe thấy nữ nhân của Vạn Hoa Tông cùng nam nhân khác sinh ra chuyện gì xấu.

Nhưng mà nữ nhân Vạn Hoa Tông cũng không phải là người già cả đời

không lấy chồng. Tông môn cũng cho phép cưới hỏi cùng người bên ngoài, chỉ là một khi lấy nhau thì địa vị nữ nhân đó tại Vạn Hoa Tông sẽ giảm xuống, bị sắp xếp đi làm một chút công việc bên ngoài tông môn. Mà nam nhân đó cũng tuyệt không cho phép tiến vào trọng địa tông môn Vạn Hoa Tông lấy một bước, trừ phi nam nhân kia cũng là người trong hai mươi phương thế lực.

Từ trước tới nay những điều này đều là quy củ của Vạn Hoa Tông, cũng không có người nào dám phá hư.

Tất nhiên rốt cuộc Vạn Hoa Tông có thể trở thành một trong mười tám phương thế lực, thì nội tình của nó tự nhiên có chỗ hơn người.

Khi Lăng Tiếu đi tới một tòa thành trì ở bên rìa Vạn Hoa Tông, hắn vốn định từ nơi này mượn đường rời đi. Nhưng lại đột nhiên nghe được một việc khiến cho hắn nổi lên hứng thú.

- Nghe nói không, một người lão Tông chủ bên trong Vạn Hoa Tông bị trọng thương mệnh khó giữ được. Nếu ai có thể cứu được tánh mạng của nàng, 'Tuyết Nguyệt' song hoa của Vạn Hoa Tông cam nguyện làm nô làm tỳ cho kẻ đó, đồng thời còn có thể thu được thù lao vừa lòng!.

- Ngươi là nói hai tỷ muội Hoa Phi Tuyết và Hoa Phiêu Nguyệt kia sao? Song hoa nổi danh nhất Nam Uyên chúng ta?.

- Không sai, vốn nói rằng lão Tông chủ kia là Thái ân sư truyền thụ học hành cho hai người bọn họ. Không biết vì sao mà bị trọng thương chỉ còn sống được có bảy ngày, hiện tại đã trôi qua hai ngày. Người trong tông phái bọn họ đã là chịu bó tay, lại cũng không đủ thời gian đi cầu lão môn chủ Dược Môn ra tay hoặc là vị kia ở Linh Vũ Các tương trợ. Chỉ có thể ở chỗ này tuyên bố tin tức hy vọng có thể đưa tới một vị Cao Giai Luyện Dược Sư chưa xuất thế tương trợ.

- Đây chính là cần Bát Phẩm đan dược a, trong Trung Vực lại có mấy người có khả năng luyện chế ra được. Hơn nữa thời gian ngắn như vậy, chỉ sợ....

- 'Tuyết nguyệt' song hoa kia chính là người được chọn làm Tông chủ tương lai. Cả hai đều là xinh đẹp như hoa, dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành. Nếu thật sự là để cho bọn họ đi hầu hạ người khác kia liền rất nhẫn tâm.

- Ta nghe nói đã có không ít Luyện Dược Sư tiến đến. Chỉ là không có Bát Phẩm Luyện Dược Sư chạy tới, e rằng tất cả đều là uổng công.

...

Lăng Tiếu ở trong tửu lâu nghe thấy người bốn phía xung quanh sôi nổi bàn luận ồn ào. Hắn nghĩ bụng có không muốn biết Vạn Hoa Tông đã xảy ra chuyện thì cũng đều không dễ dàng.

Nghe những người này nghị luận, Lăng Tiếu đã hiểu Vạn Hoa Tông hiện tại đang cầu một viên đan dược Bát Phẩm nghịch thiên để cứu người.

Người mà cần phải dùng đến Bát Phẩm đan dược, vậy vết thương của người kia có thể nghĩ nặng đến đâu. Ít nhất phải đạt tới trạng thái gần chết, mà ngay cả các loại linh dịch đều bất lực khắc phục loại tình trạng này.

- Lão ca, lão Tông chủ Vạn Hoa Tông rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Tại sao cứ phải Bát Phẩm đan dược mới có thể giữu được mạng sống?

Lăng Tiếu nghe xong hồi lâu vẫn không biết lão Tông chủ kia đích thực bị dạng trọng thương gì. Hắn không thể không quay sang người ở bàn bên cạnh mà hỏi một chút.

Lăng Tiếu cũng không phải có hứng thú đối với "Tuyết nguyệt" song hoa của người ta, mà là có hứng thú đối với thù lao của Vạn Hoa Tông.

Loại đại tông môn thì nội tình tuyệt đối không kém. Nếu có thể đến giúp bọn họ thì có khả năng kết mối thiện duyên, cũng có thể thu được không ít chỗ tốt.

Hắn hiện tại đắc tội kẻ địch quá nhiều, nên cũng phải tìm đủ mọi cách để có được một hai đồng minh có thực lực.

Lăng Tiếu tạm thời mặc dù không có biện pháp trăm phần trăm luyện chế ra Bát Phẩm đan dược, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không có thứ tốt đối với mạng sống. Sinh Mệnh Tuyền Dịch kia chính là Thánh Dịch mà đối với Thánh Giả cũng có được công hiệu cường đại, có thể so với đan dược Bát Phẩm chữa thương. Hắn có tự tin có thể cứu được lão Tông chủ Vạn Hoa Tông kia.

Người kia nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, phát hiện Lăng Tiếu có vẻ mặt bình dị gần gũi, tướng mạo đường đường, tạo cho hắn một cảm giác thân ái không sao diễn tả nổi. Lúc này hắn mới cười đáp

- Tiểu ca ngươi là vừa mới tới đây, các tin tức thông cáo đều viết. Vạn Hoa Tông lão Tông chủ là bị Bát Giai Bách Độc Ngô Công Vương gây thương tích, độc tính đã xâm nhập vào thân thể, thuốc thang đều không linh. Dù thế nào cũng phải là Giải Độc Đan Bát Phẩm trở lên mới có thể cứu!.

- Thì ra là thế, độc của Bát Giai Bách Độc Ngô Công chính là có độc tính mãnh liệt, vốn nói một khi dính phải đều mất mạng. Lão Tông chủ Vạn Hoa Tông kia lại còn có thể sống được bảy ngày, không thể không nói đây là kỳ tích a!

Lăng Tiếu than nhẹ đáp lại.

- Đâu phải là, chỉ sợ vượt qua bảy ngày liền... Ai!

Người kia nói với sự thương tiếc vô hạn.

Lăng Tiếu lại cùng người kia nói chuyện thêm vài câu nữa rồi mới đứng dậy ra khỏi tửu lâu.

- Đây chính là có điểm phiền toái a. Nếu tưởng chịu nội thương thì vẫn còn dễ xử lý một chút, đây chính là Bách Độc Ngô Công, độc tính của nó chính là vô cùng mãnh liệt. Xác thật thế nào cũng phải Bát Phẩm Giải Độc Đan mới có thể cứu a!

Lăng Tiếu khe khẽ lẩm bẩm.

Bát Phẩm Giải Độc Đan ở trong Bát Phẩm đan dược chỉ được xem như một loại đan dược bình thường nhất, phương pháp luyện chế nếu so với các Bát Phẩm đan dược khác thì dễ dàng hơn một chút.

Có điều là loại này cũng tuyệt đối không phải bất cứ Thất Phẩm Luyện Dược Sư nào cũng có thể luyện chế ra.

Lăng Tiếu đang do dự việc này rốt cuộc có nên ôm đồm hay không.

Trước đây, khi hắn vừa mới trở thành Đê Giai Huyền Đế cũng đã từng thử nghiệm luyện chế Bát Phẩm đan dược đều là thất bại. Nhưng gần đây trong thời gian tu dưỡng ba năm hắn đã lại luyện chế thành công ra được vài viên bán thành phẩm Bát Phẩm đan dược.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1501 - Tình Cờ Gặp Hoa Phiêu Nguyệt. (1)

Hiện nay thực lực của hắn tăng lên nhiều như vậy, cảm giác được có lẽ có mấy phần nắm chắc luyện chế ra được một viên Bát Phẩm đan dược đích thực. Huống hồ Giải Độc Đan là một loại đơn giản nhất trong số tất cả đan dược.

- Thôi đi, việc này có lẽ đừng xen vào!

Lăng Tiếu nhiều lần do dự rồi vẫn quyết định không đi kiếm mấy thứ bên ngoài ấy. Nếu mà tự tay đập vỡ chiêu bài của mình thì đó thật sự là mất nhiều hơn được.

Lăng Tiếu đã có quyết đoán, liền chạy đến Truyền Thâu Trận của thành trì này, chuẩn bị mượn đường quay trở về thành Phong Vân.

Chỉ là lúc chạy tới Truyền Thâu Trận, cũng vừa khéo có một đám người chạy vụt qua. Mà đám người này ai nấy đều là nữ nhân dáng người xinh đẹp, bọn họ đều là đầu đội mũ có chàng mạng rủ xuống, làm cho người ta không nhìn rõ diện mạo của bọn họ.

Bọn họ tựa hồ phi thường vội vàng, ai nấy đều là đạp không chạy đi.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn bọn họ, lập tức đưa ra suy đoán bọn họ hẳn là đúng là người của Vạn Hoa Tông.

Lăng Tiếu không tính toán tranh thời gian với bọn họ, nên nhường một con đường cho bọn họ đi sát qua bên cạnh.

Chúng nữ tỏa ra một làn hương thơm nhàn nhạt, khiến cho Lăng Tiếu có một lúc hơi thất thần. Hắn sờ sờ mũi mà âm thầm nói ở trong lòng

- Mùi thơm ngát thanh nhã, mùi vị vẫn còn thật khá. Cũng không biết vóc người thế nào?.

Lăng Tiếu tuy là đáp ứng với nữ nhân của mình không hề đi trêu chọc nữ nhân khác nữa. Chính là trước mắt lại có một nhóm nữ nhân vóc người xinh đẹp như vậy thì cũng khó tránh khỏi nhìn thêm vài lần. Nhất là nhìn chăm chú nữ nhân dẫn đầu kia. Bộ ngực căng tròn kia, eo lưng mảnh khảnh, thân hình uyển chuyển giống như dương liễu với tư thế lắc lư theo nhịp bước đi liên tục, càng là khiến cho hắn không nhịn được đành nuốt nước bọt một phen.

Với kinh nghiệm nhiều năm quan sát của hắn mà xét, thiếu nữ này tuyệt đối là mỹ nữ siêu quần xuất chúng.

Ngay lúc đám nữ nhân kia chạy đến trước Truyền Thâu Trận, nữ nhân dẫn đầu quay người lại nhìn về hướng Lăng Tiếu.

Nàng kia dùng tay ra ra hiệu đối với người phải đem Thú Đan đi ra ngoài để dừng người lại. Ngay sau đó nàng ta lại đi về hướng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi mà ở trong lòng âm thầm tự nhủ

- Chẳng lẽ nàng này đối với bản cung vừa thấy đã yêu, cái này... cái này thì không được, không được. Bản cung chính là đàn ông đã có phu nhân!

Lăng Tiếu tuy là nghĩ như vậy, thế nhưng ánh mắt cũng không rời nổi thân hình thiếu nữ này. Dáng người thướt tha nhiều vẻ kia, bước đi thanh nhã giản dị. Không gì không khoe ra cảm giác dụ hoặc của tiểu thư khuê các.

Nàng kia càng chạy càng nhanh, chỉ trong vài hơi thở liền đi tới trước mặt Lăng Tiếu. Một mùi hương xử nữ thoang thoảng tỏa ra bốn phía, khiến cho người ta say mê.

Lăng Tiếu cũng không dám phân tâm. Mặc dù hắn không hề cảm nhận được thiếu nữ này lộ ra địch ý. Nhưng ai mà biết liệu có thể là người do kẻ địch của hắn phái tới ám sát hắn hay không.

- Thật đúng là Lăng huynh... Không, hẳn là Lăng Cung Chủ mới đúng!

Nàng kia phát ra âm thanh hàm chứa vài phần mừng rỡ mà giật mình la lên.

Thiếu nữ này có đôi mắt hiền hậu trong veo, làm cho người ta có một loại cảm giác lập tức sinh thiện cảm.

- Ách... ngươi là?

Lăng Tiếu chần chờ một chút rồi hỏi. Tại Nam Uyên địa giới hắn cũng không nghĩ tới sẽ có người nhận ra hắn.

Ngay sau đó, nàng kia kéo cái mũ có chàng mạng, để lộ ra một gương mặt tinh xảo giống như thiên nhiên điêu khắc mà thành.Ngũ quan phối hợp hoàn mỹ không thể chê, mắt nhung kia sáng lên, lông mi dài cong vút, mũi ngọc thanh tú rất vừa vặn, đôi môi đỏ tươi, mái tóc như rủ xuống thác nước. Cả người giống như tiên tử Hằng Nga ở trên trăng tròn,đẹp đến rung động lòng người.

- Lăng Cung Chủ không biết vẫn còn có nhớ tiểu nữ tử Hoa Phiêu Nguyệt hay không?

Thiếu nữ cười hỏi. Dưới nụ cười này của nàng, vẫn thấy sự lo buồn nhè nhẹ khó lòng giấu đi ở trên gương mặt.

Hoa Phi Tuyết và Hoa Phiêu Nguyệt, là hai đóa xinh tươi đẹp nhất ở Nam Uyên, là nhân vật đứng đầu thế hệ mới Vạn Hoa Tông. Số người theo đuổi bọn họ giống như khách qua sông, nhiều không kể xiết.

Lăng Tiếu xác thật nhận ra được Hoa Phiêu Nguyệt. Loại mĩ nữ cấp bậc giống như thế này thì từ trước tới nay hắn có bản lĩnh nhìn lướt qua không xem kĩ.

Vào lúc chính mình tham gia tranh giành Hoàng bảng thì trước khi gia nhập Chiến Loạn Uyên Lăng Tiếu đã nhìn thấy nàng.

- Thì ra là Hoa Phiêu Nguyệt, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!

Lăng Tiếu chắp tay đáp lại cũng khá khách khí.

- Lăng Cung Chủ ngươi thật là khách sáo, hiện nay ngươi là chủ nhân một cung. Lại há là thân phận tiểu nữ chúng ta có khả năng bằng được.

Hoa Phiêu Nguyệt sanh khi cung kính nói một câu, lại tiếp tục hỏi

- Không biết Lăng Cung Chủ là muốn đi tới chỗ nào đây?.

Hoa Phiêu Nguyệt vẫn còn thật không nghĩ tới ở nơi này có thể gặp được Lăng Tiếu. Nam nhân thần kỳ này đã từng cùng nàng tiến vào Chiến Loạn Uyên, dự thi một lần đã đoạt được ngôi vị đệ nhất hoàng tọa nên sớm đã là khắc sâu ấn tượng cho nàng. Sau này lại nghe được đủ loại chiến tích về Lăng Tiếu càng khiến cho nàng thán phục không thôi. Đối với Lăng Tiếu nàng đã sớm đánh giá là có thể dùng từ " nam nhân hiếm thấy" để hình dung.

Hiện nay gặp lại hắn, mới nhìn kỹ rõ ràng, nam nhân này lại còn có một gương mặt anh tuấn phi phàm, đúng là khiến cho nàng rất dễ dàng sinh ra thiện cảm.

Lăng Tiếu cười nhạt một cái rồi nói

- Chỉ là trên đường đi qua nơi đây, đang muốn mượn lối quay trở lại.

- A, nơi này là địa bàn của Vạn Hoa Tông chúng ta. Lăng Cung Chủ tự mình giá lâm, nếu như Vạn Hoa Tông chúng ta không tận tình làm chủ chẳng phải là nói chúng ta không hiểu đạo đãi khách. Không biết Lăng Cung Chủ hân hạnh đến Vạn Hoa Tông chúng ta ngồi một chút chăng?

Hoa Phiêu Nguyệt mời mọc cũng khá nhiệt tình.

Người không biết tình huống còn tưởng rằng Hoa Phiêu Nguyệt thật sự là động lòng đối với Lăng Tiếu.

Kỳ thật, Hoa Phiêu Nguyệt trái lại có tính toán khác.

Lão Tông chủ của bọn họ, cũng là Thái Sư phó của nàng bị trúng độc của Bách Độc Ngô Công Vương, thế gian khó tìm được giải dược khắc chế độc tính. Chỉ có Bát Phẩm đan dược có khả năng giải.

Mà Lăng Tiếu sớm đã là Thất Phẩm Luyện Dược Sư, thân phận này đã sớm không là bí mật gì.

Hoa Phiêu Nguyệt cũng là khẩn cấp chạy loạn tìm thầy, mặc dù không mong đợi Lăng Tiếu trăm phần trăm có thể giải độc cho lão Tông chủ của nàng. Có điều đó cũng là một phân hy vọng, hơn nữa thời gian quá mức cấp bách vội vàng thì còn biết đi chỗ nào tìm Bát Phẩm Luyện Dược Sư đây?

Lăng Tiếu sao lại không biết Hoa Phiêu Nguyệt đang phô trương một chút thủ đoạn nhỏ.

Nói cho dễ nghe là mời mọc hắn đi làm khách, trên thực tế khẳng định là vì

chuyện của lão Tông chủ trong tông phái bọn họ.

Lăng Tiếu thật cũng không muốn bóc trần. Chỉ là hắn vừa mới quyết định rời đi thì hiện tại lại cho hắn một lựa chọn khác, quả nhiên là khiến cho hắn gặp khó khăn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1502 - Tình Cờ Gặp Hoa Phiêu Nguyệt. (2)

- Như thế nào mà Lăng Cung Chủ không tán thưởng? Hay là xem thường tiểu muội?

Hoa Phiêu Nguyệt lại lộ ra vài phần vẻ u oán, lại giống như thể một vị tiểu lão bà bị tủi thân vậy.

Tục ngữ nói, khó tiêu nhất là ân huệ của mỹ nhân!

Huống chi là hạng trời sinh phong lưu giống như Lăng Tiếu vậy. Nghe xong lời này thân thể xương cốt của hắn đều mềm nhũn hơn phân nửa.

Hắn không thể làm gì khác hơn là cười nói

- Hoa cô nương có lời mời, Lăng Tiếu sao dám không theo!.

Hắn ở trong lòng âm thầm nghĩ

- Thôi vậy, dù sao coi như không cứu được người ta, nhưng cho nàng kéo dài một chút thời gian thì hẳn là không thành vấn đề. Coi như là một chuyến thuận nước giong thuyền đi vậy!.

- Ha hả, đa tạ Lăng Cung Chủ tán thưởng. Nếu như ngài không chê tiểu muội thân phận thấp kém, thì ngài cứ gọi Phiêu Nguyệt hoặc Nguyệt Nguyệt là tốt rồi

Hoa Phiêu Nguyệt đến gần một bước mà cười nói.

Nụ cười kia của nàng giống như trăng sáng ngời ngời, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Vì lão Tông chủ của nàng, nên nàng cũng không đếm xỉa đến cái khác. Chỉ cần Lăng Tiếu đến trong Vạn Hoa Tông bọn họ, nàng không tin Lăng Tiếu lại không ra tay thể hiện một phen, nam nhân đều là người sĩ diện a!

Hoa Phiêu Nguyệt mặc dù chưa hề giao tiếp với nam nhân, nhưng nàng cũng biết những thường thức quan hệ qua lại này trong cuộc sống.

- Đi, có nói như thế nào thì chúng ta đều đã từng là chiến hữu. Nàng cũng đừng gọi ta là Lăng Cung Chủ, trực tiếp gọi Lăng Tiếu là được!

Lăng Tiếu cũng không hề giả bộ, liền đáp thoải mái.

Mỹ nữ bên cạnh hắn có không ít, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Hắn hiện tại chẳng qua là trêu ghẹo Hoa Phiêu Nguyệt một phen, nhìn một chút xem mỹ nữ này rốt cuộc đến khi nào mới nói thật với hắn về mục đích mời mọc.

Lăng Tiếu đi theo Hoa Phiêu Nguyệt cùng đến Truyền Thâu Trận, phải phản hồi quay về chỗ tông môn Vạn Hoa Tông đóng.

Trong khi đó có một người đệ tử Vạn Hoa Tông đến chỗ Hoa Phiêu Nguyệt hạ giọng nhói nhỏ bên tai

- Sư tỷ, không phải chúng ta cần chạy đến nơi khác sao? Tại sao lại phải quay trở về.

- Ngươi và các sư tỷ, sư muội khác đi thôi. Ta phải đi cùng Cung Chủ cung

Tiếu Ngạo quay về tông môn, không thể sơ suất!

Hoa Phiêu Nguyệt nháy mắt một cái mà nói với đồng môn của nàng.

Đồng môn của nàng ngầm hiểu, mang theo mọi người đi tới nơi khác. Chỉ có Hoa Phiêu Nguyệt mang theo Lăng Tiếu đến thành Vạn Hoa.

Thành Vạn Hoa đúng là thành trì lệ thuộc trực tiếp vào Vạn Hoa Tông. Thành trì này so với bất cứ thành trì nào thì điều khác nhau lớn nhất chính là khắp nơi đều trồng đủ loại hoa. Muôn vàn đóa hoa nở rộ vô cùng rực rỡ, mùi hoa tỏa ra bốn phía, có thể nói là cảnh tượng thịnh hành "Vạn hoa đua nở".

Đi ở trong thành trì này, có cảm giác giống như là đi ở trong vườn hoa, thể xác và tinh thần cũng có một loại cảm giác thoải mái, làm cho người ta không nhịn được mà say mê trong đó.

Đi lại bên trong thành trì này đều là nữ nhân chiếm đa số, bọn họ kiều diễm xinh đẹp không sao tả xiết, vóc người nảy nở động lòng người, giống như thiên đường của nam nhân, làm cho người ta có loại cảm giác vui đến quên cả trời đất.

- Lăng huynh, huynh cảm thấy thành Vạn Hoa của chúng ta thế nào?

Hoa Phiêu Nguyệt vừa đi gấp rút đồng thời không quên quay sang Lăng Tiếu dò hỏi.

Nàng đúng là biết Lăng Tiếu nổi danh phong lưu, vốn nói hắn còn có mười mấy bà vợ xinh đẹp như hoa. Mặc dù nàng cảm giác Lăng Tiếu hoa tâm, chính là cũng không có bất cứ ý nghĩ chán ghét nào đối với Lăng Tiếu.

Tất nhiên ở trên thế giới này, ai là nam nhân có năng lực mà không phải tam thê tứ thiếp, chuyện thị phi thường thường thấy. Cho nên nàng không có cảm

thấy bất cứ điều gì không ổn.

Lăng Tiếu cười ha ha đáp

- Thành đẹp, hoa đẹp, người đẹp hơn!.

Lúc hắn nói xong ba chữ cuối cùng, thì cũng quay sang Hoa Phiêu Nguyệt, rõ ràng đang nói "Người đẹp hơn" này là chỉ nàng.

Gương mặt xinh đẹp của Hoa Phiêu Nguyệt có hơi nóng lên, nàng đáp

- Đây là lời khen ngợi bộc trực nhất mà ta từng nghe. Nhưng mà Lăng huynh xác thật nói đến mấy điểm trên, thành Vạn Hoa của chúng ta được xưng là thành đẹp đệ nhất ở Trung Vực, đó cũng không phải chỉ có hư danh.

- Ừ, ta cũng coi như là được mở rộng tầm mắt. Ở chỗ này thể xác tâm thần toàn thân đều sẽ được thả lỏng một chút. Không có ai suy nghĩ những chuyện đánh đánh giết giết mà phá vỡ phong cảnh. Ai cũng đều muốn tình cảm nam nữ, sống mơ mơ màng màng một phen, ha ha!

Lăng Tiếu cười nói.

- Sớm biết rằng Lăng huynh là người chuộng tình cảm, không nghĩ tới huynh cũng là thẳng thắn như vậy, không dối trá giống như các nam nhân khác

Hoa Phiêu Nguyệt đưa tay lên che cái miệng nhỏ nhắn mà nói khẽ.

- Ừ, đương nhiên, người khác chân thành đối xử với ta, ta cũng sẽ không che dấu cái gì!

Lăng Tiếu vừa nói đồng thời ý tứ nhìn Hoa Phiêu Nguyệt.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, vẻ mặt Hoa Phiêu Nguyệt chợt cứng đờ, dường như bắt đầu có hơi mất tự nhiên.

Hai người không nói gì, tiếp tục chạy tới Thành Chủ phủ rồi đi trong hậu hoa viên.

Bên trong phủ Thành Chủ đương nhiên mọi người đều nhận ra Hoa Phiêu Nguyệt, đều là hành lễ đối với nàng.

Một người nữ nhân trung niên xuất hiện ở trước mặt hai người bọn họ, mang theo vẻ lo lắng mà hỏi

- Nguyệt Nguyệt, hiện tại tình huống thế nào? Có người có thể cứu được lão Tông chủ lão nhân gia sao?.

Hoa Phiêu Nguyệt hơi biến đổi vẻ mặt mà nói

- Trang trưởng lão, chuyện này đã phổ biến trong tin tức phát đi. Mấy ngày nay ngươi liền chú ý nhiều hơn một chút đến động thái khắp nơi, không nên dễ dàng để cho một số người trà trộn vào tông. Nhất định phải sau khi xác minh thân phận thì mới có thể cho người ta đi vào.

Nữ nhân trung niên nhìn thoáng qua Lăng Tiếu ở bên cạnh Hoa Phiêu Nguyệt, cũng biết có hơi nói nhiều lời vụng về, lúc này gật đầu đáp

- Yên tâm đi, chuyện bên này ta sẽ cai quản chặt.

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Lúc này, Hoa Phiêu Nguyệt cố lấy dũng khí nhìn vào Lăng Tiếu mà nói

- Lăng huynh, kỳ thật tiểu muội mời huynh đến đây là có một chuyện muốn

nhờ. Chỉ mong Lăng huynh hỗ trợ, Vạn Hoa Tông chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi Lăng huynh.

- Bao gồm tỷ muội các ngươi sao?

Lăng Tiếu cười nhạt hỏi lại.

Trong lòng hắn ít nhiều có hơi tức giận. Phải đến tận cửa nhà thì mới chịu nói ra chuyện định nhờ vả người ta, thật sự là khiến cho hắn cảm giác có hơi khó chịu.

Nhưng mà, nể nàng cũng là hoàn toàn có lòng hiếu thảo, lo lắng sốt ruột cứu tiền bối nên hắn cũng lười so đo với nàng.

Cho dù là ai, bị người khác lừa thì cảm giác cũng sẽ không dễ chịu, cho nên Lăng Tiếu mới cố ý trả lời như vậy.

Vẻ mặt Hoa Phiêu Nguyệt cứng đờ, sau khi nàng đưa mắt nhung nhìn Lăng Tiếu một lát thì mới khẽ mở môi đỏ mọng đáp

- Nếu như Lăng huynh có năng lực cứu chữa cho lão Tông chủ chúng ta, Phiêu Nguyệt cái gì cũng có thể đồng ý với huynh!.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nghiêm mặt nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1503 - Vạn Hoa Tông. (1)

- Rồi hãy nói sau. Nếu đã đến, liền đi vào xem một chút. Có thể cứu được hay không thể cứu thì ta cũng không dám bảo đảm, nàng cũng đừng quá trông cậy vào!.

Lăng Tiếu đây là nói trước đôi lời nhắc nhở, để tránh khỏi người ta cho là hắn thật sự nắm chắc trăm phần trăm.

Hoa Phiêu Nguyệt có hơi hơi thú thực liền mang theo Lăng Tiếu vào Truyền Thâu Trận để chuyển đến trọng địa bên trong Vạn Hoa Tông.

Bên trong Vạn Hoa Tông tự nhiên cũng là một chốn tuyệt đẹp vạn hoa tranh nhau khoe sắc.

Đưa mắt nhìn khắp, đây quả là một biển hoa. Các loại hoa cỏ tranh nhau khoe sắc, lại có ong mật bướm màu sặc sỡ múa lượn, con suối róc rách cuốn trôi, đàn cá tung tăng bơi lội, chim thú thi thoảng chạy vụt đi hót vang. Quả nhiên là một chốn Tiên Cảnh giữa nhân gian.

Ở trong xứ sở của biển hoa này, nếu mà lại có thêm mấy mỹ nữ nhẹ nhàng múa lượn, thì nơi này tuyệt đối có thể nói là một chốn tuyệt vời kinh động thế gian.

Chỉ là Lăng Tiếu đã nhìn lướt qua bốn phía một lần, ngay cả bóng dáng đều không hề phát hiện ra một người nào.

Hoa Phiêu Nguyệt tựa hồ nhìn ra tâm tư của Lăng Tiếu, nên ở một bên giải thích

- Đại bộ phận đệ tử của tông phái chúng ta đều được phái đi tìm Bát Phẩm Luyện Dược Sư, mọi người đều ở trong hoa điện bên kia để trông nom.

Lúc này Hoa Phiêu Nguyệt nào có nửa phần nụ cười, tất cả đều là vẻ u buồn.

- A, ta chỉ là tán thưởng khen ngợi một phen hoa cỏ nơi này!

Lăng Tiếu mặt đỏ bừng, không phủ nhận chính mình bị người khác nhìn thấu tâm tư.

Hoa Phiêu Nguyệt đi nhanh ở phía trước dẫn đường, lại vừa nói thêm

- Muội gạt huynh đến đây cũng là một cách do không có biện pháp. Muội sợ huynh sẽ cự tuyệt lời thỉnh cầu của mình. Cho dù lần này huynh có thể cứu lại lão Tông chủ của muội hay không, Phiêu Nguyệt đều sẽ vô cùng cảm kích.

Nàng nói như vậy chỉ là khiến cho trong nội tâm mình không còn áy náy nữa, quả thật là nàng đã lừa Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có nói tiếp theo lời của nàng, ngược lại là nói sang chuyện khác

- Thành thật mà nói thì lão Tông chủ của các ngươi không phải chỉ là trúng độc đơn giản như vậy chứ?

Hoa Phiêu Nguyệt kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, do dự một chút rồi vẫn nói chi tiết

- Bị trọng thương trước, mới trúng độc sau. Do đó khó có thể áp chế độc thế lan tràn.

- Khó trách, nếu như chỉ là đơn giản trúng độc, ta nghĩ với thực lực của lão nhân gia thì việc cầm cự cho đến khi được cao nhân tới cứu không là vấn đề.

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Một nhân vật có thể bỡn cợt cùng Bát Giai Bách Độc Ngô Công, ít nhất là có thực lực Thánh Giả. Coi như là đơn thuần trúng độc, khẳng định có khả năng áp chế độc tính, chờ đợi Bát Phẩm Luyện Dược Sư tới cứu. Thế nhưng hiện tại lại chỉ có thời gian bảy ngày để giữ mạng sống, vậy thì cũng không phải là trúng độc đơn giản như vậy.

Xuyên qua biển hoa, đi tới một căn nhà trúc đẹp đẽ tinh xảo, đến nơi này rốt cục cũng nhìn thấy một ít nữ nhân đi lại.

Liên tiếp cũng có nữ nhân tiến lên ân cần thăm hỏi Hoa Phiêu Nguyệt, càng có mấy người lão bà tìm hỏi Hoa Phiêu Nguyệt mang về đây nam nhân trẻ tuổi là có ý tứ gì.

Bọn họ cho là Hoa Phiêu Nguyệt vào lúc này có tình cảm với nam nhân này, mang nam nhân này quay về tông. Đó tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ.

Hoa Phiêu Nguyệt chỉ có thể giải thích một lượt đối với các bà, cuối cùng đến lúc đã biết thân phận của Lăng Tiếu thì mọi người lại bắt đầu trở nên cung kính.

Tất nhiên Lăng Tiếu cũng là thủ lãnh của thế lực lớn, có thân phận ngang hàng cùng Tông chủ Vạn Hoa Tông. Không phải tùy tiện một người nào cũng có thể bất kính đối với hắn. Huống hồ lần này Lăng Tiếu tới đây là để hỗ trợ.

- Đắc tội nhiều với Lăng Cung Chủ, xin ngài thông cảm!

Lão bà ở đây liền chắp tay nói với Lăng Tiếu.

- Không có việc gì, ngươi không cần nói xin lỗi.

Lăng Tiếu rộng lượng khoát tay đáp.

- Tần trưởng lão, hiện ở trong điện có người nào đã đến đây?

Hoa Phiêu Nguyệt hỏi.

- Mấy người Thất Phẩm Luyện Dược Sư trong phạm vi Vạn Hoa Tông chúng ta đều đã mời tới, còn có hai vị Thái Thượng trưởng lão Hồi Thiên Tông cùng với Mộc gia lão gia chủ.

Bà lão kia đáp.

- Như thế là tốt rồi, tin tưởng với thực lực của các vị đại sư bọn họ, nhất định có khả năng cứu được lão Tông chủ!

Hoa Phiêu Nguyệt gật đầu đáp.

Lăng Tiếu quả thật không nghĩ tới Vạn Hoa Tông chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã mời được nhiều người như vậy đến đây. Vị lão Tông chủ này có địa vị tại Vạn Hoa Tông quả nhiên là không phải tầm thường.

Ngay sau đó, Hoa Phiêu Nguyệt lại mang theo Lăng Tiếu bay vào tới bên trong.

Ở chỗ sâu đằng sau nhà trúc có một tòa điện phủ diễm lệ, điện phủ này đúng là Hoa Điện của Vạn Hoa Tông.

Ở bốn phía Hoa Điện này đều đứng đầy người, mọi người đều là nữ nhân

xinh đẹp như hoa. Có điều gương mặt bọn họ chỉ thấy vẻ lo lắng, không có nửa phần vui tươi.

Đến khi thấy Hoa Phiêu Nguyệt mang theo một nam nhân đến, mọi người đều lộ ra vẻ mặt không giải thích được.

Trươớc khi vào trong điện, một người nữ nhân đúng là sánh được cùng Hoa Phiêu Nguyệt vội vàng đi ra hỏi

- Làm sao tiểu muội ngươi đã trở về, không phải cho ngươi đi mọi nơi tìm người sao?.

Thiếu nữ này tướng mạo mọi thứ đều không thua gì Hoa Phiêu Nguyệt, còn có ba phần rất giống. Một bộ áo trắng trên người, đã tôn lên vóc dáng hoàn mỹ vẽ bề ngoài quả là mê người.

Nàng đúng là tỷ tỷ của Hoa Phiêu Nguyệt, một đóa hoa đẹp khác của Vạn Hoa Tông - Hoa Phi Tuyết.

Cùng với Hoa Phi Tuyết từ phía sau đi ra một người nam nhân. Hắn không che dấu chút nào lòng ái mộ đối với 'Tuyết Nguyệt' song hoa. Đến khi ánh mắt nhìn vào Lăng Tiếu thì mắt liền nhướn lên, khó nén nổi địch ý lộ rõ.

- Tỷ, tỷ còn nhớ rõ người ta sao?

Hoa Phiêu Nguyệt chỉ vào Lăng Tiếu ở một bên mà hỏi Hoa Phi Tuyết.

Lúc này, Hoa Phi Tuyết mới chú ý tới sự tồn tại của Lăng Tiếu.

- Là ngươi!

Hoa Phi Tuyết khẽ che cái miệng nhỏ nhắn mà thở nhẹ, trong mắt nhung lộ

ra vài phần vẻ kinh ngạc.

- Hiếm khi lại có mỹ nữ còn nhớ ta, thật sự là vinh hạnh của Bổn cung!

Lăng Tiếu khẽ vuốt vuốt đầu mũi mà cười nói, trong lòng hắn thầm than

- Thật là một đôi tỷ muội xinh đẹp!.

- Lăng... Lăng Cung Chủ, xin mời mau vào bên trong. Ngài có thể đại giá quang lâm Vạn Hoa Tông chúng ta, thật sự là chuyện vui bất ngờ

Gương mặt lạnh lùng kia của Hoa Phiêu Nguyệt hé ra nụ cười nhiệt tình mà mời mọc.

- Ta tưởng là ai, thì ra là Lăng đại sư, thật sự là đã lâu không gặp!

Nam nhân ở bên cạnh Hoa Phiêu Nguyệt mở miệng chào.

Hắn hiển nhiên cũng nhận ra Lăng Tiếu, nhưng mà hắn tựa hồ có hơi bất kính đối với Lăng Tiếu, lại còn mang theo địch ý khó có thể che dấu.

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhìn vào nam nhân kia mà cảm giác có hơi nhìn quen mắt, nhưng mà lại nhớ không nổi đã gặp ở đâu, lúc này mới hỏi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1504 - Vạn Hoa Tông. (2)

- Ngươi là? Thứ cho Bổn cung mắt vụng về, không nhận ra!.

Nam nhân kia lập tức cảm giác thấy mặt mũi nóng bừng bừng. Chính mình vốn tưởng rằng khinh thị Lăng Tiếu một phen, không ngờ lại bị Lăng Tiếu lặng lẽ phản lại một chưởng như vậy, khiến cho hắn khó chịu không thôi.

Hoa Phiêu Nguyệt cười cười quay sang giới thiệu với Lăng Tiếu

- Vị này là Cát Thần Cát Đại Sư từ Hồi Thiên Tông, chính là thiên tài Luyện Dược Sư của Hồi Thiên Tông, đã đạt tới cảnh giới Thất Phẩm!.

- Hừ, nhưng so ra còn kém người nào đó, tự cho là đang làm Cung Chủ gì đó, trở nên không coi ai ra gì!

Cát Thần rất tức giận hừ lạnh đáp.

Ngày đó, trên Đan Hội khảo hạch tại Dược Môn, Lăng Tiếu đã lấy thủ đoạn kinh ngạc một lần ngưng luyện ra vài viên Thất Phẩm đan dược, do đó đã đạp dưới chân rất nhiều thiên tài Luyện Đan. Trong đó bao gồm cả hắn là thiên tài hàng đầu của Hồi Thiên Tông.

Cho đến ngày nay Cát Thần vẫn đang không chịu được cái tiếng "Kiêu ngạo" kia của Lăng Tiếu, cho nên khi hắn thấy Lăng Tiếu xuất hiện ở nơi này thì khá khó chịu.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, hắn phát hiện đồ tiểu nhân này vẫn còn thật đáng ghét a!

Hoa Phiêu Nguyệt ở một bên mở miệng nói tranh trước một bước

- Đều đi vào trước rồi hãy nói sau!.

Nàng cực kỳ chán ghét đối với Cát Thần, Lăng Tiếu nói như thế nào là vị khách do nàng mời tới. Mà người ta cũng là Cung Chủ của thế lực lớn, lại khinh thường người ta như vậy thì thật đúng là một sự việc rất làm mình mất mặt!

Lăng Tiếu cũng không chấp nhặt với Cát Thần. Hắn cùng với Hoa Phiêu Nguyệt và Hoa Phi Tuyết đi vào trong Hoa Điện.

Ở bên trong Hoa Điện đã có không ít người đang ngồi. Đại bộ phận đều là lão nhân sáu mươi tuổi, mọi người có dao động tinh thần cực mạnh, hiển nhiên đều là cao thủ Luyện Đan siêu quần xuất chúng.

Tại ngôi bên trên đại điện có một nữ nhân trông như thiếu phụ đang ngồi. Nữ nhân này tướng mạo xinh đẹp, thần sắc đoan trang, muôn vàn khí thế, cũng hơi có vài phần phong thái nữ vương.

Nàng đúng là đương nhiệm Tông chủ Hoa Nhân Phượng của Vạn Hoa Tông. Nàng cũng đã được hưởng danh tiếng Nam Uyên đệ nhất mỹ nữ từ mấy trăm năm trước đây. Nay vẫn đang bảo dưỡng được dung nhan như hoa, tất nhiên là dùng đến linh thảo hoặc linh đan hộ nhan nào đó.

Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt đến trước mặt nàng để bẩm báo thân phận của Lăng Tiếu.

Hoa Nhân Phượng lập tức đứng dậy đón chào, miệng nói

- Thì ra là Lăng Cung Chủ cung Tiếu Ngạo tự mình giá lâm, Nhân Phượng không tiếp đón từ xa được, xin hãy thứ lỗi. Mau mau ban ghế ngồi!.

Lăng Tiếu cùng cung Tiếu Ngạo, mấy năm nay danh tiếng nổi lên thật sự là quá nhanh. Đủ loại đồn đại làm cho người ta trông thật tuyệt vời.

Hiện nay Hoa Nhân Phượng lần đầu nhìn thấy Lăng Tiếu, trong nội tâm trái lại kinh ngạc không thôi

- Thật là dáng người tuấn tú tài ba hơn người!

- Hoa Tông chủ khách khí, Lăng Tiếu mạo muội quấy rầy. Hy vọng không gây ra bất lợi cho mọi người các ngươi mới phải!

Lăng Tiếu nói khách sáo.

Sau khi Hoa Nhân Phượng lại nói khách sáo đôi câu, rồi mới đi vào việc chính

- Các vị đều là Luyện Dược Đại Sư, Nhân Phượng liền không nói lời vô dụng. Để xem một chút mọi người có khả năng luyện chế ra được đan dược có thể khắc chế độc tính của Bách Độc Ngô Công cho lão Tông chủ chúng ta. Vạn Hoa Tông chúng ta chắc chắn có thù lao xứng đáng dâng lên. Cho dù là không thể trợ giúp được, chúng ta cũng cũng có một phần lễ mọn, tuyệt đối sẽ không để cho các vị Đại sư đi một chuyến tay không.

Lời của Hoa Nhân Phượng đã nói coi như là phúc hậu, cũng không hề quanh co lòng vòng, đồng thời cũng biểu lộ sẽ không khiến cho mọi người đi một chuyến uổng công đến đây. Điều này biểu hiện ra sự hào phóng của Vạn Hoa Tông bọn họ.

- Hoa Tông chủ, Bát Giai Bách Độc Ngô Công có độc tính mãnh liệt, cần có Bát Phẩm Giải Độc Đan mới có thể giải cứu. Ở đây ta không thấy được ai là Bát Phẩm Luyện Dược Sư, không biết ngươi thỉnh bọn họ đến dùng làm gì?

Một ông lão mũi khoằm như chim ưng lạnh lùng nói.

Tính nóng này của ông lão này tựa hồ đặc biệt lớn, trong đôi mắt già nua lộ rõ ý tứ coi thường.

Lão đúng là sư phụ Công Tôn Thái Nhiên của Cát Thần, là Thái Thượng trưởng lão của Hồi Thiên Tông. Từ ngàn năm trước liền đã vào cảnh giới Thất Phẩm Luyện Dược Sư, thực lực cũng đạt tới cảnh giới Trung Giai Huyền Đế.

Lời của lão vừa dứt, lập tức bị người ở đây lạnh lùng nhìn.

- Công Tôn Thái Nhiên, hình như ngươi cũng không hề đạt cảnh giới Bát Phẩm thì phải!

Một tiếng cười khẩy vang lên.

Người nói chính là một ông lão khá béo. Hai hàng lông mày hơi dựng ngược lên, đôi mắt trợn thật lớn. Hiển nhiên cũng là hạng người khá nóng nảy.

Mỗi một vị Luyện Dược Sư đều là Hỏa thuộc tính, tất cả có một loại tâm trạng nóng nảy hơn hẳn so với người bình thường thực sự được coi là điều bình thường. Cũng không phải ai đều có thể tu thân dưỡng tính, che giấu tính cách.

Công Tôn Thái Nhiên nhìn thoáng qua sang phía người vừa nói liền đáp lại với vẻ khinh thường

- Thì ra là Mộc đại gia, ngươi nói nói không sai, ta còn chưa đạt tới cảnh giới Bát Phẩm. Nhưng mà sư huynh đệ chúng ta liên thủ lại có thể gượng gạo luyện chế ra Bát Phẩm đan dược hẳn không phải là vấn đề!.

Ở bên cạnh Công Tôn Thái Nhiên còn có một ông lão trông đờ đẫn, đó chính là sư huynh Lao Chiêm Đức của lão ta.

- Ngươi... Các ngươi luyện thuật Song Nhân Hợp Luyện?

Mộc Đại sư kia giật mình la lên.

Vì thuật Song Nhân Hợp Luyện chính là hai người cùng nhau đồng thời luyện chế một đỉnh đan dược. Chỉ là muốn đạt đến điểm này thì Tinh Thần Khí của hai người nhất định phải đạt tới nhất trí, lực lượng khống chế ngọn lửa cũng là phải phối hợp khăng khít không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào, bằng không tuyệt đối không có khả năng ngưng đan thành công.

Đây là một loại thuật Luyện Đan phi thường khó luyện. Nhưng mà một khi có thể luyện thành thì lại có khả năng nhất định có cơ hội luyện chế ra đan dược với phẩm bậc cao hơn.

Cũng chính bởi vì Công Tôn Thái Nhiên cùng sư huynh của lão đã đạt tới tình trạng phối hợp khăng khít, gượng gạo có thể luyện chế ra bán thành phẩm Bát Phẩm đan dược, nên lão mới dám càn rỡ ở trước mặt rất nhiều Luyện Dược Sư.

- Biết là tốt rồi, ta cùng với sư huynh bế quan trăm năm rốt cục luyện thành thuật này. Cho nên Hoa Tông chủ, độc gây tổn thương cho lão Tông chủ của các ngươi liền để chúng ta lo. Hiện tại ngươi có khả năng mời những người khác di ra ngoài!

Công Tôn Thái Nhiên nói với vẻ thập phần ngạo nghễ.

Thân là Luyện Dược Sư, đi đến chỗ nào đều chính là nhân vật cực kỳ tôn quý. Những người ở chỗ này thì mọi người càng là kiêu căng ngạo mạn.

Lúc này đã có người phất tay áo đứng lên, chắp tay với Hoa Nhân Phượng mà bỏ đi như vậy.

Hoa Nhân Phượng lúc này mở miệng nói

- Các vị đều là khách quý của Vạn Hoa Tông chúng ta, xin mời cứ tới phòng khách nghỉ ngơi. Sau đó dâng cho các vị một phần lễ mọn rồi lại rời đi cũng không trễ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1505 - Uy Hiếp ! (1)

Hoa Nhân Phượng nghe thấy Công Tôn Thái Nhiên nói ra như thế thì trong lòng đã là đặc biệt không vui, nhưng mà cũng không tiện quá mức đắc tội người ta ở chỗ này. Nàng nói lời này cũng chỉ là giảng hòa thay cho Công Tôn Thái Nhiên.

Vị Luyện Dược Sư Mộc gia trái lại hừ lạnh mà nói

- Cứ để lão phu ở lại chứng kiến một lượt xem hợp luyện thuật của các ngươi rốt cuộc có chỗ nào hơn người!.

Người này tên là Mộc Vịnh Bác, là lão gia chủ của luyện dược thế gia Mộc gia. Cùng với Hồi Thiên Tông cũng là đồng minh thuộc về nguyên Đan Minh. Chỉ là hai nhà cũng không coi như rất hòa thuận.

Hiện nay Đan Minh tan rã, Hồi Thiên Tông tiếp tục đi theo Dược Môn cùng Đan Tông. Mộc gia chính là lựa chọn đi theo Hàn lão, gia nhập vào Luyện Dược Sư Nghiệp Đoàn ở thành Phong Vân.

Mộc gia gia nhập thành Phong Vân thực sự không phải là gia tộc thuộc hạ thuộc về cung Tiếu Ngạo, mà là đồng minh về lợi ích thôi.

Cùng với những lời của Mộc Vịnh Bác nói ra, mấy vị Thất Phẩm Luyện Dược Sư vừa mới chuẩn bị chạy lấy người lại một lần nữa ngồi xuống. Hiển nhiên bọn họ cũng muốn nhìn một chút xem hợp luyện thuật này của Công Tôn Thái Nhiên và Lao Chiêm Đức rốt cuộc có chỗ kinh người nào.

Công Tôn Thái Nhiên không đồng tình, tựa hồ đối với chuyện bọn họ lưu lại

quan sát đều không thèm để ý chút nào.

- Hoa Tông chủ, trước khi đến đây, ta chính là nghe nói hai đệ tử Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt của các ngươi đã nói, ai có thể cứu được lão Tông chủ của các ngươi thì sẽ nguyện ý trả giá bất cứ giá nào, lời này có đúng không?

Lao Chiêm Đức mở miệng quay sang Hoa Nhân Phượng mà hỏi.

Hoa Nhân Phượng khẽ nhíu mày bảo

- Đó chỉ là hai nha đầu kia nói đùa, nếu như hai vị đại sư có thể luyện chế đưa ra Bát Phẩm Giải Độc Đan, Vạn Hoa Tông chúng ta sau này chính là bằng hữu trung thành nhất của Hồi Thiên Tông các ngươi. Càng sẽ chuẩn bị cho các ngươi rất nhiều Cao Giai linh thảo làm thù lao, hai vị đại sư nghĩ như thế nào?.

Lao Chiêm Đức thản nhiên nói

- Thì ra chỉ là nói đùa, ta còn tưởng rằng đây là thật sự. Đang muốn để cho hai người bọn họ làm bầu bạn một phen với sư điệt của ta. Xem ra không được, sư đệ chúng ta đi thôi!.

Dứt lời, Lao Chiêm Đức lại đứng lên muốn rời đi.

- Hai vị đại sư xin dừng bước!

Hoa Nhân Phượng lo lắng kêu lớn.

Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt chính là hai người đệ tử xuất sắc nhất trong tông môn bọn họ. Làm thế nào có thể để cho bọn họ gả đi ra ngoài. Có điều lão Tông chủ của bọn họ lại là Định Hải Thần Châm (cột trụ chống trời

) của Vạn Hoa Tông, tuyệt không thể để cho bà ta chết đi. Nên trước hết cứ lưu lại Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên rồi hãy nói sau.

Công Tôn Thái Nhiên nói

- Hoa Tông chủ, sư huynh của ta tính tình thẳng thắn, ngài chớ để ở trong lòng. Đồ nhi Cát Thần của ta đây cũng là Thất Phẩm Luyện Dược Sư. Nếu như hai vị đệ tử của ngài có thể làm bầu bạn cho hắn thì cũng không hề bôi nhọ danh tiếng của bọn họ. Nếu như chuyện này không đáp ứng, chúng ta là tuyệt đối sẽ không ra tay. Vẫn xin Hoa Tông chủ thứ lỗi!.

Mọi người ở chỗ này đều nghe rõ ràng, hoá ra hai người này ra tay luyện chế Giải Độc Đan giúp lão Tông chủ Vạn Hoa Tông là vì đồ đệ của bọn họ đến đây tìm vợ.

Nhưng mà, bọn họ biết chủ ý của Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên không chỉ riêng là đơn giản như vậy. Mà là muốn ràng buộc Vạn Hoa Tông vào Hồi Thiên Tông bọn họ, là muốn thông qua hôn nhân để củng cố vững chắc địa vị hiện tại của bọn họ tại Nam Uyên.

Hoa Nhân Phượng gặp khó khăn!

Lúc này, Hoa Phi Tuyết đứng dậy nói

- Nếu như các ngươi có thể luyện chế đưa ra Bát Phẩm Giải Độc Đan, hai tỷ muội chúng ta đáp ứng yêu cầu của các ngươi!.

Hoa Phiêu Nguyệt cũng là tiến lên trước một bước, chán ghét nhìn thoáng qua hai ông lão và Cát Thần rồi nói

- Không sai, chỉ cần các ngươi có thể cứu sống lão Tông chủ của chúng ta, thì tỷ muội chúng ta đồng ý với yêu cầu của các ngươi!

- Hai người các ngươi thật là trẻ con!

Hoa Nhân Phượng không đành lòng nói.

Luyện Dược Sư ở đây đều là có vẻ khinh thường đối với Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên.

Mộc Vịnh Bác càng là mở miệng châm chọc

- Nếu đệ tử các ngươi mà có bản lãnh liền chính mình theo đuổi cô nương nhà người ta, hà cớ gì còn muốn hai người Lão bất tử các ngươi uy hiếp người ta. Thật sự là khiến cho chúng ta được mở rộng tầm mắt.

- Mộc Vịnh Bác ngươi đừng nói mấy lời méo mó. Chuyện này là Vạn Hoa Tông bọn họ đã sớm tuyên bố. Chúng ta cũng chỉ là muốn thù lao mà thôi, huống chi Hồi Thiên Tông chúng ta mặc dù so ra kém Vạn Hoa Tông, nhưng là tông môn truyền thừa chế dược. Hai tông kết hợp coi như là một câu chuyện được mọi người ca tụng.

Công Tôn Thái Nhiên không cảm thấy xấu hổ chút nào nên mở miệng.

- Ta đối với hai vị sư muội là vừa gặp đã thương, vẫn còn xin Hoa Tông chủ thành toàn!

Cát Thần chính là nhân cơ hội đi tới khom người nói với Hoa Nhân Phượng.

Cát Thần không tính là khỏe mạnh tuấn tú, tướng mạo cũng khá bình thường, đôi mắt hơi ti hí lộ ra vài phần âm u lạnh lẽo. Hơn nữa tướng mạo đã tiếp cận trung niên, thiết nghĩ là loại đại tài trưởng thành muộn.

Hồi Thiên Tông của bọn họ cũng như Vạn Hoa Tông, đều là nằm trong địa giới Nam Uyên.

"Tuyết Nguyệt" song hoa đã sớm nổi danh truyền khắp Nam Uyên, bất cứ nam nhân nào đều muốn lấy hai nàng làm vợ, vĩnh viễn giữ ở bên người hàng đêm cưng chìu.

Cát Thần là một kẻ có dã tâm, cũng là một nam nhân háo sắc.

Hắn không có bề ngoài khôi ngô tuấn tú, có điều lại có thân phận Thất Phẩm Luyện Dược Sư mà người khác khó có thể sánh cùng, chỉ với thân phận này đủ để hắn tự kiêu.

Nhưng vẻn vẹn như vậy còn không đến mức khiến cho hắn bắt được "Tuyết Nguyệt" song hoa làm tù binh. Ai bảo người ta là thiên chi kiều nữ của thế lực lớn. Huống hồ thân là người nối nghiệp của Vạn Hoa Tông, thông thường đều là không cho phép lập gia đình.

Mà lão Tông chủ của Vạn Hoa Tông xảy ra chuyện này, không nghi ngờ đã cho Cát Thần một cơ hội.

Cho nên, hắn mới bằng lòng cầu xin sư phụ hắn và sư bá xuất quan, nhận lời làm phần việc này cho Vạn Hoa Tông.

Hoa Nhân Phượng đối với việc Hồi Thiên Tông uy hiếp Vạn Hoa Tông bọn họ như vậy thì thập phần khó chịu, chỉ là lại không thể tránh được. Nói cho cùng lão Tông chủ chính là sư phụ của nàng a!

Hiện nay lại chỉ có một lựa chọn, Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên không ra tay, những người khác căn bản không có năng lực đi luyện chế Bát Phẩm đan dược, lại không chờ kịp những người khác tới cứu trợ.

- Sư phụ người không cần khó xử, đồ đệ và tiểu muội đồng ý yêu cầu của bọn họ, chỉ cần lão Tông chủ có thể sống được!

Hoa Phiêu Nguyệt nói thập phần kiên định.

- Không sai, hy vọng các ngươi đừng làm chúng ta thất vọng!

Hoa Phiêu Nguyệt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1506 - Uy Hiếp ! (2)

- Hảo, khó được hai vị sư muội thông tình đạt lý như vậy. Sư bá, sư phụ các người liền ra tay giúp giúp các nàng đi!

Cát Thần thập phần vui mừng đáp.

Lúc này, Hoa Nhân Phượng nói

- Không biết ta dùng nữ đệ tử chân truyền cho Cát Đại Sư làm bầu bạn có thể được không?

Hoa Nhân Phượng biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn không cam lòng hỏi một tiếng. Hai người đồ đệ này của nàng chính là người nàng ưa thích, còn muốn bồi dưỡng ra một người như thế là không dễ dàng.

- Hoa Tông chủ ngươi cho rằng chuyện này có thể sao?

Lao Chiêm Đức thản nhiên hỏi.

Hoa Nhân Phượng nhìn qua một chút hai đồ đệ của mình, khẽ thở dài một tiếng rồi nói

- Thì cứ như vậy đi, nếu như các ngươi có thể luyện chế Bát Phẩm Giải Độc Đan thì sẽ đáp ứng yêu cầu của các ngươi!.

Mọi người ở đây mặc dù không quen nhìn như vậy, nhưng mà lại không nói thêm điều gì.

Ngược lại là Lăng Tiếu sau khi tới đây, cũng đã thành một người đứng xem, không ai để ý đến sự hiện hữu của hắn.

Chỉ có Cát Thần ngẫu nhiên quay đầu nhìn sang phía hắn, tựa hồ đang khiêu khích Lăng Tiếu.

- Ha hả, bớt đắc ý đi, đợi lát nữa ta xem ngươi khóc như thế nào!

Lăng Tiếu âm thầm nói ở trong lòng.

Bản thân hắn chính là không quen nhìn người khác ép buộc nữ nhân, như vậy rất không có nhân phẩm.

- Vẫn còn xin Hoa Tông chủ chuẩn bị tốt sân bãi Luyện Đan cho chúng ta, chúng ta không muốn đến lúc đó có người quấy rầy!

Công Tôn Thái Nhiên nói.

Hoa Nhân Phượng gật đầu, lập tức mang theo mọi người ra khỏi Hoa Điện, sau đó đi tới trong một phòng Luyện Đan Thất.

Luyện Đan Thất này là nơi Thất Phẩm Luyện Dược Sư của Vạn Hoa Tông bọn họ bình thường dùng để Luyện Đan, cũng đủ rộng rãi yên tĩnh.

Hoa Nhân Phượng lại hạ lệnh tuyệt đối không phép bất cứ đệ tử nào tới gần, ở đây chỉ còn lại có hơn mười người.

Bọn họ đều là có thân phận Thất Phẩm Luyện Dược Sư, muốn quan sát hợp luyện thuật của hai người Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên rốt cuộc có điều gì thần kỳ.

- Hoa Tông chủ, như vậy không thể làm được. Nhiều người ở chỗ này như

vậy, vạn nhất có người ra tay quấy rối thì làm sao bây giờ?

Công Tôn Thái Nhiên nói.

Không đợi Hoa Nhân Phượng mở miệng, Mộc Vịnh Bác cũng cười khẩy nói

- Chẳng lẽ ngay cả để cho chúng ta nhìn một lần mà cũng không có dũng khí? Không phải là khoe khoang mà thôi ư?.

- Có đúng là khoe khoang hay không, chả mấy chốc sẽ có kết quả sau cùng. Ta chỉ là lo lắng có đôi người đố kị, trong lúc chúng ta Luyện Đan lại ra tay quấy nhiễu mà thôi. Đến lúc đó Luyện Đan không được cũng không lo, chỉ sợ sẽ làm lỡ chuyện lớn của Hoa Tông chủ.

Công Tôn Thái Nhiên đáp.

Lúc này, Hoa Nhân Phượng khẽ nhíu mày, do dự một chút rồi nói

- Phiêu Nguyệt đi mời Bích bà bà lại đây!.

- Vâng, sư phụ.

Hoa Phiêu Nguyệt lên tiếng, liền lui ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Hoa Phiêu Nguyệt dẫn theo một bà lão đã đi tới.

Bà lão này thân thể lưng còng không chịu nổi, da mặt đều nhăn nheo giống như vỏ cây. Những nếp nhăn trên mặt xếp tầng chồng chất, dáng vẻ xem ra cũng có hơi hung ác.

Mọi người ở chỗ này thấy vị lão bà bà này đều vội vàng hành lễ với bà.

Bọn họ đều là nhìn không thấu tu vi của lão bà bà này. Nhưng lại biết vị lão bà bà này tất nhiên là cao thủ tuyệt thế sâu không lường được, bọn họ không dám có chút xíu ý bất kính.

Hoa Nhân Phượng tiến lên có hơi hành lễ với với lão bà bà kia rồi nói

- Bích bà bà, phiền toái bà trông nom cục diện một phen!

Bích bà bà há miệng đã không còn có được bao nhiêu cái răng mà cười nói

- Ha hả, Tông chủ ngươi khách khí, lão thái bà ta đây còn có thể làm chút chuyện cho tông môn!

Hoa Nhân Phượng khẽ gật đầu, tiếp theo nhìn mọi người ở chỗ này mà nói

- Các vị đều là một đời Đại sư, hiện nay Lao Đại sư cùng Công Tôn Đại sư đang luyện chế Bát Phẩm Giải Độc Đan cho ta Vạn Hoa Tông chúng ta. Sự việc liên quan đến tính mạng của lão Tông chủ Vạn Hoa Tông, tuyệt đối không thể xảy ra chút xíu sai lầm. Cho nên chư vị ở một bên quan sát thì có khả năng, nhưng tuyệt đối không thể gây ra chút xíu động tĩnh làm ảnh hưởng đến hai vị đại sư, bằng không... Đừng trách chúng ta Vạn Hoa Tông không khách khí!.

Phong thái kiên quyết của Hoa Nhân Phượng tuyệt đối không cho phép người khác khinh thường, tất nhiên nàng chính là thực lực cấp bậc Huyền Đế.

Mọi người đều gật đầu, coi như là người nào cố tình muốn ngáng chân thì tất cả cũng thu hồi tâm tư. Tất nhiên có vị lão bà bà kia tọa trấn thì ai dám tìm cách gây ra chút xíu động tĩnh, đây không phải muốn chết sao.

Về cái này thì Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên cũng không có ý

kiến khác.

Ngay sau đó, hai người dưới ánh mắt mọi người nhìn kỹ bắt đầu luyện Bát Phẩm Giải Độc Đan.

Một chiếc Dược Đỉnh không trau chuốt sẫm màu xuất hiện ở trước mặt mọi người. Dược Đỉnh này có vẻ rất có phong cách cổ xưa. Trên thành đỉnh có chạm khắc những đường hoa văn huyền ảo, bên thân đỉnh lại có ba cái tai đỉnh mang hình dáng đầu Giao Long. Nó làm như đang gào thét phun mù, bốn phía Dược Đỉnh đều như hiện ra những vầng sáng màu lam, trông có vẻ cực kỳ phi phàm.

Người ở chỗ này đại bộ phận đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ đều nhìn ra đây là Địa bậc đỉnh Giao U Đỉnh là vật trấn tông của Hồi Thiên Tông. Trong số ba mươi sáu đỉnh Địa bậc thì nó xếp hạng thứ mười tám.

Đối với Luyện Dược Sư mà nói, có hai món đồ là tối quan trọng. Một là Cao Giai đỉnh, hai là dị Hỏa Chủng.

Bất cứ một thứ nào trong số đó đều là chí bảo bọn hắn tha thiết ước mơ. Nếu như có thể thu thập toàn bộ cả hai, điều này sẽ khiến cho bọn họ mừng rỡ như điên.

Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên sau khi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cùng hít sâu một hơi rồi liền bắt đầu hành động.

Những gốc linh thảo giống như hoa bay đầy trời tuôn ra từ trong Không Gian Giới Chỉ của bọn họ.

Hai người đồng thời khẽ quát một tiếng, hai loại Hỏa Diễm cùng một màu sắc trong nháy mắt thiêu đốt phun ra.

- Vù vù!

Từng đạo ngọn lửa giống như linh xà múa lượn bập bùng, những gốc linh thảo treo ở giữa không trung bị dòng nhiệt bốc hơi đang héo dần ngưng tụ thành tinh hoa, những giọt nhỏ giống như hạt mưa rơi vào trong Dược Đỉnh.

Chế thuốc thành mưa, là điều bất cứ Luyện Dược Sư cao phẩm nào đều phải nắm vững.

Nhưng mà nhìn hai người Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên xuất ra chiêu này thì tốc độ tinh luyện quả thật là nhanh hơn nhiều lắm so sánh với Thất Phẩm Luyện Dược Sư thông thường.

Hai người bọn họ càng không ngừng thay nhau múa bàn tay, Hỏa Diễm lúc cao lúc thấp. Tinh khí giống như nối liền chung một chỗ, mỗi người xuất chưởng đều là trong lòng có phối hợp khéo léo cũng khá mật thiết, làm cho người ta nhìn mà thấy thật tuyệt vời.

Mọi người ở chỗ này đều là nhân vật cấp đại sư. Bọn họ quan sát hai người xuất ra Hợp luyện thuật chỉ là hy vọng có thể tham khảo một phen, để rồi sau khi trở về có thể thử một chút hợp luyện thuật cũng như người ta hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1507 - Hợp Luyện Thuật. (1)

Chính là, nhìn hai người phối hợp dồn dập như thế, mỗi một động tác giống như trải qua qua muôn ngàn thử thách mà không có bất kì cảm giác trúc trắc hoặc ngừng trệ nào. Hơn nữa hai người thao tác ngọn lửa đều là cũng khá tinh chuẩn, khó có thể tìm được một chút dấu hiệu mệt mỏi. Điều này thật sự là quá khó lòng làm được.

Khó trách Công Tôn Thái Nhiên nói hai người bế quan trăm năm mới làm được sự phối hợp như vậy, tuyệt đối không có ý khoa trương chút nào.

Mọi người ở chỗ này cũng đều là từ bỏ ý định muốn học tập người ta như vậy.

Ngồi ở trong đó Lăng Tiếu trái lại xem ra nhiệt tình. Hắn cũng là lần đầu nhìn hai người đồng thời luyện chế một đỉnh đan dược, khiến cho hắn mở rộng tầm mắt về một con đường Luyện Đan theo cách thức khác.

- Điều này làm cho cũng cần có thủ đoạn xoay vòng liên tục. Cũng thật sự là làm khó cho bọn họ!

Lăng Tiếu thở dài ở trong lòng mà tự nhủ.

Lăng Tiếu cảm giác được một bộ hợp luyện thuật tất nhiên có chỗ cao siêu, nhưng mà phải tôi luyện bao lâu mới đạt tới cảnh giới hai người là một. Trong quá trình đó tiêu xài nhiều thời gian như vậy, chẳng thà dùng những thời gian này để làm tăng cảnh giới cá nhân của mình.

Đương nhiên điều này chỉ là cái nhìn cá nhân của Lăng Tiếu. Đối với Luyện

Dược Sư khác mà nói cũng không ai sẽ gật bừa. Tất nhiên bọn họ sao có thể giống như Lăng Tiếu nói, muốn tấn chức liền tấn chức a!

Ưu thế lớn nhất của hợp luyện thuật chính là tốc độ tinh luyện linh thảo so sánh với một người tinh luyện phải nhanh hơn gấp đôi.

Trong thời gian nửa ngày, Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên đã hoàn thành tinh luyện rất nhiều linh thảo.

Hai người bọn họ cũng không phải giống như muốn làm liền rất dễ dàng. Trên trán đều bắt đầu chảy ra những giọt mồ hôi nhỏ.

Hai người phối hợp rất cần tập trung tinh thần lực, một chút cũng không thể sơ xuất được.

Hơn nữa luyện chế Bát Phẩm đan dược cũng cần quá nhiều linh thảo, tuyệt đối không phải như đan dược bình thường chỉ hai ba canh giờ liền làm xong.

Bằng không hồi đó Lăng Tiếu cũng sẽ không thất bại trên từng bước.

Sau khi hoàn thành tinh luyện linh thảo, việc luyện hóa Bát Giai Thú Đan này mới là bước vào giai đoạn mấu chốt!

Bát Giai Thú Đan ẩn chứa lực lượng cực kỳ khổng lồ. Phải luyện hóa đòi hỏi thời gian cũng khá là dài. Nếu chưa đạt tới cảnh giới Thánh Giả mà muốn trong vòng thời gian ngắn đã luyện hóa xong thì điều này tuyệt đối không có khả năng.

Nếu như trong một thời gian dài mà không luyện hóa nó xong xuôi, vậy tất cả năng lượng kia sẽ không được củng cố nên toàn bộ lại tiêu tan rơi rụng.

Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất là hồi đó Lăng Tiếu bị thất bại.

Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên đều là sau khi dùng Hồi Khí Đan Dược liền bắt đầu tinh luyện Bát Giai Thú Đan do Vạn Hoa Tông cung cấp.

Trong một bước này, ưu thế của hợp luyện thuật liền thể hiện ra.

Lực lượng của hai người so sánh lực lượng một người ắt mạnh hơn nhiều. Nhưng lại có khả năng thay nhau thở gấp lấy hơi nên không đến mức cuối cùng lâm vào cảnh sức cùng lực kiệt.

Thời gian luyện hóa viên Thú Đan liền kéo dài gần một ngày, mọi người đều là không dám lộ ra chút xíu vẻ sốt ruột.

Lúc này, Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên đã là mồ hôi trên người tuôn đầm đìa như mưa.

Cùng với việc lấy ra linh thảo tinh hoa và các Thú Đan rồi luyện hóa thành công, hai người cũng liền thở phào một hơi.

Việc cuối cùng trước mắt mới là điểm chết người. Dung hợp một viên Bát Phẩm đan dược tuyệt không phải cái gì chuyện dễ.

Ở đây mọi người đều bắt đầu có hơi căng hẳng, nhất là người của Vạn Hoa Tông, càng là gắt gao nhìn chăm chú hai người, hy vọng có thể thấy thời khắc thành công.

Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều là cắn răng, đồng thời lật ngược bàn tay. Cả hai đều hấp thu lượng lớn linh khí chung quanh rồi nhằm hướng tới trong Dược Đỉnh lật tay đè ép đi xuống.

- Bịch!

Ngưng kết Bát Phẩm đan dược, thì lượng linh khí cần thiết là khá lớn.

Thông thường bên trong không gian của mỗi thế lực lớn đều sẽ bố trí Tụ Linh Đại Trận khổng lồ, đó cũng là để khiến cho đệ tử của mình có thể tu luyện ở trong hoàn cảnh tốt nhất.

Cho nên, Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên cũng sẽ không lo lắng nơi này không đủ linh khí. Mấu chốt là xem bọn hắn có thể ở trong khoảng thời gian ngắn hấp thu được bao nhiêu linh khí để ngưng đan.

Nếu như chỉ là một người Trung Giai Huyền Đế hấp thu linh khí ngưng đan thì quả quyết khó có thể thỏa mãn một lò đan dược. Có điều là hai vị Trung Giai Huyền Đế đồng thời hấp thu linh khí sẽ lại tăng lên, cũng không biết có thể cũng thu đủ để ngưng đan hay không.

Thông thường mà nói nếu muốn đạt tới cảnh giới Bát Phẩm Luyện Dược Sư thì nhất định phải cần Võ Giả đạt tới thực lực Bát Giai mới có đủ thực lực cung cấp đầy đủ tất cả điều này. Đó cũng là lí do vì sao Luyện Dược Sư dưới cấp Thánh Giả khó có thể vượt bậc trở thành Bát Phẩm Luyện Dược Sư.

Muốn đạt tới một bước này, nhất định phải nâng cao thực lực của mình cũng đồng dạng tăng lên tương tự mới được.

Hồi đó Lăng Tiếu lấy Sơ Giai Huyền Đế đi Luyện Đan, nguyên nhân thất bại lớn nhất cũng là bởi vì thực lực không đủ.

Vào thới khắc ngưng đan, tất cả mọi người đang ngồi đều là đứng lên, gắt gao nhìn chăm chú về hướng Dược Đỉnh, mặc kệ cho linh khí kích động kia đánh sâu vào trên người bọn họ mà vẫn không hề động đậy.

Hưu!

Lúc này, ở ngoài phòng luyện dược có một luồng sáng xanh phóng ra, tiếp theo xuất hiện hai luồng, ba luồng... Cuối cùng lại là ánh sáng xanh khắp nơi, quả nhiên là màu sắc yêu dị lóa mắt.

Ở bên ngoài phòng luyện dược, đệ tử Vạn Hoa Tông thấy một màn như vậy thì đều là không nhịn được phát ra âm thanh thán phục.

Cùng lúc đó, ở bên trong phòng những làn hương dược nồng nặc phát tán ra ngoài, làm cho người ta có một loại cảm giác không nhịn được muốn nhào tới nuốt chửng.

- Trời hiện dị tượng, chẳng lẽ đã ngưng tụ thành đan?

Bên trong phòng, mọi người thầm thở phào ở trong lòng mà tự nhủ.

Chỉ là dị tượng này cũng không kéo dài được quá lâu, liền toàn bộ biến mất không thấy tăm tích đâu nữa.

Mà Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên ở trước Dược Đỉnh chính là bị lực lượng mạnh mẽ lúc ngưng đan vừa rồi đánh bay sang một bên, thần sắc có vẻ vô cùng nhợt nhạt, khóe miệng vẫn còn tràn đầy vết máu.

Xem ra là bị năng lượng cường đại của đan dược cắn trả.

Đến khi khói bụi bên trong Dược Đỉnh dần dần tiêu tan, tất cả mọi người bắt đầu căng thẳng hẳn lên.

Mọi người ở chỗ này đều không phải Bát Phẩm Luyện Dược Sư, tất cả bọn họ đều muốn chứng kiến, xem Hợp Luyện Chi Thuật này có thật sự nghịch thiên để có khả năng ngưng luyện ra đan dược cao hơn Nhất Phẩm hay không.

Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên đứng lên, hai người đều cùng lấy ra đan dược nuốt xuống, khôi phục trạng thái một phen.

Công Tôn Thái Nhiên lộ ra nụ cười tự tin nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1508 - Hợp Luyện Thuật. (2)

- Thần nhi, ngươi lại đây lấy đan dược ra đưa cho Hoa Tông chủ đi, cái này coi như là sính lễ của Hồi Thiên Tông chúng ta!.

Cát Thần vui mừng vội vàng đi tới, chuẩn bị lấy đan dược ra.

Ở một bên Hoa Phiêu Nguyệt cùng Hoa Phiêu Nguyệt thần sắc đều bắt đầu có hơi mất tự nhiên. Bọn họ hy vọng có thể luyện chế ra đan dược cứu được tính mạng lão Tông chủ, nhưng mà trong lòng lại là phi thường không cam lòng, trong lòng kháng cự ý nghĩ phải đi theo kẻ tiểu nhân như Cát Thần vậy.

Cát Thần lấy ra đan dược ở trong Dược Đỉnh, trên mặt lộ rõ sự vui vẻ. Hắn nâng đan dược cầm trong tay đứng lên.

Đó là một viên đan dược bất quy tắc với hình dạng khác thường, không có cảm giác mượt mà chút nào, không có cảm giác mỹ quan chút nào. Có cảm giác nó chính là một viên đan dược phi thường không hoàn chỉnh. Chỉ là viên đan dược này lại tản ra rõ ràng hương vị dược tính thơm nồng nên cũng không cho phép hoài nghi.

- Đan dược bán thành phẩm!

Đây là âm thanh mà tất cả mọi người ở đây giật mình la lên.

Bọn họ không ai cười nhạo viên đan dược này khó coi, ngược lại trong ánh mắt lộ rõ vẻ thán phục.

Bọn họ thân là Luyện Dược Sư, một đời theo đuổi là có thể luyện chế ra đan

dược có phẩm bậc cao hơn.

Bát Phẩm đan dược có thể được coi là đan dược nghịch thiên, cũng không phải bất cứ Thất Phẩm Luyện Dược Sư nào đều có thể tùy tiện luyện chế ra. Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên với cảnh giới Thất Phẩm hợp lực ngưng luyện ra, đây chính là điều khá khó lường.

Hai người bọn họ hợp nhất có thể cũng coi là một nửa Bát Phẩm Luyện Dược Sư, nhưng khả năng này chính là phi thường nhỏ.

Vậy cũng khó trách vì sao người ta trước đây lại có khẩu khí ngông cuồng như thế.

- Tuy chỉ là bán thành phẩm, nhưng hẳn là có khả năng áp chế độc tính của quý trưởng thượng Tông chủ nửa năm một năm không là vấn đề. Đến lúc đó đợi tới khi Thánh Dược Sư tinh luyện ra Giải Độc Đan đích thực liền không thành vấn đề. Khó lường... Quả nhiên là khó lường a!

Mộc Vịnh Bác lộ ra vài phần ý bội phục.

Lão mặc dù không quen nhìn hai người Lao Chiêm Đức và Công Tôn Thái Nhiên, nhưng điều đó cũng không ngăn cản lão đưa ra phán đoán đối với đan dược.

- Hừ, coi như ngươi thức thời!

Công Tôn Thái Nhiên nói với vẻ thập phần đắc ý.

Lão ở trong lòng cũng là thầm hô thật may mắn. Bình thường lão cùng với sư huynh mình thử nghiệm luyện chế Bát Phẩm đan dược cũng chỉ có ba thành nắm chắc. Cũng là luyện ba lần chỉ có một lần ngưng đan thành công. Không nghĩ tới lần này phát huy vượt xa lúc bình thường, một lần liền ngưng

đan thành công.

Cát Thần lúc này sau khi đã cầm đan dược liền đi tới Hoa Nhân Phượng mà nói

- Hoa Tông chủ, xin ngài vui lòng nhận lấy!.

Cát Thần bưng đan dược đưa đến trước mặt Hoa Nhân Phượng, nụ cười đắc ý kia đều không che dấu nổi chút nào.

Hoa Nhân Phượng vui mừng. Lúc đang muốn đưa tay cầm lấy đan dược thì lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Chỉ thấy một viên bán thành phẩm đan dược kia lại tự động vỡ rời ra, cuối cùng hóa thành một đám thuốc bột nám đen nằm ở trên lòng bàn tay Cát Thần. Tất cả dược tính cũng biến mất hơn phân nửa.

Biến hóa bất thình lình khiến cho vẻ mặt tất cả mọi người ở chỗ này trở nên đặc sắc.

- Cái này... Điều đó không có khả năng!

Lao Chiêm Đức lập tức giật mình la lên.

Công Tôn Thái Nhiên cũng đồng dạng là lộ ra vẻ mặt không chấp nhận sự thật. Còn Cát Thần chính là có vẻ vô cùng kinh hoảng.

- Lại thất bại, xem ra vừa rồi chỉ là cưỡng bức ngưng kết, cũng không hề củng cố được rồi a!

Mộc Vịnh Bác thở dài mà nói.

- Ta phì... hừ, còn tưởng rằng rất thần kì a, lúc đầu chỉ là khoe khoang danh tiếng, mà vẫn còn xem thường mọi người chúng ta tại đây!

Một người Luyện Dược Sư khác mặc áo bào đen mở miệng châm chọc.

Ngay sau đó lại có thêm người nói

- Cũng phải thôi. Hợp Luyện Chi Thuật tất nhiên lợi hại, nhưng cũng không phải ai đều có thể thành công.

- Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc, lãng phí bao nhiêu linh thảo tốt a!.

...

Các Thất Phẩm Luyện Dược Sư được mời tới ở đây, mọi người thừa cơ đáp trả một cách mỉa mai. Tất cả bởi vì Công Tôn Thái Nhiên trước đây quá mức kiêu ngạo, rất xem thường sự tồn tại của bọn họ.

Công Tôn Thái Nhiên xanh mặt nói

- Những thuốc bột này vẫn còn có dược tính cường đại, mau đưa cho quý trưởng thượng Tông chủ dùng có khả năng kéo dài thời gian nhiều hơn một chút!.

Lao Chiêm Đức cũng vội vàng nói

- Không sai... Không sai, mau cầm đi, nhất định còn có dược vị!

Hoa Nhân Phượng sắc mặt sa sầm khó coi cực kỳ. Nàng đang do dự có muốn cầm đi những thuốc bột nhìn như mẩu vụn này hay không.

- Không cần, dược lực của những thuốc bột này ngay cả so với dược tính của

một viên Thất Phẩm đan dược đều vẫn còn kém, cầm đi cũng không có hiệu quả gì!

Lúc này vị Bích bà bà kia mới mở miệng nói.

Đám Luyện Dược Sư ở đây đều là đồng loạt gật đầu, đan dược đã vỡ, dược tính cũng tiêu tan, xác thật là không có bao nhiêu hiệu quả. Đó chỉ là Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên vô phương đón nhận sự thực này mà thôi!

- Sư bá, sư phụ, Luyện Đan thất bại là chuyện thường. Cũng còn có đủ thời gian, còn có thể lại luyện một lần nữa!

Cát Thần mở miệng nhắc nhở, trong lòng hắn đồng dạng vô phương đón nhận sự thực này a. Mắt thấy hai đóa hoa đẹp sắp vào đến tay thì lại bị nhỡ.

- Đúng... Đúng, thời gian vẫn còn cũng đủ, chúng ta lại luyện một lần!

Lao Chiêm Đức vội vàng đáp.

- Hay là thôi đi, đừng để mất mặt xấu hổ nữa!

Một người Thất Phẩm Luyện Dược Sư nói đầy khinh thường.

- Hà Tụng, ngươi đây là có ý tứ gì, sư huynh đệ chúng ta cũng là suy nghĩ vì lão Tông chủ Vạn Hoa Tông. Chẳng lẽ nói ngươi có biện pháp luyện chế sao!

Công Tôn Thái Nhiên phẫn nộ quát.

- Ta tự biết danh tiếng, cũng không giống như có mấy kẻ lại vẫn còn dùng đan dược uy hiếp người ta, thật sự là không biết xấu hổ

Luyện Dược Sư tên là Hà Tụng kia mở miệng phản bác, hiện tại đúng là lão đang bỏ đá xuống giếng không hề có chút xíu bứt rứt.

- Ngươi...

Công Tôn Thái Nhiên bị tức giận đến dựng thẳng râu tóc, nhưng rồi lại không biết nên phản bác như thế nào.

Lao Chiêm Đức liên tiếp thở dài một hơi rồi nói

- Sư đệ thôi đi, nếu chúng ta không làm được thì cũng không nên lãng phí thời gian của Hoa Tông chủ. Chúng ta chấp nhận chịu thiệt thất bại, đi thôi!.

Bọn họ lần này đây cực kì mất mặt, tâm tình cũng mất, nên không có khả năng lại một lần nữa phối hợp được hoàn hảo để luyện chế ra Bát Phẩm đan dược.

Lao Chiêm Đức cũng biết tình huống của mình, không tính toán gượng gạo chống đỡ tiếp.

- Sư bá, sư phụ!

Cát Thần không cam lòng kêu lớn.

- Đi thôi đi thôi, xin lỗi Hoa Tông chủ, sư huynh đệ chúng ta chịu bó tay!

Lao Chiêm Đức đáp lại một tiếng, sau đó chắp tay nói xin lỗi với Hoa Nhân Phượng.

Liền tại lúc Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên rời đi, Cát Thần cũng đột nhiên nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1509 - Người Kia Chính Là Hắn!

- Hoa Tông chủ, kỳ thật ta biết ở đây vẫn còn có một người có khả năng luyện chế ra Bát Phẩm đan dược!.

Mọi người ở chỗ này đều là sửng sốt, còn không chờ Hoa Nhân Phượng trả lời, Công Tôn Thái Nhiên liền lớn tiếng quát

- Thần nhi không được càn rỡ, mau đi với ta!.

Lão là sợ tên đồ đệ này của mình không chịu đựng được sự thật, lại muốn gây rối tạo ra nhiễu loạn gì đó.

- Không... Sư phụ, con nói rất đúng sự thật, người kia chính là hắn!

Cát Thần kiên định nói, tiếp theo giơ lên ngón tay chỉ thẳng hướng tới một người.

Cùng với phương hướng ngón tay của Cát Thần chỉ, ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía đó.

Mà nơi đó không nghi ngờ chính là một người trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú phi phàm, trên mặt mang theo nụ cười lạnh nhạt và sáng sủa. Ấn tượng đầu tiên làm cho người ta cảm giác phi thường có thiện cảm, hắn rõ ràng đúng là Lăng Tiếu.

- Đừng nói hươu nói vượn, chạy mau!

Công Tôn Thái Nhiên thần sắc tối sầm, mạnh mẽ lôi kéo tay Cát Thần như

phải đem hắn đi.

- Sư phụ, người trước hết để cho con nói cho hết lời!

Cát Thần rất là không cam lòng mở miệng.

Hoa Nhân Phượng mở miệng nói

- Không sai, Công Tôn Đại sư, ngươi hãy để cho đệ tử của mình nói cho hết lời rồi hãy đi cũng không muộn!.

Hoa Nhân Phượng mặc dù không biết lời của Cát Thần nói vậy là thật hay giả, nhưng mà chỉ cần có một chút hy vọng thì nàng cũng không muốn buông tha.

Công Tôn Thái Nhiên khẽ thở dài một hơi rồi buông tay Cát Thần. Kỳ thật lão hiểu rõ đệ tử này của mình, chẳng qua là muốn có thêm một người chết theo để cứu vãn mặt mũi cho bọn họ thôi.

Cát Thần liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó mới nói với Hoa Nhân Phượng

- Hoa Tông chủ, người có thể không biết trong kì Đan Minh đại hội tám năm trước, Lăng Cung Chủ liền lấy tư thế cực kì đẹp đẽ một lần ngưng luyện ra mấy viên Thất Phẩm cực phẩm Huyền Đế đan. Làm một lần liền đoạt được ngôi vị đứng đầu của Đan hội, ngoài ra còn mời chào giám thị trưởng lão của Luyện Dược Công Hội đến cung Tiếu Ngạo. Lão nhân gia ông ta chính là Thánh Dược Sư, có lão nhân gia ông ta chỉ điểm, nói vậy với tài năng của Lăng Cung Chủ hẳn là đã vượt được Khóa Dược mà trở thành cảnh giới Thánh Dược Sư.

Cát Thần nói lời này là đang nâng Lăng Tiếu lên, lại nhắc thêm đến Hàn lão. Điều này không nghi ngờ là chuẩn bị một gậy đập chết Lăng Tiếu.

Nếu như Lăng Tiếu không thừa nhận chính mình có cảnh giới Bát Phẩm, điều này cũng đả kích sự tự tin và uy tín của Lăng Tiếu, mục đích của hắn cũng đạt tới. Còn nếu như Lăng Tiếu kiên trì thừa nhận, vậy thì tiếp theo sẽ có trò hay để nhìn, đồng dạng hắn cũng cảm giác được phi thường vui mừng.

Không thể không nói Cát Thần là một người lòng dạ chật hẹp, là người có thù tất báo.

Cát Thần nói rất đúng sự thật, Lăng Tiếu sớm đã là Thất Phẩm Luyện Dược Sư, Hàn lão trở thành trưởng lão bảo hộ cung Tiếu Ngạo. Thân phận này không ngoài dự đoán, bằng không Luyện Dược Sư Nghiệp Đoàn cũng sẽ không chuyển đến thành Phong Vân.

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lăng Tiếu, bọn họ đều đang chờ đợi câu trả lời của Lăng Tiếu.

Bao gồm Hoa Phiêu Nguyệt trong lòng cũng hy vọng Lăng Tiếu có thể có thực lực như vậy. Lúc vừa rồi chính là nàng ôm tâm trạng thử một lần mà lừa Lăng Tiếu đến đây. Mà trước khi vào tông môn thì Lăng Tiếu cũng cho thấy hắn cảm thấy hứng thú đối với tỷ muội bọn họ.

Giữa Cát Thần và Lăng Tiếu, Hoa Phiêu Nguyệt tự nhiên sẽ lựa chọn người sau.

Tất nhiên người sau chính là đã nổi danh trong Trung Vực, vóc người lại là khôi ngô tuấn tú như thế. Vậy thì cũng không xem như làm tủi thân chính mình.

Lăng Tiếu không nghĩ tới chính mình nằm, không, là ngồi mà cũng bị trúng thương. Trong lòng chỉ còn biết kêu oan a!

Hoa Nhân Phượng thấy Lăng Tiếu chậm chạp không có phản ứng, cảm giác

Lăng Tiếu cho dù có Hàn lão chỉ đạo cũng không có khả năng trở thành Bát Phẩm Luyện Dược Sư. Tất nhiên Lăng Tiếu còn không đạt tới lực lượng Thánh Giả, vẻn vẹn một điều kiện này liền đủ để ngăn cản rất nhiều Luyện Dược Sư ở ngoài cửa. Đó cũng là nguyên nhân vì sao trên đại lục lại ít Thánh Dược Sư như vậy.

- Lăng Cung Chủ tài hoa hơn người, lời này không giả. Chính là Cung Chủ vẫn còn trẻ tuổi, không thể gượng gạo.

Hoa Nhân Phượng mở miệng giải vây hộ cho Lăng Tiếu.

Tất nhiên Lăng Tiếu là nhân vật nổi danh như vậy, Vạn Hoa Tông bọn họ tuyệt đối không thể dễ dàng đắc tội.

Mộc Vịnh Bác cũng mở miệng nói

- Đúng vậy, chúng ta là những Lão bất tử Luyện Đan đều mấy ngàn năm,còn không đạt được cảnh giới Bát Phẩm. Lăng Cung Chủ mới lớn tới đâu mà đã có khả năng sánh vai những Lão bất tử chúng ta. Phần năng lực này thì lão Mộc ta bội phục, hắn hiện tại tạm thời không luyện chế ra Bát Phẩm đan dược không có nghĩa là sau này không có cơ hội. Ta tin tưởng trong tương lai trong số Thánh Dược Sư của Trung Vực tất có một chỗ của Lăng Cung Chủ!

Mộc Vịnh Bác càng là bốn phía tán dương Lăng Tiếu, trong mắt lão không che dấu chút nào thiện ý nhắn nhủ của mình.

- Lời này không sai, ta xem Lăng Cung Chủ còn không hơn trăm tuổi, còn có rất nhiều năm tháng có cơ hội tăng khả năng Luyện Đan lên. Không giống chúng ta những lão già xương xẩu này, qua một ngày liền ít đi một ngày a!

Một người Thất Phẩm Luyện Dược Sư trong đó cũng không để ý đều nói lấy

lòng.

Những người khác cũng vội vàng phụ họa vài câu, đơn giản đều là tô điểm mặt mũi Lăng Tiếu, đồng thời đả kích một phen mấy người Hồi Thiên Tông.

- Thần nhi đi thôi!

Công Tôn Thái Nhiên cũng không muốn đắc tội Lăng Tiếu, không thể làm gì khác hơn là lại lên tiếng khuyên bảo Cát Thần.

Cát Thần không cam lòng nắm thật chặt nắm đấm, tức giận trợn mắt nhìn Lăng Tiếu mà nói

- Lăng Cung Chủ, thì ra ngươi cũng chỉ là một kẻ nhát gan....

Lời này của hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu bỗng đứng lên, một khí thế dũng mãnh trong nháy mắt cuồn cuộn ra, một con Chân Long vàng rực trong nháy mắt rít gào nhằm hướng tới Cát Thần.

- Thần nhi cẩn thận!

Công Tôn Thái Nhiên phát hiện cực nhanh, lập tức kéo Cát Thần đến phía sau lão, chính mình chắn ở trước mặt Cát Thần.

- Phốc!

Công Tôn Thái Nhiên tuy là Trung Giai Huyền Đế, chính là vẫn không chịu được khí thế cường đại của Lăng Tiếu, trực tiếp bị đánh bay ngược đi, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Khí thế của Lăng Tiếu vẫn còn không chịu đình chỉ như vậy, cứ tiếp tục hướng tới Cát Thần mà đè ép.

Cát Thần chỉ cảm thấy toàn thân đều không thể động đậy, chỉ thấy Chân Long tuyệt thế kia giống như phải nuốt sống hắn, thật là đáng sợ!

Đúng vào lúc này, Bích bà bà kia khẽ đưa tay lên, khí thế Chân Long của Lăng Tiếu lập tức hóa thành vô hình.

Bà nhìn Lăng Tiếu cười nói

- Chàng trai đủ rồi, nơi này là Vạn Hoa Tông của chúng ta!.

Lăng Tiếu quay sang nhìn thoáng qua Bích bà bà rồi khẽ gật đầu mà nói

- Tiền bối mở miệng, vãn bối tự nhiên vâng theo. Ta chỉ là muốn giáo huấn một phen những kẻ không tôn trọng Bổn cung mà thôi!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1510 - Lăng Tiếu Ra Tay. (1)

Hiện nay Lăng Tiếu đã qua không hề che dấu gì nữa. Khí phách kẻ ngồi trên cao kia vừa thấy là đã không nghi ngờ, khí chất Hoàng giả lượn vòng vòng quanh thân hắn làm cho người ta có một loại cảm giác muốn thần phục.

Mọi người ở đây mới xem như lại được chứng kiến vị bá chủ một chốn có thể chính mình gây dựng thế lực, có gan chống lại Cổ gia, tổ chức Sát Thiên cùng với Hắc Ma Môn ra sao.

Lao Chiêm Đức tỏ ra vẻ thù hận đối với Lăng Tiếu mà hỏi

- Lăng Cung Chủ ngươi đây là có ý tứ gì?.

Lăng Tiếu lạnh nhạt hững hờ trả lời

- Có ý tứ? Ngươi hẳn là hỏi qua một chút bảo bối sư điệt của ngươi. Bổn cung là thân phận gì, mà hắn cũng dám bình phẩm từ đầu đến chân đối với ta. Bổn cung chỉ là thay ngươi dạy hậu bối không tôn trọng trưởng bối như vậy mà thôi. Chẳng lẽ ngươi muốn vì hắn mà kiếm công đạo sao?

Lăng Tiếu khí thế dọa người, thần sắc uy vũ, làm cho người ta có một loại cảm giác không lạnh mà run.

Đại đa số ở đây cũng có được tu vi Huyền Đế, nhưng vẫn cảm giác được cảm giác bị đè nén đáng sợ từ Lăng Tiếu kia.

Mà ngay cả Bích bà bà kia đều có vẻ kinh ngạc đối với Lăng Tiếu. Bà âm thầm tự nhủ ở trong lòng

- Hảo tiểu tử, lại có thực lực Cao Giai Huyền Đế!

Lúc Lăng Tiếu đi tới Vạn Hoa Tông đã sớm che giấu khí tức, hiện nay là vạn bất đắc dĩ nên mới lộ ra.

Người khác đã bắt nạt đòi ngồi lên đầu, chẳng lẽ còn phải giả bộ khiêm tốn thấp bé sao?

Điều này hiển nhiên là không có khả năng!

Lao Chiêm Đức bị Lăng Tiếu hù dọa đến nín lặng, trong lúc nhất thời không dám lại nói tiếp.

Nhìn nữa lại thấy sư điệt và sư đệ bị thương đang ngồi bệt ở dưới đất, hôm nay quả nhiên là mặt mũi bị ném vào sọt rác.

Hoa Nhân Phượng mở miệng nói giảng hòa

- Lăng Cung Chủ bớt giận, ta nghĩ bọn họ cũng không phải cố tình phạm tội với ngài. Không bằng nể mặt mũi của ta thì bỏ qua như vậy đi!.

- Cái này đương nhiên, dù sao có chút người đã được giáo huấn, hẳn là biết có đôi lời không phải có khả năng nói lung tung!

Lăng Tiếu khẽ gật đầu mà đáp.

- Lăng Cung Chủ khoan dung độ lượng lượng, các vị đại sư trước hết đều đi nghỉ ngơi đi!

Hoa Nhân Phượng nói.

Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên đều không có biện pháp luyện

chế ra Bát Phẩm đan dược. Người ở chỗ này thiết nghĩ cũng là không ai có thực lực như vậy. Trong mắt nhung của Hoa Nhân Phượng toát ra nỗi đau thương khó nén.

Trong lúc tất cả mọi người ở đây đều đứng dậy muốn rời đi, Lăng Tiếu mở miệng lần nữa

- Nếu như mọi người không vội, Bổn cung không ngại ở trước mặt các ngươi thử một chút việc luyện Bát Phẩm đan dược!.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, tất cả mọi người dừng bước.Ánh mắt lại một lần nữa tập trung ở trên người hắn.

- Lăng Cung Chủ, hà tất vì một hồi tranh luận!

Mộc Vịnh Bác mở miệng khuyên răn.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu đáp

- Các vị ở đây đều là lão tiền bối, Lăng Tiếu cũng không giấu diếm gì. Ta xác thật là được Hàn Khai sư huynh chỉ điểm, hiện nay coi như là có hơi tâm đắc. Nếu muốn luyện chế Bát Phẩm đan dược không nói có khả năng trăm phần trăm thành công, nhưng mà... Ít nhất có bảy thành nắm chắc. Nếu như các vị có hứng thú thì có khả năng lưu lại để chỉ điểm một đôi điều. Nếu như không có hứng thú cũng không sao!.

Lăng Tiếu đây là hạ thấp thân phận, lấy một thân phận hậu bối Luyện Dược Sư để nói chuyện cùng bọn họ. Cái này không nghi ngờ khiến cho những người khác cảm giác được Lăng Tiếu là một người tuổi trẻ phi thường hiểu được lẽ tiến thoái. Cũng khó trách người ta có khả năng thành lập đại tông môn như vậy, điều này thực sự không phải là ngẫu nhiên.

Nhưng mà, bọn họ nghe giọng điệu Lăng Tiếu khẳng định như vậy, tựa hồ thật sự có thể luyện chế ra Bát Phẩm đan dược. Điều này làm cho bọn họ kinh ngạc như thấy người nhà trời.

Hoa Phiêu Nguyệt càng là nói tranh

- Lăng Cung Chủ, ngài... Nếu là ngài thật sự có thể luyện chế ra Bát Phẩm Giải Độc Đan cứu lão Tông chủ chúng ta, Phiêu Nguyệt nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài!.

Lăng Tiếu đáp

- Cái này rồi hãy nói sau, ta cũng không dám nói trăm phần trăm luyện chế ra đan dược. Chỉ hơi có không chú ý liền dễ dàng làm hỏng việc luyện chế, tin tưởng các tiền bối ở đây cũng biết đạo lý kia.

- Không sai, cũng không ai dám bảo đảm. Lăng Cung Chủ nói lời này thật hay, không giống có mấy người tự cho là đương nhiên!

Một người Thất Phẩm Luyện Dược Sư đứng dậy nói, trong giọng nói vẫn không quên châm chọc Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên.

Hoa Nhân Phượng nói

- Lăng Cung Chủ ngài... Ngài nói cũng đúng sự thật?

- Dù sao quý tông hiện tại cũng không có biện pháp gì, sao không để ta thử một lần? Nhưng mà chỗ linh thảo và Thú Đan cần thiết có lẽ do quý tông đảm nhận, luyện không được thì Bổn cung cũng không chịu trách nhiệm bồi thường!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

- Thật tốt, chỉ cần có một thành cơ hội chúng ta đều nguyện ý thử một lần. Mọi linh thảo cần thiết đều để cho chúng ta gánh chịu!

Hoa Nhân Phượng lại dấy lên hy vọng liền đáp.

- Vậy được rồi, Bổn cung liền tự bêu xấu ở trước mặt các vị tiền bối!

Lăng Tiếu nói rất là thản nhiên.

Lúc trước hắn thật không nghĩ ra tình thế này. Chính là Cát Thần lại phải đạp hắn xuống nước. Vậy thì liền thuận ý của hắn, cho hắn biết cái gì gọi là cảm giác tuyệt vọng vậy.

Vì vậy mọi người lại một lần nữa trở lại trên chỗ ngồi. Mà ngay cả ba người Lao Chiêm Đức, Công Tôn Thái Nhiên và Cát Thần muốn chuẩn bị rời khỏi cũng không đi nữa. Ánh mắt của ba người bọn họ đều là che dấu sự thù hận nói không ra lời.

Lăng Tiếu nói một lần linh thảo cần thiết để luyện chế Giải Độc Đan cho Hoa Nhân Phượng.

Hoa Nhân Phượng lập tức hạ lệnh cho Thất Phẩm Luyện Dược Sư của bản thân tông phẩm đi chuẩn bị.

Không đầy nửa canh giờ, chỗ linh thảo và Thú Đan mà Lăng Tiếu cần thiết đều là đặt ở trước mặt hắn.

- Tốt lắm, thời gian cấp bách, Bổn cung liền dốc hết toàn lực luyện chế Giải Độc Đan thay cho quý tông. Còn có thành hay không toàn bộ xem ý trời!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi rồi lại nhắc rõ lần nữa.

Ngay sau đó, Không Gian Giới Chỉ trong tay của hắn lặng yên biến thành một chiếc Dược Đỉnh màu đen.

Dược Đỉnh này thấm đẫm phong cách cổ xưa, thân đỉnh tỏa ra ánh sáng âm u. Hoa văn trên đỉnh càng là rậm rạp phức tạp. Nó phát tán ra ngoài những tia sáng u ám càng là thần bí sâu xa, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái liền biết đó cũng không phải Dược Đỉnh bình thường.

Mọi người ở chỗ này đều là có kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra sự phi phàm của chiếc đỉnh này.

Bọn họ gắt gao nhìn chăm chú Dược Đỉnh này mà đều là không tin nó có liên hệ lớn lao cùng thần đỉnh xếp hạng thứ năm trong truyền thuyết.

Bọn họ đều nổi lên ý tham lam. Chính là vừa rồi Lăng Tiếu lộ ra sự cường đại lại làm cho bọn họ chỉ có thể đè nén tâm tư này xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1511 - Lăng Tiếu Ra Tay. (2)

Thần đỉnh tất nhiên là khó được, nhưng mà mất mạng đi rồi thì cũng không có cơ hội mà dùng.

Lăng Tiếu bắt đầu hành động!

Những gốc linh thảo kia như thể không gió mà bắt đầu tự động trôi nổi. Đồng thời song chưởng của hắn múa may giống như mây bay nước chảy, Hỏa Diễm tím biếc giống như con Hỏa Long rít gào lao ra.

Cùng với ngọn lửa tím này vừa ra, mọi người ở chỗ này đều cảm giác được Hỏa Diễm luyện hóa của chính mình đều đã bị chịu sự áp chế nào đó, đều là sinh ra sự kiêng kỵ đối với loại lửa tím kia.

- Thiên Hỏa!

Trong đầu tất cả Luyện Dược Sư lập tức xuất hiện hai chữ này, ánh mắt trở nên càng thêm hâm mộ đố kị.

Động tác của Lăng Tiếu như gió, bóng dáng điềm tĩnh như núi, phong thái Luyện Dược Đại Sư vừa nhìn liền thấy không còn nghi ngờ.

Tốc độ chế thuốc thành mưa kia rõ ràng nếu so với hai người Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên phối hợp tinh luyện thì hãy còn nhanh hơn không ít, vừa xem mà mọi người hoa cả mắt.

Bọn họ chỉ cảm thấy những tảng lớn những cơn mưa dược thủy mạnh mẽ rơi vào trong đỉnh, từng đợt mùi vị thơm ngát của tinh hoa linh thảo tràn ngập.

Người lành nghề vừa ra tay đã biết rõ có phải hay không. Bọn họ đều là lần đầu thấy Lăng Tiếu ra tay Luyện Đan, chỉ bằng thủ đoạn thế này là lập tức có khả năng kết luận trình độ tinh luyện linh thảo của Lăng Tiếu đều khiến cho bọn họ thấy tài ba hơn nhiều lắm.

Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt nhung đều hiện ra vẻ kích động khó nén.

Bọn họ phảng phất đều thấy thời khắc mà Lăng Tiếu có khả năng ngưng tụ thành Bát Phẩm đan dược.

Duy độc Cát Thần trong ánh mắt lộ rõ sự không cam lòng ý. Trong lòng hắn âm thầm tự nhủ

- Tuyệt đối không thể để cho hắn thành công!.

Lấy ra linh thảo là một công việc phi thường tiêu hao tinh thần lực. Phải nắm giữ cho tốt cách lợi dụng bao nhiêu hỏa hầu mới có thể lấy ra tinh hoa tốt nhất của mỗi một gốc linh thảo khác loại hay không cùng bậc.

Lăng Tiếu tuy là hàng năm đại bộ phận thời gian dùng vào tu luyện, chính là đối với con đường Luyện Đan hắn cũng chưa từng buông lỏng. Huống hồ hắn có một ưu thế mà người khác khó có thể với tới. Đó chính là tinh thần lực mênh mông như biển kia của hắn cùng với trí nhớ truyền thừa đến từ dược thần.

Phương pháp Luyện Đan của Lăng Tiếu sớm đã trải qua muôn ngàn thử thách, hắn chế thuốc nhờ tài năng bẩm sinh càng làm người bình thường khó có thể với tới.

Các Luyện Dược Sư có mặt ở đây đều chính là nhân vật đạt tới cấp đại sư. Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu hành động với phương pháp thành thạo như thế

cùng với dàng vẻ dễ dàng thì rất khó tin tưởng liệu đây có phải là một Luyện Dược Sư không đến nửa năm. Ngược lại cảm giác so với bọn họ thì hắn là Luyện Dược Sư đã luyện tập thuật Luyện Đan từ rất lâu.

Tỷ muội Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt không hiểu thuật Luyện Đan, nhưng mà trong mắt bọn họ thì dáng dấp Luyện Đan của Lăng Tiếu cũng có vẻ vô cùng tự nhiên đầy khí chất tướng soái, làm cho người ta có một loại cảm giác vui tai vui mắt, không khỏi làm bọn họ xem ra có hơi si mê.

Trên đời này không thiếu gì nam nhân khôi ngô tuấn tú, cũng không thiếu anh hùng. Nhưng mà nam nhân khôi ngô tuấn tú lại anh hùng thì cũng không thấy nhiều. Hơn nữa nam nhân kì tài toàn năng như Lăng Tiếu, tuyệt đối là độc dược cho bất cứ nữ nhân nào, bằng không bên cạnh hắn cũng không có được nhiều mỹ nữ thần phục.

Hai người bọn họ không khỏi nghĩ nếu như Lăng Tiếu sau khi luyện ra thành công Bát Phẩm đan dược có thể lại cùng dạng như Cát Thần lấy thứ này để uy hiếp bọn họ hay không, muốn bọn họ coi hắn là bầu bạn thì sao?

Sắc mặt Nhị nữ không khỏi có hơi hồng lên, xem ra càng thêm dụ dỗ động lòng người.

Thời gian Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên lấy ra tinh hoa của linh thảo cũng cần đến nửa ngày. Mà Lăng Tiếu chỉ tốn ba lần nửa canh giờ cũng đã luyện hóa xong toàn bộ.

Tốc độ này vẫn còn là kết quả được Lăng Tiếu cố ý giảm bớt, bằng không tuyệt đối còn có thể nhanh hơn một chút.

Hắn sở dĩ làm như vậy là vì biết tầm quan trọng của lần này Luyện Đan này, không thể qua loa sơ suất được. Cho nên phải tranh thủ một lần là hoàn

thành Luyện Đan nhiệm vụ, tuyệt không thể thất bại.

- Thực lực tăng lên quả nhiên là chuyện tốt!

Sau khi Lăng Tiếu tinh luyện xong một gốc cây linh thảo cuối cùng, hắn nhẹ nhàng mà thở phào một hơi dài.

Ngay sau đó, hắn cũng không có dùng Hồi Khí Đan Dược, bởi vẫn cảm giác được lực lượng trong cơ thể của mình vẫn còn mênh mông. Từ trong tay hắn xuất ra một viên Bát Giai Thú Đan đưa vào trong Dược Đỉnh.

Ngọn lửa tím trong tay của hắn bắt đầu gia tăng hỏa lực để đốt cháy, tinh thần lực cũng bắt đầu hóa ra hình dáng lưỡi dao sắc bén để phân chia năng lượng của Thú Đan.

Nếu đổi là lúc còn ở bậc Đê Giai Huyền Đế, hắn muốn luyện hóa Thú Đan này quả là không dễ dàng, giữa chừng còn phải nuốt Hồi Khí Đan Dược đến mấy lần.

Năm gần đây thực lực của hắn liền tăng lên hai bậc, khí tức cực kỳ hùng hậu. Đến Bán Thánh bình thường cũng không được mạnh mẽ như hắn. Hắn đã có thể so với lực lượng của Đê Giai Thánh Giả thông thường, nên cũng đã đủ cho hắn một hơi liền đi đến bước luyện hóa Thú Đan.

Đến sau khi luyện hóa xong Thú Đan, cộng với thời gian trước đây tinh luyện tinh hoa của linh thảo tính cho đầy đủ cũng chỉ mất có tám canh giờ. Tốc độ này đủ để đè ép tốc độ tinh luyện của hai người Lao Chiêm Đức cùng Công Tôn Thái Nhiên tới mức khó lòng đạt được.

Trong đầu mọi người đều hiện ra một câu nói

- Chẳng lẽ hắn thật sự có thể thành công?.

Vào lúc tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, Lăng Tiếu cũng đã là mồ hôi ướt đẫm, năng lượng thân thể của hắn cũng là tiêu hao đến không còn nhiều lắm. Đến thời điểm mấu chốt nhất, hắn không dám sơ suất liền nuốt vài viên hồi khí đan dược.

Hắn dùng tinh thần lực để củng cố tinh hoa của linh thảo cùng năng lượng Thú Đan, không để cho bọn chúng tiêu tan ít nhiều. Huống hồ Hắc Diệu Đỉnh cũng có công năng như vậy, bảo tồn hoàn hảo tất cả tinh hoa năng lượng, chỉ đợi Lăng Tiếu tiến hành đến thời khắc ngưng đan cuối cùng.

- Mụ nội nó, lần này không thành công liền xả thân. Bằng vào tài năng tuyệt thế của Bổn cung, không có chuyện gì không làm được!

Lăng Tiếu ở trong lòng âm thầm quát lớn động viên cho mình.

Ngay sau đó, trong Thức Hải của hắn có ba đại dị vật lóe ra. Hắn tự mình cũng bắt đầu vận dụng thần công để tụ tập linh khí.

Chỉ trong nháy mắt một lượng lớn linh khí đột nhiên tất cả đều như bầy ong mật xúm xít về hướng tới Luyện Dược Sư.

Vô số linh khí chuyển động đã tạo thành âm thanh "Vù vù", một cảm giác ướt át tràn ngập bên trong Luyện Dược Thất.

Tất cả mọi người bắt đầu trở nên kinh ngạc. Bọn họ rõ ràng cảm giác được linh khí này nhiều đến mức khủng bố ra sao. Lại chỉ là ngay trong khoảnh khắc đó tụ tập đổ ụp xuống mà đến, cho dù là Huyền Đế đỉnh cao đều khó có thể làm được đến như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1512 - Ra Mắt Lăng Thánh Sư! (1)

Ở đây chỉ có Bích bà bà nhấp nháy đôi mắt già nua nhìn Lăng Tiếu, phảng phất như muốn nhìn thấu gan ruột hắn. Ở trong lòng bà thì thầm tự nhủ

- Tiểu tử này quả nhiên có chỗ kì dị cổ quái!.

Thời gian tụ kình kéo dài ước chừng mười hô hấp, lượng linh khí óng ánh trong suốt lượn vòng bên cạnh Lăng Tiếu đã khá là đậm đặc.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu cao giọng quát một tiếng

- Ngưng cho ta!.

Song chưởng của hắn kết ấn hóa thành một mặt không gian phong tỏa lực lượng liền hướng tới Dược Đỉnh đè nén đi xuống.

Những linh khí này di chuyển cùng với song chưởng của hắn, giống như bị hắn chỉ huy nên tất cả đều ùa vào trong Dược Đỉnh.

- Bịch!

Năng lượng khủng bố khi dung hợp khẳng định sẽ phát sinh lực phản chấn cường đại.

Lăng Tiếu gắt gao cắn răng, lực lượng toàn thân hội tụ vào song chưởng gắt gao đè nặng cỗ lực phản chấn này, giữ cho chính mình không bị đánh bay.

Chỉ có gắt gao đè nén đại bộ phận lực lượng mới có thể làm cho sự thất thoát

dược tính của đan dược giảm bớt. Đồng thời có thể hòa trộn lẫn nhau những linh khí này cùng tinh hoa của linh thảo và năng lượng của Thú Đan vào chung một chỗ, mới có thể ngưng tụ thành một viên đan dược hoàn thiện.

- Vù vù!

Trong nháy mắt này, ráng xanh đầy trời xuất hiện từ phía chân trời. Vô số những vầng sáng xanh này soi rọi Luyện Dược Thất đến sáng trưng. Hào quang này làm cho người ta cảm giác thư thái, làm cho người ta cảm giác được sự say mê kì ảo, giống như ráng tiên rọi xuống, tràn ngập sắc thái thần bí.

Lăng Tiếu đứng ở bên cạnh Dược Đỉnh bị lực lượng phản chấn của đan dược tác động làm trang phục trên người đều hư hại, để lộ ra thân hình rắn chắc cường tráng. Hắn cắn răng, song chưởng kết ấn gắt gao đè lên nắp Dược Đỉnh. Đến khi vầng sáng xanh chiếu rọi lên trên người hắn, hắn mới cảm giác được nỗi đau đớn trên người mình do bị đè ép đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích đâu nữa. Chỉ có cảm giác khoan khoái giống như đang đắm chìm trong ánh mặt trời, khiến cho hắn cảm nhận được sự tuyệt vời vô cùng vô tận.

Mọi người ở chỗ này đều bị một màn này làm cho kinh ngạc, mọi người ngây ra e rằng không sao dùng ngôn ngữ để thể hiện được.

Ráng xanh trên bầu trời ngưng kết hồi lâu không tiêu tan, mọi nỗi lo buồn của các đệ tử Vạn Hoa Tông tựa hồ đều bị những ánh sáng xanh này một lần quét sạch sành sanh.

- Ánh sáng thật rực rỡ xinh đẹp, nếu so sánh thì ánh sáng một ngày trước thật khó coi biết bao nhiêu.

- Đây là trời hiện dị tượng, nhất định là có Đại sư luyện chế ra đan dược

nghịch thiên, lão Tông chủ của chúng ta lần này nhất định được cứu rồi.

- Thật tốt quá, không biết là vị Đại sư nào lợi hại như thế, chúng ta nhất định phải cảm tạ thật tốt vị đại sư này.

- Thật sự là ông trời phù hộ Vạn Hoa Tông chúng ta... Thật sự là ông trời phù hộ Vạn Hoa Tông chúng ta....

...

Vầng sáng xanh một mực kéo dài liên tục, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiêu tan.

Lăng Tiếu đứng ở trước Dược Đỉnh vẫn đang kết ấn, tựa hồ ngưng đan vẫn đang chưa hoàn thành. Nhưng mà nhìn trên mặt hắn đang hiện ra nụ cười thấp thoáng, rất rõ ràng lần này là thành công đang tới.

Trong lúc tất cả mọi người ở đây đều còn không phục hồi tinh thần lại. Có một người lại đột nhiên âm thầm làm khó dễ. Một đạo ánh sáng từ một góc nhỏ bắn ra hướng tới mi tâm Lăng Tiếu định đâm vào.

Tất cả mọi người trở nên kinh hãi, phải biết rằng Lăng Tiếu hiện tại đang lúc ở vào thời điểm mấu chốt nhất. Một khi bị phá đi, chỉ sợ lô đan dược này sẽ bị phá hủy.

Huống hồ Lăng Tiếu hiện tại là chuyên tâm chăm chú, căn bản không có khả năng phản ứng được để chống đỡ. Tất nhiên cũng không ai nghĩ tới có người lại dám lớn mật như thế, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà sử dụng ám chiêu.

- Thật can đảm!

Hoa Nhân Phượng giận dữ khẽ kêu, muốn ra tay ngăn cản. Đáng tiếc nàng cũng là phản ứng muộn.

Vào lúc mắt thấy ánh sáng kia sẽ đâm tới trước mặt Lăng Tiếu, một đạo kình phong trong nháy mắt xuất hiện, lập tức đánh lệch ánh sáng kia, khiến cho ánh sáng kia vô phương làm thương tổn đến Lăng Tiếu.

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng là sớm đã phát giác, nhưng mà hắn không phân tâm được. Huống chi thân thể hắn dũng mãnh như vậy, ánh sáng bắn nhanh mà đến kia cũng không cách nào làm thương tổn đến hắn, cho nên hắn mới vẫn duy trì tư thế không thay đổi.

Bởi vì hắn hiện đã đến giai đoạn cuối cùng kết thúc công việc, tuyệt đối không thể để cho nó sắp thành lại bại.

- Bịch!

Một âm thanh khó chịu trong họng rốt cục vang lên, vô số ánh sáng xanh tựa hồ muốn lập tức phải xâm nhập vào trong Dược Đỉnh.

Lăng Tiếu cũng là buông lỏng kết ấn ra, hơi hơi lui về phía sau hai bước.

Dược Đỉnh dày đặc ánh sáng, khói thuốc mờ ảo, hương dược bốc ra từng đợt rồi phát tán ra ngoài.

Tất cả mọi người ở đây cảm giác được hương dược kia có một loại công hiệu tiêu trừ mệt nhọc. Chỉ ngửi một hơi, đều cảm giác được toàn thân trở nên thoải mái thong dong. Cảm giác đó giống như là vừa uống vào linh đan thần dược nào đó, quả thực cực kỳ thích thú!

Một người Thất Phẩm Luyện Dược Sư không nhịn được xúc động kêu lên

- Thành... Tuyệt đối đan thành, bằng không dị tượng không sẽ xuất hiện lâu như vậy. Hơn nữa toàn bộ đã nhập vào trong đỉnh. Thật không nghĩ tới sinh thời có thể lại lần nữa nhìn thấy Bát Phẩm đan dược xuất hiện a!.

- Không sai, chỉ ngửi hương dược này là biết. Đan dược này tuyệt đối không phải bán thành phẩm đơn giản tầm thường như vậy. Khẳng định phải là một viên đan dược phi thường hoàn mỹ

Lại có một người thốt ra đầy vẻ thán phục.

- Thật không nghĩ tới Lăng Cung Chủ còn trẻ tuổi như vậy lại đã cao hơn những lão đầu tử chúng ta, thật sự là khiến cho bọn ta khó nói a!.

- Đừng nói lời vô dụng, mau lấy đan dược ra nhìn một chút phẩm chất rốt cuộc là thế nào!.

...

Những người ở chỗ này ai nấy đều đều trở nên kích động hưng phấn. Ánh mắt của bọn họ nhìn Lăng Tiếu không có nửa phần đố kị, chỉ là lộ rõ sự tôn sùng cùng kính nể.

- Không... Không có khả năng lại như vậy. Làm thế nào hắn lại thành công được!

Ở một góc nhỏ có một người trong lòng không muốn đón nhận sự thực này mà thầm hô.

Hoa Nhân Phượng, Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt đều căng thẳng lên. Trong mắt nhung bọn họ đều lộ ra vẻ chờ đợi. Tất cả hy vọng đừng giống như trước đây, không hoan hỉ mừng vui được nổi một lát.

Lăng Tiếu thở nhẹ một hơi, lau một lượt mồ hôi trên trán rồi mới đi về hướng Dược Đỉnh.

Tất cả mọi người có một loại cảm giác trông chờ mòn mỏi, đều không nén được mong muốn thay thế Lăng Tiếu cầm lên đem đan dược để nhìn ngắm một lần.

Lăng Tiếu cúi đầu nhìn một viên đan dược màu xanh tròn vành vạnh không góc cạnh trong Dược Đỉnh, giống như nửa quả trứng gà. Làn môi hắn có hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mê mệt chết không cần bồi thường.

- May mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng là luyện chế ra!

Lăng Tiếu cầm lên viên đan dược mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1513 - Ra Mắt Lăng Thánh Sư! (2)

Lúc này, mọi người đều là nhất loạt ồ lên!

Nhìn một viên đan dược trong suốt tròn vành vạnh, trơn bóng như ngọc thì tất cả mọi người bỗng nhiên nuốt nước bọt. Bọn họ lại ở chỗ này chứng kiến một người Thánh Dược Sư xuất thế, đây chính là mục tiêu bọn họ theo đuổi một đời a!

Hoa Nhân Phượng càng là kích động giật mình la lên

- Thật tốt... Thật tốt quá, lão Tông chủ được cứu rồi, Lăng Cung Chủ, không... Lăng Thánh Sư ngươi là ân nhân của Vạn Hoa Tông chúng ta!.

- Ra mắt Lăng Thánh Sư!

Lúc này, tất cả mọi người tỉnh ngộ lại, đều là có hơi khom mình hành lễ đối với Lăng Tiếu mà tôn kính xưng hô.

Đây là một loại cảm phục tự đáy lòng, là lời chào hỏi đối với Luyện Dược Sư có cảnh giới cấp bậc cao hơn. Tất nhiên trong Trung Vực thì Thánh Dược Sư thật sự là ít đến đáng thương.

Mỗi một vị Thánh Dược Sư xuất thế, tất cả đều kinh động người đời!

Lăng Tiếu phi thường thản nhiên nhận thi lễ của bọn họ, bởi vì hắn đã có tư cách này.

Với thân phận của hắn đủ để ngang vai ngang vế cùng bất cứ Thánh Giả nào.

Không kể bất cứ tông môn nào đều sẽ lấy lễ với khách quý để đối đãi hắn.

Phải biết rằng trong Trung Vực số lượng Thánh Dược Sư tuyệt đối sẽ không vượt qua bàn tay, đủ thấy mức độ hiếm có của bậc như hắn.

Lăng Tiếu giao đan dược vào trong tay Hoa Nhân Phượng rồi nói

- Hoa Tông chủ, cầm đi cứu quý trưởng thượng Tông chủ đi. Khẳng định là đan đến độc trừ!.

Đây là một viên Bát Phẩm đan dược đầy đủ, có thể nói là thánh đan. Tuy chỉ là cấp thấp nhất trong số thánh đan, nhưng nếu mà muốn giải trừ độc tính của Bách Độc Ngô Công thì đã quá là dư dả.

Hoa Nhân Phượng trân trọng nhận lấy đan dược, nàng có hơi khom người nói với Lăng Tiếu

- Lăng Thánh Sư, sau này Vạn Hoa Tông chúng ta chính là đồng minh tốt nhất của cung Tiếu Ngạo!.

Lăng Tiếu hoàn lễ đáp

- Có Hoa Tông chủ nói những lời này là đủ rồi. Ta đây bình thường hay gây chuyện, kẻ địch cũng không ít. Hy vọng Hoa Tông chủ đến lúc đó đừng hối hận là được.

- Lăng Thánh Sư ngươi quang minh lỗi lạc, nói chuyện đủ thẳng thắn. Vạn Hoa Tông chúng ta mặc dù đều là nữ nhân, nhưng mà hai chữ 'Ân nghĩa' thì vẫn biết.

Hoa Nhân Phượng nói thập phần nghiêm trang.

- Hoa Tông chủ thật sự là nữ nhân mà không kém bực mày râu, Lăng Tiếu bội phục!

Lăng Tiếu nói đầy khiêm tốn.

Hoa Nhân Phượng cũng không khách khí, lập tức để cho Hoa Phi Tuyết đem đan dược đến cho lão Tông chủ của bọn họ dùng.

- Được rồi, chuyện của Vạn Hoa Tông chúng ta đã giải quyết xong. Nhưng mà có một việc còn chưa giải quyết. Không biết mới rồi ai muốn ra tay đối với Lăng Thánh Sư, tốt nhất chính mình đứng ra. Bằng không đừng trách Vạn Hoa Tông chúng ta lòng dạ độc ác!

Hoa Nhân Phượng đột nhiên trầm giọng nói.

Lúc này, mọi người mới phục hồi tinh thần lại. Ai nấy đều đều lộ ra vẻ giận dữ, nhưng mà ánh mắt đại đa số bọn họ đều là hướng tới ba người Hồi Thiên Tông mà nhìn.

Bởi vì bọn họ cũng đều biết vừa rồi chỉ có ba người Hồi Thiên Tông cùng Lăng Tiếu từng có khúc mắc.

- Đừng nhìn chúng ta như vậy, không phải chúng ta làm!

Lao Chiêm Đức lập tức khó chịu nói.

Công Tôn Thái Nhiên cũng nói

- Không sai, chúng ta vẫn còn không đến mức làm chuyện hạ đẳng như vậy!

Cát Thần cũng nói

- Đúng thế, khẳng định là có người hãm hại chúng ta!.

Mới rồi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Lăng Tiếu, căn bản không có ai chú ý tới ám khí kia là ai phát ra. Đại bộ phận mọi người cũng không thể kết luận có phải là do ba người Hồi Thiên Tông này ra tay hay không.

Chỉ là lúc này âm thanh khàn khàn của Bích bà bà kia vang lên

- Không ai hãm hại các ngươi, chính là tiểu tử nhà ngươi này giở trò quỷ!.

Dứt lời, bà xuất ra một bàn tay, bàn tay này chỉ trong nháy mắt trở nên to lớn, bay thẳng đến phía trước Cát Thần bắt lấy hắn.

Bà ra tay rất nhanh, mọi người vẫn còn không thấy rõ thì Cát Thần đã bị túm lấy nện ở giữa sân.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Cát Thần vồn còn không biết là tình huống gì liền bị nện đến bể đầu chảy máu, đau đến hắn phải kêu thảm thiết không thôi.

- Tiền... Tiền bối ngươi làm cái gì vậy?

Công Tôn Thái Nhiên căng thẳng hỏi.

- Làm gì. Hắn có thể lừa gạt được mọi người, nhưng vẫn không thể gạt được ánh mắt của lão thái bà. Hắn ám muội ra tay đối phó Lăng Thánh Sư, đừng tưởng rằng không ai biết. Về điểm này thì thủ đoạn của hắn vẫn còn quá thấp cấp!

Bích bà bà trợn mắt liếc nhìn Công Tôn Thái Nhiên mà nói.

- Tiền bối có thể là phát sinh hiểu lầm hay không?

Lao Chiêm Đức cũng khuyên.

- Hừ, chẳng lẽ những lời của lão thái bà đã nói cũng không còn người nào tin!

Bích bà bà hừ lạnh một tiếng, khí tức Thánh Giả kia trong nháy mắt bùng phát ra, khiến cho mọi người ở chỗ này đều cảm giác phát lạnh.

- Nể mặt các ngươi là khách, hôm nay ta liền phế đi tu vi bản thân của hắn coi như khiển trách. Cũng coi như là cấp cho Lăng đại sư một công đạo!

Bích bà bà lại nói tiếp một tiếng, rồi ngưng tụ thành bàn tay không gian mà chụp về phía đan điền của Cát Thần.

- A!

Cát Thần lại kêu thảm thiết một tiếng, trực tiếp ngất xỉu.

Hắn là thực lực Thiên Tôn đỉnh cao, chính là trước mặt Thánh Giả hắn liền giống như con côn trùng không có bất cứ khả năng gì để đánh lại.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như thế, Công Tôn Thái Nhiên cùng Lao Chiêm Đức sắc mặt như tro tàn, chính là cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh bất mãn nào.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, bọn họ nào dám khiêu khích, trừ phi bọn họ là chán sống.

Huống chi bọn họ cũng đoán được kẻ mới ra tay hẳn là chính là Cát Thần không nghi ngờ. Bọn họ chỉ là không nghĩ tới Cát Thần lại dám mạo hiểm

như thế, đây không phải muốn hại chết bọn họ sao?

Hai người không dám có bất cứ câu oán hận nào đối với xử lý của Bích bà bà, ôm lấy Cát Thần ủ rũ rời đi.

Những người khác chính là không nhịn được lại châm chọc một phen.

Cát Thần ra tay thật sự là chuyện rất bỉ ổi. Đây là việc liên quan đến sinh tử tồn vong của lão Tông chủ Vạn Hoa Tông. Lại ở trước mắt mọi người mà làm chuyện xấu, không bị người ta chụp một chưởng mất mạng đã xem như vô cùng may mắn rồi.

- Lăng Thánh Sư để ngươi bị sợ hãi!

Bích bà bà mang theo áy náy mà nói với Lăng Tiếu.

- Tiền bối khách khí, vừa rồi còn phải đa tạ tiền bối đã giúp bảo vệ!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Bích bà bà lộ ra nụ cười tán thưởng khen ngợi mà nói

- Hảo, quả nhiên là hảo tiểu tử, thật sự là giang sơn có đại nhân tài xuất hiện. Lăng Thánh Sư chỉ bằng phần này khí phách của ngươi liền đủ để cho lão bà kính nể!.

Lăng Tiếu lại khách khí nói đôi câu, sau đó Hoa Nhân Phượng mới nói

- Vì an nguy của lão Tông chủ chúng ta, khiến cho các vị đại sư đều khổ cực. Ta đã cho người chuẩn bị bữa tiệc, xin các vị đại sư tận tình dùng để uống một phen, lấy cái đó thể hiện sự cảm kích của Vạn Hoa Tông chúng ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1514 - Muốn "hai Đóa Hoa" (1)

Cùng với lời của nàng vừa dứt, mọi người cũng bắt đầu cùng với nàng rời khỏi Luyện Đan Thất.

Chỉ là rời đi lúc, tất cả mọi người đều đi sau ba người Hoa Nhân Phượng, Bích bà bà cùng Lăng Tiếu nửa bước, cái này là bọn họ biểu hiện sự tôn trọng đối với ba người.

Trên tiệc rượu, chỉ thấy vui mừng, mọi người đều là mặc sức ăn uống thoả thích.

Đại bộ phận mọi người đều là liên tiếp mời rượu Lăng Tiếu, tính toán đặt quan hệ kết giao một phen cùng Lăng Tiếu. Hắn trở thành tiêu điểm trên tiệc rượu.

Hoa Nhân Phượng làm chủ nhân cũng không có nửa phần lưu tâm về chuyện này. Nàng càng nhìn người trẻ tuổi này càng cảm giác xứng đáng được tán thưởng khen ngợi, trong lòng thầm than

- Có lẽ Phi Tuyết cùng Phiêu Nguyệt theo hắn cũng không mệt!.

Hai nàng Hoa Phiêu Nguyệt cùng Hoa Phiêu Nguyệt không có tư cách ngồi vào vị trí cùng đám người Lăng Tiếu, nhưng bọn họ cũng là bồi tịch cô nương, chuyên rót rượu cho các vị Luyện Dược Sư.

Vậy cũng là một loại cảm tạ đối với người ở đây.

Bọn họ nhìn Lăng Tiếu từng bước bị chuốc rượu, không biết vì sao tim đập

có hơi gia tốc, càng cảm giác Lăng Tiếu có một loại mị lực vượt quá người bình thường khiến cho bọn họ dần dần đắm chìm vào.

Sau khi rượu quá ba tuần, Hoa Nhân Phượng đứng lên nói với Lăng Tiếu

- Lăng Thánh Sư, độc của lão Tông chủ chúng ta đã có khả năng hóa giải, ta thay mặt trên dưới Vạn Hoa Tông lại lần nữa cảm tạ ân tình của ngài. Hiện tại ngài có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần Vạn Hoa Tông chúng ta có thể làm được tuyệt đối sẽ không chối từ!

Lăng Tiếu đáp

- Hoa Tông chủ quá khách khí, có thể giúp được quý trưởng thượng Tông chủ là vinh hạnh của Lăng Tiếu.

Nói tới đây, tất cả mọi người cho là Lăng Tiếu không quá quan tâm thù lao, đều là lại cảm khái một phen đối với sự hào phóng của hắn.

Ai biết Lăng Tiếu dừng một lát rồi lại nói

- Về phần phương diện thù lao, Hoa Tông chủ chỉ cần cho ta hai đóa hoa là coi như xong!.

Cái này làm mọi người lại đều là nở nụ cười ám muội. Bọn họ đều là đã rõ ràng Lăng Tiếu nói "Hai đóa hoa" là chỉ cái gì, trong lòng cũng là đã có chủ ý với "Tuyết Nguyệt" song hoa, thật không hổ là đệ tử của Tà Đế.

Bọn họ hiện tại cũng không cảm thấy hành vi của Lăng Tiếu là muốn ức hiếp, ngược lại cảm giác đó là đương nhiên, nên đồng ý cách nói của Lăng Tiếu.

Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt thần sắc đều là có hơi hồng lên.

Không biết vì sao bọn họ nghe được Lăng Tiếu nói ra lời này lại cũng không tức giận, ngược lại trong nội tâm có một ít mừng thầm.

Hoa Nhân Phượng cũng nhìn ra Lăng Tiếu có tiềm lực vô biên vô tận. Không chỉ có là kiêu hùng một chốn, hiện nay lại tấn chức là Thánh Dược Sư, nhân vật như vậy nhìn khắp thiên hạ đều là phi thường khó lường.

Nếu như có thể bỏ qua hai đồ đệ bảo bối của nàng, mà đổi lấy kết minh cùng Lăng Tiếu thì có lẽ nói không chừng cũng là phúc của Vạn Hoa Tông bọn họ.

- Nếu Lăng Thánh Sư mở miệng, ta đây cũng không có ý kiến gì. Dù sao hai nha đầu kia cũng sớm nói ra chuyện đó. Nếu ai có thể cứu lão Tông chủ liền nguyện ý làm nô làm tỳ cho người ta người sử dụng, cái này có thể cũng là mệnh của bọn họ. Nhưng mà bọn họ có thể theo nhân vật danh tiếng như Lăng Thánh Sư, xác thật cũng không có bôi nhọ bọn họ.

Hoa Nhân Phượng đáp.

Cùng với lời Hoa Nhân Phượng đã nói ra, Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt càng là đỏ bừng mặt cúi đầu, không dám nhìn mọi người ở đây.

Từ phản ứng của bọn họ mà xét, tựa hồ cũng thấy hợp mắt đối với Lăng Tiếu. Đây ngược lại thành một chuyện tốt.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng là xua tay mà nói

- Hoa Tông chủ, ta nghĩ ngài phát sinh hiểu lầm!.

Lúc này, tất cả mọi người là sửng sốt, đều không hiểu Lăng Tiếu nói lời này là có ý ra sao

- Chẳng lẽ Lăng Thánh Sư vừa rồi là nói đùa?

Hoa Nhân Phượng vẻ mặt có hơi không vui mà hỏi.

- Đương nhiên không phải nói đùa. Chỉ là ta nói hai đóa hoa không phải là chỉ hai vị cô nương. Mà là Tuyết Thiên Liên Hoa cùng với Phổ Đà Kim Hoa do Vạn Hoa Tông bồi dưỡng.

Lăng Tiếu lên tiếng giải thích.

Tuyết Thiên Liên Hoa cùng với Phổ Đà Kim Hoa là hai loại Bát Giai linh thảo. Một loại là Đê Giai, một loại chính là Trung Giai, là hai chủng loại Hoa vương do Vạn Hoa Tông bồi dưỡng vạn năm, đều có được công hiệu thần kỳ.

Người Trung Vực cũng biết sự tồn tại của hai chủng loại Hoa vương Vạn Hoa Tông này. Người muốn có cũng không ít, nhưng mà hai loại Hoa vương này chính là có giá mà không bán. Không có kỳ vật cấp bậc ngang nhau thì khó có thể trao đổi lại được.

Lăng Tiếu thay Vạn Hoa Tông luyện chế Bát Phẩm đan dược, đồng dạng là đan dược nghịch thiên có giá không mua bán, có khả năng cứu tính mạng một người Thánh Giả. Yêu cầu thù lao này tuyệt đối là không quá phận.

Cái này khiến cho Hoa Nhân Phượng cùng với Tuyết Nguyệt song tỷ muội đều kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ nơi nào nghĩ Lăng Tiếu lại là có chủ ý đối với "Hai đóa hoa" này. Mà cũng không có chủ ý đối với "Hai đóa hoa" các nàng. Điều này làm cho bọn họ cũng có hơi không kịp phản ứng.

Các Luyện Dược Sư khác cũng là đều kinh ngạc một hồi, sau đó tất cả cũng

hiểu ra.

Lăng Tiếu là dung nhan tuyệt vời ngút trời, hắn muốn nữ nhân bộ dáng nào mà không được. Người ta còn cần phải mượn việc này đem uy hiếp Vạn Hoa Tông để có nữ đệ tử của bọn họ sao? Chỉ sợ nếu cấp cho nhà người ta, người ta có lẽ đều phải suy nghĩ nên thu hay không thu ý chứ?

- Thế nào. Hoa Tông chủ chẳng lẽ không nỡ?

Lăng Tiếu thấy Hoa Nhân Phượng không có phản ứng lại hỏi một lần nữa.

- Ha hả, như thế nào lại không. Hai đóa Hoa vương mặc dù là trấn tông chi bảo của Vạn Hoa Tông chúng ta. Nhưng nếu so với đan dược của Lăng Thánh Sư ngươi thì vẫn kém xa. Vạn Hoa Tông chúng ta tự nhiên sẽ tịnh không nỡ. Chỉ là ngươi chỉ cần hai đóa Hoa vương như vậy là đủ rồi sao?

Hoa Nhân Phượng cười nhạt đáp.

Không biết vì sao trong lòng nàng đối với câu trả lời này của Lăng Tiếu thì có hơi bất mãn. Nàng nói thầm

- Chẳng lẽ xem thường hai đồ nhi của ta?.

Đừng nói nàng, trong lòng đương sự "Tuyết Nguyệt" song hoa càng là rất khó chịu.

Tất cả bọn họ cho là Lăng Tiếu sẽ lựa chọn bọn họ. Ai biết chỉ là muốn hai đóa Bát Giai Hoa vương mà cũng không phải bọn họ, khiến cho bọn họ ở trước mặt nhiều người như vậymà thể hiện sai tình cảm, cái này thực khó chịu a!

- Hoa tông chủ có cho nhiều hơn cái gì, Bổn cung là sẽ không hơi để ý, ha

hả!

Lăng Tiếu pha trò đáp.

Vào lúc Hoa Nhân Phượng còn muốn nói gì nữa, thì một đạo âm thanh mềm mại từ bên kia truyền đến

- Vậy để cho Tuyết Nguyệt hai nha đầu này làm bầu bạn với Lăng Thánh Sư thì thế nào?.

Cùng với âm thanh này kết thúc, có hai bóng người xuất hiện ở cửa đại điện.

Trong đó một người rõ ràng là Bích bà bà, mà đi ở phía trước bà chính là một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1515 - Muốn "hai Đóa Hoa" (2)

Nàng có tướng mạo xinh đẹp, khí chất ung dung thoát tục, cao quý tự nhiên, vóc người thướt tha nhiều vẻ, cực kì thùy mị, có phong độ phu nhân, cao quý thanh lịch. Điều duy nhất không hợpn chính là sắc mặt nàng có vẻ tái nhợt, lại có hơi tái đi, cảm giác như là bệnh nặng mới khỏi.

Hai người còn chưa đi đi vào, Hoa Nhân Phượng cùng Tuyết Nguyệt tỷ muội đều là khom người nghênh đón mà nói

- Tham kiến sư phụ (Thái Sư phó)!.

Ngay sau đó, Hoa Nhân Phượng đỡ thiếu phụ kia mà nói

- Sư phụ, độc tính của người vừa mới loại trừ, làm sao không nghỉ ngơi nhiều hơn một chút?.

Thiếu phụ trước mắt này rõ ràng là lão Tông chủ Hoa Bách Hợp của Vạn Hoa Tông. Vào mấy ngàn năm trước, bà đồng dạng cũng là nữ nhân xinh đẹp Trung Vực, là đối tượng theo đuổi của rất nhiều người nối nghiệp thế lực lớn.

Hiện nay bà đã sớm thoái ẩn giang hồ để cho lớp người trẻ tuổi làm thay. Chỉ là hiện nay dung nhan của bà vẫn đang không thấy có bất cứ dấu hiệu già yếu nào. Rất hiển nhiên là đang dùng loại linh đan thần dược trụ nhan nào đó.

Ở đây rất nhiều người đều chưa từng thấy Hoa Bách Hợp, tất cả không nghĩ tới lão Tông chủ Vạn Hoa Tông lại có dáng vẻ xinh đẹp trẻ tuổi như vậy.

Mọi người đều có hơi hơi thất thần.

Không phải nói Hoa Nhân Phượng, Tuyết Nguyệt tỷ muội không được xinh đẹp như bà. Mà là phong thái thành thục cùng với khí chất thanh tao, tất cả không phải bọn họ có khả năng bằng được.

Lăng Tiếu đã gặp nhiều mỹ nữ như vậy. Trong đó, về khí chất có thể sánh cùng Hoa Bách Hợp cũng chỉ có sư nương Phong Thanh Duyến của hắn mà thôi.

Mọi người ở chỗ này đều là vội vàng hành lễ đối với Hoa Bách Hợp.

Một người Thánh Giả, cho dù trong bất cứ trường hợp nào cũng đều sẽ phải được người khác tôn sùng.

Hoa Bách Hợp đều là rất khẽ gật đầu đáp lễ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, bà khẽ mở môi đỏ mọng mà hỏi

- Lăng Thánh Sư cảm giác được ta vừa rồi cấp thù lao có tốt không?.

Lăng Tiếu lập tức có hơi chán nản. Hắn không nghĩ tới Hoa Bách Hợp nói trực tiếp như thế. Hắn âm thầm nghĩ "Đừng nghĩ đến chuyện sử dụng mỹ nhân kế đối với bản cung, Bổn cung chính là rất một lòng."

Lời này nếu để những người khác nghe được, chỉ sợ lập tức sẽ rơi vào giữa trận chửi rủa của mọi người "Nhà ngươi này mà được gọi là một lòng, vậy thiên hạ liền không có người hoa tâm.

Lăng Tiếu cười khan đáp

- Tiền bối quá nghiêm trang. Bổn cung là người có vợ, làm thế nào lại còn có mong muốn đối với hai vị cô nương xinh đẹp như hoa.

Tuyết Nguyệt tỷ muội được gọi là hai đóa Kim Hoa đẹp nhất Nam Uyên, đương nhiên không phải là tâng bốc loạn.

Bất kể là tướng mạo, khí chất, thực lực của bọn họ, ở trong cùng thế hệ đều là cực kỳ xuất sắc. So cùng nữ nhân bên cạnh Lăng Tiếu cũng là không kém cỏi chút nào.

Nếu đổi là lúc mới xuất đạo thì Lăng Tiếu khẳng định sẽ ước gì thu được đôi Hoa tỷ muội này vào hậu cung.

Chỉ là hiện nay Lăng Tiếu không đủ sức chiếu cố hậu viện, làm thế nào vẫn còn có thời gian lại đi trêu chọc nữ nhân khác. Huống hồ hắn đã sớm nhận lời đối với nữ nhân của mình, tuyệt đối sẽ không lại hoa tâm. Cho nên tâm tư về phương diện này của hắn xác thật cũng đã kìm chế không ít.

Tuyết Nguyệt tỷ muội nghe xong lời này thần sắc có hơi hơi khó chịu. Nam nhân theo đuổi bọn họ có khả năng xếp hàng đến tận Đông Hải, chính là hiện tại lại bị người ta ra mặt rành rành cự tuyệt, có đổi là ai thì cũng sẽ không dễ chịu.

Hoa Bách Hợp có hơi không đồng ý liền nói

- Nam nhân thiên hạ ta không hề phát hiện có người nào là chuyên nhất, gã phụ bạc lại càng nhiều hơn mà thôi. Trong tông phái ta hai nha đầu này không nói xinh đẹp lấn át Trung Vực, nhưng cũng là mĩ nữ xếp hạng hàng đầu Nam Uyên. Lăng Thánh Sư lại là tuổi trẻ anh tuấn hiếm có. Các ngươi ở chung một chỗ thì đây phải là một câu chuyện được mọi người ca tụng. Giữa hai tông chúng ta cũng có thể theo đó trông chừng cho nhau. Chẳng lẽ ngươi không động tâm? Hoặc là nói Lăng Thánh Sư có cái gì làm không thể chú ý được?

Hoa Bách Hợp vừa nói, đồng thời mắt nhung nhìn chằm chằm Lăng Tiếu,

phảng phất nếu không ép được Lăng Tiếu đưa ra một câu trả lời xác thực. Hoặc là nói Lăng Tiếu mà muốn cự tuyệt thì kết quả chỉ sợ sẽ không rất tốt.

Ngay lập tức, bầu không khí bên trong đại điện cũng có hơi căng thẳng.

Lăng Tiếu ngẩng đầu đứng thẳng, đồng dạng nhìn Hoa Bách Hợp mà đáp

- Ta thừa nhận những lời tiền bối đã nói rất có đạo lý, nhưng mà ta cùng với hai cô nương cũng không kết thân, chỉ là giao tiếp bình thường, chưa nói tới có tình cảm gì. Tuy nói bọn họ xinh đẹp vô song, chính là Lăng Tiếu ta cần nữ nhân thực sự không phải là cây cầu thông gia, cũng sẽ không để người khác tới can thiệp!.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, mọi người ở chỗ này đều là cảm thấy kính nể.

Bọn họ không nghĩ tới Lăng Tiếu lại không khách khí chút nào mà cự tuyệt nhận về bông hoa của Vạn Hoa Tông. Phải biết rằng điều này là cơ hội mà bao nhiêu thế lực tranh nhau vỡ đầu đều khó lòng thu được.

Ngược lại trong lòng Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt chính là đồng thời tán thưởng khen ngợi đối với Lăng Tiếu, thì cũng lại mơ hồ thấy mất mát và khó chịu.

Những lời của Lăng Tiếu đã nói không nghi ngờ đả động nội tâm của bọn họ. Hắn xuất sắc, hắn khí khái, hắn không sợ hãi, tất cả chứng minh hắn là một nam nhân phi thường hoàn mỹ. Chỉ là lời của hắn nói cũng khiến cho bọn họ nhìn thẳng vào nội tâm của chính mình. Giữa bọn họ cùng hắn chẳng qua là giao tiếp hời hợt sao có thể được cho là tình cảm gì, nhiều nhất chẳng qua là hơi có thiện cảm mà thôi.

Chính là cũng cùng với việc Lăng Tiếu tỏ vẻ ra suy nghĩ của hắn đối với việc theo đuổi nữ nhân và đối với theo đuổi tình yêu ngược lại là khiến cho thiện

cảm của hai người bọn họ đối với hắn đột nhiên tăng lên. Nhưng cũng mới có cả sự mất mát và khó chịu khi cuối cùng bị cự tuyệt.

Hoa Bách Hợp không hề đáp lại, chỉ là nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, một cỗ khí thế lặng lẽ đè nén về hướng hắn.

Lăng Tiếu bắt đầu vận dụng Huyền công chống cự lại, đón ánh mắt của Hoa Bách Hợp mà không hề nhường bước chút nào.

Trong mơ hồ, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể có vài quả núi đè nặng, khiến cho hắn càng ngày càng cảm giác khó chịu.

Ngay vào lúc Lăng Tiếu muốn toàn lực phản kháng, Hoa Bách Hợp triệt hồi khí thế, mặt giãn ra cười mà nói

- Ha hả, thật tốt, tuổi còn trẻ mà đã có nguyên tắc như thế. Cũng khó trách ngươi so với sư phó của ngươi càng xuất sắc hơn, sớm như vậy liền có được nghiệp bá của chính mình. Không tồi không tồi!.

Lăng Tiếu thở phào một hơi liền nói

- Tiền bối quá khen!.

Hắn hiện tại đã biết rõ đối phương chẳng qua là thử dò xét hắn một phen mà thôi. Chỉ là không hiểu vì sao bà ta làm như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1516 - Lão Tông Chủ Vạn Hoa Tông. (1)

- Được rồi, sư phụ, Lăng Thánh Sư người ta dẫu nói như thế nào đều là ân nhân cứu mạng của Vạn Hoa Tông chúng ta. Cho nên cứ đối đãi người ta như vậy. Nếu Lăng Thánh Sư đã tuyển chọn thù lao, chúng ta tự nhiên sẽ dâng lên cho ngươi.

Hoa Nhân Phượng lên tiếng hoà giải.

- Ừ, mạo phạm nhiều với Lăng Thánh Sư, đồng thời cũng cảm tạ ngươi đã cứu mạng ta!

Hoa Bách Hợp hạ tư thế vừa nói xin lỗi cùng nói cám ơn.

Bằng vào thân phận Bát Phẩm Luyện Dược Sư của Lăng Tiếu, liền đủ để ngang vai ngang vế cùng bà ta. Bà ta làm như vậy cũng không coi là bị mất thân phận.

Hoa Bách Hợp đến đây, mọi người ở chỗ này đều có vẻ bắt đầu hơi gò bó.

Tiệc rượu cũng không kéo dài thêm bao lâu, cuối cùng liền tản mát.

Hoa Nhân Phượng cũng sai khiến môn hạ đệ tử tặng cho mỗi người bọn họ một chút linh thảo quí giá để đáp lễ.

Những Luyện Dược Sư này cũng không hề xuất lực làm gì, ngược lại chỉ ngồi nhìn hai lần trò hay, nhưng được lễ vật có khả năng cầm về thì đương nhiên là cười đến toét miệng.

Những kẻ đi theo mấy người này cũng đã rời đi, chỉ có Lăng Tiếu được giữ lại.

Lăng Tiếu quả là không muốn ở lại, nhưng thù lao của hắn còn chưa cầm vào trong tay, lâm vào cảnh không biết làm sao nên chỉ có thể cố mà lưu lại. Hắn phải đợi lấy được lợi ích của mình đã rồi mới lại đi.

Vào đêm, Lăng Tiếu được thu xếp đến căn nhà yên tĩnh trước khu nhà trúc, từng đợt hương thơm xông vào mũi.

Nơi này hoa mọc khắp nơi. Mặc dù đến buổi tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy ở nơi này nhiều loại hoa óng ánh, giống như biển sao mênh mông đủ mọi màu sắc nên trông có vẻ đặc biệt đẹp đẽ.

Nơi này tuyệt đối là thiên đường của bất cứ một thiếu nữ nào. Cho dù thiếu nữ nào đi đến đây đều sẽ thích hoàn cảnh nơi này, mà ngay cả Lăng Tiếu là đại nam nhân cũng đều cảm giác nơi này phi thường thích hợp cư trú để dưỡng sinh.

Đúng vào lúc Lăng Tiếu đang ngẩn người mê mẩn, một làn gió nhẹ khác phe phẩy thổi đến. Một bóng người xinh đẹp giống như Quảng Hàn tiên tử lẳng lặng lướt lại đây.

Lăng Tiếu quay sang nhìn lại, cũng không khỏi có chút si mê.

Cảnh đêm thấp thoáng, người đẹp mờ ảo, áo quần trắng tinh, yểu điệu thần tiên.

Bóng dáng xinh đẹp lướt đến trước người Lăng Tiếu, một mùi thơm ngát nhẹ nhàng làm mê muội tâm thần, làm cho người ta say mê.

Người mới đến rõ ràng là Hoa Phiêu Nguyệt. Nàng đã trang điểm tỉ mỉ một

phen, so với nhìn thấy lúc ban ngày thì lại có vẻ càng thêm mê người.

Nhìn Lăng Tiếu có hơi ngẩn người ra, Hoa Phiêu Nguyệt thoáng hiện lên một nụ cười mê người chết không đền mạng mà hỏi

- Nhìn cái gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao?.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại mà sờ sờ vào mũi cười nói

- Mỹ nữ thì đã gặp không ít, nhưng mà cũng rất ít khi nhìn thấy xinh đẹp như vậy.

Lăng Tiếu không biết Hoa Phiêu Nguyệt buổi tối đến đây là có chuyện gì. Hắn hiện tại tâm tình bình thản, không nhịn được miệng ba hoa hai câu mà thôi.

- Lắm điều!

Hoa Phiêu Nguyệt hơi dỗi liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, có vẻ phong tình vạn chủng, tiếp theo nàng lại mang theo vẻ u oán mà hỏi

- Nếu cảm giác được ta xinh đẹp, vì sao lại muốn từ bỏ?

Trái tim nàng trong lúc bất giác đã bị nam nhân trước mắt này làm ảnh hưởng, cho nên nàng không nhịn được đã chạy tới để hỏi cho rõ ràng. Đều thấy nói là nam nhân thì mọi người đều hoa tâm, nàng không tin đối với tỷ muội bọn họ thì Lăng Tiếu lại không động tâm.

Lăng Tiếu trái lại không nghĩ tới Hoa Phiêu Nguyệt hỏi thẳng thắn như vậy. Hắn cũng không hề quanh co lòng vòng trực tiếp đáp

- Bởi vì ta không biết nàng, nàng cũng không biết ta. Hơn nữa nữ nhân của ta

quá nhiều, không muốn trêu chọc thêm nhiều phiền toái.

- Ý của ngươi định nói nữ nhân chúng ta là phiền toái sao?

Hoa Phiêu Nguyệt bắt lấy chỗ sơ suất của Lăng Tiếu mà hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu cười gượng lắc lắc đầu, lấy ra trong tay một bầu rượu ngửa mặt lên trời tợp một cái sau đó mới nói

- Nàng không hiểu yêu là cái gì. Tình yêu thực sự không phải là bởi vì tán thưởng khen ngợi dung mạo cá nhân để đánh giá, mà là cần một loại giao tiếp bằng trái tim, nhận thấy được song phương cũng có cảm giác xúc động sâu sắc thì đó mới gọi là yêu, hai người ở chung một chỗ mới có thể hài lòng. Đó cũng là nguyên nhân ta không chọn chọn các nàng. Không phải vì các nàng không đủ xinh đẹp, mà là đối với các nàng thì ta không biết, cũng đồng dạng không muốn xâm nhập hiểu rõ, không muốn trêu chọc càng nhiều nợ tình mà thôi!.

Lăng Tiếu nói ra lời này lại có vài phần do cảm giác mà thốt lên. Nữ nhân bên cạnh hắn đều cùng hắn trải qua đủ loại chuyện, hai bên hiểu rõ đối phương nên thuận theo tự nhiên ở chung một chỗ.

Ở trong lòng hắn, người khiến cho hắn bận lòng nhất, yêu sâu sắc nhất vẫn là mối tình đầu Vân Mộng Kỳ của hắn. Tất nhiên hai người cùng nhau sinh tử, cùng trải qua hoạn nạn, loại cảm giác này luôn luôn là khắc cốt ghi tâm, sẽ không cùng với thời gian thay đổi mà trở thành nhạt đi.

Hiện tại hắn chỉ nghĩ mau chóng tăng thực lực lên, hy vọng sớm ngày tìm được sự tồn tại của nàng, mà không có tâm tư lại đi trêu chọc nữ nhân khác.

Nét mặt của Hoa Phiêu Nguyệt giãn ra mà cười nói

- Nói thật hay, mọi người đều nói Lăng Cung Chủ là truyền nhân của Tà Đế phong lưu. Đối với bất cứ mỹ nữ nào đều cảm thấy hứng thú, xem ra đồn đại cũng là có chỗ sai. Nếu như không ngại thì tiểu muội nguyện uống say sưa một phen cùng Lăng Cung Chủ.

Lăng Tiếu nhìn nàng một cái, lại từ lấy ra từ trong Không Gian Giới Chỉ một bầu rượu đưa về phía nàng.

Hoa Phiêu Nguyệt mở nắp bầu rượu, rót rượu ra liền bắt đầu uống.

- Khụ khụ... Thực sự là sặc!

Hoa Phiêu Nguyệt bị sặc rượu liền bật ho, trong mắt nhung đã dập dờn vài giọt nước mắt.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, không hề nói gì nữa, chỉ là vừa uống rượu, vừa im lặng.

Hoa Phiêu Nguyệt cũng đồng dạng như thế.

Một đêm này liền lặng yên trôi qua như vậy!

- Sư tỷ, Lăng Tiếu này thật là đáng giá chúng ta lôi kéo như vậy sao?

Bên trong cấm địa Vạn Hoa Tông, Hoa Bách Hợp quay sang hỏi Bích bà bà đang ở bên cạnh mình!

Bích bà bà kia cười nói

- Sư muội, hiện nay tông phái ta hơi có hiện tượng gặp lúc giao thời, lần này ngươi đột nhiên trúng độc của Bách Độc Ngô Công, chính là làm kinh động lòng dạ mọi người trên dưới toàn tông. Nếu mà ngươi có gì bất trắc, chỉ bằng

lão thái bà ta đây là có thể hơi không chịu đựng nổi. Cho nên... Chúng ta không thể không suy nghĩ lôi kéo thêm một chút đồng minh.

- Lần này ta cũng là vì muốn lấy quả Bát Giai Hoàng Sầm kia, không cẩn thận mới bị độc trùng kia cắn bị thương, là ta sơ sót.

Hoa Bách Hợp khẽ thở dài một tiếng, tiếp theo mới nói

- Sư tỷ ngươi nói đúng, bây giờ trong số hậu bối còn không hề xuất hiện người có thể kế tiếp chúng ta. Cứ tiếp tục như vậy thật sự là không được, lão gia hỏa chúng ta đây cũng không biết còn có thể kéo dài được bao lâu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1517 - Lão Tông Chủ Vạn Hoa Tông. (2)

- Ừ, những đồng minh trước kia của chúng ta chẳng qua là thành lập trên quan hệ giao dịch. Nếu như thật sự lúc xảy ra nhiễu loạn gì đó, bọn họ không bỏ đá xuống giếng đã chính là chuyện tốt, không thể trông cậy vào bọn họ có thể hỗ trợ được gì. Mà thằng bé Lăng Tiếu nầy ta xem không tồi. Lúc này mới chỉ là tu vi Cao Giai Huyền Đế mà còn có thể luyện chế ra Bát Phẩm thánh đan. Cho dù đặt vào thời đại nào thì hắn tuyệt đối đều là đạt tới đỉnh cao. Mà hôm nay lúc ngươi thử dò xét, nhưng hắn còn có thể kiên trì nguyên tắc của mình, chứng thật là hiếm có. Cho nên chúng ta nhất định phải lôi kéo hắn. Nếu như có khả năng thì làm cho hắn luyện chế vài viên đan dược nghịch thiên có thể làm cho những hậu bối này đột phá Thánh Giai. Như vậy tình huống đang lúc giao thời của tông chúng ta liền có khả năng được giải quyết. Nếu như chúng ta có cái gì bất trắc cũng không cần lo lắng.

Bích bà bà thể hiện ra cung cách nhìn xa trông rộng.

Thánh Giả mặc dù có được tuổi thọ thật dài, nhưng cũng không có nghĩa bọn họ là trường sinh bất tử.

Đến khi tuổi thọ bọn họ đạt tới cực điểm, hậu bối không ai lên ngôi, liền sẽ xuất hiện trạng thái đứt đoạn, tông môn cũng sẽ xuất hiện dấu hiệu xuống dốc.

Cho nên hiện tại bọn họ nhất định phải suy nghĩ vấn đề lâu dài, muốn có người kế tiếp lớp bọn họ, duy trì cơ nghiệp Vạn Hoa Tông mới được.

Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt vốn là đỉnh cao của thế hệ mới Vạn Hoa Tông như vậy. Có điều là muốn bọn họ trưởng thành thì còn cần một đoạn thời gian khá dài.

Mà hiện nay Lăng Tiếu cũng đã đạt được thành tựu, có thực lực đứng ngồi ngang hàng cùng Thánh Giả. Thân phận Thánh Dược Sư kia đủ để cho hắn trở thành một nhân vật tôn quý nhất ở Trung Vực.

Hy sinh Hoa Phi Tuyết cùng Hoa Phiêu Nguyệt, để cho bọn họ lấy Lăng Tiếu giúp Vạn Hoa Tông lôi kéo tên Thánh Dược Sư không nghi ngờ là một loại giao dịch có lợi nhất.

- Chỉ là ta xem ra tiểu tử này không phải một hạt giống phong lưu hoa tâm giống đồn đại như vậy a. Lại cự tuyệt ý ta đưa ra, điểm ấy thì lại không giống với lão quỷ sư phụ kia của hắn!

Hoa Bách Hợp nói.

Chỉ là lúc bà nhắc tới sư phụ của Lăng Tiếu, trong mắt nhung lại dập dờn vài phần tình ý.

Bích bà bà nói

- Ừ, Tà Đế phong lưu, mắc nợ khắp mọi nơi, cũng hại sư muội khổ sở chờ đợi mấy ngàn năm nay. Hiện tại chúng ta cũng là muốn lôi kéo đệ tử của hắn, chỉ là không biết Phi Tuyết cùng Phiêu Nguyệt, hai nha đầu này có thể lại đi vào đường xưa lối cũ của ngươi hay không a!.

Hoa Bách Hợp khẽ thở dài

- Mấy năm nay ta đã thấy ra, tựa như Lăng Tiếu tiểu tử này nói vậy. Đối phương lẫn nhau không biết gượng gạo ở chung một chỗ thì không có ý nghĩa, năm đó cũng chỉ có thể xem như sùng bái hắn mà thôi!.

- Sư muội có thể đã thấy ra là tốt nhất.

Bích bà bà lên tiếng, tiếp theo lại quay về việc chính

- Đối với thằng bé Lăng Tiếu này, chúng ta chỉ có thể hết sức lôi kéo. Nếu như hai đứa Phi Tuyết cùng Phiêu Nguyệt này xắn tay áo mà không giữ nổi hắn thì cũng thôi. Chúng cứ việc thể hiện tốt thành ý của chúng ta là được. Ta xem hắn lần này chịu ra tay luyện chế Bát Phẩm đan dược không tách rời cùng những chuyện lan truyền ầm ĩ xôn xao ở bên ngoài. Thằng bé này e rằng cũng muốn sự hữu nghị của chúng ta.

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Hoa Bách Hợp hỏi.

- Vốn nói là có hai Lão bất tử của Âu Dương gia bỏ mạng, hình như có chút quan hệ cùng thằng bé Lăng Tiếu này. Âu Dương gia tuyên bố không chết không ngừng cùng cung Tiếu Ngạo!

Bích bà bà đáp.

- Cái gì, chuyện này là xảy ra khi nào?

Hoa Bách Hợp cả người khẽ rung mà quát.

Bà rất khó tin tưởng những lời này của Bích bà bà là sự thật.

Hai Lão bất tử kia của Âu Dương gia cùng bọn họ có thực lực đều không phân cao thấp, thậm chí còn phải cao hơn một bậc. Bọn họ bỏ mạng làm sao có thể có liên quan cùng Lăng Tiếu. Phải biết rằng Lăng Tiếu mới đạt tới thực lực Cao Giai Huyền Đế, mặc dù là cao thủ siêu cấp một chốn, chính là đối đầu Thánh Giả thì cũng vẫn không đáng để ý a!

- Việc này truyền tới cũng không được bao lâu, ta cũng chỉ là vừa nhận được

tin tức không đến vài ngày. Vừa khéo thằng bé này lại đến Vạn Hoa Tông chúng ta, đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Hắn đã đắc tội với Cổ gia, tổ chức Sát Thiên, Hắc Ma Môn, hiện nay lại có Âu Dương gia. Không nghĩ tới thằng bé này thật đúng là có thể lặp đi lặp lại như vậy!

Bích bà bà cười nói.

Nhưng mà những lời này của bà đa phần hàm chứa sự ca ngợi. Tất nhiên cũng không phải ai lỡ đắc tội với mấy thế lực lớn này mà còn có thể sinh tồn, vẫn có sinh khí dồi dào như rồng như hổ được.

- Sư tỷ ngươi từ trước tới nay đều không nhìn lầm. Chúng ta đây liền quan sát một đoạn thời gian đi. Nếu như hai nha đầu kia không giữ được hắn, như vậy cứ để cho hắn đi. Sau này chúng ta dốc hết khả năng lập quan hệ gần hơn cùng hắn là được.

Hoa Bách Hợp nói.

...

Vạn Hoa Tông cố ý lưu lại Lăng Tiếu, thử tìm cách khiến cho hắn bồi dưỡng tình cảm cùng với Tuyết Nguyệt tỷ muội, ý đồ lôi kéo thiết lập quan hệ giữa hai tông.

Tuyết Nguyệt tỷ muội đối với Lăng Tiếu cũng là tán thưởng khen ngợi có thừa. Lăng Tiếu không chỉ là có thực lực siêu quần, thuật Luyện Đan lại đã đạt tới hàng ngũ đứng đầu trong Trung Vực.

Những thứ này đều đủ để cho Lăng Tiếu khinh thường quần hùng, trở thành thần tượng theo đuổi của các thiếu nữ.

Lăng Tiếu cũng không hề tận lực xa lánh đối với hai tỷ muội, như vậy chính

là sẽ làm tổn thương lòng người.

Chỉ là hắn cũng biết duy trì khoảng cách vừa phải, chỉ làm như ở chung cùng bằng hữu bình thường là tốt.

Hắn tính toán sau khi cứ ở lại một đoạn thời gian để lôi kéo một phen đặt quan hệ cùng Vạn Hoa Tông thì liền rời đi quay về cung Tiếu Ngạo.

Bởi vì hắn không biết hiện tại Âu Dương gia trong cơn nổi giận có thể làm ra hành vi quá khích gì nữa hay không. Bên trong cung tuy có Hàn lão cùng Phong Nha tọa trấn, nhưng hắn vẫn phải trở về chủ trì đại cục mới được.

Chỉ là ở trong hoàn cảnh êm ả này của Vạn Hoa Tông, tâm tình Lăng Tiếu được thả lỏng hiếm có. Hắn liền nhân cơ hội tu luyện một phen tầng thứ tám cảnh giới "Xuất Khiếu" của Độc Tôn Quy Nguyên Công.

Trong mấy năm nay, hắn chỉ cần có thời gian rảnh rỗi thì đều sẽ tu luyện một hồi hồn lực của mình. Cảnh giới "Ngưng Hồn" tầng thứ bảy hắn đã sớm tu luyện tới mức viên mãn.

Bởi vì cùng với liên tục hai lần đột phá gần đây, năng lượng hồn lực cũng đồng dạng phải nhận được một mức tăng trưởng lớn. Nên hắn nghĩ có khả năng thuận lợi tiến vào cảnh giới "Xuất Khiếu" tầng thứ tám.

Sau khi đạt tới một tầng này là có thể lấy việc khống chế linh hồn để rời thể xác mà đánh nhau, đồng dạng có khả năng mượn hồn trọng sanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1518 - Xuất Khiếu Cảnh. (1)

Võ Giả muốn đạt tới một bước này thông thường đều nhất định phải sau khi đạt tới Thánh Giả mới chắc chắn có thể linh hồn Xuất Khiếu. Nhưng mà muốn linh hồn đánh nhau được lại cần thêm thần niệm cường đại mới có khả năng thực hiện. Đó cũng không phải là năng lực cấp này mới vừa vào Thánh Giả liền có khả năng thực hiện.

Lăng Tiếu đối với tu luyện tinh thần lực cùng hồn lực thì tại Trung Vực có khả năng gọi là đệ nhất nhân. Ít nhất trước mắt hắn vẫn còn chưa gặp được một Võ Giả nào thật sự biết sử dụng tinh thần lực.

Hắn đương nhiên tịnh không cho rằng cũng chỉ có một mình hắn hiểu được cách sử dụng công kích tinh thần lực. Ít nhất tại thượng cổ vẫn còn có người "Hồn tộc" chuyên tu loại tinh thần lực này. Nhưng chỉ là bọn họ đã sớm mai danh ẩn tích trên đại lục.

Lăng Tiếu dứt bỏ tạp niệm, bắt đầu vận dụng Độc Tôn Quy Nguyên Công, linh hồn dần dần bắt đầu ngưng tụ trong Thức Hải.

Trải qua nhiều năm tiềm tu, hồn lực của Lăng Tiếu càng tỏ ra cô đọng lại, xem ra giống như hình ảnh thu nhỏ lại của chân thân, không có chút xíu dáng vẻ hư ảo.

Sau khi Lăng Tiếu luyện một hồi quyền kình ở trong Thức Hải, hắn bắt đầu thử nghiệm hướng tới từ bên ngoài Thức Hải bay vút đi ra ngoài thân thể.

Chỉ sau không được một hồi, ở bên cạnh thân thể Lăng Tiếu liền xuất hiện một người giống hắn như đúc.

Chỉ là so sánh hai người thì đương nhiên khối thân thể vẫn càng có vẻ chân thật hơn.

Linh hồn rời khỏi Thức Hải, Lăng Tiếu đã sớm có khả năng làm được. Nhưng mà sau khi Xuất Khiếu muốn Ngưng Hình thì lại đến lúc này mới có thể làm được.Điều này mới thật sự là cảnh giới Xuất Khiếu.

Lăng Tiếu cười cười đối với khối này linh hồn của mình, sau đó Thức Hải khẽ động. 'Nó' lập tức hành động cùng với ý nghĩ của hắn, phảng phất cũng không thoát ly quan hệ với hắn, mà vẫn đang là một thể.

Lăng Tiếu lại khống chế 'Nó' bay ra xa mấy chục thước, để cho 'Nó' quan sát tất cả cảnh tượng bốn phía. Hắn phát hiện tất cả cảnh tượng 'Nó " thấy lại cũng thấy đều được nhập vào trong óc, giống như là hắn đã tới gần hiện trường mà nhìn vậy. Quả là có một không hai.

Lăng Tiếu vui mừng, tuy hắn biết Đạo Linh hồn sau khi Xuất Khiếu sẽ có đủ loại công dụng tuyệt vời, nhưng khi thật sự cảm nhận được thì cảm giác đó vẫn là vô phương dùng ngôn ngữ để mô tả.

Tiếp theo, Lăng Tiếu lại khống chế phân thân linh hồn làm ra đủ loại động tác, càng là khiến cho 'Nó' sử dụng một bộ chưởng pháp giống như lúc ở tại Thức Hải.

Do uy lực xuất ra của Nó so với chân thân của hắn không kém hơn bao nhiêu, chỉ cần lực linh hồn của chính mình một mực tiếp tục mạnh lên thì rồi 'Nó' cũng sẽ trở nên cường đại theo.

Nếu mà sau này đánh nhau cùng người khác, hẳn là hắn có thể tăng cường chiến lực lấy một địch hai.

Loại trạng thái này chính là có sự khác nhau rất lớn so cùng Vô Cực Phân

Thân Thuật. Tất nhiên Vô Cực Phân Thân Thuật chỉ có thể duy trì trong thời gian cực kì ngắn ngủi, nhưng mà phân thân linh hồn của hắn lại cũng có khả năng duy trì thời gian thật lâu. Cho đến khi linh hồn của hắn suy yếu hoặc là bị người ta đánh tan mới có thể biến mất.

Lăng Tiếu khiến cho phân thân linh hồn của hắn trở lại bên cạnh hắn. Dược Đỉnh của hắn chớp động, một cỗ thi thể xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đây chính là một cỗ thi thể mà hắn thu được tại Thi Nhân Tông. Nó đã qua tu luyện tới cảnh giới cường đại nhất, có thể bảo tồn thi thể Bất Hủ.

Ý thức Lăng Tiếu vừa động, linh hồn liền nhập vào trong cỗ thi thể kia.

Ngay sau đó, hắn lại chuyển sang nhìn thi thể mới vừa khống chế, sai khiến 'Nó' đi làm đủ loại động tác.

Quả nhiên, cỗ thi thể kia sau khi bị phụ thuộc vào phân thân linh hồn của hắn, liền bị hắn khống chế, thực hiện các động tác theo mệnh lệnh của hắn cũng khá lưu loát, không có cảm giác trúc trắc chút nào.

Sau một hồi cố gắng khống chế, Lăng Tiếu lại khiến cho 'Nó' một lần nữa trở lại bên người. Trong lòng đối với kết quả như vậy thì rất vừa lòng.

Chỉ điều duy nhất còn chưa đạt được chính là, khối phân thân này còn cần bản thể của hắn khống chế, còn chưa đạt tới độc lập hành động với hắn. Dẫu thuộc về hắn, nhưng giữa đôi bên lại còn ảnh hưởng năng lực suy nghĩ hành động lẫn nhau.

Nguyên nhân cái này là hắn vừa mới đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu nên vẫn chưa hoàn thiện.

Sau này cùng với hồn lực của hắn càng không ngừng tăng trưởng, cảnh giới

càng gia tăng đạt tới cảnh giới "Xuất Khiếu" viên mãn thì mới có thể làm được một bước này.

Lăng Tiếu cũng biết nóng lòng ăn không nổi đậu hũ nóng, nên đối với trạng thái hiện nay thì hắn cũng khá vừa lòng.

Liền tại lúc Lăng Tiếu còn muốn tiếp tục tu luyện thì Hoa Phiêu Nguyệt lại một lần nữa vội vã chạy tới.

- Lăng Cung Chủ, việc lớn không tốt. Âu Dương gia tập kết đại quân muốn liên kết Cổ gia, tổ chức Sát Thiên cùng với Hắc Ma Môn tiến hành hành động diệt tận hang ổ đối với cung Tiếu Ngạo các ngươi!

Hoa Phiêu Nguyệt vừa bay tới, vừa vội vàng nói.

- Cái gì!

Lăng Tiếu tâm thần luống cuống chợt quát một tiếng, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Âu Dương Chấn cơ hồ phát điên rồi!

Một người là huynh trưởng, một người là đệ đệ, ba người tuy không phải huynh đệ cùng cha mẹ, nhưng chính là đều có huyết mạch một nhà chảy trong cơ thể. Cùng nhau sinh sống gần vạn năm, gắng sức chèo chống cho đại gia tộc được mạnh mẽ lâu dài.

Tình cảm giữa ba người bọn họ có thể nói là phi thường tốt.

Chỉ là bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, chính mình đã trở thành những nhân vật đứng đầu Trung Vực mà một ngày kia lại ngã xuống trong tay một kẻ hậu bối. Hơn nữa lại là liên tiếp hai vị huynh đệ bỏ mạng. Điều này làm cho

Âu Dương Chấn không làm sao tiếp nhận được.

Sau khi lão về đến gia tộc, lúc đầu còn có chút tóc đen. Nhưng chỉ trong một đêm mái đầu liền trắng xóa toàn bộ, tướng mạo cũng già nua đi mấy trăm năm. Lại còn có một khí thế thô bạo bùng phát ra làm cho người ta đều không dám đến gần.

Âu Dương Chấn đóng cửa ba ngày, sau ba ngày đi ra lập tức tuyên bố quyết định muốn không chết không ngừng cùng cung Tiếu Ngạo.

Ngay lập tức, trên dưới Âu Dương gia bắt đầu chuyển động.

Tiếp theo tất cả mọi người trong gia tộc đều hiểu rõ, thì ra có mấy vị Thái Thượng trưởng lão đã bỏ mạng bởi tay của Cung Chủ cung Tiếu Ngạo, cuối cùng lại thám thính đã có hai vị Lão Tổ tông hình như đã ngã xuống.

Điều này làm cho toàn tông đều buồn đau. Mọi người đối với Lăng Tiếu đều thù hận tới cực điểm, thề muốn giết Lăng Tiếu diệt cung Tiếu Ngạo.

Người của Âu Dương gia đại đa số đều mất đi lý trí, nhưng vẫn còn có không ít người biết việc này tuyệt đối không thể nóng vội, nhất định phải bàn bạc kĩ lưỡng rồi mới hành động thì mới có thể giáng cho cung Tiếu Ngạo một đòn trí mạng.

Vì vậy, Âu Dương gia quyết định bắc liên Cổ gia, tây kết Sát Thiên, trung sánh vai Hắc Ma Môn, tính toán dốc hết sức lực của bốn thế lực lớn một lần tiêu diệt toàn bộ cung Tiếu Ngạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1519 - Xuất Khiếu Cảnh. (2)

Âu Dương gia sở dĩ làm như vậy, một là cung Tiếu Ngạo có thực lực vốn không kém. Lại có Đông Phương gia cùng Phong gia cứu viện. Chỉ bằng Âu Dương gia bọn họ thì sợ có hơi không chịu đựng nổi. Cho nên không thể không cẩn trọng dè chừng.

Âu Dương gia phái người hoả tốc độ liên lạc với người bốn nơi này, khắp nơi cũng có hồi đáp lại ngay.

Cổ gia cùng Lăng Tiếu đã sớm có mối thù hận. Năm xưa càng là bất đắc dĩ chịu mất mặt mũi mà cầu hòa cùng cung Tiếu Ngạo để có thể xoa dịu cục diện giữa hai nhà.

Chỉ là trong lòng người Cổ gia vị tất thật sự có thể từ bỏ thù hận. Có điều là tự biết chỉ bằng lực lượng của bản thân nhiều nhất chỉ có thể lưỡng bại câu thương cùng cung Tiếu Ngạo. Điều này là bọn hắn không muốn thấy, cho nên một mực đều chỉ có thể nhẫn nại.

Hiện nay Âu Dương gia đến đây du thuyết, tâm tư bọn họ lại bắt đầu lung lay.

Cuối cùng Âu Dương gia càng là hứa hẹn chỉ cần Cổ gia phát động một phen, còn chủ lực vẫn là Âu Dương gia bọn họ gánh chịu.

Cổ gia nghe xong Âu Dương gia đưa ra điều kiện, trải qua bàn bạc nhất trí liền đồng ý với quyết định này. Dù sao có Âu Dương gia xung phong, Cổ gia bọn họ cũng không có gì phải sợ.

Về phần tổ chức Sát Thiên căn bản không cần nói thêm điều gì, trực tiếp lợi dụng lượng lớn tiền của thì khiến cho bọn họ gia nhập chiến đấu là có thể.

Tổ chức Sát Thiên chỉ coi trọng lợi ích, không quan tâm đối thủ là ai. Huống hồ Lăng Tiếu cũng là một vết nhơ chấp hành nhiệm vụ thất bại của bọn hắn trong những năm gần đây, lại còn làm bọn họ bị chết lượng lớn thành viên.

Mà cung Tiếu Ngạo càng là phát tán tin tức vu oan bọn họ giết chết người của Thi Nhân Tông.

Đủ loại yếu tố thêm vào làm tổ chức Sát Thiên cũng cần phải tiếp nhận nhiệm vụ lần này.

Về phần Hắc Ma Môn càng không cần phải nói gì thêm. Những năm gần đây bọn họ cùng cung Tiếu Ngạo không ngừng đụng chạm. Nếu không phải xuất phát từ việc giữa hai tông đều có điều cần lo thì chỉ sợ sớm đã là đại chiến sinh tử.

Mấy phương thế lực đều nhanh chóng đưa ra lời đáp lại, Âu Dương gia liền không hề để lỡ. Lập tức tập hợp tất cả thế lực đứng đầu gia tộc đi đến cung Tiếu Ngạo, muốn tiêu diệt sạch sẽ tất cả thế lực cung Tiếu Ngạo.

Âu Dương gia khí thế hùng hùng hổ hổ, huy động tất cả trụ cột gia tộc, bao gồm cả Âu Dương Chấn tổng cộng có ba vị Thánh Giả. Thực tế là bốn vị Thánh Giả, bởi còn có một vị là Cao Giai Thánh Giả, là nhân vật cấp Tổ già nhất Âu Dương gia, đã là đặt nửa chân vào trong quan tài, hiếm có người biết đến sự hiện hữu của lão.

Mặt khác đạt tới Huyền Đế có bốn năm mươi người, Thiên Tôn đúng là tập kết hơn một vạn người, Địa Hoàng vô số kể.

Những lực lượng này là do bao gồm toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của tất cả

thế lực trong địa bàn do Âu Dương gia cai quản.

Thế lực lớn huy động tất cả trụ cột, tự nhiên sẽ khiến xôn xao chấn động rất lớn.

Đã bao nhiêu năm, Trung Vực đã lâu không có phát sinh chiến dịch qui mô quá lớn như thế.

...

Bên trong Cung Tiếu Ngạo sau khi nghe nói tin tức này, toàn bộ trên dưới cung đều hoàn toàn là vẻ mặt trầm trọng.

Những năm gần đây cung Tiếu Ngạo ngưng tụ lực lượng càng ngày càng cường đại. Nhất là Lăng Tiếu vào không lâu trước đây đã chiêu mộ vài tên Huyền Đế cùng với mấy trăm Thiên Tôn, thực lực có chất coi như tăng vọt.

Có điều là nếu thật muốn đối đầu cùng thực lực nổi tiếng từ xưa thì so sánh tương đối còn kém rất xa.

Mấy năm nay chiêu mộ được thế lực phụ thuộc mặc dù có không ít, chính là chênh lệch này cũng phi thường lớn. Hơn nữa chưa chắc tất cả đều là trung thành, chỉ sợ có không ít đến lúc này là rất không đáng tin cậy.

Bọn họ cũng lo lắng trở thành đối tượng bị Âu Dương gia diệt trừ trước hết, mọi người đều là cảm thấy bất an.

Quả nhiên, Âu Dương gia gióng trống khua chiêng áp sát, đồng thời công bố chỉ cần thoát ly thế lực cung Tiếu Ngạo thì một mực có khả năng không truy cứu.

Cùng với tin tức này truyền ra, lập tức còn có một số kẻ như cỏ trên bờ

tường bắt đầu dao động tâm tư, tuyên bố thoát ly cung Tiếu Ngạo.

Tất nhiên rất nhiều người cho rằng, cung Tiếu Ngạo hiện nay mặc dù trở nên cường đại, chính là so cùng thế lực lâu năm thì vẫn còn kém không ít.

Rất nhiều thế lực Cung Tiếu Ngạo cũng bởi vậy phải trải qua một lần khảo nghiệm nghiêm khắc.

...

Trong Trung Vực tin đồn nổi lên xôn xao, rất có một loại cảm giác giống như giông tố sắp về.

Ở bên trong cung Tiếu Ngạo, Phượng Tiêm Vận lo việc nên không thể chểnh mảng ngồi ở trên ngôi vị Cung Chủ.

Nàng vốn là Công Chúa Cổ tộc, thực lực lại sớm đạt tới Huyền Đế. Dáng vẻ trang nghiêm kia mang theo vài phần uy nghi làm người sợ hãi.

Dưới đại điện, tất cả trưởng lão cấp Thái Thượng đều tụ tập ở cùng một chỗ. Ngay cả Hàn lão cùng Phong Nha từ trước tới nay đều rất ít tham dự thì tất cả cũng xuất hiện tọa trấn.

Toàn bộ người trong điện đều có một vẻ mặt nghiêm trọng.

- Quân sư, hiện tại tình huống như thế nào?

Phượng Tiêm Vận trầm giọng hỏi.

Trước đây trong thời gian Lăng Tiếu đi vắng, Phượng Tiêm Vận đều sẽ tham dự chủ trì. Nhưng mà đại đa số nàng đều uỷ quyền cho Huyền Diệu đi xử lý, để nàng ta thu xếp.

Hiện nay một việc lớn như vậy, nàng cũng nhất định phải cẩn thận suy nghĩ thật tốt một phen xem nên ứng phó như thế nào.

- Đại quân Âu Dương gia đã tới gần thành Lương Quan, Lương gia nơi đó quy hàng chúng ta đã bị san bằng. Không đầy nửa tháng hẳn là đi tới thành Phong Vân chúng ta!

Huyền Diệu nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt trắng rồi đáp.

- Đối với điều này ngươi có kế sách gì? Dựa vào thực lực cung Tiếu Ngạo chúng ta có thể đủ để ngăn cản đại quân đối phương?

Phượng Tiêm Vận lại hỏi.

- Chiếu theo tình thế hiện nay, chúng ta là có lực đánh một trận, nhưng không cho phép lạc quan!

Huyền Diệu thu hồi dáng vẻ nhẹ nhàng, khẽ nhíu mày nói. Dừng một phen nàng lại nói

- Nếu như chỉ là Âu Dương gia, chúng ta tự nhiên không sợ hãi. Chỉ là thế lực khác hẳn là sẽ nhân cơ hội phái người đục nước béo cò chạy đến chỗ chúng ta nơi này, đến lúc đó bọn họ sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất.

- Hiện tại chúng ta đây liệu đã đến lúc đóng cửa thành hay không?

Phượng Tiêm Vận do dự một lát rồi hỏi.

- Đã bắt đầu đóng cửa thành lại rồi. Nhưng mà chúng ta nhất định phải dời chiến trường chiến đấu đi chỗ khác. Tuyệt đối không thể để cho thành Phong Vân phải chịu công kích gì!

Huyền Diệu đáp.

Lúc này, Tàn Báo lộ rõ sát ý đậm đặc mở miệng nói

- Bọn họ đã đến thành Lương Quan, chúng ta liền chặn sớm một bước đại quân bọn chúng. Cùng bọn chúng quyết tâm tử chiến, cung Tiếu Ngạo chúng ta sợ gì Âu Dương gia bọn chúng.

Những năm gần đây sát tính của Tàn Báo đã giảm không ít, có điều như thế không có nghĩa là hắn quên bản tính giết người.

Hiện nay hắn đã qua đạt tới Trung Giai Huyền Đế đỉnh cao, chỉ cần không lâu hắn liền có thể lại đạt đến cảnh giới Cao Giai Huyền Đế ngày nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1520 - Tình Thế Trước Cuộc Chiến. (1)

- Hừ hừ, không sai, cho dù đối phương đến bao nhiêu, liền giết bấy nhiêu là được!

Phong Nha nở một nụ cười âm hiểm mà nói.

Một năm trước đây thực lực của lão lại tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới Trung Giai Thánh Giả. Đây đều là công hiệu ma hóa của Phong Ma Quyết, nên lão mới lại tiến thêm một bước được nhanh như vậy.

- Tuy nói như thế, nhưng như vậy căn cơ cung Tiếu Ngạo chúng ta chỉ sợ sẽ xuất hiện dao động, cho người khác cơ hội thừa dịp trống rỗng mà vào a!

Ô Phục thở dài nói.

- Không biết lão đại hiện tại ở đâu, nếu mà hắn trở về là tốt, bằng lực lượng của hắn tuyệt đối có khả năng giết những kẻ này phiến giáp không còn!

Diệp Vân Phong đã đạt tới cảnh giới Cao Giai Thiên Tôn, mở miệng nói năng cũng là chiến ý hừng hực, không có ý sợ hãi chút nào.

- Hiện tại không phải lúc nói điều này, chúng ta hẳn là tham khảo mưu kế đối kháng địch tốt nhất.

Phượng Tiêm Vận nói.

- Ý định duy nhất lúc này, chỉ có cắt cử đại bộ phận người đi nghênh địch, ngăn cản đại quân Âu Dương gia. Nhưng mà bên trong cung cũng nhất định

phải có người tọa trấn để ngừa vạn nhất!

Huyền Diệu đáp.

- Vậy cứ theo biện pháp của quân sư, nhưng về phương diện thành viên vẫn còn cần ngươi điều khiển phân phối một phen. Điều kiện tiên quyết là bang tỷ muội chúng ta đều nhất định phải đi chiến đấu tuyến đầu!

Phượng Tiêm Vận nhấn mạnh.

- Cái này... cái này không được, phu nhân các ngươi có lẽ ở lại trấn giữ cung môn là được rồi!

Huyền Diệu lập tức đáp.

Lưu Quần lập tức nói

- Đúng vậy, phu nhân, nơi này liền do các ngươi tọa trấn là được. Xông pha chiến đấu là chuyện của những thuộc hạ chúng ta.

Dương Tiên Phong nói

- Không sai, bên trong cung nhất định phải để người có uy tín tọa trấn. Tin tưởng Cung Chủ khẳng định phải nhận được tin tức, sẽ mau chóng trở về!.

Vừa nói đến Lăng Tiếu, mọi người lập tức đều tinh thần tỉnh táo, vội vàng gật đầu khen phải.

Sự kính trọng ngưỡng mộ của bọn họ đối với Lăng Tiếu đã đạt đến tình trạng mù quáng, bọn họ cho rằng chỉ cần Lăng Tiếu gấp rút trở về, tất cả cũng sẽ không là vấn đề.

- Không được, phu quân không có mặt, ta nhất định phải tự mình đi tọa trận. Liền quyết định như vậy rồi. Ta sẽ để cho một bộ phận các nàng tỷ muội lưu lại trông coi cung môn. Còn những người khác quân sư cứ sắp xếp đi!

Phượng Tiêm Vận tức thì phủ quyết.

Nàng thân là chánh thê của Lăng Tiếu, đối với đại sự cung môn là không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Lăng Tiếu không có mặt bên trong cung, nàng hẳn là càng phải xuất chiến thế này.

- Cái này...

Huyền Diệu nhất thời bắt đầu gặp khó khăn. Có điều là thấy Phượng Tiêm Vận giữ thái độ kiên quyết như thế thì cũng không còn nói được thêm cái gì.

Tiếp theo, Huyền Diệu căn cứ tình huống mà phân chia đại bộ phận binh hùng tướng mạnh.

Lấy những người như Phượng Tiêm Vận, Hàn lão, Phong Nha, Minh Phong Mỗ Mỗ, Tổ Tu Viên, Cảnh Hồng, Tàn Báo... một loạt người có sức chiến đấu cường đại đi ra ngoài nghênh chiến; tọa trấn bên trong cung thì do Ô Phục, Đại Tế Ti, Mộc Hòe, Lăng Thương... những ai chiến lực hơi yếu trông giữ.

Đồng thời, ở giữa các Đường Môn cũng đã sớm liên lạc với mỗi thế lực phụ thuộc, để cho bọn họ điều động lực lượng cùng nhau đi đối kháng địch.

Mặt khác Cát Bối Hân cùng Đông Phương Tinh cũng đều tự phái người trở về xin gia tộc cầu viện, chỉ là nước xa sợ khó cứu được lửa gần!

Cuối cùng, cung Tiếu Ngạo tổng cộng tập kết hai đại Thánh Giả, một Bán Thánh, gần năm mươi vị Huyền Đế, bốn ngàn rưỡi Thiên Tôn, cùng với rất

nhiều Địa Hoàng.

Chỗ thực lực này so sánh Âu Dương gia tộc xác thật kém hơn không ít. Nhìn từ mặt thực lực mà xét, cung Tiếu Ngạo tuyệt đối là bại nhiều hơn thắng.

Chính là hiện nay tên đã trên dây nên không thể không phát. Trận này chính là chuyện liên quan đến đại sự sinh tử tồn vong.

Những người xuất chiến này đều là những kẻ trung thành nhất với cung Tiếu Ngạo, mọi người đều trong lòng kiên định niềm tin tình nguyện chết trận cũng sẽ không chạy trốn.

Tất cả bọn họ đều cầu khẩn Tông chủ của mình có thể mau chóng gấp rút trở về, thay đổi Càn Khôn.

Bão táp đã nổi!

Tất cả các thế lực hơi lớn một chút trên khắp Trung Vực đều đã nhận được tin tức Âu Dương gia cùng cung Tiếu Ngạo nhất quyết tử chiến.

Mỗi thế lực đều bắt đầu phái người trong mọi thời khắc chú ý đến trận đại chiến này.

Bọn họ đều muốn biết giữa thế lực lớn uy tín lâu đời và thế lực lớn mới phát rốt cuộc ai mạnh ai yếu.

Nhưng mà trong đại đa số lòng người thì đều cho rằng cung Tiếu Ngạo là bại nhiều hơn thắng. Tất nhiên giữa hai thế lực trụ cột cách nhau quá xa. Nếu như cho cung Tiếu Ngạo phát triển trăm năm nữa, bọn họ có lẽ cũng sẽ không nghĩ như vậy.

...

Linh Vũ Các, là thế lực lớn nhất Trung Vực. Không ai biết cảnh giới thế lực Linh Vũ Các khủng bố tới đâu.

Chỉ biết là vạn năm trước cũng có một thế lực lớn lâu đời từng khiêu khích uy nghiêm của Linh Vũ Các, cuối cùng Linh Vũ Các chỉ phái không đến mười người liền hoàn toàn dẹp thế lực lớn này.

Lúc ấy thế lực lớn kia nếu đem so sánh cùng Hắc Ma Môn và Dược Môn hiện tại thì còn khủng bố hơn vài phần.

Cũng là bởi vì việc này mà thế mạnh của Linh Vũ Các đạt đến mức cao nhất, cũng từ đó không người nào còn dám khiêu khích sự uy nghiêm của Linh Vũ Các.

Linh Vũ Các mạnh mẽ cũng khiến cho tất cả thiên tài bậc tiểu bối trong Trung Vực đều muốn chen chúc vào được trong Linh Vũ Các. Tất cả muốn trở thành đệ tử của Linh Vũ Các, cho dù là đệ tử Ngoại Môn đều cảm giác thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào.

Phải biết rằng Linh Vũ Các về phương diện chọn đồ đệ chính là thập phần nghiêm khắc. Mỗi một người đều nhất định phải là những đứa trẻ tài năng bẩm sinh xuất sắc nhất các nơi, lại lấy tài nguyên tốt nhất để dốc lực bồi dưỡng.

Đó cũng là nguyên nhân khiến cho Linh Vũ Các cường thịnh không suy.

Bên trong Linh Vũ Các, ngoại trừ rất nhiều Lão bất tử Linh Vũ Các không xuất thế thì có tam đại Kình Thiên trụ trấn giữ Các. Trong đó người nổi danh nhất, thần bí nhất chính là lão Các chủ cường đại nhất của Linh Vũ Các. Vốn có lời nói lão đã giao đấu cùng hai người Tà Đế cùng với Kiếm Si trong tứ đại truyền thuyết mà bất bại. Chỉ bằng điểm này liền cũng biết lão cường đại thế nào. Nhưng mà tương truyền lão đã không có mặt ở Trung Vực, mà là đi

Thiên Vực. Cũng có người nói lão bế quan đánh sâu vào cấp độ cao hơn. Về hành tung đích thực của lão cũng chỉ có giới cao cấp Linh Vũ Các mới biết được.

Còn hai đại Kình Thiên trụ khác chính là hai người Thánh Dược Sư Phong Chinh, Thánh Khí Sư Thái Sử Quân bên trong Linh Vũ Các. Sức mạnh vũ lực của bọn họ có lẽ so ra kém lão Các chủ, nhưng mà lực triệu hoán của mấy lão cũng là khủng bố nhất. Ai bảo hai loại nghề nghiệp của bọn họ đều là nổi tiếng nhất ở trong đại lục. Dưới hai người bọn họ thì tất cả đồ tử đồ tôn cũng đâm cành nẩy nhánh, mang đến cho Linh Vũ Các hiệu quả và lợi ích rất lớn, là chỗ dựa lớn nhất để tăng thực lực lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1521 - Tình Thế Trước Cuộc Chiến. (2)

Trong Trung Vực bao nhiêu người đều muốn bái hai người bọn họ để học nghệ. Thế nhưng mà hai người bọn họ tại ngàn năm trước đã sớm tuyên bố không hề thu đồ đệ nữa. Điều này quả là đã cắt đứt hi vọng của không ít thiên tài Luyện dược và Luyện khí a!

Chính là, mười hai năm trước hai vị Thánh Sư này lại một lần nữa phá lệ thu đồ đệ, làm chấn động các đệ tử Linh Vũ Các đương thời.

Có thể được làm đồ đệ của hai vị Thánh Sư, vai vế kia chính là khá cao. So cùng đệ tử chân truyền xếp hạng phía trước thì địa vị không sai biệt lắm, thậm chí còn cao hơn không ít.

Ở bên ngoài cũng không biết hai tên đệ tử này thật sự tên là gì, chỉ có đệ tử bên trong Linh Vũ Các mới biết được tên tuổi của hai tên đệ tử đụng phải may mắn này.

Thánh Dược Sư Phong Chinh cuối cùng thu hoạch một người đệ tử chân truyền tên là Hoa Hiểu Quế, mà Thánh Khí Sư Thái Sử Quân cuối cùng thu hoạch tên kia thì gọi là Đường Cương Lĩnh, đúng là hai vị huynh đệ của đương kim Cung Chủ cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu.

Lại nói ngày đó sau khi hai người bọn họ tách ra khỏi Lăng Tiếu, liền dựa theo chỉ thị của Huyền Diệu đi tới thành Linh Vũ.

Lúc mới đầu bọn họ đều tìm đủ mọi cách để tiến vào Linh Vũ Các làm đệ tử. Chính là lại phát hiện số người đến Linh Vũ Các tranh làm đệ tử không có mười vạn thì cũng có tám vạn. Mà ở trong số những người này lại chỉ lựa chọn một ngàn đệ tử Nội Môn cùng với bốn ngàn đệ tử Ngoại Môn.

Dưới sự cạnh tranh kịch liệt như thế, nếu muốn trở thành đệ tử Linh Vũ Các thì khá gian nan. Hơn nữa hai người bọn họ đã vượt qua tuổi tranh cử, đây mới là điều làm cho bọn họ buồn bực nhất.

Lâm vào cảnh không biết làm sao, hai người nhàn rỗi đi khắp thành Linh Vũ, một mực nghĩ biện pháp làm thế nào mới có thể trà trộn vào Linh Vũ Các.

Chính là liên tiếp trôi qua mấy mà tháng cũng không nghĩ ra chủ ý gì tốt.

Cuối cùng, bọn họ vạn bất đắc dĩ mở túi gấm mà Huyền Diệu đưa cho bọn họ lúc chia tay nhìn một chút xem rốt cuộc có thượng sách gì.

Sau khi bọn họ nhìn chỉ thị trong túi gấm, lúc này trợn tròn mắt. Nhưng nó lại khiến cho hai người bọn họ đi ra ngoài thành Linh Vũ tìm một thôn xóm không đáng để mắt tới chút nào, rồi tìm một người được gọi là "Cơ Tri" lão nhân. Trong đó có nói lão nhân kia sẽ có biện pháp khiến cho bọn họ tiến vào Linh Vũ Các.

Hai người bọn họ cảm giác ông lão ở trong một thôn trang thì có thể giúp được cho bọn họ cái gì?

Bọn họ mặc dù hoài nghi, nhưng mà cũng chỉ có thể mang ý nghĩ thử cầu may một lần để đi tìm ông lão gọi là "Cơ Tri" này.

Đến sau khi hai người bọn họ tìm được "Cơ Tri" lão nhân. Lão nhân kia lại không có hai lời, đồng ý giúp hai người kiếm cách tiến vào Linh Vũ Các. Hơn nữa do bọn họ biểu hiện ra lĩnh vực tài năng bẩm sinh của mình, tức thì được mỗi vị trong hai đại Thánh Sư bên trong Các chia nhau nhìn trúng. Từ đó vượt Long Môn, ở bên trong Linh Vũ Các được hưởng địa vị mà người khác khó có thể bằng được.

Sau này hai người cũng là thông qua sư phụ bọn họ nói ra thì mới biết được

"Cơ Tri" lão nhân này cũng là một trong nguyên lão cấp Thái Thượng của Linh Vũ Các, cai quản nơi phát ra các loại tin tức mới nhất của Linh Vũ Các, lại cùng sư môn Huyền Diệu của "Huyền cơ môn" có bí mật không ai biết.

Hai người hoài nghi cách nói "Huyền Cơ Môn" mỗi đời đều độc đinh một người có vẻ hơi không giống sự thực. Hoặc có lẽ vị "Cơ Tri" lão nhân này là sư bá hoặc sư thúc gì đó của Huyền Diệu.

Đương nhiên ý nghĩ này chỉ là hai người bọn hắn suy đoán, còn trên thực tế là quan hệ gì thì vị sư phụ của hai người bọn họ cũng không tiết lộ.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh học nghệ mười hai năm ở bên trong Linh Vũ Các. Hiện nay hai người đã không còn là tiểu tử mới ra đời năm đó, thực lực của hai người cùng với nghề nghiệp Lĩnh Vực đều có được tiến bộ khá rõ ràng.

Ngày đó lúc hai người bọn họ rời khỏi Lăng Tiếu chẳng qua là thực lực Vương bậc Cao Giai mà thôi, hiện nay cũng đã là thực lực Đê Giai Thiên Tôn.

Trong thời kỳ ngắn ngủi hơn mười năm mà đạt tới cảnh giới như vậy không thể không hài lòng. Phải biết rằng bọn họ từ sau khi đến Linh Vũ Các thì chưa bao giờ dùng đến bất cứ loại đan dược nào để tăng thực lực lên.

Bọn họ sở dĩ có thể tu luyện được nhanh như vậy, đương nhiên không thể thiếu đã được hai vị Thánh Sư cho bọn họ uống loại Thánh Dịch hiếm thấy nào đó, lại lần nữa tẩy tủy vóc dáng bọn họ một lần, khiến cho tài năng bẩm sinh của bọn họ đã không giống ngày xưa nữa.

Có thể trở thành đệ tử của hai vị Thánh Sư, cho dù đang tu luyện hay nghề nghiệp thì tự nhiên không thể rất khó coi.

Cũng là nhờ hai vị Thánh Sư dốc lực bồi dưỡng, hai người mới đạt tới thực lực như hiện nay. Đồng thời Hoa Hiểu Quế đã trở thành Lục Phẩm Luyện Dược Sư, Đường Cương Lĩnh cũng đồng dạng trở thành Lục Giai Luyện khí sư.

Với tuổi tác của hai người bọn họ còn chưa đến năm mươi tuổi mà đã đạt tới tình trạng như vậy, chứng thật là tài năng bẩm sinh thực khác thường. Bằng không bọn họ cũng sẽ không được hai Lão bất tử phá lệ thu nhận bọn họ làm đồ đệ.

Mà cùng với việc cảnh giới bọn họ sau này tăng lên trở thành Thất Phẩm Luyện Dược Sư và Thất Giai Luyện khí sư đều không là vấn đề. Còn về phần có thể đạt thánh hay không, cái này còn phải xem tiềm lực đích thực của bọn họ. Đâu phải là vẻn vẹn cứ có tài năng bẩm sinh cao là được, còn cần tăng tu vi lên đi tới thì mới được!

Có điều, nếu hai đại Thánh Sư này phá lệ thu nhận bọn họ làm đồ đệ, tự nhiên là rất xem trọng việc bọn họ có thể kế thừa y bát (hiểu là nghề nghiệp)của bọn họ.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh mặc dù một mực học nghệ ở Linh Vũ Các, chính là cũng có chú ý đối với đủ loại chiến tích của Lăng Tiếu.

Bọn họ đâu phải là sau khi vào Linh Vũ Các liền sẽ quên đứt lão đại Lăng Tiếu này.

Hai người mặc dù bái hai người khác nhau làm sư phụ, nhưng mà hai người sư phụ của bọn hắn cũng là bạn tốt tri kỉ.

Đạt tới cảnh giới như bọn họ, thực sự không phải là cứ một mực khổ tu là sẽ có tăng lên.

Cho nên, hai ông lão cũng thường xuyên ở chung một chỗ trao đổi tâm đắc. Thỉnh thoảng lại ngả bàn cờ ra chơi vài ván để thả lỏng tâm tình, vẫn còn nhấm nháp một chút linh trà vạn năm tiêu khiển hàng ngày của chín kiếp chứng đạo.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh cũng bởi vậy có thể thường thường gặp mặt nhau.

Vừa thấy mặt cũng đều trò chuyện với nhau, nổi lên là tin tức về Lăng Tiếu chiếm đa số. Mỗi lần nói đến đề tài này cũng luôn trò chuyện liên tu bất tận.

Một ngày kia, hai ông lão lại ngồi bên cửa sổ bày cờ đấu với nhau. Còn Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh lại trò chuyện với nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1522 - Tình Huynh Đệ. (1)

Mười hai năm không thấy, Hoa Hiểu Quế vẫn giữ dáng dấp trẻ con mềm mỏng, xem ra có hơi chất phác thành thật. Chỉ là hắn mặc một bộ áo choàng Luyện Dược Sư ở trên người, lại có một sự tự tin cường đại khó có thể nói rõ, vẫn có một phong thái Đại sư.

Đường Cương Lĩnh thì có vẻ càng to lớn hiên ngang hơn, gương mặt vốn khôi ngô tuấn tú lại có vẻ ngăm đen đi không ít. Đôi mắt đúng là sắc bén dị thường, một đôi bàn tay thô ráp đặc biệt thể hiện ra sức lực.

- Đường ca, chuyện của lão đại ca có nghe nói không?

Hoa Hiểu Quế vừa gặp mặt Đường Cương Lĩnh lập tức lộ ra dáng vẻ vạn phần lo lắng mà hỏi.

Đường Cương Lĩnh khẽ gật đầu, thần sắc cực kì nghi ngờ mà nói

- Lần này lão đại chỉ sợ có phiền toái lớn. Cả bốn thế lực đồng thời hành động, đây đâu phải là đùa giỡn.

- Vậy phải làm thế nào? Nói không chừng khiến cho chúng ta liền ở đây lo lắng, một chút tấm lòng cũng đều không thể giúp sao?

Hoa Hiểu Quế thập phần lo lắng mà hỏi.

Lăng Tiếu ở trong lòng Hoa Hiểu Quế so sánh huynh đệ ruột thịt thì còn thân thiết hơn. Tuy nói đã mười hai năm không gặp, nhưng mà vẫn không thể xóa đi tình nghĩa của hắn đối với Lăng Tiếu.

Hiện nay thế lực lão đại đã gặp nguy cơ lớn lao, hắn có thể không lo lắng sao?

- Chính là bằng thực lực chúng ta bây giờ cũng khó lòng giúp được lão đại a.

Đường Cương Lĩnh thở dài nói.

Hắn làm sao chưa từng nghĩ tới chạy đến trợ giúp Lăng Tiếu, nhưng mà hắn mới có thực lực Thiên Tôn, còn chưa đủ nhìn a!

Hoa Hiểu Quế hơi bất mãn nói

- Coi như đi chịu chết, ta cũng muốn trợ giúp lão đại một tay!.

Hắn cho là Đường Cương Lĩnh nói lời này là không muốn đi trợ giúp, nên cảm giác có hơi tức tối. Ngày đó là ai dẫn bọn hắn đến Trung Vực, là ai sáng tạo cho bọn họ cơ hội nhập Linh Vũ Các. Nếu như Đường Cương Lĩnh là cái loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa này, thì Hoa Hiểu Quế hắn quả quyết muốn tuyệt giao cùng với hắn.

Hoa Hiểu Quế sở dĩ có thể trở thành huynh đệ tốt nhất của Lăng Tiếu, đúng là bởi vì hắn xem ra nhu nhược, nhưng lại chính là rất trọng nghĩa khí, tuyệt đối sẽ không phải là người bội bạc.

Đường Cương Lĩnh đáp

- Chết làm sao sợ, nếu như ta chết mà có thể giúp cho lão đại hóa hiểm thành yên thì ta tuyệt đối nguyện ý đi làm!

Dừng một lát hắn mới nói tiếp

- Ngày đó quân sư sở dĩ sai chúng ta đến Các học nghệ, ngươi cũng đã biết

đây là cái gì?.

Hoa Hiểu Quế đáp

- Đương nhiên là vì khiến cho chúng ta trở nên mạnh hơn, khiến cho chúng ta sau này trợ giúp lão đại một tay tốt hơn!.

Đường Cương Lĩnh nói

- Không sai, chính là khiến cho chúng ta có thể giúp lão đại một tay. Nhưng mà vẫn còn có một tầng ý tứ càng sâu hơn ở bên trong. Đó chính là muốn mượn các lực lượng, để đi trợ giúp lão đại!.

Hoa Hiểu Quế sửng sốt một phen, thở nhẹ nói

- Đúng vậy, làm sao mà ta không nghĩ tới. Hai lão này mạng lưới quan hệ rộng rãi như vậy, để cho bọn họ phái người đi trợ giúp lão đại, tuyệt đối có thể giúp cho lão đại vượt qua cửa ải khó này!.

Dứt lời, hắn định đi luôn về hướng tới chỗ sư phụ của mình.

Đường Cương Lĩnh cũng kéo hắn nói

- Hấp tấp nhờ hai lão nầy hỗ trợ, chỉ sợ bọn họ không muốn. Chúng ta còn phải bàn luận sách lược một phen, bàn bạc một phen rồi lại tìm bọn họ để nói.

Phong Chinh, Bát Phẩm Luyện Dược Sư, từ lúc mấy ngàn năm trước đã bước vào cảnh giới này, là một trong mấy người tôn quý nhất mà Trung Vực đều biết; sư đệ Thái Sử Quân của lão cũng đồng dạng như thế. Từng tạo ra mấy chục món Thánh Khí, mỗi một thứ đều là thánh binh truyền lại đời sau. Do đó đều là được hưởng tiếng tăm vang lừng. Nếu không phải thánh

nguyên liệu khó tìm, e rằng sẽ không chỉ tạo ra số lượng ít như vậy.

Hai người ngoại trừ lão Các chủ ra, ở bên trong Linh Vũ Các là hai lão quyền uy nhất. Mệnh lệnh của bọn họ thậm chí so sánh đương kim Các chủ đều còn hữu hiệu hơn.

Hai người đã cao tuổi, cũng biết nếu muốn lại tiến thêm một bước thì đã là phi thường gian nan. Bởi vì tài nguyên trong Trung Vực chỉ cung cấp cho bọn họ đạt tới một bước này mà thôi. Trừ phi bọn họ có thể rời khỏi nơi này đi tới Thiên Vực mới được.

Bọn họ cũng đã sống rất nhiều tuổi, đối với việc vươn lên trình tự cao hơn đã không còn bức thiết như vậy, cho nên đều là trấn thủ tại bên trong Linh Vũ Các an hưởng quãng đời còn lại.

Hai người bình thường thích thú nhất chính là đánh hai ván cờ tiêu khiển.

Hiện nay hai ông lão cũng đang chém giết đến sung sướng, dáng vẻ hết sức chăm chú kia so cùng ông lão bình thường đánh cờ cũng không có gì khác nhau.

Hai người kỳ phùng địch thủ, nên mỗi một ván cờ đi các nước cơ hồ cả ngày. Mỗi một bước đi đều là cần suy nghĩ trong thời gian rất lâu, xem ra đặc biệt tiêu tốn thời gian. Nếu đổi làm người trẻ tuổi chỉ sợ đã sớm không chịu được mà tự động đầu hàng.

Đến lúc mặt trời lặn sau dãy núi phía tây, ván cờ rốt cục đã xong.

- Trình độ chơi cờ của sư đệ ngươi còn cần phải nâng cao a!

Phong Chinh hiển nhiên giành được thắng lợi, vuốt ve chòm râu bạc đắc ý cười nói.

Thái Sử Quân không phục đáp

- Sư huynh ngươi mỗi lần đều sử dụng mẹo, thắng không được nửa bước a. Không được, chúng ta lại đấu ván nữa!

- Ha hả, không được. Mỗi lần thua không phải ngươi đều nói thế này sao, cả đời này ngươi khó lòng thắng được ta.

Phong Chinh thập phần đắc ý cười nói, dừng một lát lão lại tiếp tục

- Đánh ván nữa thì hai thằng nhãi kia sẽ sốt ruột.

- Hai tiểu tử này nói chuyện đều thậm thà thậm thụt, khẳng định lại đang có chủ ý gì!

Thái Sử Quân ngước mắt nhìn Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh hộc tốc đã chạy tới mà nói.

- Sư phụ uống trà!

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều tự rót trà hiếu kính dâng lên cho hai lão, dáng dấp tràn đầy vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Nhị lão tiếp nhận trà, Thái Sử Quân gọn gàng dứt khoát hỏi

- Nói đi, lần này lại có ý định gì?.

Bình thường Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều sẽ hợp mưu xin xỏ hai lão một chút thứ tốt. Cho nên khi bọn họ a dua lấy lòng, hai lão tất đoán được bọn họ là ý đồ gì khác.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh sau khi liếc mắt nhìn nhau, Đường

Cương Lĩnh trước mở miệng mà nói

- Sư phụ, sư bá, đệ tử thực không dám đấu diếm. Đương kim Cung Chủ cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu là anh em kết nghĩa của hai đệ tử. Hiện tại hắn gặp nạn, hai chúng con muốn đi ra ngoài trợ giúp hắn một tay!.

Hai người vừa rồi bàn bạc một hồi, quyết định có lẽ cứ thẳng thắn với hai lão, tin tưởng bọn họ sẽ hiểu rõ.

Hoa Hiểu Quế cũng là nói với vẻ đầy kiên định

- Không sai, xin sư phụ cho con và Đường ca ra ngoài trợ giúp lão đại của chúng con một tay!.

Bỗng nhiên, Thái Sử Quân đập bàn đứng lên

- Lớn mật, thì ra hai người các ngươi là gian tế cung Tiếu Ngạo phái tới Linh Vũ Các ta!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1523 - Tình Huynh Đệ. (2)

Vẻ mặt của Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh biến đổi, Đường Cương Lĩnh vội vàng lên tiếng giải thích

- Sư phụ, chúng con không phải gian tế, chúng con cũng không hề bán đứng bất cứ tin tức gì bên trong Các. Chúng con và lão đại cùng đi đến từ tây bắc, sau khi đến Trung Vực liền tách ra đều tự đi mỗi người một đường, làm sao có thể là gian tế!.

- Đúng vậy, sư thúc, chúng con đều là thành tâm thành ý theo thầy học. Vào lúc chúng con nhập Các thì lão đại đều còn chưa gây dựng cung Tiếu Ngạo. Làm sao chúng con nghĩ tới chuyện lão đại sẽ phát triển được nhanh như vậy.

Hoa Hiểu Quế ở một bên cũng mở miệng giải thích.

- Hừ, ai biết các ngươi không phải kẻ nằm vùng mà hắn sớm mai phục!

Thái Sử Quân tức giận trợn mắt nhìn hai người mà lạnh nhạt hầm hừ.

- Nếu sư phụ không tin đệ tử, thì có khả năng hiện tại một chưởng đập chết chúng con!

Đường Cương Lĩnh hai đầu gối liền quỳ xuống trước mặt Thái Sử Quân rồi nói oang oang.

Hoa Hiểu Quế cũng dứt khoát nói theo

- Không sai, mấy năm nay có sư phụ chỉ bảo,a cảnh giới của chúng con tăng lên cực kì nhanh chóng. Đây đều là ân đức sư phụ chỉ bảo, chính là một ngày làm sư phụ, cả đời làm cha. Chúng con tuyệt đối sẽ không phản bội sư phụ và Linh Vũ Các, xin sư phụ tin tưởng chúng con.

- Đã như vậy, các ngươi liền an tâm sống ở chỗ này đi. Chuyện của cung Tiếu Ngạo các ngươi cũng không cần quản.

Phong Chinh lạnh lùng mở miệng thốt lên.

- Thế này... Như vậy sao được. Sư phụ, lão đại đối xử với con như huynh đệ ruột thịt. Không có huynh ấy, tiểu Quế cũng không có khả năng đi tới Trung Vực trở thành đệ tử của sư phụ. Có thể nói hiện tại tất cả của con đều là nhờ lão đại ban tặng. Hiện nay hắn gặp nạn thì làm thế nào con có thể không đi trợ giúp huynh ấy!

Hoa Hiểu Quế lập tức không cam lòng đáp lại.

- Nghe có vẻ rất có khí phách a, chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn chết sao?

Phong Chinh nheo đôi mắt già nua mà hỏi.

- Mặc dù chết không hối hận, chỉ là không xứng với một mảnh kỳ vọng của sư phụ!

Hoa Hiểu Quế trả lời với biểu hiện ra sự kiên định dị thường

Đường Cương Lĩnh cũng kiên định nói

- Không sai, xin sư phụ trách tội!.

Thái Sử Quân liếc mắt nhìn Phong Chinh, trên gương mặt già nua hơi hiện

vài phần vui vẻ không sao diễn tả nổi mà nói

- Hai đứa các ngươi thật đúng là không sợ chết a!.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh trong lòng đều là trĩu nặng một cái, bụng dạ thầm hô

- Chẳng lẽ thật phải bị xử tử sao?

- Các ngươi một mực đều cho người thu thập về tin tức của tên đệ tử Tà Đế Lăng Tiếu kia. Chúng ta liền đoán được các ngươi cùng hắn nhất định là có quan hệ sâu sắc. Tất nhiên các ngươi đều là đến từ tây bắc. Những năm gần đây các ngươi đều không có tin tức gì lui tới, còn tưởng rằng các ngươi và hắn chỉ là bạn tri kỷ dĩ vãng mà thôi. Hiện nay xem ra thực lòng các ngươi là sớm bị tiểu tử kia mua chuộc.

Phong Chinh nói thế, dừng một phen lại nói tiếp

- Nhưng mà tiểu tử kia xác thật lợi hại, mới ngắn ngủi trong mười năm liền làm kinh động Trung Vực, càng sáng lập đại tông môn. Ngay cả hai lão già chúng ta đây đều cảm thấy vài phần kinh ngạc đối với hắn. Huống chi Hàn lão đầu lại còn làm chỗ dựa cho hắn. Thật sự là so sánh Tà Đế ngày trước thì càng biến thái hơn, các ngươi so với hắn xác thật còn kém không ít. Được rồi, đứng lên cả đi. Các ngươi có huynh đệ như vậy cũng không biết là phúc khí của các ngươi hay là nỗi buồn đau của các ngươi.

- Sư phụ (sư bá), ngài đồng ý chúng ta?

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh khó có thể tin mà hỏi lại.

Mới vừa rồi còn muốn đánh muốn giết, làm thế nào đột nhiên lại bảo bọn họ đứng lên, chẳng lẽ chỉ là thử dò xét tâm tư bọn họ một phen mà thôi?

Thái Sử Quân đá một cước vào Đường Cương Lĩnh mà tức giận nói

- Tiểu tử thúi, các ngươi đã cho rằng hai lão già nầy là loại người bảo thủ không thông tình đạt lý sao? Người ta trên đời ai mà không có mấy người bạn tốt tri kỉ. Các ngươi cùng tiểu tử Lăng Tiếu kia là huynh đệ thì có quan hệ gì đâu. Chỉ cần các ngươi có thể kế thừa y bát của hai lão chúng ta này, làm rạng rỡ truyền thống tiếp tục là được. Vừa rồi chẳng qua là thử dò xét một phen các ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào mà thôi. Còn may các ngươi không phải đồ bội bạc, bằng không vi sư một chưởng đánh chết hai người các ngươi thỏ ngôi tử!.

Nghe thấy Thái Sử Quân nói như vậy, Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh cuối cùng cũng đã hiểu rõ, trong lòng cũng liên tiếp thở phào một hơi, vừa rồi thật đúng là hù chết bọn họ.

- Vậy... vậy sư phụ, chúng ta cứ như vậy đi trợ giúp lão đại sao?

Hoa Hiểu Quế lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

- Vậy các ngươi còn muốn đi như thế nào?

Phong Chinh hỏi ngược lại.

Hoa Hiểu Quế gãi gãi gáy cười nói

- Con và Đường ca thực lực khó lòng đạp vào chốn thanh lịch. Sư phụ ngài cũng không sợ chúng con bị người khác giết chết a, đó chẳng phải là mất mặt mũi của người sao?.

- Đúng vậy đúng vậy. Các sư điệt khác cũng có trưởng lão bảo vệ, chúng con là đồ đệ của các người, dẫu thế nào cũng phải phái mười mấy trưởng lão bảo vệ chúng con đi!

Đường Cương Lĩnh cũng ở một bên cười khan nói tiếp.

- Tốt, thực sự hiểu được chủ ý. Các ngươi đi trợ viện Lăng Tiếu tiểu tử, vẫn còn trông cậy vào lão gia hỏa chúng ta phái thêm đấu sĩ cho các ngươi đây!

Thái Sử Quân tức giận đến dựng râu mà nói.

Phong Chinh khoát tay áo bảo

- Được rồi, hai người các ngươi đi tìm Thiên Thông trưởng lão đi, đã nói là vi sư bảo các ngươi đi là được. Hắn sẽ biết làm như thế nào.

- Cám ơn sư phụ (sư bá)!

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh vui mừng, vội vàng lên tiếng cảm kích.

Hai người cũng không ở lại thêm, lập tức vội vã rời khỏi đi tìm Thiên Thông trưởng lão kia.

- Sư huynh có phải quá nuông chiều bọn chúng hay không. Hẳn là phải dọa bọn chúng mới đúng. Lại còn dám giấu diếm đối với chúng ta. Nếu không phải cung Tiếu Ngạo gặp nạn, chỉ sợ bọn chúng đều sẽ không nói ra quan hệ cùng Lăng Tiếu tiểu tử kia.

Thái Sử Quân nói với Phong Chinh.

Phong Chinh đáp

- Lại hù dọa bọn chúng thì có tác dụng gì. Bọn chúng thông qua Cơ Tri lão nhân kia tiến vào bên trong Các bái chúng ta làm thầy. Chỉ sợ sớm có người đã nghĩ tới sẽ có một ngày kia cần bọn họ trợ giúp. Bên cạnh Lăng Tiếu tiểu

tử kia chỉ sợ có không ít người tài ba dị sĩ a!.

- Ừ, nếu như lần này cung Tiếu Ngạo thật sự có thể vượt qua cuộc tiến công điên cuồng của Âu Dương gia, vậy thì Trung Vực cũng thực sự có một chỗ trong tiệc cho cung Tiếu Ngạo. Thật sự là hâm mộ tên Tà Đế nầy có thể tìm được đệ tử như vậy. Hai thằng nhãi của chúng ta trước sau cũng vẫn còn kém một bậc!

Thái Sử Quân đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1524 - Nghĩa Huynh Đệ

- Trên đời không thiếu kỳ tài ngút trời, vốn tưởng rằng sư huynh thu hoạch đệ tử đã đủ biến thái, thể chất mạnh nhất của hỗn độn thân thể thuộc hạng vạn năm khó gặp nhưng lại cũng thua với thủ hạ của Lăng Tiếu tiểu tử. Xem ra sư huynh từ đầu đến cuối đều bị Tà Đế kia vượt một đầu. Chúng ta cũng không có cảm giác khó chịu gì. Hai tên nhãi ranh bọn chúng liền kệ bọn chúng đi thôi. Tin tưởng nhân phẩm của hai tiểu tử này vẫn còn không có trở ngại, không đến mức phản bội hai lão già chúng ta đây!

Phong Chinh nói.

...

Tại một nơi nào đó trong dãy núi ở Trung Vực, có một chỗ tất cả đều là địa bàn do loài hầu viên (con vượn)chiếm lĩnh.

Nơi này khắp núi đều có hầu viên, căn bản sẽ không gặp các loại Linh Thú khác sinh sống ở chỗ này.

Một thác nước cao vài trăm thước xem ra cũng khá hùng vĩ tráng lệ, làm cho người ta nhìn thấy vui tai vui mắt, tâm tình trào dâng mênh mông.

Ở giữa thác nước có một hang núi do bị nước chảy che khuất, nơi đó có bồng lai khác.

Động phủ trong đó hẳn là chỗ ở của Hầu Viên Vương này.

Tuy nhiên hiện nay ở chỗ nầy cũng có một bóng dáng cao lớn nửa người nửa

vượn đang ngồi.

Hắn cầm kim côn trong tay, đầu đội mũ lông, người mặc thánh y, dáng vẻ thật là uy phong nghiêm nghị.

Hắn rõ ràng đúng là Viên Chiến Thiên trước đây từng có đánh một trận cùng Lăng Tiếu.

Hai bên hắn có bốn vị Viên Vương cao lớn. Bốn Viên Vương này giống như hộ pháp, bảo vệ an nguy cho hắn.

Đứng ở trước mặt Viên Chiến Thiên chính là một nhân loại xem ra gầy yếu, kỳ thật hắn là Bát Giai Hầu Vương biến thành.

Viên Chiến Thiên mở miệng hỏi

- Hầu thúc ngươi thử nói cung Tiếu Ngạo của Lăng Tiếu bị người vây công, tình huống cũng khá khẩn cấp sao?.

Hầu Vương nhăn hết cả mặt mà cười nói

- Không sai, đây là những tiểu tử ở phía dưới nghe được một đôi điều nhân loại bàn luận. Ta biết điện hạ cùng kia Lăng Tiếu còn phải đánh một trận phân ra thắng thua, tin tưởng trong lòng điện hạ cũng sớm có bận tâm, cho nên đặc biệt đến báo cho biết.

Viên Chiến Thiên đứng lên, trong mắt phát ra một chiến ý lộ rõ, kim côn trong tay nện thình thịch xuống làm mặt đất chấn động mà nói

- Lăng Tiếu là đối thủ duy nhất của ta. Không có phê chuẩn của ta thì cũng không ai có thể giết hắn!

Lập tức hắn nói khe khẽ

- Hầu thúc, Tứ Vương theo ta cùng đi xuất sơn một chuyến!.

Ở trong trọng địa Cổ gia, Thái Thượng trưởng lão Cổ Ngải vốn đã từng bị Lăng Tiếu đánh cho đại bại phải quay về Cổ gia đang khom lưng gập cả người tại một chỗ ở trước cửa đá, dáng vẻ vô cùng cung kính có lễ.

Lão đã là Thái Thượng trưởng lão, những người có thể làm cho lão cung kính như thế cũng không nhiều. Nhưng ở bên trong cửa đá vừa khéo còn có người khiến cho lão thấy phải cung kính.

Két kẹt!

Cửa đá kia chậm rãi mở ra, một làn không khí ẩm ướt xông vào mũi.

Rất hiển nhiên nơi này đã lâu không hề mở ra, linh khí không được lưu thông, hơi thở trở nên vẩn đục ẩm ướt.

Một đạo âm thanh già nua từ bên trong truyền ra hỏi

- Cổ Ngải đến đây có chuyện gì?.

- Cổ Ngải đến đây xin Lão Tổ tông xuất quan, diệt đại địch mấy năm gần đây của Cổ gia chúng ta là cung Tiếu Ngạo. Hiện nay Âu Dương gia đã dốc lực toàn tộc đi đánh nhau với nó. Âu Dương gia hy vọng chúng ta có thể giúp bọn họ một tay thừa cơ diệt sạch cung Tiếu Ngạo, cùng trả oán thù!

Cổ Ngải nói.

- Cung Tiếu Ngạo là thế lực gì, làm thế nào lại trở thành kẻ địch của Cổ gia chúng ta. Lại vì sao dẫn đến gây chiến với Âu Dương gia như thế? Chẳng lẽ

lão phu bế quan trăm năm nay thì Trung Vực xảy ra biến hóa gì lớn sao?

Âm thanh già nua kia lại vang lên lần thứ hai.

Cổ Ngải không dám chần chờ lập tức bẩm báo một lần những việc đã phát sanh từ mấy năm trước, kể hết cho vị Lão Tổ tông này.

- Vèo!

Một đám mây tím như cầu vồng bay ra từ trong hang đá.

Cổ Ngải còn không kịp phản ứng lại thì đã thấy một ông lão cao lớn đứng trước mặt mình. Một đôi mắt lóe ra những đám mây tím chèn ép lòng người như vậy, quanh thân lượn vòng những dòng điện nhè nhẹ nhấp nháy khiến cho tất cả không khí chung quanh như thể đã điện hóa cả chốn Hư Vô.

Cả người Cổ Ngải cúi gục càng thêm thấp, trong lòng âm thầm tự nhủ

- Tu vi của Lão Tổ tông e rằng lại tiến thêm một bước!.

- Ngươi nói là trong tộc bị chết đến mười mấy Huyền Đế, lại còn ngay cả Lôi Xà đều ngã xuống bởi tay đối phương?

Lão già kia quát lên vẻ phẫn nộ.

Cổ Ngải bị khí thế này ép tới khí huyết bốc lên, lúc này hoảng sợ đáp

- Vâng.. Đúng vậy Lão Tổ tông, ta sợ quấy rầy sự tu luyện thanh tĩnh của ngài, cho nên một mực không dám nói cho ngài. Hiện nay Âu Dương huy động toàn tộc, cũng chính là thời cơ tốt để chúng ta báo mối thù lớn!.

- Được, không nghĩ tới ngắn ngủi trăm năm thì Cổ gia chúng ta lại bị người

ta bắt nạt đến loại tình trạng này.

Ông lão cắn răng nói, ngay sau đó trợn mắt liếc nhìn Cổ Ngải mà bảo

- Lập tức triệu tập trưởng lão bản tộc cấp Huyền Đế trở lên cùng lão phu tới chứng kiến một phen, xem cung Tiếu Ngạo này rốt cuộc có gì rất giỏi!.

Cổ Ngải vui mừng, lập tức đáp

- Vâng, Lão Tổ tông!. các bạn đọc truyện tại doctruyen.org để có chương mới nhất nhé

...

Trên đại điện của Hắc Ma Môn, một người nữ nhân trung niên tay cầm gậy chống Khô Lâu ngồi ở trên ghế môn chủ.

Nữ nhân trung niên này có sắc đẹp phi phàm, vóc người càng là cám dỗ mê người. Một bộ ngực khoe ra dưới chiếc áo đen khoét cổ rộng ở trên người, giống như một đóa hoa hồng đen, làm cho người ta có một loại cảm giác kích động, nếu ai dính vào lập tức phải khiến cho tay bị thương.

Nữ nhân này thực lực lại đã đạt tới Trung Giai Thánh Giả, tu vi như thế thật sự là đáng sợ.

Huống chi nàng ngồi ở trên ghế chủ tọa, nhưng những người ở phía dưới lại không có một người nào dám lên tiếng và bất mãn.

Nữ nhân này ở trong môn chỉ có nhân vật cao cấp mới biết được thân phận đích thực của nàng. Nàng đúng là chánh thê Mị Sát của môn chủ.

Nàng một mực ẩn cư phía sau màn, giúp Hắc Ma bày mưu tính kế, ít khi lộ

diện.

Hắc Ma đi du ngoạn ra ngoài đã có hơn một trăm năm không về. Mọi chuyện trên dưới trong tông phái Mị Sát cũng rất ít để ý tới, đều là giao cho những đệ tử này của Hắc Ma đi xử lý.

Hiện nay Âu Dương gia tới cửa muốn liên hợp Hắc Ma Môn bọn họ cùng diệt cung Tiếu Ngạo. Đại sự thế này những người khác không dám làm chủ, không thể làm gì khác hơn là mời vị môn chủ phu nhân đứng ra làm chủ.

- Phu nhân, không biết Tông chủ khi nào mới có thể trở về?

Ở dưới đại điện, một ông lão đã còng cả lưng nhìn về hướng Mị Sát mà hỏi.

Vấn đề này hiển nhiên mọi người ở chỗ này đều muốn biết đáp án, vẻ mặt mọi người đều trở nên mong đợi.

Mị Sát nhìn thoáng qua lão già kia rồi đáp

- Tông chủ tìm kiếm cơ duyên đột phá, nên trong thời gian ngắn khó có thể trở về. Các ngươi đừng hy vọng hiện tại ngài có thể trở về gáp. Có chuyện gì liền nói với bản phu nhân đi".

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1525 - Tam Đại Thế Đột Kích. (1)

Dứt lời, thực lực Trung Giai Thánh Giả của nàng đột nhiên phát ra, khiến cho bên trong đại điện bắt đầu trở nên nghẹt thở.

Tất cả mọi người không biết thực lực chân chánh của vị phu nhân này. Hiện nay xem như cảm nhận được rõ ràng cỗ lực lượng khủng bố này, mọi người đều là vừa mừng vừa sợ.

Vẻ mặt lão già vừa mới mở miệng kia nên cung kính hơn vài phần mà nói

- Xin phu nhân bớt giận, mấy năm gần đây chúng ta cùng cung Tiếu Ngạo không ngừng xung đột. Chẳng qua là khi vẫn chưa thể tiêu diệt bọn họ thì người khác đều đã cho rằng Hắc Ma Môn chúng ta sợ cung Tiếu Ngạo, không xứng với địa vị hiện nay. Vốn định đợi đến sau khi môn chủ trở về mới xin môn chủ định đoạt có diệt cung Tiếu Ngạo hay không. Hiện nay không biết cung Tiếu Ngạo kia vì sao lại đắc tội Âu Dương gia, dẫn đến Âu Dương gia dốc lực toàn tộc đến đó báo thù. Bọn họ phái người đến nói cho chúng ta biết, để cho chúng ta và bọn họ nhất loạt cùng thảo phạt cung Tiếu Ngạo. Đặc biệt xin phu nhân đứng ra định đoạt.

- Chính là cung Tiếu Ngạo kia đã giết chết hai đồ nhi của ta, lại bắt nhốt hai vị Hộ Tông trưởng lão và Hắc Ma Ngưu ở trog cung?

Mị Sát hiện lên sát ý lạnh lùng băng giá hiếm thấy mà hỏi.

- Đúng vậy!

Lão già kia đáp.

- Hảo, đã có người ra mặt phía trước, chúng ta đây ở một bên đổ thêm dầu thì có cái gì mà không được.

Mị Sát hiện lên vẻ quả quyết mà đáp, tiếp theo còn nói

- Bản phu nhân tự mình nắm giữ ấn soái, lập tức triệu tập Thái Thượng trưởng lão của bổn môn cùng thảo phạt cung Tiếu Ngạo.

...

Tại nơi ẩn náu của tổ chức Sát Thiên, bọn họ đã từ ngấm ngầm chuyển tới công khai, không kiêng nể gì mà lập ra căn cứ giết người.

Bọn họ sở dĩ làm như vậy xác thật cũng là vạn bất đắc dĩ. Mỗi phân đà lúc trước một mực đều che giấu thật kĩ đều bị người ta bới móc.

Bọn họ biết đó là cung Tiếu Ngạo gây nên. Chính là trong lúc nhất thời lại không thể tránh được, nên chỉ có thể dứt khoát một chút công khai mời chào làm ăn. Phải thay đổi địa chỉ của rất nhiều phân đà, hơn nữa cũng âm thầm tập kích giết chóc các thế lực phụ thuộc cung Tiếu Ngạo.

Mà nay Âu Dương gia xuất ra thù lao lớn mời mọc bọn họ vây giết cung Tiếu Ngạo, bọn họ lập tức liền ôm ngay thương vụ làm ăn này. Hơn nữa còn chiết khấu trả lại cho Âu Dương gia, bởi vì đây là kẻ địch mà Sát Thiên bọn hắn cũng muốn trừ một cách nhanh nhất.

Trong trọng địa của ổ chức Sát Thiên, Cung Chủ Sát Thiên mang theo mặt nạ hung ác đã triệu tập sát thủ cấp Kim Sát lại đây, tổng cộng có ba mươi mấy người, mọi người đều là thực lực bậc Huyền Đế trở lên.

- Tất cả mọi người theo Bổn cung xuất phát thề diệt cung Tiếu Ngạo!

Sát Thiên khe khẽ nói.

Tất cả sát thủ đều nhất tề cùng hô

- Thề diệt cung Tiếu Ngạo... Thề diệt cung Tiếu Ngạo...".

...

Ba thế lực lớn đều huy động lực lượng mạnh nhất, từ mấy phương hướng bắt đầu xuất phát về phía cung Tiếu Ngạo.

- Có nghe nói không, Âu Dương gia dốc lực toàn tộc đánh nhau cùng cung Tiếu Ngạo.

- Đâu chỉ Âu Dương gia a, ta nghe nói Cổ gia, Hắc Ma Môn và Sát Thiên đều là huy động lượng lớn cao thủ cùng nhau thảo phạt cung Tiếu Ngạo. Tình thế của cung Tiếu Ngạo không cho phép lạc quan a!.

- Nói là nói như vậy, chính là cung Tiếu Ngạo còn có Phong gia cùng Đông Phương gia hỗ trợ, vị tất sẽ thật sự bị diệt. Có khả năng là cục diện lưỡng bại câu thương, lợi lộc cho những người khác đi!.

- Chúng ta cũng chạy lại đó nhìn một cái đi, nói không chừng có thể kiếm được chút lợi lộc.

- Ngươi muốn chết a, người ta tùy tiện một người cũng có thể tiêu diệt chúng ta, có lẽ bình tĩnh chờ kết quả đi!.

...

Âu Dương gia thảo phạt cung Tiếu Ngạo đã huyên náo xôn xao cả Trung Vực. Tất cả Võ Giả đều chú ý đến cuộc chiến kịch liệt này

Trong phạm vi cung Tiếu Ngạo cai quản có một chỗ tên gọi là Tam Trại Bang, là chỗ của thế lực Ngũ Phẩm.

Đại quân của Âu Dương gia đã đi tới nơi này, hơn ba vạn người, hơn ba vạn ngựa, thanh thế có vẻ vô cùng hùng mạnh.

- Trại... Trại Chủ không tốt, đại quân Âu Dương gia đã đến cách trại ta hơn mười dặm. Không tới một khắc canh giờ sẽ đến phạm vi trại ta.

Một người đệ tử Tam Trại Bang vội vã chạy vào trại bẩm báo.

Trong nhà chính của trại có không ít cao thủ Thiên Tôn ngồi, trong đó có ba người ngồi ở vị trí chính giữa trên điện. Ba người này rõ ràng đều là thực lực Đê Giai Huyền Đế, mọi người đều là eo gấu lưng hổ, có vẻ đặc biệt oai phong lẫm liệt.

Tam trại chủ ngồi phía bên trái lộ ra vẻ bối rối mà nói

- Đại gia chủ nếu không đi sẽ bị muộn!.

Nhị trại chủ bên phải cũng nói

- Không sai, giữ lại núi xanh không sợ không có củi đốt. Chúng ta có lẽ đi tìm địa phương khác hạ trại đi!.

Người ở trong điện cũng vội vàng đồng ý với lời của hai vị Trại Chủ.

Bọn họ khi đối mặt với đại thế mênh mông cuồn cuộn như vậy của Âu Dương gia, căn bản không đưa ra nổi bất cứ ý nghĩ phản kháng gì. Nếu ở lại chỉ có một con đường chết.

Đại trại chủ ngồi ở chính giữa dáng vẻ càng không ngừng biến ảo, có vẻ do

dự không quyết.

Bọn họ vốn là đầu hàng cung Tiếu Ngạo, cũng là do đại thế cung Tiếu Ngạo ép buộc.

Chính là, sau này ba vị Đại trại chủ bọn họ sau khi tiến cống cho cung Tiếu Ngạo lại đều thu được ba viên Huyền Đế đan cực phẩm, mới khiến cho ba người bọn họ từ tu vi Bán Đế hất loạt đột phá đến tu vi Huyền Đế. Điều này làm cho bọn họ vô cùng cảm kích đối với cung Tiếu Ngạo. Đồng thời trong lòng đã quyết định nguyện ý một mực trung thành với cung Tiếu Ngạo, không sinh ra bụng dạ phản bội.

Nhưng mà hiện nay đại thế trước mặt, chỉ bằng từng ấy nhân mã của bọn họ thì làm thế nào đối kháng cùng người ta?

Đại trại chủ là xuất thân giặc cỏ, nhưng mà bọn hắn đều chuyên làm việc cướp của người giàu giúp người nghèo khó sinh sống, cũng không có làm quá nhiều việc không có tính người. Bọn họ là người phi thường có nghĩa khí và chịu trách nhiệm, bằng không cũng không tụ tập được nhiều huynh đệ như vậy, thành lập một tông môn Ngũ Phẩm, cuối cùng lại càng không thu được sự tán thưởng của cung Tiếu Ngạo.

Nay bảo hắn lâm trận chạy trốn, điều này thật là khiến cho hắn cảm giác khó chịu không thôi.

Hắn đứng lên, nhìn mọi người chung quanh ở chỗ này. Những người này đều là huynh đệ tốt đi theo hắn nhiều năm, đều là trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử mới đổi lấy tình nghĩa.

Hắn khe khẽ thở dài nói

- Các huynh đệ, hiện nay đối đầu kẻ địch mạnh, Tam Trại Bang chúng ta yếu

không địch lại mạnh. Đây là sự thật vô phương thay đổi. Nhưng mà chúng ta đã đầu hàng cung Tiếu Ngạo, bội bạc gia chủ thì ta đây không làm được. Cho nên... hiện tại vị huynh đệ nào muốn ly khai ta tuyệt đối sẽ không trách tội hắn. Vu Thủ ta tình nguyện chết trận cũng phải giữ cửa ải này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1526 - Tam Đại Thế Đột Kích. (2)

Đại trại chủ vừa nói đồng thời, tản mát ra một ý chí vì nghĩ không lùi. Khí thế toàn thân cũng như thanh kiếm thoát ra khỏi vỏ càng tỏ ra sắc bén bức người.

Người ở trong điện đều bị loại nghĩa khí ngút trời của hắn làm cho sục sôi.

Bọn họ đều là những người coi trọng nghĩa khí, những người chú trọng nhất chính là loại vì trung thành có khả năng coi thường cái chết.

- Ta nguyện ý theo Đại trại chủ ở lại, cho dù là chết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt!

Có người dẫn đầu hô lên đầy hào khí.

- Ta cũng nguyện ý ở lại cùng Đại trại chủ. Cùng lắm thì mười tám năm sau sẽ lại là một trang hảo hán được hưởng danh tiếng tốt!.

- Mẹ ôi, chết làm sao phải sợ, ta cũng lưu lại!.

...

Cùng với Đại trại chủ nói một hồi, đại bộ phận người trong đại điện lựa chọn ở lại giữ trại.

Đại trại chủ trong lòng trào dâng mà nói

- Hảo... Không hổ là huynh đệ tốt của chúng ta. Hôm nay liền muốn chúng ta

chém giết cho thoải mái. Giết được một người là hòa vốn, giết được hai người là có lãi!

Liền vào lúc người Tam Trại Bang muốn đi ra ngoài nghênh địch, một người thuộc hạ lại chạy đi vào báo

- Báo, đại đội nhân mã của tổng cung đã đến!.

Từ Cung Tiếu Ngạo đến Tam Trại Bang đã sớm thành lập Truyền Thâu Trận. Đây là thông đạo phải có để nối đến mỗi thế lực phụ thuộc chủ yếu.

Vào lúc Âu Dương gia diệt thành Lương Quan, cung Tiếu Ngạo đã lập tức tập hợp nhân mã để đến đây chặn đại quân của Âu Dương gia lại, muốn tại địa giới Tam Trại Bang tiến hành cuộc sinh tử chiến quyết định.

Tất cả giới cao cấp Tam Trại Bang sau khi nghe được đại quân cung Tiếu Ngạo đến cứu viện, ai nấy đều là chấn phấn lòng người. Ít nhất cung Tiếu Ngạo không hề bỏ mặc không để ý đến sinh tử của bọn họ.

Đại trại chủ dẫn đám người liên can ra nghênh đón đại đội nhân mã cung Tiếu Ngạo.

Bên phía cung Tiếu Ngạo tổng cộng chạy đến đây gần hai vạn người. Trừ số một vạn nhân mã bản bộ ra, còn có một vạn là người đến từ các thế lực phụ thuộc khác.

Trong số những nhân mã này đại bộ phận tất nhiên thực lực Địa Hoàng bậc, thực lực Thiên Tôn tổng cộng mới sáu bảy ngàn người, Huyền Đế đạt tới bốn năm mươi người, Thánh Giai vẫn chỉ có ba người Hàn Khai, Phong Nha cùng với vị Bán Thánh Minh Phong Mỗ Mỗ này.

- Ngươi là Bang Chủ Vu Thủ?

Diệp Vân Phong cầm trong tay Kim Thương, ngồi vững vàng trên một con Lục Giai Cương Hoàng Hùng Sư (sư tử vàng) uy phong lẫm liệt nhìn Đại trại chủ dẫn đầu mà hỏi.

- Đúng là kẻ hèn ra mắt các vị trưởng lão đại nhân!

Đại trại chủ Vu Thủ khom mình đối với người dẫn đầu một đội thực lực mạnh mẽ trước mắt mà đáp.

Mọi người ở phía sau hắn cũng đều khom lưng hành lễ ân cần thăm hỏi.

Diệp Vân Phong dẫn Vu Thủ tới trước Phượng Tiêm Vận rồi giới thiệu

- Phu nhân, đây là Bang Chủ Tam Trại Bang tên là Vu Thủ.

Vu Thủ lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt này rồi lại vội vàng hành lễ

- Vu Thủ ra mắt phu nhân, Tam Trại Bang nguyện ý nghe Hậu phu nhân sai phái.

Vu Thủ không hiểu đại chiến như thế mà vì sao Cung Chủ Lăng Tiếu không hề xuất hiện, làm thế nào lại phái phu nhân đến?

Trong lòng hắn mặc dù nghi hoặc, chính là cũng không dám hỏi tới.

- Hảo, các ngươi có thể vẫn đang giữ tại chỗ này không hề rút đi, chờ sau khi diệt đại quân Âu Dương gia, nhất định sẽ báo công cho các ngươi lên Cung Chủ. Hiện tại các ngươi triệu tập mọi người trong bang chuẩn bị nghênh địch!

Phượng Tiêm Vận không có nói thừa, lập tức hạ lệnh.

- Đa tạ phu nhân, Tam Trại Bang chúng ta thề dốc hết sức lực phục vụ tổng cung.

Vu Thủ đáp sang sảng.

- Tốt lắm, lập tức chuẩn bị chiến tranh!

Phượng Tiêm Vận ra lệnh một tiếng, trong tay xuất ra một đôi tử mẫu song kiếm, dẫn đầu mọi người xông đến Âu Dương gia đang tới gần.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!

Hai vạn Linh Thú hộ thân của mọi người đều nhất tề rống lên, từng đạo âm thanh uy thế kinh thiên động địa có vẻ đặc biệt dọa người đang bay cao.

- Phu nhân, Minh Phong bà tử liền để ở lại bên cạnh ngươi, ngươi và quân sư tọa trấn tại phía sau là được.

Phong Nha đang đứng bên cạnh Phượng Tiêm Vận liền nói.

- Không cần như thế. Nếu mà phu quân ở chỗ này thì đều sẽ là người thứ nhất xông pha chiến đấu, ta sao có thể làm mất đi danh tiếng của hắn cho được.

Phượng Tiêm Vận cự tuyệt mà đáp lại.

- Nói cũng không thể nói như vậy. Nếu như phu nhân có gì bất trắc sẽ ảnh hưởng lòng quân, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi. Cho nên xông pha chiến đấu liền giao cho chúng ta là tốt rồi.

Phong Nha nói.

Tàn Báo cũng nói

- Không sai, phu nhân ngươi cứ ở tại phía sau áp trận là được. Chúng ta nhất định có khả năng giết cho Âu Dương gia một phiến giáp không còn!.

Huyền Diệu nói

- Ừ, trận đầu liền do Hàn trưởng lão và Phong trưởng lão xuất chiến, cần phải ngăn cản cường giả Thánh Giai của đối phương. Nếu như Nhị lão các ngươi có thể chiến thắng, vậy thắng lợi liền ở bên chúng ta, nếu như... Nếu như thua, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất lợi đối với cung Tiếu Ngạo chúng ta.

- Ha hả, yên tâm đi, có vài vị bằng hữu của ta tại đây, tuyệt đối có khả năng ngăn cản Thánh Giả của Âu Dương gia.

Hàn Khai một mực vẫn không mở miệng liền cười nói.

Đi theo bên người Hàn Khai có năm người.Năm người này đều là gương mặt xa lạ, không ai biết lai lịch của bọn họ. Chỉ biết bọn họ đều công bố là cố nhân của Hàn lão, đến đây tương trợ cung Tiếu Ngạo.

Năm người này đều là tuổi già sức yếu, bốn nam một nữ, đối với Hàn Khai có thái độ cực kỳ cung kính. Còn đối với những người khác chính là có vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Người ở chỗ này chỉ có Phong Nha có khả năng cảm ứng được thực lực của bọn họ. Rõ ràng có một người Trung Giai Thánh Giả và một người Đê Giai Thánh Giả cùng với ba tên Bán Thánh.

Có một lực lượng viện trợ dũng mãnh như vậy, đó là nguyên nhân Hàn Khai bình tĩnh như thế.

Hàn Khai từ mấy ngàn năm trước đã là Thánh Dược Sư, thân phận này của lão đâu phải là lung tung. Bao nhiêu người muốn được theo đuổi lão, lão một mực đều ngoảnh mặt xem thường.

Đương nhiên cũng không thiếu một chút bằng hữu kết duyên cùng lão. Những người này đều đã chịu ân huệ của Hàn Khai.

Hiện nay cung Tiếu Ngạo gặp nạn, Hàn Khai cũng đã có quan hệ lớn lao cùng cung Tiếu Ngạo. Bởi vì một bên quang vinh cùng quang vinh, một bên tổn hại cùng tổn hại. Cho nên lão không thể không gọi một chút bằng hữu đến trợ uy.

Bởi vì thời gian vội vàng, lão cũng chỉ có thể tìm mấy người bằng hữu có thực lực mạnh nhất, còn một số người khác chính là không có thời gian đi tìm.

- Làm phiền các vị tiền bối như thế!

Phượng Tiêm Vận cũng không còn lại kiên trì, chắp tay đối với mấy người bằng hữu kia của Hàn Khai.

Mấy người chỉ là khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

- Được rồi, cứ ở chỗ này là có khả năng. Mọi người bắt đầu lập trận chờ đợi!

Đi đến một chỗ bên cạnh núi hoang, Huyền Diệu kêu mọi người ngừng lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1527 - Đại Chiến Bắt Đầu. (1)

Nơi này là một vùng núi hoàn toàn hoang vu, không có người ở chút nào. Đúng là chỗ tốt nhất để chiến đấu.

Hàn Khai cùng mấy người bằng hữu kia của lão cùng với Phong Nha đứng ở phía trước nhất. Thực lực Huyền Đế thì tại tuyến thứ hai, còn Thiên Tôn cùng với bậc Địa Hoàng đều ở phía sau để tăng thêm uy danh.

Hàn Khai cũng đã triệu hoán Linh Thú hộ thân của mình ra. Đây rõ ràng là một con Bát Giai Cao Giai Hỏa Vân Bằng (đại bàng lửa). Đôi cánh lửa khổng lồ của nó vỗ vỗ xuất ra từng đợt Hỏa Diễm nồng nặc làm cho người ta không dám dễ dàng tới gần.

Mấy người bằng hữu kia của lão cũng triệu hồi Linh Thú hộ thân ra. Có ba con Bát Giai Linh Thú, và hai con Linh Thú Thất Giai đỉnh cao. Tất cả là Linh Thú công kích, khí thế đều cực kỳ nồng đậm.

Linh Thú hộ thân của Phong Nha chính là một con Tứ Giác Ma Ngưu (ngưu ma vương bốn sừng) Bát Giai Trung Giai đỉnh cao. Quanh thân nó có mây đen lượn lờ, thân hình cường tráng uy vũ giống như quả núi cao.

Hiện nay bên phía cung Tiếu Ngạo đã có bốn vị Thánh Giả, cùng với bốn vị Bán Thánh, tuyệt đối có khả năng ngăn cản Thánh Giả của Âu Dương gia.

Có điều như thế chỉ sợ còn chưa đủ, bởi vì Hắc Ma Môn cách nơi này phi thường gần, bọn họ tuyệt đối sẽ dẫn đầu chạy tới. Đến lúc đó mới là thời điểm gặp phải nguy hiểm nhất.

Cho nên, một trận chiến này nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không để cho Thánh Giả Âu Dương gia có quá nhiều cơ hội.

...

Đại quân Âu Dương gia đã cách đại quân cung Tiếu Ngạo không xa.

Bọn họ vốn có khả năng lập tức liền xông lên trước giết địch.

Chính là, bọn họ lại đột nhiên dừng đội ngũ không có lập tức tiếp tục đi về phía trước.

- Tiêu Gia, làm sao hiện tại chúng ta không xông lên phía trước!

Âu Dương Chấn không giải thích được nên nhìn sang ông lão bên cạnh hắn mà hỏi.

Ông lão này là lão quái vật của Âu Dương gia đã sống gần hai vạn năm, đã là nửa chân bước vào trong quan tài. Lão có thực lực Cao Giai Thánh Giả, tên là Âu Dương Tiêu.

- Đối thủ có số lượng Thánh Giả nhiều hơn so với chúng ta. Lúc này mà xông lên trước, chúng ta thất bại không nghi ngờ!

Đôi mắt già nua của Âu Dương Tiêu tỏa ra vài tia sáng lấp lánh.

Hai bên đã cách nhau không xa, với lực cảm ứng của Âu Dương Tiêu, có thể nhận thấy được số lượng Thánh Giả của đối phương căn bản không khó.

- Làm sao có thể, chẳng lẽ cung Tiếu Ngạo có thực lực đáng sợ như vậy?

Âu Dương Chấn kêu lên thất thanh.

Bọn họ nơi này có ba đại Thánh Giả và bốn đại Bán Thánh, thực lực này đã là cường đại nhất của Âu Dương gia bọn họ. Nhưng giờ lại so ra còn kém số lượng Thánh Giả của cung Tiếu Ngạo, điều này làm cho hắn khó có thể tin.

- Đừng lo lắng, bọn họ chỉ có điều là nhiều hơn một người Thánh Giả so với chúng ta mà thôi. Nhưng mà đối phương có hai tên là Trung Giai Thánh Giả, còn có Hàn Khai là Thánh Giả đỉnh cao. Nhìn bề ngoài chúng ta là hơi kém hơn bọn họ một bậc, nhưng mà bọn họ cũng không dám dễ dàng hành động mù quáng.

Âu Dương Tiêu nói, dừng một phen hắn còn nói thêm

- Lại có Thánh Giả chạy đến, hy vọng là viện quân của chúng ta. Như thế liền có khả năng nhanh chóng đánh trận.

Quả nhiên, cùng với âm thanh của lão chấm dứt, có hai người nhằm tới phương hướng bọn họ mà chạy lại đây.

Hai người này tốc độ quá nhanh, trực tiếp xuyên qua không gian nên chỉ ở mấy khoảnh khắc liền từ ngoài mấy vạn dặm đã chạy tới.

- Âu Dương Chấn, các ngươi không phải muốn một trận tử chiến cùng cung Tiếu Ngạo sao. Làm thế nào vẫn còn sững sờ ở đây, chẳng lẽ là chuẩn bị đầu hàng bỏ chạy?

Hai người vừa mới đứng lại thì đã có người trong đó mới mở miệng nói với Âu Dương Chấn.

Âu Dương Chấn thấy rõ người mới tới, lúc này liền vui mừng đáp

- Thì ra là Cổ huynh, mấy trăm năm không thấy, thực lực của ngươi lại thăng tiến như vậy. Quả nhiên là thật đáng mừng a!.

Người mới đến cũng không phải người của Hắc Ma môn cách nơi này gần nhất, mà là hai đại Thánh Giả từ Cổ gia chạy tới.

Một người là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao Cổ Lôi, một người khác chính là Đê Giai Thánh Giả Cổ Mặc.

Hai người thoát ly đại đội của Cổ gia, dẫn đầu chạy tới trợ giúp Thánh Giả Âu Dương gia.

- Ít nói nhảm, ta mới bế quan trăm năm, không nghĩ tới hiện nay Trung Vực đã xuất hiện đại biến dạng. Thế lực mới đều kiêu ngạo như vậy, Cổ gia ta đều mất sạch mặt mũi. Lão gia hỏa này không thay gia tộc cứu vãn một chút mặt mũi thì dẫu thế nào đều không thể nói nổi. Chỉ là Âu Dương gia các ngươi cùng cung Tiếu Ngạo này thanh toán đại oán hận gì vậy, sao lại tức giận như vậy?

Cổ Lôi hỏi.

- Cổ huynh có chỗ không biết, huynh trưởng và lão Tam của ta đã... Đã bị tiểu tạp chủng cung Tiếu Ngạo kia làm hại.

Âu Dương Chấn lộ ra vẻ vô cùng tức giận mà nói.

- Cái gì... Ngươi nói Hưng huynh cùng Hoa huynh đều... Đều bị hại?

Cổ Lôi giật mình hỏi.

Lão chính là biết thực lực của Âu Dương Hưng cùng Âu Dương Hoa, hai đại thánh lại đều bị diệt. Thế này thì cần thực lực cường đại cỡ nào mới làm được a!

- Tiểu tạp chủng kia có thực lực bản thân không phải rất cường đại. Nhưng

mà hắn lại có một cái trống rất đáng sợ, cư như vậy mà đánh chết huynh trưởng và lão Tam của ta. Ta hoài nghi... Đó là Thần Khí trong truyền thuyết!

Âu Dương Chấn nói cho biết chi tiết.

- Thần... Thần Khí?

Cổ Lôi cùng Cổ Mặc đều là kích động đến giật mình la lên.

- Không sai, cho nên muốn tiêu diệt cung Tiếu Ngạo, đầu tiên là phải đoạt lấy Thần Khí của tiểu tử kia. Mặt khác chính là phải ngăn cản lão già Hàn Khai này. Khi đó đại thắng sẽ nắm chắc!

Âu Dương Chấn đáp.

Cổ Lôi nhìn thoáng qua Âu Dương Tiêu đứng bên cạnh Âu Dương Chấn, trong lòng âm thầm phỏng đoán

- Vị này chẳng lẽ là Lão bất tử của Âu Dương gia. Có hắn ngăn cản Hàn Khai, tốt nhất là lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó nói không chừng có khả năng nhân cơ hội đoạt lấy Thần Khí kia.

Cổ Lôi trong lòng có tính toán lập tức cười nói

- Nếu như các ngươi đã có tính toán, chúng ta đây liền trợ giúp các ngươi giúp một tay chiếm đoạt cung Tiếu Ngạo. Chỉ là tiểu tạp chủng kia đã đoạt Kim Long Thương của Cổ gia chúng ta, Kim Long Thương này sẽ phải vật quy nguyên chủ mới được!.

Âu Dương Chấn lập tức gật đầu nói

- Lôi huynh nói lời này có lý, Kim Long Thương đương nhiên thuộc về Cổ gia các ngươi!.

- Như thế rất tốt, chúng ta đây lập tức xông lên phía trước đây. Tin tưởng người cung Tiếu Ngạo đã chờ không nổi.

Cổ Lôi nói.

Âu Dương Chấn nhìn thoáng qua Âu Dương Tiêu, thấy lão đó gật đầu, lúc này mới đáp

- Hảo, hôm nay thề diệt cung Tiếu Ngạo, khiến cho bọn họ biết những thế lực lâu năm chúng ta lại há là những thế lực mới bọn hắn có khả năng khiêu khích!.

Cùng với âm thanh của hắn chấm dứt, vài đại Thánh Giả lập tức lướt nhanh về hướng tới chỗ đại quân cung Tiếu Ngạo đang đóng.

Những người khác của Âu Dương gia cũng lập tức cưỡi Linh Thú đủ loại kiểu dáng bay vút về phía trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1528 - Đại Chiến Bắt Đầu. (2)

Khí tức khủng bố tràn ngập chốn thiên địa này, đại chiến chỉ sau một khắc sẽ hết sức căng thẳng!

- Đến đây đi, tất cả mọi người hãy đề phòng!

Hàn Khai lặng lẽ nói.

Cùng với âm thanh của lão dừng lại, tất cả mọi người lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, ánh mắt đều là gắt gao trừng trừng nhìn về một phương hướng.

Dẫn đầu xuất hiện ở trước mặt đám người cung Tiếu Ngạo đúng là ba đại Thánh Giả Âu Dương gia và hai đại Thánh Giả Cổ gia.

- Hàn Thánh Sư lâu nay vẫn khỏe chứ a!

Âu Dương Tiêu chắp tay vào chào hỏi Hàn Khai.

Hàn Khai nhìn Âu Dương Tiêu, nhướn mày một cái rồi nặng nề hỏi

- Âu Dương Tiêu ngươi lại vẫn chưa chết?.

Lão Âu Dương Tiêu này sớm có lời đồn đại đã ngã xuống. Hiện nay lại xuất hiện ở đây, điều đó khiến cho Hàn Khai hơi giật mình.

- Ha hả, đúng vậy. Lão phu vốn đã nên chết, chỉ là không yên lòng một chút hậu bối nên gượng gạo chống đỡ đến bây giờ. Vốn tưởng rằng có thể an an

ổn ổn hóa kiếp. Chính là lại vẫn còn bị người đến quấy rầy giấc mộng xanh, lại có người ức hiếp đạp lên đầu Âu Dương gia chúng ta. Làm cho bộ xương già ta đây không thể không xuất thế để thay bọn họ lấy lại danh dự.

Âu Dương Tiêu cười nói, tiếp theo lão lại nói

- Ta nói Hàn Thánh Sư ngươi sao không vui lòng ở lại Dược Đô, hà cớ gì phải xen lẫn vào cùng tiểu bối. Không bằng ngươi tạm thời lui ra, Âu Dương gia chúng ta không so đo cùng ngươi, tránh khỏi làm tổn thương vạn năm quen biết của chúng ta, ngươi nghĩ như thế nào?.

Hàn Khai chính là Thánh Giả đỉnh cao, đã là một trong những người có thực lực cường đại nhất ở Trung Vực.

Nếu như thiếu đi tương trợ của lão cho cung Tiếu Ngạo, cung Tiếu Ngạo cơ hồ có thể nói tự sụp đổ.

Hàn Khai cười nói

- Hàn Khai ta hôm nay đi tới đây, ngươi cho rằng vẫn còn đạo lý có khả năng lùi bước sao?

Dừng một phen lão mới nói

- Ta không biết sư đệ Lăng Tiếu của ta làm thế nào mà đắc tội với Âu Dương gia các ngươi. Ta ở chỗ này có khả năng thay hắn nói xin lỗi. Nếu như có khả năng, ta nguyện ý cho các ngươi năm viên Bát Phẩm đan dược, hóa giải mọi ân oán giữa hai nhà. Chính là vì oan gia nên giải không nên kết, các ngươi cảm giác như thế nào?.

Năm viên Bát Phẩm đan dược, đây chính là dụ dỗ rất lớn, là loại đan dược mà bất cứ Thánh Giả nào nhìn thấy đều phải đỏ mắt!

Âu Dương Tiêu còn chưa nói xong, Âu Dương Chấn đứng ở một bên liền quát lớn

- Hàn Thánh Sư, tính mạng hai vị huynh đệ của ta lại há chỉ cần năm viên Bát Phẩm đan dược có khả năng bù đắp được sao. Mau mau khiến cho Lăng Tiếu tiểu tạp chủng kia ra đây nhận lấy cái chết!.

- Hỗn đản, lại dám nhục mạ Cung Chủ chúng ta, chớ có cho là chúng ta sợ các ngươi!

Phong Nha muốn động tay liền quát.

- Âu Dương gia chúng ta huy động toàn tộc đến, chính là vì muốn đạp bằng cung Tiếu Ngạo các ngươi. Hàn Thánh Sư ngươi tốt nhất mau mau thối lui, bằng không... Đừng trách chúng ta không khách khí!

Âu Dương Chấn tỏa ra khí thế hừng hực mà quát lên.

Hàn Khai không đáp, mà là đưa mắt nhìn sang phía Cổ Lôi rồi hỏi

- Cổ gia các ngươi cũng muốn lội vào chỗ nước đục này?.

Cổ Lôi toàn thân mây tía quấn quanh, đón nhận ánh mắt của Hàn Khai mà đáp

- Ta muốn thay hậu bối đòi lại Kim Long Thương chúng ta đánh rơi!.

Lời này của lão cũng đã biểu lộ lập trường.

- Xem ra đã không có gì để nói, vậy thì liền chiến đi!

Cơn tức giận của Hàn Khai trong nháy mắt bùng phát ra, lão quát lớn.

- Vậy liền để cho ta tới lãnh giáo thủ đoạn dùng lửa của Hàn Thánh Sư cao siêu như thế nào!

Liền vào lúc Hàn Khai muốn xuất thủ, Âu Dương Tiêu đoạt trước một bước tiến tới Hàn Khai làm khó dễ. Một ngón tay giống như phát ra sát khí xanh lam sắc bén nhất đâm tới trước ngực Hàn Khai.

Hàn Khai vung tay lên, trực tiếp đánh tan vầng xanh lam kia, lại quát to

- Có dũng khí hãy đến bầu trời xa xôi đánh đi!.

Dứt lời, thân hình lão nhằm hướng tới trên trời cao mà bay vút đi.

- Chính lúc hợp ý ta!

Âu Dương Tiêu vẫn không sợ hãi, hóa thành một đạo tàn ảnh đuổi theo.

Các Thánh Giả và Bát Giai Linh Thú vào cùng thời khắc đó cũng nhằm hướng tới trời cao mà bay đi.

- Rầm rầm!

Ngay lập tức, từng đợt âm thanh chiến đấu đinh tai nhức óc bắt đầu mở màn.

Hàn Khai đối chiến Âu Dương Tiêu, đồng thời lại kiềm chế một người Đê Giai Thánh Giả của Âu Dương gia. Phong Nha chính là tìm tới Âu Dương Chấn, một người bằng hữu Trung Giai Thánh Giả của Hàn Khai tên là Mạc Lâm thì đối đầu Cổ Lôi. Các Đê Giai Thánh Giả khác đối đầu Đê Giai Thánh Giả, cấp bậc Bán Thánh thì lưu tại phía dưới để áp trận.

Cuộc chiến giữa các Thánh Giả khiến trong thiên địa đều hơi bị biến sắc. Những mặt không gian lực lượng càng không ngừng đạp xuống.

Nếu không phải bọn họ đã sớm bay cách mặt đất đến mấy vạn thước, chỉ sợ tất cả mọi thứ quanh đó đều phải bị phá hủy hết, mọi người cũng sẽ bị sóng lan đến mà chết.

Trong lúc Thánh Giả chiến đấu, đại quân Âu Dương gia đã qua đi tới trước mặt đại quân cung Tiếu Ngạo.

Một người Bán Thánh Âu Dương gia quát lớn một tiếng

- Toàn quân xuất chiến, giết sạch bọn họ cho ta!.

Phượng Tiêm Vận tọa trận ở phía sau cung Tiếu Ngạo cũng quát lớn

- Giết cho ta, một người đều không tha!.

Cùng với hai tiếng ra lệnh, nhân mã đôi bên lập tức khai chiến. Từng đợt công kích đủ các thuộc tính bắt đầu không ngừng nện ầm ầm tại chốn thiên địa này, năng lượng ngũ sắc rực rỡ tựa như pháo hoa chiếu sáng lạn.

Chiến tranh là tàn khốc và vô tình, đạo công kích vừa ập đến lập tức có không ít người ngã xuống.

Bán Thánh cùng với bậc Huyền Đế xông vào tuyến đầu đi giết địch.

Phượng Tiêm Vận thấy đối phương có Bán Thánh khắp nơi, mà bên phía mình lại chỉ có hai tên Bán Thánh đối chiến mà thôi, trong lòng cũng khá lo lắng. Lúc này bèn nói với Minh Phong Mỗ Mỗ

- Ngươi xông lên trước trợ giúp bọn họ đi!

- Cái này... Sứ mạng của ta là bảo vệ phu nhân!

Minh Phong Mỗ Mỗ chần chờ một chút rồi đáp.

- Ta bảo ngươi phải đi, đừng để ý tới ta!

Phượng Tiêm Vận khẽ kêu lên.

Minh Phong Mỗ Mỗ do dự một chút liền gật đầu, hóa thành một trận gió hướng tới chiến trường ở phía trước mà bay vút đi.

- Thật sự là đáng ghét, ta cũng muốn giết địch!

Phượng Tiêm Vận tay cầm tử mẫu song kiếm không nhịn được lập tức xông về phía chiến trường.

Chỉ là hiện tại nàng cũng biết nhất định phải lấy đại cục làm trọng, tuyệt đối không thể coi thường trong hành động.

- Vận tỷ, yên tâm chúng ta nhất định sẽ thắng!

La Mỹ Anh đứng ở một bên Phượng Tiêm Vận lên tiếng.

Lần xuất chinh này, nữ nhân của Lăng Tiếu ngoài Phượng Tiêm Vận ra, thì mấy người La Mỹ Anh, Cát Bối Hân, Vi Đại Nhi, Đông Phương Tinh đều đến đây. Còn mấy nàng thực lực hơi yếu thì bị Phượng Tiêm Vận dứt khoát lưu lại ở bên trong cung.

Cát Bối Hân, Vi Đại Nhi cùng với Đông Phương Tinh đều đánh tới phía trước tiên, La Mỹ Anh thì cùng Phượng Tiêm Vận ở lại phía sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1529 - Đại Chiến Bùng Nổ! (1)

Dứt lời, La Mỹ Anh liền nói với một nam nhân lưng đeo cái mai rùa ở bên cạnh mình

- Long Quy đến lúc ngươi xuất thủ, giết sạch những người đó của đối phương cho ta!.

Liền trong lúc nam nhân kia muốn ra tay, Huyền Diệu cũng vội mở miệng ngăn cản

- Không được, hắn nhất định phải ở lại phía sau bảo vệ an toàn cho các ngươi. Bởi vì người của Hắc Ma Môn và tổ chức Sát Thiên khẳng định sẽ xuất hiện bất kì lúc nào.

- Vậy làm sao bây giờ, đối phương có nhiều hơn một người Bán Thánh. Tình huống chúng ta bên này không ổn a!

La Mỹ Anh lo lắng nói.

- Ha hả, không phải còn có ta sao?

Huyền Diệu lại nở một nụ cười bình tĩnh thản nhiên nói.

- Ngươi?

Phượng Tiêm Vận cùng La Mỹ Anh đều giữ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Huyền Diệu.

Bọn họ đều là thực lực Huyền Đế, liếc mắt liền có thể thấy được Huyền Diệu chẳng qua là thực lực Cao Giai Thiên Tôn mà thôi. Hắn có thể có biện pháp nào ngăn cản một người thực lực Bán Thánh đây.

Huyền Diệu cũng không giải thích nữa. Trong tay liền xuất ra một quyển trục, miệng hắn lẩm bẩm, tựa hồ đang hạ chú ngữ gì đó. Tiếp theo hắn cắn ngón tay, một giọt máu huyết rơi vào trên quyển trục

- Chúng tướng sĩ nghe lệnh, giúp bản quân sư giết địch!.

Ở phía sau Huyền Diệu có một trăm tên Thiên Tôn không hề động thủ nhất loạt quát

- Vâng, quân sư!.

Cùng với ra lệnh một tiếng, Huyền Diệu cũng quăng quyển sách cổ trong tay mình lên trên bầu trời.

- Hưu!

Một vầng sáng trắng trong nháy mắt lan tỏa ra, giống như hào quang đến chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đến khi vầng sáng trắng kia có hơi dịu đi, mọi người mới nhìn rõ thì ra đó là một trận đồ đang tỏa ra muôn vàn đạo hoa văn huyền ảo. Nó gồm bốn hình vuông đang không ngừng trôi nổi xoay tròn ở giữa không trung, trông có vẻ cực kỳ thần kỳ.

- Rót lực cho ta!

Huyền Diệu lại hạ một đạo mệnh lệnh, ngón tay hắn chỉ về hướng trận đồ kia mà múa may, giống như đang chỉ huy nó vậy.

Trận đồ kia rung động cùng với ngón tay của Huyền Diệu, liền khẩn cấp bay đi về hướng tới phía trước.

Cùng lúc đó, một trăm tên Thiên Tôn ở phía sau Huyền Diệu nhanh chóng xếp thành hình chữ nhất, một người đứng sau một người. Tay người đứng sau chống vào lưng của người phía trước mà vận chuyển linh khí.

Huyền Diệu đứng ở phía trước tiên, đúng là tiếp thu lực lượng của một trăm tên Thiên Tôn phía sau hắn.

Huyền Diệu chẳng qua là Cao Giai Thiên Tôn, hắn nào có năng lực lập tức thu nhận lực lượng của một trăm tên Thiên Tôn. Chẳng qua là lợi dụng đặc thù Huyền công nào đó, tạm thời dẫn lối lực lượng của một trăm tên Thiên Tôn kia cho chính mình dùng mà thôi.

- Hào quang vạn trượng!

Huyền Diệu nhận được lực lượng đã tăng cường một mức lớn, lập tức cao giọng quát một tiếng, cánh tay càng không ngừng múa may.

Bỗng nhiên, trận đồ đang bay về phía trước lại lần nữa phát ra từng đạo những vầng sáng trắng chói mắt. Những vầng sáng trắng này hóa thành ngàn vạn đạo lưỡi dao sắc bén hướng tới người của Âu Dương gia mà tận tình chém giết.

- Hưu hưu!

- A a!

Cùng với lưỡi dao sắc bén trắng lóa chiếu xuống, không ít người của Âu Dương gia không kịp xoay xở đề phòng lập tức bị vầng sáng trắng kia bắn thủng khí lực, bỏ mạng ngay tại chỗ.

Nhìn một màn này, Phượng Tiêm Vận cùng La Mỹ Anh đều là lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nổi.

Bọn họ không hề ngờ tới quân sư một mực lấy trí tuệ mà nổi danh lại còn có thủ đoạn quỷ thần khó lường bực này. Bọn họ rõ ràng cảm giác được trận đồ kia phát ra lực lượng tuyệt đối phải mạnh mẽ hơn so với bất cứ Huyền Đế nào. Chẳng lẽ như chính hắn bày tỏ là có thể so sánh với cùng Bán Thánh hay sao.

- Đáng chết, đó là thứ gì vậy, mọi người phá nó trước đã!

Một người Huyền Đế của Âu Dương gia nhìn trận đồ kia mà quát lớn một tiếng, chính mình dẫn đầu hướng tới trận đồ liền vung đao chém.

Chỉ là hắn còn chưa tiếp cận trận đồ, trận đồ cũng đã lại lần nữa phát ra hào quang chói mắt. Mà đại bộ phận năng lượng bắn ra đều là tập trung ở trên người tên Huyền Đế kia.

Huyền Đế kia của Âu Dương gia xông lên đón đánh vầng sáng trắng kia. Hắn dùng đại đao chém ra một kích đáng sợ nhất, ý đồ phá vỡ công kích của vầng sáng trắng này.

Chỉ là đến khi đao kình của hắn chém tới vầng sáng trắng thì mới phát hiện hắn đã đánh giá cao lực lượng của mình, đánh giá thấp uy lực của trận đồ.

Vầng sáng trắng trực tiếp phá tan đao kình của hắn, rồi tức thì nhanh chóng bao phủ hắn.

Ngay cả âm thanh kêu thảm thiết hắn đều chưa kịp phát ra, thì cả người liền hóa thành tro bụi cũng không có còn lại chút gì.

Người trên chiến trường mặc dù đều đang liều mạng xoắn vào nhau mà

chém giết, chính là cũng có không ít người nhìn thấy một màn như vậy. Lập tức có không ít người đều trợn tròn mắt.

- Đáng chết, đó là một trận đồ. Mọi người ngàn vạn lần cẩn thận đừng để bị nó bắn trúng!

Một người Võ Giả Âu Dương gia kinh ngạc quát.

Bên phía cung Tiếu Ngạo, Tàn Báo đằng đằng sát khí sau khi tự tay chính mình chém một đối thủ bậc Huyền Đế thành hai nửa, đồng thời quát to

- Giết cho ta, cung Tiếu Ngạo tất thắng!.

Cùng với trận đồ giết địch, lại có âm thanh tiếng quát kinh người của Tàn Báo, người cung Tiếu Ngạo đều là đồng loạt rống lên

- Cung Tiếu Ngạo tất thắng... Cung Tiếu Ngạo tất thắng!.

Bên phía Cung Tiếu Ngạo người tuy ít, chính là khí sĩ đã đại chấn. Mà người của Âu Dương gia trải qua đường sá xa xôi, tinh thần trạng thái cũng không đạt tới mức tốt nhất. Trong lúc nhất thời lại bị người cung Tiếu Ngạo phản kích, nên tịnh không thể ỷ vào ưu thế nhiều người để một lượt tiêu diệt người của cung Tiếu Ngạo.

Một vị Bán Thánh Âu Dương gia biết trận đồ lợi hại, liền bỏ qua giết địch, nhằm hướng tới trận đồ kia mà nện thẳng về phía trước.

Thế nhưng trận đồ lại như là có mắt liền tự động bay đi tránh né. Có điều là tốc độ của Bán Thánh quá nhanh, chỉ mấy lần lên xuống liền truy theo đến gần nó.

- Cho dù ngươi là vật gì, đều vỡ vụn cho ta!

Trong tay Bán Thánh kia chính là một món Bán Thánh khí, hắn nhằm vào trận đồ liền hung hăng nện về phía trước.

- Đang lúc nghĩ là ngươi sẽ không tới, nổ cho ta!

Huyền Diệu đang lúc mặt mũi tái nhợt, trên mặt hơi hiện ra vẻ đắc ý liền quát lớn!

Ngay vào lúc trường thương của Bán Thánh kia nện xuống trận đồ thì trận đồ kia cũng bắt đầu nổ mạnh.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Trên trận đồ chính là có đính kèm Bát Giai linh đan, nay lại do lực lượng Huyền Diệu khống chế làm nổ tung. Bán Thánh kia làm sao mà có thể tránh được, trực tiếp bị trận đồ nổ tan xác pháo.

Vào lúc trận đồ nổ mạnh, Huyền Diệu cũng không nhịn được ói ra một ngụm huyết, cũng lập tức chặt đứt mối liên lạc với trăm tên Thiên Tôn ở phía sau cùng chính mình.

Một trăm tên Thiên Tôn kia giống như thoát lực đều là ngã ngồi bệt xuống đất.

- Quân sư!

Phượng Tiêm Vận cùng La Mỹ Anh đồng loạt quan tâm hô lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1530 - Đại Chiến Bùng Nổ! (2)

- Ta... Ta không sao!

Huyền Diệu lên tiếng, vội vàng móc ra đan dược nuốt chửng.

Các tên Thiên Tôn khác cũng lập tức móc ra Hồi Khí Đan Dược để uống.

- Tốt lắm, hiện tại số lượng cao thủ tuyệt thế đều ngang hàng. Vậy chỉ còn xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Huyền Diệu gượng gạo đứng lên nói một câu, sau đó lại nói với trăm người kia

- Lập tức lập trận giết địch cho ta!.

Một trăm tên Thiên Tôn kia vừa mới lấy lại được hơi liền lập tức lớn tiếng đáp

- Vâng, quân sư!.

Ngay sau đó, một trăm người bọn họ hình thành một phương thức sắp xếp kì dị cổ quái lao nhanh về hướng phía trước. Đồng thời phát ra thuộc tính công kích hướng tới phương xa, những công kích này hết đạo nọ tiếp đến đạo kia, liên miên không dứt đã đạt được hiệu quả thập phần cường đại.

Huyền Diệu bình thường ở bên trong cung đồng thời với việc rèn luyện nghiêm khắc các loại trận vân, đương nhiên cũng không quên huấn luyện một nhóm Võ Giả luyện tập dùng trận pháp để công kích.

Một số Võ Giả phối hợp trận pháp công kích, sẽ đạt tới hiệu quả tăng cường lực sát thương, càng có khả năng hữu hiệu tiết kiệm linh khí, đạt tới hình thức công kích tốt nhất.

Giống như Huyền Diệu thao luyện một trăm Thiên Tôn này, bọn họ mặc dù có thực lực không đồng nhất, chính là đồng loạt kết trận thì cho dù là phòng ngự hoặc là công kích đều khá đáng sợ, Huyền Đế thông thường đều khó có thể đỡ được công kích của bọn họ.

Chỉ thấy bọn họ giống như một lưỡi dao sắc bén hung hăng xông vào chính giữa quân Âu Dương gia mà chém giết.

Âu Dương gia mặc dù người đông thế mạnh, chính là đại bộ phận đều tự mình chiến đấu, cũng không hình thành tổ hợp chiến đấu thống nhất, nên rất khó so sánh với trận pháp của một trăm Thiên Tôn này.

Dọc đường một trăm Thiên Tôn này đi qua, nó cũng đã chém giết ba trăm Võ Giả của Âu Dương gia.

Những đám máu tươi đang không ngừng bắn tung toé, những phần còn lại của chân tay đã bị cụt thỉnh thoảng lại văng lên, cuộc chiến có vẻ kịch liệt tàn khốc dị thường.

Đây chính là chiến tranh giữa các thế lực lớn, là đại chiến dịch ngàn năm đều khó gặp.

Già nửa ngày đã trôi qua, ở trên trời cao Thánh Giả còn chưa phân ra thắng bại, mà ở dưới đất thế lực nhân mã của đôi bên cũng đều tự hao tổn lượng lớn thực lực.

Lúc này, một đội nhân mã từ chỗ không xa cũng khẩn cấp phóng lại đây.

Dẫn đầu rõ ràng là Cổ gia Cổ Ngải. Đi theo phía sau lão lại có mấy trăm người, có khoảng hai mươi vị Huyền Đế, còn những người khác đều là thực lực bậc Thiên Tôn.

Cổ Ngải nhìn quang cảnh kịch liệt, không nhịn được thở nhẹ

- Xem ra chúng ta vẫn còn không tới trễ!

Dừng một phen lão quát to

- Giết người cung Tiếu Ngạo cho ta, trợ giúp bằng hữu Âu Dương gia một tay!.

- Không tốt, người Cổ gia đến, chúng ta nhất định phải xuất chiến!

Phượng Tiêm Vận cau mày quát.

Huyền Diệu do dự một chút rồi nói

- Phu nhân đừng nóng vội, chúng ta hiện tại đi tới đó chỉ sợ không giúp được cái gì. Ta nghĩ chả mấy chốc chúng ta cũng có viện quân đến.

- Phải đợi tới khi nào, ta sợ viện quân của chúng ta còn chưa tới, thì người của Hắc Ma Môn hoặc Sát Thiên đã đến đây trước rồi!

Phượng Tiêm Vận không nghe khuyên bảo chỉ nói một câu trả lời, rồi cầm tử mẫu song kiếm trong tay xông ra phía trước.

Người bên cạnh một mực bảo vệ Phượng Tiêm Vận lập tức cũng cùng xông tới.

- Tỷ tỷ, ta cùng ngươi, Long Quy giết cho ta!

La Mỹ Anh cũng không nhịn nữa, quát lên một tiếng. Khí thế Trung Giai Huyền Đế cũng bùng phát ra đón nhận người của Cổ gia.

Phượng Tiêm Vận có thực lực Đê Giai Huyền Đế, thế nhưng năng lượng mà nàng bộc phát ra ngoài lại có thể so với Trung Giai Huyền Đế. Thế Giới Chi Lực của Cổ Hoàng (hoàng đế sâu độc) bắt đầu lan ra, vô số Cổ Vương bắt đầu khởi động quấn quít mà nuốt tứ phương.

Đây là Thế Giới Chi Lực của cấp Hoàng, cho dù là Cao Giai Huyền Đế đối mặt đều phải thập phần cẩn thận.

Một người Huyền Đế Cổ gia vừa mới xông đến gần nàng, không chống đỡ được năm hiệp, liền bị vạn cổ (vạn con sâu độc) quấn quít nuốt chửng mà chết.

- Thật là Thế Giới Chi Lực lợi hại, để lão phu đến thử tài ngươi!

Cổ Ngải cau mày quát to một tiếng, ngay sau đó xông về hướng Phượng Tiêm Vận.

- Đừng hòng làm bị thương tỷ của ta, Long Quy ngươi bảo vệ tỷ!

La Mỹ Anh chạy tới quát lớn.

Lúc này, trong vòng ngàn thước xung quanh nàng đều nổi lên những cơn sóng biển. lại thêm những đạo gió xoáy đánh thốc tới, giống như biển gầm đang hướng tới người Cổ gia rồi bao phủ kín mít.

Long Quy là Linh Thú hộ thân của La Mỹ Anh, người bình thường đều chỉ đoán nó là Bát Giai Linh Thú, cũng không ai có thể biết rốt cuộc nó là đạt đến giai đoạn Bát Giai nào.

Chỉ có La Mỹ Anh biết rõ. Nó đã là Bát Giai Cao Giai Linh Thú. Ngày đó nó lớn mật xâm nhập trọng địa của Long Tộc, thu được cơ duyên không nhỏ nên mới khiến cho nó đạt tới giai đoạn này nhanh như vậy.

Long Quy nghe xong lời của La Mỹ Anh liền bay thẳng đến phương hướng Cổ Ngải. Tốc độ kia giống như một cơn gió nhẹ, nhanh đến mức làm cho người ta không phản ứng kịp.

Long Quy trực tiếp xông vào Thế Giới Chi Lực ở giữa hai đại Huyền Đế. Những năng lượng này liền không ngừng công kích vào trên người hắn, nhưng hắn hoàn toàn không cảm thấy. Phảng phất là những năng lượng này không tồn tại. Hắn giơ tay lên nhằm tới Cổ Ngải mà nện một quyền.

Đơn giản một kích, không nhìn ra có điều gì kỳ lạ.

Có điều là chỉ một quyền đơn giản như vậy, lại trực tiếp giáng thẳng xuống mặt Cổ Ngải.

- Không!

Cổ Ngải liền trợn mắt liếc nhìn một quyền này đến trước mặt. Thân thể lại như là không nghe theo sai bảo, cứ để cho một quyền này nện thẳng vào mặt mình.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Không phải thân thể lão không nghe sai bảo, mà là một quyền này có tốc độ quá nhanh, chỉ để cho lão nhận ra được quyền kình vào đúng một khắc nó đã đi tới kia mà thôi.

Đầu của lão giống như quả dưa hấu rơi xuống đất, trong nháy mắt vỡ tung ra, óc não cùng máu tươi bắn tung toé làm cho người ta cực kì thấy lộn mửa.

Một vị Huyền Đế đỉnh cao, chỉ một chiêu liền vỡ đầu mà chết. Điều này làm cho người của Cổ gia ở chung quanh đều là thất kinh.

- Hỗn đản, Hỏa Kế lên cho ta!

Một vị Bán Thánh Cổ gia quát to một tiếng, ra lệnh cho con Linh Thú của chính mình đã đạt tới Bát Giai Hổ Linh Thú nhằm hướng Long Quy mà xông lên.

Long Quy quay sang nhìn con Hổ Linh Thú đang lao tới kiai, hai ánh mắt hung dữ ép người phát ra từ trong mắt nó.

Nó chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng con Bát Giai Đê Giai Hổ Linh Thú kia trong nháy mắt liền dừng cả thân hình khổng lồ lại. Lông hổ toàn thân đều dựng thẳng đứng lên, trông có vẻ vô cùng kinh hoảng, giống như đang thấy cái gì đó thực đáng sợ vậy.

Không sai, nó là Linh Thú nên liếc mắt liền có thể nhìn ra thân phận chân thật của Long Quy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1531 - Long Quy Dũng Mãnh. (1)

Cũng cảm ứng được Long Quy so với nó thì cường đại hơn quá nhiều. Mà sát ý nồng đậm kia khiến cho nó sợ, giống như nhìn thấy một con Ác Long đang nhào đến cắn vậy, khiến cho nó mất đi dũng khí đối kháng.

Long Quy lại lần nữa lao lên như chớp, đồng dạng cũng phát huy ra một quyền. Không gian đều bị nó khoan thủng mà trực tiếp nện vào trên thân con Bát Giai Hổ Linh Thú kia.

Bát Giai Hổ Linh Thú kia không có thời gian chạy trốn, thân thể cao lớn liền trực tiếp bị đánh xuyên qua một lỗ máu. Thân hổ bị nện bay ra đi, lại còn đập chết thêm mười mấy vị Thiên Tôn Cổ gia gần đó.

Có thể thấy được một quyền của Long Quy có lực lượng đáng sợ đến đâu!

Tên Bán Thánh Cổ gia kia bị dọa đến kinh hãi khiếp sợ. Hắn không chút suy nghĩ lập tức quay đầu liền chạy, ngay cả an nguy của người trong nhà cũng không để ý.

Cứ cười đi. Đây chính là một quyền liền đánh chết quái vật cấp Bát Giai Linh Thú. Thực lực Bán Thánh của hắn trong mắt người ta cũng chỉ là mảnh vụn mà thôi.

Long Quy lại làm sao có thể để cho hắn chạy thoát. Nó nổi lên sát ý thấy rõ, đuổi kịp và vượt Bán Thánh kia rồi một cước đạp xuống. Nó đánh cho Bán Thánh kia liền bị chặt đứt ngang lưng, một tiếng "Răng rắc!" chói tai vang lên, một vòi máu bắn tung toé.

Bán Thánh đồng dạng không còn sức lực để đánh lại, cứ như vậy mà bị giết chết!

Long Quy không nhịn được thét dài một tràng

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!

Âm thanh này của nó không giống như là tiếng kêu của rùa, mà là đáng sợ như tiếng rồng ngâm. Âm thanh đó trực tiếp nện cho những người Cổ gia ở phía trước hắn đến nỗi ai nấy đều rơi xuống từ trên trời cao.

Long Quy hưng phấn không thôi, nó giống như ác ma khát máu, nhảy vào những giữa đám người của Cổ gia. Những quyền liên tiếp nện ra, mọi người Cổ gia đều là ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, bị nổ tan xác mà chết ngay tại chỗ.

Cổ gia lần này đến đây chỉ có mấy trăm người, nhưng mà mọi người đều là tinh nhuệ của Cổ gia. Chính là ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền bị giết rải xác khắp nơi, thật sự là làm cho người ta cảm giác đau xót.

Ở trong không gian phương xa,có mấy bóng người đang ngắm nhìn.

- Phu nhân mà không ra tay, số ít người này của Cổ gia khẳng định sẽ bị người ta giết sạch, đến lúc đó sẽ tới phiên người của Âu Dương gia.

Một ông lão nói với nữ nhân áo đen ở bên cạnh.

Đám người này rõ ràng đúng là cao thủ tuyệt thế của Hắc Ma Môn, dẫn đầu đúng là phu nhân Mị Sát của Hắc Ma.

Tại bên người nàng còn có tứ đại Thánh Giả, trong đó có một người là Cao Giai Thánh Giả ngang với cùng Âu Dương Tiêu. Hơn nữa trên người tỏa ra

Tử khí nồng nặc, quả đúng là lão quái vật nửa chân đã bước vào quan tài. Tên lão là Vạn Độc Xà, là một vị độc sư Bát Giai đỉnh cao.

Vạn năm trước, lão là con chuột chạy qua đường mà một lần gặp thì mỗi thế lực lớn đều hô to phải giết. Cũng không biết Hắc Ma dùng thủ đoạn gì lôi kéo lão vào trong trận doanh.

Còn người vừa rồi nói chuyện cùng Mị Sát là Trung Giai Thánh Giả có tên Minh Lang. Lão là cao thủ gian ác mà sau khi Hắc Ma tiếp thu thế lực Hắc Ma Môn đã lần lượt chiêu mộ. Lão cũng là sư huynh của Chương Cuồng trước đây bị Phong Thanh Duyến giết chết.

Hai người bọn họ đều là thực lực Đê Giai Thánh Giả.

- Thánh Sư, con Long Quy kia để cho độc xà của ngươi đối phó nó đi. Những người khác tạm thời không cần phải xen vào. Cứ để cho người hai phe bọn họ bị chết càng nhiều càng tốt, đến lúc đó chúng ta lại tấn công qui mô, có lẽ đều tiêu diệt hết nhân mã của cả đôi bên!

Mị Sát lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo mà nói vậy.

- Ha hả, kế sách của phu nhân thật hay, vậy thì làm phiền Thánh Sư!

Minh Lang cười nói.

Vạn độc sư kia cười nham hiểm một cái, rồi tự triệu hoán ra Linh Thú hộ thân của mình.

Đây rõ ràng là một con rắn cực lớn toàn thân đen sì, cái đầu rắn hình tam giác, lưỡi rắn đang không ngừng thụt thò mang theo từng đợt mùi tanh tưởi ăn mòn da thịt, làm cho người ta không thể không né tránh thật xa.

- Bảo bối, phía trước có bữa tiệc lớn, đi ăn cho sướng đi!

Vạn Độc Xà vỗ về thân con rắn đen sì mà nói.

Con rắn đen này ói ra một luồng hơi độc, thân hình quăng một cái liền bay vút đi hướng tới chiến trường phía trước.

- Tê!

Nó còn chưa tới chiến trường kia thì đã phun ra một luồng hơi độc thật lớn. Gần trăm người ngay phía trước nó lập tức bị hơi độc dây dưa ăn mòn mà chết.

Tất cả mọi người chú ý tới con rắn độc đột nhiên xông tới này. Mọi người cũng không rõ nó là địch hay bạn, chỉ thấy cho dù là người phe nào thì nó đều nuốt chửng hay giết bằng thuốc độc, quả là dị thường đáng sợ khủng bố. Không ít người đều là chọn đường mà chạy.

Đương nhiên, mục tiêu chủ yếu của con rắn độc vẫn là hướng tới chỗ Long Quy.

- Con rệp mà cũng dám hăm doạ ầm ĩ ở trước mặt bản Quy gia. Quy gia hủy đi da rắn nhà ngươi, moi mật rắn ngươi để ăn.

Long Quy lộ ra vẻ điên cuồng liền quát lớn nghênh đón.

Vốn là Long Quy lúc còn ở tại Long Cung có lỡ xông vào cấm địa đã bị Quy thừa tướng trừng phạt mấy ngàn năm.!

Trừng phạt này vẫn còn là nhẹ. Nếu không phải lão Long vương nể mặt Quy thừa tướng thì chỉ sợ Long Quy đều phải bị giết.

Bởi vì Long Quy nuốt chửng căn nguyên của một con Ác Long. Nếu như chỉ là một viên Long Khỏa kia thì cũng không có gì. Tiếc rằng cỗ lực lượng Bản Nguyên kia cũng là lực lượng gian ác thích giết chóc thuần túy nhất.

Chính nó khiến cho tính cách ôn hòa lúc đầu của Long Quy bị biến thành Linh Thú khát máu, sát hại không ít thành viên Long Cung, cho nên hắn mới bị trừng trị.

Sau này Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh xuất hiện, Quy thừa tướng mới nghĩ ra một biện pháp khiến cho Long Quy vẫn còn được tự do.

Đó là để cho nó cùng nhân loại kí kết khế ước chủ tớ, sau đó nó sẽ phải chịu theo mệnh lệnh của nhân loại. Do đó cho dù nguồn gốc tà ác lợi hại tới đâu thì cũng sẽ không tự do bộc phát ra ngoài, bởi vì ý thức của nó đã do nhân loại khống chế.

Nói cách khác La Mỹ Anh có thể hoàn toàn chỉ huy hắn. Hắn giết địch có khả năng hung hãn cũng không lo, chỉ là không làm thương tổn người thuộc về bên phía mình là được.

Hiện nay tính cách tà ác giết người của nó sẽ không để tùy tiện làm thương tổn mọi người, nhưng lợi dụng được tốt thì chính là một con sát thú cường đại.

Có điều hiện nay con độc xà đang đánh tới này cũng không phải Linh Thú thông thường. Đó là Linh Thú đã đạt tới Bát Giai đỉnh cao, có thực lực đánh một trận cùng tồn tại cường đại như Long Quy.

Hai đại Bát Giai Linh Thú đại chiến, động tĩnh quá mức đáng sợ. Những người đang xoắn vào nhau mà chém giết ở đây đều phải chạy trốn rất xa, sợ bị hại cùng cá trong chậu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1532 - Long Quy Dũng Mãnh. (2)

La Mỹ Anh chỉ có thể hạ mệnh lệnh đối với Long Quy, khiến cho hắn dẫn độc xà tới những nơi cao hơn rồi xoắn vào nhau mà chém giết ở đó, tránh khỏi ngộ thương người của mình.

Long Quy dẫn độc xà đánh tới bên ngoài chín tầng trời. Mấy trăm tinh nhuệ của Cổ gia đã bị diệt không còn là bao.

Không bao lâu sau, việc xoắn vào nhau mà chém giết giữa Âu Dương gia cùng cung Tiếu Ngạo dần trở lại tình huống trước đây. Âu Dương gia chiếm ưu thế về số lượng, chính là ưu thế này cũng đang từ từ thu nhỏ lại.

Bởi vì bên phía cung Tiếu Ngạo có không ít người dũng mãnh thiện chiến, số lượng Huyền Đế so sánh Âu Dương gia còn có nhiều hơn vài người. Lại có được trận pháp từ một trăm tên Thiên Tôn của Huyền Diệu kia đang xoắn vào nhau mà chém giết, cung Tiếu Ngạo đã qua được hoàn cảnh xấu.

Đồng thời với việc Âu Dương gia bị thương vong nặng nề, cung Tiếu Ngạo cũng bị mất lượng lớn người.

Chốn thiên địa này đã là máu chảy thành sông, tiếng kêu rên vang dội, những khúc chân tay đã bị cụt nằm rải rác khắp nơi.

Đây là va chạm tàn khốc giữa các thế lực lớn, tất cả cũng sẽ không có gì nhân từ đáng nói. Ở chỗ này chỉ có hợp lại hết mọi con bài chưa lật để đi giết địch.

Bên phía Cung Tiếu Ngạo không ít mãnh tướng, nhưng mà bên Âu Dương

gia cũng có cao thủ chiến đấu siêu cấp.

Âu Dương Chiến thân là Huyền Đế đỉnh cao của Âu Dương gia, được coi là nhân vật thiên tài có cơ hội lớn nhất nối tiếp địa vị Lão Tổ tông bọn họ. Hiện nay mới chỉ khoảng một nghìn tuổi, nhưng đã đạt tới này cảnh giới thì đúng là phi thường mạnh mẽ.

Hắn dốc lực đánh với hai đại Cao Giai Huyền Đế Tổ Tu Viên cùng Cảnh Hồng mà không rơi vào hạ phong, thậm chí vẫn còn chiếm thượng phong. E rằng không được bao lâu hắn liền có khả năng giành thắng lợi.

Mặt khác lại có mãnh tướng Âu Dương Hạ này, tuy chỉ là tu vi Trung Giai Huyền Đế, chính là lại có thể đánh không phân cao thấp cùng cao thủ Cao Giai Huyền Đế như Lãnh Chính.

Mặt khác cũng có không ít cao thủ chiến đấu Âu Dương gia ở cấp Thiên Tôn, chém giết không ít người cung Tiếu Ngạo.

Tàn Báo mở ra một con đường máu, vung đao chém Ma Đao bát Thức về hướng tới Âu Dương Hạ, đồng thời hắn quát với Lãnh Chính

- Ngươi đi đối phó những người khác, giao hắn cho ta!.

Âu Dương Hạ có bản lĩnh vượt bậc mà chiến, Tàn Báo hắn làm sao lại không có bản lĩnh này.

Cùng với thực lực của hắn càng không ngừng tăng trở lại, linh hồn của hắn đã xem như hoàn toàn dung hợp cùng khối thân thể hắn chiếm được này, các phương diện đã đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Hắn muốn mượn cơ hội một trận chiến này để đột phá cửa ải của chính mình, lại lần nữa trở về thực lực Cao Giai Huyền Đế.

Trên chiến trường, mấy nàng Cát Bối Hân, Đông Phương Tinh cùng với Vi Đại Nhi đã bị dính không ít máu huyết, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều đã bị thương.

Nếu không phải Lăng Tiếu sớm đưa Cao Giai phòng ngự vệ giáp cho bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ còn bị thương càng nặng hơn.

Bộ xiêm y trắng tinh của Cát Bối Hân bị dính những điểm đỏ tươi. Nàng vốn bản tính thiện lương, không thích sát sinh. Chính là nàng biết trận chiến đấu này liên quan hệ đến sinh tử tồn vong của cung Tiếu Ngạo nên khi ra tay cũng không có bất cứ lưu tay nào.

Làn gió sát khí trong tiếng đàn cầm của nàng bí mật mang theo những trận hủ thực Tiên Thiên, có uy lực lớn lao lấy một chống trăm.

Đông Phương Tinh thân là Tiểu công chúa Đông Phương gia, trong lúc tranh đoạt Hoàng bảng lại đoạt được danh tiếng Sát Hoàng, hiện nay đạt tới thực lực Cao Giai Thiên Tôn, thủ đoạn của nàng càng siêu phàm hơn.

Chỉ thấy nàng đang múa Bát Giai xà tiên (roi da rắn)được đặc chế từ da của một con rắn Bát Giai mà thành. Xà Tiên vụt đến chỗ nào đều có Thiên Tôn của Âu Dương gia bị xẻ thành hai nửa.

Nhưng mà đối phương có số người đông đảo, dăm ba người cùng nhau vây công nàng, khiến cho tình thế của nàng cực kỳ nguy hiểm.

Vi Đại Nhi năm xưa trải qua rèn luyện thử thách của kiếp sống dong binh, thủ đoạn Sát Phạt không kém. Chính là ở trong đám đông hỗn loạn này, nàng cũng có vẻ không đáng để ý. Nếu không có được Cát Bối Hân thỉnh thoảng trông nom, chỉ sợ nàng đã phải bỏ mạng nhiều lần.

Ở bên cạnh Diệp Vân Phong tăng chiến lực lên năm lần, có thể so với thực

lực Thiên Tôn đỉnh cao. Nên khi đón đối phương là Thiên Tôn, lúc xoắn vào nhau mà chém giết đã khiến cho hắn có phong thái của một viên hổ tướng.

Ngũ đường Độc Hạt tử đã đột phá đến Đê Giai Huyền Đế, độc công toàn thân không người có thể đến gần. Hắn cùng một cao thủ Đê Giai Huyền Đế của Âu Dương gia chém giết đến đất trời mù mịt. Chiến lực của hắn mặc dù không bằng đối phương, chính là đối phương lại thập phần bận tâm đến độc công của hắn. Nếu đánh lâu, cao thủ Huyền Đế kia của Âu Dương gia chỉ sợ đều phải bị hắn đánh độc chết.

Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với tám đại chiến tướng, tất cả đều là thực lực Trung Giai Thiên Tôn. Bọn họ hiện nay đã thể hiện ra ngoài lực sát thương cường đại vô song trở thành chiến lực mấu chốt trên chiến trường này.

Bọn họ đã trải qua kiếp sống xoắn vào nhau mà chém giết của dong binh, lại có mấy năm tiềm tu, lại được Huyền kỹ và binh khí đều là thứ tốt nhất. Lúc này nếu không có một chút diện mạo hung hãn thì cũng xấu hổ đối với công sức Lăng Tiếu mấy năm nay khổ tâm bồi dưỡng.

Ngược lại là Lưu Húc vốn luôn luôn vượt bậc mà chiến, nhưng ở trong lần chiến đấu này lại có vẻ hơi lực bất tòng tâm, hoặc là nói hắn căn bản không có lòng dạ ham chiến.

Hắn một mực chăm lo cho nhân mã do Lưu Dương Tông bọn họ điều khiển, tận lực giảm bớt tổn thất của tông môn bản thân. Ánh mắt càng không ngừng trao đổi cái gì đó cùng người trong tông môn hắn.

Lưu Dương Tông lần này đến đây chẳng qua hơn ba trăm người, hiện nay chỉ là ngã xuống năm mươi mấy người. Bọn họ cũng không hề xông lên tuyến đầu chiến đấu, ngược lại là càng đánh càng lui về phía sau, có vài phần ý tứ ở bên trong muốn trốn đi.

- Húc huynh, ngươi làm cái gì vậy, mau đi trợ giúp mấy vị phu nhân a!

Diệp Vân Phong có vị trí gần Lưu Húc nhất, liếc mắt nhìn tình huống khác thường của hắn thì không nhịn được quát lên.

- Hảo không thành vấn đề!

Lưu Húc thoải mái đáp.

Tiếp theo, hắn không hề bay về hướng tới Cát Bối Hân, Đông Phương Tinh cùng với Vi Đại Nhi, mà là bay về phía Diệp Vân Phong.

Diệp Vân Phong quay đầu lại nhìn thấy Lưu Dương đang bay lại đây thì nói

- Húc huynh, ngươi không cần phải xen việc của ta, nơi này ta còn có thể chống đỡ được!.

Hắn hiện tại cũng có nhiều chỗ bị thương, nhưng mà chiến lực lại vẫn đang sung túc. Nếu không phải đối đầu Huyền Đế thì hắn không có gì phải sợ.

- Nói cái gì nói, chúng ta tình như huynh đệ, ta không giúp ngươi giúp ai!

Lưu Húc nói một tiếng với vẻ mặt hơi nham hiểm, đột nhiên nhằm hướng tới Diệp Vân Phong mà ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1533 - Lưu Húc Phản Bội. (1)

- Phốc!

Diệp Vân Phong nơi nào ngờ tới Lưu Húc vẫn luôn có quan hệ không tồi cùng hắn lại ra tay đối với hắn, nên không kịp đề phòng, phía sau lưng liền bị trường thương của Lưu Dương xuyên qua.

Diệp Vân Phong đầu óc trống rỗng, hắn trợn to con ngươi nghi vấn nhìn Lưu Húc

- Ngươi... Tại sao!.

Lưu Húc hung ác cười nói

- Ha hả, tại sao, chỉ bởi vì ta nhìn ngươi không vừa mắt, nhìn Lăng Tiếu không vừa mắt. Ai bảo ngươi chọn sai chủ nhân!.

Dứt lời, hắn vung trường thương, đánh cho Diệp Vân Phong rơi xuống đất, máu tươi càng không ngừng phun trào ra như bão táp.

Diệp Vân Phong rơi xuống từ trên cao, nguy hiểm tức thì.

- Lưu Húc ngươi, quân phản đồ này, ta muốn giết ngươi!

Một người Thiên Tôn ở gần Diệp Vân Phong nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn, hắn xuất ra chiêu thức cường đại nhất chém về hướng tới Lưu Húc.

Chỉ là thực lực của hắn lại sao có thể so sánh với Trung Giai Huyền Đế Lưu

Húc, chỉ một lần đối mặt liền bị Lưu Húc đâm ngã.

- Toàn bộ Lưu Dương Tông rút lui cho ta!

Lưu Húc không hề dừng lại lâu hơn, xoay người liền quát lớn với những người trong tông môn của mình.

Lưu Dương Tông không có người nào ham chiến, lập tức dùng tốc độ cao nhất thối lui khỏi chiến trường.

Một số người Cung Tiếu Ngạo muốn phản ứng lại, định ngăn chặn chúng lại thì cũng là không còn kịp rồi.

Lưu Húc cũng không có rời đi ngay, lại cưỡi Linh Thú của mình lao về hướng tới chỗ Huyền Diệu đang đứng.

- Quân sư chết tiệt, ngày đó lúc mới vào cung đã muốn mạng của ta. Hiện tại trước hết ta muốn mạng của ngươi!

Lưu Húc trợn mắt nhìn Huyền Diệu mà quát lớn.

Ngày đó hắn nguyện ý thần phục Lăng Tiếu do bị ép buộc bởi thực lực kém, nhưng hắn cũng vẫn muốn một ngày kia có khả năng đổi chỗ với Lăng Tiếu chiếm lấy cung Tiếu Ngạo.

Chính là, sau khi hắn vào cung Tiếu Ngạo đã hiểu rõ thực lực hùng hậu của cung Tiếu Ngạo liền từ bỏ ý nghĩ về phương diện này. Bởi vì người cung Tiếu Ngạo cơ hồ đều trung thành với Lăng Tiếu, hắn rất khó có ưu thế gì để lôi kéo trợ thủ.

Mà ngay cả Diệp Vân Phong một mực thân cận với hắn, hắn nhiều lần ám chỉ mà đều không thể khiến cho Diệp Vân Phong sinh ra chút xíu dao động

trong lòng.

Hiện nay Âu Dương gia đến tấn công quy mô, đúng là cơ hội để hắn thoát ly cung Tiếu Ngạo. Tuyệt đối không thể để cho Lưu Dương Tông cùng bị tiêu diệt theo cung Tiếu Ngạo.

Hắn thu được truyền thừa Cửu Dương Phần Thiên công, tự nhận là chính mình nhất định có khả năng xông xáo ngoài thiên địa một phen, nhất định có khả năng biến Lưu Dương Tông thành một thế lực rộng lớn.

Thứ hắn cần chỉ là vấn đề thời gian cho chính mình, hắn không cam lòng chịu náu mình dưới người khác.

Hắn có mưu đồ của mình, chính là hắn vừa mới vào cung Tiếu Ngạo liền bị Huyền Diệu hạ tử lệnh phải đem hắn đi xử tử.

Nếu không phải Lăng Tiếu ngăn cản, chỉ sợ hắn đã đến Địa Ngục đi gặp Diêm vương.

Từ khi đó, hắn lại bắt đầu hận cực kỳ Huyền Diệu. Nhất là thấy dáng điệu khoan thai nhẹ nhàng kia của Huyền Diệu lúc bày mưu tính kế, thì càng hận không được lập tức giết chết Huyền Diệu.

Hiện nay cơ hội liền ngay trước mắt, hắn nhất định phải giết chết Huyền Diệu. Sau này Lăng Tiếu coi như là đông sơn tái khởi (thua keo này bày keo khác), thì cũng mất đi một người nhiều mưu trí, khó thành đại sự.

Huyền Diệu một mực chú ý đến chiến cuộc, cảnh Diệp Vân Phong bị Lưu Húc ám sát kia hắn đã thấy được.

Hắn không nhịn được giật mình la lên

- Thật sự là kẻ có tướng làm phản trời sinh, Cung Chủ không nghe ta khuyên can, thật sự thành tai họa!.

Lời này của hắn còn chưa nói xong, thì Lưu Húc đã sắp đến trước mặt hắn, hướng về phía hắn vừa mắng to vừa ra tay.

Huyền Diệu cũng không hề chạy trốn, chỉ là lẳng lặng đứng ở chờ đợi. Mấy tên Thiên Tôn bên cạnh hắn cũng đồng thời xuất kích.

Năm tên Cao Giai Thiên Tôn, là Võ Giả của nămthuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không giống nhau.

Bọn họ tách ra năm phương vị, Thế Giới Chi Lực đồng thời chống đỡ lan tỏa ra, hình thành trận pháp tiểu Ngũ Hành tương ứng trợ giúp lẫn nhau để đón nhận Lưu Húc.

- Chỉ là tiểu trận pháp mà cũng muốn chắn ta sao. Hôm nay ta thề muốn giết ngươi!

Lưu Húc khinh miệt nhìn năm người hình thành trận pháp mà cao giọng quát một tiếng. Hắn thu hồi trường thương cầm trong tay, một đôi quyền sáo (bao tay) cấp Thánh Giai gắn vào trên tay. Cửu Dương Phần Thiên Quyền vừa xuất ra, những vòng ánh sáng rực rỡ màu sắc không giống nhau liền phóng ra ngoài.

Năm tên Cao Giai Thiên Tôn kia cùng nhau quát

- Ngũ Hành thuẫn!.

Thế Giới Chi Lực từ năm phương khác nhau hình thành một cái thuẫn tròn thật lớn chặn quyền kình của Lưu Húc.

- Rầm rầm!

Huyền Diệu thân là đệ tử đơn truyền của Huyền Cơ Môn, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, càng giỏi về chiêm tinh bói toán, phong thủy số mệnh, lập mưu bày trận, có thể nói xứng đáng được Lăng Tiếu gọi là "Thần côn ".

Hắn tịnh không sở trường am hiểu chiến đấu, thì cũng không có nghĩa là hắn có khả năng mặc kệ cho người ta ăn thịt.

Ngoài việc huấn luyện trận pháp trăm người ra, hắn còn có năm tên Thiên Tôn này phối hợp lập tiểu Ngũ Hành trận, đúng là dùng để bảo vệ chu toàn cho chính mình.

Năm người mặc dù chỉ là thực lực Cao Giai Thiên Tôn, nhưng là Ngũ Hành tương sanh tương khắc. Lực lượng phát tán ra ngoài lại có khả năng tiêu diệt cao thủ Đê Giai Huyền Đế thông thường, càng có khả năng lấy cứng đối cứng với uy phong của Trung Giai Huyền Đế.

Chỉ là Lưu Húc cũng không phải Trung Giai Huyền Đế bình thường. Hắn có bản lĩnh vượt bậc mà chiến, lại là quyết tâm giết chết Huyền Diệu nên ngay từ đầu liền dùng hết sức lực.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Năm tên Thiên Tôn hình thành Ngũ Hành thuẫn, bị Lưu Húc nện cho vài quyền Cửu Dương Phần Thiên Quyền đến nứt nẻ vỡ ra, còn may cũng không lâm vào cảnh sớm bị hoàn toàn tán loạn.

Năm tên Thiên Tôn kia khóe miệng đều tràn ra vết máu, cuối cùng gượng gạo mới đỡ được một chiêu này.

- Ngũ Hành hóa kiếm!

Năm tên Thiên Tôn cắn răng, năm cỗ lực lượng lại lần nữa bắt đầu khởi động, hóa thành một thanh kiếm lớn năm màu chém về hướng tới Lưu Húc.

- Kiển Hỏa Chi Quang, phá cho ta!

Lưu Húc cao giọng quát một tiếng, hai tay chập lại, sống bàn tay cùng hạ xuống, đón nhận thanh kiếm lớn nện tới.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Thanh kiếm ngũ sắc tuy có được lực lượng có thể sánh với một kích của Trung Giai Huyền Đế thông thường, nhưng khi đối mặt sự dũng mãnh của cao thủ Trung Giai Huyền Đế như Lưu Húc thì vẫn có vẻ không đủ, trực tiếp bị nện nát bấy.

Năm tên Thiên Tôn đều là ngã nhào về mấy phương hướng, máu tươi phun ra thành vòi.

Lưu Húc không thèm đuổi giết năm tên Thiên Tôn kia, hắn nở một nụ cười hung ác mà nói

- Ha ha, quân sư quạt mo, ngày này sang năm liền là ngày giỗ của ngươi!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1534 - Lưu Húc Phản Bội. (2)

Lưu Húc sát ý hừng hực, nhằm hướng Huyền Diệu mà ầm ầm đánh tới. Một ngọn lửa cực lớn rực rỡ đủ màu tản ra sát ý nồng đậm, giống như phải thiêu sống Huyền Diệu.

Huyền Diệu muốn rút đi, có điều hắn chỉ là thực lực Cao Giai Thiên Tôn, tốc độ lại há có thể so sánh với cao thủ Trung Giai Huyền Đế.

Mắt thấy ngọn lửa kia sẽ tức thì nhanh chóng bao phủ Huyền Diệu thì có hai đạo âm thanh quát lớn vang đến

- Đừng hòng đả thương quân sư!.

Cùng với hai đạo âm thanh vang ra, một cỗ lực lượng dũng mãnh lập tức đánh bay ngọn lửa của Lưu Húc văng đi thật xa.

Lưu Húc mi mắt giật giật, ngay cả người mới đến thì hắn cũng không thèm nhìn tới mà lập tức quay đầu liền chạy. Hắn cảm ứng được người mới tới tuyệt đối phi phàm.

Huyền Diệu tránh thoát một kiếp lập tức quay đầu nhìn lại người mới tới, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên

- Mẹ ôi, còn tưởng rằng hai kẻ các ngươi không tới, mau... mau cho người bắt lấy kẻ phản bội vừa rồi kia, hắn ám sát Vân Phong!.

Người mới tới rõ ràng đúng là Hoa Hiểu Quế và Đường Cương Lĩnh. Ở bên cạnh bọn họ lại có ba ông lão. Trong ba ông lão này lại có hai vị là thực lực

Trung Giai Thánh Giả, có một người chính là thực lực Đê Giai đỉnh cao.

Không thể không nói hai vị sư phụ đối với bọn họ đúng là phi thường quan tâm, lập tức liền sử dụng ba đại Thánh Giả. Đây chính là vinh quang đặc biệt mà bất cứ đệ tử nào cũng chưa hề được hưởng thụ a!

- Cái gì, Vân Phong bị ám sát!

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều là giật mình la lên.

- Chết tiệt, Trần trưởng lão, phiền toái ngài bắt lại cho ta tên tạp chủng vừa rồi kia!

Hoa Hiểu Quế vô cùng phẫn nộ quát.

Lão Đê Giai Thánh Giả kia không nói cái gì, lập tức phóng theo phương hướng Lưu Húc bỏ chạy.

- Quân sư, lão đại hắn ở đâu?

Đường Cương Lĩnh quay sang hỏi Huyền Diệu.

Huyền Diệu lắc đầu đáp

- Hắn còn chưa thấy về, các vị phu nhân đang đánh nhau ở phía trước. Hiện tại trước cứ cứu lấy Vân Phong về đã. Hắn bị đâm một thương, may ra còn có thể cứu được!.

- Thiên Thông trưởng lão phiền toái ngài!

Đường Cương Lĩnh nhìn sang một ông lão cao to ở bên cạnh mà năn nỉ.

Ông lão mặt vuông chữ điền nói nho nhỏ

- Nhiệm vụ của ta là bảo vệ hai tiểu tử các ngươi, ở chỗ này khắp bốn phía chính là có không ít người đang mai phục. Chúng ta vừa động thì bọn họ khẳng định sẽ ra tay. Cứ chờ ta trước hết tìm ra được những người này, tránh để bị ám toán mà cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Dứt lời, lão liếc mắt quay về mấy phương hướng. Ngón tay có hơi lay động, vài đạo chỉ mang liền nhằm hướng không gian phương xa mà bắn tới, đồng thời quát to

- Các vị bằng hữu xem trò hay đều hiện thân đi, lão phu là Thiên Thông của Linh Vũ Các!.

Âm thanh của trưởng lão Thiên Thông giống như chuông thần Cổ Mộ Thần Chung đang không ngừng vang vọng mọi nơi.

Cùng với âm thanh của lão chấm dứt, từ ba phương hướng đều có vài người đi ra.

Ba toán người này phân biệt là năm đại Thánh Giả của Hắc Ma Môn, cùng với ba vị Thánh Giả của tổ chức Sát Thiên đã sớm mai phục tốt. Còn một nhóm người khác lại là của Quỷ U Tông, bọn họ tổng cộng đến đây có bốn đại Thánh Giả.

Hắc Ma Môn xuất hiện là trong tình lý. Bọn họ ở gần cung Tiếu Ngạo nhất, đã sớm đến đây từ rất lâu, chỉ là muốn chờ sau khi nhân mã đôi bên lưỡng bại câu thương thì mới lại ra tay nhặt chút lợi lộc có sẵn.

Về phần người của tổ chức Sát Thiên một mực không có lộ diện, đó là bởi vì bọn họ sở trường nhất trong việc ẩn giấu hành tung, đều là phải chờ tới khi đối thủ phân tâm mới có thể đánh cho một kích trí mạng. Có điều đoàn

người bọn hắn cũng chỉ là vừa tới, bằng không khẳng định sẽ trợ giúp Âu Dương gia đi tới vây giết đám người Hàn Khai.

Bốn đại Thánh Giả của Quỷ U Tông đã sớm đến, bọn họ là được Cổ gia mời mọc đến tương trợ. Bọn họ có cùng một mục đích muốn nhặt chút lợi lộc như Hắc Ma Môn, đồng thời cũng là vì phòng ngừa người của Phong gia cùng Đông Phương gia đến đây cứu viện.

Tổng cộng liền xuất hiện ra mười hai vị Thánh Giả, mà bên phía cung Tiếu Ngạo tạm thời chỉ đến đây có ba đại Thánh Giả trợ giúp. Cục diện này khiến cho người cung Tiếu Ngạo đều hơi bị tuyệt vọng.

Cùng với những Thánh Giả này xuất hiện, nhân mã hai bên đang chém giết phía dưới lập tức đều rút về trong trận doanh.

Âu Dương gia tổng cộng đến đây hơn ba vạn người, hiện nay đã bị tử thương hơn phân nửa, hơn hai vạn nhân mã cung Tiếu Ngạo cũng đồng dạng hao tổn rất lớn.

Hiện nay Thánh Giả đều xuất hiện, bọn họ tiếp tục giao đấu giằng co như vậy cũng không có gì ý nghĩa. Chỉ đợi Thánh Giả giữa đôi bên quyết đấu phân ra thắng bại là đã biết rõ bên nào mới là kẻ chiến thắng.

Hiện nay tất cả viện trợ của Âu Dương gia đều đến, bên phía cung Tiếu Ngạo rõ ràng là lâm vào hoàn cảnh xấu.

Nhưng mà Linh Vũ Các tham gia cùng trong đó, trái lại khiến cho bọn họ có vẻ phải chú ý dè chừng.

Diệp Vân Phong bị đâm một thương cũng được đồng bạn của hắn ở gần đó vội bế trở về.

Hắn chính là huynh đệ của Cung Chủ, cho dù là thi thể cũng nhất định phải mang về.

Cùng lúc đó, Lưu Húc chạy trốn đã bị bắt trở về, cả người bị Thánh Giả kia chụp đến hấp hối, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng.

Hắn hiện tại hối hận vì sao phải cứ giết chết Huyền Diệu, nếu mà hắn sớm chạy trốn thì tuyệt đối sẽ không bị bắt, hắn rất không cam lòng!

Trên đời không có gì gọi là hối hận, được làm vua thua làm giặc, chỉ có thể chấp nhận khó khăn thử thách.

Thánh Giả đang đánh nhau ở mấy vạn dặm trong không trung, tất cả cũng tách ra rồi trở lại trong mỗi trận doanh của mình.

Hàn Khai không có chuyện gì, nhưng mà thần sắc cũng vô cùng nhợt nhạt, trong miệng càng không ngừng thở phì phò, trang phục cũng hư hại không ít. Hiển nhiên lấy một địch hai còn có thể gượng gạo giữ cho không bị bại.

Phong Nha chính là nhiều chỗ chịu vết thương, quanh thân có Vạn Niên Hàn Thiết lượn lờ, sát khí một mực không tan đi, trong miệng vẫn đang không ngừng hô

- Ta muốn giết ngươi đồ hỗn đản này!.

Về phần hai vị Thánh Giả Hàn Khai mời tới kia cũng không bị chết, nhưng là đều bị thương rất nặng, máu tươi chảy đầm đìa không ngừng, khí tức phi thường không yên. Dừng lại một lúc liền vội vàng moi đan dược ăn vào để phục hồi chỗ bị thương.

Bên phía Âu Dương gia, Âu Dương Tiêu cùng một vị Đê Giai Thánh Giả liên thủ đối chiến Hàn Khai chỉ là đánh ngang tay. Nhưng mà Âu Dương

Tiêu có tự tin, nếu như lại cầm cự lâu một chút thì lão tuyệt đối nắm chắc sẽ giết chết Hàn Khai.

Nếu không phải Hàn Khai có cảnh giới cao, so với lão mạnh hơn nửa bậc thì cũng sẽ không kéo đến bây giờ.

Âu Dương Chấn đối chiến Phong Nha, hắn cũng là bị thương không nhẹ. Đấu pháp của Phong Nha quá mức liều mạng, mọi chiêu đều là thủ đoạn đả thương địch thủ tám trăm, tự tổn hại một ngàn. Thật sự là khiến cho lão không thể không bận tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1535 - Thánh Giả Liên Tục Xuất Hiện. (1)

Trái lại Cổ Lôi của Cổ gia đối chiến bằng hữu Mạc Lâm kia của Hàn Khai đã chiếm hết thượng phong, cũng không bị tổn thương gì. Lão là Võ Giả Lôi thuộc tính, trong số chiến lực ngang bậc với nhau hiếm khi gặp địch thủ. Mà Mạc Lâm là Mộc thuộc tính, làm sao có thể chắn được công kích thịnh nộ điên cuồng của lão. Nếu như thời gian lại kéo dài thêm một chút, lão tuyệt đối có thể chém được Mạc Lâm.

Đê Giai Thánh Giả Cổ Mặc kia của Cổ gia thì cùng đánh với một bằng hữu khác của Hàn Khai đến khó khăn chia lìa, hai người đều bị trọng thương.

Linh Thú của đôi bên cũng là chém giết càng thảm thiết hơn, mỗi một con cơ hồ thân thể đều bị tổn thương rất lớn, máu tươi càng không ngừng chảy đầm đìa.

Duy nhất có thể chiếm thượng phong chính là Hỏa Vân Bằng của Hàn Khai cùng với Tứ Giác Ma Ngưu của Phong Nha. Cả hai con này đều là Linh Thú cấp cao đẳng, chiến lực cũng khá dũng mãnh; đối phương chính là con báo gấm của Âu Dương Chấn cùng với Lôi Giao Long hiển hách uy vũ của Cổ Lôi, các Linh Thú khác thì đều là đánh nhau đến cực kỳ thảm thiết.

Tất cả Thánh Giả và Bát Giai Linh Thú đều ngưng chiến, nhưng mà vẫn đang có Linh Thú không chịu bỏ qua như vậy.

Chỉ thấy một con mãng xà toàn thân đen sì đang cuống quít lao xuống từ trên chín tầng trời. Thân thể be bét rất nhiều vết máu, cái đuôi đều bị cắn đứt một khúc, xem ra là đang trốn tránh đối thủ của mình.

Một con Long Quy giống như quả núi cao từ trên trời giáng xuống, âm thanh

vang dội phiêu lãng không ngớt

- Con rệp đừng chạy, Quy gia còn muốn cào mặt của ngươi!

- Chủ nhân cứu ta!

Hắc xà quay sang cầu cứu chủ nhân Vạn Độc Xà của mình.

Vạn Độc Xà cau mày một cái, giơ tay lên cao, hai đạo hắc quyền xé gió bay lên nện về hướng Long Quy.

Trước người Long Quy hiện ra một quầng sáng, trực tiếp đón đỡ hai đạo hắc quyền này. Long Quy lại hé miệng, mấy cột nước hóa thành lưỡi dao sắc bén dài ngàn thước bắn thẳng về hướng tới Vạn Độc Xà.

Trong tay Vạn Độc Xà xuất ra một thanh Thánh Khí. Lão hét lớn một tiếng mà đánh tan tác mấy đạo cột nước này. Nhưng mà lão vẫn đang bị lực phản chấn cường đại đánh bay đi mấy chục thước, khí tức đều trở nên hơi hỗn loạn.

- Hảo lực lượng cường đại!

Vạn Độc Xà ở trong lòng thầm hô.

Lão đã là Cao Giai Thánh Giả, cùng Long Quy liều mạng đấu một chiêu mà cũng không chiếm được ưu thế gì, lại vẫn còn chịu thiệt mà không thể nói ra. Có thể thấy được thực lực của Long Quy dũng mãnh đến đâu.

Long Quy không để ý đối phương người đông thế mạnh, lại vẫn hướng tới hơn mười vị Thánh Giả cùng với hơn mười con Bát Giai Linh Thú mà vọt tới, rất có khí thế lấy một địch nhiều.

La Mỹ Anh không thể không hạ lệnh

- Long Quy trở về cho ta!.

Long Quy lúc này mới ngừng thân hình lại, nhưng vẫn có vẻ rất không cam lòng mà lui trở về, trong miệng vẫn đang nói

- Con rệp, người hãy đợi, đợi lát nữa Quy gia sẽ phải nuốt sống ngươi!.

Mọi người thấy được uy vũ của Long Quy, trong lòng có hơi cảm khái mà nói

- Thật là một con Linh Thú mạnh mẽ!.

Lấy tình hình hiện nay mà xét, cho dù là Thánh Giả hay là Linh Thú, thực lực cường đại nhất sẽ thuộc về Long Quy.

Độc xà cấp Bát Giai Cao Giai cũng không thể gây tổn thương cho nó mảy may, lại còn bị cắn trọng thương đã đủ để nói rõ tất cả vấn đề.

Khi bọn họ chú ý tới Long Quy này chỉ là Linh Thú hộ thân cho một người nữ nhân Trung Giai Huyền Đế thì lại càng có vẻ kinh ngạc vô cùng.

Dựa vào cái gì thiếu nữ này lại có được một con Linh Thú cường đại như vậy bảo vệ?

Nhân mã đôi bên tạm thời đình chỉ chiến đấu. Chính là tất cả ưu thế vẫn đang ở bên phía Âu Dương gia.

Nếu là cung Tiếu Ngạo không có thêm viện trợ mạnh mẽ nữa đến, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Gió thổi vù vù, mùi máu tanh tưởi lan xa.

Thế lực lâu năm cùng thế lực mới đấu đá gây ra cục diện làm cho máu chảy thành sông.

Tạm thời, Âu Dương gia tộc cùng cung Tiếu Ngạo cũng không ai thu được thắng lợi, đều là hao binh tổn tướng tử thương rất nhiều.

Về tổng thể thì tộc nhân Âu Dương gia vẫn đang chiếm đa số, thực lực so sánh với cung Tiếu Ngạo vẫn mạnh hơn vài phần. Chớ nói chi là hiện tại lại có thêm những Thánh Giả này từ Hắc Ma Môn, tổ chức Sát Thiên cùng với Quỷ U Tông đến đây trợ giúp.

Cung Tiếu Ngạo đồng dạng có ba đại thánh của Linh Vũ Các đến đây trợ giúp, chính là điều này hoàn toàn không đáng để ý.

Ở mặt ngoài xem ra, diệt vong của cung Tiếu Ngạo trở thành kết cục đã định.

Phượng Tiêm Vận thở hổn hển hạ lệnh

- Tất cả mọi người ăn đan dược trước chữa thương, trận này tuyệt không cho phép lui!.

Thiên Cổ Thần Công của Phượng Tiêm Vận chính là công pháp cực kỳ lợi hại, bình thường tuy nàng ít khi xuất thủ, chính là chiến lực tuyệt đối đáng sợ. Trung Giai Huyền Đế thông thường cũng không chắc sẽ là đối thủ của nàng.

Nàng thay thế vị trí của Lăng Tiếu kiên trì ở chỗ này, chính là không muốn lùi bước trong trận chiến này, bôi đen phu quân của mình. Cho dù chết trận thì nàng cũng muốn giữ đến cuối cùng, nàng tin tưởng phu quân của mình

nhất định có thể gấp gáp trở về.

Thực lực đạt tới Huyền Đế của Cung Tiếu Ngạo đã hao tổn hơn phân nửa, trong đó bao gồm Phương Thần, Quan Xương, Dương Tiên Phong, Lưu Quần...

Diệp Vân Phong có thực lực Thiên Tôn bị Lưu Húc đâm xuyên thủng thân thể, cơ hồ đã chết.

May là có người kịp thời ôm hắn trở về, Huyền Diệu lập tức cho hắn uống Sinh Mệnh Tuyền Dịch, giữ vững được tính mạng của hắn.

- May là còn có một hơi, bằng không thật sự mất mạng.

Huyền Diệu thở phào nói, tiếp theo hắn nhìn Lưu Húc đã trọng thương mà bảo

- Quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, tướng ngươi là người trời sinh phản bội. Ngày đó nếu không phải Cung Chủ yêu mới nóng ruột, ta liền chém ngươi. Người đâu trước cứ phế hắn đi cho ta. Đợi đến khi Vân Phong mạnh khỏe sẽ để cho chính hắn tự mình xử trí!.

- Ngươi... Ngươi thực độc địa, dứt khoát một đao giết ta a!

Lưu Húc nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Huyền Diệu mà nói.

Nếu mà ánh mắt của hắn có khả năng giết người, Huyền Diệu chỉ sợ đã bị chết vạn lần.

Thiên Tôn trông giữ Lưu Húc lập tức ra tay phế đi tu vi bản thân của Lưu Húc. Cứ như vậy Dương đế bị xoá tên tại Trung Vực.

Người của hai thế lực đều tranh thủ chữa thương khôi phục sức lực, tình thế tạm thời lâm vào cục diện ngừng đao thương.

Ở trước mặt nhân mã hai phương, tất cả Thánh Giả đều đứng ở phía trước để đối thoại.

Bên này có ba đại thánh của Âu Dương gia, hai đại thánh của Cổ gia, năm đại thánh của Hắc Ma Môn, ba đại thánh của tổ chức Sát Thiên, bốn đại thánh của Quỷ U Tông, tổng cộng có mười bảy vị Thánh Giả. Đây là cơ hồ tập trung đến một phần ba số Thánh Giả của Trung Vực ở chỗ này.

Bọn họ đều là cao thủ tuyệt thế siêu quần xuất chúng, đã có nhiều năm không xuất hiện hành động.

Nhưng mà bọn hắn cũng không đứng cùng một khối, mà là tách ra ở mấy phương vị. Điểm ấy đủ để chứng minh giữa mỗi nhà cũng không đoàn kết nhất trí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1536 - Thánh Giả Liên Tục Xuất Hiện. (2)

Cung Tiếu Ngạo bên này, Hàn Khai cùng với hai người bằng hữu của lão, có thêm Phong Nha tổng cộng là bốn đại thánh. Cộng thêm ba vị đại thánh Linh Vũ Các nữa thì chẳng qua cũng chỉ là bảy đại Thánh Giả. So cùng đối phương ước chừng kém mười vị Thánh Giả. Bên phía đối phương còn có hai vị Cao Giai Thánh Giả, chênh lệch này thật sự là quá lớn, căn bản khó có thể tiếp tục đối chiến.

- Hàn Thánh Sư nhiều năm không gặp, phong thái của ngài vẫn như trước a!

Thiên Thông trưởng lão của Linh Vũ Các có hơi khom người cung kính nói với Hàn Khai.

Hàn Khai lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi

- Thiên Thông, sao ngươi lại tới đây? Còn có hai vị Thánh Giả Vũ Các này nữa, chẳng lẽ Phong Chinh ở gần đây sao?.

Hàn Khai không nghĩ tới người của Linh Vũ Các đột nhiên lại tới đây, lập tức hoài nghi liệu có đúng lão bằng hữu Phong Chinh của mình lại tới đây không.

Đương nhiên lão cũng không cho rằng Phong Chinh sẽ phái người đến trợ giúp mình. Tất nhiên lão cùng với Phong Chinh coi như là người cùng thời đại, ở giữa hai người vẫn còn từng có không ít lần tỷ thí Luyện Dược, kết quả là cũng không ai phục ai. Chỉ là sau khi bọn họ cùng đạt tới Bát Phẩm mới có đấu một lần, rồi liền chưa từng gặp mặt nhau. Ngẫm lại cũng có khoảng một ngàn năm.

Thiên Thông đáp

- Ha hả, Phong trưởng lão cũng không đến đây, chỉ là đồ đệ của ngài và sư điệt có tình bạn cố tri cùng Cung Chủ của quý cung, cho nên đặc phái bọn ta đến đây trợ giúp. Bây giờ nhìn lại chúng ta chỉ sợ cũng không giúp được cái gì a!.

Hàn Khai khẽ gật đầu, cũng không lại nói thêm gì, hiện tại đâu phải là lúc đi dây dưa việc này.

- Thì ra là Thiên Thông, các ngươi Linh Vũ Các chẳng lẽ muốn đứng ở bên phía cung Tiếu Ngạo sao?

Âu Dương Tiêu cau mày nhìn Thiên Thông mà hỏi.

Trong Trung Vực Thánh Giả cũng không có bao nhiêu, mọi người đều là nhân vật sinh sống vạn năm trở lên, nên tất cả cũng xem như đã gặp mặtvới nhau. Mặc dù không quen nhưng là cũng biết danh hiệu của đối phương.

Linh Vũ Các đại biểu cho thế lực lớn nhất Trung Vực. Nếu như bọn họ thật sự đứng ở bên cung Tiếu Ngạo, điều này không thể không khiến cho Âu Dương gia bọn họ băn khoăn.

- Tiêu huynh, các ngươi vì sao phải gây chiến cùng cung Tiếu Ngạo, cứ để một số tiểu đệ xem có thể làm được việc hay không là ổn?

Thiên Thông né tránh mà không đáp lại.

Bọn họ lần này xuất hành đâu phải là đại diện cho ý chí của Linh Vũ Các, chủ yếu là bảo vệ chu toàn cho Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh. Cũng không muốn tham gia vào cuộc chiến giữa Âu Dương gia cùng cung Tiếu Ngạo, nên biện pháp tốt nhất đó là có thể khiến cho hai nhà đình chỉ

can qua.

- Việc này cũng đã là không sao cứu vãn nổi. Bằng không chúng ta cần gì phải cử lực toàn tộc tới bắt cung Tiếu Ngạo. Thiên Thông các ngươi có lẽ rút lui đi, hiện tại tình thế ngươi cũng nhìn rõ ràng, các ngươi là vô phương ngăn cản được nhiều người chúng ta như vậy!

Âu Dương Tiêu nói.

Vẻ mặt Thiên Thông có hơi khó coi liền nói

- Chẳng lẽ một chỗ lĩnh hoạt cũng không có sao? Lần này coi như là Âu Dương gia các ngươi thắng, nhưng mà các ngươi cũng là mất nhiều hơn được, hà tất phải như thế?.

- Ha ha, Thiên Thông, hai vị huynh đệ của ta đều chết ở trong tay Lăng Tiếu tiểu tạp chủng kia. Ngươi cứ nói khiến cho ta buông tha bọn họ như thế nào. Hôm nay thề không đạp bằng cung Tiếu Ngạo, Âu Dương gia chúng ta thề không đạt mục đích quyết không thôi!

Âu Dương Chấn lộ ra vẻ điên cuồng lên tiếng.

- Đến đây, đừng cho là chúng ta sợ ngươi, Âu Dương gia các ngươi mới đều là tạp chủng, bằng không Cung Chủ chúng ta sao lại giết chết bọn họ!

Phong Nha phẫn nộ quát.

Hắn chính là người trung thành nhất với Lăng Tiếu, khi nghe thấ Âu Dương Chấn chửi bới Lăng Tiếu, tự nhiên phi thường căm giận.

- Càn rỡ, xem ra ngươi còn không nhận rõ tình thế. Các vị xin vẫn trợ giúp Âu Dương gia chúng ta giết chết người cung Tiếu Ngạo. Âu Dương gia

chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị!

Âu Dương Chấn nói với Thánh Giả của Hắc Ma Môn, tổ chức Sát Thiên cùng với Quỷ U Tông.

Cùng với âm thanh của lão vừa dứt, bầu không khí đều trở nên vô cùng căng thẳng.

Vừa lúc đó, mấy đạo khí tức dũng mãnh từ thật xa truyền tới, sự chú ý của tất cả Thánh Giả đều chuyển về phương hướng kia.

- Âu Dương Chấn ngươi thật là đại uy phong, muốn diệt cung Tiếu Ngạo thì ngươi đã hỏi Phong Thanh Duyến ta chưa!

Một đạo âm thanh mềm mại vừa dứt, một luồng gió xoáy ập đến. Một đạo bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở phía trước mọi người.

- Hưu hưu!

Cùng với bóng dáng này hạ xuống, lại có ba cơn xé gió vang lên. Có thêm ba bóng người rơi ở bên cạnh Phong Thanh Duyến.

Phong Thanh Duyến dung mạo vẫn như xưa, xinh đẹp đến làm cho người ta hoa mắt không thôi. Ở bên cạnh nàng là ba ông lão, một người Đê Giai Thánh Giả và hai vị Bán Thánh. Xem như trụ cột hiện nay của Phong gia, quả nhiên là trong số tất cả các thế lực lớn thì Phong gia xếp hạng thấp nhất không sai.

- Hừ, Phong gia các ngươi đến đây thì đã sao, chẳng lẽ cho là có thêm được mấy người các ngươi là có thể đấu cùng chúng ta bên này sao? Thức thời vội vàng cút ngay, bằng không ngay cả các ngươi đều diệt!

Âu Dương Chấn liếc liếc mắt nhìn Phong Thanh Duyến không thèm để ý chút nào mà mở miệng.

Chẳng qua là có nhiều hơn hai vị Thánh Giả mà thôi, vẫn không thể thay đổi sự thật là cục diện hiện tại Âu Dương gia bọn họ chiếm ưu thế.

Lúc này, Phong Thanh Duyến cũng mới chú ý tới tình huống hiện tại hai bên.

Cung Tiếu Ngạo bên này tuy có không ít trợ giúp, nhưng mà Âu Dương gia bên kia càng cường đại hơn.

Phong Thanh Duyến khẽ nhíu mày nói

- Cho dù thế nào, nếu muốn diệt cung Tiếu Ngạo nhất định phải đi qua cửa ải này của ta!.

Dứt lời, nàng đã qua tự triệu hoán ra Linh Thú hộ thân Bạch Phượng Loan của chính mình.

Ba người Phong gia bên người nàng cũng đồng thời đều tự triệu hoán ra Linh Thú. Linh Thú của hai vị Bán Thánh rõ ràng cũng đạt tới thực lực Bát Giai Đê Giai, gượng gạo có lực để đánh một trận.

- Đã như vậy, vẫn còn chờ cái gì, mọi người nhất loạt xông lên diệt bọn hắn!

Âu Dương Chấn lại lần nữa vung tay quát.

Chỉ là âm thanh của lão đã dứt, nhưng không ai động thủ. Mà ngay cả người Bổn gia của lão cũng không hề hành động.

Âu Dương Tiêu ở bên cạnh lão nhìn về phía một phương hướng mà lạnh

lùng nói

- Xem ra người của Đông Phương gia cũng đã đến đây rồi!.

Quả nhiên, cùng với âm thanh của Âu Dương Tiêu vừa dứt, có vài bóng người lặng lẽ xuyên qua không gian xuất hiện.

Trong trận doanh cung Tiếu Ngạo, Đông Phương Tinh không nhịn được hưng phấn mà giật mình la lên

- Bà ngoại!.

Dẫn đầu đến đây rõ ràng là Đông Phương Mỗ Mỗ, tay bà nắm Long hình quải trượng, một cỗ khí tức đáng sợ tràn ngập lan tỏa ra xung quanh.

- Hay cho một Âu Dương gia, lại dám khi dễ chàng rể Đông Phương gia của ta, coi lão thân này không còn tồn tại sao?

Đông Phương Mỗ Mỗ hướng tới người của Âu Dương gia mà trợn mắt tức giận nhìn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1537 - Cường Viện Đến.

Vị Đông Phương Mỗ Mỗ này rõ ràng đã qua đạt tới thực lực Cao Giai Thánh Giả, khó trách trên dưới Đông Phương gia đối với bà đều là nói gì nghe nấy.

Có điều, bà đột phá đến thực lực này chính là chuyện sau khi Lăng Tiếu cưới Đông Phương Tinh làm vợ.

Bởi vì Lăng Tiếu thay bà tìm về bạn già Đông Phương Chấn, giải tỏa khúc mắc ngàn năm của bà, nên lực lượng kiềm chế nhiều năm mới được giải tỏa, do đó mới có thể thuận lợi đột phá.

Đến đây cùng với bà còn có một người Trung Giai Thánh Giả cùng ba vị Đê Giai Thánh Giả. Ước chừng năm vị Thánh Giả, có thể thấy được Đông Phương gia coi trọng Đông Phương Tinh cỡ nào, lưu ý chàng rể Lăng Tiếu này đến cỡ nào.

Đương nhiên thế này cũng là vì Đông Phương Mỗ Mỗ muốn báo đáp ân tình Lăng Tiếu đã mang Đông Phương Chấn trở về.

Đến lúc này, số lượng Thánh Giả bên phía cung Tiếu Ngạo đạt được trong nháy mắt đã tăng trưởng đến mười bốn vị. Đây chính là không bao gồm Bán Thánh vào bên trong. So sánh trận doanh Âu Dương gia bên kia chẳng qua là ít hơn ba vị mà thôi.

Nhìn thấy thế này, sắc mặt người của Âu Dương gia đều sa sầm đi.

Bọn họ cũng biết Đông Phương gia khẳng định sẽ phái người đến trợ viện. Chính là không nghĩ tới Đông Phương Mỗ Mỗ lại tự mình đến, hơn nữa lập

tức huy động nhiều Thánh Giả như vậy, tình thế trở nên càng thêm kì dị khó hiểu.

Bên phía trận doanh Âu Dương gia xem ra vẫn chiếm thượng phong, nhưng mà những người này đều là chia ra thuộc về thế lực khác nhau. Người ta chắc gì sẽ dốc toàn lực đi theo Âu Dương gia bọn họ chém giết Thánh Giả cung Tiếu Ngạo bên kia. Đây mới là điều khiến cho Âu Dương gia cảm giác buồn bực.

- Chủ nhân Mỗ Mỗ, đây đều là hậu bối kia của ngươi không hiểu chuyện, giết hai vị thánh trưởng lão của chúng ta, món nợ này như thế nào đều phải tính toán cho rõ ràng!

Âu Dương Tiêu nói.

- Giết thì giết, chuyện này có cái gì phải tính toán. Ở đây khẳng định là các ngươi muốn ỷ thế hiếp người mới buộc hắn như thế!

Đông Phương Mỗ Mỗ hơi có chút ngang ngược không nói đạo lý cứ thế quát lên.

- Nói cũng thật dễ dàng, chẳng lẽ để cho hai vị huynh đệ của ta chết vô ích a!

Âu Dương Chấn quát lớn.

- Vậy thì xông tới đây đi, lão thái bà ta sẽ tiếp đón tới cùng!

Đông Phương Mỗ Mỗ một thước không lui mà đáp lại.

- Đông Phương Mỗ Mỗ đừng nóng giận, không bằng nhìn một chút xem Âu Dương chư huynh có yêu cầu gì đi. Gây chiến như vậy đối với ai cũng đều không có lợi!

Lúc này, Thiên Thông lại một lần nữa mở miệng.

Tình thế trở nên bắt đầu tế nhị, người của Âu Dương gia lo lắng cũng không có đầy đủ lực lượng.

Với tình huống hiện tại như thế, bên phía cung Tiếu Ngạo ngoại trừ ba vị Thánh Giả ở Linh Vũ Các ra, người của Phong gia cùng Đông Phương gia khẳng định sẽ kiên định đứng ở bên cung Tiếu Ngạo này.

Mà bọn họ Âu Dương gia, có thể cùng bọn họ đồng loạt ra tay phỏng đoán sẽ có người của Cổ gia, Hắc Ma Môn cùng với tổ chức Sát Thiên. Còn mấy người của Quỷ U Tông chưa chắc sẽ xuất thủ.

Cho nên, bọn họ không thể không cân nhắc một phen, rốt cuộc có muốn tiếp tục liều chết đối chọi hay không.

- Đừng có ì xèo bàn tán ở chỗ này, Hắc Ma Môn chúng ta đến đây cũng sẽ không dừng tay mà về.

Trong lúc người của Âu Dương gia còn đang do dự, Mị Sát của Hắc Ma Môn đột nhiên mở miệng nói.

Người biết sự tồn tại của Mị Sát cũng không nhiều, cho dù là người ở chỗ này cũng không có bao nhiêu cá nhân đã gặp mặt nàng.

Chính là, nàng có thể lên tiếng đại diện cho Hắc Ma Môn, nên đã biết rõ địa vị của nàng tại Hắc Ma Môn là không thấp.

- Ha hả, vậy thì nhân tiện cho ta thấy chân tướng đi!

Đông Phương Mỗ Mỗ nhìn Mị Sát cười lạnh mà nói.

- Ta xem không bằng như vậy đi, chúng ta đều thối lui một bước!

Âu Dương Tiêu do dự một chút rồi mở miệng nói.

- Không sai, có lẽ Tiêu huynh hiểu lí lẽ, ngươi cứ nói ra cần phải bồi thường. Nếu như có khả năng được, hai nhà cũng không cần chịu thương vong!

Thiên Thông lên tiếng với dáng vẻ từng trải.

Hoa Hiểu Quế cách đó không xa bất mãn nói thầm

- Thiên Thông trưởng lão đang làm gì, chẳng lẽ khiến cho cung Tiếu Ngạo phải bồi thường bọn họ sao?.

Đường Cương Lĩnh đáp

- Hiện tại tình thế so sánh thì người ta mạnh, lão đại lại không có mặt. Trước cứ nhìn một chút xem người ta nói như thế nào đã!.

Âu Dương Tiêu đáp

- Chỉ cần giao ra Lăng Tiếu tiểu tạp chủng kia và người nhà của hắn mặc cho chúng ta xử trí. Sau đó giao ra tất cả tài sản bên trong cung Tiếu Ngạo, lại tuyên bố với thiên hạ giải tán cung Tiếu Ngạo, chúng ta có khả năng không truy cứu trách nhiệm những người khác. Đương nhiên là người của Đông Phương gia hoặc Phong gia các ngươi có khả năng mang đi, chỉ cần sau này không xâm phạm Âu Dương gia chúng ta liền xóa bỏ!.

Âu Dương Tiêu nói lời này chứng thật là khéo léo. Nguyện ý buông tha người củaĐông Phương gia và Phong gia, ý tứ chính là chỉ Đông Phương Tinh và Cát Bối Hân có khả năng rời đi cùng với người gia tộc bọn họ, nên sẽ không thương tổn bọn họ. Điều này tương đương với nể mặt mũi hai nhà,

khiến cho bọn họ không hề nhúng tay vào chuyện cung Tiếu Ngạo nữa.

- Điều đó không có khả năng!

Phong Thanh Duyến lập tức quát lên cự tuyệt.

Lăng Tiếu chính là đệ tử duy nhất của Tà Đế, bà làm sư nương chính là vô luận như thế nào đều sẽ phải bảo vệ chu toàn cho hắn.

Thiên Thông cũng hiểu được Âu Dương Tiêu đề nghị quá mức. Linh Vũ Các bọn họ mặc dù không muốn xen vào, chính là Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh khẳng định chắc chắn sẽ đứng ở bên Lăng Tiếu, đến lúc đó bọn họ lại không thể khoanh tay đứng nhìn, nên không thể làm gì khác hơn là lại khuyên

- Tiêu huynh xác thật có điểm ép buộc a, không bằng để cho bọn họ bồi thường một chút Huyền Tinh hoặc Linh Bảo gì gì đó càng thực tế hơn!.

- Không cần nhiều lời, không đáp ứng điều kiện này, Âu Dương gia chúng ta thề đánh đến cùng!

Âu Dương Chấn lại lần nữa khôi phục sự mạnh mẽ mà nói.

Chỉ cần năm vị đại thánh Hắc Ma Môn không có ý định lùi bước, vậy bọn họ còn có sức lực đánh một trận.

- Không sai, Lăng Tiếu tiểu tạp chủng này thì chúng ta nhất định phải bắt!

Âu Dương Tiêu cũng là trầm giọng nói.

Liền vào lúc người bên phía cung Tiếu Ngạo muốn nói gì đáp lời thì lại có vài luồng khí tức khác từ phương xa khẩn cấp phóng lại đây.

Thánh Giả đôi bên đều căng thẳng lên, đều là đang suy đoán có thể là người của đối phương hay không. Nếu là người của đối phương thì trận chiến đấu này sẽ xuất hiện biến hóa lớn.

- Mạng của Lăng Tiếu cũng không phải là ngươi cứ nói thu liền thu, ngươi đã hỏi ta chưa!

Một đạo âm thanh cực kỳ kiêu ngạo liền vọng tới.

Cùng lúc đó, một cây Kim Bổng giống như trụ chống trời dài ngàn thước từ trên trời cao xa xa nện về phía trước mặt Âu Dương Tiêu.

Kim Bổng này khí thế cực kỳ oai phong lẫm liệt, mà bản thân nó lại vô cùng lớn lao, giống như vài quả núi to rơi xuống mặt đất

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1538 - Ngươi Đã Hỏi Ta Chưa! (1)

- Càn rỡ!

Âu Dương Tiêu đã là Cao Giai Thánh Giả, là tồn tại tối cao nhất trong Trung Vực. Người bình thường nào dám động võ trên đầu của lão, thế này quả thực là rất bất kính đối với lão.

Huống hồ một chiêu này lực lượng mặc dù vô cùng cường đại, nhưng đối với Cao Giai Thánh Giả như lão mà nói chỉ là trò trẻ con.

Thân thể lão bất động, ngón tay khẽ búng, một luồng chỉ phong liền nhằm hướng tới Kim Bổng kia mà đánh tới.

- Keng!

Một đạo âm thanh trong vắt vang lên, cây Kim Bổng thật lớn kia trong nháy mắt bị đánh lui mà bắn bay trở về.

- Điện hạ để ta tới đón đi!

Tại phương hướng Kim Bổng kia bắn lên, lại có một đạo âm thanh khác vang lên. Sau đó một bàn tay gầy gò cấp tốc đón lấy Kim Bổng bị bắn ngược lại.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ người mới tới rốt cuộc là ai.

Kẻ cầm đầu chính là một người trẻ tuổi cường tráng, dáng dấp của hắn cùng nhân loại về tổng thể thì tương tự. Chỉ có điều là toàn thân lại phủ đầy lông

vàng dài, trên đầu đội mũ, thân mặc thánh y màu vàng. Cả người xem ra giống như người vượn. Một cỗ khí thế bá đạo đang lượn vòng quanh thân hắn, còn trong đôi mắt tỏa ra khí phách thách thức thiên hạ.

Hắn đúng là Viên Chiến Thiên xa cách đã lâu không gặp. Mà người giúp hắn tiếp đón Kim Bổng chính là một lão hầu biến thành, xem ra như là một ông lão gầy gò, luôn mang theo vẻ cợt nhả, đặc biệt lộ ra vẻ chọc cười khôi hài. Đừng xem lão có dáng vẻ yếu đuối, trên thực tế đã là đạt tới Bát Giai Cao Giai Hầu Vương.

Những người khác đi theo bên cạnh Viên Chiến Thiên chính là tứ đại Viên Vương, ai nấy đều là eo gấu lưng hổ, trợn mắt hung ác, lông lá thẳng dựng thẳng, khí thế uy vũ. Bọn họ đều là Linh Thú cường đại cấp Bát Giai Đê Giai.

Viên Chiến Thiên vừa rồi đã dùng hành động chứng minh là hắn đứng ở một bên.

- Dã nhân ở đâu tới, lại cũng dám quản chuyện của Âu Dương gia chúng ta?

Âu Dương Chấn vẻ mặt xanh mét nhìn Viên Chiến Thiên mà hỏi.

Lão rõ ràng cảm giác được Viên Chiến Thiên chẳng qua là tu vi Trung Giai Huyền Đế. Chính là hắn lại dám lớn giọng như thế với Âu Dương gia bọn họ, khẳng định là dựa vào lão hầu bên người và tứ đại Viên Vương kia.

Chỉ là lão không hiểu một đội tổ hợp lộn xộn như vậy tại sao lại giúp cung Tiếu Ngạo, quả nhiên là khiến cho lão tức giận có lẽ phải thổ huyết.

Viên Chiến Thiên tiếp nhận Kim Bổng lão hầu giao trả lại, thu nhỏ nó lại nắm ở trên tay. Đồng thời chỉ vào người của Âu Dương gia ở phía xa mà quát

- Hiện tại các ngươi lập tức cút đi, có khả năng tha tội chết cho các ngươi. Lăng Tiếu là kẻ địch một đời của Viên Chiến Thiên ta, hắn chỉ có thể thua ở trong tay ta, tuyệt đối không thể chết trước ở trong tay các ngươi!.

Lời này của hắn vừa nói ra, người Âu Dương gia và người cung Tiếu Ngạo ở phía dưới cũng biết thân phận của hắn.

- Thì ra là Viên Chiến Thiên, ngày đó ở bên trong Chiến Loạn Uyên thì hắn từng đánh một trận cùng phu quân, chỉ một chiêu kém cỏi mà bị bại bởi phu quân. Không nghĩ tới hắn lại dẫn người đến đây trợ giúp cung Tiếu Ngạo chúng ta.

Đông Phương Tinh nhìn Viên Chiến Thiên cảm khái nói.

Ngày đó Lăng Tiếu đánh một trận cùng Viên Chiến Thiên, chính là nàng đã tận mắt nhìn thấy.

- Người đắc đạo thì được giúp đỡ nhiều, xem ra Cung Chủ thật đúng là đắc nhân tâm. Cung Tiếu Ngạo chúng ta khẳng định có khả năng gặp dữ hóa lành!

Huyền Diệu cởi mở cười nói.

Với tình thế hiện nay chưa chắc là có thể trăm phần trăm giành thắng lợi, nhưng mà ít nhất không phải lo lắng sẽ bị đối phương một lưới bắt hết.

- Cho dù như thế nào, chờ Cung Chủ trở về, nhất định phải nhằm vào Âu Dương gia mà đòi lại công đạo này!

Tàn Báo nói với vẻ thập phần khó chịu.

- Không sai, thù này nhất định phải báo!

Phượng Tiêm Vận phụ họa đáp.

Cung Tiếu Ngạo hôm nay đã chết nhiều người như vậy, nếu là không lấy lại công đạo từ Âu Dương gia, vậy tương đương là bị người ta uy hiếp mà không làm được gì. Cái này tuyệt đối không thể chịu để yên như vậy.

Phượng Tiêm Vận hiểu rõ tính cách của Lăng Tiếu, biết hắn cũng nhất định sẽ đồng ý với lời bọn họ nói.

- Hảo, đã như vậy, thì cũng không phải nói nhiều. Hôm nay cho dù đến bao nhiêu người, Âu Dương gia chúng ta cũng sẽ huyết chiến đến cùng!

Âu Dương Chấn đều sắp muốn điên mất rồi, vốn tưởng rằng huy động vài phương thế lực đến đây tương trợ là sẽ dễ dàng bắt được cung Tiếu Ngạo. Chính là hiện tại mới phát hiện đó cũng là một tảng đá khó gặm, một khi đụng vào thì sẽ chảymáu.

Nhưng mà đến hiện tại đã không còn đường quay đầu lại, vậy thì chỉ có thể đánh một trận chiến đấu tới cùng.

Sau khi lão cao giọng quát một tiếng liền cầm trong tay một thanh thánh kiếm, rồi cùng báo gấm nhằm hướng Viên Chiến Thiên mà xông tới.

- Lão tạp chủng, đối thủ của ngươi là ta!

Phong Nha đoạt trước một bước cùng Tứ Giác Ma Ngưu tiến lên đón nhận Âu Dương Chấn, thề muốn cùng Âu Dương Chấn phân ra sinh tử.

- Các vị động thủ đi, nếu đã như thế mà lại lui cũng không có ý nghĩa. Cung Tiếu Ngạo một ngày không mất, nói vậy mọi người cũng bị thời thời khắc khắc phải nhớ đến. Không bằng hiện tại trước hết diệt bọn hắn!

Âu Dương Tiêu cao giọng quát, đồng thời lão cũng hướng tới Hàn Khai lại ra tay một lần nữa.

- Hay cho một lời chụp mũ, nếu muốn diệt cung Tiếu Ngạo, chúng ta đây trước hết diệt Âu Dương gia các ngươi!

Hàn Khai trầm giọng đáp, tiếp theo lại cùng Hỏa Vân Bằng xuất chiến một lần nữa.

Cùng lúc đó, Cổ Lôi quay sang người của Quỷ U Tông mà quát

- Phù huynh, các ngươi vẫn còn không ra tay thì đợi đến khi nào!.

Quỷ U Tông là vẫn còn chưa quyết định. Bọn họ mặc dù thông gia cùng Cổ gia, nhưng mà chuyện không có lợi thì bọn họ quả thật không muốn làm.

Hiện nay cưỡi hổ khó xuống, nếu mà không ra tay như vậy, chỉ sợ cũng sẽ đắc tội Âu Dương gia cùng Cổ gia. Nhưng mà ra tay thì cũng bị đồng dạng đắc tội với người ta. Điều này làm cho bọn họ mâu thuẫn không thôi.

- Ra tay đi, chúng ta kiềm chế một phen mấy người Phong gia là tốt rồi!

Ông lão dẫn đầu Quỷ U Tông do dự một chút rồi nói.

Lão rất là xảo quyệt, lại lựa chọn Phong gia yếu nhất để ra tay, như thế có khả năng giảm bớt tổn thất của bọn họ, lại có khả năng đến giúp Âu Dương gia cùng Cổ gia, về mặt mũi cũng không có trở ngại.

Ba tên Thánh Giả Sát Thiên cũng ra tay. Bọn họ một người là Trung Giai Thánh Giả, hai vị là Đê Giai Thánh Giả, rất rõ ràng trong ba người bọn họ cũng không có Cung Chủ Sát Thiên tồn tại.

Ba người bọn họ hướng về phía tứ đại viên Vương hộ pháp của Viên Chiến Thiên mà ngăn chặn.

Năm đại thánh Hắc Ma Môn chính là đối đầu bốn đại thánh của Đông Phương gia, mặt khác La Mỹ Anh cũng cử Long Quy hướng về phía tương trợ người của Đông Phương gia, nếu không sẽ có vẻ rất có hại.

Ba người Linh Vũ Các cũng gia nhập vòng chiến. Nhưng mà bọn hắn cũng không sinh tử vật lộn đọ sức, mà có ý nghĩ cũng giống như bốn người Quỷ U Tông, chẳng qua là kiềm chế Thánh Giả đối phương một phen mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1539 - Ngươi Đã Hỏi Ta Chưa! (2)

Thánh Giả đại chiến, Bát Giai Linh Thú tương tàn.

Một chốn thiên địa đều trở nên đất rung núi chuyển.

Dưới đất nhân mã đôi bên đều chỉ có thể chạy xa được tới đâu thì tránh xa tới đó, sợ bị hại cùng cá trong chậu.

Lúc này, môn đồ Hắc Ma Môn một mực ẩn núp đột nhiên xông ra, ước chừng có một vạn nhân mã. Chúng nhằm hướng về phía người cung Tiếu Ngạo.

Một đội nhân mã này của bọn họ lúc trước chính là phải chờ tới lúc Âu Dương gia cùng cung Tiếu Ngạo lưỡng bại câu thương thì mới sẽ xuất hiện để thu thập tàn cuộc.

Hiện nay tình thế đã không giống với dự tính, bọn họ chỉ có thể trước hết trợ giúp Âu Dương gia diệt xong người cung Tiếu Ngạo rồi hãy nói sau.

Có người của Hắc Ma Môn đột nhiên xông ra, người của Âu Dương gia đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức cũng huy động mọi người phối hợp cùng Hắc Ma Môn xông về hướng người cung Tiếu Ngạo.

- Ta nên sớm nghĩ tới đại quân Hắc Ma Môn đã mai phục tại chỗ này!

Huyền Diệu cau mày thở dài nói.

Cho dù là hắn có dự liệu đến, nhưng mà hắn cũng không có cách nào để hóa

giải. Tất nhiên tất cả mọi người cung Tiếu Ngạo bọn họ đã ở đây, sẽ không có thêm bất cứ viện quân phối hợp gì nữa.

Cũng may một cây Kim Bổng từ trên trời giáng xuống, nện cho mấy chục người Hắc Ma Môn người ngã ngựa đổ.

Viên Chiến Thiên gầm rống một tiếng, múa cây kim côn bắt đầu tàn sát tứ phương, trợ giúp cung Tiếu Ngạo một tay!

Viên Chiến Thiên giống như Chiến Thần giáng xuống, tuy chỉ là tu vi Trung Giai Huyền Đế, chính là chiến lực lại không thua gì Cao Giai Huyền Đế.

Cây kim côn của hắn càng là Thánh Khí cao nhất, côn pháp của hắn sử dụng đến cảnh giới cực kỳ cao siêu. Mỗi một côn đều sẽ có hơn mười người bị nện bay, hoặc trọng thương hoặc tử vong.

Thế giới chi lực của hắn càng đáng sợ hơn. Một người hóa thành ngàn đạo nhân ảnh, mỗi một phân thân hắn cầm kim côn trong tay tung hoành giết chóc tứ phương, khiến cho rất nhiều môn đồ Hắc Ma Môn giống như tránh ôn thần liền xa được tới đâu thì né tránh tới đó.

- Đừng vội càn rỡ, Bổn đế đến chiến với ngươi.

Một vị Cao Giai Huyền Đế của Hắc Ma Môn cao giọng quát một tiếng. Hắn cầm trong tay một cây hắc côn xông tới gần Viên Chiến Thiên.

Thế giới chi lực của hắn hóa thành một mảnh đầm lầy, giống như có thể đều nuốt chửng tất cả vạn vật đi vào, đặc biệt có vẻ quỷ dị không sao diễn tả nổi.

Thế giới của hắn mặc dù có uy lực phi phàm, nó đã nuốt chửng rất nhiều ảo ảnh của Viên Chiến Thiên, nhưng mà vẫn đang khó lòng ngăn cản được Viên Chiến Thiên oanh tạc đến mức điên cuồng đáng sợ. Thế giới đầm lầy

cuối cùng đều biến thành thế giới của vô số bùn nhão.

Thế Giới Chi Lực của Cao Giai Huyền Đế kia khó lòng đối kháng được với ngàn vạn ảo ảnh của Viên Chiến Thiên. Hắn đành từ bỏ dùng Thế Giới Chi Lực để đối kháng, vung hắc côn nện thẳng vào chân thân của Viên Chiến Thiên.

- Dám so sánh côn pháp cùng ta, đây là đang tìm chết!

Viên Chiến Thiên tản mát ra ánh vàng rực rỡ đậm đặc mà cao giọng quát một tiếng. Kim côn trong tay bắn ra vô số côn ảnh để đón nhận hắc côn của Cao Giai Huyền Đế kia.

- Keng keng!

Binh khí đập vào nhau làm bắn ra những tia lửa mãnh liệt.

Cao Giai Huyền Đế kia có cảnh giới mặc dù cao, chính là chiến lực của Viên Chiến Thiên không thấp so với hắn. Kim côn trong tay càng là hơn hẳn so với hắc côn kia của Cao Giai rất nhiều. Khi lấy cứng đối cứng, hắc côn kia trực tiếp bị kim côn chặt đứt.

Đến lúc Cao Giai Huyền Đế kia giật mình, kim côn đã là tiện thể nện thẳng đến mặt hắn.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Cái đầu của Cao Giai Huyền Đế kia trực tiếp bị nện thành bùn nhão, máu tươi cùng óc não trộn thành một đám, có vẻ buồn nôn dị thường.

Viên Chiến Thiên không hề dừng lại, mà một lần nữa xông vào đám người của Hắc Ma môn mà đại sát tứ phương.

Nhưng mà, người của Hắn Ma môn số lượng đông đảo, nên chúng phân ra một số nhỏ cao thủ đối phó hắn, đồng dạng có thể kìm chân hắn, thậm chí còn nghĩ tới đả thương hắn.

May là hắn có lão hầu vào mọi thời khắc đều để ý, nên không để cho hắn có bất cứ nguy hiểm gì.

Lão hầu cũng không hề tham gia cùng bất cứ chiến đấu gì, chỉ là ở một bên cợt nhả nhìn trò diễn.

Đại bộ phận nhân mã của Hắc Ma Môn cùng người của Âu Dương gia thống nhất vào chung một chỗ rồi tiến hành áp sát người cung Tiếu Ngạo, làm xuất hiện tình thế nghiêng về một bên.

- Giết cho ta, hôm nay coi như là chết trận, cũng sẽ không lùi bước!

Phượng Tiêm Vận lại lần nữa thể hiện ra khí phách nữ nhân không kém bực mày râu của mình mà cao giọng quát một tiếng. Song kiếm càng không ngừng múa vù vù, kiếm quang càng không ngừng lóe ra mà chém giết kẻ địch.

Tàn Báo cũng đồng dạng thể hiện sát tính trước sau như một của mình. Hắn giống như một con ác ma càng không ngừng chém giết kẻ địch, quanh thân hắn đều dính đầy vết máu, trên người cũng ít nhiều chịu vết thương.

Tiếng đàn của Cát Bối Hân nổi lên bốn phía, càng không ngừng thôi miên ý chí kẻ địch, gió lạnh sát khí Tiên Thiên càng ăn mòn sức sống của kẻ địch.

Người cung Tiếu Ngạo ai nấy đều liều mạng, bọn họ đã không có bất cứ đường lui nào. Chỉ có thể chờ đợi cuộc chiến Thánh Giả có thể đưa đến kết quả thắng, hoặc là có kì binh nữa giáng xuống trợ giúp bọn họ.

May là, ông trời không quên cung Tiếu Ngạo, Đông Phương gia cùng Phong gia mỗi nhà mang đến mấy trăm quân tinh nhuệ rốt cục chạy tới.

Trong số những người này, mỗi nhà có đến hai chục vị Huyền Đế, còn lại đều là thực lực Thiên Tôn. Bọn họ đều là thực lực tinh nhuệ của hai nhà, mặc dù chỉ là một ngàn người chạy đến nhưng mà lại đủ để ảnh hưởng chiến cuộc.

- Tinh muội, đại ca đến trợ giúp ngươi nữa này!

Đông Phương Hùng mang theo lang nha bổng, lúc thu lúc vụt về phía người của Âu Dương gia. Đồng thời hắn quay sang phương hướng Đông Phương Tinh mà cao giọng quát.

Đông Phương Tinh hé ra nụ cười mừng rỡ mà đáp

- Đa tạ đại ca, một mình ca cẩn thận, kẻ địch nhiều lắm!.

- Yên tâm đi, đại ca thề sẽ giúp muội thoát khốn!

Đông Phương Hùng quát.

Cùng lúc đó, Cát Bối Hân bị một người Trung Giai Huyền Đế chém đến cây đàn. Cây đàn cổ bị chặt đứt, nhưng đao kình vẫn đang chém về hướng trán của nàng.

Cát Bối Hân trong lòng chợt lạnh, nàng tự biết khó có thể chạy trốn, trong lòng thầm hô

- Phu quân vĩnh biệt!.

Liền vào lúc đao kình sắp chạm đến trán của Cát Bối Hân, một luồng kình

phong đã ập lại đây đánh bay đao trảm kia sang một bên.

Một ông lão rơi xuống bên người Cát Bối Hân mà bảo

- Nha đầu, lấy lại tinh thần đi. Có chúng ta ở đây thì ngươi không có việc gì!.

Ông lão này rõ ràng là lão đại của Phong gia Tam lão. Còn hai lão khác thì đang giết địch nơi khác, giúp cung Tiếu Ngạo chia sẻ áp lực.

Cát Bối Hân mừng rỡ gật đầu nói

- Đa tạ Đại trưởng lão.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1540 - Phong Nha Bỏ Mạng. (1)

Lúc này, nàng cũng đã thấy được Phong Vô Ảnh cùng với Phong Nhã Hinh đang hăng hái giết địch, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Thời gian nàng ở Phong gia cũng không dài, nhưng mà hiện tại cũng rõ ràng cảm nhận được sự quan tâm của Phong gia đối với nàng tuyệt đối là thành tâm thành ý.

Người ta luôn vào lúc hoạn nạn mới có thể thấy chân tình.

Một trận chiến này cũng ảnh hưởng tới quan hệ liên minh giữa cung Tiếu Ngạo cùng Đông Phương gia và Phong gia. Quan hệ giữa bọn họ cũng được củng cố trong vạn năm tương lai, sẽ trông chừng cho nhau, chiếu cố lẫn nhau.

Có Đông Phương gia cùng Phong gia trợ giúp, áp lực lên đám người cung Tiếu Ngạo lại được giảm bớt. Nhưng mà muốn chuyển bại thành thắng thì vẫn là không có khả năng.

Tất nhiên Hắc Ma Môn tăng thêm một vạn nhân mã này, trong đó không thiếu cao thủ Bán Thánh nên thực sự cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

Hiện nay Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh ở giữa chiến trường cũng muốn phát huy một phần lực lượng của chính mình để giết địch.

Chính là, bọn họ lại bị Thiên Thông của Linh Vũ Các đột nhiên kéo ra từ chiến trường.

- Thiên Thông trưởng lão, ngươi làm cái gì vậy. Sư phụ phái ngươi tới là trợ giúp chúng ta. Tại sao ngươi có thể làm như vậy, mau đi giúp chúng ta giết địch!

Hoa Hiểu Quế phi thường bất mãn quát lớn.

Thiên Thông trưởng lão giữ chặt hai người bọn họ lại mà lên tiếng giải thích

- Tình thế hiện tại không cho phép chúng ta xuất thủ. Ta chỉ có thể giữ được an toàn cho hai người các ngươi!.

Trong lúc Thiên Thông đang giải thích, tại phía đối diện lão đã có một vị Trung Giai Thánh Giả của Quỷ U Tông đang nhìn thèm thuồng.

Nhưng mà tên Trung Giai Thánh Giả thấy Thiên Thông không hề ra tay, hắn cũng không có hành động.

Dù sao hai người cũng chỉ là lại đây trợ thủ, không hề cần phải liều mạng đấu với nhau.

- Hỗn đản, ngươi buông chúng ta ra. Cho dù chết ta cũng muốn trợ giúp cung Tiếu Ngạo một tay!

Hoa Hiểu Quế giãy dụa quát.

Đường Cương Lĩnh cũng nói

- Không sai, nếu đánh như thế này thì không thể giúp lão đại, điều này làm cho sau này chúng ta đối mặt lão đại như thế nào!.

Đáng tiếc, cho dù bọn họ nói như thế nào đều tốt, Thiên Thông đều là không chút cảm động. Mục đích lão đến đây là có ý tứ đứng ở bên phía cung Tiếu

Ngạo, nhưng tuyệt đối sẽ không thay thế cung Tiếu Ngạo đi tiêu diệt người của Âu Dương gia.

Tất nhiên Linh Vũ Các của bọn họ cũng không phải đồng minh của cung Tiếu Ngạo, giao tình cũng không có đạt tới mức độ phải ra mặt giúp bọn hắn. Nhiều nhất chỉ là thỏa mãn yêu cầu của hai đệ tử hậu bối tận lực đến hóa giải trận chiến tranh này mà thôi.

Chỉ là hiện nay chuyện đã thoát ly quĩ đạo bọn họ tưởng tượng, Thiên Thông tự nhiên không muốn tham gia vào trong đó.

Trên trời cao, kĩ năng khống chế lửa của Hàn Khai đã đạt tới tình trạng cực kì thuần thục. Lão khống chế luồng lửa của Hỏa Vân Bằng giống như đã thành vật chất thật sự tồn tại, rồi đang không ngừng công kích về hướng tới Âu Dương Tiêu. Đôi cánh đại bàng vỗ một lần làm chấn động lan ra vạn dặm, ngọn lửa hừng hực như thiêu đốt làm đại dương bốc hơi, người bình thường cùng bản vô phương ngăn cản được.

Âu Dương Tiêu là người nửa chân đã vào quan tài, tu vi bản thân đồng dạng sâu không lường được. Vô số sóng nước dữ dội xuất hiện đánh sâu vào, làm chung quanh lão giống như hình thành một đại dương mênh mông phủ đầy những cơn gió to sóng lớn, vô số đợt sóng triều bốc dựng lên đâm đầu vào Hỏa Vân Bằng kia.

Một mảnh lực lượng không gian cùng với bọn họ chiến đấu đang không ngừng bị đạp xuống.

- Âu Dương Tiêu, hôm nay lão phu liền trước một bước đưa ngươi về chầu trời!

Hàn Khai cao giọng quát một tiếng, hai tay càng không ngừng kết ấn, lực lượng càng không ngừng tiếp tục ngưng tụ tăng lên. Tiếp theo song chưởng

vừa lộn, một ấn tín rực lửa thật lớn giống như đang hút hết tất cả lực lượng ở chốn thiên địa này, rồi nhằm hướng tới Âu Dương Tiêu mà nện xuống đè ép.

Âu Dương Tiêu trên mặt lộ ra vẻ nặng nề. Lão cảm nhận được một chiêu này thực đáng sợ, biết Hàn Khai hẳn là đang liều mạng.

- Ngươi còn không có tư cách này!

Âu Dương Tiêu gào thét một tiếng, trong tay cầm thánh kiếm liền dốc hết lực lượng toàn thân vào trong trường kiếm. Một con Thủy Giao từ trong trường kiếm rít gào lao ra, khí thế rung động tứ phương.

- Rầm rầm!

Hai cỗ năng lượng đang không ngừng dây dưa oanh tạc lẫn nhau, không khí chung quanh bị thổi đi hết sạch, không gian đều bị chấn động đến hỗn loạn không chịu nổi.

Lực lượng của thủ ấn khổng lồ cũng không hoàn toàn bị tiêu hao đi hết, lực lượng Thủy Giao kia cũng đồng dạng xuyên phá lực lượng của thủ ấn khổng lồ. Hai luồng lực lượng còn sót lại liền hướng tới hai người mà nện thẳng về phía trước.

- Phốc phốc!

Hàn Khai cùng Âu Dương Tiêu đều là toàn lực ứng phó, toàn bộ lực lượng hai người đều đã tung ra hết nên khó có thể tránh được công kích của đối phương. Vì thế đều bị đánh bay ra thật xa, thổ huyết bị thương nặng.

Bên kia Phong Nha cùng Âu Dương Chấn cũng là vật lộn đọ sức sinh tử.

Phong Nha vung lên cây Hàn Thiết vài Vạn Niên đang không ngừng điên

cuồng bám chặt đối thủ, giống như xúc giác cá mực cuốn lấy Âu Dương Chấn.

Âu Dương Chấn chính là sử dụng đủ loại Cao Giai kiếm kỹ, đang không ngừng đánh bay Vạn Niên Hàn Thiết của Phong Nha, đồng thời phóng ra vô số Kiếm Cương đánh úp vào những chỗ hiểm của Phong Nha.

Phong Nha quanh thân nhiều chỗ bị Kiếm Cương cắt nát, máu tươi chảy nhỏ giọt ròng ròng; Âu Dương Chấn không khá được hơn là bao, trên mặt lão lại càng bị Vạn Niên Hàn Thiết vụt một roi, liền xuất hiện một vết thương đặc biệt nhìn thấy ghê người trông có vẻ hung ác dị thường.

- Đồ chó điên nhà ngươi, hôm nay thề cắt cái đầu chó của ngươi!

Âu Dương Chấn về lực lượng so với Phong Nha thì có mạnh hơn một chút, chính là lão không có liều mạng như Phong Nha, bị dồn ép đến lửa giận hừng hực.

Sau khi lão cao giọng quát một tiếng, trường kiếm trong tay mạnh mẽ quay cuồng, thân thể của lão cũng xoay vòng theo, cả người cùng trường kiếm hợp nhất hóa thành một cái dùi thép đâm thẳng tới ngực Phong Nha.

Tốc độ kia nhanh như chớp giật, kiếm khí càng không ngừng kích động bốn phía. Cường chiêu chưa tới, đã sinh ra kiếm phong sắc bén làm cho người ta phát lạnh khi bị cắt vào cơ thể.

- Hỗn tạp, ta muốn uống huyết ngươi để tế các chiến sĩ chết đi của cung Tiếu Ngạo chúng ta!

Phong Nha điên cuồng hét lên một tiếng, sau lưng của lão hiện lên một con ác ma. Hắc khí khổng lồ kia phun ra dày đặc, làm sinh ra một cơn khát máu đậm đặc có tính hủ thực.

Phong Nha có vài sợi Vạn Niên Hàn Thiết xoắn lại trở thành một sợi dây to lớn cường đại hơn, tất cả lực lượng ngưng tụ tại sợi dây đó, vung tới Âu Dương Chấn rồi điên cuồng kéo lão lại đây.

- Đinh đương đinh đương!

Âu Dương Chấn sử dụng tất cả lực lượng, thánh kiếm của lão chém lên Vạn Niên Hàn Thiết của Phong Nha, chặt Vạn Niên Hàn Thiết thành những đoạn bay ra tứ phương, rồi mũi kiếm trực tiếp xuyên qua ngực Phong Nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1541 - Phong Nha Bỏ Mạng. (2)

- Cho dù chết, cũng phải bắt ngươi chết theo!

Phong Nha như mê muội, đôi mắt đỏ kè tản mát ra sự khát máu vô biên, hai tay của lão ôm lấy Âu Dương Chấn đến sát gần rồi cúi đầu, bộp một cái cắn về phía cổ của Âu Dương Chấn.

- A!

Âu Dương Chấn gào lên một tiếng, trường kiếm đâm vào trong ngực Phong Nha ngoáy tròn. Nửa người trên của Phong Nha bị xé toạc, máu tươi bay đầy trời.

Phong Nha cứ như vậy ngã xuống.

Nhưng mà, Âu Dương Chấn cũng không khá hơn. Cổ của lão lại bị răng Phong Nha cắn thủng, máu tươi đang không ngừng tuôn ra.

Âu Dương Chấn vội vàng lấy tay bịt cổ, lập tức móc ra linh thảo cầm máu và đan dược chữa thương nuốt vào mới miễn cưỡng ngăn cản vết thương, giữ vững được tính mạng.

- Mẹ nó chứ, đấu với bản thánh là ngươi muốn chết!

Âu Dương Chấn thở hổn hển mà nói.

Nếu là lại chậm hơn một chút, lão thật sự phải bị Phong Nha cắn đứt cổ. Lão thật không nghĩ tới đối phương sẽ điên cuồng như vậy.

Mặc dù lão giết được Phong Nha, chính là tuyệt đối lại không thể tham chiến tiếp. Tất cả lực lượng đã tiêu hao sạch sẽ, trên người còn có nhiều chỗ bị tổn thương, mà vết thương trên cổ càng không thể động tới. Nếu như mà lại vỡ toang thì cũng khó lòng sống được. Tất nhiên đây chính là mạch máu cổ họng, là chỗ hiểm trí mạng nhất a!

Cũng may trước khi Phong Nha bị bỏ mạng, Linh Thú hộ thân Tứ Giác Ma Ngưu của lão cũng vừa mới đánh chết báo gấm của Âu Dương Chấn, nếu không lão bị chết còn có chút thiệt thòi.

Tại một phương hướng khác Thánh Giả Hắc Ma Môn cùng Đông Phương gia đánh nhau cũng cực kỳ kịch liệt.

Bên phía Hắc Ma Môn tuy có nhiều hơn một vị Thánh Giả, chính là bên phía Đông Phương gia lại có thêm Long Quy cường đại nhất. Nó có khả năng cùng lúc đánh với Hắc Xà Linh thú của Vạn Độc Xà cùng với một người Trung Giai Thánh Giả và Linh Thú hộ thân của Thánh Giả kia.

Long Quy cường đại nhất ở chỗ phòng ngự của nó. Cơ hồ là nó miễn dịch so với ai có thực lực công kích yếu hơn nó, cái này tương đương với nó ở vào một trạng thái vô địch. Nay lại kết hợp với công kích cường đại hung tàn của nó nên lấy một địch ba mà vẫn còn chiếm thượng phong.

Chỉ cần cho nó một chút thời gian nữa, Hắc Xà kia tuyệt đối sẽ bị nó ăn tươi nuốt sống. Mà Trung Giai Thánh Giả kia cùng Bát Giai Trung Giai Linh Thú của lão cũng khó thoát khỏi cái chết.

Có Long Quy kiềm chế, Đông Phong Mỗ Mỗ cùng Linh Thú của bà chung sức đối phó Vạn Độc Xà nhiều năm bước vào cảnh giới Cao Giai Thánh Giả có vẻ dễ dàng hơn không ít. Bằng không độc công của Vạn Độc Xà này xác thật khó chơi đến nguy hiểm.

Mà Mị Sát thân là thê tử của Hắc Ma cũng là có thủ đoạn sát phạt cực kỳ kinh người, khiến cho Trung Giai Thánh Giả kia của Đông Phương gia bị buộc liên tiếp bại lui, hết lần này đến lần khác lâm vào cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Trung Giai Thánh Giả kia cơ hồ không có lực để đánh lại, khiến cho lão có vẻ cực kỳ bị áp chế khó chịu, đây chính là tình huống mà nhiều năm qua lão đều khó có thể gặp nổi.

Lão cũng mới ý thức được, nữ nhân trước mắt này tuyệt đối có thực lực Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, chỉ sợ không được bao lâu liền có cơ hội bước vào trình tự cao hơn.

Phong Thanh Duyến của Phong gia sở hữu tốc độ có thể nói vô song, trong số cao thủ ngang bậc xem như hiếm khi gặp địch thủ.

Chính là bên phía Quỷ U Tông lại phái hai người cùng nhau quấn quít lấy bà. Một người Trung Giai Thánh Giả và một người Đê Giai Thánh Giả, đối phương chỉ chú trọng phòng thủ, cũng không liều mạng cùng bà khiến cho trong lúc nhất thời bà khó có thể đánh bại đối phương, chớ nói chi là đi trợ giúp người khác. Điều đó khiến cho bà càng đánh thì cơn tức giận càng cao.

- Phù Chân, nếu các ngươi không tránh ra, đừng vội trách ta không khách khí!

Phong Thanh Duyến cau mày khẽ kêu.

Phù Chân là người dẫn đầu phía Quỷ U Tông, có thực lực Trung Giai Thánh Giả. So sánh Phong Thanh Duyến đã bước vào cảnh giới này sớm hơn, lực lượng nếu so với Phong Thanh Duyến thì hùng hậu hơn không ít.

- Phong tiên tử hà tất phải như thế, vì một người của cung Tiếu Ngạo mà

Phong gia các ngươi trở mặt cùng vài thế lực lớn, sau này chỉ sợ sẽ không được tốt.

Phù Chân đáp.

Bọn họ đã lựa chọn đứng ở bên phía Âu Dương gia, tự nhiên sẽ không để cho người của Phong gia đi trợ giúp những người khác.

- Vậy các ngươi đi tìm chết hết thảy cho ta!

Phong Thanh Duyến trở nên hung ác quát lớn một tiếng. Thánh kiếm trong tay bà múa vù vù, năng lượng cực lớn lấy bà làm trung tâm trong nháy mắt nổi lên cuồn cuộn một đám Phong Nhận đan xen mà thành.

- Nhận Giảo Tứ Phương!

Năng lượng phân hoá trở thành vô số Phong Nhận quét về hướng tới Phù Chân cùng với Đê Giai Thánh Giả khác mà chém giết.

Cùng lúc đó, thân hình bà giống như quỷ mỵ bắt đầu khởi động, lướt về hướng tới Đê Giai Thánh Giả kia. Trường kiếm đâm thẳng vào mi tâm của Đê Giai Thánh Giả kia.

Đê Giai Thánh Giả kia chống đỡ Phong Nhận của Phong Thanh Duyến đã là phi thường cố hết sức. Nếu không phải đại bộ phận áp lực đều được Phù Chân gánh chịu, thì lão đã sớm bị giết chết. Hiện nay Phong Thanh Duyến đột nhiên xông tới gần hắn, khiến cho hắn hết sức sợ hãi. Hắn muốn né tránh thì mới phát hiện trường kiếm của đối phương như hình với bóng, căn bản khó có thể thoát khỏi.

- Đừng có làm bị thương sư đệ của ta!

Phù Chân đánh tan rất nhiều Phong Nhận của Phong Thanh Duyến. Lão cao giọng quát một tiếng, cây chùy tròn trong tay cấp tốc nện về hướng tới Phong Thanh Duyến.

Nếu như Phong Thanh Duyến thực sự muốn ám sát Đê Giai Thánh Giả kia thì bà cũng phải nhận một chiêu nặng này của Phù Chân!

Đây cũng là sách lược vây Nguỵ cứu Triệu.

Lão vốn tưởng rằng Phong Thanh Duyến sẽ không mạo hiểm như vậy. Tất nhiên một chiêu này của lão coi như không giết được Phong Thanh Duyến, nhưng ít ra sẽ làm bà bị thương nặng.

Đáng tiếc, lần này lão đã tính sai lầm. Phong Thanh Duyến lại liều lĩnh, trường kiếm không chút do dự đâm vào mi tâm sư đệ của lão.

- A!

Đê Giai Thánh Giả kia kêu thảm một tiếng, đầu bị xuyên thủng. Thức Hải trực tiếp tan biến, linh hồn bị đánh tan, tất cả sức sống đoạn tuyệt như vậy làm cho bất cứ linh đan thần dược gì cũng đều khó lòng có cơ hội giữu được mạng sống nữa.

Cùng lúc đó, Phong Thanh Duyến cũng bị cây trùy tròn ngàn cân của Phù Chân nện trúng phía sau lưng.

- Phốc!

Bà ói ra một ngụm huyết, cả người giống như chiếc diều đứt dây bị nện bay ra xa.

- Nữ nhân chết tiệt, đây là ngươi bức ta trở mặt. Lại giết sư đệ của ta, ta nhất

định phải băm ngươi thành muôn mảnh!

Phù Chân nổi điên quát lớn một tiếng, tự chính triệu hồi cây chùy tròn của mình trở về, sau đó lại nhằm hướng Phong Thanh Duyến mà điên cuồng nện xuống.

Vô số chùy ảnh mang theo Lôi Đình Vạn Quân, đánh cho không gian chung quanh bị đạp đến nát bấy.

Phong Thanh Duyến mặc dù bị nội thương, nhưng mà cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Bởi vì trên người bà mặc một kiện Cao Giai thánh giáp mà Tà Đế đưa cho bà, nó đủ sức ngăn chặn đại bộ phận lực lượng của một kích vừa rồi kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1542 - Tình Hình Chiến Đấu Thảm Thiết. (1)

Đó cũng là lí do quan trọng khiến bà mạo hiểm chấp nhận bị đòn cũng phải giết chết Đê Giai Thánh Giả kia.

Phong Thanh Duyến khẽ quát một tiếng, thân thể giống như làn gió nhẹ lướt đi, tránh thoát đại bộ phận công kích của Phù Chân. Trường kiếm quay về đón đỡ chỗ công kích còn lại, nhưng bà vẫn bị đánh cho liên tục bại lui.

Về mặt lực lượng, so sánh Phù Chân thì bà kém hơn không ít, nên lấy cứng đối cứng có vẻ phi thường thiệt hại.

- Ta đã cảnh cáo các ngươi, đây là các ngươi tự tìm đến!

Phong Thanh Duyến lên tiếng, liên tục thối lui ra khỏi ngàn thước, rồi lại một lần nữa tổ chức thế công, lấy nhanh đánh chậm mà chém giết cùng Phù Chân.

Phù Chân cũng đã nổi giận, trước đây bọn họ một mực chỉ nghĩ ngăn cản người của Phong gia như vậy là đủ rồi. Không ngờ người ta thực sự không phải là giống như bọn chúng chỉ là đến để đục nước béo cò, mà là thật lòng thật dạ muốn giúp cung Tiếu Ngạo.

Biết sớm như vậy, vừa rồi lão nên toàn lực cùng sư đệ mình chém giết với Phong Thanh Duyến.

Hiện tại tất cả đều không còn kịp rồi, chỉ có thể giết Phong Thanh Duyến báo thù cho sư đệ mình!

...

Bên phía Cổ Lôi của Cổ gia chính là lấy thế nghiền nát vạn vật đánh cho Mạc Lâm đến gần chết.

Lão tuy chỉ là thực lực Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, nhưng mà chiến lực đã có thể so với Cao Giai Thánh Giả thông thường, vô số thiên uy sấm chớp làm cho người ta cảm giác thấy mênh mông cuồn cuộn khó địch.

Linh Thú Lôi Giao của lão cũng đồng dạng là vô cùng oai phong lẫm liệt, Linh Thú của Mạc Lâm cũng bị cắn chết tươi.

- Thần phục Cổ gia chúng ta, tha cho ngươi khỏi chết!

Cổ Lôi cầm trường thương trong tay, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Mạc Lâm bị trọng thương mà nói.

Trong Trung Vực số lượng Thánh Giả có hạn, mỗi một vị đều là đương kim cường giả tuyệt thế, cũng có năng lực xưng bá một chốn.

Cổ Lôi đưa ra chủ ý này, vì số lượng Thánh Giả nhà bọn họ không nhiều lắm. Lão nghĩ đến có thể thu phục người này cho chính mình dùng hay không.

- Ha ha, muốn ta thần phục, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Mạc Lâm cười thảm một tiếng, sau đó liếc liếc mắt tới phương hướng Hàn Khai, trong lòng âm thầm nói

- Hàn Thánh Sư xin lỗi!.

Tiếp theo, trong tay của lão xuất ra vài hạt châu như là Thiên Lôi Tử mà ném

tới Cổ Lôi.

Cổ Lôi cho là đây thật sự là Thiên Lôi Tử, cũng không dám sơ suất, vội vàng thay đổi vị trí. Đồng thời trong tay phát ra một cỗ lực lượng đánh bay mấy viên hạt châu kia sang một bên.

Chính là, lão mới phát hiện những hạt châu này lại không nổ mạnh, nên muốn rút lui.

Đến khi Cổ Lôi nhìn về hướng Mạc Lâm lần nữa thì mới phát hiện nơi này nào còn có bóng dáng của lão.

- Lại dám đùa Lão Tử, ngươi cho là ngươi có thể thoát được sao?

Cổ Lôi tức tối nhảy lên lưng Lôi Giao, nhằm hướng Mạc Lâm chạy trốn mà đuổi theo.

...

Về phần ba đại thánh giả của tổ chức Sát Thiên chính là đối kháng với tứ đại Viên Vương, cuộc chiến đấu cũng khá là thảm thiết.

Tứ đại Viên Vương mặc dù chỉ là thực lực Bát Giai Đê Giai, nhưng mà sức lực lớn vô cùng vô tận. Mỗi một quyền đều đủ để phá núi lấp sông, còn lực phòng ngự của thân thể lại là cực kỳ biến thái.

Ba đại thánh giả kia tuy ít hơn một người, nhưng trong đó có một người chính là Trung Giai Thánh Giả, còn có ba con Bát Giai Linh Thú trợ giúp nên cũng không rơi vào hạ phong.

Bọn họ vốn sở trường đạo ám sát, thân hình phi thường quỷ dị khó dò, thường xuyên biến ảo vào những góc độ khác nhau để ám sát tứ đại Viên

Vương.

Chính là coi như bọn họ đâm được Viên Vương ba kiếm, chỉ cần bị Viên Vương đánh trúng một quyền liền cũng khiến bọn họ lãnh đủ.

Trong vòng thời gian ngắn, bọn họ có muốn phân ra thắng bại thì đó là không có khả năng.

Mà hai vị Thánh Giả Linh Vũ Các chỉ là tùy tiện ứng phó một phen mà thôi, cũng không hề đích thực chém giết.Nhưng cũng không có người đích thực dám đối phó thật sự với bọn họ. Tất nhiên đại thế của Linh Vũ Các đủ để làm kinh động sợ hãi rất nhiều người.

Bọn họ tuy là đứng ở bên phía cung Tiếu Ngạo bên này, nhưng mà ai cũng đều có thể nhìn ra được bọn họ cũng không muốn thật sựhòa trộn xen vào. Đó cũng là nguyên nhân làm cho cung Tiếu Ngạo không chiếm được ưu thế.

...

Cuộc chiến giữa các Thánh Giả kịch liệt dị thường, nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn phân ra ai thắng ai thua vốn là không có khả năng.

Mà ở dưới bọn họ thì cuộc hỗn chiến chính là đến hồi gay cấn.

Hơn hai vạn người Cung Tiếu Ngạo đã giảm mạnh đến còn mấy ngàn người mà thôi, Âu Dương gia thì còn lại khoảng một vạn người. Phía Hắc Ma Môn, quân số còn đầy đủ sức lực thì còn có bảy tám ngàn. Có không ít là bị đám người Đông Phương gia, Phong gia cùng với Viên Chiến Thiên tiêu diệt giết chết.

Nhân mã Đông Phương gia cùng Phong gia cũng đều mỗi nơi có hao tổn.

Trận này có thể nói là vô cùng thảm thiết, người chết cũng càng ngày càng nhiều, cả vùng đất này đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thân là người đứng đầu cung Tiếu Ngạo, Phượng Tiêm Vận đã giết không biết bao nhiêu người. Hiện tại nàng đang bị hai tên Trung Giai Huyền Đế Hắc Ma Môn vây công, trên người cũng có nhiều chỗ bị thương, khí tức đã càng ngày càng không yên.

La Mỹ Anh cũng cực kỳ chật vật, kinh nghiệm chiến đấu của nàng so với người khác phải kém hơn không ít. Nếu không có được Thế Giới Chi Lực linh cấp, chỉ sợ nàng sớm đã phải bỏ mạng.

Về phần phía Cát Bối Hân thì có Tam lão Phong gia ở chung quanh thỉnh thoảng chiếu cố, nên còn không bị nguy hiểm tánh mạng.

Đông Phương Tinh cũng đồng dạng có cao thủ Đông Phương gia bảo vệ tại bốn phía, khiến cho nàng có thể an tâm canh giữ ở chung quanh Huyền Diệu cùng Diệp Vân Phong.

Ngược lại là phía Vi Đại Nhi đang càng ngày càng nguy hiểm.

Ở bên người nàng có đại ca Lãnh Xà của nàng cùng với tám viên tướng bảo vệ. Nhưng mà bọn hắn cũng chỉ có thực lực Thiên Tôn, nên khó có thể chống đỡ cao thủ bậc Huyền Đế.

Một người Đê Giai Huyền Đế của Âu Dương gia tên là Âu Dương Bân, tại Âu Dương gia là nổi danh háo sắc.

Hiện nay trên chiến trường hắn vẫn không quên lưu ý đến mấy nàng mỹ nhân cực phẩm Phượng Tiêm Vận, Cát Bối Hân, Đông Phương Tinh, La Mỹ Anh cùng với Vi Đại Nhi này.

Hắn thấy bên cạnh Vi Đại Nhi có ít cao thủ nhất, nên một vị Huyền Đế như hắn liền xông tới tựa thể vào chỗ không người. Hắn nện Lãnh Xà thành trọng thương, chạy tới gần Vi Đại Nhi cười dài mà nói

- Mỹ nhân, lần này ta xem ngươi chạy đi đâu. Cứ ngoan ngoãn đi theo Bân Gia, ta có khả năng giữ cho nàng bất tử!.

Cùng lúc đó, một tay hắn hướng tới bộ ngực căng tròn của Vi Đại Nhi định chộp.

Mắt thấy bàn tay này của hắn sẽ tiếp xúc đến bộ ngực của Vi Đại Nhi, một đạo kình phong lướt đến. Một cánh tay mạnh mẽ tràn trề sức lực đi trước một bước đã túm được tay của hắn.

Trên chiến trường vốn là nơi không phải ngươi chết chính là ta vong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1543 - Tình Hình Chiến Đấu Thảm Thiết. (2)

Âu Dương Bân trong loạn chiến lại vẫn không quên trêu chọc mỹ nữ, phần tâm tư này thực sự không phải người bình thường nào cũng có khả năng bằng được.

Chỉ là khi hắn muốn chạm đến bộ ngực căng tròn co dãn kia của Vi Đại Nhi thì tay của hắn liền bị bàn tay kia cầm chắc.

Âu Dương Bân gặp nguy không loạn, hắn không chút suy nghĩ giơ trường kiếm trong tay kia lên tức thì định chém về hướng cánh tay đang nắm chặt lấy tay kia của hắn.

Chỉ là lúc kiếm của hắn còn chưa chém đến thì đối thủ cũng đã trực tiếp dùng sức, cứ thế giật đứt cánh tay của hắn.

- A!

Âu Dương Bân phát ra tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan. Âm thanh kia giống như giết heo mổ bò làm cho người ta cảm giác đến rợn cả tóc gáy.

Một vị cường giả Huyền Đế, cốt nhục toàn thân đều đã là cực kỳ cứng cỏi, người bình thường đừng hòng giật đứt cho được.

Tuy nhiên, người mới tới xem ra chỉ là nhẹ nhàng giật cánh tay Âu Dương Bân như muốn làm lệch vị trí đã đủ để nó đứt rời. Máu tươi càng không ngừng phun ra từ chỗ bị giật đứt kia.

- Nữ nhân của ta cũng là ngươi đụng được rồi sao?

Một âm thanh khe khẽ tựa hồ lạnh như băng vang lên bên tai Âu Dương Bân.

Âm thanh này giống như đến từ chín tầng Cửu U Địa Ngục, làm cho người ta nghe xong đều cảm giác khó chịu như lọt vào trong hầm băng. Sát ý hiếm thấy lạnh lùng băng giá kia làm cho người ta kinh hãi khiếp sợ.

Âu Dương Bân không chú ý được nhiều như vậy. Hắn lập tức bứt ra điên cuồng lui về, hắn biết người mới tới khẳng định là cao thủ siêu quần xuất chúng.

Chính là, hắn còn có thể thoát được sao?

Ngay vào lúc thân thể hắn vừa mới chuyển động, người kia đã hung hăng đá tới một cước, trực tiếp đá thẳng vào thằng bé hạ bộ của Âu Dương Bân.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Âu Dương Bân chỉ cảm thấy thằng bé đau quặn, hai viên "Trứng trứng" trực tiếp bị đá vỡ. Hơn nữa lực lượng một cước càng lan khắp toàn thân hắn, trực tiếp đánh vỡ đan điền của hắn bục tung ra, lục phủ ngũ tạng nghiền nát, liền mất mạng ngay tại chỗ!

Người đến là người phương nào đã không cần nói cũng biết.

Không sai, hắn đúng là Cung Chủ cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu.

Trải qua một phen đường sá xa xôi, cuối cùng hắn gấp rút chạy từ Vạn Hoa Tông trở lại địa giới cung Tiếu Ngạo. Chính là lúc hắn đang muốn phản hồi quay về thành Phong Vân thì mới biết được toàn bộ nhân mã bản bộ bên trong cung Tiếu Ngạo đã chạy tới địa giới Tam Trại Bang để chuẩn bị giao chiến.

Cho nên, hắn lại tạm thời thay đổi lộ trình chạy tới bên này.

Coi hắn lại tới đây vừa đúng lúc phát hiện người cung Tiếu Ngạo bọn họ đã ở vào bên bờ nguy hiểm nhất, trong lòng liền bốc lên lửa giận hừng hực.

Hắn trước tiên tìm chỗ của nữ nhân và huynh đệ mình, lúc này mới phát hiện một màn Vi Đại Nhi đang sắp bị làm nhục.

Âu Dương Bân coi như là không may. Là người thứ nhất liền đụng phải Lăng Tiếu đầy ngập lửa giận, sau khi đã chết lại còn bị đánh dập "Trứng trứng", làm một ma quỷ thái giám.

- Tiếu, ngươi... Ngươi rốt cục đã trở về!

Vi Đại Nhi nhìn nam nhân phong thái hiên ngang trước mắt này, từ trong mắt nhung không nhịn được tràn ra hai dòng nước mắt.

Hai ngày nay xoắn vào nhau mà chém giết, nàng đã quá mệt mỏi, cố gắng đến quá mức khổ cực.

Nàng đều cho là đến lúc chết Lăng Tiếu cũng sẽ không xuất hiện, còn may hiện tại hắn gấp rút trở về, tất cả mọi thứ trong lòng nàng cũng đã ổn định.

Lăng Tiếu đưa tay lên lau khô nước mắt của nàng mà dịu dàng nói

- Ta đã trở về, tất cả đều giao cho ta đi!.

Nhìn Vi Đại Nhi toàn thân đều là có vết thương, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy đau ở trong lòng.

Nữ nhân của hắn, hắn hết sức thương yêu. Nay lại bị người khác ức hiếp thành như vậy, hôm nay hắn thề phải đại khai sát giới!

Lúc Vi Đại Nhi còn muốn nói điều gì, nhìn thấy đang có người đang bổ về hướng tới Lăng Tiếu liền giật mình la lên

- Tiếu, cẩn thận phía sau!.

Chính là, Lăng Tiếu như là không có phản ứng thông thường, mặc cho Võ Giả đánh lén chém ở phía sau trên lưng hắn.

Đó là một người Cao Giai Thiên Tôn. Hắn cho là có thể chém đứt đôi một nam một nữ trước mắt này. Chính là lúc đại đao của hắn chém vào phía sau lưng đối phương, một cỗ lực chấn động cường đại trực tiếp đánh cho đại đao của hắn rời khỏi tay, hổ khẩu hai tay kia của hắn đều rỉ ra máu tươi.

Hắn hoảng hốt, biết người trước mắt này tuyệt đối là phi thường đáng sợ, lập tức muốn bứt ra mà lui thật nhanh.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã nhảy một bước quay người đá lên trên mặt hắn.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Lực chân cường đại trực tiếp đá vỡ đầu tên Cao Giai Thiên Tôn như quả dưa bở.

Lăng Tiếu ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt tới người chết kia, kéo Vi Đại Nhi lên, cho nàng uống đan dược chữa thương.

Sau đó, hắn mới xoay người sang chỗ khác, phát hiện Lãnh Xà đang bị vây công, tình huống thập phần nguy cấp.

Hắn hóa thành một làn gió, vô số cước ảnh điên cuồng quét đến hơn mười người của Âu Dương gia ở chung quanh, cứ thế trực tiếp đá chúng nổ tung.

Uy lực của Phong Thần Thối, vào giờ khắc này phô bày ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Lãnh Xà thấy rõ người mới đến, không nhịn được giật mình la lên

- Cung Chủ!.

- Cũng không cần phải nói gì thì ta cũng biết. Trước hết ngươi cùng Vi Đại Nhi chăm sóc chính mình cho tốt

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Lãnh Xà mà nói.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu lại bay về hướng tám tướng ở gần đó, nhanh chóng quét dọn hết sạch đối thủ ở chung quanh bọn họ.

Hắn không có thời gian lần lượt đi cứu viện những người khác, mà là triệu hoán Tiểu Kim cùng Mãnh Nam ra rồi hạ lệnh

- Giết những người bọn họ này cho ta!.

Tiếp theo, hắn giống như con diều hâu tung bay, lướt đến trên trời cao hét lớn

- Bổn cung đã trở về, người cung Tiếu Ngạo toàn bộ tập trung chung một chỗ. Đợi Bổn cung thay các ngươi tìm về công đạo!

Âm thanh Lăng Tiếu mênh mông cuồn cuộn, ở đây tuy đang có rất nhiều đạo công kích vang lên, nhưng mà mọi người vẫn có thể nghe được đầy đủ rõ ràng.

Không ít người ngẩng đầu trông lên, nhìn nam nhân oai phong như nhà trời kia mà trong ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

- Cung Chủ rốt cục đã trở về, ngài không có lùi bước, mọi người lại đây. Đều trước hết tụ chung một chỗ chờ đợi mệnh lệnh của Cung Chủ.

- Không sai, có Cung Chủ tại đây, cung Tiếu Ngạo chúng ta tất thắng không nghi ngờ.

- Cổ gia, Âu Dương gia, Hắc Ma Môn, những kẻ hỗn tạp các ngươi cứ chờ chết đi!.

...

Những người còn lại này của Cung Tiếu Ngạo, ai nấy đều trở nên hưng phấn. Bọn họ đã sớm tôn sùng không thôi đối với Lăng Tiếu. Ở trong lòng bọn họ Lăng Tiếu chính là Chiến Thần không gì không làm được. Có hắn tại đây, cung Tiếu Ngạo bọn họ liền tuyệt đối không bị thua.

Người cung Tiếu Ngạo bắt đầu co cụm thu nhỏ lại, khép lại, người của Đông Phương gia cùng Phong gia cũng phối hợp yểm hộ.

Mấy ngàn người vừa đánh vừa lui, chiến dịch bắt đầu xuất hiện biến hóa mới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1544 - Vương Giả Trở Về. (1)

Mấy nàng Phượng Tiêm Vận, Cát Bối Hân, La Mỹ Anh cùng với Đông Phương Tinh sau khi nhìn thấy Lăng Tiếu đều là vui mừng quá mà ứa nước mắt. Bọn họ gắng sức quá cực khổ, bọn họ không phải lo lắng Lăng Tiếu không dám trở về, mà là sợ không thể thấy Lăng Tiếu một lần cuối cùng mà đã chết trên chiến trường.

Hiện tại bọn họ rốt cục không phải lo lắng vấn đề này.

Huyền Diệu ở một bên cũng là nét mặt giãn ra mà cười nói

- Cuối cùng là gấp rút trở về, ta đã biết rõ ông trời sẽ không quên cung Tiếu Ngạo chúng ta.

Viên Chiến Thiên cũng là thoáng nhìn Lăng Tiếu, phát hiện khí tức dao động của Lăng Tiếu so với hắn lại còn mạnh hơn nữa, ở trong lòng hắn bất mãn mà nói thầm

- Người nầy rốt cuộc là tu luyện như thế nào, so với ta lại thăng bậc tiến Giai còn nhanh hơn!.

Lăng Tiếu không có lại nói thừa gì nữa. Hắn cầm Kim Long Thương trong tay, bắt đầu đại sát tứ phương.

Hắn đến chỗ nào, luôn luôn người chết ở dưới Kim Long Thương của hắn.

Hắn hiện nay đã là đạt tới thực lực Cao Giai Huyền Đế, một khi toàn lực khai chiến cũng có thể đối chiến cùng một Đê Giai Thánh Giả. Ngoài ra thân

thể hắn dũng mãnh như thế, đối với rất nhiều công kích đều là trực tiếp miễn dịch.

Hắn hoàn toàn là không để ý đến phòng ngự, chỉ lo tận tình ra sứcgiết chóc.

- Để cho ta tới lấy thủ cấp của ngươi!

Âu Dương Chiến vọt ra từ trong vạn người trong đó, nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà xông đến.

Hắn thân là người nối nghiệp Âu Dương gia tương lai, có cơ hội nhập thánh cao nhất, chiến lực cũng khá phi phàm, thực lực đã đạt tới cảnh giới Huyền Đế đỉnh cao. Trước đây càng chém giết không ít Đại tướng cung Tiếu Ngạo, trong đó vẫn còn bao gồm Trung Giai Huyền Đế Phương Thần và Đê Giai Huyền Đế Lưu Quần.

Hắn biết Lăng Tiếu đúng là đầu sỏ gây tội đã sát hại hai người đại tổ tông bọn họ, chỉ tức giận không lập tức chém ngã Lăng Tiếu.

Hắn mặc dù không biết Lăng Tiếu làm như thế nào để hại hai vị tổ tông của mình, nhưng mà hắn tuyệt đối không cho rằng Lăng Tiếu là bằng thực lực của bản thân để làm được điều đó, nhất định là sử dụng âm mưu quỷ kế gì đó để hại chết.

Âu Dương Chấn cũng không hề nói rõ tình huống cho lớp hậu bối. Điều này cũng làm cho Âu Dương Chiến tưởng tượng như thế, cũng đã định trước cho hắn kết quả lấy trứng chọi đá.

Cho dù là Âu Dương Chiến có thực lực có thể so với Bán Thánh, nhưng ở trong mắt Lăng Tiếu vẫn có vẻ không đáng để ý.

Lăng Tiếu đúng là đang tức tối đầy ruột, sát khí đúng là đậm đặc nhất.

Hắn cầm Kim Long Thương không hề biến đổi mấy cứ ra sức nện một chiêu cùng Âu Dương Chiến.

Đê Giai Thánh Khí của Âu Dương Chiến vừa đụng vào liền vỡ vụn, một con Kim Long liền trực tiếp xuyên thấu vào trong ngực hắn, làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng của hắn.

Âu Dương Chiến tuyệt đối không nghĩ tới thực lực của mình như vậy lại không phải đủ sức đánh lại một chiêu với người ta.

Lăng Tiếu mặt không chút thay đổi xọc thương vào thi thể Âu Dương Chiến chĩa lên trời mà cao giọng quát

- Hôm nay. Các ngươi đối phó cung Tiếu Ngạo của ta, một người cũng không cho trốn!.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Cùng với âm thanh của hắn chấm dứt, Kim Long Thương của hắn rung động, trực tiếp đánh cho thi thể Âu Dương Chiến bị nện thành nát bấy.

Lăng Tiếu làm như vậy không nghi ngờ là khích lệ ý chí chiến đấu của mọi người cung Tiếu Ngạo, cũng làm kinh ngạc lòng người đến từ Âu Dương gia và Hắc Ma Môn.

Nhưng mà, thực sự không phải là hắn đơn giản như thế liền có khả năng hù dọa nhiều người như vậy ở đây phải rút lui.

Một vị Bán Thánh Hắc Ma Môn giống như ma trơi lướt về hướng tới Lăng Tiếu, một đôi quỷ trảo định vồ về hướng cổ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại chỉ lo xông lên về hướng phía trước, tựa

hồ không biết phía sau có người định đánh lén hắn.

- Hắc hắc, Lăng Tiếu, người thì của ngươi, đầu là của ta!

Bán Thánh Hắc Ma Môn kia thốt ra nụ cười cực kì nham hiểm mà nói.

Liền tại lúc đôi quỷ trảo kia muốn chụp vào cổ Lăng Tiếu, một nắm đấm lớn từ một bên nện một quyền đến.

Bán Thánh còn không phản ứng, đầu hắn trực tiếp bị nện thành quả dưa vỡ.

- Muốn đụng vào lão đạicủa ta, ngươi đã hỏi ta chưa!

Một người nam nhân to lớn khôi ngô tuấn tú thập phần khinh thường lên tiếng.

- Đừng lãng phí thời gian ở chỗ này, tận tình chém giết sướng tay cho ta!

Lăng Tiếu quay đầu lại quát bảo Mãnh Nam.

- Vâng, lão đại!

Mãnh Nam lên tiếng, một đôi cánh Hổ Vân lập tức mọc ra từ sau lưng.

Hắn hóa thân làm người chim, bắt đầu hướng tới người củaÂu Dương gia cùng Hắc Ma môn mà nện thẳng về phía trước.

Mỗi một quyền đều mang theo uy lực vô biên, nhân loại và Linh Thú dưới lực lượng một quyền này đều phải bị nện thành thịt vụn. Đôi cánh Hổ Vân kia của hắn giống như vũ khí sắc bén nhất hướng về người ở hai bên mà ra sức giết chóc.

Hắn chính là Linh Thú Bát Giai Đê Giai biến dị, chiến lực không phải người bình thường có thể ngăn cản được.

Tiểu Kim cũng đang muốn lập công, những Linh Thú cùng bậc hoặc thậm chí còn cao hơn so với nó đều không nhất thiết là đối thủ của nó. Con mắt thứ ba của nó có tài năng ma quỉ bẩm sinh, có thể làm cho đối thủ bị mê hoặc dừng lại, khiến cho nó cũng có đủ thời gian cắn xé đối thủ.

Lăng Tiếu hoàn toàn mặc sức giết chóc, Kim Long Thương đến chỗ nào thì nơi đó đều là kêu rên một mảnh. Hơi chút gặp phải kẻ khó chơi thì hắn liền trực tiếp dùng tinh thần lực giết tươi.

Có hai tên Bán Thánh đúng là bị tinh thần lực của hắn công kích, khiến cho Thức Hải của bọn họ bị thương, trực tiếp bị Lăng Tiếu đâm chết.

Lăng Tiếu trở về không nghi ngờ đã làm cho tình thế chiến trường phát sinh biến hóa một lần nữa.

Trên trời cao, Âu Dương Chấn bay xuống, tay xách đầu lâu Phong Nha nhìn Lăng Tiếu mà điên cuồng hét lên

- Lăng Tiếu ngươi tiểu tạp chủng, mãi không chịu xuất hiện. Hôm nay thề giết ngươi, diệt cung Tiếu Ngạo của ngươi để báo thù cho huynh đệ của ta!.

Âu Dương Chấn có được thời gian ngắn ngủi để chữa thương, vết thương ở cổ nhờ có sự trợ giúp của Cao Giai linh thảo và đan dược đã bắt đầu khép lại.

Vết thương của lão dù chưa khắc phục hết, nhưng để đối phó bất luận kẻ nào dưới cấp Thánh Giả cũng sẽ không là vấn đề.

Cùng với một tiếng quát lớn này của lão, tất cả Thánh Giả trên chín tầng trời

cũng biết Cung Chủ cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu đã xuất hiện.

Thánh Giả đôi bên lại một lần nữa tách ra, đều là hướng về trận doanh bên mình mà hạ xuống.

Lăng Tiếu là kẻ châm ngòi lửa cho trận chiến dịch này, cũng sẽ là chong chóng đo chiều gió để trận chiến này đình chỉ can qua.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn về hướng Âu Dương Chấn, lại nhìn tay Âu Dương Chấn đang xách đầu lâu, một cơn căm giận ngút trời trong nháy mắt bùng phát ra.

Phong Nha lại đã bị Âu Dương Chấn chém chết!

- Hỗn đản!

Lăng Tiếu rống một tiếng kinh động, muốn bay thẳng về hướng tới Âu Dương Chấn.

Lúc này, Đông Phương Mỗ Mỗ cũng là quay trở về đến bên cạnh Lăng Tiếu liền nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1545 - Vương Giả Trở Về. (2)

- Tiếu nhi, không nên hấp tấp!.

Tại một phương hướng khác, Tàn Báo đồng dạng thấy trong tay Âu Dương Chấn xách đầu lâu Phong Nha, một cơn căm uất cứ thế mà sinh ra.

- Ta giết ngươi, lão Vương Bát này!

Tàn Báo mắng to một tiếng, tức tối đến hai mắt đỏ kè. Hắn cầm Phệ Huyết Ma đao trong tay xông về hướng tới Âu Dương Chấn.

Hắn cùng với Phong Nha tình như chân tay, mà nay Phong Nha bị giết, hắn không nổi giận mới là chuyện lạ.

Lực lượng của Tàn Báo tập trung đến trình độ cao nhất, vô số linh lực mãnh liệt hướng tới thân hình hắn. Hắn muốn vào giờ khắc này mạnh mẽ đột phá bậc Huyền Đế đỉnh cao để có thể chém đứt đôi Âu Dương Chấn dưới đao.

- Ánh sáng đom đóm cũng dám sánh ánh mặt trời!

Âu Dương Chấn thập phần khinh thường thốt lên.

Liền vào lúc Tàn Báo vừa tới một nửa đường, Hàn Khai bị trọng thương đang trở về liền lướt tới, đưa tay một chưởng đánh cho Tàn Báo bị hôn mê, rồi lui trở về đứng bên cạnh Lăng Tiếu.

- Sư huynh ngươi thế nào?

Lăng Tiếu nhìn Hàn Khai thần sắc vô cùng nhợt nhạt, trên người có nhiều chỗ xuất hiện vết thương mà hỏi.

Hàn Khai lắc đầu khó nhọc nói

- Vẫn còn không chết được!.

Tiếp theo, lão móc ra Sinh Mệnh Tuyền Dịch lập tức nuốt xuống.

Dùng nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch không có hiệu quả tốt với tuổi thọ, nhưng mà cái đó có hiệu quả chữa thương hồi khí vẫn dị thường rõ rệ. Nên đối với Thánh Giả mà nói thì đó là thứ tốt nhất để bảo vệ tính mạng. Tất nhiên đan dược chữa thương dưới Bát Phẩm đối với bậc như lão mà nói thì có hiệu quả không lớn.

Kỳ thật vết thương của Hàn Khai cũng không đơn giản giống như nhìn bề ngoài vậy. Lục phủ ngũ tạng của lão đã bị thương tổn rất lớn, Sinh Mệnh Tuyền Dịch có thể làm cho lão khôi phục không ít sức sống, nhưng mà tuổi thọ của lão chỉ sợ lại sẽ phải giảm bớt.

Vốn đã không còn sống được bao nhiêu thời gian, nếu mà không thể đột phá hoặc có thánh vật Duyên Thọ cao nhất, chỉ sợ không được bao lâu thì lão cũng phải bỏ mạng.

Một bằng hữu Đê Giai Thánh Giả khác của Hàn Khai cũng đã quay trở về. Một cánh tay của lão cơ hồ bị phế bỏ, khí tức cực kỳ bừa bộn không chịu nổi. Hiển nhiên vừa rồi cũng là bị tổn thất nặng.

Bọn họ là những Võ Giả thuộc về tán tu, mặc dù đạt tới thực lực Thánh Giả. Nhưng so cùng Thánh Giả thế lực lớn có rất nhiều Cao Giai tài nguyên bồi dưỡng, thì về các phương diện khẳng định là kém hơn một chút.

Lăng Tiếu không nhận ra người này, nhưng nhìn ra được lão chiến đấu vì cung Tiếu Ngạo của hắn. Hắn liền không nói hai lời liền đưa một giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch vào trong tay vị Đê Giai Thánh Giả kia.

Đê Giai Thánh Giả kia quay sang nhìn Hàn Khai, thấy Hàn Khai gật đầu liền mới tiếp nhận rồi uống.

Bỗng nhiên, lão chỉ cảm thấy một cỗ sức sống thuần khiết bắt đầu nhanh chóng làm dịu tứ chi bách huyệt, lục phủ ngũ tạng của mình. Một loại cảm giác sảng khoái thư thái như vừa tái sinh tràn ngập. Cánh tay sắp đứt đoạn của lão cũng lại có cảm ứng, tin tưởng không ra bao lâu khẳng định có thể khôi phục lại. Điều này làm cho lão cực kỳ kích động.

Rất nhiều Thánh Giả, trừ Phong Nha đã ngã xuống ra, bên phía Hắc Ma Môn cũng bị Long Quy giết chết một con Bát Giai Cao Giai hắc xà, cùng với Trung Giai Thánh Giả và Linh Thú hộ thân vốn vây công nó.

Mặt khác bằng hữu Mạc Lâm của Hàn Khai cũng bị Cổ Lôi đuổi theo giết chết, Phong Thanh Duyến thì loại bỏ một người Đê Giai Thánh Giả của Quỷ U Tông.

Một trận chiến này tổng cộng liền ngã xuống ba vị Trung Giai Thánh Giả và một người Đê Giai Thánh Giả, những người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương. Có thể nói là khá thảm thiết.

Phù Chân muốn trừ khử Phong Thanh Duyến, nhưng chính là không cách nào đuổi kịp và vượt tốc độ của Phong Thanh Duyến. Nhưng lão cũng chuẩn bị tập hợp hai người sư đệ khác của mình để sẵn sàng ra tay đối phó Phong Thanh Duyến và một vị Đê Giai Thánh Giả khác.

Hiện nay ở bên cạnh Lăng Tiếu có Hàn Khai cùng một người bằng hữu của lão, bốn đại thánh giả Đông Phương gia, hai đại Thánh Giả Phong gia, Viên

Chiến Thiên mang đến lão hầu cùng tứ đại Viên Vương chính là đứng ở một phía bên cạnh khác, Tam lão của Linh Vũ Các cũng là lui ra sau.

Bên phía Âu Dương gia, Âu Dương Tiêu chỉ còn lại có nửa cái mạng. Mà Âu Dương Chấn cũng đồng dạng bị trọng thương không nhẹ, một vị Đê Giai Thánh Giả cũng không bị ngã xuống, xem như vẫn duy trì thành đội hình tương đối hoàn hảo.

Thánh Giả Hắc Ma Môn, Cổ gia, Quỷ U Tông cùng với tổ chức Sát Thiên cũng không chịu rút đi.

Nếu đã đối lập khai chiến, nhưng ba người Linh Vũ Các lại chỉ là khách qua đường mà thôi, thì thực lực bên phía cung Tiếu Ngạo nếu so với bên phía Âu Dương gia rõ ràng yếu hơn một bậc. Vậy trận này cần phải quyết định được thắng bại sinh tử.

- Lăng Tiếu ngươi tiểu tạp chủng này, ngươi vẫn còn biết xuất hiện. Hôm nay ta nhất định phải báo thù thay hai vị huynh đệ của ta!

Âu Dương Chấn nghiến răng nghiến lợi mà nói, tiếp theo hắn quay sang Thánh Giả chung quanh quát to

- Các vị cùng tiến lên giết chết hắn, tiểu tạp chủng này có Thần Khí trong truyền thuyết. Hắn đúng là dựa vào Thần Khí kia mới có thể giết chết hai vị huynh đệ kia của ta!

Chính lúc lời này vừa nói ra, tất cả Thánh Giả đều bắt đầu phát thèm.

Vốn bọn họ một mực không hiểu hai đại Thánh Giả Âu Dương gia làm thế nào đột nhiên lại bị hậu bối như Lăng Tiếu này giết chết. Coi như hắn có bản lĩnh cực lớn thì cũng không có khả năng đột nhiên đột phá vượt cấp lên đến thực lực Cao Giai Thánh Giả để giết người.

Bọn họ một dạo đã hoài nghi liệu có đúng là Tà Đế trở về, nên mới có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

Chính là, cẩn thận nghĩ kĩ thì cuối cùng lại cảm giác là không có khả năng.

Nếu mà Tà Đế làm, chỉ sợ Âu Dương gia cũng không dám gióng trống khua chiêng báo thù như thế, mà càng có khả năng lớn hơn là bị Tà Đế một tay nhanh chóng diệt tộc. Vậy tất nhiên đây chính là lão đã đi tới Thiên Vực trong truyền thuyết.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ quyết định lội vào chỗ nước đục này.

Hiện tại nghe Âu Dương Chấn nói ra Lăng Tiếu lại là người mang Thần Khí, vậy cũng biết rõ ràng vì sao Lăng Tiếu chỉ là Huyền Đế lại có thể vượt vài bậc mà giết chết Âu Dương Hưng cùng Âu Dương Hoa.

- Cho dù hắn có cái gì, Lôi huynh hôm nay, ngươi trước hết trợ giúp diệt trừ nữ nhân Phong Thanh Duyến này!

Phù Chân tạm thời không có tâm tư để ý tới Thần Khí. Lão nhất định phải báo thù vì sư đệ đã chết đi của mình.

Trong lúc nói chuyện, búa tạ của Phù Chân đã nện về hướng tới Phong Thanh Duyến.

Cùng lúc đó, hai tên Thánh Giả ở phía sau lão cũng hướng tới một vị Thánh Giả khác của Phong gia để tấn công.

Cổ Lôi do dự một chút, rồi khẽ gật đầu với đồng bạn của mình. Hai người cũng trợ giúp Phù Chân đi vây sát Phong Thanh Duyến. Tất nhiên Quỷ U Tông có thể tới trợ trận chính là do lão ra mặt mời mọc nên mới đến. Lúc

này lão không ra tay giúp đỡ thì thật sự là không thể nào nói nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1546 - Lửa Giận Ngập Trời. (1)

- Bà ngoại trước giúp sư nương đối đầu bọn họ, đợi cho cháu trước hết giải quyết xong ân oán cùng Âu Dương gia rồi trở lại giúp mọi người.

Lăng Tiếu vội vàng nói với Đông Phương Mỗ Mỗ.

Đông Phương Mỗ Mỗ khẽ gật đầu lập tức hạ lệnh cho người bên cạnh mình đến trợ giúp Phong Thanh Duyến.

Còn bà chính là đứng ở bên cạnh Lăng Tiếu một bước không rời.

La Mỹ Anh cũng bố trí Long Quy ở bên cạnh Lăng Tiếu để đề phòng bất trắc, mà Lăng Tiếu cũng là căn dặn Tiểu Kim cùng Mãnh Nam đứng ở bên người nữ nhân của hắn, bảo vệ an toàn cho bọn họ.

- Các ngươi đều muốn Thần Khí của ta phải không? Vậy các ngươi tiến tới đoạt đi!

Lăng Tiếu phát ra âm thanh gào thét, chiến lực đã tăng lên gấp ba mươi lăm lần triển khai toàn bộ. Cả người hóa thành là long thân, một con Chân Long tuyệt thế gầm lên vang xa vạn dặm, làm kinh ngạc tứ phương.

Ở bên cạnh Lăng Tiếu, Đông Phương Mỗ Mỗ bỗng nhiên vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên là bị biến hóa này của Lăng Tiếu dọa cho hoảng sợ.

Thánh Giả ở đây cũng đồng dạng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Âu Dương Chấn chính là kinh hoảng nói với Thánh Giả bốn phía

- Mau... mau giết chết hắn, đừng để hắn lấy ra Thần Khí!.

Cùng lúc đó, trong tay của hắn xuất ra một thanh Cao Giai linh khí rồi cứ thế quăng về hướng tới Lăng Tiếu. Linh khí đâm thẳng vào mi tâm Lăng Tiếu, muốn ngăn cản động tác tiếp theo của Lăng Tiếu.

Đáng tiếc là, Đông Phương Mỗ Mỗ tung ra một chưởng đánh bay linh khí kia làm nó chệch hướng.

- Động thủ!

Mị Sát trái lại thập phần quả quyết, lập tức sai người bên cạnh nàng ra tay xông về hướng tới Lăng Tiếu.

Người của tổ chức Sát Thiên cũng đồng thời hành động, cũng tính toán không để cho Lăng Tiếu chút xíu cơ hội.

Đúng lúc này, trên trời cao đột nhiên rắc tơ bông đầy trời, những chấm đỏ tươi giống như bông tuyết bay lơ lửng có vẻ vô cùng đẹp đẽ.

Vào lúc những tơ bông này bay rải rác, tất cả mọi người hơi bị ngừng lại.

Lúc này có người dẫn đầu thở nhẹ nói

- Hoa bay vạn dặm, là người của Vạn Hoa Tông!

Quả nhiên, cùng với âm thanh này vừa dứt, có ba bóng người từ phương xa chạy như bay lại đây.

Người mới tới đúng là Hoa Bách Hợp, Bích bà bà cùng với một vị nữ nhân trung niên khác của Vạn Hoa Tông. Bọn họ phân biệt là hai đại Trung Giai Thánh Giả cùng với một người Đê Giai Thánh Giả.

Bích bà bà càng là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, thực lực gần đến vô hạn Cao Giai Thánh Giả.

- Hẳn là tới không muộn chứ!

Hoa Bách Hợp thản nhiên mở miệng hỏi.

Mọi người không biết Vạn Hoa Tông này rốt cuộc là tương trợ phương nào, nên đều có điểm không rõ là chuyện gì xảy ra. Bọn họ rốt cuộc là tới làm gì.

Nhưng mà Âu Dương gia cùng Vạn Hoa Tông đều là thế lực lớn ở Nam Uyên, nên ít nhiều cũng có chút quen biết.

Âu Dương Chấn hỏi

- Hoa tiên tử, chính là đến đây trợ giúp Âu Dương gia chúng ta?.

Lão cho rằng thế lực lớn ở Nam Uyên hẳn là thân hơn anh em, Thánh Giả Vạn Hoa Tông xuất hiện ở nơi này, không có đạo lý không phải để trợ giúp bọn họ.

- Ha hả, hôm nay chúng ta đến đây để tương trợ Lăng Thánh Sư. Cái mạng già của ta đây chính là hắn cứu giúp mới có thể giữ lại mạng sống a!

Hoa Bách Hợp cười như chuông bạc mà nói với âm thanh dễ nghe.

Lời vừa nói ra, vẻ mặt ba người Âu Dương gia đều biến đổi.

Âu Dương Chấn có hơi không cam lòng hỏi thêm

- Vị nào là Lăng Thánh Sư?.

- Nếu như bà ấy nói không sai, hắn là chính là ta!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng đáp.

Lúc này, trong tay của hắn đã lấy ra một chiếc trống đặc biệt lớn bề ngoài bị hư hại. Một tay trong nháy mắt đã bắt đầu giơ lên, rồi hướng tới mặt trống mà vỗ xuống.

Âu Dương Chấn đồng tử thu nhỏ lại

- Mau... Mau ngăn cản hắn, cái kia... Đó chính là Thần Khí!.

Âu Dương Chấn nói xong, lại quay đầu vội vàng bỏ chạy.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu đã nện khiến cho tiếng trống vang lên liên tiếp.

- Thùng thùng!

Một cỗ khí tức hồng hoang đột ngột xuất hiện giữa trời cao, một người mặt đỏ hung ác ôm một chiếc trống đặc biệt lớn trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước mọi người. Hắn cầm trong tay dùi trống nhằm hướng tới mặt trống mà gõ xuống.

Âm thanh ầm ầm giống như Cổ Mộ Thần Chung, như từ cõi tĩnh mịch xa xăm, âm thanh nặng nề lại như tiếng tù và cùng tiếng trống trên chiến trường cổ xưa. Nó thúc dục khí thế Sát Phạt thiên hạ của ngàn vạn quân mã.

Âu Dương Chấn đã chạy xa đến hơn mấy ngàn thước, chính là tiếng trống kia cũng không sao trừ được. Một cỗ lực lượng không sao diễn tả nổi giống như tức thì nổ mạnh từ trong cơ thể lão rồi lan ra.

Lão kiệt lực áp chế nó, phải mau chóng hóa giải cỗ lực lượng này.

Đáng tiếc, cố gắng này chỉ là mất công vô ích. Tất nhiên do lão đã bị trọng thương từ trước, thực lực không ở trạng thái đỉnh cao. Bằng không còn có thể gắng sức một phen. Nhưng hiện tại hoàn toàn không còn có năng lực như thế.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Thân thể Âu Dương Chấn trong nháy mắt giống như khối thuốc nổ bị châm lửa liền nổ mạnh, vô số máu tươi tung bay đầy trời.

Rất nhiều Thánh Giả thấy một màn như vậy, đều là há to miệng, ánh mắt trợn thật lớn, dáng vẻ khó có thể tin nổi.

Vẻn vẹn là một tiếng trống liền khiến cho một người Trung Giai Thánh Giả nổ tan xác mà chết, đây là khái niệm gì.

Mọi người có khả năng khẳng định đây tuyệt đối là Thần Khí không nghi ngờ.

Phải biết rằng đây chính là tiếng trống do một người Cao Giai Huyền Đế gõ lên. Nếu như đổi làm bọn hắn sử dụng mặt trống đồng kia thì uy lực sẽ phải như thế nào?

Không cần phải nói, uy lực kia tự nhiên thập phần khủng bố.

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, ta diệt ngươi!

Âu Dương Tiêu tựa như nổi giận gầm rống một tiếng. Trường kiếm trong tay phát ra âm thanh "Tranh tranh", vô số linh khí bắn mãnh liệt về phía Lăng Tiếu.

Một cỗ lực lượng vô cùng chèn ép làm cho người ta cảm giác không thể thở

nổi lan đến.

Đây chính là sát chiêu cường đại nhất do Cao Giai Thánh Giả ngưng tụ giáng xuống.

Nhìn ra được Âu Dương Tiêu là tính toán dẫu liều mạng cũng muốn tiêu diệt Lăng Tiếu.

- Tiếu nhi, ngươi lui ra phía sau, để ta đến đối phó hắn!

Vẻ mặt Đông Phương Mỗ Mỗ vô cùng nghiêm trọng liền vội vàng nói.

Âu Dương Tiêu tiến vào Cao Giai Huyền Đế, thời gian thăng bậc tiến Giai so sánh với bà sớm hơn đến mấy ngàn năm. Bà cũng không có tin tưởng sẽ đỡ được một chiêu liều mạng này của Âu Dương Tiêu.

Một bên Hàn Khai cũng tiến vào trạng thái đề phòng.

Lão cùng với Âu Dương Tiêu đều bị trọng thương, mặc dù đã dùng Sinh Mệnh Tuyền Dịch khôi phục, chính là trạng thái cũng không phải lập tức là có thể trở về đỉnh cao.

Huống chi hiện tại Âu Dương Tiêu liều mạng, trừ phi lão cũng cùng hắn đấu với bất cứ giá nào, bằng không đừng hòng có thể ngăn được một chiêu này.

Lăng Tiếu không nói lời nào, lại một lần nữa toàn lực vỗ mạnh vào mặt Trấn Thiên Cổ.

- Tùng!

Lần này mục tiêu Lăng Tiếu lựa chọn đúng là Âu Dương Tiêu, cần phải giết chết lão gia hỏa này trước khi lão ta xuất chiêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1547 - Lửa Giận Ngập Trời. (2)

Thể nội của Âu Dương Tiêu lập tức đã bị tiếng trống ảnh hưởng, huyết dịch đều bắt đầu bốc lên không ngớt.

Nhưng mà, lão tất nhiên là Cao Giai Thánh Giả, tất cả mọi thứ kinh mạch lục phủ ngũ tạng đều cường hóa mà đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng nổi, cũng không phải một kích liền không chịu đựng nổi.

- Tạp chủng, chịu chết đi, Tịch Diệt Lãng Đào!

Âu Dương Tiêu cắn răng quát lớn một tiếng, thánh kiếm bắt đầu vung lên xoay tít.

Bỗng nhiên, ở chung quanh Âu Dương Tiêu giống như hình thành một mảnh đại dương mênh mông. Mà phiến đại dương mênh mông này lại như là miễn cưỡng bị lật nhào bắt đầu nện ầm ầm hướng tới Lăng Tiếu.

Vô số sóng biển hóa thành ngàn vạn lưỡi Thủy Nhận (đao nước), lại giống như cơn sóng đại thiên tai ập đến làm khắp chốn thiên địa này đều bị khuấy động đến biến sắc hỗn loạn không thể chịu nổi.

Những lực lượng này đều tập trung tại một chỗ, toàn bộ nện ầm ầm đánh về hướng tới Lăng Tiếu.

Đông Phương Mỗ Mỗ cùng Hàn Khai đồng thời ra tay, hai người đều là Cao Giai Thánh Giả, cùng nhau ngăn cản được thì không phải là vấn đề.

Cũng đúng lúc này, Vạn Độc Xà kia của Hắc Ma Môn cũng liền nhân cơ hội

bỏ đá xuống giếng. Song chưởng của lão đánh ra những đám khói độc. Khói độc giống như mãng xà khổng lồ lao về hướng tới Lăng Tiếu định cắn xé.

Độc xà này đến chỗ nào, không khí chung quanh đều bị ăn mòn hủ thực tạo thành nám đen tanh hôi không thôi.

Thân thể Lăng Tiếu đã có thể so với Thánh Khí, đạt tới cảnh giới bách độc bất xâm, lại thêm hắn có long lân phòng ngự của lão Long vương. Tin tưởng cho dù là cường chiêu của Vạn Độc Xà này thì cũng không làm gì được hắn.

Nhưng mà người khác lại không biết tình huống của hắn, Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đồng thời ra tay tính toán đánh bay khói độc kia, không cho nó làm Lăng Tiếu bị trúng thương.

Chỉ là lực lượng hai người bọn họ so sánh với Vạn Độc Xà thì còn kém khá xa, coi như là hợp lực cũng không cách nào hoàn toàn bắn tan đi hết hai luồng khói của độc xà.

Cuối cùng lực lượng còn thừa lại của hai luồng khói độc trực tiếp nện trên người Lăng Tiếu.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

- Phu quân (lão đại)!

Nữ nhân của Lăng Tiếu cùng với huynh đệ thấy một màn như vậy đều là kinh sợ rống lên.

Lực lượng của một kích kia khủng bố ra sao, cho dù là một tòa thành trì đều phải bị hoàn toàn hủy diệt. Bọn họ thật sự không cho rằng Lăng Tiếu có thể chắn được nó.

Chính là đến khi lực lượng kia tiêu tan, Lăng Tiếu chỉ là bị đánh bay ra xa hơn ngàn thước. Thân hình vẫn đứng vững ở giữa không trung, Trấn Thiên Cổ trong tay cũng không hề rời khỏi tay.

Một khi Lăng Tiếu không chịu nổi công kích, long lân phòng ngự do lão Long vương ban tặng sẽ lập tức mở ra ngăn cản, bảo vệ Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó, yêu quái Thiên Hỏa Châu trong Thức Hải của Lăng Tiếu cũng đốt cháy những hơi độc muốn xâm lấn này, loại trừ chúng hoàn toàn sạch sẽ.

- Làm sao có thể, hắn chỉ là thực lực Cao Giai Huyền Đế, làm thế nào có thể ngăn được công kích của ta!

Vạn Độc Xà lộ ra vẻ khó có thể tin mà sợ hãi rống to.

Các Thánh Giả khác cũng là đều lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Bất ngờ Lăng Tiếu tạo ra cho bọn họ thật sự là nhiều lắm.

Không chỉ có Thần Khí trong tay, mà phòng ngự lại có thể đỡ một kích của Cao Giai Thánh Giả. Điều này chỉ có thể nói, e rằng Lăng Tiếu còn có con bài chưa lật khác có khả năng dựa vào.

- Mau mau giết hắn đi, tránh để đêm dài lắm mộng!

Mị Sát bắt đầu hạ lệnh.

Coi như không có chiến dịch lần này do Âu Dương gia khơi mào cùng cung Tiếu Ngạo, Hắc Ma Môn bọn họ sớm muộn gì thì cũng có một lần quyết đấu thư hùng cùng cung Tiếu Ngạo.

Cuộc chiến giữa các Thánh Giả lại một lần nữa bùng nổ, năng lượng ngập

trời của mọi người bùng phát ra.

Người của Hắc Ma Môn, tổ chức Sát Thiên đều là đánh về hướng tới Lăng Tiếu. Mục tiêu của bọn họ đã không chỉ là đơn giản muốn ám sát Lăng Tiếu như vậy, mà là phải đoạt được trống thần trong tay của hắn.

- Mỹ Anh, ngươi vẫn còn lo lắng làm gì, mau để cho Long Quy xuất thủ a!

Phượng Tiêm Vận phục hồi tinh thần lại liền nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn với La Mỹ Anh đang đứng ngẩn người ở một bên.

Mới vừa rồi La Mỹ Anh để cho Long Quy canh giữ ở bên cạnh Lăng Tiếu, chính là trong thời gian Âu Dương Tiêu cùng Vạn Độc Xà xuất thủ thì lại quên sai khiến cho Long Quy ra tay, mới khiến cho Lăng Tiếu trúng chiêu.

La Mỹ Anh cuống quít tỉnh ngộ lại, vội vàng khiến cho Long Quy xuất thủ ngăn cản những Thánh Giả định chặn đánh giết chết Lăng Tiếu.

Long Quy giống như ác ma sống lại, nó gầm rống một tiếng, thân hình giống như núi cao trong nháy mắt chắn trước Vạn Độc Xà cùng hai đại Thánh Giả khác của Hắc Ma Môn. Vô số sóng nước càng không ngừng tuôn ra cuồn cuộn, ngăn cản bước chân của bọn họ.

Bọn họ không muốn dây dưa cùng Long Quy, đều là mệnh lệnh cho Linh Thú của mình đi đối phó Long Quy. Còn bọn họ chính là đi vòng qua định tấn công Lăng Tiếu.

- Đến hay lắm, thật sự cho là Bổn cung dễ bắt nạt sao. Hôm nay các ngươi ai cũng đều đừng nghĩ chạy thoát!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng nói một tiếng, linh khí lại một lần nữa tập trung vào tay rồi hướng tới cái trống đặc biệt lớn mà vỗ xuống.

- Tùng!

Một sát thủ cấp Ngọc Sát của Sát Thiên tới nhanh nhất, tức thì phải đối diện một tiếng trống này của Lăng Tiếu.

Trong nháy mắt, hắn kêu thảm một tiếng toàn thân bắt đầu vỡ toang. Vô số đồ huyết dịch phụt ra từ lớp da, trông có vẻ vô cùng khủng bố.

Đến khi Lăng Tiếu vỗ được tiếng trống thứ hai, hắn cũng giống như Âu Dương Chấn, trực tiếp bị nổ thành những mảnh thịt vụn.

Mà lúc này, hai tên Ngọc Sát khác đã qua từ hai phương hướng khác nhau đâm về phía Lăng Tiếu.

Một người đâm tới phía sau lưng Lăng Tiếu, một người là đâm tới hướng cánh tay Lăng Tiếu, muốn làm Trấn Thiên Cổ trong tay hắn bị đánh rơi.

Lăng Tiếu dốc toàn lực bùng phát dữ dội. Có điều chỉ có thể đấu cùng một Đê Giai Thánh Giả, nhưng mà đối mặt bao vây kề bên, hắn chỉ có thể né tránh được một chỗ công kích mà thôi.

Cả thân hình Lăng Tiếu biến thành hình cánh cung, đồng thời nhanh chóng thu lại Trấn Thiên Cổ. Còn sau lưng gắng gượng chống đỡ một kích của Đê Giai Thánh Giả kia.

Người bình thường bị Đê Giai Thánh Giả đâm tới một kiếm tuyệt đối là xuyên thấu ngực mà chết.

Chính là thân thể Lăng Tiếu quá dũng mãnh, lại có những tầng long lân bao vây. Vì thế kiếm của Đê Giai Thánh Giả kia cũng không thể đâm thủng người Lăng Tiếu, chỉ là đánh trúng làm hắn bay ra thật xa mà thôi.

Mặc dù như thế, hai tên Đê Giai Thánh Giả kia cũng không hè chậm trễ, tốc độ càng không ngừng biến ảo, muốn nhân cơ hội để nhanh chóng chém chết Lăng Tiếu.

Nhưng mà đối thủ của bọn hắn là tứ đại Viên Vương nhận được mệnh lệnh của Viên Chiến Thiên, lại một lần nữa nhằm hướng tới bọn họ mà ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1548 - Con Bài Cuối Cùng Chưa Lật. (1)

Trung Giai Thánh Giả cường đại nhất của tổ chức Sát Thiên đã ngã xuống, hai tên Đê Giai Thánh Giả khác cùng hai con Linh Thú của bọn họ với những vết thương toác hoác căn bản rất khó chống đỡ được công kích của bốn con Viên Vương có thực lực gần đến vô hạn Bát Giai Trung Giai.

Lăng Tiếu lại được cơ hội thở dốc, hắn lập tức móc ra đan dược muốn ăn vào.

Chính là, một đạo năng lượng đáng sợ đột nhiên nện ầm ầm nhằm hướng tới hắn. Hắn không còn kịp đề phòng nữa lại thêm một lần bị nện ầm ầm bay ngược đi hơn ngàn thước, tất cả đan dược trong tay của hắn cũng bị hủy diệt.

- Mụ nội nó, thực sự là ác!

Lăng Tiếu thầm mắng ở trong lòng.

Nếu mà ngày đó không có long lân do lão Long vương đưa cho, chỉ sợ hắn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Lăng Tiếu ổn định thân hình, mới nhìn rõ kẻ đánh lén hắn chính là Mị Sát của Hắc Ma Môn.

Hắn cũng không biết nàng là thê tử của Hắc Ma, chỉ biết là kẻ địch nhân của mình, như vậy đủ rồi.

Mị Sát tốc độ như gió như chớp, không kém chút nào so với Võ Giả Phong thuộc tính thông thường. Lại một lần nữa nàng nhằm hướng tới hắn mà truy

theo.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đuổi theo từ phía sau. Nhưng mà Mị Sát cũng kịp khiến cho Bát Giai Cao Giai Linh Thú xông ra ngăn cản, khiến cho bọn họ khó có thể sớm đi trợ giúp Lăng Tiếu.

Mị Sát ra tay cũng là cực kỳ quyết đoán, xuất một chiêu đều là ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa, muốn trong thời gian ngắn đánh cho Lăng Tiếu thành phấn vụn.

Lăng Tiếu căn bản ngay cả năng lực chống đỡ cũng không có, bị loại công kích như gió táp mưa sa này đánh cho đầu óc choáng váng.

- Là ngươi bức Bổn cung xuất ra con bài chưa lật, ngươi đi tìm chết cho ta!

Lăng Tiếu chịu đựng vô số năng lượng công kích, hắn mắng to một tiếng, Không Gian Giới Chỉ trên tay đột nhiên xuất hiện biến hóa rất lớn.

Lăng Tiếu bị Mị Sát đánh cho không còn lực để đánh lại chút nào. Dẫu cho hắn vẫn kiêu ngạo với tốc độ thì căn bản cũng không có tác dụng.

Lâm vào cảnh không biết làm sao, hắn chỉ có thể làm ra hành động trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy Không Gian Giới Chỉ biến hóa thành một chiếc Dược Đỉnh, hơn nữa chiếc Dược Đỉnh này trong nháy mắt trở nên to lớn. Từ kích cỡ cao không được một thước biến thành to lớn như một tòa nhà, nhưng mà vẫn không hề dừng lại, chỉ mấy lần nháy mắt lại đã to ra giống như một quả núi cao trăm thước trôi nổi ở trước người Lăng Tiếu. Từng đợt ánh sáng dày đặc càng không ngừng tản ra, làm cho lực lượng Mị Sát ầm ầm đánh tới đều bị ngăn cản, khiến cho Lăng Tiếu thu được cơ hội thở dốc.

Mị Sát nhìn chiếc Dược Đỉnh trước mắt này, trong mắt nhung lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nàng âm thầm tự nhủ ở trong lòng

- Không được rồi... Đây là thần đỉnh trong truyền thuyết sao?

Lăng Tiếu lại lần nữa lấy ra đan dược từ trong Dược Đỉnh cùng với Trấn Thiên Cổ. Sau khi hắn nhanh chóng ăn vào đan dược, không chút do dự hướng tới Trấn Thiên Cổ liền vỗ xuống.

- Không tốt, toàn bộ rút lui!

Mị Sát liền hô một tiếng, không chút suy nghĩ lập tức bắt đầu trốn chạy.

Đến khi tiếng trống của Lăng Tiếu vang lên, Mị Sát đã chạy đến xa hơn vạn thước, cho nên đối với nàng không tạo thành bao nhiêu thương tổn.

Lăng Tiếu không có sức lực đuổi bắt. Kỳ thật hắn mới ăn vào đan dược, lực lượng chỉ khôi phục được sáu thành như cũ, không có khả năng truy theo được Mị Sát có cấp bậc trên Trung Giai Thánh Giả, cũng không có khả năng đánh giết được nàng.

Mị Sát trốn chạy, người còn lại của Hắc Ma Môn cũng không hề ham chiến, trong nháy mắt cũng đều thoát khỏi đối thủ của mình, lập tức rút lui.

- Các ngươi không phải muốn Thần Khí sao? Đến a, Bổn cung có hai kiện Thần Khí, xem các ngươi muốn một kiện nào!

Lăng Tiếu nổi giận đùng đùng, ánh mắt dừng lại ở trên người hai tên Ngọc Sát của tổ chức Sát Thiên mà quát lớn một tiếng, sau đó hắn dốc toàn lực nện Dược Đỉnh đi ra ngoài.

Dược Đỉnh giống như quả núi cao nện xuống, uy thế vô biên vô tận, bá đạo

dị thường.

Ngay vào lúc Dược Đỉnh sắp đến trước mặt hai tên Ngọc Sát, tứ đại Viên Vương kia vội vàng bứt ra lách mình tránh xa.

Hai tên Ngọc Sát vội quay người chống đỡ Dược Đỉnh kia.

- Bang bang!

Hắc Diệu Đỉnh thực sự không phải là Thần Khí có hình dáng công kích, chính là dùng nó để công kích thì uy lực của nó tự nhiên cũng không phải thứ tầm thường có thể so sánh.

Dược Đỉnh giống như hơn mười quả núi lớn đồng thời hạ xuống, hai đại Thánh Giả Sát Thiên vội vàng ngăn cản.

Chính là, nó lại vô cùng nặng, với lực lượng Thánh Giả của bọn họ mà cũng khó lòng ngăn cản, tức thì bị nện đến bay ngược mà thổ huyết.

Tất nhiên Dược Đỉnh chỉ nghe lời của Lăng Tiếu, người khác muốn bắt lấy đại Dược Đỉnh giống như quả núi cao kia thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Huống hồ Lăng Tiếu đã có lực lượng Thánh Giả thông thường, nay hắn toàn lực nện tới thì uy lực tự nhiên khá đáng sợ.

Hai người bọn họ không chút suy nghĩ, lập tức mang thương trốn chạy, không dám tạm ở lại chỉ chốc lát.

Lăng Tiếu cũng không còn sức lực đuổi theo chém giết, hắn vội vàng biến Dược Đỉnh trở về Không Gian Giới Chỉ rồi lại lồng ở trên ngón tay.

Hắn thở phì phò từng ngụm từng ngụm, lực tiêu hao tương đối lớn.

Lúc này, Đông Phương Mỗ Mỗ cùng Hàn Khai đã hoàn toàn giết chết Âu Dương Tiêu.

Hai đại Cao Giai Thánh Giả hợp lực nếu không bắt được Âu Dương Tiêu, thì quả thật không biết nên nói cái gì.

Về phần một Thánh Giả khác của Âu Dương gia đã là bỏ trốn mất dạng.

Bên kia Phong Thanh Duyến cùng một Đê Giai Thánh Giả khác nhà bà bị ba người Quỷ U Tông cùng với hai người Cổ gia vây đánh. May là có Thánh Giả Đông Phương gia cùng tham gia vào, lúc này mới khiến cho hai người Phong Thanh Duyến có thể chia sẻ không ít áp lực, không có bị giết chết.

- Mỹ Anh, sai Long Quy đi trợ giúp sư nương bọn họ!

Lăng Tiếu quát với La Mỹ Anh ở phía dưới.

La Mỹ Anh không nói hai lời, lập tức gấp rút đưa tin cho Long Quy, khiến cho nó nhanh chóng đi đối phó Thánh Giả Quỷ U Tông cùng với Cổ gia.

Lăng Tiếu chính là nhân cơ hội uống đan dược, rồi hét lớn với người cung môn bản thân

- Lão quỷ Âu Dương gia đã chết toàn bộ, tất cả lão gia hỏa Hắc Ma Môn cũng chạy trốn, mau giết sạch người của bọn họ cho Bổn cung!.

Lăng Tiếu nói ra lời này không nghi ngờ khơi dậy ý chí chiến đấu và lòng tin của mọi người cung Tiếu Ngạo, mà mọi người Âu Dương gia cùng với người của Hắc Ma môn còn không rõ nguyên cớ thì đều có vẻ bắt đầu kinh hoảng sợ hãi.

- Lão... Lão Tổ tông đã chết, vậy... Vậy phải làm sao bây giờ mới phải a!.

- Lão Tổ tông bại, chúng ta còn lấy cái gì với đấu với nhà người khác.Ngay cả cao thủ tuyệt thế Hắc Ma Môn đều chạy hết, chúng ta còn giữ làm gì. Mọi người chạy mau, có thể trốn bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

- Không sai, chạy mau a, đợi đến ngày khác lại báo thù rửa hận!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1549 - Con Bài Cuối Cùng Chưa Lật. (2)

- Ta phì... hừ, cho dù chết trận, Âu Dương Thu cũng tuyệt đối không thể làm mất mặt Âu Dương gia, lưu lại tử chiến cho ta!.

...

Đại bộ phận người của Âu Dương gia chạy tán loạn, cũng có không ít kẻ thuộc hạng người tính cách cứng cỏi ở lại đánh tiếp.

Người của Hắc Ma môn mất đi trụ cột, căn bản không có ham chiến. Lập tức giống như thủy triều dùng tốc độ cao nhất rút lui khỏi chiến trường.

Bên phía Cung Tiếu Ngạo số người mặc dù đã chết hơn phân nửa, chính là hiện tại khí thế cao ngất, lại có Mãnh Nam là Bát Giai Đê Giai Linh Thú hóa hình trợ giúp, đuổi giết theo đám quân lính tan rã của Âu Dương gia.

Âu Dương gia còn lại khoảng một vạn người, chạy trốn hơn phân nửa. Những người còn lại chính là bị giết toàn bộ hoàn toàn sạch sẽ.

Trên trời cao, Lăng Tiếu lại lần nữa nuốt đan dược hồi khí.

Hắn quay sang nhìn về phía mấy kẻ của Quỷ U Tông cùng Cổ gia kia ở phương xa.

Phù Chân cùng mấy người Cổ Lôi đã cảm ứng được tình huống không ổn, nội tâm đã có ý khiếp sợ.

- Phù huynh, hiện tại không nên tiếp tục giao đấu giằng co, mấy lão gia hỏa

kia của Âu Dương gia chết thì chết rồi, trốn cũng trốn rồi. Hắc Ma Môn cũng rút lui, chúng ta nhất định phải mau rút lui. Bằng không bị bọn họ vây quanh liền khó chạy thoát!

Cổ Lôi kêu lớn với Phù Chân.

Phù Chân cắn răng nhìn Phong Thanh Duyến mà mắng

- Xú bà nương, hôm nay mối thù ngươi giết sư đệ của ta, ta sẽ nhớ kỹ. Ngày sau nhất định phải bắt Phong gia các ngươi nợ máu trả bằng máu.

Tiếp theo lão nói với đồng môn của mình

- Chúng ta đi!.

Người của hai nhà lập tức lựa chọn nhanh chóng rút lui.

Long Quy chính là mạnh mẽ giữ lại hai con Bát Giai Đê Giai Linh Thú, rồi cắn chết tươi bọn chúng.

Còn Lăng Tiếu chính là nhanh chóng chạy tới liền nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn

- Dám vô lễ đối với sư nương của ta, nếu không cho chút giáo huấn thì làm thế nào mà nghe cho được!.

Trấn Thiên Cổ ở trong tay Lăng Tiếu lại liên tiếp vang lên một lần nữa.

- Tùng! Tùng! Tùng! Tùng! Tùng! Tùng!

Một người Đê Giai Thánh Giả của Quỷ U Tông trở thành mục tiêu lần này của Lăng Tiếu, thân thể trực tiếp bị chấn thành một bãi máu.

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, món nợ này Quỷ U Tông chúng ta nhớ kỹ.

Phù Chân ánh mắt đỏ hồng mà điên cuồng quát.

Bọn họ vốn định đến đục nước béo cò để nhặt lợi lộc, chính là hiện tại lại bị mất hai tên Thánh Giả. Tổn thất này thật sự là quá lớn, hơn nữa bọn họ một chút lợi lộc cũng không nhặt được, thật sự là làm cho người ta phát cuồng.

Lăng Tiếu ôm trống mà thở phì phò, hắn không có năng lực lại đuổi theo.

Mỗi một lần nuốt đan dược khôi phục lực lượng như cũ vẻn vẹn cũng đủ hắn tiếng trống một lần mà thôi.

Trấn Thiên Cổ này cần tiêu hao năng lượng xác thực là quá lớn, thật không phải người bình thường có thể dùng được. Cũng chỉ có người như Lăng Tiếu vào thời khắc nào cũng sung túc đan dược thì mới có thể sử dụng được.

Bốn vị Thánh Giả của Quỷ U Tông cùng Cổ gia chạy thoát, những người khác cũng không hề truy kích theo.

Trong điều kiện tiên quyết không hoàn toàn nắm chắc giết được đối phương, không ai muốn mạo hiểm đánh giết cùng đối phương.

Sau khi trận này kết thúc, cung Tiếu Ngạo giành thắng lợi, nhưng cũng chỉ là thắng thảm.

Tổng cộng huy động hơn hai vạn nhân mã, còn sống không đến năm nghìn người. Mà những người này hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, có thể thấy được một trận chiến này thảm thiết đến cỡ nào.

Âu Dương gia tổng cộng đến đây hơn ba vạn người, cũng chỉ có mấy ngàn người chạy trốn đươc. Mà ba đại thánh giả liền bỏ mạng hai đại thánh, có thể

nói là động đến căn cơ của bọn họ, làm cho thực lực của bọn họ nhanh chóng rơi xuống, e rằng phải rơi xuống đằng sau rất nhiều thế lực lớn.

Hắc Ma Môn tổn thất cũng không nhỏ, mất một người Trung Giai Thánh Giả cùng với hai con Bát Giai Linh Thú, Võ Giả thấp hơn Thánh Giả cũng hao tổn ba bốn ngàn người.

Cổ gia bên này tung ra mấy trăm tinh nhuệ thì toàn bộ bị diệt, phỏng đoán trong một đoạn thời gian dài tương lai sẽ xuất hiện hiện tượng đứt đoạn lực lượng kế tiếp..

- Sư nương, người không sao chớ!

Lăng Tiếu đến bên cạnh Phong Thanh Duyến vừa hỏi.

Trong lúc sinh tử tồn vong mà có thể đến đây tương trợ cung Tiếu Ngạo bọn họ, đó đều là khảo nghiệm cơ bản về tình nghĩa kiên định.

Từ đó cũng nhìn ra Phong Thanh Duyến đối với đồ đệ như hắn là quan tâm tuyệt đối, không có làm bộ chút nào.

Phong Thanh Duyến bị thương, nhưng tịnh không nguy hiểm đến tánh mạng. Bà lắc đầu nói

- Vẫn còn không chết được

Tiếp theo bà trợn mắt nhìn Lăng Tiếu nói

- Tiểu tử nhà ngươi này rốt cuộc làm thế nào lại chọc vào Âu Dương gia, khiến cho bọn họ nổi giận mà đánh như vậy. Thật là giống hệt sự phụ của ngươi, là một người không sợ trời không sợ đất a!.

Phong Thanh Duyến mặc dù quát mắng Lăng Tiếu, nhưng mà không có ý trách cứ hắn ở bên trong.

Trên đời này vốn chính là mạnh ăn thịt yếu. Bà tin tưởng Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi tìm Âu Dương gia gây chuyện, trong đó khẳng định đã phát sinh những chuyện không có ai biết.

Cũng mặc kệ Lăng Tiếu là đúng hay sai, bà làm sư nương chính là đều sẽ lựa chọn đứng ở bên cạnh Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đáp

- Đệ tử không phải người hay gây chuyện. Nhưng mà có mấy người luôn ngược lại coi đệ tử là dễ bắt nạt. Vậy chỉ có thể cho bọn họ phải nhớ thật lâu. Nhưng vẫn còn có đôi người xem ra chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

- Cho dù nói như thế nào, ngươi đều rất liều lĩnh. Ngươi phải nhớ kỹ, hiện tại ngươi không phải đại biểu cho riêng cá nhân mình, mà là đại biểu cho cả cung môn. Hôm nay nếu không có được mấy vị này ra tay tương trợ, chỉ sợ... Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi

Phong Thanh Duyến lấy thân phận một vị trưởng bối mà cảnh cáo.

- Được rồi, hiện tại cũng không phải lúc nói những việc lặt vặt này. Sau này tin tưởng Tiếu nhi sau khi trải qua lần này đây, lần sau sẽ biết có chừng mực.

Đông Phương Mỗ Mỗ đứng ở một bên nói.

Lăng Tiếu đang nghĩ muốn nói cái gì nữa, lại nghe thấy một âm thanh thương xót

- Phong Nha huynh đệ của ta, ta không tin ngươi lại chết, ta không tin. Âu

Dương gia hỗn đản, ta nhất định phải diệt sạch sẽ bọn ngươi!.

Đây là âm thanh của Tàn Báo, hắn đã tỉnh lại từ trong hôn mê.

Hắn không thể đón nhận sự thật huynh đệ của mình đã ngã xuống, đang không ngừng điên cuồng hét lên.

Lăng Tiếu liên tiếp thở dài một hơi, hắn bay vút đến bên người Tàn Báo quát to

- Ngươi tỉnh táo lại cho ta!.

Tàn Báo nhìn Lăng Tiếu cầu khẩn

- Cung Chủ, ngươi nhất định có biện pháp cứu Phong Nha có được không, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp cứu hắn.

Một người võ giả cứng rắn như sắt thép lại trở nên khổ sở như vậy, nó thực sự cho thấy tình nghĩa sâu đậm nhiều năm giữa hai người.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Tàn Báo mà nói

- Lúc này không nên kích động, ngày đó ngươi chỉ là tu vi Huyền Đế đỉnh cao đều có thể sống lại, huống chi Phong Nha đã là tu vi Trung Giai Thánh Giả. Chỉ cần linh hồn của hắn vẫn còn, Bổn cung liền có thể làm cho hắn mượn được thân xác!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1550 - Chiến Dịch Kết Thúc

Lăng Tiếu lời này có bao nhiêu phần mang một chút ý tứ an ủi Tàn Báo ở bên trong.

Tuy nói sau khi đạt tới Thánh Giả, linh hồn cũng có thể Xuất Khiếu.Nhưng không phải ai cũng đều có thể bảo toàn linh hồn không tiêu tan mà sống được.

Có điều, chỉ cần trước khi chết mà linh hồn thoát khỏi thân thể, đây cũng thật là có cơ hội nhất định để sống lại.

Tàn Báo bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, vội vàng nói

- Đúng đúng, Phong Nha sẽ không dễ dàng sẽ chết. Hắn nhất định còn có linh hồn tại đây, chỉ phải tìm được linh hồn của hắn là vẫn còn có cơ hội sống lại.

- Được rồi, ngươi trước hết bay xuống phía dưới đi, Bổn cung muốn cảm ứng một phen thật tốt!

Lăng Tiếu khuyên.

- Vậy liền nhờ vả thiếu gia.

Tàn Báo gật đầu, lập tức bay xuống giữa những người cung Tiếu Ngạo ở phía dưới, để cho Lăng Tiếu im lặng cảm ứng.

Các Thánh Giả khác cũng là đều hạ xuống từ trên trời cao, đều tự ăn vào đan

dược để bắt đầu chữa thương.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, trực tiếp ngồi xuống trên trời cao.

Nói về tinh thần lực, bất luận kẻ nào ở đây cũng không có một người uyên bác và hùng hậu hơn so với hắn.

Thực lực của hắn liên tục phóng đại, Tinh Thần Thức Hải lại được khuếch tán rất lớn, hoàn toàn có khả năng lại hòa tan vào rất nhiều tinh thần dịch.

《 Khống Thần Quyết 》 của Lăng Tiếu ngoại trừ có thể khống chế linh hồn người khác ra, càng là khắc tinh của rất nhiều tàn hồn. Hắn có khả năng hấp thu lực lượng của những tàn hồn này để tu luyện thành tinh thần dịch, có khả năng làm lớn mạnh linh hồn của bàn thân, đồng thời cũng tiếp thu trí nhớ của tàn hồn kia.

Đó cũng là một chỗ ảo diệu khác của 《 Khống Thần Quyết 》 .

Hiện nay chốn thiên địa này vừa mới xảy ra sự giết chóc đại quy mô, tử thương mấy vạn người, khẳng định lưu lại rất nhiều linh hồn ở trong thiên địa này.

Những tàn hồn này đúng là thuốc bổ tốt nhất cho tinh thần lực của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có thể tụ lại bọn họ để hấp thu, cũng có thể phân biệt bọn chúng rốt cuộc một đám tàn hồn nào thuộc về Phong Nha.

Điều kiện tiên quyết là linh hồn Phong Nha không bị Âu Dương Chấn hoàn toàn hủy diệt.

Khống Thần Quyết bắt đầu vận động, rất nhiều tàn hồn pha tạp ở chung

quanh vẫn chưa bị tiêu tan đang không ngừng bị hấp thu lại đây.

Lăng Tiếu có thể cảm ứng được một loạt tâm tình tiêu cực như sự sợ hãi, kinh hoảng, tuyệt vọng của bọn họ....

Lực lượng của những tàn hồn này mặc dù không ít, chính là Lăng Tiếu cũng không hề thu nạp. Bởi vì lực lượng bọn họ quá yếu, đối với hắn hiện tại mà nói thì không có nhiều tác dụng hơn, lại chỉ làm gia tăng tạp chất trong Thức Hải của hắn mà thôi.

Lăng Tiếu chỉ là thu tàn hồn có thể đạt tới Huyền Đế trở lên để tiến tới thu hoạch hấp thụ.

Bỗng đột nhiên, hắn bắt được một tàn hồn cấp bậc Bán Thánh. Tàn hồn này so với tàn hồn khác thì cường đại hơn rất nhiều. Nó đang ở vào trạng thái suy yếu, đang bám vào trên nguyên thi thể. Hẳn là nó muốn khôi phục một chút lực lượng, rồi lại tìm kiếm thân thể thích hợp để trọng sinh.

Lăng Tiếu căn bản không khách khí, trực tiếp thu hút nó, nhanh chóng luyện hóa nó.

Hiện nay Thức Hải của Lăng Tiếu đã phát triển đến tình trạng người khác khó có thể tưởng tượng nổi. Lực lượng tàn hồn bình thường thật đúng là không đáng để ý.

Trái lại loại tàn hồn cấp bậc Bán Thánh vẫn có thể làm cho tinh thần lực của hắn tăng trưởng không ít.

Lăng Tiếu không có tâm tư cảm thụ sự vui sướng tràn trề kia, hắn lập tức không ngừng điên cuồng hấp thu lực lượng của rất nhiều tàn hồn này.

Sau một hồi tìm kiếm loanh quanh, nhưng lại không hề phát hiện sự tồn tại

của tàn hồn Phong Nha, điều này làm cho Lăng Tiếu có hơi lo lắng.

- Chẳng lẽ linh hồn của Phong Nha cũng đã bị hủy diệt rồi sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc tự nhủ.

Không phải mỗi một Võ Giả sau khi chết đều có thể giữ lại được lực lượng tàn hồn. Có không ít Võ Giả trước khi chết ngay cả linh hồn cũng đã lâm vào tình trạng bị thương nặng, do đó rất có khả năng không còn tàn hồn để lại.

Lăng Tiếu dằn lòng kìm nén tính khí, tiếp tục càng không ngừng khuếch tán tinh thần lực đi ra ngoài.

Tinh thần lực của Lăng Tiếu giống như một cái lưới lớn, đan xen tung hoành, dày đặc như tơ.

Rốt cục, hắn phát hiện một chỗ đang có hồn lực dao động cực kì kịch liệt.

Tàn hồn kia dần dần hội tụ thành một hình người, mặc dù cực kỳ suy yếu, nhưng đây là tàn hồn cường đại nhất mà Lăng Tiếu cảm ứng được.

- Thì ra là lão gia hỏa này lại vẫn chưa chết!

Lăng Tiếu phát hiện tàn hồn này thực sự không phải là Phong Nha, mà là của Âu Dương Tiêu bị Đông Phương Mỗ Mỗ cùng Hàn Khai giết chết.

Sau khi tàn hồn của Âu Dương Tiêu vừa mới Ngưng Hình, liền hướng tới một phương hướng bay vút đi, muốn rời khỏi nơi này.

Lăng Tiếu cũng không thể để cho lão chạy thoát, một khi để cho hồn lực của lão khôi phục được, vậy nó tuyệt đối có thể lại lần nữa sống lại trưởng thành. Nói không chừng sau này còn có thể tìm cung Tiếu Ngạo của hắn để báo thù.

Thừa dịp hiện tại là lúc lão suy yếu nhất, nhất định phải lập tức hấp thu luyện hóa bằng sạch tàn hồn.

Hiện nay linh hồn Lăng Tiếu đã tu luyện tới cảnh giới Xuất Khiếu, nhưng lại còn có thể Xuất Khiếu để đánh nhau, so với chân thân của hắn thì không kém hơn bao nhiêu.

Để đối phó với tàn hồn cường đại như vậy, Lăng Tiếu khó lòng lập tức thu hút hấp thị được nó, nhất định phải để cho linh hồn của chính mình tự thân đi ra ngoài bắt lấy nó.

Lăng Tiếu tuyệt không lo lắng sẽ bị tàn hồn của Âu Dương Tiêu cắn trả, ngược lại hiện tại là lúc nó suy yếu nhất nên phải tranh thủ.

Lăng Tiếu cũng không phí quá nhiều công phu, liền đã bắt được nó lại đây.

- Lăng Tiếu, lão phu đã đến như vậy, vẫn còn không thể buông tha ta sao?

Âu Dương Tiêu thập phần kinh hoảng mà nói.

Lão vẫn còn thật không nghĩ tới chính mình chỉ còn lại có tàn hồn mà cũng bị người ta bắt lấy, đối với Lăng Tiếu là càng tỏ ra kiêng kỵ sợ hãi. Một khi tàn hồn của lão lại bị thương, vậy ngay cả một chút hy vọng cuối cùng cũng không có.

- Nhổ cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi đến lại sinh. Vào lúc các ngươi đến diệt cung Tiếu Ngạo chúng ta, liệu có ai lại không nghĩ đến buông tha chúng ta. Hiện tại mới cầu xin tha thứ thì còn hữu dụng sao?

Lăng Tiếu khinh thường nói thêm một tiếng, lập tức nhanh chóng hút tàn hồn của Âu Dương Tiêu vào trong Thức Hải của mình.

Cho dù tàn hồn của Âu Dương Tiêu giãy dụa như thế nào đều khó có thể thay đổi sự thật bị luyện hóa.

Lăng Tiếu tịnh không có thời gian để tiêu hóa trí nhớ của Âu Dương Tiêu, lại một lần nữa bắt đầu tìm tòi.

Cuối cùng rốt cục tại một đoạn Vạn Niên Hàn Thiết bị gãy, hắn đã phát hiện ra tàn hồn của Phong Nha.

Trạng thái của nó cũng đồng dạng thập phần suy yếu, so sánh với tàn hồn vừa rồi của Âu Dương Tiêu càng suy yếu hơn vài phần.

- Phong Nha Bổn cung đến trợ giúp ngươi!

Linh hồn của Lăng Tiếu trao đổi cùng tàn hồn của Phong Nha.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1551 - Kết Cục. (1)

- Cung... Cung Chủ... Phong Nha hộ cung bất lợi, xin Cung Chủ trừng phạt trách nhiệm!

Phong Nha lên tiếng với giọng nói cực kì suy yếu.

- Cũng đừng nói gì nữa, trước hết cứ vào trong Thức Hải của ta ở lại tạm. Ta sẽ mau chóng thay ngươi tìm được một khối thân thể phù hợp thể chất, đến lúc đó ngươi lại có khả năng cùng chúng ta chinh chiến thiên hạ!

Lăng Tiếu lên tiếng an ủi.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu liền dẫn tàn hồn của Phong Nha tới trong Thức Hải, để nó nuôi dưỡng tại đó.

Lăng Tiếu cũng không lo lắng Phong Nha sẽ gây bất lợi đối với hắn. Phải biết rằng ở trong Thức Hải của hắn vẫn còn có yêu quái Thiên Hỏa Châu, huống hồ hắn cũng tín nhiệm Phong Nha trung thành đối với hắn.

Tàn Báo vừa nhìn thấy Lăng Tiếu bắt đầu hạ xuống, lập tức bay tới hỏi

- Cung Chủ thế nào?.

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập vẻ chờ đợi, hắn rất sợ nghe được sự thật khó có thể đón nhận.

- Tìm được rồi, hãy tìm cho hắn một khối thân thể hoàn mỹ, dù sao khối nhục thân trước của hắn tất cả cũng đã biến chất. Đến lúc đó ngươi cùng hắn

lại xưng huynh gọi đệ liền không có có vẻ không được tự nhiên như vậy.

Lăng Tiếu cười cười nói giỡn.

Tàn Báo vui mừng, lập tức quỳ xuống trước mặt Lăng Tiếu mà nói

- Đa tạ Cung Chủ!.

Nếu đổi làm người bình thường thật đúng là khó tìm ra những tàn hồn đã tiêu tan trong thiên địa này. Còn may Lăng Tiếu lại có được năng lực như vậy.

Hiện tại, Tàn Báo đối với Lăng Tiếu quả nhiên là trung thành không hai lòng, là không có một chút ít ý tưởng phản bội.

Khi Lăng Tiếu trở lại bên cạnh nữ nhân của mình, mới nhìn thấy Diệp Vân Phong được bảo vệ ở trong đó. Chỉ thấy hắn vẻ mặt tái nhợt, trước ngực càng dính đầy vết máu, khí tức thập phần yếu ớt.

- Là ai làm?

Lửa giận của Lăng Tiếu trong nháy mắt lại lần nữa bắt đầu bốc lên cao.

Diệp Vân Phong là tiểu đệ của hắn, lại bị người ta gây tổn thương thành như vậy, quả nhiên là khiến cho lửa giận của hắn khó lòng dập đi.

Huyền Diệu chỉ chỉ vào Lưu Húc giống như con chó chết mà nói

- Chính là kẻ phản bội này!.

Lăng Tiếu quay sang nhìn tới Lưu Húc, chỉ thấy khí tức toàn thân của hắn đã không còn, hiển nhiên là bị người ta phế đi đan điền.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu hỏi với sắc mặt bình tĩnh.

Huyền Diệu lúc này mới nói qua một lần với Lăng Tiếu chuyện đã xảy ra trước đây.

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn về hướng Lăng Tiếu cười nói

- Thật sự là đáng tiếc không có hoàn toàn giết chết quân sư quạt mo này của ngươi và Diệp Vân Phong, bằng không ta cũng có hai kẻ chôn cùng, ha ha!.

- Ta tự hỏi đối đãi ngươi không tệ, phản bội còn chưa tính, vì sao phải hại Vân Phong. Bình thường hắn đối đãi với ngươi như anh em a!

Lăng Tiếu thần sắc lạnh lùng nhìn Lưu Húc mà hỏi.

- Hừ, Lưu Húc ta kế thừa Cửu Dương Phần Thiên thần công, tương lai phải đi trên một con đường rực rỡ tươi đẹp, sáng tạo cơ nghiệp phi phàm. Vậy mà mở đầu lại đành phải làm hạng người ở bên dưới kẻ khác. Vào một khắc ngươi thu hoạch Lưu Dương Tông của ta, ta liền thề một ngày nào đó muốn thay thế ngươi!

Lưu Húc nói với vẻ thập phần kiên cường.

- Ha hả, thật vậy sao? Vậy kiếp sau ngươi lại làm mộng đẹp nhé!

Lăng Tiếu đưa một tay túm lấy đầu Lưu Húc, một đám Hỏa Diễm trong nháy mắt tuôn ra, lập tức đốt Lưu Húc thành tro bụi.

- Đây chính là kết cục của kẻ phản đồ!

Lăng Tiếu nhìn chung quanh mọi người chung quanh mà nói khe khẽ.

Hắn tự hỏi đối đãi với người bên cạnh không tệ, chính là hiện tại lại xuất hiện phản đồ, lại còn thiếu chút nữa hại chết huynh đệ của mình. Hắn không lập uy làm những người khác kinh sợ một phen là không được.

Những người khác Cung Tiếu Ngạo đều là quì trên đầu gối nhất tề thề với Lăng Tiếu

- Bọn ta thề đi theo bên cạnh Cung Chủ, tuyệt đối không phản bội Cung Chủ!.

Lăng Tiếu không có nói gì thêm, lập tức hạ lệnh cho mọi người phản hồi trở về cung Tiếu Ngạo.

Ngay sau đó, hắn mặt mày rạng rỡ đi tới chỗ Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh.

- Lão đại!

Hai người đều là mang theo một vẻ áy náy mà kêu lớn.

Bọn họ đối với việc vừa rồi không thể trợ giúp cung Tiếu Ngạo thì có cảm giác áy náy. Nếu như mà có năng lực, hận không thể lập tức ngược đãi lão đầu Thiên Thông này trăm ngàn lần.

Lăng Tiếu nhìn qua bọn họ, lại quay sang nhìn ba vị Thánh Giả cách đó không xa, rồi chỉ là liên tiếp vỗ vỗ lên vai hai người bọn họ mà nói

- Tâm ý các ngươi ta cũng biết, trước cứ về chỗ ta uống say sưa một phen rồi tâm sự một trận đi!.

Hiện ở chỗ này cũng không phải là nơi nói chuyện phiếm. Ở đây vẫn còn có rất nhiều người bị thương, nhất định phải mau chóng hộ tống bọn họ phản hồi về cung môn để chữa thương.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều gật đầu, cùng với Lăng Tiếu nhất loạt quay về cung Tiếu Ngạo.

Lăng Tiếu không hề trách bọn họ, trong lòng bọn họ càng khó chịu hơn.

...

Âu Dương gia đi ngàn dặm xa xôi đến diệt cung Tiếu Ngạo. Mặc dù khiến cho cung Tiếu Ngạo tổn thất nặng nề, nhưng mà đại bộ phận nhân mã của bọn họ tất cả cũng bị chết ở tại địa giới Tam Trại Bang.

Sau chuyện này không ít người của các thế lực đã tới trên chiến trường kia để quan sát, lập tức đều bị kinh ngạc.

Tất cả thi thể lưu lại ở đó đều là người của Âu Dương gia cùng Hắc Ma Môn, càng có vô số thi thể Linh Thú. Còn người chết của cung Tiếu Ngạo chính là một người cũng không thấy.

Nhìn thi thể khắp nơi kia, đỏ tươi một mảnh huyết, có vẻ vô cùng buồn nôn.

- Người chết thật nhiều, thật không hổ là cuộc đấu giữa các thế lực lớn. Âu Dương gia lần này xong, cung Tiếu Ngạo lại có thể đối kháng được toàn tộc bọn họ xuất kích, càng làm cho Hắc Ma Môn rụt tay thu về, phần thực lực này thật là đáng sợ.

- Cái này hay rồi. Cung Tiếu Ngạo sau trận này chỉ sợ một lượt sẽ vượt qua Hắc Ma Môn, trở thành thế lực cường đại nhất dưới Linh Vũ Các, có lẽ so sánh Dược Môn cũng không yếu hơn bao nhiêu.

- Sau trận này, cung Tiếu Ngạo nói vậy sẽ không chịu để yên. Âu Dương gia chỉ sợ phải bị xoá tên trong Trung Vực a!.

- Mẹ ôi, tất cả Không Gian Giới Chỉ và linh khí đều bị lấy đi, chỉ còn lại có một chút cục sắt vụn. Người cung Tiếu Ngạo thật là dữ tợn!.

...

Âu Dương gia xâm phạm quy mô đến cung Tiếu Ngạo không được, ngược lại bị đại bại mà về. Tin tức này trong nháy mắt giống như ôn dịch truyền khắp các góc Trung Vực.

Uy danh của Cung Tiếu Ngạo ở chiến dịch lần này đã được thúc đẩy lên đến đỉnh.

Có người nói là có Đông Phương gia cùng với Phong gia trợ giúp, cung Tiếu Ngạo mới có thể đẩy lui địch; còn có lời đồn đại, Cung Chủ cung Tiếu Ngạo có một kiện Thần Khí, xuất một chiêu là có thể giết chết một vị Thánh Giả, đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến cho Âu Dương gia bại trận; cũng có người nói là bởi vì Lăng Tiếu trở thành Thánh Dược Sư, mời chào được Thánh Giả Vạn Hoa Tông và không ít Thánh Giả đi theo mới có thể chuyển bại thành thắng...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1552 - Kết Cục. (2)

Tóm lại đủ loại đồn đại, đều là truyền đi đến nơi đến chốn, như thể muốn làm cho người ta bị lạc vào cảnh giới kỳ lạ vậy.

Nhưng mà trên người Lăng Tiếu có mang thần khí, tin tức này đã lại được nhiều người còn sống trên chiến trường chứng thực.

Trong lúc nhất thời, trong mỗi thế lực lớn cũng có tâm tư nào đó.

...

Người của Hắc Ma môn sau khi phản hồi về đến tông môn, lập tức cho người canh gác thật kĩ, phòng ngừa người cung Tiếu Ngạo đột kích.

Bên trong trọng địa Hắc Ma Môn, tâm tình Mị Sát trở nên xấu dị thường. Lần đầu tiên nàng dẫn người xuất chinh, vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng lại vẫn bại trận chịu thiệt hại, khiến cho nàng rất không cam lòng a!

- Thần Khí a, nếu có thể đoạt được nó, nhất định có khả năng trợ giúp Ma Môn của ta đại sát tứ phương!

Mị Sát lộ ra vẻ cực kỳ không cam lòng mà thì thào nói.

Nàng đang tính toán, xem nên như thế nào mới có thể nhanh chóng đoạt được Thần Khí kia từ trong tay Lăng Tiếu.

- Xem ra chỉ có thể mau chóng triệu hoán phu quân trở về!

Mị Sát sau nhiều lần do dự, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định.

...

Tại tổng bộ tổ chức Sát Thiên, Sát Thiên mang theo mặt nạ hung ác đang nghe hai tên thủ hạ bị thương mà về báo lại kết quả hành động lần này.

Từ trên mặt nạ của hắn lộ ra hai đạo ánh sáng khiếp người thập phần áp bức.

- Xin Cung Chủ giáng tội, là chúng thuộc hạ vô năng!

Hai tên Đê Giai Thánh Giả quì trên đầu gối cao giọng nói.

Sát Thiên khẽ khoát tay mà nói

- Đứng lên cả đi, cái này cũng không có thể trách các ngươi. Không nghĩ tới tiểu tử kia thật sự có thể vượt qua được cơn sóng gió này, ngay cả vài đại thánh Âu Dương gia đều bỏ mạng. Xem ra còn là ta xem thường hắn.

- Cung Chủ, thân thể tiểu tử kia rất kì dị cổ quái. Rõ ràng bị thuộc hạ đâm trúng nhưng lại một chút cũng không có bị gì. Thuộc hạ hoài nghi không chỉ là hai kiện Thần Khí, có khả năng hắn vẫn còn có một kiện Thần Khí phòng ngự.

Một người Đê Giai Thánh Giả nói.

Sau khi nghe xong, Sát Thiên híp mắt mà âm thầm tự nhủ ở trong lòng

- Chẳng lẽ những điều này là do tên Tà Đế kia lấy được từ Thiên Vực rồi cấp cho tiểu tử này sao?.

Cung Tiếu Ngạo chiến thắng Âu Dương gia, nhưng mà ở chỗ bọn hắn không

có lấy nửa phần tâm tình vui sướng.

Cho dù là bên trong cung Tiếu Ngạo hoặc bên ngoài thành Phong Vân, tất cả mọi người là mặc đồ trắng, đầu quấn khăn trắng, hoàn toàn bầu không khí buồn đau khi cử hành tang lễ.

Tổng cộng huy động hơn hai vạn người, lại đã chết gần hai vạn người, còn sống trở về mới hơn bốn ngàn người.

Đây là tuyệt đối thắng thảm, căn bản không đáng có bất cứ chỗ nào để vui mừng.

Lăng Tiếu dẫn đầu cử hành tang lễ long trọng ở bên trong cung, hiến tế cho tất cả những ai đã chết đi.

Hắn đích thân làm người điều khiển cử hành buổi lễ cực kì long trọng này.

Lăng Tiếu vẫn còn tự mình khom mình hành lễ đối với rất nhiều những người đã chết đi, dùng cái đó thể hiện sự tôn trọng và thương tiếc đối với bọn họ, những người vì cung môn mà đã hy sinh tráng liệt bỏ mình.

Lăng Tiếu lại thông báo cho Huyền Diệu nhất định phải thu xếp thật tốt cho người già hoặc thân nhân của những kẻ đã bị chết đi này, khiến cho nửa đời tiếp theo của bọn họ không phải lo áo cơm, nếu muốn tu luyện cũng có thể trực tiếp trở thành đệ tử Ngoại Môn bên trong cung, có tài năng bẩm sinh có khả năng trở thành đệ tử Nội Môn.

Vậy cũng là một loại trấn an đối với những người hy sinh.

Đồng thời coi như là một loại thủ đoạn lung lạc lòng người. Nếu không sau này ai còn sẽ thay cung Tiếu Ngạo của hắn mà bỏ hết sức lực.

Tang lễ cử hành ba ngày ba đêm mới kết thúc.

Mà mọi người nhất định phải thắt khăn trắng để tang ba tháng, hơn nữa đến lúc đó Lăng Tiếu sẽ tự mình đi tới tiêu diệt Âu Dương gia.

Đồng thời, hắn lại cho người công bố rộng rãi chuyện thân phận hắn trở thành Thánh Dược Sư, những ai muốn gia nhập vào cung Tiếu Ngạo bọn họ, đều có thể đến đây gia nhập, điều kiện tiên quyết là đủ trung thành.

Lần này đã chết nhiều người như vậy, nhất định phải nhanh một chút mời chào cao thủ làm phong phú lực lượng, lại có thể ngăn chặn thế lực khác gây áp lực.

Mặt khác, Lăng Tiếu đã để cho Tàn Báo dẫn người đi tới Lưu Dương Tông cùng với rất nhiều thế lực đã tuyên bố thoát li cung Tiếu Ngạo, tẩy huyết hết thảy bọn họ, lấy đó làm gương.

Cái này chính là kết quả của việc lựa chọn phản bội, không có bất cứ điểm nhân từ tình cảm gì đáng nói.

...

Bên trong cung Tiếu Ngạo, Lăng Tiếu mặc một bộ áo bào trắng, tay xách một bình rượu ngon trăm năm ngồi đối ẩm cùng với hai vị huynh đệ Hoa Hiểu Quế và Đường Cương Lĩnh ở trước mặt.

Hơn mười năm không gặp, ba người xác thực không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ là đều tự uống rượu giải sầu.

Cuối cùng, Hoa Hiểu Quế thập phần khó chịu sau khi tợp một ngụm rượu liền nói với Lăng Tiếu

- Lão đại, ta mặc kệ, ta muốn ở lại bên cạnh ngươi, cùng ngươi chung sinh tử!.

- Cái gì mà chung sinh tử, ngươi đây là muốn lão đại chết sớm một chút, có đúng thế không?

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Không biết vì sao, sau khi mới xa cách mười năm hắn liền cảm giác đã sinh ra một chút ngăn cách cùng hai người.

Nhưng là cùng với những lời của Hoa Hiểu Quế nói ra, trở ngại này trong nháy mắt dã giảm đi không ít, ít nhất là tính tình của Hoa Hiểu Quế cũng vẫn như trước.

Hoa Hiểu Quế lúng túng nói

- Lão đại, ta đây không phải có ý tứ này. Ta là muốn ở lại cùng lão đại chung tay xây nghiệp bá, không muốn lại quay về Linh Vũ Các.

Đường Cương Lĩnh cũng mở miệng nói

- Đúng, để cho chúng ta lưu lại trợ giúp ngươi một tay đi.

Lăng Tiếu uống một hớp rượu lắc đầu mà nói

- Ngày đó Thần Côn cho các ngươi đi vào Linh Vũ Các, chính là biết các ngươi sẽ có tiền đồ, khẳng định sẽ đi trên con đường thuộc về các ngươi. Lần này các ngươi có thể chạy tới là ta đã rất cảm kích, ít nhất trong lòng các ngươi có lão đại ta đây. Hiện nay không phải lão đại không muốn giữ các ngươi lại, mà là còn không phải lúc. Các ngươi hiện tại đang lúc ở vào giai đoạn học tập tấn chức, có lẽ ở lại bên trong Linh Vũ Các còn có tiền đồ.

- Chính là lão gia hỏa này rất đáng giận. Bảo bọn hắn giúp vài chuyện nhỏ cũng không vội vàng. Nếu mà bọn hắn chịu ra tay, tuyệt đối có thể làm cho những kẻ đó phải trả giá không nhỏ!

Hoa Hiểu Quế nói với vẻ khá không cam lòng.

- Cương Lĩnh ngươi nghĩ như thế nào?

Lăng Tiếu không đáp, mà là quay mặt nhìn sang Đường Cương Lĩnh ở bên cạnh rồi hỏi.

Về mặt tâm lý, Đường Cương Lĩnh so với Hoa Hiểu Quế thì chín chắn thận trọng hơn một chút.

Đường Cương Lĩnh do dự một chút rồi nói

- Bọn họ có băn khoăn của bọn họ. Nếu như bọn họ thật sự mạnh mẽ tham gia, vậy thì liền không chỉ có là chuyện của bọn họ mà thôi, mà là chuyện của cả Linh Vũ Các, bên trong sẽ liên lụy đến rất nhiều thứ.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu thở dài nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1553 - Huynh Đệ Nói Chuyện Cũ. (1)

- Không sai, tất nhiên các ngươi mới vừa vào Linh Vũ Các không lâu. Nếu là sau này, các ngươi có thể trở thành Thánh Sư không thể thiếu của Linh Vũ Các, vậy thì cũng sẽ không phát sinh chuyện ngày đó. Cho nên dựa vào người không bằng dựa vào chính mình!.

Lời này cũng là Lăng Tiếu tổng kết kinh nghiệm nhiều năm cuộc sống.

Cùng với việc Bại Gia Tử và Long Nữ liên tục rời đi, bên cạnh Lăng Tiếu thiếu hụt trợ thủ nghiêm trọng. Không có bọn họ tương trợ, nếu muốn sinh tồn khó khăn xác thật lớn hơn rất nhiều.

Nếu không có long lân cùng với Trấn Thiên Cổ mà lão Long vương ban cho, chỉ sợ hắn đã sớm bị Thánh Giả diệt thành mảnh vụn.

Càng đừng hy vọng vào lúc nguy hiểm sau này sẽ có ai đó đến cứu được hắn.

Cho nên, hắn mới có cảm mà nói ra như vậy.

Hắn cũng rất muốn để cho Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh lưu lại, nhưng mà như vậy ngược lại sẽ cản trở sự tiến bộ của bọn họ.

Đối với rất nhiều chuyện Lăng Tiếu thật là ích kỷ, nhưng là đối với chuyện về phương diện này thì lại cởi mở.

Ngày đó, hắn dẫn bọn hắn đến Trung Vực đúng là nghĩ cho tất cả mọi người có thể trưởng thành hơn, thực sự không phải là chỉ lo cho chính hắn có thể

cường đại, mà khiến cho bọn họ không thể được phát triển tốt.

- Chính là, nếu là lại phát sinh đại sự gì, chúng ta lại không thể đến giúp lão đại. Điều này làm cho chúng ta băn khoăn, trong lòng khó chịu quá mức!

Hoa Hiểu Quế nói.

- Tâm ý các ngươi ta cũng biết, cho nên, các ngươi phải nhanh chóng cường đại lên một chút. Chờ các ngươi đạt đến trình tự cao hơn, cho dù là người bên trong Các cũng không ngăn nổi các ngươi.Đến lúc đó các ngươi muốn làm gì thì không phải chỉ là do các ngươi sao.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn còn nói

- Cho dù các ngươi ở nơi nào, chỉ cần các ngươi còn nhớ đến lão đại ta đây, các ngươi liền là huynh đệ của ta. Lúc nào cần đến lão đại hỗ trợ, lão đại khẳng định không thể thoái thác.

- Lão đại nói đúng, ta nhất định phải sớm trở thành Thất Giai, không, Bát Giai Luyện khí sư. Đến lúc đó tài nguyên bên trong Các còn không phải đều là do tự chúng ta chi phối.

Đường Cương Lĩnh tự tin đáp.

- Ta chỉ muốn ở lại bên cạnh lão đại. Huống chi lão đại hiện tại đã là Bát Phẩm Luyện Dược Sư, hắn khẳng định dạy còn tốt hơn so với lão quỷ sư phụ kia của ta.

Hoa Hiểu Quế có hơi giận dữ.

- Thôi đừng nói gì nữa, hôm nay chúng ta không say không về.

Lăng Tiếu không muốn lại cứ tiếp tục như thế, hắn cầm lấy bầu rượu rót ra rồi cùng nhau chạm cốc bắt đầu uống thả cửa.

- Đúng, chúng ta không say không về. Ngày mai chúng ta nhất định phải phản hồi về Vũ Các, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại. Chỉ mong huynh đệ chúng ta đều có thể danh chấn Trung Vực!

Đường Cương Lĩnh dẫn đầu nhắc lên bầu rượu chạm cốc cùng Lăng Tiếu rồi nói.

Hoa Hiểu Quế khẽ thở dài một hơi, nhưng cũng không lại nói thêm câu gì, chỉ ngửa cổ liền bắt đầu uống say sưa.

Trong lòng hắn chỉ là hạ quyết tâm, nhất định phải mau chóng đuổi kịp và vượt bước tiến của lão đại, sau này cũng có thể trợ giúp lão đại một tay.

Ba người cũng không biết uống đến lúc nào, cuối cùng tất cả phóng túng kệ cho chính mình say đến nằm gục xuống.

Sau khi tỉnh lại, hai người không thể không rời đi.

Trước khi rời đi, Hoa Hiểu Quế vẫn chuẩn bị dẫn Võ Tư Tuyết tới Linh Vũ Các.

Chính là, lần này cũng lại bị Lăng Tiếu ngăn cản.

- Lão đại, tại sao?

Hoa Hiểu Quế không giải thích được liền hỏi.

Một bên Võ Tư Tuyết cũng căng thẳng nhìn Lăng Tiếu, không hiểu vì sao hắn phải ngăn cản.

Ngày đó, hắn dẫn nàng đến Trung Vực chính là vì có thể để cùng Hoa Hiểu Quế ở chung một chỗ sao?

Lăng Tiếu lắc đầu nói với Hoa Hiểu Quế

- Hiện nay ngươi đã được phong làm đệ tử chân truyền của Thánh Sư, thân phận đã hoàn toàn không giống. Hôn nhân của ngươi chỉ sợ cũng không phải do ngươi tùy tiện quyết định, huống hồ hiện tại thực lực của Tiểu Tuyết vẫn còn quá kém. Nếu trở về với ngươi, chỉ sợ sẽ không được yêu thích, cái này ngươi đã nghĩ tới sao?.

Càng là thế lực lớn càng thịnh hành hôn nhân bằng vai phải lứa, hoặc là nhìn trúng tiền đồ phát triển của người đó.

Hoa Hiểu Quế đã là thực lực Đê Giai Thiên Tôn, lại là Lục Phẩm Luyện Dược Sư. Thân phận này đủ để khinh thường rất nhiều người cùng thế hệ.

Hiện nay thực lực của Võ Tư Tuyết mới chỉ là Trung Giai Vương bậc, ở trong Trung Vực xem như Võ Giả thực lực thông thường mà thôi. Nếu muốn để cho nàng lọt vào mắt những lão gia hỏa Linh Vũ Các này, thì đơn giản là nói chuyện nằm mơ.

Hoa Hiểu Quế nhìn thoáng qua Võ Tư Tuyết rồi đáp

- Lão đại, điểm ấy ngươi có khả năng yên tâm. Lão quỷ sư phụ kia của ta hẳn là sẽ không quản chuyện của ta đây.

Lăng Tiếu đáp

- Tiểu Quy, ý nghĩ của ngươi có lẽ hơi ngây thơ một chút. Có lẽ ông ta sẽ cho Tiểu Tuyết ở lại Linh Vũ Các được, nhưng tuyệt đối sẽ không cho các ngươi thật sự ở chung một chỗ. Nói không chừng sẽ còn hại đến Tiểu Tuyết!.

Võ Tư Tuyết là thiếu nữ thông minh, trong nháy mắt đã hiểu ý tứ của Lăng Tiếu, thần sắc trở nên trắng bệch.

Chẳng lẽ duyên phận của nàng cùng Hoa Hiểu Quế liền dừng ở đây sao?

- Lão đại, vậy ngươi nói nên làm gì bây giờ? Ta không có khả năng sẽ vứt bỏ Tiểu Tuyết!

Hoa Hiểu Quế nói.

Vừa nói đồng thời, hắn vẫn cố lấy dũng khí cầm tay Võ Tư Tuyết để an ủi nàng.

- Ừ, ban đầu ta chính là biết ngươi là một người trọng tình trọng nghĩa, bằng không ta cũng sẽ không mang Tiểu Tuyết đến Trung Vực.

Lăng Tiếu rất là vui mừng khi nghe được Hoa Hiểu Quế nói như vậy. Dừng một phen hắn mới nói

- Tiểu Tuyết hiện tại xác thật không thể đi theo ngươi về Linh Vũ Các, nhưng không có nghĩa là tương lai ngươi không thể cưới nàng. Ta quyết định từ hôm nay trở đi sẽ thu Tiểu Tuyết làm em nuôi, ta sẽ toàn lực trợ giúp nàng sớm ngày tăng thực lực lên. Hẳn là không đến mười năm, đến lúc đó ngươi tới cưới nàng làm vợ, thì Linh Vũ Các hẳn là không có gì có thể nói. Tất nhiên lão đại ngươi cũng là bá chủ một chốn, thân phận em nuôi của ta tự nhiên sẽ khác. Huống hồ hiện tại ta cũng là Thánh Dược Sư, coi như ta gặp sư phó của ngươi thì ta cũng có cơ hội ngang vai ngang vế cùng ông ta.

- Cái này... cái này thật có thể sao?

Không đợi Hoa Hiểu Quế mở miệng, Võ Tư Tuyết lại đầu tiên là giật mình la lên.

Tại tây bắc, tài năng tu luyện bẩm sinh của nàng coi như không tồi, chính là sau khi đi tới Trung Vực mới phát hiện chính mình giống như ếch ngồi đáy giếng. Một chút tài năng bẩm sinh và thực lực của mình căn bản không đáng nhắc tới.

Nếu không có đan dược của Lăng Tiếu trợ giúp, nàng cũng không thể chỉ trong ba năm từ Cao Giai Linh Sư đạt tới cảnh giới Trung Giai Vương Giai.

Đến khi gặp lại Hoa Hiểu Quế, trong lòng nàng thật sự là tự ti.

Lúc ban đầu nàng vẫn còn từng ghét bỏ Hoa Hiểu Quế. Hiện nay thì tốt rồi, là nàng không xứng với người ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1554 - Huynh Đệ Nói Chuyện Cũ. (2)

- Chuyện này không có gì không thể được. Chỉ cần ngươi có thể chịu được khổ, trong vòng mười năm ta coi như không thể để cho ngươi đạt tới bậc Huyền Đế, nhưng cũng có thể tăng thực lực của ngươi lên tới Thiên Tôn!

Lăng Tiếu thành khẩn thề thốt.

Với thân phận Thiên Thánh Dược Sư hiện nay của hắn, lại có được trí nhớ dược thần truyền thừa, các loại phương thuốc lưu truyền làm tăng thực lực nhiều không kể xiết. Trong đó Bát Phẩm đan dược còn có một chút đan dược càng nghịch thiên hơn, có thể làm cho người ta một lần tăng thực lực lên hai ba bậc.

Nhưng mà cái này chỉ là đối diện những Võ Giả thực lực thấp mới có công hiệu bực này.

Đương nhiên mỗi một chủng loại Bát Giai linh thảo đâu phải là dễ tìm như vậy. Ngoại trừ bên trong các loại cấm địa hiểm yếu ra, địa phương khác căn bản không có khả năng tồn tại.

Cũng may Võ Tư Tuyết là thể chất Thủy thuộc tính, Lăng Tiếu trái lại không thiếu Bát Giai linh thảo Thủy thuộc tính. Cho nên hắn cũng không lo lắng không thể tăng thực lực của Võ Tư Tuyết lên nữa.

- Có lão đại cam đoan ta tự nhiên yên tâm, chỉ là còn phải chờ mười năm a!

Hoa Hiểu Quế chưa bao giờ lại hoài nghi lời Lăng Tiếu nói.

Võ Tư Tuyết cũng lộ ra sự mừng rỡ, đối với người tu luyện mà nói, mười năm cũng không xem như quá dài, hẳn là có khả năng chờ.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đã đi.

Bọn họ tuy là có chút thành tựu, nhưng mà so cùng Lăng Tiếu thì còn không phải là lúc bọn họ có thể kiêu ngạo.

Lăng Tiếu sở dĩ không cho bọn họ đến bên trong cung Tiếu Ngạo, đó bởi vì Linh Vũ Các tất nhiên là đại Các Đệ Nhất Thiên Hạ. Cung Tiếu Ngạo của hắn so sánh với nó thì nội tình còn kém rất nhiều.

Để cho bọn họ lưu ở bên kia tu luyện và học tập, đây là an toàn thỏa đáng nhất.

Nếu như bọn họ cũng đủ xuất sắc, vậy thì trăm năm hoặc là ngàn năm sau, Linh Vũ Các nói không chừng đều sẽ do hai người bọn họ chống đỡ cai quản.

Rồi cũng như hai vị sư phụ của bọn hắn, trở thành Thánh Sư, là có thể ngang vai ngang vế cùng lão Các chủ, trở thành nhân vật trụ cột tam đại Kình Thiên.

Lăng Tiếu đúng là hy vọng bọn họ có thể trưởng thành đến một bước đó, vậy sau này Trung Vực còn không phải là thiên hạ của ba huynh đệ bọn họ sao?

Đương nhiên, đó chỉ là một mục tiêu lâu dài, là tính toán có thêm một trợ thủ mạnh mẽ tràn trề sức lực cho cung Tiếu Ngạo.

Còn mục tiêu đích thực của Lăng Tiếu cũng không ở tại Trung Vực.

Chỉ có Thiên Vực mới là nơi sau này hắn muốn đặt chân.

Lăng Tiếu tuyên bố thu nhận Võ Tư Tuyết làm em nuôi, địa vị của Võ Tư Tuyết ở bên trong cung cũng là tăng lên cực nhanh.

Đồng thời, Lăng Tiếu dùng một chút Linh Bảo hiếm có cấp cho Võ Tư Tuyết lại tẩy tủy thể chất một lần, khiến cho tài năng tu luyện bẩm sinh của nàng tăng lên rất nhiều. Cái này có trợ giúp cho tốc độ tu luyện sau này của nàng.

Sau khi làm xong việc này, Lăng Tiếu mới dành thời gian lần lượt đi tới cảm tạ các Thánh Giả của Đông Phương gia, Phong gia cùng với Vạn Hoa Tông đã đến trợ giúp. Hơn nữa vẫn còn đồng ý luyện chế Bát Phẩm đan dược "Thành Thánh Đan" cho bọn họ.

Nhưng mà cái này nhất định phải để cho chính bọn họ đi chuẩn bị tốt Thú Đan cùng với linh thảo cần thiết, bằng không hắn cũng chịu bó tay.

Sau khi nghe được Lăng Tiếu tuyên bố báo đáp tạ ơn, các Thánh Giả đều là hiện lên những tia hưng phấn.

Thành Thánh Đan là một loại đan dược có thể làm cho võ giả đỉnh cao Huyền Đế hoặc Bán Thánh nâng cao khả năng trực tiếp nhập vào Thánh Giả. Đây là Bát Phẩm đan dược tinh hoa trong số đan dược nghịch thiên.

Không phải là ai cũng đều có thể luyện chế ra. Khả năng luyện chế nó thất bại cũng khá cao, cho dù là nhân vật tầm cỡ như Hàn Khai hoặc Phong Chinh đã bước vào cảnh giới Thánh Sư rất lâu cũng không dám nói dễ dàng luyện chế loại đan dược này.

Một khi không thành công, vậy tổn thất chính là cũng khá thật lớn.

Nhưng mà, Lăng Tiếu cũng không lo lắng tình huống như thế.

Không phải nói hắn không tồn tại khả năng thất bại, mà là tỉ lệ thất bại của hắn là tương đối thấp. Về điểm này đối với chính mình hắn có sự tự tin phi thường lớn.

Vì lần này, hắn đặc biệt luyện chế ra một lò Thành Thánh Đan Phong thuộc tính.

Vào lúc trở thành đan, bên trong cung Tiếu Ngạo nổi lên từng đợt cơn lốc, giống như vòi rồng vậy. Nó khiến cho tất cả các vật chung quanh đều bị đánh đổ lật nhào hỗn loạn không chịu nổi. Một số Địa Hoàng hoặc Thiên Tôn ở chung quanh đều bị cơn lốc này hút vào cuốn lên tận trời cao, khó có thể khống chế được thân hình.

May là cơn lốc này không có lực sát thương, bằng không bọn họ chỉ sợ đều phải bị các lưỡi đao Phong Nhận phân thây

Đây là dị tượng lúc Bát Phẩm thánh đan đã thành đan, quả là khá kinh người.

Lăng Tiếu chỉ là vừa mới đạt tới cảnh giới Bát Phẩm, mỗi một lần chỉ có thể luyện chế ra được một viên đan dược. Một lò linh thảo có lẽ vẫn tổn thất lượng lớn dược tính. Nếu mà hắn đã trở thành Thánh Giả, một lần vẫn có thể ngưng tụ thành nhiều viên đan dược hơn thì cũng không là vấn đề.

Viên đan dược này Lăng Tiếu vốn định cấp cho Minh Phong Mỗ Mỗ, chính là sau khi do dự thì hắn vẫn quyết định cấp viên đan dược này cho Phong Thanh Duyến.

Hiện tại Phong gia cùng Quỷ U Tông đối đầu, cấp cho Phong gia thêm một người Thánh Giả nhiều hơn coi như là giúp cho thực lực bọn họ tăng thêm một tầng nữa. Nếu thật sự Quỷ U Tông đến xâm phạm thì cũng có lực để đánh lại.

Cùng với việc Lăng Tiếu luyện chế thành công Thành Thánh Đan này, các Thánh Giả Đông Phương gia, Phong gia cùng với Vạn Hoa Tông mọi người đều là liên tiếp tán thưởng.

Tất nhiên mỗi nơi xuất hiện ra một vị Thánh Giả, thì lực lượng thế lực đó sẽ tăng thêm rất nhiều. Hơn nữa Thánh Giả càng là nền tảng để mỗi thế lực lớn đảm bảo sự phồn vinh hưng thịnh của mình sẽ còn tiếp tục.

- Thật tốt, xem ra lựa chọn của tiểu Tinh nhà ta thật không tồi, lại tìm cho Đông Phương gia chúng ta chàng rể làm một vị Thánh Sư thật là tốt, ha hả!

Đông Phương Mỗ Mỗ thập phần thoải mái cười nói.

Lúc ban đầu bà chỉ thiếu chút nữa là cự tuyệt Lăng Tiếu làm chàng rể, còn may cuối cùng không đưa ra quyết định sai lầm kia.

Phong Thanh Duyến ở một bên cười toe toét tiếp nhận viên đan dược Lăng Tiếu đưa tới mà nói

- Ha hả, đây là đương nhiên, bằng không làm thế nào có thể lọt được vào mắt của Tà Đế ca ca.

Cái này thì hay rồi, có Thành Thánh Đan này, vị Bán Thánh kia của nhà bọn họ muốn trực tiếp nhập thánh là không thành vấn đề.

Hiện tại đều không cần lo lắng việc Quỷ U Tông đột kích đánh nữa.

Hoa Bách Hợp chính là nhìn thoáng qua Bích bà bà, đối với nhãn quan của vị sư tỷ này lại càng bội phục vài phần. Lúc trước Lăng Tiếu từ chỗ Vạn Hoa Tông bọn họ chạy về cung Tiếu Ngạo, bà vẫn còn do dự có muốn ra mặt hỗ trợ hay không. Sau này vẫn do sư tỷ của bà kiên trì nhất định phải đi trợ giúp, nên hiện tại mới có thể đặt quan hệ tốt đẹp cùng Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1555 - Thành Thánh Đan. (1)

Chỉ là ở trong lòng bà cũng thầm than, hai nha đầu kia trong tông nhà mình lại không thể làm Lăng Tiếu động tâm, quả nhiên là đáng tiếc.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã hứa hẹn luyện chế Thành Thánh Đan cho tông môn, lúc này mới khiến cho bọn họ an tâm không ít.

Trước đó vài ngày, bà vẫn còn lo lắng không có hậu bối nối tiếp ngôi vị của mình, hiện tại có Thành Thánh Đan thì vấn đề này liền có thể giải quyết.

Lăng Tiếu nhìn về phía Hoa Bách Hợp rồi nói

- Hoa tiền bối, Âu Dương gia cùng các người đều là tại Nam Uyên, mà nay cung Tiếu Ngạo của ta hao tổn lượng lớn nhân mã. Lăng Tiếu có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Vạn Hoa Tông các người có thể giúp ta diệt Âu Dương gia. Sau chuyện đó ta khẳng định sẽ thay các người luyện chế năm viên Thành Thánh Đan làm thù lao, Tông chủ ngươi thấy thế nào? Đương nhiên, xung phong sẽ do cung Tiếu Ngạo chúng ta làm, Tông môn các ngươi chỉ phụ trách ở một bên phất cờ trợ uy là được.

- Cái...này...

Hoa Bách Hợp có hơi chần chờ.

Vạn Hoa Tông bọn họ từ trước tới nay đều rất ít khi phát sinh tranh đấu cùng người khác, hiện nay Âu Dương gia tộc tuy là thực lực cao cường giảm mạnh, nhưng mà cũng không phải không có bất cứ khả năng phản kháng gì. Lăng Tiếu đưa ra yêu cầu này không nghi ngờ khiến cho bà có hơi gặp khó

khăn.

Nếu như không đáp ứng, năm viên Thành Thánh Đan kia liền vô duyên cùng bọn họ.

Lúc này, Bích bà bà lại thay Hoa Bách Hợp đáp

- Cái này không thành vấn đề, Vạn Hoa Tông chúng ta nguyện trợ giúp Lăng Thánh Sư một tay!.

Hoa Bách Hợp nhìn thoáng qua Bích bà bà, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói

- Được rồi, Vạn Hoa Tông chúng ta từ trước tới nay rất ít khi tranh giành cái gì cùng người. Hiện nay Lăng Thánh Sư yêu cầu, chúng ta đây liền làm kẻ xấu một lần, hy vọng có thể trở thành đồng minh tốt cùng cung Tiếu Ngạo!.

- Cái này đương nhiên, Lăng Tiếu ta đã coi các ngươi là bằng hữu. Hai vị tiền bối trước tiên có thể trở về chuẩn bị một chút. Ta đi theo sau. Lần này ta khẳng định sẽ làm Âu Dương gia hoàn toàn biến mất tại Nam Uyên!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ kiên định.

Hoa Bách Hợp cũng đáp dứt khoát

- Hảo, ta chính là chờ năm viên Thành Thánh Đan của Lăng Thánh Sư. Ngươi trước hết viết cho ta, ta đi về chuẩn bị trước nguyên liệu tốt.

Lăng Tiếu gật đầu, lập tức nói một lần các loại linh thảo cần thiết cho Hoa Bách Hợp.

Sau khi Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà cố gắng ghi nhớ những linh thảo này, liền vội vã rời khỏi cung Tiếu Ngạo phản hồi về Vạn Hoa Tông.

- Tiếu nhi, ngươi thực sự tính toán diệt Âu Dương gia?

Phong Thanh Duyến hỏi có hơi lo lắng.

Lăng Tiếu gật đầu đáp

- Việc này thề phải làm.

- Không sai, đã bị người ta ức hiếp đến cửa, nếu mà không hoàn toàn lật nhào bọn chúng, sau trăm năm hoặc ngàn năm lại là một đại họa phải lo nghĩ. Mỗ Mỗ liền cùng ngươi đi một lần!

Đông Phương Mỗ Mỗ chính là lập tức đồng ý với lời Lăng Tiếu nói.

- Đa tạ bà ngoại, nhưng mà bọn hắn đã là hổ bị nhổ răng, không cần làm phiền lão nhân gia. Nếu như lão nhân gia thấy tiện, liền cứ ở tại chỗ cháu thêm một thời gian. Đợi đến cháu chiến thắng trở về thì người lại về nhà cũng không trễ.

Lăng Tiếu đáp.

Đông Phương Mỗ Mỗ đã là lão thành tinh, vừa nghe Lăng Tiếu nói ra lời này lập tức đã hiểu ý tứ của hắn. Lúc này cũng không nói ra, liền gật đầu đáp

- Cũng được, cũng đã lâu ta chưa tâm sự với tiểu Tinh. Ta liền ở đây thêm một đoạn thời gian, tránh khỏi trở về cũng không được yên tâm.

Lăng Tiếu cười cười, đang muốn nói gì để cảm tạ thì Bạch Vũ Tích vội vã chạy tới

- Thiếu gia... Thiếu gia, Vận tỷ nàng....

Lăng Tiếu nhìn Bạch Vũ Tích đang bối rối mà hỏi

- Vận nhi làm sao vậy?.

- Vận... Vận tỷ tỷ nàng động thai khí, bắt đầu đau bụng máu chảy, hiện tại sắp sinh đứa bé!

Bạch Vũ Tích thở hổn hển nói.

Phượng Tiêm Vận cùng Thải Hà Nguyệt từ trước lúc Lăng Tiếu đi tới Nam Uyên cũng đã mang thai ba tháng. Cho tới bây giờ cũng chỉ là tám tháng, mang thai còn không đến tháng mười. Mà mấy ngày trước đây nàng cầm quân đi ra ngoài nghênh chiến người của Âu Dương gia, đại sát tứ phương, chính mình cũng bị trọng thương. Khi đó nàng liền cảm giác trong bụng mình không thoải mái, chỉ là một mực uống đan dược và Sinh Mệnh Tuyền Dịch để kiềm chế.

Hiện tại trở lại bên trong cung tĩnh dưỡng, rốt cục chịu ảnh hưởng nên bắt đầu đau đớn, có dấu hiệu lâm bồn.

- Cái này... làm như thế ta lại quên mất việc này. Mau... mau cho người chuẩn bị đỡ đẻ. Tuyệt đối không thể để cho bọn họ xảy ra sự việc!

Lăng Tiếu giật mình một cái mà kêu lên kinh ngạc.

Không thể không nói Lăng Tiếu thật đúng không phải là người xứng chức trượng phu. Lúc ở tại chiến trường lại ngay cả thê tử mang thai cũng không hề để ý tới. Hiện tại sau khi trở về lại bận việc tang lễ, tiếp theo lại nói lời từ biệt cùng Hoa Hiểu Quế và Đường Cương Lĩnh. Rồi ngay sau đó lại vội vàng chào hỏi những Thánh Giả đến trợ giúp, lại vẫn còn tinh luyện đan dược.

Cho đến hiện tại, nếu không phải Bạch Vũ Tích đến cho biết, chỉ sợ hắn cũng không biết Phượng Tiêm Vận sắp sửa sinh con.

- Đã có người đỡ đẻ, chỉ là... Chỉ là Vận tỷ tỷ e rằng sẽ có nguy hiểm vì nàng một mực chịu đựng không nói. Nếu không phải nàng đột nhiên đau đến té xỉu, chúng ta còn không biết tình hình nàng nghiêm trọng như thế.

Bạch Vũ Tích lo lắng nói.

- Cái gì, không... Tuyệt đối không thể để cho Vận nhi xảy ra chuyện. Nhìn qua bên trong cung còn có ai hiểu được đỡ đẻ, nhất định phải đảm bảo lãnh được chu toàn cho nàng. Cho dù là... Cho dù là không giữ được đứa bé thì cũng phải giữ được Vận nhi!

Lăng Tiếu quá sợ hãi kêu lên.

- Tiếu nhi đừng nóng vội, đợi Mỗ Mỗ vào xem, nhất định sẽ không có việc gì. Trước hết chuẩn bị một chút Linh Thảo hoặc thánh vật hồi sức cấp Cao Giai

Đông Phương Mỗ Mỗ ở một bên góp lời.

- Thật tốt, bà ngoại nhất định phải chú ý Vận nhi, ngàn vạn lần không thể để cho nàng có việc!

Lăng Tiếu liên tục đáp, tiếp theo hắn lôi ra một đống lớn Cao Giai linh vật.

Trong đó bao gồm Sinh Mệnh Tuyền Dịch, Vạn Niên Thụ Phù Trấp, Bát Giai Đê Giai Huyết San Hô, Bát Giai Trung Giai Hoạt Mệnh Thảo...

Người ở chỗ này thấy những thứ đó thì kinh ngạc quái lạ vạn phần.

Cũng không ai nghĩ tới Lăng Tiếu lại giàu có như vậy, mấy thứ này đều là linh vật vạn tinh khó cầu a!

Cũng may bọn họ đều là người hiểu đời, biết tình huống hiện tại khẩn cấp nên cũng không có người đi nói Lăng Tiếu trao đổi những linh vật này.

Đông Phương Mỗ Mỗ cầm những linh vật này của Lăng Tiếu, rồi cùng với Bạch Vũ Tích nhanh chóng chạy về phía chỗ Phượng Tiêm Vận đang nằm.

Lăng Tiếu cũng vội vàng theo ở phía sau.

Hiện tại cho dù có chuyện cực lớn, hắn cũng nhất định phải chờ đợi Phượng Tiêm Vận và đứa bé bình an rồi hãy nói sau.

- Tiểu tử thúi nhà người này gây chuyện mọi nơi, làm hại Vận nhi phải xuất chinh thế này. Nếu mà nàng có gì bất trắc, lão nương không cần đứa con trai như ngươi.

Mộng Tích Vân nhìn thấy mặt Lăng Tiếu lập tức nổi giận mắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1556 - Thành Thánh Đan. (2)

- Nương trước tiên đừng mắng, mau vào chăm sóc Vận nhi đi!

Lăng Tiếu cũng không dám cãi lời lập tức đẩy mẹ mình vào trong phòng.

Hồi đó vào lúc Phượng Tiêm Vận sinh Phượng Lăng Thiên, Lăng Tiếu căn bản không có mặt. Nên hắn không biết đến loại tâm tình kích động của người chuẩn bị làm cha.

Hiện tại, Phượng Tiêm Vận lại sinh đứa bé thứ hai, Lăng Tiếu hoàn toàn rõ ràng đón nhận tình cảm của người cha.

Trong lòng hắn vừa là lo lắng vừa là kích động. Hắn lo lắng Phượng Tiêm Vận hoặc đứa bé xảy ra sự việc, kích động chính là chuẩn bị có đứa con thứ hai. Trong lòng một mực suy nghĩ xem rốt cuộc là con trai hay con gái.

Hắn đã có một thằng cu tiểu Ma vương, nên trong lòng càng hy vọng đứa trẻ sắp ra đời chính là một bé gái.

- Oa oa!

Cùng với một âm thanh trẻ con khóc váng vang lên, Lăng Tiếu do dự dừng người lại, trên mặt lộ ra vẻ vô hạn mừng rỡ mà nói

- Sinh rồi... Sinh rồi....

Hắn rất muốn lập tức xông vào xem tình huống ra sao, nhưng vẫn là bị Thải Hà Nguyệt kéo lại không cho hắn đi vào.

Sau một hồi lâu, Mộng Tích Vân mới cười a a mà ôm một đứa trẻ con đi ra từ bên trong phòng.

- Mẹ, có đúng là con gái không?

Lăng Tiếu lập tức tiến lên mở miệng hỏi.

Mộng Tích Vân trợn mắt liếc nhìn hắn rồi nói

- Ngươi không thích con trai như vậy sao?.

Lăng Tiếu khoát tay bảo

- Đương nhiên không phải như vậy rồi!.

- Tiểu tử thúi nhà ngươi này, thật không biết vận may của ngươi làm sao lại tốt như vậy, đều bị ngươi cứ nói thành là con gái

Mộng Tích Vân tức giận kêu lên.

Lăng Tiếu lúc này mới áp sát vào bên cạnh Mộng Tích Vân, nhìn đôi mắt sáng ngời thuần khiết đang đảo quanh, cái miệng dễ thương oa oa. Một cảm giác như chân với tay bỗng nhiên sinh ra, hắn thầm hô đắc ý ở trong lòng

- Ha ha, nó là con gái của ta.

- Đúng rồi, Vận nhi, nàng có sao không!

Lăng Tiếu mới nhớ ra Phượng Tiêm Vận, vội vàng thở nhẹ một tiếng, lập tức chạy đi vào bên trong phòng.

Cảm nhận được khí tức của Phượng Tiêm Vận vẫn còn, Lăng Tiếu yên lòng như trút được hòn đá ra khởi ngực.

Chỉ cần nàng còn có một hơi, với số linh vật của hắn thì muốn sống sót tuyệt đối không là vấn đề.

Đông Phương Mỗ Mỗ nói với Lăng Tiếu

- Đứa nhỏ này mặc dù sống sót, nhưng mà tuổi thọ có thể sẽ bị ảnh hưởng!.

- Có thể sống sót là tốt rồi, tuổi thọ tổn thất có khả năng lại bù đắp!

Lăng Tiếu thương xót nhè nhẹ vỗ về mái tóc của Phượng Tiêm Vận mà đáp lại.

Lăng Tiếu trước tiên mừng đã được thiên kim, đây là một chuyện đại hỷ sự, xem như làm giảm bớt đi bầu không khí buồn rầu bên trong cung Tiếu Ngạo.

Cuối cùng, Lăng Tiếu đặt tên cho con gái của mình là Lăng Oánh, hy vọng nó có thể lớn ên trong bình an hài lòng.

Từ sau khi có được Lăng Oánh, Lăng Tiếu một mực cười thực rạng rỡ.

Hắn một mực hy vọng có thể có một đứa con gái, hiện nay mong mỏi được đền bù, tâm tình tự nhiên là tốt.

Phượng Lăng Thiên tiểu Ma vương này cũng là vô cùng thích thú đối với em gái của hắn. Chỉ là tính cách trẻ con của nó vẫn không thay đổi, thường xuyên mang một chút sinh vật gớm ghiếc nho nhỏ lại đây để dọa tiểu Oánh, khiến cho tiểu Oánh thường xuyên khóc lớn gây ra đại náo loạn.

Sau mỗi một lần như vậy, nó không tránh được bị Lăng Tiếu trực tiếp gọi

đến chỉ đạo nó luyện võ, trong quá trình đó khẳng định là không thể thiếu được chuyện lại bị đánh.

- Lão cha, người có thể lại bất công sao? Chờ sau khi tiểu muội lớn lên, con nhất định phải lôi kéo nó vào trận doanh của con đối phó người!

Phượng Lăng Thiên mỗi lần cũng đều không phục mà nói vậy.

Lăng Tiếu mặc kệ đứa con trai này nói gì. Dù sao hắn cũng nhìn ra thằng bé này là trong lòng không thật sự suy nghĩ như vậy.

Lăng Tiếu chìm đắm trong bầu không khí vui sướng đó, bất tri bất giác liền trôi qua hơn nửa tháng.

Trải qua nửa tháng tĩnh dưỡng, những người bị thương trong chiến dịch cũng khôi phục lại.

Đồng thời, tin tức thân phận Lăng Tiếu trở thành Thánh Dược Sư cũng được lan truyền rộng khắp đi ra ngoài. Hơn nữa cung Tiếu Ngạo chiến thắng Âu Dương gia, khí thế đại chấn, không ít Võ Giả mộ danh mà đến nhao nhao tỏ vẻ nguyện ý gia nhập cung Tiếu Ngạo.

Lại trải qua Huyền Diệu thi kiểm tra trận pháp, giữ lại được cũng có mấy trăm người.

Chính là những người này chỉ là như muối bỏ biển, còn chưa đủ nhìn a!

Lăng Tiếu xuất chinh lần này, đương nhiên đem những người này đi. Trước đó hắn cũng nói rõ cùng bọn họ, nếu muốn đặt chân vào trong cung Tiếu Ngạo bọn họ, không có trải qua thử thách chiến tranh đã nghĩ hưởng thụ là không có khả năng.

Trong số những người này có không ít người lại sợ hãi, cuối cùng lại sớm bị loại bỏ một phần ba số người.

Cuối cùng chẳng qua lưu lại chỉ hơn ba trăm người, trong đó Huyền Đế cũng mới là một người mà thôi. Tất nhiên thời gian quá mức gấp gáp, số người chạy tới đây tìm nơi nương tựa cũng không nhiều.

Lăng Tiếu nai nịt gọn gàng chờ xuất phát, lần này số người mang đi sẽ không nhiều, chẳng qua là một ngàn người mà thôi. Những người khác toàn bộ ở lại trấn thủ bên trong cung Tiếu Ngạo.

Một ngàn người này trên cơ bản đều là Thiên Tôn, Huyền Đế cũng chỉ có mười người mà thôi, về phần Thánh Giả càng là một người cũng không có.

Nếu muốn dựa vào chút thực lực ấy đi thu thập Âu Dương gia hiện nay đại bại mà về thì tựa hồ còn chưa đủ.

Tất nhiên Âu Dương gia vẫn còn căn cơ, dù chúng muốn lại chuẩn bị một vạn binh mã thì không là vấn đề. Nhưng lại có một vị Thánh Giả tọa trận, làm cho khó khăn này cũng không nhỏ.

Người khác góp lời khuyên bảo nói Lăng Tiếu không nên sớm xuất binh, chờ sau khi hắn nghỉ ngơi lấy lại sức lại diệt Âu Dương gia cũng không trễ.

Chính là, Lăng Tiếu lại vẫn khư khư cố chấp, không nghe góp ý từ bất luận kẻ nào.

Mọi người không biết nói gì hơn, chỉ có thể tùy ý Lăng Tiếu đi. Tất nhiên bọn họ cũng biết Lăng Tiếu lúc này không giống ngày xưa, cho dù là Thánh Giả đều phải nuốt hận với hắn. Có lẽ một ngàn người này thật sự có thể chiến thắng trở về.

Lăng Tiếu dẫn đầu. Đám người Tổ Tu Viên, Cảnh Hồng, Xích Cương, Lãnh Chính, Tàn Báo cùng nhau đi xuất chinh theo.

Trong trận chiến ấy trước đó không lâu, tổn thất nhiều lắm. Lăng Tiếu có thể moi móc điểm được một ngàn binh mã này đã quả là không tồi. Huống hồ Hắc Ma Môn ở bên kia đều mắt nhìn chằm chằm vào, cho nên nhất định phải lưu lại người trông coi ở cung môn.

Huống hồ, lần này Lăng Tiếu cũng sớm tính toán kĩ. Có Vạn Hoa Tông phối hợp muốn bắt Âu Dương gia tuyệt đối là không thành vấn đề.

Chuyện cung Tiếu Ngạo lần này chỉ cần lấy một ngàn người đi viễn chinh đánh người của Âu Dương gia đã khuếch tán ra ngoài.

Lăng Tiếu làm như vậy là có nguyên nhân. Đúng là hắn muốn những kẻ định lấy mạng cùng nhau tụ tập bên phía Âu Dương gia, tính toán một lưới bắt hết.

Bởi vì tin tức hắn có Thần Khí đã sớm truyền khắp Trung Vực, tin tưởng sẽ có không ít người dám mạo hiểm đến kiếm chác lợi lộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1557 - Nữ Nhi Lăng Oánh. (1)

Âu Dương gia lúc trước đã tổn thất nặng nề, bọn họ sợ hãi cung Tiếu Ngạo cùng thế lực khác nhất loạt kéo lại đây trả thù. Rất nhiều người của Âu Dương gia đều có loại ý nghĩ bỏ trốn.

Chính là, nghe thấy cung Tiếu Ngạo chỉ đem một ít người đến như vậy, lại không có thế lực khác tương trợ, họ lại an lòng quyết tâm chống giữ.

Nam Uyên là địa bàn của Âu Dương gia bọn họ, bên dưới chúng còn có rất nhiều thế lực phụ thuộc. Từ chỗ bọn họ điều khiển lấy quân, còn có thể tập trung được khoảng hai vạn người đều không thành vấn đề.

Với một lực lượng như vậy, chẳng lẽ còn sợ một ngàn người của cung Tiếu Ngạo sao?

Vì vậy, người của Âu Dương gia đều ngồi chờ người cung Tiếu Ngạo đến đây, đồng thời tuyên bố nhất định phải khiến cho cung Tiếu Ngạo chỉ có tới chớ không có về.

...

Bên phía Hắc Ma Môn đương nhiên đã sớm nhận được tin tức Lăng Tiếu dẫn người viễn chinh Âu Dương gia.

Mị Sát đang do dự có muốn lúc này đánh lén cung Tiếu Ngạo hay không, chỉ một lượt diệt cung Tiếu Ngạo.

Vạn Độc Xà lập tức nhắc nhở

- Phu nhân, lão thái bà Đông Phương gia kia vẫn còn bên trong cung Tiếu Ngạo, Hàn Khai cũng không bị chết. Chúng ta hấp tấp đến đó, chỉ sợ không chiếm được gì tốt!.

- Cái gì, lão thái bà Đông Phương gia vẫn còn ở lại cung Tiếu Ngạo?

Mị Sát có hơi kinh ngạc hỏi.

- Vâng, không sai. Bà ta chỉ cử những người khác trở về, thiết nghĩ là vì khiến cho Lăng Tiếu tiểu tạp chủng kia yên tâm viễn chinh nên mới lưu lại tọa trận.

Vạn Độc Xà đáp.

- Hừ, xem ra lão thái bà này có lẽ quyết tâm che chở tiểu tạp chủng này.

Mị Sát hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nàng bảo với Vạn Độc Xà

- Nếu như lần này cho ngươi đi đánh lén tiểu tạp chủng Lăng Tiếu kia, có thể giết chết hắn hay không?.

- Hắn mặc dù chỉ là tu vi Cao Giai Huyền Đế, chính là tiểu tử này có chỗ rất kì dị cổ quái. Rõ ràng đã trúng một chiêu của ta lại cũng không hề bị hao tổn một chút nào. Ta hoài nghi hắn có thể còn có báu vật khác, trừ phi có thể một kích đánh vỡ đầu của hắn, có lẽ mới có thể!

Vạn Độc Xà đáp.

Vạn Độc Xà chính là còn nhớ rất rõ. Ngày đó lão rõ ràng đánh trúng Lăng Tiếu một cái, mà Lăng Tiếu cũng không bị một chút gì, hơn nữa ngay cả dấu hiệu trúng độc cũng không có. Điều này càng làm cho lão nghi hoặc.

Phải biết rằng độc của lão cho dù là giữa bậc Thánh Giả ngang nhau đều không người nào dám dính.

Vạn Độc Xà không thể không hoài nghi, Lăng Tiếu rốt cuộc có cái gì khắc chế linh vật kịch độc của lão.

- Ừ, cho dù như thế nào, coi như không thể giết được hắn, cũng cần bắt lấy hắn mang về.

Mị Sát nói.

- Bắt giữ? Hắn chính là có thần trống kia, chỉ sợ không dễ dàng.

Vạn Độc Xà mang theo vài phần khiếp sợ lên tiếng.

Ngày đó chính là lão tận mắt nhìn thấy Âu Dương Chấn bị âm thanh một trống liền chấn thành huyết thủy. Sao có thể dễ dàng bắt giữ được người ta a!

- Chỉ cần không để cho hắn có thời gian gõ trống liền có khả năng.

Mị Sát nói, sau đó nàng lấy ra một sợi dây đen đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt bao quanh đưa cho Vạn Độc Xà.

Vạn Độc Xà nhận lấy sợi dây đen này, không nhịn được thở nhẹ mà nói

- Đây là... Khổn Ma Thằng (dây trói ma)!.

- Không sai, Bát Giai Trung Giai Khổn Ma Thằng. Cho dù là Bát Giai Cao Giai Linh Thú đều khó có thể tránh thoát. Tin tưởng là bắt sống hắn mang về không là vấn đề, đến lúc đó cũng không tin không có biện pháp giết chết hắn!

Mị Sát nói.

- Ha hả, xin phu nhân yên tâm, có Khổn Ma Thằng này, coi như Lăng Tiếu có bản lĩnh lớn đến đâu thì cũng khó thoát được bàn tay của ta!

Vạn Độc Xà thập phần tự tin cười nói.

- Ừ, vậy ngươi lập tức lên đường, cần phải hoàn thành bằng được!

- Vâng, lão phu đi đây!

...

Ngoại trừ Hắc Ma Môn có động tĩnh ra, tất cả Quỷ U Tông cùng với tổ chức Sát Thiên cũng có hành động. Mặt khác còn có vài cỗ thế lực cũng phái người mời tới.

Bọn họ đều là nhằm vào Thần Khí kia của Lăng Tiếu mà đến.

Tất nhiên trong Trung Vực vẫn còn chưa có người nào cầm giữ Thần Khí, đây chính là loại thần vật chỉ tồn tại ở Thiên Vực.

...

Bên phía Vạn Hoa Tông, Hoa Bách Hợp đã nhận được tin tức Lăng Tiếu dẫn người đi chinh chiến, nay mời tới tham gia.

- Cái gì, chỉ dẫn theo một ngàn người lại còn muốn thu thập Âu Dương gia. Rốt cuộc hắn muốn làm gì, chẳng lẽ thực sự muốn mọi người Vạn Hoa Tông chúng ta liều mạng cùng Âu Dương gia thì mới cảm giác chúng ta có thành ý sao?

Hoa Bách Hợp thốt lên mang theo vài phần tức giận, tiếp theo nàng quay sang Bích bà bà ở một bên

- Sư tỷ, ta xem coi như hết. Muốn toàn tông chúng ta đi phối hợp hắn diệt trừ Âu Dương gia, chúng ta cũng bị tổn thất nặng nề. Cái này phi thường không có lời.

Bích bà bà híp mắt trầm lặng một hồi lâu, cuối cùng mới nói

- Ta xem hắn không phải loại người như vậy. Nói vậy lần này hắn gióng trống khua chiêng mang theo một ngàn người đi, chỉ là để rối loạn tầm mắt, khẳng định có thể còn có hậu chiêu.

- Chính là ta cảm giác đây là hắn tự đại, thực sự cho là dựa vào uy phong của Thần Khí liền có khả năng tiêu diệt Âu Dương gia sao?

Hoa Bách Hợp không tin thắc mắc.

- Cho dù như thế nào, bên phía chúng ta cũng phải giả dạng làm ra vẻ, cử lực lượng toàn tông đi trợ giúp hắn là không có khả năng. Còn mang năm nghìn tinh nhuệ đi là điều cần phải làm, bằng không hắn sẽ cảm giác chúng ta không có thành ý!

Bích bà bà nói.

- Được rồi, thật hy vọng lần này hắn cũng có thể tỏ ra vượt ngoài dự tính hơn người.

Hoa Bách Hợp nhận lời.

Vì năm viên Thành Thánh Đan kia, huy động năm nghìn tinh nhuệ đây là điều tuyệt đối cần phải có. Tất nhiên thân phận Thánh Dược Sư kia của Lăng

Tiếu được khoe ra ở nơi này.

Trừ phi Vạn Hoa Tông bọn họ thật sự không muốn xen vào chuyện này, không muốn Thành Thánh Đan kia.

Trải qua một phen lặn lội, một ngàn nhân mã của Lăng Tiếu đã đến địa giới Âu Dương gia tộc.

Lăng Tiếu cũng không hề ra tay đối với thế lực phụ thuộc dưới quyền Âu Dương gia tộc. Hắn không có thời gian dây dưa vớ vẩn cùng bọn họ.

Những thế lực phụ thuộc này của Âu Dương gia tộc đều vô cùng sợ hãi. Tuy nói Lăng Tiếu này chỉ có một ngàn người, chính là không có ngoại lệ đều là thực lực Thiên Tôn trở lên, còn có mười tên Huyền Đế. Muốn tiêu diệt bọn họ cũng không coi là việc gì khó.

Đám người Lăng Tiếu ngựa không ngừng vó câu trực tiếp đi tới địa bàn của Âu Dương gia tộc.

Cùng lúc đó, hắn cũng cho người liên lạc với người của Vạn Hoa Tông, để cho bọn họ đến lúc đó có thể cùng nhau tụ tập xông đến Âu Dương gia, tuyệt đối không để cho Âu Dương gia có cơ hội vùng lên.

Không được mấy ngày, một ngàn người ngựa Lăng Tiếu mang theo liền đến bên ngoài thành trì lệ thuộc trực tiếp Âu Dương gia. Bọn họ không có trực tiếp tiến quân đi vào.

Lăng Tiếu có tự tin lấy được thủ cấp đối phương trong vạn người, chính là lại không tin tưởng thay được thủ hạ của hắn chống đỡ trước sự công kích đồng loạt của vạn người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1558 - Nữ Nhi Lăng Oánh. (2)

Cho nên, hắn nhất định phải đợi sau khi người của Vạn Hoa Tông đến đây thì mới có hành động tiếp theo.

Chỉ là người của Âu Dương gia lại cũng không phải kẻ ngu. Khi đám người Lăng Tiếu tới gần, bọn họ cũng sớm nhận được tin tức. Liền để tên Đê Giai Thánh Giả Âu Dương Siêu kia dẫn một vạn người xông ra.

Một vạn người, một vạn ngựa, quang cảnh kia đúng là to lớn hùng vĩ không thôi.

Âu Dương Siêu cầm trong tay trường thương chỉ về Lăng Tiếu ở phía xa mà nói

- Lăng Tiếu, ngươi giết mấy vị thánh lão Âu Dương gia chúng ta chẳng lẽ còn không đủ sao? Lại còn dám xông tới cửa. Mọi người theo ta cùng xông ra đánh, giết sạch bọn chúng!.

Cùng với Âu Dương Siêu ra lệnh một tiếng, mọi người của Âu Dương gia đều bắt đầu nhất tề quát lên. Tất cả mọi người cùng nhau ra tay, các loại công kích đủ mọi sắc thái thuộc tính cùng bay lên trời, có Hỏa Diễm, mưa đá, đất đá....

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ nói với mọi người phía sau hắn

- Mọi người tản ra triệt thoái về phía sau cho ta!.

Người cung Tiếu Ngạo cũng không hề do dự, lập tức khẩn cấp triệt thoái lui

nhanh về phía sau.

Lăng Tiếu chính là trực tiếp nhảy lên đến trên trời cao, ngồi trên Mãnh Nam đã biến trở về chân thân bay thẳng đến chỗ người của Âu Dương gia. Đồng thời trên tay xuất hiện Trấn Thiên Cổ.

Âu Dương Siêu đã sớm chú ý Lăng Tiếu, vừa nhìn thấy Lăng Tiếu lấy Trấn Thiên Cổ ra thì sắc mặt lập tức trở nên đại biến.

- Nhanh, lập tức tung Băng Tàm Võng vạn năm chắn hắn lại cho ta!

Âu Dương Siêu điên cuồng quát lớn đối với người bên cạnh mình.

Biết rõ là Lăng Tiếu có Thần Khí, nhưng bọn họ còn dám ứng chiến, hẳn lúc này đã sớm có chuẩn bị.

Tất nhiên trống thần của Lăng Tiếu chỉ có thể công kích nhằm vào một người, cũng không thể sinh ra lực sát thương trên diện rộng, cho nên Âu Dương Siêu sớm nghĩ ra cách đối phó cũng rất tốt.

Cùng với lời của Âu Dương Siêu quát lên, hai tên Bán Thánh từ bên cạnh hắn đột nhiên lướt ra. Hai người bọn họ kéo ra hai phía một chiếc lưới lớn bao trùm về hướng tới Lăng Tiếu.

Băng Tàm võng vạn năm này chính là thuộc về Bát Giai Đê Giai Thánh Khí, là bộ báu vật tốt nhất để bắt Bát Giai Linh Thú. Một khi bị nó cuốn lấy bao bọc, liền khó có thể giãy dụa rồi mặc sức cho người ta làm thịt.

Nếu như lúc này Lăng Tiếu vẫn kiên quyết muốn toàn lực gõ trống, vậy thì chỉ có con đường bị người khác bắt sống.

Lăng Tiếu cũng không dám tự đại, lúc này liền thu lại Trấn Thiên Cổ, bóng

dáng bắt đầu di động. Hắn cùng Sư Hổ Thú né ra, đồng thời trong tay của hắn xuất ra Kim Long Thương, bốn mươi tám đạo nhân ảnh trong lúc đó cùng công kích về hướng hai tên Bán Thánh kia.

Chỉ cần giết chết bọn họ, thu lấy Băng Tàm võng vạn năm này thì tất cả sẽ không có uy hiếp nữa.

Hai tên Bán Thánh thực lực mặc dù rất mạnh, nhưng trong tình huống Lăng Tiếu toàn lực ứng phó nên cũng không yếu hơn một chút nào so với bọn hắn. Từng đạo bóng người khiến cho bọn họ không phân biệt rõ ai mới là chân thân.

Âu Dương Siêu muốn đi hỗ trợ thì Sư Hổ Thú cũng đã lao về phía lão để cắn.

- Rầm rầm!

Hai tên Bán Thánh vì chống đỡ cường chiêu của Lăng Tiếu, không thể không tạm thời tách ra ứng chiến.

- Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Lăng Tiếu mang đến đây rất ít người nên tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian, nhất định phải mau chóng giải quyết cuộc chiến đấu.

Tinh thần lực của hắn hướng tới một người trong đó mà nện thẳng về phía trước.

Kim Long Thương vô hình vô ảnh mạnh mẽ vô địch đâm tới Thức Hải một người trong đó.

Sau khi đạt tới Thánh Giả thì có thể cảm ứng được không gian dao động, do

đó ngăn cản được Lăng Tiếu dùng tinh thần lực công kích. Nhưng mà Bán Thánh chỉ là mới chạm đến ven rìa lực lượng không gian, nên vẫn còn không coi là thật sự có thể vận dụng lực lượng không gian.

Người kia chỉ là cảm ứng được nguy hiểm, nhưng không biết nguy hiểm đến từ nơi nào, căn bản không có đủ lực chống đỡ liền bị đánh trúng Thức Hải.

Hắn kêu thảm một tiếng, thân hình bắt đầu lắc lư muốn từ trên cao rơi xuống.

Lăng Tiếu không để cho hắn chút xíu cơ hội giữ mạng sống, liền dùng tốc độ cao nhất lướt về hướng tới hắn. Kim Long Thương trực tiếp xuyên qua lồng ngực hắn.

Cho dù là hắn có mặc Vệ Giáp cấp bậc phòng ngự Bán Thánh, nhưng mà trước Kim Long Thương cấp bậc bán thần thì vẫn tương đương với không có phòng ngự.

Một vị Bán Thánh khác thấy đồng bạn của mình đột nhiên bị giết, thì bị dọa đến kinh hãi khiếp sợ. Hắn quăng Băng Tàm võng vạn năm cầm trong tay về hướng tới Lăng Tiếu, hy vọng có thể nhanh chóng bao trùm lên Lăng Tiếu.

Hắn làm như vậy chẳng qua là được ăn cả ngã về không, còn chính mình thì đầu tiên là nhằm hướng tới đám người nhà mà bỏ chạy.

Dựa vào tốc độ của Lăng Tiếu thì làm sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy. Hắn dễ dàng né sang một bên, rồi hướng tới Bán Thánh đang bỏ trốn mà nện ra một quyền.

Một quyền này giống như một vầng mặt trời tím biếc, mang theo ngọn lửa hừng hực hướng tới phía dưới mà đuổi theo chèn ép.

Bán Thánh kia cảm ứng được nguy hiểm liền quay người lại. Trường kiếm trong tay vẽ ra từng đạo kiếm quang uy lực phi phàm liền cắt một vầng mặt trời này thành vô số mảnh nhỏ.

Vô số ngọn lửa tím từ trên cao giáng xuống giữa đám người Âu Dương gia rồi bắn tung toé.

Một số võ giả thực lực thấp không còn kịp vận kình khí hộ thân, sau khi bị những tia lửa tím dính vào lập tức biến thành cây đuốc sống.

- A a!

Có không ít người bị cháy sạch đang không ngừng kêu lên thảm thiết. Bọn họ kiệt lực muốn nhanh chóng loại trừ dập tắt ngọn lửa này. Chính là lại phát hiện ngọn lửa tím này căn bản khó có thể dập tắt, nhanh chóng trực tiếp làm cho bọn họ bị cháy đến thương tích đầy mình, cuối cùng ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại.

Những người chung quanh đều bị hăm dọa sợ mất mật, đều vội vàng lánh ra, không người nào dám dính vào chút xíu những ngọn lửa này.

- Mau... Mọi người cùng nhau hướng tới hắn mà công kích, tuyệt đối không thể để cho hắn ra tay!

Tên Bán Thánh kinh hoảng hạ mệnh lệnh cho mọi người ở dưới đất.

Người của Âu Dương gia lại một lần nữa nhất loạt phát ra công kích về hướng tới Lăng Tiếu.

Năng lượng đáng sợ nện cho chốn thiên địa này rung rinh đến mức bắt đầu di động, năng lượng ngũ sắc sặc sỡ xem ra cực kỳ lóa mắt.

Những năng lượng này chất chồng chung một chỗ đâu phải là chuyện chơi, cho dù là Thánh Giả cũng không dám liều mạng chắn.

Lăng Tiếu mặc dù có tự tin đỡ được, chính là hắn tạm thời không muốn liều mạng. Nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt Thánh Giả của đối phương, khi đó Âu Dương gia liền không đủ gây ra sợ hãi.

Âu Dương Siêu đã cùng Sư Hổ Thú đánh tới tít trên trời cao. Âu Dương Siêu cũng không dám chiến đấu ở trước những tộc nhân của mình, như vậy sẽ tác động đến tộc nhân lão.

Linh Thú hộ thân của Âu Dương Siêu trong lần đại chiến trước đã sớm bị Hỏa Vân Bằng của Hàn Khai giết chết.

Cho nên, bây giờ còn không kịp thu phục Linh Thú hộ thân mới, đành một mình đấu cùng Sư Hổ Thú, căn bản không có ưu thế lớn bao nhiêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1559 - Khống Chế Âu Dương Siêu. (1)

Ngay vào lúc Lăng Tiếu muốn thừa dịp lão vô ý để giết chết Âu Dương Siêu, hắn đột nhiên thay đổi chú ý. Có lẽ khống chế được Âu Dương Siêu này, so với giết chết lão thì vẫn còn có lời hơn.

Lăng Tiếu cầm trong tay Kim Long Thương liền chung sức cùng Sư Hổ Thú bắt đầu vây đánh Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy Lăng Tiếu không láy cái trống kia ra thì cũng an tâm không ít, bằng không ý nghĩ tự nổ tung đồng qui vu tận thì lão cũng dám có.

Nhưng mà tình huống hiện nay của lão cũng không tốt, Sư Hổ Thú kia đã đủ dũng mãnh khiến cho lão khó có thể hơn tay. Hiện tại lại thêm Lăng Tiếu với chiến lực dũng mãnh vô cùng, khiến cho lão khó có thể chống đỡ. Thật sự là lão không biết nên sáng tạo như thế nào để thay đổi cục diện mà chuyển bại thành thắng.

Trừ phi lúc này lão bỏ mặc tất cả tộc nhân chạy trốn, bằng không lấy đâu ra có cơ hội giữ được mạng sống?

Lăng Tiếu căn bản không hề tham gia quá nhiều vào cuộc chiến đấu của bọn họ, chỉ là tại thời điểm mấu chốt nhất liền đánh cho Âu Dương Siêu bị thương nặng, Thánh Khí trong tay Âu Dương Siêu bị Kim Long Thương của Lăng Tiếu phá hủy, chiến lực có vẻ càng yếu hơn.

- Lăng Tiếu, có thể trước hết dừng tay, Âu Dương gia chúng ta nguyện ý đầu hàng. Chỉ cần ngươi đưa ra điều kiện, chúng ta nguyện ý đổi đao thương thành hàng xóm tốt, đây không phải càng tốt hơn sao?

Âu Dương Siêu bất đắc dĩ mở miệng đề nghị.

- Cái này đơn giản, chỉ cần Âu Dương gia các ngươi nguyện ý tuyên bố với người trong thiên hạ thần phục cung Tiếu Ngạo ta là được.

Lăng Tiếu cười lạnh nói, trong tay vẫn đang không ngừng truy kích tiến công.

Đôi cánh Hổ Vân của Sư Hổ Thú dùng thần thông "Trói buộc" đã chắc chắn cuộn chặt Âu Dương Siêu, Lăng Tiếu nhân cơ hội dành cho lão một đòn trí mạng.

Vào lúc nguy hiểm nhất thì Âu Dương Siêu vẫn dựa vào lực lượng của bản thân lắc người tránh thoát.

Chỉ là mặc dù lão tránh thoát công kích của Lăng Tiếu, nhưng thần trảo của Sư Hổ Thú cũng liên tiếp vỗ xuống về phía lão.

- A!

Lão kêu thảm một tiếng, cứ thế bị nện rơi xuống phía dưới.

Lăng Tiếu cùng Sư Hổ Thú như bóng với hình lao theo. Lăng Tiếu liền nhân cơ hội tập kích bùa chú tinh thần cao cấp về hướng tới Âu Dương Siêu.

Hiện tại Âu Dương Siêu đang rơi vào lúc kinh hoảng nhất, ý chí tuyệt đối là bạc nhược nhất.

Về một phương diện lão lo lắng bị Sư Hổ Thú nuốt chửng, một phương diện khác lại phải e sợ Lăng Tiếu dùng trống làm nổ tung giết chết lão. Nhưng lão càng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại đột nhiên lợi dụng tinh thần lực tập kích vào trong Thức Hải của mình.

Vào lúc Lăng Tiếu hạ tinh thần chú, linh hồn của lão muốn cực lực phản kháng. Chính là cái đuôi của Sư Hổ Thú lại vụt thật mạnh lên người lão, đánh lão bay đi rất xa.

Lăng Tiếu chính là vừa đuổi theo Âu Dương Siêu, vừa dùng bùa chú tinh thần tức thì đánh vào trong Thức Hải của lão.

Quả nhiên, Âu Dương Siêu hai bên khó có thể kiêm cố, tâm thần không còn tuân thủ nên bị bùa chú tinh thần cao cấp của Lăng Tiếu chú mạnh mẽ in lại dấu vết cho lão.

Liền vào lúc Sư Hổ Thú lại lần nữa định đánh Âu Dương Siêu, Lăng Tiếu mở miệng nói

- Đi thôi, hiện tại hắn là người của chúng ta!.

Lăng Tiếu thần sắc có hơi tái nhợt một chút, tinh thần lực có vẻ hơi mệt mỏi.

Ở trong chiến đấu muốn khống chế cường giả tuyệt thế cấp cao hơn so với chính mình, thật đúng là tương đương phải cố hết sức.

Âu Dương Siêu ổn định thân hình, thần sắc đầu tiên là mơ màng một hồi, cuối cùng lại khôi phục thần sắc như lúc đầu. Chỉ là trên người lại có nhiều chỗ vết thương, hơi có vẻ chật vật.

Hắn lắc mình đến bên cạnh Lăng Tiếu có hơi khom người nói

- Ra mắt chủ nhân!.

Lăng Tiếu thoải mái cười nói

- Hảo, phi thường tốt, chính mình trước cứ uống đan dược phục hồi chỗ bị

thương.

Khống chế được Âu Dương Siêu, muốn tiêu diệt Âu Dương gia trên cơ bản không có gì khó khăn.

Lúc này, ở bên dưới thì người của Âu Dương gia đang toàn lực đuổi giết một ngàn người Lăng Tiếu mang đến kia.

Cũng may người của Vạn Hoa Tông người đã kịp thời chạy tới, Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà cũng tự mình mang đội mà đến.

Người của Âu Dương gia liền bị dọa đến lập tức dùng tốc độ cao nhất trốn trở lại vào bên trong thành trì.

- Lăng Thánh Sư, chúng ta không tới chậm chứ!

Hoa Bách Hợp bay tới mà nói.

- Ha hả, không tới trễ, vừa đúng lúc.

Lăng Tiếu cười nói.

- Âu Dương Siêu, các ngươi đầu hàng đi, các ngươi không có bất cứ phần thắng nào.

Hoa Bách Hợp kinh ngạc nhìn Âu Dương Siêu đang đứng trước người Lăng Tiếu mà mở miệng khuyên.

Bà còn không biết Âu Dương Siêu đã bị Lăng Tiếu khống chế.

- Hoa tiền bối, hắn tự biết chính mình nghiệp chướng nặng nề, đã bị ta tận tình khuyên bảo cảm hóa một phen, hiện nay nguyện ý quy hàng cung Tiếu

Ngạo ta.

Lăng Tiếu lại cười nói.

Hắn tự nhiên sẽ không nói cho Hoa Bách Hợp chính mình đã dùng tinh thần chú để khống chế lão ta.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đều lộ ra vẻ khó có thể tin. Bọn họ đều là những người từng trải phong phú, đương nhiên sẽ không tin tưởng lời này của Lăng Tiếu. Chỉ là trong đó có ẩn tình gì không muốn người khác biết nên bọn họ không suy đoán ra được.

Chỉ là cảm giác được Lăng Tiếu quả nhiên là càng ngày càng thần bí, trong lòng bọn họ đối với hắn đều nổi lên vài phần ý nghĩ cảnh giác.

Nếu mà không cẩn thận cũng bị hắn "Tận tình khuyên bảo" cảm hóa đi theo hắn, vậy thì liền buồn bực.

Tiếp theo sau đó, Lăng Tiếu lợi dụng Âu Dương Siêu, tự "bắt trói " chính mình đi vào bên trong thành. Người của Âu Dương gia cho là Lăng Tiếu đã bị bắt, đều là hoan hô mà không có bất cứ đề phòng gì.

Lăng Tiếu liền bắt đầu mang theo Sư Hổ Thú cùng với Âu Dương Siêu đánh tan hoặc khống chế được các nhân vật đạt tới Bán Thánh hoặc bậc Huyền Đế bên trong Âu Dương gia.

Người của Âu Dương gia đều cho là lão tổ Âu Dương Siêu này phản bội gia tộc, mọi người đều là mắng to không thôi. Bọn họ càng là không có lòng dạ ham chiến, đại bộ phận người vội vàng chạy trốn đi khắp bốn phương tám hướng.

Lăng Tiếu lại truyền âm cho người chờ đợi ở bên ngoài, bắt đầu vây sát đối

với người của Âu Dương gia.

Người của Âu Dương gia tuy nhiều, nhưng mà đã còn đoàn kết không giống trước đây, liên tục lọt vào cuộc chém giết của người cung Tiếu Ngạo cùng với Vạn Hoa Tông.

Lăng Tiếu mặc kệ tàn cuộc, trực tiếp sai bảo Âu Dương Siêu dẫn hắn tiến vào không gian riêng biệt của Âu Dương gia.

Ở nơi này mới là chỗ ở của con cháu đệ tử chi trưởng của Âu Dương gia.

Lăng Tiếu trực tiếp lệnh cho đám người Tổ Tu Viên, Cảnh Hồng, Xích Cương cùng với Tàn Báo tiến hành huyết tẩy đối với người của Âu Dương gia.

Giữa hai thế lực lớn mà khai chiến, không có gì có thể nói được về khái niệm nhân từ nương tay.

Nếu như ngày đó cung Tiếu Ngạo không chống lại nổi đại quân của Âu Dương gia, cung Tiếu Ngạo khẳng định cũng bị lọt vào huyết tẩy tắm máu của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1560 - Khống Chế Âu Dương Siêu. (2)

- Bổn cung cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt như vậy, nhưng mà ai biết sau này Âu Dương gia các ngươi có thể xuất nhân vật thiên tài tìm cung Tiếu Ngạo của ta để trả thù hay không. Cho nên đừng trách Bổn cung lòng dạ độc ác, tất cả điều này đều là các ngươi trêu chọc Bổn cung trước!

Lăng Tiếu thì thào tự nói.

Hắn mang theo Âu Dương Siêu, đi tới chỗ Âu Dương gia cất giấu báu vật, rất nhiều Huyền kỹ, linh vật nhất nhất đều thu hoạch đến hoàn toàn sạch sẽ.

Phương diện này quả là có không ít thứ tốt, coi như là giàu có ngang với cung Tiếu Ngạo bọn họ.

Một ngày sau, tất cả nhân vật quan trọng chi trưởng bên trong Âu Dương gia tộc đều bị tiêu diệt hoàn toàn sạch sẽ, không ai sống sót.

Trước khi Lăng Tiếu rời khỏi không gian căn cứ của Âu Dương gia, liền hạ lệnh cho Âu Dương Siêu đào bằng hết căn cứ không gian thạch ở nơi này.

Một trong hai mươi thế lực lớn là Âu Dương gia từ đó xoá tên ở trong Trung Vực.

Lăng Tiếu mang theo một ngàn người đến đây, chỉ đã chết không đến hai trăm người.

Phần này chiến tích đủ để rung động thiên hạ.

Trong lòng Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà càng là bội phục không thôi đối với Lăng Tiếu.

Tuổi như vậy mà có thủ đoạn và quyết đoán như thế, chỉ sợ Trung Vực trong tương lai sẽ là thiên hạ của hắn a!

Lăng Tiếu trước hết phái người của mình phản hồi về cung Tiếu Ngạo. Hắn vẫn còn nhất định phải đi tới Vạn Hoa Tông giúp bọn họ luyện chế Thành Thánh Đan.

Chỉ là khi Lăng Tiếu và Hoa Bách Hợp cùng với Bích bà bà muốn rời khỏi địa bàn Âu Dương gia, cũng là có vài cỗ khí tức dũng mãnh từ trong không gian xa xa liền xuyên qua không gian lại đây.

Bích bà bà sớm thấy được một người dẫn đầu liền giật mình la lên

- Không tốt, là người của Quỷ U Tông!

- Đừng dây dưa cùng bọn họ, chúng ta đi!

Hoa Bách Hợp biết đối phương khẳng định là nhằm về phía Lăng Tiếu mà đến, liền không nói hai lời, cầm lấy bả vai Lăng Tiếu bắt đầu chạy trốn.

Kỳ thật, Lăng Tiếu muốn nói hắn không sợ bọn họ, chính là cũng không phải do hắn giải thích.

- Hoa tiên tử, hà tất phải khẩn cấp như vậy, trước cứ để Lăng Cung Chủ xuống đi, chúng ta muốn nói chuyện thật rõ cùng hắn!

Phù Chân dùng tốc độ cao nhất đuổi tới Hoa Bách Hợp rồi chặn lại ở phía trước.

Cùng lúc đó, phía sau lão còn có bốn người. Có hai người là Thánh Giả Quỷ U Tông bọn hắn, hai người khác chính là Cổ Lôi cùng với Cổ Mặc của Cổ gia.

Xem ra bọn họ cũng là nhìn chuẩn Lăng Tiếu lần này không có quá nhiều trợ thủ, nên tính toán trước cứ giết chết hắn, đoạt lấy Thần Khí của hắn vào trong tay rồi nói sau.

Năm đại thánh giả, tức thì liền bao vây mấy người Lăng Tiếu, Âu Dương Siêu, Hoa Bách Hợp cùng với Bích bà bà ở giữa.

- Phù Chân, Quỷ U Tông các ngươi hà tất lấn lướt người khác từng li từng tí như thế!

Hoa Bách Hợp nhìn Phù Chân bảo.

- Hoa tiên tử, cái này không liên quan chuyện của các ngươi. Tốt nhất trước hết tránh ra xa đi, bằng không ngộ thương đến các ngươi sẽ không tốt!

Cổ Lôi dẫn đầu mở miệng nhắc nhở.

- Các ngươi thật là nhất định phải ăn ta sao?

Lăng Tiếu không có vẻ kinh hoảng chút nào nhìn mấy người mà hỏi.

- Hừ, cho dù ngươi có Thần Khí thì đã sao, chẳng lẽ ngươi có thể lập tức liền giết được chúng ta sao? Với thực lực của chúng ta muốn giữ ngươi lại thiết nghĩ không thành vấn đề!

Phù Chân lạnh nhạt hầm hừ nói.

- Không sai, Âu Dương huynh ngươi cũng đừng lo lắng, mau mau ra tay bắt

lấy tiểu tử kia. Chúng ta sẽ giúp ngươi một tay, có lẽ hai người bọn họ cũng không dám tùy ý hành động mù quáng.

Cổ Lôi nhìn Âu Dương Siêu mà nói.

Lão cho là Âu Dương Siêu là bị đám người Lăng Tiếu kèm hai bên, vì thế mới nói ra như vậy.

- Ha hả, xem ra các ngươi còn không biết rõ tình thế.

Lăng Tiếu cười nhạt đáp, tiếp theo hắn nhìn về phía Âu Dương Siêu mà bảo

- Tiến lên, nói cho bọn họ xem ngươi có cần trợ giúp hay không!.

- Vâng, Cung Chủ!

Âu Dương Siêu lên tiếng, sau đó đột nhiên ra chiêu nhằm hướng tới Cổ Lôi.

Âu Dương Siêu tuy chỉ là Đê Giai Thánh Giả, nhưng mà đột nhiên làm khó dễ nên cũng khiến cho Cổ Lôi có hơi trở tay không kịp.

- Âu Dương Siêu ngươi làm gì!

Cổ Lôi trong nháy mắt triệt thoái lui về phía sau mà giật mình la lên.

Âu Dương Siêu làm sao để ý tới hắn, trường thương trong tay càng không ngừng phát ra công kích đáng sợ.

Cổ Lôi bị chọc giận, một tràng sấm sét trong nháy mắt hiện ra chung quanh lão rồi đánh tới. Một thanh Lôi Thương xuất hiện ở trên tay lão liền chiến đấu cùng Âu Dương Siêu.

- Lại còn thu phục được Âu Dương Siêu, thật là có chút thủ đoạn. Cùng lên đi, đừng để cho tiểu tử này có cơ hội!

Phù Chân lặng lẽ nói một tiếng, năng lượng khủng bố toàn thân giống như cơn lũ bất ngờ bùng phát ra.

- Lăng Thánh Sư có ân đối với ta, ta không thể thấy chết mà không cứu, đắc tội!

Hoa Bách Hợp nói một tiếng, một thanh thánh kiếm trắng bạc xuất hiện ở trên tay bà.

Cùng lúc đó, một con Bát Giai Trung Giai Hoa Ban Báo xuất hiện ở trước người bà.

Bên phía Bích bà bà cũng hành động. Bà sử dụng chính là một thanh vũ khí Nữ Thức Loan Đao hiếm thấy. Linh Thú hộ thân là một con Bát Giai Trung Giai Huyễn Nhãn Hồ.

Hai người đều là thực lực Trung Giai Thánh Giả, Bích bà bà lại càng là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, chiến lực cũng khá là phi phàm.

Bên phía Quỷ U Tông trừ Phù Chân ra, còn có một người Trung Giai Thánh Giả, một người khác cũng như Cổ Mặc đều là Đê Giai Thánh Giả.

Cho dù là về thực lực hoặc là nhân số đều rõ ràng so sánh đám người Lăng Tiếu thì cường đại hơn không ít.

- Lý Tử Cương, ngươi trước kìm giữ cho được tiểu tử kia, đừng để cho hắn lấy ra Thần Khí!

Phù Chân biết rõ sự lợi hại Trấn Thiên Cổ kia của Lăng Tiếu, liền lập tức hạ

lệnh cho Đê Giai Thánh Giả đồng môn.

- Hắc hắc, muốn kìm giữ ta sao? Ngươi không có này tư cách!

Lăng Tiếu vỗ vỗ Sư Hổ Thú bên cạnh mình, khiến cho hắn nhào về hướng tới Lý Tử Cương kia.

Lý Tử Cương nào dám sơ suất, đã sớm khiến cho Tuyết Lang của mình đón đánh Sư Hổ Thú.

- Đến đây đi, thừa dịp mọi người còn chưa tới, trước hết chơi đùa cùng ngươi!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ hiếu chiến. Hắn liếm liếm môi, Long hình chiến khí trong nháy mắt bùng phát lên cao, cả người biến thành Bán Long Chi Thân, chiến lực tăng lên đến mức đáng sợ.

Lý Tử Cương không nghĩ tới Lăng Tiếu trong nháy mắt lại trở nên đáng sợ như thế. Nhưng mà lão thân là Đê Giai Thánh Giả, lại sao phải sợ Lăng Tiếu, tất nhiên vì Lăng Tiếu còn chưa lấy thần trống kia ra.

Lý Tử Cương là tu luyện Băng thuộc tính, mỗi một chiêu mỗi một thức tất cả đều kéo theo từng đạo Băng Trùy nhằm hướng tới chỗ hiểm của Lăng Tiếu mà đâm.

Lăng Tiếu phòng ngự kinh người, căn bản không sợ hãi bất cứ công kích gì, hắn dốc toàn lực sử dụng Phách Long Thương Quyết mà đánh.

Một con tuyệt thế Chân Long bay lên không, tàn phá bừa bãi Băng Trùy bốn phía khiến chúng đứt đoạn quá mức.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1561 - Kẻ Địch Lại Xuất Hiện. (1)

Lý Tử Cương âm thầm nghĩ ở trong lòng

- Tiểu tử này lại lợi hại như thế sao!.

Lý Tử Cương không dám khinh thường, lực lượng toàn thân bộc phát ra ngoài, lực lượng không gian Thánh Giả vận dụng khá tuyệt diệu. Những quả núi băng tựa như rơi ra từ các vết rách không gian, chèn ép Lăng Tiếu cùng với Chân Long tuyệt thế do hắn tạo ra rồi bao bọc ở trong đó. Các núi băng càng không ngừng va đập vào nhau.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu bị những quả núi băng này nện đến đầu óc choáng váng, chỉ là trên người lại không hề bị thương tổn lớn nào.

Lăng Tiếu quơ Kim Long Thương, từ giữa những núi băng này chọc ra một con đường.

Cùng lúc đó, ngón tay hắn đột nhiên điểm một cái về hướng tới Lý Tử Cương.

- Tam Phân Thần Chỉ Đoạn Ngọc Phân Kim!

Một Chỉ này chính là ngưng tụ tất cả lực lượng của Lăng Tiếu, hơn nữa vẫn còn ẩn chứa năng lượng Thiên Hỏa.

Chỉ mang xé rách không trung, uy lực bá đạo dị thường.

Lý Tử Cương cũng không kịp tránh né, chỉ là ngưng tụ thành tảng lớn băng tinh để chắn trước người mình.

Có điều là những băng tinh này căn bản không đáng để ý, trực tiếp bị năng lượng chỉ mang xuyên thủng, áp sát trước ngực của lão.

Cuối cùng, lão dùng Hộ Minh Kình mới ngăn cản được năng lượng một Thần Chỉ này, thế nhưng vẫn cứ bị năng lượng cường đại kia chấn cho bay ngược ra thật xa, một ngụm máu tươi phun tới.

May là lão cũng không bị Thiên Hỏa dính vào, bằng không lão cũng không chỉ phun ra một ngụm huyết đơn giản như vậy.

Lăng Tiếu thừa cơ truy kích, Kim Long Thương càng không ngừng múa vù vù, những con Chân Long tuyệt thế xuất hiện gầm gừ vang xa vạn dặm, rung động thiên hạ.

Những Chân Long khí sắc bén này cũng không ngừng công kích tới Lý Tử Cương.

- Rầm rầm!

Âm thanh đáng sợ oanh tạc màng nhĩ không dứt.

Lý Tử Cương bị đánh cho thập phần khó chịu. Chính mình đường đường một người Thánh Giả tuyệt thế, lại bị một người Cao Giai Huyền Đế đánh cho không còn lực để đánh lại chút nào. Chuyện này nếu mà truyền ra ngoài, gương mặt già nua này cũng không biết giấu vào chỗ nào nữa.

- Tiểu tử, ngươi chọc giận bản thánh, nhất định phải đóng băng ngươi trọn đời!

Lý Tử Cương tức giận quát một tiếng, lão né tránh thoát khỏi công kích của Lăng Tiếu, thu hồi vũ khí của mình lại. Rồi song chưởng đồng thời xòe ra, những lớp băng hàn khí liền nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà bao bọc phủ kín.

Những băng hàn khí này phong tỏa Lăng Tiếu ở trong đó, cuối cùng lại bắt đầu ngưng tụ thành băng tinh, làm đông lạnh đóng băng thân thể cực kì mạnh mẽ của Lăng Tiếu.

Chỉ trong chốc lát đó, Lăng Tiếu tựa như một khối băng điêu khắc, bị đông lại ở trong một quả núi băng, vô phương nhúc nhích.

Nhưng Lý Tử Cương không cho rằng cứ như vậy là có khả năng hoàn toàn vây kín Lăng Tiếu. Lão càng không ngừng kết tay làm ấn, càng không ngừng hút vào băng hàn khí từ không gian xung quanh mà giáng xuống, từng tầng từng tầng núi băng bắt đầu trở nên dày cộp rắn chắc hơn.

Quả núi băng vốn chỉ không quá mấy chục thước, dần dần đã biến thành quả núi băng cao gần hai ba trăm thước, xem ra thập phần đồ sộ hùng vĩ.

- Ha ha, mặc dù chiến lực của ngươi không kém, chính là muốn mơ tưởng đấu cùng các Thánh Giả chúng ta thì vẫn còn kém xa!

Lý Tử Cương sảng khoái mà cười nói.

Tin tưởng Lăng Tiếu bị đóng băng một đoạn thời gian, thì tuyệt đối sẽ bị đoạn tuyệt sức sống hoặc trở nên vô cùng suy yếu. Đến lúc đó còn không phải tùy ý bọn họ ức hiếp sao?

Chỉ là khi tiếng cười của lão vừa mới ngớt, cả quả núi băng to vài trăm thước nạy lại bắt đầu hòa tan thu nhỏ.

Lăng Tiếu người mang Thiên Hỏa, thì làm sao lại sợ đóng băng. Huống hồ

chính hắn cũng là người mang Băng thuộc tính, coi như bị đóng băng cũng sẽ không có quá nhiều thương tổn.

Thiên Hỏa bùng phát dữ dội, núi băng dày vài trăm thước này nhanh chóng liền tan rã mà không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đồng dạng thu hồi vũ khí, Cửu Dương Phần Thiên Quyền mang theo ngọn lửa Chí Dương nện thẳng về hướng tới Lý Tử Cương.

Mỗi một quyền của Lăng Tiếu đều ẩn chứa các loại Chí Dương Chi Hỏa không đồng nhất, uy lực đủ sức để Phần Thiên khiến biển cả bốc hơi, bá đạo dị thường.

Lý Tử Cương tu luyện Băng thuộc tính, ghét nhất chính là loại Chí Dương Chi Hỏa. Cũng may thực lực của lão so sánh Lăng Tiếu cường đại hơn vài phần, bằng không thì không cách nào có lực để chống đỡ.

Chính là, lão vẫn đánh giá thấp sức chiến đấu đáng sợ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu dùng Vô Cực Phân Thân Thuật tổng cộng hóa thành bốn mươi tám đạo nhân ảnh, trong cùng một lúc nện thẳng về hướng tới Lý Tử Cương.

Lý Tử Cương tung ra mỗi một chưởng đều là mang theo uy năng khủng bố đạp vỡ không gian, tất cả đều là nện về hướng tới những phân thân này của Lăng Tiếu.

Đại bộ phận phân phân của hắn đều bị phá hủy, nhưng duy độc chân thân của Lăng Tiếu đã đến gần bên cạnh lão.

- Ta xem ngươi chết như thế nào.

Lăng Tiếu quát lớn một tiếng, song chưởng nhuộm ngọn lửa tím biếc hừng

hực đánh thẳng về hướng tới ngực Lý Tử Cương.

Hai vầng mặt mặt trời tím biếc, mang theo năng lượng làm cho người ta khó có thể tới gần đã đốt cháy mọi thứ chung quanh. Tất cả không khí đều biến thành chân không.

Lý Tử Cương phản ứng cũng cực nhanh. Vào lúc nắm đấm của Lăng Tiếu còn chưa tới, những tầng băng tinh đã kịp ngưng tụ lại trước người lão, hình thành một lớp phòng ngự chắc chắn nhất.

- Bang bang!

Ngọn lửa như mặt trời của Lăng Tiếu nện ở trên lớp băng tinh phòng ngự của Lý Tử Cương, Thiên Hỏa trong nháy mắt đã bao bọc Lý Tử Cương vào trong đó. Những băng tinh này không đến một khoảnh khắc chốc lát đều bị Thiên Hỏa đốt cháy đến tan rã.

Lý Tử Cương kinh hãi. Lúc này lão mới ý thức được Lăng Tiếu phát huy ra ngọn lửa Hỏa Diễm tuyệt đối không phải loại thông thường, mà là Thiên Hỏa không có gì không đốt được.

Lý Tử Cương vội vàng bứt ra mà lui thật nhanh, chính là Lăng Tiếu cũng toàn lực triệu hoán năng lượng Thiên Hỏa Châu trong Thức Hải.

Những tảng lớn biển lửa gắt gao quấn quanh Lý Tử Cương. Băng tinh và Hộ Minh Kình của lão căn bản đều không làm nên chuyện gì, lần lượt bị đốt cháy từng lớp.

Chỉ cần Lăng Tiếu lại luyện thêm kình đạo, phá được một tầng phòng ngự cuối cùng của Lý Tử Cương, một khi lão đã dính vào Thiên Hỏa thì khẳng định là phải chết không nghi ngờ.

Lý Tử Cương là Thánh Giả, tốc độ vốn cũng nhanh chóng. Nhưng mà Lăng Tiếu cũng là người mang Phong thuộc tính, lại đã tăng chiến lực lên mấy chục lần, nên lão căn bản khó có thể thoát khỏi được.

- Cho dù chết cũng muốn ngươi chôn cùng!

Lý Tử Cương nổi khùng nói một tiếng, lão muốn xuất tuyệt chiêu liều mạng khiến Lăng Tiếu chết theo.

Chính là, ở phía sau lại có một sấm chớp từ trên trời giáng xuống, một đạo lôi điện sấm chớp cực lớn nện ầm ầm về hướng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu kêu một tiếng quái dị, muốn né tránh đã là không còn kịp rồi.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Lăng Tiếu bị Lôi Điện Chi Lực lới lao này nện bay ra thật xa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1562 - Kẻ Địch Lại Xuất Hiện. (2)

Lý Tử Cương chính là nhân cơ hội thoát khỏi biển lửa của Lăng Tiếu, trong lòng thầm thở phào một tiếng may mắn.

Ở đây có thể xuất ra công kích Lôi thuộc tính, trừ Cổ Lôi ra sẽ không có người khác nữa.

Quả nhiên, chỉ thấy Âu Dương Siêu đã bị lão đánh rớt xuống với thương tích đầy người.

Với thực lực Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao của lão ít nhất có có thể so với thực lực Cao Giai Thánh Giả thông thường, là một người có chiến lực đáng sợ nhất ở đây. Tất nhiên Lôi thuộc tính trên đời cũng vốn được xưng là lực lượng công kích cường đại nhất.

- Tử Cương không có việc gì chứ?

Cổ Lôi quanh người toàn là Lôi Lực, nhìn Lý Tử Cương mà hỏi.

Lý Tử Cương gật gật đầu mà đáp

- Không có việc gì, vẫn còn chưa chết....

Lời này của lão còn chưa nói xong, một âm thanh tiếng trống động trời đột nhiên vang lên dữ dội.

- Tùng!

Giống như tiếng tù và tiếng trống đến từ chiến trường viễn cổ hồng hoang, lại giống như âm thanh chuông thần Cổ Mộ Thần Chung kia mà lan xa mênh mông cuồn cuộn.

Lý Tử Cương còn chưa nói cho hết câu, chỉ cảm thấy huyết dịch trong cơ thể bốc lên, lục phủ ngũ tạng vỡ toang. Một cỗ năng lượng không sao diễn tả nổi bắt đầu bùng nổ từ trong cơ thể.

Cả người lão chỉ trong nháy mắt liền biến thành một đám huyết vụ, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn vô cùng dữ dội.

Không cần phải nói, Lăng Tiếu khẳng định là nhanh chóng lấy ra Trấn Thiên Cổ gõ rồi.

Cổ Lôi bị hăm dọa sợ mất mật. Nhưng lão không hề lập tức trốn chạy, mà là trước tiên dẫn hướng cho Thiên Lôi nện thẳng về hướng tới Lăng Tiếu.

- Tiểu tạp chủng, Thần Khí ở trong tay ngươi chỉ là phung phí của trời. Để cho ta cầm vậy!

Cổ Lôi quát lớn một tiếng, vô số Lôi Điện Chi Lực nện về hướng tới Lăng Tiếu.

Chốn thiên địa này giống như nổ thành một biển sấm sét, làm cho bất cứ không khí gì đều bị nổ thành chân không. Vô số đám mây càng thấy chỉ một lần là bị quét sạch sành sanh.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bị sấm sét lôi minh điện nện ầm ầm đầy thử thách, màng nhĩ đều bị chọc đến không ngừng kêu "Ong ong". Cả người bị nện rơi xuống mấy vạn thước dưới mặt đất, Trấn Thiên Cổ trong tay thiếu chút nữa bắn rời khỏi tay. Nếu không phải hắn liều chết ôm lấy, chỉ sợ sẽ bị cướp mất.

- Thần trống là của ta!

Cổ Lôi định nhân cơ hội lao xuống đoạt lấy Trấn Thiên Cổ của Lăng Tiếu.

- Chết tiệt, vẫn còn không ra tay thì làm gì!

Lăng Tiếu ở trong biển sấm sét không nhịn được gào lên một tiếng.

Cùng với một đạo âm thanh của Lăng Tiếu vang xa, vài đạo âm thanh thú gầm chợt vang lên.

Ngay sau đó một người mở miệng nói

- Ta cứ tưởng là ngươi vĩnh viễn không cần cầu cứu!.

Người mới tới rõ ràng là Viên Chiến Thiên, mà đi theo phía sau hắn còn có lão hầu Hóa Hình kia cùng với tứ đại Viên Vương.

Cổ Lôi bị đoàn người đột nhiên xuất hiện xông tới hăm dọa sợ mất mật. Lão vẫn còn thật không nghĩ tới Lăng Tiếu quả là có lưu lại hậu chiêu.

- Nếu không ngươi thử đối đầu cùng hắn mấy chiêu xem ra sao, liệu có phải cầu cứu hay không!

Lăng Tiếu chật vật trốn thoát ra khỏi biển sấm chớp Lôi Trì mà bật thốt lên.

Hắn chỉ đưa một ngàn người đến đây diệt Âu Dương gia, tự nhiên làm tốt chuyện chuẩn bị đầy đủ.

Bằng không, tội gì ngay từ đầu hắn để cho người khuếch tán tin tức đó ra ngoài, khiến cho những kẻ thù này cùng tiến đến trước cửa.

Trước đây, sau khi Âu Dương gia đến diệt cung Tiếu Ngạo đại bại mà về, đám người Viên Chiến Thiên liền được Lăng Tiếu mời mọc đến ở trong cung Tiếu Ngạo.

Chính là, sau khi Lăng Tiếu hồi cung lần lượt có không ít chuyện phải xử lý, nên cũng không có chiêu đãi Viên Chiến Thiên thật tốt.

Viên Chiến Thiên trái lại không thèm để ý, hắn một mực suy nghĩ có thể một ngày kia muốn tự tay đánh bại Lăng Tiếu, rửa sạch sẽ thất bại của hắn.

Lăng Tiếu thiếu người hỗ trợ, không thể làm gì khác hơn là mời mọc Viên Chiến Thiên trợ giúp hắn cùng nhau đến Âu Dương gia.

Viên Chiến Thiên thật sự cũng không hề cự tuyệt. Kỳ thật sau lần tại Thiên Tuyệt Hồ, tâm trạng cả hắn đối với Lăng Tiếu liền trở nên khác đi, có lẽ đã chấp nhận đối thủ Lăng Tiếu này kiêm thêm bằng hữu.

Đối phó cao thủ siêu cấp như Cổ Lôi vậy, lão hầu tự mình ra tay. Động tác của lão khôi hài thấy tức cười, giống như Túy Hầu Sái Quyền. Nhìn như yếu đuối, kì thực cũng là mang theo uy năng khủng bố vô biên vô tận.

Cổ Lôi cau mày một cái, lão bận tâm nhất chính là Trấn Thiên Cổ của Lăng Tiếu, nên vội vàng tương tự triệu hoán Lôi Giao của mình ra, khiến cho lão hầu trước hết đuổi bắt nó.

Kì thực lão không phải sợ lão hầu, mà là sợ Lăng Tiếu đột nhiên đánh lén, khiến cho mình chết mà không hiểu vì sao.

Lăng Tiếu nhìn Viên Chiến Thiên nói

- Đa tạ, đợi đến sau khi bình định lần này, ta sẽ thành toàn ngươi, cùng ngươi tái chiến một hồi!.

Viên Chiến Thiên chỉ lạnh lùng nói

- Bây giờ còn không phải lúc, đợi đến khi ta nhập thánh, lúc ấy mới là ngày để chúng ta đánh một trận!.

- Ta thì không sao cả, đến ngày đó ngươi cũng vẫn không phải đối thủ của ta!

Lăng Tiếu lên tiếng, rồi lướt về hướng tới Sư Hổ Thú.

- Hừ, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

Viên Chiến Thiên bực mình khó chịu đáp.

Nhìn Lăng Tiếu hiện nay có dấu hiệu Hóa Long, lòng tin của hắn xác thật lung lay. Nhưng mà bọn hắn là Đấu Chiến Thánh Viên Chiến Thiên, hắn còn chưa hề sợ cái gì, hắn thề muốn đánh bại Lăng Tiếu.

Sư Hổ Thú đối chiến chính là với Cổ Mặc của Cổ gia cùng với Linh Thú của hắn.

Cổ Mặc thấy Lăng Tiếu nhìn tới phía mình thì tâm thần hoảng hốt, hắn cũng đã tận mắt chứng kiến thiên uy của thần trống này.

Quả đúng là hắn có thể ổn định trận tuyến, lập tức lệnh cho Linh Thú của hắn trước cứ đi ngăn cản Lăng Tiếu. Trước hết để cho hắn có đủ thời gian rút lui khỏi rồi hãy nói sau.

Chỉ là hai đại Viên Vương bên cạnh Viên Chiến Thiên đồng thời xuất kích, trợ giúp Lăng Tiếu chặn lại con Bát Giai Linh Thú kia.

Lăng Tiếu không hề bị bất cứ gì ngăn chặn, hắn liền tập trung vào khí tức

của Cổ Mặc, tụ tập lực lượng toàn thân rồi vỗ mạnh về hướng tới Trấn Thiên Cổ.

- Tùng!

Cổ Mặc muốn chạy trốn cũng không còn kịp rồi. Chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một bãi máu đang bắn tung tóe trên trời cao.

Bên kia hai người Quỷ U Tông đối chiến với Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà, tình hình chiến đấu cũng khá là kịch liệt.

Không gian bốn phía xung quanh bọn họ càng không ngừng đổ vỡ, cường chiêu càng không ngừng tàn phá bừa bãi khắp chốn thiên địa này.

Chỉ là sau khi nghe tiếng trống của Lăng Tiếu vang lên, hai người Quỷ U Tông đều hiện ra vẻ bối rối.

- Phù Chân, các ngươi còn muốn tiếp tục đấu sao? Lăng Thánh Sư huy động Thần Khí chính là không người có thể kháng cự!

Hoa Bách Hợp hiển nhiên không muốn liều chết đối chọi cùng Phù Chân, lúc này mới nói cảnh cáo.

- Chết tiệt, chẳng lẽ Tử Cương đã thất bại!

Phù Chân rất không cam lòng liền thầm hô ở trong lòng, tiếp theo lão cắn răng. Không Gian Giới Chỉ chớp động, vài đạo nhân ảnh bỗng xuất hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1563 - Lại Giết Thánh Giả.

Ba đạo nhân ảnh lại không có bất cứ khí tức gì, trên mặt cũng không có bất cứ điệu bộ gì, đều là một khuôn mặt tái nhợt. Bọn họ rõ ràng đều là người chết, nhưng mà lại cũng có thể lăng không đứng yên được.

- Khôi Lỗi!

Hoa Bách Hợp có nhãn lực như thế nào, lập tức nhìn ra ba đạo nhân ảnh này là Khôi Lỗi.

Chỉ là không biết ba con Khôi Lỗi này rốt cuộc là có cấp bậc như thế nào mà thôi.

- Nhãn lực của Hoa tiên tử thật là tốt, đây chính là Bát Giai Khôi Lỗi mà Quỷ U Tông chúng ta hao hết không ít Linh Bảo mới luyện chế ra.Ta cũng muốn nhìn Lăng Tiếu rốt cuộc có năng lực gì để phá vỡ bọn họ.

Phù Chân đắc ý nói, tiếp theo hạ mệnh lệnh đối với ba con Khôi Lỗi kia

- Lên cho ta, đoạt lấy thần trống của hắn về cho ta!

Thần trống uy lực tuy nói phi phàm, chính là Phù Chân suy đoán nó chỉ có thể đối phó vời người có sinh mệnh mà thôi, đối với người chết chắc là sẽ không có ảnh hưởng gì.

Ba con Khôi Lỗi mặc dù không thể sử dụng thuộc tính Huyền kỹ, chính là lại có uy lực tương đương cùng cỗ Thi Ma mà Lăng Tiếu thu được kia. Nó có thể so với thực lực Đê Giai Thánh Giả, tốc độ kia cũng khá là phi phàm.

Ba con tạo thành hình tam giác hướng tới Lăng Tiếu mà vây quanh. Mỗi con đều phát huy ra một đạo lực lượng dũng mãnh xé rách không gian, muốn làm nổ tung Lăng Tiếu để đoạt trống.

Viên Chiến Thiên chuẩn bị hạ lệnh cho Viên Vương bên cạnh hắn ra tay, chính là Lăng Tiếu cũng ngăn lại.

Hắn mới nuốt đan dược, khôi phục lại lực lượng sau hai lần liên tục gõ trống vừa rồi. Giờ đối mặt ba con Khôi Lỗi này thì hắn cũng không hề lộ ra chút xíu lo lắng.

- Đối phó Khôi Lỗi thì Bổn cung còn nhiều biện pháp!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng nói một tiếng, thu hồi Trấn Thiên Cổ lại. Tiếp theo lực lượng toàn thân càng không ngừng hội tụ, vô số linh khí chung quanh giống như chim én về tổ ào ào mà đến.

Quanh thân Lăng Tiếu chớp động ánh sáng sặc sỡ, một ngón tay dựng thẳng lên trời. Một đạo Chỉ mang Ngũ Thải năm màu từ đầu ngón tay tức thì phát ra.

Chỉ mang kéo theo năng lượng khủng bố, làm cho giữa trời cao bỗng hiện lên một đạo ánh sáng lóa mắt.

Lúc đầu mắt vừa nhìn thì tưởng đó là Đoạn Ngọc Phân Kim Chỉ, chính là bỗng nhiên một đạo Chỉ mang kia lại chia ra làm ba. Ba tia sáng chia ra đánh úp về phía ba con Khôi Lỗi kia.

Ba đạo Chỉ mang phân hoá tách ra này lại có lực lượng cũng không hề suy yếu chút nào.

Biến hóa này khiến cho Viên Chiến Thiên đứng bên cạnh Lăng Tiếu xem ra

đồng tử liền co rút thu nhỏ lại.

- Lần đầu sử dụng một chiêu này, các ngươi chia xẻ với nhau thật tốt một phen đi!

Lăng Tiếu hé mở nụ cười bình tĩnh mà lẩm bẩm nói.

Tam Phân Thần Chỉ thức thứ hai, chia ba thiên hạ!

Đây là Lăng Tiếu sau nhiều năm tu luyện thần công Độc Tôn Quy Nguyên, rốt cục có khả năng xuất ra nguyên bộ Chỉ Công này ở thức thứ hai.

Lực lượng toàn thân của Lăng Tiếu đều là bị biến thành không, tạo thành chiêu thức Nhất Chỉ chia ba thiên hạ có khí thế kinh người này. Đây tuyệt đối có thể so với uy lực một kích toàn lực của Đê Giai Thánh Giả.

Ba đạo chỉ mang xé rách không trung, giống như sao băng trong nháy mắt đã phủ xuống. Chúng kéo theo cái đuôi ánh sáng sặc sỡ đủ màu sắc.

Ba con Khôi Lỗi không có suy nghĩ, bọn chúng chỉ biết chấp hành nhiệm vụ, đối với Lăng Tiếu là đi bắt giết.

Đối mặt ba đạo Chỉ mang giống như tia chớp bắn nhanh mà đến, chúng cũng không biết né tránh. Đương nhiên cũng có thể nói là bọn chúng không còn kịp né tránh nữa, nên bị ba đạo Chỉ mang trực tiếp xuyên qua ngực.

- Bang bang!

Ba con Khôi Lỗi đều là dùng Cao Giai nguyên liệu luyện chế mà thành, khả năng phòng ngự của chúng cũng khá là kinh người. Thế nhưng vẫn vô phương ngăn cản được uy lực của ba đạo Chỉ mang.

Nếu như thay đổi là người sống, bị xuyên qua ngực thế này mà không chết thì cũng phải bị trọng thương khó khỏi.

Chính là, bọn chúng là Khôi Lỗi, đối với bất cứ đau đớn nào cũng sẽ không có cảm giác gì. Chỉ cần vẫn chưa hề bị hoàn toàn hủy diệt thì chúng sẽ một mực tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.

Bọn họ vẫn vọt về hướng phía trước, có điều là những đốm nhỏ của các ngọn lửa tím biếc cũng đã bắt đầu đốt cháy trước ngực bọn chúng.

Bọn chúng giống như Hỏa Nhân, khi còn chưa kịp vọt tới trước Lăng Tiếu liền hoàn toàn bị Thiên Hỏa đốt cháy đến mảnh vụn cũng không còn lại.

- Chỉ là mấy cái phế vật vô dụng mà thôi, lại cũng dám quát tháo trước mặt Bổn cung!

Sau khi Lăng Tiếu nuốt vài viên đan dược, liền thốt ra với vẻ cũng khá khinh thường.

- Cái này...

Phù Chân kinh ngạc đến nói không ra lời.

- Làm thế nào ta lại quên đi, hắn vẫn còn có Thiên Hỏa!

Phù Chân lộ ra vẻ mặt ảo não mà nói.

- Thế nào, vẫn còn muốn lại tiếp tục đánh nữa hay không!

Hoa Bách Hợp nhìn Phù Chân hỏi.

Phù Chân trong lòng giằng co. Nếu mà để cho bọn họ chạy đi ỉu xìu như

vậy, sau này gương mặt già nua còn biết chường ra chỗ nào đây!

Lấy vài đại Thánh Giả bọn họ muốn bắt giữ Lăng Tiếu không là vấn đề. Mấu chốt là bên cạnh Lăng Tiếu cũng có trợ thủ, khiến cho bọn họ căn bản không có khả năng một lòng một dạ chỉ đối phó Lăng Tiếu mà thôi.

- Hảo, coi như chúng ta thất bại, hy vọng ngươi không có lúc đi một mình!

Phù Chân do dự nhiều lần sau một hồi mới nói.

- Ha hả, ngươi có thể không có cơ hội chờ lúc ta đi một mình, Bổn cung hiện tại liền giải quyết Lão bất tử nhà ngươi này!

Lăng Tiếu sau khi nuốt đan dược, hắn nhìn Phù Chân với vẻ mặt tinh quái mà nói.

Trong tay của hắn đã lại xuất hiện Trấn Thiên Cổ, hắn không chút do dự giơ tới trên mặt trống rồi phát xuống.

Phù Chân giống như thấy quỉ, giật mình la lên một tiếng

- Sư đệ mau rút lui!.

Trong nháy mắt lão chui thẳng vào trong không gian, xuyên qua không gian đến một chỗ xa hơn vạn thước.

Bàn tay đang đưa về phía mặt trống kia của Lăng Tiếu cũng không hạ xuống, trên gương mặt tái nhợt kia thoáng hiện ra một nụ cười đắc ý.

Kỳ thật, nhiều lần dùng đan dược, lực lượng của hắn trong lúc nhất thời cũng khó lòng lập tức khôi phục đến tốt nhất. Nếu cứ gượng gạo gõ trống, thì uy lực phát huy ra được căn bản không đủ để tiêu diệt Trung Giai Thánh Giả lâu

năm giống như Phù Chân.

Lăng Tiếu vừa rồi chẳng qua là hù dọa Phù Chân mà thôi.

- Lao đi thật đúng là nhanh, lần sau lại thu thập Quỷ U Tông các ngươi. Để xem ngươi vẫn còn dám kiêu ngạo với ta hay không!

Lăng Tiếu nói với vẻ thập phần khinh thường.

Liền tại lúc hắn đang thu hồi Trấn Thiên Cổ lại, có một bóng đen từ trong không trung xa xôi xuyên qua không gian xuất hiện.

Người mới tới có tốc độ nhanh đến kinh người, làm cho người ta căn bản khó có thể phát hiện ra được.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đều giật mình la lên

- Lăng Thánh Sư cẩn thận!.

Âm thanh của bọn họ vừa mới dứt, một sợi dây từ trong tay bóng đen kia đã quăng ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1564 - Thánh Giả Hiện Ra Khắp Nơi. (1)

Lăng Tiếu vẫn còn chưa kịp phản ứng, cả người và Trấn Thiên Cổ đều bị sợi dây kia trói lại chặt chẽ.

Lăng Tiếu kinh hãi, vội vàng dùng toàn lực giãy dụa, muốn làm đứt sợi dây này. Đáng tiếc hắn càng giãy dụa, sợi dây thít lại càng chặt, cơ hồ là xiết cho cơ thể hắn đều chảy máu.

- Ha ha, còn tưởng rằng ngươi không lộ chút sơ hở, còn không phải bị lão phu bắt được sao!

Người đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Lăng Tiếu kia liền cười to mà nói.

Người này rõ ràng là Vạn Độc Xà đến từ Hắc Ma Môn.

Tại thời điểm chiến đấu, lão đã sớm che giấu thật kĩ tất cả khí tức. Vốn lúc trước lão có khả năng bắt giữ Lăng Tiếu sớm hơn một chút..

Nhưng mà lão lại muốn thấy người của hai bên đều lưỡng bại câu thương, rồi lão lại ra tay sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Không thể không nói Vạn Độc Xà tính toán cũng khá ác độc mà đạt được hiệu quả.

- Sư tỷ, nên làm gì bây giờ?

Hoa Bách Hợp quay sang Bích bà bà mà hỏi.

- Có thể làm sao bây giờ, nhất định phải cứu Lăng Thánh Sư!

Bích bà bà cũng dứt khoát, sau khi lên tiếng lập tức ra tay công kích về hướng tới Vạn Độc Xà.

Ai ngờ, Vạn Độc Xà cười lạnh một tiếng, ôm lấy Lăng Tiếu giơ lên chắn ở trước người mình mà nói

- Lão thái bà có bản lãnh ngươi liền đánh. Dù sao cũng không phải đau trên người của ta!.

Vạn Độc Xà chính là Cao Giai Thánh Giả. Muốn đồng thời đối phó Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà không là vấn đề, nhưng là lão càng muốn chơi đùa cùng bọn họ.

- Ghê tởm a!

Bích bà bà mắng một tiếng, bất đắc dĩ chỉ có thể tự chính mình đánh chiêu thức sang một bên khác.

Viên Chiến Thiên chính là phát ra âm thanh quái dị cấp tốc triệu hoán lão hầu lại đây.

Vừa rồi Cổ Lôi đánh nhau cùng lão hầu sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Lão hầu là Bát Giai Cao Giai Linh Thú, chiến lực chính là khá khủng bố. Cổ Lôi buộc phải chạy trốn trước lão, cũng đủ thấy chỗ lợi hại của lão.

- Điện hạ, có gì căn dặn!

Lão hầu bất kì lúc nào đều là trưng ra một bộ mặt tươi cười mà hỏi.

- Cứu Lăng Tiếu!

Viên Chiến Thiên hạ lệnh.

- Vâng, điện hạ!

Lão hầu lên tiếng, cả người lộn nhào trên trời cao mấy cái liền cứ thế xông về hướng tới Vạn Độc Xà.

Lão hầu không hề biến hóa mà đã nện một quyền thẳng vào mặt Vạn Độc Xà. Nắm đấm còn chưa tới mà cũng đã sinh ra không gian dao động kịch liệt, nện cho bốn phía đều bắt đầu rung chuyển.

Vạn Độc Xà không nghĩ tới lão hầu trước mắt này trông gầy yếu mà động tác cực mạnh như thế, uy lực lại khiến cho hắn cảm thấy cực kì bị đè nén.

Vạn Độc Xà cũng không dễ dàng e ngại lão hầu, dẫu như thế nào thì lão cũng đường đường là Cao Giai Thánh Giả, dạng tồn tại có cấp bậc đứng đầu trong Trung Vực.

Lão một tay bắt lấy Lăng Tiếu, một tay khác thì đánh ra rất nhanh, xuất một chiêu đối đầu cùng lão hầu.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Hai chiêu chạm vào nhau, làm cho sóng gợn ở không gian chung quanh càng không ngừng rung chuyển lan đi ra ngoài. Có thể thấy được lực lượng của hai người là khủng bố đến đâu.

Vạn Độc Xà bị đẩy lui đi xa một chút, lão hầu chính là sau khi lộn nhào một cái giữa trời cao lại muốn một lần nữa xông tới Vạn Độc Xà.

Chính là, lão đột nhiên đình chỉ động tác, phát ra âm thanh quái dị mà kêu toáng

- Ôi, tên đáng chết dụng độc!.

Cánh tay lão hầu lão đều bắt đầu trở nên mập mạp, độc tố bắt đầu muốn lan tràn tới toàn thân lão.

Nhưng mà lão là Hóa Hình Linh Thú, năng lực bản thân đối với việc kháng độc vẫn là phi thường cường đại. Lão lập tức lợi dụng lực lượng trục xuất độc tố ra bên ngoài cơ thể, chỉ là tạm thời không thể lại phát động tiến công đối với Vạn Độc Xà mà thôi.

- Chết tiệt!

Viên Chiến Thiên mắng một tiếng, đều muốn chính mình ra tay.

Có điều là, hắn biết chính mình xuất thủ chỉ là tự làm mình bẽ mặt mà thôi.

- Ha ha, mấy vị bằng hữu trốn ở một bên nếu không ra, lão phu sẽ mang Lăng Cung Chủ quay về Hắc Ma Môn.

Vạn Độc Xà thật sự cũng không hề thừa thắng truy kích, một tay cầm lấy Lăng Tiếu không buông tha, đồng thời quay về mấy phương hướng mà liếc liếc mắt rồi phá lên cười.

Lăng Tiếu bị trói chặt cũng không hề bối rối chút nào, trong lòng hắn có hơi nghi hoặc tự nhủ

- Không phải bị lão gia hỏa này phát hiện rồi chứ?.

Có điều là, sau khi hắn nhìn thấy mấy người đi tới thì gương mặt liền dãn ra.

Ngoại trừ Phù Chân đã ra đi mà quay lại, đồng môn Triệu Động của lão cùng với Cổ Lôi thì lại còn có sáu ông lão xa lạ xuất hiện.

Vạn Độc Xà sơ lược nhìn thoáng qua mấy người ở chỗ này, cười lạnh nói

- Thượng Quan Gia Thượng Quan Đàn, Tử Lôi Tông Tử Nghiêm, Lục gia Lục Hữu Vi, Bộ gia Bộ Nguyệt Mai, Linh Tiêu Cung Linh Thượng Nhân, còn có Tán Thánh Việt Sầu, xem ra tất cả các vị đối với Thần Khí cũng rất là hợp ý a!.

Sáu người xuất hiện này rõ ràng đều là đã cường giả tuyệt thế có tu vi đạt tới Thánh Giả. Mà Thượng Quan Đàn, Tử Nghiêm cùng với Việt Sầu chính là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, thuộc về tồn tại đã nửa chân bước vào hàng ngũ Cao Giai Thánh Giả.

Bọn họ đều chính là nhân vật năm xưa nổi danh, Vạn Độc Xà có thể nhất loạt nhận ra bọn họ cũng chẳng có gì lạ

Bọn họ đồng loạt xuất hiện ở nơi này, đúng là sớm biết rằng Lăng Tiếu xuất hiện ở đây. Rõ ràng là vì Thần Khí của hắn mà đến.

- Vạn lão, ngươi thân là nhân vật thế hệ trước lại ra tay đánh lén một tiểu bối, cũng không sợ truyền ra rồi mất mặt!

Thượng Quan Đàn mặc một bộ áo lam, hai tay khoanh ở trước ngực mà nói thập phần thản nhiên.

- Ha hả, ác danh lão phu lan xa, có chuyện gì mà chưa làm qua. Huống chi tiểu tử này thực lực không được tốt lắm, nhưng mà vẫn không thể không đề phòng. Hiện nay ta muốn bắt hắn trở về phục mệnh, Thượng Quan Đàn ngươi có ý kiến chăng!

Vạn Độc Xà cười nhạt đáp, từ trong đôi mắt già nua phát ra hai đạo ánh mắt nham hiểm hung ác mà nhìn chăm chú mấy người ở chỗ này.

Kỳ thật, lão muốn lập tức thoát đi từ trong đám đông này thì không là vấn đề. Nhưng mà lão mơ hồ cảm giác được tựa hồ có người đang âm thầm nhìn chăm chú, khiến cho lão cảm giác rất không thoải mái. Cho nên cũng không lập tức mang theo Lăng Tiếu rời đi.

- Bản thân ta là không có ý kiến gì, nhưng mà bằng hữu ở đây nhiều như vậy, chỉ sợ sẽ không có cùng ý kiến.

Thượng Quan Đàn nói.

Bản thân lão là người rất kín đáo, lại cùng lôi mọi người nhảy xuống nước, tâm kế quả là không phải tầm thường.

Tử Nghiêm của Tử Lôi Tông là một ông lão trông cục mịch, cũng giống như Cổ Lôi là chuyên tu luyện Lôi thuộc tính. Lão nói với âm thanh vang dội

- Thần Khí cứ để người có khả năng trông coi. Người thì ngươi có khả năng mang đi, nhưng mà Thần Khí nhất định phải lưu lại!.

Tử Nghiêm trái lại là một người rất thẳng thắn, nên vốn không sợ đắc tội với Vạn Độc Xà.

Lão tuy chỉ là Trung Giai Thánh Giả đỉnh cao, nhưng mà có tự tin đánh một trận bất bại cùng Vạn Độc Xà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1565 - Thánh Giả Hiện Ra Khắp Nơi. (2)

- Ha hả, không sai Vạn lão, không bằng để Thần Khí lại, mọi người chúng ta cùng nhau xem xét một phen!

Tán thánh Việt Sầu cười nhạt thêm vào.

Một số người khác cũng đồng thời mở miệng, đều là yêu cầu Vạn Độc Xà để Thần Khí lại. Còn Quỷ U Tông Phù Chân, Triệu Động và Cổ Lôi chính là ở một bên ngược lại chỉ nhìn trò hay.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà cũng là không dám hành động mù quáng, trên mặt lộ ra vài phần vẻ lo lắng.

- Ha ha, thật là nghĩ chừng ấy các ngươi mà cũng định ép lão phu sao? Thật sự là quá ngây thơ!

Vạn Độc Xà thập phần kiêu ngạo cười to đáp lại, ngay sau đó từ bàn tay hắn có thứ lan ra. Một mảnh khói độc đen sì trong nháy mắt phồng lên to ra.

Vạn Độc Xà chủ tu là Ám thuộc tính, lại là một vị Cao Giai độc sư. Trong nháy mắt lão đã tuôn ra sương mù có kịch độc thập phần nồng nặc đến dọa người. Cả một mảnh bầu trời này đã bị khói độc đen sì bao phủ trong nháy mắt.

Dường như tất cả mọi người sớm có đề phòng, những đám lực lượng Độc thuộc tính đều là bị bọn họ bao vây lại, rồi ngăn cách những khói độc đen sì này lan ra.

Một chiêu này của Vạn Độc Xà cũng chỉ là kế làm loạn địch. Một tay lão cầm lấy Lăng Tiếu liền nhằm hướng tới trong một phương hướng định thoát đi.

Lão có thực lực Cao Giai Thánh Giả, cũng coi là người có thực lực mạnh nhất ở đây, có tự tin có thể thoát khỏi những người vây quanh này.

- Mọi người cùng nhau xuất kích, phải giữ hắn lại. Thần Khí tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Ma Môn!

Thượng Quan Đàn mở miệng quát to một tiếng, dẫn đầu công kích về hướng tới Vạn Độc Xà.

Thượng Quan Đàn nói ra lời này thật hay. Hắc Ma Môn bị tất cả thế lực coi như môn phái tà ác. Những năm gần đây cũng là không chuyện ác nào không làm. Nhưng mà nhân vật có thể quản người của bọn họ cũng không nhiều.

Hiện nay Thánh Giả của rất nhiều thế lực lớn đều tập hợp ở chỗ này, lão nói một câu như vậy đúng là khiến cho mọi người đều công phẫn.

Nhưng mà, người ở chỗ này cũng chỉ là lấy cớ này để cướp lấy Trấn Thiên Cổ trên tay Lăng Tiếu mà thôi.

Thượng Quan Đàn, Tử Nghiêm, Lục Hữu Vi, Bộ Nguyệt Mai, Linh Thượng Nhân, Việt Sầu, Hoa Bách Hợp cùng với Bích bà bà tám người đồng thời xuất thủ. Các loại lực lượng hình thành Không Gian Chi Lực khủng bố, tức thì bắt đầu phong tỏa mấy vạn thước trời cao này.

Những khói độc đen sì này do tám người hợp lực nên cũng bị diệt đến không còn dư thừa chút nào.

Vạn Độc Xà không hổ là Cao Giai Thánh Giả. Lão tạm thời thay đổi phương

hướng, nhằm tới Đê Giai Thánh Giả Linh Thượng Nhân có thực lực yếu nhất mà nện thẳng về phía trước.

Vạn Độc Xà đánh ra chưởng này giống như một con độc xà hung dữ lủi đi ra ngoài, nó há cái miệng máu lộ ra răng nanh thật dài.

Linh Thượng Nhân kinh hãi, không chút nghĩ ngợi lập tức bứt ra mà lui thật nhanh.

Với thực lực của lão mà đi đối chiến Vạn Độc Xà, cái đó không nghi ngờ không có gì khác nhau với chuyện muốn chết.

- Đừng vội làm dữ!

Thượng Quan Đàn quát lớn một tiếng, binh khí trong tay của lão đã đâm tới phía sau lưng Vạn Độc Xà.

Cùng lúc đó, sấm chớp tím ngắt cũng là đi sau chặn trước, từng đạo sấm sét giáng xuống từ trên trời, thiên uy khủng bố làm cho người ta khó lòng chống lại.

Những người khác cũng đồng loạt ra tay, bọn họ nhất định phải giải quyết dánh gục Vạn Độc Xà mới có thể giữ Lăng Tiếu lại, như thế mới có thể tranh đoạt quyền sở hữu Thần Khí.

Có điều Vạn Độc Xà lại há là dễ chọc, lão đối mặt với công kích sau lưng thì tốc độ lại vẫn còn tăng lên lần nữa. Trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Linh Thượng Nhân. Một tay bắt lấy ngực lão rồi giật ngược về, đưa Linh Thượng Nhân ra phía sau để đón đỡ công kích của những người đó.

Linh Thượng Nhân bị dọa đến vãi đái. Lão chỉ là đến để đục nước béo cò, nhìn một chút xem có lợi lộc gì có thể chiếm được hay không. Cũng không

nghĩ tới phải mang cái mạng già vào đây.

Nhưng mà Vạn Độc Xà ngay từ đầu liền lựa chọn lão làm đối tượng, lấy lão làm bia đỡ đạn, quả nhiên là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Rất nhiều Thánh Giả càng không thể thu lại công kích. Mỗi người đều là dốc hết lực để xuất kích, không có giữ lại lực lượng làm gì.

- Không!

Linh Thượng Nhân giật mình la lên một tiếng. Lão căn bản không có cơ hội né tránh, liền bị công kích của các thánh diệt thành mảnh vụn.

Thương thay một đời Thánh Giả, lại còn không gặp may, cứ như vậy đành mất mạng oan uổng.

Thượng Quan Đàn lại mở miệng nói

- Ma Môn hành động quả nhiên nham hiểm, mọi người hợp lực trước bắt lấy hắn!

Thượng Quan Đàn câu nói đầu tiên liền đổ tất cả tội danh lên đầu Vạn Độc Xà. Mọi người nghe thấy thì tất cả cũng cảm giác thoải mái, không có chút xíu áy náy.

Rất nhiều Thánh Giả vì Thần Khí đều là còn kình phong đầy đủ, những cỗ lực lượng dồi dào càng không ngừng cuồn cuộn nện thẳng về hướng tới Vạn Độc Xà.

Chốn thiên địa này đều hơi bị biến sắc, các loại năng lượng màu sắc rực rỡ đều đủ để sập trời lún đất, làm cho người ta có cảm giác khủng bố dị thường.

Với thực lực của Vạn Độc Xà mà còn cảm giác thấy áp lực khá lớn.

- Chết tiệt, trước hết để cho tiểu tử này chắn chắn chết đi thì tốt hơn!

Vạn Độc Xà lộ ra vài phần ác độc, quăng Lăng Tiếu cầm trong tay đi ra ngoài.

Lăng Tiếu mắng to

- Trời ạ. Xem như ngươi lợi hại. Bổn cung thoát khốn mà không lột sống da ngươi, ta cũng không gọi là Lăng Tiếu!.

Đối mặt một vị Thánh Giả công kích, Lăng Tiếu trên cơ bản có khả năng không sợ. Có điều là đồng thời đối mặt vài Thánh Giả toàn lực công kích, hai chân Lăng Tiếu đều như nhũn ra a. Hắn hối hận chính mình không sớm tự động thoát khốn, nên rơi vào tình trạng nguy hiểm hiện tại.

Hắn chỉ có cầu khẩn long lân phòng ngự của lão Long vương thật sự có thể hoàn toàn chống đỡ được, bằng không hắn thực sự phải bỏ mạng.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu hoàn toàn tức thì bị năng lượng đáng sợ nhanh chóng bao phủ.

- Hỏng bét, bị tổn thương chính là Lăng Tiếu tiểu tử kia. Thần Khí có thể bị hủy diệt hay không?

Tử Nghiêm giật mình la lên.

- Ha hả, Thần Khí lại há là chúng ta dễ dàng có thể hủy được. Yên tâm đi, khẳng định vẫn còn!

Thượng Quan Đàn lộ ra nụ cười có vài phần thong dong mà đáp.

Những người khác tất cả cũng dừng lại thân hình, bọn họ đều đang chờ đợi một chút. Sau khi thuộc tính lực lượng tiêu tan thì sẽ bắt đầu tranh đoạt Thần Khí, mà Vạn Độc Xà đã bị bọn họ đánh bay.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đều là lộ ra vẻ đáng tiếc. Bọn họ là đến trợ giúp Lăng Tiếu. Lăng Tiếu với thân phận Thánh Sư đáng giá cho bọn họ kết thân, hơn nữa Lăng Tiếu vẫn còn đồng ý luyện chế Thành Thánh Đan cho tông môn bọn họ, hiện tại tất cả đều bị nhỡ.

Nhiều Thánh Giả hợp lực nện một kích như vậy, cho dù là Cao Giai Thánh Giả đều ăn không tiêu. Bọn họ làm sao mà cho rằng Lăng Tiếu có thể sống sót được.

Phù Chân thoáng qua vài phần cười lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1566 - Tranh Giành Lăng Tiếu. (1)

- Tiểu tạp chủng này đã chết là tốt, mối thù giết hai sư đệ của ta cũng coi như báo một nửa. Chỉ cần lại diệt cung Tiếu Ngạo và Phong gia thì tất cả liền kết thúc.

Cổ Lôi nói phụ họa theo

- Phù huynh đề nghị không sai, chỉ cần tiểu tạp chủng này vừa chết, chúng ta liền tuyên cáo tội ác hắn tiêu diệt Âu Dương gia. Tin tưởng sẽ có không ít người sẽ tham gia thảo phạt cung Tiếu Ngạo bọn họ.

Giữa hai thế lực lớn và Lăng Tiếu cũng có đại cừu, bọn họ tự nhiên đều là hận không thể tự mình khiến Lăng Tiếu mất mạng, rồi lại diệt cung môn của hắn.

Đến khi tất cả thuộc tính năng lượng đều tan thành mây khói, trong một cái hố sâu vạn thước dưới mặt đất, một bóng người nằm ở nơi này vẫn không nhúc nhích. Quanh thân có những đám ánh sáng bảo hộ thân thể đang nhấp nháy. Những ánh sáng này lại giống như có những con Tiểu Long đang đung đưa, bao bọc Lăng Tiếu ở trong đó, không cho hắn bị bất cứ thương tổn gì. Mà Khổn Ma Thằng trên người hắn cũng vẫn tồn tại, cũng không hề bị gãy lìa.

- Còn may là đối kháng được!

Lăng Tiếu nằm vẫn không nhúc nhích, trong lòng thầm hô một tiếng may mắn.

Thân thể Lăng Tiếu mặc dù có thể so với Thánh Khí, nhưng mà đối mặt nhiều công kích đáng sợ như vậy thì cũng làm da đầu ngứa ngáy. Lúc ấy hắn cũng không nghĩ tới Vạn Độc Xà kia lại ném hắn xuống, còn may chỉ là sợ chuyện không đâu.

Có lúc hắn muốn lợi dụng Thiên Hỏa để nhanh chóng phá hủy Khổn Ma Thằng này, nhưng do dự một chút lại vẫn tiếp tục giả vờ làm bộ. Bởi vì hắn nhận thấy được còn có "Hoàng tước" không hề xuất hiện, nhất định phải kiên nhẫn thêm.

Chỉ cần duy nhất một lần làm tất cả mọi người kinh ngạc, sau này mới có thể sẽ không còn ai dám tìm hắn gây phiền toái!

Rất nhiều Thánh Giả thấy Lăng Tiếu lại không hề bị nện chết, trên mặt đều là mang theo vẻ khó có thể tin.

- Tiểu tử này có điều kì dị cổ quái, khẳng định còn có được Thần Khí hộ thân khác!

Tử Nghiêm quát lên với vẻ mặt kinh hãi.

Các Thánh Giả khác, tất cả cũng cảm giác được có khả năng như thế, mọi người cũng đều là bắt đầu phát thèm.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà trước tiên lướt về hướng tới Lăng Tiếu ở phía dưới, bọn họ muốn nhanh chóng giải cứu Lăng Tiếu thì tất cả sẽ dễ xử lí.

- Hai vị đừng vội cứu người, không thấy được tiểu tạp chủng kia còn sống sao?

Phù Chân, Triệu Động cùng với Cổ Lôi trước tiên ngăn ở trước mặt hai

người bọn họ.

Hai người bất đắc dĩ, lại khó có thể lấy hai địch ba, chỉ có thể từ bỏ cứu viện.

Trái lại Viên Chiến Thiên giật mình la lên một tiếng

- Cứu người!.

Hắn mang theo lão hầu cùng với tứ đại Viên Vương lướt về hướng tới Lăng Tiếu.

- Nhanh, ai có thể bắt giữ hắn, Thần Khí liền quy người đó!

Cũng không biết ai thừa dịp loạn lạc để quát lớn một tiếng, tất cả các Thánh Giả khác lập tức bắt đầu hành động.

Rất nhiều Thánh Giả đều đồng thời thi triển thần thông của mình, từng đạo lực lượng không gian hướng tới Lăng Tiếu định giam cầm hay muốn mang Lăng Tiếu đi.

- Hỗn đản, ai dám cướp người cùng Tử Nghiêm ta!

Tử Nghiêm ỷ vào chính mình có công kích Lôi thuộc tính cường đại nhất, chung quanh lóe ra rất nhiều Lôi Điện Chi Lực. Lão cắm đầu lao thẳng đến chỗ Lăng Tiếu đang nằm, muốn đánh bạt những người chung quanh.

- Tử huynh, nơi này đâu phải là địa bàn của Tử Lôi Tông các ngươi, vị tiểu hữu này phỏng đoán thích đến làm khách ở Thượng Quan Gia chúng ta.

Thượng Quan Đàn cười lạnh một phen, một đạo lực lượng Thủy nhu vượt lên trước một bước đã cuốn về hướng Lăng Tiếu.

- Thượng Quan huynh, ngươi có phần có hơi võ đoán.

Việt Sầu cười lạnh một tiếng, một đạo năng lượng Thổ thuộc tính đánh ra, vài tảng đá lớn rơi xuống, nhằm hướng tới Thượng Quan Đàn mà nện.

Thượng Quan Đàn không thể không từ bỏ Lăng Tiếu, xoay người lại ngăn cản công kích của Việt Sầu.

Bên kia Tử Lôi chính là bị lão hầu ngăn cản, khiến cho Tử Lôi không thể đi bắt lấy Lăng Tiếu.

Lục Hữu Vi cùng Bộ Nguyệt Mai thì có hơi do dự. Hai người bọn họ chỉ là Đê Giai Thánh Giả đỉnh cao, nếu mà ra tay tranh đoạt chỉ sợ kẻ bị chết nhanh nhất cũng là bọn hắn. Huống hồ Viên Chiến Thiên và tứ đại Viên Vương ở đối diện bọn họ đang mắt nhìn chằm chằm sang.

- Hắc hắc, các ngươi lo lắng làm gì, không phải muốn đoạt Thần Khí sao?

Một đạo âm thanh âm u lạnh lẽo vang lên tại phía sau Lục Hữu Vi. Một hắc chưởng đang chụp về hướng đầu của Lục Hữu Vi.

Lục Hữu Vi chỉ cảm thấy lông tơ quanh thân đều dựng thẳng đứng lên. Lão biết người mới tới rất đáng sợ, nên muốn lập tức chạy trốn.

Đáng tiếc, Chỉ hắc chưởng này đã trực tiếp nắm chắc đầu của lão, một cỗ độc tính hủ thực ăn mòn khủng bố trong nháy mắt liền đã phát ra.

- A!

Lục Hữu Vi kêu thảm thiết một tiếng, toàn bộ gương mặt bắt đầu biến thành màu đen sưng vù. Thân thể của lão cũng giống như có vạn con độc trùng cắn xé, làm cho thân thể càng không ngừng bắt đầu biến dạng phù thũng. Vô số

mùi vị tanh tưởi bắt đầu phát ra, làm cho người ta cảm giác thấy buồn nôn không thôi.

Chỉ trong mấy lần chớp mắt, Lục Hữu Vi đã trực tiếp biến thành một bãi máu tanh tưởi.

Mà Không Gian Giới Chỉ của lão không nghi ngờ đã rơi vào trong tay Chỉ hắc chưởng kia.

Chủ nhân của Chỉ hắc chưởng này rõ ràng đúng là Vạn Độc Xà vừa rồi bị vây đuổi truy theo.

Lão cố ý quăng Lăng Tiếu đi, khiến cho những người này trước hết nổi lên cám dỗ mà đấu đá nội bộ, rồi lão lại đánh bại từng người.

Không thể không nói tính toán lõi đời của lão đã đạt được hiệu quả phi thường tốt.

Bộ Nguyệt Mai thấy một màn như vậy bị hăm dọa sợ mất mật, bà không chút suy nghĩ lập tức quay đầu liền chạy.

Thực lực của bà cùng Vạn Độc Xà so ra vẫn còn kém quá xa, trong lòng bà ảo não

- Sớm biết vậy thì cũng không nên tranh chỗ nước đục lần này!.

- Hắc hắc, hiện tại mới muốn chạy trốn thì đã muộn!

Vạn Độc Xà lại một lần nữa cười lạnh, thân hình như chớp động đuổi theo về hướng tới Bộ Nguyệt Mai.

Bộ Nguyệt Mai giật mình la lên một tiếng, xoay người lại đánh ra một chiêu

cường đại nhất của bản thân.

Một mảnh biển lửa bùng bùng giống như đốt cả đất trời, nó phong tỏa tất cả con đường Vạn Độc Xà đi đến. Mà từ trong biển lửa lại phì ra từng ngọn lửa giống như tai lửa, phảng phất như nó có năng lực tự động công kích vậy. Tất cả xoắn lấy Vạn Độc Xà.

Vạn Độc Xà trực tiếp không thèm để ý một chiêu này, song chưởng vạch ra tìm tòi không gian. Lão dùng một tảng lớn lực lượng không gian để ngăn cách một chiêu này lan ra.

Cùng lúc đó, lão lăng không xuất ra một cái hắc chưởng nện về phía Bộ Nguyệt Mai.

Bộ Nguyệt Mai giật mình la lên một tiếng

- Ta liều mạng với ngươi!.

Bà vung tay xuất ra một thanh thánh kiếm Hỏa thuộc tính, rồi chém về hướng tới Chỉ hắc chưởng kia.

Đáng tiếc, giữa hai bậc chênh lệch nhiều lắm, căn bản bà khó có thể đỡ được hai chiêu của Vạn Độc Xà, lập tức bị đánh ngã.

Bên kia Thượng Quan Đàn cùng Việt Sầu đánh nhau thật kịch liệt, mà Tử Nghiêm thì đánh nhau không phân cao thấp cùng lão hầu vẫn còn chưa loại trừ sạch sẽ độc tố.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1567 - Tranh Giành Lăng Tiếu. (2)

- Không tệ lắm, trước cứ mang người trở về rồi hãy nói sau.

Vạn Độc Xà nhìn Lăng Tiếu dưới hố sâu đã bay ra, tự nói một tiếng liền lao xuống về hướng tới Lăng Tiếu.

Viên Chiến Thiên không nói hai lời lập tức sai khiến cho tứ đại Viên Vương liên thủ đối phó Vạn Độc Xà.

Đáng tiếc, Vạn Độc Xà cũng không dây dưa cùng bọn họ. Lão lắc mình một cái liền đến bên cạnh Lăng Tiếu.

- Tiểu tử đi thôi, đại gia quay về sẽ khoản đãi ngươi thật tốt!

Vạn Độc Xà một tay xách Lăng Tiếu liền trốn chạy.

Chỉ là ở phía sau, đột nhiên có một tia sáng lạnh từ phương hướng của một người không biết tên, giống như sao băng hiện lên, đâm thẳng về hướng tới cổ họng Vạn Độc Xà.

Bất luận kẻ nào cũng sẽ không nghĩ, ở chỗ này lại có người dám đánh lén Cao Giai Thánh Giả Vạn Độc Xà.

Ở đây lão chính là người có thực lực dũng mãnh nhất, hơn nữa độc công bản thân làm không người dám tới gần.

Rốt cuộc là ai gan lớn mà hành động như vậy, không sợ Vạn Độc Xà phản công sao?

Vạn Độc Xà lông tơ đều dựng thẳng lên. Lão đã sớm cảm giác được hình như đang có người một mực rình mò. Có điều là sau đó lão chăm chú cảm ứng thì lại không hề phát hiện có tung tích những người khác.

Làm sao lão nghĩ ở phía sau vẫn dấu kín cao thủ tuyệt thế lại đột nhiên đánh lén mình. Hơn nữa vừa ra tay chính là không chút lưu tình, nhằm thẳng vào chỗ hiểm cổ họng của lão.

Vạn Độc Xà muốn bứt ra đã không còn kịp rồi. Bởi vì một kiếm này của đối phương giống như ý cảnh siêu thoát không vết tích có thể tìm ra, hơn nữa đi sau đến trước đã khống chế, không có bất cứ dấu hiệu gì có thể nhận ra, quả thực là khó lòng phòng bị.

Rất hiển nhiên kẻ đột nhiên xuất thủ này là cao thủ tuyệt đối tinh thông đạo ám sát.

Ở trong lúc chỉ mành treo chuông này, Vạn Độc Xà biết là tránh cũng không thể tránh. Lão phi thường quyết đoán giơ một tay lên bắt lấy thanh trường kiếm đâm tới kia, hy vọng có thể ngăn cản trong nháy mắt để lão có cơ hội cứu mạng sống.

Vạn Độc Xà cũng không hổ là Cao Giai Thánh Giả, trước khi thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện đâm tới cổ họng một ít, quả thật bị lão lấy một tay bắt được.

Chỉ là thanh trường kiếm này cũng không phải vật tầm thường, mà là một kiện Cao Giai Thánh Khí. Mà người sử dụng trường kiếm này cũng tuyệt đối là cao thủ tuyệt thế siêu quần xuất chúng.

Vào một khắc Vạn Độc Xà bắt lấy trường kiếm kia, chợt trường kiếm của đối thủ khẩn cấp xoáy một cái.

- Phốc!

- A!

Bàn tay của Vạn Độc Xà nắm trường kiếm kia trực tiếp bị trường kiếm cắt đứt. Máu tươi càng không ngừng điên cuồng chảy ra. Lão cũng là phát ra tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan.

Phải trả giá một cái cổ tay, nhưng đổi lại cứu về một cái mạng, vụ mua bán này cũng không coi là lỗ.

Vạn Độc Xà bưng tay, lui thật nhiều về phía sau. Lão lạnh lùng nhìn chăm chú kẻ ám sát mình. Đôi mắt già nua của lão lộ ra ánh mắt hung ác nồng đậm mà hỏi

- Là ngươi, Cung Chủ Sát Thiên!.

Một bóng dáng dong dỏng cao xuất hiện ở trong không trung trước Lăng Tiếu. Hắn thân mặc một bộ áo đen, trên mặt đeo chiếc mặt nạ gớm ghiếc. Hắn cầm trong tay một thanh Cao Giai thánh kiếm, có pha vài phần dáng vẻ hiệp khách cô đơn độc hành.

Có điều hắn cũng không phải hiệp khách gì, mà là Cung Chủ Sát Thiên của tổ chức Sát Thiên.

Mọi Thánh Giả đánh nhau trên trời cao đều là đình chỉ lại. Bọn họ cũng không nghĩ tới Cung Chủ Sát Thiên lại đích thân tới nơi đây.

Nếu muốn trở thành Cung Chủ tổ chức Sát Thiên, về thực lực tuyệt đối phải là người cường đại nhất tổ chức. Đồng thời phải hoàn thành vô số nhiệm vụ gian nan, từng bước từng bước vững vàng đạp trên vạn tro cốt mà lên ngôi, tuyệt đối không có nửa phần nhân tố ăn may làm giả ở bên trong.

Bên trong tổ chức Sát Thiên cách mỗi trăm năm, đều sẽ cho phép bất cứ một người nào bên trong tổ chức phát ra khiêu chiến với Cung Chủ. Nếu có thể thắng thì sẽ thu được địa vị Cung Chủ.

Cái này tuyệt đối là thực hành xuất sắc phương thức tranh cử tàn khốc, so với cách kế thừa nhất quán cung cách dạy dỗ truyền thụ thì hoàn toàn không giống.

Vị Cung Chủ Sát Thiên hiện nay từ lúc bắt đầu đoạt được ngôi vị Cung Chủ đã có khoảng vài ngàn năm. Ở trong mấy ngàn năm này, hắn đã hạ không ít người có thể làm lung lay địa vị của hắn.

Thực lực của Sát Thiên cũng đã đạt tới cảnh giới cao nhất Trung Vực là Thánh Giả đỉnh cao. Người có thể làm nhân vật lớn giọng với hắn đã là không nhiều lắm.

Trước đây, hắn từng nghĩ đến việc bắt Lăng Tiếu. May mà có Hàn Khai ở đó nên mới tránh cho Lăng Tiếu kết quả bị bắt làm tù binh.

Mà nay hắn ra tay chặn đánh giết Vạn Độc Xà đâu phải là vì phải cứu Lăng Tiếu, trái ngược là muốn phải bắt Lăng Tiếu, lấy hết tất cả thần vật trên người Lăng Tiếu.

Đường lang bộ thiền, hoàng tước tại hậu. (bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau).

Cung Chủ Sát Thiên này tuyệt đối là "Hoàng tước" ẩn nhẫn đến cuối cùng mới ra tay.

Hắn không chỉ là muốn những người khác tàn sát lẫn nhau, càng muốn phải giết chết Vạn Độc Xà có thực lực có thể đánh một trận cùng hắn. Thật sự không hổ là danh tiếng "Đệ nhất" sát thủ.

Đôi mắt Cung Chủ Sát Thiên phía sau mặt nạ tỏa ra ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén đảo qua thần sắc trên mặt mọi người. Tiếp theo khe khẽ nói

- Tiểu tử này là của ta, các ngươi có thể có ý kiến hay không?.

Vừa nói, Cung Chủ Sát Thiên phóng ra tu vi Thánh Giả đỉnh cao, uy lực khủng bố càng không ngừng dập dờn trên trời cao.

- Hừ, chặt tay lão phu, còn muốn chiếm lấy Thần Khí, cửa cũng không có!

Vạn Độc Xà đã là người một chân ở trong quan tài, đã sớm hờ hững với sinh tử, hiện nay mất đi một tay khiến cho lão vô cùng phẫn nộ.

Lão hừ lạnh một tiếng, hơi độc quanh thân lượn lờ, một cỗ năng lượng đáng sợ phát ra từ chưởng kia của lão.

Vô số khói độc tràn ngập cả một vùng vạn dặm, những vật bị dính vào đều là bị nhuộm thành một tầng nám đen, nhanh chóng liền bị hủ thực mà mất đi sức sống.

Các Thánh Giả bốn phía tránh xa được tới đâu liền chạy xa tới đó, miễn bị lan đến thì hại như cá trong chậu.

Đây chính là Vạn Độc Xà dốc toàn lực xuất ra một chiêu, thề phải tiêu diệt Sát Thiên.

Chỉ thấy những khói độc này hình thành có vài con độc xà màu đen từ mấy phương hướng nhằm tới Sát Thiên mà cắn.

- Không biết sống chết, thật sự đã cho là ta không dám giết ngươi!

Cung Chủ Sát Thiên lạnh lùng nói một tiếng, cả người hắn hóa thành vô hình

liền biến mất tại chỗ không thấy tăm tích đâu nữa.

Sau một khắc, Cung Chủ Sát Thiên cũng đã đi tới trên đỉnh đầu Vạn Độc Xà, Nhân Kiếm Hợp Nhất, kiếm quang xé rách trời cao, chém nứt mặt đất, uy lực của nó hào hùng khó địch lại được.

Vạn Độc Xà làm sao mà nghĩ tốc độ của Cung Chủ Sát Thiên lại đáng sợ như vậy. Cho dù lão có thực lực tương đương cùng với Cung Chủ Sát Thiên, nhưng mà đều khó khăn sớm nắm bắt được bóng dáng của đối thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1568 - Vạn Độc Xà Ngã Xuống. (1)

Vạn Độc Xà kinh hãi, bàn tay lão nhanh chóng giơ lên, một cái hắc trảo đột nhiên nhanh chóng chui ra từ trong ống tay áo của lão.

Đây là ám chiêu "Tụ Lý Tàng Khí" mà Vạn Độc Xà ít khi sử dụng, thường thường có thể xuất kỳ bất ý để giết chết kẻ địch.

Cung Chủ Sát Thiên không né không tránh, cả người đổi chiều lao xuống, trường kiếm kích động ra vô số kiếm khí cứ như vậy đánh lệch hắc trảo đột nhiên xuất kích mà đến kia. Trường kiếm vẫn dũng mãnh chưa từng có lao về hướng tới đầu của Vạn Độc Xà.

Vạn Độc Xà vốn tưởng rằng có thể thu được thời gian để chính mình có khả năng lập tức trốn chạy.

Chính là, đến khi một chiêu này của Cung Chủ Sát Thiên đích thực giáng xuống đến chỗ lão, thì lão mới lại phát hiện bốn phía quanh mình đã sớm bị vô số kiếm khí tập trung bao bọc, làm cho chính lão lại khó có thể nhúc nhích.

- Chết tiệt, cho dù chết cũng muốn ngươi chết theo!

Vạn Độc Xà hét to một tiếng, dồn hết tất cả lực lượng bùng phát dữ dội đến đỉnh cao muốn tự bạo để đồng quy vu tận cùng Cung Chủ Sát Thiên.

Cung Chủ Sát Thiên trong mắt chợt sáng rực lên, cười lạnh một tiếng

- Ngươi vẫn còn không có tư cách khiến cho Bổn cung chôn cùng!.

Dứt lời, trường kiếm trong tay hắn rời khỏi bàn tay phóng đi. Trường kiếm vẫn đang mang theo lực lượng đáng sợ đâm thẳng xuống, mà Cung Chủ Sát Thiên cũng đã bứt ra cấp tốc rút lui.

- Không!

Vạn Độc Xà không hề ngờ tới Cung Chủ Sát Thiên phản ứng nhanh như vậy, lại quăng kiếm đi. Mà lão chuẩn bị lực lượng tự bạo đã là càng không thể thu lại được.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Âm thanh một tràng tiếng nổ trời long đất lở vang lên, một vùng trong vòng mấy vạn dặm tất cả đều bị nổ thành Hư Vô không còn tồn tại.

Một đời Cao Giai Thánh Giả cứ như vậy lặng yên ngã xuống.

Ở dưới hố sâu Lăng Tiếu thì lại bị đánh bay ra thật xa, thân thể bị rất nhiều đá vụn bắn toé nện đến.

Đến khi tất cả đều khôi phục sự yên tĩnh, Cung Chủ Sát Thiên lại lần nữa hiện ra. Một chút tổn thương hắn cũng không có.

Các thánh không tham chiến cũng không có người bị thương, chỉ là bọn hắn nhìn Cung Chủ Sát Thiên nhưng không đe dọa hắn giống như trước đây đối xử với Vạn Độc Xà.

Phải biết rằng năng lực ẩn náu giết người của Cung Chủ Sát Thiên tuyệt đối là đệ nhất. Hơn nữa thực lực của hắn lại cao hơn so với tất cả mọi người bọn họ. Mà bọn họ lại tuyệt đối sẽ không đồng tâm hiệp lực như trước đây, tự nhiên không dám khiêu khích Cung Chủ Sát Thiên.

- Ta phải mang tiểu tử này đi, thiết nghĩ hiện tại các ngươi cũng không có ý kiến!

Cung Chủ Sát Thiên lại lần nữa nói một câu có tính tượng trưng rồi liền lướt về hướng tới chỗ Lăng Tiếu.

- Hầu thúc ở đâu!

Viên Chiến Thiên nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn.

Hiện tại có thể chống lại cùng Cung Chủ Sát Thiên cũng chỉ có lão hầu mà thôi.

Có điều là lão hầu chỉ có một mình, mà Cung Chủ Sát Thiên còn có Linh Thú hộ thân của hắn vẫn chưa triệu hồi ra.

Cung Chủ Sát Thiên không muốn dây dưa ở đây, liền triệu hoán ra Linh Thú hộ thân của hắn.

Linh Thú hộ thân của hắn đã Hóa Hình, nhưng không hề hiện ra bản thể. Đó là một người nam nhân cường tráng khôi ngô tuấn tú, xem ra hơn bốn mươi tuổi. Nó mơ hồ lộ ra một khí phách oai phong, đôi mắt lúc nào cũng tỏa ra những tia hung dữ mang đến cho người ta một áp lực vô hình.

Nam nhân này vừa xuất hiện lập tức vâng theo mệnh lệnh của Cung Chủ Sát Thiên đi đến ngăn cản lão hầu, còn hắn tiếp tục rơi xuống về hướng tới Lăng Tiếu.

Lão hầu cùng nam nhân kia vừa mới va chạm chung một chỗ, lập tức kích động ra những dao động năng lượng đáng sợ.

- Tiểu quỷ chúng ta lại gặp mặt!

Cung Chủ Sát Thiên trôi nổi trên không, dáng vẻ vẫn ung dung nhìn Lăng Tiếu mà thản nhiên nói.

- Ha hả, ngươi đã thấy ta, chỉ là ta chưa thấy ngươi. Những kẻ mang mặt nạ thì ta thấy hơi nhiều, cũng không biết người nào là ngươi!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp, trên mặt không có nửa phần kinh hoảng.

Cùng lúc đó, trên người hắn dần dần hiện lên Tử Sắc Hỏa Diễm. Ngọn lửa tím biếc đang từ từ thiêu huỷ sợi Khổn Ma Thằng trói buộc trên người mình.

Khổn Ma Thằng này đã thuộc về cấp bậc Thánh Khí, nếu muốn lập tức đốt cháy rời nó cũng không phải là chuyện trong nháy mắt.

Cung Chủ Sát Thiên cũng không hề lập tức ngăn cản, ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm mà nói

- Cho dù hiện tại đốt cháy sợi dây này, ngươi cũng vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Dứt lời, một cỗ lực lượng không gian lập tức từ trong lòng bàn hắn giáng xuống, muốn lập tức giam cầm Lăng Tiếu lại.

Lăng Tiếu không hề phản kháng, chỉ là cái miệng hắn bắt đầu há ngoác, một đạo âm thanh Long Ngâm bay vút tận trời xanh.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Một đạo Long Ảnh vàng rực gầm thét lao ra từ trên người hắn, sóng âm kinh động đến ngoài vạn dặm.

Luồng sóng âm đáng sợ này đối với Võ Giả cấp thấp hơn Đê Giai Thánh Giả

có thể tạo thành thương tổn rất lớn. Nhưng mà đối với Cao Giai Thánh Giả như Cung Chủ Sát Thiên lại không có nửa phần uy hiếp. Mà hư ảnh Kim Long phóng lên cao kia tức thì bị lực lượng không gian của hắn đánh tan trong nháy mắt.

Lăng Tiếu bị cỗ lực lượng này của Cung Chủ Sát Thiên giam cầm, thân thể đều không thể dao động một chút nào. Chỉ có Thiên Hỏa vẫn đang không ngừng bốc cháy.

Viên Chiến Thiên không nói hai lời lập tức ra lệnh cho tứ đại Viên Vương xuất kích.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà do dự một chút rồi cũng muốn ra tay, chính là lại lần nữa bị đám người Phù Chân nhanh chóng ngăn cản.

Cung Chủ Sát Thiên cười lạnh một tiếng, chỉ bằng một tay lập tức đánh bay tứ đại Viên Vương kia trở về, đồng thời cách không mang theo Lăng Tiếu bay lên. Hắn muốn cứ như vậy bắt Lăng Tiếu làm tù binh.

Chỉ là lúc này, vài cỗ lực lượng cường đại từ phía chân trời xa xôi chạy lại đây. Hơn nữa tốc độ kia quá kinh người, làm cho người ta từ rất xa liền đã cảm ứng được.

- Không tốt, tiểu tử này khẳng định còn có hậu chiêu!

Cung Chủ Sát Thiên thở nhẹ một tiếng, không nói hai lời lập tức mang theo Lăng Tiếu trốn ra xa.

Mà nam nhân đánh nhau cùng lão hầu cũng không lại dây dưa thêm, hắn thoát khỏi công kích của lão hầu rồi cùng Cung Chủ Sát Thiên nhất loạt rời đi.

- Lập tức buông lão đại của ta xuống, bằng không ta nuốt sống ngươi!

Một đạo sóng âm kinh động khiến cho tứ phương đều chấn đến rung chuyển. Rất nhiều Thánh Giả cho dù là chỉ ở phụ cận thì tất cả đều cảm thấy màng nhĩ đau đớn không thôi.

Một đạo âm thanh Long Ngâm, một đạo âm thanh đáng sợ có thể làm cho Thánh Giả đều hơi bị đau đớn không thôi. Nó đang rung động tứ phương.

Nếu như âm thanh này mà bắt đầu vang nên từ nơi này, chỉ sợ Thánh Giả ở đây đều phải bị tác động thành bị thương nặng.

Bọn họ may mắn lấy làm mừng là âm thanh này truyền đến từ phương xa.

Bọn họ chạy trốn rất xa, ánh mắt nhìn về phương hướng phát ra âm thanh kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1569 - Vạn Độc Xà Ngã Xuống. (2)

Chỉ thấy một bóng dáng tuyệt mỹ từ thật xa đang lướt lại đây. Ngoài bóng dáng này ra, còn có một người thiếu nữ xinh đẹp ngồi ở trên đầu một con Long Quy giống như quả núi cao. Còn ở bên cạnh bọn họ có năm người với bóng dáng kì dị cổ quái đang chạy theo. Dẫu thân hình bọn họ như nhân loại, chính là đặc thù của Linh Thú lại hiện ra phi thường rõ ràng.

Những người này có năng lượng cũng khá mênh mông khổng lồ, họ bay đến chỗ nào thì đều làm cho không khí ở quanh đó bị thổi dạt đi bay ra thật xa.

Ngoài bọn họ ra, tại phía sau bọn họ lại có một ngàn hộ vệ nửa người nửa thú đang trùng trùng điệp điệp đuổi theo. Bọn họ cầm trong tay những món binh khí kì dị cổ quái mà cùng bay nhanh rất chỉnh tề nhịp nhàng.

Một nhóm người như vậy giống như thiên binh thiên tướng làm cho người ta có một loại không thể địch nổi, xen lẫn nỗi kinh ngạc không sao diễn tả nổi.

- Cái này... Những người này đến tột cùng là thú hay người?

Gương mặt già nua của Phù Chân lộ ra vẻ khiếp sợ mà nói lẩm bẩm.

Triệu Động ở bên cạnh lão tự hỏi với sắc mặt xanh mét

- Không... Sẽ không phải toàn bộ là Linh Thú Hóa Hình chứ?.

- Không có khả năng, Linh Thú Hóa Hình làm thế nào vẫn còn giữ lại được nhiều thú tộc đặc thù như vậy. Chẳng lẽ là tộc thú nhân trong truyền thuyết?

Cổ Lôi lắc lắc đầu phản bác.

- Chạy mau, đúng rồi.. đó là con Bát Giai đỉnh cao Long Quy kia!

Phù Chân nhận ra Long Quy, nhớ tới tình hình bọn họ tham gia cùng Âu Dương gia đánh một trận với cung Tiếu Ngạo. Đối với sự đáng sợ của con Long Quy này thì chính lão đã nhận biết sâu sắc.

Lão quát lớn một tiếng, lập tức quay đầu liền rời đi.

Bởi vì con Long Quy này đúng là một con Linh Thú hộ thân đáng sợ mà nữ nhân của Lăng Tiếu có được.

Không cần phải nói, nhóm người này khẳng định đều là đến trợ giúp Lăng Tiếu.

Triệu Động cùng Cổ Lôi cũng là ý thức được tình trạng này, cũng là lập tức cùng với Phù Chân dùng tốc độ cao nhất rời đi.

Một cỗ lực lượng đáng sợ như vậy mà muốn đối phó với bọn họ, bọn họ tuyệt đối không có bất cứ khả năng phản kháng nào, tuyệt đối là chết chắc.

Hoa Bách Hợp cùng Bích bà bà đều là lộ ra dáng vẻ như là rũ được gánh nặng.

- Xem ra Lăng Thánh Sư sớm có tính toán a!

Bích bà bà nheo đôi mắt già nua lẩm bẩm nói.

Hoa Bách Hợp gật đầu phụ họa

- Không sai, ta cảm giác là hắn nghĩ đến việc một lần một lưới bắt hết, chỉ là

không biết chính hắn có việc gì không!.

- Hắn khẳng định không có việc gì, Vạn Hoa Tông chúng ta xem như thành công. Chúng ta nhất định phải giữ quan hệ thân cận thật tốt cùng Lăng Thánh Sư mới phải. Trở về ngươi nhất định phải khiến cho hai nha đầu kia bất kể thi triển thủ đoạn gì, chính là có thể mê hoặc Lăng Thánh Sư là tốt nhất!

Bích bà bà pha có vài phần cười nói không hợp với đạo mạo của người già.

Ở cách đó không xa ba người Thượng Quan Đàn, Tử Nghiêm, Việt Sầu đều là lộ ra vẻ mặt nặng nề, sau đó tất cả ba người cũng đều biến mất khỏi chốn thiên địa này.

Bọn họ đã biết lực lượng đáng sợ vừa mới tới này là đứng ở bên phía Lăng Tiếu. Bọn họ vừa rồi đều ra tay đối với Lăng Tiếu muốn cướp đoạt Thần Khí.

Nếu mà lần này Lăng Tiếu không chết, không biết người ta có thể dẫn người đi tiêu diệt bọn họ cùng với thế lực của bọn họ hay không!

Suy nghĩ này trong lòng ba người bọn họ tạo thành bóng ma thật lớn, khiến cho bọn họ suốt đời khó có thể lại có lần đột phá.

Dẫu sau này Lăng Tiếu căn bản không đi tìm bọn họ tính sổ, thì vẫn khiến cho bọn họ hối hận cả đời đối với việc này.

...

Cung Chủ Sát Thiên là thực lực Thánh Giả đỉnh cao, một tay dùng sức khống chế Lăng Tiếu, lấy tốc độ cao nhất xé rách không gian rời đi.

Chỉ mấy lần chớp mắt đã rời xa chỗ lúc đầu mười mấy vạn dặm.

Mà đoàn người đuổi theo ở phía sau, trừ mấy người ở phía trước còn có thể truy bắt kịp, những người còn lại đều là không theo kịp tốc độ này.

Lão hầu không hề truy kích, mà là lui trở về bên cạnh Viên Chiến Thiên rồi hỏi

- Điện hạ, những người này hẳn là lính tôm tướng cua của Đông Hải Long Tộc, chúng ta đuổi theo hay là không truy theo?.

Lão hầu không biết sinh sống đã bao nhiêu năm, muốn nhận ra những binh mã bán thú bán người này thì tịnh không có gì đặc biệt.

Viên Chiến Thiên do dự một chút rồi nói

- Chúng ta trở về đi thôi, Long Tộc đều xuất hiện, nói vậy hắn không có việc gì!.

Dứt lời, hắn không chút do dự rời đi.

Hắn tin chắc Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ mạng. Hắn nhất định có thể sẽ công bình đánh một trận cùng Lăng Tiếu, hoàn toàn đánh bại Lăng Tiếu ở trong tay mình.

Hiện tại điều hắn cần phải làm là vội vàng trở về tu luyện.

...

Tại sao người của Long Tộc lại xuất hiện ở chỗ này ni?

Nguyên nhân này liền do Lăng Tiếu đã nói trước khi xuất chinh đánh Âu

Dương gia.

Cung Tiếu Ngạo đánh một trận cùng Âu Dương gia. Có khả năng xem như lưỡng bại câu thương, lực lượng còn lại đã không nhiều lắm.

Tuy nói với những lực lượng cuối cùng này của bọn họ, lại khiến cho Vạn Hoa Tông phối hợp thì muốn bắt Âu Dương gia tuyệt đối là chuyện dễ dàng.

Chính là, chuyện trên người hắn mang Thần Khí đã lan truyền ầm ĩ xôn xao.

Sức dụ dỗ của Thần Khí chính là dị thường cường đại. Hắn đi tới Âu Dương gia không dám đảm bảo không bị các cường giả tuyệt thế khác dò xét.

Cho nên, cuối cùng hắn quyết định hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm đến cùng. Hắn tính toán dụ tất cả kẻ địch đều dử tới rồi một lưới bắt hết bọn chúng.

Vì vậy, hắn vắt óc suy nghĩ cả đêm, điểm qua một lượt xem người có thể đến giúp mình thì còn có ai.

Đông Phương Mỗ Mỗ phải cùng Hàn Khai cùng nhau tọa trận đại bản doanh. Mà sư nương Phong Thanh Duyến của hắn lại nhất định phải chạy về Phong gia tọa trận, sợ Quỷ U Tông có thể trả thù bất kì lúc nào. Cuối cùng chỉ có Viên Chiến Thiên mang đến hầu viên là có thể giúp hắn giúp một tay.

Chính là vẻn vẹn như vậy căn bản không thể đủ đối phó với kẻ địch của hắn.

Vào lúc hắn than thở thiếu hụt trợ thủ, thì hắn nhớ ra Bại Gia Tử cùng Long Nữ. Cuối cùng hắn mới đưa ra một quyết định, triệu hoán Long Nữ trở về hỗ trợ.

Vì vậy, hắn liền để cho La Mỹ Anh mang theo Long Ngư đi tới long cung

Đông Hải, triệu hồi Long Nữ ra.

Lăng Tiếu tin chắc sau khi Long Nữ biết tình huống của hắn nhất định sẽ đến đây trợ giúp.

Hồi đó lúc nàng nhập Long Cung đã là Bát Giai Trung Giai đỉnh cao. Tin tưởng vài năm trôi qua thì cảnh giới tuyệt đối có thể tiếp tục tăng lên một tầng. Huống hồ với thân phận Long Tộc Công Chúa của nàng, nói vậy Long vương tuyệt đối sẽ không chỉ để cho nàng độc thân ra đi, ít nhiều đều sẽ phái người đi theo tới đây.

Quả nhiên, tất cả đều nằm trong tính toán của Lăng Tiếu.

Hiện nay Long Nữ mang theo lính tôm tướng cua của Long Cung đến đây trợ giúp hắn.

Kỳ thật trước khi Lăng Tiếu tiến công Âu Dương gia, bọn họ đã đi trước một bước đến phụ cận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1570 - Thiên Binh Thiên Tướng. (1)

Chỉ là Lăng Tiếu căn dặn bọn họ dùng hết mọi biện pháp ẩn đi, chờ đợi sau khi hắn ra ám hiệu thì lại ra tay.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu thân rơi vào trong bẫy mà vẫn đều bình tĩnh thong dong.

Chỉ là hắn mặc dù tính toán không lộ chút sơ hở, nhưng mà cũng không hề ngờ tới lại dẫn ra nhiều Thánh Giả như vậy đến đây. Hơn nữa Cung Chủ Sát Thiên càng là tự mình xuất hiện.

Ngoài ra Khổn Ma Thằng trên người hắn phi thường không bình thường. Hắn vốn tưởng rằng dựa vào Thiên Hỏa đốt cháy thì sẽ gãy lìa, chính là đã đốt cháy một hồi lâu sau mà cũng không hề xuất hiện dấu vết đứt đoạn.

Cái này làm Lăng Tiếu cũng có chút lo lắng.

Nếu mà Long Nữ bọn họ không đuổi kịp hắn, thì hắn nhất định phải chết. Dựa vào năng lực của Cung Chủ Sát Thiên mà muốn giết chết hắn chỉ sợ sẽ có vô số biện pháp.

Cung Chủ Sát Thiên cùng Linh Thú hộ thân của hắn đã phi hành với tốc độ cao nhất. Tốc độ của nó quá kinh người.

Long Nữ cùng đám người La Mỹ Anh có thể đuổi theo gắt gao, chính là rốt cục đã chạy mấy vạn dặm mà không hề truy theo được gần hơn.

- Làm sao bây giờ, tiếp tục truy theo như vậy dễ mất dấu vết!

La Mỹ Anh lo lắng nói.

Nàng một mực thúc giục Long Quy phi hành với tốc độ cao nhất. Chính là Long Quy hiện tại cũng đã dùng hết toàn lực. Tất nhiên trên trời cao thì tốc độ của nó cũng không có vẻ rất xuất chúng. Nếu như là ở trong nước, chỉ sợ đã sớm đuổi kịp và vượt.

Long Nữ cuối cùng không thể nhịn được nữa, nàng gầm lên một tiếng, từ một bóng dáng xinh đẹp hóa thân thành một con Bát Trảo Chân Long, dáng dấp uy vũ siêu phàm kia tràn ngập Long Uy tối cao.

Sau khi nàng hóa thành bản thể, tốc độ trong nháy mắt tăng lên, lại chỉ trong vài hơi thở liền đuổi vượt Cung Chủ Sát Thiên. Một cái long trảo liền chụp về hướng tới Cung Chủ Sát Thiên.

Một trảo này uy lực vô cùng vô tận, những mặt không gian đều bị bóp vỡ.

- Thủy giúp ta!

Cung Chủ Sát Thiên cả người run lên, lập tức nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn với Linh Thú hộ thân ở một bên.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi kia trong nháy mắt biến hóa, một con Linh Thú với lớp lông màu lam xuất hiện ở đằng trước Cung Chủ Sát Thiên.

Đây rõ ràng là một con thiên địa dị thú có tên là "Thủy ", thuộc về Thủy thuộc tính. Vóc người có điểm giống như Kỳ Lân, nhưng lại có vài phần tương tự cùng thiên cẩu. Lớp lân giáp màu lam thẫm kia bao trùm quanh thân nó. Trên đầu mọc ra một cái sừng lớn có hình chĩa ba trông đặc biệt oai phong hung hãn.

Loại "Thủy " này uy danh tại viễn cổ cũng khá hung hãn, đến khi trưởng

thành có thể đấu cùng tuyệt thế Chân Long, thậm chí còn bắt Chân Long rồi nuốt chửng. Nó là đại địch của tộc Chân Long.

Dị thú có thể đáng ngang sức cùng Chân Long, sự cường đại của nó có thể nghĩ.

Cho dù ai cũng không nghĩ tới Cung Chủ Sát Thiên lại có vận may tốt như vậy, tìm được loại "Thủy" cơ hồ tuyệt tích này.

Con Thủy màu lam này gầm rống một tiếng, liền đón đỡ Nhất Trảo của Long Nữ chụp tới.

Con Thủy này đã sớm bước vào cảnh giới Bát Giai Cao Giai, mà Long Nữ chỉ là năm ngoái mới đạt tới cảnh giới này. Hai bên trước đây va chạm, Long Nữ không chiếm được nửa phần lợi thế.

Mà bọn họ thuộc về trời sinh lão luyện đánh nhau, khi mà đại chiến dị thường hung hãn, chung quanh đều bị khuấy động đến rung chuyển long trời lở đất.

Cung Chủ Sát Thiên chỉ mới hơi hơi bị cản trở một lát, thì Long Quy mang theo La Mỹ Anh rốt cục đánh tới. Mà cùng bọn họ đến đây có cả mấy người bán thú, tất cả tướng tôm tướng cua cũng tới theo sau. Vào lúc Long Nữ hóa thân về bản thể, tất cả bọn họ cũng biến trở về hình dáng vốn có.

Trong số bọn họ có hai con tôm hùm, hai con Long Giải, còn có một con Long Lý Ngư, đều là Linh Thú cấp cao có dính Long Huyết long khí.

Bọn họ hình thành vòng vây ngăn chặn đường đi của Cung Chủ Sát Thiên, mà Long Ngư càng là không chút lưu tình nhào về hướng tới Cung Chủ Sát Thiên định cắn.

Nói về mức độ hung hãn, ở đây Long Quy tuyệt đối là cường đại nhất, nó đã là tồn tại sắp đột phá Cửu Giai.

Bên trong mặt nạ của Cung Chủ Sát Thiên phát ra ánh sáng dọa người. Hắn quăng Lăng Tiếu đi rất xa ra ngoài, hắn không lùi mà tiến tới, thánh kiếm trong tay kích động ra vô số kiếm khí tập kích về hướng tới Long Quy.

Long Quy không e ngại nhất chính là lấy cứng đối cứng. Phòng ngự của nó tuyệt đối là thế gian hiếm gì có thể tương đương. Cho dù là Cao Giai Thánh Khí cũng khó làm tổn hại mảy may thân thể nó.

Lăng Tiếu bị văng đi, ngọn lửa liền triển khai toàn bộ. Lửa tím hừng hực liền thiêu đốt Khổn Ma Thằng kia đang trói buộc trên người hắn.

Rốt cục Khổn Ma Thằng dần dần xuất hiện dấu hiệu hòa tan, sau khi không được bao lâu, Lăng Tiếu rốt cục có thể thoát trói buộc.

Hắn may mắn thở phào một tiếng

- Xiết chặt đến thực sự đau, món nợ Hắc Ma Môn cũng đến lúc phải thanh toán đầy đủ rõ ràng.

Vào lúc Lăng Tiếu triệu hồi Long Nữ đến, hắn đã tồn tại ý nghĩ phải xóa sạch tất cả thế lực đối địch.

Lúc Lăng Tiếu lấy Trấn Thiên Cổ ra, ngực hắn bỗng nhiên đau xót, khiến cho hắn cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Lăng Tiếu xé toang quần áo trên người, một khối long lân màu sắc ảm đạm như vậy rơi ra từ trước ngực hắn.

Lăng Tiếu cầm lấy khối long lân đã mất đi năng lượng mà thở dài nói

- Xem ra khối long lân này của lão Long vương cũng không phải vĩnh viễn có thể hộ thân.

Long lân của lão Long vương đã ngăn cản hộ Lăng Tiếu rất nhiều công kích của Thánh Giả. Mà ngay cả trước đây sáu vị Thánh Giả đồng thời hợp lực một kích nhưng nó cũng đều đối kháng được, bảo vệ được chu toàn cho hắn. Có thể thấy được long lân này là miễn dịch đối với bất cứ công kích gì của các Thánh Giả.!

Có điều là, cái này tất nhiên là long lân mà lão Long vương tự gỡ xuống, nên khả năng ngăn cản công kích cũng là có hạn.

Sau khi khối năng lượng long lân tiêu hao hết lần này đến lần khác, tác dụng của nó liền không còn giữ lại được nữa.

Có vẻ như lão Long vương vào lúc đưa long lân cho Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới, lão cấp Hộ Thân Phù cho Lăng Tiếu vốn là để cho hắn có thể bảo vệ tính mạng vào lúc nguy hiểm nhất, thì lão có cảm giác cả đời này có lẽ Lăng Tiếu chỉ dùng mấy lần là cao lắm rồi. Không nghĩ tới Lăng Tiếu cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn liền từng bước lọt vào công kích tiêu diệt của Thánh Giả.

Cho dù là khả năng phòng ngự của long lân cường đại tới đâu thì cũng khó có thể làm lại nữa.

Nhưng mà, long lân này cũng đã mấy lần cứu mạng của Lăng Tiếu. Món quà này của lão Long vương tuyệt đối không tính là nhỏ được.

Lăng Tiếu bắt đầu vận dụng Cổ Hoàng Thần Công, khôi phục các chỗ bị Khổn Ma Thằng xiết chặt gây tổn thương.

Lúc này, La Mỹ Anh sớm nhảy xuống từ trên Long Quy đã chạy tới bên

cạnh hắn, mặt mày lo lắng nhìn Lăng Tiếu mà hỏi

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1571 - Thiên Binh Thiên Tướng. (2)

- Tiếu, ngươi không sao chớ?.

Lăng Tiếu liền ôm lấy thân hình hấp dẫn kiều diễm của La Mỹ Anh, hôn một cái trên mặt nàng rồi mới nói

- Ta không sao, lần này thật sự là ít nhiều nhờ Mỹ Anh nàng!

Xác thật, nếu không phải La Mỹ Anh nhanh chóng tìm ra Long Nữ, thì hôm nay hắn cũng không có thể thực hành kế hoạch thuận lợi như vậy.

Phải biết rằng mỗi thế lực lớn cũng đã bị chết Thánh Giả, mà Hắc Ma Môn càng là tổn thất một vị Cao Giai Thánh Giả a. Thêm vào hiện tại Cung Chủ Sát Thiên tuyệt đối khó có thể thoát được, có thể nói là thu hoạch khá phong phú, Lăng Tiếu cũng cảm thấy vui mừng vạn phần.

- Không phải là lúc ôm chặt thế này, còn có người ở đây.

La Mỹ Anh đỏ mặt lên mà quở trách.

- Ha hả, vẫn còn thẹn thùng cái gì, chúng ta đều là lão phu lão thê!

Lăng Tiếu trong lòng cực kì sảng khoái mà cười nói.

Ngay sau đó, hắn mới đưa mắt nhìn sang bên phía chiến trường.

Khi hắn thấy con Thủy uy vũ siêu phàm kia đang giao chiến không phân cao thấp cùng Long Nữ, hắn có vẻ hơi kinh ngạc

- Cái này... Đây không phải dị thú tuyệt tích cấp cao nhất sao? Không nghĩ tới vẫn còn tồn tại hậu thế, Sát Thiên này quả nhiên là có cơ duyên tốt!.

- Linh Thú này thật mạnh mẽ, lại có thể đối chiến cùng Chân Long. Nếu có thể thu phục một con thì thật tốt. Nhưng mà Long Quy của ta cũng không kém, con kia tuyệt đối không đấu lại được Long Quy!

La Mỹ Anh ở một bên nói.

Xác thật, Long Quy từng nuốt chửng nguồn gốc tà tính của Ác Long, nó có chiến lực lại phi thường biến thái. Cái mai rùa kia giống như một món Bán Thần Khí, cơ hồ đạt tới cảnh giới vạn hỏa bất xâm, đao thương bất nhập.

Cung Chủ Sát Thiên vốn trải qua những chặng đường đầy sự giết chóc mà leo đến ngôi Cung Chủ, các loại thủ đoạn Sát Phạt cực kỳ kinh người, nên hắn có thể đánh nhau không phân cao thấp cùng Long Quy.

Lăng Tiếu lập tức mở Lục Nhãn Đồng của mình ra, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm mỗi một chiêu mỗi một thức của Cung Chủ Sát Thiên.

Hắn phát hiện kiếm chiêu của Cung Chủ Sát Thiên đều đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, làm cho hắn có thể xuất ra được uy lực phi thường hào hùng đáng sợ. Hắn có khả năng khẳng định Cung Chủ Sát Thiên này tuyệt đối là một loại tồn tại siêu cấp cường đại có khả năng vượt bậc mà chiến.

Cũng chỉ có Long Quy kia với phòng ngự toàn thân khó có thể phá vỡ mới có thể chống cự sát chiêu của hắn được. Nếu như đổi là Linh Thú khác hoặc Cao Giai Thánh Giả khác thì tuyệt đối khó lòng chiếm được lợi lộc từ trên tay hắn.

- Khó trách lão nhân kia của Hắc Ma Môn chưa đánh quá hai chiêu đã chết,

thật là đáng sợ!

Lăng Tiếu âm thầm kêu lên ở trong lòng.

Lăng Tiếu có khả năng suy đoán ra, Cung Chủ Sát Thiên này tuyệt đối là một nhân vật có cấp bậc gần cấp Thánh Hoàng đến vô hạn, ở trong Trung Vực chỉ sợ hiếm có ai là đối thủ của hắn a!

Ở xung quanh bốn phía có hai con tôm hùm, hai con Long Giải cùng với Long Lý Ngư đều không hề có ý định hành động, chỉ là một mực nhìn chằm chằm phòng ngừa Cung Chủ Sát Thiên cùng với Thủy chạy trốn.

Bọn họ không phải không muốn đi hỗ trợ, mà là trong Linh Thú cấp cao cũng có một sự tôn nghiêm, thông thường khi chiến đấu cùng bậc đều không muốn có đồng loại khác hỗ trợ. Bọn họ đều muốn dựa vào thực lực của mình để khuất phục đối thủ.

Cùng với chiến đấu càng lúc càng tỏ ra khủng bố, năng lượng kích động phát ra hào hùng dị thường, tất cả chung quanh đều bị tàn phá bừa bãi đến long trời lở đất.

Lăng Tiếu triệu hoán Sư Hổ Thú ra, mang hắn cùng La Mỹ Anh rời đi xa hơn vì sợ bị vạ lây.

Không có long lân phòng ngự của lão Long vương, Lăng Tiếu cũng không dám đi đến gần quá. Thân thể hắn mặc dù như Thánh Khí, chính là đối mặt loại cấp bậc chiến đấu cao, nếu như bị ánh hưởng lan đến thì vẫn là không sao đón nhận được.

Một trận chiến này kéo dài một ngày một đêm, cả một vùng mấy vạn dặm đều là bị nện thành Hư Vô. Mà tất cả núi non ở bên dưới bọn họ đều bị đánh văng đi khắp nơi, năng lượng đã phá hủy tạo ra trăm ngàn vết thương.

Lúc này, Long Nữ hoàn toàn thích phóng tất cả lực lượng ra, ngay cả Bản Nguyên Long Châu đều phun ra, làm cho Thủy rốt cục xuất hiện trạng thái không địch lại được.

Tuy nói đó là một tộc có thể đánh đồng cùng Chân Long, nhưng mà bọn chúng cũng từng thiếu chút nữa bị tộc Chân Long đánh đến tình trạng hoàn toàn diệt tộc. Tộc Chân Long là tồn tại có chiến lực kinh khủng nhất thế gian, cái này tuyệt đối không có chút xíu giả dối.

Một mặt khác, mặc dù Cung Chủ Sát Thiên dốc hết tất cả lực lượng để đối kháng Long Quy, chính là vô phương phá phòng ngự của hắn. Cái này có nghĩa Long Quy đã là đứng ở thế bất bại, mà Long Quy có lực lượng khủng bố hung hãn, mênh mông hào hùng nên đã đánh cho Cung Chủ Sát Thiên liên tiếp bại lui.

Cung Chủ Sát Thiên cũng là đã tung ra hết lực lượng cuối cùng. Hóa ra hắn là một cao thủ tuyệt thế thủy mộc song tu, hai chủng loại lực lượng tựa hồ đều ở vào trạng thái thăng bằng. Mà chiêu thức hai loại đó khi hỗn hợp chung một chỗ thì uy lực của kiếm chiêu càng là kinh thiên địa quỷ thần khiếp. Trên mai Long Quy đều để lại rất nhiều vết kiếm.

Chỉ sợ trong số võ giả ngang bậc khó tìm được tồn tại chống lại nổi hắn. Hắn hoàn toàn có thực lực vượt bậc mà chiến.

Mặt nạ của Cung Chủ Sát Thiên đã vỡ tan, lộ ra một gương mặt ba mươi mấy tuổi. Nếu như không có vết sẹo hung ác chạy từ mắt trái đến má phải trên gương mặt, thì hắn tuyệt đối được xem như mỹ nam siêu quần xuất chúng.

Một mái tóc xanh lam tùy tiện tiêu sái phất phơ, phong thái hiên ngang, thân hình cao lớn cường tráng và đẹp đẽ. Hắn là nam nhân trong mơ của bất cứ thiếu phụ nào. Chỉ có điều là hai mắt của hắn có vẻ cực kỳ âm hiểm, làm cho

người ta thấy như một loại mắt độc xà, để rồi người ta không dám nhìn thẳng vào.

Cũng không ai nghĩ tới bên dưới mặt nạ, cái tên Cung Chủ Sát Thiên làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật lại có dáng dấp như vậy.

Tại Trung Vực mà đạt tới thực lực Thánh Giả, đại bộ phận đều là có dáng vẻ ông lão. Chỉ có nữ nhân cá biệt vẫn duy trì dung nhan thanh tú xinh đẹp. Còn nam nhân giống như Cung Chủ Sát Thiên mà vẫn đang duy trì dung mạo trẻ tuổi thì đúng là không nhiều lắm.

Muốn vẫn duy trì dung nhan trẻ tuổi, một người là thiên tài thì từ lúc bắt đầu tu luyện liền vẫn duy trì tốc độ thăng bậc tiến Giai cực nhanh. Sau khi tiến mỗi một bậc, sức sống sẽ trở nên càng thêm tràn trề cường đại, dung mạo thông thường sẽ không phải chịu ảnh hưởng gì. Còn một loại khác chính là uống thiên tài địa bảo nào đó để bảo vệ dung mạo không suy.

Lăng Tiếu suy đoán Cung Chủ Sát Thiên này thuộc về dạng người trước nhiều hơn một chút.

- Cao thủ tuyệt thế khó cầu như vậy, chẳng lẽ cứ thế mà hủy diệt sao?

Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm.

La Mỹ Anh không hiểu Lăng Tiếu nói lời này là có ý tứ gì, lúc này nói tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1572 - Sát Thiên Bị Bắt. (1)

- Khẳng định phải giết chết hắn, lại dám bắt chàng, quả thực là hắn sống thì không được yên!

Kỳ thật, Lăng Tiếu là nhìn thấy thế thì vui mừng. Hắn cảm giác có thể khống chế được Cung Chủ Sát Thiên, như vậy tổ chức Sát Thiên kia chẳng phải là trực tiếp bị hắn khống chế sao? Cái này so sánh với trực tiếp đánh nhau cùng tổ chức Sát Thiên thì tốt hơn a!

Nếu nói như thế, có khả năng không uổng cho người nào chiếm đoạt được tổ chức Sát Thiên. Cái này tuyệt đối là chuyện tốt trăm lợi mà không có ngoại lệ chịu hại.

Có điều là, thực lực Cung Chủ Sát Thiên đáng sợ như vậy, Lăng Tiếu muốn hạ tinh thần chú cho hắn, thì chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy a!

Liền vào lúc Lăng Tiếu đang suy nghĩ kế hoạch, Cung Chủ Sát Thiên rốt cục xuất hiện tình huống không địch lại. Hắn quay sang Thủy mà hô một tiếng, muốn trực tiếp chạy trốn.

Nói về năng lượng bị tiêu hao, hắn vẫn còn kém Long Quy một bậc.Nếu lại tiếp tục như vậy, hắn sẽ thất bại không nghi ngờ.

Chỉ là lúc hắn muốn chạy trốn, hai con Long Hà (tôm hùm), hai con Long Giải đồng thời hành động. Bọn họ không nhúng tay vào chiến đấu trước đây là bởi vì tôn trọng Long Quy. Nhưng khi Cung Chủ của tổ chức Sát Thiên muốn chạy trốn, bọn họ phải ngăn cản hắn lại thì cũng không coi là không tôn trọng Long Quy.

Long Hà cùng Long Giải mặc dù không có chiến lực khủng bố bằng Long Quy, nhưng cũng đều là tồn tại Bát Giai Trung Giai đỉnh cao. Cung Chủ Sát Thiên đã bị thương không nhẹ, khó có thể trong lúc nhất thời phá được vòng vây.

Long Quy lại lần nữa xông đến gần, thân thể giống như núi cao kia trực tiếp đánh trên người hắn.

- Phốc!

Mai của Long Quy chính là có thể so với Bán Thần Khí. Một cú va đập toàn lực như vậy, Thánh Giả thông thường mà bị đụng đều phải ngã xuống. Mà Cung Chủ Sát Thiên chỉ là ói ra một ngụm huyết mà thôi.

Xúc tu của hai con Long Hà càng không ngừng lắc lư kéo dài, hướng tới Cung Chủ Sát Thiên mà quấn quanh. Còn cái càng lớn của hai con Long Giải (cua) cũng đã hướng tới bên hông Cung Chủ Sát Thiên kẹp lại, muốn cắt hắn thành hai nửa.

Cung Chủ Sát Thiên kinh hãi, lại một lần nữa liều mạng sử dụng sát thuật kinh người, chặt đứt xúc tu của Long Hà, đẩy cái càng lớn của Long Giải ra. Thân hình giống như hùng ưng lại lần nữa nhằm hướng tới phương xa trốn chạy.

Trong lòng hắn đã nổi lên những cơn sóng ngập trời. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có liên hệ cùng Long Tộc, càng trực tiếp phái những Long Quy, Long Hà cùng với Long Giải này đi ra trợ giúp.

Nếu mà cung Tiếu Ngạo có một nhóm lực lượng dũng mãnh như vậy tương trợ, còn có ai có khả năng tương đương cũng cung Tiếu Ngạo.

- Chết tiệt, đệ tử của Tà Đế lại có may mắn bực này. Chẳng lẽ Bổn cung đời

này nhất định sa vào vai phụ của bọn họ sao?

Ở trong lòng Cung Chủ Sát Thiên âm thầm kêu lên thập phần không cam lòng.

Vào lúc hắn suy nghĩ miên man, một mảnh sóng biển đại dương mênh mông từ trên cao tập kích đến, nện mạnh làm cho hắn rơi xuống từ trên cao mấy vạn thước.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Long Quy công kích vô cùng điên cuồng. Nó đột nhiên lại hướng tới Cung Chủ Sát Thiên đã bị nện rơi xuống mặt đất mà mạnh mẽ đè xuống. Thân thể khổng lồ coi như vũ khí tốt nhất, trực tiếp áp chế Cung Chủ Sát Thiên ở dưới thân nó.

Lăng Tiếu thấy một màn như vậy thì mừng rỡ, vội vàng nói với La Mỹ Anh

- Trước hết cứ bảo Long Quy đừng giết hắn, ta phải thu phục hắn!

La Mỹ Anh biết Lăng Tiếu có bản lĩnh khống chế người khác, lập tức truyền tin cho Long Quy.

Tuy nhiên, liền tại lúc Lăng Tiếu muốn thi triển ra tinh thần lực, hắn rõ ràng phát hiện Cung Chủ Sát Thiên lại để linh hồn Xuất Khiếu, tựa hồ muốn lợi dụng linh hồn trực tiếp trốn chạy.

Nếu mà để cho linh hồn của hắn chạy thoát, coi như phá được thân thể hắn thì hắn vẫn có khả năng mượn xác trọng sinh.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới Cung Chủ Sát Thiên lại quả quyết như vậy, quả nhiên không hổ là kiêu hùng một chốn.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, song chưởng đánh ra vô số Hỏa Diễm đốt về hướng tới Cung Chủ Sát Thiên.

Đối phó linh hồn tốt nhất đúng là dùng Thiên Hỏa, thông thường linh hồn vừa chạm vào liền sẽ bị nội thương.

Cung Chủ Sát Thiên kinh hãi, lúc trước hắn đã bị trọng thương, trạng thái linh hồn Xuất Khiếu cũng là vạn bất đắc dĩ, tốc độ chạy trốn không nhanh, càng không ngờ rằng Lăng Tiếu lại đột nhiên xuất kích, khiến cho hắn kinh sợ tức tối không thôi.

Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể lại một lần nữa quay về trong thân thể hắn, nghĩ biện pháp thoát thân khác.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, tinh thần chú cao cấp lập tức chui đi ra ngoài từ trong Thức Hải của hắn.

Tinh thần chú cao cấp của Lăng Tiếu thử nghiệm đâm vào, chính là lần này lại đụng phải cái đinh.

Cao thủ đạt tới cảnh giới Cao Giai Thánh Giả, linh hồn của hắn đã là cực kì cô đọng lại đến mức cường đại, thực sự không phải là linh hồn Võ Giả thông thường có khả năng sánh bằng được.

Khi đã đạt tới một bước này, hoàn toàn có khả năng gắng sức cho thần niệm đi ra ngoài đánh nhau. Mặc dù so sánh với bản thể thì còn kém không ít, chính là cũng tuyệt đối không yếu ớt.

Đến khi tinh thần chú cao cấp của Lăng Tiếu tiến vào trong Thức Hải của Cung Chủ Sát Thiên, liền bị linh hồn của Cung Chủ Sát Thiên phản kháng.

Cung Chủ Sát Thiên tuy là thân thể bị trọng thương, cả người bị Long Quy

kia giống như quả núi mấy vạn cân gắt gao đè nặng, nên vô phương có thể công kích lại.

Nhưng mà linh hồn của hắn vẫn đang tồn tại bên trong Thức Hải. Mặc dù nó vô cùng suy yếu, nhưng vẫn còn có năng lực tự bảo vệ mình nhất định.

Những bùa chú tinh thần cao cấp này đều bị Cung Chủ Sát Thiên lần lượt đánh cho nát bấy, không thể để lại trên bất cứ dấu vết gì trên linh hồn hắn.

- Cái này rốt cuộc là bí pháp gì, lại có khả năng tiến công Thức Hải của ta!

Cung Chủ Sát Thiên thập phần kinh hãi thầm nghĩ.

Hiện nay thân thể hắn bị gắt gao đè nặng, thân thể bị thương rất nặng, muốn thoát thân rất khó. Mà bên ngoài lại có Thiên Hỏa hầu hạ chờ đợi hắn, khiến cho linh hồn của hắn cũng không dám lại chạy đi ra ngoài. Nếu cứ lại tiếp tục như vậy, khi thân thể hắn hoàn toàn chết đi thì linh hồn của hắn cũng dần dần bị tiêu tan.

Hiện nay linh hồn của hắn còn chưa bị tan, nhưng mà đã có một cỗ năng lượng không sao diễn tả nổi tập kích linh hồn của hắn như vậy. Nếu mà loại công kích này vẫn không ngừng, linh hồn của hắn lại càng tỏ ra suy yếu, chỉ sợ không kéo dài được bao lâu liền không chống đỡ nổi a.

Ở bên ngoài Long Nữ đã là hoàn toàn cắn Thủy đến mức mình đầy thương tích, trọng thương chống đỡ hết nổi ngã trên mặt đất.

Liền tại lúc Long Nữ định nuốt chửng Thủy này, Lăng Tiếu vẫn ngăn cản nàng.

Long thân của Long Nữ cũng là khắp nơi loang lổ vết máu, xem ra cũng khá dọa người.

Một trận chiến này, Long Nữ cũng là thắng khá là mạo hiểm, nếu không phải phóng ra Bản Nguyên Long Châu, nàng thật đúng là khó lòng đánh bại được con Thủy này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1573 - Sát Thiên Bị Bắt. (2)

Thủy là đại địch của Long Tộc, điều này Lăng Tiếu cũng biết đến. Nhưng mà con Thuỷ này có chiến lực quá cường đại, Lăng Tiếu thật sự là không đành lòng để cho nó cứ mất mạng như vậy. Huống hồ hắn còn muốn thu phục Cung Chủ Sát Thiên.

Chỉ là, mới vừa rồi hắn thi triển tinh thần chú cao cấp đều là bị chặt đứt, phản kích. Rất hiển nhiên linh hồn của Cung Chủ Sát Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu bị bắt như vậy.

Lăng Tiếu thông báo La Mỹ Anh cùng Long Nữ thay hắn hộ pháp, hắn quyết định phải tung linh hồn xuất chiến hòng thu phục được Cung Chủ Sát Thiên.

Linh hồn Cung Chủ Sát Thiên đã là vô cùng suy yếu, mà linh hồn lực của Lăng Tiếu cũng là dư thừa vô cùng, chiến lực đủ mười phần. Vì vậy chênh lệch giữa hai người xem như san bằng, Lăng Tiếu có tự tin có thể thu phục được hắn.

Nhưng mà, hắn tịnh không nóng nảy liều lĩnh, có lẽ chờ sau khi thân thể của Cung Chủ Sát Thiên rơi vào tình trạng bị thương tổn lớn hơn nữa, linh hồn nhất định sẽ càng suy yếu thì hắn mới đưa linh hồn Xuất Khiếu xông về phía Thức Hải của Cung Chủ Sát Thiên.

Cung Chủ Sát Thiên đối mặt với việc linh hồn Lăng Tiếu tiến vào Thức Hải của hắn thì cảm thấy thập phần bất ngờ. Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại lớn mật như vậy, trực tiếp cho linh hồn Xuất Khiếu để giao chiến cùng Cao Giai Thánh Giả như hắn.

- Tiểu tử, ngươi ăn gan hùm mật gấu, lại dám đến Thức Hải của ta. Chẳng lẽ

thật sự cho là Bổn cung sắp mất mạng, dễ dàng ức hiếp sao. Ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì là hậu quả của sự tự đại!

Cung Chủ của tổ chức Sát Thiên lộ ra vẻ mặt hung hãn giật mình la lên một tiếng, lao về hướng tới Lăng Tiếu để tấn công.

Hắn lấy Chỉ làm đại kiếm, xuất thủ nhanh như gió, nhằm thẳng vào mi tâm của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không sợ hãi ngược lại còn cười, Cửu Dương Phần Thiên Quyền của hắn tấn công về hướng tới Cung Chủ Sát Thiên.

Cung Chủ Sát Thiên trạng thái tuy là suy yếu, nhưng mà thực lực bây giờ lại kém không thể so với Lăng Tiếu. Đối thủ linh hồn như vậy, đúng là đối thủ tốt nhất để rèn luyện.

Hai người giao chiến chung một chỗ, Cung Chủ Sát Thiên mới ý thức được linh hồn lực của Lăng Tiếu lại hùng mạnh như vậy. Khi ngưng tụ lại, lực công kích lại không hề yếu hơn bao nhiêu so với linh hồn của Thánh Giai thông thường.

Nếu vào lúc hắn ở trạng thái tốt nhất, Lăng Tiếu có lẽ không phải đối thủ của hắn. Chính là hiện tại hắn lại cảm giác được áp lực tăng nhiều.

Bởi vì thân thể đã sắp sửa không chống đỡ nổi, linh hồn lực đang không ngừng giảm mạnh, mà Lăng Tiếu cũng là càng đánh càng hăng, phảng phất không sợ tiêu hao như bình thường, khiến cho hắn càng tỏ ra buồn bực khó chịu.

- Chẳng lẽ cả đời này đều phải bị thầy trò bọn họ đứng trên đầu sao!

Cung Chủ Sát Thiên bất lực kêu lên.

Không ai biết, vết thương trên gương mặt kia của Cung Chủ Sát Thiên lại đúng là lúc còn trẻ tuổi bị Tà Đế lưu lại.

Đây là thất bại thảm hại nhất cả đời này của hắn, Tà Đế là bóng ma mà cả đời hắn đều không thể thoát khỏi.

Cùng với linh hồn lực càng tỏ ra suy yếu, Cung Chủ Sát Thiên đã là kế cận tình trạng tuyệt vọng.

Hắn không nghĩ tới chính mình đường đường là Thánh Giả đỉnh cao, lại bị linh hồn của một người Cao Giai Huyền Đế tàn phá bừa bãi như vậy, quả nhiên là đệ nhị đại sỉ nhục cả đời này của hắn.

Lăng Tiếu càng đánh càng là có sức lực, lúc này dừng lại bảo

- Thần phục ta đi!

Thừa dịp trong thời gian Cung Chủ Sát Thiên suy yếu vô lực, tinh thần chú Cao Giai lại xuất kích lần nữa. Những đường phù vân huyền ảo khó hiểu ập về hướng tới Cung Chủ Sát Thiên.

Cung Chủ Sát Thiên giương mắt nhìn chăm chú những tinh thần phù vân này mà nói lẩm bẩm

- Nghĩ rằng ngươi chính là dựa vào chiêu này mà khống chế được thủ hạ của ta đây!.

Dứt lời, hắn giống như mãnh hổ thức tỉnh, đánh tan những tinh thần chú Cao Giai này, rồi muốn chạy ra ngoài Thức Hải.

Kỳ thật hiện tại hắn chỉ là như ánh hồi quang phản chiếu, không còn có bao nhiêu lực lượng. Hắn chỉ là suy nghĩ cho dù là chết, hắn cũng không muốn

trở thành tay chân của tiểu tử kia.

Chính là, nhìn dáng vẻ hắn đã suy yếu đến không còn thần sắc, Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng. Trong nháy mắt liền bắt lấy hắn, tinh thần chú Cao Giai lại một lần nữa in ấn dấu vết đối với Cung Chủ Sát Thiên.

Xem ra Cung Chủ Sát Thiên này căn bản không có bất cứ bất ngờ gì liền bị Lăng Tiếu khống chế được.

Làm xong tất cả điều này, Lăng Tiếu liên tiếp thở phào một hơi thật dài.

Nếu không có Long Quy đánh trọng thương Cung Chủ Sát Thiên, hắn cũng không thể nhặt được lợi lộc có sẵn này.

Có một vị Thánh Giả đỉnh cao hộ vệ a, sau này ở trong Trung Vực chỗ nào hắn cũng đều có thể tùy tiện đi lại.

Sau khi Lăng Tiếu cười to vài tiếng, linh hồn trực tiếp bay ra từ trong Thức Hải của Cung Chủ Sát Thiên.

Hắn bảo cho La Mỹ Anh hạ mệnh lệnh Long Quy dời thân hình đi, cũng không thể thực sự hoàn toàn hủy diệt thân thể của Cung Chủ Sát Thiên.

Đến khi Long Quy dời thân hình đi, Lăng Tiếu thấy thân thể Cung Chủ Sát Thiên cơ hồ đều bị đè đến biến dạng. Quanh thân hiện ra loang lổ bốn vết thương thật sâu, có thể thấy được cả xương cốt.

Bị trọng thương như vậy nếu đổi làm những người khác chỉ sợ sớm đã mất mạng. Cũng may mà Cung Chủ Sát Thiên còn có thể cầm cự được đến bây giờ.

Lăng Tiếu thầm kêu một tiếng

- Thật may, lại chậm một hồi liền thật muốn mất mạng.

Tiếp theo, hắn nhanh chóng lấy ra Sinh Mệnh Tuyền Dịch và cao phẩm đan dược đưa cho Cung Chủ Sát Thiên uống vào.

- Tốt lắm, sau này ngươi chính là hộ vệ đặc biệt bên cạnh Bổn cung, ha ha!

Lăng Tiếu sảng khoái cười to mà nói.

- Chúc mừng phu quân lại thu được cường viện!

La Mỹ Anh nhìn mặt mày mừng rỡ Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu cười cười, sau đó đưa mắt quay sang nhìn Long Nữ biến trở về hình người.

Chỉ thấy quanh thân nàng đều nhuốm vết máu, rất nhiều vết thương nhìn thấy ghê người, làm cho người ta nhìn đều có cảm giác rùng mình không thôi.

Lăng Tiếu nhìn thế thì đều thấy đau lòng không thôi. Hắn vừa đi tới, Long Nữ lập tức hiện lên sắc mặt vui mừng mà nói với hắn

- Lão đại!.

Từ hồi ở trấn Thiên Tông với thân phận Long Khâu (giun) đi theo Lăng Tiếu nhiều năm, hiện nay nàng đã có thành tựu long vị, cùng Lăng Tiếu đều không thoát được quan hệ. Long Nữ đối với Lăng Tiếu có một loại cảm giác thân cận tự nhiên nhất. Cho dù là nàng sống ở bên trong Long Cung, các đồng tộc khác cũng sẽ không khiến cho nàng sinh ra loại cảm giác này.

Lăng Tiếu gật đầu, không nói hai lời lấy ra linh thảo chữa thương Bát Giai

Thủy thuộc tính đưa cho Long Nữ

- Trước cứ phục hồi chỗ bị thương đi, nhờ có ngươi tới được đây, bằng không lão đại liền mất mạng!.

Long Nữ cũng không tiếp nhận linh thảo của Lăng Tiếu. Nàng quay sang vẫy vẫy tay nói với Long Lý Ngư đã hóa thành hình người ở bên cạnh

- Lý Di, giúp ta phục hồi chỗ bị thương!.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1574 - Hộ Vệ Đặc Biệt. (1)

Long Lý Ngư chính là hóa thành một vị nữ nhân mềm mại xinh đẹp, trước đây lúc ở đảo Hồng Nham nàng đã từng cùng Quy thừa tướng đi nghênh đón Long Nữ, Lăng Tiếu cũng đã gặp mặt.

Năng lực chiến đấu của Long Lý Ngư có lẽ không tính là cường đại, nhưng mà nàng lại có năng lực đặc biệt, chính là có khả năng trợ giúp các đồng loại khác phục hồi chỗ bị thương.

Long Lý Ngư tiến lên làm phép, từng đợt năng lượng kỳ dị từ trên người nàng bùng phát ra. Những năng lượng này giáng xuống trên người Long Nữ, những vết thương của Long Nữ lại dần dần tốt lên với tốc độ mắt thường cũng trông thấy.

Lăng Tiếu cùng La Mỹ Anh xem ra đều hơi há miệng, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

- Đã sớm nghe nói nếu như có thể ăn một con Long Lý Ngư, có thể tăng trưởng tuổi thọ ngàn năm. Hiện nay xem ra lời đồn đại không phải là giả tạo a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói.

Long Lý Ngư tuy có năng lực chữa thương phi phàm. Có điều Long Nữ là thần thú, nên lực lượng của nàng chỉ có thể chữa trị cho những vết thương trên da thịt Long Nữ. Còn những chỗ tiêu hao lực lượng Bản Nguyên thì nàng liền chịu bó tay.

Tiếp theo, Long Lý Ngư cũng chữa bệnh một hồi cho Long Quy.

Long Quy mặc dù thắng Cung Chủ Sát Thiên, chính là nó cũng không phải không hề bị một chút tổn thương nào. Trên cái mai rùa của nó kia đều để lại rất nhiều vết kiếm, chỗ đuôi rùa cũng có vài chỗ vết thương từ kiếm, sâu có thể thấy được xương cốt.

- Đúng rồi, cũng xử lý vết thương một lượt cho tên to xác kia đi!

Lăng Tiếu quay sang nói với Long Lý Ngư, tiếp theo hắn chỉ chỉ vào Thủy đang hấp hối kia.

Long Lý Ngư trợn mắt liếc nhìn Lăng Tiếu mà nói

- Nó là kẻ địch của ta, làm thế nào có thể cứu nó!.

Lăng Tiếu đụng phải khúc xương khó nhằn, bất đắc dĩ sờ sờ mũi không nói gì nữa.

Xác thật Thủy cùng tộc Chân Long chính là tử địch, muốn Long Lý Ngư cứu chữa cho nó không nghi ngờ có điểm khó làm.

Ai ngờ Long Nữ cũng mở miệng nói

- Lý Di ngươi đi chữa trị cho nó một phen đi!.

- Công Chúa, chính là nó gây tổn thương cho người a, làm thế nào có thể cứu nó.

Long Lý Ngư nói đầy khó nhọc.

- Lão đại bảo ngươi cứu thì liền cứu, bằng không ngươi trở về Long Cung đi!

Long Nữ nói không chút khách khí.

Long Lý Ngư không dám làm trái với mệnh lệnh của Long Nữ, đành phải không tình nguyện đi chữa thương cho con Thủy này.

Nhưng mà, nàng cũng chỉ chữa bệnh cho Thủy được tốt lên năm thành mà thôi. Quả thật nàng không muốn con Thủy này khôi phục quá nhanh, bằng không lại ra tay đối với công chúa điện hạ của nàng, khi đó chính là lỗi của nàng.

Lúc này, Cung Chủ Sát Thiên cũng đã dần dần khôi phục thần trí, trạng thái cũng tốt được hai thành.

Lăng Tiếu lập tức mệnh lệnh cho hắn nhanh chóng thu hồi Thủy, để tránh Thủy lại đánh nhau với Long Nữ.

Cung Chủ Sát Thiên chấp hành mệnh lệnh của Lăng Tiếu, hắn đã hoàn toàn trở thành hộ vệ đặc biệt của Lăng Tiếu. Chân thành cảm ơn bạn Hoai Hung đã ủng hộ dịch truyện tại DocTruyen.Org nhé

Tâm tình Lăng Tiếu vô cùng sảng khoái, vội vàng mang theo Long Nữ trước hết đi hội họp chung một chỗ cùng một ngàn lính tôm tướng cua kia.

Lăng Tiếu cũng không lập tức chọn tuyến đường quay về cung Tiếu Ngạo, mà là sau mấy ngày nghỉ ngơi và hồi phục, hắn liền mang theo này đám lính tôm tướng cua đều đạt tới Thất Giai trở lên xông về hướng tới Quỷ U Tông.

Người của Quỷ U Tông cùng người Cổ gia đã nhiều lần muốn đối phó với hắn. Nếu mà không cho chúng biết tay, thật đúng là coi Lăng Tiếu hắn như con mèo ốm dễ bắt nạt.

Huống hồ, hiện nay hắn có nhiều trợ thủ như vậy, đã không có bất cứ bận

tâm gì.

Trong số rất nhiều thế lực hùng mạnh, Quỷ U Tông chỉ xếp hạng hàng đầu nhóm bậc trung.

Có điều là, thực lực của các thế lực ở khắp nơi tuyệt đối cũng không phải lấy xếp hạng mà định mạnh yếu. Tất nhiên có rất nhiều thế lực hùng mạnh đều ẩn giấu bớt nội tình, cũng không ai biết đối phương có một vài Lão bất tử không xuất thế hoặc con bài chưa lật trấn tông gì đó hay không.

Quỷ U Tông làm việc từ trước đến giờ đều là nham hiểm ngang ngược. Ngày đó Lăng Tiếu mời chào Linh Khí Sư Đỗ Thiết gia tộc, đúng là thế lực phụ trợ Tứ Phẩm của Quỷ U Tông. Chính là lại bởi vì Đỗ Thiết đắc tội với đệ tử chân truyền nào đó của vị Thái Thượng trưởng lão Quỷ U Tông, mà cả nhà bị hãm hại.

Việc này Lăng Tiếu cũng từng nghe Đỗ Thiết nói qua. Mục tiêu một đời của Đỗ Thiết đúng là hy vọng một ngày kia có khả năng tiêu diệt Quỷ U Tông.

Mà nay Lăng Tiếu đúng là muốn thay môn hạ trưởng lão của hắn hoàn thành nguyện vọng này.

Tất nhiên Quỷ U Tông đã nhiều lần trêu chọc hắn, mà sư nương Phong Thanh Duyến của hắn cũng chém giết một vị Thánh Giả Quỷ U Tông, Quỷ U Tông tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Cho nên, Lăng Tiếu thừa dịp có Long Nữ bên người, lại mới thu Sát Thiên làm hộ vệ đặc biệt này, nên đúng là lúc Quỷ U Tông bị xúi quẩy vận đen.

Quỷ U Tông chỉ là mục tiêu thứ nhất của Lăng Tiếu, còn có Cổ gia cùng với Hắc Ma Môn, đều nhất định phải tiêu diệt toàn bộ!

Chỉ cần đạp bằng những thế lực này, hắn mới an tâm tĩnh tu, mới có thể đi tới Thiên Vực truyền thuyết, nơi chỉ có đạt tới cảnh giới Thánh Giả mới có thể sinh tồn thần kì.

Đến khi Lăng Tiếu chạy tới địa giới Quỷ U Tông, đã là nửa tháng.

Bọn họ hiện tại không cần mượn Truyền Thâu Trận, mà trực tiếp để cho Long Nữ cùng với Long Quy mở đường, tốc độ của bọn họ so sánh với di chuyển bằng Truyền Thâu Trận của mỗi thành trì thì nhanh hơn nhiều.

Mà những lính tôm tướng cua này chính là được Lăng Tiếu thu tất cả vào trong Dược Đỉnh, bằng không tốc độ của bọn họ thật là khó lòng theo kịp.

Lăng Tiếu đi thẳng đến trên một tòa thành trì lệ thuộc trực tiếp Quỷ U Tông, "Thiên binh thiên tướng" liên can đã được hắn triệu hoán ra.

Hắn khiến cho Sát Thiên đã khôi phục được không kém lắm phát tán ra tu vi Thánh Giả đỉnh cao từ khắp toàn thân.

Lăng Tiếu liền dùng âm thanh hùng hồn quát lên

- Hôm nay cung Tiếu Ngạo Lăng Tiếu ta sẽ huyết tẩy Quỷ U Tông, những người không liên quan cấp tốc rời đi!.

Một cỗ năng lượng vô cùng mạnh mẽ đè nén, một tiếng gào thét đinh tai nhức óc khiến cho tất cả mọi người bên trong thành trì đều cảm nhận được một loại khủng hoảng cùng sợ hãi nguyên thủy nhất.

- Những... Những người này là ai, xem ra thật kỳ quái a! Chẳng lẽ là kẻ thù tông môn sao?.

- Không có nghe người ta đã tự báo tông môn sao? Phải.. đó là Lăng Tiếu

cung Tiếu Ngạo kia, Quỷ U Tông chúng ta hình như không hề đắc tội với bọn họ a, làm thế nào lại muốn tới diệt Quỷ U Tông chúng ta.

- Vẫn còn nói cái gì, mau... Mau chạy đi, khí tức những người đó thật là khủng khiếp a!.

- Nếu người ta dám đến khiêu khích, tuyệt đối đến có chuẩn bị. Mau... mau thông tri cho trưởng lão trong tông phái.

...

Trong thành trì bên dưới người đều hỗn loạn tụ thành từng đám. Thần sắc của mọi người đều là vô cùng hoảng sợ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1575 - Hộ Vệ Đặc Biệt. (2)

Bọn họ căn bản không biết Lăng Tiếu như thế nào đột nhiên dẫn người đến đây diệt Quỷ U Tông bọn họ. Không phải vừa mới truyền ra hắn mới dẫn người diệt Âu Dương gia tộc sao?

Chẳng lẽ cung Tiếu Ngạo muốn diệt hoàn toàn sạch sẽ tất cả thế lực lớn, nhất thống Trung Vực sao?

- Lăng Cung Chủ đến đây không có tiếp đón từ xa. Không biết ngươi vì sao dẫn đại quân lớn như vậy thảo phạt Quỷ U Tông chúng ta.

Không ít bóng người từ thành trì bên dưới khẩn cấp bay ra. Trong đó người dẫn đầu rõ ràng là một vị cường giả Huyền Đế, hắn nói năng đúng mực rồi nhìn đám người Lăng Tiếu.

Hắn nghĩ thầm

- Dẫu nói như thế nào thì Quỷ U Tông chúng ta đều là thế lực lớn lâu đời. Nay tại sao Lăng Tiếu đột nhiên muốn khiêu khích chúng ta vậy?.

Vị Huyền Đế này cũng không biết mấy vị thánh lão kia trong tông phái bọn họ đã đã sớm kết đại oán cùng cung Tiếu Ngạo, vì vậy mới có câu hỏi này.

Lăng Tiếu ngay cả nói đều lười nhiều lời cùng hắn, tinh thần chú Cao Giai thô bạo xông vào trong Thức Hải tinh thần hắn, nhanh chóng khống chế được tên Huyền Đế này.

- Giết chết bọn họ đi!

Lăng Tiếu hạ lệnh cho tên Huyền Đế kia.

Tên Huyền Đế kia lên tiếng "Vâng, chủ nhân", tiếp theo xoay người lại đột nhiên ra tay đối với những tên Thiên Tôn bên cạnh hắn.

Những Thiên Tôn này không rõ nguyên do cho nên lập tức lọt vào cuộc chém giết của thành chủ đại nhân bọn họ. Ai nấy đều cũng không hề đề phòng, trong nháy mắt liền ngã xuống hơn mười người.

- Thành Chủ ngươi làm gì, chẳng lẽ ngươi phản bội tông môn?

Một người Cao Giai Thiên Tôn bất mãn giật mình la lên.

Lời này của hắn hỏi cũng là tiếng lòng của người chung quanh, chính là sau một khắc hắn lại bị Huyền Đế kia vô tình tiêu diệt.

Trong lúc nhất thời, trong không trung trên thành trì lập tức bắt đầu kêu loạn, âm thanh chiến đấu bắt đầu khai hỏa.

Lăng Tiếu không có thời gian dây dưa cùng bọn họ, lập tức để cho Long Nữ hạ mệnh lệnh các "Thiên binh thiên tướng" liên can nhất loạt ra tay.

Những con này là đã đạt tới Thất Giai Linh Thú nên khi bọn chúng cùng nhau ra tay xuất thủ, cơ hồ liền hủy diệt thành trì.

Cũng vào lúc đó, cao thủ Quỷ U Tông rốt cục bay vút ra từ bên trong Truyền Thâu Trận.

Trong đó dẫn đầu đúng là hai người Phù Chân, Triệu Động. Ở phía sau bọn họ có không ít Huyền Đế và Thiên Tôn, ước chừng có gần vạn người.

Những người này so với đại quân Âu Dương trước đây mà nói thì không tính

là nhiều, nhưng cũng đều là tinh nhuệ trong Quỷ U Tông.

Bọn họ chỉ tới ít người như vậy, hoàn toàn là bởi vì Lăng Tiếu tới quá đột nhiên, khiến cho Quỷ U Tông không có bất cứ chuẩn bị nào.

Lão vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ không đến đối phó Quỷ U Tông bọn họ nhanh như vậy, cho nên rất nhiều người ở bên ngoài cũng không kịp triệu hoán trở về, mà thế lực phụ thuộc bên dưới bọn họ thì càng là không còn kịp thông tri cho nữa.

- Lăng Tiếu đừng khinh người quá đáng!

Phù Chân vẻ mặt xanh mét nhìn chăm chú Lăng Tiếu mà nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn.

Trong lòng lão hiện tại chính là bụng dạ rối bời. Gần đây lão một mực suy nghĩ đối sách, nếu như là Lăng Tiếu được những kẻ nửa người nửa thú này cứu ra, vậy thì nên đối mặt với lửa giận của Lăng Tiếu như thế nào.

Lão ở trong lòng cầu khẩn Lăng Tiếu bị Cung Chủ Sát Thiên mang đi tiêu diệt, như vậy liền có khả năng đầu xuôi đuôi lọt.

Chính là, hiện tại Lăng Tiếu không chỉ có được cứu ra để đến đây, lại càng là dẫn theo những kẻ nửa người nửa thú này xông tới tận cửa, khiến cho lão lo lắng vạn phần.

Lão chính là tấn mắt chứng kiến uy lực trống thần kia của Lăng Tiếu, lại càng đã nhìn thấy chiến lực khủng bố của con Long Quy kia. Lão không nghĩ ra Quỷ U Tông bọn họ có thể lấy cái gì để đấu cùng nhóm người này của Lăng Tiếu a!

- Ha ha, ngươi cứ nói ta khinh người quá đáng. Cũng không biết trước đó

không lâu ai tới cung Tiếu Ngạo chúng ta bỏ đá xuống giếng a. Là ai nói muốn không chết không ngừng cùng sư nương ta. Lão thất phu, hôm nay Bổn cung đúng là đến để diệt Quỷ U Tông các ngươi, ngươi có ý kiến sao?

Lăng Tiếu hai tay khoanh ở trước ngực, ngồi cùng La Mỹ Anh, Long Nữ ở trên Long Quy, vẻ mặt đặc biệt hiện ra khí phách lớn lao.

- Ngươi...

Phù Chân bị tức giận nói không ra lời. Lão nhìn con Long Quy kia, lại vô ý thoáng nhìn nam nhân mặt sẹo tản ra sát khí sặc mùi máu ở bên cạnh Long Quy. Thân thể lão còn có hơi run lên, trong lòng lão âm thầm kêu

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đó là Cung Chủ Sát Thiên?.

Bất kể là từ y phục hay từ dáng dấp thân hình, lão đều cảm giác được nam nhân mặt sẹo kia cùng Cung Chủ Sát Thiên không có gì khác nhau. Hơn nữa khí tức Thánh Giả đỉnh cao kia tuyệt đối không phải người khác có thể làm giả vờ thay được.

Lão nghĩ tới một kết quả xấu nhất, đó chính là Cung Chủ Sát Thiên đã bị Lăng Tiếu thu phục, liền giống như Âu Dương Siêu trước kia. Bằng không lão có nghĩ cũng không hiểu từ chỗ nào lại mọc ra một đối thủ đáng sợ như vậy.

- Lăng Cung Chủ, chính là vì oan gia nên giải không nên kết. Không bằng Quỷ U Tông chúng ta đền bù tổn thất cho Lăng Cung Chủ. Ngươi đưa ra yêu cầu gì, Quỷ U Tông chúng ta nhất định không hai lời. Lăng Cung Chủ nghĩ như thế nào?

Triệu Động mở miệng nói, dừng một lát lại còn nói thêm

- Chúng ta đã bị chết hai vị Thánh Giả, nói cho cùng Quỷ U Tông chúng ta đã bị tổn thất trầm trọng. Chúng ta chỉ là bị Cổ Lôi dụ dỗ, nhất thời bị mờ mắt. Còn may Lăng Cung Chủ ngươi lại không có bao nhiêu tổn thất, mọi người nắm tay giảng hòa, Quỷ U Tông chúng ta nguyện trở thành đồng minh tốt nhất của cung Tiếu Ngạo. Như thế đôi bên không cần gây chiến, thế này chẳng phải là kết quả vẹn toàn đôi bên sao.

- Ha ha...

Lăng Tiếu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng nở nụ cười, tiếp theo nhìn về hướng tới Triệu Động. Đôi mắt kia giống như lưỡi dao sắc bén tỏa ra những tia sáng ghê người.

- Nói thật sự là dễ nghe, ta không có tổn thất gì sao? Nếu không phải Bổn cung ta hơi có thủ đoạn tự bảo vệ mình, thì đã sớm bị các ngươi giết chết đến hàng trăm hàng ngàn lần. Mệt cho ngươi đã nổi danh Thánh Giả nhiều năm, không biết xấu hổ mà giảng những đạo lý này cho ta. Chẳng lẽ ngươi cho là bằng vào những đám khoai thối trứng ung hiện tại này của các ngươi mà có tư cách gọi ta là Bản sao? Ta nhổ vào..... hừ, ngày đó các ngươi giúp đỡ Âu Dương gia đến đối phó cung Tiếu Ngạo chúng ta, nên biết sẽ có một ngày bị trả thù. Các ngươi không có tư cách làm đồng minh của ta, trừ phi... Quỷ U Tông các ngươi có thể làm chó cho cung Tiếu Ngạo chúng ta, vĩnh viễn thần phục cung Tiếu Ngạo ta. Nếu không phải như vậy... Hôm nay nhất định cho trên dưới Quỷ U Tông các ngươi kê - khuyển - bất - trữ (chó -gà - không - tha)!.

Lăng Tiếu cười lạnh mà nói, một cỗ sát khí nồng đậm liền phát tán ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1576 - Gà Chó Không Yên.

Trải qua nhiều năm Sát Phạt và rèn luyện, Lăng Tiếu tuyệt đối không hề là một vị Cung Chủ nhân từ nương tay nữa. Người khác đối phó hắn thế nào, hắn liền trả lại gấp hàng chục lần cho đối phương.

Đây sẽ là một thế giới mạnh ăn thịt yếu, cường giả vi tôn!

- Ngươi khinh người quá đáng, đừng cho là Quỷ U Tông chúng ta dễ ức hiếp. Tất cả mọi người lên cho ta, nhất định phải khiến bọn họ trả giá thật lớn!

Phù Chân cùng Triệu Động đều là Thánh Giả nổi danh nhiều năm, lại bị một kẻ hậu bối giống như mắng chửi, gương mặt già nua đều nhanh không nén được giận.

Bọn họ hôm nay coi như liều chết đánh một trận, cũng tuyệt không thể để cho Lăng Tiếu thực hiện được.

Toàn bộ người của Quỷ U Tông lập tức ra tay. Các loại thuộc tính công kích đủ màu sắc trong nháy mắt bùng phát ra. Cả vùng không trung này đều bị nện đến mức không ngừng rung rinh rồi bắt đầu di động.

- Ta nói rồi. Hôm nay các ngươi không có tư cách gọi Lăng Tiếu ta là Bản, giết, tận tình giết đi!

Lăng Tiếu nói thập phần lạnh lùng.

Cùng với âm thanh của hắn vừa dứt, Sát Thiên là người thứ nhất đua tranh

xông đi ra ngoài.

Hắn thân là thực lực Thánh Giả đỉnh cao, những năng lượng mà người Quỷ U Tông công kích đến đối với hắn không thể tạo thành nguy cơ uy hiếp nào. Hắn hoàn toàn là như vào chỗ không người, trường kiếm đi đến chỗ nào thì đều có những nhóm người bị mất mạng.

Mà La Mỹ Anh đồng dạng hạ lệnh cho Long Quy xuất thủ. Nó giống như quả núi lớn rơi xuống đè ép gần vạn người kia. Một số Võ Giả trốn không kịp lập tức bị đè thành thịt vụn.

Long Nữ cũng lệnh một ngàn lính tôm tướng cua kia đồng thời ra tay, năng lượng hào hùng mênh mông cuồn cuộn ngay tức khắc bùng phát ra ngoài. Vô số sóng nước tức thì nhanh chóng bao phủ cả tòa thành trì.

Vô số âm thanh chiến đấu nổ vang, vô số âm thanh kêu gào rên la thảm thiết.

Thành Quỷ U nhanh chóng liền biến thành huyết thành, Tử Thành. Quang cảnh hoàn toàn là tình thế nghiêng về một bên.

Phù Chân cùng Triệu Động tâm thần sợ hãi tê liệt. Những điều này là do trưởng lão bọn họ gây ra. Chấp Sự, đệ tử, càng có không ít là con cháu hai người bọn họ liền bị hành hạ vô tình đến chết như vậy ở trước mắt bọn họ.

Hai người bọn họ chịu bó tay, chỉ có thể chôn cừu hận ở trong lòng, muốn trốn xa nơi này để bảo vệ tính mạng, sau này lại báo thù.

Chính là, Long Nữ lại sai khiến hai con Long Hà cùng với hai con Long Giải ra tay, tự mình đuổi bắt hai người bọn họ, khiến cho bọn họ muốn chạy trốn đều khó khăn.

Quỷ U Tông triệt để xong rồi!

Tràng chiến tranh này đã chấm dứt.

Phù Chân cùng Triệu Động là hai Thánh giả trung giai nhưng mà đối mặt bốn con linh thú bát giai trung giai vây công, bọn họ căn bản không thể chống đỡ được bao lâu cả.

Mà linh thú của bọn họ đã chết từ trước, trước khi chưa khia chiến bọn họ cảm thấy không có bao nhiêu hy vọng, làm sao mà chiến thắng được?

Cuối cùng Phù Chân muốn tự bạo, thế nhưng mà sớm bioj Long Nữ đi lên đánh một quyền bay ra ngoài.

Hắn khôn tự bạo được, mà Triệu Động thì đang hấp hối, cuối cùng bị Lăng Tiếu khống chế.

Về phần người khác của Quỷ U Tông thì Lăng Tiếu cũng khống chế, không có diệt sát.

Tất cả trọng bảo của Quỷ U Tông đều bị Lăng Tiếu thu hết.

Lăng Tiếu càng coi trọng Quỷ U Tông có một cây thánh khí, đây là trấn giá chi bảo của Đỗ thiết, "Phá Nham Cân".

Đây là thánh luyện khí sư của Đỗ gia từng lưu lại một thanh, Đỗ Thiết không lúc nào không muốn thu hồi.

Hôm nay cầm nó trong tay đưa lại cho Đỗ Thiết xem như hoàn thành tâm nguyện

Từ Quỷ U Tông rời đi, Lăng Tiếu dẫn người đi tới Cổ gia.

Đây là Cổ gia từng muốn giết hắn, lại từng cầu hòa với hắn, nhưng mà Lăng

Tiếu thề phải diệt Cổ gia cho thống khoái.

Tin tức Quỷ U Tông bị diệt còn chưa truyền ra, Lăng Tiếu cũng đi tới địa bàn của Cổ gia.

Lăng Tiếu lúc này mang người đi thẳng tới thành trì của Cổ gia.

Cổ gia Cổ Lôi Cổ Biệt là hai Thánh giả thấp giai giết ra, nhưng mà khi nhìn thấy nhân mã của Lăng Tiếu thì tuyệt vọng.

Cổ Lôi cố lấy hết can đảm muốn đầu hàng, chỉ cầu Lăng Tiếu có thể bỏ qua cho người của Cổ gia.

Vào lúc Lăng Tiếu mới xuất đạo còn có khả năng đáp ứng yêu cầu này, bởi vì giết chóc nhiều sẽ tổn thương thiên hòa.

Nhưng mà Lăng Tiếu thực sự không phải là người mới ra giang hồ, hắn hiểu rõ câu "Nhổ cỏ chưa tận gốc, gió xuân sang lại nảy mầm".

Hắn tuyệt đối không dễ dàng cho phép thế lực nào đó còn tồn tại nếu nó có thể báo thù Tiếu Ngạo Cung.

Lăng Tiếu không có đáp ứng yêu cầu của Cổ Lôi, dòng chính của Cổ gia phải bị tiêu diệt, Cổ gia có ba Thánh Giả, trừ một gã Thánh giả thấp giai bị Sát Thiên chém giết kia, hai người khác bị giày vò, cuối cùng bị Lăng Tiếu khống chế được.

Tiêu diệt Cổ gia xong Lăng Tiếu cũng không có vội vàng đi khiêu khích Hắc Ma Môn.

Hắn đi tới hang ổ của tổ chức Sát Thiên, hắn triệu tập toàn bộ cao tầng của tổ chức Sát Thiên lại một chổ.

Có thân phận Sát Thiên cung chủ thì Sát Thiên Ngọc Sát cùng với Kim Sát trình diện toàn bộ.

Ngọc Sát có hai tên, Kim Sát có chừng ba mươi tên, những người nào không có kỹ thuật ám sát nhất đẳng.

Lăng Tiếu chỉ cần khống chế những người này thì tổ chức Sát Thiên sẽ tan rã.

Kết quả những người này không có ngoại lệ, có Sát Thiên thực lực cường hãn thì hai tên Ngọc Sát không có khả năng phản kháng quá lớn, sau khi bị trọng thương đã bị Lăng Tiếu thừa dịp hư mà vào, khống chế bọn chúng.

Mà những Kim Sát chỉ là Huyền Đế, Lăng Tiếu không cần dùng Sát Thiên, hắn trực tiếp hạ tinh thần chú cao cấp lên ngườ của bọn họ, không người nào thoát khỏi vận mệnh bị khống chế.

Lăng Tiếu cũng thật sự lo lắng đám sát thủ này, chỉ có khống chế trong tay của mình mới được an toàn, bọn họ không có chút kha năng phản bội nào cả.

Về phấn Ngân Sát và Thiết Sát Lăng Tiếu căn bản không phá tâm.

Hắn chỉ cần lưu lại một Ngọc Sát ở lại tuyên bố mệnh lệnh, sau đó cho đi tiêu diệt cá lọt lưới củ Cổ gia và Hắc Ma Môn là được rồi.

Dù sao Lăng Tiếu không có khả năng thu những người này vào trong Tiếu Ngạo Cung, hợn nữa bọn họ vì giết chóc mà sống, chẳng bằng cho bọn họ làm tiên phong cho Tiếu Ngạo Cung đánh giết Hắc Ma Môn, hắn mang theo đại quân tới muốn giết sạch Hắc Ma Môn.

Đương nhiên tất cả những chuyện này phải làm từ từ.

Còn lại Hắc Ma Môn, Quỷ U Tông, Cổ gia hai thế lực này trong các thế lực lớn xếp ở hàng đầu, nhất định có chỗ cường đại của mình, Lăng Tiếu phải cẩn thận mới được.

Huống hồ hắn đã diệt Âu Dương gia, Quỷ U Tông cùng với Cổ gia ba thế lực này đã truyền ra khắp trung vực.

Hắc Ma Môn không có khả năng không đề phòng.

Về phần Hắc Ma thần bí kia rốt cuộc đạt tới cảnh giới nào thì chưa lộ diện, đây là điểm Lăng Tiếu bận tâm nhất.

Cho nên Lăng Tiếu phải quay về thương lượng tốt với Huyền Diệu mới làm ra ý định tiếp theo.

Ba thế lực hàng đầu bị tiêu diệt khiến toàn bộ trung vực chấn động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1577 - Sau Chiến Đấu. (1)

Trong lúc nhất thời toàn bộ trung vực đề phòng cao độ, cũng quan sát động tĩnh bên này.

Cho dù là trong bất cứ thành trì nào đều thảo luận vấn đề nỳ.

- Nghe nói không, Âu Dương gia, Quỷ U Tông cùng với Cổ gia đã bị tiêu diệt toàn bộ.

- Thôi đi, chuyện này có gì là bí mật nữa, vài ngày trước ta đã nghe nói rồi, hình như là cung chủ Tiếu Ngạo Cung Lăng Tiếu tự mình mang theo người đi tiêu diệt, thủ đoạn của Lăng cung chủ này thật tàn nhẫn.

- Đúng vậy, nghe người ta nói ba nhà này muốn chiếm thần khí của Lăng cung chủ, kết quả không đoạt được còn bị báo thù, đây là trộm gà không được còn mất nắm thóc.

- Ta cảm thấy không có khả năng, có lẽ Lăng Tiếu kia cảm thấy thực lực của mình bất phàm, muốn diệt tất cả thế lực lớn, nhất thống trung vực đấy.

- Này, ngươi nhỏ giọng chút, nếu như bị người khác nghe thì mạng nhỏ khó giữ đấy.

- Đúng vậy, ta còn nghe nói lăng cung chủ này đã đạt tới bát phẩm luyện dược sư chi cảnh, trở thành bát phẩm luyện dược sư trẻ tuổi nhất, nghe nói bay giờ đang chiêu mộ anh hùng tuấn kiệt, chúng ta nên đi thử xem.

- Thế lực của Tiếu Ngạo Cung bây giờ quá cường đại ah, chỉ sợ Linh Vũ Các

không ra thì không ai tranh giành được.

Lời đời bay đầy trời, mà thế lực các nơi như có bóng ma bao phủ.

Sợ Lăng Tiếu sẽ bất thình lình đi tới thế lực của bọn họ, khi đó thảm rồi.

Rất nhiều thế lực ước thúc người của mình đi ra ngoài không được trêu chọc thị phi, càng không được có mâu thuẫn với Tiếu Ngạo Cung này, người làm trái chém.

Ngoài ra Thượng Quan gia, Tử Lôi tông hai nhà này càng đưa đại lễ tới Tiếu Ngạo Cung.

Người của Tiếu Ngạo Cung biết Thượng Quan gia cùng với Tử Lôi tông tới bợ đỡ Tiếu Ngạo Cung bọn họ, nhưng không biết cung chủ từng bị Thánh giả của Thượng Quan gia cùng với Tử Lôi tông bỏ đá xuống giếng qua.

Thượng Quan Đàn cùng Tử Nghiêm càng kinh hãi khiếp vía, vạn nhất Lăng Tiếu mng theo đại quân tấn công, vậy tông môn gia tộc còn sao?

Đay chính là thế lực khủng bố tiêu diệt Âu Dương gia, Quỷ U Tông cùng với Cổ gia đấy.

Về phần Phong gia cùng Đông Phương gia thu được tin tức này thì mừng rỡ vạn phần.

Chúng nữ và Tiếu Ngạo Cung quan hệ không cần nói cũng biết, Tiếu Ngạo Cung càng cường đại đối với chúng nữ càng có lợi, mà chúng nữ và Tiếu Ngạo Cung là quan hệ minh hữu.

Phong gia Phong Thanh Duyên thu được tin tức thì cười tươi lên, nói:

- Tiểu tử này đúng là vượt qua sư phụ rồi, lúc đó Tà Đế ca ca cũng không có cái phách lực này, bằng không ta cũng không có ngăn cách với hắn như bây giờ, thật sự là chờ mong hắn sớm ngày thành Thánh, hoặc là trên đường đi tới Thiên Vực cũng có người chăm sóc.

Phong Thanh Duyên sớm muốn tiến vào Thiên Vực đi tìm Tà Đế, nhưng mà nàng vẫn không bỏ được Phong gia, Phong gia bây giờ không ngừng mạnh lên, nhưng nếu không có nàng tọa trấn thì Phong gia không tốt, nếu có cường địch tới phạm thì khó chịu nổi.

Còn may Lăng Tiếu tạm thời cung cấp cho nàng một viên Thành Thánh Đan, có thể trợ chúng nữ Phong gia trở thành Thánh giả, như vậy thực lực chúng nữ Phong gia tăng lên nhiều, sau khi Lăng Tiếu rãnh rỗi lại luyện ra vài viên Thành Thánh Đan,vậy thì nữ nhân Phong gia có ba Thánh giả, nàng cũng yên tâm đi tới Thiên Vực.

Về phần gia chủ Đông Phương càng cảm thấy có mặt mũi, con rể của bọn họ quá cường hãn, hắn làm nhạc phụ tiện nghi cũng vui vẻ!

Mà đường huynh Đông Phương Tinh như Đông Phương Hùng càng trắng trợn tuyên dương, đi ra bên ngoài gặp người là nói:

- Các ngươi có biết không, cung chủ Tiếu Ngạo Cung chính là muội phu của ta, các ngươi ai nguyện ý truy tùy bản Hùng gia, ngày nào đó cho các ngươi một viên Thành Thánh Đan, trợ giúp các ngươi trở thành Thánh giả!

Đây không phải da mặt dày bình thường, chiêu bày này cũng lừa không ít người.

Đương nhiên người ta không phải người ngu, cũng không phải vì nhận cái gì Thành Thánh Đan, bọn họ chỉ nhìn chúng thân phận Đông Phương Hùng là dòng chính của Đông Phương gia tộc, cho nên mới cam tâm tình nguyện truy

tùng.

Trọng địa Hắc Ma Môn, Mị Sát cầm một khối ngọc đồng trong tay, do dự bóp nát nó đi.

Sau khi ngọc đồng trong tay của nàng bị nghiền nát, trong nháy mắt tại nàng cảm thấy hư không có cuồng phong nổi lên.

Môn đồ trong Hắc Ma Môn còn kinh ngạc, còn tưởng có địch nhân tấn công.

Cũng may tình huống này kéo dài một lát rồi biến mất, cũng không khiến cho nhiều người chấn động, bọn họ cho rằng là Thánh lão nào đó lyện công có dị tượng mà thôi.

Trong nơi ở của Mị Sát có một thân ảnh thon dài xuất hiện.

Thân ảnh này do năng lượng ngưng thực, thực sự không phải là chân nhân, hắn có hình dáng trung niên, gương mặt tuấn tú, thân hình cao lớn thon dài, khí vũ bức nhân, khí thế bá khí tứ phương.

Đay chính là môn chủ Hắc Ma Môn Hắc Ma, mà than ảnh này chỉ là một đạo thần niệm.

- Bái kiến phu quan!

Mị Sát dịu dàng thi lễ với Hắc Ma.

Nàng dù có thực lực Thánh giả trung giai, nhưng mà ở trước mặt nam nhân này nàng không có chút tự ngạo nào cả.

Trước mặt nam nhân mạnh nhất cùng thế hệ, nàng cảm thấy chờ mong và yêu thương nam nhân này.

- Có chuyện gì?

Hắc Ma không cảm tình hỏi một câu.

Mị Sát không có chút bất mãn nào, nàng nói:

- Tiếu Ngạo Cung Lăng Tiếu có thần khí, dùng thực lực Huyền Đế có thể kích sát Thánh giả, gần đây còn dẫn đại quân tiêu diệt Âu Dương gia, Quỷ U Tông và Cổ gia ba thế lực, mà Vạn lão tông ta cũng bị hắn hại, tin tưởng không qua nửa năm Tiếu Ngạo Cung nhất định sẽ tấn công Hắc Ma Môn, còn mời phu quân quay về cứu viện.

Vạn Độc Xà chính là Thánh giả cao giai duy nhất của Hắc Ma Môn, hắn còn phải chết oan chết uổng.

Nếu Tiếu Ngạo Cung đến phạm, Mị Sát không có lòng tin cản nổi.

Cho nên do dự một phen nàng quyết định cầu viện nam nhân này.

Hắc Ma lạnh lùng ứng nói:

- Nếu không cản nổi thì toàn bộ chết đi, đồ phế vật!

Nói xong thần niệm của hắn tiêu tán tại chỗ.

Sắc mặt Mị Sát xám như tro địa té trên đất.

Trong Tiếu Ngạo Cung, Lăng Tiếu đã qua mấy tháng mới quay về một lần.

Hắn lúc này xem như chiến thắng trở về, cử động này khiến người ta vô cùng vui mừng.

Bọn họ biết rõ cung chủ đi báo thù cho đồng môn của bọn họ, tiêu diệt Âu Dương gia tộc tới xâm phạm lúc trước, càng tiêu diệt cả đám người tương trợ Âu Dương gia là Quỷ U Tông cùng với Cổ gia.

Chiến tích khủng bố như vậy đủ để rất nhiều thế lực lớn kinh sợ.

Cảnh này khiến người Tiếu Ngọ Cung kinh sợ.

Về sau người Tiếu Ngạo Cung cho dù đi đâu cũng khiến người ta kính sợ.

Trong đại điện Tiếu Ngạo Cung, Lăng Tiếu đang ngồi lên chủ vị cung chủ, một áo bào hoàng kim tôn quý, hắn giống như hoàng đế nhân gian tỏa ra khí thế khiếp người.

Người trong đại điện thuàn phục và tôn sùng.

- Đỗ trưởng lão ở đâu?

Lăng Tiếu sâu kín nói.

Đỗ Thiết ngồi ở vị trí bên trái đứng ra cung kính khom người đáp./

- Đỗ Thiết ở đây!

Lúc trước Lăng Tiếu mời chào hắn thì hắn còn chẳng thèm ngó tới, nếu không phải Lăng Tiếu chuẩn bị dùng Tống Minh Hoa tinh thần thác loạn và cứu mạng của bọn họ, hắn cũng không gia nhập Tiếu Ngạo Cung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1578 - Sau Chiến Đấu. (2)

Thực lực của Lăng Tiếu khi đó hơi yếu một chút.

Từ khi hắn gia nhập liên minh Tiếu Ngạo Cung thì Lăng Tiếu cung cấp cho hắn rất nhiều tài liệu, càng cung một ít tài liệu vạn năm hiếm thấy, làm cho hắn tăng trình độ luyện khí lên cao.

Thời gian này hắn không ngừng luyện khí, mà khí khái của Lăng Tiếu cũng thuyết phục hắn rồi.

Nhưng mà trong lòng của hắn càng chấp nhất hơn phải trở thành Thánh khí sư thật sớm, chỉ có thân phận như vậy hắn mới có tư cách hiệu triệu võ giả đi theo tùy tùng, hắn có thể sớm ngày tích lũy thế lực thuộc về mình, lại khai chiến với Quỷ U Tông để trả thù mối hận diệt tộc.

Nhiều năm qua hắn chỉ là một linh khí sư, muốn đạt tới thánh khí sư vô cùng gian nan, thực lực của hắn cũng không tăng lên.

Cho nên hắn nhất định phải bám vào Lăng Tiếu cùng Tiếu Ngạo Cung mà sống, nhưng mà bây giờ hắn lại nghe tin Lăng Tiếu đã ra mặt tiêu diệt Quỷ U Tông.

Thế lực uy tín lâu năm như Quỷ U Tông không ngờ bị thế lực mới phát triển như Tiếu Ngạo Cung tiêu diệt, đây là tin tức to lớn.

Hắn không nghĩ Quỷ U Tông diệt vong lại ngoài ý muốn như vậy, hơn nữa còn do cung chủ Lăng Tiếu tự mình dẫn người đi tiêu diệt.

Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân nào, Đỗ Thiết cảm kích Lăng Tiếu không cách nào nói ra được.

Trong lòng của hắn có tâm tư lớn nhất biến mất, nội tâm của hắn trầm tĩnh lại.

Thời điểm hắn nghe được tin tức này đã khóc cả đêm.

Lăng Tiếu nhìn qua Đỗ Thiết cung kính hơn ngày xưa thì mỉm cười, nói:

- Muốn thấy thánh khí truyền gia chi bảo của gia tộc ngươi không?

Dứt lời trong tay Lăng Tiếu xuất hiện cây chùy màu đen, năng lượng màu đen trong búa bàng bạc khiến người ta động dung.

Thánh khí chân chính người thường khó có được, cũng không phải bọn họ có thể tùy tiện nhìn thấy.

- Thật... Thật sự là Phá Nham Chùy?

Thân thể Đỗ Thiết run rẩy lên, ánh mắt của hắn mang theo vui mừng và sợ hãi.

Lăng Tiếu cười nhạt, nói:

- Xem ra đây đúng là thánh vật của gia tộc ngươi rồi, hiện tại vật quy nguyên chủ a, hy vọng ngươi sau này hảo hảo ra sức cho bổn cung chủ, sớm ngày thành tựu thánh khí sư!

Dứt lời Lăng Tiếu đưa tay ra.

Đỗ Thiết đi tới trước mặt Lăng Tiếu và quỳ xuống, hai tay trịnh trọng tiếp cự

chùy.

- Đa tạ cung chủ đã báo thù rửa hận thay cho Đỗ gia, thu hồi thánh vật của chúng ta, Đỗ Thiết ta thề, cuộc đời này sẽ đi theo cung chủ, trung tâm với cung chủ, nếu vi phạm lời thề sẽ bị vạn lôi oanh đỉnh, chết không siêu sinh.

Nguyện vọng lớn nhất cả đời của Đỗ Thiết đã đạt được, bây giờ hắn trung thành và cảm kích Lăng Tiếu tới mức không hình dung nổi.

Bất cứ người nào trong đại điện cũng bị Đỗ Thiết làm động dung.

Đây là tuyên thệ trung thành tuyệt đối, không có người nào hoài nghi Đỗ Thiết sẽ phản bội cung chủ và Tiếu Ngạo Cung.

Những người này cũng cảm khái vì Lăng Tiếu hùng hồn, một kiện thánh vật cứ cứ vậy đưa cho trưởng lão, phần phách khí này không phải người thường có được.

Bọn họ càng bội phục cách xử sự của Lăng Tiếu như thế này.

Nhất là Lăng Tiếu hiện tại là dược thánh, chỉ cần trung thành, ngày sau cố gắng đi theo làm việc cho cung chủ sẽ bị bạc đãi được sao?

Đáp án không cần nói cũng biết!

Đương nhiên Lăng Tiếu nhận cái quỳ của Đỗ Thiết, hắn thân là cung chủ phải có uy nghiêm của cung chủ.

Sau đó hắn lại nghe nhiều trưởng lão báo cáo tình hình, hắn chỉ xử lý đại sự, việc nhỏ giao cho Huyền Diệu.

- Cung chủ, gần đây có nhiều người đầu nhập chúng ta, nhân số trên vạn

người, đại đa số đều mộ danh cung chủ mà tới, trong đó có hai gã cường giả bán thánh, nói muốn gia nhập vào bản cung, ta thấy bọn họ hẳn tới vì Thành Thánh Đan, thỉnh cung chủ định đoạt!

Huyền Diệu nói ra.

Lúc này thanh danh Lăng Tiếu đại chấn, trong đó dong binh tán tu chạy tới càng nhiều.

Đối với cường giả bán thánh thì hiệu quả vấn tâm trận pháp của Huyền Diệu không lớn, cho nên muốn thỉnh Lăng Tiếu quyết định.

Cho nên không thể biết rõ bọn họ có phản gian tế hay không.

- Ân, biết rõ, trước cho bọn họ chờ một tháng đi, nếu như có thể lưu lại thì ta sẽ gặp!

Lăng Tiếu nói.

Đổi lại trước kia cường giả bán thánh gia nhập thì hắn không chờ được sẽ tiếp kiến bọn họ.

Nhưng mà hiện tại hắn không thiếu Thánh giả, lại thêm hắn là Luyện Dược Sư đạt tới bát phẩm, ngày sau căn bản không thiếu Thánh giả, chỉ là hai tên bán thành mà bày ra giá đỡ lớn, trước tiên chờ đợi thử phẩm chất thế nào đã.

Ngay sau đó Lăng Tiếu lại tuyên bố quy củ mới, phàm là tất cả thế lực phụ thuộc của Tiếu Ngạo Cung mỗi lần thời điểm Tiếu Ngạo Cung chọn đệ tử thì có ưu tiên danh ngạch cho bọn họ, hơn nữa mỗi thế lực có năm mươi danh ngạch tranh cử.

Tất cả mọi người không rõ Lăng Tiếu tại sao làm như vậy.

Chỉ có Huyền Diệu suy tư và hiểu được dụng ý của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu làm làm như vậy là cột các thế lực vào cùng một chỗ, bởi vì cái gọi là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Chỉ cần những gia tộc kia đưa con cái tới Tiếu Ngạo Cung tu luyện, nhất định cũng phải cân nhắc tới ngày sau Tiếu Ngạo Cung gặp cường địch và phải lựa chọn phản bội hay trung thành đi theo.

Một khi lựa chọn phản bội, vậy thì con cái của họ sẽ là con tin.

Đương nhiên bọn họ cũng có cái lợi, cao thủ trong Tiếu Ngạo Cung nhiều như mây, bọn họ đưa con cái vào làm đệ tử, thu hoạch tài nguyên còn nhiều hơn bọn họ nhiều lắm.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu hai tháng sau sẽ tuyên chiến với Hắc Ma Môn, đây là quyết chiến sinh tử sống còn.

Nguyên tuyên bố này tâm tình của Tàn Báo bành trướng lên.

Rốt cục hắn vẫn phải đối mặt với Hắc Ma Môn mà hắn sáng tạo ra.

- Ta không thể chờ được, cũng tuyệt đối không thể để tiếp tục khiến tên súc sinh kia được hưởng thụ.

...

Lăng Tiếu trở lại hậu viện, một đám nữ nhan đang ôm hai hài tử nói gì đó, thỉnh thoảng cười rộ lên, làm cho hắn cảm thấy ấm áp.

Đây là cảm giác gia đình!

- Phu quân ngươi mau tới đây, ngươi xem tiểu Duyệt cười đáng yêu không này.

Phượng Tiêm Vận nhìn thấy Lăng Tiếu đi tới thì cười nói.

Mà Thải Hà Nguyệt bên cạnh nói:

- Tiểu Oánh Oánh cũng đáng yêu, tiểu gia hỏa này còn rất bướng bỉnh đấy.

- Hai vị tỷ tỷ không nên thổi phồng lẫn nhau, hai đứa bé rất đáng yêu mà, một lớn lên khẳng định sẽ tuấn tú như phu quân, một sẽ xinh đẹp động lòng người như tỷ tỷ.

Ngọc Liệt Diễm cười nói.

- Đúng vậy, xem ra ta cũng muốn có hài tử rồi!

Cát Bối Hân ở bên cạnh ngượng ngùng nói ra.

Mộng Tích Vân lúc này gật đầu, nói:

- Tốt tốt, nếu Hân nhi cho nương thêm một cháu trai hoặc cháu gái, nương đều ưa thích, đúng rồi, các ngươi cũng nên sinh mấy đứa đi, càng nhiều càng tốt.

Mộng Tích Vân nói lời này các nữ nhân đỏ mặt, bộ dáng thẹn thùng động lòng người, nhìn qua khiến người ta chấn động.

Lăng Tiếu cười khổ nói ra:

- Nương, hai tiểu gia hỏa này khiến nương bận rộn lắm rồi, nhiều hơn nữa sao nương chiếu cố được?

Thời điểm Lăng Tiếu tiêu diệt ba thế lực, Thải Hà Nguyệt đã sinh hài tử rồi.

Thải Hà Nguyệt hy vọng là nữ hài tử, nhưng lại sinh ra nam hài béo tốt, chuyện này khiến Mộng Tích Vân càng thêm vui mừng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1579 - Càng Nhiều Càng Tốt.

Tuy nói Mộng Tích Vân là người khai thông, nhưng mà quan niệm trọng nam khinh nữ cũng nhiều.

Thải Hà Nguyệt đặt tên con là Lăng Duyệt, mà "Duyệt" này tương tự chữ "Tiếu" của phụ thân nó, ngay sau phát triển trong vui vẻ, hơn nữa cùng âm với chữ "Nguyệt" của mẫu thân cho nên càng có ý nghĩa.

Đây không phải tên do Lăng Tiếu đặt, mà là phụ thân Lăng Tiếu Lăng Chiến đặt, Mộng Tích Vân đánh nhịp định ra.

Sau kh Lăng Oanh và Lăng Duyệt lần lượt sinh ra, hào khí trong hậu viên biến hóa nhiều.

Nữ nhân là động vật cảm tình, ngay cả Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương quanh năm ít ra cửa cũng đi ra chiếu cố hai đứa trẻ, có thể nghĩ hai tiểu tử này được yêu thương bo nhiêu.

Về phần Phượng Lăng Thiên đã trưởng thành, tuy nói vẫn được tổ mẫu và mẫu thân cùng các tiểu nương ưa thích, thế nhưng mà yêu thương này cũng bị hai tiểu gia hỏa này cướp đi.

Rơi vào đường cùng, Phượng Lăng Thiên cũng rời khỏi Tiếu Ngạo Cung, hắn cùng sư huynh Tân Lập lưu lạc trung vực.

- Nương làm so mà bận rộn, không được thì thỉnh mấy nha hoàn trông giúp.

Mộng Tích Vân ôm Lăng Duyệt, trợn mắt nhìn Lăng Tiếu, nàng còn nói:

- Ngươi làm phụ thân thật sự không xứng chức, hai hài tử sinh ra lâu như vậy, ngươi làm phụ thân còn không nhìn mấy lần, làm sau hài tử hiếu kính ngươi được?

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Nương, ta cũng muốn ah, nhưng mà ta không phải sáng tạo hoàn cảnh cho chúng phát triển ổn định sao, ngươi không biết bên ngoài có bao nhiêu người muốn mạng con của ngươi đâu.

Mộng Tích Vân lúc này u sầu vài phần, nói:

- Tiếu nhi, ngươi đừng làm cung chủ cái gì nữa, không bằng chúng ta quay về Vẫn Thạch thành đi, chỗ đó không ai dám trêu chọc Lăng gia chúng ta.

- Nương không nên lo lắng, không lâu sau Tiếu Ngạo Cung của chúng ta không ai dám chọc đâu!

Lăng Tiếu trịnh trọng đáp.

Một tháng trôi qua rất nhanh, hai tên bán thánh tới đầu nhập có một tên lưu lại.

Một người còn lại cảm thấy Tiếu Ngạo Cung cao ngạo xem người thấp, không phẫn nên rời đi rồi.

Tên bán thánh lưu lại tên là Nguyên Quang, là võ giả quang thuộc tính khó gặp,

Hắn sắp hao hết thọ nguyên cho nên chọn thỏa hiệp.

Chỉ có sau khi thành Thánh giai mới có thể kéo dài thọ nguyên, cho nên hắn

không quan tâm chờ đợi một tháng.

Lăng Tiếu xuất hiện và chấp thuận, cũng tiếp kiến tên bán thánh này.

Tiếp kiến cũng không có nghĩa là Lăng Tiếu không ràng buộc cho hắn Thành Thánh Đan, ít nhất... Còn phải trải qua khảo nghiệm nữa.

Lăng Tiếu yêu cầu cũng rất đơn giản, chính là phải tham gia tiêu diệt Hắc Ma Môn lần này.

Chờ hắn biểu hiện đủ trung thành, Lăng Tiếu tự nhiên ban cho hắn Thành Thánh Đan.

Nguyên Quang căn bản cũng biết thời thế, hắn cũng không trông cậy vào một câu "Thuần phục Tiếu Ngạo Cung " là được ban Thành Thánh Đan.

Lại trôi qua một tháng, Lăng Tiếu cũng triệu tập mấy ngàn người lại.

Lăng Tiếu mang theo bọn họ tới trước Hắc Ma Môn, Hắc Ma Môn cũng chuẩn bị quyết chiến.

Có không ít người nghe được phải khai chiến với Hắc Ma Môn thì sinh ra e sợ, mà những kẻ khiếp đảm này không hề nghi ngờ bị đá ra khỏi Tiếu Ngạo Cung.

Lần đi Hắc Ma Môn, Tiếu Ngạo Cung tổng cộng xuất ra sáu gã Thánh giả, một tên bán thánh, hai mươi tên Huyền Đế và năm ngàn Thiên Tôn cùng Địa Hoàng.

Sáu tên Thánh giả phân biệt là Sát Thiên, Cổ Lôi, Triệu Động, Cổ Giang, Hô Duyên Mã, Minh Phong Mỗ Mỗ; nửa thánh chính là Nguyên Quang, mà Huyền Đế tự nhiên là Tổ Tu Viễn, Cảnh Hồng, Tàn Báo...

Trừ bọn họ ra Lăng Tiếu, Long Nữ cùng với Long Quy cường đại ở bên người.

Lăng Tiếu suy nghĩ Hắc Ma chính là Thánh giả đỉnh phong, hắn mang theo số người này chính là vì an toàn của bản thân, hắn phải triệt để diệt sát Hắc Ma Môn này.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu đã sớm thông qua tổ chức Sát Thiên phối hợp hành động lần này, vì khiến cho Hắc Ma Môn trở tay không kịp, bọn họ không biết được tổ chức Sát Thiên lại công kích bọn họ!

Tiếu Ngạo Cung tiêu diệt ba đại thế lực thì người của Hắc Ma Môn sớm đoán được Tiếu Ngạo Cung sẽ nhắm vào bọn họ.

Cho nên các thế lực phụ thuộc Hắc Ma Môn đều tụ hợp tới tổng bộ Hắc Ma Môn, chuẩn bị quyết chiến với Tiếu Ngạo Cung.

Trong đại điện Hắc Ma Môn, vị trí thủ tọa không ai ngồi.

Một đám trưởng lão đều lo lắng chờ đợi cái gì đó.

Qua một lát một gã Thánh giả trung giai từ sau đi tới, hắn nặng nề thở dài.

- Xem ra môn chủ đã bỏ chúng ta, môn chủ phu nhân không biết đi đâu.

Tên Thánh giả trung giai tuyên bố tin tức này, mấy chục tên trưởng lão khác giật mình không biết nói gì.

- Tả sư huynh, này... Này không thể nào, vài ngày trước ta còn cảm ứng môn chủ phu nhân đang tu luyện, tại sao đột nhiên biến mất?

Một gã Thánh giả thấp giai nói.

Tên Tả Toàn Thánh giả trung giai nói:

- Ngươi hỏi ta hỏi ai, vừa rồi ta đi tới các nơi mà môn chủ phu nhân có thể tới nhưng không gặp, bây giờ trong tông môn khẩn cấp mà nàng ta không xuất hiện, ta nghĩ... Nàng nhất định là rời đi rồi!

- Vậy phải làm thế nào? Đại quân của Tiếu Ngạo Cung sắp tới, môn chủ cùng phu nhân không có mặt, chẳng lẽ không chiến?

Một gã trưởng lão Huyền Đế lo lắng hỏi.

- Đúng vậy, Tả lão ngươi xem nên làm thế nào, chỗ nầy bối phận ngươi cao nhất, ngươi nên ra lệnh đi.

- Đúng vậy, Tiếu Ngạo Cung dù mạnh nhưng không có khả năng diệt ba thế lực lớn mà không tổn thất gì, toàn bộ lực lượng của Hắc Ma Môn chúng ta tập trung một chỗ chưa chắc sợ chúng.

- Tả lão ngươi nên mang người quyết chiến liều chết với Tiếu Ngạo Cung đi, sau này chúng ta phụng ngươi làm môn chủ.

- Đúng vậy, Tả lão, Tả môn chủ, bây giờ ngươi chính là môn chủ Hắc Ma Môn chúng ta, ngày sau lão môn chủ trở về, hắn chắc chắn không trách tội Tả môn chủ đâu.

Tả Toàn trong mắt có tinh quang bắn ra ngoài, mang theo vài phần ý thoái thác.

- Như vậy sao được, Tả Toàn ta từ ngày thuần phục tông môn không có nhị tâm, mọi người sao bảo ta phản bội môn chủ, tuyệt đối không được, không được!

Tuy trên miệng hắn nói không được, nhưng mà trong lòng lại có suy nghĩ khác.

- Tả lão ngươi không cần nhường đâu, luận thực lực ngươi cường đại nhất, luận tư lịch ngươi cũng không kém chúng ta cái gì, ngươi mang theo Hắc Ma Môn chúng ta đi đối chiến Tiếu Ngạo Cung đi!

Tên tên Thánh giả thấp giai nói ra.

Ngay lập tức lấy những tên Huyền Đế không ngừng khẩn cầu.

Tả Toàn lúc này cố làm như bị ép.

- Nếu các ngươi ủng hộ lão phu, lão phu sẽ tạm thời làm môn chủ vậy, đợi đến ngày khác lão môn chủ về thì định đoạt.

Tuy nói Tả Toàn trong Hắc Ma Môn quyền cao chức trọng, thế nhưng mà hắn cũng chưa hưởng thụ qua hào khí chỉ điểm vạn quân.

Hắn muốn nếm thử hương vị nhất tông chi chủ này.

Hắn lúc này đi lên đại vị tông chủ, hắn vui mừng ngồi xuống.

Nhưng mà sau đó một đạo thân ảnh lướt vào trong.

- Báo chư vị trưởng lão, ngoài cửa đã có đại quân tấn công!

Người nọ quỳ gối trong đại điện nói ra.

- Cái gì, Tiếu Ngạo Cung tới nhanh như vậy?

Tả Toàn còn chưa ngồi xuống chấn kinh nói.

Người nọ nói:

- Không phải là người Tiếu Ngạo Cung, hình như là người của Sát Thiên!

- Sát Thiên nhảy vào vùng nước đục này, bọn chúng tới bao nhiêu người?

Tả Toàn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1580 - Diệt Hắc Ma Môn. (1)

- Không kém hơn vạn người, bên ngoài do Tấn trưởng lão mang theo người đánh thẳng vào, nếu như chỉ là tổ chức Sát Thiên tới thì chúng ta không sợ, chỉ là nghe nói đại quân Tiếu Ngạo Cung sắp tới rồi, cho nên mời chư vị trưởng lão đi ra tọa trấn!

Người nọ nói.

- Khá lắm, xem ra Tiếu Ngạo Cung cho tổ chức Sát Thiên không ít chỗ tốt, lại dám dùng mấy con chuột này tấn công chúng ta.

Tả Toàn thì thào tự nói.

- Tất cả mọi người cùng ta đi ra nghênh địch, dựa vào thực lực môn đồ Hắc Ma Môn của chúng ta thì giết chúng không còn manh giáp.

Kỳ thật Tả Toàn lúc này nội tâm bồn chồn, vừa nghĩ tới Lăng Tiếu có thần long thì cũng có chút e sợ, trong lòng nói thầm.

- Hẳn là phu nhân sợ Tiếu Ngạo Cung nên mới âm thầm rời khỏi?

Hắn không cảm tưởng suy nghĩ, hôm nay người ta binh lâm thành hạ, nếu không đi ra ngoài thì đúng là phải nghĩ biện pháp bỏ trốn rồi.

Tả Toàn ngẫm lại hình như mình còn chưa ngồi vào vị trí môn chủ đâu, cảm thấy hắn khát vọng nghe cái tiếng "Tả môn chủ" nữa!

Nhưng mà đúng lúc Tả Toàn vừa định ngồi lên chủ vị, một đạo tiếng nổ to

lớn vang lên.

Cả đại điện không ngừng rung động, Tả Toàn khẩn trương nhìn ra ngoài.

Bờ mông của hắn vừa tiếp xúc với ghế môn chủ và còn chưa ngồi vững đã rung mạnh mẽ.

- Phát sinh chuyện gì!

Tả Toàn lúc này quát lên.

- Tả môn chủ, có người công kích không gian chi địa.

Một gã Thánh giả thấp giai kinh hô.

Âm thanh của hắn vừa rơi xuống, lại nghe tiếng vang "Oanh long" vang lên.

- Nhanh... Đi ra xem!

Tả Toàn cả kinh kêu một tiếng, dẫn đầu bay ra bên ngoài.

Người trong điện đều ra ngòai.

Bốn phía chung quanh của Hắc Ma Môn bị không gian chi địa che đậy, mà không gian chi thạch chôn bên dưới cũng vỡ vụn.

Hắc Ma Môn kiến tạo không gian chi địa không ngừng bị oanh kích.

Lăng Tiếu dẫn theo năm ngàn người bay trên không Hắc Ma Môn.

Lăng Tiếu lạnh lùng nói:

- Giết sạch chúng cho ta!

Sau khi Lăng Tiếu ra lệnh, tất cả mọi người từ trên không toàn lực oanh kích xuống thì các loại năng lượng oanh kích mạnh mẽ giáng xuống, người của Hắc Ma Môn cũng bị chấn kinh.

Hắc Ma Môn đại kinh, lúc này thi triển thủ đoạn bảo vệ nó.

Tả Toàn quát:

- Đều sững sờ làm gì, toàn bộ công kích cho ta, tiêu diệt chúng đi.

Thuận theo Tả Toàn ra lệnh, những người này đều tỉnh ngộ và vội vàng công kích.

Trong Hắc Ma Môn có một vạn võ giả cùng xông ra ngoài, tập hợp lại là thế lực cực kỳ to lớn.

Nhìn bọn họ vội vàng nghênh chiến, căn bản không có chút ưu thế nào, ngược lại bị Tiếu Ngạo Cung kích sát không ít.

Trong Hắc Ma Môn còn bốn tên Thánh giả cũng đi sau đi lên.

Lăng Tiếu lập tức dẫn Cổ Lôi Triệu Động, Cổ Giang, Hô Duyên Mã và Minh Phong Mỗ Mỗ tiến lên ứng chiến.

Hắc Ma Môn cũng có Thánh giả trung giai là Tả Toàn, ba người còn lại là Thánh giả thấp giai, mà Tiếu Ngạo Cung bên này Cổ Lôi, Triệu Động là Thánh giả trung giai, b người còn lại là Thánh giả thấp giai, thực lực chênh lêch không nhỏ.

Sát Thiên thì ở lại bên nười Lăng Tiếu không có ra tay.

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ thầm:

- Vì sao không thấy Hắc Ma ra tay?

Lần này Lăng Tiếu mang theo toàn bộ tinh nhuệ, đúng là không có ý định cho Hắc Ma Môn cơ hội nào cả, càng nghĩ càng cảm thấy phải tiêu diệt Hắc Ma báo thù cho Tàn Báo, nhưng mà không có phát hiện người đâu cả.

Đại chiến vô cùng kịch liệt, máu tươi tung tóe, tứ chi gãy cụt.

Tiếu Ngạo Cung bên này nhân thủ ít nhưng mà có Long Quy và Mãnh Nam ra tay, môn đồ Hắc Ma Môn bị đồ sát đơn phương.

Mà lúc này Tàn Báo cũng đi ra, giống như xem người Hắc Ma Môn trở thành phản đồ, tha hồ giết chóc, trong miệng càng không ngừng quát ầm lên.

- Hắc Ma tiểu súc sinh, cút ra cho bổn đế.

Lúc đó hắn đối đãi với Hắc Ma như cha con, mặc dù huấn luyện hà khắc nhưng mà cũng vì tốt cho hắn, không nghĩ đến cuối cùng lại rơi vào kết cục bị phản bội.

Cho dù như thế nào ác khí trong lòng của hắn cũng không giảm, hắn hận không thể bầm Hắc Ma thành vạn đoạn.

Mặc kệ hắn kêu réo như thế nào, Hắc Ma từ lúc bắt đầu đã không có xuất hiện qua.

Mà môn đồ Hắc Ma Môn càng ngày càng suy sụp

Hắc Ma Môn bốn đại Thánh giả có hai người bị giết, có hai người thì trọng thương bị bắt giữ, nhất định trở thành một trong những hộ vệ trung thành

nhát của Lăng Tiếu.

Sau khi diệt tổng bộ của Hắc Ma Môn xong, Lăng Tiếu cũng vây quanh Hắc Ma Môn lại, cùng người Sát Thiên bên ngoài ngoại ứng nội hiệp thanh lý toàn bộ tàn dư khác.

Hắc Ma Môn từng huy hoàng nhất thời đã bị xóa tên như vậy!

Mà tổ chức Sát Thiên có nhiều sát thủ như vậy chết cũng không ít, người còn thừa lại cũng bị Lâm Minh khống chế.

Trong bốn đại thế lực bị Tiếu Ngạo Cung công kích và tiêu diệt, tất cả mọi người trong trung vực đều khiếp sợ.

Càng có không ít thế lực cho rằng Tiếu Ngạo Cung muốn nhất thống trung vực, cũng chuẩn bị tốt phải kết minh chống lại, càng có người đi tới Linh Vũ Các xin giúp đỡ, hy vọng Linh Vũ Các có thể phái người đi ngăn cản hành vi giết chóc của Tiếu Ngạo Cung.

Trước không nói Linh Vũ Các bên kia có phản ứng như thế nào, có một tin tức kinh người truyền ra ngoài.

Tổ chức Sát Thiên bởi vì hiệp trợ Tiếu Ngạo Cung vây công Hắc Ma Môn, chết thương thảm trọng do đó tuyên bố giải tán tổ chức, trong trung vực từ nay trở đi sẽ không có tổ chức Sát Thiên tồn tại nữa.

Tin tức này cũng oanh động không nhỏ.

- Hẳn Lăng cung chủ tự nhận mình thiên hạ vô địch sao? Không ngờ diệt nhiều thế lực như thế, hẳn Tiếu Ngạo Cung có thể thống nhất trung vực?

- Âu Dương gia, Quỷ U Tông, Cổ gia, Hắc Ma Môn, Sát Thiên, không một

thế lực nào không phải uy tín lâu năm, không ngờ trong một năm ngắn ngủi đã xong đời, Tiếu Ngạo Cung này có bao nhiêu nhân mã và cường giả?

- Xem ra Linh Vũ Các không phái người ra thì tràng phong ba này khó bình tĩnh.

- Vốn có hai mươi thế lực lớn, hôm nay chỉ còn lại có mười lăm thế lực lớn, thời tiết ở trung vực rốt cuộc đã thay đổi sao?

Trong Linh Vũ Các, hai đại thánh sư đang gọi đồ nhi bảo bối của mình vào.

- Sư phụ triệu đồ nhi tới có chuyện gì không?

Hoa Hiểu Quế ngữ khí đạm mạc hỏi Phong Chinh.

- Tiểu tử, có người nào nói chuyện với sư phụ như ngươi không?

Thái Sử Quân ngồi bên cạnh Phong Chinh tức giận quát Hoa Hiểu Quế.

- Sư thúc, ta nói vậy có gì không đúng?

Hoa Hiểu Quế hỏi ngược lại.

- Ha ha, xem ra trong lòng của ngươi tức giận không nhỏ nha, ta thừa nhận trước đó là do vi sư không đúng, nhưng mà vi sư không thể không cân nhắc vì đại cục, Linh Vũ Các chúng ta một khi tương trợ thế lực, như vậy sẽ có người hiểu lầm, Thiên Thông trưởng lão cũng cắn chặt không buông!

Phong Chinh cười giải thích một câu, tiếp theo lại nói:

- Mặc kệ các ngươi trong lòng nghĩ như thế nào, ta cũng không ngó ngàng tới, chờ sau này ngươi từng trải tự nhiên sẽ hiểu khó xử của vi sư, bây giờ ta

chỉ muốn hỏi hai ngươi, tiểu tử Lăng Tiếu muốn làm cái gì?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1581 - Diệt Hắc Ma Môn. (2)

- Sư bá có thể nói rõ một chút không?

Đường Cương Lĩnh vẫn tương đối lý trí khắc chế cảm xúc của mình.

- Cũng đúng, các ngươi cũng không biết chuyện xảy ra một năm qua ở bên ngoài, đều cố gắng tu luyện.

Phong Chinh lúc này vỗ trán một cái, tiếp theo mới nói:

- Âu Dương gia, Quỷ U Tông, Cổ gia cùng với Hắc Ma Môn đều bị Tiếu Ngạo Cung tiêu diệt, mà tổ chức Sát Thiên vô duyên vô cớ giải tán cũng có liên quan tới Tiếu Ngạo Cung, bây giờ không ít thế lực đang yêu cầu Linh Vũ Các chúng ta can thiệp với Tiếu Ngạo Cung, ngăn cản bọn họ lại tạo ra giết chóc, cho nên ta muốn hỏi các ngươi tiểu tử Lăng Tiếu đang muốn làm gì? Có phải muốn thống nhất trung vực không?

Phong Chinh hỏi lời này thập phần nghiêm túc, lúc này Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh cũng sợ hắn.

- Sư phụ, hắn là Linh Vũ Các ra tay với lão đại sao?

Hoa Hiểu Quế khẩn trương hỏi.

Đường Cương Lĩnh cũng chờ đợi Phong Chinh trả lời.

Hắn và Đường Cương Lĩnh gia nhập Linh Vũ Các thì dần dần hiểu thế lực của Linh Vũ Các khổng lồ bao nhiêu, nếu như Linh Vũ Các thật muốn đối

phó Tiếu Ngạo Cung, hai người bọn họ cũng khó xử.

- Nếu như Lăng Tiếu tiểu tử này vẫn tiếp tục như vậy, Linh Vũ Các không có khả năng đứng nhìn.

Phong Chinh nói.

Hoa Hiểu Quế vội vã nói:

- Không... Sẽ không, lão đại gần đây ân oán rõ ràng, hắn sở dĩ diệt các thế lực kia đều bởi vì bọn họ từng khó xử lão đại, lão đại lúc này mới tiêu diệt bọn chúng, chỉ cần người khác không đi chọc lão đại, hắn tuyệt đối sẽ không khó xử người khác!

Hoa Hiểu Quế rất hiểu cách làm người của Lăng Tiếu, lập tức làm đưa ra phản ứng.

Đường Cương Lĩnh cũng gật đầu, nói:

- Đúng vậy a sư bá, lão đại luôn tuân thủ quy tắc ‘ người không phạm ta, ta không phạm người, nếu ngươi phạm ta, ta trả gấp mười lần ’, ta cũng tin tưởng lão đại sẽ dừng thôi, hắn tuyệt đối không có dã tâm thống nhất trung vực.

Thái Sử Quân hừ lạnh nói:

- Các ngươi còn trẻ tuổi, không có biết khoái cảm khi nắm giữ quyền lực, nói không chừng Lăng Tiếu này tâm tư biến hóa, muốn nhất thống trung vực, muốn xây dựng hoàng triều cũng không biết chừng.

- Không có khả năng, lão đại hắn hắn không có tâm tư này, lão đại hướng tới là Thiên Vực!

Hoa Hiểu Quế vội vàng phản bác.

Phong Phiến cùng Thái Sử Quân đều nhìn nhau, Phong Chinh lúc này vuốt râu cười nói:

- Thì ra dã tâm của tiểu tử này không nhỏ nha, lại muốn đi vào Thiên Vực, thực sự là không biết sống chết!

Nói xong hai người vẫy tay cho hai đệ tử lui ra.

Từ lời của Hoa Hiểu Quế thì hai người biết rõ Lăng Tiếu cũng không có dã tâm nhất thống trung vực, Linh Vũ Các tự nhiên cũng không ra tay đối phó Tiếu Ngạo Cung.

Nhưng mà hai người cũng sinh lòng hân thưởng ý chí của Lăng Tiếu, rõ ràng dám đi tới nơi mà Thánh giả mới có thể đi, thực sự là phách lực không nhỏ.

Tiếu Ngạo Cung diệt sạch mấy thế lực cũng không có hành động thêm gì nữa.

Lăng Tiếu xác thực không có ăn no dư mỡ đi thống nhất trung vực, hắn căn bản không có tâm tư sáng tạo hoàng triều gì đó.

Lúc đó hắn thành lập Tiếu Ngạo Cung cũng là tìm nơi sống yên ổn cho mình mà thôi.

Chỉ cần người khác không trêu chọc hắn, hắn cũng không có hứng thú đi tiêu diệt người khác làm gì.

Đại địch của Tiếu Ngạo Cung cơ bản đã bị tiêu diệt, địa vị của Tiếu Ngạo Cung cũng tăng lên thế lực có thể so sánh với Linh Vũ Các, ngay cả Dược Môn cũng bị đè xuống.

Là một tông môn có hai thánh dược sư thì đây là chuyện khó chịu cỡ nào.

Tiếu Ngạo Cung bắt đầu bước vào giai đoạn phát triển vững vàng.

Mà Long Nữ không tình nguyện mang theo một đám "Thiên binh thiên tướng" quay về long cung.

Đông Phương gia, Phong gia cùng với Vạn Hoa Tông đều phái người mang tài liệu thú đan và linh thảo luyện chế bát phẩm đan dược Thành Thánh Đan tới, cuối cùng chúng nữ đều được Lăng Tiếu luyện chế Thành Thánh Đan, ba nhà nhanh chóng có thêm ba Thánh giả, thực lực tăng lên rất lớn.

Về phần Tiếu Ngạo Cung bên này có Thánh giả tạm thời không có tăng nhiều, nhưng mà bất luận Huyền Đế nào tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn đều nhận được Thành Thánh Đan bước qua đại quan Thánh giả.

Đương nhiên tất cả bọn họ phải làm ra cống hiến không nhỏ cho tông môn.

Thuận theo thanh danh Tiếu Ngạo Cung đại chấn, Phong Vân Thành cũng thành một trong những thành trì giao dịch phồn hoa nhất, mua bán giao dịch cũng tăng lên nhiều.

Mà khu bán đấu giá của Phong Vân Thành càng nóng bỏng.

Tiếu Ngạo Cung mỗi cách một ít thời gian lại mang không ít thứ cao cấp ra bán đấu giá, lại thêm có Dao Thanh Mẫn là nữ thủ tịch bán đấu giá mê người, không nghi ngờ càng hấp dẫn hứng thú của nhiều người

Về phần Lăng Tiếu cũng trở thành nhân vật truyền thuyết, thanh danh tăng lên không kém gì sư phụ Tà Đế năm xưa, thậm chí càng ép thẳng vào bốn đại truyền thuyết.

Không phải nói vũ lực của Lăng Tiếu đã vượt qua bốn tiền bối, mà là hắn tuổi chưa tới năm mươi đã sáng tạo ra Tiếu Ngạo Cung, một đường quét sạch các hướng, diệt bốn thế lực uy tín lâu năm, chấn kinh trung vực, còn có một điểm hắn chính là bát phẩm luyện dược sư trẻ tuổi nhất từ xưa tới ny, chỉ từ điểm này hắn đã là truyền kỳ rồi.

Cộng thêm chiến tích dĩ vãng của Lăng Tiếu thì hắn nổi danh trong trung vực là quá dễ dàng.

Hắn chính là thần tượng mà các người trẻ tuổi trong trung vực cúng bái, càng là tình nhân trong mơ của các thiếu nữ.

Thân là truyền kỳ Lăng Tiếu cũng không có chút tự ngạo, hắn biết mình chưa tới mức vô địch trung vực.

Hắn từng nghe sư phụ của hắn nói trên Thiên Vực còn có thần, cất tay nhấc chân là có lực lượng hủy thiên diệt địa, căn bản không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

Cho nên hắn vẫn lấy mục tiêu này làm cố gắng.

Còn Vân Mộng Kỳ chính là một tâm nguyện chưa hoàn thành của hắn, sinh thời không tìm thấy nàng thì hắn áy náy vạn phần.

Lúc hắn nhàn nhã không tránh được tìm kiếm các kiều thê vui đùa.

Cũng không nói trong nội tâm Lăng Tiếu chỉ yêu một mình Vân Mộng Kỳ, chỉ có thể nói Vân Mộng Kỳ trong lòng hắn chiếm tỷ lệ rất lớn, ai bảo hắn là nam nhân trọng tình nghĩa chứ.

Sau khi tất cả yên ổn lại, Lăng Tiếu dẫn theo nữ nhân Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Băng Nhược

Thủy, Dao Thanh Mẫn, Ngọc Liệt Diễm, Vũ Mị Nương, Đông Phương Tinh bắt đầu chu du xem phong thổ của trung vực.

Mỗi một lần bọn họ đi qua thành trì nào đó đều có một ít kẻ không lượng sức đùa bỡn nữ nhân của hắn, kết quả không cần nói cũng biết.

Mà có ít người từng hân hạnh nhìn thấy Lăng Tiếu thì nhận ra Lăng Tiếu, nơi đó lạp tức oanh động.

Bất kể là võ giả hay bình dân đều vây quanh, càng không ngừng reo hò la tên của Lăng Tiếu, giống như Lăng Tiếu chính là thần minh mà bọn họ tôn sùng trong lòng.

Cuối cùng Lăng Tiếu không thể không dẫn chư nữ hoảng sợ bỏ chạy, hắn sợ một điểm chính là ánh mắt của bọn họ có thể cưỡng gian hắn cả ngàn lần.

Chúng nữ đều lấy chuyện này ra giễu cợt Lăng Tiếu.

Chúng nữ có thể thấy Lăng Tiếu đối mặt thiên quân vạn mã không sợ hãi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1582 - Mục Tiêu Cố Gắng.

Thế nhưng mà đối diện võ giả bình thường và bình dân trong thành thì thì đại bại bỏ trốn, không thể không nói đây là chuyện thú vị.

Chưa hết một ngày Lăng Tiếu dẫn mười tiên nữ đi tới Vạn Trượng Phong.

Dù Vạn Trượng Phong có tên "Vạn trượng ", thực ra không thể thấp hơn số này.

Nó đứng vững trong thiên địa, xuyên thẳng tầng mây, đỉnh núi nguy nga tráng lệ, có một loại cảnh tượng mỹ diệu.

Lăng Tiếu đứng trên đỉnh núi, hắn nhìn ra nơi xa, nhìn mọi thứ nằm dưới chân của mình, trong nội tâm của hắn cảm xúc bành trướng mạnh mẽ.

Hắn lúc này ảo tưởng mình thành tựu bá nghiệp.

Ngày nay hắn đã đứng ở đỉnh phong mà ít người đạt tới, trong nội tâm không có một chút tự hào là không thể nào.

Lăng Tiếu nhìn qua bầu trời, con mắt của hắn lờ mờ như nhìn thấy cung điện gì đó, càng có vô số hung cầm dị thú và cường giả như mây.

- Người giỏi còn có người giỏi hơn, một núi còn có một núi cao hơn, đỉnh phong của ta không ở nơi này.

Ánh mắt của Lăng Tiếu bắn tinh quang.

Sáu năm sau khi Lăng Tiếu diệt bốn thế lực, qua không bao lâu lại có ba thế lực tuyên bố có Thánh giả xuất thế, sau đó bọn họ khai cương hoành thổ, thành tựu thế lực tam phẩm.

Trong trung vực lại khôi phục mười tám thế lực lớn.

Hôm nay đã biến thành "Một các một cung trấn một phương, hai môn hai tộc tranh hùng, năm gia bảy tông vòng thiên các, vực nội càn khôn định long châu".

Một các tự nhiên là Linh Vũ Các, một cung chính là Tiếu Ngạo Cung, hai môn là chỉ Dược Môn cùng với Đan Môn, hai tộc chính là Đông Phương gia tộc cùng với Thượng Quan gia tộc, Lục gia cùng với tám tông phân biệt là Phong, Lục, Cố, Bộ, Đoan năm đại gia tộc, bảy tông phân biệt thành Tử Lôi tông, Liệt Thiên Tông, Vạn Hoa Tông, Linh Tiêu Cung, Kỳ Thiên Lâu, Âm Dương thần giáo, Hổ Vương tông.

Trong nhiều thế lực trừ Linh Vũ Các cùng Tiếu Ngạo Cung được công nhận là mạnh nhất trung vực, các thế lực còn lại không dùng bài danh phân chia mạnh yếu.

Lúc đó Dược Môn vẫn đang là thế lực xếp thứ ba trung vực, đương nhiên trong Dược Môn cũng có thánh dược sư tọa trấn, cngf có truyền thừa mấy vạn năm.

Mà Đan Môn chính là Đan Tông lúc trước đổi tên mà thành, trong tông có một thánh dược sư, mà đổi tên lại chiêu cáo thiên hạ, hy vọng Đan Môn có thể cạnh tranh với Dược Môn, có thể không ngừng mạnh mẽ kéo dài.

Hai thế lực mới gia nhập chính là Đoan gia và Hổ Vương tông.

Đoan gia là một gia tộc tiềm ẩn, bình thường không có lộ ra cái gì, sau khi

Âu Dương gia bị Tiếu Ngạo Cung tiêu diệt thì bọn họ nhanh chóng thâu tóm thế lực tàn dư của Âu Dương gia, trở thành thế lực lớn mới.

Mà Hổ Vương tông cũng noi theo Tiếu Ngạo Cung, một cường giả xưng là "Hổ Vương" chiếm núi làm vương, trong mấy năm ngắn ngủi chỉnh hợp các thế lực hỏ, càng truyền ra trong tôn của bọn họ có Thánh giả tọa trấn, có thể đuổi kịp bước chân các thế lực.

Cùng lúc đó tranh giành hoàng bảng mới đã bắt đầu.

Hoàng bảng vĩnh viễn là vũ đài mà người trẻ tuổi không ngừng chờ mong nhất, là nơi khiến tên tuổi của những người trẻ tuổi này chói mắt nhất đại lục.

Lần tranh giành hoàng bảng này rất náo nhiệt.

Đây là nơi đệ tử các thế lực không phân chia cùng tiến vào Chiến Loạn Uyên. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Cơ hồ tất cả Địa Hoàng đều muốn có tên trong hoàng bảng, đều phải thông qua sát hạch của thành trì, chỉ thông qua top mười khi thi đấu mới có thể tham gia.

Quy củ này là do cung chủ Tiếu Ngạo Cung đề xướng, mà Linh Vũ Các cũng thông qu quyết định này, những thế lực khác không có cơ hội phản bác.

Vũ đài của người trẻ tuổi bắt đầu được mở.

Một tràng long tranh hổ đấu chính thức mở màn.

Không ít anh kiệt suy sụp, càng có không ít yêu nghiệt xuất thế, khiến cho các thế lực tới quan sát.

Ví dụ như Linh Vũ Các có lãnh tụ mới là Lãnh Phong, Bạch Nguyệt Mai, Tiếu Ngạo Cung Tân Lập, Tề Dương, Dược Môn Hỏa Minh, Đông Phương gia Đông Phương Long...

Trừ những tuấn kiệt các thế lực lớn ra, cũng có không ít anh kiệt từ tiểu thế lực xuất hiện.

Thực lực của những người này không thua gì những nhân kiệt tới từ các thế lực lớn, một đường quá quan trảm tướng đoạt top mười, tiến vào Chiến Loạn Uyên.

Lần này có tổng cộng bốn năm trăm người, có nhiều Địa Hoàng đỉnh phong hoặc cao giai và hãn hữu lắm là yêu nghiệt dưới Địa Hoàng cao giai tham dự.

Mỗi lần tranh giành hoàng bảng yêu cầu các Địa Hoàng không được vượt qua trăm tuổi, có thể trong tuổi này có thực lực Địa Hoàng cao giai rất bất phàm, bọn họ nam thì tư thế oai hùng trác tuyệt, khí vũ bất phàm, nữ thanh lệ động lòng người, phong tư ngạo nhân.

Trước khi tiến vào Chiến Loạn Uyên, không ít Địa Hoàng bắt đầu kết đội, chờ đợi sau khi tiến vào Chiến Loạn Uyên thì dễ tranh giành đế đan và giữ mạng.

Tranh giành hoàng bảng đã diễn ra mấy vạn năm qua, số lượng đế đan ở chiến trường viễn cổ và Chiến Loạn Uyên không nhiều lắm.

Cho nên đây là lần cuối cùng cử hành ở nơi này, lần sau phải chọn chiến trường ở nơi khác.

Ở một hướng khác có năm Địa Hoàng đỉnh phong tụ tập cùng một chỗ, trong bọn họ có bốn nam một nữ, mặc võ phục đều có tiêu chí giống nhau, rất hiển

nhiên là người cùng thế lực.

Người cầm đầu là một thanh niên áo xanh tuấn tú, hắn như thư sinh nho nhã, trên gương mặt mang theo nụ cười bình tĩnh, cho người ta cảm giác bình dị gần gũi.

Bên cạnh hắn là một mỹ nhân nhất đẳng mặc xiêm y màu vàng nhạt, gò má vũ mị động lòng người, thân hình uyển chuyển linh lung, phong tư ẻo lả mê người.

Bên cạnh hai người là hai nam nhân khí chất anh tuấn, trên người phát ra hỏa khí nồng nặc, dường như đặc tính năng lượng thừa không có chỗ phát tiết, người bình thường không dám tới gần.

Hai tên khác tướng mạo trẻ hơn một chút, thế nhưng mà đều đạt tới Địa Hoàng đỉnh phong, đều là cao thủ trẻ tuổi hiếm thấy, thần thái của họ mang thần sắc cao ngạo.

Địa Hoàng bốn phía thỉnh thoảng có người đi lên chào hỏi bọn họ, yêu cầu gia nhập trận doanh của họ, đều bị nam tử áo xanh cự tuyệt.

Những Địa Hoàng bị cự tuyệt cũng không dám nóng giận, dù sao đây là thực lực tạo thành.

Bởi vì bọn họ cũng biết năm người này có thực lực mạnh mẽ và thế lực to lớn, có thể gia nhập bọn họ là vinh hạnh của họ rồi, nếu không gia nhập bọn họ cũng chẳng oán hận.

Năm người này đều là người trẻ tuổi tới từ Tiếu Ngạo Cung.

Dù sao Tiếu Ngạo Cung mới tham gia tranh đoạt hoàng bảng, thế nhưng mà không có người nào ý đồ dò xét thực lực bọn họ, nhất là thành niêm áo xanh

và thnh niên đeo kiếm.

Hắn chính là đệ tử thủ tịch của cung chủ Lăng Tiếu, Tân Lập, hôm nay đạt tới Địa Hoàng cao giai, dựa vào một bộ Trảm Nguyệt Kiếm Quyết có danh tiếng "Thanh hoàng" ở trung vực.

Nữ tử bên cạnh hắn là biểu muội Tôn Duyệt, người trẻ tuổi măng đặc tính hỏa diễm là đệ tử duy nhất của Hàn Khai, Tề Dương, hai người khác phân biệt là Dương Sung cùng Bộ Ngạo Nhân, người khác là con út của Huyền Đế Dương Tiên Phong, thứ hai chính là đệ tử xuất sắc nhất trong nhóm đệ tử đầu tiên của Tiếu Ngạo Cung, hắn là đệ tử chân truyền của đường chủ xà đường Lãnh Xà, được truyền dạy Huyết Sát Kiếm Khí của Lãnh Xà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1583 - Tranh Giành Hoàng Bảng Mới.

- Biểu ca, ngươi xem bọn họ đã vào tổ đội, vì sao chúng ta không vào?

Tôn Duyệt lúc này chu môi hồng lên.

Tân Lập còn chưa lên tiếng thì Bộ Ngạo Nhân đã nói:

- Sư tỷ dựa vào thực lực của mấy người chúng ta còn cần tổ đội với bọn họ sao?

Ngữ khí của Bộ Ngạo Nhân mang theo ý khinh thường, rất hiển nhiên đã dưỡng thành tập tính kiêu ngạo của thế lực lớn.

Nhưng mà người hiểu thì biết rõ hắn trừ cao ngạo ra, phẩm tính vẫn tốt, bằng không Lãnh Xà cũng không tận lực bồi dưỡng hắn thành tài.

- Nói không phải sao, thực lực tông môn của chúng ta mạnh hơn chúng không ít, nhưng mà nhiều người lực lượng lớn mà!

Dương Sung âm dương quái khí nói ra, ánh mắt nhìn qua mấy tên Địa Hoàng còn lại mang theo vài phần khinh miệt.

- Người nào, chán sống đúng không?

Lãnh Phong nhíu mày quát

Bên cạnh Lãnh Phong là Bạch Nguyệt Mai lướt qua. Đôi mắt dễ thương mang theo thần sắc kích động nhìn qua năm người.

Một người trên mặt mang theo đấu bồng cho nên không nhìn rõ diện mạo. Nhưng mà khí thế tỏa ra không yếu hơn Lãnh Phong cùng Tân Lập. Thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Hắn nhìn qua Lãnh Phong và cười lạnh:

- Cho ngươi sống lâu thêm một năm, sau đó Phượng Lăng Thiên ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.

Nói xong hắn dùng sức kéo đấu bồng xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú yêu tà.

Người xuất hiện bất ngờ chính là con trai cung chủ Lăng Tiếu của Tiếu Ngạo Cung, Phượng Lăng Thiên, chỉ thấy hắn mày kiếm mắt tinh, mũi cao thẳng. Môi dày mỉm cười tà mị. Ngũ quan phối hợp không có chút khác khuyết điểm nhỏ nhặt nào, từ trên người hắn người ta nhìn thấy khí chất tùy tâm sở dục.

Hắn mặc võ phục màu đen bó sát người. Dáng người vạm vỡ hiển hiện ra ngoài. Sau lưng mang theo kim thương tỏa ra khí thế bức người, lờ mờ có để thấy khí thế không chiến mà khuất phục người.

Nữ tử ở bốn phía nhìn qua đều kinh hô đứng lên, ánh mắt của những nữ tử này đầy tà dị.

- Sư đệ (Phượng Lăng Thiên)!

Từng âm thanh vang vọng lên.

Người của Tiếu Ngạo Cung nhìn thấy Phượng Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện thì cảm thấy kinh hỉ không thôi. Mà Bạch Nguyệt Mai bên cạnh Lãnh Phong cũng phải kinh hô thành tiếng, trong ánh mắt dễ thương đầy phức tạp.

- Ha ha. Chỉ dựa vào tên quỷ nhát gan như ngươi cũng dám nói lời này sao?

Lãnh Phong bỗng dưng cười to lên, ánh mắt của hắn đầy sát cơ nồng đậm.

Sở dĩ hắn cừu hận Tiếu Ngạo Cung như thế bắt nguồn cũng từ Phượng Lăng Thiên.

Bởi vì Phượng Lăng Thiên từng đùa bỡn qua sư muội Bạch Nguyệt Mai mà hắn ưa thích, mà hắn cũng phát hiện sư muội của hắn có cảm tình đặc biệt với Phượng Lăng Thiên. Chuyện này hắn tuyệt đối không cho phép.

- Sư đệ ngươi lui xuống trước đi, do ta đến đối phó hắn!

Tân Lập nhìn Phượng Lăng Thiên nói rra.

Nhưng mà Phượng Lăng Thiên vẫn đứng ở đó, tốc độ tiến giai của Phượng Lăng Thiên cực nhanh, nhưng mà hắn không nghĩ tới sư đệ này bây giờ đã ngang bằng hắn, trong lòng của hắn nói thầm:

- Không hổ là con của sư phụ, đã có phong phạm năm đó của sư phụ rồi!

- Sư huynh. Ngươi lui ra sau đi. Đối phó con cá nhỏ này không cần sư huynh ra tay đâu!

Phong Lăng Thiên lúc này tươi cười tà dị.

Lãnh Phong nghe Phượng Lăng Thiên hình dung hắn là cá nhỏ thì lửa giận thiêu đốt đầu óc.

- Ngươi đi chết đi!

Lãnh Phong quát to lên một tiếng. Một cây đại đao đạt tới cấp bậc bán thánh

khí chém thẳng về phía Phượng Lăng Thiên.

Hỏa mang nồng đậm từ ánh đao lăng lệ ác liệt chém thẳng về phía Phượng Lăng Thiên.

Chỉ một đao này đã có uy lực của Thiên Tôn giai, người xem chung quanh phải động dung.

- Coi chừng!

Bạch Nguyệt Mai nhìn Phượng Lăng Thiên thì lo lắng kinh hô lên.

Tân Lập muốn ra tay ngăn cản một chiêu này cho Phượng Lăng Thiên nhưng mà Phượng Lăng Thiên lại dùng tốc độ cực nhanh lao tới, một thương của hắn mang theo hoa lửa, trực tiếp xuyên qua hỏa mang của Lãnh Phong đâm tới một kích.

Oanh long oanh long!

Lãnh Phong cùng phong Lăng Thiên đại chiến với nhau kim quang bắn ra bốn phía, hai người cường chiêu va chạm không dứt.

Lãnh Phong thân là lãnh tụ mới của Linh Vũ Các, nếu như hắn chỉ bằng vào chút thành tựn này này là không được, hắn không có thể chất khủng bố như Vũ Bất Phàm, nhưng cũng có thể chất hỏa thuộc tính, tu luyện công pháp hỏa thuộc tính có ưu thế không gì sánh được.

Lại thêm trong Linh Vũ Các cung cấp nhiều tư nguyên cho hắn tu luyện. Hắn hôm nay không đến ba mươi tuổi đã là Địa Hoàng đỉnh phong, cũng không kém sắc so với yêu nghiệt nào trước kia cả.

Thể chất của Phượng Lăng Thiên cũng khó có người sánh kịp, năm nay nhỏ

tuổi hơn Lãnh Phong, hắn đi sau mà tới trước, bây giờ đã là Địa Hoàng đỉnh phong. Hắn thân là con của Lăng Tiếu, mặc dù đi đường không giống với Lăng Tiếu nhưng mà hắn có được truyền thừa chiến đấu ưu tú của Lăng Tiếu cùng Phượng Tiêm Vận. Loại lực lượng chiến đấu này cũng không sợ Lãnh Phong.

Vốn hỏa khắc kim là định luật không thay đổi. Nhưng mà trên thân thể của Phượng Lăng Thiên nó lại không đúng.

Qua vài trăm chiêu mọi người nhìn qua cảm thấy kích động.

Bọn họ cảm khái vì thực lực của hai ngườ này đã vượt xa cùng thế hệ rồi, người ta cho dù gặp cường giả Thiên Tôn cũng có sức liều mạng.

- Không nghĩ tới nhiều năm không gặp, sư đệ đã trở nên lợi hại như vậy, thật không hổ là con trai của cung chủ!

Bộ Ngạo Nhân lúc này chấn kinh nhìn qua Phượng Lăng Thiên nói ra.

Dương Sung cũng gật đầu, nói:

- Sư đệ còn không có xuất bản lĩnh của hắn ra đâu, bằng không con cá nhỏ này đã sớm đầu hàng rồi.

- Sư đệ đùa với tiểu tử này chắc vui lắm!

Tôn Duyệt đồng cảm phụ họa.

- Tràng chiến đấu này sư đệ thắng chắc rồi!

Tân Lập cũng nói một cách khẳng định. Ngừng lại một chút và than thở.

- Danh tiếng đệ nhất hoàng tọa là của sư đệ rồi. Chỉ sợ ta hôm nay không phải đối thủ của hắn.

Bạch Nguyệt Mai cách đó không xa đôi mắt dễ thương tỏa ra thần sắc phức tạp, trong nội tâm nang hy vọng "Phượng Lăng Thiên đáng ghét" thắng tỷ thí này, nàng cũng không hiểu nổi vì sao mình có suy nghĩ như vậy.

- Chẳng lẽ ta thích tên gia hỏa đáng ghét này?

Bạch Nguyệt Mai hỏi ngược trong lòng.

Ở lối ra Chiến Loạn Uyên có một bộ phận Địa Hoàng đang vây quanh nhìn qua hai người đang chiến đấu với nhau.

Các loại năng lượng thuộc tính đáng sợ không ngừng va chạm lẫn nhau, hai loại lực lượng không giống nhau văng tung tóe, mặt đát tổn thương trăm ngàn lỗ thủng.

- Hai người bọn họ quá biến thái, mỗi chiêu đều có thực lực Thiên Tôn thấp giai, nếu chúng ta đi lên sẽ bị đánh thành cặn bã, thực sự không hổ là yêu nghiệt của một cung một các.

- Cũng không phải sao? Một là thủ tịch đệ tử Linh Vũ Các, một là con trai cung chủ Tiếu Ngạo Cung, đều là long phượng của loài người, còn có đại đệ tử Tiếu Ngạo Cung Thanh Hoàng cũng không yếu hơn bọn họ, hoàng tọa tuyệt đối là một trong ba người này.

- Ta thấy không nhất định, trong các đại thế lực khác cũng có yêu nghiệt, bọn họ cũng có thực lực khủng bố đấy.

- Phế thoại nói ít thôi, xem thật kỹ bọn họ xem ai mạnh hơn.

Trên không trung hai người trẻ tuổi đánh nhau càng kịch liệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1584 - Phượng Lăng Thiên Chiến Lãnh Phong.

Lãnh Phong càng đánh càng chấn kinh.

Ba năm trước đây hắn và sư muội của hắn ra ngoài rèn luyện thì nhìn thấy Phượng Lăng Thiên, khi ấy Phượng Lăng Thiên chỉ mới đột phá lên Địa Hoàng giai mà thôi.

Khi ấy hắn và sư muội của hắn ngắt lấy một cây linh thảo lục giai, lại không ngờ lọt vào tập kích của bốn con mãng xà ngũ giai cao cấp.

Khi đó bốn con mãng xà vô cùng hung hãn, bọn họ chỉ có thực lực Địa Hoàng trung giai, dù có bổn sự so sánh với cao giai, thế nhưng mà nhất thời khó đối phó được bốn con mãng xà.

Mà khi ấy Phượng Lăng Thiên ở gần đó, cũng không biết thân phận hai người bọn họ, do dự một chút vẫn quyết định ra tay giúp.

Thế nhưng mà vừa vặn khi đó Bạch Nguyệt Mai lập tức sắp bị một con mãng xà thôn phệ, Phượng Lăng Thiên đương nhiên là cứu nàng trước.

Hắn lợi dụng tốc độ nhanh nhất lướt qua ôm Bạch Nguyệt Mai trốn thoát.

Thế nhưng mà vì Phượng Lăng Thiên cứu người nên gây họa, bởi vì hắn cứu Bạch Nguyệt Mai quá vội nên bàn tay cũng đặt lên ngực xốp mềm của Bạch Nguyệt Mai.

Khi đó tốt rồi, thân thể băng thanh ngọc khiết của Bạch Nguyệt Mai bị một nam tử xa lạ khinh bạc, lập tức nổi điên lên truy sát Phượng Lăng Thiên.

Phượng Lăng Thiên bị oan, cứu người còn gặp chuyện này.

Hắn không đấu với nữ nhân, cho nên chỉ có thể chạy trốn, dù sao hắn đúng là chiếm tiện nghi, hắn vẫn cảm thấy dư vị bộ ngực no đủ của Bạch Nguyệt Mai.

Lãnh Phong khi ấy cũng nhìn thấy Phượng Lăng Thiên ôm Bạch Nguyệt Mai thì lửa giận tận trời, từ đó hắn bắt đầu phát thệ phải chém hai tay của Phượng Lăng Thiên.

Hắn và Bạch Nguyệt Mai cùng truy sát Phượng Lăng Thiên một thời gian ngắn, ba người khi đó mới biết thân phận của nhau.

Khi ấy Lãnh Phong cảm thấy thực lực của Phượng Lăng Thiên kém hắn xa, bằng không cũng không bị bọn họ đuổi giết chật vật như vậy.

Nhưng mà mới qua ba năm thực lực của Phượng Lăng Thiên không chỉ đuổi theo hắn, hơn nữa còn có chiến lực đánh ngang tay với hắn, lúc này khiến Lãnh Phong rất khó tiếp nhận sự thật này.

- Mặc kệ ngươi tiến giai thần tốc thế nào, hôm nay ngươi phải chết dưới đao của ta!

Lãnh Phong lúc này hạ quyết định trong lòng.

Lãnh Phong ra chiêu càng lúc càng hung ác, lực lượng cũng bộc phát mười phần, hỏa diễm hừng hực thiêu đốt hư không.

Thực lực này đã là sức chiến đấu cấp Thiên Tôn rồi.

Chỉ cần hắn lĩnh ngộ thế giới chi lực thì chỉ sợ đột phá hai giai trở thành Thiên Tôn trung giai cũng không phải vấn đề.

Phượng Lăng Thiên sắc mặt vốn thong dong bình tĩnh thì bây giờ ngưng trọng hơn vài phần.

- Tiểu tử, nếu ngươi tự nguyện phế hai tay, ta xem phần mặt mũi lão ba của ngươi là kiêu hùng, ta hôm nay có thể tha ngươi một mạng, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Lãnh Phong vừa quát vừa múa đại đao, chiêu thức của hắn nặng nề nện vào Phượng Lăng Thiên.

- Muốn phế hai tay của ta, cả đời này của ngươi không có cơ hội!

Phượng Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, trường thương chấn động, một con kim long đâm thẳng về phía Lãnh Phong.

- Nếu ngươi không nghe theo, vậy ngươi đi chết đi!

Lãnh Phong lúc này hung ác quát to một tiếng, đại đao chém ra năm chiêu.

Phần Viêm Ngũ Trảm!

Mỗi đao mang theo uy thế cắt đứt thiên địa, hung hỏa thiêu đốt tứ phương.

Lãnh Phong dùng đao chiêu tuyệt sát, những cao thủ Thiên Tôn thấp giai bình thường muốn đỡ được không dễ dàng, rất hiển nhiên hắn bây giờ định diệt sát Phượng Lăng Thiên.

- Uy lực không tầm thường, nhưng mà muốn giết Phượng Lăng Thiên ta còn chưa đủ tư cách.

Phượng Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, trường thương đâm thẳng về phía Lãnh Phong, thân thể xoay chuyển thật nhanh, hắn lúc này như hợp nhất với

trường thương, khí thế như cầu vồng đâm thẳng về phía đại đao kia.

Chiêu này của Phượng Lăng Thiên giống như dung làm một thể với trường thương, dung nhập vào thiên địa này, phát huy uy lực không thể tưởng tượng nổi.

- Thiên... Thiên Nhân Hợp Nhất chi cảnh? Hắn làm sao làm được?

Lãnh Phong lúc này lộ ra thần sắc khó tin kinh hô lên.

Đám người quan chiến bên ngoài ngạc nhiên, đồng thời đứng lên.

Bất cứ chiêu thức gì chỉ cần nó dung hợp với thiên địa, vậy thì chiêu thức ấy giống như thiên uy trợ giúp, uy lực của nó mạnh mẽ không hợp thói thường.

Chuyện này cần cơ duyên và lực lĩnh ngộ.

Mà hôm nay Phượng Lăng Thiên trong nháy mắt sử dụng Thiên Nhân Hợp Nhất, xem ra hắn đã sớm thành thạo rồi, rất hiển nhiên hắn không phải lần đầu tiên tiến vào trạng thái này.

Lãnh Phong không phải thấy chiêu thức này, lúc đó hắn may mắn nhìn thấy Vũ Bất Phàm sư thúc và thái thượng trưởng lão trong các tỷ thí qua, uy lực của nó hắn vẫn nhớ rõ.

Hắn vẫn lấy cảnh giới này làm mục tiêu truy cầu của mình, thế nhưng mà mỗi lần hắn cố gắng đột phá bình cảnh này vẫn khó nắm bắt được.

Trường thương quét qua, kim quang lóe lên, năm đao đáng sợ cũng bay tới.

Một thương hung ác đâm thẳng về phía Lãnh Phong.

Lãnh Phong kinh hãi,chiêu thức này hắn tuyệt đối không dám đón đỡ, hắn cấp tốc lui lại, đồng thời lại lại chém ra nhiều đao, hy vọng có thể dừng thế công của Phượng Lăng Thiên.

Thế nhưng mà Phượng Lăng Thiên đã động sát ý nên không có ý lưu thủ.

Hắn lúc trước bị đám người Lãnh Phong cùng Bạch Nguyệt Mai truy sát qua, lúc đó hắn bỏ chạy vì không muốn liều mạng, cũng không phải hắn thật sợ hãi.

Không ngờ tới Lãnh Phong này vẫn không thức thời, càng không ngừng làm nhục phụ thân hắn và Tiếu Ngạo Cung, vậy hắn tuyệt đối sẽ không lưu mạng của Lãnh Phong lại được.

- Hỏa Lang đi ra cho ta!

Vào lúc nguy cấp Lãnh Phong không thể không gọi linh thú hộ thân của mình ra.

Lúc này một con Hỏa Lang ngũ giai đỉnh phong xuất hiện trước mặt Lãnh Phong, cái sừng của nó có một đạo hỏa diễm bắn thẳng về phía Phượng Lăng Thiên.

Hỏa diễm này có màu xanh đậm, là một loại thú dương hỏa, uy lực không tầm thường.

Phượng Lăng Thiên hơi dừng, trường thương buông lỏng, bàn tay của hắn vỗ vào đuôi thương, trường thương tiếp tục đâm thẳng về phía trước.

NGAO ô!

Hỏa Lang lúc này bị đâm xuyên qua bụng, nó đao đớn gào rú thảm thiết

- Đáng chết, ta muốn giết ngươi!

Lãnh Phong hét to một tiếng, sát ý bức thẳng về phía Phượng Lăng Thiên.

Một đao lăng không!

Một kích này hóa phồn thành giản (hóa nhiều thành ít), mang theo uy thế mạnh mẽ đânh thẳng về Phượng Lăng Thiên không có vũ khí.

Chiêu này có thể sánh bằng một kích toàn lực của Thiên Tôn trung giai, không khí bốn phía bị hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, đao cương mang cho người ta cảm giác bức người.

Lãnh Phong lúc này đã dùng hai trăm phần lực lượng muốn dồn Phượng Lăng Thiên vào chỗ chết.

Bạch Nguyệt Mai biết rõ chiêu này lợi hại, lo lắng Phượng Lăng Thiên không đỡ nổi nên đứng dậy.

Muốn lúc đó nàng cũng biết Phượng Lăng Thiên vì cứu nàng mới khinh bạc, thế nhưng mà nơi tư mật của nàng bị nam nhân đụng vào, tự nhiên tức giận không thôi.

Sỡ dĩ nàng muốn bắt được Phượng Lăng Thiên chỉ là muốn đánh hắn phát tiết lửa giận mà thôi, cũng không phải vì muốn giết Phượng Lăng Thiên làm gì.

Huống chi nàng truy sát Phượng Lăng Thiên nhiều ngoài vẫn thấy hắn bình tĩnh thong dong, thỉnh thoảng còn cố ý chờ đợi nàng, nàng và sư huynh vân đuổi theo, biểu hiện ra bộ dáng bất cần đời, cho nàng một loại cảm giác khác lạ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1585 - Thiên Nhân Hợp Nhất.

Bây giờ hắn sắp bị sư huynh giết chết, nội tâm vô cùng lo lắng.

- Đại sư huynh chúng ta mau ra tay cứu sư đệ!

Tề Dương quát một tiếng, muốn ra tay ngăn cản một kích của Lãnh Phong.

Thế nhưng mà Tân Lập lại giữ chặt Tề Dương nói:

- Đừng thấy sư đệ bình thường rất tốt, nhưng mà lúc hắn chiến đấu lại cao ngạo hơn bất cứ kẻ nào, hắn tuyệt đối không cho phép chúng ta ra tay, đó là không tôn trọng hắn, huống hồ chúng ta phải tin tưởng thực lực của sư đệ, hắn sẽ thắng!

Trường thương của Phượng Lăng Thiên đã rời tay, mà Lãnh Phong trong nháy mắt chém ra một đao.

Vào lúc mọi người thấy Phượng Lăng Thiên sắp chết thì hắn làm một hành động không tưởng tượng nổi.

Hắn dựa vào hai tay tiếp được một kích tối giản của Lãnh Phong chém tới.

Tay không tiếp đao!

Đây là chiêu thức phòng ngự tương đối đơn giản và thực dụng mà hắn thấy Lăng Tiếu làm qua.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là hai tay phải ngăn cản được uy lực mang

đặc tính hủy diệt của đối thủ, bằng không không chẳng tiếp được đao của người ta còn bị phế hai tay.

Phượng Lăng Thiên tự nhiên không sợ hỏa diễm của Lãnh Phong sát thương rồi.

Chỉ thấy hai tay của hắn ngưng tụ một tầng kim giáp, hắn ngăn cản một đao của Lãnh Phong, đặc tính hỏa diễm không thể làm hắn tổn thương, hỏa diễm bị ngăn cách bên ngoài.

Dù như vậy trán của Phượng Lăng Thiên vẫn có vết tích một đao, máu tươi chảy xuống.

Phượng Lăng Thiên vẫn phong đạm vân khinh không biến sắc, trong mắt của hắn hung quang khiếp người.

- Dám làm ta bị thương, rất tốt.

Khí thế của Phượng Lăng Thiên lúc này tăng cao, trong nháy mắt hắn đã vào hạ bộ của Lãnh Phong.

Lãnh Phong không kịp đề phòng nên trúng chiêu.

Đao chém về phía Phượng Lăng Thiên buông lỏng, Phượng Lăng Thiên lập tức lao thẳng tới trước mặt Lãnh Phong, nắm tay như cuông phong bạo vũ nện thẳng vào người của Lãnh Phong.

Bang bang!

Phượng Lăng Thiên quyền chiêu như gió, vô cùng hung hãn, đánh Lãnh Phong không có lực chống đỡ, bị Phượng Lăng Thiên đánh từ trên trời xuống đất, toàn thân đầy bụi đất.

Mỗi một quyền mang theo lực lượng vạn cân, đánh Lãnh Phong ngay cả mẹ hắn không nhận ra.

Lãnh Phong bị nắm đấm nện vào đầu, hắn đau đớn khó chịu nổi, đánh giân nhất là đối phương vẫn đánh vào mặt hắn, đây chẳng phải là hủy dung của hắn sao?

- Phế vật không dùng được, ngươi như vậy cũng xưng là thủ tịch đệ tử chân truyền của Linh Vũ Các hay sao, ta nhổ vào!

Phượng Lăng Thiên đá vào bụng của Lãnh Phong một cái, đá hắn ra xa và khinh thường nói một câu.

Hiện trường lúc này vô cùng yên tĩnh.

Chuyện này quá kinh ngạc.

Thủ dịch đệ tử Linh Vũ Các chiến đấu cùng giai bị đánh không có lực hoàn thủ, chỉ sợ đây là lần đầu nhìn thấy.

Bọn họ nhìn thấy Phượng Lăng Thiên bá khí lăng thiên thì vô cùng khâm phục.

- Ha ha, sư đệ tốt, đệ tử Linh Vũ Các có thể cao ngạo sao? Tiếu Ngạo Cung chúng ta cũng không phải dễ trêu.

Bộ Ngạo Nhân thập phần sảng khoái cười nói.

- Cũng không phải, có ít người còn cho rằng mình thiên hạ vô địch thủ đấy!

Dương Sung cũng tiếp lời.

- Hỗn đản, dám đả thương sư đệ, mọi người cùng nhau xông lên diệt Tiếu Ngạo Cung!

Một tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các quát to lên, lao qua phía đám người Tiếu Ngạo Cung và muốn ra tay với Tiếu Ngạo Cung trước mặt.

Người của Tiếu Ngạo Cung đang muốn ra tay, Tân Lập lại thản nhiên nói:

- Đều im lặng cho ta!

Nói xong thanh kiếm sau lưng của hắn ra khỏi vỏ, thân hình của hắn đứng thẳng tắp như trường thương, thanh kiếm trong tay chém qua tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các.

Một kiếm này còn không mang theo kiếm ý, kiếm quang khủng bố truy đuổi nhật nguyệt, uy lực vô biên!

Trảm Nguyệt Kiếm quyết là vũ kỹ cao giai, nó đã được Tân Lập tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa.

Tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các lúc này cảm giác được uy lực đáng sợ, thần sắc biến đổi, đưa kiếm lênh đón đỡ một kiếm của Tân Lập.

Oanh long!

Năng lượng va chạm với nhau sinh ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sau đó một đạo thân ảnh như đạn pháo bay ra ngoài, một đạo máu tươi phun lên trời.

Tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các này không ngăn được một chiêu của Tân Lập đã bị đánh bại.

Đám Địa Hoàng bốn phía nhìn thấy đều biến sắc.

Bọn họ cũng biết Linh Vũ Các bồi dưỡng đệ tử yêu nghiệt và cho ra ngoài đều là cao thủ trong cùng giai.

Nhưng hôm nay đệ tử như vậy không tiếp được một chiêu của Tân Lập, có thể thấy Tân Lập đáng sợ thế nào.

- Thật đáng sợ, đệ tử của Lăng Tiếu tiền bối đúng là quá mạnh!

- Đúng vậy a, ta nghe nói Lăng tiền bối lúc có thực lực Huyền Đế cao giai đã kích sát Thánh giả, tuy nói có thần khí trợ giúp, nhưng không phải cái gì thần khí cũng làm được.

- Xem ra Tiếu Ngạo Cung sắp đè Linh Vũ Các thượng vị!

- Cũng không phải sao? Phượng Lăng Thiên cùng Tân Lập hai người này chắc chắn sẽ độc chiếm khôi thủ rồi.

- Hỗn đản, hôm nay ta không diệt người Tiếu Ngạo Cung các ngươi thì Lãnh Phong ta thề không làm người!

Lãnh Phong quát to lên như sư tử, không, phải nói là đầu heo tức tối.

Hắn má của hắn bị Phượng Lăng Thiên đánh cho sưng lên, xấu như đầu heo, không có bất kỳ hình dáng anh tuấn tiêu sái gì đó.

Hắn có cảm giác xấu hổ gần chết.

Hắn thân là đệ tử thủ tịch của Linh Vũ Các, được mọi người vây quanh làm sao chịu qua chuyện mất mặt như thế? Hắn căn bản không chịu nổi.

Trên người của hắn có vô số linh khí tỏa ra, toàn thân của hắn trướng lên, một cổ khí tức khổng lồ trong nháy mắt hiện ra ngoài, thế giới chi lực hiện ra.

Hắn lúc này muốn cường ngạnh đột phá Thiên Tôn giai, cũng muốn giết người Tiếu Ngạo Cung.

- Sư huynh ngươi mau dừng lại, bây giờ đột phá cảnh giới thì sau khi đi ra ngoài sẽ không có bài danh gì cả!

Bạch Nguyệt Mai vội vã ngăn cản.

Cái gì gọi là tranh giành hoàng bảng, chính là võ giả bằng thực lực Địa Hoàng mới có thể tham gia, hơn nữa linh thú cũng phải có thực lực ngũ giai, không được vượt qua ngũ giai, bằng không tranh giành hoàng bảng không có ý nghĩa.

Nếu có người ở Chiến Loạn Uyên đột phá, vậy thì hắn thu bao nhiêu đế đan cũng không tính toán.

Hôm nay Lãnh Phong muốn đột phá Thiên Tôn, đây chính là bất chấp tất cả tiêu diệt người của Tiếu Ngạo Cung, có thể thấy hắn tức giận bao nhiêu.

- Bài danh là cái gì chứ, chỉ là một xưng hô mà thôi, chỉ có thực lực chân chính mới là vương đạo!

Lãnh Phong khinh thường nói một tiếng, tiếp theo hắn nhìn qua Phượng Lăng Thiên quát:

- Tiểu tạp chủng, ta muốn lấy mạng của ngươi!

Sau khi Lãnh Phong quát lên, hắn dùng thế giới chi lực suy diễn được bao

phủ Phượng Lăng Thiên.

Thế giới chi lực của hắn là sóng lửa ngập trời, ngay cả Hỏa Lang cũng không ngừng gào rú, muốn cắn xé Phượng Lăng Thiên.

- Vốn xem mặt mũi của hai vị sư thúc, bây giờ Linh Vũ Các xé rách da mặt, vậy xem ra ngươi đi tìm chết được rồi!

Phượng Lăng Thiên không có chút sợ hãi, ánh mắt đầy sát khí.

Sau khi hắn nói ra, Phượng Lăng Thiên bỗng dưng tỏa ra khí thế đáng sợ, cô số Kim Cổ Hoàng và Kim Tầm Hoàng vô cùng hung ác bay ra, cuối cùng hai con dị thú dung hợp làm một biến thành Cổ Tầm Hoàng, khí tức yêu dị tỏa ra ngoài, một tầng kim quang bao trùm lên người của Phượng Lăng Thiên, để hắn hình thành chiến giáp uy phong lẫm lẫm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1586 - Kích Sát Lãnh Phong. (1)

Cổ Tầm Biến!

Phượng Lăng Thiên giống như biến thành Cổ Tầm Hoàng, song chưởng hợp nhất, hắn công kích vào thế giới chi lực của Lãnh Phong.

Hắn dung nhập vào thiên địa này, tất cả lực lượng bản thân dung hợp làm một, hắn muốn dùng Thiên Nhân Hợp Nhất đánh ra một kích mạnh nhất.

- Làm sao có thể lại là Thiên Nhân Hợp Nhất, Thiên Nhân Hợp Nhất chi cảnh là rau củ trắng sao, tùy tiện có thể tiến vào cảnh giới này?

Lãnh Phong lúc này điên cuồng quát to lên.

Không chỉ hắn, người ở bốn phía xem cuộc chiến cũng hoảng sợ.

Có rất nhiều người cả đời này cố gắng thế nào cũng không thể bước ra một bước này, thế nhưng mà Phượng Lăng Thiên lại có thể tùy tiện sử dụng nó, đây không phải tức chết người ta hay sao?

Muốn tùy tiện tiến vào trạng thái chiến đấu này rất khó, cho dù cung chủ Tiếu Ngạo Cung Lăng Tiếu cũng không có năng lực này, chỉ có Vũ Bất Phàm có hỗn độn thể mới làm được.

Phượng Lăng Thiên trời sinh dị bẩm, lúc còn trong cung hắn đã thỉnh giáo Lăng Tiếu, được phụ thân hắn "Thao luyện" cho nên có nhiều kinh nghiệm, Phượng Lăng Thiên không lúc nào không suy nghĩ năng cao thực lực, sau đến hắn vô tình tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất, từ chỗ hắn nhanh chóng

dung nhập vào cảm giác này, sau khi lĩnh ngộ trong sinh tử, Phượng Lăng Thiên lúc này mới có thành tựu ngày hôm nay.

Rốt cuộc thế giới chi lực của Lãnh Phong và Phượng Lăng Thiên va chạm với nhau.

Oanh long oanh long!

Lực lượng thuộc tính cường đại không ngừng va chạm với nhau, vô số lực lượng từ bốn phương tám hướng ập tới.

Người bốn phía vội vã lui ra xa một chút, sợ bị ảnh hướng.

- Đại sư huynh, sư đệ hắn không có chuyện gì chứ?

Bộ Ngạo Nhân nuốt nước bọt hỏi một câu.

Hắn đối mặt Lãnh Phong là đại địch mạnh như vậy, hắn rất lo lắng Phượng Lăng Thiên gặp chuyện không may.

Nếu như thế dùng tính cách của cung chủ, chỉ sợ lập tức sẽ khai chiến với Linh Vũ các.

- Sư đệ hắn tất thắng!

Trong ánh mắt Tân Lập mang theo thần sắc kiên định.

Hắn nhớ mang máng đã nhiều năm trước hắn đọ sức với sư đệ, lúc ấy thực lực của hắn cao hơn sư đệ nhiều, vốn cho rằng có thể thủ thắng nhẹ nhàng.

Thế nhưng mà từ đầu tới cuối vẫn đánh ngang tay mà thôi, hắn biết rõ sư đệ của hắn kế thừa bổn sự chiến đấu vượt cấp của sư phụ, cho nên hắn khẳng

định sư đệ tuyệt đối sẽ thắng.

Hai đạo lực lượng va chạm biến mất, hai người đều bay ngược ra phía sau.

Hai người đón gió mà đứng, tay áo bồng bềnh không ngừng, gương mặt anh tuấn tiêu sái có thể hớp hồn của nữ nhân, một xấu như đầu heo quá tương phản.

Qua một lát sau có một người phun ra máu tươi, thần sắc trở nên tái nhợt.

- Sư đệ!

Đám người Tiếu Ngạo Cung đồng thời kinh hô lên.

Rất hiển nhiên hai người va chạm thì Phượng Lăng Thiên bị thương.

Người xem ở bốn phía bắt đầu thấp giọng nghị luận.

- Lãnh Phong đột nhiên đột phá Thiên Tôn, thực lực tăng lên, Phượng Lăng Thiên thua không tính là oan!

- Ân, Phượng Lăng Thiên xen như bại nhưng vinh, không nghĩ tới Lãnh Phong nhân phẩm kém như vậy, đồng cấp bậc không phải đối thủ thì đột phá muốn giết người ta, xem ra lần này Tiếu Ngạo Cung và Linh Vũ Các sẽ xé rách da mặt.

- Cũng không phải, mấy năm trước Lăng Tiếu quét ngang bốn thế lực, Linh Vũ Các được xưng bá chủ trung vực nhiều năm, nếu quả thật muốn khai chiến cũng không chờ tới bây giờ.

- Có lẽ chưa gì đâu, Phượng Lăng Thiên không phải còn chưa chết sao?

...

- Ha ha, Phượng Lăng Thiên ngươi là đồ tạp chủng, chuẩn bị chịu chết đi, dám khinh bạc sư muội ta yêu nhất, hôm nay ta muốn... Ta muốn...

Lãnh Phong bỗng nhiên cười ha ha nhìn qua Phượng Lăng Thiên bị thương kêu lên.

Nhưng mà hắn chưa dứt lời thì ngực đau xót, yết hầu không nói được nữa.

Hắn phát hiện sự thật khó tiếp nhận, hắn cúi đầu nhìn qua ngực của mình, chỉ thấy một lỗ máu xuyên thủng qua người của hắn, máu tươi không ngừng tuôn ra như suối.

Sau một khắc hắn ngẩng đầu nhìn qua Phượng Lăng Thiên, ánh mắt phi thường không cam lòng.

Ngay sau đó thân thể của hắn rơi xuống đất.

Lúc này người của Linh Vũ Các nhanh chóng chạy qua tiếp Lãnh Phong.

Một người quát lên.

- Lãnh sư đệ hắn... Hắn chết!

Tất cả mọi người nghe nói như vậy thần sắc cứng đờ, bọn họ không nghĩ tới Phượng Lăng Thiên chỉ bị thương, mà Lãnh Phong đột phá Thiên Tôn lại chết.

Biến hóa này quá nhanh, quá đột ngột, làm cho người ta khó tiếp nhận.

- Đừng thực nghĩ ngươi là đệ tử Linh Vũ Các thì ta không dám giết!

Phượng Lăng Thiên phi thường khinh thường nói.

- Sư đệ, ngươi không sao chớ?

Đám người Tân Lập bay vút qua nhìn Phượng Lăng Thiên hỏi thăm.

Phượng Lăng Thiên lắc lắc đầu nói:

- Ta không sao!

Hắn ném một cái bao lớn cho Tân Lập.

- Đệ nhất hoàng tọa phải là của Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

Phượng Lăng Thiên hiện tịa có một đống lớn đế đan cho nên có thể an ổn cầm vị trí đệ nhất hoàng tọa, mà Phượng Lăng Thiên bây giờ dùng toàn bộ đế đan cho hắn, đây chính là cho hắn vị trí đệ nhất hoàng tọa.

Tuy nói Tân Lập cũng muốn như sư phụ năm xưa, dùng thực lực một mình cầm vị trí đệ nhất hoàng tọa.

Thế nhưng mà thực lực sư đệ trước mặt lại cầm túi đế đan lớn giao cho hắn.

Tân Lập không có da mặt dày tới mức cầm vị trí đệ nhất hoàng tọa bằng cách này.

- Sư huynh ngươi cũng biết ta rồi, nếu như ngươi không muốn cầm đế đan này, vậy cho Tề sư huynh hoặc Tôn sư tỷ cũng được, đệ nhất hoàng tọa dù sao vẫn nằm trong tay người Tiếu Ngạo Cung là xong!

Phượng Lăng Thiên khoát tay nói ra.

Mọi người nghe Phượng Lăng Thiên nói như vậy đều cười đứng dậy, bọn họ không nhìn ra sư đệ này lại không thích nổi tiếng, nhưng mà hắn không nổi tiếng thì ai cũng biết hắn thế nào.

- Phượng Lăng Thiên, ngươi thật hung ác, dám giết sư đệ của ta, ta liều mạng với ngươi.

Một tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các lúc này quát to lên, muốn lao qua giết Phượng Lăng Thiên.

Phượng Lăng Thiên còn không ra tay, Tân Lập ra tay lần nữa đánh lui tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các trở về.

- Là ai gây sự trước thì các ngươi đều biết, sư đệ của ngươi mở miệng ngậm miệng là sỉ nhục Tiếu Ngạo Cung và sư đệ của ta, càng động sát niệm với hắn, bị giết cũng đáng, nếu như các ngươi muốn báo thù thay hắn, chúng ta không ngại đưa tiễn toàn bộ các ngươi lên đường!

Tân Lập lúc này nhìn qua đám người Linh Vũ Các quát lên.

Người của Linh Vũ Các muốn há miệng nói cái gì, Bạch Nguyệt Mai lúc này ngăn cản lại.

- Đây là quyết đấu công bằng, tại Chiến Loạn Uyên sống chết có số, chúng ta đi thôi!

- Sư muội ngươi... Lãnh sư huynh muốn giúp ngươi hả giận, sao ngươi có thể tính toán như thế?

Một tên Địa Hoàng của Linh Vũ Các bất mãn nói.

Bạch Nguyệt Mai nói:

- Ta không phải đối thủ của hai người bọn họ, không muốn chết oan uổng.

Nàng dừng lại và nói:

- Đợi ra khỏi chỗ nầy, sau khi trở về ta sẽ bẩm báo việc này cho trưởng lão, hết thảy do bọn họ định đoạt.

Nói xong nàng thu hồi thi thể Lãnh Phong sau đó luờm qua phía Phượng Lăng Thiên, cũng thở dài một hơi.

Nàng hoàn toàn không nghĩ đến bởi vì chuyện của nàng mà hại sư huynh chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1587 - Kích Sát Lãnh Phong. (2)

Nhưng mà nàng cũng không có trách Phượng Lăng Thiên, chỉ tự trách mình vì sao lại lấy oán báo ân truy sát Phượng Lăng Thiên, lại không có ngăn cản sư huynh chém giết Phượng Lăng Thiên, trong nội tâm nàng cảm thấy tất cả do nàng tạo thành, trong lòng rất áy náy.

Sau khi tràng tỷ thí này chấm dứt, trong Chiến Loạn Uyên mở ra và tất cả mọi người đi ra ngoài.

Danh tiếng đệ nhất hoàng tọ lúc này rơi vào trên đầu Tân Lập, mà vị trí thứ hai lại Tiếu Ngạo Cung Tề Dương thu được, bành dai thứ ba là Linh Vũ Các Bạch Nguyệt Mai tay...

Tiếu Ngạo Cung không thể nghi ngờ là người thắng lớn nhất trong đệ nhất hoàng bảng.

Trong tim của tất cả Địa Hoàng đều biết vị trí đệ nhất hoàng tọa này đáng ra phải rơi vào trong tay Phượng Lăng Thiên mới đúng.

Nhưng mà sau khi tranh giành hoàng bảng chấm dứt, tất cả mọi người nhận định Linh Vũ Các sẽ ra tay với Tiếu Ngạo Cung.

Bởi vì lúc này thủ tịch đệ tử Lãnh Phong đã chết rồi.

Nhưng mà tất cả mọi người quan sát thật lâu, lại không thấy người của Linh Vũ Các động thủ, một các một cung không có vì Lãnh Phong chết mà gây chiến với nhau.

Sau khi tranh giành hoàng bảng chấm dứt, thanh danh Tiếu Ngạo Cung đại chấn, thân là con của Lăng Tiếu, Phượng Lăng Thiên muốn thấp cũng không thấp được, dù hắn không đoạt được danh tiếng đệ nhất hoàng tọa, nhưng mà hắn có thể diệt sát Lãnh Phong là đệ nhất hoàng tọa cũng được tuyên dương ra ngoài, mà Tân Lập thna là người kế nghiệp Lăng Tiếu cũng có uy danh truyền ra, bởi vì hắn hai lần ra tay bức lui đệ tử Linh Vũ Các thì thực lực cũng chẳng tầm thường.

Mà hai người có ngàn vạn liên hệ với Lăng Tiếu bây giờ đã vang danh trung vực, là thiên chi kiêu tử.

Mà phụ thân của Phượng Lăng Thiên, sư phụ của Tân Lập là Lăng Tiếu căn bản không quan tâm chuyện này.

Bốn năm trước hắn mang theo chúng nữ đi du lịch, liền tiến vào vực thẳm Tử Vong sơn mạch bế quan tu luyện, hy vọng có thể sớm ngày đột phá Huyền Đế, trở thành Thánh giả.

Lúc này Lăng Tiếu đứng trên tảng đá, thân hình di động thong thả và hai tay không ngừng huy động, hành động của hắn cũng thong thả, để người ta cảm thấy hắn đánh quyền chậm hơn phàm nhân, thế nhưng mà lại có lực hấp dẫn không hiểu, dần dần không gian chung quanh bắt đầu di động theo hai tay của hắn.

Lăng Tiếu nhắm lại mắt và hành động từ từ, không biết thời gian đã trôi qua ba ngày rồi.

Cách hắn không xa còn có một nam nhân uy mãnh đang đứng trên cây đại thụ, thỉnh thoảng lườm qua phía Lăng Tiếu, ánh mắt mang theo cảm giác nhàm chán.

Ở bên cạnh có Lang Vương đang nằm trên đát, cái đuôi của nó không ngừng

vung qua vung lại.

- Ai, suốt bốn nămvẫn không có lĩnh ngộ lực lượng không gian, đột phá Thánh giai thật sự khó như vậy sao?

Lăng Tiếu dừng hành động và thở dài nặng nề.

Sau khi đưa chúng nữ ra ngoài hai năm thì hắn tới đây tu luyện, trong bốn năm này hắn tu luyện tới Huyền Đế đỉnh phong, thiếu chút nữa là đạt tới Thánh giai.

Nhưng mà muốn nhập thánh không có đơn giản như vậy, bao nhiêu người cho tới chết vẫn không thể đột phá Huyền Đế này đấy, cuối cùng hao hết thọ nguyên nên chết đi.

Lăng Tiếu dù thiên phú hay lực lĩnh ngộ đều tuyệt đỉnh, thế nhưng mà hắn vẫn không cách nào trong thời gian ngắn lĩnh ngộ lực lượng không gian, xem ra hiện tại không thể làm trong thời gian ngắn được.

Đương nhiên trong bốn năm qua không phải không bắt được gì, đã là lờ mờ đụng phải lực lượng không gian, chỉ còn kém một chút là hắn bắt được, chuyện này khiến hắn buồn bực không thôi.

- Như vậy xem ra khi nào đạt tới Thánh giả thì ta phải đi về Thiên Vực ah!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, lúc này hắn ngồi xuống đất, tay phải cầm một bình rượu và thịt khô, vừa uống thuốc vừa ăn thịt giống như đang phát tiết buồn bực.

Sau đó Lăng Tiếu ngồi ở trên Kim Sắc Lang Vương, lúc này đi ra khỏi Tử Vong sơn mạch.

Hai tháng sau hắn phải đi tới sa mạc nóng nhất trung vực.

Mà sa mạc này tên là Tháp Mạc Lý sa mạc.

Trong sa mạc này có Hưởng Vĩ Xà và Xích Độc Hạt là nguy hiểm nhất, bọn chúng là bá chủ của sa mạc này, bình thường kết thành đội xuất hiện, võ giả bình thường gặp phải hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Vì sao Lăng Tiếu lại đi tới Tháp Mạc Lý sa mạc chứ?

Đó là bởi vì hắn từng tra duyệt tất cả sách cổ cùng với ký ức truyền thừa của nhiều người, hắn từ địa đồ của Lữ gia mà biết được nơi này.

Chỗ đó hai mươi vạn năm trước có Thánh Dương Giáo được xưng là "Thánh địa" thống nhất trung vực.

Có ghi chép giáo đồ Thánh Dương Giáo lúc đó trải khắp thiên hạ, tất cả đại hoàng triều đều có người của bọn họ, những những hoàng triều này hàng năm đều phải tiến cống cho bọn họ.

Khi đó Thánh Dương Giáo có quyền uy vô thượng, tuyệt đối không phải bất cứ kẻ nào có thể khiêu khích được.

Nhưng mà hai mươi năm trước cao tầng của Thánh Dương Giáo đều biến mất toàn bộ, hơn nữa tuyên bố tin tức giải tán thánh giáo, nhất thời toàn bộ trung vực đại loạn.

Tương truyền cao tầng của Thánh Dương Giáo đi tới Thiên Vực khai tông lập giáo.

Khi đó bốn đại hoàng triều bất đầu hấp thu toàn bộ giáo đồ Thánh Dương Giáo còn lại để tăng trưởng thực lực của mình.

Những này tân bí Lăng Tiếu sớm theo chiến Vương gia cái kia giải qua một ít, thế nhưng mà cũng không nghĩ tới tấm bản đồ này sẽ là chỉ hướng cái này đã từng huy hoàng vô số năm đại giáo, tất [nhiên] lại đây chính là thời cổ đời (thay) sự tình.

Hơn nữa vô số người tiến hành điều tra địa chỉ cũ của Thánh Dương Giáo, nhưng kết quả không ai biết nó nằm ở nơi đâu.

Mê hoặc này đã kéo dài hai chục vạn năm qua.

Nhưng mà rất nhiều người biết trong sa mac này có trụ sở Thánh Dương Giáo, chỉ không biết nằm ở đâu, hoặc có người dùng thực lực cường đại che dấu nó đi làm cho người ta không tìm ra?

Lăng Tiếu cũng không có quên Thánh Dương Giáo này, chỉ mang theo tâm lý hiếu kỳ.

Cho dù không tìm ra thì hắn xem như đi lịch lãm rèn luyện mà thôi.

Lăng Tiếu cũng không có lựa chọn phi hành, hắn như khổ hạnh tăng đi bộ trên sa mạc này.

Sóng nhiệt cuồn cuộn, cát bụi bay lên, khí tức khô nóng khó chịu và tầm nhìn bị cát che phủ.

Người bình thường đi như vậy, chỉ sợ không đi được mười dặm đã chạy trở về.

Lăng Tiếu tự nhiên không phải người bình thường, hắn thu liễm toàn bộ khí tức, cũng không có dùng chân nguyên hộ thân, cứ thế mà đi.

Hắn càng đi càng nhanh, giống như dung hòa làm một thể với sa mạc này,

chỉ lưu lại chút cát bụi mà thôi.

Lăng Tiếu khổ tu nhiều năm, cũng đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất, so với phượng Lăng Thiên còn lĩnh ngộ sâu hơn.

Trước khi đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất thì đùng mong đụng chạm vào lực lượng không gian.

Có thể nói lĩnh ngộ Thiên Nhân Hợp Nhất là điều kiện tiên quyết đạt tới Thánh giả.

Lăng Tiếu đi như vậy nửa tháng, hôm nay hắn đứng giữa sa mạc, bốn phương tám là sóng cát cuồn cuộn, không có chút sinh khí nào cả.

Bỗng nhiên trong sa mạc vang lên âm thanh "Ba ba...".

Âm thanh này vô cùng có tiết tấu, không cần phải nói là có rắn qua lại.

Quả nhiên một cái bóng dài nhỏ lao qua phía Lăng Tiếu, tốc độ kia vô cùng nhanh chóng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1588 - Thánh Dương Giáo.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn và giơ tay lên, hắn tiện tan bắt con rắn vào trong tay.

Đây là con rắn nhỏ ngũ giai, thân thể của nó không phải rất tráng kiện, thân hình dài hơn mười mét, cái đầu to và thân rắn vàng óng ánh, cái đuôi kỳ lạ nhất phát ra tiếng chuông.

Nó bị Lăng Tiếu nắm cổ, cái đuôi của nó bắt đầu vòng qua cổ Lăng Tiếu và phản kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gương mặt bình tĩnh, bàn tay hơi dùng sức và cổ rắn bị gãy, máu tươi chảy ra ngoài.

Vốn tưởng rắn sẽ chết, không ngờ thân hình như có linh tính quất thẳng vào Lăng Tiếu.

Tốc độ nhanh dọa người, cho dù là Thiên Tôn cũng không kịp phản ứng.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu không phải Thiên Tôn, cánh tay chớp động và đuôi rắn biến thành bột min, hắn thuận thế móc túi mật của con rắn ra nuốt vào.

Túi mật rắn đắng chát khó nuốt, tuy nhiên lại là thuốc bổ tốt nhất.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không lãng phí thuốc bổ này.

Nhưng mà phiền toái của Lăng Tiếu vừa mới bắt đầu mà thôi, bởi vì từng tiếng chuông vang vọng xuất hiện ở các hướng.

Lăng Tiếu biết rõ Hưởng Vĩ Xà bắt đầu hành động.

Trong nháy mắt bốn phía chung quanh Lăng Tiếu đã tụ tập mấy trăm đầu Hưởng Vĩ Xà, trong đó có mười đầu thực lực lục giai.

Nhiều Hưởng Vĩ Xà như vậy, chỉ sợ Thiên Tôn gặp gỡ cũng phải chạy trối chết.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không sợ Hưởng Vĩ Xà, trong mắt hắn đám Hưởng Vĩ Xà này chỉ là những con ruồi, tùy ý đập là chết.

Hưởng Vĩ Xà lúc này lao tới trước mặt Lăng Tiếu, đôi mắt dữ tợn mang theo lãnh ý.

Lăng Tiếu chẳng muốn dây dưa với chúng, bởi vì Hưởng Vĩ Xà trong sa mạc nhiều không kể xiết, nếu giết từng con cũng phải giết mấy chục năm.

Lăng Tiếu lúc này cho kim quang bao phủ toàn thân, thân thể sáng rực như mặt trời và tiến lên phía trước.

Những con Hưởng Vĩ Xà lao tới vừa tiếp xúc với kim quang đều bị thiêu thành tro bụi.

Ngay từ đầu cũng có không ít Hưởng Vĩ Xà tre già măng mọc tấn công Lăng Tiếu.

Nhưng sau khi chết cả trăm con Hưởng Vĩ Xà thì chúng ý thức được nhân loại này không dễ chọc, không dám tiếp tục quần đấu, mà là lợi dụng thuộc tính tấn công Lăng Tiếu.

Sóng nhiệt từ các hướng không ngừng bao phủ Lăng Tiếu.

- Các ngươi đã tìm chết thì đừng trách ta.

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, lúc này bạo phát thực lực ra.

Lúc này từng đám lửa lớn từ bốn phương tám hướng ập tới.

Những con Hưởng Vĩ Xà chung quanh bị dọa tháo chạy.

Đáng tiếc chúng đã chậm, Lăng Tiếu mất đi kiên nhẫn cho nên tiêu diệt toàn bộ chúng đi..

Sau khi tiêu diệt mấy trăm Hưởng Vĩ Xà thì chung quanh không còn Hưởng Vĩ Xà xuất hiện.

Lăng Tiếu lại đi hơn mười ngày, trong mười ngày này hắn gặp hai đoạt Hưởng Vĩ Xà và một đợt Xích Độc Hạt công kích, số lượng nhiều hơn lúc trước không ít.

Càng vào sâu trong sa mạc càng nguy hiểm.

Một ngày Lăng Tiếu thình lình phát hiện gốc thực vật kỳ lạ trong sa mạc.

Đây chính là lục giai cao cấp Kim Sa Thụ, nó cao một thước rưỡi, bất kể là thân cành lá đều màu vàng, nó như hợp nhất với sa mạc.

Gốc Kim Sa Thụ này có diệu dụng lớn nhất chính là nhanh chóng tụ tập kim thuộc tính, mà Kim Sa Quả của nó mới là trân quý nhất.

Kim Sa Quả gần vô hạn tới thất giai linh quả, là chí bảo trân quý với võ giả kim thuộc tính.

Mà gốc Kim Sa Quả này lại kết tới bảy Kim Sa Quả, mỗi một quả đều lớn

như nắm tay, nhưng mà hương thơm lại khiến người ta thèm ăn.

Rất rõ ràng Kim Sa Quả đã tới lúc thành thục, đã có thể phục dụng.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn đi qua thu toàn bộ Kim Sa Thụ thì có vài khí tức không kém lao tới.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn qua phía trên, chỉ thấy có bảy người cưỡi linh thú bay tới.

Bảy người này có năm người là nam tử, hai người khác là nữ tử, thực lực đều ngoài Thiên Tôn.

- Ồ, tại sao có một tiểu gia hỏa ở đây? Còn là người bình thường.

một gã không ai ước chừng ba mươi tuổi xinh đẹp thiếu phụ ngồi ở một đầu kim điêu phía trên phát ra kinh ngạc thanh âm nói.

- Có lẽ chỉ là phàm nhân mất phương hướng trong sa mạc thôi.

Một danh khác nam tử theo tiếp lời nói.

- Các ngươi mau nhìn, đó... Đó là Kim Sa Thụ, còn có Kim Sa Quả, quá tốt, chúng ta cũng gặp được một gốc linh bảo!

Khác nữ nhân vui mừng và sợ hãi hét lên.

Sau khi giọng của nữ nhân này vang lên, tất cả mọi người chú ý tới gốc Kim Sa Thụ, ánh mắt sáng lên.

Loại linh vật này cho dù là dùng cho tu luyện hoặc mang đi bán đấu giá đều có giá trị to lớn.

Bảy người cùng lúc hạ xuống, trong mắt bọn họ đã không còn Lăng Tiếu.

Bảy người này đi tới trước Kim Sa Thụ, đột nhiên hạt cát chấn động, một bóng dáng khổng lồ chui ra, vô số hạt cát hóa thành mưa bão công kích đám người.

- Coi chừng!

Một nam tử kinh hô một tiếng, nhanh chóng dùng nguyên khí hộ thân bảo vệ thân thể.

Cùng một thời gian bảy người kia đồng loạt lui lại.

Dưới cát là một con Kim Miết Thú lục giai đỉnh phong, chỉ thấy nó lớn như ngọn núi nhỏ, đôi cánh khép mở và lân giáp kiên cố, râu và tứ chi của nó mang theo đầy kim châm, cho người ta cảm giác bén nhọn.

Hưởng Vĩ Xà cùng Xích Độc Hạt cũng không phải linh thú duy nhất trong sa mạc, ở chỗ này cũng có linh thú kim thổ tồn tại, nhưng mà số lượng không nhiều bằng hai loại kia.

Mà Kim Sa Thụ có linh thú Kim Miết Thú canh giữ, Kim Sa Quả càng là đồ ăn của nó, tuyệt đối không cho phép những người khác tới cướp đoạt đồ ăn của nó.

Bảy người này có Thiên Tôn cao giai là mạnh nhất, hai người là Thiên Tôn trung giai, bốn người khác là Thiên Tôn thấp giai, cùng với bảy con linh thú lục giai.

Nếu đối phó Kim Miết Thú thì đúng là không có trở ngại. đọc truyện chương mới nhất tại doctruyen.org

Nhưng mà phòng ngự của Kim Miết Thú kinh người, sa mạc là địa bàn quen thuộc của nó, vô số hạt cát đều biến thành thủ đoạn công kích của nó.

Chỉ thấy Kim Miết Thú từ dưới cát bò lên công kích mọi người, chân trước mang theo gai nhọn đánh thẳng vào một người.

Lập tức người nọ bị thương, tên Thiên Tôn cao giai lập tức ra tay, một đạo hỏa quang bắn thẳng về phía Kim Miết Thú.

Cùng lúc đó mấy người khác cũng phối hợp ăn ý, đồng loạt ra tay, đồng thời oanh tạc Kim Miết Thú.

Rầm rập!

Kim Miết Thú là linh thú lục gii đỉnh phong, phòng ngự kinh người, nhưng mà năng lượng công kích bị đánh tan không ít, không có làm nó bị thương gân cốt.

Kim Miết Thú kêu to và vung vẩy tứ chi, mảng từng hạt cát to lớn bắn về phía bảy người.

Bảy người nhao nhao lui ra xa tránh né công kích.

Con Kim Miết Thú này phi thường thông minh, nó không bay lên không trung đối chiến với đám người này, nó chỉ ở gần Kim Sa Thụ không cho bọn họ tới gần.

Những người kia cũng không công kích từ xa, như vậy có thể hủy diệt Kim Sa Thụ, cho nên hình thành cục diện giằng co.

- Lão đại làm sao xử lý đây, con to xác này quá khó công, chúng ta không thể lấy Kim Sa Thụ ah!

Một tên Thiên Tôn trung giai nhìn qua Thiên Tôn cao giai nói.

- Con to xác này không ngu ngốc, biết rõ chúng ta sẽ không hủy Kim Sa Thụ, cho nên nó mới co rúc ở đó!

Thiếu phụ xinh đẹp thở dài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1589 - Kim Sa Thụ Và Kim Sa Quả.

- Ta xuống dưới nghĩ cách dụ nó rời đi, các ngươi...

Tên Thiên Tôn cao giai nói ra.

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết, giọng nói dừng lại và ánh mắt ngạc nhiên nhìn qua.

Mấy người kia thấy lão đại khác thường, đều nhìn theo, trong ánh mắt đầy khiếp sợ.

Người bình thường kia đã đi qua con Kim Miết Thú như không có gì, từng bước một đi tới gần Kim Sa Thụ.

Mà Kim Miết Thú nhìn thấy người nọ thì không ngừng phát ra tiếng rú dài, ý bảo người nọ không nên tới gần, bằng không nó sẽ công kích.

Hai mắt Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Kim Miết Thú, một đạo long khí hiện ra, quát:

- Không muốn chết thì cút đi cho ta!

Âm thanh này như có ma chú, Kim Miết Thú sợ tới mức lui ra phía sau, Kim Miết Thú xấu hổ và giận dữ muốn tấn công Lăng Tiếu thì trong mắt nó nhìn thấy một con kim long lao tới.

Nó sợ tới mức cuống quít chui vào trong các, tốc độ kia nhanh tới mức khiến người ta líu lưỡi.

Lăng Tiếu đến trước Kim Sa Thụ, thu cả gốc Kim Sa Thụ này vào trong không gian giới.

Bảy người ở trên không sững sờ nhìn qua tất cả.

Thời điểm Lăng Tiếu bước đi thì bọn họ tỉnh ngộ lại.

Một tên Thiên Tôn thấp giai cưỡi linh thú lao tới và quát.

- Tiểu tử mơ tưởng rời đi, nhanh lưu Kim Sa Thụ do chúng ta phát hiện lại, bằng không lấy mạng của ngươi!

Tên Thiên Tôn thấp giai này là nam tử chừng bốn mươi, cầm trong tay Lang Nha bổng, khí thế hung hãn.

Sáu ngươi phân biệt ngăn trước mặt Lăng Tiếu, ngăn cản tại Lăng Tiếu đi lên.

Kim Sa Thụ quá mức hiếm thấy, có nó sẽ tụ tập rất nhiều kim thuộc tính, với võ giả kim thuộc tính chỗ tốt quá lớn, mà Kim Sa Quả cũng là linh quả khiến người ta đỏ mắt.

Bọn họ không cam lòng nhìn bảo vật rời đi.

Tuy người bình thường này cổ quái, có lẽ là người trẻ tuổi ẩn tàng tu vị, nhưng mà bọn họ cũng không cho rằng Lăng Tiếu tu vị cao.

Đó là bởi vì nhìn Lăng Tiếu chỉ mới qua hai mươi tuổi, cho dù thiên phú nghịch thiên cũng chỉ là Địa Hoàng mà thôi.

Bọn họ bảy Thiên Tôn có thể cho hắn rời đi sao?

Đương nhiên bọn họ cho rằng Kim Miết Thú nhất định là do bảy người bọn họ dọa lui, mà không phải người trẻ tuổi trước mặt này.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn qua tên Thiên Tôn thấp giai và nói:

- Ngươi xác định muốn ta giao Kim Sa Thụ?

Tên Thiên Tôn thấp giaicamaf Lang Nha bổng nện vào cát.

- Tiểu tử đừng rượu mời không uống, uống rượu phạt, Kim Sa Thụ là chúng ta phát hiện ra trước, không giao ra thì lão tử không ngại ép ngươi giao ra.

- Cần gì nói nhảm với hắn nhiều như thế, giết là được!

Một tên Thiên Tôn thấp giai khinh thường nói một câu.

Ngay sau đó trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm, kiếm quang quét qua cổ của Lăng Tiếu.

Người này hiển nhiên là động sát tâm, ra tay không có chỗ lưu thủ.

Lúc này thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh đám người này cười nói:

- Tiểu tử này lớn lên rất tuấn tú, giết rất đáng tiếc, bảo hắn giao Kim Sa Thụ ra rồi bỏ qua cho hắn đi.

Nữ tử này nói chuyện cũng chậm một chút, tên Thiên Tôn thấp giai dùng kiếm quang quét qua cổ của Lăng Tiếu rồi, kiếm quang vạch phá cổ của hắn.

Bảy người kia đều cho rằng Lăng Tiếu chết chắc, tuy nhiên chỉ thấy kiếm quang chém qua tàn ảnh mà thôi.

Thời điểm mọi người kinh hãi thì phát hiện cổ tên Thiên Tôn thấp giai bị bóp cổ.

Bảy người kia căn bản không nhìn ra thực lực Lăng Tiếu mạnh yếu, thời điểm Lăng Tiếu bóp cổ tên Thiên Tôn thấp giai, bọn họ mới biết rõ lần này đá vào cục sắt rồi.

- Động cái là muốn giết người, loại người như ngươi lưu lại trên đời làm gì?

Đôi mắt Lăng Tiếu hung quang hiện ra, cổ tay dùng lực và tiếng "Răng rắc" vang lên, tên Thiên Tôn thấp này đã mất mạng.

- Ngươi... Ngươi giết lão Lục, ngươi... Ngươi muốn chết!

Tên Thiên Tôn thấp giai cầm Lang Nha bổng phục hồi tinh thần lại kinh hô một tiếng, cũng không cân nhắc cái gì, giơ Lang Nha bổng nện vào đầu của Lăng Tiếu.

Lang Nha bổng mang theo kình phong quét qua, uy lực có chút không kém.

Trong mắt Lăng Tiếu trong mắt căn bản chưa đủ nhìn, hắn chỉ ngẩng đầu nhìn qua người nọ, một đạo khí thế quét ra.

Phốc!

Thiên Tôn thấp giai giống như ngọn núi lớn nện xuống, thân thể bay ra ngoài, phun ra ngụm máu tươi và ánh mắt đầy kinh hãi.

Đầu linh thú kia thấy chủ nhân bị thương, lập tức lao tới cắn xé Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tức giận nhìn qua con linh thú.

- Ngươi cũng dám quát tháo với ta sao?

Giọng của hắn vang lên và long khí đáng sợ ập tới.

Con sói này bị long khí ảnh hưởng gào rú một tiếng, ngoan ngoãn nằm phủ phục trên đất không dám động đậy.

Không chỉ con sói, ngay cả đám linh thú khác cũng hoảng sợ phủ phục xuống.

Vài tên Thiên Tôn lập tức cảm thấy khiếp sợ không thôi, trong nội tâm bọn họ nghi hoặc nghĩ thầm.

- Chẳng lẽ tiểu tử này là thuần thú sư hay sao?

Đương nhiên Lăng Tiếu không phải tuần thú sư, mà là hắn có được năng lực của thuần thú sư.

Bởi vì hắn được long huyết tẩy lễ qua, có được bán long chi thân, Long khí chẳng kém chân long thần thú bao nhiêu, hắn chỉ cần một viên long châu bổn nguyên, hóa thân thành chân long không có vấn đề gì.

Chân long thần thú vốn là thú hoàng cường đại nhất, là hoàng giả của rất nhiều linh thú, trừ thần thú ngang cấp ra, đại bộ phận linh thú đều bị hoàng uy chấn nhiếp.

Loại năng lực này cũng là lúc Lăng Tiếu vô tình lịch lãm trong Tử Vong sơn mạch phát hiện ra.

Lúc ấy hắn gặp gỡ một đầu linh thú bát giai thấp giai, hắn đang muốn đối chiến toàn lực với con linh thú, lại phát hiện con linh thú này sợ hãi, hơn nữa ngộ nhận hắn là thái tử long tộc, nguyện ý thần phục hắn.

Lăng Tiếu lúc ấy cũng có chút khó hiểu, về sau hắn hắn đối mặt linh thú thấp giai, trực tiếp phát ra long khí thì đại bộ phận linh thú đều chịu không nổi long uy nên phủ phục xuống, chỉ có một số ít là quay đầu bỏ trốn.

Chính là như thế này Lăng Tiếu liền ý thức được diệu dụng của long khí, mà Kim Miết Thú vừa rồi là bị long khí của Lăng Tiếu dọa chạy.

- Các ngươi còn muốn Kim Sa Thụ của ta sao?

Lăng Tiếu xem thường nhìn qua đám người này.

Những người kia nội tâm phát lạnh, đều có xúc động muốn bỏ chạy, chỉ có Thiên Tôn cao giai là nói chuyện.

- Ngươi là người phương nào?

- Xem ra ngươi còn chưa nhìn rõ tình thế!

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

Ngay sau đó hắn vung tay lên, một đạo năng lượng đột nhiên đánh vào đầu tên Thiên Tôn cao giai.

Tên Thiên Tôn cao giai nhìn thấy lực lượng lao qua phía mình, đang lúc hắn muốn trốn tránh thì hắn phát hiện thân thể không cách nào nhúc nhích được, trong nội tâm lập tức hối hận tới cực điểm.

Nhưng mà đạo năng lượng này không có lấy mạng của hắn, mà là cắt một nửa tóc của hắn, sợi tóc không ngừng rơi xuống.

Tên Thiên Tôn cao giai này thoát chết, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

- Chỉ có thực Thiên Tôn thì bỏ đi, đừng nghĩ các ngươi là đệ nhất thiên hạ!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một tiếng, nhìn qua thiếu phụ xinh đẹp, nói:

- Là cầu vừa rồi của ngươi cứu mạng bọn họ, cái này thưởng cho ngươi!

Dứt lời một đồ vật bay ra khỏi tay của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1590 - Long Mã. (1)

Thiếu phụ xinh đẹp tiếp đồ trong tay, thần sắc vẫn đang đờ đẫn, cho đến khi thân ảnh của Lăng Tiếu biến mất trong sa mạc mới khôi phục lại.

Nàng cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, rõ ràng là một khỏa Kim Sa Quả.

Trong đôi mắt của nàng hiện ra thần sắc không thể tưởng tượng.

Kim Sa Quả chính là vạn kim khó cầu, người ta còn tặng cho nàng, làm cho nàng tràn ngập kính sợ và hảo cảm với thiếu niên này.

Những người khác nhìn qua Kim Sa Quả trong tay thiếu phụ và hâm mộ.

- Xem ra mạng của chúng ta là nhờ tam muội, bằng không... Thật đã chết toàn bộ rồi, không nghĩ tới người đó là Huyền Đế, khó trách người ta dám đi một mình trong sa mạc Tháp Mạc Lý!

Tên Thiên Tôn cao giai phục hồi tinh thần và nói ra.

- Ân, bình thường chúng ta đều cảm thấy lão Lục quá mức tàn nhẫn, Tam muội quá mức lòng dạ đàn bà, xem ra tàn nhẫn quá độ lại dễ chết, lòng dạ đàn bà chưa hẳn không có lợi!

Một tên Thiên Tôn trung giai khẽ thở dài.

Hai người khác gật đầu chấp nhận.

Bọn họ nhìn qua đồng bạn đã chết đi cũng chỉ có thể thở dài.

Bọn họ cùng lưu lạc bên ngoài đã sớm nhìn qua tràng cảnh sống chết, bọn họ lại không có năng lực báo thù, cũng chỉ có thể quên đi mà thôi.

...

Lăng Tiếu đi trong sa mạc này nửa năm, trừ ngẫu nhiên gặp gỡlinh thú công kích ra cũng không tìm được linh thảo gì khác, nhưng cũng không tìm được manh mối nơi của Thánh Dương Giáo.

Sa mạc Tháp Mạc Lý quá mức bao la, lại không có chỗ định vị, tấm bản đồ chỉ có lộ tuyến đi tới Thánh Dương Giáo, cũng không phải tọa độ chỉ thị, làm cho hắn chỉ có thể đi tìm và không có thu hoạch, cuối cùng hắn có chút mất phương hướng.

Lăng Tiếu lại đi không biết bao nhiêu ngày, lại nhìn thấy võ giả ăn mặc kỳ dị giết linh thú.

Lăng Tiếu cảm giác được bên kia có nhan khí.

- Hẳn là có nhân loại cư trú rồi.

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ thầm.

Lăng Tiếu sững sờ thì hơn mười võ giả ăn mặc kỳ dị xông tới, bọn họ cầm binh khí nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Một tên thực lực đạt tới Thiên Tôn chỉ vào Lăng Tiếu hét lớn nói lời cổ quái, Lăng Tiếu nghe được hiểu thấu.

- Các ngươi đang muốn làm gì? Ăn cướp sao?

Lăng Tiếu nhìn đám người này và cười lạnh.

Trên sa mạc có không ít cường đạo, thường xuyên ăn cướp một ít võ giả lạc đàn, mà đám người trước mặt không thể nghi ngờ bị Lăng Tiêu xem là cường đạo.

Người nọ lại la thét vài câu, đối lại ra thủ thế cho đám người chung quanh công kích Lăng Tiếu.

Thời điểm binh khí của đám người này chém vào đầu Lăng Tiếu thì hắn đã động.

Phong Thần Thối lưu lại mấy cước trên người đám người này, trực tiếp đá bạo bọn họ.

Tên dẫn đầu kinh hãi, hú lên quái dị, hắn muốn mang người rời đi.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không có nhân từ như thế, thân ảnh chớp động và diệt sát đám này.

Nhưng mà Lăng Tiếu diệt sát đám người này như chọc vào tổ ong vò vẽ, ở gần có tiếng ngựa vang lên.

Mấy trăm con Sa Uyển Mã vây quanh Lăng Tiếu, đám người này ăn mặc giống như đúc đám người bị giết.

Người cầm đầu cưỡi một con Long Mã thần tuấn, người này là một tên võ giả Huyền Đế thấp giai, rất hiển nhiên là tên cầm đầu.

Tên Huyền Đế thấp giai này cầm loan đao nhìn qua Lăng Tiếu gầm lên lời lẽ mà hắn không hiểu.

Lăng Tiếu nhíu mày nói:

- Ta không quản các ngươi là người nào, tốt nhất đừng đánh chủ ý lên ta, bằng không ta không ngại tiễn các ngươi đi gặp diêm vương!

Dứt lời Lăng Tiếu tỏa ra khí thế Huyền Đế cao giai.

Cảm giác áp bách và long uy đáng sợ làm cho đám Sa Uyển Mã không ngừng phủ phục xuống đất.

Ngay cả Long Mã thần tuấn thất giai cũng hí lên, tên Huyền Đế thấp giai ngồi lên nó bị hất xuống, nó chạy tới gần Lăng Tiếu.

Long Mã này toàn thân có long lân bao phủ, nó khác với đám ngựa kia, tới trước mặt Lăng Tiếu chừng một mét và quỳ một chân.

- Bái kiến điện hạ!

Những tên mã tặc kia hoảng sợ, bọn họ không có ngờ tới khí tức của Lăng Tiếu khủng bố như vậy, chấn nhiếp toàn bộ ngựa của bọn họ, ngay cả Long Mã thất giai thần tuấn cũng quỳ, chuyện này khiến bọn họ hoảng sợ.

Phải biết rằng Long Mã này chính là đương gia của bọn họ hao hết tâm trí mới có thể tiếp cận được, thế nhưng mà còn chưa có cưỡi vài ngày, bây giờ bị khí thế của người kia chấn nhiếp thuần phục, điều này đúng là dọa người.

Long Mã chính là linh thú cao cấp có chút huyết thống long tộc, tốc độ của nó nhanh nhất trong cùng giai, có thể ngày đi trăm vạn dặm, là tọa kỵ của hoàng giả, một đoàn người này căn bản không hàng phục được.

Mà con Long Mã sở dĩ nguyện ý trở thành tọa kỵ của Huyền Đế thấp giai này là có ẩn tình khác.

Lúc trước tên Huyền Đế phát hiện con Long Mã này và định dùng thực lực

thu phục.

Nhưng mà cấp bậc của con Long Mã này không yếu hơn hắn, hơn nữa tốc độ nhanh như tia chớp, hắn căn bản không phải đối thủ của Long Mã, còn ăn không ít móng ngựa của Long Mã.

Sau khi đại bại hắn không cam lòng, cuối cùng hắn nghĩ ra biện pháp thu phục Long Mã.

Hắn cho Long Mã ăn thuốt xổ, chỉ cần Long Mã mất đi sức chiến đấu còn không phải mặc hắn xâm lược sao?

Trải qua một thời gian ngắn truy tung cùng quan sát, Huyền Đế biết rõ Long Mã thường xuyên qua lại một nơi, vì vậy liền thả nhiều thuốc xổ vào nguồn nước mà Long Mã thường uống.

Trải qua cả ngày chờ đợi, tên Huyền Đế này quả thật có thu hoạch.

Long Mã sau khi uống nước xong thì không ngừng "Tiêu chảy ", trạng thái không xong, chiến lực mất hết.

Tên Huyền Đế đại hỉ, lại xuất hiện trước mặt Long Mã và uy hiếp nó, bảo nó thuần phục.

Long Mã cũng không nhận chủ với tên Huyền Đế, cho dù chết cũng không thần phục.

Tên Huyền Đế không có nản, liền đưa ra một yêu cầu khác, chỉ cần Long Mã đi theo hắn một năm, liền do nó rời đi.

Long Mã không có lựa chọn khác chọn, đành phải đáp ứng yêu cầu này của Huyền Đế.

Long Mã có thể cảm ứng được trên người Lăng Tiếu có huyết mạch long tộc nồng đậm, nó vô ý thức cho rằng Lăng Tiếu là chân long hóa thân, cho nên mới cung kình quỳ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng cảm nhận được con Long Mã này có khí tức bổn nguyên thân thiết, hắn tiến lên khẽ vuốt đầu của Long Mã và nói:

- Đứng lên đi, nói cho ta biết đám người này là kẻ nào..

Nhưng mà Long Mã còn chưa nói thì tên Huyền Đế đã tức giận rồi.

Tên Huyền Đế này lời lẽ không có sợ hãi, xem biểu lộ tức giận của hắn thì chắc chắn là đinh đối phó Lăng Tiếu rồi.

Đám người bốn phía nghe đương gia nói chuyện, không nói hai lời, lập tức chuẩn bị ra tay chém giết Lăng Tiếu.

Nhưng mà bọn họ còn chưa ra chiêu thì Long Mã đã lao tới, thân ảnh của nó cực nhanh, từng móng ngựa nện lên người đám người này.

Trong nháy mắt không ít người bị đá nổ tan xác.

Những người ở xa bị dọa phá gan chạy đi, bọn họ biết rõ Long Mã này ngay cả đương gia của bọn họ còn sợ hãi!

Tên Huyền Đế bị tức không nhẹ, chính mình còn không có hưởng thụ ngồi lên Long Mã bao nhiêu ngày, con Long Mã này đã trở giáo công kích hắn.

Hắn quát to và ra tay với Long Mã.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1591 - Long Mã. (2)

Vô số cát quét qua, hạt cát hình thành từng lưỡi đao sắc bén bắn thẳng về phía Long Mã.

Chỉ tiếc hắn chém trúng chỉ là tàn ảnh của Long Mã, chân thân của Long Mã đã ở trên đầu đạp xuống.

Bang bang!

Tên Huyền Đế kia trực tiếp bị đá bay thật xa, trên vai có hai móng ngựa.

Long Mã cũng không có thừa thắng xông lên, nó nhìn qua tên Huyền Đế và nói cái gì đó mà Lăng Tiếu nghe không hiểu.

Rất rõ ràng là cảnh cáo tên Huyền Đế, hoặc là thả tên Huyền Đế đi xem như trả nợ mấy ngày qua.

Tuy tên Huyền Đế câm phẫn nhưng biết người trước mặt không thể chọc, đành phải mắng vài câu và rời đi.

Lăng Tiếu do dự nhưng không có ra tay.

Tiêu diệt đám người này hắn không có chỗ tốt gì, cũng chỉ làm dơ tay mà thôi.

- Điện hạ, nhân loại kia từng tha cho ta một lần, ta hiện tại cũng tha cho hắn một lần, hiện tại xem như không nợ gì nhau, ta nguyện ý đi theo tùy tùng điện hạ.

Long Mã quay lại bên người Lăng Tiếu.

Long Mã là linh thú cao ngạo, đối với nhân loại hoặc là linh thú bình thường sẽ không ngó tới, thế nhưng mà đối đãi Lăng Tiếu thì khác, bởi vì nó có thể từ trên người Lăng Tiếu cảm nhận được khí tức bổn nguyên thân thiết.

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp.

- Ân, vậy bỏ qua chúng đi, không biết chúng là người nào?

- Bọn chúng là một đám mã tặc, thường xuyên qua lại vùng này, cướp bóc đồ của nhân loại khác.

Long Mã nói.

- Mã tặc? Vậy bọn họ bình thường sinh hoạt ở nơi nào?

Lăng Tiếu hỏi tiếp.

Hắn rõ ràng cảm giác được bên này có không ít khí tức nhân loại, có thể khẳng định nơi này nhất định có nhân loại ở lại.

Quả nhiên từ trong miệng Long Mã biết được, tại cách đây không xa có một thành thị nhân loại là "Tháp Sa Thành".

Mà đám người Tháp Sa Thành từ lời lẽ bản thổ nói Lăng Tiếu nghe được không hiểu.

Bởi vì Long Mã sinh tồn ở đây, cũng học được ngôn ngữ bản thổ.

- Đi bảy tám tháng cuối cũng cũng gặp được thành trì nhân loại, tiến vào thành tắm rửa rồi nói sau!

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, xoay người lên người Long Mã.

- Mang ta đi Tháp Sa Thành!

Nếu người bình thường cưỡi lên lưng Long Mã chắc chắn sẽ ngã sấp xuống, nhưng mà Lăng Tiếu thì khác.

Long Mã mừng rỡ hí dài, nó lưu lại tàn ảnh lướt qua phía trước.

Lăng Tiếu thình lình phát hiện Long Mã thất giai thấp giai tốc độ không kém gì linh thú thất giai cao giai, nếu nó cấp bậc cao thì Thánh giả cũng không đuổi kịp.

Long Mã có thiên phú này nên Lăng Tiếu không ngại đem bồi dưỡng nó, tiềm lực của nó không kém hơn tiểu kim đâu.

Trong nháy mắt bảy ngày trôi qua, Long Mã rốt cục mang theo Lăng Tiếu đi tới bên ngoài Tháp Sa Thành.

Nhìn qua tường thành màu vàng chắc chắn, nhìn thấy phòng ở đơn sơ, nhìn qua bình dân trần truồng đi lại.

Lăng Tiếu mới biết được dường như Tháp Sa Thành tựa này không có phồn vinh hưng thịnh như tưởng tượng, có thể nói so với Thành Vẫn Thạch mà hắn sống kém hơn không ít.

- Có lẽ là do hoàn cảnh bức bách.

Lăng Tiếu thở dài trong lòng.

Thành trì này bão cát đầy trời, điền kiện sinh hoạt rất ác liệt, thành trì tự nhiên không thể hưng thịnh được.

Lăng Tiếu mang theo Long Mã vào thành khiến nhiều người chú ý, mỗi một người đều kinh ngạc nhìn qua.

Bởi vì bọn họ chú ý không phải Lăng Tiếu, mà là Long Mã thần tuấn.

Tại Tháp Sa Thành, đại bộ phận võ giả đều dùng ngựa làm tọa kỵ, đây là phong tục tập quán của bọn họ

Bọn họ nhìn thấy đủ loại ngựa tốt, nhưng mà như Long Mã chỉ có trong truyền thuyế mà thôi.

Bình dân nhìn thấy Long Mã đều sùng kính, mà võ giả nhìn thấy Long Mã thì đầy tham lam.

Nhưng mà tạm thời không có người nào tiến lên đánh chủ ý vào Long Mã.

Lăng Tiếu tìm được quán rượu kiến tạo không tệ lắm và đi vào.

Hắn không hiểu trao đổi với người ở đây, phải cho Long Mã truyền đạt ý của hắn.

Hắn hiện tại đang tìm nơi tắm rửa.

Thế nhưng mà khi biết được người nơi này không cung cấp nước tắm, Lăng Tiếu phát cuồng.

Nhưng mà nghĩ đến hoàn cảnh nơi đây, nước là thứ quý giá nhất, Lăng Tiếu đành phải bất đắc dĩ đi ra khỏi quán rượu.

Nhưng vừa đi ra ngoài quán rượu thì thấy nhiều người đang vây quanh Long Mã.

Thấy ánh mắt bọn họ nhìn Long Mã đầy tinh quang, đã biết rõ bọn họ đang đánh chủ ý lên Long Mã.

- Xem ra ngươi bị người ta xem là bánh trái thơm ngon rồi.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ thân ngựa cười nói.

Cho dù những người này thực lực không kém, thế nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu thì chưa đủ nhìn.

Hừm hừm!

Long Mã ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, chân trước nâng cao, khí thế bắn ra, hai tên võ giả ngã xuống.

Bang bang!

Lực lượng cường đại khiến mật đất chấn đông, trăm mét trước mặt nó xuất hiện cái hố to.

Những người kia bị dọa sợ bay vút lên cao.

Lăng Tiếu trở mình lên ngựa, hóa thành hào quang biến mất.

Nhưng mà trong thành có không ít khí tức đuổi theo.

Qua một hòi chạy như bay chỉ có ba đạo khí tức là đuổi theo tới.

Thực lực của ba người này là Huyền Đế cao giai trở lên.

Hai người trong đó nói ngôn ngữ bản thổ, Lăng Tiếu căn bản không nghe

hiểu.

Tên còn lại nói tiếng thông dụng nhưng không lưu loát.

- Tiểu huynh đài xin dừng bước, ta là thành chủ Tháp Sa Thành Sa Hô, muốn mời tiểu huynh đệ tới phủ thành chủ làm khách.

- Ngốc à? Cái tên thật đặc biệt!

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, vỗ nhẹ lưng Long Mã dừng lại.

Ba người đằng sau đuổi tới.

Ba người ăn mặc quần áo và trang sức bản thổ, hai lão giả và một trung niên, đều có tu vị Huyền Đế cao giai, trong đó một lão giả là Huyền Đế đỉnh phong.

Lăng Tiếu không ngờ trong tòa thành như vậy lại có tới ba Huyền Đế cao giai đấy, điểm này khiến hắn bất ngờ.

Thực lực đạt tới Huyền Đế bình thường đều là thái thượng trưởng lão của thế lực lớn, rất ít khi ngây ngốc trong thành trì tu luyện.

- Chắc đây là điểm đặc sắc so với bên ngoài.

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

- Không biết ba vị có chuyện gì?

Lăng Tiếu nhìn qua ba người và hỏi.

- Tiểu huynh đài không cần khẩn trương, ta biết rõ huynh đệ không phải phàm nhân, ta muốn mời ngươi đến quý phủ làm khách, tận tình hữu nghị địa chủ mà thôi.

Trung niên nhân kia mở miệng nói.

Hắn nói thì hay lắm, nhưng mà ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Long Mã.

Hai tên Huyền Đế khác cũng có bộ dáng tham lam, rõ ràng tách ra vây Lăng Tiếu vào giữa, ý nghĩa không cần nói cũng biết..

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Chỉ cần các ngươi có năng lực, ta đi nhiên sẽ đi tới làm khách.

Đột nhiên Lăng Tiếu đánh chủ ý hàng phục tên trung niên này, hỏi một chút hắn biết chỗ Thánh Dương Giáo hay không.

Những người này quen thuộc sa mạc hơn người ngoài như hắn nhiều lần, nói không chừng những người này biết di chỉ Thánh Dương Giáo nằm ở đâu.

- Hắc hắc, tiểu huynh đệ không đi thì đừng trách chúng ta.

Tên trung niên cười lạnh, liếc qua hai người kia, chuẩn bị đồng thời ra tay giam cầm Lăng Tiếu và Long Mã.

Ba đạo lực lượng cường đại bao phủ Lăng Tiếu cùng Long Mã vào trong.

Tuy tốc độ của Long Mã vô song, nhưng mà nó nhìn thấy Lăng Tiếu không có trốn, nó cũng không có trốn, lập tức bị ba lực lượng này bao phủ, nó xì dài, hiển nhiên là không dễ chịu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1592 - Ngươi Làm Nô Lệ Cho Ta.

- Chính các ngươi muốn tìm chết thì đừng có trách ta.

Lăng Tiếu quát một tiếng, khí tức của hắn trướng lên, lập tức ép ba khí thế kia nhộn nhạo, ngón tay của hắn chỉ vào tên Huyền Đế đỉnh phong.

XÍU...UU!!

Tam Phân Thần Chỉ -- Đoạn Ngọc Phân Kim!

Một chiêu này khi lực lượng Lăng Tiếu càng không ngừng tăng lớn, lực lượng cùng tốc độ cũng khác ngày xưa.

Trong nháy mắt đã bắn tới ngực của tên Huyền Đế đỉnh phong, tên Huyền Đế đỉnh phong còn chưa kịp phản ứng thì chỉ mang đã xuyên thủng ngực của hắn rồi.

Hai người khác kinh hãi, bọn họ ý thức được mình quá tự đại.

Thời điểm bọn họ muốn xuất chiêu, Lăng Tiếu lại điểm vào tên Huyền Đế cao giai.

Tên Huyền Đế cao giai bị dọa đến hồn phi phách tán, muốn lập tức quay người rời khỏi, tuy nhiên phát hiện dù thế nào cũng không nhấc chân được, tùy ý cho chỉ mang xuyên thủng ngực.

Tên Sa Hô thành chủ thấy thế sớm bị dọa vỡ mật, hắn đâu nghĩ tới thực lực đối phương cường đại như vậy, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu làm sao cho hắn bỏ chạy chứ.

Thân ảnh của hắn chớp động, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt tên Sa Hô và thản nhiên nói:

- Ngươi không phải muốn mời ta đi tới phủ thành chủ làm khách sao? Tại sao bỏ trốn?

- Không... Không, tiểu huynh đài, ta... Ngươi bỏ qua cho ta đi, ta không nên đánh chủ ý tới Long Mã, ngươi bỏ qua cho ta đi, chỉ cần ngươi buông tha ta, yêu cầu gì cũng được.

Sa Hô liên tục cầu xin tha thứ.

- Vậy được, ta yêu cầu rất đơn giản!

Lăng Tiếu cười nhạt nói ra.

- Ngài... Ngài nói!

Sa Hô đại hỉ đáp.

- Ngươi làm nô lệ cho ta đi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, tinh thần chú ấn cao cấp đã tiến vào thức hải của Sa Hô.

Sa Hô còn muốn nói điều gì đó và linh hồn lực bị tập kích.

Linh hồn hắn muốn phản kháng, đáng tiếc hắn không cách nào ngăn cản lạc ấn tinh thần chú ấn cao cấp tiến vào, hoàn toàn bị Lăng Tiếu khống chế được.

- Có một dẫn đường cũng tốt!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Trong sa mạc này trừ Tháp Sa Thành ra còn có không ít thành trì tồn tại, đều nằm trong phạm vi quản hạt của Thánh Âm Giáo.

Mà Thánh Dương Giáo từng là bá chủ của cả trung vực và nơi này, bởi vậy với người nơi đây chẳng phải bí văn gì cả.

Lăng Tiếu biết được tin tức này càng buồn bực.

Nếu mỗi người ở đây đều biết Thánh Dương Giáo nằm nơi nào, chắc hẳn bí tân gì đó của Thánh Dương Giáo đã sớm bị người khác đào móc, làm gì tới lượt hắn.

Xem ra chuyến này đi tay không rồi.

Nhưng nếu đã đi tới chỗ này, Lăng Tiếu như thế nào cũng phải tới xem phong thái tông phái từng nhất thống trung vực là như thế nào.

Vì vậy Lăng Tiếu cưỡi lên Long Mã, dẫn Sa Hô đi tới di chỉ Thánh Dương Giáo.

Thánh Dương Giáo xây dựng thế lực nằm giữa sa mạc Tháp Mạc Lý.

Vị trí của nó không phải là quá khó tìm, nhưng đó là với người quen thuộc sa mạc thôi, người ngoài đừng mong tìm thấy.

Được Sa Hô dẫn dắt, Lăng Tiếu phải đi một tháng mới tới nơi.

Trước mặt hắn là một thành thị nhà cửa san sát, một tòa thành cổ điển tráng

lệ, một linh thụ cao che trời, linh thảo, linh hoa càng không ít, càng có không ít thủy đàm linh trì, tràn ngập linh khí sung túc, trong sa mạc không ngờ có nơi sa hoa như thế.

Nhìn người đi đường rậm rạp, Lăng Tiếu đều có chút há hốc mồm.

Thánh địa mà hắn đau khổ tìm kiếm, hắn thầm cầu thần bái phật để tìm được thì có quá nhiều người, hắn như quả bóng da xì hơi, không hề hy vọng xa vời tìm được cơ duyên đột phá Thánh giả ở đây.

- Đã đến thì xem phong thổ dân tình cũng không tệ!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Tiếp theo hắn từ chỗ Sa Hô mượn được quần áo của dị vực, thu hồi Long Mã, liền cùng Sa Hô đi vào di chỉ Thánh Dương Giáo.

Chỗ nầy tòa thành huyên náo sung túc, trong tay mỗi người có đốt hương khói, thần sắc vô cùng thành kính, trong miệng niệm cái gì đó không nghe rõ.

Lăng Tiếu từ trong miệng Sa Hô hiểu được hôm nay là mười lăm, là ngày triều bái, vì vậy mới có nhiều người bái thần như thế.

Đến chỗ nầy Lăng Tiếu cũng lấy địa đồ ra, hắn muốn đối chứng di chỉ và địa đồ.

Lăng Tiếu bay lên trên không trung, xuất ra lộ tuyến đối chiếu, phát hiện đại bộ phận tuyến đường đều nhất trí, nhưng có một ít lờ mờ không hợp, hình như thiếu cái gì đó, lại nhiều khi thêm cái gì đó.

Thời điểm Lăng Tiếu nghi hoặc thì Sa Hô nhắc nhở.

- Chủ nhân,ở chỗ này không được phi hành, xuống đi.

Thế nhưng mà hắn vừa nói xong trong tòa thành có mười khí tức bay ra.

Những người này tu vị đều là Huyền Đế, dọa nạt Lăng Tiếu một tiếng.

Trong đó một gã Huyền Đế cao giai đối nhiện chỉ vào Lăng Tiếu quát tháo cái gì đó hắn không hiểu, Lăng Tiếu đâu nghe hắn nói gì.

Hắn lập tức để Sa Hô dịch.

Thì ra người ta trách cứ hắn phi hành, là bất kính với thần minh, phải trừng phạt.

Lăng Tiếu buồn bực, hắn nào biết quy củ này, vội vã để Sa Hô giải thích thay hắn.

Thế nhưng mà những người này căn bản không nghe Lăng Tiếu giải thích, chuẩn bị động thủ bắt Lăng Tiếu lại.

Lăng Tiếu không nói hai lời dùng tốc độ cao bỏ chạy.

Hắn không phải sợ những người này, mà là không muốn động can qua nơi đây, bởi vì đây là địa bàn của người ta, mạo muội đắc tội với người ta là không sáng suốt.

Những người kia không ngờ tới Lăng Tiếu nói trốn là trốn, hơn nữa tốc độ nhanh kinh người, khiến bọn họ không kịp phản ứng.

Sau khi tỉnh táo lại lập tức đuổi theo Lăng Tiếu.

Sau khi trốn nửa ngày, Lăng Tiếu dừng lại và từ chỗ Sa Hô hiểu được đây là

nơi do Thánh Âm Giáo tiếp quản.

Trong thành trì còn có thánh lão tọa trấn, người bình thường tuyệt đối không dám phá hoại quy củ ở đây, bằng không chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

- Chủ nhân, chúng ta vẫn đi nhanh đi, vừa rồi ngươi phi hành trong thành đã kinh động thánh lão, người ta chắc chắn sẽ truy đuổi bắt chúng ta quay về.

Sa Hô ưu tư nói ra.

Lăng Tiếu đang định nói thì cảm giác có Thánh giai tới gần.

- Người ta đã đến, chúng ta trốn không được!

Lăng Tiếu nói một câu, cầm Kim Long Thương trong tay chỉ vào một hướng.

Ở giữa không trung có lão già ôm gầy xuất hiện.

Lão giả không nói hai lời, lập tức thi triển lực lượng không gian bao phủ Lăng Tiếu vào trong, muốn giam cầm Lăng Tiếu.

Lão giả này hiển nhiên có thực lực Thánh giả thấp giai, lực lượng còn nằm trong phạm vi thừa nhận của Lăng Tiếu.

- Có chuyện gì có thể từ từ nói, ta chỉ vô tâ, căn bản không biết quy củ của các ngươi nên mạo phạm mà thôi!

Lăng Tiếu đã là Huyền Đế đỉnh phong, hắn trong nháy mắt thoát ra khỏi trói buộc.

Mà Sa Hô ở bên kia phiên dịch cho tên Thánh giả thấp giai.

Tên Thánh giả thấp giai lập tức nói:

- Mặc kệ ngươi vô tình hay cố tình, lập tức theo ta về tiếp nhận trừng phạt.

- Ngươi đang ép ta động thủ sao?

Lăng Tiếu tức giận rồi.

Ai biết rõ sau một khắc tên Thánh giả thấp giai không hề nói gì với hắn, lập tức ra tay.

Chân khí băng hàn bao phủ lấy hắn, không khí chung quanh lập tức lạnh xuống.

- Mẹ kiếp, xem ra người ở chỗ này là man dân, không phân biệt trắng đen đã động thủ, thực sự xem bản cung dễ bắt nạt sao!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1593 - Di Chỉ Thánh Dương Giáo. (1)

Lăng Tiếu đi tới đây chưa sợ người nào, nếu không phải hắn đã sớm bị người ta giết từ lâu rồi.

Bây giờ hắn tức giận lên, cùng lắm là trở mặt với người ở đây, hắn xem ra di chỉ Thánh Dương Giáo cũng không có bí mật gì cả.

Đối phó khí tức băng hàn, không nghi ngờ lợi dụng hỏa diễm là dễ dàng nhất.

Cửu dương Phần Thiên Quyền mang theo hỏa diễm nóng bỏng đánh thẳng vào tên Thánh giả thấp giai.

Tên Thánh giả thấp giai nhìn thấy Lăng Tiếu dùng quyền chiêu hung mãnh thì kinh hô.

- Đúng rồi, là Thái Dương Công!

Lăng Tiếu cũng không biết hắn gào cái gì, lực lượng không ngừng tăng lên, các loại dương hỏa màu sắc khác nhau không ngừng hiện ra, phiến thiên địa này bị đốt nóng lên rất nhiều.

Tên Thánh giả thấp giai cũng không dám khinh thường, lập tức thi triển toàn lực đối phó Lăng Tiếu.

Hắn càng ngày càng cả kinh, Lăng Tiếu rõ ràng chỉ là Huyền Đế đỉnh phong, thế nhưng mà lại có thể đánh ngang tay với Thánh giả như hắn, hắn ý thức được đây là uy lực của Thánh Dương Công.

Oanh long oanh long!

Một trận chiến này tiếng nổ vang lên không dứt bên tai, băng hỏa lưỡng trọng thiên không ngừng dây dưa với nhau.

Trong lờ mờ có thể thấy được hỏa diễm mạnh hơn hàn khí không ít.

Tên Thánh giả thấp giai lúc này đầy hoảng sợ, trong tay xuất hiện một thanh đao có khí tức chấn động, đồng thời bên cạnh cũng có một con bát giai thấp giai Tuyết Băng Hùng.

Rất hiển nhiên hắn sợ hãi bị Lăng Tiếu làm bị thương, muốn dùng toàn lực bắt Lăng Tiếu lại.

- Nếu ngươi đã tìm chết thì bổn cung thành toàn cho ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tay, hắn gọi Mãnh Nam ra, đồng thời trên tay cũng xuất hiện bao tay!

Bao tay này là thánh khí mà Lăng Tiếu lấy từ chỗ Lưu Húc.

Mang theo bao tay này Lăng Tiếu quyền phong như thiểm điện, không hề giữ lại tấn công bác đấu với tên Thánh giả thấp giai.

Mãnh Nam xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu, nó nhìn qua tên Thánh giả và rống to lên, chấn đắc tứ phương.

Đầu Tuyết Băng Hùng lập tức bị chấn đắc màng tai "Ông ông" lên, tươi huyết từ hai tai chải ra ngoài.

Tiếng kịch chiến vang vọng, tên Thánh giả thấp giai cùng Tuyết Băng Hùng hoàn toàn bị Lăng Tiếu và Mãnh Nam áp chế.

Thánh giả thấp giai càng đánh càng kinh hãi, hắn biết rõ muốn bắt người này quay về là không thể nào, hắn không cần suy nghĩ, lập tức quay đầu rời đi.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu đã đánh tới mức này, làm sao có thể cho hắn bỏ trốn.

Đoạn Ngọc Phân Kim Chỉ lúc này bay ra khỏi ngón trỏ.

Thánh giả thấp giai không ngờ trong nháy mắt Lăng Tiếu có thể cứng đối cứng với hắn, hắn dùng không gian chấn động ngăn cản chiêu thức của Lăng Tiếu.

Hắn không ngờ nổi uy lực của chỉ quang, chỉ quang trực tiếp bắn xuyên qua không gian và bắn vào người hắn.

Hắn bị một chỉ này bắn bay ra xa, cũng may thân thể của hắn cường đại, cũng không có trực tiếp xuyên thủng, chỉ có hỏa mang nhỏ bám lên người của hắn.

Nhưng mà chút hỏa mang này lại giết hắn.

Một chút hỏa diễm trong nháy mắt đã biến thành lửa lớn có thể thiêu cháy thảo nguyên, thiêu đốt hắn thành cặn bã.

Sau khi tên Thánh giả thấp giai chết đi, Tuyết Băng Hùng tự nhiên cũng chết đi.

Lăng Tiếu căn bản không khách khí, thu hồi thi thể của Tuyết Băng Hùng.

Đạt được thân thể linh thú bát giai, mặc kệ cầm lấy đi bán đấu giá hay sử dụng đều có giá trị cao.

Thu thập tên Thánh giả này, Lăng Tiếu cũng không có mạo muội quay trở lại di chỉ Thánh Dương Giáo, hắn ẩn nấp khí tức, lại bay qua hướng khác rời đi.

Tên Thánh giả chết mất, nói không chừng có cường giả khác chạy tới.

Lăng Tiếu thay nơi khác, hắn đánh ấn ký của mình lên địa hình, sau đó thiêu đốt nó thành tro.

- Thánh Dương Giáo cùng Thánh Âm Giáo có liên quan gì? Hơn nữa lão gia hỏa kia nói Cửu Dương Phần Thiên Công chính là Thánh Dương Công gì đó, chẳng lẽ công pháp này là từ Thánh Dương Giáo truyền ra sao?

Trong lòng Lăng Tiếu đầy nghi vấn.

Mặc kệ đáp án là cái gì, hắn đều phải đi Thánh Dương Giáo xem như thế nào.

Nhưng mà hắn từ chỗ Sa Hô hiểu ra, trừ ngày mười lăm tế thần ra, di chỉ Thánh Dương Giáo sẽ không mở ra cho người khác vào.

Tin tức này khiến Lăng Tiếu chết tâm.

Bây giờ hắn có ý định quay về trung vực.

Thánh Dương Giáo bị Thánh Âm Giáo chiếm lấy nhiều năm, bên trong có bí mật gì chỉ sợ cũng bị người ta móc ra cả rồi.

Sau khi do dự, Lăng Tiếu vẫn chờ đợi ngày mười lăm tháng sau, lại đi xem di chỉ của Thánh Dương Giáo.

Bởi vì hắn bay lên không trung và nhìn thấy lộ tuyến cắt qua không nhất trí, thế nhưng mà có vài chỗ không đúng, nói không chừng trong đó có huyền cơ

gì.

Nhưng mà hắn không thể tiết lộ thân phận của mình, Lăng Tiếu nhân diệp này học ngôn ngữ bản thổ từ Sa Hô, sau đó hắn thuận tiện thành công tiềm nhập vào.

Lăng Tiếu lần này dứt khoát thu hồi Sa Hô lại, không cho hắn xuất hiện.

Thực lực của Sa Hô nhìn thì không kém, nhưng vào lúc mấu chốt chỉ sợ sẽ trở thành phiền toái.

Lăng Tiếu giữ lấy hắn, bởi vì hắn tạm thời còn có giá trị.

Lăng Tiếu bây giờ học tập ngôn ngữ bản thổ cũng chỉ nghe hiểu mà thôi, không cần Sa Hô đi phiên dịch.

Chỗ này cũng không cần trao đổi với người ta làm gì, hắn cứ tự hành động là được.

Người ở nơi này đã bị tẩy não cả rồi, mỗi một lời một chữ đều dùng giọng điệu sùng bái và cung kính với Thánh Dương Giáo cùng Thánh Âm Giáo.

Lăng Tiếu không quan tâm tới những người ở đây, hắn lặng lẽ dựa vào chỉ thị của bản đồ mà đi.

Hắn phát hiện bốn phía của tòa thành này hình như có trận pháp dao động, rất hiển nhiên chính là nhờ vào trận pháp này nên hai mươi vạn năm qua nơi đây không bị bão cát ảnh hưởng.

Lăng Tiếu có thể đoán được trận vân này đã ngoài cửu giai, bằng không không có khả năng bảo hộ thời gian dài như vậy, có lẽ sau khi Thánh Âm Giáo chiếm nơi đây bố trí trận pháp mới.

Lăng Tiếu đi một vòng nhưng không có phát hiện dị thường gì cả, hắn có cảm giác mình bị người ta khóa lại.

Thời điểm hắn định bỏ cuộc thì cảnh vật trước mắt biến hóa

Hắn nhìn qua thấy vách tường rỗng ruột, giống như còn có cửa ra vào đi thông xuống đất.

Lăng Tiếu hoài nghi vừa rồi mình có phải gặp ảo giác hay không, hắn lắc đầu vài cái, phát hiện vách tường này vẫn tồn tại, trận vân dao động càng mạnh mẽ.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn xoay người rời đi thì hắn suy nghĩ lại.

- Không đúng, có cổ quái!

Vào lúc này hắn ngưng tụ lực lượng vào ánh mắt.

Quả nhiên hắn nhìn thấy tràng cảnh vừa rồi, vách tường tòa thành này không chân thật, chỗ đó quá khứ có thông đạo ra vào, là trực tiếp tiến vào dưới đất.

- Này... Như thế... Chẳng lẽ đây là ảo cảnh sao?

Lăng Tiếu lúc này động dung.

Sau đó hắn lại nhin qua bốn phía của tòa thành, phát hiện tòa thành này sớm bị phá hoại không chịu nổi, những linh thụ, linh thảo, linh hoa đều là cành cây lá héo...

Cảnh tượng phi thường hoang tàn, làm gì có nửa điểm cảm giác thắng cảnh.

Mà những người đi lại đều có bộ dáng tàn bại, thăm viếng cũng không phải

tượng thần thánh minh gì, chỉ là thạch đài loạn thạch tồi tàn.

- Con mẹ nó, thì ra là ảo giác, thật... Thật là đáng sợ!

Lăng Tiếu nuốt nước miếng, cảm giác quá quỷ dị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1594 - Di Chỉ Thánh Dương Giáo. (2)

Hắn biết rõ sau thời thượng cổ có chút co thủ siêu phàm nhập thánh tuyệt thế cao thủ có thể bố trí ảo cảnh, có thể khốn chết người, có thể khiến người chết thành sống.

Ảo cảnh này không thể thể nhận biết khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu xuất đạo nhiều năm trừ ở Mê Huyễn Cốc bị huyễn yêu mê hoặc ra, hắn đúng là chưa tiếp xúc với ảo cảnh nào khác.

Cũng may mắn hắn đã từng giết qua huyễn yêu, cũng luyện hóa yêu tinh của nó, khiến cho hai mắt của hắn sinh ra biến dị, có thể khám phá tất cả ảo cảnh, bằng không hắn còn không phát hiện bí mật này.

- Lại có tội nhân lăng mạ thần linh, lại còn giết Thánh giả truy sát, người đâu, cùng ta bắt lấy kẻ độc thần. (Độc thần: tiết độc thần linh)

Một tên Huyền Đế thủ hộ nhìn thấy Lăng Tiếu ngẩn người, hắn kinh hô một tiếng lao qua Lăng Tiếu, song chưởng hóa trảo muốn bắt lấy Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó người thủ hộ bốn phía đồng thời lao tới chỗ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không đường chọn lựa, dùng Phong Thần Cước đá bay tên Huyền Đế đi.

Lúc hắn chuẩn bị chạy đi, mười tên Huyền Đế đã bay tới trên đầu hắn, bao vây đường lui của hắn.

Không chỉ như thế, tín đồ bốn phía cũng vây quanh Lăng Tiếu.

Từ ánh mắt của bọn họ, Lăng Tiếu nhìn thấy hung quang dọa người.

- Bà mẹ nó, không cần phải như vậy a!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, hắn muốn bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này mười tên Huyền Đế đồng loạt ra tay, từng đạo năng lượng có đặc tính không giống đánh qua, hình thành thiên la địa võng bao phủ Lăng Tiếu.

Trong phương viện trăm mét này được bày thiên la địa võng, ngay cả con muỗi cũng khó thoát.

Nhiều cao thủ Huyền Đế liên thủ tạo thành thiên võng, cho dù là Huyền Đế đỉnh phong hoặc bán thánh có vùng vẫy cũng không thoát

Lăng Tiếu không dám khinh thường, Kim Long Thương xuất hiện trong tay, đánh thẳng vào thiên võng đang bao phủ.

Oanh long oanh long!

Một con chân long lập tức xé rách một đường trên thiên võng, để hắn thuận lợi lao ra ngoài.

nhưng mà vào lúc Lăng Tiếu muốn bỏ trốn mất dạng thì một đạo nhân ảnh xuất hiện bên cạnh hắn.

- Thánh giả!

Lăng Tiếu không bất kịp khí tức của đối thủ, rất rõ hiển người ta thực lực

mạnh hơn hắn.

Người này có thực lực Thánh giả trung giai.

- Thúc thủ chịu trói đi, bằng không ngươi phải chết.

Tên Thánh giả trung giai lạnh lùng nói ra.

- Hừ, vậy phải xem các ngươi có bổn sự này hay không!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, tất cả lực lượng tuôn trào, long hình chiến khí lập tức bao phủ thân thể của hắn, hắn biến thành bán long.

Cùng lúc đó Mãnh Nam xuất hiện bên dưới.

Lăng Tiếu cùng Mãnh Nam cùng rống lên.

Rống rống!

Hai đạo sóng âm này cùng lúc bao phủ tên Thánh giả trung giai.

Đây là hai cái thiên phú thần thông, uy lực khủng bố dị thường, không khí cũng bị chấn thành chân không, tín đồ phía dưới ôm tai kêu la không dứt.

Lăng Tiếu và Sư Hổ Thú cùng rống to rất khủng bố, cho dù là Thánh giả bình thường cũng bị trọng thương.

Tên Thánh giả này hiển nhiên không ngờ tới tên thanh niên trước mặt bộc phát mạnh mẽ như vậy, mà hắn ở cự ly gần nên bị trùng kích rất mạnh.

Hắn cảm thấy huyết khí cuồn cuộn, thân thể lui ra phía sau thật nhanh, từng

đạo lực lượng không gian hiện ra ngăn cách lực lượng sóng âm quét qua.

Lăng Tiếu cũng không dám đấu chính diện với Thánh giả trung giai, hắn không còn lân giáo phòng ngự của lão Long Vương, dù thân thể có thể ngạnh kháng công kích của đối thủ, nhưng mà không ngăn được hắn cấm cố.

Trong tay hắn xuất hiện Chấn Thiên Cổ, tất cả lực lượng hối tụ vào bàn tay và nặng nề vỗ lên mặt bàn.

Một viễn cổ cự nhân xuất hiện trên đầu Lăng Tiếu, viễn cổ cự nhân cầm cổ và gõ vang, tiếng cổ như tới từ thời hồng hoang, cổ vũ sĩ khí cho chiến sĩ.

Trong lúc này Thánh giả trung giai đã sớm phong tỏa không gian, sợ bị sóng âm tập kích lần nữa.

Nhưng mà lần này hắn đã đoán sai rồi.

Tiếng cổ này công kích hoàn toàn không giống trước, lực lượng bao phủ thân thể của hắn, ngũ tạng lục phủ của hắn như bị chấn tan.

Trong nháy mắt hắn thất khiếu đổ máu, tất cả lực lượng vội vã đè nén nội thương trong người, đồng thời muốn dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra khỏi đây.

Đáng tiếc tiếng cổ thứ hai đã vang lên.

Thần sức của hắn không cam lòng, rốt cuộc không chịu được nên nổ tung lên.

Ở giữa không trung có một đoàn huyết dịch bay tứ tung, mùi hôi thối cũng truyền ra các nơi.

Người phía dưới nhìn thấy một màn này đều há to miệng, trên khuôn mặt đã hiện ra thần sắc sợ hãi.

Đây là thánh lão đấy, là người lợi hại nhất tọa trấn nơi này, bây giờ bị giết nên bọn họ quá kinh ngạc.

- Dám giết thánh lão, tội dân đáng chết, mọi người cùng nhau xông lên giết hắn, báo thù cho thánh lão, giúp thánh giáo giữ trong sạch.

Một tên Huyền Đế quát.

Sau khi hắn hét lên, cơ hồ tất cả tín đồ đều kêu to lên.

- Giết hắn báo thù cho thánh lão, giúp thánh giáo giữ trong sạch!

Vào lúc này mấy vạn người tụ tập lực lượng lại công kích Lăng Tiếu và Sư Hổ Thú.

Lực lượng bàng bac không ngừng oanh kích, cả phiến thiên địa này cũng phải lắc lư.

- Bị tẩy não quá nặng!

Lăng Tiếu la lên một tiếng, không dám chần chờ, hắn ngồi lên Sư Hổ Thú trốn đi mất dạng..

Trong đám tín đồ này không thiếu cao thủ, rõ ràng không sợ sinh tử đuổi theo.

Trong nháy mắt có mấy chục tên Huyền Đế bay đi, số lượng này quá mức dọa người.

Lực lượng này không kém gì một thế lực tam phẩm ở trung vực.

Huống hồ thứ nhìn thấy bây giờ chỉ là một góc của băng sơn, ai biết rõ trong sa mạc này có bao nhiêu Huyền Đế cùng Thánh giả.

Lăng Tiếu lúc này nghĩ tới Thánh Âm Giáo hẳn là một chi nhanh thế lực của Thánh Dương Giáo kéo dài a?

Bằng không làm sao có nhiều cường giả như thế xuất hiện.

Lăng Tiếu thoát đi rất nhanh, những người kia căn bản không có khả năng đuổi theo.

Lăng Tiếu đã biết rõ Thánh Dương Giáo sớm đã phá hư tất cả, những người kia tín ngưỡng chỉ là ảo cảnh mà thôi.

Nhưng mà hắn phát hiện hầm ngầm phải nghiên cứu và xem xét, có lẽ đó mới là nơi bí mật của Thánh Dương Giáo.

Ngày thứ hai sau đó, Lăng Tiếu lần nữa vụng trộm quay trở lại gần di chỉ Thánh Dương Giáo.

Phát hiện những tín đồ kia không thấy, chỉ có không ít người Thánh Âm Giáo đang canh phòng tuần tra.

Những người này có thực lực Địa Hoàng hoặc Thiên Tôn, mà Huyền Đế giai cũng tọa trấn bên trong.

Lăng Tiếu lặng yên hạ tinh thần chú ấn cao cấp lên một đám người, khống chế bọn họ, sau đó mệnh lệnh đám người này dẫn hắn qua cửa.

Ngay lập tức hắn thừa dịp đội tuần tra không ở đây, lập tức đánh ngất một

tên có vóc dáng như hắn, hắn mặc quần áo vào.

Lăng Tiếu làm xong tất cả cũng không có bị phát hiện.

Hắn gia nhập vào đội ngũ này, bắt đầu đi tuần tra bốn phía.

Lăng Tiếu lúc này vận lực vào con mắt và khám phá ảo cảnh, phát hiện những gì mình nhìn thấy hôm trước là thật.

Tòa thành này sớm đã suy bại không chịu nổi, cây cối bốn phía đã héo rũ tàn lụi.

Làm gì có nửa điểm danh thắng cơ chứ, đây chỉ là nơi bị phá hư bừa bãi.

Lăng Tiếu thuận theo đội ngũ này đi tới vách tường lúc trước.

Hắn cảm giác được bốn phía tường thành này có trận pháp phòng ngự, khẽ cắn môi lao thẳng về phía vách tường của tòa thành..

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1595 - Ảo Cảnh.

Nếu để người khác nhìn thấy Lăng Tiếu đụng vào vách tường này chắc chắn sẽ chấn kinh rớt con mắt.

Bởi vì bọn họ thấy nơi đó có trận pháp mạnh mẽ thủ hộ, hơn nữa tòa thành này dùng nham thạch vạn năm xây thành, cho dù là Huyền Đế đều cũng khó oanh phá được,chỉ có Thánh giả mới làm mẻ một hai.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu đụng vào trận pháp và vách tường của tòa thành lại không có gì.

Lăng Tiếu bị điên sao?

Tự nhiên không phải, hắn vốn nhìn thấu nơi này chỉ là ảo cảnh thôi, căn bản không có trận pháp hay tường thành gì.

Lăng Tiếu tiến vào trong lối đi, phát hiện bao quanh không có cái gì khác lạ, cũng đi vào bên trong.

Cửa vào thông đạo kéo dài xuống đưới, chắc hẳn phía dưới có tầng hầm ngầm.

Không chờ hắn phát hiện cái gì, Lăng Tiếu quyết định sau khi ra khỏi đây phải quay về trung vực.

Nhưng mà Lăng Tiếu không biết sau khi hắn đi vào đây thì có vài đạo nhân ảnh hiện ra ở cửa ra vào, khi hắn vào thành đã bị phát hiện rồi.

Vài người này đều là Thánh giả, thực lực cường đại nhất đạt tới Thánh giả cao giai, hình dạng già nua, những người khác đều có bộ dạng bảy tám mươi, chỉ có thiếu nữ ở giữa là vô cùng trẻ tuổi.

Nữ tử này không chỉ trẻ tuổi, hơn nữa còn phi thường mỹ lệ động người, dung mạo yêu mị, đôi mắt như thu thủy, làn da trắng nõn như như ngọc, dáng người ma quỷ, không một chỗ nào không câu dẫn dục vọng nguyên thủy của người ta.

Nàng mặc dị phục, my tâm có lam điểm hình thoi, đặc biệt cao quý và trang nhã.

- Thánh nữ, hắn phải biết phát hiện vị trí bí đạo!

Tên Thánh giả cao giai cung kính với thiếu nữ mỹ lệ.

- Ân, không nghĩ đến dị tộc này đúng là có bổn sự, Thánh giả bình thường đi tới chỗ nầy cũng khó nhìn ra ảo cảnh, thế nhưng mà người này chỉ tới hai lần là nhìn ra vị trí bí đao, trên người có lẽ có chút linh vật khám phá ảo cảnh.

Thiếu nữ mỹ lệ nói ra.

Giọng của nàng như chim sơn ca hót, nếu như giọng của nàng như tiếng nước suối chảy thì khiến người ta nghe như thiên âm, vô cùng thoải mái.

- Xử trí hắn như thế nào?

Thánh giả cao giai nói.

- Tên dị tộc này có cổ quái, trước sau có hai thánh lão chết trong tay của hắn, nói không chừng hắn có thể thanh trừ chướng ngại cuối cùng, thành toàn thánh giáo chúng ta, trước đó chúng ta cứ chờ đi.

Thiếu nữ mỹ lệ nói ra.

- Thánh nữ anh minh!

Thánh giả cao giai nói.

Lăng Tiếu vào trong thông đạo, trong nháy mắt tầm mắt là hắc ám khôn cùng, hắn giống như tiến vào cái hố đen không đáy, không thấy cái gì cả.

Tâm thần của Lăng Tiếu thiếu chút thất thủ, lập tức vận dụng đồng tử khám phá tất cả hư ảo.

Quả nhiên không gian hắc ám khôn cùng chỉ là ảo cảnh mà thôi, dưới chân của hắn chỉ là cầu thang.

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

- Người của Thánh Dương Giáo này đúng là quá khủng bố, rõ không ngừng có thể bố trí ảo cảnh lặp đi lặp lại, hơi không cẩn thận lâm vào ảo cảnh mà không hay.

Trong nội tâm Lăng Tiếu cảnh giác.

Hắn những năm này trải qua không ít sinh tử, thế nhưng mà đối mặt với ảo cảnh này vẫn cảm thấy khó đối phó.

Nếu như hắn không có lục đồng tử khám phá hư không, chỉ sợ hắn đã mất phương hướng rồi.

Bậc thang rất dài, có chín trăm chín mươi chín bậc, giống như đi vào địa ngục khiến người ta sợ hãi.

Tầng hầm ngầm sâu như vậy, không khí không cách nào lưu thông, bên trong tồn tại âm hàn và sát khí, thế nhưng mà Lăng Tiếu càng đi xuống càng ấm áp, không cảm giác được chút hàn khí nào.

- Thánh Dương Giáo, Thánh Dương Quyền, khả năng bên trong có có vật phẩm thuần dương!

Lăng Tiếu suy đoán.

Hắn đi tới bật thang sau cùng, hắn không thu hồi lục đồng tử lại, phát hiện tại ảo cảnh trước mặt hắn như khoe khoang, nơi này tùy ý bố trí rất nhiều đồ vật, rất nhiều linh khí, linh thảo...

Trên thực tế đây là không gian trống rỗng, chỉ có một ít đá tạp chứ chẳng có gì cả.

Những ảo cảnh này có thể thiêu đốt tham niệm của người ta.

Nếu như Lăng Tiếu thật sự không thể khám phá ảo cảnh, dùng tính cách của hắn sẽ trắng trợn liễm tài, hắn ăn mừng bản thân mình tìm được một đống loạn thạch.

- Khốn kiếp, trong này chẳng có gì tại sao nhiều ảo cảnh như vậy, ăn no rãnh rỗi không có gì làm sao?

Lăng Tiếu thầm mắng nói.

Tiếp theo hắn đi lên phía trước

Vào lúc này có từng kiện từng kiện quần áo lụa lướt qua, múa may nhẹ nhàng, dáng người linh động thoát tục, bộ ngực xốp giòn no đủ, bụng lán tròn, hai chân thon dài, đào nguyên khép mở như đang chờ người, người nào

nhìn thấy cũng bị câu dẫn dục vọng.

Cảnh này chính là ảo cảnh xuân quan sáng lạn.

Nơi này bố trí Trấn Hồn Đan, từng hương thơm không ngừng tỏa ra, cho người ta cảm thấy hương vị thanh khiết nhẹ nhàng, bất luận là người nào truy cầu võ đạo chỉ sợ cũng khó ngăn được hấp dẫn của đan dược cao giai.

Mấy ảo cảnh sau đó đều căn cứ vào tính cách từng người, thiết lập tham, nộ, si... Ảo cảnh đúng là khiến người ta khó phòng.

Một đường qua đi toàn thân Lăng Tiếu cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Những ảo cảnh này đúng là muốn mạng người, hoàn hoàn đan xen.

Mặc kệ người ý chí kiên định bao nhiêu cũng lâm vào ảo cảnh, thậm chí còn vướng mãi không ra được.

Một quan vừa rồi Lăng Tiếu còn nhìn thấy Vân Mộng Kỳ xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn thiếu chút tâm thần thất thủ, si mê Vân Mộng Kỳ trong ảo cảnh.

Đi qua ảo cảnh này thì không còn ảo cảnh khác nữa.

Lăng Tiếu lúc này ở trong không gian nhỏ, bốn phía xuất hiện đồ án hình nhân.

Những hình ảnh này là một chuỗi động tác.

Thị lực Lăng Tiếu ngưng tụ, phát hiện chỗ này không phải là ảo cảnh mới đi quan sát.

- Cửu Dương Phần Thiên Công?

Lăng Tiếu lạ lùng nhìn qua hình nhân khắc trên vách tường.

Hắn phát hiện mỗi hình nhân này xuất hiện một động tác chính là cửu dương quyền, hơn nữa mỗi động tác lưu chuyển thì dương diễm không giống nhau, đây không phải Cửu Dương Phần Thiên Công thì còn cái gì?

Lăng Tiếu nhìn qua đồ án, Cửu Dương Phần Thiên Công trong người không tự giác vận chuyển theo.

Khí thế của Lăng Tiếu trong nháy mắt bạo trướng, thân thể lúc này huy động theo đồ án.

Hắn phát hiện Cửu Dương Phần Thiên Quyền mình cho rằng là hoàn mỹ nhưng thật ra còn kém không ít, còn có tồn tại nhiều sơ hở, mà đồ án trên vách tường này mỗi đồ án vô cùng hoàn mỹ, mỗi một chiêu mỗi thức như hành vân lưu thủy, diễm dương lúc ẩn lúc hiện, uy lực còn mạnh hơn lúc trước quá nhiều.

Nhìn qua đồ án Lăng Tiếu lâm vào đốn ngộ.

Trong trí óc của hắn bây giờ chỉ còn chỗ của Cửu Dương Phần Thiên Quyền, nó không ngừng lưu chuyển trong trí óc của hắn.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Lăng Tiếu lóe lên, lẩm bẩm.

- Xem ra Cửu Dương Phần Thiên Quyền đúng là tuyệt học trấn tông Thái Dương Quyền của Thánh Dương Giáo!

Sau đó Lăng Tiếu lại phóng ánh mắt tới đồ án khác.

Hắn phát hiện chiêu thức khắc ở nơi này thập phần cường đại, một điểm đều không dưới Cửu Dương Phần Thiên Quyền.

Chỉ tiếc hắn không biết khẩu quyết tu luyện, cho nên cũng không biết chiêu thức của công pháp nào.

Nhưng mà trong đó lại có khắc chiêu thức Bất Diệt Kim Thân Công.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1596 - Ảo Cảnh Không Dứt, Quyền Ý Ngập Trời.

Đồ án này khắc hình người này lọt vào công kích của nhiều binh khí, những binh khí này biến thành bụi phấn, vạn đạo kim quang lóe ra, kim chung hộ thảo bao phủ thân thể lại.

Đây không phải Bất Diệt Bất Hoại Kim Thân hay sao?

Những tuyệt học của các hoàng triệu tại trung vực, không nghĩ tới đều xuất phát từ Thánh Dương Giáo.

Có thể tưởng tượng ra được năm đó Thánh Dương Giáo cường thịnh mạnh mẽ bực nào, uy chấn tứ phương.

Lăng Tiếu không có tâm tư đi truy cứu lịch sử của Thánh Dương Giáo, hắn đang nghĩ nếu như lấy được tâm pháp trên đây đưa về trong cung tu luyện, không qua trăm năm sẽ độc chiếm ngôi đầu, ngàn năm sau chắc chắn sẽ thay thế địa vị của Linh Vũ Các.

Lăng Tiếu tìm tòi một phen biết rõ nơi này chỉ có huyền kỹ, liền đi qua cửa động khác.

Nơi đó có nhiệt lượng tán ra, Lăng Tiếu hoài nghi có phải nơi này có dương hỏa hay không, nhưng mà Si Mị thiên hỏa trong thức hải của hắn không có phản ứng, liền bỏ đi suy nghĩ này, có lẽ đây chẳng qua là hỏa diễm bình thường mà thôi.

Lăng Tiếu lúc này bản thân có thiên hỏa, không có hỏa diễm nào hắn phải sợ.

Bỗng dưng một đạo sóng nhiệt ập tới.

Thân thể Lăng Tiếu nhất thời như con diều đứt dây, thân thể cháy đen không chịu nổi, máu tươi chảy đầm đìa, trước ngực đã lõm xuống.

Thân thể Lăng Tiếu có thể so với thánh khí, bây giờ trúng một kích đã bị trọng thương, chuyện này quá đáng sợ.

Lăng Tiếu cảm thấy xương đầu như nứt ra, hắn muốn ăn đan dược cũng không được, vận chuyển Cổ Hoàng Thần Công tốc độ cao nhất chữa thương.

Hắn rõ ràng có thể miễn dịch hỏa diễm, bây giờ bị lửa thiêu cháy, dù hắn nghĩ phá đầu cũng không rõ ràng.

Sau khi Lăng Tiếu đứng lên thì hắn đã khôi phục tám phần.

Lần này hắn không dám mạo hiểm trực tiếp xông vào, hắn đứng ở cửa, tụ lực vào mắt hy vọng nhìn thấy bên trong.

Lúc này thần sắc của Lăng Tiếu trở nên ngây ngốc đứng đó.

Hắn nhìn thấy một nhân ảnh đang đánh quyền, mà quyền ý của người này mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, chấn nhiếp cửu thiên thập địa mang cho người ta uy nghiêm lớn lao.

Lăng Tiếu cũng bị người đánh quyền này hấp dẫn thật sâu.

Hắn giống như bắt được không gian đang chấn động.

Bởi vì từ quyền ý này hắn nhìn thấy không gian chi lực, hắn nhìn thấy thiên địa bị đánh nở tung, tất cả bị hủy diệt!

Toàn thân Lăng Tiếu toát ra hỏa diễm, con mắt của hắn nhìn chằm chằm vào quyền thức vũ động, nhìn thấy lực lượng không gian bị quyền ý chấn động.

Không gian chi lực bắt đầu chấn động chút ít, dần dần hắn cũng sử dụng được một đám không gian chi lực nhưng có lực lượng kinh người, khi không gian vặn vẹo này xuất hiện, tầng hầm ngầm bắt đầu lắc lư..

Quyền ý kinh thiên cuồn cuộn, lực lượng quyền ý vô tận trùng kích hư không.

Trong tầng hầm ngầm có dị trạng thì người trên mặt đất lúc này động dung, một đám biến sắc đứng lên.

Cũng may một gã Thánh giả xuất hiện quát bảo bọn họ không được khẩn trương.

Trong tầng hầm ngầm này một đám Thánh giả của Thánh Âm Giáo đều trải qua tất cả ảo cảnh, bọn họ cũng không phải không có tham luyến, mà là bọn họ có dược tề phá hư ảo, đã sớm quen thuộc nơi này rồi, cho nên đi thẳng tới cũng không có gặp cái gì.

Bọn họ khẩn trương nhìn thấy Lăng Tiếu đang đứng ở đó luyện quyền, sau đó không gian chi lực bị chấn động, bọn họ há to miệng và thần sắc không dám tin.

Lúc trước bọn họ đi tới đây có một gã Thánh giả trực tiếp bị quyền ý oanh sát.

Bọn họ cũng biết quyền ý trong đó mạnh mẽ ngập trời, bọn họ cũng đã tham tường qua nhưng chĩnh lĩnh ngộ được chút da lông mà thôi.

Hôm nay người trẻ tuổi này lại nắm giữ quyền ý, hơn nữa còn lĩnh ngộ ra

không gian chi lực, khí tức của hắn bành trướng lên.

Nếu không phải không gian này đặc thù, chỉ sợ mọi người đều bị Lăng Tiếu đánh trúng.

- Thánh nữ, hắn đang đột phá, chúng ta có nên...

Tên Thánh giả cao giai lúc này làm ra hành động cắt cổ.

- Chậm, hắn đột phá có lẽ càng có lợi phá vỡ quyền ý ở nơi này, chúng ta không thể bởi vì chuyện nhỏ mà mất lớn.

Thánh nữ ngăn cản.

Nhưng sau khi nàng đưa ra quyết định này, nhìn qua thân ảnh tuấn vĩ kia không biết vì sao lại cảm thấy có không ít điểm không ổn, nhưng mà nàng cũng biết không gian quyền ý này không phải thứ phàm phẩm, nàng cũng không nói gì nữa.

Lăng Tiếu cũng không biết luyện quyền bao lâu, hắn chỉ biết cảnh giới của mình tăng lên rất nhanh, hắn cảm thấy thân ảnh của mình đang ở trong biển lửa, mỗi một quyền đều mang theo quyền ý cuồn cuộn, không gian bốn phía như nằm trong lòng bàn tay của hắn, hắn có cảm giác bá khí nắm giữ thiên địa.

Hắn cảm giác mình như dung nhập vào giữa thiên địa, có thể cảm giác không khí lưu động thật chậm, có thể cảm nhận được thì ra không gian vốn là như vậy, hắn chỉ cần điều động là được, chúng di động theo quỹ tích mà hắn nắm bắt được.

Trong lúc Lăng Tiếu dừng đánh quyền thì ngồi xuống, cơ hồ tất cả khí tức cũng thu liễm lại.

Qua một lát khí tức của hắn bành trướng.

Năm loại năng lượng đủ màu sắc không ngừng hiện ra, trong nháy mắt năng lượng bàng bạc bao phủ hư không, vách tường bốn phía không ngừng lắc lư.

Linh khí bốn phía không ngừng hướng về phía hắn.

Nhưng mà linh khí ở đây không thể thỏa mãn Lăng Tiếu, trước mặt hắn xuất hiện nhiều huyền tinh.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, hắn chuyển hóa huyền tinh thành năng lượng.

Vô số lực lượng không ngừng tẩy rửa thân thể Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm thấy tứ chi bách hài của mình, ngũ tạng lục phủ, kinh mạch huyết nhục... Đang được tẩy tủy, khí quan và sinh mệnh lực không ngừng biến hóa, đang không ngừng tăng mạnh mẽ, thọ nguyên của hắn kéo dài vô tận.

Đám mây ngũ sắc trong đan điền không ngừng xoay chuyển, lực lượng ẩn hàm trong tinh hải của hắn khiến người ta cảm thấy vô cùng vô tận.

Trong thức hải của hắn cũng sinh sản biến hóa, thức hải biến lớn gấp mấy lần, tinh thần lúc này bài xuất tạp chất không còn, tinh thần hải biến hóa như cầu vòng, hắn nhìn thấy thế giới cũng biến hóa khác hơn, giống như không khí, không gian biến thành thế giới khác, để người ta cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Linh hồn lực của hắn lúc này bành trướng, chân thân ngưng tụ chân thật, cũng không khác gì chân thân.

Với việc cải tạo thân thể này hắn có cảm giác siêu phàm nhập thánh.

Rất nhiều Thánh giả đột phá thì thọ nguyên cũng kéo dài hơn.

Nhưng mà lại không có bao nhiêu Thánh giả còn trẻ tuổi như Lăng Tiếu đã đột phá lên tầng thứ này.

Thân thể của bọn họ được cải tạo cũng không có hoàn mỹ như Lăng Tiếu.

Có thể nói Lăng Tiếu bây giờ đạt tới Thánh giả và dung mạo cả đời này cũng không biến hóa nữa, nói đúng hơn là không cần phục dụng thiên tài địa bảo nghịch thiên hay đan dược gì cũng có thể bảo trì thanh xuân không suy.

Hơn nữa tiềm lực của hắn không phải mấy Thánh giả đột phá vài ngàn năm có thể sánh bằng.

Chưa tới trăm tuổi đột phá Thánh giả, trong trung vực tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất nhân.

Lăng Tiếu không có suy nghĩ phá ảo cảnh, hắn trúng một quyền nhưng hắn cũng lĩnh ngộ quyền ý và lực lượng không gian, chuyện này không thể nghi ngờ là giúp hắn.

Lực lượng bành trướng khiến hắn có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1597 - Siêu Phàm Nhập Thánh. (1)

Hắn có cảm giác chỉ cần mình giơ tay nhấc chân đều dẫn dẫn lực lượng mênh mông cuồn cuộn, có thể hủy hoại thế giới vạn vật, trảm phá tất cả hư ảo.

- Mượn mấy con chuột các ngươi luyện tay đi.

Lăng Tiếu lúc này mừng rỡ và lẩm bẩm.

Tiếp theo hắn lóe lên đã tới nơi khác, một đạo quyền ý ngập trời đánh thẳng vào năm tên Thánh giả.

Một quyền mang theo hỏa diễm này bao phủ không gian chật hẹp, hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, quyền ý hung mãnh trùng kích vào vách tường.

- Tiểu tử này có thể phát hiện chúng ta, xem ra quả nhiên có một ít thủ đoạn!

Tên Thánh giả cao giai cười lạnh, hắn muốn ngăn cản một quyền Lăng Tiếu thì có người ra tay trước.

Một đạo khí tức tuyệt âm ngăn cản một quyền nóng bỏng này.

Oanh long!

Lực lượng hai Thánh giả va chạm vào nhau phát sinh tiếng nổ mạnh kinh thiên, chấn đắc tầng hầm ngầm này có dấu hiệu sụp đổ.

Mà cầm chế ở đây dù mạnh cũng đã bố trí hơn hai mươi vạn năm rồi, có bao

nhiêu lực lượng cũng đã biến mất quá nhiều.

Vào lúc này đám Thánh giả bay lên cao.

Bên ngoài Thánh Dương Giáo toàn bộ ảo cảnh biến mất, tràng cảnh phá hư ở chỗ này hiện ra trước mặt tín đồ Thánh Âm Giáo.

Nhưng mà bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, kiến trúc phá hư ở đây lõm xuống nền đất.

Lúc này có mấy đạo thân ảnh bay lên cao.

Những giáo đồ Thánh Âm Giáo nhìn qua mấy đạo thân ảnh và cung kính hô to.

- Tham kiến thánh nữ, tham kiến chư vị Thánh giả!

- Chỗ này bị dị tộc xâm lấn, các ngươi tạm thời lui ra khỏi tổng bộ đi.

Tên Thánh giả cao giai nhìn vài trăm giáo đồ Thánh Âm Giáo quát lên.

Những người này không dám dị nghị gì, lập tức từ đi tới truyền thâu trận biến mất.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu và thánh nữ đối chiến với nhau.

Lăng Tiếu vốn dĩ đã lĩnh ngộ quyền ý, dựa vào quyền ý có thể diệt sát Thánh giả trung giai.

Nhưng mà hắn ở trước mặt nữ nhân này không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, mà đối phương chỉ mới có thực lực Thánh giả thấp giai mà thôi.

Lăng Tiếu sử dụng Cửu Dương Phần Thiên Quyền, là quyền chiêu chí dương, mà đối phương sử dụng lực lượng trái ngược lại, là lực lượng tuyệt âm, còn là trảo công.

Trong tích tắc từng đạo không gian chi nhận sắc bén không ngừng ập thảng vào người Lăng Tiếu.

Nhìn móng vuốt bén nhọn này, người bình thường chắc chắn sẽ bị xé xác.

Lăng Tiếu vừa mới đột phá Thánh giả, lực lượng thao thao bất tuyệt, gặp gỡ đối thủ mạnh mẽ, cũng không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại càng hưng phấn.

Hỏa diễm không ngừng lưu chuyển và oanh kích, quyền ý hủy thiên diệt địa.

Tất cả trảo công và quyền kình đều tan nát biến mất, nhưng mà có một khí tức âm hàn xâm nhập vào thân thể của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có thiên hỏa hộ thấn nhưng mà cảm thấy âm hàn tập kích thân thể thì chấn động.

- Xem ra nữ nhân này trong người có bảo vật âm hàn, nhưng mà bản cung vừa lĩnh ngộ quyền ý mới, ngươi còn chưa đủ nhìn.

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng, khí thế của hắn bành trướng, lúc này dùng một quyền mang theo uy thế khủng khiếp đánh thẳng vào thánh nữ.

Một quyền này là Lăng Tiếu vừa mới chỗ lĩnh ngộ tinh túy quyền ý, uy lực của nó vô cùng khủng bố.

Thánh nữ lúc này nghiêm túc, một đạo khí tức tuyệt âm tuôn ra ngoài, không khí lạnh giá tới cực điểm.

Cửu Âm Thần Trảo!

Thánh nữ quát to một tiếng, tất cả lực lượng hối tụ vào song trảo đánh ra ngăn cản một quyền này.

Hai phần lực lượng khác nhau va chạm sinh ra lực phá hoại cực lớn, không gian nơi đây vặn vẹo tới cực điểm.

Cuối cùng quyền trảo va chạm vào nhau, quyền mang vẫn đánh thẳng về phía thánh nữ.

Thánh nữ lúc này liều mạng dùng toàn lực, năng lực phản ứng thong thả hơn rất nhiều, nàng phát hiện mình bây giờ không thể tiếp một quyền này.

- Đừng mong đả thương thánh nữ.

Thánh giả cao giai của Thánh Âm Giáo quát to một tiếng, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh thánh nữ, một đạo năng lượng không gian bao phủ chung quanh ngăn cản một quyền của Lăng Tiếu.

Tên Thánh giả cao giai kia đánh vào quyền mang thì hắn bị lực phản chấn của quyền mang đánh bay ra xa.

Tên Thánh giả cao giai này sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là không thể tiếp nhận sự thật này.

Hắn đường đường Thánh giả cao giai lại bị một Thánh giả thấp giai vừa đột phá đẩy lui, nếu truyền ra ngoài hắn chẳng có mặt mũi nào cả.

Lúc này hắn tỏa ra sát khí nặng nề.

- Dị tộc, ngươi mạo phạm thánh địa của chúng ta, hôm nay ta sẽ bầm thây

ngươi thành vạn đoạn!

Tên Thánh giả cao giai lúc này lại dùng cường chiêu đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Vào lúc này một đạo hào qung chiếu rọi Lăng Tiếu, ánh sáng chói mắt không ai mở mắt ra được.

Lăng Tiếu không nghĩ tới này có lực lượng quang thuộc tính khó gặp, lực lượng quang thuộc tính này khiến hắn cảm thấy khó chịu.

- Muốn giết ta ngươi còn chưa có tư cách này!

Lăng Tiếu quát một tiếng, một đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Đạo nhân ảnh này vừa xuát hiện, lập tức giống như quỷ mị lướt qua bên canh Thánh giả cao giai, tốc độ có thể xưng là cực nhanh khiến người ta không nhìn thấy.

Lúc này một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hiển nhiên là có người bị thương.

Lăng Tiếu đã không có long lân của lão long vương hộ thân, thân thể của hắn dù sánh ngang Thánh giả nhưng không phải là vô địch thiên hạ.

Khi thực lực của hắn cường hãn thì người hắn tiếp xúc cũng có thực lực cường đại.

Cho nên hắn phải sớm chuẩn bị an toàn cho mình.

Như Sát Thiên là Thánh giả đỉnh phong tự nhiên là hắn mang theo bên người đề phòng vạn nhất.

Bóng người vừa lướt qua chính là Sát Thiên không nghi ngờ.

Sát Thiên giỏi về ám sát chi đạo, trong nháy mắt hắn đã chém một cánh tay của tên Thánh giả cao giai của Thánh Âm Giáo kia.

Tiếng kêu thảm thiết hiển nhiên là tên Thánh giả cao giai của Thánh Âm Giáo phát ra.

Mà cường giả Thánh giả của Thánh Âm Giáo lúc này sững sờ.

Bọn họ không nghĩ tới trong nháy mắt lại xuất hiện cường giả đáng sợ như vậy, còn đả thương Thánh giả cường đại nhất trong bọn họ.

Tên Thánh giả cao giai ôm vết thương cánh tay lui ra phía sau, nội tâm của hắn đầy kinh hãi, hắn rõ ràng cảm giác được đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, đã có thực lực sánh ngang giáo chủ Thánh Âm Giáo.

Sát Thiên ra tay tuyệt đối không lưu người sống.

Chỉ thấy nhân kiếm hợp nhất, kiếm chiêu nhanh chóng tuyệt luân, kiếm khí càng tung hoành bốn phía, lực lượng bành trướng kinh người, vô số kiếm ảnh tập kích vào tên Thánh giả cao giai kia.

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Tên Thánh giả cao giai không thể không lui, trong tay đã xuất hiện một cái thuẫn ngăn cản kiếm khí của Sát Thiên đánh xuống, cùng lúc đó hắn dùng ánh mắt công kích.

Đồng sát thuật!

Chỉ thấy hai đạo bạch quang từ trong mắt của hắn bắn ra ngoài, tốc độ và uy

lực rất đáng sợ.

Cũng may Sát Thiên là Thánh giả đỉnh phong, trong trung vực cũng là một trong những người mạnh nhất, năng lực phản ứng nhanh kinh người.

Hắn rút thánh kiếm ra, trong nháy mắt chém qua hai đạo bạch quang, hơn nữa còn phản kích nhanh chóng.

Một chiêu kiếm tuyệt sát đáng sợ lập tức chém qua tên Thánh giả cao giai kia.

- Thánh nữ cứu ta!

Tên Thánh giả cao giai biết không thể ngăn cản, không thể không lên tiếng cầu cứu, đồng thời cũng gọi linh thú hộ thân ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1598 - Siêu Phàm Nhập Thánh. (2)

Sau đó thánh nữ bình tĩnh và quát lên.

- Tất cả mọi người động thủ!

Dùng thánh nữ cầm đầu và mấy tên Thánh giả khác cũng bộc phát lực lượng kinh người, linh thú cũng xuất hiện thiên địa bị khí tức cường hoành bao phủ.

Lăng Tiếu cũng gọi Sư Hổ Thú ra, hắn mang bao tay vào và quát to một tiếng, lập tức lao qua phía thánh nữ.

Hắn vừa mới thành thánh, cũng mới lĩnh ngộ quyền ý, tự nhiên muốn chiến thống khoái một trận.

Sát Thiên dùng một địch ba, mà Lăng Tiếu cũng một địch ba, Thủy Hống và Sư Hổ Thú lập tức nghênh tiếp sáu con linh thú, từ số lượng đã thấy lâm vào hạ phong.

- Sát Thiên nhanh chóng giải quyết đi!

Lăng Tiếu không muốn dây dưa và ra lệnh cho Sát Thiên.

Sát Thiên nghe Lăng Tiếu ra lệnh, tự nhiên toàn lực chiến đấu, hắn lập tức dùng kiếm chiêu tuyệt sát với ba tên Thánh giả.

Lăng Tiếu cũng xử dụng mấy thức trước thức thứ bảy của Cửu Dương Phần Thiên Quyền, từng quyền mang theo hỏa diễm và quyền ý vô tận đánh vào

ba người kia.

Trong ba người này có một tên là Thánh giả trung giai, hắn nghênh tiếp nhiều công kích của Lăng Tiếu.

Nhưng mà hắn vừa tiếp xúc với quyền mang của Lăng Tiếu thì bị dương hỏa thiêu đốt làm đau đớn kịch liệt, quyền ý ngập trời càng khiến hắn khó chống cự nổi.

Trong tay hắn cầm một thanh thánh đao, hổ khâu và chân đã chảy máu.

May mắn có thánh nữ cùng một gã đồng bạn khác phân ra gánh vác một phần quyền ý, bằng không hắn không còn mạng rồi.

Thánh nữ phát hiện Lăng Tiếu càng đánh càng dũng, nội tâm vô cùng kinh ngạc, đồng thời nàng cũng nhận ra Lăng Tiếu thi trienr chính là tuyệt học Thánh Dương Quyền tuyệt thế của Thánh Dương Giáo, nó cùng cấp độ với Thánh Âm Giáo Cửu Âm Thần Trảo, uy lực bất phàm.

Trong nội tâm của nàng lo lắng, nàng lên tiếng hỏi:

- Ngươi là người phương nào? Vì sao biết được Thánh Dương Quyền đã thất truyền?

- Ta là người như nào không trọng yếu, trọng yếu là các ngươi khinh người quá đáng.

Lăng Tiếu càng đánh càng hưng phấn, càng lĩnh ngộ sâu về quyền ý.

Loại cảm giác dung nhập thiên địa tự nhiên này, không đếm xỉa trói buộc của không gian quá mỹ diệu.

Thánh nữ càng tức giận, nàng lúc trước định đánh tan lĩnh ngộ không gian quyền ý của Lăng Tiếu, nhưng không làm vậy vì có tính toán khác, thế nhưng mà nàng không ngờ tới Lăng Tiếu sau khi thành thánh càng cường đại như vậy, hơn nữa hoàn toàn không có ý thương hoa tiếc ngọc, nàng càng tức giận hơn.

Ah ah!

Ở bên khác có hai tiếng kêu thảm vang lên.

Rất hiển nhiên là Thánh giả bị Sát Thiên kích thương.

Mà bên này Lăng Tiếu cũng đánh tên Thánh giả trung giai chật vật không chịu nổi, tên Thánh giả thấp giai thì dính thiên hỏa thiêu đốt và hóa thành tro tàn.

Thánh nữ càng lo lắng, nàng biết rõ bây giờ miễn cưỡng không có kết cục tốt.

Nàng tức giận kêu to lên.

- Toàn bộ rút lui!

Tiếp theo hai trảo của nàng đánh vào đầu Lăng Tiếu, bắt buộc Lăng Tiếu phòng ngự thi tên Thánh giả trung giai dẫn đầu chạy trốn.

Mà bên kia ba tên Thánh giả quần đấu với Sát Thiên cũng bỏ chạy.

Nhưng mà tốc độ của Sát Thiên nhanh kinh người, hắn chém ra ba kiếm lưu hai tên Thánh giả trung giai lại, tên Thánh giả cao giai ăn một chiêu và chạy trốn.

Sau khi hắn chạy trốn còn nguyền rủa lại.

- Dị tộc đáng chết, giáo chủ chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Sát Thiên đang định đuổi theo đánh chết tên Thánh giả cao giai này, Lăng Tiếu lại ngăn cản hắn.

- Tính toán, cho chúng chạy đi, ngươi hộ pháp giúp ta, ta có việc cần làm.

Lăng Tiếu ý định đi vào không gian quyền ý nhìn xem có thể tiến vào trong hay không.

Nếu như có thể vào thu được cái gì đó thì hắn sẽ quay về trung vực ngay.

Nếu như tiến không đi cái kia cũng không nên miễn cưỡng, cũng phải rời khỏi.

Thánh Âm Giáo có nhiều Thánh giả như vậy, giáo chủ nói không chừng đã vượ qua Thánh giai rồi.

Nếu quả thật gặp được cường giả tuyệt thế như vậy, hắn cùng Sát Thiên cũng không đủ nhìn!

Lăng Tiếu hai tay vũ động, kiến trúc đổ vỡ bị hắn nhấc lên cao, rất nhanh có hố to xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn không chần chờ lướt vào bên trong, đồng thời lại chấn từng tảng đá thành bụi phấn.

Lúc đi tới tầng hầm ngầm thì không gian quyền ý không có bị hủy hoại gì, một đạo sóng nhiệt không ngừng truyền tới.

- Chỗ nầy chắc sớm bị người Thánh Âm Giáo phát hiện, thế nhưng mà bọn họ không cách nào vào bên trong, rất hiển nhiên quyền ý đáng sợ kia không phải Thánh giả cao giai có thể ngăn cản, lực lượng của ta hôm nay bành trướng, lại hóa thân thành bán long, phòng ngự da thịt còn mạnh hơn thánh khí cao giai, thế nhưng mà có thể ngăn cản quyền ý kinh người sao?

Lăng Tiếu đứng ở trước thông đạo suy nghĩ.

Lăng Tiếu lại vận toàn lực, toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm vào tràng cảnh bên trong thông đạo.

Thần sắc của hắn chấn động, hắn khó tin nói:

- Quyền ý không gian biến mất? Này... Đây là chuyện gì?.

Hắn vẫn cảm nhận được nhiệt khí, thế nhưng mà hắn không thấy người luyện quyền.

Cùng lúc đó thức hải của Lăng Tiếu có Si Mị Thiên Hỏa đang kích động lên.

- Bởi vì ta lĩnh ngộ quyền ý mà tự động biến mất? Hay là sụp đổ ảnh hưởng nơi này?

Lăng Tiếu tự hỏi thật nhanh, do dự nói ra:

- Bất kể thế nào thì tiến vào nói sau.

Nói xong Lăng Tiếu trực tiếp thu tất cả khí tứclaij, tướng mạo biến thành bán long, từng long lân bao phủ thân thể hình thành phòng ngự cường đại.

Hắn lúc này thong thả đi vào trong thông đạo.

Đi từng bước vào trong, không có công kích gì cả.

Lăng Tiếu thở ra một hơi, bắt đầu đánh giá chung quanh.

Không gian này cũng không lớn, không có gì bên trong cả.

Lăng Tiếu không có thất vọng!

Hắn vốn dĩ đạt được chỗ tốt rất lớn, thế nhưng mà lại phát hiện nơi này sớm bị người ta thu sạch, muốn mò tiện nghi là không có khả năng.

Nhưng mà hắn nhìn thấy ngọn lửa bị phong ấn ở bên trong nơi này.

Ngọn lửa có năm màu, nó bị cấm cố ở nơi đây, mặc cho nó kích động thế nào cũng không trốn ra được.

- Hỏa diễm này rõ ràng khiến Si Mị Thiên Hỏa phản ứng lớn như vậy!

Lăng Tiếu cảm giác được Thiên châu trong thức hải chấn động mạnh thì lẩm bẩm. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Hắn nhìn qua ngọn lửa, lúc này nghĩ tới các loại truyền thuyết của Thánh Dương Giáo.

- Hẳn đây chính là Tiên Thải Thiên Hỏa mà giáo chủ Thánh Dương Giáo năm đó lưu lại? Không, đây chỉ là một đám hỏa diễm bổn nguyên mà thôi.

Lăng Tiếu nói thầm.

- Cũng không biết Thánh Dương Giáo lưu lại bổn nguyên ở đây là muốn thánh giáo bất diệt hay vẫn có nguyên nhân khác, tóm lại vừa vặn tiện nghi cho ta.

Lăng Tiếu hưng phấn.

Không quản đây chỉ là một chút bổn nguyên của Tiên Thải Thiên Hỏa, nhưng là mà lực lượng của nó rất mạnh, nó có thể ngang hàng với Si Mị Thiên Hỏa, còn có thể nhét đầy dương mạch thứ tám, luyện thành tầng tám "Thải Viêm Tiên Dương".

Lăng Tiếu lúc này phòng ngừa hỏa diễm bổn nguyên bỏ trốn, trước tiên mang Si Mị lam hỏa phong ấn nơi này, sau đó mới trực tiếp đánh tan lực lượng phong ấn.

Lăng Tiếu dùng toàn bộ chiến lực, toàn lực đánh ra một kích sánh ngang với Thánh giả đỉnh phong.

Oanh long!

Một tiếng nổ to vang lên, không gian phong tỏa bị đánh tan nát.

Một đám Tiên Thải Thiên Hỏa trong nháy mắt thoát khốn lập tức thoán bay lên cao, sóng nhiệt của nó khiến Lăng Tiếu cảm thấy đau đớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1599 - Tiên Thải Thiên Hỏa?

Lăng Tiếu không có do dự lập tức há miệng hấp thu đoàn Tiên Thải Thiên Hỏa vào trong bụng.

Thống khổ do bị thiêu đốt khiến Lăng Tiếu kêu lên thảm thiết.

Đây chỉ là một đám bổn nguyên mà thôi, hơn nữa lực lượng tuyệt đối không yếu hơn Si Mị Thiên Hỏa.

Lăng Tiếu hấp thu nó dễ dàng mới là chuyện kỳ quái.

Nếu là người khác đã sớm bị đốt thành tro.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn đau đớn này, lợi dụng Si Mị Thiên Hỏa bao phủ nó lại, không để nó thiêu đốt ngũ tạng, sau đó vận chuyển Cửu Dương Phần Thiên Công hấp thu nó vào dương mạch thứ tám.

Không nên xem thường một chút lực lượng này, nó hoàn toàn đủ cho Lăng Tiếu nhồi đầy dương mạch.

Sau khi nhồi đầy dương mạch thứ tám, Lăng Tiếu cũng thuận lợi dùng lực lượng "Thải Viêm Tiên Dương", chỉ còn một tầng "Thương Viêm Thánh Dương " cuối cùng là tu luyện thành Cửu Dương Phần Thiên Quyết.

Vào lúc Lăng Tiếu vừa mới dung nhập một đám Tiên Thải Thiên Hỏa thì giáo chủ Thánh Âm Giáo xuất hiện ở nơi đây.

Khi ấy Thánh Dương Giáo biến mất thì các giáo phái khác nổi lên.

Mà Thánh Âm Giáo lúc mới lập đánh khẩu hiệu của Thánh Dương Giáo, nói rằng mình là chi nhanh mạnh nhất của Thánh Dương Giáo còn bảo tồn, cũng quảng thu đồ đệ.

Nhưng mà khi ấy có người nói Thánh Âm Giáo chính là đối đầu sinh tử của Thánh Dương Giáo lúc đó, nhưng chỉ bị Thánh Dương Giáo tiêu diệt, ngày Thánh Dương Giáo biến mất thì bọn họ mới xuất đầu, muốn xưng bá Sa Vực.

Giáo đồ ở Sa Vực gần như là giáo đồ của Thánh Dương Giáo, nghe tin tức này đương nhiên cho rằng là thật.

Mà những thế lực khác bị Thánh Âm Giáo dùng thế lôi đình vạn quân thu thập, lại lấy di chỉ Thánh Dương Giáo làm thánh địa, giữ nó lại để thế nhân có chỗ kính ngưỡng.

Người Sa Vực phát hiện Thánh Âm Giáo không có hủy di chỉ của Thánh Dương Giáo thì bọn họ tới thăm viếng, cảnh giác với Thánh Âm Giáo dần dần tiêu trừ, cuối cùng xem đây là tín ngưỡng duy nhất.

Thánh Âm Giáo cũng bắt đầu nhất thống toàn bộ Sa Vực.

Những tín đồ Thánh Âm Giáo năm đó đi lại trong Sa Vực, không ai dám khiêu khích Thánh Âm Giáo.

Cho dù là mã tặc lợi hại nhất cũng không dám động người của Thánh Âm Giáo.

Thế nhưng mà bây giờ lại có dị tộc tới đây xâm phạm và giết người.

Đây là chuyện sỉ nhục của Thánh Âm Giáo.

Thánh nữ còn chưa trở về tổng bộ thì giáo chủ Thánh Âm Giáo đã tự mình hàng lâm.

Bao nhiêu năm qua Thánh Âm Giáo bọn họ còn chưa bao giờ có thánh lão chết đi, nhìn tính mạng ngọc đồng tan vỡ thì giáo chủ Thánh Âm Giáo đã biết xảy ra đại sự.

Một đạo nhân ảnh lướt qua không gian của tòa thành.

Bóng người này xuyên qua hư không, tốc độ nhanh như sao băng, trong nháy mắt đã tới giữa di tích.

Không bao lâu xuất hiện trên di chỉ Thánh Dương Giáo.

Tốc độ này ít nhất là Thánh giả đỉnh phong mới có.

Lăng Tiếu say mê cảm giác dương mạch thứ tám tràn đầy, hoàn toàn không biết đại địch tiến tới.

Hắn hấp thu toàn bộ hỏa diễm vào trong dương mạch, lực lượng càng tăng trưởng thật nhanh, hắn cũng củng cố ở Thánh giai sơ cấp.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Lăng Tiếu vô cùng mừng rỡ.

- Thành thánh, rốt cuộc có thể đi Thiên Vực!

Lăng Tiếu lúc này than thở.

Hắn chờ ngày này đã lâu.

Bất kể là tìm Vân Mộng Kỳ hay đi tìm sư phụ, hắn vẫn phải bước đi trên con đường cường giả, đi Thiên Vực.

Đó chính là mục tiêu cuối nhân sinh đời người.

Lăng Tiếu lại quan sát tình huống trong gian phòng, cảm thấy không còn cái gì khác mới đi ra ngoài.

- Không đúng, chỗ nầy còn thiết lập nhiều ảo cảnh, lại có lưu quyền ý phòng ngừa người khác tiến vào, không có khả năng chỉ có một chút thiên hỏa bổn nguyên, nhất định còn có trân bảo khác tồn tại

Lăng Tiếu do dự nghĩ thầm.

Tiếp theo hắn đi kiểm tra từng giá đỡ nơi đây, xác định không có bất kỳ cái gì khác thì khó hiểu.

Hắn nhìn qua bốn phía, gian phòng trống rỗng, hắn có cảm giác không cam lòng.

Lục đồng tử của hắn ngưng tụ, cũng xác định chỗ này không có ảo cảnh mới rời đi.

Nhưng mà ngay sau đó hắn nhìn thấy vách tường đối diện có phát hiện nho nhỏ, hắn cũng không thể xác định ý nghĩ của mình, hắn đi tới gần vách tường dó.

Nhìn qua một lúc, vách tường này không có gì đặc biệt, cũng tuyệt đối không phải ảo cảnh.

Thế nhưng mà vách tường này có dấu ngấn nhỏ, nếu Lăng Tiếu không có mở lục đồng tử, cũng tuyệt đối không phát hiện dấu ngấn nhỏ này.

Từ cái ngấn nhỏ này có thể thấy đây là vết tích cửa đá.

- Bên trong có càn khôn?

Lăng Tiếu nghi hoặc nói thầm.

Không quản bên trong có gì, hắn phải đi vào nhìn xem mới được.

Hắn giơ tay lên dùng toàn lực đánh một quyền vào cách tường đối diện.

Một quyền có thể đánh nát ngọn núi nhưng không cách nào đánh vỡ vách tường này.

- Kiên cố như vậy?

Lăng Tiếu chấn kinh, hắn không ngờ vách tường này lại cứng như thế.

Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương trong tay, lại đánh thẳng vào vách tường.

Bán thần khí Kim Long Thương trực tiếp đánh vách tường xuất hiện cái động.

- Bên trong quả nhiên có càn khôn!

Lăng Tiếu kinh hỉ hét một tiếng, Kim Long Thương đánh ra lần nữa, đánh ra cái động lớn hơn.

Lăng Tiếu đi vào trong thì phát hiện bên trong là bí thất trân tàng.

Mấy chục kiện thánh khí bày biện tùy ý, mỗi một kiện tỏa ra hào quang sáng lạn khiến Lăng Tiếu nhìn thấy có chút hoa mắt.

Hắn thuận tay cầm một thanh trường kiếm thủy thuộc tính, hắn rút kiếm ra

khỏi vỏ thì hào quang màu lam bức người, một đạo hư ảnh linh thú sống động hiện ra.

- Phi ngư kiếm, ít nhất... Đạt tới thánh khí trung giai!

Lăng Tiếu cảm giác ứng trường kiếm bất phàm thì kinh hô lên.

Sau đó hắn lại kiểm tra từng kieneh thành khí, phát hiện càng có thánh khí cao giai.

Cảnh này khiến hắn mừng như điên.

Mấy chục kiện thánh khí khiến Lăng Tiếu thu hoạch quá lớn.

Nhưng mà Lăng Tiếu nhìn thấy thánh khí chỉ bày bố tùy ý, có mấy kệ binh khí trống không, hắn hoài nghi đây là thánh khí thấp kém nên không thèm gia cô cái gì.

Trong này trừ thánh khí ra còn có dụng cụ cổ quái, chỉ đồ trong những cái chai đã biến mất, căn bản không có chút năng lượng tồn tại.

Cuối cùng hắn nhìn qua các bản sách cổ, hắn nghĩ đây là công pháp hiếm có, mới mở ra xem xét lại phát hiện văn tự bên trong hắn xem không hiểu, hắn buồn bực không thôi.

- Chẳng lẽ là văn tự Sa Vực?

Lăng Tiếu suy đoán.

Hắn dù học ngôn ngữ Sa Vực với Sa Hô, thế nhưng mà lại không học qua văn tự Sa Vực!

- Tính toán, thu trước nói sau, sau khi quay về chậm rãi nghiên cứu.

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, hai mắt tỏa sáng, thu sạch các sách vở.

Hắn lại quan sát tinh tế một lần, hắn bắt đầu kiểm kê thánh khí.

Thánh khí với hắn tác dụng không lớn, nhưng đối với Tiếu Ngạo Cung mà nói là thánh vật hiếm có, có thể tăng nội tình của Tiếu Ngạo Cung.

Sau khi hắn quay về trung vực, những người khác cũng có thể xem như vật phẩm truyền thừa.

Thời điểm Lăng Tiếu từ dưới mặt đất đi lên thì khí tức hung mãnh ập xuống.

Tốc độ và năng lượng khiến Lăng Tiếu cảm thấy khó thở.

- Chẳng lẽ người Thánh Âm Giáo đuổi tới đây nhanh vậy sao?

Lăng Tiếu lúc này nói thầm.

Sát Thiên lập tức tới bên cạnh Lăng Tiếu.

- Người tới rất mạnh, không yếu hơn ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1600 - Bên Trong Có Càn Khôn. (1)

Lăng Tiếu nghe xong chấn kinh, Sát Thiên tại trung vực đã là đỉnh phong, người tới thực lực không yếu hơn hắn, đúng là quá kinh người.

Một đạo nhân ảnh phá không bay tới, đạo nhân ảnh này đứng trước Lăng Tiếu và Sát Thiên trăm mét.

Người này là nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp khiến người ta động tâm, không kém thánh nữ lúc trước chút nào, thậm chí còn dụ hoặc hơn nhiều.

Hình tượng và khí chất là mỹ nhân thành thục, đây là loại hình mà Lăng Tiếu yêu thương nhất.

Ngũ quan của nàng tinh mỹ, đôi mắt phóng đãng mang theo mê huyễn, rất dễ dàng khiến nam nhân hãm vào trong, bộ ngực cao ngất đầy đặn, bờ mông mập căng tròn, đùi thon dài bạo lộ ra ngoài, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế khiến người ta nín thở.

Nàng mặc quần áo dị tộc, lại mang theo ngữ điệu phong tình dị vực.

Lăng Tiếu thấy qua nữ nhân mỹ lệ rất nhiều, mà nữ nhân bên cạnh hắn toàn là tuyệt sắc, so với nữ nhân trước mặt lại không bằng.

Không phải dung mạo kém hơn, mà là khí chất chênh lệch quá xa, đó là bởi vì nữ nhân trước mặt là Thánh giả đỉnh phong, mị lực của nàng ngay cả sư nương Phong Thanh Duyên cũng khó sánh bằng.

Lăng Tiếu nhìn nữ nhân này và sinh ra cảm giác chinh phục mãnh liệt, toàn

thân của hắn nóng bừng.

Vừa nhìn nàng lần đầu tiên đã sinh ra dục hỏa khó chịu, có thể thấy nữ nhân này quyến rũ đáng sợ.

Xuất đạo tới nay Lăng Tiếu cũng từng bị mị cốt của Ngọc Liệt Diễm câu dẫn khó tự kiềm chế được, mà nữ nhân trước mặt là thứ hai.

Nữ nhân này chính là phó giáo chủ Thánh Âm Giáo Ngọc Nhu Phỉ, từng là thánh nữ Thánh Âm Giáo, phó giáo chủ Thánh Âm Giáo này tu luyện lực lượng quang thuộc tính. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Nàng lạnh lùng nhìn qua Lăng Tiếu cùng Sát Thiên nói:

- Các ngươi là trung thổ tới?

- Trung thổ? Ngươi nói là nói trung vực a, chúng ta đúng là từ đó đi qua.

Lăng Tiếu đè nén nóng nảy trong người.

Hắn đang suy nghĩ có nên giết nữ nhân này hay không,

- Ngươi đã lĩnh ngộ quyền ý bên dưới, chắc hẳn ngươi cũng tìm được cái gì đó, giao chúng ra đây ta cho các ngươi rời đi!

Ngọc Nhu Phỉ lạnh nhạt nói.

Nàng không có đề cập Lăng Tiếu giết đám Thánh lão, càng không nói chuyện phá hoại nơi này, nàng chỉ nghi ngại thực lực Sát Thiên nên không dám động thủ sao?

- Nếu như ta không giao, ngươi có thể cường đoạt chăng?

Lăng Tiếu dù bận tâm vẫn ung dung nói.

Ngọc Nhu Phỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu như không giao... Ta không thể giết hắn nhưng ta có thể giết ngươi..

Nàng tươi cười lãnh diễm, mị hoặc, lại tiềm ẩn sát cơ nồng đậm

Sau khi giọng nàng vang lên, trong tay xuất hiện cái gương, nàng không chút dấu hiệu đã ra tay.

Hào quang trong kính chiếu rọi, một đạo hào quang bắn ra ngoài, lực lượng thần bí chiếu vào người Sát Thiên.

Nàng ra tay quá mức đột ngột, mà Sát Thiên vẫn bảo hộ Lăng Tiếu không dám khinh thường, tốc độ ánh sáng hắn không thể tránh được.

Bởi vì cái gương này là bán thần khí, tên là Tĩnh Quang Kính, một khi bị chiếu vào là cấm cố thân thể, không cách nào di chuyển được, qua một khắc lực lượng mới biến mất.

Lăng Tiếu nhìn thấy Sát Thiên không thể nhúc nhích thì biết rõ chuyện không ổn, hắn đâu nghĩ tới Ngọc Nhu Phỉ có bán thần khí chứ?

Trong nháy mắt Lăng Tiếu dùng toàn bộ chiến lực, trấn thiên cổ lập tức xuất hiện trên tay, hắn muốn ra tay kích sát nữ nhân này.

Ngay sau đó hắn không có nửa phần thương hương tiếc ngọc, bằng không chết chính là hắn.

Lăng Tiếu còn chưa gõ trấn thiên cổ thì có hào quang chiếu vào người hắn.

Trong lòng Lăng Tiếu kinh hô một tiếng.

- Hết!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hành động của mình cứng ngắt, trừ đầu óc còn có suy nghĩ ra, tất cả còn lại không cử động, lực lượng trong đan điền cũng bị cấm cố.

Trên mặt Ngọc Nhu Phỉ lúc này tươi cười dụ hoặc chúng sinh, nói:

- Vốn muốn khách khí với các ngươi chút ít, thế nhưng mà ngươi không thức thời thì ta cũng không khách khí.

Thời điểm Ngọc Nhu Phỉ muốn hạ sát thủ với hai người, linh thú hộ thân của Sát Thiên là Thủy Hống và Sư Hổ Thú của Lăng Tiếu không có bị trói buộc gào rú một tiếng, chúng công kích Ngọc Nhu Phỉ.

Kính trong tay Ngọc Nhu Phỉ không có hiệu quả với linh thú, nàng cất kỹ cái gương, trong tay xuất hiện loan đao, cùng lúc đó nàng cũng gọi linh thú hộ thân ra.

Linh thú hộ thân của Ngọc Nhu Phỉ chính là Bạch Ngân Cự Tượng, thân hình khổng lồ của nó khiến người ta cảm thấy khủng bố, hai lỗ mũi thở ra khói trắng, hai cái tai to đập một cái gió mạnh quét qua, bốn cái chân to như cây cột khiến người ta cảm thấy nặng nề.

Trong các linh thú thì vọi là loài có lực lượng mạnh nhất, nhưng mà thân hình khổng lồ khiến tốc độ của nó chậm lại.

Nhưng Ngọc Nhu Phỉ lại tin tưởng nó mười phần, cho nó ngăn cản Thủy

Hống và Sư Hổ Thú không có chuyện gì.

Bạch Ngân Cự Tượng da dày thịt béo, nó miễn dịch công kích bình thường.

Nhìn thấy con voi này tâm của Lăng Tiếu lạnh một nửa.

Người ta trực tiếp dùng biện pháp này tiêu diệt hắn và Sát Thiên, hai người bọn họ khó xoay người.

- Không được ah, phải nghĩ biện pháp ngăn cản nàng một hồi, Sát Thiên có thể khôi phục lực lượng nhanh chóng!

Đầu óc của Lăng Tiếu suy nghĩ biện pháp thật nhanh.

Thế nhưng mà hắn không thể động đậy, chỉ có đầu óc còn đang suy nghĩ, tinh thần lực công kích có thể dùng nhưng mà với Thánh giả có thể nắm giữ lực lượng không gian, tinh thần lực công kích đã không đủ nhìn, cho dù linh hồn phân thân của hắn cũng không phải đối thủ của Thánh giả đỉnh phong, chỉ sợ linh hồn trong phân thân cũng bị đánh tan.

- Vốn ngươi có thể toàn mạng, nhưng mà ngươi muốn nuốt thánh vật của chúng ta, lại giết thánh lão của giáo ta, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp thần minh!

Ngọc Nhu Phỉ cười lạnh, loan đao lấp lánh sắc bén chém vào cổ Lăng Tiếu.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!

Lăng Tiếu cái khó ló cái khôn, lập tức sử dụng Bất Diệt Kim Thân, phân thân của hắn nhanh chóng bám vào kim thân.

Kim thân này như có tính mạng, nó cầm kim thương tấn công Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ không ngờ Lăng Tiếu còn có chiêu này, hơn còn hiểu công kích, nội tâm của nàng nghi hoặc không thôi.

Phải biết rằng không gian giới không thể chứa vật sống, mà linh thú không có khả năng thay con người.

Mà Kim Thân có tu vị Thánh giả thấp giai, phòng ngự cũng so được với thánh khí thấp giai, nhưng mà không thể như chân thân Lăng Tiếu bộc phát lực lượng gấp mấy chục lần.

Ngọc Nhu Phỉ lúc này là Thánh giả đỉnh phong, chỉ hai chiêu là nàng đã thăm dò ra thực lực của Bất Diệt Kim Thân, nàng tăng lực công kích và đánh Kim Thân thành vài đoạn.

Lăng Tiếu biết rõ Kim Thân khó chống công kích của nữ nhân này cho nên hắn rút linh hồn về, lập tức lại triệu hồi phân thân khác.

Khương Vương trước khi chết chính là Thánh giả đỉnh phong, một chút cũng không yếu hơn Thiên Sát.

Dùng phòng ngự của hắn không tới mức bị diệt như Bất Diệt Kim Thân.

Lăng Tiếu dùng phân thân khống chế Kim Thân, tay cầm Kim Long Thương, dùng phân thân thuật công kích cản trở Ngọc Nhu Phỉ.

Gần trăm đạo thân ảnh và Phách Lương Thương Quyết cường đại đánh thiên địa này chán động không dứt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1601 - Bên Trong Có Càn Khôn. (2)

Chỉ tiếc thân thể phân thân dù cường hãn nhưng mà Lăng Tiếu cũng chỉ có thể dùng lực lượng Thánh giả thấp giai, căn bản không có khả năng ngăn cản Ngọc Nhu Phỉ.

- Nếu ngươi chỉ có vài thủ đoạn như vậy thì chấm dứt đi.

Ngọc Nhu Phỉ dù kinh ngạc thủ đoạn của Lăng Tiếu, nhưng mà nàng biết khôi lỗi chẳng thể bằng phân thân, mà là Lăng Tiếu lợi dụng linh hồn khống chế phân thân, không tạo ra uy hiếp lớn với nàng.

Người trúng hào quang từ bán thần khí sẽ bất động trong một khắc. (15 phút)

Trong một ngày chỉ dùng với một người một lần, lần thứ hai sẽ vô dụng.

Cho nên Ngọc Nhu Phỉ phải dùng thủ đoạn nhanh nhất chém giết Lăng Tiếu cùng Sát Thiên.

Nàng cong kích vài lần đánh nhau với Kim Thân đại thành này, lại phát hiện nó không có bị hủy diệt, biết rõ khôi lỗi này cường hãn hơn con trước nhiều lắm.

Nàng không muốn dây dưa, trực tiếp vòng qua đánh giết Sát Thiên.

Trong mắt của nàng Sát Thiên mới là uy hiếp lớn nhất, mà Thánh giả thấp giai trước mắt thực lực kém nàng quá xa, không lọt vào mắt.

- Là ngươi bức ta!

Lăng Tiếu hiện sát cơ.

Hắn vốn muốn bắt nữ nhân này làm tù binh, lưu ở bên cạnh mình, nữ nhân cực phẩm luôn là thứ khiến hắn yêu thương, không đành lòng lạt thủ tồi hoa.

Thời điểm Ngọc Nhu Phỉ giết tới trước mặt Sát thì Kim Thân đại thành tới bên cạnh Lăng Tiếu và dùng tất cả lực lượng vỗ trấn thiên cổ.

Tiếng trống khủng bố áp vào người Ngọc Nhu Phỉ, kinh mạch và nội tạng của nàng chấn động mạnh mẽ.

Thân thể của nàng không có nổ tung, mà là chảy máu tươi, nàng té xuống đât.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu còn có thủ đoạn như vậy, càng không nghĩ tới một cái phá cổ có lực công kích khủng khiếp như thế.

Linh hồn phân thân của Lăng Tiếu dù lực lượng ràng buộc bỏi bản thể, nhưng mà năng lực không bằng chân thân.

Sau khi dùng một kích toàn lực, linh hồn phân thân cảm thấy không khỏe, khó gõ được lần thứ hai.

Cứ như thế kéo dài một khắc sau.

Ngọc Nhu Phỉ bị thương nặng, nàng thiếu chút chết trong tay tên Thánh giả thấp giai, nàng không có cam lòng, nhưng mà muốn xoay người là quá khó

Nàng lấy đan dược ra ăn vào, hy vọng tại khôi phục trước khi đối phương thoát khỏi trói buộc.

Đồng thời nàng gọi Bạch Ngân Cự Tượng quay về, mang nàng rời khỏi đây.

Nhưng mà Lăng Tiếu liên tục cho hai Kim Thân kéo dài, thời gian một khắc đã trôi qua.

Sát Thiên khôi phục tự do thì chuyện đầu tiên chính là giết qua chỗ Ngọc Nhu Phỉ.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn truyền niệm cho hắn hạ thủ lưu tình, khống chế nàng là tốt rồi.

Sát Thiên đang ở trạng thái đỉnh phong, mà trạng thái của Ngọc Nhu Phỉ cực kém, bị Sát Thiên bắt lại là khó tránh khỏi.

Lúc này Lăng Tiếu đã khôi phục tự do, trong nội tâm thở dài một hơi.

- May mắn!

Ăn mừng chính là thân thể bị phong bế, không có phong bế linh hồn, hắn có thể dùng ý thức điều khiển gọi hai đại Kim Thân, dù bị hủy một cái nhưng vẫn vạn hạnh lắm rồi.

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Ngọc Nhu Phỉ, trên gương mặt kiều mị của nàng có vết máu nhỏ, bộ dáng nhu nhược đáng yêu.

Lăng Tiếu ôn nhu lau khô vết máu trên mặt nàng, lộ ra nụ cười xuân phong đắc ý.

- Thần phục ta, hoặc là đi gặp thần minh!

Trong nụ cười ôn nhu này mang theo sát cơ đáng sợ.

Vạn bất đắc dĩ, Lăng Tiếu thật sự không muốn giết giết nữ nhân cực phẩm này, đây là loại hình hắn yêu thương nhất.

Ngọc Nhu Phỉ hiển nhiên không phải nữ nhân sợ sệt, nàng trực tiếp nhắm mắt chờ Lăng Tiếu xử trí.

- Xem như không phản kháng sao? Nếu như ta chiếm thân thể của ngươi thì ngươi có hận ta không?

Lăng Tiếu đưa ngón tay vuốt cằm nói ra.

Ngọc Nhu Phỉ lúc này mở to mắt, thần sắc lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu, nói:

- Ngươi tốt nhất giết ta đi, bằng không chờ giáo chủ tới, các ngươi đều phải chết!

- Ha ha, tại sao ta phải chờ hắn, trừ phi hắn dám tới trung vực, ta sẽ khiến hắn có đi không về!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, tiếp tục đưa tay tới quần áo trước ngực của Ngọc Nhu Phỉ, kéo áo nàng xuống không ít.

Vai của nàng lộ ra ngoài, làn da trắng ngà rất đẹp, rất dụ hoặc người ta, bộ ngực no đủ lộ ra một mảng lớn, trùng kích thị giác rất mạnh.

- Ngươi... Vô sỉ!

Thân thể Ngọc Nhu Phỉ run nhẹ quát lên, đôi mắt dễ thương của nàng chấn động.

Từ ngày nàng trở thành thánh nữ thì được thế nhân tôn trọng và yêu quý, sau khi nàng trở thành phó giáo chủ càng không người dám khiêu khích uy nghiêm của nàng, tuyệt không có khả năng bị người khác chạm vào thân thể.

Lúc này bị nam nhân dị tộc lạ lẫm khinh bạc, nhất thời nàng xấu hổ muốn

chết, nàng lần đầu bị nam nhân khi phụ như vậy, trong nội tâm hung ác hận không thể bầm Lăng Tiếu thành vạn đoạn.

- Lại hỏi ngươi một lần, thần phục ta hoặc chết?

Lăng Tiếu lúc này ngưng trọng nói ra.

- Ta vĩnh viễn chỉ biết trung với thần minh!

Ngọc Nhu Phỉ giống như nhận mệnh, nàng nhắm mắt lại mặc Lăng Tiếu xử trí.

Nàng đang tuyên thệ:

- Dù ngươi chiếm được thân thể ta, nhưng không chiếm được tâm của ta!

- Bà mẹ nó, xem như ngươi lợi hại!

Lăng Tiếu lúc này nói tục.

Hắn vẫn không làm ra chuyện không bằng heo chó này, cũng không dùng tinh thàn chú ấn khống chế nàng, biến nàng thành khôi lỗi của hắn, như vậy chinh phục nàng không có ý nghĩa.

Lăng Tiếu đành phải mang nàng theo, trên đường lại chậm rãi bồi dưỡng cảm tình với nàng.

Hắn tin tưởng dùng bộ dáng tuấn tú như Phan An của hắn, sớm muộn gì cũng bắt được tâm của nữ nhân này.

Bắt Ngọc Nhu Phỉ, Lăng Tiếu rời khỏi Sa Vực, hắn cũng không có tâm tư chờ tất cả giáo đồ Thánh Âm Giáo vây giết hắn.

Huống chi Thánh Âm Giáo còn có một vị giáo chủ, thực lực còn trên cả Ngọc Nhu Phỉ phía trên.

Người tồn tại ở đẳng cấp này Lăng Tiếu không có khả năng chống lại.

Ngọc Nhu Phỉ vốn dĩ cho rằng Lăng Tiếu sẽ cường chiếm thân thể nàng, thế nhưng mà Lăng Tiếu không có làm vậy, chỉ dọa nạt hù nàng một chút, ngược lại khiến nàng thở ra.

Nếu thật bị hắn ô nhục, nàng thà chết một trăm lần còn hơn.

- Ngươi thả ta, ta có thể cho ngươi nhiều bảo vật hơn!

Ngọc Nhu Phỉ đề nghị.

- Ngươi nằm trong tay ta, ta muốn gì chẳng được.

Lăng Tiếu không đáp ứng.

- Ta là sẽ không phản bội thánh giáo, ngươi chết tâm này đi!

- Tâm ta như bàn thạch, sẽ không dễ dàng hết hy vọng!

Bắt giữ phó giáo chủ Thánh Âm Giáo Ngọc Nhu Phỉ, Lăng Tiếu và Sát Thiên dùng tốc độ cao nhất rời khỏi di chỉ Thánh Dương Giáo.

Bọn họ đi đường xuyên qua không gian, ngày đi hơn trăm vạn dặm, đếm ngày sau đã rời khu cư trú nhân loại ở Sa Vực, lại quay về sa mạc mênh mông.

Lăng Tiếu cũng không có cấm cố tự do của Ngọc Nhu Phỉ, nhưng vẫn cho Sát Thiên phong bế lực lượng của nàng, không để nàng khôi phục thương

thế, nàng khó khôi phục lực lượng, mà không gian giới cùng bao tay linh thú của nàng bị hắn thu, để nàng không giãy dụa gì, đùa nghịch thủ đoạn hoa chiêu gì đó.

Ban đầu nữ nhân nayfconf mắt Lăng Tiếu hèn hạ vô sỉ, khi phụ con gái yếu ớt vân vân, cũng quyết định tuyệt thực không phục Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khi ấy thiếu chút sụp đổ, Thánh giả đỉnh phong là con gái yếu ớt, có cho người ta sống không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1602 - Bắt Giữ Ngọc Nhu Phỉ.

Vào lúc tiến vào sa mạc thì nữ nhân này bắt đầu an tĩnh lại.

Lăng Tiếu cho nàng thức ăn nước uống cũng không hề cự tuyệt, lúc này khiến Lăng Tiếu cảm thấy kỳ quái, sợ nàng khôi phục thực lực đối phó hắn.

Làm bảo hiểm chính là Lăng Tiếu bảo Sát Thiên tăng cường lực lượng phong ấn của nàng, không cho nàng làm ra cái gì.

Thật vất vả bắt được cực phẩm mỹ nữ, làm sao cho nàng thoát được?

Huống hồ nữ nhân này khiến hắn lần đầu sinh ra cảm giác phải chinh phục.

Lăng Tiếu cũng không phải người trẻ tuổi mới ra gian hồ, đối đãi nữ nhân cũng biết không nên cứ quấn lấy mãi, còn phải nghĩ biện pháp chiếm hữu tâm hồn của nàng, càng phải thu tâm của nàng.

Hắn biết rõ việc này gấp không được, là cần thời gian bồi dưỡng, phải để nữ nhân này phát hiện ưu điểm của hắn, lại dùng chiến lực khiến nàng hàng phục, như thế không còn vấn đề gì nữa.

Rời xa Sa Vực, Lăng Tiếu cảm thấy đã an toàn, liền gọi Sa Hô ra, bảo hắn phiên dịch sách cổ tìm được trong bí thất của Thánh Dương Giáo.

Sau khi dịch ra hắn biết đây là bí tịch huyền kỹ cao giai, lại nhìn thấy thần sắc Ngọc Nhu Phỉ trở nên dồn dập, rất hiển nhiên nàng cũng đặc biệt hứng thú với sách cổ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không có ngó ngàng tới nàng, hoàn toàn xem như không nhìn thấy.

Vài bản sách này này phân biệt là Âm Dương Thần Công, Long Tượng Thần Công, Chấn Địa Cuồng Sa Quyết, Thiên Ma Lục, Bà La Vạn Cảnh.

Vài quyển công pháp cao cấp nhất, trong đó Âm Dương Thần Công tuyệt đối là công pháp thần cấp, cần thân thể âm dương kiêm tu mới tu luyện thành công, một khi đại thành uy lực của nó tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên.

Lăng Tiếu thình lình phát hiện bản thần công này ghi chép pháp môn tu luyện của Cửu Dương Phần Thiên Công, cũng có một pháp môn tu luyện Cửu Âm Thần Trảo, kiêm tu của Âm Dương Thần Công là tu luyện cả hai, tách ra thì uy lực của nó sẽ yếu đi.

Lăng Tiếu thực sự không nghĩ tới thì ra Cửu Dương Phần Thiên Công chỉ là một nửa khẩu quyết của Âm Dương Thần Công mà thôi, phải tu thêm nửa khác mới xem như hoàn mỹ.

Nhưng mà Lăng Tiếu biết rõ muốn tìm được thể chất âm dương cùng tu khó hơn lên trời, đây chính là thể chất hoàn mỹ có thể tranh hùng với hỗn độn độc thể.

Lăng Tiếu chỉ có một đặc tính, cũng không thể tu luyện Âm Dương Thần Công!

Còn bản Long Tượng Thần Công này là thần công khó được, cho dù thuộc tính gì cũng có thể tu luyện.

Một khi tu luyện đại thành, có thể có lực lượng như long tượng, vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mà thần công này cũng có hạn chế, chính là bản thân phải có máu huyết long tộc, bằng không tu luyện chỉ được cái hình, khó có thể phát huy uy lực chân chính.

Lăng Tiếu đúng là hứng thú với công pháp này, chỉ cần có long huyết là được, bản thân hắn có máu huyết chân long, mà tu luyện cần huyết dịch tạp long mà thôi, không nghi ngờ chính là hạn chế to lớn.

Lăng Tiếu bỏ qua ý niệm tu luyện.

Chấn Địa Cuồng Sa Quyết là công pháp thổ hệ, tương truyền thời đại viễn cổ có một thần minh ở Sa Vực tu luyện vô thượng thần quyết, có thể điều khiển núi cát mạnh mẽ.

Chỉ cần ở trong sa mạc, sử dụng công pháp này ngươi sẽ vô địch, thậm chí chém giết cùng giai dễ dàng.

Về phần Thiên Ma Lục là thần công ám thuộc tính, tổng cộng phân làm hai mươi bốn quyển, mỗi một quyền có uy năng quỷ thần khó dò, tu luyện đại thành có thiên ma dị tượng hiện ra.

Cuối cùng là Bà La Vạn Cảnh không phải thần công công kích, mà là bố trí ảo cảnh, cho dù là kẻ nào cũng có thể tu luyện, đương nhiên cũng có điều kiện hạn chế, chính là cần tinh thần đủ mạnh phối hợp, mới có thể tu luyện tới đại thành, thực sự không phải là người nào cũng có thể tu luyện thành công.

Đây là thượng cổ bí quyển, cường giả tuyệt thế bố trí ảo cảnh đã sớm tuyệt tích, muốn tìm ra công pháp truyền thừa như thế này đúng là khó hơn lên trời. chương mới nhất tại doctruyen.o r g nhé các bạn

Lăng Tiếu không nghĩ tới Thánh Dương Giáo lại ẩn chứa bí thuật, khó trách

trong di chỉ Thánh Dương Giáo còn có ảo cảnh khủng bố như thế.

Tác dụng lớn nhất của ảo cảnh là mê hoặc thị giác của người khác, để người nhìn thấy tràng cảnh không giống, cũng có thể khiến tâm trí người ta sinh ra cảm giác không thật và hy vọng xa vời, vì thế đạt tới hiệu quả vây khốn người khác.

Ảo cảnh uy lực cường đại có thể khốn chế người khác, tra tấn đến chết... Uy lực của nó có thể nghĩ.

Mà bản thần công Bà La Vạn Cảnh khiến Lăng Tiếu mừng như điên.

Hắn đã đích thân thử nghiệm uy lực của ảo cảnh, nếu như hắn có thể bố trí ảo cảnh, cho dù là đối thủ cường đại nhất hắn cũng có biện pháp vây khống giết chết.

Lăng Tiếu để Sa Hô phiên dịch khẩu quyết của Bà La Vạn Cảnh cho mình.

Trên đường đi gắp hắn vừa xem khẩu quyết và lĩnh ngộ.

Sau đó này hắn lại gọi Long Mã ra, thả chậm tốc độ quay về, để hắn có thời gian học bí thuật.

Lúc này Ngọc Nhu Phỉ tâm loạn như ma.

Nàng đã biết rõ trong tay Lăng Tiếu có khẩu quyết thần công, thế nhưng mà Lăng Tiếu đột nhiên vắng vẻ nàng, không hề nói chuyện với nàng, để nàng trở nên vô cùng buồn bực.

Nàng là nữ nhân truy cầu võ đạo đỉnh phong, bằng không nàng cũng sẽ không có tu luyện tới Thánh giả đỉnh phong.

Mà lúc đó nàng đã từng đi qua bí thất của Thánh Dương Giáo, biết rõ chỗ đó cực kỳ có thần công mà nàng muốn, nàng vốn dĩ muốn lấy nhưng năng lực có hạn.

Nàng không thê qua được vị trí của quyền ý cực nóng kia, nàng chỉ có thể đưa mắt nhìn.

Ngày nay nàng cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu không chỉ phá Thánh Dương Giáo ảo cảnh, còn thành công vượt qua không gian quyền ý, đây là điểm khiến nàng đố kỵ.

Vốn dĩ sau khi Lăng Tiếu phiên dịch xong, lại nhân dịp này thương thảo với hắn, nhìn xem hi sinh một chút nhan sắc có thể đạt thành mục đíc.

Nhưng mà Lăng Tiếu đột nhiên vắng vẻ nàng, khiến nàng không vui, vài lần nàng muốn chủ động nói chuyện nhưng mà không bỏ qua rụt rè của nữ nhân, mỗi lần lời tới miệng thì nuốt vào.

Lăng Tiếu không có không ngó ngàng tới Ngọc Nhu Phỉ, toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ Bà La Vạn Cảnh.

Lăng Tiếu hiểu được ảo cảnh có chút giống cấm cố, chỉ cần rót tinh thần lực vào trong đó, lực lượng hợp nhất với tinh khí thần, để người ta lâm vào ảo cảnh và sinh ra ảo giác.

Ảo cảnh phân cao thấp, một cấp ảo cảnh là bình thường nhất ảo giác, để người tinh thần thác loạn, nhìn thấy một ít cùng thực tế tràng cảnh không đồng nhất thị giác, đối với tại tâm trí không kiên có hiệu quả, nhưng đối với tại tâm tính cực cường đại nhân cũng mà nói, tựu lộ ra không đủ xem; hai cấp ảo cảnh có thể tạo thành các loại không giống với ảo giác, cho dù là tâm tính kiên định người cũng sẽ nhìn thấy không giống với thị giác cảm thụ, như là thân thân kỳ cảnh, để người mất phương hướng phương hướng, khó

có thể lại tìm chủ đề tiêu; cao nhất ba. Cấp ảo cảnh thì tương đối khủng bố, chỗ tạo thành ảo giác chỉ là để người khó phân biệt thiệt giả, như không cách nào tìm được huyễn mắt hoặc là đặc thù bí pháp phá ảo cảnh, cái kia chỉ có đường chết đồ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1603 - Ta Nguyện Ý Cùng Ngươi Một Lần.

Lăng Tiếu đã đạt tới Thánh giai, hơn nữa tinh thần lực của hắn không ai bằng, chỉ cần hắn mài giũa tinh thần lực là có thể sử dụng, hắn có thể sử dụng ánh mắt bố trí trận pháp, tạo thành ảo cảnh.

Hắn may mắn có ưu thế của mình, tu luyện cũng nhanh hơn người khác không biết bao nhiêu lần.

Ảo cảnh cấp một hắn chỉ phí thời gian nửa tháng là học được, hắn cầm Sa Hô làm đối tượng luyện tập, hiệu quả cũng không có hiện ra cái gì, đó là bởi vì Sa Hô là Huyền Đế đỉnh phong, tâm tính cũng cứng rắn hơn người khác nhiều.

Nhưng mà ảo cảnh cấp một với Lăng Tiếu mà nói chỉ là gân gà, tác dụng không lớn, bởi vì hắn sử dụng tinh thần chú ấn sơ cấp là được.

Chỉ có ảo cảnh ngoài cấp hai mới khiến Lăng Tiếu nhìn trúng.

Lăng Tiếu trầm mê trong tu luyện ảo cảnh quên đi thời gian.

Ngọc Nhu Phỉ lúc này không kiên nhẫn hỏi Lăng Tiếu đang tĩnh tu.

- Ngươi thật muốn mang ta về trung vực sao?

Ngọc Nhu Phỉ không biết nói cái gì, tùy tiện nói một câu.

Lăng Tiếu lãnh đạm ứng một câu.

- Ân, đúng vậy!

Tiếp theo hắn nhắm mắt lại, không hề nhiều lời nửa câu.

Ngọc Nhu Phỉ buồn bực không thôi, nàng nghĩ thầm trong lòng.

- Hắn sao mất hứng thú với ta nhanh như vậy?

Lăng Tiếu lúc này nội tâm vui vẻ.

- Xem ra nữ nhân này không thể chịu được tịch mịch, bản cung nhìn ngươi có thể kiên trì được bao lâu.

Lăng Tiếu không thể tùy tiện tỏ ra quan tâm nữ nhân này, bằng không nàng không biết quý trọng, đây là chiêu dục cầm cố túng, trừ nữ nhân với nam nhân, có lúc sử dụng với nam nhân cũng có hữu hiệu

- Ta có một việc muốn thương lượng với ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ do dự một chút vẫn quyết định bàn điều kiện với Lăng Tiếu.

- Ngươi nói, ta nghe đây!

Lăng Tiếu làm bộ không đếm xỉa tới.

- Nếu như... Nếu như ngươi nguyện ý ‘ Long Tượng Thần Công ’ bí quyền truyền cho ta, ta... Ta nguyện ý cùng ngươi... Cùng ngươi một lần!

Ngọc Nhu Phỉ xấu hổ đỏ cả mặt.

Dù thế nào nàng cũng là nữ nhân, nói ra một câu này vẫn thẹn thùng.

Nàng sở dĩ làm ra giao dịch này cũng muốn biết Lăng Tiếu có muốn thân thể của nàng hay không, dù hắn muốn thì nàng khó có thể phản kháng được, vậy không bằng dùng thân thể đổi lấy thần công.

Dù sao nàng cũng chưa từng hưởng qua tư vị nữ nhân chính thức, nam nhân trước mặt này trẻ tuổi tuấn lãng, cho dù giao lần đầu cho hắn cũng có thể tiếp nhận được.

Hắn vốn dĩ muốn bàn điều kiện nhỏ với nữ nhân này, muốn cho nàng thấy quyết tâm của hắn, không nghĩ tới đối phương trực tiếp như vậy khiến hắn không biết phải làm sao.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là kẻ mới xuất đạo, nghe nữ nhân này nói thế thì hận không thể lập tức đồng ý ngay lập tức.

Nhưng mà bây giờ cảnh giới hắn truy cầu đã khác, hắn thích nữ nhân tự nguyện chứ không phải giao dịch.

Nhìn thấy Ngọc Nhu Phỉ vì thần công mà thỏa hiệp với hắn, không thể không nói nữ nhân này đã hạ quyết định rồi.

Nàng đã nằm trong tay của hắn, sớm muộn gì cũng bị ăn vào miệng, chẳng bằng dùng đổi lợi ích còn tốt hơn.

Ngọc Nhu Phỉ rất tự tin vào tướng mạo của mình, nàng tin tưởng chỉ cần mình ngoắc ngoắc ngón tay sẽ có nhiều nam nhân quỳ dưới váy quả lựu của nàng, huống chi bây giờ nàng nói rõ ràng như vậy, nàng tin tưởng nam nhân trước mặt sẽ không cự tuyệt yêu cầu này.

Xác thực Lăng Tiếu cũng không có cự tuyệt yêu cầu của nàng, mang cuốn Long Tượng Thần Công ném cho Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ mừng rỡ tiếp Long Tượng Thần Công, trên gương mặt kiều diễm của nàng đầy vui mừng..

Nàng cười lên có thể mị hoặc chúng sinh, tuyệt đối là một đóa hoa rực rỡ nhất.

Lăng Tiếu cũng phải thất thần..

- Tới đi, ta là của ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ lúc này nhận mệnh nói ra..

Thân thể của nàng run nhẹ, rất hiển nhiên nàng không có làm ra chuẩn bị gì, trong nội tâm phi thường khẩn trương.

Lăng Tiếu tới bên cạnh nàng, nhìn qua gương mặt yêu mị của nàng ở ngay trước mặt, dáng người gợi cảm no đủ, ngửi hương thơm say lòng người của nàng, dục hỏa dâng lên trong lòng.

Hắn vuốt cằm của nàng, nói:

- Ngươi muốn ta như vậy sao? Ta không chỉ cần thân thể của ngươi, còn cần tâm của ngươi.

Nói xong Lăng Tiếu rời khỏi nàng, tiếp tục tu luyện Bà La Vạn Cảnh!

Lăng Tiếu vui vẻ mỹ nữ đã mở lòng, nhưng mà hắn muốn là tâm của nàng, tuyệt đối không vô duyên vô cớ quan hệ với nữ nhân không yêu mình.

Ngọc Nhu Phỉ không nghĩ tới mình đã nói vậy Lăng Tiếu còn cự tuyệt, nàng cảm vui mừng, lại lờ mờ cảm thấy có chút không thoải mái, trong nội tâm nàng nói thầm:

- Xem như ngươi thức thời, nếu như tương lai có một ngày ta có thể thoát khốn, ta sẽ tha ngươi một mạng.

Tiếp theo nàng bắt đầu học khẩu quyết của Long Tượng Thần Công, nàng muốn nhớ mãi không quên.

Sau khi học xong nàng trả sách cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thấy nàng thức thời như vậy cũng vui mừng, lại tiếp tục tu luyện.

Ngọc Nhu Phỉ vẫn đang tính toán làm sao thoát thân, thân thể của nàng không được vận công chữa thương, vẫn ở trong trạng thái không khỏe, cho dù đạt được khẩu quyết Long Tượng Thần Công thì nngf cũng không thể tu luyện, càng đừng nói thoát thân.

Chớp mắt lại trôi qua một tháng..

Thân thể Ngọc Nhu Phỉ càng ngày càng yếu, thần sắc cũng càng tái nhợt, nhìn qua khiến người ta thương tiếc.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa không nhịn được muốn giải phong ấn cho nàng.

Còn may Lăng Tiếu bỏ qua suy nghĩ này, phải biết đạt tới Thánh giả thì thân thể sẽ được tẩy tủy, sinh mệnh lực tràn đầy, thực tế trẻ như Ngọc Nhu Phỉ đã đạt tới Thánh giả đỉnh phong, cho dù thụ thương và phong ấn lực lượng, thế nhưng mà cũng có năng lực tự liệu thương cho mình, tuyệt đối không thể như thế này được.

Lăng Tiếu biết rõ nữ nhân này đang giả bộ, thiếu chút nữa hắn đã thả nàng ra.

- Ngươi đừng giả bộ nữa, ta muốn xem ngươi giả bộ bao lâu.

Lăng Tiếu tươi cười nghiềm ngẫm nói thầm.

Hắn thừa dịp Ngọc Nhu Phỉ không chú ý đã lặng lẽ bố trí một ảo cảnh.

Đây là ảo cảnh xuyên thấu nhân tâm, người tiến vào ảo cảnh này sẽ tự bộc lộ nội tâm của nàng, để nàng nhìn thấy quá khứ vui vẻ và sinh hoạt đau khổ lúc trước.

Ngọc Nhu Phỉ mấy ngày qua thấy Lăng Tiếu gấp rút lên đường, đã sớm bỏ qua cảnh giác trong lòng.

Mà nàng vẫn bị Lăng Tiếu áp chế, căn bản không có bất kỳ khả năng chạy trốn nào, cho nên tâm tình phi thường buông lỏng.

NÀng bất tri bất giác lâm vào ảo cảnh.

Nàng nhìn thấy chính mình sinh ra trong một gia đình bình dân, có phụ mẫu có huynh đệ tỷ muội, một nhà bảy người trải qua thời gian vui vẻ.

Nhưng mà có một ngày mã tặc xông vào trong nhà của nàng, mang đi sạch các thứ có giá trị trong nhà nàng, còn giết thân nhân của nàng, ngay cả mẫu thân và tỷ tỷ của nàng cũng bị lăng nhục tới chết.

Nàng tuyệt vọng khóc lớn lên.

Vào lúc nàng sắp chết dưới đao của mã tặc, nàng bị một người cứu giúp.

Người nọ không chỉ cho nàng thức ăn và nước uống, còn dạy nàng tu luyện huyền kỹ, giúp nàng trở thành võ giả cường đại.

Nàng cảm kích nam nhân này, đồng thời cũng vùi cừu hận thật sâu, hy vọng có thể vào một ngày nào đó tìm mã tặc ngày xưa báo thù.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1604 - Ngươi Không Phải Người. (1)

Sau khi ở bên cạnh nam nhân kia, nàng trừ đi ngủ ăn uống ra, nàng chỉ trải qua trong tu luyện, nàng bày ra thiên phú cường đại và phát triển thật nhanh..

Trong lúc nàng trưởng thành, nàng đã có năng lực diệt sát đám mã tặc đó báo thù.

Nàng báo thù và nam nhân kia cũng cho nàng biết thân phận của hắn, hắn lại là giáo chủ Thánh Âm Giáo, mà nàng từ đó đã trở thành thánh nữ.

Nàng bị ảo cảnh mê hoặc, nàng nhìn thấy lúc nhỏ mình vui vẻ sáng lạn, thế nhưng lúc người nhà bị mã tặc giết thì nàng chỉ là nữ tử đáng thương khóc lên tê tâm liệt phế, khóc đầy tuyệt vọng...

Lăng Tiếu không ngờ nữ nhân này có chuyện cũ bi thương như thế, nhìn nàng như vậy trong lòng của hắn cũng sinh ra cảm giác áy náy.

Lăng Tiếu triệt hồi ảo cảnh, nhớ lại nữ nhân khóc thét lên trong ảo cảnh, hắn muốn làm điểm tựa cho nàng, đồng ý cho nàng khóc lớn.

Hắn vuốt ve nàng, thiệt tình không có nửa điểm dục vọng.

- Nghĩa phụ, là ngươi sao? Ngươi đừng bỏ ta được không, phụ mẫu đã không còn, ta không muốn mất đi cả ngươi... Ngươi vì cái gì lại đi Thiên Vực chứ, không thể ở lại được sao? Nữ nhi sẽ ở bên cạnh người một đời một thế...

Ảo cảnh biến mất, nhưng mà Ngọc Nhu Phỉ vẫn đắm chìm trong ảo cảnh, tưởng Lăng Tiếu là nâm nhân cứu mạng và nuôi dưỡng nàng, càng không

ngừng cầu khẩn.

Nàng đã khóc khố nước mắt, giống như nói không hết, cuối cùng trực tiếp ngủ vùi trong lòng Lăng Tiếu. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Hôm nay nàng ở trước mặt hắn không phải nữ cường giả cái thế, mà là nữ nhân yếu ớt cần an ủi, cần người quan tâm yêu thương.

Lăng Tiếu vuốt ve nàng, cũng không làm thêm cái gì, hắn cứ ngồi đó một ngày một đêm.

Kỳ thật Ngọc Nhu Phỉ đã sớm tỉnh lại, nàng cũng biết người vuốt ve nàng không phải nghĩa phụ, mà là nam nhân bắt nàng đi trung vực.

Nàng vốn dĩ cho rằng mình bị chà đạp, thế nhưng mà phát hiện xiêm y của mình vẫn hoàn hảo, trên người không có dị dạng gì mới thả lỏng trong lòng.

Nàng khó được khi phóng túng như thế, khó được khi kéo cái mặt nạ ngụy trang xuống, dứt khoát làm một nữ nhân ngủ trong lòng nam nhân một lần.

Nàng phát hiện nàng có chút hảo cảm với nam nhân này, hắn giống như nghĩa phụ của nàng năm đó.

Nếu Lăng Tiếu biết rõ suy nghĩ của nàng thì sớm khóc thét lên rồi.

Người ta khổ công muốn làm nam nhân si tình và chân chất, bây giờ bị nữ nhân này biến thành lão đầu già nua.

Sau khi ôm ấp một lần, giữa hai người sinh ra chuyển biến vi diệu.

Lăng Tiếu cũng không hề tận lực vắng vẻ nàng, mà nàng cũng không hề cho

hắn sắc mặt tốt, giống như hai người xa lạ biến thành bằng hữu, quan hệ có thể nói có biến hóa thật lớn.

- Ngươi muốn tu luyện Long Tượng Thần Công?

Một ngày này Lăng Tiếu rất tùy ý hỏi Ngọc Nhu Phỉ một câu.

Ngọc Nhu Phỉ ý thức được và gật đầu.

- Ân, Long Tượng Thần Công rất thích hợp với ta, nếu như ta tu luyện thành công, có thể phối hợp với bạch tượng hợp kích, uy lực sẽ tăng gấp đôi!

- Thế nhưng mà ngươi biết bạch tượng của ngươi không phải long, chỉ có tượng huyết, ngươi không có long huyết sẽ không tu luyện thành.

Lăng Tiếu nói.

- Chuyện này có thể nghĩ biện pháp, thật không được thì dùng giao long huyết đi, hoặc là... Ngươi có thể lấy một ít máu của Long Mã cho ta, có lẽ cũng có thể đạt hiệu quả này!

Ngọc Nhu Phỉ nhìn qua Long Mã bên dưới..

Lúc này Long Mã khinh thường hí một tiếng, bày ra bộ dáng bất mãn và phản kháng.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Long Mã cũng như bạch tượng của ngươi, chỉ sợ sẽ không giúp ngươi tu luyện được.

Nhất thời hắn cắn nát ngón tay, một chút máu bị hắn bức ra ngoài, một chút

máu này huyền phù trên không và có hình dáng chân long.

Ngọc Nhu Phỉ cảm nhận được dao động của huyết lục, đôi mắt dễ thương nhìn chằm chằm vào chân long tuyệt thế trong một chút máu kia, nhịn không được khinh hô:

- Ngươi... Ngươi không phải người!

Nàng vừa nói ra Lăng Tiếu té vào trong cát.

- Này này, ta... Ta chỉ đùa thôi!

Ngọc Nhu Phỉ xấu hổ nói một câu.

Lăng Tiếu bò lên, bộ dáng như bị đánh bại, hắn xác thực đã không còn là người, là bán long nhân.

- Tiểu mã, cho ngươi!

Lăng Tiếu đưa tay mang chút máu này cho Long Mã.

Long Mã đại hỉ, nó há miệng nghênh đón.

Long Mã nuốt máu của Lăng Tiếu, trong nháy mắt nó tỏa ra khí tức hung hãn, một tia sáng chói mắt không ngừng bắn ra khỏi người của nó, long lân trên người của nó dày hơn, dáng người hùng trán của nó còn lớn hơn vài lần.

Qua suốt nửa ngày, Long Mã càng cường tráng uy vũ, thực lực của hắn tăng lớn.

Nó lúc này ngửa mặt lên trời hí dài, tiếp theo mới tới trước mặt Lăng Tiếu, liếm cánh tay Lăng Tiếu nói ra:

- Đa tạ điện hạ ban thưởng!

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu nó, bảo nó đi chơi.

- Ngươi thấy chưa, máu của ta rất trân quý đấy.

Lăng Tiếu nhìn qua Ngọc Nhu Phỉ đang ngẩn người thì khoát tay.

- Ngươi... Ngươi thực có thể giúp ta?

Ngọc Nhu Phỉ không dám tin hỏi lại.

- Nếu như ngươi có thể theo ta đi Thiên Vực, ta sẽ giúp ngươi!

Lăng Tiếu rất tùy ý đáp một câu.

- Ngươi... Ngươi nói thực?

Ngọc Nhu Phỉ kinh hô.

- Đương nhiên, là thực, nhưng mà ngươi không thể lừa người trung thực như ta!

Lăng Tiếu gật đầu xác nhận.

- Tốt ta đáp ứng ngươi, tuyệt đối không lừa ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ mừng rỡ nói ra.

Kỳ thật lúc Lăng Tiếu nghe Ngọc Nhu Phỉ khóc lóc thì biết rõ trong nội tâm của nàng tồn tại bóng dáng một nam nhân, mà nam nhân này đã đi tới Thiên

Vực.

Nếu như nam nhân này là người yêu của nàng, Lăng Tiếu khẳng định sẽ không đưa ra yêu cầu này, cũng may nam nhân này là nghĩa phụ của nàng, là lão nam nhân, cho nên Lăng Tiếu mới nói như thế.

Dù sao hắn phải đi Thiên Vực, vừa vặn mang theo nàng cùng đi và có thể giúp nàng tìm kiếm nghĩa phụ, trọng yếu nhất có thể bồi dưỡng tình cảm với nàng, cùng tham khảo lý tưởng nhân sinh.

Đương nhiên Ngọc Nhu Phỉ không biết ý đồ chính thức của Lăng Tiếu, nàng chỉ biết Lăng Tiếu muốn đi Thiên Vực, muốn kéo lênnàng theo làm trợ thủ, mà thực lực của nàng mạnh hơn hắn nhiều.

- Tốt, hy vọng ngươi không nên đổi ý.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, tiêp theo lại nói:

- Ta có thể cho ngươi dưỡng thương thật tốt, cũng có thể cởi bỏ phong ấn cho ngươi, nhưng mà không gian giới của ngươi thì ta tạm thời không trả lại, nếu như ngươi thực nguyện ý đi cùng ta, ngày sau ta sẽ trả lại cho ngươi, nếu nếu ngươi chọn quay về Thánh Âm Giáo thì ta cũng không ngăn cản, cũng không thu không gian giới.

Gần đây Lăng Tiếu và Ngọc Nhu Phỉ phát sinh chút ít chuyển biến, quan hệ của hai người đã tốt lên nhanh chóng.

Nhưng mà cũng không tới mức từ địch nhân biến thành bằng hữu, như vậy là không thực tế.

Lăng Tiếu đã bắt đầu giúp nàng chuyển biến, hắn cũng biết thì ra sinh hoạt lúc trước của nàng rất đáng ghét, đưa ra yêu cầu mang nàng đi Thiên Vực

chính là biện pháp cải biến tâm của nàng vi diệu nhất.

Nghe Lăng Tiếu nói thế Ngọc Nhu Phỉ há to mồm, đôi mắt dễ thương hiện ra thần sắc khó tin.

Ngay sau đó Lăng Tiếu thuận tay nhét vào miệng nàng một viên đan dược.

Tiếp theo gọi Sát Thiên ra bảo hắn giải trù phong ấn cho nàng.

Sau khi được giải trói buộc, Ngọc Nhu Phỉ lúc này mừng rỡ lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1605 - Ngươi Không Phải Người. (2)

Trong đoạn thời gian này nàng chịu nhiều biệt khuất, một lần nữa khôi phục thực lực có cảm giác thật tốt.

- Vì cái gì làm thế, ngươi không sợ ta bỏ đi sao?

Ngọc Nhu Phỉ nhìn Lăng Tiếu và hỏi.

- Ta nghĩ thông suốt, dưa xanh không ngọt, nếu như ngươi nhất định phải đi cũng do ngươi đi, dù sao ta không thích ép buộc người khác, huống hồ ta tin tưởng ngươi sẽ lưu lại!

Lăng Tiếu khoát tay trả lời.

Kỳ thật trong lòng của hắn đang thầm hô:

- Đừng đi, ngươi thật muốn đi thì ta đi đâu tìm nữ nhân cực phẩm như vậy!

Trên mặt Ngọc Nhu Phỉ tươi cười quyến rũ.

- Ngươi còn thực tự tin, nhưng mà ngươi đoán đúng, ta thực sự muốn đi Thiên Vực, hoặc là chúng ta còn có thể trở thành bằng hữu đấy.

- Ân, nói vậy chúng ta cùng đi.

Lăng Tiếu cười nhạt, tiếp theo lại nói:

- Ngươi có luyện Long Tượng Thần Công hay không?

- Luyện đương nhiên luyện! Nhưng mà một khi ta tu luyện đại thành, thực lực sẽ tăng lên nhiều, đến lúc đó tên kia bên cạnh ngươi không phải đối thủ của ta, ngươi sẽ không sợ sao?

Ngọc Nhu Phỉ lúc này dùng ngón tay vuốt tóc.

- Ha ha, ta có thể bắt ngươi một lần, có thể bắt ngươi lần thứ hai, huống hồ không có cái gương kia, ta không có gì có thể đối phó ta?

Lăng Tiếu thong dong cười nói.

Đôi mắt Ngọc Nhu Phỉ mang theo thần sắc quái lạ, nàng còn không nghĩ tới Lăng Tiếu tự tin như vậy.

Nhưng mà nhớ tới màn bị bắt giữ thì nàng cảm thấy lạnh cả người.

- Tốt, ngươi thắng, bây giờ chúng ta là bằng hữu, ngươi cho ta long huyết, ta thiếu nợ ngươi một phần nhân tình, về sau có cần ta sẽ giúp ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Ta yêu cầu chỉ có một!

Lăng Tiếu thuận theo nói.

- Cái gì?

Ngọc Nhu Phỉ nghi hoặc hỏi.

- Ngươi làm nữ nhân của ta!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào nàng và nói ra một câu bá đạo.

- Ha ha, nếu có một ngày ngươi có thể khiến ta sinh ra cảm giác với ngươi, ta nghĩ ta không ngại!

Ngọc Nhu Phỉ cười nhạt nói.

Nàng bây giờ đã không ngại Lăng Tiếu bày tỏ khinh nhờn, ngược lại cảm thấy thỉnh thoảng như thế mới đặc biệt vui sướng.

Bao nhiêu năm qua nàng ở địa vị cao, vẫn làm việc trong thánh giáo, sau khi nghĩa phụ đi Thiên Vực không trở về, nàng không còn vui vẻ gì nữa, đã bắt đầu bế quan tu luyện.

Trước khi bị Lăng Tiếu dùng ảo cảnh cân dẫn tâm sự, ngược lại nàng đã khám phá tâm tình, đã cởi bỏ tâm kết của nàng, nàng muốn đi làm chuyện nội tâm muốn làm, tâm tình cũng vì vậy mà buông lỏng.

Lăng Tiếu cười cười không nhiều lời cái gì, lại bức một giọt máu huyết ra ngoài giao cho Ngọc Nhu Phỉ, cũng thuận theo đó bắn vào trong không gian linh thú của nàng.

Bạch Ngân Cự Tuyệt có long huyết thì nó sẽ biến hóa, trong máu huyết hình thành long huyết, đến lúc đó tự nhiên có thể tu luyện Long Tượng Thần Công.

MÀ Long Tượng Thần Công uy lực dùng bá đạo nổi tiếng, nàng một nữ nhân tu luyện đại thành chắc chắn sẽ có hương vị khác.

Ngọc Nhu Phỉ khôi phục tự do, cũng tuân thủ ước định không rời đi.

Sau khi nàng dung nhập máu huyết, liền bắt đầu ngồi trên lưng Bạch Ngân

Cự Tượng tham ngộ Long Tượng Thần Công.

Mà Lăng Tiếu thì là ngồi ở trên lưng Long Mã không ngừng tham ngộ ảo cảnh.

Hai người đồng thời tu luyện, phi thường bình tĩnh đi hơn một nửa sa mạc.

Ánh mặt trời nóng bức. Nhiệt độ không khí như thế này chẳng thể ảnh hưởng tới hai tên Thánh giả.

Về phần trong thức hải của Lăng Tiếu có Si Mị Thiên Hỏa Châu lại đang thỏa thích hấp thu nhiệt độ bên ngoài tăng cường năng lượng của nó, Lăng Tiếu cũng lời không ít.

Trong thức hải của hắn có ba bảo vật, luôn bảo chứng hắn có thể tiến giai thật nhanh, bằng không hắn sao có thể nhanh chóng như thế này đột phá Thánh giả chứ?

Chớp mắt lại đi hơn nửa năm.

Lăng Tiếu dẫn Ngọc Nhu Phỉ tới một sa mạc khác.

Mấy ngày này Lăng Tiếu đã tu luyện ảo cảnh cấp hai không sai biệt lắm.

Dùng thủ đoạn của hắn bây giờ chỗ bố trí ảo cảnh có thể vây khốn cả Thánh giả.

Hắn thỉnh thoảng thi triển cho Ngọc Nhu Phỉ cảm thụ uy lực của nó, rõ ràng khiến nàng suýt thất thủ.

nếu không phải nàng sớm biết Lăng Tiếu thi triển ảo cảnh, đối mặt sau đó sợ rằng không có thong dong được.

Cùng lúc đó Ngọc Nhu Phỉ cũng tu luyện Long Tượng Thần Công thành công, nàng biểu hiện ra uy lực kinh thiên động địa, thi triển chiêu thức sinh ra dị tượng long tượng, gần như có thể tùy ý chấn nát hư không trong phạm vi vạn dặm.

Nàng yêu cầu Lăng Tiếu để Sát Thiên ra đối luyện với nàng, Lăng Tiếu thỏa mãn yêu cầu này.

Hai người đánh cho thiên hôn địa ám, quấy phá không gian nơi này như lật tung lên.

Lăng Tiếu ở bên cạnh xem cuộc chiến,hắn không thể không dùng toàn lực phòng ngự, hết sức lui ra xa mới tránh né được dư âm.

Sau khi tỷ thí, Ngọc Nhu Phỉ có thể đánh ngang tay với Sát Thiên khiến Lăng Tiếu kinh ngạc.

Phải biết rằng bề ngoài thì thực lực của nàng tương đương với Sát Thiên, nhưng mà chiến lực vẫn kém hơn Sát Thiên một bậc, đó là do Sát Thiên thế chính là tồn tại đứng đầu trung vực, càng có bổn sự khiêu chiến cao giai, mỗi chiêu kiếm thức gần như đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất, thủ đoạn ám sát càng khiếp quỷ thần.

Mà Ngọc Nhu Phỉ tu luyện Long Tượng Thần Công xong có thể có chiến lực ngang với Sát Thiên, từ đó nhìn ra uy lực thần công này có thể nghĩa.

Nhưng mà nữ nhân mạnh thì mạnh, Lăng Tiếu cảm thấy một khi mình đạt tới cảnh giới của nàng, khi đó có thể dẫm nàng dưới chân.

Ngọc Nhu Phỉ cũng cảm giác được Sát Thiên khủng bố, nếu lúc đó nàng không có tấm kính bán thần khí thì chỉ sợ không đánh được bao lâu đã bại!

Đồng thời nàng cũng hiếu kỳ với Lăng Tiếu nhiều hơn.

Hắn dẫn theo hộ vệ cường đại như thế, không biết hắn có thế lực gì.

Nàng từng hỏi qua thân phận của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu cũng rất trực tiếp cho biết mình là cung chủ có thế lực lớn, mà Sát Thiên chính là thủ hạ của hắn.

Ngọc Nhu Phỉ nửa tin nửa ngờ, nàng cảm thấy Lăng Tiếu cho dù là cung chủ một phương chắc cũng là được truyền vị, bằng không người ta làm gì khuất phục dưới trướng của hắn chứ?

Việc này nàng không có quá mức suy nghĩ sâu xa, nàng thừa dịp rãnh rỗi học tập ngôn ngữ thông dụng với Lăng Tiếu.

Nữ nhân này là cao thủ, có năng lực đã nghe là không quên, học tập tự nhiên quá dễ dàng, chỉ có phát âm là chưa chuẩn mà thôi.

Xuyên qua sa mạc, trở về Sa Nham Thành.

Lăng Tiếu đã lâu không có tắm rửa, vốn định tìm khách sạn tắm rửa và ngủ một giấc, thế nhưng mà còn chưa tới khách sạn đã có người tìm hắn.

- Hai vị mời dừng bước!

Một thành vệ đội chay tới gọi Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ hai người lại.

Lăng Tiếu nhìn qua mười tên thành vệ đội hỏi một câu:

- Có việc?

- Là như vậy, công tử của chúng ta muốn mới nàng này tới Hương Túy Lâu

uống một chén, không biết có tiện hay không!

Nói chuyện là một trung niên, thực lực Thiên Tôn, ngữ khí mang theo giọng điệu không cho cự tuyệt.

Ánh mắt của hắn và thành vệ đội nhìn qua người Ngọc Nhu Phỉ, trực tiếp xem nhẹ Lăng Tiếu.

- Chúng ta không quen công tử của ngươi, tốt nhất biến đi, bằng không các ngươi không may rồi.

Lăng Tiếu không có bởi vì bị lờ đi mà tức giận, đây là việc của nam nhân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1606 - Ngươi Làm Nữ Nhân Của Ta.

- Ha ha, vị bằng hữu này ngươi có khả năng không biết, phụ thân công tử của ta là thành chủ, đi tới chỗ nầy ai cũng phải cho công tử vài phần mặt mũi.

Tên Thiên Tôn cười lạnh nói.

- Được rồi, nếu công tử của ngươi có nhã hứng, vậy trước tiên gặp hắn đi!

Lăng Tiếu nói một câu.

Tên Thiên Tôn làm động tác mới và đi trước dẫn đường.

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ đi tới tửu lâu xa hoa, tầng hai đã sớm bị dọn dẹp, chỗ đó chỉ có một tên công tử đang ngồi, bên cạnh hắn là vài tên thị vệ đang thị uy.

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ vừa đi vào tửu lâu, con mắt tên công tử đã sáng lên, hắn nhìn chằm chằm vào Ngọc Nhu Phỉ, trong nội tâm thầm hô:

- Đúng là mỹ nhân tuyệt thế!

Lăng Tiếu xem xét bộ dáng dê xồm của thằng này, đã biết rõ đây là một tên tinh trùng lên não.

Chuyện này lúc hắn dẫn mấy nữ nhân đi dạo trung vực cũng gặp qua không ít.

- Công tử, cô nương này đã tới!

Tên Thiên Tôn dẫn đường cung kính nói với công tử.

- Ha ha, hảo hảo, lập tức để bảo người đưa rượu và đồ ăn lên, ta muốn nâng cốc làm quen với cô nương này.

Cái kia nho công tử thập phần cao hứng địa nói.

Lúc này Lăng Tiếu nói:

- Xem ra vi công tử này không hoan nghênh ta, không bằng ngươi an bày cho ta nơi nghỉ ngơi đi.

Tên công tử lạnh lùng nhìn qua Lăng Tiếu, ánh mắt hài lòng, nói:

- Tốt, nếu vị huynh đệ này thức thời như vậy, ta đây lập tức bảo người an bài chỗ cho ngươi nghĩ ngơi, thuận tiện để mấy mỹ nữ cho ngươi giãn gân cốt.

Trong Hương Túy Lâu, đây là tửu lâu xa hoa nhất Sa Nham Thành, trừ ăn cùng uống thì nơi nghỉ ngơi không ít, còn có phục vụ hương diễm nữa.

Lăng Tiếu không có hứng thú với phục vụ hương diễm ở đây, hắn thầm nghĩ phải tắm rửa làm sạch cát trên người.

Nhưng mà tên Thiên Tôn vẫn cho hai nha đầu thanh thuần tới phục vụ Lăng Tiếu tắm rửa thay quần áo.

- Tiểu huynh đệ ngươi rất thức thú, nếu công tử nhà ta cao hứng, nhất định sẽ thưởng cho ngươi thật hậu!

Sau khi Thiên Tôn rời khỏi thì không quên vỗ vai Lăng Tiếu và cười nói.

Trong lòng của hắn khinh bỉ Lăng Tiếu là đồ nhút nhát, ngay cả phản kháng cũng không có, trực tiếp đưa nữ nhân đẹp như vậy ra ngoài.

Nhưng mà nói lại hắn cũng biết tính của công tử nhà hắn, nếu như dám cự tuyệt, này người trẻ tuổi này nhất định không sống được, cho nên hắn cảm thấy Lăng Tiếu lựa chọn rất sáng suốt.

Tên Thiên Tôn rời khỏi, Lăng Tiếu vừa tắm rửa thay quần áo, trong lòng của hắn cười lạnh:

- Nữ nhân của ta mà các ngươi dám động vào sao?

Ngọc Nhu Phỉ có thực lực gì mà một đứa con của thành chủ dám đánh chủ ý chứ, đây không phải chán sống sao?

Lăng Tiếu không cần đi quan tâm kết cục của tên công tử kia, hắn chỉ hy vọng Ngọc Nhu Phỉ hành động không nên quá lớn, không nên hủy cái tửu lâu này, hắn cần tắm rửa.

Sau đó hai thị nữ tiến vào trong phòng nhìn thấy dung mạo anh tuấn của Lăng Tiếu thì thì tâm hồn thiếu nữ đập mạnh, trên khuôn mặt cũng hồng nhuận lên.

Chúng nữ phục thị qua không ít khách nhân, vẫn lần đầu nhìn thấy có nam nhân khí chất như vậy, khiến các nàng lâm vào mộng mơ.

- Các ngươi có thể đi ra ngoài!

Lăng Tiếu xoay người nhìn hia thị nữ nói ra.

Hai thị nữ này cảm thấy ủy khuất, chẳng lẽ nam nhân anh tuấn này chán ghét các nàng sao?

Nhìn chúng nữ như muốn khóc, Lăng Tiếu lúc này đành phải giải thích.

- Ta không quen người khác phục thị, các ngươi đi ra ngoài đi!

Tiếp theo hắn trả cho hai nữ nhân này một ít huyền tinh, hắn dù thế nào cũng là kiêu hùng của trung vực, không nên khí lượng nhỏ tính toán với tiểu nhân vật.

Sau khi hai nữ nhân đi ra ngoài, Lăng Tiếu liền thoải mái nằm trong thùng nước, hưởng thụ cảm giác khoai khoái dễ chịu khó nói nên lời.

Đi trong sa mạc lần này cũng gần hai năm, vẫn cảm thấy không khí của trung vực tương đối thoải mái.

Lăng Tiếu lúc này mơ hồ lâm vào ngủ say.

Không bao lâu một bóng dáng xinh đẹp đi tới phòng của hắn, cũng không cố kỵ thân hình xích lõa của Lăng Tiếu, trực tiếp tới bên giường ngồi nghỉ ngơi.

Bóng dáng xinh đẹp này không phải Ngọc Nhu Phỉ còn có ai chứ.

Gần một năm qua nàng và Lăng Tiếu ở chung sớm chiều, cho dù không có trở thành quan hệ đạo lữ nhưng cũng hiểu lẫn nhau, không có cấm kỵ gì.

- Ta tưởng ngươi giải quyết nhanh chóng chứ?

Lăng Tiếu đang ngủ và nói nhỏ một câu.

- Ta lần đầu đi vào trung vực, đương nhiên phải tìm hiểu phong tình nơi đây rồi, thực sự là nhiệt tình hiếu khách!

Ngọc Nhu Phỉ nói một câu.

- Ha ha, xem ra ngươi cũng hại nước hại dân quá, không có chuyện gì đi trêu chọc một tên gia hỏa tinh trùng lên não, xem ra sau khi rời khỏi đây nên mang khăn che mặt lại, có thể giảm bớt quấy rầy.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ngươi cảm thấy ta mang khăn che mặt hữu dụng sao?

Ngọc Nhu Phỉ hỏi ngược lại.

- Ách... Xem như ta không nói!

Lăng Tiếu cười trừ.

Xác thực, nữ nhân như Ngọc Nhu Phỉ cho dù mang khăn che mặt thì dáng người thành thục quyến rũ của nàng có hấp dẫn trí mạng với nam nhân, huống hồ có khăn che mặt thì càng khiêu khích lòng hiếu kỳ của người khác, càng muốn vạch khăn ra nhìn dung mạo của nàng.

Cho nên Ngọc Nhu Phỉ mới hỏi ngược lại Lăng Tiếu.

Ngay sau đó một tiếng quát nóng nảy từ bên ngoài vang lên.

- Đáng tới sẽ tới, còn chưa tắm xong, thật mất hứng.

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, trong nháy mắt bước ra khỏi thùng nước, một cái áo bào trắng trong nháy mắt bao quanh người của hắn.

Sắc mặt Ngọc Nhu Phỉ hơi hồng lên..

Nàng không sợ nhìn nửa người trên của Lăng Tiếu, thế nhưng mà lại sợ nhìn nửa dưới của Lăng Tiếu, ai bảo nàng là nữ nhân chưa trải sự đời chứ.

Vào lúc Lăng Tiếu vừa mới mặc xong quần áo thì có mười tên nam nhân đi vào.

- Cẩu nam nữ đáng chết, các ngươi dám giết công tử nhà ta, thật sự là to gan mà, bắt lại cho ta, đưa trở về cho thành chủ xử lý.

Tên Thiên Tôn dẫn đầu đi vào quát to lên.

- Thật chán, các ngươi không biết sau khi ta tắm rửa ghét nhất là bị người khác làm phiền sao?

Lăng Tiếu quát lên.

Giọng của hắn mang theo long uy chấn nhiếp, chấn nhiếp người ở đây.

- Mẹ, chúng ta tới bắt người, còn quản ngươi có tắm hay không!

Tên Thiên Tôn sững sờ sau đó quát mắng.

Ngay sau đó một tay chụp vào Lăng Tiếu.

Đương nhiên lúc bàn tay hắn bắt Lăng Tiếu nhưng hắn nhìn thì không thấy Lăng Tiếu, mà là người khác, là thê tử của hắn.

- Tại sao là nương tử, sao ngươi lại ở đây!

Tên Thiên Tôn không thể không lập tức rút tay về lạ lùng hỏi.

- Ta còn muốn hỏi ngươi đấy, lại nói hôm qua ngươi bảo đi làm việc cho công tử, không nghĩ tới ngươi đi uống hoa tửu, ngươi muốn chết ah!

Thê tử của hắn tức giận quát lên.

- Ta... Ta là ở cùng công tử, nhưng mà hắn chết rồi, ta phải bắt hung thủ về giao cho thành chủ!

Tên Thiên Tôn ứng nói.

- Nói láo, ngươi xem hắn là ai, công tử rõ ràng đang sống tót, sao ngươi lại nói hắn chết, còn không mau bồi tội với công tử, bằng không chúng ta đều phải chết.

Thê tử hắn chỉ vào một hướng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1607 - Giết Chuột Dùng Dao Mổ Trâu. (1)

Tên Thiên Tôn nhìn theo và sắc mặt cứng đờ, hắn nhìn thấy công tử đang vuốt ve thiếu nữ tuyệt sắc và vui vẻ uống rượu.

Trên gương mặt hắn chảy mồ hôi lạnh, hướng nhìn qua hướng tên công tử và van nài.

- Công tử gia xin thứ lỗi, ta... Ta không phải cố ý trù ngươi, vừa rồi rõ ràng...

Tên Thiên Tôn khủng hoảng van nài thì những tên thành vệ kia không ngừng kêu khóc thảm thiết, giống như nhìn thấy tràng cảnh khiến bọn họ sợ sệt.

- Đi thôi, bọn chúng chỉ là chó săn làm việc thay người khác, giết chúng chỉ bẩn tay.

Lăng Tiếu nhìn Ngọc Nhu Phỉ nói.

Ngọc Nhu Phỉ nhẹ gật đầu, cũng theo Lăng Tiếu rời đi.

Đoàn người này không cần nói nhất định là trúng ảo cảnh của Lăng Tiếu bố trí, bằng không sẽ không như vậy.

Lăng Tiếu giết bọn họ chỉ là giết chuột dùng dao mổ trâu, nhưng hắn vẫn cảm thấy hiệu quả rất tốt.

Về sau nếu nhìn ai không vừa mắt thì dùng ảo cảnh vây khốn kẻ đó, còn không được thì hành hạ tới chết.

Hắn ăn mừng chuyến đi sa mạc hai năm này thu hoạch quá lớn.

- Bao giờ chúng ta đi Thiên Vực?

Rời khỏi Sa Nham Thành, Ngọc Nhu Phỉ lập tức hỏi Lăng Tiếu.

- Ta chưa đi bây giờ, nhưng việc này là kế lâu dài, có một số việc ta làm xong mới đi.

Lăng Tiếu nói.

- Còn cần bao lâu, nếu như quá lâu thì ta tự mình đi.

Ngọc Nhu Phỉ nói.

Từ ngữ khí thì nàng thực sự phi thường bức thiết muốn đi Thiên Vực tìm nghĩa phụ, mà chức vị phó giáo chủ Thánh Âm Giáo kia nàng không hề lưu luyến.

- Yên tâm đi, sẽ không khiến ngươi chờ quá lâu.

Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không có lòng vòng, lập tức dẫn Ngọc Nhu Phỉ quay về Tiếu Ngạo Cung.

Chờ hắn xử lý xong chuyện trong cung, cũng là lúc hắn lên đường đi tới Thiên Vực.

Hắn cân nhắc có nên mang theo người nhà cùng đi hay không, nội tâm rất mâu thuẫn.

Thiên Vực là nơi cương giả như mây, hơi có không cẩn thận là đụng phải sát cơ, hắn sợ mang theo chúng nữ sẽ có chuyện.

Trở lại Tiếu Ngạo Cung và Ngọc Nhu Phỉ cũng khẳng định Lăng Tiếu thật sự là cung chủ một phương, hơn nữa thế lực còn không kém, dù hơi yếu hơn Thánh Âm Giáo một chút nhưng không có yếu nhiều.

Nhìn thấy những thê tử như hoa như ngọc của Lăng Tiếu xuất hiện thì nàng tự cảm thấy có phải mình quá già hay không?

Lăng Tiếu để Bạch Vũ Tích chiêu đãi Ngọc Nhu Phỉ, cũng nói cho nàng biết tình huống của trung vực.

Hắn tin tưởng dùng bộ dáng ôn nhu của Bạch Vũ Tích thì ai cũng thân cận với nàng.

Nhưng mà Lăng Tiếu mang theo Ngọc Nhu Phỉ quay về thì khiến chúng nữ bất mãn, hắn sớm nói sẽ không gia tăng thêm tỷ muội, bây giờ lại mang theo một nữ nhân xinh đẹp quay về, đúng là lừa gạt chúng nữ mà.

Lăng Tiếu lập tức phát thệ trước mặt chúng nữ, hắn cùng Ngọc Nhu Phỉ thực sự không có quan hệ gì, chỉ muốn mang nàng tới trung vực kiến thức phong tình trung vực mà thôi, huống hồ người ta là Thánh giả đỉnh phong sao có thể tùy tiện có quan hệ với hắn chứ.

Lăng Tiếu phát thệ hiện tại thì chính xác rồi, sau này có quan hệ hay không thì trời biết.

Bất kể thế nào thì chúng nữ vẫn xử phạt Lăng Tiếu, ai bảo hắn ra ngoài lại mang về một nữ nhân yêu mị như thế, để chúng nữ cảm thấy áp lực cực lớn.

Vì vậy trong một tháng qua Lăng Tiếu vẫn bị chúng nữ liên thủ ép khô tinh

hoa, còn kém tinh tẫn nhân vong.

Lúc hắn ra khỏi hậu viện, đường đường cao thủ Thánh giả tuyệt thế lại cảm thấy hai chân như nhũn ra.

- Ta phát hiện lão bà quá nhiều cũng là vấn đề phi thường nghiêm trọng.

Lăng Tiếu đưa ra kết luận trọng yếu.

Lăng Tiếu triệu tập các trưởng lão mở hội nghị, lắng nghe các thông báo.

Hôm nay Tiếu Ngạo Cung đã xưng bá một phương, có thể đứng song song với Linh Vũ Các, thế nhưng mà nội tình còn phải hoàn thiện từng bước.

Mà một ít trận chiến Tiếu Ngạo Cung thành trừ đối địch, Lăng Tiếu bảo bọn họ đi làm, tuyệt đối sẽ không mềm lòng nương tay.

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng chỉ là người vung tay ra lệnh, tất cả do Huyền Diệu trợ giúp hắn quản lý, hắn cảm thấy Huyền Diệu mới là cung chủ chứ không phải hắn!

Sau khi mọi người tán đi, Lăng Tiếu trực tiếp nói với Huyền Diệu.

- Thần côn, vị trí cung chủ cho ngươi làm nhé?

Huyền Diệu lúc này lộ ra thần sắc khủng hoảng.

- Huyền Diệu không có nhị tâm với cung chủ...

Gần vua như gần cọp, hắn tưởng Lăng Tiếu có tâm nghi kỵ hắn, nếu như thế chỉ sợ kết cục của hắn khó coi.

- Thần côn, ta và ngươi dù quan hệ cao thấp, nhưng mà lại như tay chân, ta làm sao hoài nghi ngươi chứ.

Lăng Tiếu vỗ vai Huyền Diệu nói, ngừng một chút và nói thêm:

- Từ khi kiến cung tới nay, công lao có một nửa là của ngươi, nếu như không truyền cho ngươi ta truyền cho ai bây giờ?

- Cung chủ ngươi muốn rời khỏi?

Huyền Diệu lập tức hiểu ý của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đi tới Thiên Vực cũng không phải bí mật gì, người bên cạnh ai cũng biết rõ.

Nghe Lăng Tiếu nói như vậy Huyền Diệu lập tức đoán được tâm tư của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng thừa nhận, lập tức gật đầu nói:

- Không sai, trong cung đã ổn định, thực lực chúng ta xưa đâu bằng nay, bây giờ không có kẻ đui mù nào dám chọc vào Tiếu Ngạo Cung, ta cũng có thể yên tâm đi Thiên Vực.

- Ân, cung chủ chính là chân long hiện thế, làm sao tình nguyện dừng ở chỗ này, Thiên Vực mới là thiên địa cho ngươi ngao du, huống hồ cung chủ bây giờ đã thành tựu thánh vị, ở lại trong trung vực cũng không có bao nhiêu ý nghĩa!

Huyền Diệu tán đồng, tiếp theo hắn lại nói:

- Nhưng mà lúc đó ta đi theo cung chủ, chính là bởi vì cung chủ ngươi ngày

sau nhất phi trùng thiên và đi tới bước này, vốn dĩ ta cho người ít nhất ngàn năm cung chủ mới đột phá Thánh giả, không nghĩ tới cung chủ mười năm là làm được, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, ta hy vọng cung chủ nên mang theo ta cùng đi Thiên Vực!

- Thần côn ngươi cũng muốn đi Thiên Vực?

Lăng Tiếu lạ lùng nhìn Huyền Diệu.

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt giấy, nói:

- Cung chủ ngươi có chí lớn, ta cũng có ý nghĩ của mình, ta muốn đi Thiên Vực a!

- Thì ra là như thế, hai huynh đệ chúng ta cùng đi, nhưng mà sư phụ ta đã nói Thiên Vực nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơi có không cẩn thận là chết, ngươi nên chuẩn bị tâm lý!

Lăng Tiếu nói.

Mấy năm qua Huyền Diệu chuyên quản lý Tiếu Ngạo Cung, Lăng Tiếu nhìn vào trong mắt, mà Huyền Diệu có thủ đoạn xem bói bất phàm, mang theo hắn Lăng Tiếu không có áp lực gì cả.

- Sinh tử do trời định, mà cung chủ ngươi chính là người có đại khí vận, sẽ đạt tới Thánh hoàng, ta chỉ có theo ngươi mới có thể sống dài mà thôi.

Huyền Diệu cười nói.

- Chúng ta rời khỏi, vậy cung chủ do ai kế thừa?

Lăng Tiếu hỏi Huyền Diệu.

- Chuyện cung chủ ta không tiện tham dự quá nhiều, nhưng mặc kệ ai làm cung chủ, ta đều hy vọng hắn có thể thủ vững phần cơ nghiệp này.

Huyền Diệu nói.

Lăng Tiếu thở dài, nói:

- Lăng Thiên tiểu tử này giống như ta, tập trung vào tu luyện, khẳng định không có hứng thú với vị trí cung chủ, Tân Lập thể chất thuần mộc, ta cũng không hy vọng hắn bị việc phiền toái quấn thân bỏ dở tu luyện, hắn chưa đi được xa, Lăng Duyệt còn quá nhỏ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1608 - Giết Chuột Dùng Dao Mổ Trâu. (2)

Hắn ngừng một chút và nói:

- Không bằng do Vân Phong làm cung chủ đi, trải qua mấy năm ma luyện hắn đã chính chắn hơn rồi.

- Ta cảm thấy vị trí cung chủ nên tạm thời không lập!

Huyền Diệu suy tư và nói.

- Vì sao nói thế?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đầu tiên thành lập Tiếu Ngạo Cung tới nay chưa đủ hai mươi năm, mặc dù là lực đè những thế lực khác thượng vị, nhưng mà căn cơ rất nông, một khi lập người khác lên làm cung chủ thì khó mà thủ vững, người trong cung chỉ sợ không phục cung chủ mới; thứ hai chuyện cung chủ rời khỏi trung vực không nên tuyên bố ra ngoài, mà Tiếu Ngạo Cung có ngày hôm nay đều là công lao của cung chủ, một khi người khác biết rõ ngươi rời khỏi, chỉ sợ một ít thế lực sẽ đánh chủ ý vào Tiếu Ngạo Cung chúng ta!

Huyền Diệu phân tích.

Lăng Tiếu lâm vào trầm tư, hắn đang phân tích lời của Huyền Diệu, xác thực hết thảy như Huyền Diệu nói, nếu như hắn lập cung chủ khác và tin tức hắn rời khỏi trung vực truyền ra, chỉ sợ những kẻ khác sẽ âm thầm đối phó Tiếu Ngạo Cung đấy.

- Cũng tốt, dù sao mấy năm qua ta cũng không ở trong cung, chỉ cần có người chưởng quản là tốt, đến lúc đó lại an bài người giám hộ, xem ai thích hợp làm cung chủ.

Lăng Tiếu cuối cùng hạ quyết tâm nói ra.

Sau khi làm tốt quyết định, Lăng Tiếu trở về thương lượng với những nữ nhân của mình, chuẩn bị rời khỏi.

Chư nữ nghe Lăng Tiếu phải đi Thiên Vực, tự nhiên cũng muốn đi theo.

Chúng nữ cũng không muốn chia tách với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không thể chiều các nàng, nhưng mà hắn nói với chúng nữ nên ở trung vực tăng thực lực lên.

Chờ hắn tại Thiên Vực tìm được sư phụ sẽ quay về mang theo chúng nữ đi.

Chúng nữ rơi lệ, thật khó chịu được chia ly với Lăng Tiếu.

Dĩ vãng Lăng Tiếu ra ngoài vài năm là quay về, với thời gian tu luyện của hắn không quá dài.

Thế nhưng mà bây giờ thì khác, Lăng Tiếu phải đi Thiên Vực, truyền thuyết chỉ có Thánh giả mới có thể sinh tồn ở đó, chỗ đó phân tranh tuyệt đối không phải như tưởng tượng của bọn họ.

Ai biết rõ vừa đi Lăng Tiếu sẽ đi bao lâu mới về chứ.

Không quản các nàng có bao nhiêu tin tưởng với Lăng Tiếu, nhưng mà lần biệt ly này chắc không chỉ mấy năm, có lẽ là mấy chục năm, thậm chí vài trăm năm còn không biết.

- Các ngươi làm cái gì vậy, không phải vi phu đi mà không về, năm ấy ta dùng thực lực Vương giai từ tây bắc tới trung vực, không đến mười năm đã có chỗ dừng chân trong trung vực rồi sao, hai mươi mấy năm qua không có ai dám mạo phạm uy nghiêm của Tiếu Ngạo Cung, các ngươi xem như ta đang bế quan đi, không qua trăm năm ta sẽ đứng chân ở Thiên Vực, lại tiếp các nàng lên, bây giờ các nàng nên lợi dụng tư nguyên mà ta lưu lại, nhanh chóng tu luyện đi, tranh thủ sớm ngày tăng thực lực lên, bằng không chờ ta trở về các ngươi biến thành lão thái bà, vi phu sẽ chán ghét đấy!

Lăng Tiếu nhìn chúng nữ khóc lóc thì nói giải thích.

Trong lòng của hắn làm sao dễ chịu, tùy ý bỏ một đám lão bà như hoa như ngọc ở trung vực, chính mình lại ích kỷ đi tới Thiên Vực, vứt bỏ chúng nữ mặc kệ, hắn không phải nam nhân hợp cách.

Nhưng mà trong lòng nam nhân có hùng tâm, há có thể vì chuyện nữ nhân mà bỏ cuộc chứ?

- Các tỷ muội không nên khóc!

Phượng Tiêm Vận là người duy nhất không có khóc, nàng nhìn qua chúng nữ ở đây và nói một câu, tiếp theo nàng lại nói:

- Thực lực chúng ta kém xa phu quân, nếu như chúng ta cũng đạt tới Thánh giai như hắn, tin tưởng hắn không ngại mang theo chúng ta cùng đi, dùng thực lực chúng ta bây giờ mà muốn hắn mang chúng ta đi, chúng ta sẽ biến thành phiền toái cho hắn, cho nên chư vị muội muội nên nghe theo phu quân, chúng ta phải cố gắng tu luyện, bằng không sau trăm năm phu quân quay về, chúng ta còn dậm chân tại chỗ, chúng ta không có tư cách làm nữ nhân của phu quân rồi.

Nàng vừa dứt lời thì chúng nữ ảm đạm lại.

Chúng nữ cũng biết Phượng Tiêm Vận nói không sai, dùng thực lực và nhân phẩm của Lăng Tiếu thì tương lai nữ nhân vây quanh hắn càng nhiều, nếu như chúng nữ bản thân không có tiến lên, mà Lăng Tiếu càng ngày càng cường đại, chúng nữ còn có tư cách gì làm nữ nhân của Lăng Tiếu chứ?

Mà Ngọc Nhu Phỉ lúc trước mang cho chúng nữ cảm giác nguy cơ, nữ nhân tuyệt sắc đó đã là Thánh giả đỉnh phong, nếu ở Thiên Vực là nơi Thánh giả tụ tập thì nữ nhân ở đó sẽ yếu sao?

Đáp án đương nhiên là không rồi.

- Đúng vậy, chúng ta không nên kéo chân của phu quân, nói không chừng dùng năng lực của phu quân thì qua mười năm có thể đứng chân ở Thiên Vực, chúng ta phải tin tưởng phu quân, hắn là kiêu ngạo của chúng ta!

Thải Hà Nguyệt nói.

- Đúng vậy, Tiếu hắn chưa bao giờ làm chúng ta thất vọng bao giờ, chúng ta phải tăng thực lực lên thật nhanh, bằng không hắn tại Thiên Vực thông đồng nữ nhân khác, chúng ta không đánh lại những nư nhân này, còn không phải bị khi phụ chết sao?

- Không có phu quân ở bên cạnh đúng là buồn, nhưng mà dù sao còn có bà bà, Oánh nhi cùng Duyệt nhi ở cùng chúng ta đấy.

- Ân, nhưng mà ta... Ta muốn phu quân trước khi đi cho ta một đứa con.

Chúng nữ thu tâm thần, đang tự an ủi mình.

Lăng Tiếu không biết nên nói cái gì, đành phải ôm ấp chúng nữ.

-Đêm nay chúng ta cùng ngủ chung đi!

Lăng Tiếu nhìn chúng nữ, hắn nói ra nguyện vọng ấp ủ trong lòng nhiều năm.

Hắn vừa dứt lời, thần sắc chúng nữ hồng lên, đều cúi thấp đầu không nói chuyện.

Lăng Tiếu gượng cười, nói:

- Các ngươi không nói ta xem như đồng ý!

Hắn chờ lúc này đã lâu, hắn sớm đã tìm ra một cái giường làm từ hàn ngọc vạn năm, hính tính dùng nó để cùng ngủ với chúng nữ.

Lăng Tiếu hoàn thành nguyện vọng trong lòng nhiều năm qua, cùng chung giường với nữ nhân của mình.

Đây là một đêm hỗn chiến, là ngày tốt đáng nhớ, tư vị đó khiến Lăng Tiếu suốt đời không quên.

Chúng nữ cũng biết Lăng Tiếu đi lần này sợ rằng phải thật lâu mới quay về.

Chúng nữ lúc này như lang như hổ đẩy ngã Lăng Tiếu một lần lại một lần, gắng sức cưỡi lên người hắn, dùng bản lĩnh để thỏa mãn hắn, chúng nữ muốn nhớ kỹ khí tức nam nhân của mình.

Cực kỳ điên cuồng, cực kỳ phòng túng!

Chuyện này sắp chấm dứt.

Lăng Tiếu lúc này đi tìm phụ mẫu, chào sư phụ và tộc nhân.

Mộng Tích Vân tự nhiên không bỏ Lăng Tiếu rời đi, nhưng mà Lăng Chiến

từ bên cạnh quát nàng.

- Nam nhi chí ở bốn phương, con của ta là thiên long chuyển thế, sẽ bay lượn trời cao, chúng ta làm sao ngăn bước của hắn chứ, chúng ta phải cao hứng thay hắn, sẽ có một ngày hắn sẽ dương danh Thiên Vực!

Lăng Tiếu nghe phụ thân nói thế, nội tâm cảm động

- Không hổ là lão ba, hiểu tam tư của nhi tử a.

Sau khi tư biệt mọi người, Lăng Tiếu lại triệu tập một đám thủ hạ tận trung lại.

Những người này là Huyền Diệu, Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Phong Nha, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Độc Hạt Tử, Lãnh Xà cùng với bát tướng.

Lăng Tiếu bàn giao ba ngày ba đêm với bọn họ, cũng giao cho bọn họ không ít đan dược và linh vật, để bọn họ có thể thủ hộ Tiếu Ngạo Cung, không thể khiến nó suy bại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1609 - Đêm Nay Chúng Ta Ngủ Chung Đi.

Bọn họ nghe Lăng Tiếu muốn đi Thiên Vực, một đám đều muốn đi theo, nhưng mà bọn họ biết thực lực không đủ, cả đám bỏ qua suy nghĩ này

Bọn họ không nở Lăng Tiếu rời khỏi, bọn họ đều theo Lăng Tiếu lâu năm, trong nội tâm cực kỳ tôn sùng và trung tâm với Lăng Tiếu, dù Lăng Tiếu bảo bọn họ đi chết bọn họ cũng không nhíu mày.

- Lão đại, cả đời này của ta không thể theo kịp bước chân của ngươi, nhưng mà ta vẫn không ngừng cố gắng, hy vọng có thể sớm ngày đến Thiên Vực cùng lão đại làm việc lớn! Tiếu Ngạo Cung này sẽ do bọn ta chiếu cố, nếu ai bất kính với Tiếu Ngạo Cung chính là bất kính với chúng ta, đều phải hỏi qua Diệp Vân Phong ta đã!

Diệp Vân Phong thề với Lăng Tiếu!

Ngồi ở đối diện Lăng Tiếu là Hàn Khai lắc đầu, nói:

- Nắm xương già của ta không có tâm tranh hùng, thầm nghĩ nhìn Dược Các phát dương quang đại là ta mãn ý rồi!

Xác thực, dùng thực lực của Hàn Khai nếu hắn muốn đi Thiên Vực đã sớm rời đi rồi, không chờ tới bây giờ.

Tâm nguyện lớn nhất của lão là nhìn truyền thừa của Dược Tông kéo dài xuống.

Hôm nay hắn thu đệ tử duy nhất, thầm nghĩ nên truyền thủ đoạn luyện đan

cho hắn, vậy hắn không còn vướng mắc gì nữa.

Lăng Tiếu cũng tôn trọng lão nhân khả kính này.

Hắn biết rõ Hàn Khai sau đại chiến với Âu Dương gia thọ nguyên lại giảm không ít, thời gian còn lại không nhiều.

Nếu như không cách nào đột phá thì chắc chắn phải vẫn lạc.

- Sư huynh, để ta luyện đan thay ngươi!

Lăng Tiếu nói rất chân thành.

Hắn có truyền thừa dược thần, các đan phương đều có, đan phương bát phẩm cũng có không ít, trong đó có một loại là Thánh Hoàng Đan, có thể để Thánh giả đỉnh phong tiến vào Thánh Hoàng Cảnh, cũng có thể đề thăng tu vị Thánh Hoàng lên một tầng, đây chính là thánh đan cao nhất của bát phẩm.

Nhưng mà tài liệu của Thánh Hoàng Đan cần cần tài liệu đều là linh thảo khó gặp, ở trong trung vực gần như không gặp được.

Ở trung vực muốn luyện chế đan dược bát phẩm là khó có khả năng.

Lăng Tiếu thì khác, hắn có dược đỉnh, hắn đạt tới Thánh giả đã tiến vào dược đỉnh tầng thứ tư, không chỉ thu được truyền thừa dược thần khác, chỗ đó còn có các loại linh thảo cao cấp nhất.

Lăng Tiếu dù không cách nào lấy ra ngoài dùng, nhưng mà có thể giao dịch lấy linh thảo khác.

Lăng Tiếu ở Hoang Tùng sơn mạch và dưới Long Cung từng thu được không ít linh vật cao cấp, dùng những linh vật này thì Lăng Tiếu chỉ thiếu

một bộ phận, còn có một ít chưa dùng, vừa vặn dùng chúng đổi linh thảo luyện chế Thánh Hoàng Đan.

Hàn Khai không biết bí mật dược đỉnh của Lăng Tiếu, hắn chỉ biết Lăng Tiếu trong tay có thiên giai dược đỉnh, hắn không tin Lăng Tiếu có thể luyện chế ra đan dược hắn cần.

Hắn tiến vào bát phẩm thánh dược sư sớm hơn Lăng Tiếu nhiều, hắn từng thu thập qua không ít linh thảo cao giai, nhưng mà cho tới nay không cách nào hiểu thấu.

Nhưng mà Lăng Tiếu kỳ tích hơn hắn không ít, hắn cũng không phải chú ý nhìn nhiều.

Đếm ngày sautrong sơn mạch ngoài Tiếu Ngạo Cung không xa có hỏa diễm như lưu tình hàng thế, sơn mạch này bị hỏa diễm oanh tạc thành cặn bã, cơ hồ tất cả núi rừng đều bị đốt sạch.

Oanh long oanh long!

Thiên uy đáng sợ, giống như Thánh giả dùng cường chiêu tấn công khủng bố cho nên hủy diệt sạch nơi này.

Người của Tiếu Ngạo Cung và dong binh gần đó nhìn qua đều hoảng sợ không biết làm sao, những linh thú khác thì kinh tâm khiếp đảm.

Dị tượng này kéo dài tới nửa ngày mới chấm dứt.

Một đạo nhân ảnh từ trong biển lửa thong thả bay ra, cả người chật vật đến cực điểm, cơ hồ tất cả quần áo đều bị thiêu đốt không chịu nổi, ngay cả đầu tóc cũng lộn xộn, khóe miệng còn có máu trào ra.

- Thánh đan cao nhất quả nhiên khủng bố!

Người nọ phi thường nghiêm túc thở dài một hơi.

Người vừa luyện đan này chính là Lăng Tiếu.

Hắn mừng không có luyện đan trong cung, bằng không bình chướng không gian trong cung không thể ngăn cản nổi thiên kiếp.

- Nếu không phải đích thân nhìn thấy, ta thực không tin ngươi còn là một thánh dược sư.

Một bóng dáng xinh đẹp nói ra.

Bóng dáng này chính là Ngọc Nhu Phỉ.

Mấy ngày qua nàng ở trong Tiếu Ngạo Cung, cũng từ chỗ Bạch Vũ Tích hiểu nhiều chuyện của Lăng Tiếu.

Mà nàng nghe Lăng Tiếu từ một Huyền Giả nhỏ yếu từng bước một địa trở thành Thánh giả bây giờ, còn thành tựu bá nghiệp, trong lòng cũng kính nể Lăng Tiếu.

Bởi vì nàng biết rõ tuổi của Lăng Tiếu chừng năm mươi, lại không có bất kỳ thế lực nào dựa vào, dựa vào chính mình đi tới bước này thì người bình thường không ai có thể làm được.

Huống hồ hắn còn có thân phận thánh dược sư cao quý, càng khiến Ngọc Nhu Phỉ cảm thấy Lăng Tiếu thiên phú quá yêu nghiệt.

Nghĩ tới năm đó nghĩa phụ cứu nàng quay về, thể chất của nàng khác người thường, tốc độ tu luyện tăng lên như hỏa tiễn.

Thế nhưng mà so sánh với Lăng Tiếu thì nàng phát hiện thiên phú của mình trước mặt Lăng Tiếu chẳng có gì đáng tự hào, huống hồ Lăng Tiếu còn là thánh dược sư đấy.

Nhìn thyas Lăng Tiếu vô cùng chật vật, trong nội tâm Ngọc Nhu Phỉ càng không có ý nhìn thấu Lăng Tiếu, lúc này dùng thái độ ngang hàng đối dãi với hắn.

Phải biết rằng Thánh Âm Giáo có tên thánh dược sư thỉnh thoảng không nhìn phó giáo chủ như hắn vào mắt đấy.

- Ha ha, có phải càng lúc càng hân thưởng ta không?

Lăng Tiếu cười trêu ghẹo.

- Ân, đã có một chút ít!

Ngọc Nhu Phỉ cũng trả lời trực tiếp, ngừng lại và nói:

- Ngươi luyện đan dược gì mà dị tượng khủng bố như thế?

Nàng đã thấy tên thánh dược sư của Thánh Âm Giáo luyện chế đan dược bát phẩm, nhưng mà mỗi lần dị tượng xuất hiện không có khủng bố như Lăng Tiếu lần này.

- Thánh Hoàng Đan, đáng tiếc dùng năng lực của ta bây giờ chỉ luyện ra bán thành phẩm mà thôi!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Trong tay hắn là viên đan dược không có quy tắc, kém xa dĩ vãng quá nhiều.

Đây là chuyện không có biện pháp, hắn vừa mới bước vào Thánh giả đã muốn luyện chế đan dược cấp Thánh Hoàng đúng là cố hết sức, nếu hắn đạt tới Thánh giả trung giai thì không có chật vật như vậy, luyện chế cũng hoàn mỹ hơn nhiều.

- Là đan dược trong truyền thuyết, ngươi... Ngươi rõ ràng có thể luyện chế ra!

Ngọc Nhu Phỉ hiển nhiên nghe nói qua, trên gương mặt đầu kinh ngạc.

Lăng Tiếu cười cười không giải thích, mà nhìn qua Hàn Khai từ xa bay tới.

- Không nghĩ đến ngươi đã đi tới bước này, sư huynh mặc cảm ah!

Hàn Khai nhìn Lăng Tiếu than thở.

Nhớ kỹ lúc đầu hắn nhìn thấy Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu chỉ mới bước vào thất phẩm luyện dược sư, bây giờ Lăng Tiếu luyện đan đã vượt qua hắn rồi.

- Sư huynh ngươi khiêm tốn mà thôi, nếu ngươi có đủ tài liệu, chỉ sợ đã sớm tự động thủ luyện rồi.

Lăng Tiếu lắc đầu.

Hắn tin tưởng dùng năng lực của Hàn Khai, hoàn toàn có thể luyện ra Thánh Hoàng Đan, hắn chỉ thiếu linh thảo mà thôi.

Hàn Khai tiếp đan dược không hoàn thiện trong tay Lăng Tiếu, ánh mắt có hơi nước.

- Đạt tới Thánh giả cần lực lượng rất khủng bố, muốn trở thành Thánh hoàng không đơn thuần chỉ dựa vào thiên địa linh khí, còn cần lực lượng bổn

nguyên chống đỡ, phiến thiên địa này mặc kệ thế nào đều không có đủ linh khí và lực lượng bổn nguyên cho Thánh giả đỉnh phong đột phá Thánh hoàng, đây cũng là nguyên nhân vì sao trung vực không có Thánh hoàng xuất hiện, cho nên muốn trở thành Thánh hoàng đều lựa chọn rời khỏi đại lục này đi Thiên Vực, chỉ có chỗ đó mới có điều kiện đột phá!

Hàn Khai nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1610 - Trước Khi Rời Đi. (1)

- Sư huynh ngươi nói Thánh Hoàng Đan ta luyện cho ngươi không dùng được?

Lăng Tiếu hỏi.

Hàn Khai vẫy lắc đầu nói

- Đương nhiên không phải, Thánh Hoàng Đan này tích súc lực lượng bổn nguyên, xác thực có thể giúp người ta đột phá Thánh Hoàng Cảnh, nhưng mà ta phục dụng thì không có lực lượng bổn nguyên bên ngoài chống đỡ, ta tối đa chỉ có thể thành nửa bước Thánh hoàng, không cách nào trở thành Thánh hoàng chính thức!

Nói tới đây hắn ngừng một chút.

- Nhưng cho dù là nửa bước Thánh hoàng cũng có thể kéo dài không ít thọ nguyên cho cái mạng già của ta.

- Vậy là tốt rồi, ta tưởng sư đệ luyện không công đấy!

Lăng Tiếu buông lỏng nói một câu.

Viên Thánh Hoàng Đan này dùng đều là linh thảo bát giai cao cấp, nếu như Hàn Khai không dùng được thì hắn luyện cũng uổng công.

- Ngươi yên tâm đi Thiên Vực đi, có ta ở đây Tiếu Ngạo Cung trong ngàn năm tuyệt đối không có chuyện gì!

Hàn Khai trịnh trọng nói với Lăng Tiếu.

- Vậy nhọc lòng sư huynh, nếu như ta có thể đứng vững gót chân ở Thiên Vực, nhất định sẽ mang các ngươi đi Thiên Vực!

Lăng Tiếu nói một câu.

- Ha ha, ta tin tưởng năng lực tiểu tử ngươi, bây giờ ta đang chờ ngày đó đấy!

Hàn Khai vui vẻ vỗ vai Lăng Tiếu, ngừng một chút và nói:

- Thiên Vực đường xá xa xôi, gian nan trùng trùng điệp điệp, tin tưởng ngươi cũng từ trong miệng sư phụ Tà Đế biết được một ít tình huống, ta không nói nhiều cái gì, chuyện gì cũng phải cẩn thận, không được thì cứ quay về tu luyện thêm ngàn năm.

- Ân, yên tâm đi sư huynh, ngươi cũng biết mạng của ta rất cứng đấy, huống hồ còn mang theo hai hộ vệ đặc cấp, tin tưởng đi đến Thiên Vực cũng không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cùng Hàn Khai quay về Tiếu Ngạo Cung, lại gọi Phượng Lăng Thiên cùng Tân Lập tới.

- Thiên nhi, về sau phụ thân ở đây ngươi không được hư đốn, phải tập trung vào tu luyện, có rảnh thì nên nói chuyện với nãi nãi và nương của ngươi, trọng yếu nhất phải chiếu cố đệ đệ, muội muội biết không?

Lăng Tiếu nhìn qua đứa con uy vũ bất phàm thì phân phó.

Phượng Lăng Thiên thu hồi bộ dáng bất cần đời lúc trước, con mắt hơi ướt nhìn qua phụ thân trước mặt.

- Phụ thân cứ yên tâm đi, nhi tử biết phải làm sao, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để đệ đệ, muội muội chịu ủy khuất!

- Ân, bây giờ ngươi cũng lớn rồi, phụ thân yêu cầu với ngươi lúc trước nghiêm khắc, nhưng mà phụ thân chỉ muốn tốt cho ngươi, ngươi bây giờ thực lực mặc dù không tệ nhưng cũng cần cố gắng biết không?

Lăng Tiếu nhìn Phượng Lăng Thiên nói ra, tiếp theo hắn nhìn qua Tân Lập nói:

- Lập nhi, sư phụ vẫn không có thời gian dạy ngươi, ngươi có oán trách sư phụ không?

Trong ánh mắt Tân Lập ngấn nước, quỳ trước mặt Lăng Tiếu.

- Không, sư phụ ngươi dạy ta rất nhiều rồi, nếu không có sư phụ, Lập nhi đâu có ngày hôm nay!

Vừa nghĩ tới Lăng Tiếu sau này phải lâu lắm mới gặp lại, trong lòng của hắn đặc biệt khó chịu, trong lòng hắn sớm xem Lăng Tiếu như phụ thân của mình.

- Ngươi cố gắng vi sư đều nhìn ở trong mắt, con đường của ngươi còn dài, còn có ngày dương danh trung vực, ngươi tính tình trầm ổn, làm việc cẩn thận, ngươi làm đại sư huynh vật vả rồi, bảo ban sư đệ và sư muội, tránh cho bọn họ đi đường sai.

Lăng Tiếu căn dặn.

- Sư phụ ngươi yên tâm, Lập nhi sẽ bảo vệ bọn họ!

Tân Lập cũng nhận lời.

- Ân, các ngươi nhất định phải đoàn kết nhất trí, tuyệt đối không thể làm nhục uy danh của Tiếu Ngạo Cung chúng ta, hy vọng sau khi ta quay về, các ngươi đã là nhân vật oanh trấn nhất phương, phát triển Tiếu Ngạo Cung càng long trọng hơn nữa.

Lăng Tiếu kích lệ bọn họ.

Hai người đều là trịnh trọng địa điểm đầu, ánh mắt giữa đều sung mãn ý chí chiến đấu.

Lăng Tiếu mang theo Ngọc Nhu Phỉ, Huyền Diệu cùng với Sát Thiên rời khỏi Tiếu Ngạo Cung.

Huyền Diệu biết rõ Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ quan hệ không bình thường, hắn rất thức thời tiến vào dược đỉnh tu luyện.

Những năm qua hắn bận tâm vì những chuyện cao thấp của Tiếu Ngạo Cung, không quản Lăng Tiếu dùng linh đan diệu dược tương trợ, hắn cũng chi đạt tới Thiên Tôn cao giai đỉnh phong, Huyền Đế giai vẫn còn một đoạn xa, cho nên thừa dịp này rãnh rỗi đi tu luyện.

Lăng Tiếu không có trực tiếp tiến vào cứ điểm Thiên Vực, hắn đi phía tây bắc Hoang Tùng sơn mạch một chuyến, muốn trước khi đi tìm bại gia tử một chút.

Đáng tiếc hắn vừa tới nơi của Kỳ Lân tộc thì từ lão Kỳ Lân biết rõ bại gia tử lần trước theo hắn ra ngoài thì chưa quay về, hắn phải đi chấp hành sứ mạng của mình.

Lăng Tiếu có chút thất vọng rời khỏi Hoang Tùng sơn mạch, trong nội tâm vẫn rất nhớ gia hỏa bại gia tử này.

Tiếp theo hắn đi tới Phong gia tiếp sư nương Phong Thanh Duyên.

Hôm nay phong gia đã có hai Thánh giả, Phong Thanh Duyên không cần phải gánh vách trách nhiệm tọa trấn Phong gia nữa, nàng có thể yên tâm cùng Lăng Tiếu đi tới Thiên Vực.

Nàng nghĩ tới Lăng Tiếu bây giờ đột phá Thánh giai quá nhanh, hắn đến Huyền Đế cao giai cho tới bây giờ chỉ mới bảy năm mà thôi.

Mà lúc trước nàng đi tới một bước này không biết tiêu bao nhiêu tư nguyên và thời gian đấy.

Tiếp Phong Thanh Duyên xong Lăng Tiếu lại lập tức đi tới long cung, gặp mặt Long Nữ.

Hắn không có nói cho Long Nữ biết hắn đi Thiên Vực, miễn cho nàng sẽ yêu cầu đi theo.

Mặc dù Lăng Tiếu rất muốn có Long Nữ là trợ thủ cường đại đi theo, thế nhưng mà hắn biết rõ Long Nữ ở lại long cung là lựa chọn tốt nhất.

- Tốt, bây giờ đi cứ điểm Thiên Vực thôi!

Lăng Tiếu ra khỏi long cung và thở dài một hơi.

Đã làm xong mọi chuyện, gặp người nên gặp thì bây giờ là lúc rời đi.

Thiên Vực chỉ là nơi Thánh giả mới có thể đạt tới, muốn đi qua vô cùng khó khăn, phải vượt qua chín tầng không gian.

Không có đạt tới Thánh giả, không biết cách vận dụng lực lượng không gian, căn bản không thể vượt qua các nơi hiểm yếu để tới nơi gọi là biên giới thiên địa.

Mà bên kia của chín tầng không gian là một đại lục mới, cũng chính là Thiên Vực.

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên đã là người mạnh nhất của đại lục này, bọn họ đều có linh thú của mình, dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua không gian vượt qua các hiểm địa, nhanh chóng đi tới biên giới thiên địa.

Dùng lực lượng Thánh giả và tốc độ của linh thú bát giai phải đi suốt hai năm mới tới nơi.

Chỗ đó có không gian dao động đậm đặc, muốn cách tuyệt thiên địa này, người thường không có khả năng phá được không gian chi lực ở đây, muốn làm được chỉ có Thánh giai mà thôi, chỉ có Thánh giả đỉnh phong mượn nhờ linh khí cao giai hoặc là linh thú bát giai đỉnh phong linh thú mới có thể phá lực lượng không gian ở nơi này.

Bởi vì chỗ này tổng cộng có chín tầng không gian quan tạp, một tầng mạnh và mềm dẻo hơn một tầng.

- Chỉ cần xuyên qua nơi đây sẽ đi tới Thiên Vực!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, cũng không chờ Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên động thủ, hắn ngưng tụ tất cả lực lượng đánh vào bình chướng không gian.

Oanh long!

Lực lượng to lớn đánh vỡ không gian nơi này, một khe nứt trăm mét trong nháy mắt hiện ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1611 - Trước Khi Rời Đi. (2)

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên lập tức tiến vào cái khe này, tiến vào một không gian khác.

Lăng Tiếu không nói hai lời động thủ lần nữa.

Lăng Tiếu cường lực phá vỡ ba tầng bình chướng không gian, đến tầng không gian thứ tư hắn phát hiện dao động không gian ở đây mạnh hơn rất nhiêu, lực lượng không gian không ngừng vặn vẹo, không gian chi lực hỗn loạn lao qua bọn họ.

Ba người cảm thấy toàn thân đau nhức, bọn họ không thể không vận dụng lực lượng ngăn cản.

- Mặc dù ta không có đi qua Thiên Vực, nhưng mà trong sách cổ ghi rõ muốn vượt qua không gian nơi đây rất khó khăn, nhất là sau tầng thứ tư bắt đầu có lực lượng không gian hỗn loạn xâm nhập thân thể, mọi người phải cẩn thận, không được thì ta tới!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Ngươi nói ta biết rõ, nhưng mà chút lực lượng không gian hỗn loạn này không coi vào đâu, đợi đến lúc sau ngươi hãy ra tay, nhưng mà ngươi tốt nhất nên mặc giáp phòng vệ đi, lực lượng sau đó vô cùng mạnh mẽ đấy, hơi chút không cẩn thận có thể sụp đổ không gian đấy.

Lăng Tiếu cũng nhắc nhở Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ biết rõ Lăng Tiếu nói đúng, gật đầu, trên người xuất hiện quang minh vệ giáp.

Trên đường tới Thiên Vực, Lăng Tiếu sớm trả lại không gian giới cho Ngọc Nhu Phỉ.

Hắn mặc dù còn chưa đạt được tâm và thân thể của nàng, nhưng mà hai người cũng có nhiều chủ đề chung, trở thành tri kỷ.

Phong Thanh Duyên bên cạnh biết rõ thực lực của Ngọc Nhu Phỉ, cũng không làm cao, cũng mặc vệ giáp phòng ngự vào, nàng nói thầm trong lòng.

- Tiếu nhi còn lợi hại hơn Tà Đế ca ca nhiều, không ngờ có thể cua được nữ nhân mạnh hơn hắn nhiều.

Lăng Tiếu biết rõ tầng bình chướng không gian thứ tư này bất phàm, chiến lực tăng lên, hư ảnh kim long không ngừng gào thét phía sau hắn.

Hai quyền như song long xuất hải nện vào bình chướng không gian.

Oanh long!

Âm thanh chấn động cường đại, không gian bốn phía không ngừng di động.

Đáng tiếc không gian này không có vỡ ra.

Lăng Tiếu không phục và tăng thêm lực lượng lên vài lần, kim quyền có lân phiến bao phủ, uy lực đủ so sánh với một kích của Thánh giả trung giai.

Rốt cuộc bình chướng không gian cũng mở ra, nhưng mà lần này không có mở rộng như ba tầng trước, nó chỉ mở ra mười mét mà thôi, hơn nữa đang khép lại tương đối nhanh, nếu ba người không đi vào thì bình chướng sẽ

khép lại.

Nhưng mà ba người vừa mới tiến vào tầng thứ tư thì một đạo lực lượng không gian cường đại đã ập tới chỗ bọn họ.

Không gian càng không ngừng vặn vẹo, lực lượng như lưỡi đao sắc bén.

Ba người không thể không vận dụng lực lượng ngăn cản, chống cự lực lượng này.

Nhưng mà tầng không gian này không chỉ có lực lượng không gian quấy nhiễu, chỉ thấy một khối đá lớn như lưu tinh lao tới, không ngừng lao thẳng tới đây.

Tốc độ kia thật nhanh, lực lượng vô cùng khủng bố, nếu như tùy tiện bị một khối nện trúng, chỉ sợ Thánh giả cũng trọng thương hoặc chết đi.

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên bị dọa kêu to một tiếng, cuống quít đánh nát khối đá này.

Thế nhưng mà những tảng đá này như vô cùng vô tận, chúng từ các hướng khác không ngừng lao tới, tất cả có lớn có nhỏ, rậm rạp chằng chịt, cự thạch nện tới không ai ngăn cản nổi.

Thân thể của Lăng Tiếu có thể so với thánh khí cao giai, hai tay hai chân như thần binh tuyệt thế, không ngừng đánh tan đá tảng.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên không có thân thể cường hãn như Lăng Tiếu, thế nhưng mà lực lượng của hai nàng mạnh hơn Lăng Tiếu, mỗi lần ra tay đều có thể đánh tan tảng đá.

Ngọc Nhu Phỉ vốn tưởng Lăng Tiếu sẽ ứng phó không được, muốn ra tay trợ

giúp hắn, nhưng nhìn thấy hắn vẫn bình tĩnh thong dong, tay không đánh ra lực lượng to lớn thì yên lòng.

Nhưng mà nàng chấn kinh chính là biểu hiện chiến đấu của Lăng Tiếu, đã không không kém gì Thánh giả trung giai, nội tâm của nàng lờ mờ hân thưởng Lăng Tiếu vài phần.

Phong Thanh Duyên có tốc độ của phong thuộc tính, càng không ngừng tránh né, thỉnh thoảng lại ra tay, ngược lại không có bị ảnh hưởng bao nhiêu.

- Không nên dừng ở đây, chỗ nầy loạn thạch bất tận, phải mau chóng rời đi.

Lăng Tiếu nhìn qua hai nữ hét lên.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên ứng một tiếng, hai người bắt đầu tránh né loạn thạch, cùng Lăng Tiếu đi tới bình chướng không gian.

Khoảng cách không gian tầng thứ tư tới tầng thứ năm không ngắn, ba người đã đi vài ngày nhưng không có phát hiện bình chướng tầng thứ năm.

Nhưng mà càng xâm nhập vào trong loạn thạch càng nhiều, tốc độ lao tới càng nhanh, lực lượng trùng kích càng lớn hơn.

Ba người không ngừng né tránh nhưng khó tránh bị loạn thạch nện trúng, làm cho bọn họ suýt nữa tan vỡ.

Lăng Tiếu dùng hai tay hai chân ngăn cản đá vụn, mà Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên không thể không lấy thánh khí ra, đánh tan những tảng đá này.

Ba người bị bức chật vật không chịu nổi, Lăng Tiếu cũng bị đá nện vào người, nếu không phải thân thể hắn biến thái thì chắc chắn suy sụp rồi.

- Khó trách chỉ có Thánh giai mới có thể đi tới Thiên Vực, nếu bất luận võ giả dưới Thánh giai tiến vào đây đã sớm biến thành cặn bã!

Lăng Tiếu lúc này lo sợ nói thầm.

Lực trùng kích của những tảng đá này cho dù là Thánh giả trung giai cũng không chịu đựng nổi, Thánh giả thấp giai tiến vào chỉ có đường chết.

- Ngươi không vào dược đỉnh sao?

Ngọc Nhu Phỉ thấy Lăng Tiếu liên tục bị đụng trúng thì lướt qua bên cạnh hỏi thăm.

- Yên tâm, thân thể của ta rất cứng rắn, những phá thạch này không làm gì được ta, ngươi chiếu cố sư nương giúp ta, nàng bị thương rồi

Lăng Tiếu nói.

Ngọc Nhu Phỉ không nhiều cái gì, lập tức tới bên cạnh Phong Thanh Duyên và thay nàng ngăn cản loạn thạch.

Ba người tăng tốc lao tới phía trước, ba ngày sau loạn thạch cũng giảm đi nhiều, lực lượng không gian vặn vẹo càng tăng lớn đè áp ba người không thở nổi.

- Ồ, đây... Đây là Hắc Mặc Thạch?

Lăng Tiếu phát hiện một khối đá không lớn ở trên đầu mình, phát hiện không có bị hắn đánh nát thì hắn mới chú ý tới tảng đá này không giống với những tảng đá chung quanh.

Lăng Tiếu bay tới bên cạnh khối đá này, hắn đánh giá tảng đá, thình lình

phát hiện chỗ bất phàm của tảng đá này.

Hắc Mặc Thạch, đây là vật liệu đá khó gặp, thế nhưng mà nó là tài liệu trân quý luyện khí, không kém hơn vạn niên huyền thiết, vạn niên thâm hải trầm ngân, là tài liệu luyện thành khí không thể thiếu.

Khối Hắc Mặc Thạch to lớn này ít nhất nặng vài trăm cân, tại trung vực là bảo vật khó tìm, nếu cầm đi bán đấu giá nó không kém gì linh thảo bát giai, thậm chí còn cao hơn không ít.

Lăng Tiếu thu Hắc Mặc Thạch này, sau đó lại lưu ý những tảng đá khác, phát hiện cũng không có Hắc Mặc Thạch.

Đúng lúc hắn muốn tìm kiếm chung quanh thì thình lình phát hiện có một khối đá bay qua phía hắn.

Lăng Tiếu đại hỉ, hắn nhìn qua Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên hô lên.

- Chỗ này có không ít Hắc Mặc Thạch đấy, chúng ta... Chờ chút, nhìn xem có thể thu nhiều hơn hay không, đây là vật tư của Thiên Vực đấy...

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên gật đầu, lập tức lưu ý tảng đá bốn phía.

Ba người lưu ở đây hai ngày, cũng thu được không ít Hắc Mặc Thạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1612 - Không Gian Quan Tạp.

Ba người rất cao hứng.

Bọn họ tin tưởng đi tới Thiên Vực thì những tài liệu này cũng đáng tiền đấy.

Nơi đó chỉ có Thánh giả sinh tồn, chắc chắn sẽ có thánh khí sư tồn tại.

Đồng thời trong Thiên Vực chắc chắn còn có các loại trân phẩm khác, thực lực của bọn họ muốn tăng lên thì chắc chắn sẽ phải giao dịch với kẻ khác, nếu đến lúc đó không có đủ huyền tinh thì quá khó coi rồi.

- Đi thôi, Hắc Mặc Thạch không ít, nhưng mà chúng ta thu không hết, đi tới tầng thứ năm xem, cũng không biết có cái gì đang chờ chúng ta, trước tiên nên chuẩn bị vạn toàn đi.

Lăng Tiếu nói, hắn nhìn qua Phong Thanh Duyên hỏi:

- Sư nương có muốn vào không gian dược đỉnh không? Nếu không ngươi vào trong dược đỉnh của ta nghỉ ngơi đi.

Phong Thanh Duyên cười nhẹ, nói:

- Sư nương sẽ không kéo chân sau của các ngươi, ta còn muốn kiến thức chỗ hung hiểm của bình chướng không gian chín tầng này đấy, nếu không chịu được thì nói sau.

- Ha ha, sư nương ngươi cẩn thận một chút, Nhu Phỉ ngươi giúp ta chiếu cố sư nương!

Lăng Tiếu cười nói.

Ngọc Nhu Phỉ nói trong bụng.

- Nàng là sư nương của ngươi chứ không phỉa của ta.

Trong nội tâm nàng nghĩ vậy nhưng vẫn chiếu cố Phong Thanh Duyên.

Ba người ngăn cản áp lực đi tới phía trước thêm vài ngày, lực lượng không gian vặn vẹo càng ngày càng lớn, tốc độ phi hành của bọn họ chậm lại.

Cũng may chỗ này là bình chướng không gian tầng năm.

Trước bình chướng không gian tầng năm ba người cũng không có quá nhiều lo lắng.

Trước khi vào bình chướng không gian tầng năm bọn họ phải nghỉ ngơi.

Bởi vì bọn họ còn không biết bình chướng không gian tầng năm có cái gì đang chờ bọn họ.

Một ngày sau ba người khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

- Lần này tới ta!

Ngọc Nhu Phỉ nói một tiếng, cũng không chờ Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên đáp ứng, ngọc chưởng đánh vào bình chướng không gian.

Một hư ảnh long tộc và cự tượng hiện ra, năng lượng long tượng vô cùng đáng sợ nện thẳng vào bình chướng không gian.

Oanh long!

Lực phá hoại cường đại đánh tan bình chướng không gian nơi đây.

Ba người không có chần chờ, lại tiến vào khe hẹp mở ra, đồng thời lập tức phòng ngự đề phòng bất trắc.

Sau khi tiến vào tầng sáu, một đạo sóng nhiệt như triều dâng, sức nóng này khiến người ta khó chịu không thôi, toàn thân bị nhiệt độ thiêu đốt, thân thể lập tức xuất hiện mồ hôi.

Ba người nhìn qua chung quanh, chỉ thấy không gian này đầy nhiệt khí, năng lượng hỏa thuộc tính sung mãn.

Năng lượng thật sự không phải là lực lượng bổn nguyên tinh thuần, mà là đủ loại năng lượng pha tạp, chúng rất hỗn độn khiến người ta khó hấp thu được.

Không gian không ngừng vặn vẹo, áp lực tăng mạnh hơn tầng thứ tư nhiều.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ biến thành bán long ngăn cản lực lượng áp bách này, mà Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên cũng khó chịu vì nhiệt độ, nhất là gò má Phong Thanh Duyên hồng lên, nhỏ mồ hôi như mưa.

- Ngọc Nhu, sư nương coi chừng, vừa rồi là không gian loạn thạch, chỗ nầy chắc hẳn là không gian hỏa thuộc tính, lực lượng khẳng định vô cùng cuồng bạo, ta có thiên hỏa hộ thân nên không có gì, nếu như các ngươi ai không chịu nổi thì vào không gian dược đỉnh đi, đợi đến tầng tiếp theo đi ra cũng không chậm.

Lăng Tiếu nhắc nhở.

Nhưng mà vào lúc này đạo hỏa diễm như hỏa long dài trăm mét lao tới.

Hỏa diễm hừng hực nóng bức cũng không biết từ nơi nào phát ra, trong nháy mắt đã tới trước mặt bọn họ.

Lăng Tiếu lập tức ngăn trước chúng nữ, Si Mị Thiên Hỏa Châu vận chuyển cực nhanh, hắn mở miệng thôn phệ hỏa diễm này.

Năng lượng vừa vào bụng thì Si Mị Thiên Hỏa châu lập tức hấp thu hỏa diễm vào trong thức hải, trở thành năng lượng của nó.

Mặc kệ năng lượng của nó pha tạp như thế nào, thiên hỏa đều có thể hấp thu toàn bộ.

Hơn nữa Lăng Tiếu đặt mình trong này thì Si Mị Thiên Hỏa châu càng nhảy lên lợi hại, rất hiển nhiên là nó phi thường hài lòng với hoàn cảnh nơi đây.

- Các ngươi đi sát ta, lực lượng ở đây không làm gì được ta!

Lăng Tiếu nói ra.

Ngay lập tức ba người bắt đầu đi vào sâu bên trong.

Chỉ có tới được tầng bình chướng không gian tiếp theo mới không bị lực lượng nơi đây ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ mới trải qua tầng thứ tư và tầng thứ năm, chúng nữ đều có chút cảm giác khủng bố là không gánh nổi tới phía sau.

Trong lúc ba người đi lên phía trước, các loại hỏa diễm phân ra từ các hướng bắn tới, năng lượng và tốc độ của hỏa diễm giống như cao thủ tuyệt thế, để người ta khó lòng phòng bị.

Năng lượng hỏa diễm nơi này khủng bố hơn hỏa diễm bình thường nhiều

lắm, gần như có thể mạnh hơn thú hỏa bình thường, kém địa hỏa một chút mà thôi.

Lăng Tiếu hoàn toàn phóng Si Mị Thiên Hỏa châu ra, khống chế nó cảm giác hỏa diễm đột nhiên tập kích, cũng sớm hấp thu chúng đi.

Cho dù có Lăng Tiếu dùng thiên hỏa châu bảo vệ, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên cũng không dám buông lỏng, chúng nữ bị hỏa diễm nóng bức ở đây làm khó chịu, trên người thấm ướt mồ hôi, bộ dáng động lòng người hiển hiện ra ngoài.

Chỉ tiếc Lăng Tiếu không có rãnh thưởng thức dáng người của các nàng.

Càng đi vào trong hỏa diễm đột kích càng nhiều, để người ta khó phòng bị được.

Thiên hỏa châu của Lăng Tiếu lúc này cũng khó hấp thu toàn bộ, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên đều không thể không thủ vững vị trí, càng không ngừng đánh ra năng lượng cường đại đánh tán hỏa diễm.

Nhưng mà tiếp tục như vậy hai nữ khó chịu nổi, nhất là Phong Thanh Duyên, có vài lần suýt bị thiêu đốt.

- Không nên lãng phí thời gian ở đây, các ngươi tiến vào không gian dược đỉnh đi, hỏa diễm không thể làm ta bị thương, ta mang theo các ngươi đi!

Lăng Tiếu nói.

Kỳ thật hai nữ dùng toàn lực đi tới bình chướng không gian không phải không thể, nhưng khó tránh bị thương, có thể vẫn lạc giữa đường.

Đằng sau còn có mấy quan tạp, Lăng Tiếu cũng không muốn hai người có gì

ngoài ý muốn.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên lúc này làm theo lời Lăng Tiếu.

Dù thực lực chúng nữ mạnh hơn Lăng Tiếu, nhưng mà không có thiên hỏa châu bảo vệ, thủ doạn bảo vệ tính mạng không thể sánh bằng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thu Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên đều vào dược đỉnh, hoàn toàn không có nổi lo về sau nên tăng tốc lên.

Từng đạo hỏa diễm không ngừng bắn tới, hỏa diễm hừng hực đều bị hấp thu luyện hóa.

Nếu không có thiên hỏa châu thì Lăng Tiếu cũng sớm bị thiêu sống rồi.

Mặc dù Si Mị Thiên Hỏa châu hấp thu đại bộ phận năng lượng, thế nhưng mà lực lượng to lớn và cuồng bạo trùng kích khiến Lăng Tiếu đau đớn không chịu nổi, huyết dịch của hắn trào ra khỏi miệng.

Lăng Tiếu có Cổ Hoàng Thần Công hộ thân và liệu thương, hắn có thể tiếp tục đi tới, đồng thời hắn có đan dược tốc độ, bóng người của hắn lao đi như tia chớp.

Tầng không gian thứ năm xa hơn không gian tầng thứ tư nhiều lắm, Lăng Tiếu bay nửa tháng vẫn chưa nhìn thấy bình chướng.

Nửa tháng này Si Mị Thiên Hỏa châu hấp thu rất nhiều hỏa diễm, lờ mờ có dấu hiêu tiến giai, tặng lực lượng cho Lăng Tiếu nhiều lên không ít.

Hắn dù bị giày vò rất nhiều nhưng mà thu hoạch cũng cực lớn.

Nửa tháng này hắn được Thiên châu tặng không ít lực lượng, năng lượng có

thể sánh bằng hắn tu luyện một năm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1613 - Không Gian Cuồng Bạo

Có năng lượng cuồn cuộn cung cấp không dứt, đây là nguyên nhân Lăng Tiếu đi tới mà không cần đan dược hồi khí.

Càng tiến vào sâu bên trong, lực lượng không gian vặn vẹo mang tới thương hại càng lớn, thân thể Lăng Tiếu giống như nặng ngàn cân, tốc độ càng lúc càng chậm, trùng kích càng ngày càng mạnh.

Cũng may hắn đã sắp tới không gian tầng thứ sáu.

Nhưng mà lúc nỳ có một ít thứ kỳ dị bay tới.

Lăng Tiếu tay không tiếp được những thứ này, là cực phẩm hỏa huyền tinh.

Hắn vui mừng tới cực điểm, lúc ở trong núi lửa hắn thu được tám trăm khối cực phẩm hỏa huyền tinh, bây giờ chỗ này chúng lại bay tán loạn, hiển nhiên có không ít.

Lăng Tiếu nghi hoặc nói thầm:

- Vẫn còn ba tầng phía sau, chẳng lẽ phía sau sẽ có dị vật xuất hiện?

Lăng Tiếu tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, bắt đầu di chuyển chun qunh, hắn thu những cực phẩm hỏa huyền tinh đang phiêu phù.

Qua mấy ngày Lăng Tiếu tổng cộng thu được gần vạn khối cực phẩm hỏa huyền tinh.

Thu được số lượng này Lăng Tiếu cười không khép miệng được.

- Không bằng ở lại đây tu luyện một thời gian, lại qua tầng tiếp theo cũng không chậm.

Lăng Tiếu do dự hạ quyết định.

Năng lượng hỏa diễm ở đây cực kỳ cuồng bạo, căn bản không phải người thường có thể thừa nhận được.

Nhưng mà Lăng Tiếu có Si Mị Thiên Hỏa châu trợ giúp nên không cần lo lắng.

Thiên hỏa châu không ngừng hấp thu năng lượng hỏa diễm chung quanh, lại tịnh hóa lực lượng tặng cho hắn, lực lượng của hắn tăng lên không ít.

Một bên chờ thiên hỏa châu tiến giai, hắn cũng thu được cực phẩm hỏa huyền tinh, đây là chuyện một đá trúng hai con chim.

Hắn cũng nói rõ tình huống cho Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên troing dược đỉnh nghe, cũng không vội vàng lên đường.

Hắn vừa tìm cực phẩm hỏa huyền tinh, vừa cho thiên hỏa châu hấp thu năng lượng, đồng thời hắn không ngừng thích ứng với áp bách ở không gian này, đoán luyện thân thể của mình.

Qua ba tháng sau Lăng Tiếu thu được số lượng cực phẩm hỏa huyền tinh số cực kỳ khổng lồ, mà Si Mị Thiên Hỏa châu dường như đã no, hình như còn kém mấy thứ gì đó nên chưa tiến giai.

Lăng Tiếu biết rõ năng lượng ở đây không đủ thỏa mãn thiên hỏa châu, có ở tiếp cũng không có ý nghĩa gì, hắn đi qua tầng tiếp theo.

Không biết bao nhiêu ngày đêm, Lăng Tiếu đã đi tới bình chướng không gian tầng thứ sáu.

Không gian tầng thứ sáu không giống tầng thứ tư, tầng thứ năm.

Không gian này có sinh cơ bừng bừng.

Có núi, cây cối, kỳ hoa dị thảo, càng có hồ nước, thủy đàm... Nơi này giống như thế giới an tường.

Vào lúc Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng với Phong Thanh Duyên xuyên qua khe hở không gian tới đây thì ngây người.

Bọn họ đã sớm làm tốt chuẩn bị, thế nhưng mà lại nhìn thấy tràng cảng này thì quả thực ngoài ý muốn.

Nhưng mà lúc bọn họ định nói chuyện thì một đạp hấp lực to lớn từ dưới đất kéo xuống, ba người không bị khống chế đã rơi xuống đất.

- Ai nha!

Tiếng kinh hô vang lên.

- Này, Nhu Phỉ, sư nương, các ngươi làm ơn đứng lên được không, ta đang ở dưới đát, các ngươi đang ở trên!

Lăng Tiếu bị hai nữ nhân dùng bánh thịt nện lên người, cảm thụ được cảm giác mềm mại thì kích thích.

Trong nháy mắt vừa rơi xuống Lăng Tiếu lập tức lao xuống trước và điều chỉnh phương hướng để chúng nữ rơi vào người của hắn, để ngừa chúng nữ bị thương.

Mà bảo vệ nữ nhân chính là nghĩa vụ của nam nhân.

Lăng Tiếu là một nam nhân, hắn không thể để nữ nhân bị thua thiệt trước mặt của mình.

Nhưng mà khiến hắn buồn bực chính là hắn bị đè bên dưới không thở nổi, la lên là hai nữ nhân, còn có thiên lý hay không!

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên vội vã bò khỏi người Lăng Tiếu, hai người đều ngượng ngùng.

Bất thình lình không dấu hiệu từ trên cao rơi xuống, chúng nữ bị họa hoảng sợ.

- Đây là nơi nào, chẳng lẽ đã tới Thiên Vực sao?

Phong Thanh Duyên đánh giá chỗ này.

- Chín đạo quan tạp, bây giờ mới đến tầng thứ sáu, ta nghĩ không phải đâu.

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Chỗ nầy chính là quan tạp thứ sáu, bốn bề có lực lượng sinh cơ sung túc, chắc là không gian mộc thủy chi địa.

Lăng Tiếu nhíu mày, ngừng một chút và nói ra:

- Nhìn chỗ này bình tĩnh, thế nhưng mà càng như thế thì nguy hiểm càng quỷ ý, các ngươi không phát hiện chúng ta mất đi lực lượng phi hành rồi sao?

- Đúng vậy, nơi này không có không gian chi lực cuồng bạo, ngược lại tất cả không gian chi lực đã biến mất, thật là cổ quái.

Phong Thanh Duyên nói.

- Chúng ta phải thời khắc cảnh giác mới được, không thì lật thuyền trong mương.

Ngọc Nhu Phỉ tán đồng.

- Không bằng gọi linh thú ra xem, bọn chúng có thể phi hành hay không!

Lăng Tiếu đề nghị.

Tiếp theo hắn gọi Kim Sắc Lang Vương ra, hôm nay nó đã là linh thú thất giai cao giai, chỉ thiếu chút nữa là hóa hình.

Kim Sắc Lang Vương cũng như bọn họ, không cách nào bay được.

Vào lúc hắn thu hồi thì hoa cỏ chung quanh lập tức chớp động.

Nhìn qua không một đám cây cỏ không có gì lạ, đột nhiên chúng biến lớn lên, cánh hoa mở to ra thôn phệ bọn họ, mà những dị thảo không ngừng lan tràn quấn quanh bọn họ.

Biến hóa đột nhiên khiến bọn họ chấn kinh kêu lên, ba người lập tức phóng thích lực lượng to lớn, đồng thời ra tay đánh vào hoa ăn thịt người kia, mà những bụi cỏ không ngừng cắt nát.

Nhưng mà đây chỉ là bất đầu thôi.

Cây cối hoa cỏ đột nhiên biến hóa, bọn chúng giống như sống lại và không ngừng tấn công bọn họ.

Những kỳ vật này không ngừng sinh trưởng, chúng trong nháy mắt bạo động

lên, không ngừng dùng xúc tu quấn quanh hoặc quật tới, toàn thân biến hóa, hoa ăn thịt người thừa cơ lao tới.

Thiên hỏa của Lăng Tiếu trong nháy mắt quét qua và tiêu diệt hoa cỏ ở đây.

Mà Kim Sắc Lang Vương chưa kịp quay về thì thân thể vặn vẹo, không cách nào thoát khỏi trói buộc, có hai đóa hoa ăn thịt người đã bứt đầu cắn xé nó, tình huống thập phần nguy hiểm.

Ngón tay Lăng Tiếu điểm nhẹ và thiên hỏa bay ra thiêu đốt dây trói nó, sau đó thu hồi nó về.

Bên kia Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên trong tay xuất hiện thanh kiến, càng không ngừng chém nát những cây cối này.

- Tiếu nhi nhanh rời khỏi chỗ nầy, những thứ này giống như vô cùng vô tận, tiếp tục như vậy không có biện pháp!

Phong Thanh Duyên lo lắng hét lên..

- Sư nương ngươi yên tâm, do ta mở đường! Bọn chúng không làm gì được ta!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hai chưởng này là thiên hỏa, thế lửa thiêu đốt hừng hực.

Tư tư!

Thiên hỏa không ngừng thiêu đốt, cho dù linh hỏa kỳ dị không ngừng thiêu đốt hừng hực.

Lúc này trong thức hải của Lăng Tiếu có âm thanh vang lên.

- Khí tức bổn nguyên ở đây rất nồng đậm, tiểu hữu có thể cho lão hủ ra ngoài thông khí không?

Nói lời này chính là Lục Ông.

Nó thân là Bất Tử thụ, chính là linh bảo mộc thuộc tính thuần túy, nó có thể hấp thu lực lượng mộc thuộc tính.

Sau khi nó hấp thu bổn nguyên huyết ma thụ xong, nó vẫn không có động tĩnh gì, nó ở trong thức hải của Lăng Tiếu khôi phục lực lượng, bây giờ đã khôi phục không sai biệt lắm.

Sở dĩ nó vẫn ở trong thức hải của Lăng Tiếu chính là muốn lợi dụng tinh thàn dịch của Lăng Tiếu vẫn thu linh hồn dịch của nó, để nó càng có nhân tính hơn, ngày sau có thể tiến hóa lên cao hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1614 - Tầng Không Gian Thứ Sáu. (1)

- Ah, ngươi có thể đối phó những hoa cỏ này thì không sao.

Lăng Tiếu lạ lùng nói một câu.

- Việc này đều là các lực lượng tà ác, để ta thu phụ chúng, Lục Ông nói lời khẳng định.

- Tốt, vậy ngươi tới đi, tốt nhất là nên thanh lý toàn bộ.

Lăng Tiếu sảng khoái đáp ứng.

Ngay lập tức Lăng Tiếu gọi Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên ngừng lại.

Lục Ông liền từ trong thức hải của hắn lao ra ngoài, nó lao thẳng tới phía trước.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên phát hiện trong mi tâm của Lăng Tiếu có lục quang bay ra ngoài.

Thần sắc của chúng nữ lạ lùng, trong nội tâm càng cảm thấy Lăng Tiếu trở nên thần kỳ hơn.

Không chỉ biến thân thành bán long, thân hoài thiên hỏa, bây giờ có lục quang bay ra ngoài tỏa ra khí tức cường đại.

Những chuyện này khiến người ta cảm thấy không tưởng tượng nổi, chúng

tụ tập trên người của Lăng Tiếu.

Chúng nữ cũng không có ý truy hỏi, cho rằng đây là cơ duyên của Lăng Tiếu, biết rõ có hỏi cũng chẳng làm gì, dù sao Lăng Tiếu không hại bọn họ là được.

Lục Ông hấp thu bổn nguyên huyết ma thụ đã khôi phục tới bát giai đỉnh phong.

Sau đó nó chui xuống đất, lập tức hấp thu bổn nguyên của đám cây cối kia.

Trong nháy mắt nó tiếp xúc với mặt đất nó biến cao một mét, không qua bao lâu biến thành mười mét, ngay sau đó biến thành đại thụ che trời.

Vô số thụ đằng tỏa ra bốn phía, tha hồ hấp thu lực lượng bổn nguyên mộc thuộc tính.

Những cây cỏ hoa lá chung quanh nhanh chóng khô héo, mà Bất Tử thụ càng kiều diễm ướt át, xanh tươi cứng rắn.

Nhìn thấy một màn thần kỳ này, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên đều há to miệng, đôi mắt dễ thương lóe ra thần sắc khác thường.

Trong nội tâm của Lăng Tiếu vô cùng kinh ngạc, năm ấy hắn ở Mê Huyễn Cốc nó phát tán tinh hoa hấp thu thực vực trong cốc trưởng thành, ngày nay có thể hấp thu thực vật nơi này, cảm giác hoàn toàn tương phản và bất đồng.

Nửa ngày sau Lục Ông đã hấp khô thực vật trong phương viên mấy ngàn dặm, cả cây đại thụ trở nên cường tráng hơn nhiều.

Nó không ngừng di động về phía trước, hấp thu nhiều năng lượng bổn nguyên hơn trước.

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên theo sau, không hề bị thực vật làm phức tạp.

Nhưng ba người chưa đi được bao xa Bất Tử thụ không biết đi tới nơi nào hấp thu lực lượng bổn nguyên, mà trước mặt bọn họ có hồ nước ngăn cản.

Hồ nước này rất rộng, bọn họ khó vượt qua.

Nếu như lúc trước có thể phi hành thì bọn họ không cần buồn bực, trực tiếp vượt qua là được.

- Chuyện này sao có thể? Làm sao vượt qua đây? Ta hoài nghi trong đáy nước này có tồn tại khủng bố đang tồn tại!

Ngọc Nhu Phỉ nhíu mày nói ra.

- Không nghĩ tới muốn tới Thiên Vực khó như vậy, cũng không biết Tà Đế ca ca năm ấy làm sao vượt qua!

Phong Thanh Duyên thở dài.

Lăng Tiếu cười nói:

- Yên tâm đi, ta có biện pháp, các ngươi nắm tay của ta là được.

Nói xong hắn đã nắm tay Ngọc Nhu Phỉ, ánh mắt hắn nhìn qua nàng một cái, ý bảo nắm tay của sư nương.

Ngọc Nhu Phỉ muốn rút bàn tay trắng như ngọc về, thế nhưng mà Lăng Tiếu nắm chặt lấy, nhìn gương mặt thanh tịnh tà dị của hắn, cũng tùy ý cho hắn nắm, trên bàn tay có cảm giác ấm áp, tâm hồn thiếu nữ của nàng không biết vì sao trở nên quái dị.

Phong Thanh Duyên nhìn vào trong mắt, trên gương mặt cười nhạt, chủ động đi tới nắm tay Ngọc Nhu Phỉ.

- Tiếu nhi đi thôi, ngươi có thần thông không biết, chẳng biết ngươi lấy gì ứng phó đây.

Ngay lập tức Lăng Tiếu kéo tay Ngọc Nhu Phỉ và dẫn hai người đi vào hồ nước.

- Lăng Tiếu, ngươi... Ngươi sẽ không mang chúng ta đi qua chứ? Dùng năng lực của chúng ta căn bản không thể phiêu phù!

Ngọc Nhu Phỉ vội vã hỏi Lăng Tiếu.

- Yên tâm, cứ theo ta!

Lăng Tiếu an ủi một tiếng, lại bước tới.

Sau khi Lăng Tiếu bước vào thì không gian của hồ nước tách ra, trước mặt ba người là trạng thái chân không, tùy ý bọn họ đi trên mặt bùn đất vài trăm mét.

Hai nữ ngây ngốc hô lên, bọn họ không hiểu gì cả.

- Ngươi làm thế nào?

Lăng Tiếu cười nhạt, trong tay xuất hiện một hạt châu.

Hai nữ nhân nhìn thấy viên châu trong suốt thì kinh hô lên.

- Đây là Tích Thủy Châu?

- Có nhãn lực, đây đúng là Tích Thủy Châu!

Lăng Tiếu nói. chương mới nhất tại doc truyen org nhé các bạn

- Sao tiểu tử ngươi có nhiều kỳ vật như vậy, thật không biết ngươi đào được bảo tàng kinh thiên gì, không ngờ có được kỳ bảo vạn năm khó gặp a.

Phong Thanh Duyên hâm mộ nói không nên lời.

Nếu như không phải biết rõ lúc đó Tà Đế chỉ truyền công pháp cho Lăng Tiếu, cái khác không truyền cho Lăng Tiếu, nàng thực sự cho rằng Tà Đế từ Thiên Vực mang bảo vật về cho Lăng Tiếu.

Thời điểm Ngọc Nhu Phỉ cũng muốn nói cái gì đó thì trong hồ nước tràn ngập nguy cơ.

Trong hồ nước xanh tịch mịch này thỉnh thoảng có từng bong bóng di động.

Ba người miễn cưỡng mượn bùn đất bước đi, tốc độ mặc dù nhanh chóng nhưng mà khó khăn hơn phi hành nhiều.

Một bóng đen khổng lồ xinh đẹp xuất hiện trước mặt ba người, tôi mắt to như chuông đồng toa ra màu xanh, há to cái miệng tập kích ba người..

Tập kích quá đột ngột, ba người bị dọa kêu to một tiếng.

May mắn bọn họ đều rất mạnh, lập tức phát hiện nguy cơ.

- Muốn chết!

Ngọc Nhu Phỉ trên đường đi ít lâm vào nguy hiểm, nàng là Thánh giả đỉnh phong nhưng cũng ít làm gì, đều là Lăng Tiếu chiếu cố cho nàng, để nàng

cảm thấy nội tâm khó chịu.

Đột nhiên bây giờ có linh thú tập kích, vừa vặn làm nơi trút giận cho nàng.

Ngọc Nhu Phỉ vừa ra tay là thế như bày sơn đảo hải, kiếm mang mang theo uy thế chém đứt sơn mạch chém thẳng vào bóng đen tập kích.

Oanh long!

Trong nước cuồn cuộn, kiếm quang màu bạc đâm thẳng về phía trước, chém ra một chiều dài thẳng tắp.

Bóng đen kia không kịp kêu thảm đã bi chém làm hai, máu tươi bắn ra bốn phía, từng mùi hôi thối truyền ra ngoài.

Lúc này ba người mới lúc này mới phát hiện là bát giai trung giai Cự Sa Thú.

- Nhanh chóng rời khỏi đây, huyết tinh sẽ dẫn nhiều linh thú tới đây đấy.

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, không dám dừng lại kéo Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên nhanh chóng lao lên phía trước.

Quả nhiên trong hồ nước này không bình tĩnh như mặt ngoài của nó.

Từng đám linh thú bát giai tỏa ra uy thế đáng sợ, càng có không ít thảo đằng ngẫu nhiên tập kích.

Ba người bất đắc dĩ ra tay chém giết.

Trải qua chém giết trên đoạn đường này, Phong Thanh Duyên dã bị trọng thương, thiếu chút nữa còn khiến Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ phân tán ra.

Không đường chọn lựa, Lăng Tiếu đành phải thu nàng vào trong không gian dược đỉnh, lại gọi Sát Thiên ra.

Sát Thiên là Thánh giả đỉnh phong thủy mộc song thuộc tính, hắn ở chỗ này không có bị ảnh hưởng, mỗi lần hắn công kích là có linh thú nuốt hận.

Hơn nữa hắn có linh thú thủy thuộc tính, còn là dị thú bát giai đỉnh phong, là linh thú chiến đấu có thể khiêu chiến chân long nhất tộc, ở trong nước này như cá gặp nước.

Nó cắn xé nhiều linh thú, thôn phệ từng viên thú đan, lực lượng lờ mờ có dấu hiệu tăng lên, có thể tùy thời tiến vào hàng ngũ linh thú cửu giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1615 - Tầng Không Gian Thứ Sáu. (2)

Có Sát Thiên và linh thú Thủy này xuất hiện, hơn nữa có Ngọc Nhu Phỉ cộng lại tương đương ba Thánh giả đỉnh phong, áp lực giảm nhiều, Lăng Tiếu chỉ phụ trách mở đường mà thôi.

Đi như thế hai tháng, trong đó nguy cơ và thu hoạch cùng tồn tại.

Những linh thú bát giai bị chém chết có không ít thú đan rơi vào trong tay Lăng Tiếu, thú đan là một trong những tài liệu không thể thiếu trong luyện chế đan dược bát giai.

Đồng thời trong hồ nước này có không ít linh thảo thất giai, bát giai.

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ đều không khách khí thu hồi.

Lăng Tiếu có linh thảo, hoàn toàn có thể luyện chế ra Thành Thánh Đan, để Sát Thiên tiến giai.

Nhung mà hắn hy vọng Sát Thiên tốt nhất nên tự mình tiến giai, khi đó hắn có được một hộ vệ có thiên phú trác tuyệt.

Lăng Tiếu không hy vọng hắn chỉ dừng bước ở Thánh Hoàng thấp giai.

Đối mặt với con đường phía trước có nguy cơ không biết, Lăng Tiếu phải có nhiều chỗ dựa hơn nữa, chỉ có như vậy hắn mới bảo đảm an toàn tính mạng của mình.

Sau đó con linh thú bát giai nhìn qua một hướng gào lên, dáng vẻ của nó

hưng phấn, hình như phát hiện cái gì đó.

- Chủ nhân, tiểu Nhị nói nó có phát hiện, có thể là linh vật nào đó, hy vọng có thể đi qua xem!

Sát Thiên nói với Lăng Tiếu.

- Ân, vậy qua đi xem đi!

Lăng Tiếu nói.

Linh thú bình thường đều có cảm giác cường đại, có thể khiến nó chú ý chỉ có thể là thứ tốt.

Nhưng mà bọn họ vừa tới gần chỗ con linh thú Thủy phát hiện thì có linh thú lặng lẽ xuất hiện cản đường bọn họ.

- Không muốn chết thì cút đi.

Một tiếng quát to lớn vang lên trong nước.

Sóng nước cuồn cuộn tập kích đám người Lăng Tiếu, lực trùng kích cường đại khiến bọn họ dừng lại.

Lúc này có một con dị thù kỳ dị xuất hiện.

Con linh thú này trên đầu có hai sừ ng, mà con mắt của nó chỉ có một con, con mắt đặc biệt lớn, thân thể thon dài linh hoạt như con giun, toàn thân có màu lam, dưới thân có tám cái chân nhỏ, hiển nhiên thân thể có tỷ lệ không cân đối lắm.

Không quản bọn họ có kiến thức kinh người, bọn họ chỉ lần đầu tiên gặp con

linh thú này.

Trong thiên hạ linh thú nhiều không kể xiết, thỉnh thoảng cũng có một ít linh thú xuất hiện biến dị, cũng không không ai biết chúng tồn tại, trên sách cổ cũng không có ghi chép.

Thủy gào rú lên, cũng không để ý tới con linh thú này uy hiếp, lao thẳng tới cắn xé.

Đây là trong nước, chiến lực của thủy long nhất tộc mạnh nhất, mà Thủy lại xếp thứ hai, nó căn bản không sợ con linh thú trước mặt, huống chi là thực lực ngang nhau.

- Ngươi muốn chết.

Con linh thú kia thét lên một tiếng, liền bước lên trước ngăn cản Thủy, hai cái sừng sắc bén đâm thẳng vào cổ của Thủy.

Lăng Tiếu đã nhìn thấy Thủy cường đại, thế nhưng mà chiến lực của con linh thú trước mặt cũng không kém, nó rõ ràng không chiếm được chút tiện nghi nào cả.

Hai con thứ chiến lực đặc biệt mạnh mẽ, hồ nước sôi trào, nhất từng gợn sóng không ngừng tỏa ra bốn phía, sóng nước đảo loạn thị giác, nghe tiếng gào rú từ bốn phía truyền tới.

- Không nên lãng phí thời gian, Sát Thiên bắt lấy nó!

Lăng Tiếu hạ lệnh.

Con linh thú này cường đại, gặp phải Thủy và Sát Thiên hợp kích thì không bao lâu đã bị giết mất.

Lăng Tiếu không muốn lãng phí thân thể con dị thú, thu hồi nó lại, ngày sau chắc có hữu dụng.

Chiến đấu kết thúc, trên người Thủy có vài vết thương, nhưng mà nó không có chút khó chịu nào, ngược lại hưng phấn hô lên.

- Chủ nhân phía trước có thánh dịch!

Nghe được lời này tâm tình kích động, lập tức ra lệnh cho nó đi lên dẫn đường.

Sau khi đi thêm mấy ngàn mét quả nhiên thấy một bãi dịch thủy đang phiêu phù.

Bãi dịch thủy này phi thường kỳ lạ, dường như cách tuyệt với hồ nước, không có dung hợp với nước chung quanh, phát tán ra trong hào quang trong suốt như ngọc, lộ ra né thần kỳ, từng khí tức sinh cơ tỏa ra chung quanh.

- Vạn Niên Địa Tâm Tuyền!

Lăng Tiếu lúc này kinh hô.

Vạn Niên Địa Tâm Tuyền, đây chính là cực phẩm thánh dịch, hoàn toàn không thua kém cùng với Sinh Mệnh Tuyền Dịch chút nào, chỉ là công hiệu khác nhau mà thôi.

Nó có công năng cải thiện và tăng tiến cho võ giả và linh thú thủy thuộc tính, có thể tịnh hóa thể chất, thân hòa độ tăng lên không ít, khi gặp bình cảnh có thể dùng đột phá với công hiêu khó tin, có thể giúp người ta dễ dàng đột phá; đồng thời nếu cho trẻ sơ sinh phục dụng thì có thể trực tiếp cải tạo thể chất, tẩy tủy phạt mạch, có thể giúp trẻ sơ sinh là thiên tài tuyệt thế thủy thuộc tính; nếu dùng luyện đan dược cao giai, gia nhập Vạn Niên Địa Tâm Tuyền

có thể khiến đan dược hoàn mỹ hơn, dược hiệu tốt hơn!

Hôm nay có một bãi Vạn Niên Địa Tâm Tuyền trước mặt không biết tích lũy bao nhiêu vạn năm, thật sự phi thường không dễ dàng.

Ngọc Nhu Phỉ bên cạnh Lăng Tiếu càng kinh hỉ, thánh vật này ai thấy cũng phải đỏ mắt.

Thủy liếm bờ môi, bộ dáng tham lam, dường như không chờ được muốn lao tới thôn phệ sạch sẽ.

- Chủ nhân, Vạn Niên Địa Tâm Tuyền này có tác dụng lớn với ta, có thể giúp chúng ta tiến giai đấy!

Sát Thiên nói với Lăng Tiếu.

Hắn dù bị Lăng Tiếu khống chế ý chí nhưng vẫn có tư duy của mình, cũng phải tu luyện tiến giai.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, đương nhiên là không thiếu phần các ngươi, nhưng thu lại trước đã.

Ngay lập tức Lăng Tiếu nhanh chóng dùng dụng cụ thu toàn bộ Vạn Niên Địa Tâm Tuyền lại.

- Sau khi tới Thiên Vực mới có thể cho các ngươi phục dụng, trong không gian này không thích hợp đột phá!

Lăng Tiếu nhìn Sát Thiên nói ra.

Sát Thiên cũng biết đạo lý này, cũng bình tĩnh lại.

- Người thấy có phần, đi thôi!

Lăng Tiếu lấyl một phần cho Ngọc Nhu Phỉ.

Bất kể nàng là quang đặc tính, nhưng không có nghĩa ngày sau nàng không dùng tới.

Ngọc Nhu Phỉ cũng không khách khí với Lăng Tiếu, cũng nhận lấy Vạn Niên Địa Tâm Tuyền.

Trong nội tâm nàng càng hân thưởng khí phách của Lăng Tiếu thêm vài phần, trước đó Lăng Tiếu bày ra đủ loại thần kỳ càng làm cho nàng hiếu kỳ về Lăng Tiếu.

Thông qua tiếp xúc mấy năm qua, Ngọc Nhu Phỉ cũng sinh ra vài phần hảo cảm không hiểu với Lăng Tiếu, chỉ là muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, nàng cảm thấy Lăng Tiếu vẫn còn kém một chút.

Lại trải qua mấy ngày, rốt cuộc đám người Lăng Tiếu cũng rời khỏi hồ nước.

Bọn họ trải qua không ít kỳ vật tập kích, nhưng đều bị bọn họ giải quyết mất.

Bình chướng không gian tầng thứ bảy hiện ra trước mặt.

Lúc này Lăng Tiếu đang chờ đợi Bất Tử thụ quay về.

Nhưng mà Lăng Tiếu đoán Bất Tử thụ có thể chọn nơi này cắm rễ hay không?

Đây là nơi thích hợp cho sinh vật mộc thuộc tính sinh trưởng, với nó thì nơi

đây không có nguy hiểm gì đáng nói, lại là bảo địa thích hợp cho nó lột xác.

Lăng Tiếu chờ một ngày đêm, khôi phục tiêu hao nhiều và định rời đi.

Trước lúc Lăng Tiếu định rời đi thì một cây nhỏ màu xanh chạy tới chỗ Lăng Tiếu, cuối cùng nó hóa thành lục quang chui vào thức hải Lăng Tiếu.

Sau khi gốc cây nhỏ vào thức hải của Lăng Tiếu thì một giọng nói truyền ra.

- Tiểu hữu, vài ngày này lão hủ hấp thu không ít lực lượng, ngươi chia sẻ giúp ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1616 - Vạn Niên Địa Tâm Tuyền.

Nó vừa dứt lời một đạo lực lượng bổn nguyên mộc thuộc tính tinh thuần đánh vào đan điền của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm thấy kinh mạch toàn thân trướng lên, cảm giác năng lượng nhồi đầy kinh mạch và đan điền chấn động.

Lăng Tiếu không kịp nghĩ nhiều, lập tức ngồi xuống hấp thu lực lượng mà Bất Tử thụ truyền lại.

Mà Ngọc Nhu Phỉ cảm giác được lực lượng của Lăng Tiếu bành trướng tăng lên thì ngây ngốc.

Ngọc Nhu Phỉ làm thế nào cũng không nghĩ ra Lăng Tiếu vào lúc này còn tăng trưởng lực lượng, ban đầu là đầu mới vào Thánh giả thấp giai, bây giờ đang đột phá trung giai.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng đạt tới Thánh giả thì cần tích lũy lực lượng phi thường khổng lồ, thực sự không có thời gian dài lâu thì khó tăng lên, cho dù là người có thiên phú cực kỳ xuất sắc cũng cần thời gian dài mới đột phá dược.

Trừ khi phải dùng thiên tài địa bảo, đan dược hoặc linh thảo mới có thể tăng lên thật nhanh.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn ở bên cạnh nàng, chỉ thấy một điểm lục mang chui vào mi tâm của hắn, sau đó hắn ngồi xuống.

- Gốc linh thụ kia là kỳ vật gì, tại sao có thể giúp Lăng Tiếu tăng trưởng lực lượng, hẳn là Lăng Tiếu dựa vào biện pháp này cho nên chỉ vài chục năm là đạt tới Thánh giả cảnh?

Ngọc Nhu Phỉ suy đoán..

Nếu Lăng Tiếu nghe lời này khẳng định sẽ kêu oan!

Tuy nói hắn thu được kỳ ngộ nên thực lực bành trướng, nhưng có không ít là do hắn khắc khổ tu luyện mới có được, huống hồ có một ít kỳ ngộ cần trải qua cục diện cửu tử nhất sinh mới thu được, không có chỗ mưu lợi quá nhiều.

Lăng Tiếu bây giờ không có thời gian giải thích với nàng.

Hắn vận chuyển Độc Tôn Quy Nguyên Công chuyển hóa lực lượng này thành năm loại thuộc tính, su đó hấp thu luyện hóa toàn bộ

Lăng Tiếu kiêm tu năm loại thuộc tính, năng lượng cần tiến giai cũng cao hơn người khác vài lần.

Dùng năng lượng cực lớn Bất Tử thụ truyền tới cũng đủ cho Thánh giả bình thường tiến thêm một giai, thế nhưng mà Lăng Tiếu tiêu hóa xong lực lượng này chỉ mới đạt tới Thánh giả thấp giai đại thành mà thôi, còn kém Thánh giả thấp giai đỉnh phong một đoạn ngắn.

Đây cũng là nhờ Lăng Tiếu tại tầng năm hấp thu lực lượng thiên hỏa tăng lên không ít, hơn nữa còn nhờ lực lượng này mới đạt tới lực lượng như vậy.

Lăng Tiếu cũng có chút bất mãn, còn trách móc Bất Tử thụ nên truyền thêm nhiều một chút.

Bất Tử thụ cảm thấy buồn bực, nó thật vất vả vừa mới tiến một giai, trở thành thánh thụ cấp chín, nó tặng lực lượng cho Lăng Tiếu đã rất khổng lồ, bây giờ còn bị chê là ít.

Nó dứt khoát chọn không đếm xỉa, ngâm mình trong tinh thần dịch của Lăng Tiếu ôn nhuận bản thân.

Thân cây của nó lúc này xanh tươi cường tráng, trong suốt như mực, lộ ra dáng vẻ bất phàm và thần kỳ.

Dùng năng lực của nó bây giờ tạo ra vạn niên thụ chập và vạn năm thụ quả cùng với Bất Tử căn dược hiệu tăng lên mấy lần.

Nếu Lăng Tiếu biết rõ chỉ sợ không nhịn được đè ép nó.

- Ha ha, xem ra tiểu tử này cơ duyên quá nghịch thiên, chưa qua ba mươi năm đã khôi phục không ít, càng tiến thêm một bước, lão phu không có nhìn lầm a!

Lục Ông ở trong thức hải của Lăng Tiếu nói thầm.

Bất Tử thụ trở về và Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ tiếp tục đi tới tầng tiếp theo.

Không gian tầng thứ bảy là không gian bằng vàng, áp lực không gian vặn vẹo ở đây khiến người ta không thở nổi.

Cũng may bọn họ khôi phục năng lực phi hành, không cần phải đi bộ nữa.

Trong không gian kim thuộc tính này tràn ngập nguy cơ, cho dù là một lưỡi đao sắc bén bình thường cũng có thể so sánh với Thánh giả cao giai, càng không ngừng giảo sát bọn họ.

Trong chỗ này Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ đều không biện pháp mưu lợi, chỉ có thể dựa vào thực lực ngạnh kháng đi qua.

Thân thể của Lăng Tiếu có thể so với thánh khí cao giai, phòng ngự tương đối kinh người, nhưng mà đối mặt với kim nhận vẫn ăn không ít khổ, trên người có huyết dịch màu vàng không ngừng tung tóe ra, ngay cả long lân cũng rơi xuống không ót.

Hắn cầm Kim Long Thương trong tay và dùng lực lượng chiến đấu cường đại, dùng ý chí kiên cường không khuất phục nén đau đớn đi lên, một đường dũng mãnh tiến tới.

Ngọc Nhu Phỉ thân là Thánh giả đỉnh phong, nhưng mà thân thể của nàng không cường đại như Lăng Tiếu, còn may có vệ giáp phòng ngự cao giai ở đây, nhưng mà nàng không ránh được bị thương, cánh tay ngọc có vết thương thấy xương, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Sau khi trải qua nhiều lần phục dụng đan dược khôi phục thương thế, rốt cuộc hai người cũng vượt qua dãy đất nguy hiểm nhất.

Trên đường đi hai người cũng có thu hoạch.

Kim Cương Thạch, đây là một trong những tài liệu trân quý luyện chế thành khí, so với Hắc Mặc Thạch lấy được ở tầng thứ tư còn trân quý hơn nhiều.

Mà tài liệu kim thuộc tính rất khó tìm, hơn nữa trình độ cứng rắn còn cao hơn Hắc Mặc Thạch, Vạn Niên Huyền Thạch... Các loại tài liệu.

Trừ thu được Kim Cương Thạch ra, Lăng Tiếu còn thu được một đoàn lực lượng kim bổn nguyên tinh thuần, "Kim nguyên khí"!

Kim nguyên khí này không kém gì Vạn Niên Địa Tâm Tuyền, nó với võ giả

và linh thú kim thuộc tính là bảo vật khó cầu.

Đối với võ giả thấp giai hoặc linh thú luyện hóa được một tia này, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên mấy lần, hơn nữa không có tác dụng phụ. Lại có thể cải thiện kim thể chất.

Công hiệu của nó hấp dẫn người bực nào.

Chuyện này khiến Lăng Tiếu cười không khép miệng lại được.

Nếu như hắn trực tiếp hấp thu luyện hóa kim nguyên khí này thì thực lực sẽ tăng lên Thánh giả trung giai.

Nhưng mà Lăng Tiếu không làm như vậy, đoàn kim nguyên khí vốn này vốn không nhiều lắm, hắn muốn giữ lại cho Kim Sắc Lang Vương tiến giai, một bộ phận là cho nữ nhân Thải Hà Nguyệt, nhi tử Phượng Lăng Thiên cùng với huynh đệ Diệp Vân Phong của mình dùng.

Bọn họ có thể chất kim thuộc tính, kim nguyên khí dùng trên người bọn họ mới có công hiệu lớn nhất.

Lăng Tiếu có ba kỳ vật hỗ trợ, hắn căn bản không sợ mình không tiến giai được, đây chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Phía sau vẫn còn hai tầng nữa, nói không chừng còn có kỳ vật giúp hắn tiến giai.

Nhưng mà nói trở lại, hắn suy nghĩ Thánh giả từ Linh Nguyên đại lục đi tới Thiên Vực chẳng lẽ đều thu được nhiều bảo vật như hắn sao? Hắn cảm thấy phi thường có khả năng

Tới trước bình chướng không gian tầng tám, Lăng Tiếu có Cổ Hoàng Thần

Công trợ giúp nên vết thương đã khép lại.

Ngọc Nhu Phỉ dù là Thánh giả đỉnh phong, nhưng lunaj tốc độ chữa thương kém Lăng Tiếu quá nhiều.

Nàng phục dụng không ít đan dược mới dần dần khôi phục như cũ.

- Vì sao đi ra?

Lăng Tiếu hoàn toàn đau lòng nhìn qua Ngọc Nhu Phỉ hỏi.

Ngọc Nhu Phỉ bướng bỉnh nói:

- Ngươi nên chiếu cố cho ngươi đi.

Dù thế nào thực lực của nàng vẫn trên Lăng Tiếu, vào lúc gặp phải nguy cơ lại không có thong dong bình tĩnh như Lăng Tiếu, thật sự khiến nàng buồn bực.

- Ân, thật không nên miễn cưỡng, luận chiến lực có lẽ ta không bằng ngươi, nhưng mà luận thủ đoạn bảo vệ tính mạng, ngươi nhất định không bằng ta, điểm này ngươi không nên phủ nhận!

Lăng Tiếu cường diệu, hắn ngừng một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1617 - Tầng Thứ Tám.

- Đoàn kim nguyên khí này có tác dụng với ta, tạm thời không thể phân ra cho ngươi, nhìn xem phía sau có thánh vật gì hay không, đến lúc đó lại cho ngươi chiếm nhiều tiện nghia, ngươi xem như vậy được không?

Ngọc Nhu Phỉ gật đầu, tỏ vẻ tán thành với Lăng Tiếu, tiếp theo nàng than thở.

- Đi tới nơi đây nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, cũng không biết năm ấy nghĩa phụ của ta làm sao vượt qua.

Lăng Tiếu nghe Ngọc Nhu Phỉ nói ra chuyện nghĩa phụ của nàng, hắn đại khái sáu ngàn năm trước rời khỏi Sa Vực đi tới Thiên Vực, khi ấy nghĩa phụ của nngf là Thánh giả đỉnh phong thậm chí là bán Thánh Hoàng.

Hắn rời đi cùng thời gian với sư phụ Lăng Tiếu rời đi.

Nhưng mà Tà Đế là ở trung vực, mà nghĩa phụ của Ngọc Nhu Phỉ ở Sa Vực xa xôi, không biết có phải trùng hợp hay không.

- Yên tâm đi, nghĩ phụ ngươi có thần minh bảo vệ, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng của hắn tuyệt đối không kém hơn chúng ta, thậm chí không có chật vật nhu chúng ta đâu, trực tiếp phá chín quan này đi tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu an ủi nàng.

Ngọc Nhu Phỉ cười nhẹ, nói:

- Cám ơn ngươi!

- Không nên nói chuyện này, ngươi sớm muộn gì cũng là nữ nhân của ngươi, nghĩa phụ của ngươi cũng là nghĩa phụ của ta!

Lăng Tiếu cười nói.

- Ha ha, chờ thực lực của ngươi đuổi kịp ta, ta sẽ làm nữ nhân của ngươi.

Ngọc Nhu Phỉ vui vẻ cười nói.

Thông qua mấy ngày nay, nàng cũng hiểu nhân phẩm của Lăng Tiếu như thế nào, nếu như Lăng Tiếu thực lực vượt qua nàng, nàng thiệt tình không ngại cam tâm làm nữ nhân của hắn.

- Yên tâm đi, ngày đó không quá lâu đâu!

Lăng Tiếu nói rất tự tin.

Ánh mắt của hắn có vài phần tưởng niệm, bởi vì lời này hắn đã từng nói qua với một nữ nhân rồi.

Khi hắn có thực lực theo đuổi nàng thì hắn cùng nàng chia ly, hôm nay càng xa nhau, chuyện này khiến hắn áy náy.

- Mộng Kỳ, ngươi chờ, ta rất nhanh sẽ tìm được ngươi!

Lăng Tiếu nói trong lòng.

Lăng Tiếu và Ngọc Nhu Phỉ khôi phục thực lực, lại đi tới tầng thứ tám.

Bình chướng không gian của tầng thứ tám rất dày, lực lượng của Ngọc Nhu Phỉ khó mở ra được.

Cuối cùng sau khi nàng dùng một kích toàn lực mới phá được một lỗ hỏng cho hai người xuyên qua.

Hai người nhanh chóng lướt vào, sau khi bọn họ vừa vào thì lỗ hổng không gian lập tức khép lại, tốc độ nhanh khiến người ta tặc lưỡi, nếu bọn họ chậm nửa nhịp đã đứng ở bên ngoài rồi.

Sau khi bọn họ vào tầng thứ tám, bọn họ không cảm ứng được có gì không ổn, nhưng lại phát hiện một chuyện quỷ dị.

Trong không gian này ngày đêm không ngửng chuyển hóa, hơn nữa chuyển hóa rất nhanh, một hồi là giữa ban ngày, một hồi là đêm tối, lóe lên giống như ánh đèn sáng rực, sau đó lại tối tăm.

- Chỗ nầy chẳng lẽ là lực lượng không gian quang ám?

Lăng Tiếu nghi hoặc nói thầm.

Bên cạnh Ngọc Nhu Phỉ không nói gì, nàng chỉ nhíu mày, giống như nhìn thấy chuyện đáng sợ gì đó.

- Chúng ta phải nhanh chóng đi tới bình chướng tầng chín thôi, chỗ này thời gian qua rất nhanh, sinh ra hiện tượng thời gian nghịch hành, tính mạng của chúng ta suy kiệt rất nhanh.

Ngọc Nhu Phỉ kinh hoảng kêu to lên, trực tiếp kéo tya Lăng Tiếu lướt đi thật nhanh.

Nàng tăng tốc độ rời khỏi nơi này.

Lăng Tiếu nghe nàng giải thích cũng không hiểu, cho dù thời gian trôi qua nhanh một ít cũng không có gì, bọn họ là Thánh giả nên thọ nguyên cũng trên vạn năm, cho dù là tiêu hao vài trăm năm cũng có thể xem nhẹ.

Nhưng mà sau khi hắn không cho là đúng lại phát hiện một chuyện làm hắn cảm giác nguy cơ, da đầu tê rần.

Trong không gian này quá cổ quái, ban ngày và đêm tối không ngừng lưu chuyển.

Không gian này quá nghịch thiên, thời gian trôi qua quá nhanh, tốc độ thọ nguy suy giảm cũng cực nhanh.

Ban đầu Lăng Tiếu còn không cho là đúng, nhưng mà khi Ngọc Nhu Phỉ kéo bay đi vài ngày thì hắn nhìn thấy trên gương mặt của Ngọc Nhu Phỉ bắt đầu xuất hiện nếp nhăn.

Phải biết rằng Ngọc Nhu Phỉ chỉ mới hơn bảy ngàn tuổi, cho dù là Thánh giả đỉnh phong ít nhất cũng có thể sống hai vạn năm trở lên.

Nàng trước kia tinh khí tràn đầy, sinh mệnh lực tuyệt đối không có nửa phần yếu ớt như hiện tại, hôm nay chỉ mới qua vài ngày đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, chuyện này khiến người ta giật mình.

Lăng Tiếu nhìn cánh tay trắng nõn như ngọc trước kia bây giờ đã nhăn nhúm một ít, không còn cảm giác sáng bóng nữa.

Hắn cảm ứng một chút thì phát hiện sinh mệnh lực của nàng trôi qua rất nhanh.

Không chỉ có Ngọc Nhu Phỉ, Lăng Tiếu cũng phát hiện tính mạng lực của mình trôi qua cực nhanh, chỉ là không rõ ràng như Ngọc Nhu Phỉ mà thôi.

- Nhu Phỉ, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nên ăn vào đi.

Lăng Tiếu nói một tiếng sau đó lấy không ít Sinh Mệnh Tuyền Dịch đưa cho Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ không nói hai lời ăn vào, có tinh khí khổng lồ cung cấp nên tốc độ lão hóa chậm đi..

Nhưng mà qua một ngày nàng lại biến chất, nàng đã biến thành phụ nữ trung ni, già hơn rất nhiều, mà Lăng Tiếu cũng như thế, từ người trẻ tuổi anh tuấn biến thành trung niên.

- Đáng chết, tiếp tục như vậy không có biện pháp, Lục Ông nhanh giúp ta!

Lăng Tiếu lo lắng kinh hô.

Ngay sau đó trong thức hải của Lăng Tiếu có lực lượng tinh thuần tỏa ra.

Sinh cơ của Lăng Tiếu dưới lực lượng này ôn nhuận và khôi phục như trước.

Lăng Tiếu lại vạn năm thụ chập đưa cho Ngọc Nhu Phỉ ăn vào.

Thế nhưng mà chỉ có thể áp chế một thời gian, rất nhanh lại không có tác dụng.

Hơn nữa bây giờ còn không nhìn thấy bình chướng tầng chín, căn cứ tình hình đi tới đây, khoảng cách từ tầng bảy đi tới tầng tám thì tầng tám đi tới tấng chín ít nhất còn phải phi hành vài tháng.

Nhưng mà vài tháng này Ngọc Nhu Phỉ đã biến chất chết rồi.

- Nhu Phỉ dừng lại đi, ngươi tiến vào dược đỉnh của ta đi, tiêu hao này ta

chịu được, ta mang theo các ngươi đi là được!

Lăng Tiếu nói với Ngọc Nhu Phỉ cười nói.

Ngọc Nhu Phỉ tươi cười thê lương.

- Bây giờ đã chậm, nếu như ta bây giờ tiến vào dược đỉnh thì hình dáng của ta vĩnh viễn như vậy, ta không muốn mình như thế, ta tình nguyện chết già..

Nữ nhân đều thích chưng diện, Ngọc Nhu Phỉ cảm ứng được tình huống của mình, để nàng đi thích ứng hình dạng đột nhiên biến giá thì nàng không làm được.

Tâm tình của nàng đã bất ổn, bắt đầu bỏ cuộc, nàng nguyện dùng toàn bộ sinh mệnh của mình mang theo Lăng Tiếu đi tới bình chướng không gian tầng chín.

Lăng Tiếu muốn thoát khoi tay của Ngọc Nhu Phỉ nhưng phát hiện tay của nàng đã khô gầy rồi.

- Nhu Phỉ ngươi không nên như vậy, ngươi có thể khôi phục hình dạng lúc trẻ, ngươi dong dài như vậy sẽ vĩnh viễn như vậy đấy!

Lăng Tiếu khuyên bảo.

Hắn bây giờ có Lục Ông cung cấp đại lượng tinh khí, bản thân không cần lo lắng.

- Không, không có ai có thể trở lại được, chỉ là không biết ta biến thành như vậy, ngươi còn thích ta không?

Ngọc Nhu Phỉ đột nhiên hỏi.

- Thích, cho dù dáng vẻ ngươi biến thành thế nào ta cũng thích ngươi.

Lăng Tiếu lập tức ứng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1618 - Ngươi Còn Thích Ta Không? (1)

- Ha ha, ngươi lừa ta, nam nhân nào không thích nữ nhân xinh đẹp, lúc đó ngươi cũng không phải thấy ta xinh đẹp mỹ lệ mới muốn ta làm nữ nhân của ngươi sao, bây giờ ta đã biến thành lão thái bà, ngươi còn thích ta sao, nhưng mà... Chúng ta bây giờ chỉ là bằng hữu, ta dùng thân phận bằng hữu tận lực giúp đỡ ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ lộ ra nụ cười thê lương.

Gặp phải trangj thái như vậy, nàng phát hiện nàng đã sớm sinh ra hảo cảm với Lăng Tiếu, nhưng mà nàng vãn không đối mặt mà thôi, không cam lòng dễ dàng khuất phục Lăng Tiếu, đột nhiên nàng hối hận không có hoan ái với hắn, ít nhất... Để nàng biết rõ tư vị làm nữ nhân là như thế nào.

Bây giờ đột nhiên sắp già chết đi thì nàng lại hối hận.

Lăng Tiếu hét to một tiếng:

- Ngươi dừng lại cho ta!

Ngay sau đó tất cả chiến lực bạo tăng, cả người hóa thân long nhân, lúc này chấn tay của Ngọc Nhu Phỉ ra.

Ngọc Nhu Phỉ bị thời gian xâm nhập, thực lực của nàng suy giảm nhiều, mà Lăng Tiếu có Lục Ông cung cấp lực lượng nên sinh mệnh lực vẫn tràn đầy.

- Chính ngươi đi thôi, ta chỉ sợ khó ra khỏi tầng tám này!

Ngọc Nhu Phỉ cúi đầu nhìn qua tay của mình trở nên khó coi, nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

Một cường giả tuyệt thế thời khức đối mặt với già yếu cũng cảm thấy khó tiếp nhận được.

Lăng Tiếu tiến lên ôm đem Ngọc Nhu Phỉ vào lòng, thâm tình nói:

- Ta dù không phải người tốt lành gì, nhưng ta đã nói muốn ngươi làm nữ nhân của ta, dù ngươi bây giờ là lão thái bà thì ta vẫn muốn ngươi.

Nói xong hắn nâng mặt Ngọc Nhu Phỉ biến già lên và hôn môi nàng.

Ngọc Nhu Phỉ ngây ngốc, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại mơn trón nàng sau đó, một cảm giác kỳ lạ chạy khắp toàn thân.

- Hắn không chán ghét ta già sao? Cái cảm giác thật kỳ quái, thật muốn tiếp tục như vậy, thế nhưng mà...

Ngọc Nhu Phỉ nhắm mắt lại hưởng thụ, nội tâm yên lặng lại.

Lăng Tiếu ôm lấy Ngọc Nhu Phỉ và một tay đỡ lưng của nàng, tay còn lại chặt vào gáy nàng.

Ngọc Nhu Phỉ tâm tình sớm đại loạn, căn bản không có chút cảnh giác nào, lúc này bị Lăng Tiếu tập kích.

Lăng Tiếu nhìn lòng Ngọc Nhu Phỉ trong lòng, nói:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho ngươi dung mạo đẹp nhất.

Lăng Tiếu thu Ngọc Nhu Phỉ vào dược đỉnh, lập tức tốc độ cao nhất bay tới

bình chướng không gian tầng chín.

- Không đúng, nếu như chỗ nầy có thể gia tốc thời gian kiến người ta tử vong thật nhanh, vì sao sư phụ năm đó lại vượt qua được, còn có các tiền bối từ Linh Huyền đại lục vì sao đi tới Thiên Vực được? Vật cực tất phản, chỗ nầy chắc chắn có linh vật giải quyết ngươi cơ.

Trong đầu Lăng Tiếu suy nghĩ một loại khả năng.

Vì vậy hắn gấp rút lên đường, hắn mở lục đồng tử xem xét tình huống.

Thế nhưng mà hắn liên tục chạy đi một tháng nhưng không thấy cái gì, mà hắn bắt đầu có dấu hiệu lão hóa.

Bởi vì Lục Ông cũng nhận được thời gian xâm nhập, không biện pháp cung cấp lực lượng cho Lăng Tiếu, bằng không nó cũng sẽ như Lăng Tiếu biến thành khô héo chết đi.

- Chẳng lẽ dự đoán của ta sai lầm sao?

Lăng Tiếu ăn một giọt Sinh Mệnh Tuyền Dịch và lo lắng nghĩ thầm.

Lại qua một ngày, hắn bỗng dưng nhìn qua một đám mây trên mấy ngọn núi.

Trong đám mây này khí thế bàng bạc, một thân ảnh hùng vĩ khiến người ta kinh ngạc.

Lăng Tiếu không nói hai lời lao nhanh qua ngọn núi.

Lúc hắn lên núi thì đột nhiên tính mạng suy giảm chậm đi.

Lăng Tiếu đại hỉ.

- Hắn là thuật trời đất xoay chuyển sao?

Lăng Tiếu phát hiện chung quanh có một khối đá, chung quanh không có phát hiện cái gì.

Hắn không tin tà, lại đi vòng quanh đỉnh núi, cảm thấy nhất định có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Quả nhiên thời điểm hắn tuyệt vọng thì phát hiện trên vách đá có một linh vật.

Linh vật này cao hai mét, từ lá cây cho tới thân cây đều có hai màu đen trắng, một nửa màu trắng, một nửa màu đen, không bàn mà hợp ý với ngày đêm luan chuyển

Lăng Tiếu nghi hoặc nghĩ thầm:

- Đây là cây duy nhất trong không gian này, chắc chắn có tác dụng trọng yếu, mặc kệ, thử xem.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn chưa tới gần, một nguy cơ cực lớn bao phủ nội tâm hắn.

Một bón đen từ trên đầu Lăng Tiếu lao xuống cực nhanh, Lăng Tiếu phản ứng nhanh chóng, trong nháy mắt né qua một bên, cũng xem là cái gì tập kích hắn.

Chỉ thấy một cự ưng to lớn đang gào thét với Lăng Tiếu.

Con cự ưng này thủ hộ linh thụ, lông vũ của nó một nửa đen một nửa trắng, nhìn qua rất yêu dị.

Cự ưng này là bát giai đỉnh phong, xem dáng vẻ là linh thú quang ám biến dị.

Linh thú đáng sợ này có chiến lực kinh người.

Lăng Tiếu cảm thấy da đầu run lên, dựa vào thực lực của hắn muốn đối phó cự ưng này chưa đủ nhìn.

Móng vuốt cự ứng lại chụp vào Lăng Tiếu, móng vuốt sắc bén này so được với thánh khí cao giai, một khi bị chụp chúng thì thân thể sẽ hóa thành huyết vụ.

Lăng Tiếu biết rõ đối phó con linh thú này dựa vào bản thân mình khó thắng được.

Thiên hỏa bộc phát, hỏa diễm hừng hực trùng thiên, Hỏa Kỳ Lân lao thẳng về phía cự ưng.

Mặc kệ là người hoặc linh thú, một khi bị thiên hỏa dính vào thì chỉ có đường chết.

Đây là thứ duy nhất Lăng Tiếu dựa vào bảo vệ tính mạng, nếu như thiên hỏa không đối phó nó được thì hắn xong rồi.

Quả nhiên thiên ỏa của Lăng Tiếu đánh tới thì cự ứng cảm thấy nguy cơ, không dám hạ xuống, miệng nó há to, một đạo phong nhận đen trắng từ trong miệng bắn ra ngoài, đánh tán thiên hỏa của Lăng Tiếu đánh tới, lực lượng tàn dư đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tránh không kịp, cả bị trùng kích bay ra ngoài ngàn mét, phun ra một ngụm máu tươi.

- Đáng chết, bản cung diệt ngươi!

Lăng Tiếu gào thét một tiếng, tất cả lực lượng hối tụ cùng một chỗ, của hắn điểm vào cự ưng.

Ba lực lượng hội tụ vào nhau, tiếp theo dung hòa làm một, chỉ quang bắn ra ngoài.

Cự ưng cũng không liều mạng, nó muốn tránh né

Thế nhưng mà Tam Phân Thần Chỉ của Lăng Tiếu làm gì dễ tránh như vậy, hắn khống chế chỉ quang trùng kích con cự ưng.

Cự ưng nóng giận, nó vỗ cánh bay cao, trong miệng gào thét, từng đạo lực lượng quang ám bắn ra ngoài, muốn ngăn cản một kích toàn lực của Lăng Tiếu.

Lực lượng cường hoành va chạm với nhau.

Lực lượng của cự ưng cực kỳ hung tàn, rõ ràng hóa giải một kích toàn lực của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đương nhiên cũn không có chờ vào một kích này có thể giết cự ưng, hắn bây giờ chỉ là Thánh giả thấp giai, hoàn toàn không cùng cấp bậc với con linh thú này.

Chiêu này của hắn chỉ là kế dụ dịch mà thôi.

Hắn phân tâm nhị dụng, tinh thần lực hóa thành cự trảo chụp thảng vào linh thụ đen trắng bên kia.

Hắn dùng lực lượng cực lớn nhổ lên, phát hiện hắn không thể nhấc gốc linh

thụ này lên, chắc hẳn rễ của nó hòa làm một với ngọn núi.

Cùng lúc đó cự ưng đã phá giải công kích của hắn, lại tiếp tục tập kích qua.

Lăng Tiếu quát lên, hắn chỉ có thể lui lại, hắn bẻ gãy một nhánh của linh thụ, kéo nó về và bỏ chạy ra xa.

Tốc độ của Lăng Tiếu tăng nhanh, lại ăn đan dược tăng tốc, hắn chạy nhanh tới mức không thể hình dung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1619 - Ngươi Còn Thích Ta Không? (2)

Nhưng lúc hắn lẫn trốn cũng không quên dùng thiên hỏa quấy rầy cự ưng.

Cự ưng có bận tâm, không dám cho thiên hỏa dính vào người, chỉ có thể không ngừng dùng thuộc tính oanh tạc, hy vọng có thể giết chết nhân loại trước mặt.

Lăng Tiếu cũng dính không ít oanh tạc, liên tục nhả không ít máu, long lân cũng biến mất không ít, sau khi rời xa ngọn núi đó thì cự ưng như có hạn chế không dám tiếp tục đuổi theo, chỉ có thể phi thường không chịu nổi thét lên và quay về.

Rời khỏi ngọn núi kia thời gian xâm nhập gai tăng thật lớn, gương mặt Lăng Tiếu và bàn tay biến hóa nhanh chóng, hứn không còn phong thái trẻ tuổi, ngược lại biến thành lão đầu già nua, dường như có cảm giác sắp xuống lỗ.

Lăng Tiếu cố gắng thật nhiều, Sinh Mệnh Tuyền Dịch, vạn năm thụ chập... Các loại thánh bảo gia tăng sinh mệnh lực hắn đều ăn vào.

Đáng tiếc chúng chỉ có thể ngăn cản một ít cho hắn mà thôi.

- Hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng, bằng không ta phải chết ở đây rồi.

Lăng Tiếu nhìn trong tay này cành Hắc Bạch tương gian thụ que lẩm bẩm nói.

Ngay lập tức lấy hắn từ cành gãy lấy một lát cây ăn vào.

Qua một lát hắn phát hiện sinh mệnh lực đã dừng xói mòn, hơn nữa có một lực lượng kỳ dị chảy trong người của hắn, bao phủ toàn thân của hắn.

Lăng Tiếu đại hỉ, hắn biết rõ đây là hiệu quả của lá cây, hắn vội vã ăn thêm một lá nữa.

Bỗng dưng một đạo lực lượng tinh thuần bao phủ toàn thân của hắn, lực lượng âm dương biến mất, mà sinh mệnh lực xói mòn cũng được phục hồi, diện mạo anh tuấn hiện ra lần nữa.

Lăng Tiếu nhắm mắt lại hưởng thụ, hắn cảm giác tính mạng thật đẹp, lực lượng âm dương này không ngừng tiêu trừ bệnh kín trong người của hắn, khiến thân thể của hắn càng có sức sống nhiều hơn.

Lăng Tiếu lúc này khôi phục như ban đầu, âm dương chi lực bao quanh hắn, mặc kệ bên ngoài ngày đêm luân chuyển hắn không có cảm giác gì.

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng:

- Cuối cùng vẫn tránh được một kiếp, nơi này không phải tuyệt địa hẳn phải chết, nó có một đường sinh cơ!

Lăng Tiếu hoài nghi chín đạo quan tạp này có phải là thần minh ở Thiên Vực cố ý làm ra hay không, mỗi một trọng đều tràn ngập nguy cơ, nhưng lại lưu đường sinh cơ cho người ta bắt lấy.

Lăng Tiếu thả Ngọc Nhu Phỉ ra, hình dạng của nàng không còn chút máu, có còn lại cảm giác tuyệt vọng.

- Nhu Phỉ nhanh ăn nó vào đi, nó có thể để giúp ngươi khôi phục dụng nhan, càng có thể ngăn cản lực lượng thời gian ở nơi này!

Lăng Tiếu không chờ được nói với Ngọc Nhu Phỉ, đồng thời nhét lá cây đầu tiên cho nàng.

Ngọc Nhu Phỉ nghe lời này đôi mắt đầy tinh quang, không nói hai lời lập tức nuốt lá cây của Lăng Tiếu.

Quả nhiên Ngọc Nhu Phỉ ăn lá cây này vào diện mạo sinh ra biến hóa, dần dần khôi phục dáng vẻ mỹ lệ trước kia, dáng người cũng trở nên no đủ.

Nàng cảm giác được bản thân mình biến hóa, nhịn không được hỏi Lăng Tiếu.

- Ta... Ta khôi phục sao?

Lăng Tiếu gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên, không tin ngươi cầm gương chiếu vào đi, vẫn mỹ lệ đấy.

Vốn Lăng Tiếu chỉ thuận miệng nói mà thôi, thế nhưng mà Ngọc Nhu Phỉ thực sự lấy gương ra xem, lúc này mới mừng rỡ kinh hô lên.

- Thực khôi phục, quá tốt!

Nói xong nàng không ngừng ôm lấy Lăng Tiếu, đôi môi không ngừng hôn Lăng Tiếu, cảm giác từ địa ngục tới thiên đường khiến nàng cảm thấy kích thích quá lớn.

Thời khắc này chút áp lực hảo cảm với Lăng Tiếu không kìm nén được, nàng phải quý trọng nó.

Thân thể Lăng Tiếu cứng đờ, lúc này hương vị ngọt ngào truyền tới, ở ngực của hắn có cảm giác mềm mại, không nghi ngờ máu của hắn như sôi lên.

Lăng Tiếu cũng không phải kẻ đần, hắn muốn chinh phục Ngọc Nhu Phỉ rất lâu, nhưng mà nàng vẫn không nhận, hắn cũng không có ý cường bạo, hôm nay không nghi ngờ là dịp tốt nhất.

Trong không gian không người, thiên địa chỉ có bọn hai người bọn họ, dục hỏa đã nhen nhóm.

Lăng Tiếu trong nháy mắt ôm ngược Ngọc Nhu Phỉ, một tay khoác lên lưng ngọc của nàng, một tay sờ mó nàng, cảm giác tròn và mềm mại khiến Lăng Tiếu cảm thấy hưng phấn.

Ngọc Nhu Phỉ càng không chịu được Lăng Tiếu vuốt ve, thân thể run lên như điện, hắn khó ức chế được cảm giác này nên rên một tiếng.

- Ôi!

Sắc mặt nàng đỏ như hoa, ánh mắt mê ly, đẹp không gì sánh kịp.

- Lăng Tiếu, muốn... Muốn ta đi!

Ngọc Nhu Phỉ e thẹn thấp giọng nói ra.

Lăng Tiếu lúc này hỏa diễm bành trướng, hắn dùng hành động hưởng ứng lời của Ngọc Nhu Phỉ.

Đầu lưỡi của hắn trực đảo hoành long, tha hồ mút cái lưỡi mềm mại của nàng, bàn tay lớn đưa vào xiêm y của nàng, từ lưng ngọc, cánh tay ngọc, tiếp theo cính là bộ ngực co giãn.

Hai người kích động hưng phấn, đều cảm thấy vô cùng mỹ diệu.

Lăng Tiếu thấy Ngọc Nhu Phỉ thân thể càng vô lực, nàng thở gấp dồn dập và

rên rỉ cao vút, biết rõ đã tới thời cơ rồi.

Hắn thô lỗ xé rách y phục của nàng, tác phẩm hoàn mỹ của tạo hóa hiện ra,

Nàng có phong thái nhẹ nhàng, má ngọc đỏ lên, cái cổ trắng nõn, bộ ngực xốp giòn no đủ, hạt đậu đỏ vô cùng mỹ lệ, bụng dưới bằng phẳng sáng bóng, cỏ thơm um tùm, có thể nhìn thấy khe ngọc như như ẩn như hiện...

Bất lực chỗ nào của nàng cũng câu dẫn dục vọng nguyên thủy của người ta, đây là một yêu nghiệt câu dẫn người.

Hai mắt Lăng Tiếu đỏ lên, gào rú một tiếng, quần áo trên người hóa thành bụi.

Ngọc Nhu Phỉ cảm nhận được khí tức nam nhân của Lăng Tiếu xộc vào mũi, e thẹn nhắm mắt lại, bộ dáng mặc quân ngắt hái.

Lăng Tiếu không khách khí, trực tiếp ôm lấy Ngọc Nhu Phỉ, "Kim Long Thương" thuận thiến xông "Quan"!

Một tiếng kêu cao vút vang vọng không gian.

Tràng chiến đấu này không biết phải trải qua bao nhiêu ngày đêm luân chuyển mới chấm dứt.

- Ngọc Nhu, ngươi đã là nữ nhân của ta!

Lăng Tiếu vuốt ve Ngọc Nhu Phỉ và nói.

Ngọc Nhu Phỉ dễ bảo gật đầu, cười nói:

- Ân, ta bị ngươi chinh phục!

Nàng không nghĩ tới mình nhanh giao thân thể cho Lăng Tiếu như vậy, nhưng mà nàng không có hối hận, trong hoàn cảnh vốn tuyệt vọng như lúc trước khiến nội tâm của nàng biến hóa, ít nhất... Bây giờ nàng tính toán là nữ nhân chân chính.

Huống hồ Lăng Tiếu bày ra tiềm lực vô hạn, nàng cũng không cảm thấy có ủy khuất gì.

Lăng Tiếu ôm Ngọc Nhu Phỉ, lại nhìn thấy ngọc phong và hạt đậu đỏ cao vút. Lúc này hắn đắc ý nhào nặn nó biến hình.

- Ta đã nói ngươi sẽ trở thành của ta mà không tin.

Hắn ngừng một chút và nói:

- Cả đời này ta sẽ hảo hảo thương ngươi.

Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Bay giờ thừa dịp có thời gian, ngươi lại thương ta thêm một lần đi!

Nàng mới khai hoang, dù vẫn có chút đau đớn nhưng sau khi thích ứng thì không cảm thấy gì, ngược lại rất dư vị cảm giác vừa rồi.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Vi phu thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!

Tiếp theo hắn lại ôm lấy nàng, bày ra tình ý nồng đậm.

Ba ngày sau hai người lại đi nhanh, đi tới bình chướng không gian.

Sau khi ăn lá cây đen trắng vào, bọn họ đã cảm thấy không còn bị thời gian ở đây ăn mòn, hoàn toàn có thể thả chậm tốc độ.

Hai người vừa rơi vào bể tình, Ngọc Nhu Phỉ cảm giác hoan lạc rất sung sướng, mà Lăng Tiếu lại thích dáng vẻ mị hoặc của Ngọc Nhu Phỉ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1620 - Chinh Phục Ngọc Nhu Phỉ.

Hai người không ngừng chạy đi, trên đường gặp được không ít thánh vật thuộc tính quang ám.

Trong đó có thánh vật quang thuộc tính có tác dụng to lớn với Ngọc Nhu Phỉ, mà thành vật ám thuộc tính Lăng Tiếu thu hồi, mặt khác còn có không ít thánh vật quang ám kết hợp, chúng có tác dụng chống đỡ thời gian ở nơi này.

Bình chướng của tầng thứ tám tới tầng thứ chín xa lắm, hai người phải đi vài tháng mới nhìn thấy bình chướng tầng chín..

Tầng bình chướng không gian này mạnh hơn trước kia nhiều lắm, hai người cùng hợp kích đánh mười hai kích mới xé ra một đường nhỏ.

Hai người vừa vào tầng chín thì lôi điện đầy trời không ngừng cuồn cuộn, gió bão quét qua các nơi.

Oanh long oanh long!

Màng tai của hai người không ngừng đau đớn.

Bọn họ nhìn thấy gió bão trước mặt thì hoảng sợ.

Trải qua một tầng trước, bây giờ, hỏa, thủy, mộc, kim cùng với quang ám bảy lọi đặc tính không gian chi lực, còn có lôi phong hai chủng đặc tính chưa có xuất hiện.

Bọn họ đã sớm nghĩ tới tầng này sẽ có hai đặc tính này hiện ra.

Nhưng mà sau khi đích thân nhìn thấy cảm thấy thực lực của mình trước mặt thiên uy vô tình vẫn quá mức nhỏ bé..

Thiên lôi là công kích cường đại nhất thế gian, là lực lượng của thiên uy.

Gió bão cũng là thiên tai mà con người không cách nào chống cự nổi.

Hai người lúc này cảm thấy phát lạnh!

Lôi điện vô biên không ngừng oanh kích!

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ mở phòng ngự ra tới mức tận cùng, nhưng vẫn không ngừng bị công kích, lúc này có cuồng phong mạnh mẽ từ bốn phía quét qua, thân thể đau nhức, nếu không phải hai người thực lực cường đại, chỉ sợ đã bị đánh thành cặn bã, bằng không cũng bị cuồng phong giết mất.

Trên người Lăng Tiếu có da thịt tung tóe, mà quần áo của Ngọc Nhu Phỉ cũng hư nát không chịu nổi, vệ giáp phòng ngự đang bảo vệ nngf.

- Chỗ này có lôi điện, dưới vực thẳm lôi điện càng khủng bố, nếu xuyên qua từ chỗ này không chết cũng mát nửa mạng.

Ngọc Nhu Phỉ kinh hô.

- Chỗ này dù là lôi điện hay cuồng phong đều quá mạnh mẽ, nếu như ngươi không phải Thánh giả đỉnh phong thì đã sớm chết đi rồi, xem ra thực lực thấp muốn đi qua Thiên Vực đúng là nguy hiểm to lớn!

Lăng Tiếu than thở nói.

Nếu không phải thân thể của hắn biến thái, chỉ sợ hắn sớm đã chết quá nhiều lần rồi.

- Đi thôi, ta bảo hộ ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

Lăng Tiếu vẫy lắc đầu nói.

- Ta đã nói luận chiến lực ta kém ngươi, nhưng nhưng mà thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì ngươi không bằng ta.

Ngay sau đó hắn quát to lên.

- Biến cho ta!

Không gian giới của Lăng Tiếu biến thành dược đỉnh, dược đỉnh càng biến càng lớn, nó như một căn phòng lớn trôi nổi trên đầu Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ, ngăn cản những lôi điện này.

Những lôi điện này đánh vào dược đỉnh và không tổn hịa mảy may nào cả.

Ngọc Nhu Phỉ kinh ngạc nhìn qua một màn này, kinh hô lên:

- Không hổ là thiên đỉnh, công dụng quá bất phàm..

- Ân, ngươi nên vào dược đỉnh với sư nương đi, ta nhất định sẽ mang các ngươi thông qua nơi này!

Lăng Tiếu tự tin nói ra.

Ngọc Nhu Phỉ muốn nói cái gì, cuối cùng do dự không nói, gật đầu.

Lăng Tiếu thu Ngọc Nhu Phỉ vào trong, liền bắt lấy một chân của dược đỉnh đi qua biển lôi điện.

Sau khi dược đỉnh biến lớn ngăn trên đầu Lăng Tiếu, ngăn cản lôi điện đánh xuống, tối đa chỉ có một chút tàn dư của lôi điện là chạm vào người của hắn, nhưng mà chuyện này không quan trọng, quan trọng là cuồng phong tàn sát bừa bãi, phong nhận như đao không ngừng chà sát, cũng không thể cuốn dược đỉnh và hắn đi, chỉ có thể tạo thành thương tổn ngoài da với Lăng Tiếu mà thôi.

Lăng Tiếu có Cổ Hoàng Thần Công là công pháp liệu thương thật nhanh, chút thương tổn này không tính là gì.

Lăng Tiếu vẫn đi lại giữa biển lôi, hắn lúc này đánh giá bốn phía, sợ bị cái ì đó tập kích.

Sau nửa tháng Lăng Tiếu đã tới vực thẳm lôi điện, lôi điện này có uy lực tiêu diệt Thánh giả cao giai, mà lực lượng cuồng phong quét qua đỡ hơn một chút.

Lăng Tiếu cắn răng không ngừng đi lên phía trước!

Tới tầng cuối cùng thì hắn không có lý do do dự nữa, hắn nhất định phải thông qua nơi này đi Thiên Vực.

Bỗng dưng sau đó trong thức hải của Lăng Tiếu là Tiên Thiên Âm Phong Châu sinh ra phản ứng.

Lăng Tiếu đoán nơi này có dị vật phong thuộc tính, sau đó hắn bay theo cảm ứng của Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Không bao lâu sau chỉ thấy một cái phong nhãn không ngừng tròn trong không gian, nó có lực lượng phong thuộc tính nồng đậm, khiến Lăng Tiếu chấn động.

Lăng Tiếu cầm lấy dược đỉnh nặng vạn quân mới có thể đứng vững được. (1 quân = 30 ký)

Hắn hoài nghi nếu mình bị cuốn vào, chỉ sợ sẽ bị phong nhãn này xoắn thành bụi phấn

Lúc này trong thức hải của hắn Tiên Thiên Âm Phong Châu kích động càng lợi hại, có cảm giác ra khỏi thức hải.

- Nếu như ngươi không sợ bị thôn phệ thì ngươi đi đi.

Lăng Tiếu cảnh cáo với Tiên Thiên Âm Phong Châu, liền tùy ý cho nó hành động.

Tiên Thiên Âm Phong Châu không có Lăng Tiếu áp chế, trong nháy mắt từ trong thức hải lao ra ngoài, bay tới phong nhãn trước mặt.

Trong lúc nhất thời hai lực lượng phong thuộc tính chạm vào nhau, phát ra va chạm mạnh mẽ, những phong nhạn kia cắt da thịt của hắn tung tóe, máu tươi đầm đìa.

Lăng Tiếu cấp tốc rút lui lại, sợ chậm nữa bước thì hắn sẽ phấn thân toái cốt!

- Si Mị Thiên Hỏa Châu cũng đạt tới bình cảnh, Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu lực lượng này có thể tiến thêm một bước, xem ra ta nên chờ xem, nhìn xem có thể đột phá trung giai hay không!

Lăng Tiếu liếm đầu lưỡi hưng phấn.

Lúc trước có Si Mị Thiên Hỏa và Lục Ông tặng năng lượng nên thực lực của hắn tinh tiến, hắn cũng hy vọng Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể mang theo lực lượng cho hắn.

Một ngày sau gió ở gần biến nhỏ đi, Tiên Thiên Âm Phong Châu tự động trở lại thức hải của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đợi Tiên Thiên Âm Phong Châu tại lực lượng trở lại, đáng tiếc mặc hắn thúc dục nó thế nào thì nó vẫn không làm gì.

Chuyện này khiến Lăng Tiếu buồn bực không thôi.

Nhưng mà Lăng Tiếu định rời đi thì hắn nhìn quavị trí phong nhãn úc nãy, xem chỗ đó có gì đặc biệt.

Phong nhãn quả nhiên biến mất, lực lượng chỗ đó bị Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu xong.

Vào lúc định rời đi lại phát hiện ở đó có một viên đá màu xám bất quy tắc, chợt nhìn không ra có gì đặc biệt, nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy nó có thể tồn tại ở đây thì nó phải bất phàm, liền thu nó lại.

Hắn cầm trong tay cũng không có cảm giác gì, thời điểm hắn định bỏ đi thì lại phát hiện phong thuộc tính ổn định lại, dù lực lượng này không rõ nhưng có tồn tại.

- Đây chẳng lẽ là Định Phong Thạch?

Lăng Tiếu nghi hoặc nói thầm..

Sau đó hắn không dám quá khẳng định, liền ném khối đá vào trong dược đỉnh, để Phong Thanh Duyên xác nhận.

Phong Thanh Duyên chuyên tu phong thuộc tính, tự nhiên có thể nhìn ra đây có phải Định Phong Thạch hay không.

Quả nhiên đạt được câu trả lời của Phong Thanh Duyên thì đây đúng là Định Phong Thạch không nghi ngờ, nàng còn hưng phấn nói với Lăng Tiếu chính là nàng muốn ra ngoài thu nhiều Định Phong Thạch hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1621 - Lôi Điện Cuồng Phong. (1)

- Sư nương ngươi không nên như vậy, chỗ nầy hoàn cảnh quá ác liệt, Định Phong Thạch này ta có thể tìm thay ngươi!

Lăng Tiếu nói với Phong Thanh Duyên.

Nghe như vậy Phong Thanh Duyên mới an tĩnh xuống.

Lăng Tiếu bắt đầu cho Tiên Thiên Âm Phong Châu cảm giác, lại đi tìm phong nhãn khác.

Nơi có phong nhãn bị Tiên Thiên Âm Phong Châu hút khô, sau khi lực lượng tiêu tán quả nhiên lại phát hiện một khối Định Phong Thạch.

Lăng Tiếu hoài nghi phong nhãn chính là do Định Phong Thạch tạo thành.

Bởi vì Định Phong Thạch trừ có năng lực không bị cuồng phong ảnh hưởng ra, càng có tác dụng hội tụ phong thuộc tính, sau khi tụ tập tới trình độ nhất định, dưới hoàn cảnh ác liệt này tự nhiên sẽ hình thành phong nhãn.

Đợi Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu lực lượng phong nhãn xong, lực lượng của nó quả nhiên dư thừa đáp lại cho hắn.

Lăng Tiếu mượn nhờ lực này này đạt tới Thánh giả thấp giai đỉnh phong.

Lúc Lăng Tiếu sắp đột phá thì dừng lại, là do Lăng Tiếu áp chế cảnh giới của mình.

Bởi vì tiến cảnh của hắn quá nhanh, cảnh giới còn lĩnh ngộ quá kém, mạo muội đột phá thực lực dù tang lên thế nhưng mà hắn chưa chắc có chỗ tốt gì.

Cho nên sau khi tích lũy nhiều lực lượng, sau đó lại lĩnh ngộ không gian chi lực, lại nhất cử đột phá sẽ càng tốt, căn cơ sẽ không xuất hiện vấn đề.

- Tốt, tập trung tìm Định Phong Thạch, chỗ nầy nói không chừng có thánh bảo lôi thuộc tính, dù là ta không cần nhưng tìm được cũng có tác dụng!

Lăng Tiếu suy nghĩ xong vẫn quyết định đi tìm thánh bảo lôi hệ,

Trong biển lôi điện giữa không trung, không có khả năng chỉ có phong thuộc tính, chắc chắn sẽ có thánh bảo chứa lôi và phong thuộc tính.

Lăng Tiếu lúc này một tay cầm dược đỉnh, bắt đầu tìm kiếm những nơi lôi điện tụ tập nhiều.

Lăng Tiếu dù có dược đỉnh cản nhiều lôi điện, thế nhưng mà sau khi tiếp cận nơi đó và bị từng đạo lôi điện chi lực ảnh hưởng nên tê dại.

Hắn không dám đi tới, sợ tới gần một chút nữa sẽ bị đánh thành phấn vụn.

- Chỗ nầy chẳng biết là thứ tốt gì, uy lực quá khủng bố rồi, không có dị vật trợ giúp thì ta khó có thể đi tới đây.

Lăng Tiếu than thở nói.

Lăng Tiếu có thể không đếm xỉa lôi điện và gió bão cở chung quanh, ở trong cấm khu này không có dị vật hỗ trợ, hắn chắc chắn không dám đi qua.

Lăng Tiếu do dự suy nghĩ một lúc, lại nghĩ đến cái gì, lại cười nhạt.

- Vì sao ta quên mượn lôi điện chi lực tôi luyện thần hồn nhi?

Linh hồn phân thân dù do linh hồn lực ngưng tụ mà thành, thì cũng sợ lôi điện.

Thế nhưng mà như Lăng Tiếu tinh tu linh hồn phan thân không kém gì chân thân, đã có nhất định năng lực chống cự, hơn nữa còn có thể nhờ tinh thần lực tôi luyện thần hồn, khiến cho linh hồn lực càng ngung thực, chiến lực tăng thêm.

Đương nhiên nếu như linh hồn của Lăng Tiếu bây giờ đột nhiên xuất hiện trong biển lôi điện, lập tức sẽ bị dánh thành mây khói.

Thế nhưng mà có dược đỉnh ngăn cản đại bộ phận lôi điện, chỉ mượn nhờ chút lôi điện này tôi luyện thần hồn vẫn có thể gánh vác được.

Lăng Tiếu mang theo dược đỉnh lui ra khỏi khu vực này, cũng điều kiển linh hồn phân thân tới.

Quả nhiên linh hồn phân thân vừa mới tới gần cảm thụ lôi điện chi lực lập tức trở nên không khỏe.

Đồng thời Lăng Tiếu cũng cảm giác được trong thức hải vô cùng đau đớn, hắn không ngừng lau mồ hôi.

Linh hồ phân thân và thức hải chạm vào nhau, không có hành động đơn độc, lôi điện đánh vào linh hồn thì Lăng Tiếu tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Lăng Tiếu đứng dưới dược đỉnh, bắt đầu gian khổ chèo chống lôi điện chi lực.

Linh hồn phân thân có thể đơn độc tác chiến với Thánh giả thấp giai, nhưng

mà nó không thể chèo chống lôi điện chi lực thời gian quá dài.

Lăng Tiếu cũng chữa trị thức hải, một lần nữa khôi phục như cũ.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy vài lần, Lăng Tiếu phát hiện linh hồn phân thân càng ngày càng ngưng thực, hơn nữa sức chống cự cũng tăng lên nhanh chóng.

- Xem ra chỉ cần ta có thể kiên trì đoán luyện linh hồn, Độc Tôn Quy Nguyên Công tầng thứ ta,s ‘ xuất khiếu ’ đạt tới đại viên mãn

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong bụng.

Như vậy Lăng Tiếu đám chìm mượn nhờ lôi điện tôi luyện thần hồn, hy vọng có thể khiến linh hồn phan thân cường đại hung hãn hơn.

Trải qua vài tháng được lôi điện tẩy lễ, Lăng Tiếu bây giờ cảm thấy lực lượng linh hồn của mình tăng lên nhanh chóng!

Nó đã có thể trực tiếp bị lôi điện đánh trúng cũng không có gì cả, dường như đã miễn dịch với lôi điện.

Lăng Tiếu không nghĩ tới lại có kết quả như vậy.

Thân thể của hắn có thể so sánh với thánh khí cao giai, đối mặt với lôi điện oanh kích cũng bị thương nặng, nhưng mà linh hồn của hắn dần dần thích ứng với lôi điện, hơn nữa như cá gặp nước đang cường hóa mạnh lên, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Chẳng lẽ linh hồn lực được lôi điện tẩy lễ đã bắt đầu mạnh mẽ hơn ngày xưa rồi sao?

Lăng Tiếu lúc này nghi hoặc nói thầm.

Hắn bây giờ phát hiện linh hồn lực của mình ngày càng ngưng thực, tinh thần dịch trong thức hải càng ngày càng tinh thuần, tạp chất bên trong cũng bị lôi điện đốt nấu nên biến mất cả rồi.

Trong lôi điện cuồng phong này chỉ thấy có hai Lăng Tiếu đang đứng bất động.

Một tay cầm dược đỉnh, một tay còn lại thi triển Cửu Dương Phần Thiên Quyền, từng quyền sinh uy ngăn cản lôi điện ở bốn phía.

Nhìn qua một mình khác ở bên cạnh, Lăng Tiếu bỗng dưng kinh hô một tiếng:

- Ta hiểu rồi, tinh thần lực của ta bình thường đã vượt qua bát phẩm thánh dược sư, cho dù có thể so sánh với cửu phẩm thánh dược sư cũng không ly kỳ, cho nên linh hồn lực không thua kém chân thân của ta chút nào, thậm chí còn hung hãn hơn nhiều, lúc trước ta không hiểu rèn luyện, cũng không có thanh lý tạp chất bên trong sạch sẽ, bây giờ vừa vặn cầm lôi hải này rèn luyện một phen, chỉ có như vậy linh hồn lực của ta mới càng mạnh và càng tinh thuần.

Lăng Tiếu dĩ vãng hấp thu qua nhiều tàn hồn, bên trong ẩn chứa nhiều tạp chất, trước kia có linh dịch hỗ trợ tẩy rửa một lần, nhưng mà sau này lại hấp thu nhiều tàn hồn khác, tinh thần dịch tự nhiên cũng trở nên hỗn tạp.

Bây giờ có lôi điện thanh lý sạch tạp chất bên trong, khiến cho tinh thần dịch càng ngày càng tinh thuần và mênh mông.

- Bây giờ có thể dùng linh hồn phân thân đi qua bên kia, đúng là không chờ được rồi.

Lăng Tiếu nói một câu xong và lướt đi thẳng vào lôi hải bên kia.

Thân thể của hắn không tới quá gần, để linh hồn phân thân chậm rãi đi tới phía trước.

Linh hồn phân thân của Lăng Tiếu lọt vào lôi điện chi lực oanh tạc, nhưng mà nó thong dong nhiều lắm, cũng không có bị thương tổn quá lớn, nhưng mà càng đi vào sâu càng cố hết sức, linh hồn trở nên hư huyễn như tùy thời sẽ tiêu tán đi.

Lăng Tiếu cùng linh hồn phân thân dù là cùng tồn tại, nhưng mà linh hồn phân thân vẫn du chủ thân chỉ đạo, hắn vào trong lôi hải cấm địa cũng không có gì, hắn có thể thấy rõ ràng cảnh trong lôi điện

Nhưng mà đúng lúc Lăng Tiếu còn mò được thứ tốt gì đó thì vô số lôi điện màu tím thoát ra, uy lực của nó còn mạnh hơn lôi điện lúc trước nhiều lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1622 - Lôi Điện Cuồng Phong. (2)

Linh hồn lực của Lăng Tiếu không kịp chạy trốn, lập tức bị đánh tiêu tán.

Chân thân của Lăng Tiếu đã mất đi cảm ứng, trên gương mặt hiện ra thần sắc sợ sệt, hắn bắt đầu cầm dược đỉnh bỏ trốn, tốc độ kia không chậm hơn lúc chạy thoát khỏi con cự ưng đen trắng.

Lăng Tiếu trốn tới mấy ngày sau mới dừng lại thở ra, hắn càng không ngừng vỗ ngực, nói:

- Khốn kiếp, rốt cuộc là linh thú đáng sợ gì, chỉ trừng mắt là khiến phân thân của ta nổ tung.

Lăng Tiếu nhớ kỹ phân thân bị diệt thì nhìn thấy một đôi lôi nhãn đáng sợ, để hắn cảm thấy sợ hãi không thôi.

Hắn thực sợ con linh thú đó chạy tới nơi này, nếu như vậy dù hắn có mười cái mạng cũng không thể ứng phó.

Lăng Tiếu lúc này bỏ qua suy nghĩ tìm thánh bảo lôi hệ, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi không gian này, mau nhanh chóng đi tới cứ điểm Thiên Vực!

Trên đường đi Lăng Tiếu dù không có đi tìm thánh bảo, nhưng mà vẫn thu được không ít đồ vật lôi hệ.

Trải qua nửa năm bôn ba, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng đi tới bình chướng cuối cùng, chỉ cần phá bỏ chỗ này là đi tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu gọi Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên cùng với Sát Thiên ra ngoài, cùng bọn họ nghênh đón thời khắc trọng đại.

- Phá chỗ này đi ra là Thiên Vực, ta nghĩ bình chướng này rất mạnh, chúng ta tốt nhất nên cùng liên thủ!

Lăng Tiếu nhìn ba người và đề nghị.

Ba người đồng thời gật đầu đồng ý với Lăng Tiếu.

- Rốt cuộc cũng sắp nhìn thấy Tà Đế ca ca!

Phong Thanh Duyên hưng phấn nói thầm trong lòng.

Bốn người toàn lực công kích nện vào bình chướng không gian.

Oanh long oanh long!

Bình chướng không gian mở ra một cái động không phải rất lớn, bốn người đồng thời tiến vào.

Sau khi bọn họ mới xuyên qua bình chướng không gian, cơ hồ tất cả lôi điện oanh minh, cuồng phong gào thét biến mất, thế giới khôi phục bình tĩnh.

Bốn người trôi nổi trên không trung, nhìn qua dãy núi to lớn trước mặt, nhất thời há to mồm.

Trong núi hoang này có nhiều dấu tích chiến đấu, những sơn lĩnh này có trăm ngàn lỗ thủng, từng hố sâu trăm mét ngàn mét hiện ra, có thể thấy chiến đấu ở đây kịch liệt thế nào.

Nhưng mà nhìn qua vết tích này hơi lâu năm, chắc là trước kia lưu lại.

Bón người nhìn qua những lỗ thủng này, bọn họ hy vọng có thể nhìn thấy những ý niệm lưu lại.

Nhưng mà bọn họ không thể cảm ứng được cái gì cả.

- Đây chính là cứ điểm Thiên Vực sao? Tại sao không có chỗ gì đặc biệt thế này?

Lăng Tiếu buồn bực nói ra.

Cứ điểm Thiên Vực là giải đất bên cạnh Thiên Vực, là con đường đi tới trung ương Thiên Vực, thiên địa linh khí vốn dĩ cao hơn Huyền Linh đại lục cả trăm lần, kỳ hoa dị thảo đều nhiều lắm.

Nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng này quá xa vời với thực tế, trong nội tâm cảm thấy không thoải mái.

- Ha ha, thật thất vọng, cứ điểm Thiên Vực này cũng chỉ là giải đất mà các đại thế lực Thiên Vực lưu đày đám đệ tử không có thiên phú, có thể nói chỗ nầy là biên cương đất cằn sỏi đá, thiên địa linh khí chỉ mạnh hơn trung vực một chút, đợi khi tới Thiên Vực thì đó mới là thánh địa mà ngươi nói!

Phong Thanh Duyên cười giải thích, xem dáng vẻ của nàng hình như hiểu ra một chút gì đó.

- Sư nương biết gì sao?

Lăng Tiếu lạ lùng nhìn qua Phong Thanh Duyên.

Phong Thanh Duyên lúc này tươi cười.

- Đương nhiên là sư phụ ngươi quay về nói cho ta biết rồi.

Lăng Tiếu có chút bất mãn tít thanh nói

- Sư phụ đúng là thiên vị, lúc đó ta hỏi hắn tình huống Thiên Vực nhưng hắn không có nói, bảo ta sau khi đạt tới Thánh giả thì đi tới chỗ này sẽ biết rõ, bây giờ tốt rồi, nhìn qua chung quanh nhưng biết đi nơi nào đây!

- Sư phụ của ngươi không nghĩ ngươi đạt tới Thánh giả nhanh như vậy ah, nói lại chỗ này không có nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu, chỉ cần chúng ta điệu thấp một chút, không ai sẽ ngó ngàng tới chúng ta, bởi vì thực lực của chúng ta ở Thiên Vực không có ý nghĩa, muốn đạt tới Thiên Vực chân chính phải có đủ lộ phí mới được!

Phong Thanh Duyên nói.

Ngọc Nhu Phỉ khó hiểu hỏi:

- Còn cần lộ phí?

- Cứ điểm Thiên Vực chỉ là nơi bắt đầu, muốn đạt tới Thiên Vực thì phai nhờ Thông Thiên chi trận mới có thể đi, Thông Thiên chi trận này do đại thế lực chưởng quản, mỗi người đi vào cần thượng phẩm huyền tinh, mà huyền tinh đối với người bình thường mà nói không phải dễ tìm, nhưng không làm khó chúng ta được, đáng giá nhất chính là chúng ta trong một năm phải đi tới Thiên Vực, hơn nữa danh ngạch có hạn, nếu không thể đạt được danh ngạch thì phải chờ tới năm sau, mặt khác chúng ta không thể đắc tội với thế lực ở đây, bọn họ dù chỉ là người ở nơi cằn cõi này, nhưng mà người ta có bán Thánh Hoàng thậm chí là Thánh Hoàng tọa trấn!

Phong Thanh Duyên lại nói. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Thánh Hoàng sao? Ha ha, chúng ta sẽ nhanh chóng có Thánh Hoàng, không cần sợ chúng làm gì!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Ngọc Nhu Phỉ ở bên cạnh nói ra.

- Vì cái gì còn có hạn chế danh ngạch vậy?

- Chuyện này ta không biết, ta chỉ nghe sư phụ Tiếu nhi nói lại mà thôi.

Phong Thanh Duyên nói.

- Ta cảm thấy đám người Thiên Vực kia cảm thấy người ở nơi này thấp tiện, không cho bọn họ tùy ý đi vào.

Lăng Tiếu đoán thầm.

- Không nên nghĩ nhiều như vậy, đi thôi, thành trì gần nhất cũng cách đây nửa tháng lộ trình, đến thành trì chúng ta phải nhờ tìm các thế lực lớn, chỗ đó mới có Thông Thiên chi trận!

Phong Thanh Duyên lên tiếng, lập tức bay đi một hướng.

Lúc đó Tà Đế trở về trung vực đã nói tình huống ở Thiên Vực cho Phong Thanh Duyên nghe, bảo Phong Thanh Duyên đến Thiên Vực thì biết rõ phương hướng mà đi.

Tốc độ của bọn họ vô cùng nhanh chóng, bay qua những khu vực hoang vu, bóng người thì không thấy, linh thú ít càng thêm ít, rất hiển nhiên cứ điểm Thiên Vực là nơi bần cùng nhất của Thiên Vực.

Một đoàn người đi mười ngày thì bắt gặp một ít người.

Lăng Tiếu vốn dĩ cho rằng chỗ này chỉ toàn là Thánh giả, thế nhưng mà hắn

phát hiện những người này chỉ có thực lực Thiên Tôn, Huyền Đế, ngược lại Thánh giả không thấy.

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi:

- Không phải nói Thiên Vực là nơi Thánh giả sinh tồn sao? Tại sao còn có những thực lực yếu này?

Phong Thanh Duyên giải thích lần nữa:

- Ngươi ngốc ah, ai vừa ra đời đã là Thánh giả đâu? Ngươi tưởng người ở đây là từ Huyền Linh đại lục đi tới à? Những người này là dân cư ở cứ điểm Thiên Vực, bọn họ sinh ra đã ở ngay chỗ này, thực lực cũng phải tu luyện lên đấy.

Lăng Tiếu vỗ vỗ nói:

- Đúng vậy a, ta vì sao không nghĩ ra, thật đần!

Một đoàn người tiếp cận thành trì thì thu liễm khí tức, đáp xuống trước thành trì.

Thành trì này là cứ điểm Thiên Vực...là thành trì bình thường nhất, nhưng mà không kém gì thập đại thành trì của trung vực.

Võ giả lui tới không đếm được, thực lực cũng không kém, Thiên Tôn cùng với Huyền Đế chẳng khác gì rau củ trắng, cũng không có lưu ra bọn họ trâu bò cỡ nào.

Nhìn tình huống này, Lăng Tiếu đã biết rõ chỗ này là nơi phát xướng của Thiên Vực, nhưng mà phồn hoa hơn trung vực không biết bao nhiêu lần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1623 - Tới Cứ Điểm Thiên Vực.

Mọi người không vội lên đường, đi vào thành trì tìm nơi ở lại, sau đó lại đi dạo chơi trong thành, ý định tìm hiểu tình huống của cứ điểm Thiên Vực và Thiên Vực.

Nhưng mà bọn họ chưa kịp tìm hiểu tình huống thì bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Lăng Tiếu dù lần đầu tiên tới cứ điểm Thiên Vực, thế nhưng mà hắn cũng không biết mình bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Bởi vì chủ nhân Quỷ Mẫu Tử Trận bố trí dưới Phong Vân đang là chủ nhân cứ điểm Thiên Vực này.

Năm ấy trận pháp bị Lăng Tiếu phá, chủ nhân chỗ này vô cùng giận dữ, cũng công bố diện mạo của Lăng Tiếu tại cứ điểm Thiên Vực này, nếu có người phát hiện Lăng Tiếu xuất hiện tại chỗ nầy, ai bắt hắn lái sẽ được ban thưởng phong phú.

Lúc đó chủ nhân Quỷ Mẫu Yêu Tử Trận đưa ra nhiệm vụ này chỉ là nhất thời tức giận, phải biết rằng khi ấy Lăng Tiếu mới là Thiên Tôn, muốn từ trung vực linh khí thiếu hụt đi tới Thiên Vực chẳng khác gì khó hơn lên trời, có khi cần thời gian mấy ngàn năm,

Nhưng mà nhiệm vụ đã ra thì không thu hồi, vẫn treo ở đó, dù sao không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ, báo thù hay không cũng chẳng cần trả tiền.

Đương nhiên Lăng Tiếu không biết tình huống, hắn dẫn ba người đi trên

quan đạo, ý định nhìn xem tình huống và người ở nơi này thế nào.

Thế nhưng mà bọn họ còn không có cơ hội này, lập tức phát hiện sau lưng có người nhìn chăm chằm vào.

- Chúng ta bị người ta nhìn chằm chằm vào!

Ngọc Nhu Phỉ truyền âm nhắc nhở Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này phát hiện rồi, nói:

- Ân, xem trước bọn chúng muốn làm gì đã.

- Thực lực như bọn chúng cũng dám tới gây chuyện sao? Thật sự là không biết sống chết!

Phong Thanh Duyên cực kỳ khinh thường nói.

Bọn họ phát hiện đám người đi theo không có tên nào hung hãn cả, chỉ có tu vị Huyền Đế.

Thực lực này ở trung vực đã xem như cường giả siêu cấp, nhưng mà đặt ở đây thì không đáng giá chút nào.

Những người này hiển nhiên không nhìn thấu thực lực của Lăng Tiếu cho nên muốn đi lên gây chuyện nên không có bận tâm gì.

Đối phương tổng cộng có mười mấy người, bọn họ nhanh chóng vây quanh đám người Lăng Tiếu, một tên Huyền Đế cao giai nói:

- Các vị, chúng ta có việc tìm các ngươi, thỉnh đi theo chúng ta!

Hắn nói lời khách khí, thế nhưng mà lại mang theo sát khí hung mãnh không cho người khác cự tuyệt.

Sát Thiên muốn ra tay giết đám người này đi, Lăng Tiếu lại ngăn cản hắn.

- Ân, ngươi xác thực có chuyện cần nói với chúng ta đấy!

Lăng Tiếu gật đầu, hai mắt bắn tinh quang ra, một đạo tinh thần lực chui vào thức hải của hắn.

Thần sắc của tên Huyền Đế trở nên ngây ngốc, liền cung kính dẫn đám người Lăng Tiếu đi qua một hướng.

Đám người này đi tới trang viên không tệ, mấy tên Huyền Đế lui ra ngoài, đám người Lăng Tiếu đi vào trong phòng và ngồi xuống.

- Bây giờ có thể nói, vì cái gì tìm tới chúng ta?

Lăng Tiếu hướng lấy cái kia Huyền Đế hỏi.

Người nọ trung thực nói: đọc chương mới hơn tại doc truyen. org nhé các bạn

- Là bởi vì Dong Binh liên minh có nhiệm vụ về ngươi, bắt được được ngươi sẽ có một hồi Sinh Mệnh Tuyền Dịch và năm ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh.

- Ah, rốt cuộc là ai lại dùng thủ bút lớn như vạy, lại muốn lấy mạng của bản cung?

Lăng Tiếu nói.

Hắn chỉ mới tới cứ điểm Thiên Vực, đã bị người ta nhìn chằm chằm vào, đây không phải tin tức tốt.

- Là tứ đại thế lực, Âm Bạt Tông phát nhiệm vụ này!

Huyền Đế nói.

- Âm Bạt Tông? Ngươi nói rõ chi tiết của nó cho ta nghe!

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Ngay lập tức tên Huyền Đế cũng nói phân bố thế lực của Âm Bạt Tông và các thế lực khác.

Âm Bạt Tông chỉ là thế lực yếu nhất ở cứ điểm Thiên Vực, nhưng mà nó vô cùng tà ác, chuyên luyện chế người thành khôi lỗi bảo vệ tông môn.

Ba đại thế lực khác phân biệt là Vạn Kiếm Tông, Dương gia cùng với Bách Minh tộc, mặt khác còn có không ít thế lực lớn nhỏ khác.

Sau khi hiểu được, cứ điểm Thiên Vực này còn lớn hơn Huyền Linh đại lục gấp hai ba lần, tất cả đại thế lực thực lực cực kỳ hung hãn, tứ đại thế lực đều đều có Thánh Hoàng tọa trấn, là nơi có người sống ởThiên Vực sớm nhất.

Trải qua vô số vạn năm phát triển, bọn họ đã độc chiếm nhiều nơi, không người nào dám lay động địa vị.

Vạn Kiếm Tông thì bình thường hơn, toàn bộ tông này đều sử dụng kiếm khí, là mạnh nhất trong các thế lực, mà Dương gia chính là bàng chi siêu cấp thế lực ở trung ương Thiên Vực chuyển tới, chỉ quan hệ theo huyết thống, xưng là khí tử, nhưng mà ở chỗ này lại lăn lộn rất tốt, về phần Bách Minh tộc là do mấy chục gia tộc liên minh với nhau, cùng kết minh chống lại kẻ

địch bên ngoài, bình thường đều không va chạm với nhau.

- Trong nhiều thế lực như vậy có thế lực Liên Hoa Giáo nào không? Ở mi tâm có hình dáng mi tâm.

Lăng Tiếu nghe xong lại hỏi Huyền Đế.

Chuyện liên quan tới hạ lạc của Vân Mộng Kỳ thì Lăng Tiếu không thể không quan tâm.

Huyền Đế nghe xong kính ngưỡng.

- Người Liên Hoa Giáo đã sớm không còn ở cứ điểm Thiên Vực nữa, người ta đã đi tới Thiên Vực rồi, nếu như không rời đi thì không yếu hơn tứ đại thế lực.

- Cái gì, bọn họ đã đi Thiên Vực sao? Xảy ra chuyên gì?

Lăng Tiếu khẩn trương hỏi.

- Cụ thể ta cũng không phải rất rõ ràng, nhưng mà nghe nói trong tông này xuất hiện thần nữ, sau đó bị giáo chủ của bọn họ biết rõ cho nên mang toàn bộ người đi tới Thiên Vực!

Tên Huyền Đế nói.

- Thì ra là có việc này!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, sau đó tìm hiểu không ít vấn đề tương quan.

Cuối cùng chỉ biết rõi Thiên Vực có thế lực nhiều không đếm xuể, hơn nữa

không gian nơi đó lớn hơn nơi này gấp trăm lần, nghe nói còn có thần minh chính thức.

Nghe được đám người Lăng Tiếu vô cùng chấn động!

Câu sau của Huyền Đế bọn họ nhìn thấy trong vô số điển tịch cổ, cũng không có chính thức đi qua Thiên Vực, sự thật còn phải nghiên cứu thêm.

Nhưng mà Lăng Tiếu thu được tin tức có giá trị chính là mỗi năm đều có mở Thông Thiên chi trận ra, mỗi lần chỉ hạn chế trăm người đi vào.

Hàng năm Thông Thiên chi trận cạnh tranh danh ngạch vô cùng kịch liệt, tất cả Thánh giả thậm chí là Thánh Hoàng ở các thế lực sẽ ra tay, càng có không ít trẻ tuổi tuấn kiệt muốn đi Thiên Vực tăng tiến tu vị, cũng có không ít người không cam lòng ở lại cứ điểm Thiên Vực, cũng cạnh tranh danh ngạch.

Cho nên hàng năm tại nơi tranh giành vào Thông Thiên chi trận bên máu chảy thành sông, thi cốt chất đống, không có thực lực nhất định mà tiến vào thì chết chắc.

- Danh ngạch ít như vậy, xem ra phải chuẩn bị vạn toàn mới được.

Lăng Tiếu trầm tư nói.

Nếu như Thông Thiên chi trận có Thánh Hoàng gia nhập thì phải cẩn thận rồi.

Dùng thực lực của bọn họ khó có thể là đối thủ của Thánh Hoàng ah!

- Vậy ngươi cảm thấy chuẩn bị thế nào mới tốt?

Ngọc Nhu Phỉ hỏi Lăng Tiếu.

Nàng đã là nữ nhân của hắn, bây giờ tất cả nghe theo hắn na bài.

- Tăng thực lực lên, chỉ có Thánh Hoàng mới có thể yên ổn cầm một trăm danh ngạch này!

Lăng Tiếu lúc này mắt hiện tinh quang.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1624 - Bói Đại Hung. (1)

- Dùng thực lực của Nhu Phỉ và Sát Thiên đều có cơ hội tiến giai Thánh Hoàng, nhưng mà đột phá không dễ dàng!

Phong Thanh Duyên nói ra.

- Sư nương cứ yên tâm đi, có ta ở đây, bọn họ nhất định sẽ thành công, sư nương, ta luyện chế một viên thánh đan cho ngươi tăng lên một bước.

Lăng Tiếu nói.

- Không cần lo lắng cho ta, có Định Phong Thạch thì trong vòng nửa năm ta sẽ tiến thêm một bước, năm ấy sư phụ ngươi lưu chút đồ cho ta, bây giờ vừa vặn có thể dùng!

Phong Thanh Duyên nói.

- Sư phụ thật sự là bất công, năm ấy không lưu cho ta cái gì.

Lăng Tiếu buồn bực nói.

- Sư phụ ngươi chỉ tốt cho ngươi mà thôi, sợ ngươi quá mức dựa vào ngoại lực, dao động căn cơ!

Phong Thanh Duyên nói.

- Âm Bạt Tông nên giải quyết thế nào?

Ngọc Nhu Phỉ hỏi.

- Trước không cần quan tâm tới nó, còn không biết xảy ra chuyện gì đâu, bọn chúng tới bao nhiêu thì tới, chỉ cần Thánh Hoàng không hiện là được!

Lăng Tiếu nói.

Tiếp theo đó, đám nười Lăng Tiếu bọn người tạm thời không có rời khỏi này thành trì.

Hắn phân phó Sát Thiên và Huyền Đế vào trong nội thành mua linh thảo cao giai, cùng với mua thú đan bát giai.

Lăng Tiếu phải chuẩn bị vẹn toàn khi tranh đoạt danh ngạch đi Thông Thiên chi trận.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên thì tiềm tu, hai nữ trong quá trình xông qua chín quan tạp đạt thành bảo tương ứng với mình, có thể khiến thực lực chúng nữ tăng lên.

Lăng Tiếu thừa dịp này gọi Huyền Diệu ra, hắn phải xem xét bước tiếp theo có an toàn hay không.

Hôm nay Huyền Diệu đã thuận lợi đột phá lên Huyền Đế thấp giai, nhưng mà nhờ vào Lăng Tiếu luyện cực phẩm Huyền Đế đan trợ giúp, thực lực tăng thêm một tầng.

- Thần côn ngươi bói một quả cho ta, nhìn xem việc này là cát hay hung?

Lăng Tiếu đối với Huyền Diệu nói.

- Cung chủ ngươi cũng tin tưởng vào bói toán sao, không phải ngươi nói ta

chuyên lừa gạt người sao?

Huyền Diệu cười nhạt nói.

- Ít nói lời xàm, bản cung lần đầu tiên tới cứ điểm Thiên Vực lập tức bị người ta nhìn chằm chằm vào, đây chính là thế lực có Thánh Hoàng tồn tại. Ta chỉ muốn biết ta sau đó chọc vào cái gì, có thể từ chỗ ngươi tìm ra cách ứng phó hay không!

Lăng Tiếu nói.

- Cung chủ đừng vội, là phúc là họa cũng không thoát được, để ta nhìn xem!

Huyền Diệu an ủi một câu, hắn lại lấy một cái mai rùa ra, bắt đầu lay động.

Huyền Diệu nhìn qua quẻ tượng, lông mày dần dần nhíu chặt.

Lăng Tiếu nhanh chóng hỏi thăm:

- Như thế nào?

- Việc này chủ hung âm ma, ở vào bắc đẩu lại có thiên ma sính hung, tinh huyết mở rộng, đây là điểm báo đại hung!

Huyền Diệu nói rất nghiêm túc.

- Âm ma, thiên ma? Là cái gì?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi thăm, không biết vì sao trong lòng hắn có cảm giác không tốt.

Hắn từ khi xuất đạo tới nay, đối mặt các loại sinh tử đã quen, lần đầu cảm thấy bất an.

- Âm ma là người nào ta không biết, thiên ma chính là trời giáng sát tinh, nó hiện ra thì chắc chắn máu chảy thành sông, nó sát khí rất nặng, ta không biết nó là ai, nhưng có thể khẳng định là đi cùng với âm ma, nhưng mà chiếu theo quẻ bói thì thiên ma bây giờ đang phụ thuộc âm ma, khả năng nó còn chưa hoàn toàn trưởng thành!

Huyền Diệu nói.

- Vậy ngươi nói âm ma là người nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Tại trung vực hắn gây nhiều địch thủ, thế nhưng mà ở cứ điểm Thiên Vực thì hắn không nghĩ đã trêu chọc người nào.

- Nếu như ta sở liệu không sai, âm ma này chính là chủ nhân bố trí Quỷ Mẫu Yêu Tử Trận!

Huyền Diệu khẳng định.

- Là cái trận pháp dưới Phong Vân Thành kia sao?

Lăng Tiếu bỗng dưng nghĩ tới ma ảnh hai lần xuất hiện.

Biết rõ địch nhân là ai, Lăng Tiếu không có nghĩ phải đi tránh né thế nào, đây không phải tính cách của hắn.

Lăng Tiếu để Sát Thiên và tên Huyền Đế kia đi mua về không ít thú đan và linh thảo, hắn lập tức rời khỏi đây.

Hắn muốn cho Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên tăng lên Thánh Hoàng mới có thực lực bảo đảm.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên cảnh giới tương đương, mà thánh vật quang thuộc tính trong tay của nàng không nhiều, muốn dựa vào nó hoàn toàn đột phá tới Thánh Hoàng cảnh càng khó khăn, dù sao Sát Thiên có Vạn Niên Địa Tâm Tuyền cùng Lăng Tiếu có Vạn Niên Thụ quả tương xứng, có bảy thành nắm chắc đột phá thành công.

Có quyết định, đoàn người Lăng Tiếu đi tới khu vực nói hoang tàn vắng vẻ trước để Sát Thiên và linh thú của hắn đột phá ròi nói sau.

Lăng Tiếu làm ra đủ chuẩn bị, để Huyền Diệu bố trí trận pháp hấp linh, lại để Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên hộ pháp thay hắn làm đảm bảo.

Sau khi làm xong tất cả, Lăng Tiếu đưa không ít Vạn Niên Địa Tâm Tuyền cùng với Vạn Niên Thụ Quả cho Sát Thiên.

Sát Thiên chờ hôm nay đã lâu, dù linh hồn của hắn bị Lăng Tiếu đánh tinh thần chú ấn cao cấp, nhưng mà không ngăn cản tư duy của hắn.

Sát Thiên điều chỉnh ba ngày ba đêm, mang trạng thái tăng lên tốt nhất, ăn Vạn Niên Địa Tâm Tuyền cùng với Vạn Niên Thụ Quả vào, huyền khí của hắn tán ra, toàn bộ hấp thu thiên địa linh khí chung quanh.

Cứ điểm Thiên Vực là nơi bần cùng nhất của Thiên Vực, nhưng mà thiên địa linh khí ở đây mạnh hơn Huyền Linh đại lục gấp mười mấy lần, mà chỗ nầy cũng có một ít năng lượng bổn nguyên mỏng manh, đủ để cho người ta tăng lên Thánh Hoàng.

Một nửa tháng sau, bọn người Lăng Tiếu cảm thấy dị tượng nổi lên, lực lượng thủy mộc không ngừng tụ tập lại, phương viên mấy chục vạn dặm

không còn linh khí.

Điểm này khiến nhiều người chú ý.

- Linh khí bị hút hao tận, chỉ có Thánh Hoàng mới làm được, xem ra lại có người đột phá Thánh Hoàng chi cảnh!

- Rốt cuộc là gia hỏa vận khí tốt nào, rõ ràng lấy được lực lượng bổn nguyên, bằng không không có khả năng chỉ dựa vào một ít bổn nguyên hỗn tạp này đột phá được..

- Xem ra nên tránh ra xa, nếu như người ta đột phá thành công cầm chúng ta khai đao là không tốt.

- Xem ra Thông Thiên chi chiến năm nay chỉ sợ sẽ có gió tanh mưa máu rồi.

Đám cường giả tuyệt thế chung quanh cảm ứng được và tránh đi.

Sau khi dị tượng tan hết, Sát Thiên quả nhiên đạt tới đến Thánh Hoàng chi cảnh, khí tức bá đạo tỏa ra chung quanh, kiếm khí đáng sợ không ngừng bắn ra bốn phía.

- Ha ha, rốt cuộc đột nhiên Thánh Hoàng cảnh, đa tạ chủ nhân thành toàn!

Sát Thiên lúc này hưng phấn cười ha hả.

- Điệu thấp một chút, mau thu liễm khí tức lại, chúng ra rời đi.

Lăng Tiếu nhìn qua và nói.

Hắn cảm ứng được trong người Sát Thiên tích xúc lực lượng hủy thiên diệt địa, giơ tay nhấc chân có thể hủy diệt thiên địa, cũng mạnh hơn trước quá

nhiều.

Có một Thánh Hoàng làm hộ vệ, trong lòng của hắn hưng phấn lên.

Sau khi Sát Thiên tiến giai Thánh Hoàng, Lăng Tiếu cải biến lộ trình đi tới địa bàn của Dương gia.

Sở dĩ chọn đi Dương gia, đều bởi vì Dương gia tại cứ điểm Thiên Vực danh vọng không tệ, rất ít cậy thế khinh người, mà ở thành trì của Dương gia cũng có truyền thâu trận Thông Thiên chi trận.

Ở bên ngoài Lăng Tiếu chủ yếu nghĩ phải đi tới địa bàn Dương gia nhìn xem, nhìn xem có thể tìm được thánh vật giúp Ngọc Nhu Phỉ đột phá hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1625 - Bói Đại Hung. (2)

Linh vật quang thuộc tính khó tìm, nếu như đi tới nơi khác chỉ sợ cũng khó tìm được.

Có tên Huyền Đế Thạch Ý dẫn đường, đi chừng một tháng và trải qua nhiều truyền thâu trận cuối cùng tới Dương gia thành.

Tòa thành này rộng rãi phồn hoa, từ xa nhìn lại nó vô cùng bất phàm.

Một kiến trúc cổ xưa, từng đạo quan đạo rộng trăm mét có nhiều võ giả lui tới, hai bên có nhiều cửa hàng...

Sau khi đám người Lăng Tiếu tới chỗ này cũng phải than thở.

Chỗ nầy hùng vĩ, chỗ nầy phồn hoa, bọn họ khó tưởng tượng nổi.

Đoàn người Lăng Tiếu đi dạo cả buổi chỉ mới đi được một phần mười tòa thành.

Đối với Dương gia thành bọn họ cũng tìm hiểu sơ bộ.

Chỗ nầy có quá nhiều Thiên Tôn giai, những Thiên Tôn giai này đi làm các công việc hạ cấp, còn cung cấp các loại thịt linh thú cho khách nhân, cung cấp linh quả quỳnh tương.

Lúc này Lăng Tiếu thu Sát Thiên vào dược đỉnh.

Hắn không muốn quá mức cao điệu khiến người ta chú ý.

Một gã Thánh Hoàng là tồn tại hung hãn, nhưng mà lại chưa quen cuộc sống nơi đây, vẫn có không ít Thánh Hoàng tồn tại, nên điệu thấp là tốt nhất.

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên và tên Huyền Diệu đi vào tửu lâu ăn cái gì đó, bên ngoài có người chen vào.

Sau khi những người kia đi vào, những thực khách bên trong náo động lên.

Một gã thiếu nữ chừng mười bảy tuổi mang theo một đám người đi vào..

Nàng có diện mạo mặt trái dưa, có đôi mắt hạnh sáng ngời, cái mũi rất tinh xảo, đôi môi dụ người, phát dục rất tốt, đôi tay mịn màng hiện ra, đoàn người này có khí thế cường đại phát ra, cũng biết là người bất phàm.

Sau lưng của nàng có một trung niên và sáu nam tử trẻ tuổi, nhìn qua trẻ tuổi anh tuấn, suất khí bất phàm.

- Đã tới, nơi chuyên môn vẫn giữ cho các vị!

Một gã Thiên Tôn chưởng quầy cung kính với với thiếu nữ mỹ mạo.

Nữ tử này là đệ tử dòng chính Dương gia, là cháu gái của tộc trưởng hiện tại, Dương Bích Hương, năm nay gần mười tám tuổi đã là Địa Hoàng giai, thiên phú tu luyện cực cao, là đối tượng Dương gia bồi dưỡng trọng điểm.

Mà trung niên truy tùng nàng chính là trưởng lão Dương gia, là nửa bước Thánh giai.

Đám công tử ca kia đều là thiếu gia các gia tộc, bọn họ có tu vị Địa Hoàng giai, đều đánh chủ ý lên Dương Bích Hương, hy vọng có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của nàng, vì thế đáp lên thuyền lớn Dương gia.

Dương Bích Hương kiêu ngạo giống tiểu công chúa, nàng nói:

- Theo quy củ cũ, nhớ kỹ là phải có một đàn Thanh Diệp Tửu ngàn năm.

- Vâng, mời các vị nhập tọa, đồ ăn sẽ mang tới ngay!

Chưởng quầy ứng tiếng nói ra.

Dương Bích Hương ngồi vào vị trí, những người kia đều ngồi vào chỗ.

- Các ngươi đi theo làm gì, nhìn thật đáng ghét!

Dương Bích Hương nhìn qua đám người này thì khó chịu.

Nàng thật vất vả ra khỏi gia tộc một lần, đã bị vài con ruồi này quấn lấy, thật khó chịu.

- Hương Hương, nếu ngươi không ngại ngồi qua một bên không cản tầm mắt của ngươi.

Một tên áo lam cười nói.

- Hương Hương, tâm ý của ta ngươi cũng biết rõ, ngươi nói đi, ngươi thích nam nhân dáng vẻ gì, ta nhất định sẽ cố gắng làm được!

Một tên trẻ tuổi cường thế nhìn Dương Bích Hương.

- Tiêu Hàn dựa vào ngươi cũng xứng với Hương Hương sao? Cũng không soi mặt mình đi!

Một tên trẻ tuổi khác cao ngạo nói ra.

- Hứa Chính, có đảm lượng thì đi ra ngoài, ta không sợ ngươi!

Tên Tiêu Hàn quát to lên.

Hứa Chính không chịu yếu kém, nói:

- Đến đến, hôm nay chúng ta phải phân cao thấp, ai thua phải rời đi, về sau không được dây dưa với Hương Hương, các ngươi cảm thấy thế nào?

- Tốt, ta đồng ý, bằng không thì Hương Hương đều ghét chúng ta đấy!

Có một người trẻ tuổi khác ứng tiếng.

Có mấy người trẻ tuổi nói vào, thế nhưng mà ai không có ai động thủ ở đây.

Ngay sau đó Dương Bích Thanh nhàm chán nhìn qua hướng khác, đôi mắt dễ thương thoáng sáng ngời.

Nàng đứng dậy đi qua một bên, chỗ đó rõ ràng là đám người Lăng Tiếu đang ngồi.

Lúc này Dương gia bán thánh ngăn cản trước mặt Dương Bích Thanh.

- Thất tiểu thư không nên đi qua, thực lực bọn họ không rõ ràng!

- Vượng thúc sợ cái gì, ta cũng không phải trêu chọc cái gì, ta chỉ muốn kết giao bằng hữu với bọn họ!

Dương Bích Thanh nói.

Nói xong Dương Bích Thanh tránh tên bán thánh, đến chỗ đám người Lăng

Tiếu và nói:

- Hai vị tỷ tỷ nhìn thật xinh đẹp, không biết Bích Thanh có thể uống một chén với các ngươi không?

Phong Thanh Duyên nois:

- Vị tiểu muội muội này có nhã hứng, vậy không có vấn đề.

- Hắc hắc, đa tạ vị tỷ tỷ này!

Dương Bích Thanh cười một tiếng, không khách khí ngồi vào chỗ trống.

Lăng Tiếu có chút không vui, bởi vì nha đầu này tới đây thì mấy tên trẻ tuổi cũng đi qua, không khí lập tức biến hóa, muốn ăn cũng không có vị.

Nhưng mà hắn nhìn ra trung niên bên cạnh nha đầu này là bán thánh, lại nhìn qua thái độ của nha đầu này, nhất định là người có thân phận, cũng không nên ném mặt mũi của nàng.

- Tiểu muội muội ngươi tên là gì, ngươi không sợ chúng ta là người xấu sao?

Phong Thanh Duyên nhìn Dương Bích Thanh hỏi.

- Nhìn tỷ tỷ không giống người xấu, huống hồ đây là địa bàn của Dương gia chúng ta, không ai dám làm loạn, ta tên là Dương Bích Thanh, các ngươi xưng hô thế nào?

Dương Bích Thanh ngây thơ hỏi thăm, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn qua Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ của nàng đập mạnh, trong nội tâm nàng nói thầm:

- Hắn thật tuấn tú, xem ra còn cường đại hơn mấy gia hỏa nhàm chán kia,

khó trách hai vị tỷ tỷ này nguyện ý đi theo hắn!

Lúc này tên trẻ tuổi Hứa Chính nhìn qua Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu nói:

- Uy, hai các ngươi ngồi chỗ khác, không nên cản trở bản thiếu gia!

Trong địa bàn của Dương gia thì dù gia tộc bọn họ độc đại, thế nhưng mà vẫn có không ít thế lực cường đại theo sau.

Mà sáu người trẻ tuổi đang theo đuổi Dương Bích Hương chính là người của các thế lực này.

Hứa Chính là đệ tử dòng chính của Hứa gia, cũng được gia tộc cho phép mới dám lớn mật truy cầu Dương Bích Hương.

Hắn thấy Dương Bích Hương càng không ngừng nhìn qua Lăng Tiếu thì trong lòng đầy đố kỵ.

Hắn cảm giác trên người Lăng Tiếu không có chút linh lực ba động nào, cho rằng hắn là võ giả bình thường, dù là hắn là Thiên Tôn hoặc Huyền Đế cũng không nằm trong mắt của hắn.

Huống hồ hắn cũng nhìn thấy Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên hai người này là mỹ nữ cực phẩm, chỉ sợ còn thêm mê người hơn cả Dương Bích Hương nhiều.

Cho nên hắn muốn đuổi hai nam nhân này đi, chính mình nói không chừng có thể chiếm được tiện nghi.

Không chỉ có Hứa Chính, đám trẻ tuổi khác nhìn thấy Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên thì con mắt sáng ngời, hai chân không động đậy, giống như khi nhìn thấy hai mỹ nữ cực phẩm này thì năng lực di động đã biến mất.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn qua Hứa Chính, trực tiếp không đếm xỉa tới hắn và uống rượu.

Huyền Diệu thì lắc quạt vài cái, nói:

- Bên kia còn nhiều chỗ trống, muốn ngồi thì các ngươi tự tiện.

Hứa Chính không nghĩ tới hai người này chẳng thức thời như thế, lúc này hung ác nói:

- Các ngươi nên thức thời, bằng không các ngươi đừng mong còn sống rời khỏi đây!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1626 - Sát Thiên Thánh Hoàng.

Dương Bích Hương không vui nói:

- Hứa Chính ngươi có ý gì? Không ngờ dám ở trước mặt của ta mà uy hiếp bằng hữu của ta sao?

- Hương Hương, ta cũng vì tốt cho ngươi, hai tên này nhìn qua chẳng phải đồ tốt gì, nói không chừng là có tâm tư mà tới, muốn tiếp cận ngươi tiến vào Dương gia thôi!

Hứa Chính nói.

Hắn cảm thấy đây là địa bàn của Dương gia, mà Hứa gia của hắn ở đây uy vọng không yếu, cũng không sợ trực tiếp vu oán hai tên này, dù sao không thức thời thì chết đi.

Có Hứa Chính đi đầu, đám người phía sau phụ họa.

- Đúng vậy a Hương Hương, không nên bị bề ngoài của hắn mê hoặc, ai biết rõ bọn chúng đánh chủ ý gì với ngươi chứ.

Có mấy tên này phụ họa, chỉ có tên Tiêu Hàn là không có lên tiếng gì.

Hắn thíc Dương Bích Hương không giả, nhưng mà hắn không có lợi dụng thủ đoạn bỉ ổi đi giá họa cho người ta, chỉ làm cho Dương Bích Hương xem thấp hắn mà thôi.

- Nói đủ chưa? Nói đủ thì cút đi, bằng không ta không ngại ném các ngươi ra

ngoài!

Lăng Tiếu thập phần khinh thường với đám này, nói thẳng.

Đám trẻ tuổi này không là gì cả, bọn chúng chỉ là đệ tử thế gia ở đây, bình thường mắt cao đầu, cho dù là cường giả Huyền Đế cao hơn bọn chúng cũng không quản, bọn họ cũng có người, càn quấy đã quên nên không xem ai ra gì.

- Xem ra không cho ngươi chút nhan sắc thì ngươi không biết chữ chết viết thế nào!

Hứa Chính quát một tiếng, lúc này đánh một quyền vào Lăng Tiếu.

Một tiếng chói tai vang vọng.

Nhưng mà không phải Hứa Chính đánh Lăng Tiếu, mà là Hứa Chính bị người ta tát vào mặt, năm ngón tay hiện ra, răng cửa bay mấy cây, cả người bay ra đi mấy mét, đụng gãy không ít bàn ghế.

Người ở đây há hốc mồm!

Bọn họ không nghĩ kẻ ra tay đánh người, tại sao bây giờ bị đập bay đi.

- Ta mặc kệ các ngươi là tranh phong hay là ghen tuông, tóm lại ít trêu chọc bản cung, bằng không cho dù thiên vương lão tử tới thì ta cũng cho đẹp mặt!

Lăng Tiếu không nhìn Hứa Chính, bưng chén rượu lên uống một ngụm, bộ dáng tiêu sái lãnh khốc.

Đối diện Dương Bích Hương nhìn qua với ánh mắt sáng ngời, trong nội tâm nói thầm:

- Thật sự có hương vị nam nhân!

- Thật có đảm lượng, không ngờ dám đánh Hứa thiếu gia, xem ra ngươi đừng mong rời khỏi đây!

Có người trẻ tuổi vui vẻ khi người gặp họa.

Lại âm thanh chói tai vang lên, tên trẻ tuổi vừa nói chuyện lập tức theo sau Hứa Chính bay đi.

Bốn tên khác lui bước, không dám tới gần Lăng Tiếu, sợ người ta đánh bọn họ.

Hứa Chính bò lên, hắn bưng gò má tức giận trừng Lăng Tiếu.

- Có gan đừng đi, ta nhất định sẽ cho ngươi hối hận vì sống trên đời này!

Nói xong hắn chạy ra ngoài, tên trẻ tuổi khác cũng ôm mặt nhìn Lăng Tiếu, cũng ra ngoài.

- Tiếu nhi, tại sao tha bọn chúng, đúng là quấy rầy mà!

Phong Thanh Duyên nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Còn không phải tiểu nha đầu này gây họa sao, để nàng đi giải quyết đi!

Dương Bích Hương lập tức không muốn, nàng cong ngực nói:

- Ngươi nói ai là tiểu nha đầu, người ta nhỏ ở đâu?

Lăng Tiếu lườm bộ ngực phát dục đầy đủ của Dương Bích Hương, lúc này cười nói:

- Không nhỏ đâu, nên gọi ngươi là tiểu muội muội mới đúng.

Ngừng một chút và nói:

- Ngươi cũng nhìn thấy, bọn họ vì ngươi mà bới móc, người ta lại mang người tới, ngươi phải phụ trách đấy.

Dương Bích Hương là mỹ nhân bại hoại, nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu thì nàng vẫn còn nhỏ, không khiến hắn chiếm hữu cái gì, nói ra là dùng giọng điệu trưởng bối.

- Ngươi cho rằng mình là ai, ta xem phân thượng hai vị tỷ tỷ xinh đẹp mới qua đây, chuyện của ngươi ta không quản, cũng quản không được, ai bảo ngươi đắc tội hung ác như vậy, nhưng mà rất hả giận nha!

Dương Bích Hương lúc này vui vẻ khi người ta gặp nạn.

Nàng muốn nhìn xem nam nhân này có thủ đoạn gì bãi bình chuyện này.

Phải biết rằng người Hứa gia và Chu gia cũng không phải yếu.

Quả nhiên Dương Bích Hương vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng huyên náo.

Người đi vào không nhiều, trừ bỏ Hứa Chính cùng và tên trẻ tuổi Chu Minh ra còn có bốn trung niên.

Bốn tên trung niên nhân này đều có thực lực Huyền Đế giai, trong đó có một tên là Huyền Đế cao giai.

Bốn người này hai người là trưởng lão Hứa gia, có hai người là trưởng lão Chu gia, là trưởng lão hộ pháp của Hứa Chính cùng Chu Minh, vẫn ở bên ngoài không đi vào.

- Chính là xú tiểu tử này, phế hắn cho ta!

Hứa Chính chỉ vào Lăng Tiếu phẫn nộ quát.

- Phế hắn quá tiện nghi cho hắn rồi, ta muốn hắn sống không bằng chết!

Chu Minh âm độc nói ra.

Giọng của bọn họ vừa dứt thì bốn tên Huyền Đế đã lao qua phía Lăng Tiếu.

Nhưng mà bọn họ nhìn thấy Dương Bích Hương thì kiêng kị.

Nhưng mà tên lên dây không thể không phát, thiếu gia đã lên tiếng thì biết đây không phải chuyện của Dương gia.

- Tiểu tử theo chúng ta ra ngoài, bằng không chúng ta sẽ giết ngươi tại đây!

Một tên Huyền Đế nói ra, một tay kéo vai Lăng Tiếu.

Một trảo này sắc bén như trảo công của chim ưng bắt mồi.

- Thật đáng ghét!

Lăng Tiếu nhìn qua tên Huyền Đế đối diện.

Âm thanh như kinh lôi van lên, màng tai của tên Huyền Đế bị chấn vỡ, thân thể trong nháy mắt bay ra ngoài.

Hắn trực tiếp nện vào vách tường, bất tỉnh nhân sự.

Đám người nấy biểu lộ ngốc trệ, ai có thể nghĩ tới người ta quát một tiếng thì chấn bay Huyền Đế, rốt cuộc là thực lực gì mới làm được?

- Ngươi chết đi!

Tên Huyền Đế khác hét to một tiếng, trong tay xuất hiện linh khí cao giai chém vào đầu Lăng Tiếu.

Hắn đã vận dụng tất cả lực lượng, muốn một chiêu giết Lăng Tiếu.

Đáng tiếc một kích của hắn chém vào đầu Lăng Tiếu bị hai ngón tay Lăng Tiếu giữ lại.

- Không nên để bản cung đại khai sát giới!

Lăng Tiếu đôi mắt đầy sát ý nói ra, ngón tay dùng sức và kẹp thanh đao gãy thành hai đoạn

Lưỡi đao gãy chém lột một ít tóc trên đầu tên Huyền Đế, một nhúm tóc rơi xuống, hai chân của tên Huyền Đế này mềm lại.

Tên trưởng lão hộ pháp của Hứa Chính không tệ, nhưng mà hắn không nghĩ tới đụng phải đá cứng.

Hai tên Huyền Đế không dám động thủ, bọn họ cũng không nghĩ tới đối thủ lại là Thánh giả tồn tại, cho dù bọn họ nhiều ra mấy chục người còn không đủ cho người ta giết.

Hứa Chính cùng Chu Minh nhìn qua một màn này thì thể xác và tinh thần băng gia, lần này đã phái tấm sắt rồi.

Nhưng cho dù người trước mặt là Thánh giả, thế nhưng mà cũng không khiến bọn họ sợ, bằng không người trong gia tộc sẽ không bỏ qua bọn họ.

- Các ngươi còn không đi, không đặt ta vào mắt sao?

Dương Bích Hương nhìn qua đám người kia trách móc.

Mấy người kia biết rõ khó thu hồi mặt mũi, đành phải đi ra ngoài.

Nhưng mà trong mắt Hứa Chính cùng Chu Minh hai người đầy oán hận và không cam lòng.

Mà tên Huyền Đế kia cũng được mang ra ngoài.

- Đi thôi, chỉ sợ phiền toái lại tới!

Phong Thanh Duyên đề nghị.

Nàng cũng là kẻ nhìn rộng biết nhiều, đệ tử thế lực đều cao ngạo, không bị ngăn cản lần nào, hôm nay bị Lăng Tiếu lăng nhục, nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiếm mặt mũi.

Lăng Tiếu còn không nói chuyện, Dương Bích Hương đã nói:

- Tỷ tỷ không nên đi, có ta ở đây bọn hắnhọ không dám làm gì ngươi đâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1627 - Thật Sự Có Hương Vị Nam Nhân.

Dương Bích Hương không vui nói:

- Hứa Chính ngươi có ý gì? Không ngờ dám ở trước mặt của ta mà uy hiếp bằng hữu của ta sao?

- Hương Hương, ta cũng vì tốt cho ngươi, hai tên này nhìn qua chẳng phải đồ tốt gì, nói không chừng là có tâm tư mà tới, muốn tiếp cận ngươi tiến vào Dương gia thôi!

Hứa Chính nói.

Hắn cảm thấy đây là địa bàn của Dương gia, mà Hứa gia của hắn ở đây uy vọng không yếu, cũng không sợ trực tiếp vu oán hai tên này, dù sao không thức thời thì chết đi.

Có Hứa Chính đi đầu, đám người phía sau phụ họa.

- Đúng vậy a Hương Hương, không nên bị bề ngoài của hắn mê hoặc, ai biết rõ bọn chúng đánh chủ ý gì với ngươi chứ.

Có mấy tên này phụ họa, chỉ có tên Tiêu Hàn là không có lên tiếng gì.

Hắn thíc Dương Bích Hương không giả, nhưng mà hắn không có lợi dụng thủ đoạn bỉ ổi đi giá họa cho người ta, chỉ làm cho Dương Bích Hương xem thấp hắn mà thôi.

- Nói đủ chưa? Nói đủ thì cút đi, bằng không ta không ngại ném các ngươi ra

ngoài!

Lăng Tiếu thập phần khinh thường với đám này, nói thẳng.

Đám trẻ tuổi này không là gì cả, bọn chúng chỉ là đệ tử thế gia ở đây, bình thường mắt cao đầu, cho dù là cường giả Huyền Đế cao hơn bọn chúng cũng không quản, bọn họ cũng có người, càn quấy đã quên nên không xem ai ra gì.

- Xem ra không cho ngươi chút nhan sắc thì ngươi không biết chữ chết viết thế nào!

Hứa Chính quát một tiếng, lúc này đánh một quyền vào Lăng Tiếu.

Một tiếng chói tai vang vọng.

Nhưng mà không phải Hứa Chính đánh Lăng Tiếu, mà là Hứa Chính bị người ta tát vào mặt, năm ngón tay hiện ra, răng cửa bay mấy cây, cả người bay ra đi mấy mét, đụng gãy không ít bàn ghế.

Người ở đây há hốc mồm!

Bọn họ không nghĩ kẻ ra tay đánh người, tại sao bây giờ bị đập bay đi.

- Ta mặc kệ các ngươi là tranh phong hay là ghen tuông, tóm lại ít trêu chọc bản cung, bằng không cho dù thiên vương lão tử tới thì ta cũng cho đẹp mặt!

Lăng Tiếu không nhìn Hứa Chính, bưng chén rượu lên uống một ngụm, bộ dáng tiêu sái lãnh khốc.

Đối diện Dương Bích Hương nhìn qua với ánh mắt sáng ngời, trong nội tâm nói thầm:

- Thật sự có hương vị nam nhân!

- Thật có đảm lượng, không ngờ dám đánh Hứa thiếu gia, xem ra ngươi đừng mong rời khỏi đây!

Có người trẻ tuổi vui vẻ khi người gặp họa.

Lại âm thanh chói tai vang lên, tên trẻ tuổi vừa nói chuyện lập tức theo sau Hứa Chính bay đi.

Bốn tên khác lui bước, không dám tới gần Lăng Tiếu, sợ người ta đánh bọn họ.

Hứa Chính bò lên, hắn bưng gò má tức giận trừng Lăng Tiếu.

- Có gan đừng đi, ta nhất định sẽ cho ngươi hối hận vì sống trên đời này!

Nói xong hắn chạy ra ngoài, tên trẻ tuổi khác cũng ôm mặt nhìn Lăng Tiếu, cũng ra ngoài.

- Tiếu nhi, tại sao tha bọn chúng, đúng là quấy rầy mà!

Phong Thanh Duyên nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Còn không phải tiểu nha đầu này gây họa sao, để nàng đi giải quyết đi!

Dương Bích Hương lập tức không muốn, nàng cong ngực nói:

- Ngươi nói ai là tiểu nha đầu, người ta nhỏ ở đâu?

Lăng Tiếu lườm bộ ngực phát dục đầy đủ của Dương Bích Hương, lúc này cười nói:

- Không nhỏ đâu, nên gọi ngươi là tiểu muội muội mới đúng.

Ngừng một chút và nói:

- Ngươi cũng nhìn thấy, bọn họ vì ngươi mà bới móc, người ta lại mang người tới, ngươi phải phụ trách đấy.

Dương Bích Hương là mỹ nhân bại hoại, nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu thì nàng vẫn còn nhỏ, không khiến hắn chiếm hữu cái gì, nói ra là dùng giọng điệu trưởng bối.

- Ngươi cho rằng mình là ai, ta xem phân thượng hai vị tỷ tỷ xinh đẹp mới qua đây, chuyện của ngươi ta không quản, cũng quản không được, ai bảo ngươi đắc tội hung ác như vậy, nhưng mà rất hả giận nha!

Dương Bích Hương lúc này vui vẻ khi người ta gặp nạn.

Nàng muốn nhìn xem nam nhân này có thủ đoạn gì bãi bình chuyện này.

Phải biết rằng người Hứa gia và Chu gia cũng không phải yếu.

Quả nhiên Dương Bích Hương vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng huyên náo.

Người đi vào không nhiều, trừ bỏ Hứa Chính cùng và tên trẻ tuổi Chu Minh ra còn có bốn trung niên.

Bốn tên trung niên nhân này đều có thực lực Huyền Đế giai, trong đó có một tên là Huyền Đế cao giai.

Bốn người này hai người là trưởng lão Hứa gia, có hai người là trưởng lão Chu gia, là trưởng lão hộ pháp của Hứa Chính cùng Chu Minh, vẫn ở bên ngoài không đi vào.

- Chính là xú tiểu tử này, phế hắn cho ta!

Hứa Chính chỉ vào Lăng Tiếu phẫn nộ quát.

- Phế hắn quá tiện nghi cho hắn rồi, ta muốn hắn sống không bằng chết!

Chu Minh âm độc nói ra.

Giọng của bọn họ vừa dứt thì bốn tên Huyền Đế đã lao qua phía Lăng Tiếu.

Nhưng mà bọn họ nhìn thấy Dương Bích Hương thì kiêng kị.

Nhưng mà tên lên dây không thể không phát, thiếu gia đã lên tiếng thì biết đây không phải chuyện của Dương gia.

- Tiểu tử theo chúng ta ra ngoài, bằng không chúng ta sẽ giết ngươi tại đây!

Một tên Huyền Đế nói ra, một tay kéo vai Lăng Tiếu.

Một trảo này sắc bén như trảo công của chim ưng bắt mồi.

- Thật đáng ghét!

Lăng Tiếu nhìn qua tên Huyền Đế đối diện.

Âm thanh như kinh lôi van lên, màng tai của tên Huyền Đế bị chấn vỡ, thân thể trong nháy mắt bay ra ngoài.

Hắn trực tiếp nện vào vách tường, bất tỉnh nhân sự.

Đám người nấy biểu lộ ngốc trệ, ai có thể nghĩ tới người ta quát một tiếng thì chấn bay Huyền Đế, rốt cuộc là thực lực gì mới làm được?

- Ngươi chết đi!

Tên Huyền Đế khác hét to một tiếng, trong tay xuất hiện linh khí cao giai chém vào đầu Lăng Tiếu.

Hắn đã vận dụng tất cả lực lượng, muốn một chiêu giết Lăng Tiếu.

Đáng tiếc một kích của hắn chém vào đầu Lăng Tiếu bị hai ngón tay Lăng Tiếu giữ lại.

- Không nên để bản cung đại khai sát giới!

Lăng Tiếu đôi mắt đầy sát ý nói ra, ngón tay dùng sức và kẹp thanh đao gãy thành hai đoạn

Lưỡi đao gãy chém lột một ít tóc trên đầu tên Huyền Đế, một nhúm tóc rơi xuống, hai chân của tên Huyền Đế này mềm lại.

Tên trưởng lão hộ pháp của Hứa Chính không tệ, nhưng mà hắn không nghĩ tới đụng phải đá cứng.

Hai tên Huyền Đế không dám động thủ, bọn họ cũng không nghĩ tới đối thủ lại là Thánh giả tồn tại, cho dù bọn họ nhiều ra mấy chục người còn không đủ cho người ta giết.

Hứa Chính cùng Chu Minh nhìn qua một màn này thì thể xác và tinh thần băng gia, lần này đã phái tấm sắt rồi.

Nhưng cho dù người trước mặt là Thánh giả, thế nhưng mà cũng không khiến bọn họ sợ, bằng không người trong gia tộc sẽ không bỏ qua bọn họ.

- Các ngươi còn không đi, không đặt ta vào mắt sao?

Dương Bích Hương nhìn qua đám người kia trách móc.

Mấy người kia biết rõ khó thu hồi mặt mũi, đành phải đi ra ngoài.

Nhưng mà trong mắt Hứa Chính cùng Chu Minh hai người đầy oán hận và không cam lòng.

Mà tên Huyền Đế kia cũng được mang ra ngoài.

- Đi thôi, chỉ sợ phiền toái lại tới!

Phong Thanh Duyên đề nghị.

Nàng cũng là kẻ nhìn rộng biết nhiều, đệ tử thế lực đều cao ngạo, không bị ngăn cản lần nào, hôm nay bị Lăng Tiếu lăng nhục, nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiếm mặt mũi.

Lăng Tiếu còn không nói chuyện, Dương Bích Hương đã nói:

- Tỷ tỷ không nên đi, có ta ở đây bọn hắnhọ không dám làm gì ngươi đâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1628 - Dược Linh Các

- Vậy nhọc lòng Hương Hương, sau khi chúng ta mua thánh vật, nhất định bảo Tiếu nhi tặng ngươi thứ tốt!

Phong Thanh Duyên cười trêu ghẹo.

- Ha ha, ai hiếm lạ chứ!

Dương Bích Hương e thẹn cười nói.

Nàng thân làm thất tiểu thư của Dương gia, bình thường muốn gì mà không có, nhưng mà trong lòng vẫn chờ đợi Lăng Tiếu có thể tỏ vẻ một chút.

Mọi người đi lên tầng bốn, phát hiện phía trên cực kỳ an tĩnh, không có mấy người ở đây, hơn nữa đồ vật bày biện ít đi.

Lăng Tiếu lần đầu tiên nhìn qua bồn cây cảnh vật liệu đá ở trung ương, hình dạng của nó toàn thân màu xanh, phát ra hương khí mê người, khiến người ta cảm giác tinh thần buông lỏng.

- Đây là Tĩnh Linh Ngọc Thạch vạn nưm, là chí bảo ngưng tụ thiên địa linh khí và bổn nguyên, không ngờ lại đặt ở đây!

Lăng Tiếu hai mắt tỏa sáng.

Dương Bích Hương cười nói:

- Chỗ nầy đều là thánh bảo trân quý, tự nhiên cần phải có thánh bảo thời

khức nào cũng phải ôn nhuận chúng! Nhưng cả Dương gia thành chỉ có một khối Tĩnh Linh Ngọc Thạch này.

Đám người Lăng Tiếu đánh giá chung quanh, ánh mắt sáng ngời.

Bởi vì nơi này toàn là thánh bảo, còn là thánh vật khó tìm!

- Đều nhìn xem có thánh vật thích hợp với các ngươi không, nhưng mà giá ở đây rất đắt, ta chỉ có thể giảm giá 80% cho các ngươi mà thôi, lại thấp hơn là không được!

Dương Bích Hương thè lưỡi rất khả ái.

Đám người Lăng Tiếu gật đầu, trên gương mặt cảm kích.

Nếu không có Dương Bích Hương dẫn đường, bọn họ cũng không tới đây nhanh như vậy, còn không lên được nơi này.

- Này... Đây là bát giai trung giai Thanh Phong Quả và bát giai cao giai Phong Phiêu Hoa!

Phong Thanh Duyên nhìn thấy hai gốc linh thảo phong thuộc tính thì kinh hô lên, trong đôi mắt đầy mừng rỡ.

- Sư nương không nên kích động, bên kia còn có không ít thứ tốt, ngươi lại từ từ xem đi!

Lăng Tiếu ở bên cạnh cười nhạt nói ra.

Chỗ nầy có không ít thứ quý giá, nhưng so với trong dược đỉnh của hắn thì kém xa, nhưng mà Lăng Tiếu lại không cách nào tùy ý vận dụng linh thảo bên trong mà thôi, điểm này làm hắn buồn bực.

Sau đó Ngọc Nhu Phỉ cũng phát hiện không ít linh thảo quang thuộc tính, nhưng mà những linh thảo này không đủ giúp nàng đột phá Thánh Hoàng cảnh, phải cần linh thảo cửu giai mà thôi.

Tuy nói linh thảo ở đây tác dụng với Ngọc Nhu Phỉ không lớn, nhưng mà với Huyền Diệu là thánh vật khó tìm.

Lăng Tiếu không thể không mua một ít linh thảo bát giai, trừ có phong, quang hai thuộc tính, hắn mua không ít linh thảo khác hệ.

Dương Bích Hương nhìn thấy Lăng Tiếu mua nhiều linh thảo như thế thì tặc lưỡi.

Nàng không thể không lo lắng Lăng Tiếu có đủ huyền tinh mua linh thảo hay không.

- Tiếu nhi, mua nhiều vây có đủ huyền tinh không? Chúng ta còn cần lưu lại một ít tiêu dùng đấy?

Phong Thanh Duyên nói.

Sau khi rời trung vực, nàng cũng là một người chưởng quản đại quyền của Phong gia, không gian giới có không ít huyền tinh, nhưng là mà thoáng cái mua nhiều linh thảo như vậy cũng không đủ dùng.

Bởi vì mỗi gốc linh thảo có giá trên trời, thoáng cái mua hơn trăm gốc, số lượng to lớn có thể nghĩ.

- Ta có không ít huyền tinh!

Ngọc Nhu Phỉ ở bên cạnh nói.

Nàng dù thế nào cũng là phó giáo chủ Thánh Âm Giáo, lại là Thánh giả đỉnh phong, trân tàng nhiều năm không ít.

- Yên tâm đi, không được lấy thứ khác điền vào, chút huyền tinh này ta vẫn có.

Lăng Tiếu sờ sờ cái mũi nói.

Sau đó hắn cầm đi kết tón với số lượng khổng lồ.

Quản sự nhìn thấy bọn người Lăng Tiếu mua nhiều linh thảo như vậy thì kinh ngạc.

- Vạn bá, đây là bằng hữu của ta, ngươi nên tính toán tiện nghi một chút!

Dương Bích Hương nhìn quản sự nói ra.

Quản sự có thực lực Huyền Đế cao giai, hắn đã sớm chú ý tới đám người Lăng Tiếu, nhưng mà do thất tiểu thư dẫn đi nên đặc biệt chú ý nhiều.

Bây giờ nhìn thấy bọn họ mua nhiều linh thảo như vậy muốn không quan tâm cũng không xong.

Quản sự cung kính cười nói:

- Thất tiểu thư, ta biết rõ nên làm thế nào, nhưng mà đây là bút sinh ý lớn nhất Dược Linh Các gần đây, tự nhiên phải ưu đãi rồi.

Trải qua hạch toán, những linh thải này cần năm tỷ thượng phẩm huyền tinh.

Con số này đào tận của cải của tông môn tứ phẩm cũng không có được, mà thế lực tam phẩm thì đây là áp lực lớn.

Nhưng Lăng Tiếu là ai, hắn từ khi xuất đạo tới nay thu tiền tài không ít, lại đào móc một cái thượng phẩm tinh quáng, mà thành lập Tiếu Ngạo Cung hắn đấu giá đan dược đều là do hắn mang ra bán, đại bộ phận thu nhập đều nằm trong túi của hắn, hắn muốn không giàu có cũng không được.

Nhưng mà trước khi rời đi hắn cũng lưu lại không ít huyền tinh cho nữ nhân và chi tiêu trong cung, thoáng cái lấy ra nhiều thượng phẩm huyền tinh như vậy, huyền tinh của hắn cũng giảm nhiều.

Nhưng mà với thân phận của hắn tìm huyền tinh cũng không khó, bởi vì thánh dược sư là chức nghiệp cực giàu, hơn nữa sau khi thông qua chín đạo quan tạp không gian, hắn còn thu được nhiều cực phẩm huyền tinh, thu được không ít linh thảo.

- Nếu là bằng hữu của thất tiểu thư, vậy lão hủ thu bốn tỷ tám trăm triệu thượng phẩm huyền tinh a!

Tên quản sự bày tỏ muốn giảm bớt, trực tiếp giảm bớt hai trăm triệu huyền tinh.

Sau đó Lăng Tiếu muốn giao huyền tinh thì Dương Bích Hương lại lên tiếng nói:

- Bốn tỷ năm trăm triệu, sinh ý lớn như vậy nên giảm ưu đãi một chút.

- Nha, bà cô của ta ơi, đây là sinh ý gia tộc, ta không thể trám nhiều như thế, lại còn giảm giá giúp ngoại nhân nữa!

Cái kia quản sự trong lòng đau nói.

Hắn không dám nghịch ý của Dương Bích Hương, do dự vẫn nhận lời.

Lăng Tiếu sau khi trả tiền, đôi mắt của Dương Bích Hương đầy tinh quang.

Nàng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại giàu như vậy, ràng thuận tay tiêu hơn bốn tỷ huyền tinh, cho dù là đại thế lực cũng khó lấy ra một lần nhiều như thế.

Nàng cảm thấy Lăng Tiếu càng lúc càng mê người, không chỉ nhìn anh tuấn, hơn nữa thực lực cường đại, gia tài to lớn, đây chẳng phải là đối tượng trong lòng của các nữ nhân hay sao?

Lăng Tiếu thu hồi linh thảo, sau đó mang linh thải phong thuộc tính và quang thuộc tính cho Phong Thanh Duyên cùng Huyền Diệu.

Lăng Tiếu nhìn qua Ngọc Nhu Phỉ thất vọng thì an ủi.

- Không nên gấp, ta nghĩ tới Dương gia sẽ không chỉ có chút trân tàng này đâu, đồ tốt chân chính bọn họ không mang đặt ở ngoài đâu.

Tiếp theo hắn nhìn qua Dương Bích Hương hỏi:

- Tiểu muội muội, chỗ các ngươi còn có thứ tốt gì không, mang cho chúng ta nhìn đi.

Dương Bích Hương khó xử nói:

- Còn có một ít thánh vật, nhưng mà... Nhưng mà ta không có quyền hạn mang chúng ta.

Lăng Tiếu sau khi nói chuyện, một giọng nói to truyền tới.

- Hương Hương tới có phải thỉnh an tam gia gia không, có phải nhớ lão đầu tử này không?

Từ trên lầu có một lão giả chừng năm mươi đi xuống, trên thực tế này lão giả này đã mấy ngàn tuổi, tinh lực cực kỳ tràn đầy, nhìn qua không có vẻ gì là già, thực lực đạt tới Thánh giả trung giai đỉnh phong.

- Tam gia gia!

Dương Bích Hương nhìn qua người tới và kinh hô, nàng như con chim non chạy tới bên cạnh lão giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1629 - Dược Linh Các. (2)

Dương Khác mỉm cười vuốt đầu của Dương Bích Hương và nói:

- Tiểu nha đầu này, sao hôm nay rãnh mang theo bằng hữu tới đây dạo vậy?

Đang nói ánh mắt của hắn nhìn qua đám người Lăng Tiếu, ánh mắt già bắn ra tinh quang.

- Ta mới nhận mấy bằng hữu, bọn họ tới đây mua sắm linh thảo, ta mang theo bọn họ tới đây giúp đỡ sinh ý gia tộc!

Dương Bích Hương giải thích.

- Ha ha, nha đầu ngươi biết buôn bán cái gì, nhưng mà vài bằng hữu của ngươi đúng là không đơn giản, ngay cả ta cũng không nhìn thấy hư thực của bọn họ.

Dương Khác cười nhạt nói.

- Yên tâm đi tam gia gia, bọn họ sẽ không hại ta, vừa rồi còn ở đây mua sắm linh thảo hơn bốn tỷ đấy!

Dương Bích Hương lúc này mang theo vài phần khoe khoang.

Thoáng cái làm sinh ý lớn, cho dù trên bán đấu giá cũng khó có sinh ý như vậy.

Tiếp theo Dương Bích Hương làm trung gian giới thiệu Dương Khác với

đám người Lăng Tiếu.

- Đúng rồi tam gia gia, bọn họ... Bọn họ muốn nhìn tiếp, không biết có được hay không?

Dương Bích Hương cản thận hỏi thăm Dương Khác, xem ra nàng rất sợ tam gia gia tức giận.

Dương Khác nhíu mày và nói:

- Ngươi phải biết tầng trên chỉ có thân phận Thánh giả mới lên được, lần sau phải nói trước với ta!

Phía trên toàn những thứ trân phẩm trong bát giai, trân tàng cũng không nhiều, hơn nữa chuyện này quan hệ trọng đại, tuyệt đối không cho phép ai cũng tiến vào được, cho dù là tiểu bối dòng chính của Dương gia cũng không dễ dàng đi lên được.

Dương Bích Hương cảm thấy có chút ủy khuất nói:

- Biết rõ tam gia gia!

Dương Khác không muốn quở trách Dương Bích Hương, tươi cười nói:

- Vài vị chắc là cần mua sắm thêm cái gì đó, hài tử Hương Hương này không biết chuyện, nàng ở lại chỗ nầy nói chuyện với lão đầu ta, mặt khác ta cho người làm thẻ khách quý cho các ngươi, mua sắm ở Dương gia chúng ta sẽ có chiết khấu.

Nói xong cũng không hề ngó ngàng tới đám người Lăng Tiếu, liền mang Dương Bích Hương đi lên lầu.

Lúc này Lăng Tiếu đột nhiên lên tiếng:

- Dương lão xin dừng bước, ta có thứ này cho ngươi xem!

Nói xong trong tay hắn xuất hiện lọ dịch thể trắng, hắn mở nắp ra, một lực lượng tinh thuần mênh mông bao phủ nơi này.

Từ trong đó có khí tức dao động nhẹ nhàng.

Lăng Tiếu lại đậy nắp bình lại, ánh mắt tùy ý nhìn qua Dương Khác.

Dương Khác râu ria dựng cao lên, trong mắt đầy tham lam.

- Tốt, đây là thứ tốt, Lăng Tiếu tiểu hữu có thể cáo tri cho ta đây là thánh dịch gì không?

Lăng Tiếu lại cười nói:

- Vạn Niên Địa Tâm Tuyền!

Lúc này thần sắc Dương Khác trở nên khoa trương hơn, trong nháy mắt tới trước mặt Lăng Tiếu.

- Ngươi... Ngươi có thể bán cho ta không?

Lăng Tiếu không nghĩ đến Dương Khác phản ứng lớn như vậy, trong nháy mắt lui ra sau hai bước, cảnh giác nhìn Dương Khác.

Dương Khác ngượng ngùng chà tay cười nói:

- Lăng Tiếu tiểu hữu chớ trách, lão phu nhất thời kích động.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Không quan hệ, nếu như Dương lão cần Vạn Niên Địa Tâm Tuyền thì ta không cự tuyệt, nhưng mà bằng hữu của ta cần gấp thánh vật quang thuộc tính đột phá, nếu như quý các có thánh vật như vậy, cũng không phải là không thể được!

- Thánh vật quang thuộc tính! Chẳng lẽ linh thảo quang thuộc tính nơi đây không đủ sao? Hẳn là các ngươi cần thánh đan bát phẩm?

Dương Khác hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Chúng ta cần thánh vật quang thuộc tính bổn nguyên, thứ khác không có tác dụng.

- Hẳn là... Vậy ta đi lên xem mới được, Hương Hương ở đây tiếp bằng hữu của ngươi đi, tùy tiện cầm chút ít linh quả cho bọn họ ăn, ta đi lên xem đã!

Dương Khác hoài nghi đám người Lăng Tiếu có ai đó sắp đột phá lên Thánh Hoàng, bằng không cũng không cần dùng thánh vật bổn nguyên, nhưng mà hắn không có hỏi, chỉ giao phó một tiếng, liền vội vàng đi lên trên lầu.

Dương Bích Hương sững sờ một lúc sau mới cười to nói:

- Ha ha, đây là lần đầu tiên ta thấy tam gia gia kích động như vậy, đi thôi, ta mang theo các ngươi qua bên kia, ăn chút linh quả nghỉ ngơi một chút, tam gia gia có khả năng sẽ tới.

Quả nhiên Dương Khác đi lên trên thời gian không lâu.

Một lão giả khác đi xuống cùng với hắn, lão giả này đạt tới Thánh giả cao giai, để bọn người Lăng Tiếu không thể không nhìn thẳng thực lực của Dương gia.

Dương Bích Hương nhìn thấy lão giả này thì nhu thuận chào.

- Bái kiến Tống gia gia!

Tống Bồi chính là thánh lão chủ sự của Dược Linh Các, là thánh lão cung phụng của Dương gia, tại Dương gia địa vị cũng rất cao.

Tống Bồi cười ha hả nói:

- Hương Hương ah, nghe nói ngươi dẫn bằng hữu rất thú vị tới gặp tam gia gia, chắc hẳn chính là mấy vị này?

Ngay lập tức lấy Dương Bích Hương giới thiệu lần nữa.

Dương Khác không nhịn được, nói:

- Lão Tống, ngươi nhanh mang trân tàng ngàn năm qua là Nguyệt Bảo Thánh Quang xuất ra trao đổi Vạn Niên Địa Tâm Tuyền, ta sẽ nghĩ biện pháp trám lỗ hổng lên trên.

- Trân tàng ngàn năm quá quý giá, nếu như chỉ là một bình Vạn Niên Địa Tâm Tuyền chỉ sợ không được!

Tống Bồi nói lời này cho bọn người Lăng Tiếu nghe.

Nhưng mà trong tay xuất hiện thứ trong suốt, thứ này tràn ngập lực lượng nhu hòa của ánh trăng, nhìn qua cực kỳ tinh khiết mênh mông.

- Nguyệt Bảo Thánh Quang!

Ngọc Nhu Phỉ lúc này vui mừng nói.

Nguyệt Bảo Thánh Quang, đây là lực lượng bổn nguyên quang thuộc tính, nó do lực lượng ánh trăng ngưng tụ thành, chỉ ở kỳ địa mới có thánh vật này, thế gian căn bản khó tìm.

Nó trừ có thể trợ Thánh giả đột phá ra, còn có thể để Thánh giả hoặc Thánh Hoàng cảnh đột phá giảm bớt khó khăn, giá trị của nó còn trên cả Vạn Niên Địa Tâm Tuyền.

Nếu như Ngọc Nhu Phỉ có thể thu được này đoàn bổn nguyên này, tuyệt đối có thể trực tiếp đột phá đến Thánh Hoàng cảnh không phải vấn đề.

Dương Khác nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Đúng vậy, tiểu hữu ngươi cũng biết lực lượng bổn nguyên quang đặc tính rất khó tìm, ngươi còn có thứ gì tốt, tốt nhất là thánh vật thủy thuộc tính, nhiều hơn nữa chúng ta có thể đổi.

Lúc này Ngọc Nhu Phỉ nắm chặt tay Lăng Tiếu, nhìn ra được nàng cực kỳ cần Nguyệt Bảo Thánh Quang này.

Lăng Tiếu vỗ vỗ tay bảo nàng an tâm, nhìn qua Tống Bồi nói:

- Tống lão, không biết ngươi tu luyện thuộc tính gì?

Tống Bồi cũng không cần suy nghĩ:

- Lão phu tu luyện kim thuộc tính? Như thế nào, tiểu hữu còn có thánh vật bổn nguyên?

Lăng Tiếu cười nhạt, trong tay xuất hiện một đoàn kim quang.

- Không biết Tống lão có nhận ra thứ này không?

- Kim... Kim nguyên khí!

Tống Bồi mắt già co rút, cả kinh kêu lên.

- Tống lão quả nhiên kiến thức quảng đại, nếu như ta dùng kim nguyên khí cùng Vạn Niên Địa Tâm Tuyền trao đổi, không biết có đủ phân lượng không? Nếu như không được thì ta không có biện pháp!

Lăng Tiếu nói.

- Đủ đủ, chỉ là kim nguyên khí chỉ có một chút này sao?

Tống Bồi vội vàng gật đầu.

Lăng Tiếu nói:

- Đương nhiên, một chút lực lượng bổn nguyên này chúng ta cứu tử nhất sinh mới đạt được, ngươi cho rằng dễ tìm sao?

- Lão Tống ngươi kiếm lớn rồi, nhanh cầm Nguyệt Bảo Thánh Quang đi!

Dương Khác thúc giục.

- Cũng phải, cho dù là loại bổn nguyên nào cũng không dễ tìm.

Tống Bồi thở dài một tiếng, lại cầm Nguyệt Bảo Thánh Quang ra giao cho Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1630 - Giao Dịch Thánh Vật.

Lăng Tiếu mang đoàn kim nguyên khí cùng với Vạn Niên Địa Tâm Tuyền giao ra.

Đoàn kim nguyên khí cùng Vạn Niên Địa Tâm Tuyền này Lăng Tiếu tự nhiên chỉ lấy ra bộ phận nhỏ, đại bộ phận hắn còn giữ lại.

Hai thứ này cực kỳ trân quý, tuyệt không dễ dàng xuất ra toàn bộ.

Thành công trao đổi đến Nguyệt Bảo Thánh Quang, Lăng Tiếu lại giao nó cho Ngọc Nhu Phỉ.

Lúc này Dương Khác cũng cất kỹ Vạn Niên Địa Tâm Tuyền, sau đó nhìn đám người Lăng Tiếu hỏi:

- Không biết vài vị từ đâu tới? Lại chuẩn bị đi phương nào?

Lần này Lăng Tiếu học khôn, không có nói mình từ trung vực tới, mà là nói là từ nói vắng vẻ, bình thường ít ra ngoài, ý định tham dự Thông Thiên Chi Lộ.

Thính Lăng Tiếu nói như vậy cảnh giác của đám người Dương Khác giảm đi nhiều, hắn còn thực sợ những người này địch nhân ẩn tàng, muốn tiếp cận Dương Bích Hương từ đó mò chỗ tốt.

- Tốt, được rồi, chúng ta sau đó rời khỏi, không quấy rầy hai vị.

Lăng Tiếu nhìn thấy không sai biệt lắm đã rời khỏi.

Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu là Ngọc Nhu Phỉ đột phá Thánh Hoàng cảnh, lần này đi Thông Thiên chi trận sẽ an toàn hơn nhiều.

Dương Bích Hương nghe đám người Lăng Tiếu rời đi, thần sắc trở nên lo lắng.

- Hai vị tỷ tỷ, các ngươi theo ta chơi vài ngày, làm gì lại đi gấp như thế!

Dương Bích Hương kéo tay Phong Thanh Duyên làm nũng.

- Hương Hương không phải tỷ tỷ môn không muốn ở với ngươi, mà là ta có nhiều chuyện cần làm, qua mấy ngày lại tới chơi với ngươi được không?

Phong Thanh Duyên dỗ tiểu hài tử Dương Bích Hương.

Xác thực, trong mắt Phong Thanh Duyên thì Dương Bích Hương đúng là tiểu hài tử.

- Đưa cho ngươi, xem như báo ân ngươi giúp chúng ta!

Lăng Tiếu lấy ra một giọt Vạn Niên Thụ Phù Dịch giao cho Dương Bích Hương.

- Đây là cái gì?

Dương Bích Hương có chút mừng rỡ hỏi thăm.

- Vạn Niên Thụ Phù Dịch!

Lăng Tiếu ứng nói.

Lúc này ánh mắt Dương Khác cùng với Tống Bồi dồn dập lên, bọn họ biết rõ đây chính là thánh vật.

- Hương Hương ngươi nhanh nhận lấy, đây là thứu tốt!

Dương Khác lập tức nói với Dương Bích Hương.

Thánh vật bổn nguyên rất khó tìm, cho dù là dùng đại thế lực như Dương gia cũng không dễ dàng lấy ra tặng người.

Sau đó Dương Khác cùng Tống Bồi cũng hiếu kỳ với thân phận của Lăng Tiếu, đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì, trân tàng nhiều như thế.

Dương Bích Hương ứng một tiếng và thu hồi, thần sắc khó dấu thất lạc khi đám người Lăng Tiếu phải rời đi.

- Đúng rồi, Lăng Tiếu tiểu hữu, ngươi nói các ngươi muốn đi Thiên Vực sao?

Dương Khác hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Hướng tới đã lâu, hy vọng lần này có thể thành công!

- Nếu như là như vậy, tiểu hữu không ngại lưu lại đây, Dương gia chúng ta hàng năm đều có đi Thông Thiên Chi Lộ, đến lúc đó ngươi cùng đi với bọn họ, như vậy sẽ rất tốt!

Dương Khác do dự đề nghị.

Hắn biết rõ đám người Lăng Tiếu bất phàm, nếu như có thể lôi kéo bọn họ

vào trận doanh Dương gia cũng có chỗ tốt, nhưng mà bận tâm thân phận đám người Lăng Tiếukhông rõ.

- Đúng a, Dương gia chúng ta hàng năm đều đi Thông Thiên chi trận, các ngươi lưu lại là tốt nhất!

Dương Bích Hương tán đồng nói.

Lăng Tiếu không nhìn ra Dương Khác do dự, nói:

- Chúng ta tới đây chính là vì Thông Thiên chi trận mà tới, thực lực còn không đủ, cho nên nhân cơ hội này tăng cường thực lực, đợi Thông Thiên chi trận mở ra thì đi nhờ các vị cũng không muộn.

- Nếu tiểu hữu sớm có ý định, chúng ta cũng không miễn cưỡng, về sau nếu có thứ tốt nhớ chiếu cố Dược Linh Các chúng ta!

Dương Khác nói.

Lăng Tiếu ứng một tiếng, liền dẫn Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên cùng với Huyền Diệu ra Dược Linh Các.

Cuối cùng Dương Bích Hương vẫn không có giữ đám người Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương đầu nước.

Dương Khác vỗ vai nàng nói:

- Đứa nhỏ ngốc, ngươi đừng nhìn thấy bọn họ nhỏ, kỳ thật đều là Thánh giả, nhất ít nhất... Đều là lão quái vật ngàn năm, đều có thể làm gia gia nãi nãi của ngươi đấy, ngươi nên tìm hài tử cùng tuổi mà chơi.

Dương Bích Hương không nghe.

- Có quan hệ gì, bọn họ nhìn qua chỉ hai ba mươi tuổi mà thôi.

- Tốt, không nói tuổi tác, chỉ nói thực lực, người ta dám xông vào Thông Thiên chi trận, nếu thành công sẽ đi Thiên Vực, ngươi không thể đi cùng người ta, người ta ngày sau sẽ không nhớ ngươi!

Dương Khác nói một tiếng, lại kéo nàng vào trong Dược Linh Các.

Dương Bích Hương mân mân đôi môi, cuối cùng thần sắc kiên định, nói:

- Về sau ta cũng muốn đi Thiên Vực!

Đám người Lăng Tiếu sau khi có được thứ mình cần, lập tức ra khỏi Dương gia thành.

Ngọc Nhu Phỉ muốn đột phá Thánh Hoàng cảnh, tạo thành động tĩnh sẽ cực lớn, phải tìm nơi thưa thớt không người để ngừa bị người khác quấy nhiễu.

Nhưng mà bọn họ vừa ra khỏi thành, lập tức cảm giác được sau lưng có người đi theo.

- Thật sự là đáng ghét!

Lăng Tiếu than nhẹ.

Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Có phải là người Dương gia hay không?

Phong Thanh Duyên nói:

- Chắc không phải, có khả năng là người hai nhà kia!

- Mặc kệ là người nào cũng tốt, nếu đã tới thì đừng về, trước tiên nên dẫn bọn chúng ra.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thu Huyền Diệu vào dược đỉnh, liền dùng tốc độ nhanh nhất lao vào trong sơn mạch.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên theo gấp phía sau.

Một tên theo sau nói:

- Bọn họ có khả năng phát hiện chúng ta!

Tên còn lại nói:

- Phát hiện thì sao, chạy thoát được lòng bàn tay chúng ta sao? Đuổi theo mau!

Vài người này tốc độ nhanh chóng, đều là xé rách không gian xuyên thẳng mà đi, rất hiển nhiên đều là cường giả Thánh giai.

Không bao lâu bên ngoài sơn mạch của Dương gia thành ba người Lăng Tiếu bị bốn người vây quanh..

- Trốn đi, các ngươi trốn như thế nào? Đám người ngoài các ngươi dám lấn lên đầu Hứa gia, thực sự là chán sống rồi!

Một gã Thánh giả trung giai gương mặt hung ác nhìn qua đám người Lăng Tiếu cười nói.

Lại có một gã Thánh giả cười lạnh nói:

- Cũng không phải vậy, ngay cả hài tử Chu gia cũng dám đánh, thực sự cho rằng đám lão già chúng ta không dám giết các ngươi sao?

- Ít nói xàm, Ngọc Nhu động thủ a, làm động tĩnh lớn một chút.

Lăng Tiếu phi thường khinh thường nói ra.

Trong tay Ngọc Nhu Phỉ xuất hiện cái gương, hào quang lóe lên chiếu vào đám người này.

Tên Thánh giả trung giai đỉnh phong trong nháy mắt bị định trụ, ba tên khác bị dọa nhảy dựng lên, dùng thánh khí ra tay với Ngọc Nhu Phỉ.

Đáng tiếc thực lực Ngọc Nhu Phỉ là cái gì, nàng không chờ bọn chúng ra tay, hào quang lóe lên định trụ ba người.

Bốn người đều kinh hãi, hoàn toàn không nghĩ tới nữ tử trước mặt có thủ đoạn thông thiên như vậy, cái gương nhỏ trong tay chắc chắn là thần khí!

- Bốn đại thánh đi truy sát chúng ta, đúng là thủ bút thật lớn, yên tâm đi, các ngươi có đi không về!

Lăng Tiếu hung ác nói ra.

- Không... Không, có cái gì cũng nói tốt, chúng ta là thánh lão của Dương gia, các ngươi không thể giết ta!

Một gã Thánh giả cực độ bối rối bất an nói.

- Lời này các ngươi kiếp sau nói đi!

Lăng Tiếu lãnh khốc nói một tiếng, trong tay xuất hiện bảo kiếm.

Trường kiếm phá không và máu tươi bắn ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1631 - Sát Lục Vô Tình.

Bốn gã Thánh giả này tự biết khó bảo toàn, vào lúc Lăng Tiếu ra tay thì linh hồn trong nháy mắt xuất khiếu, muốn gặp dịp trọng sinh.

Lăng Tiếu lại không nhìn bọn chúng, linh hồn phân thân trong nháy mắt xuất khiếu hấp thu linh hồn của bọn chúng.

Linh hồn lực của bốn đại thánh giả rất khổng lồ, nhưng mà bây giờ với Lăng Tiếu mà nói thức hải của hắn còn khổng lồ gấp nhiều lần, chút hồn lực này không đủ thỏa mãn hắn.

Hắn bây giờ cũng không sợ tạp chất tinh thần, chỉ cần ngày sau hắn dùng thiên lôi rèn luyện là luyện hóa được

- Lập tức dùng tốc độ cao nhất rời khỏi đây!

Lăng Tiếu hấp thu linh hồn xong nhìn qua Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên nói một tiếng, gọi Sư Hổ Thú ra, bắt đầu dùng tốc độ cao nhất rời khỏi đây.

Thoán cái chết bốn tên Thánh giả, trong Dương gia thành chắc chắn có người phát hiện ra, nếu không đi người ta lại phái người tới, chỉ sợ sẽ không dễ ứng phó.

Quả nhiên Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất rời đi nửa giờ, lập tức có ba gã Thánh giả cao giai xuất hiện trên không trung sơn mạch.

Trong ba người này trong đó có một người chính là Tống Bồi của Dược Linh

Các.

- Khí tức đều biến mất, đều chết sao?

Lão giả áo lam bên cạnh Tống Bồi nhíu mày nói ra.

Một lão giả áo đen nói:

- Mùi máu tươi còn chưa tán, chết chưa lâu!

- Thật không biết các ngươi uống thuốc gì, vì một đám tiểu bối là đụng vào bọn họ, thật sự là không biết nông sâu!

Tống Bồi nhìn qua hai người.

- Tống huynh, bọn chúng chỉ là mấy người ngoài, có cần thiết xuất đầu cho bọn chúng không?

Lão giả áo lam không vui nói ra.

Tống Bồi nói:

- Một người có thể tùy tiện xuất ra vài thánh vật bổn nguyên có thể là người bình thường sao? Hơn nữa nhìn bọn họ bảo trì dung mạo trẻ tuổi đạt tới Thánh giả, lại dám trùng kích Thông Thiên chi trận, người ta có thể là người lương thiện sao? Vốn chỉ là một đám tiểu bối của các ngươi kiêu ngạo nên gây chuyện với người ta thôi, các ngươi thì tốt rồi, nếu bọn họ sản sinh địch ý với Dương gia chúng ta, chỉ sợ Thông Thiên chi trận này có thêm mấy địch nhân đáng sợ, vậy thì lúc đó bồi lớn rồi!

Lão giả áo đen do dự nói:

- Là chúng ta có chút hồ đồ, nhưng mà bọn họ giết người chúng ta lại tính toán như vậy sao?

- Các ngươi không nên quấy rầy bọn họ, người ta sẽ giết các ngươi sao? Các ngươi nên biết phải làm gì.

Tống Bồi không khách khí nói một câu, đầu cũng không quay lại rời đi, quay về Linh Dược Các.

Trong rừng rậm hoang vu không người, đoàn người Lăng Tiếu dừng lại ở đây.

- Bọn họ không đuổi theo!

Phong Thanh Duyên nhìn qua một hướng nói ra.

- Đuổi theo cũng tốt, lưu tất cả lại là được rồi!

Lăng Tiếu thập phần tự tin nói ra.

Chỉ cần đối phương không có Thánh Hoàng xuất đâu, đến bao nhiêu Lăng Tiếu cũng không sợ.

- Xem ra Dương gia thành là không thể lại quay về rồi!

Phong Thanh Duyên lại nói.

Mặc kệ Dương gia có tham dự vào vây sát bọn họ hay không, nhưng mà bốn tên Thánh giả này chính là người của gia tộc phụ thuộc Dương gia, nếu bọn họ lại đi vào Dương gia thành, không nghi ngờ là bị người ta vây giết.

- Nói lại nên đợi Phỉ Nhu đột phá rồi nói sau!

Lăng Tiếu nói.

Đối mặt chuyện này thì thực lực càng mạnh càng tốt, trong nội tâm Lăng Tiếu cảm thấy chiến ý từ từ tăng lên.

- Lại nói tiểu tử ngươi trên đường rời khỏi Huyền Linh đại lục đã nói ăn Phỉ Nhu, thật chỉ có mình người!

Phong Thanh Duyên nhàm chán nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gượng cười nói:

- Này... Sao có thể nói ta ăn nàng, sư nương ngươi phải nói là Tiếu nhi bị nàng ăn, ngươi không thấy Tiếu nhi trẻ tuổi bồn bột sao?

Phong Thanh Duyên tức giận liếc Lăng Tiếu.

- Ngươi da mặt còn dày như vậy sao?

Nàng lại một chút và nói:

- Nhưng mà ngươi nói đúng, xem nha đầu Hương Hương kia cũng bị ngươi mê điên đảo rồi, nếu ngươi đi Dương gia làm con rể chắc không khó đâu.

Lăng Tiếu nói:

- Luận tuổi nàng còn nhỏ hơn Thiên nhi, có thể làm cháu của ta, Tiếu nhi cũng không phải trâu già gặm cỏ non!

Phong Thanh Duyên đôi mắt dễ thương mang theo thần sắc hoài niệm, nói:

- Cũng không biết sư phụ ngươi bây giờ ở đâu, chắc hẳn hắn cũng hay ghẹo hoa ngắt cỏ như ngươi đấy.

Lăng Tiếu nói:

- Sư nương hẳn là không tin tưởng mình sao?

Phong Thanh Duyên nói:

- Ta có thể có lòng tin sao? Thiên Vực này cường giả trên Thánh giả quá nhiều, mỹ nữ khẳng định sẽ không ít, bên cạnh hắn không thiếu hồng nhan, mà ta kém sư phụ ngươi quá lớn, chỉ sợ ta tìm được sư phụ ngươi cũng không có địa vị gì.

Trong nội tâm Lăng Tiếu nghi hoặc, nói:

- Sư phụ dung nhan đã biến già, mị lực của hắn không lớn thế đâu.

Lăng Tiếu quen biết Tà Đế một năm, dung mạo của Tà Đế nhìn qua chừng năm mươi, trẻ tuổi thì không có, hắn thật không biết sư phụ làm sao có năng lực trêu hoa ghẹo nguyệt đấy.

- Sư nương không cần lo lắng, dùng thực lực của ngươi có thể nhanh chóng tiến giai, huống hồ có Định Phong Thạch thì ngươi tiến giai chỉ là vấn đề thời gian, nói lại có Tiếu nhi ở đây, làm sao có thể để sư nương đứng nguyên tại chỗ chứ?

Lăng Tiếu an ủi Phong Thanh Duyên.

Phong Thanh Duyên giữ vững tinh thần, nói:

- Ân, đến Thiên Vực cũng không biết có tìm hắn được hay không, trước tăng

thực lực lên rồi nói.

Chớp mắt lại qua hơn nửa tháng.

Trong phương viên mấy chục vạn dặm, cơ hồ tất cả thiên địa linh khí đều bị quét sạch không còn, trong đó càng có một ít lực lượng bổn nguyên.

Dị tượng bắt đầu rõ ràng, từng đạo hào quang như cầu vồng hiện ra, hào quang này mang theo năng lượng sung mãn, để người ta như đắm chìm trong ôn tuyền, cảm giác thập phần mỹ diệu, hoa cỏ chung quanh rõ ràng có khác lạ, rõ ràng thong thả trưởng thành, hoa cũng đẹp hơn, cỏ cây xanh hơn...

Ngọc Nhu Phỉ cũng thành công đột phá Thánh Hoàng cảnh, khí chất của nàng tăng lên một tầng, chung quanh không ngừng có hào quang bao phủ, nàng giống như tiên nữ giáng trần, để người ta cảm thấy không thể xâm phạm.

Hôm nay bên cạnh Lăng Tiếu có hai đại Thánh Hoàng, tại cứ điểm Thiên Vực xem như có lực bảo vệ mình.

Mà hôm nay sau khi rời khỏi cứ điểm Thiên Vực đã bốn tháng, còn đủ thời gian cho Ngọc Nhu Phỉ củng cố cảnh giới, mà Phong Thanh Duyên cũng phải tiến thêm một giai.

Nàng có Định Phong Thạch, có thể nhanh chóng hấp thu lực lượng phong thuộc tính tinh thuần, lại từ Dược Linh Các mua được không ít linh thảo cao giai, chỉ cần thời gian đi hấp thu tiêu hóa lực lượng thì tiến giai không thành vấn đề.

Mà Lăng Tiếu cũng tích lũy lực lượng, hắn là có tư cách trùng kích một quan, nhưng mà vẫn đè nén tích lũy lực lượng.

Không đột phá thì thôi, một khi đột phá hắn muốn hiệu quả tốt nhất.

Phong Thanh Duyên lợi dụng các loại thánh vật cao giai, nhưng mà có Định Phong Thạch trợ giúp nên ba tháng sau cuối cùng cũng đột phá lên Thánh giả cao giai, hơn nữa nàng là võ giả phong thuộc tính, tốc độ cũng bạo tăng, trong cùng giai khó tìm người đuổi kịp nàng.

Lăng Tiếu mấy ngày này vẫn hấp thu lực lượng, thỉnh thoảng tu luyện một ít huyền kỹ, khiến cho chiêu thức của hắn trở nên tự nhiên hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1632 - Bị Tập Kích. (1)

Cùng lúc đó hắn đã tiêu hóa linh hồn bốn tên Thánh giả xong rồi, tinh thần lực có tăng trưởng không nhỏ, nhưng đạt tới bước này tinh thần lực công kích đối với Thánh giả tác dụng không lớn, bởi vì Thánh giả đều hiểu được cách vận dụng lực lượng không gian, hoàn toàn có thể cảm giác được tinh thần lực công kích và phòng bị.

Công kích vô hình vô ảnh đã trở nên không có tác dụng, nhưng dùng khống chế người vẫn được.

Lăng Tiếu chỉ có thể chờ đợi ngày tìm được Khống Thần Quyết, đến lúc đó hắn có thể tu luyện Khống Thần Quyết tới đại thành, cho dù là thần minh cũng có thể khống chế.

Nhưng mà muốn tìm được một phần ba này chẳng khác mò kim đáy biển, không quá sự thật, trừ phi có cơ duyên to lớn.

Cũng may linh hồn lực biến lớn, có thể xuất ra một đạo phân thân ứng chiến, xem như loại bồi thường khác.

Sau khi hắn làm xong, đám người Lăng Tiếu chuẩn bị rời đi lần nữa.

Thông Thiên chi trận không nằm trong phạm vi bốn thế lực mà là nằm ở lãnh địa tư do giữa bốn thế lực, chỗ đó xưng là Thông Thiên chiến trường, chỉ có trong thời gian quy định mở ra cho một trăm người đi Thiên Vực.

Đám người Lăng Tiếu cân nhắc liên tục, vẫn quyết định không tiến vào Dương gia thành đi Thông Thiên chi trận, ai biết rõ người có có thiết kế bẫy

rập chờ ngươi tiến vào hay không.

Nhưng mà ở gần trừ Dương gia thành ra, muốn tìm được thành thị có truyền thâu trận đi Thiên chi trận không nghi ngờ phải đi một vòng lớn.

Sau nửa tháng, đám người Lăng Tiếu đã chuyển qua vài nơi, rốt cuộc đi tới một thành trì đi thông Thông Thiên chi trận, bọn họ vui mừng quan sát nơi đây.

Chỉ cần đến Thông Thiên chi trận, chờ trận pháp mở ra, đó là lúc đi thông Thiên Vực.

Nhưng là lúc này có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Lăng Tiếu có trên treo thưởng huyền bảng.

Cái gọi là treo thưởng huyền bản là bảng thông tập, ai có thể lấy đầu của Lăng Tiếu sẽ thu được một hồ Sinh Mệnh Tuyền Dịch, cộng thêm năm ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh.

Nhiệm vụ này sớm không có người hỏi tới, nhưng mà người trong Dương gia thành đã nhìn thấy Lăng Tiếu, là người tìm Lăng Tiếu đã chết oan chết uổng.

Âm Bạt Tông biết rõ tin tức này, lập tức thông báo hình dáng của Lăng Tiếu tới các thành trì, muốn tập sát Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vốn cũng không biết chuyện này, thế nhưng mà khi vào một thành trì bị người ta tập sát mà không hiểu gì.

Cũng may những người này thực lực chỉ là Huyền Đế, không có uy hiếp với hắn chút nào, đều bị bọn họ chém giết.

Lăng Tiếu khống chế được một người trong đó thì biết được tin tức này.

Hắn không nghĩ tới mình vừa tới cứ điểm Thiên Vực không bao lâu, tin tức này đã truyền bá ra ngoài rồi.

Xem ra Âm Bạt Tông cho người tìm hạ lạc của hắn.

Hắn đang hoài nghi có phải thế lực phụ thuộc Dương gia thành phát tán ra ngoài hay không, thế nhưng mà việc đã đến nước này, mặc kệ ai truyền ra đã không có gì, phải giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt.

- Đáng chết, ta chỉ vừa tới cứ điểm Thiên Vực đã bị người ta truy sát, thực sự ta dễ bắt nạt như vậy sao?

Lăng Tiếu thập phần tức giận nói ra.

Hắn tại trung vực đã tiêu diệt bốn đại thế lực, địa vị của Tiếu Ngạo Cung tăng lên thật nhanh, mà bản thân hắn thực lực kinh người, người khác tránh hắn còn không kịp, còn có người nào dám truy sát hắn.

Bây giờ thì tốt rồi, mới đổi qua nơi khác thì có người truy sát hắn, chuyện này khiến hắn biệt khuất.

- Bất kể là dạng nào, bây giờ những thành trì kia tạm thời không thể vào, ngươi luân phiên trảm sát chấn nhiếp những người kia, thế nhưng mà khó bảo toàn người ta tăng phần thưởng nhiều hơn, đến lúc đó sẽ có Thánh giả đến phạm, vậy thì được không bù mất!

Phong Thanh Duyên nói.

- Sợ cái gì, dựa vào thực lực của chúng ta thừa sức trảm sát bọn chúng, ta còn không tin có người đối phó ta!

Ngọc Nhu Phỉ gương mặt đầy hỏa khí.

Nàng dù thế nào cũng có thực lực Thánh Hoàng, không nói ở đây là mạnh nhất, nhưng không phải Thánh giả có thể sánh bằng.

- Giết đi cũng không phải biện pháp, phải tiêu diệt căn nguyên mới được!

Lăng Tiếu loáng thoáng đầy sát cơ nói ra.

- Thế nhưng mà bây giờ thời gian đi vào Thông Thiên chi trận không nhiều lắm, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Phong Thanh Duyên nói.

- Thông Thiên chi trận cũng không phải mở một lần, cùng lắm chờ thêm một năm, ta trong một năm này sẽ bứng cả rễ Âm Bạt Tông này lên!

Lăng Tiếu phát hung ác nói một câu.

Lần này hắn tức giận lớn rồi, thật vất vả thiên tân vạn khổ đi tới cứ điểm Thiên Vực, vốn định đi tới Thiên Vực ngay, bây giờ bị người ta truy sát như con chuột chạy qua đường, hắn làm sao nuốt được cục tức này.

Dù sao bây giờ đã đi tới bên cạnh Thiên Vực, muốn tới Thiên Vực cũng không vội trong nhất thời.

- Lăng Tiếu nói vậy không sai, dứt khoát chúng ta trực tiếp giết tới Âm Bạt Tông đi thôi!

Ngọc Nhu Phỉ tán đồng nói.

- Không cần lo lắng, việc này chúng ta phải thương nghị với nhau!

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Trước đây hắn để Huyền Diệu bói cho hắn một quẻ, Âm Bạt Tông khả năng chính là kiếp nạn khi tới cứ điểm Thiên Vực, phải cẩn thận ứng phó, tuyệt đối không thể lật thuyền trong mương.

Thời điểm Phong Thanh Duyên muốn nói cái gì, Ngọc Nhu Phỉ quát lên:

- Lén lén lút lút cái gì, đi ra cho ta!

Ngay lập tức nàng đánh ra một chưởng qua một hướng, từng không gian sụp đổ.

Oanh long!

Ah ah!

Hai tiếng kêu thảm vang lên.

Đưa mắt xem xét, chỉ thấy hai tên Thánh giả cao giai chật vật chạy trốn.

- Không nên thả bọn chúng, nhưng không nên lấy mạng của chúng!

Lăng Tiếu lập tức nói với Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ nhẹ gật đầu, thân thể biến mất tại chỗ.

- Thật nhanh!

Đã đạt tới Thánh giả cao giai như Phong Thanh Duyên cũng phải kinh hô lên.

Lăng Tiếu cũng hâm mộ không, Thánh Hoàng lực lượng cùng tốc độ tuyệt đối không phải Thánh giả có thể so sánh.

Hai tên Thánh giả cao giai không thể thoát được Ngọc Nhu Phỉ bắt.

Lăng Tiếu sở dĩ muốn lưu lại mạng của bọn họ là có tính toán.

Muốn đối phó thế lực như Âm Bạt Tông không thể dựa vào thực lực vài người bọn họ là được.

Cho nên từ bây giờ hắn muốn khống chế một đám Thánh giả, đến lúc đó dẫn rất nhiều Thánh giả đi tìm Âm Bạt Tông báo thù, khi đó có thể có nhiều hy vọng.

Kế hoạch này Lăng Tiếu không phải mới làm lần đầu, nhưng mà nơi này không phải trung vực, phải tính toán kế hoạch cẩn thận mới được..

- Tiếu nhi, chúng ta làm sao bây giờ, nếu dẫn Thánh Hoàng tới, này... Không dễ làm!

Phong Thanh Duyên ưu tư nói.

- Ta nghĩ sẽ không, bây giờ Âm Bạt Tông khai ra cái giá không đáng cho Thánh Hoàng ra tay, trừ phi bọn chúng tăng giá!

Lăng Tiếu nói.

- Nhưng mà sẽ dẫn tới nhiều Thánh giả, chẳng phải quá mạo hiểm?

Phong Thanh Duyên lại hỏi.

- Ai nói ta sẽ tự mình đi tìm người, ta bây giờ không phải có thủ hạ sao?

Lăng Tiếu tươi cười nói ra.

Lăng Tiếu nói xong cũng hạ tinh thần chú ấn vào hai tên Thánh giả cao giai, bảo bọn họ dưỡng thương thật tốt.

Sau đó đoàn người tiến vào thế lực của Âm Bạt Tông.

Cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chắc hẳn người của Âm Bạt Tông không nghĩ tới đám người Lăng Tiếu lại dám tới địa bàn của bọn họ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1633 - Bị Tập Kích. (2)

Tuyết Âm Lĩnh, đây là sơn mạch băng giá quanh năm có tuyết, liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm.

Phía đông sơn mạch này là phạm vi thế lực của Âm Bạt Tông.

Căn cứ vào tư liệu Lăng Tiếu hấp thu của đám Thánh giả, Lăng Tiếu biết rõ Tuyết Âm Lĩnh này là một hiểm địa, đồng thời cũng là nơi tràn ngập kỳ ngộ.

Bởi vì từng có người ở đây thu được bổn nguyên băng thuộc tính.

Cho nên trong nơi này có rất nhiều dong binh đoàn lui tới, cũng có nhiều thế lực nhỏ.

Lăng Tiếu lúc này xuất hiện ở nơi có nhiều dong binh đoàn tụ tập, bên cạnh hắn có hai nữ nhân như minh châu, thiên địa cũng phải biến sắc.

Đám dong binh này quanh năm sống trong sinh tử, tính tình đặc biệt thô lỗ và háo sắc.

Ánh mắt bọn họ không cố kỵ nhìn qua hai nữ nhân, nước miếng gần như sắp chảy ra.

Một ít dong binh lớn mật nhìn qua sau đó lại đi tới gần bọn họ.

- Hai vị mỹ nữ, lưu lại chơi đùa đi, trời giá rét như vậy đi theo một tiểu bạch kiểm là không có tiền đồ!

Một tên Huyền Đế đỉnh phong tham lam nói với Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên.

Một tên Huyền Đế cao giai cười nói:

- Hắc hắc, cũng không phải, cùng chúng ta thì ăn ngon uống sướng, còn có thể đạt được mưa móc của chúng ta, sao lại không làm chứ?

Nói xong người này lớn mặt đưa tay bóp ngực của Ngọc Nhu Phỉ.

Đáng tiếc bàn tay của hắn chưa chạm vào Ngọc Nhu Phỉ thì một đạo kiếm quang lóe lên, hắn còn chưa kịp phản ứng thì bàn tay đã biến mất.

Tên Huyền Đế cao giai kêu thảm một tiếng, bưng cổ tay và lui ra phía sau.

Nhưng mà Lăng Tiếu không có ý đinh bỏ qua cho hắn, kiếm trong tay như linh xà, trong nháy mắt đâm vào cổ họng đám người này.

Tên Huyền Đế cao giai này trong nháy mắt bị xuyên thủng cổ, máu đỏ tươi phún rangoaif, cả người ngã xuống đất.

- Ngươi thật can đảm, lại dám giết...

Tên Huyền Đế đỉnh phong đại kinh, hắn hét to một tiếng, muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà hắn chưa nói xong trong mắt Lăng Tiếu đã có hàn quang lóe lên, kiếm quang trong tay thoáng biến mất, đầu của Huyền Đế đỉnh phong đã bị chém bay.

Đám người kia biến sắc, bọn họ biết rõ người trẻ tuổi này không phải là tiểu bạch kiểm, mà là tồn tại giết người không nháy mắt, rất đáng sợ.

XIU....XIU...

Lăng Tiếu tùy ý huy động trường kiếm trong tay, kiếm quang phân ra mấy hướng, tốc độ cùng lực lượng khong phải đám Huyền Đế có thể ngăn cản được.

Vài tên Huyền Đế lập tức sụp đổ.

Lúc này máu huyết đã dính vào vách tường.

Đám dong binh bốn phía lúc này vô cùng kinh hãi, không dám nói ra lời nào.

Bọn họ không nghĩ tới người trẻ tuổi này đáng sợ như vậy, hơn nữa là một chiêu kích sát Huyền Đế, thực lực của hắn vô cùng đáng sợ.

- Dám giết người Băng Lang dong binh đoàn, thật sự là can đảm!

Một đạo tiếng quát to truyền tới.

Một tên nam tử trung niên ngồi lên bát giai Băng Tuyết Lang đi tới.

Sau khi hắn đi vào thì khí thế tỏa ra, một đạo khí tức sát lục của một đám dong binh hiện ra ngoài.

Đám người tới có vài trăm người, thực lực đều ngoài Thiên Tôn.

- Đoàn trưởng, ta nhận ra hắn, hắn chính là tiểu tử bị Âm Bạt Tông truy nã.

Một gã một tên bán thánh xuất hiện trước mặt Băng Tuyết Lang nói với tên Thánh giả, chỉ vào Lăng Tiếu quát to lên.

Hắn nói ra lời này đám dong binh chung quanh đầy tham lam đứng lên.

Một hồ Sinh Mệnh Tuyền Dịch có thể cứu mạng mình bao nhiêu lần, mà những dong binh như bọn họ quanh năm sống trong bờ sinh tử, Sinh Mệnh Tuyền Dịch không nghi ngờ là thánh vật tốt nhất.

- Băng Lang, ngươi không ra tay với tiểu tử này thì ta tới đây!

Lại có tiếng hô to truyền tới.

Ngay lập tức có một người cưỡi bát giai Tuyết Băng Lang Sư đi tới, theo sau hắn có không ít thủ hạ.

Hai đội dong binh này hợp với nhau gần một ngàn người, còn có không ít người ngồi xem hai bên dấu, ít nhất... Cũng có hai ngàn người.

Hai tên dong binh này thực lực đạt tới Thánh giả, nhưng chỉ là Thánh giả thấp giai, đối với Lăng Tiếu uy hiếp không lớn.

Khiến Lăng Tiếu cảm thấy thất vọng không thôi, hắn muốn khống chế khôi lỗi tử sĩ, đương nhiên là thực lực càng mạnh càng tốt.

- Tuyết Sư, người là do chúng ta phát hiện trước, xem ta bắt giữ hắn đây!

Tên trung niên ngồi trên Băng Tuyết Lang quát lên, cưỡi Băng Tuyết Lang giết qua Lăng Tiếu.

Người còn chưa tới nhưng mà trường thương ở cách ngàn mét đã nện vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này tránh né, trên khuôn mặt đầy khinh thường, nhìn qua hai tên Thánh giả ngoắc ngón tay.

- Thật lãng phí thời gian, các ngươi cùng lên đi!

Tên ngồi tên Tuyết Băng Lang nóng giận quát to lên.

- Muốn giết ngươi mình ta là đủ rồi!

- Vậy ngươi thử một lần!

Lăng Tiếu nói một câu, thu hồi thành kiếm, hắn chắp tay mà đứng, thần sắc kiêu căng.

Khí tức của Lăng Tiếu là Thánh giả thấp giai bộc phát, mục đích chính là để người khác biết thực lực của hắn, cũng thị uy với đám người rãnh rỗi.

Nếu thoáng cái bạo lộ quá nhiều, sẽ khiến những tên Thánh giả kia sợ tới mức không dám giết hắn.

- Đừng vội như vậy!

Tên Thánh giả ngồi trên Tuyết Băng Lang gầm lên một tiếng, trường thương mang theo băng phong đáng sợ đâm thẳng vào Lăng Tiếu, đây là băng hàn chi khí, những dong binh chung quanh sợ quá tránh né ra xa, tránh bị vạ lây.

Lăng Tiếu vận chuyển Cửu Dương Phần Thiên Công và dương hỏa ấm áp hiện ra, từng quyền đánh thẳng vào trường thương.

Oanh long oanh long!

Trận trận đặc tính công kích đối với đụng không ngừng phát ra điếc tai dục lung thanh âm.

Phiến thiên địa này băng tuyết rơi không ngừng, đều bị Thánh giả đối

phương lợi dụng tăng phúc công kích.

Lăng Tiếu dương hỏa cường thịnh, nhiều băng tuyết chung quanh hắn bị bốc hơi, một đoàn dương diễm bay tới gần tên Thánh giả kia, khí thế đáng sợ làm cho người ta khủng hoảng.

- Tuyết Lang lên cho ta!

Người nọ nhảy ra khỏi tọa kỵ, hắn cho tọa kỵ đối phó Lăng Tiếu, bản thân mình thì tập sát.

- Dùng súc sinh này đối phó ta, ngươi quá xem thường ta rồi!

Lăng Tiếu lạnh lùng quát một câu, thân hình của hắn chớp động, một cước đá bay con Tuyết Băng Lang ra xa, nó kêu lên thảm thiết.

Băng thương kia bay tới, xoáy lên vô số bông tuyết, giống như có thể đóng băng vạn dặm, muốn triệt tiêu ngọn lửa và tiêu diệt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có tâm tư với hắn, lực lượng nhắc tăng lên gấp hai đánh tan băng tuyết, trực tiếp tới trước người tên Thánh giả và hỏa quyền không chút lưu tình nện vào người Thánh giả.

Đồng tử của Thánh giả này co rút lại, hắn không ngờ tốc độ của Lăng Tiếu mạnh như thế, lập tức hoành thánh thương trước ngực, muốn ngăn cản một quyền đáng sợ của Lăng Tiếu.

Thánh khí trong tay tên Thánh giả ngăn một quyền của Lăng Tiếu và bị đánh thành hai đoạn, quyền thế vẫn không ngừng nện thẳng.

Tên Thánh giả này bị nện xa trăm mét, máu tươi phun trào, cả người vùi trong đống tuyết.

- Đoàn trưởng! Chúng ta cùng giết hắn!

Những tên dong binh chung quanh hét to lên, có không ít người lao tới muốn giết Lăng Tiếu.

Đáng tiếc Lăng Tiếu chỉ đánh ra hai quyền và không gian chấn động đã giết mấy chục người.

Những người chung quanh sợ hãi mất hết can đảm và chấn kinh, lập tức như chim thú tán chạy đi.

Tên Thánh giả còn lại nhíu mày, do dự một chút vẫn quay người rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1634 - Kế Hoạch Phản Công.

Hắn và tên Băng Lang kia thực lực tương đương, Băng Lang không đánh lại người ta, hắn dựa vào cái gì đấu với người ta đây?

- Đã đến thì nên lưu lại đi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức xuất hiện trước mặt tên Thánh giả kia.

- Làm việc nên chừa một đường, các hạ sao không thả ra một sinh lộ, ta nguyện ý trả giá cực lớn!

Người này cũng thức thời, biết rõ mình không phải là đối thủ của Lăng Tiếu thì bàn điều kiện, hy vọng có thể cầu được toàn mạng.

- Ta giết ngươi, đồ trong tay của ngươi chẳng phải là của ta sao?

Lăng Tiếu nói một tiếng, lại động thủ.

Đương nhiên hắn không có tiêu diệt những người này, mặc dù chỉ là Thánh giả thấp giai nhưng cũng là Thánh giả, khống chế làm pháo hôi cũng không tệ.

- Bây giờ làm ra động tĩnh lớn như thế, chắc hẳn đám người còn lại đã báo cho Âm Bạt Tông biết rồi, bước tiếp theo chính là bắt giữ những tên sẽ tới, đến lúc đó lại lợi dụng những người này phản kích Âm Bạt Tông, đến lúc đó xem bọn chúng có phản ứng gì.

Phong Thanh Duyên cười nhạt nói.

- Đến lúc đó chúng ta sẽ nhổ tận gốc bọn chúng!

Ngọc Nhu Phỉ phụ họa.

Trong một không gian cấm địa tử khí nặng nề, trong một tòa đại điện to lớn.

Trong đại điện có một tên nam tử trung niên ngồi trên ghế cao nghe người trước mặt báo cáo.

Tên trung niên này có thực lực Thánh giả đỉnh phong, gương mặt đầy âm trầm, trong mứt đầy sát khí, cho người ta cảm giác rung động.

- Ngươi nói người bị chúng ta treo thưởng đã tới Tuyết Âm Lĩnh?

Trung niên nhân này dò hỏi người đối diện.

- Dạ tông chủ, hắn còn đích thân tiêu diệt Băng Lang cùng Tuyết Sư hai người, không ít dong binh chạy tới chỗ chúng ta báo cáo!

Tên Thánh giả trung giai phía dưới nói.

Ánh mắt trung niên nhân này đầy sát cơ.

- Đã như vầy, vậy ngươi nhanh chóng mang theo nhân mã của bổn tông tiêu diệt hắn, vậy thì không cần phải trả thưởng cho đám người khác rồi!

- Dạ tông chủ, ngươi muốn sống hay chết?

Người nọ hỏi.

- Có thể bắt sống là tốt rồi, đây là người mà lão tổ tông chỉ định!

Trung niên nhân kia nói.

Ngay lập tức tên Thánh giả trung giai ứng một tiếng, liền rời khỏi đại điện.

Mà trung niên nhân kia rời đi, sau đó hắn đi tới vực thẳm trong tông, đi tới trước một cử đá và cung kính nói:

- Lão tổ tông, tiểu tạp chủng ngươi tìm đã tới cứ điểm, hơn nữa còn tới gần Tuyết Âm Lĩnh của tông chúng ta.

Giọng của hắn nhẹ nhàng lơ đãng, thế nhưng mà truyền vào trong cửa đá thật lâu.

Trung niên nhân kia cũng không có gấp, vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Thật lâu sau có giọng nữ trầm thấp vang lên.

- Không nghĩ ngày hôm nay tới nhanh như vậy, tốt... Tốt, tiểu tạp chủng đáng chết này ta muốn luyện thành âm thi!

Ngừng một chút và nói:

- Ngươi dù phải bỏ đại giá cũng phải mang hắn về đây cho ta!

- Dạ lão tổ tông, ta đã an bài người đi rồi, huyền thưởng ta đã tăng lên, tin tưởng cứ điểm không có nơi cho hắn sống yên, hắn rất nhanh sẽ tới Âm Bạt Tông làm khách!

Trung niên nhân kia nói.

- Ân, đi xuống đi!

Người trong cửa đá nói một tiếng.

Trung niên nhân kia lúc này rời đi

Trong cửa đá có từng trận văn chồng chéo lên nhau, nếu ai cứng rắn xông vào, chỉ sợ sẽ bị trận pháp phanh thây.

Thông qua trận văn là một mật thất rộng rãi.

Trong chỗ này sinh cơ bừng bừng, hoàn toàn khác xa bên ngoài.

Bốn bề đều có khí tức sinh mệnh, người thường tùy tiện hô hấp thì sinh mệnh cũng tăng lên.

Nếu có người nào phát hiện nơi đây tinh khí nồng đậm như thế, chắc chắn sẽ lập tức tới đây định cư, chỉ dựa vào lực lượng sinh mệnh này, có thể giúp người tăng thọ nguyên.

- Ah... Ah... Thật thoải mái, ta sắp chết rồi... Lại mạnh hơn một chút... Ah...

Từng tiếng kêu xấu hổ không ngừng quanh quẩn trong mật thất.

Nhìn qua âm thanh, chỉ thấy trên giường ngọc có một đôi nam nữ đang hành động bằng động tác nguyên thủy nhát, những kỳ chiêu xuất hiện nhiều tầng, các động tác cực khó.

Nữ nhân xích lõa có bộ dáng thiếu phụ, dáng người vẫn bảo trì trẻ tuổi, đầy đặn, có hương vị co giãn, thần sắc đầy mê ly, mị thái hoành sinh, đôi môi càng không ngừng khép mở, trước ngực là một khu vực trắng bóng, cho người ta cảm giác hấp dẫn.

Sau lưng nữ nhân này là nam nhân cường tráng, đang dùng sức đẩy vào,

dùng thế công mạnh mẽ nhất khiến nữ nhân đạt khoái cảm cao nhất.

Trong mật thất này đầy hương vị xấu hổ.

Nữ nhân này nằm trên thân nam nhân, dáng vẻ rất thỏa mãn, trên gương mặt tươi cười quyến rũ, xác thực làm cho người ta sinh ra dục vọng.

Nam nhân bóp bộ ngực của nữ nhân, nói:

- Khi nào cho ta ăn vào? Thông Thiên chi trận hôm nay sắp mở ra rồi.

Nghe nam nhân này nói, đối với Thông Thiên chi trận kia rất hướng tới.

Nữ nhân nhíu mày, nói:

- Ngươi muốn vứt bỏ ta mặc kệ sao? Ngươi ở lại đây tiêu dao khoái hoạt còn không thỏa mãn sao? Có tin ta lập tức giam ngươi ở đây cả đời không?

Nữ nhân nói trở mặt là trở mặt, bộ dáng rất cứng rắn, dường như chỉ cần nam nhân này nói một câu không đúng là cho hắn đẹp mặt.

Nam nhân không có tức giận, chỉ cười nhạt nói:

- Ta không nói mình sẽ đi Thiên Vực một mình, ta muốn dẫn ngươi cùng đi, chỗ đó giúp chúng ta tiến giai nhanh hơn, chúng ta sau này mới có nhiều thời gian ở cùng nhau, ngươi cam tâm cả đời dừng ở đây hay sao?.

- Ngươi là ma quỷ, luôn hống người ta, đợi thêm một năm ta và ngươi cùng đi Thiên Vực!

Nữ nhân kia cười quyến rũ.

Nam nhân này không nói gì, trong nội tâm thì nói thầm:

- Hừ, một năm rồi lại một năm, chẳng lẽ lão tử dễ lừa sao, dùng không bao lâu toàn bộ của ngươi sẽ là của ta.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này, nhất định sẽ phát hiện nam nhân này rất quen mắt, bởi vì hắn chính là môn chủ Hắc Ma Môn, Hắc Ma.

Sở dĩ Hắc Ma xuất hiện tại chỗ này là bởi vì trung vực không thể thỏa mãn hắn, cho nên hắn gấp gáp đi Thiên Vực truy cầu lực lượng cường đại hơn.

Hắn tới đây đã trăm năm rồi, thực lực đã đạt tới Thánh giả.

Mà nữ nhân trong lòng của hắn là lão tổ tông Âm Bạt Tông, Âm Quỷ Mẫu, là Thánh Hoàng trung giai.

Kỳ thật dung mạo của nàng sớm biến chất, nhưng mà sống trong không gian sinh cơ bừng bừng này nàng đã khôi phục dáng vẻ ngày xưa.

Sở dĩ bọn họ thông đồng ở đây chính là bởi vì tính tình của bọn họ có nhiều điểm chung, mà Hắc Ma cũng cầu nàng, cho nên vẫn ở trong Âm Bạt Tông, hy vọng có thể hống Âm Quỷ Mẫu ban cho hắn nhiều thứ, thế nhưng mà Âm Quỷ Mẫu không dễ lừa, để hắn vẫn hầu hạ nàng trong Âm Bạt Tông.

Dù lúc đó Hắc Ma Môn bị diệt thì Hắc Ma cũng không cách nào phân thân quay về.

Đương nhiên bản thân Hắc Ma cũng không muốn quay về Huyền Linh đại lục là nơi linh khí và bổn nguyên bần cùng tới cực điểm, hắn có dã tâm lớn hơn.

Giữa Tuyết Âm Lĩnh có không ít Thánh giả bắt đầu đại quy mô tìm kiếm

Lăng Tiếu.

Bởi vì Âm Bạt Tông tăng cao ban thưởng, Sinh Mệnh Tuyền Dịch nâng lên làm hai hồ, thượng phẩm huyền tinh nâng lên một tỷ, sức hấp dẫn này khiến Thánh giả ngo nghoe.

Mà Âm Bạt Tông cũng phái không ít cao thủ vây bắt Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1635 - Thật Sự Là Miệng Quạ Đen. (1)

Lúc này Lăng Tiếu đang ở nơi tuyệt hàn của Tuyết Âm Lĩnh.

- Ha ha, thật không ngờ còn tìm được một cấy tuyết liên vạn năm!

Lăng Tiếu lúc này như không biết đại địch tiến tới, hắn hưng phấn tìm được một gốc linh thảo bát phẩm trung giai.

Mà ở nơi gàn đó có một con linh thú bát giai đang run lên, không dám dễ dàng vọng động.

Nó vừa rồi cảm ứng được hoàng uy khủng khiếp trên người của nam nhân này, đè áp nó không thở nổi, mà hai nữ nhân bên cạnh hắn cũng khủng bố tới cực điểm, lúc này nói mới cam tâm tình nguyện giao linh thảo mình thủ hộ nhiều năm ra.

- Tiếu nhi, tin tức đã truyền ra, chúng ta lại không lộ diện, chỉ sợ bọn chúng không tìm được chúng ta, kế hoạch sẽ soi hỏng bỏng không!

Phong Thanh Duyên nói.

- Yên tâm đi, có thể tìm tới nơi này chính là người chúng ta muốn tìm, còn lại đều là rác rưởi không muốn thu!

Lăng Tiếu không quan tâm.

Bọn họ bây giờ không có che dấu khí tức, đúng là cố ý cho bọn họ biết rõ phương hướng, đạt tới Thánh giả đều có thể cảm ứng được.

Mà chỗ nầy trên đường đi có không ít linh thú cao giai, Thánh giả bình thường cũng không dám dễ dàng xâm nhập, cho nên có thể vào đây đều là Thánh giả cường đại, những Thánh giả này mới là khôi lỗi tử sĩ của Lăng Tiếu.

- Có người đến!

Lúc này Ngọc Nhu Phỉ nói một câu.

- Ân, có Sát Thiên ở đây bọn chúng không trốn được!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, đưa tuyết liên vạn năm lên mũi ngửi, bộ dáng nhe nhàng.

Lúc này từng tiếng chiến đấu vang lên.

Âm thanh này biến mất chưa bao lâu, khi chiến đấu chấm dứt thì chỉ còn vài khí tức yếu nhược..

Không bao lâu Sát Thiên kéo lấy mấy thân ảnh như chó chết tới trước mặt Lăng Tiếu.

Năm tên Thánh giả trung giai, một gã Thánh giả thấp giai, thu được không nhỏ!

Lăng Tiếu không khách khí với bọn chúng, dùng tinh thần chú ấn cao cấp hống chế đám người này.

- Trong cứ điểm có không ít Thánh giả, không biết có bao nhiêu kẻ muốn giết ta đây!

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Một tháng qua người bị Lăng Tiếu bắt càng ngày càng nhiều, khoảng chừng bảy tám nhóm người, nhưng ít nhất là Thánh giả trung giai, trong đó còn có Thánh giả đỉnh phong.

Lăng Tiếu không thể không cho Ngọc Nhu Phỉ ra tay với Sát Thiên bắt giữ đám người kia.

Thế nhưng mà có một lần có một tên bán Thánh Hoàng, tên kia có át chủ bài bảo vệ tính mạng, là phong đặc tính, hắn dưới tình huống bị thương nặng đào thoát khỏi Sát Thiên cùng Ngọc Nhu Phỉ đuổi bắt.

Sau khi tên bán Thánh Hoàng rời đi, người tìm Lăng Tiếu đã gián đoạn.

Tên bán Thánh Hoàng mang tin tức bọn họ có Thánh Hoàng truyền ra, Thánh giả không dám đi chịu chết.

- Tiếu nhi, chúng ta nên rời đi, chắc hẳn bên ngoài biết rõ thực lực của chúng ta rồi, người xuất hiện sẽ kinh khủng hơn!

Phong Thanh Duyên nói với Lăng Tiếu.

- Ân, nhân số dù còn ít một chút, nhưng tạm thời chỉ có thể như vậy, nếu nhiều hơn hai tên Thánh Hoàng, vậy hết thảy đều hoàn mỹ!

Lăng Tiếu đứng trước mặt ba mươi tên Thánh giả, thần sắc mang theo vài phần cuồng nhiệt.

Nếu mang một đám Thánh giả này về trung vực, chỉ sợ lập tức có thể tung hoành trung vực.

- Nếu có Thánh Hoàng đến, chúng ta trốn còn không kịp, ngươi còn thật sự có cảm tưởng!

Phong Thanh Duyên trợn mắt nhìn Lăng Tiếu.

- Có Thánh Hoàng thật sự đến, hai tên Thánh Hoàng, một bán Thánh Hoàng, tốc độ thật nhanh!

Ngọc Nhu Phỉ nhíu mày nói ra.

Lời này vừa dứt Phong Thanh Duyên quá sợ hãi!

- Bà mẹ nó, thật sự là miệng quạ đen!

Lăng Tiếu không nhịn được tát miệng của mình một cái.

Một tên bán Thánh Hoàng cùng hai tên Thánh Hoàng thấp giai, tổ hợp cường đại như vậy ở cứ điểm Thiên Vực có thể tung hoành không cố kỵ.

Tên bán Thánh Hoàng chính là tên làn trước chạy ra khỏi tay Ngọc Nhu Phỉ cùng với Sát Thiên, tên hắn là Việt Phong Nguyên, nhìn qua là võ giả hai mươi tuổi, là võ giả phong thuộc tính.

Hai ten Thánh giả thấp giai khác phân biệt là Tô Mạch Môn và Vương Ba, một người là võ giả thổ thuộc tính, một người là thủy thuộc tính, phân biệt tới từ hai thế lực không kém, đều sống qua vạn năm rồi

Sở dĩ bọn họ ở đây đều bởi vì Âm Bạt Tông báo thù lao khiến Thánh Hoàng cũng động tâm.

- Ta đã cảm giác ứng được các ngươi tồn tại, xem ra người ta còn không sợ đấy.

Tô Mạch Môn nhếch miệng cười nói.

- Ngay cả Việt lão đệ còn bị đánh quay về, người ta không có chút thực lực là không được!

Vương Ba nói, ngừng một chút nói thêm:

- Đợi chúng ta ra tay kiềm chế hai Thánh Hoàng, Việt lão đệ ra tay với tiểu tử kia, chỉ cần bắt tiểu tử kia xem như thành công rồi.

- Hai vị lão ca yên tâm, ta có thể trợ trận cho các ngươi, chính là thăm dò thực lực của bọn chúng, trừ hai tên Thánh Hoàng ra thì còn lại không thành vấn đề.

Việt Phong Nguyên võ ngực.

Nói chuyện xong thi đám người tới trên không trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn qua bọn chúng vẫn ung dung, hoàn toàn không có ý sợ hãi gì cả.

- Quả nhiên là tiểu tử này, thật không biết hắn làm ra chuyện khiến người ta oán trách cái gì, rõ ràng để Âm Bạt Tông không tiết tất cả bắt giữ hắn.

Tô Mạch Môn một khuôn mặt khinh thường địa nhìn Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

- Mặc kệ nó, bắt lại nói sau!

Vương Ba ứng một tiếng, không quan tâm tới Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên, thò chụp về phía Lăng Tiếu.

Một trảo này khiến không gian biến thành lao tù bao phủ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không lần đầu tiên cảm nhận được Thánh Hoàng ra tay, nhưng đây là lần đầu có Thánh Hoàng ra tay trực tiếp với hắn, hắn vẫn ung dung không sợ hãi, hắn cảm thấy chênh lệch của mình với đối thủ quá lớn.

- Dám ra tay với phu quân, ngươi muốn chết!

Ngọc Nhu Phỉ quát một tiếng và dùng Long Tượng Thần Công đánh ra, long tượng mang theo thiên uy không thể ngăn cản, mà hư ảnh long tượng nện vào Vương Ba.

Vương Ba cười lạnh một tiếng, nói:

- Nữ nhân đẹp như vậy, lại mới vào Thánh Hoàng chi cảnh, cũng dám khiêu chiến với ta?

Vương Ba đi vào Thánh Hoàng cảnh nhiều năm, thực lực tự nhiên hùng hậu hơn Ngọc Nhu Phỉ nhiều lắm, hắn vừa nhìn đã cảm giác được thực lực Ngọc Nhu Phỉ, căn bản không sợ Ngọc Nhu Phỉ, hắn thò tay xé rách long tượng.

Dao động cường hãn khiến Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên không thể không lui.

- Tiểu tử ngươi trốn không thoát, vốn lão phu không có thù với ngươi, muốn trách thì trách thân phận của ngươi không thấp, đáng giá lão tử ra tay!

Tô Mạch Môn nói một câu, lại ra tay với Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên, lực lượng không gian cấm cố hai người không thể di chuyển

Thời điểm Tô Mạch Môn muốn bắt Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên lôi đi thì một bóng dáng hiện ra, một đạo kiếm ảnh như trường thương xuyên phá thiên địa..

Thần sắc Tô Mạch Môn biến hóa.

- Sớm biết có mai phục rồi!

Hắn không quan tâm Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên, quay người qua tiếp chiêu của Sát Thiên.

Sát Thiên ám sát đã mấy ngàn năm, bây giờ bi hóa giải dễ dàng, một quyền cường đại của Tô Mạch Môn đâm thẳng vào tàn ảnh, sát chiêu chính thức đấm vào lưng của hắn.

Tô Mạch Môn cảnh giác cực cao, lập tức phát hiện sau lưng có điểm lạ, lông tơ dựng đứng, thân thể lao tới trước cực nhanh, muốn thoát khỏi ám sát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1636 - Thật Sự Là Miệng Quạ Đen. (2)

Sát Thiên không ngờ đối phương phản ứng nhanh như vậy, trường kiếm trong tay biến dài, bay thẳng đâm sau lưng Tô Mạch Môn.

Oanh long!

Tô Mạch Môn vẫn không thể tránh một kiếm của Sát Thiên.

Sau khi kiếm quang biến mất, Tô Mạch Môn không ăn bao nhiêu thương hại, sau lưng có vệ giáp thánh khí bị nát, rất hiển nhiên một kích vừa rồi là vệ giáp bảo vê.

- Đáng chết, Lão phu giết ngươi!

Tô Mạch Môn nhiều năm qua chưa từng bị thương, thiếu chút bị người khác đánh lén trí mạng, nóng tính đại thịnh, hắn rống to lên và gọi linh thú ra

Sát Thiên cũng lập tức gọi linh thú ra, song phương bắt đầu chiến đấu.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Vương Ba đều chiến đấu kịch liệt.

Thánh Hoàng chiến đấu chẳng khác gì thiên tai, lực lượng không gian ở gần chấn nát, sơn mạch bên dưới không chịu nổi, còn lưu lại hố sâu cực lớn.

Sau đó một cơn gió lao thẳng tới chỗ Lăng Tiếu, trên gương mặt âm lãnh.

- Lần trước bất lực trở về, lần này phải bắt ngươi về lĩnh thưởng!

Tốc độ của hắn cực nhanh, biến hóa nhanh chóng, Lăng Tiếu căn bản không cách nào phát hiện ra hắn ở đâu.

Còn may Phong Thanh Duyên đột phá đến Thánh giả cao giai, miễn cưỡng có thể phát hiện ra phương vị của Việt Phong Nguyên, tay của nàng cầm kiếm, chém ra một kiếm vào Việt Phong Nguyên.

Việt Phong Nguyên khinh miệt nói:

- Chơi tốc độ với lão tử, ngươi không có cửa đâu!

Việt Phong Nguyên biến thành từng tàn ảnh né qua cường chiêu của Phong Thanh Duyên, hơn nữa bắt đầu tới gần Phong Thanh Duyên, khinh thuowgnf cười nói với Phong Thanh Duyên:

- Còn quá non, bắt ngươi về làm tiểu thiếp cũng không tệ.

Tiếp theo bàn tay của hắn hóa thành trảo bóp cổ Phong Thanh Duyên.

Lực lượng của Phong Thanh Duyên hoàn toàn bị áp chế, căn bản không có biện pháp phản kháng.

- Tới phiên tiểu tử ngươi.

Việt Phong Nguyên dường như đoán Lăng Tiếu sẽ lao tới, một tay bóp cổ Phong Thanh Duyên, một tay khác chụp vào Lăng Tiếu.

Nhưng mà hắn còn chưa bát được Lăng Tiếu thì trong lòng Lăng Tiếu đã xuất ra cái trống, tiếng trống vang vọng.

Một cự nhân hung ác tay cử trống gõ, tiếng trống giống như trống chiến tranh, tiếng trống vang lên như sấm sét.

Việt Phong Nguyên không biết cái trống này đáng sợ thế nào, cũng không có phòng bị bao nhiêu.

Nhưng mà tiếng trống này giống như ma âm, trực tiếp trùng kích ngũ tạng lục phủ của hắn, chấn đắc kinh mạch hắn tan vỡ, ngũ tạng vỡ nát, hắn không chịu nổi.

Cũng may hắn thực lực đã là nước bước Thánh Hoàng, các phương diện thân thể vô cùng mạnh mẽ, cho dù bị thương cũng có thể áp chế xuống thấp nhất.

Việt Phong Nguyên ngón tay bóp cổ Phong Thanh Duyên đã lỏng ra, nàng cũng nhân dịp này ra tay quyết tuyệt.

Thánh kiếm trong tay của nàng đâm ra năm cái, phân biệt đâm vào chỗ hiểm trên ngực Việt Phong Nguyên.

Sở dĩ nàng không có lập tức chém đầu của hắn chính là muốn lưu cho Lăng Tiếu dùng làm khôi lỗi.

Việt Phong Nguyên lúc này kêu thảm, thân thể từ trên cao té xuống, hắn rõ ràng còn bảo trì thanh tỉnh, muốn ăn đan dược và bỏ trốn.

Đáng tiếc Phong Thanh Duyên nhân dịp này ra tay chế trụ hắn.

Nàng đánh đan dược xơ xác, lại đánh ra nhiều phong nhận sửa trị tên này, đánh hắn hấp hối mới bắt lại.

- Nhanh điểm huyệt của hắn, nhất thiết không cho hắn đứng dậy, ta đi qua trợ giúp Phỉ Nhu và Sát Thiên bắt hai tên Thánh Hoàng này lại!

Lăng Tiếu nhìn Phong Thanh Duyên phân phó một tiếng, âm thầm lặng lẽ bay qua bên kia.

Lăng Tiếu không dám tới quá gần, Thánh Hoàng đại chiến rất đáng sợ, phương viên mười mấy vạn dặm bị hủy diệt, các loại năng lượng không ngừng va chạm với nhau

Lăng Tiếu lúc này chọn giúp Ngọc Nhu Phỉ đối chiến Vương Ba, bởi vì Ngọc Nhu Phỉ trong tay có yêu kính, chỉ cần hắn quấy nhiễu Vương Ba, thì nàng có thể lấy yêu kính ra sử dụng định trụ.

Đến lúc đó lại để nàng đi liên thủ với Sát Thiên bắt Tô Mạch Môn lại.

Sau đó tiếng trống của Lăng Tiếu lại vang lên, Vương Ba quả nhiên cũng bị ảnh hưởng, thân thể chấn động, huyết mạch không ngừng sôi trào.

Vào thời khắc này Ngọc Nhu Phỉ cũng lấy đòn sát thủ ra, kính quang chiếu vào người Vương Ba.

Thân thể Vương Ba trong nháy mắt bị định trụ!

Ngọc Nhu Phỉ biết rõ yên kính có tác dụng khắc chế Thánh giả không cách nào di chuyển trong một khắc, thế nhưng mà đối với tại Thánh Hoàng mà nói thời gian kém hơn nhiều.

Nàng ra tay quyết tuyệt, long tượng công kích đánh sợ đánh vào người Vương Ba.

Vương Ba thập phần biệt khuất, xương cốt toàn thân như bị đánh tan, gần như bị phế.

- Tốt, bắt hắn lại và đi qua phối hợp với Sát Thiên bắt tên kia!

Lăng Tiếu nhanh chóng đi tới bên cạnh Vương Ba đang hấp hối, kiềm chế hắn, không cho hắn khôi phục thương thế, đồng thời cũng phân phó Ngọc

Nhu Phỉ đi trợ giúp Sát Thiên.

Đối chiến với Sát Thiên, Tô Mạch Môn trong tay Sát Thiên cũng không tốt lắm, hắn tiến vào Thánh Hoàng cảnh lâu hơn Sát Thiên nhưng mà thủ đoạn của Sát Thiên quá khủng bố, nếu hắn không phải một kẻ vào Thánh Hoàng cảnh lâu, Tô Mạch Môn tuyệt đối không phải đối thủ của Sát Thiên..

Có Ngọc Nhu Phỉ gia nhập, Tô Mạch Môn càng không thể làm gì, hắn không chút do dự xoay người chạy trốn.

Thế nhưng mà Ngọc Nhu Phỉ dùng yên kính chiếu vào hắn, hắn không cách nào ngăn cản.

Một gã bán Thánh Hoàng, hai tên Thánh Hoàng thấp giai, toàn bộ bị bắt.

Lúc này Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên hai người cũng bị thương, may mắn cũng không phải vết thương trí mạng.

- Lại có thêm ba người, giết vào Âm Bạt Tông cũng có vài phần hy vọng.

Lăng Tiếu tin tưởng mười phần nói ra.

- Chỉ sợ còn không dễ dàng như vậy, bọn chúng thân là thứ đại tế lực ở cứ điểm Thiên Vực, chắc chắn sẽ có người mạnh hơn tọa trấn, đối phương có Thánh Hoàng trung giai hoặc Thánh Hoàng cao giai, cũng không biết chúng ta đối phó như thế nào!

Phong Thanh Duyên ở bên cạnh cảnh báo.

- Nói vậy cũng phải, xem ra chúng ta phải khống chế Thánh Hoàng hung hãn hơn mới được!

Lăng Tiếu thở dài nói.

- Mạnh hơn chúng ta không thể đối phó, phải cẩn thận mới được, không thì lật thuyền trong mương!

Phong Thanh Duyên lại nói.

- Ân, bây giờ đã chuẩn bị không khác lắm, bây giờ đi tìm Âm Bạt Tông báo thù thôi!

Lăng Tiếu nói.

- Có phải quá gấp không?

- Không vội, chỉ là chọc giận chúng tôi, như vậy mới có Thánh Hoàng mạnh hơn ra tay, khi đó chúng ta sẽ có thêm nhiều trợ thủ đấy.

Một tên bán Thánh Hoàng cùng hai tên Thánh Hoàng thấp giai, linh hồn lực của bọn họ vô cùng khủng bố.

Nếu không phải Lăng Tiếu giày vò bọn họ chết đi sống lại, lại trải qua một phen phong tỏa, đối phương lúc này mới bị trúng tinh thần chú ấn cao cấp.

Làm xong tất cả, Lăng Tiếu đều cảm thấy thức hải chấn động.

Hắn rất lâu không có cảm giác này xuất hiện.

Nhưng mà có thể chế ngự ba tên cường giả làm thủ hạ, đây là việc tốt.

Nhưng mà Lăng Tiếu ý thức được bây giờ chỉ miễn cưỡng khống chế Thánh Hoàng trọng thương, nếu như là những kẻ trên Thánh Hoàng thì hắn không chịu nổi một kích rồi, còn ở đó mà hạ tinh thần chú ấn.

Nhưng đây là tồn tại như thần minh, Lăng Tiếu còn không biết được, tạm thời không đi cân nhắc chuyện xa vời này.

Lăng Tiếu làm xong tất ca, lập tức trở lại vị trí, hơn nữa toàn bộ tiềm ẩn khí tức, ý định bắt đầu đi ra tay với thế lực ngoại vi của Âm Bạt Tông. Hắn muốn để Âm Bạt Tông không được an toàn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1637 - Bắt Thánh Hoàng.

Hắn ở trong bóng tối, cũng không sợ Âm Bạt Tông có thể tìm ra hắn nhanh chóng.

Liên tiếp hai tháng, Âm Bạt Tông có nhiều thế lực phục thuộc bị Thánh giả công kích, số lượng cực kỳ khổng lồ,, đều khiến Thánh giả của các thế lực kia chạy lấy người.

Cứ điểm Thiên Vực có nhiều người quan sát chuyện này.

Bọn họ biết rõ thanh niên trên huyền bảng đã bắt đầu phản kích, hơn nữa phản kích mạnh như vậy, rõ ràng dám trực diện khiêu khích Âm Bạt Tông.

Đây là can đảm quá lớn.

Cao tầng của Âm Bạt Tông đã tức giận rồi, nguyên tưởng Lăng Tiếu chỉ là Thánh giả thấp giai mà thôi, phái chút người ra bắt là được, lại đem báo thù lao cao bắt Lăng Tiếu quá dễ dàng.

Nhưng mà người khác không tìm thấy Lăng Tiếu, lại nghe được những Thánh giả chạy khỏi tay Lăng Tiếu lúc này báo cáo lại xín giúp đỡ.

Thế nhưng mà bọn họ có nhiều cao thủ, Lăng Tiếu sớm điều tra rõ ràng, mà bọn họ tập kích các thế lực phục thuộc, càng khiến bọn họ buồn bực..

Trong đại điện của Âm Bạt Tông, tông chủ Âm Bạt Tông không ngừng gào thét.

- Tiểu tạp chủng đáng chết, không ngờ còn dám đi khiêu khích Âm Bạt Tông, chúng ta nếu như như bắt hắn thì ta sẽ xé xác của hắn.

- Tông chủ, căn cứ hồi báo, tiểu tạp chủng này mang theo Thánh Hoàng, thế nhưng mà chúng ta chưa xuất Thánh Hoàng ra thì khó bắt hắn lắm.

Một tên Thánh giả nói ra.

- Yên tâm đi, lần này lão tổ tông đã tức giận thật rồi, nàng bảo ba Thánh Hoàng xuất ra, nếu như không chịu được thì chúng ta xem như không may!

Tông chủ Âm Bạt Tông nói.

- Như thế là tốt rồi, đang muốn nhìn tiểu tử này có ba đầu sáu tay thế nào, rõ ràng dám khiêu khích bổn tông.

...

- Bây giờ Âm Bạt Tông chắc rất tức giận đấy, chúng ta nên tìm nơi ẩn nấp qua đoạn thời gian náo nhiệt này đi!

Lăng Tiếu cười nhạt.

Diệt những thế lực phụ thuộc này không có chạm vào trụ cột của Âm Bạt Tông, thế nhưng khiến bọn họ biết rõ Lăng Tiếu cũng không phải dễ trêu.

- Những thế lực phụ thuộc của Âm Bạt Tông đều có thế lực như tông môn tam phẩm, có vài tên Thánh giả tọa trấn, thực khó mà nghĩ trong Âm Bạt Tôngcó bao nhiêu Thánh giả cùng Thánh Hoàng!

Phong Thanh Duyên thở dài nói.

- Ân, muốn diệt bọn chúng khó khăn không nhỏ, nhưng mà đám dong binh săn tiền thưởng thì đủ rồi.

Lăng Tiếu thở dài nói.

Hắn vốn định tụ tập nhiều Thánh giả giết vào Âm Bạt Tông là được.

Bây giờ kế hoạch phá sản, nhưng mà đám người nhận thưởng của Âm Bạt Tông sợ hãi thì quấy rầy của hắn nhỏ đi, đến lúc đó trực tiếp đi Thông Thiên chi trận thì không có nguy hiểm quá lớn.

Mà Âm Bạt Tông không có khả năng biết rõ hắn sẽ đi Thiên Vực.

Nhưng mà hắn nghĩ tới sẽ không thuận lợi, Thánh Hoàng của Âm Bạt Tông không dễ vẫn lạc như vậy

Một tên Thánh Hoàng trung giai, hai tên Thánh Hoàng thấp giai và tám tên Thánh giả thế lực phục thuộc đi tới.

Trận thế quá lớn.

Bọn họ dường như sớm đoán được Lăng Tiếu sẽ đi tới chỗ này nên sớm chờ sẵn.

Tên Thánh Hoàng trung giai tên là Quỷ U, đã có tuổi rất cao rồi, hình dạng của hắn hung ác, đôi mắt lão luyện và bàn tay sắc bén cầm quải trượng, phát tán ra sát khí và khát máu.

- Hắc hắc, còn tưởng là tiểu bối gì đó rất mạnh, thì ra là một tiểu tử miệng hùm gan sứa!

Quỷ U cười âm trầm.

- Lăng Tiếu, hắn là Thánh Hoàng trung giai, chúng ta có nên trốn hay không?

Ngọc Nhu Phỉ cực kỳ lo lắng nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu cắn răng nói:

- Sợ cái gì, Thánh Hoàng trung giai có cái gì chứ?

Hắn nói lời này không đúng với tâm, hắn còn chưa nghĩ tới Thánh Hoàng trung giai đã bố trí thiên la địa võng ở đây.

Lúc này tên Quỷ U vẫy tay, lại có nười bóng đen xuất hiên.

Những thân ảnh này mặt xanh nanh vàng, khí tức căng cứng.

- Đây chính là âm bạt khôi lỗi cực độc của Âm Bạt Tông!

Bên cạnh Lăng Tiếu, Vương Ba nhắc nhở.

Âm Bạt Tông là tông môn khôi lỗi, khôi lỗi này giá trị rất cao, bởi vì nó là từ người sống dùng bí pháp luyện chế thành, còn bảo tồn đầy đủ năng lực công kích, vô cùng cường đại.

Mười tên Âm Bạt trước mặt đều là Thánh Hoàng thấp giai, tuyệt đối là thế lực khiến người ta sợ hãi.

- Biết rõ là tốt rồi, để bọn chúng hầu hạ ngươi!

Quỷ U dường như khinh thường ra tay, để hắn bảo đám Âm Bạt ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biết rõ việc này không tốt, lập tức hô:

- Chúng ta đi!

Bốn tên Thánh Hoàng đối chiến đối phương nhiều như vậy Thánh Hoàng như Âm Bạt có thân thể rất rắn chắc, mà còn có một tên Thánh Hoàng trung giai đang nhìn chằm chằm vào, không thể không trốn..

Nhưng mà đám người lăng Tiếu chư kịp trốn, mười tên Âm Bạt trùng kích tới, lực lượng đáng sợ che phủ thiên địa, nhấn chìm đám người Lăng Tiếu.

- Bọn chúng dù có thực lực Thánh Hoàng nhưng trên thực tế còn yếu hơn Thánh Hoàng một bâc, chúng ta ngăn chặn bọn chúng, Lăng Tiếu ngươi dẫn sư nương trốn trước đí!

Ngọc Nhu Phỉ cảm giác lực lượng của Âm Bạt, nàng nhìn qua Lăng quát một tiếng, Long Tượng Thần Công ngăn cản đại bộ phận lực lượng..

Sát Thiên, Tô Mạch Môn cùng với Vương Ba cũng đồng thời ra tay, ngăn cản Âm Bạt.

Oanh long oanh long!

Thiên địa như chấn thành bụi phấn.

Lăng Tiếu bị lực lượng đáng sợ đánh ra bảy tám lỗ trên người, cả người lao ra xa, phun máu tươi.

Phong Thanh Duyên ở bên khác cũng như vậy, vết thương cũng không nhẹ.

Lăng Tiếu đứng lên và lực lượng toàn thân bộc phát, nhanh chóng đi tới bên cạnh Phong Thanh Duyên, đồng thời gọi Việt Nguyên Phong quay về.

- Đánh bạo lão quỷ này cho ta!

Lăng Tiếu đem Trấn Thiên Cổ đưa cho Việt Phong Nguyên, chỉ vào Quỷ U kinh hô.

Việt Phong Nguyên không chút do dự tuân lệnh Lăng Tiếu, dùng tất cả lực lượng vỗ vào Trấn Thiên Cổ.

Việt Phong Nguyên lực lượng mạnh hơn Lăng Tiếu quá nhiều, hắn toàn lực phát ra tiếng trống khủng bố.

Quỷ U vẫn chú ý tới Lăng Tiếu, hắn thấy Lăng Tiếu lấy ra cái phá cổ thì không biết làm gì, thế nhưng mà lúc chấn động vang lên thì hắn lại cảm thấy sợ.

Cơ thể hắn chấn động, tươi huyết từ thất khiếu trào ra ngoài.

Nhưng mà hắn ứng biến nhanh chóng, hắn bị thương nhưng vẫn áp chế lại, hắn né qua chỗ của Việt Phong Nguyên.

Trong hư không Quỷ U cuống quít thôn phệ Sinh Mệnh Tuyền Dịch, trong nội tâm nói thầm:

- Đó là thần khí gì, uy lực thật đáng sợ, phải lấy tới ta!

Khí tức không bị tỏa định thì tiếng trống của Trấn Thiên Cổ không cách nào làm Quỷ U bị thương.

Lăng Tiếu lo lắng không thôi, hắn nhìn đám người Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên quát lên.

- Nhu Phỉ mau bỏ đi!

- Hắc hắc, đả thương lão phu mà dám bỏ chạy, sao có thể như vậy được!

Âm thanh của Quỷ U không ngừng vang lên, ngay lập tức đánh ra một cái quỷ trảo, lập tức niết Việt Phong Nguyên đang cầm Trấn Thiên Cổ.

Ngay sau đó Việt Phong Nguyên bị quỷ trảo bóp thành bãi máu, Trấn Thiên Cổ lập tức bị Quỷ U thu tới tay.

Trong lòng Lăng Tiếu lạnh hơn phân nửa, Trấn Thiên Cổ là chỗ dựa cường đại nhất của hắn, hôm nay mất đi thì hắn sao lấy lại được?

- Nhu Phỉ mang theo sư nương trốn đi, bằng không lão tử hưu ngươi!

Lăng Tiếu tức quá quát lên, đồng thời cũng ra lệnh cho Sát Thiên, Tô Mạch Môn và Vương Ba nhanh chóng mang theo sư nương rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1638 - Mất Trấn Thiên Cổ.

Ngọc Nhu Phỉ biết rõ lần này chuyện khẩn cấp, nhưng vẫn không thể bỏ Lăng Tiếu mặc kệ, lúc này tới bên cạnh Phong Thanh Duyên, lại chuẩn bị đến chỗ Lăng Tiếu mang hắn cùng rời đi.

- Mặc kệ ta, chạy mau!

Lăng Tiếu lần nữa tức giận quát lên.

- Tiếu nhi, cùng đi ah!

Phong Thanh Duyên vội vàng nói.

Lúc này đám âm bạt và hai tên Thánh Hoàng thấp giai của Âm Bạt Tông cùng ra tay.

- Tô Mạch Môn, Vương Ba ngăn cản bọn chúng!!

Lăng Tiếu quát to.

Đến bây giờ hắn không thể không bỏ hai người này, để bọn họ ngăn cản một hồi.

Quỷ U hiện thân lần nữa, cười lạnh và nói:

- Các ngươi ai cũng đừng mong trốn được.

Vô số quỷ trảo hiện ra, nó mang theo lực lượng không gian và sát khí cuồn

cuộn.

Ngọc Nhu Phỉ quát to:

- Ngươi đi chết!

Kính yêu trong tay của nàng chiếu qua..

Hào quang mang theo lực lượng thuần khiết, tịnh hóa quỷ trảo, càng định trụ thân hình của Quỷ U.

Quỷ U lần nữa thầm mắng chính mình chủ quan.

Thời điểm Ngọc Nhu Phỉ muốn đi lên giết Quỷ U thì mấy Âm Bạt ngăn trước mặt Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ không có lựa chọn đành bỏ qua việc giết Quỷ U, quay trở lại cùng Sát Thiên dẫn Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên cấp tốc trốn đi.

Lăng Tiếu không cam lòng quay đầu nhìn qua, trong nội tâm cảm thấy đau lòng khi làm mất Trấn Thiên Cổ.

Thế nhưng mà hắn cũng biết chuyện này không thể khác, Thánh Hoàng của Âm Bạt Tông và Âm Bạt đã giết Tô Mạch Môn cùng với Vương Ba, đang lao qua bên này.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều là Thánh Hoàng thấp giai, tốc độ chạy trốn cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mấy vạn dặm.

Hai tên Thánh Hoàng của Âm Bạt Tông đuổi theo không chậm, vẫn đang đuổi theo không bỏ.

Nhưng mà Âm Bạt không đuổi theo, bọn chúng ở cạnh Quỷ U cảnh giữ thay hắn.

Quỷ U không biết mình đứng yêu bao lâu, lực lượng của hắn không ngừng vùng vẫy và đứng yên, qua một lúc lại khôi phục năng lực hành động.

- Tốt cho thần kính, không ngờ có thể khốn ta lâu như vậy, ta nhất định phải lấy tới tay!

Quỷ U liếm liếm đầu lưỡi, cực kỳ tham lam nói một câu, thu hồi âm bạt và biến mất tại chỗ.

Hắn cất bước dù muộn nhưng tốc độ cực nhanh, chỉ lưu lại tàn ảnh và khí tức.

Thế nhưng mà khi hắn đuổi theo hai tên đồng bạn thì chẳng thấy đám Lăng Tiếu đâu..

Quỷ U cao giọng nói

- Bọn chúng đâu?

Hai người đạp không mà đứng, xấu hổ không dám đối mặt Quỷ U, kết quả không cần nói cũng biết.

- Đáng chết, nếu để bọn chúng thoát thì sao bàn giao với quỷ mẫu đây?

Quỷ U mắng một tiếng, không quan tâm hai người, lập tức bay tới trước hy vọng tìm thấy Lăng Tiếu..

Quỷ U dò xét phương viên mấy chục vạn dặm, đều không phát hiện Lăng Tiếu đâu cả, hắn hoài nghi bọn họ có bí pháp ẩn nấp hay không, đành phải

bỏ cuộc.

Kỳ thật hắn cũng không biết dưới hồ nước lớn mà hắn vượt qua có người đang ẩn nấp đấy.

Người này chính là Lăng Tiếu, hắn ẩn nấp dưới đáy hồ cả ngàn mét, thu liễm toàn bộ khí tức không bị Quỷ U phát hiện.

Trước đó Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên dẫn Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên chạy đi, Lăng Tiếu lập tức đưa ra quyết định

Hắn trốn như vậy sẽ bị người ta phát hiện ra, vậy thì khó khăn rồi.

Cho nên hắn yêu cầu bọn họ vào trong dược đỉnh, sau đó liền chui vào hồ nước này ẩn nấp..

Lăng Tiếu không thể thu liễm khí tức hoàn toàn, nhưng mà có Tích Thủy Châu trợ giúp thì không cần lo lắng lộ ra.

Đợi đến khi qua đi, Lăng Tiếu mới lén lút đi ra khỏi đáy hồ, không dám dễ dàng xuất đầu.

Bây giờ trong lòng của hắn đang nhỏ máu.

Trấn Thiên Cổ là đại sát khí của hắn, người khác đoạt đi thì hắn không cam lòng.

Nhưng mà hắn chênh lệch với đối phương quá lớn, hắn vô cùng khó chịu, hắn hận không thể phục dụng đan dược tăng lực lượng đi đại chiến trăm hiệp.

- Đáng chết, lần này phải tìm mặt mũi về, đều là các ngươi bức ta!

Lăng Tiếu cắn nát bờ môi.

Cho dù hắn khống chế không ít Thánh giả, nhưng mà đối mặt với Thánh Hoàng mạnh mẽ thì chẳng đáng kể.

Hắn phải nghĩ biện pháp đi đối phó Âm Bạt Tông, đồng thờ icũng thu hồi Trấn Thiên Cổ.

Chỉ tiếc Trấn Thiên Cổ căn bản không có nhỏ máu nhận chủ, ai cầm trên trong tay cũng có thể dùng, mà Quỷ U đạt được Trấn Thiên Cổ thì chỉ sợ như hổ thêm cánh, chỉ sợ khó đối phó hơn..

Hôm nay Lăng Tiếu phải nghĩ biện pháp nhổ tận gốc Âm Bạt Tông, hắn phải tăng thực lực của Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên lên Thánh Hoàng trung giai, mới có tư cách khiêu chiến người khác.

Nhưng mà làm được điểm này hắn phải luyện chế ra Thánh Hoàng Đan mới được.

Thánh đan có hai loại, một loại là bát phẩm tiểu thánh đan, loại thứ hai là bát phẩm đại thánh đan.

Bát phẩm tiểu thánh đan là đan dược hữu hiệu với Thánh giả, mà bát phẩm đại thánh đan có hữu hiệu với Thánh Hoàng.

Trước đây Lăng Tiếu luyện cho Hàn Khai là bán thành phẩm Thánh Hoàng Đan chính là bát phẩm đại thánh đan.

Lăng Tiếu có năng lực luyện chế bát phẩm đại thánh đan, đáng tiếc khi ấy ở trung vực không có bổn nguyên dẫn vào, không cách nào luyện chế ra đại thánh đan chính thức.

Ngày nay tại cứ điểm Thiên Vực, Lăng Tiếu đã có điều kiện, chỉ cần trắng trợn thu mua linh thảo là luyện chế ra.

Đến lúc đó muốn để Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên tăng lên không phải vấn đề.

Linh thảo bát giai cao cấp trong dược định của Lăng Tiếu có, chỉ cần dùng linh thảo ngang cấp thay là được, mà trước đó luyện chế Thánh Hoàng Đan cho Hàn Khai thì hắn đã thay một lần, hiện trong tay không có linh thảo cao giai để thay, chỉ có thể đi mua.

Lăng Tiếu cẩn thận đi ra khỏi hồ nước, vẫn thu liễm khí tức đi lại giữa rừng rậm.

Nửa tháng sau Lăng Tiếu đi ra khỏi Tuyết Âm Lĩnh, mang đấu bồng che mặt.

Hắn bây giờ phải rời xa địa bàn của Âm Bạt Tông, lại chậm rãi quyết định chủ ý.

Mà Lăng Tiếu đi tới địa bàn của Bách Minh tộc.

Bách Minh tộc cùng Âm Bạt Tông luôn luôn không hợp, lúc đó Âm Bạt Tông bắt không ít Thánh Hoàng của Bách Minh tộc luyện chế âm bạt, sau đó bị người Bách Minh tộc biết rõ nên Bách Minh tộc bắt đầu trắng trợn liệp sát người của Âm Bạt Tông.

Hai bên thủy hỏa bất dung, nếu không phải Bách Minh tộc lực lượng không đủ thống nhất, chỉ sợ Âm Bạt Tông đã bị tiêu diệt rồi.

Cho nên chọn đi địa bàn Bách Minh tộc đúng là lý tưởng nhất với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bắt đầu đi tới đại thành thị, hắn bắt đầu trắng trợn thu mua linh thảo cao giai.

Trong không gian giới của hắn có hàng đống huyền tinh.

Trong một tháng hắn mua không ít linh thảo bát giai, nhưng mà linh thảo bát giai cao cấp không nhiều.

Những thành trì hắn đi không có chỗ nào có nhiều linh thảo như Dược Linh Các ở Dương gia thành.

Một ngày này hắn đi tới thành trì do Bách Minh tộc quản hạt, là do một tộc trong Bách Minh tộc quản hạt.

Hắn hy vọng có thể tìm được linh thảo mình muốn.

- Bây giờ thượng phẩm huyền tinh chỉ có hai tỷ mà thôi, mua mấy chục gốc linh thảo bát giai là đủ, nhưng mà lộ phí đi Thiên Vực thì không có!

Lăng Tiếu đang tính toán:

- Chẳng lẽ dùngtowis cực phẩm hỏa huyền tinh? Nên ít dùng mới tốt!

Lăng Tiếu có hai tỷ thượng phẩm huyền tinh là danh ngạch cho tất cả mọi người, trước đó đi mua linh thảo đã tốn không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1639 - Bán Kỳ Vật. (1)

Lăng Tiếu liên tục cân nhắc, quyết định phải tìm cái gì đó bán.

Trong các thành trì đều có nơi chuyên mua linh thảo.

Bọn họ mua vào giá thấp, lại chuyển tay kiếm lời.

Lăng Tiếu vừa đi vừa tính toán bán cái gì, nhưng mà hắn tính toán không có nhiều thứ để bán, bằng không chắc chắn sẽ khiến người có tâm dò xét.

Lăng Tiếu vừa đi vừa tự hỏi, cuối cùng đi vào khu giao dịch lớn nhất thành thị.

Chỗ nầy là một tỏng những sản nghiệp của gia tộc chủ trì thành thị này, có thanh danh cực tốt, dong binh lui tới giao dịch không ít.

Lăng Tiếu lúc này lấy đồ ra giao dịch không ít, hắn cũng không muốn hắn ở đại sảnh bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Hắn nói với thị nữ tiếp đãi.

- Gọi quản sự các ngươi ra đây, có đại sinh ý hơn cả tỷ, nhìn xem các ngươi có ăn được không.

Thị nữ lạ lùng nhìn qua Lăng Tiếu, do dự nói:

- Ngài chờ một chốc!

Thị nữ đi tìm quản sự.

Không bao lâu có một lão giả bán thánh đi ra, hắn lạnh lùng nhìn qua Lăng Tiếu và nói:

- Vị bằng hữu này theo ta!

Lăng Tiếu thuận theo đi vào trong, chỗ đó mới là nơi giao dịch lớn.

- Bằng hữu có thứ tốt gì xuất ra nhìn xem, sinh ý vượt qua cả tỷ ta quyết được!

Bán thánh cười nhạt.

- Nơi này rất tốt!

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, lại lấy đồ giao dịch ra.

- Sao nhiều vậy?

Tên bán thánh nhìn Lăng Tiếu xuất ra một đống đồ thì hít khí lạnh.

Ngay lập tức hắn kinh hô lên:

- Đây là một khối Hắc Mặc Thạch lớn, còn có cái này... Là Kim Cương Thạch, còn có Định Phong Thạch...

Tên bán thánh này chấn kinh, càng không ngừng nhìn các kỳ vật mà Lăng Tiếu lấy ra, nội tâm càng mừng rỡ.

Nếu cầm toàn bộ thứ này, trong gia tộc chắc chắn sẽ thưởng cho hắn, đây là

việc ngày thường khó mà gặp được.

- Ngươi ăn được không?

Lăng Tiếu đè thấp giọng nói ra.

- Vị này bằng hữu ngươi chờ một chút, ta phải tính ra giá trị mới nói với ngươi được!

Tên bán thánh vui vẻ nói với Lăng Tiếu.

Thoáng cái có thể xuất ra nhiều linh vật cao giai như vậy, tên bán thánh hoài nghi Lăng Tiếu có phải đã ăn cướp của nhiều trân tàng của Thánh giả hay không.

Giao dịch ở đây không ít người giết người cướp của.

Cuối cùng tên bán thánh tính toán và cảkinh, không quản hắn tính toán dựa theo giá chợ đen thế nào, nhưng khi hắn đếm con số khiến hắn kinh hỉ và hoang mang.

Kinh hỉ là linh vật giá trị quá cao, hoang mang là hắn không đủ huyền tinh ăn toàn bộ, bởi vì số này đã vượt qua bảy tỷ thượng phẩm huyền tinh, mà hắn chỉ có năm tỷ huyền tinh, căn bản không đủ ah!

- Vị bằng hữu này, ta thô sơ giản lược tính toán rồi, kỳ trân này giá trị bảy tỷ huyền tinh, bút sinh ý này quá lớn, ta muốn mời bằng hữu tới... Ta phải báo lên cấp trên!

Tên bán thánh nói cẩn thận, cuối cùng kèm một cau:

- Bút sinh ý này chúng ta có thể làm thành!

- Vậy thì tốt, ta chờ một lát, nếu như chủ sự các ngươi không tới thì ta sẽ đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu thu một phần nhỏ kỳ vật trong chín tầng quan tạp lấy ra ngoài, nhưng mà cũng đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Lăng Tiếu chỉ có bất đắc dĩ mà thôi.

Hắn bây giờ thiếu huyền tinh nghiêm trọng, tiêu hao những kỳ trân này là phai, hắn cần tiền gấp mà.

Không qua bao lâu tên bán thánh mang theo một người vội vã đi vào đây.

Người này là một Thánh giả trung giai, bộ dáng trung niên, gò má chữ quốc và lông mày dày mắt to, thần sắc kiên quyết phi phàm.

Từ mặt mà nhìn thù người này phải ở địa vị cao đã quen.

- Vị này chính là Thánh lão của chúng ta, do hắn bàn bút giao dịch này với vị bằng hữu này.

Tên bán thánh giới thiệu.

Tên Thánh giả trung giai chắp chắp tay và rất có phong độ, nói:

- Tại hạ Dịch Hoành bái kiến các hạ!

Lăng Tiếu lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Nhìn chút tài liệu này đi, nếu được thì giao phó huyền tinh, tại hạ còn có

chuyện quan trọng cần làm.

Dịch Hoành đối với Lăng Tiếu cũng không thấy cái gì không đúng, người ta đã mang đấu bồng đi vào, chính là không muốn lộ diện, nhưng mà mất tỷ huyền tinh đúng là quá hấp dẫn người.

Lăng Tiếu lại lấy tài liệu ra giao cho Dịch Hoành xem một lần.

Dịch Hoành cũng cả kinh kêu lên, thần sắc mang theo vài phần hưng phấn, thô sơ giản lược tính ra hắn cầm bút tài liệu này, chuyển tay một cái kiếm lời lớn cũng không có gì khó.

Nhưng mà trong chỗ này có một ít tài liệu cực kỳ khó tìm, bán đấu giá cho những người cần gấp, giá cả của nó tăng cao là không thành vấn đề.

- Chúng ta đều muốn, bằng hữu còn có tài liệu nữa không? Chúng ta đều muốn, đừng lo lắng chúng ta ăn không vô.

Dịch Hoành sảng khoái nói.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Chỉ có bao nhiêu đây thôi.

Dịch Hoành lúc này mang theo vài phần tiếc nuối, sau đó mang huyền tinh giao cho Lăng Tiếu, Lăng Tiếu cũng đưa tài liệu cho hắn.

Lăng Tiếu thu huyền tinh và phát hiện đối phương cho thêm năm ngàn vạn, hắn lạ lùng nhìn qua Dịch Hoành.

- Đa tạ!

Bít tài liệu này có giá trị thế nào thì Lăng Tiếu cũng biết, đối phương cho thêm năm ngàn vạn, Lăng Tiếu thấy đối phương hùng hồn tặng tiền thì có hảo cảm.

- Vị này bằng hữu này không cần khách khí!

Dịch Hoành mỉm cười và nói:

- Chắc bằng hữu cần huyền tinh gấp là muốn mua thánh vật a?

Lăng Tiếu không ngờ tới Dịch Hoành lại hỏi như vậy, hắn cũng không muốn bị người khác thử ra cái gì đó, không có trả lời cái gì.

Dịch Hoành tiếp theo nói:

- Nếu như bằng hữu muốn thứ thì không ngại tới bán đấu giá của Dịch thị chúng ta nhìn xem, nói không chừng có thánh vật mà bằng hữu cần thiết đấy.

Thân thể Lăng Tiếu hơi dừng một chút, sau đó quay đầu nhìn qua Dịch Hoành gật đầu, lại ra khỏi phòng.

Tên bán thánh thấy Lăng Tiếu đếm xỉa tới Dịch Hoành, có chút tức mà không chỗ phát, nói:

- Tam trưởng lão, này... Tên gia hỏa này thật không hiểu quy củ, ai không biết tam trưởng lão ngươi tại chỗ chúng ta là người nói một không hai chứ.

Dịch Hoành lắc tay nói:

- Người giao dịch mà không muốn lộ mặt chẳng có người nào dễ chọc cả, chúng ta chỉ cần tài, những chuyện khác không nên quan tâm.

Lăng Tiếu ra khỏi chỗ giao dịch thì cảm ứng có khí tức khóa mình lại.

Lăng Tiếu cảm thấy không phải là người Dịch gia, phải biết tầm mắt của người ta rất dài, muốn nhân lúc cháy nhà hôi của cũng không cần làm ở tại đây.

Lăng Tiếu không muốn dây dưa với bọn chúng, lại đi ra ngoài.

Người kia bất thình lình phát hiện không cảm ứng được Lăng Tiếu thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Rất hiển nhiên người này tuyệt đối có thực lực cao hơn bọn chúng, bọn chúng không thể không rút đi, hơn nữa có một đoạn thời gian không dám xuất hiện ở khu giao dịch này.

Mười ngày sau Lăng Tiếu mua sắm được không ít linh thảo, trong đó còn có một gốc linh thảo bát giai cao cấp mà hắn cần gấp.

Trong một ngày này Dịch thị bán đấu giá cũng tới rồi.

Lăng Tiếu nghe theo Dịch Hoành kiến nghị, lưu lại chỗ bán đấu giá này xem có thứ hắn cần gấp hay không.

Ở nơi này còn tốt hơn là chạy loạn xem vận khí có bạo phát hay không.

Mà Dịch thị gia tộc tại Bách Minh tộc này xếp hạng top 10, thế lực của nó không yếu hơn Dương gia, ở trong cứ điểm có thực lực rất cường đại, có lẽ thực sự có kỳ trân thánh vật hi hữu gì đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1640 - Bán Kỳ Vật. (2)

Sau khi nộp huyền tinh vào trong, Lăng Tiếu tiến vào một sương phòng nhỏ.

Lúc này hắn gọi Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Huyền Diệu cùng với Sát Thiên đi ra.

Nhìn xem có thứ cần thiết thì bọn họ cứ cầm lấy.

Dịch thị bán đấu giá đúng là có chỗ độc đáo của nó, bán đấu giá cái gì cũng là đồ vật hiếm thấy, bán đấu giá có giá không thấp, gọi giá cạnh tranh cũng rất kịch liệt.

Sau khi qua một lát Lăng Tiếu rõ ràng phát hiện thấy Dịch thị có bán Kim Cương Thạch, Định Phong Thạch và những tài liệu trân quý mà hắn bán ra.

Bán đấu giá cực cao, chỉ có mấy tài liệu đã có giá hai tỷ.

Như vậy Lăng Tiếu cảm thấy vô cùng đau đớn, biết rõ cái giá mình bán quá thấp.

Sớm biết như vậy lúc đó hắn giao bán đấu giá thì tốt hơn.

Sau nửa ngày trời, Lăng Tiếu xuất thủ hai lần, hai lần này đều là linh thảo bát giai.

Nhưng hai cây này không phải là linh thảo hắn cần gấp, chỉ có thể nói là hai loại khó gặp, lấy xuống sau này có lẽ có tác dụng.

Dần dần cũng bắt đầu về cuối.

Kiện đầu tiên khiến Lăng Tiếu kích động đứng dậy đó là một gốc Cực Quang Xà Đằng quang thuộc tính.

Cực Quang Xà Đằng vô hạn tiếp cận cửu giai thần thảo, bình thường sinh trưởng ở gần hang một loài rắn quang thuộc tính, mà bầy rắn này cực kỳ cường hoành, người thường khó tới gần, người chưa tới Thánh Hoàng mà tiếp cận sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Cực Quang Xà Đằng có giá khởi điểm tám ngàn vạn thượng phẩm huyền tinh, cái giá này đập tan hi vọng của những người ít tiền.

Đương nhiên võ giả quang thuộc tính vẫn có, người ta tham dự cạnh tranh.

Cuối cùng Lăng Tiếu báo ra cái giá hai tỷ năm ngàn vạn hượng phẩm huyền tinh mới cầm nó được.

Có được gốc linh thảo này, Lăng Tiếu đã có thể luyện chế Thánh Hoàng Đan quang thuộc tính.

Sau đó còn xuất hiện một loại linh thảo bát giai cao cấp, dù không phải Lăng Tiếu cần thiết nhưng hắn vẫn mua lại.

Dùng gốc linh thảo này có thể đổi linh thảo mà hắn cần trong dược đỉnh.

Lăng Tiếu không không nghĩ tới trong chỗ này lại thuận lợi bắt được hai gốc linh thảo bát giai cao cấp, kế hoạch của hắn đã rất gần rồi.

Trải qua nhiều lần đầu giá, một kiện thánh vật áp trục cũng nên đài.

Đây là thánh vật bổn nguyên thổ hệ, "Vạn thổ nhưỡng".

Thành vật này đập giá năm tỷ huyền tinh.

Lăng Tiếu bị dọa nhảy dựng lên, thì ra thánh vật bổn nguyên cao giá như vậy, mà đây chỉ là giá khởi điểm mà thôi.

Hắn dùng cái giá gần chín tỷ mua lại.

Lăng Tiếu không biết làm gì, dù hắn không tu thổ hệ, thế nhưng mà mua xuống về sau sẽ cho người nhà dùng.

Bán đầu giá chấm dứt, Lăng Tiếu không chờ được muốn đi luyện đan, hắn muốn nhanh chóng tăng thực lực của Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn chưa ra khỏi bán đấu giá thì có người ngăn cản.

- Vị bằng hữu này chúng ta lại gặp mặt!

Dịch Hoành tươi cười nhìn qua Lăng Tiếu.

- Có việc?

Lăng Tiếu đè thấp giọng nói.

- Vậy thì không có, chỉ là biết rõ bằng hữu đến cho nên mời mà thôi!

Dịch Hoành nói.

- Đã không chuyện thì ta đi, tại hạ còn có chuyện quan trọng!

Lăng Tiếu lờ mờ đứng dậy.

- Ta chỉ muốn kết giao bằng hữu với các hạ mà thôi, vừa rồi ta biết ngươi mua linh thảo, nếu như bằng hữu có gì cần cứ tới Trán Linh Hiên của tại hạ, chỗ đó có lẽ có thứ mà các hạ cần!

Dịch Hoành lại giải thích một tiếng.

- Dịch mỗ bình sinh yêu thích kết giao các loại kỳ nhân dị sĩ, nhất là trẻ tuổi như huynh đệ, lại dám đắc tội Âm Bạt Tông, Dịch Hoành càng phải kết giao mới được, cũng không có nửa điểm ác ý!

Lăng Tiếu biết rõ thân phận của mình đã bị nhìn thấu, dứt khoát giật đầu bồng xuống, nói:

- Hy vọng Dịch trưởng lão không nên khiến tại hạ thát vọng, bằng không tại hạ chẳng khách khí.

Dịch Hoành cười to nói:

- Các hạ yên tâm, Dịch gia chúng ta và Âm Bạt Tông là không đội trời chung, việc này tại cứ điểm ai cũng biết, các hạ không tin có thể tùy tiện tìm người hỏi đi, các hạ là địch nhân của Âm Bạt Tông, thế nhưng mà lại là bằng hữu của Dịch gia chúng ta, ngươi không nên hoài nghi dụng tâm của Dịch mỗ.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Vậy là tốt rồi, tại hạ họ Lăng, tên Tiếu!

- Tên rất hay, rất vui làm quen với các hạ, chúng ta qua bên kia ngồi đi!

Dịch Hoành tán thanh nói.

Dịch Hoành làm người nho nhã bất phàm, nói chuyện cũng khiến người ta sinh ra hảo cảm, Lăng Tiếu cảnh giác dần tiêu trừ, đồng thời cũng có một ý niệm nhanh chóng sinh sôi.

Lăng Tiếu cùng Dịch Hoành ra khỏi nơi bán đấu giá và đi tới một thương phố xa hoa, tên là Trấn Linh Hiên, cũng là sản nghiệp của Dịch gia.

Những thương phố này mua gì cũng có, có một bộ phận kỳ trân đều có ở Trấn Linh Hiên, có một bộ phận bị thu về gia tộc, lại có một số đưa lên bán đấu gía.

Trân Linh Hiên nhìn qua quy mô thì không kém Dược Linh Các của Dương gia thành, thế nhưng mà phẩm chất linh thảo bên trong chẳng kém cạnh gì.

Lúc đó Lăng Tiếu có thể tùy ý mua sắm linh thảo bát giai, nhưng mà tại Trấn Linh Hiên bị người ta bố trí như thánh vật, người bình thường còn chưa có tư cách xem và mua sắm.

Lăng Tiếu đã thu được nhiều linh thảo bát giai, hắn thiếu chính là bát giai cao giai, là vô hạn tiếp cận cửu giai.

Dịch Hoành không nghĩ đến ánh mắt của Lăng Tiếu cao như vậy, chỉ có thể mang Lăng Tiếu đi lên tầng cao nhất.

Chỗ này đặt chưa tới mười món, có kỳ thạch trân quý, có linh thảo cao giai, cũng có một lượng đan dược.

Lăng Tiếu nhìn qua mấy gốc linh thảo thì con mắt sáng lên.

Dịch Hoành ní:

- Chỗ nầy cái gì cũng không dễ tìm, nếu như Lăng huynh đệ muốn, có thể

cầm kỳ vật cùng giai trao đổi.

Dịch Hoành biết rõ Lăng Tiếu không có nhiều huyền tinh, cho nên mới nói như vậy.

Lăng Tiếu không tiếp lời Dịch Hoành, mà là hỏi:

- Dịch huynh không trong tộc các ngươi có bát phẩm thánh dược sư không?

Dịch Hoành chần chờ nói:

- Tất nhiên là có!

Lăng Tiếu lại nói:

- Vì sao ở đây ta không phát hiện có Thánh Hoàng Đan chứ?

Vừa vào LĂng Tiếu nhìn thấy các loại đan dược đều là đan dược bát giai, cho nên mới hỏi thăm, hơn nữa trong lòng của hắn đang tính toán.

Dịch Hoành cười khổ nói:

- Đan dược này trong cứ điểm không có bao nhiêu người có thể luyện chế, chúng ta làm sao có được?

Bát phẩm thánh dược sư trong cứ điểm không ít, nhưng mà đạt tới Thánh giả chỉ là số ít mà thôi, là thánh dược sư bình thường.

Nhưng mà bát phẩm thánh dược sư chia ra làm hai loại, một loại là tiểu thánh dược sư, một loại là đại thánh dược sư.

Đại thánh dược sư là tồn tại vô hạn tiếp cận cửu phẩm thần dược sư.

Dịch thị gia tộc có bát phẩm thánh sư chỉ là tiểu thánh dược sư.

Lăng Tiếu lúc nỳ hỏi Dịch gia lời này chính là hắn có ý định.

- Nếu như ta có thể luyện chế Thánh Hoàng Đan cho Dịch thị các ngươi, Dịch huynh có thể nuốt trôi không?

Lăng Tiếu lên tiếng.

Lúc này Dịch Hoành đang cầm một ly trà, đột nhiên nghe Lăng Tiếu nói thế thì tay khẽ rung lên, nước trà cũng đổ vào quần áo.

Hắn không ngó ngàng tới điểm này, vội vã đứng lên nhìn Lăng Tiếu kinh hô:

- Lăng huynh đệ ngươi... Ngươi nói thật?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1641 - Kết Giao Dịch Hoành.

- Tuyệt đối thực sự!

Lăng Tiếu trịnh trọng gật đầu.

Dịch Hoành kích động chà xát tay, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu giống như mỹ nhân tuyệt thế, hận không thể đẩy ngã hắn xuống.

- Cái kia... Cái kia, Lăng huynh đệ ngươi muốn điều kiện gì? Chỉ cần Dịch gia chúng ta làm được tuyệt đối sẽ nghiêm túc!

Dịch Hoành vỗ ngực nói.

Thánh Hoàng Đan trong cứ điểm không thấy nhiều, mỗi lần chỉ có ba thế lực lớn nhất mang ra đấu giá, nhưng mà nhanh chóng bị người ta chia sạch, hơn nữa đều phải dùng thánh vật bổn nguyên đổi mới được, Dịch gia bọn họ đã lấy tới một quả, biết rõ Thánh Hoàng Đan nghịch thiên, tự nhiên hận không thể lập tức đưa ra điều kiện với Lăng Tiếu, chỉ cần không quá hà khắc sẽ nhận lời.

- Luyện chế đan dược cao giai như vậy ta chỉ có ba thành nắm chắc, bằng không ta cũng không đi các nơi thu mua linh thảo, Dịch huynh cần phải cân nhắc rõ ràng!

Lăng Tiếu nói một câu.

Hắn nói lời này chính là luyện chế Thánh Hoàng Đan chỉ có một phần ba xác xuất thành công, cho nên muốn hắn luyện chế Thánh Hoàng Đan thì ít nhất

phải chuẩn bị ba phần tài liệu, mới có thể có hoàn toàn luyện ra một viên Thánh Hoàng Đan.

Dịch Hoành tự nhiên biết rõ luyện đan có phong hiểm, thánh dược sư trong nhà bọn họ cũng có khi thất bại, Lăng Tiếu nói câu này khiến hắn an lòng, Lăng Tiếu có khả năng là đại thánh dược sư.

- Lăng huynh đệ, ta xem như vậy đi, việc này quan trọng lớn, ta phải quay về gia tộc thương nghị với các tộc lão, một ngày sau ngươi quay lại đây nhé?

Dịch Hoành do dự nói ra.

Dù hắn trong gia tộc có quyền lực nhất định, nhưng hắn không phải tộc trưởng, việc này quá mức trọng đại, phải mở hội nghị trưởng lão thông qua mới được.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Không có vấn đề!

Lăng Tiếu tự nhiên biết rõ Dịch Hoành không có khả năng dễ dàng đáp ứng, cho nên hắn cần thời gian thương nghị.

Sở dĩ Lăng Tiếu làm như vậy là muốn tìm đủ tài liệu luyện Thánh Hoàng Đan, hắn nói chỉ có ba phần xác xuất thành công, hai phần tài liệu còn lại xem như thu nhập, điểm này hoàn toàn không quá phận, phải biết rằng có luyện dược sư cần tới năm phần mới luyện ra đan dược cao giai cho người khác.

Đương nhiên giá trị của một viên Thánh Hoàng Đan đúng là có thể bằng tổng giá của năm phần tài liệu này, nhiều ra một Thánh Hoàng hoặc là Thánh Hoàng cao giai đối với một gia tộc có giá trị cực kỳ trọng yếu, mà thứ thu

được càng lớn, đây là cục diện hai bên có lợi.

Đồng thời Lăng Tiếu cũng muốn giao hảo với Dịch gia, đến lúc đó lại thảo phạt Âm Bạt Tông sẽ có thêm trợ thủ.

Chuyện này tốt hơn một mình tự chiến nhiều.

Chuyện này là lúc Lăng Tiếu công bố thân phận luyện dược sư của mình ra ngoài.

Lăng Tiếu rời khỏi Trấn Linh Hiên và chờ tin tức của Dịch Hoành.

Dịch Hoành xuát hiện còn nhanh hơn tưởng tượng của hắn, không tới một buổi là hắn tìm được Lăng Tiếu.

- Lăng huynh đệ, Dịch gia chúng ta quyết định làm giao dịch này với ngươi, nhưng mà lão gia chủ của ta muốn gặp Lăng huynh đệ, ngươi xem có thể đi với tại hạ một chuyến không?

Dịch Hoành hỏi.

Lăng Tiếu do dự và lắc đầu.

- Ta tin tưởng Dịch huynh không có nghĩa là ta tin tưởng tộc nhân của ngươi, nếu như hắn muốn gặp ta, tốt nhất nên tự mình đi, không thì thôi.

Giang hồ hiểm ác, Lăng Tiếu không thể không cẩn thận.

Nếu vào địa bàn Dịch gia, người ta có bẫy rập thì hắn mọc cánh cũng khó thoát.

Dịch Hoành sững sờ một cái, ngẫm lại cũng cảm thấy suy nghĩ của mình quá

đường đột, cũng không cân nhắc tâm lý Lăng Tiếu.

Bây giờ Lăng Tiếu là người đang bị treo thưởng truy nã, người ta không cẩn thận là không được.

Hơn nữa Lăng Tiếu là đại thánh dược sư, xác thực đủ bình khởi bình tọa với bất cứ Thánh Hoàng nào, muốn gia chủ bọn họ tự đi gặp là lẽ đương nhiên.

Dịch Hoành gượng cười nói:

- Là ta cân nhắc không chu toàn, ta trở về nói lại!

Dịch Hoành lui ra ngoài, lại quay về gia tộc mời gia chủ Dịch gia đi.

Lần thứ hai lão gia chủ Dịch gia quả nhiên tự mình tới.

Hắn là lão đầu tử đầy cơ bắp, trên gương mặt tươi cười hiền lành, để người ta cảm thấy hắn là lão già bình dị dễ gần.

- Lăng thánh sư, lão hủ Dịch Thành có thất lễ!

Dịch Thành lạ lùng nhìn qua Lăng Tiếu, tiếp theo thập phần khách khí nói.

Dịch Thành không ngờ Lăng Tiếu còn trẻ tuổi như vậy, nhưng mà trong thiên hạ không thiếu thiên tài dị bảo thanh xuân vĩnh trú, có lẽ người ta phục dụng đan dược phản lão hoàn đồng, cũng là không có ý dò xét Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không cách nào thấy rõ thực lực chân chính của Dịch Thành, nhưng mà hắn cũng biết ít nhất phải ngoài Thánh Hoàng.

Lăng Tiếu đáp lễ.

- Dịch lão khách khí, là do Lăng Tiếu ta quá thất lễ!

- Chúng ta không nên lời lời khách sáo này, trước tới Trấn Linh Hiên uống linh trà, chúng ta lại bàn chính sự, cho dù không được thì xem như Dịch Thành kết giao bằng hữu.

Dịch Thành sảng khoái nói ra.

Từ phong cách làm việc của Dịch Thành thì khiến Lăng Tiếu cảm thấy hắn xử sự lão đạo, dễ dàng khiến người t cảm thấy thoải mái, thực sự không hổ là gia chủ một gia tộc.

Lăng Tiếu cùng Dịch Thành cùng Dịch Hoành tới Trấn Linh Hiên.

Dịch Thành cũng không có trực tiếp vào chính đề, ngược lại trò chuyện Lăng Tiếu về phong thổ dân tình.

Lăng Tiếu không biết Dịch Thành đánh chủ ý gì, cũng thuận miệng nói chuyện.

Mà bên cạnh Dịch Hoành bộ dạng có vẻ gấp.

- Lăng thánh sư, không biết ngươi ở nơi nào tới? Lại chọc phải tà phái như Âm Bạt Tông?

Dịch Thành cũng vào chính đề với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không muốn quá nhiều nói việc của mình.

- Tông môn như chúng đáng ra phải sớm bị diệt!

Dịch Thành cũng nói:

- Đúng vậy, nếu không phải Dịch gia ta thế đơn lực mỏng, nhất định phải phân cao thấp với chúng.

Lăng Tiếu không muốn dây dưa chuyện này, nhịn không được nói:

- Dịch lão, chúng ta vẫn nói chính sự a, ta không có nhiều thời gin!

Dịch Thành cười nhạt, nói:

- Ha ha, là lão hủ lắm điều!

Ngừng một chút và nói:

- Lăng thánh sư luyện Thánh Hoàng Đan có ba thành thành công, Dịch gia chúng ta có thể chịu được, nhưng mà không biết Lăng thánh sư phải chăng có yêu cầu gì khác không? Nếu như quá hà khắc thì sợ rằng Dịch gia ăn không vô!

Dịch Thành là nhân tinh, hắn rất khôn khép, đúng là muốn trấn trụ khí thế của Lăng Tiếu, hắn có thể nắm quyền chủ đạo, chỉ có như vậy mới có tư cách bàn điều kiện.

Lăng Tiếu nói:

- Ba phần tài liệu và thêm một ít linh thảo bát giai và hai tỷ thượng phẩm huyền tinh, ta sẽ cho các ngươi một viên Thánh Hoàng Đan, hoặc là ba phần tài liệu thêm một loại bổn nguyên thánh vật cũng được.

Lăng Tiếu khai giá tuyệt đối công đạo, phải biết rằng một viên Thánh Hoàng Đan chỉ sợ không dưới mấy chục tỷ huyền tinh, tuyệt đối là có giá mà không có hàng.

Đây là điểm làm thánh dược sư có giá nhất.

- Như vậy?

Dịch Thành không ngờ Lăng Tiếu khai điều kiện cũng không có khó như tưởng tượng của hắn, làm cho hắn cảm thấy lạ lùng.

- Dịch lão thấy thế nào?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Ha ha, ta chỉ không ngờ Lăng thánh sư khai điều kiện đơn giản như vậy, ta còn tưởng sẽ là giá trên trời, ngược lại là lão hủ tâm tiểu nhân rồi!

Dịch Thành cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1642 - Công Khai Thân Phận.

Kỳ thật hắn nói lời này cũng có thành phần không tin Lăng Tiếu trong đó.

Lăng Tiếu ra điều kiện cũng không hà khắc, cũng vì như thế hắn cho rằng Lăng Tiếu có phải đang lừa gạt hay không.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng hiểu ra ý của Dịch Thành.

- Ta ở đây không có nơi an thân, nếu như Dịch lão có thể tìm ra nơi an tĩnh cho ta luyện đan, ta lập tức chấp thuận.

Lăng Tiếu nói lời này là cho Dịch Thành giám thị hắn, để hắn không ôm linh thảo chạy đi, cũng khiến Dịch Thành an tâm.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, có một người tự nhiên nói ra là mình biết luyện chế Thánh Hoàng Đan và đời giá trên trời, không bằng không chứng ai tin được.

- Như vậy à, lão hủ đúng là có thể giới thiệu nơi đơn giản, chỉ cần Lăng thánh sư không ngại thì chúng ta có thể đi xem!

Dịch Thành nói.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Sự tình không nên chậm trễ, đi thôi.

Dịch Thành dẫn Lăng Tiếu cùng Dịch Hoành đi ra ngoài thành, tốc độ cực

nhanh, đi tới một khu rừng và hạ xuống một đỉnh núi.

Ở sườn núi có một cấm chế do người ta bố trí, người bình thường căn bản là không cách nào nhìn thấy, càng không dễ dàng tới được nơi này.

Dịch Thành cũng phá giai cấm chế.

- Đây là nơi cư trú của lão hủ khi rãnh rỗi, Lăng thánh sư cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu chỉ cần không ra khỏi địa bàn của Dịch gia là không có gì, nói:

- Chỗ nầy rất tốt, linh khí đầy đủ, lại đủ an tĩnh.

- Lăng thánh sư ngươi cứ đưa linh thảo cần thiết đi, ta lập tức cho người mang tới, nhanh chóng làm xong!

Dịch Thành không chờ được hỏi thăm.

Lăng Tiếu cũng nói những linh thảo cần thiết ra, trong đó càng có một ít linh thảo ngoài danh ngạch, để ngừa bị người khác phân biệt ra thành phần bên trong.

Đương nhiên bỏ việc này ra tất cả thành vật bổn nguyên làm chủ dược thì có thể thành công rồi.

Những thánh vật bổn nguyên mới là thánh tài trân quý nhất của Thánh Hoàng Đan.

Dịch Thành nghe xong lập tức nhìn qua Dịch Hoành nói:

- Ngươi trở về bảo Dịch Minh cầm theo linh thảo cho Lăng thánh sư cần dùng và gom thật nhanh, chúng ta không có thì đi nơi khác mua.

- Dạ gia chủ!

Dịch Hoành cung kính ứng một tiếng, lập tức xoay người quy về gia tộc làm việc.

- Lăng thánh sư, chúng ta vào trong động uống trà!

Dịch Thành cũng mời vào trong.

Lăng Tiếu không có chậm lại, thuận theo Dịch Thành đi vào trong động phủ.

Trong động phủ thanh tịnh, chỉ có một cái giường đá bình thường và còn lại là đống đổ nát.

Dịch Thành lấy một ít linh quỷ quỳnh tương ra, Lăng Tiếu vừa ăn vừa trò chuyện khách sáo.

Lăng Tiếu cũng thừa dịp này tìm hiểu chuyện về Thiên Vực.

Nhưng mà Dịch Thành biết rõ cũng không nhiều, cũng chỉ là một ít truyền thuyết từ tổ tiên, từ trong sách cổ có ghi chép tương quan mà thôi.

Nhưng mà có thể khẳng định Thiên Vực tuyệt đối là một mảnh thần thổ, chỗ đó xác thực có thần linh chính thức tồn tại, có khả năng di sơn đảo hải, khai thiên tích địa.

- Năm nay mnwr Thông Thiên chi trận ra, Dịch gia có người đi vào không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Những năm qu người Dịch gia chúng ta có tham gia trùng kích Thông Thiên chi trận, nhưng mà năm nay... Không có!

Dịch Thành có vẻ lo được lo mất.

- Dịch lão sao nói lời ấy?

Lăng Tiếu lại hỏi.

- Hàng năm chỉ có một trăm danh ngạch, chôn vùi không biết bao nhiêu nhân tài tuấn kiệt, trên con đường này Dịch gia chúng ta có rất nhiều người nhiệt huyết, cũng chỉ có vài người được đi tới Thiên Vực, nhưng mà bọn họ vừa đi thì không quay về, mà mấy năm nay chúng ta minh tranh ám đấu với Âm Bạt Tông, tại Thông Thiên Chi Lộ chiến đấu càng lợi hại, mà Âm Bạt Tông kia thỉnh thoảng bỏ đá xuống giếng, khống chế số lượng âm bạt không ít, chính là lấy nhiều khi ít, trảm sát người Dịch gia chúng ta, khiến Dịch gia bây giờ xuất hiện nhiều khoảng trống thế hệ.

Dịch Thành mang theo vài phần hận ý nói ra.

Xem dáng vẻ của hắn thì hiển nhiên có không ít người Dịch gia chết trong tay của Âm Bạt Tông.

Lăng Tiếu cùng Dịch Thành sau khi ngồi đây mười ngày, Dịch Hoành lại xuất hiệ lần nữa, nhưng lần này không chỉ có mình hắn.

Người tới là một lão giả, có râu màu đỏ, khí tức bá đạo hiện ra ngoài, khó dấu thần sắc kiêu căng.

Người này nhìn thấy Dịch Thành thì lập tức buông tư thái đi tới bái kiến.

- Bái kiến gia chủ!

- Dịch Phong ngươi cũng đến?

Dịch Thành nói.

- Ta nghe nói có vị đại thánh sư nguyện ý giúp Dịch gia chúng ta, do dó tới đây chứng thực, không nên nghe lời hư giả dối!

Lão giả gọi là Dịch Phong này nói xong, ánh mắt khiêu khích nhìn qua Lăng Tiếu.

Dịch Thành cười giới thiệu:

- Vị này chính là Lăng Tiếu Lăng thánh sư, đây là thánh dược sư của Dịch gia, Dịch Phong, các ngươi đều là thánh dược sư, cũng nên thân cận một chút.

Lăng Tiếu lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Hạnh ngộ!

- Ha ha, hy vọng Lăng thánh sư có bổn sự thật sự, ta vừa vặn có thể học tập của ngươi!

Dịch Phong tự mãn nói ra.

Vào lúc này một đạo tinh thần uy áp bức thẳng về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhíu mày, trực tiếp không đếm xỉa tới tinh thần uy áp của Dịch Phong.

Trước không nói tinh thần lực của Lăng Tiếu khổng lồ ra sao, chỉ Cổ Hoàn Thần Công tầng thứ sáu xuất khiếu đã có thể ngăn cản tinh thần uy áp này rồi.

Dịch Phong hoàn toàn kinh ngạc, hắn thân là Thánh giả cao giai, lại tinh tu tinh thần bí thuật, uy áp của hắn đè ép Thánh giả không thể thở, mà Lăng Tiếu trước mặt không có chút ảnh hưởng nào, chuyện này chứng tỏ tinh thần lực của đối phương còn trên cả hắn.

- Muốn học tập có thể, nhưng phải giao học phí!

Lăng Tiếu cười nhạt nói một câu.

Lăng Tiếu luyện đan không bao giờ cho người ta quan sát, trừ phi đối phơng ảnh hưởng không hy vọng hắn luyện thành thánh đan.

Dịch Phong khiêu khích rõ ràng như thế, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không sợ.

Gương mặt Dịch Phong mang theo thần sắc giận dữ, hắn chưa bao giờ bị người khác miệt thị như vậy, trong nội tâm nói thầm:

- Muốn thu học phí? Khẩu khí thật lớn, ta đúng là muốn nhìn ngươi có năng lực gì.

Dịch Phong thân là Dịch gia thủ tịch thánh sư, hắn không thể trở thành đại thánh dược sư là một tiếc nuối, bây giờ đột nhiên xuất hiện một gã đại thánh sư muốn luyện đan thay cho Dịch gia bọn họ, hắn không thể nào không sinh lòng nghi kỵ.

Mà đại thánh sư là tôn quý bực nào, tại sao lại hạ mình đi trợ giúp Dịch gia chứ?

Cho nên Dịch Phong mới quyết định tới đây nhìn xem người tới là thực hay giả, hay là có ý đồ khác.

- Có học phí thì dễ nói!

Dịch Phong ứng một tiếng, mang một quả không gian giới đưa vào trong tay Lăng Tiếu:

- Chỗ này có ba phần tài liệu hỏa thuộc tính của Thánh Hoàng Đan, hy vọng ngươi có thể luyện ra Thánh Hoàng Đan hỏa thuộc tính, ta sẽ ở bên xem xét.

- Dịch Phong không nên làm khó Lăng thánh sư!

Dịch Thành man theo vài phần quở trách, nhưng mà không quá mức ngăn cản Dịch Phong, bởi vì hắn suy nghĩ Dịch Phong có chút ít nhất trí, muốn nhìn xem Lăng Tiếu phải chăng nghe đồn có sai không.

Lăng Tiếu tiếp không gian giới và cười nhạt, nói:

- Các vị lưu ở đây nhìn là được rồi!

Dịch Phong nhíu mày một cái, nhìn Lăng Tiếu cười nhạt, không biết vì sao cảm thấy mình tính toán thiếu cái gì đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1643 - Xem Ra Ngươi Thật Sự Là Lừa Đảo. (1)

Lăng Tiếu bắt đầu luyện đan, khí tức củ hắn bắt đầu tỏa ra.

- Chỉ là Thánh giả thấp giai, tại sao có thể là đại thánh sư, xem ra ngươi đúng là lừa đảo mà!

Dịch Phong nhìn qua Lăng Tiếu quát một tiếng, muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Bình thường đạt tới đại thành sư ai không phải đạt tới Thánh Hoàng cơ chứ, mà Lăng Tiếu bây giờ chỉ là Thánh giả thấp giai đỉnh phong, Dịch Phong đoán định Lăng Tiếu tuyệt đối không phải đại thánh sư.

Lăng Tiếu bị Dịch Phong quát thì chấn kinh, tâm thần bất ổn, những linh thảo đang khống chế rơi xuống, một ít tinh hoa linh thảo trước mặt rơi xuống.

Lăng Tiếu giận dữ, muốn ra tay với Dịch Phong.

- Ngươi cho rằng ta không dám ra tay sao.

Lăng Tiếu quát lên còn mang theo long uy, một con chân long xé trời xuất hiện, long ngâm gào thét.

Dịch Phong vốn khi dễ Lăng Tiếu, ra tay căn bản không có dùng toàn lực.

Đột nhiên Lăng Tiếu rống lên với uy lực to lớn, Dịch Phong bị long ngâm này chấn động mạnh mẽ, màng tai đau nhức không thôi.

Bên kia Dịch Thành vầ Dịch Hoành cũng bị ảnh hưởng, nhưng mà Dịch Thành phản ứng nhanh chóng, lập tức hình thành không gian che đậy sóng âm.

Lăng Tiếu thừa dịp Dịch Phong thất thần đã ra tay nhanh như tia chớp.

Nắm tay đánh mạnh vào mặt của Dịch Phong.

Dịch Thành không ngờ rằng Lăng Tiếu thừa cơ tấn công, Thánh Hoàng chi uy trong nháy mắt bộc phát.

- Lăng thánh sư xin dừng tay.

Uy áp khổng lồ đè xuống Lăng Tiếu.

Không quản thế nào, Lăng Tiếu đã tới trước mặt Dịch Phong, chỉ còn chút nữa là đụng vào mặt rồi, một quyền này chưa tới nhưng mà gương mặt Dịch Phong đã đau nhức không thôi.

Dịch Phong cảm giác gương mặt nóng rát, bản thân mình bị một Thánh giả thấp giai thiếu chút nữa đánh bị thương, hắn vô cùng tức giận.

- Ngươi hỗn đản, ta giết tiểu lừa đảo ngươi!

Dịch Phong tức giân mắng một tiếng, muốn ra tay với Lăng Tiếu lần nữa.

- Đủ rồi, Dịch Phong ngươi đứng qua một bên cho ta!

Dịch Thành quát to một tiếng, bàn tay mở ra ngăn cản Dịch Phong lại, ngăn cản hắn không thể ra tay với Lăng Tiếu.

- Gia chủ, hắn chỉ là Thánh giả thấp giai, không thể nào là đại thánh sư, tiểu

tử này là lừa đảo!

Dịch Phong bị Dịch Thành áp chế không di chuyển được, chỉ có thể lên tiếng mắng mỏ Lăng Tiếu.

- Nếu các ngươi không tin ta, vậy thì thôi!

Lăng Tiếu nói một câu, mang những linh thảo kia thu vào không gian giới, sau đó ném nó lại cho Dịch Thành.

Dịch Thành cười khổ.

- Lăng thánh sư, này... Đây chỉ là hiểu lầm, còn mời Lăng thánh sư không nên quan tâm.

Hắn lại nhìn qua Dịch Phong quát:

- Ngươi chớ nhảm nhí, ngươi lập tức cút ra ngoài đi, còn không mau xin lỗi Lăng thánh sư.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu bộc phát khí tức thì Dịch Thành cảm giác được Lăng Tiếu tích súc năng lượng không hợp lẽ thường, giống như không chỉ là Thánh giả thấp giai đỉnh phong, mà càng giống Thánh giả trung giai đỉnh phong thậm chí là cao hơn.

Mà Lăng Tiếu đến nay cũng không có biểu hiện khủng hoảng gì cả, dám luyện đan trước mặt bọn họ, chuyện này nói rõ đối phương không sợ gì, hoặc nói đối phương chính là đại thánh sư, không có tư tâm.

Cho nên Dịch Thành cũng tin tưởng Lăng Tiếu là đại thánh sư chân chính, cũng không muốn trở mặt bây giờ, chuyện này với Dịch gia mà nói tuyệt đối là chọn lựa không sáng suốt.

Nếu như Lăng Tiếu là lừa đảo, có hắn ở đây Lăng Tiếu có thể thoát được sao?

Chuyện này hiển nhiên không có khả năng!

Lăng Tiếu không có nói chuyện với Dịch Thành, rất rõ ràng đang tức giận.

Chuyện tối kỵ của luyên dược sư chính là bị quấy rầy, khi luyện đan không được phép có người ảnh hưởng.

Mà Dịch Phong không nghi ngờ là phạm tối kỵ này, đây là chuyện không ai có thể th thứ.

- Dịch Phong còn không mau xin lỗi Lăng thánh sư!

Dịch Thành nhìn qua Dịch Phong trước mặt quát một câu.

Thần sắc Dịch Phong lúc đỏ lúc trắng, hắn tức giận nhìn qua Lăng Tiếu, ngay lập tức xoay người ra khỏi động phủ.

- Ngươi...

Dịch Thành tức giận quát to lên, nhưng không thể nói được cái gì, bởi vì Dịch Phong tại Dịch gia địa vị gần với hắn, cũng không nên quá mức chỉ trích hắn.

- Xem ra các ngươi không tin năng lực của ta, vậy Lăng Tiếu ta sẽ đi, dù sao không có lãng phí tài liệu của các ngươi!

Lăng Tiếu đạm mạc nói một tiếng, muốn trực tiếp ra khỏi động phủ.

Dịch Hoành ngăn trước mặt Lăng Tiếu.

- Lăng huynh đệ, xin dừng bước, chúng ta tuyệt đối không có ý này, đều tại ta không nên mang theo Dịch Phong lại đây, ta xin lỗi ngươi, Lăng huynh đệ không nên để ý tới hắn.

Lăng Tiếu nói:

- Các ngươi phải biết rõ, luyện dược sư ghét nhất là bị người khác quấy rầy và nhìn bản thân đang luyện đan, Lăng Tiếu ta dám luyện đan trước mặt các ngươi là nhượng bộ lớn nhất rồi, các ngươi lại không có tin tưởng còn cho người quấy rầy, ta cũng không tin dựa vào thân phận của ta lại không hợp tác được với gia tộc khác!

- Lăng thánh sư, xin chớ trách, Dịch Phong người này tính tình táo bạo, nhưng hắn tuyệt đối không có ác ý, nếu như Lăng thánh sư luyện ra Thánh Hoàng Đan, Dịch Thành ta sẽ bảo hắn xin lỗi bồi thường trước mặt Lăng thánh sư!

Dịch Thành lúc này trịnh trọng nói ra.

Dịch Hoành lúc này tận tình khuyên bảo.

Cuối cùng Lăng Tiếu vẫn lựa chọn lưu lại.

Nhưng mà hắn không có luyện đan nữa, mà là phải tĩnh tu ba ngày sau mới luyện.

Dịch Thành và Dịch Hoành biết rõ Lăng Tiếu đang muốn tiêu tức giận, ra khỏi động thủ, cũng không có ý tứ thúc giục, là do bọn họ không đúng trước.

Lăng Tiếu sở dĩ làm vậy chính là đùa nghịch tính tình mà thôi, hắn tự nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng kế hoạch của mình.

Hắn còn phải mượn tay Dịch gia tìm nhiều tài liệu luyện Thánh Hoàng Đan đấy.

Đây là chuyện cần thế lực và tài lực, cũng cần nhiều thời gian, điều kiện tiên quyết chính là phải cho Dịch gia ăn chút ngon ngọt, như thế mới có cục diện cùng thắng.

Lăng Tiếu sẽ không dễ dàng bỏ qua mục đích của mình, hắn cần phải tìm đồng bọn hợp tác.

Ba ngày sau, Lăng Tiếu lại bắt đầu luyện đan.

Làm ra vẻ tín nhiệm Lăng Tiếu, Dịch Thành và Dịch Hoành rời khỏi động phủ, tùy ý Lăng Tiếu luyện đan.

Biểu hiện ra Dịch Thành và Dịch Hoành giảm thiểu bận tâm với Lăng Tiếu, thực ra bọn họ ra ngoài vẫn tỏa định khí tức của Lăng Tiếu, chỉ cần Lăng Tiếu hơi có dị động thì bọn họ sẽ lập tức chế trụ Lăng Tiếu ngay.

Lăng Tiếu cũng chẳng quản bọn họ rời đi, nhưng mà không quên nói một câu không nên ở gần, nên đi xa xa một chút.

Dịch Thành và Dịch Hoành tưởng Lăng Tiếu sợ bọn họ không tín nhiệm hắn, cũng nghe Lăng Tiếu và đi ra ngoài, cũng không có đi quá xa.

Bọn họ cũng không biết Lăng Tiếu bảo bọn họ đi xa là có nguyên nhân.

- Dịch Hoành, ngươi cảm thấy Lăng thánh sư này đáng tin cậy không?

Dịch Thành truyền âm hỏi Dịch Hoành.

Dịch Hoành do dự nói một câu.

- Theo cá nhân mà nói ta tin tưởng Lăng thánh sư.

Dịch Thành hỏi tiếp:

- Làm sao khẳng định như vậy?

- Từ ban đầu ta đã chủ ý tới, hắn vẫn ở trong thành trì của chúng ta thu mua linh thảo cao giai, nếu như hắn không phải luyện dược sư, ta nghĩ mãi không rõ một người làm gì mua nhiều linh dược khác nhau như vậy, đây là chuyện không thể nào, mà hắn làm người phách lực không nhỏ, dám chọc Âm Bạt Tông tức giận, người ta dùng huyền tinh ban thưởng cực cao, chắc hẳn hắn có chỗ hơn người, cho nên ta nghĩ hắn khẳng định không lừa chúng ta!

Dịch Hoành phân tích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1644 - Xem Ra Ngươi Thật Sự Là Lừa Đảo. (2)

Dịch Thành trầm tư và gật đầu.

- Ân, Lăng thánh sư này gương mặt có chính khí, hắn tuyệt đối không phải loại tiểu nhân nham hiểm, nếu như hắn thật sự luyện ra Thánh Hoàng Đan, tuyệt đối là phúc của Dịch gia, đại thánh sư đáng cho chúng ta toàn lực lôi kéo, Dịch Hoành ngươi tận khả năng giao hảo với hắn, không cần quá mức tận lực, hết thảy thuận tự nhiên sẽ không khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Dịch Hoành gật đầu, hắn cũng sẽ làm như Dịch Thành nói.

Bằng hữu quý ở thổ lộ tình cảm, mà không phải a dua nịnh nọt đánh tốt quan hệ.

Lăng Tiếu đạt tới Thánh giả thì tốc độ đề luyện linh thảo nhanh hơn nhiều.

Những linh thảo kia hiện ra, từng gốc bị thiên hỏa thiêu cháy, tinh hoa của linh thảo không ngừng rơi xuống như hạt mua.

Hai tay của Lăng Tiếu không ngừng biến hóa, người ta căn bản không bắt được, bộ dáng của hắn khí định thần nhàn, phong phạm đại sư hiện ra không thể nghi ngờ.

Lăng Tiếu nhiều năm qua luyện đan vô số, lại có dược thần truyền thừa, Lăng Tiếu không nghi ngờ là luyện dược sư xuất sắc.

Có kinh nghiệm lúc trước luyện Thánh Hoàng Đan cho Hàn Khai, Lăng Tiếu

có thể hoàn thành nhanh chóng tự nhiên, đề luyện tinh hoa của từng gốc linh thảo.

Thứ này là linh thảo cao giai, chỉ còn lại tinh hoa, mùi thơm của linh dược tràn ngập động phủ, người ta chỉ hô hấp cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chắt lọc tinh hoa linh thảo, đối với thấp giai luyện dược sư mà nói là chuyện hơi khó, thế nhưng mà đối với cao giai luyện dược sư thì đây là chuyện quá dễ.

Hôm nay đối với Lăng Tiếu mà nói chuyện gian nan nhất chính là phải như thế nào mới áp chế được tinh hoa của linh thảo tràn ra ngoài, còn phải đề luyện năng lượng trong thú đan, cuối cùng lại mang tinh hoa này kết hợp với thú đan, hơn nữa dung hợp thánh vật bổn nguyên cùng một chỗ.

Mỗi công đoạn đều hoàn thành một cách hoàn mỹ, bảo trì tinh hoa và lực lượn không có khuếch tán ra ngoài, mà cuối cùng dung hợp cần lực lượng mạnh để thúc ép chúng dính vào nhau.

Lăng Tiếu bạn tâm là vào thời khắc kết đan sẽ có thiên địa dị tượng, mà đan dược đạt tới đại thánh đan thì thiên địa dị tượng vô cùng khủng bố, Lăng Tiếu cảm thấy không chịu nổi

Lăng Tiếu cần Dịch Thành và Dịch Hoành biết rõ chỗ biến thái của luyện đan, cố ý thả chậm tốc độ, cuối cùng trải qua ba ngày sau mới kết đan.

Lăng Tiếu trực tiếp biến thành bán long, một thân khí thế trực tiếp đạt tới Thánh giả cao giai.

Linh khí bành trướng không ngừng bị Lăng Tiếu hấp thu lại, linh khí bao trùm cả cửa động.

Bên ngoài động Dịch Thành Dịch Hoành và Dịch Phong cách đó không xa đều cảm thấy dị biến xuất hiện.

Linh khí trong phương viên mấy chục vạn dặm bị hấp thu không còn, trong đó càng có lực lượng bổn nguyên nho nhỏ bay tới.

- Sắp kết đan sao?

Dịch Hoành mừng rỡ kinh hô.

Dịch Thành ở ngoài động biến sắc, nói:

- Sắp rồi, thiên địa linh khí hội tụ nhiều như vậy, lại dẫn lực lượng bổn nguyên vào trong, đây chính là dấu hiệu đan thành.

Lúc này Dịch Phong cũng không có đi xa, ánh mắt của hắn đầy khó coi.

- Ngươi cũng tin tưởng rồi sao?

Dịch Thành lúc này trách cứ nói với Dịch Phong.

Thiếu chút nữa bởi vì Dịch Phong lỗ mãng mà bọn họ thất giao với một đại thánh sư, càng khiến bọn họ vô duyên với Thánh Hoàng Đan, chuyện này khiến Dịch Thành tức giận.

- Không... Không có khả năng, trước khi đan thành ta không tin hắn là đại thánh sư!

Dịch Phong không muốn tiếp nhận sự thật này.

Chính hắn khổ luyện nhiều năm cũng không đạt tới đại thánh sư, mà Thánh giả thấp giai đỉnh phong này lại là đại thánh sư, chuyện này hắn không tiếp

nhận được.

- Hừ, nếu hắn thực thành công, ngươi nên tự đi xin lỗi!

Dịch Thành tức giận quát lên.

Vào lúc giọng hắn vừa dứt, trong động phủ có tiếng nổ kinh thiên.

Cả ngọn núi không ngừng chấn động, nếu không phải lúc trước sớm thiết lập cấm chế, sợ rằng cả ngọn núi đã biến thành than.

Vào thời khắc này ánh lửa trên bầu trời hiện ra bốn phía, vô hỏa diễm từ trên cao hàng lâm, giống như thiên tai tận thế mang theo thiên uy khiếp người.

Oanh long oanh long!

Hỏa diễm rơi xuống như vẫn thạch, uy lực giống như cường giả tuyệt thế xuất chiêu, núi cao ở gần bị trùng kích thành bụi phấn, mặt đất phơi bày từng hố to đáng sợ.

Dịch Thành, Dịch Hoành và Dịch Phong thần sắc đại biến, lập tức sử dụng lực lượng không gian ngăn cản.

- Trời hiện dị tượng, có thánh đan hiện, phải bảo hộ chỗ này, không thể để bên trong bị trùng kích, bằng không thánh đan có khả năng sẽ bị hủy, mà khi đó... Lăng thánh sư chỉ sợ cũng khó qua được!

Dịch Phong mở miệng nhắc nhở.

Hắn cùng Dịch Hoành ứng phó hỏa diễm cực kỳ chật vật, bởi vì hỏa diễm này chẳng khác gì Thánh giả cao giai xuất kích, thậm chí có thể so được với Thánh Hoàng công kích, nếu không phải Dịch Thành tiếp nhận nhiều áp lực,

chỉ sợ bọn họ đã trốn đi.

Hỏa diễm kéo dài nửa ngày mới dần dần tán đi.

Linh thú bốn phía đã hoảng sợ không biết trốn đi nơi nào, mà dong binh ở cách đó mấy vạn dặm thì không ngừng hô quát, tưởng có Thánh giả hoặc Thánh Hoàng đang đại chiến, cũng sớm rời xa, không dám tới gần.

Sau khi hỏa diễm biến mất, Dịch Thành thở ra một hơi, trên trán của hắn xuất hiện nhiều mồ hôi, hiển nhiên này cả buổi tiêu hao không ít lực lượng, mà Dịch Hoành cùng Dịch Phong thì chật vật không chịu nổi, y phục trên người đều hư nát, mà khóe miệng có vết máu tràn ra, rất hiển nhiên là bị hỏa diễm trùng kích nên nội thương.

- Đan thành a?

Dịch Thành nhìn qua cửa động và nói một câu.

Dịch Hoành cùng Dịch Phong đưa mắt nhìn qua, đang chờ kết quả.

Bỗng dưng một hương khí mê hoặc dụ người truyền ra ngoài.

Mùi thơm này khiến người nào ngửi cũng cảm thấy thoải mái, dược hương thắm vào kinh mạch ngũ tạng cho người ta cảm giác dễ chịu.

- Mùi thơm thật tinh thuần, đây... Đây tuyệt đối là đại thánh đan không nghi ngờ!

Dịch Thành vô cùng vui vẻ nói ra.

Dịch Hoành cũng cao hứng, mà Dịch Phong thì sắc mặt lạ lùng.

Dịch Phong đang không hiểu vì sao một kẻ tu vị Thánh giả thấp giai lại có thể luyện chế ra đại thánh đan, hẳn là người ta có bí pháp sao?

Dược hương biến mất, một đạo thân ảnh trong động đi ra ngoài.

Dịch Thành lúc này không chờ được kinh hô lên.

- Lăng thánh sư tình huống như thế nào?

Hắn biết rõ Lăng Tiếu đã thành công, nhưng mà sốt ruột hỏi một câu.

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, nhìn qua Dịch Thành và đưa một cái chai qua.

- May mắn không làm nhục mệnh!

Dịch Thành tiếp cái chai, nhìn viên đan dược trong chai thì trên khuôn mặt đầy kích động.

- Thật sự là Thánh Hoàng Đan, là phúc của Dịch gia chúng ta!

Dịch Thành lúc này kinh hô một tiếng, tiếp theo khom người với Lăng Tiếu.

- Đa tạ Lăng thánh sư!

Lăng Tiếu cuống quít nói:

- Dịch lão ngươi khách khí, chúng ta theo nhu cầu mà thôi.

Hắn cố tình giao hảo Dịch gia, tự nhiên không muốn cậy tài khinh người.

- Không nên nói vậy, nhưng nếu không phải Lăng thánh sư để mắt Dịch gia, cũng không giúp chúng ta, phần nhân tình này Dịch gia chúng ta nhớ, ngày sau Dịch gia chúng ta sẽ toàn lực giúp Lăng thánh sư.

Dịch Thành trịnh trọng nói ra.

Dịch Hoành ở bên cạnh nói: xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Không sai, Lăng huynh đệ ngày sau có cần Dịch Hoành ta giúp việc, Dịch Hoành tuyệt không chối từ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1645 - Đan Thành.

- Các ngươi khách khí!

Lăng Tiếu khách sáo vài câu.

Dịch Thành nhìn qua Dịch Phong nói:

- Dịch Phong, còn không mau xin lỗi Lăng thánh sư!

Dịch Phong lúc này biến sắc, cuối cùng vẫn cắn môi khom người với Lăng Tiếu.

- Lăng thánh sư, Dịch Phong có chỗ đắc tội, xin tha thứ.

Dùng thân phận đại thánh sư của Lăng Tiếu thì hắn khom người xin lỗi không tính là quá phận, lúc trước hứn không tin Lăng Tiếu, bây giờ Lăng Tiếu lại luyện Thánh Hoàng Đan thành công, ngược lại khiến hắn khó coi không thôi.

- Tính toán, không tính toán với ngươi, nhưng mà ngươi đưa học phí là được!

Lăng Tiếu thập phần rộng lượng khoát tay.

Dịch Phong buồn bực, hắn nói trong lòng.

- Lão tử không có xem ngươi luyện đan, tại sao phải giao học phí?

Hắn muốn từ chối nhưng không thể nói ra khỏi miệng.

- Ha ha, hảo hảo... Dịch Phong, Dịch Hoành ngươi nên quay về thúc dục tìm kiếm tài liệu luyện chế Thánh Hoàng Đan đi, nhanh đưa chúng cho Lăng thánh sư!

Dịch Thành thúc dục.

Dịch Hoành nói:

- Gia chủ, ta cảm thấy Lăng thánh sư nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp.

- Đúng rồi... Ta thật nôn nóng, nếu không Lăng thánh sư quay về gia tộc với ta, chúng ta làm lễ tẩy trần!

Dịch Thành vỗ trán cười nói.

- Ta nghỉ ngơi ở đây là tốt rồi, không cần đi quấy nhiễu tộc nhân các ngươi.

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn.

Bây giờ Lăng Tiếu thật khẩn cấp muốn tích lũy thật nhiều linh thảo cùng thánh vật cao giai, không muốn lãng phí thêm nhiều thời gian.

Chỉ cần Dịch gia đưa tới tài liệu càng nhiều, hắn thu hoạch sẽ càng nhiều, đến lúc đó hắn có thể tạo ra hoặc mời chào thêm nhiều thánh hoàng, như vậy việc tiêu diệt Âm Bạt tông chỉ là chuyện sắp tới.

Khi Dịch Phong cùng Dịch Hoành rời đi, Dịch Thành Dung không ngừng mở miệng cảm tạ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khách sáo một phen mới hỏi:

- Dịch lão có từng nghĩ muốn đối phó Âm Bạt tông hay không?

Dịch Thành Dung thở dài đáp:

- Đó là đương nhiên, Dịch gia cùng Âm Bạt tông không đợi trời chung, nhưng Dịch gia không phải đối thủ của bọn hắn, bọn hắn luyện chế ra âm bạt thật sự là quá kinh khủng, số lượng thánh giả cùng thánh hoàng chúng ta không thể so sánh!

Lăng Tiếu đồng ý lời nói này của Dịch Thành Dung, hắn từng kiến thức qua Quỷ U triệu hoán ra âm bạt, số lượng nhiều đến kinh người, huống chi đó chỉ là một phần của Âm Bạt tông, ai biết trong tông của bọn họ còn có bao nhiêu thánh hoàng tồn tại.

Bọn hắn đã đắc tội chư tộc trong Bách Minh tộc mà vẫn có thể yên tĩnh tồn tại đến nay, tự nhiên phải có chỗ cường đại đáng sợ.

Lăng Tiếu lại nói:

- Trong Bách Minh tộc các ngươi có bao nhiêu nhà cũng muốn đối phó Âm Bạt tông?

Dịch Thành Dung biết được ân oán giữa Lăng Tiếu cùng Âm Bạt tông, khuyên nhủ:

- Chẳng lẽ Lăng thánh sư muốn ra tay với Âm Bạt tông? Ta khuyên ngươi nên suy nghĩ kỹ lại!

- Dịch lão cảm thấy không thể thắng được Âm Bạt tông hay sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Dịch Thành Dung đáp:

- Vậy thì không phải, nếu toàn bộ đồng minh trong Bách Minh tộc đồng thời phóng ra, muốn tiêu diệt Âm Bạt tông không phải là quá khó khăn, nhưng nếu chỉ có hai ba nhà liên hợp, chỉ sợ khó thành đại sự, bởi vì trong Âm Bạt tông có ba Âm Bạt thánh hoàng cao giai trấn thủ, đây là âm bạt truyền thừa đáng sợ của bọn hắn, nếu không có vài thánh hoàng cao giai liên hợp phóng ra, chỉ sợ khó thành đại sự, huống chi bọn hắn còn có nhiều thánh hoàng cùng thánh giả, đây đều là lực lượng không thể khinh thường!

- Ba thánh hoàng cao giai!

Lăng Tiếu không nhịn được hít sâu một hơi lạnh.

Thực lực như vậy đã đạt tới mức khủng bố vô hạn như thần minh, mà trong Âm Bạt tông có tới ba người, khó trách người ta có thể tung hoành nhiều năm trong Thiên Điếm yếu tắc mà không suy sụp.

- Cho nên nếu không thể đối phó được, Lăng thánh sư đừng hành động lỗ mãng.

Dịch Thành Dung khuyên nhủ.

Lăng Tiếu cau mày, trong lòng nhủ thầm:

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy hay sao?

Tự nhiên bị Âm Bạt tông khó hiểu treo giải thưởng đuổi giết, lại bị cướp đoạt Trấn Thiên Cổ, món nợ này Lăng Tiếu làm sao có thể nhẫn nhịn được?

- Dịch lão, trong Bách Minh tộc có bao nhiêu nhà có đại thù với Âm Bạt tông?

Lăng Tiếu hỏi.

Dịch Thành Dung suy tư một lúc đáp:

- Có chừng hơn mười nhà đi, nhưng dám cùng Âm Bạt tông đối kháng chỉ có sáu bảy nhà mà thôi, ngoài ra thực lực không đủ, hoặc là một đám hèn nhát.

- Dịch lão, ngươi xem thế này được không, liên hệ cùng những gia tộc dám đối kháng với Âm Bạt tông, xem bọn hắn có cần Thánh Hoàng đan hay không, ta có thể giúp họ luyện chế, nhưng sau khi thực lực bọn họ tăng lên, có dám cùng ta đi khiêu chiến Âm Bạt tông hay không!

Lăng Tiếu thoáng do dự, lại đề nghị nói.

Trong mắt Dịch Thành Dung hiện lên tinh quang, trong lòng tính toán, nói:

- Bất kỳ gia tộc nào cũng mơ tưởng có Thánh Hoàng đan, nhưng bọn hắn có thể vì đan dược mà khai chiến với Âm Bạt tông hay không thật sự khó nói.

Hắn ngừng một chút nói tiếp:

- Nhưng có hai ba nhà nhất định sẽ ra tay, bọn họ cũng giống như Dịch gia, thề không đội chung trời với Âm Bạt tông!

- Xem ra là vẫn không đủ!

Lăng Tiếu thở dài.

Dịch Thành Dung lại nói:

- Kỳ thật lão hủ có một biện pháp, nhưng không biết Lăng thánh sư có đồng ý hay không…

Lăng Tiếu kinh ngạc nói:

- Dịch lão xin mời nói ra!

- Lấy danh hào của Lăng thánh sư đi kêu gọi người của Thiên Điếm yếu tắc, nếu ai dám đối địch với Âm Bạt tông, có thể thay họ luyện chế một viên đan dược, ta nghĩ sẽ có nhiều lão quái vật lánh đời đều động tâm, đến lúc đó khi bọn hắn chịu gia nhập liên minh, nhất định là cỗ lực lượng không thể khinh thường, hơn nữa cách làm việc của Âm Bạt tông trong nhiều năm nay đã làm nhiều thế lực bất mãn, chỉ cần Lăng thánh sư chịu gọi về, đến lúc đó thật nhiều cao thủ tụ tập, hẳn có đủ sức mạnh đối phó Âm Bạt tông!

Dịch Thành Dung đề nghị.

Lăng Tiếu thoáng trầm tư một lúc, trên mặt dần dần lộ ra vẻ vui sướng, nói:

- Kế này của Dịch lão rất hay, tà phái như Âm Bạt tông mỗi người đều muốn tiêu diệt, ta nghĩ sẽ có rất nhiều người nguyện ý tham gia!

- Phải, kế này mặc dù tốt, nhưng nhất định cần bàn bạc kỹ hơn, cũng không thể làm cho một số người thừa nước đục thả câu mới tốt!

Trong mắt Dịch Thành Dung hiện tinh mang.

Dịch gia có đại thù với Âm Bạt tông, hiện giờ có thể mượn thanh danh Lăng Tiếu tụ tập nhiều thánh giả hoặc thánh hoàng, Dịch gia có thể nhân cơ hội mời chào cao thủ gia tăng thực lực cho gia tộc, lại có thể đối phó được Âm Bạt tông, điều này chính là diệu kế nhất cử lưỡng tiện.

Lăng Tiếu không biết tính toán của Dịch Thành Dung, mục tiêu của hắn chính là nhanh chóng tiêu diệt Âm Bạt tông, đoạt lại Trấn Thiên Cổ, đi tới Thiên Vực, sẽ không lưu lại Thiên Điếm yếu tắc bao lâu.

Lăng Tiếu cùng Dịch Thành Dung mưu đồ một phen, cuối cùng do Dịch gia đem chuyện này truyền đi ra.

Nhưng trước tiên phải liên hệ những gia tộc khác đạt tới hiệp thương rồi tính sau.

Nếu mấy gia tộc kia không dám đối phó Âm Bạt tông, cho dù triệu tập tán tu cũng sợ khó thành công.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1646 - Mưu Đồ. (1)

Mấy ngày sau, Dịch gia có thêm hai thánh hoàng đến nơi, bọn họ cùng Dịch Thành Dung bày ra cấm chế cường đại trước động phủ, ngăn cản lúc Lăng Tiếu ngưng đan sẽ tạo thành thiên địa dị tượng, khiến người khác đến quấy nhiễu hắn.

Lăng Tiếu cũng vui lòng với cách làm của bọn họ, chuyên tâm luyện đan.

Nhưng Dịch gia dù dốc hết nội tình cùng vốn liếng cũng chỉ tụ tập đủ mười tám phần tài liệu Thánh Hoàng đan mà thôi, chủ yếu vẫn thiếu thốn bổn nguyên thánh vật làm chủ dược.

Mười tám phần tài liệu kia, Lăng Tiếu chỉ cần giao ra sáu viên Thánh Hoàng đan cho Dịch gia là được.

Đừng xem thường tác dụng của sáu viên Thánh Hoàng đan, nếu đưa cho một thánh hoàng trung giai sử dụng, cho hắn gia tăng thực lực lên cao giai, như vậy thực lực của gia tộc sẽ khác hẳn ngày xưa.

Hoặc đưa cho bán thánh hoàng sử dụng, cho hắn trực tiếp đạt tới thánh hoàng cảnh giới chân chính, tác dụng như vậy cũng phi thường rõ rệt.

Dịch Thành Dung cùng những thánh hoàng khác của Dịch gia cơ hồ đã vô cùng mừng rỡ.

Theo thực lực tăng lên, địa vị của Dịch gia trong Bách Minh tộc nhất định sẽ gia tăng không ít.

Trong lúc này Dịch Thành Dung cũng đi liên hệ vài gia tộc có cừu oán với Âm Bạt tông trong Bách Minh tộc.

Hắn tìm vài nhà có quan hệ tốt nhất với Dịch gia, bọn họ từng có quan hệ thông gia, nếu có lợi đương nhiên phải nghĩ đến họ trước, như vậy tăng thêm trợ lực cho mình.

Trong những gia tộc này có ba nhà có đại thù với Âm Bạt tông, nghe được điều kiện Dịch Thành Dung nói ra, chỉ thoáng do dự đã quyết định tham dự vào kế hoạch lần này.

Ba gia tộc kia cũng tụ tập hơn ba mươi phần tài liệu Thánh Hoàng đan cho Lăng Tiếu, nhờ hắn giúp họ luyện chế Thánh Hoàng đan.

Dịch Hoành có chút lo lắng Lăng Tiếu không chịu nổi, dù sao luyện chế loại đan dược cao phẩm thật sự hao tổn tinh thần sức lực, luyện dược sư bát phẩm bình thường mỗi tháng chỉ hạn chế số lần luyện đan, như vậy mới giúp trạng thái tinh thần tốt hơn, như vậy luyện đan càng thêm dễ dàng.

Nhưng từ khi Lăng Tiếu luyện chế viên Thánh Hoàng đan đầu tiên đã không rời khỏi động phủ.

Mỗi cách hai ba ngày sẽ sinh ra thiên địa dị tượng một lần, đủ loại Thánh Hoàng đan các thuộc tính đều có dị tượng bất đồng, nhưng uy lực đều dị thường khủng bố.

Cũng may Dịch Thành Dung bọn họ đã bày ra cấm chế phòng ngự hoàn toàn.

Trong phạm vi vạn dặm chung quanh đã sớm bị Dịch gia phong tỏa, không cho phép bất luận kẻ nào bước vào nửa bước.

Qua hơn một tháng, Lăng Tiếu xuất quan lần thứ hai, trong tay hắn đã có hơn mười viên Thánh Hoàng đan.

Hắn cũng không sốt ruột luyện chế Thánh Hoàng đan cho Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên, mà dự tính đánh tốt giao tế với Dịch gia cùng những gia tộc khác trước tiên, sau đó mới luyện chế cho bọn họ.

Dịch Thành Dung mang theo vài lão giả xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, những người này đều có thực lực thánh hoàng, ánh mắt đều nhìn Lăng Tiếu với vẻ dị sắc.

- Dịch lão ca, vị này chính là Lăng thánh sư sao? Thật không nghĩ tới tuổi trẻ tài tuấn như thế, thật sự làm những lão nhân như chúng ta hâm mộ!

Một thanh y lão nhân vuốt râu nói.

Dịch Thành Dung gật gật đầu, mang theo vài phần đắc ý cười nói:

- Không sai, vị này chính là Lăng thánh sư, dị tượng mấy ngày nay các ngươi đã nhìn thấy, ta nghĩ Lăng thánh sư đã luyện xong Thánh Hoàng đan cho các ngươi, đem thù lao trao đổi đi!

Có thể kết giao với một đại thánh sư tôn quý chính là phúc phận của Dịch gia bọn họ.

- Bỉ nhân Hoàng Đông Thăng, gặp qua Lăng thánh sư, đây là thù lao trả cho ngươi.

Một trung niên nam tử mặc hoàng sam bước lên thi lễ với Lăng Tiếu, trong tay đưa ra một không gian giới.

Thanh y lão nhân vừa rồi cũng cười nói:

- Tại hạ Thanh Phúc Vương gặp qua Lăng thánh sư.

Nói xong cũng đưa ra một không gian giới.

Lại có một hắc bào lão giả bước tới đưa không gian giới nói:

- Tại hạ Triệu Hán gặp qua Lăng thánh sư.

Bọn họ là thánh hoàng nhưng ở trước mặt Lăng Tiếu cũng không dám sĩ diện, dù sao đại thánh sư không dễ dàng gặp gỡ, huống chi người ta còn luyện chế Thánh Hoàng đan cho họ, không thể không lấy lễ đối đãi.

- Chư vị không nên khách khí như thế, chúng ta chỉ theo nhu cầu mà thôi!

Lăng Tiếu lên tiếng, liền đem Thánh Hoàng đan đã luyện xong giao cho bọn họ.

Một nhóm người vô cùng cao hứng, có được Thánh Hoàng đan, chú định thực lực gia tộc bọn họ có thể bước lên một bậc thang.

Lăng Tiếu nhìn Dịch Thành Dung nói:

- Dịch lão, không biết việc kia các vị đã thương lượng xong chưa?

Dịch Thành Dung gật đầu đáp:

- Đã nói qua, nếu Lăng thánh sư thật muốn khai chiến với Âm Bạt tông, chúng tôi tất nhiên sẽ toàn lực tương trợ.

- Không sai, tà phái như Âm Bạt tông nên tiêu diệt, Hoàng Đông Thăng này nguyện trợ giúp Lăng thánh sư một tay!

Hoàng Đông Thăng đầu tiên tỏ thái độ.

Thanh Phúc Vương nói tiếp:

- Ta có Thánh Hoàng đan này, thực lực có thể tiến thêm một giai, bước lên cảnh giới thánh hoàng cao giai, há còn sợ Âm Bạt tông!

- Triệu gia tuyệt sẽ không lùi bước!

Triệu Hán nói như đinh đóng cột.

Những gia tộc này đều có đại thù với Âm Bạt tông, chỉ hận không sớm tiêu diệt bọn hắn.

Hiện giờ có được cơ hội như thế, bọn hắn tuyệt đối không muốn buông tha cơ hội này.

- Lời nói của các vị ta yên tâm, tuy sức lực ta không mạnh, nhưng cũng có được hai thánh hoàng trung giai cùng hơn mười thánh giả đi theo, tuyệt đối sẽ không để các ngươi có hại.

Lăng Tiếu nói.

Lần này Lăng Tiếu đáp ứng lời mời của Dịch Thành Dung đến Dịch gia, cùng vài thánh hoàng khác gặp mặt một phen.

Trong buổi tiệc, Lăng Tiếu cùng nhóm người Dịch Thành Dung lại đạt chung nhận thức lần nữa, quyết định cùng hợp lực đối phó Âm Bạt tông.

Nhưng trước mắt nhất định còn cần mời chào những thánh giả hoặc thánh hoàng muốn tiến giai.

Mặc kệ là võ giả nào, đều không thể kháng cự lại sự hấp dẫn của đan dược cao giai.

Chỉ cần bọn hắn nhận được tin tức, tuyệt đối sẽ có không ít người đến tham dự, đến lúc đó nhân thủ đầy đủ, là thời khắc cùng đối phó Âm Bạt tông.

Ở lại Dịch gia nghỉ ngơi ba ngày, Lăng Tiếu quay trở về động phủ, tiếp tục chế luyện đan dược.

Lần này hắn luyện chế Thánh Hoàng đan cho Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên.

Có Vạn Niên Địa Tâm, Nguyệt Bảo Thánh Quang cùng Vạn Niên Thụ Phù Dịch làm thuốc dẫn, lại có linh thảo bát giai đỉnh cấp làm chủ dược, xem như tài liệu đã được đầy đủ.

Lần này luyện đan không quá khó khăn, Thánh Hoàng đan quang hệ cùng song hệ thủy mộc đều được luyện chế thành công.

Thực lực của Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên trực tiếp tăng lên tới cảnh giới thánh hoàng trung giai.

Mặt khác trong những thánh giả mà hắn khống chế trước đây, có hai thánh giả đỉnh phong đều được Lăng Tiếu ban cho Thánh Hoàng đan, một người may mắn đạt tới thánh hoàng đê giai, một người đột phá thất bại chỉ đạt tới bán hoàng cảnh giới.

Như vậy Lăng Tiếu đã có được hai thánh hoàng trung giai, một thánh hoàng đê giai cùng một bán thánh hoàng, những thánh giả còn lại đều được Lăng Tiếu dùng đan dược đề thăng lên một bậc, mỗi người đạt tới thực lực thánh giả trung giai, tổng cộng là ba mươi bảy người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1647 - Mưu Đồ. (2)

Cỗ thế lực như vậy tuyệt đối không kém hơn Dịch gia, Hoàng gia cùng Thanh gia hay Triệu gia, thậm chí số lượng thánh giả còn nhiều hơn không ít.

- Chỉ cần lần này mời chào được nhiều tuyệt thế cao thủ chân chính tương trợ, nếu không muốn đối phó Âm Bạt tông cũng không được lạc quan!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Ngọc Nhu Phỉ từ trong dược đỉnh đi ra chớp đôi mắt đẹp nói:

- Tiếu, huynh yên tâm, Âm Bạt tông treo giải thưởng truy sát huynh mà đã có nhiều cường giả chạy ra truy giết, mà lần này huynh lợi dụng thánh đan cùng Thánh Hoàng đan làm giải thưởng, nhất định sẽ có càng nhiều người đến giúp đỡ!

Phong Thanh Duyên ngồi một bên không nói gì, trên mặt mang theo vài phần suy tư.

Lăng Tiếu nhìn Phong Thanh Duyên hỏi:

- Sư nương lại đang nhớ sư phụ sao?

Phong Thanh Duyên lắc đầu đáp:

- Không phải, ta đang suy nghĩ chúng ta có thể tìm kiếm được cường viện đến tương trợ hay không!

- Trong Thiên Điếm yếu tắc chúng ta làm sao tìm được cường viện đây? Chỉ có thể chờ đợi những người kia có dám đối kháng với Âm Bạt tông hay không mà thôi!

Lăng Tiếu cười khổ nói.

- Không…ở trong yếu tắc chúng ta cũng có thể tìm được cường viện.

Phong Thanh Duyên nói, trong tay hiện ra một khối lệnh bài.

- Sư nương, đây là?

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ khó hiểu nhìn Phong Thanh Duyên.

Phong Thanh Duyên giải thích:

- Đây là lệnh bài mà năm đó sư phụ ngươi lưu lại cho ta, hắn cũng có bằng hữu trong yếu tắc, từng nói nếu cần thiết có thể đi tìm bằng hữu này, người này tuyệt đối sẽ hỗ trợ.

- Sư nương có được chuẩn bị như vậy sao lại không nói sớm?

Lăng Tiếu vui sướng kinh hô.

Phong Thanh Duyên đáp:

- Có Tiếu nhi ở đây nên ta chưa từng nghĩ đến phải đi tìm người khác hỗ trợ, nhưng hiện giờ ngươi mưu đồ quá lớn, chỉ bằng sức chúng ta chỉ sợ khó thể gánh vác nổi, mà những gia tộc nếu đáp ứng vẫn chưa chắc toàn lực xuất chiến, cho nên sư nương cảm thấy phải đi tìm bằng hữu này của sư phụ ngươi đến giúp đỡ mới được.

- Bằng hữu của sư phụ có thực lực gì đây? Lỡ như thực lực quá yếu thật không có tác dụng gì!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Ta cũng không biết, nhưng nếu có thể kết giao với sư phụ của ngươi thì thực lực cũng không yếu đi! Huống chi đối phương là người Vạn Tiết!

Phong Thanh Duyên lắc đầu đáp.

- Vạn Tiết? Một trong bốn thế lực lớn đứng đầu – Vạn Tiết?

Lăng Tiếu kinh hô.

Phong Thanh Duyên gật gật đầu, thần sắc có chút khác thường nói:

- Không sai, nàng gọi là Duẫn Tuyết!

- Duẫn Tuyết? Đây là tên của nữ tử đi?

Ngọc Nhu Phỉ nói.

Lúc này Lăng Tiếu đột nhiên phá lên cười: xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Ha ha, ta biết vì sao sư nương không muốn đi tìm bằng hữu kia rồi!

Cả đời Tà Đế phong lưu, mà nữ nhân tên Duẫn Tuyết kia có thể có quan hệ thân mật với Tà Đế, bằng không sẽ không bị hắn cường điệu là người đáng giá tín nhiệm.

Phong Thanh Duyên lại là nữ nhân, tự nhiên không có hảo cảm gì với tình địch của mình.

Nhưng tình thế hiện tại thật bức bách, bà tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói với Lăng Tiếu là bà cũng không muốn nhận thức Duẫn Tuyết.

- Muốn bị đòn phải không?

Đôi mắt đẹp của Phong Thanh Duyên trừng lên mắng Lăng Tiếu.

- Nếu sư nương không muốn vận dụng mối quan hệ này thì thôi đi, đệ tử cũng không muốn sư nương đánh nhau với người ta!

Lăng Tiếu nói.

Phong Thanh Duyên vuốt tóc, lộ ra một mặt phong tình vạn chủng, nói:

- Từ một khắc ta yêu sư phụ của ngươi, ta đã biết hắn không phải nam nhân mà ta có thể độc chiếm, tính hắn phong lưu như tiểu tử ngươi, chuyên môn ra ngoài trêu chọc nợ tình, nhưng nữ nhân có thể giữ được chân hắn còn chưa thấy xuất hiện, cho nên chỉ sợ Duẫn Tuyết cũng như ta là một trong những nữ nhân đáng thương bị hắn vứt bỏ mà thôi đi!

- Vậy sư nương…

Lăng Tiếu muốn nói lại thôi.

Phong Thanh Duyên không đợi hắn nói hết ngắt lời:

- Chuyện này hãy giao cho ta làm, ta đến địa bàn Vạn Tiết một chuyến, xem có thể mượn dùng lực lượng của nàng đi đối phó Âm Bạt tông hay không!

- Được rồi, nếu sư nương khăng khăng như thế, đệ tử để Nhu Phỉ cùng Sát Thiên hộ tống sư nương đi trước!

Lăng Tiếu đáp.

- Không cần, tình huống của ngươi nguy hiểm hơn ta rất nhiều, huống hồ người của Âm Bạt tông chỉ muốn bắt ngươi mà không phải ta, chỉ cần ta điệu thấp một chút, thay đổi trang phục cùng giả dạng, sẽ không ai tìm tới ta, huống hồ chỉ cần không phải thánh hoàng ra tay, cũng không ai làm gì được ta, đừng tưởng rằng sư nương của ngươi đã già không còn làm gì được!

Phong Thanh Duyên trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục khuyên nhủ, nhưng vẫn đem tên thánh hoàng đê giai cùng bán thánh hoàng đi theo bên cạnh bà, bảo hộ bà đến Vạn Tiết.

Lăng Tiếu nhờ người của Dịch gia đưa Phong Thanh Duyên đến chỗ truyền tống trận.

Người Dịch gia đột nhiên chứng kiến trong động phủ xuất hiện thêm những người khác, kinh ngạc không thôi, nhưng họ cũng không hỏi nhiều lời, dù sao Lăng Tiếu là đại thánh sư mà cả gia chủ của họ cũng phải lấy lòng.

- Hi vọng lần này sư nương sẽ có thu hoạch!

Lăng Tiếu khẽ thở dài một tiếng, quay vào trong động phủ.

Hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi, yên lặng chờ đợi Dịch gia mời chào tán tu, thừa dịp này hắn tranh thủ tu luyện tích lũy lực lượng, tranh thủ sớm ngày đạt tới thánh giả trung giai.

Hắn phát hiện bây giờ tu vi cảnh giới của mình vẫn còn quá yếu, nếu đi tới

Thiên Vực là nơi chỉ có thần minh sinh tồn, chỉ sợ cũng là một tiểu nhân vật, đến lúc đó gặp phải phiền toái người ta chỉ dùng một ngón tay đủ giết chết hắn.

Hiện giờ trong tay Lăng Tiếu đã có thánh vật bổn nguyên ngũ hành thuộc tính.

Đây là tài liệu mà bốn gia tộc lưu lại cho hắn khi cung cấp tài liệu luyện chế Thánh Hoàng đan.

Hắn có thể mượn dùng lực lượng bổn nguyên này đạt tới thánh giả trung giai.

Khi Lăng Tiếu đi qua chín tầng không gian bình chướng, nhờ Si Mị Lam Hỏa Châu, Bất Tử Thụ cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu được nhiều lực lượng, sau đó phản hồi truyền vào trong đan điền của hắn, giúp hắn có được thực lực đột phá thánh giả trung giai.

Nhưng Lăng Tiếu vì muốn làm cho căn cơ càng thêm kiên cố, riêng tích súc cỗ năng lượng kia, làm cho mình bảo trì ở cảnh giới thánh giả đê giai đỉnh phong.

Hiện giờ đã có thánh vật bổn nguyên, điều này đối với bất kỳ võ giả nào mà nói chính là lực lượng tinh thuần nhất, có thể giúp hắn đột phá bước kế tiếp, hơn nữa sẽ không tồn tại tác dụng phụ.

Kim nguyên khí là thánh vật bổn nguyên mà Lăng Tiếu tích lũy nhiều nhất, ngoại trừ lúc thu hoạch tại không gian bình chướng, Dịch gia cung cấp thêm một ít, Hoàng gia cùng Triệu gia cũng cung cấp một bộ phận, hắn không cần lo lắng ngày sau không đủ dùng, cho nên hiện tại dự tính đem một bộ phận đi ra luyện hóa hấp thu.

Kim nguyên khí là bổn nguyên lực lượng chỉ tồn tại trong linh khí kim hệ, màu vàng óng, lóe ra quang mang chói mắt, mơ hồ có cảm giác sắc bén bức người.

Sau khi điều chỉnh trạng thái, Lăng Tiếu há mồm khẽ hấp, liền đem đoàn kim nguyên khí hoàn toàn hấp thu vào trong bụng.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn như kiếm đâm sản sinh, giống như không phải vừa cắn nuốt một đoàn khí kình mà là một thanh kim kiếm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1648 - Tiến Giai.

Thanh kim kiếm kia đang cắt xé kinh mạch tạng phủ của hắn, làm hắn không chịu nổi, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Cũng may hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công, kinh mạch tạng phủ đều được cường hóa, không đến nỗi bị kim nguyên khí ăn mòn mà chết.

Độc Tôn Quy Nguyên Công cấp tốc vận chuyển, đem cỗ lực lượng bổn nguyên khổng lồ trực tiếp hấp thu phân hóa, mà Cổ Hoàng thần công cũng lặng yên vận hành, cắn nuốt cỗ lực lượng này.

Đại bộ phận kim nguyên khí truyền vào bên trong đan điền, bị đồng hóa thành năm loại lực lượng thuộc tính khác nhau, một bộ phận nhỏ tràn vào kinh mạch tạng phủ, khiến khí quan vốn đã biến thành hoàng kim dịch càng thêm cứng rắn chói sáng.

Mười ngày sau, khí tức Lăng Tiếu dần dần tăng lên.

Nhưng cỗ lực lượng này bị hắn không ngừng nén xuống, quy kết vào một chỗ, không cho chúng hoàn toàn bạo phát.

Chờ sau khi hoàn toàn hấp thu sạch sẽ cỗ lực lượng kia, Lăng Tiếu bắt đầu tán phát.

Chân khí của hắn chỉ nháy mắt đạt tới cực hạn, một cỗ lực lượng mênh mông trực tiếp đem giới hạn va đập vào, cuối cùng dung nạp vào cảnh giới cao hơn.

Cỗ lực lượng kia chẳng những đột phá một giai, thậm chí còn đi xa hơn, cuối cùng dừng lại tại cảnh giới thánh giả trung giai trung cấp.

Lăng Tiếu đột phá tới thánh giả trung giai cũng không lập tức xuất quan, lựa chọn tĩnh tọa thêm ba ngày, sau khi hoàn toàn thích ứng lực lượng mới của mình mới chậm rãi mở mắt.

Một luồng tinh quang bức người bắn ra, hai đạo lực lượng trực tiếp đem vách tường xuyên thấu.

Oanh long!

Lực lượng nổ mạnh không thua kém thánh giả trung giai đỉnh, bởi vậy có thể thấy được cảnh giới của Lăng Tiếu đã cường đại đến bậc nào.

Lấy thực lực thánh giả trung giai của hắn, hoàn toàn có thể lực kháng thánh giả cao giai, nếu hắn gia tăng thêm mấy chục lần chiến lực, chỉ sợ không cần kiêng kỵ cả thánh giả đỉnh phong, ngoài ra còn nhiều lá bài tẩy khác, cho dù gặp bán thánh hoàng cũng có lực lượng chiến một trận.

Lăng Tiếu đứng thẳng dậy, thở nhẹ nói:

- Không nghĩ tới kim nguyên khí lại ẩn chứa thương tổn đáng sợ như vậy, may mắn ta gánh vác được, lần sau nhất định phải cẩn thận hơn!

Lăng Tiếu đi ra động phủ, phát hiện có thật nhiều người đang chờ đợi hắn.

- Lăng thánh sư đã đi ra rồi!

Dịch Thành Dung mỉm cười nghênh đón, hắn còn chưa đến gần thì đồng tử chợt co rụt lại:

- Lăng thánh sư đã đột phá?

Lăng Tiếu cười nhẹ đáp:

- May mắn đột phá nhất giai!

- Quả nhiên là thật đáng mừng!

Dịch Thành Dung tỏ vẻ chúc mừng, tiếp theo chỉ chỉ những người đứng phía sau nói:

- Bọn họ đều là đồng minh trong Bách Minh tộc, biết Lăng thánh sư có thể luyện chế Thánh Hoàng đan nên đến đây cầu kiến Lăng thánh sư.

Thái độ Dịch Thành Dung giới thiệu những người này khác biệt với lúc giới thiệu nhóm người Hoàng Đông Thăng, Thanh Phúc Vương cùng Triệu Hán, Lăng Tiếu suy đoán được quan hệ giữa họ với Dịch gia chỉ bình thường, trong lòng lập tức có tính toán.

Dịch Thành Dung lần lượt giới thiệu cho Lăng Tiếu nhận thức.

Biểu hiện của Lăng Tiếu cực kỳ lãnh đạm, lại vô cùng tương xứng với thân phận đại thánh sư cao ngạo của hắn. chương mới nhất cập nhật tại doctruyen.org nhé các bạn

Hắn không đáp ứng luyện chế Thánh Hoàng đan cho những người này, chỉ cho họ cơ hội lựa chọn, trừ phi họ nguyện ý tham dự kế hoạch tấn công Âm Bạt tông, hoặc là phải trả thù lao cao hơn Dịch gia đã trả giá.

Có hai gia tộc nguyện ý hiệp trợ Lăng Tiếu cùng Dịch gia thảo phạt Âm Bạt tông, mà có bốn nhà thì nguyện ý trả thù lao cao hơn để luyện dược.

Lăng Tiếu tiếp đón những giao dịch này, tiếp tục công việc luyện đan của mình.

Chỉ nháy mắt một tháng trôi qua, Lăng Tiếu đã sớm giao dịch xong với mấy gia tộc kia, đồng thời nghênh đón nhóm tán tu đầu tiên tiến đến.

Những tán tu này đa số là thánh giả, tổng cộng hai mươi lăm người, sáu người cảnh giới bán thánh hoàng, chỉ có hai người đạt tới cảnh giới thánh hoàng mà thôi.

Dịch Thành Dung cực lực chiêu đãi những người này, đồng thời âm thầm mượn sức họ trở thành trưởng lão cung phụng của Dịch gia, có một bộ phận nhận lời mời, ngoài ra đều vì đan dược mà đến.

Lăng Tiếu đã tuyên bố trước tiên nhất định phải tham gia cuộc chiến xong mới chế luyện đan dược cho bọn họ, có muốn tham chiến hay không họ phải tự mình suy nghĩ kỹ càng.

Hắn làm như vậy vì phòng ngừa sau khi họ lấy được đan dược sẽ lật lọng, như vậy được không bù nổi mất.

Tin tức dần dần truyền bá ra ngoài, tán tu, dong binh cùng một ít người của các thế lực càng đến càng nhiều.

Bọn họ đều vì đan dược mà đến, đều muốn tiếp tục tăng cường thực lực, gia tăng tuổi thọ.

Ba tháng sau, nên đến đều đã đến đầy đủ.

Tổng cộng tụ tập được mười hai thánh hoàng, ba mươi bán thánh hoàng cùng hơn trăm thánh giả.

Một cỗ thế lực như vậy làm cho bất luận kẻ nào đều phải ghé mắt.

Những người này toàn bộ đều do Dịch gia chiêu đãi, người của Dịch gia không ngừng mời chào bọn họ, hi vọng mượn sức càng nhiều cung phụng trưởng lão.

Dịch Thành Dung đi vào động phủ hỏi Lăng Tiếu:

- Lăng thánh sư, hiện tại nhân thủ đã đến đông đủ, ngươi cảm thấy được khi nào có thể cùng Âm Bạt tông khai chiến?

Không chỉ có Lăng Tiếu bức thiết khai chiến với Âm Bạt tông, Dịch Thành Dung cũng là như thế.

Hiện tại hắn đã trở thành thánh hoàng cao giai, tự nhiên thập phần tự tin có thể chiến đấu một trận với Âm Bạt tông.

- Nhân số cảnh giới thánh hoàng của chúng ta có bao nhiêu người vậy?

Lăng Tiếu hỏi thăm.

Dịch Thành Dung đáp:

- Thánh hoàng cao giai có hai người, nhưng muốn đối phó ba âm bạt cao giai là đã đủ, có mười lăm thánh hoàng trung giai, hai mươi bảy thánh hoàng đê giai, đội hình như vậy đã đủ đối phó Âm Bạt tông, chỉ có điều phiền toái chính là số lượng âm bạt của bọn hắn nhiều lắm, nhưng cấp bậc âm bạt không thể so sánh với thánh hoàng, cho nên căn bản không đáng sợ!

Dịch Thành Dung nói vậy là vì hắn tin tưởng thắng lợi trong chiến dịch lần này.

Lăng Tiếu nghe xong lời của hắn, suy tư một chút hỏi:

- Âm Bạt tông có thể trở thành một trong bốn thế lực lớn, hay là còn có gì dựa vào?

Mặc kệ Âm Bạt tông có chỗ dựa nào, nhưng Trấn Thiên Cổ thật sự rơi vào trong tay Quỷ U, nếu hắn lấy ra sử dụng chỉ sợ dù là thánh hoàng cao giai cũng bị miểu sát!

Cho nên Lăng Tiếu nhất định phải nhắc nhở Dịch Thành Dung, cho họ phải gia tăng cảnh giác, tuyệt đối không thể quá tự phụ.

- Ngươi không nói lão hủ đã quên, Âm Bạt tông còn có một kiện đại sát khí bán thần thật quỷ dị, đó là Ma Dẫn Đăng có thể khống chế khiến cho tâm thần thất thủ, chỉ cần bị năng lượng Ma Dẫn Đăng bắn trúng, linh hồn sẽ bị khống chế trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mặc cho bọn hắn giết chết, đây cũng là thủ đoạn mà Âm Bạt tông luôn đi bắt sống nhiều thánh hoàng luyện chế thành âm bạt.

Dịch Thành Dung lộ vẻ bất phẫn nói, ngừng một thoáng mới nói tiếp:

- Nếu Bách Minh tộc hoặc hai thế lực lớn khác nguyện ý ra tay, Âm Bạt tông đã sớm diệt thế, nhưng đại bộ phận mọi người đã có thói quen an nhàn, không chịu tập trung đem tà phái kia tiêu diệt!

Quả thật giữa các thế lực luôn có tư tưởng không có ích lợi thì không muốn đi làm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1649 - Thảo Phạt Âm Bạt Tông. (1)

Chỉ cần Âm Bạt tông không đắc tội Vạn Kiếm tông hoặc Dương gia, hai thế lực lớn này chắc chắn sẽ không tốn sức đi đối phó bọn hắn, như vậy sẽ làm lãng phí tài nguyên cùng làm suy yếu thế lực bản thân mình, mất nhiều hơn được.

Nếu không phải Lăng Tiếu nuốt không trôi cơn giận, hắn cũng không đi tìm đám người kia phiền toái.

Hiện giờ đã lựa chọn tiêu diệt Âm Bạt tông, hắn nhất định không dễ dàng lui nhường.

- Ma Dẫn Đăng sao? Có biện pháp nào áp chế bán thần khí kia đây?

Lăng Tiếu hỏi.

- Còn có biện pháp nào, chỉ có thể mạnh mẽ cướp đoạt là được, nhưng Âm Quỷ Mẫu có thực lực thánh hoàng trung giai đỉnh, không biết bà ta có tiến thêm bước nào hay không, nếu cho bà ta tiến một bước, chỉ sợ có chút khó giải quyết!

Dịch Thành Dung có chút lo lắng nói.

- Âm Quỷ Mẫu sao? Hắn chính là lão yêu phụ dám hạ lệnh bắt ta!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm, nói tiếp:

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chúng ta nhất định phải chuẩn bị vẹn

toàn, bởi vì chúng ta đi tiêu diệt bọn hắn mà không phải liều cá chết lưới rách!

- Đúng vậy, để ta đi thương lượng với những người khác xem có kế sách gì ứng phó, đến lúc đó mới sắp đặt kế hoạch cụ thể tấn công Âm Bạt tông đi.

Dịch Thành Dung đáp.

Lăng Tiếu nói:

- Được, nhờ Dịch lão!

Dịch Thành Dung đi ra ngoài, Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Sư nương đã đi lâu như vậy không ngờ còn chưa hồi âm, chẳng lẽ thất bại rồi?

Lăng Tiếu thật muốn chờ đợi Phong Thanh Duyên trở về mới hành động, nhưng hắn lại cảm thấy không nên để sư nương mạo hiểm thì tốt hơn, vạn nhất có gì bất trắc hắn thật có lỗi với sư phụ.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu lại chờ đợi Dịch Thành Dung đi triệu tập mọi người nghị sự.

…

Qua thêm nửa tháng, Lăng Tiếu đem người của mình triệu hoán đi ra.

Dịch Thành Dung, Hoàng Đông Thăng, Thanh Phúc Vương cùng đám người Triệu Hán đã dẫn theo nhân mã đi tới.

Mỗi người đều đạt tới tu vi thánh giả, không có huyền đế thậm chí là bán

thánh giả.

Dịch Thành Dung cùng một lão tổ Hoàng gia đã đạt thực lực thánh hoàng cao giai, Hoàng Đông Thăng, Thanh Phúc Vương, Triệu Hán…đều đạt tới thánh hoàng trung giai, còn lại là thánh hoàng đê giai.

Dịch Thành Dung đem mọi người giới thiệu cho Lăng Tiếu nhận thức.

- Lăng thánh sư, cửu ngưỡng đại danh, ngươi thật sự là trẻ tuổi đầy hứa hẹn!

Hoàng Mãn Đường chắp tay nhiệt tình nói.

Hắn vốn vô vọng đạt tới thánh hoàng cao giai, khi tuổi thọ đã cạn kiệt, không nghĩ tới mình đột nhiên có được một viên Thánh Hoàng đan thay đổi vận mệnh, điều này làm cho hắn tràn ngập lòng cảm kích đối với Lăng Tiếu.

- Hoàng lão khách khí, tin tưởng Dịch lão đã nói qua với các vị, chúng ta có chung địch nhân, cho nên bây giờ chúng ta có thể đứng chung một chỗ trở thành bằng hữu, giữa bằng hữu không cần nói lời khách sáo có đúng hay không?

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Hoàng Mãn Đường cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu dễ nói chuyện như vậy, liền cao hứng đáp:

- Đúng đúng…Lăng thánh sư nói đúng, chúng ta có thể đứng chung nơi này chính là bằng hữu, ngày say nếu Lăng thánh sư có gì cần Hoàng gia hỗ trợ cứ mở miệng, chúng tôi tuyệt không ý kiến khác.

- Chính là như thế, Thanh gia cũng như vậy.

Thanh Phúc Vương tiếp lời cười nói.

Những thánh hoàng khác đều hứa hẹn.

Bọn họ biết đánh tốt giao tế với một đại thánh sư là điều vô cùng quan trọng đối với việc phát triển của gia tộc mình.

- Tốt lắm, lời khách sáo không cần phải nói thêm, hiện tại hãy để Lăng thánh sư dẫn dắt chúng ta cùng đi thảo phạt Âm Bạt tông đi!

Dịch Thành Dung huy tay nói.

Lời này của Dịch Thành Dung không thể nghi ngờ chính là đẩy Lăng Tiếu bước lên vị trí đầu lĩnh, đây cũng là một cách lấy lòng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không tùy tiện, tuy hắn là đại thánh sư nhưng thực lực chỉ đạt tới cảnh giới thánh giả trung giai mà thôi.

- Lăng Tiếu có tài đức gì dám đảm đương đại nhậm, ta nghĩ nên để Dịch lão cùng Hoàng lão dẫn dắt chúng ta cùng đi thôi, Lăng Tiếu cam nguyện cùng hai vị cùng nhau tiến lui!

Lăng Tiếu phóng thấp tư thế nói.

Lời này của Lăng Tiếu rõ ràng làm cho Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thực lực của hai người họ cao nhất nơi đây, đương nhiên không hi vọng bị người áp một đầu, mà lời đề nghị của Lăng Tiếu chính là hợp với tâm ý của bọn họ.

Vì thế mọi người theo sự suất lĩnh của Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn

Đường cùng nhau lên đường tiến hành thảo phạt Âm Bạt tông.

Bọn họ đại động can qua đòi thảo phạt Âm Bạt tông, đương nhiên không thể hành sự được bí mật không muốn cho ai biết tin tức.

Cho nên Lăng Tiếu rõ ràng đề nghị, cứ giảm chậm tốt độ đi tới, đồng thời tuyên bố tin tức thảo phạt ra bên ngoài.

Đội ngũ chính nghĩa muốn xuất quân thảo phạt Âm Bạt tông, Âm Bạt tông đứng đầu vạn ác, nhân sĩ chính nghĩa đều có thể tru diệt.

Đồng thời cùng đem những tin tức Âm Bạt tông làm sao giết hại người khác, đem người sống luyện chế thành âm bạt đều toàn bộ tuyên truyền thật rõ ràng.

Mục đích làm như vậy chính là cho toàn bộ nhân sĩ trong yếu tắc biết rõ, làm cho những người từng bị Âm Bạt tông áp bách đều có thể chạy tới cùng tham dự thảo phạt bọn hắn.

- Có nghe nói qua không, Bách Minh tộc Dịch gia, Hoàng gia, Thanh gia cùng Triệu gia liên hợp đòi thảo phạt Âm Bạt tông!

- Đương nhiên nghe nói, mấy gia tộc bọn họ có thù truyền kiếp với Âm Bạt tông, lúc trước bọn họ muốn làm cho toàn bộ đồng minh Bách Minh tộc liên hợp chinh phạt Âm Bạt tông nhưng bị phủ quyết, lần này xem ra họ hạ quyết tâm chiến đấu tới cùng.

- Đây là chuyện không cách nào, bọn họ bị Âm Bạt tông không ngừng bắt sống không ít thánh giả cùng thánh hoàng, thù này không biện pháp hóa giải. Âm Bạt tông làm việc quá mức ác độc, nếu có thể tiêu diệt bọn hắn cũng là phúc phận của Thiên Điểm yếu tắc!

- Ai nói là không đâu, có không ít tán tu thánh giả cùng thánh hoàng đều bị bọn hắn bắt giữ, đều bị luyện chế thành âm bạc, mà bị giết chết thì bị luyện thành thi ma, loại hành vi này thật tổn hại lẽ trời, không được…tuy thực lực của ta thấp, nhưng ta nguyện ý đi trợ giúp bọn hắn một tay, mặc dù chết không hối hận!

- Không sai, những người tu hành như chúng ta mặc dù không phải hiệp sĩ chính nghĩa, nhưng tuyệt không cho phép loại thế lực tà ác nguy hại nhân gian tiếp tục càn rỡ, ta cũng nguyện ý gia nhập vào bọn họ, thề giết Âm Bạt tông không tha!

- Ta cũng nguyện ý đi trước!

…

- Rốt cục có người thảo phạt Âm Bạt tông sao? Ta chờ đợi ngày này thật lâu.

Một võ giả hào sảng trà trộn trong một góc thành trì lẩm bẩm nói.

Dứt lời thân hình có vẻ câu lũ giống như cơn gió biến mất tại chỗ.

Trong một thế lực cỡ trung, một gã thánh hoàng quát lớn:

- Toàn bộ trưởng lão đạt tới thánh giả đều theo ta xuất phát, ngày tiêu diệt Âm Bạt tông đã tới!

Mặt khác không ít thế lực lớn nhỏ cũng sôi nổi hưởng ứng lời triệu hoán, một nhóm thánh giả thậm chí là thánh hoàng không ngừng xuất thế.

Yếu tắc vô cùng rộng lớn, mà thế lực nhiều như lông trâu, nhưng tốc độ tuyên truyền tuyệt đối nhanh chóng hơn tại Trung Vực rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1650 - Thảo Phạt Âm Bạt Tông. (2)

Bởi vì nơi này có thật nhiều truyền tống trận, mà khoảng cách truyền tống lại khá xa.

Cho nên chỉ trong nửa tháng thời gian ngắn ngủi, đã có một phần ba nhân số trong yếu tắc biết được Dịch gia, Hoàng gia các gia tộc cùng thế lực tán tu kết hợp cùng thảo phạt Âm Bạt tông.

Mà những thế lực cùng tán tu nhận được tin tức có không ít người từng có ân oán với Âm Bạt tông, lại có lẽ có người muốn thừa nước đục thả câu, đều lục tục xuất phát.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới một lời đề nghị của hắn có thể khiến cho phản ứng lớn như vậy.

Xem ra Âm Bạt tông quá mức tà ác, bằng không cũng không biến thành người người đều oán hận muốn tiêu diệt bọn hắn.

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường biết được phản ứng khắp nơi, đều vô cùng vui sướng, bọn họ giống như đã chứng kiến được thời khắc diệt vong của Âm Bạt tông.

Dịch Thành Dung cười nói:

- Lăng thánh sư chẳng những luyện đan tài giỏi, mưu lược tài trí lại hơn người, thật sự làm lão hủ bội phục.

Hoàng Mãn Đường phụ họa nói:

- Không sai, có những người này gia nhập, Âm Bạt tông hẳn sắp diệt tới nơi!

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Dịch lão, Hoàng lão đừng cao hứng quá sớm, những người kia chỉ nhất thời nhiệt huyết mà thôi, một khi bọn hắn gặp phải thủ đoạn diệt sát của Âm Bạt tông, chỉ sợ bọn họ chạy trốn còn nhanh hơn bất kỳ ai khác, cho nên chúng ta ngay ban đầu nhất định phải phấn chấn khí thế, lập tức đem tiên phong của Âm Bạt tông giết chết, làm cho những người đó biết được thực lực của chúng ta có thể cùng Âm Bạt tông đối kháng, như vậy bọn hắn mới có thể kiên định đứng bên cạnh chúng ta!

Lăng Tiếu từng chinh chiến vô số lần, tự nhiên hiểu rõ đạo lý bên trong.

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường nghe xong vô ý thức gật gật đầu.

Đây là lần đầu tiên họ xuất chinh với quy mô lớn như thế, phương diện kinh nghiệm kém hơn Lăng Tiếu không ít.

…

Lăng Tiếu, Dịch Thành Dung, Hoàng Mãn Đường cùng nhiều thánh giả thánh hoàng hiệp trợ đồng loạt hướng địa bàn Âm Bạt tông xuất phát.

Âm Bạt tông đã sớm nhận được tin tức, các thế lực lớn nhỏ phụ thuộc đều khẩn trương lên.

Trong không gian cơ địa Âm Bạt tông, tông chủ Âm Minh đã triệu tập các thánh hoàng chạy về thương nghị việc này.

- Mấy chi phân tộc trong Bách Minh tộc đã kêu gọi thật nhiều tán tu cùng những thế lực đối địch khác cùng hướng tông ta xuất phát, chư vị thánh lão

thấy thế nào?

Âm Minh ngồi trên chủ vị trong đại điện hỏi mười mấy người ngồi trước mặt.

Hơn mười người này, thánh hoàng trung giai Quỷ U chẳng qua chỉ ngồi được ở giữa, mấy chỗ ngồi phía trước đã có người chiếm lĩnh.

Những người kia đều có thực lực thánh hoàng trung giai đỉnh phong.

Những người này là tồn tại cường đại nhất Âm Bạt tông.

Vị trí đầu tiên bên dưới là một lão giả đầu trọc khinh thường nói:

- Một đám quân ô hợp cũng dám vọng tưởng khiêu khích Âm Bạt tông chúng ta, thật sự không biết tự lượng sức mình!

Lão ẩu ngồi đối diện hắn cười âm hiểm:

- Vừa lúc giúp cho ta luyện chế càng nhiều âm bạc cùng thi ma, hắc hắc!

- Không sai, theo ta biết đám người kia chỉ có hơn mười thánh hoàng mà thôi, cho dù liên hợp lại cũng không cường đại bao nhiêu, đợi chúng ta một lưới bắt hết, làm cho bọn hắn biến mất trong Bách Minh tộc đi!

Lại có một thánh hoàng trung giai cười lạnh nói.

Những thánh hoàng kia ngươi một lời ta một câu, giống như đã đem đoàn người xâm phạm xem như miếng thịt trên thớt, tùy ý cho bọn hắn xâu xé.

Âm Minh ngồi trên thượng vị trầm giọng cắt đứt lời bọn hắn:

- Lần này chư vị thánh lão tuyệt đối không thể sơ hở, trước kia bọn hắn không dám xâm phạm Âm Bạt tông chúng ta, nhất định tự biết không phải là đối thủ của chúng ta, mà lần này dám đến, nhất định là có chỗ dựa vào mới gióng trống khua chiêng như thế. Nói không chừng bọn hắn là liên quân của Bách Minh tộc, những gia tộc khác sẽ đến tiếp viện phía sau đây?

Lời này của Âm Minh vừa nói ra, đại điện yên tĩnh trở lại, thần sắc mỗi người đều trở nên ngưng trọng.

Thánh giả đầu trọc nhăn mày nói:

- Lập tức phái ảnh vệ đi điều tra tin tức, tuyệt đối phải biết giữa bọn hắn có đạt được hiệp thương gì hay không, thời khắc chú ý hướng đi của bọn hắn!

- Không sai, chúng ta nhất định phải cảnh giác, không thể để cho Bách Minh tộc có bất cứ cơ hội nào!

Lão ẩu đáp.

- Nếu những sư huynh đệ khác đã ra ngoài đều gọi trở về, chúng ta cũng không cần sợ hãi Bách Minh tộc!

Lại có một người nói.

- Đúng rồi, Quỷ Mẫu biết việc này không?

Thánh hoàng đầu trọc hỏi Âm Minh.

Âm Minh gật đầu:

- Đã biết!

- Vì sao bà ấy còn không xuất quan?

Người kia có chút bất mãn nói.

Âm Minh còn chưa đáp lời, lão ẩu đã âm dương quái khí nói:

- Nói vậy bà ta còn đang cùng tên mới đến điên loan đảo phượng đi, làm gì còn thời gian quản tới sinh tử tồn vong của bổn tông đâu!

Âm Minh đang định nói chuyện, một thanh âm từ khắp bốn phương tám hướng truyền tới:

- Hì hì, vẫn là sư tỷ hiểu được ta!

Theo tiếng cười hạ xuống, một nam một nữ từ ngoài điện lướt vào.

Nữ tử xinh đẹp dễ thương, ăn mặc bại lộ, da thịt trắng tuyết, làm người ta nhìn vào chảy nước dãi.

Nhưng thật nhiều thánh hoàng nơi này không ai cảm thấy có hứng thú, bởi vì bọn họ biết được phía dưới thân thể kia là bộ dáng lão thái ghê tởm khó xem.

Nam tử kia bộ dáng trung niên, thân hình cao lớn, phong thái phi phàm, một cỗ sát khí nồng đậm không ngừng quay chung quanh hắn.

Nữ tử kia chính là Âm Quỷ Mẫu từng nắm quyền Âm Bạt tông, mà nam tử sau lưng chính là Hắc Ma.

Âm Quỷ Mẫu rõ ràng đã đạt tới cảnh giới thánh hoàng cao giai, mà Hắc Ma lại có thực lực thánh hoàng đê giai đỉnh.

Trong đại điện vốn đang yên lặng, ngay sau đó mọi người đứng dậy nói:

- Chúc mừng Quỷ Mẫu đột phá thành công!

Thánh hoàng cao giai là tồn tại cường đại nhất trong yếu tắc, Âm Quỷ Mẫu đột phá thành công ngay thời điểm này có thể làm địa vị của mình trong tông càng thêm kiên cố.

Lão ẩu từng châm chọc Âm Quỷ Mẫu liền lộ ra vẻ khủng hoảng, chỉ sợ bà ta tìm mình phiền toái.

- Đều miễn đi.

Âm Quỷ Mẫu nói một tiếng, sau đó ngồi xuống chủ vị mà Âm Minh nhường lại, tiếp theo nhìn lão ẩu nói:

- Lần này Bách Minh tộc xâm phạm, sư tỷ làm tiên phong đi tiêu diệt uy phong của bọn hắn, làm cho bọn hắn biết sự lợi hại của Âm Bạt tông chúng ta đi!

Lão ẩu biết rõ Âm Quỷ Mẫu trả thù, nhưng không dám đưa ra nửa điểm dị nghị, ngược lại thuận theo gật đầu nói:

- Được, để cho ta bắt hết bọn hắn, thay tông ta luyện chế càng nhiều âm bạt đi!

- Được, dũng khí của sư tỷ thật đáng khen, các vị cần phải hướng tỷ ấy học tập.

Âm Quỷ Mẫu tán thán, bỗng nhiên nhìn qua Âm Minh hỏi:

- Âm Minh, có tin tức gì của tiểu tạp chủng kia không?

Thần sắc Âm Minh có chút khó xem nói:

- Tạm thời mất đi tin tức của hắn, rất có thể…

- Rất có thể cái gì? Ngươi muốn nói hắn đã bỏ trốn, không thể tìm ra sao?

Thanh âm Âm Quỷ Mẫu nghiêm khắc quát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1651 - Cao Tầng Âm Bạt Tông.

Âm Minh bị Âm Quỷ Mẫu quát, mồ hôi lạnh tuôn ra nói:

- Ta…ta từng nghe theo lời phân phó của ngài để Quỷ U trưởng lão đi tróc nã hắn, đáng tiếc…

Lời của hắn còn chưa nói xong đã bị cắt ngang lần nữa.

Quỷ U thản nhiên đáp:

- Không sai, tiểu tử đó chứng thật từ trong tay ta chạy trốn!

Ánh mắt Âm Quỷ Mẫu dừng lại trên người Quỷ U nghi ngờ nói:

- Thực lực của tiểu tạp chủng kia cường đại như ngươi sao? Có thể trốn khỏi tay ngươi?

Quỷ U lắc đầu nói:

- Tiểu tử đó chỉ có thực lực thánh giả đê giai mà thôi, nhưng lại có tới mấy thánh hoàng che chở hắn, cuối cùng bị ta thủ tiêu ba thánh hoàng, có hai thánh hoàng khác che chở hắn chạy trốn.

- Cái gì, chỉ là một thánh giả đê giai lại có được mấy thánh hoàng thủ hộ? Quỷ U trưởng lão, không phải ngươi đang lừa gạt ta đi?

Âm Quỷ Mẫu kinh ngạc nói.

- Quỷ Mẫu, những lời của Quỷ U này là thật, bằng không tiểu tử đó đã sớm bị bắt về!

Quỷ U lãnh đạm đáp.

Hiện tại hắn lấy được Trấn Thiên Cổ, có được thần khí này cho dù gặp thánh hoàng cao giai hắn cũng không sợ, hơn nữa hắn không muốn tiết lộ đối phương còn có một thần kính, bởi vì hắn hi vọng cuối cùng có thể lấy được thứ tốt kia về trong tay của mình.

Âm Quỷ Mẫu đã thói quen với thái độ của Quỷ U, nói:

- Nếu như người chạy trốn trong tay ngươi, vậy nhiệm vụ bắt hắn giao cho ngươi đi, hi vọng ngươi có thể bắt sống hắn trở về cho ta!

Quỷ U khẽ gật đầu, trong lòng vui mừng, hắn đang ước gì tiếp được nhiệm vụ này đâu.

- Tốt lắm, mấy gia tộc kia chỉ sợ đã sắp đến, sư tỷ dẫn ngươi đến nghênh đón bọn hắn đi, ta hi vọng nhanh chóng nghe được tin chiến thắng của các ngươi.

Ánh mắt Âm Quỷ Mẫu hiện lệ mang nói.

Lại gặp Âm Tuyết Lĩnh!

Dãy núi liên miên không dứt, một mảnh băng tuyết trắng xóa không ngừng rơi xuống, nhìn qua thập phần duy mỹ.

Nếu máu tươi nhuộm mảnh đất này, nhìn qua sẽ thập phần diễm lệ.

Nhóm người Lăng Tiếu đã đến nơi đây.

Bởi vì bọn họ từ địa bàn Dịch gia xuất phát, đặc biệt kéo dài thời gian đi đường, cho nên đến nơi đây đã mất hai tháng thời gian.

Hai tháng này người đến tụ tập thật không ít.

Trong những người kia có người của các thế lực lớn nhỏ đã hơn mười nhà, cũng có tán tu cường đại cùng dong binh.

Tổng cộng số người tụ tập đã lên tới một vạn năm ngàn người, đại khái là võ giả thiên tôn hoặc huyền đế cấp.

Bọn họ đến từ những thế lực phe phái khác nhau, nhưng đều đang đợi đội ngũ của các gia tộc liên quan trong Bách Minh tộc đến.

Lăng Tiếu, Dịch Thành Dung, Hoàng Mãn Đường nhìn thấy đám người đông đúc tụ tập, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng.

Điều này chứng minh lực kêu gọi của bọn họ thật sự thành công.

- Dịch lão, Hoàng lão, tiếp theo phải xem các ngươi làm sao giữ chân những người này.

Lăng Tiếu truyền âm nói với Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường.

Hai người gật nhẹ đầu, sau đó bay lên giữa không trung, đem lực lượng thánh hoàng cao giai nháy mắt bạo phát đi ra.

Khí thế của hai người như trận gió lốc cấp mười, đem băng tuyết thổi quét thật xa, bên dưới có thật nhiều võ giả bị ép đến hết hơi, những thiên tôn mềm nhũn quỳ sụp dưới đất.

- Thánh hoàng cao…cao giai, hai vị này lại có thực lực thánh hoàng cao giai,

khí thế thật là đáng sợ.

- Đúng vậy, khó trách bọn hắn dám lớn mật tấn công Âm Bạt tông, không hổ là một trong những gia tộc cường đại nhất trong Bách Minh tộc.

- Có hai vị thánh hoàng cao giai trấn thủ, chúng ta còn sợ gì, nhất định có thể giết sạch Âm Bạt tông kia.

- Đúng vậy, hôm nay là ngày huyết tẩy Âm Bạt tông, giúp thân nhân của chúng ta trả thù!

- Chư vị, các ngươi có thể tụ tập ở trong này chứng minh các ngươi đều là nhân sĩ trọng nghĩa, chứng minh các ngươi có cừu hận với Âm Bạt tông, mọi người đều hi vọng tà phái kia biến mất trên đời này, bọn hắn đã tồn tại quá lâu, đã có mười mấy vạn năm, bọn hắn đã giết chết thật nhiều tính mạng cường giả tuyệt thế, chẳng những như thế bọn hắn còn tàn nhẫn đem bọn họ luyện chế thành âm bạt hay thi ma, làm thân thể của họ nhận hết tra tán, Dịch gia ta thề phải giết sạch Âm Bạt tông!

Dịch Thành Dung lớn tiếng nói.

Hoàng Mãn Đường cũng mở miệng:

- Lúc trước một thánh hoàng của Hoàng gia ta có hy vọng đập vào con đường thông thiên, không ngờ bị Âm Bạt tông bắt làm tù binh luyện chế thành âm bạt, ta tin tưởng chư vị cũng từng trải qua mối hận này, mọi người có thể tụ tập tại đây hôm nay chứng minh quyết tâm tiêu diệt tà phái, mọi người có dám cùng chúng ta cùng nhau huyết tẩy Âm Bạt tông hay không?

- Huyết tẩy Âm Bạt tông!

Lăng Tiếu là người đầu tiên mở miệng quát.

Theo thanh âm của hắn vang ra, toàn bộ võ giả đồng loạt giơ cao vũ khí quát:

- Huyết tẩy Âm Bạt tông!

- Huyết tẩy Âm Bạt tông!

- Huyết tẩy Âm Bạt tông!

Hơn vạn người cùng hét to, khí thế vang xa không ngớt, không gian như xơ xác.

A a!

Bỗng nhiên từng thanh âm tiếng hô thảm thiết nháy mắt vang lên.

Trong vạn người đột nhiên tao động, giống như có người nhân cơ hội đánh lén người khác.

- Đáng chết, người của Âm Bạt tông hỗn vào làm gian tế, bắt bọn hắn!

Có cường giả đứng gần nơi nhiễu loạn lập tức phản ứng quát to, ngay sau đó ra tay với người đánh lén.

- Cạc cạc, đám quân ô hợp các ngươi, muốn tấn công Âm Bạt tông chúng ta, trước tiên qua cửa ải của Mạnh Bà này đi!

Một thanh âm lạnh lùng truyền ra.

Mạnh Bà là người đứng đầu tiên phong mà Âm Quỷ Mẫu phái đi ra, thánh hoàng trung giai đỉnh phong.

Ngoài ra còn có hơn mười thánh hoàng cùng gần trăm thánh giả.

- Hừ, hôm nay mượn lão bà ngươi tế cờ!

Dịch Thành Dung hừ lạnh một tiếng, thân hình chớp động, hướng Mạnh Bà đánh tới.

Mạnh Bà nhảy dựng, miệng lẩm nhẩm, hơn mười thánh hoàng nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt.

Đây là mười hai thánh hoàng đê giai, ba gã trung giai, quả thật làm người run lên.

- Muốn giết ta không dễ dàng như vậy! Lên cho ta!

Mạnh Bà quát to.

Mười lăm thánh hoàng lập tức hướng Dịch Thành Dung phóng ra.

Oanh long!

Mười lăm tên âm bạt đồng thời ra tay, uy thế không kém hơn một thánh hoàng cao giai.

Dịch Thành Dung chỉ mới tiến lên thánh hoàng cao giai, có vẻ trở tay không kịp.

- Hừ, bất kể là trận pháp gì, ở trước mặt thực lực tuyệt đối hết thảy đều là uổng công!

Dịch Thành Dung hừ lạnh một tiếng, trong tay hiện ra thánh khí, mà linh thú hộ thân cũng được triệu hoán đi ra.

Trong lòng Mạnh Bà thầm hô một tiếng:

- Không nghĩ tới lần này khó giải quyết như thế, hi vọng đãng phụ kia nhanh chóng dẫn người đến, bằng không ta phải chết tại nơi này!

Mạnh Bà cũng lập tức gọi về linh thú hộ thân đi ra ứng chiến.

Bên kia Hoàng Mãn Đường cũng đang ứng chiến hai âm bạt thánh hoàng trung giai không ngừng.

Người của Âm Bạt tông lập tức gọi về âm bạt cùng thi ma đi ra.

Tuy bọn hắn chỉ đến trăm người, nhưng gọi về âm bạt cùng thi ma lại lên tới hai ngàn nhân mã.

- Toàn bộ thiên tôn cùng huyền đế lui ra sau cho ta, tránh bị thương tổn, người đạt tới ngoài thánh giả giết sạch ma nhân!

Lăng Tiếu quát một tiếng, rốt cục xuất thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1652 - Khai Chiến.

Cùng lúc đó bên cạnh hắn xuất hiện một sư hổ bát giai cùng một lang vương bát giai cùng đi ra ứng chiến.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều đồng loạt ra tay, lực lượng bạo phát vô cùng khủng bố.

Đội quân ô hợp này có không ít người không trốn tránh kịp thời, lập tức bị vẫn lạc dưới kình khí đáng sợ của những cường giả tuyệt thế.

Có một bộ phận nhân mã nhanh chóng thoát thật xa, trong lòng kiêng kỵ khủng hoảng.

Nếu bọn hắn biết được chỉ có thực lực thánh giả mới có thể đối chiến, bọn hắn có chết cũng sẽ không tham dự vào cuộc chiến lần này.

Một kiếm của thánh hoàng cao giai vô cùng đáng sợ, vô cùng khí phách, trực tiếp xuyên qua vạn dặm không gian rơi xuống trên đầu Mạnh Bà.

Mạnh Bà kêu lên một tiếng sợ hãi, đem khô lâu trượng trong tay ngăn cản.

Oanh long!

Thanh âm va chạm đáng sợ vang lên.

Mạnh Bà bị chấn vỡ cổ tay, thân hình bị tạp lún xuống đất tuyết hơn vạn thước.

Dịch Thành Dung khí thế đại chấn quát:

- Giết sạch ma nhân Âm Bạt tông!

- Quả nhiên là khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ nghĩ với đạo quân ô hợp của các ngươi thật có thể đối phó được Âm Bạt tông chúng ta sao? Các ngươi đều ngoan ngoãn làm thi ma cho chúng ta đi!

Một thanh âm u lãnh đột nhiên vang lên.

Không ít bóng người từ trong không gian xuyên đi ra.

Đi đầu là một người thực lực thánh hoàng trung giai đỉnh, những người khác đều thực lực thánh hoàng.

Lập tức xuất hiện hơn ba mươi thánh hoàng, cỗ thực lực này quả nhiên tương xứng với vị trí một trong bốn thế lực lớn.

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường đều khẩn trương lên, nhưng chưa đến mức làm cho bọn họ sợ hãi, bởi vì họ vốn không e ngại người nào dưới thánh hoàng cao giai.

Đáng tiếc sau đó sắc mặt họ đều tái xanh.

Ba âm bạt thực lực thánh hoàng cao giai đều xuất hiện trước mắt bọn họ, khí tức âm u đem hai người hoàn toàn phong tỏa.

Thánh hoàng đầu trọc thập phần cung kính hướng ba âm bạt kia nói:

- Ba vị thánh hoàng, thỉnh đem toàn bộ bọn hắn xử lý đi!

Ba âm bạt giống như đến từ địa ngục u minh, tản ra tử khí nồng đậm đồng

thời gào thét, hướng Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường xuất thủ.

Thực lực của ba âm bạt này không giống những âm bạt khác, đều thuộc ám hệ, lại ẩn chứa tử khí ăn mòn dày đặc, một khi bị lây dính vào sẽ lập tức tiêu hao hết sinh mệnh lực.

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường phải ứng phó ba âm bạc này lập tức gặp khó khăn, bởi vì bọn họ chỉ mới tiến hóa lên thánh hoàng cao giai mà thôi.

- Những người khác giết sạch đạo quân ô hợp này cho ta!

Thánh hoàng đầu trọc quát một tiếng, đem âm bạt cùng thi ma đều gọi về, hướng liên quân xuất thủ.

Mặt khác thánh hoàng Âm Bạt tông đều gọi về thi ma cùng âm bạt gia nhập vào trong cuộc chiến.

Trong lúc nhất thời số lượng thánh hoàng của Âm Bạt tông chiếm không ít ưu thế, tình thế bắt đầu đại biến.

A a!

Từng thanh âm gào thét cực kỳ bi thảm vang lên khắp vùng trời.

Thật nhiều thánh giả cùng thánh hoàng đều bị thương vong không ít.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên bảo hộ bên cạnh Lăng Tiếu, đề phòng hắn bị người đánh tới.

- Tiếu, Âm Bạt tông thế lớn!

Ngọc Nhu Phỉ nhíu mày nói.

- Ân, buông tay chân ra giết đi, nàng phụ trách khống chế bọn hắn, Sát Thiên phụ trách tập sát, hai người phối hợp tuyệt đối có thể giết thánh hoàng trung giai của Âm Bạt tông, chiến dịch lần này phụ thuộc trên thân hai người, không cần theo bên cạnh ta, cuộc chiến như vậy ta vẫn có thể ứng phó!

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Ngọc Nhu Phỉ thoáng do dự một chút, cùng Sát Thiên hướng viện quân Âm Bạt tông đánh tới.

- Hôm nay phải giết cho thống khoái!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, hóa thân bán long nhân, cầm Kim Long thương hướng hai gã thánh giả trung giai gần nhất.

Kim Long thương mang theo lực lượng không thua gì bán thánh hoàng, trực tiếp đem hai gã thánh giả trung giai oanh thành máu loãng.

Bên liên quân không ít người bị âm bạt cùng thi ma vây công, tình thế thật không ổn.

Lăng Tiếu điểm nhanh một tay ra ngoài, từng đạo hỏa diễm oanh thẳng tới âm bạt cùng thi ma.

Âm bạt cùng thi ma hoàn toàn không e ngại bị tấn công, không cảm giác đau đớn, thân thể tuyệt đối khủng bố, không kém hơn thánh khí chút nào.

Nhưng đối mặt thiên hỏa, chỉ còn con đường bị tan thành mây khói.

Những võ giả được giải vây đều cảm thấy may mắn không thôi, nhưng khi

nhìn thấy bộ dáng của Lăng Tiếu đều chấn kinh một phen.

Nhưng trong Thiên Điếm yếu tắc kỳ nhân dị sĩ không ít, cũng không đến nỗi làm bọn họ cảm thấy khủng hoảng.

Lăng Tiếu nhấc lên tốc độ cao nhất, thân hình không ngừng biến ảo, làm người ta căn bản không nhìn rõ được thân ảnh của hắn.

Những nơi hắn đi qua đều có thánh giả Âm Bạt tông rơi xuống.

Sự đáng sợ của Lăng Tiếu đã khiến cao thủ của Âm Bạt tông chú ý.

Một bán thánh hoàng xuất hiện trước mặt hắn quát:

- Bán thú nhân lại dám đối phó Âm Bạt tông chúng ta, ngươi đi chết đi!

Dứt lời ba âm bạt cùng năm thi ma bên cạnh hắn đồng thời lao về hướng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu phi thường tức giận quát:

- Ngươi đáng chết, các ngươi chết hết cho ta!

Lăng Tiếu thu hồi Kim Long thương, vung Cửu Dương Phần Thiên Quyền, một vòng luân giáp mang theo lực chí dương khủng bố oanh thẳng lên âm bạt cùng thi ma trước mặt.

Chí dương hỏa chính là khắc tinh của vật tà ác.

Mỗi quyền oanh lên thi ma cùng âm bạt, đều đem thân thể chúng nó oanh thành nát vụn, hỏa diễm lập tức thiêu hủy chúng thành tro tàn.

Bán thánh hoàng tuy chán ghét chí dương hỏa nhưng vẫn không chạy trốn, chẳng lẽ hắn lại đi sợ hãi một thánh giả trung giai hay sao?

Trong tay hắn hiện ra đôi quỷ trảo, cùng linh thú hộ thân hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Quỷ trảo hiện ra, từng đạo ảo ảnh yêu ma quỷ quái táp tới, mà linh thú thất giai đỉnh dữ tợn mở to miệng rít gào cắn qua.

- Bất kỳ tà vật nào đứng trước mặt ta đều vô dụng!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, Cửu Dương Phần Thiên Quyền đánh ra.

Tầng thứ sáu Bạch Viêm Chân Dương!

Lăng Tiếu giống như hóa thân thành diễm dương màu trắng, quang mang cực kỳ chói mắt, khiến mọi người chung quanh không nhịn được phải nhắm mắt lại, lực lượng nóng cháy làm người không chịu đựng nổi.

Quyền thế cuồn cuộn, bạch viêm hừng hực, giống như mặt trời rơi xuống, thiên uy đáng sợ làm người ta cảm thấy không cách nào đối kháng.

Yêu ma quỷ ảnh của bán thánh hoàng lập tức bị bạch viêm đốt thành tro bụi, đầu linh thú ám hệ lộ ra bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Không!

Bán thánh hoàng gào thét.

Đáng tiếc hỏa quyền vô tình, diễm dương phần thiên, trực tiếp đem hắn cùng linh thú của hắn bao phủ.

Sau khi quyền thế biến mất, bán thánh hoàng cùng linh thú đã hoàn toàn tiêu tán trên thế gian này.

Một kích uy lực của quyền ý vô địch, bạo phát lực lượng vô cùng khủng bố!

Lăng Tiếu không nghĩ tới một kích tức giận của mình lại mang tới lực phá hư cường đại như vậy, hắn giống như cảm nhận được thêm một tầng tinh túy của quyền ý.

Lăng Tiếu không hề tránh né thánh hoàng của Âm Bạt tông, cũng không tránh né âm bạt cùng thi ma thánh hoàng cảnh, hắn muốn mượn chiến trường này hoàn toàn lĩnh ngộ quyền ý, cần hoàn toàn khiến cho mình phát huy toàn bộ uy lực của quyền ý vô địch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1653 - Quyền Ý Ngập Trời.

Hai âm bạt thánh hoàng đê giai cùng ba thi ma đồng thời giết tới, trong tay cầm thánh khí cùng lúc phóng ra.

- Không nghĩ tới bán thú nhân kia đáng sợ như vậy, hắn đã được long huyết tẩy lễ, nếu ta có thể đem máu tươi của hắn hút sạch, thân thể có thể tăng lên một tầng!

Tên thánh hoàng đê giai đỉnh khống chế thi ma cùng âm bạt thì thầm nói.

- Phá cho ta!

Lăng Tiếu vung tay đánh ra một quyền, một đoàn chí dương diễm đem phong tỏa đánh tan.

Oanh long!

Ba bộ thi ma bị đánh bay, hai cỗ âm bạt thối lui mấy bước.

Trong lúc chúng còn chưa kịp phản ứng, một đạo quyền ảnh đã buông xuống, quyền thế đáng sợ trực tiếp đánh nổ tung đầu của chúng.

- Đáng chết, ta nhất định phải cho ngươi hối hận đi vào trên đời này, ta phải luyện sống ngươi!

Tên thánh hoàng kia kinh quát một tiếng, thân ảnh khởi động, từng đợt chưởng ảnh cuồn cuộn hướng Lăng Tiếu chụp xuống.

Lăng Tiếu hoàn toàn không sợ không gian lực áp bách, vẫn tung ra một quyền đơn giản.

Một quyền ẩn chứa toàn bộ lực lượng thao thiên, trực tiếp đón nhận không gian lực áp bách mà đến.

Oanh long!

Thanh âm chấn vang không dứt, cả phiến không gian đều chớp lên không chịu nổi!

Hai đạo nhân ảnh đồng thời bay ngược ra ngoài, máu tươi phun ra.

Lăng Tiếu dựa vào quyền ý ngập trời, cộng thêm mấy chục lần chiến lực gia tăng, thực lực đã có thể lưỡng bại câu thương cùng thánh hoàng đê giai.

Nếu để người khác nhìn thấy thật sự sẽ bị chấn kinh.

Thánh hoàng Âm Bạt tông kinh hãi, không nghĩ tới chiến lực của Lăng Tiếu biến thái như thế, lập tức gọi về linh thú, cùng nhau đối chiến với Lăng Tiếu.

- Ngươi có linh thú, ta cũng có!

Lăng Tiếu cũng không tự đại đến mức nghĩ mình có thể đối chiến với một thánh hoàng đê giai cùng một đầu linh thú bát giai đỉnh.

Nhờ có nhiều tài nguyên, hiện tại Kim Sắc Lang Vương đã đạt tới bát giai, uy lực con mắt thứ ba càng lúc càng lớn.

Kim Sắc Lang Vương xuất hiện, một đạo kim mang phá vỡ khoảng cách mấy ngàn thước chiếu thẳng lên tên thánh hoàng đê giai cùng linh thú bát giai đỉnh kia.

Với thực lực của nó vốn không thể dễ dàng đánh trúng bọn hắn, nhưng lực chú ý của bọn hắn đều nằm trên thân Lăng Tiếu, mà đạo kim mang quỷ dị kia tựa hồ không mang theo lực thương tổn nào, vì vậy bọn hắn không kịp thời né tránh.

Nhưng khi kim mang quỷ dị rơi xuống trên người bọn hắn, ngay lập tức một cỗ lực lượng quỷ dị giam cầm thân thể bọn họ, không còn cách nào khống chế bản thân được nữa.

- Đáng chết, đây rốt cục là lực lượng gì?

Tên thánh hoàng đê giai kinh hãi hét.

Đáng tiếc hắn đã không còn cơ hội đi tìm hiểu, bởi vì quyền đầu của Lăng Tiếu đã tạp xuống.

Phanh!

Quyền kình rơi xuống, hoàn toàn đem tên thánh hoàng cùng linh thú của hắn đánh thành dập nát!

Lăng Tiếu càng đánh càng hăng, chiến ý không ngừng kéo lên, Cửu Dương Phần Thiên Quyền càng đánh càng tinh tế, xuất thần nhập hóa.

Phàm là thánh giả âm bạt hoặc thi ma thậm chí là thánh hoàng đê giai đến gần đều khó thoát khỏi cái chết.

Bên kia Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên phối hợp hoàn toàn là một mặt diệt sát.

Hai người không hạ thủ với âm bạt hoặc thi ma, lại lựa chọn ra tay với người khống chế chúng nó.

Thần kính của Ngọc Nhu Phỉ chiếu tới, có thể làm thánh hoàng bị định trụ thân ảnh, mà Sát Thiên nhân cơ hội đột kích, trong một khắc đối phương bị định trụ lập tức chém đứt đầu người kia.

Thánh hoàng của Âm Bạt tông bị hai người đột kích không ngừng vẫn lạc.

Người khống chế thi ma cùng âm bạt bị giết chết, chúng lập tức mất đi chiến lực, không còn chút uy hiếp.

- Không tốt, chiếc kính kia có cổ quái, chính…đối phương có thần khí, chúng ta mau rút lui!

Tên thánh hoàng đầu trọc vừa ứng chiến với thánh hoàng của liên quân, nhưng vẫn phân tâm chú ý tình huống bốn phía, hắn phát hiện sự đáng sợ của Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên, biết chiếc kính trong tay nàng là vật phi phàm, lập tức kinh hô một tiếng gọi người của mình lui lại.

Hắn không thể không hạ lệnh rút lui, nhất định phải đem Ma Dẫn Đăng trấn tông mới có cơ hội chiến thắng.

Theo một tiếng ra lệnh của hắn, người của Âm Bạt tông lập tức chạy trốn.

Người của liên quân khí thế đại chấn, sát ý đại thịnh truy kích người của Âm Bạt tông.

- Giặc cùng đường chớ đuổi, mọi người lưu lại chữa thương, sau đó mới tấn công Âm Bạt tông!

Lăng Tiếu vận đủ khí kình quát lớn.

Dịch Thành Dung liền phụ họa:

- Không sai, chúng ta nhất định phải hoàn toàn khôi phục lại trạng thái đầy đủ mới tiếp tục giết tới nơi ở của bọn hắn, huyết tẩy bọn hắn!

Âm Bạt tông bị tiêu diệt gần ba mươi thánh hoàng, bảy tám mươi thánh giả, hơn phân nửa âm bạt cùng thi ma đều vì mất đi người khống chế mà không còn tác dụng.

Bên liên quân ban đầu bị giết chết nhiều nhất là thiên tôn cùng huyền đế, cũng mất đi mấy ngàn người, mà số lượng thánh giả cùng thánh hoàng hao tổn thật không ít.

Có một ít người không chịu nổi áp lực chém giết nên rời đi trước tiên.

Khi đối mặt tử vong uy hiếp, cừu hận gì cũng là tham vọng quá đáng.

Lăng Tiếu vì muốn phấn chấn sĩ khí chỉ vào Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên quát lớn:

- Hai vị này là bằng hữu của ta, có được thần kính, hai người phối hợp vô luận gặp ai cũng có thể giết chết, vừa rồi là nhờ họ giết chết thánh hoàng Âm Bạt tông, cho dù Âm Bạt tông còn lá bài tẩy gì, cũng không làm gì được chúng ta!

- Nguyên lai Lăng thánh sư còn có hậu chiêu này, khó trách dám cùng Âm Bạt tông đối kháng, lần này ta có thể an tâm!

Thần thái mỏi mệt của Dịch Thành Dung chợt buông lỏng cười nói.

Hoàng Mãn Đường đứng bên cạnh nói:

- Không sai, chỗ dựa cường đại nhất của Âm Bạt tông là ba âm bạt thánh hoàng cao giai cùng Ma Dẫn Đăng, hiện giờ ba âm bạt thánh hoàng cao giai

kia có ta cùng Dịch lão đệ liên thủ đối phó, mà Ma Dẫn Đăng còn cần hai vị kia đi đối phó.

Lăng Tiếu nói:

- Hai vị có thể yên tâm, cho dù Âm Bạt tông cường đại hơn nữa cũng không đối phó được thần khí kia của hai vị bằng hữu của ta, đương nhiên mấu chốt nhất vẫn là hai vị diệt sát ba âm bạt thánh hoàng cao giai kia, những kẻ khác thật không đáng sợ hãi.

- Phải, hiện tại chúng ta đã hiểu rõ thực lực của ba âm bạt kia, lần sau tuyệt đối có thể tiêu diệt được chúng nó!

Dịch Thành Dung mười phần tin tưởng nói.

Mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn thêm một ngày, chuẩn bị giết thẳng tới tổng bộ Âm Bạt tông.

Nhưng vào lúc này có luồng khí thế cường đại từ một phương hướng truyền tới.

Mọi người đều cảnh giác, nghĩ rằng người của Âm Bạt tông tập kích.

Nhưng nhóm người mới đến lại không phải kẻ địch.

Đi đầu rõ ràng là hai nữ tử phong tư yểu điệu, một người mặc tơ lụa thanh sắc, tay áo phiêu phiêu, dáng người phong tình vạn chủng. Người còn lại một thân bạch y, như một đóa tịnh thế tuyết liên, đẹp không sao tả xiết.

Sau lưng họ còn có nhóm thánh hoàng đi theo, mỗi người đều mang trường kiếm, tinh khí nội liễm, vẻ mặt túc sát.

Nhóm thánh hoàng kia chừng ba mươi người, bên trong còn có hai người đạt tới cảnh giới thánh hoàng cao giai, mười người đạt thực lực thánh hoàng trung giai, những người còn lại đều là đê giai.

- Trời ạ…đó…đó hẳn là người Vạn Tiết!

Một thánh hoàng nhận ra trang phục của nhóm người kia liền kinh hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1654 - Duẫn Tuyết.

- Đúng vậy, chẳng lẽ thánh hoàng Vạn Tiết cũng muốn đến tương trợ chúng ta đối phó Âm Bạt tông sao? Nếu thật sự là thế thì quá tốt!

- Không có khả năng, nếu Vạn Tiết muốn tiêu diệt Âm Bạt tông thì đã sớm ra tay, bọn hắn sẽ không chờ đến bây giờ, ta nghĩ bọn hắn khẳng định chỉ đi ngang qua mà thôi.

- Ta nhớ được nữ tử mặc bạch y chính là thánh hoàng Duẫn Tuyết, nữ nhi của tông chủ Vạn Tiết!

- Thánh hoàng Duẫn Tuyết, nữ tử thiên tài chấn động một thời, còn chưa đầy năm trăm tuổi đạt tới thánh hoàng cảnh giới? Không phải nàng đã sớm đến Thiên Vực sao?

…

- Người của Vạn Tiết đến đây có mục đích gì?

Dịch Thành Dung cau mày hỏi.

Hoàng Mãn Đường than thở:

- Nếu như họ đến trợ giúp chúng ta thì phần thắng rất lớn! Chỉ sợ đây là si tâm vọng tưởng mà thôi!

Lăng Tiếu nhìn thấy đoàn người, lộ ra dáng tươi cười vui sướng nói:

- Không phải si tâm vọng tưởng, chứng thật là đến giúp chúng ta!

Vẻ mặt Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường đều kinh ngạc, trong lòng nghi hoặc:

- Chẳng lẽ Lăng thánh sư là người Vạn Tiết?

Lăng Tiếu mang theo Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên lên nghênh đón, nhìn Phong Thanh Duyên nói:

- Sư nương!

Người ngồi trên Bạch Phượng Loan chính là Phong Thanh Duyên.

- Xú tiểu tử, lại dám không đợi sư nương quay về đã đến tìm Âm Bạt tông, có phải cảm thấy sư nương sẽ cản trở ngươi phải không?

Phong Thanh Duyên trừng mắt mắng.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Sao lại thế đâu, đây là thời gian mà mọi người cùng quyết định, không phải một mình đệ tử tự chủ được.

Phong Thanh Duyên đang định nói chuyện, bạch y nữ tử ngồi trên một đầu băng điểu cửu cấp đã đưa mắt đánh giá Lăng Tiếu, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói:

- Thanh Duyên tỷ, vị này chính là truyền nhân của Tà Đế ca ca sao?

Lúc này Lăng Tiếu mới nhìn qua nữ tử, nhận ra được nàng xinh đẹp không kém gì Phong Thanh Duyên cùng Ngọc Nhu Phỉ, bởi nàng mặc áo trắng, lộ

ra khí chất cao nhã cao ngạo, làm cho người ta cảm giác muốn ngạt thở, vô cùng tự ti hổ thẹn.

Phong Thanh Duyên thu lại Bạch Phượng Loan, kéo tay Duẫn Tuyết cười nói:

- Không sai, chính là xú tiểu tử này, tên Lăng Tiếu, hiện tại chỉ mới hơn năm mươi đã đạt tới thực lực thánh giả, hơn nữa còn là một đại thánh sư bát phẩm hàng thật giá thật!

Duẫn Tuyết luôn cao ngạo tự phụ nghe được lời giới thiệu của Phong Thanh Duyên không khỏi động dung.

Mà những thánh hoàng đi theo sau bọn họ trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thánh giả mới hơn năm mươi tuổi, còn là một đại thánh sư bát phẩm!

Đây rốt cục là yêu nghiệt thế nào mới làm được một bước hôm nay đây?

Nhất thời mọi ánh mắt đều nhìn Lăng Tiếu như muốn xem thông thấu hắn.

Thiên Điếm yếu tắc là mảnh đất quan trọng bên cạnh Thiên Vực, giống như tây bắc Vẫn Thạch thành đến Trung Vực.

Nhưng thiên địa linh khí tại yếu tắc nồng đậm hơn Trung Vực gấp mười lần, còn có bổn nguyên lực lượng nhè nhẹ cung cấp cho nhiều cường giả tuyệt thế tu luyện.

Cho nên võ giả ở trong yếu tắc bất kể là phương diện nào đều hậu đãi hơn Huyền Linh đại lục rất nhiều, tiến giai đương nhiên càng nhanh hơn không ít.

Bên trong đương nhiên xuất hiện một ít nhân tài tuyệt thế.

Mà Duẫn Tuyết chính là một nhân vật yêu nghiệt nổi danh trong yếu tắc.

Nàng sinh ra tại Vạn Tiết, là một thế lực lớn quan trọng trong yếu tắc, từ nhỏ được đủ loại thánh vật tẩy tủy phạt mạch, tạo ra được thể chất yêu nghiệt gần như là thần thể, tốc độ tu luyện nhanh hơn những người cùng lứa tuổi thật nhiều lần.

Lúc nàng chưa đầy bốn mươi đã bước vào tu vi huyền đế, chưa đầy trăm tuổi bước vào thánh giả, trong mấy trăm năm trực tiếp đạt được cảnh giới thánh hoàng trung giai hiện giờ.

Mà đạt tới cảnh giới này nàng cũng không nhờ đan dược đột phá, hoàn toàn dựa vào bản thân tu luyện đạt tới.

Thiên phú như vậy ở trong yếu tắc tuy chưa là đệ nhất nhân, nhưng tuyệt đối là hạng nhất hạng nhì.

Phóng mắt khắp thiên hạ, người nào muốn đạt tới thánh hoàng mà không phải trên mấy ngàn tuổi trở lên.

Duẫn Tuyết luôn cảm thấy thật kiêu ngạo đối với thiên phú của chính mình.

Nhưng đột nhiên hôm nay phát hiện một thiên tài còn yêu nghiệt hơn mình gấp mấy lần, nhất thời làm nàng có chút khó thể tin tưởng nổi.

Nếu như nói có thiên tài nào đạt được truyền thừa nghịch thiên nên trước trăm tuổi đạt tới thánh giả có lẽ cũng không có gì lạ, nhưng giống như Lăng Tiếu chẳng những đạt tới thánh giả, không ngờ còn là một đại thánh sư hàng thật giá thật, điều này mới làm cho nàng cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.

- Thiên tài như vậy phải mời chào vào trong tông, tin tưởng tông chủ sẽ rất thích!

Một thánh hoàng cao giai truyền âm cho Duẫn Tuyết.

- Việc này ta tự có chừng mực!

Duẫn Tuyết hồi đáp, sau đó nhìn Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Thật không hổ là truyền nhân duy nhất của Tà Đế ca ca, quả nhiên trò giỏi hơn thầy!

- Ngài quá khen!

Lăng Tiếu thoáng hành lễ đáp.

Hắn không biết giữa Duẫn Tuyết cùng sư phụ mình có quan hệ gì hay không, cho nên không dám tự tiện xưng hô.

- Hì hì, ngươi cũng không cần xưng hô xa lạ như vậy, ngươi gọi ta là sư…sư thúc đi, ta và sư phụ ngươi là huynh muội kết nghĩa kim lan!

Duẫn Tuyết biểu lộ thân phận giữa mình cùng Tà Đế, mà lời của nàng chính là kéo gần khoảng cách với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Phong Thanh Duyên, thấy bà mỉm cười gật nhẹ đầu, lúc này khom người nói:

- Tiếu nhi bái kiến sư thúc!

- Hì hì, tốt tốt…Tà Đế ca ca thu đồ đệ chẳng những tài giỏi hơn nữa lại tuấn tú như vậy, sư thúc có một phần lễ vật tặng cho ngươi.

Duẫn Tuyết khẽ cười, trong tay hiện ra một đồ vật.

Vật kia vừa xuất hiện, trong phạm vi vạn dặm đột nhiên có cảm giác cực độ băng sương.

Đó là một băng lăng, tản ra bổn nguyên băng hệ nồng đậm, từng đợt rét lạnh làm võ giả có thực lực thấp không sao chịu được.

- Băng Phách Tinh Thạch!

Lăng Tiếu vừa thấy đồ vật kia, lập tức kinh hô lên.

- Phải, xem ra ngươi còn có chút ánh mắt, ta biết ngươi cùng sư phụ ngươi đều tu luyện nhiều thuộc tính, tin tưởng Băng Phách Tinh Thạch có tác dụng với ngươi đi!

Duẫn Tuyết nói.

- Sư thúc, lễ vật này có phải quý trọng quá hay không?

Lăng Tiếu khẽ liếm môi nói.

Ánh mắt hắn đã bán rẻ tâm tư hắn, một khối thánh vật bổn nguyên băng hệ như vậy, chính là chí bảo mà võ giả băng hệ theo đuổi, mà Lăng Tiếu tu luyện băng hệ, Băng Phách Tinh Thạch đối với hắn mà nói chỗ tốt vô cùng.

- Cầm đi, đây là quà gặp mặt sư thúc đưa cho ngươi, ngươi sẽ không nể tình như thế chứ!

Duẫn Tuyết khẽ cười nói.

Phong Thanh Duyên ở bên cạnh xen lời:

- Tiếu nhi thu lấy đi, dù sao sư thúc của ngươi tài đại khí thô đó thôi.

- Vậy đệ tử không khách khí, đa đạ sư thúc!

Lăng Tiếu vui sướng nhận lấy Băng Phách Tinh Thạch.

- Đúng rồi, các ngươi đã cùng Âm Bạt tông khai chiến sao?

Duẫn Tuyết hỏi vào chính đề.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Quả thật khai chiến, bọn hắn vừa rút lui một ngày trước, chúng ta đang định tiến quân giết vào hang ổ của bọn hắn.

Duẫn Tuyết nhìn thoáng qua liên quân, trong ánh mắt hiện lên vài phần kinh ngạc nói:

- Khi nào thì những thế lực nhị lưu kia lại xuất hiện được thánh hoàng cao giai?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1655 - Chỗ Dựa Của Âm Bạt Tông. (1)

Bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì nàng nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Là ngươi luyện chế Thánh Hoàng đan cho bọn họ đột phá?

Lăng Tiếu còn chưa kịp đáp thì Phong Thanh Duyên đã nói:

- Nếu không phải do tiểu tử này làm vậy thì sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy đâu.

- Mị lực của đại thánh sư quả nhiên bất phàm.

Duẫn Tuyết khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Nhưng chỉ nhờ vào đạo quân ô hợp này muốn dùng cứng chọi cứng đối chiến với Âm Bạt tông chỉ sợ phải rơi vào hoàn cảnh toàn quân bị tiêu diệt mà thôi.

- Sao sư thúc nói ra lời này? Chẳng lẽ Âm Bạt tông còn chỗ dựa nào hay sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

- Đây là tự nhiên, tuy bọn hắn đứng cuối cùng trong bốn thế lực lớn, nhưng nếu không có chỗ dựa chân chính bọn hắn làm sao có thể đứng sừng sững nhiều năm không suy đâu.

Duẫn Tuyết nói.

- Chẳng lẽ thực lực của ba âm bạt thánh hoàng cao giai cùng Ma Dẫn Đăng vẫn không phải chỗ dựa chân chính của bọn hắn?

Lăng Tiếu kinh hô.

Duẫn Tuyết đáp:

- Đây chỉ là thực lực mặt ngoài của bọn hắn, chân chính làm cho người ta cảm thấy được phiền toái chính là Âm Bạt Chu Thiên trận!

- Âm Bạt Chu Thiên trận?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

- Đây là một trận pháp do một trăm lẻ tám âm bạt thực lực thánh hoàng tạo thành, một khi toàn bộ xuất động trận pháp này, cho dù thánh hoàng cao giai đối mặt đều chỉ có đường vẫn lạc, đây chính là đại trận bọn hắn tích lũy mười mấy vạn năm tới nay, sẽ không dễ dàng sử dụng, đây cũng nhờ một vị tiền bối trong tông ta thông báo mới biết được.

Duẫn Tuyết nói.

- Chẳng lẽ không có phương pháp nào phá giải hay sao?

Lăng Tiếu có chút không cam lòng hỏi.

- Ngoại trừ mạnh mẽ đem toàn bộ âm bạt hủy diệt, chính là đem người khống chế âm bạt đánh chết, như vậy sẽ không còn vấn đề, nhưng người khống chế tuyệt không dễ đối phó, thực lực ít nhất là thánh hoàng đỉnh, ngoại trừ những cường giả tuyệt đỉnh lánh đời, muốn đối phó hắn cơ hồ khó hơn lên trời, cho nên ngươi phải suy nghĩ kỹ có nên đi vào công kích Âm Bạt tông hay không!

Duẫn Tuyết phân tích thật rõ ràng.

Lăng Tiếu có vẻ do dự bất định.

Tồn tại đáng sợ như thế, muốn đánh chết hắn được sao?

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy hay sao?

Lăng Tiếu không cam lòng nhủ thầm.

- Tiếu nhi, xuống dưới trước đi, sau đó ngươi cẩn thận nghĩ cho kỹ, nếu không chúng ta trực tiếp đến Thiên Vực cho xong, chờ một ngày khác quay về đối phó bọn hắn!

Phong Thanh Duyên đề nghị.

Lăng Tiếu gật đầu, cùng đoàn người đi xuống dưới.

Lăng Tiếu đứng ra giới thiệu hai bên quen biết lẫn nhau.

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường không ngờ Lăng Tiếu tìm được quân cứu viện cường đại như vậy, đây chính là thế lực lớn nhất yếu tắc ah!

- Không…ta không thể lui nhường, nhất định phải thu hồi Trấn Thiên Cổ, tuy rằng Âm Bạt Chu Thiên trận bất phàm, nhưng chưa chắc bền vững, ta có thiên hỏa trợ giúp, âm bạt trong mắt ta chỉ là vật chết, Âm Bạt tông nhất định phải diệt vong!

Trong lòng Lăng Tiếu bất khuất hò hét.

- Có quyết định sao?

Duẫn Tuyết cảm nhận được Lăng Tiếu khác thường liền hỏi.

- Phải, nhất định phải tiêu diệt Âm Bạt tông, xin sư thúc hãy giúp một tay!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

- Người của ta có thể đối phó không ít người của Âm Bạt tông, nhưng không biện pháp đối phó được Âm Bạt Chu Thiên trận!

Duẫn Tuyết thẳng thắn đáp.

- Yên tâm, để cho ta phá trận, các vị chỉ cần giúp ta kềm chế kẻ trấn thủ là tốt hơn!

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói.

- Tiếu nhi, không thể, ngươi còn trẻ tuổi, tương lai còn dài, chẳng lẽ còn sợ không tiêu diệt được Âm Bạt tông sao?

Phong Thanh Duyên lại khuyên nhủ.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Nếu ngay cả Âm Bạt tông cũng không thể xử lý, ngày sau đến Thiên Vực làm sao sống yên, tin tưởng đệ tử, chúng ta nhất định sẽ thắng!

Hai người thấy Lăng Tiếu đã nói như thế, thật không biết nên khuyên thế nào nữa.

Ngay cả Duẫn Tuyết cũng kỳ quái, đệ tử Tà Đế lấy đâu ra tự tin cường đại như vậy, hắn chẳng qua chỉ là thánh giả trung giai mà thôi, cho dù có bổn sự vượt cấp chiến đấu cũng chỉ đạt tới thực lực thánh giả cao giai, chẳng lẽ tuổi

trẻ khí thịnh hành sự không để ý hậu quả? Hoặc hắn còn chỗ dựa nào mà không ai hay biết?

Liên quân có thêm ba mươi thánh hoàng gia nhập, khí thế hoàn toàn khác hẳn.

Bọn họ tin tưởng mười phần đi thẳng tới lãnh địa của Âm Bạt tông.

Những thế lực phụ thuộc Âm Bạt tông sớm biết họ đã đến, toàn bộ đều rút về trong tổng bộ.

Đoàn người Lăng Tiếu đã đến gần không gian cơ địa của Âm Bạt tông.

Nơi này là một mảnh tuyệt địa tử khí lượn lờ, bất kỳ võ giả dưới thánh giả nào đi vào nơi này lập tức sẽ bị tử khí lây dính ăn mòn, sinh mệnh lực không ngừng yếu bớt, cho đến cuối cùng phải tử vong không cách nào chạy thoát.

Trong Âm Bạt tông, toàn bộ thánh hoàng đã hội tụ chung một chỗ.

Cuộc chiến lần này đã bị bọn hắn hoàn toàn xem trọng.

Đối thủ có hai thánh hoàng cao giai đồng thời xâm phạm, đủ khiến cho bọn hắn không dám khinh thường.

Vẻ mặt Âm Quỷ Mẫu âm trầm nghe hồi báo, thần sắc vô cùng khó xem, nhất là nghe nói có người lấy ra thần kính quang thuộc tính, đây tuyệt đối là thần khí khắc chế Âm Bạt tông, khiến bà ta càng cảm thấy tình huống đã vượt ngoài dự liệu.

- Quỷ Mẫu, nhất định thỉnh ra Ma Dẫn Đăng, đem đám người kia khống chế, cho bọn hắn đến mà không về!

Thánh hoàng đầu trọc nói.

Lần này hắn mang theo ba âm bạt thánh hoàng cao giai xuất chinh lại thất bại thối lui khiến lòng hắn uất nghẹn, hận không thể lập tức đem đoàn người xâm phạm bắt giữ luyện thành âm bạt hoặc thi ma.

- Yên tâm đi, bọn hắn đã có can đảm xâm phạm Âm Bạt tông, tự nhiên sẽ có thịnh yến chờ bọn hắn.

Âm Quỷ Mẫu lộ sát khí quát, sau đó nhìn Hắc Ma đứng bên người hỏi:

- Hắc Ma, ngươi đến trong tông đã lâu rồi, hôm nay cho ngươi một cơ hội lập công, đưa Ma Dẫn Đăng cho ngươi nắm giữ, khi đám người kia đánh tới, ngươi nắm chắc chống được hay không?

Bà ta vừa dứt lời, toàn bộ ánh mắt các thánh hoàng đều rơi trên người Hắc Ma, trong mắt tràn đầy ý đố kỵ không hề che giấu.

- Quỷ Mẫu, hắn chỉ là một thánh hoàng đê giai mà thôi, có tài đức gì dùng thần vật của tông ta, ta là người đầu tiên không phục!

Thánh hoàng đầu trọc phẫn nộ nói.

Hắn vừa lên tiếng, lại có người mở miệng:

- Không sai, việc này quan hệ trọng đại, sao có thể cho người có thực lực thấp như vậy đứng đầu đâu.

- Xin mời Quỷ Mẫu tự mình xuất chiến, tranh thủ chỉ một lần đem toàn bộ bọn hắn lưu lại, dương danh thần uy của Âm Bạt tông chúng ta!

…

Mọi người trong đại điện đều không ủng hộ quyết định của Quỷ Mẫu, bởi vì thời gian Hắc Ma đến Âm Bạt tông cũng chưa tính là quá lâu.

Tuy hắn có thực lực thánh hoàng, nhưng không có chút uy vọng trong Âm Bạt tông, không đạt được người khác ủng hộ là chuyện rất bình thường.

Âm Quỷ Mẫu không trả lời bọn hắn, ngược lại vẻ mặt nhu tình nhìn Hắc Ma nói:

- Để cho bọn họ biết một chút về thực lực chân chính của ngươi đi, bằng không ngươi không thể sử dụng Ma Dẫn Đăng đâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1656 - Chỗ Dựa Của Âm Bạt Tông. (2)

Trên mặt Hắc Ma hiện tia cười lạnh, tiến lên hai bước lạnh lùng nói:

- Người có thể sử dụng Ma Dẫn Đăng sao, Hắc Ma này tự hỏi năng lực mạnh hơn các ngươi một chút, cho nên ngoại trừ Quỷ Mẫu, cũng chỉ có ta có thể sử dụng!

Dứt lời một đoàn khí huyết sát nháy mắt từ trên người hắn bạo phát ra.

Nguyên lai hắn chỉ có thực lực thánh hoàng đê giai, nhưng nháy mắt đã thăng lên cảnh giới trung giai, nhưng cũng không phải thực lực bình thường mà đã đạt tới thánh hoàng trung giai trung cấp, nhưng cỗ khí thế kia vẫn còn ẩn chứa sát khí làm người rung động.

Chỉ thấy đoàn hắc khí bắt đầu ngưng tụ lên quanh người hắn, cuối cùng hóa thành hư ảnh Thiên Ma, nhìn qua thật dữ tợn, đầu có hai sừng, răng nanh thị huyết, trong tay cầm Thiên Ma Bổng, như ác ma viễn cổ, làm cho người ta cảm thấy thật nhiều cảm xúc trái ngược điên cuồng dâng tràn.

- Thiên…Thiên Ma…hàng thế, hắn…hắn lại là Thiên Ma hàng thế!

- Ma tôn vĩ đại nhất trong truyền thuyết, Thiên Ma đại nhân từng thống nhất ma giới!

- Ta cảm giác được cảnh giới của ta bị trấn áp, thật đáng sợ, ta nguyện ý thần phục Thiên Ma đại nhân.

- Chúng ta nguyện ý thần phục Thiên Ma đại nhân!

…

Các thánh hoàng kinh hô, thần sắc tràn ngập kinh hãi, mà mấy người mới bước vào cảnh giới thánh hoàng càng không cách nào chống cự cỗ uy áp đáng sợ kia, trực tiếp quỳ xuống đất.

Những người khác đều phải vận kình chống lại cỗ áp lực đến từ bổn nguyên kia.

Dù là Âm Quỷ Mẫu ngồi trên chủ vị cũng động dung, giống như bà ta lần đầu tiên kiến thức thực lực chân chính của Hắc Ma, trong lòng dần dần cảm thấy sự tình có chút thoát khỏi sự khống chế của mình, nhưng bà ta lại phát hiện nhìn Hắc Ma hiện tại càng thêm hấp dẫn, khiến tâm hồn không ngừng nhộn nhạo, hận không thể lập tức nằm dưới người hắn.

Hắc Ma khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng hỏi:

- Ta có tư cách sử dụng Ma Dẫn Đăng hay không?

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, không còn ai phát ra thanh âm phản đối.

- Tốt lắm, nếu không còn ai phản đối, vậy để Hắc Ma khống chế Ma Dẫn Đăng, dẫn dắt mọi người tiêu diệt đạo quân ô hợp kia không còn manh giáp!

Âm Quỷ Mẫu nhân cơ hội mở miệng nói.

Ngay sau đó từ trong không gian giới chỉ của Âm Quỷ Mẫu bay ra một chiếc đèn màu đen, thân đèn có thật nhiều lỗ, trên những lỗ kia trôi nổi màu đỏ thật yêu dị, giống như là ma nhãn, làm người thật dễ dàng rơi vào bên trong đó.

- Tốt lắm, các ngươi lập tức đi ra ngoài nghênh chiến đám ô hợp kia đi! Lần

này tuyệt đối không thể thất bại!

Lúc này toàn bộ cao thủ tuyệt đỉnh của Âm Bạt tông đồng thời xuất động, giữa song phương rốt cục nghênh đón cuộc chiến kịch liệt nhất.

…

Lăng Tiếu, Dịch Thành Dung cùng nhóm người Hoàng Mãn Đường, lại có thêm người của Vạn Tiết do Duẫn Tuyết dẫn dắt đã tập kết ở gần không gian chi địa của Âm Bạt tông.

Nơi này tử khí tung hoành, làm mọi người cảm thấy thật không thoải mái.

Một khi hô hấp tử khí, sẽ ảnh hưởng sinh mệnh lực, giảm đi tuổi thọ, cho dù là thánh giả cũng phải thật cẩn thận.

- Ở nơi này đã bố trí đại trận tử khí của Âm Bạt tông, bất kỳ ai dưới thánh giả đi vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ, dù thực lực thánh giả cũng nhất định nên cẩn thận, bằng không sinh mệnh lực bị ăn mòn, sẽ bị mẫu trận trong Âm Bạt tông hấp thu, đây cũng là nguyên nhân vì sao chính Âm Bạt tông cũng có được tương tự Sinh Mệnh Tuyền Dịch!

Duẫn Tuyết truyền âm cho Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lúc trước hắn từng chứng kiến sự lợi hại của Yêu Tử trận, mà nơi này tuyệt đối phải khủng bố hơn trước kia không ít.

A a!

Bỗng nhiên trong đám người vang ra vài thanh âm tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người giật mình nhìn lại, chỉ thấy vài tên thánh giả đã bị tử khí bò lên,

sinh mệnh lực lượng lập tức bị rút ra, té ngã xuống đất chết ngay đương trường.

Cũng đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên truyền tới:

- Dám can đảm xông vào trọng địa Âm Bạt tông, toàn bộ các ngươi đi chết đi!

Theo thanh âm vang lên, vô số tử khí bắt đầu dũng động, từng đợt lực lượng ăn mòn xâm nhập cả không gian, làm người khó thể phòng bị.

- Không tốt, mọi người cẩn thận, lực lượng tử khí tăng cường, nhanh chóng đề thăng phòng ngự!

Dịch Thành Dung kinh hãi quát to một tiếng, sau đó hướng một phương hướng đánh ra một chưởng.

A!

Người của Âm Bạt tông vừa mở miệng nói chuyện lập tức bị hắn oanh thành huyết vụ.

- Không bằng mọi người hợp lực đánh tan tử khí!

Hoàng Mãn Đường đề nghị.

Duẫn Tuyết mở miệng nói:

- Vô dụng thôi, nơi này bị trận pháp khống chế, tử khí đã rất nồng đậm, cho dù đánh tan cũng sẽ không ngừng sinh sôi, biện pháp duy nhất là nhanh chóng xông vào cứ địa của Âm Bạt tông, hiện tại mọi người cùng chống đỡ hình thành kết giới, ngăn cản tử khí xâm nhập vào cơ thể.

Dứt lời Duẫn Tuyết là người đầu tiên khống chế lực lượng không gian khổng lồ đem tử khí ngăn cách ra bên ngoài.

Những người khác đều noi theo, đem lực lượng bản thân tán phát.

Lực lượng không gian hình thành bích chướng cách ly tử khí ra bên ngoài.

Mọi người rất nhanh xông về phía trước, tranh thủ mau chóng vượt qua khu vực tràn ngập tử khí nơi này.

Cùng lúc đó thật nhiều âm bạt cùng thi ma của Âm Bạt tông xuất hiện.

Âm bạt cùng thi ma đồng thời phóng ra, lực công kích đáng sợ không kém người nào ở đây, đem phòng ngự của thánh giả đánh vỡ, tử khí lập tức xâm nhập vào trên người bọn họ.

Thần sắc mọi người đại biến, thật nhiều thánh hoàng vội vã ra tay tiêu diệt âm bạt cùng thi ma.

- Đám phế vật các ngươi cũng dám xâm phạm Âm Bạt tông, đi chết đi!

Một thánh hoàng Âm Bạt tông lớn tiếng cười to.

Ngay sau đó thân hình hắn tiềm ẩn vào trong đoàn tử khí, bắt đầu đột kích thánh hoàng liên quân.

Đúng lúc này một thanh âm chợt hô to:

- Mọi người đừng hoảng hốt, tử khí không làm gì được chúng ta!

Ngay sau đó một cỗ hấp lực khổng lồ bắt đầu khởi động, thật nhiều tử khí đều hướng một nơi tràn tới.

Tử khí không ngừng hội tụ trên thân Lăng Tiếu, bao vây hắn thành một đoàn đại kén màu đen, làm người ta vô cùng kinh ngạc.

- Tiểu tử này không muốn sống nữa sao?

Duẫn Tuyết kinh hô một tiếng, muốn ra tay khu trừ tử khí trên người Lăng Tiếu.

Nhưng Phong Thanh Duyên đã giữ chặt tay nàng nói:

- Duẫn Tuyết đừng nóng vội, Tiếu nhi không phải người lỗ mãng, hắn có thật nhiều lực lượng thần bí mà chúng ta đều không thể lý giải!

Tử khí dần dần giảm bớt, chậm chạp, lực lượng đã suy yếu hơn rất nhiều, không còn tạo thành bao nhiêu thương tổn cho thánh giả.

- Dám phạm Âm Bạt tông, vậy các ngươi đều thành âm bạt đi!

Một thanh âm u lãnh đột nhiên vang lên.

Cao thủ Âm Bạt tông xuất hiện, dẫn đầu chính là Hắc Ma.

Hắn ngồi trên một đầu ma long cửu cấp, long thân đen nhánh khổng lồ, long lân cứng rắn như sắt, sống lưng mọc đầy gai xương, có vẻ vô cùng hung hãn dữ tợn, rít gào một tiếng, long uy hạo hãn, trực tiếp chấn nhiếp thương thiên.

Đây không phải chân long ám hệ chân chính, hẳn còn ẩn chứa một loại huyết mạch khác, còn chưa chân chính tiến hóa thành chân long, nhưng tuyệt đối đạt tới cấp bậc thánh thú đỉnh cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1657 - Thiên Ma Hàng Thế!

Người của liên quân đều nhìn qua, thần sắc biến thành ngưng trọng.

Chỉ bằng vào ma long cửu cấp, đã đủ quét ngang thật nhiều thánh thú cửu cấp.

Hắc Ma cười lạnh một tiếng:

- Toàn bộ các ngươi trở thành tù binh của Âm Bạt tông đi!

Một chiếc đèn đen nhánh nháy mắt xuất hiện trong tay hắn, một cỗ lực lượng truyền vào trong Ma Dẫn Đăng, miệng hắn lẩm bẩm như niệm thần chú.

Ngay sau đó từng đạo hồng quang huyết tinh từ trong lỗ đen bắn đi ra, từng luồng khí tức quỷ dị không ngừng tán phát.

Hồng quang rơi xuống mười mấy người bên liên quân, thần sắc bọn họ lập tức si dại, đôi mắt mê huyễn vô thần, phảng phất như mất đi linh hồn không cách nào tự chủ.

- Không tốt, mọi người mau phân tán ra, đó là Ma Dẫn Đăng, ngàn vạn lần đừng để ngọn đèn kia chiếu đến, sẽ khiến người mê thất bản tính!

Hoàng Mãn Đường là người đầu tiên kinh hô.

Cùng lúc đó thánh khí trong tay hắn toàn lực bắn ra công kích, oanh thẳng về hướng Hắc Ma, muốn ngăn cản hắn thúc giục Ma Dẫn Đăng.

Nhưng ngay lúc hắn vừa ra tay, ba âm bạt thánh hoàng đã nháy mắt xuất hiện, một âm bạt hướng hắn xông tới.

Hai âm bạt khác nhào về hướng Dịch Thành Dung cùng một thánh hoàng cao giai của Vạn Tiết.

Mà thánh hoàng đầu trọc của Âm Bạt tông đã chú ý tới thực lực trong liên quân, hắn nhìn ba mươi thánh hoàng mặc trang phục thống nhất, đôi mắt co rụt lại, nhịn không được lẩm bẩm:

- Người của Vạn…Vạn Kiếm tông sao cũng tham dự đến đây, đại sự không ổn, nhất định phải trở về báo tin cho Quỷ Mẫu cùng lão thánh hoàng thân lâm mới được.

Hắn nắm chặt thời cơ, lập tức trốn vào không gian quay về thỉnh cầu cứu viện.

Hắc Ma cưỡi trên ma long lao tới, một thánh hoàng cao giai của Vạn Kiếm tông đánh qua.

Nhìn người kia công kích, Hắc Ma không chút sợ hãi, trên tay hiện ra một thanh Thiên Ma Bổng thật lớn, mang theo khí thế vô cùng hung hãn đối chiến cùng thánh hoàng cao giai kia.

Oanh long oanh long!

Năng lượng cường đại đối kháng, chấn cả phiến thương thiên muốn lật nhào.

Mà hiện tại Lăng Tiếu đang bị thật nhiều tử khí nhiễu quanh thân thể.

Tử khí vô cùng nồng đậm, không ai dám tới gần, dù là thánh hoàng cao giai cũng như thế.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên yểm hộ cách hắn không xa, đem âm bạt cùng thi ma muốn đến gần toàn bộ đều hủy diệt.

Cách bọn họ không xa một đạo thân ảnh lặng yên đến gần, hắn ẩn núp giữa đoàn người, nhìn chằm chằm vào Ngọc Nhu Phỉ, đôi mắt lộ vẻ vô cùng tham lam.

- Tuy rằng chỉ là một kiện thần khí quang hệ, nhưng sau khi đoạt được ta liền đến Thông Thiên trận, trực tiếp đi lên Thiên Vực tìm người trao đổi, đến lúc đó trời đất bao la, Quỷ U này mặc sức tung hoành!

Người này chính là Quỷ U từng cướp đoạt Trấn Thiên Cổ trước kia.

Hắn biết Ngọc Nhu Phỉ có thần kính, nhưng hắn không tu luyện quang thuộc tính, dù lấy được cũng không thể sử dụng, nhưng hắn vẫn còn có ý định khác.

Hắn đã có được Trấn Thiên Cổ, xem như có được sát khí tuyệt thế, không đến thời điểm mấu chốt sẽ không bại lộ, nếu để cho người khác nhìn thấy hắn chưa chắc giữ được Trấn Thiên Cổ.

Hắn đã có ý định riêng của mình, đã không còn ý muốn lưu lại trong Âm Bạt tông, thậm chí cũng không muốn ở lại trong yếu tắc.

Lúc này hắn vì muốn cướp đoạt thần kính không thể không lộ ra Trấn Thiên Cổ.

Chỉ cần giết được Ngọc Nhu Phỉ, hắn có thể cướp được thần kính trong tay, đến lúc đó liền có thể lẩn trốn.

Nhưng ngay lúc hắn vừa định lấy ra Trấn Thiên Cổ, một cỗ kiếm ý băng hàn dày đặc hướng chỗ hắn cuốn tới.

Ánh mắt Quỷ U nhảy dựng, một thanh quỷ phủ xuất hiện nghênh đón kiếm ảnh kia.

Đinh đương đinh đương!

- Trả lại đồ vật của sư điệt ta!

Một thanh âm quát lên, một thân ảnh xinh đẹp cùng một đầu băng điểu đã xuất hiện trước mắt Quỷ U, lực sát thương đáng sợ đổ ập tới trước.

Kiếm thế liên miên không dứt, bức bách Quỷ U ứng phó chật vật không chịu nổi.

- Chết tiệt, xú bà nương từ đâu xuất hiện dám phá hỏng chuyện tốt của ta!

Quỷ U giật mình thầm mắng một tiếng, lập tức dùng ý niệm triệu hồi âm bạt của mình ứng phó Duẫn Tuyết.

Bởi vì thánh hoàng của Âm Bạt tông quanh năm chỉ lo luyện chế âm bạt cùng thi ma, vì vậy chiến lực không có ưu thế, Duẫn Tuyết lại là thiên chi kiêu nữ của Vạn Kiếm tông chủ, hoàn toàn có được bổn sự vượt cấp khiêu chiến, Quỷ U muốn đối phó càng thêm khó khăn.

- Xem ra không cho ngươi biết lợi hại ngươi sẽ không lượng sức!

Duẫn Tuyết quát một tiếng, kiếm chiêu biến đổi.

Công kích liên miên dày đặc nháy mắt hóa thành đơn giản, cuối cùng hóa thành ba đạo kiếm quang, mang theo xu thế xé rách thiên địa hướng Quỷ U chém tới.

Băng Trảm Tam Tuyệt!

Quỷ U đem hết toàn lực ra ngăn cản, hắn phát hiện ba chiêu kiếm kia ngoại trừ mạnh mẽ hơn một chút cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng ngay lúc hắn vừa ra tay đánh trả, từng luồng băng hàn ám kình nháy mắt bạo phát.

Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tục ba đạo băng nhận nổ tung trước mắt Quỷ U, mang theo năng lượng khủng bố chẳng khác gì vạn niên núi băng đập xuống.

Thân hình Quỷ U bị tạc bật lui, máu tươi phun tràn, quần áo tổn hại không chịu nổi, mà thân thể nháy mắt bị băng khí đông cứng lại, khiến cho hắn mất đi năng lực ngăn cản trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Duẫn Tuyết hư không bay tới, băng hàn kiếm khí hướng Quỷ Y cuốn qua.

- Không…ta tuyệt đối không thể chết được, ta còn muốn đi Thiên Vực!

Quỷ U gào thét một tiếng, triệu hồi thêm hơn mười thi ma ngăn cản trước người Duẫn Tuyết, đón đỡ băng hàn kiếm khí của nàng.

Những thi ma kia chẳng qua chỉ có thực lực thánh giả, bị oanh thành bột mịn, không còn tồn tại.

Trong nháy mắt này, Quỷ U nhanh chóng lấy ra Trấn Thiên Cổ, lộ thần sắc vô cùng dữ tợn, quát:

- Tiện nhân, ngươi đi chết đi!

Dứt lời Quỷ U toàn lực chụp vào Trấn Thiên Cổ.

Nhưng đúng ngay lúc đó một đạo quang mang chói mắt phá vỡ hư không bắn thẳng tới hắn.

Động tác vung tay của Quỷ U nháy mắt cứng ngắc, hắn không còn cách nào làm tiếp động tác tiếp theo.

Toàn thân hắn lạnh giá thầm hô:

- Xong rồi!

Ngay sau đó một cỗ kiếm khí băng hàn đến cực điểm xỏ xuyên qua đỉnh đầu hắn, đem hắn trộn thành một bãi máu loãng băng sương.

Một bàn tay mềm mại đem Trấn Thiên Cổ sắp rơi rụng thu vào trong tay.

- Đây…đây thật sự là viễn cổ thần khí trong truyền thuyết – Trấn Thiên Cổ sao?

Trong mắt Duẫn Tuyết lộ vẻ vô cùng kinh ngạc nói, thật hiển nhiên nàng cũng nhận ra lai lịch của chiếc trống này.

Nàng cũng không có thời gian tự hỏi, thu lại Trấn Thiên Cổ, sau đó nhìn Ngọc Nhu Phỉ gật đầu.

Duẫn Tuyết không chút chần chờ tiếp tục hướng một nơi khác giết tới.

Lúc này cuộc chiến giữa song phương đã đến giai đoạn thật gay cấn.

Trong chiến trường cũng không ai phát hiện nguyên lai tử khí trong phạm vi mười vạn dặm nơi này lại dần dần mờ đi, đã không còn lưu lại bao nhiêu.

Mà ngay giữa không gian có một hắc sắc cự kén đang tồn tại, càng lúc càng

thu nhỏ lại.

Cuối cùng cự kén hoàn toàn biến mất, lộ ra thân ảnh khôi ngô.

Toàn bộ tử khí nơi này bị Lăng Tiếu hấp thu hoàn toàn, nói chính xác là bị Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu sạch sẽ.

Tử khí biến mất nhưng Lăng Tiếu chưa gia nhập cuộc chiến, vẫn nhắm mắt chờ đợi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1658 - Bắt Đầu Giao Chiến.

Oanh!

Bỗng nhiên Tiên Thiên Âm Phong Châu phát ra lực lượng cường đại, đột phá một giai, từng luồng âm sát khí phản hồi cung cấp vào thân thể Lăng Tiếu.

Thể tích của nó đã lớn hơn một vòng, còn lớn hơn cả Si Mị Lam Hỏa Châu, có thể thấy được lực lượng của nó đã vượt qua Si Mị Lam Hỏa Châu.

Lăng Tiếu chỉ mới đột phá thánh giả trung giai chưa bao lâu, cảnh giới vừa ổn định, mà cỗ lực lượng kia lại đem lực lượng của hắn đề thăng lên.

Từ thánh giả trung giai lên tới trung giai đỉnh, tựa hồ còn muốn tăng thêm.

- Không được, tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng căn cơ của ta, nhất định phải toàn lực áp chế xuống!

Hắn cắn chặt răng, thần công không ngừng tích súc năng lượng, không để chúng đập vào cửa ải tiếp theo.

Lực lượng phản hồi vẫn đang tăng trưởng, không ngừng bị hắn áp chế, cuối cùng trướng đến mức hắn cơ hồ sắp không chịu nổi.

- Tiểu tử lại dám đột phá lúc này, ngươi đi chết đi!

Một thanh âm âm lãnh vang lên bên cạnh Lăng Tiếu.

Một thánh hoàng âm thầm lẻn tới, thanh hắc xà kiếm trong tay giống như trống rỗng xuất hiện hướng trái tim Lăng Tiếu đâm qua.

Đây là cao thủ tuyệt đỉnh được xưng Ảnh Hoàng, Âm Bạt tông chuyên dùng ám sát hoặc dò hỏi tin tức, đạt tới thánh hoàng trung giai đỉnh.

Hắn che giấu khí tức cũng không kém hơn Sát Thiên, tựa như ảnh tử chớp động khiến người khó thể phát hiện.

Hơn nữa bản thân hắn có pháp môn chống cự tử khí, đột nhiên sát nhập ngay cả Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều không kịp phát hiện.

Lăng Tiếu đang đè nén lực lượng không để mình tiếp tục đột phá, hắn đã sắp không khống chế được cỗ lực lượng kia, đã đến lúc đột phá thánh giả cao giai.

- Dừng tay!

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên rốt cục phát hiện có người đánh lén, đều kinh hô lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao qua cứu viện, nhưng đã không còn kịp rồi.

Thân thể Lăng Tiếu căng thẳng cực điểm, một kích của thánh hoàng trung giai không phải chuyện đùa, cho dù thân thể hắn như thánh khí cao giai cũng cảm thấy đau đớn không thôi.

- Đến đúng lúc!

Lăng Tiếu chịu đựng đau đớn kinh hô một tiếng, lực lượng dư thừa của Tiên Thiên Âm Phong Châu bị hắn chuyển dời tới bộ vị trái tim, toàn lực ngăn cản một kích đánh lén.

Phanh!

Cỗ lực lượng được Lăng Tiếu phát tiết, thân thể cũng bay ra vài trăm thước xa, máu tươi phun trào, nhưng ở ngực chỉ lưu lại vết thương nhợt nhạt.

Mà tên thánh hoàng đánh lén không ngờ lực phản chấn của Lăng Tiếu cường đại như thế, chấn hắn bay ngược hơn mười thước, cổ tay run rẩy, nếu là thánh hoàng đê giai chỉ sợ đã bị chấn thương.

Một kích thất bại hắn còn định truy kích, nhưng chợt nhận ra sau lưng truyền đến nguy cơ.

Hắn không chút suy nghĩ, muốn sử dụng pháp môn ẩn nấp đem thân ảnh hoàn toàn biến mất.

Nhưng một đạo quang mang chói mắt cuồn cuộn bắn tới, thân hình hắn lập tức bị định trụ cứng ngắc.

Sát Thiên không chút do dự nháy mắt ra tay, kiếm quang lướt qua ngang cổ Ảnh Hoàng.

Phốc!

Ảnh Hoàng còn chưa kịp thét lên, đầu đã bay ra xa.

- Tiếu, huynh không sao chứ?

Ngọc Nhu Phỉ chạy tới lo lắng kêu lên.

Lăng Tiếu đứng lên lắc đầu cười nhẹ nói:

- Không có việc gì, còn nhờ có hắn!

Năng lượng dư thừa trong thân thể được phát tiết, tình huống còn tốt hơn nhiều, mà thực lực hắn đã đã tới thánh giả trung giai viên mãn, chỉ cần hắn muốn tùy thời đều đạt tới cao giai.

Đúng lúc này lại có thêm người của Âm Bạt tông chạy đến.

- Đám người các ngươi lại dám phạm Âm Bạt tông, hôm nay cho toàn bộ các ngươi lưu lại đi!

Âm Quỷ Mẫu lộ vẻ mặt dữ tợn kêu to.

Ngay sau đó một đầu linh thú vô cùng cổ quái xuất hiện bên cạnh bà ta, không ngừng tê rống lên.

Cùng lúc đó bà ta hướng chỗ Hắc Ma không ngừng vẫy tay, Ma Dẫn Đăng lập tức bay tới.

- Vạn Hồn Quy Dẫn!

Âm Quỷ Mẫu không ngừng truyền năng lượng vào Ma Dẫn Đăng, khiến lực lượng cây đèn đại thịnh, toàn bộ lỗ đèn đều bắn ra hồng quang.

- Nhanh…mọi người mau tránh khỏi ngọn đèn!

Một thánh hoàng cao giai Vạn Kiếm tông kinh hô, đồng thời trong tay hiện ra tấm chắn ngăn cản trước người của mình.

Nhưng hắn phản ứng nhanh, những người khác lại không nhanh bằng hắn, một đám thánh giả cùng thánh hoàng liên quân không kịp phản ứng đã bị chiếu đến, thần sắc lập tức dại ra.

Ma Dẫn Đăng là đồ vật của Âm Quỷ Mẫu, Hắc Ma không phát huy được

một phần mười uy lực của nó, mà Âm Quỷ Mẫu chỉ dùng một chiêu liền có hiệu quả như vậy, quả thật không hổ là bán thần khí.

Ngay cả Phong Thanh Duyên cũng bị Ma Dẫn Đăng bắn trúng, ngây người đứng tại đương trường.

Cũng may Bạch Phượng Loan hộ bên người bà, lại có thánh hoàng Vạn Kiếm tông bảo hộ, trong khoảnh khắc chưa xảy ra chuyện gì.

Duẫn Tuyết không bị Ma Dẫn Đăng bắn trúng, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm này lớn hơn trường kiếm bình thường, trong suốt như Cự Khuyết kiếm, năng lượng băng hệ tản ra, đem quang mang ngọn đèn ngăn cản bên ngoài.

Đây là Băng Khuyết kiếm, là một bán thần khí, bằng không cũng không khả năng ngăn cản được Ma Dẫn Đăng.

- Ma vật nguy hại nhân gian như vậy biến mất đi cho ta!

Quanh thân Duẫn Tuyết hàn băng dày đặc, trong tay cầm Băng Khuyết kiếm bắt đầu huy động, cự ảnh băng kiếm khổng lồ nháy mắt lăng không chém xuống.

Nhất Kiếm Băng Thiên!

Một kích đơn giản nhưng có được uy lực cường đại phá hủy các pháp môn, ảnh kiếm lớn đến mấy ngàn thước hung hăng hướng Âm Quỷ Mẫu chém tới.

Thần sắc Âm Quỷ Mẫu đại biến, tuy bà ta là thánh hoàng cao giai, nhưng muốn tiếp đón một chiêu đáng sợ như thế sẽ cảm thấy thập phần gian nan.

Một khi phải đón đỡ chiêu này, không cách nào tiếp tục duy trì Ma Dẫn Đăng, không thể khống chế người của liên quân sử dụng.

- U Linh lão thánh hoàng, ngươi không ra tay còn đợi đến bao giờ!

Âm Quỷ Mẫu kinh hô.

Thanh âm bà ta vừa vang lên, một thanh âm vang lên chói tai:

- Chậc chậc, không nghĩ tới khuê nữ của Vạn Kiếm tông chủ cũng đến đây, để lão bất tử này gặp ngươi xem!

Ngay sau đó một đạo năng lượng cường hãn bắn tới, mạnh mẽ đem một kiếm của Duẫn Tuyết gạt sang bên.

Oanh long!

Va chạm cường đại tạo thành thanh âm đinh tai nhức óc.

Một thân ảnh gầy gò xuất hiện trước mặt Âm Quỷ Mẫu, nhìn qua lão quái vật hình dáng kỳ quái kia khiến người cảm giác thật kiêng kỵ.

Người này chính là nhân vật đỉnh cấp nhất của Âm Bạt tông, đạt tới thánh hoàng đỉnh đã hai vạn năm, tuổi thọ cũng đã đến bờ cạn kiệt.

- Người này đã đạt tới cảnh giới thánh hoàng đỉnh, Âm Bạt Chu Thiên trận hẳn do hắn thi triển, không thể tùy tiện xem thường!

Ba thánh hoàng cao giai của Vạn Kiếm tông quay lại bên cạnh Duẫn Tuyết nói.

Thần sắc Duẫn Tuyết thật khó xem, nếu như lùi bước, chẳng khác gì thất bại,

tuy lần này một mình hành động nhưng đại biểu cho Vạn Kiếm tông, như vậy sẽ lưu lại chỗ bẩn cho tông môn.

- Ma Dẫn Quy Lai!

Âm Quỷ Mẫu mở miệng kêu to.

Người của liên quân mất đi thần trí hướng chỗ Âm Bạt tông đi tới.

- Ngọc Nhu, nàng còn không ra tay thì đợi đến bao giờ!

Lăng Tiếu quát một tiếng, toàn bộ lực lượng bạo phát hướng chỗ Phong Thanh Duyên lao tới.

Ngọc Nhu Phỉ đem thần kính chiếu tới chỗ Âm Quỷ Mẫu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1659 - Toàn Diện Khai Chiến.

Âm Quỷ Mẫu lập tức dùng Ma Dẫn Đăng ngăn cản phía trước, ngọn đèn tinh hồng không ngừng tán phát.

Hai thần khí mặc dù công hiệu bất đồng, nhưng đều có được lực lượng triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng quang hệ vĩnh viễn là khắc tinh của ám hệ, lực lượng tinh thuần cuồn cuộn làm ma tính của Ma Dẫn Đăng bị tẩy sạch, người bị khống chế nháy mắt có được cơ hội thanh tỉnh lại.

Họ đã tu luyện tới thực lực thánh giả, đều có ý chí kinh người, vừa thanh tỉnh lập tức liền khôi phục thân tự do.

- Đáng chết, U Linh lão thánh hoàng mau tế ra Chu Thiên trận đem toàn bộ bọn hắn diệt sát đi!

Âm Quỷ Mẫu thật không nghĩ tới trong tay đối phương có một kiện thần khí quang hệ không thua kém Ma Dẫn Đăng, thân ảnh bắt đầu khởi động, đánh thẳng tới chỗ Ngọc Nhu Phỉ, hơn nữa lúc này bà ta cũng nhìn thấy Lăng Tiếu, thét to:

- Tiểu tạp chủng, ngươi lại có gan chạy tới yếu tắc, hôm nay ta phải đem bọn ngươi luyện thành âm bạt!

Lúc trước thần niệm phân thân của bà ta hai lần hàng lâm Huyền Linh đại lục, hai lần gặp qua Lăng Tiếu, lúc trước hắn chỉ là một thiên tôn nho nhỏ, nhưng nay đã đạt tới thánh giả trung giai đỉnh, trong lòng bà ta chỉ còn lại

một ý niệm, đó là “nhất định phải tiêu diệt kẻ này”!

Bà ta tưởng rằng phát ra huyền bảng là có người có thể giết chết Lăng Tiếu, đáng tiếc bà ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, hiện tại nếu còn bỏ qua, ngày sau chính là ngày hủy diệt của Âm Bạt tông.

Sát Thiên cùng linh thú của hắn nháy mắt đánh ra ngoài.

Tuy Sát Thiên chỉ mới đạt tới thực lực thánh hoàng trung giai, nhưng chiến lực chân chính tuyệt đối không thua gì trung giai đỉnh, hơn nữa thuật ám sát của hắn muốn bám trụ Âm Quỷ Mẫu sẽ không thành vấn đề, mà Ngọc Nhu Phỉ dùng thần kính đối kháng Ma Dẫn Đăng, lấy hai địch một tạm thời sẽ không chiến bại quá nhanh.

- Giết, giết cho ta, Vạn Kiếm tông cũng không phải kẻ đào ngũ!

Duẫn Tuyết cắn chặt răng quát.

Ngay sau đó Băng Khuyết kiếm cuồn cuộn băng mang hướng U Linh chém tới.

Nhưng cảnh giới của Duẫn Tuyết kém hơn U Linh thật lớn, U Linh né tránh thật nhanh, cùng lúc đó một trăm lẻ tám âm bạt đồng thời xuất hiện trước mắt.

Âm bạt này đều có thực lực thánh hoàng trung giai, là nội tình mà Âm Bạt tông tích lũy mười mấy vạn năm.

- Hôm nay ta sẽ cho các ngươi nếm thử lợi hại của Âm Bạt Chu Thiên trận!

U Linh âm lãnh nói.

Từng đạo lực lượng tung hoành đáng sợ đem một nhóm thánh giả đứng gần lập tức diệt sát, từng thanh âm tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai không dứt.

Âm Bạt Chu Thiên trận, là một trong những trận pháp cao nhất thời thượng cổ, do một trăm lẻ tám thánh hoàng trung giai âm bạt tạo thành, cùng nhau phóng ra một lúc, uy lực quả thật có thể làm sơn hà thất sắc, trời sụp núi lở!

Những người thực lực thấp trong liên quân lập tức bị lực lượng của trận pháp oanh thành bột mịn, không ít thánh hoàng đều bị thương nặng.

Nhất thời thanh âm kêu thảm vang khắp thương thiên.

- Tất cả mọi người tập hợp lại đây cho ta, theo ta cùng nhau phát động công kích thiên trận, bằng không toàn bộ chúng ta đừng mong thoát!

Duẫn Tuyết phát huy ra khí chất của kẻ dẫn đầu quát to.

Cùng lúc thánh hoàng đi theo bên cạnh nàng tùy nàng cùng nhau phát động công kích trận pháp.

Dịch Thành Dung cũng quát:

- Mọi người không cần hoảng, đi theo người của Vạn Kiếm tông!

Vô số năng lượng từ khắp bốn phương tám hướng oanh tới, từng đạo không gian lực lượng không ngừng va đập, năng lượng trong mấy vạn dặm bị quấy đến sôi lên, cảm giác như phiến thiên địa này tùy thời đều sụp xuống.

Hắc Ma lui ra thật xa, hắn nhìn trận pháp không nhịn được than thở:

- Không hổ là một trong những sát trận cao nhất, cứ giết chóc một phen đi!

Tiếp theo hắn nhìn qua hướng Lăng Tiếu lẩm bẩm:

- Tiểu tử, là ngươi tiêu diệt Hắc Ma môn ah, nhưng chút cơ nghiệp kia đối với ta mà nói đáng là gì, thánh vật trong Quỷ Mẫu trận là của ta, một khi ta bước vào thần cảnh, trong thiên hạ không còn ai là đối thủ!

Dứt lời hắn cưỡi ma long rời đi, không tham dự cuộc chiến đấu, trực tiếp quay về không gian cứ địa Âm Bạt tông.

Lăng Tiếu chợt nhìn theo phương hướng Hắc Ma rời khỏi, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ hắn là Hắc Ma? Khó trách lúc trước tiêu diệt Hắc Ma môn không nhìn thấy hắn, thì ra là đã sớm đến Thiên Điếm yếu tắc!

Nhưng Lăng Tiếu cũng không có thời gian đi quản Hắc Ma, mà phải nghĩ biện pháp giải quyết trận pháp, bằng không toàn bộ mọi người phải chết tại nơi này.

Cách hắn không xa, Âm Quỷ Mẫu lấy một địch hai đối chiến cùng Ngọc Nhu Phỉ với Sát Thiên, càng đấu càng kịch liệt hung hãn.

Mà Duẫn Tuyết suất lĩnh mọi người vây công Âm Bạt Chu Thiên trận, nhưng đã có vẻ thất bại, nếu không lập tức rút lui chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.

- Lão vu bà kia là cây trụ của Âm Bạt tông, trước tiên xử lý bà ta, sau đó để Nhu Phỉ dùng Tĩnh Chỉ Kính đi đối phó Chu Thiên trận, như vậy là có thể phân ra thắng bại!

Lăng Tiếu nhủ thầm một tiếng, quyết định hợp lực đối phó Âm Quỷ Mẫu.

Hắn triệu hoán ra Kim Sắc Lang Vương.

- Tiểu Kim, định trụ lão bà nương kia cho ta!

Lăng Tiếu phân phó.

Con mắt thứ ba của Kim Sắc Lang Vương lập tức phát ra một đoàn quang mang bắn tới Âm Quỷ Mẫu.

Nhưng Âm Quỷ Mẫu không phải thánh hoàng bình thường, mà là cao giai, phản ứng vô cùng mẫn tuệ, trong tay cầm Ma Dẫn Đăng cùng một thánh khí khác, bức khai Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên, tránh thoát kim mang bắn tới.

Kim Sắc Lang Vương liên tục bắn ra ba lượt nhưng vẫn bị Âm Quỷ Mẫu tránh né.

Bởi vì thực lực giữa đôi bên chênh lệch thật quá xa.

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, ta đã nói phải luyện chế ngươi thành âm bạt, hiện tại ta nói được là làm được!

Âm Quỷ Mẫu quát một tiếng, thân ảnh tránh né, Ma Dẫn Đăng bắn tới Lăng Tiếu.

Tốc độ của Ma Dẫn Đăng không chậm, Lăng Tiếu không cách nào kịp thời tránh né.

Hưu!

Mấy đạo quang mang chiếu lên người Lăng Tiếu, từng luồng lực lượng quỷ dị nháy mắt truyền vào thức hải của hắn.

Thần sắc Lăng Tiếu lập tức trở nên dại ra vài phần.

- Tiếu!

Ngọc Nhu Phỉ vạn phần lo lắng, quát một tiếng, Tĩnh Chỉ Kính hướng Âm Quỷ Mẫu bắn tới.

Tốc độ Âm Quỷ Mẫu không ngừng biến ảo, Ngọc Nhu Phỉ căn bản không thể chiếu trúng.

Âm Quỷ Mẫu rơi xuống trước mặt Lăng Tiếu, một phát chụp trúng hắn cười nói:

- Khí lực cường tráng thật không sai, trước hưởng dụng một phen sau đó cho ngươi ngoan ngoãn làm âm bạt của ta!

Âm Quỷ Mẫu nắm bả vai Lăng Tiếu, muốn lôi kéo hắn chạy khỏi nơi này.

Nhưng Lăng Tiếu vốn đang si dại, ánh mắt lập tức biến thành sắc bén, song chưởng âm thầm đánh thẳng vào bụng Âm Quỷ Mẫu, hai luồng tử diễm nháy mắt thiêu đốt lên người bà ta.

Âm Quỷ Mẫu phản ứng cực nhanh, kinh hãi kêu một tiếng, nháy mắt đánh bay Lăng Tiếu ra ngoài.

Tốc độ thiêu hủy của thiên hỏa cực nhanh, nhưng tốc độ cởi quần áo của Âm Quỷ Mẫu càng nhanh hơn, trực tiếp đánh xơ xác bộ quần áo trên thân, làm thân thể mình không bị thiên hỏa thiêu hủy.

Thân thể trần truồng của bà ta lập tức xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, nhìn qua thật vô cùng dụ hoặc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1660 - Đây Quả Thật Là Rất Hố Người! (1)

Nhưng thân thể uyển chuyển vừa hiện, chợt thay đổi bất ngờ, thân thể đầy phong tình bắt đầu biến chất, gương mặt xuất hiện nếp nhăn, bộ ngực héo rút, phảng phất như một nữ nhân hai mươi mấy tuổi nháy mắt biến thành lão bà hơn tám mươi, thoạt nhìn vô cùng ghê tởm.

- Ẩu…

Lăng Tiếu cảm thấy trong bụng sôi trào lên, không nhịn được nôn ra.

Vừa rồi nhìn qua là ngọc thể tuyệt vời, nháy mắt biến thành hình dạng này, thật quá hố người đi!

Âm Quỷ Mẫu chứng kiến dáng vẻ của Lăng Tiếu, nhìn lại mình, thấy thân thể mình biến chất cực nhanh.

- Chết tiệt, lại biến lão!

Bà ta quát một tiếng, lấy ra một bình Sinh Mệnh Tuyền Dịch uống vào.

Nhưng đúng lúc này một đoàn bạch quang cực nhanh bắn tới.

Tâm thần Âm Quỷ Mẫu đã đại loạn, căn bản không nhìn thấy quang mang của Tĩnh Chỉ Kính, bị bạch quang chiếu trúng, thân hình lập tức dừng phắt lại.

Sát Thiên đương nhiên không bỏ qua cơ hội, kiếm quang lướt qua, đường đường thánh hoàng cao giai như Âm Quỷ Mẫu lập tức vẫn lạc.

Lăng Tiếu thở dốc vài hơi nói:

- Thu lại Ma Dẫn Đăng cùng không gian giới của bà ta, lập tức hủy thi thể, ta chỉ sợ ta sẽ gặp ác mộng!

Ở một bên chiến trường, U Linh nhờ vào trận pháp đã giết liên quân tan rã.

Mà những người khác của Âm Bạt tông chặn giết lọt lưới, người liên quân tổn thất thảm trọng, không ít người sinh lòng khiếp ý.

Vào lúc này một gã thánh hoàng đê giai Âm Bạt tông khống chế ba âm bạt bắt giữ được Phong Thanh Duyên.

- Nữ nhân xinh đẹp, trước tiên cho ta nếm thử xem!

Tên thánh hoàng phát ra tiếng cười dâm đãng, đôi tay hướng bộ ngực Phong Thanh Duyên chộp tới.

Phong Thanh Duyên phẫn hận đến cực điểm, nhưng không cách nào giãy dụa, chảy nước mắt nhắm mắt lại mặc người xử lý.

Tên thánh hoàng đê giai sắp chộp trúng ngực Phong Thanh Duyên, nhưng một đạo kiếm quang chợt đảo qua.

A!

Hai cánh tay hắn không cánh mà bay, máu tươi phun trào trong nháy mắt.

Lăng Tiếu, Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đúng lúc chạy tới, chính là Sát Thiên ra tay.

Ngọc Nhu Phỉ cũng xuất thủ, nắm tay ẩn chứa lực lượng cường đại đem âm

bạt đánh bay ra ngoài.

Lăng Tiếu dìu lấy thân thể Phong Thanh Duyên nói:

- Sư nương không sao chứ?

Phong Thanh Duyên mở mắt, vỗ ngực nói:

- Cũng may ngươi kịp đến, bằng không hậu quả khó lường!

- Người này giao cho ngươi xử trí, Sát Thiên, ngươi lưu lại bảo hộ sư nương, Nhu Phỉ, chúng ta mau trợ giúp bọn hắn!

Lăng Tiếu không có thời gian dây dưa, dặn Sát Thiên lưu lại, mà hắn mang theo Ngọc Nhu Phỉ lao vào chiến trường.

Lăng Tiếu muốn lao tới chỗ Âm Bạt Chu Thiên trận, dọc đường còn bị người Âm Bạt tông công kích.

Nhưng những người kia căn bản không thể đón đỡ uy lực thần kính trong tay Ngọc Nhu Phỉ, toàn bộ bị định trụ, sau đó bị Lăng Tiếu giết chết.

- Ha ha, không phải các ngươi muốn tiêu diệt Âm Bạt tông sao? Đến a, thật sự là liều lĩnh, ta muốn các ngươi đi chết đi!

Bên trong trận pháp U Linh phát ra tiếng cười dữ tợn quát.

Người của các gia tộc tổn thất thảm trọng, mà người Vạn Kiếm tông tổn thất gần một nửa thánh hoàng, đủ biết trận pháp vô cùng khủng bố.

Lúc này vô số công kích đang hướng Duẫn Tuyết oanh tới.

Vô số đao quang kiếm ảnh cuốn qua, nơi nơi đều bị oanh thành tro tàn!

Duẫn Tuyết toàn lực huy động Băng Khuyết kiếm, còn có hơn mười thánh hoàng trợ giúp nhưng không thể phá vỡ được phòng ngự trận pháp, bị bức bách liên tục tháo lui.

Nếu không phải có ba thánh hoàng cao giai trợ giúp, chỉ sợ đã bị hương tiêu ngọc vẫn!

- Chúng ta triệt đi, quay về tông tiếp tục phái người đến tiêu diệt bọn hắn, hiện tại không nên tiếp tục chiến đấu nữa!

Một thánh hoàng cao giai khuyên nhủ Duẫn Tuyết.

Hiện tại Duẫn Tuyết cũng muốn lui lại, nhưng nàng không cam tâm, tổn thất nhiều người như vậy sau khi trở về chỉ sợ sẽ bị cha nàng trách phạt.

Nhưng nàng cũng biết còn ở lại chẳng những nàng phải chết, chỉ sợ còn liên lụy những người khác phải chết theo nàng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị hạ lệnh thối lui, cách đó không xa truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ đã đánh tới.

- Sư thúc, chúng ta tới giúp các vị một tay!

Lăng Tiếu quát to.

- Đi nhanh đi, sát trận quá kinh khủng, chỉ sợ không có hai mươi thánh hoàng cao giai đồng thời ra tay không thể phá vỡ!

Duẫn Tuyết kinh hô.

- Không…sư thúc cùng các tiền bối giúp ta phá vỡ một chút phòng ngự, đưa ta vào giữa trận pháp, ta sẽ có thể phá trận này!

Lăng Tiếu nói.

- Điều đó không có khả năng, một khi tiến vào giữa trận pháp, lập tức nhận toàn bộ công kích, cho dù thánh hoàng cao giai cũng phải vẫn lạc!

Duẫn Tuyết vừa đánh vừa lui ra sau, miệng hô to.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc lo lắng, trong tay hiện lên đoàn tử diễm.

- Đây là thiên hỏa, một khi ta tiến vào giữa trận pháp, đem âm bạt của bọn hắn thiêu hủy, sẽ dễ dàng giải quyết!

Lăng Tiếu giải thích.

- Ngươi lại có thiên hỏa!

Duẫn Tuyết lộ sắc mặt kiêng kỵ hô, thoáng dừng một chút nàng lại nói:

- Nhưng sau khi ngươi tiến vào trận pháp nhất định sẽ tan xương nát thịt!

- Ta còn không ngốc tới mức đi chịu chết, ta có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình, mau mở một lỗ hổng cho ta đi vào!

Lăng Tiếu thập phần lo lắng thúc giục.

Lúc này U Linh lại kêu to:

- Xem ra các ngươi đều muốn chết ở chỗ này, công kích bọn hắn cho ta!

Toàn bộ âm bạt nhận được mệnh lệnh, một trăm lẻ tám âm bạc đồng thời oanh về hướng Lăng Tiếu cùng Duẫn Tuyết.

Lực lượng đáng sợ đồng loạt phát tới, trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị năng lượng cuồng bạo tràn ngập, một đoàn quang mang hình cung nổ tung.

Cả đoàn người ở gần bên sắc mặt đại biến, vội vàng xé rách không gian bỏ chạy, chỉ sợ nếu chậm trễ sẽ bị mất mạng.

Nhóm người Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, đều vội vàng tránh né thật xa.

- Nếu có Trấn Thiên Cổ thì tốt rồi!

Lăng Tiếu không nhịn được thở dài nói.

Nhưng ngay khi thanh âm của hắn mới hạ xuống, trong tay Duẫn Tuyết đã hiện ra một chiếc trống bị tổn hại một bên.

- Sư thúc, ngài…sư thúc thu hồi được Trấn Thiên Cổ rồi sao?

Lăng Tiếu vui mừng kêu lên.

- Đoạt tới trong tay một tên thánh hoàng!

Duẫn Tuyết đáp.

- Vậy còn chờ cái gì, mau đem tên khống chế trận pháp giết chết, trận pháp chưa đánh đã tan!

Lăng Tiếu thúc giục nói.

- Trấn Thiên Cổ không cần dùng máu nhận chủ sao?

Duẫn Tuyết khó hiểu hỏi.

- Nhỏ máu làm gì, nó đã bị tổn hại, căn bản không thể lấy máu nhận chủ, hoặc là không thể nhận đi.

Lăng Tiếu đáp, sau đó liền nói:

- Mau, tập trung khí tức của tên kia, toàn lực vỗ Trấn Thiên Cổ, hắn chết chắc rồi!

Ngay lúc Duẫn Tuyết vung tay lên, chợt lộ ra dáng cười chua xót:

- Hắn ẩn núp trong trận pháp, khí tức cực độ hỗn loạn, căn bản không thể tập trung được hắn!

Lúc này bên trong trận pháp lại bộc phát một vòng công kích mới, uy lực khủng bố cực điểm.

- Đi nhanh lên!

Ngọc Nhu Phỉ kéo Lăng Tiếu thối lui nhanh ra sau.

- Các vị đi trước đi, không phá vỡ trận pháp này thì không cách nào đánh bại Âm Bạt tông!

Lăng Tiếu cắn chặt răng, cuối cùng quyết định dựa vào chính mình phá vỡ trận pháp.

Hắn tránh tay Ngọc Nhu Phỉ, trong tay hiện ra ngân sắc thuẫn bài, một tay cầm Kim Long thương đón nhận lực lượng công kích đáng sợ của trận pháp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1661 - Đây Quả Thật Là Rất Hố Người! (2)

- Đừng đi, ngươi sẽ chết!

Duẫn Tuyết kinh hô một tiếng, hiệu lệnh rút quân.

Ngọc Nhu Phỉ khẽ cắn răng, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng, do dự một thoáng vẫn thối lui, trong lòng thầm hô:

- Huynh nhất định không có việc gì, bằng không ta không bỏ qua cho huynh!

Lực va chạm đáng sợ muốn đánh bay Lăng Tiếu lên thiên không.

Nhưng thuẫn bài thánh giai trong tay hắn gắt gao ngăn cản đại bộ phận lực lượng, cuối cùng thuẫn bài bị đánh vỡ, dư kình oanh thẳng lên người hắn.

May mắn thân thể hắn cứng rắn, có thể chống đỡ được.

Từ trên cao rơi xuống, Kim Long thương vũ động, đem thật nhiều lực lượng đánh bay ra ngoài.

Trong trận pháp có một khu vực mỏng manh, khi thế công dừng lại khu vực mỏng manh kia hiện ra thêm rõ ràng.

Lăng Tiếu vận lực lượng lên tới cực hạn, thân thể trọng thương không ngừng chữa trị, toàn thân đâm thẳng vào giữa trận pháp, Kim Long thương đánh ra một chiêu bá đạo nhất, cuối cùng mạnh mẽ vọt đi vào.

Nhưng rơi vào giữa một trăm lẻ tám âm bạt thánh hoàng, chẳng khác nào là

phá trận pháp.

U Linh phát ra tiếng cười âm trầm nói:

- Chậc chậc, không nghĩ tới một bán thú nhân có thể đi vào giữa trận pháp của ta, vậy thì thế nào, còn không phải chỉ có con đường chết sao?

Theo tiếng cười của hắn, mấy âm bạt đứng gần Lăng Tiếu biến hóa phương vị, thánh khí đánh tới.

Lăng Tiếu dựa vào tốc độ cực nhanh liên tục biến ảo vị trí, không ngừng tránh né, đồng thời lực lượng hội tụ trên ngón tay, một đạo tinh mang đáng sợ tán phát.

Tinh mang chia tách thành ba, hướng ba âm bạt gần bên bắn qua.

- Chỉ là thánh giả cũng muốn phá hư âm bạt của ta, thật sự là liều lĩnh!

U Linh phát ra tiếng cười lạnh khinh thường.

Oanh long oanh long!

Tinh mang trực tiếp oanh kích lên âm bạt, mặc dù còn chưa làm chúng nổ tung, nhưng thiên hỏa lưu lại trên thân thể rất nhanh thiêu đốt chúng thành tro tàn.

Lăng Tiếu toàn lực ra tay, sau lưng lộ ra ngoài, bị hai âm bạt đánh tới.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu bị đánh bay ra xa, âm bạt bên kia lại xuất thủ.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn đau đớn, thu lại Kim Long thương, quyền ý ngập trời oanh ra.

Tầng thứ bảy – Tử Viêm Thần Dương!

Thật nhiều quyền ảnh mãnh liệt ập tới, mỗi quyền mang theo oai lực hủy thiên diệt địa, như diễm dương giáng xuống, thẳng bức thánh hoàng trung giai.

Quyền kình đánh trúng thân thể âm bạt lập tức liền thiêu đốt.

Lăng Tiếu nhân cơ hội nuốt vào một bình Sinh Mệnh Tuyền Dịch khôi phục thương thế, bắt đầu chạy quanh trong trận, quyền kình chí dương không ngừng oanh ra.

Thật nhiều âm bạt đều bị lây dính thiên hỏa, thân thể không ngừng bị đốt cháy.

U Linh đứng giữa trận nhãn, ý thức không ổn, Chu Thiên trận cần có một trăm lẻ tám âm bạt mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, cho dù là giảm bớt một âm bạt thì uy lực sẽ suy giảm thật nhiều, không ngờ bị hỏa diễm của tiểu tử kia thiêu hủy hơn mười âm bạt, làm sao có thể!

- Tiểu tạp chủng, ta giết ngươi!

U Linh giận dữ, nháy mắt di động hướng Lăng Tiếu bổ tới.

- Sư thúc, các ngươi còn không ra tay thì đợi đến bao giờ!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, tự biết không thể tránh thoát một chiêu của U Linh, chỉ đành dốc toàn lực oanh thẳng lên chưởng ấn đánh tới.

Oanh long!

Vô địch quyền ý của hắn tuy lợi hại, nhưng cấp bậc kém U Linh quá xa, căn bản không thể đánh tan một chưởng kia, bị lực lượng cường hãn trực tiếp đánh bay ra ngoài ngàn thước, tạng phủ cơ hồ sai lệch, thật nhiều máu tươi phun tràn.

Từng đạo năng lượng ôn hòa lục sắc bắt đầu tràn ra, chẳng những bảo hộ tâm mạch của hắn, còn khôi phục vết thương của hắn.

Tốc độ khôi phục hiện tại nhanh hơn ngày trước không biết bao nhiêu lần.

Được lực lượng bổ sung, Lăng Tiếu vận chuyển Cổ Hoàng thần công, hoàn toàn khôi phục thương thế, nhưng lực lượng còn chưa thể hoàn toàn phục hồi.

- Tiểu tạp chủng, ta phải hút máu ngươi, đem ngươi luyện thành thi ma, thay âm bạt của ta báo thù!

U Linh cảm ứng được Lăng Tiếu chưa chết, cuồng quát một tiếng lao tới.

Đúng lúc này nhóm người Duẫn Tuyết đã quay trở lại.

Ngay lúc U Linh bắt được Lăng Tiếu, Duẫn Tuyết đã nắm giữ được khí tức của hắn, toàn bộ lực lượng tập trung trên bàn tay, nặng nề vỗ xuống Trấn Thiên Cổ.

Đông!

Uy lực của Trấn Thiên Cổ mạnh mẽ hơn lúc Lăng Tiếu sử dụng không biết bao nhiêu lần.

Nàng trực tiếp đánh trống khiến thân hình U Linh run rẩy không thôi, thật nhiều máu tươi tràn ra da thịt hắn, bộ dáng thập phần dọa người.

Nhưng hắn thật sự lợi hại, bị một kích mãnh liệt như thế thân thể vẫn chưa nổ tung, có thể thấy được thực lực của hắn đáng sợ bao nhiêu.

U Linh chịu đựng đau đớn lấy ra Sinh Mệnh Tuyền Dịch nuốt vào, giờ phút này tâm tình hắn hỗn loạn, không biết là tiếng trống gì có thể xúc phạm tới thân thể đạt thực lực thánh hoàng đỉnh của hắn.

Nhưng Lăng Tiếu không cho hắn cơ hội khôi phục, Tam Phân Thần Chỉ bắn ra, hướng thẳng vào cổ họng của hắn.

Oanh!

Thân hình U Linh trọng thương, lực phản ứng giảm mạnh, khoảng cách quá gần, hắn căn bản không ngờ Lăng Tiếu có thể phản kháng, bị trúng một chỉ thân hình bay ngược thật xa, cổ bị xuyên thủng, thiên hỏa thiêu cháy thân thể hắn thành tro tàn không còn thừa lại chút gì.

Trận pháp không còn người khống chế, một đời thánh hoàng đỉnh phong đã bị chết dưới một chỉ của Lăng Tiếu.

Âm bạt mất đi khống chế, sững sờ tại chỗ, biến thành khôi lỗi không còn chút chiến lực nào.

- Còn không mau thu thập bọn hắn!

Lăng Tiếu quát to.

Mười mấy thánh hoàng liên quân hưng phấn tiêu diệt âm bạt, đồng thời giết về hướng người của Âm Bạt tông đang xem cuộc chiến cách đó xa xa.

- Âm Bạt Chu Thiên trận đã mất, Ma Dẫn Đăng bị thu lấy, Âm Bạt tông không còn đáng sợ, mọi người giết sạch đi, hôm nay là ngày Âm Bạt tông diệt vong!

Lăng Tiếu vận kình quát.

Thanh âm của hắn hạ xuống, người của liên quân không còn bao nhiêu lại như khởi lên sĩ khí, bắt đầu ra sức giết địch.

- Mọi người triệt cho ta!

Thánh hoàng đầu trọc của Âm Bạt tông hiện tại là người mạnh nhất, biết đại thế đã mất, chỉ đành hạ lệnh chạy trốn.

Nhưng lần này hắn trốn không thoát, một đạo quang mang đã chiếu lên người hắn.

Ngay sau đó kiếm quang lóe qua, đầu lâu lập tức bay lên!

Mất đi Ma Dẫn Đăng cùng Âm Bạt Chu Thiên trận, Âm Bạt tông binh bại như núi đổ!

Người liên quân tuy rằng không còn bao nhiêu, nhưng mỗi người đều anh dũng giết địch.

Nhóm người Lăng Tiếu tiến quân thần tốc, Băng Khuyết kiếm cùng Kim Long thương đồng thời phóng ra đem không gian cứ địa Âm Bạt tông đánh nát.

Đại bộ phận người của Âm Bạt tông cướp đường mà chạy, nhưng cuối cùng bị triệt để đánh chết.

Âm Bạt tông hoàn toàn bị xóa tên trong Thiên Điểm yếu tắc!

Trong Âm Bạt tông biến thành hoang vắng, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông.

- Ha ha, Âm Bạt tông rốt cục diệt vong, chúng ta đã báo thù cho nhiều Dịch gia lang của chúng ta!

Dịch Thành Dung ngửa mặt cười dài, nước mắt tung hoành.

Dịch gia từng bị Âm Bạt tông bắt giữ không biết bao nhiêu anh kiệt, đều bị luyện chế thành âm bạt cùng thi ma, sau khi chết thân thể còn bị tra tấn, thù hận tích lũy nhiều năm tháng đương nhiên không cách nào nói

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1662 - Thiên Hỏa Phá Trận.

- Không sai, tà phái Âm Bạt tông rốt cục bị tiêu diệt, Hoàng gia lang dưới cửu tuyền có thể sáng mắt!

Hoàng Mãn Đường cũng không nhịn được thở ra, nước mắt dâng tràn.

- Đại ca, năm xưa huynh bị người của Âm Bạt tông bắt giữ, hôm nay ta đã báo thù, huynh ngủ yên đi!

- Tiểu muội, đại thù của ngươi đã báo, tâm nguyện của ca ca đã hoàn thành, năm sau đi Thiên Vực thôi, thay ngươi làm chuyện mà ngày trước ngươi không làm được!

…

Một đám thánh hoàng gào khóc, thân nhân của họ đều bị Âm Bạt tông bức hại, hiện giờ đại thù được báo, cuối cùng không nhẫn nhịn được khổ sở đều gào khóc lên.

- Ai, thật không biết Âm Bạt tông từng hãm hại bao nhiêu người!

Phong Thanh Duyên không nhịn được thở dài nói.

Duẫn Tuyết nói:

- Bọn hắn xây dựng tông phái đã mười vạn năm đi, từ một thế lực vô danh phát triển đến bây giờ là nhờ luyện chế âm bạt, thi ma, vì vậy khiến người người oán hận, hôm nay bị tiêu diệt là việc may mắn của yếu tắc!

Bỗng nhiên nàng nhìn qua Lăng Tiếu lộ vẻ tán thưởng:

- Vẫn nhờ có Lăng Tiếu ngăn cơn sóng dữ, bằng không người của chúng ta chỉ chết vô ích mà thôi, căn bản không thể hủy diệt Âm Bạt tông!

- Sư thúc quá khen, nếu không nhờ ngài sử dụng Trấn Thiên Cổ, ta sẽ xong đời!

Lăng Tiếu khiêm tốn đáp.

Toàn bộ đồ vật của Âm Bạt tông đều bị tịch thu, ngoại trừ thật nhiều tài liệu đặc thù dùng âm bạt cùng thi ma, thu hoạch lớn nhất chính là không gian giới của bọn hắn.

- Lăng thánh sư, chúng ta đi thôi, Âm Bạt tông đã diệt, chúng ta trở về chúc mừng ba ngày ba đêm!

Dịch Thành Dung đi tới bên cạnh Lăng Tiếu cao hứng nói.

Hoàng Mãn Đường phụ họa:

- Không sai, nếu không có Lăng thánh sư trợ giúp, mối thù của chúng ta chỉ sợ vĩnh viễn không thể báo phục!

- Dịch lão, Hoàng lão không nên nói những lời này, ta cũng có thù với Âm Bạt tông, chúng ta chẳng qua có chung một mục tiêu mà thôi, nhưng vẫn cần phải chúc mừng, chỉ là không phải hiện tại!

Lăng Tiếu cười nói, ngừng một chút mới nói tiếp:

- Ta còn muốn cùng sư nương với sư thúc ôn chuyện một chút, Dịch lão cùng Hoàng lão dẫn người về trước đi!

Dịch Thành Dung cùng Hoàng Mãn Đường còn muốn dựa vào Lăng Tiếu giao kết với Vạn Kiếm tông, nhưng cũng biết việc này không thể quá gấp, chỉ cần kết giao tốt với Lăng Tiếu thì tin tưởng ngày sau sẽ có cơ hội.

Bọn họ mang theo người còn sống sót rời khỏi Âm Bạt tông.

Duẫn Tuyết nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hỏi:

- Ta nghe Duyên tỷ nói các ngươi muốn đến Thiên Vực sao?

- Phải, chờ năm nay khi mở ra Thông Thiên trận, là thời gian chúng ta đến Thiên Vực, sư thúc có muốn đi cùng hay không?

Lăng Tiếu đáp.

Duẫn Tuyết lắc đầu nói:

- Nếu ta có thể đến Thiên Vực thì đã sớm đi rồi!

- Làm sao vậy? Hay là có người hạn chế sư thúc hay sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Duẫn Tuyết đáp:

- Thiên Vực chính là nơi hội tụ của cường giả tuyệt đỉnh, là nơi tốt tăng nhanh thực lực, nhưng hung hiểm tuyệt đối không phải ai cũng ứng phó được, nếu không cẩn thận sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục, cho nên ngày trước cha ta từng buộc ta thề một ngày nào thực lực chưa đạt tới thánh hoàng cao giai thì tuyệt đối không cho phép rời khỏi yếu tắc, bằng không năm xưa ta đã cùng sư phụ của ngươi xông vào Thiên Vực từ lâu!

Ngừng một chút nàng nói tiếp:

- Ta biết thực lực ngươi bất phàm, nhưng ta khuyên ngươi nên lưu lại yếu tắc, chờ sau khi tăng lên thực lực hãy đến Thiên Vực không muộn, huống chi bằng vào thân phận đại thánh sư của ngươi lưu lại trong yếu tắc cũng trở thành nhân vật người người kính ngưỡng, nghĩ muốn tài nguyên gì cũng có người dâng tặng cho ngươi.

Lăng Tiếu cười lắc đầu, nếu hắn chỉ muốn làm một thượng vị giả vô ưu vô lự, đương nhiên hắn không cần trải qua thiên tân vạn khổ từ Huyền Linh đại lục đi tới Thiên Điếm yếu tắc này.

Hắn thích những cuộc chiến đấu nhiệt huyết, hi vọng thông qua đủ loại mài luyện thành tựu vũ lực cường đại nhất, mục tiêu theo đuổi lớn nhất của hắn chính là đạt tới cảnh giới cao nhất trong võ đạo, Thiên Vực chính là thiên đường mà hắn hướng tới.

Hơn nữa Vân Mộng Kỳ phỏng chừng đã bị người mang đi, mặc kệ là phải hay không, hắn nhất định phải đến nơi đó một lần.

Nếu phải chờ đợi tới ngày hắn tu luyện đến cảnh giới thánh hoàng cao giai mới có thể đi Thiên Vực, chỉ sợ chuyện gì cũng đã biến thành vật đổi sao dời.

Mà hắn đã thói quen phương thức tu luyện trong chiến dưỡng chiến, chỉ khi nào trải qua đủ loại đại chiến sinh tử mới có thể giúp hắn trưởng thành nhanh hơn, cơ duyên thường thường đều đạt được trong hiểm địa.

Đây mới là cách sống mà hắn muốn, cho dù có một ngày phải chết trên chiến trường hắn cũng không hối hận.

Duẫn Tuyết không tiếp tục khuyên nhủ, đề nghị Lăng Tiếu theo nàng đến

Vạn Kiếm tông làm khách, tận tình địa chủ.

Lăng Tiếu không thể cự tuyệt, liền đáp ứng.

Nhưng trước khi đến Vạn Kiếm tông, hắn còn phải đến Dịch gia thành một chuyến, phải thực hiện lời hứa luyện đan của mình cho những người tham dự tiêu diệt Âm Bạt tông.

Đợi sau khi dặn dò xong hết thảy, Duẫn Tuyết đem Trấn Thiên Cổ trả lại cho Lăng Tiếu.

- Đây hẳn là thần khí viễn cổ Trấn Thiên Cổ, chỉ tiếc bị tổn hại, nhưng đã đủ cho ngươi uy hiếp cường giả dưới thánh hoàng, nhưng muốn đối mặt thần vương thì không thể nào, trừ phi ngươi tu bổ toàn bộ chỗ tổn hại của nó, còn phải tìm được Trấn Thiên Cổ Bổng, như vậy mới có thể phát huy được uy lực chân chính của nó, cho dù là thần ma cũng phải run rẩy!

Duẫn Tuyết nghiêm túc nói, sau đó dẫn người rời đi.

Phong Thanh Duyên tạm thời đi theo nàng đến Vạn Kiếm tông chờ Lăng Tiếu.

Chỉ có Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên lưu lại bên cạnh hắn.

Trải qua cuộc chiến lần này, Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều bị tổn thương, Lăng Tiếu thu họ vào dược đỉnh chữa trị, đồng thời gọi về Huyền Diệu.

- Thần côn, mau tìm xem mẫu trận ở đâu!

Lăng Tiếu lộ vẻ khẩn cấp nói.

Hắn để mọi người đều rời đi mà bản thân lưu lại, chính là vì còn có tính toán khác.

Tuy Âm Bạt tông bị tiêu diệt, nhưng Quỷ Mẫu trận chưa xuất hiện, nơi đó là đại yêu trận đặc biệt hấp thu sinh mệnh tinh khí, bên trong nhất định có rất nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch.

Huyền Diệu quan sát chung quanh một lát, nhịn không được thở dài nói:

- Âm sát khí nơi này nồng đậm dị thường, thật là một nơi nuôi thi tuyệt hảo, khó trách Âm Bạt tông kiến tạo ở chỗ này!

- Đừng nói nhảm, mau tìm xem mẫu trận ở đâu, vạn nhất có người quay lại, còn phải ứng phó thêm chuyện phiền toái!

Lăng Tiếu thúc giục.

- Chúng ta tách ra tìm xem có địa phương nào đặc biệt hay không, ta cũng không thể lập tức tìm được mẫu trận, vạn nhất không phải kiến tạo ở nơi này chẳng phải là uổng công sao.

Huyền Diệu nói.

- Vừa rồi khi chiếm lĩnh Âm Bạt tông, nơi này đã bị mọi người lục soát qua một lần, có thứ tốt gì đã bị vơ vét đi rồi, nhưng chưa phát hiện được mẫu trận, ta khẳng định mẫu trận còn được bảo tồn toàn diện!

Lăng Tiếu kéo Huyền Diệu nói.

- Nhiều thánh hoàng như vậy còn không phát hiện mẫu trận ở đâu, ta dựa vào cái gì tìm được đây, ta nghĩ có lẽ mẫu trận không được xây dựng ở nơi này!

Huyền Diệu giang tay nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1663 - Tìm Kiếm Quỷ Mẫu Trận.

- Không phải đâu, chẳng lẽ còn ở nơi khác hay sao!

Sắc mặt Lăng Tiếu sầm xuống.

- Điều này thật khó nói, nhưng hãy tìm thử xem trước, có chút trận pháp đỉnh cấp cho dù là thánh hoàng cũng không phát hiện được, điều này chẳng có gì là thần kỳ!

Huyền Diệu đáp.

Ngay sau đó hắn bắt đầu chậm rãi phi hành quan sát phiến địa vực nơi này.

Bay quanh một vòng lớn, hắn không phát hiện được gì, không cam lòng lăng không lên trên vạn thước, hai tay không ngừng đánh ra thủ quyết, cuối cùng hợp lại trên đôi mắt quát:

- Thiên nhãn khai!

Khi ngón tay hắn dời đi, hai đạo bạch sắc tinh quang bắn ra ngoài.

Hắn nghiêm túc nhìn xuống dưới, càng xem thần sắc càng ngưng trọng:

- Tạo hóa âm dương, nơi cực âm, tất phải có chỗ trái ngược, chẳng lẽ ở góc đông nam sao?

Tiếp theo hắn cấp tốc theo một phương hướng lướt tới.

Lăng Tiếu nghĩ Huyền Diệu đã có phát hiện, cũng bay theo.

Không bao lâu, trước mắt hai người hiện một gian thạch thất, cửa đá đã bị đánh vỡ, lộ ra một ít tạp vật hỗn loạn bên trong.

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy mẫu trận ở trong này sao!

Lăng Tiếu thoáng thất vọng nói.

Huyền Diệu không để ý tới Lăng Tiếu, dùng thiên nhãn quan sát thạch thất kia.

- Sát trận thật khủng khiếp, nếu đi vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Huyền Diệu lộ sắc mặt vô cùng ngưng trọng nói, khuôn mặt tuôn ra mồ hôi lạnh.

Lăng Tiếu lộ thần sắc kinh ngạc, sau đó Lục Nhãn Đồng cũng bắn đi ra.

- Đây…đây không ngờ là tiểu hình ảo thuật cấm chế!

Lăng Tiếu than thở, tiếp theo nói:

- Không nghĩ tới ta tu luyện Bà La Vạn Pháp, lại chút điểm này cũng không nghĩ ra được, thật là đáng chết!

Thạch thất trước mắt thoạt nhìn phi thường bình thường, giống như nơi bế quan nghỉ ngơi của một người nào đó, không gian bên trong vừa xem liền thấy rõ, không có chỗ nào đặc biệt.

Cũng chính bởi vì vậy mọi người đến nơi đây chỉ nhìn thoáng qua, không tiếp tục lưu ý.

Nhưng khi Huyền Diệu dùng thiên nhãn cùng Lăng Tiếu dùng lục nhãn đồng quan sát, thạch thất lập tức hoàn toàn khác thường.

Bởi vì vách tường thạch thất không còn là vách tường bình thường, mà chính là một lối vào, nơi đó có một cửa sắt thật lớn, trên cửa sắt điêu khắc vài đầu thượng cổ dị thú, thoạt nhìn thập phần dữ tợn dọa người.

Lăng Tiếu hưng phấn chà xát đôi tay:

- Mẫu trận khẳng định ở trong này, thần côn, chúng ta đi vào!

Huyền Diệu nhanh chóng kéo tay Lăng Tiếu nói:

- Đừng nóng vội, Quỷ Mẫu Yêu Tử trận không phải là trận pháp dễ phá, loại trận pháp đỉnh cấp này tuyệt đối có hung hiểm bảo hộ, một khi cứng rắn xông vào, nhất định chỉ có con đường chết!

- Vậy làm sao bây giờ, bên trong nhất định có bảo vật, không thể bỏ qua ah!

Lăng Tiếu than thở nói.

- Trước khoan vội, phải tìm được trận pháp, nhất định còn có phương pháp hóa giải, chỉ là chúng ta ở đây phá trận nói không chừng sẽ khiến người chú ý, làm vậy thật không hay đâu!

Huyền Diệu lộ thần sắc khó xử nói.

- Vậy đơn giản!

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó gọi Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đi ra nói:

- Hai người thủ mỗi bên, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần, ta bố trí

thêm vài ảo cảnh, người khác đừng hòng tìm tới nơi này!

Dứt lời chính hắn bay ra xa, bố trí ảo cảnh, phòng ngừa có người tới gần.

Một ngày sau hắn quay lại thạch thất, phát hiện Huyền Diệu đang làm gì đó, mang theo thần sắc khó hiểu hỏi:

- Thần côn đang làm gì? Còn không mau đi vào phá trận!

- Ngươi muốn chết thì tự đi vào, đừng kéo ta chôn cùng!

Huyền Diệu tức giận nói, ngừng một thoáng hắn nói tiếp:

- Hiện tại ta đang chế tạo một trận pháp công kích loại nhỏ, trước tiên phá vỡ cửa sắt kia, nhìn xem bên trong rốt cục ẩn chứa sát trận gì đang chờ chúng ta!

Dứt lời hắn kéo Lăng Tiếu lui ra xa, ngay sau đó ngón tay bắn tới, hai viên thú đan thất giai cao cấp hướng chỗ trận nhãn hắn mới bố trí rơi vào.

- Trận khởi!

Huyền Diệu khép lại hai ngón tay, huy động thủ thế, một cỗ năng lượng dẫn dắt trận pháp vận hành.

Bỗng nhiên trong trận pháp bắn ra một đoàn hào quang, lực lượng ẩn chứa đủ oanh giết một thánh giả.

- Đi cho ta!

Huyền Diệu đẩy ra song chưởng, lực lượng trong tay hắn cùng lực lượng trong trận cùng nhau đánh thẳng vào cửa sắt phía trước.

Oanh long!

Thanh âm chấn động vang lên không dứt, thạch thất bị tạc dập nát, nhưng cửa sắt không chút sứt mẻ!

- Uy, thần côn, trận pháp của ngươi có ích lợi gì, chẳng thà để ta viễn công càng trực tiếp!

Lăng Tiếu nói.

- Chờ xem, đợi lát nữa nhất định sẽ có vui mừng!

Huyền Diệu cực kỳ bình tĩnh nói, hai tay không ngừng đánh thủ ấn, như đang điều khiển vật gì.

Trận pháp trước mặt hắn phát sinh biến hóa, chỉ thấy năng lượng hóa thành những xúc tu hướng cửa sắt vọt qua.

Năng lượng không tiếp tục công kích cửa sắt, mà giống như bàn tay vô hình trực tiếp xuyên vào bên trong cửa.

Lăng Tiếu nhìn thấy một màn như vậy liền há hốc, trong mắt lộ vẻ không sao tưởng tượng nổi.

- Thần côn, đây là trận pháp gì vậy?

Lăng Tiếu hỏi thăm.

- Đây gọi là Tham Tử trận!

Huyền Diệu mang theo vẻ mặt đắc ý nói.

Lăng Tiếu đang định hỏi tiếp, sau cửa sắt chợt truyền lại tiếng ầm vang, cửa sắt bị tạc bay ra.

Năng lượng đáng sợ theo sau vọt tới, Lăng Tiếu nhanh chóng kéo Huyền Diệu bật lui ra sau.

Khi hết thảy sóng êm gió lặng, rốt cục lộ ra hình ảnh sau cửa sắt.

Chỉ thấy nơi đó tràn ngập thật nhiều quang tuyến, mỗi đạo quang tuyến ẩn chứa sát ý mãnh liệt.

- Ah, lại là sát trận bậc này!

Huyền Diệu không nhịn được hít sâu một hơi lạnh nói.

- Đây là trận gì, thật đáng sợ lắm sao?

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

- Đâu chỉ là đáng sợ, đây là Vạn Tuyệt sát trận có thể diệt sát cả thánh hoàng, đây là sát trận đỉnh cấp nhất, không nghĩ tới người của Âm Bạt tông lại có người có khả năng bày ra sát trận bậc này, sau Vạn Tuyệt sát trận chỉ sợ phải có chí bảo kinh thiên!

Huyền Diệu phân tích nói.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc tham lam nói:

- Vậy còn chờ cái gì, mau phá trận đi, đi lấy chí bảo ah!

Huyền Diệu cười khổ đáp:

- Vạn Tuyệt sát trận không dễ phá, với thực lực bây giờ của ta vốn không thể làm được!

Lăng Tiếu nóng nảy, nắm tay Huyền Diệu nói:

- Không thể nào, thần côn, ngươi không thể buông tha đâu, thứ tốt bên trong cũng không thể bỏ qua!

- Đây là một trong những trận pháp đỉnh cấp nhất, bất kỳ sợi quang tuyến nào đều ẩn chứa lực sát thương trí mạng, là sát trận tuyệt đối, ngoại trừ mạnh mẽ phá giải không còn phương pháp khác!

Huyền Diệu nói, thoáng ngừng lại nói tiếp:

- Loại sát trận này nếu không có hơn mười thánh hoàng cao giai đồng thời phóng ra chỉ sợ không cách nào phá vỡ.

- Lợi hại như vậy!

Lăng Tiếu kinh hô, tiếp theo hắn lại nói:

- Không đúng, nếu sát trận không thể phá được, người của Âm Bạt tông làm sao đi vào bên trong? Ta nghĩ hẳn phải có truyền tống trận trực tiếp đi vào!

Huyền Diệu cười nhạt nói:

- Đầu óc của cung chủ thật tốt, đúng vậy, bình thường gặp tuyệt trận trước mắt này, đương nhiên phải dùng truyền tống trận ra vào, nhưng không dễ tìm, không biết bị chôn giấu ở địa phương bí mật nào đâu.

- Thần côn, ta biết ngươi nhất định có biện pháp có phải không!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể bám chặt Huyền Diệu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1664 - Gặp Lại Hắc Ma. (1)

- Thật sợ ngươi, chúng ta tách ra tìm xem, địa phương có truyền tống trận sẽ có trận văn, ta nghĩ không khó tìm.

Huyền Diệu nói một câu, liền bắt đầu đi tìm kiếm.

Lăng Tiếu nhanh chóng đi về một phương hướng khác.

Chuyển qua lại hơn nửa ngày, Lăng Tiếu cũng không phát hiện, cuối cùng hắn tự hỏi:

- Nơi đó hẳn là chỗ ở của lão yêu phụ, tin tưởng ngoại trừ bà ta người khác không khả năng tùy tiện ra vào, truyền tống trận hẳn nằm ở chỗ bà ta thường ở lại, chỉ tiếc trước đó chiến đấu quá kịch liệt, không hấp thu được tàn hồn của lão yêu bà, bằng không khẳng định từ trí nhớ bà ta tìm kiếm được vị trí của truyền tống trận.

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu bắt đầu tìm kiếm nơi ở phù hợp với nữ tính trong khu vực này.

Với tính cách cùng vị trí của Âm Quỷ Mẫu ở Âm Bạt tông, chỗ ở của bà ta tuyệt đối phải là đại điện đỉnh cấp nhất.

Ánh mắt Lăng Tiếu ngừng lại trên một ngọn núi.

Ngọn núi tuy không đại khí nguy nga như những ngọn núi khác, nhưng sinh cơ tràn đầy, thật ít sát khí tử khí, hơn nữa hoàn cảnh đặc biệt u nhã, một thác nước tuôn tràn, kích thích từng trận bọt sóng, nhìn qua đặc biệt duy mỹ.

Lăng Tiếu đáp xuống trước thác nước, chỉ thấy nơi đó còn đặt vài bộ quần áo nữ tính, trong lòng thầm nhủ:

- Hẳn là nơi này không sai!

Lăng Tiếu đi dạo qua một vòng vẫn không phát hiện được gì.

Cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại giữa thác nước, khởi động lục nhãn đồng, nhìn thấu vào bên trong quả nhiên nhìn thấy một cửa động, mừng rỡ:

- Rốt cục tìm được rồi!

Ngay lúc Lăng Tiếu vừa định lao vào động thì chợt thấy một đạo hắc ảnh từ trong lao ra.

- Chẳng lẽ là người của Âm Bạt tông còn sống sót?

Lăng Tiếu nghi hoặc kêu khẽ, bay vút tới chuẩn bị ngăn cản hắc ảnh kia chạy trốn.

- Ha ha, ta tưởng là ai, nguyên lai là tiểu tạp chủng ngươi, vừa lúc tiêu diệt ngươi báo thù cho Hắc Ma môn!

Hắc ảnh kia cười to nói.

Ngay sau đó một đạo lực lượng đáng sợ hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Phanh!

Lăng Tiếu không kịp phản ứng, trực tiếp bị đánh bay.

Hắn không kịp phòng bị, kinh mạch, huyết dịch bị chấn sôi trào không ngớt, máu tươi phun tràn.

Hắn vừa ổn định lại thân hình, nhìn thấy người nọ kinh hô:

- Là ngươi, Hắc Ma!

Hắc Ma kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hắn không nghĩ tới với thực lực hiện tại của Lăng Tiếu bị trúng một chưởng của mình mà chỉ phun ngụm máu lại chưa chết.

- Không ngờ còn nhớ được ta, không sai, chính là bổn môn chủ, thật không nghĩ tới tiểu tạp chủng ngươi tiến giai thần tốc như thế, có thể thông qua không gian bình chướng đi vào yếu tắc, nhưng ngươi chỉ dừng ở đây, hôm nay ta giết ngươi rồi nói sau!

Hắc Ma lạnh lùng nói một câu, thân ảnh công tới trước.

Lăng Tiếu không dám chần chờ, hóa thân bán long nhân, muốn tránh né chờ đợi Sát Thiên cùng Ngọc Nhu Phỉ chạy tới.

Nhưng Hắc Ma nhanh hơn hắn, ra chiêu thật tàn nhẫn, một quyền nện lên trên ngực hắn.

Phốc!

Lăng Tiếu lại bay ra ngoài, máu tươi phun đầy trời.

Hắc Ma cười lạnh:

- Thân thể thật cường hãn, lại trúng hai chiêu của ta mà không sao, nhưng không biết ngươi có thể chống cự được Thiên Ma Bổng của ta hay không!

Trong tay hắn xuất hiện thánh khí Thiên Ma Bổng hướng đầu Lăng Tiếu đập tới.

Kim Long thương xuất hiện trong tay Lăng Tiếu, toàn lực đón nhận Thiên Ma Bổng.

Oanh long!

Lăng Tiếu bị nện bay ra thật xa.

Hắc Ma không hề buông tha, sau lưng ngưng tụ hư ảnh Thiên Ma, sát khí hội tụ dày đặc trên Thiên Ma Bổng.

- Đi chết đi, tiểu tạp chủng!

Hắc Ma rống lên một tiếng, Thiên Ma Bổng hung hăng đập lên thân thể Lăng Tiếu.

Dù thân thể Lăng Tiếu có thể so sánh với thánh khí cao giai, nhưng thân thể cũng bị đánh biến dạng, kim sắc huyết dịch tuôn ra, xương cốt bại lộ bên ngoài.

Lăng Tiếu kêu lên thảm thiết, khiến người nghe được sợ hãi!

- Dừng tay, ta phải giết ngươi!

Một thanh âm phẫn nộ vang lên, một đạo bạch quang chói mắt bắn tới.

Hắc Ma phải thu hồi chiêu thức, thân ảnh chớp động tránh thoát bạch quang.

Cùng lúc đó một thân ảnh quỷ dị xuyên qua, một đạo kiếm quang giáng xuống, trực tiếp chém thẳng vào gáy Hắc Ma.

Một kích của Sát Thiên, không chút kẽ hở.

Hắn tu luyện thuật ám sát, khi thu liễm chân khí làm người khó thể phát hiện, khi phóng ra liền xuất một kích như sấm vang chớp giật, cho dù đối thủ cao giai muốn tránh né cũng không dễ dàng.

Hắc Ma cùng Sát Thiên đồng cấp bậc, Hắc Ma vừa tránh khỏi kính quang của Ngọc Nhu Phỉ, chờ sau khi hắn nhận thấy được sau lưng khác thường thì đã muộn.

Trường kiếm của Sát Thiên đã đâm vào sau lưng của hắn.

Nhưng trường kiếm không xuyên vào cơ thể Hắc Ma, chỉ phát ra thanh âm "đinh đương" thanh thúy.

Quần áo của Hắc Ma bị đâm xuyên qua, lộ ra bộ hắc sắc vệ giáp bên trong.

Sát Thiên biết mình ám sát thất bại, mũi kiếm vừa chuyển hướng ngay gáy Hắc Ma đâm tới.

Thân hình Hắc Ma cúi xuống, hư ảnh Thiên Ma xoay người hướng Sát Thiên đập tới.

Hai người đón đỡ một chiêu, Sát Thiên bị đẩy lui hơn mười bước, Hắc Ma chỉ nhào về phía trước vài bước, nhìn ra được Sát Thiên kém hơn Hắc Ma một bậc.

Mặc dù như thế nhưng Sát Thiên không hề lùi bước, từng đạo kiếm khí thiên nhân hợp nhất không ngừng bao phủ Hắc Ma, không gian chung quanh không ngừng bị xé rách.

Hắc Ma đơn đả độc đấu sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào, Thiên Ma Bổng vung

lên, mang theo sát khí ăn mòn dày đặc đem kiếm khí của Sát Thiên oanh tán.

Hai người chiến đấu dị thường kịch liệt, đồng thời gọi linh thú quần chiến lẫn nhau.

Ngọc Nhu Phỉ đi tới bên cạnh Lăng Tiếu, phát hiện toàn thân hắn tổn thương, da thịt xương cốt tạng phủ cơ hồ bị nện vỡ.

Nàng rưng rưng nước mắt lấy ra đan dược cùng Sinh Mệnh Tuyền Dịch đút cho Lăng Tiếu, nói:

- Tiếu, huynh…huynh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, bằng không muội cũng chết với huynh!

Ngọc Nhu Phỉ tương xử vài năm với Lăng Tiếu, tuy tình cảm không oanh oanh liệt liệt, nhưng bình thản chân thực, là loại tình cảm yêu nhau như lá lành đùm lá rách.

Chứng kiến bộ dáng trọng thương hiện tại của hắn, lòng nàng vô cùng đau đớn.

Tình cảnh bi thảm như vậy đổi lại là ai chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Cũng may mắn người này chính là Lăng Tiếu, đầu hắn còn chưa dập nát, Bất Tử Thụ vẫn tồn tại trong thức hải, sinh mệnh lực lượng không ngừng truyền ra.

Mặc dù là như thế nhưng Lăng Tiếu vẫn cảm giác tình huống của mình thật tệ hại chưa từng có, loại thống khổ kia vốn không cách nào diễn tả, cơ hồ khiến cho hắn cảm thấy mình như bước chân vào địa ngục.

Nếu không có Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đúng lúc đuổi tới, hắn thật sự

không còn cơ hội sống sót.

Hiện tại hắn hữu khí vô lực, không thể vận chuyển Cổ Hoàng thần công, chỉ phải dựa vào năng lượng Bất Tử Thụ khôi phục lại.

Hiện tại Ngọc Nhu Phỉ đút đan dược cùng Sinh Mệnh Tuyền Dịch cho hắn, đã khiến cho hắn cảm giác tốt hơn nhiều.

Hắn gian nan nói:

- Đừng…đừng động ta…đi giúp Sát Thiên giải quyết hắn!

- Nhưng huynh thì sao?

Ngọc Nhu Phỉ lo lắng hỏi.

- Ta…ta không sao, nhanh đi!

Lăng Tiếu nói thêm một câu, nhắm mắt khôi phục thương thế.

Ngọc Nhu Phỉ thoáng do dự nói:

- Vậy huynh ráng chịu đựng một chút, muội không muốn huynh chết!

Dứt lời thân ảnh nàng bay ra, hướng chỗ Hắc Ma lao tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1665 - Gặp Lại Hắc Ma. (2)

Toàn thân nàng sát khí tràn đầy, khí thế bàng bạc như dời non lấp bể.

Một đầu bạch sắc cự tượng kêu vang, lăng không lao tới chỗ hai đầu thánh thú đang quần đấu, mỗi bước đều chấn động cả mặt đất.

Ngọc Nhu Phỉ không thể sử dụng thần kính, bởi vì tốc độ di chuyển của hai người quá nhanh, nàng lo lắng ngộ thương Sát Thiên.

Nàng chỉ cường thế can dự hợp lực cùng Sát Thiên đối phó Hắc Ma.

- Dám đả thương phu quân ta, ta muốn mạng của ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ phẫn nộ quát, Long Tượng thần công tán phát ra ngoài.

Hắc Ma di chuyển tránh thoát vây công của hai người, cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay ta sẽ cùng các ngươi chơi đùa, nhìn xem thực lực tinh tiến của ta trong những năm gần đây!

Dứt lời khí thế quanh thân hắn tán phát, một đầu viễn cổ hung ma tay cầm Thiên Ma Bổng hiện ra sau lưng hắn, khí tức kinh khủng mãnh liệt lan tràn.

Sát Thiên cùng Ngọc Nhu Phỉ chứng kiến hư ảnh Thiên Ma, cảm thấy khó thể đối kháng, hơn nữa lực lượng bản thân xuất hiện tình huống như bị áp chế, giống như tu vi bị ép tới thánh hoàng đê giai đỉnh.

Chiến lực của hai người lại rơi xuống một giai vị.

- Không tốt, mau xuất thủ, không thể để cho hắn súc kình!

Sát Thiên quát to một tiếng, vận chuyển toàn bộ lực lượng nhân kiếm hợp nhất hướng Hắc Ma liên tục đâm ra, mỗi kiếm quang đều ẩn chứa uy lực khai thiên liệt địa.

Ngọc Nhu Phỉ không dám chần chờ, lấy ra Tĩnh Chỉ Kính, hi vọng có thể định trụ Hắc Ma.

Đáng tiếc Hắc Ma đã biết chiếc kính kia thật đáng sợ, thân hình hóa thành ma ảnh, Thiên Ma Bổng đánh ra.

Ma Lâm Thiên Hạ!

Sát Thiên cùng Ngọc Nhu Phỉ toàn lực đón đỡ, nhưng lực công kích của Hắc Ma cường đại đáng sợ, hai người đều bị áp chế cảnh giới, không phát huy được một phần ba lực lượng.

Phanh phanh!

Hai người bị đánh bay ra thật xa, máu tươi chảy tràn, bản thân trọng thương.

Nhưng hai người lập tức lấy ra đan dược nuốt vào, tiếp tục tiến công, ra tay liền xuất sát chiêu.

Quỷ Kiếm Tiềm – Kiếm Tại Uyên!

Long Tượng thần công – Long Tượng Nộ Khiếu!

Một kiếm xuất giữa hư không, theo địa phương quỷ dị khó lường bắn ra, đâm thẳng vào yếu hại của Hắc Ma.

- Có điểm kỹ năng, nhưng muốn đối phó ta còn chưa đủ xem!

Hắc Ma cười lạnh một tiếng, thân hình vũ động, Thiên Ma Bổng không ngừng đánh ra.

Loạn Ma Phệ Thiên!

Mấy đạo hư ảnh Thiên Ma xuất hiện, tựa hồ như muốn cắn nuốt cả phiến thiên địa nơi này, Thiên Ma Bổng không ngừng huy lên, muốn đem cả không gian hủy diệt không còn!

Oanh long!

Kiếm khí tung hoành, long tượng cộng vũ, thiên ma sính uy, thiên địa hủy diệt!

Cả không gian nơi đây bị phá hủy hỗn loạn, núi non sụp đổ, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Huyền Diệu sớm biết bên này đang đại chiến, hắn chỉ có tu vi huyền đế không cách nào gia nhập vào chiến trường.

Nhưng khi hắn đến gần nhìn thấy Lăng Tiếu đang chữa thương, vội vàng đem hắn mang ra thật xa.

- Thiên Ma xuất hiện, cũng may cung chủ có mạng tiểu Cường, còn chưa chết được!

Huyền Diệu không nhịn được thở dài nói.

Lăng Tiếu đang vận lực chữa thương, nghe lời này của Huyền Diệu suýt nữa lại hộc máu.

Vết thương trên người hắn đang dần dần khép lại, lực lượng ám hệ ăn mòn không tạo thành được bao nhiêu thương tổn, Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể hấp thu toàn bộ lực lượng kia.

Ngay lúc cuộc chiến còn đang kịch liệt, tình huống Lăng Tiếu chuyển biến tốt hơn không ít.

- Thần côn, để ta đi xuống!

Lăng Tiếu suy yếu nói.

Huyền Diệu làm theo, Lăng Tiếu lấy ra Sinh Mệnh Tuyền Dịch nuốt vào, cấp tốc vận chuyển Cổ Hoàng thần công, tốc độ khôi phục lại nhanh hơn.

Nhưng thực lực của hắn chỉ khôi phục được ba phần, nhiều nhất chỉ đối phó được huyền đế mà thôi.

Hắn nhìn cuộc chiến phương xa, cau chặt mày.

Hắn thoáng do dự, trong tay hiện ra viên thuốc hỏa hồng sắc, đan hương tràn ra, bên trong ẩn chứa vài phần cuồng bạo chân khí.

- Cung chủ hãy cho họ lui đi, Thiên Ma hàng lâm, chiến lực tuyệt đối không tầm thường, hiện tại hắn đã thành khí, trong thánh hoàng muốn giết được hắn không có mấy người!

Huyền Diệu khuyên nhủ.

- Hiện tại muốn triệt đã không còn kịp rồi, ngươi ở yên đây, không được lộ khí tức, để ta giết Thiên Ma đáng chết kia!

Lăng Tiếu nói một câu, ném viên đan dược vào miệng, đồng thời triệu hoán

sư hổ.

Lăng Tiếu lập tức đề thăng khí tức, bay lên người sư hổ, trong tay hiện ra Trấn Thiên Cổ.

- Cung chủ, ngươi…

Huyền Diệu muốn ngăn cản Lăng Tiếu, nhưng Lăng Tiếu cùng sư hổ đã ra ngoài vạn thước.

- Hi vọng có thể xử lý tên kia, để tránh đêm dài lắm mộng!

Lăng Tiếu nhủ thầm.

Giờ phút này lực lượng của hắn đã thăng lên không ngừng, không bao lâu đã lên tới thực lực thánh giả cao giai.

Nhưng đan dược kia chỉ kéo dài được một canh giờ, sau đó cảnh giới của hắn sẽ giảm xuống tu vi huyền đế, trong một tháng không thể phát huy được thực lực thánh giả.

Đan dược kia chính là ngụy thánh đan Tiểu Thánh đan bát phẩm, có thể giúp người tăng trưởng thực lực một giai trong thời gian ngắn.

Sau khi tăng lên một giai thực lực, Lăng Tiếu hóa thân bán long nhân, chiến lực thẳng bức thánh hoàng đê giai đỉnh, cho dù đối chiến thánh hoàng trung giai cũng sẽ không thua.

Nhưng muốn đối phó Hắc Ma thì không khả năng, hắn chỉ có thể dựa vào Trấn Thiên Cổ.

Lúc này Sát Thiên cùng Ngọc Nhu Phỉ đã bị đánh trọng thương, không còn

đủ sức phản kháng.

Mà Hắc Ma đã có thể xuất thủ đánh chết bất cứ ai trong hai người bọn họ.

- Cùng một cấp hai ngươi xem như tồn tại cường đại, nhưng gặp phải ta các ngươi chỉ còn con đường chết!

Hắc Ma cười lên điên cuồng, muốn xử lý Sát Thiên đầu tiên.

Nhưng lúc hắn định ra tay, giống như cảm ứng được điều gì, nhìn qua một phương hướng.

- Sao lại thế này, tiểu tử kia lại còn sống?

Vẻ mặt Hắc Ma giật mình nhìn Lăng Tiếu cưỡi sư hổ lao tới.

Không nghĩ tới còn chưa đầy nửa canh giờ, tiểu tử kia chẳng những không chết hơn nữa tổn thương tựa hồ đã lành, lực lượng trực tiếp bạo tăng đến thánh giả cao giai, điều này làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc không thôi.

- Có lẽ là hồi quang phản chiếu đi!

Hắc Ma híp mắt hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Lăng Tiếu đến gần Hắc Ma, nói:

- Hắc Ma, tên phản đồ nghịch sư giết cha, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Nghịch sư giết cha!

Mấy chữ này như ma âm, không ngừng quanh quẩn trong tai Hắc Ma, vô

cùng chói tai khó chịu, làm khí huyết của hắn không khỏi bốc lên.

Trong đầu hắn chợt hiện lên một ít hình ảnh, bản thân suýt bị ngâm lồng heo, một đạo thân ảnh vĩ ngạn giáng xuống cứu hắn rời đi, dạy hắn vũ kỹ, cho hắn học tập trưởng thành, dạy hắn làm sao giết người, đốt nhà cướp bóc…

Cuối cùng hắn vung thanh đao phản bội người nọ, đuổi xuống ngôi vị, mà bản thân hắn ngồi lên chiếc ghế kia.

Chuyện này không có bao nhiêu người biết, cho dù là tông môn cũng không vài người hiểu được, mà không ai dám nhắc tới việc này trước mặt hắn.

Chuyện này đã bị hắn lãng quên từ lâu.

Hắn chưa từng hối hận, cũng không cảm thấy áy náy, nhưng có người nhắc tới trước mặt hắn, đây hoàn toàn là đánh mặt của hắn, trần trụi đánh vào mặt, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn.

- Là Phong Nha nói cho ngươi đi, nhưng ngươi có thể giết được ta sao? Để ta tiễn ba người các ngươi lên đường!

Hắc Ma âm lãnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1666 - Thiên Ma Sính Uy.

Ngay sau đó hắn cấp tốc lao tới chỗ Lăng Tiếu, dự tính trước tiên xử lý tiểu tử làm cho hắn phi thường chán ghét kia.

Nhưng hắn còn chưa đến gần Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã truyền toàn bộ lực lượng vào trong tay, vỗ vào Trấn Thiên Cổ.

Đông!

Nhất thời Hắc Ma chỉ cảm thấy máu huyết tạng phủ sôi trào, không ít máu tươi trào ra từ thất khiếu, bộ dạng kinh khủng dọa người.

- Đi chết đi!

Lăng Tiếu rống to một tiếng, vung tay muốn vỗ vào Trấn Thiên Cổ.

Nhưng trước khi tay hắn vỗ vào mặt trống, đã bị mất đi khí tức của Hắc Ma.

- Tiểu tử ngươi lại có thứ này dựa vào, nhưng ngươi có thể đi chết đi!

Hắc Ma đã tránh ra sau lưng Lăng Tiếu, hung hăng đánh ra một chưởng.

Phanh!

Lăng Tiếu lập tức như viên đạn pháo rơi xuống đất.

Ngay lúc Hắc Ma muốn truy kích, Ngọc Nhu Phỉ đã nuốt xong Sinh Mệnh Tuyền Dịch khôi phục không ít lực lượng, Tĩnh Chỉ Kính lại chiếu thẳng tới

Hắc Ma.

Quang mang liên tục bắn ra khiến Hắc Ma không thể hạ sát thủ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn bò lên, tập trung khí tức của Hắc Ma, vỗ Trấn Thiên Cổ.

Đông!

A!

Hắc Ma phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng vẫn chưa nổ tan xác, nhưng máu tươi không ngừng tràn ra thân thể.

- Xem như ngươi may mắn, món nợ này ta nhớ kỹ, ngày sau đừng rơi trên tay của ta, bằng không ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Hắc Ma lưu lại một câu, gọi ma long trở về, một người một thú xé rách không gian bỏ chạy.

- Ai sợ ngươi sao, tên phản đồ, có bản lĩnh đại chiến ba trăm hiệp, không xử lý rụng ngươi ta sẽ không họ Lăng!

Lăng Tiếu ôm Trấn Thiên Cổ đuổi theo quát.

Nhưng hắn chỉ phi hành được thêm ngàn thước đã nặng nề rơi xuống đất.

Nguyên lai vừa rồi hắn bị trúng một chưởng toàn lực của Hắc Ma, còn đem toàn bộ lực lượng vỗ trống, thân hình không còn gánh chịu nổi.

- Tiếu!

Ngọc Nhu Phỉ kinh hô một tiếng, kéo thân hình trọng thương bay tới bên cạnh hắn.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng, nói:

- Không có việc gì, tạm thời chưa chết được, muội đi qua xem Sát Thiên!

Tiếp theo hắn lấy ra Sinh Mệnh Tuyền Dịch nuốt vào.

Hắc Ma đã rời đi, nhóm người Lăng Tiếu xem như miễn cưỡng sống sót.

Quẻ tượng của Huyền Diệu đã ứng nghiệm, quả thật gặp phải Âm Ma cùng Thiên Ma chính là đại hung hiện ra, thiếu chút nữa đã lấy đi mạng nhỏ của hắn.

Một canh giờ trôi qua, thân thể Lăng Tiếu đau đớn quằn quại không thôi.

Cho dù dùng linh dược cũng không xoa dịu được đau đớn.

Đây là hậu quả dùng ngụy thánh đan, thực lực rơi xuống tận huyền đế tu vi, hơn nữa còn là suy yếu nhất, trong một tháng không thể động thủ với người khác.

Dùng loại đan dược này bình thường sẽ làm căn cơ võ giả hao tổn rất lớn, cũng may trước đó Lăng Tiếu không đột phá tới thánh giả cao giai, luôn đè nén lực lượng nên có thể giúp hắn triệt tiêu tác dụng phụ, làm căn cơ của hắn không bị ảnh hưởng.

- Hô, thật sự là muốn lấy mạng người, sau này không tới lúc sinh tử tồn vong, đừng dùng là tốt nhất!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, ngã vào tay Ngọc Nhu Phỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều nhân cơ hội nghỉ ngơi, chỉ riêng Huyền Diệu đi vào sau thác nước tìm kiếm vị trí của truyền tống trận.

Bên trong quả thật có trận văn, nhưng đã bị người hủy diệt hoàn toàn, cả khe rãnh khảm thú đan cũng bị hủy tan, bên trong còn lưu thi thể âm bạt cùng thi ma đã bị đánh nát.

Huyền Diệu thở dài nói:

- Xem ra không biện pháp đi vào trong mẫu trận, huống hồ Hắc Ma từ nơi này đi ra, nói không chừng thánh vật bên trong đã bị hắn lấy đi!

Bảy ngày sau nhóm người Lăng Tiếu rời khỏi Âm Bạt tông.

Nhưng họ không hoàn toàn rời khỏi, chỉ rời xa một chút dưỡng thương mà thôi.

Mà trong những ngày này có không ít thế lực lớn nhỏ không ngừng xuất hiện, bọn họ đang tìm hiểu Âm Bạt tông có thật sự bị tiêu diệt hay không.

Sau khi nhìn thấy một mảnh hoang vắng, bọn hắn rốt cục có thể khẳng định Âm Bạt tông thật sự bị biến mất bên trong yếu tắc.

Không ít người muốn tìm kiếm xem còn có chí bảo gì lưu lại hay không, nhưng đáng tiếc không tìm thấy được vật gì tốt.

Trong một tháng có không ít người đến tìm kiếm, cuối cùng sau khi có được kết quả chắc chắn, dần dần không còn ai lui tới.

Lăng Tiếu rốt cục đã khôi phục thực lực của mình.

Họ dừng chân ở một ngọn núi cách Âm Bạt tông không xa, bởi vì Lăng Tiếu chưa đi vào Quỷ Mẫu trận hắn thật sự không cam tâm.

- Thần côn, ngươi cân nhắc một tháng, đã nghĩ ra biện pháp phá Vạn Tuyệt sát trận hay chưa?

Lăng Tiếu hỏi Huyền Diệu.

Huyền Diệu cười khổ lắc đầu:

- Sát trận đỉnh cấp thật sự khó phá hủy, ngoại trừ dùng biện pháp cường hãn nhất cứng rắn phá tan, không còn phương pháp nào khác!

- Vậy ngươi có biện pháp hồi phục truyền tống trận trong sơn động kia hay không?

Lăng Tiếu lại hỏi.

- Đã bị phá hư thành như vậy, làm sao có thể chữa trị đây!

Huyền Diệu trợn mắt đáp.

Lăng Tiếu nói:

- Xem ra thần côn ngươi ngoại trừ trộm mộng lừa gạt, thật không có chút chân tài thực học ah!

Huyền Diệu trừng mắt cả giận:

- Có bản lĩnh tự ngươi đi phá cho ta xem!

- Nếu ta phá được, ngươi tính làm sao?

Lăng Tiếu mang theo ý xấu cười nói.

- Không có khả năng!

Huyền Diệu thập phần khẳng định đáp.

Vạn Tuyệt sát trận là hung trận tuyệt thế, ngoại trừ có thật nhiều cao thủ tuyệt đỉnh cùng nhau phối hợp hoàn toàn hủy diệt, nhưng nếu làm vậy chỉ sợ Quỷ Mẫu trận cũng hỏng mất, thánh vật bên trong cũng biến thành cặn bã.

- Ha ha, ta đã nói có thể là được, nếu ngươi thua phải giặt quần lót cho bổn cung chủ một tháng thế nào?

Lăng Tiếu mười phần tin tưởng cười nói.

Sắc mặt Huyền Diệu nháy mắt suy sụp xuống, nghĩ thầm đề nghị của cung chủ thật quá tổn hại đi!

- Sao vậy, không dám đổ?

Lăng Tiếu hỏi lại.

- Đổ, vì sao lại không đổ, nếu ta thắng ngươi phải luyện chế cho ta mấy viên đan dược tăng lên thực lực mới được, tốt nhất là cho ta tăng lên thực lực thánh giả!

Hắn cảm giác mình tất thắng không cần nghi ngờ, nhưng lại cảm thấy Lăng Tiếu có thể làm ra được một ít chuyện thần kỳ không ai tưởng tượng được.

- Không thành vấn đề, miễn phí luyện chế giúp ngươi, đi thôi, chúng ta đi

phá trận!

Lăng Tiếu hăng hái nói.

- Bản thân ta muốn nhìn xem ngươi làm sao làm được!

Huyền Diệu có chút giận dỗi nói.

Sau đó bốn người chạy tới địa bàn của Âm Bạt tông.

Nơi này không còn ai đến, tử khí không ít, thật sự không thích hợp ở lại tu luyện hay cư ngụ quá lâu.

Bốn người đi tới trước thạch thất, cũng vẫn như trước không chút biến hóa.

- Sát Thiên, chiếu cố cho Huyền Diệu, mọi người cách xa một chút, ta muốn phá trận!

Lăng Tiếu thập phần nghiêm túc nói.

Huyền Diệu nói:

- Cung chủ, ngàn vạn lần đừng lây dính vào nguy hiểm, nói không chừng đồ vật bên trong đã bị Hắc Ma lấy đi, đừng làm cho mình mất nhiều hơn được!

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực, nếu không vào trong nhìn xem, lòng ta không yên!

Lăng Tiếu đáp.

Sau đó không gian giới trên tay hắn biến thành dược đỉnh.

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu không chút do dự, trực tiếp đem Hắc Diệu Đỉnh ném thẳng tới thông đạo sát trận.

var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1667 - Thật Không Có Chút Chân Tài Thực Học!

Oanh long!

Năng lượng đáng sợ lóe sáng, phát ra uy lực đủ tiêu diệt hết thảy.

Lăng Tiếu bị uy lực sát trận làm kinh hoảng, nhanh chóng thối lui thật xa.

Thạch thất nổ tung lên, cấm chế ảo thuật biến mất, chỉ còn thông đạo vẫn phát ra oai lực hủy thiên diệt địa, từng đạo năng lượng quang thúc không ngừng bắn vào dược đỉnh.

Nhóm người Lăng Tiếu đã sớm thối lui ra ngoài vạn thước, nhưng vẫn cảm giác được cả phiến không gian đều rung động.

- Cung chủ, ngươi không nghĩ chỉ bằng vào cách này thì có thể phá được Vạn Tuyệt sát trận đi?

Huyền Diệu hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu:

- Không sai, cứ phá vỡ như vậy, chờ sau khi hao hết năng lượng, không phải dễ dàng giải quyết sao?

- Không thể không nói biện pháp của cung chủ thật hay, bất kỳ trận pháp nào cũng cần năng lượng thú đan làm duy trì, nhưng ngươi nên biết sát trận đỉnh cấp là do thú đan thánh thú cửu cấp làm căn cơ trận nhãn, muốn hao hết năng lượng cũng không biết tới năm tháng nào, đến lúc đó chỉ sợ nhiều người sẽ

biết nơi này tồn tại, chúng ta muốn độc chiếm đồ vật bên trong là chuyện không thể nào!

Huyền Diệu nói.

Huyền Diệu hiểu biết về trận pháp thâm sâu hơn Lăng Tiếu rất nhiều, có thể nói hắn là trận pháp đại sư chân chính, mặc dù hắn cảm thấy biện pháp của Lăng Tiếu không tệ, nhưng thập phần bất ổn, muốn hao hết năng lượng trận pháp không biết phải dùng bao nhiêu năm thời gian.

- Vậy sao? Ta thật muốn nhìn xem nó hao tổn được bao lâu!

Lăng Tiếu không chút lo lắng, hắn cười nhạt một tiếng, song chưởng hướng dược đỉnh vung ra, quát lớn một tiếng:

- Biến cho ta!

Cảm ứng lực của hắn truyền vào dược đỉnh, theo tiếng ra lệnh dược đỉnh cao nửa thước lập tức bành trướng lên, trong nháy mắt đã lớn bằng tòa nhà, kéo theo lực công kích càng thêm khổng lồ.

Nhưng dược đỉnh không hề ngừng lại, thể tích càng lúc càng lớn, cuối cùng đem thông đạo trướng đến nổ tung.

Lực lượng cấm chế ẩn chứa không ngăn cản được dược đỉnh biến hóa, mà lực lượng sát trận oanh vào dược đỉnh không hề tạo được một chút thương tổn.

Phải biết rằng dược đỉnh là thần khí chân chính, tuy rằng không phải vũ khí công kích nhưng tuyệt đối là vũ khí cứng rắn nhất trên đời, lực lượng bình thường không cách nào hủy diệt, cho dù là sát trận cửu cấp trước mắt cũng là như thế.

Oanh long!

Vô số năng lượng quang thúc oanh lên dược đỉnh, mỗi kích ẩn chứa lực lượng toàn lực của thánh hoàng, cho dù là thánh hoàng đỉnh phong cũng chỉ còn con đường chết.

Nhưng đối diện cùng thần đỉnh, năng lượng tựa hồ chỉ là quang đoàn trang sức, không hề có chút tác dụng, quanh thân dược đỉnh trôi nổi một tầng vầng sáng như lửa, trực tiếp đem công kích ngăn cách bên ngoài.

Huyền Diệu nhìn thấy một màn này, ánh mắt trợn to kinh ngạc, cuối cùng trong lòng khẽ thở dài:

- Xem ra ta phải thua!

Suốt một tháng này nghỉ ngơi Lăng Tiếu mới nghĩ ra biện pháp phá giải như vậy, đạo lý này cũng như lúc hắn phá vỡ không gian bích chướng, lôi hải vô tận cũng không thể hủy diệt thần đỉnh, lực lượng Vạn Tuyệt sát trận đương nhiên không cách nào làm được.

Cho nên hắn mới thử xem một lần.

Chỉ cần thần đỉnh biến lớn, Vạn Tuyệt sát trận nhất định là bị trướng nổ.

Oanh long!

Quả nhiên một đạo lực lượng kinh thiên động địa nổ tung, một đoàn ma cô vân bay vọt lên trên không trung.

Lăng Tiếu lập tức hạ lệnh:

- Nhu Phỉ, Sát Thiên, lập tức phát ra chân khí, tuyệt đối không cho bất luận

kẻ nào tới đây!

Hai người lập tức tách ra hai phương hướng, bảo vệ phương vị, phòng ngừa có người chạy tới.

- Thần côn, chúng ta đi vào!

Lăng Tiếu gọi Huyền Diệu một tiếng, liền lướt vào thông đạo bị phá vỡ.

Lăng Tiếu thu lại thần đỉnh, lối vào đã bị tạc hủy, vô số nham thạch che lấp cả động khẩu.

Lăng Tiếu dùng Kim Long thương mở đường, quả nhiên nhìn thấy một cầu thang trước mặt.

Hắn không chút do dự lao vào bên trong.

Huyền Diệu kinh hô:

- Cung chủ cẩn thận, nói không chừng bên trong còn có hung trận tồn tại!

Lăng Tiếu đã biến mất, Huyền Diệu thoáng do dự, cũng đi vào, thầm nhủ:

- Bên ngoài đã có Vạn Tuyệt sát trận, bên trong cũng không nên có trận pháp nào lợi hại hơn đi.

Quả thật ngoại trừ một mảnh tối đen, bên trong không còn sát trận nào khác.

Nhưng lại có không ít âm bạt cùng thi ma, chúng nó tựa hồ đã nhận được mệnh lệnh từ trước kia, một khi có người xâm lấn thì phát động tấn công.

Nhưng Lăng Tiếu đã khôi phục lực lượng, thiên hỏa không ngừng bắn ra.

- Thần côn, ngươi khoan hãy đi tới, để ta dùng thiên hỏa mở đường, đợi lát nữa ngươi hãy vào đi!

Bên trong truyền ra thanh âm của Lăng Tiếu.

Huyền Diệu đành đứng chờ ở lối vào.

Một lúc lâu sau thanh âm Lăng Tiếu lại truyền ra, lúc này Huyền Diệu mới dám tiến tới.

Bí thất này sâu phi thường, hai người đi suốt nửa ngày còn chưa đến cuối.

Nhưng họ càng đi vào bên trong càng cảm nhận được lực lượng sinh cơ bừng bừng, đây là hương vị sinh mệnh tinh khí thuần túy nhất.

- Quỷ Mẫu trận hội tụ thật nhiều lực lượng do tử trận truyền tới, Sinh Mệnh Tuyền Dịch nơi này tuyệt đối nhiều hơn gấp mười lần so với tử trận, nhưng không biết còn lưu lại hay không.

Huyền Diệu nói.

- Phỏng chừng không còn lại bao nhiêu, Hắc Ma có quan hệ mờ ám với lão yêu phụ, bằng không hắn không có khả năng biết vị trí truyền tống trận, cuối cùng còn chạy ra, hi vọng có chút đồ thừa cho bổn cung chủ nhặt được đi!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Hai người đi thêm một đoạn đường, rốt cục đến cuối bí thất, nơi này là một không gian rộng mở, bài trí tinh xảo thanh lịch, có giường, bình phong, bàn trang điểm, giá sách…

- Thì ra nơi này là nơi ở của người tao nhã, nhưng sao có cảm giác như có mùi khai!

Lăng Tiếu đánh giá hoàn cảnh chung quanh nói.

- Bởi vì người ở nơi này vốn dâm đãng, mùi khai đương nhiên là không ít.

Huyền Diệu cười nói.

- Nơi này hẳn còn cơ quan mật thất, nhưng có người đã giúp chúng ta mở ra!

Lăng Tiếu lên tiếng, ánh mắt dừng trên vách tường, nơi đó có một khe cửa, một tia khí tức sinh mệnh từ bên trong truyền tới.

Lăng Tiếu khẩn cấp đi vào, Huyền Diệu theo sát phía sau.

Chỉ thấy trong bí thất có một địa phương trũng hơn mười thước, trên mặt đất còn sót lại tia lực lượng Sinh Mệnh Tuyền Dịch.

Lăng Tiếu đấm ngực đau lòng nói:

- Đáng chết, thật sự thu hết toàn bộ đi rồi, tên tạp chủng đáng chết!

Có thể khẳng định hố to lớn hơn mười thước này tuyệt đối chứa đựng thật nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch.

Bên trong bí thất điêu khắc thật nhiều trận văn, hơn nữa mục tiêu tập trung ngay trên hố, chỉ tiếc toàn bộ trận văn đều bị phá hủy, thú đan giữa trận nhãn đã bị người lấy đi.

Khó trách Lăng Tiếu vô cùng đau lòng.

Hắn thật cực khổ mới tiêu diệt Âm Bạt tông, nhưng không lấy được bao nhiêu thu hoạch, ngược lại thiếu chút nữa mất mạng, hiện giờ thật vất vả phá được trận tiến vào lại gặp phải kết quả này, đổi lại là ai cũng không chịu nổi!

Huyền Diệu cười khổ nói:

- Đã sớm nói có thể bị lấy đi sạch sẽ, cung chủ xem như uổng phí tâm cơ!

Lăng Tiếu sầm mặt, không thèm trả lời hắn.

Lúc này Huyền Diệu đánh giá trận pháp bố trí khắp bốn phía, hi vọng học được càng nhiều pháp môn trận pháp bên trong.

Không biết qua bao lâu, Huyền Diệu bỗng nhiên nhảy vọt lên cao nói:

- Không đúng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1668 - Tìm Được Mẫu Trận.

Lăng Tiếu đang ngẩn người liền bị giật mình, khó chịu nói:

- Thần côn, ngươi gào cái gì!

- Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, Quỷ Mẫu có thể súc tích Yêu Tử Chi Tâm, nhưng thân thể Quỷ Mẫu nhất định phải lấy Yêu Tử Chi Tâm làm môi giới, súc tích ra mẫu thai, nơi này chẳng qua là địa phương tích lũy Sinh Mệnh Tuyền Dịch, đây chỉ xem như một trong những Yêu Tử trận, tuyệt đối không phải mẫu trận chân chính!

Huyền Diệu phỏng đoán nói.

- Điều đó không khả năng đi, nơi này bố trí phức tạp như vậy, bên ngoài còn có hung trận bảo hộ, nằm trong địa phận Âm Bạt tông, làm sao chỉ là một Yêu Tử trận mà thôi đâu!

Lăng Tiếu có chút không tin nói.

- Không, ta không phải nói mẫu trận không có ở trong này, mà là nói đây không phải là mẫu trận!

Huyền Diệu nói, ngừng một chút mới nói tiếp:

- Ta từng nghiên cứu qua Yêu Tử trận, ta cẩn thận quan sát trận này một chút thấy được không sai biệt lắm với bên dưới Phong Vân thành, cho nên ta khẳng định đây không phải mẫu trận.

- Ta bị lời nói của ngươi làm hồ đồ, ngươi nói rõ hơn một chút!

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán nói.

Huyền Diệu bước tới chỗ hố lớn, sau đó giẫm lên nói:

- Có câu nói mẫu tử liên tâm, ta nghĩ bên dưới đây mới là mẫu trận!

Ánh mắt Lăng Tiếu sáng ngời, kinh hô:

- Ngươi xác định?

- Phải tháo dỡ dưới này lên mới biết được!

Huyền Diệu đáp.

Dứt lời hắn khom người xuống, điêu khắc một trận pháp loại nhỏ bên trên mặt đất.

Ngay sau đó chuẩn bị xong phòng ngự, khởi động trận pháp đem chỗ kia nổ tung ra.

Sở dĩ Huyền Diệu bày trận phá vỡ mặt đất nơi đó là vì phòng ngừa nếu dùng vũ lực oanh mở nơi này, va chạm vào mẫu trận bên dưới, khiến phản ứng dây chuyền gây nổ tung, chỉ sợ chính họ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mà uy lực trận pháp nhỏ kia đã khống chế tốt, có thể tránh né trận pháp khác cùng phản ứng, thích hợp sử dụng nhất.

Hố to hơn mười thước trầm xuống.

Một động lớn hơn mười thước hiện ra trước mặt hai người.

Hai người nhìn vào, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, đôi mắt như muốn rơi ra.

Chỉ thấy bên dưới rậm rạp quang đoàn năng lượng đang chớp động, giống như kinh mạch đang hội tụ chung một chỗ, ẩn chứa sinh mệnh lực lượng vô cùng tận, nhìn qua giống như thân thể người, có đầu, tay, chân…nhìn thật quỷ dị vô cùng.

Trong đại trận, phần bụng như súc tích cuống rốn không ngừng toát ra, tựa hồ như có sinh mạng, vô cùng thần kỳ.

- Đây là mẫu trận đi!

Lăng Tiếu thở nhẹ nói.

Huyền Diệu gật gật đầu:

- Không sai đâu, đây đúng là Quỷ Mẫu trận đoạt tạo hóa thương thiên!

Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, xác thực mà nói là đại trận đỉnh cấp của Quỷ Mẫu trận cùng Yêu Tử trận.

Yêu Tử trận là trận pháp tà ác đặc biệt hấp thu sinh mệnh tinh khí, mà Quỷ Mẫu trận đem sinh mệnh tinh khí hấp thu được súc tích thành sinh mệnh lực thành tựu thần hồn thần thai cường đại nhất.

Thần thai tích lũy tinh hoa hàng tỉ tính mạng con người, không biết phải trải qua bao nhiêu muôn đời mới hội tụ thành sồ hình mẫu thai, quý giá hơn Yêu Tử Chi Tâm không biết bao nhiêu lần.

Nếu ai đem năng lượng mẫu thai hấp thu luyện hóa, người đó sẽ có được tuổi thọ vô cùng vô tận, giống như thần minh chân chính, vĩnh sinh bất tử.

Hơi thở của Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu trở nên dồn dập.

Nếu như nói Sinh Mệnh Tuyền Dịch là thánh vật, mẫu thai không biết từng tích lũy bao nhiêu vạn năm kia tuyệt đối là thần vật vô giá, bất kỳ thánh hoàng nào nhìn thấy đều phải điên cuồng.

Lăng Tiếu khởi động lục nhãn đồng, Huyền Diệu dùng thiên nhãn, hai loại nhãn thuật rơi xuống mẫu thai, thần sắc lại biến đổi.

- Không tốt, bên trong đã có người chiếm cứ thần thai, nếu cho bà ta thuận lợi trưởng thành, tinh hoa mẫu thai tuyệt đối bị hút sạch, khiến bà ta thành tựu thần thể!

Huyền Diệu phát ra tiếng kinh hô.

Lăng Tiếu cũng nhìn thấy trong mẫu thai có một linh hồn, đang toàn lực hấp thu lực lượng của thần thai, nhưng mặc kệ cố gắng như thế nào tốc độ hấp thu cũng không nhanh.

- Là lão yêu phụ, bà ta còn chưa chết!

Lăng Tiếu kinh quát.

Linh hồn bên trong mẫu thai chính là bộ dạng của Âm Quỷ Mẫu, nghĩ đến kẻ bị giết chính là phân thân của bà ta, mà linh hồn yêu phụ đã sớm tiềm phục trong mẫu thai chờ đợi sống lại, đột phá thân thể thánh hoàng, thành tựu thần vị!

- Nhất định phải ngăn cản bà ta, một khi cho yêu phụ phá rồi lại lập, nói vậy

với năng lực yêu phụ trực tiếp sẽ đạt tới thần vương cảnh!

Huyền Diệu quát một tiếng, muốn vung tay đem mẫu thai phá hủy.

Lăng Tiếu ngăn cản hắn, nói:

- Thần côn, ngươi điên rồi, ngươi không phải nói nếu cắn nuốt mẫu thai có thể thành tựu thần thể, ngày sau có hi vọng đạt tới thần vương cảnh sao, sao có thể phá hủy nó!

- Không phá hủy thì làm sao, chẳng lẽ bỏ mặc, để cho bà ta trở thành âm thần hay sao?

Huyền Diệu hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu do dự một thoáng nói:

- Không được, tuyệt đối không được, ngươi ngẫm lại có biện pháp nào ngăn cản yêu phụ, nhưng đừng phá hư năng lượng của mẫu thai!

- Năng lượng của mẫu trận kỳ thật là nhờ các Yêu Tử trận hấp thu được lực lượng sinh mệnh, ẩn chứa lực lượng thuần túy nhất, không có bất kỳ tính uy hiếp, dù là ai cũng dễ dàng phá hủy, nhưng hiện tại muốn bảo tồn năng lượng mẫu thai thì có thể, nhưng nơi đó đã bị yêu phụ chiếm cứ, không hủy không được!

Huyền Diệu phân tích, tiếp theo thần sắc chợt ngưng trọng:

- Trừ phi…

Lăng Tiếu có chút khẩn cấp hỏi:

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi cung chủ lợi dụng linh hồn lực tiến vào mẫu thai giết chết yêu phụ, chiếm lực lượng của mẫu thai!

Huyền Diệu đáp.

- Đây là ý kiến hay, bổn thiếu đi xử lý!

Lăng Tiếu lập tức vỗ tay khen ngợi, chuẩn bị linh hồn xuất khiếu.

Huyền Diệu vội nói:

- Cung chủ đừng vội, yêu phụ chính là thánh hoàng, linh hồn lực chỉ sợ thập phần cường đại, ngàn vạn lần đừng trộm gà không được còn mất đi nắm gạo!

Lăng Tiếu suy nghĩ sâu xa, trong chốc lát ánh mắt chợt sáng lên, đã có tính toán.

- Yên tâm, ngươi lược trận cho ta, ta phải đem yêu phụ giết rụng!

Lăng Tiếu tràn đầy tự tin nói.

Dứt lời, không đợi Huyền Diệu đồng ý hay không, linh hồn nháy mắt xuất khiếu lướt xuống dưới.

- Yêu phụ, muốn thành tựu thần hồn, gây dựng lại thân thể, ngươi không có cửa!

Lăng Tiếu quát một tiếng, liền lao vào trong mẫu thai.

Nhất thời lực lượng cuồn cuộn không ngừng tràn vào linh hồn của hắn, loại cảm giác kia như đắm chìm trong ôn tuyền vô cùng sảng khoái, hơn nữa linh hồn lực trong một khắc này tăng trưởng lên không ít.

Nếu trường kỳ tu luyện linh hồn tại nơi này, quả thật có thể giúp linh hồn trưởng thành tới giai đoạn không sao tưởng tượng nổi, ngày sau có thể siêu thoát sự vật, thăng thiên độn địa không gì không làm được!

Linh hồn lực của Âm Quỷ Mẫu kỳ thật vẫn giấu kín trong mẫu trận, vốn bà ta không dự tính nhanh như vậy đã hấp thu lực lượng của mẫu thai, chỉ dự tính sau khi đạt tới thánh hoàng đỉnh mới tiếp tục cắn nuốt lực lượng mẫu thai phản lão hoàn đồng, thành tựu thần vương.

Nhưng Âm Bạt tông đột nhiên bị người tấn công, mặc dù bà ta nắm chắc có thể đánh lui kẻ địch nhưng tính tình cẩn thận nên lưu hậu chiêu phía sau, đem một linh hồn phân thân của mình lưu ở nơi đây phòng ngừa vạn nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1669 - Thần Thai. (1)

Quả nhiên như bà ta sở liệu, đối phương thế lớn, chém giết thân thể bà ta, tiêu diệt Âm Bạt tông.

Vì thế bà ta bất đắc dĩ phải dùng linh hồn nhập vào mẫu thai, chuẩn bị rút lực lượng dưỡng dục linh hồn, ngày sau xuất quan có thể gầy dựng lại thân thể, tiến tới thần cảnh.

Bởi trận pháp này là đại trận đỉnh cấp do đời thứ nhất của Âm Bạt tông xây dựng, bên trong thành lập nhiều Yêu Tử trận ở các địa phương man di, hấp thu sinh mệnh tinh hoa nhiều võ giả, tích lũy lực lượng bổn nguyên sinh mệnh nguyên thủy nhất.

Cho nên trong mẫu thai có thể súc tích ra được thần hồn chân chính tuyệt đối, có thể giúp gây dựng lại thần thể.

Chỉ cần bà ta đạt tới một bước này, ngày sau đừng nói xây dựng lại Âm Bạt tông, dù tung hoành khắp yếu tắc cũng không ai dám đối nghịch, cho dù đến Thiên Vực cũng có được địa vị cho mình.

Bà ta thầm nghĩ mẫu trận được che kín như vậy, sẽ không ai tìm thấy nó.

Cho dù là nhân tình Hắc Ma mà bà ta tín nhiệm nhất, bà ta cũng không lộ ra tin này cho hắn biết, bên trên còn có Yêu Tử trận hấp dẫn ánh mắt, bất luận người nào lấy được Sinh Mệnh Tuyền Dịch trong Yêu Tử trận sẽ rời đi, nhưng không ngờ bây giờ lại bị người tìm tới.

Lần này làm bà ta hoảng sợ không thôi!

Nhưng bà ta có linh hồn thánh hoàng cao giai, linh hồn lực lưu lại khá nhiều, không kém hơn chủ hồn, thậm chí còn cao hơn một bậc, muốn chiến đấu hay chạy trốn đều không thành vấn đề.

Mấu chốt là ở chỗ bà ta lo sợ mẫu trận bị phá hủy, mẫu thai sẽ bị hủy diệt, như vậy hết thảy xong đời, đến lúc đó chỉ sợ bản thân biến thành cô hồn dã quỷ.

Khi Lăng Tiếu dùng trạng thái linh hồn tiến vào mẫu thai, Âm Quỷ Mẫu lại trở nên đắc ý.

Đối với dám liều lĩnh lấy linh hồn thánh giả tiến vào nơi đây, cho dù là chủ hồn lực nhưng không có gì đáng sợ.

- Tiểu tạp chủng, ngươi lại tìm tới nơi này, thật không biết ngươi dùng bổn sự gì, nhưng lẽ ra ngươi không nên đi vào nơi đây, hiện tại ta muốn nuốt sống linh hồn của ngươi, làm cho ngươi biết kết cục dám giết bổn thánh hoàng!

Âm Quỷ Mẫu tạm thời bỏ qua cắn nuốt luyện hóa lực lượng mẫu thai, hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Bên trong mẫu thai lẽ ra không nên gây chiến, cho nên Âm Quỷ Mẫu tính toán dùng cảnh giới mạnh yếu của linh hồn lực áp chế Lăng Tiếu, cắn nuốt linh hồn hắn.

- Lão yêu phụ, thân thể của ngươi đã diệt, còn giữ tàn hồn có tác dụng gì, còn không bằng chết luôn đi!

Lăng Tiếu không khách khí mắng.

Âm Quỷ Mẫu quát một tiếng:

- Miệng lưỡi bén nhọn, ta xem ngươi không biết chữ chết viết như thế nào!

Dứt lời bà ta đã tiến tới bên cạnh Lăng Tiếu, dùng triền thúc thuật vây khốn linh hồn của hắn, trực tiếp lợi dụng linh hồn lực cắn nuốt linh hồn hắn.

Nếu cận chiến bằng linh hồn, Lăng Tiếu đương nhiên không e ngại bất cứ kẻ nào.

Cho dù là Âm Quỷ Mẫu đã đạt tới cảnh giới thánh hoàng cũng vậy.

Linh hồn lực của hắn đã sớm đạt tới cảnh giới thánh hoàng, còn được tẩy lễ trong lôi hải vô tận, thể hiện rõ một mặt cường đại nhất của linh hồn lực.

Chỉ vì an toàn nên hắn không lập tức bày ra chiến lực, hắn chỉ sợ Âm Quỷ Mẫu cá chết lưới rách, hủy diệt cả mẫu thai, sẽ vô cùng phiền toái.

Nên ngay lúc ban đầu hắn chỉ miễn cưỡng chống đỡ linh hồn lực của Âm Quỷ Mẫu cắn nuốt, chỉ là bộ dáng có chút chật vật mà thôi.

Một phen đối chiến, Âm Quỷ Mẫu càng ngày càng đắc ý, chỉ cần tiêu diệt linh hồn của Lăng Tiếu, tiểu tử tu vi huyền đế bên ngoài còn không dễ dàng bị bà ta tiêu diệt hay sao?

- Chết tiệt, linh hồn lão yêu phụ cường đại như vậy, bổn thiếu không chơi với ngươi, ta hủy diệt hết thảy nơi này của ngươi!

Lăng Tiếu làm ra bộ dáng đường cùng quát.

Thần sắc Âm Quỷ Mẫu đại biến, lúc này kinh quát:

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám làm như thế, ta nuốt sống ngươi trước!

Âm Quỷ Mẫu tăng lớn thế công, linh hồn lực bao vây linh hồn lực của Lăng Tiếu, muốn cắn nuốt sạch sẽ linh hồn hắn.

Lăng Tiếu ra sức giãy dụa, cuối cùng miễn cưỡng chạy thoát ra ngoài.

- Lão yêu phụ, ngươi chờ thành cô hồn dã quỷ đi!

Lăng Tiếu phát ra tiếng phẫn nộ kêu lên.

- Tiểu tạp chủng, ngươi lưu lại cho ta!

Âm Quỷ Mẫu đương nhiên không muốn Lăng Tiếu phá hư mẫu thai, như vậy bà ta xem như đã xong, trực tiếp truy kích Lăng Tiếu, muốn lưu lại linh hồn của hắn.

Lăng Tiếu tựa hồ chạy thật nhanh, mà Âm Quỷ Mẫu càng đuổi theo nhanh hơn, bà ta tuyệt đối không thể để Lăng Tiếu quay về thân thể.

Ai ngờ khi bà ta sắp đến gần hắn, Lăng Tiếu đột nhiên dừng lại.

- Tiểu tạp chủng, ngươi chết đi!

Âm Quỷ Mẫu quát to một tiếng, linh hồn đại trướng, hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Vừa rồi trong mẫu thai bà ta không dám hành động mạnh mẽ, hiện tại ra ngoài đã không còn băn khoăn.

- Hắc, lão yêu phụ ngươi chết trước đi!

Lăng Tiếu xoay người cười lạnh một tiếng, linh hồn lực nháy mắt tăng vọt lên.

Linh hồn lực của hắn có thể so với thánh hoàng, mà chiến lực không kém hơn chân thân thánh hoàng, muốn đối phó Âm Quỷ Mẫu đương nhiên mười phần tin tưởng.

Âm Quỷ Mẫu sực tỉnh, vừa rồi rõ ràng thắng được đối phương, không nghĩ tới đối phương tán phát ra linh hồn lực càng mạnh hơn mình, khiến bà ta không kịp trở tay.

Trải qua một phen đối chiến, linh hồn lực của bà ta bị đánh tan không ít, bộ dáng ngày càng suy yếu.

Lúc này bà ta mới hiểu được, đối phương dùng kế điệu hổ ly sơn, hắn cũng đánh chủ ý với mẫu thai!

- Đáng chết, ta sẽ không để cho ngươi thực hiện được!

Âm Quỷ Mẫu kinh quát một tiếng, muốn thoát khỏi Lăng Tiếu quay vào trong mẫu thai.

Nhưng Lăng Tiếu đã dẫn dụ bà ta đi ra, làm sao cho yêu phụ dễ dàng quay trở về.

Linh hồn lực của hắn tăng trưởng, đồng thời chia thành mười hai đạo, từ khắp bốn phương tám hướng hoàn toàn bao trùm Âm Quỷ Mẫu, đem linh hồn của bà ta đánh vỡ tan không chịu nổi.

Sức chiến đấu của linh hồn Lăng Tiếu không tầm thường, còn tu luyện huyền kỹ cao giai, một chiêu này sử dụng Vô Cực Phân Thân Thuật của hắn.

Âm Quỷ Mẫu không ngừng chống đỡ, nhưng phát hiện ngày càng không chịu nổi, chiến lực của linh hồn đối phương thật sự đáng sợ.

- Lão yêu phụ, hiện tại bổn cung chủ sẽ đưa ngươi quy thiên!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, mười hai đạo linh hồn phân thân toàn bộ cắn nuốt Âm Quỷ Mẫu.

Âm Quỷ Mẫu phản kháng một lát, cuối cùng cảm thấy không còn chống đỡ được nữa, chỉ đành mở miệng cầu xin:

- Tiểu…ngươi ngươi tha cho ta đi, ta nguyện ý đi theo tùy tùng công tử, nơi này hết thảy đều thuộc về ngươi…buông tha ta một mạng đi!

Âm Quỷ Mẫu không muốn chết, mở miệng cầu xin tha mạng.

Đáng tiếc Lăng Tiếu không phải kẻ nhân từ, nhất là đối đãi lão yêu phụ thành tinh như vậy, tuyệt đối không lưu lại bên cạnh mình tạo thành tai họa!

- Muốn cho ta bỏ qua ngươi, kiếp sau đi!

Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, một cỗ lực lượng cường đại tán phát, mười hai đạo linh hồn lực trực tiếp đem Âm Quỷ Mẫu xé thành mười hai phần, hoàn toàn tiêu diệt sạch sẽ.

- Tiểu tạp chủng, ta tổ chú ngươi không chết tử tế được…

Âm Quỷ Mẫu phát ra tiếng hò hét sau cùng, biến mất bên trong mẫu trận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1670 - Thần Thai. (2)

Lăng Tiếu đem linh hồn yêu phụ cắn nuốt sạch sẽ, không hề quản đến tổ chú gì đó.

Linh hồn Lăng Tiếu quay về bản thể, rất nhanh hoàn toàn luyện hóa linh hồn Âm Quỷ Mẫu, tăng trưởng lực lượng linh hồn bản thân, làm tinh thần của hắn càng thêm mạnh mẽ.

- Tốt lắm, thần côn, ngươi nói nên xử trí mẫu thai như thế nào?

Lăng Tiếu thở nhẹ một hơi hỏi.

- Tự nhiên là hấp thu, chẳng lẽ cung chủ còn dùng vào việc khác sao?

Huyền Diệu khó hiểu hỏi.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Thần côn, ta cùng ngươi ở trong mắt người khác tuy là quân thần hữu biệt, nhưng ta luôn xem ngươi là huynh đệ, có câu nói huynh đệ có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, nơi này do ta cùng ngươi phát hiện, sao ta có thể độc chiếm!

Huyền Diệu hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu muốn cùng hắn chia sẻ năng lượng mẫu thai, nhưng chỉ có một mẫu thai, hai người phân phối còn phải thương thảo lại.

Huyền Diệu than thở nói:

- Mẫu thai đương nhiên do cung chủ hấp thu là được, ý tốt của cung chủ ta ghi nhớ trong lòng.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Lúc trước sở dĩ ta nguyện ý đi theo cung chủ là vì biết cung chủ là thánh hoàng xứng đáng cho ta phụ tá, chỉ khi nào cung chủ càng thêm cường đại thì mọi người càng tốt, mà ta chịu ân của cung chủ, bằng không ta cũng không thể nhờ vào lực lượng chính mình trở nên cường đại như hôm nay, càng khỏi nhắc tới đi đến Thiên Vực, kỳ thật những năm gần đây cung chủ cấp ân huệ cho ta không ít, lực lượng mẫu thai ta thật sự không thể nhúng chàm, ta thật sự hi vọng cung chủ nhanh chóng mạnh mẽ hơn, sau khi hấp thu mẫu thai cung chủ nhất định càng đề thăng rất nhanh.

Những lời này của hắn đúng thật là lời tâm huyết.

Không phải hắn không động tâm với mẫu thai, nhưng đây là thần vật, một khi có được con đường tương lai không thể hạn định.

Nhưng hắn biết rõ vận mệnh của mình, thực sự không khả năng trở thành thượng vị giả, chỉ có thể vĩnh viễn làm phụ tá mới có thể giúp cho hắn đi được xa hơn.

Hiện tại Lăng Tiếu đã là thánh giả kiêm dược thánh sư, một khi có thêm lực lượng mẫu thai, thực lực lại tăng vọt, ngày sau chẳng những là thánh hoàng, tuyệt đối còn đặt chân lên thần vực, thành tựu thần minh chân chính.

Dựa vào tính cách Lăng Tiếu, hắn thành tựu thần vương, sẽ bạc đãi người bên cạnh sao?

Đương nhiên là không thể nào.

Chỉ cần Huyền Diệu trung thành với hắn một ngày, sẽ luôn được hậu đãi, ngày sau thành thánh tuyệt không thành vấn đề, về phần có thể thành thần hay không tạm thời không nên nghĩ tới.

Lăng Tiếu nghe Huyền Diệu nói ra lời này, trong lòng càng thêm xem trọng hắn vài phần.

- Nếu thần côn ngươi rộng rãi như thế, ta cũng không dây dưa, ta xin thề, ngày nào còn có ta thì ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi, nếu vi phạm lời thề hãy để ngàn vạn xú nữ cưỡng gian mà chết!

Lăng Tiếu thề thốt thập phần nghiêm túc.

Huyền Diệu cười khổ nói:

- Cung chủ cần gì phải như thế đâu!

Lăng Tiếu đáp:

- Đây là nhất định, nếu ta có thể thành thần, nhất định sẽ giúp ngươi thành thần!

Đây là một lời ước định của hắn, cũng là lời hứa hẹn chân thành.

Hắn tự nhủ mình không phải người tốt, nhìn thấy mẫu thai đương nhiên muốn độc chiếm, nhưng hắn có nguyên tắc của mình, phải chiếu cố cảm xúc của huynh đệ mình đầu tiên.

Huyền Diệu làm ra quyết định như vậy xem như thành toàn hắn, kỳ thật cũng thành toàn chính mình.

Khi Lăng Tiếu muốn hấp thu lực lượng mẫu thai, Huyền Diệu chợt nói:

- Cung chủ, khi phá Vạn Tuyệt hung trận đã gây ra động tĩnh không nhỏ, chỉ sợ nơi này không còn là bí mật, chúng ta nhất định phải làm một ít phòng bị mới được!

Lăng Tiếu ngẫm nghĩ nói:

- Chúng ta ra ngoài đi, ta có biện pháp có thể làm người ta không tìm thấy nơi này trong khoảng thời gian ngắn!

Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu đi ra ngoài, gọi Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên trở về.

Nhưng nghe hai người báo lại, quả nhiên vừa rồi có người chạy tới nơi đây, nhưng có chút người bị ảo cảnh của Lăng Tiếu bố trí che giấu, có người bị khí thế của hai người kinh sợ mà không dám làm xằng bậy.

Nhưng nếu kéo dài thời gian, chỉ sợ người càng tăng nhiều, đến lúc đó hết thảy nơi này không còn là bí mật.

Nếu họ biết nơi này có thần vật tồn tại, chỉ sợ sẽ gây nên một phen gió tanh mưa máu.

Lăng Tiếu bố trí thật đơn giản, chẳng qua tăng thêm ảo cảnh cho lối vào mà thôi.

Hiện tại khả năng tạo ảo cảnh của hắn đã đạt tới trung giai, cho dù thánh hoàng cũng khó thể phá giải, không có Phá Huyễn Dược Thủy hoặc nhãn đồng thuật đặc thù sẽ không nhìn thấu ảo cảnh của hắn.

Sau ảo cảnh, hắn gọi Huyền Diệu bày thêm trận pháp, phòng ngừa có người phá ảo cảnh quấy rầy bọn họ.

Làm xong hết thảy bố trí, Lăng Tiếu gọi Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng Huyền Diệu giúp hắn hộ pháp.

Mẫu trận còn chưa bị phá hủy, năng lượng từ các không gian được chở tới vẫn liên tục không ngừng, năng lượng mẫu thai vẫn chưa bị Âm Quỷ Mẫu hấp thu được bao nhiêu.

Nếu Lăng Tiếu muốn toàn bộ luyện hóa lực lượng có hai loại biện pháp, một là trực tiếp phá vỡ mẫu trận, hoàn toàn tháo xuống mẫu thai cắn nuốt, tăng trưởng thực lực, đây là biện pháp nhanh chóng nhất, với thực lực hiện tại của hắn muốn trực tiếp cắn nuốt mẫu thai chỉ sợ sẽ bị lực lượng trướng đầy nổ tung, hoặc sẽ đem đại bộ phận lực lượng lãng phí, căn bản không khả năng đạt tới thần vương cảnh, trừ phi Lăng Tiếu đã đạt tới thực lực thánh hoàng đỉnh mới có thể hoàn toàn luyện hóa mẫu thai. Hai là dùng linh hồn lực chậm rãi luyện hóa, như vậy có thể giúp linh hồn đạt tới thần hồn cảnh, ngày sau muốn đạt tới thần cảnh hẳn không còn là vấn đề.

Biện pháp đầu tiên có lẽ giúp thực lực Lăng Tiếu tăng lên trong nháy mắt, nhưng tồn tại phiêu lưu lớn lao, biện pháp sau có thể giải quyết dứt khoát một lần, nhưng chỉ sợ phải dùng thời gian không ngắn.

Trải qua một phen do dự, hắn lựa chọn dùng linh hồn đem mẫu thai luyện hóa là tốt nhất.

Chỉ cần linh hồn của hắn thành tựu thần hồn, ngày sau chỉ cần linh hồn bất diệt, có thể tùy thời gầy dựng lại thân thể sống lại, đạt tới cảnh giới bất tử bất diệt.

Hơn nữa chỉ cần linh hồn đạt tới thần cảnh, hắn muốn tăng lên thực lực sẽ dễ dàng hơn nhiều, trước khi đạt tới thần cảnh hắn không cần e ngại bị gặp phải cổ bình, có thể nói là biện pháp tốt trọn vẹn đôi đường.

Linh hồn Lăng Tiếu xuất khiếu, một lần nữa đi vào trong mẫu thai.

Trong mẫu thai truyền đến lực lượng sinh mệnh bổn nguyên càng thêm thuần túy, làm hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn thu liễm tâm thần, bắt đầu hấp thu lực lượng, tăng cường linh hồn lực của chính mình.

Linh hồn của hắn khác hẳn Âm Quỷ Mẫu, hắn có Khống Thần Quyết, bên trong có tu hồn, dưỡng hồn, luyện hồn pháp môn, tốc độ hấp thu nhanh hơn Âm Quỷ Mẫu không biết bao nhiêu lần.

Từng đoàn lực lượng sinh cơ tiến vào trong linh hồn của Lăng Tiếu, loại cảm giác này vô cùng tuyệt vời, linh hồn của hắn càng thêm ngưng thật, dần dần như chân thân, làm người ta khó thể nhìn ra là chân thân hay chỉ là hư ảnh.

- Linh hồn lực của cung chủ lớn mạnh thật nhanh!

Huyền Diệu không nhịn được than thở.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1671 - Luyện Hóa Thần Thai.

- Lần này phu quân nhất định đột phá được thần cảnh đi?

Ngọc Nhu Phỉ nghi hoặc hỏi Huyền Diệu.

Huyền Diệu khẽ thở dài:

- Vậy thì khó mà nói, nhưng với thiên phú của cung chủ sẽ không có vấn đề gì.

Tuy mẫu thai là thần vật, nhưng công hiệu rốt cục thế nào thì không biết rõ, La Mỹ Anh từng hấp thu Yêu Tử Chi Tâm, quả thật giúp nàng đề thăng lên tới thiên tôn đỉnh, nghĩ đến lực lượng mẫu thai tuyệt đối phải cao minh hơn Yêu Tử Chi Tâm.

- Nếu phu quân đạt tới thần cảnh, chúng ta đến Thiên Vực sẽ thoải mái hơn!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

Càng ngày nàng càng hiểu sâu về Lăng Tiếu, càng thêm than thở tán thán với chiến lực của hắn, với thực lực của hắn có thể khiêu chiến vượt hơn hai giai, còn có thật nhiều lá bài tẩy, làm người ta thật khó lòng phòng bị.

Nếu thực lực của hắn càng tăng cao, như vậy đi tới Thiên Vực sẽ càng thêm kiên định.

- Ân, yên tâm đi, cơ duyên của cung chủ thật lớn, thiên phú lại vượt xa người thường, lần này tuyệt đối sẽ lấy được thật nhiều ích lợi.

Huyền Diệu đáp.

Linh hồn Lăng Tiếu tiến nhập mẫu thai tu luyện, quên hết thảy chung quanh.

Ba người Ngọc Nhu Phỉ cũng tranh thủ thời gian tu luyện, tăng thêm một phần thực lực càng thêm bảo đảm sinh mạng.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã hơn nửa năm, thời gian Thiên Vực mở ra đã đến.

Lần này nhóm người Lăng Tiếu không kịp đến chỗ Thông Thiên trận mở ra.

Người đến Âm Bạt tông thăm dò thật không ít, nhưng đều gặp phải ảo cảnh, bị dẫn dắt sang nơi khác, có không ít người bị nhốt trong ảo cảnh, tạm thời không thể thoát thân.

Nhưng ảo cảnh chỉ là tồn tại hư ảo, luôn có một ít người tâm trí kiên định, hoặc là có được nhãn đồng thuật phát hiện dị trạng nơi này.

Nhưng khi bọn hắn đi vào thông đạo bí thất đều gặp phải sát trận đáng sợ.

Những người phát hiện được điều này thật không dám vọng động, đồng thời suy đoán sau lưng sát trận nhất định có bảo vật kinh thiên.

Đương nhiên đây chỉ là một ít người gặp được vận khí, bên trong có một người thực lực thánh giả đỉnh, có được nhãn đồng thuật, có thể nhìn thấu được ảo cảnh nơi này.

Mà mấy người khác chỉ là đi theo hắn vào bên trong.

Trong đó có hai người quá mức nóng vội, sau khi vào bí đạo lập tức liều lĩnh phóng vào bên trong, kết quả bị sát trận tiêu diệt không còn thi thể.

Tên thánh giả đỉnh cũng không dám vọng động, tính toán đi mời một ít dị sĩ tài ba đến phá trận.

Tên thánh giả kia tên An Hữu Bằng, là một tán tu có chút danh tiếng.

Hắn không dám đi tìm thế lực lớn hỗ trợ, nhưng tìm vài tay giúp đỡ trong giới tán tu, mặt khác mời hai trận văn sư cùng đến, tính toán cùng nhau phá trận.

Tổng cộng có mười lăm người, do An Hữu Bằng dẫn đội, một lần nữa đi tới trước thông đạo.

Hai trận văn sư dùng đủ loại thủ đoạn thử xem sát trận, một người lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Đây là Thuẫn Quang sát trận, đã đạt tới bát giai, che giấu sát khí khắp bốn phía, một khi rơi vào trong trận dù là thánh giả cũng bị giết chết, thật sự không rõ Âm Bạt tông sao lại có người lập được loại trận pháp quang thuộc tính này, có thể là thú đan quang hệ đối với họ vô dụng đi.

Một trận văn sư khác nói:

- Không sai, Thuẫn Quang sát trận có được thủ đoạn thần kỳ, nhưng muốn phá giải không khó, chỉ là phí nhiều công phu mà thôi.

An Hữu Bằng vui vẻ nói:

- Vậy làm phiền hai vị, chúng ta ở bên ngoài giúp các ngươi hộ pháp.

Hai trận văn sư bắt đầu thi triển thủ đoạn phá Thuẫn Quang sát trận.

Đáng tiếc khi bọn hắn sắp phá xong trận, như va chạm phải cấm chế gì đó,

ngay sau đó phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Hai trận văn sư bị oanh bay ra khỏi thông đạo, một người bị tạc nổ một cánh tay, người còn lại toàn thân đầy vết thương, bộ dáng thật chật vật thê thảm.

Đám người An Hữu Bằng vội lao tới.

An Hữu Bằng hỏi:

- Hai vị đại sư thế nào?

- Trong trận có trận, người bày trận cực kỳ gian trá, cực kỳ gian trá ah…

Một trận văn sư phẫn nộ nói.

Trận văn sư bị cụt tay khóc nói:

- Tay của ta…tay của ta…đây là trận pháp liên hoàn, thật sự không thể phá giải, các ngươi thỉnh cao minh khác đi!

Dứt lời hắn lấy ra đan dược nuốt vào, lảo đảo rời khỏi nơi đó.

Trận văn sư còn lại cũng than thở một tiếng:

- Người bày trận vốn là thiên tài. Có thể đem sát trận cùng trận văn của sát trận trước liên hệ chung một chỗ, làm người ta khó lòng phòng bị, ta cũng vô năng thôi. An huynh, ta khuyên các ngươi nên cẩn thận cho thỏa đáng, mặc dù bảo vật có tốt, nhưng nếu không có mạng sống thì có ích lợi gì!

Dứt lời hắn cũng rời đi.

An Hữu Bằng thật không cam lòng, hắn đã bị cổ bình nhiều năm, luôn muốn tìm cơ hội đột phá thánh hoàng cảnh giới, hiện tại có lẽ dưới bí đạo có được cơ duyên tiến giai, thật sự không muốn buông tha.

Đám người An Hữu Bằng thương lượng một lúc, quyết định cứng rắn phá vỡ trận pháp nơi này.

Nhưng đoàn người còn chưa phá được trận pháp, lại hao tổn hơn phân nửa nhân thủ.

Cuối cùng không cam lòng rời khỏi, mà An Hữu Bằng tiếp tục tìm người giúp đỡ.

Lần này bằng hữu của hắn là người của một thế lực, trong đó có hai cao thủ thực lực thánh hoàng đê giai cùng nhau đi tới nơi này.

- Hồng Quang thánh hoàng, Hồng Lượng thánh hoàng, đây là bí đạo mà ta mới phát hiện, nhưng nơi này bố trí sát trận, xin hai vị hãy cẩn thận, về phần bên trong có đồ vật gì, An Hữu Bằng này chỉ lấy một phần ba là được, hai vị thánh hoàng nghĩ như thế nào?

An Hữu Bằng phi thường cung kính nói.

Hồng Quang âm u nói:

- Chỉ sợ sát trận này thật bất phàm, chỉ bằng hai chúng ta muốn phá trận cũng trắc trở không ít, ngươi muốn lấy một phần ba thì không thể nào.

Hồng Lượng cười nói:

- Đại ca đừng nói như vậy, nhờ có An huynh đệ mới biết có bí đạo tồn tại, đợi sau khi phá trận phải xem bên trong có bảo vật gì, đến lúc đó để An

huynh đệ lấy trước thì được rồi.

Nghe xong hai người nói chuyện, sắc mặt An Hữu Bằng cực kỳ khó xem.

Hắn biết được tìm những người thực lực cao hơn mình đến đây, chỉ sợ mình cũng sẽ không lấy được gì.

Trong lòng hắn nhủ thầm:

- Trận pháp này cũng không dễ phá như vậy, một khi bọn hắn phá trận bị thương nặng, ta chỉ cần lấy mạng bọn hắn, đồ vật bên trong toàn bộ là của ta!

Nhưng nguyện vọng của hắn thất bại, từ trong không gian giới của Hồng Quang hiện ra hơn mười khôi lỗi.

Những khôi lỗi đạt được thực lực thánh giả vốn không e ngại sát trận, trực tiếp lao vào trong bí đạo không ngừng phá hư trận pháp.

Trận pháp tuy oanh nát chúng nó, nhưng vẫn bị chúng nó phá hư trận nhãn.

Sau khi lấy ra thêm một đợt khôi lỗi, trận pháp cùng khôi lỗi trước đó đều bị hủy diệt.

Sau đó hai thánh hoàng mở đường, hai trận pháp phía sau bị bọn hắn hủy diệt dễ dàng, làm cho bọn hắn có thể tiến vào trong bí đạo.

- Ha ha, bảo vật nơi này đều thuộc về chúng ta.

Hồng Lượng lớn tiếng cười nói.

Thanh âm của hắn quanh quẩn không ngớt trong bí đạo, có vẻ vô cùng hưng phấn.

- Ta nghĩ nơi này nhất định dự trữ thật nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch, ta đã cảm thấy được hương vị sinh mệnh tinh khí mênh mông.

Hồng Quang kích động nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1672 - Phá Rồi Lại Lập.

Hưu!

Bỗng nhiên một đạo kiếm quang từ bên dưới bí đạo bắn ra.

Tốc độ kiếm quang cực nhanh, như lưu tinh lướt qua, chợt lóe rồi biến mất, làm cho người ta không kịp phản ứng.

Phốc!

Hồng Lượng chỉ cảm thấy cổ họng phát lạnh, nơi yết hầu đã hiện ra lỗ máu.

Hồng Quang rợn tóc gáy, hắn không chút suy nghĩ lập tức xuất chiêu.

Nhưng thân ảnh kia không biết nhanh hơn hắn bao nhiêu lần, kiếm quang quét ngang, một đạo kiếm ảnh thật dài vẽ ngang trước ngực hắn.

Nhất thời thân thể hắn bị chém thành hai đoạn, máu rơi không dứt!

Biến cố đến bất thình lình, An Hữu Bằng chỉ cảm thấy toàn thân mình như rơi vào hầm băng, sợ hãi đến cực điểm.

- Trong Âm Bạt tông còn có người sống sót!

Trong đầu óc hắn chỉ còn lại ý nghĩ này, ngay sau đó hắn không quản được những người khác, nháy mắt lao ra ngoài bỏ chạy.

Hiện tại hắn làm sao dám tham vọng lấy được bảo vật gì, chỉ cần giữ mạng

đã tạ ơn trời!

Chỉ tiếc người kia không có ý định buông tha cho hắn!

Tốc độ thân ảnh kia nhanh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, chỉ trong nháy mắt hắn đã bị kiếm quang chém thành hai nửa.

Thật nhiều máu tươi sái trên không trung, có vẻ dị thường yêu dị.

Những người khác bị dọa đến kinh hoảng, vội vàng chạy tứ tán.

Nhưng Sát Thiên tuyệt đối không cho phép kẻ nào chạy thoát, một đám người đều trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn!

Sát Thiên quay trở vào bí đạo, Huyền Diệu lại tiếp tục bày trận pháp, thở dài nói:

- Thực lực có hạn, chỉ có thể ngăn cản thánh giả mà không ngăn được thánh hoàng, hi vọng cung chủ nhanh chóng luyện hóa mẫu thai rời khỏi nơi này, bằng không sớm muộn gì sẽ xảy ra chuyện!

Hơn nửa năm nay, Lăng Tiếu dùng tâm pháp Khống Thần Quyết hấp thu thật nhiều lực lượng của mẫu thai, tăng nhanh linh hồn lực vô số lần, nhìn qua chẳng khác gì chân thân, làn da trong suốt oánh nhuận, làm người cảm giác có chút yêu mỹ.

Đảo mắt lại qua thêm bốn tháng, lực lượng mẫu thai rốt cục bị hắn hấp thu đã xong.

Lúc này linh hồn Lăng Tiếu chợt xuất hiện dị biến!

Linh hồn vốn đã ngưng thật của hắn dần dần xuất hiện dấu hiệu hỏng mất,

như bị lực lượng đáng sợ nổ nát, muốn tiêu tán bên trong thiên địa.

Nếu có người nhìn thấy một màn như vậy, nhất định nghĩ linh hồn của hắn đã bị hủy diệt.

Nhưng sau khi linh hồn hắn tiêu tán, mẫu thai sắp khô cạn cũng biến hóa, từ một cuống rốn màu đỏ bắt đầu thu nhỏ lại, bên trong dần dần ngưng tụ thành một anh thai, anh thai dần dần lớn lên, nháy mắt biến thành nhi đồng năm sáu tuổi, qua thêm nửa tháng lại hình thành bộ dáng thiếu niên của Lăng Tiếu, nhưng lại trần truồng co rút trong mẫu thai, lực lượng mẫu thai đã phi thường bạc nhược, chỉ dựa vào sinh mệnh tinh hoa đang truyền lại để bảo toàn.

Lúc này linh hồn Lăng Tiếu giống như thân thể có sinh mạng, đây tuyệt đối là quá trình phá rồi lại lập.

Đây là thời khắc linh hồn Lăng Tiếu thành tựu thần hồn.

Phanh!

Lăng Tiếu ngồi trong mẫu thai chợt mở mắt, linh hồn nhẹ nhàng vươn ra, lực lượng bao vây hắn nháy mắt nổ tung.

Quỷ Mẫu trận xuất hiện tình huống rối loạn, giống như tùy thời sẽ bị hủy diệt tiêu tán.

- Ba người lập tức thả lỏng phòng ngự, đừng chống lại những gì ta hành động!

Thanh âm Lăng Tiếu chợt quanh quẩn trong bí thất.

Lực lượng còn lại của mẫu thai bị thần hồn của Lăng Tiếu đánh xơ xác,

nhưng vẫn lưu trong Quỷ Mẫu trận, quang thúc sinh mệnh tinh hoa rối loạn mất đi mục tiêu cung cấp, lập tức sắp tiêu tán.

Lăng Tiếu vừa quát một tiếng, làm hấp dẫn sự chú ý của ba người Huyền Diệu, đồng thời vừa nghe được lời nói của hắn, lập tức thả lỏng tinh thần, không lưu chút ý thức phòng bị nào.

Hai tay Lăng Tiếu mở ra, quát khẽ một tiếng, hình thành tư thế như ôm tới, đem toàn bộ lực lượng phân tán trong mẫu trận hút vào cực nhanh.

Một cỗ lực lượng bàng bạc ngưng tụ trong tay hắn, từng luồng sinh mệnh bổn nguyên lực lượng bị hắn không ngừng đè nén tích súc ngưng thật với nhau.

Cỗ lực lượng này còn khổng lồ hơn cả Yêu Tử Chi Tâm, ít nhất tương đương một phần mười lực lượng mẫu thai.

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu chia cỗ lực lượng thành ba phần, đẩy về hướng Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng Huyền Diệu.

- Mau nhanh hấp thu luyện hóa!

Thanh âm Lăng Tiếu vang lên lần nữa.

Ba người không hề chậm trễ, lập tức mở miệng đem lực lượng hút vào.

Làm xong hết thảy chuyện này, thần hồn của Lăng Tiếu nháy mắt lao vào trong chân thân của hắn.

Bỗng nhiên tinh thần dich, tinh thần kết giới, thế giới lực trong thức hải đều

rơi vào trong thần hồn của hắn, cùng thần hồn dung hợp vào nhau, giữa đôi bên không còn phân chia, mà ba đại dị vật trong thức hải nháy mắt tản mát ra quang mang chói lọi, tựa hồ như đang cộng hưởng, lại tựa hồ hấp thu đủ loại bổn nguyên lực lượng mà thần hồn truyền đến.

Cùng lúc đó chiếc cầu nối giữa thần hồn cùng chân thân lập tức liên tiếp lên, từng đoàn lực lượng hạo hãn từ trong thức hải truyền vào đan điền, nhanh chóng đề thăng lực lượng bên trong.

Lực lượng vốn đã đạt tới thánh giả trung giai viên mãn của Lăng Tiếu rốt cục không còn đè nén được nữa, nháy mắt như vỡ đê bạo phát.

Thực lực Lăng Tiếu trong một khắc đề thăng bão táp không thể tưởng tượng.

Từ thánh giả trung giai đạt tới cao giai, sau đó là sơ cấp, trung cấp lại tới viên mãn, khí thế còn như chẻ tre không hề có xu thế muốn ngừng lại.

Phanh!

Hồng thủy như mãnh thú, bất kỳ vật gì gây trở ngại đều bị phá tung.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu đạt tới cảnh giới thánh hoàng đê giai, nhưng khí thế vẫn tiếp tục kéo lên, tựa hồ không có chút ý muốn ngừng lại.

Cuối cùng một đường đi lên, từ sơ giai đến viên mãn, lúc này mới chậm chạp ngừng lại.

Nhưng chỉ thoáng khựng lại một chút, lại phá quan lần nữa, thực lực lên tới trung giai đỉnh mới ngừng thật sự.

Thánh hoàng cảnh, đây là cảnh giới cuối cùng trước khi thành thần, có thể đạt tới thánh hoàng, da thịt, kinh mạch, tạng phủ, khung xương đều được

cường hóa, lực lượng càng thêm cường đại, có thể cất chứa càng nhiều lực lượng, những vết thương cũ đều được sinh cơ bừng bừng tẩy lễ không còn.

Người bình thường đột phá thánh hoàng, mặc dù có thể cường hóa thân thể nhưng không khả năng tiêu trừ vết thương cũ, nhưng Lăng Tiếu lại làm được, bởi vì lực lượng thần hồn khiến thân thể hắn trở nên thêm hoàn mỹ, ngày sau có thể bài trừ hết thảy tạp chất, thành tựu bất diệt thần thể.

Cho dù Lăng Tiếu đã sớm có chuẩn bị, sau khi thần hồn dung hợp chân thân sẽ có thu hoạch không ngờ, nhưng hắn không nghĩ tới cỗ lực lượng này giúp hắn đề thăng lên tới thánh hoàng trung giai, điều này thật sự làm hắn trở tay không kịp, hơn nữa càng làm cho hắn vui sướng vô cùng.

Chỉ qua một năm thời gian ngắn ngủi, đã cho hắn đạt được tu vi mà người khác hao tổn ngàn năm, thậm chí là mấy ngàn năm, nỗi vui sướng này bất luận là người nào cũng tha thiết ước mơ, cho dù Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ.

Dù hắn dùng ba đại dị vật tu luyện cũng không thể đạt tới thực lực như thế ở độ tuổi này.

Hắn chỉ cảm giác hiện tại thân thể mình giống như tan vào thiên địa, dùng tay không đã có được lực lượng hủy diệt sơn hà, một cỗ tự tin dâng lên, hắn cảm thấy trong yếu tắc không còn đối thủ, cho dù đi tới Thiên Vực hắn cũng có năng lực chân chính tự bảo vệ mình, không cần dựa vào ngoại vật là có thể chiến đấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1673 - Thực Lực Tăng Lên. (1)

Thậm chí hắn cảm giác chính mình tựa hồ trở thành thần minh, hết thảy cảnh vật trong vòng mấy vạn dặm đều hiện trong đầu hắn, hắn có cảm giác hoàn toàn nắm giữ thần thông ảo diệu trong thiên địa, mà bổn nguyên cũng bị hắn kéo tới, chỉ cần hắn muốn tùy thời đều có thể hấp thu vào thân thể gia tăng thực lực.

Đây là công hiệu cường đại nhất khi linh hồn thay đổi thành thần hồn chân chính.

Chỉ cần thần hồn của hắn bất diệt, vậy hắn sẽ không tử vong, có thể nói là bất tử bất diệt tồn tại!

Mặc dù thực lực Lăng Tiếu chưa đạt tới thần cảnh chân chính, nhưng đã có được một vài lực lượng thần cảnh.

Ngoại trừ Lăng Tiếu đột phá, thực lực ba người Huyền Diệu đều tăng tiến không ít.

Nhưng ba người đồng thời tăng thực lực, lực lượng nơi này nhất định không đủ dùng.

Lăng Tiếu chợt cười nói:

- Hiện tại có ta, ba người có thể an tâm tu luyện!

Dứt lời tay hắn khẽ vẫy, từng luồng linh khí từ bí đạo tràn vào, bên trong còn xen lẫn bổn nguyên lực lượng.

Lực lượng này vốn tràn ngập khắp không gian nơi đây, lực lượng tinh thuần làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ba người đang hấp thu lực lượng được lực lượng gia trì, đều thi triển công pháp cường đại nhất tận tình cắn nuốt.

Oanh long! Oanh long!

Bên ngoài bí đạo truyền vào từng đợt lực lượng dao động đáng sợ, có lẽ đang có người phá hủy trận pháp mà Huyền Diệu bố trí.

Lăng Tiếu sớm biết bên ngoài có không ít người đến, bên trong còn có năm thánh hoàng, ngoài ra đều có tu vi thánh giả.

Những người này đến vì bảo vật bên dưới bí đạo.

- Mã đại sư, ngươi khẳng định Quỷ Mẫu Yêu Tử trận của Âm Bạt tông nằm dưới bí đạo này?

Thánh hoàng trung giai dẫn đầu hỏi một thánh hoàng đê giai.

Thánh hoàng trung giai tên Chung Tham, là một thế lực gần Âm Bạt tông nhất, mà người được gọi là Mã đại sư là một trận văn sư đức cao vọng trọng tên Mã Hằng.

Mã Hằng gật đầu đáp:

- Không sai đâu, ta nghiên cứu trận pháp vạn năm, tinh thông đủ loại trận pháp, sở dĩ Âm Bạt tông có được nhiều Sinh Mệnh Tuyền Dịch tiêu xài, tuyệt đối là do Quỷ Mẫu Yêu Tử trận hấp thu tới, mà bên dưới bí đạo bố trí ảo cảnh cùng sát trận bảo hộ, ta nghĩ suy đoán của ta sẽ không sai lầm.

- Nhưng vừa rồi toàn bộ lực lượng trong không gian mười mấy vạn dặm nơi đây đều bị hấp thu không còn là vì sao? Đây chẳng lẽ do Quỷ Mẫu Yêu Tử trận tự động hấp thu lực lượng đi!

Chung Tham cau mày nói, bỗng nhiên khựng lại:

- Hay là trong Âm Bạt tông còn có lão bất tử nào chưa chết, hơn nữa cảnh giới gia tăng thêm một tầng?

Mã Hằng cũng lộ vẻ mặt khó xem:

- Chung huynh ngươi nói đúng, có lẽ nơi này còn có dư nghiệt của Âm Bạt tông, nếu chúng ta phá trận đi vào, chỉ sợ…

Chung Tham chưa nói chuyện, nhưng một thánh hoàng trung giai khác lên tiếng:

- Sợ cái gì, Âm Bạt tông đã diệt vong, cho dù nơi này có tên thánh hoàng, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ không bắt được hắn sao? Huống hồ bọn hắn bị chúng ta truy bắt, có bao xa chạy bao xa, bằng không bị những đồng đạo khác hay biết, bọn hắn chỉ có con đường chết!

Chung Tham thoáng do dự, nói:

- Đúng vậy, toàn bộ lực lượng của Âm Bạt tông đều bị giết chết, cho dù còn cá lọt lưới cũng không dễ dàng dọa lùi được chúng ta như vậy, Mã đại sư cứ việc phá trận!

Mã Hằng cũng không nói thêm lời nào, chuẩn bị bài trừ trận pháp.

Nhưng hắn còn chưa động thủ, một cỗ lực lượng đáng sợ từ dưới bí đạo tán phát.

Oanh long!

- Không tốt, trận pháp tự bạo, mau lui lại!

Chung Tham phản ứng khá nhanh, chộp lấy Mã Hằng lướt ra ngoài.

Những người khác cũng vội vàng chạy đi ra, những thánh giả bị mạnh mẽ hất văng, không ít người bị thương, nhưng chưa đến nỗi mất mạng.

Một nhân ảnh từ dưới bí đạo đi ra, chắp tay sau lưng, quan sát đoàn người trước mắt nói:

- Các ngươi đi thôi, ta có bằng hữu đang bế quan nơi này, thỉnh chớ quấy rầy!

- Dư nghiệt Âm Bạt tông, không ngờ còn có gan nói chuyện, ta chém ngươi trước!

Một thánh hoàng tính tình nóng nảy quát to một tiếng, hướng Lăng Tiếu xuất thủ.

Hắn cũng không lập tức liều mạng, chỉ dùng tám thành lực lượng đi dò xét sâu cạn của Lăng Tiếu.

Một chưởng có thể hủy diệt mười ngọn núi cao, đây là chỗ đáng sợ của thánh hoàng.

Lăng Tiếu phảng phất như bị sợ hãi choáng váng, không hề nhúc nhích mặc cho một chưởng oanh lên người.

Oanh long!

Sau khi khói bụi đã tan, tên thánh hoàng khinh thường nói:

- Thứ gì vậy, ngay một chưởng của bổn thánh hoàng cũng không đón được, còn dám nói chuyện trước mặt chúng ta!

Nhưng sau khi lời của hắn hạ xuống, đôi mắt trợn trừng, kinh hãi nhìn về phía trước.

- Lực lượng thật yếu, giúp ta gãi ngứa cũng không xứng!

Lăng Tiếu khinh bỉ nói một tiếng, cũng đánh ra một chưởng.

Chưởng ảnh như gió làm người nhìn không thấy bóng dáng.

Oanh long!

Một tiếng nổ vang, thánh hoàng kia như diều đứt dây bay ra ngoài ngàn thước, không biết sinh tử.

Những người khác đều cứng lưỡi nhìn thấy một màn này, không ai nghĩ tới một thánh hoàng đê giai đứng trước mặt người ta đều không chịu được một chiêu, có thể biết thực lực đối phương như thế nào.

Chung Tham lộ vẻ mặt khó xem nhìn chằm chằm Lăng Tiếu nói:

- Các hạ rốt cục là ai?

- Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là các ngươi không nên tới nơi này quấy rầy bằng hữu của ta bế quan tu luyện, lập tức rời khỏi, bằng không toàn bộ các ngươi lưu lại đi!

Lăng Tiếu lạnh lùng đáp.

Chung Tham vừa định nói chuyện, Mã Hằng lặng yên ghé bên tai hắn nói vài câu, thần sắc Chung Tham trở nên phức tạp.

- Muốn chúng ta rời đi cũng được, đem bảo vật đạt được nơi này phân chúng ta một nửa, chúng ta sẽ đi!

Chung Tham lộ vẻ mặt ngoan độc nói.

Mã Hằng có thể khẳng định ở bên dưới bí đạo chính là Quỷ Mẫu Yêu Tử trận, mà Lăng Tiếu từ bên trong đi ra, hắn nhất định đã lấy được Sinh Mệnh Tuyền Dịch bên trong, thậm chí còn lấy được cả Yêu Tử Chi Tâm cũng nói không chừng.

Cho nên hắn đem ý nghĩ trong lòng nói với Chung Tham, Chung Tham không khả năng không bị động tâm.

- Ha ha, nếu ta nói không cho đây?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Vậy chúng ta không khách khí!

Chung Tham cười lạnh nói.

Ngay sau đó hắn triệu hoán linh thú, hơn mười người đứng sau lưng hắn nháy mắt đề thăng khí tức, thật nhiều linh thú bát giai cũng lần lượt xuất hiện.

Nhất thời cả phiến khu vực bị khí thế chấn đến chao đảo, một cỗ túc sát nháy mắt lan tràn.

- Chỉ bằng vào đám người nhảy nhót như các ngươi đã nghĩ bắt được bổn

cung chủ, các ngươi quá xem trọng thực lực của chính mình, chẳng lẽ các ngươi không biết do bổn cung chủ suất lĩnh người tiêu diệt Âm Bạt tông hay sao đây?

Lăng Tiếu thập phần khinh thường nhìn đám người Chung Tham nói.

- Buồn cười, người nào không biết Âm Bạt tông bị vài gia tộc trong Bách Minh tộc liên thủ, còn có Vạn Kiếm tông trợ giúp mới bị tiêu diệt, ngươi là ai không biết xấu hổ thiếp vàng lên mặt mình!

Chung Tham khinh bỉ nói, sau đó nói tiếp:

- Biết điều đem đồ vật lấy được dưới bí thất đưa ra đây, có lẽ ta tha cho ngươi một mạng, nếu không ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi!

- Tốt lắm, các ngươi đã có bản lĩnh như vậy, vậy đến đây đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1674 - Thực Lực Tăng Lên. (2)

Lăng Tiếu cười nhạt, thân ảnh chớp động bay thẳng về hướng Chung Tham.

Chung Tham biết thực lực Lăng Tiếu không kém hắn, không muốn mạo hiểm, nói với người bên cạnh:

- Cùng nhau liên thủ giết hắn!

Nghe xong hiệu lệnh của Chung Tham, những người khác đồng thời hướng Lăng Tiếu ra tay.

Khí tức Lăng Tiếu nháy mắt bạo phát, một đầu kim long bay lên trời, một cỗ khí tức hoàng giả bá đạo từ trên người hắn cuốn tới, quanh thân như nổi lên gió lốc thập cấp, làm người ta cảm giác cường đại đáng sợ.

- Ta xem ai dám!

Lăng Tiếu quát lạnh một tiếng, thanh âm long ngâm quanh quẩn không ngớt.

Thật nhiều thánh giả cảm giác máu huyết sôi trào lên, màng tai ông ông khó chịu, khí tức chấn nhiếp làm nội tâm bọn hắn run rẩy, không ít người hỏng mất quỳ trên mặt đất, vài người còn lại cũng run rẩy lên.

Mà trong đoàn linh thú ngoại trừ hai thánh thú cửu giai, những linh thú còn lại đều phủ phục trên mặt đất phát ra tiếng hí vang, như đang cúng bái, lại như cầu xin tha thứ.

- Giả thần giả quỷ, đi chết đi!

Chung Tham bị khí thế của Lăng Tiếu làm hoảng sợ, giống như tiểu tử kia là một thần minh, làm cho hắn có xúc động muốn quỳ bái, nhưng đối phương chỉ là thánh hoàng trung giai, làm sao tạo được cảm giác này, hắn có thể khẳng định đối phương chỉ dùng bí thuật mà thôi.

Theo tiếng quát của hắn, trường thương vũ động, nhảy qua khoảng cách đâm tới Lăng Tiếu.

- Chỉ là nhảy nhót cũng dám bày trước mặt ta!

Lăng Tiếu lãnh đạm quát một câu, rốt cục động thủ.

Một quyền kình như diễm dương nháy mắt bắn ra, một cỗ lực lượng mãnh liệt bốc cao.

Chung Tham cảm giác được quyền kình lợi hại, nhưng lại phát hiện Lăng Tiếu dùng tay đón ngân thương của hắn, nội tâm mừng thầm, hắn giống như chứng kiến Lăng Tiếu bị ngân thương xuyên thủng.

Đinh đương!

Va chạm chớp mắt, thanh âm chói tai vang lên.

Thánh khí cao giai của Chung Tham bị quyền kình của Lăng Tiếu đánh gãy, quyền đầu vẫn hướng lồng ngực hắn đánh tới.

Thần sắc Chung Tham đại biến, toàn lực rút lui, đồng thời kinh hô:

- Các ngươi còn không mau tới giúp ta!

Thanh âm của hắn hạ xuống, những tên thánh hoàng còn lại đều ra tay.

Đáng tiếc bọn hắn chậm nửa bước, khi bọn hắn ra tay, quyền đầu của Lăng Tiếu đã đánh thẳng vào ngực Chung Tham, trực tiếp xuyên thấu thân thể hắn, thật nhiều máu tươi phun tràn ra.

Ánh mắt Chung Tham trợn tròn nhìn Lăng Tiếu, hắn không dự đoán được với thực lực của mình còn không đỡ nổi một chiêu của đối phương!

Nhưng hắn cũng không hổ là thánh hoàng, trong lúc cấp bách vẫn tụ tập lực lượng cường đại, song chưởng đồng thời phóng ra đánh thẳng vào đầu Lăng Tiếu.

Đây xem như phản kích trước khi tử vong đi!

Nhưng Lăng Tiếu cho hắn cơ hội sao?

Phong Thần Thối tung ra, cước ảnh rơi xuống như mưa đem Chung Tham đá văng về hướng nhóm thánh hoàng.

- Chung huynh!

Mã Hằng đón lấy Chung Tham kêu to.

Nhưng trong nháy mắt hắn ôm lấy Chung Tham, một cỗ lực lượng đáng sợ từ người Chung Tham tán phát.

Phốc!

Mã Hằng không đón ổn Chung Tham, ngược lại bị chấn bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Những thánh hoàng còn lại công tới Lăng Tiếu, mặt khác còn một đầu thánh thú cửu giai cũng phát ra công kích.

Lăng Tiếu đã biến ảo vị trí, xuất hiện sau lưng một gã thánh hoàng.

Thánh hoàng kia còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị nát vụn.

Những thánh hoàng còn lại đều là như thế, không hề có chút lực đối kháng đã bị giết chết.

Những thánh giả bị dọa đến kinh hãi, triệu hồi linh thú có bao xa chạy bao xa.

Lăng Tiếu vốn định giết sạch sẽ, ngẫm nghĩ lại không nên giết chóc quá nhiều, dù sao hắn cũng không phải ma vương giết người như ngóe.

Sau khi đuổi đi nhóm người kia, thu lại không gian giới của bọn hắn, mà lực lượng tàn hồn chưa tiêu tán hoàn toàn bị hắn hấp thu sạch sẽ.

Lăng Tiếu làm xong hết thảy, tiếp tục bày ra ảo cảnh chung quanh nơi này.

Lần này ảo cảnh cao cấp hơn không ít, tuyệt đối không bị nhìn thấu quá dễ dàng.

Sau đó hắn hấp thu toàn bộ lực lượng không gian nơi đây truyền cho ba người dưới bí đạo, giúp họ thu hoạch càng nhiều.

Qua mười ngày sau, Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đồng thời đi ra.

Hai người từ thánh hoàng trung giai sơ cấp đạt tới trung giai đỉnh phong thực lực.

Mặc dù còn chưa đạt tới cao giai, nhưng xem như tinh tiến thần tốc.

- Đa tạ phu quân thành toàn!

Ngọc Nhu Phỉ không nhẫn nhịn được vui sướng làm ra động tác khom người thi lễ nói.

- Nàng là nữ nhân của ta, cần gì phải khách khí như thế!

Lăng Tiếu cười nói, nắm tay nàng:

- Nhu Phỉ, hiện tại thực lực của ta không kém hơn muội, ngày sau đứng trước mặt người khác cũng sẽ không làm muội quá mức mất mặt!

Lúc ở Sa Vực, Lăng Tiếu vốn luôn nghĩ phải hoàn toàn chinh phục Ngọc Nhu Phỉ.

Sau đó đi tới Thiên Điếm yếu tắc, hắn đã thật sự chinh phục được nàng, nhưng chiến lực của hắn vẫn kém hơn nàng.

Hiện giờ thực lực của hắn đề thăng, cuối cùng đã đạt được trạng thái cân bằng khi đứng trước mặt nữ tử này.

Lúc này Lăng Tiếu đã thu Sát Thiên vào dược đỉnh, Ngọc Nhu Phỉ thật thân mật ôm Lăng Tiếu khẽ hôn, sau đó rời ra cười nói:

- Mặc kệ phu quân như thế nào, huynh vĩnh viễn không làm muội mất mặt!

Lăng Tiếu liếm liếm môi, ôm eo nàng, bàn tay vuốt ve bờ mông tròn, nói:

- Đợi thần côn xuất quan chúng ta đi tìm sư nương, sau đó đến Thiên Vực tìm sư phụ của ta cùng nghĩa phụ của muội đi!

Lại qua thêm nửa tháng, bên dưới bí đạo truyền ra động tĩnh không nhỏ, thiên địa linh khí không ngừng tràn vào.

Lăng Tiếu biết lần này Huyền Diệu thu được ích lợi không kém.

Hai ngày sau một cỗ khí tức cường hãn từ trong lòng đất tràn ra.

Sau đó một đạo nhân ảnh bay vọt ra ngoài, thanh âm tiếng cười sang sảng vang lên:

- Ha ha, bổn quân sư cũng đạt tới thực lực thánh giả!

Huyền Diệu đạt được sinh mệnh bổn nguyên lực lượng, thực lực từ huyền đế trung giai thăng lên thánh giả đê giai đỉnh, tốc độ này ngay chính hắn cũng phải than thở sợ hãi.

Lăng Tiếu mỉm cười, xem như hắn đã không bạc đãi huynh đệ của mình!

Huyền Diệu thuận lợi đột phá thánh giả, ở trong yếu tắc xem như tiến thêm một bước.

Huống chi hắn còn trẻ tuổi, ngày sau đi theo bên cạnh Lăng Tiếu, nhất định càng thêm phát triển.

Hắn luôn cảm thấy may mắn ngày trước mình lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, bằng không nhờ vào bản thân hắn tu luyện quả quyết không khả năng có được thành tựu nhanh như hôm nay.

Nơi này cũng không còn gì giá trị, Lăng Tiếu thu lại Huyền Diệu cùng Ngọc Nhu Phỉ vào trong dược đỉnh, dặn họ kiên cố cảnh giới.

Hắn còn cần chạy về Dịch gia thành một chuyến, làm xong chuyện mình đã hứa.

Dịch Thành Dung vốn nghĩ Lăng Tiếu đi theo người của Vạn Kiếm tông, kết

quả lời hứa hẹn luyện chế đan dược cho các tán tu hoặc dong binh đến tương trợ lại không thể thực hiện, điều này làm cho hắn rất thất vọng, trong lòng cảm thấy được Lăng Tiếu nói chuyện không giữ lời.

Nhưng dù sao Âm Bạt tông đã bị tiêu diệt, chuyện này vẫn đáng giá làm người ta cảm thấy may mắn.

Khi Lăng Tiếu lại xuất hiện trước mặt Dịch Thành Dung, hắn mới biết mình dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử của người khác.

Lăng Tiếu không lưu lại Dịch gia thành quá lâu, hắn luyện chế xong đan dược cho các tán tu, sau đó cáo từ chuẩn bị đến Vạn Kiếm tông.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1675 - Sơ Hiện Thần Uy.

Dịch Thành Dung luôn mãi giữ lại, nhưng ý của Lăng Tiếu đã quyết thật không còn cách nào.

Vì muốn gầy dựng quan hệ tốt hơn với Lăng Tiếu, Dịch Thành Dung tặng không ít thứ tốt cho hắn, nhưng đại đa số là linh thảo cùng thú đan bát giai.

Rời khỏi Dịch gia thành, Lăng Tiếu trực tiếp đi tới địa bàn thế lực lớn nhất yếu tắc – Vạn Kiếm tông.

Trong địa bàn Vạn Kiếm tông, một nhóm võ giả lưng đeo trường kiếm đi lại, nhìn bộ dáng nghiêm túc khốc ý của bọn họ, Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy thú vị vô cùng.

Kiếm thành, là thành trị lệ thuộc trực tiếp Vạn Kiếm tông, ở trung ương tòa thành có một thanh cự kiếm cao gần ngàn thước sừng sững, thoạt nhìn uy mãnh bàng bạc, hiện rõ đại khí hạo hãn của Vạn Kiếm tông bọn họ.

Lăng Tiếu đứng cách cự kiếm không xa, vẫn cảm giác được một cỗ khí thế sắc bén đập vào mặt mà đến, giống như thanh cự kiếm lăng không chém tới, oai lực khai thiên phách địa thật khiến người cảm thấy uy lực vô cùng.

Đây là một loại kiếm thế chân chính thực sự.

Trong lòng Lăng Tiếu có chút cảm khái:

- Vạn Kiếm tông đúng là danh bất hư truyền, kiếm thế kia chỉ sợ cả thánh giả cũng không thể nghênh đón.

Lăng Tiếu đi tới trước thành chủ phủ, hướng đại môn đi tới.

- Xin dừng bước, đây là trọng địa thành chủ phủ, người không liên quan không được vào!

Hai thiên tôn gác cửa ngăn cản nói.

Lăng Tiếu lên tiếng:

- Ta đến tìm thành chủ, xin thông báo một tiếng, nói có Lăng Tiếu đến thăm!

Thần sắc hai thiên tôn hơi đổi, một gã lập tức cười nói:

- Nguyên lai là Lăng Tiếu đại nhân, thành chủ đã sớm có phân phó, ngài vừa đến đưa vào tìm hắn, mời vào!

Diệp thành chủ tên Diệp Xuân Hạo, thực lực thánh giả trung giai, là một thánh lão ngoại môn Vạn Kiếm tông.

Thanh niên tên Lăng Tiếu đứng trước mặt là khách quý do nữ nhi của tông chủ là Duẫn Tuyết thánh hoàng căn dặn chiêu đãi, hắn đương nhiên không dám lãnh đạm.

- Lăng Tiếu các hạ, ta đã phái người thông tri tiểu thư, nàng rất nhanh sẽ đến gặp mặt ngươi.

Diệp Xuân Hạo mang theo vài phần cung kính nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Làm phiền!

Diệp Xuân Hạo sai người chuẩn bị tiệc chiêu đãi Lăng Tiếu, đồng thời không ngừng kéo gần quan hệ, hi vọng lưu ấn tượng tốt cho hắn.

Chạng vạng tối, Duẫn Tuyết cùng Phong Thanh Duyên đã xuất hiện trong phủ thành chủ.

- Tiếu nhi, rốt cục ngươi đi đâu, lại một năm mới đến, ta còn tưởng rằng ngươi một mình đến Thiên Vực đâu.

Phong Thanh Duyên chưa đến gần đã không nhịn được oán giận nói.

Lăng Tiếu đứng dậy thăm hỏi:

- Sư nương, sư thúc.

Sau đó hắn nói tiếp:

- Việc này nói ra dài dòng, chờ sau này mới kể lại cho hai vị.

Hắn nhìn Phong Thanh Duyên nói tiếp:

- Sư nương, chúng ta hẳn nên chuẩn bị khởi hành đến Thiên Vực.

- Được, ta cũng có dự tính này, tuy nói trong Thiên Vực cao thủ như mây, nhưng cũng không đến nỗi vừa gặp người liền giết đi!

Phong Thanh Duyên đáp.

- Lăng Tiếu, có phải ngươi gặp được cơ duyên gì hay không? Sao ta cảm giác khí chất của ngươi khác hẳn ngày trước!

Không đợi Lăng Tiếu hồi đáp, vẻ mặt Duẫn Tuyết kinh ngạc hỏi, nàng cảm giác hiện tại Lăng Tiếu lại có thể tạo cảm giác áp bách cho nàng.

Lăng Tiếu gật đầu:

- Quả thật có chút cơ duyên, không có gì đáng nhắc tới!

Từ thực lực thánh giả trung giai lên tới thánh hoàng trung giai, nếu đây chỉ là tiểu cơ duyên không biết có bao nhiêu người tức giận đến hộc máu bỏ mình.

Duẫn Tuyết đang muốn truy hỏi kỹ càng, nhưng thấy hắn không muốn nói nên cũng không tiếp tục hỏi thêm.

- Hàng năm Vạn Kiếm tông chúng ta đều có người đến Thông Thiên trận, đến lúc đó các ngươi đồng hành với bọn họ, tin tưởng muốn giành trước trăm danh không thành vấn đề!

Duẫn Tuyết nói.

Phong Thanh Duyên cũng xen lời:

- Đúng vậy Tiếu nhi, hậu trường của sư thúc ngươi đủ cứng rắn, nghĩ đến lúc đó không có người dám khiêu khích chúng ta đâu.

- Như thế làm phiền sư thúc!

Lăng Tiếu nói.

Sau đó Duẫn Tuyết lại nói tiếp:

- Tuy danh hào của Vạn Kiếm tông có thể kinh sợ các thế lực, nhưng khi chân chính đi tới Thông Thiên trận, các ngươi vẫn nên cẩn thận một chút,

những người muốn đến Thiên Vực tuyệt đối đều là người phi phàm, có không ít người vì danh ngạch mà liều lĩnh, hiện tại ta kể sơ lược tình huống của Thông Thiên trận, sau đó các ngươi tự mình quyết định đi!

Ngay sau đó Duẫn Tuyết căn cứ theo tri thức hiểu biết của mình về Thông Thiên trận kể lại thật tường tận.

Muốn giành trăm danh đầu đi vào Thông Thiên trận, hoàn toàn thông qua phương thức giết chóc mà đến.

Hàng năm đều có ngàn vạn người muốn đi vào trong Thông Thiên trận đến Thiên Vực tìm kiếm cơ duyên.

Từng nghe qua lời đồn đãi, có người dùng thực lực thánh giả đi Thiên Vực, về sau trở thành đệ tử một thế lực siêu cấp, sau đó thăng cấp trở thành thần vương.

Loại đồn đãi này thường thường có thể kích thích những người muốn tìm kiếm thiên duyên, thật nhiều người như thiêu thân lao đầu vào lửa, không để ý sinh tử cũng muốn tìm kiếm một hồi thiên duyên, thành tựu thần minh bất tử bất diệt.

Đương nhiên cũng có thật nhiều lão thánh hoàng tuổi tác đã cao đi trước, bởi tuổi thọ của họ đã sắp hết, nếu không có biện pháp đột phá chỉ còn lại con đường chết mà thôi.

Thông qua lời miêu tả của Duẫn Tuyết, Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên đã biết được tình hình sơ lược về Thông Thiên trận.

Nghĩ muốn chiếm được trăm danh đầu, nhất định phải mở một con đường máu chiếm một vị trí, nếu thực lực không xong, có lẽ phải tử vong trước khi nhập trận.

Đây tuyệt đối là một thiên đường tàn khốc vô tình, ai muốn đi cũng phải trả giá đắt, hoặc phải có đủ thực lực.

Phong Thanh Duyên sớm nghe Duẫn Tuyết nói qua, nhưng bây giờ nghe nói thêm trong lòng luôn cảm giác bất an.

Tuy thần đỉnh của Lăng Tiếu có thể ở lại, mà Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều là thánh hoàng trung giai, muốn đoạt trước trăm danh tuyệt không thành vấn đề, nhưng mấu chốt chính là nếu gặp thánh hoàng cao giai thật sự là không yên ổn.

Nhưng khi nghĩ đến Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ đều có được bán thần khí làm chỗ dựa, còn có người của Vạn Kiếm tông đi cùng, nói vậy có lẽ không thành vấn đề gì đi!

Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên được an bài ở lại trong thành chủ phủ.

Hiện tại còn vài tháng mới đến ngày Thông Thiên trận mở ra, có gấp cũng vô dụng.

Thần hồn của Lăng Tiếu đã thành, đã đạt tới cảnh giới mà thánh hoàng nào cũng chưa đạt được, thực lực đứng đầu yếu tắc, hắn thật sự khẩn cấp muốn đến nhanh Thiên Vực, hi vọng nơi đó đừng làm cho hắn thất vọng.

Lưu lại Kiếm thành mấy tháng, Lăng Tiếu đã đi tham quan chung quanh một lần, thu hoạch được không ít tài liệu trân quý.

Đồng thời hắn cũng tranh thủ thời gian chuẩn bị thêm nhiều đan dược, để dành ngày sau đến Thiên Vực sử dụng.

Ngày tháng lặng yên trôi qua, ngày mở ra Thông Thiên trận đã tới.

Người Vạn Kiếm tông đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên được Duẫn Tuyết săn sóc, cùng người Vạn Kiếm tông đi đến Thông Thiên thành.

Chuyến này trong Vạn Kiếm tông có năm mươi người cùng đi Thiên Vực, trong đó đạt tới cảnh giới thánh hoàng có hai mươi, ngoài ra thực lực thánh giả.

Đại đa số là những lão nhân còn chưa thể đột phá, bên trong còn có một ít là thiên chi kiêu tử của Vạn Kiếm tông, bọn họ tự nhận lưu lại yếu tắc không thể nào tiến giai cao hơn, cho nên chuẩn bị đến Thiên Vực tìm kiếm cơ duyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1676 - Xuất Phát Thông Thiên Trận.

Bọn họ là thế lực lớn nhất trong yếu tắc, tính tình tự phụ, khi nhìn người luôn có cảm giác mắt cao hơn trán.

Trong đó có mấy người tỏ vẻ khó chịu với sự gia nhập của hai người Lăng Tiếu.

Bọn hắn cho rằng hai người này sẽ biến thành rườm rà của bọn họ, nhưng đứng trước mặt Duẫn Tuyết lại không ai dám biểu hiện ra ngoài.

Nhưng sau khi Duẫn Tuyết đưa tiễn họ rời đi, vừa đến Thông Thiên thành, những người này đã khẩn cấp muốn đuổi Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên ra khỏi đoàn thể.

- Ta mặc kệ các ngươi có quan hệ thế nào với Duẫn Tuyết sư muội, chúng ta không rảnh đi chiếu cố hai ngươi, nếu biết điều thì tự mình rời khỏi đi!

Một nữ tử trung niên mặt ngựa vẻ mặt khó chịu trừng mắt nhìn Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên nói.

Nữ tử trung niên mặt ngựa là một thánh hoàng đê giai, tên Lưu Thúy Vân, trong Vạn Kiếm tông xem như là nhân viên thiên kiêu, hơn nữa dã tâm không nhỏ, trải qua nhiều năm chuẩn bị dự tính đến Thiên Vực lăn lộn một phen.

Nhưng tâm nhãn của nữ nhân này không nhỏ, hơn nữa luôn khó chịu với nữ tử xinh đẹp hơn mình, có thể nói chính là đố kỵ.

Duẫn Tuyết dặn họ chiếu cố Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên, người Vạn Kiếm tông lại cho rằng thực lực hai người không ra gì.

Mà trên thực tế bề ngoài chính là như thế, Lăng Tiếu thu liễm nội tức, người bình thường không cảm nhận được thực lực sâu cạn của hắn, nhưng khuôn mặt quá mức trẻ tuổi của hắn luôn làm người ta cảm thấy hắn là một thanh niên có chút thiên phú mà thôi, phỏng chừng không có thực lực gì, mà Phong Thanh Duyên chỉ có thực lực thánh giả cao giai, thật dễ dàng cảm ứng được.

Lưu Thúy Vân cho rằng thực lực của mình cao hơn hai người, cho nên mở miệng xua đuổi, bày ra dáng vẻ mình vô cùng ưu việt.

- Thúy Vân, đây là Duẫn Tuyết tiểu thư phân phó chúng ta chiếu cố họ, cho họ đi theo đi, dù sao khi đăng Thông Thiên trận cũng chỉ nhờ vào bổn sự thân mình.

Một thánh hoàng đê giai nhìn Lưu Thúy Vân nói.

- Không được, cho bọn hắn đi theo chỉ làm nhục danh hào Vạn Kiếm tông chúng ta!

Lưu Thúy Vân quả quyết cự tuyệt.

Mấy người còn lại không nhận thức Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên, bọn hắn đều muốn đến Thiên Vực, ngày sau chỉ sợ rất khó tiếp tục quay về yếu tắc, cho nên trong lòng cũng không bận tâm mặt mũi của Duẫn Tuyết, không tham dự cuộc nói chuyện.

Nhưng lại có một người cho Phong Thanh Duyên lưu lại, nói hắn có thể bảo vệ bà, điều kiện là bà phải làm tu lữ của hắn.

Người này tên Nguyên Dần Tử, thực lực thánh hoàng đê giai, vẻ mặt dâm

dãng hiện lên rõ ràng.

Phong Thanh Duyên không nghĩ tới những người của Vạn Kiếm tông vừa rời khỏi tông môn lập tức biến thành lạnh lùng vô tình như vậy, trong lòng từng nghĩ đến Duẫn Tuyết có nhắc qua trong tông môn có không ít vấn đề, có lẽ những người này tự cho mình quá cao, không muốn lưu lại yếu tắc mà thôi.

- Thanh Duyên cô nương, ngươi cảm thấy thế nào, lấy thực lực của ta muốn bảo vệ ngươi vào trăm danh đầu không thành vấn đề!

Nguyên Dần Tử đeo một thanh trọng kiếm, khóe môi còn có hai hàng râu mép, híp mắt hỏi han.

- Ngươi vô sỉ!

Phong Thanh Duyên tức giận mắng.

- Ha ha, Thanh Duyên cô nương nói sai rồi, cao thủ tuyệt thế xông Thông Thiên trận đông như kiến cỏ, chỉ bằng ngươi cùng hắn sẽ vứt bỏ tính mạng, chỉ cần ngươi theo ta, đến Thiên Vực ta bảo hộ ngươi, làm việc phương tiện lắm đâu.

Nguyên Dần Tử thong dong nói.

Phong Thanh Duyên xoay người kéo Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu thản nhiên đáp:

- Sư nương đừng nóng vội.

Sau đó hắn liếc qua Lưu Thúy Vân, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Nguyên Dần Tử:

- Xin lỗi sư nương của ta, ta có thể tha thứ ngươi một lần!

Lăng Tiếu nói chuyện thật bình thản, giống như thật tùy ý, nhưng ẩn chứa thái độ khẳng định đáng tin.

Nguyên Dần Tử còn chưa nói chuyện, Lưu Thúy Vân cười khẩy nói:

- Nguyên sư huynh, xem ra mặt mũi của ngươi cũng sử dụng không tốt đâu!

Nguyên Dần Tử sờ sờ râu, trừng mắt nói:

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu, biết điều mau cút, Nguyên gia không muốn gặp lại ngươi, bằng không…ngươi đừng mong tiến vào Thông Thiên trận!

- Ta nói lại lần nữa, ta cho ngươi thời gian ba lần hô hấp!

Lăng Tiếu thản nhiên nói.

Phong Thanh Duyên vội vàng giữ chặt tay Lăng Tiếu:

- Tiếu nhi đi thôi, đừng xúc động!

Vạn Kiếm tông có vài chục người, hơn nữa có hai mươi thánh hoàng, bà không nghĩ Lăng Tiếu có thể chiếm được ưu đãi.

- Tiểu nhi đừng có mà cấp mặt không biết xấu hổ, nếu không nể tình sư muội, hiện tại ta đã xử lý ngươi!

Nguyên Dần Tử bị một tiểu tử uy hiếp ngay trước mặt nhiều người như vậy, cơn tức dâng lên.

- Xem ra ngươi không muốn xin lỗi!

Lăng Tiếu híp mắt nói, ngay sau đó khí tức của hắn đột nhiên biến đổi, hướng Nguyên Dần Tử quát lớn:

- Quỳ xuống cho ta!

Long ngâm rít gào, thần uy hạo đãng!

Một tiếng quát của Lăng Tiếu chủ yếu tập trung vào Nguyên Dần Tử, với thực lực hôm nay của hắn, một tiếng long ngâm vô cùng đáng sợ, mà khoảng cách giữa hắn cùng Nguyên Dần Tử thật gần.

Chẳng những hắn đem màng tai của Nguyên Dần Tử trực tiếp phá vỡ, còn có một cỗ khí thế vô hình đặt lên trên người hắn, đem thân thể hắn trực tiếp ép quỳ xuống đất.

Cho dù tiếng quát của Lăng Tiếu chỉ nhắm vào Nguyên Dần Tử, nhưng Lưu Thúy Vân đứng gần cũng bị chấn lui mấy bước, màng tai cùng khóe miệng đều trào ra vết máu.

Những người khác cảm thấy màng nhĩ ông ông không ngừng, vô cùng khó chịu.

Một thánh hoàng cao giai giận quát:

- Càn rỡ!

Dứt lời hắn hướng Lăng Tiếu đánh tới một chưởng, còn vận dụng chín tầng

lực lượng, ra vẻ muốn giết chết hắn dưới chưởng.

- Đây là đạo đãi khách của Vạn Kiếm tông các ngươi, chúng ta chỉ đi cùng đường với các ngươi mà thôi, không cần các ngươi bảo vệ, còn dám ô nhục sư nương của ta, đừng cho rằng ta sợ các ngươi!

Lăng Tiếu hừ lạnh nói một câu, đón lấy một chưởng của thánh hoàng cao giai kia không hề tránh né.

Phanh!

Một thanh âm trầm đục vang lên.

Mọi người đều bị chấn ngược ra xa.

Người của Vạn Kiếm tông vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ bị thánh hoàng cao giai của tông môn đánh chết.

Nhưng người bị đánh bay ngược lại là tên thánh hoàng kia, mà thân ảnh Lăng Tiếu vẫn đứng sừng sững tại chỗ không chút sứt mẻ, chỉ có tay áo bay phất phơ mà thôi.

Một quyền của Lăng Tiếu sử dụng vô địch quyền ý, trong khi thánh hoàng cao giai lại chỉ dùng chín tầng lực lượng, hắn vốn tưởng rằng đủ sức thắng Lăng Tiếu, nhưng bản thân bị đánh bay, trong lòng kinh hãi thực lực thanh niên trước mắt lại cường hãn như vậy.

- Tiểu tặc, dám nhục người của Vạn Kiếm tông chúng ta, lưu ngươi không được!

Tên thánh hoàng cao giai thẹn quá hóa giận, quát to, muốn vận dụng thánh khí chiến đấu với Lăng Tiếu.

- Đến ah, cho là ta sợ ngươi sao!

Lăng Tiếu thập phần khó chịu quát.

Trong lòng hắn có chút bất mãn với Duẫn Tuyết, vốn tưởng rằng đi cùng người của Vạn Kiếm tông đến Thiên Vực xem như có thể chiếu ứng lẫn nhau, hiện tại trái ngược, còn bị những người nào khơi mào chiến tranh.

- Dừng tay cho ta!

Một thánh hoàng đỉnh rốt cục không nhịn được mở miệng.

Khí tức của hắn nháy mắt tập trung tên thánh hoàng cao giai cùng Lăng Tiếu, một khi ai ra tay, liền hạ thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1677 - Bị Đuổi Đi.

Tên cao giai bất mãn nói:

- Sư thúc, ngươi để cho ta xử lý tiểu tử khinh người quá đáng kia, lại dám ô nhục người của Vạn Kiếm tông chúng ta!

Nguyên Dần Tử đã đứng lên khổ sắc cầu xin:

- Cầu sư thúc tổ làm chủ ah!

Lưu Thúy Vân cũng cầu xin nói:

- Sư thúc ngàn vạn lần không thể buông tha tiểu tử này, nhất định phải giết họ tại chỗ dương oai Vạn Kiếm tông chúng ta!

- Không sai, đem bọn hắn xử lý, tránh ô nhục bổn tông.

- Thật sự là liều lĩnh, vốn cho họ rời đi là được rồi, lại dám ra tay với Nguyên sư huynh.

Có mấy kẻ cực đoan ồn ào hướng Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên quát lên.

- Các ngươi nói đủ chưa?

Tên thánh hoàng đỉnh liếc mắt quát.

Nhất thời đám người kia đều im miệng, không ai dám hé răng, nhưng nhìn

Lăng Tiếu không giảm chút địch ý, có đại bộ phận còn vui vẻ khi thấy người gặp họa, có chút bộ phận bất phẫn, chỉ nghĩ sắp rời khỏi yếu tắc, không muốn tiếp tục dây dưa mà thôi.

- Tiếu nhi, chúng ta đi thôi!

Phong Thanh Duyên lại kéo tay Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu vẫn bất động nói:

- Đi thì nhất định phải đi, nhưng chúng ta cứ đi như vậy, chỉ sợ người ta không vui!

Lời này của Lăng Tiếu đầy vẻ khiêu khích, tựa như nói:

- Ta cũng không sợ các ngươi!

Tên thánh hoàng đỉnh cau mày nói:

- Niệm tình các ngươi là bằng hữu của Duẫn Tuyết, vốn cho các ngươi đi chung đường, nhưng hiện giờ không có khả năng. Ngươi đón ta một chưởng, nếu có thể vượt qua xem như việc này thanh toán xong, nếu không được thì xem như kết cục ngươi đắc tội Vạn Kiếm tông đi!

- Ha ha, xem ra Vạn Kiếm tông các ngươi đều là thứ giả dối lường gạt!

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Đón ngươi một chưởng thì đã sao, đến đây đi, cho ta biết một chút Vạn Kiếm tông trừ bỏ biết sử dụng kiếm ra, trong quyền pháp có địa phương nào kinh người!

Lăng Tiếu bày ra tư thế, không hề sợ hãi thánh hoàng đỉnh kia chút nào, điều này làm người Vạn Kiếm tông cảm thấy thật phức tạp.

Vốn cho rằng hai người này là rườm rà, hiện tại chẳng những không phải, còn là cao thủ đỉnh cấp, lại có thể đối kháng với thánh hoàng đỉnh, trong lòng không khỏi cảm thấy Lưu Thúy Vân đuổi hai người ra khỏi đội ngũ là ngu xuẩn bậc nào.

Tên thánh hoàng đỉnh cất cao giọng nói:

- Được, việc này chứng thật là do người của Vạn Kiếm tông không đúng trước, nhưng ngươi lại động thủ trước, sau một chưởng này song phương không còn liên quan, xem chưởng!

Theo thanh âm hạ xuống, một cỗ khí thế đáng sợ nháy mắt tràn lên, tên thánh hoàng đỉnh hướng Lăng Tiếu xuất chưởng.

Trong lòng Lăng Tiếu mắng thầm một tiếng:

- Lão thất phu nói thật dễ nghe, lại muốn lấy mạng của ta, xem ta dễ lừa sao? Vừa lúc cho ngươi nghiệm chứng thực lực của ta mạnh như thế nào.

Một quyền kình như diễm dương giáng xuống, hướng chưởng ảnh nghênh tới.

Oanh long!

Quyền chưởng va chạm, phát ra thanh âm chấn động đáng sợ.

Người khác đã thối lui ra xa ngàn thước, nhưng cảm giác được khí thế đáng sợ truyền đến làm bọn hắn vô cùng rung động.

Hai đạo nhân ảnh lui về phía sau, tên thánh hoàng lui chừng năm bước, mà Lăng Tiếu lui hơn mười bước, nhìn qua đã có định luận.

Nhưng người Vạn Kiếm tông không hề có nửa phần bộ dạng kích động, ngược lại là kinh hãi.

Bất kỳ một gã thánh hoàng đỉnh nào ở trong yếu tắc xem như là cao thủ tuyệt đỉnh đứng đầu.

Mà gã thánh hoàng đỉnh của Vạn Kiếm tông là người có tuổi thọ sắp cạn kiệt, vì vậy bản lĩnh tuyệt đối không phải bình thường.

Người của Vạn Kiếm tông cho rằng Lăng Tiếu thừa nhận một chưởng kia cho dù không chết cũng phải bị thương nặng.

Nhưng Lăng Tiếu chỉ thối lui hơn mười bước, mà lão thánh hoàng của bọn hắn cũng phải lui năm bước, mặt ngoài xem như lão thánh hoàng chiếm thượng phong, nhưng trên thực tế lão thánh hoàng không làm gì được Lăng Tiếu.

Điều này quả thật vượt ngoài ý liệu của bọn hắn.

Thực lực Lăng Tiếu nhìn vào chỉ là thánh hoàng trung giai mà thôi, cho dù chiến lực mạnh hơn, nhưng cũng không thể cường đại đến mức đối kháng được với thánh hoàng đỉnh đi?

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, không cho phép bọn hắn không tin.

Gã thánh hoàng đỉnh của Vạn Kiếm tông lộ vẻ khó tin được nhìn Lăng Tiếu, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Đối phương chỉ có thực lực thánh hoàng trung giai nhưng có thể đón đỡ một

kích của thánh hoàng đỉnh, đã chứng minh chiến lực của người ta cường hãn bao nhiêu.

Chỉ sợ cho dù là thiên chi kiêu nữ như Duẫn Tuyết cũng phải kém hơn một bậc.

Đem người như vậy đuổi ra khỏi đội ngũ của mình, chỉ sợ đây là quyết định sai lầm nhất.

Tuy nói Vạn Kiếm tông có năng lượng chiếm không ít ghế trong trăm danh đầu tiên, nhưng bên trong vẫn chứa nhiều biến số.

Mà hôm nay đi đắc tội thanh niên trước mắt, chỉ sợ đến lúc đó người ta bỏ đá xuống giếng, vậy được không bù nổi mất.

Nhưng vừa rồi hắn đã buông lời hứa hẹn, tự nhiên không thể tiếp tục xuất thủ với người ta.

- Các hạ lợi hại, việc này xem như xong đi, nếu hai vị không chê vẫn đi cùng chúng ta đi, như vậy sẽ giảm không ít phiền toái!

Thánh hoàng đỉnh mang theo vẻ khách khí nói, sau đó nhìn qua Lưu Thúy Vân cùng Nguyên Dần Tử quát:

- Hai tên ngu xuẩn các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không nhanh bồi tội với hai vị!

Sắc mặt Lưu Thúy Vân cùng Nguyên Dần Tử lúc đỏ lúc trắng, thần sắc biến thành vô cùng xấu hổ.

Ngay khi hai người muốn giải thích với Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên, Lăng Tiếu đã giữ tay Phong Thanh Duyên nói:

- Sư nương, chúng ta đi thôi, người ta là thế lực lớn nhất trong yếu tắc, chúng ta không trèo cao nổi đâu!

Dứt lời hai người nhẹ nhàng rời đi.

Lưu Thúy Vân bất phẫn quát:

- Lẽ nào lại như vậy, đừng cho rằng Vạn Kiếm…

Ba!

Lời của nữ nhân kia chưa nói xong, lập tức bị một tát tai cắt đứt.

Toàn thân ả bị đánh bay, trên mặt hiện lên dấu bàn tay đỏ tấy, khóe môi tràn ra vết máu, bộ dáng thập phần chật vật.

- Nếu ngươi dám tiếp tục tùy ý gây chuyện sinh sự, không cần đợi tới khi trận pháp mở ra, lão phu sẽ phế ngươi trước!

Gã thánh hoàng đỉnh thở ra một hơi quát.

Lưu Thúy Vân uất nghẹn vô cùng, vốn tưởng rằng đối phương chỉ có thánh giả cao giai sẽ dễ khi dễ, kết quả rơi xuống kết cục này.

Thông Thiên thành, không hưng thịnh phồn vinh như những thành trì khác, ngược lại giống như tòa tử thành, dị thường yên tĩnh.

Lầu các đình đài nơi này không ít, nhưng đã tổn hại không chịu nổi, chỉ ngẫu nhiên có vài tửu lâu khai trương đón khách.

Những tửu lâu này chỉ giới hạn trong vài nơi, nhưng cực lớn, mặt khác không thấy có cửa hàng nào.

Người đến Thông Thiên thành chỉ vì chuẩn bị đợi Thông Thiên trận mở ra, bọn hắn chỉ là khách qua đường, sẽ không ở lâu, cho nên thật nhiều ngành kinh doanh cũng không dễ làm, chỉ còn tửu lâu có thể sử dụng được.

Cho dù hàng năm đều mở ra một lần, nhưng lại có nhiều người đến đợi từ sớm, trước khi đi nhất định tiêu khiển một phen, hoặc vì tráng thêm can đảm, hoặc vì lưu luyến từ biệt.

Tửu lâu ngoại trừ cung cấp ăn ở, còn cung cấp phục vụ hồng phần, tận lực thỏa mãn nhu cầu khách nhân, nhưng thu phí khẳng định phải sang quý hơn nơi khác rất nhiều.

Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên lựa chọn một tửu lâu đi vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1678 - Thông Thiên Trận Mở Ra. (1)

Bọn họ đã cảm ứng được khí tức trong tửu lâu đều là cao thủ tinh khí nội liễm, không ai là kẻ tầm thường.

Khi Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên đi vào bên trong, bọn họ lập tức cảm nhận được những ánh mắt nhìn ra thật khiếp người.

Hiện tại ai đến Thông Thiên thành đều vì muốn đến Thiên Vực.

Có thể nói những người ở nơi này đều là địch nhân lẫn nhau, cho nên ánh mắt không thể nào thân mật.

Lăng Tiếu cùng Phong Thanh Duyên cũng không muốn bị chú ý, thuê một gian phòng sau đó vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa đi vào phòng, Phong Thanh Duyên đã khẩn cấp hỏi:

- Tiếu nhi, hiện tại thực lực của ngươi đến bậc nào rồi?

Từ khi rời khỏi Âm Bạt tông, Phong Thanh Duyên biết Lăng Tiếu chỉ đạt tới thánh giả trung giai đỉnh, nhưng chỉ mới qua một năm hắn có thể đối chưởng với thánh hoàng đỉnh, hơn nữa không dựa vào ngoại vật, điều này làm cho bà cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.

- Sư nương thật muốn biết?

Lăng Tiếu thần bí hỏi.

- Đây là tự nhiên, nói mau, rốt cục ngươi gặp được cơ duyên gì?

Phong Thanh Duyên thúc giục nói.

Vì vậy Lăng Tiếu đem những gì gặp được trong Âm Bạt tông kể lại cho Phong Thanh Duyên nghe qua.

Phong Thanh Duyên nghe được vô cùng khiếp sợ há to miệng, nhất thời nói không ra lời.

Thật lâu sau bà thở dài nói:

- Tiểu tử thúi ngươi đúng là cơ duyên nghịch thiên, sớm biết như vậy cùng ngươi lưu lại, thật sự là thiệt thòi lớn!

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Đệ tử nhất thời có vận may mà thôi!

- Thật không biết nên nói ngươi thế nào mới tốt, sư nương đều cảm thấy thật đố kỵ, vì sao ta không có vận may như vậy đâu!

Phong Thanh Duyên giận hờn liếc hắn, sau đó nói tiếp:

- Như thế cũng tốt, thực lực ngươi lên cao, đi tới Thiên Vực chúng ta an toàn hơn nhiều, muốn tìm sư phụ ngươi càng thêm dễ hơn.

- Phải, yên tâm đi, chúng ta sẽ tìm được sư phụ, đến lúc đó nhiệm vụ của ta hoàn thành xong!

Lăng Tiếu đáp.

Đảo mắt gần nửa tháng trôi qua, ngày Thông Thiên trận mở ra đã đến gần.

Thật nhiều cường giả tuyệt đỉnh đến từ khắp các nơi đều tìm đến nơi này.

Trong lúc nhất thời trong Thông Thiên thành tràn ngập khí tức đáng sợ, một cỗ túc sát truyền khắp chung quanh.

Rốt cục đã đến lúc Thông Thiên trận mở ra, mọi người đều rời khỏi tửu lâu.

Mỗi năm một lần, con đường thông thiên đầu người đông đúc, máu chảy thành sông, kết quả chỉ có trăm người đạt được cơ hội thăng thiên.

Mọi người đều khẩn trương chờ đợi đại trận mở ra.

Thông Thiên trận cùng truyền tống trận không giống nhau, đại trận là do Thiên Vực mở xuống dưới, hàng năm tới giờ này đều xuất hiện gần bên Thông Thiên thành, cho nên thành trì này được đặt tên Thông Thiên.

Thật lâu sau, bầu trời bất ngờ thay đổi.

Bầu trời đang trong xanh biến thành mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, trời xanh như đang cuồng nộ, từng đạo tiếng sấm vang rền, tử lôi không ngừng lóe sáng.

Oanh long!

Biến hóa kia làm tất cả mọi người kinh động lên, trong đó có không ít người hưng phấn hô to.

- Thiên địa biến hóa, Thông Thiên trận mở ra!

- Mau mau chuẩn bị, chúng ta nhất định phải trước tiên vượt qua, Thông

Thiên trận chỉ mở ra ba canh giờ, nếu chưa vào trận sẽ không thể thăng thiên!

- Hôm nay ta nhất định phải đến Thiên Vực, ngày sau ta phải nổi danh trên Thiên Vực!

- Mau nhìn, thiên lộ mở ra ở phương bắc, chúng ta nhanh chóng đi qua.

Trên bầu trời bỗng nhiên bắn ra từng đoàn tinh quang, lực lượng cuồn cuộn vô cùng, một đạo thang trời từ trên giáng xuống, tổng cộng có chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang, mỗi bậc thang mang theo đại thế lực lượng, mà đỉnh cầu thang có một trăm tiểu trận đàn, vị trí trận đàn chính là vị trí cho người ngồi lên để thông thiên.

Bất luận kẻ nào đi lên thiên đàn vị sẽ thuận lợi đi lên Thiên Vực.

Chỉ là muốn đi lên phải nhờ vào bổn sự đăng đàn, thực lực không đủ sẽ trở thành đá đặt chân cho cường giả.

Từng đạo khí thế đáng sợ nháy mắt tràn ra, từng đạo thân ảnh bay vút tới thang trời.

Thật nhiều kiến trúc trong Thông Thiên thành đều bị khí kình đáng sợ chấn sụp đổ.

- Ha ha, người thứ nhất ngồi lên thiên đàn chính là lão phu!

Một thánh hoàng dẫn đầu chạy tới trước thang trời, nhảy lên sang sảng cười lớn.

Hắn rất nhanh lao lên trên thang.

Nhưng hắn vừa lên trăm bậc thang trời, một bàn tay từ phía sau đánh lên, chộp lấy bờ vai hắn trực tiếp ném hắn ra ngoài.

Người tập kích quát to:

- Đám người vô danh tiểu tốt các ngươi có tư cách gì ngồi lên thiên đàn thứ nhất!

Ngay sau đó lại có từng thân ảnh lao lên, lực lượng bắt đầu tràn lan nổ tung.

Những người này chẳng những tranh đoạt vị trí thiên đàn, còn tranh đoạt vị trí thứ nhất, triển lãm lực lượng mạnh mẽ nhất của mình.

Mấy ngàn thánh hoàng thánh giả ra tay, từng thanh âm tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết vụ không ngừng bay tung, thật nhiều võ giả chỉ nháy mắt đã tử vong không ít.

Phiến thiên địa bị chấn như lật ngược, nhưng thang trời không bị ảnh hưởng, vẫn nhấp nháy quang mang thần thánh, làm người ta cảm giác vô cùng thần kỳ, sợ hãi than thở không thôi.

Cuộc chiến càng xâm nhập, từng đầu linh thú cường đại cũng trống rỗng xuất hiện, trường hợp chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Chỉ thấy có một thánh hoàng đỉnh gầy gò đã vô thanh vô tức chạy lên thiên đàn, trên lưng mang trường kiếm, vẻ mặt có chút kiêu căng, bên cạnh còn có một đầu linh thú cửu cấp biến dị, một người một thú tản ra khí thế đáng sợ làm người ta sinh ra cảm giác không dám đến gần.

- Đó hình như là lão thánh hoàng Vạn Kiếm tông, thiên đàn thứ nhất bị hắn chiếm rồi!

- Chiếm thì chiếm, còn chín mươi chín thiên đàn, nhanh chóng đi lên nói sau.

- Mẹ nó, thiên đàn thứ hai là lão phu, ai dám tranh với ta thì ta giết ai!

- Giết, ai ngăn trở con đường của bổn thánh hoàng, ai đi chết đi!

Từng thanh âm kinh hô vang lên, rất nhanh một trăm thiên đàn đã bị người chiếm lĩnh.

Nhưng có thật nhiều người chưa kịp ngồi xuống đã bị tử vong, xác chết từ trên cao không ngừng rơi xuống dưới.

Máu tươi sái đầy tinh không, thanh âm tiếng kêu thảm thiết, từng tiếng hí vang, đều rung trời động địa.

Thật nhiều lực lượng không gian muôn màu muôn vẻ không ngừng bốc lên, bất kỳ người nào đến gần thang trời đều bị đối thủ toàn lực giết chết.

Trong Thông Thiên trận có không ít người vẫn chưa động thủ.

Bọn họ đều dự tính đi sau đến trước, chờ sau khi mọi người lưỡng bại câu thương mới là lúc bọn hắn ra tay.

Bất quá trên thiên đàn có phân nửa vị trí đã bị ngồi yên, bởi vì họ đều có thực lực thánh hoàng, hơn nữa đều ngoài trung giai, những vị trí còn lại mới là biến số lớn nhất.

- Một đám chó điên mà thôi, cứ việc giết đi, nhưng cuối cùng sẽ có một vị trí thuộc về ta!

Một gã thánh giả còn chưa đi lên thang trời nhìn thấy mọi người kích đấu

lẩm bẩm nói.

Những lực lượng đánh tới hướng hắn đều ngừng lại, không hề xúc phạm tới hắn chút nào.

Ở một phương hướng khác cũng có ba gã trung niên lạnh lùng nhìn thấy cảnh tượng này, bọn hắn chỉ có tu vi thánh giả đỉnh, nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định tựa như nhất định sẽ có được một vị trí bên trên.

Tới canh giờ sau cùng, những người này rốt cục đã động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1679 - Thông Thiên Trận Mở Ra. (2)

Đây đều là những cao thủ khổ tu lánh đời, mọi người đều có bổn sự vượt cấp khiêu chiến, bày ra đủ loại bài tẩy cũng làm người cảm thấy da đầu run lên không thôi.

Lúc này một thanh niên anh tuấn áo trắng mạnh mẽ lăng không đi tới.

Nhìn hắn phong thần tuấn lãng, phiêu dật tiêu sái, phong tư tuyệt đại, cho người ta cảm giác khí phách khác thường, nhưng không cảm giác được khí tức của hắn bại lộ, không ai đoán được hắn cường hãn bao nhiêu.

Hắn xem thường tất cả chiến cuộc, thật quỷ dị đi lên trước thang trời.

Người đó không phải Lăng Tiếu hay sao?

Hắn đã thu Phong Thanh Duyên vào dược đỉnh bảo hộ an toàn.

Trước đó hắn đã quan sát, cuối cùng hiểu được sự tàn nhẫn của con đường thông thiên này.

Gần vạn người muốn thông thiên, nhưng cuối cùng chỉ lưu lại một phần ngàn, mà những người khác phải gặp kết cục bị giết chết.

Đương nhiên có không ít người lâm thời thay đổi chủ ý, không tiếp tục đi lên thang trời.

Lăng Tiếu không muốn giao thủ với bất luận kẻ nào, bằng thực lực của hắn muốn tranh đoạt vị trí thật không khó chút nào.

Hắn chỉ muốn cảm thụ một chút lực lượng ẩn chứa trong thang trời, mỗi một bậc thang đều cảm giác được một loại lực lượng "thế" vây nhiễu chung quanh hắn, mà thần hồn trong thức hải rõ ràng có cảm ứng, cùng lực lượng thang trời sản sinh cảm giác cộng hưởng.

Lăng Tiếu có thể khẳng định thang trời này là do thần minh ra tay ngưng tụ mà thành, không phải thang trời do đất đá thật sự tạo thành.

Loại lực lượng vĩ đại này làm Lăng Tiếu càng thêm hướng tới thần cảnh.

- Từ sau khi linh hồn của ta biến thành thần hồn, ta giống như có một loại năng lượng đặc thù, giống như có thể vận dụng hết thảy lực lượng, thay đổi thật nhiều sự vật, có lẽ lực lượng thang trời là một loại diễn biến của thần minh đi!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Hắn dùng tâm thần đi hiểu rõ cảm giác này, thần hồn càng thêm tinh luyện, một loại huyền diệu vây quanh, trong lúc nhất thời hắn lại không bắt giữ được loại cảm giác đó, lĩnh ngộ chưa đến lực lượng kia tồn tại.

Chỉ tiếc có người không muốn cho hắn an tâm cảm thụ cảm giác kỳ diệu kia, một tiếng cười khinh thường sau lưng truyền đến:

- Phế vật vô dụng chậm rì rì, cút xuống cho lão tử!

Theo thanh âm truyền đến, một đạo lực lượng bén nhọn từ sau lưng đánh tới.

Lăng Tiếu cũng không quay đầu lại, thân ảnh nhẹ nhàng tránh qua chiêu đánh lén kia.

Người nọ vẫn không cam lòng quát:

- Giả thần giả quỷ, đi chết đi!

Người kia đột nhiên tăng lớn thế cong, từng đạo thủy long hướng Lăng Tiếu rít gào bổ nhào tới.

Thực lực người này không thấp, cảnh giới thánh giả cao giai, nhưng có thể phát huy ra chiến lực bán hoàng.

Lăng Tiếu không nói một lời, hai chân giẫm nhẹ, một cỗ phong nhận mang theo tử khí dày đặc phát ra, đánh thẳng vào trên thương ảnh.

Thủy long bị vặn tán, phong nhận trực tiếp quấn quanh thánh giả cao giai kia, tử khí nháy mắt ăn mòn sinh cơ của hắn, đem thân thể hắn cắn nuốt không chút dư thừa.

Thánh giả cao giai kêu lên một tiếng thảm thiết, cuối cùng lộ ra bộ dáng sợ hãi biến mất trong phiến thiên địa nơi này.

Lăng Tiếu chậm rãi đi lên một ngàn bậc thang trời, lại có vài đạo lực lượng bá đạo oanh tới.

Lăng Tiếu lách mình tránh né, chỉ thấy vài người cưỡi trên linh thú chia thành mấy phương vị kết hợp cùng một chỗ, nhìn qua như một loại trận pháp công kích loại nhỏ, uy lực đánh ra có chút không tầm thường, cơ hồ có thể đối phó với hai thánh hoàng đê giai đỉnh.

- Mau mau tránh ra, bằng không lấy mạng của ngươi!

Một thánh giả hướng Lăng Tiếu giận dữ hét.

Chỉ cần giảm bớt một đối thủ, bọn hắn sẽ có cơ hội lên thông thiên đàn nhiều hơn.

Lăng Tiếu lạnh lẽo nói:

- Đừng đến trêu chọc ta!

Dứt lời hắn tiếp tục đi lên thang trời.

Nhưng mấy người kia không muốn cho hắn đi lên, đồng loạt phát động tấn công, muốn diệt sát hắn.

Oanh long!

Khói bụi mù mịt, một thánh giả đỉnh lạnh lùng cười nói:

- Thật sự không biết sống chết…

Hắn còn chưa dứt lời, một cước ảnh đã giẫm lên miệng của hắn, sức của cước ảnh như núi cao sụp xuống, uy lực đáng sợ đến cực điểm.

Miệng hắn chẳng những bị giẫm nát, ngay khuôn mặt đều lõm vào phân nửa, máu tươi đầm đìa, tử khí xâm nhập đem toàn thân hắn hoàn toàn ăn mòn.

Mấy người khác kinh hãi, thúc giục linh thú công tới.

Đáng tiếc Lăng Tiếu không còn muốn tiếp tục lưu tình, từng đạo cước ảnh mang theo tử khí đem mạng của bọn hắn hoàn toàn gặt hái.

- Đã nói đừng đến chọc ta, còn muốn khiêu khích lực nhẫn nại của ta!

Lăng Tiếu khinh thường nói một câu, tăng nhanh tốc độ đi lên thang, hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa, cuối cùng sẽ làm trễ nãi canh giờ.

Dùng tốc độ nhanh nhất lên đỉnh không cần dùng bao nhiêu thời gian, mà nhiều người đều tập trung lực chú ý lên thiên đàn, khi đi lên đỉnh cũng không nhiều người ngăn trở.

Khi Lăng Tiếu đi lên tới đỉnh, cuộc hỗn chiến nơi này càng thêm dữ dội.

Vài chục người đạt tới thánh hoàng trung giai, vẻ mặt đều như đang xem diễn kịch, lộ ra ý tứ vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Lăng Tiếu phát hiện trong đoàn người Vạn Kiếm tông đã có mười lăm thánh hoàng chiếm vị trí, không ai dám đi tìm bọn hắn gây phiền phức.

Đây là cỗ thế lực chiếm vị trí nhiều nhất trong việc tranh đoạt một trăm danh đầu, thể hiện được nội tình mạnh mẽ nhất của Vạn Kiếm tông.

- Tiểu tử cút ngay cho ta!

Một đại hán khôi ngô quát một tiếng, đại đao hướng Lăng Tiếu chém tới.

Đao mang chém xuống, chỉ chém tàn ảnh của Lăng Tiếu thành hai nửa, hắn đã đi ra sau lưng người nọ, một tay không chút lưu tình đặt lên sau lưng người kia, một đoàn thiên hỏa đột nhiên bộc phát đem người nọ trực tiếp đốt thành tro bụi.

Một màn này rơi xuống trong mắt không ít người, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Phải biết rằng người kia là một bán thánh hoàng, nhưng không chống nổi một chiêu của thanh niên kia đã tan thành mây khói, có thể thấy được thực lực của thanh niên kia đáng sợ bao nhiêu.

Lăng Tiếu nhìn những vị trí chung quanh, rõ ràng phát hiện trong số những

người của Vạn Kiếm tông có mặt cả Lưu Thúy Vân lẫn Nguyên Dần Tử.

Lúc hai người kia cảm giác được ánh mắt Lăng Tiếu phóng tới, đều cảm giác da đầu có chút run lên, thầm cầu nguyện Lăng Tiếu đừng đến tìm bọn hắn gây phiền toái.

Đáng tiếc bọn hắn càng cầu nguyện, Lăng Tiếu càng hướng chỗ bọn hắn đi tới.

- Cút đi xuống tha các ngươi một mạng!

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn Lưu Thúy Vân cùng Nguyên Dần Tử quát.

- Lăng Tiếu ngươi chớ khinh người quá đáng, trước đây là chúng ta không đúng có thể giải thích với ngươi, bên kia có vị trí sao ngươi không đi đoạt, vì sao phải trở ngại với chúng ta!

Lưu Thúy Vân mang theo vài phần khiếp ý nhìn Lăng Tiếu nói.

Nguyên Dần Tử cũng kêu lên phụ họa:

- Đúng vậy, sư thúc ta tha cho ngươi một mạng, ngươi đừng không biết phân biệt!

Lăng Tiếu không muốn vô nghĩa với hai người kia, hướng hai người ra tay.

Thánh hoàng đỉnh từng giao thủ với Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Lăng Tiếu, ngươi cần gì phải trách người như thế đâu, ngươi muốn vị trí ta có thể bảo họ tặng cho ngươi, nhưng ngươi đuổi họ đi xuống thật sự là quá mức!

Gã thánh hoàng đỉnh này chính là người giành được vị trí đầu tiên, thực lực tuyệt đối là một trong những người đỉnh cấp nhất nơi này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1680 - Đăng Thiên Sát Lục.

Những thánh hoàng chung quanh nhìn thấy Lăng Tiếu đều lộ vẻ nghi hoặc, bọn hắn không rõ vì sao người của Vạn Kiếm tông nhân nhượng thanh niên kia, trong lòng nhủ thầm:

- Chẳng lẽ người này có lai lịch lớn?

- Quá mức hay không không phải do ngươi nói, ta không giết bọn hắn xem như đã thật nhân từ, muốn đến Thiên Vực chờ năm sau rồi tính!

Lăng Tiếu đáp.

Cùng lúc đó trong tay hắn hiện ra Kim Long thương, khí tức không ngừng đề thăng lên.

Hắn không biết gã thánh hoàng đỉnh kia có ra tay hay không, nhưng nhất định cần làm tốt chuẩn bị ứng chiến.

Tên thánh hoàng đỉnh còn chưa xuất thủ, nhưng Lưu Thúy Vân thừa dịp Lăng Tiếu phân tâm bỗng nhiên ra tay, một cây trường tiên như linh xà hướng Lăng Tiếu trói tới, trong tay ả lấy ra một viên Thiên Lôi Tử ném qua chỗ Lăng Tiếu.

- Ngươi đi chết đi!

Lưu Thúy Vân phẫn nộ quát.

Lưu Thúy Vân ra tay tàn nhẫn đến cực điểm, trước tiên định trụ Lăng Tiếu,

lại dùng Thiên Lôi Tử ném về phía hắn muốn nổ tung hắn!

Tất cả chuyện này chỉ làm ra trong nháy mắt, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng Lăng Tiếu đã thành tựu thần hồn, phản ứng ở các phương diện còn muốn nhanh hơn thánh hoàng đỉnh, càng mẫn tuệ hơn rất nhiều.

Khi trường tiên quấn về phía hắn, hắn đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, mà Thiên Lôi Tử ngược lại thay đổi phương hướng bay về phía Nguyên Dần Tử.

- Đáng chết!

Nguyên Dần Tử nhìn thấy Thiên Lôi Tử bay tới trong nháy mắt, gầm lên một tiếng giận dữ nhanh chóng tránh né.

Oanh long!

Tuy hắn phản ứng không chậm, nhưng vẫn bị lan đến, quần áo bị tạc tổn hại không chịu nổi, nhóm thánh hoàng trên thiên đàn không nhịn được mắng lên.

- Vốn định tha cho ngươi một mạng, vậy thì ngươi đi chết đi!

Thanh âm Lăng Tiếu sâu kín vang lên sau lưng Lưu Thúy Vân.

Cùng lúc đó quyền kình của hắn đã không chút lưu tình hướng đầu Lưu Thúy Vân đập tới.

- Dừng tay!

Gã thánh hoàng đỉnh của Vạn Kiếm tông rốt cục không nhịn được nữa liền

xuất thủ, hắn kinh quát một tiếng, thân ảnh bật lên trên thiên đàn, thánh kiếm sau lưng nháy mắt ra khỏi vỏ.

Kiếm Sát Tứ Phương!

Vạn đạo kiếm quang hướng sau lưng Lăng Tiếu chém tới, từng đạo kiếm khí túc sát khiến những người chung quanh đều có chút phát lạnh.

Thánh hoàng đỉnh kia đã động sát niệm với Lăng Tiếu.

Nguyên bản hắn có chút kiêng kỵ thực lực của Lăng Tiếu, nhưng bây giờ Lăng Tiếu cố ý bới móc, xem thường lời nói của hắn, đây chính là khiêu khích uy nghiêm của hắn.

Lăng Tiếu cảm ứng được kiếm chiêu đáng sợ sau lưng, chiêu thức phóng ra nhất thời hóa quyền thành trảo, đem Lưu Thúy Vân còn chưa kịp phản ứng nắm trong tay, sau đó ném ngược ra sau.

Tên thánh hoàng đỉnh không dự đoán được Lăng Tiếu hạ thủ tàn nhẫn như vậy, dùng người của Vạn Kiếm tông làm vũ khí phản kích, khoảng cách quá gần nên hắn đã không kịp thu chiêu.

Kiếm quang vô tình, trực tiếp đem Lưu Thúy Vân đang hoảng sợ xoắn thành thịt vỡ, vô số máu tươi sái xuống trên bầu trời.

- Tiểu tặc chết tiệt, dám lấn lão phu!

Thánh hoàng đỉnh thẹn quá hóa giận, rống lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay càng thêm phức tạp khủng bố.

Từng đạo kiếm quang tung hoành tê thiên liệt địa, vô cùng đáng sợ.

Những người đang tĩnh tọa trên thiên đàn đều tránh ra xa, chỉ sợ bị liên lụy, rồi sau đó gặp phải người chạy lên trên, chỗ ngồi còn chưa nóng đã bị kiếm quang giết chết tại chỗ.

- Chết tiệt, chẳng lẽ muốn hủy diệt thiên đàn hay sao!

- Chỉ còn lại nửa canh giờ, còn tức giận như thế, nếu tiếp tục như vậy chúng ta cùng nhau ra tay oanh bọn họ xuống dưới!

- Nên yên lặng theo dõi kỳ biến đi, với lão bất tử Vạn Kiếm tông, tin tưởng rất nhanh có thể chấm dứt chiến đấu.

- Thanh niên kia thật sự không biết trời cao đất rộng, nhiều người như vậy không chọn, cố tình gây trở ngại với Vạn Kiếm tông.

Toàn bộ thánh hoàng đều khó chịu quát, bọn hắn tức giận Lăng Tiếu phá hủy quy củ, khiến cho thánh hoàng đỉnh của Vạn Kiếm tông ra tay.

Lăng Tiếu mặc kệ bọn họ, chiến ý đại thịnh, thực lực không ngừng trương lên, trên thân đã hiện long lân, nhưng trên đầu không dài ra long giác, trải qua thần hồn ngăn chặn một bộ phận biến hóa, nhưng chiến lực vẫn vô cùng biến thái.

Chỉ thấy hắn vũ động trường thương đối kháng thánh hoàng đỉnh, từng chiêu thức không chút hạ phong.

Thánh hoàng đỉnh càng đánh càng vô cùng kinh hãi, nguyên bản hắn nghĩ Lăng Tiếu có thể vượt cấp khiêu chiến xem như đã đánh giá cao, không nghĩ tới đối phương còn có thể đối chiến ngang hàng với thánh hoàng đỉnh, trận chiến này thật sự làm cho hắn cảm thấy thật biến thái.

Cuối cùng hắn không muốn bỏ lỡ thời cơ thông thiên, triệu hoán ra thánh thú

cửu cấp biến dị của mình.

- Tiểu tặc, hôm nay ngươi có thể chết trên tay lão phu, ngươi đã đủ kiêu ngạo, lão hỏa kế, cùng ta xử lý hắn!

Tên thánh hoàng đỉnh giận dữ hét.

Kiếm Nộ Cuồng Đào!

Thánh hoàng đỉnh dốc hết toàn lực, từng đạo kiếm quang như sóng thần điên cuồng gào thét đem Lăng Tiếu hoàn toàn bao vây, mà đầu thánh thú vẫn rình chằm chặp, một khi Lăng Tiếu trốn tránh sẽ lập tức cho hắn một kích trí mạng.

Lăng Tiếu cũng ý thức được nếu còn tiếp tục dây dưa, đối với hắn không có chỗ tốt gì, hắn gầm lên một tiếng giận dữ, thanh âm long ngâm chấn vạn dặm, đem kiếm quang chấn vỡ, toàn lực thi triển Vô Cực Phân Thân Thuật.

Tổng cộng một trăm lẻ tám thân ảnh, đem toàn bộ kiếm quang oanh tán, hướng tên thánh hoàng đỉnh phản kích.

Tuy Lăng Tiếu đối kháng được một chiêu này, nhưng trên người lưu lại thật nhiều vết kiếm, từng đạo vết máu không ngừng chảy xuống.

Thánh hoàng đỉnh càng không dự đoán được Lăng Tiếu phản kích hung hãn như thế, mỗi một quyền chấn đến cổ tay hắn phải run rẩy không thôi.

Thực lực của hắn tuy mạnh mẽ nhưng hắn đã già, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ người chết sẽ là hắn.

May mắn thánh thú của hắn hướng Lăng Tiếu đánh tới giúp cho hắn có cơ hội hòa hoãn.

Lăng Tiếu cười lạnh quát:

- Hôm nay mượn ngươi làm đá kê chân cho ta thăng thiên!

Dứt lời thần hồn lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Hai Lăng Tiếu giống nhau như đúc, đều có thân thể huyết nhục bình thường, làm người ta khó thể phân biệt thật giả.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện một người càng thêm thánh khiết, luôn tản mát ra thần quang, vô cùng uy phong.

Toàn bộ thánh hoàng đều cảm giác có một cỗ áp lực đáng sợ dâng lên trong lòng, làm bọn hắn có nỗi xúc động muốn thần phục.

- Để cho ta xem thử uy lực của ngươi như thế nào đi!

Chân thân âm u nói với thần hồn, ngay sau đó giao Kim Long thương vào tay thần hồn.

Thần hồn tiếp nhận Kim Long thương, khí thế bỗng biến đổi, lực lượng phát ra từ Thông Thiên trận đều bị kéo chấn động.

Mọi người lâm vào cả kinh, đều nghĩ Thông Thiên trận sắp hủy diệt, rút về trên Thiên Vực.

Thần hồn lạnh lùng cười, diễn biến Phách Long thương quyết, đủ loại lực lượng khắp bốn phía đều hội tụ tới, ngay cả đại thế lực lượng của Thông Thiên trận đều bị dẫn động, một cỗ cảm giác làm người cảm thấy khủng bố dâng lên trên đầu mọi người.

Thánh hoàng đỉnh chợt nổi lên khiếp ý, không biết vì sao khi nhìn thấy thần

hồn của Lăng Tiếu trong lòng cảm giác vô cùng sợ hãi.

Đầu thánh thú nghe theo mệnh lệnh của hắn rít gào một tiếng, hướng hai Lăng Tiếu đánh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1681 - Thần Hồn Oai!

Thần hồn lạnh lùng cười một tiếng:

- Chỉ là thánh thú cũng dám sính uy trước mặt ta!

Tay nắm trường thương, thần hồn lướt tới trước, trường thương đâm ra ngoài, mang theo lực lượng ầm ầm nổ tung.

Kim mang chợt lóe, thanh âm nổ bạo kinh thiên động địa vang lên.

Đầu linh thú chưa đến gần đã bị đánh thành tro tàn, không hề lưu lại chút vết máu.

Khi hết thảy tan biến, mọi người đều vô cùng sợ hãi.

- Lực lượng thật đáng sợ, cho dù là thánh hoàng đỉnh cũng không lợi hại như vậy đi, thanh niên này rốt cục là ai, vì sao trước kia chưa từng nghe nhắc đến hắn!

- Chẳng lẽ là lão quái vật lánh đời khổ tu, tu luyện thần công đại thành phản lão hoàn đồng sao?

- Bất kể như thế nào chúng ta không nên trêu chọc người này, quá kinh khủng, lão bất tử Vạn Kiếm tông đá trúng tấm sắt rồi.

- Hắn…hắn không phải người…chẳng lẽ là thần?

Chân thân Lăng Tiếu cười nói:

- Không sai, giết luôn lão bất tử kia đi, luôn giả nhân giả nghĩa, nhìn thấy phiền lòng!

Thần hồn cười nói:

- Đây là tự nhiên, ngươi thấy phiền lòng, cũng chính là ta phiền lòng, không có gì khác nhau!

Thanh âm thần hồn hạ xuống, thân ảnh đã đến trước mặt thánh hoàng đỉnh.

Sắc mặt người kia xám như tro tàn, nhưng không hề cầu xin tha thứ, lộ ra vài phần khí khái nói:

- Muốn giết lão phu, các ngươi cũng phải trả giá lớn, ta không thể thông thiên, các ngươi cũng đừng nghĩ thông thiên, hủy diệt cho ta!

Dứt lời hắn đem lực lượng đề thăng lên thần cảnh.

Hắn đã tích lũy mấy ngàn năm, sớm muốn đột phá thần cảnh, nhưng vẫn chưa thăm dò được cánh cửa, nay cảm giác được lực lượng thần hồn trước mặt, hắn tựa hồ nắm bắt được chút gì đó, chỉ đáng tiếc vẫn chưa thể lĩnh ngộ.

Hắn tự biết khó thoát khỏi cái chết, rõ ràng lựa chọn tự bạo, muốn tạc hủy Thông Thiên trận, cho mọi người cùng nhau chôn cùng.

- Muốn tự bạo? Ngươi hỏi qua ta hay chưa!

Thần hồn cười lạnh một tiếng, bàn tay vừa nhấc, lực lượng bốn phía như thủy triều kéo tới, ngay cả lực lượng Thông Thiên trận cũng bị hắn mượn lấy.

Thật nhiều lực lượng hình thành lao lung, không khoan nhượng đem thánh

hoàng đỉnh giam cầm.

Lực lượng của thánh hoàng đỉnh đã bành trướng, nhưng thân thể không thể nổ bạo, hắn chỉ cảm thấy toàn thân mình bị đè ép trong một không gian vô cùng nhỏ hẹp.

Hắn giận dữ trừng mắt, ánh mắt lộ vẻ không cam lòng.

- Lực lượng vẫn còn có chút không đủ, muốn tự bạo cút ra xa một chút đi!

Thần hồn khẽ nhíu mày nói, tay vung lên, đem thánh hoàng đỉnh tung ra xa hơn ngoài vạn thước.

Phanh!

Một thanh âm nổ tung kinh thiên động địa vang lên, làm mọi người cảm thấy rung động không thôi.

Mọi người thấy một màn này đều cảm nhận rét lạnh tận đáy lòng, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu tràn ngập vẻ kính sợ.

Nguyên Dần Tử nhìn thấy sư thúc cùng Lăng Tiếu đối chiến ngang tay, đã trốn khỏi thiên đàn, một khi có bất kỳ điều gì không ổn sẽ bỏ chạy.

Nhưng chân thân của Lăng Tiếu đã giết hắn dưới vô địch quyền ý.

Người của Vạn Kiếm tông nhìn thấy Lăng Tiếu không chút kiêng nể liên tục giết chết ba người của mình, không dám có chút ý phản kháng, ngược lại có bao xa chạy bao xa, chỉ chờ năm sau tiếp tục lên thiên đàn.

Bọn họ chỉ sợ Lăng Tiếu tìm đến mình, diệt sạch không tha bất kỳ ai.

Chân thân cùng thần hồn Lăng Tiếu hợp nhất, gương mặt hiện lên nụ cười hài lòng tự tin.

Thánh Hoàng đỉnh phong của Vạn Kiếm tông là cao thủ đứng đầu số một số hai bên trong yếu tắc cũng vẫn lạc rồi.

Trong lúc nhất thời những người kia vì tranh đoạt Thiên đàn, ánh mắt của từng ngời nhìn Lăng Tiếu trở nên vô cùng kính sợ lên.

Những người khác của Vạn Kiếm tông đã sớm từ trên Thiên đàn rời khỏi, hành trình đăng thiên thứ nhất này đã không có phần của bọn họ ròi.

Một gã cao cấp Thánh Hoàng trong đó khom người xuống đối với Lăng Tiếu nói:

- Vị đại nhân này mời thượng tọa, vị trí đệ nhất Thiên đàn không phải ngài thì là của ai a!

Hôm nay các lúc đăng thiên còn có chừng nửa khắc chung, tất cả mọi người bởi vì đại chiến của Lăng Tiếu cùng Thánh Hoàng đỉnh phong kia đều bị buộc rời khỏi Thiên đàn, hiện tại lại một lần nữa chuẩn bị ngồi vào, nhưng mà Lăng Tiếu ở đây, bọn họ lại không dám ngồi xuống trước.

Những người khác cũng liên tục lên tiếng nói những lời cung kính với Lăng Tiếu.

- Không sai, vị đại nhân này thần công cái thế, chính là tấm gương của chúng ta, còn thỉnh đại nhân vào ngồi trước.

- Đại nhân anh hùng cái thế, Vạn Kiếm tông đắc tội ngày thật là mắt bị mù rồi, nếu là lại có người của Vạn Kiếm tông đến đây, ta nguyện thay đại nhân mà giết bọn họ.

- Còn thỉnh đại nhân trước vào ngồi, Thông Thiên chi trận rất nhanh sẽ biến mất.

- Đúng đúng, đại nhân trước vào ngồi đi, đến Thiên vực còn thỉnh quan tâm chúng ta một chút.

Lăng Tiếu không thích ngó ngàng tới những người nịnh nọt kia, thân thể nhẹ đạp một cái hạ xuống vị trí đệ nhất trên Thiên đàn.

Lúc này vạn đạo thiên thê kia đã dần dần thu lại ròi, năng lượng của trận pháp cũng không ngừng co rút lại.

Rất nhiều Thánh Hoàng đều quy vị, yên tĩnh đợi một khắc đăng thiên kia.

Những chỗ ngồi còn trống kia lại một lần nữa đưa tới tinh phong huyết vũ.

Rất nhiều Thánh giả đánh hết toàn lực, đánh ra sát chiêu tầng tầng không ngừng, muốn ở lúc cuối cùng có thể đi lên vị trí Thiên đan.

Liên tục tê sát, đã có đại bộ phận Thiên đàn chi vị bị người chiếm cứ, mà những chiếc ghế còn lại cuối cùng bị mấy tên tàn nhẫn hung hãn vượt giai mà chiến, đem những người khác kéo xuống ngựa, may mắn đăng đàn.

Hưu hưu!

Vạn đạo quang trượng hạ xuống, từng đoàn vĩ lực ở trong phương thiên địa này lưu chuyển.

Trăm người đăng đàn, từng người giống như chiếm được thần quang đắm chìm, cả người đều cảm thấy vui sướng lên, trên khuôn mặt mang theo nụ cười kích động thỏa mãn, phảng phất hết thảy tê sát lúc trước đã trở thành mây khói thoảng qua.

Mà những người không được đăng đàn kia chỉ có thể nhìn lên, nhìn một màn thần kỳ này, mọng đợi đến lần sau nhất định sẽ phải đi lên một lần.

Quang mang như toa!

Lăng Tiếu đx sớm trải qua chuẩn bị đăng thiên, hắn cảm thấy chỗ này hẳn là cùng truyền thâu trận trực tiếp di hình hoán cảnh không sai biệt lắm, chỉ ở trong nháy mắt liền đến một cái địa phương khác.

Nhưng mà một lần này hắn vẫn là tính nhầm.

Thông Thiên chi trận này có lẽ cùng loại với truyền thâu trận, nhưng mà tốc độ di chuyển thật giống như còn muốn chậm hơn so với truyền thâu trận.

Hắn dù không thấy rõ sự vật ở xung quanh, nhưng mà thần hồn của hắn lại có thể cảm ứng đến không gian hắc ám vô tận này.

Thân thể của hắn tự hồ xuyên toa ở trong vũ trụ, lấy một loại quỹ tích nào đó mà bay đi.

Hắn biết THông Thiên chi trận này không phải là chậm hơn so với truyền thâu trận, ngược lại là nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, sở dĩ chậm như vậy là bởi vì yếu tắc hẳn là cách Thiên vực quá xa rồi, thời gian truyền thâu cần tiêu hao phải dài hơn không ít.

Lăng Tiếu cũng không biết đã qua bao lâu, có lẽ là chỉ một chút thời gian, có lẽ lại là qua vài năm rồi, thân thể hắn rốt cuộc là bị nặng nề ném ở trên mặt đất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1682 - Đến Thiên Vực. (1)

Lực lượng ném xuống này hết sức cường đại, cho dù là Thánh giả bình thường bị ném như thế cũng sẽ bị trọng thương, mà Lăng Tiếu cũng cảm thấy huyết mạch có chút không dễ chịu.

Tốt ở nhục thể của hắn cường đại hơn so với người bình thường, trong lúc nhất thời liền từ mặt đất đứng lên.

Lúc hắn hô hấp chỉ cảm thấy chỗ này tràn đầy thiên địa linh khí đặc nồng đến cực điểm, đây là hắn ở bên trong Huyền Linh địa lục hoặc là Thiên vực yếu tắc đều chưa từng cảm thụ qua, trừ cái này ra, những lực lượng này còn ẩn chứa khí tức bổn nguyên, đó tương đương với năng lượng mênh mông tinh thuần.

Lăng Tiếu không kìm long được mà nhắm mắt lại, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Cổ Hoàng thần công, tam đại dị vật cùng với thần hồn ở trong cơ thể đều là toàn bộ tha hồ hấp thu những lực lượng này.

Một lát sau, Lăng Tiếu lại tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Rất nhiều năng lượng thiên địa đem Lăng Tiếu bao vây lại từng đoàn, cung cấp cho hắn hấp thu tăng cường thực lực.

Chỉ là hắn còn chưa hưởng thụ đầy đủ khoái cảm như vậy, một đạo thanh âm thô quánh vang lên nói:

- Con chuột nhỏ mới đến này lại còn có tâm tư thoái mái mà tu luyện, xem ra hắn còn là có chút không rõ được tình huống!

Lăng Tiếu sâu kín mở mắt ra, muốn rõ ràng rốt cuộc là người phương nào đến làm phiền hắn tĩnh tu, đồng thời hắn cũng thầm mắng chính mình khinh thường, vừa đến Thiên vực lại thiếu lòng cảm giác, nếu như nhân gia đột nhiên xuất thủ với hắn, hắn tất ăn thiệt thòi lớn.

Chỉ thấy một gã nam tử cưỡi trên một đầu Hắc Hổ, trong tay cầm lấy một thanh đại đao, da thịt quanh thân rắn chắc bạo trướng, từng cái gân xanh chợt hiện, trên khuôn mặt mang theo lệ khí nồng đậm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu giống như là con mồi, tràn đầy ý khinh thường, khinh bỉ.

Người này đã có thực lực trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy chiến lực chân chính uẩn hàm của hắn không chỉ là như thế.

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được bốn phía chỗ này có rất nhiều khí thế cường hãn, trong đó có vài cỗ để cho hắn cảm thấy úy kỵ.

Lúc này Lăng Tiếu mới chú ý đến tình huống xung quanh mình, chỗ này rõ ràng là một mảnh đất cằn sỏi đá, cây cối hoa cỏ cũng không có, rất nhiều núi đá mọc lên, từng tòa cao chọc trời, đặc biệt hiển lộ nguy nga.

- Chỗ này chính là Thiên vực sao?

Lăng Tiếu tự mình lẩm bẩm.

Nam tử cưỡi trên Hắc Hổ kia không nghĩ đến "Con chuột nhỏ" vừa mới đi tới chỗ này lại không để hắn vào trong mắt, thật sự là để hắn cực kỳ tức giận.

- Tiện dân, cút lại đây dập đầu nhận lỗi cho đại gia, bằng không để ngươi không thấy được ánh mặt trời của ngày mai!

Đại đao trong tay của nam tử kia run lên một cái quát to.

Hắc hổ ở dưới người hắn cũng theo đó gào thét một tiếng, hơi có chút cảm giác hổ khiếu sơn lâm.

- Ngươi đang nói chuyện với ta sao?

Lăng Tiếu chỉ chỉ vào chính mình mà hỏi.

- Lời thừa, tiện dân như ngươi chẳng lẽ không phải là từ đất phát phối trở về sao? Lại cùng bổn đại gia giả trang, ta giết ngươi!

Nam tử cực kỳ tức giận, đại đao trong tay hắn thuận tay vung lên, hướng về phía Lăng Tiếu trảm qua.

Một đao tùy ý như vậy đã trảm ra một đạo đao mang cao mấy ngàn thước, uy lực rất là bất phàm.

Oanh long!

Đao mang ở trên mặt đất để lại một đạo vếtđao dài dài, giống như là khe hẹp sâu không thấy đáy khi trải qua động đất mà lộ ra, để cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ở trên mặt đất chỗ cũ của Lăng Tiếu đã không còn bóng dáng của hắn tồn tại.

Nam tử kia nghi ngờ nói:

- Sẽ không chết nhanh như vậy chứ?

Lúc này tọa kỵ của hắn trong nháy mắt hướng về phía sau trở mình lại, hướng về một đạo nhân ảnh bổ nhào cắn tới.

Nhân ảnh kia chính là Lăng Tiếu, chỉ thấy thân ảnh của hắn như gió phiêu động, trốn qua được phát cắn của Hắc Hổ, một trận thối mang mãnh liệt hướng về phía nam tử kia tập quyển mà tới.

Phanh phanh!

Phong Thần Thối uy lực bất phàm, từng đạo thối ảnh giống như lợi nhận đem nam nhân kia đạp đến từ trên Hắc Hổ rơi xuống.

- Hóa ra còn là một tên cứng rắn, lão tử giết ngươi!

Nam tử kia thẹn quá hóa giận, đánh ra toàn lực hướng Lăng Tiếu oanh sát mà đến.

Hắc sắc đao mang mang theo hủ thực chi kình nồng đậm càng không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu oanh trảm.

Tọa kỵ Hắc Hổ của hắn từ trong miệng phát ra từng đạo quang mang thuộc tính phối hợp mà cùng xuất kích.

Rất nhiều sơn thạch bị tồi hủy hóa thành tê phấn, rất nhiều khối đá càng không ngừng văng tung tóe.

Người xung quanh sớm đã phát hiện đến, gần trăm đạo khí tức của Thánh Hoàng từ bốn phương tám hướng lao tới đây.

- Lưu Hắc Đạt này làm cái gì, không phải là để hắn bắt một tiện dân sao, lại làm ra động tĩnh lớn như vậy!

Một gã Thánh Hoàng đỉnh phong dẫn dầu có chút bất mãn nói.

Người này nhìn lại bất quá là hơn ba mươi tuổi, tên là Thiết Lang, mặc một

bộ chiến giáp uy vũ, ngồi ở trên Lang Vương, đặc biệt hiển lộ uy vũ bất phàm.

Một gã cao cấp Thánh Hoàng khác tiếp lời nói:

- Hàng năm đưa đến mấy cái tiện dân, công phu cũng không quá yếu, mặc dù có chút dễ dàng có thể bắt lại nhưng mà mỗi lần đều sẽ không tốt lành như vậy, bất quá như vậy cũng tốt, thực lực càng mạnh, thể cách sẽ càng tốt hơn một chút, đến lúc đó muốn đào móc quáng thạch cũng sẽ có khí lực một chút, sợ nhất là gặp gỡ những gia hỏa mềm yếu kia, dứt khoát giết luôn là xong.

Người này tên là Liễu Kim Hỉ, so sánh với Thiết Phong hiển lộ ra già nua một chút, tọa kỳ là một đầu Long Văn Báo.

Sau đso đoàn người này đã đi đến chxo mà Lăng Tiếu cùng nam tử kia giao chiến.

Lúc này chiến đấu cũng đã kết thúc!

Những người đó nhìn ở phía trước, thần sắc đều có chút mất tự nhiên.

Bọn họ vốn dĩ cho là đồng bạn của mình phải bắt được một tiện dân đến từ đất phát phối sẽ không quá khó, bởi vì những năm trước bọn họ cũng thường xuyên làm việc này, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp gỡ một chút ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không giống tìn huống như bây giờ a!

Chỉ thấy nam tử kia đã bị Lăng Tiếu nắm cổ, mà đầu Hắc Hổ kia thì bị đạp nằm ở trên mặt đất, trong miệng vẫn đang không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Lăng Tiếu không hạ sát thủ, hắn còn muốn biết tình huống ở chỗ này, bằng

không bị thiệt thòi chỉ có thể là hắn.

- Tiện dân thật trẻ tuổi, ta có thể cảm ứng được hắn cư nhiên không vượt qua trăm tuổi, hơn nữa có thể bắt được Lưu Hắc Đạt, nhất định là thiên tài của đất phát phối, ở chỗ chúng ta cũng coi như là một nhân vật rất gỏi rồi.

Liễu Kim Hỉ không nhịn được mà than thở nói.

- Bất kể như thế nào, trước đem hắn bắt lại rồi nói sau, nếu như có thể mà nói liền đưa hắn đến Đấu Ngục tràng mài luyện một phen, nếu như hắn có thể thật giết ra một cái đường máu, nhưng được ban tặng thân phận vực dân, có thể thu được Thần Vương nhận làm ký danh đệ tử cũng là không tệ, đến lúc đó chúng ta cũng có thể mò được chút ít phần thưởng!

Thiết Lang kia nói, trong ánh mắt toát ra vài phần hứng thú.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1683 - Đến Thiên Vực. (2)

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nhưng biết đây là địa phương nào không? Còn không nhanh đem người thả ra!

Lăng Tiếu cũng là ngoan ngoãn đem người ở trong tay thả ra, đồng thời lại nói:

- Chỗ này không phải là Thiên vực sao? Tiểu đệ mới đến chỗ này, không hiểu quy củ lắm, chư vị đây là muốn làm gì?

Lăng Tiếu không biểu hiện đến mức quá bá đạo, cũng không dám biểu hiện quá mức mềm yếu, chỉ xem đó là một tràng hiểu lầm.

- Từ chỗ yếu tắc đi lên đều là tiện dân, ở bên trong vực sẽ không có bất kỳ thân phận gì có thể nói, nếu như ngươi muốn mạng sống liền ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của chúng ta, bằng không ngươi tuyệt đối sống không quá hôm nay!

Thiết Lang sâu kín nói.

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút, trong lòng đang nhanh chóng suy nghĩ:

- Thiên vực dù là thiên đường của tu võ, nhưng cũng là địa phương sát lục vô tình a!

Sau một phen do dự, hắn gật gật đầu nói:

- Tốt, ta nguyện ý nghe theo phân phó của các ngươi.

Đám người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ không ngờ tới Lăng Tiếu cư nhiên nghe lời như thế, đây cũng là giảm đi một phen tay chân.

Tiếp theo trong tay của Liễu Kim Hỉ nhiều ra một khỏa đan dược hướng về phía Lăng Tiếu ném tới:

- Ăn nó vào đi!

Lăng Tiếu đem đan dược kia tiếp lấy, do dự một chút vẫn là đem nó nuốt xuống.

Lăng Tiếu dù là luyện đan tông sư, nhưng mà cũng không thể nhìn một cái liền có thể phá đoán ra đây là đan dược gì.

Chỉ là đan dược này từ trong tay người đó ném lại, hiển nhiên sẽ không phải là đan dược tốt gì rồi.

Hắn dám trực tiếp nuốt vào như thế đó là bởi vì hắn đối với thân thể của mình có đủ lòng tin.

Thuận theo đan dược vào bụng, một cỗ lực lượng không hiểu phong tỏa lại đan điền của hắn, cắt đứt liên hệ giữa đan điền với thức hải, để hắn mất đi tất cả chiến lực.

- Phong Thánh đan!

Lăng Tiếu lập tức từ dược tính của đan dược mà phán đoán ra dược danh xưng của nó.

Phong Thánh đan, có thể phong tỏa lực lượng của tất cả người có thực lực

Thánh Hoàng trở xuống, là Đại thánh đan khiến cho người ta không cách nào vận chuyển bất kỳ lực lượng gì để chiến đấu.

Có thể nói đây là một loại đan dược có thể phế trừ võ lực của võ giả trong chốc lát.

Cũng chính là nói Lăng Tiếu bây giờ đã mất đi sự chống đỡ của lực lượng, người bình thường muốn tàn sát hắn trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Bất quá viên đan dược này đối với Thánh Hoàng mà nói chỉ có thể phong tỏa một tháng, nếu như là Thánh giả mà nói chỉ sợ ở trong một năm cũng không có cách nào vận dụng lực lượng.

- Có đảm khí, chúng ta chỉ là tạm thời phong tỏa lực lượng của ngươi, ngươi không nên trông chờ có thể chạy thoát, hết thảy nghe theo an bài của chúng ta, có thể để cho tính mạng của ngươi không lo!

Liễu Kim Hỉ tán thán nói.

- Tốt!

Lăng Tiếu không lộ ra vẻ kinh hoảng gì mà đáp ứng.

Thiết Lang kia nhìn bộ dạng bình tĩnh của Lăng Tiếu lộ ra vài phần kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này rất trấn định!

Lúc này, Lưu Hắc Đạt với mói bị Lăng Tiếu đánh bại đã dùng đan dược khôi phục thương thế, hắn rống giận một tiếng:

- Tiện dân đáng chết, lại dám thương tổn đại gia, ta làm thịt ngươi!

Lưu Hắc Đạt lướt tới trước mặt Lăng Tiếu, không chút lưu tình nện một quyền lên bụng Lăng Tiếu.

Thân thể Lăng Tiếu nhất thời giống như là tôm chết cong người xuống, tiên huyết từ trong miệng phun ra.

Lưu Hắc Đạt lại một lần nữa xuất quyền oanh ở trên mặt Lăng Tiếu, thân hình của Lăng Tiếu ở giữa không trung xoay tròn mấy vòng, nặng nề rơi xuống ngoài trăm thước.

Lưu Hắc Đạt muốn lần nữa đuổi theo đánh Lăng Tiếu, lại là bị Thiết Lang lên tiếng quát trách nói:

- Đủ rồi Lưu Hắc Đạt, dừng tay cho ta!

- Thống lĩnh, để ta giết tên tiểu tử này, lại dám đánh bổn đại gia!

Lưu Hắc Đạt đáp một tiếng lại lần nữa hướng về Lăng Tiếu giết tới.

- Càn rỡ, lại không đem lời của bổn thống lĩnh để ở trong lòng!

Thần sắc của Thiết Lang run lên rống lớn một tiếng, trong nháy mắt hướng về phía Lưu Hắc Đạt đánh ra một chưởng.

Lưu Hắc Đạt còn chưa phản ứng lại, cả người liền bị đánh đến hộc máu bay ra ngoài.

- Phế vật, không đánh được một tên tiện dân cư nhiên còn dám càn rỡ ở trước mặt bổn thống lĩnh!

Thiết Lang hết sức khinh thường mà quát lên, tiếp theo hắn đối với một tên thủ hạ nói:

- Đi đem tiện dân kia mang theo, trước an trí hắn nghỉ dưỡng hai ngày, lại để cho hắn tiến vào quáng địa.

Đêm lạnh như nước, không trăng không sao.

Một gã thanh niên nhân anh tuấn thân mặc áo bào trắng nằm ở trên một khối đá bằng phẳng, suy nghĩ đang không ngừng lướt qua.

Người trẻ tuổi này chính là Lăng Tiếu vừa mới từ yếu tắc Thiên vực đi tới Thiên vực.

hắn đi tới chỗ này đã hai ngày rồi, thương thế do bị Lưu Hắc Đạt đánh hai quyền cũng đã tốt rồi, mà hắn giả trang thành dáng vẻ không khỏe chỉ bất quá là lừa những người khác một chút mà thôi.

Hắn bây giờ đã bước đầu hiểu rõ đây là địa phương nào rồi.

Nghe những người khác nghị luận, chỗ này là một quáng thạch sơn mạch tương đối vắng vẻ, do một cỗ đại thế lực tên là Thanh Nguyệt cung quản hạt, mà người ở chỗ này chỉ bất quá đều là một ít tiểu nhân vật ngoài lề thay Thanh Nguyệt cung làm việc mà thôi, ngay cả chấp sự ngoại môn hoặc đệ tử cũng không được tính.

Mà hắn sở dĩ bị truyền tống đến đây hoàn toàn là bởi vì danh ngạch của Thông Thiên chi trận sớm đã bị các đại thế lực ở Thiên vực phân phối, hàng năm đều sẽ có người bị chia tách truyền tống đến các nơi trong Thiên vực, tiếp nhận lấy đãi ngộ bất đồng.

Bọn họ là người từ đất phát phối mà lên, ở trong mắt người của Thiên vực chính là tiện dân cấp thấp, nếu như có thể thoát ra được tầng thân phận này mới có thể trở thành vực dân, ngày sau mới có thể đi lại ở bên trong Thiên vực, bằng không cho dù bây giờ hắn đào thoát, người bên trong Thiên vực

gặp được hắn đều sẽ truy sát hắn, bởi vì ở trước khi lên Thiên vực, bọn họ đã bị lực lượng lạc ấn không hiểu in lên, là người ở bên trong Thiên vực đều có thể phát hiện được.

Thời gian mà Lăng Tiếu đi tới chỗ này ngắn ngủi, cũng chỉ là tạm thời biết một chút đại khái, cụ thể như thế nào còn không rõ ràng lắm.

Hắn đang cảm khái chính mình vừa mới trở thành Thánh Hoàng không lâu, lại liền trở thành tù binh cấp thấp, thực sự là để hắn phiền muộn không dứt.

Bất quá trước tiên vẫn là phải điệu thấp một chút mới tốt, trước làm rõ tình huống rồi lại nói.

Hắn bây giờ có thể một mình một người sống ở chỗ này, hoàn toàn là nhân gia yên tâm với hắn, bởi vì trong phương viên mấy vạn dặm nơi này còn tiền ẩn rất nhiều cao giai linh thú, mà hắn đã bị phong tỏa lực lượng, nhân gia tự nhiên là không sợ hắn chạy trón.

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu bị mang đến một chỗ quáng mạch.

Người mang hắn đến đó ngữ khí cực kỳ không khách khí nói:

- Vào đây thì biết điều đào khoáng một chút, nếu như có thể đào đủ mười vạn cân quáng thạch, do thống lĩnh chúng ta hướng bên trên thỉnh ban tặng Phá Chú thiên thủy cho ngươi, ngươi liền có thể thoát khỏi thân phận tiện dân này, bất quá nếu như nuốt riêng quáng thạch mà nói, đó chính là một cái tử lộ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1684 - Tù Binh Cấp Thấp. (1)

Nói xong cũng không quản Lăng Tiếu đồng ý hay không, đem một thanh công cụ nhét vào trong tay Lăng Tiếu, đem hắn đẩy vào trong sơn động.

Đinh đương đinh đương!

Trong sơn động sớm đã có không ít người sử dụng công cụ đào lấy quáng thạch rồi.

Những quáng thạch này tên là Lưu Kim Nham, là một loại tài liệu thượng giai dùng để luyện chế Thánh khí.

Lăng Tiếu quan sát một chút, phát hiện những người này nam có nữ có, ước chừng có bốn, năm mươi người, dáng vẻ của mỗi một người đều hết sức chất phác, không thích nói cười, hơn nữa dáng vẻ hết sức lôi thôi, nhìn ra được bọn họ ở chỗ này làm việc đã không ít năm rồi.

Tình huống của bọn họ giống như hắn, đều là bị phong tỏa lực lượng, chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể đi đào móc.

Lúc Lăng Tiếu vừa mới tiến đến thì ánh mắt của mọi người đều rơi lên trên người hắn, đều là thấu ra một cỗ đạm mạc, thậm chí còn có vài phần chế nhạo.

Lăng Tiếu không trao đổi với bọn họ, nhân gia cũng không muốn trao đổi với hắn, riêng mình đang cố gắng đi đào móc.

Mười vạn cân tinh quáng, đối với một người bị phong bế lực lượng mà nói,

muốn đào được số lượng này chỉ sợ không có công phu mấy chục năm trở lên đừng nghĩ đạt tới, khí lực nhỏ thậm chí là trong trăm năm cũng khó có thể hoàn thành.

Huống chi đợi sau khi chân chính làm được một điểm này, nhân gia chưa chắc sẽ để cho bọn ho thoát khỏi thân phận tiện dân.

Cho nên muốn ở chỗ này sinh tồn còn cần khảo nghiệm.

Đây là một quá trình vô cùng gian nan cùng khổ cực.

Chớp mắt, Lăng Tiếu đã ở trong quáng động này đào móc được một tháng rồi.

Ở trong mấy ngày này hắn chỉ từ trong động đi ra ba lần, có hai lần là nộp quáng, có một lần là lại bị ban cho đan dược phong ấn phục dụng, đồng thời nhân gia lại cho hắn một chút đan được có thể bổ sung thân thể, để cho hắn có thể tiếp tục đào móc.

Lúc mới đầu Lăng Tiếu tương đối xúc động, rất muốn trùng khai lực lượng, trùng kích ra ngoài đem những người đó giết sạch, sau đó trốn khỏi chỗ này.

Nhưng mà hắn tổng cảm giác được ở gần đây có một đôi mắt vô hình vô dạng đang giám thị lấy hắn, tồn tại đó hình như là thần, để cho hắn cảm thấy vô cùng úy kỵ.

Sau đó, hắn từ từ bình tĩnh lại, đem công phu đào móc này coi như là một loại mài luyện, mài luyện đối với tâm tính chính mình, tạm thời không hề tiếp tục đi chấp nhất trốn khỏi chỗ này.

Mà trong mấy ngày này hắn cuối cùng nói chuyện được với một cái lão đầu.

Lão đầu này họ Điền, cụ thể là tên gì thì lão cũng không cho Lăng Tiếu biết.

Lăng Tiếu chỉ để ý người khác gọi hắn là Điền lão đầu.

Từ Điền lão đầu kia hắn biết được, lão ở chỗ này đào quáng đã có hơn một trăm năm, cụ thể bao lâu thì lão cũng không nhớ rõ nữa.

Lão cũng không phải là người từ trong yếu tắc tiến đến, mà là vì đắc tội với một đệ tử của Thanh Nguyệt cung, sau đó mới bị đưa đến chỗ này đào quáng.

Nghĩ đến đây, lão một điểm cũng không hối hận vì đã đắc tội với tên đệ tử của Thanh Nguyệt cung kia, bởi vì tên kia muốn ô nhục nữ nhi của lão, mới bị lão thiến đi.

Tuy nói là lão chiếm lý, nhưng mà người của Thanh Nguyệt cung cũng là mặc kệ, cho nên đem lão phế đi rồi đưa đén chỗ này đào quáng, hành hạ quãng đời còn lại của lão.

Lão sở dĩ chịu nói chuyện phiếm cùng Lăng Tiếu ở chỗ này cũng là vì biết thọ nguyên của mình không còn nhiều nữa rồi, cho nên thừa dịp trước khi chết có thể nói chuyện phiếm với thanh niên mới đến này, để tránh cho lúc chết quá mức cô độc.

Lăng Tiếu nghe thấy chuyện của Điền lão đầu cũng không cảm thấy quá mức thương cảm.

Bởi vì người đều có lúc chết, trừ phi là thành tựu Thần vị mới có thể vĩnh sinh bất tử, điều kiện tiên quyết là không bị những Thần cấp khác diệt sát.

Từ chỗ của Điền lão đầu, Lăng Tiếu biết đại khái một chút tình huống của thiên vực.

Thiên vực kỳ thật giống với yếu tắc hoặc Trung vực, nhưng mà lại so sánh với chúng nó đều là lớn vô số lần, các loại thế lực nhiều vô số kể, hơn nữa trong các thế lực đều có Thần cấp tồn tại, thậm chí có một chút đại thế lực cổ xưa còn tồn tại cấp bậc Thủy Thần.

Đó là nhân vật chí cao vô thượng bên trong Thiên vực.

Mà Thanh Nguyệt cung này kỳ thật chỉ là thế lực bình thường trong rất nhiều các thế lực, cũng không tính là cường đại nhất, thậm chí ngay cả trung đẳng cũng không được tính.

Nhưng mà trong Thanh Nguyệt cung lại có không ít Thần Vương tồn tại, bọn họ giống với rất nhiều thế lwujc khác là chiếm cứ thạch lĩnh địa giới.

Lăng Tiếu thừa dịp nghe ngóng tin tức của Liên Hoa giáo.

Sau khi Điền lão đầu nghe danh xưng này không khỏi đều đánh một cái rùng mình, tựa hồ đối với Liên Hoa giáo tương đối úy kỵ.

Quả nhiên từ trong miệng của Điền lão đầu biết được, Liên Hoa giáo này là thượng cổ thế lực của một phương địa giới, đã truyền giáo mấy chục vạn năm, một mực đứng vững đến nay không ngã, có thể nói là tồn tại hết sức cường đại, hơn nữa tất cả kia đều là giáo phái do nữ tử tổ thành.

Biết được tin tức này, Lăng Tiếu đều có chút khẩn cấp mà muốn đi đến Liên Hoa giáo điều tra một chút, hắn tư niệm người nọ có phải thật mang đi đến chỗ này hay không.

Một ngày này Lăng Tiếu lại cùng với Điền lão đầu vừa đang đào móc, vừa đang hạ giọng trao đổi cái gì.

- Lăng lão đệ, ngươi tân tân khổ khổ từ yếu tắc đi tới Thiên vực, không cần

nói nhưng là theo đuổi lực lượng càng mạnh hơn, hôm nay ngươi bị lưu lại chỗ này chỉ sợ cả đời cũng khó có thể đi ra, nếu không ngươi nghe lão phu, lần sau nếu như có người đến, ngươi cầm ra đồ của chính mình hướng thống lĩnh đại nhân tiến cống một chút, để hắn cho ngươi một cái cơ hội ở lại bên cạnh hắn làm việc, nói không chừng ngày sau hắn có thể cho ngươi Phá Chú thiên thủy, để ngươi thoát ra thân phận tiện dân, mới có thể cao hơn một tầng a!

Điền lão đầu khuyên bảo nói, tiếp theo lão lại nói:

- Mấy chục năm trước, cũng có không ít ngườ có ngạo cốt giống như ngươi, nhưng mà đến đây còn không phải là bị hành hạ đến chết sao, chân chính có thể thoát khỏi thân phận này cũng không có mấy, cho nên ngươi tốt nhất là nghe lời của lão ca một chút đi!

Lăng Tiếu biết lời nói của Điền lão đầu là vì tốt cho hắn, lập tức cũng không phản bác lời nói của lão, trong lòng đang bàn tính kế hoạch bước kế tiếp nên đi như thế nào.

- Điền lão ca, ta không rõ vì cái gì người từ bên trong yếu tắc đi đến sẽ bị người nhìn ra được?

Lăng Tiếu hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

- Cái vấn đề ngày ngươi hỏi đúng rồi, kỳ thật trừ Thiên vực ra, những người từ các phát phối không gian khác tới đây sẽ có một loại khí tức khác biệt với Thiên vực, cái khí tức này bản thân của các ngươi không cảm ứng được, chỉ có những người như chúng ta không dính qua cái khí tức này mới biết được, cái khí tức này bị xưng là Chú khí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1685 - Tù Binh Cấp Thấp. (2)

- Chú khí là lực lượng đã bị thần hạ qua ở rất nhiều đất phát phối, là không cách nào thoát ra được, đương nhiên những lực lượng này đối với các ngươi sẽ không có thương hại gì, chỉ là một loại thân phận dấu vết đối với các ngươi, là hạ đẳng tiện dân, chỉ có phục dụng qua Phá Chú thiên thủy mới có thể thoát ra khỏi Chú khí này, đến lúc ngươi mới được xem là một vực dân chân chính, sẽ không bị những người khác truy sát!

Điền lão đầu giải thích một hơi nói.

Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ, khó trách những người này lại trấn định như vậy, hắn vừa trốn liền sẽ bị những người khác truy sát.

Lúc này cũng đã hiểu rõ rồi, muốn thoát khỏi thân phận này chỗ mấu chỗ vẫn là phải bợ đỡ thống lĩnh kia, để hắn hướng lên phía trên xin Phá Chú thiên thủy, mới có thể thoát ra thân phận hiện tại.

Song, thật phải giống như Điền lão đầu nói là phải dâng lên bảo vật khiến cho thống lĩnh nhân gia để ý, để cho nhân gia làm chân chạy mới được sao?

Lăng Tiếu tự hiên là không thể nào làm như vậy.

- Đúng rồi, nếu như có một ngày ngươi có thể đi ra ngoài mà nói, ta muốn thỉnh Lăng lão đệ đi xem nữ nhi của ta một chút, cũng không biết những năm này nàng như thế nào rồi? Có lẽ... Ai, tóm lại đây coi như là tâm nguyện của ta, hi vọng Lăng lão đệ thành toàn!

Điền lão đầu càng nói càng có chút kích động, muốn hướng về phía Lăng

Tiếu quỳ xuống.

- Điền lão ca không cần như thế, có lẽ đến lúc đó hai chúng ta đều có thể cùng nhau rời khỏi nơi này cũng nói không chừng.

Lăng Tiếu tùy ý nói.

Điền lão đầu còn chưa nói, một người ở bên cạnh không xa lại là hừ lạnh nói:

- Là mộng đẹp cả đời đi!

Lăng Tiếu không muốn ngó ngàng tới người nọ, Điền lão đầu lại có chút tức giận nói:

- Lăng lão đệ là nhân trung long phượng, ta tin tưởng hắn có một ngày nhất định sẽ đi ra ngoài.

- Ha hả, Điền lão đầu, không phải là ta nói ánh mắt của ngươi có vấn đề, mà là nhân phẩm của ngươi có vấn đều, người hàng năm bị đưa đến chỗ này ngươi cũng cùng nhân gia nói những lời đồng dạng, nhưng mà bọn họ còn không phải là vẫn ở chỗ này sao, thậm chí có một ít người đã chêt đi, ngươi bất quá là tìm ký thác cho chính mình mà thôi, cần gì phải lừa mình dối người như vậy, có khí lực không bằng đào thêm mấy khối quáng thạch, tranh thủ sớm một chút hoàn thành mười vạn cân đi!

Người nọ chế nhạo mà cười một tiếng, liền lại không nói gì nữa.

Đinh đương đinh đương!

Dy chỉ có một đạo thanh âm chói tai càng không ngừng ở trong quáng động truyền đi.

Điền lão đầu cũng là không nói nữa, trong mắt chỉ thoáng qua vẻ ảm đạm, khí tức sinh mệnh cũng càng lúc càng yếu.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bờ vai của lão nói:

- Yên tâm đi Điền lão ca, tâm nguyện của ngươi ta nhưng sẽ thay ngươi hoàn thành!

Điền lão đầu đạp lại một cái nụ cười miễn cưỡng, cầm lấy công cụ hữu khí vô lực mà huy động.

Qua được mấy ngày như thế, Điền lão đầu cũng không có ý tứ lại tìm Lăng Tiếu nói chuyện, ngược lại là Lăng Tiếu cũng không có biểu hiện gì.

Song một ngày này quáng mạch bỗng dưng phát ra chấn động mãnh liệt, từng khối cự thạch từ trên vách đá rơi xuống.

Oanh long oanh long!

- Đáng chết, có thể có thạch thú, mau... Mau rời động!

Không biết là ai kêu lên một tiếng, người ở trong quáng động phát ra thanh âm kinh hô mà không ngừng từ bên trong xông ra.

Chỉ là bọn họ còn chưa xông ra ngoài, quáng mạch đã là hoàn toàn sụp đổ xuống, đem những người này đều hoàn toàn chôn sống.

Người phụ trách trông chừng ở bên ngoài cũng phát hiện tình huống, nhưng mà bọn họ căn bản không có biện pháp cứu viện, bở vì hết thảy phát sinh quá đột ngột, hơn nữa động tĩnh quá lớn, một phiến sơn mạch này cũng bị phiên chuyển qua.

Một đạo thanh âm thú rống trùng thiên mà lên, truyền đến mấy vạn dặm trên thiên không, để người cảm thấy sợ hãi không dứt.

Từng người ở xung quanh trông thấy đều trùng thiên mà lên, tất cả mọi người hướng về phía nơi phát ra âm thanh mà nhìn qua.

Thiết Lang dẫn đầu phát ra kinh hô nói:

- Đáng chết, đó là Địa Thứ Long, cái đầu thật to, chẳng lẽ nó một mực sống ở chỗ này sao?

- Đầu gia hỏa này chỉ sợ đã đạt tới Cửu giai đỉnh phong rồi, chúng ta xuất thủ một lượt đi, bằng không áp không được nó.

Liễu Kim Hỉ nói.

Thiết Lang gật gật đầu, lập tức hướng về phía tất cả mọi người lãnh thanh nói:

- Tất cả mọi người theo ta xuất kích, giết chết gia hỏa này.

Rất nhiều Thánh Hoàng cùng với linh thú của bọn họ liền hướng về phía Địa Thứ Long đang ở trên mặt đất kia oanh giết qua.

Địa Thứ Long này cơ hồ dài mấy trăm thước, thân thể vô cùng khổng lồ, giống như là một tòa núi nhỏ đang di động, trên sống lưng mọc ra từng cây nhục thứ, lộ ra vẻ vô cùng hung ác.

Bất kỳ linh thú nào cũng phân ra nhiều loại, một chút linh thú bất luận uy dưỡng như thế nào cũng khó có thể đột phá gông cùm xiềng xích của tự thân huyết mạch trở thành linh thú cấp cao đẳng, càng đừng nói là đạt tới cấp bậc Thánh thú.

Rất nhiều linh thú của võ giả bình thương có thể đạt tới Bát giai hóa hình đã là tương đối tốt rồi, muốn đạt tới Cửu giai Thánh thú lại khó càng thêm khó.

Rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh, htuwjc lực tăng lên rồi, nhưng mà hộ thân linh thú của mình lại khó có thể đi theo bước chân của họ, đến lúc đó linh thú chỉ có thể trở thành công cụ để bọn họ cưỡi, dùng đến chiến đấu đã không còn nhiều nữa ồi.

Trừ phi bọn họ bỏ đi hộ thân linh thú cũ, lại trọng tâm bắt một con Thánh thú đẳng cấp cao mới được.

Giống như là đám người Thiết Lang, Liễu Kim Hỉ hôm nay là cao cấp Thánh Hoàng, linh thú của bọn họ cũng bất quá là cửu giai trung cấp, thậm chí là cửu giai đê cấp, không có một đầu đạt tới tồn tại cửu giai đỉnh phong.

Cho nên bọn họ đột nhiên nhìn thấy một con cửu giai đỉnh phong Địa Thứ Long cũng là để cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Địa Thứ Long là bàng chi của Lăng Tiếu, cùng đầu Ma Long của Hắc Ma kia giống nhau, cũng đề uẩn hàm long huyết nồng đậm, nhưng lại là thiếu hụt lực lượng có thẻ ngưng tụ thành bổn nguyên long châu, không cách nào trở thành thần thú chân chính.

Địa Thứ Long lợi hại nhất chính là lực lượng phòng ngự, Thánh khí căn bản không cách nào phá được phòng ngự của nó.

Ngược lại không ít Thánh Hoàng, Thánh giả đều ở trong trùng kích của nó mà vẫn lạc.

Lực lượng của nó hết sức đáng sợ, mà chỗ này lại là địa bàn của nó, rất nhiều nham thạch đều trở thành vũ khí công kích của nó, rất nhiều cự thạch giống như là vẫn thạch hạ xuống, nện đến rất nhiều người ứng phó khó khăn.

Chỉ có những cao cấp Thánh Hoàng kia mới có thể đi tới gần thương hại Địa Thứ Long.

Nhưng mà bọn họ cũng sợ tới quá gần, một khi bị Địa Thứ Long đụng vào, chỉ sợ thân thể của bọn họ cũng tuyệt đối không chịu nổi a!

Bất quá trong tay những người này không thiếu binh khí kỳ dị, sau khi trải qua một phen chém giết, Địa Thứ Long cũng chịu không nổi, trực tiếp tiến vào trong lòng đất biến mất không thấy.

Những người này cũng chỉ có thể trợn tròn mắt mà nhìn nó rời đi, lại không cách nào làm gì được nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1686 - Cửu Giai Địa Thứ Long. (1)

Một trận chiến này, phụ cận quáng động mấy vạn dặm đều bị chấn đến sụp đổ rồi, càng nhiều người đào quáng đều bị tươi sống chôn vùi, mà người giám sát ở chỗ này cũng tổn thất một nhóm lớn hảo thủ, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

- Đáng chết, không nghĩ đến ở chỗ này lại cất dấu một con Địa Thứ Long như vậy, còn may đoạn thời gian trước đào được không sai biệt lắm có thể giao nộp rồi, bằng không một bang huynh đệ đều không có cơm ăn!

Liễu Kim Hỉ buồn bực mà quát lên.

Thiết Lang cũng là bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, chúng ta làm những việc này tổng sẽ gặp gỡ chuyện như thế này, trước kia nhiều nhất gặp gỡ một hai đầu thạch thú, lần này ngược lại không nghĩ đến sẽ xuất hiện đại gia hỏa này, đợi trở về chiêu tập ít bạn già, cùng nhau nghĩ biện pháp đem đại gia hỏa này giết chết, bằng không không cách nào an tâm ở trong chỗ này đào khoáng rồi.

Ngừng một chút hắn lại hướng tới một gã Thánh Hoàng khác nói:

- Tra xét một chút xem những người đào quáng kia có còn sống hay không?

Tên Thánh Hoàng kia đáp:

- Chỉ sợ trừ một ít chưa vào động, còn lại sống chắc không nhiều lắm, có không ít đều bị trọng thương, trừ phi chịu cho bọn họ đan được, giải phong

lực lượng, để bọn họ khôi phục, bằng không chính là bị phế rồi.

Thiết Lang nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Dứt khoát giải thoát cho toàn bộ bọn họ đi!

Lời này của Thiết Lang không nghi ngờ gì là tuyên bố chút ít người đào quáng không chết lại trọng thương này chỉ còn một con đường chết.

Thánh Hoàng kia gật gật đầu, đang lúc hắn chuyển thân rời đi lại nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, tiểu tử vài ngày trước đó vừa bị bắt tới lại không có chuyện gì, hơn nữa hắn còn đem một lão đầu sắp chết cứu đi.

- A? Chẳng lẽ hắn chưa vào quáng động? Hoặc là lực lượng được giải phong rồi?

Lời này ngược lại là Liễu Kim Hỉ hỏi.

Thánh Hoàng kia lắc lắc đầu nói:

- Cái này không phải, tiểu tử kia khi đó đã vào trong quáng động, cũng thuận theo rất nhiều người bị chôn sống, một cái quáng mạch sụp đổ, đây chính là lực lượng của mấy vạn cân nham thạch nện xuống, nếu may mắn còn sống thì đều là nửa sống nửa chết rồi, mà lực lượng của tiểu tử kia bị phong ấn, lại một điểm cũng không bị gì, còn có thể thừa dịp cứu một người, ta cảm thấy tiểu tử này nhưng có thể có chút bài tẩy.

Nghe lời này của Thánh Hoàng, ánh mắt của Thiết Lang cùng Liễu Kim HỈ đều lộ ra vài phần dị thải.

Có thể từ trong quáng động bình yên vô sự chỉ có Lăng Tiếu cùng Điền lão đầu.

Điền lão đầu đã là không có bao nhiêu ngày còn sống ữa, căn bản không có năng lực tự cứu.

Lăng Tiếu niệm ở Điền lão đầu mấy ngày này cùng hắn nói chuyện không ít, đã đem Điền lão đầu coi như là bằng hữu bình thường, cho nên ở lúc quáng động sụp xuống, Lăng Tiếu liền xuất thủ cứu hắn.

Thực lực của Lăng Tiếu tự nhiên không được khôi phục, nhưng mà hắn có thân thể cũng biến thái không kém.

Cho dù mất đi lực lượng, lực lượng mà thân thể của hắn uẩn hàm lại không kém so với bất kỳ một Thánh giả nào thân hoài lực lượng.

Rất nhiều nham thạch rơi đập xuống đều bị hắn oanh toái đập nát, lấy thời gian ngắn nhất từ bên trong quáng động thoát ra ngoài.

Điền lão đầu đã bị dọa đến ngất đi rồi, lúc lão mở mắt ra cũng không nghĩ tới chính mình lại còn sống, thật sự để cho lão thầm thở dài mạng mình còn lớn.

Nhưng mà nhìn thấy thân ảnh đứng thẳng ở bên kia, lão biết cái mạng già này của mình hẳn là Lăng Tiếu cứu, trong lòng có vài phần cảm kích, nhưng hơn nữa là cảm thấy Lăng Tiếu hẳn nhanh có thể thoát khỏi thân phận của tiện dân này.

- Điền lão ca không có chuyện gì đi?

Lăng Tiếu cúi người xuống hỏi Điền lão đầu.

Điền lão đầu đứng người lên đáp:

- Đa tạ lã đệ đã cứu lão cốt đầu ta, tạm thời còn không chết được, kỳ thật... Nếu như Lăng lão đệ không cứu ta ngược lại tốt hơn, ai!

ÁNh mắt của Lăng Tiếu nhíu lại một chút nói:

- Điền lão ca chớ vứt bỏ tự mình, chính cái gọi là khổ tận cam lai, thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ có chỗ đậu, chưa tới cuối cùng lại làm sao biết được chuyện sẽ không có chuyển cơ đây.

Điền lão đầu còn muốn nói cái gì, nhưng mà lại có người hướng về phía bọn họ đi tới, lập tức ngậm miệng lại.

Một gã cao cấp Thánh giả đến phía trước Lăng Tiếu thét lên:

- Ngươi lại đây, thống lĩnh muốn gặp ngươi!

Ở trước mặt những người giám thị như bọn hắn, tất cả tiện dân đều kém một bậc, không có bất kỳ nhân quyền nào.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, xoay người nói với Điền lão đầu:

- Điền lão ca, tâm nguyện của ngươi vẫn đợi ngày sau chính mình đi hoàn thành thì tốt hơn.

Nói xong, hắn thuận theo người giám thị kia hướng về phái doanh trướng ở không xa đi tới.

Điền lão đầu suy nghĩ lấy lời nói của Lăng Tiếu, trong con mắt nổi lên vài tia tinh mang, lão ở trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Lăng lão đệ thật có biện pháp thoát khỏi thân phận?

Gần hai tháng khai thác quặng, hình dạng anh tuấn kia của Lăng Tiếu mặc dù còn đó, nhưng mà đa số đã bị những thứ dơ bẩn kia che giấu, y phực lộ ra vẻ tán loạn không chịu nổi, bộ dáng tiêu sái phiêu dật trước kia đã biến mất, giống như là thư sinh dáng vẻ hào sảng, chỉ có đôi long mục kia vẫn như cũ thấu ra cảm giác để người khác không dám dễ dàng nhìn thẳng.

Lấy thực lực của hắn muốn thoát khỏi lực lượng của đan dược là dễ dàng, hắn sở dĩ lưu lại chính là hi vọng lý giải được tình huống của Thiên vực, thuận tiện cho ngày sau dễ dàng đi lại ở trên phương thần thổ này.

Lăng Tiếu vào tới bên trong trướng chỉ thấy một đám Thánh Hoàng đã sớm ngồi ở chỗ đó uống rượu nói chuyện, tựa hồ giống như không đem chuyện mới phát sinh để ở trong lòng.

- Thống lĩnh, người đã mang đến rồi!

Thánh giả kia đối diện với Thiết Lang ngồi trên chủ vị khom người nói.

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu đang đứng thẳng ở một bên quát trách nói:

- Tiện dân còn không quỳ xuống bái kiến thống lĩnh!

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới hắn, vẫn khí định thần nhàn mà đứng ở trong tràng nhìn mọi người.

Thánh giả kia có chút tức giận, muốn ra tay xuất thủ với Lăng Tiếu, lại là bị Thiết Lang khoát khoát tay nói:

- Ngươi lui xuống trước đi!

Ngay lập tức ánh mắt của Thiết Lang dừng lại ở trên người Lăng Tiếu sâu xa

nói:

- Nhìn không ra ngươi còn rất có khí khái, rất nhiều tiện dân ở trước kia tới đây đều là ở địa phưng trước kia tài trí hơn người, nhưng mà đi tới chỗ này chỉ bất quá là tiện dân cấp thấp không đáng giá được nhắc tới, bọn họ kiên trì bất quá là còn chưa nhận rõ được sự thật trước mắt, hôm nay mạng của ngươi ở trên tay ta, ta muốn ngươi sống thì ngươi được sống, ta muốn ngươi chết thì ngươi liền chết, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng có thể chảy thoát được lòng bàn tay của ta sao?

Không biết vì sao Thiết Lang nhìn bộ dáng kia của Lăng Tiếu có chút khó chịu, hắn biết người trẻ tuổi này còn chưa bị hành hạ đủ, nếu là hao tổn mấy chục năm, thậm chí trăm năm trở lên, người trẻ tuổi ở trước mắt này cũng sẽ không có dáng vẻ ngạo cốt như hiện tại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1687 - Cửu Giai Địa Thứ Long. (2)

Một trận chiến này, phụ cận quáng động mấy vạn dặm đều bị chấn đến sụp đổ rồi, càng nhiều người đào quáng đều bị tươi sống chôn vùi, mà người giám sát ở chỗ này cũng tổn thất một nhóm lớn hảo thủ, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

- Đáng chết, không nghĩ đến ở chỗ này lại cất dấu một con Địa Thứ Long như vậy, còn may đoạn thời gian trước đào được không sai biệt lắm có thể giao nộp rồi, bằng không một bang huynh đệ đều không có cơm ăn!

Liễu Kim Hỉ buồn bực mà quát lên.

Thiết Lang cũng là bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, chúng ta làm những việc này tổng sẽ gặp gỡ chuyện như thế này, trước kia nhiều nhất gặp gỡ một hai đầu thạch thú, lần này ngược lại không nghĩ đến sẽ xuất hiện đại gia hỏa này, đợi trở về chiêu tập ít bạn già, cùng nhau nghĩ biện pháp đem đại gia hỏa này giết chết, bằng không không cách nào an tâm ở trong chỗ này đào khoáng rồi.

Ngừng một chút hắn lại hướng tới một gã Thánh Hoàng khác nói:

- Tra xét một chút xem những người đào quáng kia có còn sống hay không?

Tên Thánh Hoàng kia đáp:

- Chỉ sợ trừ một ít chưa vào động, còn lại sống chắc không nhiều lắm, có không ít đều bị trọng thương, trừ phi chịu cho bọn họ đan được, giải phong

lực lượng, để bọn họ khôi phục, bằng không chính là bị phế rồi.

Thiết Lang nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Dứt khoát giải thoát cho toàn bộ bọn họ đi!

Lời này của Thiết Lang không nghi ngờ gì là tuyên bố chút ít người đào quáng không chết lại trọng thương này chỉ còn một con đường chết.

Thánh Hoàng kia gật gật đầu, đang lúc hắn chuyển thân rời đi lại nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, tiểu tử vài ngày trước đó vừa bị bắt tới lại không có chuyện gì, hơn nữa hắn còn đem một lão đầu sắp chết cứu đi.

- A? Chẳng lẽ hắn chưa vào quáng động? Hoặc là lực lượng được giải phong rồi?

Lời này ngược lại là Liễu Kim Hỉ hỏi.

Thánh Hoàng kia lắc lắc đầu nói:

- Cái này không phải, tiểu tử kia khi đó đã vào trong quáng động, cũng thuận theo rất nhiều người bị chôn sống, một cái quáng mạch sụp đổ, đây chính là lực lượng của mấy vạn cân nham thạch nện xuống, nếu may mắn còn sống thì đều là nửa sống nửa chết rồi, mà lực lượng của tiểu tử kia bị phong ấn, lại một điểm cũng không bị gì, còn có thể thừa dịp cứu một người, ta cảm thấy tiểu tử này nhưng có thể có chút bài tẩy.

Nghe lời này của Thánh Hoàng, ánh mắt của Thiết Lang cùng Liễu Kim HỈ đều lộ ra vài phần dị thải.

Có thể từ trong quáng động bình yên vô sự chỉ có Lăng Tiếu cùng Điền lão đầu.

Điền lão đầu đã là không có bao nhiêu ngày còn sống ữa, căn bản không có năng lực tự cứu.

Lăng Tiếu niệm ở Điền lão đầu mấy ngày này cùng hắn nói chuyện không ít, đã đem Điền lão đầu coi như là bằng hữu bình thường, cho nên ở lúc quáng động sụp xuống, Lăng Tiếu liền xuất thủ cứu hắn.

Thực lực của Lăng Tiếu tự nhiên không được khôi phục, nhưng mà hắn có thân thể cũng biến thái không kém.

Cho dù mất đi lực lượng, lực lượng mà thân thể của hắn uẩn hàm lại không kém so với bất kỳ một Thánh giả nào thân hoài lực lượng.

Rất nhiều nham thạch rơi đập xuống đều bị hắn oanh toái đập nát, lấy thời gian ngắn nhất từ bên trong quáng động thoát ra ngoài.

Điền lão đầu đã bị dọa đến ngất đi rồi, lúc lão mở mắt ra cũng không nghĩ tới chính mình lại còn sống, thật sự để cho lão thầm thở dài mạng mình còn lớn.

Nhưng mà nhìn thấy thân ảnh đứng thẳng ở bên kia, lão biết cái mạng già này của mình hẳn là Lăng Tiếu cứu, trong lòng có vài phần cảm kích, nhưng hơn nữa là cảm thấy Lăng Tiếu hẳn nhanh có thể thoát khỏi thân phận của tiện dân này.

- Điền lão ca không có chuyện gì đi?

Lăng Tiếu cúi người xuống hỏi Điền lão đầu.

Điền lão đầu đứng người lên đáp:

- Đa tạ lã đệ đã cứu lão cốt đầu ta, tạm thời còn không chết được, kỳ thật... Nếu như Lăng lão đệ không cứu ta ngược lại tốt hơn, ai!

ÁNh mắt của Lăng Tiếu nhíu lại một chút nói:

- Điền lão ca chớ vứt bỏ tự mình, chính cái gọi là khổ tận cam lai, thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ có chỗ đậu, chưa tới cuối cùng lại làm sao biết được chuyện sẽ không có chuyển cơ đây.

Điền lão đầu còn muốn nói cái gì, nhưng mà lại có người hướng về phía bọn họ đi tới, lập tức ngậm miệng lại.

Một gã cao cấp Thánh giả đến phía trước Lăng Tiếu thét lên:

- Ngươi lại đây, thống lĩnh muốn gặp ngươi!

Ở trước mặt những người giám thị như bọn hắn, tất cả tiện dân đều kém một bậc, không có bất kỳ nhân quyền nào.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, xoay người nói với Điền lão đầu:

- Điền lão ca, tâm nguyện của ngươi vẫn đợi ngày sau chính mình đi hoàn thành thì tốt hơn.

Nói xong, hắn thuận theo người giám thị kia hướng về phái doanh trướng ở không xa đi tới.

Điền lão đầu suy nghĩ lấy lời nói của Lăng Tiếu, trong con mắt nổi lên vài tia tinh mang, lão ở trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Lăng lão đệ thật có biện pháp thoát khỏi thân phận?

Gần hai tháng khai thác quặng, hình dạng anh tuấn kia của Lăng Tiếu mặc dù còn đó, nhưng mà đa số đã bị những thứ dơ bẩn kia che giấu, y phực lộ ra vẻ tán loạn không chịu nổi, bộ dáng tiêu sái phiêu dật trước kia đã biến mất, giống như là thư sinh dáng vẻ hào sảng, chỉ có đôi long mục kia vẫn như cũ thấu ra cảm giác để người khác không dám dễ dàng nhìn thẳng.

Lấy thực lực của hắn muốn thoát khỏi lực lượng của đan dược là dễ dàng, hắn sở dĩ lưu lại chính là hi vọng lý giải được tình huống của Thiên vực, thuận tiện cho ngày sau dễ dàng đi lại ở trên phương thần thổ này.

Lăng Tiếu vào tới bên trong trướng chỉ thấy một đám Thánh Hoàng đã sớm ngồi ở chỗ đó uống rượu nói chuyện, tựa hồ giống như không đem chuyện mới phát sinh để ở trong lòng.

- Thống lĩnh, người đã mang đến rồi!

Thánh giả kia đối diện với Thiết Lang ngồi trên chủ vị khom người nói.

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu đang đứng thẳng ở một bên quát trách nói:

- Tiện dân còn không quỳ xuống bái kiến thống lĩnh!

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới hắn, vẫn khí định thần nhàn mà đứng ở trong tràng nhìn mọi người.

Thánh giả kia có chút tức giận, muốn ra tay xuất thủ với Lăng Tiếu, lại là bị Thiết Lang khoát khoát tay nói:

- Ngươi lui xuống trước đi!

Ngay lập tức ánh mắt của Thiết Lang dừng lại ở trên người Lăng Tiếu sâu xa

nói:

- Nhìn không ra ngươi còn rất có khí khái, rất nhiều tiện dân ở trước kia tới đây đều là ở địa phưng trước kia tài trí hơn người, nhưng mà đi tới chỗ này chỉ bất quá là tiện dân cấp thấp không đáng giá được nhắc tới, bọn họ kiên trì bất quá là còn chưa nhận rõ được sự thật trước mắt, hôm nay mạng của ngươi ở trên tay ta, ta muốn ngươi sống thì ngươi được sống, ta muốn ngươi chết thì ngươi liền chết, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng có thể chảy thoát được lòng bàn tay của ta sao?

Không biết vì sao Thiết Lang nhìn bộ dáng kia của Lăng Tiếu có chút khó chịu, hắn biết người trẻ tuổi này còn chưa bị hành hạ đủ, nếu là hao tổn mấy chục năm, thậm chí trăm năm trở lên, người trẻ tuổi ở trước mắt này cũng sẽ không có dáng vẻ ngạo cốt như hiện tại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1688 - Đấu Ngục Tràng. (1)

Nhưng mà ở trong thành trì bày lại cũng đều được coi là nhân vật có tiếng nói.

Đương nhiên, ngồi ở trên hàng ghế chủ trì lại càng là Thành chủ Phạm Quan Trường của Thạch Thiên thành, là một gã trưởng lão ngoại môn của Thanh Nguyệt cung, là người có quyền lực cao nhất ở chỗ này, mà Phá Chú thiên thủy liền nắm giữ ở trong tay hắn.

Phạm Quan Trường một bộ trung niên nho nhã, trái phải đều có người đẹp rót rượu bóp vai.

Hắn nhìn về phía hai người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ một cái cười nói:

- Nghe nói lần này các ngươi trở về mang theo một gã tiện dân, chuẩn bị để cho hắn vào Đấu Ngục tràng tê sát một phen?

Thiết Lang hướng về phía Phạm Quan Trường chắp tay nói:

- Thành chủ đại nhân nói đúng rồi, người này rất trẻ tuổi, ta có thể cảm ứng được sinh mệnh kia của hắn cư nhiên chưa vượt qua một trăm, nhưng mà lại có thực lực Thánh Hoàng, đem thủ hạ mãnh tướng Lưu Hắc Đạt của ta đánh bại mà không có bất kỳ thương thế gì, trước đó vài ngày Địa Thứ Long xuất hiện, quáng động bị sập đè chết không ít quáng dân, mà tiểu tử kia lịa có thể bình yên vô sự, còn thừa dịp cứu ra một người, ta khẳng định tiểu tử này có chút thực lực, cho nên để hắn thử một lần, thuận tiện xem giá trị tiềm lực của hắn như thế nào, nếu như thành chủ đại nhân để ý, đem hắn dẫn kiến tới môn hạ của trưởng lão nội cung, chúng ta cũng may mắn dính một chút ánh sáng, nếu như không được vậy thì để hắn chết ở trên Đấu Ngục tràng cũng không

vướng bận.

Liễu Kim Hỉ cũng ở một bên nói:

- Không sai, thành chủ đại nhân, người này dù là từ phát phối đất, nhưng mà chỗ đó cũng không thiếu những người thiên tư tốt xuất hiện, hiện tại còn thỉnh đại nhân quan sát nhiều hơn một chút.

Lời của Liễu Kim Hỉ vừa dứt, một người ở đối diện hắn cười nói:

- Xem ra hai vị huynh đệ đối với người nọ rất là coi trọng rồi, không bằng chúng ta đổ một lần, xem hắn có thể vượt thủ hạ Man phong tử kia của ta hay không.

Người này tên là Tất Xa Cao, thân phận giống như Thiết Lang, đều thuộc về thống lĩnh một phương.

Chỉ là Tất Xa Cao luôn luôn nhìn đám người Thiết Lang không thuận mắt, từng vì một danh kỹ nữ mà đại đả xuất thủ, thù này trong trăm năm chưa từng tiêu giảm qua, song phương một mực minh tranh ám đấu, đều muốn đẩy đối phương xuống.

Một gã thân với Tất Xa Cao nói:

- Không sai, nếu Thiết thống lĩnh cùng Liễu thống lĩnh tôn sùng người nọ như vậy, nghĩ đến cũng có chỗ hơn người, không bằng chúng ta đổ một tràng, do thành chủ làm chứng thì như thế nào?

Thần sắc của Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ có chút khó coi, bọn họ đương nhiên biết lợi hại của Man phong tử.

Phải biết rằng tên kia nhưng là cỗ máy giết người liên tục thắng qua năm

mươi tràng, tất cả đối thủ đều bị hắn xé xác.

Bọn họ mặc dù coi trọng Lăng Tiếu nhưng mà chỉ là coi trọng tiền cảnh của hắn, nếu như để cho hắn gặp phải Man phong tử, bọn họ cũng không có nắm chắc.

Bất quá bọn họ cũng là người cần mặt mũi, đều đã nói đến như vậy rồi, phải nghênh đón lấy, trong lòng chỉ là cầu nguyện cho Lăng Tiếu có thể cho bọn họ kinh hỉ.

- Như thế cũng tốt, đến lúc đó bổn thành chủ mời người của các gia tộc đi đến quan khán trợ hứng một chút, hi vọng không nên để bổn thành chủ thất vọng mới tốt.

Phạm Quan Trường nói.

Một gã Thánh Hoàng không tới trăm tuổi, ở chỗ này nhưng là hết sức khó gặp, trong lòng Phạm Quan Trường cũng có chút chờ mong.

Đấu Ngục tràng ở một góc trong thành, chiếm diện tích cực lớn, phần lớn địa phương đều là cung cấp cho khách nhân ngồi quan chiến.

Ở trung tâm tràng có một cái võ tràng dài rộng năm trước thước, võ tràng này nhưng là dùng vật liệu bằng đá khó gặp chế thành, Thánh Hoàng bình thường muốn chấn vỡ đều không có khả năng, mà bốn phía võ tràng lại có trận pháp đỉnh cấp bảo hộ, hết thảy công kích đều sẽ không tràn ra bên ngoài.

Đấu Ngục tràng mtooj tháng chỉ sẽ cử hành một lần, nhân tuyển do các phương thế lực đề cử.

Trừ một ít những tiện dân, man dân, thú nhân là tạp nhân cấp thấp ra, cũng

sẽ có một ít đệ tử của thế gia vì mài luyện mà tiến vào trong Đấu Ngục tràng này.

Chỉ là những đệ tử của thế gia này dám vào bên trong cũng đều là hạng thiên tài, hi vọng có thể ở trong tê sát tăng cường tâm tính, mài luyện huyền kỹ, khiến cho chiến lực của mình càng thêm cường đại.

Người của Thiên vực đều hiếu chiến, sát lục máu tanh đều là sự tình nhìn quen mắt rồi, cũng sẽ không tồn tại có chỗ gì không ổn.

Đấu Ngục tràng còn chưa bắt đầu, nhưng mà đã công bố rất nhiều người bỉ đấu.

Rất nhiều người đánh bạc không ngừng đối với tên người trên đó chỉ chỉ trỏ trỏ mà đang liên tục thảo luận nên mua ai có thể thắng, ai có thể liên tràng.

- Mau nhìn, Man phong tử kia lại được an bài xuất chiến rồi, lại là năm bồi một, tỉ lệ bồi này thấp a!

- Không nhất định a, hắn đã liên thắng năm mươi tràng, đánh đến cho người khác đều không dám thượng tràng rồi, chỉ sợ là mười bồi một cũng sẽ có người đổ a.

- Di, tên võ si liên thắng bốn mươi tràng cũng thượng tràng, làm sao thoáng cái nhiều hung nhân thượng tràng như vậy.

- Lăng Tiếu này là ai, nghe lên giống như tên của nữ hài tử, lại cũng đến Đấu Ngục tràng, chẳng lẽ là đến chịu chết, tỷ số bồi cư nhiên là một bồi năm, xem ra là gia hỏa đến làm trò.

Giác đấu trong Đấu Ngục tràng sắp bắt đầu, rất nhiều đạt quan quý nhân đến xem sinh tử đấu, công tử tiểu thư liên tục đi vào trong tràng, đều là một bộ

hình dáng thích thú bừng bừng.

Lúc này thành chủ Phạm Quan Trường cũng đến.

Bất quá hắn lần này cũng không phải là người đầu lĩnh, ở trước hắn có một đôi thanh niên nam nữ mới là chính chủ.

Nam thần phong tuấn lãng, nữ mỹ diễm cao quý, đi cùng một chỗ xác thật lộ ra vẻ trai tài gái sắc, lộ ra tương đối xứng đôi.

Nam chính là đệ tử nội môn của Thanh Nguyệt cung, tên là Phong Hậu Lâm, còn chưa tới năm trăm tuổi đã đạt tới thực lực Thánh Hoàng, phần thiên phú này bất kể ở đâu cũng coi như là cực kỳ xuất sắc rồi.

Nữ là Trương Liên Hoa là nữ tử của Trương gia đệ nhất đại gia tộc trong Thạch Thiên thành, là tài nữ nổi danh kinh thương, hơn nữa thiên phú cũng không yếu, có nghe nói cũng là ngoại môn đệ tử của Thanh Nguyệt cung, chỉ là sau đó phản hồi về gia tộc cống hiến.

Đấu Ngục tràng này chính là Trương gia cùng với phủ thành chủ và những đại gia tộc khác liên thủ quản lý, mà Trương Liên Hoa thì chính là người quản sự của Đấu Ngục tràng này.

Cho dù Phong Hậu Lâm cùng Trương Liên Hoa chỉ là đệ tử nội ngoại môn của Thanh Nguyệt cung,nhưng mà cũng đủ để cho Phạm Quan Trường để xuống tư thái chào hỏi.

Bởi vì sư phụ của Phong Hậu Lâm nhưng là một gã nội môn trưởng lão bên trong Thanh Nguyệt cung, mà Trương gia ở trong Thạch Thiên thành cũng là tiếng tăm lừng lẫy, Phạm Quan Trường cũng không dám xem thường tư cách này.

- Trương sư muội, ta nghe nói Đấu Ngục tràng này của các ngươi nhưng là hỏa bạo vô cùng, hôm nay đi đến xem quả nhiên là để người kinh ngạc a!

Phong Hậu Lâm nhìn Trương Liên Hoa làm ra một bộ trư ca nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1689 - Đấu Ngục Tràng. (2)

Người sáng suốt đều nhìn ra được trong mắt kia của Phong Hậu Lâm là vẻ nồng nồng rồi.

Trương Liên Hoa kia ngược lại cũng không phải là loại đàng hoàng gì, lập tức đa thanh đa khí nói:

- Phong sư huynh đừng nói như vậy, những tỉ đấu này nếu là đặt ở trong cung căn bản không đáng giá được nhắc tới, chỉ bất quá cung cấp cho một chút người nhàn rỗi ồn ào lên, vui đùa một chút mà thôi.

Phong Hậu Lâm nghe thanh âm của Trương Liên Hoa cốt đầu đều nới lỏng rồi, hắn sớm đã biết rõ phong tao của Trương Liên Hoa, lúc trước ở trong cung hắn nhưng là nghe rất nhiều sư huynh cùng Trương sư muội có qua hảo hoan chi hợp.

Hôm nay hắn cũng trở thành đệ tử nội môn, cho nên không nhịn được tìm cớ đến bên này vui đùa một chút, đúng là muốn nếm thử một cỗ tao kình kia của Trương Liên Hoa một chút rốt cuộc là sảng khoái như thế nào.

- Trương sư muội khiêm tốn rồi, ta nhưng là nghe Phạm thành chủ nói chỗ này nhưng là có không ít hảo thủ, chỉ tiếc đều là một ít tiện dân, bằng không còn có thể từ chỗ này chọn mấy đệ tử tiến cung làm đệ tử cung cáp thực lực cho ta.

Phong Hậu Lâm cười nói.

Lúc này Phạm Quan Trường chen vào nói:

- Đây cũng là lời thật, bên trong Đấu Ngục tràng không cho phép động dụng vũ khí, chỉ dựa vào thực lực của mọi người đi chiến đấu, hầu hết có thể nhìn ra lực chiến đấu của cá nhân, thường thường có thể liên thắng hai mươi lần đều là người tâm tính tàn nhẫn, thực lực hơn người, bọn họ đều có tư cách thu được Phá Chú thiên thủy xóa đi thân phận tiện dân.

- Nguyên lai là như thế, ta đây xem thật kỹ một chút, nếu như có thể từ chỗ này tìm được mấy người vào bên trong cung, nghĩ đến đối với Đấu Ngục tràng của Trương sư muội cũng sẽ rất có trợ giúp đi!

Phong Hậu Lâm đáp.

Trương Liên Hoa cười nhẹ nói:

- Như thế thì đa tạ Phong sư huynh rồi!

Đoàn người vừa nói vừa đi liền đã đến chỗ đài cao ở trung ương nhất Đấu Ngục tràng ngồi xuống chuẩn bị xem chiến rồi.

Lúc này Lăng Tiếu được an bài vào Đấu Ngục tràng đã bị gọi đến trước mặt thống lĩnh Thiết Lang.

- Hiện tại ngươi liền phải tiến vào Đấu Ngục tràng rồi, đây là đan dược khôi phục, ăn vào đi!

Thiết Lang đem một khỏa đan dược ném đến trước mặt Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không khách khí đem đan dược ăn vào, lực lượng bị phong cấm kia bắt đầu lưu chuyển lên, một ngụm muộn khí trong lồng ngực kia cũng đã giãn mở ra.

Thiết Lang thấy Lăng Tiếu lại không có bởi vì thực lực được khôi phục mà

biểu hiện ra vẻ mừng rỡ, lập tức lại đánh giá cao Lăng Tiếu một chút.

- Chỉ cần ngươi ở trong Đấu Ngục tràng liên tục thắng hai mươi tràng, ngươi liền có thể thoát khỏi thân phận bây giwof, bên trong vực đại khái có thể tùy ngươi rời đi, không biết ngươi có lòng tin hay không?

Thiết Lang hỏi.

- Tận lực đi, dù sao ta không muốn chết ở chỗ này là được.

Lăng Tiếu đạm mạc mà đáp, ngừng một chút hắn lại nói:

- Nếu như ta thắng bốn mươi tràng mà nói, có thể thay người khác chuộc tội hay không, để cho hắn cũng thoát khỏi thân phận này?

Ánh mắt của Thiết Lang nhảy lên, lập tức nói:

- Ngươi muốn thay người phương nào chuộc tội?

- Ta muốn các ngươi bỏ qua Điền lão đầu!

Lăng Tiếu trực tiếp mà nói.

Kỳ thật hắn cùng Điền lão đầu bất quá là hời hợt chi giao, tự nhiên sẽ không vì lão mà liều mạng.

Nhưng mà hắn cảm thấy ở trên Đấu Ngục tràng, chỉ cần không có Thần cấp đi ra đối chiến, hắn sẽ không sợ bất luận kẻ nào, hơn nữa hắn sẽ đem những quyết đấu này coi như là bước đầu tiên dương danh bên trong Thiên vực.

Thiết Lang thấy Lăng Tiếu cư nhiên có lòng tin mười phần như thế, lập tức vỗ ngực nói:

- Nếu như ngươi có thể liên thắng bốn mươi tràng, cho dù là đưa ngươi mấy người đào quáng cũng không phải là vấn đề.

- Như vậy đa tạ đại nhân!

Lăng Tiếu khẽ chắp tay nói.

Hắn đối với đám người Thiết Lang này nhưng không tính là cừu hận, bởi vì người của Thiên vực đối đãi với người đến từ đất phát phối mà lên đều là như thế, đây vốn là một cái thế giới nhược nhục cường thực, chỉ cần hắn bày ra đầy đủ thực lực, tin tưởng những người này ngày sau sẽ giống như chó ở trước mặt hắn vẫy đuôi xin thương tình.

Đồng thời hắn cũng muốn lấy nhiều Phá Chú thiên thủy một chút, ở trong dược đỉnh của hắn nhưng còn có ba người cần thiên thủy này.

- Nếu như ngươi không thể thắng trong tỉ đấu, vậy ngươi cũng sẽ không còn sống mà ra được, còn tạ cái gì.

Thiết Lang ở trong lòng thầm nói một tiếng, lại nghĩ tới Man phong tử kia, hắn liền không có tự tin, huống chi còn có một võ si, thực sự là để cho hắn đau đầu.

Đánh bạc là một chuyện nhỏ, nhưng mà mất mặt mũi mới là chuyện lớn.

- Tốt lắm, ngươi trước đi xuống, đợi một chút sẽ có người đưa ngươi đi tới Đấu Ngục tràng, cho ngươi biết những điều liên quan.

Thiết Lang khoát khoát tay nói.

Lăng Tiếu đi ra ngoài, Liễu Kim Hỉ lại vội vã mà thẳng bước tiến lại:

- Tốt cho ngươi Thiết Lang, cùng Tất Xa Cao tên gia hỏa này đặt cược cũng thì thôi, lại âm thầm để người thay ngươi mua Man phong tử thắng một trăm vạn, thật là hảo tính kế!

- Ha hả, ai không biết Man phong tử kia có Man nhân huyết thống, lấy thân thể cường hãn cùng lực lượng cực hạn kia, ở dưới tình huống không được dùng vũ khí ai có thể thắng được hắn, ta nhưng là cũng không thể làm ăn thua lỗ a!

Thiết Lang cười nói.

- Còn may lão Ngũ cho ta biết, ta cũng đã mua xuống một trăm vạn, bằng không thật thiệt thòi rồi!

Liễu Kim Hỉ cười nói.

Lăng Tiếu bị mang đến trong một căn phòng đơn trong khu nhà của Đấu Ngục tràng, bị yêu cầu thay cách ăn mặc quyết đấu thống nhất.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là phải làm theo.

Đây là một bộ võ phục kiểu ngắn bó chặt người, đem vóc người tuấn mỹ của hắn hiển lộ đến lâm li cực trí, làn da giống như là tinh ngọc kia đẹp đến để cho người khác đố kỵ, cho dù là nữ tử thấy cũng muốn điên cuồng.

Ai cũng không nghĩ tới sẽ có nam nhân có làn da kiện mỹ, tinh ngọc như thế, đơn giản là giống như thần thể, ngay cả nam nhân lân ày mang theo Lăng Tiếu tới đây đều không khỏi đối với hắn nhìn nhiều một chút.

Sau khi Lăng Tiếu thay xong quần áo, người nọ liền đối với Lăng Tiếu giảng giải thủ tục trên quyết đấu tràng.

Bởi vì Lăng Tiếu là thân phận tiện dân, muốn thoát khỏi thân phận đê hèn này liền phải từ mới bắt đầu phải phòng thủ võ đài.

Ở trước tỷ đấu, hắn phải là lên tràng đầu tiên, sau đó liên tục thắng hai mươi tràng mói có thể lấy được Phá Chú thiên thủy.

Trong quyết đấu không được sử dụng binh khí, không được triệu hồi linh thú, chỉ có thể dựa vào quyền cước tương bác, trực tiếp giết chết đối thủ mới coi như là thắng lợi...

Những ý đại khái này Lăng Tiếu cũng từ chỗ của Điền lão đầu nghe được một chút, hôm nay nghe lại lần nữa, lý giải lại càng thấu triệt một chút.

Đương nhiên lúc bắt đầu cũng không đến lượt Lăng Tiếu lên trên thủ đài, còn có những người khác trước tiến hành tỷ đấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1690 - Trước Lúc Tử Đấu.

Hắn nhìn qua song cửa hướng về phía Đấu Ngục tràng nhìn lại, chỉ thấy bên trong Đấu Ngục tràng đã là tiếng người ồn ào, một bộ cảnh tượng náo nhiệt phi phàm.

Những người này có số lượng khoảng năm vạn, đều là người của danh gia vượng tộc ở trong thành chiếm đa số, đồng thời cũng có một chút tán tu cùng dong binh lợi hại đi đến quan chiến.

Thuận theo tiếng hào giác vang lên, một gã nam nhân cao tráng như tháp xuất hiện ở trên lôi đài.

Người này cao gần ba thước, giống như là người khổng lồ uy vũ, diện mục hung ác dọa người, cơ ngực rắn chắc như thiết, khí thế cực kỳ bá đạo bất phàm.

Hắn vừa mới thượng tràng, lập tức có người kinh hô lên:

- Người này hẳn là Tháp Khắc tiểu cự nhân rồi, nghe nói là tiện dân mà Mông gia bắt tới, nhìn khí thế kia chỉ sợ đã có tu vi Thánh giả đỉnh phong đi, thực lực này chỉ sợ khó có thể thủ được hai mươi liên thắng a!

- Đây cũng không thể nói trước, Mông gia vì bắt tên to con này mà đều chết ba tên trưởng lão Thánh Hoàng, chiến lực cũng không phải là đơn giản a!

- Xem ra người này hẳn là có bí thuật tăng lên chiến lực rồi, bằng không lại làm sao để cho Thánh Hoàng nuốt hận được, chỉ là muốn cùng Man phong tử so sánh chỉ sợ còn kém quá xa rồi, hắn nên mà cầu mong Man phong tử ở

vòng đầu sẽ không thượng tràng đi.

- Xác thật là như thế, Man phong tử kia hiện tại hỏa nhiệt vô cùng, hắn rõ ràng có thể thoát ra khỏi thân phận, lại vẫn muốn ở bên trong Đấu Ngục tràng này tê sát, thật sự là một tên điên biến thái.

Bên trong Đấu Ngục tràng tiếng người ồn ào, tiếng huyên náo vang lê không dứt!

Tháp Khắc lên đài đầu tiên thủ đài quả nhiên không thể theo lẽ thường mà luận, chỉ thấy hắn một thân nhục thể giống như tường đồng vách sắt đem người thượng tràng đều dập thành thịt nhão mà chết.

Từng trận máu tanh không chỉ không để cho người cảm thấy ghê tởm sợ sệt, ngược lại để cho những đạt tquna quý nhân kia không ngừng phát ra tiếng kinh hô, còn bạ khởi lên từng trận vỗ tay nhiệt liệt.

Ở bọn hắn xem ra, người trong tràng cũng không phải là người giết người, mà là đem bọn họ nhìn thành tê sát giữa dã thú với nhau, đều không có nửa điểm đồng tình, chỉ có hưng phấn nhìn xem kịch hay.

Lăng Tiếu lạnh lẽo nhìn từng tràng tỷ đấu, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ người của Thiên vực đều biến thái như thế, thích đem người khác làm thành khỉ để xem! Xem ra ở chỗ này không có thân phận thật sự là không được, ta phải đánh ra danh tiếng của ta rồi lại nói.

Sau khi Tháp Khắc liên tục hạ bảy tràng, rốt cuộc còn là gặp phải một tên ngoan độc, nhân gia dựa vào thân pháp linh động để hắn không cách nào bắt tới tung tích của nhân gia, bị nhân gia trực tiếp hao tổn đến chết ở trên lôi đài.

Tháp Khắc bị giết chính là thất bại, liền đến lượt một người khác lên thủ đài rồi.

Thuận theo từng tràng thảm kịch tê sát, trên lôi đài đã thấm đầy mùi vị tinh hồng ác xú, còn may những tàn chi kia sau khi tỷ đấu sẽ có người thu thập, bằng không nhìn đến càng thêm ghê tởm vô cùng.

Sau nửa ngày, rốt cuộc đến phiên Lăng Tiếu đăng tràng rồi.

Hắn bị người mang theo từ thông đạo mà lên, đem lệnh bài có khắc danh tự ở trong tay giao đến người quản sự.

Quản sự kia kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu gia hoa thật trẻ tuổi, lại là tiện dân, đáng tiếc!

Lăng Tiếu sải bước tiến lên Đấu Ngục tràng, ngửi thấy mùi vị máu tanh kia, trong lòng lại là bình tĩnh dị thường.

Căn cứ vào quan sát lúc trước, ở trên lôi đài này sẽ căn cứ vào thực lực của người thủ đài mà an bài ra đối thủ bất đồng thượng tràng.

Giống như lúc trước Tháp Khắc có thực lực Thánh giả, cho nên lúc bắt đầu an bài người xuất tràng cũng chỉ là có thực lực tương đương với hắn, nếu như ở bên trong cùng giai đều không có cách nào thắng được hắn mà nói, mới sẽ dần dần để người cao giai hơn so với hắn xuất thủ.

Như vậy mới để cho tỷ đấu còn có tính thưởng thức, bằng không người thủ đài một chút liền chết, không phải là không thú vị sao?

Khi Lăng Tiếu đứng ở trên lôi đài, người xung quanh đều kinh hô lên.

- Tiện dân thật tuấn tú, cư nhiên đáng thương lên Đấu Ngục tràng, ta sớm biết có người tuấn tú như vậy, nhân gia liền đem hắn mua đến hảo hảo sủng hạnh một phen là tốt rồi.

- Nhìn bất quá trăm tuổi lại có thể từ đất phát phối mà lên, nghĩ đến thiên phú không kém.

- Dáng người nhìn rắn chắc, nhưng mà ở chỗ này còn lộ ra vẻ không được, không biết có thể thủ được mấy tràng.

- Nghe nói đây là người mà Thiết Lang thống lĩnh mang đến, còn cùng với Tất Xa Cao đánh cược rồi, nếu như Lăng Tiếu có thể ngăn đến cuối cùng, Man phong tử sẽ đi tới nghênh chiến hắn!

- Xem ra Thiết Lang rất coi trọng tiện dân này, hi vọng đừng thấy đến máu đã bị dọa đái ra quần.

Trên đài cao, thành chủ Phạm Quan Trường nhìn Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói:

- TIện dâ này thiên phú quả nhiên bất phàm, ta nghe Thiết Lang nói không tới trăm tuổi lại liền đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng, thiên phú như vậy bất kể ở đâu cũng là loại biến thái xuất sắc vô cùng rồi.

Phong Hậu Lâm ẩn ẩn thoáng qua vài tia đố kỵ nói:

- Phỏng chừng là tiểu tử vận khí tốt ngẫu nhiên nhận được cơ duyên thật, ở bên trong cung chúng ta hắn cũng không đáng giá được nhắc tới.

Trương Liên Hoa phụ họa nói:

- Đúng vậy, thiên phú của Phong sư huynh so sánh với tiện dân này liền cường đại hơn.

Kỳ thật trong nội tâm nàng đang thầm khen:

- Không nghĩ đến là một người tuấn tú như vậy, nếu có thể thủ đài thành công, bổn tiểu thư liền lưu lại là tốt rồi.

Tất Xa Cao ở trên chỗ ngồi phụ cận cười lạnh nói:

- Có thiên phú thì như thế nào, muốn liên tục qua hai mươi quan cũng chỉ là một con đường chết, có thể có lợi ích gì!

- Thống lĩnh đại nhân, một tên tiện dân bóng bẩy như vậy không biết có thể đỡ được một quyền của Man phong tử hay không a!

Một người ở bên cạnh hắn nịnh nọt nói.

- Thua quá nhanh nhưng cũng khó coi, ta đã phân phó Man phong tử hảo hảo chơi đùa với hắn, tốt nhất là đem lỗ đít của hắn đánh bạo, ha ha!

Tất Cao Xa cười nhẹ nói.

Người ở bên tràng không một ai coi trọng Lăng Tiếu, liền ngay cả Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ quan chiến đều cảm thấy Lăng Tiếu muốn thủ qua hai mươi quan này quá không có khả năng, đây nhưng là sinh tử chiến tiêu hao a!

Đối thủ đầu tiên của Lăng Tiếu thượng tràng rồi.

Người này nhìn lại chỉ là bộ dạng trung niên, vóc người hết sức cường tráng, trên người còn mang theo rất nhiều vết thương, cả người thấu ra một cỗ lệ khí đằng đằng nồng liệt, rất hiển nhiên hắn là đã trải qua nhiều lần tê sát mới mài luyện ra được khí thế như vậy.

- Tiểu tử da thịt nõn nà cũng dám đến Đấu Ngục tràng, hai chân run rẩy đi, tha hồ kêu thảm đi, ta sẽ hảo hảo mà khoản đãi ngươi.

Trung niên nhân cười lạnh một tiếng, liền hướng Lăng Tiếu lướt qua.

Trên Đấu Ngục tràng chủ yếu là đánh nhau bằng quyền cước, không cho phép vận dụng bất kỳ binh khí nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1691 - Lăng Tiếu Thượng Tràng. (1)

Trung niên nhân ở trước mắt này thiện trường chính là quyền pháp, mỗi một quyền đều uẩn hàm uy lực khai thiên tích địa.

Hắn nhưng là một gã đê cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, không gian lực đánh tới nhưng là có thể xưng kinh khủng, lực lượng quyền đầu giống như là một đầu dị thú hướng về phía Lăng Tiếu gầm thét mà tới.

Người này vừa mới xuất quyền, người ở bên tràng liền không nhịn được kinh hô lên.

Chỉ thấy Lăng Tiếu đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, phảng phất đối với quyền đầu của trung niên nhân kia là không hề nhìn thấy, mà những người khác thì cho là hắn phản ứng không kịp, sẽ chết ở dưới quyền này.

- Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự muốn lên tràng chịu chết hay sao?

Trung niên nhân kia đã sắp oanh đến trước Lăng Tiếu rồi, thấy Lăng Tiếu không có bất kỳ phản ứng nào, hắn ở trong lòng thầm suy đoán nói.

Đáng tiếc, lúc ý niệm của hắn vừa mới thoáng qua, đột nhiên truyền tới một trận đau đớn, thân thể nhất thời bắn bay ra ngoài giống như đạn pháo.

Trung niên nhân kia giống như là tôm bay đến biên giới lôi đài, thân thể hắn nằm ở trên lôi đài không chút nhúc nhích.

Trọng tài ở bên tràng còn chưa có phản ứng lại, mà người ở bên tràng nhìn hết thảy biến cố này đều trở nên há miệng vô thanh rồi.

- Trọng tài còn sững sờ làm gì, còn không nhìn tới người đã chết hay chưa?

Trương Liên Hoa ở trên đài cao quát lên.

Trọng tài kia đánh lên tinh thần, lập tức chạy lên trên lôi đài xem xét sinh tử của trung niên nhân kia.

Trọng tài kia rất nhanh kinh hô:

- Vương Thần chết, Lăng Tiếu thắng, mời vị kế tiếp Lưu Đại Hổ thượng tràng!

Lúc này bên tràng nhất thời một phiến hoa lạp!

- Làm sao có thể, Vương Thần ngay cả một chiêu cũng không đỡ được mà chết!

- Nghe nói Vương Thần đã chuẩn bị trùng kích thực lực trung cấp Thánh Hoàng rồi, hắn nhiều lần thượng đài chưa từng có một bại, cư nhiên ngay cả một chiêu của đối phương cũng không gánh được, chẳng lẽ tiện dân kia thực sự rất mạnh, ta vì cái gì không cảm nhận được khí tức của hắn đây?

- Nghĩ đến người không nên xem bề ngoài, hiện tại có trò vui xem rồi.

- Có lẽ Vương Thần nhất thời khinh thường, bị đạp đến tử huyệt mới chết, nếu là tiện dân này có thể liên tục qua năm quan, ta mới tin hắn có chút bản lĩnh.

Lưu Đại Hổ nhìn đến tướng mạo cực kỳ thật thà, thân mang một bộ da hổ giống như là liệp hộ ở trong núi, mang theo nụ cười ngây ngốc, cho người ta một loại cảm giác không thể hại người.

- Vị công tử này hữu lễ!

Lưu Đại Hổ cư nhiên hướng Lăng Tiếu vấn an nói.

Lòng cảnh giác của Lăng Tiếu giảm xuống vài phần, ở trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ người này là kẻ ngốc sao?

Chỉ là lúc hắn khẽ buông lỏng, một đạo tiếng hổ khiếu vang lên.

Lưu Đại Hổ giống như là mãnh hổ ra khỏi lồng giam, khí thế trở nên vô cùng hung hãn, chỉ thấy một đầu hổ ảnh ở bên cạnh hắn hiện ra, đặc biệt lộ ra uy phong oai nghiêm.

Thân thể của hắn vọt ra ngoài, tốc độ nhanh như thiểm điện, hổ quyền không chút lưu tình hướng về phía đầu của Lăng Tiếu mà đập tới.

Biến hóa của Lưu Đại Hổ chỉ ở trong điện quang hỏa thạch, khiến cho người nào cũng không nghĩ tới hắn lại sẽ hung mãnh như thế, hình dạng không muốn hại người mới vừa rồi kia đã biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là sát ý nồng đậm.

Lăng Tiếu cũng là bị sợ hãi mà kêu to một tiếng, may là tốc độ phản ứng của hắn còn mau, ở lúc quyền đầu đánh vào trên đồng, tại chỗ để lại một đạo tàn ảnh, chân thân đã lướt đi chỗ khác.

Lưu Đại Hổ đối với việc Lăng Tiếu có thể tránh thoát cũng không thèm để ý, trong ánh mắt toát ra vẻ tàn nhẫn hãi nhân, hổ quyền mang theo tất cả lực lượng của hắn liên tục oanh hướng Lăng Tiếu.

Trên Đấu Ngục tràng tựa hồ nhiều thêm vài đầu hổ vương không ngừng gầm thét quá mức có tính thưởng thức.

Người ở bên tràng càng không ngừng la lên, không khí lần nữa lên cao.

Lăng Tiếu liên tục né tránh mấy lần, trên khuôn mặt lướt qua cười lạnh:

- Giả trư ăn thịt cọp, bổn cung cũng vậy thôi!

Lăng Tiếu rốt cuộc dừng né tránh, đối với hổ quyền của Lưu Đại Hổ cũng đánh ra một quyền hung mãnh.

Lưu Đại Hổ đang muốn vì có thể cứng đối cứng với Lăng Tiếu mà cao hứng, hắn cảm thấy dựa vào thực lực của hắn muốn oanh sát tiểu tử này thì dễ dàng.

Không ngờ vừa mới tiếp xúc đến quyền đầu của Lăng Tiếu, một cỗ lực lượng đáng sợ trong nháy mắt tồi hủy hai tay của hắn, cảm giác đau đớn kia cơ hồ muốn để hắn ngất đi.

Đang ở lúc thân thể của hắn bay ra ngoài, một cỗ băng hàn chi ý trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi, từ giữa hai tay bị đoạn kia nhanh chóng tiến vào trong tạng phủ của hắn trắng trợn tiến hành phá hoại.

Lúc Lưu Đại Hổ đập trên mặt đất đã bị đông lạnh thành một khối cự băng, vẻ mặt kinh hãi kia còn cứng ngắc ở đó, đặc biệt lộ ra vẻ quỷ dị.

Thiên Sương quyền, là quyền pháp mà Lăng Tiếu rất ít dùng, nhưng mà uy lực của nó lại không thua kém Bài Vân chưởng cùng Phong Thần thối.

Hiện tại Lăng Tiếu không muốn đem lá bài tẩy đánh ra quá nhanh, cho nên mới đem nó thi triển ra, dựa vào chiến lực hôm nay của hắn, uy lực của Thiên Sương quyền tự nhiên cũng theo đó mà bạo trướng rồi.

Lưu Đại Hổ cũng bất quá là đê cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, hổ quyền của

hắn cho dù có thể uy hiếp trung cấp Thánh Hoàng bình thường, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói vẫn không chịu nổi một kích.

Lưu Đại Hổ trực tiếp bị một quyền chấn nát hai tay, lại bị Băng Sương ám kình phá hoại tạng phủ không có khả năng xoay chuyển trời đất trực tiếp bị đông lạnh chết đi.

Lăng Tiếu liên tục hai tràng đều là một chiêu giết địch, lập tức dẫn đến tiếng nhiệt liệt hoan hô của người xem.

Lăng Tiếu biết những tiếng hoan hô này chỉ là nhân gia đem hắn là dã thú khốn đấu, cảm thấy có thể xem hay mà hoan hô.

Tiếp theo cái đối thủ thứ ba thượng tràng, mà người này cũng đạt tới tu vi trung cấp Thánh Hoàng.

Chỉ là người này cũng không ngoại lệ, ở trên tay Lăng Tiếu chỉ bất quá một chiêu liền chết rồi.

Nếu như nói một hai người mà bị một chiêu của Lăng Tiếu giết chết, chứng tỏ hai người kia có thực lực không tốt.

Nhưng mà sau đó liên tục năm người đều là bị Lăng Tiếu một chiêu đánh chết, đây liền khiến cho người khác phải trọng thị rồi.

Bởi vì trong năm người này nhưng là có ba tên là tồn tại đồng giai với Lăng Tiếu.

- Tiện dân thật lợi hại, khó trách lúc đó Lưu Hắc Đạt vừa mới đi qua không bao lâu liền bị nhân gia bắt giữ rồi, lúc này thực sự là kiếm được bảo vật rồi.

Thiết Lang ở bên tràng hưng phấn mà tự nói.

- Thống Lĩnh vì sao nói ra lời ấy? Hắn hiện tại biểu hiện dù không tệ, nhưng mà chớ quên lợi hại còn ở phía sau nha.

Liễu Kim Hỉ nhắc nhở.

- Người này cư nhiên có chút ít bản lĩnh, có thể hướng vào trong cung tiến cử làm ngoại môn đệ tử, dựa vào bản lĩnh của hắn chỉ sợ không lâu có thể trở thành đẹ tử nội môn, nếu như được trưởng lão nào đó coi trọng trở thành chân truyền đệ tử, ngày sau hắn nói không chừng sẽ cảm ơn bổn thành chủ, đến lúc đó muốn điều trở về trong cung làm nội môn trưởng lão nghĩ đến không phải là vấn đề!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1692 - Lăng Tiếu Thượng Tràng. (2)

Ở trong lòng Phạm Quan Trường âm thầm tính toán nói.

Hắn vốn nghĩ để Phong Hậu Lâm giúp việc tiến cử, nhưng mà vừa nhìn dáng vẻ tự cho là cao minh của Phong Hậu Lâm, cũng biết người này không đáng tin rồi.

Trương Liên Hoa ở một bên trong mắt thấu ra trận trận lấp lánh, nàng càng nhìn Lăng Tiếu càng cảm thấy tương đối thuận mắt.

- Chỉ cần có thể liên thắng trên mười tràng, người này ta thu định rồi!

Ở trong lòng Trương Liên Hoa ngầm hạ quyết tâm nói.

Tuy nói Đấu Ngục tràng có quy củ, người thủ đài phải liên thắng hai mươi tràng mới có thể thoát khỏi thân phận tiện dân, nhưng mà loại người chủ sự giống như Trương Liên Hoa lại có đặc quyền có thể cường hành đem người lưu lại.

Lăng Tiếu không biết những người khác nghĩ như thế nào, hắn chính là muốn bằng vào tư thái cường hãn khiến cho người ta biết rõ thực lực của hắn, đây là bước đầu tiên hắn bước ra Thiên vực, nhất định phải đánh đến vang lên thật lớn.

Đối thủ thứ bảy thượng đài lại là một nữ nhân.

Nữ nhân này bị đầu tóc lộn xộn che lại khuôn mặt, nhưng mà Lăng Tiếu lại dùng Lục Nhãn Đồng xem thấu diện mạo của nàng, trên khuôn mặt kia khắc

lên từng đạo vết thương hung ác, lộ ra vẻ vô cùng đáng sợ.

Trong miệng nàng phát ra tiếng thê lệ giống như là tú hống, một cỗ lệ khí đắc biệt dày đặc trướng xuất ra, một đầu huyễn tượng yeu ma ở phía sau người nàng huyền phù mà lên.

Nữ tử này sử dụng chính là U Danh Minh Quỷ Trảo, mỗi một trảo đều là uẩn hàm khí tức sắc bén giống như lợi nhận.

Chỉ thấy mặt đất do vật liệu bằng đá khó gặp kia xây thành cũng bị đánh ra từng đạo vết rách.

Đây nhưng là chuyện mà mấy cái Thánh Hoàng trước đó đều không làm được, có thể thấy được chỗ lợi hại của nữ tử này.

Lăng Tiếu đối mặt với quỷ trảo, cảm nhận được khí tức sắc bén chạm mặt mà đến, biết được thánh thể của chính mình muốn ngăn trở lại chỉ sợ đều phải ăn thiệt thòi lớn.

Hơn nữa nữ tử này còn tu luyện Phong thuộc tính, tốc độ kia đã đạt tới trình độ vô ảnh vô tung, người tầm thường căn bản không cách nào ở trong lúc nhất thời bắt được thân ảnh của nàng.

Đổi làm võ giả cùng giai bình thường nếu gặp gỡ chỉ sợ đều phải là một phen ác đấu, hơn nữa có thể thắng hay không còn là chưa biết được.

Sáu trận chiến trước đó của Lăng Tiếu đều là lấy một chiêu thủ thắng, hắn muốn đem kỷ lục một chiêu này kéo dài xuống, tuyệt đối không thể bởi vì nữ tử ở trước mắt này lợi hại một chút liền để cho hắn ứng phó không được.

Chân của Lăng Tiếu bước ra bộ pháp Vân Tung Mị Ảnh, liên tục trốn tránh công kích của nữ tử kia, hơn nữa lấy cảm ứng của thần hồn bắt được chỗ sơ

hở của nữ tử đó.

Lăng Tiếu không chút do dự hét lớn một tiếng, trong thanh âm này ẩn chứa vài tia long ngâm chi uy, chỉ là đâm tới nàng kia mà đi.

Nàng kia bị chấn đến động tác khẽ đình trệ một chút.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội hiếm gặp này trong nháy mắt xuất kích.

Quyền đánh vào đệ nhất đại tử huyệt Thái Dương huyệt của nữ tử!

Đầu của nữ tử này trực tiếp bị Lăng Tiếu oanh bạo, từng vũng huyết tương, não tương tung tóe ra, nhìn đến là cực độ ghê tởm.

Bên tràng lại một lần nữa tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, từng người đều không ngừng hét lên.

Bọn họ đều thích cảnh tượng máu tanh này, chỉ là Lăng Tiếu trước đó đều là một chiêu giết người, hơn nữa mỗi một người đều bị đóng băng mà chết, thật sự là khó có thể thấy máu, khó được có một người bị đánh bạo đầu, tự nhiên là thích thú vô cùng.

Thuận theo người thứ tám, thứ chín, thứ mười... Đều bị Lăng Tiếu một chiêu oanh sát, nhân khí của Lăng Tiếu đạt tới đỉnh phong rồi.

- Lăng Tiếu thật tốt, chúng ta ủng hộ ngươi, tiếp tục giết, tiếp tục giết.

- Lăng Tiếu thật đẹp trai, ta yêu ngươi mất rồi, bổn tiểu thư muốn bao dưỡng ngươi mỗi ngày đều sủng hạnh.

- Một chiêu giết địch, hi vọng hai mươi chiến đều như vậy, Lăng Tiếu nhất định dương danh Thạch Thiên thành.

Từng công tử tiểu thư ở bên tràng không ngừng kinh hô lên, bọn họ đều phát hiện thủ đoạn sát phát quả quyết kia của Lăng Tiếu thật sự là quá lợi hại.

Lúc trận chiến thứ mười một sắp bắt đầu, trọng tài kêu tạm dừng.

Người của rất nhiều thế lực đều bắt đầu hướng về bên trong Đấu Ngục tràng chuộc người, đều muốn đem Lăng Tiếu mua về.

Mạng của một tiện dân là có thể dùng cực phẩm huyền tinh đến suy xét, tiện dân có thực lực cường hãn giống như Lăng Tiếu giá trị năm mươi vạn cực phẩm huyền tinh, nhưng mà Lăng Tiếu bây giờ đang ở bên trong Đấu Ngục tràng quyết đấu, còn có càng nhiều đổ bàn mở ra, muốn mua được hắn cần phải dùng nhiều hơn gấp mười huyền tinh cũng không thể.

Lăng Tiếu bị gọi vào trong phòng nghỉ ngơi Trương Liên Hoa tự mình xuất hiện ở chỗ này.

Nàng mị nhãn như hoa mà nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt thấu ra hoan hảo chi ý.

Lăng Tiếu bị mang đến trong phòng mà không hiểu, hắn thầm nghĩ:

- Không phải là nói trong lúc thủ tràng không được nghỉ ngơi sao? Chẳng lẽ có người muốn bất lợi với bổn cung?

Đang ở lúc hắn miên man suy nghĩ, thấy Trương Liên Hoa xinh đẹp nhãn thần nhảy lên:

- Chẳng lẽ muốn thi triển mỹ nhân kế với bổn cung, muốn để bổn cung tinh tận nhân vong sao? Bổn cung kiên quyết không làm đấy!

- Còn không bái kiến quản sự Trương tiểu thư của Đấu Ngục tràng chúng ta!

Một gã hộ vệ ở bên cạnh Trương Liên Hoa lạnh lùng nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không nghĩ đến nữ nhân yểu điệu này lại là quản sự của Đấu Ngục tràng.

Lúc trước hắn còn cho là làm ra một cái Đấu Ngục tràng này nhất định là một lão biến thái.

- Ra mắt Trương tiểu thư!

Lăng Tiếu đối với Trương Liên Hoa khẽ hành lễ nói.

Trương Liên Hoa mỉm cười mà gật gật đầu, sau đó đối với người ở phía sau khoát khoát tay, ý bảo hắn đi ra ngoài trước.

- Lăng Tiếu ngươi rất không tồi, liên tục mười tràng đều là một chiêu giết địch, chỉ tiếc ngươi là từ phát phối đất đến đây!

Trương Liên Hoa đi vòng quanh Lăng Tiếu đánh giá, trong miệng nhẹ thở dài nói.

Ngón tay như ngọc của nàng nhẹ nhàng chạm vào cơ nhục rắn chắc của Lăng Tiếu, nội tâm một trận xuân tâm phóng đãng:

- Người thật tuấn tú, thân thể thật cường tráng!

- Trương tiểu thư muốn nói cái gì? Sao không trực tiếp một chút?

Lăng Tiếu hỏi.

Hắn duyệt qua vô số nữ nhân, đã cảm nhận được một cỗ phong tao của nữ nhân này, trong lòng tự nhiên có một trận chán ghét.

- Ha hả, gia nhập Trương gia của chúng ta đi, chỉ cần ngươi chịu đáp ứng, bây giờ ngươi có thể từ trong Đấu Ngục tràng đi ra, ta còn có thể ban tặng cho ngươi Phá Chú thiên thủy thì như thế nào?

Trương Liên Hoa cười nhẹ nói.

Giữa các đại thế lực đều muốn tìm được người có thực lực cường đại gia nhập gia tộc của mình tăng cường thực lực.

Những năm nay Trương Liên Hoa ở trên Đấu Ngục tràng nhưng là bắt được không ít ngoan nhân, nhưng mà lại không có một ai trẻ tuổi tuấn lãng như Lăng Tiếu, xuân tâm thầm động cũng là bình thường, huống chi nàng vốn là nữ nhân có tính lẳng lơ.

- Đa tạ hảo ý của Trương tiểu thư, nhưng mà ta đã đồng ý với Thiết Lang thống lĩnh phải liên thắng bốn mươi tràng mới có thể thoát khỏi thân phận hiện tại, nếu như Trương tiểu thư khăng khăng như thế, chỉ sợ ngày sau Lăng Tiếu không cách nào hướng Thiết Lang thống lĩnh giao phó.

Lăng Tiếu ứng biến vô cùng nhanh chóng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1693 - Một Chiêu Sát Địch. (1)

Hắn biết rõ đây là một cơ hội có thể nhận được Phá Chú thiên thủy, nhưng mà vẫn có thể nhịn được mà tạm thời không đồng ý, đồng thời đem việc này dẫn hướng Thiết Lang, ngày sau chỉ sợ đám người Thiết Lang sẽ không được sống thoải mái.

- Hừ, một thống lĩnh như hắn thì tính là cái gì, Trương gia chúng ta muốn diệt bọn họ rất dễ dàng, ta chỉ hỏi ngươi có đáp ứng hay không, chỉ cần ngươi dám gật đầu, hắn cũng không dám nhiều lời nửa câu!

Trương Liên Hoa hừ lạnh nói.

- Có lời này của Trương tiểu thư Lăng Tiếu liền an tâm rồi, chỉ là ta còn một bằng hữu ở trong tay Thiết Lang thống lĩnh... Cái này Lăng Tiếu thật sự là sợ hắn bị liên quan!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Ngươi cứ yên tâm đi, ngay cả bằng hữu của ngươi đều gia nhập Trương gia chúng ta đi, bổn tiểu thư hảo hảo đối đãi các ngươi đấy!

Trương Liên Hoa vừa nói đồng thời thân thể kề sát Lăng Tiếu, ở trên khuôn mặt hắn hôn một cái, mị nhãn thấu ra xuân ý nồng đậm.

- Như thế thì đa tạ Trương tiểu thư, bất quá...

Lăng Tiếu muốn nói lại thôi.

Trương Liên Hoa nói:

- Bất quá cái gì? Có cái gì nói một lần cho xong đi, bổn tiểu thư đều sẽ thỏa mãn ngươi!

- Ta nghe nói có người từng liên thắng năm mươi tràng, Lăng Tiếu muốn khiêu chiến cái kỷ lục này một chút, còn thỉnh tiểu thư cho phép!

Lăng Tiếu thành khẩn nói.

- Chẳng lẽ ngươi không biết đối thủ tiếp theo nhưng là so với thực lực của ngươi đều mạnh hơn sao? Tên liên thắng năm mươi tràng kia nhưng là một nhân vật tàn nhẫn, chẳng lẽ ngươi một điểm cũng không sợ bị giết sao? Ngươi gia nhập Trương gia chúng ta, thoát khỏi thân phận tiện dân, là tự do lựa chọn kết thúc tỉ đấu đấy!

Trương Liên Hoa nhắc nhở.

- Ta biết hảo ý của tiểu thư, nhưng mà như thế mà nói nhất định sẽ làm hỏng quy củ của Đấu Ngục tràng, còn nữa Lăng Tiếu cũng có lòng tin liên thắng, còn thỉnh tiểu thư cho phép!

Lăng Tiếu nói.

Trương Liên Hoa mân mê cái miệng nhìn Lăng Tiếu, nội tâm càng là vui vẻ, lập tức lại cho Lăng Tiếu một cái thơm môi nói:

- Đủ đảm khí, đây mới thật sự là đại nam nhân tốt, ta đây liền đồng ý cho ngươi tiếp tục thượng tràng tỷ đấu.

- Như vậy đa tạ tiểu thư!

Lăng Tiếu chắp tay nói.

Lăng Tiếu lại một lần nữa đăng đài, người xem ở bốn phía càng không ngừng kinh hô lên.

Tên đối thủ thứ mười một thượng tràng, đây đã là một gã trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, thực lực mặt ngoài so với Lăng Tiếu mà nói còn cao hơn một chút.

Chiến ý của Lăng Tiếu như hồng, lần đầu tiên lựa chọn công kích đối thủ, chỉ ở trong nháy mắt trực tiếp oanh lên trên lồng ngực của người nọ, kết quả kết thúc tính mạng của người này.

Liên tục đối thủ thứ mười một, mười hai, mười ba đều là trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, đều bị Lăng Tiếu một chiêu kích sát.

Tất cả mọi người đều nhận rõ một sự thật, Lăng Tiếu đã là tồn tại vô địch bên trong đồng giai.

Ở trong một gian phòng thay quần áo, một gã nam tử giống như là lão tăng nhập định lắng nghe hồi báo đưa tới, rốt cuộc là không nhịn được mở bừng mắt.

Trong ánh mắt kia của hắn phát ra một cỗ cuồng nhiệt chi ý hiếu chiến.

Người này tướng mạo bình thường, nhưng mà khí thế lại hết sức bất phàm, tên là Cao Chiến, nổi danh là võ si.

Hắn cũng không phải là tiện dân, mà là tử tôn dòng chính của Cao gia trong Thạch Thiên thành, hôm này còn chưa tới ngàn tuổi đã có thực lực trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong rồi, chỉ cần không lâu nữa muốn tiến vào cao cấp Thánh Hoàng nghĩ đến cũng không phải là vấn đề.

Người này thiên tính hiếu chiến, vì để chính mình gia tăng tốc độ bước vào cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng lại tự hạ thân phận vào bên trong Đấu Ngục tràng cùng người tỷ đấu tê sát.

Hơn nữa ở gần đây hắn đã liên thắng bốn mươi tràng, danh đầu chỉ kém hơn một chút so với Man phong tử.

- Đã liên thắng mười ba tràng, như thế rất tốt, bằng không đến lúc ta hạ tràng liền quá không có ý tứ!

Cao Chiến tự mình lẩm bẩm.

Trung niên nhân ở bên cạnh hắn lại nói:

- Thiếu gia nhất thiết phải cẩn thận, mười ba trận chiến này tiện dân kia đều là một chiêu giết địch, tạm thời còn chưa có ai nhìn được ra nông sâu của hắn!

- Một chiêu sát địch không có gì đặc biệt hơn người, hắn làm như vậy chỉ bất quá là để tạo thành áp lực trong lòng của đối thủ phía sau, huống hồ những người đó đều là phế vật, ngươi thay ta đi báo cáo tràng thứ mười lăm để cho bản thiếu gia xuất tràng đi, đối thủ như vậy không dễ tìm, tin tưởng sau khi ta chiến với hắn một trận, ta liền có thể phá vỡ mà vào một tầng cao hơn.

Cao Chiến thấu ra chiến ý nồng đậm nói.

- Vâng, thiếu gia!

Trung niên nhân kia đáp ứng một tiếng liền lui ra ngoài.

Ở trong một gian phòng thay quần áo khác, Tất Cao Xa đã từ trên chỗ xem chiến trở về đây.

Ở trước mắt hắn là một gã thiết tháp nam nhân có vóc người tuyệt đối so với tiểu cự nhân Tháp Khắc ở trước đó còn phải tráng kiện hơn vài phần.

Người này không có bất kỳ sợi tóc nào, trên đầu trọc còn có hai cái vết thương đan chéo nhau, trên người hắn cũng không mặc quần áo, hạ thân chỉ mặc một cái khố, từng khói da thịt rõ ràng lõa lồ ra ngoài, để người ta vô cùng chấn động, trên những da thịt mang tính bạo tạc này còn có rất nhiều vết thương đan chéo nhau, khiến cho cả người hắn thấu ra một cỗ sát lục chi khí ác liệt.

Hắn chính là Man phong tử được truyền tai, đã ở trên Đấu Ngục tràng liên thắng năm mươi tràng, là môt người có kỷ lục liên thắng cao nhất ở trong mấy chục năm gần đây.

- Đây thật sự là một tràng cuối cùng sao?

Man phong tử phát ra thanh âm khàn khàn trầm thấp nói.

- Không sai, chỉ cần ngươi thắng một tràng này, ta có thể ban thưởng hco ngươi càng nhiều Phá Chú thiên thủy, đến lúc đó tộc nhân của ngươi đều có thể từ đất phát phối trở về!

Tất Xa Cao nói.

- Tốt, chỉ là một cái trung cấp Thánh Hoàng, ta nhất định sẽ xé xác hắn!

Trong mắt nhỏ của Man phong tử thấu ra lệ khí nồng đậm nói.

- Tuyệt đối không thể khinh thường hắn, tiểu tử này đã liên thắng mười ba tràng, hơn nữa mỗi một tràng đều là một chiêu giết địch!

Tất Xa Cao nhắc nhở.

- Cái này thì như thế nào, hắn chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, cho dù lại đến mấy cái tiểu nhân vật như vậy cũng không thể phá được phòng ngự của ta!

Man phong tử không cho là đúng nói.

- Cẩn thận một điểm cũng không phải là không có chỗ tốt, huống chi đây là một tràng cuối cùng của ngươi, ta hi vọng không có bất kỳ sai lầm gì, bằng không tộc nhân của ngươi cũng chỉ có thể vĩnh viễn sống ở đất phát phối thôi!

Tất Xa Cao cảnh cáo nói.

- Ta biết rồi, hi vọng ngươi nói chuyện giữ lời, bằng không... Chớ trách ta nhất phách lưỡng tán!

Man phong tử trầm giọng nói.

Tất Xa Cao lộ ra vài phần không vui, xoay người ra khỏi phòng thay đồ.

Đối thủ thứ mười bốn của Lăng Tiếu, chỗ cổ họng nhưng bị băng trùy của Lăng Tiếu đâm vào, năng lượng của băng kình nhanh chóng lan tràn ra toàn thân khiến hắn chết đi.

Đồng dạng là một chiêu giết địch, lọ ra quả quyết dứt khoát vô cùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1694 - Một Chiêu Sát Địch. (2)

Đối thủ của tràng thứ mười lăm cũng bắt đầu xuất hiện.

Một gã nam tử nhìn thì vô cùng bình thường, khí tức không giống như những đối thủ trước là bá khí lộ ra ngoài, mà là khí tức nội liễm, để người ta không cách nào nắm bắt được thực lực chân chính của hắn.

Nhưng mà ở dưới thần hồn của Lăng Tiếu, thực lực của hắn cũng là không thể che giấu được.

Cảnh giới trung cấp Thánh Hoàng viên mãn, loại đối thủ này tùy thời đều có thể bước vào cao cấp Thánh Hoàng, nhìn lực lượng tích lũy đến dạng này hẳn là bị áp súc lại, một khi bộc phát ra tuyệt đối không kém với thực lực của cao cấp Thánh Hoàng.

Ở trong lòng Lăng Tiếu hạ khẳng định:

- Rốt cuộc đến một cái đối thủ có hình dạng!

- Mau nhìn, lại là võ si Cao Chiến xuất tràng rồi, hắn không phải là muối tới cuối cùng mới xuất tràng sao? Hôm nay tại sao lại xuất tràng sớm như vậy, chẳng lẽ không nhịn được mà ngứa ngáy rồi?

- Đối thủ rất khó gặp, hắn hào xưng là võ si tất nhiên cảm thấy Lăng Tiếu đáng giá để hắn xuất thủ cho nên mới sẽ xuất tràng, hắn đã liên thắng bốn mươi tràng, nếu không phải hắn không đột phá cao cấp Thánh Hoàng, chỉ sợ đối thủ hắn khiêu chiến sẽ là Man phong tử.

- Lúc này có chuyện vui xem rồi, mười bốn tràng phía trước cũng quá không thú vị, Lăng Tiếu kia nhìn thì văn nhược, nhưng mà ra tay lại rất vững chắc, vừa ra tay liền muốn mạng người, nói không chừng hắn có một bộ bí thuật sát nhân đấy.

- Tiện dân có thể từ đất phát phối mà lên đều có chút bản lĩnh, mà Lăng Tiếu còn chưa tới một trăm tuổi, ở bất kỳ nơi nào tuyệt đối là thiên tư xuất chúng, nếu như lần này hắn có thể thoát khỏi thân phận tiện dân, bên trong vực tất có một chỗ ngồi của hắn!

- Võ si là đệ nhất thiên tài ở trong Thạch Thiên thành chúng ta, hắn quật khởi cực nhanh đã sắp đuổi theo được Trương Liên Hoa tiểu thư năm ấy, nghe nói có trưởng lão của Thanh Nguyệt cung sớm có ý thu hắn làm nội môn đệ tử, nếu như hắn bị Lăng Tiếu giết, chỉ sợ...

- Ngươi rất không tồi, xuất chiêu đi, ta sẽ lưu toàn thây cho ngươi!

Cao Chiến trừng mắt lên đối với Lăng Tiếu nói.

Trong ánh mắt của hắn thấu ra vài phần ý khinh bỉ, nhưng mà tuyệt đối không có nửa phần ý khinh thường.

Hắn đu được người khác xưng làm võ si, đó là hắn hiếu chiến thành tính, lấy theo đuổi cảnh giới võ đạo đỉnh phong làm mục tiêu.

Hắn đối đãi với mỗi một đối thủ đều sẽ không xem nhẹ, bằng không hắn cũng sẽ không cứ chiến là thắng, hắn khinh bỉ chỉ là thân phận của Lăng Tiếu mà thôi.

- Đa tạ hảo ý của ngươi, bất quá lời này cũng là đưa cho ngươi!

Lăng Tiếu đồng dạng lộ ra vẻ khinh thường nói.

Cỉ sợ đối phương có bản lĩnh vượt giai mà chiến, chẳng lẽ Lăng Tiếu hắn lại không có sao?

Liên thắng bốn mươi tràng là mục tiêu của Lăng Tiếu, nhưng mà cũng không phải là mục tiêu chung cực của hắn.

Nếu muốn ở bên trong Thiên vực đánh ra danh đầu, vậy dứt khoát ở chỗ này lưu lại kỷ lục liên thắng trăm tràng đi, tin tưởng tên của hắn đủ để khiến cho người khác trọng thị rồi.

Vừa nghĩ đến đây, chiến ý của Lăng Tiếu bắt đầu dâng lên.

Hắn tạm thời không muốn người khác biết hắn là đa trọng thuộc tính đồng tu, dứt khoát chỉ sử dụng Băng thuộc tính chiến một trận với Cao Chiến đi.

Bởi vì lấy chiến lực của hắn cho dù dùng một loại thuộc tính, chiến lực tuyệt đối sẽ không thấp.

Cao Chiến cảm ứng được Lăng Tiếu liên tục kéo lên thực lực, hắn cũng là vô cùng hưng phấn lên:

- Tốt tốt, hi vọng một trận chiến này chớ để cho ta thất vọng mới tốt.

Hai đại thanh niên tài tuấn đồng thời đem chiến lực bạo phát ra, đem quang mạc phòng ngự đều chấn đến khẽ lắc lư lên.

- Không bằng để ta nhường ngươi ba chiêu, sau ba chiêu ta lấy mạng ngươi!

Lăng Tiếu khinh miệt nhìn Cao Chiến ở đối diện nói.

- Ha hả, thật cuồng vọng, ngươi cũng biết ta đã liên thắng bốn mươi tràng, ngươi chỉ bất quá là liên thắng hơn mười tràng mà đã tự ngạo rồi sao? Hôm

nay ta liền để cho ngươi chết được minh bạch!

Cao Chiến cười lạnh một tiếng, liền hướng Lăng Tiếu xuất thủ.

Cao Chiến thiện dụng quyền chưởng chi pháp, hắn bây giờ chính là đánh ra Bôn Lôi chưởng.

Chỉ thấy chưởng ảnh như lôi đình vạn quân mang theo không gian lực xé rách hướng về phía Lăng Tiếu phách trảm xuống.

Chân hắn đạp lấy cao giai bộ pháp, tốc độ cơ hồ không kém hơn so với võ giả Phong thuộc tính bình thường, trong nháy mắt đến trước người Lăng Tiếu.

- Tốt, quả nhiên có chút thực lực, nhưng mà trong mười chiêu ta lấy mạng của ngươi!

Lăng Tiếu nhẹ hét lên một tiếng, Thiên Sương quyền đánh ra ngoài.

Phanh phanh!

Quyền chưởng giao nhâu phát ra tiếng buồn bực, hai người đồng thời lui lại hai bước.

Ngay lập tức hai người đều là huy vũ công kích giống như là mưa rơi, hai loại lực lượng thuộc tính công kích không ngừng bắn tóe mà đi.

Chỉ ở trong nháy mắt, hai người đã đánh đến trên trăm quyền chưởng rồi.

Người ở bên tràng đều nhìn đến kích động mà kinh hô lên,

từng trận tiếng vỗ tay hết lớp này đến lớp khác.

- Ha ha, thật là thống khoái, chỉ là còn chưa đủ!

Cao Chiến cuồng tiếu một tiếng, trên song chưởng hiện lên tử sắc lôi điện.

Lôi Minh Điện Thiểm!

Cao Chiến lăng không hướng về phía Lăng Tiếu bổ ra hai chưởng, chưởng thanh như sấm, kình mang như điện, uy lực quả nhiên bất phàm.

Lăng Tiếu không có cứng rắn chống đỡ, ỷ vào tốc độ nhanh chóng tránh né ra.

Lực lượng song chưởng của Cao Chiến rơi xuống lôi đành, phát ra một tiếng Oanh long.

Mặt đất trên lôi đài cư nhiên xuất hiện một cái vết rách thật sâu, từ đó có thể thấy được đáng sợ của hai chưởng này.

Lăng Tiếu thừa dịp hắn rơi xuống đất cũng ngang nhiên xuất kích.

Chỉ thấy trên song quyền kết lên băng sương, nhìn đến cực kỳ thần kỳ, một cỗ băng hàn chi ý từ trên người hắn phát tán ra.

Sương Ngân Luy Luy!

Băng sương chi ảnh càng không ngừng hướng về phía Cao Chiến oanh đi, vô số quyền đầu để cho người ta thấy hoa mắt.

Chiêu này là một chiêu có uy lực bất phàm trong Thiên Sương quyền, một khi bị oanh trúng đều là toàn thân bị băng sương đông lạn đến thương tích vô số.

Cao Chiến được xưng là võ si, năng lực phản ứng của hắn há có thể là trung cấp Thánh Hoàng bình thường có thể so sánh được.

Chỉ thấy hắn lại không tránh không né, quanh thân nổi lên từng đoàn tử sắc lô điện, hắn hét lên một tiếng thật to:

- Lôi Điện Thủ Thiên!

Chỉ thấy những lôi điện này giống như là tạo thành từng đoàn phòng ngự bọc lại, đem Cao Chiến vây ở trong đó, đồng thời mang theo lực công kích đón nhân băng sương chi quyền của Lăng Tiếu.

Đây chính là một chiêu công thủ vẹn toàn, chiêu thức một điểm cũng không yếu hơn Lăng Tiếu.

Hai người càng đấu càng sung sướng lâm li, kịch liệt dị thường, người xem ở xung quanh cao trào nổi lên.

- Tốt lắm, hiện tại làm nóng người đã xong, chịu chết cho ta đi!

Cao Chiến quát lạnh một tiếng, khí thế bỗng nhiên lần nữa bạo trướng lên, lôi điện lực ở bốn phía càng thêm tràn đầy, ngay cả bầu trời đều muốn bị dẫn động dị tượng, chỉ là có trận pháp cách tuyệt cho nên không cách nào đem lôi lịch trên bầu trời kia mượn dẫn xuống.

Nhưng mà lực lượng hiện tại hắn bộc phát ra rõ ràng đã đạt tới cao cấp Thánh Hoàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1695 - Chiến Võ Si.

Lôi Quyền Điện Chưởng!

Đây là tuyệt thế cường chiêu mà Cao Chiến hợp lại, quyền chưởng cùng kết hợp, hoặc quyền hoặc chưởng, chợt đập chợt phách, như sấm như điện, thế như phá trúc!

Lăng Tiếu cho dù là xem trọng Cao Chiến rồi, nhưng mà hiện tại Cao Chiến đánh ra cường chiêu quyền chưởng kết hợp này cũng là để cho hắn càng thêm trọng thị, hắn đột nhiên cảm thấy Cao Chiến này giống như đã mò tới biên giới của quyền ý hoặc chưởng ý rồi.

- Đến thật tốt!

Khí tức của Lăng Tiếu cũng trong nháy mắt bạo trướng lên.

Hắn đã nói trong mười chiêu muốn đánh bại Cao Chiến, mà hiện tại đã qua sáu chiêu, còn có bốn chiêu, hắn phải nói được làm được, tuyệt đối phải ở trong bốn chiêu này giết chết Cao Chiến.

Ngạo Tuyết Lăng Sương!

Đây là một quyền bá đạo nhất trong Thiên Sương quyền.

Chỉ thấy băng thiên băng tuyết kia phiêu đãng không ngừng, rất nhiều hàn sương tràn ngập cả lôi đài.

Lôi điện quyền chường cùng băng sương quyền ảnh giao nhau tại một chỗ, ở

bên trong tràng biến thành một mảnh giống như tử bạch từ tràng, để cho người ta không cách nào thấy rõ tình huống của hai người bên trong.

Lực lượng đang giao nhau không ngừng, tựa hồ lôi điện công kích lực kia càng thắng một chút, dần dần có thể lấy được thế thượng phong.

- Ha ha, chiến lực của ngươi dù không kém, nhưng mà cũng phải bại ở trên tay ta!

Cao Chiến càng đánh càng hăng, đã bức đến gần trước người của Lăng Tiếu rồi, quyền chưởng biến hóa đa đoan, đều là hướng về chỗ yếu hại của Lăng Tiếu phách đi.

- Ngươi cao hứng quá sớm, người bại chỉ có thể là ngươi!

Lăng Tiếu song thủ quy nhất, tất cả lực lượng tập trung ở trên một điểm, bất thình tình đánh ra tuyệt địa phản kích.

Sương Tuyệt Thiên hạ!

Một chiêu cuối cùng trong Thiên Sương quyền, lấy băng sương hóa viêm, giống như là Băng Viêm chi long gầm thét mà ra, cường hành đem quyền chưởng của Cao Chiến oanh đến tán loạn không chịu nổi.

- Như thế mới có chút ý tứ, bất quá một chiêu này liền đủ lấy mạng chó của ngươi!

Cao Chiến không hổ là võ si, Lăng Tiếu càng cường đại, chiến ý của hắn càng ngẩng cao.

Quyền chưởng lôi điện lực từ bốn phương tám hướng khuynh tiết mà đến, từng luồng lôi điện lực càng thêm bá đạo dị thường, lực lượng kia đã xa xa

mà vượt qua lực lượng của cao cấp Thánh Hoàng bình thường rồi.

Lực lượng phòng ngự ở bốn phía đều bị chấn đến không ngừng lắc lư lên, mà trên mặt đất xuất hiện một đạo lại một đạo vết tích giao nhau.

Nếu không phải là những vật liệu bằng đá này đều cực kỳ cứng rắn, lại phối hợp với tài liệu khó gặp chế tạo, chỉ sợ đã sớm bị oanh thành bụi phấn rồi.

Lăng Tiếu không nghĩ đến Cao Chiến còn có chiến lực bực này, đã đủ để đối khắng hắn tăng lên lực lượng gấp mười lần rồi.

Rất nhiều lôi điện lực đem Lăng Tiếu bao vây vào một góc, càng không ngừng oanh tạc.

Ước chừng trải qua một lúc sau, mới dần dần bình tức xuống.

Tất cả mọi người đều dừng hô hấp, bọn họ có thể ngồi chỗ này thì thực lực cũng sẽ không quá yếu, đều có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ một kích này của Cao Chiến.

Nếu như không có trận pháp phòng ngự bảo hộ, chỉ sợ trong phương viên vạn dặm đã bị những lôi điện lực này oanh thành cháy khét rồi.

Lăng Tiếu đều bị những lực lượng này bao vây, hắn nhưng còn có đường sống sao?

Phong Hậu Lâm ngồi ở trên thủ tọa là thở ra một hơi thật dài nói:

- Xem ra Lăng Tiếu kia cuối cùng là muốn bại rồi, thực lực của Cao Chiến này thực sự không tầm thường, đợi ta trở về trong cung nhất định phải để người đem hắn chiêu lãm vào cung, lấy chiến lực của hắn chỉ sợ đều có thể vấn đỉnh hàng ngũ chân truyền đệ tử rồi!

Thực lực của Cao Chiến xác thực cường đại, nhưng mà khuôn mặt của hắn lại là bình thường, cho nên Phong Hậu Lâm cũng không đố kỵ hắn.

Hắn càng đố kỵ hình dạng bức khốc một chiêu sát địch kia của Lăng Tiếu hơn, hắn có thể cảm nhận được Trương Liên Hoa ở một bên trong mắt thấu ra từng trận hân thưởng chi ý, tựa hồ còn uẩn chứa vài phần tình cảm.

Lúc này mới để cho Phong Hậu Lâm đặc biệt khó chịu với Lăng Tiếu, cho dù Lăng Tiếu bày ra thực lự cường đại, hắn cũng sẽ không chấp nhận Lăng Tiếu.

Trương Liên Hoa ở một bên nhìn hơi có chút đau lòng, nàng thầm nghĩ nói:

- Thật sự là tự tin quá lớn rồi, ngay cả ta gặp phải võ si này cũng đều không có biện pháp thắng hắn, thật là đáng tiếc cho một lang nhi tuấn tú.

Trương Liên Hoa dù nhìn trúng Lăng Tiếu, nhưng mà sẽ không ái mộ tương thụ hắn, trong lòng thật cũng sẽ không quá khổ sở.

Mà Phạm Quan Trường ở một bên có thực lực cường đại nhất ở chỗ này, hắn ẩn ẩn có thể cảm nhận được Lăng Tiếu dù ở thế bất lợi nhưng hẳn còn chưa đến lúc vẫn lạc.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ ở một bên khác quan chiến đều là thất vọng không thôi.

Bất quá bọn họ cũng ở trong lòng thầm thở dài:

- Thua cũng tốt, bằng không chọc tới Cao gia cũng là một chuyện phiền toái!

Lôi điện lực bao trùm trên lôi đài, uy lực đáng sợ kia thật sự để cho người ta cảm thấy da đầu tê liejt.

Đúng lúc những lôi điện lực này toàn bộ biến mất, một đạo thanh âm sảng khoái kinh hô lên:

- Ha ha, liên thắng mười bốn trận thì như thế nào, còn không phải là chết ở trong tay Cao Chiến ta.

Rất hiển nhiên, đây chính là thanh âm thắng lợi do Cao Chiến phát ra.

Chỉ thấy lôi đài kia bị phá hoại đến thiên sang bách khổng, thảm liệt đến không đành lòng nhìn, mà có một đạo nhân ảnh nằm ở một góc không hề nhúc nhích, phảng phất giống như đã chết rồi.

Cao Chiến trôi nổi trên không trung, một thân tử điện liễu nhiễu, uy vĩ bất phàm giống như là chiến thần.

Mọi người ở chỗ này đều cho là Lăng Tiếu đã bị chết đến không thể chết nữa, đang ở lúc trong tài muốn đi lên nghiệm thi thì Lăng Tiếu nằm ở trên mặt đất kia trong nháy mắt bắn lên.

Mọi người đều là hoa nhiên một mảnh, bọn họ nhìn Lăng Tiếu không có chịu bao nhiêu thương hại, đều là lộ ra vẻ khó có thể tin.

Chiêu vừa rồi của Cao Chiến chỉ sợ là cao cấp Thánh Hoàng cũng khó có thể chịu nổi, Lăng Tiếu lại bình yên vô sự.

Ánh mắt của Cao Chiến cũng là căng ra một chút, trên khuôn mặt lướt qua vẻ cười lạnh nói:

- Rất tốt, lại không chết, nhưng mà ta nghĩ ngươi đã là nỏ mạnh hết đà rồi, tiếp theo ngươi liền có thể đi tìm chết được rồi!

Nói xong, Cao Chiến lần nữa hướng về phía Lăng Tiếu xuất kích.

Thân hình của Lăng Tiếu như quỷ mị lướt động, đồng thời đem y phục hư nát kia giật xuống, lộ ra da thịt quân mỹ, sung mãn lực lượng.

- Nếu như ngươi chỉ có lực lượng như thế, vậy người chết sẽ là ngươi!

Lăng Tiếu âm u nói.

- Thật cứng miệng, ta xem ngươi có thể sính cường đến khi nào?

Cao Chiến tức giận rồi, cường chiêu lần nữa xuất kích.

Lôi Ngục Điện Lao!

Chiêu này vừa ra, thiên địa phong vân vì vậy mà biến sắc, trên thương khung tử điện tụ tập, dù là bị đại trận cách tuyệt lực lượng nhưng là vẫn bị Cao Chiến cường hành mượn xuống phụ thể.

Lực lượng đáng sợ tập trung ở trên người Cao Chiến, khí thế kia thẳng ép cao cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, hắn hét to một tiếng, lực lượng bàng bạc toàn lực hướng Lăng Tiếu oanh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1696 - Lôi Ngục Điện Lao. (1)

Chân mày của Lăng Tiếu khẽ nhảy một chút, trong lòng thầm nghĩ:

- Thiên vực quả nhiên là không thiếu người giỏi, chiến lực của người này cư nhiên đáng sợ như thế, nhưng mà muốn thắng Lăng Tiếu ta còn chưa đủ!

Toàn thân lực lượng của Lăng Tiếu cũng là càng không ngừng tập kết ở trong kinh mạch, từng đoàn lực lượng hội tụ mà đến, bốn phía lôi đài trong nháy mắt kết thành tảng lớn mưa đá.

Lăng Tiếu không hề áp chế lực lượng nữa, khí tức liên tục kéo lên, thực lực so với trước đó bạo trướng gấp hai mươi lần, dù chưa đạt tới đỉnh phong nhưng mà hắn cảm thấy đã đủ đối phó với Cao Chiến rồi.

Cao Chiến ý thức được Lăng Tiếu tựa hồ cũng là dùng hết toàn lực, lập tức mượn thiên địa lực lượng càng thêm cường hãn, một kích lôi đình vạn quân rốt cuộc là không chút lưu tình hướng về phía Lăng Tiếu oanh tới.

Giống như lôi hải địa ngục, lại như thiểm điện cuồng lao kia, lôi điện lực vô cùng vô tận đem phòng ngự của lôi đài đều chấn đến càng không ngừng lắc lư lên.

Một ít người quan chiến ở một bên đều nhịn không được kinh hô lên, sợ những lôi điện lực này đem phòng ngự đại trận phá hoại mà thương tổn đến bọn họ.

Lăng Tiếu cũng là rống to một tiếng, hắn không lại sử dụng Thiên Sương quyền, là là hóa quyền thành nhận, lấy chưởng hóa đao, từng đạo đao mang

trong suốt càng không ngừng cuồng trảm, đem rất nhiều lôi điện lực trảm bay.

- Vẻn vẹn chỉ là giả lôi hải thì Lăng Tiếu ta lại sợ cái gì, chiêu này liền đánh bại ngươi!

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, lực lượng lần nữa tăng lên một bậc, đao mang đại thịnh.

Ngạo Hàn lục quyết đệ nhất quyết: Kinh Hàn Nhất Miết, đệ nhị quyết: Băng Phong Tam Xích, đệ tam quyết: Hồng Hạnh Xuất Tường, đệ tứ quyết: Đào Chi Yêu Yêu, đệ ngũ quyết: Đạp Tuyết Tầm Mai, đệ lục quyết: Lãnh Nhận Băng Tâm, lục quyết tề xuất!

Lăng Tiếu lấy chưởng làm đao, đồng thời đem Ngạo Hàn lục quyết của Niếp gia toàn bộ đánh ra, rất nhiều đao mang giống như là phá khai thiên địa, băng tinh đao ảnh đầy trời, trận trận hàn ý khuếch tán ra, uy lực kia có thể xưng là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Cao Chiến cùng đối chiêu cũng cảm thấy hàn ý nhập thể, để lòng hắn sinh ra vài phần khiếp ý:

- Tiểu tử này tại sao có thể bộc phát ra chiến lực cường đại như vậy, coi như là bí thuật cũng không thể chống đỡ được quá lâu, người bại cuối cùng sẽ là hắn!

Cường chiêu đụng vào nhau, lực lượng phát tán ra cực kỳ đáng sợ.

Phòng ngự đại trận càng không ngừng chấn động lên, người xem ở bốn phía càng không ngừng kinh hô.

- Xem ra chiêu này liền phân thắng bại rồi, đúng là một tràng ác chiến, đủ

đặc sắc, chỉ là không biết ai có thể cười đến cuối cùng.

- Võ si tiếp dẫn thiên địa chi lực, Lăng Tiếu dù là thực lực hung hãn nhưng mà cũng không thể lâu dài, đoán chừng người bại sẽ là hắn.

- Đây nhưng là nói không chừng, Lăng Tiếu vừa mới rồi ăn một chiêu kia của Cao Chiến ngay cả một chút thương tích cũng không có, hiện tại tuyệt địa phản kích, dự đoán cuối cùng đều là lưỡng bại câu thương a!

- Bất kể như thế nào, thực lực của hai người này đều là tồn tại đứng đầu, ai bại cũng là bại mà vinh.

Mới đầu lôi điện lực chiếm lấy thượng phong, qua một lúc sau đao mang của băng tinh dị quân đột khởi, tạo thành thế hai quân đối chiến.

Sau khi trải qua một phen giao nhau, đao mang lại lần nữa đại thịnh, uẩn chứa lấy một cỗ đại thế không hiểu, thẳng đem những lôi điện lực kia trảm văng tung tóe ra.

Giữa Lôi Ngục Điện Lao liền bị ngân bạch đao mang trực tiếp oanh tán, đao thế dũng mãnh vô địch hướng về phía đầu Cao Chiến trảm tới.

Cao Chiến không ngờ tới Lăng Tiếu bất thình lình đánh ra lực lượng đáng sợ như thế, hắn đột nhiên cảm ứng được chỗ bất đồng của cỗ lực lượng này, hắn vừa lui thủ, vừa lộ ra vẻ kinh hãi mà lẩm bẩm nói:

- Đây... Đây chẳng lẽ là cảnh giới đao ý?

- Ngươi đã biết tồn tại của cảnh giới đao ý, vậy ngươi liền chết đi!

Lăng Tiếu sát ý đại thịnh, thế công lần nữa tăng cường, đao mang liên miên không dứt thẳng đến đầu của Cao Chiến.

Lăng Tiếu vốn chỉ lĩnh ngộ ra lực lượng quyền ý, nhưng mà giữa ý cảnh đều có chỗ tương thông, hiện tại hắn lấy chưởng hóa đao liên tục đánh ra Ngạo Hàn lục quyết, càng đánh càng là thuận tay, giữa ý cảnh dần dần có một loại cảm ngộ tương thông.

Chỉ là lực lượng đao ý này chẳng qua là da lông, cùng với lực lượng quyền ý mà hắn lĩnh ngộ còn chênh lệch rất xa, nhưng mà muốn đối phó với Cao Chiến đã là có thừa.

Cao Chiến bị bức đến hiểm cảnh, thân thể nhiều chỗ gặp phải đao mang oanh tập, tiên huyết càng không ngừng bắn tung tóe ra, dáng vẻ lộ ra chật vật không thôi.

Hắn chặt chẽ cảm thụ lấy cảnh giới đao ý mà Lăng Tiếu đánh ra này, trong ánh mắt lại cũng thấu ra vẻ sáng chói, tựa hồ muốn từ trong cảnh giới của Lăng Tiếu nhìn trộm ra được tồn tại ý cảnh của chính mình.

Mắt thấy một đao cuối cùng của Lăng Tiếu sẽ hạ xuống đỉnh đầu Cao Chiến, Cao Chiến lại nhắm mắt lại một tay xuất quyền, một tay xuất chưởng, lôi điện lực tùy ý phiên đằng tuôn ra, lại đem đao mang của Lăng Tiếu cường hành đánh tan.

Chỉ là hắn cũng không được quá tốt, cả người bị lực lượng của Lăng Tiếu đánh cho ngã bay ra ngoài, một ngụm tiên huyết phun ra.

- Lại ngăn cản được, bất quá ngươi vẫn phải chết!

Lăng Tiếu hơi có chút giật mình, nhưng mà thế công cũng không dừng lại.

Ngạo Hàn lục quyết mỗi mỗi quyết đều uẩn hàm lực lực lượng nhưng là kinh khủng chí cực, lại có từng tia đao ý ở bên trong, lực lượng kia càng tăng lên gấp bội.

Cao Chiến vẫn nhắm mắt lại, tựa hồ lâm vào trong lĩnh ngộ, rất nhiều lôi điện lực gia thân, khí thế càng không ngừng tiêu thăng lên, lại đem lực lượng của Lăng Tiếu trực tiếp cách tuyệt ở bên ngoài lôi điện từ trường, khó có thể thương tổn hắn một chút nào.

Rất nhiều thiên địa linh khí càng không ngừng hướng về phía hắn hùng dũng nhập vào, lôi vân trên thương khung mãnh liệt, từng đạo tử lôi từ trên trời hạ xuống, phòng ngự đại trận kia tựa hồ cũng chịu không nổi muốn bị phá hủy rồi.

Người ở bên tràng đều là kinh hãi!

Mà Phạm Quan Trường ngồi ở thượng tọa thì thần sắc đại biến, hắn kinh hô:

- Nhanh... Nhanh tăng cường phòng ngự, hắn muốn đột phá đẳng giai rồi, lôi điện lực chỉ sợ càng thêm cường đại!

Thuận theo lời của Phạm Quan Trường vừa dứt, không ít bóng người chớp động, trận pháp của phòng ngự đại trận kia lại một lần nữa chiếm được củng cố càng thêm tăng cường, không ít Thánh Hoàng đồng thời xuất thủ, ngăn cản rất nhiều thiên lôi hạ xuống.

Mà gia nhân của nhà Cao Chiến, mấy tên Thánh Hoàng đòng thời hướng về phụ cận lôi đài hạ xuống.

Một gã Thánh Hoàng đỉnh phong trong đó hét to nói:

- Phải bảo đảm thiếu gia thuận lợi đột phá, tuyệt đối không thể để cho tiểu tử kia làm hại thiếu gia!

Ai cũng không nghĩ đến Cao Chiến lại lớn mật mà ở trên Đấu Ngục tràng đột phá, nếu như bị đối thủ xuất thủ quấy nhiễu chỉ sợ sẽ ăn thiệt thòi lớn, cái

được không bù đủ cái mất.

- Các ngươi làm gì, còn không mau lui lại đi, trên Đấu Ngục tràng sinh tử bất luận, ai cũng không thể xuất thủ quấy nhiễu, chẳng lẽ Cao gia các ngươi muốn phá hoại quy củ của Đấu Ngục tràng chúng ta sao!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1697 - Lôi Ngục Điện Lao. (2)

Trương Liên Hoa đứng thẳng lên, đối với những người kia của Cao gia quát lên.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia của Cao gia đối với Trương Liên Hoa chắp tay nói:

- Trương tiểu thư, ta biết chúng ta làm như vậy là làm hỏng quy củ của Đấu Ngục tràng, nhưng mà thiếu gia nhà ta lúc này đột phá, môt trận chiến này ta thay thiếu gia chúng ta từ bỏ, còn thỉnh Trương tiểu thư cho một điểm mặt mũi, Cao gia chúng ta nguyện ý xuất ra bất kỳ thứ gì để bồi thường!

Cao Chiến là dòng chính xuất sắc nhất của Cao gia, hôm nay hắn lấy không tới nghìn tuổi đã đạt tới cao cấp Thánh Hoàng, ngày sau hắn vô cùng có cơ hội vấn đỉnh cảnh giới Thần Vương, người của Cao gia bọn họ tuyệt đối không hi vọng Cao Chiến hiện tại xảy ra cái sai lầm gì.

Lúc Trương Liên Hoa đang ở trong do dự, một đạo nhân ảnh trên lô đài dũng động, không để ý tới mà cường hành xuất thủ.

Một thân bản lĩnh của Cao Chiến vốn cũng bất phàm, hơn nữa Lăng Tiếu chỉ là mới sử đao ý chi cảnh, hắn cư nhiên có thể tiến hành cảm ngộ, hơn nữa còn mượn cơ hội đột phá đẳng giai, muốn tiến vào cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng.

Nếu như đợi cho hắn đột phá thành công, Lăng Tiếu nhận thấy Cao Chiến sẽ không bỏ qua cho hắn.

Cho nên không thể làm gì khác hơn là tiên hạ thủ vi cường.

Bởi vì đây là Đấu Ngục tràng, chỉ cần thượng tràng đều chỉ có phân ra sinh tử, sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà dừng lại.

Chỉ sợ Cao Chiến bây giờ đang đột phá cảnh giới, Lăng Tiếu muốn giết hắn cũng không tính là chuyện tình vô sỉ gì.

- Tiện dân ngươi dám!

Lăng Tiếu đột nhiên tập sát, Thánh Hoàng đỉnh phong của Cao gia lập tức phát hiện ra, lập tức hét to một tiếng, lại không quan tâm hết thảy mà hướng về phía Lăng Tiếu oanh giết tới.

Tên trọng tài của Đấu Ngục tràng kia còn sững sờ ở tại chỗ, cư nhiên quên đi ngăn cản.

Lăng Tiếu cắn răng, tốc độ lần nữa tăng lên vài phần, bàn tay đã tràn đầy băng tinh bao trùm, hóa thành trên ngàn vạn đao mang hướng về phía đầu của Cao Chiến lăng không trảm xuống.

Cao Chiến lúc này nhắm mắt, đang tận tình hấp thu lực lượng, càng không ngừng trùng kích bình cảnh, quanh thân có rất nhiều lôi điện lực quấn lấy, người bình thường thật không dám tới gần.

Nhưng mà thân thể của Lăng Tiếu vô cùng cường hãn, trực tiếp không đếm xỉa đến chút ít lôi điện này cường hành phá vỡ mà vào.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia đã truy kích tới, trong tay hắn nhiều ra một thanh Thánh khí, thề phải đem Lăng Tiếu một đao chém giết.

Lăng Tiếu đã thành tựu thần hồn, đã sớm cảm ứng được sát chiêu của Thánh

Hoàng đỉnh phong kia, thân thể hắn hướng lấy bên phải nhẹ tránh một chút, đao mang trong tay lại là không đổi phương hướng mà hướng tới cổ của Cao Chiến chém qua.

- Không!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia kinh quát lên.

Lăng Tiếu cũng cho là chiêu này đắc thủ rồi, đáng tiếc tính cảnh giác của Cao Chiến cực cao, lại vung lên quyền chưởng đem đao mang của Lăng Tiếu oanh tán, chính hắn cũng bị buộc lui về phía sau không ít, lực lượng muốn đột phá kia trở nên bất ổn vài phần.

- Rất tốt, đợi ta đột phá xong sẽ mượn ngươi huyết tế!

Cao Chiến phát ra thanh âm âm lãnh nói.

Ngay lập tức hắn không hề ngó ngàng tới Lăng Tiếu nữa, lại một lần nữa nhắm mắt lại tiến hành đột phá.

Bởi vì hắn tin tưởng tộc nhân của hắn tuyệt đối có thể đem Lăng Tiếu kéo dài để hắn triệt để đột phá.

- Tiện dân chịu chết đi!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nhìn thấy Cao Chiến không có chuyện gì, lập tức yên tâm, lần nữa hét lên một tiếng, khởi lên thế công một phen hướng về phía Lăng Tiếu tấn công qua.

Hắn đã tỏa định Lăng Tiếu rồi, từ nhận thấy muốn giết Lăng Tiếu tuyejt đối không phải là nói đùa, hơn nữa Cao gia bọn họ đã có Thánh Hoàng thoáng cái đến bên cạnh Cao Chiến hộ vệ, hắn lại càng yên tâm.

- Tốt tốt, cư nhiên ỷ vào nhiều người khi phụ ít người, hôm nay ta không giết hắn liền không được!

Lăng Tiếu nổi giận.

Hắn không nghĩ tới những người này cư nhiên cùng lên, Đấu Ngục tràng này không phải là nói không cho phép bất luận kẻ nào can thiệp, không cho phép bất luận kẻ nào bỏ cuộc, đánh đến khi một bên tử vong mới có thể dừng lại sao?

Xem ra là hắn nghĩ quá ngây thơ rồi, Đấu Ngục tràng này ở trong mắt những đại thế lực kia cũng bất quá là một chỗ đùa bỡn mà thôi, những quy củ kia đối với bọn họ không có bất kỳ gò bó nào.

Đã như vậy, vậy cũng đừng trách hắn đại sát tứ phương rồi!

Chiến lực của Lăng Tiếu đẩy lên tới đỉnh phong, thần hồn cường hành đem long giác áp xuống, chỉ là để quanh thân hắn phủ lên từng phiến long lân.

Hắn ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, một đạo tuyệt thế Chân Long gầm thét vạn dặm.

Tiếng long ngâm đáng sợ ở trên lôi đài chấn đãng không ngừng, ngay cả phòng ngự đại trận cũng xuất hiện từng đạo vết rách, giống như muốn bị phá diệt.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia muốn tập sát Lăng Tiếu bị tiếng long ngâm này chấn đến máu huyết phiên đằng, mà hai tên Thánh Hoàng bảo hộ Cao Chiến kia cũng không tốt hơn.

Tốc độ của Lăng Tiếu đề thăng tới cực điểm, trực tiếp tiến vào trong lôi điện từ trường của Cao Chiến.

- Nhận lấy cái chết cho ta!

Lăng Tiếu rống giận một tiếng, long quyền hướng về phía Cao Chiến oanh tới.

Cao Chiến đã bị tiếng long ngâm chấn thành tâm thần thất thủ, nhưng mà hắn vẫn cường hành đem lực lượng tăng lên.

Khí tức của hắn đã đạt đén trình độ cao cấp Thánh Hoàng, nhưng mà cường hành đột phá lại để cho kinh mạch của hắn bị bạo đến đau đớn không thôi.

Lăng Tiếu đã đến trước mặt Cao Chiến, Cao Chiến cũng là nộ ý lẫm nhiên:

- Tiện dân đáng chết, người chết sẽ là ngươi!

Quyền chưởng của Cao Chiến đồng thời xuất kích, uy lực của nó so với trước không biết cường hoành gấp bao nhiêu lần.

Oanh long oanh long!

Hai người toàn lực đối oanh, trên lôi đài lần nữa nhấc lên một mảnh sóng năng lượng oanh tạc mãnh liệt.

Mấy đại Thánh Hoàng kia của Cao gia nới lỏng thần sắc, Thánh Hoàng đỉnh phong kia vui vẻ nói:

- Ha ha, thiếu gia đã đột phá, người chết chỉ có thể là tiện dân kia mà thôi!

Cường chiêu đối nhau, cảnh tượng cực kỳ tráng lệ, phòng ngực đại trận bị một tầng lại một tầng cách tuyệt, nhưng mà vẫn đột nhiên không ngừng xuất hiện vết rách, sợ đến người xem ở bốn phía thần sắc tái nhợt không thôi, đồng thời bọn họ lại là có chút kích động, đã là rất lâu rồi chưa từng thấy qua

chiến đấu kinh diễm như thế.

- Thật không nghĩ đến người của Cao gia lại vô sỉ như thế, lại tiến lên ngăn cản chiến đấu, bằng không võ si kia chỉ sợ đã vẫn lạc ở trong tay Lăng Tiếu rồi.

- Võ si nhưng là bất thế nhân tài của Cao gia, tương lai có thể thành tựu Thần Vương chi vị, bọn họ đương nhiên phải bảo vệ chặt chẽ, hiện tại lại đột phá một giai, lại càng sẽ không để cho vẫn lạc.

- Chỉ là Đấu Ngục tràng lại tiếp tục quản lý thế này nữa còn có ý tứ gì, nếu như những thế lực khác cũng ra mặt can thiệp, không cho phép giết người của bọn họ, vậy còn không bằng không xem.

- Đừng nói, trước xem kết quả một chút như thế nào đi, vừa mới rồi Lăng Tiếu đột phiên bạo khởi lên hư ảnh giống như là thần thú, thực lực tương đối cường hãn, không biết cuối cùng ai chết cào tay ai đâu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1698 - Hôm Nay Ta Không Giết Hắn Thì Không Thể Được! (1)

- Ta xem là võ si tất thắng không nghi ngờ, hắn đã đột phá thành công!

Hết thảy lôi điện lực đều biến mất, một con tuyệt thế Chân Long kia cũng không thấy.

Khi hết thảy mây khói tiêu tan, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp mà nhìn lên lôi đài.

Hai đạo thân ảnh đều đứng thẳng ở nơi đó, mấy tia kình phong lay động tay áo của bọn họ.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, toàn trường một mảnh yên tĩnh, ai cũng không biết kể quả rốt cuộc như thế nào.

Một lúc sau, một đạo nhân ảnh trong đó thong thả hướng về phía dưới ngã xuống.

Thân thể nện ở trên lôi đài vừa bị tàn phá không chịu nổi, khởi lên một mảnh khói bụi tung tóe.

Ngay lập tức một mảnh tiếng hoa nhiên kinh hưởng bốn phía.

AI cũng không nghĩ được kết cục cuối cùng đều ngoài ý liệu của bọn họ, bởi vì người ngã xuống kia rõ ràng là võ si Cao Chiến!

- Không thể nào... Thiếu gia đã đột phá, làm sao có thể bị đánh bại được, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là bị ảnh hưởng mới vừa rồi trở thành tâm ma mà bị kích

sát?

Thánh Hoàng đỉnh phong kia đang âm thầm mà suy đoán nói.

Chỉ là hắn hiện tại làm sao còn có tâm tư đi tra cứu, hắn giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên:

- Tiện dân đáng chết, ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Đang ở lúc hắn muốn lần nữa xuất thủ với Lăng Tiếu, bóng người ở bốn phía dũng động.

- Cao Đức ngươi muốn làm hỏng quy củ của Đấu Ngục tràng chúng ta mới vừa ý sao, còn không mau lui ra!

Trương Liên Hoa chắp tay sau lưng nhìn chằm chằm vào Thánh Hoàng đỉnh phong kia quát lên.

- Trương tiểu thư, đợi ta trảm tiện dân này, Cao gia chúng ta sẽ hướng các ngươi bồi thường.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nói.

- Hừ, lúc Cao Chiến vào Đấu Ngục tràng khiêu chiến ta liền đã nói với gia chủ các ngươi, chỗ này sinh tử do trời định, Cao Chiến chết ở trên tràng chỉ oán hắn học nghệ không tinh, các ngươi đã làm hỏng quy củ, bây giờ lại đang ở trước mặt mọi người muốn đem hắn đánh chết, sau này Đấu Ngục tràng của ta làm sao còn mở được nữa, ngươi đi xuống cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Trương Liên Hoa hừ lạnh trách cứ nói.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nhất thời cứng lại, lại nhìn người ở bên cạnh Trương Liên Hoa một chút, biết lại vọng động nữa cũng là không làm được gì.

- Tốt, vậy thì cho phép lão phu nhặt xác của thiếu gia nhà ta, việc này hẳn là có thể đi!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nói.

Ngay lập tức hắn liền hướng tới phương hướng Cao Chiến ngã xuống mà lướt tới.

Chỉ thấy lúc này lồng ngực của Cao Chiến bị xé mở ra, tiên huyết chảy ra như trụ, khí tức đã đoạn tuyệt, trong lòng hắn rất là bi thống.

Hắn ôm lấy thi thể của Cao Chiến hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, liền mang theo người rời khỏi.

- Tốt lắm, trận chiến này là Lăng Tiếu thắng, thực tế thì Cao gia phạm quy trước, bổn tiểu thư đặc cách đồng ý cho Lăng Tiếu phục dụng đan dược liệu thương rồi lại chiến!

Trương Liên Hoa tuyên bố.

Ở lúc nàng xuống tràng vẫn không quyên hướng về phía Lăng Tiếu liếc một cái, trong mỹ mâu đều là xuân sắc phóng đãng.

Lăng Tiếu biểu hiện càng là cường hãn, Trương Liên Hoa càng có ý nghĩ muốn đem hắn thu vào trong khuê phòng, ở trong lòng nàng đã xác định Lăng Tiếu là một trong những nam sủng của nàng rồi.

Người ở bên tràng đối với quyết định này của Trương Liên Hoa không có cái

dị nghị gì, bọn họ chỉ muốn xem tỷ đấu đặc sắc, mà nay thực lực Lăng Tiếu bày ra đã để cho bọn thấy được nhiệt huyết, tự nhiên muốn nhìn Lăng Tiếu liên thắng đi xuống.

- Phía sau còn có năm người đi? Để cho bọn họ cùng lên đi!

Lăng Tiếu cũng không có dùng đan dược, mà là đi tới trước người trọng tài nói.

Thân thể của trọng tài kia run run một chút nói:

- Ngươi nói cái gì?

Hắn hoài nghi lỗ tai của mình có phải là có vấn đề hay không, thật giống như nghe được Lăng Tiếu nói muốn để cho năm người phía sau đều nhất tề xuất tràng.

Lăng Tiếu lại nói một lần nữa:

- Gọi năm người phía sau đều xuất tràng đi, chỉ cần ta thắng bọn họ, hẳn coi như là liên thắng hai mươi trận đi!

Khuôn mặt của trọng tài kia đều là vẻ kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào rồi.

Lúc hắn bình tĩnh trở lại, đối với Lăng Tiếu nói:

- Ngươi chờ, ta muốn đi thỉnh quản sự mới có thể làm chủ!

Trong taid kia đến trước mặt Trương Liên Hoa chuyển thuật lại lời nói của Lăng Tiếu.

Phản ứng của Trương Liên Hoa cũng là tương đối kinh ngạc chí cực.

Phong Hậu Lâm ở một bên khinh thường nói:

- Xem ra người này là lòng tin bành trướng quá độ rồi, thực sự cho hắn là thiên hạ vô địch rồi sao? Trương sư muội ngươi liền thành toàn cho hắn đi, xem hắn chết như thế nào!

Phạm Quan Trường ở một bên trầm mặc không nói, chỉ là trong con mắt lại phát tán ra vẻ phức tạp.

- Oan gia này rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ hắn thật cho mình là Thần Vương sao, nghênh đón năm vị đều là cao cấp Thánh Hoàng, huống chi trong đó còn có một Man phong tử, đây cũng không phải là người mà Cao Chiến có thể sánh bằng đấy!

Ở trong lòng Trương Liên Hoa thầm nghĩ nói.

Trương Liên Hoa do dự một chút, lần nữa gọi dừng quyết đấu, đem Lăng Tiếu gọi vào bên trong phòng hỏi một chút.

- Ngươi cũng đã biết đối thủ tiếp theo sẽ mạnh hơn, chiến lực của ngươi dù không tệ nhưng mà muốn dùng một chọi năm lại là quá miễn cưỡng, chẳng lẽ ngươi thật muốn chết sao?

Trương Liên Hoa nhìn thẳng vào Lăng Tiếu hỏi.

Lúc này Lăng Tiếu xích lõa thân trên, một thân da thịt kiện mỹ chắc chắn để cho Trương Liên Hoa nhìn càng thêm vui thích.

- Tiểu thư không cần lo lắng, ta còn muốn sống thật lâu, quả quyết sẽ không lấy tính mạng của mình ra nói giỡn, ta có maays môn vũ kỹ càng thiện

trường quần đấu, cho nên không sợ bọn họ cùng tiến lên!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Cho dù ngươi có Thần kỹ cũng không chịu nổi nhân gia mấy đại cao cấp Thánh Hoàng a!

Trương Liên Hoa tức giận nói.

- Yên tâm đi, tiểu thư cứ việc đáp ứng là tốt rồi, nói không chừng những người đó chưa chắc có thể để xuống tư thái mà cùng nhau công kích ta đâu.

Lăng Tiếu lòng tin mười phần nói.

Trương Liên Hoa nhìn thấy Lăng Tiếu kiên trì, thở dài một hơi liền nhận lời.

Sau khi trọng tài đem lời nói của Lăng Tiếu nguyên xi tuyên bố cho tất cả mọi người xem chiến, mọi người đều là kinh hô một mảnh!

- Quá tự đại, quá cuồng vọng rồi, thực sự cho là thắng được võ si liền trong mắt không người như thế sao?

- Nghĩ đến Lăng Tiếu là bị thắng lợi trùng đến mê muội rồi, lại dám lấy một chọi năm, chẳng lẽ hắn không biết năm người cuối cùng này so với hắn còn muốn mạnh hơn một cấp sao?

- Có lẽ hắn là một lòng cầu bại sao, tâm lý của tiện dân ai có thể hiểu được.

- Nếu như hắn chịu gia nhập Lãnh gia chúng ta, chúng ta đem hắn bảo vệ không phải là vấn đề, chỉ là Trương gia bên kia lại không chịu thả người a!

- Trước xem một chút đi, có lẽ chúng ta có thể nhìn trò vui năm người cùng

ra đều thua cũng nói không chừng!

Thiết Lang đối với Liễu Kim hỉ nói:

- Lăng Tiếu này chỉ sợ điển ồi, lại làm ra quyết định như vậy, xem ra là tiền ta đổ ở trên người Man phong tử có thể lấy tới tay rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1699 - Hôm Nay Ta Không Giết Hắn Thì Không Thể Được! (2)

Liễu Kim Hỉ nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Ta cảm thấy hắn không phải là điên rồ, mà là thật có chỗ dựa, nói không chừng chúng ta đặt cược với Tất Xa Cao thật có thể thắng, mặc dù hi vọng có chút xa vời!

- Lời này giải thích như thế nào?

Thiết Lang hỏi.

Liễu Kim Hỉ nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ vừa mới ròi ngươi không cảm ứng đến trên người tiểu tử kia uẩn hàm một cỗ lực lượng đáng sợ sao? Lại ngưng tụ thành thần thú hư ảnh rồi, nói rõ hắn có thể đã thấy qua Chân Long, hoặc chiếm được đại cơ duyên gì đó, chiến lực kia tuyệt đối không thua kém bất kỳ cao cấp Thánh Hoàng nào.

Sau khi Thiết Lang nghe xong liền lâm vào trầm tư, Liễu Kim Hỉ lại nói tiếp:

- Nếu như hắn thắng thì để cho hắn tự do đi, người này tuyệt đối không thể trở thành địch nhân, bằng không ngày sau trưởng thành lên đầu tiên muốn tìm nhất chính là làm phiền chúng ta.

Thiết Lang gật gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lăng Tiếu, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Cho dù ta để cho ngươi tự do, nhưng mà người của Cao gia sẽ bỏ qua cho

ngươi sao

Trên lôi đài, Lăng Tiếu ngẩng đầu mà đứng, vẻ mặt vô cùng kiên quyết, chiến ý dần dần bay lên.

Hắn sở dĩ muốn dùng một chọi năm xác thật là có lòng tin cùng chỗ dựa của mình, đồng thời hắn cũng khát vọng một trận chiến oanh oanh liệt liệt, bước ra bước đầu tiên dương danh Thiên vực.

Năm tên Thánh Hoàng phải xuất tràng đều đã thượng tràng rồi.

Toàn bộ đều có thực lực cao cấp Thánh Hoàng, đều là một ít người từ phát phối đất đi lên, giống với thân phận của Lăng Tiếu đều là tiện dân.

Có hai người đã là hình dáng già nua, dáng người còng xuống nhưng mà một thân thực lực lại là cường đại nhất trong năm người, đã vô hạn đến gần cao cấp Thánh Hoàng đỉnh phong rồi, có hai người thì là hình dáng trung niên, một người lại là vừa đạp vào cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng không lâu, tên còn lại thì là cao cấp Thánh Hoàng cảnh giới trung tầng, mà nam nhân để trần phía trên cao lớn như thiết tháp thì là Man phong tử, là Đấu Ngục Vương liên thắng năm mươi tràng.

Trừ Man phong tử ra, bốn người kia phân biệt kêu là: Hồ Phòng, Hoàng Ban, Thác Bạt Lưu Hán, Quách Hồi Sĩ.

Lăng Tiếu còn là ở trước năm người ở năm phương hướng bất đồng cười lạnh nói:

- Cùng nhau lên đi, đỡ phải lãng phí thời gian!

Năm người đều là lộ ra vẻ khinh thường lại ẩn chứa vài phần tức tối.

Lăng Tiếu nói ra rõ ràng như thế là coi thường bọn hắn, bọn hắn nhưng cũng từng là nhất phương kiêu hùng, lại như thế nào sẽ liên thủ đối phó với một người có cảnh giới còn thấp hơn so với chính mình được.

- Tiểu tử thật cuồng vọng, đáng tiếc ngươi không đáng giá để chúng ta liên thủ.

Hồ Phòng cười lạnh nói.

Hoàng Ban khinh miệt nói:

- Người trẻ tuổi không biết tự lượng sức mình!

Ngược lại là Thác Bạt Lưu Hán hừ lạnh nói:

- Không bằng mấy vị tạm thời đứng đây đi, để ta lấy cái đầu chó của tiểu tử này!

Nói xong, Thác Bạt Lưu Hán đột nhiên hướng về phía Lăng Tiếu ra tay tấn công.

Hắn sử chính là thối pháp bá đạo, thối ảnh giống như là cuồng phong bạo vũ càng không ngừng đá hướng Lăng Tiếu.

THối ảnh dày đặc ẩn chứa khí tức bá đọa, giữa không trung phát ra từng đạo tiếng buồn bực.

Vẻn vẹn chỉ một chiêu này cũng so sánh với một kích toàn lực của Cao Chiến trước đây đáng sợ hơn nhiều lắm.

Đây là thực lực của cao cấp Thánh Hoàng, cũng không phải là thực lực của Thánh Hoàng bình thường có thể so sánh được.

Đang ở lúc thối ảnh đi tới trước Lăng Tiếu, thân ảnh của Lăng Tiếu xoay tròn lên, từng trận Phong lực lượng từ trên người hắn phát tán ra, cũng lúc đó Phong Thần thối của hắn cũng sử ra.

Phanh phnah!

Thối ảnh càng không ngừng giao nhau ở chung một chỗ, từng đạo lực lượng không ngừng bắn tung ra.

Thác Bạt Lưu Hán vốn dĩ là có thể dựa vào lực lượng tuyệt đối đem Lăng Tiếu áp chế xuống, hơn nữa đem hắn đá bạo.

Nhưng mà hắn phát hiện lúc cùng đối cước với Lăng Tiếu thì lực lượng mà Lăng Tiếu truyền tới lại không yếu hơn so với hắn, thậm chí lại càng chấn đến chân của hắn tê liệt không dứt, đơn giản giống như là quét đến trên một cái cọc sắt không thể rung chuyển.

Đang ở lúc hắn muốn gia tăng thế công thì hắn lại phát hiện có một cỗ lực lượng không hiểu hướng về phái hắn quấn quanh mà đến.

Tiên thiên âm phong châu đã tiến giai, Tử sát lực lượng kia đã không giống như ngày xưa, Thác Bạt Lưu Hán vừa mới tiếp xúc đến lập tức hủ thực sinh cơ của hắn.

Đầu tiên là trên đùi của hắn cảm thấy tê liệt không thôi, tiếp theo lại bắt đầu héo úa xuống, huyết nhục nơi chân nhanh chóng mất sạch, da thịt không thấy, chỉ còn lại có xương cốt kia, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng bị hủ thực hết.

Thác Bạt Lưu Hán chỉ cùng Lăng Tiếu đối chiến mấy chục cước nhưng mà khi hắn phát hiện ra trên đùi của mình khác lạ thì lực lượng hủ thực kia đã nhanh chóng thương hại đến thân thể của hắn rồi, thân thể hắn từ giữa không

trung rơi xuống, phát ra tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế.

Hắn dùng toàn lực gắt gao chống cự Tử sát chi khi kia hủ thực lên trên, nhưng mà Lăng Tiếu lại lần nữa một chân giẫm ở trên lồng ngực hắn, đả đoạn hắn tiếp tục vận lực.

Chỉ ở trong mấy cái nháy mắt, Thác Bạt Lưu Hán ở trong tiếng kêu thảm kinh hãi bị hủ thực đến tro cũng không còn.

Một màn này nhất thời kinh sát thế nhân!

Người ở chung quanh trở nên há mồm không nói, trên khuôn mặt đều là một bộ kinh hãi.

Bốn người ở trên lôi đài đều là lộ ra vẻ động dung.

Phạm Quan Trường vỗ bàn kinh hô:

- Hắn là song thuộc tính đồng tu, cái kia hẳn là Tiên thiên sát khí, nhưng mà Tiên thiên sát khí cũng không thể trong nháy mắt đem Thánh Hoàng hủ thực hết a, trên người tiểu tử này nguyên lai còn có chỗ dựa này, khó trách dám lấy một chọi năm a!

- Loại sát khí này đáng sợ như thế, ở trên thân người này chẳng lẽ có thần vật?

Ở trong lòng Phong Hậu Lâm thầm nghĩ, ánh mắt thoáng qua vẻ tham lam.

Trương Liên Hoa thì là ở một bên phát ra tiếng cười như chuông bạc, tâm tình sảng khoái cực kỳ!

Lăng Tiếu càng cường đại, đối với Trương gia bọn họ mà nói càng là một

chuyện may mắn, ở trong mắt nàng Lăng Tiếu đã trở thành người của nàng rồi.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ ở một bên khác đều lộ ra vẻ khó có thể tin.

Bọn họ thật giống như là lần đầu tiên nhận thức được Lăng Tiếu, lúc đó Lăng Tiếu nếu là phản kháng mà nói, bọn họ chưa chắc có thể bắt được hắn a!

Nhưng mà nhân gia lại là thúc thủ chịu trói, tùy ý bọn họ bố trí, chẳng lẽ đây chỉ là kế thích nghi của nhân gia hay sao?

Vừa nghĩ tới chỗ này, cả người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ đều cảm thấy có một loại hàn ý đánh đến.

- Không chịu nổi một kích!

Lăng Tiếu nhổ ra một bãi nước miếng, hết sức khinh thường nói.

Ánh mắt của hắn dừng lại ở trên thân mấy người khác, ý khinh miệt triển hiện không nghi ngờ.

- Các ngươi đã không dám ra tay, ta đây liền đem các ngươi giết từng người!

Lăng Tiếu lại nói một câu, thân ảnh giống như thương ưng xông ra bên ngoài.

Mục tiêu lần này của hắn là thẳng đến Quách Hồi Sĩ, bởi vì hắn là người có thực lực yếu nhất trong bốn người còn dư lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1700 - Lấy Một Chọi Năm. (1)

Thực lực của Lăng Tiếu toàn bộ bạo xuất ra, tốc độ có thể so sánh với bất kỳ cao cấp Thánh Hoàng nào, trên song chưởng của hắn hiện lên băng đao, mỗi một đao đều mang theo đao ý băng liệt, uy lực vô cùng.

Quách Hồi Sĩ sớm bị Lăng Tiếu vừa mới kích sát Thác Bạt Lưu Hán mà bị dọa đến vỡ mật rồi.

Hiện tại Lăng Tiếu trước tiên chọn hắn xuất thủ, hắn đã mất đi lòng tin, dù là toàn lực chống đỡ nhưng mà vẫn bị băng đao của Lăng Tiếu trảm đến toàn thân đều là thương tích.

- Ta liều mạng với ngươi!

Lên Đấu Ngục tràng rồi, bất luận kẻ nào đều đem sinh tử không còn để ý tới nữa, Quách Hồi Sĩ không cam lòng bị bại như vậy, hét lên một tiếng, song chưởng hội tụ tất cả lực lượng hướng về phía Lăng Tiếu vỗ qua.

Hết thảy lực lượng ở xung quanh đều bị hắn dẫn dắt tới, giống như là song long xuất hải, năng lượng bàng bạc hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích mà tới.

Lăng Tiếu hiện lên vẻ cười lạnh, thân hình hướng về phương hướng Hồ Phòng mà lướt qua, tất cả lực lượng của Quách Hồi Sĩ tự nhiên liền đuổi theo mà đến.

Tốt cho một chiêu họa thủy đông dẫn!

Hồ Phòng cũng là không ngờ tới Lăng Tiếu cư nhiên vô sỉ như thế, đem lực lượng của Quách Hồi Sĩ dẫn dắt đến bên phía hắn.

Quách Hồi Sĩ nhưng là cao cấp Thánh Hoàng, lực lượng của một kích toàn lực lại há có thể đùa giỡn, Hồ Phòng không thể không hồi kích.

Oanh long oanh long!

Năng lượng của hai đại cao cấp Thánh Hoàng đối oanh, phát ra va chạm đáng sợ, phòng ngự đại trận lại một lần nữa bị trùng kích, vết rách như mai rùa lần nữa chợt hiện.

Lăng Tiếu hiện lên cười lạnh, thân ảnh giống như quỷ mị lướt động, thừa dịp Quách Hồi Sĩ không có biện pháp hồi khí, đã vòng đến phía sau lưng hắn, một trận mãnh chiêu cường hành đem Quách Hồi Sĩ giết chết ngay tại chỗ.

Hồ Phòng đã là nhẫn không thể nhẫn được nữa rồi, hắn biết tiếp tục như thế chỉ sợ sẽ bị Lăng Tiếu kích phá từng người.

Hắn kinh quát lên:

- Mọi người lên, cùng làm thịt hắn!

Lúc trước năm người chỉ còn lại ba người rồi, Hồ Phòng không để ý đến hết thảy mà xuất thủ, Hoàng Ban cũng không dám lại ngó ngàng gì đến mặt mũi nữa.

Vốn lên Đấu Ngục tràng thì cái gì là tôn nghiêm của võ giả đã không dùng được nữa rồi, chỉ có đối thủ chết đi, bọn họ mới có thể còn sống.

Hiện tại thực lực của Lăng Tiếu dù là trung cấp Thánh Hoàng, nhưng mà lực lượng triển hiện ra lại không kém so với bất kỳ một gã cao cấp Thánh Hoàng

nào, thậm chí còn muốn càng thắng một bậc.

Hồ Phòng cùng Hoàng Ban đều là tồn tại tiếp cận Thánh Hoàng đỉnh phong nhất, thực lực không phải là Thác Bạt Lưu Hán cùng Quách Hồi Sĩ có thể so được, huống chi hai người đồng thời xuất thủ, một người sử quyền pháp, một người sử chưởng pháp đồng thời tỏa định Lăng Tiếu, từng trận thế công bài sơn đảo hải hướng về phía Lăng Tiếu bao phủ mà đi.

Áp lực của Lăng Tiếu lập tức tăng lên gấp bội, tất cả chiến lực rốt cuộc ở một khắc này toàn bộ đánh ra.

Hắn giống như là Đế hoàng triển hiện ra khí thế uy vũ, một đạo tuyệt thế Chân Long hư ảnh đang không ngừng gầm thét lên, chấn kinh vạn dặm.

Lăng Tiếu lấy quyền pháp cùng thối ảnh kết hợp lại, lực lượng Băng thuộc tính cùng Phong thuộc tính càng không ngừng đan xen, lấy nhất lực địch nhị nhân mà vẫn không rơi xuống hạ phong.

Trên lôi đài trình hiện chiến đấu kịch liệt, thấy đến người ở bên tràng đều kinh hô không ngừng.

Giữa ý cảnh đều có chỗ tương thông, Lăng Tiếu lấy Băng thuộc tính đánh ra cảnh giới quyền ý, lại đá xuất ra ý cảnh thối pháp, uy lực giữa hai cái đâu chỉ tăng lên gấp bội, dần dần lại chiếm thế thượng phong.

- Đây... Đây là quyền ý chi pháp cùng với thối ý chi pháp, Lăng Tiếu này cư nhiên đã đạt tới cảnh giới đăng đường nhập thất rồi, khó trách có thể vượt giai mà chiến, người này khó lường a!

Một gã lão giả ngồi trên chỗ người xem phát ra tiếng lẩm bẩm nói, trong con mắt hơi đục kia thấu ra trận trận tinh mang.

Trừ hắn ra, cũng có không ít nhân vật thâm tàng bất lộ đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Phạm Quan Trường thì là ở trong lòng hạ định quyết tâm nói:

- Nhất định phải thay trong cung dẫn kiến người này, hắn khẳng định có thể trở thành chân truyền đệ tử, tương lai nhất định có thể có một chỗ ngồi ở bên trong cung!

Lôi đài tỷ đấu dần dần đi lên cao triều, tiếng người ở xung quanh ồn ào, vô cùng nhiệt náo.

Lăng Tiếu lấy một địch hai chiếm lấy thượng phong, đem Hồ Phòng cùng Hoàng Ban bức đến liên tục bại lui.

Hai người bọn họ đều bận tâm đến Tử sát chi khí kia của Lăng Tiếu, không thể toàn bộ buông tay buông chân mà đánh, đại đa số đều dùng hộ kình ngăn cản thế công của Lăng Tiếu.

Chỉ là thế công của Lăng Tiếu vô cùng uy mãnh, để cho bọn họ phòng thủ cũng gian nan, bọn họ biết cứ như vậy đi xuống tất bại không thể nghi ngờ.

Hồ Phòng cắn răng quát lớn:

- Không thể lại tiếp tục như vậy, ta vây khốn hắn, ngươi kích sát hắn!

Ngay lập tức khí thế của Hồ Phòng bạo trướng lên, cả người gầy nhom kia tựa hồ tiến hành một loại thoát ly nào đó, cơ nhục bạo ra, ý phục bạo liệt, đầu của hắn lại biến thành đầu sói, mà thân thể kia lại là trở nên bành trướng, lại mọc dài ra rất nhiều lông, đây rõ ràng là đặc thù của Lang nhân.

Người xung quanh tựa hồ đối với một màn này không có gì kinh ngạc, duy

chỉ có một ít người xem mới đến phát ra vài đạo tiếng thở dài mà thôi.

Lăng Tiếu cũng là bị sợ hãi kêu to một tiếng, cái biến hóa này dường như cùng hắn hóa thân Long nhân không kém bao nhiêu.

Lực lượng của Hồ Phòng so sánh với trước đó tăng trưởng hơn rất nhiều, hắn ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, khí tức tỏa định Lăng Tiếu, song chưởng giống như là thú trảo hướng về phía Lăng Tiếu trảo qua.

Lực lượng của lang trảo cực kỳ khổng lồ, hai đạo lực lượng trói buộc lấy thân thể của Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu xuất hiện tạm dừng trong chốc lát.

Hoàng Ban sớm nhận được nhắc nhở của Hồ Phòng, lập tức bắt được cơ hội ngàn vàng này, quyền đầu hướng về trên người Lăng Tiếu điên cuồng đánh tới.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu bị quyền kình giống như vạn quân đánh đến không phân biệt được đông tây nam bắc.

Chỉ là thân thể hắn đã cường hóa đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, mặc cho Hoàng Ban dùng sức cỡ nào lại là không cách nào thương tổn đến thân thể hắn, chỉ có nội tạng của Lăng Tiếu không chịu nổi trùng kích, lộ ra chút hỗn loạn không chịu nổi, vết máu từ khóe miệng tràn ra.

Sau một trận quyền kích như cuồng phong bão táp, Hoàng Ban dừng lại, hắn cảm thấy Lăng Tiếu cho dù có cường đại đi nữa đều phải chết ở dưới quyền của hắn.

Chỉ là khi hắn vừa mới dừng lại, một đạo nhân ảnh lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng đến trước người hắn, một trận thối ảnh hào trộn với Tử sát chi khí

nồng đậm hướng về phía hắn bao phủ mà đi.

Oanh kích của thối ảnh một điểm cũng không kém công kích mới vừa rồi của Hoàng Ban, thậm chí còn muốn cường hãn hơn vài phần, trực tiếp đem lực lượng phòng ngự của Hoàng Ban đá bạo, Tử sát chi khí nhanh chóng xâm nhập vào người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1701 - Lấy Một Chọi Năm. (2)

Hoàng Ban căn bản không nghĩ đến Lăng Tiếu lại phản kích tấn mãnh như thế, để cho hắn ngay cả lực chống đỡ cũng không có, đem hắn đá bạo rồi, hơn nữa đáng sợ nhất là Tử Sát chi khí kia, căn bản không có biện pháp nào đem nó khắc chế, liền ở trong một tiếng kêu thảm đã bị hủ thực đến một điểm không còn.

Hồ Phòng cũng là phát mộng rồi, nhưng mà hắn hiện tại là thú huyết bộc phát, không có bất kỳ ý sợ hãi nào, gào thét một tiếng hướng về phía Lăng Tiếu xông qua.

Động tác của hắn so với trước đó nhanh hơn gấp hai có thừa, đem Lăng Tiếu ôm lấy, tiếp theo lại mở cái miệng máu hướng về phía sau đầu Lăng Tiếu cắn xuống.

Lông tơ của Lăng Tiếu dựng lên, nếu như bị Lang nhân này cắn xuống chỉ sợ thật muốn chết.

- Muốn ăn bổn cung cũng phải nhìn ngươi có phúc mà ăn không đã!

Lăng Tiếu nghiêng đầu ra một chút, không để cho hắn cắn trúng đầu, đồng thời một cỗ lực lượng nóng bỏng vô cùng từ trên người hắn bạo phát ra.

Ngao ô!

Một đạo tiếng kêu thảm vang lên, chỉ thấy Hồ Phòng kia đã bị tử hỏa mà trên người Lăng Tiếu phát tán ra thiêu đốt lên.

Hắn rời khỏi thân thể của Lăng Tiếu, ở trên lôi đài càng không ngừng lăn lộn, hi vọng có thể đem hỏa thế dập tắt.

Đáng tiếc hết thảy đều chỉ là công dã tràng, căn bản không có cách nào khu trừ, cho đến khi bị thiêu đốt thành tro tàn.

Người xung quanh thấy một màn như vậy lại một lần nữa kinh hãi ngây người.

Một lúc lâu sau, mọi người mới nổi lên trận trận tiếng vỗ tay.

- Quá cường đại, lại liên tiếp giết chết bốn người, đã coi như là liên thắng mười chín tràng, Lăng Tiếu này quá yêu nghiệt rồi!

- Thật giống như trước đó hắn sử Băng thuộc tính, lại sử Phong thuộc tính, bây giờ lại có Hỏa thuộc tính, hơn nữa hỏa diễm này còn là Bổn nguyên chi hỏa, Lăng Tiếu này rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào lại có thể đem ba loại thuộc tính tu luyện đến cảnh giới này!

- Lấy tình huống bây giờ đến xem, Lăng Tiếu chỉ sợ thật có thể cùng phân cao thấp với Man phong tử rồi!

- Nếu như bọn họ mới bắt đầu năm người đều lên, Lăng Tiếu song quyền khó địch tứ thủ, chắn chắn sẽ hậu bại, nhưng mà bọn họ xem nhẹ, lại khinh thường liên thủ, bị Lăng Tiếu kích phá từng người, thật là đáng tiếc!

- Chuyến đi ngày hôm nay thật là không tệ, phải đem Lăng Tiếu lôi kéo tới mới được, hắn muốn cái gì liền cho cái đó, ngày sau nói không chừng có thể trở thành tồn tại Thần Vương!

Liên tục giết bốn người, trên người Lăng Tiếu cũng thụ thương, nhưng mà hắn có công hiệu liệu thương của Cổ Hoàng thần công, rất nhanh liền có thể

phục hồi lại.

Chỉ là liên tục tê sát cũng là tiêu hao không ít lực lượng, nếu không có thần hồn cùng ba đạo dị vật thời khắc cung cấp cho hắn lực lượng vô cùng ở phía sau chỉ sợ một trận chiến cuối cùng này liền không dễ dàng.

- Tới đi, to con, giết chết ngươi hôm nay liền kết thúc!

Lăng Tiếu hướng về phía Man phong tử vẫy vẫy tay nói.

Hắn không dám xem thường tên to con này, hắn dựa vào thần hồn có thể cảm ứng được Man phong tử so với bất luận kẻ nào trước đó đều phải cường đại hơn, bên trong thân thể của gia hỏa này tựa hồ uẩn chứa một cỗ lực lượng đáng sợ, cỗ lực lượng này đủ để uy hiếp đến hắn.

Man phong tử từ lúc thượng tràng cho tới bây giờ trừ lúc mớ bắt đầu có nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, sau đó liền ngồi ở một góc nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối đều không có nhìn qua chiến đấu của Lăng Tiếu, hơn nữa dư ba chiến đấu của Lăng Tiếu cùng với người khác lại là không cách nào đến gần thân thể hắn chút nào.

Cả tòa lôi đài cũng chỉ có hắn ngồi ở nơi đó hoàn hảo không bị gì, có thể thấy được một thân thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, lực lượng phòng ngự là cường hãn bậc nào.

Man phong tử thong thả mở mắt ra, khí thế của hắn ở một khắc này trở nên lẫm liệt lên.

Một loại cảm giác áp bức cường hãn hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích tới, phảng phất giống như là cự thạch cuồn cuộn từ trên trời rơi xuống, để cho người ta cảm thấy khó chịu vô cùng, uy áp như thế không phải là Thánh Hoàng bình thường có thể thi triển ra.

Lăng Tiếu hừ nhẹ một tiếng, thân hình giống như là cây tùng vạn năm đứng vững vàng không nhúc nhích, một điểm cũng không sợ khí thế uy áp của Man phong tử.

- Cái chiêu thức này hữu dụng đối với ta sao? Ngươi quá xem trọng chính mình rồi!

Lăng Tiếu khinh thường nói.

Man phong tử đứng dậy, trên khuôn mặt tĩnh lặng giống như giếng nước nói:

- Xuất chiêu đi, ngươi là một cười cuối cùng mà ta giết.

Hắn nói lời này lại thấu ra một cỗ không đường lựa chọn cùng tang thương, tựa hồ cùng với ngoại hiệu của hắn không hợp.

Người khác gọi là Man phong tử, mỗ một lần thượng Đấu Ngục tràng đều đem đối thủ xé xác, cho nên người khác đặt cho hắn ngoại hiệu này.

Chỉ là Lăng Tiếu lại nghe không rõ ý tứ lời này của hắn.

- Cũng tốt, hôm nay ngươi cũng là người cuối cùng mà ta giết!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói.

- Ngươi ra tay đi!

Man phong tử nói.

Lăng Tiếu khó chịu nói:

-Vì sao không phải là ngươi ra tay trước?

- Ta thiện dùng phòng ngự, ta để gươi tấn công trước cũng không phải là nhường ngươi!

Man phong tử ngược lại là vô cùng thành thật nói.

Lăng Tiếu đột nhiên cảm thấy tên to con này có chút khả ái, đã như vậy, vậy thì sẽ thành toàn cho hắn đi!

Lăng Tiếu không dùng quyền, cũng không dùng thối, đổi thành dùng chưởng.

Quyền, chưởng, thối ta quyết, bất kỳ một hàng nào Lăng Tiếu cũng hết sức cường đại, hắn muốn đem tất cả ý cảnh đều lĩnh ngộ, như thế sau này không dùng vũ khí cũng có thể dễ dàng lấy đầu người.

Vô số hỏa chưởng tạo thành thế bài sơn đảo hải hướng về phía Man phong tử bao phủ mà qua.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu cũng không dám xem thường, mỗi một chưởng đều là mang theo lực lượng mười thành đánh ra, từng đạo hỏa mang nóng bỏng vô cùng.

Trên lôi đài đã tràn đầy hỏa chưởng, từng đạo tiếng buồn bực vang lên.

Man phong tử không động thủ, nhưng mà ở chung quanh hắn lại là tạo thành từng mặt cự tường phòng ngự, đem hỏa chưởng của Lăng Tiếu ngăn ở bên ngoài, căn bản không cách nào thương hại đến hắn.

Man phong tử lộ ra vẻ khinh thường nói:

- Liền điểm lực lượng này sao? Gãi ngứa cho ta cũng không xứng!

Nói xong hắn bước ra hai bước, thân thể giống như là núi cao hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích tới, một cái quyền đầu mang theo uy thế hủy thiên diệt địa đánh hướng Lăng Tiếu.

Quyền đầu đến rất nhanh, giống như là vẫn thạch đập xuống, đem không gian đều chấn động không ngừng.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ nghênh đón quyền đầu kia mà đánh ra một chưởng, lại một cái va chạm.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy cánh tay của mình tê rần đau xót, giống như là bị trăm vạn cự thạch nện vào, lực lượng tập kích mà đến kia thật sự quá lớn, ngay cả hắn cũng chịu không nổi.

Thân hình của Lăng Tiếu giống như là đạn pháo bay ra ngoài, cánh tay đau đớn không thôi, thật giống như xương cốt đều bị gãy ra rồi.

- Lực lượng thật đáng sợ!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1702 - Man Phong Tử Xuất Thủ

Man phong tử không có thừa thắng truy kích, mà là mang theo vài phần kinh ngạc nói:

- Lại có thể ngăn cản một quyền của ta, nhục thể của ngươi là cường hãn nhất mà ta bây giờ mới gặp được đấy!

Dĩ vãng người ngăn một quyền của hắn, thân thể kia chỉ sợ lập tức bạo liệt ra, mà cánh tay của Lăng Tiếu vẫn đầy đủ vô khuyết, mới để cho hắn cảm thấy vài phần kinh ngạc.

- Ngươi cũng là đối thủ có man lực cường đại nhất mà ta gặp phải, nhưng mà chỉ có một cỗ man lực thì có gì dùng!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân ảnh lại một lần nữa lướt động.

Hắn ỷ vào lợi thế của tóc độ, càng không ngừng hướng về phía Man phong tử xuất chiêu, chưởng pháp cũng là càng đánh càng viên hồn tự nhiên, cảnh giới chưởng ý cũng chầm chậm dung hội quán thông, uy lực cũng càng ngày càng lớn.

Phanh phanh!

Từng đạo tiếng buồn bực đang không ngừng vang lên.

Chỉ là phòng ngự kia của Man phong tử thực sự quá đáng sợ, cư nhiên ở trong phương viên mấy chục thước của hắn đều có một tầng lại một tầng cự tường đem hắn bảo hộ lấy, mặc cho Lăng Tiếu tấn công như thế nào cũng

không cách nào phá được phòng ngự của hắn.

Bất quá Man phong tử cũng cảm nhận được lực lượng của Lăng Tiếu nếu so với bất kỳ Thánh Hoàng nào đều cường đại hơn nhiều lắm, lại tiếp tục như thế chỉ sợ thật bị Lăng Tiếu phá vỡ, lập tức trầm tâm xuống àm bắt đến thân ảnh của Lăng Tiếu, bỗng nhiên lại một quyền bạo khởi.

Uy lực của quyền này so với trước đó càng thêm cường đại, trực tiếp đem Lăng Tiếu đánh cho hộc máu đụng vào trên phòng ngự quang mạc.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể đều muốn rời ra từng mảnh, trong lòng kinh hô:

- Đây thật là một đầu man ngưu, lực lượng lại cường hãn như thế!

Nếu không phải thân thể của hắn có thể so với tuyệt đỉnh Thánh khí, chỉ sợ một quyền này đã lấy mạng nhỏ của hắn rồi, khó trách người này có thể liên thắng năm mươi tràng, đây chính là lấy quyền đè người, đả pháp nhất lực hàng thập hội a!

Bất kỳ hoa chiêu nào ở trước mặt nhân gia căn bản không dùng dược, ngơi chỉ cần trúng phải một quyền của nhân gia liền phải chết.

- Xem ra cần phải nghiêm túc đối đãi rồi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, Cổ Hoàng thần công nhanh chóng khôi phục thương thế.

Man phong tử đã biết Lăng Tiếu không phải là người bình thường, lần nữa đạp bộ mà đến, quyền đầu vẫn là đơn giản hướng về phái Lăng Tiếu vung đi, lực lượng bá đạo để cho người ta vì thế mà ghé mắt.

Thân hình Lăng Tiếu giống như là nê ngư trượt đến một bên.

Oanh long!

Quyền kình của Man phong tử oanh ở trên quang mạc phòng ngự, khiến cho quang mạc càng không ngừng lay động, trận văn trình hiện ra trạng thái như vết rách trên mai rùa, sợ đến người xem ở phương hướng đó đều là kinh hô lên.

- Xem ra thật là một tràng long tranh hổ đấu rồi, dĩ vãng ai ăn một quyền của Man phong tử mà không chết thì cũng trọng thương, Lăng Tiếu lại còn có thể giống như không có chuyện gì, chẳng lẽ hắn còn có chỗ dựa gì hay sao?

Man phong tử lực lớn vô cùng, cho dù là Thánh Hoàng đỉnh phong cũng không dám cứng đối cứng với hắn, Lăng Tiếu tấn công không phá được phòng thủ của hắn thì chỉ có một cái tử lộ rồi.

- Đây nhưng là nói không chính xác, Lăng Tiếu kia nhưng là lĩnh ngộ lực lượng ý cảnh rồi, nếu là hắn ỷ vào tốc độ để tiêu hao xuống, bại nhưng là Man phong tử cũng nói không chừng.

- Không tới cuối cùng còn chưa thể định luận được, vẫn là xem trò vui cho tốt đi!

Lăng Tiếu giống như là hầu tử bị Man phong tử bức đến không ngừng trở mình liên tục, thỉnh thoảng hắn còn đánh lại, nhưng mà lại không làm gì được Man phong tử, mà Man phong tử cũng tạm thời không có cách nào cứng đối cứng với Lăng Tiếu, không thể nào phát huy ra ưu thế của hắn.

Nhưng mà không có nghĩa là trận chiến này sẽ tiếp tục đi xuống như thế, như vậy không phải là không phân được thắng bại rồi sao.

Man phong tử cũng không chỉ là biết huy quyền đơn giản như vậy, đây chỉ là những chiêu thức phổ thông của hắn mà thôi.

Vì ứng phó với đối thủ có tốc độ nhanh hơn chính mình, hắn nhưng có hậu chiêu.

Chỉ thấy hắn hét lên một tiếng, cơ nhục, lực lượng trên người tựa hồ đang áp súc, mắt trở nên tinh hồng lên.

Man Mãn quyền pháp!

Chỉ thấy hắn song quyền vũ động, hướng về bốn phương tám hướng đồng thời xuất thủ, lại không để ý tới chân thân của Lăng Tiếu ở chỗ nào, chỉ là đánh loạn khắp nơi, ở chung quanh hắn cũng tràn ngập rất nhiều quyền ảnh đáng sợ, mỗi một quyền cũng mang theo uy thế khai thiên liệt địa.

Loạn quyền đánh chết lão sư phụ!

Đây là một loại đả pháp dã man, nhưng mà lại là quyền pháp tốt nhân để cận thân bác đấu, bất kể là Lăng Tiếu ở phương hướng nào, chung quy sẽ có quyền ảnh nện vào trên người hắn.

- Hảo quyền pháp, xem ra không liều mạng không được!

Lăng Tiếu thầm tán một tiếng, rốt cuộc đánh ra Cửu Dương Phần Thiên công!

Muốn đối phó với man lực đáng sợ của Man phong tử, chỉ có đem quyền ý vô địch sử ra rồi.

Lúc trước ý cảnh hắn sử ra chỉ bất quá là vừa mới dung hội, lực lượng tự nhiên không cách nào so sánh với vô địch quyền ý của Cửu Dương Phần

Thiên quyền.

Oanh long oanh long!

Từng quyền đối oanh, phát ra từng đạo tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Lăng Tiếu ngạnh sinh sinh đỡ lấy man quyền của Man phong tử, cùng lúc đó đem một thân lực lượng nóng cháy tăng lên đến cực hạn hướng về phía Man phong tử oanh tới.

Man phong tử cảm ứng được khí tức biến hóa của Lăng Tiếu mà kinh ngạc, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp gỡ đối thủ cùng hắn cứng đối cứng mà không rơi xuống hạ phong, hơn nữa quyền ý của Lăng Tiếu còn để cho hắn cảm nhận được một loại áp lực, đây là cảm giác trước kia chưa từng có.

- Không thể kéo dài nữa rồi, hắn tất phải chết!

Man phong tử chỉ cảm thấy lực lượng quyền ý của Lăng Tiếu cư nhiên đuổi kịp man kình của hắn, hơn nữa đem lực lượng phòng ngự quanh thân oanh đến xuất hiện khe nứt.

Hắn rống lớn một tiếng, song quyền mãnh liệt giơ lên, lưỡng đạo cự quyền giống như núi cao hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích qua.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu gắng sức đỡ lấy, nhưng mà vẫn bị chấn đến bay đi ra ngoài, một ngụm nghịch huyết xịt ra.

Man lực của Man phong tử cư nhiên muốn thắng một tầng so với vô địch quyền ý của hắn.

Man phong tử bắt được cơ hội này, lăng không nhảy lên, oanh đến một trận mãnh liệt tới Lăng Tiếu.

Lực lượng quyền kình đáng sợ đem quang mạc phòng ngự đều trùng kích đến không ngừng rách ra, để Thánh Hoàng hộ tràng ở chung quanh phải đồng loạt ra tay gia cố phòng ngự.

Mà Lăng Tiếu ở dưới quyền ảnh tức thì bị oanh đến không còn nhận thức được, toàn thân đều hiện ra đau đớn, xương cốt dường như đều bị đả đoạn.

Có thể nói, so sánh trên lực lượng, Lăng Tiếu thua đến một cách không rõ ràng!

Chỉ là đây cũng không có ý nghĩa là hắn lúc này hắn thất bại rồi, có Cổ Hoàng thần công, lại có thần hồn cùng Bất Tử thụ ở trong ý thức, hắn chẳng khác nào là có Bất tử chi thân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1703 - Lăng Tiếu Này Quá Cường Đại! (1)

Lăng Tiếu biết muốn bắt lại Man phong tử, không xuất thần hồn ra là không được, nhưng mà trực tiếp để nó xuất ra chỉ sợ sẽ dẫn đến những người khác dò xét, đến lúc đó nếu là trêu chọc đến Thần Vương, đem hắn diệt đến sạch sẽ thì phiền toái liền lớn.

Lăng Tiếu chịu đựng đau đớn, ở đồng thời toàn lực liệu thương, thân cảnh càng không ngừng chớp động, lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi truy kích của Man phong tử.

May mà tốc độ của Man phong tử kém hơn so với hắn, bằng không Lăng Tiếu thật là không có cách nào phản kích.

Thân thể của Lăng Tiếu bị oanh đến có chút biến dạng rồi, trên người loang lổ vết máu kim hoàng sắc chảy đầm đìa, để cho người ta thấy đến xúc mục kinh tâm.

- Mẹ ơi, đây vẫn còn là người sao? Như vậy cư nhiên còn có lực lượng để tránh né, Lăng Tiếu đi được đến một quan này quả nhiên không phải là vận khí.

- Đáng tiếc, hai người này đều là một viên đại tướng, ai bị giết cũng là một đại tổn thất a!

- Lăng Tiếu xem ra muốn thua rồi, man lực của Man phong tử hẳn là uẩn chứa Thượng cổ Man tộc huyết mạch, nếu là để cho những người của Man tộc biết sự hiện hữu của hắn, chỉ sợ lập tức sẽ đem hắn mang đi a!

- Kỳ thật Lăng Tiếu thua không phải là ở trên lực lượng, mà là ở trên cảnh giới, nếu như hắn cũng đạt tới cao cấp Thánh Hoàng, chỉ sợ người bại chính là Man phong tử!

Tất Xa Xao ở trên một phương hướng khác sảng khái mà cười ở trong lòng nói:

- Quả nhiên không làm ta thất vọng, lúc này nhìn xem Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ còn có mặt mũi gì ở trước mặt ta khen người của hắn!

Hắn cười đồng thời còn hướng về phương hướng của Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ nhìn lại, thần sắc đều là vẻ đắc ý hết sức.

Ai ngờ Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ đều là một bộ sắc mặt vui mừng, phảng phất giống như bọn họ mới là người thắng.

- Ngươi là một cái đối thủ không tệ, đáng tiếc lực lượng của ngươi quá yếu, người bại nhất định chính là người!

Man phong tử nhìn Lăng Tiếu lộ ra vài phần hân thưởng nói.

Lăng Tiếu hít một hơi thật sâu, dùng hết tốc lực liệu thương, thần sắc mang theo vài phần tái nhợt nói:

- Xác thật, một thân man lực của ngươi không tệ, nếu là bị chết ở trên lôi đài liền đáng tiếc!

- Còn mạnh miệng, vậy ngươi liền đi chết cho ta!

Man phong tử rống lên một tiếng, Man Mãng loạn quyền lại một lần nữa oanh ra ngoài.

Lần này Lăng Tiếu không có tránh né, bởi vì hắn biết trừ phi là có thể ra khỏi lôi đài, bằng không căn bản trốn không thoát được những quyền ảnh dày đặc này.

Vô Cực Phân Thân thuật trong nháy mắt biến hóa ra, tổng cộng xuất hiện 108 đạo thân ảnh của Lăng Tiếu, đồng thời nghênh đón man quyền của Man phong tử.

oanh long oanh long!

Rất nhiều phân thân của Lăng Tiếu đều bị man quyền oanh nát, nhưng mà có một đạo phân thân lại là cường hành đem man quyền của Man phong tử cứng rắn đánh tan, trực tiếp đi tới trước phòng ngự của hắn đối với từng tầng vách tường thật dày kia oanh ra một quyền.

Lúc trước bất luận Lăng Tiếu oanh đánh như thế nào cũng không có cách nào đem tầng tầng phòng ngự của Man phong tử hủy đi.

Song, lực lượng của một đạo phân thân này lại là ngoài ý liệu của Man phong tử, một quyền này trực tiếp đem tất cả phòng ngự của hắn đánh cho phân ly phá toái, vô địch quyền kình thẳng đến trên lồng ngực của Man phong tử.

Man phong tử bị một quyền này của Lăng Tiếu oanh bay ra ngoài, thân thể hắn trực tiếp đánh ở trên quang mạc phòng ngự.

Quang mạc phòng ngự kia cư nhiên cũng chịu không nổi lực lượng cuarmp trực tiếp chấn đến rách ra bể nát.

- Không tốt, nhanh chóng tăng thêm đại lực lượng!

Một gã Thánh Hoàng cách Man phong tử gần nhất kinh hô một tiếng, song

chưởng càng không ngừng đánh ra lực lượng, đem vị trí mà Man phong tử đụng vào không ngừng tu bổ, những Thánh Hoàng khác cũng liên tục xuất thủ, rất nhiều lực lượng điệp gia ở chung một chỗ, mới đem vị trí nứt vỡ kia tu bổ lại, không để cho Man phong tử bị đánh bay ra ngoài.

Biến hóa này đến quá nhanh, để cho người ta căn bản không phản ứng kịp.

Vừa mới rồi còn đang liên tục la lên, lúc này lại là yên tĩnh một mảnh, không có bất kỳ một điểm tạp âm nào.

Thân thể của Man phong tử nặng nề rơi xuống một góc của lôi đài, tiên huyết không ngừng từ trong miệng hắn tràn ra, lồng ngực của hắn đã lõm xuống, xương sườn chỉ sợ mất đi không ít, hơn nữa trên lỗ mũi của hắn cũng hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít.

Tất cả phân thân của Lăng Tiếu lại một lần nữa dung hợp lại với nhau, vẻ mặt uy vũ lãnh tuấn nói không nên lời!

- Ngươi bại rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói với Man phong tử.

Hai mắt của Man phong tử không cam lòng nhìn Lăng Tiếu, trong đôi mắt tinh hồng kia dấy lên một cỗ lực lượng không hiểu.

- Tộc nhân còn đợi ta lấy Phá Chú thiên thủy trở về, ta tuyệt không thể nào bại được!

Một cỗ tín niệm ở trong lòng Man phong tử dâng lên, để cho lực lượng của hắn vốn là đã sắp biến mất lại một lần nữa tăng lên.

- Ta không bại, bại chỉ có thể là ngươi!

Man phong tử từ trên mặt đất đứng lên kinh hô, man quyền lần nữa xuất kích.

Lực lượng man quyền lần này là dùng hết toàn lực của Man phong tử, thậm chí vượt ra khỏi cực hạn của hắn, đánh ra quyền kình cực hạn, vô hạn tiếp cận tồn tại của cảnh giới quyền ý kia.

Lực lượng man quyền lớn mạnh như thiên, giống như rất nhiều vẫn thạch rơi xuống, để cho Lăng Tiếu trốn cũng không có chỗ để trốn.

- Thật phải giết ngươi rồi, đáng tiếc!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng than thở nói.

Vô Cực Phân Thân thuật lần nữa diễn biến ra, lại là một đạo phân thân trong đó lực phá man quyền, một vòng diễm dương chi quyền hướng tới đầu của Man phong tử đánh xuống.

Oanh long oanh long!

Nhất thời rất nhiều hỏa quang đánh phát ra, để trên lôi đài xuất hiện tràng cảnh biển lửa, ai cũng không thấy rõ tình huống ở trên lôi đài.

Cảm thụ duy nhất chính là nghe được từng trận tiếng đối oanh, chiến đấu tựa hồ là vô cùng mãnh liệt.

Hỏa thế này cực kỳ bá đạo, lại trọn vẹn thiêu đốt sau nửa khắc chung mới biến mất.

Đây để cho người ở xung quanh đều vô cùng lo lắng vạn phần, bọn họ đều khẩn cấp chờ đợi lấy kết quả rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng mà bọn họ nhìn thấy biển lửa vô cùng vô tận cũng có thể đoán được, có lẽ Man phong tử lần này phải bại rồi.

Quả nhiên khi hỏa thế dần đần biến mất, chỉ thấy một người một quyền đánh ở trên lồng ngực của tên còn lại.

Người đánh chính là Lăng Tiếu, bị đánh chính là Man phong tử.

Mọi người đều dừng lại ở một màn này, ánh mắt nhìn mà không nháy một cái.

Ngay lập tức thân thể kia của Man phong tử bị hỏa thế bốn phía thu lại mà đến đốt thành mảnh vụn.

Duy chỉ có một đạo thanh âm thảm tuyệt nhân gian ở trong Đấu Ngục tràng hồi đãng không ngừng.

Tất cả mọi người đều là há to miệng, tựa hồ đều khó có thể tiếp nhận một sự thật này.

Một lúc lâu sau, từng trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt ở bên trong Đấu Ngục tràng liên tục không ngừng.

Lăng Tiếu quệt một chút vết máu ở khóe miệng nhẹ thở dài nói:

- Cuối cùng cũng kết thúc!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1704 - Lăng Tiếu Này Quá Cường Đại! (2)

- Quá cường đại, Lăng Tiếu này quá cường đại, lại ngay cả Đấu Ngục Vương Man phong tử đều giết chết, hắn hôm nay nhất định sẽ trở thành một đời Đấu Ngục Vương mới.

- Đúng a, quá biến thái rồi, lại kiêm tu đa trọng thuộc tính, hơn nữa mỗi một trọng thuộc tính đều lợi hại như thế, thực sự là khó gặp chí cực, hơn nữa lấy chiến lực của hắn chỉ sợ so sánh với đệ tử chân truyền của Thanh Nguyệt cung cũng không không kém.

- Xác thật như thế, sau lần tỷ đấu này, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người tranh ném cành ô liu cho Lăng Tiếu a, lấy chiến lực của hắn đợi đến sau khi hắn đạt đến cao cấp Thánh Hoàng, há không phải là có vốn liếng đối kháng với Thần Vương sao?

- Lần này thiệt thòi lớn, tỷ số bồi của Lăng Tiếu rất cao, sớm biết đã mua hắn rồi, Man phong tử đáng chết lại thua, năm mươi vạn huyền tinh của ta cứ như vậy mất rồi.

- Lần này người khóc chỉ sợ không ít a!

Tỷ đấu Đấu Ngục tràng một tháng một lần ở trong từng đợt cao trào đã kết thúc.

Người nào cũng không nghĩ đến tiện dân trẻ tuổi này cư nhiên có thể trở thành Đấu Ngục Vương mới.

Mọi người đang than thở Man phong tử chết đi đồng thời cũng đang than thở

Lăng Tiếu chỉ sợ sẽ không được cười đến quá lâu, bởi vì hắn giết chết thiên tài võ si của Cao gia, chỉ sợ sẽ dẫn đến báo phục điên cuồng.

Đấu Ngục tỷ đấu hạ màn, Lăng Tiếu còn chưa trở lại phòng thay quần áo, lập tức bị nhiều Thánh Hoàng vây lại.

- Lăng Tiếu ngươi có bằng lòng gia nhật Tương ia chúng ta hay không, Tương gia chúng ta có rất nhiều tư nguyên tạo điều kiện cho ngươi tu luyện, còn có thể ban cho ngươi Phá Chú thiên thủy, đãi ngộ ưu hậu a!

- Lăng Tiếu ngươi gia nhập vào Hắc Cẩu minh chúng ta đi, chỉ cần ngươi nguyện ý, nữ nhân ở trong minh chúng ta tùy ý ngươi chọn.

- Lăng Tiếu đến Lý gia của chúng ta đi, lập tức phong cho ngươi làm nội môn trưởng lão, còn có lão tổ tông nhà chúng ta tự mình giáo đạo ngươi.

Những người này đều gọi là thám tử, thường xuyên đến Đấu Ngục tràng xem tỷ đấu, một khi phát hiện ra mầm tốt có tiềm lực liền nghĩ biện pháp đem bọn họ kéo vào thế lực của mình.

Bởi vì người có thể ở trong sinh tử quyết đấu lấy được liên thắng hai mươi tràng là tồn tại kinh khủng nhất ở bên trong cùng giai, thậm chí là cao giai hơn so với hắn cũng phải nhượng bộ lui binh.

Lăng Tiếu bị người của Trương gia mang theo đánh ra một con "Đường máu", trở lại bên trong phòng thay đồ.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ đã đợi hắn ở chỗ này.

- Chúc mừng Lăng huynh đệ lấy được hai mươi liên thắng a!

Khuôn mặt của Thiết Lang tràn đầy nụ cười nói với Lăng Tiếu.

Liễu Kim Hỉ cũng ở một bên cười nói:

- Không sai, Lăng huynh đệ đại xuất danh đầu, chúng ta cũng dính chút ánh sáng!

Hai người lấy lòng Lăng Tiếu, tự nhiên không phải là sợ Lăng Tiếu, mà là Lăng Tiếu đã chú định muốn thoát khỏi thân phận tiện dân này, hơn nữa còn có thể gia nhập vào một cái thế lực nào đó, căn bản không phải là bọn họ có thể khống chế được nữa, cho nên muốn hết sức bù đắp khuyết điểm lúc trước, để tránh ngày sau Lăng Tiếu báo phục bọn họ.

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói:

- Còn là đa tạ quan tâm của hai vị, Lăng Tiếu mới có hôm nay.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ làm sao không nghe ra oán khí trong lòng nói của Lăng Tiếu, nhưng mà bọn họ cũng biết rõ chuyện ở trong này, ngược lại không lập tức trở mặt với Lăng Tiếu.

- Lăng huynh đệ ngươi tức giận cũng là nên, nhưng mà ngươi nên biết bất kể là ai từ đất phát phối đi lên đều phải gặp cục diện như vậy, cũng không phải là chúng ta có lòng muốn đối phó với ngươi, đúng rồi, ngươi đã liên thắng hai mươi tràng, chúng ta có thể hướng thành chủ đại nhân lấy Phá Chú thiên thủy cho ngươi rồi!

Thần sắc của Thiết Lang có chút mất tự hiên, Liễu Kim Hỉ ở một bên vội vàng giải thích nói.

Lăng Tiếu còn chưa đáp lời, phía ngoài lại truyền tới một đạo thanh âm thanh thúy:

- Không cần hai vị phí tâm rồi, thành chủ đại nhân đã đến!

Thuận theo thanh âm hạ xuống, từ bên ngoài phòng đi vào ba người.

Ba người này phân biệt là thành chủ Phạm Quan Trường, Trương Liên Hoa cùng với Phong Hậu Lâm.

- Ra mắt thành chủ đại nhân, ra mắt Trương tiểu thư!

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ vội vã vấn an người đến.

Về phần Phong Hậu Lâm ở một bên mắt cao hơn đỉnh đã bị hai người không đếm xỉa rồi.

Cho dù hai người biết thân phận hắn có thể bất phàm, nhưng mà bọn họ lại không nhận ra hắn a!

- Các ngươi đi ra ngoài đi, sau này Lăng Tiếu cũng không trở về chỗ của các ngươi nữa.

Phạm Quan Trường khoát khoát tay trầm giọng nói.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ không dám phản đối, liên tục gật đầu đáp ứng, sau đó liền muốn đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Lúc này Lăng Tiếu nói:

- Hai vị thống lĩnh, chớ quên còn tự do của Điền lão đầu!

- Lăng huynh đệ cứ việc yên tâm, chúng ta biết nên làm như thế nào!

Thiết Lang đáp ứng một tiếng, cùng Liễu Kim Hỉ vội vã rời khỏi.

- Lăng Tiếu, ngươi thật là tốt, ngay cả Man phong tử cũng giết chết, nhưng là thay Trương gia chúng ta lấy được mặt mũi thật lớn rồi!

Trương Liên Hoa tựa hồ đã đem Lăng Tiếu coi thành người nhà mình rồi.

Trong mỹ mâu của nàng phát tán ra trận trận lấp lánh, phảng phất hận không được đem Lăng Tiếu áp ở dưới thân thể mà hảo hảo sủng hạnh một phen.

Phong Hậu Lâm nhưng không phải là người ngu, hắn nhưng là biết bản tính phong tao của Trương Liên Hoa, biết nữ nhân này phát ra phóng đãng rồi, lập tức nhìn Lăng Tiếu càng thêm khó chịu, hắn từ trong cung đi ra chính là muốn cùng Trương Liên Hoa cùng chung đêm đẹp, làm sao có thể để cho Lăng Tiếu nhanh chân đến trước đây.

- Thực lực của tiện dân này lại là không tệ, có thể gia nhập Trương gia làm một cái hộ vệ xác thật là để mắt đến hắn!

Khuôn mặt Phong Hậu Lâm hiện lên vẻ chế nhạo nói.

Lời này của hắn là đang nhắc nhở Lăng Tiếu:

- Ngươi bất quá là một tiện dân, đừng nghĩ rằng con cóc có thể ăn thịt thiên nga!

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút nhìn thoáng qua Phong Hậu Lâm, trong lòng thầm nghĩ:

- Xem ra lại là một người đố kỵ vẻ đẹp trai của bổn cung!

Phạm Quan Trường ở một bên cười nói:

- Đến đến, Lăng Tiếu, đây là Phá Chú thiên thủy, sau này ngươi chính là vực

dân chân chính rồi, thân phận tiện dân lúc này liền trừ đi, chứng tỏ ngươi có tư cách sống ở trong Thiên vực rồi!

Nói xong, Phạm Quan Trường đem một cái bình nhỏ đựng dịch thể đưa tới trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không khách khí, đem Phá Chú thiên thủy thu lại, sau đó nghĩ cũng không nghĩ liền đem nó uống vào.

Thuận theo hắn phục dụng Phá Chú thiên thủy, trên người Lăng Tiếu lại bài xuất ra từng đàn khí mang màu xám nhạt.

Khí mang này rất nhanh liền biến mất trên không trung rồi.

- Chúc mừng Lăng lão đệ đã thoát khỏi thân phận, vì chúc mừng Lăng lão đệ kỳ khai đắc thắng, ta đã sai người ở quý phủ mở yến tiệc, chúng ta đi qua cùng uống một chén thì như thế nào?

Phạm Quan Trường khách khí nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1705 - Tối Nay Hoa Hoa Đến Hầu Hạ Ngươi Thì Như Thế Nào? (1)

Trương Liên Hoa ở một bên bất mãn nói:

- Phạm thành chủ, Lăng Tiếu nhưng là đồng ý gia nhập Trương gia chúng ta, phải thay Lăng Tiếu tiếp phong tẩy trần cũng là do chúng ta đến làm a!

- Ha hả, Trương tiểu thư tuệ nhãn biết nhìn người, Lăng Tiếu tạm thời để ở Trương gia các ngươi không phải là vấn đề, chỉ là ta muốn hướng bên trong cung tiến cử Lăng Tiếu, để hắn trở thành đệ tử nội môn, tin tưởng sẽ có trưởng lão muốn thu hắn làm đồ đệ, ta nghĩ Trương tiểu thư cũng sẽ không ngăn cản việc này đi!

Phạm Quan Trường cười dài nói.

Trong lúc nhất thời Trương Liên Hoa cũng không biết nên ứng đối như thế nào.

Thực lực của Lăng Tiếu là quá rõ ràng, nàng tự nhiên muốn Lăng Tiếu quy thuận Trương gia các nàng, thay Trương gia bán mạng.

Chỉ là Phạm Quan Trường đại biểu chính là Thanh Nguyệt cung, ở phụ cận phiến địa giới này chính là thế lực lớn nhất, Trương gia các nàng cũng là thế lực phụ thuộc, tự nhiên không thể trước mặt làm trái ý của Phạm Quan Trường.

Lúc này Phong Hậu Lâm ở một bên cười nói:

- Phạm thành chủ, bên trong cung có quy củ không thể thu tiện dân, chẳng lẽ

ngươi đã quên mất rồi sao?

Ở trong lòng Phạm Quan Trường thầm mắng nói:

- Quên cái rắm, nhân gia bây giờ đã không phải là tiện dân rồi!

Hắn rất chán ghét những đệ tử nội môn tự cho mình là đúng này, lấy địa vị của hắn vốn không cần kiêng kỵ Phong Hậu Lâm, nhưng mà sư phụ của Phong Hậu Lâm lại là người có quyền lực hơn so với hắn ở bên trong cung, cho nên không dám phản bác, nhưng mà hắn đã quyết định rồi phải đem Lăng Tiếu tiến cử vào cung.

Chỉ cần Lăng Tiếu thu được trưởng lão bên trong cung thưởng thức, hắn mới có cơ hội nhận được tấn thăng.

Cuối cùng vẫn do Phạm Quan Trường làm chủ thiết yến mời Lăng Tiếu đến bên trong phủ thành chủ uống rượu, Trương Liên Hoa cùng Phong Hậu Lâm thì đi theo.

Đồng thời Phạm Quan Trường lại mời một chút đại biểu của các thế lực khác ở trong thành qua phủ cùng uống.

Rất nhiều người đã biết chiến tích huy hoàng của Lăng Tiếu, liên tục đều lộ ra ý thân cận với hắn.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không làm ra bộ dạng gì tự cho là tài trí hơn người rồi, đều cùng những người này nói chuyện vui vẻ.

Một đêm tận hứng, Lăng Tiếu uống đến bảy tám phần say rồi.

Hắn được đỡ đến một gian phòng dùng cho khách nghỉ ngơi.

Đang ở một khắc kia hắn vửa nằm xuống giường, một đạo nhân ảnh cũng theo đó mà tiến lại.

Lăng Tiếu híp mắt nhìn người đến, lại là Trương Liên Hoa kia.

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tối nay trinh tiết của bổn cung cũng khó giữ được?

Hắn nhưng là cảm nhận được một cỗ phong tao chi vị của Trương Liên Hoa, tuy nói nàng cũng là một mỹ nhân nhưng mà một khuôn mặt phong tao hơn người liền biết nam nhân hảo hợp với nàng không có một ngàn cũng có tám trăm rồi.

Lăng Tiếu dù là thích mỹ nữ, nhưng mà lại đối với loại vạn người cưỡi này không có cái hứng thú gì a!

- Lăng Tiếu chớ giả bộ, đứng lên cho ta, một chút rượu này còn không đem ngươi say ngã được!

Trương Liên Hoa quang cho Lăng Tiếu một cái mị nhãn, phát ra thanh âm lạc thanh nói.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong một thân da gà nổi lên.

- Trương tiểu thư, Lăng Tiếu hôm nay đại chiến hai mươi tràng đã bị thương, lại uống vào nhiều liệt tửu như vậy, thật sự có chút không trụ được, không biết bây giờ Trương tiểu thư có phân phó gì?

Lăng Tiếu giả bộ đáng thương nói.

Trương Liên Hoa đến trước giường của Lăng Tiếu nói:

- Nếu không trụ được liền nằm ngửa cho ta!

Lúc này nàng nhìn thấy Lăng Tiếu anh tuấn vô cùng, giống như là sói thấy dê, càng nhìn càng là tham lam.

Lăng Tiếu bị nàng nhìn đến có chút da đầu tê liệt, lập tức nói:

- Trương tiểu thư ngươi có chuyện gì sao?

- Cái gì mà Trương tiểu thư, ngươi trực tiếp gọi ta là Trương Liên Hoa hoặc là Hoa Hoa thì tốt rồi, nhân gia coi trọng ngươi, ngươi thật là mê chết người mà không đền mạng, tối nay Hoa Hoa đến hầu hạ ngươi thì như thế nào?

Trương Liên Hoa lạc lạc thanh thanh nói, tiếp theo lại nằm ra trên người Lăng Tiếu, cánh tay không nhịn được ôm lấy thân thể của hắn, một bộ hình dạng gấp gáp.

Lăng Tiếu thật không nghĩ đến Trương Liên Hoa cư nhiên trực tiếp như thế, để cho tâm hắn hoảng ý loạn lên.

Hắn đem Trương Liên Hoa đẩy ra, sắc mặt có chút hồng lên nói:

- Trương tiểu thư, ngươi... Ngươi là thân thể ngàn vàng, Lăng Tiếu có tài đức gì để ngươi hậu đãi như thế!

Trương Liên Hoa cười duyên nói:

- Ha hả, nhìn không ra ngươi còn xấu hổ, sẽ không phải còn là thân đồng tử chứ, như thế Hoa Hoa càng thích hơn!

Nói xong lại một lần nữa ôm lấy Lăng Tiếu, hai đoàn nhuyễn thịt ở trước ngực càng không ngừng áp vào cánh tay Lăng Tiếu, một cái tay lại hướng về

hạ thân của Lăng Tiếu sờ soạng.

Nữ nhân phong tao nhập cốt, còn là vô cùng có lực sát thương.

Lăng Tiếu dù là định lực hơn người nhưng mà vẫn bị Trương Liên Hoa trêu chọc ra gợn sóng, vẫn nhiệt huyết trở lên.

- Mà thôi mà thôi, trước ủy khuất cầu toàn, đối ta quen thuộc Thiên vực lại rơi khỏi chỗ thương tâm này đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói.

Đồng thời hắn cũng nhắm mắt lại tùy ý để Trương Liên Hoa thích làm gì thì làm, một bộ giống như là bị nhân gia cưỡng gian.

Trương Liên Hoa đã là nóng bỏng đến khó chịu rồi, nàng hôm nay một mực nhìn Lăng Tiếu, thân hình tuấn mỹ kia, thực lực cường hãn kia đã sớm đem lòng nàng chinh phục.

Bây giờ nàng thầm nghĩ muốn chinh phục Lăng Tiếu, đem hắn đè ở chỗ kín hảo hảo hưởng thụ một phen.

Nàng điên cuồng mà xé rách quần áo của Lăng Tiếu, đôi môi giống như là hạt mưa càng không ngừng rơi xuống trên người Lăng Tiếu, tay đẹp nắm lấy vật cứng rắn nơi hạ thân của hắn, một tiếng thở dốc càng không ngừng phiêu hốt:

- Thật cường đại!

Lăng Tiếu bị nàng trêu chọc như thế cơ hồ muốn chịu không nổi, đem thân thể của nàng trở mình đè xuống.

Đang ở lúc hắn mất đi lý trí bắt được bộ ngực của nữ nhân kia, phía ngoài truyền đến một đạo thanh âm:

- Trương sư muội... Trương sư muội ngươi ở đâu rồi?

Trương Liên Hoa nghe được thanh âm này, trong nháy mắt khôi phục vài phần thanh tỉnh, lập tức khó chịu nói:

- Gia hỏa đáng chết!

Tiếp theo nàng đối với Lăng Tiếu hôn một cái nói:

- Chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về!

Phong Hậu Lâm đã sớm hỏi hạ nhân trong phủ thành chủ biết được hướng đi của Trương Liên Hoa, lại nhìn thấy Trương Liên Hoa ở trong phòng Lăng Tiếu vội vã đi ra, đố kỵ chi hỏa kia đột nhiên thành uy thế liệt hỏa liêu nguyên.

- Tốt cho một cái tiện nhân ngươi, lại không để ta vào trong mắt, vậy thì chớ trách ta không để cho Trương gia các ngươi sống tốt được!

Phong Hậu Lâm ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Chỉ là hắn vừa mới hạ định quyết tâm ở trong lòng, lại là bị một phen phong tao nhập cốt của Trương Liên Hoa khiến cho dục vọng của hắn tràn đầy, lập tức lại ném đến khoi tiêu mây bay.

Nhưng mà lại là khổ cho Lăng Tiếu đang ở trong chờ đợi.

Hắn còn cho là Trương Liên Hoa thật sẽ trở về, ai ngờ một lát sau lại là qua được hai canh giờ cũng không thấy người đến, để cho dục hỏa của hắn khó

tiết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1706 - Tối Nay Hoa Hoa Đến Hầu Hạ Ngươi Thì Như Thế Nào? (2)

Dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là để cho Ngọc Nhu Phỉ ra hầu hạ hắn rồi.

- Nhu Phỉ, muốn chết ta rồi!

Lăng Tiếu khẩn cấp mà vuốt ve Ngọc Nhu Phỉ, một bộ hình dạng gấp gáp.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp a, người kia câu lê dục hỏa của hắn khó chịu, lại trải qua một đoạn thời gian chưa từng tiến hành qua chuyện phòng the, đây cũng có thể lý giải.

Khuôn mặt của Ngọc Nhu Phỉ yêu mị, thân hình thành thục no đủ, thoáng nhìn một cái đều mang theo tuyệt thế phong vận, là vưu vật trên giường mà tất cả nam nhân đều mộng mị cầu mong.

Lăng Tiếu thô bạo đem y phục trên người nàng xé nát, lộ ra làn da trong suốt như ngọc kia, bộ ngực đầy đặn kia là vô cùng kiêu ngạo, một điểm hồng khẽ run rẩy, ở trong bóng đêm phát tán ra quang huy dụ nhân.

Trên khuôn mặt của Ngọc Nhu Phỉ lướt qua vẻ say hồng, càng tăng thêm vài phần cảm giác mỹ diễm động lòng người, chính là rượu không say được người, người đã tự say.

- Nhu Phỉ ngươi thật đẹp!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài một câu, đầu chôn ở trên chỗ kiêu ngạo của nàng, hạ thân đã chạy thẳng vào.

Một đạo tiếng kinh hô tiện sát bao nhiêu người.

Cũng không biết qua được bao lâu, thanh âm dụ người động nhân kia mới dần dần ngưng xuống.

Nữ nhân thỏa mãn mà tựa vào trên ngực của nam nhân, vừa day day lấy da thịt trước ngực của hắn vừa nhỏ giọng nói:

- Phu quân nhưng là nghẹn quá lâu rồi?

Nam nhân nhẹ thở dài nói:

- Đương nhiên, vi phu nhưng là hảo nam nhi khí huyết phương cương, cách không bao lâu tự nhiên đến mức không chịu nổi rồi.

Lăng Tiếu cũng không dám cho Ngọc Nhu Phỉ biết mình là bị câu dẫn nên mới như vậy, trong mắt ít nhiều có vài phần lừa dối.

- Vậy sau này tối nào ta cũng hầu hạ phu quân đi!

Ngọc Nhu Phỉ e thẹn mà nói.

- Ta cũng muốn vậy a, chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc, ngươi trước an tâm tăng nhanh tu luyện, đợi ta biết tất cả tình huống rồi lại nói, chỗ này cao thủ nhiều lắm, ta sợ mang theo một mỹ nhân như ngươi ở bên cạnh thì không chiếu cố được!

Lăng Tiếu nói.

- Ừ, ta biết nên làm như thế nào mà, bấ quá... nếu như chúng ta có thể ở bên ngoài tu luyện thì tốt hơn một chút, thiên địa linh khí ở chỗ này rất nồng đậm, có thể tăng nhanh tốc độ tiến giai của chúng ta!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Yên tâm đi, không cần bao lâu các ngươi đều có thể đi ra!

Lăng Tiếu đáp.

Ngay lập tức hắn lần nữa trở mình đem Ngọc Nhu Phỉ đặt ở phía dưới.

Ngọc Nhu Phỉ mang theo vài phần xấu hổ nói:

- Phu quân ngươi.... A...

Một đêm vùi dập, Lăng Tiếu mới thỏa mãn mà ngủ đi.

Lăng Tiếu cũng không biết trong một đêm này, ở một cái địa phương khác lại bởi vì hắn mà dẫn tới một đại gia tộc lâm vào một đêm không ngủ.

- Chiến nhi đáng thương của ta a, ngươi chết thật thảm, các ngươi vài tên giai hỏa đáng chết này, ngay cả thiếu gia cũng bảo vệ không được, còn có mặt mũi trở về chỗ này làm gì!

Một đạo tiếng phụ nhân ở trong một chỗ đại điện truyền đi.

Chỗ này chính là địa bàn của Cao gia ở Thạch Thiên thành, mà lâu các cổ phác đại khí kia chính là nghị sự đại điện của Cao gia.

Bên trong có hai ba mươi người đều là một đám dòng chính trọng yếu của Cao gia, trong đó có một trung niên phụ nhân khóc đến cực kỳ thương tâm, rất hiển nhiên lời vừa mới rồi chính là từ trong miệng nàng xuất ra.

Phụ nữ này chính là mẫu thân Tây Môn Mai Hoa của Cao Chiến, mà trung niên nam tử ở bên cạnh nàng thì là phụ thân Cao Chinh của hắn.

Cao Thu thiên phú bình thường, tu vi hiện tại cũng chỉ là đê cấp Thánh Hoàng, ở trong gia tộc chỉ có thể coi là không có quyền lực gì, nhưng mà nhi tử của hắn lại là hơn người, từ nhỏ đến lớn cố gắng tu luyện, bày ra thiên phú bất phàm, chiếm được trọng điểm bồi dưỡng bên trong tộc, lúc này mới để cho phu phụ Cao Chinh có thể ở Cao gia có chút quyền lực.

Chỉ là hôm nay Cao Chiến thân vẫn, địa vị của bọn họ chỉ sợ sẽ xuống dốc không phanh, đây cũng khó trách Tây Môn Mai Hoa lại bi tâm khổ sở như thế.

Ngồi trên cao, Cao Thường thân là Cao gia gia chủ khuôn mặt tức giận nhìn chiến đấu của ký lục thủy tinh châu trong tay.

Kia rõ ràng là tình hình một trận chiến của Lăng Tiếu cùng Cao Chiến.

Cao Thường thấy một màn Cao Chiến vẫn lạc, nộ khí hoành sinh, bàn tay đem thủy tinh châu kia bóp vỡ.

- Tốt cho một tiện dân, lại dám giết người của Cao gia chúng ta, ta nhất định phải bầm thây hắn vạn đoạn!

Cao Thường phát ra vẻ độc ác nói.

Cao Thường nhưng là gia gia của Cao Chiến, cũng chính là phụ thân của Cao Chinh, cảnh giới Thánh Hoàng đỉnh phong, lời nói của hắn ở Cao gia có quyền lực tuyệt đối.

- Gia chủ, tiện dân này thực lực bất phàm, cuối cùng ngay cả Đấu Ngục Vương Man phong tử kia cũng kích sát, hôm nay đã được nhận vào trong phủ thành chủ, chắc là sẽ có người bảo vệ hắn, chúng ta phải tính kế lâu dài.

Một gã Thánh Hoàng ở một bên nhắc nhở.

- Bất kể là ai bảo vệ hắn, nhất định phải giết hắn, nhi tử ta nhưng là đáng thương a!

Tây Môn Mai Hoa khóc to nói.

Cao Thường chán ghét nhìn thoáng qua Tây Môn Mai Hoa, tiếp theo đối với Cao Chinh sử một cái ánh mắt, để cho hắn đem người trước mang xuống.

- Không sai, tiện dâ kia cư nhiên lĩnh ngộ được ý cảnh lực lượng, chắc chắn sẽ có không ít người ném cành ô liu với hắn, nếu như chỉ là thế lực bình thường thì Cao gia chúng ta cũng không sợ, nhưng nếu như là phủ thành chủ mà nói, đây liền không dễ nói rồi, bởi vì bọn họ đại biểu cho Thanh Nguyệt cung a!

Một gã lão giả khác nói.

- Kỳ thật chuyện không phức tạp như chúng ta nghĩ, chỉ cần chúng ta phái người lưu ý hành tung của tiện dân kia, một khi hắn đơn độc hành động lập tức để người đem hắn trừ đi là được rồi, đến lúc đó cho dù phủ thành chủ biết là chúng ta làm, bọn họ cũng sẽ không trở mặt không nhận người với chúng ta.

Lại có một người nói.

- Nói thì là như thế, nhưng mà chúng ta phải một lần đem hắn kích sát, bằng không chờ hắn vào Thanh Nguyệt cung, vậy muốn giết hắn liền khó rồi, huống chi ngày sau chờ hắn cường đại lên, Cao gia chúng ta liền khó khăn rồi!

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu bị mang đến Trương gia.

Trương gia là đệ nhất đại gia tộc trong Thạch Thiên thành, số lượng Thánh

giả cùng Thánh Hoàng ở bên trong tộc có không ít, những người này cũng là chỗ dựa trọng yếu trong đại gia tộc, mà Thiên Tôn cùng với Huyền Đế thì là nền tảng của bọn họ, số lượng lại càng nhiều không đếm hết.

Trương Liên Hoa tương đối coi trọng Lăng Tiếu, trực tiếp dẫn hắn đi ra mắt Trương gia đương đại gia chủ, cũng chính là phụ thân Trương Trấn Hoa của Trương Liên Hoa.

Trương Trấn Hoa dù là mang theo bộ dạng vô cùng nhiệt tình tiếp đãi Lăng Tiếu, nhưng mà trong ánh mắt ngạo mạn vẫn mang theo ý khinh thường.

Bởi vì Lăng Tiếu từng làm tiện dân, thân phận này cũng không phải là sau khi thoát ra rồi liệt triệt để xem như không có được.

Bất quá Trương Trấn Hoa nhìn thấy tràng cảnh Lăng Tiếu liên tục lấy hai mươi thắng, an bài đối với Lăng Tiếu cũng là đủ trọng thị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1707 - Ngũ Đại Địa Giới Bản Vực. (1)

Để Lăng Tiếu tạm thời trở thành ngoại môn trưởng lão của Trương gia, có quyền giám sát trông coi sản nghiệp ở phía ngoài Trương gia.

Lăng Tiếu đối với cái vị trí này cũng là không có ý kiến, hắn chỉ là tạm thời muốn một chỗ an cư, thuận tiện lý giải tình hình đại khái ở Thiên vực này, tốt cho ngày sau chính mình có thể thuận tiện hành tẩu.

Tạm thời vào Trương gia, Lăng Tiếu cố nén tâm tư đi làm tốc công việc của bổn phận mình.

Trương Liên Hoa ngược lại là để cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn lại là không tới câu dẫn hắn.

Đây để cho Lăng Tiếu nghiêm trọng hoài nghi mị lực của mình chẳng lẽ đã giảm xuống?

Kỳ thật hắn không biết, ở trong mắt Trương Liên Hoa thì Lăng Tiếu đã là trốn không thoát rồi, mà nhân gia đang cùng với Phong sư huynh của nàng phong lưu sung sướng.

Bởi vì thân phận của Phong Hậu Lâm ở bên trong Thanh Nguyệt cung không thấp, Trương Liên Hoa cũng không muốn bởi vì Lăng Tiếu mà đắc tội hắn.

Công việc của Lăng Tiếu kỳ thật cũng là đơn giản, chính là thường xuyên đến sản nghiệp của Trương gia đi chiếu cố một chút, giám sát thủ hạ của Trương gia có người nào phạm tội hay không, đồng thời cũng là đề phòng có người ở trên sản nghiệp của Trương gia làm ra phá hoại.

Trương gia là đệ nhất đại gia tộc trong Thạch Thiên thành,, tự nhiên sẽ không có người không có mắt đến khiêu khích.

Cho nên Lăng Tiếu cũng chỉ là sau mỗi ngày làm theo phép, liền ở bên trong Trương gia tu luyện hoặc là tiến vào tàng điển các xem xét thư tịch, hiểu rõ tình huống của Thiên vực.

Chớp mắt, Lăng Tiếu sống ở Trương gia đã hơn một tháng.

Hơn một tháng này hắn đã đi hết Thạch Thiên thành, đồng thời cũng đem hết thảy thế lực lớn nhỏ xung quanh Thạch Thiên thành hiểu được rõ ràng, còn nữa hắn lại từ bên trong tàng điển các hiểu được tình huống phân bố của Thiên vực.

Nói tóm lại, Thiên vực tổng cộng phân làm ngũ đại địa giới bản vực.

Ngũ đại địa giới này phân biệt là: Thiên Nguyên, Thiên Long, Thiên Hổ, Thiên Tước cùng với Thiên Quy lãnh thổ.

Thiên Nguyên lãnh thổ là giải đất trung tâm trong Thiên vực, có thể nói là chỗ tâm tạng của Thiên vực, mà ở tứ đại địa giới khác chính là phân làm đông tây nam bắc, sở dĩ mệnh danh là như vậy chính là vì chỉ phía đông là Thiên Long, tây là Thiên Hổ, nam là Thiên Tước, bắc là Thiên Quy, đồng thời lại ngụ ý bày ra bốn cái phương hướng này sinh tồn tứ đại chí cao Thần thú.

Hôm nay Lăng Tiếu thân ở Thạch Lĩnh địa giới chính là ở bên trong Thiên Long địa vực.

Ở trên Thiên Long địa vực có rất nhiều thế lực tồn tại, ở trong mỗi một cái thế lực đều có Thần Vương tọa trấn, đó cũng là thần minh cao cao tại thượng, có uy lực hủy thiên diệt địa, phiên giang đảo hải chân chính.

Ở tỏng rất nhiều thế lực lại là lấy thực lực của Thiên Long môn là cường đại nhất, có nói nơi đó có Thủy Thần tối cao tồn tại, hơn nữa còn lấy thần thú Chân Long làm tọa kỵ, là một trong những thế lực đứng đầu nhất bên trong Thiên vực.

Thanh Nguyệt cung ở trước mặt Thiên Long môn chỉ bất quá là nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, liền như Trương gia ở trong Thanh Nguyệt cung cũng là không được đáng giá nhắc tới.

Thiên Long địa vực trừ Thiên Long môn ra, lại có Tẩy Kiếm trang, Thần Phủ bang, Liệt Viêm thương minh, Nhật Nguyệt tông... Rất nhiều siêu cấp thế lực xưng bá ở mỗi địa vực.

Tẩy Kiếm trang lấy chú kiếm mà nổi tiếng, trong đó lại càng có đỉnh cấp Luyện khí sư Thần Khí sư tồn tại, mà ở bên trong tông có mười tám thanh đỉnh cấp Thần kiếm là thần bảo trấn tông, có sát khí đỉnh cấp, bất kỳ một đệ tử nào trong trang đều có thể cùng kiếm khí tương thông, lấy ý ngự kiếm uy lực vô cùng, thế lực bình thường không dám trêu chọc.

Thần Phủ bang kia thì bang chúng dùng Phủ khí (vũ khí bằng rìu) là chủ yếu, tương truyền ở bên trong bang có một đôi Viễn cổ thần phủ, xưng là Bàn Cổ thần phủ, chính là thần khí chí cao vô thượng là Bàn Cổ cự thần trong lúc thiên địa sơ khai di lưu xuống, mà uy lực của Bàn Phủ thần công được tu luyện ở bên trong Thần Phủ bang lại càng là thao thiên trấn địa.

Liệt Viêm thương minh thì chính là lấy thương nghiệp làm chủ, sinh ý trải rộng khắp Thiên Long địa vực, có vô số tài phú,là thương minh giàu có nhất ở bên trong Thiên Long địa vực.

Nhật Nguyệt tông chủ tu thần công Âm Dương hệ, bên trong tông phân làm Nhật tông cùng với Nguyệt tông, hai tông thực lực tương đương, tương hỗ lẫn nhau, hợp xưng là Nhật Nguyệt tông, Nhật đế, Nguyệt mẫu ở trong tông

càng là tồn tại chí cao nổi tiếng Thiên vực.

Lăng Tiếu càng là hiểu rõ được những siêu cấp thế lực này, trong lòng lại là kinh hỉ vạn phần.

Chỗ này mới là địa phương cường giả sinh tồn chân chính, những thứ này mới là Cổ chi thế lực chân chính.

Nếu như một ngày kia hắn cũng có thể cùng với những siêu cấp thế lực kia ngồi chung một chỗ, thậm chí là bước lên trên bọn hắn, đó là uy phong bậc nào, khí phách bậc nào.

Trừ cái này ra, Lăng Tiếu cũng rốt cuộc biết được thế lực của Liên Hoa giáo.

Liên Hoa giáo tồn tại ở Thiên Quy địa vực, thực lực ở bên trong giáo yếu hơn so với Thiên Long môn, nhưng mà lại có thể so sánh được với Tẩy Kiếm tông, Thần Phủ bang, là siêu cấp thế lực.

Nếu như Lăng Tiếu muốn đi vào bên trong Liên Hoa giáo mà không có một điểm thực lực, chỉ sợ là không thể nào.

Còn nữa Thiên Quy địa vực cách Thiên Long địa vực nhưng là tương đối xa xôi, nếu như chỉ dựa vào phi hành lên đường, chỉ sợ mấy chục năm, thậm chí trăm năm đều chưa hẳn có thể đi tới.

Cần biết Thiên vực này rộng rãi vô cùng, cho dù là Thần Vương muốn bay hết phiến địa vực này đều phải có mấy trăm năm công phu mới có thể được.

Bất quá Huyền Linh đại lục đều có truyền thâu trận có thể giúp người nhanh chóng lên đường, ở trên Thiên vực này tự nhiên không thiếu loại trận pháp đó.

Chỉ là trận pháo ở chỗ này lại không phải là truyền thâu trận có thể so sánh được, đây nhưng là do tuyệt đỉnh trận văn sư cấp bậc Thần Vương trở lên chế tạo, gọi là không gian trận, cự ly truyền thâu tuyệt đối so với truyền thâu trận không biết xa gấp bao nhiêu lần.

Có không gian trận, mọi người đi lại trong Thiên vực đều thuận tiện nhiều lắm, đi lại giữa các thế lực cần ít thời gian hơn nhiều.

Bất quá muốn từ một khối địa vực đi tới một khối địa vực khác lại cũng không phải là không gian trận có thể làm được, đó là cần phải ở vực môn đặc định mới có thể đi lại giữa các đại địa vực.

Mà vực môn đều có thế lực cường đại nhất ở chỗ đó nắm giữ lấy, muốn mượn cũng có thể, nhưng là phải nộp đủ cực phẩm huyền tinh mới có thể thông qua, giá cả kia nhưng là đắt vô cùng, Thánh Hoàng bình thường căn bản không chịu nổi.

Chỉ có những siêu cấp thế lực kia mới có tư cách hưởng dụng vực môn này.

Mặt khác cũng có mấy loại người có thể sử dụng không gian trận cùng vực môn miễn phí.

Chỉ là điều kiện kia nhưng là vô cùng hà khắc, trừ nguyên lão của các siêu cấp đại thế lực ra, chính là Thần dược sư, Thần khí sư cùng với người được bài danh Thiên Thần Vương trong vực mới có quyền lực này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1708 - Ngũ Đại Địa Giới Bản Vực. (2)

Thực lực của nguyên lão ở các siêu cấp thế lực tự nhiên không cần phải nói, bọn họ đều là tồn tại nhất phương kiêu hùng, đều là nhân vật thành danh ở thế hệ trước, có đặc quyền ai cũng không dám nói cái gì; về phần Thần dược sư, Thần khí sư có thân phận là vô cùng tôn quý, bất kể bọn họ thân ở chỗ nào đều được người ta tôn sùng, bọn họ có đặc quyền cũng là nên; về phần Thiên Thần Vương kia liền cần được giải thích tốt.

Thiên Thần Vương là chỉ một ngàn tên Thần Vương có thực lực cường đại nhất trong địa vực.

Bọn họ bất luận xuất thân, chỉ nhìn thực lực, người nào nếu là vào được hàng ngũ Thiên Thần Vương chính là tồn tại cường đại nhất bên trong địa vực, bọn họ nhưng là nên có những tư nguyên này.

Đương nhiên mọi người khẳng định không giải thích được Thiên Thần Vương này định ra xếp hạng như thế nào, cùng với làm thế nào để biết được tồn tại của bọn họ.

Bên trong Thiên vực đất rộng của nhiều, các loại Thánh bảo, Thần vật nhiều không đếm hết, tự nhiên có cái có thể giải quyết được chuyện này.

Tỷ như truyền âm thạch, ký lục thủy tinh châu, sinh mệnh thần đồng... Một loạt dị vật ở bên trong Huyền Linh đại lục cùng yếu tắc đều không tồn tại, nhưng mà ở chỗ này lại có.

Phải biết rằng tồn tại của Thần Vương chính là phải dựa vào Sinh mệnh thần đồng kia.

Trong các địa vực dều sẽ có một cái Phong Thần đàn, bất luận kẻ nào chỉ cần đột phá tới cảnh giới Thần Vương, Phong Thần Đàn tự nhiên sẽ giáng xuống Sinh mệnh thần đồng.

Sinh mệnh thần đồng này sẽ ghi ại hết thảy tư liệu của các đại Thần Vương, bao gồm bài danh thực lực của Thần Vương.

Bất kỳ Thần Vương nào muốn trở thành danh xưng Thiên Thần Vương, chính là khiêu chiến Thần Vương được xếp hạng trong một ngàn kia, chiến thắng bọn họ là có thể thay thế được vị trí Thần Vương trở thành Thiên Thần Vương, bên trong Phong Thần đàn tự nhiên sẽ đem tư liệu của hắn sửa đổi, quyền lợi ở các đại không gian trận cùng với trong vực đều sẽ để cho bọn họ miễn phí hưởng dụng.

Những thứ này đều là chỗ thần thông quảng đại ở bên trong Thiên vực, không phải là những địa phương khác có thể so sánh được.

Thuận theo Lăng Tiếu càng ngày càng hiểu rõ thần kỳ của Thiên vực, trong lòng càng cảm khái chính mình là đến đúng chỗ.

Nếu như bây giờ mình còn ở Huyền Linh đại lục, chỉ sợ cả đời đều là ếch ngồi đáy giếng a!

Muốn đạt tới Thần Vương cảnh, Lăng Tiếu còn có một đoạn đường rất dài cần phải đi.

Bất quá hắn có ưu thế mà người khác không cách nào so sánh được, đó chính là hắn so sánh với bất kỳ Thánh Hoàng nào đều trước một bước tạo thành thần hồn, đây nhất định là tư cách ngày sau có thể thành Thần, hơn nữa sẽ không có bất kỳ bình cảnh nào có thể nói.

Lăng Tiếu cảm thấy chính mình đối với Thiên vực đã có chút hiểu rõ, chỉ là

muốn rời khỏi Thạch Thiên thành đi tìm Vân Mộng Kỳ hoặc là sư phụ hắn vẫn còn chưa làm được.

Bởi vì bây giờ trong túi hắn không có tiền.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới ở bên trong Thiên vực sử dụng đều là cực phẩm huyền tinh, huyền tinh phổ thông thông dụng ở bên trong Trung vực hoặc yếu tắc ở chỗ này đều không thể dùng được, trừ phi là những thôn nhỏ trấn nhỏ mới sẽ dùng loại huyền tinh phổ thông này.

Nếu muốn giao dịch bất kỳ thánh vật, thần vật nào mà không có cực phẩm huyền tinh thì không thể.

Hắn ở bên trong chín tầng không gian bình chường thu được một ít cực phẩm huyền tinh, khi ấy hắn cho là đã có một bút cự phú rồi.

Nhưng mà đến chỗ này mới phát hiện ra một điểm cực phẩm Hỏa huyền tinh kia còn là ít đến đáng thương, nếu như hắn đi tìm người, chỉ sợ ngồi qua một hai lần không gian trận liền xài hết rồi, đến lúc đó liền nửa bước khó đi.

Cho nên hắn bây giờ phải nghĩ biện pháp kiếm lấy cực phẩm huyền tinh mới là chính đạo.

Đang ở lúc Lăng Tiếu nghĩ biện pháp kiếm huyền tinh thì cửa phòng của hắn bị gõ vang lên.

Lăng Tiếu dùng thần hồn cảm ứng một chút, phát hiện người đến rõ ràng là Trương Liên Hoa.

- Nữ phong tao này chẳng lẽ không cần hầu hạ sư huynh nàng nữa?

Lăng Tiếu ở trong lòng cười lạnh nói.

Lăng Tiếu mở cửa, mùi thơm đặc nồng kia ở trên người Trương Liên Hoa lập tức xộc vào mũi mà đến, thiếu chút nữa để cho Lăng Tiếu không nhịn được mà nước mắt chảy ra.

- Thật là muốn chết ta rồi!

Trương Liên Hoa giống như là nữ sắc lang lập tức đánh đến trên người Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng tránh ra nói:

- Tiểu thư, đây nhưng không được, nếu là để cho người thấy chỉ sợ gia chủ sẽ trừng phạt tại hạ!

Trương Liên Hoa u oán mà nhìn Lăng Tiếu nói:

- Có phải trách tỷ tỷ những người kia không đến gặp ngươi hay không, ai, thật sự là Phong Hậu Lâm kia quá phiền toái, hắn nhưng là đệ tử nội môn trong cung, nhân gia không đắc tội hắn được a!

Lăng Tiếu mới không thích ngó ngàng tới nàng cùng với nam nhân khác điều tra nhân sinh, bởi vì hắn không nhận thấy nữ nhân ở trước mắt này là món ăn của hắn.

Lăng Tiếu xem như không có chuyện gì nói:

- Phong công tử nhân phẩm xuất chúng, hậu đài đủ cao, cùng tiểu thư là một đôi do trời đất tạo ra.

Lời này của hắn kỳ thật còn có mấy chữ chưa nói xong, đó chính là "Một đôi cẩu nam nữ!".

- Ha hả, ta xem ngươi là ghen tỵ rồi đúng không, kỳ thật ta yêu thích nhất vẫn là ngươi!

Trương Liên Hoa vũ mị nhìn Lăng Tiếu một cái, tay cũng nhẹ nhàng đem cửa phòng của Lăng Tiếu đóng lại.

Lăng Tiếu nhất thời cảm thấy lại chuẩn bị dê vào miệng cọp rồi, phải nghĩ biện pháp thoát thân mới được.

Trương Liên Hoa nhẹ liếm môi một chút, tay khoác lên vai áo, nhẹ nhàng đem xiêm y không nhiều lắm giật xuống, lộ ra áo lót màu diễm hồng ở bên trong.

Làn da trắng như ngọc kia, bộ ngực ngạo nhân đứng thẳng kia, tiểu phúc quang khiết kia, đôi chân thon dài kia... Không một cái nào là không phô bày ra hấp dẫn cực hạn.

Trương Liên Hoa tính tình phong tao, nhưng mà cũng không thể không thừa nhận nàng có một dáng người giống như ma quỷ, là vưu vật trên giường mà bất kỳ nam nhân nào đều muốn.

Thuận theo nàng đem áo lót kéo xuống, lộ ra thịt non tráng hoa hao chói mắt kia, để cho hô hấp của Lăng Tiếu đều trở nên dồn dập.

- Thật là muốn mạng già, không được, ta phải rời khỏi nơi thị phi này, bằng không trinh tiết của bổn cung thật muốn bị ô nhục!

Lăng Tiếu nuốt một chút nước bọt ở trong lòng thầm mắng.

Trương Liên Hoa vén lên tóc đẹp một cái, ngọc chỉ từ trên bộ ngực của nàng nhẹ nhàng đi xuống, mặt hiện lên vẻ đào hoa lạc lạc thanh thanh nói:

- Lăng Tiếu, ngươi nói ta có đẹp hay không.

Lăng Tiếu rất muốn dời đi ánh mát, nhưng mà lại phát hiện chính mình giống như bị trúng định thân thuật, ánh mắt không cách nào di động!

Đang ở lúc hắn muốn đáp lời, bên ngoài phòng truyền tới một đạo thanh âm cung kính:

- Lăng trưởng lão, gia chủ mời ngươi ngay lập tức đến đại điện nghị sự!

Lăng Tiếu nghe lời này lập tức bình tĩnh trở lại, thầm thở dài một tiếng "May mắn", lập tức nói:

- Được được, ta lập tức đi ngay!

Ngược lại là thần sắc của Trương Liên Hoa lập tức suy sụp xuống, trong lòng thầm mắng:

- Phụ thân cũng thật là, lúc nào không tìm người, hết lần này đến lần khác lại là lúc này, không phải là phá hoại chuyện tốt của ta sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1709 - Lần Nữa Bị Câu Dẫn.

Lăng Tiếu không thể làm gì khác hơn là ở trong ánh mắt u oán của Trương Liên Hoa nhanh chóng trốn khỏi căn phòng.

Hắn sợ mình lại chậm hơn nửa nhịp thì sẽ không nỡ đi, muốn đem nữ nhân này hung hăng đè ở chỗ kín một phen.

Đến trong đại điện của Trương gia, vẻn vẹn có mấy người đang ở trong điện, một người trong đó là gia chủ Trương Trấn Hoa cùng với hai vị lão Thánh Hoàng, còn lại ba tên khách nhân thì có hai người Lăng Tiếu đều nhận ra, một người là thành chủ Phạm Quan Trường, một người thì là Phong Hậu Lâm, một người trung niên khác thì Lăng Tiếu lại không nhận ra.

- Ra mắt gia chủ, ra mắt thành chủ đại nhân!

Lăng Tiếu khẽ khom người nói.

Hắn chưa từng đối với hai người quỳ xuống hành lễ, hắn chỉ là tạm thời đành phải ở dưới người khác, tự nhiên sẽ không đem mình trở thành giống như nô tài mà biểu hiện trung thành.

Ở tương lai không lâu sau hắn sẽ rời khỏi chỗ này.

- Lăng Tiếu ngươi đến vừa lúc, thành chủ đại nhân tìm ngươi có đại hỉ sự a!

Trương Trấn Hoa hết sức cao hứng nói.

Dĩ vãng Trương Trấn Hoa nhìn Lăng Tiếu đều có vài phần ý khinh thường

cùng khinh bỉ, hôm nay lại là không còn, hoàn toàn là đem Lăng Tiếu trở thành người nhà mình, ngữ khí hết sức quen thuộc.

Phạm Quan Trường đứng dậy khỏi ghế, chỉ lấy trung niên nam tử ngồi ở cạnh hắn nói:

- Lăng Tiếu đến đây, ta giới thiệu vị sư huynh Phùng Bình này của ta cho ngươi, phụ cận đệ nhất đại tông môn Thanh Nguyệt cung nội môn trưởng lão.

Lăng Tiếu nghe giới thiệu cũng lờ mờ biết được ý đồ của Phạm Quan Trường, lập tức tiến lên đối diện với Phùng Bình hành lễ vấn an nói:

- Ra mắt Phùng trưởng lão!

Phùng Bình cao thấp đánh giá Lăng Tiếu một cái tán thưởng nói:

- Lại còn chưa tới trăm tuổi, hơn nữa chỉ là ước chừng sáu mươi mà thôi, không biết ta đoán có đúng hay không?

Lăng Tiếu lập tức gật đầu đáp:

- Phùng địa nhân tuệ nhãn đuốc, Lăng Tiếu hiện nay năm mươi lăm tuổi!

Lăng Tiếu nhưng là biết người ở trong Thiên vực đều có một môn Quan Nhân chi thuật, có thể thấy được tu vi của đối phương, còn có thể phân biệt được tuổi tác lớn nhỏ, coi như là Tiềm Tức quyết của Lăng Tiếu cũng khó có thể trốn qua được một môn quan nhân chi thuật này.

Người ở tràng biết rõ đại khái niên kỷ của Lăng Tiếu, nhưng mà nghe Lăng Tiếu chính miệng thừa nhận vẫn là bị chấn kinh.

Bình dân bình thường ở tuổi tác này đã là bắt đầu đi vào giai đoạn già nua rồi, nhưng đối với võ giả mà nói vẫn là giai đoạn tráng niên, mà đối với một tuyệt thế cao thủ đột phá tới Thánh giả mà nói, tuyệt đối là tồn tại vô cùng trẻ tuổi, nhưng có thể xưng là thời thiếu niên.

Phùng Bình giống như là nhìn mỹ nữ xích lõa mà nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu cảm thấy cực kỳ lúng túng.

- Người này sẽ không phải là lão đồng tính đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ.

- Tốt tốt, lại chỉ là 55 tuổi liền đạt tới thực lực như bây giờ, cũng là để cho lão phu cảm thấy sống vô dụng mấy ngàn tuổi a!

Phùng Bình liên tục tán thưởng nói.

- Phùng trưởng lão nói quá rồi!

Lăng Tiếu khiêm tốn ói.

Lúc này Trương Trấn Hoa cũng không khỏi ở một bên thầm nghĩ:

- Nguyên ai tiểu tử này trẻ tuổi như thế, sớm biết như thế ta nên tận lực lôi kéo thiên tài như vậy a, thật là hối hanaj khi không nghe lời của nữ nhi!

Trương Trấn Hoa biết chiến lực của Lăng Tiếu xuất sắc, nhưng mà vẫn chưa từng đem Lăng Tiếu quá để ở trong lòng, bởi vì trong nhà bọn họ không thiếu Thánh Hoàng trưởng lão.

Nhưng mà bây giờ nghe được niên kỷ của Lăng Tiếu cư nhiên trẻ tuổi như thế, vẫn là để cho hắn thất thố rồi.

Nếu như hắn càng trọng thị Lăng Tiếu, để Lăng Tiếu cảm ơn Trương gia bọn hắn, ngày sau Lăng Tiếu ở bên trong Thanh Nguyệt cung có thành tựu, vậy Trương gia bọn hắn không phải là cũng được lợi sao?

Nghĩ đến chỗ này, Trương Trấn Hoa lại cảm thấy hối hận vài phần, chỉ là hi vọng Lăng Tiếu đừng đối với Trương gia bọn họ có cái ác cảm gì mới tốt.

Phong Hậu Lâm ngồi ở một bên trên mặt tràn đầy đố kỵ mà nhìn Lăng Tiếu, phảng phất nhận thấy Lăng Tiếu là báo ra tuổi tác giả, làm sao có thể trẻ tuổi như vậy.

Ở bên trong cung bọn họ lấy tuổi tác thế này đạt tới Thánh Hoàng căn bản là không có, nghĩ đến tổ sư tạo ra Thanh Nguyệt cung bọn họ từng được vào hàng ngũ Thiên Thần Vương, khi ấy lão đạt tới thực lực như Lăng Tiếu bây giờ cũng đã là hơn hai trăm tuổi

Ở khi đó mà nói đã là thiên tài vô cùng giỏi rồi.

Nhưng mà so sánh với Lăng Tiếu vẫn là rất kém cỏi.

- Ngươi không cần khiêm tốn, ở trong Thiên Long địa vực lấy tuổi tác của ngươi đạt tới thực lực thế này chỉ sợ đếm trên đầu ngón tay a!

Phùng Bình khen một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Ngươinhwung nguyện ý gia nhập Thanh Nguyệt cung chúng ta, at có thể đều cử cho ngươi một gã Thần Vương làm sư phụ, lấy thiên phú của ngươi tin tưởng không tới ngàn năm hẳn có tư cách vấn đỉnh Thần Vương rồi!

Lời này vừa ra, người ở trong tràng đều là một bộ hâm mộ.

Phong Hậu Lâm thì là khó chịu ở trong lòng nói:

- Nói thì dễ nghe, trong mười vạn Thánh Hoàng có một người có thể đột phá tới Thần Vương cũng là không tệ rồi, lấy năng lực của tiện dân này Thần Vương há có vị trí của hắn sao.

Lăng Tiếu còn không biết nên ứng đáp như thế nào, Phong Hậu Lâm lại là lên tiếng nói:

- Phùng trưởng lão, ta cảm thấy không nên đem Lăng Tiếu triệu nhập vào trong cung.

Phùng Bình có chút không vui nhìn Phong Hậu Lâm nói:

- Lời này giải thích như thế nào? Chẳng lẽ là bởi vì hắn từng làm tiện dân?

Phùng Bình sớm từ sư đệ Phạm Quan Trường của hắn nghe nói chuyện Phong Hậu Lâm nhìn Lăng Tiếu không thuận mắt, cảm thấy Phong Hậu Lâm thật là khí lượng nhỏ, thật sự để cho hắn đối với Phong Hậu Lâm có ấn tượng cực kém.

Nếu không phải nhìn ở hắn là đệ tử nội môn, Phùng Bình đều đã không thèm ngó ngàng đến hắn rồi.

- Phùng trưởng lão ngươi nghe ta nói, tiện... Chiến lực của Lăng Tiếu cố nhiên không tầm thường, nhưng mà các ngươi đừng quyên hắn nhưng là đa trọng thuộc tính đồng tu, từ xưa đến nay có thể đa trọng thuộc tính đồng tu mà đạt tới Thần Vương cảnh trừ Ngũ Hành Hỗn Độn chi thân ra, tối đa cũng liền là hai loại thuộc tính, đạt tới ba loại thuộc tính đồng tu đã ít lại càng ít, trừ phi là cổ chi nhân kiệt mới có thể, còn nữa Thanh Nguyệt cung chúng ta căn bản không có huyền công tương ứng với nhiều loại thuộc tính đồng tu, làm sao để cho hắn đạt tới Thần Vương cảnh? Cho nên ta nhận thấy Lăng Tiếu dù là thiên tư xuất chúng, nhưng mà tương lai tất sẽ dừng bước ở trước Thần Vương cảnh, bởi vì muốn thành Thần trừ thiên phú của bản thân ra,

còn cần cơ duyên lớn lao, thiếu một thứ cũng không được a!

Phong Hậu Lâm phân tích nói, trong mắt một điểm cũng không che giấu ý khinh thường đối với Lăng Tiếu.

Lời này của Phong Hậu Lâm vừa ra, người ở bên trong tràng thần sắc đều là phức tạp lên, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Phong Hậu Lâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1710 - Đợi Ngày Sau Ta Lại Chiến Với Ngươi Một Trận! (1)

Thần sắc Lăng Tiếu có chút xanh lên, nhìn dáng vẻ nghe rất khó chịu, nhưng mà ở trong lòng hắn hận không thể tán dương Phong Hậu Lâm:

- Lời này nói quá dễ nghe, nếu là thuận tiện mà nói bổn cung liền thưởng cho ngươi hai khối hạ phẩm huyền tinh a!

Lăng Tiếu cũng không muốn gia nhập Thanh Nguyệt cung gì, lấy năng lực của hắn đạt tới cảnh giới Thần Vương chỉ là vấn đề thời gian, vì sao phải gia nhập vào Thanh Nguyệt cung chịu người ước thúc đây.

Huống chi Thanh Nguyệt cung quá nhỏ, căn bản không nhập vào pháp nhãn của hắn, trừ phi là Thiên Long môn hắn còn có thể cân nhắc một chút có muốn gia nhập hay không.

Phùng Bình trầm tư một cút đối với Lăng Tiếu hỏi:

- Lăng Tiếu trung thực nói đi, ngươi tổng cộng tu luyện bao nhiêu loại thuộc tính? Từ trong thủy tinh châu ta đã thấy được Băng, Phong, Hỏa ba loại thuộc tính, nếu như liền ba loại này có lẽ ngươi còn có hi vọng vào Thần Vương cảnh.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ khó xử nói:

- Lăng Tiếu không dám dối Phùng trưởng lão, kỳ thật... Kỳ thật Lăng Tiếu tu luyện năm loại thuộc tính, trừ ba loại mới nói ra còn có Kim, Mộc hai loại thuộc tính!

- Là năm loại thuộc tính, đáng tiếc không phải là ngũ hành chi thể, thật là đáng tiếc!

Phong Hậu Lâm ở một bên vui vẻ khi thấy người gặp họa nói.

- Gia hỏa này, có một ngày đừng rơi vào trong tay ta, nếu không nhất định phải đem ngươi đánh thành phế nhân!

Lăng Tiếu ở trong lòng khó chịu nói.

- Ai, xác thật đáng tiếc, bất quá ngươi chỉ cần tu luyện đến cao cấp Thánh Hoàng, dựa vào năm loại thuộc tính tích lũy của ngươi cũng có thể trở thành đệ nhất nhân dưới Thần Vương, ngươi liền ở lại Trương gia hảo hảo tu luyện đi!

Phùng Bình hơi có chút thất vọng mà than thở nói.

Lời này của hắn không nghi ngờ gì là biểu lộ sẽ không mang Lăng Tiếu vào Thanh Nguyệt cung.

Phạm Quan Trường ở một bên cũng là thất vọng hết sức, bất quá hắn có chút nghi ngờ:

- Năm loại thuộc tính cùng tu, lại lấy cái niên kỷ này đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng, hắn hẳn là tu luyện công pháp đặc thù nào đó mới đúng, chẳng lẽ thật khó có thể thành tựu cảnh giới Thần Vương sao?

Phùng Bình đến vội vã đi cũng vội vã, Trương Trấn Hoa lên tiếng giữ lại cũng đều cự tuyệt.

Phạm Quan Trường cũng không có ý tứ lưu lại, cũng rời khỏi.

Chỉ có Phong Hậu Lâm tựa hồ còn chưa có ăn chán phong tao của Trương Liên Hoa, vẫn làm thực khách lưu lại ở bên trong Trương gia.

Thái độ của Trương Trấn Hoa lại khôi phục như lúc trước không lạnh không nhạt rồi.

Bởi vì Lăng Tiếu không có cách nào vào Thanh Nguyệt cung, chỉ là ngoại môn trưởng lão của Trương gia bọn họ, tự nhiên không cần cho Lăng Tiếu mặt mũi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn cáo từ rời khỏi thì Phong Hậu Lâm vẫn không quên chế nhạo nói:

- Tiện dân thủy chung là tiện dân, muốn phải Thanh Nguyệt cung chúng ta đổi đời sao!

Lăng Tiếu đối với người này đã là không nhẫn nhịn được nữa, không nghĩ tới gia hỏa này cư nhiên còn không thức thời như thế.

Lăng Tiếu nhìn Phong Hậu Lâm nói:

- Ngươi là đệ tử nội môn của Thanh Nguyệt cung phải không?

Phong Hậu Lâm ngưỡng lên khuôn mặt ngạo nghễ đáp:

- Không sai!

Ở trong Thạch Lĩnh địa giới này Thanh Nguyệt cung là tông môn đệ nhất, có thể trở thành đệ tử nội môn xác thật là có vốn để kiêu ngạo.

- Vậy thiên phú cùng tu vi của ngươi nhất định rất cao!

Lăng Tiếu tiếp tục nói.

Phong Hậu Lâm lướt qua vẻ khiêm nhường nói:

- Cũng được, nhưng đối với ngươi mà nói còn coi như là không tệ!

Thanh Nguyệt cung tuyển đệ tử đều là vạn người chọn một, quý tinh không quý đa, Phong Hậu Lâm có thể được tuyển chọn tự nhiên có chỗ hơn người.

- Đã như vậy ta đây hướng ngươi khiêu chiến, không biết ngươi có dám đáp ứng hay không?

Lăng Tiếu nhàn nhạt mà hỏi.

- Lăng trưởng lão không được vô lễ!

Trương Trấn Hoa lên tiếng trách cứ nói.

- Gia chủ, ta chỉ muốn nhìn một chút anh tài của Thanh Nguyệt cung có cái dáng vẻ như thế nào, cũng tốt để cho Lăng Tiếu chiêm ngưỡng một lần, chẳng lẽ Phong huynh không dám nhận lời? Sợ thua tiện dân như ta sao?

Lăng Tiếu đối với Trương Trấn Hoa đáp một tiếng, tiếp theo lại hỏi lại Phong Hậu Lâm, giữa thần sắc tràn đầy vẻ khinh miệt.

Phong Hậu Lâm trong nháy mắt bị Lăng Tiếu khơi dậy hỏa khí:

- Ta làm sao không dám!

- Tốt lắm, chỗ này liền có diễn vũ tràng rồi, không bằng chúng ta bây giờ đi tỉ thí một phen, cũng tốt để cho ta hiểu dược chênh lệch với Phong huynh!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Thần sắc của Phong Hậu Lâm trở nên nghẹn đỏ lên, lại không tiếp tục đáp ứng xuống.

Hắn nhưng biết thực lực của Lăng Tiếu, thực lực trung cấp Thánh Hoàng lại có thể liên tục đánh bại ngũ đại cao cấp Thánh Hoàng, bên trong đồng giai cơ hồ là tồn tại vô địch.

Hắn dù khi dễ Lăng Tiếu là tiện dân, nhưng mà không có nghĩa là lấy chính hắn có thể thắng được Lăng Tiếu a!

Cần biết hắn chỉ là vừa mới nhập vào cảnh giới trung cấp Thánh Hoàng mà thôi.

- Phong sư huynh, nếu Lăng trưởng lão muốn kiến thức thực lực của ngươi một chút, ngươi liền để cho hắn xem một chút đi, cũng không thể để cho nhân gia xem thường!

Thanh âm của Trương Liên Hoa từ phía ngoài truyền tới.

Tiếp theo nàng cũng tiến ại, một khuôn mặt nở nụ cười nhìn Phong Hậu Lâm.

- Nếu Trương sư muội đã lên tiếng, sư huynh không thể cự tuyệt rồi!

Phong Hậu Lâm lập tức trở nên trịnh trọng mà đáp.

Chỉ là khi hắn cùng Lăng Tiếu tiến vào diễn võ tràng thì hắn lại đột nhiên ôm lấy bụng nói:

- A, bụng ta có chút không khỏe, có thể lúc ăn uống làm hại bụng rồi, đợi

ngày sau ta cùng ngươi chiến một trận!

Nói xong lại không đoái hoài đến ánh mắt của người khác, vội vã từ bên trong Trương gia rời khỏi.

Mọi người nhìn thấy Phong Hậu Lâm bay nhanh rời đi đều trợn tròn mắt.

Bọn họ làm sao thấy qua một người đau bụng còn trốn cực nhanh như thế, chẳng lẽ là trong người có ba việc cấp bách hay sao?

- Ha ha, thật là chết cười ta!

Trương Liên Hoa không đoái hoài đến hình tượng mà cười to lên.

- Còn cho là rất giỏi đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm khinh thường nói.

- Hắn người này đi tới đây đều cho là chính mình đệ nhất thiên hạ, không nghĩ tới ở trước mặt Lăng trưởng lão vẫn là một cái tôn tử, thật là không ra gì!

Trương Liên Hoa mị nhãn như to nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Tiểu thư, Phong huynh có thể là bụng không khỏe thật đó!

- Ngươi người này thật là xấu!

Trương Liên Hoa quở mắng nói, xuân sắc trong mắt phóng đãng càng lúc

càng nồng rồi.

Lăng Tiếu có chút không chịu được rồi, vội vã nói một tiếng, lập tức thối lui đến trong phòng bế quan của hắn.

Bất kể là thế lực nào đều sẽ đối với trưởng lão an bài đất bế quan tu luyện, tốt để cho bọn họ ở bên trong gia tộc làm ra cống hiến cùng tu luyện.

Sau khi Lăng Tiếu vào phòng bế quan, liền thiết kế tầng tầng cấm chế cách tuyệt khí tức, trừ phi là Thần Vương, bằng không người bình thường căn bản không dò xét đến được.

Ngay lập tức hắn đem một đạo nhân ảnh triệu hồi ra.

Nếu là đám người Phạm Quan Trường, Trương Liên Hoa ở chỗ này nhìn thấy người này, tuyệt đối nhận thấy chính mình là thấy quỷ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1711 - Đợi Ngày Sau Ta Lại Chiến Với Ngươi Một Trận! (2)

Người này lại là Man phong tử!

Man phong tử vì sao lại ở trong dược đỉnh của Lăng Tiếu đây?

Việc này vẫn là từ Lăng Tiếu cùng Man phong tử ở trên Đấu Ngục tràng nói ra.

Lăng Tiếu cùng Man phong tử chiến một trận, hiểu rõ man lực kinh khủng kia của Man phong tử, liền động ái tài chi tâm.

Cho nên ở lúc cuối cùng muốn đem Man phong tử kích sát thì Lăng Tiếu đặc biệt đem lôi đài đều biến thành một cái biển lửa, người bình thường căn bản không biết hắn cùng Man phong tử là đang chiến đấu hay là làm chuyện gì khác.

Cũng chính là khi đó Lăng Tiếu thuyết phục Man phong tử đầu hàng, có thể miễn cho hắn không chết.

Man phong tử tự nhiên là không muốn chết, hắn còn có di nguyện chưa hoàn thành.

Sau khi hắn nói ra điều kiện với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý, đây mới có Man phong tử xuất hiện ở chỗ này.

Mà lúc đó mọi người thấy một màn Lăng Tiếu kích sát Man phong tử kia kỳ thật chỉ là Lăng Tiếu bày ra ảo cảnh mà thôi.

- Đây là Phá Chú thiên thủy, ăn vào đi!

Lăng Tiếu đem một bình nhỏ dược thủy đưa tới trước mặt Man phong tử nói.

Man phong tử cũng là không khách khí với Lăng Tiếu, đem dược thủy nhận lấy uống vào.

- Chỉ có một bình sao?

Thanh âm của Man phong tử hết sức vang dội, nhìn dáng vẻ rất không thỏa mãn.

- Tiên Vu huynh chớ vội, một bình này nhưng là ta hướng chỗ của thành chủ lấy đến, muốn nhiều hơn, trong khoảng thời gian ngắn là lấy không được.

Lăng Tiếu nói.

Tên thật của Man phong tử là Tiên Vu Dã, là một người đến từ đất phát phối khác ở ngoài Thiên vực, có huyết thống Man tộc.

Tiên Vu Dã là Man tộc bàng chi huyết thống, bởi vì cùng với cùng với những tộc khác liên nhân quá nhiều, khiến cho Man tộc huyết thống dần dần mỏng manh, không cách nào đánh ra Man lực, cho nên bị Man tộc nhanh xa lánh đến phát phối đất sinh tồn.

Tiên Vu Dã lộ ra vài phần thất vọng nói:

- Lăng huynh, ngày trước ngươi có thể tha cho ta một mạng ta rất cảm kích, nhưng mà khi ấy ngươi đã đáp ứng ta, nhất định giúp ta chuẩn bị càng nhiều Phá Chú thiên thủy đúng không?

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Ta đã đáp ứng ngươi, nhưng mà bây giờ xác thật không thể nào lấy thêm Phá Chú thiên thủy, trừ phi đem thành chủ giết rồi cướp đoạt tới!

- Vậy là ngươi muốn nuốt lời rồi!

Tiên Vu Dã có chút bất mãn nói.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ta không phải là muốn nuốt lời, mà là mang theo chân thành đối với Tiên Vu huynh thương lượng.

Ngừng một chút hắn lại mới nói:

- Ta biết Tiên Vu huynh là hi vọng tộc nhân của ngươi có thể từ đất phát phối đều trở lại Thiên vực sinh sống có phải như thế hay không?

Tiên Vu Dã thừa nhận nói:

- Không sai, sống ở đất phát phối thật sự là quá khó khăn, tộc ta đời đời đều cố gắng nghĩ biện pháp để tộc nhân trở lại Thiên vực, ở một đời này của ta đã có không biết bao nhiêu người đi lên Thiên vực trước rồi, nhưng mà lại không có ai có thể mang theo đại lượng Phá Chú thiên thủy trở về, cũng đem người mang theo trở lại bên trong Thiên vực, ta từng phát thệ nhất định phải làm được, bằng không không có mặt mũi trở về đối mặt với tài bồi của rất nhiều vị trưởng lão bên trong tộc.

Lăng Tiếu nói:

- Vậy thì đúng rồi, các ngươi đã trải qua nhiều đời như vậy cũng không người nào có thể làm được, đây chứng minh cho chuyện này không phải là nhất thời nửa khắc là có thể giải quyết được, nếu như ngươi tin được ta, hai

chúng ta cùng nhau xông pha Thiên vực, đợi chúng ta đạt tới Thần Vương cảnh, đến lúc đó muốn nhiều Phá Chú thiên thủy hơn thì có gì khó? Tiên Vu huynh cho là như thế nào?

Tiên Vu Dã ứng nói:

- Kiến nghị của Lăng huynh ngươi, ta không phải là lần đầu tiên nghe ngươi khác nói ra, lúc đó ta vừa đi tới Thiên vực, Tất Xa Cao cũng đồng dạng nói như vậy với ta, nhưng mà lại để cho ta đến bên trong Đấu Ngục tràng thay hắn tê sát, kiếm lấy đại lượng huyền tinh, cũng đáp ứng mỗi khi thắng một tràng liền sẽ cho ta một bình Phá Chú thiên thủy, đến bây giờ ta còn không phải là rơi vào kết cục như thế này sao?

- Ha hả, đó là bởi vì Tiên Vu huynh nhìn người không rõ, những người như bọn họ chỉ muốn kiếm lợi ích cho mình, mà ta cùng Tiên Vu huynh đều là từ đất phát phối mà đến, ta nhưng hiểu rõ ý nghĩ của Tiên Vu huynh, hơn nữa ta cũng sẽ không để cho Tiên Vu huynh thay ta đánh nhau, mà là hòa bình chung sống, cùng chung tiến bước, đương nhiên ta cũng sẽ không trợ giúp ngươi mà không cần suy nghĩ, cũng có lúc ta cũng sẽ mượn nhờ võ lực của ngươi mà đi làm vài chuyện!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Tiên Vu Dã không có đáp lại lời của Lăng Tiếu, hiển nhiên ở trong lòng vẫn không có cách nào tin tưởng.

Lăng Tiếu tiếp tục nói:

- Thật không biết đủ, mục tiêu lớn nhất của Lăng Tiếu ta chính là muốn theo đuổi võ đạo cực hạn, ta tu luyện đến nay bất quá là bốn mươi năm, từ một gã võ giả nho nhỏ đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng bây giờ, dựa vào không phải là bất kỳ thế lực nào, dựa vào không phải là trợ giúp của bất luận kẻ nào, mà

là dựa vào lòng tin kiên định không dời cùng thiên phú trác tuyệt của chính mình, ta vẫn một mực quan niệm rằng "Mạng của ta do mình không do trời", tin tưởng mình chỉ cần cố gắng là có thể thu hoạch được hết thảy, hôm nay đi tới Thiên vực, ta cũng chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng giống như ngươi bị an bài tiến vào trong Đấu Ngục tràng tỷ đấu, nếu như không phải thực lực của ta đủ cứng rắn, ta đã sớm chết rồi, ta bây giờ không chỉ là không chết, hơn nữa còn thoát khỏi Chú khí, ở trong Trương gia làm một cái ngoại môn trưởng lão, những thứ này đều là thu hoạch của ta trong tài tháng mới đến Thiên vực, người khác đều cho là ta sẽ cam tâm làm cái ngoại môn trưởng lão của thế lực nho nhỏ này,nhưng mà ai lại biết được ta chỉ là mượn tư nguyên chỗ này của hắn, trước hiểu rõ tình huống của Thiên vực, sau đó lại rời khỏi chỗ này xông pha một phen.

- Chỉ cần ta hiểu được tình huống của Thiên vực, ta là có thể dựa vào lực lượng của mình lấy tới càng nhiều tài nguyên tu luyện, là có thể hướng cảnh giới Thần Vương tiến bước, bởi vì ta còn là một gã Đại Thánh dược sư, muốn kiếm lấy tư nguyên tu luyện còn khó khăn sao? Nếu như Tiên Vu huynh chịu giúp ta một tay, Lăng Tiếu ta đây tự nhiên sẽ không đối đãi không công bằng với Tiên Vu huynh, đợi đến ngày sau ta trở thành Thần Vương, vấn đề của Tiên Vu huynh đã không còn là vấn đề nữa rồi, Tiên Vu huynh cho là như thế nào?

Lăng Tiếu một hơi nói ra nhiều như vậy chính là để cho Tiên Vu Dã hiểu rõ năng lực của hắn, mà không phải là mở miệng nói dối mà thôi.

Tiên Vu Dã lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ngươi thật là một gã Đại thánh dược sư?

Kỳ thật hắn sống ở trong dược đỉnh, Huyền Diệu cũng sớm cùng Tiên Vu Dã trao đổi qua một ít sự tích về Lăng Tiếu rồi, chỉ là Tiên Vu Dã lại không quá tin tưởng, hiện tại nghe Lăng Tiếu chính miệng thừa nhận, không khỏi có chút giật mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1712 - Khổ Khuyên Man Phong Tử! (1)

- Có phải như thế hay không ngày sau Tiên Vu huynh sẽ biết, nếu như Tiên Vu huynh không muốn cùng ta xông pha Thiên vực mà nói, vậy Lăng Tiếu cũng sẽ không miễn cưỡng, ngày mai liền đưa ngươi rời đi, ngày sau vẫn là bằng hữu!

Tiên Vu Dã do dự một chút nói:

- Tốt, nếu Lăng huynh đã thẳng thắn như thế, ta đây sẽ tin tưởng ngươi một lần, chỉ cần Lăng huynh có thể giúp ta có một ngày trở thành Thần Vương, ta tất nhiên không cô phụ ý ái tài của Lăng huynh hôm nay.

Lăng Tiếu cao hứng mà vỗ vỗ bả vai của Tiên Vu Dã nói:

- Tiên Vu huynh, ngươi khẳng định sẽ không vì quyết định hôm nay mà cảm thấy hối hận!

Tiếp theo hắn lại nói:

- Ta xem Tiên Vu huynh kình đạo mười phần, ở bên trong cùng giai đã là ít có địch thủ rồi, chẳng qua là nếu có thể lại tiến thêm một nức, khẳng định càng thêm hoàn mỹ!

Tiên Vu Dã nói:

- Lăng huynh chớ khen ta, hôm đó ta bại đến tâm phục khẩu phục, vẫn là lần đầu tiên còn có người ở trên lực lượng càng mạnh hơn so với ta, Lăng huynh mới thật là nhân kiệt!

Lăng Tiếu nói:

- Chúng ta không cần nhún nhường với nhau, Tiên Vu huynh ngươi trọng tu Thổ thuộc tính, tốc độ thủy chung là khuyết điểm, ta có một môn bộ pháp huyền kỹ có thể để cho Tiên Vu huynh đề cao tốc độ...

Lời của Lăng Tiếu còn chưa nói xong, Tiên Vu Dã liền nói:

- Ngươi cũng biết ta tu luyện chính là Thổ thuộc tính, bộ pháp Thổ thuộc tính cơ hồ tuyệt tích rồi, không cần lãng phí một phen tâm ý của Lăng huynh rồi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Tiên Vu huynh, bộ pháp này của ta nhưng là vô thuộc tính, người người đều có thể tu luyện!

- Thật vậy?

Tiên Vu Dã vui vẻ nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền đem khẩu quyết của Vân Tung Mị Ảnh truyền cho Tiên Vu Dã, cũng đem một chút khiếu quyết tu luyện đều nói cho hắn, còn tự mình biểu diễn một phen cho Tiên Vu Dã xem.

Tiên Vu Dã càng xem càng là mừng rỡ, nếu như phương diện tốc độ có thể tăng lên một bậc, vậy đối với hắn cùng người quyết đấu nhưng là có tác dụng mang tính quyết định khó có thể lường được.

- Đa tạ Lăng huynh!

Tiên Vu Dã hết sức chân thành nói.

Đi tới Thiên vực, Lăng Tiếu vẫn là người đầu tiên đối tốt với hắn, cái bộ pháp vô thuộc tính này nhưng là không phải người mình sẽ không truyền thụ, Lăng Tiếu làm thế hiển nhiên là vô cùng tín nhiệm hắn rồi.

Tâm tư của Tiên Vu Dã là loại sẽ không nói vòng vo, ai đối tốt với hắn, hắn sẽ ghi nhớ trong lòng, ai đối với hắn không tốt hắn cũng có thể biết được rõ ràng, hảo cảm của hắn đối với Lăng Tiếu bay lên không ít.

- Tiên Vu huynh không cần khách khí!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Hôm đó ta chiến với ngươi một trận, biết Tiên Vu huynh thiện trường nhất đúng là quyền pháp, chỉ là lực lượng của Tiên Vu huynh dù là vô cùng, nhưng mà vẫn không có cách nào đem nó phát huy đến cảnh giới cường đại nhất, nếu như Tiên Vu huynh không ngần ngại mà nói, do ta đến thi triển một bộ quyền pháp cho ngươi xem, có lẽ ngươi có điều lĩnh ngộ!

Tiên Vu Dã dù là tứ chi phát đạt nhưng mà đầu óc lại không ngốc, Lăng Tiếu có thể ở trong thực lực đồng giai đánh bại hắn, bản lĩnh kia không cần nói cũng biết, mà quyền pháp kia của Lăng Tiếu đã bước vào cảnh giới nhập hóa, uẩn chứa vô địch quyền ý, nếu là hắn có thể lĩnh ngộ, quyền kình tuyệt đối sẽ cao hơn một tầng, bên trong đồng giai chỉ sợ lại khó gặp được địch thủ.

Chỉ là Tiên Vu Dã biết nhưng là truyền thụ quyền ý này, người khác sẽ không dễ dàng dạy cho, không phải là người nhà mình hoặc là đệ tử thì không người nào chịu truyền thụ.

Hôm nay Lăng Tiếu lại muốn đem vô địch quyền ý thi triển cho hắn xem một lần, đây tuyệt đối là Tiên Vu Dã khó có thể tin tưởng, đồng thời lại không dám nhận.

- Lăng huynh không thể như thế!

Tiên Vu Dã chấn thanh nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Ta biết Lăng huynh có ý tốt, hưng mà nếu ngươi truyền thụ cho ta, ta lại lĩnh ngộ được, chẳng lẽ ngươi không sợ một ngày sau ta sẽ phản bội ngươi sao?

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Tiên Vu huynh đúng là người tính tình chân thật, ngươi có thể nói ra lời này liền chứng tỏ ngươi quả quyết sẽ không phải là loại người kia, huống chi chúng ta lấy huynh đệ tương xưng, cũng không phải là quan hệ chủ tớ trên dưới, nói gì đến phản bội, còn nữa ý cảnh này cũng không phải là ai đều có thể lĩnh ngộ, đây còn phải xem năng lực của cá nhân.

Nói xong, Lăng Tiếu liền thân tùy ý động, ý tùy quyền động, thong thả đánh ra cảnh giới quyền ý.

Trong lòng Tiên Vu Dã cảm động đến rối tinh rối mù, trong lòng thầm nghĩ:

- Cả đời này Lăng Tiếu chính là hảo huynh đệ của Tiên Vu Dã ta, nếu là ai khi phụ hắn, ta chắc chắn sẽ một quyền đánh bạo!

Lăng Tiếu thong thả đánh ra hai lần Cửu Dương Phần Thiên quyền, sau đó liền ngừng lại.

Có thể lĩnh ngộ hay không còn phải xem bản sự của Tiên Vu Dã.

Có một ít người lực lĩnh ngộ mạnh, rất nhanh có thể lĩnh ngộ được, có một ít người lực lĩnh ngộ không tốt, chỉ sợ cả đời cũng không có duyên phận này.

Lăng Tiếu đem Tiên Vu Dã lần nữa thu vào bên trong dược đỉnh, tạm thời để hắn im lặng tham ngộ.

Mà hắn lại đem Huyền Diệu triệu hồi ra, chuẩn bị cùng hắn định kế trong Thiên vực.

- Thần côn, hôm nay chúng ta thân ở Thiên vực, ngươi nói chúng ta nên bước đi như thế nào?

Lăng Tiếu vào thẳng điểm chính nói.

- Cung chủ đã có quyết định, cần gì phải hỏi ta.

Huyền Diệu lắc nhẹ quạt giấy trắng cười nói.

- Ta là định trước đi tìm sư phụ, sau đó lại nghĩ biện pháp đi đến Hoa Liên giáo một chuyến, nhưng mà bên trong Thiên vực lại cần hao tổn cực phẩm huyền tinh, bổn cung cũng là trong túi không tiền a!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói.

- Vậy cung chủ ngươi có tính toán gì không?

Huyền Diệu hỏi.

Lăng Tiếu nói:

- Đầu tiên tự nhiên là trước kiếm lấy một chút huyền tinh làm vốn rồi, nếu không ngay cả lên đường đều là vấn đề, chỉ là ta hôm nay thân là ngoại môn trưởng lão của Trương gia, hành động có chút trói buộc rồi.

Huyền Diệu suy tư một chút nói:

- Chúng ta đi một chuyến là được rồi, lấy thân phận của cung chủ cần gì hạ mình như thế?

- Thiên vực đất tộng của nhiều, thánh bảo, thần vật rất nhiều, ta tính toán lại dùng một đoạn thời gian hiểu rõ các đại địa vực rồi mới rời khỏi.

Lăng Tiếu đáp.

- Đã như vậy ta cho là cung chủ nên trước tiên ở trong thành tìm một cái viện tử khác, đem ta cùng hai vị phu nhân, Sát Thiên trước an trí xuống, như thế chúng ta cũng có thể quen thuộc càng nhiều thứ, đến lúc đó cung chủ lại đem một ít đan dược giao cho chúng ta cầm đi bán đấu giá hoặc bán ra, tự nhiên sẽ có huyền tinh cuồn cuộn mà đến!

Huyền Diệu tính toán nói.

- Đúng a, kế này rất hay, rất tốt!

Lăng Tiếu liên tục ứng nói.

Hắn làm sao không nghĩ đến biện pháp đơn giản hữu hiệu như vậy chứ.

Lấy thân phận hôm nay của hắn ở bên ngoài thành tìm một cái viện tử cho đám người Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ tạm thời ở quá dễ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1713 - Khổ Khuyên Man Phong Tử! (2)

- Nếu cung chủ ngươi còn nghĩ ở chỗ này lưu lại một đoạn thời gian, chúng ta cũng có thể trước thay cung chủ tìm thật nhiều linh thảo luyện đan hoặc thánh vật, dù sao sau này cũng sẽ cần dùng đến.

Huyền Diệu nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Ta cũng có ý nghĩ này, chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ ta liền đi ra ngoài thành tìm địa phương dừng chân cho các ngươi, cũng tốt để cho các ngươi quen thuộc hoàn cảnh nơi này, đợi đến sau khi thăm dò hết thảy, còn phải nghĩ biện pháp rời khỏi chỗ này.

Nói là làm, Lăng Tiếu đem Huyền Diệu tạm thời thu lại, lợi dụng danh nghĩa tuần thị ra khỏi Trương gia, đến bên ngoài thành.

Mấy ngày này Lăng Tiếu sống ở Trương gia cũng không phải là đơn độc hành động, ở dưới tay hắn cũng có gần trăm người nghe hắn sai khiến.

Chỉ là những người này đại đa số đều là tâm phúc hoặc là bàng chi của Trương gia, khó có thể lôi kéo.

Nhưng mà có một hộ vệ gọi là Sài Quán ngược lại là để Lăng Tiếu nhìn thuận mắt.

Hắn cũng không phải là người của Trương gia, chỉ là hộ vệ mà hai năm trước Trương gia chiêu lãm đến, tu vi chỉ là đê cấp Thánh giả.

Thực lực này ở bên trong Thiên vực chỉ có thể coi là vừa mới đăng đường nhập thất, không coi là cao thủ gì.

Bất quá Lăng Tiếu ngược lại là nhìn trúng cơ trí làm người của người này, đồng thời cũng có một lòng muốn tiến thủ.

Chỉ là những chấp sự khác của Trương gia lại là một mực không để ý đến hắn, căn bản không trọng thị, cảm thấy thiên phú của Sài Quán có hạn, cung cấp tư nguyên cho hắn chỉ là lãng phí mà thôi.

Cho nên Lăng Tiếu đem chuyện tình tìm viện tử giao cho Sài Quán đi làm, đồng thời cũng động tâm tư muốn đem Sài Quán thu làm tâm phúc.

Đầu năm nay phải tìm biện pháp, nếu không có mấy chân chạy việc lại thật là rất không thuận tiện.

Lăng Tiếu bây giờ ở Thạch Thiên thành cũng coi như là có chút danh khí, không thể nào mọi chuyện đều tự thân mình làm.

- Lăng trưởng lão, tìm được rồi, tìm được rồi!

Sài Quán hưng phấn mà chạy đến kinh hô.

Lăng Tiếu trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Kêu lớn hô nhỏ thành cái thể thống gì!

Sài Quán vội vã thu tiếng nói lại, tiếp theo mới hạ thấp thanh âm nói:

- Lăng trưởng lão, viện tử ngươi muốn đã tìm được rồi, chỉ bấ quá vị trí có chênh lệch chút ít, phương diện giá cả ngược lại là dễ nói!

- Ừ, như thế rất tốt, vậy mang ta theo đi qua xem một chút, chuyện này chớ để cho những người khác biết, bằng không ngươi biết hậu quả rồi đấy!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

Sài Quán nhưng là biết Lăng Tiếu là sát thần còn sống từ bên trong Đấu Ngục tràng đi ra, nghe được ngữ khí nghiêm túc kia lập tức có chút sợ hãi nói:

- Lăng trưởng lão cứ việc yên tâm, Sài Quán cái gì cũng không biết.

- Ừ, đây là thưởng cho ngươi, sau này tận tâm thay ta làm việc, không thiếu chỗ tốt của ngươi!

Lăng Tiếu lấy ra một khỏa thánh đan ném cho Sài Quán nói.

Chiêu này có thể nói là cây gậy và củ cà rốt, ân uy cùng làm mới có thể lôi kéo lòng người tốt hơn.

Lăng Tiếu đã làm cung chủ mấy năm, đạo lý này tự nhiên là hiểu.

Sài Quán tiếp lấy đan dược, lộ ra vẻ vô cùng mừng rỡ, Thánh đan này nhưng là hắn thấy qua nhiều lần, chỉ là lại một mực không có huyền tinh để mua, bên trong tộc lại không cho hắn, hôm nay chỉ là thay Lăng Tiếu đi làm một việc nhỏ lại có được đan dược mình mong muốn đã lâu, trong lòng đối với Lăng Tiếu cảm động đến rơi nước mắt a.

- Thuộc hạ nhất định sẽ tận trung với trưởng lão!

Sài Quán quỳ xuống một gối mà đáp.

- Đứng lên đi, trước mang theo ta đi xem viện tử kia một chút!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Ngay lập tức Lăng Tiếu liền cùng Sài Quán đi xem viện tử.

Viện tử này là ở thành Nam, thuộc về ngoại ô, chỉ có thể coi là chỗ cư ngụ của người bình thường, ngược lại không phải là địa phương đặc biệt gì.

Lăng Tiếu đối với cái này lại là hài lòng, chỉ cần để cho đám người Huyền Diệu có một chỗ ở là tốt rồi, không cần quá mức xa hoa.

Lăng Tiếu đem viện tử mua lấy, sau đó lại để cho Sài Quán dọn dẹp một lần, mới để cho Sài Quán rời đi trước.

Lăng Tiếu không có gấp gáp để cho đám người Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ đi ra, hắn đã cảm giác được có người đang giám thị hành tung của hắn.

Hơn một tháng nay Lăng Tiếu một mực đều biết hành tung của chính mình bị người khác lưu ý.

Mới đầu hắn còn cho là có thể người của Trương gia đối với hắn không yên lòng, cho nên cũng không để trong lòng.

Bây giờ lại cảm ứng đến đối phương lại không chút che giấu sát ý, nghĩ đến không phải là người của Trương gia.

Bất quá chỗ này còn là ở trong thành, người bình thường còn thật không dám tùy ý khai chiến.

Nhưng mà mấy người truy tung tới đây lúc này lại giống như là khẩn cấp muốn trảo sát Lăng Tiếu, cư nhiên đồng thời xuất hiện.

Tổng cộng có năm người, hai đại cao cấp Thánh Hoàng cùng với tam đại

trung cấp Thánh Hoàng.

- Nguyên lai là thải thất phu ngươi?

Lăng Tiếu nhìn một gã lão giả ở trong đó cười lạnh nói.

- Hừ, ngươi giết thiếu gia nhà ta, hôm nay chính là lúc nợ máu phải trả bằng máu!

Lão giả kia hừ lạnh nói.

Tiếp theo hắn hướng về phía người của mình vẫy tay một cái, trong nháy mắt tản mát ra muốn đem đường đi của Lăng Tiếu phong tỏa lại.

Lăng Tiếu lại là không để cho bọn họ như ý, thân hình bạo khởi lên hướng về phía ngoài thành lướt ra ngoài.

Cái viện tử này vừa mới mua được, Lăng Tiếu cũng không muốn bị bọn họ phá hoại.

- Bắt lấy hắn, ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy!

Lão giả kia kinh quát lên.

Lăng Tiếu hiện nay đã là ngoại môn trưởng lão của Trương gia rồi, nếu như để Lăng Tiếu đem viện binh của Trương gia đến, mấy người bọn họ khó có thể giết được, nói không chừng còn khiến cho hai nhà tranh chấp.

Bọn họ không muốn để Trương gia biết, Lăng Tiếu cũng không muốn để cho bất luận kẻ nào biết.

Vài người này là trưởng lão của Cao gia, nhất định là có không ít thứ tốt,

chính là một món tiền đầu tiên đưa đến cho hắn.

Đến chỗ hoang dã bên ngoài thành, Lăng Tiếu cố ý đình trệ tốc độ một chút, để cho bọn họ đuổi theo đến.

- Tiểu tạp chủng, ta xem ngươi còn chỗ nào để trốn!

Lão giả kia hét lên một tiếng, Thánh khí trong tay không chút lưu tình hướng về phía Lăng Tiếu oanh tới.

Những người khác cũng liên tục xuất thủ, từng phiến không gian lực biến thành lao tù đem Lăng Tiếu phong tỏa lại, không để cho hắn có cơ hội chạy trốn.

- Hắc hắc, hôm nay ta liền để cho các ngươi kiến thức thực lực của bổn cung một chút!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, chiến lực trong nháy mắt tiên thăng tới cực điểm, trong tay đã nhiều ra một kiện Kim Long Thương.

Lăng Tiếu xoay người lại vũ động, nghênh đón kiếm khí của lão giả kia trảm đến.

Oanh long!

Một chiêu tương giao xuống, phát ra tiếng va chạm cường đại, cao giai kiếm khí trong tay lão giả kia lại trực tiếp băng liệt rồi.

- Bán... Bán Thần khí!

Thần sắc của lão giả kia hoảng hốt, tiếp theo kinh hô:

- Đồng loạt ra tay giết chết hắn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1714 - Giết Thánh Hoàng Của Cao Gia. (1)

- Tiên Vu huynh để chúng ta cùng nhau sóng vai chiến đấu đi, đây là trận chiến đầu tiên của hai huynh đệ chúng ta, xem ai giết được nhiều nhất!

Lăng Tiếu kinh quát lên.

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, thân ảnh cao lớn của Tiên Vu Dã xuất hiện ở trước mặt mấy đại Thánh Hoàng của Cao gia.

- Là... Là Man phong tử, hắn lại không chết!

Một gã Thánh Hoàng trong đó kinh hô.

Tiên Vu Dã hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời liền vung ra một quyền, quyền kình bàng bạc giống như là vẫn thạch cuồn cuộn rơi đập, oanh hướng tên Thánh Hoàng vừa mới kinh hô kia.

Tên Thánh Hoàng kia toàn lực chống đỡ, lại có người ở bên cạnh hiệp trợ, nhưng mà vẫn bị oanh bay ra rất xa, thân thụ trọng thương rồi.

- Ha ha, quyền lực của Tiên Vu huynh quả nhiên vô song!

Lăng Tiếu cuồng tiếu một tiếng, Vô Cực Phân Thân thuật triển khai ra. 108 đạo phân thân hướng về phía hai tên cao cấp Thánh Hoàng vây giết tới.

Hai tên cao cấp Thánh Hoàng kia cũng không phải là loại đơn giản, ngay cả thánh thú đều triệu hồi ra cùng nhau tác chiến.

Lăng Tiếu chiến lực phi phàm, ỷ vào lợi thế Kim Long Thương cùng thân pháp giống như vào chỗ không người, trực tiếp trước đem hai đạo cửu giai linh thú đâm thương xuống.

Một bên khác Tiên Vu Dã cũng ở trong mấy quyền đem ba tên trung cấp Thánh Hoàng khác đánh cho thân thể nổ tung mà chết.

Phụ cận này đều là một mảnh tiên huyết, nhìn đến cực kỳ thê mỹ.

Lăng Tiếu lần nữa bày ra cá tính tham lam của hắn, đem thú đan của thánh thú kia lấy đi, lại đem không gian giới của năm người đều thu.

- Đến đến, Tiên Vu huynh, ba cái này là của ngươi, vẫn là thủ pháp giết người của ngươi nhanh nhất a!

Lăng Tiếu đem ba cái không gian giới ném vào trong tay Tiên Vu Dã nói.

Tiên Vu Dã lại là cự tuyệt nói:

- Lăng huynh đây là ý gì, cái này là của ngươi mới đúng!

Lăng Tiếu nói:

- Ngày sau huynh đệ chúng ta sẽ có một ngày phân khai, ngươi không có một chút gì làm sao đi lại trên Thiên vực, còn nữa lấy năng lực của ta muốn kiếm huyền tinh là chuyện dễ dàng, ngươi mau mau nhận lấy.

Tiên Vu Dã lần nữa cảm động không thôi.

Hắn đi tới Thiên vực chưa có người nào chân thành thật ý đối đãi với hắn như thế.

Hắn không lại từ chối nữa, đem ba cái không gian giới cất cào, trong lòng hạ định quyết tâm tất phải cùng Lăng Tiếu đánh ra một ít danh khí, ngày sau đạt tới cảnh giới Thần Vương lại đem tộc nhân của mình dời đến Thiên vực.

- Tốt lắm, chúng ta đi mau, chắc hẳn đã khiến cho người khác chú ý!

Lăng Tiếu gọi một tiếng liền đem Tiên Vu Dã thu vào, đi trở về trong thành.

Lăng Tiếu lần nữa trở lại trong viện tử, đem Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên cùng với Sát Thiên đều triệu hồi ra.

Lăng Tiếu đem một chút đan dược không dùng đến cùng với một ít tài liệu quý trọng thu được từ trong chín tầng không gian bình chướng đều giao cho Huyền Diệu, để hắn nghĩ biện pháp đem chúng đều đi bán đổi thành cực phẩm huyền tinh.

Huyền Diệu tự nhiên nhận lời rồi.

Bất quá ở bên trong Thiên vực, tuyệt đỉnh cao thủ rất nhiều, Lăng Tiếu lại lệnh cho bọn họ làm việc nhất định phải điệu thấp, nhất là Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên xuất nhập nhất định là phải giả trang một chút, nhất thiết không thể gây chú ý, chọc đến tai họa.

Tuy nói Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều đạt tới cảnh giới trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, nhưng mà ở bên trong Thiên vực lại là chưa đủ nhìn.

Tiếp theo Lăng Tiếu lại cùng bọn họ thương nghị mấy chuyện, lại để lại cho bọn họ phương thức liên hệ với hắn, mới chuẩn bị trở lại Trương gia.

Lúc này Phong Thanh Duyên lên tiếng nói:

- Tiếu nhi, ngươi tính toán khi nào thì đi tìm sư phụ ngươi?

Lăng Tiếu đáp:

- Nhanh thì nửa năm, lâu thì một năm đi, sư nương trước chớ gấp, chúng ta đã đến Thiên vực, chắc chắn sẽ đi tìm sư phụ, bây giờ ngươi phải trước tiên đem thực lực tăng lên mới là vương đạo!

- Ừ, sư nương biết rồi, đều là ta kéo chân của ngươi!

Phong Thanh Duyên ứng nói.

Lăng Tiếu vừa mới trở lại Trương gia, lập tức nghe Sài Quá nói có người tìm hắn.

Lăng Tiếu cũng có chút nghi ngờ, hắn vừa giết người chẳng lẽ liền có người biết rồi.

Chỉ là khi hắn thấy người đến lại phát hiện cũng không phải là người của Cao gia, mà là Điền lão đầu từng cùng hán ở ngoài thạch lĩnh đào quáng.

Nhìn lão đã khôi phục thân tự do, chỉ là một thân thực lực lại sớm bị người của Thanh Nguyệt cung phế ròi, dnags vẻ vẫn đồi phế giống như trước, giống như dân chạy nạn mười phần.

Nếu như không phải là người của Thiết Lang đưa hắn đến chỗ này, chỉ sợ sớm đã bị người của Trương gia đuổi ra ngoài rồi.

- Điền lão ca chúc mừng a!

Lăng Tiếu kéo lấy tay của Điền lão đầu nói.

Nhưng mà Điền lão đầu lại là tránh ra, trực tiếp hướng Lăng Tiếu quỳ xuống nói:

- Lão đầu tử đa tạ ân giải cứu của Lăng trưởng lão!

Vừa nói đồng thời Điền lão đầu lại không nhịn được mà chảy xuống lệ thủy.

Lão ở quáng động đào hơn một trăm năm, sớm đã bị hành hạ đến bộ dạng tàn tật rồi, hôm nay bất thình lĩnh nhận được giải thoát, tâm tình là vô cùng kích động.

Tuy nói lão không có bao nhiêu ngày còn có thể sống, nhưng mà lão còn là hi vọng có thể trở về gặp nữ nhi một lần cuối cùng, hoàn thành tâm nguyện a!

Lăng Tiếu vội vã đem lão đỡ lên nói:

- Điền lão ca cần gì phải như thế, ta và ngươi đã có duyên gặp mặt, đã nói có thể giúp được liền giúp hết sức, ta nhưng không làm quá nhiều chuyện a!

Lúc đang nói, Lăng Tiếu đem lão đón vào trong phòng của mình.

Ngay lập tức Lăng Tiếu lại cùng Điền lão đầu hàn huyên một chút việc nhà.

Lăng Tiếu mới biết được thạch lĩnh bên kia tạm thời không có cách nào đào quáng rồi, bởi vì Địa Thứ Long thỉnh thoảng lui tới đã cắn nuốt không ít người.

Tuy nói đám người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ tập kết một ít người đến vây giết nhưng mà thu hoạch cũng quá nhỏ.

Bởi vì Địa Thứ Long kia tùy thời có thể phi thiên độn địa, thật sự không tốt bắt giết.

Bất quá từ trong miệng của Điền lão đầu biết được đám người Thiết Lang

cũng không phải là muốn giết Địa Thứ Long, càng giống như là muốn bắt sống nó, để cho nó thuần phục làm hộ thân linh thú.

Nói đến chỗ này, Lăng Tiếu không khỏi động tâm tư.

Địa Thứ Long kia nhưng là long tộc bàng chi, mặc dù không phải là tuyệt thế Chân Long chân chính nhưng mà cũng có một phần tỉ lệ trở thành Chân Long, nếu như có thể đem nó bắt giữ, để cho nó thần phục cũng xác thật là một chuyện tốt.

Đương nhiên, Lăng Tiếu đây là vì tương lai là Tiên Vu Dã mà suy nghĩ, bởi vì Tiên Vu Dã mới là Thổ thuộc tính, cùng Địa Thứ Long kia đều là có thuộc tính tương ứng, chỉ là không biết hắn đã có hộ thân linh thú hay chưa.

Nếu như không có mà nói, cũng là đáng giá cân nhắc làm như thế nào một chút.

- Đúng rồi, Điền lão ca, chỗ này có một khỏa đan dược có thể khôi phục đan điền, có thể giúp cho ngươi một chút.

Lăng Tiếu đem một khỏa đan dược giao vào trong tay Điền lão đầu nói.

Thân thể của Điền lão đầu run nhẹ, trong mắt lão kích động nhìn đan dược mà Lăng Tiếu đưa đến, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1715 - Giết Thánh Hoàng Của Cao Gia. (2)

- Lăng trưởng lão, đây... Đây để cho lão đầu ta hồi báo như thế nào a, nhờ Lăng trưởng lão nể mặt, sau này cái mạng già này của ta liền bán cho Lăng trưởng lão rồi, còn thỉnh Lăng trưởng lão thu ta làm bộc đi!

Điền lão đầu cảm kích nói.

Thời gian của lão vốn còn không nhiều, nếu như có thể khôi phục thực lực, thọ nguyên tự nhiên sẽ tăng trưởng, Lăng Tiếu làm thế này không nghi ngờ gì là phụ mẫu tái sinh của lão, cho nên lão dứt khoát nhận Lăng Tiếu làm chủ, cũng tốt mà có một cái mục tiêu sinh tồn tiếp.

- Điền lão ca không cần như thế, ngươi không phải nói là đi về xem nữ nhi của ngươi một chút hay sao, sau khi trở về ngươi vừa lúc hưởng thụ niềm vui của mình một chút!

Lăng Tiếu nói.

Điền lão đầu than thở nói:

- Ta cũng không biết hiện nay nàng còn có ở gia hương nữa hay không, bất kể như thế nào, cái mạng này của ta đều thuộc về Lăng trưởng lão rồi, ngày sau làm trâu làm ngựa cho ngài, còn thỉnh ngài đừng nên chán ghét!

Lăng Tiếu biết Điền lão đầu tâm ý đã quyết cũng không lại cự tuyệt nữa, tuy nói Điền lão đầu không có thực lực gì nhưng mà nhà có một lão giống như có một bảo vật, có lão giúp hắn xử lý một chút chuyện hàng ngày cũng là tốt.

- Được rồi, sau này Điền lão ca liền ở lại bên người ta thay ta xử lý chuyện đi!

Lăng Tiếu nhận lời nói.

Điền lão đầu cao hứng nói:

- Đa tạ Lăng trưởng lão, sau này lão nô nhất định sẽ toàn tâm toàn lực thay trưởng lão làm việc!

Ngay lập tức Lăng Tiếu lại hỏi một ít chuyện trong nhà của Điền lão đầu.

Nghe Điền lão đầu nói, lão vẻn vẹn chỉ có một nữ nhi mà thôi, nhưng mà còn có tộc nhân khác cùng huynh đệ, nhà lão cũng thuộc về quản lý của Thạch Thiên thành, chỉ bất quá là ở tiểu hương trấn, cách chỗ này còn có mấy ngày lộ trình.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút nói:

- Đợi có rảnh rỗi ta cùng ngươi trở về xem một chút!

- Đa tạ Lăng trưởng lão!

Điền lão đầu bái tạ nói.

Sau khi thu nhận Điền lão đầu, Lăng Tiếu lại cùng Tiên Vu Dã đối thoại, hỏi hắn đã có hộ thân linh thú hay chưa.

Tiên Vu Dã lắc lắc đầu nói:

- Man tộc chúng ta rất ít khi dùng linh thú, bởi vì lực lượng của chúng nó so ra không nhất định có thể cường hãn hơn chúng ta, không cần thiết!

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong cũng là hiểu ra, lấy thể phách cường hãn của Tiên Vu Dã có thể xưng là cường trán giống như Man ngưu rồi.

- Đã như vậy coi như xong, ta còn cho là có thể thay Tiên Vu huynh tìm được một con thượng đẳng Thánh thú, xem ra là ta làm việc thừa rồi!

Lăng Tiếu cười khổ nói.

- A, linh thú có thể để cho Lăng huynh để mắt là loại gì?

Tiên Vu Dã kinh ngạc hỏi.

- Cửu giai đỉnh phong Địa Thứ Long!

Lăng Tiếu ứng nói.

Ánh mắt của Tiên Vu Dã sáng ngời, hắn vội vàng nói:

- Lăng huynh ở chỗ nào phát hiện ra nó?

- Ách... Tiên Vu huynh không phải là không cảm thấy hứng thú sao?

Lăng Tiếu chần chờ nói.

Tiên Vu Dã cười ngây ngô nói:

- Địa Thứ Long lực lớn vô cùng, thân thể so với chúng ta còn cường tráng hơn, chính là hộ thân linh thú mà Man tộc nhân ưa thích.

Lăng Tiếu có chút buồn bực, mới vừa rồi không phải là nói không cần linh thú sao, làm sao đổi lời nhanh như vậy a!

Tiên Vu Dã nhưng không phải là người ngu, loại Thánh thú đẳng cấp cao như Địa Thứ Long là người nào cũng thích a, huống chi lại là cùng thuộc tính với hắn, đó chính là hộ thân linh thú khó cầu được!

- Đã như vậy chúng ta liền cùng đi xem một chút, chỉ sợ có thể đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi!

Lăng Tiếu ứng nói.

Tiên Vu Dã vội vàng nói:

- Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đi thôi!

- Việc này không gấp được, ta còn muốn hướng nhân gia giao phó hành tung một chút!

Lăng Tiếu ứng nói.

Hắn thân là ngoại môn trưởng lão của Trương gia, dù có chút quyền lực nhỏ nhưng mà cũng không thể có thể đi lại tự nhiên, cho nên trước khi đi thạch lĩnh vẫn là muốn hướng bên trong Trương gia hồi báo một chút.

Lăng Tiếu làm như vậy một là có thể thay Tiên Vu Dã tìm Địa Thứ Long làm hộ thân linh thú, hai là có thể tạm thời thoát khỏi dây dưa của Trương Liên Hoa, đây chính là một cái hảo sự một đá ném trúng hai con nhạn.

Trương Liên Hoa biết được Lăng Tiếu phải rời đi, mỹ mâu u oán nói không nên lời.

Hai lần muốn đem Lăng Tiếu ăn nhưng lại là phải gác lại, khiến cho trong lòng nàng ngứa ngáy.

Bất quá nàng đối với Lăng Tiếu tựa hồ thật sự có vài phần tình ý, trước khi Lăng Tiếu đi lại hỏi hắn có cần giúp gì hay không.

Lăng Tiếu do dự một phen quyết định vẫn gọi lên Sài Quán, để tránh người khác cho là hắn muốn chạy trốn.

Vừa mới ra khỏi thành không bao lâu, Lăng Tiếu liền để Sài Quán trước tìm địa phương khoái hoạt mà đi, đợi lúc trở về sẽ gọi hắn cùng nhau trở về.

Sài Quán chính là cầu cũng không được, hắn có Thánh đan đang không có thời gian đi luyện hóa đột phá.

Hắn cho là Lăng Tiếu cố ý mang hắn theo để hắn đi đột phá, trong lòng đối với Lăng Tiếu cảm kích đến trình độ không còn gì hơn.

Lăng Tiếu không muốn giải thích với hắn, lập tức chạy hướng quáng sơn thạch lĩnh bên kia.

Lần nữa đi đến quáng sơn thạch lĩnh, trong lòng Lăng Tiếu cảm khái một trận, đây nhưng là đất mà hắn mới tới Thiên vực.

Khi hắn đến chỗ trước đây đào móc quáng thạch, chỉ thấy nơi đó đã sớm tạo thành một mảnh hỗn loạn, rất nhiều thạch lĩnh đều đã bị san thành bình địa, rất nhiều khối đá lộn xộn trên mặt đất.

Vốn là đám người Thiết Lang trú đóng ở chỗ này đã không còn ở đây nữa rồi.

Lăng Tiếu tĩnh tâm cảm ứng một chút lập tức cảm giác được ở một cái phương hướng khác có tiếng đánh nhau kịch liệt.

Lăng Tiếu đem khí tức che giấu lại, hạ thấp thân thể hướng về phía bên kia

chạy tới.

Khi hắn nhích tới gần quả nhiên phát hiện đám người Thiết Lang đang tập kết không ít người vây đánh Địa Thứ Long kia.

Chỉ là ở chỗ này không chỉ có Địa Thứ Long, lại còn có không ít thạch thú, từng đầu giống như là nham thạch, dáng vẻ cực kỳ kỳ lạ, da thịt kia kiên hậu giống như là cự thạch, binh khí bình thường căn bản đâm không vào thân thể của chúng nó.

Những thạch thú này hắn là nghe theo hiệu lệnh của Địa Thứ Long, đang cùng với đám người Thiết Lang cùng với Liễu Kim Hỉ đối chiến.

Chỉ là những thạch thú này có số lượng dù không ít nhưng mà thực lực ngược lại yếu đi một chút, cường đại nhất bất quá có hai đầu cửu giai thạch thú, còn lại một đám đều là thực lực bát giai.

Đây cũng là không có biện pháp, bởi vì huyết mạch của bọn chúng cũng không cao cấp, có thể có hai đầu tiến giai lên cửu giai chỉ sợ vẫn là do có Địa Thứ Long này tương trợ.

Sau một phen kịch chiến, rất nhiều thạch lĩnh đều bị phá hủy, đồng thời từng đầu thạch thú cũng là bị trảm sát, mà bên phía Thiết Lang cũng là tổn thất không nhỏ, chủ yếu là lực sát thương của Địa Thứ Long thật sự quá lớn.

Bất quá trong tay Thiết Lang lại co một kiện Bán Thần khí thuộc loại công kích, cũng là để cho Địa Thứ Long kia ăn không ít thiệt thòi, trên thân thể cứng rắn như sắt kia cũng là bị đánh ra vài cái lỗ hổng sâu dài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1716 - Đánh Chủ Ý Tới Địa Thứ Long.

Cuối cùng Địa Thứ Long dẫn theo những thạch thú kia lại toàn bộ chạy trốn xuống lòng dất, tức đến đám người Thiết Lang không thể làm được gì.

Bọn họ muốn là đem Địa Thứ Long triệt để dẫn đến trên trời cao chiến đấu, muốn thứ sát nó thực sự là không dễ dàng.

- Không nghĩ tới Địa Thứ Long lại còn có nhiều đồ tử đồ tôn như vậy, xem ra muốn bắt nó lại cũng không dễ dàng a!

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Lăng Tiếu ẩn giấu khí tức, tạm thời rời khỏi chỗ này.

Hắn cũng không muốn để đám người Thiết Lang biết hắn muốn đoạt thức ăn trong miệng hổ.

- Tức chết ta rồi, Địa Thứ Long này minh ngoan bất linh, sớm biết liền một kiếm trảm chết nó, cầm lấy thi thể của nó đi bán đấu giá còn kiếm được một chút!

Thiết Lang hết sức không cam lòng nói.

- Đúng vậy a, hôm nay lại chết mấy huynh đệ, lại không cách nào tiếp tục tiến hành đào quáng, đây nhưng là bồi phu quân còn mất binh!

Liễu Kim Hỉ than thở nói.

- Địa Thứ Long đáng chết này, chỉ cần trảm được nó, những thạch thú này cũng không làm được cái gì, nếu như lại tiếp tục như vậy nữa, bất kỳ cái gì của năm nay chỉ sợ chúng ta đều chịu không nổi a!

Thần sắc của Thiết Lang có chút không dễ nhìn nói.

Bọn họ đều thuộc về nhân vật bên ngoài của Thanh Nguyệt cung, đều được an bài ở chỗ này giám sát đào móc quáng thạch, hàng năm đều phải nộp đủ số lượng mới có thể đổi lấy càng nhiều tư nguyên tu luyện.

Nếu là còn không hoàn thành bất kỳ cái gì, bọn họ tùy thời đều có thể mất đi phần việc này rồi.

- Không bằng chúng ta tìm quáng mạch khác đi, chỗ này đã là địa bàn của Địa Thứ Long, chúng ta tìm không được nơi ở của nó, muốn diệt nó thật không dễ dàng, càng huống chi là muốn bắt sống nó!

Liễu Kim Hỉ đề nghị.

Thiết Lang do dự một chút nói:

- Chỉ có thể như thế, nếu như nó xuất hiện lần nữa ta lập tức đem nó trảm sát, nếu như không được mà nói, không thể làm gì khác hơn là hướng thành chủ đại nhân cầu trợ rồi.

- Chỉ có thể như thế!

Liễu Kim Hỉ nói, ở trong lòng hắn lại thầm nghĩ:

- Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này có lẽ muốn giết Địa Thứ Long này liền đơn giản hơn nhiều!

Hắn nhưng là kiến thức qua sự đáng sợ của Tử sát chi khí kia đấy!

Lăng Tiếu tìm một chỗ dưới thạch sơn dừng lại, cũng đem Tiên Vu Dã triệu hoán ra.

- Tiên Vu huynh, Địa Thứ Long kia đang ở phụ cận phiến khu vực này, bất quá thực lực của nó nhưng là biến thái vô cùng, huống chi đã có không ít người đánh chủ ý lên nó rồi, nếu như chúng ta không cách nào đem nó dẫn ra bắt lấy, chỉ sợ đến uổng công một chuyến rồi!

Lăng Tiếu đối với Tiên Vu Dã nói.

- Vậy Lăng huynh có biện pháp gì không, cần dùng ta thì cứ lên tiếng là được!

Tiên Vu Dã nói.

Lăng Tiếu có chút buồn bực!

Hắn thầm nghĩ:

- Đây rõ ràng là ngươi muốn Thánh thú, làm sao giống như là ta muốn, có oan hay không a!

- Địa Thứ Long là Thánh thú Thổ thuộc tính, nó ở trong lòng đất hoặc bên trong tòa thạch lĩnh nào đó sẽ có sào huyệt của nó, chỉ cần đem sào huyệt của nó tìm được là đủ rồi, bất quá vừa mới rồi ta xem nó còn gọi về không ít thạch thú, chỉ sợ muốn hàng phục nó không dễ dàng a!

Lăng Tiếu nói.

Mắt của Tiên Vu Dã chuyển qua một cái nói:

- Muốn tìm sào huyệt của Địa Thứ Long có lẽ ta có biện pháp!

- A, vậy lập tức đi thôi, thừa dịp những người đó tạm thời thối lui, bọn họ không nghĩ đến chúng ta có thể tìm được Địa Thứ Long, nhanh chóng đem Địa Thứ Long thu phục rồi lại nói!

Lăng Tiếu nói.

- Ta có phương pháp Địa Thính, có thể cảm ứng động tĩnh được mấy vạn dặm dưới đất, muốn tìm được Địa Thứ Long kia thì dễ dàng!

Tiên Vu Dã tựa hồ chiếm được cơ hội biểu hiện, lộ ra vẻ đặc biệt hưng phấn.

- Vậy nhanh chóng thi triển phương pháp này đi!

Lăng Tiếu nói.

Tiên Vu Dã gật gật đầu, chân hắn bước một bước đem nơi này đạp cho lún xuống.

Tiếp theo hắn lại dán ở trên mặt đất bị sụp xuống kia, lỗ tai bắt đầu cảm ứng tình hướng ở dưới lòng đất.

Lăng Tiếu có chút khinh bỉ thầm nghĩ nói:

- Đây là phương pháp Địa Thính, ta dựa vào, cái này ta cũng biết a!

Nghĩ đến chỗ này Lăng Tiếu cũng học lấy Tiên Vu Dã, đem tai cũng áp sát ở trên mặt đất, nhưng mà hắn lại cái gì cũng không nghe tới, cũng cảm ứng không tới.

- Cảm ứng được rồi, cảm ứng được rồi!

Tiên Vu Dã hưng phấn mà kinh hô.

- Không phải là thật chứ, làm sao ta cảm ứng không tới!

Lăng Tiếu có chút buồn bực mà thầm nghĩ nói.

- Ở chỗ nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Tiên Vu Dã chỉ chỉ một cái phương hướng nói:

- Hẳn là ở bên kia, ta cảm ứng đến ở chỗ đó có động tĩnh lớn nhất, nghĩ đến trừ Địa Thứ Long hẳn là không có Thánh thú nào có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy.

- Tốt, chúng ta liền nhanh chóng đi qua!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, lập tức hướng về một cái phương hướng lướt qua.

Tiên Vu Dã lập tức theo sát phía sau.

Tiên Vu Dã cảm nhận được phương hướng là chỗ giải đất thạch lĩnh còn chưa được khai thác qua, ngược lại nhìn không có chỗ nào đặc biệt.

Duy nhất cảm thấy kỳ quái đúng là không phát hiện ra có bất kỳ linh thú nào tồn tại ở chung quanh.

- Nếu như ta cảm giác không sai, nó hẳn là đang ở dưới này vạn thước!

Tiên Vu Dã hết sức khẳng định mà nói.

- Dưới vạn thước! Chúng ta không có biện pháp gì đem nó dẫn nó lên đây, dưới mặt đất chúng ta cũng không tiện tác chiến!

Lăng Tiếu nói.

- Có cái gì mà không tiện, chớ quên ta nhưng là tu luyện Thổ thuộc tính, ta mang theo ngươi đi xuống!

Tiên Vu Dã vỗ ngực nói.

Ngay lập tức trong tay hắn nhiều ra hai đạo ngân sắc Cự Phủ, hai đạo phủ ảnh chớp động lên lệ mang trong suots, đặc biệt lộ ra uy vũ khoát khí.

- Tốt cho một đôi binh khí!

Lăng Tiếu không nhịn được tán thán nói.

Hắn có thể khẳng định đôi ngân phủ này của Tiên Vu Dã tuyệt đối không phải là phàm phẩm, cho dù là cao cấp Thánh khí cũng sẽ không cho hắn loại cảm giác này, có thể là một đôi Bán thần khí Cự Phủ.

- Đi theo sau ta, ta muốn xuống dưới lòng đất rồi!

Tiên Vu Dã nói một tiếng, song phủ hướng về mặt đất trảm qua.

Phanh phanh!

Cho dù Tiên Vu Dã đã giảm bớt lực lượng nhưng mà vẫn phát ra từng đạo thanh âm trầm muộn.

Trên mặt đất rất nhanh xuất hiện một cái cửa động rộng đến mấy chục thước, mà Tiên Vu Dã thì là ở dưới đất không ngừng mở đường, tốc độ kia nhanh

đến để cho người ta chặc lưỡi.

Đây là chỗ ưu thế của võ giả tinh tu Thổ thuộc tính, có thuận lợi khổng lồ khi ở dưới mặt đất.

Nếu như ngày sau Tiên Vu Dã thành tựu cảnh giới Thần Vương, hắn càng có thể trực tiếp có thần năng chui vào trong lòng đất, có thể lợi dụng bất kỳ vật thổ nhưỡng nào coi như là vũ khí công kích của mình.

- Lăng huynh còn không nhanh tiến đến!

Thanh âm của Tiên Vu Dã từ dưới động truyền đi.

Lăng Tiếu không dám chần chờ lập tức nhảy vào, đồng thời trong tay đã lấy ra Kim Long Thương, thời khắc đều giới bị lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1717 - Tìm Long Huyệt. (1)

Bởi vì ở dưới đất chung quy không phải là chủ tràng của hắn, còn là cẩn thận vẫn hơn!

Tiên Vu Dã không hổ là cao thủ Thổ thuộc tính, công phu mở động kia cực kỳ cao, chỉ là một lát liền đã đi đến dưới ngàn thước.

- Lăng huynh cẩn thận rồi, ta đã đào được động đường đi tới chỗ của Địa Thứ Long!

Lúc Tiên Vu Dã đào đến một chỗ địa đạo thông thoáng thì nhẹ hô nói.

Chỗ này rõ ràng là thời khắc có linh thú đi qua đi lại, hai vách tường của động lộ ra cực kỳ bóng loáng, còn có từng đạo vết tích ma sát, mà ở dưới mặt đất thì có từng cái dấu chân, đó chính là dấu chân của rồng không hề nghi ngờ.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã thu liễm khí tức, vô cùng cẩn thận ở trong động đi xuống.

Hai người càng hướng xuống dưới, khí tức càng là ẩm ướt, từng cỗ triều ý từ dưới đất truyền đến.

Lăng Tiếu thì là càng không ngừng quan sát hai bên thành động, hắn phát hiện thạch thất ở chỗ này đều vô cùng bất phàm, tin tưởng đều là vật liệu bằng đá cực tốt, nếu là lấy những nham thạch này xuống hẳn có thể bán được không ít tiền.

Đương nhiên, Lăng Tiếu chỉ bất quá là nghĩ mà thôi, tự nhiên sẽ không tiếp tục đi làm cái gì quáng công rồi, thể nghiệm đoạn cuộc sống kia đã đủ cho hắn khắc cốt ghi tâm rồi.

Hai người đi tới ước chừng nửa cái thời thần, rốt cuộc tiếp cận sào huyệt của Địa Thứ Long.

Bởi vì không gian dưới đất ở chỗ của bọn họ bây giờ đã là càng ngày càng lớn rồi, cũng đủ cho Địa Thứ Long hoạt động được ở chỗ này.

- Cẩn thận một chút, đại gia hỏa kia cũng không dễ đối phó!

Lăng Tiếu truyền âm cho Tiên Vu Dã nói.

Đang lúc Tiên Vu Dã muốn trả lời lại, lại là truyền tới từng trận tiếng "Oanh long".

- Xem ra chúng ta bị phát hiện rồi, chỗ này không chỉ có Địa Thứ Long, còn có hai đầu đại gia hỏa khác!

Tiên Vu Dã cười khổ nói.

Quả nhiên thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, hai nam tử cao lớn uy mãnh giống như Tiên Vu Dã xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Diện mạo của hai người này cực kỳ cổ quái khó coi, phần đầu vô cùng bằng phẳng giống như hình vuông, tứ chi kia thì là hiện lên hình đốt tre, từng khối vô cùng rõ ràng, làn da hiện lên vẻ nâu đen giống như là nham thạch.

Hai người này chính là cửu giai thạch thú kia biến thành, khuôn mặt của chúng nó lẫm nhiên nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã.

Sau đó lại đi ra khỏi một tráng niên nam tử càng cao lớn thô quánh hơn.

Nam tử này chính là Địa Thứ Long biến thành, trên cánh tay còn có từng phiến lân giáp, nhìn lại vô cùng trầm hậu kiên ngạnh.

Nhìn trên thân thể của nó lại là có vài đạo vết thương dữ tợn, khiến cho nó tăng thêm vài phần bá đạo hung hãn.

- Nhân loại đáng chết, lại dám tìm đến chỗ của ta, các ngươi đều chết ở chỗ này cho ta đi!

Địa Thứ Long phát ra tiếng rống giận ông ông.

Vốn nó vẫn sống ở dưới phiến địa vực này, vốn không muốn cùng nhân loại có bất kỳ liên quan nào, nhưng mà thuận theo tiến độ khai thác kia của nhân loại càng lúc càng nhanh, tin tưởng sớm muộn cũng sẽ đào tới nơi ở của nó.

Lúc này khẩn cấp nó mới đối với những nhân loại kia tiên hành công kích, để cho bọn họ biết khó mà lui, đừng tiếp tục khai thác xuống.

Nhưng mà thực lực của những nhân loại đó cũng bất phàm, hơn nữa số lượng không ít, đây ngược lại để cho nó có chút ứng phó không được.

Nếu không phải chỗ này là địa bàn của nó, chỉ sợ nó đã bị nhân loại giết chết, đây không thể trách được nó lại tức giận như vậy.

Thuận theo thanh âm của nó hạ xuống, hai đầu thạch thú kia lập ức hướng về phía Tiên Vu Dã cùng Lăng Tiếu trùng sát tới.

Song quyền của chúng nó hóa thành thạch cân, mang theo uy thế lôi đình vạn quân oanh đến, uy lực kia thật sự không kém.

- Cùng đại gia so đấu lực lượng, các ngươi không được!

Tiên Vu Dã thu hồi song phủ, trực tiếp ngăn ở trước mặt Lăng Tiếu lấy một đánh hai.

Hắn đồng thời oanh ra hai đạo quyền cương, nghênh đón thạch quyền của hai đại thạch thú.

Oanh long oanh long!

Hai đại thạch thú kia trực tiếp bị Tiên Vu Dã chấn bay.

Lăng Tiếu phải thầm khen:

- Man lực của Tiên Vu Dã thực sự là có thể xưng thiên hạ vô song, ngay cả thạch thú nổi tiếng phòng ngự cũng không thể ngăn được một kích.

Hai đại thạch thú này một đầu chỉ là cửu giai đê cấp, một đầu thì là cửu giai trung cấp, trên cảnh giới so sánh vứi Tiên Vu Dã có chênh lệch, bằng không Tiên Vu Dã cũng sẽ không một chiêu đắc thủ.

Hai đại thạch thú kia phát ra tiếng quái khiếu, lại biến trở về chân thân, những động thạch ở chung quanh kia bị bọn họ ôm lên, làm thành vũ khí công kích hướng về phía Tiên Vu Dã đập tới.

Tiên Vu Dã hiển nhiên cũng là có máu hiếu chiến, rống lớn một tiếng, song quyền nổi lên tầng tầng thổ sắc quang mang đối với những cự thạch kia liên tục oanh tới.

Phanh phanh!

Cự thạch bị đánh nát, rất nhiều khối đá càng không ngừng văng tung tóe,

Tiên Vu Dã giống như là mãnh hổ xuất chuồng, cùng hai đầu thạch thú kia bắt đầu tê sát ở chung một chỗ.

Giữa hắn cùng chúng nó hoàn toàn là bác sát dã man nhất.

Tiên Vu Dã cũng là dùng quyền cước va chạm xuất kích, mà hai đầu thạch thú kia quanh thân đều là thạch hóa chi khí, bất kỳ bộ vị nào đều là vũ khí công kích.

Trong lúc nhất thời ở trong động khẩu này đều bị bọn hắn chấn đến không ngừng sụp đổ xuống.

Tiên Vu Dã không hổ là Đấu Ngục Vương từng để cho Lăng Tiếu vận dụng thần hồn.

Thân thể của hai đầu thạch thú kia có thể so với thánh khí cư nhiên bị một đôi thiết quyền của hắn đánh cho rách da thịt, máu tươi càng không ngừng văng tung tóe.

Hai đầu thạch thú không ngừng phát ra tiếng gào thét, càng không ngừng muốn trùng kích tới Tiên Vu Dã, nhưng mà lại không cách nào làm gì được hắn.

- Hai các ngươi lui ra, để ta nuốt sống hai tên nhân loại này!

Địa Thứ Long xem không được nữa rồi, đối với hai đầu thạch thú không ngừng phản kháng kia quát lên.

Tiếp theo nó cũng không biến trở về chân thân, hai tay hiện lên tầng tầng long lân hướng về phía Tiên Vu Dã đập tới.

- Đến thật tốt!

Tiên Vu Dã hét lên một tiếng, thiết quyền song song nghênh đón.

Phanh phanh!

Hai người cứng đối cứng, phát ra tiếng trầm muộn cường liệt, chấn đến nham thạch ở vách động đều rơi xuống.

Lăng Tiếu phải dùng Kim Long Thương đem những nham thạch rơi xuống kia đánh nát, để phòng ngừa bị đánh đến đầy bụi đất.

Dưới cường cường đối oanh, Tiên Vu Dã thủy chung là ở trên lực lượng so với Địa Thứ Long kém một tầng, bị chấn đến lui lại mấy chục bước, bất quá cũng là không bị thương hại gì.

- Lực lượng thật cường đại, ta thích!

Tiên Vu Dã không sợ ngược lại cười nói.

Tiếp theo hắn vận khởi lên mười tầng công lực, thổ mang chi kình không ngừng ở bên cạnh hắn hội tụ lại, thân hình lần nữa giống như mãnh thú hướng về phía Địa Thứ Long xông qua.

Từng quyền giao nhau, lực lượng hung hãn không ngừng bắn tung tóe ra, khiến cho Lăng Tiếu phải lui xa một chút.

- Nhân loại ngươi dù cường đại nhưng vẫn không phải là đối thủ của ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1718 - Tìm Long Huyệt. (2)

Địa Thứ Long phát ra thanh âm chói tai, lực lượng càng ngày càng lớn, càng không ngừng đem Tiên Vu Dã kích đến lùi về phía sau.

Tiên Vu Dã thì là chiến lực kiên cường, liên tục bị bức lui, vẫn là chiến lực mười phần, hưng phấn tới cực điểm.

Lăng Tiếu quan sát Tiên Vu Dã tựa hồ muốn nhờ vào đối chiến với đối thủ như Địa Thứ Long mà lĩnh ngộ cảnh giới quyền ý lúc trước Lăng Tiếu dạy cho hắn.

- Tứ chi phát triển cũng không có nghĩa là ý nghĩ đơn giản a!

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm nghĩ nói.

Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long đánh đến kịch liệt vô cùng.

Tiên Vu Dã mấy lần bị đánh đến hộc máu, trên quyền đầu cũng phát ra vết máu, hiển nhiên là ăn không ít thiệt thòi.

Lăng Tiếu nhắc nhở:

- Tiên Vu huynh nhanh dùng thần phủ trảm nó a!

Tiên Vu Dã đáp:

- Man tộc nhân chúng ta hết thảy phải dựa vào man lực đi chinh phục đối thủ, Địa Thứ Long này lực lượng vô cùng, chính là thích hợp làm hộ thân

linh thú cho ta, ta nhất định phải dùng lực lượng của mình đem nó chinh phục!

Vừa nói đồng thời tròng mắt của Tiên Vu Dã biến thành tinh hồng lên, thần sắc cũng là cực kỳ hưng phấn, một cỗ huyết mạch của Man tộc càng không ngừng bị hắn kích hoạt, lực lượng lại mênh mông thêm vài phần.

Vài lần va chạm sau đó Tiên Vu Dã cư nhiên không rơi xuống hạ phong, khiến cho Địa Thứ Long kia gầm thét từng trận.

Lăng Tiếu nhẹ hô:

- Man tộc huyết thống nghe nói là huyết thống lưu truyền xuống của Viễn cổ Man Thần, uẩn chứa vĩ lực vô cùng, xem ra ghi chép quả nhiên là không giả, nếu như để Tiên Vu huynh trở thành Thần Vương, bên trong đồng giai cũng không có tồn tại cường đại nào có thể rung chuyển được ngươi!

Đang ở lúc Lăng Tiếu phân thần, vách tường nham thạch ở bên cạnh hắn bắt đầu phiên chuyển lên, mấy khối cự thạch hướng về phía hắn áp xuống.

Cái này cũng không phải là Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long tạo thành, mà là hai đầu thạch thú kia đánh lén.

Kim Long Thương của Lăng Tiếu tiêu sái xoay tròn lên, đem cự thạch mấy ngàn cân kia đều kích thành bụi phấn.

Móng vuốt của hai đầu thạch thú kia giống như là thạch khối hướng về thân thể của Lăng Tiếu trảo tới.

- Các ngươi đã muốn tìm chết, ta đây liền thành toàn cho các ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, huy vũ Kim Long Thương đâm ra một con

tuyệt thế Chân Long hướng về phía chúng nó gầm thét mà qua.

Lăng Tiếu vừa ra tay chính là toàn lực, tranh thủ ở trong thời gian ngắn nhất đem chúng nó kích át, bằng không chúng nó trốn vào trong nham thạch thì hắn cũng là không thể làm được gì.

Kim Long Thương liên tục đâm vào trên thạch trảo của hai đầu thạch thú kia, coi như là chúng nó cứng như thánh khí đều phải bị Kim Long Thương đâm thủng đập vỡ.

Hai đầu thạch thú kia phát ra tiếng kêu thảm, vội vã muốn rút lui.

Lăng Tiếu lại há để cho bọn chúng được như ý, lực lượng của hắn đề thăng đến cực hạn, Kim Long Thương vũ động ra tuyệt thế Chân Long càng thêm cường đại, lực lượng Kim thuộc tính bén nhọn đem chúng nó trực tiếp oanh đến phá toái, bị chết đến không thể chết nữa rồi.

Lăng Tiếu đem thú đan của chúng nó lấy ra, lập tức cất vào.

Một bên khác Tiên Vu Dã phảng phất giống như nhập ma, trên người hắn triển hiện ra một Man nhân hư ảnh hung ác, thân thể cũng trở nên mênh mông hơn nhiều, lực lượng càng phát ra bàng bạc, cư nhiên có thể cùng Địa Thứ Long chiến đến không phân cao thấp.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Tiên Vu huynh ta đến giúp ngươi, nếu là tiếp tục đánh thế này nữa, chỉ sợ sẽ để cho những người khác cảm ứng đến, đến lúc đó chúng ta chỉ sợ sẽ có phiền toái!

Cũng không đợi Tiên Vu Dã đáp lời, Lăng Tiếu đem tất cả lực lượng tăng lên, cũng không dùng thần hồn đi áp chế biến hóa của thân thể, cả người

biến thành nửa long thân, một đạo long ngâm từ trong miệng hắn vang lên.

Tiếng long khiếu đáng sợ ở trong nham động hồi đãng không ngừng, rất nhiều nham thạch càng không ngừng rơi xuống, cuồn cuộn phiên đằng không ngừng.

Mặt đất ở trên nham động đều không ngừng lắc lư lên, giống như là động đất, để cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Động tĩnh như thế còn là dẫn tới đám người Thiết Lang ở chỗ xa chú ý đến.

Chỉ là bọn họ cho là Địa Thứ Long kia lại là ở dưới lòng đất tác quái, bọn họ lại không có biện pháp đem nó dẫn lên, cũng không có lập tức đi qua xem xét đến tột cùng.

Tiên Vu Dã bị một tiếng hống đột nhiên này của Lăng Tiếu khiến cho sợ hãi kêu to một tiếng, còn cho lại lại có thêm một con Địa Thứ Long khác đi ra.

Địa Thứ Long kia lui về phía sau không ít, ánh mắt của nó dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, phát tán ra vẻ không giải thích được nồng đậm.

Nó rõ ràng có thể cảm giác được khí tức của Lăng Tiếu khiến cho nó có một loại cảm giác vô cùng thân thiết, giống như gặp gỡ được đồng loại, chỉ là trên lực lượng bổn nguyên có chút ít khác biệt.

- Ngươi cái nhân loại này làm sao biết thiên phú thần thông của Long tộc chúng ta!

Địa Thứ Long giới bị nhìn Lăng Tiếu hỏi.

- Ta là Long tộc khách khanh tướng quân, cùng Đông Hải long tộc là bằng hữu, tự nhiên biết thiên phú thần thông này rồi!

Lăng Tiếu ngạo nghễ mà nói.

Địa Thứ Long nghi ngờ nói:

- Ngươi nhận thức được Long vương của Thủy Long nhất tộc?

- Đó là đương nhiên, ngươi hẳn có thể cảm ứng được một thân long khí của ta, nếu không phải ta là bằng hữu của Long tộc thì làm sao có thể có được long huyết cùng long khí nồng đậm như vậy, huống chi ngươi nhìn thân thể này của ta đã có dấu hiệu hóa long, nếu là ta đón nhận long châu của Long Vương cho ta, ta đã sớm thành tựu Long thân, trở thành Long tộc thái tử rồi!

Lăng Tiếu ứng nói.

Tiên Vu Dã nhìn Lăng Tiếu ở giờ phút này, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Nguyên lai Lăng huynh còn có thủ đoạn loại này, khó trách lúc trước có thể phá được phòng ngự của ta!

Địa Thứ Long nhìn Lăng Tiếu, trong long mục có chút lấp lánh nói:

- Nếu là bằng hữu của Long tộc, ngươi vì sao mang theo người đến khi dễ ta, chẳng lẽ không biết đồng tộc không được đánh nhau sao?

- Lời này là nói như vậy, nhưng mà ta cùng bằng hữu lần này đến đây cũng không phải là muốn tử đấu với ngươi, mà là có chuyện muốn thương lượng cùng ngươi, ai ngờ ngươi một lời không hợp liền ra tay đả thương người, chúng ta không phản kháng thì không được a!

Lăng Tiếu giải thích, tiếp theo hắn lại nói:

- Kỳ thật ngươi nên biết hiện ở bên ngoài có càng nhiều nhân loại đang tìm

ngươi, hơn nữa muốn giết ngươi, chúng ta là đến giải cứu ngươi.

- Giải cứu ta?

Đầu óc của Địa Thứ Long có chút không dùng được, nhất thời không rõ lời này của Lăng Tiếu là có ý gì.

- Đúng vậy, chỉ cần ngươi chịu theo chúng ta cùng rời đi, những nhân loại kia liên không cách nào thương hại đến ngươi, hơn nữa ngày sau nói không chừng ta có thể hướng Long Vương lấy một khỏa long châu, có thể để cho ngươi trở thành Thần Long chân chính!

Lăng Tiếu dụ hoặc nói.

Địa Thứ Long nghe đến hai chữ "Long châu", ánh mắt phát tán ra vẻ khát vọng nồng đậm:

- Ngươi.... Ngươi nói thật? Không... Không đúng, nhân loại các ngươi rất giảo hoạt, nhất định là đang lừa ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1719 - Ngay Cả Rồng Đều Có Thể Lừa Dối! (1)

Lăng Tiếu tiếp tục nói:

- Nhân loại khác có thể sẽ lừa ngươi, nhưng mà ta là Long tộc khách khanh tướng quân làm sao sẽ lừa ngươi được!

Tiên Vu Dã nghe thấy Lăng Tiếu khuyên bảo Địa Thứ Long như thế ở trong lòng thầm nghĩ:

- Tài ăn nói của Lăng Tiếu huynh thật sự rất cao, ngay cả rồng đều có thể lừa dối, thật là tấm gương cho ta!

Lúc hắn đang suy nghĩ lại không nghĩ đến chính hắn cũng là bị Lăng Tiếu lừa dối như thế, lựa chọn cùng hắn xông pha thiên hạ này.

- Vậy ngươi nói... Ngươi muốn ta làm như thế nào? Bất quá để ta thần phục nhân loại như các ngươi đó là không có khả năng!

Địa Thứ Long nói.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn nói cái gì, truyền tới từng trận tiếng "Oanh long", rất nhiều nham thạch càng không ngừng rơi đập xuống.

- Đáng chết, những nhân loại đó lại giết đến đây rồi, các ngươi có phải là cùng một nhóm với bọn họ hay không?

Địa Thứ Long khởi dậy hung tính giận dữ hét lên.

Lăng Tiếu ứng nói:

- Chúng ta không phải là cùng một nhóm với bọn họ, chúng ta cứu ngươi, bọn họ muốn bắt ngươi hoặc giết ngươi, nếu như ngươi không tin, chúng ta trước tiên có thể đem bọn họ khuyên rời đi!

Tiếp theo hắn lại đối với Tiên Vu Dã nói:

- Tiên Vu huynh ngươi mang theo mặt nạ, cùng ta một đường đi ra xem một chút, để cho bọn họ trước cút xa một chút rồi lại nói.

Tiên Vu Dã hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, hắn đã chết ở trên Đấu Ngục tràng, tạm thời không nên lộ diện, bằng không sẽ trêu chọc đến phiền toái.

Hắn tiếp lấy mặt nạ của Lăng Tiếu đeo lên trên mặt, lần nữa dùng cự phủ mở đường, hướng về phía trên mặt đất xông ra ngoài.

Ở trên phiến địa vực này, đám người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ đã bao vây lại.

Trên không trung, mọi người đã dùng lực lượng phong tỏa lấy phương thiên địa này, có bảy tám tên võ giả Thổ thuộc tính ở trên mặt đất khai phá địa động.

- Động tĩnh vừa mới rồi chính là ở chỗ này truyền đến, nói không chừng sào huyệt của Địa Thứ Long ở phía dưới chỗ này!

Liễu Kim Hỉ nói.

Thiết Lang cưỡi ở trên Lang thánh thú gật gật đầu nói:

- Hẳn là sẽ không sai, bằng không làm sao lại khiến cho đại địa chấn động

như vậy, một lần này nhất định phải đem nó bắt giết!

Đang ở lúc lời nói của hắn vừa mới hạ xuống, hai đạo nhân ảnh từ trên mặt đất xông phá ra.

- Người nào!

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ đồng thời kinh quát lên.

Hơn một trăm người ở chỗ này lập tức hướng về phía hai người đột nhiên xuất hiện nhìn qua, từng người đều bắt đầu giới bị lên.

- Hai vị thống lĩnh biệt lai vô dạng a!

Lăng Tiếu hướng về phía Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ chắp tay vấn an nói.

Hắn đối với hai người này cũng không có bất kỳ oán hận nào, cũng không có bất kỳ hảo cảm gì, lúc đó Lăng Tiếu ở dưới tay bọn họ đào quáng chỉ bất quá là quyền nghi chi kế nhất tời của hắn, coi như không phải là hành hạ gì.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ không nghĩ đến Lăng Tiếu lại xuất hiện ở chỗ này, thần sắc đều hơi có chút kinh ngạc.

- Lăng... Lăng Tiếu ngươi làm sao xuất hiện ở chỗ này?

Thiết Lang hỏi, hắn ở trong lòng suy đoán:

- Chẳng lẽ Trương gia cũng muốn đánh chủ ý đến quáng thạch dưới lòng đất này, đây hẳn là không phải a!

Thiết Lang đã biết Lăng Tiếu vào Trương gia làm ngoại môn trưởng lão, thân phận cùng hắn xem như là ngang hàng, cũng không có cảm giác cao

ngạo, thịnh khí khinh người như lúc trước.

Chỉ là thạch lĩnh ở chỗ này là địa bàn của Thanh Nguyệt cung, thế lực bình thường ở phụ cận cũng không dám đến đây đảo loạn, hắn không rõ Lăng Tiếu vì sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

- Thật là không có ý tứ, vị này là nội môn trưởng lão Trương Dã ở trong gia tộc chúng ta, hắn vừa mới xuất quan không lâu, muốn thay đổi một đầu hộ thân linh thú, mà tiểu đệ vừa vặn biết được chỗ này có một đầu Địa Thứ Long, cùng trưởng lão nhà ta một đường trước đến xem một chút, có thể thần phục đầu thánh thú này hay không, thuận tiện thay hai vị thống lĩnh giải quyết ưu hoạn ở chỗ này một chút mà thôi.

Lăng Tiếu nói.

Lời này của hắn nửa thật nửa giả, cũng là để người phân biệt không rõ là thật hay giả.

Ánh mắt của mấy người Thiết Lang rơi vào trên dáng người khôi ngô của Tiên Vu Dã, chỉ thấy hắn mang theo mặt nạ, mang theo một đôi thần phủ, chỉ cảm thấy thân hình có chút quen mắt, nhưng mà lại nhất thời nhớ không nổi Trương gia khi nào lại có nhân vật nhất hào như vậy.

- Lăng Tiếu ngươi chẳng lẽ không biết chỗ này là địa bàn của chúng ta, ngươi làm như vậy nhưng không có phúc hậu a!

Thần sắc của Thiết Lang có chút âm trầm nói.

Bọn họ vốn định bắt sống đầu Địa Thứ Long này, nhưng mà tổn thất không ít người, mới đổi thành muốn đem nó kích sát.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại đột nhiên muốn đầu Địa Thứ Long này, đây không

phải là tham dự chuyện của bọn họ sao, tự nhiên trong lòng khó chịu rồi.

- Ha hả, Thiết thống lĩnh lời dù nói như thế nhưng mà ta biết các ngươi căn bản không làm gì được Địa Thứ Long, mà nó lại thường xuyên đảo loạn ở chỗ này, để cho các ngươi không cách nào đào móc, lại tiếp tục như vậy các ngươi cũng không làm được nhiệm vụ của Thanh Nguyệt cung, chỉ sợ cuộc sống liền không quá tốt đi, hắn có thể thu được hộ thân linh thú, mà các ngươi lại có thể an tâm đào quáng rồi, đây chính là hảo sự một đá đánh trúng hai con nhạn a!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Vị Trương huynh này thật có bản lĩnh bắt được Địa Thứ Long?

Liễu Kim Hỉ ở một bên thử hỏi.

Lăng Tiếu đối với Tiên Vu Dã sử một cái ảnh mắt, Tiên Vu Dã hiểu ý lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Ta có bản lĩnh hay không ngươi đại khái có thể thử một lần!

Ngay lập tức một thân khí tức khủng bố kia của Tiên Vu Dã trong nháy mắt đánh ra, cứng rắn bức đến Liễu Kim Hỉ đều lui lại mấy bước, đủ thấy lực lượng của hắn hơn xa Liễu Kim Hỉ rồi.

Liễu Kim Hỉ nhưng là cao cấp Thánh Hoàng cảnh giới trung tầng, nhưng mà vẫn bị khí thế kia của Tiên Vu Dã trực tiếp bức lui, điều này khiến cho người ta phải giật mình.

Cho dù là Thiết Lang cảnh giới đỉnh phong muốn dùng khí thế áp đảo Liễu Kim Hỉ cũng không dễ dàng.

Thần sắc của Liễu Kim Hỉ bực tức, rất là không phục nhưng lại không tiện xé rách da mặt.

- Chẳng lẽ người này là lão Thánh Hoàng bên trong Trương gia, nhưng mà cảm ứng đến hắn hẳn còn chưa đến ngàn tuổi a!

Ở trong lòng Thiết Lang thầm nghĩ nói.

Hắn có thể cảm giác được thực lực của người này mặt ngoài có lẽ không bằng hắn, nhưng mà chiến lực tuyệt đối vượt qua hắn không ít.

Thiết Lang nhất thời không rõ ràng về hư thật của Tiên Vu Dã, đang ở lúc hắn do dự thì mấy đạo tiếng kêu thảm truyền đến.

Ngay lập tức mấy đạo tiếng oanh tạc vang lên, mấy bãi máu từ phía dưới đất bay lên.

Địa Thứ Long từ trên mặt đất lộ ra nửa cái đầu khiêu khích rống lên một tiếng, lại một lần nữa trốn xuống dưới mặt đất, để cho người ta không biết làm gì.

- Gia hỏa đáng chết!

Thiết Lang kinh hô một tiếng, Bán thần khí trong tay hướng về mặt đất oanh ra một đạo quang mang thuộc tính đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1720 - Ngay Cả Rồng Đều Có Thể Lừa Dối! (2)

Oanh long!

Trên mặt đất lập tức tạc mở ra một cái rãnh to rộng ngàn thước, từng khối đã càng không ngừng văng đi tứ tung.

Đáng tiếc đã không thấy được bóng dáng của Địa Thứ Long nữa rồi.

- Thiết thống lĩnh ngươi cũng thấy đấy, các ngươi là không có cách nào làm gì được nó, nhưng mà trưởng lão nhà ta lại có thể, vừa mới rồi hắn cùng Địa Thứ Long chiến đấu ba ngàn hiệp mà không rơi xuống hạ phong, còn thiếu chút nữa đã bắt được nó, không ngờ tới các ngươi đột nhiên đến đây đem nó dọa sợ rồi.

Lăng Tiếu khoa trương nói.

- Thực lực của vị Trương huynh này cư nhiên cường đại như vậy?

Thiết Lang kinh hô, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần kính sợ.

Tiên Vu Dã không đáp lại hắn, song phủ xuất hiện ở trên tay, gã nhẹ hét lên một tiếng, thần phủ hướng về phía mặt đất oanh ra một kích.

Thanh âm nổ tung đáng sợ chấn đến phương viện mấy vạn dạm chỗ này đều rung chuyển không ngừng, trên mặt đất lập tức hiện ra một cái rãnh to so với cái vừa rồi của Thiết Lang thì càng sâu càng rộng hơn.

Một kích này chẳng qua là tùy ý của hắn mà thôi, bất đồng với một kích nén

giận mà ra của Thiết Lang, nếu so sánh thì ai mạnh ai yếu đều có thể nhìn ra một chút.

Thần sắc Thiết Lang có chút khó nhìn, nội tâm vùng vẫy một phen, sau đó nói:

- Tốt, Địa Thứ Long liền làm phiền hai vị rồi, nhưng mà phải mau chóng đem nó bắt lại, bằng không ta chỉ có thể trở về hướng thành chủ đại nhân thỉnh cầu cứu viện rồi!

- Tốt, như thế thì đa tạ Thiết thống lĩnh rồi, các ngươi tạm thời tránh ra xa một chút, lát nữa chúng ta tất nhiên có thể đem Địa Thứ Long bắt lại!

Lăng Tiếu ứng nói.

Thiết Lang biết thực lực của Lăng Tiếu bất phàm, mà Trương gia trưởng lão ở trước mắt này đồng dạng cho hắn một cỗ cảm giác áp bức, dưới tình huống không có đường lựa chọn, không thể làm gì khác hơn là mang theo người trước tiên rút lui ra khỏi chỗ này mấy vạn dặm.

- Lăng huynh ngươi thật là túc kế đa mưu, chỉ dặ vào ba tấc lưỡi này lại có thể khuất phục được người khác, Tiên Vu Dã bội phục!

Tiên Vu Dã mang theo ý bội phục đối với Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Tiên Vu huynh quá khen rồi, ta là người yêu thích hòa bình, chuyện chém chém giết giết ta luôn luôn rất ít làm!

Nếu là để cho cừu nhân của Lăng Tiếu nghe được lời này, chỉ sợ lên tiếng mắng lớn rồi:

- Ngươi cái tên này còn yêu thích hòa bình, không biết trên tay dính bao nhiêu máu tươi rồi!

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã lại một lần nữa đến xuống dưới long huyệt của Địa Thứ Long.

Địa Thứ Long đã biến trở về chân thân, lại không nói hai lời liền hướng bọn họ công kích tới.

Thân hình khổng lồ kia của nó ở dưới lòng đất linh hoạt vô cùng, uy lực va chạm tới lại càng là vô cùng cường hãn.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã phải vận dụng Bán thần khí để xuất thủ với nó.

Lăng Tiếu kinh hô:

- Ngươi đây là làm gì, ta đã đem bọn họ đuổi đi, chẳng lẽ còn không tin thành ý của chúng ta!

Địa Thứ Long hống khiếu nói:

- Các ngươi rõ ràng là một nhóm với bọn họ, chớ cho là bổn vương dễ lừa!

Địa Thứ Long tiềm phục ở trong lòng đất nhưng mà lại có thể nghe được đối thoại của Lăng Tiếu cùng đám người Thiết Lang, cho nên nó bắt đầu không tin Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã rồi.

- Nếu là như vậy, vậy thì liền đánh cho ngươi thần phục mới thôi!

Tính tình của Tiên Vu Dã hiếu chiến, lập tức hét lên một tiếng, song phủ càng không ngừng oanh ra lực lượng cường đại hướng Địa Thứ Long đánh tới.

Lăng Tiếu không có đường lựa chọn nói:

- Quân tử động khẩu không động thủ, xem ra ta cũng không thể làm gì khác hơn là làm tiểu nhân một lần!

Địa Thứ Long lực lớn vô cùng, thân thể cường hãn chí cực, lấy một người Tiên Vu Dã chỉ sợ khó có thể đối phó được nó, Lăng Tiếu không thể không xuất thủ tương trợ.

Chỉ là ở dưới lòng đất này, lực công kích của hắn cũng là có hạn, nếu không có Kim Long Thương có thể tăng phúc công kích, hắn căn bản không thể nào ở chỗ này chiến đấu một trận.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã đem từng đạo lực lượng cường đại không ngừng đánh ra, đều là hướng về phía Địa Thứ Long mà đi.

Địa Thứ Long ở chỗ này hoàn toàn là như cá gặp nước, mượn địa nhàm ở chỗ này đem làm phòng ngự, tận lực đem công kích của Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã ngăn chặn lại, hơn nữa long trảo, long vĩ của nó thỉnh thoảng hướng về bọn họ đánh tới, đem bọn họ đụng đến hộc máu không thôi.

Địa Thứ Long hoàn toàn là chiếm mọi thượng phong.

- Đáng chết, xem ra không đem nó triệt để ép xuống là không được rồi!

Nhiều phương diện của Lăng Tiếu bị ngăn trở, lại không thể đánh ra thiên hỏa hoặc tử sát chi khí đem nó giết chết, thân pháp tốc độ lại không có bất kỳ ưu thế có thể nói, chỉ có thể đánh ra chỗ dựa cường đại nhất bây giờ của hắn.

Lăng Tiếu một phân làm hai, hai người giống nhau như đúc, làn da của tên còn lại càng thêm trong suốt thiếu đi vài phần cảm giác huyết sắc, nhưng mà lại nhiều thêm vài phần cảm giác thiêng liêng thần thánh.

- Bắt nó lại!

Chân thân Lăng Tiếu đối diện với thần hồn nói.

Chân thân cùng thần hồn đều là một thể, nhưng mà đều là tồn tại.

Thần hồn cũng không tốt dùng Kim Long Thương, hắn sợ lỡ tay đem Địa Thứ Long giết chết, vậy thì cái được không bù nổi cái mất rồi.

Hắn thân ở trong lòng đất dù không cách nào phát huy ra ưu thế cường đại, nhưng mà lực lượng của hắn so với Lăng Tiếu lại cường đại hơn nhiều.

Tồn tại có thể xưng là thần hồn, có thể nói thần hồn này của Lăng Tiếu có thực lực Bán thần cấp, nếu không phải thực lực của chân thân Lăng Tiếu còn kém chút ít, vậy lực chiến đấu sẽ càng thêm cường hãn.

Tiên Vu Dã thấy Lăng Tiếu một phân làm hai, ánh mắt có chút nhảy lên mấy cái, hắn nhưng là không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Tiếu như thế.

Lúc trước ở bên trogn Đấu ngục tràng, hắn chính là bị một cỗ phân thân của Lăng Tiếu phá vỡ phòng ngự, thiếu chút nữa đem hắn đánh chết rồi.

Hôm nay trong lòng hắn còn có sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ:

- Đây là sát chiêu của Lăng huynh, thực lực của phân thân lại mạnh hơn so với chân thân, chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là một cỗ thần thồn chi thân!

Tiên Vu Dã càng nghĩ càng là kinh sợ, nhưng hắn là nghe nói qua một chút truyền thuyết về Thần cảnh.

Thực lực của hắn đã đạt tới cao cấp Thánh Hoàng, lại hướng lên trên chính là Thần cảnh rồi, biết rõ Thần cảnh không chỉ là phải tu nhục thân, còn phải

tu thần hồn, chỉ có thành tựu thần hồn mới có thể bước lên cảnh giới Thần Vương.

Nhưng mà bình thường thì lực lượng của thần hồn so với nhục thân nên yếu hơn mới đúng, tình huống bây giơ lại là lật đổ hết những thứ mà hắn biết.

- Chẳng lẽ Lăng huynh là thành tựu Thần hồn trước!

Tiên Vu Dã ở trong lòng suy đoán nói, nghĩ đến đây trong mắt của hắn đã tràn đầy vẻ hâm mộ cùng kính sợ vô cùng.

Thần hồn của Lăng Tiếu đối mặt với long vĩ hoành quét mà đến của Địa Thứ Long lại không né tránh, Cửu Dương Phần Thiên quyền oanh ra ngoài, quyền ý vô địch mang theo lực lượng không thể đối địch đem rất nhiều nham thạch bị long vĩ cùng nhau quét đến nhất nhất đánh tan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1721 - Thần Hồn Chiến Địa Thứ Long. (1)

Quyền đầu cùng long vĩ đụng vào nhau, phát ra tiếng oanh tạc kinh thiên động địa.

Nham thạch chỗ này càng không ngừng rơi xuống, muốn đem không gian địa đạo chỗ này hoàn toàn nhấn chìm.

Địa Thứ Long nhưng là có thực lực cửu giai đỉnh phong, lực lượng là cực kỳ kinh khủng, tuyệt đối so với một gã Thánh Hoàng đỉnh phong nào đều cường đại hơn mất lần.

Nhưng mà thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu lại có thể đem nó ngăn chặn, thân hình chỉ bị bức lui mấy bước, mà Địa Thứ Long lại phát ra tiếng kêu thảm, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Thần hồn của Lăng Tiếu lướt qua nụ cười lạnh:

- Ngươi đã minh ngoan bất linh, vậy thì chớ trách ta khi phụ ngươi!

Tất cả thực lực của Lăng Tiếu đều đề thăng lên, từng quyền amng theo quyền mang hủy thiên diệt địa hướng về phía Địa Thứ Long bao phủ mà đi, để cho nó căn bản ngay cả cơ hội trốn cũng không có.

Oanh long oanh long!

Phương thiên địa này giống như là động đất, phía trên mặt đất của chỗ này lại càng không ngừng nứt toác ra, rất nhiều thạch lĩnh không ngừng bị sụp xuống.

Đám người Thiết Lang ở bên ngoài mấy vạn dặm cảm nhận được lực lượng rung động này.

Từng người phi lên trên không trung nhìn đến phương hướng bên kia.

- Người của Trương gia này chẳng lẽ là nhân vật nhất hào? Chẳng lẽ đã là tồn tại Bán Thần, một mực được ẩn giấu hay sao?

Thiết Lang lộ ra vẻ vô cùng úy kỵ nói.

- Nếu không thì lập tức phải huynh đệ đi thăm dò một chút?

Liễu Kim HỈ đề nghị.

- Không... Người như vậy tuyệt đối không thể trêu chọc, trừ phi là Thái tượng trưởng lão trong cung chịu ra mặt, bằng không thì không ai có thể đối phó được hắn!

Thiết Lang cuống quít ngăn cản nói.

- Cũng đúng, bất quá ta cảm giác hắn có chút giống với một người!

Liễu Kim Hỉ ứng nói.

- Ngươi cũng cảm giác được?

Thiết Lang hỏi.

Hai người nhìn nhua một cái, trong lòng đều nghĩ tới Man phong tử, nhưng mà lại cảm thấy quá không có khả năng, bọn họ nhưng là tận mắt nhìn thấy Man phong tử bị Lăng Tiếu oanh giết a!

Hống hống!

Địa Thứ Long bị thần hồn của Lăng Tiếu đánh đến đau đớn không thôi, từng đạo tiếng hống khiếu càng không ngừng kinh hô lên.

Từng đạo long huyết càng không ngừng từ trên người chảy ra, trên thân thể khổng lồ kia của nó đã có không ít dấu quyền.

Tiên Vu Dã nhìn đến cũng là đảm hàn tâm kinh, hắn cảm giác được quyền đầu này của Lăng Tiếu nếu như rơi vào trên người hắn chỉ sợ hắn cũng muốn bị đánh phế rồi.

- Lăng Tiếu dừng... Mau dừng lại đi, tiếp tục đánh như vậy nữa nó sẽ chết, vậy thì còn có gì dùng!

Tiên Vu Dã đối với chân thân của Lăng Tiếu nói.

- Yên tâm đi, thân thể cả Địa Thứ Long biến thái, vài quyền này nó vẫn là có thể chịu được đấy!

Thần sắc của Lăng Tiếu có chút tái nhợt nói.

Hắn bây giờ cũng không chịu nổi, thần hồn cùng Địa Thứ Long giao chiến dù là chiếm được thượng phong, nhưng mà hắn tiêu hao lại là vô cùng khổng lồ, lại tiếp tục như vậy nữa hắn chỉ sợ không chịu nổi rồi.

Thần hồn của Lăng Tiếu lần nữa phát ra công kích đáng sợ, một quyền đánh vào bụng của Địa Thứ Long, đem cả thân hình mấy trăm thước của nó đánh nhập vào trong địa nham.

Địa Thứ Long muốn mượn cơ hội chạy trốn nhưng mà lại phát hiện thân thể đã bị thương tổn không chịu nổi, tiên huyết chảy ra không ngừng, lực lượng

đại giảm.

Thần hồn cùng thân thể của Lăng Tiếu hợp nhất, cảm giác dễ chịu hơn nhiều, trong lòng thầm nghĩ:

- Lực lượng của Địa Thứ Long quá lớn, chỉ là đối oanh với nó trăm cái liền đem lực lượng thần hồn của ta tiêu hao đến cực lớn, xem ra thần hồn lực lượng còn cần phải tăng cường!

Một trận chiến này này cũng tốt để cho Lăng Tiếu biết chỗ thiếu sót của mình, thần hồn chỉ có thể tạm thời đối phó được người dưới cảnh giới Thánh Hoàng hoặc là dưới cửu giai linh thú, cửu giai đỉnh phong giống như là Địa Thứ Long này đã đủ để gọi nhịp với tồn tại Bán Thần, vẫn không dễ đối phó.

- Địa Thứ Long, niệm ở ngươi là long tộc, ta không làm khó ngươi, ngươi cùng huynh đệ của ta ký kết khế ước ngang hàng đi, như vậy ngươi sẽ không có bất kỳ gò bó nào, một ngày kia ta còn có thể để cho ngươi trở thành Chân Long, nếu như ngươi không muốn, vậy thì chớ trách ta hút sạch long huyết, lột lấy long cân của ngươi!

Lăng Tiếu âm u nói.

- Nhân loại, ta sẽ không khuất phục!

Địa Thứ Long phát ra tiếng gào thét không cam lòng, lại chuẩn bị chui xuống đất chạy trốn.

Đáng tiếc Tiên Vu Dã đã đem nham thạch ở phụ cận đều phong tỏa lại, lực lượng của nó không đủ để trùng phá mà chạy trốn.

- Ngouwoi chứ không biết thức thời, huynh đệ của ta hắn có một ngày nhất định có thể trở thành Thần Vương, àm ngươi có thể trở thành Thần Long sao

lại không làm, hơn nữa ngươi lại chưa tính là hoàn toàn thần phục với hắn, nếu là ngày sau ngươi cảm thấy hắn không đáng để cho ngươi đi theo, ngươi tùy thời có thể rời khỏi!

Lăng Tiếu nói.

Hắn hiện tại là bán long chi thân, coi như là một thành viên của long tộc, xác thật không muốn giết Địa Thứ Long này, nhưng mà nếu nó vẫn là minh ngoan bất linh mà nói, cũng chỉ có thể ra tay độc ác rồi.

- Lời này của Lăng huynh không sai, lực lượng của lão Dã ta so với ngươi không yếu hơn bao nhiêu, ngươi cùng ta ký kết khế ước ngang hàng coi như là chuyện tình tốt nhất, lão Dã ta tuyệt đối sẽ không đối đã không công bằng với ngơi, hắn nói một ngày chúng ta cũng có thể thành Thần!

Tiên Vu Dã hết sức chân thành mà nói.

- Các ngươi những nhân loại giảo hoạt này, ta có chết cũng không theo!

Địa Thứ Long cũng có vài phần kiêu ngạo nói.

Bởi vì linh thú có đẳng cấp càng cao thì càng khó thuần phục, trừ phi là thuộc loại bồi dưỡng từ nhỏ, bằng không không có một chút thủ đoạn đặc thù thì khó có thể để cho nó cúi xuống cái đầu cao ngạo.

Lăng Tiếu không nói hai lời, Kim Long Thương trong tay hướng Địa Thứ Long đâm tới.

Địa Thứ Long bị Kim Long Thương đâm xuyên thân thể, phát ra tiếng kêu thảm liệt, thân thể càng không ngừng vùng vẫy, đem rất nhiều nham thạch đều nghiền thành nát bấy.

- Lăng huynh ngươi đừng giết nó a!

Tiên Vu Dã một bộ đau lòng cầu khẩn nói.

- Yên tâm đi, nó da dày thịt béo, làm sao có thể chết như vậy được.

Lăng Tiếu đối với Tiên Vu Dã nói.

Ngay lập tức hắn đem tất cả long khí trên người mình đều phong thích ra, từng đoàn hoàng uy chi khí quấn quanh xung quanh hắn, một con cự long vô cùng uy mãnh xoay ở chung quanh hắn, giống như là Đế hoàng để cho người ta cảm thấy vô cùng tôn quý.

Lúc Địa Thứ Long đang chịu thống khổ hành hạ, Lăng Tiếu đột nhiên đem long hình đánh ra, long uy vô thượng kia hoàn toàn chấn nhiếp vạn thú, ngay cả Địa Thứ Long cũng bị ảnh hưởng chút ít.

- Con dân của ta thần phục hoàng giả đi!

Khí thế của Lăng Tiếu đề thăng đến điểm cao nhất hướng về phía Địa Thứ Long áp bức mà đi, giống như là Chân Long hướng về nó gầm thét, để cho nó cảm thấy chấn kinh không thôi.

Dần dần Địa Thứ Long cuối cùng là không chịu nổi áp chế mà hạ xuống cái đầu cao ngạo, đem quang mang của bình đẳng khế ước chú phóng thích ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1722 - Thần Hồn Chiến Địa Thứ Long. (2)

- Tiên Vu huynh còn không ký kết còn đợi đến khi nào!

Lăng Tiếu đói với Tiên Vu Dã đang ngẩn người nhẹ quát lên.

Tiên Vu Dã mới từ trong sững sờ bình tĩnh trở lại, vội vã đem tinh huyết đánh qua.

Sau khi ký kết khế ước, Địa Thứ Long dần dần khôi phục bình tĩnh, nó nhìn Tiên Vu Dã nói:

- Nếu có một ngày các ngươi không có cách nào để ta trở thành Chân Long, ta sẽ không đi theo các ngươi nữa!

Tiên Vu Dã vỗ ngực nói:

- Yên tâm đi, ngày sau ta sẽ giết một con Chân Long, lấy một khỏa long châu cho ngươi!

Địa Thứ Long trong nháy mắt tức tối quát um lên:

- Long tộc chúng ta không thể tàn sát lẫn nhau, lại thế nữa nữa ta giải ước với ngươi.

Tiên Vu Dã thoáng cái buồn bực lên, trong lòng hắn thầm nói:

- Ta không tàn sao Chân Long thì làm sao tìm long châu cho ngươi a!

- Đừng gấp, hắn chỉ là nói đùa mà thôi, ngày khác ta hướng long vương đòi một khỏa, nghĩ đến hắn sẽ không để ý!

Lăng Tiếu an ủi nói.

Hôm nay Lăng Tiếu cũng là khuyết thiếu long châu a, hắn không muốn lại giống như nửa người nửa thú này, dứt khoát thành tự vô thượng long thân, nhân thú đều có thể chuyển đổi, chung quy so sánh với hiện tại thfi tốt hơn nhiều.

Lúc đang nói, Lăng Tiếu đem Kim Long Thương trên người Địa Thứ Long rút ra, mặt khác còn bỏa Tiên Vu Dã đem cửu giai thú đan lấy ra cho Địa Thứ Long ăn vào.

Đối với linh thú mà nói, thú đan không chỉ là tinh nguyên cho chúng nó tăng cường thực lực, cũng là thánh dược liệu thương tốt nhất cho chúng nó.

- Lăng huynh, đại ân không nói lời đa tạ, sau này ngươi chính là hảo huynh đệ của Tiên Vu Dã, liền là đại ca của ta, lão Dã liền đi theo ngươi!

Một tay của Tiên Vu Dã đặt ở trên ngực, vô cùng trịnh trọng nói.

Thời gian hắn quen biết với Lăng Tiếu không dài, nhưng mà tài trí, năng lực của Lăng Tiếu đã thuyết phục được hắn rất sâu, mà Lăng Tiếu lại là chân thành đối đãi với hắn như thế.

Man tộc nhân bọn họ nhìn trúng nhất chính là dũng sĩ có lực lượng cường đại, đồng thời cũng kính trọng bằng hữu chân thành đối đãi với bọn họ nhất.

Tuổi của Lăng Tiếu dù nhỏ hơn so với hắn, nhưng mà bản lĩnh mạnh hơn so với hắn, hắn gọi Lăng Tiếu làm "Đại ca" cũng không coi vào đâu.

Trong lòng Lăng Tiếu rất là hài lòng, lập tức cười mỉm nói:

- Tốt, ta gọi ngươi là lão Dã, ngươi cũng không cần gọi ta là đại ca, tầm thường không chịu được, ngươi vẫn gọi ta là Lăng Tiếu đi, chúng ta từ nay trở đi chính là hải huynh đệ.

- Không được, liền gọi là đại ca, gọi thẳng tên húy của ngươi là bất kinh với ngươi.

Tiên Vu Dã nói.

- Ách, vậy ngươi gọi ta là lão đại được rồi, đại ca thật lòng ta nghe không quen!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Tiên Vu Dã lập tức vui vẻ nói:

- Vâng, lão đại!

Tiên Vu Dã đem Địa Thứ Long thu vào, Lăng Tiếu liền hướng hắn làm một đạo ly khai.

Tiên Vu Dã lại hưng phấn nói:

- Lão đại chớ gấp, Địa Thứ Long nói chỗ của nó có một chút bảo vật mà chúng ta cần đến, chúng ta đi xem một chút!

Lăng Tiếu hớn hở gật đầu, hắn thiếu chút nữa quên mất cái này.

Phải biết rằng một chút linh thú cao giai ở phụ cận sẽ có một chút linh vật, mà đỉnh phong thánh thú giống như Địa Thứ Long, trong phạm vi sào huyệt

của nó nói không chừng sẽ có thánh bảo để người ta bất ngờ.

Tiên Vu Dã ở phía trước mở đường, rất nhanh liệt đào đến trong sào huyệt trước đó của Địa Thứ Long.

Vừa mới đại chiến kịch liệt, rất nhiều nham thạch rơi xuống, nó đã sớm trải qua hủy hoại không chịu nổi, nhưng mà sào huyệt của Địa Thứ Long này lại không chút tổn hại nào, không gian lớn mấy ngàn thước không có bất kỳ tảng đá nào đánh vào, quả nhiên là thần kỳ vô cùng.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã đi vào bên trong, bốn mắt nhìn chung quanh, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng kích động.

- Cư nhiên đều là Địa Hoàng thạch, đây... Đây nhưng là đỉnh cấp thánh liệu, không ít còn thuộc về phạm trù thần liệu a!

Lăng Tiếu kinh hô nói.

Lăng Tiếu dù không phải là Luyện khí sư, nhưng mà hắn từng hấp thu rất nhiều tàn hồn, thu được không ít kí ức, mà chính hắn lại xem qua rất nhiều thư tịch, đối với các dạng tài liệu nhìn một cái liền có thể nhìn ra.

Địa Hoàng thạch này là một loại thạch liệu hết sức hiếm có, trình độ cứng rắn có nó một điểm cũng không thua kém Kim Cương thạch, là tài liệu tuyệt giai dùng để luyện chế Thánh khí hoặc là Thần khí.

Vách sào huyệt bốn phía của Địa Hoàng này đều là Địa Hoàng chất đống à thành, khó trách đánh nhau kịch liệt như vậy, ở chỗ này một điểm cũng không chịu ảnh hưởng.

Lăng Tiếu không khỏi đang suy nghĩ, đem những Địa Hoàng thạch này đều đi bán đấu giá, chỉ sợ có thể đánh ra một bút tài phú vô cùng phong hậu a!

Chỉ là Tiên Vu Dã lại là không để ý đến những Địa Hoàng thạch này, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên từng đám hôi sắc nê thổ trong góc, thần sắc kia giống như là nhìn thấy mỹ nữ xích lõa, nước miếng nhỏ ra không ngừng.

Hôi sắc nê thổ này giống như vân nê, phát tán ra từng loại khí tức thần bí lưu chuyển, lực lượng Thổ thuộc tính kia tinh thuần mênh mông vô cùng.

- Tốt... Rất nhiều Vạn Thổ Nhưỡng, rất nhiều bổn nguyên lực lượng!

Tiên Vu Dã lẩm bẩm nói.

Lúc này Lăng Tiếu mới hướng về phương hướng kia nhìn lại, đồng dạng là lộ ra vẻ vô cùng mừng rỡ.

- Lão Dã, lần này ngươi thật có phúc, có nhiều Vạn Thổ Nhưỡng như vậy, muốn đạt tới Thánh Hoàng đỉnh phong không phải là chuyện khó khăn rồi!

Lăng Tiếu vỗ lấy bả vai của Tiên Vu Dã nói.

Vạn Thổ Nhưỡng cùng Kim Nguyên Khí đều thuộc về bản nguyên chi vật, cho dù là Thần đều muốn hấp thu lực lượng tối tinh thuần này, đối với Thánh Hoàng mà nói lại càng thêm trân quý vô cùng.

Hôm nay Tiên Vu Dã chỉ là cao cấp Thánh Hoàng, cách cảnh giới đỉnh phong còn có khoảng cách không nhỏ, mà những Vạn Thổ Nhưỡng này đối với hắn mà nói thực sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, để cho hắn nhanh hơn một bước đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng đỉnh phong, đến lúc đó lại tu thần hồn liền có thể phá vỡ mà vào cảnh giới Thần Vương rồi.

Tiên Vu Dã cười ngây ngô nói:

- Ta nhưng không so sánh được với lão đại ngươi, ngươi đã thành tựu thần

hồn rồi, ngày sau muốn thành tựu cảnh giới Thần Vương đã là chuyện tình nước chảy mây trôi rồi.

Lăng Tiếu cười mỉm một chút nói:

- Ngươi nếu đã nhìn ra, vậy cũng biết lão đại ta sẽ không có ý hại ngươi, chỉ cần huynh đệ chúng ta đều tiến đến, Thiên vực ngày sau cũng là thiên hạ của hai huynh đệ chúng ta!

Tiên Vu Dã hưng phấn mà gật gật đầu, liền đem toàn bộ Vạn Thổ Nhưỡng cất vào.

Bây giờ cũng không phải là lúc hấp thu, phía ngoài nhưng là còn có đám người Thiết Lang chờ đợi.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã lại đem toàn bộ Địa Hoàng thạch ở trong nham động toàn bộ đào ra, nhất nhất lấy hết.

- Những cái này ngày sau bán đấu giá, chúng ta liền có đầy đủ huyền tinh rồi, đến lcus đó làm chuyện gì cũng dễ dàng.

Lăng Tiếu nói.

- Ừ, hết thảy nghe theo đại ca!

Tiên Vu Dã một bộ lấy mệnh lệnh của Lăng Tiếu mà theo nói.

Hai người ở dưới lòng đất đi ra, đám người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ lập tức tới nghênh đón.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1723 - Hàng Phục Địa Thứ Long.

- Hai vị nhưng là đem Địa Thứ Long kia hàng phục rồi?

Thiết Lang khẩn cấp hỏi.

- Không sai, chiến lực của trưởng lão nhà ta vô song, cùng với Địa Thứ Long đại chiến mấy ngàn hiệp, lại có ta ở một bên hiệp trợ, cuối cùng đem nó chế trụ, sau này Thiết thống lĩnh làm việc ở chỗ này sẽ không bị nó quấy nhiễu nữa rồi.

Lăng Tiếu ứng nói.

Đám người Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ nhìn về phía Tiên Vu Dã mang theo mặt nạ trở nên càng thêm kính sợ vài phần.

Bọn họ nhiều người như vậy cũng không có cách nào làm gì được Địa Thứ Long, mà nhân gia hai người liền đem nó chế phục rồi, thực lực này thật sự không phải bọn họ có thể so sánh được.

Thiết Lang cùng Liễu Kim Hỉ lên tiếng giữ lại hai người Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã ở biên doanh này mà đối ẩm một phen kéo quan hệ.

Nhưng mà Lăng Tiếu không thích dây dưa với bọn họ, cự tuyệt ý tốt, cùng Tiên Vu Dã đi trở về Thạch Thiên thành.

Lăng Tiếu trở lại ngoài thành, đem Sài Quán kia tìm đến cùng hắn trở về, đỡ phải để người khác hoài nghi cái gì.

Trở lại Trương gia, Lăng Tiếu hết sức tránh ở chung một chỗ với Trương Liên Hoa, hắn đối với bé con này nhưng là sợ hãi vô cùng.

Một khi nàng ở nhà, Lăng Tiếu liền lập tức chuồn di tuần tra, mà lúc nàng không có ở đây thì hắn lại nấp ở bên trong điển các nhìn một chút ghi chép các ngơi bên trong lãnh thổ.

Thỉnh thoảng có rảnh rỗi Lăng Tiếu lại đến viện tử ở ngoại ô đi thăm Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên các nàng.

Mà Điền lão đầu cũng tạm thời được Lăng Tiếu an bài ở bên trong viện tử này, cái đan điền đã được cải tạo kia của lão lại được những đan được khác của Lăng Tiếu phụ trợ, để cho thực lực của lão khôi phục không ít, cảnh giới đã là trung cấp Thánh giả.

Cách trung cấp Thánh Hoàng lúc trước của lão còn kém mấy giai, nhưng mà cũng đủ cho lão sống thêm một đoạn thời gian dài rồi, mà thời gian sau này lão muốn phục hồi đầy đủ tu vi cũng không phải là chuyện không thể.

Huống hồ có Lăng Tiếu ở đây, lão có lẽ còn có cơ hội đi đến tầng cao hơn.

Hết thảy sự tình của Lăng Tiếu đều tương đối thuận lợi, Cao gia cũng không tiếp tục đến làm phiền.

Cho nên Lăng Tiếu tìm một cái thời gian, mang theo Điền lão đầu trở về gia hương của lão đi thăm nữ nhi.

Điền lão đầu chờ một ngày này đã rất lâu rồi, tự nhiên là kích động vô cùng mà mang theo Lăng Tiếu trở về.

Gia hương của Điền lão đầu ở một chỗ tên là Giang Thủy trấn, là một trấn đẹp nhất, giàu có nhất mà Thạch Thiên thành quản hạt.

Bốn bề trấn này sơn thủy quấn quanh, xanh biếc một mảnh, lại có rất nhiều kỳ họa dị thảo tô điểm, nơi nơi cảnh sắc khiến ngươi vui vẻ, khiến người ta nhìn đến tâm thần dao động.

Căn cứ vào lời nói của Điền lão đầu, lúc trước lão ở Thạch Thiên thành đắc tội Thanh Nguyệt cung.

Khi ấy Điền lão đầu mang theo dòng chính muốn đến Thạch Thiên thành phát triển.

Nhưng mà ở một lần vấp phải một gã đệ tử ở bên trong Thanh Nguyệt cung coi trọng nữ nhi Điền Giai Di của Điền lão đầu, muốn đem nàng thu làm thiếp thân bì nữ.

Danh tiếng của Thanh Nguyệt cung tuy lớn, nhưng mà Điền Giai Di lại không thích tên đệ tử kia của Thanh Nguyệt cung, tự nhiên là không muốn.

Nhưng mà đệ tử nội môn kia của Thanh Nguyệt cung ỷ thế muốn cường đoạt đem nàng bắt giữ.

Điền lão đầu khi ấy cũng là nhiệt huyết một đầu, vợ lão mất sớm, nữ nhi liền là mệnh căn của lão, cho nên lão liền xuất thủ đem tên đệ tử nội môn kia của Thanh Nguyệt cung đá vỡ trứng.

Sau khi đợi Điền lão đầu tỉnh táo lại, biết mình đã chọc vào đại họa rồi, cho nên đem nữ nhi của mình cùng một ít người nhà hồi gia mà đi.

Lão cùng nữ nhi vừa đi không lâu, người của Thanh Nguyệt cung liền tìm đến.

Những người có thực lực cường địa của Điền gia bọn ho đều bị trảm sát, mà Điền lão đầu thì bị phế đan điền, bị phân phối đến quáng khu làm việc, hơn

nữa phân phó để người "thăm hỏi" lão.

Lúc mới đầu, Điền lão đầu ở quáng khu nhưng là bị không ít người hành hạ đến thiếu chút nữa liền chết rồi, chỉ là sau đó những người này cũng chán ghét, cũng không thích tìm lão quấy nhiễu, mới để cho lão sống đến bây giờ.

Lão hiện tại chỉ là lo lắng nữ nhi cùng với gia tộc của lão có bị người của Thanh Nguyệt cung tìm được hay không.

- Lão Điền, nữ nhi của ngươi chắc hẳn cũng xinh đẹp đi, bằng không làm sao có thể lọt vào trong mắt những đệ tử của Thanh Nguyệt cung kia được?

Lăng Tiếu trêu ghẹo hỏi.

Điền lão đầu lộ ra vài phần nhớ lại nói:

- Ha hả, tiểu nữ cũng là có vài phần bạc sắc.

Trung thực mà nói, Điền lão đầu kiêu ngạo nhất chính là sinh ra một nữ nhi tuyệt sắc.

Phải biết rằng lúc đó ở Giang Thủy trấn, Điền gia hắn nhưng là đệ nhất đại gia tộc, người đến nhà đề thân nhưng là tới lui không dứt, đáng tiếc nhãn giới của nữ nhi lão rất cao, trước khi lão gặp chuyện không may vẫn chưa tìm được lang quân như ý.

- Xem dáng vẻ của ngươi cũng biết khiêm tốn rồi.

Lăng Tiếu nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Lão điền, ta vẫn là nói câu kia, Thanh Nguyệt cung chắc hẳn đa xquene mất sự tồn tại của ngươi, nếu như ngươi muốn quay trở về cuộc sống trước kia

cũng không phải là không thể được, không cần thiết đi theo ta.

Điền lão đầu lập tức nghiêm túc nói:

- Cung chủ ngươi không cần khuyên nữa, hơn một trăm năm nay ta đã nhìn thấu các loại chìm nổi rồi, nếu như không có cung chủ ngươi ta sợ rằng khó có thể lại có một ngày thấy được ánh mặt trời, huống hồ ta tin tưởng cung churnguowi ngày sau nhất định có thể ở bên trong Thiên vực đánh ra một con đường sáng, lão nô đi theo bên cạnh cung chủ cũng dính một chút ánh sáng.

Lăng Tiếu thấy Điền lão đầu kiên trì như vậy cũng không nói nhiều cái gì nữa.

Sau lộ trình mấy ngày, Lăng Tiếu cùng Điền lão đầu rốt cuộc đến Giang Thủy trấn.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc xưa kia, con mắt của Điền lão đầu cũng nổi lên lệ quang.

Nhớ lúc đó hắn ở chỗ này cũng là tồn tại Thánh Hoàng tiếng tăm lừng lẫy, là cao thủ số một số hai bên trong trấn, nhận được tôn sùng của tất cả mọi người bên trong trấn.

Lăng Tiếu nhìn đại trấn phồn hoa xinh đẹp này, không khỏi ở trong lòng cảm khái:

- Trấn này so sánh với đại thành trì trọng yếu còn phồn hoa hơn, Thiên vực này quả thật không hổ là thần chi lĩnh vực.

Lăng Tiếu cùng Điền lão đầu đi vào thành, Điền lão đầu liền khẩn cấp muốn hướng về Điền gia của lão mà đi.

- Lão Điền chớ gấp, ngươi hơn trăm năm không trở về, cũng không vội vã ở nhất thời, không bằng chúng ta trước tìm địa phương hỏi tình huống một chút rồi lại đi!

Lăng Tiếu kéo lấy Điền lão đầu nói.

Hắn sợ Điền gia sớm bị Thanh Nguyệt cung diệt rồi, cho nên mới nói lời ấy, tránh cho Điền lão đầu đến lúc đó vô ích vui vẻ một lần.

Trước tìm người hỏi rõ tình huống của Điền gia, cũng tốt để cho Điền lão đầu có thời gian ổn định lại cảm xúc.

Điền lão đầu hiểu được ý tứ của Lăng Tiếu, lập tức cùng Lăng Tiếu đi vào một gian tửu lâu.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một cái mỹ nữ phiến, mang theo quý khí vô cùng bức nhân, để cho người ta có một loại cảm giác công tử phú quý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1724 - Đi Tới Giang Thủy Trấn! (1)

Hắn cho tiểu nhị một khối cực phẩm huyền tinh hỏi:

- Tiểu nhị, ngươi có biết Điền gia trong trấn này?

Tiểu nhị kia vui vẻ thu về cực phẩm huyền tinh, nhưng sau khi nghe Lăng Tiếu hỏi cái vấn đề này liền lập tức lộ ra vài phần sợ sệt, lại đem cực phẩm huyền tinh trở lại trong tay Lăng Tiếu:

- Không có ý tứ, vị thiếu gia này, trong bổn trấn không... Không có Điền gia nào!

- Không thể nào, làm sao lại không có Điền gia được!

Điền lão đầu trong nháy mắt đứng dậy quát lên.

Nhất thời, ánh mắt của người ở chung quanh đều tụ lên trên người của Điền lão đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chế nhạo.

Tiểu nhị kia không dám đáp lời, tựa như sợ rước lấy tai họa, lập tức xoay người đi làm chuyện khác.

- Cung chủ, đợi ta bắt người đến hỏi một chút!

Điền lão đầu có chút kìm nén không được mà nói, trong lòng lão đang sợ đối mặt với sự thật là Điền gia đã bị diệt.

- Lão Điền chớ gấp, cảm xúc bây giờ của ngươi không ổn định, bản cung

chủ tự có chủ trương!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Điền lão đầu chỉ có thể đè xuống hỏa khí, liên tục uống mấy ngụm rượu lớn.

Nếu không phải là Lăng Tiếu bất động, lão sớm nghĩ lập tức bay trở về Điền gia xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nữ nhi mới là vướng mắc nhất trong lòng lão, mới là mệnh căn của lão a!

Không quản hắn từng làm cái tính toán cái gì, nhưng mà lúc thật muốn đối mặt, lại vẫn là không chịu đựng nổi.

SAu khi qua được ước chừng nửa cái thời thần, Lăng Tiếu cuối cùng là sâu kín từ trong tửu lâu đi ra.

Điền lão đầu khẩn cấp nói:

- Cung chủ, chúng ta...

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đánh một cái thủ thế ngăn cản hắn tiếp tục nói, tiếp theo hắn hướng về một cái phương hướng nhẹ hô:

- Theo ta lại đây đi!

Nói xong, Lăng Tiếu liền xoay người hướng về một cái góc của hẻm nhỏ đi tới.

Điền lão đầu không hiểu chỉ có thể đi theo.

Sau khi tới hẻm nhỏ kia, ở phía sau bọn hắn liền có một người đuổi theo tới.

Người này lại là điếm tiểu nhị mới vừa rồi của tửu lâu.

- Nói đi, đem toàn bộ sự tình mà ngươi biết về Điền gia nói ra.

Lăng Tiếu nhàn nhạt hướng về điếm tiểu nhị kia hỏi.

Điền lão đầu có chút không rõ ràng, hắn còn cho là điếm tiểu nhị này thật bị cung chủ của hắn thu mua được.

Điếm tiểu nhị kia cũng không có bất kỳ do dự nào liền đem chuyện tình mà mình biết nhất nhất nói ra.

Nguyên lai Điền gia vẫn tồn tại ở trong Giang Thủy trấn, chỉ là vài này nay lại là xảy ra đại sự.

Điền gia nhiều năm trước tới nay đều là bá chủ của Giang Thủy trấn, là đệ nhất đại gia tộc.

Chỉ là hơn một trăm năm trước, Điền gia từng muốn đi đến Thạch Thiên thành phát triển, đáng tiếc lại là xảy ra sự cố.

Sau đó người ở bên trong trấn mới dần dần biết rõ tam đại lão Thánh Hoàng kia của Điền gia đều chết ở bên trong Thạch Thiên thành rồi.

Cũng là bắt đầu từ đó uy tín của Điền gia ở bên trong Giang Thủy trấn một ngày lại không bằng một ngày, những gia tộc khác cũng là thừa thế mà đi, muốn thay thế địa vị của Điền gia.

Cũng may là nội tình của Điền gia đầy đủ, cho nên mới ở trong lúc nhất thời không có bị tan rã.

Nhưng mà hơn một trăm năm qua đi, rất nhiều gia tộc quật khởi, mà Điền gia lại là dần dần suy sụp, Thánh Hoàng trấn tộc đã ít lại càng ít, thật sự không thể nào chống đỡ cái tư cách đệ nhất gia tộc của Giang Thành trấn này được rồi.

Mà hiện nay Tiếu gia thế lực mạnh nhất của Giang Thủy trấn đã đem Điền gia chiếm lấy, trở thành đệ nhất gia tộc của Giang Thủy trấn.

Vốn Điền gia lui về một bước cũng vẫn có thể tiếp tục sinh tồn được, chỉ là bên trong Điền gia lại có một tuyệt sắc mỹ nhân Điền Giai di, là mỹ nhân đệ nhất của trấn.

Danh hào này của nàng lại là rước lấy phiền toái cho gia tộc.

Ở năm xưa, trưởng công tử Tiểu Tử Kiếm ở bên trong Tiếu gia đã sớm coi trọng nàng, muốn lấy nàng làm vợ.

Đồng thời coi như là hai nhà Tiếu Điền cường cường liên nhân, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nhưng mà Điền Giai Di lại là đem Tiếu Tử Kiếm cự tuyệt.

Hôm nay Tiếu gia thế lớn, thả ra hào ngôn là trong vài ngày nữa sẽ tiêu diệt Điền gia, để Điền gia xóa tên trong Giang Thủy trấn.

Cngx đúng là như thế, những chuyện quan hệ với Điền gia ở bên trong Giang Thủy trấn tạm thời đã trở thành chủ đề mà mọi người không dám nhắc tới.

Nghe đượ hết thảy, lão lệ của Điền lão đầu cuồng chảy ra.

- Tiếu gia đáng chết, lại dám như thế, ta muốn liều mạng với bọn họ!

Điền lão đầu phẫn hận mà nói.

Cùng lúc đó, lão liền muốn chuyển thân đi về phía Điền gia.

- Lão Điền chớ lo lắng, lấy thực lực bây giờ của ngươi đi về thì có ích lợi gì?

Lăng Tiếu kéo lấy tay của Điền lão đầu nói.

- Nhưng mà... Nhưng mà cho dù chết ta cũng muốn chết cùng bọn họ!

Điền lão đầu ứng nói.

Lăng Tiếu nói:

- Yên tâm đi, bổn cung nếu cùng ngươi trở về thì sẽ không làm như không thấy, việc này để ta giúp ngươi giải quyết đi, nói như thế nào ngươi cũng là người của bổn cung.

Trên khuôn mặt của Điền lão đầu lộ ra vẻ cảm kích, nhưng mà lại cự tuyệt nói:

- Cung chủ, chuyện này ngươi không cần mạo hiểm, Tiếu gia nếu dám ở trong trấn xưng bá, ít nhất có mấy tên Thánh Hoàng, việc này ngươi vẫn là thôi đi, ngươi trở về Trương gia đi, coi như là lão nô không đúng với cung chủ rồi!

- Lão Điền ngươi nói như vậy là không tin bổn cung chủ rồi?

Lăng Tiếu hỏi lại.

- Lão nô tuyệt không có ý đó!

Điền lão đầu nói.

- Đi thôi, trước đi Điền gia các ngươi xem một chút, có ta ở đây thì ngươi cứ yên tâm!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Điền lão đầu nói.

Điền lão đầu còn muốn nói cái gì, chung quy là nói không nên lời, ý cảm kích trong lòng đối với Lăng Tiếu càng nồng đậm hơn.

Điền gia từng là đệ nhất đại gia tộc của Giang Thủy trấn, đất kiến tạo cũng cực kỳ rộng rãi, từng tràng lâu các sừng sững trong đó, phi diêm ngọ ngũ, điêu long họa đống, đình hiên lâu đài, tiểu cầu lưu thủy... Hoàn toàn lấy đại khí ưu nhã giống như hoàng cung nội viện.

Trong một cái đình hiên, một nữ tử ở trước hồ hoa kéo lấy tỳ bà tác khúc.

Từng trận âm điều bi thiết u oán để người nghe ảm nhiêm thương thần.

Bỗng dưng, một trận thanh âm dồn dập truyền tới, lại là đem âm khúc ưu thương này cắt đứt.

Nàng kia chuyển mắt nhìn lại, khuôn mặt nôn hồng khiết bạch, u nhã lạnh nhạt kia khiến cho nước bên trong hà trì cũng thất sắc.

Nữ tử này ngũ quan được phối đến tinh mỹ như điêu, mái tóc kết lên, ngân châm kim xoa phối hợp nhau đặc biệt hiển lộ ra hoa quý ung dung, một đôi mắt mang theo vài phần ưu thương nhìn xuống hồ nước, mang theo ý dụ nhân vô cùng, thanh sắc trù đoạn mặc trên người kia đem dáng người lung linh hữu trí, uyển chuyển phong tình kia triển hiện ra không thể nghi ngờ.

Nàng này dù không cách nào so sánh với loại yêu mỹ kia của Ngọc Nhu Phỉ,

nhưng mà lại hiện ra một loại cảm giác động lòng người, để người không nhịn được sinh ra cảm giác thương tiếc.

Một loại khí chất này cũng là đặc biệt tương tự với Cát Bối Hân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1725 - Đi Tới Giang Thủy Trấn! (2)

Chỉ là trên khuôn mặt nàng kia lại mang theo một loại kiên quyết mà ít nữ tử mới có, dựa vào cái này có thể thấy được nàng là một nữ tử cực kỳ có chủ kiến, làm việc cực có nguyên tắc.

- Tiểu thư... Tiểu thư không xong rồi, người của Tiếu gia kia lại vừa đến nhà!

Một gã tỳ nữ vội vã chạy đến, trong miệng hết sức lo lắng mà kinh hô.

Nàng kia nhăn nhẹ lông mày một chút, nhẹ mở ra môi hồng lẩm bẩm nói:

- Nên đến vẫn là phải đến, xem ra ta không có lựa chọn!

Trên đại điện của Điền gia, một nhóm cao tầng của Điền gia toàn bộ hội tụ ở một chỗ.

Trong đó còn có mấy người là người của Tiếu gia hiện nay đã thay thế được đệ nhất gia tộc của Điền gia bọn họ.

Trong người của Tiếu gia có một tên nam tử hơi trẻ tuổi tuấn lãng, ăn mặc hoa lệ, khí vũ bất phàm, ánh mắt hiện lên một cỗ ngạo mạn.

Người này chính là trưởng tử Tiếu Tử Kiếm của Tiếu gia gia chủ, một thân thực lực đã đạt tới Thánh giả giai, là nhân vật thiên tài có danh tiếng trong trấn.

- Hôm nay mạnh yêu rõ ràng, Điền thúc ngươi còn không nhanh làm ra

quyết định, chỉ cần ngươi đem Giai Di gả cho ta, vậy Điền gia các ngươi tự nhiên có thể tiếp tục sinh tồn ở trong Giang Thủy trấn, thậm chí là dựa vào Tiếu gia chúng ta, từ đó nổi danh, nếu không ba ngày sau chính là lúc Điền gia các ngươi diệt vong!

Tiếu Tử Kiếm khoanh tay mà đứng, nhìn Điền gia gia chủ Điền Hữu Vi trên thủ tọa nói.

- Khốn kiếp, Điền gia chúng ta cho dù là toàn bộ chiến vong cũng sẽ không khuất phục dưới uy thế của các ngươi, lập tức cút ra ngoài cho ta, bằng không các ngươi nhất định sẽ máu đổ nơi này!

Điền Hữu Vi phẫn nộ quát.

Điền gia dù thế yếu, nhưng Điền gia trên dưới tương đối đoàn kết, lời này của Tiếu Tử Kiếm không nghi ngờ gì đã khiến cho bọn họ phẫn nộ.

Lại có một gã Điền gia trưởng lão quát lên:

- Cút mau, chớ thấy Điền gia chúng ta dễ bắt nạt, các ngươi những bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa này, lúc đó nếu không phải Điền gia chúng ta chiếu cố nhiều cho các ngươi, các ngươi làm sao có thể có ngày hôm nay!

- Đúng vậy, Tiếu Thái Công lúc trước còn cùng với địa trưởng lão chúng ta xưng huynh gọi đệ, không nhĩ đến vừa mới tiến giai liền khẩn cấp lấy Điền gia chúng ta khai đao, Điền gia chúng ta cũng không phải là cái sàng mềm tùy ý cho các ngươi nắn bóp.

- Gia chủ, không bằng đem bọn họ bắt giữ, dù sao Tiếu gia đã nói ra lời này, bây giờ xé rách da mặt cũng không có chuyện gì!

Người của Điền gia từng người đều là giận trừng mắt với đám người Tiếu Tử

Kiếm quát lên, đều tàn nhẫn muốn lập tức đem hắn xuất thủ diệt sát.

- Cho là nhiều người có thể khi phụ ít người sao? Hôm nay ta đến đây tất nhiên có chuẩn bị, cung phụng trưởng lão, để cho bọn họ hảo hảo nhìn thực lực của ngươi một chút!

Tiếu Tử Kiếm cực kỳ trấn định mà cười lạnh nói.

Theo lời của Tiếu Tử Kiếm hạ xuống, một gã lão giả thấp gầy ở bên cạnh hắn trong nháy mắt phát ra khí thế cường đại, đem tất cả mọi thức bên trong đại điện đều chấn đến ngã đông ngã tây.

Người của Điền gia kinh ngạc, có vài người thực lực tương đối yếu trực tiếp bị bức lui về phía sau vài bước, thậm chí là đụng phải cái bàn đã bị đổ trên mặt đất.

- Trung cấp Thánh Hoàng!

Điền Hữu Vi nhẹ hô.

- Hắc hắc, coi như ngươi có chút nhãn lực, lấy thực lực của lão phu đối chiến với ba người đê cấp Thánh Hoàng các ngươi, nghĩ đến cũng không phải là chuyện khó khăn gì đi!

Lão giả kia cười lạnh nói.

Bên phía Tiếu gia trừ người này là trung cấp Thánh Hoàng ra, tên còn lại là đê cấp Thánh Hoàng.

Cóc thể đạt tới thực lực này ở trong trấn cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, khiến cho ai cũng không dám xem nhẹ.

Bên phía Điền gia có ba tên đê cấp Thánh Hoàng, số lượng dù nhiều ra một người nhưng mà nhân gia là trung cấp Thánh Hoàng có thể đối chiến với ba người bọn họ rồi, căn bản không có ưu thế đáng nói.

Người của Điền gia khó nhìn đến cực điểm.

Lúc trước Điền gia bọn họ cũng có trung cấp Thánh Hoàng, hơn nữa không chỉ là một người, lúc đó mới là chỗ dựa cho bọn họ xưng bá ở Giang Thủy trấn.

Đáng tiếc hơn một trăm năm trước bị người giết rồi, mà ba tên Thánh Hoàng còn dư lại lại cũng không có một ai đột phá một cấp, mới để cho bọn họ dần dần luân lạc xuống trình độ bị người khác khi dễ.

- Hôm nay ta không muốn ép người quá đáng, lại cho các ngươi thời gian ba ngày để cân nhắc, nếu như không đem Giai Di đưa đến làm tiểu thiếp cho ta, các ngươi biết hậu quả rồi đấy!

Tiếu Tử Kiếm đắc ý nói.

Đang ở lúc Điền Hữu Vi muốn nói cái gì, một đạo thanh âm thanh thúy từ phía sau cửa vang lên:

- Việc này ta đáp ứng ngươi, cũng không cần ba ngày, hôm nay ta liền theo ngươi đi đến Tiếu gia, chỉ là hi vọng ngươi có thể giữ lời, chớ để cho Điền gia ta khó xử!

Một nữ tử tuyệt sắc từ phía sau cửa đi ra, khuôn mặt mê người kia, dáng người uyển chuyển kia của nàng lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tiếu Tử Kiếm lại càng lộ ra vẻ tham lam dục vọng vô cùng.

Đây nhưng là nữ nhân ở trong lòng hắn nhiều năm, hôm nay liền muốn hoan hỉ ở dưới khố của hắn rồi, đây để cho hắn hưng phấn không thôi.

- Giai Di, chuyện này tuyệt đối không thể đáp ứng, Tiếu gia bọn họ đều là những kẻ nói mà không thể tin, cho dù là ngươi qua đó rồi bọn họ cũng sẽ nuốt lời, cùng lắm thì chúng ta tử chiến với bọn họ một trận!

Điền Hữu Vi khanh thương nói.

Điền Giai Di hướng về phái Điền Hữu Vi nhẹ nhàng hành lễ một cái nói:

- Thúc thúc, năm ấy cha ta bởi vì chuyện của ta mà thiếu chút nữa đoạn đi cơ nghiệp của gia tộc, Giai Di là tội nhân của tộc, việc năm đó một mực còn sống trong tội lỗi, hôm nay gia tộc khó khăn, ta liền ra một phần sức lực, bây giờ ta không đáp ứng bọn họ thì Điền gia tất diệt, nếu như ta đáp ứng bọn họ, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

- Không sai, Giai Di, ta đối với ngươi si tâm một mảnh, lúc đó nếu không phải là ngươi cự tuyệt ta, hôm nay tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện tình như vậy, nếu như hôm nay ngươi đi theo ta, ta đảm bảo nhà các ngươi tuyệt đối có thể sinh tồn tốt ở trong Giang Thủy trấn này.

Tiếu Tử Kiếm dẫn đầu ứng nói.

- Thành vương bại khấu không có cái gì có thể nói, Điền gia chúng ta sa sút như thế này, ta không thể trốn tránh trách nhiệm, chỉ mong ngươi có thể tuân thủ lời hứa hôm nay, bằng không... Ta coi như là thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Điền Giai Di thoáng qua vài phần tịch lạc, lại ẩn chứa vài phần quả quyết nói.

- Ít nói lời thừa, ta đáp ứng ngươi liền là như thế, mau đi theo ta, ta muốn để cho mọi người biết đệ nhất mỹ nhân của Giang Thủy trấn sắp trở thành ái thiếp của Tiếu Tử Kiếm ta, ha ha!

Tiếu Tử Kiếm đắc ý cuồng tiếu nói.

Trong lòng hắn thầm nghĩ mà cười lạnh nói:

- Đợi lấy được thân thể của ngươi rồi, ngươi chính là người của Tiếu gia chúng ta, Điền gia thì còn có liên quan gì đến ngươi, đến lúc đó diệt thì cũng đã diệt rồi, ngươi còn có thể lật lên sóng gió gì được sao!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1726 - Tai Họa Của Điền Gia. (1)

Người của Điền gia muốn khuyên bảo cái gì, nhưng mà lại không biết nên nói ra như thế nào.

Luận về thực lực, Điền gia bọn họ xác thật kém hơn một đoạn so với Tiếu gia, cho dù đánh lên cũng chỉ là thêm thương vong mà thôi.

Tiếu Tử Kiếm đặc biệt lớn lối hướng về phía bên ngoài Điền gia đi tới, một đám người đi cùng hắn đều bảo vệ cho hắn ở giữa.

Điền Giai Di hướng về phía ba vị Thánh Hoàng của Điền gia hành lễ một cái, trong mỹ mâu thoáng qua vẻ quả quyết, liền theo Tiếu Tử Kiếm đi ra ngoài.

Người của Điền gia đều là đi theo ra ngoài, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tức tối, nhưng lại là không thể làm gì.

- Tốt lắm, chư vị không cần tiễn, lúc này chúng ta từ biệt, ngày sau lại hạ phối lễ, coi như là ta cưới hỏi Giai Di đàng hoàng!

Tiếu Tử Kiếm cố tình làm ra vẻ cười nói.

- Chư vị trưởng lão trở về đi thôi, các ngươi phải bảo trọng!

Điền Giai Di ẩn chứa vài phần lệ thủy nói.

- Ai, Tiếu Tử Kiếm nếu như ngươi không đối xử tử tế với Giai Di, ngày sau Điền gia chúng ta coi như là đánh hết không còn người nữa cũng phải hướng

tới Tiếu gia các ngươi đòi một cái công đạo!

Điền Hữu Vi than thở nói.

- Ha ha, Điền gia các ngươi cũng phải có thực lực đánh tới mới được a!

Tiếu Tử Kiếm cười to nói.

Lời này của hắn đem người của Điền gia tức đến không nhẹ, có mấy người trẻ tuổi nhiệt huyết đều muốn xông ra cùng hắn tê sát một phen.

Chỉ là lại bị lão nhân ở bên cạnh gắt gao áp chế.

Đang ở lúc đoàn người Tiếu Tử Kiếm muốn rời đi, hai đạo nhân từ từ xa lướt đến.

Giang Thủy trấn có ai mà không biết phụ cận Điền gia đã trở thành cấm địa, ai cũng sợ có quan hệ với Điền gia mà bị dính líu.

Nhưng bây giờ lại có hai người không biết sống chết đuổi tới đây đều là để cho người khác chú ý.

- Hai tên Thánh giả mà thôi!

Trung cấp Thánh Hoàng ở bên cạnh Tiếu Tử Kiếm khinh thường nói.

- Đi thôi, cho dù Điền gia có cứu viện cũng khó chạy thoát một đường diệt vong!

Tiếu Tử Kiếm nói.

Điền Hữu Vi cũng nhìn rõ người đến, trong mắt hiện ra vẻ khó có thể tin, hắn lẩm bẩm nói:

- Kia... Người nọ hình như là nhị ca!

Lời này rơi vào trong tai Điền Giai Di đang bi thương để cho nàng cả người rung động, vội vàng hướng về phía người tới nhìn lại.

- Thật... Thật là phụ thân!

Trên khuôn mặt của Điền Giai Di chảy xuống dòng lệ kích động.

- Ngũ đệ, khuê nữ, ta trở về rồi!

Điền lão đầu từ rất xa đã nhìn thấy người của nhà mình tụ ở trước cửa, không nhịn được trường khiếu nói.

Điền lão đầu cùng Lăng Tiếu cấp tốc hạ xuống.

- Đúng là nhị ca!

Điền Hữu Vi lập tức kinh hô một tiếng, kích động mà nghênh đón.

- Phụ thân!

Điền Giai Di gọi to một tiếng, cũng lập tức nghênh đón.

- Cha của Điền Giai Di năm ấy là một trong tam đại trung cấp Thánh Hoàng của Điền gia, Điền Hữu Trì Thánh Hoàng!

Tiếu Tử Kiếm tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng lên, nếu như Điền Hữu Trì trở về, thực lực của Điền gia lại tăng lên một tầng, đây nhưng là bất lợi đối với Tiếu gia bọn họ a!

- Không cần lo lắng, thực lực hôm nay của hắn chẳng qua là trung cấp Thánh giả, ta xem thọ nguyên của hắn đã bị hao tổn thật lớn, nghĩ đến là đã bị trọng thương mới dẫn đến tình trạng như thế này!

Trung cấp Thánh Hoàng kia ở bên cạnh Tiếu Tử Kiếm nhắc nhở.

Tiếu Tử Kiếm nghe được lời này thì an tâm hơn nhiều, chỉ là thấy thanh niên ở bên cạnh Điền lão đầu, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ đố kỵ chi hỏa:

- Nhìn một khuôn mặt tiểu bạch kiểm này có cái rắm gì dùng!

Điền lão đầu tái kiến thân nhân, lệ thủy trong con mắt chảy ra đầm đìa, tâm tình vô cùng kích động!

Một bộ phận người của Điền gia tuy nói là chưa thấy qua Điền lão đầu, nhưng mà ở bên trong tộc lại được nghe thấy sự tích của lão, biết lão là một trong những lương trụ của Điền gia, đồng thời cũng là huynh đệ của Điền gia gia chủ, hôm nay lão trở về đều là không nhịn được mà vui vẻ lên.

- Phụ thân, nữ nhi... Nữ nhi cho là không được gặp người nữa rồi!

Điền Giai Di khóc nói.

Điền lão đầu nhìn thoáng qua nữ nhi càng thêm xinh đẹp động lòng người, đem nàng ôm ở trong lòng nói:

- Hài tử, những năm này khổ cực cho ngươi rồi!

- Nhị ca, đây không phải là lúc nói chuyện, hôm nay Tiếu gia thế lớn, Tiếu gia trưởng tử Tiếu Tử Kiếm bức Giai Di làm thiếp cho hắn, bằng không liền diệt Điền gia chúng ta!

Điền Hữu Vi mở miệng nhắc nhở.

- Khốn kiếp!

Điền lão đầu đột nhiên đại nộ quát lên.

Vợ lão mất sớm, nữ nhi liền là mệnh căn của lão, mà Điền gia lại là gia tộc của lão, bị người khác đến nhà bức bách như thế thì như thế nào lại không giận được.

Tiếu Tử Kiếm mang theo nụ cười hướng về phía Điền lão đầu nói:

- Nhạc phụ đại nhân ngươi trở về rồi, cái này vừa đúng lúc, ta còn muốn cùng ngươi bàn bạc một chút chuyện gả Giai Di cho Tiếu gia chúng ta.

- Ngươi chính là tử tôn của Tiếu Thái Công sao? Đúng là rất tốt, lúc trước Tiếu Thái Công còn được ta nhiều lần chiếu cố, không nghĩ đến hôm nay lại bức bách Điền gia ta, ngươi mau trở về nói cho Tiếu Thái Công biết, nói Điền Hữu Trì ta đã trở về rồi, nhìn hắn còn dám đánh chủ ý lên Điền gia chúng ta hay không!

Điền lão đầu hư trương thanh thế nói.

Thực lực của lão đã giảm nhiều, căn bản không thể nào cùng với bất kỳ Thánh Hoàng nào gọi nhịp, vì vậy muốn thừa dịp lấy dư uy trước tiên đem bọn họ hù dọa.

- Ha ha, nhạc phụ đại nhân tiện nghi của ta, lấy thực lực bây giờ của ngươi

chỉ sợ tiểu tế (con rể) cũng có thể đem ngươi bắt lại rồi, còn cần Thái Công nhà ta xuất thủ sao?

Tiếu Tử Kiếm cuồng vọng cười nói.

Điền lão đầu bị tức đến gần chết, lão vừa muốn ra tay nhưng lại có một người so với lão nhanh hơn một bước.

Một đạo tiếng bạt tai cực kỳ rõ vang lên ở bên tai mọi người.

Thân thể gần hai trăm cân của Tiếu Tử Kiếm bay ra ngoài giống như là đạn pháo, mấy cái răng cũng văng tung tóe mà đi, một ngụm máu tươi vẩy ra, quả nhiên là chói mắt chí cực.

Ai cũng không ngờ tới lại có người bình thình lình xuất thủ, hơn nữa khiến cho rất nhiều Thánh Hoàng cũng phản ứng không kịp.

Người của Thánh giả từng cái đều chưa phản ứng lại được, vẫn đang ở trong sững sờ.

Mà người của Điền gia cũng đồng dạng như thế, bọn họ cũng ngốc trệ mà nhìn người thay Điền gia bọn họ xả một ngụm ác khí này.

Chỉ thấy một gã thanh niên nhân thần phong tuấn lãng trên khuôn mặt mang theo nụ cười hòa nhã, cầm trong tay mỹ nữ phiến, dáng vẻ có chút tiêu sái phiêu dật, để cho người ta có một loại thân quen không hiểu.

Điền Giai Di cũng chú ý tới người trẻ tuổi này, nhìn cái vẻ mặt tự đắc kia nhất thời có một loại hảo cảm tràn lên đầu:

- Nam nhân thật tuấn lãng!

- Tử Kiếm ngươi làm sao rồi?

Trung cấp Thánh Hoàng kia tạm thời không muốn đi phiền toái Lăng Tiếu, mà là đem Tiếu Tử Kiếm đỡ dậy hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1727 - Tai Họa Của Điền Gia. (2)

Tiếu Tử Kiếm đứng lên, trên khuôn mặt hiện lên dấu ấn năm ngón tay đỏ bừng, vết máu đầy miệng, dáng vẻ nhìn lại hết sức hung ác khó coi, cảm giác đau đớn kia thiếu chút nữa để cho nước mắt của hắn đều muốn chảy ra.

- Đáng... Đáng chết, giết hắn cho ta!

Ánh mắt oán độc của Tiếu Tử Kiếm nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, một gã đê cấp Thánh Hoàng của Thánh giả bắt đầu động thủ, người này không nói một lời liền hướng về mặt của Lăng Tiếu đánh một quyền.

Quyền thế bá đạo hung mãnh, tốc độ nhanh như thiểm điện, để người phòng thủ khó khăn.

- Cẩn thận!

Mấy đạo thanh âm đồng thời kinh hô lên.

Chỉ là khi tiếng nhắc nhở của bọn họ vang lên, quyền đầu kia đã nện lên trên người Lăng Tiếu rồi.

Chỉ tiếc đánh trúng chỉ bất quá là tàn ảnh mà thôi, Lăng Tiếu đã vòng đến phía sau đê cấp Thánh Hoàng kia, mỹ nữ phiến giống như là thần binh lợi khí hướng về phía sau đầu của đê cấp Thánh Hoàng kia phách đi.

Bạch chỉ phiến này nhìn như bình thường lại đem đầu của đê cấp Thánh

Hoàng kia đánh bạo rồi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lại cứ như vậy chết đi.

Não tương, huyết dịch đặc biệt gai mắt huyết tinh, để cho một ít người nhát gan đều buồn nôn.

Ai có thể nghĩ đến một tên thanh niên nhẹ nhàng như vậy lại là một người tàn nhẫn như thế, chỉ một cái đối mặt liền đem một gã đê cấp Thánh Hoàng đánh chết, đây thật sự để cho người ta cảm thấy quá kinh ngạc.

Có thể tưởng tượng được thực lực của người trẻ tuổi này đáng sợ đến cỡ nào.

Người của Tiếu gia từng cái đều khẩn trương lên, bọn họ trừ đê cấp Thánh Hoàng này ra, cũng chỉ có một người khác là trung cấp Thánh Hoàng, nếu như Điền gia thừa dịp ra tay tấn công, bọn họ không phải toàn bộ liền chết ở chỗ này sao?

Trung cấp Thánh Hoàng của Thánh giả híp mắt lại nhìn Lăng Tiếu sâu xa nói:

- Các hạ rốt cuộc là ai, vì sao muốn xông vào vũng nước đục của Tiếu Điền hai nhà?

Hắn nhìn không thấu thực lực của người trẻ tuổi này, đối phương có thể ở trên hắn, trong lòng cũng đã có khiếp ý rồi.

- Ha hả, chuyện ngày hôm nay ta quản định rồi thì như thế nào, các ngươi cũng đã lấn đến trên đầu nhân gia rồi, vậy dứt khoát toàn bộ lưu lại làm khách thì tốt hơn!

Lăng Tiếu vẫy nhẹ mỹ nữ phiến, một bọ dáng nghỉ ngơi nhàn nhã mà cười nhạt nói.

Ai cũng không nhìn ra hắn là người chỉ ở trong nháy mắt giết một gã tuyệt đỉnh cao thủ.

Người của Điền gia nghe được lời nói của Lăng Tiếu, trên khuôn mặt đều lộ ra vẻ mừng rỡ, bọn họ cũng biết người trẻ tuổi này là đến giúp Điền gia bọn họ rồi.

- Khốn kiếp, ngươi cho ngươi là ai a, Tiếu gia chúng ta là đệ nhất đại gia tộc trong trấn, thức thời thì nhanh chóng tới đây để bản thiếu gia đánh nát miệng của ngươi, lại thả cho ngươi một đường!

Tiếu Tử Kiếm bị tức giận xông lên đến choáng đầu rồi, ỷ vào bên cạnh có một tên trung cấp Thánh Hoàng nên không để ai vào mắt.

Trung cấp Thánh Hoàng kia ở trong lòng thầm mắng nói:

- Tôn tử của Tiếu Thái Công thật tốt a, nhân gia dám nói như vậy thì thực lực khẳng định cao đến dọa người, thậm chí còn có hậu đài cứng hơn, lại còn đem gia tộc của ngươi mang ra, thật là không sợ chết a!

- Thật sao, xem ra ta trừng phạt ngươi còn nhẹ rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, thân ảnh lại một lần nữa lướt động.

Trung cấp Thánh Hoàng kia biết Lăng Tiếu muốn xuất thủ, muốn thay Tiếu Tử Kiếm ngăn chặn một kích này.

Chẳng qua là hắn chỉ nghe một tiếng "Sưu", tiếp theo lại vang lên một đạo tiếng kêu như lợn chết, Tiếu Tử Kiếm ở bên cạnh hắn lần nữa bay ra xa mấy chục thước.

Trung cấp Thánh Hoàng kia bị dọa đến xuất ra một thân mồ hôi lạnh, hắn ý

thức được người đến thật sự cường đại hơn so với hắn không biết bao nhiêu lần.

Hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, nhân gia liền đem Tiếu Tử Kiếm đánh bay.

Trung cấp Thánh Hoàng kia nghĩ cũng không nghĩ, đối với những người khác hét lên một tiếng:

- Rút lui!

Ngay lập tức hắn lập tức hướng về phía Tiếu Tử Kiếm lướt tới, muốn đem Tiếu Tử Kiếm mang đi.

- Hắc, ta không phải là nói toàn bộ đều lưu lại sao, nhanh chóng đi như vậy làm gì!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, dưới chân nhẹ đạp đi, giống như là thương ưng đuổi theo.

Trung cấp Thánh Hoàng kia còn chưa đến trước người Tiếu Tử Kiếm lập tức phát hiện ra một cỗ tiếng xé gió truyền đến.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ liền né tránh ra.

Chỉ là Lăng Tiếu lại giống như không chỗ nào mà không có, Phong Thần Thối không chút khách khí rơi xuống trên lưng tên trung cấp Thánh Hoàng kia.

Phanh phanh!

Trung cấp Thánh Hoàng này bị Lăng Tiếu đá bay, từng ngụm tiên huyết

càng không ngừng phun ra, cả người nện vào ở chỗ xa trên mặt đất mà không rõ sống chết.

Mấy người còn lại của Tiếu gia đều bị dọa cho vỡ mật rồi, kinh hô một tiếng liền lập tức phân tán ra chạy trốn.

- Còn sững sờ ở đó làm gì, mau đem bọn họ đều bắt lại, một người cũng không để thoát!

Điền Hữu Vi phản ứng nhanh nhất, lập tức kinh hô một tiếng, chính mình dẫn đầu hướng người của Tiếu gia xuất thủ.

Thực lực của Điền gia dù không mạnh bằng lúc trước, nhưng mà vẫn có tam đại đê cấp Thánh Hoàng tọa trấn, bọn họ đồng thời xuất thủ thì những Thánh giả kia của Tiếu gia một người cũng trốn không thoát, toàn bộ bị giữ lại.

Biến hóa này đến quá nhanh, trước sau bất quá chỉ là một khắc thời gian, người của Tiếu gia lớn lối kia lại toàn bộ trở thành tù binh của Điền gia bọn họ, thật sự là để cho bọn họ thoải mái.

Tiếu Tử Kiếm bị phong bế lực lượng trói lại đây, trên khuôn mặt sưng lên giống như đầu heo, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

- Các ngươi mau thả ta ra... Mau thả ta ra, lão thái gia ta đã là cao cấp Thánh Hoàng rồi, lại không thả ta, Điền gia các ngươi đều bị diệt sạch!

Tiếu Tử Kiếm vùng vẫy quát lên.

- Còn dám nhiều lời một câu, có tin hay không ta lập tức để cho ngươi chết ở chỗ này!

Lăng Tiếu nhìn Tiếu Tử Kiếm thản nhiên nói.

Tiếu Tử Kiếm hìn dáng vẻ giết người không chớp mắt kia của Lăng Tiếu lập tức ngậm miệng lại không dám nhiều lời nửa câu, trong lòng đối với Lăng Tiếu là cực kỳ sợ hãi, đồng thời lại thầm mắng:

- Đợi lão thái gia của ta đến, khẳng định sẽ để cho tạp chủng ngươi đẹp mắt, ta muốn để cho ngươi sống không bằng chết!

- Đa tạ cung chủ xuất thủ tương trợ!

Đợi đến khi người của Tiếu gia bị bắt giữ xong, Điền lão đầu đối với Lăng Tiếu khom lưng nói.

- Không phải là nói không cần làm như vậy rồi sao, trước vào đi, tin tưởng đối đầu của ngươi rất nhanh sẽ phái người đến!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói.

- Đúng đúng, nhị ca, chúng ta trước vào phòng lại nói.

Điền Hữu Vi kích động nói.

Điền lão đầu nhẹ gật gật đầu, liền trước mời Lăng Tiếu dẫn đầu đi vào, bô dáng người hầu mười phần.

Đây để cho người của Điền gia vừa kinh lại vừa kỳ, kinh chính là Thánh Hoàng cường đại nhất của Điền gia bọn hắn làm sao lại đi theo người trẻ tuổi này rồi, kỳ chính là người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai, thực lực lại đáng sợ như thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1728 - Trừng Phạt Còn Nhẹ Rồi! (1)

Điền Giai Di đi theo ở bên cạnh Điền lão đầu ở trong lòng cũng tràn đầy nghi vấn, nàng đối với tướng mạo của mình có tự tin tuyệt đối, nhưng mà nàng phát hiện người trẻ tuổi này sau khi lúc đầu nhìn nàng một cái, liền không còn chú ý đến nàng nữa, thật sự để cho nàng chịu một ít đả kích.

Chỉ là nghĩ đến người này có thể để cho phụ thân nàng tôn kính như vậy, chắc hẳn cũng có chỗ kỳ lạ đi.

Nên biết Thiên vực to lớn, các loại thế lực nhiều vô số kể, mà Giang Thủy trấn chỉ bất quá là một chỗ hẻo lánh, coi như là tùy tiện một gia tộc ở trong Thạch Thiên thành so với bọn họ đều cường đại hơn rất nhiều.

Nàng nhận thấy Lăng Tiếu có lẽ là nhân vậy của một thế lực nào đó, mà Điền lão đầu cũng chính miệng thừa nhận Lăng Tiếu là chủ tử của lão, đây để cho người của Điền gia đều chấn kinh.

Bất quá bọn họ biết Lăng Tiếu thực lực siêu phàm, từng người đều không dám nói cái gì.

- Trước mắt không phải là lúc nói chuyện này, vẫn là nói đến thực lực của kẻ đối đầu với các ngươi, nếu như có thể được mà nói liền đem bọn họ đều giải quyết, lão Điền ngươi liền không có lo lắng về chuyện ở phía sau nữa rồi!

Lăng Tiếu lên tiếng nói.

- Vị... Vị đại nhân này, bên trong Tiếu gia nhưng là có hai đại cao cấp Thánh Hoàng, chỉ sợ muốn đối phó với bọn họ không dễ dàng a!

Điền Hữu Vi lộ ra vẻ khó xử nói.

Điền lão đầu hỏi:

- Ngũ đệ, Tiếu gia làm gì mà trở nên cường đại như vậy, chẳng lẽ hơn một trăm năm qua Tiếu gia bọn họ chiếm được trợ giúp của người nào hay sao?

Điền Hữu Vi nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, bất quá Tiếu gia Tiếu Thái Công xác thật đột phá cao cấp Thánh Hoàng, mà bọn họ tựa hồ vừa chiêu lẫm mấy cao thủ, Giang Thủy trấn là một nhà bọn hắn độc đại.

- Vậy bọn hắn có chừng bao nhiêu Thánh Hoàng?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ta nghĩ ít nhất cũng có mười người đi!

Điền Hữu Vi nói.

Số lượng này đã là gấp ba Điền gia bọn hán rồi, đây cũng khó trách nhân gia liền cưỡi đến trên đầu bọn họ.

- A, mới chỉ là mười người thì còn tốt lắm, vừa mới rồi đã bắt lại hai người, hẳn liền còn tám đi, vậy thì chờ bọn họ đến chỗ này liền đem bọn họ lưu lại, đến lúc đó đến Tiếu gia bọn họ xem một chút, dò xét nhà của bọn ho, nghĩ đến Điền gia các ngươi lần nữa trở thành Giang Thủy trấn đệ nhất đại gia tộc hẳn là không có vấn đề đi?

Lăng Tiếu vô cùng tùy ý mà nói.

Các trưởng lão của Điền gia ở tại tràng nghe Lăng Tiếu nói nhẹ nhàng như vậy, trong lúc nhất thời cũng không nói được gì.

Bọn họ nhận thấy Lăng Tiếu cho dù có lợi hại hơn nữa, nhưng mà đối mặt với bát đại Thánh Hoàng vây công cũng khó có thể thoát thân đi.

- Cung chủ, chuyện này chúng ta tính kế lâu dài đi!

Điền lão đầu từ bên cạnh nói.

- Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Không cần như thế, chỉ cần bọn họ không có Thần Vương cảnh tồn tại liền không có gì phải sợ, các ngươi đem mọi người triệu tập đi, đợi ta đem toàn bộ Thánh Hoàng của Tiếu gia bắt lại, các ngươi liền đi đem người của Tiếu gia toàn bộ diệt sạch, một lần nữa thu hồi địa vị của Điền gia các ngươi.

Bất kể là người của Điền gia có tin hắn hay không, hắn thân là chủ tử của Điền lão đầu, giúp gia tộc của Điền lão đầu một chút cũng là bình thường.

Hắn còn thật không tin Tiếu gia có thể lật được trời.

Điền lão đầu dù tiếp xúc với Lăng Tiếu không nhiều lắm, nhưng mà dựa vào thực lực của Lăng Tiếu ở trong Đấu ngục trnagf liên tục thắng hai mươi tràng, chắc hẳn sẽ không vô cớ khoác lác, lập tức để cho Điền Hữu Vi làm theo lời của Lăng Tiếu.

- Đúng rồi, Giai Di, vị này là Lăng Tiếu cung chủ, là ân nhân cứu mạng của cha, nếu không có hắn thì ta liền không được gặp lại ngươi nữa rồi!

Điền lão đầu kéo lấy tay của nữ nhi hướng Lăng Tiếu giới thiệu nói.

- Tiểu nữa tử Điền Giai Di đa tạ ân công cú cha ta, tiểu nữ tử không có gì báo ân thỉnh ân công nhận của ta một xá.

Điền Giai Di nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, liền dịu dàng hướng Lăng Tiếu hành lễ cảm kích nói.

Lăng Tiếu cũng là không nghĩ đến Điền lão đầu lại có nữ nhi xinh đẹp như thế.

Bất quá hắn cũng là người đã thấy quen các loại mỹ nữ, liền dựa vào tư sắc của chút ít thê thiếp kia của hắn, từng người so với Điền Giai Di đều không kém hơn, cho nên đối với nàng cũng không có cái ý nghĩ không tốt gì.

- Không cần đa lễ, phụ thân ngươi từng giúp đỡ ta, ta giúp hắn một chút cũng là nên.

Lăng Tiếu vội vã né qua mà nói.

- Cung chủ, lúc đó ở quáng động nếu không phải là ngươi cứu giúp, hôm nay ta đã một đống hoàng thổ rồi, càng đừng nói có thể thoát khỏi thân phận kia, ngươi chính là chủ tử của ta, Giai Di là nữ nhi của ta, nàng coi như là tỳ nữ của cung chủ rồi, nàng xá ngươi một cái cũng là nên!

Điền lão đầu ứng nói.

- Nếu như ngài không khách khí, tiểu nữ tử nguyện ý cùng phụ thân đi theo bên cạnh cung chủ!

Điền Giai Di lộ ra vẻ quả quyết nói.

Nàng xem cha là trời, là mệnh, lời nói của Điền lão đầu giống như là thánh chỉ, nàng sẽ chấp hành vô điều kiện.

Hôm nay nghe được Lăng Tiếu cứu mạng của phụ thân nàng, trong lòng đối với Lăng Tiếu lại càng cảm kích không thôi.

Mà Lăng Tiếu thực lực cường đại, bộ dạng lại cực kỳ anh tuấn, cấp cho người khác cảm giác lại đặc biệt tốt, cho nên nàng không ngần ngại thuận theo lời nói của phụ thân nàng mà bái Lăng Tiếu làm chủ.

Bởi vì nàng cũng biết ý từ của từ "Hồng nhan họa thủy" này.

Hơn một trăm năm trước, bởi vì nàng đã hại đại bá cùng một ít thúc thúc của nàng, hôm nay thiếu chút nữa lại hại đến Điền gia bị diệt, chẳng bằng theo phụ thân đi theo Lăng Tiếu rời khỏi Điền gia.

Đương nhiên nàng nhưng không phải là muốn hại Lăng Tiếu, mà là muốn rời khỏi Giang Thủy trấn xem thế giới bên ngoài phấn khích đến cỡ nào một chút.

- Lão Điền ngươi cũng thật là, ta đã nói để cho ngươi trở về gia tộc là tốt rồi, bây giờ lại để cho nữ nhi ngươi làm tỳ nữ, giống như là bổn cung bức bách lương dân!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói, tiếp theo hắn chuyển chủ đề:

- Người của Tiếu gia hẳn sẽ đến nhanh thôi, ta tư mình đi ra ngoài gặp bọn họ một chút, nếu như các ngươi có lo lắng mà nói, liền ở lại chỗ này thì tốt rồi!

Nói xong, Lăng Tiếu lướt đi ra khỏi đại điện.

Điền lão đầu muốn đuổi theo đi ra ngoài, Điền Hữu Vi lại là kéo Điền lão đầu hỏi:

- Nhị ca, vị... Vị đại nhân này đến cùng là người phương nào?

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, bất quá cung chủ đã có lòng tin bắt được Tiếu gia thì hẳn là không có vấn đề gì, trước đi ra xem một chút đi!

Điền lão đầu ứng nói.

Ở trong một chỗ hào trạch khác của Giang Thủy trấn.

Chỗ này chính là nơi của đệ nhất đại gia tộc Tiếu gia trong Giang Thủy trấn hôm nay.

Tiếu Tử Kiếm bị người của Điền gia bắt lại, tin tức này đã nhanh chóng truyền đến chỗ này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1729 - Trừng Phạt Còn Nhẹ Rồi! (2)

- Khốn kiếp, Điền gia ăn tim gấu gan báo rồi, lại dám đem Tử Kiếm bắt lại, Phát trưởng lão rốt cuộc là làm ăn cái gì không biết, không phỉa là ta để cho hắn đi cùng với Tử Kiếm sao?

Tiếu gia đương đại gia chủ Tiếu Triêu giận dữ vỗ bàn quát lên.

- Hồi bẩm gia chủ, Phát... Phát trưởng lão cũng... Cũng bị Điền gia bắt lại rồi!

Một gã Thánh giả run rẩy hồi đáp.

Tiếu Triêu trong nháy mắt đứng lên nhìn thủ hạ nói:

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ bên trong Điền gia còn có lão bất tử nào hay sao?

Nội tình của Điền gia thì Tiếu Triêu là vô cùng hiểu rõ, lúc trước hắn yên tâm để cho nhi tử đi đến Điền gia, đúng là bởi vì Điền gia không có trung cấp Thánh Hoàng, nhưng mà bây giờ trung cấp Thánh Hoàng nhà mình đều bị nhân gia lưu lại rồi, đây có thể khẳng định bên trong Điền gia có hậu chiêu gì đó, đây không thể không để cho hắn lo lắng.

Tiếu gia bọn họ muốn đánh chủ ý về Điền gia, đúng là muốn thử nội tình của Điền gia, hôm nay nhi tử của hắn trước đến Điền gia cũng là trong một tầng chủ ý này.

Nếu như Điền gia thỏa hiệp, chứng tỏ Điền gia khẳng định sẽ không có chỗ

dựa nào, vậy Tiếu gia bọn hắn muốn bắt lại Điền gia sẽ là đơn giản, bây giờ xem ra bên trong Điền gia có lẽ có hậu chiêu mà không có người biết a!

Thánh giả kia vội vã đem tin tức nhận được hồi báo lại một lần.

Nguyên lai là Điền Hữu Trì trở về rồi, khó trách có thể đem Phát trưởng lão cùng Tử Kiếm lưu lại, chẳng lẽ... Hắn đột phá đến cao cấp Thánh Hoàng rồi?

Tiếu Triêu tự mình lẩm bẩm.

- Gia chủ, người xuất thủ không phải là Điền Hữu Trì, mà là một thanh niên cùng trở về với hắn, có nói thanh niên kia một người liền đem hai vị trưởng lão cùng thiếu chủ bắt lại.

Thánh giả kia nói.

- Xem ra Điền gia thật tìm được chỗ dựa rồi, chuyện này phải hướng lão thái gia bẩm báo mới được!

Ánh mắt của Tiếu Triêu thoáng qua vài phần lo lắng nói.

Không qua bao lâu, mấy cỗ khí tức đáng sợ đồng thời từ trong Tiếu gia lướt đi, mà phương hướng của những người này đi chính là nơi ở của Điền gia.

Trên một chỗ lâu các của Điền gia, Lăng Tiếu đứng ở trên mái hiên, gió nhẹ phất động, đem tay áo của hắn thổi vang lên phần phật, cả người giống như nhập vào trong thiên địa, để cho người ta cảm thấy phiêu miểu giống như thần nhân.

Điền lão đầu đứng ở không xa, giống như là người hầu trung thành nhất thủy chung nhìn hắn.

Điền Giai Di thì là đứng ở bên cạnh phụ thân nàng, trong mỹ mâu lấp lánh vẻ mê ly.

- Nếu như hắn có thể bảo vệ Điền gia ta, kiếp này làm nô tỳ cho ngươi thì lại có làm sao!

Điền Giai Di thậm hạ quyết tâm ở trong lòng.

Lăng Tiếu nhìn về phía xa bầu trời, mấy đạo tiếng xé gió nhanh chóng từ trong không gian xuyên qua mà dến, hắn mở miệng cười nhạt nói:

- Cuối cùng đã đến!

Lúc này, Điền gia tam đại Thánh Hoàng kia cũng đồng thời lướt lên.

- Gan của Điền Hữu Vi ngươi thật lớn, lại dám bắt thiếu chủ nhà ta, còn không nhanh đem người thả ra, bằng không hôm nay lập tức đem Điền gia các ngươi san bằng!

Người còn chưa đến, một gã đê cấp Thánh Hoàng của Tiếu gia ở trên bầu trời Điền gia tê hống nói.

- Hừ, Tiếu gia các ngươi khinh người quá đáng, ta chỉ có thể lưu hắn ở chỗ này làm khách!

Điền Hữu Vi hừ lạnh mà nói.

Lúc này, mấy đại Thánh Hoàng của Tiếu gia đồng thời xuất hiện.

Tổng cộng có sáu người, trong đó còn có một người là cao cấp Thánh Hoàng, một tên khác là trung cấp Thánh Hoàng, còn lại là bốn gã đê cấp Thánh Hoàng.

Cỗ thế lực này ở Giang Thủy trấn trấn tuyệt đối là thế lực nhất đẳng rồi.

Khó trách nhân gia dám dương ngôn muốn tiêu diệt Điền gia, xem ra là có nắm chắc rồi.

Điền gia tam đại Thánh Hoàng nhìn thấy trận hình này không khỏi sợ hãi lên, nếu như nhân gia nhất tề xuất thủ, Điền gia bọn họ diệt vong chỉ ở trong nháy mắt a!

- Ta nói lại một lần, nhanh đem người của Tiếu gia chúng ta thả ra, nếu không các ngươi hẳn là đã biết kết cục!

Đê cấp Thánh hoàng vừa mới nói chuyện kia lại cao giọng nói.

- Khẩu khí của Tiếu Ô ngươi thật lớn, hôm nay cung chủ nhà ta ở chỗ này, xem người nào dám động vào Điền gia ta!

Điền lão đầu lên tiếng quát trách nói.

Nếu Lăng Tiếu đã tính toán muốn trợ giúp Điền gia bọn họ rồi, sao không trực tiếp hù dọa Tiếu gia một chút, để bọn họ biết khó mà lui.

- Ta nghe nói Điền Hữu Trì ngươi trở về rồi, khó trách Điền gia các ngươi có thực lực, chỉ là ngươi có thể nhận ra vị đại nhân ở phía sau ta không?

Đê cấp Thánh Hoàng kia của Tiếu gia cười lạnh nói.

Điền lão đầu hướng về người ở bên cạnh Tiếu Ô nhìn qua, trong con mắt bạo khởi lên lửa giận quát:

- Nguyên lai là súc sinh nhà ngươi, hôm nay ta muốn lấy cái mạng chó của ngươi báo thù cho nương tử của ta!

Điền lão đầu nộ khí trùng thiên, lý trí đã bị che mất, lại liều lĩnh muốn hướng về phía người nọ giết tới.

- Thực lực của lão Điền ngươi không bằng hắn, dừng lại để cho ta tới đi, vạn sự đã có bổn cung rồi!

Lăng Tiếu trong nháy mắt đến bên cạnh Điền lão đầu đè ở bờ vai của lão nói.

- Cung chủ ngươi thả ta ra, thù giết vợ không đội trời chung, ta nhất định phải đích thân giết súc sinh này!

Điền lão đầu quật cường nói.

- Ha ha, Điền Hữu Trì, không nghĩ đến ngươi còn nhớ kỹ chuyện năm xưa a, chỉ tiếc lão tử cuối cùng không giết vợ ngươi, chẳng qua là sờ soạng nương tử ngươi mấy chỗ, nàng lại muốn tự sát, liên quan gì đến ta a.

Cao cấp Thánh Hoàng kia hết sức đắc ý cười nói, ngừng một chút hắn lại lộ ra ngoan mang nói:

- Bất quá lão tử năm ấy bị các ngươi liene tục đuổi giết ba tháng, thiếu chút nữa lấy mạng của lão tử, bây giờ là lúc trả nợ rồi!

Lăng Tiếu đại khái hiểu được Điền lão đầu vì sao lại tức giận như vậy.

Há ra người ở trước mắt này đã từng đùa bỡn qua nữ nhân của Điền lão đầu, càng làm hại nữ nhân của Điền lão đầu tự sát thân vong, đây khó trách lão nhìn thấy người này sẽ nộ khí trùng thiên như thế.

- Súc sinh đáng chết, ta muốn giết ngươi!

Trong mắt của Điền lão đầu phát tán ra lệ khí nồng đậm nói.

Nếu không phải lão bị Lăng Tiếu gắt gao đè lại, lão cho dù chết cũng muốn xông tới.

Song, lúc này lại có một đạo thân ảnh trước một bước hướng về phía cao cấp Thánh Hoàng kia trùng sát mà qua.

- Cẩu tặc, đền mạng cho mẹ ta!

Thân ảnh này rõ ràng là Điền Giai Di, nàng nhưng là có thực lực Thánh giả.

- Ha hả, nhìn dung mạo, vóc người cũng giống như mẹ của ngươi, lão từ sờ một chút xem ngươi có đầy đặn như mẹ của ngươi hay không!

Cao cấp Thánh Hoàng kia lộ ra vẻ xấu xa cười nói.

Đồng thời hắn không lùi mà còn tiến, hướng về phía Điền Giai Di nghênh đón, lão chưởng hóa thành trảo không để ý tới công kích của Điền Giai Di, muốn nắm lấy bộ ngực của nàng.

Điền Giai Di không ngờ tới đối phương lại vô sỉ như thế, xúc động muốn cùng nhân gia liều mạng nhất thời giảm đi hơn nửa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1730 - Muốn Sờ Cũng Chỉ Có Bổn Cung Mới Có Thể Sờ.

Đang ở lúc thủ chưởng của cao cấp Thánh Hoàng kia bắt trúng Điền Giai Di, một bàn tay mạnh mẽ mà hữu lực xuất hiện đem tay của cao cấp Thánh Hoàng kia bắt được.

- Đây là tỳ nữ của bổn cung, muốn sờ cũng chỉ có bổn cung mới có thể sờ, làm sao đến phiên lão già như ngươi!

Bắt lấy cao cấp Thánh Hoàng này rõ ràng là Lăng Tiếu.

Chỉ thấy trên mặt hắn cười nhạt, giống như không hề có nửa điểm uy hiếp.

Chỉ là sau một khắc hắn nói xong, cổ tay của hắn đột nhiên gia tăng lực độ bẻ xuông.

Răng rắc!

Một đạo tiếng gãy xương thanh thúy, một đạo kêu thảm giống như lợn bị giết vang lên trên bầu trời của Điền gia.

Tất cả mọi người lộ ra thần sắc khó có thể tin nhìn một màn này.

Bọn họ nhìn khuôn mặt đẹp trai mang theo cười nhạt của Lăng Tiếu lại giống như là nhìn thấy ác ma, để cho người ta cảm thấy sợ sệt cùng úy kỵ.

- Mọi... Mọi người cùng nhau tiến lên tiêu diệt hắn!

tên đê cấp Thánh Hoàng kia của Tiếu gia kinh hô một tiếng, dẫn đầu hướng

về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

- Trước diệt hắn rồi lại nói đi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, một chân đem cao cấp Thánh Hoàng kia đá ra ngoài.

Thân thể của cao cấp Thánh Hoàng kia nhất thời bị đá tới hướng một chiêu tuyệt cường của đê cấp Thánh Hoàng kia.

Oanh long!

- Đáng chết, nhanh một chút hợp lực tiêu diệt hắn, đem Điền gia đều diệt!

Đê cấp Thánh Hoàng kia càng không ngừng kinh hô lên, lực lượng toàn thân không ngừng hội tụ, trường kiếm trong tay bắt đầu vũ động muốn đem địa bàn của Điền gia đều phá nát.

- Ngươi có cơ hội này sao?

Lăng Tiếu giống như là quỷ mị xuất hiện ở phía sau lưng hắn, long quyền trực tiếp đập vào trên đầu.

Đầu của hắn nhất thời bạo liệt ra, cả người lập tức mất đi sinh cơ.

Những Thánh Hoàng khác vừa muốn động thủ thấy một màn này đều bị sợ đến đảm hàn tâm kinh mà không có tâm ham chiến nữa, bọn họ cư nhiên trực tiếp phân tán ra mà chạy trốn.

- Nếu đã đến rồi liền toàn bộ lưu lại đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, 108 đạo phân thân hướng bốn phương

tám hướng lướt qua, mỗi một đạo phân thân đều mang theo thế công vô cùng kinh khủng, đem những Thánh Hoàng đang chạy trốn kia nhất nhất tru sát.

Người của Điền gia nhìn Lăng Tiếu hung mãnh như thế, trong lòng là mừng rỡ đến cực điểm.

Bọn họ đều ở trong lòng kinh hô:

- Điền gia chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi!

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn tín nhiệm Lăng Tiếu, sẽ không nhận thấy hắn nói lung tung nữa rồi.

Thánh Hoàng kia của Tiếu gia cơ bản bị Lăng Tiếu diệt sát, mà cao cấp Thánh Hoàng muốn chạy trốn kia thì là bị Lăng Tiếu đánh thành trọng thương, bị ném đến trước mặt Điền lão đầu tùy ý cho lão xử trí.

Điền lão đầu bi phẫn từ trong lòng, chặt đứt tứ chi của người nọ, chọc mù hai mắt, cắt đứt đầu lưỡi, phá hủy đan điền, để cho người đưa người nọ đến bên ngoài hoang dã cho dã lang ăn.

Lăng Tiếu có thể hiểu được tâm tình của Điền lão đầu, người khiến ái thê bị ô nhục, đó là thù không đội trời chung.

- Đa tạ cung chủ thay lão nô báo cừu huyết hận, tâm nguyện của lão nô đã hoàn thành rồi, chỉ đợi xong chuyện lần này, ngày sau liền đi theo cung chủ làm trâu làm ngựa, tuyệt không có nửa câu oán hận!

Điền lão đầu quỳ gối xuống trước mặt Lăng Tiếu vô cùng trịnh trọng nói.

Lăng Tiếu đang muốn đem lão kéo lên, Điền Giai Di ở một bên cũng nhẹ nhàng mà quỳ xuống nói:

- Tiểu nữ tử cũng giống như phụ thân, vĩnh viễn hầu hạ ở bên cạnh cung chủ, tuyệt không hai lòng!

- Các ngươi thật là, đều đứng lên cho ta đi, ngày sau chớ động một chút lại quỳ xuống, bổn cung không thích loại này!

Lăng Tiếu trách cứ một câu, tiếp theo lại nói:

- Tốt, các ngươi đã tín nhiệm bổn cung, vậy sau này liền đi theo bổn cung đi, bổn cung tuyệt đối sẽ không đối đãi không công bằng với các ngươi.

- Tạ cung chủ!

Phụ nữ hai người đồng thời đối với Lăng Tiếu bái tạ một tiếng mới đứng dậy.

Lăng Tiếu không có đường lựa chọn không thể làm gì khác hơn là chịu một xá của bọn họ, coi như là chân chính thu phụ nữ bọn họ làm bộc đi.

Người của Điền gia liên tục tiến lên nói những lời cung kính với Lăng Tiếu.

Bọn họ kiến thức được sự cường đại của Lăng Tiếu, biết Lăng Tiếu tuyệt không phải là Thánh Hoàng bình thường, có lẽ là thiếu cung chủ của một đại thế lực nào đó, bằng không hắn làm sao dám xưng là "Cung chủ" được.

Vừa nghĩ đến Điền gia bọn họ có thể bám vào chân của đại thế lực, trong lòng hưng phân cực kỳ!

- Tốt lắm, đừng lại làm ồn như vậy nữa, nhóm người này của Tiếu gia đã chết, bọn họ khẳng định bị dọa đến vỡ mật không dám tới đây rồi, các ngươi phái người mang bổn cung đến nhà của bọn họ một phen, đợi ta đem toàn bộ Thánh Hoàng của bọn họ bắt lại, Điền gia các ngươi lại ra mặt đem bọn họ

một lưới đánh tận, sau đó dò xét nhà của Tiếu gia bọn họ!

Lăng Tiếu nói.

- Tốt, tốt, đa tạ Lăng cung chủ, Hữu Vi liền mang theo người đi!

Điền Hữu Vi kích động nói.

- Không cần, ngươi thân là nhất gia chi chủ vẫn ở đây tọa trấn là tốt nhất!

Lăng Tiếu cự tuyệt nói.

Cuối cùng do một gã đê cấp Thánh Hoàng khác của Điền gia mang theo Lăng Tiếu đi đến chỗ của Tiếu gia.

- Lăng cung chủ, phía trước chính là chỗ ở của Tiếu gia!

Điền Hữu Tài chỉ về phía trước nói.

Lăng Tiếu nhìn xuống một mảnh quỳnh lâu ngọc các ở trước măt, thầm thở dài:

- Chỉ là bá chủ một trận đã kiến tạo tốt như vậy rồi, xem ra ngày sau ta cũng muons ở Thiên vực kiến tạo TIếu Ngọa cung càng thêm huy hoàng, đến lúc đó đem Vận nhi bọn họ đều đưa đến đây, ai, cũng không biết bọn họ bây giờ ra làm sao rồi.

- Người đến là người phương nào, dám phi hành ở trên bầu trời Tiếu gia, không muốn sống nữa chăng!

Mấy chục tên võ giả Huyền Đế từ trong Tiếu gia xông ra, một người trong đó kinh quát lên.

- Ta không chỉ muốn phi hành ở trên bầu trời của Tiếu gia, còn muốn đem chỗ này của các ngươi san thành bình địa!

Lăng Tiếu quát loén.

Hắn đang nhớ lại đám nữ nhân ở Huyền Linh đại lục, nội tâm phiền nhiễu một trận, hỏa khí đại thịnh, giống như muốn giết người tiết hận.

Lăng Tiếu thuận tay vung lên, một cái đại thủ chưởng giống như là một phương thiên địa sụp đổ xuống, đem mấy chục tên Huyền Đế kia đều đánh thành huyết thủy.

Dao động cường đại đưa tới chú ý của rất nhiều cường giả Tiếu gia.

- Người đến là người phương nào, lại dám giết người của Tiếu gia ta, không muốn sống nữa rồi!

Một gã Thánh giả dẫn đầu nhanh chóng lướt đến quát lên.

- Đều là những lời cũ rồi, bổn cung đúng là không muốn sống nữa rồi đấy, mau đến giết ta a!

Lăng Tiếu nói một tiếng, một đạo long ngâm chấn đãng tứ phương.

Những võ giả kia còn chưa tới gần đều bị chấn đến trực tiếp vẫn lạc rồi.

Điền Hữu Tài nhìn đến môt màn này bị sợ hãi kêu to một tiếng, trong lòng thầm nghĩ:

- Lăng cung chủ này thật là đáng sợ!

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu đại khai sát giới, từng đạo lực lượng đáng sợ ở trên bầu trời của Tiếu gia oanh đi.

Vạn mẫu hào trạch của Tiếu gia đều bị những lực lượng này oanh đến hủy hoại không chịu nổi, nếu không có chút ít hào trạch trọng yếu có trận pháp phòng ngự, chỉ sợ chỗ này cũng bị san làm bình địa rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1731 - Diệt Tiếu Gia!

Chỉ là như thế ở bên trong Tiếu gia đã là có không ít người thụ thương tử vong, từng đạo tiếng kêu thảm càng không ngừng kinh vang lên.

- Tạp chủng đáng chết, lại lấn đến trên đầu của Tiếu gia chúng ta, mọi người giết cho ta!

Tiếu Triêu thân làm gia chủ cho là Điền gia đến tấn công rồi, lập tức kêu lên một tiếng, liền dẫn nhóm lớn hảo thủ lướt đi nghênh chiến.

Song khi hắn thấy chỉ có một gã trẻ tuổi xuất thủ liền ngây ngời.

Động tĩnh lớn như vậy lại chỉ là một người làm ra, đủ thấy thực lực của nhân gia đáng sợ đến bực nào.

- Ngươi rốt cuộc là người phương nào, vì sao muốn đối phó với Tiếu gia chúng ta?

Tiếu Triêu xuất hiện đồng thời hỏi Lăng Tiếu.

- Nghe nói Tiếu gia các ngươi là cường hào ở chỗ này, bổn cung đặc biệt đến cướp một chút huyền tinh để dùng, nghĩ đến các ngươi sẽ không để ý đi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Lăng cung chủ mau đem hắn giết đi, hắn là Tiếu gia gia chủ Tiếu Triêu, hắn bây giờ chỉ là đang trì hoãn thời gian.

Điền Hữu Tài kêu lên.

- Vị đại nhân này, không biết Điền gia cho các ngươi bao nhiêu chỗ tốt, Tiếu gia chúng ta nguyện ý ra giá gấp hai, chỉ cần ngươi không giúp Điền gia nữa là được rồi.

Tiếu Triêu trong nhấy mắt nói ra điều kiện hấp dẫn.

- Ha hả, ngươi ngược lại là để mắt đến bổn cung rồi, ta muốn tất cả sản nghiệp của Tiếu gia các ngươi, ngươi chịu cho sao?

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

Hắn cũng không quan tâm Tiếu gia có hậu chiêu gì, chẳng lẽ hắn lại không có sao?

- Chỉ cần ngươi có khả năng tiếp nhận được, cho ngươi thì có làm sao!

Một đạo thanh âm thương lão từ không xa truyền đến.

Chỉ thấy mười mấy đạo thân ảnh đồng thời lướt tới, những người này lại toàn bộ đều có thực lực Thánh Hoàng.

Điền Hữu Tài thần sắc biến đổi, bọn họ vốn dựa đoán tiêu gia có nhiều nhất là thập đại Thánh Hoàng mà thôi, nhưng mà trước đó đã bị Lăng Tiếu diệt vài người rồi, bây giờ còn có mười mấy người, số lượng này xa xa vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Hắn đang lo lắng Lăng Tiếu có thể ngăn cản được hay không a!

- Lão thái gia, mau đem tiểu tạp chủng này giết chết, hắn là cứu viện do Điền gia mời đến, Tử Kiếm bây giờ còn ở trong tay bọn hắn, vừa mới rồi ta phái

Phương trưởng lão đi Đến gia đòi người lại là một đi không trở lại, hiện tại xem ra Phương lão cũng bị ngộ hại rồi!

Tiếu Triêu hướng lão giả cầm đầu kia nói.

- Lăng cung chủ chúng ta... Chúng ta đi nhanh đi!

Điền Hữu Tài tiến lên đối với Lăng Tiếu lo lắng nói.

- Vô phương, còn ở trong phạm trù ứng phó, nếu không thì ngươi cứ đi trước đi.

Lăng Tiếu ứng nói.

Điền Hữu Tài kiên quyết nói:

- Lăng cung chủ ngươi là ra mặt cho Điền gia chúng ta, ta làm sao có thể đi trước được, ta lưu lại cùng ngươi tử chiến đến cùng với bọn họ.

- Vậy các ngươi liền cùng chết đi, người của Điền gia rất nhanh sẽ cùng lên đường với các ngươi!

Tiếu Thái Công thoáng qua sát ý nồng đậm nói.

Tiếp theo hắn đánh một cái thủ thế, thuận theo đó là những Thánh Hoàng kia đồng thời xuất thủ.

Mười mấy tên Thánh Hoàng đồng thời xuất thủ, uy lực kia là bực nào, chỉ thấy giống như là thiên địa sụp xuống, sợ đến những người của Tiếu gia ở bốn phía đều chân tay mềm nhũn.

Điền Hữu Tài thân ở trong đó cũng là bị sợ đến không nói được gì, hắn ở

trong lòng thầm hô nói:

- Xong rồi, xong rồi!

Song liền ở lúc này một cái tay khác khoác lên người hắn đem hắn kéo lui ra rất xa, thoát khỏi phạm vi của những công kích này.

- Lão Dã, ngươi nên xuất thủ rồi!

Lăng Tiếu cười nói.

Ngay lập tức một nam nhân giống như cự nhân xuất hiện ở bên cạnh Lăng Tiếu.

Điền Hữu Tài thấy thiết tháp nam nhân này nhất thời cảm thấy có một cỗ cảm giác áp bức phả vào mặt, để hắn thiếu chút nữa không thở nổi.

Hắn cũng không hiểu Lăng Tiếu làm sao bất thình lình lại có thể một viện binh.

- Giết những người này, vẫn là quy củ cũ, nhìn ai giết được nhanh hơn!

Lăng Tiếu chỉ chỉ Thánh Hoàng của Tiếu gia nói.

- Ha ha, tốt tốt, lần này người thua nhất định là ngươi, ông bạn gia đi ra cho ta cùng nhau giết địch đi!

Tiên Vu Dã cuồng tiếu một tiếng, cũng đem Địa Thứ Long triệu hồi ra.

- Đáng chết, làm sao quên gia hỏa này có Địa Thứ Long chứ!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, đoạt trước một bước mà xuất thủ, quyền ý vô địch đánh ra ngoài, từng cái quyền mang giống như là sơn nhạc hướng về phía Thánh Hoàng của Tiếu gia oanh đập xuống.

Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long ở một bên khác cũng đồng thời xuất kích.

-... Địa Thứ Long, hẳn là tồn tại đã đạt đến cửu giai đỉnh phong rồi, tất cả mọi người xuất hết toàn lực cùng nhau oanh sát bọn họ, chớ để cho bọn họ có cơ hội!

Tiếu Thái Công nhãn giới bất phàm, lập tức nhận ra được Địa Thứ Long, đồng thời trong lòng vừa kinh lại vừa sợ.

Phải biết rằng phòng ngự của Địa Thứ Long nhưng là cường hãn nổi danh, Thánh khí bình thường căn bản không phá được phòng ngự của nó.

Thánh Hoàng của Tiếu gia liên tục triệu hồi ra linh thú cùng nhau tiến công.

Song bọn họ căn bản không ngăn chặn được tổ hợp cường đại một người một thú này.

Chiến lực của Lăng Tiếu toàn bộ mở ra, phòng ngự tự nhiên cũng là đạt tới trạng thái mạnh nhất, công kích bình thường trực tiếp miễn dịch.

Quyền kình vô địch của hắn có lực lượng to lớn như thiên, một gã đê cấp Thánh Hoàng cách hắn gần nhất căn bản chịu không được một quyền của hắn, lập tức bạo thể mà chết.

- Thật là không chịu nổi một kích, đây cũng là thực lực của Thánh Hoàng sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân hình giống như là quỷ mị vòng đến phía

sau người đánh lén hắn, một trận thối ảnh trực tiếp đem người nọ đá thành thịt nát.

Tiên Vu Dã ở một bên khác còn chưa thể lĩnh ngộ cảnh giới quyền ý mà Lăng Tiếu truyền cho hắn, nhưng mà một thân man lực kia của hắn cho dù là Thánh Hoàng đỉnh phong cũng chịu không nổi, huống chi những người này căn bản không có ai là tồn tại Thánh Hoàng đỉnh phong.

Một quyền giết một người, tiên huyết đầy trời văng tung tóe.

Địa Thứ Long đối với nhân loại giống như là lại càng thống hận tới cực điểm, đem người của Tiếu gia trực tiếp nuốt sống, để cho người ta cảm thấy càng thêm đáng sợ.

Những Thánh Hoàng này của Tiếu gia căn bản ngay cả thời gian một khắc cũng không ngăn cản được, trực tiếp bị Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã diệt sát đến sạch sẽ rồi.

Điền Hữu Tài đang ở trong mộng rồi, thấy đến hai mắt phát sáng.

- Mau trở về mang theo người của Điền gia các ngươi tới xét nhà đi, Tiếu gia đã trở thành dĩ vãng rồi!

Lăng Tiếu đối với Điền Hữu Tài kêu lên.

Điền Hữu Tài bình tĩnh trở lại, sau khi hành lễ với Lăng Tiếu cùng cùng Tiên Vu Dã, liền vội vã phản hồi về gia tộc, mang theo người tiến đến diệt Tiếu gia.

Lúc này Lăng Tiếu đối với Tiên Vu Dã nói:

- Lão Dã, có nghĩ qua chính mình cũng trở thành nhất phương bá chủ hay

không?

Tiên Vu Dã lắc lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn mau chóng tìm được tới càng nhiều Phá Ấn Thiên Thủy, đem tộc nhân đón trở về Thiên vực!

- Ừ, ta hiểu tâm tư của ngươi, nhưng mà thực lực của tộc nhân ngươi hẳn là không cường đại như ngươi, nếu như bọn họ không có một chỗ an thân để bọn họ nghỉ ngơi, chỉ sợ có một ngày bọn họ sẽ bị người khác khi phụ, thậm chí là diệt môn!

Lăng Tiếu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1732 - Diệt Tiếu Gia! (2)

- Lão đại nói cũng đúng, vậy ngươi nói ta nên làm như thế nào?

Tiên Vu Dã suy nghĩ một chút nói.

- Địa phương ta ở trước kia đã thành lập một phương thế lực là Tiếu Ngạo cung, ta muốn ở bên trong Thiên vực để cho nó dương danh!

Trong long mục của Lăng Tiếu phát tán ra đấu chí nồng đậm nói.

- Lão đại, ngươi muốn tổ kiến một phương thế lực?

Tiên Vu Dã dù không phải là rất thông minh, nhưng mà Lăng Tiếu nói đến minh bạch như thế, hắn đương nhiên là lĩnh ngộ được ý đồ của Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu nặng nề gật đầu nói:

- Địa phương có người liền sẽ có tranh đấu, thực lực của người nào mạnh thì người đó chính là bá chủ, chỉ có chúng ta trở thành một phương bá chủ, để cho người khác tôn kính hoặc là sợ hãi, người ở bên cạnh chúng ta mới sẽ nhận được địa phương sinh tồn cùng phát triển tốt hơn, bằng không cho dù ngươi mang theo tộc nhân của ngươi trở về bên trong Thiên vực chỉ sợ cũng sẽ bị người khi dễ, chẳng bằng ở lại chỗ cũ càng thêm vui vẻ hơn.

Tiên Vu Dã cân nhắc một lát rồi mới nghiêm túc nói:

- Lời của lão đại nói cũng không tệ, hôm nay ta đi theo bên cạnh lão đại,

nguyện dựa vào phân phó của lão đại, chỉ cần ngày sau có thể cho người của tộc ta một chỗ nghỉ ngơi sinh tồn là được.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai của Tiên Vu Dã nói:

- Ngươi là huynh đệ của ta, tộc nhân của ngươi chính là tộc nhân của ta, không có cái gì có thể nói.

Ngừng lại một chút hắn lại nói:

- Theo ta được biết, Man tộc các ngươi ở bên trong Thiên vực cũng là một đại cổ tộc, ngươi không nghĩ tới trở về sao?

Lúc Lăng Tiếu ở Trương gia nhưng là đã bổ sung rất nhiều hiểu biết ở bên trong Thiên vực.

Hắn biết bên trong Thiên vực có rất nhiều chủng tộc cổ xưa, những chủng tộc như bọn họ đều từng là một thời uy danh hiển hách, thậm chí đến nay vẫn còn có thanh danh.

Mà Man tộc chính là một trong những chủng tộc thượng cổ, bọn họ có huyết thống Cổ Man vương, mới sinh ra đã có lực lượng "Lực bạt sơn hà khí khái thế".

Tiên Vu Dã chính là một trong những hậu duệ của Man tộc, hôm nay hắn trở về Thiên vực, theo lý mà nói trước trở về gia tộc là thích hợp nhất, vì vậy Lăng Tiếu mới có câu hỏi này.

Tiên Vu Dã lộ ra vẻ khổ sở nói:

- Nếu là ta có thể trở về bổn tộc, ta đã sớm đi rồi, chỉ là tổ tiên của ta cũng đã bị phân phối đi, là bởi vì huyết thống của bọn họ trở nên mỏng manh, không

cách nào đánh ra man kình mới phải ở chỗ như thế, sau đó lục tục có hậu nhân kích phát nồng độ huyết mạch mới được bồi dưỡng lên, hi vọng chúng ta trở về bổn tộc ở Thiên vực, giống như ta bây giờ tuy nói một thân lực lượng kinh người, nhưng mà cùng với người ở Thiên vực bổn tộc mà nói vẫn còn kém xa, trừ phi ta thật có thể trở thành Thần Vương, có lẽ ta sẽ đi đến đó một lần, nhưng mà ta cùng bọn họ không có cái thân tình gì có thể nói, ta cũng không muốn trở về nơi đó.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong gật gật đầu nói:

- Cũng đúng, tuy nói tộc nhân của ngươi không cách nào kích hoạt huyết mạch lực, nhưng mà cũng không đắc tội qua bọn họ, đem các ngươi phân phối đi chỗ khác thật là không đúng, ngày sau lão Dã ngươi trở thành một phương Thần Vương, chính mình phong làm Man Vương đem những thứ không thoải mái này quên đi!

- Ừ, lão đại nói cũng đúng, bất quá Thiên vực bổn tộc ngày sau ta vẫn là muốn đi đến một lần, ta nhất định phải thay tộc nhân thu hồi vinh dự thuộc về chúng ta!

Tiên Vu Dã hiện lên một cỗ tự tin cường đại nói.

- Dũng khí có thừa, dũng khí có thừa a!

Lăng Tiếu khen nói.

Tiếu gia ở trong chớp mắt liền diệt rồi!

Ai cũng không nghĩ ra, gia tộc như mặt trời ban trưa lại bị diệt sát đến sạch sẽ như vậy.

Vốn là Điền gia sa sút cư nhiên cường thế phản lại, đem Tiếu gia đánh hạ

xuống thần đàn, tiếp quản tất cả sản nghiệp của Tiếu gia, trọng đăng lên vị trí đệ nhất gia tộc của Giang Thủy trấn.

Mấy cái gia tộc còn lại kia căn bản không dám vọng động, bọn họ không được cường đại như Tiếu gia, cũng không dám cùng Điền gia đoạt thức ăn.

Những gia tộc từng đắc tội qua Điền gia kia ngược lại là từng nhà đảm hàn tâm kinh lên, sợ bị Điền gia tìm bọn họ phiền toái.

Rất nhiều gia tộc đồng thời đem lên hậu lễ đưa đến Điền gia, tính toán trọng tu lại quan hệ tốt.

Điền gia nhất thời trở nên giống như cái chợ, nhiệt náo phi phàm!

Lăng Tiếu thân là khách nhân tôn kính nhất của Điền gia, tự nhiên không cần đi ngó ngàng tới những chuyện này.

Hắn xuất thủ giúp Điền gia cũng chỉ là nhìn ở trên phần của Điền lão đầu, bởi vì đây coi như là người nhà của mình, giúp một chút cũng là nên.

Chỉ bất quá Điền gia dù tiếp quản sản nghiệp của Tiếu gia rồi, nhưng mà lấy thực lực của bọn họ sợ rằng rất khó bảo vệ được lâu dài.

Lăng Tiếu suy nghĩ một phen vẫn là quyết định thay bọn họ luyện chế chút ít đan dược giúp Điền gia bọn họ một lần.

Khi Tiên Vu Dã, Điền lão đầu cùng với Điền Giai Di nghe Lăng Tiếu muốn luyện đan, từng người đều lộ ra vẻ khó có thể tin?

Tiên Vu Dã truy vấn hỏi:

- Lão đại ngươi thật biết luyện đan?

- Ta dựa vào, bổn cung không phải là sớm đã nói với các ngươi ta là Thánh dược sư sao? Trong tương lai không xa muốn trở thành Thần dược sư cũng là chuyện dễ dàng!

Lăng Tiếu cực độ khó chịu đối với Tiên Vu Dã nói.

- Ha hả, người đúng là không thể xem bề ngoài, lão đại ngươi ngay cả sáu mươi tuổi cũng không đến, là người trẻ tuổi như vậy nhưng lại là Thánh dược sư, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Tiên Vu Dã cười ngây ngô nói.

Điền lão đầu ở một bên cũng là lộ ra thần sắc giống nhau, hiển nhiên cũng cảm thấy Lăng Tiếu là đang khoác lác.

Lăng Tiếu bị chịu đả kích, lập tức quát lên:

- Hôm nay liền để các ngươi hảo hảo nhìn bất thế chi tài như bổn cung một chút!

Tiếp theo Lăng Tiếu để Điền lão đầu đi đến Điền gia cầm linh thảo cùng thú đan tới.

Điền gia vừa mới rồi lấy được tất cả của Tiếu gia, mà bản thân bọn họ cũng là gia tộc truyền thừa vạn năm, nội tình còn là có một chút.

Lăng Tiếu cũng không dám luyện đan ở bên trong Điền gia, liền bay tới nơi hoang dã ở bên ngoài Giang Thủy trấn khai phá động phủ để luyện đan dược.

Tiên Vu Dã, Điền lão đầu cùng Điền Giai Di rốt cuộc là lần đầu tiên thấy Lăng Tiếu luyện đan.

Nhìn động tác giống như nước chảy mây trôi kia, nhìn vẻ mặt luyện đan chăm chú kia, bọn họ biết Lăng Tiếu là Luyện dược sư hàng thật giá thật rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1733 - Không Bằng Ngươi Đi Đoạt!

- Thiên hạ kỳ nhân vô số, nhưng mà lão Dã ta vẫn là lần đầu tiên thấy kỳ nhân biến thái giống như lão đại a!

Tiên Vu Dã cũng không nhịn được nhẹ thở dài nói.

- Tiên Vu đại nhân, cung chủ hắn kỳ lạ ở chỗ nào?

Điền Giai Di có chút không hiểu hỏi.

Trên đời này không ít Luyện dược sư tất cả đều sẽ có thực lực không tầm thường, Điền Giai Di là đang tôn sùng Lăng Tiếu, nhưng lại muốn hiểu rõ hắn nhiều hơn, cho nên mới hỏi như vậy.

- Lão đại hắn không chỉ kiêm tu đa trọng thuộc tính đã đạt tới siêu phàm, hơn nữa còn là Thánh dược sư, đây còn không đủ kỳ lạ sao? Huống chi hắn đến này còn chưa tới trăm tuổi, chỉ sợ ở Thiên vực cũng khó tìm ra nhân vật yêu nghiệt biến thái giống như hắn, lần này chúng ta là đi theo đúng người rồi, ta tin tưởng ngày sau lão đại nhất định có thể trở thành tồn tại Thần Vương vô địch!

Tiên Vu Dã lộ ra vài phần mơ ước nói.

Điền lão đầu cùng Điền Giai Di ở một bên nghe xong, miệng đều há ra thật to, trong ánh mắt lại càng hiện lên ý sùng bái nồng đậm.

Trong mỹ mâu của Điền Giai Di lại càng hiện lên vài tơ tình ý.

Nàng dù là đệ nhất mỹ nhân của Giang Thủy trấn, nhưng mà cũng là một người có tình cảm, nàng từ nhỏ thân là thiên chi kiều nữ ở trong đệ nhất gia tộc nên nhãn giới cực cao, đối với thanh niên tài tuấn ở bên trong trấn đều là nhìn không thuận mắt.

Nhưng mà tuổi tác của Lăng Tiếu so sánh với nàng còn trẻ hơn không ít liền đã xuất sắc như vậy, trong nội tâm càng nhiều là tôn sùng, lại càng thêm vài phần yêu mến.

Ai bảo Lăng Tiếu không chỉ là ân nhân của cha nàng, cũng là đại ân nhân của Điền gia nàng, bộ dáng tuấn tú lại có bản lĩnh, đổi thành bất kỳ một nữ nhân nào đều muốn bị hắn mê đảo rồi.

- Tuyệt thế anh tài như thế, Điền Giai Di ta làm thị nữ cũng đáng.

Điền Giai Di lộ ra cười mỉm mà thầm nghĩ ở trong lòng.

Liên tục mấy ngày, ở trong phương thiên địa này cũng chợt hiện lên thiên địa dị tượng.

Thiên uy đáng sợ để cho người ta cảm thấy dị thường nhỏ bé.

Lăng Tiếu đem mấy khỏa Thánh Hoàng đan cùng với mấy chúc khỏa Thánh đan để vào trong tay của Điền lão đầu nói:

- Sau này cũng liền đi theo bổn cung rồi, chút đan dược này liền cấp cho tộc nhân của ngươi đi, hẳn có thể để cho bọn họ an tâm phát triển ở trong Giang Thủy trấn rồi.

- Đa tạ cung chủ!

Điền lão đầu kích động muốn quỳ xuống trước Lăng Tiếu, lại là bị hắn cứng

rắn ngăn trở.

- Lời gì cũng không cần nói, Lăng Tiếu ta sẽ không đối đãi không công bằng với bất kỳ một bằng hữu huynh đệ đi theo ta!

Lăng Tiếu nói.

Lúc này Tiên Vu Dã cũng hiện lên một cái "Cười gian" nói:

- Lão... Lão đại ngươi có thể thay ta luyện chế một chút đan dược hay không?

- Lão Dã ngươi muốn cái đan dược gì thì cứ nói? Chỉ cần ngươi nói được ra, lão đại đều có thể luyện chế cho ngươi!

Lăng Tiếu vỗ ngực hào khí nói.

Tiên Vu Dã lập tức cao hứng ứng nói:

- Đa tạ lão đại, vậy ngươi cũng luyện chế cho ta một chút Thánh Hoàng cùng Thánh đan đi.

- Cái này không thành vấn đề, ta còn có mấy khỏa, chỉ là lấy thực lực của ngươi căn bản không cần đến những đan dược này a?

Lăng Tiếu ứng nói.

- Không phải là cho ta, ta là tính toán để lại cho tộc nhân của ta, vài khỏa này sợ rằng không đủ, ngươi thay ta luyện chế một ngàn hoặc là mấy trăm khỏa liền đủ rồi, ta là cầu không cao đấy!

Tiên Vu Dã xoa xoa hai bàn tay cười nói.

Lăng Tiếu nghe lời này, sắc mặt xanh mét, một chân đạp lên trên người Tiên Vu Dã mắng nói:

- Không bằng ngươi đi cướp đoạt!

Trở lại Điền gia, đám người Điền Hữu Vi nhận được đan dược của Lăng Tiếu, từng cái đều vui quá mà khóc.

Có nhóm đan dược này, Điền gia bọn họ muốn mạnh lên còn có gì khó khăn.

Từng người của Điền gia đem Lăng Tiếu nhìn thành giống như thần minh đối với hắn cảm kích ân đức.

Lăng Tiếu nhưng không có thói quen bị bọn họ dây dưa như thế, để cho Điền lão đầu thay hắn đi đem người của Điền gia đều ngăn cản lại.

Lăng Tiếu đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, lại là bị Điền Giai Di gọi lại.

Lăng Tiếu xoay người nhìn lại Điền Giai Di động lòng người, phảng phất thấy được bóng dáng của Cát Bối Hân, đều là một bộ bạch thường trên thân, tóc đen như thác nước chảy xuống, mắt sáng răng khểnh, kiều mỹ động nhân, hắn không khỏi có chút si ngốc rồi.

Điền Giai Di thấy Lăng Tiếu thất thần, không khỏi ở trong lòng đắc ý thầm nghĩ:

- Không uổng công ta trang điểm một phen!

Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại hỏi:

- Điền tiểu thư có chuyện gì?

- Cung chủ làm tổn thọ nô tỳ rồi, cung chủ vẫn là gọi tên của ta đi.

Điền Giai Di lộ ra vài phần sợ hãi mà nói, tiếp theo nàng lại lộ ra vài phần xấu hổ hồng nhuận nói:

- Nô tỳ đến... Đến hầu hạ cung chủ tắm rửa thay quần áo!

- Ách, cái này vẫn là quên đi, ta có thói quen tắm rửa một mình, lại nói ngươi cũng không cần tự xưng là nô tỳ, Lăng Tiếu ta nhưng không phải là chủ nhân tàn bạo gì, ta cùng cha ngươi coi như là anh em kết nghĩa, nếu như ngươi chỉ là vì báo ân mà đi theo ta thì không cần như vậy, nếu không ngươi vẫn lưu lại gia tộc đi, theo bổn cung nhưng không có cuộc sống tốt đâu.

Lăng Tiếu chần chờ một chút mà nói.

Hắn đã trải qua thời điểm náo nhiệt với mỹ nữ rồi, hắn bây giờ chính là muốn nhanh chóng tìm được người hắn muốn, lại tìm được một chỗ an thân để đem thân nhân bên trong Trung vực mang đến đây cùng nhau chung sống là hắn liền thỏa mãn.

- Không, cung chủ, ngươi đã cứu phụ thân cùng Điền gia chúng ta, nô tỳ phát thệ của đời này vĩnh viễn phụng dưỡng ở bên cạnh cung chủ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ cung chủ chán ghét ta sao?

Điền Giai Di lô ra vẻ vô cùng kiên định nói, đồng thời trong mỹ mâu lại hiện ra lệ hoa ủy khuất.

- Điền... Giai Di ngươi hiểu lầm rồi, các ngươi đi theo bổn cung cũng không có gì, nhưng mà bổn cung nhưng không nghĩ tới đem các ngươi xem là hạ nhân a, ngày sau nếu là các ngươi cảm thấy bổn cung đối đãi không công bằng với các ngươi, các ngươi đại khái có thể rời khỏi.

Lăng Tiếu giải thích nói.

- Ta biết cung chủ rất tốt, cho nên Giai Di càng muốn đi theo hầu hạ bên cạnh cung chủ, thỉnh cung chủ không nên cự tuyệt có được không?

Điền Giai Di động lòng người người nói ra.

Điền Giai Di là một mỹ nhân khiến người ta khó có thể cự tuyệt.

Nhưng mà tối nay Lăng Tiếu vẫn là đem nàng cự tuyệt ở ngoài cửa rồi.

Không vì cái khác, liền vì hắn cùng Điền lão đầu từng hoạn nạn có nhau, hắn cũng không muốn liền như thế nào liền làm hủy hoại khuê nữ của nhân gia.

Chính cái gọi là quân tử thích cái đẹp, người xưa có câu, tuyệt đối không thể nã pháo lung tung, đây không phải là hành vi đạo đức.

Lúc Lăng Tiếu ở bên trong phòng tắm rửa, phía ngoài truyền tới một trận tỳ bà chi âm ai oán.

Một khúc này uyển chuyển động lòng người, người nghe được âm thầm khen không dứt.

- Cô nàng này ở trên đạo âm nhạc chỉ sợ không kém so với Hân nhi a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm tán thưởng nói.

Một đêm không nói, chỉ có vô số tỳ bà chi âm ưu mỹ xao động không ngừng.

Lăng Tiếu rời đi Trương gia rất nhiều ngày cũng đã đến lúc trở về rồi.

Bất quá Lăng Tiếu đã có kế hoạch tốt rồi, nhiều nhất ở Trương gia ngốc lại vài tháng, đến lúc đó cực phẩm huyền tinh ở trên người cũng đủ rồi, liền bắt đầu trước đi tìm sư phụ của hắn, sau đó lại nghĩ biện pháp đi đến Liên Hoa giáo, xem một chút có nhìn thấy Vân Mộng Kỳ hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1734 - Không Bằng Ngươi Đi Đoạt! 2

Ngày thứ hai, ở dưới sự liên tục giữ lại của Điền gia, Lăng Tiếu dứt khoát rời khỏi.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không có đem Điền lão đầu cùng Điền Giai Di mang đi.

Điền lão đầu vừa mới trơ về, để cho lão cùng tộc nhân vui vẻ một phen cũng là nên.

Huống hồ ngày sau còn phải rời khỏi Trương gia, đến lúc đó lại tìm bọn họ cùng nhau rời đi cũng được.

Sau mấy ngày, Lăng Tiếu trở lại bên ngoài Thạch Thiên thành.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn vào thành, một đạo nhân ảnh trước tiên ngăn cản ở phía trước Lăng Tiếu.

- Lăng trưởng lão đi mau, người của Cao gia muốn giết ngươi!

Sài Quán đi đến trước mặt Lăng Tiếu nhắc nhở nói.

- Chuyện cười, Trương gia chúng ta là đệ nhất đại gia tộc của Thạch Thiên thành, dựa vào cái gì mà sợ Cao gia bọn hắn!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng mà nói, hắn đã phòng bị rồi, đồng thời cảm ứng được có càng nhiều khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng lao lại đây.

- Lăng trưởng lão, ngươi... Ngươi vẫn là đi nhanh đi, Cao gia đã cùng gia tộc đạt thành hiệp nghị, ngươi... Ngươi bị trục xuất Trương gia, không còn là Trương gia trưởng lão rồi, sinh tử không có quan hệ với Trương gia!

Sài Quán cắn răng nói.

- Cái gì, gia chủ thật nói như vậy?

Lăng Tiếu kinh hô.

Tuy nói hắn sớm muộn có một ngày sẽ rời khỏi Trương gia, nhưng mà bây giờ lại là trước tiên bị người khác đuổi đi, tư vị này xác thật không được tốt cho lắm a.

- Nhanh đi đi, người của Cao gia sắp đến rồi!

Sài Quán lần nữa khuyên bảo nói.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Không đi được nữa rồi, bọn họ đã đến, Sàu Quán lần này ngươi liên lụy rồi.

Sài Quán lắc lắc đầu nói:

- Người của Cao gia sẽ không giết ta đâu, ta vẫn là người của Trương gia.

- Ha hả, không sai, là người của Trương gia thì chúng ta sẽ không giết, nhưng mà không phải là người của Trương gia, lại là cừu nhân của Cao gia chúng ta tự nhiên là không thể bỏ qua.

Một đạo cười lạnh truyền tới, mười mấy tên Thánh Hoàng đem Lăng Tiếu bao vây lại, nói chuyện là một gã Thánh Hoàng đỉnh phong.

Lăng Tiếu nhìn những người này một cái, tổng cộng có mười sáu người, có sáu người là cao cấp Thánh Hoàng,c òn lại đều là trung cấp Thánh Hoàng.

Một cỗ thực lực như vậy hẳn là tinh nhuệ đỉnh cấp nhất ở bên trong Cao gia rồi.

Xem ra Cao gia vì muốn tính mạng của hắn đã là hạ đủ tiền vốn.

- Người của Cao gia các ngươi thật không biết liêm sỉ, ở Đấu ngục tràng các ngươi vi phạm trước, hiện tại lại muốn rửa hận mà giết ta, còn thật là không có khí độ a!

Lăng Tiếu chế nhạo cười nói.

- Hừ, thiên tài của Cao gia ta bị tiện dân đáng chết như ngươi giết rồi, hôm nay mặc cho ngươi khua môi múa méo như thế nào cũng phải chết!

Thánh Hoàng đỉnh phong dẫn đầu kia hừ lạnh nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Ta hỏi ngươi, đám người Cao Đức là ngươi giết hay sao?

- Cao Đức là người phương nào? Ta chỉ nhớ là tàn sát qua mấy con chó hướng ta cắn loạn mà thôi!

Lăng Tiếu hết sức khinh miệt mà nói.

- Thật to gan, hôm nay ngươi chắp cánh cũng khó thoát, giết tiểu tử này cho ta!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia hiện lên hung mang nồng đậm quát lên.

- Tốt, đã như vậy hôm nay bổn cung ở Thạch Thiên thành lập uy, nhìn người

nào ngày sau còn dám lấy mạng của Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu hào hùng vạn trượng mà hét lên một tiếng, một thân khí thế trong nháy mắt tiêu thăng lên.

Lúc Lăng Tiếu ở Đấu ngục tràng, vốn định liên tục thắng trăm tràng để cho mọi người biết được uy danh của Lăng Tiếu hắn.

Nhưng mà sau khi đánh bại Tiên Vu Dã, liền cải biến sách lược rồi.

Cây tốt cũng sẽ bị gió rừng thổi bật rễ!

Đạo lý này vô cùng dễ hiểu, Lăng Tiếu không muốn mới tới Thiên vực liền làm cho người khác chú ý, nếu như chọc tới Thần Vương vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

Hôm nay Trương gia lại vì lợi ích có thể đem hắn bán đứng, mà Cao gia lại mấy lần muốn mạng của hắn.

Hắn lại không lập uy liền sẽ có tầng tầng phiền toái không dứt tìm tới.

Vậy dứt khoát tàn nhẫn một lần, đem những người này của Cao gia đều giết sạch, để cho bọn họ biết được kết cục của việc đắc tội Lăng Tiếu hắn.

Đoạn thời gian ở trong Trương gia này, Lăng Tiếu nhưng là đối với các đại thế lực ở trong Thạch Thiên thành đều có hiểu rõ đại khái, bên trong Cao gia cũng không có Thần Vương tọa trấn, cho nên hắn cũng không có cái gì phải sợ.

Chiến lực của Lăng Tiếu toàn bộ đánh ra, trong tay cầm lấy Kim Long Thương dẫn đầu ra tay tấn công, thẳng đến tên Thánh Hoàng đỉnh phong kia.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia không ngờ tới Lăng Tiếu lại dám đoạt trước xuất thủ, hắn cũng không có cái gì phải sợ, trong tay nhiều ra một thanh đại đao, khí thế tăng lên đến đỉnh phong, trảm ra vô số đao cương hướng về phía Lăng Tiếu tập quyển mà đi.

Kim Long Thương cùng với đại đao của đối phương đụng vào nhau phá ra trận trận tia lửa.

Lăng Tiếu vốn dĩ có thể làm cho vũ khí của đối phương trước tiên hủy đi, nhưng mà đại đao của nhân gia thật đúng là bất phàm, lại không thể đem nó hủy diệt.

Lúc này mấy địa cao cấp Thánh Hoàng khác của Cao gia cũng gia nhập vào trong vòng chiến, bọn họ nhất tề khóa chặt thân ảnh của Lăng Tiếu, cùng hướng về Lăng Tiếu xuất kích.

Bọn họ đều là cao thủ nhất đẳng ở bên trong Thạch Thiên thành, hơn nữa trên phương diện phối hợp tương đối có ăn ý, rất nhiều lực lượng đồng thời xuất kích, các loại không gian lực lượng va chạm không ngừng, phát ra thanh âm kinh thiên động địa. chương mới hơn tại doctruyen.org nhé các bạn

Lăng Tiếu bị giáp kích, coi như tốc độ siêu phàm cũng khó mà chạy ra khỏi phong tỏa của nhân gia, những lực lượng này toàn bộ oanh ở trên người hắn.

Nhục thể của hắn cho dù là biến thái nhưng mà muốn chống đỡ với hợp công của sáu người, chỉ sợ không chết cũng mất nửa cái mạng rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu đã quyết định toàn lực xuất chiến rồi, tự nhiên không hề có bất kỳ che giấu gì, thần hồn phân thân ở trong thức hải lập tức xuât hiện.

Thực lực của thần hồn so với chân thân Lăng Tiếu còn muốn cường đại hơn nhiều lắm, nó xuất thủ đem đại phộ phận lực lượng ngăn cản, mà chân thân

Lăng Tiếu thì chịu những lực lượng còn lại.

- Hôm nay liền giết đến thống khoái đi!

Hai cái Lăng Tiếu đồng thời kinh hét lên một tiếng, phân ra hai cái phương hướng xuất kích.

Chân thân Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương ở trong tay sử ra Phách Long thương quyết, uy lực của nó một điểm cũng không thua kém bất kỳ một gã Thánh Hoàng đỉnh phong nào, mà thần hồn của Lăng Tiếu thì lại đánh ra Cửu Dương Phần Thiên quyền, từng đạo quyền ý vô địch cuồn cuộn mà ra, tựa hồ muốn đem thiên địa đều oanh hủy.

Oanh long oanh long.

Tiếng chiến đấu đáng sợ vang lên không dứt, chấn đến phương viên mấy vạn dặm ở bên ngoài thành đều rung chuyển.

Bỗng dưng mấy bãi máu văng tung tóe lên, không ít tàn chi cũng tùy ý rơi xuống.

Chỉ thấy Thánh Hoàng của Cao gia vừa mới hợp lực công kích Lăng Tiếu cư nhiên chết đi bốn người.

Một màn này đem những trung cấp Thánh Hoàng chưa có tham chiến kia dọa cho sợ hãi kêu to một tiếng.

Một người độc chiến lục đại cao cấp Thánh Hoàng, chỉ ở trong mấy cái nháy mắt liền chết bốn người, thực lực này là đáng sợ bực nào.

- Làm sao lại có hai người, đây... Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Thánh Hoàng đỉnh phong kia của Cao gia thoáng cái phát mộng.

Hắn cảm giác được hai người Lăng Tiếu nà lại giống như là thân thể có cùng máu huyết, căn bản không giống như là thần niệm phân thân, hơn nữa chiến lực càng thêm đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1735 - Khiêu Chiến Tất Cả Người Của Cao Gia.

Quyền ý do quyền đầu kia oanh đến thiếu chút nữa đem đại đao Bán thần khí ở trong tay hắn chấn bay ra khỏi tay rồi.

- Người nào muốn mạng của Lăng Tiếu ta, người đó sẽ phải giao ra đại giá gấp trăm lần!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, Kim Long Thương cấp tốc xoay tròn, rất nhiều thương ảnh hướng về phía một gã cao cấp Thánh Hoàng bị dọa cho vỡ mật mà đi.

Mấy đạo Chân Long tuyệt thế gầm thét không nừng, đem người nọ trực tiếp bao phủ rồi.

Người nọ cố hết sức đem chiêu thức này của Lăng Tiếu ngăn cản, nhưng mà lại có một đạo hỏa sắc chỉ mang từ phía sau đột nhiên mà đến, trực tiếp xuyên thủng phòng ngự của hắn, xuyên qua thân thể của hắn, hỏa mang lưu lại ở trên người hắn trong nháy mắt biến thành hỏa thế hừng hực đem hắn đốt thành tro tàn.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nhất thời trên trán đổ mồ hôi, hắn thật không gnhix đến Lăng Tiếu lại biến thái đến trình độ như vậy.

Bọn họ đều là nhìn qua biểu hiện của Lăng Tiếu ở Đấu ngục tràng, tuy nói có bản lĩnh vượt giai mà chiến, nhưng mà cũng chưa thấy có thể lợi hại hơn so với Thánh Hoàng đỉnh phong a.

Huống hồ bầy giờ sáu người bọn họ hợp kích, lại ở trong nháy mắt đã chết đi

mấy người.

Đây đơn giản là để cho người ta khó có thể tiếp nhận được.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia cuối cùng cũng ý thức đến lúc Lăng Tiếu ở Đấu ngục tràng căn bản còn chưa xuất hết toàn lực.

- Các ngươi còn sững sờ ở đó làm gì, mau mau xuất thủ kích sát hắn!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia đối với những trung cấp Thánh Hoàng còn lại quát lên.

Những trung cấp Thánh Hoàng kia mới phản ứng trở lại, đem linh thú của mình triệu hồi ra dùng hết toàn lực oánh át Lăng Tiếu.

Chỉ là lúc này ở bên cạnh Lăng Tiếu đã nhiều ra một nam nhân mang theo mặt nạ, còn có một con Địa Thứ Long uy mãnh khác, một người một thú đồng thời xuất kích, đem những trung cấp Thánh Hoàng kia oanh đến thất linh bát lạc, tử thương một mảnh.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia thì lại là bị thần hồn của Lăng Tiếu đánh đến liên tục thổ huyết.

Bất quá hắn cũng là cao minh, lại thừa thế lui về, không có ý định lại ham chiến nữa.

- Lăng Tiếu, ngươi đừng đắc ý, Cao gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia lưu lại lời nói tàn nhẫn.

- Cao gia các ngươi có tha cho ta hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là bây giờ ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trên ngón tay hội tụ lực lượng toàn thân.

Một đạo chỉ mang này lấy tốc độ tuyệt luân đuổi theo Thánh Hoàng đỉnh phong kia, trực tiếp đem thân thể của hắn xuyên thủng, oanh nổ lên.

Một bãi máu lớn ở bên ngoài của thành không ngừng tung tóe, rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh đến quan chiến đều là kinh hô không thôi.

Một bên khác, Tiên Vu Dã cầm thần phủ trong tay đại khai đại hợp mà trảm xuống, mà Địa Thứ Long cũng là phệ huyết vô cùng, đem những trung cấp Thánh Hoàng kia đánh đến thân thể không còn.

- Ha ha, thống khoái thống khoái, lão Dã, hôm nay chúng ta liền lôi đài, xem một chút người của Cao gia có dám ứng chiến hay không, huynh đệ chúng ta thề đem già trẻ Cao gia bọn họ tiêu diệt từng người.

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói, tiếp theo hắn hướng về phía trong thành hét lớn:

- Hôm nay Lăng Tiếu ta mở lôi đài, khiêu chiến tất cả người của Cao gia, có gan thì đi ra ứng chiến, Lăng Tiếu ta toàn bộ tiếp nhận! Những loại nhút nhát như Cao gia các ngươi ở trong Đấu ngục tràng thua không không dậy nổi cũng thi thôi, lại còn phái người mấy lần đến giết ta, thực sự cho Lăng Tiếu ta là cái sàng mềm sao? Các ngươi đã không cần mặt mũi, hôm nay Lăng Tiếu ta cũng sẽ cùng các ngươi hảo hảo vui đùa một chút, xem một chút những kẻ vô sỉ như các ngươi có dám ứng chiến hay không.

- Ta nói lão đại, nếu là bọn họ thật sự vô sỉ không dám chiến thì làm như thế nào?

Tiên Vu Dã ở một bên hỏi.

- Ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể đem danh hiệu vô sỉ này cấp cho người của Cao gia bọn họ!

Lăng Tiếu buông buông tay nói.

Lăng Tiếu lấy lực lượng một người kích sát lục đại cao cấp Thánh Hoàng của Cao gia, lại có cao thủ thần bí tương trợ.

Việc này nhất thời ở bên trong Thạch Thiên thành chợt xôn cao lên.

Hơn nữa Lăng Tiếu ở ngoài thành còn lấy thiên địa làm lôi đài, trực tiếp khiêu chiến tất cả người của Cao gia, bất luận là già trẻ đều có thể, thậm chí cho phép tất cả người của Cao gia cùng nhau xuất chiến.

Ở trên tường thành, một gã Thánh Hoàng thống lĩnh lộ ra vẻ tôn sùng lẩm bẩm nói:

- Lăng Tiếu này thật quá cường hãn rồi, trừ phi là những thế lực kia đều đi ra, nếu không thì không có ai có thể đơn đả độc đấu với hắn.

Tên còn lại ở bên cạnh hắn gật gật đầu nói:

- Đúng vậy a, yêu nghiệt như vậy thật là đáng sợ, lúc đó ta nghe nói hắn ở bên trong Đấu ngục tràng liên tục thắng hai mươi trận, cũng đem Cao Chiến cùng Man phong tử oanh sát, đã cảm thấy hắn vô cùng cường hãn rồi, hôm nay tận mắt nhìn thấy thật là để cho người khác đại khai nhãn giới.

Ở trong thành, chỗ nào cũng đều tràn đầy tiếng nghị luận về Lăng Tiếu cùng Cao gia.

- Lúc này có trò vui để xem rồi, không nghĩ đến Lăng Tiếu lại dám lớn mật như thế, ở ngoài thành mở lôi đài khiêu chiến tất cả người của Cao gia, phần

bá khí này là tấm gương cho chúng ta a!

- Ai nói không đúng đâu, Cao gia lần này xác thực quá mức rồ, ở Đấu ngục tràng bọn họ vốn là đầu tiên can thiệp, bây giờ lại phái người vây sát nhân gia, thật là thua người lại thua trận, chở sợ ngay cả gia nghiệp cũng muốn thua luôn a!

- Lăng Tiếu kia không phải được Trương gia mời về làm ngoại môn trưởng lão rồi sao? Làm sao bên phía Trương gia không có phản ứng?

- Ha hả, Trương gia ngại nhân gia là tiện dân đi, ta nghe nói thành chủ đại nhân mang theo trưởng lão nội môn của Thanh Nguyệt cung tới đây, muốn đem Lăng Tiếu tiến cử đi làm nội môn đệ tử của Thanh Nguyệt cung, chỉ là Lăng Tiếu tu luyện đa trọng thuộc tính khó có thể đột phá cảnh giới Thần Vương, nghĩ đến chính là bởi vì như vậy cho nên Trương gia cảm thấy Lăng Tiếu là người không quan trọng đi.

- Cho dù không trở thành Thần Vương, nhưng mà hắn một khi đạt tới cao cấp Thánh Hoàng, chắc hẳn muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân dưới Thần Vương cũng không phải là vấn đề a, đây cũng là nhân tài hiếm có rồi.

Ở trong Trương gia, Trương Liên Hoa tức giận trùng trùng tìm phụ thân Trương Trấn Hoa của nàng quát lên:

- Phụ thân, vì cái gì lại đem Lăng Tiếu đá ra khỏi Trương gia, việc này lại không thương lượng với ta một chút, ngươi rốt cuộc là thu chỗ tốt gì của Cao gia?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1736 - Khiêu Chiến Tất Cả Người Của Cao Gia. 2

Trương Trấn Hoa cười nói:

- Nữ nhi ngoan, ngươi đây là thế nào, Lăng Tiếu kia chỉ bất quá là ngoại môn trưởng lão, tuy nói có chút thực lực nhưng cũng không đáng được chúng ta bảo vệ, Cao gia xuất ra thù lao trọng yếu muốn tính mạng của hắn, ta cũng bất quá là đưa ra một cái nhân tình thuận lợi mà thôi.

- Phụ thân ngươi làm sao lại hồ đồ như thế a!

Trương Liên Hoa có chút bất phẫn nói.

Trương Trấn Hoa nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Như thế nào, đừng nói là ngươi thích tên tiểu tử kia rồi, đây cũng không phải là tính cách của ngươi a!

Hiểu con gái không ai bằng cha, tính tình của Trương Liên hoa là dạng gì, Trương Trấn Hoa đều biết rõ, dĩ vãng nhưng nam nhân được nữ nhi của hắn coi trọng tuyệt đối không vượt qua một tháng sẽ bị nàng vứt bỏ.

Hắn nhưng không nhận thấy Trương Liên Hoa là thật tâm thích Lăng Tiếu.

Trương Liên Hoa tức giận mà chà chà chân nói:

- Ngươi có biết Lăng Tiếu ở bên ngoài rốt cuộc đã làm gì hay không?

- Có thể làm gì, không phải là bị người của Cao gia vây sát sao, có phải là đã

bị bắt hoặc bị giết chế rồi hay không?

Trương Trấn Hoa hỏi lại.

- Không sai, hắn là bị người của Cao gia vây sát, nhưng mà người của Cao gia lại là toàn bộ bị hắn giết chết, hơn nữa hắn còn ở ngoài thành mở lôi đài, khiêu chiến tất cả người của Cao gia.

Trương Liên Hoa ní.

- Cái gì, Cao gia chẳng lẽ chỉ phái mấy tiểu lâu la đi qua sao?

Trương Trấn Hoa kinh hô.

- Lâu la cái gì, bọn họ phái Thánh Hoàng đỉnh phong Cao Long, còn có ngũ đại cao cấp Thánh Hoàng cùng với mười tên trung cấp Thánh Hoàng, nhưng mà bọn họ vây sát không được, ngược lại đều bị giết chết, thực lực của Lăng Tiếu này cường đại như vậy, ngươi bây giờ rõ ràng chưa, cho dù ngày sau hắn không có cách nào trở thành Thần VƯơng nhưng mà hắn tuyệt đối có thể đi ngang Thạch Thiên thành, người nào có thể làm gì được hắn, phụ thân ngươi đem hắn đẩy ra khỏi Trương gia chúng ta, đối với chúng ta là trăm hại mà không có một lợi, nếu là hắn được gia tộc khác chiêu lãm, đây là tổn thất của chúng ta, huống hồ hắn chắc chắn sẽ hận Trương gia chúng ta.

Trương Liên Hoa giải thích nói.

Sau khi nghe xong, thần sắc của Trương Trấn Hoa trở nên có chút xấu hổ lên.

Vốn là hắn cảm thấy Lăng Tiếu chỉ bất quá là tiện dân, dù có chút thực lực nhưng cũng không có tiền đồ gì có thể nói.

Mấy ngày trước Cao gia phái người đến đưa cho Trương gia bọn họ không ít thứ tốt, mục đích đúng là để Trương gia không đếm xỉa đến chuyện của Lăng Tiếu, Trương Trấn Hoa nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý.

Nhưng mà hôm nay nghe lời nói của nữ nhi, trong lòng xác thật là hối hận.

Bất quá hắn thân là nhất gia chi chủ, tự nhiên sẽ không vì một ngoại nhân mà thừa nhận sai lầm của mình.

- Lăng Tiếu kia trốn được vây sát cũng liền thôi đi, hắn lại dám mở cái gì mà lôi đài khiêu chiến Cao gia, thật sự cho là Cao gia ngồi không sao?

Trương Trấn Hoa khinh thường nói.

- Phụ thân, bây giờ người vẫn còn xem thường Lăng Tiếu sao, hắn lần này đi ra ngoài tìm được một bằng hữu, hộ thân linh thú của bằng hữu kia nhưng là Địa Thứ Long cửu giai đỉnh phong, không có bán Thần cảnh xuất ra, chỉ sợ Cao gia không làm gì được bọn họ a!

Trương Liên Hoa nói.

- Vậy thì như thế nào, ngươi sẽ không nghĩ tới để cho phụ thân đi nói xin lỗi với Lăng Tiếu, để cho hắn trở lại Trương gia chúng ta đi, đây tuyệt không thể nào!

Trương Trấn Hoa nói.

Trương Liên Hoa biết nhiều lời vô dụng, chỉ có thể chà chà chân thối lui ra khỏi phòng, hướng về phía bên ngoài thành bay đến.

Lúc này, ở trong Cao gia, cao tầng của Cao gia triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Cao gia gia chủ Cao Thường giận dữ, đem một cái chén ngọc tinh bóp thành nát bấy:

- Buồn cười, đừng cho là Cao gia chúng ta không người, Cao Sinh, Cao Mãn đâu, theo ta đi ra ngoài thành đem tiểu tặc kia trảm xuống!

- Gia chủ, tuyệt đối không thể, Cao Long trưởng lão cũng bị tiểu tặc kia trảm sát, chúng ta mạo muộn xuất kích thế này nhất định sẽ bị hắn kích sát từng người!

Một gã cao cấp Thánh Hoàng khuyên bảo nói.

- Chẳng lẽ để cho người của Cao gia chúng ta ra hết hay sao? Đây để cho người khác nhìn Cao gia chúng ta như thế nào!

Cao Thường nóng giận nói.

- Gia chủ, ta cho là nên mời mấy vị lão Thánh Hoàng kia ra, bọn họ hợp lực chắc hẳn muốn bắt được Lăng Tiếu kia cũng không phải là vấn đề, chỗ mấu chốt là trợ thủ kia ở bên cạnh hắn vô cùng cường đại, hơn nữa còn có Địa Thứ Long cửu giai đỉnh phong, không có Bán thần khí khó có thể thương tổn đến nó một chút nào!

Lại có một người nói.

- Chủ ý này không tệ, trừ mời mấy vị lão Thánh Hoàng đi ra, còn phải đem bát đại Thánh Hoàng tu luyện Thiên La Địa Võng trận xuất thủ, bọn họ liên hợp lại uy lực của nó không kém so với mấy vị Thánh Hoàng kia.

Cao Thương phân phó nói.

Song lúc này một gã Thánh giả vội vàng từ bên ngoài chạy đến kêu lên:

- Bẩm báo gia chủ, đại... Đại tiểu thư cùng Tứ thiếu gia tự mình mang theo người đi tìm Lăng Tiếu kia xả giận rồi.

- Cái gì, các ngươi làm sao không ngăn cản bọn họ, mau... Mau phái người đuổi theo bọn họ, tuyệt đối không thể để cho bọn ho tùy hứng mà làm!

Cao Thường thất sắc nói.

Ở ngoài cửa nam của Thạch Thiên thành đã tụ tập rất nhiều Thánh Hoàng cường giả.

Bọn họ đứng ở trên tường thành nhìn thanh niên nhân thần phong tuấn lãng, uy phong lẫm liệt bá khí mười phần kia ở nơi xa, trong mắt tràn đầy vẻ kính trọng.

Cư nhiên lấy lực lượng của một người dám khiêu chiến một đại gia tộc, chỉ sợ đây là từ cổ chí kim đều ít có người dám làm hành động như vậy.

Bất quá trận chiến này của Lăng Tiếu là thắng hay bại, Lăng Tiếu cũng được đưa vào trong sử sách.

Phạm Quan Trường thân là thành chủ cũng dứng ở trong đó, trong lòng lại là thầm than thở nói:

- Vĩnh viễn chỉ là thiên hạ đệ nhất nhân dưới Thần Vương sao? Ta nghĩ sư huynh lần này sợ đều muốn nhìn nhầm rồi.

Lúc này mấy chục cỗ khí tức cường đại từ trong thành bắn ra.

Một đạo tiếng hét vang lên:

- Tiện dân Lăng Tiếu, ngươi khi Cao gia ta không người, bổn tiểu thư tự thân

đến đem ngươi bầm thây vạn đoạn, thay Chiến đệ ta của ta báo thù rửa hận!

Thuận theo thanh âm này rơi xuống, một cái trường tiên giống như linh xà hướng về mặt của Lăng Tiếu quất tới.

Lăng Tiếu di hình hoán vị, khiến cho trường tiên kia chỉ là quất ở trên tàn ảnh của hắn.

Hắn thấy rõ người đến, nguyên lai là một nữ tử xinh đẹp ước chừng ba mươi tuổi, người mặc một bộ tử sắc trù đoạn, đem thân hình của nàng kia làm nổi bật lên phong vận thành thục, hấp dẫn động nhân.

Trong mắt nàng hiện lên sát ý nồng đậm, để cho Lăng Tiếu tạm thời không có tâm tư đi thức thức.

Nàng này chính là con gái của Cao Thường, tên là Cao Diễm Hồng, tu vi trung cấp Thánh Hoàng, thiện dùng trường tiên, tọa kỵ chính là cửu giai Hỏa Vân Hồ.

- Chẳng lẽ Cao gia không có người đến sao? Cư nhiên ngay cả nữ nhân đều phái ra!

Lăng Tiếu mang theo vẻ miệt thị nhìn đám người Cao Diễm Hồng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1737 - Bổn Cung Ngay Cả Nữ Nhân Cũng Giết!

- Hừ, tỷ tỷ ngươi đừng xuất thủ, đợi ta đem tiện dân này bắt lại!

Một tên nam tử ở bên cạnh Cao Diễm Hồng hừ lạnh một tiếng, cầm trường mâu trong tay cùng với hộ thân linh thú của hắn nhất tề hướng về phía Lăng Tiếu oanh sát mà đi.

Hộ vệ của Cao gia ở một bên nhìn chằm chằm vào, phòng ngừa thiếu gia nhà mình bị thương hại.

- Liền dựa vào thực lực như vậy của ngươi, đến bao nhiêu bổn cung giết bấy nhiêu!

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, Kim Long Thương trong tay hướng về phía nam tử kia đập phá đi xuống.

Đinh đương!

Trường mâu ở trong tay nam tử kia trực tiếp bị Kim Long Thương của Lăng Tiếu đánh gãy, chuôi thương trực tiếp oanh lên một của hắn, đem hắn giết chết tại chỗ.

- Tứ đệ!

Cao Diễm Hồng hét lên một tiếng, lại một lần nữa hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

Tốc độ của Hỏa Vân Hồ cực nhanh, vừa phun ra hỏa diễm, vừa hướng về

phía Lăng Tiếu trảo tới.

Người của Cao gia cũng không dám tiếp tục để cho Cao Diễm Hồng một mình chiến đấu, phân ra đối với Lăng Tiếu liên tục xuất ra sát chiêu.

- Quần ẩu a, đem ta xem như không tồn tại a!

Tiên Vu Dã bất phẫn hét lên một tiếng, huy lấy song phủ mang theo Địa Thứ Long giết về phía người của Cao gia.

Oanh long oanh long!

Tiếng kịch chiến đáng sợ càng không ngừng vang lên, đem hết thảy đồ vật phía dưới bọn họ đều hủy diệt.

- Nữ nhân thì sao? Bổn cung ngay cả nữ nhân cũng giết!

Lăng Tiếu không muốn dây dưa với Cao Diễm Hồng, một tay nắm chặt trường tiên của nàng, trực tiếp đem nàng kéo lại, Kim Long Thương không chút lưu tình hướng về bụng nàng đâm tới.

Cao Diễm Hồng đại kinh, lập tức vứt bỏ trường tiên mà lui về phía sau.

Chỉ là Lăng Tiếu lại không muốn bỏ qua cho nàng, thân hình lần nữa chớp động, thương ảnh lần nữa bá đạo mà hướng về phía trước đâm tới. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Tặc tử ngươi dám!

Một đạo tiếng kinh hống vang lên, một đạo thất luyện đáng sợ từ một cái phương hướng khác trùng kích tới, đem thương ảnh của Lăng Tiếu oanh bay.

Cao Diễm Hồng thoát được một kiếm, ở một bên không ngừng vỗ lấy bộ ngực đang phập phồng, cả người cũng là bị dọa đến xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mà đúng lúc này một trận đau nhói từ phía sau người nàng truyền đến.

Nàng kêu thảm một tiếng, không cam lòng nhìn trường thương đã xuyên thấu thân thể của nàng, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Vốn bổn cung rất ít khi giết nữ nhân, muốn trách thì trách Cao gia các ngươi đối địch với ta!

Lăng Tiếu nói một tiếng, đem thi thể của Cao Diễm Hồng ném bay ra ngoài.

- Tặc tử thật độc ác, hôm nay không phải ngươi chính thì là ta vong!

Cao cấp Thánh Hoàng đi theo đám người Cao Diễm Hồng mà đến kia quát lên một tiếng, thi triển ra một thân bản lĩnh tiến công Lăng Tiếu.

Chỉ là Lăng Tiếu hôm nay lại không hề lưu tình chút nào, dựa vào tốc độ vô song né tránh công kích, Phong Thần Thối đá ra từng trận tử sát chi khí hướng về phía người nọ đạp tới.

Chiến lực của Lăng Tiếu toàn bộ mở ra, lực lượng của mỗi một thối là cực kỳ kinh khủng, cao cấp Thánh Hoàng kia lại không có phòng ngự biến thái giống như Tiên Vu Dã, trực tiếp bị Lăng Tiếu đá đến quanh thân đều là cước ảnh.

Từng cỗ tử sát chi khí kia trực tiếp hủ thực da thịt của cao giai Thánh Hoàng kia, để cho hắn chết ở trong tiếng kêu thảm, cuối cùng ngay cả xương cũng đều không còn một chút.

Lăng Tiếu giết đến hứng khởi, trực tiếp không đếm xỉa đến công kích của mấy tên Thánh Hoàng cùng Thánh giả có thực lực bình thường của Cao gia, Kim Long Thương ở trong tay hắn giống như là chỉ điểm giang sơn, ùy ý đều oanh ra công kích đáng sợ, đem bọn họ giết đến mảnh giáp không còn.

Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long tổ hợp lại đồng dạng là tương đối đáng sợ, cho dù là Thánh Hoàng đỉnh phong ở trước mặt bọn hắn cũng không chịu nổi một kích.

Người quan chiến ở trên tường thành, từng người đều nhìn đến tình huống nghiêng về một bên, để cho bọn họ đều nhịn không được mà kinh hô lên.

- Lăng Tiếu này không hổ là người đánh qua Đấu ngục tràng, thủ đoạn sát phát quả đoán thế này thật là để cho người khác mở rộng tầm mắt.

- Lần này Cao gia cho dù đem Lăng Tiếu bắt lại, chỉ sợ cũng phải giao ra cái giá thảm trọng a!

- Ai bảo trợ thủ ở bên cạnh Lăng Tiếu đồng dạng cũng là đáng sợ chí cực, bất quá ta cảm thấy thân hình hắn có chút giống như Man phong tử, nếu không phải tận mắt nhìn thấy Man phong tử chết rồi, ta tuyệt đối nghĩ đây chính là hắn.

- Cho dù bọn họ có lợi hại đi nữa, chỉ sợ sau hôm nay bọn họ đều phải chết, Cao gia nhưng không chỉ có một điểm tích lũy này mà thôi, chắc chắn sẽ có lão bất tử đi ra, nói không chừng sẽ có lá bài tẩy kinh người nào đó xuất hiện, đến lúc đó bọn họ chỉ có một đường chết rồi.

Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên cùng với Sát Thiên ở một góc của tường thành cũng đều đang nhìn Lăng Tiếu giống như sát thần vô tình.

- Ta muốn đi giúp phu quân!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1738 - Thiên La Địa Võng Trận.

Nhìn Lăng Tiếu thế đơn lực bạc, Ngọc Nhu Phỉ nhịn không được muốn đi ra tương trợ.

Phong Thanh Duyên vội vã kéo nàng lại nói:

- Nhu Phỉ, không thể lỗ mãng, lấy thực lực của Tiếu nhi còn có thể ứng phó được, huống hồ hắn cũng là người hiểu rõ, cũng sẽ không phải không có chỗ dựa.

- Nhưng mà hắn khiêu chiến chính là một cái thế lực, nếu là nhân gia đến mấy trăm người, hắn làm sao chịu nổi!

Trên mặt của Ngọc Nhu Phỉ tràn đầy lo lắng nói.

- Sẽ không, thế lực trong Thạch Thiên thành rất nhiều, giữa lẫn nhau cũng sẽ có cừu oán, bọn họ thoáng cái phái đi nhiều người giết Tiếu nhi như vậy, người khác chắc chắn sẽ thừa dịp trống rỗng mà vào, người của Cao gia bọn họ sẽ không mạo hiểm như vậy.

Phong Thanh Duyên ứng nói.

Huyền Diệu ở một bên gật đầu nói:

- Phông tiền bối nói cũng đúng, chúng ta chỉ có thể yên lặng xem biến, không thể gia nhập chiến cục, không thể lộ ra thân phận, chúng ta phải hoàn toàn tin tưởng cung chủ.

Trên miệng hắn thì nói như vậy, nhưng mà trong lòng hắn đang thay Lăng Tiếu đổ ra một phen mồ hôi lạnh mà thầm nghĩ:

- Lần này cung chủ mạo hiểm như thế, chẳng lẽ không biết bên trong Thiên vực này ở mội chỗ đều tiềm tàng tồn tại đáng sợ sao, hi vọng có thể gặp hung hóa cát.

Mấy chục người Cao Chiến lần này đi tới không đến một khắc chung đã bị Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã giết đến không còn một tên.

Mùi máu tanh ở bầu trời bên ngoài thành không ngừng tản mạn ra, trên mặt đấy vẩy lên huyết dịch đỏ tươi cùng vô số tàn chi, để cho người ta nhìn mà ác tâm không dút.

- Lão đại, lần này có phải là chơi lớn hay không, Cao gia cũng không phải là tiểu gia tộc a!

Tiên Vu Dã đi đến bên cạnh Lăng Tiếu hỏi.

Hắn tới Thạch Thiên thành sớm hơn một năm so với Lăng Tiếu, ít nhiều cũng biết một chút thế lực tình huống ở trong thành.

- Vốn liền muốn chơi lớn một lần, chúng ta lấy Cao gia lập uy mới có thể để cho người khác không dám dò xét chúng ta!

Lăng Tiếu ứng nói.

Tiên Vu Dã nói:

- Nếu là người của nhân gia đều xuất thủ thì làm sao?

Còn có thể làm gì? Ba mươi sáu kế trốn là thượng sách!

Lăng Tiếu lộ ra một nụ cười giảo hoạt nói.

Tiên Vu Dã giơ lên ngón tay cái cười nói:

- Quả nhiên là hảo kế, lão Dã bội phục vạn phần!

Lăng Tiếu cũng không ngốc đến nỗi cùng Cao gia đập nồi dìm thuyền, hắn chỉ là lập uy đem những người này kinh sợ, mới sẽ không có người lại đến khi phụ hắn.

Nếu như tất cả cao thủ của nhân gia xuất ra hết, chỉ sợ hắn có thần hồn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ở lúc này lại có rất nhiều khí tức đáng sợ từ bên trong thành bay lướt ra.

Những người này từng người đều so với những người trước đây thì cường đại hơn nhiều lắm, lại có năm tên Thánh Hoàng đỉnh phong, tám tên cao cấp Thánh Hoàng cùng với hai mươi trung cấp, đê cấp Thánh Hoàng.

Đây có thể nói là thực lực đỉnh cấp của hơn phân nửa Cao gia ở chỗ này rồi.

Lúc lão giả cầm đầu kia di động đồng thời amng theo từng trận tử điện lôi lực, khí thế kia cực độ bá đạo.

Khi những người này nhìn thấy rất nhiều thi thể cùng vết máu ở phụ cận Lăng Tiếu, từng người bị tức đến không nhẹ.

Lão giả Lôi thuộc tính kia là một trong những Thái thượng trưởng lão của Cao gia, tên là Cao Phẩm Nguyên, hắn giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã quát lên:

- Tiện dân đáng chết, các ngươi thật tàn nhẫn, lại giết nhiều đệ tử của Cao

gia ta như vậy, hôm nay đem các ngươi băt slaij, treo ngược ngoài tường thành đánh lên thi thể trăm ngày, lấy đó tiết mối hận của Cao gia ta!

- Lão tặc thật độc ác, ta sợ ngươi a!

Lăng Tiếu vỗ ngực cười nói, nào có nửa phần vẻ mặt sợ hãi.

- Nhanh chóng bố trí Thiên La Địa Võng trận, đem bọn họ giết cho ta!

Cao Phẩm Nguyên không thích nói lời thừa với Lăng Tiếu, đối với tám tên cao cấp Thánh Hoàng kia phân phó.

Tám tên cao cấp Thánh Hoàng kia tuân lệnh, lập tức đem linh thú của riêng mình triệu hồi ra, cư nhiên đều là thuần một loại cửu giai đê cấp Kim Ti Tri Chu.

- Giở trò quỷ gì!

Lăng Tiếu cảnh giới lên, khí thế càng không ngừng tăng lên.

Tám tên cao cấp Thánh Hoàng cùng tám đầu Kim Ti Tri Chu kia đem Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã vây lấy, một người ở trong đó quát lên:

- Bố trí Thiên La Địa Võng!

Thuận theo thanh âm của hắn rơi xuống, tám người đòng thời hạ lệnh cho Kim Ti Tri Chu của mình, từng sợi kim ti lấy mắt thường khó có thể thấy được hướng về phía Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã đang ở trên bầu trời xen lẫn vào nhau.

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhảy lên, lập tức đối với Tiên Vu Dã nói:

- Lão Dã mau phân tán ra đi, không nên bị những kim ti kia quấn quanh

Lời của Lăng Tiếu vừa dứt, hắn đem Tiên Vu Dã còn đang trong sững sờ đá bay ra khỏi vây công của tám người.

Lăng Tiếu cũng bị dính líu, kim võng kia do vô số kim ti bện thành hướng về phía hắn bao phủ đến.

Lăng Tiếu hét lên mootjt iếng, đem Kim Long Thương cất vào, một đôi long quyền hướng về phía kim võng oanh tới.

Tử sắc liệt hỏa hừng hực chạm vào kim võng không ngừng thiêu đốt lên, nhưng mà thiên hỏa cũng không thể đem những tơ vàng này trong nháy mắt đốt hủy, phải biết rằng chỗ lợi hại nhất của cửu giai Kim Ti Tri chu này chính là kim ti mà chúng nó uẩn dục ra, cho dù là cao cấp Thánh Khí cũng không thể dễ dàng đem nớ chém đứt.

Thiên hỏa dù là không vật nào là không thể đốt, nhưng mà đối mặt với một chút vật hiếm gặp cũng không thể trong thời gian ngắn liền đem chúng nó thiêu đốt rụng.

Đnag ở lúc kim ti võng kia hướng về phía Lăng Tiếu hạ xuống, tám tên cao cấp Thánh Hoàng này cũng đồng thời xuất thủ, bọn họ đánh ra từng đạo lực lượng trói buộc, đem Lăng Tiếu tỏa định ở trung gian, để cho hắn không có cách nào né tránh được trong thời gian ngắn.

Kim ti võng đem Lăng Tiếu trói buộc lại chắc chắn rồi.

- Lão đại!

Tiên Vu Dã kinh hống một tiếng, muốn mang theo Địa Thứ Long không để ý hết thảy mà đi cứu Lăng Tiếu.

Chỉ là lúc này Cao Phẩm Nguyên lại cũng là Thánh Hoàng đỉnh phong đồng thời hướng về phía Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long xuất thủ.

Oanh long oanh long!

Những người của Cao gia từng người dều xuất ra toàn lực, người cùng thánh thú cũng là toàn lực xuất kích, muốn đem Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long oanh sát.

Chỉ là Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long cường hãn nhất chính là phòng ngự, không quản bọn hắn công kích toàn lực cái gì, lại là không tạo thành thương hại quá lớn đối với bọn ọ.

Tiên Vu Dã giống như là dã thú gào thét một tiếng:

- Ta giết hết những tạp chủng các ngươi!

Hắn vũ động song phủ, từng đạo phủ mang đáng sợ hướng về phía tứ phương trảm tới.

Man lực của Tiên Vu Dã hoàn toàn đánh ra, mỗi một đạo lực lượng so với Thánh Hoàng đỉnh phong bình thường còn cường đại hơn vài phần.

Mấy tên Thánh Hoàng đỉnh phong kia của Cao gia bị bức đến liên tiếp lùi lại, trong đó còn có hai người bị trọng thương.

- Các ngươi lui ra đi, để ta đến trảm hắn!

Cao Phẩm Nguyên rống lên một tiếng với những người khác, mang theo Tử thương hướng về phía Tiên Vu Dã giết qua.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng dưng giáng xuống lôi điện lực bám vào trên

người của Cao Phẩm Nguyên, đồng thời lực lượng của hắn đại trướng, tử thương hướng về phía Tiên Vu Dã huy vũ mà đi, một con tử xà hướng về phía Tiên Vu Dã cắn nuốt mà tới.

Hộ thân linh thú Lôi Xà của hắn thì lại cùng với một ít thánh thú khác vây sát Địa Thứ Long.

Tiên Vu Dã phong ngự kinh người nhưng mà vẫn bị lực lượng cường thế này của Cao Phẩm Nguyên giật đến chân cũng tê liệt không thôi.

Luận lực lượng hắn không thua bất luận kẻ nào, nhưng mà công kích Lôi thuộc tính vĩnh viễn là công kích thuộc tính cường đại nhất, thực lực của Cao Phẩm Nguyên lại ở trên hắn, trong lúc nhất thời hắn căn bản không có cách nào đột phá công kích của Cao Phẩm Nguyên.

Bất quá hắn lại không nhận thấy sẽ bại bởi Cao Phẩm Nguyên, lấy man lực của hắn chống đỡ tiếp, Cao Phẩm Nguyên đều muốn bị hắn chấn sát.

Chỉ là trong lòng hắn lại vô cùng lo lắng cho tình huống của Lăng Tiếu.

Ngọc Nhu Phỉ ở trên tường thành thấy được tình huống của Lăng Tiếu, thiếu chút nữa không nhịn được ra tay xuất thủ.

- Phu nhân đừng vội, cung chủ có thiên hỏa giúp đỡ, tuyệt đối có thể phá phòng ngự đấy! Chúng ta bây giờ tuyệt đối không nên lộ ra, bằng không cung chủ sẽ càng thêm nguy hiểm.

Huyền Diệu khuyên bảo nói.

Nếu như Lăng Tiếu bất thình lĩnh có thêm trợ thủ, Cao gia tuyệt đối sẽ liều lĩnh xuất thủ, đến lúc đó sẽ không biết sẽ gặp phải cực diện như thế nào.

Bên phía Lăng Tiếu, hắn bị kim ti võng vây khốn, lại gặp phải oanh kích đồng thời của những người khác, đem thân thể của hắn oanh đến đau đớn không chịu nổi, tạng phủ cũng xuất hiện dấu hiệu lệch vị trí.

Trong đó có hai tên Thánh Hoàng lại càng cầm Thánh khí trong tay hướng về đầu của Lăng Tiếu trảm xuống, muốn kết thúc tính mạnh của hắn.

Người ở trên tường thành đều cho là Lăng Tiếu sẽ mất mạng rồi.

- Muốn mạng của Lăng Tiếu ta, các ngươi còn không đủ tư cách!

Lăng Tiếu bị những kim ti này trói đến khó chịu, quanh thân cũng hiện ra vết máu, hắn rống giận một tiếng, thần hồn trong thức hải thấu qua kim ti võng mà xuất hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1739 - Thiên La Địa Võng Trận. 2

Thần hồn của Lăng Tiếu vũ động Cửu Dương Phần Thiên quyền, trực tiếp đem hai tên cao cấp Thánh Hoàng đang oanh sát tới đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, chân thân Lăng Tiếu phát ra thiên hỏa cuồn cuộn không dứt, muốn mau chóng đem kim ti thiêu đốt rụng.

Hắn sợ lại trì hoãn một khắc sẽ bị bát đại Kim Ti Tri Chu này kéo thành thịt vụn.

Vô số tử hóa dọc theo kim ti hướng bốn phương lan tràn mà đi.

Mấy đại cao cấp Thánh Hoàng khác ý thức đến đại sự không ổn, đều muốn lần nữa xuất thủ trảm sát Lăng Tiếu.

Chỉ là thần hồn của Lăng Tiếu có thể so với tồn tại cấp bậc Bán thần, chiến lực của hắn căn bản không phải là bất kỳ Thánh Hoàng đỉnh phong nào có thể so sánh được, mà vô địch quỳ ý hắn huy xuất lại càng uy mãnh vô cùng.

Phương thiên địa này cũng bị chấn đến càng không ngừng run rẩy lên.

Mấy tên Thánh Hoàng kia muốn hướng về Lăng Tiếu giết đến đều bị đánh cho trọng thương bay ngược ra.

Lúc này thiên hoa của Lăng Tiếu dọc theo kim ti thiêu đốt đến chỗ Kim Ti Tri Chu rồi.

Kim ti nhất thời thiêu không được, nhưng mà Kim Ti Tri Chu lại là dễ dàng

thiêu chết.

Chúng nó linh trí đại khai cho nên không phải là linh thú bình thường, ở trước lúc thiên hỏa đến chỗ chúng nó, liền trước một bước đem kim ti kia cắt đứt, đồng thời càng không ngừng rút lui, tránh đi kết cục bị thiêu đốt mà chết.

Kim Ti Tri Chu vừa lui, những kim ti kia trên người Lăng Tiếu liền bị hắn dễ dàng tránh thoát ra.

Thần hồn của Lăng Tiếu ở một bên khác trong nháy mắt phân hóa ra rất nhiều phân thân, hướng về mấy tên Thánh Hoàng kia oanh sát mà đi.

Lực lượng của thần hồn vốn là cường đại vô cùng, mà uy lực của quyền ý vô địch hắn đánh ra có thể nghĩ được.

Mấy đại Thánh Hoàng kia ngay cả trốn cũng không kịp, tất cả đều bị đánh nát thân thể mà chết, hộ thân linh thú Kim Ti Tri Chu của bọn họ cũng vì vậy mà diệt mất.

Mọi người ở trên tường thành thấy được một màn như thế đều là mở to miệng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng.

- Làm sao lại có hai cái Lăng Tiếu, hơn nữa so với một cái kia còn mạnh hơn, coi như là phân thân cũng sẽ không chân thật như vậy a, ta cảm ứng đến còn có cảm giác huyết nhục, chẳng lẽ bọn họ là song bào thai hay sao?

- Đngs nói là Lăng Tiếu tu luyện cái bí pháp phân thân gì có thể để cho một người biến thành hai người chiến đấu, nhưng mà phân thân còn mạnh hơn so với chân thân, đây đây chuyện lạ mà trước nay chưa từng có a!

- Không thể hiểu nổi, nguyên lai Lăng Tiếu có chỗ dựa này, khó trách hắn

dám khiêu chiến tất cả người của Cao gia, người này thật là đáng sợ!

- Không sai, ai có thể lợi hại giống như hắn thế này, chỉ sợ dưới Thánh Hoàng đã không có ai là đối thủ của hắn rồi.

- Đây... Đây chẳng lẽ là thần hồn!

Thành chủ Phạm Quan Trường ở trong lòng kinh hô lên.

Mắt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc nồng đậm.

Hắn vừa mới rồi một mực chú ý tới chiến đấu ở bên ngoài thành, nhất là nhất cử nhất động của Lăng Tiếu đều ở trong quan sát của hắn.

Lăng Tiếu đầu tiên là bị vây, đang ở lúc khẩn cấp lại là dựa vào một cái Lăng Tiếu khác hư không hiện ra.

Nếu như chỉ là phân thần thần niệm ngược lại là rất dễ dàng cảm ứng được đến, bởi vì phân thân thần niệm sẽ kém chân thân nhiều lắm, hơn nữa không phải là thân thể huyết nhục.

Nhưng mà một cái Lăng Tiếu khác xuất hiện, hắn lại la có thẻ cảm ứng đến cảm giác vô cùng chân thật, đó tuyệt đối là tồn tại thực thể.

Muốn phân thân cùng ngưng thực giống như nhục thân, trừ phi chính là đạt tới Thần Vương thành tựu thần hồn mới có thể có thủ đoạn thế này.

Chỉ là thần lực mà Lăng Tiếu bày ra rõ ràng không có cảnh giới Thần Vương a!

Nhưng mà dưới tình huống bình thường sẽ không có người trước tiên có được thần hồn, trừ phi là một ít thể chất vạn năm khó gặp ra, mà cái thể chất

đó liền được xưng là thần thể, đã có được ưu thế tuyệt đối để thành tựu Thần Vương.

Chỉ là dù cho Lăng Tiếu có thần thể, trước tiên có được thần hồn, nhưng mà cũng chưa nghe nói qua cái thuyết pháp có cái thần hồn nào sẽ cường đại hơn so với chân thân a, nhiều nhất có thể ngang với thực lực của chân thân đã là vô cùng tốt rồi.

Đây chính là chỗ mà Phạm Quan Trường trăm mối vẫn không có cách giải.

Bất quá hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu tuyệt đối có ưu thế tiên thiên, bằng không nhân gia làm sao trẻ tuổi như thế liền đạt tới thực lực như vậy, phải biết rằng Lăng Tiếu nhưng là năm loại thuộc tính đồng tu a!

- Xem ra lần này sư huynh thật nhìn nhầm rồi, Lăng Tiếu này không chỉ có thể tiến vào cảnh giới Thần Vương, có lẽ còn có thể trở thành tồn tại cường hãn nhất trong Thần Vương cảnh a!

Phạm Quan Trường ở trong lòng khẳng định nói.

Người khác không rõ nguyên nhân vì sao thần hồn của Lăng Tiếu so với chân thân của hắn mạnh hơn nhiều lắm.

Kỳ thật có hai cái nguyên nhân trọng yếu, thứ nhất Lăng Tiếu vốn là tinh tu tinh thần lực, hơn nữa Tam Phân Quy Nguyên thần công cùng Cổ hoàng thần công đều có công hiệu phụ giúp đối với linh hồn, lúc thần hồn của Lăng Tiếu chưa thành, linh hồn phân thân của hắn đã ở trong lôi hải đoán tạo một phen, thực lực đã ẩn ẩn có thể trên chân thân rồi, sau đó thành tựu thần hồn thì thực lực của nó so với chân thần cượng đại hơn nhiều lắm cũng là chuyện hợp tình hợp lý; thứ hai chính là thực lực của chân thân Lăng Tiếu chỉ bất quá là cảnh giới Thánh Hoàng, nhưng mà hắn lại lợi dụng Khống Thần quyết, dùng linh hồn luyện hóa lực lượng của mẫu thai, trước một bước đạt

tới cảnh giới thần hồn, hơn nữa còn thành tựu huyết nhục, thần hồn này cường đại hơn so với chân thân cũng không có gì kỳ lạ.

Phải biết rằng trên đời này nhưng không có mấy người có thể sử dụng linh hồn tu luyện giống như Lăng Tiếu.

Nếu như ngày sau Lăng Tiếu đạt tới Thần Vương cảnh, thần hồn lực lượng của hắn cũng theo đó mà tăng trưởng, có thể nói thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu cũng sẽ tiến giai trước một bước.

Bất quá nếu như Lăng Tiếu đình chỉ tu luyện tinh thần lực mà nói, lực lượng nhục thân kia của hắn sớm muốn cũng sẽ có ngày đuổi kịp lực lượng thần hồn.

Sau khi Lăng Tiếu phá trận, đem mấy đại Thánh Hoàng kia tru sát, lại lập tức hướng về phía những người khác của Cao gia giết tới.

Mấy đại Thánh Hoàng đỉnh phong kia của Cao gia đều đem linh thú triệu hồi ra hợp lực kích sát Lăng Tiếu.

Một trận chiến này chính là ba ngày ba đêm, hoàn toàn là một tràng cục diện không chết không thôi.

Tiên Vu Dã cùng Địa Thứ Long giết đến cả người là máu, Tiên Vu Dã cuối cùng là đem lực lượng của Cao Phẩm Nguyên tiêu hao hết, đem hắn trảm ở dưới thần phủ của mình.

Nhưng mà mặt nạ trên khuôn mặt của Tiên Vu Dã cũng đã bị bạo liệt rồi, lộ ra khuôn mặt trước kia, nhưng mà hắn lại không quản được nhiều như vậy.

Địa Thứ Long kia là cường đại nhất trong tất cả thánh thú, nhưng mà số lượng của đối phương xác thật quá nhiều, cho dù thực lực của nó cường hãn,

ở dưới lúc kích sát bảy, tám đầu thánh thú, quanh thân nó có rất nhiều vết thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1740 - Đại Gia Lăng Tiếu Còn Chưa Giết Đủ Đâu! (1)

Lăng Tiếu cũng là không tốt đến nơi nào, thực lực thần hồn của hắn mặc dù cường đại, nhưng mà lực lượng tiêu hao quá lớn, sau khi hắn kích sát mấy đại Thánh Hoàng đỉnh phong kia phải đem nó đưa trở về trong thức hải tĩnh dưỡng.

Hắn dù là bị thương không nhẹ, nhưng mà hắn có Cổ Hoàng thần công đang không ngừng phục hồi thương thế, lại thỉnh thoảng phục dụng đan dược, trạng thái so với Tiên Vu Dã cũng là tốt hơn nhiều.

Cao gia cuồn cuộn không dứt phái người đi đến, nhưng mà Thánh Hoàng cường đại nhất đều bị giết đến gần hết.

Hai người một thú, đó chính là cả người tắm máu chân chính.

Người ở trên tường thành quan chiến từng cái đều kích động không dứt.

Bọn họ cũng là từng thấy qua nhiều cường giả chiến đấu, nhưng mà hai người một thú khiêu chiến tất cả Thánh Hoàng của một đại gia tộc, phần bá khí này thực sự khó gặp.

Bọn họ từng người đều lộ ra vẻ khâm phục, trong lòng bọn họ cũng đối với hai người này kính sợ không thôi.

Đây mới là cường giả chân chân chính chính a!

Cao gia bị giết đến sợ hãi, bọn họ liên tiếp bị giết chết hơn một trăm Thánh Hoàng, nhưng mà lại không có cách nào đem Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã

trảm ở ngoài tường thành.

Bọn họ không dám tiếp tục phái bất luận kẻ nào xuất hiện khiêu chiến nữa.

Bởi vì bọn họ biết muốn đối phó với hai người một thú này mà không có thực lực Bán Thần Vương trở lên là tuyệt đối không làm được.

Lăng Tiếu đem một gã Thánh Hoàng của cao gia cuối cùng đến khiêu chiến một thương đóng ở trên tường thành, vết máu loang lổ dọc theo tường thành thong thả chảy xuống, lộ ra vẻ đặc biệt hung ác đáng sợ.

Lăng Tiếu lăng không bay vút đi, bàn tay khẽ hấp đem Kim Long Thương thu hồi lại, một con tuyệt thế Chân Long càng không ngừng gầm thét ở trên đỉnh đầu hắn, khí thế hoàng giả kia quấn lấy quanh thân hắn giống như là đế hoàng để cho người khác không khỏi có cảm giác thần phục.

- Cao gia tiểu nhân vô sỉ, còn có bản lĩnh gì, mau đi nhận lấy cái chế, đại gia Lăng Tiếu còn chưa giết đủ đâu!

Long mục của Lăng Tiếu như điện, cả người lưu chuyển kim quang, khí thế rộng lớn hướng về phía bên trong Thạch Thiên thành rống lên.

Cao gia tiểu nhân vô sỉ còn có bản lĩnh gì, mau đi ra nhận lấy cái chết, đại gia Lăng Tiếu còn chưa giết đủ đâu!

Thanh âm này giống như lôi đình chợt vang, cơ hồ toàn thành đều có thể nghe được thanh âm này không ngừng hồi đãng.

Một lúc lâu, đã không có bất kỳ người nào dám đi khiêu chiến Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã rồi.

Tiên Vu Dã phục dụng đan dược khôi phục, lộ ra vẻ vô cùng hào sảng cười

nói:

- Lão đại vài ngày này là thời gian mà lão Dã ta giết đến thống khoái nhất, Cao gia tiểu nhân vô sỉ còn không có đi ra khiêu chiến với đại gia ngươi, không quản đến a, ha ha...

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã hào khí trùng thiên, giống như là hai tôn sát thần để cho người ta tôn sùng vô cùng.

Một ngày này hai người nhất định dương danh Thạch Thiên thành rồi.

Bọn họ ngẩng đầu mà bước về hướng cửa thành đi tới.

Nhóm hộ vệ thủ hộ cửa thành kia tách sang hai bên, đều hướng về phía Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã hành lễ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vô cùng kính sợ.

Thành chủ Phạm Quan Trường tự mình dẫn người đi ra ngoài nghênh đón hai người bọn họ.

- Ha ha, chiến lực của hai vị thực sự kinh thiên động địa, ngay cả Cao gia cũng khiêu chiến được, thật là để cho bổn thành chủ khâm phục không thôi.

Phạm Quan Trường hết sức nhiệt tình mà hân thưởng cười nói.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ khiêm tốn nói:

- Thành chủ đại nhân quá khen, nếu không phải Cao gia ép người quá đáng, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như vậy, còn thỉnh thành chủ đại nhân bỏ qua!

- Vô phương, Cao gia thua người lại thua trận, bọn họ đã không có tư cách ở chỗ này sống nữa rồi, tin tưởng sẽ có càng nhiều người cảm thấy hứng thú

với bọn họ, Lăng Tiếu ngươi không cần lo lắng lại sẽ có người đến tìm ngươi quấy rầy!

Phạm Quan Trường khoát tay nói, ngừng một chút hắn lại nhìn về phía Tiên Vu Dã nghi ngờ hỏi:

- Man phong tử ngươi lại không chết, bên trong Đấu ngục tràng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy được Lăng Tiếu đem Tiên Vu Dã giết ở trên Đấu ngục tràng, nhưng mà hôm nay hắn lại hảo hảo mà xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn cùng Lăng Tiếu sóng vai chiến đấu, đây thật sự là để cho hắn nghĩ không ra.

- Như thế nào, chẳng lẽ còn nghĩ đem lão Dã ta đưa tới làm thành Man tử bình thường thay các ngươi tê sát!

Tiên Vu Dã lộ ra lệ khí quát lên.

Liên tục sát lục mấy ngày, cái huyết tính hiếu chiến kia hoàn toàn kích phát, cũng không quản người ở trước mắt này có phải là thành chủ hay không, làm hắn tức giận thì theo đó mà giết.

Lăng Tiếu từ bên cạnh trừng mắt với Tiên Vu Dã nói:

- Lão Dã không được vô lễ!

Tiếp theo hắn lại nhìn về phía Phạm Quan Trường nói:

- Thành chủ đại nhân, Man phong tử đã chết rồi, hắn là huynh đệ Tiên Vu Dã của ta, đại nhân ngươi có phải là nhận nhầm người rồi hay không!

Phạm Quan Trường cười to nói:

- Đúng đúng, mắt của bản thành chủ bị hoa rồi, thật là nhìn nhầm vị huynh đệ này, đến đến, hôm nay bổn thành chủ thiết yến khoãn đãi hai vị, còn thỉnh hai vị cho một điểm mặt mũi mới được a!

- Thành chủ đại nhân khách khí, đay là chúng ta đây hưởng một chút ánh sáng của thành chủ đại nhân mới đúng!

Lăng Tiếu ứng nói.

Hắn đối với Phạm Quan Trường người này còn coi là có một điểm hảo cảm, người này là nhất phương thanfhc hru, lại là không có cái khí thế ỷ thế khinh người kia, càng không lộ ra thần sắc khinh bỉ gì đối với bọn họ.

Người này dù không thể thâm giao, nhưng mà cũng hết sức không thể trở thành địch nhân, tốt nhất làm thành quan hệ bằng hữu bình thường là tốt nhất.

- Lăng trưởng lão ngươi nên trở về gia tộc mới đúng, bên trong tộc đã chuẩn bị cho ngươi rất nhiều tư nguyên, cũng thăng cấp ngươi làm nội môn trưởng lão, có thể vào bên trong tộc đại hội nghị sự.

Một đạo thanh âm thanh thúy ngân linh từ không xa truyền lại.

Chỉ thấy Trương Liên Hoa mặc một bộ qua quần diễm lệ, hướng về phía Lăng Tiếu chân thành đi lại.

Nàng vốn nhìn đã phong tao, mà nàng lúc này di động lại càng giống như là thủy xà, lắc lư cái mông tròn, bộ ngực ưỡn cao, một bộ hấp dẫn động lòng người, khiến cho rất nhiều nam nhân nhìn thấy mà thèm thuồng không thôi.

Lăng Tiếu cũng không muốn thụ cái ân này, lập tức cự tuyệt nói:

- Đa tạ hảo ý của Trương tiểu thư, chỉ là ta nghe nói Trương gia đã đem ta trục xuất gia tộc, vị trí nội môn trưởng lão của các ngươi sợ rằng vô duyên với Lăng Tiếu ta rồi!

Lăng Tiếu dù là vứt bỏ hắn, nhưng mà Lăng Tiếu không muốn trở mặt với Trương Liên Hoa, hắn từng sống qua ở bên trong Trương gia, nhưng là biết bên trong Trương gia có lẽ có Bán Thần Vương tồn tại, thế lực kia tuyệt đối không phải là Cao gia có thể so sánh được, bằng không bọn họ làm sao có thể trở thành đệ nhất đại gia tộc ở Thạch Thiên thành được.

Nam nhân nào mà không thích cái đẹp, nam nhân nào mà không vụng trộm!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1741 - Đại Gia Lăng Tiếu Còn Chưa Giết Đủ Đâu! (2)

Lăng Tiếu thích mỹ nhân, cũng thích vụng trộm, nhưng mà đối với kẻ bị vạn người cưỡi lại không có hứng thú quá lớn.

Lúc đó hắn tạm thời phải ở bên trong Trương gia, hắn vốn định ủy khuất chính mình một lần, nhưng mà Trương Liên Hoa lại không quý trọng, lại cùng Phong sư huynh của nàng phóng đãng.

Mà nay hắn bị Trương gia vứt bỏ, để cho hắn cùng người của Cao gia huyết chiến mấy ngày mấy đêm.

Bây giờ đánh xong rồi mới nói ra lời tốt với hắn, người mù cũng có thể thấy được phong cách làm việc của Trương gia là để cho long người lạnh ngắt cùng vô sỉ đến bực nào.

Lăng Tiếu sớm muộn sẽ rời khỏi Trương gia, chỉ là hiện tại sớm một bước mà thôi.

Trương Liên Hoa không vì lời nói của Lăng Tiếu mà tức giận, ngược lại là kề sát Lăng Tiếu vài phần, trên khuôn mặt hiện lên vẻ si mê lạc lạc thanh thanh nói:

- Ta biết ngươi tức giận, nhưng đây không phải là chủ ý của ta, chỉ cần ngươi chịu trở về Trương gia chúng ta, nhân gia... Nhân gia tùy ngươi làm như thế nào đều được!

Lăng Tiếu không muốn ngó ngàng tới hoa ngôn xảo ngữ của Trương Liên Hoa, nhẹ nhàng tách ra khỏi nàng, đối với Phạm Quan Trường nói:

- Phạm thành chủ, chúng ta đi thôi, đánh mấy ngày rồi, bụng ta đều đói chết!

Tiên Vu Dã ở một bên cũng phụ họa nói:

- Không sai, bụng của ta cũng rất đói rồi, không biết thành chủ đại nhân có chuẩn bị thịt linh thú thượng đẳng hay không, một mình ta có thể ăn nửa đầu thịt linh thú đó.

- Ha ha, được dược, chỉ cần các ngươi có thể ăn, bao nhiêu cũng có!

Phạm Quan Trường cười to nói, tiếp theo hắn đối với Trương Liên Hoa nói:

- Trương tiểu thư nếu như không ngần ngại có thể cùng chúng ta đi thưởng thức đấy!

- Ừ, vậy Liên Hoa cung kính không bằng tuân lệnh rồi!

Trương Liên Hoa không do dự liền nhận lời, nàng còn vô cùng đắc ý hướng về phía Lăng Tiếu ném đi một cái mỵ nhãn.

Chỉ tiếc Lăng Tiếu đối với cái này làm như không thấy.

Đang lúc đoàn người hướng về phía phủ thành chủ mà đi, Cao gia nhận lấy công kích hợp lực của những thế lực khác.

Một gia tộc truyền thừa gần vạn năm liền triệt để bị diệt như thế.

Trong một đoạn thời gian liên tục, ở bên trogn Thạch Thiên thành đều lưu truyền hành động của Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã.

Có thể nói bởi vì hai người này lại đem một đại gia tộc hủy diệt, đây nhưng không phải là người bình thường có thể làm được.

Ở một chỗ thương phố giao dịch xa hoa trong thành, có một gã Thánh Hoàng vội vã hướng về phía trên lầu cao nhất đi tới.

Tên Thánh Hoàng này đến trước cửa nhẹ nhàng gõ vài tiếng, sau đó quỳ xuống một gối nói:

- Đại nhân Tiểu đã trở về rồi!

Một lúc sau, bên trong phòng truyền đến một đạo thanh âm nói:

- Tiến vào đi!

Sau khi Thánh Hoàng kia đi vào, hai bàn tay cung kính đem một khỏa ký lục thủy tinh châu để lên trên bàn ở bên cạnh lão giả đang nằm ở trên ghế thái sư.

- Đại nhân, đây là tình hình vài ngày nay, ngài có thể nhìn xem một chút!

Thánh Hoàng kia một mực khom người, trên mặt mang theo vẻ cung kính nói.

Lão giả kia thong thả mở mắt ra, khí thế của lão bỗng thay đổi, từ lão nhân ở gần nhà biến thành lão giả uy nghiêm mười phần, cho người khác một loại áp lực vô hình đáng sợ.

Lão đem ký lục thủy tinh châu cầm vào trong tay xem xét.

Trong này rõ ràng chính là ký lục tràng ảnh mà Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã vài ngày nay chiến đấu với những người của Cao gia mà lưu lại.

Lúc lão giả kia rõ ràng thấy nhiều ra hai cái Lăng Tiếu, trong con mắt phát tán ra tinh mang đại thịnh, đồng thời không nhịn được kinh hô lên:

- Cư nhiên là huyết nhục thần hồn!

Thần sắc trên khuôn mặt của lão giả càng lúc càng kích động, cuối cùng không nhịn được mà cười to lên:

- Ha ha, tốt tốt... Khó trách lúc trước ở trong Đấu ngục tràng có thể phá được phòng ngự của Man phong tử, nguyên lai là còn có chỗ dựa cường đại như vậy a, còn chưa tới cao cấp Thánh Hoàng liền ngưng luyện thành huyết nhục thần hồn rồi, hơn nữa còn chưa đến trăm tuổi, thiên tư như thế không thể không nói là có một không hai, nhưng là dõi mắt ra cả Thiên Long vực đều là cực độ khó tìm rồi, chỉ sợ chỉ có một chút thần thể hoặc Thần Vương chuyển sinh mới có thể so sánh được.

Ngừng một chút lão đối với Thánh Hoàng kia nói:

- Nhanh, nhanh đi đem tiểu tử này mời đến cho ta... Không, vẫn là ta tự mình đi một chuyến, bằng không không hiển lộ ra thành ý của chúng ta.

- Đại nhân, cái này làm sao có thể, ở chỗ này có ai đáng giá để ngươi hạ mình đi gặp, vẫn là do Tiểu đi mời hắn tới!

Thánh Hoàng kia lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

- Không không... Ngươi nhanh chóng mang theo mấy người đi theo lão phu mời hắn.

Lão giả vội vàng ngăn cản nói.

Không đến một lúc sau, một cỗ hào xa do mấy đầu Thất giai Liệt Văn Hổ kéo lấy hướng về phía phủ thành chủ đi tới.

Người ở trên đường nhìn thấy cỗ hào xa nào đều là tránh ra, trong ánh mắt

tràn đầy vẻ kính sợ.

Sau một nửa thời thần, hào xa do Liệt Văn Hổ kéo đi này dừng ở trước đại môn của phủ thành chủ.

Lúc này Lăng Tiếu đang cùng với Tiên Vu Dã, thành chủ Phạm Quan Trường uống đến hứng khởi.

Trương Liên Hoa lại là bởi vì giữa đường bị người nhà gọi về mà trở về rồi.

- Lăng lão đệ, sau này ta gọi ngươi như vậy đi, sư huynh ta không có nhãn quang nên không nhìn được lão đệ là thiên tài tuyệt đỉnh, lại không dám thu ngươi vào cung, đây tuyệt đối là tổn thất của Thanh Nguyệt cung chúng ta.

Phạm Quan Trường uống một ngụm rượu, hồng quang đầy mặt mà nói.

- Thành chủ đại nhân, Phùng trưởng lão đều là tuệ nhãn nhìn người, ta tu luyện đa trọng thuộc tính, con đường phía trước khó đi a!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng nói.

- Lão đệ chớ xem ta là người ngoài, không ngần ngại mà nói thì gọi ta là Phạm lão ca đi, ta là người bản lĩnh không lớn, nhưng chính là thích kết giao bằng hữu, nhân tài giống như Lăng lão đệ nhưng là ngàn năm khó gặp.

Phạm Quan Trường nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Ngươi dù là tu luyện đa trọng thuộc tính, nhưng mà lấy niên kỷ trẻ tuổi như thế của ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới này, chắc hẳn lão đệ cũng có thần công tu luyện độc hữu của mình, ta kiên trì tin tưởng lão đệ ngày sau tuyệt đối có thể ở bên trong Thiên vực đại phóng dị thải.

- Ha hả, Phạm lão ca ngươi nói quá rồi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Ta nói lão đại ngươi cũng đừng khiêm tốn, ta cũng cảm tháy lời này của Phạm lão ca là đúng, không tới trăm năm chỉ sợ người nhất định bước vào Thần Vương!

Tiên Vu Dã vừa cắn một khối thịt vừa nói.

Trên mặt hắn tràn đầy dầu mỡ, nhìn đến hết sức lỗ mãng, đây chính là cá tính hào sảng độc hữu của Man tộc nhân, hết sức thật tình.

- Ha ha, Tiên Vu lão đệ cũng không tệ, ngươi đã kích phát huyết mạch Man tộc của ngươi rồi, tin tưởng nếu như chuyện này truyền đi, tộc nhân các ngươi nhất định sẽ tìm đến ngươi.

Phạm Quan Trường cười to, tiếp thao hắn lại nói:

- Hai vị lão đệ không biết sau này có tính toán gì không?

Lăng Tiếu ứng nói:

- Tạm thời còn chưa có cái tính toán gì!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1742 - Bổn Cung Nhưng Là Sẽ Xấu Hổ Đấy! (1)

Tiên Vu Dã lại ở một bên nói:

- Lão đại ngươi không phải là muốn nói kiếm huyền tinh sao? Dựa vào thủ đoạn Thánh dược sư của ngươi, muốn kiếm bao nhiêu có bấy nhiêu!

Bỗng dưng chén ngọc ở trong tay Phạm Quan Trường trong nháy mắt bị hắn bóp vỡ rồi.

Một khuôn mặt sững sờ của hắn nhìn Tiên Vu Dã nói:

- Ngươi vừa mới nói cái gì?

Tiên Vu Dã lắc lắc đầu nói:

- Ta nói lão đại muốn kiếm huyền tinh thì có cái gì không đúng?

- Không, ta là nói một câu ở phía sau kia!

Phạm Quan Trường lại vội vàng nói.

- Dựa vào thủ đoạn Thánh dược sư của lão đại ta, muốn kiếm bao nhiêu có bấy nhiêu? Lời này có vấn đề gì sao?

Tiên Vu Dã không hiểu nói.

Lúc này ánh mắt của Phạm Quan Trường dừng lại ở trên người của Lăng Tiếu nói:

- Lăng lão đệ ngươi... Ngươi còn là một gã Thánh dược sư?

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Phạm lão ca để ý những chuyện nhỏ này làm gì, bên trong Thiên vực ngay cả Thần dược sư cũng có không ít, Thánh dược sư nho nhỏ lại tính là cái gì!

Lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là thừa nhận một cái thân phận khác của mình.

Phạm Quan Trường đúng là kích động không nói ra lời.

Hắn làm sao nghĩ đến Lăng Tiếu lại yêu nghiệt như thế, lấy niên kỷ không tới trăm tuổi đạt tới thực lực trung cấp Thánh Hoàng cũng thì thôi đi, lại còn là một gã Thánh dược sư, thiên phú như vậy ở bên trong Thiên vực cũng tuyệt đối là tồn tại phượng mao lân giác a!

- Không được, ta nhất định phải hướng bên trong cung tiến cử ngươi, lấy bản lĩnh của Lăng lão đệ chỉ sợ lập tức có thể làm được nội môn trưởng lão, ở bên trong cung ngay cả một cái Thần dược sư cũng không có đâu.

Phạm Quan Trường hạ xuống quyết tâm nói.

- Phạm lão ca không cần như thế, kỳ thật mà nói, ta tạm thời không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào, như vậy có quá nhiều trói buộc.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu cự tuyệt nói.

- Ai, xem ra Thanh Nguyệt cung chúng ta không có phúc rồi, bất quá có thể thấy được thiên tài như Lăng lão đệ là phúc khí của lão Phạm ta, đến đến, chúng ta đối ẩm một chén, hôm nay không say không về!

Phạm Quan Trường có chút thất vọng mà thở dài một hơi nói.

Đúng lúc này một đạo thân ảnh vội vã thẳng bước đi tới nói:

- Bẩm báo thành chủ, Liệt đại nhân đến!

- Cái gì mà Liệt đại nhân để cho hắn đi qua một bên... Cái gì, ngươi nói Liệt đại nhân đến!

Phạm Quan Trường đầu tiên là vô tình nói một tiếng, tiếp theo thân thể run rẩy, bỗng đứng lên quát to.

- Chính là vị đại nhân kia đã đến cửa!

Người đến bẩm báo kia nói.

- Chẳng lẽ vị đại nhân kia có đại sự gì, lại làm phiền hắn tự mình đến, nhanh... Nhanh theo ta cùng đi ra nghênh đón!

Phạm Quan Trường nói một tiếng, cũng không tiện chào hỏi Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã, lập tức hướng về bên ngoài phủ đi ra.

Tiên Vu Dã có chút bất mãn nói:

- Phạm lão ca là chợt có chuyện quan trọng, thấy người nào cũng sợ lớn hãi nhỏ!

Lăng Tiếu ở một bên cười nói:

- CHắc là một đại nhân vật đi, ngươi mau ăn no, chúng ta vẫn sớm rời đi, đừng phiền nhiễu Phạm lão ca nghênh đón quý khách!

Không đến một lúc sau, một trận bước chân từ ngoài cửa truyền tới.

- Lăng lão đệ, ngươi mau ra đây, Liệt đại nhân muốn tự mình tiếp kiến ngươi!

Người còn chưa tới, thanh âm của Phạm Quan Trường liền đã lớn tiếng truyền lại đây.

- Liệt địa nhân là ai?

Trong lòng Lăng Tiếu nghi ngờ nói một tiếng liền đứng lên.

Hắn còn chưa đi ra khỏi chỗ ngồi, một gã lão giả đã xuất hiện ở trước cửa cười nói: xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Không cần kinh động, là lão phu muốn đến xem phong thái của tiểu hữu một chút mà thôi.

Lăng Tiếu nhìn lão giả hiền lành này, long mục lập tức co rút lại, hắn rõ ràng cảm ứng được lão giả này là tồn tại để hắn sinh ra cảm giác uy hiếp nồng đậm nhất từ khi hắn đi tới Thiên vực tới nay.

- Bán Thần Vương!

Trong đầu Lăng Tiếu lập tức nhảy ra ba chữ này.

THần hồn của Lăng Tiếu có thể nhìn thấy được tất cả những người có thực lực Thần Vương trở xuống, mà có thể để hắn sinh ra uy hiếp cùng áp bức thì thực lực phải đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương trở lên mới được, mà lão giả ở trước mắt này không nghi ngờ chính là một gã Bán Thần Vương chân chính.

- Lăng lão đệ, Tiên Vu lão đệ, vị này là Liệt Tán đại nhân, đó là đại nhân tôn quý nhất trong Thạch Thiên thanfhc húng ta, hắn vẫn là lần đầu tiên đến quý phủ ta, thật là để cho chỗ này của ta rực rỡ a!

Phạm Quan Trường hết sức hưng phấn mà giới thiệu.

- Ra mắt Liệt Tán đại nhân!

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã đều là hành lễ nói.

Một nhân vật có thể để cho Phạm Quan Trường cung kính tiếp đãi như thế, vậy thân phận nhưng là không thấp a!

- Đừng nói lời thừa, lần này lão phu đến đây là muốn gặp Lăng Tiếu tiểu huynh đệ một chút, quả nhiên là tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài, thiên tư lâm thiên a!

Liệt Tán lên tiếng một câu chính là tán dương Lăng Tiếu.

Đây để cho Lăng Tiếu đều có chút ít không có ý tứ rồi, hắn ở trong lòng thấp giọng hô:

- Ngươi nói hững cái này đều là ưu điểm của ta nên ta thừa nhận, nhưng mà cũng đừng nói ở trước chỗ đồng người như vậy nha, bổn cung nhưng là sẽ xấu hổ đấy!

- Không biết đại nhân tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu nhận thức được người ở bên trong Thiên vực la có hạn, hắn không rõ nhân vật có thể khiến cho Phạm Quan Trường cung kính như vậy đếnc

ùng là người của thế lực nào. Nhưng mà hắn có thể cảm giác được đối phương nhất định là muốn lôi kéo hắn mà đến.

Tê sát mấy ngày ở ngoài thành hắn đã đem tất cả thực lực bày ra rồi, chung quy sẽ có người có thể đem thần hồn của hắn nhận ra.

- Lăng Tiếu tiểu huynh đệ, lão phu đúng là đến thỉnh mời ngươi gia nhập Liệt Viêm thương minh chúng ta đấy!

Liệt Tán nói thẳng ra, tiếp theo lão vô cùng khẳng định nói:

- Thương minh chúng ta có thể cung cấp hết thảy thần vật cho ngươi tiến giai, lấy năng lực của ngươi không cần trăm năm, không hẳn đúng là không đến năm mươi năm tuyệt đối có thể trở thành Thần Vương!

Liệt Tán nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong mắt phát tán ra vẻ chờ mong nồng đậm, phảng phất hận không thể thấy Lăng Tiếu lập tức nhận lời.

Phạm Quan Trường ở một bên thì là lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt đều là vẻ vô cùng hâm mộ.

Liệt Viêm thương minh là thế lực gì?

Đó là siêu cấp thế lực cấp bậc cự đầu ở bên trong Thiên Long địa vực, trừ Thiên Long môn ra, tề danh với Tẩy Kiếm trang, Thần Phủ bang, Nhật Nguyệt tông mấy đại thế lực, sinh ý của bọn họ trải rộng ra mỗi tòa đại thành trì của Thiên Long địa vực, là thương minh giàu có nhất ở bên trong Thiên Long địa vực.

Những thứ này không chỉ là Phạm Quan Trường biết, Lăng Tiếu cũng biết sự cường đại của Liệt Viêm thương minh.

Những ngày hắn ở Trương gia nhưng cũng không phải là ở không, hắn tra duyệt rất nhiều điển tịch, bên trong ghi chép rất nhiều chuyện trong Thiên vực.

Liệt Viêm thương minh nhưng là siêu cấp thế lực từ thời Thượng cổ liền truyền xuống, trăm vạn năm đến này không người nào có thể lay chuyển được địa vị của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1743 - Bổn Cung Nhưng Là Sẽ Xấu Hổ Đấy! (2)

Hết thày những cái này đều đến quá đột nhiên!

Lăng Tiếu một điểm phòng bị trong lòng cũng không có.

Nếu như nói hắn có thể cự tuyệt lời mời của Thanh Nguyệt cung, đó là bởi vì Thanh Nguyệt cung căn bản không cấp được cho Lăng Tiếu những thứ hắn cần.

Nhưng mà đối mặt với thương minh giàu có nhất trong Thiên Long địa vực, hắn có thể cự tuyệt sao?

Chỉ cần gia nhập vào trong thương minh này, hắn liền sẽ có vô số tư nguyên để tu luyện, hắn có thể tăng nhanh tốc độ trở thành Thần Vương.

Bởi vì rất nhiều tư nguyên không phải là nói tìm liền có thể tùy tiện tìm được, nhất là những loại thần tài kia, lấy thực lực bây giờ của hắn muốn lấy được càng thêm không dễ dàng.

Tiên Vu Dã cũng biết tồn tại của Liệt Viêm thương minh, lập tức đối với Lăng Tiếu thúc giục:

- Lão đại đừng do dự, mau đáp ứng hắn đi!

- Đúng a tiểu huynh đệ, chỉ cần ngươi gia nhập vào thương minh chúng ta, ta lập tức tiến cử cho ngươi một vị đạo sư Thần Vương cảnh, để cho ngươi càng nhanh chóng trở thành Thần Vương, ngươi hiện tại dù là thành tựu thần hồn, nhưng mà không có ai giáo đạo, ngươi căn bản không hiểu bí mật giữa

thân thể cùng thần hồn, không có cách nào ở trong thời gian ngắn nhất trở thành Thần Vương!

Liệt Tán ở một bên tiếp tục dụ hoặc nói.

- Lăng lão đệ mau mau đáp ứng a, chỉ cần ngươi gia nhập Liệt Viêm thương minh, ngươi muốn kiếm huyền tinh càng thêm dễ dàng!

Phạm Quan Trường cũng ở một bên nói.

Phạm Quan Trường ảo não sư huynh của mình không có nhãn quang, đồng thời lại ăn mừng chính mình kết giao đúng bằng hữu rồi.

Nếu là Lăng Tiếu gia nhập Liệt Viêm thương minh, mà hắn lại có thể liên quan đến người này, vậy hắn cũng có thể được một chút chỗ tốt.

Lăng Tiếu dù có hùng tâm tráng chí, nhưng mà một khắc này cũng là ngừng thở, tạm thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn là muốn tự mình xây dựng thế lực, nhưng mà trước mắt thực lực của hắn vẫn còn kém xa, không biết cần bao nhiêu năm sau mới có thể ở bên trong Thiên vực thành lập Tiếu Ngạo cung.

Phải biết rằng bên trong Thiên vực cao thủ như mây, cũng không phải là giống như thành thị lạc hậu như Thạch Thiên thành chỉ có Thánh Hoàng mà thôi.

Một lúc lâu sau, Lăng Tiếu hít vào một hơi thật sâu nói:

- Liệt Tán đại nhân, ta có thể cân nhắc mấy ngày hay không, việc này đối với ta mà nói quá đột nhiên, huống chi ta vừa mới bị Trương gia vứt bỏ...

Lời của hắn còn chưa xong, Phạm Quan Trường lập tức lo lắng nói:

- Lăng lão đệ còn nghĩ cái gì, đây nhưng là hảo sự mà người khác cầu cũng cầu không đến a!

Xác thật có không ít thanh niên tài tuấn ở bên trong Thiên Long địa vực muốn gia nhập vào Liệt Viêm thương minh đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Mà Lăng Tiếu lại được người khác tự mình đến mời, lại còn cân nhắc, nếu là những người khác ở chỗ này đều nhận thấy đầu của hắn bị gì rồi.

Liệt Tán cười mỉm nói:

- Vô phương, tiểu huynh đệ có điều cân nhắc cũng là nên, bất quá ta hi vọng ngươi bất luận như thế nào cũng phải cận trọng nghĩ rõ ràng, lão phu hi vọng nhận được một cái đáp án tốt nhất.

- Đa tạ đại nhân!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

Liệt Tán dù là người của Liệt Viêm thương minh, nhưng mà lại không có cái cảm giác ỷ thế khinh người kia, cũng là để cho Lăng Tiếu sinh ra hảo cảm, trong lòng hắn đã là xem xét nên như thế nào trả lời lão.

Liệt Tán lại nói:

- Như vậy đi, trong ba ngày lão phu ta ở bên trong chỗ giao dịch của Liệt Viêm thương minh chờ đợi đáp án của tiểu huynh đệ.

- Tốt, ba ngày sau Lăng Tiếu tự mình đi đến bái kiến đại nhân!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Ha hả, tốt tốt, có thể nhận thức được thanh niên tài tuấn như tiểu huynh đệ, lão phu hết sức vui mừng, ba ngày sau ta phái người tới đón ngươi.

Liệt Tán nói.

- Không làm phiền đại nhân, tự mình ta đi là được rồi!

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói.

- Không được không được, nhất định cần đấy!

Liệt Tán nói, tiếp theo ánh mắt của lão rơi vào trên người Tiên Vu Dã nói:

- Tiểu huynh đệ Man tộc, tiềm lực của ngươi không tệ, đáng tiếc ngươi là người của Man tộc, Liệt Viêm thương minh chúng ta cũng không dám thu, nếu như Lăng Tiếu huynh đệ gia nhập thương minh chúng ta mà nói, ta nhưng có thể để cho ngươi trở về tộc của ngươi, chắc hẳn lấy năng lực của ngươi ngày sau muốn đột phá Thần Vương cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tiên Vu Dã ngay thẳng ứng nói:

- Ta là người của lão đại, lão đại đi chỗ nào ta liền đến chỗ đó, ta tin tưởng cho dù không trở về bên trong tộc, lão đại cũng có thể giúp ta đột phá Thần Vương cảnh!

- Ha hả, như thế rất tốt a, vậy lão phu cũng không quấy nhiễu các ngươi nữa rồi, ta đi về trước tĩnh tâm đợi hồi âm!

Liệt Tán cười một tiếng liền rời khỏi.

Hắn là đến cũng vội vã, đi cũng vội vã.

Sau khi đưa hắn tiễn đi, Phạm Quan Trường không nhịn được hưng phấn mà kinh hô vài tiếng.

- Phúc khí của Lăng lão đệ thật tốt a, lại có thể được vị đại nhân này coi trọng, ngày sau ngươi hoàn toàn có thể đi ngang bên trong đia vực.

Phạm Quan Trường hâm mộ đối với Lăng Tiếu nói.

- Phạm lão ca nói đùa rồi, Liệt Tán đại nhân chỉ là đại biểu cho một người là lão, đại thế lực ở phía sau lão còn chưa có gật đầu, việc này còn phải cân nhắc thật tốt một phen rồi lại nói.

Lăng Tiếu bình tĩnh nói.

- Không, ngươi nhầm rồi, địa vị của vị đại nhân này ở bên trong thương minh mặc dù không cao, nhưng mà ngươi chớ xem thường năng lực của lão, lão nếu có thể coi trọng ngươi, có thể tự mình đến mời ngươi gia nhập liền tuyệt đối có nắm chắc để ngươi vào bên trong thương minh.

Phạm Quan Trường khẳng định nói.

- Ha hả, vậy cho ta cân nhắc ba ngày đi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã đến bên trong viện ở ngoài thành.

Người khác còn chưa đi tới, một đạo nhân ảnh từ bên trong viện lướt ra rồi, một trận thanh hương trong nháy mắt tràn đầy tâm khảm của Lăng Tiếu, một cái thân thể mềm mại yêu kều đã lao vào trong ngực hắn.

Ôm lấy thân thể no đủ ở trong lòng, nội tâm Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một trận ấm áp.

Tiên Vu Dã tương đối thức thời mà đi ra chỗ khác.

Một lúc lâu, Ngọc Nhu Phỉ ở trogn lòng Lăng Tiếu nhẹ nhàng nức nở lên.

Lăng Tiếu nâng khuôn mặt yêu mỵ của nàng lên, nhẹ nhàng đem toàn bộ lệ thủy của nàng hôn lấy.

- Ngon, chớ khóc, ta đây không phải là không có chuyện gì sao!

Lăng Tiếu an ủi.

- Ngươi người này thật là, bất kể đến chỗ nào đều có thể chọc lấy phiền toái, ngươi còn không để cho người ta an tâm!

Ngọc Nhu Phỉ nhẹ đấm ở trên ngực Lăng Tiếu khóc nói.

Vài này này nhìn Lăng Tiếu ở ngoài thành huyết chiến, trong lòng nàng đều sắp vỡ tung.

Nếu không phải nhìn thấy Lăng Tiếu cứ chiến là thắng, nàng tuyệt đối sẽ liều lĩnh công ra ngoài cùng Lăng Tiếu sóng vai chiến đấu.

Ban ngày mấy ngày này, nhìn nam nhân của mình giống như chiến thần uy chấn bát phương, trong lòng nàng cũng là vui vẻ vô cùng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1744 - Phu Quân Ngươi Là Thiên Tài! (1)

Lăng Tiếu nắn lấy mông tròn của Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Không có biện pháp, ai bảo phu quân ngươi trời sinh chính là nhân vật bị người đố kỵ, chính cái gọi là không bị người đố kỵ sẽ là tài trí bình thường, phu quân của ngươi là thiên tài, chung quy có người nhìn không thuận mắt cũng là bình thường.

Ngọc Nhu Phỉ bị ái lang sờ đến chỗ nhạy cảm, trên khuôn mặt hiện lên vẻ say hồng, đẹp đến mỹ diễm vô phương.

- Chúng ta vào đi, sư nương cùng quân sư còn đợi ngươi.

Ngọc Nhu Phỉ tránh thoát ma chưởng của Lăng Tiếu từ khóc chuyển thành cười nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, kéo tay của Ngọc Nhu Phỉ hướng về bên trong viện đi tới, đồng thời đối với Tiên Vu Dã kêu lên một tiếng, để hắn cùng nhay tiến vào.

Lúc này Lăng Tiếu liền đem mấy người giới thiệu cho Tiên Vu Dã nhận thức.

Huyền Diệu, Phong Thanh Duyên đều biết bản lĩnh thu nạp người của Lăng Tiếu.

Nghĩ đến đại khối đầu này này chính là trợ thủ mà Lăng Tiếu tìm đến, người mà có thể để cho Lăng Tiếu xưng huynh gọi đệ đều là người mà bọn họ đều

đáng giá chân thành đốii đãi nhất.

- Cung chủ, đoạn thời gian này đã đem những thứ ngươi lưu lại liên tục đưa đi giao dịch, bán được hơn hai trăm vạn cực phẩm huyền tinh, đây cũng đủ để chúng ta chi tiêu một đoạn thời gian rồi, mặt khác chúng ta lại dùng hơn một trăm vạn đi một một ít tài liệu, thật không nghĩ đến ở bên trong Thiên vực chỗ nào cũng đều là thánh tài trân quý, đối với tu luyện của chúng ta có trợ giúp rất lớn.

Huyền Diệu hưng phấn mà nói.

Tài liệu mà Lăng Tiếu từ bên trong cửu tầng không gian bình chướng thu được đều là thánh liệu, nhưng mà ở bên trogn Thiên vực lại là không thiếu, có thể bán được hơn hai trăm vạn cực phẩm huyền tinh đã là tương đối không tệ rồi.

Phong Thanh Duyên ở một bên cũng cười nói:

- Không sai, chỗ này thiên địa linh khí nồng đậm vô cùng, ta có nắm chắc một năm sau đạt tới cảnh giới Thánh giả đỉnh phong, trong năm năm đột phá tới Thánh Hoàng!

- Thời gian năm năm vẫn có chút lâu, đợi sư nương đạt đến Thánh giả đỉnh phong, ta lại luyện chế đan dược cho ngươi, để ngươi nhanh chóng tăng lên rồi lại nói.

Lăng Tiếu nói.

- Ừ, vậy càng thêm tốt!

Phong Thanh Duyên thỏa mãn mà cười nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Bây giờ ngươi rời khỏi Trương gia rồi, chúng ta có phải bắt đầu đi tìm sư phụ ngươi hay không?

Lăng Tiếu trầm mặc một chút nói:

- Đúng là nên lên đường.

Việc đầu tiên hắn tới Thiên vực cần phải làm chính là trước tìm sư phụ Tà Đế cùng nữ nhân Vân Mộng Kỳ của hắn.

Nhưng mà bọn họ đối với Thiên vực còn chưa đủ quen thuộc a, hơn nữa lấy thực lực bây giờ của bọn họ muốn đi tới chỗ nào đó, chọc đến phiền toái cũng là không dễ giải quyết.

- Tiếu nhi làm sao rồi? Chẳng lẽ ngươi muốn lưu lại ở chỗ này?

Phong Thanh Duyên nhìn ra Lăng Tiếu có chút do dự lập tức hỏi.

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Đương nhiên là không phải, chỉ là ngươi cũng thấy đấy, Tiếu nhi là một thiên tài bị người đố kỵ, chỉ sợ bất kể đi đến chô nào đều sẽ sinh ra tai họa, lấy thực lực của chúng ta muốn tự do đi lại bên trong Thiên vực chỉ sợ không dễ dàng, huống chi chỉ có hơn một trăm vạn cực phẩm huyền tinh sợ rằng cũng không đủ lộ phí.

Huyền Diệu ở một bên than thở nói:

- Cung chủ nói cũng không sai, không đến Thiên vực thì không biết Thiên vực to lớn, không biết bên trong Thiên vực cường giả như mây, thị phi tranh chấp chung quy sẽ không ngừng, cho nên dù là Thánh Hoàng ở chỗ này cũng bất quá chỉ là vừa mới đăng đường nhập thất mà thôi.

Thần sắc của Phong Thanh Duyên có chút ảm đạm, nàng biết lời nói của Lăng Tiếu cùng Huyền Diệu đều là sự thật.

Lấy thực lực cùng tài lực bây giờ của bọn họ muốn ở trong Thiên vực bốn bề tìm người, đó là một chuyện tình vô cùng gian nan.

Nhưng mà nàng vẫn nghĩ đến nhanh chóng đi tìm Tà Đế a!

Muốn tìm sư phụ Tà Đế? Hay là muốn tạm thời gia nhập Liệt Viêm thương minh?

Lăng Tiếu một tay vuốt ve vưu vật Nhu Phỉ, hai mắt nhìn lên nóc nhà, trong nội tâm hơi có chút phiền lòng mà nghĩ.

Lăng Tiếu nhẹ thwor dài nói:

- Nhu Phỉ ngươi có muốn đi tìm nghĩa phụ của ngươi hay không?

Đổi lại là dĩ vagnx hắn muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở lại, không có vướng mắc gì.

Nhưng mà bây giờ hắn cần phải suy nghĩ một chút nên làm gì, nếu là lại xảy ra chuyện gì, trêu chọc đến Thần Vương, đó là đại la thần tiên cũng không cứu được mạng của hắn.

Một cái ngón tay như ngọc chỉ vào trong lòng Lăng Tiếu, một đạo thanh âm nhu hòa vang lên:

- Đang suy nghĩ gì sao? Nói ra để thiếp thân chia sẻ một chút!

Ngọc Nhu Phỉ giương lên mỹ mâu nhìn Lăng Tiếu, trên khuôn mặt đều là vẻ hạnh phúc, nàng đang vui vẻ lúc trước bị Lăng Tiếu cường hành từ Sa vực

mang về, bằng không nàng sao có thể ở cùng một chỗ với hắn, tận hưởng hạnh phúc làm nữ nhân.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Đương nhiên là đang suy nghĩ, nhưng mà.... Thiên vực mênh mông, ta nhưng không biết nên tìm như thế nào cho phải!

- Đúng vậy a, Thiên vực mênh mông, lại phân làm ngũ đại địa vực, mỗi một chỗ đều rộng lớn vô cùng, cho dù là Thần Vương cũng không biết cần dùng bao nhiêu năm mới đi hết phương thổ địa này.

Ngọc Nhu Phỉ ứng nói.

- Nghĩa phụ ngươi lúc đó không lưu lại cho ngươi cái biện pháp gì có thể tìm được hắn sao?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Ngọc Nhu Phỉ lắc lắc đầu, trong mỹ mâu là vẻ bất đắc dĩ cùng tư niệm hết sức.

- Còn may lúc đó sư phụ cho ta sinh mệnh ngọc đồng, chỉ cần lấy ra ngoài là ta có thể biết phương hướng hắn ở rồi.

Lăng Tiếu nói.

- Vậy cũng tốt, bất quá ta nghĩ đến nên như thế nào tìm hạ lạc của nghĩa phụ, chỉ cần ta ở dong binh hội đưa ra nhiệm vụ, lại họa ra tướng mạo của hắn tin tưởng nhất định có thể tìm được nghĩa phụ.

Ngọc Nhu Phỉ nói, ngừng lại một chút nàng lại nói:

- Chỉ là cái này nhưng cần thù lao không nhỏ mới sẽ có người lưu ý đến a!

- Cái này cũng là ý kiến hay, bất quá... Nếu là người bình thường chỉ sợ thật không có người nào ngó ngàng tới, nếu như lấy danh nghĩa của đại thế lực, hiệu quả kia khẳng định không giống!

Lăng Tiếu đột nhiên cảm khái nói.

Bỗng dưng trong đầu hắn tựa như thoáng qua cái gì, lập tức hưng phấn kinh hô lên:

- Đúng a, lấy danh nghĩa của đại thế lực, nếu như ta gia nhập Liệt Viêm thương minh, dựa vào nhân mạch của bọn họ đi tìm người, chỉ sợ không biết so với chính mình đau khổ đi tìm phải nhanh hơn vô số lần a!

- Phu quân ngươi nói cái gì?

Ngọc Nhu Phỉ không giải thích được hỏi.

Tiếp theo Lăng Tiếu liền đem chuyện tình Liệt Tán mời hắn gia nhập vào Liệt Viêm thương minh nói ra cho Ngọc Nhu Phỉ.

- Ngươi nói bổn cung có nên gia nhập Liệt Viêm thương minh hay không? Chỉ sợ sau khi gia nhập sẽ mất đi không ít tự do!

Lăng Tiếu hướng Ngọc Nhu Phỉ hỏi.

Ngọc Nhu Phỉ trầm ngâm một chút nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1745 - Phu Quân Ngươi Là Thiên Tài! (2)

- Phu quân, đại trượng phu co được dãn được, bây giờ chúng ta ở Thiên vực là chưa quen cuộc sóng nơi đây, muốn trực tiếp đi tìm người xác thật là nửa bước khó đi, đó không phải là quá tốt, lấy thiên phú trác tuyệt của phu quân coi như là ở trong Thiên vực cũng có thể đại phóng dị thải, sau đó chúng ta còn phải sống ở Thiên vực một thời gian rất dài, chuyện tìm người có thể từ từ mà làm, huống hồ tựa như ngươi nói, chỉ cần ngươi ở bên trong Liệt Viêm thương minh lăn lộn tốt, có chỗ dựa thì tìm được người cũng sẽ là làm ít mà công to, nếu như chỗ của bọn hắn không thít, đến lúc đó phu quân lại tách ra cũng không muộn.

- Vậy ngươi là đồng ý cách nhìn của ta rồi?

Lăng Tiếu hỏi.

Ngọc Nhu Phỉ vuốt nhẹ bộ ngực của Lăng Tiếu nói:

- Chỉ cần ngươi muốn làm ta đều sẽ vô điều kiện mà ủng hộ ngươi.

Lăng Tiếu cảm động mà cầm lấy tay của nàng, một cái tay khác vuốt ve ở trên mặt lưng bóng loáng kia nói:

- Nhu Phỉ ngươi thật tốt!

- Phu quân nếu là cảm thấy ta tốt, ngươi nên tiếp tục hảo hảo yêu thương ta một lần!

Ngọc Nhu Phỉ ẩn tình đăm đắm nói, trên khuôn mặt tràn đầy vô số xuân ý.

Lăng Tiếu một tay dời đến bộ ngực đầy đặn của nàng, nhẹ nắn chỗ mềm mại kia, tung mình liền cưỡi ở trên thân người như xà của nàng, hạ thân bá đạo đâm vào mảnh đất ẩm ướt.

Một đạo tiếng khinh ngâm thỏa mãn vang lên.

Lần thứ hai, Lăng Tiếu đem chuyện mình muốn gia nhập Liệt Viêm thương minh nói cho Huyền Diệu cùng Phong Thanh Duyên.

Huyền Diệu cũng là vô điều kiện ủng hộ quyết định của Lăng Tiếu, chỉ là Phong Thanh Duyên khó tránh khỏi lộ ra có chút không vui.

Nàng đi tới Thiên vực vốn là vì tìm đến Tà Đế cùng lão song túc song tê, nhưng mà Lăng Tiếu lại là muốn gia nhập Liệt Viêm thương minh, đây muốn nàng đi tìm người như thế nào a!

Lúc này Lăng Tiếu mới giải thích với nàng một phen:

- Sư nương đừng lo lắng, ta gia hập Liệt Viêm thương minh ngược lại có thể tìm được sư phụ nhanh hơn.

- Ngươi đây là đang dụ dỗ ta, không phải là sư nương không thấy được việc lớn, ta biết Tiếu nhi thiên tư trác tuyệt, chỉ có đại thế lực mới có thể để cho ngươi nhanh chóng tăng lên tu vi, nhưng mà...

Phong Thanh Duyên than thở nói.

Lăng Tiếu vội vã nói:

- Sư nương, ta là nói thật, chẳng lẽ ngươi còn không biết cách làm người của Tiếu nhi sao, ta muốn tìm sư phụ, cũng phải tìm nghĩa phụ của Nhu Phỉ, nhưng mà chỉ dựa vào mấy người chúng ta đi tìm cũng không biết đến năm

tháng nào mới có thể tìm được người, nếu như là gia nhập Liệt Viêm thương minh, lấy nhân mạch của bọn họ trải rộng khắp các thành trì của Thiên Long địa vực, muốn tìm hai người không phải là dễ dàng hơn sao? Sư nương ngươi cảm thấy thế nào?

Phong Thanh Duyên cũng không phải là loại nữ nhân tóc dài óc ngắn, nàng cũng từng là người chấp chưởng Phong gia, đối với rất nhiều chuyện thậm chí so sánh với Lăng Tiếu còn minh mạch hơn.

Chỉ là nàng quá muốn nhanh một chút tìm được Tà Đế, cho nên cảm thấy Lăng Tiếu muốn gia nhập Liệt Viêm thương minh chẳng qua là vì chính mình, hiện tại trải qua Lăng Tiếu nhắc nhở như thế, nàng bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy Lăng Tiếu nói đến vô cùng có lý.

- Xem ra thật là sư nương hiểu lầm ngươi, chỉ là một khi gia nhập thế lực, muốn thaots ra cũng không dễ dàng, việc này ngươi phải nghĩ cho thông suốt!

Phong Thanh Duyên nhắc nhở.

- Ừ, cái này ta hiểu được, nếu như sống được vui vẻ, vậy thì sau khi ở Thiên vực có chỗ đứng yên ổn lại nói, nếu như sống không được vui vẻ, đến lúc đó làm tiếp tinh toán.

Lăng Tiếu ứng nói.

Có quyết định rồi, Lăng Tiếu liền ở trung tâm bàn tính là nên ứng phó với Liệt Tán như thế nào.

Hắn dù tạm thời gia nhập Liệt Viêm thương minh nhưng mà tuyệt đối không thể bái người khác làm vi sư nữa!

Sư phụ của hắn dường như đã có không ít, nếu như không trước ở chỗ này tính toán chuyện đó là không được.

Rất nhanh liền đến ngày Lăng Tiếu trả lời Liệt Tán.

Lăng Tiếu vốn định đến phủ thành chủ chờ đợi người, không ngờ hắn còn chưa ra tới cửa, một cỗ hào xa do mấy đầu thất giai Liệt Viêm Hổ kéo lấy đến ở trước viện tử của hắn.

Lấy các loại linh thú khác nhau để kéo xe, cũng chỉ có loại hào môn đại phiệt như Liệt Viêm thương minh mới có mà thôi.

Môt gã cao cấp Thánh Hoàng từ trên xe đi xuống, đối với Lăng Tiếu cung kính nói:

- Mời Lăng Tiếu thiếu gia lên xe!

Lăng Tiếu thật không nghĩ đến cái viện tử vắng vẻ này cũng không tránh thoát được Liệt Tán, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu như là địch nhân mà nói vậy thì nguy hiểm, tin tức của Liệt Viêm thương minh lại linh thông như vậy!

Lăng Tiếu hướng về phía cap cấp Thánh hoàng kia gật gật đầu nói "Nhọc lòng rồi", liền một mình đi lên xe.

Hào xa rộng rãi như phòng ốc, bên trong có giường mềm, trà ẩm, đồ uống rượu, quả nhiên là xa xỉ chí cực.

Lăng Tiếu không khỏi cảm khái:

- Thật là biết hưởng thụ, sau này bổn cung cũng sẽ có một cỗ hào xa cao cấp

hơn, cùng nhóm phu nhân bốn bề tầm hoan tác nhạc đến vui sướng!

Lúc Lăng Tiếu nghĩ đến kế hoạch vĩ đại của mình, hào xa đã dừng lại ở một chỗ giao dịch thương phô của Liệt Viêm thương minh.

Khi xe này dừng lại, những võ giả đang giao dịch kia hoặc là đang ở trước của đều là hướng về phía hào xa khom lấy thân thể, trên khuôn mặt mang theo vẻ cung kính vô cùng.

Bọn họ đều biết ngồi ở trên hào xa này chỉ có Liệt Tán đại nhân, một trong những người cường đại nhất của Thạch Thiên thành, đồng thời cũng là người tôn quý nhất của Thạch Thiên thành.

Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy một người trẻ tuổi từ trên xe đi xuống, không khỏi có chút ngơ ngẩn rồi.

Đây căn bản không phải là Liệt Tán đại nhân, mà là nhân vật phong vân Lăng Tiếu mấy ngày trước ở ngoài thành mở lôi đài khiêu chiến Cao gia.

Nhìn Lăng Tiếu ở dưới sự dẫn dắt của một gã Thánh Hoàng tiến vào bên trong cao lâu của thương phô, mọi người mới hồi thần lại.

- Đây không phải là Lăng Tiếu lấy một đánh trăm sao? Hắn cư nhiên được Liệt Tán đại nhân tiếp kiến, hơn nữa còn phái ra chuyên xa đưa đón hắn, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Xem ra Liệt Tán đại nhân đã nhìn thấu tiềm lực của Lăng Tiếu rồi, chuẩn bị đem hắn đưa tới bên trong Liệt Viêm thương minh đi, cơ duyên thật là lớn a!

- Không sai, bao nhiêu thanh niên tài tuấn đánh đến vỡ đầu muốn gia nhập thương minh, nhưng mà điều kiện chọn ngươi của thương minh hết sức hà khắc, không chỉ thiên phú phải xuất sắc, hơn nữa còn cần đủ trung thành mới

được.

- Chiến lực của Lăng Tiếu đã không cần phải nghi vấn rồi, ở trong Thạch Thiên thành hắn coi như là đệ nhất nhân trong Thánh Hoàng giai, liền nhìn hắn có thể thuận lợi gia nhập thương minh nhất phi trùng thiên hay không thôi, thật là để cho người ta hâm mộ vô cùng a!

- Đại nhân, Lăng Tiếu thiếu gia đến rồi!

Tên Thánh Hoàng kia đi tới ngoài phòng khom người nói.

- Ừ, ngươi đi xuống đi, để cho hắn tiến vào!

Bên trong truyền ra thanh âm của Liệt Tán.

Lăng Tiếu đi vào phòng, Liệt Tán lập tức nghênh đón cười nói:

- Lăng tiểu huynh đệ, quả thật là người giữ chữ tín!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1746 - Lựa Chọn!

Lăng Tiếu khinh bỉ ở trong lòng:

- Ta cũng bị ngươi tìm được chỗ ở rồi, muốn không đi phó ước cũng không được a!

- Ra mắt Liệt Tán đại nhân!

Lăng Tiếu vẫn là để thấp tư thái thăm hỏi nói.

- Xem ra trong lòng ngươi đã có đáp án rồi, chỉ là không biết có phải là đáp án mà ta muốn hay không!

Liệt Tán nhìn vào Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Lăng Tiếu cũng không nói vòng vo, lập tức gật đầu nói:

- Ta gia nhập quý thương minh không phải là vấn đề, nhưng mà ta muốn cho đại nhân biết, ta là ngươi không quá quen bị gò bó, nếu như quý thương minh yêu cầu quá cao mà nói, ta sợ sẽ làm phiền đến đại nhân.

Tục ngữ nói lời xấu thì nói trước, nếu là không đề cập tới trước, đến lúc đó có chuyện gì xảy ra liền không dễ nói rồi.

- Ngươi lo lắng gia nhập thương minh chúng ta có trói buộc quá nhiều?

Trên khuôn mặt Liệt Tán vẫn mang theo cười mỉm hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đầu, thừa nhận lời nói của Liệt Tán.

Liệt Tán cười nói:

- Cái này ngươi có thể yên tâm, thiên tài có thiên phú xuất sắc giống như ngươi, thương minh chúng ta chỉ là muốn đem ngươi trở thành người có tiếng nói, tăng cường thực lực của thương minh chúng ta, không cần ngươi tham dự các loại sự việc quản lý, ngươi sẽ có nhiều không gian tu luyện tự do, nhưng mà một khi bên trong thương minh có bất kỳ yêu cầu gì nhất định phải vô điều kiện thay thương minh đi làm.

- Có thể nói cụ thể một chút hay không?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Vì vậy, Liệt Tán lại tỉ mỉ giải thích một lần.

Đó chính là Lăng Tiếu gia nhập Liệt Viêm thương minh không cần tham dự bất kỳ quản lý gì, mà Liệt Viêm thương minh sẽ cung cáp cho Lăng Tiếu các loại tư nguyên tu luyện, sẽ không có quá nhiều gò bó đối với Lăng Tiếu, nhưng mà một khi thương minh cần đến, Lăng Tiếu phải thay thương minh đi làm việc, hơn nữa Lăng Tiếu ở bên ngoài không được làm ra chuyện bất lợi đối với thương minh, đương nhiên làm những đại sự khác, thanh danh của hắn cũng phải lấy danh nghĩa của thương minh mà chấp hành, tương đương truyền bá hắn là người của thương minh, thay thương minh tạo thế.

Đương nhiên rồi, thương minh có nói cung cấp tư nguyên tu luyện chẳng qua là chỉ ở lúc đột phá trọng đại thì mới cho, bình thường muốn tư nguyên tu luyện thì vẫn cần phải thay Liệt Viêm thương minh đi hoàn thành một chút nhiệm vụ, làm xong những nhiệm vụ này là có thể có được lợi ích từ thương minh, vì thế dùng cái này để đổi lấy tư nguyên tu luyện cần thiết...!

Mặt khác, giống như Lăng Tiếu đã luyện thành thần hồn như vậy có thể do thương minh phái Thần Vương tự thân chỉ đạo hắn tu luyện, khiến cho hắn thật sự đạt tới Thần Vương cảnh.

Bởi vì thương minh là một thế lực lấy lợi ích là chủ yếu, một một cái Thần Vương đều có quyền lợi tự do cực lớn, cho nên cho dù chỉ đạo vị đệ tử nào đó cũng rất ít khi đem họ thu làm đồ đệ, chỉ có thể nói là một loại lợi ích thúc đẩy lẫn nhâu.

Tỷ như nói Lăng Tiếu gia nhập thương minh, thương minh sẽ phái người đến chỉ đạo hắn, nhưng mà người nọ không nhất định thu Lăng Tiếu làm đồ đệ, chỉ coi như là tiền bối bình thường giáo đạo, loại người này xưng là đạo sư.

Một gã đệ tử có thể sẽ có nhiều tên đạo sư giáo đạo, đồng thời một gã đạo sư cũng dạy qua không ít đệ tử.

Đây là đặc sắc độc hữu ở bên trong Liệt Viêm thương minh.

Nghe thấy chế độ như vậy, Lăng Tiếu cũng là mừng rỡ vô cùng.

Hắn không muốn lại bái người khác làm vi sư nữa, nhưng mà có người chỉ điểm hắn thì hắn cũng sẽ không để ý, chỉ là hắn tu luyện đa trọng thuộc tính, muốn tìm người chỉ đạo hắn tu luyện chỉ sợ không dễ dàng.

- Như thế nào? Thương minh chúng ta cho dù không bằng Thiên Long môn, nhưng mà tuyệt đối là một cái thế lực mở rộng, không biết có bao nhiêu người muốn tiến nhập vào chỗ chúng ta, nhưng không phải là ai cũng có thể tiến vào, ngươi có ưu thế tiên thiên mà người khác không thể so sánh được, chính là ngươi ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn rồi, từ xưa đến nay có thể ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn tuyệt đối không vượt quá một trăm, mà một trăm người này thì có một nửa từng là tồn tại Thiên Thần Vương cường đại!

Liệt Tán đối với Lăng Tiếu nói rõ ràng ra.

Lão chính là nhìn trúng tiềm lực của Lăng Tiếu mới sẽ tự hạ thân phận muốn mời Lăng Tiếu vào trong thương minh như thế.

Nếu là bên trong thương minh bọn họ nhiều thêm một gã Thiên Thần Vương, đây đối với thương minh mà nói tuyệt đối là một bút đầu tư phong hậu.

Phải biết rằng ở trong Thiên Long địa vực, Thần Vương vô số, nhưng mà có thể trở thành tồn tại Thiên Thần Vương vô địch trong cùng giai, Liệt Viêm thương minh bọn họ cũng không có tới ba mươi người.

Số lượng này ở trong mắt người khác đã là vô cùng nhiều, nhưng mà so sánh với Thiên Long môn có đến gần 300 Thiên Thần Vương thì đây chính là chênh lệch gấp mười lần.

Lăng Tiếu trầm tư một chút nói:

- Đã như vậy, vậy Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không cô phụ thưởng thức của Liệt Tán đại nhân!

Lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là đã nhận lời mời của Liệt Tán, gia nhập vào trong Liệt Viêm thương minh rồi.

Liệt Tán cười to nói:

- Tốt tốt, Lăng Tiếu ngươi tuyệt đối sẽ không vì quyết định này mà hối hận!

Liệt Tán từ "Lăng tiểu huynh đệ" đổi thành tên Lăng Tiếu trực tiếp, trong đó đã nhiều thêm vài phần ý thân cận.

Chỉ cần Lăng Tiếu ngày sau thành tựu Thần Vương, lão tự nhiên cũng là người được lợi, đây cũng là nguyên nhân vì sao lão muốn lôi kéo Lăng Tiếu.

Sau đó, Liệt Tán cùng Lăng Tiếu nói rất nhiều chuyện.

Chính là tạm thời để Lăng Tiếu sống bên cạnh lão, trước quen thuộc kết cấu sản nghiệp trong ngoài của Liệt Viêm thương minh, đợi nửa tháng sau lão liền mang theo Lăng Tiếu đi tới tổng bộ Liệt Viêm thành của Liệt Viêm thương minh.

Liệt Viêm thành là thành trì phồn hoa nhất của Thiên Long địa vực, tất cả nghề nghiệp nơi đó hoàn toàn bị Liệt Viêm thương minh lũng đoạn, kinh doanh ở trong thành giống như là một cái thùng sắt, bất luận kẻ nào cũng không thể tự mình làm giao dịch trong này.

Mà không gian trụ sở của Liệt Viêm thương minh cũng ở bên trong Liệt Viêm sơn mạch phụ cận Liệt Viêm thành, cũng đều là do Liệt Viêm thương minh chưởng khống, sẽ không có bất kỳ người của những thương minh khác dám tiến vào trong đó tìm linh thảo, linh thú.

Những cái này chính là chỗ đặc quyền cùng bá đạo của đại thế lực.

Đương nhiên những việc này Lăng Tiếu tạm thời không biết, trước mắt hắn đang cầm lấy ký lục phân bố sản nghiệp của Liệt Viêm thương minh mà Liệt Tán giao cho hắn nhìn tử tế.

Bất kỳ một người nào của Liệt Viêm thương minh đều phải biết sản nghiệp bên trong thành trì của bọn họ, một khi bất kỳ có một chỗ sản nghiệp nào xuất hiện vấn đề, thành viên của thương minh đều có quyền lợi đi tương trợ.

Nhìn những phân bố của sản nghiệp này, Lăng Tiếu mới biết được sự kinh khủng của Liệt Viêm thương minh vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ở trong Thiên Long địa vực, trừ có mấy địa phương bị thế lực ngang hàng nắm giữ ra, những thành trì lớn nhỏ khác ít nhiều đều có sản nghiệp của Liệt Viêm thương minh, bất kể là giao dịch thương phô hay là tửu lâu khách sạn đều nhiều đến không đem hết, nhưng mà kinh doanh chủ yếu nhất vẫn là đan dược cùng binh khí.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1747 - Cầu Lăng Tiếu Thiếu Gia Tha Thứ Cho Ta Đi! (1)

Bởi vì hai dạng đồ vật này mới là thứ dễ bán nhất, bất kể là bình dân cho đến Thần Vương cũng cần dùng đến.

Một nửa tháng sau, Lăng Tiếu trên căn bản đã đem sản nghiệp phân bố của Liệt Viêm thương minh biết được.

Liệt Tán đi đến cười nói:

- Lăng Tiếu, ngươi bây giờ nhìn qua những phân bố sản nghiệp này chính là bất luận kẻ nào bên trong thương minh chúng ta đều phải biết đến, những cái này nhưng nhất thiết không thể ngoại truyền, nếu là để bên trong thương minh biết được xuất hiện nội gián, đó tuyệt đối là đại sự diệt cửu tộc!

- Ừ, Lăng Tiếu hiểu được, nếu đã đáp ứng đại nhân, Lăng Tiếu sẽ không để cho ngươi mất thể diện!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Như thế thì rất tốt, hôm nay ta liền mang ngươi trở về Liệt Viêm thành đi xác nhận thân phận, có thân phận ngươi mới xem như là một phần tử của Liệt Viêm thương minh chúng ta.

Liệt Tán lộ ra vẻ hài lòng mà nói, tiếp theo hắn lấy ra một dạng đồ vậy cấp cho Lăng Tiếu nói:

- Đây là Thối Thân đan, đối với luyện thân có hiệu quả cực lớn, đây coi như là cá nhân ta đỡ đầu cho ngươi.

Thối Thân đan chính là một loại trong Đại thánh đan, đối với Thánh Hoàng mà nói cũng là tinh phẩm đan dược, có thể đoán tạo bất kỳ cơ năng nào của nhục thân.

Lăng Tiếu nghe Liệt Tán nói ra một ít chuyện về Thần Vương, trước luyện thân sau luyện hồn, mà Thối Thân đan này không nghi ngờ chính là đan dược luyện thân tốt nhất, tác dụng phụ cũng tương đối nhỏ.

Đối với Lăng Tiếu quen thuộc về đan dược mà nói, hắn đương nhiên biết tác dụng của Thối Thân đan.

Hiện tại Liệt Tán cho hắn một bình Thối Thân đan, có khoảng mười viên, đây đối với bất kỳ cao cấp Thánh Hoàng nào mà nói đều được coi là một phần đại lễ rồi.

Lăng Tiếu dù có thể luyện chế được Thối Thân đan này nhưng hắn lại không có đủ tài liệu để luyện chế.

Hắn tiếp lấy Thối Thân đan lộ ra vẻ cảm kích nói:

- Đa tạ Liệt Tán đại nhân!

Hắn dù không dùng được Thối Thân đan này nhưng mà đối với Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên mà nói lại là đan dược cần dùng.

Hắn tạm thời không có biện pháp luyện chế, vậy đúng lúc để lại cho bọn họ phục dụng.

Lần đi Liệt Viêm thành này, Lăng Tiếu sớm đem Huyền Diệu, Ngục Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã đều thu vào trong dược đỉnh.

Liệt Viêm thành chính là địa bàn của Liệt Viêm thương minh, nếu là Lăng Tiếu có thể gia nhập vào trong đó, vậy bọn họ ở chỗ này có thể phát triển cực tốt.

Về phần Điền lão đầu cùng Điền Giai Di trước hết để cho bọn họ sống ở Điền gia, để bọn họ trải qua những ngày gặp nhau đi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu thuận theo Liệt Tán đi xuống lâu, một gã Thánh Hoàng đi dến đói với Liệt Tán nói:

- Đại nhân, ngươi của Trương gia muốn cầu kiến Lăng Tiếu thiếu gia!

- Loại tiểu gia tộc này ngươi có thể không cần để ý tới, bọn họ không dám đem ngươi làm gì, coi như là Thanh Nguyệt cung cung chủ ở chỗ này cũng là như thế!

Liệt Tán lộ ra vẻ ngạo nhiên nói.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Vẫn là đi gặp một chút đi, bởi vì ta đã từng ở trong nhà bọn họ một thời gian!

- Vậy tùy ngươi, chớ gặp gỡ quá lâu!

Liệt Tán nói.

Lăng Tiếu cùng Liệt Tán đã sắp khởi hành, liền trực tiếp tiếp kiện người của Trương gia ở ngoài cửa.

Người đến rõ ràng là Trương gia gia chủ Trương Trấn Hoa còn có Trương Liên Hoa, song hai người bọn họ cũng không phải là đầu lĩnh, còn có hai tên

Thánh Hoàng đỉnh phong mới là đầu lĩnh.

- Ra mắt Liệt Tán đại nhân!

Mấy người kia của Trương gia vừa nhìn thấy Liệt Tán đi đến lập tức khom người vấn an nói.

Liệt Tán chỉ là đối với bọn họ đạm mạc gật gật đầu, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nhanh một chút làm xong chuyện, ta ở trên xe chờ ngươi!

Lăng Tiếu gật gật đầu, ánh mắt dừng lại ở trên mấy người Trương gia thản nhiên nói:

- Không biết máy vị tìm ta có chuyện gì?

Nói lời thật, Lăng Tiếu đối với Trương gia coi như là không có ác cảm gì, cho dù Trương Liên Hoa là một nữ nhân lẳng lơ thì hắn cũng không có bất kỳ cảm giác đáng ghét nào đối với nàng, bởi vì mỗi người có một tính cách khác nhau, nhân gia vui vẻ với nam nhân cũng không có gì sai, tựa như hắn một người đồng thời vui vẻ với mười cái nữ nhân.

Hắn chỉ là đối với Trương gia lúc tối hậu vì lợi ích mà đem hắn vứt bỏ, cảm thấy có chút trái tim băng giá mà thôi.

- Vị này chính là Lăng Tiếu huynh đệ sao, quả nhiên là nhất biểu nhân tài, khó trách có thể nhận được thưởng thức của Liệt Tán đại nhân.

Một gã Trương gia lão giả trong đó khen nói, tiếp theo hắn quay đầu hướng về phía Trương Trấn Hoa trừng mắt nói:

- Trấn Hoa ngươi còn sững sờ ở đó làm gì, còn không nhận lỗi với Lăng Tiếu huynh đệ!

Trên khuôn mặt của Trương Trấn Hoa lộ ra nụ cười nịnh hót mà khom người với Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu thiếu gia, chuyện lần trước đều là lỗi của Trấn Hoa, còn thỉnh thiếu gia tha thứ!

Kể từ sau khi trong miệng Phạm Quan Trường biết được Lăng Tiếu được Liệt Tán tự mình tiếp đãi, lại xác nhận Lăng Tiếu gia nhập Liệt Viêm thương minh, Trương Trấn Hoa lập tức sợ hãi lên.

Nếu như nói Trương gia ở trong Thạch Thiên thành là đệ nhất đại gia tộc, nhưng mà bọn họ ở bên trong Thanh Nguyệt cung lại chỉ có thể coi là một thế lực phụ thuộc không tệ, mà Thanh Nguyệt cung bọn họ ở trong mắt Liệt Viêm thương minh lại chỉ là thế lực không chút thu hút nào, còn Trương gia bọn họ ở trong mắt nhân gia ngay cả một hạt cát cũng không được tính.

Lăng Tiếu gia nhập Liệt Viêm thương minh, mà Trương gia lại vì lợi ích mà đuổi hắn đi, đây tương đương với đắc tội Lăng Tiếu, nếu là Lăng Tiếu ngày sau báo thù, Trương gia bọn họ chỉ sợ khó thoát khỏi đại họa diệt vong.

Trương Trấn Hoa hối hận không nghe lời nói của nữ nhi, cho là lúc đó trưởng lão của Thanh Nguyệt cung không nhìn trúng Lăng Tiếu, liền cảm thấy tác dụng của Lăng Tiếu không lớn, nhưng mà ai ngờ được chớp mắt nhân gia lại đã trở thành người của Liệt Viêm thương minh, thực sự là sĩ biệt ba ngày phải nhìn lại bằng cặp mắt khác a!

- Trương gia chủ làm gì có lỗi, Lăng Tiếu vốn chính là một người không liên quan mà thôi!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài mà nói.

Hắn vốn là muốn rời khỏi Trương gia, Trương Trấn Hoa làm như vậy chẳng qua là để hắn trước rời đi một bước mà thôi.

Nhưng mà lời này nghe ở trong tai của hai vị lão nhân Trương gia liền cảm thấy Lăng Tiếu là cố ý nói cho bọn họ nghe.

Lão nhân vừa mới rồi lập tức quát lên với Trương Trấn Hoa:

- Trấn Hoa ngươi quỳ xuống cho ta, hôm nay nếu là Lăng Tiếu huynh đệ không tha thứ cho ngươi, ngươi liền đừng mong trở về Trương gia nữa!

Thân thể của Trương Trấn Hoa run run một chút, lập tức đối với Lăng Tiếu quỳ xuống nói:

- Cầu Lăng Tiếu thiếu gia tha thứ cho ta đi, ta đã biết sai rồi, chỗ này có chút lễ nhỏ hi vọng Lăng Tiếu thiếu gia có thể thu, tiểu nữ Liên Hoa cũng đưa cho Lăng Tiếu thiếu gia làm nô tỳ, sau này Lăng Tiếu thiếu gia nếu là có việc cần Trương gia chúng ta giúp đỡ, chúng ta tuyệt đối không từ chối!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1748 - Cầu Lăng Tiếu Thiếu Gia Tha Thứ Cho Ta Đi! (2)

Hai vị lão nhân này của Trương gia một người nhưng là lão gia chủ, người còn lại thì là hộ tộc trưởng lão, ở bên trong Trương gia quyền cao chức trọng, cho dù là Trương Trấn Ha cũng phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà làm việc.

Huống chi thế lực mà lần này Lăng Tiếu bám vào thật quá lớn, lớn đến để cho bọn họ phải ngưỡng cổ lên nhìn.

Trương Liên Hoa biết được Lăng Tiếu muốn gia nhập Liệt Viêm thương minh, trái tim đã là đập lên không ngừng rồi.

Nàng cũng không nghĩ tới tiện dân lúc đó mình nhìn trúng lại có một ngày cá vượt long môn, nàng phải thầm khen chính mình nhãn quang độc đáo, chỉ tiếc hết thảy đều bị mục quang thiển cận kia của phụ thân phá hoại hết.

Thế cho nên hiện tại ở chỗ đông người phải hướng Lăng Tiếu nói xin lỗi bồi tội.

Bất quá những người kia ai cũng không dám cười, thậm chí là vội vã tránh đi ra coi như là không thấy.

Bởi vì Trương gia là địa đầu xà ở chỗ này, nếu là đắc tội bọn họ, đó cũng là một chuyện tình vô cùng xui xẻo.

- Nếu như thiếu gia không chán ghét, Liên Hoa nguyện ý đi theo hầu hạ ở bên cạnh thiếu gia.

Trương Liên Hoa dịu dàng hướng về phía Lăng Tiếu lạy xuống nói, mỹ mâu phóng ra tình cảm say đắm không hề che giấu chút nào.

Nàng muốn cùng Lăng Tiếu hoan hảo đã lâu, đáng tiếc vẫn là chưa đắc thủ, hôm nay thân phận của Lăng Tiếu không giống lúc tước, tự nhiên càng để cho hứng thú của nàng tăng nhiều.

Lăng Tiếu đối với Trương Liên Hoa lại không có hứng thú gì.

- Chuyện đã qua đi coi như xong, dù sao ta chỉ là người cũ của các ngươi mà thôi, bất quá ta hướng các ngươi muốn đòi một người, để Sài Quán đến thay ta làm việc đi!

Lăng Tiếu một điểm cũng không khách khí tiếp lấy không gian giới trong tay Trương Trấn Hoa nói.

Sài Quán là tâm phúc mà lúc hắn ở Trương gia thu lấy, lúc sắp vào thành nếu không phải có Sài Quán nhắc nhỏ, chỉ sợ hắn cũng bị Cao gia giết đến ứng phó không kịp.

Người khác đối tốt với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu liền sẽ đối tốt với người đó gấp mười lần, đây một mực là nguyên tắc làm người của hắn.

Bây giờ hắn gia nhập Liệt Viêm thương minh, cũng muốn giúp Sài Quán rời khỏi Trương gia, bởi vì hắn ở sống không được thoải mái.

Mà Lăng Tiếu mới tới Thiên vực, không có mấy trợ thủ trung thành là không được.

Tuy nói thực lực của Sài Quán không tốt, nhưng mà có một số việc cũng không phải là chỉ dựa vào thực lực mới có thể đi làm, mà là chỉ cần đủ trung thành liền có thể yên tâm đem bất cứ chuyện gì giao cho người đó đi làm.

- Sài Quán là người phương nào?

Một gã lão giả của Trương gia lạ lùng nói.

Trương Liên Hoa lập tức ở một bên nói:

- Hắn là một gã hộ vệ ở bên trong tộc chúng ta, bât quá từng làm việc dưới tay Lăng Tiếu thiếu gia!

Nhãn mâu của nàn u oán không nói nên lời, mang theo dáng vẻ ủy khuất, tựa hồ đối với Lăng Tiếu tránh qua vấn đề của nàng mà cảm thấy khó chịu.

Nói như thế nào nàng cũng là mỹ nữ nổi danh trong Thạch Thiên thành, làm sao so sánh không bằng một gã thủ hạ được.

- Tốt tốt, chúng ta nhất định sẽ để cho Sài Quán đến gặp thiếu gia, không biết thiếu gia còn có gì phân phó không?

Trương Trấn Hoa vội vàng ứng nói.

- Đương nhiên còn có phân phó, lần sau lúc ta lại trở về Thạch Thiên thành, không hi vọng ở chỗ này nghe nói còn có người của Cao gia!

Ánh mắt của Lăng Tiếu phát lạnh nói.

Tiếp theo hắn cũng không ngó ngàng tới người của Trương gia nữa mà hướng về phía hào xa ở không xa đi tới.

Lúc này Trương Liên Hoa bước lên trước mấy bước đem Lăng Tiếu ngăn lại.

Một trận thanh hướng hướng về lỗ mũi của Lăng Tiếu xông đến, chỉ là thanh hương này khiến cho Lăng Tiếu cảm giác có chút muốn hắt xì.

- Còn có chuyện gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không đủ đẹp sao?

Trương Liên Hoa nhẹ liếm một chút đầu lưỡi vũ mỵ mà nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Nàng một bộ trù đoạn hoa lệ, trên tóc lại có ngân kim kim xoa, gương mặt mị hoặc động lòng người, vóc người lung linh nhiều vẻ, tuyệt đối cũng coi như là một người xinh đẹp.

- Ngươi đủ đẹp, nhưng mà ngươi không phải là đồ ăn của ta!

Lăng Tiếu không muốn quá trực tiếp đả kích Trương Liên Hoa, vô cùng uyển chuyển mà nói.

Tiếp theo hắn vòng qua Trương Liên Hoa hướng về phía hào xa đi qua.

Trương Liên Hoa giống như gặp phải điện giật, trên khuôn mặt đều là vẻ hồng nhuận, trong nội tâm nàng lại ẩn ẩn cảm thấy khó chịu hít thở không thông.

Dĩ vãng nàng chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, không biết có bao nhiêu nam nhân sẽ quỳ xuống liếm chân của nàng, mà nàng đối với những nam nhân kia cũng giống như là y phục, mặc liền mặc qua, chưa bao giờ để ở trong lòng.

Nhưng mà nàng đột nhiên cảm thấy chính mình đối với nam nhân ở trước mắt này sản sinh một chút tình cảm, lại là gặp phải đả kích vô tình, để nàng lần đầu tiên nhận lấy tư vị đau lòng, lệ thủy không khỏi chảy ra.

Sài Quán rất nhanh được người của Trương gia tìm đến.

Mới đầu hắn còn lo lắng bởi vì chuyện của Lăng Tiếu lần trước mà bị hỏi tội, nhưng mà khi biết được Lăng Tiếu đã gia nhập Liệt Viêm thương minh, hơn nữa chuẩn bị mang hắn đi theo, hắn cơ hồ muốn vui quá mà khóc rồi.

Một gã lão giả của Trương gia nặng nề vỗ vào trên người Sài Quán nói:

- Hảo hảo đi theo bên cạnh Lăng Tiếu thiếu gia!

Trương Trấn Hoa cũng ở một bên cười nói:

- Sài Quán, ngươi là đại biểu kiệt xuất của Trương gia chúng ta, nhất định phải hảo hảo cố gắng, có rảnh rỗi nhớ trở về gia tộc một chuyến, chỗ này vĩnh viễn đều là nhà của ngươi.

Sài Quán chưa từng nghĩ qua lão gia chủ cùng gia chủ của hắn cư nhiên khách khí nói chuyện với hắn như thế, hắn chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ, cả ngươi đều nhẹ như lông hồng.

Ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Nhất didhj phải hảo hảo đi theo Lăng Tiếu trưởng lão, Sài Quán ta nói không chừng cũng có một ngày bay lên trời cao!

Hào xa hướng không gian trận ở ngoài thành đi tới.

Ở bên trong xe cũng chỉ có Liệt Tán cùng Lăng Tiếu hai người, những người khác đều phải đi bộ đuổi theo bên cạnh.

Liệt Tán nói cho Lăng Tiếu những sự tình cần chú ý sau khi đến Liệt Viêm thành.

Lăng Tiếu nghiêm túc lắng nghe, để phòng đến lúc xảy ra cái sai lầm gì.

Nghe ý tứ của Liệt Tán, lấy Lăng Tiếu đã tu luyện thành huyết nhục thần hồn nên có thể trở thành đệ tử được trọng điểm bồi dưỡng bên trong thương minh.

Chỉ là muốn trở thành đệ tử của thương minh lại phải trải qua tầng tầng tuyển bạt, cuối cùng mới sẽ nhập tuyển.

Lăng Tiếu từng làm người đứng đầu một cung, đương nhiên hiểu được thương minh vì sao làm như vậy, nhân gia không chỉ muốn xem thiên phú còn muốn xem độ trung thành.

Ai mà không muốn bồi dưỡng ra một nhân tài xuất sắc rồi vĩnh viễn lưu lại, mà không phải là sau khi bồi dưỡng lại là không bò đến được chỗ tốt gì, đó khẳng định là không nằm trong tính toán rồi.

- HIện tại tiềm lực của ngươi đã không cần phải nghi vấn rồi, chỉ cần ngươi qua được một quan khảo nghiệm trung thành này, vậy liền không có cái vấn đề gì.

Liệt Tán nói, ngừng một chút hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nghiêm túc hỏi:

- Lăng Tiếu ngươi có thành tâm muốn gia nhập thương minh chúng ta hay không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1749 - Liệt Viêm Thành. (1)

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Trung thực mà nói, ta là người mới từ đất phát phối mà lên đây, cũng chính là tiện dân mà mọi người nói, dù là thoát khỏi thân phận nhưng mà đây vẫn là sự thật, ta cũng ở gần đây mới biết được thế lực của thương minh rất lớn, là đối tượng mà càng nhiều võ giả muốn dựa vào, nhưng mà những thứ này chỉ là một điểm da lông của thương minh mà ta hiểu rõ, nhưng mà Liệt Tán đại nhân ngươi có nói ra một chút chế độ kia xác thật là hấp dẫn ta, chỉ cần không có quá nhiều gò bó, lại có đãi ngộ tốt, ta đương nhiên là thành tâm gia nhập thương minh.

Liệt Tán nhẹ gật gật đầu nói:

- Không tệ, ngươi nói cũng rất thành thật, nếu như ở trước mặt Thần Vương trưởng lão ngươi vẫn có thể nói như vậy, đó tuyệt đối không có vấn đề, bởi vì thương minh chúng ta đúng là một chữ "lợi", không lợi thì không ai làm!

Ngừng một chút lại nói:

- Ngươi giống giống với những thanh niên nhân khác, bọn họ những người này biết có thể gia nhập vào thương minh chúng ta, ngời nào cũng sẽ cao hứng vô cùng, hơn nữa đều sẽ hết sức dùng lời nói nịnh hót nói một chút thần phục, những thứ này đều là chó má, người nào tuyển chọn gia nhập một cái thế lực không phải là vì muốn tăng lên thực lực, để ngươi khác tôn kính ngươi, nếu như những thế lực này không cường đại, không cho ngươi được những chỗ tốt này, ai sẽ tuyển chọn gia nhập.

- Ha hả, không nghĩ tới Liệt Tán đại nhân lại rõ rang fnhuw thế, nếu là

trưởng lão ở bên trong thương minh cũng như thế, Lăng Tiếu cũng liền an tâm!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ừ, ta khó có thể trông cậy vào có thành tựu quá lớn, có thể ở Thạch Thiên thành làm một quản sự chung lão cũng đã an tâm rồi, chỉ hi vọng Lăng Tiếu ngươi có thể tranh thủ, sớm ngày trở thành Thần Vương, ta cũng có thể dính một chút vận đạo.

Liệt Tán than thở nói.

Hai người nói xong đã đi đến không gian trận ở ngoài thành.

Không gian trận này ngay cả hào xe do Liệt Viêm Hổ kéo cũng đều truyền tống qua, lực lượng truyền tống hết sức bất phàm.

Cự ly không gian trận truyền tống cố nhiên cực kỳ xa xôi, nhưng mà cũng không phải một lần liền có thể trực tiếp từ Thạch Thiên thành tới Liệt Viêm thành được.

Phải biết rằng cự ly giữa Thạch Thiên thành cùng Liệt Viêm là cực kỳ xa xôi, cũng không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Lăng Tiếu cùng Liệt Tán cũng là sau khi đi qua mười mấy cái không gian trận, mới đi tới Liệt Viêm thành.

Lăng Tiếu xuyên qua cửa sổ của hào xa nhìn thành trì sắp đi vào, trên khuôn mặt đều là vẻ chấn kinh vô cùng.

Xa xa nhìn lại, thành trì này nguy nga hùng vĩ, đại khí lâm thiên, càng giống như hồng hoang mãnh thú, cho người ta một loại cảm giác áp bức cực lớn.

Tường thành kia giống như là tường đồng vách sắt, trầm hậu kiên thực khó có thể công phá, từng trận trận văn rõ ràng phóng ra kia chỉ sợ là Thần Vương cũng khó có thể công phá.

Từng cái hộ vệ uy vũ oai nghiêm thân mặc hộ giáp, cầm binh khí trong tay đi lại tuần tra, lộ ra vẻ dị thường nghiêm túc.

Lui tới ở trước của thành đều là một ít đạt quan quý tộc, bọn họ cũng dùng các loại cao giai linh thú đem làm ngựa kéo xe, đem theo từng cỗ xe hoa lệ đi ra đi vào.

Trên khuôn mặt của những người này đều tràn đầy nụ cười vui vẻ thỏa mãn, phảng phất bọn họ đều có cuộc sống vô cùng thư thái.

Xe của Lăng Tiếu cùng Liệt Tán đi đến trước cửa thành, Liệt Tán lộ đầu ra hướng tới những hộ vệ kia đánh tiếng chào hỏi, không cần giao nộp bất kỳ phí dụng nào cũng được vào bên trong.

Vào cửa thành, bên trong là một mảnh phồn hoa lại càng để người thở dài mà xem.

Quỳnh lâu ngọc vũ, mái hiên cao ngất, hồng tường hoàng ngõa, quan đạo giao nhau, võ giả không dứt...

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lăng Tiếu đối với Liệt Viêm thành, hắn cảm giác được giống như tiến vào bên trong hoàng cung nội viện, lại là một chỗ lâm viện xa hoa, nhưng lại là một chỗ thành trì náo nhiệt phi phàm.

Các chỗ thương phô tất cả đều mang theo tiêu chí của Liệt Viêm thương minh, phục sức thống nhất, cho người ta có một loại cảm giác mới mẻ.

- Bây giờ trước tiên tới trụ sở của ta, mỗi một người trong thương minh

chúng ta đều sẽ an bài chỗ ở, ta chỉ là một cái quản sự ngoại môn, cho nên trụ sở của ta cũng chỉ có thể ở trong thành, mà không thể ở bên trong nội môn tu luyện.

Liệt Tán nói.

Lăng Tiếu tự nhiên là vô điều nghiện nghe theo lời nói của Liệt Tán.

Xe đi đến trước một chỗ hào trạch ở trong thành liền dừng lại, Lăng Tiếu thuận theo Liệt Tán cùng nhau xuống xe.

- An bài ở chỗ này đều là trụ sở của quản sự ngoại môn, nhưng mà đại đa số người chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, bình thường sẽ không có người nào ở chỗ này, trừ phi là bên trong thương minh có đại sự triệu tập hoặc là lúc tụ hội hàng năm mọi người mới sẽ dừng chân ở đây.

Liệt Tán giới thiệu nói.

Liệt Tán dẫn theo Lăng Tiếu vào trong trạch viện, lập tức có mấy tên Thánh Hoàng nghênh đón đối với Liệt Tán cung kính nói:

- Ra mắt Liệt Tán quản sự!

Liệt Tán nhìn tên Thánh Hoàng đỉnh phong lãnh tụ kia hỏi:

- Bố thống lĩnh, gần đây có vị quản sự nào trở lại chỗ này không?

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong kia trả lời:

- Bẩm Liệt Tán quản sự, trở về gần đây nhất có Liệt Y, Liệt Lam, Liệt Hải ba vị quản sự, chỉ là Liệt Y quản sự ngày hôm qua đã trở về Cao Tân thành rồi.

- Ừ, trong thành gần đây nhưng có đại sự gì phát sinh không?

Liệt Tán lại hỏi.

- Ách, gần đây cũng không có đại sự gì, bất quá nghe nói một nhóm đồ vật mang đến Hà Thanh thành bị cướp rồi, Đổng Thanh Thần Vương còn bị đánh thành trọng thương, không biết là thật hay giả!

Thánh Hoàng đỉnh phong kia nói.

- Cái gì, Đổng Thanh Thần Vương cũng thụ thương? Rốt cuộc người nào gan lớn dám cướp hàng hóa của chúng ta? Chẳng lẽ vẫn là những lưu khấu kia?

Liệt Tán lộ ra vẻ kinh hãi kinh hô.

- Có nói là như vậy, tại hạ chỉ biết được như vậy thôi, Liệt Tán đại nhân ngươi trước tiên đi về nghỉ ngơi đi!

Bố thống lĩnh nói.

- Đừng gấp, ta giới thiệu vị tiểu huynh đệ này cho các ngươi nhận thức, Lăng Tiếu của Thạch Thiên thành, đây là thiên tài mà ta chuẩn bị tiến cử hắn gia nhập thương minh chúng ta!

Liệt Tán chỉ lấy Lăng Tiếu giới thiệu nói.

Lăng Tiếu lập tức đối với người nọ hành lễ vấn an nói:

- Lăng Tiếu ra mắt Bố thống lĩnh!

Bố thống lĩnh lạ lùng nhìn Lăng Tiếu một cái, lập tức nhiệt tình hoàn lễ nói:

- Lăng huynh đệ khách khí rồi, gọi ta A Bố là được, ngày sau có chuyện gì cần cứ phân phó là được.

Bố thống lĩnh biết rõ thanh niên nhân loại này có thể được tiến cử vào bên trong thương minh, nhất định là một người có tiềm lực, bây giờ trước lôi kéo quan hệ tốt, đối với ngày sau cũng sẽ có tác dụng không nhỏ.

- Ngày sau còn muốn Bố thống lĩnh quan tâm nhiều hơn mới được.

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền theo Liệt Tán đi vào bên trong trạch viện.

Dọc theo đường đi trừ thỉnh thoảng nhìn thấy một chút thị giả cùng tỳ nữ ra, cũng là rất ít thấy những người khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1750 - Liệt Viêm Thành. (2)

Bất quá Lăng Tiếu lại là cảm ứng đến bên trong viện này có vài cỗ khí tức đáng sợ, cư nhiên cũng không thua kém Liệt Tán, thậm chí có một ít tồn tại để cho hắn căn bản khó có thể phán đoán.

- Quả nhiên là chỗ ngọa hổ tàng long, cũng không biết trong tổng bộ của thương minh lại sẽ là một phen cục diện như thế nào!

Lăng Tiếu âm thầm kinh hãi nói.

Lăng Tiếu tạm thời được an trí ở trong một chỗ lâu các, Liệt Tán nói cho hắn biết tạm thời không nên đi loạn, tránh cho chọc phải phiền toái không cần thiết.

Sau đó Liệt Tán liền đi ra khỏi lâu các hướng về phía thương hội quán mà đi.

Thương hội quán là tồn tại giống như phủ thành chủ, nhưng mà ở trong Liệt Viêm thành lại là không có thiết kế phủ thành chủ, Thương hội quan này chính là cơ cấu phát hành bất kỳ cái chỉ lệnh gì của thượng tầng.

Có thể nói sinh ý lớn nhất mà Liệt Viêm thương minh sở hữu đều là từ Thương hội quán xuất ra, chỗ này coi như là chỗ tổng bộ của Liệt Viêm thương minh.

Liệt Viêm thương minh hết thảy lấy lợi ích làm đầu, những người đa mưu túc trí kinh thương xuất sắc kia trên cơ bản đều sẽ ở trong thương hội, mà không gian trong Liệt Viêm sơn mạch thì là chỗ dựa an toàn nhất của thương hội.

Lăng Tiếu trước phải qua được một quan là Thương hội quán này mới có cơ hội vào chỗ tu luyện của thương minh.

Thời gian lần đi này của Liệt Tán không ngắn, Lăng Tiếu ở trong phòng tĩnh tọa, mỗi khi đến bữa cơm đều sẽ có người đúng lúc đưa tới.

Một ngày sau, Liệt Tán rốt cuộc là hết sức cao hứng mà trở về.

- Lăng Tiếu mau đi theo ta, hôm nay Phó quán trưởng tiếp kiến ngươi, có thể vào được thương hội của chúng ta hay không liề xem ngươi có được Phó quán trưởng thưởng thức hay không rồi!

Liệt Tán kéo lấy tay của Lăng Tiếu liền đi ra ngoài.

Lăng Tiếu đi tới chỗ anyf đã là làm xong chuẩn bị tùy ý Liệt Tán an bài, thuận theo hắn ra khỏi tòa nhà đi đến Thương hội quán ở trong thành.

THương hội quán chiếm diện tích cực kỳ lớn, hơn nữa còn có mấy tòa lâu các cao vút cư nhiên cao tới ba mươi tầng, là kiến trúc cao nhất, hùng vĩ nhất ở trong thành.

Bên cạnh phát tán ra trận văn dao động nồng đạm, cho người ta có một loại cảm giác áp bức cực lớn.

Chỉ sợ lấy thực lực của Lăng Tiếu đi tới địa phương có danh khí nhất ở bên trong Thiên Long địa vực cũng cảm thấy thực lực của chính mình thực sự quá nhỏ bé, hắn cho dù lấy lực lượng thần hồn, lại mượn dùng Kim Long Thương chỉ sợ cũng không cách nào đem phòng ngự của Thương hội quán này phá hoại một chút.

Chỉ là Lăng Tiếu chấn kinh còn không chỉ như thế, đến chỗ cửa ra vào của Thương hội quán, lại có mười mấy tên võ giả Bán Thần Vương ở chỗ này

canh giữ cửa khẩu, đây để cho hắn chặc lưỡi không dứt.

Bán Thần Vương là cái thực lực gì?

Ở chỗ này lại chỉ có thể là người coi cửa, đây để cho hắn đều không sờ tới được.

Thần thái của Lăng Tiếu thoáng cái trở nên cung kính hơn rất nhiều.

Dĩ vãng hắn cảm thấy thiên phú của chính mình vượt qua người khác, dựa vào thiên phú cùng kỳ ngộ của mình mà tốc độ tiến giai nhanh chóng tuyệt luân, để cho hắn ẩn ẩn dưỡng thành cá tính tự đại ngạo thị người trong thiên hạ, cảm thấy chính mình sẽ có một ngày có thể thành tựu Thần Vương, đạt tới tồn tại võ đạ đỉnh phong.

Nhưng mà hắn bây giờ mới hiểu được, không quản mình thiên phú xuất sắc hay là thời gian tu luyện còn ngắn, còn chưa tới lúc hắn kiêu ngạo tự đại.

Chỉ là Bán Thần Vương mà hắn nhìn thấy ở chỗ này, nhân gia bất kỳ một người một tay là có thể đem hắn dễ dàng bóp chết rồi.

Hắn phát hiện Liệt Tán ở trong Thạch Thiên thành được người tôn sùng khi ở chỗ này cũng trở nên vô cùng cẩn thận lên, không có bộ dáng đạm mạc cao ngạo như trước đây.

Liệt Tán để người vào thông báo, cùng Lăng Tiếu đều chỉ có thể ngoãn ngoãn đứng ở bên ngoài mà đợi.

Một lúc sau, người thông báo đi tới, mới cho Liệt Tán cùng Lăng Tiếu đi vào.

Vừa mới đi vào bên trong cửa, Lăng Tiếu lập tức cảm giác được vô số thần

niệm hạ xuống trên người mình, cảm thấy chính mình tựa hồ bị người khác nhìn đến không còn một chỗ nào, không có bất kỳ bí mật nào có thể nói.

Lăng Tiếu thuận theo Liệt Tán đến trước một chỗ lâu các.

Liệt Tán khom người đối với bên trong lâu các lên tiếng nói:

- Phó quanschur, Lăng Tiếu đã mang đến rồi!

Một lúc lâu sau, bên trong truyền đến một tiếng hô nhẹ nói:

- Ừ, ta biết rồi, để cho hắn tiến vào đi!

Thuận theo lời này vừa dứt, cửa phòng của lâu các tự động mở ra.

Liệt Tán hướng về phía Lăng Tiếu nhìn thoáng qua, tựa hồ đang nói:

- Hết thảy dựa vào một mình ngươi rồi!

Lăng Tiếu hướng về phía Liệt Tán gật gật đầu, liền ngẩng đầu lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà bước thẳng vào.

Hắn vừa mới đi vào bên trong lâu các, cửa lớn lại một lần nữa đóng lại.

Bỗng nhiên ánh mắt của Lăng Tiếu nhảy lên, lòng hắn sinh ra cảnh giác, thân thể nhanh chóng hướng về phía một bên lướt qua.

Một đạo quang mang giống như lưu tinh ở bên cạnh Lăng Tiếu đánh qua, tốc độ kia nhanh đến cực điểm, nếu không phải Lăng Tiếu tránh được nhanh, nhất định là bị phanh thây rồi.

Song, đối phương tựa hồ không chịu buông tha, cư nhiên thay đổi phương hướng hướng về phái Lăng Tiếu trảm xuống.

Nhất khí bát đao, nhanh chóng vô cùng, lực lượng bá đạo cương mãnh dị thường, tựa hồ một điểm cũng không thèm để ý đến sẽ khiến cho lâu các này bị phá hủy.

Lăng Tiếu không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng mà đối phương xuất chiêu quá mức đột nhiên, hơn nữa đao pháp cực kỳ ác liệt, để cho hắn không thể nào tránh được.

Hắn có thể khẳng định thực lực của đối phương tuyệt đối cũng không phải đơn giản là cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng, mà là tồn tại Thánh Hoàng đỉnh phong!

Không gian trong lâu các chật hẹp, căn bả không có cách nào tránh ra xa, đao mang đã là hướng vè phía Lăng Tiếu tập quyển mà đến.

Thân thể của Lăng Tiếu đến trước vách tường, xoay người lại một chân dẫm ở trên đó, trong miệng hống lớn một tiếng, một đạo long ngâm chi âm trùng thiên mà ra chấn đến người đánh lén kia lâm vào trong thất thần chốc lát.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội, không khách khí chút nào xuất thủ với người nọ, đem người nọ đá bay ra ngoài.

Lăng Tiếu xuất thủ cực kỳ có phân tấc, cũng không có giết đi người nọ, chỉ là đem hắn đánh thành trọng thương mất đi chiến lực mà thôi.

Hắn lạnh lùng nhìn người nọ ở trên mặt đất, không rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

- Đệ nhất quan đã qua, có thể lên lầu hai, liên tục đi qua ba quan là có thể

gặp Phó quán chủ!

Một đạo thanh âm ở trong lâu các hồi đãng lên.

Lăng Tiếu mới biết được, nguyên lai người đánh lén này là một loại khảo nghiệm đối với hắn, cư nhiên ngay cả Liệt Tán cũng không biết, bằng không Liệt Tán chắc chắn sẽ sớm nhắc nhở hắn.

Lăng Tiếu cười khổ, lúc đó hắn thân là người đứng đầu một cung, cao cao tại thượng, hôm nay phảng phất trở lại thời đại mới đi ra giang hồ, lại cần phải đi làm khảo nghiệm, tùy ý người khác khảo hạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1751 - Khảo Nghiệp Nhập Minh! (1)

Bất quá hắn mới đến Thiên vưc chưa quen cuộc sống nơi đây, thực lực lại chỉ có thể coi là bình thường, tạm thời đành phải khuất phục cũng không có cái gì, nếu là điểm ủy khuất này cũng chịu không được thì như thế nào có thể ở bên trong Thiên vực tổ kiến Tiếu Ngạo cung.

Lăng Tiếu ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía tầng thứ hai.

Hắn vẫn đều đang cảnh giác, để ngừa lần nữa bị đánh lén.

Nhưng mà nhân gia cũng không có như thế, mà là quang minh chính đại đang đợi hắn.

Ba nữ tử ăn mặc thống nhất, bất kể là tướng mạo hay dáng người đều là loại tốt, để cho người ta cảm thấy vui lòng sáng mắt.

Chúng nữ nhìn lên hết sức trẻ tuổi, nhưng mà đã có niên kỷ trên ngàn tuổi rồi, thực lực của chúng nữ đều đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng đỉnh phong, hết sức không tầm thường.

Tam nữ chia ra ba vị trí mà đứng, nữ tử ở trung gian đối với Lăng Tiếu nói:

- Mời công tử xuất thủ, chỉ cần đánh bại ba người chúng ta, ngươi liền coi là quá quan rồi!

Thuận theo thanh âm của nàng hạ xuống, tam nữ đồng thời đem tất cả lực lượng bạo phát ra, từng đạo khí thế phong nhận lăng lệ hướng về phía Lăng Tiếu tỏa định mà đi.

- Tất cả đều là tu luyện Phong thuộc tính!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, lực lượng của chính mình cũng đề thăng lên.

Tam nữ hóa thành từng đạo thân ảnh quỷ mị đang không ngừng mà đan chéo vào nhau thay đổi, lưu lại từng đạo tàn ảnh, để người ta thấy không rõ rốt cuộc người nào mới là chân thân của chúng nữ.

Tam nữ tự nhiên không phải là vì mê hoặc ánh mắt của Lăng Tiếu mà thôi, ở sau một khắc chúng nữ đồng thời xuất chiêu, bốn phương tám hướng đều tràn ngập vô số kiếm nhận hướng về phía Lăng Tiếu tập quyển mà đi.

Những công kích này tràn đầy sát ý ác liệt, một điểm cũng không giống như là tỷ thế đến điểm liền dừng lại.

Nếu như Lăng Tiếu ứng đối không được, vậy chỉ có một con đường bị giảo sát rồi.

Tất cả kiếm mang đã phong tỏa hết thảy phương vị né tránh của Lăng Tiếu, để cho hắn không có chỗ để trốn.

Mắt thấy Lăng Tiếu sẽ bị những kiếm mang này đánh thương, trong tay hắn nhiều hơn một thanh trường kiếm kỳ lạ, hắn vũ động trường kiếm, đem rất nhiều kiếm mang dày đặc này ngăn cản lại.

Đinh đương đinh đương!

Rất nhiều tia lửa càng không ngừng văng tung tóe ra.

Lăng Tiếu bị chấn đến hổ khẩu tê liệt không dứt, hắn dù là đem đại bộ phận kiếm mang ngăn lại, nhưng mà vẫn có không ít kiếm mang xuyên thấu qua đánh lên trên người hắn.

Cảm giác đau nhói kia để cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Kiếm thế trong tay của hắn dâng lên, từng đạo kiếm mang bài sơn đảo hải hướng về phía tam nữ phản kích mà đi.

Tốc độ của tam nữ mặc dù nhanh, nhưng mà vẫn trốn không thoát thần hồn của Lăng Tiếu bắt lại, mà Lăng Tiếu đem chiến lực tăng lên, tốc độ một điểm cũng không thua tam nữ.

Trong lúc nhát thời cùng tma nữ kịch chiến mấy trăm kiếm, Lăng Tiếu lấy lại được lợi thế.

Bất quá Lăng Tiếu muốn trong thời gian ngắn đem tam nữ kích bại lại là không thể nào, bởi vì tam nữ kết thành tam tài kiếm trận, ba người phối hợp xuất kích, lại dựa vào lực lượng Phong thuộc tính khiến cho uy lực của kiếm trận bội tăng.

Thánh Hoàng đỉnh phong bình thường ở dưới sự truy sát của Tam tài kiếm trận này chỉ sợ đã là mạng vẫn rồi.

Cũng chỉ có Lăng Tiếu là thiên tài chiến đấu muốn tốc độ có tốc độ, muốn phòng ngự có phòng ngự mới có thể trụ được thế bại.

Lăng Tiếu đương nhiên không thể nào bị kiếm trận này vây ở chỗ này.

Nếu đối phương có lòng khảo giáo lực lượng của hắn, vậy hắn liền hảo hảo để cho người ta thấy rõ tiềm lực của hắn đi.

Thân ảnh của hắn biến đổi, tổng cộng hóa ra bốn mươi tám đạo nhân ảnh, ở trong lâu các chật hẹp này phảng phất ở chỗ nào cũng đều có một Lăng Tiếu.

Khí thế của hắn lần nữa biến đổi, lại so với trước đó tăng lên mấy lần, trường

kiếm trong tay lại trảm ra hai loại lực lượng công kích có thuộc tính bất đồng, chợt nhiệt chợt lãnh, chợt hỏa chợt băng, thật sự để cho người ta ứng đối khó khăn, khó có thể phòng thủ!

Lăng Tiếu căn bản không thể lấy lực đè người được, bởi vì hắn chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, thực lực tăng lên ở trên lực lượng cũng chỉ có thể có chiến lực ngang bừng chúng nữ mà thôi.

Nhưng mà hắn lấy Vô Cực Phân Thân thuật hóa xuất rất nhiều phân thần đồng thời xuất kích, mà Băng Hỏa kiếm đánh ra hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng mới là tồn tại để cho chúng nữ cảm thấy khó có thể phòng bị nhất.

Bất quá chúng nữ cũng là Thánh Hoàng có thực lực cường đại bên trong thương minh, ba người càng không ngừng biến hóa phương vị, dùng hết toàn lực đi ứng tiếp chiêu thức của Lăng Tiếu.

Chúng nữ lấy công thay thủ, phân thân chi thuật của Lăng Tiếu đối với chúng nữ tạo thành thương hại không lớn, chỉ là ứng phó trở nên có chút cố hết sức.

Chỉ là chiêu này của Lăng Tiếu cũng chỉ bất quá là hư chiêu, để cho chúng nữ chậm lại công kích đối với hắn mà thôi, hậu chiêu chân chính còn ở phía sau.

Chỉ thấy hắn dừng kiếm thế, một cái ngón tay của một cái tay khác giơ lên cao, tất cả lực lượng nhất thời hội tụ ở trên ngón tay này, hắn hét lên một tiếng, chỉ mang từ trong tay hắn oanh kích ra ngoài.

Tam Phân Thần Chỉ Tam Phân Thiên Hạ!

Một đạo chỉ mang tụ tập tất cả lực lượng của Lăng Tiếu, bính phát đi ra, cuối cùng một phân làm ba hướng về ba phương hướng bất đồng trùng kích mà

đi.

Ba đạo lực lượng đều cực kỳ cường đại, tốc độ trùng kích lại là nhanh đến để cho người ta chặc lưỡi, mà ở trong không gian nhỏ hẹp này lại càng để cho người ta khó có thể tránh né được.

Oanh long oanh long!

Tam nữ còn chống đỡ không nổi phân thân công kích của Lăng Tiếu, cư nhiên trong lúc này lại có một đạo chỉ mang cường hãn bắn tới, chúng nữ coi như là tốc độ vô song cũng khó có thể tránh thoát được, chỉ có thể lợi dụng toàn lực đem chỉ mang này ngăn chặn lại.

Tam nữ đều là bị oanh đến đụng tới trên vách tường của lâu các, tiên huyết phun ra, vẻ mặt đều là suy sụp xuống.

Nếu không phải vách tường của lâu các sớm có cấm chế gia trì, chúng nữ sớm đã bay ra bên ngoài lâu các rồi.

Một chỉ này của Lăng Tiếu nhưng không dám vận dụng thiên hoa, bằng không đem chúng nữ giết đi, vậy hắn nhất định không cần phải khảo hạch nữa.

Lăng Tiếu đối với tam nữ khẽ chắp tay nói:

- Đã nhường rồi!

Bấy giờ trong lòng Lăng Tiếu đã nhận thức càng sâu hơn một tầng đối với thương minh, thực lực của ba tên Thánh Hoàng đỉnh phong này không phải là những Thánh Hoàng kia của Cao gia ở Thạch Thiên thành có thể so sánh được, mà uy lực sau khi kết trận lại càng vượt qua lực lượng của Thánh Hoàng đỉnh phong.

Nếu không phải chiến lực của hắn cường đại, kinh nghiệm phong phú, phòng ngự kinh người, chỉ sợ liền muốn chết ở chỗ này rồi.

- Thực lực của công tử hơn người, đệ nhị quan ngươi qua được rồi!

Một nữ tử đứng lên đối với Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, liền hướng tới tầng lầu thứ ba đi lên.

Ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Nếu là bên trong tầng thứ ba tất cả đều là Thánh Hoàng đỉnh phong thì chỉ sợ thật muốn thua!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1752 - Khảo Nghiệp Nhập Minh! (2)

Hảo hán không trụ nổi nhiều người a!

Ở bên trong lâu các căn bản không không thể phóng tay chân mà đánh được, Lăng Tiếu có những lo lắng này cũng là bình thường, nhưng mà hắn không tự tin.

Song, đến tầng thứ ba không phải là giống như trong tưởng tượng của hắn, chẳng qua là có một người đợi hắn mà thôi.

Người này đã vô cùng già nua rồi, tựa hồ tùy thời đều có thể chết đi, da thịt kia cũng nhăn nheo lại giống như vỏ cây, một loại khí tức cực kỳ hư nhược, nhìn không ra nửa điểm cảm giác của cường giả.

- Khụ khụ... Tiểu huynh đệ thật là trẻ tuổi!

Lão nhân giương mắt lên nhìn thoáng qua Lăng Tiếu lộ ra vẻ lạ lùng, lão nói một câu liền cũng không nhịn được mà ho khan lên, hiển nhiên thân thể đã cực kém rồi.

Lăng Tiếu lấy thân phận vãn bối hướng lão nhân hành lễ vấn an nói:

- Đa tạ tiền bối khen tặng!

Lão nhân thấy Lăng Tiếu khiêm tốn như thế cũng sinh ra vài phần hảo cảm, lập tức lại nói:

- Khụ khụ, lão phu đã không có bao nhiêu thời gian có thể sống rồi, bất quá

có thể... Khụ khụ, có thể trước khi chết gặp gỡ một thiếu niên không tệ gia nhập thương minh cũng đáng rồi, ra tay đi, chỉ cần ngươi đánh bại lão phu, ngươi liền quá quan.

- Tiền bối ngươi... Thân thể của ngươi như vậy cũng muốn đánh sao?

Lăng Tiếu có chút lo lắng nói.

Ai biết lão nhân kia đột nhiên giận dữ nói:

- Cho dù lão phu muốn chết, thu thập ngươi cũng là dễ dàng!

Thuận theo thanh âm của lão rơi xuống, khí thế của lão trong nháy mắt bắn ra, lực lượng cường đại cư nhiên chấn đến không khí ở trong này đều không ngừng lắc lư lên.

- Bán Thần Vương!

Thân thể của Lăng Tiếu bị đẩy lui đập vào trên vách tường, hắn không nhịn được mà kinh hô lên.

Vừa mới rồi hắn cảm giác được sinh mệnh lực của lão nhân đã là phong thực tàn niên chỉ còn một bước nữa là nhập quan tài rồi, lại không ngờ nhân gia là một gã Bán Thần Vương, coi như là Bán Thần Vương gần chết, nhân gia muốn mạng hắn cũng là dễ dàng.

Hắn thầm mắng chính mình khinh thường, nhân gia nếu được an bài ở đệ tam quan, thực lực của lão tự nhiên là phi phàm rồi.

- Khụ khụ... Ra tay đi, bằng không ngươi không có cơ hội hội nữa đâu!

Lão nhân đạm mạc nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu biết giờ phút này đã không thể tiếp tục ẩn giấu được nữa rồi, bằng không nhân gia thật sẽ giết hắn.

Tất cả chiến lực tiêu thăng lên, một thân long khí vòng quanh trên người hắn, từng mảnh long lân đem thân thể của hắn phòng ngự kiên hậu từng tầng, một thân Đế hoàng bá khí hiển lộ ra hết.

Trong con mắt của lão nhân kia nổi lên tinh quang kinh ho:

- Kim tộc Cổ Hoàng thần công!

Lăng Tiếu không để ý tới kinh ngạc của lão nhân, chợt hống lên một tiếng:

- Tiền bối cần thận!

Cửu Dương Phần THiên quyền hướng về phía lão gia oanh đập tới, quyền ý cuồn cuộn mang theo xu thế hủy thiên diệt địa chấn đến bên trong phòng càng không ngừng lắc lư lên.

- Hảo tiểu tử, cư nhiên cũng lĩnh ngộ quyền ý rồi!

Lão nhân hô nhẹ một tiếng, tiếp theo không gian lực lượng ở trước người lão bị uốn khúc lên, tạo thành phòng ngự ngăn cản quyền ý cuồn cuộn kia của Lăng Tiếu.

Oanh long oanh long!

Quyền kình đáng sợ của Lăng Tiếu lại không có biện pháp đánh trúng lão nhân chút nào.

Lăng Tiếu cảm giác được lực lượng phòng ngự của lão nhân này so sánh với Tiên Vu Dã còn muốn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì nhìn bộ dáng nhẹ nhàng kia của nhân gia cũng biết được còn chưa xuất hết toàn lực.

Lăng Tiếu nhưng không cam lòng chịu thua như vậy, lực lượng của hắn tăng lên đến cực hạn, Cửu Dương Phần Thiên quyền giống như là từng hạt mưa không ngừng hướng về phía lão giả kia oanh qua.

Chỉ là hết thảy cái này đều là vô công, phảng phất có một cái vách tường kiên cố vô cùng đem tất cả lực lượng của hắn đều cách tuyệt ra, mặc cho hắn xuất kích thế nào cũng không có chỗ hữu dụng.

- Khụ khụ, tiểu tử ngươi cũng là có thật nhiều bí mật, lại còn bết Thánh Dương quyền của Nhật tông, bất quá... Lực lượng của ngươi còn kém chút ít!

Trong con mắt của lão nhân đã lộ ra vẻ tán thưởng nói.

Ngay lập tức lão rốt cuộc hướng về phía Lăng Tiếu mà xuất thủ.

Chỉ thấy thân thể đang ngồi của lão cũng không động, chỉ là thuận tay rung lên một cái, giống như là đang đuổi muỗi.

Lăng Tiếu còn không hiểu liền cảm thấy bộ ngực của mình buồn bực, một cỗ cảm giác đau đớn đánh lên trên người hắn, thân thể lại một lần nữa hướng về phía vách tường đụng tới.

Lăng Tiếu cuối cùng là không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết, dáng vẻ hết sức chật vật.

Một gối của Lăng Tiếu quỳ ở trên mặt đất, một tay ôm lấy bộ ngực, trong lòng vô cùng thất kinh.

Đây chỉ là một cái Bán Thần Vương sắp chết, hơn nữa còn bị đau ốm, một kích tùy ý lại liền đem hắn đánh thành trọng thương, phần thực lực này thật sự là quá đáng sợ.

- Còn muốn so đấu hay không, ta biết ngươi có Kim tộc Cổ Hoàng thần công hộ thân, nghĩ đến còn không chết được!

Lão nhân nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói.

- Thực lực của tiền bối hơn người, Lăng Tiếu tuy là bất tài nhưng vẫn muốn thử một lần xem mình rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng!

Lăng Tiếu vừa khôi phục thân thể vừa nói.

Lão nhân tán thưởng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, cũng không lại tiếp tục xuất thủ.

Lăng Tiếu khôi phục thương thế, khí thế lại một lần nữa tăng lên đến đỉnh phong, trong tay lại là nhiều ra một thanh Kim Long Thương.

Kim Long Thương là tồn tại Bán Thần khí, là binh khí thuộc loại công kích, mỗi một lần công kích đều có tác dụng tăng phúc cực lớn.

Lăng Tiếu toàn lực xuất thủ, một con Phách Long ở trong lâu các gầm thét không ngừng, long thân càng không ngừng phiên chuyển muốn đem toàn bộ chỗ này đều hủy diệt, chấn đến bên trong lâu các không ngừng nổ tung.

Nơi này đều bị long thân tràn ngập, uy lực của nó hết sức cường đại bất phàm.

Đây là một kích dùng hết toàn lực của Lăng Tiếu, nếu là lại không phá được phòng ngự của đối phương, vậy thì chỉ có thể dùng đến thủ đoạn khác rồi.

Chiêu này đủ để đem bất kỳ một gã Thánh Hoàng đỉnh phong nào oanh thành bụi phấn rồi.

Khi hét thảy phong bình sóng tĩnh, khói tiêu mây bay.

Lão nhân ở chỗ cũ cư nhiên bình an vô sự mà ngồi ở chỗ đó, ngay cả tay áo cũng không bị đụng vào chút nào.

- Khụ khụ, nếu như thực lực của ngươi lại tiến một giai có lẽ có thể phá được phòng ngự của ta, chỉ tiếc ngươi vẫn chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, chỉ sợ có Cổ Hoàng thần công tăng phúc công kích cũng là vô dụng đối với ta, vận dụng huyết nhục thần hồn của ngươi đi, ta muốn xem nó có thực sự cường đại như vậy hay không!

Lão nhân kia sâu kín nói.

- Được, nếu tiền bối muốn nhìn, liền theo như người mong muốn!

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp ứng một tiếng, thần hồn phân thân lập tức xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Hai cái Lăng Tiếu giống nhau như đúc, giống như là huynh đẹ song bào thai để cho người ta khó có thể phân biệt.

- Thật sự là huyết nhục thần hồn, tốt... Đúng là rất tốt!

Lão nhân kia hưng phấn mà nhẹ hô.

Lăng Tiếu nhưng không có tâm tư nghe lão tán tụng nữa, thần hồn phân thân tiếp lấy Kim Long Thương của chân thân liền hướng lão nhân oanh sát qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1753 - Đối Chiến Với Bán Thần Vương.

Lực lượng của thần hồn phân thân không biết mạnh hơn chân thân gấp bao nhiêu lần, đồng thời cũng không phải là những Thánh Hoàng đỉnh phong kia có thể so sánh được.

Thần sắc của lão nhân rốt cuộc là xuất hiện thái độ nghiêm túc, lão đối mặt với công kích của thần hồn Lăng Tiếu phải đứng người dậy, lấy chỉ thay kiếm mà không ngừng huy vũ.

Mỗi một kích của thần hồn giống như là lực lượng vạn quân, nhưng mà cư nhiên bị lão nhân dùng chỉ kiếm ngăn lại, cũng chấn đến hổ khẩu có hắn tê dại.

Bất quá Lăng Tiếu chú ý tới lão nhân kia nghênh đón như vậy cũng lộ ra có chút cố hết sức rồi.

Lập tức dùng hết tất cả thần lực vũ động Kim Long Thương, uy lực đại thịnh, lực lượng chấn đến bên trong lâu các nổ vang không ngừng.

Động tác chỉ kiếm của lão nhân càng lúc càng nhanh, nhưng mà hồng triều trên khuôn mặt lão cũng càng lúc càng nồng.

Lão hét lên một tiếng:

- Huyết nhục thần hồn thật cường đại, đáng giá để lão phu toàn lực xuất chiêu rồi!

Ngay lập tức cánh tay của lão giống như hóa thành một thanh trường kiếm,

từng đạo kiếm phong đều đem thương ảnh của Kim Long Thương bao vây áp chế lại, để cho nó không cách nào phát huy được lực sát thương.

Đồng thời rất nhiều kiếm phong hướng về phía thần hồn cắt tới, để thần hồn cũng là đau nhức không thôi.

Chân thân Lăng Tiếu cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu cứ tiếp tục thế này chỉ sợ thần hồn của hắn cũng chịu không nổi.

- Liều mạng!

Lăng Tiếu chỉ có thể cứng rắn xông lên, hắn hét lên một tiếng, để cho thần hồn đánh ra lực lượng trước nay chưa từng có, Kim Long tránh thoát phong tỏa của kiếm phong hướng về phía lão nhân kia gầm thét mà đi.

Lão nhân cắn răng, cũng là toàn lực xuất kích.

Vô số kiếm phong ở bên cạnh lão giống như là triều phong hùng dũng, giống như là vạn kiếm xuất kích, đem Kim Long từng kiếm cắt đến toàn thân đều là vết thương.

Cuối cùng lực lượng Kim Long vẫn trùng phá tầng tầng kiếm phong đến phía trước lão nhân, chỉ là uy lực lại là yếu bớt đi không ít.

Lão nhân muốn lần nữa xuất kích cầm long, nhưng mà ngoài miệng lại không nhịn được mà ho khan vài tiếng, động tác lại là dừng lại một chút, lòng lão biết không ổn muốn tránh ra cũng đã không kịp rồi, Kim Long hung hăng trùng kích lại phía lão.

Oanh long oanh long!

Sau khi lực lượng của thần hồn oanh ra trùng phá kiếm phong của lão nhân,

Lăng Tiếu nhưng không muốn thương tổn đến lão nhân này.

Nhưng mà lão nhân lại là bất thình lình xuất hiện sơ hở, ho khan lên, lực lượng của hắn trực tiếp oanh tới.

Tim của Lăng Tiếu như muốn nhảy ra khỏi ngực, hắn muốn thu chiêu đã là không thể nào.

Hắn đối với lão nhân này không có ác niệm gì, hơn nữa nhân gia sắp chết rồi, chính mình nếu thật là đem lão giết, vậy liền quá tội rồi.

Song, khi lực lượng công kích của hắn tiêu tán, hắn phát hiện lão nhân lại vẫn bình yên vô sự.

Hắn rõ ràng nhìn thấy lực lượng của mình muốn oanh đến trên người của lão, coi như lão là Bán Thần Vương cũng phải nuốt hận ở tại chỗ rồi.

Bởi vì nhìn đến tình huống mới vừa rồi, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu nhưng là không thua kém cảnh giới Bán Thần Vương.

Lão nhân kia đứng lên đối với lâu các phía trên khom người nói:

- Đa tạ Phó quán chủ xuất thủ cứu giúp!

Một đạo thanh âm khác ở bên trong lâu các hồi đãng lên:

- Để cho hắn lên đây đi!

Lão nhân gật gật đầu, đối với Lăng Tiếu nói:

- Chúc mừng tiểu huynh đệ, ba quan này ngươi đã vượt qua, chỉ cần nhận được tnas thành của Phó quán chủ, ngươi chính là người cua rmt chúng ta!

Lăng Tiếu hướng về phía lão nhân kia cung kính khom người nói:

- Đa tạ tiền bối thừa nhận!

Nói xong hắn liền xoay người đi lên lầu.

Khí tức của lão nhân trong nháy mắt tiêu tán, khôi phục lại hình dáng bệnh tật, trong lòng lão thầm nghĩ:

- Hài tử này cũng không tệ, lại ngưng luyện thành huyết nhục thần hồn khó gặp, chỉ tiếc dính dáng đến mấy phương thế lực, nếu là chiêu mộ, chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái, chỉ là không biết Phó quán chủ sẽ thấy như thế nào!

Phó quán chủ cũng không ở lầu bốn, mà là ở trên tầng thứ ba mươi.

Lăng Tiếu cũng là do một tên Thánh Hoàng thị giả mang theo đi lên đến chỗ này.

Tên Thánh Hoàng kia cũng không dám tiến vào bên tỏng, chỉ là đến chỗ cao nhất của bậc thang, sau khi làm một động tác mời với Lăng Tiếu liền lui xuống.

Lăng Tiếu đến bên trong tầng thứ ba mươi, nhìn thấy một đạo thân ảnh đưa lưng về phía hắn, thần sắc của hắn nhất thời ngẩn ngơ.

Thân ảnh này khiến cho thị giác của hắn bị trùng kích thật sự là quá lớn.

Chỉ thân thân thể ep gấu lưng hổ kia lại mặc vào một bộ lăng la trù đoạn, để cho người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Tiếu không dám suy nghĩ nhiều, đối với thân ảnh kia hành lễ nói:

- Ra mắt Phó quán chủ!

Phó quán chủ kia thong thả quay người lại, nàng xác thật là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân cực kỳ vạm vỡ, tướng mạo cùng dáng người thô quánh giống như là nam tử, cho người ta có một loại lực áp bức lớn lao.

Từ bên ngoài nhìn đến nàng còn rất trẻ tuổi, trên tóc còn mang theo kim ngân ngọc diệp, đặc biệt lộ ra quý khí bất phàm.

- Ai nói nữ tử không bằng nam, nữ tử ở trước mắt này so với nam nhân còn phải nam nhân hơn!

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm thở dài nói.

Nữ nhân thì Lăng Tiếu thấy quá không ít, xinh đẹp, xấu xí, cao, thấp, mập, gầy... Vô số, nhưng mà vị Phó quán chủ đặc biệt bưu hãn ở trước mắt này vẫn là lần đầu nhìn thấy.

- Lăng Tiếu ngươi rất không tệ!

Phó quán chủ nhìn Lăng Tiếu nhàn nhạt nói.

Lăng Tiếu hồi phục vẻ tự nhiên nói:

- Đa tạ Phó quán chủ tán thưởng!

- Ngươi không cần khiêm tốn, quá khiêm tốn chính là giả dối rồi.

Phó quán chủ nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ngươi có phải rất kỳ quái bộ dạng của ta như vậy lại có thể làm đến vị trí Phó quán chủ hay không?

Lăng Tiếu thật không nghĩ đến Phó quán chủ này lại sẽ hỏi đến vấn đề đó, bất quá hắn cũng là người có cái khó ló cái khôn, lập tức nói:

- Thương nhân trục lớn, ta nghĩ Phó quán chủ nhất định là thương trí hơn người, có thể lên đến vị trí Phó quán chủ cũng là hợp tình hợp lý.

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, không đi nói tướng mạo của Phó quán chủ, tránh chọc giận nhân gia.

Chớ nhìn nhân gia là nữ nhân, Lăng Tiếu phát hiện hắn một điểm cũng nhìn không thấu tu vi nông sâu của nàng, hắn chỉ là lờ mờ cảm thấy thực lực của đối phương sợ rằng đã là Thần Vương cảnh rồi!

- Tốt tốt... Tốt cho câu thương nhân trục lợi, Lăng Tiếu ngươi xác thật không tệ!

Phó quán chủ lộ ra vài phần tán dương mà nói, bỗng nhiên một chút nàng lại nói:

- Ngươi đã có huyết nhục thần hồn rồi, hơn nữa chiến lực xác thật phi thường, chỉ là ngươi tu luyện lại là Kim tộc Cổ Hoàng thần công, còn có Thánh Dương quyền của Nhật tông, chỉ dựa vào hai điểm này sợ rằng thương minh chúng ta cũng không dám thu ngươi làm đệ tử a!

- Đây... Đây là vì sao?

Lăng Tiếu không nghĩ đến Phó quán chủ sẽ cho mình một cái đáp án như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1754 - Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam Tử! (1)

Hắn thật vất vả mới hạ xuống quyết tâm gia nhập Liệt Viêm thương minh, nhưng mà nghe được lời nói của Phó quán chủ thật giống như là thương minh lại không dám thu hắn.

Mà Kim tộc cùng Nhật tông chẳng lẽ uy danh ở bên trong Thiên vực có thể chấn nhiếp được Liệt Viêm thương minh sao?

Phso quán chủ không dám mà hỏi:

- Ngươi nói ngươi là từ đất phát phối mà đến hay sao? Chỉ là không biết ngươi là từ chỗ phát phối nào?

Lăng Tiếu trung thực hồi đáp:

- Thiên vực yếu tắc!

Phó quán chủ trầm tư một chút nói:

- Yếu tắc, là... Huyền Linh đại lục tiếp cận nhất trong những cổ đại lục, ngươi là người của Huyền Linh đại lục?

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Vâng, phó quán chủ!

- Cái này liền khó trách rồi!

Phó quán chủ nhẹ nhở dài nói.

Lăng Tiếu nhìn Phó quán chủ trầm tư, trong lòng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ chuyến này thật chỉ là đi chơi sao?

Một lúc lâu sau, Phó quán chủ lần nữa lên tiếng nói:

- Lấy ưu thế về thiên phú cùng niên kỷ của ngươi muốn gia nhập thương minh chúng ta lý ra không phải là vấn đề, nhưng mà... Ngươ tu luyện chính là Kim tộc Cổ Hoàng thần công cùng Thánh Dương quyền của Nhật tông, hai loại thần công này là bí mật bất truyền của bọn họ, thương minh chúng ta không thể thu ngươi làm đệ tử.

Lăng Tiếu đã có chuẩn bị, nhưng mà nghe được lời này của nàng vẫn cảm thấy có chút thất vọng, lập tức lên tiếng nói:

- Thì ra là như thế, Lăng Tiếu cũng sẽ không miễn cưỡng.

Hắn ở trong lòng không cam lòng mà thầm nghĩ:

- Cho dù không ai chỉ điểm, chẳng lẽ bổn cung liền không có biện pháp đột phá tới Thần Vương sao? Không thể nào!

- Chẳng lẽ ngươi không kỳ quái là vì cái gì sao?

Phó quán chủ cũng là không nghĩ đến Lăng Tiếu lại nhẹ nhàng trả lời như vậy, không giống như là mấy cái đệ tử bình thường kia khóc đến chết đi sống lại cũng muốn lưu lại.

Lăng Tiếu cười nói:

- Mới rồi Phó quán chủ không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Có lẽ quý thương minh là nghi ngại Kim tộc cùng Nhật tông đi!

Kim tộc, lúc ở Huyền Linh đại lục Lăng Tiếu đã biết, hắn thừa kế ký ức của Chiến vương gia, đối với một bộ phận bí mật của Kim tộc vẫn rất rõ ràng, chỉ là hắn không biết ở trong Thiên vực cũng có bọn họ tồn tại, nghĩ đến đều là tiền bối của Kim tộc kia ở chỗ này khai sáng cơ nghiệp đi.

Về phần Nhật tông, hắn suy đoán Nhật Tông có phải là một trong những phân tông của Nhật Nguyệt tông hay không, hắn ngược lại là không nghĩ đến Cửu Dương Phần Thiên quyền mà mình tu luyện có liên quan đến bọn họ.

Chẳng lẽ Nhật Tông cùng Thánh Dương giáo trong sa vực có liên quan hay sao?

Hắn đang lo lắng một ít đại thế lực là tuyejt đối không cho phép thần công của mình truyền ra bên ngoài, nếu là hắn bị hai phương thế lực này biết được, nhân gia có thể phát người đến diệt khẩu hay không đây?

Phó quán chủ nói:

- Ngươi cũng là hiểu được, bất quá không phải là thương minh chúng ta úy kỵ bọn họ, mà là thương minh chúng ta lấy thương nghiệp làm cơ sở, ở bên trong Thiên Long địa vực không nghiêng về bất kỳ thế lực nào, cũng sẽ không cùng bất kỳ thế lực nào làm địch thủ, nếu như ngươi tu luyện chính là thần công khác thì được rồi, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại là hai loại thần công này, nếu như chúng ta thu ngươi, bọn họ nói không chừng sẽ hữu ý nhìn thấy, nếu là tạo thành hiểu lầm cùng bọn họ vậy thì sẽ ảnh hưởng đến sinh ý của chúng ta ở trên địa bàn bọn họ, cái này liền là cái được không bù đủ cái mất rồi!

Lăng Tiếu không rõ Phó quán chủ này vì sao lại giải thích với hắn như vậy,

nhưng là hắn cũng không muốn đi để ý tới rồi.

- Nếu như Phó quán chủ không còn chuyện gì, Lăng Tiếu cũng không quấy nhiễu nữa rồi!

Lăng Tiếu có chút thất vọng nói.

Phó quán chủ lạ lùng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, nàng thật không nghĩ đến tình tình của Lăng Tiếu bướng bỉnh như vậy, nàng phí miệng lưỡi giải thích một phen, hắn lại còn không cảm kích.

- Ngươi trước không nên gấp, tuy nói chúng ta không thu ngươi làm đệ tử được, nhưng mà ngươi cũng đồng dạng có thể tạm thời gia nhập thương minh chúng ta, hưởng thụ đãi ngộ nồng hậu!

Phó quán chủ nói.

- Không cần, thực lực của Lăng Tiếu dù là bình thường, nhưng mà cũng không muốn trở thành mã tiền tốt của người khác!

Lăng Tiếu rất là khinh thường nói.

Không thu hắn cũng thôi đi, nếu là an bài cho hắn một cái vị trí không quan trọng, hắn đên thương minh còn có ý nghĩa gì, hắn cũng không muốn giống như những Bán Thần Vương kia đi làm thủ vệ, vậy còn không bằng một mình còn khoái hoạt hơn nhiều.

- Lớn mật!

Phó quán chủ kia bị thái độ của Lăng Tiếu làm cho tức giận không nhẹ.

Nàng hét lên một tiếng, một cỗ khí thế đáng sợ trong nháy mắt tản ra, lực

lượng không gian bàng bạc hướng về phía thân thể của Lăng Tiếu nghiền áp mà tới.

Thân thể của Lăng Tiếu nhất thời giống như đạn pháo hướng về phía vách tường đụng tới.

Lăng Tiếu đụng đến đau đớn không thôi, tạng phủ hỗn loạn một phen, một ngụm máu tươi phun ra.

Hắn thật không nghĩ nữ nhân này cư nhiên nói trở mặt liền trở mặt, chỉ dựa vào một cỗ khí thế này cũng đủ để đem hắn áp bức đến sít sao rồi.

Bất quá nhân gia không hạ sát thủ, bằng không hắn bây giờ là không còn mạng rồi.

Hắn bây giờ có thể xác nhận, nữ nhân vạm vỡ này xác thực có thực lực của Thần Vương cảnh.

Khí thế này hoàn toàn không phải là Bán Thần Vương đã gặp ở tầng ba có thể so sánh được.

Phòng ngự của Lăng Tiếu hoàn toàn giống như không cần thiết, đối với nhân gia là một điểm tác dụng cũng không có.

Bất quá Lăng Tiếu cũng không phải là hạng người khi yếu sợ mạnh, hắn nhìn chằm chằm vào Phó quán chủ nói:

- Phó quán chủ muốn giết tại hạ thì cứ động thủ, ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng mà Lăng Tiếu liều chết cũng phải chiến với ngươi một trận!

Lăng Tiếu gian nan từ trên mặt đất đứng lên, nhìn chằm chằm vào Phó quán chủ nói.

- Ha hả, cho dù ngươi ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn thì như thế nào, ngươi một ngày không thành Thần Vương cảnh, trong mắt ta cũng không đáng một đồng!

Phó quán chủ cười nói.

Khí thế của nàng biến đổi lần nữa, đem Lăng Tiếu triệt để áp đến không cách nào di chuyển được.

Lăng Tiếu muốn dùng hết hết toán lực vùng vẫy đều là vô công, hắn biết ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy chỗ dựa của chính mình đều mất đi tác dụng.

- Con mẹ nó, chẳng lẽ một lần này thật là tự chuốc lấy khổ rồi!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm mắng nói.

Hắn vốn dĩ có thể mượn Liệt Viêm thương minh để thực lực của chính mình lại tiến thêm một bước, nhưng mà bây giờ không chỉ không mượn được thế của nhân gia, ngược lại còn muốn bị người diệt sát ở chỗ này.

Đang ở lcus Lăng Tiếu cho là Phó quán chủ sẽ hạ sát thủ, Phó quán chủ kia lại là triệt hồi tất cả lực lượng, để cho hắn thong thả hồi khí lại.

Lăng Tiếu không hiểu nhìn Phó quán chủ.

Phó quán chủ lại một lần nữa đưa lưng về phía Lăng Tiếu, ánh mắt của nàng hướng về phía bên ngoài cửa sổ nhìn ra, tiếp theo nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1755 - Ai Nói Nữ Tử Không Bằng Nam Tử! (2)

Thương minh chúng ta mặc dù không dám thu ngươi làm đệ tử, nhưng mà ngươi lại có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh chấp sự của thương minh chúng ta, ngày sau thành tựu Thần Vương cũng có thể tấn thăng làm khách khanh trưởng lão, có thể hưởng thụ đãi ngộ của thương minh chúng ta, hơn nữa ngươi không có bất kỳ trói buộc gì của thương minh chúng ta, yêu cầu duy nhất chính là lúc thương minh chúng ta cần đến, ngươi phải xuất thủ tương trợ, đây chính là đãi ngộ mà chúng ta có thể mở ra cho ngươi rồi, nếu như ngươi cảm thấy bất mãn mà nói, ngươi đại khái có thể ngay lập tức rời đi!

Lăng Tiếu cũng là không nghĩ đến Phó quán chủ này lại đưa ra điều kiện như vậy, trong lúc nhất thời để cho hắn không cầm được chủ ý.

Cuối cùng hắn do dự một phen liền nhận lời:

- Được, ta liền làm chức vụ khách khanh chấp sự này!

- Cái gì, Phó quán chủ chỉ để ngươi làm khách khanh chấp sự sao?

Liệt Tán nghe lời nói của Lăng Tiếu không khỏi hơi có chút thất vọng kinh hô.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Xác thật là như thế!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ một quan cuối cùng kia để cho

nàng bất mãn rồi?

Liệt Tán vội vàng hướng về phía Lăng Tiếu hỏi.

Hắn nhưng là biết rõ tiềm lực của Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Tiếu muốn trở thành đệ tử trọng điểm bồi dưỡng bên trong thương minh cũng là hợp tình hợp lý, nhưng mà lại được an bài một cái vị trí khách khanh chấp sự, đây liền để cho hắn cảm thấy hoang mang rồi.

- Đại nhân đây có cái gì không tốt sao? Ta cảm thấy vị trí này cũng không tệ đấy!

Lăng Tiếu cười mỉm mà nói.

- Chớ nói sang chủ đề khác, ngươi nói cho ta một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Liệt Tán lại nói.

Lăng Tiếu chỉ có thể đem lời của Phó quán chủ nói với hắn nói ra một lần nữa.

- Cái gì, Kim tộc cùng Nhật tông, ta sớm nên nghĩ ra rồi, ta sớm nên nghĩ đến a!

Vẻ mặt của Liệt Tán biến huyễn không ngừng mà tự nói.

- Đại nhân, đến bây giờ ta vẫn còn mờ mịt đây, còn thỉnh đại nhân vì ta giải khai.

Lăng Tiếu nói.

- Chỗ này không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta tạm thời trở về, nói không chừng tiền đồ của Lăng Tiếu ngươi còn vượt ra ngoài tưởng tượng của ta a!

Liệt Tán lộ ra vẻ phức tạp nói.

Lăng Tiếu cùng Liệt Tán lần nữa trở về trong trachj viện của quản sự cư ngụ.

Lăng Tiếu liền khẩn cấp hỏi:

- Đại nhân, bên trong Thiên vực có Kim tộc tồn tại hay không?

Hắn đã có thể khẳng định Nhật tông chính là một trong phân tông của Nhật Nguyệt tông rồi, về phần Kim tộc hắn không biết là có tồn tại hay không, hoặc là tồn tại ở địa phương nào.

Liệt Tán trầm ngâm một chút hỏi:

- Lăng Tiếu ngươi có phải là đến từ Cổ đại lục Huyền Linh đại lục hay không?

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Hắn không biết rõ Huyền Linh đại lục đã tồn tại bao lâu, nhưng mà được người của Thiên vực xưng làm Cổ đại lục, chắc hẳn cũng đã có lịch sử vô cùng lâu đời đi!

Liệt Tán nói:

- Cái này liền đúng rồi, Kim tộc cùng Nhật tông đều là người của Huyền Linh đại lục, ngươi có thể thần công mà bọn họ lưu truyền xuống cũng

không có gì kỳ lạ, chỉ là như thế thì thương minh chúng ta cũng không dám thu ngươi làm đệ tử.

- Lăng Tiếu chính là không rõ vì sao lại như vậy?

Lăng Tiếu nói.

Liệt Tán nói:

- Thương minh chúng ta có thể làm sinh ý trải rộng bên trong Thiên Long địa vực, dựa vào không phải là thực lực cường đại, mà là nguyên tắc làm việc của chúng ta, chúng ta luôn luôn rất ít gây chuyện, cùng với các tông môn, gia tộc đều là giao hảo, hàng năm cũng sẽ cho bọn họ không ít chỗ tốt, có thể nói thương minh chúng ta là mọi việc đều thuận lợi, ai cũng không đắc tội, đây cũng là căn bản lợi nhuận của thương minh chúng ta.

Nói đến đây hắn ngừng một chút lại nói:

- Ở bên trong Thiên Long địa vực, thế lực lớn nhất không ai qua được Thiên Long môn, những cái khác chính là Tẩy Kiếm trang, Thần Phủ bang, Nhật Nguyệt tông cùng với Liệt Viêm thương minh chúng ta, nhưng mà mọi người chỉ biết Thiên Long môn ngày hôm nay, nhưng lại không biết đời trước của Thiên Long môn lại là Kim tộc thủy tổ tạo ra.

Thần sắc của Lăng Tiếu có chút cứng đờ, lập tức kinh hô:

- Ngươi nói Thiên Long môn kỳ thật là Kim tộc hiện tại?

- Thiên Long môn không phải là Kim tộc, nhưng mà Thiên Long môn lại thuộc về Kim tộc đấy!

Liệt Tán lắc lắc đầu nói.

- Thiên Long môn không phải là Kim tộc, Thiên Long môn lại thuộc về Kim tộc!

Lăng Tiếu lẩm bẩm lại ý tứ của lời này.

Bỗng dưng con ngươi của hắn co lại kinh hô:

- Nguyên lai là như thế, người của Kim tộc mới là chỗ dựa chân chính của Kim Long môn, mà Thiên Long môn chỉ bất quá là một cái tông môn do thủy tổ của bọn họ sáng lập mà thôi!

- Lăng Tiếu ngươi đoán không sai, ở sau thời đại Viễn cổ chư thần đại chiến, Thần Vương cùng Thủy Thần vẫn lạc vô số, khi đó Kim tộc liền trở thành một trong những đại gia tộc rồi, phát triển đến nay có thể nói bọn họ là chủng tộc xưa nhất cũng không quá, Thiên Long môn chỉ bất quá là thế lực mà một vị thủy tổ sau đó sáng lập mà thôi, nếu là không có Kim tộc tồn tại, thực lực của Thiên Long môn chỉ sợ cũng là không khác biệt lắm với thương minh chúng ta mà thôi, lại như thế nào có thể ngồi ở vị trí thủ tọa ở bên trong Thiên Long địa vực, hơn nữa ta cũng biết rằng Cổ Hoàng thần công của Kim tộc duy chỉ có huyết mạch của Kim tộc bọn họ mới có thể tu luyện.

Đây liền khó trách rồi, Kim tộc là một trong những Cổ tộc, thực lực của bọn họ tất nhiên là kinh khủng nhất, bằng không Thiên Long môn cũng sẽ không thể uy hiếp tứ phương như thế này.

Mà Lăng Tiếu tu luyện chính là Cổ Hoàng thần công của Kim tộc, hắn lại là người của Huyền Linh đại lục, nói không chừng có thể là hậu duệ của Kim tộc, cho nên Liệt Viêm thương minh bọn hắn tự nhiên là không dám đem Lăng Tiếu thu vào.

Nếu như ngày sau bị người của Kim tộc biết được, chỉ sợ thương minh bọn họ sẽ gặp phải lửa giận của Kim tộc.

Về phần Nhật tông cũng không cần nói rồi, bọn họ là một trong những chi nhánh của Nhật Nguyệt tông, cùng Nguyệt tông đồng khí liên chi, mà Lăng Tiếu tu luyện chính là Thánh Dương quyền của bọn họ, ít nhiều cùng Nhật tông cũng đã có duyên truyền thừa.

Cho nên người của hai tông này nếu là biết Lăng Tiếu tồn tại, chỉ sợ đều sẽ tận lực lôi kéo.

Bởi vì Lăng Tiếu đã ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn, tiềm lực vô hạn.

Cũng chính là bởi vì như thế cho nên Liệt Viêm thương minh không dám thu hắn làm đệ tử, nhưng mà lại an bài cho hắn một cái vị trí khách khanh chấp sự, đúng là thích hợp nhất.

Như thế mà nói, một là có thể lôi kéo cỗ tiềm lực như Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu cảm ơn thương minh, hai là ngày sau lúc Lăng Tiếu trở về Kim tộc, Lăng Tiếu sẽ cảm ơn thương minh, đó đối với bọn họ cũng là trăm lợi mà không có một hại.

Bọn họ dù là tổn thất một gã cường giả thành tựu Thần Vương, nhưng mà lại nhiều hơn một tầng cơ hội có quan hệ với Kim tộc, thật sự là tính toán tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1756 - Hậu Duệ Kim Tộc? (1)

Chỉ là bên phái Nhật tông cũng không muốn buông tay với Lăng Tiếu.

Chỉ là không biết Lăng Tiếu rốt cuộc sẽ được nhà nào nhìn trúng mà thôi.

- Lăng Tiếu, giữa Kim tộc cùng Nhật tông không cần so sánh cũng biết nơi nào thích hợp hơn cho ngươi phát triển rồi, cho nên đợi đến ngày sau ngươi trở về Kim tộc chớ quên lão bằng hữu ta a!

Liệt Tán cười nói.

Tuy nó hắn không thể thay thương minh chiêu lãm một thiên tài, nhưng mà Lăng Tiếu lại là hậu duệ của Kim tộc, phần giao tình này lại là một điểm cũng không kém so với Lăng Tiếu gia nhập thương minh bọn họ.

- Liệt Tán đại nhân nói đùa rồi, Lăng Tiếu mới tới Thiên vực còn chưa đến một năm, Thiên Long môn ở đâu, Kim tộc ở đâu cũng không biết, làm sao dám nghĩ trở về Kim tộc, vẫn là an tâm ở chỗ này sống đi, làm một cái khách khanh trưởng lão thì tốt rồi.

Lăng Tiếu tùy ý cười nói.

- Ha hả, chuyện này không vội, không vội.

Liệt Tán lộ ra một nụ cười ẩn ý nói.

Thương hội quán bên kia, nữ Phó quán chủ vạm vỡ lúc trước tiếp kiến Lăng Tiếu đã trở về trong không gian trụ sở.

Không gian trụ sở của Liệt Viêm thương minh cơ hồ chiếm cứ phạm vi một phần ba của Liệt Viêm sơn mạch.

Nhưng mà chớ xem thương phạm vi một phần ba này, nó so với mấy tòa thành trì còn muốn rộng lớn hơn, dựa vào chân lực muốn đi đến chỗ này chỉ sợ không có một hai tháng thì không được.

Đương nhiên cư ngụ ở chỗ này cũng đều là thành viên trọng yếu của thương minh, cũng sẽ không quá tản mát, bọn họ chủ yếu ở bốn bộ phận khu vực được chia ra, một bộ phận là đệ tử chiêu thu từ nhỏ để bồi dưỡng, một bộ phận thì lên chỗ tu luyện của chấp sự nội môn, một bộ phận khác chính là chỗ đặt tổng minh điện của thương minh cùng nội môn trưởng lão, còn có một bộ phận cuối cùng thì là trồng trọt linh thảo, huấn luyện linh thú.

Kiến trúc chỗ này hao hoa khí phái, từng tràng lâu các nguy nga hùng vĩ, xa xa nhìn đến khiến cho người ta có một loại cảm giác đại khí hào hùng, khí vận như thiên.

Phó quán chủ tên là Liệt Như Ý, là nữ tử thiên tài kinh thương nổi danh trong thương minh, bằng không cũng sẽ không phải là tuổi còn nhỏ như vậy đã được Liệt Viêm thương minh ủy thác trọng trách.

Kỳ thật, nàng còn có một tầng thân phận khác, chỉ có cao tầng của Liệt Viêm thương minh mới biết mà thôi, đó chính là nàng là nữ nhi của minh chủ Liệt Vô Địch của Liệt Viêm thương minh, hơn nữa còn là đại nữ nhi.

Bởi vì Liệt Như Ý diện mạo bưu hãn, đối với thân phận nữ nhân mà nói thật sự là để cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Nói cách khác, nàng chính là nhìn quá xấu rồi.

Nếu như nàng chỉ là một nữ tử bình dân thì cũng không có gì, nhưng mà

nàng sinh ra trong một đại thế lực, lại là đại nữ nhi của minh chủ, đây tự nhiên là tổn hại sắc mặt của minh chủ rồi.

Bất quá Liệt Vô Địch nhưng là một trong những Thiên Thần Vương, thực lực cực kỳ đáng sợ, hắn nhưng không chán ghét tướng mạo của nữ nhi mình, tự nhiên cũng không có ai dám tùy ý diễu cợt rồi.

Chỉ là trời cao cho Liệt Như Ý một cái tướng mạo xấu xí nhưng mà lại cho nàng có một cái trí tuệ vô cùng.

Nàng từ nhỏ cũng không để phụ thân nàng đem thân phận của nàng công bố ra bên ngoài, nàng vì bảo tồn diện mạo của phụ thân cùng với thương minh mà cam nguyện hi sinh quang hoàn sáng chói của chính mình.

Nàng ở trong rất nhiều đệ tử cố gắng tu luyện, lại học tập kinh doanh quản lý.

Từ nhỏ đã bị nhiều người cười nhạo, nhưng mà nàng lại không để trong lòng, cuối cùng lại càng bắt đầu tiếp quản một bộ phận làm ăn của thương minh, ở dưới sự kinh doanh của nàng sinh ý lập tức tăng lên gấp bội, cuối cùng được an bài chức vụ Phó quán chủ, đây hết thảy đều là dựa vào cố gắng của nàng mà được.

Nàng thành tựu Thần Vương cảnh, lại là Phó quán chủ, tướng mạo xấu xí của nàng đã giống như hoàn toàn bị người ta quên đi, càng nhiều là được mọi người tôn sùng hâm mộ.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết thân phận của Liệt Như Ý lại dọa người như thế.

Nếu như biết mà nói, nói không chừng sẽ thi triển ra một chút mỹ nam kế, để Tiên Vu Dã đem trái tim của nàng tù binh, đây chính là phát đạt rồi.

Ở trong tổng minh đại điện, Liệt Như Ý đem ký lục thủy tinh châu giao cho nam tử đang ngồi ở trên vị trí minh chủ.

Nam tử này nhìn đến bất quá chừng ba mươi, tương đối trẻ tuổi, nhưng mà nếu như cố gắng nhìn sẽ thấy hai đạo lông mày hồng sắc lộ ra dị thường yêu dị, ưng mục lấp lánh hữu thần kia cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy, vóc người của hắn cường tráng cắn rứng, thân amng một bộ áo chòng thêu liệt diễm, cho người ta có một loại uy thế mười phần bá khí.

Hắn chính là Minh chủ Liệt Vô Địch của Liệt Viêm thương minh, là tồn tại cường đại xếp hạng trước hai mươi bên trong Thiên Thần Vương, là cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, ở bên trong Thiên Long địa vực là nhân vật cấp bậc bá chủ nhất đẳng.

Liệt Vô Địch nhìn đến tràng cảnh trong ký lục thủy tinh châu, thần sắc cũng là hiện lên mấy phần không hiểu.

- Con để ta nhìn những cái này chẳng lẽ là muốn để cho tiểu tử này gia nhập vào trong thương minh chúng ta? Việc này ngươi hoàn toàn có thể làm chủ, phụ thân không phải là đã nói sẽ không can thiệp vào sao.

Liệt Vô Địch nói với Liệt Như Ý.

Liệt Như Ý lắc lắc đầu nói:

- Nếu như là việc này ta sẽ không quấy nhiễu phụ thân.

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Phụ thân ngươi hẳn là nhìn thấu hắn là nhiều thuộc tính đồng tu, không chỉ tu luyện Cổ Hoàng thần công của Kim tộc, còn có Thánh Dương quyền của Nhật tông, hơn nữa nhìn dáng vẻ đã là gần đến đại thành.

- Đúng vậy a, tiểu tử này cơ duyên không tệ, hắn có khả năng là thể chất của Thần Vương trọng sinh hay không?

Con mắt của Liệt Vô Địch thoáng qua vẻ nghi hoặc nó.

Liệt Như Ý nói:

- Không phải, một điểm này ta tự mình thử qua rồi, huyết nhục thần hồn của hắn hẳn là mới hình thành không lâu, ta lần này đến là muốn phụ thân đem ký lục thủy tinh châu này đưa cho người của Kim tộc, lấy tính cách bao che của bọn họ, tiểu tử này chắc chắn sẽ được Kim tộc đón về nạp thành tộc nhân, đây đối với thương minh chúng ta mà nói là trăm lợi mà không có một hại, huống hồ nữ nhi đã để cho hắn ở bên trong thương minh chúng ta đảm nhiệm khách khanh chấp sự rồi, chỉ cần chúng ta cho hắn một chút chỗ tốt, ngày sau nói không chừng hắn sẽ là một phần trợ lực của thương minh chúng ta!

Trong phòng ngủ của Lăng Tiếu, hắn ngồi ở trên giường mềm nhắm mắt tĩnh tu.

Hắn xác định trở thành khách khanh trưởng lão của thương minh, ngược lại là cảm thấy hết sức hài lòng.

Như thế mặc dù nhận được tư nguyên của Liệt Viêm thương minh sẽ ít hơn nhiều, nhưng mà hắn lại có thể có được thân tự do, không bị Liệt Viêm thương minh quản thúc.

Từ sau khi đi tới Thiên vực, tâm cảnh của hắn khó có được buông lỏng, liền thừa dịp nhàn hạ này đả tọa tích lũy lực lượng.

Tuy nói hắn có tam đại dị vật giúp đỡ, không có một thời khắc nào là không tăng trưởng thực lực, nhưng mà tốc độ thủy chung không được nhanh bằng

đả tọa tĩnh tu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1757 - Hậu Duệ Kim Tộc? (2)

Kể từ sau khi hắn thành tựu thần hồn, thực lực đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng, lực lượng muốn hấp thu lại càng to lớn.

Dĩ vãng mỗi ngày đều có thể cảm nhận được thực lực đang tăng trưởng, nhưng mà bây giờ lại là trở nên thong thả đi không ít.

Không phải là bởi vì hắn hấp thu lực lượng chậm, mà là lực lượng muốn tích lũy ở bên trong đan điền của hắn càng thêm khổng lồ, mới sẽ xuất hiện cảm giác như vậy.

Bất quá ở bên trong Thiên vực không thiếu nhất đúng là thiên địa linh khí cùng lực lượng bổn nguyên, Lăng Tiếu sẽ không lo lắng không có cung ứng đầy đủ, chỉ là ở chỗ này không được tốt để hấp thụ tận tình phóng túng mà thôi.

Lăng Tiếu cũng không biết tĩnh tu qua bao lâu, cho đến khi phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa, hắn mới nhẹ nhàng tỉnh lại.

Lăng Tiếu xuống giường mở cửa, lại phát hiện người đến trừ Liệt Tán ra còn có vài lão đầu khác.

Bọn họ đều là một khuôn mặt mừng rỡ nhìn Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu cũng cảm thấy ngượng ngùng, hắn không hiểu được bọn họ đây là như thế nào.

Liệt Tán cười đối với Lăng Tiếu mà giới thiệu những người này, nguyên lai đều là quản sự ngoại môn trong viện này, đồng cấp với Liệt Tán, tất cả đều

là tồn tại Bán Thần Vương.

- Lăng Tiếu huynh đệ quả nhiên tuổi trẻ tài cao, nhất biểu nhân tài a, không biết ngươi đã kết hôn chưa, ta có mấy tôn nữ xinh đẹp đưa cho ngươi làm thiếp thất thì như thế nào?

- Ngươi chớ để ý đến hắn, nhìn bộ dáng của hắn liệt biết tôn nữ của hắn là bộ dạng gì rồi, Lăng Tiếu huynh đệ nói thật là ngươi cưới nữ nhi của ta đi, nàng nhưng là đệ tử ở bên trong minh, thiên phú không kém, rất xưng đôi với ngươi a!

- Các ngươi những gia hỏa này chớ dọa nhân gia Lăng Tiếu huynh đệ rồi, ta xem không bằng như vậy, chúng ta mỗi người đều đưa một tôn nữ cho Lăng Tiếu huynh đệ làm thiếp thất không phải là tốt hơn sao.

- Đúng đúng, liền quyết định như vậy đi, nghĩ đến Lăng Tiếu huynh đệ trẻ tuổi tài cao, năng lực bất phàm sẽ không cự tuyệt những lão đầu như chúng ta.

Lăng Tiếu bị những người này ngươi một lời ta một câu nói đến đầu hắn trướng lên, cũng không biết bọn họ có phải là lão đầu si ngốc rồi hay không, lại đưa nữ nhân đến cho hắn.

Lúc này Liệt Tán liền lên tiếng nói:

- Các ngươi những lão gia hỏa này, chớ đem Lăng Tiếu huynh đệ dọa chạy, lấy thiên túng chi tư hôm nay của nhân gia sẽ coi trọng những tôn nữ kia của các ngươi sao, thật là!

Tiếp theo hắn đối với Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu mau đến đại điện đi, Phó quán chủ muốn tự mình tưởng thưởng

cho ngươi.

Lăng Tiếu còn chưa hiểu cái gì đã bị Liệt Tán cứng rắn kéo về phía đại sảnh đi tới.

Lại một lần nữa nhìn thấy Liệt Như Ý, thái độ của nàng đã không giống lúc trước rồi, ít lạnh lùng, nhiều thêm vài phần nhiệt tình.

- Ra mắt Phó quán chủ!

Lăng Tiếu đối với nữ nhân bưu hãn này hành lễ vấn an nói.

Hắn không kỳ thị nhân gia trưởng thành đặc biệt, ngược lịa khâm phục nhân gia thực lực cường đại, lại chấp chưởng quyền cao.

- Lăng Tiếu không cần đa lễ, ngày sau ngươi chính là khách khanh của thương minh chúng ta, thuộc về đồng môn, chúng ta cũng nên tương hỗ lẫn nhau mới đúng.

Liệt Như Ý nói.

- Lăng Tiếu, đây là lệnh bài của ngươi, sau này ở bên trong địa bàn của thương minh có thể điều động một trăm tên Thánh Hoàng trở xuống, có thể điều động năm tên quản sự Bán Thần Vương, ban cho một tòa trang viện, hộ vệ hai mươi, thị giả, tỳ nữ mỗi thứ mười người, thưởng cho huyền tinh năm trăm vạn, thưởng bát phẩm đan dược hai mươi viên, Thánh khí ba bộ, huyền kỹ ba bản...

Một nữ ở ở bên cạnh Liệt Như Ý thanh thúy mà tuyên độc lấy quyển tưởng thưởng ở trong tay.

Sau khi nghe xong những tưởng thưởng này, Lăng Tiếu cảm thấy có chút mờ

mịt.

Hắn nhưng không nghĩ đến một khách khanh quản sự sẽ có quyền lợi cùng tưởng thưởng lớn như vậy a!

Một đám quản sự ngoại môn ở phía sau hắn đều là lộ ra vẻ vô cùng hâm mọ.

Bọn họ cũng là biết trước cái khách khanh quản sự này của Lăng Tiếu cùng với người bình thường khác nhau, cho nên lúc vừa mới rồi mới nhiệt tình nịnh nọt Lăng Tiếu, xem ra Phó quán chủ thật đối với khách khanh chấp sự này không phải là tốt như bình thường a!

Bọn họ đương nhiên sẽ không hoài nghi Phó quán chủ sẽ thích Lăng Tiếu rồ, bởi vì nguyên nhân trong đó bọn họ đã từ trong miệng Liệt Tán nghe hết rồi.

- Đa tạ Phó quán chủ tưởng thưởng!

Lăng Tiếu cũng là rất không khách khí tiếp thu hết.

Hắn nhưng không để ý tới ước thúc kiểu vô cùng không thụ lộc, nói như thế nào hắn cũng là một thành viên của Liệt Viêm thương minh rồi, có thể có chút tưởng thưởng cũng là nên.

- Đây là ngươi nên được!

Liệt Như Ý đáp ứng một tiếng, tiếp theo nói với những người khác:

- Các ngươi đi xuống trước, ta có lời muốn nói với Lăng Tiếu khách khanh một chút.

Những người khác theo lời đều thối lui ra khỏi đại sảnh.

Liệt Như Ý lần nữa lên tiếng nói:

- Lăng Tiếu khách khanh đối với những tưởng thưởng này có hài lòng hay không?

- Còn là tương đối đi!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ miễn cưỡng nói, ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Nếu là lại thêm một chút bổn cung liền hài lòng rồi.

Ánh mắt của Liệt Như ý lộ ra vài phần lạ lùng, nàng còn thật không nghĩ đến Lăng Tiếu lại sẽ miễn cưỡng như thế, phải biết rằng một cái chấp sự nhưng không có được tưởng thưởng phong hậu như hắn, cho dù là ngoại môn quản sự Bán Thần Vương cũng kém so với Lăng Tiếu được một mình một tòa trang viện, đây nhưng là những quyền lợi mà phải đạt đến cấp bậc trưởng lão mới có thể hưởng thụ a!

- Vậy ngươi liền an tâm ở chỗ này của chúng ta đi, có cái gì cần đến cứ việc nói với hạ nhân, bọn họ sẽ chuyển cáo đến ta, ta sẽ hết sức thỏa mãn yêu cầu của ngươi, chờ sau khi ngươi đạt tới cao cấp Thánh Hoàng, lại phái Thần Vương đạo sư thụ giảng cho ngươi.

Liệt Như Ý nói, ngừng một chút nàng lại nói:

- Sinh mệnh ngọc đồng thưởng cho ngươi thì nhỏ máu huyết lên trên đó, đến lúc đó liền đưa lại cho chúng ta, sau này ngươi thân ở chỗ nào, người của thương minh chúng ta đều có thể lấy tốc độ nhanh nhất tìm được ngươi, ngày sau sản nghiệp của thương minh gặp phải chuyện gì, đến lúc đó cần phải làm phiền khách khanh ngươi tương trợ, nếu như ngươi không ra tay, chúng ta tự nhiên sẽ hủy bỏ thân phận cùng đãi ngộ của ngươi, ngươi nghe có hiểu không?

- Lăng Tiếu hiểu!

Lăng Tiếu gật đầu nói, ở trong lòng nghĩ:

- Liệt Viêm thương minh làm ăn trải rộng các nơi, cao thủ như mây làm gì lại cần ta đến trợ thủ, chẳng lẽ nàng thật nhìn trúng tiềm lực của bản thiếu gia?

Liệt Như Ý đương nhiên nhìn trúng tiềm ực của Lăng Tiếu, hắn có huyết nhục thần hồn, ngày sau trở thành Thần ở trong tầm tay, lại là Kim tộc hậu duệ, ngày sau thân phận chắc chắn tôn quý vô cùng, nàng bây giờ cực lực lôi kéo Lăng Tiếu tự nhiên là muốn nhập chủ vi tiên, cùng Lăng Tiếu đánh tốt quan hệ, đây đối với thương minh bọn họ mà nói tuyệt đối là chuyện vô cùng có lợi.

Liệt Như Ý rời đi, trước khi đi còn không quên căn dặn Lăng Tiếu không có chuyện gì hết sức không nên rời khỏi Liệt Viêm thành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1758 - Tưởng Thưởng. (1)

Nữ tử từ sau khi tuyên đọc tưởng thưởng dẫn the Lăng Tiếu đi đến trong trang viện của hắn.

Trang viện kia không có ở trong thành mà là ở ngoài thành, hoàn cảnh đặc biệt ưu mỹ, y sơn bàng thủy, hỏa thảo rất nhiều, linh điểu thỉnh thoảng hót lên, dù không được tính là xa hoa đại trạch nhưng mà lại thắng ở hoàn cảnh thanh u thư giãn, rất thích hợp cho người tu luyện, lại không lo lắng bị người khác quấy nhiễu.

Lăng Tiếu đối với cái này vô cùng hài lòng, hắn đối với an bài của Liệt Như Ý thản nhiên tiếp nhận.

Hắn tin tưởng này sau hồi báo của chính mình cho nàng tuyệt đối không chỉ như vậy.

Bên trong trang viện có không ít phòng ốc, nhưng mà chủ nhân lại chỉ có một mình Lăng Tiếu, mặt khác có một ít thiên phòng là cung cấp cho đám hộ vệ cùng hạ nhân ở lại.

Lăng Tiếu vào ở chỗ này đã trở thành chủ nhân tạm thời ở đây, mà hắn lại để cho Sài Quán tạm thời trở thành quản gia nơi này.

Mặt khác Lăng Tiếu lại đem Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã đều gọi ra.

Đến bây giờ hắn nhưng không cần phòng bị Liệt Viêm thương minh sẽ làm ra cái gì bất lợi với hắn rồi.

- Sau này chỗ này tạm thời chính là chỗ an cư của chúng ta, qua mấy ngày ta quen thuộc tình huống ở chỗ này liền bắt đầu để người tìm hạ lạc của sư phụ cùng nghĩa phụ của Nhu Phỉ.

Lăng Tiếu đối với mấy người nói.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Phong Thanh Duyên đều là lộ ra sắc mặt vui mừng, chúng nữ đợi ngày hôm nay đã lâu rồi.

- Như thế thì tốt rồi, chỉ cần tìm được sư phụ ngươi, cũng không uổng ta ngàn dặm xa xôi mà từ Trung vực đi tới nơi này.

Phong Thanh Duyên vui vẻ nói.

- Ừ, bất quá còn phải làm phiền sư nương vẽ một bức chân dung của sư phụ, đến lúc đó lại phục chế thêm một ít, ở thời điểm ban bố nhiệm vụ cũng để cho người tìm được.

Lăng Tiếu nói, tiếp theo hắn đối với Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Ngươi cũng giống như vậy, hạo ra một bức chân dung của phụ thân ngươi đi, như vậy tìm người dễ dàng hơn nhiều lắm.

- Ừ, ta biết rồi.

Ngọc Nhu Phỉ gật đầu nói.

Lăng Tiếu lại đối với Huyền Diệu nói:

- Thần côn ngươi liền an tâm tu luyện ở chỗ này, chỗ này là thành trì phồn hoa nhất của Thiên Long địa vực, cần tài liệu tu luyện gì cứ việc mua lấy, trước đem thực lực tăng lên rồi hãy nói!

Huyền Diệu tự nhiên là sẽ không khách khí với Lăng Tiếu, thực lực bây giờ của hắn đã đạt tới trung cấp Thánh giả rồi, lấy niên kỷ như vậy của hắn mà nói đã là vô cùng xuất sắc rồi, nhưng mà so sánh với Lăng Tiếu tự nhiên là chênh lệch quá nhiều, nhưng mà hắn đã thỏa mãn.

Hắn ở Trung vực khổ tâm đi theo Lăng Tiếu chính là vì hôm nay, đi tới Thiên vực hắn không còn lo lắng thực lực của chính mình không thể tăng lên.

Sau đó mấy ngày Lăng Tiếu vốn định cùng mấy người đi dạo trong thành một chút, thuận tiện mua chút ít thánh vật cần thiết.

Chỉ là Lăng Tiếu còn chưa có ra khỏi cửa, Liệt Tán đã dẫn mấy tên quản sự ngoại môn kia trước đi đến, hơn nữa còn thật mang theo các loại nữ nhi hoặc là tôn nữ tới, rất có một bộ để cho Lăng Tiếu tùy ý tuyển chọn.

Những nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo này thấy bộ dạng anh tuấn của Lăng Tiếu hận không được Lăng Tiếu có thể nhận các nàng, cho dù là làm tỳ nữ cũng cam tâm tình nguyện a!

Lăng Tiếu tự nhiên không phải nhìn thấy một nữ nhân liền muốn người đó rồi.

Hắn thật vất vả mới đem bọn họ đuổi đi, sau đó để cho một gã hộ vệ dẫn hắn cùng mấy người Huyền Diệu đi đến Liệt Viêm thành dạo một chút.

Hộ vệ là một gã Thánh Hoàng đỉnh phong, tên là Thái Nhân, hắn thay Liệt Viêm thương minh làm việc đã mấy trăm năm, hắn đối với Liệt Viêm thành coi như là rõ như lòng bàn tay.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, đám người Lăng Tiếu rất nhanh liền nhìn thấy các loại cảnh tượng phồn hoa ở bên trong Liệt Viêm thành.

Liệt Viêm thành là một trong những danh thành phồn hoa nhất bên trong Thiên vực, võ giả cường đại khắp các nơi nhiều không đếm hết, thỉnh thoảng còn có thể gặp gỡ tồn tại Bán Thần Vương hoặc là cấp bậc Thần Vương.

- Khách khanh đại nhân, trong thành phân ra tương đối quy phạm, các loại cửa hàngbuôn bán sản phẩm của các loại nghề nghiệp đều ở đường phố bất đồng, không biết đại nhân đối với phương diện nào cảm thấy hứng thú nhất?

Thái Nhân cung kính nói.

- Ta mới đến Liệt Viêm thành trước tùy tiện nhìn xem một chút đi.

Lăng Tiếu ứng nói.

Bên trong cửa hàng buôn bán ở trong thành cái gì cần có đều có, đủ loại tài liệu trân quý lấy xuống từ linh thú, còn có các loại cao giai linh thảo, còn có một ít kỳ trân hiếm gặp, bảo vật ở lúc bình thường khó thấy được ở chỗ này lại lộ ra vẻ thường thấy.

Chỉ cần ngươi có đầy đủ huyền tinh không sợ không mua đến được thứ ngươi cần.

Đám người Lăng Tiếu cũng nhìn đến hoa mắt lên, trong mắt đều là vẻ hưng phấn hết sức.

Sau khi đi dạo một ngày, đám người Lăng Tiếu còn chưa đi hết phạm vi một phần mười của Liệt Viêm thành, có thể thấy thành trì này lớn như thế nào rồi.

Chỗ này trừ các cửa hàng ra, còn có các chỗ tiêu tiền, để cho người vui vẻ không thôi, lưu luyến đi tới đi lui.

- Quả nhiên là đại thành trì, quả thật không phải là thành trì bình thường có thể so sánh được, lúc trước mới tới Thạch Thiên thành cũng đã cảm thấy Thạch Thiên thành rất lớn rồi, nhưng mà Thạch Thiên thành so sánh với nó căn bản là khác biệt một trời một vực.

Huyền Diệu cảm khái nói.

Phong Thanh Duyên ở một bên cũng ủng hộ nói:

- Không sai, thành trì này hẳn là đại danh thành điển hình nhất đại biểu bên trong Thiên vực, chúng ta đến Thiên vực coi như là chuyến đi này không tệ rồi.

- Ừ, tối nay trước tìm chỗ ở, ngày mai liền đến dong binh công hội ban bố nhiệm vụ.

Lăng Tiếu ứng nói.

Trong lòng hắn nghĩ có nên đem chân dung của Vân Mộng Kỳ công bố luôn một thể hay không, xem một chút nàng có ở bên trong Thiên Long địa vực hay không đây?

Bất quá ý nghĩ này cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất, không có đi thực hành.

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu để Thái Nhân mang bọn họ đi đến dong binh công hội.

Lăng Tiếu đem ý đồ tìm người của mình nói với Thái Nhân, muốn nghe ý kiến của hắn một chút.

Nhưng mà khi hắn nói ra lại là đưa tới tiếng cười của Thái Nhân:

- Nguyên lai khách khanh chấp sự muốn tìm người, vậy không cần phải đi dong binh công hội rồi.

- Đây là vì sao?

Lăng Tiếu nghi ngờ hỏi.

- Cái nhiệm vụ này kỳ thật trưc tiếp công bố ở trong thương minh chúng ta thì tốt rồi, lấy nhân mạch của thương minh chúng ta, ở bên trong Thiên Long địa vực muốn tìm mấy người đó là chuyện rất dễ dàng.

Thái Nhân hết sức ngạo nghễ nói.

Xác thật, sinh ý của Liệt Viêm thương minh trải rộng khắp các đại thành trì, lấy nhân mạch cùng lực hiệu triệu của bọn họ, chỉ cần người này có ở trong Thiên Long địa vực, muốn tìm nhưng không tính là quá khó.

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán cười nói:

- Có thể làm như vậy sao? Vậy nhanh chóng một chút, ta cầm tìm hai người.

- Không thành vấn đề, khách khanh chấp sự cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ đem chuyện này làm ổn thỏa!

Thái Nhân lòng tin mười phần nói.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1759 - Tưởng Thưởng. (2)

Lăng Tiếu liền đưa hai bức họa đem đến trong tay Thái Nhân:

- Hai người này đối với ta mà nói đều rất trọng yếu, một khi có tin tức lập tức đến bên trong viện nói cho ta biết.

- Vâng, đại nhân!

Sau khi Thái Nhân đáp ứng một tiếng, liền thối lui đi làm việc.

Thái Nhân đi làm việc, Lăng Tiếu lại cùng những người khác tiếp tục đi dạo Liệt Viêm thành.

Hôm nay Lăng Tiếu bắt đầu xuất thủ.

Hắn đã có mấy trăm vạn cực phẩm huyền tinh rồi, muốn mua linh thảo, thú đan cũng thuận tiện hơn nhiều.

Hắn phải thay mấy người Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Sát Thiên, Tiên Vu Dã cùng với Sài Quán luyện chút ít đan dược, lấy đó để dự trữ lúc cần, đồng thời cũng để bọn họ thối luyện thân thể nhiều hơn một chút mà làm chuẩn bị cho sau này.

Chỉ là lúc đến cửa hàng mua linh thảo thì Lăng Tiếu lại không biết nên xuất thủ như thế nào.

Hắn không phải là khách khanh chấp sự bình thường, có quyền lợi ở cửa hàng mua bán linh thảo càng cao, hơn nữa còn có thể hưởng thụ ưu đãi chiết

khấu.

Nhưng nhìn thấy từng gốc linh thảo bất phàm khó gặp ở chỗ này lại là để cho hắn không biết nên lựa chọn như thế nào.

Bát giai linh thảo nhiều không đếm hết, có rất nhiều đều là linh thảo bát giai đỉnh cấp, thậm chí còn có thần dược Cửu giai trở lên, đó tuyệt đối là dược vương đã sản sinh ra linh trí cấp thấp.

Ở chỗ này cư nhiên cũng có thể thấy được, chỉ là giá cả cũng đồng dạng cao đến dọa người.

Lăng Tiếu phát hiện vài trăm vạn cực phẩm huyền tinh này của chính mình thực sự không coi là tài phú gì.

Không chỉ là Lăng Tiếu đỏ mắt nhìn những linh thảo này, người ở bên cạnh hắn từng cái đều là trở nên dồn dập không thôi, bọn họ đều muốn đem tất cả linh thảo này lấy về cho mình.

Nhưng mà ở chỗ này đều có Bán Thần Vương, thậm chí là Thần Vương cảnh tọa trấn, ai dám vọng động vậy chỉ có một con đường chết.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn không nhìn tới những dược vương cửu giai kia, đem tất cả huyền tinh đều dùng hết mua linh thảo cùng thú đan, liền dẫn mọi người trở về trang viện.

Sau khi Lăng Tiếu trở về trang viện, lập tức ở phụ cận tìm một chỗ địa phương bắt đầu luyện đan, những người khác thì là lựa chọn khổ tu.

Một tháng trôi qua như thế, thiên địa dị tượng do Lăng Tiếu luyện đan tạo thành đương nhiên cũng bị hộ vệ của hắn phát hiện.

Thân phận THánh dược sư của Lăng Tiếu cũng lập tức truyền đến trong tai của Liệt Như Ý.

- Cái gì, Lăng Tiếu còn là một gã Thánh dược sư!

Nước trà trong tay của Liệt Như Ý bị bắn tung tóe ra đầy đất, lại là hồn nhiên không có cảm giác.

- Vâng, Phó quán chủ đại nhân!

Thái Nhân quỳ gối trước Liệt Như Ý cung kính đáp.

Liệt Như Ý an bài hộ vệ cho Lăng Tiếu, một phương diện là bảo vệ cùng phục vụ Lăng Tiếu, một phương diện khác tự nhiên là muốn đưa đến tác dụng giám thị hắn.

Nàng cũng không muốn Lăng Tiếu hiện tại rời khỏi Liệt Viêm thành.

Nàng còn đợi người của Kim tộc đến, mới đem Lăng Tiếu thả ra được.

Nhưng mà bây giờ đột nhiên biết Lăng Tiếu lại còn là một gã Thánh dược sư, trong lòng nàng lại càng thêm kinh ngạc!

Bản thân Lăng Tiếu chỉ mới hơn năm mươi tuổi đã thành tựu huyết nhục thần hồn khó gặp rồi, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, hắn rất nhanh có thể trở thành cường giả Thần Vương cảnh để cho người khác nhìn lên.

Huống chi hắn còn là đa trọng thuộc tính đồng tu, người như thế sẽ có tốc độ tu luyện cực chậm, nhưng hắn tựa hồ là một ngoại lệ.

Mà nay lại biết hắn là Thánh dược sư, thì như thế nào laijd dể cho nàng không chấn kinh.

Cần biết sức người có hạn, cho dù Lăng Tiếu tu luyện từ trong bụng mẹ, lại học tập thuật luyện đan, cũng rất khó tưởng tượng hắn sẽ trẻ tuổi thế này liền có thành tựu như thế!

- Chnawgr lẽ hắn từng nhận được cái truyền thừa kinh người nào?

Liệt Như Ý ở trong lòng suy xét nói.

Bất quá Lăng Tiếu có thu được truyền thừa hay không, nàng cần phải lại đi gặp Lăng Tiếu mới được.

Nếu như Lăng Tiếu thật là một gã Thánh dược sư, ngày sau hắn đạt tới Thần Vương cảnh, có thể trở thành một gã Thần dược sư hay không?

Tầm quan trọng của hắn liền không giống với ngày trước rồi.

- Không được, chuyện này phải cùng phụ thân thương lượng lại thật kỹ, không thể để nhân vật thiên tài như vậy chắp tay tặng người khác!

Trong mắt của Liệt Như Ý thoáng qua vẻ quả quyết nói.

Ngay lập tức nàng lập tức chạy tới bên trong không gian trụ sở của thương minh, cùng phụ thân của nàng thương lượng chuyện này.

May là gần đây Liệt Vô Địch vừa mới bế quan đi ra, bằng không bình thường muốn tìm hắn lại là khó càng thêm khó.

- Nữ nhi, ngươi gấp gáp tìm phụ thân như vậy làm gì? Ta đang muốn chạy đến bên Hà Thanh Thành kia xem xét một chút, rốt cuộc ai dám cùng thương minh chúng ta đối đầu, ngay cả Đổng Thanh trưởng lão cũng đều bị đả thương, những người khác đều là mạng vẫn, tổn thần lần này cũng không nhỏ!

Liệt Vô Địch nói.

- Cha, ta để ngươi phái người đưa ký lục thủy tinh châu cho Kim tộc đã đi làm hay chưa?

Liệt Như Ý vội vàng hỏi.

- Nửa tháng trước liền đã đưa ra ngoài rồi, như thế nào, chẳng lẽ tiểu tử kia có vấn đề?

Liệt Vô Địch hỏi.

- Vậy thì đáng tiếc rồi, còn có thể đoạt trở về hay không?

Liệt Như Ý lộ ra vài phần tiếc nuối nói.

- Làm sao còn có thể lấy được, có phải tiểu tử kia cũng không phải là người của Kim tộc hay không? Nếu là như vậy, người của Kim tộc đến cũng có không ít phiền toái a!

Liệt Vô Địch buồn bực nói.

Kim tộc không chỉ là thế lực cường đại nhất bên trong Thiên Long địa vực, đồng thời cũng là gia tộc cổ xưa đứng đầu nhất bên trong Thiên Vực, cho dù là Liệt Viêm thương minh bọn họ cũng không đắc tội nổi.

- Phụ thân không cần lo lắng, hắn xác thật là hậu duệ của Kim tộc không thể nghi ngờ, chỉ là thiên phú của hắn tuyệt không phải là chúng ta có thể tưởng tượng được, lần này thật là thiệt thòi lớn, lại đem một thiên tài yêu nghiệt như vậy đưa cho Kim tộc, không được, tuyệt đối không thể để Kim tộc tiện nghi như vậy được!

Liệt Như Ý nói.

- Lời nói này là như thế nào?

Liệt Vô Địch không hiểu nói.

Vì vậy Liệt Như Ý lại đem tình huống mà Thái Nhân phát hiện ra nói một lần với Liệt Vô Địch.

Liejt Vô Địch cũng lộ ra vẻ chấn dinh:

- Theo lời nói của ngươi, tiểu tử này không phải là nghịch thiên rồi?

- Đúng vậy, từ xưa đến nay có thể lấy niên kỷ trẻ tuổi như hắn đạt tới Thánh Hoàng cũng không phải là ít, nhưng mà đồng thời lại là một gã Thánh dược sư, tuyệt đối là tồn tại cực ít, trừ phi là ở niên đại viễn cổ thiên tài tung hoành mới xuất hiện qua.

Liệt Như Ý nói.

- Theo như ngươi nói, đem Lăng Tiếu kia dâng cho Kim tộc không chỉ để cho bọn họ nhiều hơn một vị nhân tài, còn để cho bọn họ tăng thêm một vị có khả năng tiến vào hàng ngũ Thần dược sư?

Liệt Vô Địch hỏi ngược lại.

- Đúng rồi cha, bằng không ta tại sao lại nói ra việc này với ngươi, xem ra lần này nữ nhi làm sai rồi, chúng ta nên trước lôi kéo hắn, để hắn ở bên trong thương minh chúng ta làm đệ tử, trước đem hắn giấu đi trăm năm, đợi sau khi tâm của hắn hướng về thương minh chúng ta lại để hắn đi ra ngoài, như thế ngày sau Kim tộc gặp gỡ hắn, cho dù để cho hắn trở về, hắn chỉ sợ càng sẽ hướng về phía thương minh chúng ta một chút a!

Liệt Như Ý than thở nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1760 - Liệt Như Ý Hối Hận!

- Được rồi được rồi, chúng ta cũng không phải là không có Thần dược sư, tổn thất đã tổn thất rồi, đợi lúc người của Kim tộc, cùng bọn họ đánh tốt quan hệ nhiều một chút, đối với thương minh chúng ta mà nói cũng là có chỗ rất tốt, thật sự cảm thấy tiểu tử này là một nhân vật mà nói, ngược lại cấp cho hắn thêm một chút tài vật hoặc nữ nhân, ta nghĩ không có người trẻ tuổi nào có thể cự tuyệt được hai loại này.

Liệt Vô Địch đáp.

Bỗng dưng Liệt Như Ý kinh hô:

- Đúng a, ta làm sao không nghĩ đến điểm này cơ chứ, chúng ta đại khái có thể trước tiên buộc hắn lại, đến lúc đó nói không chừng thật có thể thắt chặt quan hệ với Kim tộc a!

Liệt Vô Địch còn cho là nữ nhi của hắn tán đồng quan điểm của hắn, trong lòng vui vẻ.

Liệt Như Ý lại chuyển chủ đề:

- Cha, tiểu muội gần đây đi đâu?

- Ngươi hỏi nàng làm gì, liền là một cái nha đầu ngang tàng, cả ngày chỉ biết ở ngoài chơi bời, gia gia ngươi lại sủng ái nàng, ta nào biết nàng đang ở đâu.

Liệt Vô Địch có chút đau lòng nói.

- Tiểu muội trời sinh tính tình hiếu động, nhưng mà thiên phú tu luyện của nàng nhưng là xuất sắc hơn nhiều so với ta, khó trách gia gia lại bảo vệ nàng như thế.

Liệt Như Ý thoáng qua vài phần hâm mộ nói, ngừng một chút nàng lại nói:

- Nếu như nàng chịu xuất mã, lấy tư sắc của nàng ta nghĩ muốn đem trái tim của Lăng Tiếu giữ lấy không phải là vấn đề gì, nếu như Lăng Tiếu thật sự đủ xuất sắc, có thể nhanh chóng bước vào Thần Vương cảnh, vậy hắn ngược lại là được tính xứng với tiểu muội rồi.

Liệt Vô Địch nghe lời nói của nữ nhi hắn, thần sắc nhẹ nhàng biến đổi nói:

- Ngươi đừng nói là muốn để cho tiểu muội ngươi đi theo tiểu tử kia đi? Đây là không thể nào, nha đầu kia mắt cao hơn đỉnh, bao nhiêu thanh niên tài tuấn vì nàng mà đánh đến bể đầu chảy máu cũng không có ai có thể được nàng xem vào trong mắt, huống chi gia gia ngươi nhưng là muốn để nàng kế thừa y bát, ta khuyên ngươi vẫn là bỏ đi ý niệm này thì tốt hơn.

Liệt Như Ý cũng biết cha nàng nói chính là sự thật, nhất thời lại cảm thấy có chút không cam lòng.

- Không bằng như vậy, nữ đệ tử bên trong minh có không ít người xuất sắc, tuyển một người tư sắc thượng giai, thiên phú cũng tốt đi đến kết hợp với tiểu tử kia, như thế mà nói hiệu quả hẳn cũng giống nhau.

Liệt Vô Địch nói.

Liệt Như Ý lắc lắc đầu nói:

- Đây tuyệt không thể nào, người của Kim tộc nhưng là không phải kẻ ngu, nếu là nhân gia biết đó không phải là đệ tử trọng yếu của dòng chính bên

trong minh chúng ta, nhân gia lại sẽ cùng chúng ta giao hảo trọn đời sao.

- Cái này cũng đúng!

Liệt Vô Địch nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Vậy ngươi liền tử tế suy nghĩ một chút, trừ tiểu muội của ngươi ra, tùy tiện để cho ngươi lựa chọn đều được, phụ thân cũng sẽ ủng hộ ngươi.

Liệt Như Ý gật gật đầu, nàng đang suy nghĩ nên như thế nào ới có thể làm được lưỡng toàn kỳ mỹ đây?

- Ta nói này lão đại, ngươi như thế nào cũng không nên đem những huyền tinh này đem đi bán a, một mực nghĩ đến huyền tinh, ngươi có thấy tầm thường hay không, dứt khoát toàn bộ cho ta đi, ta giúp ngươi xử lý nó!

- Ngươi xử lý nó như thế nào? Không có huyền tinh thì tu nguyên tu luyện của chúng ta lấy đâu ra.

- Đừng a, lão đại ngươi cho ta đi, ta thật muốn toàn bộ.

- Được, dựa vào giao tình của chúng ta, ta sẽ chiết khấu cho ngươi, năm ngàn vạn cực phẩm huyền tinh liền toàn bộ cho ngươi.

- Lão đại đối với ta thật tốt, bất quá... Cái này có thể trả dần hay không a!

Tiên Vu Dã hạ người xuống đối với Lăng Tiếu cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu bây giờ là luyện xong một nhóm lớn đan được, chuẩn bị đến Liệt Viêm bán hết toàn bộ, giải quyết việc khẩn cấp bây giờ.

Nhưng mà Tiên Vu Dã lại không muốn để Lăng Tiếu cầm đi bán hết.

- Lão Dã, ta biết ngươi một lòng nghĩ đến tộc nhân của ngươi, nhưng mà ngươi không có nghĩ đến tình huống bây giờ của chúng ta thật sự là trong túi không tiền a, lại không nghĩ biện pháp kiếm một chút huyền tinh, chúng ta chỉ có thể nhìn đỏ mắt những thần vật kia mà thôi!

Lăng Tiếu khuyên bảo nói, hắn ngừng lại một chút lại nói:

- Chỉ có chúng ta mau chóng trở thành Thần Cương, vậy ngươi muốn có bao nhiêu đan dược ta cũng cho ngươi.

Tiên Vu Dã nghe được câu sau của Lăng Tiếu, lập tức vui vẻ nói:

- Thực sự?

- Thực sự!

Lăng Tiếu vội vã gật gật đầu, tiếp theo đối với mấy người nói:

- Ta đi ra ngoài đem đan dược bán hết, các ngươi đều ở nhà an tâm tu luyện đi.

Những người khác tự nhiên không có ý kiến, bọn họ đi tới Thiên vực mới biết được thực lực của mình hết sức có hạn, có thời gian tự nhiên muốn gia tăng tu luyện rồi, mà không phải là cả ngày nhàn rỗi chơi đùa.

Lăng Tiếu còn chưa đi ra khỏi trang viện, Thái Nhân lại là cung kính xuất hiện ở bên cạnh hắn vấn an nói:

- Ra mắt khách khanh chấp sự!

- Miễn đi, có chuyện gì sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Phó quán chủ có việc mời khách khanh chấp sự đi một chuyến!

Thái Nhân nói.

- Nga, vậy thì thật tốt quá, ta cũng muốn vào thành một chuyến, đi thôi!

Lăng Tiếu ứng nói.

Hắn một điểm cũng không ngoài ý muốn Thái Nhân sẽ đến tìm hắn, hắn sở dĩ ở gần đây luyện đan chính là muốn để cho người của Liệt Viêm thương minh biết được hắn còn có một cái thân phận khác, hắn muốn để cho chính mình trở nên càng thêm chói mắt, ở trong mắt người khác mới sẽ trở thành chiếc bánh ngon lành, đãi ngộ mà hắn thu được mới sẽ cao hơn.

Hôm nay Phó quán chủ muốn gặp mặt, tự nhiên là kế hoạch của hắn đã có hiệu quả.

Lăng Tiếu cùng Thái Nhân vào thnahf, chạy thẳng tới Thương Minh hội mà đi.

Đến trước cửa lập tức có người đem Lăng Tiếu dẫn vào, Thái Nhân chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi.

Lần nữa gặp mặt Liệt Như Ý, Lăng Tiếu vẫn là cung kính mà kêu một tiếng:

- Phó quán chủ!

Lần này Liệt Như Ý lại đối với hắn lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Lăng Tiếu khách khanh đến đây, mau ngồi đi!

Ở trong ấn tượng của Lăng Tiếu, Liệt Như Ý luôn luôn là khuôn mặt nghiêm túc, rất ít nói cười, hôm nay lại lộ ra một nụ cười hiếm gặp, để cho trong lòng Lăng Tiếu có chút lông tơ dựng đứng.

- Bổn cung dù là đẹp trai một chút, thiện lương một chút, thiên phú trác tuyệt một chút, nhưng mà có rất nhiều khuyết điểm a! Nhưng ngàn vạn lần đừng có nhìn trúng bổn cung a!

Lăng Tiếu ở trong lòng lo lắng mà cầu nguyện nói.

Nếu là Liệt Như Ý nghe được lời này, khẳng định hộc máu mà mắng to nói:

- Làm người không thể vô sỉ như vậy chứ? Cái thân thể nhỏ kia của ngươi bản tiểu thư để ý mới là lạ.

Lăng Tiếu thấp thỏm ngồi ở trên ghế lắng nghe lời dạy của Liệt Như Ý.

- Sống ở chỗ này có quen hay không?

Liệt Như Ý lấy việc nhà ra nói.

- Còn tốt, đa tạ Phó quản chủ quan tâm!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Vậy thì tốt, nếu có cái gì bất mãn cứ việc nói với Thái Nhân, ta cũng sẽ hết sức thỏa mãn yêu cầu của ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1761 - Nhưng Ngàn Vạn Lần Đừng Nhìn Trúng Bổn Cung A! (1)

Liệt Như Ý nói, tiếp theo nàng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu cười nói:

- Nghe nói ngươi còn biết luyện đan?

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Cũng là tùy tiện luyện một chút, khó có thể đăng đường nhập thất!

- A, tùy tiện luyện một chút cũng có thể tạo thành thiên địa dị tượng, vậy mấy Thánh dược sư kia chỉ sợ đều muốn đụng vào tường rồi!

Liệt Như Ý trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười ngây ngô nói:

- Ha hả, cũng không thể nói như vậy, bọn họ sẽ không đi đụng tường, tối đa cũng mượn một khối đậu hũ mà tự sát thôi.

- Ha hả,... Ân, khách khanh thật nói chuyện thật vui!

Liệt Như Ý thất thanh cười một tiếng, nhanh chóng thu liễm lại tùy ý nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ngươi thật là một gã Thánh dược sư?

- Sai, ta là một gã Đại Thánh dược sư!

Lăng Tiếu cường điệu nói.

- Không thể nào, ngươi mới bao nhiêu tuổi, tại sao có thể đạt tới cảnh giới Thánh dược sư được, cho dù là những thiên chi kiêu tử kia muốn đạt tới phẩm giai này ít nhất không có công sức mấy trăm năm cũng khó đạt tới, ngươi đừng lừa bản quán chủ!

Liệt Như Ý nghiêm túc quát lên.

- Bất kể là Phó quán chủ tin hay không, Lăng Tiếu cũng không nói dối, bất quá... Bản thân ta là có chuyện muốn cầu Phó quán chủ!

Lăng Tiếu không để ý nói, tiếp theo đem đan dược mà chính hắn luyện chế đưa đến trước Liệt Như Ý nói:

- Những đan dược này ta muốn cầm đi bán hết, còn thỉnh Phó quán chủ an bài quản sự giúp ta tính toán một chút đáng giá bao nhiêu huyền tinh!

Ở bên trong Liệt Viêm thành nhưng không cho bất luận kẻ nào một mình buôn bán đồ vật, người bán vĩnh viễn chỉ có thể là cửa hàng của Liệt Viêm thương minh, đây là quy định của minh.

Mà Lăng Tiếu muốn bán những đan dược này cũng không thể bày bố bán ra, biện pháp duy nhất chính là bán cho Liệt Viêm thương minh, để Liệt Viêm thương minh lần nữa bán ra ngoài.

Lăng Tiếu nói như vậy kỳ thật chính là để cho Liệt Như Ý cho người đem những đan dược này của hắn mua xuống.

Có tầng thân phận Phó quán chủ này của nàng, những chấp sự kia ra giá chắc hắn có một chút công đạo.

Liệt Như Ý tựa như sớm có chuẩn bị, nhìn thoáng qua những đan được của Lăng Tiếu ở trước mắt, vỗ bay một cái liền có một trung niên nam tử cung kính thẳng bước tiến đến.

- Liễu đại sư ngươi đến xem giá trí của những đan dược này một chút!

Liệt Như Ý nói.

Trung niên nhân ở trước mắt này là một gã chấp sự nội môn Liễu Hạ của Liệt Viêm thương minh, cò là một gã Đại Thánh dược sư, là tồn tại cường đại có cảnh giới Bán Thần Vương.

- Vâng, Phó quán chủ!

Liễu Hạ đáp ứng một tiếng, hướng về phía Lăng Tiếu nhìn thoáng qua, liền đem bình đan dược ở trước mặt Lăng Tiếu cầm lên.

- Giải Độc tiểu thánh đan mười khỏa, Tục Cốt tiểu thánh đan mười khỏa, Thành Thánh tiểu thánh đan hai mươi khỏa, tỷ lệ tuyệt giai, công hiệu ít nhất đạt tới chín tầng trở lên; Liệu Thương đại thánh đan mười lăm khỏa, Cực Tốc đại thánh đan mười lăm khỏa, Thánh Hoàng đại thánh đan hai mươi khỏa, tỉ lệ tuyệt giai, công hiệu đạt tới chín tầng trở lên.

Liễu Hạ vô cùng nghiêm túc đánh giá nói.

Trong mắt của Liễu Hạ thoáng qua vẻ hết sức kinh ngạc, sau khi hắn đọc xong những thứ này, trực tiếp hướng tới Liệt Như Ý nói:

- Phó quán chủ, không biết Thánh đan này là do vị Thần sư nào luyện chế, lại không có bất kỳ tạp chất nào, đây cũng không phải là đan dược mà Đại thánh sư có thể luyện chế ra được, chẳng lẽ là Liệt Diễm thần sư?

Trong lòng Liệt Như Ý chấn kinh một phen, nhưng mà nàng vẫn bất động thanh sắc nói:

- Ngươi trước đừng quản là ai luyện chế, ngươi tính toán giá trị của những đan dược này một chút xem được bao nhiêu?

- Kỳ thật những đan dược này ở bên trong minh chúng ta đều có, hơn nữa ta cũng có thể luyện chế, nhưng mà tỉ lệ lại không cách nào đạt được tốt như vậy, giá cả tự nhiên muốn quý trọng hơn một chút, bình thường đến tính thì bốn mươi khỏa Tiểu thánh đan có giá trị tám trăm vạn, năm mươi khỏa đại thánh đan có giá trị năm ngàn vạn, tổng giá trị năm ngàn tám trăm vạn, những đan dược này ta cảm thấy hẳn là trị giá bảy ngàn vạn, bởi vì những đan dược này đều là cực phẩm trong đan dược, đề luyện vô cùng hoàn mỹ, tác dụng phụ cực nhỏ.

Liễu Hạ vô cùng nói vào đúng trọng tâm.

Nghe lời nói của Liễu Hạ, thần sắc của Liệt Như Ý có chút ngốc trệ rồi.

Liễu Hạ là Đại thánh sư, hơn nữa đã làm việc mấy ngàn năm ở trong thương minh bọn họ, là một người vô cùng công bằng, nàng vô cùng tín nhiệm hắn.

- Chẳng lẽ Lăng Tiếu này thật sự lợi hại như vậy!

Ở trong lòng Liệt Như Ý thầm nghĩ nói.

Lăng Tiếu thì là ở trong lòng thầm nghĩ:

- Còn coi như là có chút nhãn lực, đan dược mà bổn cung luyện chế há có thể đem so sánh với Đại thánh sư bình thường.

Hôm nay hắn thành tựu thần hồn, chỉ cần thực lực của hắn lại tăng lên một

tầng, đến lúc đó có thể thử luyện chế thần đan rồi.

Bất quá luyện chế Thần đan cũng không thể xem nhẹ, cần biết những thứ kia đều là thần liệu, lãng phí bất kỳ một điểm cũng là tổn thất cực lớn, cho nên Lăng Tiếu vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không nếm thử đi luyện chế.

Tốt nhất là hắn có thể đạt tới Thần Vương cảnh, vậy thì hắn có thể nắm chắc trăm phần trăm rồi.

Liệt Như Ý để Liễu Hạ lui xuống trước, thần sắc nàng nhìn Lăng Tiếu không ngừng biến đổi, tựa hồ thật muốn nhìn thấu Lăng Tiếu có phải là Luyện dược sư thật sự hay không, chỉ là Lăng Tiếu lại không phủ nhận cũng không đi chứng minh, để trong lòng nàng lo lắng.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là một tên Đại thánh sư bình thường mà nói, ngược lại là không được nàng đối đãi như thế.

Nhưng mà một gã Đại thánh sư trẻ tuổi như thế, lại là thiên chi kiêu tử thành Thần trong tầm tay, ngày sau muốn thành tựu Thần dược sư chỉ sợ đã là chuyện tình rõ ràng rồi.

Cần biết bất kỳ Thần dược sư nào cũng đều là tồn tại được tôn sùng.

Trong mười vạn Thần Vương cũng chir bất quá có một Thần dược sư mà thôi, bao nhiêu người kẹt tại vị trí Thánh dược sư mà không nhập vào Thần phẩm được.

Mà bên trong thương minh bọn họ cũng bất quá là vẻn vẹn có hai tên Thần dược sư, cũng chính vì có bọn họ tồn tại mới có thể để cho thương minh bọn họ một mực thịnh vượng.

- Phó quán chủ, vị chấp sự kia vừa mới rồi dã nói, ngươi xem thương minh

có cần những đan dược này của ta hay không? Dù ít đi một chút, nhưng đối với Lăng Tiếu lại là khẩn cấp a!

Lăng Tiếu thấy Liệt Như Ý ngẩn người như vậy lập tức nhỏ giọng nhắc nhở.

Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại nói:

- Ừ, vậy thì theo như Liễu chấp sự nói, đem những đan dược của ngươi giao đến chỗ của hắn đi, huyền tinh không thể bớt của ngươi.

Bỗng nhiên một chút nàng lại nói:

- Còn không biết khách khanh có bản lĩnh này, sau này khách khanh nhàn hạ không bằng thay bên trong minh cung ứng một chút đan dược, tài liệu do bên trong minh toàn bộ cung cấp, sau đó trả tiền thù lao cho ngươi thì như thế nào?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1762 - Nhưng Ngàn Vạn Lần Đừng Nhìn Trúng Bổn Cung A! (2)

Lăng Tiếu liền hứng thú nói:

- Cái này đương nhiên là tốt a, sắp tới ta nhưng là rất nhàn rỗi, nếu như Phó quán chủ tin tưởng tại hạ, vậy thì để người đưa tài liệu đến đây đi, bất quá tỷ lệ luyện đan thành công của ta lại chỉ là năm năm mà thôi, không thể nào là trăm phần trăm được.

- Có thể đạt tới năm năm đã là vô cùng cao minh rồi!

Liệt Như Ý tán thưởng nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Khách khanh, lúc đó ta cự tuyệt ngươi trở thành đệ tử bên trong minh chúng ta, là ta thay ngươi suy nghĩ, nếu như ngươi thật muốn ở lại bên trong minh chúng ta cũng có thể, ta hướng ngươi đề cử một vị Thần sư làm sư phụ của ngươi, ngươi thấy như thế nào?

- Ha hả, bổn cung đã có một vị sư phụ trâu bò rồi, còn cần thêm sư phụ nữa để làm gì!

Lăng Tiếu ở trong lòng cười thầm nói.

Dược Thần truyền thừa ở bên trong dược đỉnh nhưng không phải là hư danh, lão là đệ nhất chủ nhân của Hắc Diệu đỉnh, luyện đan chi thuật của lão mênh mông vô bờ, là Lăng Tiếu cảm thấy hoàn thiện nhất, cho dù bên trong Thiên vực có Thần dược sư tồn tại, Lăng Tiếu cũng cảm thấy kém hơn so với truyền thừa của lão.

- Đa tạ hảo ý của Phó quán chủ, Lăng Tiếu cảm thấy tạm thời cứ như vậy là tốt rồi.

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói.

Liệt Như Ý lại không thể cưỡng bách, chỉ có thể tạm thời bỏ đi ý niệm này.

Bất quá nàng lại có một kế nổi lên ở trong lòng, nàng đối với Lăng Tiếu nói:

- Khách khanh, ta bây giờ có một cái nhiệm vụ cần đến ngươi, ngươi nghe cho rõ!

Lăng Tiếu không biết Liệt Như Ý có nhiệm vụ gì, nhưng mà hắn là khách khanh chấp sự của nhân gia, lại thu chỗ tốt của nhân gia, chỉ có thể nghiêm túc mà nghe.

Lăng Tiếu lấy được bảy ngàn vạn cực phẩm huyền tinh, trong lòng rất là cao hứng.

Hắn lại một lần nữa di vào bên trong thành mua hết không ít đồ tốt, tạm thời trước mua để dành, ngày sau tất nhiên sẽ cần dùng đến.

Về phần những thứ Thần tài kia, Lăng Tiếu còn không thể mua được, cũng chỉ có thể xem qua một chút.

Bất quá hắn tin tưởng lấy tốc độ gom góp bây giờ của hắn, tuyệt đối rất nhanh có thể mua được.

Muốn mua Thần tài, đó cũng phải cần vận dụng đến Thần tinh, đây chính là thứ tốt so với cực phẩm huyền tinh còn trân quý hơn nghìn lần, là năng lượng tinh khối mà Thần Vương cần có để hấp thu, là tiền tệ mà Thần Vương cảnh dùng để giao dịch.

Lăng Tiếu đầu tiên là đem những thứ tốt mua về rồi lấy ra phân cho mọi người một phần, lại lần nữa rời khỏi trang viện.

- Phó quán chủ phái nhiệm vụ gì cho ta, thực sự có nói đến đơn giản như vậy sao?

Lăng Tiếu nghi ngờ thầm nghĩ.

Nghĩ tới nụ cười không hiểu kia của Liệt Như Ý, Lăng Tiếu liền cảm thấy có chút cảm giác bị lừa.

Nửa đêm chèo thuyền ở trên sông!

Đây coi là cái nhiệm vụ gì a!

Bất quá là khách khanh của thương minh, Lăng Tiếu cũng không tốt để cự tuyệt, nếu không liền đừng có lĩnh bổng lộc của nhân gia.

Bên trong Liệt Viêm thành có một con sông hộ thành, được mệnh danh là Liệt Viêm hà.

Nước sông lăn tăn, ánh trăng thiểm thước giống như là ngọn lửa vàng nhẹ nhàng bốc cháy lên, lộ ra vẻ duy mỹ dị thường.

Trên sống có rất nhiều thuyền, trên thuyền có đốt lên đèn màu hoặc gắn vào dạ minh châu, đem hộ thành hà chiếu đến huyễn lệ dị thường.

Bên bờ sông có từng đôi tu lữ kết bạn mà đi, lại có rất nhiều công tử tiểu thư dẫn theo người hầu hoặc tỳ nữ đi ngắm trăng, bên trog sông lại có rất nhiều nhã thuyền đàn cầm tố khúc, từng trận tiếng hoan thanh nói cười phóng ra không ngừng.

Đây là một mảnh hoan nhạc chi địa khó có được.

Lăng Tiếu bước chậm ở bên bờ sông không khỏi có chút ngốc rồi.

Bao nhiêu năm qua hắn một mực không ngừng tu luyện, chiến đấu, chỉ có sau khi thành lập Tiếu Ngạo cung rồi bình định Âu Dương gia, Cổ gia cùng Hắc Ma môn mới rút ra vài năm thời gian cùng kiều thê của mình đi du lịch Trung vực một phen.

Hắn không khỏi có chút hoài niệm chúng nữ, thật hi vọng có thể mang theo chúng nữ đến chỗ này ngắm trăng, chèo thuyền trên sông, túng tình tứ hải.

- Sớm biết hộ thành hà có cảnh đêm xinh đẹp như vậy liền nên mang theo Nhu Phỉ cùng sư nương đi xem một chút, lao dật kết hợp lại còn có thể giúp cho tu luyện!

Lăng Tiếu tự mình lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu bước chậm bên sông, trong tay nhiều ra một cái mỹ nữ phiến, trên khuôn mặt nổi lên nụ cười tà mị, khí chất cả người biến đổi, từ dũng sĩ dũng mãnh hiếu chiến kia biến thành một công tử ca nho nhã phiêu dật.

Rất nhiều tiểu thư đi chơi thấy được Lăng Tiếu tiêu diêu tự tại, từng đôi mỹ mâu đều phóng ra thải ý liên miên, trong lòng đều đang kinh hô:

- Công tử thật tuấn lãng!

Từng cái mỵ nhãn không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu ném lại, thiếu chút nữa đem hắn đập ngất rồi.

Mà những thanh niên nam tử kia lại là bắn đến từng đạo lửa giận đố kỵ, hận không thể đem Lăng Tiếu đánh thành đầu heo.

Lăng Tiếu tự hỏi cũng không phải là người tùy tiện, đối với mị nhãn hương diễm này hắn làm như không thấy, đã đem giao phó của Phó quán chủ ném ra sau đầu rồi.

Lăng Tiếu đến một chỗ phụ cận của thuyền hoa náo nhiệt nhất, chỉ thấy chỗ này tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi phàm, từng trận tiếng đàn từ bên trong phiêu đãng ra, đồng thời lại đi cùng với trận trận tiếng kinh hô.

- Thật đúng là một chỗ tầm hoan tác nhạc rất tốt!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, liền đi lên trên đại thuyền hoa.

Kỳ thật nhiệm vụ tối nay của hắn chính là đến thuyền hoa tầm hoan tác nhạc.

- Chẳng lẽ Phó quán chủ cũng ở trên hoa thuyền này? Đây là không nên a, sao lại hẹn ở chỗ này? Thật không biết nữ nhân kia đang suy nghĩ cái gì, muốn bổn cung đi quá giới hạn ở chỗ này sao? Không thể nào, bổn cung cũng không phải là người tùy tiện!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Nếu là người biết được Lăng Tiếu nghe lời này của hắn khẳng định sẽ phản đối nói:

- Ngươi không phải là người tùy tiện mới là lạ!

Lăng Tiếu chuẩn bị đi lên hoa thuyền, nhưng mà lại bị người ngăn cản.

- Người nào, chẳng lẽ không biết quy củ?

Hộ vệ canh giữ ở trước thuyền lên tiếng nói.

Lăng Tiếu cho là nhân gia muốn được thưởng, lập tức lấy ra huyền tinh hướng về phía người nọ đưa qua.

Ai ngờ hộ vệ kia khinh thường nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho đây là hoa thuyền bình thường sao? Đây là thuyền tư nhân của thương minh chúng ta, người nhàn rỗi không thể đi tới.

- Vậy những người bọn họ làm sao có thể đi lên?

Lăng Tiếu chỉ chỉ những thanh niên công tử ở trên thuyền kia nói.

- Bọn họ đều là người có thân phận bên trong thương minh chúng ta, tự nhiên là có thể lên rồi, ngươi muốn đi tầm hoan tác nhạc liền đến chỗ khác đi, chớ ở chỗ này sinh sự, bằng không...

Hộ vệ kia hết sức không khách khí mà nói.

Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã móc ra lệnh bài để tới trước mặt hắn.

- Không biết ta có thể đi vào hay không?

Lăng Tiếu lần nữa hỏi.

- Nguyên lai là khách khanh chấp sự, ngài... Ngài đương nhiên là có thể đi vào rồi!

Hộ vệ kia vội vã khom người khẩn trương nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1763 - Chiêu Thân Trên Thuyền. (1)

Vị này là khách khanh chấp sự mới thu nhưng là do Phó quán chủ tự mình giao phó không thể sơ suất, dù chỉ là nhận chức chấp sự bên ngoài, trên thực tế thân phận đã không thua kém một gã ngoại môn trưởng lão rồi.

Ở bên trong thương minh có thể làm trưởng lão không người nào không phải là tồn tại có cảnh giới Thần Vương trở lên, một hộ vệ nho nhỏ như hắn là chọc không nổi.

Lăng Tiếu vừa mới lên thuyền, lập tức đụng phải rất nhiều ánh mắt rét lạnh, cư nhiên dần dần hiện lên địch ý không hiểu.

Lúc này cầm thanh vừa mới dứt, một đạo thanh âm thanh thúy như oanh từ sau rèm truyền đi:

- Tối nay là ngày tốt, đèn trời treo cao, tiểu muội mời chư quân đến đây chắc hẳn mọi người đều rất rõ ràng, nếu ai có thể dựa vào quyền cước lấy được kim xoa được đính ở trên thải đăng kia, tiểu muội liền cùng hắn trở thành tu lữ!

Thuận theo thanh âm của nàng hạ xuống, tất cả người trẻ tuổi ở trên thuyền đều là kinh hô lên, trên khuôn mặt mang theo ý vô cùng hưng phấn.

- Ha ha, Chu sư muội, tối nay ngươi là của ta rồi, ai dám cùng ta tranh đoạt, ta thề không đội trời chung với hắn.

- Ngươi tính là cái gì, Chu sư muội là tiên tử hạ phàm lại há để kẻ thô thiển như ngươi có thể nhúng chàm, nàng là thuộc về ta.

- Nguyên lai Chu sư muội ở đây tỷ võ chiêu thân, khó trách nàng mấy lần cự tuyệt ta, còn may tối nay ta đến rồi, vừa lúc đúng ý ta.

- Chu sư muội quốc sắc thiên hương, là tình nhân trong mơ trong nhiều năm của thanh niên tài tuấn bên trong minh, không nghĩ tới tối nay nàng muốn lạc vào phàm trần rồi.

Nghe đến những thanh niên này liên tục nghị luận, Lăng Tiếu cuối cùng hiểu được đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì rồi.

Nguyên lai trên hoa thuyền này đang chuẩn bị chuyện vui tỷ võ chiêu thân.

Mà người đương sự chính là nội môn đệ tử Chu Chỉ Tĩnh bên trong thương minh, thiên phú cực kỳ xuất sắc, còn chưa tới trăm tuổi đã có thực lực cao cấp Thánh Hoàng.

Tướng mạo nàng kinh diễm, tài nghệ vô song, là tình nahan trong mộng của rất nhiều sư huynh đệ trong minh.

Nàng ở chỗ này làm ra việc tỷ võ chiêu thân, đúng là muốn ở trong rất nhiều sư huynh đẹ lựa chọn một tu lữ.

Bất quá tu lữ đều là thanh niên có niên kỷ một trăm năm trở xuống.

Lấy niên kỷ như thế tiến đến tham gia tỷ võ chiêu thân đại đa số đều có thực lực Thánh Hoàng, hơn nữa đều là tài năng xuất chúng ở bên trong thương minh,đạt tới Bán Thần Vương cũng sẽ không đến tham gia cái náo nhiệt này rồi, bởi vì nhãn giới của bọn họ đã trở nên cao hơn.

Thực lực cường đại nhất liền là mấy chục cái Thánh Hoàng đỉnh phong, bọn họ đều đã trải qua tư cách vấn đỉnh chân truyền đệ tử.

Lúc này, phía trên hoa thuyền dần dâng dâng lên từng dãy hoa đăng, cuối cùng tạo thành giống như bậc thang cao tới trên trăm thước.

Đăng quang lóe ra mê huyễn, từng cây kim xoa được đính ở trên đó, cùng một đóa hồng sắc tú hoa được buộc ở chung một chỗ phát tán ra đoàn đoàn quang huy.

Tỷ võ chiêu thân này nhưng là có chút quy củ, thứ nhất là bất kỳ người nào cũng không được trực tiếp phi hành đi lên đoạt tú hoa, mà là phải dùng đăng hoa làm thang, từng bước đi tới đoạt tú hoa; mặt khác bất luận kẻ nào ở trong quá trình đoạt tú hoa cũng không được phá hủy bất kỳ một cái hoa đăng nào, nếu như người nào phá hoại một cái hoa đăng liền chẳng khác gì là thua, cái quy củ này không nghi ngờ gì là để cho mọi người bó tay bó chân không thể dùng thuộc tính công kích, bằng không hoa đăng làm sao có thể chống lại thương tổn.

Bất quá thanh niên ở tràng tựa hồ đều không để ý, phảng phất hai cái yêu cầu này đều không coi vào đâu, từng cái nhảy lên muốn thử.

Một gã nha hoàn từ sau tấm bình phong đi ra nói:

- Đoạt tú hoa bắt đầu!

Thuận theo thanh âm của nàng hạ xuống, lập tức có mấy chục người từ nguyên chỗ bắn lên, đạp tới trên hàng hoa đăng thứ nhất.

Phanh phanh!

Đồng thời liền có mấy cái hoa đăng nhỏ bị đạp nát, có vài cái thì là bị kình phong thổi tắt lửa.

Mấy người này liền lập tức thua cuộc.

Từng người mang theo vẻ buồn bực, lộ ra vẻ vô cùng không cam lòng.

- Đây là cái quy củ chó má gì, hoa đăng này đều là làm từ giấy, giẫm một cái liền hủy a!

- Đúng vậy, rõ ràng là làm khó người ta nha, thật là, Chu sư muội rốt cuộc đang nghĩ cái gì, như vậy làm sao có thể so sánh được thực lực chân chính chứ.

- Tài nghệ không bằng người thì chớ oán giận, hoa đăng dù là dễ bị phá hư, nhưng mà chúng ta chỉ cần nhẹ chân chạm lên trên đó là được rồi, tại sao phải giẫm lên nó a, thật là thất sách, ngớ ngẩn quá rồi.

- Mau nhìn một chút, Thiên sư huynh đi lên rồi, tốc độ Phong thuộc tính của hắn nhưng là nhanh hơn so với những người khác a.

Thuận theo từng người thất bại, cũng có không ít người thành công giẫm lên hoa đăng mà đi.

Chỉ là càng đi lên phía trên, chiến đấu càng là kịch liệt, từng người vì tranh đoạt tú hoa mà bắt đầu đại đả xuất thủ.

Bọn họ không dám đánh ra công kích thuộc tính, chỉ có thể đánh ra chiêu thức của huyền kỹ, quyền cước không ngừng va chạm lại là lộ ra vẻ kịch liệt vô cùng.

Bất quá trong lúc đánh nhau khó tránh khỏi sẽ đem hoa đăng phá hoại, lại là từng người bất đắc dĩ mà thất bại.

Sau một phen kịch đấu, đứng trên hoa đăng vẫn còn dư lại tám người.

Tám người này từng người thần phong tuấn lãng, ngạo khí dị thường, thực

lực cũng là bất phàm.

- Mấy vị sư đệ, ta đã theo đuổi Chu sư muội mấy trăm năm, cơ hội này liền để cho sư huynh đi!

Một gã nam tử tướng mạo lão thành nói với những người khác.

Hắn tên là Dương Bân, xác thật theo đuổi Chu Chỉ Tĩnh mấy trăm năm, bọn họ là cùng nhau gia nhập thương minh, cùng nhau tu luyện lớn lên, nhưng mà Chu Chỉ Tĩnh đối với hắn giống như là xa cách, để cho hắn không cách nào ôm được mỹ nhân, hôm nay cơ hội ở trước mắt lại không thể bỏ qua được.

- Sư huynh cũng không thể nói như vậy, sư đệ ta cũng thầm yêu sư muội mấy trăm năm, nếu không sư huynh nâng lên cái tay cao quý, ta nhưng là biết có mấy sư muội ở phía dưới ngưỡng mộ uy danh của sư huynh đó.

Một gã nam tử tiêu sái thân mặc hoa phục nói.

Người này gọi là Ngô Tuấn Lang, là hoa hoa công tử nổi danh, đối với mỹ nữ cực kỳ dốc lòng, nhưng mà hắn lại có bản linh này, bởi vì hắn nhìn nho nhã tiêu sái, thực lực lại cứng rắn, là tình nhân trong mộng của mỹ nữ.

- Phế thoại ít nói, người nào dựa vào thực lực đoạt được tú hoa thì Chu sư muội chính là của người đó!

Một người kinh hô lên, hắn dẫn dầu hướng về phía tú hoa lướt tới, một cái trảo ảnh đồng thời đánh ra, muốn đem tú hoa lấy xuống.

- Ngươi đừng mơ, đây là của ta!

Tên còn lại kinh hô một tiếng, thân hình nhẹ nhàng xoay chuyển, một đạo

tiên thối hướng về phía sau lưng người nọ quét qua.

Những người còn lại cũng liền bắt đầu động thủ, lại không giảng về cái phân tình ngày thường nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1764 - Chiêu Thân Trên Thuyền. (2)

Thực lực của nội môn đệ tử mà thương minh bồi dưỡng ra cũng không phải là nói loạn.

Công phu quyền cước của bọn họ hết sức mạnh mẽ, từng chiêu quyền kình cước mang đều mang theo lực sát thương cường đại, mà thân pháp của bọn họ lại giống như là cành liễu trong gió, nhẹ nhàng lơ lửng ở trên hoa đăng mà không làm hại đến hoa đăng một chút nào.

Quyền ảnh cước mang giao nhau, ở dưới ánh trăng hiển lộ ra vẻ vô cùng linh động, cực kỳ có tính thưởng thức.

Ở trên tấm bình phong của hoa thuyền có một nữ tử quốc sắc thiên hương ngồi đó.

Khuôn mặt của nàng như hoa, mắt sáng răng khểnh, làn da như khi sương hàn tuyết, dáng người uyển chuyển như xà, một tầng quang mang thánh khiết lóe lên ở quanh người nàng, để nàng giống như là tiên tử hạ phàm, đẹp đến cho người ta hít thở không thông, đẹp đến để cho ánh trăng ảm nhiên thất sắc.

Lông mày của nàng khẽ nhíu lên ưu tư, đôi mắt như nước hồ thu mang theo vài phần lo lắng, phảng phất là đang lo lắng chờ đợi kết quả.

Ở bên cạnh nàng nàng tên công tử, dáng người hắn không được cao lớn lắm, ngược lại hiện ra một loại khí chất tiêm nhu, tay hắn cầm bạch chỉ phiến, tướng mạo nhìn đến cực kỳ đẹp trai, là mỹ nam tử khó gặp.

Mỹ nam tử này nhẹ vỗ vai của Chu Chỉ Tĩnh cười mỉm nói:

- Sư tỷ chớ vội, rất nhanh liền có kết quả rồi!

- Ta cũng không gấp, nếu như vị sư huynh nào thật đoạt được tú hoa thì nhân gia còn cao hứng không kịp đây.

Chu Chỉ Tĩnh nghĩ một đường nói một nẻo.

Trong mắt nàng phóng ra trận trận sóng gợn, đặc biệt lộ ra mỹ diễm động lòng người.

- Ha hả, chớ lo lắng, bây giờ còn không phải là lúc vi huynh xuất thủ, ta đảm bảo ngươi sẽ không bị những người này đoạt tú hoa vào tay, có thể hợp với sư tỷ chỉ có tiểu sinh mà thôi!

Mỹ nam tử kia cười mỉm nói, tiếp theo hắn nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của Chu Chỉ Tĩnh một cái.

Chủ Chỉ Tĩnh giận nói:

- Thật là đáng ghét, chớ làm trò kỳ quái!

Nếu là những thanh niên đang đánh đến sống chết ở bên ngoài kia biết Chu Chỉ Tĩnh đã bị người ở bên trong nắm được rồi, không biết bọn họ có bị tức đến hộc máu hay không.

Lúc này, trên cái thang bằng hoa đăng đã chỉ còn lại bốn người nữa.

Bốn người này phân biệt là Dương Bân, Ngô Tuấn Lang, Thiên Cốc Khai, Liệt Phương.

- Hiện tại chỉ còn lại bốn người chúng ta, không bằng chúng ta thương lượng ai nên lấy cái tú hoa này đi.

Dương Bân cười nhạt, tiếp theo hắn lại nói:

- Ngô sư đệ, chỗ sư huynh có một gốc Thanh Tùng thảo ba vạn năm, sau khi trở về ta đưa cho ngươi là tốt rồi, sư đệ ngươi không phải là thích Nguyệt sư muội sao, ta sẽ mai mối cho ngươi thì như thế nào? Về phần Liệt sư đệ ngươi nói ra điều kiện đi, chỉ cần sư huynh làm được tự nhiên sẽ nhận lời ngươi.

Dương Bân cũng hiểu được thu mua lòng người, lúc Ngô Tuấn Lang nghe đến Thanh Tùng thảo thì ánh mắt đã sáng lên, mà Thiên Cốc nghe đến Nguyệt sư muội cũng đồng dạng là có chút tâm động, chỉ là Liệt Phương lại không có động đậy.

Hắn mặc dù là bàng chi đệ tử của Liệt gia, nhưng mà một thân tu vi lại không yếu, tu vi Thánh Hoàng đỉnh phong, chỉ cần hắn có thể bước vào Thần Vương, một mạch này của bọn họ lại sẽ một lần nữa nhận được lực ủng hộ cường đại của thương minh.

Tư nguyên của một mạch này của hắn không được nhiều lắm, nhưng mà tuyệt đối so với đệ tử nội môn bình thường thì tốt hơn rất nhiều, tự nhiên sẽ không vì một câu vô ích của Dương Bân mà để xuống quyết định của mình.

Tối nay hắn muốn Chu Chỉ Tĩnh rồi, ai cũng không ngăn cản được.

Chỉ thấy hắn hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý đến Dương Bân, thân ảnh giống như thương ưng giương cánh, một tay hướng về phía tú hoa bắt qua.

Dương Bân, Ngô Tuấn Lang cùng Thiên Cốc Khai ở thời khác nào cũng đều chú ý tới hành động của đối phương, vừa thấy Liệt Phương hành động, bọn họ cũng chỉ có thể nhanh chóng động thủ.

Phanh phanh!

Dương Bân dẫn đầu truy kích Liệt Phương, liên tục huy ra mấy chục quyền đánh tới hắn.

Hiện tại đã đến đỉnh hoa đăng, phía trên đã không còn hoa đăng nữa rồi, đã không còn lo lắng sẽ đem hoa đăng dưới chân hủy diệt, xuất thủ cũng ít đi vài phần bận tâm.

Liệt Phương sớm có chuẩn bị, thân thể ở giữa không trung chuyển dời mấy cái liền tránh qua được quyền chiêu của Dương Bân, đồng thời xoay người lại đánh ra một trận cước mang mãnh liệt.

Quyền cước giao nhau, phát ra từng đạo tiếng trầm muộn.

Bọn họ dù là đánh đến kịch liệt, nhưng mà lại không dám xuất ra nửa điểm lực lượng thuộc tính, bởi vì hoa đăng ở phía dưới bọn họ nhưng là tương đối dễ bị hủy diệt.

Một bên khác, Ngô Tuấn Lang muốn thừa dịp đoạt lấy tú hoa, nhưng mà Thiên Cốc Khai lại là ngăn ở trước mặt hắn.

- Ngô sư đệ, tú hoa này vẫn là để lại cho sư huynh đi!

Thiên Cốc Khai sâu kín nói một tiếng, liên tục biến huyễn ra mấy đạo phân thân hướng về phía Ngô Tuấn Lang tập kích tới

Hắn là Phong thuộc tính, tốc độ nhanh đến người ta hoa mắt.

Ngô Tuấn Lang nhưng không dám khinh thường, quanh thân hiện lên thanh quang phòng ngự, đồng thời đánh ra mấy chục chưởng nghênh đón phân thân của Thiên Cốc Khai.

Nhưng mà lúc chưởng kình của hắn rơi đến trên phân thân của Thiên Cốc Khai, phát hiện những phân thân này cũng chỉ bất quá là hư ảnh, chân thân của Thiên Cốc Khai đã lướt đến bên cạnh tú hoa rồi.

- Khốn kiếp!

Ngô Tuấn Lang đều muốn tức đến nổ phổi, hắn kinh hô một tiếng, lại liều lĩnh đánh ra công kích thuộc tính, từng đạo thanh đằng hóa xuất tinh quang đầy trời hướng về phía Thiên Cốc Khai tập quyển mà đi.

Thanh đẳng này của Ngô Tuấn Lang khống chế cũng tương đối tinh diệu, cũng không có đụng đến bất kỳ hoa đăng nào.

Thiên Cốc Khai mắt thấy sắp lấy được tú hoa vào tay, lại là bị từng đạo thanh mang trói buộc thân thể, bị hung hăng ném qua một bên.

Mắt thấy thân thể của Thiên Cốc Khai sắp nện ở trên hoa đăng, chỉ cần hoa đăng bị rơi, hắn liền tính là thua cuộc rồi.

Thiên Cốc Khai này cũng rất cao minh, ở một khắc này thân thể của hắn nhẹ nhơ gió đem những hoa đăng kia nhẹ nhàng thổi ra, cũng không có đem nó hủy diệt.

Ngô Tuấn Lang phát ra một tiếng cười lạnh, thân ảnh cực tốc dũng động, hướng về phía tú hoa bắt lấy.

Chỉ là ở ngay sau đó, một đạo đao mang từ phía trên đánh xuống, hướng về cánh tay của Ngô Tuấn Lang trảm xuống.

Ngô Tuấn Lang phải cuống quýt rút tay trở về, ngay lập tức hắn hóa trảo thành chưởng hướng về phía đao mang kia oanh tới.

Nguyên lai đao mang này bất quá là Thiên Cốc Khai dùng lực lượng thuộc tính ngưng tụ thành, cũng không phải là vũ khí chân chính.

Sau một phen giao chiến, Ngô Tuấn Lang lại là bị Thiên Cốc Khai đánh đến đụng phải hoa đăng, vô cùng không cam lòng mà thua cuộc.

Dương Bân ở một bên khác cũng là dựa vào kinh nghiệm đem Liệt Phương đánh xuống đài.

Trong lúc nhất thời, cuối cùng còn thừa lại hai người Dương Bân cùng Thiên Cốc Khai.

- Thiên sư đệ, kiến nghị vừa rồi của ta ngươi thấy như thế nào, chỉ cần ngươi nhường cho ta, ta nhất định có thể khuyên bảo Nguyệt sư muội trở thành tu lữ với ngươi, như thế ta với ngươi đều có thể ôm được mỹ nhân, đây nhưng là biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ a!

Dương Bân nhìn Thiên Cốc Khai nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1765 - Cuộc Chiến Đoạt Tú Hoa. (1)

hiên Cốc Khai động tâm rồi, nếu như nói Chu Chỉ Tĩnh là một quốc sắc thiên hương, vậy Nguyệt sư muội chính là nữ tử càng để cho hắn vui vẻ.

Nếu như Dương Bân thật có thể tác hợp hai người bọn họ, tú hoa này để cho hắn để cho hắn thì cũng có làm sao.

Đang lúc Thiên Cốc Khai muốn đáp ứng, một đạo thân ảnh từ một góc của hoa thuyền lướt đi.

Chỉ thấy hắn bộ pháp nhàn nhã, động tác nước chảy mây trôi, lộ ra vẻ vô cùng phiêu dật tiêu sái.

Chỉ ở trong mấy cái nháy mắt, hắn chính là đạp qua tất cả hoa đăng, đến chỗ cao nhất.

Hắn vẫy nhẹ bạch chỉ phiến, mỉm cười nhìn Dương Bân cùng Thiên Cốc Khai nói:

- Hai vị sư huynh, tú hoa này là của ta rồi!

Lời của hắn nói ra hơi nhỏ, thiếu đi vài phần từ tính, nhưng mà lại hiện lên một cỗ thái độ chân thật đáng tin.

Người này chính là mỹ nam tử trước đó ở bên cạnh Chu Chỉ Tĩnh.

- Vị sư đệ này rất lạ mặt a, không biết là môn hạ của vị trưởng lão nào!

Dương Bân nhìn mỹ nam tử kia nói.

- Ha hả, ta là môn hạ của Liệt Vĩnh trưởng lão, tên là Như Ngọc, ra mắt hai vị sư huynh!

Mỹ nam tử hết sức hữu lễ cười nói.

- Nguyên lai là cao đồ của Liệt Vĩnh trưởng lão, vi huynh thất kính!

Thần sắc của Dương Bân có chút phức tạp, lập tức khách khí nói.

Danh khí của Liệt Vĩnh trưởng lão ở bên trong minh cũng không nhỏ, nhưng mà lại không nghe nói lão thu đệ tử.

Bất quá nhân gia dám ở trước chỗ đông người nói như vậy, chắc hẳn là sẽ không giả được rồi.

Thiên Cốc Khai ở một bên thì ở trong lòng phỉ nhổ nói:

- Nhìn giống như nữ nhân, tên càng giống nữ nhân, đúng là một tên đồng tính!

- Hai vị sư huynh, tú hoa này ta lấy, các ngươi sẽ không có ý kiến chứ?

Như Ngọc lại cười nói.

- Cái này không thể được, tâm tư của vi huynh đã thuộc về Chu sư muội nhiều năm, hôm nay mới đợi được cơ hội này, nói như thế nào cũng không buông tha được.

Dương Bân lập tức cự tuyệt nói.

- Tốt lắm, vẫn là xem ai mạnh hơn thì tốt nhất!

Như Ngọc nói, tiếp theo khí thế của hắn bỗng biến đổi, thân thể vẽ ra một đạo đường cong xinh đẹp hướng về phía tú hoa bắt lấy.

- Hừ, muốn đoạt tú hoa ngươi đã hỏi qua ta chưa!

Thiên Cốc Khai hừ lạnh một tiếng, lại là dẫn đầu hướng về phía Như Ngọc truy kích qua.

Mấy đạo đao nhận hướng về sau lưng của Như Ngọc trảm tới, lực lượng một điểm đều không giữ lại.

Dương Bân cũng là trường khiếu một tiếng, quyền kinh như long xuất hải, hướng về phía Như Ngọc oanh tới.

Quyền điểm như mưa, từng quyền cương mãnh bá đạo.

- Chơi như vậy mới vui, không uổng ta đi ra một phen!

Như Ngọc hiện lên nụ cười quỷ dị, tiếp theo thân thể của hắn một phân làm hai, hai cái giống nhau như đúc hướng về phía Thiên Cốc Khai cùng Dương Bân nghênh đón.

- Hỗn Nguyên Phân Thân thuật của Liệt Vĩnh trưởng lão!

Dưng Bân nhìn một cái liền nhận ra lai lịch chiêu thức này của Như Ngọc.

Đây rõ ràng là chiêu thức thành danh của Liệt Vĩnh trưởng lão, có thể tu luyện ra một đạo phân thân không sai biệt lắm với chân thân, năng lực tác chiến một điểm cũng không kém chân thân, hơn nữa tính bền bỉ đặc biệt dài, cùng với phân thân thuật mà người bình thường lợi dụng tốc độ cùng lực

lượng cường hành diễn sinh ra thì không giống nhau.

Trên mặt hai tên Như Ngọc mang theo cười lạnh, hai người đồng thời hét lên:

- Hỗn Nguyên Phách Lệ chưởng!

Hỗn Nguyên Phách Lệ chưởng là chưởng pháp thành danh của Liệt Vĩnh, lực phá hoại cực kỳ bá đạo, mỗi một quyền đánh ra đều giống như lôi đình bá lệ vang lên.

Dương Bân cùng Thiên Cốc Khai đều lộ ra vẻ ngưng trọng, bọn họ nhưng là biết lợi hại của chưởng pháp này.

Mà thực lực của Như ngọc ở trước mắt này chỉ là cao cấp Thánh Hoàng, còn chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng mà lực lượng đánh ra kia một điểm cũng không thua kém thực lực của Thánh Hoàng đỉnh phong.

Hai người không dám xem nhẹ, chiến lực toàn bộ mở ra, cùng hai cái Như Ngọc kia đại chiến với nhau.

Phanh phanh!

Từng đạo tiếng quyền chưởng giao kích với nhau chấn đến không khí đều tản mát đi.

Sau một phen giao thủ, Dương Bân cùng Thiên Cốc Khai cư nhiên bị Như Ngọc nhất nhất chấn đến lùi về.

Trong lòng bọn họ kinh hãi vô cùng, bọn họ dù biết sự cường đại của Hỗn Nguyên Phách Lệ chưởng, nhưng mà thực lực của Như Ngọc này lại yếu hơn bọn họ một chút, vậy mà chiến lực lại so với bọn họ lại cường đại hơn

một phần.

- Như Ngọc sư đệ quả thật có chút môn đạo, bất quá tú hoa này sư huynh muốn định rồi!

Dương Bân hét lên một tiếng, lần nữa xuất kích.

Dương Bân tu luyện chính là lực lượng Kim thuộc tính, lực công kích nhưng là cực kỳ đáng sợ, lần này hắn xuất ra lá bài tẩy thế muốn đem Như Ngọc bắt ại.

Thiên Cốc Khai ở một bên khác cũng đồng dạng đem khí thế đẩy tới đỉnh phong, từng trận liệt phong ở bên người hắn tàn sát bừa bãi, một ít hoa đăng đều bị chấn đến tản mát ra.

- Tới đi, hôm nay ta liền để hai vị sư huynh biết sự lợi hại của ta!

Như Ngọc hết sức hưng phấn kêu lên.

Chân thân cùng phân thân của hắn một lần nữa đem lực lượng tăng lên, cùng hai vị sư huynh của hắn đối chiến lại với nhau.

Nhưng mà lúc này một đạo thân ảnh lại là lặng lẽ hướng về phái tú hoa lướt tới.

Quyền đầu của Dương Bân bao phủ từng tầng kim sắc, quyền kình kia giống như tiêm trùy oanh kích tới lồng ngực của Như Ngọc.

Hỗn Nguyên Phách Lệ chưởng của Như Ngọc đồng dạng là lăng lệ vô cùng, trực tiếp phách về phía kim quyền này.

Dương Bân xuất ra toàn bộ lực lượng, thực lực cũng không phải đơn giản,

Như Ngọc chung quy là bị hắn đánh đến liên tục lùi vài bước.

Chỉ là lúc Như Ngọc rút lui, thân hình biến đổi, thân thể giống như là du ngư lướt lên bên người Dương Bân, liên tục phách một trận mãnh liệt lên người hắn.

Dương Bân không ngờ tới Như Ngọc biến hóa nhanh như vậy, hơn nữa chưởng lực của Như Ngọc so với trước lại cường đại hơn mấy lần, coi như là hắn cũng không chịu nổi, thổ một ngụm máu, thân thể đập vào trên hoa đăng không xa.

Thiên Cốc Khai ở một bên khác cũng không có liều mạng với Như Ngọc, mà là ỷ vào lợi thế của thân pháp, đối với Như Ngọc càng không ngừng phát động công kích cuồng phong bạo vũ.

Chỉ là phản ứng của Như Ngọc tương đối nhanh nhẹn, bất kể là Thiên Cốc Khai công kích như thế nào, hắn luôn trước một bước đem công kích của gã cường hành phong tỏa, để cho Thiên Cốc Khai không thể làm gì được.

Thiên Cốc Khai tự nhiên không muốn kéo dài như vậy, thân hình hắn đột nhiên biến đổi, hai chân cũng hợp lại với nhau, thân hình bỗng nhiên bật cao lên.

Thái sơn áp đỉnh!

Cả người hắn đúng ở phía trên Như Ngọc bất thình lình áp xuống, giữa hai chân tạo thành một đạo kình phong cự đại hướng về phía Như Ngọc nặng nề đạp tới.

Chiêu này của Thiên Cốc Khai đánh ra vừa nhanh vừa mãnh liệt, thực sự là để cho người ta không kịp phòng bị.

- Đến thật tốt!

Như Ngọc kinh hô một tiếng, giương lên thủ chưởng nghênh đón.

Như Ngọc cũng là có thể đem nó ngăn chặn được, nhưng mà thân hình lại là bị áp đến hướng về phía những hoa đăng kia đập tới.

Mấy cái hoa đăng thật bị thân thể của hắn đụng hủy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1766 - Cuộc Chiến Đoạt Tú Hoa. (2)

Ha ha, tú hoa này là của ta rồi!

Thiên Cốc Khai đắc ý cười to một tiếng, muốn xoay người hướng về phía tú hoa lướt đi.

Nhưng mà một đạo kình phong không ngờ tự nhiên đánh đến, đem hắn trực tiếp đánh bay ra ngoài, cũng đồng dạng đem không ít hoa đăng phá hủy.

Thiên Cốc Khai định trụ lại thân ảnh giận trừng mắt nhìn Như Ngọc hét lớn:

- Ngươi làm gì, lại công khai phá hoại quy củ!

Như Ngọc lắc nhẹ bạch chỉ phiến cười nói:

- Mời vừa rồi kia chỉ bất quá là một cái phân thân của ta, cũng không phải là bản thân ta, đây cũng không phải là làm hỏng quy củ!

Thiên Cốc Khai trong lúc nhất thời không nói được gì rồi, hắn rất muốn nói phân thân cũng là một bộ phận của ngươi a!

Nhưng mà hắn còn chưa nói ra, lại phát hiện một đạo nhân ảnh đã đến chỗ hoa đăng.

- Ha ha, xem ra ta không chiếm được, ngươi cũng không chiếm được!

Thiên Cốc Khai cười to nói.

Thần sắc của Như Ngọc nhẹ nhàng biến đổi, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thanh niên áo trắng anh tuấn vô cùng đã đem kim xoa gắn trên tú hoa cầm trong tay.

Bạch sam thanh niên này mặc trang phục cơ hồ giống với hắn, trong tay đồng dạng cầm quạt, nhưng mà nhân gia chính là mỹ nữ phiến càng hiển lộ ra phong lưu hào sảng, dáng người hắn thon dài cao ngất, càng hiển lộ ra dương cương hiên ngang, trên khuôn mặt hắn mang theo nụ cười tà khí rất dễ dàng để cho bất kỳ nữ nhân nào trầm luân.

Chu Chỉ Tĩnh ở phía sau tấm bình phong nhìn Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện cũng hơi hơi thất thần.

- Hắn đến tốt cùng là ai? Nhìn đến cũng là tuấn tú hơn so với các sư huynh đệ một chút, chỉ là thực lực này hơn kém một ít!

Ở trong lòng Chu Chỉ Tĩnh âm thầm đánh giá nói.

- Kim xoa này cũng phải là thứ bình thường, lại còn là một kiện Thánh khí phòng ngự đỉnh cấp!

Lăng Tiếu đem Kim xoa nắm trong tay lẩm bẩm đánh giá.

Từ trên kim xoa phát tán ra trận trận lực lượng dao động, hắn là có thể cảm ứng được chỗ bất phàm của kim xoa này.

- Người này rốt cuộc là ai? Thật giống như chưa từng thấy qua hắn ở trong minh a?

- Sẽ không phải là người ngoài đến đi, thật là đủ lớn mật, chỉ là thực lực trung cấp cũng dám đi tới đây chiếm tiện nghi!

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng, chỉ là chim se này cũng quá nhỏ, chỉ sợ trông thì tốt mà không dùng được a!

- không sai, bắt được kim xoa thì như thế nào, còn không đưa đến được trước mặt Chu sư muội cũng là không được tính, Như Ngọc kia cũng sẽ xuất thủ đoạt lại, đợi xem trò vui đi!

Như Ngọc cũng không gấp gáp đem Kim xoa trong tay của Lăng Tiếu đoạt lại, hắn vẫy nhẹ bạch chỉ phiến, nhìn người mặc trang phục không sai biệt lắm với chính mình này, trong mắt ít nhiều có chút thất vọng, hắn lẩm bẩm nói:

- Mới là trung cấp Thánh Hoàng cũng dám đi lên, dù có chút dũng khí, đáng tiếc thực lực lại thấp một chút.

- Này, tiểu nương tử, nếu là không không đến cướp kim xoa thì ta sẽ lấy đi đó!

Lăng Tiếu hướng về Như Ngọc nói.

Hắn lại xưng hô Như Ngọc ở trước mắt này là "Tiểu nương tử", hiển nhiên là đã nhận ra thân phận của Như Ngọc, nguyên lai là một nữ nhân.

Nữ nhân của Lăng Tiếu có không ít, tiếp xúc với nữ nhân lại càng không ít, bất kể trang phục của Như Ngọc rất giống nam nhân, nhưng mà một chút cử chỉ nhỏ của nàng vẫn bán đứng thân phận của nàng, mà một điểm trọng yếu nhất chính là nàng không có yết hầu như nam nhân, đây là sơ hở lớn nhất rồi.

Lăng Tiếu quan sát tỉ mỉ, cho nên lập tức có thể đoán được thân phận của nàng.

Trên khuôn mặt của Như Ngọc rốt cuộc là xuất hiện vẻ động dung.

Nàng vốn dĩ trải qua một phen hóa trang, muốn nhận ra nàng là nữ nhân thì không có nhiều người lắm, huống chi bầy giờ lại là ở trong đêm, càng không dễ phân biệt, nhưng mà bây giờ lại là bị người ở trước mắt này nhận ra rồi.

Trong nội tâm nàng lướt qua một cái ý niệm:

- Phải đem hắn nhanh chóng bắt lại, nếu không thì không giúp được, liền hại sư tỷ rồi!

Nghĩ đến đây, thân hình của Như Ngọc bắt đầu chuyển động, thân pháp của nàng phiêu dật giống như là du ngư quẫy động, lại như linh điểu bay lên, mang theo một loại cảnh ý không hiểu.

Một khắc này mới thật sự hành động.

Con ngươi Lăng Tiếu co lại, hắn cư nheien cảm nhận được thân pháp của nữ nhân này lại cũng đạt tới siêu phàm, cảm giác kia thật là tuyệt không thể tả được.

Lăng Tiếu ở một khắc này khẽ thất thần, Như Ngọc đã đến trước người hắn rồi, Hỗn Nguyên Phách Lệ chưởng không chút khách khí vỗ lên trên lồng ngực của Lăng Tiếu.

Một đạo tiếng buồn bực vang lên, thân hình của Lăng Tiếu bay ra ngoài.

Mắt thấy thân thể của Lăng Tiếu sắp đụng vào hoa đăng, thân ảnh của hắn trong nháy mắt xoay tròn lên, cả người dán tại hoa đăng mà qua, cũng không có đem nó hủy hoại.

Như Ngọc không ngờ tới Lăng Tiếu mất đi thăng bằng còn có thể quan sát đến đồ vật ở xung quanh, hơn nữa chưởng lực nàng vừa mới đánh ra kia cũng không nhỏ, cho dù là cao cấp Thánh Hoàng cũng chịu không nổi,

nhưng mà nhân gia lại liền hóa giải như vậy rồi.

- Có vài phần bản lĩnh, nhưng mà ngươi vẫn quá yếu!

Như Ngọc khinh thường nói một tiếng, thân pháp lại một lần nữa biến huyễn lên.

Ở mấy cái phương vị đều xuất hiện mấy cái thân ảnh của Như Ngọc, nhưng mà cũng chỉ là tàn ảnh, chân thân lại là một lần nữa đến trước mặt Lăng Tiếu, song chưởng đánh ra khí thế bài sơn đảo hải, muốn đem Lăng Tiếu đánh thành trọng thương rồi lại nói.

Nhưng mà lúc này khí thế của Lăng Tiếu lại xuất hiện biến hóa kinh người, tốc độ cũng trở nên nhanh chóng lên, để cho một chiêu của Như Ngọc vỗ vào khoảng không.

Như Ngọc lướt qua vẻ lạ lùng, nàng phát hiện chính mình vẫn coi thường Lăng Tiếu, lập tức hứng thú nồng đậm, tăng nhanh tốc dộ hướng về phía Lăng Tiếu truy kích tới.

Lăng Tiếu cũng không có phản kích, tùy ý để cho Như Ngọc truy kích, hắn chỉ là một mực né tránh, để cho Như Ngọc lần nào cũng là bất lực mà về.

Bất quá hắn cũng đều là thiếu chút nữa bị đánh rồi, may mắn là hắn thân có Phong thuộc tính, lại toàn lực né tránh, còn là miễn cường né tránh được.

Nếu như Như Ngọc là Phong thuộc tính, hơn nữa lại có thân pháp ý cảnh, vậy Lăng Tiếu tuyệt đối là không trốn được.

Mà Lăng Tiếu một mực né tránh không có phản kích lại là có đạo lý của hắn.

Như Ngọc cũng là phát hiện là mánh khóe của Lăng Tiếu, lại một mực quan

sát thân hình của nàng, nàng nhất thời hiểu lầm:

- Gia hỏa này chẳng lẽ là đồ háo sắc, lại nhìn ta như thế!

Trên khuôn mặt của nàng dần dần nổi lên vẻ hồng vựng, trong lòng vừa vội vừa thẹn.

- Ta giết ngươi tên đồ đăng tử này!

Như Ngọc càng nhìn đến nụ cười tà khí của nàng, càng cảm thấy chính mình có lực mà không có chỗ sử dụng, lập tức cắn răng nhẹ hét lên một tiếng, lực lượng đẩy lên tới đỉnh phong, khí thế gắt gao tỏa định Lăng Tiếu,vô số chưởng ảnh hướng về phía Lăng Tiếu bao phủ qua.

Một trận tiếng phách lệ càng không ngừng vang lên!

Đây chính là cảnh giới tối cao của Hỗn Nguyên phách lệ chưởng đánh ra, có thể để cho chưởng kình sản sinh ra lực phá hoại cực lớn.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1767 - Tiểu Nương Tử.

Lăng Tiếu lần này là không có chỗ để trốn rồi, chỉ có thể cứng rắn phản kích.

Hắn không có sử dụng Cửu Dương Phần Thiên quyền, mà là sử dụng Bài Vân chưởng.

Chưởng chưởng đối ấn ở chung một chỗ, giao nhau tạo ra không ít kình phong.

Hai người vì tránh đem hoa đăng đánh tan, vừa giao thủ lại vừa đi lên không trung,để người ở phía dưới từng cái ngẩng đầu trông lên.

Hai người giao thủ rất nhanh, lực lượng xuất ra lại là cực lớn, thực lực thấp một chút căn bản không bắt được thân ảnh của hai người, càng đừng nói là thấy bọn họ xuất chiêu.

Như Ngọc càng đánh là càng kinh hãi, đối phương rõ ràng chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, nhưng mà một thân thực lực lại là một điểm cũng không kém nàng, chiến lực đã là vượt qua Thánh Hoàng đỉnh phong bình thường rồi.

Mà Lăng Tiếu cũng đồng dạng là lạ lùng, Thánh Hoàng đỉnh phong bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn, mà nữ nhân trước mát này còn chưa đạt tới cảnh giới đỉnh phong lại để cho hắn sản sinh ra áp lực.

Trừ phi hắn đem thực lực đề thăng đến mức cao nhất, hoặc là vận dụng thần hồn, nếu không khó có thể chiến thắng.

Lăng Tiếu cũng không để ý đến nhiều như vậy, trước đánh một trận thống

khoái rồi lại nói.

Hắn đầu tiên là đánh ra Bài Vân chưởng, sau đó lại biến thành Thiên Sương quyền, tiếp theo ngay cả thối pháp cũng đánh ra, công kích biến hóa đa đoan khiến cho người khác ứng đối không kịp.

Lăng Tiếu vốn định lấy chiêu thức đem Như Ngọc đánh bại, nhưng mà hắn phát hiện huyền kỹ mà đối phương biết cũng không ít, giống như hắn là quyền chưởng thối đều có thể coi như là công kích cường đại nhất.

So đấu trên lực lượng hai người lại không phân trên dưới, tạm thời cũng không có lộ ra dấu vết bại lui.

Tiếp tục như thế chỉ sợ đánh đến ba ngày ba đêm cũng không phân ra thắng bại được!

- Hai người này cờ trống tương đương, thật không nghĩ đến trung cấp Thánh Hoàng kia lại có thực lực như vậy, không biết là môn hạ của trưởng lão nào, chẳng lẽ đã tiến vào hàng ngũ chân truyền đệ tử rồi sao?

- Cũng không biết, bất quá có thể lên được thuyền hơn phân nửa đều là người trong minh, cũng có thể là đệ tử nửa đường gia nhập đi, nhìn chiêu thức của hắn cũng không phải là xuất từ bổn minh.

- Yêu nghiệt a, vốn là Như ngọc kia đem Dương Bân cùng Thiên Cốc Khai hai vị sư huynh đánh bại cũng được tính là cường đại ròi, nhưng mà trung cấp Thánh Hoàng này lại có thể đánh ngang tay với Như Ngọc, đây còn để cho chúng ta sống hay không.

- Ai nói không phải, xem ra sau khi trở về chúng ta còn phải chăm chỉ tu luyện mới được, bằng không cuối cùng sẽ bị bị loại bỏ.

Như Ngọc đánh ra chiến ý, nàng là nữ giả trang nam chính là vì giao thủ với người ở tại tràng, chơi chút vui vẻ, hi vọng có thể hảo hảo mà đánh lên một tràng, ấn chứng lực lượng mới tiến giai của nàng một chút rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Nhưng mà trước mắt lại không cách nào đem một trung cấp Thánh Hoàng đè xuống, thật sự là để cho nàng cảm thấy bất phẫn.

Tuy nói nàng không thể phóng ra công kích thuộc tính, chiến lực cũng không thể xuất ra hết, nhưng mà đối phương cũng là như vậy.

- Ta muốn đánh một chiêu định thắng phụ với ngươi!

Như Ngọc không muốn tiếp tục dây dưa nữa, lập tức hét lên một tiếng, đánh ra sát chiêu cuối cùng.

- Như thế cũng tốt, chúng ta liền một chiêu định thắng bại!

Lăng Tiếu lộ ra một nụ cười bỉ ổi mà nói.

Hiện tại hai người đã rời xa hoa đăng, đã không sợ lực lượng sẽ đem hoa đăng hủy diệt.

Lực lượng của Như Ngọc càng không ngừng tăng lên, khí thế cả người biến đổi, từng đoàn hỏa sắc năng lượng ở bên cạnh nàng bắt đầu lượn lờ xung quanh, để cho nàng trở nên vô cùng lẫm liệt.

Nàng nhanh chóng kết lấy các loại thủ ấn phức tạo, lực lượng không ngừng hội tụ, một cỗ khí thế bàng bạc trùng thiên mà lên.

Lăng Tiếu cảm nhận được đối phương thật sự động thủ rồi, hắn phát hiện Như Ngọc này tựa hồ còn tiềm ẩn một cỗ năng lượng đáng sợ, để cho hắn lờ

mờ cảm thấy có chút úy kỵ.

- Không thể để cho nàng xuất chiêu trước, bổn cung phải trước một bước đánh ra sát thủ giản, nhất cử đem nàng bắt lại!

Trong lòng Lăng Tiếu thầm tính toán một chút, cũng không cố ý đi hội tụ lực lượng, thân hình lại là chuyển động lên.

Chỉ thấy thân pháp Phong thuộc tính của hắn cũng ẩn chứa vài phần ý cảnh không hiểu, tốc độ kia so với lúc hắn sử dụng toàn lực còn phải nhanh hơn vài phần.

Lực lĩnh ngộ của Lăng Tiếu cực kỳ kinh người, chỉ từ thân pháp vừa mới xuất ra của Như Ngọc, lại kết hợp với ý cảnh của quyền ý, khiến cho thân pháp của hắn cũng bước chân là cánh cửa ý cảnh, dù chỉ là mò tới một chút da lông nhưng mà lại bày ra chỗ bất phàm.

Hắn giống như là lưu tinh hướng về phía Lăng Tiếu lướt tới.

Khi Như Ngọc phát hiện ra Lăng Tiếu thì hắn đã đến ở bên cạnh nàng.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ chỉ là đến trước người của nàng thì nàng cũng không có cái gì phải sợ, nàng có thể ỷ vào lợi thế thân pháp để né tránh.

Chỉ là chiêu thức Lăng Tiếu đánh ra lại là để cho cả người nàng chấn động, lực lượng hội tụ mà đến toàn bộ tản mát đi.

- Xem thần trảo của tại hạ!

Lăng Tiếu rống lên một tiếng, song chưởng hóa trảo hướng về trước ngực của Như Ngọc bắt tới.

Đây không phải là vô địch trảo công "Long trảo thủ" sao?

Hảo gia hỏa, Lăng Tiếu lại đánh ra cường chiêu vô địch như thế, khó trách để cho Như Ngọc trong lúc nhất thời khí huyết cuồn cuộn, xấu hổ đến thất thố rồi.

Mắt thấy trảo kia của Lăng Tiếu liền muốn trảo đến trước ngực của Như Ngọc, nàng cư nhiên không né tránh.

Lăng Tiếu cũng là không ngờ tới Như Ngọc lại lộ sơ hở lớn như vậy, hắn vốn dĩ nghĩ nàng sẽ tránh ra mới đúng a!

Kết quả, song chưởng của hắn không hề ngoài ý muốn hạ xuống bộ ngực của Như Ngọc.

Lăng Tiếu còn nhẹ nhàng nắm một chút, môt đoàn co giãn mềm nhũn để hắn cảm thấy tuyệt vời không thể tả.

Tuy nói Như Ngọc là nữ giả trang nam, nhưng mà bộ ngực của nàng dùng vải quấn chặt lại là hàng thật giá thật, chất liệu mười phần, để Lăng Tiếu trong lúc nhất thời khó có thể rời ra.

- Ta muốn giết ngươi!

Trong mắt Như Ngọc đầy vẻ phẫn nộ, nàng kinh hô một tiếng, cũng không quản cái gì quy củ hay không quy củ, toàn bộ lực lượng hùng dũng tuôn ra, song chưởng nặng nề vỗ vào dưới nách của Lăng Tiếu, đem hắn hung hăng kích bay ra ngoài.

Như Ngọc còn không chịu bỏ qua, tốc độ đề thăng tói cực hạn, lực lượng cũng lên tới đỉnh phong, từng trận lực lượng bài sơn đảo hải hướng về phái Lăng Tiếu cuồng áp xuống.

Trên thiên không của hoa thuyền này nhất thời xuất hiện từng phiến không gian lực lượng lớn sụp đổ xuống.

Người ở trên thuyền đều ý thức được phía trên đánh nhau thật sự rồi, từng người vội vã mử ra lực lượng phòng ngự, tránh bị tai bay vạ gió.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ ở trên bầu trời tạo thành phá hoại tuyệt đại, những hoa đăng kia toàn bộ bị hủy hết.

Cũng chính là như thế dẫn tới hộ vệ bên trong Liệt Viêm thành từng người đều khẩn trương lên.

Bên trong Liệt Viêm không cho phép bất kỳ tư đấu nào, trừ phi là có tỷ đấu đặc thù ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1768 - Vô Địch Trảo Công. (1)

Mà tỷ đấu đêm nay chỉ là tỷ võ chiêu thân, là do bên trong minh quản lý, cũng không phải là chiến đấu đại quy mô.

Nhưng mà động tĩnh hiện tại như thế chỉ sợ là đánh ra chân hỏa rồi.

- Tặc tử chạy đâu!

Như Ngọc như sư tử cái tức giận, hướng về phía một đạo thân ảnh viễn độn mà hét lên.

Đang ở lúc nàng muốn toàn lực đuổi theo, thân hình của nàng ngừng lại, "Oa" một tiếng, một đạo tiên huyết phun ra, cả người từ giữa không trung rơi xuống.

Một đạo thân ảnh xinh đẹp từ trên hoa thuyền lướt gấp đến đêm thắt lưng của nàng ôm lấy:

- Tiểu sư muội ngươi làm sao rồi?

Như Ngọc đã là khí huyết công tâm, sắc mặt tái nhợt nói:

- Bắt... Bắt tặc tử kia cho ta!

Nói xong nàng liền ngất đi.

Thần sắc của Chu Chỉ Tĩnh đại biến, nàng nhưng là biết thân phận chân chính của tiểu sư muội, nếu như là xảy ra chuyện gì, nàng như là không đảm

đương nổi.

Nàng nhìn đến phương hướng của Lăng Tiếu, đã biết là đuổi không kịp, chỉ có thể đút đan được cho Như Ngọc. trước trở về trên hoa thuyền, đợi nàng tỉnh lại rồi hãy nói.

Biến hoa đột nhiên này để cho đệ tử nội môn trong thương minh ở tại tràng có chút không biết làm sao rồi.

Bọn họ biết kết cục tối nay quá khiến cho người ta bất ngờ rồi.

Chu Chỉ Tĩnh sâu xa nói:

- Tối nay phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà lấy được thắng lợi chính là vị sư huynh Như Ngọc này, Chỉ Tĩnh cảm tạ chư vị sư huynh đệ tham gia, ngày sau lại đán một khúc bồi tội cho mọi người!

Những người khác cũng không còn hứng thú nữa, cũng không muốn đi quan tâm đến, đều thất vọng rời khỏi.

Lăng Tiếu bị thương viễn độn rồi!

Hắn tuyệt đối không nghĩ đến chính mình đánh ra một chiêu "Long trảo thủ" vô địch cư nhiên không thất bại.

Hắn phải tiếp nhận cái sự thật này, lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Bất quá lực lượng do Như Ngọc kia giận dữ đánh ra quá cường địa, cho dù là Lăng Tiếu đều có chút chịu không nổi.

Tuy nói nàng cùng Bán Thần Vương còn có một chút chênh leehcj, nhưng mà Lăng Tiếu có thể khẳng định nhân gia thật muốn toàn lực đánh giết, chỉ

sợ ngay cả Bán Thần Vương cũng có thể gọi nhịp.

Hắn không rõ nữ nhân này rốt cuộc là đệ tử của ai, cư nhiên trẻ tuổi như thế lại cường hãn như vậy.

Lăng Tiếu học được một môn quan vọng chi thuật bên trong Thiên vực, đã có thể thấy được nàng kia bất quá gần một trăm tuổi mà thôi.

Đây tuyệt đối là một tôn yêu nghiệt xuất sắc nhất mà Lăng Tiếu thấy ở trong Thiên vực từ khi tới đây.

Lăng Tiếu càng không ngừng khôi phục thương thế, lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn, đem những Thánh Hoàng truy kích kia đều bỏ lại phía sau.

- Phó quán chủ là an bài cái nhiệm vụ gì đây, con mẹ nó, bây giờ cũng không biết có được tính là hoàn thành hay không!

Lăng Tiếu oán giận nói.

Hắn đến phụ cận cửa thành thả chậm thân hình, chuẩn bị ra khỏi thành.

Chỉ là lúc này cả người hắn đột nhiên định trụ, một cỗ lãnh ý trước nay chưa từng có tập quyển toàn thân hắn.

Từng giọt mồ hôi lặng lẽ ở trên trán của hắn thong thả chảy ra.

- Thần... Thần Vương!

Trong lòng Lăng Tiếu chỉ có hai chữ này!

Hắn đã bị thần niệm của nhân gia tỏa định rồi, chỉ cần hắn hơi có dị động, tuyệt đối là chết không có chỗ chôn.

Ngay cả thần hồn Lăng Tiếu cũng không dám vận dụng, bằng không thần hồn bị tiêu diệt, hắn liền thật sự bị chết đến không thể chết thêm được nữa.

Hắn chỉ cảm giác được chính mình tựa hồ bị một cái bàn tay vô hình lôi kéo, thân thể không thể khống chế được mà hướng về phía sau cực nhanh.

Hắn muốn toàn lực tránh thoát lại là một điểm cũng không thể di chuyển được.

Lúc hắn đang muốn đại lực mà hô lên bản thân là khách khanh chấp sự thì áp lực trên người biến mất đi, cả người khôi phục tự do.

Hắn không rõ vì sao sẽ xuất hiện biến hóa như vậy, lúc hắn còn chưa chạy trốn, phía sau đã vang lên một đạo thanh âm:

- Ai dám ngăn bổn trưởng lão làm việc?

Lăng Tiếu xoay người lại, chỉ thấy một gã lão giả nhẹ nhàng lơ lửng ở giữa không trung, phảng phất nhập vào trong bóng đêm, để người ta khó có thể phát hiện sự hiện hữu của lão, mắt của lão phát tán ra quang mang băng lãnh, khí tức vẫn tỏa định Lăng Tiếu nhưng mà lại không tạo thành bất kỳ áp lực nào.

Lăng Tiếu vừa tiếp xúc đến ánh mắt của lão giả, lập tức có một loại cảm giác bị đốt thương.

Đây là khí thế của đối phương thật sự quá cường đại, căn bản không phải là hắn có thể thừa nhận được.

Đúng lúc này một đạo nhân ảnh từ một bên khác thong thả đi ra.

- Liệt Vĩnh trưởng lão, đã lâu không gặp!

Người nọ nhàn nhạt mà chào hỏi.

Trong lời nói của nàng không có quá nhiều nhiệt tình, ngữ khí của nàng ngược lại giống như là đang đối với một vị hạ nhân.

Mà người này chính là Liệt Viêm thương minh Phó minh chủ Liệt Như Ý, chính là nàng xuất thủ giải vây thay Lăng Tiếu.

Lão giả kia nhìn thấy Liệt Như Ý, thần sắc nhẹ nhàng biến đổi, lập tức đối với Liệt Như Ý khom người nói:

- Nguyên lai là đại... Là Phó quán chủ, Liệt Vĩnh thất lễ!

- Ừ, ngươi thối lui đi, vị này là khách khanh chấp sự mới lên ở bên trong minh ta, có nhiều chuyện không rõ, do bổn quán chủ hảo hảo nói với hắn một chút đi!

Liệt Như Ý phất phất tay nói.

Liệt Vĩnh có chút khó xử nói:

- Chỉ là... Như Ngọc nàng...

- Việc này ta sẽ tự mình giải thích với nàng!

Liệt Như Ý lại nói.

Liệt Vĩnh lại không dám tiếp tục phản bác, chỉ là nhìn Lăng Tiếu một cái thật sâu, liền vô thanh vô tức biến mất ở trong bóng đêm.

- Đa tạ ân cứu mạng của Phó quán chủ!

Lăng Tiếu đối với Lăng Tiếu khẽ khom người nói.

- Ừ, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, chỉ bất quá còn không đủ hoàn mỹ, qua mấy ngày nữa ta sẽ phân cho ngươi một việc khác, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng!

Liệt Như Ý phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói.

Tiếp theo nàng không đợi Lăng Tiếu nói chuyện, liền biến mất ở trước mặt hắn.

Trong lòng Lăng Tiếu cực kỳ buồn bực, đây coi lại cái nhiệm vụ rắm thúi gì a, ngay cả bản chất của nhiệm vụ là cái gì hắn cũng không biết, nếu là lại an bài cho hắn cái nhiệm vụ nhàm chán này, hắn tuyệt đối sẽ không nhận nữa.

- Bất quá bé con kia hẳn là không tệ, dáng người cũng rất tốt!

Lăng Tiếu nhớ đến khuôn mặt của Như Ngọc mà cười mỉm một chút, tiếp theo xoay người liền ra khỏi thành đi trở về trang viện của mình.

Lần nữa trở về trang viện, Lăng Tiếu lại không tiếp tục đi Liệt Viêm, mà là an tâm tu luyện.

Hiện nay Tam Phân Quy Nguyên Khí của hắn đã đạt tới cảnh giới viên mãn, mà Cổ Hoàng thần công cũng đồng dạng đạt đến cảnh giới đại thành, Luyện Thức đã triệt để viễn mãn, chỉ kém một cảnh giới Luyện Thần cuối cùng.

Luyện Thần, một cảnh giới này chính là muốn thần hồn cùng đan điền tạo thành thần kiều, khiến cho lực lượng giữa thần hồn cùng đan điền nhận được thần lực dung nạp tuần hoàn không ngừng.

Muốn đạt tới một cảnh giới này, chính là ngày Lăng Tiếu thành Thần.

Hôm nay Lăng Tiếu chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, muốn tu luyện thành thần kiều cơ hồ là không thể nào, hắn phải nhanh chóng đạt tới Thánh Hoàng đỉnh phong thì mới có thể.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1769 - Vô Địch Trảo Công. (2)

Chỉ là điểm căn bản nhất liên quan đến thần kiều thì Lăng Tiếu không biết, nhưng mà men theo Cổ Hoàng thần công tu luyện có thể chung quy đạt tới, nhưng mà nếu là có một gã Thần Vương trước cùng hắn giao lưu, giáo đạo hắn tri thức liên quan đến thần kiều, vậy hắn liền ít đi những đường vòng, có thể nhanh chóng tạo thành thần kiều, trở thành Thần Vương.

Về phần Cửu Dương Phần Thiên công còn thiếu một loại thiên hỏa, chỉ cần lại dung nạp một loại thiên hỏa vào trong chín cái thần mạch, vậy hắn có thể hoàn toàn đem uy lực của Cửu Dương Phần Thiên quyền phát huy ra.

Tam đại thần công này là thần quyết trọng yếu nhất trước mắt Lăng Tiếu, mà Khống Thần quyết lại lộ ra vẻ có chút gân gà rồi.

Không nhận được một quyển cuối cùng, nó không cách nào tu luyện đại thành được, chỉ có thể dừng bước ở một cảnh giới Khống Hồn này, đối với bất kỳ người nào dưới Thánh Hoàng còn có tác dụng khống chế thần hồn, nhưng mà đối với bất kỳ Thần Vương nào mà nói tuyệt đối là không có bất kỳ tác dụng gì.

Hạ lạc của quyển thứ ba không biết ở phương nào, Lăng Tiếu cũng không dám hi vọng xa vời có thể có cơ hội kiếm được.

Cuộc sống bình tĩnh trôi qua!

Đám người Lăng Tiếu ở tại Liệt Viêm thành đã sống được hơn nửa năm.

Lăng Tiếu trừ an tĩnh tích lũy lực lượng ra, liền là ma luyện thân pháp ý

cảnh, thời gian còn lại chính là thay thương minh luyện chế một ít Thánh đan.

Lăng Tiếu sớm đã lĩnh ngộ ra quyền ý, mà những thứ như chưởng pháp, thối pháp của hắn đều có liên quan, đều đã đạt tới giai đoạn ý cảnh sơ cấp, uy lực tăng lên gấp bội.

Chỉ là Lăng Tiếu tạm thời quan tâm nhất vẫn là ý cảnh thân pháp.

Ở trong lòng Lăng Tiếu, pháp môn bảo vệ tính mạng cường đại nhất không phải là thủ đoạn công kích cường đại nhất mà là tốc độ nhanh nhất.

Võ công thiên hạ duy chỉ có nhanh là không thể phá!

Chỉ có tốc độ nhanh nhất mới có thể xuất kỳ bất ý đánh bại địch thủ, đồng dạng cũng là thủ đoạn chạy trối chết.

Cho dù là gặp gỡ đối thủ cao giai hơn so với mình có tốc độ bảo vệ tính mạng thì tính mạng của mình tự nhiên có thêm vài phần bảo đảm.

Lăng Tiếu kể từ sau đêm đó quan sát ý cảnh thân pháp trên người nàng, liền bắt đầu lĩnh ngộ của mình.

Hơn nửa năm hắn không ngừng ma hợp diễn luyện, rốt cuộc khiến cho thân pháp của hắn có cảnh giới không thấp hơn so với quyền ý.

Tốc độ của hắn ở trong nửa năm ngắn ngủi lại đề cao không chỉ một lần, cho dù là Thánh Hoàng đỉnh phong muốn đuổi kịp hắn sợ rằng chỉ có phần nhìn mà từ bỏ thôi.

Chỉ thấy hắn ở trên bãi cỏ không xa ở ngoài trang viện phát động bộ pháp, thân ảnh ở trên cỏ lưu lại từng chuỗi tàn ảnh, để người ta không thể bắt tới sự

hiện hữu của hắn.

Khi thì thân thể của hắn giống như chim yến trực tiếp bay lên trên bầu trời vạn thước, tiếp theo thân thể của hắn ở trên không trung liên tục chớp động. Mỗi một lần chớp động hắn lại đã đến một địa phương khác, liên tục mấy chục lần lóe lên như thế lại đã rời khỏi trang viện rất xa.

Sau một lúc, hắn trở lại trên bầu trời trang viện, thân pháp nhẹ nhàng hạ xuống, hơi có vài phần khí thế không hiểu, hết thảy sự vật ở chung quanh cũng không có bị quấy nhiễu ảnh hưởng đến chút nào.

Có thể nói, hắn xuất ra tốc độ vô thanh, đạt đến cảnh giới tuyệt nhanh.

Lấy tốc độ hiện tại của hắn, cho dù kém hơn so với Bán Thần Vương nhưng mà cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Nếu như sử xuất toàn lực mà nói, có lẽ có thể cùng Bán Thần Vương so sánh một chút.

Lăng Tiếu tương đương hài lòng với trạng thái hiện tại, hắn dù không đạt tới cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng, nhưng mà thu được ý cảnh thân pháp, lại là một điểm cao hứng cũng không kém hơn so với tiến thêm một giai.

Lúc Lăng Tiếu vừa mới trở lại trnag viện, Thái Nhân lập tức nghênh đón nói:

- Khách khanh chấp sự, ngài trở về rồi, ngài bảo ta đi tìm hai người kia, một người trong đó đã có tin tức!

- Thực sự!

Lăng Tiếu hưng phấn kinh hô.

- Thực sự, đây là tin tức truyền về từ bên Hà Thanh thành, bất quá...

Thái Nhân nói, chỉ là lúc sau muốn nói cái gì, sắc mặt lộ ra có chút mất tự nhiên.

- Bất quá cái gì ngươi mau nói?

Lăng Tiếu kinh hô.

- Bất quá người mà khách khanh chấp sự ngươi muốn tìm thật giống như không gọi là Sa Diêm, mà là... Mà là Cuồng Tăng đi!

Thái Nhân có chút khẩn trương nói.

- Cuồng Tăng?

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút lẩm bẩm nói, tiếp theo hắn lại hỏi:

- Vậy ngươi trước nói một chút Cuồng Tăng này là cái tình huống gì, chẳng lẽ hắn đến Thiên vực liền thay tên?

- Chân dung Cuồng Tăng cùng khách khanh chấp sự đưa cho có bảy tám phần giống nhau, hơn nữa lúc hắn đi tới thiên vực cùng với thời gian mà khách khanh chấp sự nói là chênh lệch không lớn, tất cả đều là từ đất phát phối mà lên, hôm nay hắn đã là vào trong vòng trăm tên của Sát Thần bảng rồi, là Sát thần do Xà Nghĩa môn thông tập, trước đó không lâu hắn từng xuất hiện ở phụ cận Hà Thanh thành, hắn giết hai tên Thần Vương trưởng lão của Xà Nghĩa môn rồi trốn chạy, đây là tin tức mà quản sự ngoại môn ở bên phía Hà Thanh thành truyền về!

Thái Nhân nói.

Lăng Tiếu không giải thích được hỏi:

- Sát Thần bảng là cái gì?

Thiên Thần bảng thì Lăng Tiếu biết, nhưng mà Sát Thần bảng lãi là lần đầu tiên nghe thấy.

- Sát Thần bảng chính là chỉ những tán tu Thần Vương kia đắc tội đại thế lực bị thông tập, bởi vì đại thế lực cũng không có cách nào làm gì được bọn họ, thuận theo danh khí của bọn họ càng ngày càng lớn là có thể xâm nhập vào Sát Thần bảng, mà có thể tiến vào trước trăm tên của Sát Thần bảng đều là sát thần tiếng tăm lừng lẫy, thần huyết mà tay bọn họ dính vào cũng là càng nhiều, hiện tại xếp hạng của Cuồng Tăng đứng ở vị trí 78.

Thái Nhân giải thích một phen, tiếp theo lại đem một bản thư quyển đưa vào trong tay Lăng Tiếu nói:

- Chỗ này ghi chép bài danh mới nhất của Thiên Thần Vương cùng Sát Thần bảng, khách khanh chấp sự có thể tham khảo một chút, đây nhưng là bên trong minh ta phát hành.

- Tốt, ta xem trước một chút!

Lăng Tiếu nhận lấy đáp một tiếng, tiếp theo lại hỏi:

- Có tin tức của người khác hay không?

Thái Nhân lắc lắc đầu nói:

- Tạm thời vẫn không có tin tức truyền tới, có thể hắn ở vị trí đặc thù hoặc là không ở Thiên Long địa vực đi!

Thái Nhân vốn định nói người nọ có khả năng vẫn lạc rồi, nhưng mà hắn biết một ít lời là không thể nói lung tung, miễn chọc cho người ta chán ghét.

- Tốt lắm, ngươi trước đi xuống đi!

Lăng Tiếu phất phất tay nói.

Tiếp theo hắn liền vội vã đi tìm Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ ở chỗ yếu tắc liền bởi vì được Lăng Tiếu chia sẻ cho năng lượng tàn dư của mẫu thai, khiến nàng đạt tới cảnh giới trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, mà hiện tại đến bên trong Thiên vực, ở chỗ này thiên địa linh khí đặc biệt nồng đạm, lại có các loại cao giai linh thảo tương trợ, nàng đã ở trước đó không lâu thuận lợi đột phá đến cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1770 - Sát Thần Cuồng Tăng. (1)

Thiên phú của Sát Thiên một điểm cũng không thua kém Ngọc Nhu Phỉ, hắn dù là song tu thuộc tính, nhưng mà hắn lại có thần công tu luyện của chính mình.

Năm ấy hắn có thể cùng Tà Đế phân cao thấp, dù là bại bởi Tà Đế, mà hôm nay bị Lăng Tiếu dùng cao giai tinh thần chú khống chế, nhưng mà một điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của hắn.

Ở trong Thiên vực này, các phương diện điều kiện so sánh với Trung vực không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Hắn chỉ chậm hơn so với Ngọc Nhu Phỉ một tháng, cũng đã đột phá đến cao cấp Thánh Hoàng.

Về phần Phong Thanh Duyên cũng có thu hoạch, lúc ở Thiên vực yếu tắc, nàng liền được Doãn Tuyết trợ giúp, lại có Định Phong thạch tu tập lực lượng Phong thuộc tính thuần túy, mà Lăng Tiếu lại đặc ý cho nàng không ít cao giai linh thảo Phong thuộc tính, nàng đã đạt tới cảnh giới Thánh giả đỉnh phong rồi, tin tưởng không cần bao lâu là có thể đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng rồi.

Về phần Huyền Diệu tạm thời vẫn là trung cấp Thánh giả, thiên phú bản thân hắn cũng không yếu, chỉ là lúc ở Trung vực dùng rất nhiều thời gian thay Lăng Tiếu xử lý Tiếu Ngạo cung, mà hắn tiến giai nhiều lần đều là dựa vào đan được của Lăng Tiếu mà lên.

Nửa năm này hắn liền đặc ý đem tu vi ổn định củng cố một phen, trước đen căn cơ một lần nữa làm vững chắc, cũng không gấp gáp tăng lên thực lực.

Lúc này Ngọc Nhu Phỉ đang củng cố lực lượng mới tiến giai, đột nhiên thấy Lăng Tiếu đi đến tự nhiên là vui vẻ vô cùng.

Nàng như cũ là phong thái mê người, khí chất cao hơn một tầng, phong vận thành thục kia để cho Lăng Tiếu mê say không dứt.

Trong nhiều nữ nhân của hắn, chỉ có dáng người của Ngọc Nhu Phỉ mỗi một chỗ đều là tràn đầy dụ hoặc mê người, để cho người ta vừa nhìn liền có một loại vọng động nguyên thủy.

Phong tình này cùng với trời sinh mị cốt của Ngọc Liệt Diễm và Vũ Mị Nương cũng không phải là giống nhau.

- Nhu Phỉ, mới nhận được tin tức, có hạ lạc của nghĩa phụ ngươi rồi!

Lăng Tiếu vuốt ve Ngọc Nhu Phỉ, ở trên khuôn mặt nàng thơm một cái nói.

Ngọc Nhu Phỉ lộ ra vẻ kích động nói:

- Thật? Nghĩa phụ ta ở nơi nào, chúng ta nhanh đi tìm hắn!

Lăng Tiếu nói:

- Trước đừng gấp, ngươi để ta đem tình hình nói một chút, còn không biết có phải là lão nhân gia hắn hay không đây.

Cho nên Lăng Tiếu liền đem tin tức mà Thái Nhân lấy được nói lại một lần cho Ngọc Nhu Phỉ.

Sau đó càng là ở trên thu quyển tìm được bài danh của Sát Thần bảng, trong đó rõ ràng ghi chép lấy sự tích sát thần của Cuồng Tăng.

Lúc hắn đến Thiên vực chỉ bất quá là Thánh Hoàng, nhưng mà lại có thực lực cùng giai khó có thể địch được, đầu tiên là đem người đứng đầu một thành tàn sát đoạt được phá ấn thiên thủy, tiếp theo ẩn giấu tu luyện một đoạn thời gian, ở trong sơn mạch nào đó xuất hiện, đem một đội dong binh đoàn muốn cướp đoạt thánh thảo của hắn toàn bộ tiêu diệt.

Mà trong một trận chiến này nhưng là có mấy chục tên Thánh Hoàng, trong đó còn có mấy tên cao cấp Thánh Hoàng cùng ba tên Thánh Hoàng đỉnh phong, cư nhiên bị hắn một người tàn sát.

Tương truyền hắn tu luyện là viễn cổ Vô Tướng thần công, Vô Tướng Kiếp Chỉ, Thiết Thần Đầu Công...

Sau đó không biết hắn như thế nào thành tựu Thần Vương, liền bắt đầu khiêu chiến Thần Vương các nơi, tổng cộng khiêu chiến sáu mươi bảy vị Thần Vương, không có một bại, một trận chiến thảm nhất chính là một năm trước hắn khiêu chiến Thần Vương trưởng lão của Xà Nghĩa môn, cũng đem người đó giết chết.

Hắn dù là thắng lợi nhưng mà cũng là thắng thảm, thần thể bị trọng thương, lại bị Xà Nghĩa môn truy sát, đến nay hạ lạc không rõ.

Bất quá nhân mạch của Liệt Viêm thương minh cực kỳ rộng lớn, ở phụ cận Hà Thanh thành cũng là thấy qua Cuồng Tăng xuất hiện.

Đây mới có tin tức mà Thái Nhân hồi báo cho Lăng Tiếu.

Ngọc Nhu Phỉ kích động nhìn miêu tả trên thư quyển nói:

- Không sai, nhất định là nghĩa phụ, nhất định là nghĩa phụ, hắn chính là tu luyện Vô Tướng thần công, Vô Tướng Kiếp Chỉ, Tiếu, chúng ta lập tức đi Hà Thanh thành tìm nghĩa phụ!

Vừa nói đồng thời nàng lại khẩn cấp kéo lấy Lăng Tiếu muốn đi ra bên ngoài.

Lăng Tiếu lại là kéo Ngọc Nhu Phỉ lại nói:

- Xem ngươi gấp như vậy kia, cho dù chúng ta muốn đi cũng phải nói với sư nương, thần côn một câu rồi làm tiếp tính toán!

Ngọc Nhu Phỉ lộ ra vẻ không có ý tứ nói:

- Là ta quá nóng lòng, vậy nhanh chóng nói với bọn họ một chút.

Lăng Tiếu tìm được mấy người, phân biết nói ra hạ lạc của nghĩa phụ Ngọc Nhu Phỉ một lần.

Phong Thanh Duyên ít nhiều có chút hâm mộ mà nói với Ngọc Nhu Phỉ:

- Nhu Phỉ, bây giờ tốt rồi, ngươi rất nhanh sẽ được gặp nghĩa phụ ngươi rồi!

Ngọc Nhu Phỉ cao hứng gật gật đầu nói:

- Đa tạ sư nương, ngươi cũng rất nhanh sẽ gặp mặt sư phụ đấy!

Phong Thanh Duyên cũng có chút mong đợi, Liệt Viêm thương minh nếu có thể tìm được nghĩa phụ của Ngọc Nhu Phỉ, chắc hắn cũng sắp tìm được hạ lạc của Tà Đế rồi.

- Lần này ta cùng Ngọc Nhu Phỉ đi một chuyến, sư nương ngươi cùng thần côn liền tiếp tục ở chỗ này tu luyện, Sát Thiên phụ trách an toàn của bọn họ.

Lăng Tiếu nói.

- Cái này sao được, thực lực của Sát Thiên cường đại, để hắn đi theo các ngươi đi, chúng ta ở chỗ này rất an toàn, chắc hẳn sẽ không có người đến tìm chúng ta quấy rầy!

Phong Thanh Duyên lập tức cự tuyệt nói.

Huyền Diệu cũng ở một bên nói:

- Đúng a, cung chủ, liền để Sát Thiên đi cùng đi, dù sao không phải còn có lão Dã ở bên cạnh chúng ta sao!

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn quyết định đem Sát Thiên mang theo, lấy đó phòng bị khi cần cũng tốt.

Bất quá lúc rời đi, Lăng Tiếu vẫn đến bên trong thành nói với Liệt Như Ý một tiếng, miễn nói hắn không biết đạo tiến thối.

Nghe được Lăng Tiếu muốn đi Hà Thanh thành, Liệt Như Ý ngược lại là lộ ra vẻ lạ lùng nói:

- Ngươi xác định là đi Hà Thanh thành?

- Vâng, Phó quán chủ!

Lăng Tiếu nói.

Liệt Như Ý do dự một chút nói:

- Tốt lắm, ta có một chút đồ giao cho ngươi, đến lúc đó ngươi đưa đến trong tay trưởng lão bên kia, nơi đó có sản nghiệp của chúng ta, bất quá nơi đó hỗn loạn không chịu nổi, ít chọc đến thị phi, nếu không lấy thực lực của ngươi chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt.

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền tiếp lấy không gian giới mà Liệt Như Ý giao cho.

Ở lúc Lăng Tiếu đi ra ngoài, lại nghe được lời nói của Liệt Như Ý:

- Nhớ lấy, sớm trở về!

Chân trước Lăng Tiếu vừa từ không gian trận chuyển đến những thành trì khác, chân sau thì một nhóm cường giả xuất hiện ở không gian trận của Liệt Viêm thành.

Đoàn người này từng người cưỡi trên Giao Long thánh thú, thân mặc vệ giáp rực rỡ, ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt ngạo nghễ, giống như một đội thiên binh thần tướng để cho người ta cảm giác được vô cùng uy vũ rung động.

Một đội trăm người cưỡi Giao Long này vừa mới xuất hiện lập tức dẫn tới chú ý của đám người ở chung quanh.

Bọn họ từng người đều lộ ra vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo, để người ở phụ cận đều xa xa tránh ra, giống như sợ sẽ chọc đến nhân gia, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1771 - Sát Thần Cuồng Tăng. (2)

Bọn họ đều biết rõ, người dám lớn lối cưỡi lấy cửu giai Giao Long thánh thú như thế trừ người của Thiên Long môn ra, tuyệt đối sẽ không có thế lực khác.

Mà một trăm người này chính là Giao Long chiến đội nổi tiếng nhất của Thiên Long môn, ở trong Thiên vực có uy danh hiển hách.

Bọn họ cầm lấy trường thương trong tay, khí thế trùng thiên, một cỗ sát khí trùng thiên để cho người ta đảm hàn tâm kinh!

Một gã trung niên nam tử cương nghị tuấn lãng dẫn đầu cưỡi ở trên đầu của một con kim sắc Giao Long, trên thân hắn mặc một bộ kim giác, hai bàn tay ôm ngực, vẻ mặt nghiêm cẩn, trong ánh mắt thấu ra từng trận thần mang.

Lão giả ở một bên sâu kín nói với hắn:

- Liệt huynh còn thỉnh nhanh chóng dẫn đường, ngươi đã cần vài tháng mới đem đến tin tức cho ta, nếu là bỏ sót tiểu gia hỏa kia, những lão gia hỏa ở bên trong tộc kia nhưng là không cao hứng, bằng không cũng sẽ không để ta gấp như vậy phái ra một trăm tinh kỵ đến đón người!

Lão giả mặc phục sức của Liệt gia kia lộ ra vài phần kính cẩn nói:

- Lăng huynh nói cũng đúng, bất quá nếu đã đi tới chỗ của chúng ta, vậy để cho chúng ta tận tình địa chủ, ta sẽ lập tức phân phó để người đem thiếu gia của quý tộc mang tới.

Trung niên nhân do dự một chút gật gật đầu nói:

- Vậy thì đi đi!

Nói xong, một trăm Giao Long tinh kỵ kia liền trùng thiên mà đi, hướng về không gian trụ sở của Liệt Viêm thương minh đi tới.

Một trăm Giao Long tinh kỵ chấn đến thiên địa đều không ngừng rung chuyển lên, nhưng mà lại không có bất kỳ người nào dám có nửa câu oán hận.

- Kia là... Kia là Giao Long chiến đội của Thiên Long môn đi, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thật là áp đến người ta không thở nổi.

- Đây không phải là nói thừa sao, có thể trở thành Giao Long từng người đều là thực lực có cấp bậc Thần Vương, cho dù là Bán Thần Vương cũng không có tư cách này, chỉ là không biết Thiên Long môn cùng thương minh chúng ta đạt thành cái hiệp nghị gì, lại để cho bọn họ tới chỗ của chúng ta, phải biết rằng Giao Long chiến đội cũng không phải là dễ dàng xuất ra.

- Nhất định là có đại sự phát sinh, chẳng lẽ thương minh chúng ta phát hiện có không gian liệt phùng thần vật, không lấy ra được, chuẩn bị cùng bọn họ liên hợp đi, đây cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ là lần này Giao Long chiến đội của Thiên Long môn tự mình đến đây, lại là để cho người ta không biết nghĩ như thế nào.

- Bất kể nói như thế nào, thương minh chúng ta cùng Thiên Long môn giao hảo, đối với chúng ta có lợi mà không có hại!

Trong trụ sở tu luyện của Liệt Viêm thương minh, thương minh Đại trưởng lão Liệt Mạc tự mình tiếp đãi thủ lĩnh của Thiên Long môn.

- Ra mắt Lăng Phi huynh!

Liệt Mạc ở bên trong Liệt Viêm thương minh luôn luôn lạnh lùng không cười nói lại lộ ra một nụ cười khó gặp đói với thủ lĩnh của Giao Long chiến đội chắp tay cười nói.

Thần sắc của Lăng Phi tuy là cao ngạo, nhưng mà vẫn khách khí nói:

- Liệt Mạc huynh, đã lâu không gặp, phong thái của ngươi vẫn như cũ.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá lần này Lăng Phi cũng không phải là đến nói chuyện với ngươi, ta muốn lập tức nhìn thấy tiểu tử kia một chút!

Nói xong hắn đem ký lục thủy tinh châu mở ra trước mặt Liệt Mạc nói.

Liệt Mạc nhìn thoáng qua ký lục thủy tinh châu lập tức cười nói:

- Lăng Phi huynh chớ vội, minh chủ nhà ta sớm đã có phân phó, ta liền để người đem hắn gọi đến.

Không tới nửa cáo thời thần, Liệt Như Ý vội vã đến bên trong đại điện.

Liệt Mạc lập tức cười nói:

- Như Ý, mau đến ra mắt vị Lăng Phi tiền bối này một chút

Liệt Như Ý biết danh khí của Lăng Phi, lập tức khom người với hắn nói:

- Vãn bối Liệt Như Ý ra mắt Lăng Phi tiền bối.

- Miễn đi, làm sao không thấy tiểu tử kia!

Lăng Phi có chút không vui mà nói.

Liệt Mạc cũng hướng về phía Liệt Như Ý hỏi:

- Đúng vậy a, tiểu ca kia đâu?

Liệt Như Ý cười khổ nói:

- Lăng Phi đại nhân đến chậm một chút rồi, Lăng Tiếu hắn vừa mới rời khỏi Liệt Viêm thành mấy ngày!

Lăng Phi bỗng dưng tư ftreen ghế đứng lên quát:

- Cái gì, hắn rời khỏi Liệt Viêm thành rồi, đáng chết, các ngươi tại sao không lưu hắn lại!

Lăng Phi tức giận a!

Đầu tiên là trưởng lão của Liệt Viêm thương minh đến chỗ bọn họ quá trễ, chầm chậm mới đem ký lục thủy tinh châu giao cho bọn họ, bọn họ cũng không có quở trách, bởi vì là nhân gia phát hiện.

Khi đó bọn họ lập tức lên đường đi đón người, nhưng mà bây giờ người cũng đi rồi, đây có thể không để cho hắn không tức giận sao.

Phải biết rằng Kim tộc bọn họ dù là cường đại, nhưng mà nhân mạch lại là một tộc có nhân số thưa thớt nhất trong rất nhiều cổ tộc, mà nay có thể gặp được hậu bối của bổn tộc bọn họ, hơn nữa đã đem huyết mạch lực kích hoạt đến trình độ hoàn mỹ, đương nhiên muốn hế sức đem dẫn vào trong tộc, trưởng lão bên trong tộc cũng ra lệnh cho hắn phải đem người hảo hảo mang

trở về.

Bây giờ người lại không có ở Liệt Viêm thành rồi, Lăng Phi tự nhiên là vô cùng khó chịu.

Liệt Mạc thấy Lăng Phi tức giận lập tức khuyên bảo nói:

- Lăng Phi huynh chớ vội, đợi ta hỏi một chút.

Tiếp theo hắn đối với Liệt Như Ý hỏi:

- Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, ngươi không phải là để người trông coi sao, làm sao để cho hắn rời đi?

Liệt Như Ý khom người nói:

- Tin tức này chúng ta đã đưa ra ngoài nửa năm rồi, nhưng mà vẫn không thấy có người đến đón hắn, cho là... cho là tình báo của chúng ta có sai sót, bất quá chúng ta cũng không có lạnh nhạt với hắn, chỉ là hắn một mực tìm người, mà nay có tin tức của người nọ liền vội vã đi tìm người rồi, ta cũng không có biện pháp ngăn cản hắn!

- Ta hỏi ngươi, hắn rốt cuộc đi tới đâu!

Lăng Không không muốn nghe nàng giải thích, nói thẳng mà hỏi.

- Đi Hà Thanh thành!

Liệt Như Ý nói, bỗng nhiên một chút nàng lại nói:

- Bất quá ta nghĩ hắn hẳn sẽ trở về, người của hắn còn ở lại chỗ của chúng ta....

Lời của nàng còn chưa nói hết, Lăng Phi đã vội vã đi ra khỏi đại điện, sau đó nghe được thanh âm của hắn truyền tới:

- Ngươi tốt nhất là cầu cho ta tìm được hắn ở Hà Thanh thành, đến lúc đó sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi, bằng không những lão gia hỏa bên trong tộc ta tức giận, các ngươi cũng đừng mong tốt được.

Sau khi đám người Lăng Phi ra khỏi trụ sở của Liệt Viêm thương minh, Liệt Mạc khẩn cấp hỏi:

- Như Ý, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, làm sao ngươi có thể để cho hắn rời đi được, nếu là không tìm được người, chúng ta nhưng là tổn thất lớn!

Liệt Như Ý cười nói:

- Rời đi cũng rời đi rồi, ít nhất có thể chứng tỏ Kim tộc rất quan tâm đến Lăng Tiếu, chỉ cần Lăng Tiếu trở về Kim tộc, thu hoạch của chúng ta cũng là càng lớn!

Liệt Mạc hiểu được Liệt Như Ý tâm tư cẩn thận, lập tức cũng không muốn truy vấn tiếp, chỉ hi vọng Kim tộc thật có thể tìm tới Lăng Tiếu, vậy thì đều cùng vui vẻ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1772 - Giao Long Chiến Đội. (1)

Hà Thanh thành tuy so với Liệt Viêm thành có chênh lệch không nhỏ, nhưng mà trình độ náo nhiệt ở chỗ này lại so với Liệt Viêm thành còn hơn vài phần.

Phải biết rằng phụ cận Hà Thanh thành có hai chỗ đại hiểm yếu, một là Thao Thiên Hà nổi danh nhất bên trong Thiên Long địa vực, cùng với Hỗn Loạn chi lĩnh.

Nước sông của Thao Thiên Hà cuồn cuộn gầm thét trùng thiên, thủy thế, thủy lãng kia giống như từ chín tầng trời xông xuống, để cho người ta có một loại cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Ở bên trong sông còn có các loại cao giai linh thảo cho tới thánh thú, có nói còn có thần thú Thập giai trở lên, cũng có các loại dị bảo thần kỳ, rất nhiều võ giả ở chỗ này kiếm được không ít bảo bối tốt, nhưng mà có rất nhiều người ở chỗ này bị sóng nước tập quyển mà đi, hoặc trở thành thức ăn trong miệng linh thú.

Không quản Thao Thiên Hà có khí thế khí thôn sơn hà, nhưng mà ở trên sông này vẫn có đại thế lực chiếm cứ.

Cự Kình bang chính là bá chủ trên Thao Thiên Hà, bọn họ tinh thông thủy thuộc tính, ở chỗ này như cá gặp nước, lại có hà kình bảo vệ hộ hàng, ngược lại cũng là lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước, làm đến tương đối không tệ.

Mà Hà Thanh thành chính là đất quản hạt của Cự Kình bang.

Chỉ là Cự Kinh bang là xuất thân cường đại, đối với quản lý căn bản không thành thạo, chỉ là tùy ý giao cho người của Hà Thanh thành xử lý, cho nên trong thành dù là náo nhiệt phồn hoa nhưng mà lại cũng thỉnh thoảng phát sinh chuyện chiến đấu giết người.

Chỉ cần những người chiến đấu giết người kia không hủy hoại đồ vật trong thành là được, cho dù là hủy hoại rồi chỉ cần có bồi thường đầy đủ là được, bằng không Cự Kình bang liền sẽ đem người giết chết.

Hỗn Loạn chi lĩnh là một phiến sơn lĩnh chi địa liên miên tung hoành, tư nguyên chỗ này tự nhiên cũng là tương đối phong phú, chỉ là chỗ này nhưng cũng có rất nhiều thế lực lự khấu sinh tồn ở bên trong, cũng có các loại dong binh sinh hoạt ở biên giới chỗ này.

Vì rất nhiều tư nguyên, chuyện đổ máu ở Hỗn Loạn chi lĩnh đều chưa từng dừng lại, cho nên xưng là Hỗn Loạn chi lĩnh.

Người bình thường căn bản không dám dễ dàng đi tới gần, bằng không chưa trở thành thức ăn trong miệng linh thú lại đã trở thành vong hồn dưới đao của lưu khấu rồi.

Trong chi nhánh sản nghiệp của Liệt Viêm thương minh ở Hà Thanh thành, Liệt Vô Địch ngồi ở vị trí thủ lĩnh, nhìn xuống mấy chục người ở dưới tràng quát lạnh nói:

- Nửa năm rồi, suốt nửa năm rồi vẫn không cách nào tìm được một đám lưu khấu sao?

Mọi người không có một ai dám lên tiếng, trên khuôn mặt đều là vẻ áy náy.

Ngược lại là một lão giả trong đó khom người nói:

- Minh chủ, Thị Huyết lưu khấu là nổi danh tàn nhẫn, bằng không hắn cũng không thể xếp vào trước hai mươi của Sát Thần bảng, hắn lần này dám cướp sạch đồ của thương minh chúng ta, đã làm xong chuẩn bị bảo đảm an toàn, huống hồ Hỗn Loạn chi lĩnh là địa bàn của bọn họ, trừ phi chúng ta xâm nhập vào tìm, bằng không mơ tưởng tìm được bọn họ.

Thủ lĩnh của Thị Huyết lưu khấu là phản đồ Thị Huyết của Thần Phủ bang, nhưng mà một nhóm đồ vật này của chúng ta lại là từ bên phía Thần Phủ bang dùng trọng tinh mua đến, căn bản rất ít người biết được, nhưng mà đám người Đổng Thanh trưởng lão còn chưa vào thành đã gặp phải phục kích của bọn họ, bên phía Thần Phủ bang có thể có gian tặc tư thông với Thị Huyết hay không?

Lại có một trung niên nhân phân tích nói.

- Nói đi nói lại, một điểm biện pháp cũng không có, chẳng lẽ thật muốn bổn minh chủ đi vào trong Hỗn Loạn chi lĩnh một chuyến mới được!

Liệt Vô Địch nhíu một chút lông mày nói.

- Nhất thiết không thể, Thị Huyết lưu khaias kia ở Hỗn Loạn chi lĩnh ẩn nhẫn nhiều năm, đã lôi kéo được rất nhiều thế lực sát thần gia nhập liên minh, tuy nói minh chủ thần công cái thế, nhưng cũng không thể lấy thân mạo hiểm!

Một người lập tức phản đối nói.

Những người khác cũng liên tục phản đối Liệt Vô Địch đi mạo hiểm.

Cần biết Thị Huyết kia không chỉ là Sát Thần Vương đứng trong tốp trước hai mươi, còn là tuyệt đỉnh cao thủ xếp hạng trong năm trăm của Thiên Thần Vương, tài nghệ sẽ không chênh lệnh với Liệt Vô Địch quá xa, mà nơi đó lại là địa bàn của nhân gia, xâm nhập vào nhất định là nguy hiểm nặng nề.

- Chẳng lẽ việc này quên đi như vậy sao! Đây chính là năm mươi kiện Thần khí, năm trăm bộ Thánh khí a!

Liệt Vô Địch không cam lòng quát lên.

Không quản Liệt Viêm thương minh là thế lực giàu có nhất của Thiên Long địa vực, nhưng mà đối mặt với một bút tổn thất này cũng là tương đối đau lòng.

- Phụ thân, nữ nhi có lời muốn nói với ngươi.

Lúc này một tuyệt sắc nữ tử ngồi ở một góc tầm thường đúng lên nói.

Liệt Vô Địch nhìn thoáng qua tiểu nữ nhi của mình nói:

- Tiểu nha đầu đi qua một bên, chớ làm thêm loạn!

Xuất phát từ Liệt Viêm thành, Lăng Tiếu cùng Ngọc Nhu Phỉ căn bản không dừng lại, đi qua không gian trận của các đại thành trì, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới Hà Thanh thành.

Sau khi đến Hà Thanh thành, Lăng Tiếu lập tức đến điểm liên hệ sản nghiệp ở đây.

Lăng Tiếu đưa ra lệnh bài khách khanh chấp sự của hắn, lập tức có người tiếp đãi hắn rồi.

Ngoại môn quản sự ở chỗ này tên là Đoan Lương, thực lực đồng dạng là Bán Thần Vương.

Sau khi hai người kiến lễ với nhau, Lăng Tiếu đem không gian giới mà Liệt Như Ý giao cho hắn đưa cho Đoan Lương, liền lập tức vào thẳng điểm chính

hỏi:

- Đoan quản sự, có nói người ta muốn tìm phát hiện được ở Hà Thanh thành, không biết hiện tại có tung tích của hắn không?

- Cuồng Tăng xác thật có xuất hiện qua ở Hà Thanh thành, bất quá... Hắn bây giờ đã bị người của Xà Nghĩa môn ép tiến vào trong Hỗn Loạn chi lĩnh rồi!

Đoan Lương nói.

- Hỗn Loạn chi lĩnh, là loạn địa của lưu khấu tung hoành?

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút nói.

- Không sai, ở trong đó nhưng là quá loạn rồi, có một ít lưu khấu đã chiếm núi làm vương, ta nghĩ Cuồng Tăng có khả năng đầu nhập vào thế lực lưu khấu ở bên trong.

Đoan Lương nói.

- Đa tạ Đoan quản sự, chỉ là ngươi có thể cho biết thực lực của Xà Nghĩa môn rốt cuộc là như thế nào hay không?

Lăng Tiếu đa tạ nói.

- Xà Nghĩa môn dù kém hơn so với thế lực lớn như thương minh chúng ta, nhưng ở Bàn Xà địa giới ngược lại là thế lực nhất phương bá giả, Cuồng Tăng là bởi vì khiêu chiến mà giết chết Thập bát Ngân Xà lão Thập Lục của Xà Nghĩa môn, mới bị Xà Nghĩa môn truy sát.

Đoan Lương nói.

- Thập bát Ngân Xà?

Lăng Tiếu nghi hoặc nói.

- Bát Kim Xà, thập bát Ngân Xà, tam thập lục Đồng Xà, là đại biểu cho tồn tại cường đại nhất của Xà Nghĩa môn, Ngân Xà đã là Thần Vương rồi, đều là hảo thủ đảm đương một phía, trên tay bọn họ lấy đi tính mạng của Thần Vương không có một trăm cũng có tám mươi rồi, Cuồng Tăng có thể trảm được một người trong Ngân Xà, phần bá khí này xác thật không nhỏ, cũng khó trách Xà Nghĩa môn ra giá cao muốn tính mạng của hắn, trọn vẹn trăm vạn thần tinh, đây nhưng là không giống bình thường a!

Đoan Lương tán thán nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1773 - Giao Long Chiến Đội. (2)

- Nguyên lai thực lực của nghĩa phụ Nhu Phỉ đã cường hãn như vậy rồi, ở bên trong Thiên vực cũng được xếp vào hàng nhân vật thượng đẳng rồi, không biết ngày sau ta cũng có thể đảm đương một phía hay không!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Tiếp theo hắn đối với Đoan Lương nói:

- Thật là phiền Đoan quản sự rồi, Lăng Tiếu cũng không quấy nhiễu nữa!

Lăng Tiếu muốn lập tức đi ra ngoài tìm người, nhưng mà vừa mới chuyển thân lại có một đạo thanh hương xộc vào mũi mà đến.

Lăng Tiếu thấy rõ người đến, thần sắc không khỏi cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ:

- Người thật là đẹp nha!

Chỉ thấy một nữ tử thân mặc hồng sắc trù đoạn tức giận trùng trùng từ trên lầu đi xuống, nàng giống như một đoán kiều hoa đang nở rộ, đẹp đến vô cùng, toàn thân không có chỗ nào là không thấu ra một cỗ phong tình như lửa.

Ngũ quan của nàng giống như tinh điêu, mỗi một chỗ đều là khắc đến tốt nhất, thật sự là kiệt tác giống như thần.

Lăng Tiếu thấy qua các loại mỹ nữ, nhưng mà từ trên tướng mạo có thể so

với cô gái này không phân cao thấp chỉ có một người Vân Mộng Kỳ mà thôi, cũng khó trách hắn xuất hiện ngốc trệ trong nháy mắt.

- Nhìn cái gì, chưa thấy qua mỹ nữ à!

Hồng y nữ tử kia trừng mắt liếc Lăng Tiếu tức giận nói.

Nhưng mà đang ở lúc nàng muốn xuống lầu, thân thể đột nhiên dừng lại một chút, quay đầu nhìn lại Lăng Tiếu, trong mỹ mâu phát tán ra quang mang bức nhân:

- Là tên tặc tử như ngươi!

Lăng Tiếu đánh lên một cái xúc động nói:

- Tiểu thư nhưng đừng nói lung tung, chỉ là nhìn ngươi một cái liền trở thành tặc tử, vậy nam nhân trong thiên hạ đều là tặc tử rồi!

- Hừ, cho dù ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra được ngươi, lấy mạng đến đây!

Hồng y nữ tử biến đổi lời nói, từ thanh âm thanh thúy như oanh vừa rồi kia biến thành thanh âm của một nam tử.

Cùng lúc đó nàng lại không đoái hoài chỗ này là thương minh phân hội, hướng về phía Lăng Tiếu liền phách ra một chưởng.

Một chưởng này là một kích nén giận, bất luận là tốc độ hay lực lượng đều tương đối đáng sợ.

- Nguyên lai là ngươi!

Lăng Tiếu nghe được thanh âm này, trong đầu lập tức lướt qua một đạo nhân ảnh, hắn hét lên một tiếng cũng chỉ có thể tạm thời tránh đi kình phong, dựa vào lợi thế thân pháp trốn qua được một chưởng của hồng y nữ tử.

Lực lượng của một chưởng kia hướng về phía vách tường của lâu các oanh tới.

Đúng lúc này không gian lực lượng ở chỗ này đột nhiên khẽ vặn vẹo, ngay lập tức một chưởng của hồng y nữ tử kia lập tức bị triệt tiêu mất, mà nàng cùng Lăng Tiếu đều bị định trụ thân hình.

- Ngọc nhi, xảy ra chuyện gì?

Một đạo thanh âm uy nghiêm từ trên lầu truyền xuống.

Ngay lập tức một đám trưởng lão cấp bậc Thần Vương từ trên lầu đi xuống.

Đoan Lương kia vội vã đối với nam tử trẻ tuổi nhất cầm đầu kia hành lễ nói:

- Bái kiến minh chủ cùng chư vị trưởng lão!

- Minh chủ? Chẳng lẽ hắn là...

Lăng Tiếu tuyệt đối không nghĩ đến ở Hà Thanh thành này lại nhìn thấy Liệt Vô Địch là nhân vật số một số hai cấp bậc đại lão ở bên trong Thiên Long địa vực.

Hắn nhìn qua bảng xếp hạng của Thiên Thần Vương kia, Liệt Vô Địch nhưng là tồn tại xếp hạng thứ mười lăm, thực lực của người này đáng sợ như thế nào có thể nghĩ được.

Khó trách một ánh mắt của nhân gia thiếu chút nữa liền để cho lòng hắn thất

thủ, để cho hắn có một loại vọng động khuất phục.

- Phụ thân, ngươi thả ta ra, ta muốn giết tặc tử này!

Liệt Như Ngọc quát lên.

Liệt Vô Địch nghe được lời này, trong nháy mắt tức giận, hắn trợn mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, một cỗ áp lực trước nay chưa từng có xông hướng Lăng Tiếu.

Thân thể của Lăng Tiếu nhất thời giống như diều đứt dây đập bay ra ngoài.

Hắn đánh ở trên vách tường của lâu các, vách tường đường xây bằng vật liệu đá hiếm gặp kia lập tức lõm vào, từng đạo vết rách giống như mạng nhện chợt hiện ra, chỉ sợ lại dùng một chút lực liền để cho vách tường này tiêu hủy.

Trong miệng Lăng Tiếu chảy ra kim sắc huyết dịch như điên, lộ ra xúc mục kinh tâm, hắn chỉ cảm thấy toàn thân chính mình đều muốn rời ra từng mảnh, thân thể cơ năng đều bị nghiền toái rồi, toàn thân không đánh ra được nửa phần lực lượng, chỉ có Bất tử thụ cấp cho hắn một điểm năng lượng bảo vệ tính mạng của hắn.

Lăng Tiếu đã là không hi vọng mình có thể sống rồi, ở trước mặt Thiên Thần Vương này, một cái ý niệm của nhân gia đều có thể tiêu diệt hắn.

Hắn chỉ cảm thấy chính mình rất oan, hắn là khinh bạc nữ tử này, nhưng mà đó là hắn đón nhận nhiệm vụ của Phó quán chủ mới làm như vậy, người nào sẽ nghĩ đến nữ giả trang nam kia lại là ái nữ của minh chủ a!

Đây cũng không trách được Liệt Vô Địch bá đạo như thế, hắn thân là tồn tại Thiên Thần Vương hàng đầu, thực lực đã sớm trở thành đăng phong tạo cực

rồi.

Nhưng mà thực lực của hắn dù mạnh lại là đối với thân nhân của mình cực độ tốt, là nhân vật có danh tiếng bao che, mà nhi tử của hắn có không ít, nhưng vẻn vẹn chỉ có hai cái nữ nhi, đại nữ nhi rất ít khi cần hắn quan tâm, mà tính tình của tiểu nữ nhi lại là có chút ham chơi, nhưng mà thiên phú tu luyện lại là cao nhất, cũng được hắn sủng ái nhất, lại càng là được lão đầu tử của hắn yêu thương.

Hôm nay nghe nữ nhi của hắn gọi Lăng Tiếu là "Tặc", không cần phải nói cũng biết người trẻ tuổi ở trước mắt này nhất định là khi phụ qua nữ nhi của hắn, cho nên không nói hai lời liền trước đem hắn đánh gần chết rồi lại nói.

- Ngọc nhi, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ tiểu tử này khi phụ ngươi!

Liệt Vô Địch nhíu mày hỏi.

Chuyện liên quan đến danh dự của nữ nhi mình, Liệt Vô Địch phải khẩn trương.

- Đã khi phụ rồi, nhưng... Nhưng tội không đáng chết...

Liệt Như Ngọc nhìn Lăng Tiếu đang hấp hối, nội tâm có chút áy náy.

Tuy nói Lăng Tiếu chiếm tiện nghi của nàng, giế hắn một trăm lần cũng đều không sao cả.

Nhưng mà nàng trước đó sở dĩ không đi làm phiền Lăng Tiếu, chính là bởi vì tỷ tỷ của nàng ra mặt cho nàng biết Lăng Tiếu là khách khanh chấp sự mới đến, còn là một gã Đại thánh dược sư, tới trên hoa thuyền đoạt kim xoa là tỷ tỷ của nàng an bài, để cho nàng không nên truy cứu nữa.

Nàng không biết tỷ tỷ của nàng vì sao nói chuyện cho một ngoại nhân, khi ấy liền có điểm tức giận rồi.

Sau đó nàng đi theo pụ thân đến Hà Thanh thành liền quên mất sự kiện kia, nhưng mà đột nhiên nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện ở chỗ này, nàng đã bị tức đến choáng đầu rồi mới xuất thủ với Lăng Tiếu.

- Khi phụ là được, nữ nhi của Liệt Vô Địch ta cũng dám động, ném ra ngoài cho sói ăn đi!

Liệt Vô Địch khoát khoát tay hết sức chán ghét nói.

Song, ở lúc này toàn thân Lăng Tiếu nổi lên thành từng mảnh long lân, từng đoàn kim quang liễu nhiễu ở quanh người hắn, một con tuyệt thế Chân Long thong thả đằng thăng mà lên.

Lăng Tiếu chính là mượn lực lượng của Bất tử thụ truyền tới, vận dụng Cổ Hoàng thần công toàn lực liệu thương cho mình.

Cho dù là chết cũng phải vùng vẫy một phen.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1774 - Ta Muốn Giết Dâm Tặc Này!

Đang ở lúc một gã Thần ương muốn tiến lên đem Lăng Tiếu áp xuống, Liệt Như Ý lại là lo lắng nói:

- Quên đi phụ thân, kỳ thật chỉ là một cái hiểu nhầm nhỏ mà thôi, không cần thiết phải giết hắn.

- Minh chủ, hắn là khách khanh chấp sự của chúng ta!

Lúc này Đoan Lương ở một bên vô cùng cẩn thận nhắc nhở nói.

Lúc này Liệt Vô Địch mới tử tế nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, hắn lập tức nhớ lại ký lục thủy tinh châu mà nửa năm trước đại nữ nhi Liệt Như Ý đưa cho hắn, người trẻ tuổi ở trước mắt này không phải là Kim tộc hậu duệ kia sao, hơn nữa còn là một gã Đại thánh dược sư đi?

Chỉ là hắn không rõ Lăng Tiếu vì sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, hắn cũng không nhận được tin tức bên phía Kim tộc truyền tới, chẳng lẽ tiểu tử này là giả hay sao?

Bất quá trước mắt nhìn thấy Lăng Tiếu vận dụng Cổ Hoàng thần công liệu thương, Liệt Vô Địch có thể khẳng định Lăng Tiếu là hậu duệ của Kim tộc, không có huyết mạch của Kim tộc quả quyết không thể nào tu luyện được Cổ Hoàng thần công.

- Lúc này phiền toái lớn rồi, đánh không chỉ là người mình, còn có thể là Thần Vương tương lai của Kim tộc, những tên kia của Kim tộc nhưng là nổi danh bao che, nếu là tìm đến bổn minh chủ, đây chính là chuyện đại phiền

toái!

Thần sắc của Liệt Vô Địch có chút âm tình bất định mà thầm nghĩ.

Cuối cùng hắn khoát tay với những người khác để cho bọn họ trước lui ra ngoài.

Chỉ có hắn cùng Liệt Như Ngọc cùng nhau lưu lại mà thôi.

- Như Ngọc ngươi nói thật đi, cùng hắn đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Nếu như hắn thật sự khi phụ ngươi, cha cho dù đắc tội với Kim tộc cũng sẽ đem hắn làm thịt!

Liệt Vô Địch nói.

Liệt Như Ngọc liền đem chuyện trải qua nói lại một lần.

Đêm đó nàng vốn định tìm người tỷ thí một chút võ nghệ, để cho Chu Chỉ Tĩnh tụ tập không ít đệ tử nội môn đi đến, vậy mới có chuyện Lăng Tiếu khinh bạc nàng.

- Ngươi cái nha đầu lỗ mãng này, ngươi rảnh rỗi không có gì làm, lại chơi cái đùa bỡn này, phụ thân thật là bị ngươi làm tức đến chết.

Liệt Vô Địch có chút hận rèn sắt không thành thép mà nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Hắn cũng chỉ là sờ, đụng vào thân thể ngươi một cái mà thôi, cũng không có làm gì ngươi?

Lúc trước hắn còn cho là nữ nhi của mình bị người trẻ tuổi ở trước mắt này ô nhục, bây giờ hiển nhiên là không phải như vậy.

- Nhân gia không phải là vì tăng lên kinh nghiệm thực chiến sao, gia gia cũng thường nói ta chính là thiếu rèn luyện, cho nên mới ra cái hạ sách này!

Liệt Như Ngọc mang theo vài phần ủy khuất nói.

- Vậy lúc vừa mới ở trên hội nghị, ngươi nói ngươi muốn tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh cũng là vì gia tăng kinh nghiệm, thiếu chút nữa ta đã đáp ứng ngươi rồi, việc này quá mạo hiểm, cho dù có Liệt Vĩnh trưởng lão đi theo ta cũng không yên lòng!

Liệt Vô Địch không vui nói.

Liệt Như Ngọc không dám tiếp tục phản đối, chỉ là không cam lòng nhìn Lăng Tiếu vẫn đang toàn lực liệu thương, trong mỹ mâu thấu ra vài phần giảo hoạt.

Lăng Tiếu tỉnh lại, tình huống của thân thể tốt hơn phân nửa.

Nhưng nhnf thấy một đôi cha con ở trước mắt hắn lại muốn ngất tiếp.

- Chẳng lẽ bọn họ muốn đem ta hành hạ đến chết đi sống lại mới cam tâm?

Trong lòng Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Ai ngờ trên khuôn mặt nghiêm túc kia của Liệt Vô Địch hiện lên nụ cười nói:

- Lăng Tiếu ngươi đã tỉnh? Vừa mới rồi bổn minh chủ xuất thủ nặng rồi, chỗ này có chút thánh dịch ngươi cầm lấy ăn vào đi!

Nói xong Liệt Vô Địch ném ra một bình thánh dịch tinh thuần đưa cho Lăng Tiếu.

Mỗi một giọt Thánh dịch đều có thể cứu tính mạng của bất kỳ Thánh Hoàng nào, mà Liệt Vô Địch tiện tay ném ra một bình, hiển nhiên là hướng Lăng Tiếu nói xin lỗi bồi tội, chỉ là hắn ngại mình là nhất minh chi chủ, tự nhiên sẽ không chính miệng hướng Lăng Tiếu nói lời xin lỗi.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua một bình thánh dịch này, phát hiện những Chung Thạch nhũ dịch này cư nhiên lại là trên vạn năm.

Thánh dịch này nhưng là so sánh với Sinh Mệnh tuyền dịch đều không kém chút nào, mỗi một giọt không chỉ có thể hoạt nhân bạch cốt, có công hiệu khởi tử hồi sinh, lại có thể cải thiện thể chất, là cực phẩm thánh vật dùng để thối luyện thân thể a!

Lăng Tiếu cũng không khách khí với Liệt Vô Địch, lập tức ngửa đầu uống một hớp thánh dịch, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Minh chủ rất lắm tài a, bổn cung còn là cung chủ đây, hại bổn cung, uống một điểm thánh dịch của ngươi không tính là quá phận!

Từng đoàn lực lượng tinh thuần cùng với tinh khí bàng bạc mà thần hồn thức hải của hắn truyền lại cùng nhau kết hợp, nhanh chóng đem các chỗ tổn thương trên người hắn đều phục hồi lại, hơn nữa để lực lượng của hắn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

- Tốt lắm, ngươi khi phụ nữ nhi của ta, ta đả thương ngươi, việc này coi như là xong rồi, chỉ là không nghĩ tới tất cả đều là người minh, đây gọi là không đánh không nhận thức đi!

Liệt Vô Địch lộ ra vẻ rất là rộng lượng nói.

Một minh chủ như hắn có thể nói như vậy đã là tương đối khách khí rồi.

Lăng Tiếu cho dù tức giận cũng không dám hướng nhân gia phát tiết, chỉ có thể cười mỉm nói:

- Là Lăng Tiếu có lỗi trước, minh chủ trừng phạt ta cũng là nên, nếu như minh chủ không có chuyện gì, Lăng Tiếu liền cáo từ rồi!

hắn thiếu chút nữa không còn mạng rồi, cũng không muốn ứng phó nữa, dứt khoát nhanh một chút tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh đi tìm người.

Nếu như nhân gia lấy đi chức vụ khách khanh chấp sự của hắn, hắn cũng không nói được gì.

- Đứng lại, ngươi làm sao lại nói chuyện với cha ta như vậy, không biết lớn nhỏ!

Liệt Như Ngọc trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Không quản mới vừa rồi nàng nhìn đến Lăng Tiếu sắp chết, trong lòng có tâm trắc ẩn, nhưng mà nàng là một nữ nhi lại bị nhân gia sờ ngực rồi, còn là vô cùng nhớ thù, bất luận nhìn thế nào cũng cảm thấy Lăng Tiếu không thuận mắt.

Bất quá nàng từ nhỏ cũng là bị trên dưới thương minh làm hư rồi, bất kể tới chỗ nào đều là người khác nhường cho nàng, bảo hộ lấy nàng, mà Lăng Tiếu chỉ bất quá là một chấp sự, ở trong mắt nàng chỉ bất quá là tiểu nhân vậy mà thôi, nàng quát rtachs hắn cũng cảm thấy không có chỗ nào là không ổn.

Lăng Tiếu vốn cảm thấy Liệt Như Ngọc này là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nhưng mà nghe được lời này của nàng, ấn tượng trong lòng đối với nàng lập tức xuống dốc không phanh.

- Con mẹ nó, không phải là nữ nhi của minh chủ sao, có tin hay không có

một ngày bổn cung đè ngươi dưới khố để ngươi rên la chinh phục!

Lăng Tiếu ở trong lòng bất phẫn nói.

- Tiểu tử không hiểu chuyện, còn thỉnh minh chủ xem xét, nếu như cảm thấy tiểu tử không biết lớn nhỏ, vậy thì cắt chức của ta đi!

Lăng Tiếu là không đếm xỉa đến nữa rồi.

Hắn dù là gia nhập Liệt Viêm thương minh không lâu, cũng nhận được không ít bổng lộc của bọn họ, nhưng mà hắn mỗi tháng cũng thay bọn họ luyện chế chút ít thánh đan xem như cống hiến, coi như là hòa nhau.

Hắn chịu không được nữ nhân này, cùng lắm thì không làm nữa, ai bảo nhân gia là nữ nhi của minh chủ chứ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1775 - Nguyên Tâm Quả. (1)

- Đứng lại, ngươi cho ngươi là ai a, nói không làm liền không làm, trong mắt ngươi còn có quy củ hay không.

Liệt Như Ngọc càng tức giận rồi.

Dĩ vãng những nam nhân kia nhìn thấy nàng đều là nhìn không rời mắt, không bước nổi chân, nhưng mà người này lại nói đi là đi, quá làm cho người ta giận rồi.

Lăng Tiếu làm như không nghe thấy, như cũ đi ra ngoài.

Chỉ là lúc này khí thế của Liệt Vô Địch lại áp lên trên người hắn để cho hắn không cách nào đi ra khỏi cửa, đồng thời lại nói:

- Như Ngọc còn chỉ là hài tử, Lăng Tiếu ngươi chớ chấp nhặt với nàng, ngươi đến chỗ này có chuyện gì, nói không chừng bổn minh chủ có thể để người giúp ngươi một chút!

Liệt Vô Địch đầu tiên là đình trệ ngữ khí, tiếp theo lại chuyển chủ đề, xác thật có vài phần khí lượng khoan dung người.

Đương nhiên nếu như Lăng Tiếu là chấp sự bình thường, hắn khẳng định sẽ tát một cái trực tiếp tát chết rồi, lại như thế nào sẽ xuống mặt mũi mà nói chuyện.

Ở trước mặt Liệt Vô Địch, Lăng Tiếu còn là không dám đùa bỡn, nếu như nhân gia trở mặt diệt hắn, hắn đi tìm ai mà khóc đây.

- Ta muốn tìm Cuồng Tăng, có nói là bị Xà Nghĩa môn truy đuổi tiến vào trong Hỗn Loạn chi lĩnh rồi, minh chủ có thể giúp được ta không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ngươi cũng muốn tìm Cuồng Tăng?

Liệt Vô Địch lạ lùng nói một câu, tiếp theo hắn nhíu một chút lông mày nói:

- Ngươi cũng biết Hỗn Loạn chi lĩnh là nơi lưu khấu tung hoành, hung hiểm cũng không ít, lấy thực lực của ngươi chỉ sợ còn chưa xâm nhập liền đã mất mạng rồi!

- Bất kể như thế nào, ta nhất định là muốn đi vào tìm Cuồng Tăng một chuyến đấy!

Lăng Tiếu kiên định mà nói.

Cuồng Tăng là nghĩa phụ của Ngọc Nhu Phỉ, coi như là nhạc phụ tiện nghi của hắn rồi, Lăng Tiếu xác thật có nghĩa vụ đi tìm một chuyến.

Bất kể có bao nhiêu nguy hiểm, có một số việc là vẫn phải đi làm.

Liệt Vô Địch trầm mặc một chút, bọn họ vừa rồi chính là thương thảo có nên vào Hỗn Loạn chi lĩnh hay không, cuối cùng nữ nhi của hắn cũng là đưa ra một cái kiến nghị không tệ, chỉ là hắn không tán đồng, không muốn để nữ nhi đi mạo hiểm.

Bây giờ Lăng Tiếu đột nhiên muốn tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh, tựa hồ để hắn lại nghĩ tới một biện pháp.

- Thật là không biết tự lượng sức mình!

Liệt Như Ngọc khinh thường mà nói một tiếng, liền nhanh chóng đi xuống lầu.

Nàng một khắc cũng không muốn nhìn thấy Lăng Tiếu, cảm thấy hắn chính là một tên tặc tử.

Lăng Tiếu cũng muốn lên tiếng cáo từ rồi, nhưng mà Liệt VÔ Địch lại gật gật đầu nói:

- Ta có thể giúp ngươi tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh, bất quá... Ngươi cũng phải thay thương minh làm một chút chuyện mới được!

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Thỉnh minh chủ phân phó, Lăng Tiếu nhất định sẽ hết sức đi làm!

Lăng Tiếu không đem lời nói hết, bởi vì hắn chỉ là khách khanh chấp sự, chỉ cần gặp phải đại sự dâng mạng, hắn không thể nào thật lấy mạng đi đánh cuộc.

Liệt Vô Địch ở trong lòng thầm mắng một tiếng "Hoạt đầu", tiếp theo hắn mới đem nhiệm vụ mà chính mình muốn giao cho Lăng Tiếu nói một lần.

Nguyên lai Liệt Vô Địch là tính toán để cho Lăng Tiếu mang theo người của thương minh tiến vào trong Hỗn Loạn chi lĩnh điều tra hạ lạc của Thị Huyết lưu khấu, đem đầy đủ mọi thứ bị tổn thất trước đó đoạt lấy trở về, đồng thời phải để cho Thị Huyết lưu khấu giao ra đại giá.

Lần này Liệt Viêm thương minh là muốn đối phó với Thị Huyết lưu khấu rồi, đây nhưng là một lần tổn thất lớn nhất trong nhiều năm qua của bọn họ, nếu là không đem Thị Huyết lưu khấu bắt lại, trong lòng rất là bất an.

Bất quá Thị Huyết lưu khấu nhưng mà đệ nhất đại thế lực bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh, từng đắc tội qua rất nhiều thế lwucj, nhưng mà những thế lực kia lại là không thể làm gì Thị Huyết lưu khấu.

Bọn họ thường thường là sau khi cướp sạch của người khác liền trực tiếp trốn vào bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện.

Hơn nữa bọn họ còn cùng với thế lực lưu khấu ở Hỗn Loạn chi lĩnh mỗi một năm đều sẽ cử hành giao dịch chợ đen ở trong đó.

Đó chính là phân biệt đem những thứ tốt mà bọn họ đoạt đến thừa dịp cơ hội một lần này toàn bộ bán ra.

Chỉ là giao dịch chợ đen do mấy đại thế lực lưu khấu cùng với Cự Kình bang cùng nhau nắm giữ, coi như là Liệt Viêm thương minh cũng không dám công khai đem bọn họ khiêu khích.

Mà nhiệm vụ lần này của Lăng Tiếu chính là lẫn vào trong giao dịch chợ đen lần này, đợi sau khi giao dịch kết thúc liền đem người của Thị Huyết lưu khấu bắt lại, để cho Thị Huyết lưu khấu ăn một kích đau đớn.

Đương nhiên tốt nhất là thừa dịp tìm được chỗ ở của Thị Huyết lưu khấu, đến lúc đó lại triệu tập cao thủ, diệt trừ bọn họ.

Lăng Tiếu nghe đến nhiệm vụ lớn như vậy, nhất thời có chút khiếp sợ rồi.

Thị Huyết lưu khấu nhưng là tương đối hung tàn tàn nhẫn, lại có rất nhiều Thần Vương tọa trấn, mà thủ lĩnh Thị Huyết của bọn họ càng là một gã Thiên Thần Vương chân chính, thủ hạ còn có rất nhiều hung binh mãnh tướng.

Bằng không bọn họ sinh tồn nhiều năm ở Hỗn Loạn chi lĩnh đã bị tiêu diệt rồi.

Lăng Tiếu có bao nhiêu cân lượng thì trong lòng tự biết, bây giờ hắn ngay cả một gã Bán Thần Vương chân chính cũng khó có thể đối kháng, muốn đối mặt với Thần Vương chân chính, đó lại càng là lấy trứng chọi đá, tuyệt đối không có nửa phần chiến thắng.

- Nhiệm vụ này tự nhiên sẽ không chỉ để một mình ngươi đi hoàn thành, ngươi chỉ cần giả trang thành công tử từ bên ngoài đến là được, ta sẽ để người bảo vệ bên cạnh ngươi, hơn nữa ở trước khi bắt đầu giao dịch chợ đen, bọn họ có thể thay ngươi tìm hạ lạc của Cuồng Tăng.

Liệt Vô Địch lại nói.

Chuyện này nguy hiểm rất lơn,s hắn không dám để cho nữ nhi của hắn mạo hiểm, nhưng mà Lăng Tiếu lại không giống, đầu tiên Lăng Tiếu muốn tìm người phải tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh, mà Lăng Tiếu lại là người mới sẽ không dẫn tới người chú ý, là nhân tuyển tốt nhất.

Nếu là hắn ở Hỗn Loạn chi lĩnh xảy ra cái vấn đề gì, ngày sau Kim tộc thật muốn để người truy xét vấn đề, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

Lăng Tiếu nghe lời này của Liệt Vô Địch cũng là động tâm, hắn vốn đối với Hỗn Loạn chi lĩnh không quen thuộc, bây giờ lại là có người dẫn đường đó tự nhiên là tốt nhất.

- Tốt, nếu minh chủ đã nói như vậy, Lăng Tiếu liền nghe theo an bài của minh chủ, bất quá ta hi vọng có thể lập tức xuất phát, chính cái gọi là nên sớm không nên muộn, nếu có thể ở trước lúc giao dịch chợ đen phát hiện hang ổ của Thị Huyết lưu khấu liền tốt nhất!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Chuyện này nhưng không đơn giản, bất quá ngươi nói cũng đúng, nên sớm không nên muộn.

Liệt Vô Địch nhưng không phải là một người lạc quan, tiếp theo hắn lại lấy ra một dạng đồ vật đưa tới cho Lăng Tiếu nói:

- Đây là Nguyên Tâm quả, tin tưởng có chút tác dụng với ngươi, hi vọng lần này ngươi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, bổn minh chủ sẽ trọng thưởng cho ngươi!

Ánh mắt Lăng Tiếu phát ra vẻ khẩn cấp, đem bạch khỏa thuần khiết không thôi ở trong tay Liệt Vô Địch nhận lấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1776 - Nguyên Tâm Quả. (2)

Khỏa trái cây này trong suốt dịch thấu, nhìn lại giống như thủy tinh, từng trận lực lượng bổn nguyên không ngừng phóng ra, cho người ta có một loại vọng động thèm thuồng muốn ăn.

Nguyên Tâm quả, là thụ quả của Nguyên Tâm thần thụ, mỗi vạn năm khai hoa, một vạn năm kết quả, là bổn nguyên Thần quả vô thuộc tính chân chính, đối với bất kỳ Thần Vương nào mà nói đều là bổ phẩm cực lớn, đối với Thánh Hoàng mà nói lại càng trân quý vô cùng, cho dù là Thánh Hoàng đan cũng không cách nào so sánh được.

Thánh Hoàng đan có thể để cho bất kỳ Thánh Hoàng nào tiến một giai, mà Nguyên Tâm thần quả cũng đồng dạng có thể để cho Thánh Hoàng trực tiếp tiến một giai, nhưng mà giữa hai loại đồ vật này thì cái trước sẽ có một chút tác dụng phụ, mà cái sau không chỉ không có tác dụng phụ, ngược lại càng có thể tăng cường thân thể cơ năng, là Cửu giai thần quả khó có được.

Lăng Tiếu có thần hồn muốn tiến giai đến cao cấp Thánh Hoàng chính là tích lũy đầy đủ lực lượng liền có thể nước chảy mây trôi mà tiến giai rồi.

Theo dự tính của hắn, lấy tốc độ hấp thu của hắn lại ở dưới các loại hoàn cảnh của Thiên vực, ước chừng thời gian hai năm mới có thể lại tiến một giai.

Nhưng mà hiện tại có Nguyên Tâm quả liền không giống như vậy, hắn bây giờ có thể lại hướng về phía trước tiến một cấp rồi, lại khôngcó lo lắng tăng lên quá nhanh tạo thành căn cơ của hắn bị tổn hại.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ đến Liệt Vô Địch lại hào sảng như thế, cho hắn

một khỏa Nguyên Tâm quả như vậy.

Lúc này hắn muốn cự tuyệt cũng sẽ không có bất kỳ lý do nào.

Sau đó Liệt Vô Địch lập tức an bài năm tên Thần Vương cùng với mười tên Bán Thần Vương, hai mươi tên Thánh Hoàng cùng đi với Lăng Tiếu tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh.

Điểm thực lực này là không cách nào đem Thị Huyết lưu khấu bắt lại, nhưng mà muốn tự vệ hẳn không phải là vấn đề.

Mà Liệt Vô Địch sở dĩ không an bài thế trận quá lớn chính là không hi vọng để cho những lưu khấu kia chú ý, để tránh đả thảo kinh xà.

Trong năm tên Thần Vương này còn có một gã cao cấp Thần Vương, chính là Liệt ĩnh trước đây có duyên gặp mặt một lần với Lăng Tiếu, hắn còn thiếu chút nữa bị nhân gia giết chết, nếu không phải Liệt Như Ý xuất hiện, vậy thì hắn đã xong rồi.

Mặt khác còn có hai tên trung cấp Thần Vương, hai tên đê cấp Thần Vương.

Một cỗ thế lực như vậy bất kể đi đến chỗ nào đều là cực kỳ cường đại, nhưng mà nghe Liệt Vô Địch nói số lượng Thần Vương của những lưu khấu kia phải vượt xa con số này không chỉ mười lần.

Trong lòng hắn khát vọng mình có thể nhanh chóng đạt tới Thần Vương, bằng không vĩnh viễn chỉ là một nhân vật bất nhập lưu mà thôi.

Song, ở lúc xuất phát thì Lăng Tiếu mới phát hiện ra Liệt Như Ý lại cũng xen lẫn ở trong những người này.

Nàng giả nam trang vẫn trốn không thoát ánh mắt của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu rất muốn hướng về phía Liệt Vô Địch kháng nghị, không muốn mang theo một đại tiểu thư như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì hắn không thể gánh vác nổi.

Bất quá hắn suy nghĩ một chút, Liệt Vô Địch không thể nào không biết Liệt Như Ngọc ở chỗ này, hắn rõ ràng chính là muốn để Liệt Như Ngọc đi theo rồi.

Lăng Tiếu không có đường lựa chọn, chỉ có thể mang theo đám người hướng về Hỗn Loạn chi lĩnh nhanh chóng bay tới.

Vốn hắn mới là nhân vật chính, nhưng mà Liệt Như Ngọc ở chỗ này, những Thần Vương kia đều lấy nàng là đối tượng cần bảo vệ chủ yếu, đem nàng vây ở trung gian, dường như sợ này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lăng Tiếu cũng không thèm để ý, đem Kim sắc Lang Vương triệu hồi ra, nằm ở trên người nó tùy ý mà đi.

- Biến dị song thuộc tính Lang Vương, đã là bát giai cao cấp rồi, ngược lại là linh thú không tệ, có hi vọng đạt tới cấp bậc Thánh thú, Thần thú thì vô vọng!

Liệt Như Ngọc bĩu môi nói.

Tọa kỵ của nàng chỉ là một đầu bát giai Hỏa Điểu linh thú bình thường, không có chỗ gì đặc biệt.

Nhưng mà Lăng Tiếu có thể suy đoán đến đây tuyệt không phải là tọa kỵ chân chính của nàng.

Lấy thế lực cùng tài lực của Liệt Viêm thương minh, linh thú cấp cho Đại tiểu thư như nàng ít nhất là Thánh thú đỉnh cấp đi.

Chỉ là vì che giấu thân phận, cũng không có triệu hồi ra mà thôi.

Giống như là Lăng Tiếu, nàng còn có một Sư Hổ thú biến dị cùng một đầu Long Mã.

Nàng có năng lực có nhiều đầu linh thú, mà đối với dòng chính của đại thế lực mà nói, muốn hàng phục nhiều đầu linh thú cũng không phải là chuyện gì khó khăn, cũng không phải là mỗi một đầu đều phải ký kết khế ước.

Hai ngày sau, đoàn người đi tới ngoại vi của Hỗn Loạn chi lĩnh.

Chỗ này là sơn lĩnh tung hoành, không có quá nhiều cao phong, nhưng mà cổ thụ lại cao chọc trời, một màu xanh ngắt.

Xa xa nhìn lại một mảnh rừng rậm mênh mông nhìn đến vô tận thỉnh thoảng lại truyền đến trận trận tiếng thú hống, càng có không ít linh điểu bay qua.

Mà ở trong phiến sơn lĩnh này lại có một con sông lớn sóng đào cuồn cuộn uyển chuyển kéo dài mà qua, giống như là cự long phủ phục trên mặt đất một mực gầm thét không ngừng.

Đây chính là Thao Thiên hà xuyên suốt Hỗn Loạn chi lĩnh cùng với Hà Thanh thành.

Sơn lĩnh, cự hà, thụ mộc, sóng lớn tạo thành một chỗ cổ địa song thủy một màu duy mỹ.

Nhưng mà ở trong pheiens cổ địa này lại là tràn đầy vô số sát cơ, trừ linh thú hung ác ra, để cho người ta phải chú ý nhất vẫn là những lưu khấu hàng năm ở chỗ này kiếm con mồi.

Bọn họ không chỉ là muốn liệp sát linh thú, ngay cả nhân loại cũng đồng

dạng đánh vào, hơn nữa đều là giết người không nháy mắt, là tồn tại không có cái ác nào là không làm.

Người nào dám vào Hỗn Loạn chi lĩnh đều có một điểm chỗ dựa, bằng không nếu là người không có chuyện gì đừng vào thì vẫn tốt hơn.

- Lần này chúng ta là một thế lực gia phiệt đại biểu tiến vào giao dịch chợ đen, nhất thiết không thể để cho người biết chúng ta là người của Liệt Viêm thương minh, mặt khác Lăng Tiếu ngươi là thiếu gia của chúng ta, ngươi phải gia trang dáng vẻ một chút, sau khi vào phúc địa của sơn lĩnh, chúng ta sẽ tìm một ít lão dong binh dẫn đường là có thể vào được giao dịch chợ đen, bấ quá cách giao dịch chợ đen còn có thời gian hai tháng, những thời gian này chúng ta có thể thay ngươi tìm hạ lạc của Cuồng Tăng.

Liệt Vĩnh đối với Lăng Tiếu đạm mạc nói.

Lăng Tiếu không có ý kiến gật gật đầu nói:

- Liền theo phân phó của Vĩnh trưởng lão mà làm.

- Bất quá có một số việc ta phải nhắc nhở ngươi, Cuồng Tăng bị Xà Nghĩa môn truy sát, theo tin tức mà chúng ta nhận được, lần này Xà Nghĩa môn xuất ra lục đại Ngân Xà, thực lực cũng không yếu, chúng ta chỉ phụ trách thay ngươi tìm người, sẽ không xuất thủ thay ngươi cứu viện!

Liệt Vĩnh nhắc nhở.

Lăng Tiếu biết địa vị của mình ở Liệt Viêm thương minh không cao, căn bản không thể nào để Thần Vương thay hắn xuất thủ, hắn cũng không dám yêu cầu xa vời gì, lập tức gật gật đầu nói:

- Ừ, vậy thì làm phiền rồi!

Đoàn người hướng về phía chỗ sâu sơn lĩnh tiến vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1777 - Tiến Vào Hỗn Loạn Chi Lĩnh. (1)

Sau khi đến Hỗn Loạn chi lĩnh, Liệt Như Ngọc giống như là chim con được ra khỏi lồng, thỉnh thoảng làm ra một chút hành vi của tiểu nữ nhi.

Có lúc nhìn thấy linh thú kỳ dị, lại không nhịn được đi xuống trêu đùa một phen, nhìn thấy linh hoa kỳ thảo kỳ lạ cũng là tò mò dừng lại ngắt lấy.

Những linh thú, linh thảo này cho dù đều là không tệ, nhưng mà đối với người đã có thực lực Thánh giả trở lên mà nói đã không còn nửa phần hấp dẫn rồi, nhưng mà Liệt Như Ngọc lại hết lần này tới lần khác rất cảm thấy hứng thú.

Lăng Tiếu ở trong lòng nhổ vào:

- Cô nàng này không phải là cố ý trì hoãn thời gian chứ?

Lăng Tiếu rất là bất đắc dĩ, nhưng mà lại không thể làm gì.

Hắn bây giờ dù là giả trang là công tử gì đó, nhưng mà nhân gia mới là đại tiểu thư thật sự, hắn cũng phải nhìn sắc mặt của nhân gia mà làm việc.

Sau khi lại đi ước chừng bảy ngày, đám người Lăng Tiếu rốt cuộc gặp được một nhóm dong binh đoàn đội.

Nhóm dong binh đoàn đội này vốn định đánh chủ ý lên đám người Lăng Tiếu, nhưng mà sau khi một gã Thần Vương phóng thích ra khí tức cường đại, những người này từng cái đều bị dọa đến gần chết.

Bất quá cũng có mấy người tương đối cứng rắn một chút, ngược lại là bảo trì trấn định.

- Chư vị, đây là một tràng hiểu lầm, Thanh Trúc dong binh đoàn chúng ta ở gần đây liệp sát linh thú, liền cho rằng các ngươi là đến cướp đoạt thức ăn, tại hạ xin bồi tọi với chư vị, chuyện này liền bỏ qua đi! xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Một gã lão giả Bán Thần Vương đối với đám người Lăng Tiếu nói.

Thanh Trúc dong binh đoàn ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh coi như là một đội dong binh cường hãn, đoàn trưởng cũng là một gã cường giả Thần Vương.

- Thanh Trúc dong binh đoàn? Chưa nghe nói qua, ta chỉ biết là Thị Huyết, Hãn Phỉ, Mã Ưng... những loại đoàn đội này.

Lăng Tiếu móc móc ráy tay, mười phần là một bộ dáng hoàn khố đệ tử.

Liệt Như ngọc thấy Lăng Tiếu làm như thế, không khỏi "Anh ninh" cười một tiếng, trong lòng lại là thầm mắng nói:

- Ta nhổ vào, thật là một tên lưu manh!

Bất quá những người của Thanh Trúc dong binh đoàn kia nghe được lại là chân mềm nhũn.

Những thế lực mà Lăng Tiếu nói đều là lưu khấu đáng sợ nhất ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh, hoàn toàn không phải là Thanh Trúc dong binh đoàn bọn họ có thể so sánh được.

Nhân gia chỉ biết đến những thế lực này, nghĩ đến nhân gia cũng có tư cách

cùng với những thế lực kia tương đề tịnh luận.

Nhân gia muốn diệt bọn họ căn bản không cần phải nhìn sắc mặt của đoàn trưởng Thanh Trúc.

- Thiếu... Thiếu gia, đây đều là hiểu lầm, chúng ta lập tức đi ngay... Lập tức đi ngay!

Bán Thần Vương kia cuống quít nói.

Hắn biết lần này là đá lên thiết bản rồi, lại muốn vây cướp người có Thần Vương tồn tại, tâm muốn chết của hắn đều đã có.

- Ai cho ngươi đi, người nào đi thì người đó sẽ chết!

Lăng Tiếu dương dương tự đắc nói.

Những người đó từng cái đều bị sợ đến thở mạnh đều không dám, tâm tình thấp thỏm chờ đợi Lăng Tiếu phát lạc.

- Bản thiếu gia hỏi ngươi, có thấy một tăng nhân đầu trọc xuất hiện ở chỗ này hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Những người này mỗi một người đều lộ ra vẻ mờ mịt, hiển nhiên là không biết tình huống rồi.

Lăng Tiếu cũng là bất đắc dĩ chỉ có thể lại thay đổi một cái vấn đề:

- Doanh địa của các ngươi ở đâu, mang ta đi gặp đoàn trưởng của các ngươi!

Bán Thần Vương kia thoáng cái quỳ xuống nói:

- Vị thiếu gia này đừng ép ta a, nếu là mang theo các ngươi đi đến, đoàn trưởng sẽ giết chúng ta mất!

- Hừ, ngươi sợ đoàn trưởng các ngươi giết ngươi, lại không sợ bây giờ ta liền để đầu của các ngươi rơi xuống đất sao>

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng nói.

Tiếp theo hắn lại hướng về một gã Thần Vương bên cạnh mình sử một cái ánh mắt, Thần Vương kia hiểu ý, lập tức phát ra một cỗ khí thế đáng sợ, đem người của Thanh Trúc dong binh đoàn chấn đến bay ra ngoài.

- Yên tâm đi, muốn giết các ngươi đơn giản như giết sâu kiến vậy, ta tìm đoàn trưởng của các ngươi cũng không phải là muốn quấy rầy hắn, hắn còn không xứng!

Lăng Tiếu khinh thường nói.

Cuối cùng Bán Thần Vương kia không có lựa chọn, ở dưới sự cưỡng bức của Lăng Tiếu, chỉ có thể dẫn đám người Lăng Tiếu đi đến doanh địa của bọn họ.

Bên trong Thanh Trúc dong binh đoàn có hai đại Thần Vương tọa trấn, mặt khác có bốn gã Bán Thần Vương, ở ngoại vi của Hỗn Loạn chi lĩnh cũng là một cỗ dong binh đoàn đội tương đối cường hãn rồi.

Chỉ là hai đại Thần Vương này cũng chỉ có thực lực đê cấp, ở trước mặt đám người Lăng Tiếu đều không dám lớn lối.

Minh bạch ý đến của Lăng Tiếu, một gã Thần Vương ở trong đó lập tức nói:

- Vị thiếu gia này ngươi có phải tìm Sát thần Cuồng Tăng hay không?

- Không sai, chính là Cuồng Tăng, ngươi nhưng từng thấy hắn thường lui tới ở quanh đây hay không?

Lăng Tiếu khẩn cấp mà hỏi.

Thần Vương kia gật gật đầu nói:

- Không sai, nửa tháng trước ta từng từ xa nhìn thấy Cuồng Tăng một lần, chỉ là khi ấy hắn bị truy sát nên đã hướng vào bên trong tiến vào rồi, đến nay không thấy bọn họ đi ra.

Lăng Tiếu mừng rỡ, hắn lại hỏi:

- Truy sát hắn nhưng là người của Xà Nghĩa môn?

- Ta nghĩ hẳn đúng là như vậy, gần đây Cuồng Tăng đắc tội chính là Xà Nghĩa môn, cũng chỉ có bọn họ có thực lực truy sát Cuồng Tăng mà thôi!

Thần Vương kia nói.

Lăng Tiếu đang muốn lại một lần nữa gấp rút lên đường, nhưng mà vẫn kiềm chế vọng động, lần nữa hướng về phía Thần Vương kia nói:

- Giao dịch chợ đen lần này các ngươi hẳn là nhận được lời mời đi?

- Như thế nào? Vị thiếu gia này đối với giao dịch chợ đen cũng cảm thấy hứng thú?

Thần Vương kia lộ ra vẻ lạ lùng hỏi.

- Ta nghe nói chợ đen thỉnh thoảng xuất hiện thứ tốt, cho nên thuận tiện đi qua xem một chút có thần vật nào đáng giá để bản thiếu gia xuất thủ hay không, đương nhiên nếu là không có thần vật, vậy thì không đáng giá nhìn xem rồi!

Lăng Tiếu vẫy nhẹ mỹ nữ phiến hết sức ngạo mạn mà nói.

Thần Vương kia đương nhiên tin tưởng vào lời nói của Lăng Tiếu, liền dựa vào một đống người hầu này ở phía sau nhân gia cũng biết được thế lực ở sau lưng nhân gia có bao nhiêu cường hãn rồi.

- Lần này hưng là nghe nói có không ít thứ tốt, có nói còn có không ít thần khí, thần dược!

Thần Vương kia hưng phấn nói.

- Tốt lắm, các ngươi mang chúng ta tiến vào chợ đen đi, sau này các ngươi chính là bằng hữu của bản thiếu gia, nghĩ đến các ngươi sẽ không cự tuyệt a!

Lăng Tiếu dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói.

Thần Vương kia lộ ra vẻ khó xử nói:

- Cái... Cái này sợ rằng không được!

- Như thế nào, chẳng lẽ không sợ bản thiếu gia hiện tại diệt các ngươi!

Lăng Tiếu trong nháy mắt trở mặt quát lên.

Thần Vương kia lập tức khoát tay nói:

- Lăng thiếu gia đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ này, ngươi trước nghe ta

giải thích.

- Vậy nếu là không nói ra được nguyên do, bản thiếu gia nhất định cho các ngươi đẹp mặt!

Lăng Tiếu hết sức ỷ thế hiếp người nói, ngạo khí mười phần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1778 - Tiến Vào Hỗn Loạn Chi Lĩnh. (2)

Liệt Như Ngọc ở một bên nhìn thấy trong lòng thầm nói:

- Xem ra người này còn thật có vài phần thiên phú diễn trò! Chỉ là diễn thế nào đều là một bộ tặc tử.

Bất quá mấy tên Thần Vương ở phía sau Lăng Tiếu đối với bản lĩnh này của hắn cảm thấy không tệ.

Vừa có thể thăm dò hạ lạc của Cuồng Tăng, vừa đem nhiệm vụ của chuyến đi này sử ra đúng chỗ, cũng là có lòng rồi.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là một lòng đi tìm hạ lạc của Cuồng Tăng, mà không đi hoàn thành nhiệm vụ của minh chủ giao phó, bọn họ khẳng định sẽ không để Lăng Tiếu làm càn.

Tên Thần Vương này gọi là Kỷ Thanh lên tiếng giải thích nói:

- Mỗi một lần giao dịch chợ đen đều có danh ngạch hạn định, bất kể là thế lực nào, lai lịch nào, một lần nhiều nhất chỉ có thể cho năm người tiến vào, hơn nữa còn phải có hội viên cũ tiến cử mới có thể vào, bằng không sẽ không có biện pháp tiến vào giao dịch, đây cũng là quy củ lâu đời, là vì phòng ngừa một số người đảo loạn, cho nên ta không có biện pháp amng theo nhiều người như các ngươi đi vào.

- Cái quy củ chó má, bản thiếu gia nhưng là thiếu gia của Lăng gia bá chủ một phương Nam lĩnh, có tin hay không ta không cho cái giao dịch này tiến hành nữa!

Lăng Tiếu bất phẫn mắng to nói.

Trong lòng tên Kỷ Thanh kia khinh bỉ nói:

- Lăng gia gì mà ta chưa nghe nói qua, cho dù là siêu cấp thế lực cũng không có năng lực này, thật là là tên lỗ mãng không biết sống chết.

- Còn có một quy củ, đó chính là người nào muốn tiến vào phải đi qua không gian trận, những thứ này đều là quy củ do thủ lĩnh các đại lưu khấu định ra, lão Kỷ ta cũng không có biện pháp.

Kỷ Thanh nói.

Lăng Tiếu không có tiếp tục dây dưa, mà là kéo lấy Liệt Vĩnh đến một bên thương lượng việc này.

- Vĩnh trưởng lão, quy củ này ngươi hẳn là biết chứ?

Lăng Tiếu hướng Liệt Vĩnh hỏi.

- Chỉ là nghe nói qua, trước kia còn chưa tiếp xúc!

Liệt Vinh ứng nói.

Lăng Tiếu lại nói:

- Vậy cái quy củ mang theo năm người vào, mà trừ đi gia hỏa kia, bên phía chúng ta cũng chỉ có thể đi vào bốn người, cho dù vào rồi chỉ sợ cũng không cách nào tìm được người của Thị Huyết lưu khấu, huống hồ chúng ta lại chưa nhìn thấy qua bọn họ, đây cũng là khó khăn không nhỏ!

- Cái này ngươi có thể yên tâm, cấp bậc tôm tép có lẽ là nhận không ra,

nhưng mà mấy đại khấu thủ có danh tiếng ở bên trong Thị Huyết thì lão phu còn có thể nhận biết được.

Liệt Vĩnh lạnh nhạt nói.

- Cho dù nhận ra được bọn họ, Vĩnh trưởng lão có lòng tin đem bọn họ lưu lại không?

Lăng Tiếu lại hỏi

Liệt Vĩnh nói:

- Cái này ngươi không cần lo lắng, chỉ cần có thể tìm được bọn họ thì sẽ có biện pháp để cho bọn họ không chịu nổi!

Lăng Tiếu thấy Liệt Vĩnh xác định như thế, chắc hẳn đã có kế sách ứng đối, cũng không có ý tứ hỏi thêm nữa.

- Đã như vậy, chúng ta liền chọn nhân tuyển có thể tiến vào chợ đen đi.

Lăng Tiếu nói.

Liệt Vĩnh nhíu lông mày một chút nói:

- Nếu không thì ngươi cùng tiểu thư ở bên ngoài đợi đi, ta cùng vài vị trưởng lão khác vào là được rồi.

Tiến vào bên trong chợ đen nói không chừng sẽ có chiến đấu phát sinh, Liệt Vĩnh không phải là bận tâm về tính mạng của Lăng Tiếu, mà là thực lực của Lăng Tiếu có hạn, cho dù tiến vào cũng không giúp được việc gì.

Lăng Tiếu lại là cự tuyệt nói:

- Không được, ta phải vào!

Lăng Tiếu sở dĩ nhất định phải vào, một là vì muốn kiến thức một chút chợ đen để mở rộng tầm mắt, hai là hắn suy đoán ở trong này có thể có cơ hội nhìn thấy nghĩa phụ Cuồng Tăng của Ngọc Nhu Phỉ.

Bởi vì nơi này là chỗ tị nạn tốt nhất, tin tưởng coi như là Xà Nghĩa môn cũng không dám dễ dàng đảo loạn.

- Lấy thực lực của ngươi vào bên trong không có tác dụng gì, hơn nữa tùy thời đều có thể chết ở bên trong!

Liệt Vĩnh không khách khí nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Không có sự yểm hộ của ta, chỉ sơ các ngươi cũng tiến vào không được, các ngươi nếu biết rõ các đại khấu thủ của lưu khấu, nhân gia làm sao lại không nhận ra được các ngươi cơ chứ, có ta giả làm thiếu gia, có thể thu hút lực chú ý của bọn họ.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ta cảm thấy trừ ta ra, sẽ tìm thêm một gã Thánh Hoàng vào bên trong, như thế thực lực của chúng ta sẽ không quá rõ ràng, cũng sẽ không có quá nhiều người nhận ra, Vĩnh trưởng lão thấy như thế nào?

Liệt Vĩnh không có trả lời, ngược lại là trầm tư một chút.

Hắn vốn là muốn mang theo mấy người mạnh nhất vào, có đánh nhau cũng thuận tiện, nhưng mà lời này của Lăng Tiếu lại cũng là hữu lý.

Nếu như bọn họ thoáng một cái tiến vào ngũ đại Thần Vương, đây xác thực là quá gây chú ý rồi, dễ dàng bị nhìn thấu thân phận a!

- Nhưng mà vạn nhất xảy ra chuyện gì...

Liệt Vĩnh do dự nói.

Ai ngờ hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã ngắt lời nói của hắn:

- Vĩnh trưởng lão, ngươi nghe ta nói, chúng ta tuyệt đối không thể ở bên trong chợ đen bắt người, mà là muốn xác định thân phận của họ, tìm được sào huyệt đem bọn họ một lưới bắt hết, nếu như ở trong chợ đen đả thảo kinh xà, vậy bất kể chúng ta vào bao nhiêu người chỉ sợ cũng không đủ cho người của mấy đại lưu khấu liên hợp diệt sát a!

Liệt Vĩnh cũng là không nghĩ đến Lăng Tiếu còn nhỏ tuổi mà nhìn chuyện rõ ràng như thế, ngay cả hắn đều không thể không tán đồng thuyết pháp của Lăng Tiếu.

- Được, vậy sau khi đến nơi rồi hãy quyết định vấn đề nhân tuyển đi!

Liệt Vĩnh ứng nói.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Liệt Vĩnh đàm luận xong xuôi, lại đến trước mặt Kỷ Thanh uy hiếp một phen.

Đầu tiên là để cho người của dong binh đoàn bọn họ lưu ý tới hạ lạc của Cuồng Tăng, một phương diện khác thì do Kỷ Thanh mang theo bọn họ đi đến cửa vào của chợ đen.

Kỷ Thanh cũng là không cự tuyệt, cũng không biết hắn là bởi vì sợ uy áp của đám người Lăng Tiếu hay là có mưu đồ khác, đáp ứng đến vô cùng sảng

khoái.

Đám người Lăng Tiếu đi theo Kỷ Thanh tiến vào Hỗn Loạn chi lĩnh mấy ngày đường.

Dọc theo đường đi này lại là gặp không ít dong binh cùng tán tu, càng có sự tình một chút lưu khấu cản đường đoạt đồ của người khác.

Đám người Lăng Tiếu lại là đều không có quản chuyện nhàn rỗi, mà là những người chọc lên đầu bọn họ đều trực tiếp bị tiêu diệt, không có dễ nói giống như lúc trước.

Như thế đi qua được mấy hôm, Kỷ Thanh dẫn theo đoàn người Lăng Tiếu tiến đến một chỗ hùng sơn tuấn lĩnh.

- Phía trước chính là cửa vào chợ đen rồi, chúng ta liền từ phụ cận chỗ này đi vào!

Trong con ngươi của Kỷ Thanh thoáng qua vài phần dị mang nói.

- Tốt, nếu có thể ở bên trong kiếm được đồ tốt gì sẽ không thiếu phần của ngươi!

Lăng Tiếu hào sảng nói.

- Hừ, chỉ sợ chỗ này cũng không phải là cửa vào chợ đen đi!

Lúc này Liệt Vĩnh hừ lạnh nói.

Thân thể của Kỷ Thanh hơi run lên một chút nói:

- Làm sao lại không phải chứ, ta đây liền để người đi ra đón chúng ta!

Nói cong thân hình của Kỷ Thanh lại hướng về phía trước gấp rút bay đi, rất hiển nhiên là muốn chạy trốn, đồng thời trong miệng cũng quát lên:

- Đại đương gia, dê béo đến rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1779 - Biến Cố. (1)

Lúc này đám người Lăng Tiếu mới biết là Kỷ Thanh này cũng không phải là muốn mang theo bọn họ đi đến cửa vào chợ đen, mà là mang đến hang hổ của lưu khấu chân chính.

Thuận theo thanh âm của Kỷ Thanh hạ xuống, từng cỗ khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng dũng xuất mà đến.

Chỉ thấy rất nhiều lưu khấu cưỡi lấy các loại linh thú từ trong sơn lĩnh khi bay ra, trong đó còn có mấy cỗ khí tức cường đại kinh người, hiển nhiên đã là tồn tại cấp bậc Thần Vương.

Những người này hướng về phía đám người Lăng Tiếu bao vây lại, từng đọa tiếng gào thét của linh thú không ngừng kinh khiếu lên, lộ ra vẻ hết sức khoa trương.

Những người này có khoảng số lượng ba ngàn, từng người đều có thực lực từ Thánh giả trở lên, đại bộ phận có thực lực Thánh hoàng, có mấy tên Bán Thần Vương, mặt khác lại có lục đại Thần Vương.

Cao cấp Thần Vương cầm đầu kia cưỡi chính là Thượng cổ Hoang Ngưu, đã là Thánh thú thập giai rồi.

Linh thú phân làm nhiều lợi, có một ít linh thú bất kể là đẳng giai cao bao nhiêu cũng chỉ có thể xưng làm Thánh thú, mà không thể xưng là Thần thú.

Về phần Thần thú, bất kể là đẳng cấp thấp như thế nào đều được xưng là Thần thú mà không biến đổi.

Cho nên Thượng cổ Hoang Ngưu bất kể là thập giai Thánh thú, là linh thú đứng đầu nhất nhưng mà cũng chỉ có thể xưng là "Thánh" mà không thể được xưng là "Thần".

Thần thú vĩnh viễn chỉ có chín đại chủng tộc như Chân Long, Chu Tước, bạch Hổ, Huyền Vũ, Kỳ Lân...

Bởi vì huyết mạch của chúng nó ở trong tất cả linh thú là chí cao vô thượng nhất, là hoàng giả trong tất cả linh thú, ở bên trong đồng giai chúng nó mới là bá chủ thật sự.

Bất quá tọa kỵ của mấy đại Thần Vương này cũng chỉ có Hoang Ngưu kia là thập giai, những người khác chỉ là cửu giai mà thôi.

- Là lưu khấu Ngưu Trai bang, không nghĩ đến Thanh Trúc dong binh đoàn là người của bọn hắn!

Một gã trung cấp Thần Vương bên phía Lăng Tiếu nói.

- Nghiêm trận mà đối đãi đi, xem ra bọn họ là sớm biết chúng ta muốn đến!

Liệt Vĩnh nhàn nhạt nói, cũng không thấy trên khuôn mặt của hắn có bất kỳ gợn sóng gì, tựa hồ giống như đều không sợ những người ở trước mắt này.

Cùng lúc đó người ở bên phía Lăng Tiếu lập tức đem linh thú của riêng minh cũng triệu hồi ra.

Linh thú của Liệt Vĩnh rõ ràng cũng là Cực Diễm Hổ thập giai, mà một gã rung cấp Thần Vương khác gọi là Liệt Tịch thì triệu hồi ra một con thập giai Long Văn Báo, mà ba tên Thần Vương khác thì là cửu giai đỉnh phong Thánh thú.

- Ha ha, đi tới địa bàn của lão Ngưu ta còn dám lớn lối, thật là không muốn sống nữa rồi!

Ngưu Đại Nghĩa cưỡi ở trên Thượng cổ Hoang Ngưu cuồng tiếu nói.

Trâu Trại bang bọn họ ở trong Hỗn Loạn chi lĩnh cũng coi như được xếp vào lưu khấu đại bang thượng đẳng, bên trong bang trọn vẹn có mười tên Thần Vương, có vốn liếng để cuồng ngạo.

Sau khi bọn họ nhận được tin tức từ truyền âm thạch của Kỷ Thanh, liền mang theo một bộ phận người tới mai phục ở nơi này.

Ở trong mắt hắn đám người Lăng Tiếu chính là dê béo, chỉ cần cướp sạch một chuyến này nhất định là có không ít thu hoạch.

Lăng Tiếu lần nữa bày ra bản sắc lớn lối nói:

- Những lưu khấu các ngươi có tin bản thiêu gia để người đem toàn bộ các ngươi giết chết hay không?

- Sách sách, xem ra các ngươi còn không nhận rõ tình thế a, chúng ta chính là nhiều người khi phụ ít người, chờ cứu viện của các ngươi đi đến, các người đều đã trên đường đến hoàng tuyền rồi!

Kỷ Thanh ở hậu phương lộ ra vẻ âm sâu cười nói.

- Ít nói lời thừa, lập tức đem bọn họ toàn bộ bắt lại!

Ngưu Đại Nghĩa hét lên một tiếng dẫn đầu xuất thủ trước.

Nhân số của đối phương dù ít, nhưng mà có ngũ đại Thần Vương, đây cũng là để cho hắn có chút lo lắng, tuy nói bên phía hắn nhiều ra một vị Thần

Vương, nhưng mà đánh tới chỉ sợ tổn thất sẽ không nhỏ.

- Liệt Tịch ngươi lưu lại bảo vệ tiểu thư, những người khác đi theo ta giết đến!

Trong tay Liệt Vĩnh nhiều ra một thanh thần thương cùng với một tấm thuẫn bài hét lên một tiếng, nghênh đón Ngưu Đại Nghĩa kia giết qua.

Thuận theo hai đại Thần Vương động thủ, những người khác tự nhiên đều là liên tục xuất thủ.

Trong lúc nhất thời ở trong phiến thiên địa này đều là rung động lên.

Rất nhiều lực lượng đáng sợ chấn đến không gian tạo thành từng phiến vặn vẹo.

Thần Vương đối Thần Vương, nhưng mà ở một khối Thánh Hoàng này, đám người Lăng Tiếu lại là ăn thiệt thòi lớn.

Bất quá bên phía bọn họ có Liệt Tịch lưu lại bảo vệ, cũng là để cho rất nhiều Thánh Hoàng không dám nhích tới gần nửa bước.

Mà thực lực của Liệt Vĩnh là cường hãn nhất, lại lấy một chọi ba, gánh vác áp lực tuyệt đại.

Lăng Tiếu coi như là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giới Thần Vương giao thủ, mắt không nháy một cái nhìn lên phía trên, thần nhã lộ ra vẻ vô cùng kinh ngốc.

- Đây là đả đấu giữa cấp bậc Thần Vương sao? Thật là đáng sợ!

Lăng Tiếu ở trong lòng lẩm bẩm thầm nghĩ nói.

Tồn tại có thể xưng là "Thần", đó là tồn tại có năng lực thông thiên đạt địa.

Trong lúc bọn họ cất tay nhấc chân đều có thể hủy thiên diệt địa, phiên giang đảo hải.

Lăng Tiếu lần đầu tận mắt nhìn thấy chiến đấu giữa Thần Vương, trong ánh mắt trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, không giống như trong suy nghĩ của hắn.

Chỉ thấy mỗi một chiêu mỗi một thức của bọn họ đều là đem không gian đánh cho nát bấy, từng đạo không gian liệt phùng không ngừng hiện lên, thần lực kia đánh ra lực lượng thuộc tính có lực phá hoại lại càng kinh người.

Tất cả mọi người đều phải có bao xa liền thối lui bấy nhiêu xa, một khi bị những lực lượng này lan đến gần, chỉ sợ chỉ còn một đường tử vong rồi.

Mà những không gian liệt phùng kia lại càng tràn ngập các loại loạn lưu, cho dù là bất kỳ Thánh Hoàng nào bị cuốn vào trong đó khó mà có cơ hội còn mạng.

Chiến đấu ở loại cấp bậc này rất ít sẽ phát sinh tranh chấp trên mặt đất, bọn họ càng đánh càng hướng lên chín tầng trời mà đi.

Bằng không lực lượng của bọn họ sẽ đem hết thảy phụ cận nơi này san thành đất bằng.

Lúc này những Bán Thần Vương cùng rất nhiều Thánh Hoàng của Ngưu Trại bang kia hợp lực dây dưa Liệt Tịch, tính toán trước đem hắn tiêu diệt rồi lại nói.

Chỉ là Liệt Tịch nhưng là trung cấp Thần Vương chân chính, đơn thủ kéo

một cái, một đạo không gian liệt phùng vạn thước chợt hiện, mấy tên Thánh Hoàng căn bản ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có, đã bị tống đi vào, vĩnh viễn đều không thể trở về.

Những người khác cũng bị sợ đến không dám dễ dàng vọng động, chỉ hi vọng đại đương gia của bọn họ có thể nhanh chóng trở về mới có thể bắt lại những người này.

Vốn bên phía Lăng Tiếu có Liệt Tịch bảo vệ là bình yên vô sự rồi, nhưng mà hết lần này đến lần khác lại có người muốn gây ra rắc rối.

- Hôm nay bản tiểu... Bản thiếu gia cũng muốn giết lưu khẩu, để những người này biết sự lợi hại của bản thiếu gia!

Vẻ mặt của Liệt Như Ngọc sáng rỡ quát lên.

Tiếp theo trong tay nàng nhiều ra hai cái hồng sắc hỏa hoàn, mà dưới chân lại nhiều ra một đầu Hỏa Phượng Hoàng uy phong xinh đẹp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1780 - Biến Cố. (2)

Hỏa Phượng Hoàng đã là tồn tại đạt tới cửu giai đỉnh phong, tùy thời đều có thể tiến hành một lần niết bàn cuối cùng trở thành Chu Tước thần thú chí cao vô thượng chân chính.

- Quả nhiên không hổ là đại thế lực, lại ngay cả Thần thú cũng có thể lấy tới!

Lăng Tiếu âm thầm chặc lưỡi nói.

- Tiểu thư chớ vọng động, đối với nhiều người thế mạnh!

Liệt Tịch khuyên bảo nói.

Nhưng mà Liệt Như Ngọc hết lần này tới lần khác chính là một nhân vật không an định, làm sao nghe lời của Liệt Tịch, huy vũ lấy một cặp hỏa hoàn của mình đánh ra ngoài.

Lăng Tiếu chú ý tới đôi hỏa hoàn kia nhưng không phải là phàm vật, chỉ là trong nháy mắt ném ra lập tức liền mang theo trận trận hỏa hoàn chi ảnh tản ra khắp nơi, liên tục hướng về phía người của Ngưu Trại bang kia mà đi.

A a!

Chỗ mà Hỏa hoàn kia đến, những Thánh Hoàng kia liên tục chống đỡ, nhưng đều là kết cục binh hủy nhân vong, từng đạo tiếng kêu thảm càng không ngừng vang lên.

Còn may một gã Bán Thần Vương phát hiện sớm, kịp thời dùng Bán thần

khí trong tay mình miễn cưỡng ngăn lại, nhưng mà bán thần khí của hắn cũng trụ không được bao lâu đã bị đánh nát.

Bất quá Bán Thần Vương cũng không phải là Thánh Hoàng, ở lúc đối mặt với Thần khí chân chính vẫn có cơ hội chạy trốn.

- Đáng chết, ta liền trước diệt ngươi!

Bán Thần Vương kia nóng giận mà quát lên.

Thân hình hắn chớp động, hướng về phía Liệt Như Ngọc trùng sát qua.

CHỉ là hắn còn chưa đến bên cạnh Liệt Như Ngọc, Liệt Tịch đã xuất hiện ở trước người hắn, trường kiếm trong tay vung xuống, một kiếm đem cường giả Bán Thần Vương này chém thành hai nửa.

Thuận theo Liệt Tịch đi cứu viện Liệt Như Ý, lưu khấu ở bên kia rót cuộc là tìm được cơ hội xuất thủ với đám người Lăng Tiếu.

May mà bên này còn có mười tên Bán Thần Vương, tạm thời có thể ngăn cản đại bộ phận công kích.

Bằng không nhiều lưu khấu như vậy đồng thời hướng về bọn họ xuất kích, chỉ có một cái tử lộ mà thôi.

Đang ở lúc Liệt Tịch muốn đại khai sát giới, phía trên lại là một gã trung cấp Thần Vương lướt đến ngăn chặn hắn lại, để hắn tạm thời không thể phân thân.

- Tất cả mọi người chiếu cố tiểu thư!

Liệt Tịch biết chuyện rất cấp bách, chỉ có thể phân phó người lấy Liệt Như

Ngọc làm trung tâm.

Nếu là nàng xảy ra chuyện gì, vậy không có ai chịu trách nhiệm được.

Liệt Như Ngọc cầm trong tay Thần khí Song Hoàn, từng Hoàn đoạt mạng, sát đến hứng khởi, hơn nữa còn chuyên hướng về phía những địa phương có nhiều người mà đánh tới, giống như là không muốn sống nữa.

Bất quá thân pháp của nàng đã nhập cảnh, tốc độ có thể so với võ giả Phong thuộc tính, có thể chiến có thể trốn, trong lúc nhất thời cũng giết chết không ít Thánh Hoàng.

Chỉ là Bán Thần Vương đi theo ở bên cạnh nàng liền chịu khổ rồi, bọn họ phải đứng vững trước hỏa lực lớn nhất của đối phương, tránh để cho Liệt Như Ngọc gặp phải thương tổn.

Hai mươi tên cao cấp Thánh Hoàng của Liệt Viêm thương minh đi theo có chiến lực hết sức bất phàm, đều có chiến lực lấy một địch hai.

Chỉ là không chịu nổi đối phương nhiều người, rất nhanh liền có người chết ròi.

Ngay cả Lăng Tiếu cũng bị không ít người truy sát.

Đoàn người này của bọn họ coi như là bị hơn ba ngàn người đánh tan.

Lăng Tiếu tức giận, vốn có một tên Thần Vương bảo hộ bọn họ, những người đó không dám dễ dàng xông lên, nhưng mà Liệt Như Ngọc lại là hết lần này tới lần khác trêu chọc rắc rối, thật là tức chết người.

Lúc này có mấy chục tên Thánh Hoàng cưỡi linh thú hướng về phía Lăng Tiếu vây giết lại.

Bọn họ sát khí đằng đằng, xuất thủ không chút lưu tình, một bộ muốn đem Lăng Tiếu lập tức diệt sát.

Lăng Tiếu biết những người này đều là kẻ liều mạng, độ hung hãn tuyệt đối không phải là võ giả bình thường có thể so sánh được.

Những thứ sát khí kia là trải qua rất nhiều sát lục mà ngưng kết lại, đổi lại là người bình thường đều muốn bị sợ đến chân mềm nhũn rồi.

Lăng Tiếu ý thức được chỉ có tốc chiến tốc quyết mới có thể bảo trụ chiến lực, giữ được tính mạng.

Lăng Tiếu đem thức hải phóng ra, Tiên thiên âm phong châu phát tán ra từng đoàn tử sát chi khí nồng đậm.

Những tử sát chi khí này thuận theo sự tiến giai của Tiên thiên âm phong châu đã kinh khủng đến cực điểm, cho dù là Thánh Hoàng dính vào cũng là khó có thể khu trừ được.

Những người này không ý thức được lợi hại của tử sát chi khí, hô hấp vào một chút lập tức phát ra tiếng kêu thảm thống khổ, vội vã lợi dụng lực lượng gắt gao chống cự.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã mang theo Kim Long Thương, hóa xuất 108 đạo thân ảnh hướng về phía bọn họ giết tới.

Kim Long Thương của Lăng Tiếu một thương đâm một người, từng người căn bản ngay cả lực hoàn thủ cũng không có, đã bị kích sát rồi.

Còn lại mấy người bên kia biết Lăng Tiếu phát tán ra lực lượng quỷ dị, từng người vận khởi lên hộ minh kính đem những lực lượng hủ thực kia cách tuyệt ra, đồng thời tiến hành công kích viễn trình đối với Lăng Tiếu.

Tốc độ của Lăng Tiếu đề thắng tới cực hạn, từng đạo tàn ảnh càng không ngừng lưu lại trên không trung, để cho lực lượng của những người đó căn bản không chạm được vào hắn chút ào, mà mỗi lần hắn vòng đến bên cạnh hoặc ra phía sau đối thủ chính là một kích không chút lưu tình.

Công kích tồi khô lạp hủ kia để cho phòng ngự của những người đó giống như không có, căn bản không dùng được.

Những Thánh Hoàng có thực lực hơi yếu kia bị sợ hãi kêu to một tiếng, bọn họ hoài nghi ở trước mắt bọn hắn có phải là tồn tại Bán Thần Vương hay không.

Bất quá trong những lưu khấu này nhưng không thiếu hảo thủ, có hai tên Thánh Hoàng đỉnh phong đã phát hiện ra sự cường hãn của Lăng Tiếu, bọn họ cưỡi lấy cửu giai linh thú hướng về phía Lăng Tiếu giết tới.

Khí tức bọn họ tỏa định Lăng Tiếu, trái phải bao vây, riêng mình oanh ra sát chiêu cường đại nhất.

- Vậy thì cứng đối cứng với các ngươi đi!

Lăng Tiếu nhếch miệng cười một tiếng, Kim Long Thương vũ động đem những cường chiêu kia đều ngăn cản lại.

Cả người hắn cũng bị chấn đến bay ra rất xa, bất quá cũng là không có thương hại gì.

Chỉ là khi thân ảnh của Lăng Tiếu vừa mới dừng lại, sau một khắc chân thân của hắn lại là biến mất ở chỗ cũ.

Đúng lúc hai tên Thánh Hoàng đỉnh phong kia đang nghi hoặc thì Lăng Tiếu đã xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu bọn họ, một trận công kích cuồng phong

bạo vũ hướng về phía bọn họ tập quyển mà đi.

Hai người toàn lực chống đỡ nhưng mà bọn họ phát hiện lực lượng của trung cấp Thánh Hoàng này giống như vạn quân nện ở vào, để cho bọn họ chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc.

- Đi chết đi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân thể hồi chuyển, Kim Long Thương quét qua một cái đem binh khí cùng đầu của một người trong đó đập vỡ.

Tên còn lại quá sợ hãi muốn nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng mà hắn lại phát hiện mô cái Kim Long hư ảnh hướng về chính diện hắn gầm thét mà đi.

Lực lượng kia đáng sợ giống như Thần thú hạ phàm, thiên uy lẫm liệt, sợ đến hắn không còn một chút chiến ý, cuối cùng trực tiếp bị Kim Long này cắn nuốt đến tro cũng không còn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1781 - Bản Thiếu Gia Cũng Muốn Giết Lưu Khấu.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn hạ sát thủ tiếp, bầu trời truyền tới từng trận dao động đáng sợ, giống như là phương thiên địa này đều muốn bị sụp đổ xuống, một cỗ lực lượng không gian đáng sợ từ trên áp xuống, áp đến người ở phía dưới từng cái đều ngã rạp.

Từng người đều bị sợ đến không nhẹ, bọn họ cũng biết chiến đấu giữa Thần giai tuyệt đối là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cùng lực lượng của bọn họ hoàn toàn không phải ở một đẳng cấp.

Từng trận năng lượng thiên uy mênh mông liên tục vang lên một hồi, một đạo thanh âm từ phía trên truyền xuống:

- Tất cả mọi người rút lui cho ta!

Ngay lập tức chỉ thấy hai đạo thân ảnh chật vật từ trên không trung nhanh chóng kéo ra không gian liệt phùng chạy trốn.

Mà những người của Ngưu Trại bang kia nghe được lời này, từng cái tâm lạnh đến cực điểm.

Bọn họ nhiều người thế lớn, nhưng mà vẫn thua.

Tỉ thí ở cấp bậc cảnh giới Thần Vương đã phân ra thắng bại rồi.

Lục đại Thần Vương của Ngưu Trại bang chỉ còn dư lại hai người mà thôi, đã có tứ đại Thần Vương vẫn lạc rồi.

Người của Ngưu Trại bang lập tức như chim thú chạy trốn, có bao nhiêu nhanh chạy bấy nhiêu nhanh, sợ lúc nhân gia Thần Vương hạ xuống, bọn họ có muốn trốn cũng không thoát được.

Song, sự thật cũng là như thế, từng đạo quang trụ từ trên bầu trời hạ xuống, hướng về người đang chạy trốn ở bốn phương tám hướng nhanh chóng bắn tới

A a!

Những người của Ngưu Trại bang chạy trốn từng người đều bị năng lượng quang trụ bắn trúng phát ra từng đạo tiếng kêu thảm, liền một nhóm lớn bị vẫn lạc rồi.

Có một chút người thoát được nhanh vẫn là may mắn tránh được.

Đợi đến khi đám người Liệt Vĩnh quay trở lại, ngũ đại Thần Vương cũng chỉ có một người bị trọng thương, những người khác chỉ là bị thương nhẹ, mà Liệt Vĩnh lấy một chọi ba lại không có chút thương tổn nào, hắn cầm lấy một thương một thuẫn uy vũ giống như thiên thần, tọa kỵ Cực Diễm Hổ càng không ngừng gầm thét lên, vương uy kia hiển lộ ra hết.

Một bộ phận người khác của Liệt Viêm thương minh đều dừng tay, chỉ có Liệt Như Ngọc lại là vẫn ở trong trạng thái kích động, đuổi theo một gã Thánh Hoàng đỉnh phong mà đi.

- Đừng trốn, bản tiểu thư còn chưa giết đủ đâu!

Liệt Như Ngọc hét lên một tiếng, một cái hỏa hoàn trong tay hướng về phía người nọ truy kích mà đi.

Tốc độ của Hỏa hoàn hanh tới cực điểm, chỗ nó đi đến đều là mang theo một

mảng lớn hỏa mang, quả nhiên là vô cùng dọa người.

Thánh Hoàng đỉnh phong kia căn bản là trốn không kịp bị hỏa hoàn đánh ở trên người, thân thể lập tức bị trảm thành hai đoạn, một bãi máu lớn bắn ra khắp bốn phía.

Liệt Như ngọc thu hồi hỏa hoàn phát hiện rất nhiều người của Ngưu Trại bang đã trốn đến vô tung vô ảnh.

Nàng tức giận chà chà chân nói:

- Đáng chết, những lưu khấu này thật là không chịu nổi một kích, lại chạy trốn như vậy, bổn tiểu thư còn chưa có tận hứng đâu.

Liệt Như Ngọc có chút không cam lòng mà trở lại bên mọi người.

Trong những người này đã có mười một gã Thánh Hoàng vẫn lạc ở trong đại chiến vừa rồi.

Những người khác chỉ là bị thương một chút, cũng không chí mạng.

- Ha ha, không tệ không tệ, lần đại chiến đầu tiên của bổn tiểu thư, trảm sát mấy trăm lưu khấu, phần chiến tích này trở về nhất định phải để cho phụ thân cùng gia gia biết, bổn tiểu thư nhưng là rất mạnh đấy!

Liệt Như Ngọc giống như hài tử khoe khoang, rất là đắc ý cười nói.

Mấy người còn lại ở bên kia liên tục bày ra sắc mặt vui vẻ mà nói những lời cung kính.

CHỉ có Lăng Tiếu hết sức bất phẫn mà tự nói:

- Nữ nhân ngực lớn vô não!

Lăng Tiếu nói cũng không lớn tiếng, nhưng mà người ở tại tràng đều là cao thủ của cao thủ, đều là nghe được lời của Lăng Tiếu.

Liệt Như Ngọc giống như là mèo con bị giẫm phải đuôi, nhất thời hướng về phía Lăng Tiếu quang đến hai đại hung mang, phảng phất giống như lập tức muốn đem Lăng Tiếu bắn thành tàn phá khắp nơi.

- Ngươi nói cái gì, ngươi nói rõ ràng cho ta, bằng không không xong với ta!

Liệt Như Ngọc trong nháy mắt đi tới trước mặt Lăng Tiếu, chỉ lấy Lăng Tiếu quát lên.

Nàng còn là lần đầu tiên chiến đến thống khoái như vậy, lại còn bị tặc tử này mắng, nàng rất là tức giận!

Lăng Tiếu lần đầu bị nữ nhân chỉ vào mặt như vậy, nhất thời cũng nổi giận rồi, hắn phách khai thủ chưởng của Liệt Như Ngọc rồi quát to:

- Ta nói ngươi là nữ nhân ngực lớn vô não, ngươi có biết chúng ta vốn không có người nào chết hay không, liền bởi vì ngươi nhất thời vui thích mà làm hại bọn họ dâng mạng vì ngươi, chẳng lẽ ngươi một điểm cũng không cảm thấy khổ sở sao? Cho dù bọn họ là người làm thuê của thương minh, nhưng mà bọn họ cũng không có nghĩa vụ dâng mạng một cách vô ích a, thật là một nữ nhân bại não, sau này các ngươi đi đường của các ngươi, ta đi đường của ta, ta không muốn cùng đi chịu chết với một nữ nhân bại não, một chút thực lực này còn tjw cho mình là thiên hạ vô địch rồi, ta nhổ vào!

Lăng Tiếu nói đi liền đi, một điểm cũng không do dự.

Ai ngờ hắn còn chưa rời đi, Liệt Như Ngọc lại là hướng về phía hắn giết tới.

- Ta giết ngươi!

Liệt Như Ngọc giống như sư tử cái nổi giận, nàng hét lên một tiếng, song hoàn trong tay nhất thời xuất thủ hướng tới Lăng Tiếu.

Song hoàn ở trên không trung mang theo từng đạo quyển ảnh, càng có từng đạo hỏa diễm nóng bỏng hừng hực đả thương người.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một trận áp lực đáng sợ đánh đến, hắn phải từ chỗ cũ lướt đi né tránh công kích.

May mà tốc độ của hắn đủ nhanh, song hoàn kia chỉ là áp sát dưới chân hắn mà lướt qua, để cho hai chân của hắn cũng sản sinh ra một trận đau đớn vì nóng bỏng.

- Hôm nay ngươi hẳn phải chết, ta muốn để cho ngươi biết sự lợi hại của bổn tiểu thư!

Liệt Như Ngọc từ nhỏ đã bị người khác làm hư rồi, vẫn là lần đầu tiên bị mắng như vậy, nàng không chế song hoàn bay trở về, mười ngón tay càng không ngừng rung động, song hoàn như bị dẫn dắt không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu đan xen công kích.

Sưu sưu!

Hỏa hoàn công kích liên miên bất tuyệt, uy lực hết sức kinh người.

Lăng Tiếu chật vật mà không ngừng né tránh, mõi lần đều cùng song hỏa hoàn kia sát bên cạnh mà qua, thực sự là vô cùng nguy hiểm.

- Khinh người quá đáng!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, trong tay nhiều ra Kim Long Thương đối với hỏa hoàn kia ngăn trở lại.

Đinh đương!

Kim Long Thương là ngăn chặn được song hoàn, nhưng mà thân hình của Lăng Tiếu lại là trực tiếp bị bức lui mấy chục bước, hơn nữa trên Kim Long Thương cư nhiên xuất hiện vết rách.

Lăng Tiếu vô cùng sợ hãi vội vã thu lại Kim Long Thương, lại không tiếp tục liều mạng nữa, bằng không Kim Long Thương thật bị hủy.

- Là ngươi ép ta, chớ trách ta rồi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một câu, thân hình đột nhiên biến đổi, tốc độ lại lần nữa tăng lên, thân pháp của hắn trở nên phiêu hốt bất định, giống như là linh dương quải giác không thể tìm kiếm.

Liệt Như Ngọc đột nhiên mất đi bóng dáng của Lăng Tiếu, trên khuôn mặt lộ ra vẻ lạ lùng.

- Có muốn xuất thủ giáo huấn tiểu tử này một chút hay không?

Một gã đê cấp Thần Vương hướng về phía Liệt Vĩnh hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1782 - Nữ Nhân Ngực Lớn Vô Não! (1)

Liệt Vĩnh nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Quên đi, chuyện của người trẻ tuổi liền do bọn họ đi giải quyết đi!

Hắn trên miệng là nói như vậy, nhưng mà trong lòng lại thầm nghĩ:

- Tiểu nha đầu này cũng là nên ăn một chút khổ cực rồi, nếu không sớm muộn phải ăn thiệt thòi đấy!

Khi Liệt Như Ngọc lần nữa phát hiện ra Lăng Tiếu, hắn cư nhiên đã đến phía sau lưng nàng rồi.

Lăng Tiếu kinh quát lên:

- Chớ cho rằng ngươi là nữ nhi của minh chủ thì muốn làm gì cũng được!

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, Lăng Tiếu không chút khách khí ở trên cái mông của Liệt Như Ngọc nặng nề vỗ một cái.

Liệt Như Ngọc quái khiếu một tiếng, lập tức né tránh đi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hồng nhuận xấu hổ, trong mỹ mâu là hiện ra vẻ hung tợn.

Từng hoàn giao nhau!

Liệt Như Ngọc thu song hoàn về, hai bàn tay lần nữa run lên, hoàn ảnh đầy trời từng cái hướng tới Lăng Tiếu trùng kích qua.

Rất nhiều thần hoàn mang theo lực phá hoại đáng sợ trực tiếp tỏa định chỗ yếu hại của Lăng Tiếu.

Có thể thấy được hiện tại Liệt Như Ngọc là có bao nhiêu tức giận rồi!

Nàng lần đầu tiên bị một nam nhân trảo vào ngực, lần đầu tiên bị một nam nhân trách cứ, lại lần đầu tiên bị vỗ vào mông.

Ba lần xấu hổ này là cả đời nàng đều khó có thể quên được, nếu như không giết Lăng Tiếu, nàng sao có thể nuốt trôi được khẩu khí này.

Ở trước mặt Lăng Tiếu, hắn chỉ cảm thấy có vô số hỏa hoàn đã đem tất cả đường lui của hắn phong tỏa, nếu như bị bất kỳ một cái hỏa hoàn nào đánh trúng, chỉ sợ không chết cũng là mất nửa cái mạng, đây nhưng là thần khí chân chính a!

Lăng Tiếu không chút nghĩ ngợi, thân pháp ý cảnh đề thăng tới cực hạn, vô thanh vô tức né tránh những công kích này.

Oanh long oanh long!

Hết thảy sự vật ở phụ cận Lăng Tiếu đều là bị hoàn ảnh đánh thành phấn vụn, từng trận khói bụi, tảng đá bay tứ tung.

Liệt Như Ngọc giống như là phong bà tử, đem tất cả lực lượng tăng lên tới cực hạn, chiến lực kia lại so với Bán Thần Vương không kém bao nhiêu, nàng tỏa định Lăng Tiếu, duổi theo hắn mà công kích không chút lưu tình.

Lăng Tiếu đổ mồ hôi, hắn không nghĩ đến Liệt Như Ngọc bộc phát lên thực lực lại hung hãn như vậy, khiến cho hắn chỉ có thể né tránh.

Có vài lần thân thể của Lăng Tiếu bị năng lượng hỏa hoàn đánh vào bên

trong, nện đến thân thể hắn bay ra xa mấy trăm thước giống như đạn pháp, trong miệng liên tục hộc máu.

Còn may không phải là bị Hoàn thật đánh trúng, băng không cho dù thân thể của hắn cường đại cũng chỉ có một cái tử lộ rồi.

- Con mẹ nó, lại tiếp tục như vậy nữa thật bị nữ nhân ngực lớn vô não này đánh chết!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, sau vài lần chật vật né tránh, cuối cùng là hạ một cái quyết định.

Ở trong một cái sát na này phía sau lưng Lăng Tiếu lại một lần nữa bị oanh trúng, đại lượng tiên huyết ở sau lưng hắn chảy xuống.

- Ngươi chết đi cho ta!

Liệt Như Ngọc dường như là nhập ma, hét lên một tiếng, song hoàn trở lại trong tay, đồng thời hợp lại hướng về phái Lăng Tiếu đập tới.

- Muốn ta chết, ngươi cũng phải giao ra đại giá!

Lăng Tiếu quát lên một tiếng, một đạo Tam Phân Thần Chỉ hướng về phía Liệt Như Ngọc điểm tới.

Liệt Như Ngọc ý thức được lực lượng một chỉ này của Lăng Tiếu hết sức cường đại, vội vã thu hồi song hoàn đem chỉ mang kia đánh bạt ra ngoài.

Cho dù như thế nàng vẫn là bị lực lượng cường đại chấn đến lùi lại mấy chục thước.

Ngay lập tức thần hồn phân thân của Lăng Tiếu trong nháy mắt xuất hiện.

Tốc độc của thần hồn phân thân đề thăng tới cực điểm, chỉ ở trong nháy mắt đã đến trước mặt Liệt Như Ngọc, một tay đem song hoàn trong tay nàng đánh rơi, chân thân của hắn cũng lướt tới.

Đầu tiên là lợi dụng chân thân đem Liệt Như Ngọc đang kinh hoảng ôm lấy, thần hồn thì là không chút lưu tình vỗ mạnh một trận ở trên người nàng.

Ba ba!

- Ta đánh cho nữ nhân ngực lớn vô não như ngươi tỉnh lại, một chưởng này là ta thay cho ta đánh ngươi, ai bảo ngươi không phân tốt xấu muốn giết ta, ta dù là khách khanh chấp sự của thương minh các ngươi nhưng mà không phải là nô tài của các ngươi, một chưởng này là thay những huynh đệ vì ngươi mà chết, nếu không phải ngươi tự mình hành động thì bọn họ đã không chết, một chưởng này là thay mặt minh chủ quản giáo ngươi, minh chủ cho ngươi vô số quang hoàn, không phải là để ngươi điêu ngoa tùy hứng, không phải là muốn ngươi có tính tình này...

Lăng Tiếu vừa đánh vừa tức tối mà nói.

Liệt Như Ngọc mất đi song hoàn, thân thể lại bị chân thân của Lăng Tiếu gắt gao ôm lấy, để cho nàng vùng vẫy không được, mà hỏa diễm nàng bộc phát ra đối với hắn thật giống như một điểm tác dụng cũng không có, đây để cho nàng cực kỳ kinh hãi, cho là Lăng Tiếu sẽ giết nàng.

Nhưng mà lúc Lăng Tiếu nặng nề đánh vào mông nàng, một cỗ cảm giác vừa đau vừa thẹn đột nhiên hiện lên.

Liên tục bị hắn vỗ mấy cái, nàng phát hiện thân thể của mình toàn bộ tê dại lên, một loại cảm giác trước nay chưa từng có hiện lên trong lòng.

Vừa nghe Lăng Tiếu giận mắng, lại càng để cho nàng ủy khuất vô cùng, trên

khuôn mặt là không nhịn được mà rơi xuống hai đạo lệ thủy, nàng gào thét mà khóc rống lên.

- Đánh a, ngươi đánh đi, có bản lĩnh ngươi liền đánh chết ta!

Liệt Như Ngọc phóng thanh mà nói.

Lúc này Liệt Vĩnh cuối cùng là xem không được nữa rồi, thân hình lướt qua quát lên:

- Đủ rồi!

Tiếp theo hắn cường hành đem chân thân cùng thần hồn của Lăng Tiếu ném bay ra ngoài.

Oanh long!

Chân thân cùng thần hồn của Lăng Tiếu nặng nề đập vào trên sơn lĩnh, đánh đến sơn lĩnh kia đều lõm vào hơn phân nửa, có thể thấy Liệt Vĩnh đúng là không còn lưu tình rồi.

- Tiểu thư ngươi không sao chứ?

Liệt Vĩnh nhìn Liệt Như Ngọc đang khóc rống lên hỏi.

Hắn vẫn là lần đầu tiên thấy vị tiểu thư này ủy khuất khổ sở như vậy, trong lòng thầm mắng:

- TIểu tử thúi này lại lại tàn nhẫn như vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi dễ nhìn.

Ô ô!

Liệt Như Ngọc vẫn khóc lớn lên, không ngó ngàng tới Liệt Vĩnh.

Liệt Vĩnh không biết làm như thế nào, hắn lại là người không biết an ủi, ánh mắt hướng về phía Lăng Tiếu nhìn tới cao giọng nói:

- Ta đi giết tiểu tử kia, thay tiểu thư thổ ra ngụm ác khí này!

Nói xong hắn liền muốn hướng về phía Lăng Tiếu lướt qua.

- Trở về!

Liệt Như Ngọc gọi lại nói.

Liệt Vĩnh định trụ thân thể nói:

- Tiểu thư có gì phân phó, nếu không ta bắt tiểu tử này lại để cho ngươi phát lạc, đảm bảo hắn sẽ không phản kháng.

Liệt Như Ngọc không đáp mà lại nói:

- Vĩnh thúc ta... Ta có phải là rất vô lý náo loạn hay không, có phải là rất tùy hứng không chịu nổi hay không, là nữ nhân hung... Hung ác không đoái hoài tới sống chết của người khác hay không?

Liệt Như Ngọc lê hoa đái vũ mà khóc hỏi, nhìn đến là vô cùng đáng thương động lòng người.

Liệt Vĩnh theo bản năng lắc lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không phải rồi, tiểu thư xinh đẹp vô song, ôn nhu thiện lương, làm việc hợp lòng người, quan ái thuộc hạ, là tiểu thư tốt khó có được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1783 - Nữ Nhân Ngực Lớn Vô Não! (2)

- Không nghĩ tới tên khốn này nhìn thì lạnh lùng, công phu vỗ mông ngựa cư nhiên rất có nghề!

Chân thân Lăng Tiếu cùng thần hồn lần nữa dung hợp, ở trong lòng khinh bỉ nói.

Bất quá hắn tạm thời không dám trốn, mà là toàn lực liệu thương.

Nhân gia có Thần Vương tại tràng, thật muốn giết hắn, hắn căn bản không thể nào thoát được.

- Vậy hắn vì cái gì mà mắng ta như vậy, ta vì cái gì mà cảm thấy hắn nói cũng có đạo lý, vừa mới rồi nếu không phải ta vọng động, có Liệt Tịch trưởng lão bảo hộ, bọn họ sẽ không phải chết rồi, là ta làm sai rồi, ô....

Liệt Như Ngọc lên tiếng khóc nói.

Nàng không phải là người ngu xuẩn, nàng chỉ là có một chút tùy hứng mà thôi, sau khi bị Lăng Tiếu mắng một phen, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút chính mình lúc trước vọng động, cảm thấy chính mình thật giống như làm sai rồi.

- Kỳ thật... Kỳ thật hắn nói cũng có chút đúng, nhưng cũng không phải là đúng toàn bộ, tiểu thư không cần để ở trong lòng, bọn họ là người của thương minh, vì thương minh bán mạng cũng là bình thường.

Liệt Vĩnh nói.

- Vậy ngươi nói ta nên làm như thế nào, dĩ vãng gia gia cũng không để ta chiến đấu với người khác, nói thực lực của ta không đủ cường đại, không đủ để tự vệ, nhưng mà ta thật muốn biết chính mình rốt cuộc mạnh bao nhiêu, ta cũng có năng lực giết địch đấy!

Liệt Như Ngọc giải thích nói.

Nàng càng không ngừng khóc, tựa hồ muốn một lần đem suy nghĩ trong lòng phát tiết ra.

Liệt Vĩnh làm sao hiểu được tâm tư của nữ hài tử, cả đời hắn đều dùng ở trên tu luyện mà chưa từng lấy vợ.

Mặc dù hắn một mực đi theo bên cạnh tiểu thư, nhưng mà hắn thật không biết tâm tư suy nghĩ của nàng.

Dưới vạn bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đem ánh mắt quăng đến trên người Lăng Tiếu tựa như đang nói:

- Ngươi làm ra họa thì chính mình đến giải quyết, bằng không ta liền giải quyết ngươi.

Lăng Tiếu ở dưới ánh mắt cưỡng bức của Liệt Vĩnh, ở dưới vạn bất đắc dĩ mà bay tới.

Liệt Vĩnh hướng về phía những người khác phất phất tay, toàn bộ lui ra, để cho giữa thiên địa này chỉ còn lại một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay lộ ra vẻ ngượng ngùng nói:

- Ách... cái kia, đừng khóc nữa có được hay không!

Liệt Như Ngọc quay người sang một bên không ngó ngàng tới Lăng Tiếu, tiếp theo khóc lên, hai mắt đều đỏ hồng, nhìn đến rất đáng thương.

- Đại tiểu thư, ta van xin ngươi, đừng khóc nữa có được hay không, nếu không người khác còn cho là ta khi phụ ngươi!

Lăng Tiếu cầu khẩn nói.

Hắn hiện đang hồi tưởng lại chính mình mới vừa rồi là quá tức giận rồi, tốt xấu gì mình cũng là nam nhân, làm sao lại chấp nhặt với thiên kim đại tiểu thư người ta chứ.

Bây giờ thì tốt rồi, còn phải do chính mình phí miệng lưỡi an ủi.

Tuy nói hắn làm người thiện lương một chút, đẹp trai một chút, thuần khiết một chút... Nhưng mà cũng không biết cách an ủi đại tiểu thư điêu ngoa a!

Phải biết rằng bình thường đều là nữ nhân an ủi hắn a!

Lăng Tiếu càng là khuyên bảo, Liệt Như Ngọc ngược lại càng khóc lớn thêm, giống như chỉ muốn khóc đến thiên băng địa liệt, nước tràn vỡ đê.

Lăng Tiếu chịu không được, đây tuyệt đối là lực sát thương cường đại nhất của nữ nhân, để cho hắn căn bản không thể nào chống đỡ a!

- Đại tiểu thư ta van ngươi đừng khóc nữa có được hay không, vừa mới rồi là cái miệng xấu của ta không nên giáo huấn ngươi, không nên đánh ngươi, nếu không thì ngươi đánh ta một trận để trút giận đi?

- Đừng như vậy a, ngươi không muốn đánh ta sao? Vậy ngươi nói một cái điều kiện, chỉ cần ta làm được thì tùy tiện sẽ làm tốt cho ngươi, nhân gia còn là xử nam a!

- Này này, ta nói đủ rồi nha, lại như vậy nữa... Như vậy nữa ta nhưng là không quản ngươi rồi.

Ở trong lòng Liệt Như Ngọc phức tạp a!

Không biết vì cái gì mà nàng liền muốn nhìn thấy boojd ạng lo lắng của Lăng Tiếu, phảng phất tất cả ủy khuất của nàng cũng ở lúc này từng điểm tiêu tán mất.

Nàng hồi tưởng bộ dạng tiêu sái của Lăng Tiếu lúc đoạt kim xoa, lại nghĩ tới hắn mấy ngày gần đây giả trang dáng vẻ thiếu gia hoàn khố, lại một khắc kia mắng nàng, nàng phát hiện ra nam nhân này trừ háo sắc một chút, đáng ghét một chút, thực lực yếu một chút ra, vẫn là có một chút ưu điểm, ít nhất lúc an ủi người thì vụng về, có chút khả ái!

Nếu là Lăng Tiếu nghe được lời này của nàng, lập tức sẽ mãnh liệt phản đối:

- Bé con, lời của ngươi đều nói ngược rồi!

Lăng Tiếu liên tục an ủi nửa cái thời thần, nước miếng đều nói đến sạch rồi, nhưng mà Liệt Như Ngọc lại một mực khóc lóc.

Lúc này hắn phiền não đến đỉnh điểm rồi!

- Đủ rồi, lại khóc nữa thì ta đánh mông ngươi!

Lăng Tiếu tức giận mà hét lớn.

Lúc này quả nhiên có hiệu quả rồi, Liệt Như Ngọc lập tức ngừng khóc, hơn nữa hai bàn tay che lấy cái mông sợ Lăng Tiếu lần nữa xuất thủ.

- Ngươi người này... Làm sao một điểm thương hương tiếc ngọc cũng không

biết!

Liệt Như Ngọc khí phẫn mà trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu thấy Liệt Như Ngọc ngừng khóc, lập tức nói ngay:

- Bây giờ ngươi là nam nhân có được hay không!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Tốt lắm, ta thừa nhận vừa mới đánh ngươi là ta không đúng, ngươi muốn xử trí như thế nào cứ việc nói, nhưng mà muốn giết ta, ta cũng sẽ không để ngươi tốt đâu!

Lăng Tiếu cũng không muốn cùng Lăng Tiếu phát điên nữa, lập tức thanh minh nói.

Liệt Như Ngọc nắm chặt song quyền trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, cuối cùng mỹ mâu lại hóa xuất ra vụ thủy, nhìn dáng vẻ kia lại giống như muốn khóc.

Lăng Tiếu lập tức làm bộ dạng đầu hàng nói:

- Tốt lắm tốt lắm, muốn giết muốn đánh tất nghe lời ngươi!

Nói xong, Lăng Tiếu nhắm mắt lại, một bộ dáng vẻ mặc cho người hành động.

Bỗng dưng Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một trận thanh hương xộc vào mũi, tim của hắn nhất thời lạnh một nửa, hắn kêu rên nói:

- Hôm nay ngươi làm bẩn trong sạch của ta, ngày sau ta lấy mặt mũi nào để nhìn người ta đây!

Đang lúc Lăng Tiếu còn nghĩ đến loại khả năng này, chỉ cảm thấy trên tay truyền tới một trận đau đớn.

Nguyên lai Liệt Như Ngọc cũng không phải là muốn bá vương ngạnh thương cung, mà là dùng răng hung hăng cắn lên cánh tay của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu để cho Liệt Như Ngọc tiết giận, cũng không có vận khí, liền tùy nàng cắn lấy, trên cánh tay chảy ra từng trận kim sắc huyết dịch.

Một lúc lâu sau, Liệt Như Ngọc khẽ xấu hổ mà đỏ mặt, nhả ra khỏi cánh tay của Lăng Tiếu, nàng thật không nghĩ đến chính mình lại làm ra chuyện trẻ con như vậy, mà không phải là đem hắn một chiêu đánh chết.

- Ngươi thuộc loài chó hay là thuộc loài sói, cắn đến thật là ác độc!

Lăng Tiếu sờ sờ miệng vết thương nói.

Liệt Như Ngọc tức giận nói:

- Ta thuộc loài hổ, cắn chết tặc tử nhà ngươi!

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nhẹ thở dài một hơi nói:

- Lần đó là hiểu lầm, là nhiệm vụ mà Phó quán chủ để ta đi làm, quên đi, có nói ngươi cũng không hiểu, chúng ta cùng hội hợp với đám người Vĩnh trưởng lão đi.

- Này, ngươi... Ngươi chờ một chút!

Liệt Như Ngọc gọi Lăng Tiếu lại nói.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1784 - Lời Của Bé Con Ngươi Đều Nói Ngược Rồi! (1)

- Đại tiểu thư, ngươi có thể gọi ta là Lăng Tiếu, Lăng trong Lăng Tiếu, Tiếu trong Lăng Tiếu, cảm ơn!

Lăng Tiếu cường điệu nói.

- Phốc phốc!

Liệt Như Ngọc nghe được Lăng Tiếu giải thích như vậy không nhịn được cười, khuôn mặt mỹ nam tử kia hiện ra phong thái mê nhân.

Liệt Như Ngọc tự biết chính mình thất thố vội vàng thu liễm nụ cười, tiếp theo lại nói:

- Ngươi... Ngươi có thể lưu lại nói với ta một chút hay không, ta... Ta có phải là làm sai rồi hay không?

Lăng Tiếu không nghĩ đến Liệt Như Ngọc lại chịu thừa nhận sai lầm của mình, đây cũng không phải là tính cách của đại tiểu thư a!

- Đây... Kỳ thật cũng không làm sai quá nhiều!

Lăng Tiếu cũng không muốn lại nói bé con này là ngực lớn vô não rồi.

- Vậy còn là có lỗi rồi!

Liệt Như Ngọc lộ ra vẻ ủy khuất nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ta biết ngươi nói cũng đúng, là do ta tùy hứng làm hại bọn họ mất mạng, xin... Xin lỗi!

Lăng Tiếu than thở nói:

- Lời này ngươi đi nói với những huynh đệ đã chết đi!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Hi vọng ngươi sau này làm bất cứ chuyện gì cũng phải suy nghĩ tới chính mình, đồng thời cũng phải nghĩ đến người ở bên cạnh mình, như vậy không chỉ có thể để nhiều người vì thương minh mà bán mạng, cũng có thể giữ lại thực lực càng mạnh hơn.

Nói xong Lăng Tiếu lại không muốn cùng nàng khai đạo tiếp, hướng về phía trước bay lướt tới.

Liệt Như Ngọc tử tế nghiền ngẫm ý tứ của những lời này, nhìn lại thân ảnh đang phi hành của hắn không khỏi có chút si ngốc rồi.

Đến phía trước, đám người Liệt Vĩnh đang chờ đợi.

- Vĩnh trưởng lão, ta đánh đại tiểu thư, việc này là lỗi của ta, muốn trừng phạt như thế nào ta cũng nhận!

Lăng Tiếu lập tức đối với Liệt Vĩnh lên tiếng nói.

Bây giờ trốn cũng là vô dụng rồi, vậy không bằng trực tiếp tận tâm trách nhiệm tốt lắm.

- Ngươi cái tiểu tử này xác thật đáng phạt, bất quá... Vừa rồi tiểu thư không phải là đã phạt ngươi sao?

Liệt Vĩnh lộ ra một nụ cười mỉm khó gặp nói.

Tình huống bên phía Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc vừa mới rồi thì hắn nhưng là rõ như lòng bàn tay, tự nhiên biết chuyện này đến đây coi như xong, hơn nữa hắn còn phải cảm tạ Lăng Tiếu để Liệt Như Ngọc hiểu được càng nhiều đạo lý.

- Tiểu tử này dù là đã chiếm tiện nghi của tiểu thư, nhưng mà cũng để cho tiểu thư hiểu được càng nhiều đạo lý, vậy một lần này coi như là hòa nhau đi, bất quá... Tiểu tử này lại ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn rồi, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, ngược lại là cùng tiểu thư trai tài gái sắc, đáng tiếc....

Liệt Vĩnh ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Lúc này Liệt Như Ngọc đã đi lại đây rồi.

Trên khuôn mặt nàng đã nhìn không ra nửa điểm bộ dạng khóc lóc, ngược lại có ưu thương nhàn nhạt.

- Vĩnh thúc, xin lõi, là ta hại những người kia!

Liệt Như Ngọc rất là chân thành nói với Liệt Vĩnh.

Liệt Vĩnh lộ ra vẻ hân thưởng nói:

- Đây cũng không phải hoàn toàn là lỗi của ngươi, là chúng ta không nghĩ tới Kỷ Thanh kia lại là người của Ngưu Trai bang, bất quá bọn họ muốn đánh chủ ý lên chúng ta vẫn còn chưa đủ tư cách.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá chuyến này cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất cũng

biết được một chút đồ của giao dịch chợ đen.

Lăng Tiếu ở một bên lạ lùng nói:

- Vĩnh trưởng lão có phát hiện gì?

Người của Ngưu Trại bang chết thì đã chết, trốn thì cũng trốn rồi, nhưng mà không luau lại đầu mối gì a!

Liệt Vĩnh lộ ra một đạo lệ mang nói:

- Tự nhiên là dùng Sưu Hồn pháp tìm ra được, giao dịch chợ đen xác thực có hạn chế số người, nhưng mà lại không có quá mức phức tạp, chỉ cần có lệnh bài này là được!

Nói xong, trong tay Liệt Vĩnh đã nhiều ra một khối lệnh bài cổ quái, rất hiển nhiên là những thứ trong tay Thần Vương bị hắn giết chết đoạt đến.

- Sưu Hồn pháp?

Lăng Tiếu có chút kinh hãi.

Nghe được danh xưng này cũng biết là một loại thủ đoạn tương đối quỷ dị rồi.

- Vậy Vĩnh trưởng lão khẳng định có tính toán rồi?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ừ, vẫn theo như thuyết pháp trước kia của ngươi đi, trước tiến vào bên trong chợ đen, đến lúc đó còn phải nghĩ biện pháp tìm được người của Thị Huyết lưu khấu.

Liệt Vĩnh nói.

Lăng Tiếu trầm ngâm một chút nói:

- Kỳ thật ta bây giờ nghĩ tới một cái biện pháp tốt hơn, có lẽ thật có thể đem người của Thị Huyết lưu khấu tìm đến.

- A, có biện pháp gì? Ngươi nói một chút xem!

Liệt Vĩnh lạ lùng nói.

Những người khác cũng là một bộ muốn hỏi nhìn tới Lăng Tiếu, nghe một chút hắn có cái kiến nghị gì tốt.

Tiếp theo Lăng Tiếu nói:

- Ta không biết bên trong minh mất đi cái gì, nhưng mà có thể khẳng định tuyệt đối là thần vật nhất đẳng rồi, mà tiến vào bên trong chợ đen thì người nào cũng muốn mua thứ mình cần, chỉ là phương diện giá cả của giao dịch chợ đen khẳng định nếu so với phách mại hội ở bên ngoài phải thấp hơn một chút, bằng không khó có thể dễ dàng giao dịch đi?

Đám người Liệt Vĩnh gật gật đầu, rất hiển nhiên là tán đồng lời nói của Lăng Tiếu.

Liệt Vĩnh nói:

- Đây lại nên làm như thế nào đây?

- Chỗ mấu chốt chính là ở đây, chỉ cần chúng ta ra giá thu mua một nhóm hàng hóa mà thương minh bị mất, ta nghĩ người của Thị Huyết khẳng định sẽ động tâm, bọn họ cũng sẽ không đi theo con đường bán đấu giá rồi, đến lúc

đó chúng ta có thể trực tiếp gặp mặt bọn họ, ta nghĩ bọn họ chắc chắn sẽ không cự tuyệt, đến lúc đó liền nhìn vào Vĩnh trưởng lão làm sao xuất ra thủ cước đối với bọn họ, sau đó liền tìm được hang ổ của bọn họ rồi, bất quá nói đi cũng phải nói lại, những lưu khấu như bọn họ là không giảng chữ tín nhất, có lẽ bọn họ bán hàng cho chúng ta, quay về lại cướp hàng hóa của chúng ta!

Lăng Tiếu phân tích nói.

Đám người Liệt Vĩnh, Liệt Tịch hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu sẽ nghĩ ra chủ ý như thế.

Bọ họ còn chưa nói chuyện, Liệt Như Ngọc ở một bên lại là kinh hô:

-... Lăng Tiếu nói cũng không sai, đây là kiến nghị tốt, chỉ cần bọn họ xuất hiện, để cho bọn họ lưu lại dấu vết, đến lúc đó lại báo cho phụ thân dẫn quân đến diệt sạch bọ họ.

Liệt Vĩnh cũng là gật gật đầu phụ họa nói:

- Ừ, chủ ý này không tệ, nhưng mà thế này rõ ràng là ra mặt đi mua, bọn họ có thể hoài nghi hay không?

Lăng Tiếu cười nói:

- Cái này có thể yên tâm, sơn nhân tự có diệu kế, tuyệt đối có thể để cho bọn họ bị bán đi còn phải thay chúng ta đếm tiền nữa.

Lăng Tiếu nhưng không chỉ là thiên phú tu luyện kinh người, trí tuệ cũng là không kém so với Huyền Diệu, chỉ là lúc bình thường không thích động não nhiều mà thôi.

- Tốt, nếu quả thật có thể đoạt về những thứ bị mất, lại có thể diệt được Thị

Huyết lưu khấu, ngươi liền lập công đầu!

Liệt Vĩnh nói.

Cách giao dịch chợ đen còn có mấy ngày, đám người Lăng Tiếu đi tìm dong binh hỏi cũng không có phát hiện được hạ lạc của Cuồng Tăng.

Ngược lại là nghe được Xà Nghĩa môn cũng đang tìm Cuồng Tăng, lập tức âm thầm trở nên lưu ý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1785 - Lời Của Bé Con Ngươi Đều Nói Ngược Rồi! (2)

Ngàn vạn lần không thể để cho Xà Nghĩa môn biết hắn có bất kỳ quan hệ nào với Cuồng Tăng, bằng không nhân gia trước tiên liền đối phó hắn.

Thuận theo giao dịch chợ đen càng lúc càng gần, Lăng Tiếu ở dưới vạn bất đắc dĩ trước tiên đặt xuống chuyện tìm kiếm, phải trước thay Liệt Viêm thương minh làm tột một chuyện khác mới được.

Bất quá ở trước lúc này Lăng Tiếu lại là tiến vào bế quan trong chốc lát.

Kể từ sau khi thu được lực lượng của mẫu thai, hắn thành tựu thần hồn, hơn nữa lực lượng nhanh chóng tăng lên đến trung cấp Thánh Hoàng.

Hắn thành tựu trung cấp Thánh Hoàng đến nay đã là gần hai năm rồi.

Trong đó có một đoạn thời gian là ở bên trong yếu tắc Thiên vực, mà đại bộ phận thời gian thì là ở trong Thiên vực, thiên địa linh khí cùng lực lượng bổn nguyên ở chỗ này không phải là những nơi khác có thể so sánh được.

Mà Lăng Tiếu có sự giúp đỡ của tam đại dị vật cùng thần hồn, cho dù không tĩnh tu, lực lượng mà hắn hấp thu được tuyệt đối không phải là người khác có thể nghĩ.

Trong hoàn cảnh ưu việt như thế, Lăng Tiếu đã đem lực lượng tích lũy đến trung cấp Thánh Hoàng hậu kỳ rồi, cách trung kỳ đỉnh phong chỉ thiếu một bước xa nữa.

Vốn Lăng Tiếu muốn tích lũy đến đỉnh phong, lại nghĩ biện pháp tiến một

giai, chỉ là thời gian này còn có thể cần ước chừng một năm.

Thời gian này đối với người khác mà nói đã là cực nhanh rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu cảm thấy ở chỗ này cần cẩn thận, không đạt tới cảnh giới Thần Vương chân chính, thật sự là mạng nhỏ tùy thời khó bảo toàn.

Cho nên hắn quyết định trước phục dụng khỏa Nguyên Tâm quả này, tăng lên một giai rồi lại nói.

Hắn vốn định tự hành đột phá đến cao cấp Thánh Hoàng, lại mượn Nguyên Tâm quả nhất cử đột phá đến Thánh Hoàng đỉnh phong.

Bây giờ kế hoạch là phải thay đổi rồi.

Bởi vì hắn không biết bên trong chợ đen sẽ phát sinh chuyện gì, nếu thật xảy ra chuyện gì, mình cũng nhiều hơn một phần thực lực để bảo vệ tính mạng.

Sau khi Lăng Tiếu điều tiết tốt hết thảy trạng thái, liền đem Nguyên Tâm quả nuốt chửng xuống.

Nguyên Tâm quả là Sơ cấp Thần dược ba vạn năm, nó ẩn chứ lấy lực lượng tinh thuần vô thuộc tính, đố với Thần Vương mà nói là một loại bổ phẩm cực đại.

Lăng Tiếu vừa mới nuốt chửng xuống, một cỗ năng lượng mênh mông thuần khiết chảy đến tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng của hắn, mỗi một chỗ cơ năng giống như là trong ánh mặt trời tắm mình dưới mưa, cảm giác đó để cho người ta cảm thấy mỹ diệu cực kỳ.

Cùng lúc đó, đại bộ phận lực lượng từ trong kinh mạch của Lăng Tiếu hướng về phía ngũ thải đan điền của hắn trùng kích mà vào.

Lăng Tiếu không dám chậm trễ, lập tức vận khởi lên thần quyết đem cỗ lực lượng này bắt đầu tiêu hóa.

Thuận theo đan điền của hắn dần dần lớn lên, thực lực của Lăng Tiếu cũng bắt đầu từng bước kéo lên.

Cũng ở lúc này, thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu cư nhiên cũng ở trong thức hải cướp đoạt thức ăn, đem lực lượng bổn nguyên của Nguyên Tâm quả kia hấp thu tiến vào trong thức hải, tăng cường lực lượng của nó.

Thần hồn cùng đan điền đồng thời hấp thu lực lượng, giữa hai người dần dần tạo thành kiều lương nào đó, đáng tiếc chỉ là như ẩn như hiện, để Lăng Tiếu không thể phát hiện đây là tình huống gì, chỉ biết đây là tuân theo khẩu quyết của Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Cổ Hoàng thần công mà vận hành, nghĩ đến cũng sẽ không xuất hiện sai lầm gì.

Lực lượng của Nguyên Tâm quả quả nhiên không hổ là bổn nguyên Thần quả mà Thần Vương cũng muốn hấp thu, khí thế của Lăng Tiếu lại rất nhanh đạt tới trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, chỉ kém một chân bước vào là có thể chân chính thành tựu cao cấp Thánh Hoàng rồi.

Lăng Tiếu biết đây là một bước mấu chốt, lập tức vận khởi lên tất cả lá bài tẩy, đem thiên địa linh khí cùng bổn nguyên lực lượng của phương viên mấy vạn dặm đều tập quyển lại đây.

Ở bên ngoài chỗ của hắn, mấy người nhìn thấy lực lượng mênh mông bị Lăng Tiếu tụ tập lại đều là ra vài phần lạ lùng, nhất là những Thánh Hoàng kia lại càng kinh ngạc.

Bọn họ cảm giác được Lăng Tiếu giống như không phải là đang đột phá cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng, lực lượng càng giống như là muốn đột phá cảnh giới Bán Thần Vương, đơn giản là kinh khủng vô cùng.

- Tiểu tử này rốt cuộc là đang đột phá cảnh giới gì a, lại có thể dẫn dắt đến nhiều năng lượng như vậy?

Trung cấp Thần Vương Liệt Tịch chặc lưỡi nói.

Nhớ lúc trước hắn đột phá bất kỳ một giai đoạn nào của Thánh Hoàng, cũng không thể đem đến nhiều thiên địa linh khí cùng lực lượng bổn nguyên như vậy!

- Kim, Mộc, Thủy, hỏa, Phong, năm loại thuộc tính, ngũ hành đồng tu, tiểu tử này thật là biến thái, hơn nữa còn chưa đến trăm tuổi, khó trách cũng có thể chống lại Hỏa Thần chi thể của đại tiểu thư, bất quá tiểu tử này không thể luận theo lẽ thường, hắn đã ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn rồi, đúng là một tôn yêu nghiệt, nếu như là đệ tử của thương minh chúng ta, vậy tương lai là ở trong hàng ngũ Thiên Thần Vương tuyệt đối có một chỗ của hắn!

Trong mắt của Liệt Vĩnh phát tán ra quang thải hâm mộ nói.

- Sư huynh vì sao lại nói như vậy? Hắn đã ngưng tụ thành huyết nhục thần hồn rồi, tiến thêm một bước chính là thành tựu cảnh giới Thần Vương, bên trong minh vì sao không thu đệ tử như vậy?

Liệt Tịch có chút không rõ mà hỏi.

Liệt Như Ngọc cũng không hiểu nói:

- Đúng a, Lăng Tiếu nhìn thì đáng ghét một chút, nhưng mà hắn còn có một chút bản lĩnh, tại sao tỷ tỷ lại để hắn làm khách khanh chấp sự? Trở về ta để cho gia gia miễn cưỡng thu hắn làm đồ đệ thì tốt rồi!

- Đổi thành người khác, nếu là lão gia tử thu tiểu tử này làm đồ đệ, đó là phúc khí mấy đời của hắn tu được, nhưng mà hết lần này tới lần khác tiểu tử

này là chúng ta tạm thời không có biện pháp làm gì được!

Liệt Vĩnh lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Lúc này Liệt Tịch tựa hồ nghĩ tới điều gì:

- Chẳng lẽ hắn là... là cùng với người của tộc kia có liên quan?

- Không sai, hắn hẳn là hậu duệ của tộc kia, chỉ là còn chưa nhận tổ quy tông đi, sự cường đại của tộc kia không phải là chúng ta có thể tưởng tượng được, chỉ sợ lão gia tử cũng phải úy kỵ ba phần!

Liệt Vĩnh than thở nói.

- Vĩnh thúc, Tịch thúc, các nới nói đến tộc kia a, cũng không đem lời nói cho rõ ràng!

Liệt Như Ngọc có chút lo lắng mà thúc giục.

- Chủng tộc cường đại nhất bên trong Thiên Long địa vực chugns ta!

Liệt Vĩnh nói.

Trong mỹ mâu của Liệt Như Ngọc thấu ra vẻ lạ lùng nói:

- Là Kim tộc!

- Không sai, bằng không yêu nghiệt như vậy tại sao thương minh chúng ta có thể bỏ qua được, thật là đáng tiếc!

Liệt Vĩnh than thở nói.

Đúng lúc này, linh khí của phương thiên địa kia trở nên nồng đậm vài phần, giống như tạo thành một cơn lốc linh khí đem chỗ đột phá của Lăng Tiếu tầng tầng bao trùm lại.

Nhưng mà không bao lâu sau linh khí lại toàn bộ tiêu tan, mà bên trong lại không có truyền tới động tĩnh đột phá của Lăng Tiếu.

Đây để cho mọi người đặc biệt kinh ngạc!

Bọn họ đều là biết công hiệu của Nguyên Tâm thần quả, cho dù là không cần đến thiên địa linh khí ở chỗ này, người bình thường cũng đủ để đột phá một cấp rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1786 - Nguyên Tâm Quả Nhỏ Một Chút. (1)

- Chẳng lẽ đã xảy ra sự cố gì?

Tất cả mọi người lướt qua một cái ý niệm.

Nhưng mà khi thấy Lăng Tiếu bình yên vô sự đi ra, tất cả mọi người đều thở ra một hơi.

Chỉ là mấy đại Tàn Báo nhìn một cái liền nhìn thấy tu vi của Lăng Tiếu chỉ là trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, cũng không đột phá đến cao cấp Thánh Hoàng.

- Ngươi lại không đột phá? Đây là vì sao?

Liệt Như Ngọc không nhịn được mà hỏi.

Những người khác cũng là một bộ mặt tò mò nhìn Lăng Tiếu, bọn họ đều không rõ đây là có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ Lăng Tiếu nội tình thâm hậu nhưng mà một trái thần quả này bất kể như thế nào đều đầy đủ cho hắn lại tiến một cấp mới đúng a!

Lăng Tiếu buông buông tay nói:

- Ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì, có thể là Nguyên Tâm thần quả này nhỏ một chút, năng lượng chưa đủ đi!

Thần sắc của mọi người đều lộ ra vẻ cổ quái.

Tên choáng đầu này lại nói Nguyên Tâm thần quả nhỏ một chút!

Những Thánh Hoàng kia cơ hồ đều muốn đấm ngực mắng to rồi, những trái cây này đều là không xê xích chút nào có biết hay không, hơn nữa năng lượng đều cường đại như nhau, bằng không làm sao sẽ là thần quả mà Thần Vương đều muốn dùng.

- Không thể nào, lúc đó ta hấp thu một khỏa trực tiếp từ đê cấp Thánh Hoàng đạt tới cảnh giới trung cấp Thánh Hoàng trung thành.

Liệt Như Ngọc không rõ mà ước chừng nói.

Lăng Tiếu không nghĩ tới bé con này bây giờ lại dễ nói với hắn như thế, cũng là có chút kinh ngạc.

Liệt Như Ngọc nhìn ánh mắt của Lăng Tiếu, trên khuôn mặt nổi lên vài phần hồng nhuận xấu hổ:

- Nhân gia nói chính là sự thật a!

Nói xong, nàng quay mặt đi không dám nhìn Lăng Tiếu, không biết vì sao nàng cảm thấy mắt mắt của Lăng Tiếu sắc sắc, để cho nàng cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nếu như là đổi lại lúc trước, nàng nhất định phải móc xuống tặc nhãn này của Lăng Tiếu rồi, nhưng mà bây giờ lại là không sinh ra nửa điểm vọng động tức giận.

- Tặc tử đáng giận, không quản hắn có chút bản lĩnh gì, bổn tiểu thư nhưng là làm sao sẽ sợ hắn chứ!

Liệt Như Ngọc ở trong lòng thầm mắng nói.

Nàng cũng không ý thức được một loại tình tố nho nhỏ từ từ ở trong trái tim nàng càng thêm mở rộng.

- Không phải là Nguyên Tâm quả quá nhỏ, mà là năng lượng của nó không đủ chống đỡ để cho ngươi đột phá đi!

Liệt Vĩnh nói.

Lăng Tiếu vỗ vỗ sau đầu cười nói:

- Cái này cũng bị ngươi nhìn ra, Vĩnh trưởng lão thật là tuệ nhãn như đuốc, không bằng... Không bằng Vĩnh trưởng lão lại cho ta mượn một khỏa Nguyên Tâm quả, tin tưởng lần này nhất định có thể đột phá rồi.

Xác thật, lực lượng của Nguyên Tâm quả rất mênh mông, để cho Lăng Tiếu được lợi không ít.

Nhưng mà đang lúc Lăng Tiếu muốn đột phá thì thần hồn lại là sinh sinh đem lực lượng của Nguyên Tâm quả hấp thu hơn phân nửa, để cho lực lượng của Nguyên Tâm quả giảm đi một nửa rồi.

Cuối cùng hắn phải mượn linh khí trong thiên địa đến trùng quan.

Đáng tiếc liên tục trùng kích vài lần cũng là bất lực trở về.

Lăng Tiếu không thể không để xuống trùng quan.

Đương nhiên, thu hoạch của hắn nhưng không dừng lại ở trung cấp Thánh Hoàng đỉnh phong, lực lượng thần hồn của hắn cũng nhận được tăng trưởng không nhỏ.

Sau lần tăng trưởng này, Lăng Tiếu có thể rõ ràng cảm giác được lực chiến

đấu của thần hồn phân thân hẳn không kém so với Bán Thần Vương bình thường rồi, so với lúc trước không chỉ cường đại hơn gấp hai lần.

Liệt Vĩnh lắc lắc đầu nói:

- Cho dù lại cho ngươi một khỏa Nguyên Tâm quả, cũng sẽ không để cho ngươi lại đột phá một giai được, Thần quả này nhưng chỉ là lần đầu tiên phục dụng mới có hiệu quả tốt nhất, phục dụng lần thứ hai liền sẽ giảm đi một nửa rồi.

Bất quá hắn dù là nói như vậy nhưng trong tay vẫn nhiều ra một khỏa Nguyên Tâm quả.

Hắn lại nói:

- Ngươi đã tạo thành thần hồn, lực lượng của Nguyên Tâm quả đối với nó cũng có tác dụng rất lớn, tin tưởng lúc trước ngươi phục dụng Nguyên Tâm quả chính là bởi vì thần hồn ăn đi một phần, một khỏa này ngươi cầm lấy đi, tuy nói không thể để cho ngươi lại tiến một giai, nhưng mà đối với thần hồn của ngươi có chỗ rất tốt.

Lăng Tiếu vốn chỉ là nói một câu đùa giỡn, ngược lại là không nghĩ đến Liệt Vĩnh lại hào phóng như vậy.

Bất quá vừa nghĩ tới đối phương là Thần Vương, muốn lấy đến Nguyên Tâm quả chỉ sợ cũng không khó, cho nên vui vẻ mà đem Nguyên Tâm quả nhận lấy.

- Đa tạ Vĩnh trưởng lão!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

Khỏa Nguyên Tâm quả này cho dù hắn không dùng đến, nhưng mà vừa lúc cho Tiên Vu Dã, để cho lúc hắn đột phá cảnh giới Thần Vương có thêm vài phần bảo đảm.

- Không cần cảm ơn, đây là ngươi nên được!

Liệt Vĩnh lạnh nhạt nói.

Lăng Tiếu lúc trước giáo huấn Liệt Như Ngọc một trận, dù là có chút quá mức nhưng mà lại để nàng hiểu được càng nhiều đạo lý, coi như là có công rồi.

Khỏa Nguyên Tâm quả này cho Lăng Tiếu cũng là nên, đồng thời coi như kết một cái thiện duyên với Lăng Tiếu đi!

Giao dịch chợ đen là giao dịch hội ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh mà tất cả thế lực lưu khấu cùng Cự Kình bang quản lý.

Giao dịch hội này kỳ thật cùng phách mại hội không sai biệt lắm, nhưng mà lại có chỗ khác so với phách mại hội.

Bởi vì loại giao dịch hội bihf thường này phân ra làm hai loại hình thức giao dịch.

Một loại là tự do giao dịch, người bán đem tất cả những thứ của mình lấy ra bán cho người cần đến ở trong giao dịch chợ đen, chỉ cần song phương đối với giá cả không có dị nghị, có thể dễ dàng đạt thành giao dịch.

Một loại khác thì là giao dịch bán đấu giá, hình thức của nó giống với phách mại hội.

Bình thường giao dịch bán đấu giá được tiến hành cuối cùng đều là những

thứu tốt nhất, hơn nữa giá trị tương đối cao, bất kỳ vật phẩm nào tự nhiên là người ra giá cao sẽ được.

Loại giao dịch thứ nhất là loại đồ vật gì cũng có, bất quá bình thường cũng là đều là người khác nhận thấy giá trị của nó không quá cao, hoặc là một chút chồ vật mà không cách nào phân biệt, những thứ này có thể dùng cực phẩm huyền tinh để mua. Nhưng mà loại giao dịch thứ hai đại đa số đều là thần vật, cho nên cần phải có thần tinh mới giao dịch được.

Lúc này ở trước lúc giao dịch chợ đen bắt đầu, khấu thủ của các đại lưu khấu tụ tập lại với nhau.

Những lưu khấu này phân biệt là Cự Kình, Thị Huyết, Hãn Phỉ, Mã Ưng, Ngưu Trai... Tổng cộng có mười mấy tên đại thủ lĩnh, đều là tồn tại có cấp bậc Thần Vương.

Người của Cự Kình bang cũng không phải là Bang chủ của Cự Kình bang, mà là một gã Thái thượng trưởng lão, quyền uy ở trong bang cũng không nhỏ.

Hắn tên là Hải Khảo, thân mặc một bộ lam sam, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt nhỏ như chuột, bên trên khóe miệng có hai đường râu nhỏ, vừa nhìn liền biết là một tên gian trá rồi.

Bên phía Thị Huyết lưu khấu đương nhiên là khấu thủ của Thị Huyết tên là Khổng Huyết Kinh, cư nhiên chỉ là bộ dạng trung niên nhưng mà lại có thực lực cao cấp Thần Vương, ánh mắt lấp lánh hữu thần lại mang theo thị huyết chi ý nồng đậm, một cỗ lệ khí liễu nhiễu ở quanh người hắn, để người ta vừa nhìn liền biết người này là một nhân vật giết người không nháy mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1787 - Nguyên Tâm Quả Nhỏ Một Chút. (2)

Mặt khác có mấy tên Hãn Phỉ khấu thủ Lộc Bưu, Mã Ưng khấu thủ Mã Ưng, Ngưu Trại bang Ngưu Đại Nghĩa có thực lực không sai biệt lắm.

Hải Khảo sờ sờ cái râu mép nhỏ phát ra thanh âm bén nhọn nói:

- Các vị huynh đệ, hàng hóa năm nay chuẩn bị như thế nào rồi?

- Hải Khảo huynh nhìn ngươi hồng quang đầy mặt, xem ra là mang theo không ít thứ tốt mà đến, nếu không trước lấy ra cho huynh đệ chúng ta xem một chút xem có đồ thích hợp với chúng ta hay không?

Lộc Bưu kéo ra cổ họng thô to nói.

Tính tình của Lộc Bưu tương đối ngay thẳng, hơn nữa nghĩa khí can vân, lúc trước nếu không phải là bị huynh đệ của chính mình bán đi, phản bội khỏi sư môn, tuyệt đối sẽ không vào rừng làm cướp.

- Hắc hắc, Cự Kình bang chúng ta cũng là cuộc sống cướp đoạt trên biển, hàng năm đến đến đi đi đều là những mặt hàng kia.

Sau khi Hải Khảo khiêm tốn một câu, tiếp theo lại nói:

- Bất quá lần này thật là đưa tới chút ít bảo bối.

Lúc này lưu khấu ở tràng mỗi người đều là ánh mắt sáng lên, có thể được Hải Khảo xưng là bảo bối tự nhiên sẽ không phải là phàm vật rồi.

Lúc này Hải Khảo móc ra một khối thạch khối màu bạc, xung quanh thạch khối còn có một cái sợi dây màu hồng giống như là vết máu, trên thạch khối còn phát tán ra từng trận quang thải uân nhân.

Thạch khối này chỉ có mấy chục cân, nhưng mà đem nó nhẹ nhàng để trên mặt đất, nó lập tức đem mặt đất đè đến lõm xuống.

- Đây... Đây là Huyết Ngân Ngân Thạch!

Mấy đại khấu thủ ở đây đều kinh hô lên.

Hải KHảo sờ sờ cái râu mép đắc ý nói:

- Không sai, chính là Huyết Ngân Ngân Thạch, vì nó, chúng ta nhưng là mất đi mấy đại trưởng lão mới đem thập giai Huyết Lân Xà ở phụ cận giết chết.

Huyết Ngân Ngân Thạch là một loại tài liệu luyện khí, nhưng mà chớ xem thường tác dụng của nó, giá cả của nó nhưng là tuyệt đối so với một kiện thần khí còn phải trân quý hơn nhiều lắm.

Bình thường Thần khí gia nhập Huyết Ngân Ngân Thạch này vào trừ có thể đề cao phẩm giai ra, còn có thể để cho Thần khí sản sinh ra một loại Huyết Sát chi khí, gia tăng lực chiến đấu của người dùng Thần khí, có thể oanh ra Huyết sát lực lượng tạo thành sát thương cực lớn.

Loại Huyết Ngân Ngân Thạch này không dễ tìm, cần trải qua mấy vạn năm trầm điện, càng cần phải ở dưới hoàn cảnh đặc thù mới có thể tạo thành.

Ở trong mắt người bình thường thì giá trị của nó có thể không cao, bởi vì bọn họ có được cũng không hữu dụng.

Nhưng mà ở trong mắt Thần khí sư, giá trị của nó liền không giống như vậy.

Một khối Huyết Ngân Ngân Thạch như vậy cũng đầy đủ cung cấp cho mười kiện Thần khí rồi, hơn nữa ở trong Thần khí đồng giai gia trì thêm Huyết Ngân Ngân Thạch thì có giá trị cao hơn gấp đôi.

Cho nên nói một khối Huyết Ngân Ngân Thạch như vậy so với Thần Khí bình thường đều phải trân quý hơn không chỉ mấy lần.

Bất quá người ở tràng không có một ai là Thần khí sư, đối với Huyết Ngân Ngân Thạch này cũng không phải là rất quan tâm, chỉ là có chút hâm mộ mà thôi.

- Khối Huyết Ngân Ngân Thạch như vậy đối với một ít luyện khí sư kia mà nói nhưng là bảo vật, Hải Khảo huynh lần này có thể đánh ra được cái giá tốt rồi!

Lộc Bưu tán thưởng nói.

Những người khác cũng là liên tục chúc mừng.

Hải Khảo cười cười nói:

- Khối Huyết Ngân Ngân Thạch này của ta là không nhập vào mắt của các ngươi, không biết các ngươi có thứ tốt gì? Bất quá... Ta nhưng là nghe nói Huyết Kinh huynh nhưng là kiếm lớn rồi, chắc hẳn nhất định sẽ có thần vật cấp trọng bảo đi?

Cự Kình bang là địa đầu xà ở phụ cận của Hỗn Loạn chi lĩnh cùng với Hà Thanh thành, đối với chuyện lúc trước Thị Huyết cướp sạch đồ của Liệt Viêm thương minh cũng là hơi có nghe thấy nên mới hỏi một câu này.

Khổng Huyết Kinh thủy chung đều bảo trì thần sắc bình tĩnh, phảng phất giống như người nào cũng thiếu nợ hắn mấy trăm vạn thần tinh, hắn lạnh

lùng nói:

- Đến hội bán đấu giá các ngươi sẽ biết!

Chỉ nói một câu liền không tiếp tục nói thêm cái gì nữa, thái độ tương đối ngạo mạn.

Bất quá mọi người đều biết tính cách của Khổng Huyết Kinh nên cũng không dám ép hỏi.

Những người khác thì liên tục đem đồ vật mà mình muốn bán đấu giá lấy ra để khoe khoang một phen.

Sau đó mọi người lại thương lượng rất nhiều công việc về giao dịch, liền chuẩn bị muốn rời đi rồi.

Lúc này Ngưu Đại Nghĩa nói với Khổng Huyết Kinh nói:

- Huyết Kinh huynh, người của Liệt Viêm thương minh nhưng lần này là đã tìm đến, bất quá người đến cũng không phải là nhiều, chỉ là không biết có phải là từng nhóm luân phiên đến hay không.

Khổng Huyết Kinh nhăn nhẹ lông mày một chút mà cười lạnh nói:

- Đến liền đến đi, bọn họ chắc là vì giao dịch hội mà đến, bọn họ có rất nhiều thần tinh, đến lúc đó lại làm thịt bọn họ một chút!

Nói xong, hắn liền không để ý đến Ngưu Đại Nghĩa, lại một lần nữa đi xuống phía dưới.

Ngưu Đại Nghĩa lắc lắc đầu, ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- GIa hỏa này vẫn là tự đại như vậy, nói thêm mấy câu, lão Ngưu ta liền cùng ngươi hợp tác giết hết đám người của Liệt Viêm thương minh tiến đến, đã như vậy, vậy ngươi liền thay lão Ngưu ta báo thù đi!

Khổng Huyết Kinh đi ra khỏi tất cả mọi người, trở lại doanh địa ẩn tàng của chính mình, sau đó lập tức phân phó mọi người chú ý tới người của Liệt Viêm thương minh.

- Hắc hắc, chỗ này là địa bàn của Thị Huyết ta, cho dù là long cũng phải cuộn lại, hổ cũng phải nằm xuống cho ta, Liệt Viêm thương minh thì như thế nào, trong mắt ta chỉ là đại dê béo mà thôi!

Khổng Huyết Kinh lộ ra vài phần tiếng cười máu lạnh lẩm bẩm nói.

Ở chỗ sâu của Hỗn Loạn chi lĩnh, chỗ này nhưng là tràn đầy các loại độc chướng, hung thú, người bình thường nhưng là không dám xâm nhập.

Chỉ là ở chỗ hung hiểm nhất này, một cái thân ảnh cao lớn đi chân trần hành tẩu.

Mỗi một bước của hắn cư nhiên đều cách xa vạn thương, phảng phất có vô thượng uy năng súc địa thành thốn.

Nhìn lại gần, người này cư nhiên là một tăng nhân, bộ dạng trung niên, trên đỉnh đầu có điểm sáu chấm, khuôn mặt cương nghị phân minh, vóc người cực kỳ khôi ngô rắn chắc, ánh mắt kia phát tán ra ánh sao lóe lên vẻ cao thâm không hiểu.

- Nhân loại trở về cho ta!

Một đạo thanh âm khàn khàn cực độ chói tai từ không xa truyền tới.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh thật nhỏ xuất hiện ở phái trước tăng nhân kia trăm thước, người này cởi trần phía trên, toàn thân đều là là nổi lên từng cái mụt nhọt ghê tởm, hình dạng nhìn đến để cho người ta ác tâm không thôi.

Nó là một đầu độc thú hóa hình, trên hai cánh tay kia của nó cùng với phía sau lưng đều mọc ra gai xương bén nhọn, hết sắc hung ác sắc bén.

Tăng nhân kia không để ý tới lời nói của độc thú kia, lại há miệng khẽ hấp, đem những độc khí kia hút vào trong miệng.

Nếu như để những Thần Vương khác thấy một màn này nhất định sẽ bị dọa đến kêu to một tiếng, tiếp theo mắng lớn "Kẻ điên".

Đây nhưng là sang lựu chi độc, được tính là một trong trăm loại bổn nguyên độc chủng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1788 - Tăng Nhân

Bất luận kẻ nào hấp thu một điểm đều sẽ toàn thân rữa ra mà chết, cho dù là Thần Vương dính vào cũng khó có thể đem nó bức ra.

- Người này chẳng lẽ là điên rồi, lại dám hấp thu độc nguyên của ta, thật không biết chữ chết viết như thế nào!

Độc thú kia hết sức khinh thường mà nói.

Sau khi tăng nhân này hấp thu những độc nguyên kia, quả nhiên là toàn thân đều lập tức rữa nát lên, từng khối u nhọt càng không ngừng trương lớn, từng đạo độc huyết lại càng không ngừng chảy xuôi, dáng vẻ lập tức trở nên hết sức đáng sợ.

Chỉ là tăng nhân này lại không lộ ra nửa phần đau đớn, từng trận lực lượng quang minh lưu chuyển ở quanh người hắn, một tôn bảo tướng trang nghiêm hiện lên ở phía sau lưng hắn, những lực lượng này tựa hồ đang chống cự với những độc khí kia, để nó không cách nào đem hắn độc chết.

Mặt khác, ở lúc này trên người tăng nhân kia cư nhiên xuất hiện một loại khí tức quỷ dị khác đối kháng với độc nguyên kia.

Ba loại lực lượng đang không ngừng quấn lấy nhau, tạo thành từng đoàn ác khí liễu nhiễu ra bốn phía, hình dạng giống như là yêu ma quỷ quái, lại như là độc xà, độc trùng.

Độc thú kia phát hiện ra tăng nhân này lại có thể kháng cự được độc nguyên, trong con mắt hình tam giác kia lộ ra trận trận lệ khí.

- Nhân loại đáng chết, ta muốn ăn ngươi!

Độc thú cao giọng nói.

Ngay lập tức nó hướng về phía tăng nhân cắn tới.

Tốc độ của nó nhanh chóng dị thường, thường nhân căn bản khó có thể bắt được.

Chỉ là lúc tăng nhân này đang đối kháng với độc nguyên, lại là vẫn có thể bắt được thân ảnh của độc thú kia, một đạo quang tuyến chói mắt hướng về phía độc thú kia chiếu xạ mà tới.

Độc thú kia tựa hồ sợ hãi loại lực lượng Quang thuộc tính này nhất, sau khi bị bắn trúng một chiêu liền phát ra tiếng kêu thảm.

Bất quá đây cũng không thể để cho nó bại lui, nó cho dù biết nhân loại này rất cường đại, nhưng mà nó cũng không yếu.

Nó lại lần nữa gào thét một tiếng, lập tức biến trở về hình dạng chân thân.

Hình dạng của nó kỳ dị cổ quái hết sức khó coi, nhưng mà thực lực vô cùng không yếu, đã là hung thú thập giai rồi.

Chỉ thấy nó mở miệng phun ra một ngụm độc khí đáng sợ, độc khí này mang theo tính hủ thực mãnh liệt hướng về phía tăng nhân kia trùng kích mà đi.

Chỉ cần bị độc khí này trùng kích đến, bất luận kẻ nào chỉ sợ đều phải hài cốt không còn.

- Đến tốt lắm!

Tăng nhân kia rốt cuộc phát ra đạo thanh âm đầu tiên.

Hắn lại không tránh không né, lần nữa đem những độc khí này hoàn toàn nuốt chửng xuống.

Toàn thân hắn trở nên càng thêm ghê tởm khó coi, trận trận ác khí trùng thiên, cả người biến thành độc nhân, phảng phất đều có thể chết đi.

Ai ngờ sau đó ở bên trong thân thể hắn lại có một loại lực lượng khác một lần nữa đánh ra, cùng với độc khí đối kích lại với nhau.

Tăng nhân kia không nhịn được cuồng phun một ngụm ác khí, ngay cả tiên huyết cũng phun ra không ít, nhìn đến xúc mục kinh tâm.

Song sau khi phun ra ngụm ác khí này, trạng huống của tăng nhân cư nhiên trở nên tốt hơn, sang lựu độc khí ở trên người giảm xuống.

- Ha ha, rốt cuộc đem Thực Xà độc đáng chết này bài xuất rồi!

Tăng nhân kia ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói.

Đoạn thời gian này hắn một mực bị một loại tên là Thực Xà độc quấn lấy.

Hắn dù có lực lượng Quang thuộc tính có thể liệu thương bài độc, nhưng mà loại bổn nguyên ác động bài danh trước một trăm này hắn cũng là không cách nào làm được gì.

Hắn dùng nhiều loại đan dược cũng chỉ là tạm thời áp chế, trong lúc nhất thời không bị bộc phát ra mà thôi.

Nhưng mà hắn liên tục bị truy sát động khí, một tháng thời gian như thế, hắn liền thật độc phát thân vong.

Còn may hắn biết Sang Lựu độc khí này chính là khắc tinh của Thực Xà độc.

Cho nên sau khi hắn nghe ngóng được tin tức nhiều nơi, biết chỗ sâu Hỗn Loạn chi lĩnh này có tồn tại loại độc nguyên này, liền chạy tới đây, tính toán mạo hiểm lấy độc trị độc.

Quả nhiên lần này thật bị hắn đụng trúng vận may, đem Thực Xà độc tồn tại ở bên trong thân thể bài xuất ra.

Chỉ là dù bài xuất được Thực Xà độc, nhưng mà bên trong thân thể hắn lại nhiều hơn một loại Sang Lựu độc khí, đây đồng dạng là một loại độc nguyên vô cùng kinh khủng.

Bất quá hắn cũng không lo lắng không có cách nào đem độc khí này khu trừ sạch.

Chính cái gọi là vạn vật tương sinh tương khắc.

Nơi có độc nguyên này tồn tại liền nhất định sẽ sinh tồn thần vật giải độc có thể khắc chế độc khí kia.

Bất quá trước mắt hắn vẫn là phải đem độc thú này giải quyết xong mới được.

Tăng nhân lại đè nén độc khí phát tác, lực lượng toàn thân phát ra, một tôn bảo tướng trang nghiêm ở phía sau hắn hiển lộ ra hết, đồng thời vô số quang quyền hướng về phía độc thú kia oanh tới.

Quang Minh thần quyền!

Mỗi một quyền đều dẫn theo lực lượng Quang thuộc tính mênh mông thuần chính nhất, hơn nữa con có vài phần cảnh giới quyền ý ở trong đó, uy lực hết

sức cường đại.

Độc thú lộ ra vẻ cực kỳ chán ghét, thân hình càng không ngừng biến huyễn, từng ngụm độc khí giống như thực chất hướng về phía quyền ảnh kia trùng kích mà đi.

Oanh long oanh long!

Một người một thú kịch liệt đại chiến lại với nhau.

Kỳ thực thực lực của tăng nhân kia nếu so với độc thú này thì cường hãn một chút, nhưng mà hắn phải phân ra một bộ phận lực lượng áp chế độc tính, thế cho nên chiến lực bị giảm mạnh.

Cuối cùng tăng nhân kia lấy ra một cây quyền trượng, hơn nữa triển hiện ra một loại thần công vô hình vô ảnh vô thượng, rốt cuộc là đem độc thú kia kích sát rồi.

Tăng nhân dù là đem độc thú này giết chết, nhưng mà độc khí lại là không cách nào áp chế được, rốt cuộc nổ tung lên.

Hắn vội vã nuốt xuống một chút đan dược, sau đó đem thân thể của độc thú này đánh nát, cũng đem thú đan cùng một cái thú đảm của nó lấy đi.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ liền đem thú đảm kia nuốt xuống.

Độc thú này sở dĩ có thể cắn nuốt độc khí sinh tồn tự nhiên là có đạo lý của nó, mà thú đảm này chính là thứ tốt có thể áp chế độc khí.

Chỉ là thú đảm chỉ có thể áp chế độc khí, lại không cách nào giải độc, trường kỳ đi xuống cũng là một ẩn hoạn.

Bất quá rất nhanh tăng nhân này liền ở một chỗ không xa tìm được một gốc thần dược phục dụng xuống, Sang Lựu độc khí kia liền toàn bộ bài xuất ra ngoài cơ thể, cả người trở nên tinh thần rạng rỡ lên.

- Cuối cùng cũng bài xuất ra được một thân độc khí này rồi!

Tăng nhân nhẹ thở dài một tiếng, tiếp theo trong mắt lộ ra vài phần hung hãn mà lẩm bẩm nói:

- Xà Nghĩa môn, bổn tăng sớm muộn sẽ đem các ngươi diệt trừ!

Nói xong, thân ảnh của hắn liền biến mất ở trong phương thiên địa này.

Không bao lâu sau, lại có một đoàn người đến chỗ này.

Mỗi một người của đoàn người này đều có thực lực Thần Vương, tổng cộng có sáu người, đều là mặc một bộ ngân sắc Xà Lân vệ giáp, cầm ngân thương trong tay, trong mắt đều thấu ra âm lệ chi khí.

Đoàn người này chính là Lục xà trong thập bát Ngân Xà của Xà Nghĩa môn, phân biệt là Ngân Xà Thập đến Ngân Xà Thập Ngũ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1789 - Giao Dịch Chợ Đen. (1)

- Thập ca, Sang Lựu độc thú này chết rồi, bất quá nhìn tình huống hình như là vừa mới chết không lâu, tạp chủng kia nhất định là đi qua chỗ này rồi!

Ngân Xà Thập Ngũ đối với người lớn tuổi hơn kia nói.

- Ừ, xem ra Cuồng Tăng này còn có một điểm môn đạo, lại tìm được cách phá giải Thực Độc Xà của chúng ta, bất quá hắn giết Thập Lục đệ, cái thù hận này bất luận như thế nào đều phải đòi về!

Ngân Xà Thập hừ lạnh mà nói một tiếng, liền dẫn đầu hướng về một cái phương hướng đuổi theo.

Lúc này Ngân Xà Thập Nhất kia nói:

- Thập ca, giao dịch chợ đen của Hỗn Loạn chi lĩnh sắp bắt đầu rồi, chúng ta có thể đi xem một chút, nói không chừng Cuồng Tăng kia cũng đã ở trong này xem náo nhiệt.

Ngân Xà Thập Tam ở một bên tán đồng nói:

- Không sai, Cuồng Tăng bị Xà Nghĩa môn chúng ta thông tập đến không đường có thể trốn, nói không chừng hắn sẽ đầu nhập vào một cỗ thế lực lưu khấu trong đó.

Ngân Xà Thập cười lạnh nói:

- Hừ, hai người các ngươi chớ ở trước mặt ta đùa bỡn hoa dạng, ai mà không

biết các ngươi muốn đi kiếm tiện nghi.

Lời này vừa ra, Ngân Xà Thập Nhất cùng Ngân Xà Thập Tam ngượng ngùng cười cười, không dám nhiều lời nói tiếp nửa câu.

Ai ngờ Ngân Xà Thập chuyển đổi một chút nói:

- Bất quá các ngươi nói cũng không phải là không có đạo lý, đi xem một chút cũng tốt!

Những người khác nghe được lời nói của Ngân Xà Thập, trên khuôn mặt đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Thời gian giao dịch chợ đen rốt cuộc đã đến.

Lần này địa điểm giao dịch chợ đen không giống với năm trước.

Đây là quy củ từ xưa đến nay, mỗi lần giao dịch chợ đen đều sẽ đổi địa điểm, để ngừa người khác lợi dụng sinh sự.

Ở trên một chỗ rộng rãi, hết thảy tất cả sự vật đều bị dọn dẹp sạch sẽ, bốn phía lại chôn xuống không gian chi thạch đem chỗ này giam lại.

Mà chỗ này lại chuyên môn thiết kế không gian trận khoảng cách ngắn, để các nơi phía ngoài di chuyển vào trong này.

Hôm nay người của các đại lưu khấu cùng với rất nhiều tán tu, dong binh ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh đều tiến vào không gian chi địa tạm thời này.

Những người bọn họ đều là có đồ vật muốn vào trong này giao dịch.

Đồ vật ở trong tay bọn họ hơn phân nửa đều là tiền tài bất nghĩa, cho nên

không dám ở thành trì bên ngoài lớn mật bán đấu giá.

Bởi vì rất nhiều đồ tốt đều đã bị nhân gia đánh lên lạc ấn, người bình thường không thể xóa được dấu vết này, nhân gia cảm ứng đến liền nhất định sẽ lập tức đuổi đến mà đoạt về.

Cho nên ở sau khi giao dịch trong chợ đên này đi ra ngoài, bọn họ lập tức liền sẽ phân tán đi, mà nhân gia muốn tìm cũng chỉ có thể phiền toái đến người mua mà thôi.

Mặt khác ở chỗ này còn xây dưng một gian thạch thất rộng lớn đơn giản lâm thời.

Thạch thất này chỉ có ba mặt vách tường vây quanh, chỗ trung gian nhất thì có một cái đài cao nhô ra.

Đây chính là chỗ bán đấu giá của giao dịch chợ đen rồi.

Mỗi một năm của hành một lần, mà mỗi một lần cũng sẽ chỉ là một ngày.

Một ngày sau chỗ này liền sẽ bị hủy diệt, không còn tồn tại.

Giao dịch chợ đen rốt cuộc bắt đầu, không ít người từ những cửa tiếp đón bất đồng liên tục truyền tống tới.

Nhất thời, ở trong không gian chi địa lâm thời này lập tức trở nên náo nhiệt phi phàm.

Từng võ giả đi tới chỗ này đều đang tìm cao giai thánh vật hoặc thần tài mà mình cần thiết.

Có khoảng mấy ngàn cái cửa hàng cũng đã đủ để cho hơn một hai vạn người

tiến đến mua sắm rồi.

Lăng Tiếu, Liệt Như Ngọc, Liệt Vĩnh, Liệt Tịch cùng với một gã trung cấp Thần Vương khác tên là Phùng Ngũ đã tiến vào chỗ này, những người khác thì là ở bên ngoài chỗ cửa vào.

- Thật là quá loạn rồi, địa phương này cũng có thể giao dịch sao?

Liệt Như Ngọc nhìn những thảo mãng mãnh hán kia ở chỗ này bày bán, có chút không thích mà nhíu nhíu mày nói.

- Cái gì gọi là chợ đen? Chính là tràng diện đen lại càng đen, bọn họ không có quy phạm hợp lý gì, bất quá ngươi cũng không thể xem thường bọn họ, tất cả bọn họ đều là vì sinh tồn mà thôi!

Lăng Tiếu ở một bên lạnh nhạt nói.

Trong lòng hắn có chút khó chịu Liệt Như Ngọc xem thường những người tự lực cánh sinh ở trước mắt này, nhưng mà nàng là xuất thân từ đại thế lực, nhất thời để cho tính cách của nàng tựa hồ xem không vào mắt, hắn cũng không thích quản chuyện nhàn rỗi nhiều.

Chỉ là Liệt Như Ngọc tâm linh trong sáng, làm sao lại không biết thái độ bất mãn của Lăng Tiếu, trong lòng nhất thời có chút ủy khuất.

- Nhân gia... Nhân gia chỉ là cảm thấy có chút loạn thôi!

Liệt Như Ngọc hạ giọng giải thích một câu.

Ai ngờ Lăng Tiếu đã không hề ngó ngàng gì tới nàng nữa, đi tới một chỗ bán hàng trong đó.

Liệt Như Ngọc nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lăng Tiếu nhẹ chà chà chân nói:

- Gia hỏa đáng ghét!

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng mà nàng vẫn đi theo nhìn náo nhiệt.

- Cái này bán như thế nào?

Lăng Tiếu nhìn Bát giai đỉnh phong linh thảo mà một người trung niên bày ra bán hỏi.

- Tất cả 200 vạn, nếu lấy một gốc thì 30 vạn!

Trung niên nhân kia lạnh lùng nói.

- Ái chà, đây nhưng là trọn vẹn mười gốc Vạn Xuân Đằng, bên ngoài mỗi một gốc xác thực có giá 30 vạn, nhưng mà mười gốc lại chỉ bán 200 vạn, ngược lại không tính là đắt.

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm tính toán một chút.

Đang ở lúc hắn muốn lên tiếng mua toàn bộ, một đạo thanh âm khác lại là vang lên nói:

- Cái này ta muốn lấy toàn bộ!

Lăng Tiếu ngoảnh mặt nhìn sang, chỉ thấy một người trung niên mang theo mấy tùy tùng xuất hiện ở bên cạnh hắn, mà trung niên nhân này còn rất lớn lối mà phủ một bộ áo choàng của Luyện dược sư, giống như là sợ người khác không biết hắn là Luyện dược sư.

Đang ở trong lúc ngây người, nhân gia đã hoàn thành giao dịch, mười gốc Vạn Xuân Đằng kia đã bị Luyện dược sư này mua hết.

Luyện dược sư này thấy Lăng Tiếu nhìn hắn, lập tức lộ ra thần sắc khinh thường nói:

- Đồ nhà quê chưa thấy qua việc đời!

Tiếp theo hắn mang theo tùy tùng của mình tti tới một chỗ bán hàng khác.

- Ta dựa vào, bổn cung bị khinh bỉ rồi!

Lăng Tiếu thầm mắng nói.

Nếu là ở bên ngoài, hắn lập tức đem người này ném ra đánh một trận, nhưng mà ở chỗ này chỉ có thể áp chế hỏa khí.

Bất quá hắn cũng là nuốt không trôi khẩu khí này, nhất định phải tìm cho tên kia một chút phiền toái mới được.

Ngay lập tức tên Luyện dược sư kia hướng về phía một quầy hàng đi tới, Lăng Tiếu lập tức đi theo qua.

Luyện dược sư kia vừa nhìn trúng một nhóm linh thảo, chính là muốn lên tiếng nói chuyện, một đạo thanh âm dương dương tự đắc lại là ở một bên nói:

- Những cái này ta muốn mua hết, bao nhiêu huyền tinh?

Chủ cửa hàng kia vừa nhìn Lăng Tiếu tựa như là thiếu gia quý tộc, lập tức cười nói:

- Thiếu gia, nếu muốn mua hết, lấy 350 vạn là tốt rồi!

- Tốt, không thành vấn đề!

Lăng Tiếu không có một chút do dự nào liền đem huyền tinh đưa cho chủ của hàng kia.

Ai ngờ tên Luyện dược sư kia lại là không cam lòng mà quát lên:

- Mọi việc phải giảng trước sau, những linh thảo này là ta muốn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1790 - Giao Dịch Chợ Đen. (2)

- Chuyện cười, ai xuất tiền sớm thì là của người đó, ngươi nói có phải hay không?

Lăng Tiếu khinh thường mà đối với Luyện dược sư kia nói một tiếng, cuối cùng ánh mắt lại là rơi vào trên người chủ cửa hàng kia.

Chủ cửa hàng kia vội vàng đáp:

- Đâylà tự nhiên, cũng là tôn chỉ của lần giao dịch này!

- Vậy thì đúng...!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, không khách khí mà đem linh thảo ở quầy hàng lấy lên, đồng thời đem huyền tinh ném cho chủ cửa hàng kia.

Cuối cùng Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Luyện dược sư đang run run kia nói:

- Đồ nhà quê chưa thấy qua việc đời!

Tiếp theo hắn liền lắc lắc đầu mà đi.

- Ngươi đứng lại cho ta, ngươi biết ta là ai không?

Luyện dược sư kia khi nào lại chịu qua loại tức giận này, lập tức quát lên với Lăng Tiếu.

- Làm sao? ngươi muốn công khai gây chuyện ở chỗ này sao?

Lăng Tiếu quay đầu cười lạnh với Luyện dược sư kia nói.

- Ngươi...

Luyện dược sư kia còn muốn nói cái gì, lại bị một người ở bên cạnh hắn ngăn cản nói:

- Cố thánh sư chớ tức giận, ở chỗ này không nên sinh sự, đợi lúc đi ra ngoài lại cho hắn đẹp mắt!

- Tiểu tử ngươi nhớ đó!

Luyện dược sư kia hết sức không cam lòng đối với Lăng Tiếu hét lên một tiếng, tiếp theo hướng phương hướng khác rời đi.

Sau đó vài lần, Lăng Tiếu thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh luyện dược sư Cố Đàm tranh mua linh thảo trước.

Chẳng qua người ta đã sớm có phòng bị, Lăng Tiếu cũng chỉ vẻn vẹn cướp được hai ba lần.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải chuyển qua các quầy hàng khác.

Đồng thời cũng tính toán tìm người của Thị Huyết để thực thi kế hoạch của hắn, đáng tiếc không có một ai để ý đến hắn, làm cho hắn càng thêm buồn bực, biết mình lúc trước đã suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Những tên lưu khấu này sẽ không tiếp xúc trước thời hạn với bất luận người mua nào.

Bên kia Liệt Như Ngọc cùng Liệt Vĩnh hai người đang xem đồ vật trên quầy hàng khác.

Chẳng qua bọn họ là người của thế lực Liệt Viêm thương minh, tự nhiên sẽ không để mắt đến những vật này.

Chỉ là muốn nhìn một chút có tìm được dị vật gì bỏ sót hay không mà thôi.

Lăng Tiếu cũng không muốn để ý tới họ, tiếp tục nhanh chóng càn quét những linh thảo mình muốn mua.

Sau một vòng các quầy hàng, Lăng Tiếu đã mất hai nghìn vạn cực phẩm huyền tinh, mua được không ít linh thảo mình cần.

Cuối cùng, hắn chú ý tới Cố Đàm đang ở trên một quầy hàng khác.

Cố Đàm cho là Lăng Tiếu muốn đến quấy rối, tức thì nói với chủ quầy:

- Linh thảo chỗ này ta muốn mua hết!

Vừa nói hắn vừa đem những linh thảo kia thu lại.

Không nghĩ tới, chủ quầy kia cầm linh thảo thu lại nói:

- Đưa thần tinh trước mới có thể cầm.

Chủ quầy này nhìn có chút lôi thôi, đầu tóc bù xù đến không chịu nổi, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ kiên định.

Thực lực hắn đã đến Bán Thần Vương, khó trách có thể áp chế được thực lực của Cố Đàm.

- Cái gì mà cần đến thần tinh?

Cố Đàm có chút giật mình nói.

Lúc này hắn mới chú ý đến quầy hàng này bày bán lại là hai gốc thần thảo.

Một xanh một đỏ, tuy hình dáng hai gốc đều giống nhau, nhưng màu sắc lại hoàn toàn bất đồng, mặc dù chúng bị hàn ngọc ngăn cách nhưng vẫn có thể cảm nhận được ba động phát ra.

“ Băng Hỏa Song Tinh thảo! “ Lăng Tiếu ở một bên kinh hô lên.

Băng Hỏa Song Tinh thảo ở cùng một nơi song sinh mà ra, giống như song bào thai, lúc lớn lên hình dạng cũng giống nhau, nhưng đặc tính lại hoàn toàn bất đồng, một Băng một Hỏa nên được gọi là Băng Hỏa song tinh thảo, là Cửu giai đê cấp Thần thảo.

Ở khu giao dịch tự do này rất ít khi xuất hiện thần vật, bình thường thần vật đều được mang đấu giá bên đấu giá hội.

Nhưng người trước mắt lại lấy ra Băng Hỏa Song Tinh thảo bán đi, không biết hắn nghĩ thế nào lại làm vậy.

Cố Đàm cũng nhìn ra đây là Băng Hỏa Song Tinh thảo, nuốt nước bọt nói:

- Cái này giá bao nhiêu thần tinh?

- Hai gốc năm mươi vạn.

Chủ quán lạnh nhạt nói.

Năm mươi vạn thần tinh, mỗi một khối thần tinh đều có giá trị gấp nghìn lần cực phẩm huyền tinh, giá này tuyệt đối không rẻ nhưng cũng không quá đắt.

Nếu gặp được võ giả Băng hỏa song tu, một trăm vạn thần tinh hắn cũng dám bỏ ra.

- Năm mươi vạn thần tinh hơi đắt, có thể giảm một chút hay không.

Cố Đàm trên người tuy có thần tinh, nhưng cũng không tính là nhiều.

Không nghĩ tới, Lăng Tiếu ở một bên lại nói:

- Năm mươi vạn thần tinh. Ta mua.

Lăng Tiếu hiện tại xác thực có thần tinh, đây là trước lúc tiến vào chợ đen, Liệt Vĩnh đã giao cho hắn trăm vạn thần tinh, để hắn coi trọng vật gì đều có thể mua xuống, coi như là bán cho Lăng Tiếu một cái nhân tình.

Huống hồ Liệt Vĩnh là trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, tài phú tự nhiên có không ít, cho Lăng Tiếu một trăm vạn thần tinh xác thực chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Lại nói, Lăng Tiếu một khi trở về Kim tộc, ngày sau hắn muốn bao nhiêu thần tinh cũng đều có.

- Chậm đã, ta muốn mua trước, năm mươi vạn thần tinh ta trả.

Cố Đàm cắn răng nói, ánh mắt hắn nhìn Lăng Tiếu cảm thấy khó chịu quá mức rồi.

- Chuyện cười, ai xuất thần tinh trước, người đó được.

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Hừ, vị huynh đệ này, ta trả năm mươi mốt vạn thần tinh, bán cho ta!

Cố Đàm cũng không cùng Lăng Tiếu tranh cãi, lúc này hướng chủ quầy nói.

Chủ quầy tự nhiên không có ý kiến gì, hắn cần gấp thần tinh, ai ra giá cao, hắn sẽ bán cho người đó.

- Tốt, ngươi đã muốn lên giá, chúng ta liền so sánh một chút. Chủ quầy, ta trả năm mươi lăm vạn.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Cố Đàm thấy chủ quầy động tâm, thầm mắng một câu " Đáng chết " rồi nói:

- Năm mươi sáu vạn.

Dù hắn là một gã Đại thánh sư, nhưng hắn kiếm được đều là cực phẩm huyền tinh, hơn nữa không được như Lăng Tiếu tỷ lệ luyện đan thành công tới một trăm phần trăm, cho nên thần tinh trên người hắn mang theo không quá tám mươi vạn, không thể nào giống như Lăng Tiếu thoáng một cái nhiều hơn mấy vạn.

Hai người bắt đầu phân cao thấp, người xem xung quanh thấy náo nhiệt, đều chú ý tới nơi này.

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai hay không, nếu cứ tiếp tục phá rối, đừng trách lão phu không khách khí.

Thực lực của Cố Đàm đã là Bán Thần Vương, liên tục bị Lăng Tiếu phá rối cho nên trong lòng đã sớm tức giận, lập tức mở miệng uy hiếp Lăng Tiếu, đồng thời một cỗ uy áp đánh úp về phía hắn, muốn cho hắn biết khó mà lui.

Nhưng thực lực Lăng Tiếu tinh tiến rất nhiều, thần hồn lực cũng đề cao không ít, một điểm cũng không sợ Cố Đàm uy hiếp.

- Lão già kia, không có thần tinh thì đừng nói, muốn lấy thế đè người, nghĩ bản thiếu gia sợ ngươi phải không?

Lăng Tiếu tay chỉ vào Cố Đàm khinh thường nói.

- Được lắm, xem ra lão phu không cho ngươi một bài học là không được rồi.

Cố Đàm quát to một tiếng, muốn động thủ đánh người rồi.

Lúc này có một thanh âm truyền tới:

- Người nào dám sinh sự ở đây?

Chỉ thấy một đội nhân mã uy mãnh hướng về bên này phi tới, dẫn đầu rõ ràng là một gã đê cấp Thần Vương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1791 - Tranh Mua Linh Thảo. (1)

Chỗ này là nơi tự do giao dịch, dù là do mấy bang lưu khẩu quản lý, nhưng bọn họ cũng có nghĩa vụ bảo vệ nơi này, cho dù là quản lý một ngày, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, đối với danh dự chợ đen cũng không có gì tốt.

Cố Đàm thấy người đến, lộ ra vẻ vui mừng, hắn khom người hướng tới Thần Vương kia hành lễ nói:

- Đại nhân, hai gốc linh thảo này ta mua trước, không nghĩ tới tên tiểu tử này chọc gậy bánh xe, rõ ràng muốn đến đây quấy rối.

Thần Vương này nhận ra Cố Đàm, hắn là Đại Linh sư ở Hỗn Loạn chi Lĩnh này, thủ hạ của hắn rất nhiều Thánh Hoàng được Đại Linh sư này chiếu cố ít nhiều.

Ở trong Hỗn Loạn chi Lĩnh này muốn sinh tồn đều cần các loại đan dược. Cố Đàm mặc dù không có biện pháp luyện chế thần đan, nhưng Đại thánh đan vẫn có thể giải quyết cho bọn hắn rất nhiều nguy cơ, cho nên Thần Vương này cũng cho Cố Đàm vài phần mặt mũi.

Thần Vương đội trưởng trừng mắt lên quát Lăng Tiếu:

- Tiểu tử không hiểu quy củ, cút sang một bên cho ta, hai gốc thần thảo này người ta mua trước, không liên quan đến ngươi rồi.

Cố Đàm cũng Thần Vương này mắt qua mày lại, Lăng Tiếu như thế nào lại không nhìn ra.

Hắn nhíu lông mày nói:

- Đại nhân, ngươi làm sao có thể nghe hắn nói muốn mua trước là được như vậy, hơn nữa còn trả giá trước, là hắn muốn tranh của ta.

Thần Vương không ngờ Lăng Tiếu dám cãi lại, khó chịu nói:

- Ngươi là ai, ta nói hắn mua trước thì là hắn mua trước, nếu tiếp tục nhiều chuyện, tin hay không lão tử ném ngươi ra ngoài.

Nếu là người khác, sợ rằng đã mặt mũi xám xịt rời đi.

Nhưng Lăng Tiếu chính là một người tính tình bướng bỉnh, thích ăn mềm không ăn cứng.

Hắn hướng Thần Vương kia nói:

- Từ lúc nào chợ đen giao dịch chấp pháp giả có thể tùy ý đến quẩy nhiễu giao dịch, người ta muốn bán cho ai thì bán, ngươi lại muốn can thiệp, chúng ta còn tới nơi này làm gì, không bằng để chính ngươi đi bán được rồi, mọi người công bằng phân xử, ta nói như vậy đúng hay sai!

Giao dịch chợ đen không có quy định rõ ràng nào, chỉ cần không có người gây chuyện ở chỗ này, người bình thường không thể can thiệp đến giao dịch của người ta.

Lăng Tiếu rống lên một tiếng, tất cả những người khác đều hướng về bên này, nguyên một đám nhìn đến Thần Vương kia lộ vẻ chán ghét.

Bọn họ cũng là đến chỗ này mua bán, nếu có chấp sự đến làm động tác nhỏ, tổn hại đến lợi ích của bọn họ, tự nhiên thấy không thoải mái.

- Đúng vậy, người ta bán cho ai cũng không phải ngươi nói là được, hắn cũng không có đủ thần tinh, cần gì phải mất mặt mũi cùng người ta tranh giành.

Liệt Như Ngọc từ trong đám người đi ra hướng tới Thần Vương cùng Cố Đàm nói.

- Ngươi là ai, lại dám cùng chấp sự đại nhân tranh luận.

Cố Đàm ở một bên quát lên.

- Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là chúng ta cũng chỉ đến để giao dịch, không muốn thấy đãi ngộ không công bằng mà thôi.

Liệt Như Ngọc chán ghét nhìn thoáng qua Cố Đàm nói.

Mặt Cố Đàm lúc đỏ lúc trắng, lại không dám phản bác, bởi vì hắn cùng Thần Vương chấp sự cảm giác được phía sau người này có bối cảnh không hề đơn giản.

- Hừ, các ngươi tốt nhất là không nên gây chuyện, bằng không ta để các ngươi đẹp mặt!

Thần Vương chấp pháp giả nhíu lông mày hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý gì tới Cố Đàm nữa, liền dẫn người rời khỏi.

Lăng Tiếu lúc này mới nhìn Cố Đàm cười nói:

- Lão gia hỏa, ta ra giá tám mươi vạn thần tinh mua hai gốc Băng Hỏa Song Tinh thảo, lão có muốn tăng giá thêm không?

Trên mặt Cố Đàm liên tục co quắp vài cái, lộ ra vẻ mặt vô cùng oán độc nói:

- Tốt, tốt lắm. Bổn Thánh sư nhớ kỹ ngươi.

Nói xong, liền quay người hướng các quầy hàng khác.

- Tám mươi vạn thần tinh, hai gốc Băng Hỏa Song Tinh thảo này là của ngươi.

Chủ quầy đối diện Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu sảng khoái giao trả thần tinh, đem Băng Hỏa Song Tinh thảo cất vào.

- Băng Hỏa Song Tinh thảo nhất định phải đồng thời phục dụng mới sinh ra hiệu quả lớn nhất, nếu như dùng từng gốc một sẽ không có bao nhiêu tác dụng.

Chủ quầy này có chút lương tâm, thu thần tinh xong vẫn không quên nhắc nhở Lăng Tiếu một tiếng.

Lăng Tiếu tự nhiên hiểu được cách dùng Băng Hỏa Song Tinh thảo, vốn là song sinh thảo, đối với người tu Băng hỏa lưỡng trọng thiên mà nói, đó chính là thần vật, nhưng đối với người chỉ luyện băng hoặc hỏa mà nói, lại không có lợi ích gì, bởi vì tách song sinh thảo ra phục dụng, căn bản không tạo nên hiệu quả gì.

Nhưng Lăng Tiếu là ai cơ chứ, hắn nhưng là năm loại thuộc tính đồng tu, mà Băng đặc tính chỉ là một hình dạng khác của Thủy đặc tính mà thôi, hai gốc Băng Hỏa Song Tinh thảo này đối với hắn chính là thần vật có thể giúp hắn đột phá cao giai Thánh Hoàng.

Lăng Tiếu thu Băng Hỏa Song Tinh thảo lại, sau đó hướng đám người Liệt Như Ngọc hỏi:

- Các ngươi có mua được gì không?

Hỏi xong câu này, Lăng Tiếu tự cảm thấy chính mình hỏi thừa rồi.

Liệt Viêm thương minh nhà người ta là thế lực giàu có nhất trong Thiên Long địa vực, của cải cất giấu tự nhiên người bình thường không thể so sánh được, há lại chủ ý tới những thứ nơi này.

- Ta muốn mua ít đồ, nhưng Vĩnh thúc không cho ta mua.

Liệt Như Ngọc tính khí bướng bỉnh giống như hài tử nói.

- Những thứ kia chúng ta đều có rất nhiều.

Liệt Vĩnh đáp lại, sau đó hắn lại nói:

- Đợi hội bán đấu giá bắt đầu, nơi đó có lẽ sẽ có không ít thứ tốt.

Lúc này, Lăng Tiếu lộ ra vẻ lấy lòng hướng Liệt Vĩnh nói:

- Vĩnh trưởng lão, chúng ta có thể thương lượng được không?

Liệt Vĩnh phảng phất nhìn thấu tâm tư của Lăng Tiếu, nói ngay:

- Không thể!

Sắc mặt Lăng Tiếu lập tức đen lại.

Không ngờ, Liệt Vĩnh lại nói:

- Có chuyện gì ngươi có thể nói với Như Ngọc, chỉ cần nàng đáp ứng, mọi

chuyện đều có thể thương lượng.

Liệt Vĩnh là lão cự hoạt đầu rồi, hắn biết chỉ có Lăng Tiếu mới có thể ước thúc Liệt Như Ngọc, để cho nàng ít nhiều có thể thay đổi tính khí bốc đồng, cho nên mới nói câu này, để Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc có nhiều cơ hội nói chuyện với nhau.

Qua những ngày này, hắn đã nhìn ra Liệt Như Ngọc thay đổi tốt lên nhiều, cái này đối với sự phát triển của nàng rất có lợi.

Liệt Như Ngọc tuy là mỹ nhân, nhưng Lăng Tiếu nhìn như thế nào cũng không có cảm giác quá lớn.

Nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a!

Lăng Tiếu biểu hiện dáng vẻ mê người nhất mà hắn có thể hướng Liệt Như Ngọc nở nụ cười nói:

- Cái kia... tiểu Như Ngọc... Như Ngọc thiếu gia, có thể cho tiểu nhân mượn một ít thần tinh không, sau này nhất định sẽ trả lại gấp bội.

Liệt Như Ngọc nhìn bộ dáng nịnh hót của Lăng Tiếu mà phì cười, nàng thầm mắng " Người này thật biết diễn trò, đóng kịch như thật ".

- Ngươi mới là thiếu gia, không biết thiếu gia muốn mượn bao nhiêu thần tinh?

Liệt Như Ngọc thuận theo Lăng Tiếu nói.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, đợi lát nữa đi vào đấu giá hội xem có món đồ phù hợp với ta được bán ra không đã, có lẽ một nghìn vạn cũng đủ dùng.

Lăng Tiếu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1792 - Tranh Mua Linh Thảo. (2)

- Được rồi, thần tinh có thể cho ngươi mượn, bất quá... Còn có điều kiện.

Liệt Như Ngọc lộ vẻ giảo hoạt nói.

Lăng Tiếu lập tức vỗ ngực nói:

- Tốt, ngoại trừ lấy thân báo đáp, cái gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi!

- Phi, ai muốn ngươi lấy thân báo đáp, không được nói bừa.

Vẻ mặt Liệt Như Ngọc đỏ lên, khinh thường nói, nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Nói thế nào nàng cũng là thiên kiêu chi nữ, người theo đuổi nàng so sánh với Thiên Hà cuồn cuộn còn dài hơn, vậy mà gia hỏa trước mắt lại có thể nói ra lời ghê tởm đến vậy.

Mấy người dạo một vòng quanh các quầy hàng thêm một lát,Lăng Tiếu tìm được thêm không ít linh thảo.

Bên trong khu giao dịch tự do này, Lăng Tiếu đã cảm thấy thu hoạch vô cùng phong phú rồi, về phần các vật phẩm bán ở hội đấu giá, hắn cũng không muốn cùng những Thần Vương kia tranh đoạt thần vật. Hắn nói mượn thần tinh của Liệt Như Ngọc, cũng chỉ là dự phòng mà thôi, may mắn gặp được kỳ vật mình muốn, hắn cũng muốn tranh đoạt một phen.

Buổi chiều, rốt cuộc hội đấu giá được bắt đầu.

Muốn đi vào sảnh đấu giá rộng rãi ở chính giữa kia, nhất định phải nộp phí vào cửa, hơn nữa phí vào cửa này còn không hề rẻ.

Những người thực lực không tới Thần Vương, lại không có thần tinh, đều không được vào trong.

Trong này mới thật sự là nơi mua bán của người có tiền, chỉ cần ngươi đủ thần tinh, muốn cái gì cũng đều có.

Lăng Tiếu, Liệt Như Ngọc cùng với đám người Liệt Tịch chọn vị trí ngồi phía trước, mà Liệt Tịch cùng với một gã Thần Vương ngồi xen lẫn bên cạnh những người khác.

Mục đích của lần này là tỏa định đám người thị huyết lưu khấu, chỉ có như vậy mới có thể tìm được tung tích của bọn hắn.

Hội bán đấu giá bắt đầu, đấu giá sư là một thiếu phụ ăn mặc cực kỳ mát mẻ.

Toàn thân nàng chỉ có ba chỗ hiểm yếu được da thú che phủ, những phần da thịt khác hoàn toàn lộ ra, nhìn thoáng qua giống như Xà mỹ nữ, khêu gợi người khác thú huyết sôi trào.

Tại đây có nhiều người ở thế lực phụ cận, xen lẫn là lưu khấu Hỗn Loạn chi Lĩnh, tán tu cùng dong binh. Bọn họ nhìn thấy nữ nhân như vây, lập tức không nhịn được mà kêu lên.

- Thật là quá ghê tởm rồi, sao lại có thể mặc ít như vây.

Liệt Như Ngọc chán ghét nhìn thiếu phụ trên đài cao nói.

- Ngươi cảm thấy ghê tởm, bởi vì ngươi là nữ nhân, ngươi không thấy chung quanh bao nhiêu người phải hét lên sao, người ta gọi đây là mị lực.

Lăng Tiếu nhìn vài lần trên người nữ nhân kia nói.

Nữ nhân này tràn đầy dã tính, thực có thể làm nam nhân điên cuồng.

Chỉ là vừa nhìn cũng biết là hoa tàn bại liễu, Lăng Tiếu cũng không có hứng thú quá lớn, chẳng qua muốn xem để bổ mắt thôi.

- Quạ đen trong thiên hạ đều giống nhau.

Liệt Như Ngọc tức giận nói.

Không ngờ Lăng Tiếu lại nói câu nữa làm nàng vui mừng hớn hở.

- Nữ nhân này mặc dù có vài phần tư sắc, nhưng ở trước mặt Đại tiểu thư nàng chính là thiên nga cùng vịt con so sánh, một trời một vực cách nhau quá xa rồi.

Lăng Tiếu vẻ mặt nịnh bợ nói.

Không có cách nào a, hậu trường người ta mạnh, nếu không nịnh hót cô bé này, thần tinh của hắn liền không có rồi.

- Ngươi... Ngươi nói thật.

Liệt Như Ngọc ngượng ngùng nói.

- Đương nhiên là như vậy, chân kim bạch ngân còn không thật như vậy,

Lăng Tiếu khẳng định.

Sự thật cũng đúng là như vậy. Liệt Như Ngọc xinh đẹp tuyệt đối có thể gọi

là quốc sắc thiên hương, ít ai có thể so sánh được, chỉ là tính cách còn phải cần dạy dỗ thêm.

- Coi như ngươi tinh mắt.

Liệt Như Ngọc liếc giận nhìn Lăng Tiếu, thẹn thùng quay mặt ra chỗ khác, trái tim đập loạn nhịp.

Lúc này, kiện bán đấu giá thứ nhất rốt cuộc đã được đưa lên.

- Đê giai Cửu cấp Thiên Nguyệt đằng, giá khởi điểm mười lăm vạn thần tinh, mỗi lần đấu giá không được thấp hơn một vạn.

Thiếu phụ liếm đầu lưỡi khêu gợi một chút, mị nhãn phóng ra, khẽ mở cặp môi đỏ mọng nói.

Thanh âm của nàng vừa mới phát ra, lập tức đã có người tranh báo giá:

- Mười sáu vạn.

Sau một phen tranh đoạt, Thiên Nguyệt đằng được bán ra với giá hai mươi lăm vạn.

Lăng Tiếu nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Con mẹ nó, nếu bây giờ bổn cung có thần tinh, chắc chắn sẽ mua được.

Lăng Tiếu là luyện dược sư, sớm muộn cũng tiến vào hàng ngũ Thần Vương, những thần thảo này đều là thần vật hiếm có, hắn đều cần dùng đến.

Không khí hội bán đấu giá rất kịch liệt, chỗ này không giống như bên trong thành trì. Hội bán đấu giá cung cấp sương phòng, tất cả mọi người đều ở

trong sương phòng của mình, rất dễ dàng có thể thấy được tướng mạo cùng thực lực đối phương, vậy nên ít người có thể thừa cơ lấy thế đè người.

Tất nhiên không ai muốn giá cả càng lúc càng cao.

Mỗi lần hò hét cùng nâng giá đã đem không khí cao trào của hội đấu giá đẩy lên rất cao.

Lăng Tiếu tạm thời ra tay ba lần, một lần vì một gốc thần thảo Quang đặc tính Nguyệt Tịch hoa, một lần mua một gốc thần thảo Thổ đặc tính Hoàng Nghiệt trúc, lần nữa là một thanh thần khí Phong đặc tính có tên “ Phong Toa “.

Nguyệt Tịch hoa hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, nhìn cực kỳ xinh đẹp, chỉ ở địa phương tiếp cận ánh trăng nhất mới có thể sinh trưởng, đối với võ giả tu Quang thuộc tính mà nói, là thần thảo cực kỳ khó tìm.

Hoàng Nghiệt trúc là thần vật sinh trưởng trong huyệt của Nghiệt long. Nghiệt long thiếu một bước có thể xưng là thần thú. Hoàng Nghiệt trúc sinh trưởng cùng với nó có thể hấp thu vô thượng nghiệt khí, có thể gia tăng thần uy độn thổ tạo sát thương.

Phong Toa là một kiện thần khí tập sát, hình dáng giống như bàn tròn bình thường, viền ngoài có răng cưa sắc nhọn, một khi tỏa định được đối thủ, có thể lấy tốc độ thiểm điện tập sát đối thủ, cho dù là Thần vương cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Nguyệt Tịch hoa không cần phải nói, Lăng Tiếu thu thập sau này dùng cho Ngọc Nhu Phỉ, Hoàng Nghiệt trúc tại thời điểm đột phá cảnh giới Thần Vương sử dụng, còn Phong Toa hắn dùng để bảo vệ tính mạng, ngày sau có thể cho sư nương cũng được.

Ba kiện vật phẩm này cũng không rẻ, tổng cộng mất bốn trăm năm mươi vạn thần tinh mới có thể mua được, trong đó Phong toa là đắt nhất, hắn dùng đến ba trăm tám mươi vạn thần tinh.

Giá tiền này không phải là nhỏ, đối với bất kỳ gã Thần Vương nào cũng không thể dễ dàng xuất ra.

Nhưng Lăng Tiếu bên cạnh có một tiểu phú bà bao dưỡng, cho nên giá đó cũng vô cùng thoải mái, không lo không có thần tinh.

- Nguyên lai hội đấu giá lại vui như vậy, lần sau để ta gọi giá, ta muốn để bọn họ biết bổn tiểu thư lợi hại.

Liệt Như Ngọc hưng phấn nói.

Bất tri bất giác nàng thích cái không khí ồn ào náo nhiệt này, bởi đây là lần đầu có cơ hội đi tới nơi này, làm nàng cảm thấy rất mới lạ, tò mò, nhất là lúc gọi giá, càng làm nàng kích động không thôi.

- Không vấn đề gì, Đại tiểu thư thích cái gì cứ gọi giá, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lăng Tiếu đáp, trong lòng hắn còn lẩm bẩm một câu “ Mua được cái gì đưa cho bổn cung là được “.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1793 - Muốn Bao Nhiêu Có Bấy Nhiêu.

Một bên Liệt Vĩnh mặt có chút phát xanh, tuy hắn nói không quan tâm đến thần tinh, nhưng nghe thấy câu sau của Lăng Tiếu như vậy, thật muốn chửi mẹ hắn rồi " Ngươi cho thần tinh là phế thạch à, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu ".

Lăng Tiếu ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng không để Liệt Như Ngọc mù quáng đi đấu giá.

Vì vậy, hắn ở một bên khuyên bảo, những thứ có thể mua, những thứ không cần mua.

Cuối cùng, dưới sự dụ dỗ của Lăng Tiếu, Liệt Như Ngọc đấu giá đều là linh thảo, nàng có được cơ hội đấu giá tất nhiên vô cùng vui vẻ.

Nhưng thiếu chút nữa Liệt Vĩnh bị dọa ngất rồi.

Một gốc trung giai cửu phẩm linh thảo có giá bắt đầu là ba mươi vạn thần tinh, giá trị cao nhất cũng chỉ sáu mươi vạn, nhưng Liệt Như Ngọc hét một tiếng đã lên đến ba trăm vạn thần tinh.

Hiện trường một mảng yên tĩnh, mọi người nhất thời đều trợn tròn mắt.

Bọn họ thấy qua tăng giá cao rất nhiều, nhưng tuyệt đối không thấy qua cao như thế này, thoáng một phát tăng những mười lần.

Thần tinh thực sự chỉ là chuyện nhỏ a.

Trong lòng mọi người đều toát ra một ý niệm “ Chẳng lẽ nha đầu này là đồ ngốc”.

- Làm sao không có ai tăng giá rồi?

Liệt Như Ngọc nhìn chung quanh rất khó hiểu hỏi một câu.

Tất cả mọi người muốn hộc máu!

Gốc thần thảo kia giá trị không phải bình thường, nhưng so ra vẫn kém ba trăm vạn thần tinh a!

Lăng Tiếu một bên toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ “ Tiểu phú bà đúng là tiểu phú bà, khí phách này làm bổn cung cũng phải mặc cảm”.

- Tiểu thư, bán đấu giá không phải như vậy, chúng ta dùng giá thấp nhất đấu giá vật phẩm, giá cả theo thời gian tăng lên, cho đến khi không có ai cạnh tranh là đủ rồi.

Liệt Vĩnh chỉ có thể ở một bên giải thích cho Liệt Như Ngọc nói.

- Ta cũng tăng lên rất chậm rãi mà, bọn họ vì cái gì không cộng thêm đi, thật không dễ chơi!

Liệt Như Ngọc có chút không hiểu nói.

Thuận theo từng kiện vật được bán đấu giá, không khí trong hội trường càng lúc càng náo nhiệt.

Lăng Tiếu không có xuất thủ, hắn một mực lưu ý người trong sảnh, hy vọng có thể tìm được bóng dáng điên cuồng nào đó, nhưng vẫn không phát hiện ra ai khả nghi.

Liệt Vĩnh truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Hàng thứ hai bên trái, sáu người kia chính là Xà Nghĩa môn Lục Đại ngân xà.

Lăng Tiếu theo hướng Liệt Vĩnh nhìn theo phương hướng đó, quả nhiên thấy sáu tên như hạc giữa bầy gà ngồi ở đó.

Bọn hắn mặc Xà lân giáp màu bạc, rất dễ dàng có thể nhận ra thân phận.

- Lục Đại Thần Vương a, cũng không biết nghĩa phụ của Nhu Phỉ có chạy trốn được hay không.

Lăng Tiếu trong lòng thầm nói.

Thực lực hắn bây giờ còn rất yếu, bằng không hắn trực tiếp đến hỏi Lục Điều "Xà" này xem có tin tức của Cuồng Tăng hay không.

- Bán đấu giá dưới đây là ba kiện thần vật áp trục, Thượng Cổ xà noãn một quả, giá khởi điểm ba trăm vạn thần tinh.

Linh thú chia làm đủ loại khác nhau, đê giai linh thú, bất kể nuôi dưỡng như thế nào cũng không thể trở thành cao giai linh thú.

Mà bây giờ tuyên bố bán đấu giá Thượng Cổ xà noãn, có lẽ chính là trứng của một con rắn thời viễn cổ.

Loại xà noãn này một khi ấp ra, xà thú lập tức đạt tam giai cảnh giới, tiềm lực so sánh với tiềm lực của thần thú cũng không kém bao nhiêu, ngày sau bồi dưỡng cũng có thể đạt tới cửu giai, thậm chí là thập giai, giá trị tự nhiên không hề rẻ.

Tuyên bố xong vật được bán đấu giá, trên đài cao, đấu giá sư liền kéo vải đỏ trên khay ngọc xuống, lộ ra một khỏa noãn xà màu bạc, xung quanh xà noãn còn phát ra ánh sáng mãnh liệt, hiển nhiên đây là một khỏa xà noãn đang được ấp.

Bên dưới lập tức có không ít người đứng dậy quan sát.

- Thượng Cổ xà noãn a, cái này có thể là đồ tốt, chẳng qua không biết thuộc tính là gì, nhìn quang mang đang phát ra kia giống như là Thủy thuộc tính.

- Bất kể là thuộc tính gì, mua được rồi tặng cho hậu bối xuất sắc cũng đều đáng giá, chỉ cần cam lòng bỏ ra tiền vốn, có thể bồi dưỡng nó thành thập giai thánh thú.

- Ba trăm vạn thần tinh ta muốn rồi, có trời mới biết xà noãn này có thể ấp ra hay không, đại gia cần phải cân nhắc rõ ràng.

- Nói như vậy thật dễ nghe, ta cũng không thiếu ít thần tinh này, ba trăm mười vạn!

Hiện nay linh thú cao cấp không dễ tìm, có thể đạt tới thập giai trở lên ngoài thần thú, chính là một số linh thú biến dị hoặc Thượng Cổ linh thú, bây giờ linh thú có thể đạt tới bát giai hoặc cửu giai đã là đỉnh cấp linh thú rồi.

Cho nên Thần Vương ở đây đều nhìn trúng tiềm lực của xà noãn, muốn mua nó sau đó bồi dưỡng lên.

Thọ nguyên của Thần Vương đã là vô cùng vô tận rồi, bọn họ tất nhiên sẽ để nhiều tâm tư tính toán cho hậu đại của mình.

Tại vị trí của Lục vị Ngân Xà, Ngân xà Thập Ngũ tham lam nhìn chằm chằm vào xà noãn nói:

- Cái này là đồ tốt, các vị ca ca, chúng ta nhất định phải lấy được khỏa xà noãn này.

Bọn họ sở dĩ xưng là Xà Nghĩa Môn, nguyên nhân chính là bọn họ lấy xà làm bạn, hộ thân linh thú tất cả đều là xà thú.

Mà Thượng cổ xà noãn trước mắt này, tự nhiên trở thành đồ vật bọn họ ưa thích nhất.

- Đây là tự nhiên, bảo bối này nghìn năm khó gặp, thật không nghĩ tới có người lấy được rồi còn đem bán đấu giá.

Ánh mắt của Ngân Xà Thập ra tinh mang, tiếp theo hắn gọi giá:

- Xà Nghĩa môn ra giá bốn trăm vạn thần tinh, hi vọng chư vị bằng hữu nhường nhịn một chút.

Xà Nghĩa môn ở bên trong Thiên Long địa vực có chút danh tiếng, mặc dù kém những siêu cấp thế lực kia, nhưng không phải người bình thường có thể động đến.

Bên trên thoáng an tĩnh một chút, tựa hồ tất cả mọi người đều có chút bận tâm.

Nhưng, một đạo thanh âm vang lên:

- Xà Nghĩa môn là cái con khỉ gì, bản thiếu gia trả bốn trăm năm mươi vạn thần tinh.

Mọi người nghe thấy âm thanh càn quấy kia, chỉ thấy trong sương phòng một nam tử nhẹ nhàng lay động bạch chỉ phiến, vẻ mặt kiêu ngạo.

Bất quá đa số người ở đây đều là Thần Vương cường giả, bọn họ nhãn lực kinh người bậc nào, nhìn một cái là thấy mỹ nam tử này chỉ là một nữ nhân mà thôi.

- Tiểu nha đầu khẩu khí thật lớn, thực không sợ gió to chém đứt lưỡi.

Ngân Xà Thập Ngũ trừng mắt nhin Liệt Như Ngọc, sau đó kêu lên:

- Bốn trăm sáu mươi vạn.

Liệt Như Ngọc tức giận nói:

- Ngươi mới là tiểu nha đầu, cả nhà ngươi đều là tiểu nha đầu, ta trả năm trăm vạn.

- Ngươi.....

Ngân xà Thập Ngũ muốn phản bác, nhưng Thập nhị Ngân xà ngăn lại nói:

- Tiểu nha đầu này không phải người bình thường, trước đấu giá đã, nếu không được sẽ nghĩ biện pháp khác.

Ngân xà Thập Ngũ không còn cách nào khác, trừng mắt nhìn Liệt Như Ngọc, sau đó tăng giá.

Nhưng, so đấu tài phú, ở chỗ này ai có thể hơn Liệt Như Ngọc tiểu phú bà này.

Giá một khỏa Thượng Cổ xà noãn này bị nàng nhẹ nhàng nâng lên tám trăm vạn thần tinh, để Lục vị Ngân Xà không thể không bỏ cuộc.

- Cùng bản thiếu giá đấu, thật không chịu nổi một kích.

Liệt Như Ngọc vui vẻ nói, sau đó hạ giọng nói với Lăng Tiếu:

- Đấu giá như vậy có đúng không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1794 - Đại Tiểu Thư Xuất Thủ, Ai Dám Tranh Phong! (1)

- Cực kỳ đúng đắn, Đại tiểu thư xuất thủ, ai có thể tranh phong.

Lăng Tiếu giơ ngón tay cái lên nói.

Trong lòng hắn thầm nghĩ " Ta mới là Đại thiếu gia, như thế nào danh tiếng đều bị nàng đoạt cả rồi".

Liệt Như Ngọc vui vẻ nói:

- Hắc hắc, ngươi nói như vậy quá đúng..., nhưng mà ta cũng không phải Đại tiểu thư, ta còn có tỷ tỷ, sau này phải gọi tên ta.

- Ừ, là Đại tiểu thư, sau này ta không gọi ngươi là Đại tiểu thư nữa.

Lăng Tiếu rất biết điều nói.

Một bên thần sắc Liệt Vĩnh càng phát xanh rồi, hắn hoài nghi chính mình để Lăng Tiếu dụ dỗ Liệt Như Ngọc như vậy có phải là một quyết định chính xác không, tại sao lại cứ cảm thấy Như Ngọc bị tiểu tử này lừa rồi.

- Tốt, Thượng Cổ xà noãn được vị thiếu gia này dùng tám trăm vạn thần tinh mua được, kế tiếp bán đấu giá là một cuốn thần công, đào được từ một ngôi mộ cổ, bất quá cuốn thần công này có cấm chế cường đại, ngay cả Đỉnh cấp Thần Vương cũng không có biện pháp mở cấm chế kia, có thể tưởng tượng được sẽ là một cuốn thần công đoạt thiên tạo hóa như thế nào. Bắt đầu đấu giá từ một ngàn vạn thần tinh, mỗi lẫn tăng giá không được thấp hợn một trăm vạn.

Đấu giá sư khêu gợi vuốt lấy bộ ngực tuyệt hảo nói.

Sau khi đấu giá sư nói xong, tất cả mọi người đã đỏ mắt, đều là một bộ dạng tham lam.

Đỉnh cấp Thần Vương cũng không có cách nào mở cấm chế thần quyển này, có thể nghĩ đến cường đại như thế nào.

Tất cả mọi người nghĩ tới " Thủy thần", cấp bậc khác của chung cực cường giả.

Có thể đạt tới cảnh giới này đều là tồn tại cường đại nhất, không ai có thể nghi vấn thần năng đoạt thiên tạo hóa của họ, cấm chế của họ tuyệt đối không phải Thần Vương có thể phá được.

Nếu là một vị thủy thần lưu lại thần quyển, giá trị thực không thể đo lường được.

Một ngàn vạn thần tinh này tuyệt đối đáng giá.

Thuận theo người đầu tiên gọi giá, tất cả mọi người bắt đầu trở nên điên cuồng rồi.

Giá cả của vật phẩm đấu giá liên tục tăng lên, đạt đến độ cao từ trước tới nay chưa từng có.

Ở góc hẻo lánh giữa sảnh, một tên Mã Ưng khấu thủ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ " Tranh nhau đi, hảo hảo mà tranh, kết quả đồng dạng trở về tay của ta mà thôi!".

- Chúng ta có đấu giá cái này không?

Liệt Như Ngọc xoa tay xoa chân hỏi Lăng Tiếu, rất hiển nhiên nàng muốn cùng người khác đấu giá một phen.

- Cái này đương nhiên....

Lăng Tiếu đang muốn trả lời, nhưng Liệt Vĩnh ở một bên ho nhẹ một tiếng, cắt đứt lời Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không phải kẻ ngu, tự nhiên biết Liệt Vĩnh ám chỉ điều gì, lúc này cười khan nói:

- Đương nhiên không thể đấu giá rồi, đồ chơi này quá quý giá, mua rồi cũng không biết có thể dùng không, để người khác tranh đến đầu rơi máu chảy đi.

- Ngươi nói vậy cũng có lý, bất quá... Người ta tranh nhau lợi hại như vậy, nhất định là bảo bối tốt, không mua được không phải rất đáng tiếc sao?

Liệt Như Ngọc là người ngây thơ nhưng cũng không phải là kẻ ngu.

Liệt Vĩnh ở một bên nói:

- Tiểu thư, loại vật này rất có thể là gạt người, cho dù mở được cấm chế nói không chừng bên trong chỉ là một quyển trục bình thường chúng ta không cần dùng mà thôi.

Liệt Vĩnh đã mở miệng, Liệt Như Ngọc tự nhiên không có ý muốn đấu giá nữa.

Sau khi trải qua cuộc đấu giá kịch liệt, cuối cùng được một tên Đỉnh phong Thần Vương lấy ba ngàn năm trăm vạn thần tinh mua được quyển thần công này.

Tên Đỉnh phong Thần Vương này lập tức thành cái đích mà mọi người ngắm đến, một khi hắn rời khỏi chỗ này, chắc chắn sẽ bị rất nhiều Thần Vương khác nhìn chằm chằm, bởi bọn họ càng muốn không công mà hưởng.

Chẳng qua tên Đỉnh phong Thần Vương này đã có đảm lượng mua xuống, người ta tất có tự tin đem thần công này mang đi.

- Tốt lắm, tiếp tục chính là trò hay cuối cùng.

Đấu giá sư vỗ tay một cái nói.

Ngay lập tức, mười tên nam nhân đồng thời vào sảnh, trong tay mỗi người cầm một kiện binh phí, tản ra quang huy chói mắt trong thạch thất rộng lớn.

Tất cả mọi người không nhịn được ồ lên một tiếng.

Nhãn thần Liệt Vĩnh cũng tỏ ra kích động.

“ Thật to gan a, dám đem Thương Minh thần khí của chúng ta bán đấu giá rồi” Liệt Vĩnh trong lòng thầm mắng.

- Chỗ này tổng cộng mười kiện thần khí khác nhau, bất quá sẽ không đấu giá từng kiện, mà là bán một lần duy nhất cả mười kiện, giá khởi điểm là năm ngàn vạn thần tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn trăm vạn.

Đấu giá sư nói.

Nhất thời, mọi người lại ồ lên lần nữa.

- Mười kiện thần khí a, thật là đại thủ bút, không biêt người bán rốt cuộc là ai sao có thể bán đi như vậy.

- Thật đáng tiếc, nếu có thể bán đấu giá riêng từng kiện thì tốt, bán đấu giá gộp lại thế này không phải để người ta không mua nổi sao, năm ngàn vạn thần tinh, ai có thể lấy ra nhẹ nhàng được.

- Ngươi nói không chính xác a, ở đây có không ít phiệt chủ, bọn họ khẳng định có thể mua xuống.

- Mười kiện thần khí, dù chỉ là đê giai, đối với bất kỳ thế lực nào cũng có thể tăng chiến lực lên, nếu ta có thần tinh ta cũng muốn mua xuống.

Năm ngàn vạn thần tinh xác thực không phải một người tùy tiện có thể lấy ra.

Không có hậu đài vững chắc đằng sau làm chỗ dựa, muốn kiếm nhiều thần tinh như vậy không hề dễ dàng.

Cho nên tham dự đấu giá cũng chỉ có vài thế lực mà thôi.

Mà lần này, Liệt Vĩnh cũng không phải không để Liệt Như Ngọc tham gia đấu giá.

Bởi vì những thứ này đúng là những Thần khí mà bọn họ mất hôm trước, hôm nay bị người ta bán đấu giá ở đây đúng là mất hết mặt mũi rồi.

Phần mặt mũi này không chỉ muốn tìm về, còn phải hoàn trả lại gấp bội.

Liệt Như Ngọc cũng biết việc này có liên quan đến mặt mũi Thương Minh của nàng, lúc này trịnh trọng nói:

- Bất kể giá bao nhiêu ta nhất định sẽ đấu giá xuống.

Nghe được một câu nói này, Liệt Vĩnh cũng có chút bất đắc dĩ nói:

- Nếu vượt qua một ức thần tinh, vậy coi như quên đi.

Lúc trước Thương Minh bọn họ từ thần phủ giúp bán xuống mười kiện thần khí giá cũng chỉ tám ngàn vạn thần tinh, mà bọn họ đưa vào hoạt động buôn bán, có thể lãi gấp đôi.

Chỉ là ở chỗ này bán đấu giá vật phẩm của mình, nếu giá cả cao quá bình thường thì không được rồi.

Huống hồ Liệt Vĩnh mang theo có một ức thần tinh, nếu Liệt Như Ngọc đột nhiên gọi hai ức thần tinh, hắn sợ phải bán mình ở chỗ này rồi.

- Được rồi, một ức thì một ức, dù ít một chút nhưng chắc là cũng đủ.

Liệt Như Ngọc không hài lòng nói.

Mười kiện thần khí được bán cùng một chỗ có lực hấp dẫn rất lớn, từ năm ngàn vạn thần tinh lên rất nhanh tới bảy ngàn vạn thần tinh.

Đến lúc này giá tiền đã dọa lui không ít người rồi.

Ngoại trừ Liệt Như Ngọc, còn có Xà Nghĩa môn cùng hai thế lực khác theo vào gọi giá.

Bất quá Liệt Vĩnh phát hiện trong đó một gã gọi giá là người của Thị Huyết lưu khấu, người này chỉ muốn đem giá lên cao mà thôi, căn bản sẽ không mua xuống.

- Ta ra giá một ức.

Cuối cùng Liệt Như Ngọc thập phần rộng rãi quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1795 - Đại Tiểu Thư Xuất Thủ, Ai Dám Tranh Phong! (2)

Nàng kêu một tiếng này khiến đấu giá hội yên tĩnh trở lại.

Một ức thần tinh!

Con số này điên cuồng cỡ nào, nó đủ để vài vị Thần Vương bán mạng vì nàng rồi.

Muốn Xà Nghĩa môn truy nã Cuồng Tăng giá không quá năm ngàn vạn thần tinh, cộng thêm chút thần tài mà thôi.

Phải biết rằng Cuồng Tăng là một gã sát thần, một ức đủ để mua mạng của hai tên sát thần rồi.

- Ôi mẹ ơi, có thể đừng khi dễ người như vậy được không, có thần tinh là rất giỏi sao, ca cũng có một trăm vạn a, một ức coi là cái gì.

Một gã Thần Vương lệ rơi đầy mặt nói.

- Đúng vậy, một ức thì một ức, sao phải hét lớn như vậy, có bản lĩnh đi ra ngoài mà mua thần khí, còn tranh với chúng ta làm gì.

- Thật ngu ngốc, dùng một ức thần tinh mua mười kiện thần khí, chỉ sợ không còn mạng mà mang ra khỏi chỗ này.

- Đúng đấy, bất quá là một nha đầu Thánh Hoàng cảnh giới, coi như có hậu đài, cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người.

Một đám Thần Vương vô cùng phẫn nộ nói.

Không cần phải nói, là bọn họ hâm mộ cùng đố kỵ đây mà.

Mấy người cùng Liệt Như Ngọc đấu giá đều im hết cả rồi, hiển nhiên trên người bọn họ cũng không mang nhiều thần tinh như vậy.

Lăng Tiếu ở một bên thở dài " Tiểu phú bà chính là tiểu phú bà a, ai có thể cưới được nàng, cả đời không lo chuyện ăn uống".

Liệt Vĩnh ở một bên buồn khổ không nói nên lời, đây đều là thần tinh của hắn a.

Bất quá, có thể lấy được vật bị mất, coi như đã có một câu trả lời thỏa đáng, còn mấy kiện Thánh khí bên kia thì coi như xong, lúc báo phục thì tính lên trên người của Thị Huyết lưu khấu là được rồi.

Liệt Vĩnh đi giao thần tinh, đem vật phẩm bán đấu giá toàn bộ lấy xuống.

Lúc này, Lục vị Ngân Xà hướng Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc đi tới.

Thập ngũ Ngân xà trừng mắt nhìn Liệt Như Ngọc nói:

- Tiểu nha đầu, đừng có chạy quá nhanh đấy.

Bọn họ cũng rất tức giận, những đồ vật ở tình thế bắt buộc đều bị quấy phá, bọn họ tất nhiên sẽ không quên đi như vậy.

- Hắc hắc, đấu giá thua còn nghĩ đến chuyện khi phụ ta à? Không có cửa đâu.

Liệt Như Ngọc thè lưỡi, lộ ra dáng vẻ thập phần đáng yêu.

Thập Ngân xà ánh mắt lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ trưởng bối của ngươi không nhắc nhở ngươi khi ra ngoài có người có thể đắc tội, có người không thể đắc tội sao?

Thập Ngân Xà là trung cấp Thần Vương đỉnh phong, trong Ngũ xà còn lại có hai người là trung cấp Thần Vương, ba người là đê cấp Thần Vương, thực lực cỡ này tập trung một chỗ xác thực vô cùng cường đại.

Nhưng Liệt Vĩnh đã là cao cấp Thần Vương, một người cũng đủ chấn nhiếp bọn họ rồi.

- Lời này để ta nói cho các ngươi mới phải, Xà Nghĩa môn cũng không phải là đại môn đại phái gì.

Liệt Vĩnh trở lại bên Liệt Như Ngọc sâu kín nói.

Nhãn thần Thập Ngân xà nhảy lên, hắn nhìn Liệt Vĩnh thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp.

Sau đó, hắn quay ra nói với các huynh đệ:

- Chúng ta đi.

Những người khác đều hướng về Liệt Như Ngọc cùng Liệt Vĩnh trừng mắt, sau đó liền quay người rời đi.

Bọn họ không phải là sợ Liệt Vĩnh, tuy Liệt Vĩnh hơn bọn họ một cấp nhưng bọn họ có rất nhiều thủ đoạn, đợi ra khỏi chỗ này mọi việc đều dễ làm rồi.

Lăng Tiếu phát hiện Lục Đại Ngân Xà không thèm đếm xỉa gì đến hắn, trong lòng vô cùng tức giận:

- Hừ hừ, bọn họ trừng mắt nhìn các ngươi mà không nhìn ta là có ý gì, chẳng lẽ khinh thường bản cung sao.

Xác thực, Lăng Tiếu ở trong mắt Lục Đại Ngân Xà bất quá chỉ là một người hầu bình thường, căn bản bọn họ không thèm để ý.

Điều này làm Lăng Tiếu cảm thấy rất ưu thương.

Đã bao giờ hắn trải qua cảm giác bị người khác không thèm đếm xỉa như vậy.

Bất quá, hắn tự nhận mình là một người hào phóng, sau khi tính toán một phen, vẫn bỏ qua cho bọn người kia.

“ Nếu lần sau để bản cung nhìn thấy các ngươi lần nữa, ta sẽ trừng mắt chết các ngươi!”

Lăng Tiếu thập phần hào khí thầm nói.

Đám người Lăng Tiếu ra khỏi thạch thất bán đấu giá, Liệt Tịch cùng một gã trung cấp Thần Vương đã có mặt ở đây rồi.

Mọi người lần lượt theo không gian trận ly khai khỏi nơi này.

Lúc đám người Lăng Tiếu muốn rời khỏi lại là bị đám người phía trước chặn đường lại.

- Nếu đã đến, cần gì phải gấp gáp rời đi như vậy.

Một thanh âm lười biếng vang lên.

Khổng Huyết Kinh dẫn theo vài tên Thần Vương chặn trước đám người

Lăng Tiếu, Liệt Như Ngọc.

Liệt Vĩnh vội vã chặn ở phía trước nói:

- Các ngươi có ý gì? Chẳng lẽ các ngươi muốn công khai phá quy củ ở đây.

Liệt Vĩnh, Liệt Tịch cùng một gã Thần Vương bình thường rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, bọn họ tin rằng đám lưu khấu này cản bản không nhân ra bọn họ là người của Liệt Viêm Thương Minh.

Bất quá, Liệt Vĩnh nhìn thấy Ngưu Đại Nghĩa ở không xa, liền biết đã đả thảo kinh xà rồi.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là Liệt Như Ngọc bộ dáng tài đại khí thô, mới dẫn tới Khổng Huyết Kinh khẳng định bọn họ chính là người của Liệt Viêm Thương Minh.

- Đối với người khác, chắc chắn chúng ta sẽ tuân theo quy củ, nhưng với các ngươi thì miễn đi.

Khổng Huyết Kinh lộ ra vẻ tàn nhẫn, sau đó hắn vẫy tay với đám thủ hạ phía sau bắt đám người Liệt Vĩnh lại.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm quát lên:

- Chậm đã, Thị Huyết các ngươi muốn làm gì.

Người đến rõ ràn là Hãn Phỉ lưu khấu khấu thủ Lộc Bưu cùng người của hắn.

Khổng Huyết Kinh nhìn Lộc Bưu lộ vẻ khó chịu nói:

- Làm sao? Lộc Bưu ngươi muốn quản chuyện của ta.

Hắn biết Lộc Bưu người này sống có nguyên tắc, dù vào rừng làm thảo khấu, nhưng có nhiều chuyện hắn không giống như đám lưu khấu thường làm, Hãn Phỉ bọn họ giống như một dong binh đoàn mà thôi.

- Khách nhân còn chưa rời khỏi nơi đây ngươi đã nghĩ đến chuyện cướp bóc rồi sao, ngươi còn muốn có mặt mũi hay không, công khai phá hủy quy củ của chúng ta, sang năm ai còn muốn đến chỗ chúng ta giao dịch, đây là ngươi muốn đập chén cơm của huynh đệ chung ta.

Lộc Bưu không sợ Khổng Huyết Kinh, ở trước mặt mọi người hét lớn.

Lúc này, mấy đại lưu khấu tất cả đều xuất hiện, người chung quanh không liên quan thì bước đi thật nhanh khỏi chỗ này, tránh bị liên lụy.

- Không tệ, thị huyết các ngươi không được làm vậy, người ta đến chỗ này giao dịch thần tinh, bây giờ các ngươi lại đi đối phó người ta, tổn hao danh dự của bọn ta, sang năm hắc thị không cần mở nữa rồi.

Hải Khảo của Cự kình bang nói.

Tại nơi này, hắn chính là người đứng đầu, bởi vì thế lực của Cự kình bang so với đám lưu khấu lớn hơn một chút.

Bất quá, Khổng Huyết Kinh lại là người có thực lực cường đại nhất trong đám khấu thủ.

Bên cạnh hắn còn có hai nhân vật tiến vào Sát Thần bảng, một người là Sư vương Sư Động Thiên, người còn lại là Phong Lãnh, hai người xếp hạng sáu mươi bảy cùng bảy mươi mốt trên Sát Thần bảng.

- Thị Huyết chúng ta làm việc không cần nhìn sắc mặt người khác, để cho ta đi, bằng không... Đừng trách ta trở mặt vô tình.

Khống Huyết Kinh lộ ra lệ khí nồng nặc nói.

- Ta sớm biết ngươi muốn xưng vương xưng bá ở Hỗn Loạn chi Lĩnh này rồi, tới đi, hôm này ta xem xem top mười Sát Thần bảng có gì đáng sợ.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1796 - Bản Cung Trừng Mắt Chết Các Ngươi! (1)

Lộc Bưu trong tay cầm một kiện thần khí Lang Nha bổng đối diện Thị Huyết quát lên.

Cùng lúc đó, Liệt Vĩnh mang theo Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc bắt đầu hướng về không gian chi trận đi tới, muốn rời khỏi chỗ này trước rồi nói.

Chỉ cần ra khỏi chỗ này, bọn họ không cần phải sợ chuyện gì nữa.

Nhưng lại có người chắn trước một bước ở không gian trận.

- Sao đi nhanh vậy, chúng ta còn chưa tính toán rõ ràng mà.

Người nọ đúng là Ngưu Đại Nghĩa cùng vài tên Thần Vương khác.

Lúc trước bọn họ có ân oán với mấy tên Thần Vương này, khoản nợ này của bọn hắn nhất định phải báo.

Đại chiến hết sức căng thẳng, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Liệt Tịch ngươi mang theo tiểu tử này cùng Như Ngọc đi trước, ta giữ chân bọn họ, chỉ cần ra khỏi chỗ này, lập tức truyền âm cho Minh Chủ, bọn chúng một tên cũng đừng mong thoát.

Liệt Vĩnh ném Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc về phía Liệt Tịch.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cầm một thương một thuẫn, thập giai Cực Diễm Hổ cũng xuất hiện.

- Bại tướng dưới tay ta mà dám ngông cuồng, Ngưu Trại bang của các ngươi cũng muốn bị tiêu diệt toàn bộ.

Liệt Vĩnh phát ra lực lượng đáng sợ quát lên.

Lúc trước hắn có thể lấy một chọi ba, thực lực không phải Thần Vương bình thường có thể so sánh.

Vì bản thân hắn chính là một thành viên trong Thiên Thần Vương, mặc dù xếp hạng hơn tám trăm, nhưng trong đồng giai ít người có thể so sánh.

- Thiên Thần Vương Liệt Vĩnh, ta đã sớm nhận ra ngươi, bất quá ở chỗ này ngươi không làm được trò trống gì đâu.

Ngưu Đại Nghĩa triệu hồi Hoang Ngưu của mình về, cùng những người khác nghênh chiến Liệt Vĩnh.

Một bên khác, Khống Huyết Kinh cũng không cùng Lộc Bưu đối chiến, mà Sư vương Sư Động Thiên đánh với Lộc Bưu.

Oanh long oanh long!

Thần Vương chiến đấu đáng sợ bậc nào, không gian chi địa nơi đây chẳng qua là làm tạm thời, chỗ có kết giới cũng không phải là không phá được.

Chiến đấu vừa mới khai hỏa, không gian bình chướng nơi đây đã xuất hiện khe hở.

Liệt Tịch lúc này quyết đoán, kéo theo Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc hướng về phía không gian bình chướng lao tới.

Liệt Tịch giương một kích oanh tới không gian bình chướng, chỉ cần nơi này

vỡ ra, bọn họ mới có cơ hội trốn khỏi nơi này, hơn nữa có thể thông qua truyền âm thạch thông báo cho bọn người tiếp đón tới đây.

- Muốn đi sao? Toàn bộ lưu lại đi.

Một thân ảnh lướt đi như gió lao tới, một đạo năng lượng kích bay năng lượng của Liệt Tịch.

Phong Lãnh sát thần, thực lực cao cấp Thần Vương, là một sát thủ máu lạnh, về sau bại bởi Khống Huyết Kinh, cam tâm tình nguyện trở thành phụ tá đắc lực của hắn.

- Tiểu thư, Lăng Tiếu các ngươi nghĩ biện pháp trốn ra đi, ta ngăn hắn lại.

Liệt Tịch quăng hai người ra ngoài, hướng về hướng Phong Lãnh công kích.

Phong Lãnh tựa hồ không gấp gáp đi bắt Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc, lộ ra vẻ mèo khóc chuột nói:

- Để ta xem cao thủ Liệt Viêm Thương Minh lợi hại đến đâu!

Hắn so với Liệt Tịch hơn một giai, lại nói như vậy, không phải tinh vi tinh tướng thì là gì.

Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc bị văng ra xa, đã rất gần không gian bình chướng rồi.

Liệt Như Ngọc cố gắng dừng thân thể lại, la lên:

- Ta phải trở về giúp Vĩnh thúc cùng Liệt Tịch.

Theo thanh âm của nàng, linh thú hộ thân Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện, âm

thanh tê minh bất chợt vang lên.

Liệt Như Ngọc đang muốn trở về, một cánh tay lực lượng mạnh mẽ giữ nàng lại nói:

- Ngươi trở về chỉ có đường chịu chết, chúng ta ra ngoài tìm cứu viện.

Lăng Tiếu không nói hai lời, kéo Liệt Như Ngọc về phía vết rách của không gian bình chướng bay đi.

Liệt Như Ngọc toàn lực giãy giụa khỏi tay Lăng Tiếu tức giận nói:

- Không được, từ nhỏ Vĩnh thúc đã chiếu cố ta, ta sao có thể bỏ đi như vậy, ngươi muốn ta bất nhân bất nghĩa hay sao?

- Ngươi đúng là nữ nhân ngực to mà không có não, sao lại không đổi được tính bướng bỉnh như vậy, người ta là thực lực gì, chúng ta chạy được, Vĩnh trưởng lão tự sẽ có kế thoát thân, chúng ta quay lại bị bọn họ bắt được, hắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lăng Tiếu đối diện Liệt Như Ngọc phẫn nộ quát.

Tuy như vậy, trong lòng hắn đối với Liệt Như Ngọc đã có chút thay đổi " Xem ra cô bé này rất có nghĩa khí, không tệ".

Thần Vương giao tranh, uy lực kinh thiên động địa, toàn bộ không gian bình chướng bị tiêu hủy, Vẫn thạch trong không gian bị nghiền nát thành bột phấn.

Liệt Như Ngọc bị Lăng Tiếu mắng một lần nữa, nàng không cảm thấy tức giận như mọi khi, mà cảm thấy Lăng Tiếu nói như vậy cũng rất có lý.

Bởi nàng biết bây giờ cần phải tỉnh táo để giải quyết, điều này gia gia đã từng dạy nàng.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh dùng truyền âm thạch gọi người đến đây.

Lăng Tiếu đối diện Liệt Như Ngọc còn đang ngẩn người quát lên.

Lúc này Liệt Như Ngọc mới vội vàng lấy ra truyền âm thạch, hướng phụ thân nàng cầu cứu.

Nhưng truyền âm thạch nàng vừa lấy ra đã biến mất không biết tung tích.

Truyền âm thạch rơi vào tay Khống Huyết Kinh, bị hắn hung hăng bóp nát.

- Ha ha, Tiểu công chúa của Liệt Viêm Thương Minh lại tới Hỗn Loạn chi lĩnh của chúng ta, thật làm cho chúng ta vô cùng vinh hạnh a.

Khống Huyết Kinh nhìn Liệt Như Ngọc cuồng tiếu nói.

- Ngươi đã biết ta là ai, tốt nhất để bọn ta rời khỏi đây, bằng không các người không được chết yên ổn đâu.

Liệt Như Ngọc kinh hoảng nói.

Đối mặt với Thần Vương, nàng không có cách nào trấn định được nữa rồi.

- Lúc này nói nhiều để làm gì, ngươi đến đứng sau lưng ta.

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút rồi chắn phía trước Liệt Như Ngọc.

Cho dù phải chết, Lăng Tiếu cũng không để nữ nhân chắn trước mặt hắn, như vậy rất mất phong độ.

Liệt Như Ngọc nhìn thân ảnh che chở trước mặt, tâm hồn thiếu nữ không khỏi run lên, một cỗ tình cảm không hiểu lan tràn toàn thân.

- Tiểu tử, người chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Khống Huyết Kinh khinh thường nhìn Lăng Tiếu nói.

- Con sâu cái kiến cũng có giá trị của nó.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, Cổ Hoàng thần công thôi diễn tới cực điểm, một đạo Long ảnh đằng không bay lên.

Kim long gầm thét vạn dặm, uy phong lẫm lẫm nhìn xuống khắp thương sinh đại địa.

Khống Huyết Kinh là sát thần đứng tiền mười trong sát thần bảng, là một trong những Thiên Thần Vương, định lực tự nhiên không phải người khác có thể so sánh.

Hơn nữa hắn dám đắc tội với Liệt Viêm Thương Minh, có thể thấy hắn là nhân vật không biết sợ là gì rồi.

Nhưng khi thấy Lăng Tiếu một thân long khí, xung quanh bao phủ tầng tầng long lân, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn không khỏi phải suy nghĩ lại.

- Đến giết ta đi, hay ngươi không dám, tại ngọn núi hoang vu này, ngươi giết ta cũng không có ai biết, ngươi sợ cái gì.

Lăng Tiếu đối diện Khống Huyết Kinh hét lên.

Bây giờ hắn phải bằng bất cứ giá nào tranh thủ thời gian, bằng không liền không còn cơ hội nữa rồi.

- Ranh con, ta không cần biết ngươi là ai, thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?

Khống Huyết Kinh cao giọng nói.

Trên miệng hắn nói như vây, nhưng không hề có ý muốn động thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1797 - Bản Cung Trừng Mắt Chết Các Ngươi! (2)

Đúng vậy, hắn phải suy nghĩ rồi, vì Lăng Tiếu bày ra là Cổ Hoàng thần công, hắn dám đắc tội với Liệt Viêm Thương Minh, nhưng không dám đắc tội với Thiên Long môn, càng không dám đắc tội Kim tộc.

Bằng không, ở Thiên Long địa vực này, lên trời xuống đất cũng không thể thoát khỏi truy sát của người ta, cho dù thế lực ủng hộ sau lưng hắn cũng không giúp gì được.

- Đồ hèn nhát, ta cứ nghĩ Thị Huyết sát thần là kẻ giết người xuất thủ bất lưu tình như thế nào, không ngờ ngươi lại yếu đuối như vậy, ta nhổ vào.

Lăng Tiếu khinh thường mắng, sau đó hắn xoay người kéo Liệt Như Ngọc đi rồi nói:

- Ngươi không giết ta, ta mang nữ nhân của ta đi, sau này không gặp lại.

Lăng Tiếu dồn hết sức bình sinh, kéo Liệt Như Ngọc chạy thật nhanh.

Chỉ là có người so với hắn còn nhanh hơn, Liệt Vĩnh thoát khỏi đối thủ của mình, đã kéo bọn họ trốn vào không gian chính giữa.

Ngay sau đó, một âm thanh giống như thiên lôi oanh tạc vang lên.

Liệt Vĩnh, Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc đồng thời bị đánh bay ngược trở lại.

Khống Huyết Kinh cầm trong tay một thanh huyết mâu lạnh lùng nhìn bọn

họ, hộ thân linh thú đã xuất hiện bên cạnh hắn, là một đầu Thập giai Huyết Cáp Mô.

Khống Huyết Kinh có thể tiến vào tiền mười trong sát thần bảng, đồng thời đứng trong hàng ngũ Thiên Thần Vương, hiển nhiên hắn có thực lực bất phàm.

Nguyên lại hắn là phản đồ của Thần Phủ bang, bởi vì hắn không sử dụng phủ mà dùng huyết mâu, lại không tu luyện công phu của Thần Phủ bang, nên hắn bị nghi là gian tế, đuổi khỏi bang phái.

Sự thật là như thế, nhưng không một ai biết.

Mà linh thú của Khống Huyết Kinh, Huyết Cáp Mô là một trong Thượng Cổ linh thú, có thể tu luyện đến thập giai, chứng tỏ thực lực cường đại của nó.

Khống Huyết Kinh chặn trước Liệt Vĩnh, Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc. Ngưu Đại Nghĩa cùng đám người lần lượt đuổi tới đây, ngoài ra còn có người của thị huyết lưu khấu.

Tổng cộng có đến mười tên Thần Vương, bốn gã Cao cấp Thần Vương, cỗ thực lực này, Liệt Vĩnh chắp cánh cũng khó thoát.

Một bên khác Lộc Bưu cùng người của hắn dù không muốn đám người Khống Huyết Kinh hành động, nhưng tự biết không thể ngăn được, chỉ có thể buông tha đối kháng với Khống Huyết Kinh.

Tuy hắn muốn kiên trì nguyên tắc của mình, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, nếu để huynh đệ mất mạng để bảo vệ những người không quen biết này, vậy thì được không bù nổi mất.

Những tên lưu khấu biết chuyện này không liên quan đến mình, căn bản

không muốn can thiệp, ngược lại có không ít người đuổi theo tên Đỉnh phong Thần Vương mua được quyển thần công kia.

Về phần Liệt Tịch cùng một gã Trung giai Thần Vương đã bị trọng thương, lực chiến đấu giảm sút nghiêm trọng.

Liệt Vĩnh, Lăng Tiếu cùng Liệt Như Ngọc đều biến sắc!

Khổng Huyết Kinh cười lạnh nói:

- Chạy đi, làm sao lại không chạy nữa, ngươi cho rằng người của Liệt Viêm Thương Minh rất giỏi sao, không tệ, hàng của các ngươi là ta cướp đó, hơn nữa ta không chỉ cướp một lần, ta muốn cướp thêm lần nữa đấy, ha ha ha.

- Ngươi cảm thấy có thể giữ được chúng ta hay sao.

Liệt Vĩnh nhìn mọi người xung quanh một cái, rồi lại thản nhiên nhìn Khống Huyết Kinh nói.

- Đúng vậy, ngươi có thể tạo thành sóng gió gì nữa sao? Vị này là thiên kim tiểu thư của Liệt Vô Địch sao, thật có đảm lượng a, dám để nàng tiến vào Hỗn Loạn chi Lĩnh, vậy thì hãy ở lại đi, để Liệt Vô Địch mang thần tinh tới đổi lấy mạng của nàng.

Khống Huyết Kinh bình tĩnh nói.

- Thị Huyết, tiểu bì nương kia cho ngươi, những người khác để lại cho bọn ta, ta muốn để chúng sống không bằng chết.

Ngưu Đại Nghĩa ở một bên nói.

Trước đó không lâu, mấy huynh đệ của hắn bị giết, bây giờ là lúc báo thù

rồi.

- Có thể cho ngươi, nhưng không gian giới chỉ bọn họ là của ta.

Khống Huyết Kinh nói.

Thần sắc Ngưu Đại Nghĩa phát lạnh, nếu một cái không gian giới chỉ cũng không có, bọn họ còn muốn mấy người này làm gì, huống chi nếu toàn lực đi đối phó người ta, chẳng may Liệt Vĩnh liều chết đánh cược một lần, vậy thì được không bù đủ mất rồi.

- Ngươi muốn lật lọng sao?

Ngưu Đại Nghĩa khó chịu nói.

- Sẽ cho ngươi năm kiện thần khí.

Khống Huyết Kinh sâu xa nói.

Lúc này thần sắc Ngưu Đại Nghĩa mới tốt lên một chút, nếu không có chỗ tốt nào, hắn tình nguyện dẫn người ly khai, mà không ở chỗ này làm vũ khí sử dụng cho người ta.

- Không tốt! Mau giết bọn họ.

Đột nhiên Khổng Huyết Kinh biến sắc quát lên, huyết mâu trong tay hắn hướng về Liệt Như Ngọc phát ra huyết vụ đáng sợ.

Liệt Vĩnh đứng ra trước đánh ra một chiêu ngăn chặn Khống Huyết Kinh công kích, ngăn cản đoàn huyết vụ kia.

Oanh long oanh long!

Một trận va chạm kịch liệt vang lên.

Những người khác còn không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nghe Khổng Huyết Kinh rống lên như vậy, tất cả đều phát hiện sự tình có thay đổi.

Bọn họ đồng thời phong tỏa không gian này, hơn nữa còn công kích đám người Lăng Tiếu.

Mười tên Thần Vương đồng thời ra tay, đó chính là uy năng hủy thiên diệt địa.

Thần sắc Lăng Tiếu trở nên vô cùng tái nhợt nói:

- Thôi xong, bản cung mới tráng niên đã chết sớm rồi.

Lực lượng không gian đang không ngừng rung chuyển, không ngừng giao thoa, mảnh trời này tựa hồ sụp xuống, từng mảng lớn không gian rơi xuống, lộ ra một khe hở loạn lưu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Ngay lúc này, một thanh âm như từ cửu trọng thiên vang tới, giống như Tuyệt thế Thần Ma, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

- Ai dám làm tổn thương cháu gái ta, ta diệt ca nhà hắn.

Thanh âm giống như sấm sét giữa trời quang, hoàn toàn vượt qua công kích của Thần Vương bình thường, chấn nát màng nhỉ của mọi người tràn máu ra.

Nguyên bản trên bầu trời, Thần Vương nhao nhao ngã xuống đất, thánh thú của bọn họ đều gào rú lên thanh âm không cam lòng.

Cùng lúc đó, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, xuyên qua tầng tầng đám mây,trực tiếp hạ xuống không gian giữa các Thần Vương, mang

đám người Liệt Như Ngọc, Lăng Tiếu, Liệt Vĩnh hướng về không trung bay đi.

- Chết tiệt, mọi người theo ta truy kích, đem bọn họ lưu lại.

Khống Huyết Kinh còn có thể đứng, quanh thân hắn từng đoàn huyết vụ, huyết mâu trong tay hướng phía trên đâm ra một kích.

Huyết mâu như cột trụ trời, muốn một kích phá hủy bàn tay kia thành phấn vụn.

Những người khác cũng xuất thủ, bởi bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi.

Oanh long oanh long!

Lại thêm từng đợt lực lượng đáng sợ xuất hiện, muốn nghịch thiên hành sự, phá thiên liệt địa.

Nguyên một đám người bị bàn tay khổng lồ kia nắm lấy biến sắc.

Trong đó, lực lượng huyết mâu của Khổng Huyết Kinh mãnh liệt nhất, hơn nữa mục tiêu nhằm thẳng Liệt Như Ngọc mà đến.

Liệt Vĩnh phản ứng nhanh nhất, trường thương trong tay đánh ra lực lượng mạnh nhất, muốn hủy diệt lực lượng huyết mâu kia.

Nhưng bản thân hắn cũng có chút thân bất do kỷ rồi, xuất chiêu vôi vàng, căn bản không thể cản được lực lượng của huyết mâu, có không ít lực lượng tàn dư tập kích Liệt Như Ngọc.

Cho dù chỉ là tàn dư lực lượng, cũng không phải Thánh Hoàng cảnh giới có

thể chịu nổi.

Bởi vì đây là một kích toàn lực của Đỉnh phong Thần Vương, lực lượng vô cùng đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1798 - Thay Ta Chăm Sóc Người Thân Của Ta.

Liệt Như Ngọc mặt xám như tro, trí óc trống rỗng, phảng phất biết chính mình không thể thoát kiếp nạn này rồi.

Trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm " ta còn chưa tìm được người ta yêu, ta không muốn chết".

Đúng ở thời khắc này, trong ý nghĩa của nàng đột nhiên hiện lên khuôn mặt thường nở nụ cười xấu xa kia, lúc đầu còn mơ hồ, nhưng càng lúc càng trở nên rõ ràng.

- Giúp ta chăm sóc người nhà của ta.

Một thanh âm vang lên bên tai nàng, một đôi bàn tay bao trùm bộ ngực nàng, mạnh mẽ đẩy nàng ra.

Nàng không có ý nghĩ chính mình bị khinh bạc như mọi khi, nhìn thấy thân ảnh kia chắn trước người nàng, cách càng lúc càng xa, nàng vô thanh hét lên:

- Không!!!

Oanh long oanh long!

Lực lượng cường liệt đem mảnh trời này hủy diệt xuống, lực lượng không gian không ngừng rung chuyển, một cỗ gió lạnh điên cuồng thổi lên.

Từng điểm kim sắc huyết dịch ở giữa thiên địa giống như những vì sao giữa trời đất mênh mông, không ngừng phiêu đãng, cuối cùng toàn bộ biến mất.

Mây khói tiêu tan, hết thảy lại khôi phục như cũ, không có nửa điểm gợn sóng.

- Đáng giận, lại để bọn họ chạy thoát như vậy.

Khổng Huyết Kinh nặng nề vứt huyết mâu xuống quát lên.

Trong mắt lộ vẻ không cam lòng nồng đậm.

Vốn dĩ có thể bắt Liệt Như Ngọc lại, có thể lấy của Liệt Viêm Thương Minh một khoản lớn, đến lúc đó hắn có thể trốn khỏi Thiên Long địa vực, tiêu dao khoái hoạt mà sống rồi.

Nhưng, từ đầu đến cuối chỉ là giỏ trúc múc nước, dã tràng xe cát mà thôi.

Sư Động Thiên đến bên cạnh Khống Huyết Kinh mang theo vẻ lo lắng nói:

- Không nghĩ tới Liệt Viêm Thương Minh lại coi trọng nha đầu kia như vậy, lão già kia đã bị kinh động, chúng ta có nên rút lui không?

Phong Lãnh ở một bên khuyên bảo:

- Không thể ở lại Hỗn Loạn chi Lĩnh nữa, lão già kia đạt tới cảnh giới đoạt thiên tạo hóa, chỉ sợ chúng ta có trốn đi đâu chăng nữa hắn cũng có thể tìm được.

Hai đại sát thần này sợ rồi.

Bọn họ không sợ trời không sợ đất, dám đắc tội Liệt Viêm Thương Minh, bọn họ sớm đã coi nhẹ chuyện sống chết rồi.

Nhưng vừa gặp phải thần uy cao thâm khó lường kia, bọn họ biết rõ chính

mình đang sợ hãi.

Bọn họ không muốn dính dáng tới lão yêu vật này, cho nên bọn họ muốn rời khỏi Hỗn Loạn chi Lĩnh, bằng không thực sự sẽ phải chết.

Khống Huyết Kinh không đáp lời, đám người Ngưu Đại Nghĩa mặt mày xám xịt chuẩn bị chạy rồi.

Bọn họ tính toán nhất định phải rời khỏi Hỗn Loạn chi Lĩnh, không thể ngu ngốc ở chỗ này được.

Khổng Huyết Kinh nặng nề thở dài một hơi nói:

- Đi thôi, hy vọng còn có thể chạy kịp.

Chẳng qua ngay sau đó, một hơi thở phô thiên cái địa hướng nơi này truyền tới.

Những khí tức ở đây gộp cả lại cũng không thể so sánh với lực lượng của bàn tay khổng lồ vừa xuất hiện.

Ở một phương hướng trên bầu trời xuất hiện một đoàn kim sắc quang mang, từng đạo long khiếu vang lên, làm cho ngườit a có cảm giác sợ hãi khuất phục.

Đám người Ngưu Đại Nghĩa không khỏi dừng lại, bởi bọn họ biết bây giờ trốn không kịp nữa rồi, hơn nữa một khi phân hóa lực lượng, như vậy chết càng nhanh.

Càng lúc càng tới gần.

Cỗ lực lượng đáng sợ kia đã ở ngoài ngàn mét rồi.

Mười tên Thần Vương ở đây bắt đầu nâng cao giới bị.

Lúc bọn họ thấy người tới, ánh mắt cả đám lộ vẻ vô cùng kinh sợ cùng khủng hoảng.

Nhất là Khổng Huyết Kinh, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng trước nay chưa từng có.

Hắn liều lĩnh bỏ chạy, tốc độ bỏ chạy cực nhanh, bởi hắn biết nếu không trốn nhất định sẽ phải chết.

Tốc độ của hắn rất nhanh, đến mức người bên cạnh hắn cũng không biết hắn đã chạy được vạn thước ra ngoài.

Chẳng qua có một thân ảnh so với hắn còn nhanh hơn, thân hình giống như Kim Long hướng về Khổng Huyết Kinh bay tới

Kim Long cắn xé Huyết Cáp Mô, phát ra thanh âm kịch liệt, làm thiên địa nơi này phải run rẩy thêm lần nữa.

Một âm thanh thảm thiết ở không xa truyền lại, làm người nghe có cảm giác ớn lạnh đến tận xương tủy.

Đầu tiên là một cánh tay máu chảy đầm đìa bị ném lại đây, sau đó Khổng Huyết Kinh cũng bị ném lên, trên người hắn vậy mà thiếu một cánh tay.

Hắn lăn trên đất như một con chó chết, thần sắc vô cùng hoảng sợ, đâu còn uy phong hô mưa gọi gió như vừa rồi.

Thị huyết lưu khấu cùng Ngưu trại bang nhìn thấy một màn này, cả đám mặt cắt không còn gọt máu nào, không ai dám loạn động chút nào.

Chiến đội một trăm con Giao Long giống như thiên binh xuất hiện ngay trước mắt bọn họ.

Bọn họ mặc áo giáp vàng, cầm trường thương trong tay, tọa kỵ cửu giai Giao Long uy vũ bất phàm, còn có vài đầu Giao Long đã đạt đến thập giai, hình dáng đã tới rất gần chân long rồi, uy áp đáng sợ kia làm mọi người không thở nổi.

Liệt Vô Địch cùng một ít Thần Vương trong thương minh của hắn cũng ở bên trong chiến đội này, khuôn mặt hắn vô cùng giận dữ trừng mắt nhìn Khổng Huyết Kinh trên mặt đất.

- Tạp chủng đáng chết, người của Thương Minh nghe lệnh.

Liệt Vô Địch ngửi thấy mùi huyết tinh trong không khí, vô cùng tức giận quát.

Hắn vừa dứt lời, một thân ảnh từ trên trời rơi xuống, một cước nặng nề dẫm nát lưng Khổng Huyết Kinh, trực tiếp đạp hắn lún xuống mặt đất, một đạo thanh am thảm thiết kêu lên.

- Cần gì phải nói nhiều lời vô dụng như vậy, trực tiếp giết hắn rồi lục soát thần hồn còn sợ không thu được kết quả sao.

Một lãnh khốc nam tử đứng gần Khổng Huyết Kinh nói.

Khổng Huyết Kinh không cách nào bình tĩnh được nữa, hắn quát ầm lên:

- Cho dù thần hồn câu diệt các ngươi cũng đừng mơ toại nguyện.

Hắn vừa nói xong, một thanh trường thương trực tiếp xuyên suốt sau lưng hắn.

- Hừ, cái loại thực lực này mà cũng tiến vào Thiên Thần Vương, ta nhổ vào.

Nam tử này thập phần khinh thường nói, sau đó dùng long trảo bóp nát đầu Khống Huyết Kinh.

Thần hồn Khổng Huyết Kinh trong nháy mắt hiện lên, hắn lộ vẻ cầu khẩn nói:

- Bỏ qua ta.... Van cầu ngươi bỏ qua cho ta!

Đáng tiếc, hắn cầu xin như thế nào cũng không thể đánh động được nam tử trước mắt này, thần hồn của hắn trực tiếp bị người ta đánh lên đủ loại lạc ấn, lôi ký ức của hắn ra.

Thần hồn của Khổng Huyết Kinh phát ra tiếng kêu thảm thiết, để những lưu khấu kia một đám đều sợ hãi tới cực điểm, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Nam tử tiếp nhận ký ức của Khống Huyết Kinh, thần sắc trở nên vô cùng âm trầm quát:

- Khốn khiếp, giết sạch bọn họ cho ta.

Đầu người trong tay hắn cùng thần hồn bị hắn chấn nát thành bụi phấn.

Thanh âm này vừa rơi xuống, tất cả lưu khấu đều chia nhau chạy trốn.

Dù chỉ có một phần vạn cơ hội trốn thoát cũng muốn trốn.

Chẳng qua một phần vạn cơ hội của bọn họ cũng không có Giao Long chiến đội trăm người đã đem phiến thiên địa này hoàn toàn phong tỏa.

Lời nói của thủ lĩnh bọn họ vừa ra, vô số kim mang từ trên trời rơi xuống,

đem mười nhân vật nổi tiếng trong đám lưu khấu trực tiếp giết chết.

Từng âm thanh thảm thiết không ngừng kêu lên, cuối cùng chỉ còn lại rất nhiều huyết tinh bay trong không gian.

Liệt Vô Địch đến bên cạnh nam tử tóc vàng hỏi:

- Lăng Phi huynh rốt cuộc làm sao vậy, con gái ta nó....

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1799 - Giết Sạch Bọn Họ Cho Ta! (1)

Liệt Vô Địch đang cực kỳ hối hận. Hắn vốn để Lăng Tiếu dẫn đám người Liệt Vĩnh tiến vào Hỗn Loạn chi Lĩnh, một là để Lăng Tiếu tìm Cuồng Tăng, hai là để Liệt Vĩnh bọn họ tìm ra vị trí của Thị Huyết lưu khấu, đem bọn chúng một lưới bắt hết.

Chẳng qua con gái hắn nhõng nhẽo đòi đi bằng được, rốt cuộc đồng ý nàng, để nàng cùng tiến vào Hỗn Loạn chi Lĩnh.

Nhưng bọn họ vừa tiến vào Hỗn Loạn chi Lĩnh không bao lâu, đám người đi tới Hà Thanh Thành, còn yêu cầu hắn cho gặp Lăng Tiếu.

Liệt Vô Địch hoàn toàn không nghĩ đến trường hợp Lăng Phi sẽ tìm tới cửa như vậy.

Liệt Vô Địch chỉ có thể đem tiền căn hậu quả giải thích một lần.

Không ngờ thái độ Lăng Phi rất cứng rắn, muốn tìm Lăng Tiếu bằng được, hơn nữa còn nói Lăng Tiếu nếu xảy ra chuyện bất trắc gì, nhất định sẽ làm bọn họ chịu không nổi.

Liệt Vô Địch không nghĩ tới tìm được một cái hậu duệ của Kim tộc, bây giờ ngược lại chọc một cái phiền phức, làm hắn cảm thấy cực kỳ uất ức.

Không còn cách nào khác, Liệt Vô Địch chỉ có thể tự mình mang đám người Lăng Phi vào Hỗn Loạn chi Lĩnh.

Đương nhiên, hắn cũng lo cho an toàn của nữ nhi, đồng thời thừ dịp mượn

thế của Lăng Phi đem Thị Huyết lưu khấu này nhất cử quét sạch, như vậy cũng giảm bớt đi rất nhiều phiền toái.

Nhưng phạm vi của Hỗn Loạn chi Lĩnh quá lớn, muốn tìm người không hề dễ dàng.

Cho đến hôm nay cảm giác được động tĩnh bên này, bọn hắn mới dốc hết tốc lực mà phi tới.

Liệt Vô Địch còn chưa nói xong, Lăng Phi đã cắt lời hắn nói:

- Nữ nhi của người không có chuyện gì, chỉ là tiểu tử hậu bối của ta lại vì... Vì cứu nữ nhi của ngươi mà chết rồi, chết tiệt.. Thật là đáng chết a!

Lăng Phi vẻ mặt vô cùng tức giận, ngửa mặt lên trời không ngừng cuồng khiếu.

Liệt Vô Địch vừa thở ra một hơi, nhưng nhìn thấy biểu hiện của Lăng Phi, trong lòng không khỏi cảm thấy trầm trọng.

Lăng Tiếu bỏ mình, cái này đại biểu điều gì?

Liệt Vô Địch không dám nghĩ tới, nếu Kim tộc muốn đối phó bọn họ, coi như tài phú kinh người cũng không thể chống lại bọn họ a!

Bất quá, nghe Lăng Phi nói Lăng Tiếu vì cứu nữ nhi của hắn mà chết, hảo cảm đối với Lăng Tiếu tăng lên không ít, cũng có vài phần áy náy.

- Lăng Phi huynh, chuyện này.... Haiz, là bổn Minh Chủ sai lầm, ta không nghĩ tới sẽ thành cái dạng này, ta có thể bồi thường ở phương diện khác hay không.

Liệt Vô Địch lộ ra vẻ mặt vô cùng bi thống nói.

- Bồi thường, các ngươi lấy cái gì ra bồi thường, tiểu tử này đã kích hoạt huyết mạch tới đỉnh phong, không có gì bất ngờ xảy ra, sau này khẳng định sẽ vượt xa chúng ta, mấy lão gia hỏa trong tộc tán thưởng hắn không dứt, lệnh cho ta bất luận thế nào cũng phải mang hắn trở về, chuẩn bị trọng điểm tài bồi, bằng không ta sao có thể động can qua chạy đến đây làm gì, ngươi để ta trở về nói với bọn họ thế nào đây.

Lăng Phi vô cùng phẫn nộ nói.

Người khác chỉ biết Kim tộc phong quang vo hạn, là chủng tộc tồn tại lâu đời nhất, cường đại nhất.

Thế nhưng Lăng Phi biết rõ, hiện này tình huống bên trong ngày càng khốn quẫn.

Bởi thuận theo thời đại biến đổi, đời sau của Kim tộc có thể kích hoạt lực lượng huyết mạch càng lúc càng hiếm, hơn nữa còn có không ít người liên hôn cùng những tộc khác, hậu đại của hắn càng khó có thể kích hoạt lực lượng huyết mạch.

Cho nên, Kim tộc tuy vô cùng cường hãn, nhưng ở bên trong Thiên Vực là gia tộc cổ xưa nhất, nhân số ngược lại là tộc ít người nhất.

Hiện giờ gặp một hậu duệ đã đem huyết mạch Kim tộc kích hoạt tới đỉnh cao, bọn họ như thế nào không coi trong cho được.

Lấy Cổ Hoàng thần công của Kim tộc bọn họ,thành tựu một gã Thần Vương có thể cùng lúc đối phó với mấy tên Thần Vương là chuyện bình thường.

Liệt Vô Địch đối mặt với Lăng Phi gây sự có chút bực mình, bởi vì Lăng

Tiếu là hắn tìm được, hơn nữa còn là khách khanh chấp sự của bọn họ, coi như là hậu duệ Kim tộc thì sao, còn chưa nhận tổ quy tông mà.

- Chuyện này nhiều lời vô ích, bổn Minh Chủ sẽ cho các ngươi một câu trả lời thỏa đáng.

Liệt Vô Địch nói một tiếng, liền hướng một phương hướng đi tới.

Bởi hắn nhận được truyền âm của Liệt Vĩnh.

- Ngũ thống lĩnh, bây giờ phải làm sao.

Một gã cao giai Thần Vương đối diện Lăng Phi hỏi.

- Còn có thể làm gì nữa. Nhìn xung quanh xem có thấy thi thể của tiểu tử này không, hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công tộc ta, chỉ cần còn một hơi thở vẫn có thể sống lại, hy vọng hắn may mắn.

Lăng Phi nói.

Vậy nên, Giao Long chiến đội trăm người bắt đầu tản mát bốn phía, tìm nơi Lăng Tiếu hạ lạc.

Hai ngày này, phương viên mấy vạn dặm đều bị bọn họ xới tung ba thước đất nhưng vẫn không thể tìm được thi thể Lăng Tiếu.

Bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu chỉ sợ đã thi cốt vô tồn rồi.

Lăng Tiếu chẳng qua chỉ có thực lực Trung giai Thánh Hoàng, dù là có Cổ Hoàng thần công phòng ngự, cũng không thể chịu một kích toàn lực của cao cấp Thần Vương mà không chết a.

Ô ô....

Tiếng khóc thê lương vang vọng khắp núi đồi, để lại cho người nghe cảm xúc thương tâm rơi lệ.

Chỉ thấy một nữ tử giả nam đang quỳ rạp trên mặt đất tuyệt vọng khóc rống lên.

Ở bên cạnh cô gái còn có hai người đang đứng, dáng vẻ không đành lòng nhìn nàng như vậy.

- Tiểu thư đừng như vậy, Minh Chủ rất nhanh sẽ tới đây, chúng ta có thể trở về rồi.

Liệt Vĩnh an ủi nói.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu lúc cuối lại quay đầu cứu Liệt Như Ngọc, ấn tượng đối với Lăng Tiếu nhất thời thay đổi, trong lòng than thở " thật là trời cao đố kỵ người tài a"

- Vĩnh Thúc, ta muốn báo thù, ta muốn thay hắn báo thù, ta muốn giết sạch Thị Huyết lưu khấu, không.... Giết sạch tất cả những lưu khấu trong Hỗn Loạn chi Lĩnh, ta muốn để toàn bộ bọn chúng chôn cùng với hắn.

Liệt Như Ngọc phát ra thanh âm đau khổ nói.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thương tâm, đau lòng như vậy.

Nàng là một đóa hoa trong tủ kính, lúc nào cũng có người che chở, để cho nàng kiều diễm nở rộ.

Nhưng từ khi cùng Lăng Tiếu tiến vào Hỗn Loạn chi Lĩnh, nàng bị hắn hung

hăng giáo huấn một trận, từ đó mới học được nhiều hơn, biết làm việc không thể chỉ theo ý mình, còn cần tôn trọng người khác nữa.

Việc này lúc trước nàng chưa từng tiếp xúc qua, huống hồ hắn là người đầu tiên dám ngỗ nghịch với nàng, cũng là người đầu tiên sờ ngực nàng, là nam nhân dám đánh mông nàng.

Lúc đầu nàng hận hay sao không chết đi, nhưng bây giờ hắn thực sự chết rồi, nàng lại hận chính mình không thể chết đi mà cho hắn sống.

Dù chỉ quen biết ngắn ngủi, nhưng hắn đã để lại ấn tượng khó có thể phai trong lòng nàng.

Hắn giống như một tên dâm tặc, nhãn thần tà mị, có lúc lại giống như con nhà giàu lắm tiền, làm cho người khác phải sửng sốt, nhưng khi chiến đấu lại cực kỳ mạnh mẽ, có một sức hút khó cưỡng lại.

Không thể phủ nhận nàng đã có chút hảo cảm với hắn, ít nhất hắn là nam nhân nàng cảm thấy nổi bật nhất trong những người nàng từng gặp.

Nhưng khi hắn thay nàng chịu một kích chí mạng kia, nàng biết tâm hồn nàng đã bị hắn chinh phục rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1800 - Giết Sạch Bọn Họ Cho Ta! (2)

- Tiểu thư yên tâm, lần này đã kinh động tới lão gia tử, đám người ở chỗ này không một ai có thể sống.

Liệt Vĩnh đảm bảo nói.

- Ta phải quay lại, ta phải tìm được thi thể hắn.

Liệt Như Ngọc đứng lên, triệu hồi hỏa phượng hoàng, muốn trở về nơi đó.

Liệt Vĩnh vội vàng ngăn nàng lại nói:

- Tiểu thư đừng như vậy, bây giờ quay lại chỉ có thể chịu chết a.

- Hắn có thể vì ta mà chết, ta cũng có thể đi chết vì hắn.

Liệt Như Ngọc kiên định nói.

Liệt Tịch ở một bên nói:

- Tiểu thư, sao có thể nói như vậy, nếu như ngươi chết, ai có thể thay hắn báo thù, chúng ta phải nói với Minh Chủ thế nào đây.

Liệt Như Ngọc nghe được câu này, thân thể quả nhiên dừng lại, trên khuôn mặt lệ tuôn không ngừng.

Lúc này Liệt Vô Địch cùng người của hắn rốt cuộc đuổi tới đây.

- Ngọc nhi, ngươi không sao chứ.

Liệt Vô Địch từ xa trông thấy nữ nhi của mình lập tức kêu to.

Sau một khắc, hắn đã đến bên Liệt Như Ngọc rồi.

Liệt Như Ngọc thấy phụ thân nàng xuất hiện, liền rúc vào lòng lão ba khóc rống lên.

Liệt Vô Địch đau lòng vỗ lưng nữ nhi nói:

- Được rồi được rồi, hết thảy mọi chuyện cũng qua rồi, chúng ta về nhà thôi.

- Cha, mang người tới đây giết hết đám lưu khấu thay Lăng Tiếu báo thú, hắn vì cứu con mà bị chết rồi.

Liệt Như Ngọc hướng phụ thân nàng đau khổ nói.

- Yên tâm, những người đó đã bị giết sạch rồi.

- Không... Phụ thân, ta muốn giết sạch bọn lưu khấu nơi này, ta muốn tất cả bọn họ chôn cùng.

Liệt Như Ngọc bi phẫn nói.

Liệt Vô Địch nhìn nữ nhi của mình đau khổ, trong lòng thở dài một hơi, vỗ nhẹ sau lưng nàng, đánh nàng ngất xỉu, cho nàng nghỉ ngơi một thời gian.

Muốn giết sạch lưu khấu nơi này không hề dễ dàng, Liệt Viêm Thương Minh bọn họ dù cường đại, nhưng muốn làm điều này độ khó rất lớn, huống hồ địa hình nơi này toàn là vách núi dựng đứng, đến lúc đó cho dù diệt sát được đám giặc cỏ này, bọn họ cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Liệt Vô Địch không thể chiều theo ý nữ nhi mà làm ra quyết định như vậy.

- Minh Chủ, ta hoài nghi trong thương minh có gian tế.

Liệt Vĩnh tiến lên đứng đối diện Liệt Vô Địch nói.

Liệt Vô Địch vẻ mặt kinh ngạc nhìn thoáng qua Liệt Vĩnh, lộ ra lệ mang nói:

- Ừ, chuyện này trở về rồi nói, ta sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.

Ngay sau đó, đám người Liệt Viêm Thương Minh liền rời khỏi Hỗn Loạn chi Lĩnh.

Ở một nơi sóng nước cuồn cuộn, một chiếc thuyền đang dập dềnh trên mặt nước.

Thủy lãng có thể khiến cho bất kỳ võ giả nào dưới Thiên Tôn đều khó có thể chịu được lại là không cách nào làm gì được tiểu thuyền này.

Trên thuyền có một gã chèo thuyền mặc đấu thoa, đứng ở trên thuyền mặc kệ thủy lãng không ngừng trùng kích thân thể hắn.

Chỉ là thủy lãng muốn vọt tới trước mặt hắn, lại có một lực lượng vô hình ngăn lại, không cách nào thấm ướt thân thể hắn, hơn nữa còn không thể hủy được chiếc thuyền.

Ở phía sau người chèo thuyền, có một thân ảnh nhỏ nhắn như thủy linh tinh, cực kỳ xinh đẹp.

Thiếu nữ này nhìn thế nào cũng chỉ mười tám mười chín tuổi, con mắt rất lớn, ánh mắt tựa như biết nói chuyện, mũi đẹp óng ánh, đôi môi gợi cảm, ngũ quan phối hợp một chỗ quả nhiên là một nữ nhân hồng nhan họa thủy,

mặc dù ăn mặc giản dị nhưng không thể che được mỹ cảm tự nhiên của nàng.

Thiếu nữ vuốt nhẹ sợi tóc của mình, khẽ mở cặp môi hồng ngâm nga một giai điệu không biết tên, làm sông nước nơi đây đặc biệt tăng thêm vẻ phong tình.

- Ưm...

Một đạo thanh âm buồn bực trong thuyền vang lên.

Thiếu nữ ngừng hát, phát ra âm thanh ngạc nhiên vui mừng nói:

- Gia gia mau đến, hắn... Hắn tỉnh lại rồi.

Người mặc đấu thoa ở đầu thuyền cũng không làm ra cử động gì, chỉ khẽ đáp lại một tiếng:

- Ừ, đợi đến bờ thì cho hắn lên.

- Gia gia, làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy, hắn vừa mới tỉnh lại mà.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn nam tử mạc đấu thoa làm nũng nói.

- Không phải gia gia nhẫn tâm, là ngươi quá thiện lương, chúng ta cứu hắn một mạng, coi như hắn phúc lớn mạng lớn rồi.

Nam tử ứng tiếng nói.

- Hừ, làm người tốt thì phải làm đến cùng, chờ thương thế của hắn tốt lên rồi đưa hắn về bờ.

Thiếu nữ chu cánh môi khêu gợi lên nói.

Nam nhân mặc đấu thoa không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng thầm nói “ Nha đầu tính tình quá thiện lương, cũng không biết là chuyện tốt hay xấu”.

Nam tử nằm trong thuyền mơ hồ tỉnh lại, nghe được câu này.

Hắn muốn mở mắt, muốn ngồi dậy nhưng phát hiện chính mình một điểm khí lực cũng không còn, trong não hải truyền đến từng cơn quặn đau.

Nam tử này đầu tóc lộn xộn, y phục rách rưới không chịu nổi,nhưng bộ dáng thập phần hào sảng, hắn chính là Lăng Tiếu đại nạn không chết.

Bây giờ hắn không cần biết mình đang ở địa phương nào, mà phải nghĩ biện pháp xử lý vết thương, mau chóng hồi phục công lực mới được.

Lăng Tiếu muốn vận chuyển đan điền, nhưng lại lộ ra bất lực, căn bản không cảm ứng được, trong lòng thầm hô “ Thôi xong, chẳng lẽ đan điền bị phá rồi”.

Lăng Tiếu âm thầm lo lắng, bất quá hắn lập tức tỉnh táo lại, vừa mới kiểm tra thần hồn phát hiện nguyên thần của mình suy nhược cực độ, may mà thân thể hắn không phải người bình thường, bằng không đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

Thần hồn cùng đan điền tương hỗ với nhau, thần hồn bị diệt, vậy ngươi chết chắc rồi, đan điền bị phá thì ngươi trở thành phế vật.

Lăng Tiếu biết chỉ khi khôi phục được thần hồn mới có thể vận lực đan điền, lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Hồn phách của người bình thường nếu không có linh đan diệu dược phục hồi, cái này là một vấn đề rất lớn, không chỉ cảnh giới bị giảm xuống, hơn

nữa còn xuất hiện tình trạng thần trí mơ hồ, thậm chí là tử vong.

Nhưng Lăng Tiếu có Khống Thần Quyết, hắn có thể sử dụng công pháp này khôi phục lại thần hồn một lần nữa.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu đột nhiên cảm thấy đầu mình được người ta nâng lên, để lên một nơi vô cùng mềm mại, một cỗ hương thơm xộc vào mũi hắn, cho hắn một cảm giác rất thoải mái.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu nghe thấy một thanh âm như Mộng Nghê Thường nói trong mơ:

- Ngươi bị thương rất nặng, ta cho ngươi ăn tuyền dịch này, hy vọng ngươi có thể khá hơn.

Miệng của hắn nhẹ nhàng mở ra, một dòng nước mát chảy vào miệng, luồng sinh cơ này thốt nhiên bao lấy thân thể hắn.

Nếu là lúc trước, Lăng Tiếu nhất định sẽ mượn cỗ lực lượng này lập tức khôi phục thân thể.

Nhưng lúc này đan điền hắn không có cách nào vận chuyển, thần công chẳng khác nào bị phế, căn bản không có cách hấp thu năng lượng, chỉ có thể mặc nó từ từ phục hồi lại thân thể.

Một lúc sau, Lăng Tiếu cảm thấy tốt hơn một chút, chẳng qua thỉnh thoảng trí óc lại truyền tới từng cơn quặn đau.

Nếu không phải hắn tu luyện thần công bảo vệ thân thể, còn có Bất Tử thụ trong thân thể, chỉ sợ đã chết đến không thể chết hơn, chỉ có thể thầm hô chính mình mạng lớn.

Lăng Tiếu từ từ mở mắt ra, phát hiện một đôi “ thánh nữ phong” ngăn cản ánh mắt hắn, mà cái mũi của hắn chỉ cách đôi “ thánh nữ phong” kia đúng một ly.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1801 - Chẳng Lẽ Đan Điền Bị Phá.

Hắn ý thức được mình đang ở trong lòng một nữ tử, đầu mình tựa vào thân trên của người ta, khó trách hắn ngửi thấy hương thơm say mê như vậy.

Khuôn mặt xuất hiện trước mặt hắn mang vẻ vô cùng thuần khiết khiến người ta phải say mê, đôi mắt to như mắt cá đang mở to nhìn hắn nói:

- Ngươi tỉnh rồi à, có thấy tốt hơn không?

Thanh âm oanh vàng như thần điểu đê minh, thật làm cho người ta cho cảm giác muốn nghe hoài không chán.

Loại cảm giác không linh này, Lăng Tiếu từ trước tới nay chưa từng trải qua.

Hắn nhéch miệng cười cười nói:

- Tốt.... Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ... Đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư.

- Ha ha, không có gì, ta nhìn ngươi không phải người xấu, cho nên ta mới cứu mạng ngươi đó.

Thiếu nữ cười nhẹ nói.

Lăng Tiếu cảm thấy thiếu nữ này cười một tiếng, giống như trăm hoa đua nở, nhất thời sướng không gì sánh được, hắn thoáng ngây người ra.

Thiếu nữ phát hiện dị trạng của Lăng Tiếu, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nàng mới nhớ tới Lăng Tiếu đang tựa trên đùi nàng, vội vã để hắn nằm

xuống.

Chẳng qua khi thân thể nàng khom xuống, ngược lại để vị trí no đủ đè trên mặt Lăng Tiếu.

Cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc kia làm Lăng Tiếu không nhịn được tâm tình trở nên loạn động.

Nhưng hắn cũng không dám làm loạn, trước mặt thiếu nữ là ân nhân cứu mạng của hắn, làm sao hắn có thể làm trò đồi bại với nàng được.

- Xin hỏi bây giờ ta đang ở đâu?

Lăng Tiếu tránh ánh mắt của thiếu nữ hỏi.

Hiện tại chúng ta đang ở trên thuyền, ta cùng gia gia đang trở về thôn, còn một ngày nữa chúng ta có thể lên bờ rồi.

Chỗ hạ du của Thao Thiên Hà, ở một nơi biê giới của Hỗn Loạn chi lĩnh, có một thôn trang không biết tên.

Thôn trang này không nhiều người, vẻn vẹn chỉ có trăm nhân khẩu, nhưng mà từng người đều tương đối thuần phác nhân hậu, thấy của rơi trên đường không nhặt, đi không cần đóng cửa.

Bọn họ làm việc lúc mặt trời mọc, nghỉ ngơi lúc mặt trời lặn, cảm giác hoàn toàn là không tranh với đời.

Một gã thanh niên nhân nằm ở trên một cái đồi nhỏ, trong miệng ngậm lấy một cây cỏ nhỏ, ánh mắt nhìn gió cuốn mây bay trên không trung, chỉ cảm thấy thư thái trước nay chưa từng có.

Lăng Tiếu đi tới thôn xóm này đã là bảy ngày rồi.

Trong bảy ngày này hắn lợi dụng Khống Thần quyết bắt đầu phục hồi thần hồn của mình, nhưng mà hiệu quả lại quá nhỏ, như vậy khiến hắn rất là lo lắng.

Sau khi vừa mới hoàn thành xong đả tọa, hắn mới buồn bực mà nằm ở chỗ này nghĩ đến giải quyết vấn đề ở trước mắt như thế nào.

- Cổ Hoàng thần công chỉ là có thể tu phục thân thể, không thể tu phục thần hồn, vốn dĩ Khống Thần quyết có thể đem thần hồn phục hồi, nhưng mà nó thiếu hụt một quyển cuối cùng, khẩu quyết cũng không đầy đủ, không cách nào phục hồi được thần hồn đã trở thành huyết nhục!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ nói, ngừng một chút hắn lại nghĩ:

- Trừ phi có Cửu giai Thần thảo hoặc là đan dược để tu phục thần hồn, bằng không không biết khi nào mới có thể tốt được a!

Khống Thần quyết phân thành ba giai đoạn, liệu thương thiên cũng phân làm ba giai đoạn, Lăng Tiếu đã thành tựu thần hồn cho nên khẩu quyết của hai giai đoạn trước căn bản không cách nào phục hồi được, đây mới là chỗ mà Lăng Tiếu bất đắc dĩ.

Hiện tại tu vi của hắn tương đương với hoàn toàn biến mất, giống như là phế nhân, không thể phi hành chiến đấu, còn may có thân thể tương đương với Bán Thần Vương, cũng không phải là không có nửa điểm năng lực tự vệ.

Ở trong dược đỉnh của hắn vẻn vẹn chỉ có hai ba gốc Cửu giai thần thỏa, đây chính là thứ mà hắn ở trong giao dịch chợ đen đấu giá được.

Nhưng mà thần thảo này đối với thần hồn có tác dụng không lớn, mà tầng

cao nhất của dược đỉnh thì phải tới cảnh giới Thần Vương mới có thể mở ra, bằng không không thể trao đổi thần thảo phục hồi thần hồn.

Bây giờ hắn cũng là không có biện pháp.

Trừ phi là trở lại Liệt Viêm thương minh, mới có thể lấy được thần thảo này.

Đang ở lúc Lăng Tiếu đang suy nghĩ, một đạo thanh âm giống như bách linh điểu khiếu ở không xa truyền lại:

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi làm sao lại chạy đến chỗ này rồi, chõ này nhưng là thường xuyên có linh thú lui tới, ngươi lại không có biện pháp động võ, đây là rất nguy hiểm!

Chỉ thấy ở không xa có một nữ tử ăn mặc giản dị chạy đến, khuôn mặt nàng như tinh điêu, trên khuôn mặt mang theo nụ cười thuần chân giống như là trẻ con, để cho người ta có một loại cảm giác ngây thơ không thôi.

Thiếu nữ này gọi là Tiêu Linh, chính là nàng đã cứu Lăng Tiếu một mạng.

Lăng Tiếu nghe nàng nói qua, lúc đó nàng ở trong Thao Thiên Hà phát hiện ra hắn.

Lăng Tiếu bị sóng nước cuốn tới, Tiêu Linh nhất thời tò mò, đã bảo gia gia của nàng đem Lăng Tiếu vớt lên.

Nghe Tiêu Linh nói, thân thể khi ấy của Lăng Tiếu đã rữa nát không chịu nổi, đối là thường nhân căn bản không thể nào còn sống, nhưng mà hắn vẫn còn có một hơi thở.

Cũng bởi vì như thế, Tiêu Linh liền đút cho Lăng Tiếu liệu thương tuyền dịch, mới bảo vệ được một mạng của hắn.

Lăng Tiếu đối với Tiêu Linh là cảm kích từ tận đáy lòng, mà thông qua hai ngày tiếp xúc, hắn phát hiện Tiêu Linh ở trong tất cả những cô gái hắn gặp qua là thuần chân cùng thiện lương nhất.

Nàng không hiểu được bất kỳ đấu đá với nhau nào, không hiểu được bất kỳ tâm tư tiềm ẩn gì, giống như là một hài tử luôn luôn không hề có dục vọng.

Loại cảm giác này để cho Lăng Tiếu cảm thấy vô cùng thư thái, hắn đối với nàng cũng là cực kỳ có hảo cảm, đó là hảo cảm thuần túy mà không phải là loại dục vọng chiếm hữu đem nàng đẩy ngã kia.

Hắn chưa từng sinh ra nửa phần ý tiết độc đối với nàng.

- Cũng là quá nhàn rỗi, đi qua bên này thông thoáng một chút!

Lăng Tiếu nhìn Tiêu Linh cười nói.

- Ừ, như vậy cũng tốt, dù sao thân thể của ngươi cũng rất tốt, so sánh với thân thể của Nhị Lăng ở trong thôn còn rắn chắc hơn, gia gia nói mệnh cách của ngươi cứng rắn, ta chỉ là lo lắng sẽ có linh thú đi tới, cho nên lại đây xem một chút, bất quá ngươi yên tâm, Linh nhi có thể giúp Lăng Tiếu ca ca đuổi đi linh thú!

Tiêu Linh rất cao hứng nói với Lăng Tiếu.

- Ha hả, Linh nhi muội muội thật là lợi hại, khó trách người trong thôn đều thích ngươi như vậy!

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Ừ, vậy Lăng Tiếu ca ca ngươi không thích Linh nhi sao?

Tiêu Linh dùng đôi mắt to nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu rất là nghiêm túc hỏi.

Lăng Tiếu sẽ không hướng về phương hướng khác suy nghĩ, lập tức nhẹ sờ sờ đầu nàng nói:

- Đương nhiên là thích rồi, ai bảo Linh nhi ngươi xinh đẹp khả ái như vậy, lại là ân nhân của ta!

- Đáng ghét, chớ đụng vào đầu của nhân gia!

Tiêu Linh nghiêng đầu một cái lớn tiếng nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ta cũng thích Lăng Tiếu ca ca, ngươi cười trở nên rất đẹp!

- Khái khái, đừng khen ca ca như vậy, ca sẽ đỏ mặt đấy!

Lăng Tiếu ho nhẹ một cái nói.

- Nào có, ta có thấy ca ca đỏ mặt đâu? Ngược lại còn có chút tái nhợt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1802 - Ca Sẽ Đỏ Mặt Đấy! (1)

Tiêu Linh trang nghiêm nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Bất quá ca ca ngươi yên tâm, hai ngày này gia gia đi lên núi hái thuốc, gia gia nói có biện pháp để cho ngươi khỏe lại.

- Thật?

Lăng Tiếu hô nhẹ.

- Đương nhiên là thật, cho tới bây giờ gia gia chưa bao giờ lừa Linh nhi!

Tiêu Linh nói.

- Ừ, vậy đa tạ Linh nhi cùng gia gia rồi!

Lăng Tiếu từ trên mặt đất đứng dậy nói.

Lăng Tiếu một mực đều nhìn không rõ được khuôn mặt gia gia của Tiêu Linh, nhưng mà có thể khẳng định lão tuyệt đối là tồn tại bất phàm, phải biết rằng thực lực bây giờ của Tiêu Linh đã là cấp bậc Thánh giả rồi, mà nàng bất quá chỉ là 20 tuổi, đây tuyệt đối là tồn tại so với Lăng Tiếu còn phải yêu nghiệt hơn.

Có thể bồi dưỡng ra hậu bối xuất sắc như vậy, có thể nghĩ được thực lực của gia gia nàng là cái dạng gì rồi.

Cùng Tiêu Linh hàn huyên nửa ngày, Lăng Tiếu cùng nàng trở lại trong thôn

trang.

Thực lực của người trong thôn trang này cũng không coi là rất mạnh, nhưng mà tất cả đều có thực lực Địa Hoàng hoặc Thiên Tôn trở lên, Trưởng thôn còn là tồn tại cấp bậc Huyền Đế.

Những người này đều biết Lăng Tiếu là được Tiêu Linh cứu về, hơn nữa nhìn đến khí vũ hiên ngang, nhưng mà trên khuôn mặt mang theo chút ít vẻ tái nhợt, biết hắn tu vi đã phế, đều là đồng tình với hắn, ngược lại không có vì vậy mà khinh bỉ hắn.

Lăng Tiếu cười với thôn dân chào hỏi một cái, liền tiến vào trong một gian trúc xá.

Chỗ này chính là chỗ ở của Tiêu Linh cùng gia gia nàng.

Bốn phía có trồng các loại kỳ hoa dị thảo, lại là y sơn bàng thủy, hoàn cảnh thập phần ưu mỹ, xác thực là một địa phương tị thế tốt.

Chỉ là Lăng Tiếu lại không có tâm tư đi hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh này, hắn thời khắc đang suy nghĩ làm sao để nhanh chóng khôi phục thực lực, để tránh đám người Phong Thanh Duyên cùng Huyền Diệu ở Liệt Viêm thành lo lắng.

Vốn lấy tình huống bây giờ của hắn cũng không phải là không có biện pháp trở về, ở trong dược đỉnh còn có ba đầu linh thú có thể dùng, mà Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên cũng ở trong đó.

Chỉ là nghe được Tiêu Linh nói gia gia nàng đi ra ngoài tìm thuốc cho hắn, không đành lúc ở lúc này từ biệt, cho nên tạm thời đợi nhân gia trở về lịa làm tiếp quyết định.

Nhưng mà một lần chờ đợi này chính là suốt một tháng.

Đây để cho Lăng Tiếu vô cùng lo lắng.

- Cửu giai thần thảo nhưng là có Thánh thú đáng sợ trông giữ, chẳng lẽ Tiêu gia gia xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu lo lắng mà thầm nghĩ.

Ngược lại nhìn Tiêu Linh lại là một điểm cũng không có lo lắng, mỗi ngày đều sẽ đến nói chuyện phiếm với Lăng Tiếu, nàng thích Lăng Tiếu nói về thế giới bên ngoài có bộ dáng như thế nào.

Từ lúc sinh ra đến giờ nàng đều chưa từng rời khỏi gia gia, mà nàng đi xa nhất cũng là ở trên thuyền, đi qua hai ba cái thành trì mà thôi.

Lăng Tiếu không ngại phiền hà mà kể cho nàng rất nhiều chuyện lý thú, tỷ như có kỳ hoa dị thảo gì, các loại linh thú, còn có phong tình ở các nơi...

Hắn cũng sẽ không nói đến những chuyện chém chém giết giết kia, hắn sợ ô nhiễm cái tâm thuần khiết của Tiêu Linh.

Hắn có lúc cũng suy nghĩ, Tiêu Linh vĩnh viễn chỏ có thể sinh tồn ở địa phương không tranh với đời mới là tốt nhất.

Đồng thời Lăng Tiếu phát hiện tốc độ tu luyện của Tiêu Linh rất nhanh, có thể nói một điểm cũng không chậm hơn so với hắn có tam đại dị vật đồng thời hấp thu.

Ở dưới tò mò, Lăng Tiếu hướng Tiêu Linh hỏi ra nghi ngờ trong lòng:

- Linh nhi, thiên phú tu luyện của ngươi thật tốt, mỗi ngày đều cảm giác

được ngươi đang có tiến bộ?

Tiêu Linh lâm vào trong trầm tư nói:

- Rất nhanh sao? Ta như thế nào lại không cảm thấy, ta cùng gia gia nhưng là cách quá xa rồi.

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Vũ kỹ của ta tất cả đều là gia gia dạy, người nói có thể dùng để khi phụ người đối không tốt với ta, bất qusa Lăng Tiếu ca ca ngươi không phải là người xấu, Linh nhi sẽ không thương hại ngươi.

- Ha hả, Linh nhi thật tốt, bất quá nếu là có người xấu muốn khi phụ Linh nhi, Lăng Tiếu ca ca cho dù liều mạng cũng không để cho bọn họ thương hại ngươi!

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Cô bé ngây thơ xinh đẹp như vậy khiến cho bất kỳ người nào cũng đều muốn bảo vệ nàng.

Tiêu Linh cảm động nói:

- Đa tạ Lăng Tiếu ca ca, ngươi cũng đối tốt với ta giống như gia gia.

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Đúng rồi, ta thấy Lăng Tiếu ca ca hẳn cũng là một người rất lợi hịa đi, ta nghe gia gia nói ngươi rất nguy hiểm, nhưng mà ta cảm thấy Lăng Tiếu ca ca một điểm cũng không nguy hiểm, gia gia cũng có lúc lừa Linh nhi, thật là đáng ghét!

Tiêu Linh vừa nói, mắt vừa mở to ra không ngừng nhấp nháy, đôi môi nhỏ gợi cảm hơi trề ra, lộ ra vẻ khả ái cực kỳ.

- Cô nàng này nếu là đi ra bên ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người vì nàng mà tranh đến bể đầu chảy máu đây.

Lăng Tiếu nhìn Tiêu Linh mà than thở trong lòng.

- Đúng rồi, vừa mới rồi Lăng Tiếu ca ca không phải là hỏi ta vì cái gì mà tu luyện nhanh như vậy sao, ta thật giống như nghe gia gia nói ta là Không Linh chi thể, có thể liên quan đến cái này đi!

Tiêu Linh nhớ ra cái gì đó, song chưởng hợp lại nói

- Không Linh chi thể...

Lăng Tiếu nhìn Tiêu Linh, thần sắc trở nên vô cùng chấn kinh lên.

- Lăng Tiếu ca ca ngươi làm sao vậy?

Khuôn mặt của Tiêu Linh áp lại gần khuôn mặt của Lăng Tiếu, nhẹ quơ quơ tay mà hỏi.

Lăng Tiếu mới bình tĩnh trở lại nói:

- Không... Không có chuyện gì, là Lăng Tiếu ca ca có chút giật mình, ta bây giờ biết vì sao Linh Nhi tu luyện nhanh như vậy rồi.

Tiêu Linh nói:

- Nga, đây lại không tính là cái gì, Linh Nhi lại không đánh nhau với người khác, nhiều nhất liền đuổi những linh thú kia một chút, muốn lợi hại như vậy

làm gì!

Nếu là lời này của Tiêu Linh để người ở bên ngoài nghe được, chỉ sợ từng người đều kêu rên lên:

- Đây gọi là không có gì, vậy đem cái thể chất kia của ngươi cho ta đi, ta đều không ngần ngại!

Không Linh chi thể, đây chính là thể chất trong vạn không có một, so sánh với Hỗn Độn chi thể một điểm cũng không kém hơn, nếu so với thể chất Thuần thuộc tính còn muốn cao hơn một tầng, là Thần thể chân chính, trời sinh liền chú định nhập vào cảnh giới Thần Vương.

Chỗ lợi hại nhất của cái thể chất này đó là có thể cực nhanh lĩnh ngộ tu luyện vũ kỹ, hơn nữa thân hòa lực cùng thiên địa có bản năng hòa hợp, tốc độ hấp thu so với người khác phải nhanh hơn mấy chục lần, thậm chí là gấp trăm lần, thiên phú lĩnh ngộ cũng là cực mạnh.

Các phương diện khác cũng là không kém Hỗn Độn chi thân, chỉ là ở trên lực chiến đấu vẫn là Hỗn Độn chi thân càng thêm cường hãn một chút.

Lăng Tiếu bất kể là có trợ giúp của thần công, nhưng mà nếu như hắn không có tam đại dị vật ở trong thức hải, căn bản không thể nào so với vài cái thể chất thiên sinh biến thái này được.

Đó thuần túy chính là tự tìm đả kích.

- Không xong, có lưu khấu vào thôn rồi, mọi người chạy mau a!

Một đạo thanh âm ở bên ngoài kinh hãi vang lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1803 - Ca Sẽ Đỏ Mặt Đấy! (2)

Thôn trang vốn ở ngoại vi của Hỗn Loạn chi lĩnh, lại nằm gần Thao Thiên hà.

Những mà vị trí của thôn trang không chút nào thu hút, lại có tầng tầng hùng sơn tuấn lĩnh làm thiên nhiên bình chướng, người bình thường không dụng tâm tìm mà nói, căn bản khó có thể phát hiện được.

Chỉ là cho dù tìm được, cường giả bình thường cũng sẽ không đến làm phiền bọn họ.

Bởi vì bọn họ chỉ là một thôn trang săn bắn bình thường, không có gì tốt đáng giá để đánh cướp.

Bất quá trước kia có một ít lưu khấu không có mắt muốn thương hại thôn dân, cuối cùng đều bị gia gia của Tiêu Linh tiêu diệt toàn bộ.

Chỉ là hôm nay gia gia của Tiêu Linh đã đi ra ngoài, bây giờ lại nên làm như thế nào cho phải đây?

Tiêu Linh đứng thẳng lên, hướng về phía bên ngoài phòng chạy ra, đồng thời không quên nói với Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi đừng đi, gia gia nói lưu khấu là người xấu, đợi Linh nhi đuổi bọn họ chạy đi rồi ngươi hãy ra!

- Linh nhi ngươi trở về cho ta!

Lăng Tiếu lo lắng quát lên, tiếp đó liền đuổi theo.

Lưu khấu là thực lực gì, Lăng Tiếu cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà thực lực khẳng định không yếu, hắn làm sao yên tâm để cho Tiêu Linh đi ra ngoài ứng phó.

Quả thật là có lưu khấu đến, tổng cộng có mười mấy người cười trên các loại linh thú hung tợn, đang ở bên ngoài thôn dân đánh giá cái gì.

Nhưng mà dám đi đối mặt với lưu khấu này lại chỉ có một người Tiêu Linh.

Những thôn dân khác lại không biết đã trốn đi đâu rồi, một người cũng không có xuất hiện.

Lăng Tiếu không còn tu vi, nhưng mà lực lượng của hắn lại không phải là người bình thường có thể so sánh được, cho dù là dùng tay không hắn vẫn có thể gọi nhịp với bất luận kẻ nào ở Bán Thần Vương trở xuống.

Hắn không thể phi hành, nhưng mà tốc độ chạy lại không phải chậm.

Khi hắn đi tới bên ngoài thôn trang, Tiêu Linh đã là bị mười mấy người kia vây lại.

- Hắc hắc, tiểu bì nương này thật là xinh đẹp, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua nha đầu như vậy a!

Một người cầm đầu cưỡi ở trên một đầu Thiết Giáp thú cười lạnh nói.

Người này có thực lực Thánh Hoàng đỉnh phong, mà những người khác đều có thực lực Thánh Hoàng, không có một ai là Thánh giả.

Bọn họ có lẽ là một cái dong binh phân đội của một cái lưu khấu đoàn đội

nào đó.

Chỉ bất quá nihfn bọn họ từng người tràn đầy sát lục chi khí của thảo mãng liền biết không phải là loại thiên lương gì rồi.

- Đúng vậy a, ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh sinh hoạt đã lâu như vậy rồi, lại không biết ở bên này có món ăn thôn quê như vậy, Phó đường chủ ngươi lần này kiếm lớn rồi.

Một gã Thánh Hoàng nịnh hót đối với tên Thánh Hoàng cầm đầu kia nói.

Đúng vậy, một cái mỹ kiều nương như vậy chỉ sợ ở đăng đèn tìm khắp cũng không thấy được, là thôn dã hương cô điển hình a!

- Trại của chúng ta đã không còn nữa rồi, sau này Đường chủ chính là lão đại của chúng ta, bé con này chính là đệ nhất phu nhân của lão đại, ha ha!

- Ta xem là hàng tốt, bé con này muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn thân hình có thân hình, hơn nữa còn là một xử nữ, Đường chủ kiếm lớn rồi!

Những người này từng cái vây quanh Tiêu Linh không ngừng nói ra những lời ô uế, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ ham muốn nồng đậm, tựa hồ khẩn cấp muốn đem Tiêu Linh đè ngã ở trên mặt đất mà vui vẻ một phen.

Tiêu Linh nhìn bọn họ, nhấp nháy đôi mắt to nói:

- Các ngươi là người xấu, các ngươi đi nhanh đi, bằng không gia gia ta trở về nhất định sẽ cho các ngươi đẹp mặt.

- Ha ha, gia gia ngươi cũng là gia gia tương lai của ta, làm sao lại để cho chúng ta đẹp mặt được, tiểu mỹ nhân, biết điều một chút theo chúng ta đi thôi, bằng không chúng ta sẽ vào tàn sát thôn trang!

Tên Phó đường chủ kia hết sức sảng khoái cười nói.

Mấy ngày này một mực bị người của Liệt Viêm thương minh truy sát, làm hại trốn đông trốn tây, thật vất vả đi nhầm vào địa phương này, nhìn thấy một mỹ nhân như vậy, hắn tự nhiên là tâm tình vui vẻ rồi.

- Ta đi với ngươi làm gì? Ta không thích người xấu như ngươi!

Tiêu Linh bĩu môi nói.

- Nhưng mà ta thích mỹ nhân như ngươi!

Phó đường chủ cười một tiếng, một cánh tay ngưng tụ thành móng cuốt hướng về phía Tiêu Linh trảo tới.

Ngưng hư hóa trảo, là chiêu thức mà bất kỳ võ giả cường đại nào cũng có thể đánh ra được.

Tên Phó đường chủ này nhưng là có thực lực Thánh Hoàng đỉnh phong, lực lượng của cái thủ trảo này nhưng là không tầm thường.

Thực lực của Tiêu Linh chênh lệch với hắn quá xa, muốn né tránh lại là không kịp, bị hư trảo kia kéo đến hướng về phía hắn ôm vào mà đi.

Phó đường chủ kia lộ ra nụ cười dâm đãng, phảng phất đã cảm nhận được cảm giác mỹ nhân đang vuốt ve.

Chỉ là ở lúc này một đạo nhân ảnh nhanh chóng từ một phương hướng lướt gấp lại đây.

- Ta thích con mẹ ngươi!

Một đạo tiếng bạo thanh vnag lên, ẩn ẩn trong đó hàm chứ long uy vô thượng, chấn đến mọi người màng nhĩ phát đau.

Cùng lúc đó, một đạo kim sắc lực lượng trực tiếp oanh hướng Phó đường chủ kia, uy lực của nó tương đối bất phàm.

Phó đường chủ kia nhíu lông mày một chút, phải bỏ qua Tiêu Linh, đối với lực lượng đột nhiên mà đến kia đánh ra.

Oanh long!

Lực lượng giao nhau phát ra tiếng va chạm mãnh liệt.

Khi hết thảy mây khói tiêu tan thì Tiêu Linh đã thoát khỏi vòng bao vây của những lưu khấu kia.

Lúc này nàng đã bị Lăng Tiếu ôm ra bên ngoài trăm thước.

- Linh nhi ngươi trở về trong thôn đi, những người này giao cho ta!

Lăng Tiếu đem Tiêu Linh để xuống, nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương trong tay, bày ra khí thế uy phong lẫm liệt, để cho Tiêu Linh thấy đến thực sự rõ ràng, nàng không nghĩ đến lúc này hắn lại biến thành một người khác.

- Lăng Tiếu ca ca, gia gia nói ngươi không cách nào vận dụng lực lượng, nhưng mà ngươi làm sao còn có thể làm được như vậy?

Tiêu Linh không hiểu hỏi.

Lăng Tiếu đương nhiên không thể nào khôi phục lực lượng, một kích mới

vừa rồi hoàn toàn là lực lượng công kích thuộc tính của Kim Long Thương uẩn hàm mà thôi.

- Cho dù không thể vận dụng lực lượng ta cũng có thể để cho bọn họ không thể ăn được!

Lăng Tiếu lòng tin tràn đầy nói.

- Không, Lăng Tiếu ca ca, vẫn là ngươi đi đi, ta đến ngăn cản bọn họ!

Tiêu Linh lắc lắc đầu kiên định nói.

- Chớ quấy rầy, tin tưởng ca ca!

Lăng Tiếu cự tuyệt một tiếng, đem Tiêu Linh đẩy ra phía sau, tiếp đó đối với những lưu khấu kia quát lên:

- Các ngươi là người của Thị Huyết hay là Hãn Phỉ, lại dạm đến chỗ này giương oai!

- A, xem ra ngươi còn có một chút kiến thức, lại biết sự tồn tại của chúng ta, bất quá... Cái này thì như thế nào, một phế vật như ngươi chẳng lẽ cũng muốn anh hùng cứu mỹ nhân?

Phó đường chủ có chút kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu nói.

Hắn có thể cảm giác người trẻ tuổi ở trước mắt này cư nhiên không có một điểm lực lượng thuộc tính, mà công kích mới vừa rồi hoàn toàn là từ kiện vũ khí trong tay đối phương mà tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1804 - Ta Thích Con Mẹ Ngươi! (1)

- Phó đường chủ, trong tay tiểu tử kia có thể là Bán Thần Vương, bằng không dựa vào phế vật như hắn thì không thể làm ra công kích như vậy, ta thay ngươi đem hắn bắt lại!

Một gã đê cấp Thánh Hoàng vì nịnh nọt Phó đường chủ, chủ động thỉnh đánh một tiếng, liền cưỡi lấy linh thú hướng về phía Lăng Tiếu oanh sát qua.

Người này thế đến hung mãnh, huy vũ lấy đại đao trực hướng đầu Lăng Tiếu mà tới.

Tiêu Linh kinh hô:

- Lăng Tiếu ca ca cẩn thận!

Đang ở lúc nàng muốn đi trợ giúp, Lăng Tiếu đột nhiên từ tại chỗ lướt đi.

Hắn dù không thể phi hành nhưng mà nhảy lên một cái lịa đã lướt đến độ cao mấy chục thước, Kim Long Thương hướng về mặt của Thánh Hoàng kia trực tiếp đánh ra một cái thái sơn áp đỉnh.

Lăng Tiếu xuất chiêu vừa ngoan vừa tật, người nị căn bản không có cơ hội lùi về phía sau, chỉ có thể cứng rắn ngăn cản, hắn không nhận thấy phế vật còn chút ít lực lượng có thể đả thương đến hắn.

Đáng tiếc, một lần này là hắn tính sai rồi, cũng vì vậy mà đánh mất cái mạng nhỏ của mình.

Khi đại đao của hắn tiếp xúc với Kim Long Thương đang nện xuống thì phát ra một đạo thanh âm thanh thúy, đại đao của hắn cư nhiên bị đánh gãy, hơn nữa Kim Long Thương còn trực tiếp đập xuống.

Hắn ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không kịp phát ra, đầu đã bị đánh thành nát bấy, tiên huyết bay ra tứ tung.

Lăng Tiếu cũng không có vì vậy mà dừng lại, không có lực lượng công kích thuộc tính, lực chiến đấu của hắn là giảm xuống rất nhiều, duy nhất có thể dựa vào chính là Kim Long Thương trong tay mình cùng lực lượng nhục thể của hắn.

Đồng thời ở lúc thừa diupj bọn họ đang xem thường, trươc giết nhiều mấy người, như thế mới có cơ hội thắng.

- Khốn kiếp, làm thịt hắn cho ta!

Phó đường chủ kia nóng giận mà quát lên.

Thận theo thanh âm của hắn hạ xuống, có vài gã thủ hạ đồng thời đánh ra lực lượng, chuẩn bị đem Lăng Tiếu tỏa định lại, cũng đem hắn giết ngay tại chỗ.

Nhưng mà lực lượng thân thể của Lăng Tiếu bạo phát đến tận cùng, lựa chọn trực tiếp cứng đối cứng với bọn họ, Phách Long thương quyết triển hiện ra khí thế uy vũ, hoành tảo tứ phương.

Không quản Kim Long Thương là Bán Thần Vương, nhưng mà Lăng Tiếu không có lực lượng thuộc tính nên không thể kích phát ra toàn bộ lực lượng của nó.

Cho nên ở trong lần giao thủ này Lăng Tiếu bị đối phương hợp lực đánh bay ra ngoài.

Hắn nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, để cho người ta nhầm tưởng là hắn đã chết rồi.

Tiêu Linh ở không xa cũng là thấy một màn này, che cái miệng nhỏ, lệ rơi đầy mặt:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi không nên chết, gia gia mau đến cứu Lăng Tiếu ca ca a!

Chỉ là bất kể nàng kêu lên như thế nào cũng không thể có viện binh xuất hiện.

- Chỉ là một phế vật mà thôi, còn cho là có thể lật lên cái sóng gió gì!

Một gã Thánh Hoàng trong đó khinh thường nói một tiếng, muốn đi qua bổ thêm cho Lăng Tiếu một kích, để hắn chết không toàn thây.

Song Lăng Tiếu nằm trên mặt đất đột nhiên bắn lên, thân ảnh giống như là di hình ảo ahr trong nháy mắt đến ở trước mặt Thánh Hoàng kia, hung hăng đâm đến lồng ngực hắn một thương.

Thánh Hoàng kia làm sao ngờ tới Lăng Tiếu trúng một kích hợp lực của bọn họ lại không có chuyện gì, liền đem hắn đâm chết, thật là để cho hắn chết không nhắm mắt!

Lăng Tiếu không có bất kỳ dừng lại nào, thân thể càng không ngừng biến hóa, lực lượng toàn thân bạo phát đến cực hạn, Kim Long Thương hóa xuất thương hoa đầy trời, hướng về cổ họng của mấy người đâm tới.

Phốc phốc!

Chỉ ở trong nháy mắt lại có ba tên Thánh Hoàng bị Lăng Tiếu đâm thủng cổ

họng mà chết.

Hết thảy phát sinh này đến quá nhanh, mười mấy gã lưu khấu liền chỉ còn lại chín người.

- Một đám phế vật, nhìn ta thu thập hắn!

Phó đường chủ rống giận một tiếng, hắn từ trên linh thú bắn ra, một thanh cổ sắc trường kiếm xuất hiện ở trong tay hắn, lăng không một kiếm liền hứng tới đầu của Lăng Tiếu trảm tới.

- Đinh đương!

Binh khí va chạm với nhau phát ra tia lửa kịch liệt

Vũ khí của tên Thánh Hoàng đỉnh phong này rõ ràng cũng là Bán Thần Vương, cùng với Kim Long Thương đụng tới lại một điểm cũng không có chuyện gì.

Mà Lăng Tiếu bởi vì chênh lệch trên lực lượng, trực tiếp bị nhân gia chấn bay ra ngoài.

Phó đường chủ kia được thế không tha, kiếm khí không tiếng động hướng vê fphias Lăng Tiếu tập quyển mà đi.

Lăng Tiếu toàn lực ngăn chặn nhưng mà đa số vẫn bị trùng kích.

Nếu không phải là thân thể của hắn biến thái, chỉ sợ đã bị nhân gia cắt thành vô số khối rồi.

Trên người hắn bắn ra vô số kim huyết giống như là huyết nhân, nhìn lại vô cùng hung ác đáng sợ.

- Con mẹ nó, xem ra chỉ có thể để Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đi ra!

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm mắng nói.

Hắn tự biết không phải là đối thủ của nhân gia, lại tiếp tục như vậy hắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Cihr là lúc này một đạo lực lượng cường đại hướng về phía Phó đường chủ kia trùng kích tới.

- Những người xấu các ngươi mau rời đi, ta không cho phép các ngươi thương hại Lăng Tiếu ca ca!

Thanh âm của Tiêu Linh hét lên.

Thiên Long chỉ có thực lực cao cấp Thánh giả, nhưng mà khi nàng tức tối lên thì lực lượng bộc phát ra lại không kém một gã đê cấp Thánh Hoàng đỉnh phong.

Chỉ thấy một cỗ lực lượng đặc biệt tinh thuần mênh mông ở xung quanh người nàng lởn vởn, đem nàng làm nổi bật lên giống như là tiên nữ hạ phàm, trang nhã xinh đẹp.

Trong tay nàng rõ ràng là một thanh Thần khí chân chính, phối hợp lấy lực lượng của nàng đánh ra, uy lực lại là có thể so với cao cấp Thánh Hoàng.

Phó đường chủ kia nào dám lấy cứng đối cứng, thân hình lướt động, trốn qua được công kích, đồng thời thừa dịp đánh ra một chưởng oanh hướng Tiêu Lih.

Tiêu Linh dù là kích phát toàn lực, lại có lợi thế của Thần khí nhưng mà phẩm giai lại chênh lệch quá xa.

Nhân gia tùy ý một kích lập tức đem nàng trọng thương đánh bay ra ngoài.

Phó đường chủ này là không muốn lấy mạng của nàng, bằng không Tiêu Linh trực tiếp bị đánh chết rồi.

- Linh nhi!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, muốn đi qua xem thương thế của Tiêu Linh.

Không ngờ Phó đường chủ kia lại một lần nữa giết tới.

Lăng Tiếu phát ra tiếng gào thét giống như dã thú:

- Ta làm thịt ngươi!

Lăng Tiếu nổi giận, huy vũ lấy Kim Long Thương toàn lực đánh tới Phó đường chủ này.

Chỉ là không có lực lượng thuộc tính, công kích của hắn bị giảm xuống rất lớn, Kim Long Thương còn bị nhân gia đánh bay, trên người lại thêm mấy chục đạo vết thương.

- Không có lực lượng thuộc tính, nhưng mà thân thể lại có thể so với Thánh khí, tiểu tử này cũng là biến thái, bất quá vẫn phải đi chết cho ta!

Phó đường chủ dù là kinh ngạc thân thể biến thái của Lăng Tiếu, nhưng mà lại sẽ không lưu tình mà bỏ qua cho hắn.

Hắn liên tục trảm ra vô số kiếm mang, mỗi một đạo kiếm mang đều đủ để khai sơn liệt địa.

Lăng Tiếu lợi dụng song quyền không ngừng nghênh đón kiếm mang, hắn

bây giờ chỉ còn một đường liều mạng.

Một phen đánh tới, Lăng Tiếu bị kích bay đi ra ngoài, hai tay của hắn đều sắp bị chém đứt, vết máu loang lổ càng không ngừng chảy đầm đìa, cả người lộ ra vẻ vô cùng chật vật, khí tức cũng hạ xuống điểm thấp nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1805 - Ta Thích Con Mẹ Ngươi! (2)

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đem Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên triệu hồi ra, Phó đường chủ kia lại dừng công kích.

Lúc này Tiêu Linh lại là gian nan chạy tới trước người Lăng Tiếu khóc lóc nói:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi làm sao rồi? Ta đến giúp ngươi khôi phục thương thế!

Không Linh chi thể của Tiêu Linh nhưng là Thủy Mộc song thuộc tính, nàng còn có ưu thế mà người khác khó có thể bì kịp, đó chính là có thể nhanh chóng chữa khỏi thương thế của người khác.

Lúc trước Lăng Tiếu ở Thao Thiên hà được cứu, những ngoại thương có thể khỏi hẳn kia có không ít công lao đều là thuộc về Tiêu Linh.

- Cô nàng, chớ quên ngươi là tù binh của ta!

Phó đường chủ phát ra tiếng cười nói, tiếp theo hắn nói với những người khác:

- Hôm nay Đường chủ liền cho các ngươi xem một trò vui kim thương không ngã, để tiểu bì nương này viết chỗ "vĩ đại" của bổn đường chủ!

Vừa nói Đường chủ kia vừa hướng lấy Tiêu Linh ôm tới, muốn trực tiếp đem nàng đạt ở chỗ kín sủng hạnh ngay tại chỗ.

Lăng Tiếu là không kịp triệu hồi Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên, hắn gắng sức đứng lên, đem Tiêu Linh đẩy ra, hai chân mang theo lực lượng đáng sợ xuất ra.

Tay đoạn nhưng chân không đoạn, sự bá đạo của Phong Thần Thối như cũ có lực sát thương vô cùng cường đại.

Đáng tiếc hắn đối mặt chính là Thánh Hoàng đỉnh phong, chú định rằng hắn liều chết mà đánh cũng là không làm được gì.

Hắn lại một lần nữa bị oanh bay, mà Phó đường chủ kia lại là sát khí lẫm nhiên quát lên:

- Vốn định để cho ngươi xem trò hay một chút, sau đó mới để cho ngươi chết, ngươi đã không thức thời vậy thì ngươi liền trước đi chết đi!

Phó đường chủ này là muốn trước tiên giết chết Lăng Tiếu rồi, trường kiếm trong tay của hắn trực hướng chỗ yếu hại của Lăng Tiếu mà đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại trước một bước ngăn ở trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Muốn giết hắn, trước giết ta!

Phó đường chủ kia không ngờ tới Tiêu Linh lại lấy tính mệnh ra kháng cự, muốn thu chiêu lại đã không kịp rồi, bởi vì cự ly giữa hai người thật sự quá gần.

- Linh nhi!

Đầu óc Lăng Tiếu trống rỗng, hai mắt giận nhìn trừng trừng lên, muốn ngăn căn đã là không kịp rồi.

Nhưng mà ở một khắc này, một cỗ khí thế không hiểu từ trên trời hạ xuống, đem Phó đường chủ kia trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Phó đường chủ kia giống như là chó chết nặng nề đập lên trên mặt đất, cũng không bò lên nữa.

Một màn đột nhiên mà đến này khiến cho người ở tại tràng sợ đến ngây người!

Một gã nam tử từ trên trời hạ xuống, hắn ăn mặc mộc mạc, nhìn như rất bình thường, cũng không có phát tán bao nhiêu khí thế, nhưng mà lại để cho người ta cảm thấy hắn chính là chúa tể ở chỗ này, để cho người ta có một loại vọng động cúng bái.

- Gia gia!

Tiêu Linh nhìn thấy người đến kinh hỉ kêu lên.

Mấy người ở bên kia từng người mặt như tro tàn, nghĩ cũng không nghĩ lập tức muốn chia ra chạy trốn.

Chỉ là bọn họ còn không kịp chạy trối chết, một cỗ khí thế đáng sợ đột nhiên áp xuống, để cho bọn họ căn bản không di chuyển được.

Ngay lập tức, gia gia của Tiêu Linh rất tùy ý mà vung tay một cái nói:

- Toàn bộ đi tìm chết!

Lực lượng đáng sợ để cho người ta khó có thể chạy trốn, trực tiếp đem từng tên Thánh Hoàng cùng linh thú áp đến thân thể biến dạng mà chết, từng đạo tiếng kêu thảm gào thét truyền ra khắp nơi, từng bãi huyết tương để người ta cảm thấy ghê tởm muốn ói.

Chỉ đối mặt một cái, tất cả Thánh Hoàng lập tức bị gia gia của Tiêu Linh áp bách mà chết.

Đây là thực lực bực nào, uy phong bực nào!

- Gia gia, ngươi mau cứu Lăng Tiếu ca ca, hắn vì cứu ta mà bị trọng thương!

Tiêu Linh lên tiếng khóc nói.

Người nọ từ trên trời hạ xuống, thân hình có chút phiêu dật hiên ngang, tướng mạo của hắn nhìn lại bất quá là tráng niên nam tử hơn ba mươi tuổi, một điểm cũng không hiển lộ ra vẻ già nua.

Không cần nói, gia gia của Tiêu Linh cũng là một tồn tại đáng sợ, cũng từng là thiên chi kiêu tử một phương.

- Nha đầu ngốc, gia gia không phải là cho ngươi thánh dịch sao, ngươi không cần lấy lực lượng của mình đi khôi phục cho hắn, trực tiếp cho hắn uống thánh dịch là được rồi!

Gia gia của Tiêu Linh cười mỉm nói.

Tiêu Linh mới tỉnh ngộ lại, vỗ vỗ trán của mình nói:

- Linh nhi thật là ngốc chết rồi, ta đây liền trị liệu cho Lăng Tiếu ca ca!

Lăng Tiếu phục dụng thánh dịch của Tiêu Linh, thân thể thong thả khôi phục lại như cũ.

Bởi vì hắn không cách nào vận chuyển được thần công, tốc độ khôi phục tự nhiên là vô cùng chậm.

- Gia gia, Lăng Tiếu ca ca khôi phục rất chậm a, ta muốn giúp hắn một chút!

Tiêu Linh đau lòng mà nói một tiếng, trên song chưởng hiện lên trận trận lực lượng sinh cơ bừng bừng quán thâu đến trên người Lăng Tiếu.

Vết thương trên thân thể của Lăng Tiếu lại dần dần bắt đầu khép lại, mà thần sắc của Tiêu Linh lại là dần dần tái nhợt đi không ít.

- Đủ rồi Linh nhi, còn lại giao cho gia gia đi!

Gia gia của Tiêu Linh ngăn cản nàng tiếp tục quán thâu lực lượng cho Lăng Tiếu.

- Không, gia gia, ta còn có thể chịu được!

Tiêu Linh kiên trì nói.

Nhưng mà gia gia của Tiêu Linh lại là cường hành đem nàng kéo ra.

- Yên tâm đi Linh nhi, gia gia sẽ không để tiểu tử này có chuyện gì, ngươi trước tránh ra một chút!

Gia gia của Tiêu Linh nói.

Tiêu Linh biết bản lĩnh của gia gia nàng nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng, chỉ là lo lắng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu liền lui ra.

Gia gia của Tiêu Linh đi tới trước mặt Lăng Tiếu, nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi dù là có thực lực Thánh Hoàng nhưng mà thần hồn bị thương, không có cách nào khôi phục trạng thái vốn có, bất quá ngươi có thể qua được khảo nghiệm của ta, cũng là vận khí của ngươi, đây là Thần Hồn thảo, có thể để

cho ngươi khôi phục như lúc ban đầu!

Trạng thái của Lăng Tiếu vốn hư nhược, đả đánh lên vài phần tinh thần.

Thần Hồn thảo nhưng là linh thảo tu phục thần hồn đỉnh cấp, giá trị của nó nhưng so với thần thảo cùng giai phải trân quý hơn nhiều lắm, bởi vì nó thật sự là quá khó gặp, hơn nữa ở phụ cận nó sẽ có thập giai linh thú công kích thần hồn thủ hộ, thường nhân căn bản khó có thể đi tới gần.

Lăng Tiếu thật không nghĩ đến gia gia của Tiêu Linh lại có thể lấy được Thần Hồn thảo.

Có nó, hắn chắc chắn sẽ khôi phục trạng thái trăm phần trăm.

Gia gia của Tiêu Linh cường hành đem linh thảo đút vào trong miệng của Lăng Tiếu, tiếp theo lạnh nhạt nói:

- Ngươi liền ở chỗ này khôi phục đi, sẽ không có bất kỳ người cùng linh thú nào đến quấy nhiễu.

Tiếp theo hắn xoay người đi đến bên cạnh Tiêu Linh nói:

- Linh nhi đừng quấy nhiễu hắn khôi phục, chúng ta trước trở về thôn trang đi!

Tiêu Linh nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tiếp theo liền nghe lời đi theo gia gia nàng trở về, chỉ là nàng bước năm bước lại quay đầu một lần, trên khuôn mặt đều là vẻ lo lắng hết sức.

- Yên tâm đi Linh nhi, tiểu tử này không phải là người bình thường, hắn rất nhanh liền có thể khôi phục lại như cũ rồi!

Gia gia của Tiêu Linh an ủi nàng nói.

Hai người rất nhanh liền biến mất ở chỗ này, trở lại trong thôn trang.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1806 - Thần Hồn Thảo.

Lăng Tiếu trên mặt đất nhắm mắt lại, dần dần tiêu hoa hai loại lực lượng.

Một loại là lượng lượng thánh dịch liệu thương, một loại thì là lực lượng tu phục thần hồn trong thức hải.

Vừa mới rồi có lực lượng của Tiêu Linh thay hắn khôi phục không ít ngoại thương, mà hiện tại Lăng Tiếu tạm thời không cần quá đi để ý tới thương thế trên người, mà là nghĩ biện pháp nhanh chóng hấp thu năng lượng của Thần Hồn thảo.

Hắn yên lặng vận khởi khẩu quyết của Khống Thần quyết, đem lực lượng của Thần Hồn thảo không ngừng dẫn hướng thần hồn mà đi.

Thần hồn vốn là đã trọng thương khó chữa chiếm được lực lượng làm dịu của Thần Hồn thảo, lập tức trở nên sáng láng lên.

Có lực lượng của Thần Hồn thảo, thần hồn láy một loại tốc độ cực nhanh mà phục hồi, lực lượng cũng đang không ngừng tăng lên.

Lăng Tiếu dần dần cảm thấy áp lực trong thức hải thoáng chốc không còn, một cỗ lực lượng mênh mông không ngừng làm dịu thần hồn của hắn, hắn đồng thời cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của tam đại dị vật, lực lượng đã khôi phục hơn phân nửa, trong lòng vui mừng như điên.

Lập tức hắn trầm xuống tâm tư, toàn lực đem thần hồn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong rồi lại nói.

Ước chừng qua một hồi lâu, trạng thái của Lăng Tiếu càng lúc càng tốt, lực lượng của thần hồn không chỉ khôi phục, hơn nữa còn tăng cường rất nhiều.

Ngay lập tức hắn thừa dịp cảm tứng lực lượng đan điền, ở dưới hồn lực dẫn dắt của thần hồn, ngũ thải đan điền rốt cuộc lần nữa khôi phục vận chuyển.

Đây để cho Lăng Tiếu mừng rỡ như điên, lực lượng mất đi hơn một tháng rốt cuộc lại một lần nữa trở về.

Lăng Tiếu kiềm chế vọng động vui mừng lại, vội vã đem thần công của mình vận chuyển lên, đem lực lượng của thánh dịch nhanh chóng hấp thu.

Hắn không chỉ muốn để thần hồn của chính mình khôi phục, còn muốn để thân thể đạt tới trạng thái tốt nhất.

Thuận theo Lăng Tiếu dần dần khôi phục, hắn đột nhiên phát hiện bên trong thần hồn lại phản hồi không ít lực lượng tới đan điền, giữa hai cái tựa hồ nhiều ra cái liên hệ nào đó, để cho hắn có một loại vọng động muốn trùng phá trói buộc.

Lăng Tiếu càng thêm hưng phấn lên, hắn biết mình bây giờ cư nhiên muốn đột phá cảnh giới cao cấp Thánh Hoàng rồi.

Ở hơn hai tháng trước, hắn lợi dụng Nguyên Tâm quả muốn đột phá một cái đẳng giai này, đáng tiếc lực lượng của Nguyên Tâm quả bị thần hồn hấp thu hơn phân nửa để cho hắn không cách nào hoàn thành tiến giai, chỉ đạt tới trung cấp đỉnh phong.

Hôm nay dựa vào Thần Hồn thảo phục hồi thần hồn, cũng khiến cho thần hồn lực lượng tăng nhiều, mà đan điền lần nữa khôi phục vận chuyển, giữa thần hồn cùng đan điền tựa hồ có liên hệ nào đó, lúc này mới cơ hội cho hắn đột phá.

Lăng Tiếu không dám khinh thường, trải qua lần đột phá thất bại trước đó, hắn cũng không muốn lại đi vào đường mòn.

Thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu triển hiện ra, đem thiên địa linh khí cùng lực lượng bổn nguyên trong phương viên mấy vạn dặm tập quyển mà đến.

Lăng Tiếu đem rất nhiều lực lượng hấp nạp vào thể nội, toàn lực đột phá đến tu vi cao cấp Thần Hoàng.

Lực lượng của Lăng Tiếu đã đạt tới cực điểm, mà hắn sớm đã đạt tới trung cấp đỉnh phong, có những lực lượng này trợ giúp, hết thảy rốt cuộc là nước chảy thành sông mà hoàn thành.

Lăng Tiếu xua tan trạng thái chán chường, cả người tràn ngập lực lượng, một đầu tuyệt thế Chân Long càng không ngừng gào thét ở phía sau hắn.

Rống!

Lăng Tiếu nhịn không được thét dài lên không trúng một cái, như để phát tiết những buồn bực mấy hôm nay vậy

Hiện giờ thần hồn hắn không chỉ được chữa trị mà còn mạnh hơn mấy lần.

Một là vì Thần Hồn Thảo là thần thảo tốt nhất nhằm vào thần hồn, có thể chữa trị thần hồn, cũng có thể tăng cường thần hồn lực lượng, là vật tu luyện mà Thần Vương cũng phải mượn nhờ.

Hai là vì Lăng Tiếu đột phá cao giai Thánh Hoàng, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng tăng cường thần hồn lực lượng.

Có thể nói giữa thần hồn lực lượng và đan điền luôn có liên hệ nào đó.

Lăng Tiếu đột phá đến cao giai Thánh Hoàng, lực lượng thân thể của hắn cũng theo đó tăng trưởng, lực lượng phòng ngự khẳng định cũng sẽ tăng lên một bậc, bán thần khí bình thường muốn tổn thương đến hắn cũng không phải đơn giản như vậy.

Lăng Tiếu hiện giờ mới xem như chân chính có sức mạnh khiêu chiến với Bán Thần Vương.

Mà thần hồn lực lượng của hắn thậm chí vượt còn vượt qua Bán Thần Vương bình thường, đã đến gần vô hạn cảnh giới đê giai Thần Vương.

Hắn có một loại khống chế đối với thiên địa lực lượng, hắn biết rõ chỉ cần mình quen thuộc loại vận dụng lực lượng này, bất kể là chiến đấu hay tu luyện đều sẽ có được tác dụng không gì sánh kịp.

Lăng Tiếu mở ra hai tay, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, lực lượng cường đại không ngừng vận chuyển trong cơ thể khiến cảm giác cực kỳ sảng khoái.

- Từ giờ trở đi, ta có lẽ mới xem như người mạnh nhất dưới Thần Vương chính thức đi!

Lăng Tiếu lộ ra vô cùng tự tin lẩm bẩm.

Trước kia hắn mặc dù có thể đánh bại đỉnh phong Thánh Hoàng, nhưng đều là dựa vào thần hồn trợ giúp, ngày nay hắn cho dù không dựa vào thần hồn, trong cảnh giới Thánh Hoàng vô luận là đối thủ thế nào Lăng Tiếu đều có nắm chắc có thể hành hạ hắn đến chết.

- Hiện giờ còn không phải lúc tự ngạo, chỉ có đạt đến Thần Vương cảnh giới mới có thể chính thức đặt chân ở Thiên Vực!

Lăng Tiếu thu thập tâm tình, liền đuổi về bên trong thôn trang.

Tiêu Linh thấy Lăng Tiếu đã hoàn hảo như ban đầu, lúc này lộ ra dáng cười mừng rỡ như hoa sen nở rộ:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi tốt rồi?

Lăng Tiếu theo thói quen khẽ vuốt đầu Tiêu Linh cười nói:

- Đúng vậy a, đa tạ Linh Nhi, đa tạ gia gia!

Tiêu Linh rất hưởng thụ cảm giác Lăng Tiếu khẽ vuốt đầu nàng, nàng khẽ chớp cặp mắt to nói với Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi dường như trở nên càng thêm đẹp trai rồi!

- Ha ha, vậy sao? Chẳng lẽ ca ca trước kia rất xấu sao?

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Đều đẹp, Linh Nhi thích nhìn ca ca!

Tiêu Linh rất chân thành nói.

- Ân, ta cũng muốn nhìn Linh Nhi ah, chỉ là...

Lăng Tiếu lên tiếng, lộ ra thần sắc không bỏ, không muốn tiếp tục nói nữa.

Chỉ là Tiêu Linh tuy ngây thơ nhưng nàng lại không phải người ngu, tin rằng nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tư của Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu ca ca là muốn rời khỏi Linh Nhi đúng không?

Lăng Tiếu còn muốn nói điều gì đó thì một giọng nói đã từ trong trúc cư truyền ra:

- Lăng Tiếu ngươi tới đây một chút!

- Gia gia gọi ta rồi, ta đi qua một chút đã!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền sải bước tiến vào trúc cư.

Tiêu Linh nhìn thân ảnh hiên ngang kia, trong nội tâm chẳng biết tại sao lại sinh ra một loại cảm xúc không hiểu.

...

- Bái kiến Tiêu gia gia!

Lăng Tiếu cung kính nói với thân ảnh đưa lưng về phía mình.

Một người có thể mang tới Thần Hồn Thảo, không cần phải nói đã là tồn tại cấp bậc Thần Vương, đủ để khiến hắn phải tôn kính rồi, huống chi người ta còn là ân nhân cứu mạng hắn nữa.

Gia gia Tiêu Linh xoay người lại, lộ ra gương mặt cương nghị, đôi mắt mang theo vẻ cơ trí kia phảng phất có thể xuyên thủng bất luận tâm tư của kẻ nào, khiến người không dám nhìn thẳng vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1807 - Đỉnh Phong Thần Vương Kiều Phong. (1)

- Ngươi là hậu duệ Kim tộc?

Gia gia Tiêu Linh nhàn nhạt mà hỏi thăm.

Lăng Tiếu do dự một chút lắc đầu nói:

- Ta không biết có phải không nữa, ta là mới từ Huyền Linh đại lục đi vào Thiên Vực không lâu, tạm thời là khách khanh chấp sự của Liệt Viêm Thương Minh, trước đó vài ngày tham gia hắc thị giao dịch, vi Thương Minh tìm về vật bị mất, đồng thời tìm nơi hạ lạc của Cuồng Tăng, kết quả lọt vào giặc cỏ tập kích, nếu không phải có Tiêu gia gia và Linh Nhi cứu giúp, Lăng Tiếu chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít, Lăng Tiếu đa tạ ân cứu mạng của các ngươi, Tiêu gia gia có gì cần ta hỗ trợ thì cứ việc phân phó, Lăng Tiếu ta không phải là người vong ân phụ nghĩa!

Lăng Tiếu một chút cũng không giấu diếm chuyện của mình, bởi vì người ta đã cứu hắn, hơn nữa hắn theo tính tình của Tiêu Linh cũng có thể cảm giác được gia gia của nàng khẳng định sẽ không phải là người xấu, bằng không người ta sao lại cứu hắn chứ.

Gia gia Tiêu Linh bình tĩnh nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Rất tốt, ngươi không lừa gạt ta, bằng không ta hiện giờ đã ra tay giết ngươi rồi.

Dừng chút hắn lại nói:

- Hôm nay ngươi có thể liều chết bảo hộ Linh Nhi, ngươi rất không tồi, bằng không ta cũng lo lắng nàng đi theo ngươi!

- Bảo hộ nữ nhân, là thiên chức của nam nhân!

Lăng Tiếu đáp.

Hắn cảm thấy thân phận gia gia Tiêu Linh chỉ sợ không đơn giản, giống như hiểu rất rõ ràng chuyện của hắn vậy.

- Ngươi vẫn không rõ ý của ta, ta nói là từ nay về sau, Linh Nhi sẽ giao cho ngươi chiếu cố, ngươi có thể khiến nàng không chịu bất cứ tổn thương và ủy khuất nào không?

Gia gia Tiêu Linh rất chân thành nói.

- Cái gì, giao... giao Linh Nhi cho ta chiếu cố? Như vậy sao được!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Hắn thật sự không nghĩ tới gia gia Tiêu Linh lại nói vậy. hắn đối với Tiêu Linh cũng không hề có bất cứ suy nghĩ gì cả.

Không phải vì Tiêu Linh không xinh đẹp, mà là nàng quá đẹp, lại thuần khiết như một tờ giấy trắng vậy, khiến hắn không thể sinh ra lòng khinh nhờn, hắn cảm giác mình hoàn toàn không xứng với Tiêu Linh.

Chỉ là, hắn không rõ gia gia Tiêu Linh sao lại nói vậy, chẳng lẽ là thăm dò hắn sao?

- Ta nói giao cho ngươi chiếu cố thì sẽ giao cho ngươi chiếu cố, chẳng lẽ ngươi không thích Linh Nhi sao?

Gia gia Tiêu Linh mang theo ngữ khí bá đạo nói.

- Không không... Tiêu gia gia, ta chỉ xem Linh Nhi như muội muội, tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩa nào cả!

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian khoát tay nói.

Gia gia Tiêu Linh nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, đột nhiên thở dài một hơi nói:

- Ta có một việc không đi làm không được, có lẽ một thời gian ngắn không thể ở bên người Linh Nhi được, những năm gần đây ta vẫn một mực không cho nàng nhập thế, nàng không hiểu được nhân tâm hiểm ác, lại càng không hiểu sự hỗn loạn của thế giới bên ngoài, ta làm như vậy cũng không biết có phải là hại nàng không nữa, nhưng hôm nay việc ta đi làm quá nguy hiểm, ta không có nắm chắc toàn thân trở ra, cho nên ta liền âm thầm khảo sát phẩm tính của ngươi một chút, trong hơn một tháng ngươi đối với Linh Nhi đều dừng lại ở mức hữu lễ, cũng không có ý tứ xấu xa gì với nàng, ta đã cảm thấy ngươi cũng không tệ lắm, nhưng ta không có thể xác định ngươi có thể vì Linh Nhi mà không tiếc bản thân hay không, cho nên ta lại dẫn một ít giặc cỏ thực lực bình thường vào trong thôn, tận lực tạo ra chuyện lần này, tất cả việc người làm ta đều đã thấy, cho nên ta mới quyết định phó thác Linh Nhi cho ngươi, hi vọng ngươi có thể chăm sóc tốt nàng, ngàn vạn đừng khiến nàng chịu bất luận ủy khuất và tổn thương nào cả!

Lăng Tiếu khiếp sợ có chút nói không ra lời.

Hắn không nghĩ tới tất cả chuyện trước kia đều là do gia gia Tiêu Linh tự diễn tự xem.

Cho dù hắn không ra tay trợ giúp Tiêu Linh thì chỉ sợ gia gia Tiêu Linh cũng sẽ không khiến để Tiêu Linh xảy ra bất cứ chuyện gì.

Khó trách gia gia Tiêu Linh có thể kịp thời ra tay cứu được bọn hắn.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc là có đáp ứng hay không, dứt khoát đi!

Gia gia Tiêu Linh nghiêm túc nói.

- Tiêu gia gia, không phải ta không muốn đáp ứng, mà là... Mà là thực lực của ta ngươi cũng rõ ràng, muốn chăm sóc tốt Linh Nhi, chỉ sợ ta hữu tâm vô lực!

Lăng Tiếu rất là bất đắc dĩ nói.

Hắn tuy rằng vừa đột phá cao giai Thánh Hoàng, chiến lực có thể sánh với Bán Thần Vương, nhưng nếu gặp phải Thần Vương chính thức, hắn cũng không có cách nào ah!

Nên biết rõ Linh nhi chín là Không Linh chi thể vạn năm khó gặp, là thần thể chân chính, bất luận người cảnh giới Thần Vương nào trông thấy loại thể chất này đều sẽ không buông tha, đến lúc đó hắn dựa vào gì để ngăn cản đây?

Gia gia Tiêu Linh cũng biết lời Lăng Tiếu nói là sự thật, hắn lại nói:

- Ta biết rõ như vậy thật khó cho ngươi, nhưng ta bình sinh bằng hữu không có mấy người, cho dù giao phó bọn hắn chiếu cố, Linh Nhi cũng sẽ không vui vẻ, nàng khó được thân cận với ngươi như vậy, nàng thích ở cùng một chỗ với ngươi, ta cũng hi vọng nàng một mực có thể vui vẻ, cho nên chỉ có ngươi chiếu cố Linh Nhi ta mới yên tâm, về phần thực lực của ngươi tuy kém một chút, nhưng ngươi bây giờ là khách khanh chấp sự của Liệt Viêm Thương Minh, lại chảy xuôi Kim tộc huyết mạch, chỉ cần ngươi nhận tổ quy tông rồi, có Kim tộc chiếu cố, hẳn Linh Nhi cũng không chịu bất cứ ủy khuấ nào, chỉ cần ngươi chịu đáp ứng ta chuyện này, Không Gian Giới này sẽ là

của ngươi, bên trong có không ít thần thảo và đan dược ta tích lũy nhiều năm, cũng có không ít thần tinh, đủ để cho ngươi và Linh Nhi nhanh chóng tăng lên cảnh giới cao hơn, bên trong đồng thời cũng có một ít ghi lại lúc ta đột phá cnahr giới Thần Vương, tin rằng sẽ có trợ giúp rất lớn đối với ngươi.

Lăng Tiếu nhìn ánh mắt hơi khẩn cầu của gia gia Tiêu Linh, do dự một chút vẫn nhận lấy Không Gian Giới.

Hắn biết rõ ngay khi nhận lấy Không Gian Giới này thì trọng trách trên người hắn sẽ nặng thêm vài phần.

- Tiêu gia gia ngươi yên tâm, chỉ cần một ngày Lăng Tiếu ta còn sống sẽ tuyệt đối không khiến Linh Nhi chịu bất cứ tổn thương gì!

Lăng Tiếu trịnh trọng nói.

- Ân, lúc này mới giống nam nhân chứ, có việc nên làm có việc không nên làm, nếu ngay cả một nữ nhân cũng không bảo hộ được thì còn là nam nhân sao?

Gia gia Tiêu Linh phát ra ngữ khí cảm khái nói.

Trong nhãn thần hắn lộ ra một cổ cảm xức phức tạp, phảng phất lời này không phải như nói cho Lăng Tiếu nghe mà nói cho chính hắn nghe vậy.

- Xem ra Tiêu gia gia cũng là người có chuyện cũ!

Lăng Tiếu ở trong lòng suy đoán nói.

- Tốt rồi, ta phải đi, chẳng qua nếu như có một ngày ta nghe được ngươi dám khi dễ Linh Nhi, ta cho dù chết cũng sẽ quay lại tính sổ với ngươi.

Gia gia Tiêu Linh lạnh lùng nói.

Tiếp theo, hắn liền bỏ ra ngoài.

- Tiêu gia gia ngươi cứ như vậy rời đi sao? Linh Nhi sẽ rất thương tâm đấy!

Lăng Tiếu đuổi theo vài bước nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1808 - Đỉnh Phong Thần Vương Kiều Phong. (2)

- Ta biết rõ nàng sẽ thương tâm, nhưng thương tâm cũng là một bộ phận kinh nghiệm khiến người phát triển, nàng cũng nên trưởng thành rồi!

Gia gia Tiêu Linh phát ra cảm khái nói.

Lúc hắn biến mất khỏi trúc cư, bên tai Lăng Tiếu lại truyền đến một giọng nói:

- Nhớ kỹ ta không phải họ Tiêu, ta họ Kiều, tên Phong, Linh Nhi thực sự không phải là cháu gái của ta, chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ hai mươi mấy năm trước ta nhặt được, thân thế của nàng có thể có quan hệ với Tiêu gia Thiên Huyền Địa Vực, nếu có cơ hội thì ngươi có thể cho nàng nhận thức tổ tông a!

Thanh âm của gia gia Tiêu Linh càng ngày càng xa, người đã sớm ở ngoài cả vạn dặm rồi.

Nghe xong lời của gia gia Tiêu Linh, Lăng Tiếu lập tức kinh ngạc!

- Hắn lại là đỉnh phong Thần Vương Kiều Phong thuộc top 10 trong Thiên Thần Vương sao?

Lăng Tiếu há to miệng lẩm bẩm nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Kiều Phong, là một đỉnh phong Thần Vương truyền kỳ trong Thiên Long Địa Vực

Ngoại trừ số ít lão quái vật Thủy Thần cấp ra, người có thể sánh được với hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ lúc hắn xuất đạo đến nay mới chỉ vạn năm, nhưng lại để lại vô tận truyền thuyết.

Trong Thiên Thần Vương có ghi lại, Kiều Phong là một nhi tử bang chủ một tiểu bang phái, từ nhỏ đã lộ ra thiên phú như yêu nghiệt của mình.

Chỉ là về sau tiểu bang phái của Kiều Phong bị cừu nhân tiêu diệt giết, mà hắn lại may mắn được một lão nhân không xuất thế cứu giúp.

Về sau Kiều Phong được lão nhân kia dốc sức truyền thụ thần công, về sau lại đạt được tuyệt thế cơ duyên, thành tựu vô thượng uy danh, tuyệt kỹ Hàng Long Chưởng nổi tiếng của hắn càng uy chấn bát phương.

Từ lúc hắn xuất đạo đến nay, đã trải qua vô số trận chiến cơ hồ chưa một lần thất bại!

Nhưng vào mấy trăm năm trước, hắn đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người

Có người cho rằng hắn đã đi địa vực khác, cũng có người cảm thấy hắn là bế quan tu luyện không ra, càng có người nói hắn là cùng tranh đoạt một nữ nhân với người khác mà trọng thương bỏ mình.

Đủ loại truyền thuyết lưu truyền, nhưng cuối cùng nhất vẫn không ai biết được đáp án chính xác.

Lăng Tiếu không nghĩ tới nhân vật mạnh mẽ như vậy trước đây một mực ở trước mặt hắn, mà hắn lại không hay biết.

Trong lòng của hắn thật hận ah!

Nếu hắn sớm biết mình ở cạnh tồn tại mạnh mẽ như vậy thì hắn đã sớm nịnh bợ nhân gia, để nhân gia truyền thụ hắn ít thủ đoạn, cho hắn vài món thần khí bảo vệ tánh mạng thì tốt rồi!

Lăng Tiếu nghĩ tới đây, đang muốn xem thử trong Không Gian Giới mà Kiều Phong để lại cho hắn có thần vật gì, mà lúc này Tiêu Linh lại từ bên ngoài đi đến, nàng mang theo nước mắt giàn giụa, bộ dáng thật khiến người đau lòng.

- Linh Nhi ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi rồi, ca ca đi hả giận cho ngươi!

Lăng Tiếu quan tâm nói.

Tiêu Linh thoáng cái bay nhào vào trong ngực Lăng Tiếu khóc lên:

- Gia gia có phải đã đi rồi không? Hắn có phải là không cần Linh Nhi nữa không?

Lăng Tiếu không nghĩ tới Tiêu Linh rõ ràng cũng biết rồi, lúc này vỗ nhẹ lưng nàng nói:

- Linh Nhi yên tâm, gia gia chỉ là có chuyện đi làm, không bao lâu nữa sẽ trở về bên người Linh Nhi thôi.

- Không... Ta biết rõ gia gia rời khỏi Linh Nhi nhất định là có nguyên nhân, nhưng lần này... Ta cảm thấy gia gia sẽ thật sự vĩnh viễn rời xa ta rồi, ta cảm thấy rất đau lòng rất khó chịu!

Tiêu Linh thương tâm nói.

Lăng Tiếu không biết nên an ủi nàng thế nào, chỉ có thể mặc cho nàng không ngừng khóc rống lấy trên vai mình.

Cho đến khi nàng khóc mệt, mới định nói vài lời, tuy nhiên lại phát hiện nàng rõ ràng đã ngủ trên vai hắn rồi.

Lăng Tiếu cười khổ một cái, ôm ngang lấy nàng tiến vào phòng nàng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn rời khỏi thì Tiêu Linh lại gắt gao ôm lấy hắn nói:

- Gia gia đừng rời khỏi Linh Nhi... Gia gia đừng rời khỏi Linh Nhi...

Lăng Tiếu cảm nhận được lòng ỷ lại của Tiêu Linh đối với gia gia nàng, có chút không đành lòng, lúc này ngồi ở trên giường êm, tùy ý để nàng ôm ngủ.

Lăng Tiếu đối mặt với ôn hương nhuyễn ngọc như thế lại không có nửa phần xúc động tình dục, có chẳng chỉ là vô hạn nuông chiều đối với nàng.

Nử tử xinh đẹp thuần khiết vô hạ như nàng, ai lại nhẫn tâm thương tổn đến nàng chứ.

Trong bất tri bất giác, Lăng Tiếu tựa hồ cảm giác được mình có một loại cảm giác kỳ quái, lực lượng của hắn tựa hồ như không thể bị không chế, càng không ngừng hấp thu lực lượng mãnh liệt đến từ ngoại giới, đồng thời trong đầu cũng hiện lên đủ loại võ kỹ của mình.

Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Trọng Quyền, Vô Cực Phân Thân Thuật, Bá Long Thương Quyết, Cửu Dương Phần Thiên Quyền, Ảo Thuật... tất cả các loại võ kỹ mình từng luyện qua đều dùng thần hồn tự diễn luyện lấy trong thức hải.

Quyền ý, chưởng ý, chân ý, thân pháp... Bao gồm đủ loại ý cảnh trong thời gian ngắn đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lăng Tiếu bất tri bất giác lâm vào đốn ngộ không hiểu, ánh mắt hắn dần khép lại, duy chỉ có thần hồn là vẫn đang không ngừng tu luyện.

Khí thế cả người hắn dần dần tăng lên.

Loại tăng lên này tuy không nhanh, nhưng đối với bất luận một gã Thánh Hoàng nào mà nói, tuyệt đối là phi thường khủng bố.

Loại hiện tượng kỳ dị này nếu để người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ hâm mộ đến mức chảy nước miếng mất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tiêu Linh rốt cục lần nữa mở mắt, nhìn Lăng Tiếu gần trong gang tấc, một cổ cảm xúc khác thường nổi lên trong lòng, gương mặt trắng noãn kia nổi lên vẻ ngượng ngùng đỏ ửng.

Bất quá, nàng trông thấy Lăng Tiếu đang nhắm mắt tĩnh tu, sắc mặt có chút xuất trần phiêu dật, khiến nàng giảm bớt không ít đau xót, đồng thời nàng cũng không dám lộn xộn, sợ quấy rầy đến Lăng Tiếu, vì vậy dứt khoát lần nữa nhắm mắt lại trong lồng ngực hắn.

- Nằm trong ngực Lăng Tiếu ca ca thật là thoải mái!

Cô nàng này rất thuần khiết thầm nghĩ.

Lăng Tiếu cũng không biết đã qua bao lâu, tựa hồ thân ảnh trong ngực khẽ nhúc nhích một chút, khiến hắn tỉnh lại từ cảm giác kỳ diệu kia.

Lúc hắn trông thấy Tiêu Linh trong ngực, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng mừng rỡ, ở trong lòng lẩm bẩm nói:

- Không Linh chi thể quả nhiên không giống bình thường, ta ôm Linh Nhi rõ ràng cũng có thể mượn nhờ lực lượng kỳ diệu của nàng tiến vào cảnh giới đốn ngộ, khiến các phương diện ý cảnh của mình đều tăng lên không ít!

- Lăng Tiếu ca ca ngươi sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta có hoa sao?

Tiêu Linh mở ra nàng cái kia như nước trong veo con mắt nhìn xem lăng cười hỏi.

Người ngọc hơi thở như lan, khiến Lăng Tiếu cảm giác dị thường nhiệt hinh.

Hắn thân mật vuốt lấy cái mũi nàng nói:

- Đúng vậy a, có rất nhiều rất nhiều hoa ở trên mặt ngươi!

Vèo!

Tiêu Linh lập tức bắn khỏi lồng ngực Lăng Tiếu thở nhẹ nói:

- Thật vậy chăng? Ta hiện giờ nhất định là rất khó coi rồi!

Tiêu Linh dù là một thiếu nữ ngây thơ thuần khiết như đối với tướng mạo cũng rất để ý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1809 - Trong Ngực Ca Ca Thật Là Thoải Mái! (1)

- Ha ha, nha đầu ngốc, mặt mũi ngươi đầy nước mắt, đương nhiên khó coi rồi!

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Thì ra là Lăng Tiếu ca ca trêu chọc người ta, chán ghét!

Tiêu Linh bất mãn nói một tiếng, tiếp theo lại nghĩ tới gia gia của nàng, đôi mắt dễ thương lại lộ ra vài phần ảm đạm.

Lăng Tiếu đứng lên vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của nàng nói:

- Linh Nhi, gia gia của ngươi hắn có chuyện trọng yếu đi làm, hắn làm xong sẽ quay lại tìm ngươi, hắn chỉ tạm thời nhờ ta chiếu cố ngươi thôi, ngươi đã không phải là tiểu hài tử nữa, cũng nên kiên cường lên!

Tiêu Linh nói:

- Ta biết rõ Lăng Tiếu ca ca chỉ an ủi ta, lần này gia gia trở về ta đã cảm giác được hắn phải rời đi rồi, chỉ là không nghĩ tới hắn lại đi không từ biệt, Linh Nhi từ nhỏ đã lớn lên với gia gia, không nỡ rời xa chút nào.

Nói xong trong mắt nàng lại nổi lên nước mắt.

- Không được khóc nữa, khóc nữa sẽ rất khó coi!

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian nói, tiếp theo hắn nói sang chuyện khác:

- Linh Nhi ngươi không thích ở cùng một chỗ với ca ca sao? Ta mang ngươi đi ra bên ngoài chơi đùa bốn phía, thế giới bên ngoài rất lớn đấy.

- Ân, đa tạ Lăng Tiếu ca ca, ngươi về sau cũng không thể mặt kệ ta như gia gia đâu đấy!

Tiêu Linh lộ ra bộ dạng khiến người cực kỳ thương tiếc nói.

Lăng Tiếu khẽ vuốt đầu nàng cười cười, nhẹ gật đầu:

- Yên tâm đi, ca ca sẽ một mực ở bên cạnh ngươi mà!

...

Màn đêm buông xuống, gió đêm nhẹ phẩy.

Lăng Tiếu mở ra Không Gian Giới Kiều Phong đưa cho hắn, nhìn kỹ vật phẩm người ta đưa cho hắn.

Lúc hắn trông thấy các thứ tốt bên trong thì cơ hồ muốn cao hứng đến nhảy dựng lên.

Bên trong không chỉ có rất nhiều thánh thảo, còn có không ít Cửu giai thần thảo, còn có một chút thần đan, trong đó có một khỏa có thể vào lúc đạt tới đỉnh phong Thánh Hoàng dùng nó để đột phá, mặt khác các loại đan dược tôi thân, chữa thương rất nhiều ; về phần số lượng thần tinh cũng đạt đến 3000 vạn, số tài phú này nhiều nhất Lăng Tiếu có được từ trước đến giờ, mà Không Gian Giới của đám giặc cỏ bị chém giết trước kia toàn bộ cũng ở chỗ này, tin tưởng cũng sẽ có không ít thứ tốt ; mặt khác còn có một bản chép tay, một bản thần quyển và một đôi thủ sáo màu vàng, bản chép tay kia ghi chép một ít nhận thức và kinh nghiệm khi Kiều Phong đột phá cảnh giới Thần Vương, mà thần quyển kia lại là Hàng Long Chưởng mà Kiều Phong tu

luyện, đây chính là loại chưởng pháp đỉnh cấp trong tất cả thần công a, không nghĩ tới ngay bí mật bất truyền như vậy mà hắn cũng để lại cho Lăng Tiếu, mà đôi thủ sáo màu vàng kia lại là trung giai thần khí dùng thú giáp của thập giai kim thuộc tính Kim Giáp Thú làm chủ tài chế tạo thành, thần khí này là Kiều Phong đặc biệt lưu lại cho Lăng Tiếu, đối với Lăng Tiếu ngày sau sử xuất Hàng Long Chưởng sẽ có tác dụng phụ trợ rất lớn.

Lăng Tiếu tuyệt đối không nghĩ tới Kiều Phong lại làm vậy, hắn không sợ hắn cầm đồ vật sẽ rời đi sao?

Bất quá, vừa nghĩ tới người ta là Hàng Long Thần Vương uy danh hiển hách ở Thiên Long Địa Vực, đối với một ít đồ này tự nhiên không để vào mắt rồi.

Có số linh thảo và thần tinh này rồi, Lăng Tiếu lo gì không đạt đến đỉnh phong Thánh Hoàng, mà có bản chép tay kia, hắn càng có thể biết rõ bí mật Thần Vương, đến lúc đó muốn đột phá Thần Vương đã không còn là hy vọng xa vời nữa, mặt khác Hàng Long Chưởng kia tuyệt đối sẽ khiến chiến lực hắn như hổ thêm cánh, được nâng cao một bước.

Vì vậy, Lăng Tiếu định trước tiên tìm hiểu Hàng Long Chương xong mới rời khỏi đây

Trước đây, Lăng Tiếu đã cảm ứng được chỗ yêu nghiệt của thế chất Tiêu Linh, vậy đưa ra ý kiến hai người đồng thời tu luyện.

Đương nhiên không phải hai người nằm trên giường lớn tiến hành nghiên cứu thảo luận nhân sinh mà phi thường thuần khiết cùng ngồi xuống tĩnh tu.

Tiêu Linh tâm tư không phức tạp như vậy, chỉ cho rằng Lăng Tiếu ca ca là thích ở cùng nàng, cho nên mới như vậy, bởi vậy liền đáp ứng.

Trong cùng một gian phòng, Lăng Tiếu mượn nhờ khí tức của Tiêu Linh

khiến hắn rất nhanh tiến nhập vào trạng thái Không Minh, hắn nhớ kỹ khẩu quyết của Hàng Long Chưởng và đồ giải quan sát trước kia, dùng một loại tốc độ cực nhanh hấp thu và tiêu hó lấy sự ảo diệu và uy lực của Hàng Long Chưởng.

Càng hiểu rõ Hàng Long Chưởng, Lăng Tiếu càng cảm thấy chưởng uy mênh mông, quả thực một chút cũng không kém Cửu Dương Phần Thiên Quyền, so với Bài Vân Chưởng còn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Hàng Long Chưởng tổng cộng chia làm thập bát chưởng, mỗi một chưởng đều ẩn chứa uy năng hàng long phục hổ, hơn nữa mỗi một chưởng đều mang ra long hình chiến khí, lực tổn thương hết sức kinh người.

Nếu người bình thường đạt được Hàng Long Chưởng quả thật không dễ gì học được, bởi vì muốn học Hàng Long Chưởng nhất định phải hấp thu qua long huyết, mới có thể đánh ra uy lực chính thức của Hàng Long Chưởng

Mà điều kiện này vừa khéo Lăng Tiếu lại có thể thỏa mãn.

Cho nên, muốn tu luyện Hàng Long Chưởng này với hắn quả thật dễ như trở bàn tay.

Đồng thời, lại có Tiêu Linh ở một bên, khiến năng lực lĩnh ngộ của hắn được đề cao mấy lần.

Chỉ vài ngày qua, hắn chín thức thông hiểu đạo lí, sau đó cũng chín thức lý giải được không sai biệt lắm, chỉ kém chút thực chiến chính thức thôi.

Ở trong thôn trang này ngây người chừng hai tháng, Lăng Tiếu cũng không định cứ tiếp tục như vậy

Hắn phải đi ra ngoài thay Ngọc Phỉ tìm kiếm nghĩa phụ Cuồng Tăng, cũng

không biết Cuồng Tăng có còn ở hỗn loạn chi lĩnh hay không, đồng thời cũng phải truyền tin tức mình còn sống lại cho Liệt Viêm Thương Minh, miễn cho Huyền Diệu và sư mẫu lo lắng.

Trần Trọng, là trấn tộc trưởng lão của một thế lực cỡ trung, mặc dù không được liệt vào Thiên Thần Vương, tuy nhiên lại là đỉnh phong Thần Vương, thực lực tự nhiên không kém.

Trước đây hắn ở trong hắc thị bỏ ra trọng tinh giao dịch được một thần quyển, nó có bố một cấp chế mà ngay cả đỉnh phong Thần Vương cũng không thể mở ra được.

Hắn không tin tà, cảm thấy bên trong tất nhiên sẽ có ghi lại thần công cao giai, hắn cảm giác nếu mình có thể mở ra cấm chế, đến lúc đó có thể khiến bản thân tăng thêm một môn thần công cường đại, cũng khiến cho Trần gia bọn hắn có nội tình cường đại hơn.

Chỉ là hắn còn chưa kịp mở ra cấm chế, đã bị người theo dõi.

Mã Ưng lưu khấu là một thế lực tội phạm lưu khấu gần với Thị Huyết ở trong Hỗn Loạn Chi Lĩnh, bản thân Mã Ưng cũng có thực lực cao giai Thần Vương, thủ hạ còn có hai ba mươi tên Thần Vương cấp bậc không đồng nhất.

Sau khi Trần Trọng vừa ra khỏi hắc thị giao dịch, bọn người Mã Ưng đã đuổi theo Trần Trọng, đòi thần quyển từ chỗ Trần Trọng.

Người khác có lẽ không biết thần quyển là ai mang đến hắc thị đấu giá, nhưng Mã Ưng sao lại không rõ, bởi vì thần quyển này chính là do hắn có được, cũng là hắn đưa tới hắc thị đấu giá.

Hắn đã lấy được thần tinh đấu giá, nhưng là lại không muốn mất đi thần

quyển, cho nên lại đi cướp về, không thể không nói hắn tính toán thật hay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1810 - Trong Ngực Ca Ca Thật Là Thoải Mái! (2)

-Chỉ là Trần Trọng cũng không phải là đèn đã cạn dầu, mà đến cùng hắn cũng có ba gã Thần Vương.

Dưới sự vây giết của bọn người Mã Ưng, Trần Trọng vẫn có thể phá vòng vây mà trốn.

Chỉ là hắn cũng bị trọng thượng, không thể không tìm nơi mau chóng khôi phục thương thế.

Nhưng đây là trong Hỗn Loạn Chi Lĩnh, địa bàn của đám lưu khấu, người ta vốn không cho hắn quá nhiều cơ hội chữa thương, liền lần nữa đuổi theo.

Trải qua luân phiên ác chiến, thần thể của Trần Trọng không biết đã bị đả thương bao nhiêu lần, nếu không phải thực lực của hắn hơn người thì sớm đã bị giết chết rồi.

Chỉ là họa vô đơn chí, lúc hắn cho rằng đã thoát khỏi tay đám lưu khấu Mã Ưng thì lại gặp phải sáu đầu ngân xà của Xà Nghĩa Môn.

Hiện giờ, hắn đang bị sáu đầu ngân xà kia vây quanh

Sáu ngân xà, cường đại nhất chính là Ngân Xà Thập, trung giai đỉnh phong Thần Vương, mà Thập Nhất, Thập Nhị lại là trung giai Thần Vương, ba người còn lại dều là đê giai Thần Vương.

Theo lý thuyết, dùng thực lực của Trần Trọng muốn đối phó bọn hắn cũng không khó khăn lắm, chỉ là hắn liên tục bị bọn người Mã Ưng truy sát hai

tháng, nhiều lần bị thương, thực lực căn bản không cách nào đạt tới trạng thái đỉnh phong, hiện giờ chỉ có thể phát huy ra sáu thành thực lực, muốn lấy một địch sáu cũng không hề dễ dàng chút nào.

- Ta nói lão gia hỏa, thức thời thì giao thần quyển ra đây, chúng ta tha cho ngươi một mạng, bằng không, ngươi chỉ sợ sẽ phải bỏ mạng chỗ này rồi!

Ngân Xà Thập chằm chằm vào Trần Trọng nói.

Cho dù hắn biết rõ Trần Trọng bị thương không nhẹ, nhưng cũng không dám trực tiếp cưỡng đoạt, sợ người ta chó cùng rứt giậu, dốc sức liều mạng đánh cược một lần, vậy thì bọn hắn cũng sẽ không chiếm được thứ gì tốt.

Hiện giờ Trần Trọng thập phần chật vật, cầm trong tay một thanh thần kiếm, hộ thân linh thú hắn cưỡi cũng vết máu loang lổ, không có có bao nhiêu khối huyết nhục nguyên vẹn nữa.

Cho dù là bệnh Hổ thì cũng vẫn còn Vương giả chi uy.

Trần Trọng lay động thần kiếm, kiếm âm tranh tranh vang lên:

- Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nhưng muốn thần quyển của lão phu cũng không dễ dàng như vậy, tấm người Mã Ưng cũng không thể lưu ta, chẳng lẽ các ngươi cho rằng mình mạn hơn Mã Ưng lưu khấu sao?

- Xà Nghĩa Môn chúng ta tự nhiên cường đại hơn đám lưu khấu kia nhiều, mai giao thần quyển ra đi, đừng nói là thật muốn bức chúng ta động thủ đấy chứ?

Ngân Xà Thập lạnh lùng nói.

Trần Trọng biết rõ đối phương đã biết thực lực của hắn giờ đang bị hạ xuống

cực thấp nên không bận tâm gì nữa!

Hắn giận dữ quát to một tiếng:

- Có gan thì tới lấy đi, cho dù liều mạng, cũng sẽ không khiến các ngươi sống khá giả đâu!

Ngay sau đó, Trần Trọng đánh đòn phủ đầu, ý định tiêu diệt trước một hai tên rồi nói sau.

Trọng kiếm trong tay Trần Trọng nặng cả ngàn cân, kiếm quang đếu đầu đều xuất hiện một vết nứt không gian thật lớn, lực phá hoại cực kỳ kinh người.

Lục đại ngân xà đã sớmchuẩn bị, bọn hắn sớm tách ra sáu phương vị, cưỡi ngân thực xà của mình đồng thời trùng kích về phía Trần Trọng, không chỉ ngăn kiếm chiêu của hắn lại, mà thực xà độc khí đáng sợ còn tràn ngập cả phương Thiên Địa này, bao về phía Trần Trọng.

Trần Trọng tựa hồ đã sớm có phòng bị, sớm dùng tầng tầng lực lượng ngăn cách lấy thực xà độc khí.

Nhưng linh thú của hắn lại không thể may mắn thoát khỏi, những thức đó là bổn nguyên độc khí của ngân thực xà, một khi dính vào sẽ không thể thoát khỏi, huống hồ linh thú của hắn đã bị trọng thương, so với hắn càng thêm không chịu nổi, rất nhanh liền bị thực xà độc độc cho chỉ còn huyết thủy và khung xương.

Trần Trọng tự biết muốn thoát đi cũng không dễ dàng, chỉ có thể cắn răng nói:

- Chết tiệt, ngày sau lão phu nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá thật nhiều.

Dứt lời, hắn sử xuất cường chiêu lao ra khỏi vòng vây cảu sáu người, bắn nhanh về phương xa.

- Muốn đi cũng không dễ dàng như vậy!

Ngân Xà Thập hừ lạnh một tiếng dẫn đầu đuổi tới.

Những người khác nhao nhao đuổi theo, hơn nữa bọn hắn đồng thời đánh ra dung hợp thất luyện lực lượng, hình thành một đầu ngân thực xà hình, đồng thời cắn tới Trần Trọng.

Đầu ngân thực xà Ngưng Hình này lượng lực không thua bất kỳ một kích của cao giai Thần Vương nào, lúc trùng kích càng không ngừng vặn vẹo sáng ngời.

Trần Trọng bị tổn thương từ trước, tốc độ bị hạ thấp, căn bản không thể trốn đi được, chỉ có thể cắn rắng chém liền ra mấy đạo trọng kiếm, mỗi một kiếm đều có được thần uy trảm thiên liệt địa.

Rầm rập!

Hai cổ lực lượng cường đại cuốn bay tất cả mọi sự vật chung quanh.

Trần Trọng nặng nề bay ngược ra ngoài, một ngụm nghịch huyết vẩy ra, đồng thời hắn cũng muốn mượn cơ hội này chạy trốn.

Lục đại ngân xà cũng có ba người chịu không nổi, nhưng ba người khác lại sớm một bước chặn Trần Trọng lại.

Một phen công kích mưa to gió lớn ập về phía Trần Trọng.

Ba người ở sau lại tùy thời đánh lén, tạo thành ảnh hưởng không nó đối với

Trần Trọng.

Trần Trọng thương thế càng ngày càng nặng, cảm giác được cứ tiếp tục như thế thì chỉ sợ chỉ có đường chết

- Cho dù lão phu chết cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng!

Trần Trọng nảy sinh ác độc rồi.

Hắn chọi cứng lấy công kích của Ngân Xà Thập, Thập Nhất và Thập Nhị, tốc độ nâng lên cực chí, trọng kiếm trong tay như hoành tảo thiên quân, toàn bộ lực lượng tập trung vào trên thân kiếm, chém về phía Thập Tam Thập Tứ và Thập Ngũ.

Trọng kiếm như phong, lực lượng như ngàn tỷ quân chân vang, không gian bốn phía cũng càng không ngừng vặn vẹo biến hình.

Ah ah!

Ba đạo tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, Tam đại ngân xà căn bản không thể chống đỡ, trực tiếp bị kiếm quang trọng kiếm chấn cho thân thể vỡ nát, từng bãi máu càng không ngừng vẩy ra.

Trần Trọng tuy đánh tan thân thể cường hoành của ba người, nhưng hắn cũng bị tam đại ngân xà khác trọng thương.

Một cánh tay cứ thế bị chém xuống, lại bị thực xà độc xâm nhập nhập vào cơ thể, làn da cả người đều trở nên đen nhánh, lực lượng tán loạn

- Vương bát đản, rõ ràng dám giết huynh đệ chúng ta, ngươi đi chết đi!

Ngân Xà Thập rống lên một tiếng, ngân thương trong tay liên tục đâm tới

Trần Trọng.

Ngân thương trực tiếp xỏ xuyên qua thân thể Trần Trọng, máu tươi cuồng tung tóe.

- Ha ha, ta nói muốn giết ta, các ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Trần Trọng dữ tợn cười cười, rõ ràng không để ý tới đau đớn, trọng kiếm hăng hái vung lên.

PHỐC!

Đầu của Ngân Xà Thập Nhất liền bị Trần Trọng chặt đứt, tung bay lên sau đó rơi xuống.

- Chết tiệt!

Ngân Xà Thập không nghĩ tới Trần Trọng rõ ràng liều lĩnh cũng muốn liều đến lưỡng bại câu thương, lúc này tức giận rống lên, từng đợt công kích điên cuồng đánh tới Trần Trọng.

Trần Trọng giờ đã là thấy chết không sờn, trong tay hắn lại nhiều ra một tấm chắn, cả người xông về phía Ngân Xà Thập và Ngân Xà Thập Nhị, thân thể cũng vào thời khắc này tự bạo.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng đỉnh phong Thần Vương tự bạo đáng sợ cỡ nào chứ, chấn cho tất cả không khí trong phiến khu vực này đều bốc hơi mất, sơn lĩnh trên mặt đất không ngừng chuyển động, những linh thú kia đều bị dọa đến phủ phục run rẩy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1811 - Thần Quyển Chi Tranh.

Ngân Xà Thập và Ngân Xà Thập Nhị chật vật tránh khỏi được, không bị trùng kích quá lớn, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Hỗn đãn ah, lão gia hỏa này rõ ràng tự bạo, thần hồn của mấy vị đệ đệ chỉ sợ đều bị hủy mất, bọn hắn ngay cả cơ hội phục sinh cũng không có nữa!

Ngân Xà Thập phiền muộn quát.

- Thập ca đừng nói gì nữa, chúng ta mau tìm Không Gian Giới đi, bằng không mấy gia hỏa bên kia đuổi đến càng là cái được không bù cái mất!

Ngân Xà Thập Nhị nhắc nhở.

Ngân Xà Thập cũng biết đây là sự thật, lúc này cùng Ngân Xà Thập Nhị tìm kiếm Không Gian Giới.

Chỉ là bọn hắn tìm được Không Gian Giới của huynh đệ mình lại không phát hiện ra Không Gian Giới của Trần Trọng.

- Thập Nhị đệ tìm được chưa?

Ngân Xà Thập hỏi Ngân Xà Thập Nhị.

Ngân Xà Thập Nhị lắc đầu nói:

- Không có phát hiện, đoán chừng do nổ lớn quá, không biết đã bay đến nơi nào rồi, lần này lỗ lớn rồi!

Trần Trọng tự bạo, Không Gian Giới của hắn tự nhiên cũng bay đi, cho dù bọn hắn thần niệm kinh người, nhưng Không Gian Giới là vật chết, muốn tìm ra cũng không hề dễ dàng.

Bất quá bọn hắn vẫn không chịu buông tha, mở lớn phạm vi tìm tòi ra.

Thế nhưng vào lúc này, không ít khí tức cường đại lại từ phương xa lướt nhanh tới.

Ngân Xà Thập và Ngân Xà Thập Nhị đều cảm ứng được những khí tức bất phàm.

- Thập ca có thể là người của Mã Ưng!

Ngân Xà Thập hai có chút lo lắng nói.

- Đáng giận, sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác lại vào lúc này, chúng ta đi!

Ngân Xà Thập cắn răng, chỉ có thể buông tha tiếp tục tìm tòi Không Gian Giới, cùng Ngân Xà Thập Nhị nhanh chóng rời đi.

Xà Nghĩa Môn bọn hắn tự nhiên không sợ Mã Ưng lưu khấu, nhưng bọn hắn đã hao tổn mấy huynh đệ, mà những lưu khấu này lại mặc kệ đối phương là thế lực nào cũng đều dám cướp, để tránh phiền toái nên bọn hắn trước tiên chỉ có thể lùi đi.

Bọn Mã Ưng đuổi đến thì Ngân Xà Thập và Ngân Xà Thập Nhị đã lẫn đi xa xa.

Bên phía Mã Ưng tổng cộng có hơn mười người, toàn bộ đều là tồn tại cấp bậc Thần Vương.

- Lão đại, bọn hắn chạy thoát!

Một gã trung giai Thần Vương nói với Mã Ưng.

Mã Ưng nhíu mày một chút nói:

- Ân, xem những độc khí lưu lại này, hẳn là mấy tên Ngân Xà của Xà Nghĩa Môn, chỉ là đối chiến với bọn họ không biết có phải là lão nhân kia không?

Dứt lời, hắn nhắm mắt lại, cảm thụ lấy khí tức lưu lại trong thiên địa.

Một lúc sau, hắn phát ra hừ lạnh nói:

- Trần Trọng rõ ràng chết rồi, thần quyển chỉ sợ đã rời vào tay Ngân Xà của Xà Nghĩa Môn, chúng ta mau đuổi theo!

Đạt đến cảnh giới Thần Vương có thể có được thần thông trùng trùng điệp điệp, ở đây vừa phát sinh chiến đấu, mà Mã Ưng lại có thể dựa vào khí tức lưu lại để suy diễn ra tình huống đại chiến mới vừa xảy ra ban nãy.

Dứt lời, đoàn người bọn hắn liền nhanh chóng đuổi theo hướng của Ngân Xà Thập và Ngân Xà Thập Nhị.

Một đôi trẻ tuổi xuyên qua giữa rừng.

Nam anh thụ tiêu sái, nữ xinh đẹp vô bì, như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vậy, cực kỳ xứng đôi.

Bọn hắn không phải là Lăng Tiếu và Tiêu Linh vừa rời khỏi thôn thì còn ai nữa!

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi không phải về thành trì sao? Sao lại đến hoang lĩnh

này, đi đường thủy sẽ nhanh hơn mà, nơi này thường xuyên sẽ có linh thú qua lại đấy!

Tiêu Linh khôi phục lại bộ dáng hoạt bát, một bên nhẹ bước chân, một hỏi Lăng Tiếu.

- Ta cũng muốn nhanh trở về, nhưng ca ca còn phải đi tìm một người nữa!

Lăng Tiếu đáp.

- Ân, mặc kệ Lăng Tiếu ca ca đi đâu, Linh Nhi đều sẽ đi theo cả!

Tiêu Linh rất nhu thuận nói.

Bỗng nhiên, vào lúc này ở phương xa truyền đến một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Ngay cả Lăng Tiếu và Tiêu Linh cách rất xa cũng kinh hãi không hãi không thôi.

Đến.

Thật lâu sau, những thanh âm chấn động này mới dần dần lắng xuống.

- Thật đáng sợ ah, đây là thiên tai sao?

Tiêu Linh lộ ra vài phần sợ hãi nói.

Lăng Tiếu vỗ vỗ lưng ngọc của nàng nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1812 - Hài Nhi Cuối Cùng Tìm Được Nghĩa Phụ Rồi!

- Đừng sợ, nơi này có quá nhiều cao thủ qua lại, bọn hắn chiến đấu quả thật kinh thiên động địa, chúng ta đổi hướng khác đi, đừng gặp gỡ bọn hắn thì tốt hơn.

Dứt lời, liền lôi kéo Tiêu Linh nhanh chóng tránh sang một hướng khác, sợ gặp gỡ phải những Thần Vương kia sẽ có phiền toái.

Chỉ là vào lúc này, một thứ gì đó lại từ trên không trung rơi xuống trước mặt bọn hắn.

Bọn hắn liền giật nảy mình.

Tiêu Linh thấy rõ vật kia liền nhịn không được kinh hô lên, cả người rúc vào sau lưng Lăng Tiếu, mặt vô cùng tái nhợt.

- Đừng sợ, chỉ là một cánh tay thôi mà!

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian an ủi nói.

Chỉ thấy trên mặt đất, có một cánh tay máu chảy đầm đìa, cánh tay này còn nắm lấy một thanh trọng kiếm, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn đáng sợ, rất hiển nhiên là từ hướng chiến đấu ở không xa bay đến.

- Lăng Tiếu ca ca chúng ta đi nhanh đi.

Tiêu Linh tuy là cao giai Thánh giả, nhưng lại chưa chiến đấu quá với bất kỳ kẻ nào, thấy cánh tay này liền không khỏi có chút sợ hãi, lôi kéo Lăng Tiếu

muốn rời đi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ân, chúng ta đi thôi.

Tiếp theo, hắn điểm nhẹ tới cánh tay kia, một đạo hủ thực chi khí tử sát quấn quanh cánh tay kia, hoàn toàn ăn mòn sạch sẽ lấy nó, chỉ có thanh trọng kiếm kia và Không Gian Giới là còn lưu lại trên mặt đất.

Lăng Tiếu không nói hai lời thu hai đồ vật kia vào, liền dẫn Tiêu Linh nhanh chóng rời đi hướng khác.

- Quá chậm, không đủ nhanh!

Lăng Tiếu ẩn ẩn phát giác được mình tựa hồ như đang bị người theo dõi, trong nội tâm càng thêm lo lắng.

Hắn dứt khoát bế Tiêu Linh lên, tăng thân pháp đến cảnh giới cực hạn, thân hình không ngừng lướt đi trong rừng.

Lăng Tiếu một hơi bỏ chạy cả buổi, cuối cùng cảm thấy nguy hiểm đã rời xa mới thở dài một hơi.

Chỉ là lúc hắn vừa ổn định thân thể thì một đạo nhân ảnh đã xuất hiện ở trước hắn.

Cái này khiến thể xác và tinh thần Lăng Tiếu đều lạnh buốt!

- Giao đồ vật vừa đạt được vừa rồi ra đây!

Thân ảnh kia đưa lưng về phía Lăng Tiếu và Tiêu Linh phát ra ngữ khí bình

thản nói.

Thân ảnh kia cực kỳ cao lớn, ăn mặc một bộ áo trắng, trên đầu quấn vải trắng, từng đoàn từng đoàn lực lượng cường đại vờn quanh thân hắn, mang đến cho người một loại hương vị xuất trần.

Hắn có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía trước Lăng Tiếu, đủ thấy thực lực của hắn hơn xa Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có thể khẳng định, người này tuyệt đối là một gã Thần Vương chính thức, mà không phải là Bán Thần Vương bình thường.

Lăng Tiếu nội tâm phiền muộn ah!

Cho rằng thiên duyên nghịch thiên, tùy tiện cũng có thể nhặt được thần khí và Không Gian Giới, không ngờ vẫn chọc phải phiền toái.

Cũng may người trước mắt này cũng không phải người không nói đạo lý, nếu là người khác sẽ lập tức ra tay giết hắn, lại lấy Không Gian Giới cũng không muộn, mà người ta chỉ muốn đồ hắn nhặt được thôi, cũng không có dấu hiệu ra tay, khiến hắn vẫn còn tiếp nhận được

Lăng Tiếu cười khổ lấy Không Gian Giới và trọng kiếm ra, hắn không dám đi qua, đành phải để hai vật này xuống đất nói:

- Đại nhân, đây là thứ ngươi muốn.

Lăng Tiếu sau khi đặt đồ xuống liền lôi kéo Tiêu Linh nhanh chóng lui ra.

Người nọ xoay mặt nhìn thoáng qua đồ vật trên đất, nhẹ nhàng vẫy tay một cái, cầm Không Gian Giới vào tay, giữ trọng kiếm kia lại.

- Đồ là ngươi nhặt, ta cũng sẽ không khiến ngươi chịu thiệt, ta và ngươi mỗi người một thứ!

Người nọ lạnh nhạt nói một tiếng lập tức liền muốn rời đi.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu hoảng sợ nói:

- Đại nhân khoang đã!

Người nọ dừng thân hình lại, quay người nhìn Lăng Tiếu nhàn nhạt nói:

- Sao hả, không phục sao?

Lăng Tiếu liên tục khoát tay nói:

- Không... Ngài đã hiểu lầm, không biết đại nhân gọi là Sa Diêm phải không?

Người nọ lông mi nhảy lên, trong mắt bắn ra hai đạo thần mang như thực chất, cực kỳ dọa người.

- Danh tự ta sao ngươi biết được?

Khí thế hắn liên tiếp tăng lên, khí thế ép tới Lăng Tiếu và Tiêu Linh.

Lăng Tiếu không nói lời nào, chỉ động ý niệm, ;lúc này trước người hắn liền nhiều ra một tiểu mỹ nhân.

Tiểu mỹ nhân này khuôn mặt yêu mị, dáng người no đủ, thánh quang hà thải, tràn đầy vẻ hấp dẫn.

Tiểu mỹ nhân này không phải Ngọc Nhu Phỉ vẫn luôn ở trong dược đỉnh của Lăng Tiếu thì còn ai nữa?

Nàng nhìn về phía người nọ, đôi mắt dễ thương nhộn nhạo vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, lập tức chảy nước mắt:

- Nghĩa... Nghĩa phụ!

- Ngươi... Ngươi là Phỉ Nhi?

Người nọ lộ ra vẻ động dung nói.

Ngọc Nhu Phỉ tiến lên trước hai bước, quỳ xuống trước người kia:

- Hài nhi cuối cùng tìm được nghĩa phụ rồi.

- Ha ha... Hảo hảo, không nghĩ tới Phỉ Nhi ngươi cũng tới Thiên Vực rồi, hơn nữa thành tựu không nhỏ, không tệ không tệ!

Người nọ cuồng tiếu, tiếp theo tháo vải trắng trên đầu mình xuống, lộ ra một cái đầu trọc.

Hắn thình lình chính là Cuồng Tăng mà Xà Nghĩa Môn truy sát, Sát Thần Bảng thứ 78.

Hắn nguyên danh gọi Sa Diêm, chính là giáo chủ Sa Vực Thánh Giáo ở Huyền Linh đại lục, về sau hắn rời khỏi Huyền Linh đại lục chạy đến Thiên Vực liền truyền ngôi cho đại đệ tử hắn, mà Ngọc Nhu Phỉ là nữ tử, lúc ấy thực lực của nàng còn kém hơn Đại đệ tử hắn một bậc, cho nên chỉ đành an bài nàng trở thành Thánh nữ, về sau trở thành Phó giáo chủ.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới Cuồng Tăng mà mình một mực tìm kiếm lại

tự động xuất hiện, điều này cũng khiến hắn thở dài một hơi, coi như là thay Ngọc Nhu Phỉ hoàn thành nguyện vọng trong lòng nàng rồi.

Sa Diêm không nghĩ tới lúc hắn rời khỏi Huyền Linh đại lục, Ngọc Nhu Phỉ chỉ có thực lực đê giai Thánh giả, giờ mấy ngàn năm qua đi, thực lực nàng rõ ràng cũng đạt tới cao giai Thánh Hoàng khiến hắn cảm thấy vui mừng không thôi

Hai người thổn thức một phen, Sa Diêm mới dời ánh mắt đến trên người Lăng Tiếu hỏi:

- Chính là tiểu tử này mang ngươi đến sao?

Ngọc Nhu Phỉ mặt đỏ bừng, vừa định giới thiệu Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu lại mỉm cười tiến lên hành lễ với Sa Diêm:

- Bái kiến nhạc phụ đại nhân, ta là phu quân của Nhu Phỉ, Lăng Tiếu!

Sa Diêm đánh giá Lăng Tiếu, tiếp theo cười nói:

- Ha ha, không nghĩ tới con gái đã đến, ngay cả con rể cũng mang đến cho ta rồi, không tệ không tệ!

Sa Diêm ngược lạ có vài phần thưởng thức Lăng Tiếu, hắn dám dũng cảm thừa nhận quan hệ với Ngọc Nhu Phỉ, lại rất thức thời, chỉ là trông thấy bên cạnh hắn còn có một nữ tử nũng nịu thì trong lòng có chút khó chịu, bất quá hắn cũng không đi so đo, nam nhân có mấy hồng nhan tri kỷ cũng không sao cả.

- Nhạc phụ, ngươi đã nghe qua câu: Đao Bá thị huyết, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch chưa?

Lăng Tiếu nghiêm túc hỏi.

- Lời này đại biểu cho cái gì?

Sa Diêm không đáp hỏi ngược lại, trong mắt lộ ra vài phần hứng thú.

- Không có nghĩa gì cả, ta chỉ muốn hỏi một chút nhạc phụ đại nhân có phải là Cuồng Tăng kia không?

Lăng Tiếu cũng không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

- Xem ra ngươi cũng biết không ít chuyện, không sai, ta chính là giáo chủ Sa Vực Thánh Âm Giáo, Sa Diêm, cũng là Cuồng Tăng trong lời đồn của Trung Vực!

Sa Diêm lên tiếng, còn theo thói quen sờ lên cái đầu trọc của mình, tiếp theo hắn lại thở dài nói:

- Chỉ có điều hư danh này đi vào Thiên Vực đã không thể dùng nữa rồi!

Lăng Tiếu thần sắc trở nên có chút kích động nói:

- Vậy nhạc phụ đại nhân có biết sư phụ ta Tà Đế không?

- Tà Đế? Hắn là sư phụ của ngươi?

Sa Diêm kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, ta cùng với nhu Phỉ đến Thiên Vực chính là có mục đích giống nhau, nàng tìm ngươi, ta tìm sư phụ ta!

Lăng Tiếu gật đầu nói.

- Thì ra là thế, khó trách nhìn mệch cách ngươi đào hoa, xem ra cũng là loại giống tên Tà Đế kia, bất quá nếu ngươi khiến Phỉ Nhi chịu chút ủy khuất, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Sa Diêm cảnh cáo một tiếng, lại nói tiếp:

- Đây không phải chỗ nói chuyện, trước rời đi đã, đợi lát nữa sẽ nói với ngươi chuyện về sư phụ ngươi!

Bọn người Lăng Tiếu tự nhiên không có ý kiến, theo Sa Diêm phi hành một đoạn đường, sau đó mở một động phủ trong một sơn mạch vắng vẻ, lại bố trí xuống cấm chế ẩn giấu, mới tiến vào trong trò chuyện.

- Kỳ thật năm đó ta với sư phó ngươi, còn có hai tên gia hỏa khác cùng tiến vào Thiên Vực, chỉ có điều lúc đến Thiên Vực lại tách ra, bất quá về sau ở Thiên Vực ta đã từng thu được một ít tin tức về sư phụ ngươi!

Sa Diêm nói, dừng chút hắn còn nói:

- Ta nghe nói hắn lúc ấy gặp phải chút ít phiền toái, những năm này ta cũng một mực đang tìm hắn, những người từ ngoài đến như chúng ta không có mấy người bằng hữu, làm chuyện cũng lộ ra quá mức đơn bạc.

- Sư phụ ta đã xảy ra chuyện?

Lăng Tiếu khẩn trương hoảng sợ nói.

Sa Diêm trầm giọng nói:

- Đó đã là chuyện trăm năm trước rồi, Thiên Vực quá lớn, muốn tìm người

cũng không hề dễ dàng, chỉ là nghe nói hắn đắc tội với một thế lực, bị người đuổi giết trốn vào Loạn Táng Không Gian, một trong bát đại cấm địa. Đó là nơi cực kỳ nguy hiểm bất luận Thần Vương nào đi vào cũng cửu tử nhất sinh, nhưng thường thường người có thể sống sót trở ra đều sẽ có thành tựu thật lớn, bất quá... Tình thế cực kỳ không lạc quan!

- Cái gì, sư phụ ta vào Loạn Táng Không Gian, hắn... Hắn chỉ có thực lực Thánh Hoàng, đi vào là thập tử vô sinh ah!

Lăng Tiếu kinh hãi thất thần, cả người ngã xuống đất, nội tâm cực kỳ lộn xộn.

Lúc hắn còn ở Trương gia đã tra duyệt rất nhiều điển tịch, biết rõ trong Thiên Vực có bát đại cấm địa, mà Loạn Táng Không Gian kia không thể nghi ngờ là một trong các cấm địa kinh khủng nhất, hoàn cảnh bên trong cực độ ác liệt, căn bản không phải nhân loại có thể sống sót, lực lượng loạn lưu bên trong đủ để diệt sát bất luận Thần Vương nào, cho dù là Thủy Thần đi vào, cũng không dám cam đoan trăm phần trăm toàn thân trở ra, cho nên xưng là Loạn Táng Không Gian.

Loạn Táng Không Gian một trong bát đại cấm địa, trong đó vô cùng hung hiểm, Thần Vương cũng không dám đi vào, chớ nói chi đến Thánh Hoàng.

Theo ghi lại thì bên trong cũng che dấu không ít bí mật, người có thể may mắn còn sống đi ra đều có thành tựu cực cao, nhưng đến tận giờ người tiến vào Loạn Táng Không Gian có thể đi ra trước giờ không quá 100 người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1813 - Hài Nhi Cuối Cùng Tìm Được Nghĩa Phụ Rồi! 2

Phải biết rằng Thiên Vực đã đã trải qua mấy ngàn vạn năm, người tiến vào Loạn Táng Không Gian chỉ sợ đã lên đến một con số khủng bố rồi, nhưng chỉ có vài người có thể đi ra như vậy, có thể thấy khó đáng sợ thế nào.

Ban đầu lúc ở Trung Vực, Lăng Tiếu từng nghe Tà Đế nói qua, hắn chỉ có thực lực trung giai Thánh Hoàng đỉnh phong, dùng cảnh giới như vậy tiến vào Loạn Táng Không Gian không phải thập tử vô sinh thì là gì?

- Ngươi, ngươi nói Tà Đế chỉ có thực lực Thánh Hoàng?

Sa Diêm nhịn không được cười lên nói.

- Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc trước sư phụ ta đã nói với ta như vậy!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn nói lại đại khái chuyện Tà Đế thu hắn làm đồ đệ ở Trung Vực và dạy bảo qua một năm cho Sa Diêm nghe.

Sa Diêm trầm tư một chút liền nói:

- Thì ra là thế, ta biết rõ sư phụ của ngươi vì sao bí quá hoá liều dám tiến vào Loạn Táng Không Gian rồi!

Lăng Tiếu khẩn trương mà nhìn xem Sa Diêm, hi vọng đạt được hắn xác thực mà trả lời.

- "Sư phụ của ngươi năm đó cùng chúng ta đến Thiên Vực cứ điểm, lúc ấy chúng ta chỉ có cảnh giới Bán Thánh Hoàng, trong cứ điểm có không ít

Thánh Hoàng tồn tại, mà ở Thiên Vực nhất định sẽ có càng nhiều tuyệt đỉnh cao thủ, vì vậy chúng ta liền định ở lại trong cứ điểm trở thành Thánh Hoàng sau đó lại đến Thiên Vực, bất quá lúc đó chúng ta mỗi người không phục ai, đều tự mình hành động, bất quá ta nghe sư phụ của ngươi nói hắn từng lấy được một môn Thượng Cổ bí thuật, có thể phân hóa ra nhiều tầng thuộc tính của hắn, tạo thành nhiều phân thân đơn thuộc tính, chỉ là điều kiện lại cực kỳ hà khắc, hắn cũng không biết có thể thành công hay không, nếu có thể thành công thì hắn liền có thêm mấy phân thân, hơn nữa được thêm tánh mạng, mà hắn trở lại Trung Vực thu ngươi làm đồ đệ có lẽ chỉ là một phân thân của hắn thôi, mà thực lực của cỗ phân thân kia chính là trung giai Thánh Hoàng đỉnh phong. Là thực lực chúng chúng ta đến Thiên Vực, dùng thiên phú của chúng ta, đến Thiên Vực mấy ngàn năm, sao có thể dậm chân tại chỗ được, trăm năm trước ta nghe được tin tức về sư phụ ngươi thì hắn cũng giống ta đã là Thần Vương rồi, chỉ là không biết đến giai đoạn nào rồi thôi.

Dừng chút hắn lại nói:

- Cũng có khả năng hắn khi đó cảm giác được mình gặp nguy hiểm, mới khiến phân thân ở cứ điểm quay về Huyền Linh đại lục thu ngươi làm đồ đệ cũng không chừng!

Lăng Tiếu nghe xong lời của Sa Diêm liền sửng sốt nói không ra lời.

Hắn không ngờ tới tình huống lại như vậy.

- Chẳng lẽ dó thật là phân thân của sư phó?

Lăng Tiếu khó hiểu lẩm bẩm.

Nói xong, hắn liền lấy ra táng mạng ngọc đồng sư phó giao cho hắn, nói là đến Thiên Vực có thể dựa vào tánh mạng ngọc đồng này để tìm được sự hiệu hữu của hắn.

Tánh mạng ngọc đồng vẫn đang lóe ra tinh mang, đại biểu cho Tà Đế vẫn đang còn sống.

Lăng Tiếu thở dài một hơi nói:

- Sư phó không có việc gì, ta cảm giác được phương hướng nó chỉ dẫn có lẽ là bên kia, bất quá cảm ứng rất không rõ ràng, có thể là do khoảng cách quá xa!

Nói xong Lăng Tiếu chỉ sang hướng đông bắc.

Sa Diêm hoảng sợ nói:

- Bên kia đúng là hướng của Loạn Táng Không Gian rồi, không nghĩ tới Tà Đế thật sự không chết, xem ra bốn người chúng ta vẫn còn cơ hội đoàn tụ, năm đó trận chiến ở Trung Vực vẫn còn chưa phân ra thắng bại đấy, ha ha!

Cuồng Đao thị huyết, Tà Đế phong lưu, Kiếm Si chuyên nhất, Cuồng Tăng vô địch, bốn người bọn họ từng là truyền thuyết ở Trung Vực, trận chiến ở Thiên Tuyệt Phong không ai biết được kết quả cuối cùng

Kỳ thật, bọn hắn trận chiến ấy cũng không phân ra thắng bại, lại cảm thấy không thể thành tựu Thánh Hoàng chính thức mà tiếc nuối, cho nên kết bạn đi đến Thiên Vực cứ điểm, sau khi đột phá sẽ lại phân thắng bại.

Chỉ là sau đó bọn hắn đều truy cầu cảnh giới cao hơn, một trận chiến này lại dời lại, cho đến hôm nay ở Thiên Vực không biết mỗi người đang ở phương nào rồi.

Biết tình huống của sư phó mình, Lăng Tiếu cũng buông được tảng đá lớn trong lòng, lần này trở về ít nhất có thể giao phó với sư mẫu rồi.

Chỉ là sư phó hắn hiện giờ đang ở trong Loạn Táng Không Gian, vậy bọn họ làm sao tìm được?

Đây là một vấn đề phi thường đáng cân nhắc.

Kế tiếp, Ngọc Nhu Phỉ lại cùng Sa Diêm trò chuyện một ít tình huống đại khái những năm nay, đều cảm khái không thôi.

- Nghĩa phụ, ngươi vừa đi đã là mấy ngàn năm, ta còn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại ngươi nữa chứ!

Ngọc Nhu Phỉ cả đời người tôn kính nhất chính là nghĩa phụ này, hôm nay lần nữa gặp mặt, trong lòng tràn đầy kích động và mừng rỡ.

- Aizz, lúc trước nghĩa phụ một lòng truy cầu võ đạo cực hạn, đã thiệt thòi các ngươi, bất quá ta biết rõ ngươi sẽ có một ngày vượt qua được nghĩa phụ, cho nên mới yên tâm cho ngươi tiếp tục lưu lại Sa Vực, hôm nay đến Thiên Vực cũng tốt, ta và ngươi coi như không còn gì lo lắng nữa, Thánh Âm Giáo cứ để Đại sư huynh của ngươi đi quản lý đi, dù sao chút cơ nghiệp này ở Thiên Vực cũng không là gì!

Sa Diêm nói, dừng thoáng chút hắn lại nói:

- Hôm nay các ngươi có nơi đặt chân chưa?

- Hiện giờ ta theo chân phu quân, hắn tạm thời là khách khanh chấp sự của Liệt Viêm Thương Minh, ở bên Liệt Viêm Thành có chỗ ở của mình rồi!

Ngọc Nhu Phỉ đáp.

Sa Diêm lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Hảo tiểu tử, dùng thực lực của ngươi rõ ràng có thể khiến Liệt Viêm Thương Minh để ý, quả thật không tệ, Tà Đế và nữ nhi của ta đều thật tinh mắt.

- Nghĩa phụ nếu không ngươi cùng đi với ta đi, như vậy chúng ta đều có thể chiếu ứng nhau!

Ngọc Nhu Phỉ không thể chờ đợi được nói.

Nàng mới vừa gặp lại nghĩa phụ tự nhiên không muốn tách ra, cho nên mới nói vậy.

Lăng Tiếu cũng ở một bên nói:

- Đúng vậy nhạc phụ đại nhân, Nhu Phải đã tìm ngươi thời gian rất lâu, đến Liệt Viêm Thành rồi ngươi cũng có thể an tâm tu luyện, không bị những người khác quấy rầy nữa!

Sa Diêm khoát tay áo nói:

- Ta tạm thời sẽ không cùng các ngươi đi Liệt Viêm Thành nữa, ta còn muốn ở Hỗn Loạn Chi Lĩnh ngây ngốc một thời gian ngắn, ngày sau ta sẽ đi tìm các ngươi.

Dừng chút lại nói:

- Bất quá các ngươi yên tâm, ta sẽ hộ tống các ngươi trở lại Hà Thanh Thành.

Ngọc Nhu Phỉ nghe xong câu trả lời của Sa Diêm liền có chút thất vọng.

Lăng Tiếu ở một bên an ủi:

- Nhạc phụ không phải nói sẽ đi tìm chúng ta sao, ngươi không cần lo lắng nữa.

Lăng Tiếu trong nội tâm cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu có Sa Diêm Thần Vương trên Sát Thần Bảng này ở bên chiếu cố, vậy an toàn của bọn hắn cũng được đảm bảo hơn nhiều.

Tiêu Linh một mực nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, thần sắc trở nên có chút ảm đạm, nàng lại nghĩ đến gia gia của nàng.

Kế tiếp, Sa Diêm liền hộ tống bọn người Lăng Tiếu ra khỏi Hỗn Loạn Chi Lĩnh, đồng thời trả Không Gian Giới Lăng Tiếu nhặt được cho hắn.

Bất quá trước khi trả Không Gian Giới, Sa Diêm lấy ra một bộ phận trong Không Gian Giới, cũng lấy thần quyển ra thử mở, nhưng thiếu chút nữa đã bị lực lượng cắn trả đuổi giết

Rơi vào đường cùng, hắn cũng không có tâm tư lại động vào thần quyển kia nữa, cùng giao cho Lăng Tiếu, xem hắn có cơ duyên phá giải không.

Đồng thời, Sa Diêm lại cho Ngọc Nhu Phỉ không ít thánh bảo cùng thần vật quang thuộc tính, để nàng mau chóng tích lũy lực lượng càng tiến một bước, hơn nữa giảng thuật cho nàng không ít tân bí về cảnh giới Thần Vương.

Những thứ này đối với Ngọc Nhu Phỉ mà nói, tuyệt đối đều là kinh nghiệm quý giá nhất, khiến con đường tương lai của nàng có thể bớt đi rất nhiều quanh co.

Tiêu Linh trên đường đi hoạt bát trở nên có chút nặng nề.

Lăng Tiếu hỏi:

- Linh Nhi có phải lại nhớ gia gia rồi không?

Tiêu Linh nhẹ gật đầu, lại lắc đầu, ánh mắt liếc qua Ngọc Nhu Phỉ, cũng không nói gì.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết nha đầu kia trên thực tế là có chút ghen tị.

Đột nhiên nhiều ra một i nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa còn là thê tử của Lăng Tiếu ca ca, mà lòng chiếu cố của Lăng Tiếu ca ca đối với nàng lại giảm bớt một ít, trong lòng nàng tự nhiên có chút bất mãn rồi.

Nói tóm lại, vẫn là do Tiêu Linh không có kinh nghiệm đối nhân xử thế, chứ không phải do Lăng Tiếu cố ý xa rời nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1814 - Tin Tức Về Tà Đế.

- Phía trước chính là Hà Thanh Thành rồi, ta không tiến vào với các ngươi, ta hiện giờ vẫn đang bị truy nã, chờ ta trở thành cao giai Thần Vương, nhất định sẽ khiến Xà Nghĩa Môn phải trả giá thật nhiều!

Sa Diêm sờ lên cái đầu bóng loáng lộ ra thần sắc lạnh lùng nói.

- Nghĩa phụ, nếu không ta đi cùng ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ có chút không bỏ nói.

- Đừng ngốc nữa, ngươi đi theo ta ngược lại sẽ khiến ta vướng víu, ngươi yên tâm, chờ ta tìm được thứ ta cần, ta sẽ đi Liệt Viêm Thành gặp ngươi.

Sa Diêm nói, tiếp theo hắn nói với Lăng Tiếu:

- Nếu như ngươi muốn tìmsư phó ngươi, chờ sau khi ta đến ta sẽ cùng ngươi đi Loạn Táng Không Gian xem sao, hiện giờ đừng có gấp, dùng năng lực của Tà Đế, chắc có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu, có thể lần sau xuất hiện thì thực lực của hắn đã trên ta rồi!

Dứt lời, hắn liền một mình một người quay về Hỗn Loạn Chi Lĩnh.

Ngọc Nhu Phỉ nhìn thân ảnh Sa Diêm đi xa, nước mắt không khỏi chảy xuống.

Nhiều năm phụ tử gặp lại, bất quá chỉ mấy ngày ngắn ngủi lại chia lìa, quả thật khiến nàng rất khổ sợ.

Tiêu Linh nhìn Ngọc Nhu Phỉ bi thương, cảm thấy nàng có tao ngộ rất giống mình, lúc này mở miệng an ủi:

- Phỉ tỷ tỷ đừng khổ sở, bá phụ nhất định sẽ trở lại gặp ngươi mà

Lăng Tiếu cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy a nhu Phỉ, nhạc phụ đại nhân có ý nghĩ của mình, hắn truy cầu chính là cảnh giới cao nhất, chẳng lẽ lại ngươi muốn trở thành gánh nặng cho hắn sao?

Ngọc Nhu Phỉ lau nước mắt nói:

- Ta không sao, có thể gặp lại nghĩa phụ ta đã thật cao hứng rồi, chúng ta trở về đi!

Lần nữa quay về Hà Thanh Thành, Lăng Tiếu trong nội tâm cực kỳ cảm khái ah!

Phải biết rằng ba tháng trước thiếu chút nữa đã phải bỏ mạng, cũng may mà mình mạng lớn, được Tiêu Linh cứu miễn cưỡng còn sống.

Lăng Tiếu thu Ngọc Nhu Phỉ và Tiêu Linh vào trong dược đỉnh liền quay trở về tới cửa hàng sản nghiệp của Liệt Viêm Thương Minh.

Hắn không thể chờ đợi được muốn biết xem Liệt Như Ngọc và Liệt Vĩnh có thể an toàn quay về không.

Quản sự cửa hàng Đoan Lương lại lần nữa thấy Lăng Tiếu xuất hiện, miệng há thật to kinh hô lên:

- Ngươi... Ngươi là khách khanh chấp sự Lăng Tiếu?

Lăng Tiếu sờ lên sống mũi nói:

- Đoan quản sự, mới cách mấy ngày không gặp, ngươi liền không nhớ ta rồi sao?

Đoan Lương tranh thủ thời gian khoát tay áo nói:

- Không... Không phải, ta không nghĩ tới ngươi còn sống... Phi, là ta nói sai, là ta không nghĩ tới ngươi đột nhiên trở về, thật là tốt quá!

Đoan Lương thần sắc cực kỳ kích động, tựa hồ như thấy Lăng Tiếu là chuyện cực kỳ vui vẻ vậy.

- Hẳn là Như Ngọc tiểu thư và Vĩnh trưởng lão vẫn còn chưa trở về sao?

Lăng Tiếu thần sắc có chút khó coi hỏi thăm.

Lúc trước, hắn nhớ rõ Liệt Như Ngọc đột nhiên bóp nát một khối ngọc đồng, tiếp theo liền có một cự chưởng bọc lấy bọn hắn mang đi.

Trong lòng của hắn sợ hãi các nàng không phải đã bị Thị Huyết lưu khấu giết chết rồi chứ!

- Bọn hắn đã sớm trở về, hiện giờ ngươi trở về lại càng tốt hơn!

Đoan Lương vội vàng đáp.

Từ khi Lăng Tiếu thay Liệt Như Ngọc ngăn lấy một kích trí mạng, Liệt Như Ngọc vẫn luôn thấy áy náy.

Trong một hai tháng đầu, Liệt Như Ngọc mãnh liệt yêu cầu phụ thân nàng tăng cường đại lượng nhân thủ vây giết người của Thị Huyết lưu khấu cùng

với Ngưu Trại Bang

Khấu thủ và bang chủ của hai phương lưu khấu này đã bị tru sát, những người còn lại căn bản không thành đại khí, bị Liệt Như Ngọc dẫn theo rất nhiều cao thủ, phát động rất nhiều nhân lực và tài nguyên tìm được chúng, diệt sát toàn bộ.

Lúc Liệt Như Ngọc trở lại Hà Thanh Thành nàng cả người trở nên vô cùng tiều tụy, đã không còn cá tính hoạt bát hiếu động như ngày xưa nữa.

Liệt Vô Địch trông thấy con gái như thế liền đau lòng không thôi.

Hắn đành phải bảo Liệt Vĩnh mang Liệt Như Ngọc về Liệt Viêm Thành đi dưỡng "Đau lòng", đồng thời hắn lợi dụng bí thuật thông tri phụ thân hắn, không cần gây chiến nữa.

Nếu xuất động một gã Thủy Thần, vậy sẽ gây ra bao nhiêu oanh động chứ

Trên một thuyền hoa cực lớn trên hộ thành hà Liệt Viêm Thành.

Đây là một đội thuyền tư nhân thuộc về Liệt Viêm Thương Minh, cũng không phải là đội thuyền mở cửa làm hoa tửu sinh ý.

Hai mỹ nữ tuyệt sắc ngồi trên boong tàu, một người đang cầm lấy chén rượu tùy ý uống vào, mà người khác lại đang ngồi gảy nhẹ lấy làn điệu ưu thương, khiến cho nữ tử uống rượu kia tâm tình buồn càng thêm buồn.

Thật ứng với câu "Mượn rượu tiêu sầu, sầu càng thêm sầu" a!

Một khúc cuối cùng qua đi, liền có tiếng khẽ nấc, như đang có ủy khuất và khổ sở không nói nên lời vậy.

Nữ tử đàn khúc kiểu nhan như hoa, đôi mắt dễ thương như thu thủy, một bộ đồ tơ lụa lam nhạt phát hạ dáng người uyển chuyển của nàng một cái vô cùng hoàn mỹ.

Cô gái này chính là Chu Chỉ Tĩnh, đệ tử nội môn của Liệt Viêm Thương Minh.

Còn nử tử kia bề ngoài giống như Thiên Tiên, ngũ quan như tinh điêu phối hợp mà thành, thoạt nhìn hoàn mỹ vô hạ, nhưng trên mặt nàng lại treo dáng cười thế lương khiến người nhìn mà cực kỳ lo lắng khó chịu.

- Tiểu sư muội, ngươi đừng có tự tra tấn mình như vậy nữa!

Chu Chỉ Tĩnh cất bước đến bên người Liệt Như Ngọc, lấy chén rượu trong tay nàng xuống khuyên.

Nhìn Tiểu sư muội mình lần đầu tiên thương tâm như thế, trong lòng Chu Chỉ Tĩnh cũng rất đau lòng, trong đầu hiện lên một bóng dáng mơ hồ, nội tâm nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hỏi thế gian tình là gì, lại khiến người sinh tử ly biệt.

Liệt Như Ngọc cười khổ nói:

- Sư tỷ, ta chỉ muốn uống cho say, bằng không ta sẽ nhớ đến tên kia, ngươi nói hắn vì sao cuối cùng lại thay ta ngăn lại một kích kia, bằng không hắn cũng sẽ không chết đâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1815 - Tin Tức Về Tà Đế. 2

Nhớ tới Lăng Tiếu, Liệt Như Ngọc liền thấy thương tâm không dứt!

Lúc trước nàng cực kỳ chán ghét tên này, muốn giết hắn cho thống khoái, nhưng sau khi tiếp xúc với hắn, phát hiện ra hắn cũng không chán ghét như vậy, tuy nói hắn da mặt dày một chút, nói chuyện hơi vô sỉ một chút, háo sắc một chút, nhưng lại rất có nghĩa khí, hơn nữa khi biết rõ nguy hiểm còn có thể ngăn ở trước mặt nữ nhân.

Điểm này mới là thứ khiến nàng động tâm nhất!

Nàng còn nhớ rõ lần đầu bị hắn sờ soạng bộ ngực, lần đầu không quan tâm đến thân phận nháo với nàng một hồi, càng lần đầu đánh cho mông nàng cho nở hoa...

Tuy chỉ quen biết ngắn ngủi, nhưng trong lòng nàng, hắn đã trở nên vô cùng quan trọng.

Chu Chỉ Tĩnh nhẹ vỗ về sau lưng Liệt Như Ngọc nói khẽ:

- Ngươi không phải nói cả đời sẽ không thích xu nam nhân kia sao? Quên hắn đi, có ta đây mà!

Liệt Như Ngọc không nói lời nào, cầm lấy bầu rượu tiếp tục độc ẩm.

Chu Chỉ Tĩnh không biết nên khuyên thế nào, chỉ có thể thầm cầu khẩn Liệt Như Ngọc sớm vượt qua được cửa ải này.

Trong nội tâm nàng suy nghĩ nàng có thể có một ngày sẽ vì một nam nhân mà thương tâm như thế không?

- Bái kiến phó quán chủ!

Bên ngoài truyền đến thanh âm cung kính của bồi bàn.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh to lớn bước chân vào hoa thuyền, thân ảnh ấy eo gấu lưng hổ, nhìn từ xa như một gã tráng hán, nhưng nàng lại là một nữ tử, cũng là phó quán chủ của Liệt Viêm Thương Minh.

- Đại tiểu thư ngươi đã đến rồi?

Chu Chỉ Tĩnh vừa nhìn thấy Liệt Như Ý, lập tức trở nên quy củ hơn.

Nàng là một trong những người biết rõ thân phận Liệt Như Ý, đây cũng là nhờ nàng nhờ vào thân phận khuê mật với Liệt Như Ngọc mới biết được.

Liệt Như Ý nhẹ gật gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Liệt Như Ngọc vẫn đang uống rượu, chau mày lại.

- Tỷ ngươi tới rồi, nhanh uống rượu với ta, hôm nay chúng ta không say không về!

Liệt Như Ngọc chớp động thần sắc mê ly kêu lên.

Liệt Như Ý không nói hai lời, đi tới trước Liệt Như Ngọc lật tung cả bàn trước người nàng lên.

Bá á!

- Ngươi còn muốn uống tới khi nào? Từ Hà Thanh Thành trở về ngươi một

mực ở chỗ này mượn rượu tiêu sầu, chẳng lẽ ngươi định cứ tiếp tục như vậy sao?

Liệt Như Ý chất vấn.

Nhìn muội muội chán chường, trong lòng Liệt Như Ý cũng đang nhỏ máu.

Nàng đã từng nghĩ tới để Lăng Tiếu và muội muội phát sinh quan hệ, tốt nhất lưỡng tình tương duyệt.

Như thế liền có thể đậu vào quan hệ với Kim tộc, ngày sau Liệt Viêm Thương Minh các nàng nhất định sẽ càng cường thịnh hơn trước.

Chỉ là lần kia lại gây ra hiểu lầm

Vốn nàng cũng bỏ đi ý nghĩ kia, không ngờ tất cả vẫn xảy ra, muội muội nàng vì Lăng Tiếu rõ ràng biến thành bộ dạng như vậy, khác xa lúc thường ngày.

Tuy nói hai người là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm lại thập phần chân thành tha thiết, nàng làm tỷ tỷ cũng thay muội muội nàng cảm thấy đau lòng khổ sở.

- Tỷ ngươi không hiểu đâi, hắn là vì thay ta ngăn một kích trí mạng kia nên mới chết, bằng không người chết sẽ là ta!

Liệt Như Ngọc khóc nói.

- Hắn thay ngươi ngăn lại một kích là chuyện hắn nên làm, hắn chỉ là khách khanh chấp sự mà chúng ta thuê thôi!

Liệt Như Ý cường điệu nói.

- Đúng vậy a, hắn chỉ là một khách khanh chấp sự nho nhỏ mà thôi, nhưng.. Nhưng hắn từng dạy ta, bảo ta phải suy nghĩ cho người bên cạnh mình, nếu không phải ta tùy hứng nhất định phải quấn quít phụ thân an bài ta đến Hỗn Loạn Chi Lĩnh, hắn có lẽ đã không việc gì rồi, đều là ta liên lụy đến hắn!

Liệt Như Ngọc kích động nói.

- Vậy thì đã sao, ngươi là tiểu thư, hắn là chấp sự, vì ngươi trả giá tánh mạng là vinh hạnh của hắn, ngươi đừng có ngây thơ vậy nữa được không? Đừng nói là ngươi thích hắn đấy chứ?

Liệt Như Ý lớn tiếng nói.

- Ta... Ta tình nguyện mình chết, cũng không muốn hắn chết, ô oa...

Liệt Như Ngọc khóc rống lên.

Liệt Như Ý ngồi bên người vỗ nhẹ bờ vai của nàng nói:

- Nha đầu ngốc, Lăng Tiếu là một hảo hán tử, hắn có thể ngăn ở trước nữ nhân thì hắn đã chuẩn bị kỹ càng, chẳng lẽ lại để một nữ nhân như ngươi ngăn trước hắn sao, tỉnh lại đi, tin rằng hắn cũng không muốn thấy ngươi thương tâm khổ sở như vậy đâu!

Liệt Như Ngọc không nói lời nào, chỉ không ngừng khóc rống lấy.

Liệt Như Ý chỉ có thể thở dài trong lòng, hi vọng thời gian có thể trị tốt tổn thương này của nàng a!

Đúng lúc này, Chu Chỉ Tĩnh ở bên ngoài thuyền đi đến nói:

- Đại tiểu thư, có chấp sự nói có chuyện quan trọng bẩm báo cho ngươi.

Liệt Như Ý do dự một chút, vẫn buông Liệt Như Ngọc ra, đi ra ngoài.

Một hồi lâu sau, Liệt Như Ý cười đi đến:

- Muội muội, ta hỏi ngươi nếu như hắn không chết, ngươi định sẽ thế nào.

Liệt Như Ngọc không biết tỷ tỷ của nàng nói vậy là do ý gì, nàng do dự một chút nói:

- Ta... Ta không biết, chỉ cần hắn không chết, ta cũng không cần áy náy vậy nữa!

- Chỉ đơn giản như vậy? Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng một chỗ với hắn? Ngươi nói thật với tỷ đi?

Liệt Như Ý lộ ra vẻ giảo hoạt nói.

Liệt Như Ngọc lộ ra vài phần ngượng ngùng, nghĩ tới khuôn mặt tươi cươi xấu xa kia, trong nội tâm liền nổi lên rung động.

- Ta... Ta không thèm thích tên dâm tặc đáng ghét kia đâu!

Liệt Như Ngọc khẽ cắn hàm răng nói.

- Đã như vậy, vậy lát nữa ta sung quân hắn đến một nơi thâm sơn cùng cốc là được rồi, tránh cho người thấy mà chán ghét!

Liệt Như Ý nói tiếp.

- Phái hắn đi... Cái gì, tỷ lời này của ngươi là có ý gì?

Liệt Như Ngọc vốn lặp lại mấy chữ, tiếp theo đột nhiên tỉnh lại hoảng sợ nói.

- Vừa rồi không phải đã nói rõ sao, ngươi không thích tên dâm tặc, ta không giết hắn đã tiện nghi cho hắn rồi, lát nữa ta sẽ phân phó bảo người sung quân hắn đến nơi khác!

Liệt Như Ý nói xong, liền đồng thời đi ra ngoài.

Liệt Như Ngọc đột nhiên bắn lên bắt lấy Liệt Như Ý nói:

- Tỷ... Ngươi nói là hắn không... Không chết?

- Ha ha, hắn đáng chết!

Liệt Như Ý cười nhẹ đáp.

Liệt Như Ngọc há có thể nghe không ra tỷ tỷ của nàng đang thừa nước đục thả câu, lúc này lộ ra thần sắc vạn phần lo lắng nói:

- Tỷ, hắn ở đâu, ngươi mau nói cho ta biết? Có phải là bên phía Hà Thanh Thành truyền đến tin tức của hắn không? Ta lập tức đi qua tìm hắn!

Liệt Như Ý cười vuốt khuôn mặt Liệt Như Ngọc nói:

- Ngươi không phải nói không thích hắn sao? Sao giờ lại gấp gáp thế?

Liệt Như Ngọc đấm nhẹ lấy Liệt Như Ý ngượng ngập nói:

- Tỷ, ngay cả ngươi cũng giễu cợt ta!

Liệt Như Ý nghiêm mặt nói:

- Lăng Tiếu quả thực còn sống, hơn nữa hắn hiện giờ đã về tới Liệt Viêm Thành rồi!

- Thật sự, thật tốt quá, tỷ mau gọi hắn đến, không... vẫn là ta đi tìm hắn đi!

Liệt Như Ngọc kinh hỉ nói.

- Việc này đừng nóng vội, ngươi trung thực nói với tỷ, ngươi có thích Lăng Tiếu không?

Liệt Như Ý rất chân thành nói.

Liệt Như Ngọc lộ ra vẻ nhăn nhó nói:

- Tỷ ngươi nói gì thế, ta sao lại thích hắn chứ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1816 - Liệt Như Ngọc Thương Tâm.

- Tốt, nếu ngươi đã nói vậy, vậy chuyện giữa các ngươi ta sẽ mặc kệ, Lăng Tiếu lần này cũng không phải trở về một mình, còn dẫn theo hai nữ tử tuyệt sắc trở về, thật không nghĩ tiểu tử hắn thật phong lưu, uổng cho ngươi ở nơi này vì hắn khóc đến chết đi sống lại!

Liệt Như Ý nói.

- Cái gì, hắn... Rõ ràng còn mang nữ nhân trở về!

Liệt Như Ngọc thoáng cái kinh hô lên.

- Ân, dù sao ngươi là tiểu thư, hắn chỉ là một hạ nhân cũng không xứng với ngươi, hơn nữa người ta phong lưu cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta không quản được, cứ như vậy đi!

Liệt Như Ý không sao cả nói.

- Không được, tên dâm tặc này rõ ràng không để bổn tiểu thư vào mắt, rõ ràng dám tìm những nữ nhân khác, thật sự là tức chết ta rồi, uổng cho ta còn vì hắn khóc đến chết đi sống lại!

Liệt Như Ngọc lộ ra vẻ phẫn nộ nói.

- Vậy ngươi muốn làm sao bây giờ? Giết hắn đi? Hay là giết nữ nhân bên cạnh hắn?

Liệt Như Ý hỏi ngược lại.

Liệt Như Ngọc lập tức không biết nói gì nữa, cả người ngồi xuống, tiếp theo lộ ra một nụ cười khổ nói:

- Hắn trở về thì tốt rồi, như vậy ta cũng không cần áy náy nữa, hắn mang nhiều thiếu nữ trở về thì liên quan gì đến ta, thật là!

- Ngươi khổ nha đầu này, đừng lừa gạt mình nữa, thích thì cứ theo đuổi đi, dùng điều kiện của ngươi, không biết có bao nhiêu người sắp xếp đến tranh đoạt đấy!

Liệt Như Ý cổ vũ nói.

Nói thật, nàng cũng tán thành muội muội nàng cùng Lăng Tiếu thành chuyện tốt, đây chính một chuyện tốt rất hiếm có a!

Lăng Tiếu theo Hà Thanh Thành vội vàng quay trở về Liệt Viêm Thành.

Hắn không muốn khiến Huyền Diệu, Phong Thanh Duyên và Tiên Vu Dã quá mức lo lắng.

Lúc hắn mang theo Ngọc Nhu Phỉ và Tiêu Linh trở về đến trang viện mà Liệt Như Ý an bài cho hắn thì phát hiện hộ vệ ở đây rõ ràng nghiêm mật hơn rất nhiều, lại còn Bán Thần Vương trấn thủ trong đó nữa.

Nếu không phải hắn đưa ra khách khanh lệnh bài thì đã không thể tới gần được rồi.

Lúc Lăng Tiếu lần nữa xuất hiện trước mặt Huyền Diệu, Phong Thanh Duyên cùng với Tiên Vu Dã thì Phong Thanh Duyên và Tiên Vu Dã đều cao hứng không thôi, chỉ có Huyền Diệu là chỉ mỉm cười, nhìn không ra chút hứng phấn nào, bởi vì hắn biết rõ Lăng Tiếu có mệnh cách Bất Tử Tiểu Cường, không dễ gì tiêu đời như vậy.

- Khiến các ngươi lo lắng rồi!

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Lần này quả nhiên là cửu tử nhất sinh, nếu không phải gặp gỡ Tiêu Linh, hắn chỉ sợ không chết đã chết ở góc nào rồi.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu giới thiệu Tiêu Linh cho mọi người.

Một đoàn người xem như lại lần nữa đoàn tụ.

Lăng Tiếu còn nói tin tức của sư phó hắn cho Phong Thanh Duyên, bất quá để tránh cho nàng lo lắng, hắn ngược lại không dám nói Tà Đế tiến vào Loạn Táng Không Gian mà chỉ nói là phỉa đợi sau khi Sa Diêm đến mới cùng đi tìm kiếm Tà Đế.

Phong Thanh Duyên có thể nghe được tin tức về Tà Đế cũng đã mừng rỡ không thôi rồi.

Nàng tuy rằng rất muốn lập tức đi tìm Tà Đế, nhưng cũng biết bên ngoài vô cùng hung hiểm, vẫn nên đợi tăng thực lực đã rồi tính.

Dù sao đã đợi đã nhiều năm như vậy, cũng không quan tâm nhiều thêm một thời gian ngắn.

Phong Thanh Duyên tâm tình thật tốt, lại từ trong miệng Lăng Tiếu biết được Tiêu Linh là ân nhân cứu mạng của Lăng Tiếu, lúc này lôi kéo cô nàng kia, phi thường thân thiết trò chuyện với nhau

Hơn nữa cô nàng này trời sinh đã có một loại cảm giác khiến người thân cận, mặc cho ai cũng rất dễ dàng thích nàng.

Có Phong Thanh Duyên quan tâm và khai đạo, Tiêu Linh rất nhanh liền sáp nhập vào tiểu tập thể này, cảm nhận được không khí mà trước đây không hề có.

- Đúng rồi, lúc trước Thương Minh tiểu thư kia nói ngươi đã xảy ra chuyện, quả thật đã dọa ta một trận, nếu không phải Huyền Diệu ngăn cản, chúng ta đã đi tìm ngươi rồi!

Phong Thanh Duyên nói, dừng chút nàng còn nói:

- Ta thấy tiểu thư kia còn rất thương tâm, có phải là tiểu tư ngươi lại hái hoa ngắt cỏ bốn phía rồi không?

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian khoát tay nói:

- Làm sao có thể, ta cùng với tiểu la lỵ kia một mực không chung được, nếu không phải ăn cơm nhà người ta thì ta cũng không thèm cứu nàng đâu.

- Bất kể như thế nào, nàng đối với chúng ta vẫn rất không tệ, không chỉ phái không ít người đến che chở chúng ta, còn phái người đưa các loại thánh vật đến cung cấp chúng ta tu luyện nữa.

Phong Thanh Duyên nói.

- Ân, có rảnh ta sẽ đi nói cảm ơn nàng!

Lăng Tiếu đáp nhẹ nói, trong nội tâm thầm nhủ "Cô nàng này coi như có chút lương tâm! ".

Chỉ là vào lúc đó, bên ngoài lại truyền đến thanh âm của hộ vệ:

- Khách khanh chấp sự, phó quán chủ có việc gấp triệu ngươi vào thành một

chuyến!

Lăng Tiếu không có khả năng thoái thác, đành phải nhờ Ngọc Nhu Phỉ và Phong Thanh Duyên chiếu cố tốt Tiêu Linh, còn bản thân thì lập tức rời đi.

Đến nơi, Lăng Tiếu như cũ đến trên lầu các cao ngất mà Liệt Như Ý vẫn thường tiếp đãi hắn kia.

Chỉ là lần này ở đây lại không phải là Liệt Như Ý, mà là Liệt Như Ngọc.

Nàng đầu đeo phát xoa, đang mặc một bộ hồng gấm, khiến cả người cực kỳ nổi bật xinh đẹp.

Chỉ là nàng lại trừng mắt hạnh nhìn Lăng Tiếu, có phần có vài phần cọp cái phát uy.

Lăng Tiếu lần nữa nhìn thấy Liệt Như Ngọc cười nói:

- Bái kiến tiểu thư, tiểu thư vạn phúc!

Liệt Như Ngọc vốn muốn răn dạy Lăng Tiếu một phen, nhưng khi nhìn thấy Lăng Tiếu làm ra bộ dạng như vậy lại nhịn không được "PHỐC" bật cười.

Liệt Như Ngọc tự biết thất thố, thu liễm dáng tươi cười hỏi:

- Ngươi... Ngươi không có việc gì chứ?

- Nhờ hồng phúc tiểu thư, Lăng Tiếu không có việc gì, không biết tiểu thư tới tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiếu "Ngoan xảo" nói.

Liệt Như Ngọc nghiêm túc nhìn Lăng Tiếu vài lần, nội tâm có chút chột dạ nói:

- Đa... Đa tạ ngươi đã cứu ta!

- Không cần đâu, cũng không thể để nữ nhân ngăn ở phía trước ta a!

Lăng Tiếu khoát tay áo không sao cả nói.

Lần này hắn xem như nhân họa đắc phúc, đã đột phá đến cao giai Thánh Hoàng nên cũng không để chuyện trước kia trong lòng nữa.

Lăng Tiếu sau khi nói xong lời này, Liệt Như Ngọc lại không biết nói thêm gì nữa mới tốt.

Trong lúc nhất thời lâm vào cục diện tẻ ngắt xấu hổ.

- Cái kia, tiểu thư nếu không có việc gì, Lăng Tiếu sẽ không quấy rầy nữa!

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay nói.

Nói thật ra Lăng Tiếu mới đầu cảm thấy Liệt Như Ngọc quả thực phi thường xinh đẹp, khiến hắn cảm thấy không chút nào thua kém Vân Mộng Kỳ lúc trước, chỉ là sau khi tiếp xúc với tính cách điêu ngoa của nàng thì trong lòng của hắn đã xinh ra tâm lý bài xích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1817 - Không Đáng Để Ngài Thích A!

Nếu không phải về sau cô nàng này biết rõ sửa sai thì Lăng Tiếu đối với nàng đã không có bao nhiêu hảo cảm rồi.

Hôm nay hắn cũng không có nghĩ gì nhiều, nhiều nhất chỉ coi nàng như bằng hữu thôi

- Không được đi!

Liệt Như Ngọc vội vàng kêu lên.

- Còn có việc?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Liệt Như Ngọc lại tức cười, nàng và Lăng Tiếu quen biết ngắn ngủi, nhưng hắn đã để lại cho nàng ấn tượng không thể xóa nhòa, nhưng bảo nàng thổ lộ với một nam nhân nàng lại không làm được.

Nếu khiến hắn cảm thấy nàng là một nữ nhân tùy tiện thì sao bây giờ?

- Ta... Ta muốn giới thiệu một người cho ngươi quen biết!

Liệt Như Ngọc suy nghĩ một chút đáp.

Lăng Tiếu có chút sờ không được ý nghĩ nói:

- Người nào?

- Buổi tối hôm nay ngươi tới hộ thành hà sẽ biết, là chiếc thuyền lúc trước ngươi đã đi đấy.

Liệt Như Ngọc nói một tiếng, liền đứng dậy đi ra ngoài cửa, tiếp theo nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Nhớ rõ nhất định phải đến đấy.

Lăng Tiếu cảm thấy có chút mạc minh kỳ diệu, hắn định rời khỏi gian phòng kia, nhưng lúc này Liệt Như Ý lại đi đến.

- Bái kiến phó quán chủ!

Lăng Tiếu có chút khom người nói.

Lăng Tiếu biết rõ tên của Liệt Như Ý và Liệt Như Ngọc chỉ khác có một chữ, hắn từng suy đoán qua Liệt Như Ý có lẽ là một vị dòng chính hoặc là đường tỷ gì đó của Liệt Như Ngọc, mà không liên tưởng đến sẽ là tỷ muội cùng cha khác mẹ, cũng do tướng mao hai người thật sự khác nhau quá xa.

Liệt Như Ý đi thẳng vào vấn đề nói:

- Ngươi đã gặp Như Ngọc tiểu thư rồi chứ, lần này ngươi lập công lớn, không chỉ cứu được tiểu thư, còn vãn hồi không ít tổn thất cho Thương Minh, ngươi muốn ta thưởng ngươi thế nào đây?

Nói xong nàng còn cố ý nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu đánh giá.

Ánh mắt kia khiến toàn thân Lăng Tiếu đều nổi da gà, trong lòng của hắn cầu nguyện "Ngàn vạn đừng nhìn Bổn cung ah, Bổn cung ngoại trừ người đẹp trai một chút, thiên phú mạnh một chút, nhân phẩm tốt một chút... Cũng không có bao nhiêu ưu điểm, không đáng ngài thích ah! ".

- Đây đều là Lăng Tiếu nên làm.

Lăng Tiếu dối trá lên tiếng, tiếp theo vừa cười nói:

- Phó quán chủ cũng đừng thưởng quá nhiều, Lăng Tiếu sợ chịu không được, ngài tùy tiện cho ta mấy ngàn vạn thần tinh, lại kiếm cho ta một ít cửu giai thần thảo, thần khí và các loại bổn nguyên thần tài là được rồi, ngươi cũng biết, ta làm ngươi không hề tham lam mà!

Liệt Như Ý vừa nghe xong lời này, cả khuôn mặt đều biến thành màu đen, trong nội tâm nàng mắng:

- Cái này còn gọi không tham, vậy trên đời này không có ai tham hơn ngươi rồi!

Bất quá, Liệt Như Ý cũng không cự tuyệt yêu cầu của Lăng Tiếu, lúc này sảng khoái nói:

- Được, đợi lát nữa ta sẽ cho người cho ngươi một trăm triệu thần tinh, hai mươi gốc thần thảo, năm chuôi thần khí và một ít bổn nguyên chi vật trợ giúp tu luyện, mặt khác tăng ngươi thành khách khanh trưởng lão của Thương Minh chúng ta, bổng lộc tăng gấp ba! Ngươi nghĩ sao hả?

Lăng Tiếu không nghĩ tới chỉ thuận miệng nói vậy mà Liệt Như Ý rõ ràng đáp ứng.

- Hắn đây là trọng thưởng cho ta đã cứu tiểu la lỵ kia, nghĩ đến cũng đúng, con gái minh chủ, đường đường thân phận tiểu thư, cho nhiều một chút ban thưởng cũng là bình thường!

Lăng Tiếu ở trong lòng nghĩ thầm.

Kỳ thật, hắn cũng không biết thứ hắn suy đoán chỉ là một nguyên nhân trong đó, một nguyên nhân khác nữa là do hiện giờ thân phận hắn đã khác, Liệt Như Ý nhất định phải nịnh bợ tốt hắn, cũng thừa cơ hồi khóa chặt hắn trên chiến xa của Thương Minh.

Lăng Tiếu khách khí nói vài câu, liền chuẩn bị cáo từ.

Thế nhưng Liệt Như Ý lại bảo hắn chuẩn bị một chút, nửa tháng sau có một chuyện quan trọng cần hắn tự mình đi xử lý.

Lăng Tiếu không biết Liệt Như Ý an bài chuyện gì, nhưng đã thu chỗ tốt của ngươi ta cũng chỉ có thể dốc sức làm việc.

Lúc Lăng Tiếu ra khỏi thương hội quán thì Liệt Như Ý khẽ thở dài:

- Không nghĩ tới trúng một kích của cao giai Thần Vương cũng không chết, hơn nữa thực lực còn tăng lên một bậc, Cổ Hoàng Thần Công của Kim tộc quả thực biến thái, nếu như Như Ngọc có thể cùng hắn kết hợp, địa vị Thương Minh chúng ta sẽ không gì phá nổi!

...

Vào đêm, Lăng Tiếu lần nữa đi tới hộ thành hà.

Ở đây vẫn là một mảnh tràng cảnh tiếng người huyên náo.

Rất nhiều tu lữ kết bạn mà đi, càng có không ít quý tộc công tử thiếu gia tìm hương liệp diễm, thuyền hoa trên sông thỉnh thoảng lại truyền tới trận trận tiếng chơi đùa sung sướng.

Lăng Tiếu đi tới chiếc thuyền hoa lúc trước

Hắn đưa ra lệnh bài liền không người nào dám ngăn trở.

Từng đợt tiếng đàn như thanh tuyền lưu động trong núi, lại như chim sơn ca đê minh vui mừng trong rừng, âm điệu tự nhiên ưu mỹ khiến người chìm trong cảm xúc, khiến người không khỏi say mê không thoát ra được.

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ đến cố hương, hơi than nhẹ một tiếng, trong nội tâm càng thêm kiên định mình phải tranh thủ sớm ngày đạt đến cảnh giới cao hơn, quay về cùng đoàn tụ với các nàng, đưa tất cả mọi người đến Thiên Vực mới được.

Tiếng đàn dừng lại, dư âm vẫn một mực quấn quanh không tan.

Một nữ tử dáng vẻ thướt tha mềm mại, diễm lệ vô phương cất bước, tản ra hào quanh thánh khiết tranh huy với trăng sáng đi ra ngoài.

- Thiếp thân Chu Chỉ Tĩnh bái kiến khách khanh trưởng lão!

Nữ tử ân cần hành lễ thăm hỏi đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hơi có chút thất thần, lúc này đáp:

- Không cần đa lễ, ta cũng chỉ là một khách khanh thôi.

Khách khanh trưởng lão cũng không có thực quyền gì cả, nhiều nhất xem như là một thực khách mà Liệt Viêm Thương Minh nuôi dưỡng thôi.

- Khách khanh trưởng lão khách khí, ở Thương Minh thân phận của ngươi cũng không hề kém svới bất luận một chân truyền đệ tử nào cả!

Chu Chỉ Tĩnh nhìn Lăng Tiếu cười nhạt.

Không thể phủ nhận, Lăng Tiếu lớn lên quả thực là tình nhân trong mộng của các nữ nhân, hơn nữa thân phận hắn hiện giờ trong một đời trẻ tuổi ở Thương Minh chỉ sợ khó có người với tới nổi.

- Không nói cái này nữa, không biết tiểu thư đâu rồi?

Lăng Tiếu nói sang chuyện khác.

Hắn sợ lại ngốc lâu một chút, mình sẽ bị nữ nhân trước mắt này câu đến hồn cũng ném đi mất.

Cô gái này thoạt nhìn thanh tú hào phóng, nhả đàm vừa vặn, càng có được khí chất cao nhã khó được, quả thật rất dễ khiến người sa vào lưới tình.

Theo Lăng Tiếu dứt lời, một nữ tử kiều diễm như hoa khác từ trong buồng nhỏ trên tàu chậm rãi đi ra, nàng mặc một bộ đồ tơ lụa xinh đẹp, thân hình hơi uốn éo như xà, có lồi có lõm, so sánh với Chu Chỉ Tĩnh thì nàng càng tăng thêm thêm vài phần hương vị nóng bỏng khêu gợi, mà khuôn mặt nàng lại càng cực kỳ hoàn mỹ.

Nàng không phải Liệt Như Ngọc thì còn ai nữa?

Nàng mang theo vài phần si oán nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu, còn nhớ rõ chuyện lúc trước ngươi đoạt được kim xoa không?

Lăng Tiếu trước khi đến hoa thuyền đã nghĩ tới đủ loại khả năng, nhưng lại không nghĩ tới Liệt Như Ngọc lại đột nhiên nhắc tới chuyện kia.

Nhớ ngày đó mình "Thất thủ" đánh ra một chiêu vô địch là muốn Liệt Như Ngọc biết khó mà lui, không ngờ nàng lại cứ thế trúng chiêu.

Hôm nay nàng đột nhiên nhắc tới việc này, sẽ không mượn chuyện này đến tìm hắn gây phiền toái đấy chứ?

- Có chút ấn tượng, lại như, như là không ấn tượng lắm vậy

Lăng Tiếu lộ ra vài phần sợ hãi nói.

Thực lực hắn hiện giờ không phải sợ Liệt Như Ngọc nữa rồi, nhưng đây chính là địa bàn của người ta, cũng không thể khiến nhân gia mất hứng được.

Nếu thừa nhận có ấn tượng thì không phải là thừa nhận mình có nhớ chuyện "bóp ngực" kia sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1818 - Không Đáng Để Ngài Thích A! 2

Liệt Như Ngọc nhếch miệng nói:

- Miệng khác với lòng, ta gọi ngươi tới là giới thiệu Chu sư tỷ cho ngươi biết, lúc trước chính là ngươi đã chiếm kim xoa của Chu sư tỷ, Chu sư tỷ đã là người của ngươi rồi.

- Tiểu thư, có mấy lời cũng không thể nói lung tung được, rất tổn hại đến thanh danh của Chu tiểu thư đấy!

Lăng Tiếu khoát tay nói.

- Ta nói chính là sự thật, chẳng lẽ ngươi còn muốn trốn nợ sao?

Liệt Như Ngọc ép sát nói.

Nàng sở dĩ làm như vậy, đơn giản chỉ là muốn kéo gần khoảng cách với Lăng Tiếu thôi.

Thế nhưng nàng lại không biết chuyện này lại khiến Lăng Tiếu cảm thấy rất phản cảm rồi.

Lăng Tiếu nhíu mày một chút, xoay mặt nhìn Chu Chỉ Tĩnh nói:

- Chu tiểu thư, lúc trước ta vô ý đoạt kim xoa, chỉ là phó quán chủ đã bảo ta đến đây, nếu như trong đó có hiểu lầm gì thì kính xin ngươi thông cảm!

Chu Chỉ Tĩnh tuy xinh đẹp, nhưng Lăng Tiếu đã không phải là thanh niên

mê gái năm đó nữa, gặp một người liền thích một người.

Đầu năm nay, thưởng thức hắn truy cầu đã không còn như trước.

Chu Chỉ Tĩnh trong lòng hơi chút khó chịu, vốn đã bị Liệt Như Ngọc lôi ra làm tấm mộc, giờ ngược lại tốt rồi, lại nhận được một cáivạn tiễn xuyên tâm, bảo mặt mũi nàng phải để đâu bây giờ.

Phải biết rằng nàng ở trong Thương Minh là một đối tượng mà rất nhiều nhân tài kiệt xuất truy cầu đấy.

Nói ra ngược lại đã khơi dậy tâm lý không phục trong nàng, nàng nói với Lăng Tiếu:

- Mặc kệ trưởng lão là cố ý hay vô ý, kim xoa thật là do ngươi đoạt, hẳn là ghét bỏ ta lớn lên không lọt vào pháp nhãn của trưởng lão sao?

Nói xong, nàng còn ném cho Lăng Tiếu một ánh mắt ai oán, khiến cho Lăng Tiếu giống như là một người bội tình bạc nghĩa vậy.

Lăng Tiếu có chút chịu không được rồi.

- Các ngươi đến tột cùng muốn làm gì nói rõ ràng đi, bằng không ta không hầu hạ nữa đâu!

Lăng Tiếu mặt lạnh lùng quát hai nàng.

Lòng hắn nghĩ "Cho ngươi ba phần nhan sắc đã muốn mở phường nhuộm, thật cho rằng Bổn cung dễ khi dễ sao, còn dám đùa nghịch tiếp, Bổn cung dứt khoát ăn hết toàn bộ các ngươi! "

Dứt lời, Lăng Tiếu quay người muốn rời khỏi thuyền hoa.

Liệt Như Ngọc là tiểu thư của Thương Minh không sai, nhưng Lăng Tiếu đã từng đét đít nàng, hắn hạ mình nói chuyện với nàng là do hắn biết rõ đúng mực, nhưng nếu còn tiếp tục hồ đồ như vậy thì hắn không còn tâm tình để chơi nữa.

Chu Chỉ Tĩnh thật không nghĩ tới Lăng Tiếu nói trở mặt liền trở mặt, trong lòng có chút không phục, bất quá nàng cũng không hiểu Lăng Tiếu sao lại lớn mật như thế, rõ ràng ngay cả Tiểu sư muội nàng nói mà cũng không nghe?

Liệt Như Ngọc không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ sợ Lăng Tiếu nổi giận.

Nghĩ tới ở Hỗn Loạn Chi Lĩnh Lăng Tiếu không để ý thân phận nàng, đánh cho nàng một trận, hơn nữa còn đánh vào bộ vị mẫn cảm khiến nàng ngượng ngùng không chịu nổi.

- Ngươi... Ngươi chớ đi vội, ta chỉ đùa với ngươi chút thôi mà!

Liệt Như Ngọc chịu thua kêu to nói.

Nàng là muốn cảm kích Lăng Tiếu chứ không phải là chọc cho Lăng Tiếu tức giận.

Bất quá vừa nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng thấy mỹ mạo của sư tỷ nàng cũng không động tâm, trong lòng ngược lại có chút vui thích.

- Ta không rảnh đùa với ngươi, nói đi, có chuyện gì, nói rõ, ta còn phải quay về ngủ nữa!

Lăng Tiếu lộ ra mặt lạnh nói.

- Ta... Ta...

Liệt Như Ngọc trong lúc nhất thời liền nói năng lộn xộn.

Nàng chỉ muốn ở chung với Lăng Tiếu một hồi để thỏa nỗi nhớ trong lòng thôi.

Thế nhưng lời nói đến bên miệng lại không nói ra được.

- Tiểu sư muội, can đảm lúc bình thường của ngươi đâu mất rồi, có lời cứ nói ra sợ gì chứ!

Chu Chỉ Tĩnh đi tới bên người Liệt Như Ngọc, vỗ nhẹ lưng nàng khích lệ nói.

Liệt Như Ngọc do dự một chút, đôi mắt dễ thương lộ ra vẻ giãy dụa, cắn cắn hàm răng nói:

- Không có việc gì, chỉ là muốn mời ngươi đến uống rượu, đa tạ ơn cứu mạng của ngươi thôi!

Chu Chỉ Tĩnh cũng không biết nên nói sao nữa, phủi tay bảo hạ nhân mang rượu và thức ăn lên.

Lăng Tiếu cũng không khách khí, uống với nàng ba chén rồi nói:

- Ngươi là tiểu thư, ta cứu ngươi là chuyện nên làm, huống chi phó quán chủ đã tăng thêm đãi ngộ cho ta, ta cảm kích còn không kịp, đêm nay đến vậy thôi, đa tạ tiểu thư khoản đãi!

Dứt lời, Lăng Tiếu không hề để ý tới hai người nữa, quay người rời khỏi thuyền hoa.

Liệt Như Ngọc muốn giữ lại, nhưng lại không thể mở miệng

Sau khi Lăng Tiếu rời đi, Liệt Như Ngọc cuối cùng cầm lên chén rượu uống một hơi cạn sạch!

Chu Chỉ Tĩnh ở một bên cũng không nói chuyện, trong nội tâm đối với Lăng Tiếu ngược lại có vài phần hứng thú.

Dám đối đãi với Tiểu sư muội nàng như thế, chỉ sợ đây là người đầu tiên a, hơn nữa còn chỉ là một khách khanh trưởng lão trong Thương Minh.

Liệt Như Ngọc nội tâm một hồi ủy khuất, nàng từ nhỏ đã không phải xem sắc mặt bất kỳ ai, cho dù là một ít Thần Vương ở trước mặt nàng cũng vô cùng cung kính.

Hơn nữa tư sắc của nàng mặc dù không dám xưng là Thiên Vực đệ nhất mỹ nhân, nhưng cũng thuộc loại thượng đẳng, được rất nhiều người theo đuổi.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không hề coi trọng nàng.

- Tại sao phải như vậy? Vì sao...

Liệt Như Ngọc hét lên nói, đôi mắt dễ thương cũng rưng rưng nước mắt.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ mình rốt cuộc làm sao vậy.

Cứ cho là lúc Lăng Tiếu chết đi nàng vì hắn mà cảm thấy thương tâm khổ sở, nhưng giờ hắn đã còn sống trở về, nàng nhưng lại không biết đên đi đối mặt thế nào, hơn nữa nàng cảm nhận được Lăng Tiếu đối với nàng căn bản không có chút ý tứ, đây mới là điều khiến nàng khổ sở nhất.

Chu Chỉ Tĩnh vỗ nhẹ vai Liệt Như Ngọc nói:

- Tiểu sư muội, kỳ thật ngươi không cần thương tâm, tất cả đều trong dự

liệu.

- Sư tỷ ngươi cũng chê cười ta?

Liệt Như Ngọc có chút bất mãn nói.

Chu Chỉ Tĩnh nói:

- Không, ta nói là sự thật

Dừng chút nàng mới nói:

- Lăng Tiếu chỉ là khách khanh của Thương Minh, mà ngươi là tiểu thư Thương Minh, chắc hẳn hắn tự biết mình, không dám vọng tưởng cùng một chỗ với ngươi, cho nên hắn mới lộ ra bộ dạng như vậy, huống hồ ngươi và hắn chỉ quen biết ngắn ngủi, nếu ngày sau ngươi tiếp xúc nhiều với hắn, tin tưởng dùng nhan sắc của Tiểu sư muội, hắn tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay ngươi rồi.

Liệt Như Ngọc nghĩ nghĩ lời Chu Chỉ Tĩnh, đôi mắt dễ thương chợt lộ vài phần hiểu ra:

- Đúng vậy, có thể là đúng như lời sư tỷ, hắn... Hắn có lẽ không có ý nghĩ nào không an phận với ta a!

- Bởi vậy nên nếu ngươi thích hắn, trước tiên phải hiểu rõ hắn, cũng khiến hắn hiểu rõ ngươi, như vậy hai người mới có thể làm tu lữ, làm phu thê, bằng không ngươi một bên tình nguyện, hắn sẽ không quý trọng đâu!

Chu Chỉ Tĩnh rất có giải thích nói.

Liệt Như Ngọc tâm tình buông lỏng xuống cười nói:

- Ai một bên tình nguyện chứ, ta mới chướng mắt tên dâm tặc kia đấy!

Nàng ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại đang nghĩ làm sao tạo càng nhiều cơ hội hơn với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu quay về trang viện của mình, hắn vừa đột phá cao giai Thánh Hoàng không lâu, cũng không nên bế quan, vì vậy liền dẫn Tiêu Linh đến Liệt Viêm Thành dạo chơi.

Tiêu Linh một mực cùng gia gia của nàng sinh hoạt ở trong thôn, nhiều nhất chỉ đi qua Hà Thanh Thành một hai lần, cho nên đối với bất kỳ vật kỳ của Liệt Viêm Thành đều cảm thấy rất mới mẻ.

Nàng luôn thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía, lại nhìn đủ loại người đi đường và cửa hàng, trên mặt lộ ra vài tia hồng nhuận.

- Lăng Tiếu ca ca, ở đây thật náo nhiệt!

Tiêu Linh kéo tay Lăng Tiếu vui vẻ nói.

- Đương nhiên, đây là một trong các thành trì phồn hoa nhất Thiên Long Địa Vực.

Lăng Tiếu lên tiếng, tiếp theo lôi kéo Tiêu Linh tiến vào một cửa hàng chuyên bán trang sức cho nữ nhân.

Vật phẩm trang sức ở đây cũng không phải phàm phẩm, ít nhất cũng là linh khí hoặc là thánh khíi, ví dụ như vàng bạc phát xoa, thủ trạc... Các loại đều có tính năng phòng ngự hoặc cách dùng khác.

Lăng Tiếu chọn lựa vài món vật phẩm trang sức khác nhau, chuẩn bị mang về làm chút lễ vật nhỏ tặng cho nữ nhân của mình.

Đồng thời, hắn lấy một kiện vật phẩm trang sức màu xanh cài lên tóc Tiêu Linh, khiến nàng tăng thêm vài phần quyến rũ động lòng người.

- Thật là đẹp mắt.

Lăng Tiếu khoa trương một tiếng, cũng không lấy nó xuống, liền giao ra huyền tinh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1819 - Chỉ Một Bên Tình Nguyện.

Tiêu Linh mắt to chớp động lên vẻ mừng rỡ, bàn tay như ngọc trắng khẽ vuốt lên điệp hoa trên mái tóc, có chút yêu thích không rời tay.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn lấy ra huyền tinh giao cho cửa hàng một thanh âm ỏn ẻn truyền đến nói:

- Thiếu gia, người ta muốn vật trang sức kia.

Ở bên người Lăng Tiếu và Tiêu Linh đột nhiên nhiều thêm một đôi nam nữ trẻ tuổi, nam nhân ăn mặc hoa lệ, eo treo vạn năm hàn ngọc, nhìn ra được gia thế hắn thập phần bất phàm, ánh mắt luôn híp lại, không ngừng quét qua nữ tử trong cửa hang, còn tướng mạo nữ tử kia coi như cũng được, hơn nữa ăn mặc bạo lộ, lộ ra gợi cảm mị hoặc, bộ ngực cực kỳ kinh người, trên mặt trang điểm rất đậm, hồng trần khí thập phần nặng.

Cô gái này đang chỉ vào vật trang sức cài trên đầu Tiêu Linh, mặt lộ ra thần sắc đố kỵ.

Nam tử kia nhìn qua tư sắc xuất trần động lòng người của Tiêu Linh, lập tức như thấy tiên nữ, trong lòng lập tức nổi lên ham muốn chiếm hữu nồng đậm.

Thấy bộ dáng như trư bát giới của hắn, khiến Lăng Tiếu cảm thấy rất khó chịu.

Bất quá, Lăng Tiếu cũng lười chấp nhặt với hai người này, lôi kéo Tiêu Linh muốn rời đi.

Ai biết hai người bọn họ còn chưa ra khỏi cửa hàng đã có hai người sớm một bước chắn trước Lăng Tiếu và Tiêu Linh.

- Hai vị xin dừng bước, tại hạ là Liệt gia Liệt Ngân Xuân muốn cùng nhị vị kết giao bằng hữu, không biết hai vị định như thế nào?

Nam tử ăn mặc phục sức hoa lệ trong cửa hàng đuổi tới cười nói.

Trong Thiên Long Địa Vực, tất cả mọi người chỉ biết Liệt Viêm Thương Minh, nhưng lại rất ít người đề cập đến Liệt gia.

Kỳ thật, người sáng lập nên Liệt Viêm Thương Minh là đi ra từ Liệt gia đi ra, quan hệ này có chút cùng loại với Kim tộc và Thiên Long Môn vậy.

Chỉ là giữa Kim tộc và Thiên Long thì người Kim tộc lại ở trên Thiên Long Môn, mà Liệt Viêm Thương Minh và Liệt gia lại là Liệt Viêm Thương Minh ở trên Liệt gia, tính chất hoàn toàn khác nhau.

Nguyên nhân là do người sáng lập Liệt Viêm Thương Minh lúc trước ở Liệt gia chỉ là một chi thứ đệ tử, căn bản không được gia tộc coi trọng, mà hắn sau khi thành công thành lập Liệt Viêm Thương Minh thì đối với gia tộc cũng không có quá nhiều cảm tình, nếu không phải hắn nhớ kỹ lời cầu khẩn của trưởng bối thì hắn tuyệt đối không cho phép người Liệt gia tiến vào Thương Minh của hắn rồi.

Trải qua vô số năm phát triển, hôm nay người Liệt gia ở Thương Minh cũng đã chiếm không ít chức vị quan trọng.

Liệt Ngân Xuân này chính là người Liệt gia, chỉ là hắn cùng với chi nhất mạch dòng chính Liệt Viêm Thương Minh như Liệt Như Ý lại không giống nhau.

Ở trong Liệt Viêm Thành, bất luận kẻ nào cũng phải cho Liệt gia vài phần chút tình mọn.

Mà ngay cả người Liệt Viêm Thương Minh biết rõ bọn hắn làm việc quá mức thì cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, trừ phi bọn hắn náo lớn, vậy thì không giống rồi.

Cũng chính bởi vì như thế nên Liệt Ngân Xuân mới dám cản Lăng Tiếu và Tiêu Linh lại.

Nữ nhân của hắn tuy gợi cảm, nhưng lại không có cảm giác chinh phục quá lớn, chỉ cần hắn có huyền tinh, tùy tiện cũng có thể tìm được 100 ả như vậy đến hầu hạ.

Mà như Tiêu Linh ở bên người Lăng Tiếu, không chỉ xinh đẹp như hoa, càng lộ ra một cổ hương vị xuất trần, uyển như tiên tử hạ phàm, đẹp không sao tả xiết, quả thật là loại hình mà dù bất cứ nam nhân nào cũng thích.

Liệt Ngân Xuân thấy một mỹ nữ cực phẩm như Tiêu Linh đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Tiêu Linh có thể cảm ứng được Liệt Ngân Xuân đối với nàng không có hảo ý, thân thể nhích lại gần Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ca ca, hắn không phải người tốt, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ mu bàn tay Tiêu Linh nói:

- Đừng nóng vội!

Tiếp theo hắn nhìn Liệt Ngân Xuân nói:

- Thì ra là Dâm Xuân huynh, kính đã lâu kính đã lâu, có thể cùng dâm tài như Dâm Xuân huynh kết giao, là vinh hạnh của tiểu đệ ah!

- Ha ha, dễ nói dễ nói, không biết muội tử lớn lên giống Thiên Tiên này xưng hô thế nào?

Liệt Ngân Xuân thấy Lăng Tiếu thức thời, lúc này phá lên cười, dâm mục nhìn xem Tiêu Linh nước miếng cũng sắp tràn ra.

Nữ nhân ở bên cạnh hắn bi phẫn nói:

- Thiếu gia, người ta muốn cái điệp sức kia!

- Lăn vào trong đi, tùy ngươi chọn!

Liệt Ngân Xuân bỏ qua nữ tử kia quát to.

Nữ nhân không dám phản bác, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiêu Linh, quay người đi vào trong cửa hàng.

- Ta và ngươi mới quen đã thân, bản thiếu gia cũng không quanh co lòng vòng với ngươi nữa, muội tử này ta nhìn trúng, huynh đệ cho một cái giá đi, mặc kệ ngươi muốn đan dược hay huyền tinh gì, ta đều tận lực thỏa mãn ngươi!

Liệt Ngân Xuân cũng không nói nhảm quá nhiều với Lăng Tiếu, trực tiếp cắt nhập chính đề nói.

- Lăng Tiếu ca ca người này thật đáng ghét, chúng ta đi thôi!

Tiêu Linh nghe được lời này của Liệt Ngân Xuân liền tức giận không thôi.

Lăng Tiếu quăng cho nàng một ánh mắt an tâm, tiếp theo nói vớiLiệt Ngân Xuân:

- Dâm xuân huynh chuyện này là thật?

- Đương nhiên, người nào không biết tục danh của Liệt thất thiếu ta ở Liệt Viêm Thành, ta chẳng lẽ lại lừa ngươi sao?

Liệt Ngân Xuân thấy Lăng Tiếu động tâm, lúc này vỗ ngực hào sảng nói.

- Tốt, vậy ngươi tùy tiện đưa trăm tám mươi khỏa thần đan cùng trăm tám mươi kiện thần khí, mặt khác lại chuẩn bị ba năm tỷ thần tinh cũng không xê xích gì nhiều, ta là người không tham đâu!

Lăng Tiếu rất tùy ý nói.

Liệt Ngân Xuân nghe xong lời này, cả khuôn mặt đều đen lại.

Lúc này, một trong hai gã cao giai Thánh Hoàng ngăn ở trước Lăng Tiếu nói:

- Làm càn, ngươi chẳng lẽ không biết vị này chính là Thất thiếu gia của Liệt gia chúng ta sao, ở chỗ này ngươi lại dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1820 - Chỉ Một Bên Tình Nguyện. 2

Tên còn lại nói:

- Đúng vậy, Thất thiếu gia chúng ta có thể vừa ý nàng là phúc phần của nàng, cho ngươi 1000 vạn cực phẩm huyền tinh, ngươi lập tức rời đi, bằng không Liệt Viêm Thành sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân đâu!

- Ha ha, 1000 vạn nghe thật nhiều!

Lăng Tiếu cuồng tiếu nói, tiếp theo hắn trừng mắt với hai người nói:

- Hai con chó các ngươi lập tức cút cho ta, bằng không đừng trách bản thiếu gia không khách khí.

- Làm càn!

Hai người đồng thời sợ hãi rống nói.

Bọn hắn rất muốn động thủ, nhưng Liệt Ngân Xuân còn không lên tiếng, bọn hắn cũng không dám lỗ mãng.

Liệt Ngân Xuân cuối cùng không nhịn được nói

- Bắt hắn đến hoang lĩnh cho sói hoang ăn, ngay cả 1000 vạn cũng khong có đâu!

Liệt Ngân Xuân ở Liệt Viêm Thành lộng hành đã quen, chỉ cần không làm ra động tĩnh quá lớn, hộ vệ trong thành cũng sẽ không lý đến, đây cũng là do

hắn là người Liệt gia.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, hai gã cao giai Thánh Hoàng kia lộ ra dáng cười dữ tợn, chụp về phía Lăng Tiếu.

Tay của bọn hắn còn chư rơi xuống cánh tay Lăng Tiếu đã bị Lăng Tiếu sớm một bước bắt được cổ tay

- Chó ngoan không cản đường, cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu lười biếng nói một tiếng, hai tay dùng sức, trực tiếp vặn gãy cổ tay bọn họ.

Răng rắc!

Ah ah!

Võ giả cảnh giới Thánh Hoàng bất kể là da thịt hay cốt cách đều tương đối cứng cỏi rồi.

Thế nhưng lại cứ như vậy bị Lăng Tiếu vặn gảy, hai người đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết.

Lăng Tiếu không khách khí với bọn họ, liên kích hai chân, lại đá cho hai người này bay đi thật xa.

Hai người kia lại hét thảm một tiếng, máu tươi điên cuồng phun ra, nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi nữa.

Liệt Ngân Xuân không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng dám động tay, lại không hề lưu tình như vậy.

- Dâm xuân huynh, hai con chó này của ngươi sủa bậy, không ngại ta phế bọn họ chứ?

Lăng Tiếu nhìn Liệt Ngân Xuân hỏi

Liệt Ngân Xuân sắc mặt khẽ biến, hắn cố nén trấn định nói:

- Tốt, hẳn là ngươi không biết nơi này là địa bàn của Liệt gia chúng ta, ngươi dám ở chỗ này sinh sự, thật sự là chán sống rồi.

- Thật sao? Ta thật là chán sống rồi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân thể tiến tới trước Liệt Ngân Xuân.

Liệt Ngân Xuân bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau:

- Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn dám đụng tới ta sao, ngươi có biết hay không...

Hắn còn chưa hết lời, Lăng Tiếu đã túm lấy ngực hắn, bàn tay không chút lưu tình tát vào Liệt Ngân Xuân

Ba!

Cái tát vang dội khiến Liệt Ngân Xuân phát ra tiếng kêu thảm thiết, khóe miệng cũng lộ ra vết máu, trên mặt nhiều hơn năm dấu tay đỏ bừng.

Nhưng Lăng Tiếu còn không dừng tay, bàn tay liên tục, mặt Liệt Ngân Xuân bị đánh thành đầu heo, răng cửa cũng rơi xuống mấy cái, đau đến khiến Liệt Ngân Xuân một mực không ngừng kêu thảm thiết.

Lúc này hộ vệ thủ thành rốt cục chạy tới.

Tổng cộng có hơn mười người, cầm đầu chính là một gã đỉnh phong Thánh Hoàng, hắn trông thấy Lăng Tiếu hành hung liền quát:

- Dừng tay cho ta!

Lăng Tiếu dừng tay, cũng thả Liệt Ngân Xuân ra.

Liệt Ngân Xuân giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, chạy về phía tên hộ vệ thủ lĩnh kia kêu to:

- Thái Nghĩa thống lĩnh nhanh... Mau đưa cái này tạp. Chủng (trồng) bắt lại cho ta, hắn rõ ràng dám ra tay làm tổn thương ta! ".

Thái Nghĩa nhìn thoáng qua Liệt Ngân Xuân, sắc mặt lộ ra vài phần khinh bỉ chán ghét, nhưng hắn vẫn hơi cung kính cúi người nói:

- Thì ra là Thất thiếu gia, yên tâm đi, việc này ta sẽ xử lý công bằng.

Liệt Ngân Xuân tức giận nói:

- Tên tạp chủng này lật trời rồi, biết rõ đây là địa bàn của Liệt gia chúng ta còn dám đánh bản thiếu gia, ta nhất định phải khiến hắn chết không yên lành.

Lăng Tiếu móc móc lỗ tai nói:

- Ta chỉ biết đây là địa bàn của Liệt Viêm Thương Minh, lúc nào lại trở thành địa bàn của Liệt gia các ngươi thế?

- Liệt Viêm Thương Minh cũng là của Liệt gia chúng ta, nơi này đương nhiên cũng là của chúng ta rồi!

Liệt Ngân Xuân thuận miệng nói.

- Ha ha, thì ra Liệt Viêm Thương Minh là của Liệt gia các ngươi, không biết vị thống lĩnh này có đồng ý với lời này không?

Lăng Tiếu hướng phía Thái Nghĩa hỏi.

Thái Nghĩa nhíu mày nói:

- Bây giờ không phải là lúc thảo luận những chuyện này, trong thành nghiêm cấm tư đấu, ngươi xuất thủ đả thương người trước, hiện giờ phải tiếp nhận sự trừng phạt của chúng ta!

- Không biết Thái Nhân là gì của ngươi?

Lăng Tiếu không để ý tới hắn, ngược lại hỏi một vấn đề không rõ đầu đuôi.

Thái Nghĩa sửng sốt một chút nói:

- Hắn là ca ca ta.

Chợt hắn lại nói:

- Cho dù ngươi biết ca ta, việc này ta cũng sẽ không bao che ngươi đâu!

Liệt Ngân Xuân ở một bên thúc giục nói:

- Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, ta muốn chặt hai tay hắn, xé miệng của hắn.

- Nếu Thái Nhân đã là ca của ngươi vậy dễ làm rồi, ta sẽ không khiến người

khó xử, ngươi nhìn xem đây là cái gì?

Lăng Tiếu nói một tiếng, trong tay nhiều ra một tấm lệnh bài.

Thái Nghĩa thấy được lệnh bài trong tay Lăng Tiếu, thần sắc biến đổi, lúc này quì xuống nói:

- Tham kiến trưởng lão.

Mấy tên thủ vệ còn lại cũng đều quỳ xuống hành lễ

Liệt Ngân Xuân có chút trợn tròn mắt, hắn không biết sao tiểu tử này lại là trưởng lão được.

Hắn nghẹn ngào kêu lên:

- Không có khả năng, hắn sao có thể là trưởng lão được, ta đến giờ chưa bao giờ thấy hắn, Thái Nghĩa ngươi đừng nhận lầm người, hắn nhất định là tên giả mạo.

Bất kể là ngoại môn trưởng lão hay là nội môn trưởng lão, có thể dùng "Trưởng lão" để xưng hô, trong Liệt Viêm Thương Minh ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới Thần Vương, dù là Bán Thần Vương cũng không có tư cách này.

Mà Lăng Tiếu thoạt nhìn còn trẻ vậy sao có thể là trưởng lão được, cho nên Liệt Ngân Xuân không hề tin tưởng.

Nếu người ta thật sự là trưởng lão, vậy hắn hôm nay xui xẻo rồi.

Thái Nghĩa ở bên bất vi sở động, hắn đã đoán được người này là ai rồi.

Một trưởng lão trẻ tuổi có thể nhận thức ca hắn, khẳng định chính là vị khách khanh mà giờ ca hắn phải bảo hộ rồi, nghe nói vào mấy ngày trước đã được thăng làm trưởng lão.

- Hắn có phải là giả mạo hay không ta ngược lại có thể thay hắn làm chứng, hắn quả thực là khách khanh trưởng lão của Liệt Viêm Thương Minh chúng ta, mà không phải khách khanh trưởng lão của Liệt gia các ngươi!

Một thanh âm thanh thúy từ không xa truyền tới.

Chỉ thấy hai gã cô gái tuyệt sắc kết bạn mà đến, ở sau lưng các nàng còn không ít hộ vệ, giống như công chúa xuất hành vậy, khiến người phải chú ý.

Hai nữ là không phải là Liệt Như Ngọc và Chu Chỉ Tĩnh thì có thể là ai nữa, mà nói chuyện đúng là Liệt Như Ngọc.

Bọn người Thái Nghĩa thấy rõ người tới, lập tức lại cung kính kêu to nói:

- Bái kiến tiểu thư!

Cặp dâm nhãn của Liệt Ngân Xuân lại bắt đầu hiện quang, nhưng lần này không phải là háo sắc, mà là lộ ra vài phần sợ hãi.

- Thì ra... Thì ra là tiểu muội ah!

Liệt Ngân Xuân hô.

- Phi, ai là tiểu muội của ngươi, ngươi nếu lại dám nói lung tung, có tin ta sai người cắt lấy đầu lưỡi ngươi không!

Liệt Như Ngọc trừng mắt nói với Liệt Ngân Xuân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1821 - Ta Không Phải Là Người Tham Lam!

Liệt Như Ngọc biết rõ tổ tiên nhất mạch nàng cùng Liệt gia tuy có quan hệ huyết thống, nhưng tổ tiên mình cũng là bị người trong nhà ức hiếp mới xông ra một con đường, nếu không phải tổ tiên nàng nhớ tình cũ thì hôm nay Liệt gia đã không có khả năng gia nhập vào Liệt Viêm Thương Minh rồi.

Mà Liệt Ngân Xuân này là người cùng thế hệ với nàng, theo lý thuyết là quan hệ đường huynh muội, nhưng giữa hai nhà không biết cách nhau bao nhiêu đời rồi, huống hồ Liệt gia cho tới nay đều tự cho mình là chính thống, muốn chuyển biến nắm giữ vị trí chủ đạo ở Liệt Viêm Thương Minh, chuyện này càng khiến Liệt Như Ngọc cực kỳ chán ghét mấy người gọi là tộc nhân này.

- Vâng... vâng, Như Ngọc tiểu thư, ta... Ta không quấy rầy ngươi nữa, ta xin rời đi!

Liệt Ngân Xuân tự biết mình không chiếm được chỗ tốt, tranh thủ thời gian lên tiếng, liền quay người rời đi thật nhanh.

Hắn biết rõ nếu chọc giận vị tiểu thư này, cho dù là tộc trưởng cũng không bảo hộ được hắn

Rất hiển nhiên Liệt Như Ngọc không muốn chấp nhặt với hắn, rất khinh thường nói:

- Thứ gì chứ, luôn ở trong thành gây chuyện, trở về ta nhất định phải bảo tỷ tỷ hảo hảo giáo huấn những người kia mới được.

Bọn người Thái Nghĩa biết rõ không còn chuyện của mình nên thi lễ một cái liền lui ra.

Chu Chỉ Tĩnh nhìn Tiêu Linh trốn ở sau lưng Lăng Tiếu cười nói:

- Vị muội muội này lớn lên thật xinh đẹp, khó trách có thể khiến Lăng Tiếu trưởng lão yêu thích.

Liệt Như Ngọc cũng đã sớm thấy Tiêu Linh, cho dù về dung mạo Tiêu Linh không được hoàn mỹ như nàng, nhưng cũng không kém hơn nàng bao nhiêu, quan trọng nhất là khí chất thuần khiết kia của Tiêu Linh khiến người rất dễ dàng sinh ra hảo cảm, vừa nhìn qua đã khó mà quên được.

Đây là lần đầu Liệt Như Ngọc có cảm giác bị thất bại về mặt tướng mạo.

- Hai vị tỷ tỷ mới xinh đẹp đấy!

Tiêu Linh nhìn thoáng qua Chu Chỉ Tĩnh và Liệt Như Ngọc nhỏ giọng khen.

Hai nữ nghe được Tiêu Linh trực tiếp ca ngợi, trong lòng ngược lại cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

- Đa tạ tiểu thư thay ta giải vây!

Lăng Tiếu chắp tay nói với Liệt Như Ngọc, tiếp theo lôi kéo Tiêu Linh nói:

- Linh Nhi chúng ta đến nơi khác xem đi!

Lăng Tiếu thật sự không muốn dây dưa quá nhiều với các nàng, miễn cho lại xảy ra chuyện gì đó không vui.

- Đi gấp như vậy làm gì, chẳng lẽ ngươi ghét nhìn thấy chúng ta như vậy

sao?

Liệt Như Ngọc ủy khuất nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Sao thế được, ta chỉ là muốn mang theo Linh Nhi dạo chơi bốn phía, không quấy rầy hai vị thôi.

- Vậy thì thật là tốt, Liệt Viêm Thành là địa bàn của ta, ta đi dạo cùng các ngươi, như vậy cũng sẽ không có những gia hỏa mù mắt kia đến trêu chọc các ngươi nữa!

Liệt Như Ngọc đề nghị nói.

Lăng Tiếu đang muốn cự tuyệt, nhưng Tiêu Linh ở một bên lại nói:

- Lăng Tiếu ca ca, chúng ta đi dạo cùng hai vị tỷ tỷ đi, nhiều người cũng náo nhiệt hơn mà.

Tiêu Linh đã nói vậy rồi, Lăng Tiếu còn cách nào nữa, nói thêm gì cũng đều lộ ra hắn hẹp hòi cả

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Được rồi, toàn bộ theo ngươi!

Thấy Lăng Tiếu nghe lời Tiêu Linh như vậy, Liệt Như Ngọc cũng có chút ghen ghét.

Chu Chỉ Tĩnh lại truyền âm cho nàng nói:

- Trước thân quen với hắn đã tính sau, bằng vào tư sắc của Tiểu sư muội, hắn rất nhanh sẽ bị ngươi mê hoặc cho choáng váng đầu óc thôi.

Liệt Như Ngọc nghe Chu Chỉ Tĩnh nói thế, trong lòng thầm động viên "Ta cũng không tin bổn tiểu thư không bắt được ngươi! "

Liệt Như Ngọc bình thường không tiếp xúc với quá nhiều nam nhân, nhưng cũng không ít, đại đa số trong đó đều là người cung kính hoặc nịnh bợ nàng khiến cho nàng không thấy chút gì mới mẻ, ngược lại còn cảm thấy chán ghét. Mà Lăng Tiếu lại không giống, hắn dám chống đối nàng, dám đánh nàng, dám khinh bạc nàng, giống như hắn căn bản không quan tâm đến thân phận nàng vậy, hơn nữa hắn còn từng cứu nàng, cho nên trong lòng nàng đã sinh ra một loại tình cảm không hiểu đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lại không biết cách nghĩ của Liệt Như Ngọc, mà hắn tạm thời cũng không muốn dính vào những chuyện nhi nữ tình trường này.

Đều nói ba nữ nhân hợp thành cái chợ!

Lăng Tiếu lúc đi dạo cùng các nàng mới hiểu thật sâu sắc lời này.

Tiêu Linh ngây thơ khiến người ưa thích, Liệt Như Ngọc tuy có chút ít điêu ngoa, nhưng tính tình lại hào sảng thiện lương, mà Chu Chỉ Tĩnh lại tâm tư trầm ổn giỏi giao tiếp.

Tam nữ cùng một chỗ liền dễ dàng tụ lại với nhau, nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

Ngược lại Lăng Tiếu đã hoàn toàn bị các nàng bỏ qua, chỉ giống như một hộ hoa sứ giả cùng các nàng đi dạo bốn phía.

...

Trong căn cứ Liệt Viêm Thương Minh, Liệt Như Ý đã quay về.

- Như Ý ngươi trở về rồi, sao không mang theo Như Ngọc về luôn?

Liệt Vô Địch lộ ra một dáng cười miễn cưỡng nói.

Từ lúc trở về từ Hỗn Loạn Chi Lĩnh, Liệt Vô Địch chưa từng cao hứng lần nào.

Vốn bên phía Kim tộc đã có lời, sau này sinh ý của Liệt Viêm Thương Minh bọn hắn ở Thiên Long Môn sợ rằng phải giảm bớt đi nhiều, mặt khác tiểu nữ nhi của hắn còn cả ngày đều dùng nước mắt rửa mặt, khiến hắn cảm thấy thương tâm không dứt, còn cả trong Thương Minh rõ ràng bắt được mấy tên nội gian, chính là do bọn hắn bán rẻ cơ mật của Thương Minh mới khiến cho đám Thị Huyết lưu khấu cướp được hàng hóa, càng khiến bọn hắn tổn thất không ít hảo thủ.

Từng chuyện không vui cứ nối tiếp nhau, khiến hắn phiền muộn không thôi.

- Phụ thân, Lăng Tiếu trở về rồi, muội muội tâm tình cũng tốt rồi, bên phía Kim tộc chúng ta cũng có câu trả lời rồi.

Liệt Như Ý lập tức nói tin tức Lăng Tiếu trở về cho hắn biết.

Liệt Vô Địch tinh thần chấn động nói:

- Thật sao? Tiểu tử kia đã trúng một kích của Thị Huyết, ngay cả Lăng Phi cũng cho rằng hắn khó mà sống nổi, mà chúng ta cũng đã từng tìm hắn mấy ngày mà không thấy a!

Lúc trước bọn hắn và người Kim tộc đã tìm kiếm ở nơi xảy ra chuyện vài ngày, phạm vi mười mấy vạn dặm đều bị bọn hắn lật tung lên, cũng không

phát hiện ra thi thể Lăng Tiếu, cho nên bọn hắn kết luận Lăng Tiếu chỉ sợ là ngay cả hài cốt không còn nữa.

Hôm nay nghe được Lăng Tiếu tự mình trở về rồi, điều này sao có thể không khiến Liệt Vô Địch kinh hỉ cho được.

Chỉ cần Lăng Tiếu không có việc gì, vậy liền có thể bớt đi không ít phiền toái rồi!

- Thật sự, ta đã thăng hắn lên làm khách khanh trưởng lão của Thương Minh chúng ta rồi rồi, cũng ban thưởng hắn không ít thần vật, tin rằng cũng đủ để đền bù lỗi của chúng ta với hắn rồi.

Liệt Như Ý nói, tiếp theo nàng còn nói:

- Phụ thân, ngươi không phải chuẩn bị đến Thiên Long Môn một lần sao? Hôm nay Lăng Tiếu trở về rồi, vừa vặn mang hắn đến, lần này chúng ta cũng không thất tín với Kim tộc, vậy tất cả đều sẽ được vãn hồi rồi!

- Ân, ta cũng đang có ý này, bên phía Kim tộc đối với tiểu tử này rất là quan tâm, những chuyện này phải xử lý nhanh một chút, ngày mai, ngày mai ngươi dẫn hắn tới gặp ta, đến lúc đó trực tiếp đến Thiên Long Môn đi!

Liệt Vô Địch không thể chờ đợi được nói.

- Cha, không vội nhất thời, con gái đã sớm an bài, ngươi nghe ta nói đã!

Liệt Như Ý nói một tiếng, lại nói tiếp:

- Muội muội vì Lăng Tiếu thương tâm gần chết ngươi đã thấy được, nàng chỉ sợ đã thích Lăng Tiếu rồi, cho nên ta bảo Lăng Tiếu ở lại vài ngày, để hắn và muội muội tiếp xúc nhiều một chút

- Ý của ngươi là ý định tác hợp muội muội cùng Lăng Tiếu?

Liệt Vô Địch hỏi.

Liệt Như Ý gật đầu nói:

- Nếu như lựa chọn thông gia thì Kim tộc không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất, ngươi thấy thế nào?

- Thế nhưng, bên phía gia gia ngươi nói đã sớm thay nàng sắp xếp xong xuôi hôn sự, nếu giờ lại thay đổi chỉ sợ không dễ, ngươi cũng biết gia gia của ngươi là người nói một không hai mà!

Liệt Vô Địch băn khoăn nói.

- Chuyện này phải dựa vào ngươi rồi, gia gia thương muội muội như vậy, chắc chắn sẽ không bắt buộc nàng đâu, hơn nữa tính tình muội muội rất bướng bỉnh, nàng thích Lăng Tiếu, gia gia nếu lại bức nàng gả cho người khác, chỉ sợ nàng sẽ nháo lên mất!

Liệt Như Ý cười nhạt nói.

Liệt Vô Địch nói:

- Cũng đúng, như vậy tùy ý ngươi đi, bất quá chúng ta cũng không thể thiệt thòi muội muội của ngươi được, nếu như hắn ở Kim tộc được coi trọng, vậy thì quan hệ thông gia cũng không phải là không thể, nếu như hắn không được coi trọng, vậy cũng không thể tiện nghi tiểu tử kia được, con gái của Liệt Vô Địch ta cũng không dễ dàng gả cho bất kỳ ai.

- Cha cứ yên tâm đi, Lăng Tiếu đã thành tựu huyết nhục thần hồn rồi, mà hắn hiện giờ đại nạn không chết, thực lực lại lên một tầng lầu, tốc độ tiến giai

như vậy cũng không kém bất luận một thần thể nào cả, thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ không thấp.

Liệt Như Ý khẳng định nói.

- Ân, vậy ngươi mau chóng an bài hắn vào đi, trễ một ngày Thương Minh chúng ta ở Thiên Long Môn sẽ tổn thất thêm một ngày sinh ý đấy!

Liệt Vô Địch nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1822 - Tác Hợp Muội Muội Cùng Lăng Tiếu?

...

Liên tiếp mấy ngày, Liệt Như Ý và Chu Chỉ Tĩnh một mực lôi kéo Tiêu Linh đi dạo, cũng nói cho nàng đủ loại kiến thức.

Lăng Tiếu cũng không ngăn cản, như vậy ngược lại khiến Tiêu Linh nhanh chóng hiểu rõ thế giới này, thích ứng với sinh hoạt ở ngoại giới, miễn cho ngày sau bị lừa gạt.

Liệt Như Ngọc cũng nhân cơ hội hữu ý vô ý bắt chuyện với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã không còn thành kiến với Liệt Như Ngọc nữa, cũng không ngại đối đãi với nàng như bằng hữu.

Bốn người cũng bởi vậy nên quan hệ càng gần một bước.

Sau khi Lăng Tiếu mang theo Tiêu Linh trở về trang viện, Liệt Như Ngọc và Chu Chỉ Tĩnh còn thường xuyên đến chơi nữa.

Phong Thanh Duyên là người từng trải, biết rõ hai nữ nhân xinh đẹp này chỉ sợ lại là do Lăng Tiếu trêu chọc đến a, sự ưu tú của Lăng Tiếu, coi như là người mù mắt cũng thấy rõ.

Nàng thân là trưởng bối nên rất nhiệt tình khoản đãi các nàng.

Mà Ngọc Nhu Phỉ lại lành lùng một chút, hiển nhiên không có nữ nhân nào thích nam nhân của mình bị những nữ nhân khác câu dẫn cả.

Lăng Tiếu chẳng muốn để ý đến những nữ nhân này, hắn đi tìm Tiên Vu Dã đang bế quan.

Tiên Vu Dã sau khi từ sào huyệt của Địa Thứ Long lấy được đại lượng vạn thổ nhưỡng liền không ngừng hấp thu những lực lượng này, tranh thủ sớm ngày đạt tới đỉnh phong khiến hắn có thể bước vào cảnh giới Thần Vương.

Tiên Vu Dã vốn đã là cao giai Thánh Hoàng hậu kỳ, lại trải qua đoạn thời gian này cố gắng, Tiên Vu Dã rốt cục cũng đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong, muốn thành tựu Thần Vương cảnh chỉ là việc trong tầm tay.

Bất quá có rất nhiều người cuối cùng vẫn bị kẹt ở bước này, có thể một bước lên trời hay không, còn phải xem ngộ tính và cơ duyên của hắn nữa.

- Lão Dã thực lực của ngươi rất tinh tiến ah, thật sự là thật đáng mừng!

Lăng Tiếu cười nói với Tiên Vu Dã.

Tiên Vu Dã vừa định khiêm tốn hai câu, nhưng lập tức đã trợn mắt nhìn Lăng Tiếu hoảng sợ nói:

- Ngươi đạt tới cao giai rồi sao?

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu cười nói:

- Ân, may mắn đột phá một giai!

Tiên Vu Dã đến trước Lăng Tiếu đánh hắn một quyền nói:

- Khá lắm, ngươi quá biến thái đi nha, lúc trước lúc ta ở tộc địa, người khác đều nói ta là dũng sĩ thiên tài xuất sắc nhất, nhưng so với ngươi, thật sự là tự thẹn không chịu nổi ah!

- Đừng nói như vậy, ngươi chỉ kém một bước nữa là sẽ thành Thần Vương, chênh lệch giữa ta và ngươi rất lớn a!

Lăng Tiếu khó được khiêm tốn nói.

Tiên Vu Dã khẽ lắc đầu thở dài:

- Muốn thành Thần Vương chỉ sợ không dễ dàng ah!

Thần, có thể xưng hô như vậy đã là tồn tại vượt qua phạm trù bình thường rồi.

Nếu như nói, Thánh giả là tuyệt thế cao thủ, mà Thánh Hoàng là tuyệt đỉnh cao thủ, như vậy Thần Vương có thể nói là vô thượng, mà Thủy Thần chính là tồn tại chí tôn.

Muốn trở thành cao thủ vô thượng, ngoại trừ lực lượng tích lũy ra, còn phải hiểu rõ triệt để với cảm ngộ Thiên Địa, hiểu rõ bản thân càng thêm triệt để, vận dụng đối với thuộc tính lực lượng đạt tới tình trạng Quỷ Thần khó lường, khiến bản thân cùng thuộc tính triệt để dung hợp lại với nhau, có thể vừa sử dụng thuộc tính lực lượng, còn có thể tạo ra sự vật thuộc tính, đó mới là Thần.

Tiên Vu Dã thiên phú tu luyện không kém, nhưng hắn đối với cảnh giới Thần Vương lại hoàn toàn không biết gì cả, muốn tiến thêm một bước rất khó, bởi vậy mới thở dài.

- Lão Dã ngươi đại khái có thể yên tâm, nếu ngươi đã lựa chọn cùng ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ xin Thương Minh phái một Thần Vương đạo sư đến chỉ đạo ngươi, tin rằng ngươi bước vào Thần Vương cảnh là chuyện dễ dàng.

Lăng Tiếu cổ vũ nói.

Tiếp theo, Lăng Tiếu lấy hoàng nghiệt trúc đấu giá được ở hắc thị cho Tiên Vu Dã.

- Cái này... Đây là đồ tốt ah!

Tiên Vu Dã liếm đầu lưỡi hưng phấn nói.

Bất luận một loại thần vật nào giá trị cao cỡ nào Tiên Vu Dã cũng biết, Lăng Tiếu có thể xuất ra một cây thần thảo cho hắn, trong lòng của hắn đương nhiên cảm kích vạn phận rồi.

- Đương nhiên, ta có thứ tốt tự nhiên sẽ không quên huynh đệ ngươi đâu, mau chóng đột phá Thần Vương đi, ta sẽ rất nhanh đuổi kịp đấy!

Lăng Tiếu nói.

Nửa tháng rất nhanh qua đi, Lăng Tiếu bị Liệt Như Ý triệu hoán đếm Không Gian Cơ Địa của Liệt Viêm Thương Minh.

Có thể đi vào Không Gian Cơ Địa của Liệt Viêm Thương Minh đây là vinh hạnh đặc biệt lớn lao.

Rất nhiều người gia nhập Liệt Viêm Thương Minh cũng khó mà tiến vào được Không Gian Cơ Địa này.

Nên biết rõ chỉ có đệ tử Liệt Viêm Thương Minh cùng với thân phận ngoài nội môn chấp sự mới có tư cách đi vào, ngoại môn chấp sự hoặc hộ vệ bình thường đều không có tư cách này.

Lăng Tiếu không biết Liệt Như Ý an bài cho hắn nhiệm vụ gì, rõ ràng lại

long trọng như thế.

Bất quá, hắn gần đây đều mang theo cách nghĩ nhập gia tùy tục, cũng không vì chuyện này mà đau đầu, bởi vì rất nhanh sẽ biết rõ đáp án thôi mà.

Lăng Tiếu vào trong Không Gian Cơ Địa của Liệt Viêm Thương Minh, phát hiện hoàn cảnh ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài, các loại kiến trúc xa hoa so với Liệt Viêm Thành càng thêm xa xỉ, hơn nữa trình độ rộng rãi ở đây cũng ngoài dự liệu của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1823 - Tác Hợp Muội Muội Cùng Lăng Tiếu? 2

Cảm thấy nơi này giống như là tiểu thế giới bị độc lập ra vậy, tuyệt đối không phải Không Gian Cơ Địa hắn tạo ra ở Trung Vực lúc trước có thể so sánh được.

Quả thật như trời và đất vậy, căn bản không cùng một cấp bậc.

Một gã trưởng lão mang theo Lăng Tiếu đi tới trước một kiến trúc đại điện hùng vĩ nhất, hai đầu cửu giai thánh thú nằm ở cửa ra vào, thập phần chấn nhiếp nhân tâm.

Lăng Tiếu vào trong đại điện, chỉ thấy Liệt Vô Địch, Liệt Như Ý cùng với Liệt Như Ngọc đều ở trong này.

Lăng Tiếu tiến lên hành lễ với mọi người, liền hơi mang theo vài phần câu thúc đứng đó.

Liệt Vô Địch mang theo nụ cười như có như không nhìn Lăng Tiếu, trên cơ bản đối với chuẩn con rể này coi như thoả mãn, chỉ là ngại Lăng Tiếu lớn lên tuấn tú một chút, nam nhân như vậy rất dễ dàng câu dẫn nữ nhân ah!

- Hôm nay triệu ngươi đến đây, thật ra là chuẩn bị để ngươi cùng ta tiến đến Thiên Long Môn một chuyến!

Liệt Vô Địch đi thẳng vào vấn đề nói.

- Lăng Tiếu xin nghe theo minh chủ phân phó!

Lăng Tiếu đáp.

Đã làm trưởng lão của người ta, có một số chuyện phải đi làm cho người ta.

Chỉ là hắn không rõ, Thương Minh nhiều cao thủ như vậy, sao lại chọn hắn đi.

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết lý do vì sao lại bảo ngươi cùng đi Thiên Long Môn sao?

Liệt Vô Địch hỏi.

Lăng Tiếu đáp:

- Lăng Tiếu nhận bổng lộc của Thương Minh, tự nhiên có nghĩa vụ thay Thương Minh chia sẻ bất luận nhiệm vụ gì!

- Ân, ý nghĩ như vậy rất tốt!

Liệt Vô Địch tán thưởng một tiếng, nói tiếp:

- Kỳ thật bảo ngươi cùng ta đi Thiên Long Môn, là vì mang ngươi về Kim tộc đi, bởi vì người Kim tộc đã xác định ngươi là hậu duệ của bọn hắn rồi, lúc ngươi nhập Hỗn Loạn Chi Lĩnh bọn hắn đã phái người đến nghênh đón ngươi trở về, không ngờ... Ngươi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không đưa ngươi trở về, chỉ sợ Thương Minh chúng ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Thiên Long Môn, chuyện này đối với Thương Minh chúng ta chính là một tổn thất rất lớn!

Lăng Tiếu lập tức hiểu rõ.

Lúc trước khi hắn muốn gia nhập Liệt Viêm Thương Minh Liệt Như Ý đã

nói rõ với hắn, nói Cổ Hoàng Thần Công hắn tu luyện chính là bất truyền thần công của Kim tộc, kết luận hắn là hậu duệ Kim tộc, cho nên không thể thu Lăng Tiếu đệ tử.

Hôm nay chính là lúc mang hắn về Kim tộc rồi.

Lăng Tiếu đối với chuyện này cũng không kháng cự, hắn có thể gia nhập Liệt Viêm Thương Minh, tự nhiên cũng có thể gia nhập Kim tộc, điều kiện tiên quyết là Kim tộc có thể coi trọng hắn, có thể cung cấp cho hắn các loại tài nguyên tu luyện.

Huống hồ Kim tộc chính là Cổ Tộc cường đại nhất trong Thiên Long Địa vực, nếu thành công được Kim tộc tán thành, vậy hắn muốn làm chuyện gì cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Liệt Vô Địch thấy Lăng Tiếu không có quá nhiều cảm xúc, không khỏi coi trọng Lăng Tiếu thêm vài phần.

Đổi thành bất kỳ ai có thể gia nhập vào Thiên Long Môn hoặc Kim tộc sẽ là một chuyện rất đáng vui mừng.

- Lăng Tiếu, mặc kệ ngươi có thể gia nhập Kim tộc hay không, ngươi đều là khách khanh trưởng lão của Thương Minh chúng ta, điểm ấy sẽ không thay đổi, tài nguyên Thương Minh cũng đều sẽ cởi mở với ngươi, hi vọng ngươi có thể một mực nhớ kỹ điểm ấy mới tốt ah!

Liệt Vô Địch thấm thía nói.

Ý đồ của hắn rất rõ ràng, là muốn Lăng Tiếu nhớ kỹ phần nhân tình này của hắn

Một khi Lăng Tiếu trở thành đệ tử được Kim tộc trọng điểm bồi dưỡng,

thành tựu ngày sau sẽ vô hạn lượng, chỉ cần Lăng Tiếu còn nhớ rõ nhân tình của bọn hắn, đến lúc đó hắn đối với Thương Minh bọn họ khẳng định sẽ có ảnh hưởng lớn lao.

- Minh chủ đại khái có thể yên tâm, Lăng Tiếu không phải là loại người vong ân phụ nghĩa!

Lăng Tiếu đáp.

- Như thế là tốt rồi, vậy chúng ta bây giờ liền xuất phát tiến đến Thiên Long Thành đi!

Liệt Vô Địch nói.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Có thể, bất quá làm phiền phó quán chủ trở về nói với người của ta một tiếng, miễn cho bọn hắn lo lắng.

- Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi bọn hắn đâu, lát nữa ta sẽ sai người an bài thân phận cho bọn hắn, để bọn hắn cũng có thể tự do xuất nhập trong thành!

Liệt Như Ý đáp.

Lăng Tiếu yên lòng, chuyến đi đến Thiên Long Thành này không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự không nên mang theo bọn hắn bên người, để bọn hắn tạm thời ở lại Liệt Viêm Thành tu luyện mới là ổn thỏa nhất, huống hồ Sa Diêm không lâu nữa có lẽ sẽ tìm tới, đến lúc đó cũng có thêm đảm bảo.

Chờ đến hắn chứng thực thân phận Kim tộc, lại nghĩ biện pháp mang bọn hắn qua.

Sau đó, Liệt Vô Địch mang theo Liệt Như Ngọc, Lăng Tiếu, Liệt Vĩnh cùng với mười mấy tên Thần Vương vội vàng rời khỏi Thương Minh, tiến đến Thiên Long Thành.

Liệt Vô Địch vì tiết kiệm thời gian, trên đường đi đều thể hiện ra đại thế của Thương Minh bọn hắn, từ các không gian trận xuyên thẳng qua, không hề dừng lại.

Chỉ tốn mấy ngày ngắn ngủn liền đã tới được Thiên Long Thành.

Thiên Long Thành không có quy phạm kinh doanh quản lý như Liệt Viêm Thành, như ở đây lại lớn hơn Liệt Viêm Thành vài phần, các loại kiến trúc hùng vĩ cũng không ít, hơn nữa võ giả lưu động cực kỳ nhiều.

Lơ đãng đều có thể chứng kiến Thần Vương đi dọc trên đường.

Mà hộ vệ quản lý ở Thiên Long Thành càng thêm mà nghiêm cẩn, nguyên một đám ăn mặc vệ giáp tinh trạm, khiến người rất kiêng kị.

Ngoại nhân chỉ biết sự tồn tại của Thiên Long Môn, mà Kim tộc chỉ có nhân vật kiến thức rộng lớn mới biết đến uy danh.

Muốn đi vào phạm vi thế lực của Kim tộc, nhất định phải thông qua Thiên Long Môn mới được.

Bởi vì Thiên Long Môn tương đương là thế lực mặt ngoài của Kim tộc, đại biểu cho bộ mặt Kim tộc, rất nhiều chuyện đều là do Thiên Long Môn đi chấp chưởng quản lý cả.

Đương kim Thiên Long Môn môn chủ cũng là người Kim tộc, là đương kim Thiên Thần Vương bài danh thứ tám.

Về phần bảy vị lực áp trên vị môn chủ kia thì có bốn vị là người Kim tộc rồi, bình thường không hề lộ diện.

Có thể nghĩ Kim tộc ở Thiên Long Địa Vực là tồn tại kinh khủng bực nào.

Liệt Vô Địch mang theo đoàn người Liệt Như Ngọc và Lăng Tiếu đến Thiên Long Thành, cũng không trực tiếp tìm kiếm người Thiên Long Môn, mà tới cứ điểm của bọn hắn ở đây rồi tính sau.

Liệt Viêm Thương Minh sinh ý trải rộng khắp các thành trì lớn ở Thiên Long Địa Vực, ở Thiên Long Thành tự nhiên cũng có sản nghiệp của bọn hắn.

Chẳng qua khi bọn người Liệt Vô Địch đến cửa hàng lại phát hiện cửa đóng chặt, căn bản không mở cửa buôn bán.

Liệt Vĩnh tiến lên gõ cửa, rất nhanh liền có người ra mở cửa

Liệt Vĩnh đưa ra lệnh bài lạnh lùng nói:

- Còn không mau bảo Tô quản sự đi ra nghênh đón minh chủ!

Người nọ giật mình một cái, tranh thủ thời gian khom người với mấy người, quay trở lại đi gọi người ra.

Rất nhanh, một lão giả mang theo không ít người xuất hiện ở cửa cung kính nói với Liệt Vô Địch:

- Bái kiến minh chủ!

Liệt Vô Địch có chút không kiên nhẫn khoát tay áo nói:

- Đi vào trước nói sau!

Vào trong cửa hàng, Liệt Vô Địch lập tức mặt lạnh lùng hỏi:

- Đây là có chuyện gì, giữa ban ngày lại đóng cửa không mở cửa?

Tô quản sự nói:

- Minh chủ có chỗ không biết, không lâu trước Thiên Long Môn đã hạ lệnh không cho bất luận một sản nghiệp nào của Thương Minh chúng ta mở cửa buôn bán ở địa bàn của bọn hắn, nếu phát hiện một lần, liền trực tiếp phá hủy, cho nên... Việc này ta đang muốn bẩm báo cho tổng bộ, không nghĩ tới minh chủ ngươi lại tự mình đến rồi.

Liệt Vô Địch hiểu rõ đây là do Kim tộc đã động thủ.

Thì ra cũng không phải chỉ là ngoan thoại, Lăng Tiếu bởi vì Thương Minh bọn hắn mà xảy ra ngoài ý muốn, Thương Minh bọn hắn nhất định phải trả giá thật nhiều.

Chỉ là ở tron phạm vi Thiên Long Môn quản hạt không cho phép cửa hàng của bọn họ buôn bán, đả kích này cũng không hề nhỏ.

- Tốt rồi, việc này ta đã biết, tin rằng rất nhanh liền có thể khôi phục buôn bán bình thường rồi.

Liệt Vô Địch đáp.

Ngay sau đó, hắn liền bảo Liệt Vĩnh đi Thiên Long Môn đưa bái thiếp, chuẩn bị mang Lăng Tiếu vào Thiên Long Môn.

- Lăng Tiếu, chúng ta cùng đi dạo ở Thiên Long Thành đi, ở đây còn lớn hơn cả Liệt Viêm Thành đấy!

Liệt Như Ngọc lôi kéo góc áo Lăng Tiếu nhỏ giọng nói.

Trải qua mấy ngày này ở chung, tâm tư Liệt Như Ngọc đã buông lỏng, nàng hi vọng mình có thể cùng Lăng Tiếu nước chảy thành sông, thúc đẩy chuyện tốt.

Nàng chỉ biết rằng chỉ cần nàng không lay động sắc mặt, Lăng Tiếu đối với nàng sẽ rất không tệ, cái này khiến nàng cảm thấy rất vui vẻ.

- Hiện giờ không được, nhất định phải đợi người Thiên Long Môn đến rồi nói sau.

Liệt Vô Địch trách móc nói.

Tuy nói đi vào Thiên Long Thành rồi, nhưng Liệt Vô Địch không hi vọng Lăng Tiếu lại xảy ra chút ngoài ý muốn nào nữa, bằng không tổn thất của Liệt Viêm Thương Minh bọn hắn sẽ thật sự không cách nào đền bù được nữa.

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1824 - Chạy Tới Thiên Long Thành.

Không Gian Cơ Địa của Thiên Long Môn, thành lập ở trong Vọng Long sơn mạch.

Nghe nói trong Vọng Long sơn mạch chân chính là nơi Long tộc sinh tồn, là số mệnh Long mạch chính thức của Thiên Long Địa Vực.

Chỉ diện tích Thiên Long Môn chiếm chỉ là một phần nhỏ của Vọng Long sơn mạch mà thôi, mà ở sâu trong Vọng Long sơn mạch chính là nơi Kim tộc chính thức sinh tồn.

Bọn hắn nhiều thế hệ ở chung với Kim Long tộc nhất mạch, trong đó chính là cấm địa mà thường nhân căn bản không thể tới gần.

Nhân số Kim tộc là thuộc loại ít nhất trong các Cổ Tộc, chỉ có mấy vạn người có thể kích hoạt huyết mạch chi lực là có thể tu luyện Cổ Hoàng Thần Công.

Mà những người Kim tộc khác không thể kích hoạt huyết mạch đều sẽ được an bài đến Thiên Long Môn để tu hành, mà kích hoạt huyết mạch lực lượng cũng chia ra cấp bậc bất động, chính thức có thể kích hoạt bổn tộc huyết mạch chỉ có chừng gần ngàn người thôi.

Tỉ lệ này thật sự cực kỳ thưa thớt

Lăng Phi là Ngũ Thống lĩnh của Giao Long chiến đội Thiên Long Môn, đồng thời cũng là một hậu bối xuất sắc trong Kim tộc, là một thành viên trong Thiên Thần Vương.

Hắn sau khi từ chỗ Thiên Long Môn ngoại môn trưởng lão thu được bái thiếp và ý đồ đến mà Liệt Vĩnh đưa đến liền vội vàng trở về trong tộc, báo cáo chuyện này cho tộc trưởng cùng với tất cả trưởng lão.

- Cái gì, đứa bé kia còn chưa chết, hiện giờ còn đi tới Thiên Long Thành?

Một lão giả tuổi già sức yếu lay động quải trượng long hình trong tay quát.

- Đúng vậy tộc trưởng, Liệt Vô Địch của Liệt Viêm Thương Minh tự mình đưa hắn tới, hiện giờ đã đưa bái thiếp cho ngoại môn rồi!

Lăng Phi cung kính đáp.

- Vậy còn chờ gì nữa, ngươi nhanh đi ra ngoài nghênh đón đứa bé kia trở về, đúng rồi bảo đại ca ngươi ngàn vạn đừng dọa đứa bé kia đấy!

Lão giả kích động đáp.

- Vâng tộc trưởng!

Lăng Phi lên tiếng lặng yên rời đi.

Lăng Phi rời khỏi tộc địa, từ không gian trận gần đó đi vào Thiên Long Môn

Không Gian Cơ Địa của Thiên Long Môn xa hoa hơn Kim tộc rất nhiều, các loại kiến trúc cỡ lớn cùng với các loại bế quan thất chuyên dùng cho tu luyện có rất nhiều, hơn nữa trên các ngọn núi đều có rất nhiều đệ tử cố gắng tu luyện, hào khí tu luyện cực kỳ đầm đặc, mang đến cho người một loại cảm giác áp bách vô hình, trên không trung thỉnh thoảng còn thấy được Giao Long bay qua bay lại trên không, khiến cho không gian này giống như là nơi nhân long cùng sống vậy.

Lăng Phi cưỡi một đầu thập giai Giao Long phía bay thẳng đến môn chủ đại điện Thiên Long Môn.

Hắn đến đâu, bất luận kẻ nào cũng đều phải tạm thời lui ra.

Bọn hắn đều biết địa vị Lăng Phi trong môn khá cao, mà môn chủ càng là thân sinh đại ca của hắn.

Lăng Phi đáp xuống trước đại điện, vỗ vỗ thân thể Giao Long, để nó ở chỗ này tự do hoạt động, còn bản thân thì đi vào đại điện.

Vào trong đại điện, căn bản không có một bóng người.

Lăng Phi trực tiếp quẹo vào cửa sau, đi đến chỗ môn chủ cư ngụ.

Lúc này, nghênh đón một phu nhân bộ dạng thùy mị mười phần, sau lưng còn đi theo hai nha hoàn.

Lăng Phi nhìn thấy phu nhân này lập tức hành lễ nói:

- Bái kiến chị dâu, không biết môn chủ có ở đây không?

Phu nhân cười nói:

- Ngũ đệ tới rồi, đại ca ngươi ở trong phòng đấy, chậm chút nữa chỉ sợ hắn đã đi bế quan mất rồi, ngươi đến gặp hắn đi.

- Ân, chị dâu ngươi muốn đi đâu thế?

Lăng Phi thuận miệng hỏi.

- Ta nhàn rỗi muốn đi vào thành một chút.

Phu nhân đáp, tiếp theo nàng lại nói:

- Ngũ đệ, lúc nào mang một cô nương về cho chị dâu ngươi xem mặt đây, ngươi cũng đã độc thân nhiều năm như vậy rồi, lại không thành thân, các trưởng lão trong tộc đều có ý kiến rồi.

Lăng Phi có chút chột dạ nói:

- Việc này không gấp, ta đi gặp đại ca đã!

Nhìn Lăng Phi vội vàng bỏ đi, phu nhân lộ ra vài phần ưu sầu nói:

- Năng lực sinh sôi của tộc ta kém, Ngũ đệ nếu không nắm chặt thì không biết ai trong nhất mạch chúng ta có thể khai hoa kết quả trước đây nữa.

Lăng Phi đến trước một căn phòng, cửa phòng tự động mở ra.

Lăng Phi không chút khách khí đi vào gian phòng ngủ của môn chủ Thiên Long Môn mà thường nhân khó có thể bước vào này.

Một gã cao nam tử cao lớn đứng ở trước giá sách, cầm trong tay một quyển sách đang đọc lấy, hắn phảng phất như không chút phát giác ra Lăng Phi đã tiến vào phòng vậy.

Nhưng trên thực tế, hắn sớm đã biết rõ Lăng Phi đến, chỉ là đối với người đệ đệ này lại không có biện pháp ước thúc thôi.

- Đại ca, có chuyện muốn nói với ngươi một chút!

Lăng Phi không chút khách khí ngồi xuống ghế, rót cho mình một chén linh

trà, vừa uống vừa nói.

Thiên Long Môn môn chủ Lăng Thần chậm rãi xoay người lại, lộ ra khuôn mặt cương nghị bộ dáng trung niên, trong ánh mắt lộ ra một cổ khí phách bễ nghễ thiên hạ.

- Nói đi? Có phải là lại gây ra chuyện gì, tự mình giải quyết không được muốn nhờ ta giúp không?

Lăng Thần nghiêm túc nói.

Hắn thân cư địa vị cao, mỗi một lời mỗi một câu đều mang đến cho người áp lực lớn lao, chỉ là Lăng Phi lại không có chút cảm giác nào cả.

- Đại ca ngươi cũng quá xem thường ta rồi, dùng năng lực của ta có chuyện gì mà không giải quyết được chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1825 - Chạy Tới Thiên Long Thành. 2

Lăng Phi có chút bất mãn nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Tiểu tử mà Liệt Viêm Thương Minh phát hiện lần trước còn sống, hôm nay do Liệt Vô Địch dẫn tới Thiên Long Thành, những lão gia hỏa trong tộc kia bảo ta tự mình đi đón hắn trở về, ta đặc biệt đến nói với ngươi một tiếng.

Trên mặt Lăng Thần khó được lộ ra một tia cười nhạt nói:

- Trước đây ngươi nói hắn chỉ có thực lực trung giai Thánh Hoàng, trúng phải một kích toàn lực của tên lưu khấu kia đã là hài cốt không còn rồi, sao giờ lại xuất hiện chứ?

Lăng Phi lộ ra vài tia xấu hổ nói:

- Ta cho rằng như thế nha, ta tìm tiểu tử kia mấy ngày cũng không phát hiện ra hắn, chỉ có một bãi kim huyết, không nghĩ tới tiểu tử này rõ ràng còn có thể trọng sinh, hắn là do hắn đã tạo thành huyết nhục thần hồn a!

- Trung giai Thánh Hoàng đã luyện thành huyết nhục thần hồn, phần thiên phú này cũng không hề kém hơn mấy tiểu tử trong tộc, khó trách những lão gia hỏa kia lại vội vàng như thế, cũng thế, nếu Liệt Vô Địch đã tới rồi, vậy ta và ngươi đi một chuyến đi!

Lăng Thần khẽ thở dài.

- Cái gì, đại... Đại ca ngươi cũng muốn đi gặp tiểu tử kia?

Lăng Phi có chút giật mình nói.

Lăng Thần nói:

- Tiểu tử ngươi đến nói cho ta việc này, đơn giản là muốn cho Liệt Viêm Thương Minh một bậc thang mà thôi, nếu người ta đã cố tình đưa người đến, chúng ta cũng không thể thất lễ được, Thiên Long Môn chúng ta tuy mạnh, nhưng không thể độc bá Thiên Long Địa Vực ah, rất nhiều chỗ vẫn cần các minh hữu trợ giúp.

Lăng Thần thân là nhất môn chi chủ, các phương diện kiến giải tự nhiên phi phàm rồi.

Thiên Long Môn là thế lực lớn số một ở Thiên Long Địa vực, nhưng Liệt Viêm Thương Minh cũng không kém bao nhiêu, Lăng Thần và Liệt Vô Địch đều là đứng đầu một phái, tuy nói Lăng Thần đi gặp Liệt Vô Địch có chút hạ mình hàng quý, nhưng cũng đã chứng minh Lăng Thần hiếu khách, cùng với cho thấy thái độ Thiên Long Môn bãi bỏ lệnh cấm đối với Liệt Viêm Thương Minh thôi.

- Thế nhưng nếu vậy động tĩnh có phải sẽ hơi lớn không!

Lăng Phi yếu ớt hỏi thăm.

Đường đường Thiên Long Môn môn chủ xuất hành, chắc chắn sẽ khiến cao thấp toàn bộ Thiên Long Môn đều coi trọng.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, chỉ là vào trong thành cũng không phải đi đâu xa, giờ đi thôi, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú với tiểu tử kia rồi, tuổi còn trẻ mà đã kích hoạt huyết mạch chi lực đến đỉnh phong, cũng không biết hắn làm sao làm được nữa, hẳn nhất mạch chỗ kia đã khôi phục thời kỳ cường thịnh sao?

Lăng Thần nói.

Ngay sau đó, hai người từ Thiên Long Môn truyền tống vào trong thành.

Ở trong Thiên Long Thành không có bất luận kẻ nào dám làm loạn, đi cùng bọn hắn cũng chỉ có mấy người, trong đó có cả phu nhân Lăng Thần, Tiêu Trân Thải.

Đối mặt với việc Lăng Thần đột nhiên tới chơi, Liệt Vô Địch có chút sợ hoảng sợ và kích động.

Bề ngoài tuy rằng thân phận Liệt Vô Địch ngang với Lăng Thần, nhưng ai cũng biệt trên thực tế ai mới là lão đại.

- Lăng Thần môn chủ đã đến, Vô Địch thật có lỗi không đón tiếp từ xa ah!

Liệt Vô Địch tiến lên có chút chắp tay nói với Lăng Thần.

- Ha ha, vô địch lão đệ khách khí, ngươi tới địa bàn của ta, đương nhiên là ta tới đón ngươi rồi, bằng không sao được chứ!

Lăng Thần cười to nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Nghe nói Vô Địch huynh thay chúng ta tìm về một tên hậu bối, không biết là vì nào?

Ánh mắt Lăng Thần dừng ở trên người Lăng Tiếu sau lưng Liệt Vô Địch, đối mắt tóe ra phong mang, tựa hồ như muốn nhìn thấy tất cả của Lăng Tiếu vậy.

Liệt Vô Địch tranh thủ thời gian kéo Lăng Tiếu tiến lên phía trước nói:

- Lăng Tiếu khách khanh, ngươi tới bái kiến Thiên Long Môn Lăng môn chủ

đi, còn có vị này chính là Lăng phu nhân và Lăng thống lĩnh.

Lăng Tiếu không ngờ Thiên Long Môn môn chủ lại cùng họ với hắn, bất quá hắn quả thực có thể cảm ứng được ở trên người Lăng Thần và Lăng Phi có một loại cảm giác quen thuộc, phảng phất như cảm giác thân thiết bẩm sinh vậy.

- Bái kiến Lăng môn chủ, môn chủ phu nhân và lăng thống lĩnh!

Lăng Tiếu không kiêu ngạo không siểm nịnh hơi khom người nói.

Đây chính là cao thủ vô thượng hàng đầu ở Thiên Long Địa Vực, càng là đại lão chấp chưởng một phương siêu cấp thế lực lớn.

Lăng Tiếu có thể có may mắn được gặp, quả thật chính là phúc khí của hắn, đây là chuyện tốt khiến người khác cực kỳ hâm mô a!

- Hảo tiểu tử, lớn lên ngược lại không tệ, có huyết thống ưu tú của tộc ta a, để ta nhìn xem ngươi cùng kích phát tới trình độ nào rồi!

Lăng Phi ở bên một mực đang quan sát Lăng Tiếu, hắn đột nhiên nói một câu, trực tiếp liền chụp về phía Lăng Tiếu.

Tất cả mọi người không ngờ tới Lăng Phi nói động thủ liền động thủ, nhưng hắn là tồn tại đỉnh phong Thần Vương, Lăng Tiếu căn bản không có cơ hội phản ứng, cánh tay đã bị Lăng Phi bắt lấy.

Bỗng nhiên, một đạo kim quang đầy trời hiện ra, một đầu Giao Long cơ hồ hóa thành Tuyệt Thế Chân Long hiện ra sau lưng Lăng Phi, long hình uy vũ càng không ngừng gào thét.

Khí thế đáng sợ dọa cho Liệt Như Ngọc thực lực hơi yếu thần sắc trắng

bệch, nếu không phải Liệt Vô Địch bắt lấy tay của nàng, giúp nàng ngăn cản cổ khí thế này thì nàng đã ngã xuống đất rồi.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bị một cổ lực lượng đồng nguyên áp bách, lực lượng bản thân rõ ràng không bị khống chế tự chủ phản kháng, Cổ Hoàng Thần Công của hắn cực tốc vận chuyển tới cực hạn, kim mang tỏa ra, một đầu Long ảnh càng thêm uy vũ bất phàm xuất hiện.

Long ảnh này bộ dạng như Tuyệt Thế Chân Long thật sự, đầu mọc Long Giác, Long Tu, trên người mang theo từng mảnh Long Lân, có cửu trảo phi thường hung hãn dữ tợn, mặt khác còn có một tiểu trảo đã dài ra một nửa, tựa hồ như không bao lâu nữa sẽ thành Thập Trảo Chân Long vậy, Long Uy vô thượng hạo hạo đãng đãng.

Mà thân thể Lăng Tiếu cũng đã xảy ra đột biến, toàn thân cũng bắt đầu nổi lên từng mảnh lân giáp, hai cái Long Giác từ trên trán hắn dài ra, biến thành Bán Long chi thân, mà lực lượng của hắn cũng tăng lên không chút gấp mười lần.

Tất cả mọi người thần sắc biến đổi, bọn hắn đều kinh ngạc nhìn một màn này.

Vốn Giao Long khí thế của Lăng Phi đã tương đối đáng sợ, không khác gì Thập Giai Giao Long, chỉ là bọn hắn lại càng cảm thấy Chân Long của Lăng Tiếu lại càng thêm uy vũ, về mặt khí thế tuy yếu hơn một bậc, nhưng hoàng uy lộ ra lại càng thêm cường đại.

Bọn hắn đều có một loại ảo giác, giống như Chân Long kia mới là cường đại nhất vậy.

Đồng thời, bọn hắn cũng kinh ngạc với biến hóa của Lăng Tiếu, rõ ràng đã trở thành Long Nhân, cái này thật bất khả tư nghị!

Mà ngay cả Lăng Thần thân là môn chủ Thiên Long Môn cũng há to miệng gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, thần sắc kích động nói:

- Sắp... Sắp hóa rồng rồi, huyết mạch chi lực của tiểu tử này đã kích hoạt đến cực hạn rồi!

Lăng Phi vốn đặt tay trên bả vai Lăng Tiếu tựa hồ bị một loại lực lượng đồng nguyên chấn cho phải buông tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1826 - Có Huyết Thống Ưu Tú Của Tộc Ta!

Tiếp theo, hắn cười ha ha nói:

- Đại ca, lần này mấy lão gia hỏa trong tộc sợ rằng phải cười đến nở hoa rồi, rõ ràng còn có người có thể kích hoạt huyết mạch chi lực đến loại trình độ này, chỉ sợ lão tổ tông lão nhân gia ông ta cũng không hơn gì thế này a!

- Hảo hảo, tiểu tử này quả thật là hậu duệ của tộc ta, vô địch huynh lần này may mắn mà có các ngươi ah, về sau Thương Minh các ngươi chính là minh hữu tốt nhất của Thiên Long Môn chúng ta, các ngươi có thể mở cửa hàng ở bất kỳ nơi nào trong địa bàn Thiên Long Môn, hơn nữa còn giảm cho các ngươi một nửa thuế!

Lăng Thần cực kỳ hưng phấn nói.

Liệt Vô Địch đại hỉ, lúc này đáp:

- Như vậy đa tạ Lăng Thần huynh rồi, Lăng Tiếu khách khanh có thể nhận tổ quy tông, minh hữu như ta cũng cao hứng ah!

Dừng chút hắn lại cường điệu nói:

- Lăng Tiếu chính là khách khanh trưởng lão của Thương Minh, cùng tiểu nữ Như Ngọc cũng là bạn tốt ah!

Lăng Thần và Lăng Phi chỉ cảm thấy lời này của Liệt Vô Địch mang theo ý lôi kéo Lăng Tiếu, là hi vọng Thiên Long Môn bọn hắn và Liệt Viêm Thương Minh vẫn một mực tiếp tục hữu hảo.

Thế nhưng Tiêu Trân Thải lại không cho là như vậy, ánh mắt của nàng đã dừng lại trên người Liệt Như Ngọc đang có chút ngượng ngùng

- Cô bé này lớn lên xinh đẹp, rất hợp đôi với Lăng Tiếu, đây có lẽ sẽ là một chuyện vui cũng không chừng!

Tiêu Trân Thải nhẹ mím môi thầm nghĩ.

Lăng Tiếu vốn không cho rằng mình là hậu duệ Kim tộc, chỉ cảm thấy mình trùng hợp đạt được bí thuật tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, lại được long huyết kích phát nên mới luyện thành

Hắn vẫn cho rằng muốn tu luyện Cổ Hoàng Thần Công chỉ cần luyện hóa long huyết liền có thể tu luyện.

Thế nhưng lúc trước hắn đã thử qua với Thải Hà Nguyệt và Diệp Vân Phong để họ thử tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, cũng cho các nàng hấp thu một chút máu huyết của Long Nữ tuy nhiên lại không thể thành công.

Cho đến hiện giờ, đối mặt với Thiên Long Môn môn chủ Lăng Thần cùng với Lăng Phi, bọn hắn rõ ràng có cùng họ với hắn, hắn lại hoài nghi chẳng lẽ Lăng gia bọn hắn thật sự có quan hệ với Kim tộc sao?

Lăng Tiếu có chút mơ hồ, nhưng cũng không tiếp tục miệt mài theo đuổi.

Sau đó Lăng Tiếu, Liệt Vô Địch và bọn người Liệt Như Ngọc vào Không Gian Cơ Địa của Thiên Long Môn.

Lăng Tiếu vừa đến Không Gian Cơ Địa của Thiên Long Môn liền kinh ngạc.

Hắn không phải kinh ngạc vì sự rộng lớn ở đây, mà kinh ngạc nơi này có rất nhiều khí tức khủng bố, khiến hắn không sinh ra nỗi nửa phần xúc động gây

chuyện, còn có ngẫu nhiên trông thấy Giao Long, Sư, Hổ, Báo... các loại linh thú ở chỗ này tùy ý chạy như bay, quả thật khiến người cảm thấy Thiên Long Môn có chỗ không bình thường.

- Đây thật sự là một nơi tốt a!

Lăng Tiếu ở trong lòng cảm khái nói.

Đến nơi tiếp đãi khách quý của Thiên Long Môn, Lăng Thần liền sai người thiết yến khoản đãi bọn người Liệt Vô Địch.

Tiêu Trân Thải càng nhân cơ hội yêu cầu Liệt Như Ngọc ở lại trong Thiên Long Môn một thời gian ngắn.

Giờ hai nhà xem như đã sơ bộ đạt thành hiệp nghị minh hữu rồi, Thiên Long Môn cũng sẽ không để Liệt Như Ngọc ở chỗ này chịu thiệt, nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng.

Liệt Vô Địch sớm có ý định để Liệt Như Ngọc và Lăng Tiếu thúc đẩy chuyện tốt, vậy thì giữa bọn họ và Thiên Long Môn sẽ trợ nên cực kỳ gần gũi, bởi vậy nên không hề do dự liền đáp ứng ngay.

Sau khi yến hội xong, Lăng Phi không thể chờ đợi được lôi kéo Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ngươi theo ta về tộc địa đi!

- Tộc địa?

Lăng Tiếu không hiểu có chút hoảng hốt.

Cũng không biết vào Kim tộc rồi, thân phận của hắn có được xác nhận hay

không nữa.

- Mặc kệ nó, đã đến bước này rồi, trước đi xem một chút địa bàn của đệ nhất cổ tộc Thiên Long Địa Vực đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng động viên nói.

Sau đó, Lăng Phi và Lăng Tiếu từ không gian trận của Thiên Long Môn chuyển dời đến một nơi khác.

Nơi này là nội địa Vọng Long sơn mạch, là nơi Kim tộc sinh tồn.

Bất quá, nơi này lại không xa hoa xa xỉ như trong tưởng tượng, ngược lại như về tới một thôn xóm nguyên thủy, có phòng đơn giản, ngẫu nhiên lại có hai ba người đi qua, càng có đám nhỏ đùa giỡn chơi đùa vui cười bên dòng sống, mà nhóm đàn bà con gái lại ở một bên giặt quần áo tán gẫu.

Một màn này khiến Lăng Tiếu có chút chuyển bất ngờ

Cái này cùng tình cảnh hắn tưởng tượng kém nhau thật sự quá lớn.

- Có phải cảm thấy rất kỳ quái không?

Lăng Phi hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Thật có chút kỳ quái!

Lăng Phi giải thích nói:

- Kim tộc chúng ta tuy là Thiên Long Địa Vực đệ nhất Cổ Tộc, nhưng theo thời đại biến thiên, tộc nhân chúng ta cũng càng ngày càng ít, các vị tổ tiên sở dĩ sáng tạo ra Thiên Long Môn cũng là vì thu nạp nhiều thiên tài ngoại tộc bồi dưỡng thành viện thủ cho tộc ta, đồng thời cũng để bọn hắn kiếm các loại tài nguyên tu luyện chúng ta cần thiết, mà chúng ta sở dĩ bảo trì loại sinh hoạt nguyên thủy này chính là vì bồi dưỡng mỗi một thời đại tộc nhân có thể vươn lên hùng mạnh tu luyện, mà không phải hưởng thụ phương thức tu luyện xa hoa, càng khiến cho tộc nhân biết rõ trạng thái tộc ta, ngàn vạn không thể phớt lờ, chúng ta cũng có địch nhân cường đại cần đi ứng phó, bằng không tộc chúng ta cũng cách bị diệt không xa nữa!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1827 - Địa Bàn Kim Tộc.

- Còn có địch nhân cường đại?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nói.

Phải biết rằng Kim tộc và Thiên Long Môn đều là tồn tại cường đại nhất Thiên Long Địa Vực, ít nhất siêu cấp thế lực như Liệt Viêm Thương Minh cũng không dám khiêu khích bọn hắn, vậy còn đối thủ nào đáng để bọn hắn coi là địch nhân nữa?

- Những chuyện này để sau hẳn nói, hiện giờ ta mang ngươi đi gặp tộc trưởng, ngày sau ngươi sẽ hiểu rõ tất cả!

Lăng Phi vỗ vỗ bả vai Lăng Tiếu nói.

Lúc Lăng Phi và Lăng Tiếu đi vào thôn trang, người cũng ngày càng nhiều.

Bọn hắn nhìn thấy Lăng Phi có người hô "Ngũ thúc", có hô "Ngũ Gia", nhìn ra được bối phận của Lăng Phi ở chỗ này cũng không thấp, hơn nữa nhân duyên cũng rất không tệ.

Lăng Phi mang Lăng Tiếu đến trước một gian phong, có hai gã lão nhân đang ngồi dưới bóng cây đánh cờ, thoạt nhìn tương đối nhàn nhã thoải mái.

Một vị lão nhân hơi gầy, da thịt cũng đã nhăn nheo hết cả, nhưng lộ ra rất tinh thần, như gia gia nhà bên vậy, híp mắt, còn mang theo vài phần vui vẻ.

Một vị lão nhân khác hơi mập, lại cao lớn vài phần, đầu đầy tóc vàng, râu rất

dài, thần sắc mang theo vẻ lo nghĩ, tựa như ván cờ này sắp thua đến nơi vậy.

Hai người này chính là hai vị đại lão quyền lực lớn nhất Kim tộc hiện nay, người trước là tộc trưởng Lăng Bác, người sau là Đại trưởng lão Lăng Khâu.

Ở trong tộc bất luận chuyện lớn nhỏ gì cũng đều do bọn họ lo liệu, mà môn chủ Lăng Thần của Thiên Long Môn cũng bị bọn họ ước thúc.

- Tộc trưởng, Đại trưởng lão, Lăng Tiếu đã mang về.

Lăng Phi đứng trước hai vị lão nhân gia cung kính nói.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, ánh mắt hai người kia toàn bộ đều rơi vào trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn tâm đều bị nhìn thấu, bất luận tâm tư gì cũng khó mà dấu được hai người..

Mà hắn cảm thấy hai vị lão nhân này mang đến cho hắn cảm giác còn mênh mông khó lường hơn cả Lăng Thần, Lăng Phi, Long khí ẩn chứa trong ánh mắt kia càng khiến Lăng Tiếu sinh ra cộng minh.

- Bái kiến hai vị tiền bối!

Lăng Tiếu khom người ân cần thăm hỏi hai người.

- Tiểu tử này không tệ.

Lăng Bác khen.

Lăng Khâu nói tiếp:

- Quả thật không tệ.

Dừng chút hắn lại bỏ thêm một câu:

- Bộ dáng cùng một vị lão tổ tông rất tương tự!

- Khoan hãy nói, quả thật bộ dạng rất giống lão tổ tông kia khi còn trẻ.

Lăng Bác lộ ra vẻ mừng rỡ, tiếp theo hắn còn nói:

- Bất quá thân phận còn phải nghiệm chứng.

Lăng Phi và Lăng Tiếu nghe như lọt vào mây mù, bất quá ngược lại có thể từ trong lời bọn hắn biết được, Lăng Tiếu hẳn là hậu duệ của Kim tộc bọn hắn không thể nghi ngờ.

- Vừa vặn, tranh thủ thời gian triệu hoán những người khác tới, trước nghiệm minh bản thân đã nói sau.

Lăng Khâu đứng người lên nói.

Ai ngờ Lăng Bác lại nói:

- Không gấp, ván cờ này ngươi thua.

Lăng Khâu nhìn vào bàn cơ:

- Ngươi đã chơi xấu đúng không, rõ ràng vừa rồi còn thuận lợi, ngươi có phải đã vụng trộm di động quân cờ phải không, ván này không tính!

- Tốt cho lão Khâu ngươi!

Lăng Bác bất đắc dĩ cười cười.

Lăng Phi ở bên cười nói:

- Đại trưởng lão vừa rồi ta không thấy tộc trưởng đổi quân cờ ah, rõ ràng là ngươi thua, còn không thừa nhận.

- Muốn ăn đòn phải không, mau thông tri những người khác tới cho ta!

Lăng Khâu mặt lạnh lùng quát Lăng Phi.

Lăng Phi cười cười, bộ dáng không hề sợ hãi.

Lăng Tiếu ở một bên cảm thấy hai lão đầu này rất tốt, ít nhất ở chung như vậy khiến hắn cảm thấy thư thái và tự nhiên, xem ra Kim tộc cũng không hẳn đáng sợ như bên ngoài đồn đãi!

- Tiểu gia hỏa, ngươi là đến từ Huyền Linh đại lục sao?

Lăng Bác nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy tiền bối!

- Vậy ngươi nói cho ta tình huống trong nhà ngươi và tính huống tổ tiên nghe thử!

Lăng Bác tùy ý hỏi.

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ, liền nói đại khái một ít tình huống của gia tộc và tổ tiên

mình.

Hắn rõ ràng nhớ rõ, Lăng gia bọn hắn ở Vẫn Thạch Thành chỉ mới phát triển chừng 2000 năm, lẽ ra không nên có quan hệ gì với Kim tộc mới phải ah!

Nhưng trong đó có bí mật gì không thì Lăng Tiếu lại không rõ.

Hai người nghe Lăng Tiếu nói xong cũng lâm vào trầm tư, rõ ràng bọn hắn cũng không rõ ràng lắm đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

- Lão Bác ngươi thấy thế nào?

Lăng Khâu hướng Lăng Bác hỏi.

Lăng Bác nói:

- Có thể thấy thế nào, Kim tộc chúng ta vốn chính là từ Huyền Linh đại lục tới, lúc trước cũng có lưu lại một ít tộc nhân ở, chắc hẳn hắn chính là hậu đại của vị lão tổ tông không chịu rời khỏi tộc địa a, bằng không hắn sao có thể tu luyện được thần công tộc ta.

Tiếp theo lại nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Chẳng lẽ ngươi lúc trước ở Huyền Linh đại lục không nghe qua tin tức gì về tộc nhân khác sao?

Lăng Tiếu do dự một chút, hay nói ra tin tức hắn biết, trong đó kể cả bí mật hoàng triều do Kim tộc thống trị vào mười mấy vạn năm trước cũng đều nhất nhất nói ra.

Hiển nhiên với thủ đoạn của người ta, muốn từ trong trí nhớ của hắn rút ra chuyện về Huyền Linh đại lục thật quá dễ dàng.

Lăng Tiếu cũng không dám mạo hiểm giấu diếm chuyện gì, về phần người ta tin hay không lại là chuyện khác.

- Tốt, tiểu tư ngươi cũng thành thật, hẳn việc này cũng rõ ràng rồi.

Lăng Bác mang theo vài phần ý tứ hàm xúc nhìn Lăng Tiếu liếc nói.

Như vậy khiến Lăng Tiếu cảm thấy có chút mất tự nhiên, hắn đang hoài nghi có phải chuyện lúc trước mình uống huyết tài chuẩn bị cho Kim tộc huyết mạch mà Chiến Vương gia lưu lại đã bại lộ không, nếu như bị người ta vạch trần thì hắn chỉ còn đường chết.

Trong chốc lát sau, chỗ này đã tụ tập hơn người người Kim tộc.

Những người này đại đa số đều là lão nhân, có mấy trung niên nhân, mỗi người đều là hưng thú nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

- Tốt rồi, người đã đến rồi, mời tộc đàn mời đến!

Lăng Bác nhìn mọi người nói.

Ngay sau đó, liền có hai gã trung niên nhân tiến lên, mang một đàn tử hình rồng rộng hơn hai mét đến.

Đàn tử này phong cách cổ xưa bất phàm, một mảnh Kim Long hư ảnh dài hẹp thật nhỏ quấn quanh phía trên, trên mặt đàn có đường vân rậm rạp chằng chịt, trên đó có các tiết điểm kết nối với nhau, chỉnh thể thoạt nhìn như Long đang khoanh mình nằm vậy, chỗ Long thủ có một khỏa hạt châu thuần sắc, như Kim Long nhả châu, tản ra khí tức mờ mịt nhàn nhạt.

Cổ đàn thoạt nhìn không chút hoa lệ, nhưng nó lại là một Thượng Cổ thần khí, là trấn tộc chi vật của Kim tộc, không phải đại sự diệt tộc, bình thường

sẽ không vận dụng đến cổ đàn này.

Đương nhiên cổ đàn này cũng có tác dụng khác, đó chính là có thể kiểm nghiệm thân phận hậu duệ thật giả ra sao và tình huống huyết mạch của hậu duệ.

- Lăng Tiếu, đây là tộc đàn tộc ta, nhỏ máu tươi của ngươi lên trên đàn châu liền có thể xác nhận thân phận của ngươi rồi.

Lăng Bác mở miệng nói.

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi, trong lòng thầm hô

- Người Kim tộc họ Lăng, ta cũng họ Lăng, huống hồ bọn hắn cũng đã nói ta giống một vị lão tổ, nói không chừng Bổn cung thật sự là người Kim tộc, liều mạng!

Lăng Tiếu trong tay nhiều ra môt con dao găm, nhẹ cắt trên tay mình một cái..

Những giọt huyết dịch vàng óc lập tức từ cánh tay hắn nhỏ xuống đàn châu kia.

Tất cả mọi người thấy kim huyết của Lăng Tiếu trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, phảng phất chỉ bằng vào màu sắc huyết dịch này thôi đã có thể kết luận thân phận Lăng Tiếu rồi vậy.

XÍU... UU!!

Kim tộc tộc đàn tên là Kim Long Đàn, là Thượng Cổ thần khí do mấy vị tổ tiên Kim tộc cùng hợp lực chế tạo ra, trong đó còn ẩn chứa máu tươi của bọn hắn.

Bọn hắn xem như tổ tiên chân chính của Kim tộc, tất cả hậu bối Kim tộc sau này đều là đời đời con cháu của bọn hắn, huyết mạch bọn hắn đều sẽ sinh ra cộng minh.

Theo huyết mạch Lăng Tiếu nhỏ xuống trên đàn châu liền có một vòng kim quang hiện ra ra, một đầu tuyệt thế Thương Long từ trên đàn châu gầm thét lao ra.

Đầu Thương Long này có mười một long trảo, Long thân dài đến ngàn mét, Long thân lộ ra uy vũ bất phàm, tiếng long ngâm rít gào cả vạn dặm, khiến cho mọi người cao thấp của Kim tộc đều lộ ra ý sùng kính với đầu Thần Long này, ở sâu trong Vọng Long sơn mạch càng có vài tiếng tiếng long ngâm rõ ràng cộng minh gầm thét.

Ngay sau đó, huyết dịch của Lăng Tiếu sau khi bị đàn châu loại bỏ liền chậm rãi chảy vào trong trận vận rậm rạp chằng chít, cuối cùng ngưng kết tại một tiết điểm, cũng lập loè một hồi, ngay sau đó giọt huyết dịch kia liền như bị hấp phệ, rõ ràng biến mất không thấy đâu nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn một màn này, mà ngay cả Lăng Tiếu cũng một mực nhìn chăm chú, hắn xem mà không hiểu gì cả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1828 - Địa Bàn Kim Tộc. 2

Lăng Tiếu không biết vậy đã coi như xong chưa, đang muốn thu hồi cánh tay, tộc đàn rõ ràng xảy ra dị biến, một cổ hấp lực cường đại lập tức tăng cường, trực tiếp hấp lại đại lượng máu tươi từ vết thương nơi cánh tay Lăng Tiếu.

Chỉ thấy huyết dịch trên tay Lăng Tiếu như cột máu không ngừng bắn ra, Lăng Tiếu muốn ngăn lại đã không còn kịp nữa.

Chỉ trong mấy cái nháy mắt, hắn rõ ràng choáng váng, ba phần máu huyết đã bị sói mòn, mà hắn muốn giãy dụa nhưng lại phát hiện mình không thể nhúc nhích được nữa.

Người Kim tộc ở bốn phía nguyên một đám đều động dung, hiển nhiên bọn hắn đối với biến hóa này cũng không rõ ra sao.

Duy chỉ có mấy trưởng lão già cỗi cùng với Lăng Bác, Lăng Khâu là biết rõ.

- Cái này... Điều này sao có thể, chẳng lẽ vị kia lão tổ tông kia còn... Còn chưa chết?

Lăng Bác há to miệng lẩm bẩm nói.

- Chắc có lẽ không sai rồi, năm đó sau trận chiến ấy, không ai thấy qua thi thể vị lão tổ tông kia, hẳn là hắn đã thông qua không gian kết giới về lại tổ địa rồi!

Lăng Khâu đáp.

- Không tốt, trước ngăn cản tiểu tử kia lại, bằng không máu tươi của hắn sẽ bị hút khô mất!

Một gã lão giả kinh hô một tiếng, dẫn đầu ra tay về phía Lăng Tiếu, một bả bắt bả vai Lăng Tiếu giật hắn về

Lăng Tiếu thể xác và tinh thần chấn động, cả người đều uể oải. Một thân máu huyết hùng hậu của hắn rõ ràng bị hấp hơn phân nửa.

Phải biết rằng tổn hao máu huyết còn nghiêm trong hơn tổn thương thân thể, tổn thương thân thể có thể chữa trị, nhưng tổn hao máu huyết không phải dùng một ít linh vật bổ huyết liền có thể lập tức đền bù, còn cần thời gian dài tích lũy ngưng kết nữa.

Lăng Tiếu tổn hao hơn phân nửa máu huyết, chuyện này đối với tốc độ tu luyện của hắn ngày sau sẽ có ảnh hưởng lớn lao ah!

Một lão giả khác hơi oán giận nói:

- Tứ ca, ngươi không nên ngăn cản hắn, tiểu tử này máu huyết bành trướng, đã có thể tỉnh lại lão tổ tông, vậy cứ để lão tổ tông hấp máu tươi của hắn, nói không chừng rất nhanh liền có thể quay về rồi, đến lúc đó tộc ta không phải sợ tộc khác nữa!

Người tựa hồ muốn hi sinh Lăng Tiếu để tổ tông phục sinh a!

Lão giả vừa rồi cứu Lăng Tiếu trừng mắt nói:

- Ngươi biết cái gì, nếu máu huyết của tiểu tử này đã tỉnh lại lão tổ tông, vậy lão tổ tông muốn khôi phục cũng không phải việc gì khó nữa, cần gì hy sinh hậu bối xuất sắc thế này, nói không chừng ngày sau tiểu tử này còn có thể vượt xa đám gia hỏa chúng ta cũng nên!

Lão giả kia thở nhẹ nói:

- Đúng vậy, dùng năng lực của lão tổ tông, có thể sống lại đã không thành vấn đề nữa, ta... Ta có chút sốt ruột rồi!

Lăng Tiếu không hề biết chuyện gì xảy ra, hắn nhanh chóng vận thần công chữa trị.

Đáng tiếc, Cổ Hoàng Thần Công có thể chữa trị thân thể, lại không thể chữa trị tổn hao máu huyết a!

Hắn vừa muốn lấy ra linh thảo bổ huyết, trong tay Lăng Bác đã nhiều hơn một cây thần thảo huyết tiên đưa tới trước Lăng Tiếu.

- Tiểu gia hỏa mau dùng nó đi, ngươi bây giờ không chỉ là người của Kim tộc chúng ta, mà còn là hậu đại của vị lão tổ tông kia, hiện giờ ngươi cứu sống hắn, ngươi đã lập được đại công rồi!

Lăng Bác lộ ra vẻ hiền lành nói.

Lăng Tiếu ngay cả khí lực mở miệng cũng không có, chỉ có điều trông thấy gốc thập giai Huyết Dương Hoa kia ánh mắt liền nổi lên vẻ tham lam, không nói hai lời lập tức miễn cưỡng cấm lấy nuốt xuống.

Huyết Dương Hoa chính là thần dược bổ huyết chân chính.

Đây chính là thần dược bổ huyết nhằm vào cấp bậc Thần Vương, người dưới Thần Vương tuyệt đối không thể đơn giản phục dụng, bằng không sẽ hư mà không bổ, khiến cho bạo thể mà vong.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không giống, hắn đã thành tựu thần hồn, hắn dùng Huyết Dương Hoa này căn bản không sợ không chịu nổi.

Hắn còn lo lắng Huyết Dương Hoa này không cách nào bổ hồi lại máu huyết mà hắn đã tổn thất nữa ấy chứ.

Lăng Tiếu đã bất chấp người ở chỗ này rồi, hắn vận chuyển thần công lập tức hấp thu lực lượng Huyết Dương Hoa.

Có thể xưng là thần thảo đều là tồn tại cao cấp nhất, thân thể Lăng Tiếu vốn đã vô cùng suy yếu lập tức liền cảm thấy thoải mái tràn đầy, một cổ sinh cơ không ngừng xâm nhập thân thể hắn, máu huyết bị mất nhanh chóng được bổ xung lại.

Nhưng huyết nhục thần hồn của hắn rõ ràng cũng giành ăn lấy cổ lực lượng bổ huyết này.

Cả hai giành ăn với nhau, rất nhanh tiêu hóa sạch sẽ cổ lực lượng khổng lồ kia.

Thần hồn trở nên càng phát thêm tốt, nhưng máu huyết mà Lăng Tiếu mất chỉ mới bổ về một phần hai, còn một nửa không cách nào bổ về, nhưng tình huống đã tốt hơn nhiều.

- Tiểu gia hỏa không có việc gì chứ?

Lão giả gọi là Tứ ca kia tiến lên lộ ra thần sắc quan tâm nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu:

- Tốt hơn nhiều.

- Tốt rồi đừng sững sờ ở chỗ này nữa, đều đến nghị sự đường đi rồi nói sau.

Lăng Bác nói, tiếp theo hắn nói với mấy vị lão giả:

- Mấy vị thúc công thỉnh mời về tộc đàn, thuận tiện hợp lực thử xem có thể tìm được nơi hạ lạc của vị lão tổ tông kia không, nếu có thể tìm được hắn, vô luận trả giá lớn cỡ nào cũng phải mời được hắn trở về.

Mấy vị lão nhân nhẹ gật đầu, liền thu tộc đàn về.

Sau đó, một đoàn người lại đến một gian phòng trống tương đối sạch sẻ đại khí, đây cũng chính là nghị sự đường của Kim tộc.

Lăng Bác vừa mới ngồi xuống liền nhân tiện nói:

- Cho mời bài vị liệt tổ liệt tông.

Thanh âm của hắn vừa mới rơi xuống, giữa nghị sự đường đã hiện từng đạo kim quang, chỉ thấy từng hư ảnh bài vị xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

Tất cả mọi người cũng đều có chút cong cong thân thể, thần sắc trở nên nghiêm túc.

- Lăng Hồng Vũ tổ tiên nhất mạch tử tôn Lăng Tiếu quỳ xuống bái kiến liệt tổ liệt tông, chuẩn hắn quy tông nhận tổ!

Lăng Khâu ở một bên tuyên bố.

Một cổ xúc động cúng bái đến từ tâm linh khiến Lăng Tiếu bất tri bất giác quỳ xuống.

Phảng phất loại liên hệ huyết thống này khiến hắn sinh ra cảm giác cộng minh, giống như gặp phải thân nhân tối trọng yếu nhất vậy, rất tự nhiên liền quỳ xuống.

.

Sau khi Lăng Tiếu dập đầu liền được xem như chân chính trở về Kim tộc rồi.

Theo một đám lão nhân lại cử hành nghi thức đơn giản, sau đó triệu tập tộc nhân trọng yếu đến đây ăn mừng một phen, khiến chỗ không ai biết đến sự tồn tại của Lăng Tiếu.

Mà bối phận của Lăng Tiếu ở chỗ này lại cao đến dọa người, rõ ràng chỉ nhỏ hơn tộc trưởng và những lão nhân này chút bối phận, cùng thế hệ với Lăng Phi.

Bởi vì lão tổ tông nhất mạch Lăng Tiếu vốn bối phận đã rất cao, mà Lăng Tiếu là cận đại tử tôn của hắn, bối phận tự nhiên không thể thấp.

Huống hồ huyết mạch chi lực của Lăng Tiếu đã kích hoạt đến đỉnh điểm, trở thành Chân Long chi khí, chính là đại biểu cho Lăng Tiếu đã hoàn toàn có đủ huyết thống Kim tộc viên mãn, điều này cũng không phải bất luận người Kim tộc nào cũng có thể đạt tới.

Cho dù là hậu bối xuất sắc như Lăng Phi cũng chỉ thành tựu Giao Long chi khí, không cách nào sánh với Chân Long chi khí của Lăng Tiếu được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1829 - Kim Long Đàn Chi Biến..

Lăng Tiếu mấy ngày nay đều trôi qua có chút mơ màng, hắn cũng không biết mình đã trải qua thế nào

Ngoại trừ nhận thức một ít lão nhân cấp bậc tông thúc ra còn có một ít huynh đệ cùng thế hệ, mà ở đối mặt với nhưng thế hệ con cháu thực lực cao hơn hắn nhiều đều lộ ra có chút không biết nên làm thế nào.

Hắn một mực nghĩ mình thật sự là hậu duệ Kim tộc sao?

Ngày hôm nay, đáp án của hắn rốt cục đã được công bố.

Lão nhân Lăng Vệ trong tộc xếp hạng lão Tứ triệu kiến Lăng Tiếu.

Lăng Vệ nhiệt tình mời Lăng Tiếu ngồi xuống, rất là vui mừng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Có phải đến giờ vẫn không rõ chuyện gì xảy ra không?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta tuy rằng tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, cũng là họ Lăng, nhưng giữa Huyền Linh đại lục và Thiên Vực dường như cũng không có bao nhiêu liên quan a?.

- Không, liên quan rất lớn là khác!

Lăng Vệ một mực phủ nhận nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Huyền Linh đại lục chính là cổ đại lục ah! Không biết đã tồn tại bao nhiêu trăm vạn năm rồi, chỗ đó từng xuất hiện qua mấy đời Cổ Tộc, hôm nay ở trong Thiên Vực vẫn còn uy danh hiển hách

Lăng Vệ sau khi hít một tiếng, liền giải thích cho Lăng Tiếu:

- Tổ địa của Kim tộc chúng ta cũng là ở Huyền Linh đại lục, chỉ là theo rất nhiều cao thủ xuất thế, bọn hắn nhao nhao hấp thu rất nhiều Thiên Địa linh khí và bổn nguyên lực lượng, từ từ tích lũy xuống khiến năng lượng Huyền Linh đại lục khô kiệt, diện tích rút lại rất lớn, cho nên chúng ta không thể không dời cả tộc đến Thiên Vực sinh tồn, nhưng lúc trước cũng có bộ phận tộc nhân không muốn rời khỏi tổ địa, vẫn sinh tồn ở Huyền Linh đại lục, hắn chính là Kim tộc hoàng triều theo như ngươi nói rồi, vốn chúng ta và tộc trưởng nhất trí cho rằng, ngươi có thể là hậu nhân nhất mạch kia, nhưng thông qua biểu hiện của tộc đàn, ngươi thực sự không phải là hậu nhân nhất mạch kia, mà là hậu nhân của Lăng Hồng Vũ lão tổ tông, cùng ta thuộc về cùng một mạch tương thừa, chiếu theo bối phận thì ngươi có thể gọi ta một tiếng thái gia gia, mà Lăng Hồng Vũ lão tổ tông lại là thái thái thái gia của ta.

Nói đến đây hắn uống một ngụm linh trà nhuận giọng lại tiếp tục:

- Về phần Lăng Hồng Vũ lão tổ tông vì sao lại sinh ra người nhất mạch các ngươi, có thể có quan hệ đến trận chiến giữa hắn và lão tổ Ma Hổ tộc vào hai nghìn năm trước a!

- Ma Hổ tộc?

Lăng Tiếu lần đầu tiên nghe đến tộc loại như thế.

- Đúng vậy, Ma Hổ tộc là một Cổ Tộc ở Thiên Hổ địa vực, thực lực không yếu hơn Kim tộc chúng ta, lúc trước Lăng Hồng Vũ lão tổ và Ma Hổ tộc lão

tổ cướp đoạt Tổ Thần khí Hắc Diệu thần đỉnh xuất hiện mà đánh nhau tàn nhẫn, cuối cùng hai người trực tiếp đánh xuyên qua kết giới Thiên Vực, đánh tới Ngoại Vực, trận chiến ấy ai cũng không biết thắng bại, mà Lăng Hồng Vũ lão tổ từ đó về sau liền biến mất, mà căn cứ theo miêu tả của ngươi, Lăng gia của ngươi lại là vào 2000 năm trước mới dần dần phát triển gia tộc, thời gian này và thời gian Lăng Hồng Vũ lão tổ biến mất có chút gần nhau, có khả năng chính là huyết mạch do hắn lưu lại a!

Lăng Vệ giải thích nói.

Nghe Lăng Vệ giải thích một phen xong, Lăng Tiếu cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Chiếu theo Lăng Vệ nói, lão tổ tông kia có thể là sau khi đại chiến với Ma Hổ tộc đã về tới tổ địa Huyền Linh đại lục, cũng bởi vậy mới để lại truyền thừa nhất mạch Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sở dĩ khẳng định, chính là vì trong tay hắn có Hắc Diệu Đỉnh ah!

Tất cả đều đã thông suốt.

- Khó trách lúc trước ta có thể tu luyện Cổ Hoàng Thần Công, mà người Cổ gia lại chỉ luyện thành Tứ Bất Tượng, thì ra ta thật sự có huyết mạch Kim tộc!

Lăng Tiếu ở trong lòng khẽ thở dài.

Hắn thật không nghĩ tới mình thì ra cũng là người xuất thân hào phú....!

Lăng Tiếu ý thức được sự thân cận của Lăng Vệ đối với hắn, cũng rèn sắt khi còn nóng hỏi:

- Thái gia gia có một số việc ta không rõ, Kim tộc huyết mạch chúng ta cùng Long tộc huyết mạch có liên quan gì sao? Lúc trước ta tu luyện Cổ Hoàng Thần Công ngoài ý muốn luyện hóa được long huyết, mới có thể trợ giúp tu luyện đến ngày nay.

Vấn đề này rất có tính nhắm vào, bởi vì đây mới là mấu chốt của Kim tộc huyết mạch chi mê.

Kim tộc huyết mạch là long huyết sao?

Vấn đề này đã quanh quẩn trong đầu Lăng Tiếu rất lâu rồi.

- Ha ha, vấn đề này hỏi rất hay, tất cả mọi người đều muốn tu luyện Cổ Hoàng Thần Công của chúng ta, bọn hắn đã từng coi huyết mạch của chúng ta giống như long huyết, chỉ cần luyện hóa long huyết liền có thể tu luyện, kỳ thật không phải. Kim tộc huyết mạch chúng ta quả thật có chút liên quan với long huyết, nhưng long huyết chỉ là mấu chốt để kích hoạt huyết mạch chi lực của chúng ta thôi, không phải ngườ Kim tộc chúng ta, cho dù là hắn luyện hóa nhiều long huyết hơn nữa cũng không thể nào tu luyện Cổ Hoàng Thần Công được!

Lăng Vệ cười giải thích nói.

- Thì ra là thế, lúc trước ta còn tưởng rằng nhờ luyện hóa long huyết ta mới tu luyện được Cổ Hoàng Thần Công, thì ra nó chỉ có tác dụng kích hoạt huyết mạch, mới khiến ta luyện thần công đến đại thành.

Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ nói.

Lúc này hắn cuối cùng đã hiểu rõ Cổ Hoàng Thần Công chỉ có người Kim tộc mới có thể tu luyện, người khác cho dù có được khẩu quyết cũng vô dụng.

Tất cả lo lắng trong lòng hắn đều được quét sạch, hắn vẫn cảm thấy có phải mình đã dùng máu huyết mà Chiến Vương gia lưu lại nên mới trở thành hậu duệ Kim tộc hay không, nhưng giờ hẳn là không liên quan mấy, hắn hấp thu tàn hồn của Chiến Vương gia chỉ khiến hắn đạt được bí quyết Cổ Hoàng Thần Công, mà máu huyết kia cũng chỉ khiến hắn chiết xuất huyết mạch chi lực thôi.

Xem ra, Lăng gia bọn hắn cũng đều là người có huyết mạch Kim tộc.

Chỉ là Lăng gia thông hôn với người thường, lại không có long huyết để luyện hóa, không cách nào kích hoạt được bao nhiêu huyết mạch.

- Ngươi đã đến từ Huyền Linh đại lục, chắc hẳn lão tổ tông lúc trước cũng dừng lại ở đó, ta phải thương lượng với tộc trưởng một chút, có lẽ lão tổ tông ở ngay tại Huyền Linh đại lục cũng nên.

Lăng Vệ tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, sau khi nói một câu liền vội vàng đi tìm tộc trưởng Lăng Bác.

Lăng Tiếu cứ như vậy tạm thời ở lại địa bàn Kim tộc.

Phòng mà tộc an bài cho hắn cũng tương đối đơn sơ, nhưng tộc trưởng phái người thưởng cho hắn thứ tốt cũng không ít, chỉ riêng thần tinh cho hắn đã lên đến cả trăm triệu, trong đó càng có khẩu quyết đầy đủ của Cổ Hoàng Thần Công và một ít tu luyện tâm đắc, ngoài ra còn có rất nhiều sự thật lịch sử và gia phả về Kim tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1830 - Lăng Tiếu Thúc Công!

Ngay khi Lăng Tiếu nhận tổ quy tông thì tên của hắn đã có trên gia phả rồi.

- Máu huyết tổn hao cũng coi như đáng giá!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói.

Thời gian sau đó, Lăng Tiếu quen thuộc hoàn cảnh nơi này và tộc nhân ở đây.

Kim tộc tuy được xưng là chủng tộc cường đại cổ xưa nhất Thiên Long Địa Vực, nhưng bọn hắn lại không đáng sợ như ngoại giới nói, ngược lại chỉ như người của thôn trang bình thường, trải qua sinh hoạt không tranh quyền thế.

Giữa mọi người cũng ở chung cực kỳ hữu hảo.

Bất quá, trong số bọn họ cũng có những người hiếu chiến.

Mỗi ngày trên đất trống của diễn võ trường đều có người đang luận bàn đối chiến.

Mà Lăng Tiếu luôn hứng thú đứng quan sát bọn hắn đánh nhau, xem lực lượng Cổ Hoàng Thần Công mà bọn hắn tu luyện cùng hắn khác nhau chỗ nào.

Trải qua một phen quan sát, Lăng Tiếu phát hiện bọn hắn toàn lực tăng lên chiến lực, có rất ít người có thể hình thành Chân Long chiến khí, nhiều nhất chỉ là Giao Long chiến khí mà thôi, hơn nữa lực lượng bọn hắn tăng lên cũng

chỉ chừng gấp 10 lần đến gấp 20 lần.

So với hắn thua kém không hề nhỏ.

Mặc dù như thế, đám người bọn hắn so với cùng giai bên ngoài cũng là cao thủ có thể lấy một địch ba.

Lúc này, Lăng Phi xuất hiện ở bên người Lăng Tiếu:

- Có muốn lên thử chút không? Để đám thỏ tử bọn họ biết rõ cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Lăng Tiếu đối với ngũ ca tiện nghi Lăng Phi này rất có hảo cảm, người này khiến hắn nhớ tới Tam thúc Lăng Thao của hắn, đều là một người hào sảng.

- Được rồi, chút thực lực này của ta cũng không nên lên bêu xấu!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

- Có gì đâu, tất cả mọi người vừa điểm ngừng lại, huống hồ có thần công hộ thể chữa thương, một chút tổn thương cũng không là gì cả!

Lăng Phi cố ý nói một tiếng, tiếp theo hắn quát khẽ về phía diễn võ trường:

- Ai muốn cùng Lăng Tiếu thúc công tỷ thí một trận? Ai thắng sẽ được ta ban thưởng một phần quà nhỏ.

Đám nam tử trên sân đều hoan hô lên.

Bọn hắn nhỏ thì mười mấy tuổi, lớn thì mấy trăm tuổi, nhưng bối phận không có ai cao như Lăng Tiếu và Lăng Phi cả.

Bất quá, thực lực chỉnh thể lại không kém, bọn hắn đều là trụ cột tương lai của Kim tộc cả.

- Ta nguyện dùng Lăng Tiếu thúc công đánh một trận!

Một gã trẻ tuổi mới chừng hơn bốn mươi đứng dậy chắp tay quát.

Người này thực lực cũng không yếu, rõ ràng đã đạt đến trung giai Thánh giả, toàn lực khai chiến thì lực địch cao giai Thánh giả cũng không nói chơi.

Lăng Phi khoát tay áo nói:

- Lăng Khánh Hoa ngươi không phải đối thủ của Lăng Tiếu thúc công, chỉ giới hạn người đạt tới Thánh Hoàng, thúc công ngươi đã ngưng tụ thành Chân Long chiến khí, không phải ai cũng có thể khiêu chiến đâu!

Lời này vừa nói ra, ánh mắt những người này nhìn Lăng Tiếu đều trở nên nóng rực sùng bái.

Có thể ngưng tụ thành Chân Long chiến khí đều là tồn tại huyết mạch chi lực kích phát đến đỉnh điểm, lớn lên cũng sẽ phi thường cường đại, trong tộc có thể đạt tới như vậy cũng chỉ có một phần mười người thôi.

Mà những người này đều là bảo bối chính thức trong tộc, bình thường đều được cung cấp tài nguyên tốt nhất, khiến bọn hắn có thể phát triển một cách tốt nhất.

- Ta Lăng Khánh Tân thỉnh thúc công chỉ giáo!

Một đạo nhân ảnh nhẹ đạp một cái, nhảy tới giữa diễn võ trường làm ra một động tác mời.

Người này thoạt nhìn chỉ chừng trăm tuổi, nhưng thực lực đã đạt tới trung giai Thánh Hoàng, thật không hỗ là hậu duệ của đại gia tộc, phần thiên phú này tuyệt đối không phải thường nhân có thể so sánh được.

Bất quá Lăng Khánh Tân trong rất nhiều hậu duệ Kim tộc cũng chỉ ở trình độ trung đẳng thôi.

- Lăng Tiếu lên đi, ngươi cao hơn hắn một giai, đừng làm mất mặt chúng ta đấy!

Lăng Phi trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu cười khổ một cái, thân hình bỗng nhẹ nhúc nhích, như phiêu diệp tiêu sái đáp xuống trung ương võ đài

Lăng Tiếu vốn đã tuấn lãng phiêu dật, lại lộ ra thân pháp linh động như vậy liền khiến người hai mắt tỏa sáng.

Nhất là những thiếu nữ trong tộc càng nhịn không được kinh hô lên.

- Lăng Tiếu thúc công thật là suất khí, không biết thực lực thế nào ah!

- Lăng Tiếu thúc công còn không lớn bằng ta, nhưng đã là Thánh Hoàng rồi, hơn nữa còn là Chân Long chiến khí, thực lực khẳng định không cần phải nói rồi!

- Khánh Tân ca thực lực cũng không yếu, cao giai Thánh Hoàng bình thường cũng không phải đối thủ của hắn, có thể tăng chiến lực lên chừng 15 lần, chắc hẳn sẽ có một phen long tranh hổ đấu rồi.

- Ha ha, xem trước một chút a, nếu Lăng Tiếu thúc công có bản lĩnh, ta sẽ miễn cưỡng theo đuổi hắn.

...

- Lăng Tiếu thúc công thỉnh!

Lăng Khánh Tân chủ động nhường Lăng Tiếu xuất thủ.

Lăng Tiếu cười nói:

- Ta là trưởng bối sao có thể xuất thủ trước, ta nhường ngươi ba chiêu, đến đây đi.

Lăng Khánh Tân có chút do dự, Lăng Phi cũng ở bên dưới kêu:

- Khánh Tân cứ làm theo Lăng Tiếu thúc công ngươi nói đi.

Lăng Khánh Tân nhẹ gật gật đầu, lập tức chăm chú, ngay sau đó chiến lực tăng lên không ít, cả người như mũi tên thoát dây cung vọt tới Lăng Tiếu.

Lăng Khánh Tân không sử dụng binh khí, bởi vì thân thể của hắn chính là binh khí cường đại nhất rồi, nắm đấm hóa thành Giao Long đánh ra một quyền kinh thiên động địa.

Giao Long hung mãnh, bay thẳng đến căn phốc xuống Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đối mặt một kích khí thế như hồng kia, hai tay phụ ở sau lưng, thân hình như phiêu diệp nhẹ đãng, nhẹ nhàng linh hoạt tránh khỏi một chiêu của Lăng Khánh Tân.

Lăng Khánh Tân sinh không có ngờ tới tốc độ phản ứng của Lăng Tiếu lại nhanh như vậy, rõ ràng như bỏ qua công kích của hắn vậy.

Ah!

Lăng Khánh Tân quát to một tiếng, khí thế tăng cao thêm, hai đấm cùng ra, Song Long Xuất Hải, uy lực mạnh mẽ hơn trước không chỉ một lần, phương không gian này như bị run lên vậy.

- Có chút ý tứ, bất quá ngươi vẫn quá yếu, để ta tăng thêm cho ngươi chút lực!

Lăng Tiếu nói một tiếng, thân hình lần nữa thay đổi, trực tiếp tránh thoát một kích của Lăng Khánh Tân, đồng thời bóng người đã đến phía sau Lăng Khánh Tân, vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói.

Lăng Khánh Tân có chút phiền muộn, hắn phát hiện tốc độ của Lăng Tiếu thật sự nhanh đến kinh người, khiến hắn không thể nào bắt kịp được!

- Lăng Tiếu thúc công chú ý, ta sẽ động dùng thánh khí đấy!

Trong tay Lăng Khánh Tân nhiều hơn một thanh cao giai thánh thương, múa lấy trận trận mũi thương xé gió tập trung vào Lăng Tiếu, nhanh chóng đâm tới Lăng Tiếu.

Rất nhiều thương ảnh dày đặc khiến người khó lòng phòng bị, lực lượng càng vô kiên bất tồi, đủ để hủy sơn liệt địa.

Chiêu này Lăng Khánh Tân đã không chút giữ lại lực lượng cũng đạt tới mức cao giai Thánh Hoàng, lực phá hoại hết sức kinh người.

Hơn nữa Lăng Tiếu lúc này lại không hề né tránh nữa

Chỉ thấy hắn cười nhạt một cái, một cánh tay giơ lên, rất tùy ý đón đỡ lấy những thương ảnh kia công kích.

Đinh đương đinh đương!

Rất nhiều thương mang bị Lăng Tiếu dùng cánh tay đánh vạt ra ra ngoài, không thể chạm đến hắn dù chỉ một chút.

Người quan chiến chung quanh đều kinh hô lên.

- Lăng Tiếu thúc công lợi hại như vậy, thân thể đã luyện đến cảnh giới đao thương bất nhập, chẳng lẽ hắn đã là Thần Vương sao?

- Không thể nào là Thần Vương, bằng không Lăng Phi thúc công sao lại bảo chúng ta khiêu chiến chứ, hẳn là phòng ngự của Lăng Tiếu thúc công cực kỳ lợi hại, hắn đã tu luyện thần công đến cảnh giới đại thành rồi.

- Đúng vậy, ta nghe nói Lăng Tiếu thúc công đã là Bán Long chi thân rồi, chỉ thánh khí há có thể bị thương hắn, ít nhất cũng cần bán thần khí mới có thể tạo thành tổn thương cho hắn, khó trách Lăng Tiếu thúc công dám nhường ba chiêu, hai người không cùng một gấp bậc a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1831 - Lăng Tiếu Thúc Công! 2

- Xem ra tộc ta lại thêm một yêu nghiệt rồi, chỉ có những yêu nghiệt ngoại môn và các huynh đệ tỷ muội bị các trưởng lão che dấu mới có thể đọ sức với hắn được!

Lăng Khánh Tân không nghĩ tới thân thể Lăng Tiếu lại biến thái như vậy, sau khi công kích xong hắn thu hồi trường thương, không tiếp tục công kích nữa.

- Khánh Tân không phải đối thủ của thúc công!

Lăng Khánh Tân ngược lại rộng rãi, tôn sùng nhìn Lăng Tiếu liền lui xuống.

Lăng Phi lộ vẻ tán thưởng với Lăng Tiếu, lại nói tiếp:

- Còn có ai muốn đi lên khiêu chiến không?

Hắn vừa dứt lời, lại có một người đứng dậy quát:

- Ta tới khiêu chiến Lăng Tiếu thúc!

Lăng Ngang, là một vị bối phận tương đối cao trong đám tiểu bối này, chỉ thấp hơn Lăng Tiếu một bối phận, thực lực đỉnh phong Thánh Hoàng, là giáo tập của đám tiểu bối ở đây, chừng hơn hai trăm tuổi, là người rất có hy vọng đột phá Thần Vương.

Lăng Tiếu nhẹ nhõm đánh bại Lăng Khánh Tân, đã chứng minh sự cường đại của hắn.

Mà Lăng Tiếu lại là cao giai Thánh Hoàng, huyết mạch chi lực kích hoạt đến đỉnh Phong, chiến lực tăng lên tuyệt đối không kém.

Cho nên, Lăng Ngang nhất thời ngứa nghề giành xuất chiến trước.

Ở đây cũng không hề thiếu cao giai hoặc đỉnh phong Thánh Hoàng.

Chỉ là trong nhiều người như vậy thì chiến lực của hắn là cường đại nhất.

Chỉ có như thế, mới có thể nhìn thấy chỗ lợi hại chính thức của vị Lăng Tiếu thúc công này.

- Tốt, Lăng Ngang ngươi lên, dùng toàn lực của ngươi đi đối phó Lăng Tiếu thúc, nếu ngươi có thể bức ra toàn bộ lá bài tẩy của hắn, ta thưởng cho ngươi một cây thần thảo!

Lăng Phi ở một bên khích lệ nói.

Lăng Tiếu có chút bất đắc dĩ với Lăng Phi, hắn cảm thấy người này thuần túy là đang xem cuộc vui.

- Lăng Tiếu thúc, ta là giáo tập của bọn hắn, Lăng Ngang, đắc tội!

Lăng Ngang khách sáo nói một tiếng, ngay sau đó rõ ràng vượt lên trước đánh về phía Lăng Tiếu

Khí thế của hắn như cầu vồng, ra tay như thiểm điện, bí mật mang theo xu thế bôn lôi, một đầu Giao Long vô hạn tiếp cận Chân Long cắn về phía Lăng Tiếu.

Giáo tập chính là giáo tập, ngay cả thi đấu cũng không chút nhường nhịn, trực tiếp dùng xu thế sét đánh xuất kích, hơn nữa lực lượng còn bạo phát

hoàn toàn, hoàn toàn là muốn dùng thời gian ngắn nhất đánh bại đối thủ, không cho đối thủ bất luận một cơ hội nào cả!

Lăng Tiếu mặt mày nhảy lên, nổi lên vài tia chiến ý, hắn quát một tiếng:

- Tới tốt!

Lăng Tiếu cũng không né tránh mà đón lấy quyền kình của Lăng Ngang.

Bang bang!

Hai người trực tiếp quyền đối quyền, tốc độ giao thủ nhanh đến khiến người thấy hoa mắt, hơn nữa mỗi một quyền đều bí mật mang theo thế lôi đình vạn quân, chấn cho không gian bốn phía không ngừng run run.

Lăng Ngang đã có thể tăng chiến lực lên gấp 20 lần, tuyệt không phải đỉnh phong Thánh Hoàng bình thường, hơn nữa hắn dùng ra chính là Kim Long Quyền của Kim tộc, lực lượng có thể nói là khủng bố, hoàn toàn có thể sánh với tồn tại cảnh giới Bán Thần Vương.

Nếu như Lăng Tiếu còn không đạt tới cao giai Thánh Hoàng, đối chiến sẽ không hề dễ dàng.

Chỉ là hiện giờ thực lực hắn đã rất tinh tiến, mặc dù cách đỉnh phong Thánh Hoàng còn một khoảng cách rất xa, nhưng chiến lực của hắn lại sớm vượt xa đỉnh phong Thánh Hoàng bình thường rồi, mà so với Bán Thần Vương chính thức cũng không kém.

Hơn nữa theo thực lực hắn tăng lên, trình độ cường hãn nhục thân cũng càng thêm biến thái.

Lăng Ngang cùng hắn cứng đối cứng, hoàn toàn hợp khẩu vị hắn

Bất quá, Lăng Tiếu khống chế rất tốt, cũng không lập tức cho Lăng Ngang một hạ mã uy, mà khống chế lực lượng tương đương với hắn, đánh nhau cũng coi như là lực lượng ngang nhau, không chia trên dưới.

Nhưng Lăng Tiếu nhưng lại có thân pháp trợ giúp, nhiều lúc điểm nhẹ vào chỗ sơ hở của Lăng Ngang lại không thương hại đến hắn.

Lăng Ngang càng đánh càng kinh hãi, trong lòng của hắn đã sớm đánh giá cao thực lực Lăng Tiếu, nhưng chân chính chiến đấu lại thấy mình đã đánh giá thấp Lăng Tiếu.

Hai đấm hắn bị chấn cho run lên không thôi, mà mỗi lần đánh kịch liệt mình lại bị Lăng Tiếu nhẹ nhàng linh hoạt điểm vào chỗ hiểm, nếu Lăng Tiếu dùng sức một chút thì chỉ sợ hắn đã sớm thất bại rồi.

Lăng Tiếu làm như vậy hoàn toàn là vì bận tâm đến mặt mũi của hắn a!

Huống hồ Lăng Tiếu cảm giác mình là thúc, sao có thể cùng chất nhi so đo được, cho nên rất có phong độ.

Từng đạo kim quang bắn ra, một mảnh Long Ảnh dài hẹp không ngừng gào thét rống lên, lộ ra có chút đồ sộ!

Ở ở bên ngoài quan chiến đâu kinh hô lên. đọc chương mới nhất tại d o c t r u y e n. o r g nhé các bạn

Người Kim tộc hiếu chiến thành tánh, đối với chiến đấu kịch liệt thế này tự nhiên rất hứng thú rồi.

Bọn hắn cũng không biết trận chiến đấu này nếu đối chiến thật thì giáo tập Lăng Ngang của bọn hắn đã sớm thất bại rồi.

Chỉ có số ít mấy người có thể nhìn ra ảo diệu trong đó.

- Tiểu tử này ngược lại rất hiểu đúng mực, xem ra Lăng Ngang cũng không thể nào bức ra thực lực hắn rồi!

Lăng Phi ở trong lòng thưởng thức thầm nói một tiếng.

Lăng Ngang hơi có chút không cam lòng, hắn sở dĩ có thể trở thành giáo tập chính là vì lực chiến đấu của hắn phong phú, hơn nữa trong số tiểu bối xem như người đứng đầu, tự nhiên không muốn bị thua như vậy.

Hắn quát Lăng Tiếu một tiếng:

- Thúc, tiếp ta một chiêu cuối cùng!

Kim Long Quyền -- Long đằng tứ hải!

Kim quyền hóa thành hình Giao Long như bách Long phiên giang đảo hải trong hải vực, uy thế cực kỳ dọa người.

Những Giao Long này tầng tầng bao trùm lấy Lăng Tiếu, khiến hắn căn bản không thể né tránh, tất cả lực lượng tập trung cùng một chỗ đánh về phía hắn.

Một kích đã rất gần với sức mạnh của Bán Thần Vương, khiến người chung quanh đều lui ra xa.

Lăng Tiếu lộ ra cười nhạt, không tránh không né, lực lượng tăng lên, một cổ khí thế đáng sợ phóng lên trời, một đầu tuyệt thế Chân Long gào thét vạn dặm.

Chỉ bằng cổ khí thế đó đã giảm bớt lực lượng của Lăng Ngang đi vài phần

rồi.

Rầm rập!

Những lực lượng này không chừa lại chút nào đánh lên người Lăng Tiếu phát ra tiếng oanh tạc kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người thấy một màn này, đều cảm thấy bất ngờ.

Bọn hắn đồng thời nghĩ "Lăng Tiếu thúc công vì sao không phản kích? ".

Bọn hắn đều cảm thấy Lăng Tiếu xong đời rồi, chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương a

Bọn hắn đều cảm nhận được sự đáng sợ từ một kích này của giáo tập.

Nhưng khi tất cả tan thành mây khói thì một đạo nhân ảnh không chút tổn hại đứng đó, trên mặt vẫn treo nụ cười mỉm:

- Lực lượng cũng không tệ lắm, bất quá vẫn kém một chút!

Tất cả mọi người trợn tròn mắt!

Lăng Tiếu rõ ràng không chút việc gì, nói cách khác một kích toàn lực của Lăng Ngang căn bản không làm gì được người ta cả.

Người ta sở dĩ không phản kích, chính vì dùng thủ đoạn như vậy nói cho bọn hắn biết, lực lượng chính thức của hắn vẫn chưa phát huy ra.

Lăng Ngang hít sâu một hơi, biết rõ tiểu thúc trước mắt này đã biến thái tới cực điểm, chỉ có thể cam tâm tình nguyện nhận thua.

Tất cả mọi người hoan hô lên, ánh mắt bọn hắn nhìn Lăng Tiếu đều càng thêm tôn sùng.

Lăng Tiếu trải qua hai trận chiến, trong đám tiểu bối Kim tộc đã xem như có danh tiếng nhất định.

- Ha ha, Lăng Tiếu ngươi rất không tồi, những tiểu tử này không cách nào bức người xuất toàn lực rồi!

Lăng Phi tán thưởng nói một tiếng, tiếp theo nói với Lăng Tiếu:

- Ngươi cùng ta tới đây một chút, có một số việc nên nói với ngươi rồi.

Lăng Tiếu theo Lăng Phi đến một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1832 - Thúc Công Cường Hãn!

- Ngươi đã luyện thần công đến đệ lục biến rồi sao?

Lăng Phi hỏi.

Lăng Tiếu nói:

- Đệ lục biến viên mãn, đệ thất biến tạm thời còn không có đầu mối.

Lăng Phi khẽ thở dài:

- Khó trách nhục thể của ngươi biến thái như vậy, thì ra ngươi đã đạt đến bước này, xem ra ngươi thành Thần Vương đã là chuyện ván đóng thuyền rồi.

Dừng chút hắn lại nói:

- Ta gọi ngươi tới chủ yếu là muốn nói cho ngươi biết một ít mấu chốt tu luyện đến cảnh giới Thần Vương, để ngươi sớm ngày đạt đến một bước kia.

Lăng Tiếu chăm chú lắng nghe.

Hắn hiện giờ tuy có bản chép tay mà Kiều Phong lưu lại cho hắn, nghe thêm kinh nghiệm của các Thần Vương khác cũng rất cosits.

Con đường mỗi người đột phá đều không như nhau, mà hắn cùng với Lăng Phi đều chảy xuôi huyết dịch giống nhau, tu luyện thần công giống nhau, tin tưởng kinh nghiệm của Lăng Phi sẽ càng có ích với hắn hơn.

Luyện thần, trước phải luyện thần kiều, khiến thức hải và đan điền hình thành năng lượng cầu đại tuần hoàn, khiến thức hải tinh thần lực và linh lực đan điền dung hợp lẫn nhau, hình thành một loại lực lượng mới, mà loại lực lượng này được xưng là "Thần lực" hay là "Nguyên lực".

Mà cầu giữa thức hải và đan điền được xưng là "Thần kiều", là sự kết hợp của hai loại lực lượng, là nơi mấu chốt để dự trữ lực lượng mới

Bất luận kẻ nào một khi tạo thành thần kiều, làđã bước lên bước đầu tiên thành thần, cũng là cảnh giới Bán Thần Vương, đã có được vài tia thần lực.

Có ít người có thể hình thành thần kiều, nhưng không cách nào hòa hợp lực lượng giữa thức hải và đan điền, mãi mãi không thể thành Thần Vương, mà một khi hình thành thần kiều, lại có thể hình thành thần lực mới, vậy bọn họ liền xem như chân chân chính chính bước vào hàng Thần Vương rồi.

Những điều này đều là thưởng thức thành tựu cảnh giới Thần Vương, nhưng nếu không có người nói, Lăng Tiếu căn bản không biết.

Sau khi nghe xong hắn có một loại cảm giác rộng mở trong sáng.

Đồng thời, Lăng Phi còn nói đến yếu điểm cảnh giới tu luyện cuối cùng của Cổ Hoàng Thần Công, "Luyện thần".

Mà cảnh giới này lại hiệp xảo có quan hệ lớn lao đến tu luyện thành Thần Vương, Kim tộc bọn hắn thường thường đều nhớ bước vào cảnh giới này mới có thể thành tựu Thần Vương.

Nói cách khác, nếu như tu luyện đến cảnh giới này, trước tiên có thể hình thành thần hồn, chỉ cần thần hồn vừa thành liền có thể hình thành thần kiều, cuối cùng thành tựu cảnh giới Thần Vương.

Bất quá rất nhiều người đều là trước tiên thành Thần Vương sau đó mới sinh ra thần hồn, mà như Kim tộc đi ngược chiều tu luyện quả thật hoàn toàn mới lạ.

- Ngũ Ca, ngươi nói tạo thành thần hồn, liền rất dễ dàng hình thành thần kiều sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Hắn trong lúc mơ hồ bắt được gì đó, bởi vậy mới hỏi.

- Đúng vậy, lý luận là thế, lúc trước ta cũng là trước tiên luyện thành thần hồn, mới cảm ứng được sự tồn tại của thần kiều!

Lăng Phi ứng một câu, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì đó, liền vỗ đùi nói:

- Đúng vậy, tiểu tử ngươi đã sớm thành tựu huyết nhục thần hồn rồi, lẽ ra nên cảm ứng được sự tồn tại của thần kiều mới đúng a!

- Ngũ Ca, ta nói ngươi muốn chiếmt tiện nghi cũng không thể vậy a, đập vào đùi ta rồi!

Lăng Tiếu phiền muộn nói.

Thần Vương một chưởng đập xuống cũng rất đau đấy!

Lăng Phi cười khan nói:

- Ha ha, lỡ tay lỡ tay! Ngươi mau cảm ứng một chút, thử xem có thể bắt được sự tồn tại của thần kiều không?

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, liền vận hành Cổ Hoàng Thần Công.

Lúc này, thần hồn trong thức hải hắn và đan điền quả thật sinh ra liên hệ nào đó, phảng phất cả hai đã đả thông một lối đi, giữa cả hai đều có chút lực lượng truyền đến.

Kỳ thật loại cảm giác này từ lúc Lăng Tiếu đột phá cao giai Thánh Hoàng đã nhận ra.

Chỉ là hắn không biết thì ra đó chính là thần kiều thôi.

Thần hồn đã sớm thành, thần kiều cũng cảm thấy, Lăng Tiếu cách thành Thần còn xa sao?

Lăng Phi lại nói với Lăng Tiếu một ít mấu chốt làm sao khiến lực lượng giữa thần hồn và đan điền chuyển đổi dung hợp, khiến Lăng Tiếu càng thêm hiểu rõ làm sao để đột phá Thần Vương cảnh.

Chờ lực lượng toàn thân mình hóa thành thần lực, bất kể là Thiên Địa linh khí hay là lực lượng không gian đều có thể tùy ý vận dụng và nắm giữ, thậm chí có thể lợi dụng thuộc tính lực lượng bản thân kết hình tạo vật, có thể g tùy thời vận dụng tất cả thuộc tính quanh thân thành vật cho mình dùng.

Ví dụ như kim thuộc tính Thần Vương có thể trực tiếp ngưng tụ thành kim thuộc tính vũ khí chính thức ; nếu như là võ giả thủy thuộc tính có thể dẫn dắt tất cả nguồn nước quanh thân làm thủ đoạn công kích; nếu như là võ giả thổ thuộc tính có thể trực tiếp độn địa lẩn trốn...

- Nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi giờ đã rõ chưa?

Lăng Phi hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Cái này không khó, chỉ cần ta đạt tới cảnh giới đỉnh phong, muốn nhập Thần Vương chắc hẳn sẽ không quá khó khăn, đa tạ ngũ ca rồi.

Lăng Phi biết rõ Lăng Tiếu thiên phú trác tuyệt, hơn nữa đã luyện thành huyết nhục thần hồn, đối với tiêu hóa lời của hắn hẳn sẽ không quá khó.

Lăng Phi lại nói:

- Ân, như vậy cũng tốt, ngươi bây giờ cùng ta đi xem bằng hữu ở ngoại môn đi, chị dâu ngươi rất thích nàng đấy, bất quá... Có một số việc vẫn phải nhắc nhở ngươi, về sau ngàn vạn không thể phục dụng Long Châu hóa thân thành Long, biết không hả?

- Vì sao chứ? Chẳng lẽ ta cả đời này đều phải ở bộ dáng nửa Nhân nửa Long sao? Như thế thật sự không dễ coi lắm đâu!

Lăng Tiếu khó hiểu hỏi.

Hắn quả thực nghĩ tới, một ngày kia nếu có Long Châu thì dùng một khỏa, trực tiếp hóa thành Chân Long, lúc thúc dục toàn lực liền biến thành một đầu Chân Long quả thật tốt hơn bộ dáng nhân lòng nhiều.

Không ngờ Lăng Phi lại sớm cảnh báo hắn.

- Ngươi sở dĩ biến thành bộ dáng này, chắc đã được đại lượng long huyết rửa thân thể, bằng không cũng sẽ không có dấu hiệu hóa Long rồi. Kim tộc huyết mạch chúng ta quả thực cùng Long tộc có liên quan lớn lao, mỗi tộc nhân đều cần long huyết mới có thể kích hoạt đến mạnh nhất, nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới khiến cho tộc nhân chúng ta ít hơn tộc nhân khác nhiều!

Lăng Phi nói.

Lăng Tiếu có chút mê mang, nhiều hay ít người liên quan gì đến Long tộc chứ?

- Bởi vì bản thân Long tộc chính là một chủng tộc sinh sôi nẩy nở hậu đại kém cỏi nhất, bằng không chúng cũng sẽ không bị các chủng tộc thần thú khác đẩy lui khỏi sân khấu lịch sử. Mà Kim tộc chúng ta cũng bởi vì như thế, bởi vì dính phương diện sinh dục tương đối kém cỏi từ long huyết nên một khi ngươi hóa thân thành Long, muốn sinh con với Nhân tộc lại càng thêm khó, cho nên vì suy nghĩ cho đời sau ngàn vạn không thể hóa thân thành Long, đây là kinh nghiệm mà tổ tiên chúng ta đúc kết được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1833 - Thúc Công Cường Hãn! 2

Lăng Phi trịnh trọng nhắc nhở nói, dừng chút hắn lại nói:

- Ngươi cũng không cần lo lắng Bán Long chi thân kia, chờ sau khi ngươi đột phá Thần Vương biến hóa này sẽ bị thần lực đồng hóa, không còn tồn tại nữa.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, lúc này lộ ra tươi cười nói:

- Thì ra là thế, ta còn đang lo lắng mỗi lần toàn lực tác chiến cả đời đều sẽ vậy chứ!

- Tốt rồi, ngươi đi gặp cô bé của Liệt Viêm Thương Minh kia đi, miễn cho nói Kim tộc chúng ta không biết nhân tình, bất quá... Phải nhớ kỹ tạm thời không nên nghĩ đến nhi nữ tình trường, nhiệm vụ của ngươi là dùng tốc độ nhanh nhất trở thành Thần Vương, càng nhanh càng tốt!

Lăng Phi rất nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, lập tức theo Lăng Phi chạy tới Thiên Long Môn.

Trên đường Lăng Phi lại nói:

- Đến ngoại môn rồi bảo đại ca an bài cho ngươi một thân phận, về sau ngươi không chỉ là người của Kim tộc chúng ta mà còn là người của Thiên Long Môn nữa, có thân phận ngoại môn, ngươi hành tẩu ở Thiên Long Địa Vực cũng thuận tiện hơn nhiều lắm.

- Đa tạ Ngũ Ca!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

Tên tuổi Kim tộc quả thực lớn đến kinh người, nhưng ở Thiên Long Địa Vực đa số đều biết đến Thiên Long Môn, có thể có một thân phận ở Thiên Long Môn, Lăng Tiếu quả thực sẽ phong quang hơn không ít.

Cần biết rõ đây là tồn tại cấp bậc cự đầu ở Thiên Long Địa Vực, so với Liệt Viêm Thương Minh càng thêm có tác dụng, ai muốn đắc tội hắn, vậy đều phải hảo hảo nghĩ lại mới được.

- Thiên Long Môn tuy là ngoại môn, nhưng ở đó cũng có không ít người xuất sắc, càng có cái mấy thần thể, bọn hắn có thể so sánh với mấy hài tử xuất sắc nhất tộc ta, thậm chí còn phải mạnh hơn một bậc, ngươi phải chú ý một chút, ngày sau nếu có thể thì diệt đi uy phong của bọn hắn, miễn cho bọn hắn không biết sự lợi hại của tộc ta, cảm thấy mình có thể trở thành chưởng khổng giả của Thiên Long Môn!

Lăng Phi hiện lên vài tia lệ mang phức tạp nói.

- Xem ra trong Thiên Long Môn cũng không đơn giản như vậy a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thở dài nói.

Bất quá, hắn cũng là người nhiều kinh nghiệm, biết nơi nào có người sẽ có giang hồ, sẽ có đủ loại lục đục với nhau.

Đã đến không gian trận, trực tiếp truyền tống vào Thiên Long Môn.

Lăng Phi ở trong Thiên Long Môn có đặc quyền, chưởng quản Giao Long chiến đội, là thống lĩnh một đội trong đó, hơn nữa môn chủ càng là đại ca

của Lăng Phi.

Hắn ở chỗ này căn bản không chịu bất kỳ ước thúc nào, làm việc cũng tương đối đường hoàng.

Lăng Tiếu theo Lăng Phi gặp được môn chủ Lăng Thần, dùng bối phận trong tộc mà nói, Lăng Thần là nhị ca của Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu xếp hạng tộc vị 198, giữa bọn họ còn cách không ít huynh đệ.

Bất quá, ở Thiên Long Môn Lăng Tiếu vẫn phải ngoan ngoãn gọi Lăng Thần là môn chủ, chút công phu mặt ngoài này vẫn phải làm tốt.

Lăng Thần mỉm cười trao đổi vài câu với Lăng Tiếu, hắn biết rõ Lăng Tiếu đã được trưởng lão trong tộc tán thành, còn biết tin tức một vị lão tổ tông có thể con sống, đối với Lăng Tiếu cũng rất khách khí, không hề có bộ dáng môn chủ gì cả.

- Tốt rồi Tiếu đệ, ngươi đi gặp tiểu cô nương người ta đi, nàng ở cùng một chỗ với chị dâu ngươi đấy, nếu ngươi còn không đến, chỉ sợ mấy tiểu tử kia sẽ bắt cóc nàng mất!

Lăng Thần khó được buông tư thái trêu ghẹo nói.

Lăng Tiếu cười cười giải thích nói:

- Ta với nàng không có gì cả.

Lăng Tiếu đến Kim tộc nhận tổ quy tông, Liệt Như Ngọc cũng không rời đi, vẫn ở lại trong Thiên Long Môn.

Thê tử Tiêu Trân Thải của Lăng Thần đối với Liệt Như Ngọc có ấn tượng không tệ, lại hiểu rõ Liệt Vô Địch tựa hồ cố ý để con gái này của hắn kết hợp

với Lăng Tiếu, đồng thời cũng cho thấy Liệt Viêm Thương Minh bọn hắn muốn kéo quan hệ với Thiên Long Môn, cho nên Tiêu Trân Thải cũng vui vẻ thúc đẩy việc này, ở chung với Liệt Như Ngọc rất hòa hợp.

Liệt Như Ngọc lần nữa nhìn thấy Lăng Tiếu trên mặt liền vui mừng.

Chỉ là nghe xong câu kia của Lăng Tiếu thần sắc liền buồn bực.

- Tiểu thư còn chưa trở về sao?

Lăng Tiếu ân cần hỏi thăm Tiêu Trân Thải một tiếng, tiếp theo không tim không có phổi nói với Liệt Như Ngọc.

- Ngươi có phải ước gì ta lập tức rời đi không?

Liệt Như Ngọc rất khó chịu nói.

- Đương nhiên không phải rồi.

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo còn nói:

- Ta còn chưa đa tạ ngươi và minh chủ chiếu cố nữa mà, nếu không ta cũng không thể nào về lại trong tộc, về sau có gì cần Lăng Tiếu trợ giúp thì cứ nói một tiếng, Lăng Tiếu ta cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa.

Lăng Tiếu lời này là một hứa hẹn trình trọng, coi như là một loại giao phó với thân phận khách khanh trưởng lão của Thương Minh.

Liệt Như Ngọc có chút bất mãn, nàng nói thầm:

- Chẳng lẽ tên này thật sự là đầu gỗ sao?

Tiêu Trân Thải nhìn ra hai người tựa hồ không hòa hợp lắm, tranh thủ thời gian ở một bên nói:

- Tiếu đệ, Như Ngọc cô nương người ta vì ngươi nên mới chờ ở đây, ngươi không thấy đau lòng nàng sao, như vậy đi, hai người các ngươi vào thành dạo chơi chút đi, hiểu rõ một chút phong quang của Thiên Long Thành a!

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không bỏ qua mặt mũi của Tiêu Trân Thải, lập tức đáp:

- Ân, ta còn chưa đi dạo qua Thiên Long Thành đấy, nếu không chị dâu đi dạo chơi cùng chúng ta đi?

- Ta không đi cùng đâu, các ngươi đi thôi, ta an bài cho các ngươi an bài mấy hộ vệ, miễn cho Như Ngọc cô nương xảy ra chuyện, đến lúc đó cũng không tiện giao phó cho Liệt minh chủ.

Tiêu Trân Thải cười nói.

Liệt Như Ngọc lộ ra vài phần ngượng ngùng nói:

- Phu nhân ngươi cũng đừng chê cười ta a!

Tiêu Trân Thải cười cười, quăng cho Liệt Như Ngọc một ánh mắt cổ vux, lúc này mới dịu dàng rời đi.

Lăng Tiếu coi như đã hiểu rõ tâm tư của Liệt Như Ngọc rồi.

Hắn xem như tình trường lão luyện, nếu như lúc này cũng không rõ, hắn cũng không gọi là Lăng Tiếu rồi.

- Vậy thì ở chung một chút đi!

Lăng Tiếu ở trong lòng không sao cả thầm nghĩ.

Liệt Như Ngọc quả thật rất đẹp, so với nữ nhân trước kia của hắn còn xinh đẹp hơn một bậc, chỉ có Vân Mộng Kỳ và Tiêu Linh có thể sánh bằng, chỉ là tính cách nàng có chút điêu ngoa, nếu như nàng không đổi được, Lăng Tiếu đối với nàng không có ấn tượng gì tốt cả.

Về phần thái độ của Lăng Tiếu thì hắn nhìn trúng vào Liệt Viêm Thương Minh, nếu như có thể thu Liệt Như Ngọc, quả thật chính là tài sắc kiêm thu.

Chỉ bất quá hắn còn chưa có quyết định chính thức thôi!

Hiển nhiên chuyện quan trọng hiện giờ chính là phải đẩy nhanh tốc độ đột phá, sớm ngày mang người nhà đến Thiên Vực

Nghĩ tới đây, tâm tình Lăng Tiếu liền trầm tĩnh lại, dứt khoát không so đo với chuyện trước kia của Liệt Như Ngọc nữa, đối đãi với nàng như bạn tốt, cùng nàng trò chuyện đi dạo khắp Thiên Long Thành.

Liệt Như Ngọc có thể cảm ứng được sự thay đổi của Lăng Tiếu đối với nàng, trong lòng cao hứng không thôi.

- Như Ngọc phiền ngươi một chuyện được không?

Lăng Tiếu đã thay đổi xưng hô với Liệt Như Ngọc, rất tự nhiên gọi tên nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1834 - Vậy Thì Ở Chung Một Chút Đi!

Liệt Như Ngọc nhấp nhẹ cặp môi đỏ mọng nó:

- Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, cái gì cũng tùy ngươi!

- Đợi sau khi trở về nói với người của ta một tiếng, sai người đưa các nàng đến Thiên Long Môn, ta định an trí các nàng ở cạnh mình!

Lăng Tiếu mang theo vài phần ngữ khí khẩn cầu nói.

Liệt Như Ngọc rất sảng khoái đáp ứng:

- Yên tâm đi, việc này ta thay ngươi an bài, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Lăng Tiếu truy vấn.

- Chỉ là nếu vậy, về sau ngươi không định quay về Liệt Viêm Thành sao?

Liệt Như Ngọc mang theo vài phần tâm tình ảm đạm nói.

- Sao hả, sợ ta không đến gặp ngươi sao?

Lăng Tiếu trêu đùa nói.

Hắn vốn chỉ là nói giỡn, không ngờ Liệt Như Ngọc lại chăm chú gật gật đầu, trên mặt đỏ bừng, rất là xinh đẹp.

- Như Ngọc, kỳ thật ta phải nói rõ với ngươi một chuyện...

Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi nói, dừng chút hắn mới rất chân thành nói:

- Ta là người rất hoa tâm, ở Huyền Linh đại lục ta cũng đã có không ít thê tử, mà ở Liệt Viêm Thành cũng có một vị là thê tử của ta, ta rất yêu các nàng, các nàng cũng rất yêu ta, cuối cùng sẽ có một ngày ta quay lại đón các nàng đến sống ở Thiên Vực, ngươi hiểu rõ ý ta không?

Lăng Tiếu đã có quyết đoán, nhất định phải nói cho rõ ràng, không thể làm lỡ tuổi thanh xuân của người ta được!

Nếu nàng còn có thể kiên trì, vậy hết thảy dễ nói, nếu như đại tiểu thư người ta không vui, hắn cũng không sao cả.

Liệt Như Ngọc sắc mặt có chút cứng ngắc, nàng lâm vào trong trầm tư.

Đổi thành người khác, nếu gặp một nữ tử vừa xinh đẹp lại có thân phận như Liệt Như Ngọc đã sớm ước gì lấy được nàng rồi

Tài sắc kiêm thu như thế, quả nhiên là vẹn toàn đôi bên.

Thế nhưng tâm trí Lăng Tiếu đã thành thục, đã qua thời kỳ gặp đẹp liền yêu rồi.

Hắn càng theo đuổi cảm giác nước chảy thành sông hơn.

Hắn đối với Liệt Như Ngọc không tính là yêu say đắm, nhưng hắn không am hiểu nhất chính là đả thương tâm của tiêu cô nương ngươi ta a!

Cho nên liền thẳng thẳng với nàng, hi vọng nàng có thể biết khó mà lui làm một bằng hữu a!

Bất quá, nam nhân đều có tư tâm cả, nữ hài tử đẹp như Liệt Như Ngọc nếu bị nam nhân khác ôm ấp, hắn cũng không được thoải mái gì a.

Đây ước chừng đều là bệnh chung của nam nhân rồi, nữ nhân xinh đẹp ai không muốn có chứ!

Liệt Như Ngọc tâm lý cũng mâu thuẫn không thôi.

Trên thế giới này nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng không có gì.

Thế nhưng dùng thân phận của nàng, đường đường tiểu công chúa được sủng ái nhất Liệt Viêm Thương Minh lại làm thiếp thất cho người ta, vậy thì quá thấp kém đi!

- Đừng làm khó dễ nữa, tất cả thuận theo tự nhiên a, hiện giờ ta phải nhanh chóng đột phá cảnh giới Thần Vương, ngươi bây giờ cũng là Thánh Hoàng đỉnh phong rồi, tin rằng không lâu nữa cũng sẽ đột phá, chờ chúng ta đều là Thần Vương rồi, có được vô hạn thọ nguyên, những chuyện nhi nữ tình trường này còn có thể chậm rãi bồi dưỡng, hơn nữa, Thiên Vực nhiều thanh niên tài tuấn như vậy chắc chắn sẽ có ngươi thấy thuận mắt.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vai an ủi Liệt Như Ngọc.

Liệt Như Ngọc khẽ chớp động mắt:

- Ngươi nói đúng, trước đột phá Thần Vương đã nói sau, bất quá... Ta cũng chỉ thấy ngươi thuận mắt, nam nhân khác ta không thấy thuận mắt chút nào!

Liệt Như Ngọc nói xong trên mặt liền đỏ bừng, nàng lời này không thể nghi ngờ đã rất trực tiếp rồi.

- Ha ha, chỉ cần ngươi không điêu ngoa tùy hứng như vậy nữa, ngươi trong

mắt ta cũng là một tiên tử cực kỳ xinh đẹp!

Lăng Tiếu tâm tình thật tốt khích lệ nói.

Liệt Như Ngọc nghe Lăng Tiếu khó được khích lệ nàng như thế, trong nội tâm rõ ràng nổi lên cảm giác ngọt ngào trước nay chưa từng có.

Trước kia muôn vàn lời nịnh nọt của nam nhân khác đối với nàng cũng không bằng câu này

Bởi vì cái gọi là nữ vui vì người mình yêu ah!

Lăng Tiếu đứa Liệt Như Ngọc về tới cửa hàng của Liệt Viêm Thương Minh.

Hắn vốn định trở về Thiên Long Môn, không ngờ Liệt Vô Địch rõ ràng còn ở lại đây, còn gọi hắn vào có chuyện muốn nói nữa.

Lăng Tiếu tự nhiên không tiện cự tuyệt, tự nhiên cũng theo Liệt Như Ngọc đi gặp Liệt Vô Địch.

- Bái kiến minh chủ!

Lăng Tiếu vẫn rất cung kính hành lễ với Liệt Vô Địch.

Đây chính là tồn tại top trước trong Thiên Thần Vương, là nhân vật cùng cấp bậc với Lăng Thần, Lăng Tiếu cũng không thể bởi vì mình trở thành người Kim tộc liền cuồng vọng được.

Liệt Vô Địch đối với thái độ của Lăng Tiếu rất hài lòng, lúc này phất phất tay bảo Liệt Như Ngọc đi xuống trước.

Liệt Như Ngọc có chút không nỡ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, nhưng vẫn lui

xuống.

- Lăng trưởng lão chúc mừng ngươi trở về Kim tộc ah!

Liệt Vô Địch trở nên vô cùng nhiệt tình nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã trở thành người Kim tộc, thân phận hắn nhất định là không thấp, bằng không lúc trước Thiên Long Môn môn chủ Lăng Thần sẽ không hạ mình tới đón tiếp hắn rồi.

Liệt Vô Địch thân là người đứng đầu một minh, nhưng cũng phải ôn hòa với Lăng Tiếu một chút, chuyện này liên quan đến quan hệ giữa Liệt Viêm Thương Minh bọn hắn và Thiên Long Môn a!

Lăng Tiếu khách sáo ứng một câu:

- Đây là nhờ có minh chủ trợ giúp, Lăng Tiếu còn không biết nên hồi báo minh chủ thế nào đây!

- Ha ha, ngươi có tấm lòng này là tốt rồi, mà ngươi khiến sản nghiệp của Thương Minh lại có thể khai trưởng trong phạm vi Thiên Long Môn quản hạt, đây đã là hồi báo rồi!

Liệt Vô Địch cười cười nói, tiếp theo hắn lại hỏi:

- Ngươi cảm thấy Như Ngọc có xinh đẹp không?

Lăng Tiếu ngược lại không nghĩ tới Liệt Vô Địch lại chuyển chủ đề nhanh như vậy, trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng.

Liệt Vô Địch cười nhạt nói:

- Nói thật ra, Như Ngọc chính là ngọc quý trong tay ta a, ta nhìn ra được nàng đối với ngươi rất có hảo cảm!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô "Cái này quá trực tiếp đi! ".

Hắn cũng không thể trực tiếp cự tuyệt phen tâm ý này của Liệt Vô Địch, lúc này đáp:

- Ta đã nói qua với Như Ngọc rồi, tin rằng bản thân nàng sẽ có quyết định, bất quá chỉ cần minh chủ không chê khách khanh trưởng lão như ta, ta vẫn luôn là một phần tử của Thương Minh a!

Lăng Tiếu lời này cũng cho Liệt Vô Địch một lời hứa hẹn, mặc kệ Liệt Như Ngọc và hắn có kết quả gì, hắn đều nguyện ý làm người trung gian giữa Liệt Viêm Thương Minh và Thiên Long Môn

Liệt Vô Địch cho rằng Lăng Tiếu sẽ lập tức tỏ thái độ yêu thích gì đó với nữ nhi hắn, không ngờ lại nói vây, ngoài khiến hắn ngoài ý còn cảm thấy thư thái, hiển nhiên quan hệ thông gia cũng không thể tùy tiện quyết định được, đây chính là chuyện quan hệ đến tương lai của Liệt Viêm Thương Minh bọn hắn.

Còn phải qua cửa ải lão tử của hắn nữa mới được!

Liệt Vô Địch tán thưởng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, trong nội tâm thầm nói "Nói chuyện với người thông minh thật khỏe a! ".

- Ngươi nói vậy ta cũng an tâm, ngày sau có gì cần Thương Minh trợ giúp thì cứ việc nói, ta sẽ sai người toàn lực trợ giúp ngươi!

Liệt Vô Địch cũng rất hào phóng nói.

- Ân, vậy trước tiên tạ ơn minh chủ rồi!

Lăng Tiếu đáp.

Ngay sau đó hai người lại trò chuyện một lúc, sau đó Lăng Tiếu liền cáo từ.

Liệt Vô Địch lại bảo Liệt Như Ngọc tiễn đưa Lăng Tiếu, bất quá bên người Liệt Như Ngọc lại nhiều hơn một Liệt Vĩnh.

Sắp chia ly, Liệt Như Ngọc rốt cục nhịn không được từ một bên thò tay tới ôm lấy Lăng Tiếu, hôn lên mặt Lăng Tiếu một cái liền rời đi thật nhanh!

Lăng Tiếu sờ sờ mặt cười khổ nói:

- Đầu năm nay nữ nhân đều bạo dạn vậy sao? Khiến cho người ta thật thẹn thùng ah!

Lăng Tiếu quay về Thiên Long Môn, Lăng Thần liền phát cho hắn một tấm lệnh bài.

Lệnh bài kia cũng không phải lệnh bài bình thường của Thiên Long Môn, mà là lệnh bài chuyên dụng cho nội môn trưởng lão cao cấp, có thể điều động trưởng lão cấp bậc Thần Vương.

Đây là lệnh bài mà chỉ có đệ tử xuất sắc của Kim tộc đi ra mới có được, mà Lăng Tiếu cũng được an bài một chỗ ở, ngày sau chỉ cần hắn muốn thì cũng có thể đến Thiên Long Môn tu luyện.

Hoàn cảnh tu luyện ở Thiên Long Môn không kém, nhưng so với tộc địa đơn sơ của Kim tộc lại hơi kém hơn một bậc, so sánh ra, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ lựa chọn tu luyện ở tộc địa rồi.

- Tiếu đệ, ngươi là thiên tài hiếm có có thể kích hoạt Chân Long chiến khí trong tộc ta, ngươi có thể được an bài Thần Vương đi theo ngươi làm Hộ Pháp trường lão!

Lăng Thần nói.

- Có chuyện tốt bực này sao?

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Đi vào Thiên Vực, hắn một mực khuyết thiếu cảm giác an toàn, cũng bởi vì thực lực của hắn quá yếu, mà ở chỗ này Thần Vương nhiều lắm, không chút cẩn thận sẽ chọc họa sát thân ngay, hơn nữa tư vị này hắn đã thử qua, cho nên bây giờ nghe có thể lựa chọn hai gã Thần Vương làm hộ pháp hắn tự nhiên rất cao hứng rồi.

- Đây là tự nhiên, hai vị Khang trưởng lão vào đi!

Lăng Thần phủi tay kêu lên.

Ngay sau đó, hai gã trung niên nhân đồng thời đi đến.

Hai người này rõ ràng là song bào thai, tướng mạo cơ hồ như đúc, thực lực đều là trung giai đỉnh phong Thần Vương.

- Bái kiến môn chủ!

Hai người đồng thời khom mình hành lễ nói.

- Ân, vị này chính là Lăng Tiếu thiếu gia, về sau cũng chính là người các ngươi trọng điểm bảo hộ, chỉ cần không phải chuyện tổn hại lợi ích trong môn, các ngươi đều nghe hắn phân phó a!

Lăng Thần lộ ra vẻ uy nghiêm nói.

Hai người nhìn thoáng qua Lăng Thần và Lăng Tiếu:

- Vâng môn chủ, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo hộ Lăng Tiếu thiếu gia chu toàn!

- Ân!

Lăng Thần khẽ lên tiếng, tiếp theo hắn lại nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Hai vị này là Khang Văn, Khang Vũ trưởng lão, bọn hắn tuy là trung giai Thần Vương như lại biết bí thuật hợp kích, liên thủ lại cho dù là cao giai Thần Vương cũng không sợ, ngươi cứ tin tưởng bọn hắn. Dùng điền kiện ngươi hiện giờ trong trăm năm đột phá Thần Vương không thành vấn đề, chỉ cần ngươi thành tựu Thần Vương rồi thì sẽ có càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa, nếu như... Có một ngày ngươi không cách nào tiến bộ nữa, vậy trong tộc và trong môn mới sẽ giảm bớt tài nguyên tu luyện cung cấp cho ngươi, điểm này ngươi cần phải nhớ lấy. Còn nữa, dù vô luận như thế nào cũng không thể tổn thương đến lợi ích trong tộc và trong môn, bằng không sẽ bị coi là phản đồ, nhẹ phế công trục xuất, nặng thì giết không tha!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1835 - Khiến Người Ta Thẹn Thùng Ah!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Vâng môn chủ, Lăng Tiếu nhớ kĩ!

- Tốt rồi, tài nguyên và quy củ trong môn để Khang Văn và Khang Vũ nói cho ngươi, còn có tàng điển các và võ kỹ các trong môn, ngươi cũng có thể tùy ý xem, mặt khác đây là ban cho ngươi, hi vọng ngươi đừng cô phụ một phen tâm ý của ta và các trưởng lão trong tộc, mau chóng đột phá đến cảnh giới Thần Vương đi!

Lăng Thần chân thành nói.

Lăng Tiếu lại đạt được một số ban thưởng xa xỉ, liền mừng rỡ trong lòng:

- Đa tạ môn chủ!

- Tốt rồi, ngươi đi xuống trước đi, về sau không có gì chuyện trọng đại đừng tới tìm ta, ta có việc sẽ triệu kiến ngươi, đương nhiên ngươi có việc ra ngoài, cũng phải báo cho chúng ta biết rõ!

Lăng Thần nhắc nhở.

Lăng Tiếu ứng tiếng, liền dẫn Khang Văn và Khang Vũ rời khỏi đại điện.

Lăng Tiếu phải đợi Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ bọn họ chạy tới, cho nên cũng không vội về tộc, mà lưu lại ở Thiên Long Môn.

Chỗ ở của hắn cũng giống với chân truyền đệ tử nội môn, có được đình viện, cùng với hộ vệ hầu hạ.

Lăng Tiếu bỏ ra chút thời gian từ chỗ Khang Văn và Khang Vũ hiểu rõ tình huống đại khái trong Thiên Long Môn, để tránh gây ra sai lầm gì đó.

Sau khi hiểu được tình huống đại khái, Lăng Tiếu liền tạm thời quyết tâm ở chỗ này tĩnh tu, đợi sau khi đạt tới cảnh giới Thần Vương liền khởi hành đến Loạn Táng Không Gian tìm kiếm sư phó.

Trước tiên, Lăng Tiếu lấy thần quyển nhặt được lúc trước ra

Thần quyển này có cấm chế cường đại, coi như là đỉnh phong Thần Vương cũng không thể phá bỏ, khiến Lăng Tiếu vô cùng hiếu kỳ, đồng thời cũng rất chờ mong đây có phải là thứ hắn tìm không.

Bởi vì bề ngoài thần quyền này rất giống với hai quyền Khống Thần Quyết hắn tìm được lúc trước, đều dùng cùng một loại da thú chế tác cả.

Bất quá, hắn cũng không dám ôm hi vọng quá lớn.

Rất nhiều tài liệu cổ đều là dùng da thú chế tạo thành cả, có thể chỉ là trùng hợp.

- Lúc trước khi mở ra Khống Thần Quyết chính là lợi dụng hồn lực ý niệm mở ra, ta thử xem có được hay không, nếu như không được thì đợi quay lại trong tộc lại nhờ tộc lão hỗ trợ xem sao.

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, đã chuẩn bị xong tình huống xấu nhất.

Giờ hắn ngay cả Thần Vương cũng không phải, ngoại trừ lợi dụng phương thức may mắn mắn này thì không còn cách nào khác.

Lăng Tiếu ngưng thần tĩnh khí, vận chuyển thần hồn, một tia hồn lực ý niệm tràn vào thần quyển.

Chẳng qua khi hồn lực hắn vừa mới tiếp xúc vào thần quyển đã bị tầng tầng cấm chế lực lượng ngăn cách, hơn nữa còn có một cổ phản lực cường hoành chấn cho hắn phải hoảng sợ.

Lăng Tiếu có chút không cam lòng, lúc này điều động tinh thần phù văn, đánh qua thần quyển.

XÍU... UU!!

Lăng Tiếu sở dĩ dùng cao cấp tinh thần phù văn đánh vào thần quyển này chính là vì muốn đánh cược lần cuối, thử xem có thể khiến thần quyền cộng minh mà mở ra không.

Nếu như không được thì... quên đi.

Ai biết, hắn thử lại thật sự có động tĩnh

Cao cấp tinh thần chú rõ ràng trực tiếp tiến nhập vào trong thần quyển, khiến nó bắn ra một mảnh hào quang chóa lòa.

Mắt Lăng Tiếu không mở ra nổi, hồn lực giữa thức hải hắn lại như thủy triều bị thần quyển hấp xả vào.

Lăng Tiếu muốn kiềm hãm lại như không kịp nữa.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ánh mắt tối sầm, cả người trở nên vô cùng suy yếu, yếu đuối nằm trên mặt đất.

Ngay một khắc khi Lăng Tiếu ngã xuống, thần quyển rốt cục mở ra, từng

đạo hào quang tách ra.

Nếu không phải Lăng Tiếu sớm sắp đặt cấm chế, những hào quang xuyên này thấu qua phòng, chỉ sợ sẽ khiến bên ngoài hỗn loạn mất.

Những hào quang này cuối cùng tạo thành từng văn tự cổ xưa, cùng với bí mật mang theo một cổ lực lượng quỷ dị trùng kích vào thức hải Lăng Tiếu.

Lúc Lăng Tiếu tỉnh lại cảm giác như mình đã trải qua một giấc mộng rất dài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1836 - Khiến Người Ta Thẹn Thùng Ah! 2

Trong đầu hắn rõ ràng nhiều thêm một đoạn trí nhớ không hiểu.

Trí nhớ này như là của người khác, lại hình như một tràng cảnh trong mơ vậy.

Đoạn trí nhớ ngắn kia cnagf không ngừng chớp động, chỉ thấy người của một tộc loại bị một số đông người vây giết, cuối cùng bị đuổi vào một phiến không gian

Mà tộc loại này lại có một người một mình chiến đấu hăng hái, ngăn cản trăm vạn đại quân, hắn giống như một Thần Ma, thần lực vô biên, một ý niệm liền có thể khiến người bạo thể mà vong, lực lượng sát phạt thập phần đáng sợ, thập phần quỷ dị, khiến người khó mà đề phòng.

Một mình hắn không biết đã giết bao nhiêu người, cho đến khi chảy hết một giọt máu cuối cùng mới nặng nề ngã xuống giữa vũng máu.

- Đây là cái gì? Vì sao ta lại cảm thấy khổ sở chứ?

Lăng Tiếu có một loại cảm giác rất đau lòng.

Hắn tựa hồ ý thức được chấp nhất của nam nhân đánh đến cuối cùng kia, loại tinh thần vì thủ hộ tộc nhân mà không tiếc tất cả kia.

Phần trí nhớ này khiến Lăng Tiếu nhiều hơn một phần trách nhiệm, tựa hồ muốn hắn giải cứu những người bị khu trục kia trở về vậy.

Có cứu hay không chỉ trong một ý niệm của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu do dự hồi lâu mới nhẹ khẽ thở dài một hơi lẩm bẩm:

- Nếu biết rõ không gian bọn hắn bị khu trục, có lẽ có thể thử xem.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, thức hải hắn lần nữa xảy ra dị biến.

Từng đoàn từng đoàn mảnh vỡ trí nhớ tựa hồ cùng một thời gian tan rã, tạo thành từng đoàn từng đoàn hồn lực bắt đầu ôn nhuận lấy thần hồn Lăng Tiếu.

Những lực lượng này rất bành trướng, khiến trong óc Lăng Tiếu trướng đến khó chịu không thôi, đồng thời thần hồn của hắn cũng đang dùng một tốc độ cực nhanh lớn mạnh lấy

Lăng Tiếu biết rõ có lẽ đây là lực lượng thần bí của thần quyển bắt đầu phát sinh tác dụng, hơn nữa hắn cảm nhận được một cảm giác rất quen thuộc.

Lăng Tiếu chịu đựng đau nhức, bắt đầu vận hành Khống Thần Quyết hấp thu những hồn lực kia.

Cổ lực lượng cường đại này khiến Lăng Tiếu khó có thể tin, hơn nữa hồn lực này tựa hồ trời sinh đã phù hợp với lực lượng thần hồn hắn vậy, khiến đau đớn của hắn dần dần giảm bớt, cũng có một loại nước cảm giác cá nước tương dung.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hình như là một ngày, lại như đã qua một năm, cảm giác kia khiến Lăng Tiếu nói không ra lời.

Sau khi hắn tiêu hóa hoàn toàn hồn lực, thần hồn đã cường tráng đến tình trạng hắn khó mà tin được.

Cùng lúc đó, giữa thần hồn và đan điền cũng sinh ra phản ứng nào đó, một đạo thông đạo như kiều ảnh từ lưng hắn kéo dài xuống dưới đan điền, một loại lực lượng từ thần hồn truyền xuống giao hòa với lực lượng ở đan điền.

Khí thế của Lăng Tiếu rõ ràng vào thời khắc này cường tráng lên.

Trực tiếp từ cảnh giới cao giai Thánh Hoàng sơ tầng tăng mạnh đến cảnh giới cao giai Thánh Hoàng trung tầng mới dừng lại.

Chớ có xem thường một chút đó, nó đã giảm bớt đi rất nhiều năm khổ tu ở cảnh giới Thánh Hoàng đấy.

Lúc Lăng Tiếu tỉnh lại, hắn cảm giác được thần niệm của mình rõ ràng đã tăng mạnh, hắn rất muốn buông ra toàn bộ, thử xem đến mức nào, nhưng vẫn cưỡng ép lấy ý niệm trong lòng

Nơi này là chỗ mà chân truyền đệ tử Thiên Long Môn tu luyện, nếu làm vậy sẽ quấy rầy đến người khác.

Lăng Tiếu vừa định quan sát một chút xem thần hồn lực lượng của mình đến cùng đạt đến trình độ nào thì trong đầu bỗng nổi lên một đoạn văn thể phong cách cổ xưa không ngừng chớp động trong thức hải.

Lăng Tiếu tranh thủ thời gian bắt lấy nháy mắt này khắc toàn bộ văn tự kia vào sâu trong đầu.

- Là... Là Khống Thần Quyết đệ... Đệ tam giai đoạn!

Lăng Tiếu phát ra tiếng run run mừng rỡ.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, đây quả thật là Khống Thần Quyết, rõ ràng lại để hắn tìm được phần cuối cùng này.

Đây là cơ duyên lớn cỡ nào chứ....!

Hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, thần quyển đạt được trong lúc vô tình này, thần quyển ngay cả đỉnh phong Thần Vương cũng không mở ra được rõ ràng thật đúng là giai đoạn sau cùng của Thần quyết mà hắn một mực tha thiết ước mơ.

Cho tới nay hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn tìm được khẩu quyết quyển ba này.

Thiên hạ to lớn, muốn tìm một vật không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển, khó như lên trời.

Hôm nay xem ra Khống Thần Quyết này quả thật có cơ duyên rất lớn với hắn a!

Khống Thần Quyết chia làm ba giai đoạn: Khống Kỹ, Khống Hồn, Khống Thần.

Hai giai đoạn trước Lăng Tiếu đã sớm thuộc như cháo rồi, mà quyền "Khống Thần" sau cùng này vừa đạt được khẩu quyết, mà khẩu quyết này tuy khó đọc khó hiểu, nhưng Lăng Tiếu dựa vào lực lĩnh ngộ hơn người đã hiểu được nó.

Luyện giai đoạn này đến đại thành liền có thể có được thần uy không gì sánh kịp. Trong đó bao hàm tất cả công hiệu của hai giai đoạn trước, có thể lợi dụng hồn lực đả thương người, so với tinh thần lực công kích còn đáng sợ hơn nhiều, có thể bỏ qua trở ngại của không gian lực lượng, một cái ý niệm trong đầu liền có thể diệt sát bất luận một Thánh giả, Thánh Hoàng nào cũng không phải nói chơi.

Lúc đủ cường đại, cho dù là Thần Vương cũng khó có thể ngăn cản, cái này

tương đương với bản thăng cấp của Khống Kỹ. Vốn giai đoạn thứ hai Khống Hồn có thể khống chế người cấp bậc Thánh Hoàng trở xuống, đối với ngoài Bán Thần Vương thì hoàn toàn bất lực, bởi vì bọn hắn đã có thần lực, có thể phá vỡ tất cả tinh thần chú, sẽ không bị lạc ấn của hắn tổn thương.

Nhưng sau khi luyện thành giai đoạn cuối cùng này, ngay cả tồn tại ngoài Thần Vương cũng có thể khống chế, chỉ là thủ pháp khống chế lại không giống. Trước kia là dùng tinh thần chú khống chế, nhưng bây giờ là trực tiếp dùng hồn lực trói buộc, cũng được xưng là "Tỏa hồn", tập trung vào thần hồn Thần Vương, điều khiển nó, khiến hắn không thoát khỏi thần niệm khống chế của bản thân.

Ngoại trừ hai loại này ra, còn có được hai năng lực kinh thiên khác, đầu tiên là "Tu hồn", Tu hồn ngoại trừ có thể tự động khôi phục thần hồn lực lượng của mình ra, còn có thể trợ giúp bất luận Thần Vương từng bị tổn thương thần hồn nào chữa thương, hơn nữa không cần mượn nhờ bất luận đan dược gì, chỉ cần truyền hồn lực của mình qua là xong.

Một loại khác là "Ẩn hồn", cái gọi là tiềm hồn chính là thần du vật ngoại, có thể lợi dụng thần hồn của mình lên trời xuống đất, mà không bị bất luận kẻ nào phát hiện, đây cũng không phải đơn giản là thần hồn xuất khiếu, quan trọng nhất là phải đạt tới uy năng ẩn hình, thu liễm che dấu toàn bộ hồn lực, cho dù là Thần Vương cũng khó có thể cảm ứng được, đến lúc đó tùy tùng cơ ra tay cho một kích trí mạng, chỉ sợ dù là ai cũng khó mà đỡ nổi a!

Chỉ có điều muốn luyện thành "Ẩn hồn" đến cảnh giới đại thành cần có hồn lực rất lớn, ít nhất phải đạt tới tình trạng cao giai Thần Vương mới được.

Đương nhiên ngoại trừ những thứ này ra, đợi hồn lực đạt đến cảnh giới Thủy Thần, uy lực hắn phát huy ra tuyệt đối rất khủng bố, cũng như người trong mảnh vỡ trí nhớ kia vậy, bất luận kẻ nào cũng có thể tùy thời miểu sát, thậm chí có thể dùng một ý niệm trong đầu giết chết mấy chục trăm vạn Thần Vương cũng không nói chơi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1837 - Khống Thần Quyết Chi Khống Thần Thiên.

Hiểu rõ uy năng quyển cuối cùng, Lăng Tiếu liền mừng rỡ như điên.

Hắn không thể chờ đợi được tiến nhập vào trạng thái tu luyện, định trước tiên tìm hiểu sơ bộ khẩu quyết đã tính sau.

Nửa tháng qua đi, Lăng Tiếu có chút buồn rầu, hắn phát khẩu quyết quyển cuối cùng này lại cực khó tu luyện.

Cho dù thần hồn của hắn được thần quyển chi lực lớn mạnh, đạt đến cảnh giới đê giai Thần Vương đỉnh phong, nhưng cảnh giới tới tu luyện tìm hiểu lại không liên quan gì nhiều.

- Nếu Linh Nhi ở chỗ này thì tốt rồi, Không Linh chi thể của nàng có thể khiến ta rất nhanh tiến vào trạng thái đốn ngộ, tăng nhanh tốc độ tu luyện của ta!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Ngẫm lại nửa tháng qua đi, hẳn Liệt Như Ngọc đã an bài bọn người Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ đến đây rồi.

Lăng Tiếu ra khỏ phòng, gọi Khang Văn tới hỏi xem một chút có người tới tìm hắn không.

Khang Văn nói tạm thời còn không có.

Lăng Tiếu có chút thất vọng, bất quá hắn bây giờ còn có một việc nhất định

phải đi làm, đó chính là chế tạo lại hai thanh binh khí hắn luôn sử dụng một phen, khiến chúng có thể đạt tới cấp bậc thần khí.

- Văn trưởng lão, ta muốn đi đúc khí các xem thử không biết có được không?

Lăng Tiếu hỏi Khang Văn.

- Thiếu gia muốn đúc khí?

Khang Văn hỏi.

- Ta muốn chế tạo lại binh khí của ta, phẩm giai của chúng có chút thấp!

Lăng Tiếu đáp.

- Úc, kỳ thật thiếu gia cũng không cần như thế, ngươi cần gì thần khí cấp bậc gì chỉ cần nói môn chủ một tiếng, ngươi có thể lựa chọn một kiện mà mình thích rồi.

Khang Văn đề nghị nói.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Không, hai kiện binh khí này ta một mực dùng rất vừa tay, không muốn đổi!

Khang Văn không hỏi tiếp nữa, mà mang theo Lăng Tiếu đi đến đúc khí các.

Nơi này có thần khí sư tồn tại, là tồn tại tôn quý trong Thiên Long Môn, tổng cộng có tám người, mà các thánh khí sư lại càng không ít.

Thân phận Lăng Tiếu cũng rất tôn quý, có thể có Thần Vương hộ pháp, cũng đủ để chứng minh điểm này rồi.

Trương Mãnh là cao giai thần khí sư gần với Các chủ, biết được ý đồ đến của Lăng Tiếu hắn lập tức đi ra tiếp kiến.

Ở trong Thiên Long Môn có thể có họ "Lăng", bọn họ cũng đều biết Lăng Tiếu thân phận không thấp.

Lăng Tiếu đặt Băng Hỏa Kiếm cùng với Kim Long Thương ở mặt Trương Mãnh nói:

- Trương trưởng lão, ngươi xem thử có biện pháp lần nữa chế tạo lại hai kiện binh khí này không?

Trương Mãnh rất chuyên nghiệp cầm lên hai kiện binh khí này đánh giá một chút, lúc này lộ ra vài phần kinh ngạc nói:

- Hai kiện binh khí này tuy phẩm giai không cao, nhưng đã có một loại cảm giác linh động, hẳn đã sinh ra linh trí, cách Khí Hồn đã không xa nữa?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Trương trưởng lão không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, không sai, chúng đều cùng ta có một loại cảm giác huyết nhục tương liên, cho nên ta không muốn buông tha chúng!

- Tiếu thiếu, quả nhiên là thật đáng mừng, có thể cùng binh khí sinh ra cảnh giới Nhân Khí Hợp Nhất, vậy phải cần bền lòng rất lớn, ngày sau chúng có thể tiến giai phẩm giai cao hơn ah!

Trương Mãnh hâm mộ nói, dừng chút hắn lại nói:

- Thỉnh Tiếu thiếu lưu chút ít máu huyết lại đây, nửa tháng sau trả lại ngươi hai kiện thần khí hoàn mỹ!

Lăng Tiếu ra koir đúc khí các, lại cùng hai huynh đệ Khang Văn, Khang Vũ đi dạo một vòng trong Thiên Long Môn, quen thuộc tất cả hoàn cảnh ở đây.

Vài ngày sau, rốt cục truyền đến tin tức của Liệt Viêm Thương Minh, Huyền Diệu, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Tiên Vu Dã cùng với Tiêu Linh đã được đưa đến Thiên Long Thành.

Lăng Tiếu lập tức đi ra ngoài đón bọn họ.

Một đoàn người lần nữa tương kiến, đương nhiên là cao hứng không thôi rồi, nhất là cô nàng Tiêu Linh kia, nàng ngoài trừ gia gia ra thì Lăng Tiếu chính là người không muốn xa rời nhất, không ai có thể thay thế được.

- Về sau các ngươi đều đến Thiên Long Môn tu luyện đi, ta sẽ cấp cho các ngươi một thân phận ở Thiên Long Môn.

Lăng Tiếu nói quyết định của mình cho mọi người biết.

Mọi người tự nhiên không có gì dị nghị rồi, bọn họ đều là lấy Lăng Tiếu cầm đầu cả

Huống hồ mấy ngày nay bọn họ đã hiểu rõ Thiên Long Môn chính là thế lực cự đầu ở Thiên Long Địa Vực, có thể gia nhập vào đây, đối với bọn họ cũng là chuyện tốt.

Huyền Diệu thầm thở nhẹ trong lòng:

- Cung Chủ đã có xu thế Phi Long Tại Thiên rồi, xem ra đã không cần ta phụ tá nữa, ta cũng đã đến lúc nên rời đi tìm kiếm cơ duyên của mình rồi.

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ tới Huyền Diệu lại rời đi vào lúc này.

- Thần côn có chuyện gì sao lại phải rời đi vào lúc này thế, thực lực của ngươi vẫn còn quá yếu!

Lăng Tiếu lo lắng nói với Huyền Diệu.

Cho dù gần đây tu vị Huyền Diệu tiến triển cực nhanh, đã đạt đến cao giai Thánh giả rồi, nhưng loại thực lực này ở trong Thiên Vực thật sự không đáng là bao a!

Huyền Diệu có chút khốn quẫn ah!

Trước kia lúc ở Trung Vực nghĩ đến có thể đạt tới Thánh giả đã là rất cao rồi, hiện giờ nói như thế nào bản thân cũng đã là cao giai Thánh giả, qua một thời gian ngắn nữa thì đạt đến Thánh Hoàng cũng không thành vấn đề.

Bây giờ lại bị Lăng Tiếu nói thực lực này quá yếu, khiến hắn rất bị đả kích.

- Quả thật hơi yếu, bởi vậy ta mới một mình rời đi, sẽ không trêu chọc phiền toái đâu!

Huyền Diệu cười nói.

- Không được, ở trong Thiên Vực không thành Thần đều không chịu nổi một kích, ngươi không trêu chọc người ta, người ta lại muốn xử lý ngươi thì sao, trước tiên vẫn nên ở lại đây tăng thực lực lên đã rồi nói sau!

Lăng Tiếu kiên quyết không đồng ý nói.

Trong Thiên Vực khắp nơi đều là nơi người ăn người, tùy thời đều sẽ xuất hiện cướp bóc lướt giết người, Lăng Tiếu không thể không lo lắng.

Phong Thanh Duyên ở một bên nói:

- Tiểu Diệu, ngươi hay là nghe Tiếu nhi đi, ở chỗ này ngươi muốn tăng thực lực lên cũng thuận tiện hơn mà!

Ngọc Nhu Phỉ và Tiêu Linh cũng đều mở miệng giữ lại.

Chỉ là Huyền Diệu đã quyết định:

- Cung Chủ, không, ta vẫn nên gọi ngươi là lão đại đi, những năm gần đây đều là nhờ ngươi chiếu cố nên ta mới được thế này, hôm nay đã đến Thiên Vực, ngươi còn cần không ngừng khiến bản thân lớn mạnh, muốn ở chỗ này trùng kiến Tiếu Ngạo Cung cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mà ta cũng cần tìm kiếm cơ duyên của mình, không thể một mực phát triển dưới ánh hào quang của ngươi được, bằng không... Cả đời này chỉ sợ chỉ có thể làm tiểu tùy tùng của ngươi thôi. Bất quá ngươi đừng hiểu lầm, ta cũng không có ý ghét bỏ lão đại, mà là ta cũng có mục tiêu và lý tưởng của mình, một ngày nào đó ta muốn trở thành Thiên Vực đệ nhất thần côn, cũng tiện phụ trợ lão đại ngươi xây dựng lại Tiếu Ngạo Cung, tin tưởng lần sau chúng ta gặp mặt ta sẽ cho lão đại một kinh hỉ rất lớn.

- Thế nhưng mà...

Lăng Tiếu vẫn đang muốn nói gì đó.

Huyền Diệu đã cắt đứt lời hắn:

- Đừng nhưng gì nữa, hiện giờ ta không xem ngươi là Cung Chủ, ta chỉ xem ngươi là huynh đệ của ta, ngươi phải tôn trọng lựa chọn của huynh đệ mình.

- Huống hồ ngươi cũng phải suy nghĩ thay cho huynh đệ ta ah, ở cùng một chỗ với ngươi áp lực rất lớn, tất cả mỹ nữ đều bị ngươi bắt làm tù binh, ngay

cả chút canh thừa lạnh cơm cũng không lưu cho ta, ngươi biết cái này đối với ta có đả kích thế nào không? Cho nên ngươi phải suy nghĩ thay ta, ta mặc dù không có mệnh cách Bất Tử Tiểu Cường như ngươi, nhưng cũng không phải loại yểu mệnh, yên tâm đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1838 - Huyền Diệu Đi Rồi!

- Huống hồ ngươi cũng phải suy nghĩ thay cho huynh đệ ta ah, ở cùng một chỗ với ngươi áp lực rất lớn, tất cả mỹ nữ đều bị ngươi bắt làm tù binh, ngay cả chút canh thừa lạnh cơm cũng không lưu cho ta, ngươi biết cái này đối với ta có đả kích thế nào không? Cho nên ngươi phải suy nghĩ thay ta, ta mặc dù không có mệnh cách Bất Tử Tiểu Cường như ngươi, nhưng cũng không phải loại yểu mệnh, yên tâm đi!

Lăng Tiếu còn có thể nói gì nữa, Huyền Diệu đã quyết tâm muốn rời đi rồi!

Lăng Tiếu đấm Huyền Diệu một cái, lại ôm hắn nói:

- Một đời người hai huynh đệ, nhớ kỹ đừng quá miễn cưỡng, nếu như không tìm thấy nương tử thì quay lại đây ta giới thiệu ngươi mấy người, bảo đảm ngươi thoả mãn.

Những năm gần đây Huyền Diệu đã trợ giúp hắn rất nhiều, hắn không thể lại ảnh hưởng đến hắn nữa.

Huyền Diệu đi rồi!

Hắn đến Thiên Long Môn chỉ là đến cáo biệt với Lăng Tiếu, bằng không lúc ở Liệt Viêm Thành hắn đã rời đi rồi.

Lúc hắn rời đi, Lăng Tiếu cho hắn rất nhiều thứ tốt, trong đó kể cả thánh thảo quang thuộc tính, thánh đan, càng có rất nhiều cực phẩm huyền tinh và một trăm triệu thần tinh, mặt khác hắn cũng giao kiện Trấn Thiên Cổ bị tổn hại kia cho Huyền Diệu, đây chính là thứ vào thời điểm mấu chốt có thể bảo vệ

tánh mạng hắn. Mặt khác Lăng Tiếu còn cho hắn một thân phận ở Thiên Long Môn, chỉ là một ngoại môn chấp sự, nhưng thân phận này lại có thể bảo vệ hắn giảm bớt rất nhiều nguy hiểm không tất yếu trong Thiên Long Địa Vực.

Lăng Tiếu con mắt có chút mơ hồ, mặc dù không phải sinh tử biệt ly, nhưng hắn biết lần chia ly này không biết phải đến tháng năm nào mới có thể gặp lại được.

Hắn hiểu rõ sự cao ngạo của Huyền Diệu, biết rõ hắn không phải là người cam tâm khuất dưới người, một ngày nào đó, thần côn hắn có thể danh chấn Thiên Vực.

Lăng Tiếu mang theo những người khác quay trở về Thiên Long Môn, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Tiêu Linh cùng với Tiên Vu Dã tạm thời đều trở thành tùy tùng của hắn, đây là quyền lợi của trưởng lão Thiên Long Môn, bất quá bọn hắn ở trong Thiên Long Môn cũng không có quyền lợi gì cả, nhưng có thể có thân phận Thiên Long Môn đã rất tốt rồi.

-Nhu Phỉ, chuyện nghĩa phụ đã an bài tốt chưa?

Lăng Tiếu thừa dịp ở chung một mình với Ngọc Nhu Phỉ liền kéo nàng vào ngực, nhẹ vỗ về mái tóc của nàng hỏi.

Ngọc Nhu Phỉ là cái loại nữ nhân khiến người khác rất muốn chinh phục, mỹ cảm tràn ngập yêu dị phong tình kia của nàng luôn khiến hắn cảm thấy xem mãi mà không chán.

- Ân, trang viện ở Liệt Viêm Thành cũng không bị Liệt Viêm Thương Minh thu hồi, Như Ngọc tiểu thư nói lưu cho chúng ta về sau trở về, ta đã sai người trông coi, đợi nghĩa phụ đến hắn sẽ báo cho nghĩa phụ là chúng ta ở đây.

Ngọc Nhu Phỉ nói.

Bất quá, lúc nàng nói đến "Như Ngọc tiểu thư" thì trong mắt lại nhộn nhạo vài phần khác thường.

Lăng Tiếu há có thể không biết là nàng đang ăn dấm chua, lúc này giải thích nói:

- Ta đã cứu mạng Như Ngọc tiểu thư, cho nên...

- Ngươi không cần giải thích với ta, ta là nữ nhân của ngươi, ta sẽ không trách ngươi, nam nhân xuất sắc chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân vừa ý, chỉ cần trong lòng ngươi có một vị trí cho ta là đủ!

Ngọc Nhu Phỉ nằm trong lồng ngực Lăng Tiếu nhỏ giọng nói.

Lăng Tiếu dùng sức ôm lấy nữ nhân trong lòng, sự rộng lượng của nàng cũng như Vận nhi vậy, khiến hắn cảm thấy rất áy náy.

Mấy ngày sau đó, Lăng Tiếu bảo Tiêu Linh cùng hắn bế quan tu luyện

Lăng Tiếu là vì mau chóng tìm hiểu Khống Thần Quyết đệ tam giai đoạn nên mới làm vậy.

Tuy rằng Tiêu Linh cam tâm tình nguyện nghe theo lời hắn, nhưng Lăng Tiếu chung quy vẫn cảm thấy mình rất hèn hạ, rõ ràng lợi dụng một muội tử thuần khiết như thế, nên trong lòng cực kỳ băn khoăn.

Sau khi tìm hiểu tất cả khẩu quyết, Lăng Tiếu nhịn không được thẳng thắng nói với Tiêu Linh:

- Linh Nhi muội muội, ngươi có cảm thấy Lăng Tiếu ca ca rất đáng ghét

không? Chỉ lo kéo ngươi cùng ta tu luyện, không để cho ngươi chơi đùa tự do!

Tiêu Linh nháy đôi mắt to trong veo như nước nói:

- Có thể giúp đỡ Lăng Tiếu ca ca ta rất vui vẻ, sao lại cảm thấy ngươi đáng ghét chứ. Huống hồ Lăng Tiếu ca ca cũng là vì tốt cho ta, gia gia luôn nói chỉ có thực lực của mình cường đại mới có thể bảo vệ bản thân, mới có thể bảo vệ người bên cạnh mình, về sau ta phải bảo vệ Lăng Tiếu ca ca!

Lăng Tiếu rất cảm động, hắn thầm khen

- Lý tưởng của nha đầu kia thật vĩ đại ah!

- Ân, vậy Linh Nhi phải hảo hảo cố gắng, dùng thiên phú của Linh Nhi muốn vượt qua ca ca chỉ là chuyện sớm muộn thôi!

Lăng Tiếu nhẹ vuốt sống mũi Tiêu Linh một cái nói.

Tiêu Linh lộ ra vài phần dáng cười ngượng ngùng, tâm hồn thiếu nữ cảm thấy ngọt lịm, nàng nghĩ thầm:

- Ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu ca ca thật tốt!

Hơn nửa tháng trôi qua, Lăng Tiếu lần nữa đi tới đúc khí các, binh khí của hắn đã chế tạo xong rồi.

- Tiếu thiếu, thanh Băng Hỏa Kiếm này của ngươi đã đúc lại tốt rồi, ta gia nhập các loại thần tài, lại bảo lưu lại bộ dáng vốn có của nó. Nó rõ ràng có thể cùng các loại tài liệu khác dung hợp tương đối hoàn thiện, đã đạt đến cảnh giới trung giai thần khí, nếu còn muốn nó tiếp tục tiến giai thì phải dựa vào năng lực của Tiếu thiếu ngươi rồi, nếu như ngươi có thể cùng nó Khí

Hồn hợp nhất, thực lực ngươi tăng lên, nó cũng sẽ tăng lên theo!

Trương Mãnh mang tới Băng Hỏa Kiếm mới đặt ở trước mặt Lăng Tiếu nói, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Thần khí song trùng thuộc tính cũng khoongd ễ chế tạo, nếu không phải Băng Hỏa Kiếm đã sinh ra linh trí, có thể tự chủ đồng hóa thần tài, hắn chỉ sợ cũng không cách nào đúc lại nó được.

Lăng Tiếu nắm Băng Hỏa Kiếm trong tay, cảm thụ được trận trận vui mừng mà nó truyền đến, Lăng Tiếu khẽ vận chuyển lực lượng, lực lượng băng hỏa lưỡng trọng thiên tán phát ra, lực lượng một lam một hồng càng không ngừng lởn vởn, lộ ra thập phần chói mắt.

- Hảo hảo... Thật sự là đa tạ Trương trưởng lão rồi

Lăng Tiếu thập phần cảm kích nói.

- Ha ha, đây là ta phải làm.

Trương Mãnh cười nói, tiếp theo thần sắc có chút lúng túng nói:

- Tiếu thiếu, Kim Long Thương kia của ngươi chỉ sợ nhất thời nửa khắc không cách nào đúc lại được a!

- Đây là vì sao?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nói.

Kim Long Thương chính là Chiến Khí mà hắn vẫn luôn ỷ lại, nếu thiếu đi nó chung quy cũng có chút không thích ứng, uy lực của Bá Long Thương Quyết quả thật cực kỳ bất phàm a!

Trương Mãnh nghiêm túc nói:

- Thanh Kim Long Thương này của ngươi có phải đã trải qua Long huyết tẩy lễ rồi không?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lúc trước nếu không có Long huyết tẩy lễ, Kim Long Thương cũng sẽ không đạt tới bán thần khí, càng sẽ không cùng hắn đạt đến cảnh giới Nhân Khí Hợp Nhất.

- Vấn đề chính là ở chỗ này, trong Kim Long Thương đã sinh ra Long Hồn, tuy rằng không phải Long Hồn cường đại lắm, nhưng lại ẩn chứa tiềm lực vô hạn, thần tài bình thường căn bản không cách nào phù hợp với nó được!

Trương Mãnh lộ ra vẻ làm khó nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1839 - Huyền Diệu Đi Rồi! (2)

- Thì ra là thế, vậy không có biện pháp nào sao?

Lăng Tiếu có chút thất vọng nói.

- Biện pháp là có, bất quá...

Trương Mãnh lộ ra vẻ do dự nói.

- Bất quá cái gì? Có chuyện nói thẳng đi, nếu ta có thể làm được sẽ tận lực đi làm!

Lăng Tiếu nói.

- Nếu như muốn đúc lại nó thì cần Long cốt và Long cân, ta nói là Chân Long, mà không phải Giao Long!

Trương Mãnh rất trịnh trọng nói.

Bọn hắn thân là Thiên Long Môn, đối với Long trời sinh đã có cảm giác sùng bái.

Huống hồ Kim tộc phía sau bọn họ càng có quan hệ lớn lao với Long tộc, hiện giờ cần Long cốt và Long cân, thật sự rất khó xử.

- Như vậy ah, để ta suy nghĩ biện pháp, thật sự không được thì bỏ qua thôi!

Lăng Tiếu nói.

Hắn cũng biết cái này Long cốt và Long cân không dễ dàng gì, hắn không có khả năng thật sự đi đồ Long được, bằng không hắn đã vi phạm vào tộc huấn của Kim tộc rồi!

Bởi vì Long tộc là bằng hữu của Kim tộc bọn hắn.

Long cốt, Long gân cũng không dễ tìm, nhưng không có nghĩa là không tìm thấy.

Hiển nhiên ngoại trừ cách đi đồ Long ra, đó chính là đánh chủ ý vào Chân Long đã chết.

Hắn cũng không tin trong Kim tộc không có Long đã chết đi.

Lăng Tiếu tìm tới Lăng Phi, nói chuyện này với hắn.

- Xú tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không biết chúng ta và Kim Long nhất tộc có giao tình sao? Ngươi lại muốn tìm Long cốt, Long cân!

Lăng Phi mang theo vài phần trách cứ nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Ngũ Ca, ta cũng không phải nói là muốn tìm một đầu Long để giết, chỉ là muốn biết có Long đã chết đi hay không, Long cốt, Long cân của chúng để đó cũng không làm gì, cho ta sử dụng cũng có thể khiến ta tăng thêm một sát khí!

Hắn cảm giác được Lăng Phi cũng không phải thật sự tức giận, chứng minh việc này vẫn có thể thương lượng.

- Tiểu tử ngươi nghĩ thật hay!

Lăng Phi tức giận nói một tiếng, tiếp theo nói với Lăng Tiếu:

- Muốn dùng Long cốt, Long cân không thành vấn đề, hiển nhiên đây đều là những thần tài khó được, Kim tộc chúng ta mặc dù có giao tình với Kim Long tộc, nhưng dùng thân thể đồng bọn chết đi của chúng để chế thành thần khí, cũng là khiến chúng nó phục sinh khác loại, bất quá việc này ta không làm chủ được, ngươi trở về xin chỉ thị tộc trưởng, có lẽ lão nhân gia ông ta có thể thưởng cho ngươi cũng nên đấy.

- Loại chuyện nhỏ nhặt thật sự phải phiền toái tộc trưởng sao?

Lăng Tiếu ánh mắt nóng rực nhìn Lăng Phi nói.

- Đúng vậy a, loại chuyện nhỏ nhặt này ca cũng không làm chủ được a!

Lăng Phi cũng không để ý tới Lăng Tiếu, cự tuyệt nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá ngươi cũng nên mau chóng đột phá cảnh giới Thần Vương đi, có lẽ tộc trưởng thưởng cho người một đầu Kim Long làm hộ thân linh thú cũng không thành vấn đề đâu.

- Thôi đi... ta cần gì tộc trưởng thưởng chứ, ta đã sớm có được Long thần thú rồi, còn có huynh đệ Kỳ Lân thần thú nữa đấy!

Lăng Tiếu phi thường khinh thường nói.

Lăng Phi không tranh cãi với Lăng Tiếu, mà chỉ dựng một ngón giữa với Lăng Tiếu.

Rất hiển nhiên hắn đã hoàn toàn xem lời này của Lăng Tiếu là gió thoảng bên tai, sẽ không tin tưởng.

Lăng Tiếu cũng lười giải thích, chỉ có thể tạm thời bỏ qua chuyện Kim Long Thương.

Chờ hắn đột phá Thần Vương, mới nắm chắc hỏi xin tộc trưởng.

Sau khi quyết định xong, Lăng Tiếu bảo mấy nữ nhân ở lại trong trang viện của hắn tu luyện, còn hắn thì quay về Kim tộc, ý định bế một lần trường quan, dùng tốc độ nhanh nhất trùng kích cảnh giới Thần Vương, đồng thời tu luyện Khống Thần Quyết đệ tam giai đoạn đến nhập môn.

Kim tộc tộc địa khắp nơi đều là hùng sơn trùng điệp, tuyệt đối sẽ không lo lắng có người hoặc linh thú nào đó làm phiền.

Lăng Tiếu ở giữa một sơn lĩnh mở ra sơn động, bày ra đại lượng cấm chế, bắt đầu hành trình bế quan của mình.

Hắn đã tìm hiểu được khẩu quyết của Khống Thần Quyết đệ tam giai đoạn, duy nhất cần phải quen thuộc chính là loại điều khiển hồn lực kia.

Hắn định phân ra ngày đêm, ban ngày tu luyện Hàng Long Chưởng, Băng Cực Đao Quyết, Phần Thiên Kiếm Quyết, buổi tối tu luyện Khống Thần Quyết, hấp thu tích lũy lực lượng.

Hàng Long Chưởng là bí quyết mà đỉnh phong Thần Vương Kiều Phong lưu lại cho hắn, uy lực của nó tương đối đáng sợ, trước đây hắn chỉ tu luyện chín thức trước, chín thức sau còn phải tìm hiểu; mà Băng Cực Đao Quyết cùng với Phần Thiên Kiếm Quyết chính là hai môn thần kỹ Lăng Tiếu tìm được trong Thiên Long Môn, vừa hay thay thế Ngạo Tuyết Lục Quyết uy lực chưa đủ trước kia, mà lúc trước hắn cũng không có kiếm kỹ hỏa thuộc tính, bởi vậy Phần Thiên Kiếm Quyết vừa vặn đền bù.

Hai loại thần kỹ này uy lực không nhỏ, vừa hay có thể giải quyết thiếu

khuyết khi không thể sử dụng Bá Long Thương Quyết.

Nắm giữ ba loại thần kỹ này, Lăng Tiếu chỉ tốn thời gian nửa năm.

Mà Khống Thần Quyết của hắn rốt cục cũng nhập môn rồi, có thể lợi dụng hồn lực công kích Thần Vương mà không bị phát hiện.

Một khi thần hồn bị thương, cho dù là Thần Vương cũng khó mà chịu nổi.

Sau khi nắm giữ tất cả, Lăng Tiếu vứt bỏ toàn bộ tạp niệm, bắt đầu toàn lực tăng lên thực lực của mình.

Hắn lấy thủy hỏa song tinh thảo có được từ hắc thị ra để dùng

Đê giai thần thảo, đối với một gã cao giai Thánh Hoàng như hắn mà nói, tuyệt đối là thuốc bổ siêu cấp.

Đổi thành Thánh Hoàng khác có lẽ cũng không dám trực tiếp ăn vào như vậy, bằng không lực lượng bành trướng kia một là sẽ khiến hắn nô tung, hoặc là dao động căn cơ.

Lăng Tiếu không giống với người thường, hắn đã có được thần hồn, đã tạo thành thần kiều không rõ ràng lắm, hắn hoàn thành có thể hấp thu năng lượng của gốc thần thảo này, thậm chí những năng lượng này căn bản không cách nào thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Lăng Tiếu dựa vào thủy hỏa song tinh thảo một lần hành động đạt đến cao giai Thánh Hoàng đỉnh phong.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu cảm thấy hồn lực và linh lực ở đan điền có cảm giác giao hòa.

Hai loại lực lượng tuy rằng không có biện pháp lập tức trở thành thần lực, nhưng Lăng Tiếu đã ý thức được giờ cách lúc đó cũng không quá xa nữa.

Chỉ cần hắn tiếp tục tích lũy lực lượng, có lẽ sau một khắc sẽ làm được, hoặc là phải thêm một thời gian nữa mới có thể.

Tóm lại, tất cả sẽ không có gì trở ngại cả.

Bởi vì hắn đã có đủ điều kiện để thành Thần, nếu như vẫn không thể đạt tới điểm kia, vậy hắn đành phải đập đầu vào đầu hũ chết đi cho xong.

Lăng Tiếu lúc này đây bế quan trọn vẹn bỏ ra hai năm.

Cái này đối với võ giả khác chỉ là chuyện chớp mắt, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói lại là một lần bế quan dài hạn hiếm có.

Hai năm qua hắn gặt hái được không ít, nhưng lực lượng vẫn chỉ là đỉnh phong Thánh Hoàng, cách Thần Vương còn một bước ngắn nữa.

Càng đến gần bước này, càng không thể một mặt cưỡng cầu, cần thuận theo tự nhiên mới có thể nước chảy thành sông.

Lăng Tiếu quyết định xuất quan!

Dùng thực lực hắn hiện giờ, Bán Thần Vương cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn, cho dù là đê giai Thần Vương bình thường, dùng lực lượng thần hồn của hắn cũng đủ để khiêu chiến bọn họ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1840 - Bế Quan Hai Năm. (1)

Lăng Tiếu trở lại thôn trang, người Kim tộc cũng biết thân phận của tiểu thúc công này, nguyên một đám cười chào hỏi hắn.

Lăng Tiếu cũng ôn hòa đáp lễ từng người.

Hắn thích loại tính cách bình yên này của tộc nhân, không có quá nhiều lục đục với nhau, có chăng chỉ là hùng tâm tráng chí muốn phát triển bổn tộc.

Bất tri bất giác, hắn đã dung nhập vào trong đại gia đình này rồi.

Hắn cảm thấy nơi này không khác gì nhà hắn cả.

Lăng Tiếu chuyện thứ nhất chính là tìm đến tộc trưởng cùng với các vị lão nhân vấn an.

Lúc những lão gia hỏa này trông thấy Lăng Tiếu đã vô hạn tiếp cận cấp bậc Thần Vương thì cả đám đều lộ ra nụ cười hài lòng.

Chỉ cần sau khi Lăng Tiếu bước chân vào cảnh giới Thần Vương, Kim tộc bọn hắn lại thêm một cường viện rồi.

- Không tệ không tệ, đã nửa bước vào cảnh giới Bán Thần Vương, cách Thần Vương không xa.

Đại trưởng lão Lăng Khâu tán thưởng nhìn Lăng Tiếu nói.

Tộc trưởng Lăng Bác cũng cao hứng nói:

- Ân, tốt nhất có thể trong mười năm đột phá cảnh giới Thần Vương, đến lúc đó nói không chừng ngươi có thể thay những lão gia hỏa chúng ta tranh giành chút mặt mũi cũng nên.

Lăng Tiếu không biết Lăng Bác lời này là có ý gì, nhưng có thể cảm nhận được sự chờ mong của hắn.

- Tộc trưởng, Đại trưởng lão các ngươi yên tâm đi, Lăng Tiếu sẽ mau chóng đột phá!

Lăng Tiếu đáp.

- Ân, có cần gì ngươi cứ việc nói, cái khác không có, chỉ là tài nguyên tu luyện nhất định sẽ cấp cho ngươi đầy đủ!

Lăng Bác thập phần hào hùng nói, dừng chút hắn lại nói:

- Đương nhiên, gia tộc cũng cần không ít tài nguyên lưu cho hậu bối, chờ sau khi ngươi đột phá cảnh giới Thần Vương ngươi vẫn phải đi làm một ít nhiệm vụ để hồi báo cho gia tộc.

- Ân, Lăng Tiếu nhớ kĩ!

Lăng Tiếu lên tiếng liền quay về chỗ ở của mình.

Vừa trở lại chỗ ở, thái gia gia Lăng Vệ hắn đã tới đây rồi.

- Thái gia gia ngươi tìm ta?

Lăng Tiếu tuy rằng huyết mạch cách Lăng Vệ có chút xa, nhưng thái gia gia này vẫn phải nhận thức.

Lăng Vệ nhìn Lăng Tiếu thoải mái cười nói:

- Rất tốt, nhất mạch chúng ta chuẩn bị nhiều thêm một Thần Vương rồi, bất quá ngươi ngàn vạn không được kiêu ngạo, sau khi đến cảnh giới Thần Vương rồi còn cảnh giới cao hơn nữa, chỉ có đạt đến Thủy Thần mới có thể chúa tể một phương ah!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu tỏ vẻ đã rõ.

Võ không chừng mực, cũng không có cảnh giới nào là đỉnh phong cả, mà phải xem mình có thể đạt đến cảnh giới cao bao nhiêu thôi.

Trong Thiên Vực Thần Vương đông đảo, mục tiêu của Lăng Tiếu cũng không chỉ có thế.

Bất quá, bất quá mục tiêu ngắn hạn của hắn là phải mau chóng thành Thần Vương, sau đó chính là bài danh Thiên Thần Vương, chỗ đó nhất định phải có một vị trí của hắn mới được.

Chỉ có như thế, hắn mới có thể hưởng thụ được đãi ngộ tốt nhất trong Thiên Vực.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu càng tràn đầy ý chí chiến đấu.

Lăng Vệ và Lăng Tiếu hàn huyên một lúc rồi rời đi.

Hắn đến xem Lăng Tiếu chủ yếu vẫn là hi vọng Lăng Tiếu không kiêu không ngạo, ngàn vạn không thể tự mãn.

Lăng Tiếu điều chỉnh tâm tình một chút, liền đến Thiên Long Môn.

Thiên Long Môn ở trong Kim tộc được xưng là ngoại môn, tất cả tài nguyên

bọn hắn thu, đều có đại bộ phận phần chảy vào trong Kim tộc, người Kim tộc mới là đại lão sau màn của Thiên Long Môn.

Lăng Tiếu trở về tiểu viện của mình, lại phát hiện ở đây rõ ràng nhiều ra không ít khí tức.

Khang Văn và Khang Vũ trước tiên xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiếu ân cần thăm hỏi nói:

- Bái kiến thiếu gia!

Bọn hắn biết rõ Lăng Tiếu quay về Kim tộc, bọn hắn tuy là Hộ Pháp trường lão của Lăng Tiếu, tuy nhiên lại cũng không thể tiến vào địa bàn Kim tộc được.

- Bên trong có khách nhân sao?

Lăng Tiếu hỏi.

Thần niệm hắn đã quét đi vào, cảm ứng được khí tức bên trong cũng không quen thuộc, cho nên mới hỏi vậy

Khang Văn do dự một chút nói:

- Là nhập thất đệ tử của Hạ Công trưởng lão, Văn Thái Nhạc!

Văn Thái Nhạc Lăng Tiếu không nhận ra, nhưng Hạ Công trưởng lão lại không thể không biết, hắn là một trong các Thiên Thần Vương hàng thật giá thật.

Trong Thiên Thần Vương thì Thiên Long Môn đã chiếm một phần ba nhân số, nói cách khác có hơn ba trăm người, mà Hạ Công tuy chỉ xếp ở mức hơn

800 trong Thiên Thần Vương, nhưng cũng đủ chứng minh sự cường đại của hắn rồi.

Trong đầu Lăng Tiếu hiện lên thân ảnh Liệt Vĩnh, biết rõ Hạ Công này và Liệt Vĩnh có lẽ chính là tồn tại cùng cấp bậc

Nhập thất đệ tử mà Thiên Thần Vương thu, nghĩ đến hẳn là một vị thuộc hàng chân truyền đệ tử của Thiên Long Môn rồi.

Chỉ là không biết người ta sao lai jđến chỗ hắn.

Lăng Tiếu mới vừa tới cửa, chợt nghe bên trong truyền đến thanh âm của Phong Thanh Duyên:

- Ở đây không chào đón ngươi, ngươi mau rời đi đi!

Ngay sau đó, liền truyền ra một thanh âm không chút nóng giận:

- Phong tỷ tỷ đừng nóng giận, nữ nhân tức giận rất mau già đấy!

Dừng chút người nọ còn nói:

- Các ngươi sống ở chỗ này cũng không có bao nhiêu tài nguyên tu luyện, thực lực các ngươi bây giờ mới chỉ là cảnh giới Thánh Hoàng, quả thực có chút không đủ nhìn, chỉ cần các ngươi theo ta, bảo đảm các ngươi ngày sau đều có thể tiến giai cảnh giới Thần Vương.

- Bớt nói nhảm, bằng không ta gọi người đánh các ngươi đấy!

Một tiếng này là Ngọc Nhu Phỉ phát ra, ngữ khí của nàng tràn đầy ý u lãnh.

Người nọ tựa hồ không ngại nói:

- Phỉ Phỉ, đừng đả thương ngươi như vậy chứ, đúng rồi Linh Nhi muội muội, ngươi theo ta qua bên kia chơi có được không?

Lăng Tiếu nghe được mấy lời này, cả người liền nổi giận!

Rõ ràng có người đến đùa giỡn nữ nhân của hắn, thật sự là chán sống rồi!

Đào góc tường, đây chính là một môn kỹ thuật sống.

Lăng Tiếu tự hỏi hắn hiện giờ còn chưa đào qua góc tường ai, hắn cũng khinh thường đi làm như vậy.

Bởi vì nữ nhân hắn thích đều là vô chủ.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới cuối cùng có một ngày, có người rõ ràng đến địa bàn của hắn, đào góc tường nhà hắn, còn không phải là một người, mà là toàn bộ nữ nhân đều muốn thu.

Cái này choáng nha, khẩu vị thật không nhỏ.

Lăng Tiếu bước chân vào trong, trừ sư mẫu Phong Thanh Duyên cùng với nữ nhân của hắn Ngọc Nhu Phỉ và Tiêu Linh ra, còn có một gã tiểu nam nhân lớn lên mặt hiện hoa đào và một ít tùy tùng của hắn.

Tiểu nam nhân cũng không phải nhỏ, mà là mặt của hắn lớn lên giống như em bé vậy, thoạt nhìn chỉ là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, màu da cũng rất trắng, lớn lên rất âm nhu.

Một tiểu nam nhân như vậy kỳ thật đã hơn một trăm bảy mươi tuổi, hắn rõ ràng là một gã Bán Thần Vương, mà hộ vệ phía sau hắn đều không kém, ba gã đỉnh phong Thánh Hoàng, hai gã Bán Thần Vương và một gã đê giai Thần Vương.

Tiểu nam nhân kia chính là Văn Thái Nhạc trong miệng Khang Văn, làm một trong các đệ tử của Hạ Công Thần Vương.

Nhìn thần sắc tham lam dâm uế kia, đã biết rõ khát vọng của hắn đối với tam nữ đã đạt đến mức không thể bỏ qua rồi.

Lúc Lăng Tiếu bước vào trong phòng thì ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1841 - Bế Quan Hai Năm. (2)

Tam nữ cuối cùng lộ ra dáng tươi cười hiểu ý, Tiêu Linh càng rất trực tiếp ôm lấy tay nói với Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu ca ca, người này thật đáng ghét, tâm tư hắn không tinh khiết!

Tiêu Linh mặc dù nhờ Phong Thanh Duyên dạy bảo đã biết rất nhiều đạo lý làm người, nhưng nàng vẫn ngây thơ như vậy.

Cảm nhận được ôn hương nhuyễn ngọc của Tiêu Linh, Lăng Tiếu càng thêm tức giận.

Tiêu Linh là một nữ tử rất khiến cho người ta ưa thích, nàng đối với bất kỳ người nào đều mang tâm tính bình dị gần gũi, nàng sẽ không dễ dàng chán ghét một ai.

Nhưng Tiêu Linh lại đánh giá Văn Thái Nhạc như vậy, đã biết rõ người này chán ghét cỡ nào rồi.

- Thừa dịp tâm tình ta còn không có xấu thấu, mau chóng cút ra ngoài đi!

Lăng Tiếu cau mày sâu kín nói.

Hắn rất muốn lập tức động thủ quét đám người này ra, nhưng nơi này là Thiên Long Môn, tuyệt không cho phép đơn giản nội đấu, cho nên Lăng Tiếu vẫn phải khắc chế tâm tình của mình.

Ánh mắt Văn Thái Nhạc rơi xuống trên người Lăng Tiếu, nhìn Tiêu Linh rúc

vào lòng Lăng Tiếu trong mắt liền lộ ra thần sắc đố kỵ.

- Khẩu khí thật lớn lối, chẳng qua chỉ là một tên chân truyền đệ tử tân tấn, chẳng lẽ không để sư huynh như ta vào mắt sao?

Văn Thái Nhạc thập phần khinh thường nói.

Hắn có thể nhìn ra Lăng Tiếu chẳng qua chỉ có thực lực đỉnh phong Thánh Hoàng, căn bản không phải sợ

- Ta đếm đến ba, trong ba tức không tự động cút ra ngoài thì tự gánh lấy hậu quả đấy!

Lăng Tiếu âm lãnh nhìn Văn Thái Nhạc nói.

Văn Thái Nhạc còn chưa kịp nói Hộ Pháp trường lão Khâu Quý Hùng ở phía sau hắn đã đứng lên hừ lạnh nói

- Thật sự là nghé con không sợ cọp, chẳng lẽ ngươi không biết thiếu gia nhà ta là môn hạ đệ tử của Hạ Công trưởng lão sao?

Khâu Quý Hùng là đê giai Thần Vương đỉnh phong, là Hộ Pháp trường lão của Văn Thái Nhạc, ỷ là người dưới trướng Hạ Công nên nói chuyện luôn lực lượng mười phần, cho dù là Khang Văn và Khang Vũ cũng không dám làm gì hắn.

Tuy nói Khang Văn và Khang Vũ thực lực cường đại hơn hắn, nhưng đệ tử mà hai người Khang Văn và Khang Vũ bảo hộ đã từng ngoài ý muốn bỏ mình, bọn hắn bị trị tội bảo hộ bất lợi, một mực bị sai ra ngoại môn làm việc, nếu không phải Lăng Thần nhìn trúng thực lực của bọn hắn, ý định một lần nữa cho bọn hắn cơ hội thì chỉ sợ bọn họ đã không có cơ hội quay về Thiên Long Môn rồi.

- Một, hai, ba, Văn trưởng lão, Vũ trưởng lão ở đâu?

Lăng Tiếu không để ý tới Khâu Quý Hùng, liên tục đếm ba tiếng, lập tức gọi Khang Văn và Khang Vũ đến.

Khang Văn và Khang Vũ đồng thời tiến vào nói với Lăng Tiếu:

- Thiếu gia, có gì phân phó?

- Ném bọn hắn ra ngoài cho ta, ta không muốn thấy bọn hắn nữa!

Lăng Tiếu không kiên nhẫn khoát tay áo nói.

Khang Văn và Khang Vũ trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người!

Văn Thái Nhạc lại lộ vẻ cuồng vọng nói:

- Hắc hắc, ta xem ai dám lớn mật như thế!

Lăng Tiếu nhíu mày nhìn Khang Văn cùng Khang Vũ nói:

- Như thế nào? Ngay cả lời ta nói cũng không nghe, còn muốn ta tự mình động thủ sao?

Khang Văn và Khang Vũ không dám động thủ, vậy sẽ khiến Lăng Tiếu mất hết mặt mũi.

Khang Văn và Khang Vũ liếc nhau một cái, biết rõ đã không có đường lui rồi.

Nếu như bọn hắn hiện giờ không giúp Lăng Tiếu, bọn hắn nhất định sẽ

không cách nào ở lại chỗ này nữa.

Khang Văn tiến lên một bước nói với Văn Thái Nhạc:

- Vị thiếu gia này, còn mời các ngươi rời đi a, đừng khiến chúng ta khó xử!

Văn Thái Nhạc không nói chuyện, Khâu Quý Hùng lại âm lãnh nói:

- Các ngươi thật đúng là cho rằng lại vào nội môn là có thể không để chúng ta vào mắt sao? Hẳn là ngươi thật muốn Hạ Công trưởng lão sung quân các ngươi sao?

Khang Vũ không quen nhìn sắc mặt Khâu Quý Hùng, lúc này quát:

- Đi ra ngoài, bằng không thì đừng trách chúng ta không khách khí

Dứt lời, lực lượng hùng hậu cuả hắn cùng bùng lên, ép tới Khâu Quý Hùng khiến hắn phải lui về sau hai bước.

Bọn người Văn Thái Nhạc biến đổi thần sắc, nhìn ra được người ta đã không quản bất cứ giá nào rồi.

Thật sự phải động thủ, bọn hắn căn bản không chiếm được chỗ tốt.

- Bảo bọn hắn cút!

Lăng Tiếu thấy những người kia rõ ràng đều không nhúc nhích, hắn không kiên nhẫn quát.

Khang Văn và Khang Vũ đành phải đồng thời ra tay, bọn hắn hợp lực có thể sánh với cao giai Thần Vương, đồng thời lợi dụng cầm trảo, cưỡng ép chụp lấy bọn người Văn Thái Nhạc ném ra ngoài cửa.

Bang bang!

Mấy người Văn Thái Nhạc ngay cả sức phản kháng cũng không có, liền toàn bộ bị ném ra ngoài phòng.

- Xéo đi, các ngươi thật sự là ăn hết tim gấu gan báo, ta sẽ khiến các ngươi biết kết cục khi đối đầu với Văn Thái Nhạc ta!

Ngoài phòng truyền đến tiếng thét phi thường không cam lòng của Văn Thái Nhạc.

Hắn là đệ tử của Thiên Thần Vương trưởng lão, rõ ràng bị khuất nhục như vậy, tin tưởng không quá nửa ngày, mọi người sẽ biết rõ chuyện này, mặt mũi hắn xem như mất hết rồi.

Mặt mũi này không tìm về thì không được.

Bởi vì cái này cũng quan hệ đến mặt mũi sư phó hắn, Hạ Công.

Lăng Tiếu không để ý tới lời Văn Thái Nhạc, nếu hắn lại có gan đến, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay nhân từ như hiện giờ nữa.

Hắn mặt lạnh lùng nói với Khang Văn và Khang Vũ:

- Lần sau lại để đám người tạp nham này vào đây nữa, các ngươi sẽ không còn là người của Lăng Tiếu ta!

Khang Văn và Khang Vũ thần sắc có chút khó coi nói:

- Vâng thiếu gia!

Lúc hai người đến cửa, Lăng Tiếu lại nói:

- Hảo hảo đi theo bản thiếu gia, bản thiếu gia sẽ không bạc đãi các ngươi đâu!

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Phong Thanh Duyên nói:

- Sư mẫu sao lại chọc vào việc này?

Phong Thanh Duyên còn chưa nói, Tiêu Linh đã ở bên nhăn nhó nói:

- Chuyện này không liên quan đến sư nương, là.. Là do Linh Nhi gây họa!

Lăng Tiếu nhẹ vỗ đầu Tiêu Linh nói:

- Ta tin tưởng Linh Nhi sẽ không gây tai hoạ cho ta đâu, nhất định là bọn hắn gây Linh Nhi trước đúng không?

Tính cách Tiêu Linh thế nào Lăng Tiếu đương nhiên rõ ràng, nàng sao có thể gây họa được, dù có gây họa cũng chỉ có thể nói là hồng nhan họa thủy a!

Nữ nhân trời sinh lớn lên xinh đẹp đã là hành vi khiến người phải phạm tội rồi!

Nghe xong Tiêu Linh giải thích xong, lại có Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ ở một bên giúp đỡ nói chuyện, Lăng Tiếu cuối cùng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Thì ra là Tiêu Linh không chịu nổi tịch mịch, muốn đi ra ngoài một chút.

Trong Thiên Long Môn đẳng cấp sâm nghiêm, không thể tùy tiện để người đi lại bốn phía, ngoại trừ những đệ tử có thân phận, chấp sự cùng với trưởng lão ra.

Như tùy tùng chỉ có thể ở trong địa bàn của người mà hắn đi theo, không có mệnh lệnh, không thể xông loạn bốn phía.

Bằng không quấy rầy đến người đang bế quan, vậy bọn họ bị giết cũng không có gì để nói.

Bất quá Tiêu Linh cũng không phạm quy củ, nàng chỉ năn nỉ Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ cùng nàng đi dạo ở quanh đây.

Cũng chính bởi vì như thế, tam nữ các nàng mới gặp phải. Văn Thái Nhạc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1842 - Ném Bọn Họ Ra Ngoài!

Văn Thái Nhạc vốn là nam nhân yêu thích mỹ nữ, đồng thời gặp được ba nữ nhân cực phẩm, ánh mắt đã không thể dời đi, lập tức sai người điều tra thân phận các nàng, hơn nữa còn nhiều lần tiếp cận các nàng.

Mới đầu, tam nữ cảm thấy Văn Thái Nhạc là đệ tử Thiên Long Môn, không muốn đắc tội người ta, cho nên ứng phó qua loa với hắn một chút.

Ai biết Văn Thái Nhạc lại như kẹo da trâu vậy, cứ dính vào tam nữ, lại thường xuyên đến trang viện tìm người.

Khang Văn và Khang Vũ biết rõ thân phận của đối phương, cho nên cũng không tiện mở miệng ngăn trở.

Mới đầu tam nữ một mực dùng bế quan làm lý do không gặp hắn, nhưng hôm nay người ta lại trực tiếp xông vào, hơn nữa còn nói những lời quá mức, đơn giản chỉ là muốn tam nữ đi theo hắn thôi.

- Tên kia ngay từ đầu còn rất quân tử, thấy chúng ta chướng mắt hắn, liền lộ ra vẻ chán ghét, thật sự là buồn nôn!

Ngọc Nhu Phỉ ở một bên bi phẫn nói.

Phong Thanh Duyên có chút lo lắng nhìn xem Lăng Tiếu nói:

- Ta thấy người ta sẽ không chịu để yên đâu, hơn nữa nghe khẩu khí hắn thì hậu trường rất cứng rắn, Tiếu nhi, việc này có phiền toái gì cho ngươi không?

Đôi mắt to của Tiêu Linh nhìn Lăng Tiếu, cũng tràn đầy lo lắng và áy náy.

- Yên tâm đi, loại này tiểu ma-cà-bông này, ta còn không để trong lòng.

Lăng Tiếu khinh thường nói.

Lúc này, Lăng Tiếu mới nhìn kỹ cảnh giới của tam nữ, mỗi người đều tăng lên không ít.

Phong Thanh Duyên mượn nhờ rất nhiều tài nguyên Lăng Tiếu cho mình, cuối cùng trở thành Thánh Hoàng. Ngọc Nhu Phỉ thì là đỉnh phong Thánh Hoàng, mà Tiêu Linh cũng đã là đê giai Thánh Hoàng rồi, nàng mới là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất.

Về phần Tiên Vu Dã và Sát Thiên đều đang bế quan, tạm thời không quấy rầy bọn hắn.

Bất quá nghe khẩu khí của tam nữ, Tiên Vu Dã đang định trùng kích cảnh giới Thần Vương, mà Sát Thiên lại chỉ đang tích lũy lực lượng, cách Thần Vương còn xa lắm.

Hiểu rõ tình huống mọi người, Lăng Tiếu cũng an tâm không ít.

Chỉ là Phong Thanh Duyên lại không nhịn được nói:

- Cười nhi, ngươi chừng nào mới đi tìm sư phụ ngươi?

Lăng Tiếu biết rõ vấn đề này sớm muộn cũng phải đối mặt, hiện giờ lại bị hỏi, cũng chỉ có thể nói:

- Nghĩa phụ Nhu Phỉ mới biết được tung tích của hắn, hắn không đến... Ta cũng không biết đi tìm ở đâu ah!

Lăng Tiếu có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, chủ yếu là hắn không muốn Phong Thanh Duyên biết rõ Tà Đế có thể đang ở trong cấm địa Loạn Táng Không Gian, miễn cho nàng lo lắng sợ hãi.

Phong Thanh Duyên lộ ra vẻ lo lắng, nàng từ Trung Vực một đường chạy đến, cũng đã qua nhiều năm rồi, một mực không có biết rõ tình huống của Tà Đế, trong lòng cực kỳ lo lắng ah!

Lăng Tiếu thấy vậy cũng khổ sở nói:

- Như vậy đi, nếu như một năm sau nghĩa phụ Nhu Phỉ còn chưa tới, ta cùng với ngươi đi tìm sư phó!

Phong Thanh Duyên nổi lên vài phần cảm kích nói:

- Ta cũng biết tình huống của chúng ta, ngươi có thể có phần tâm này đã tốt lắm rồi.

Lăng Tiếu định trong một năm này xem thử có cơ hội trùng kích cảnh giới Thần Vương hay không, chỉ có đạt tới cảnh giới Thần Vương hắn mới có thể tùy tiện hành tẩu trong Thiên Vực.

Lăng Tiếu biết rõ đám người ở đây cực kỳ buồn chán, một mực khổ tu cũng không phải chuyện tốt.

Vì vậy hắn định mang theo các nàng đi dạo trong Thiên Long Môn, thuận tiện đến Thiên Long Thành dạo chơi thư giãn một chút.

Trong Thiên Long Môn có không ít cấm địa, chỉ cần không phạm vào những cấm địa kia thì Lăng Tiếu có thể tùy tiện đi lại, ai bảo hắn trên danh nghĩa là chân truyền đệ tử, mà trong tay hắn lại có cả lệnh bài Trưởng Lão tôn quý, trong Thiên Long Môn không ai dám ngăn đón hắn cả.

Dạo qua một vòng trở về, tam nữ cuối cùng cũng thấy được chỗ hùng hậu của loại tông môn cự đầu này.

Các nàng thỉnh thoảng lại sợ hãi thán phục liên tục, phát hiện mình có thể tu luyện trong loại hoàn cảnh ưu việt này đã là thiên đại phúc phận rồi.

Lăng Tiếu mang theo chúng nữ lần nữa quay về tiểu viện, ý định nghỉ ngơi một ngày, sau đó liền đến Thiên Long Môn đi dạo mấy ngày.

Không ngờ lại bị một chuyện đáng giận phá vỡ.

Thì ra là Văn Thái Nhạc kia đã hạ thư khiêu chiến với Lăng Tiếu, bảo hắn ngày mai đến luận võ đài của Thiên Long Môn để "Luận bàn".

Loại khiếu chiến cá nhân này, chẳng qua chỉ là một cách để lấy lại danh dự.

Chỉ là Lăng Tiếu lại không có lý do gì phải ứng chiến cả.

Bởi vì trong Thiên Long Môn có thể cho phép đệ tử khiếu chiến lẫn nhau, một khi người bị khiêu chiến không dám ứng chiến, vậy sẽ bị coi như thua, danh tiếng nhất định sẽ mất hết, đồng thời người liên quan đến hắn cũng sẽ mất hết mặt mũi.

Đương nhiên, Lăng Tiếu là thuộc về loại chân truyền đệ tử trên danh nghĩa, cũng không có sư phó gì cả.

Coi như thua thì cũng chỉ là chuyện cá nhân hắn, không liên quan đến những người khác.

Nhưng Văn Thái Nhạc đã không biết tốt xấu như vậy, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không để hắn sống khá giả rồi

Muốn khiêu chiến, vậy thì chiến cho thống khoái!

Hắn sẽ nói cho đám chân truyền đệ tử kia biết, trong mắt hắn Bán Thần Vương chẳng là thứ gì cả!

- Nói cho hắn biết, ta sẽ đi ứng chiến!

Lăng Tiếu bóp thư khiêu chiến trong tay thành vụn phấn.

Khang Văn ở một bên nhắc nhở:

- Thiếu gia, Văn Thái Nhạc chính là cảnh giới Bán Thần Vương, dùng thực lực hắn hiện giờ chỉ sợ...

- Không có gì phải sợ cả, Bán Thần Vương thì thế nào? Coi như là đê giai Thần Vương, ta cũng sẽ không bỏ qua hắn, vừa vặn lấy hắn ra để dương oai trong Thiên Long Môn!

Lăng Tiếu khoát tay áo nói.

Khang Văn biết rõ nói thêm cũng không được gì, chỉ có thể lui xuống, đồng thời bảo Khang Vũ báo cáo cho môn chủ việc này, xem có thể ngăn cản trận đấu này không.

Hiển nhiên lấy cách biệt thân phận giữa Lăng Tiếu và Văn Thái Nhạc, cho dù hắn cự tuyệt xuất chiến cũng không có gì quá khó coi cả.

- Lăng Tiếu ca ca, người nọ hư hỏng như vậy, ngươi nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Tiêu Linh đương nhiên là vô điều kiện tin tưởng Lăng Tiếu rồi.

Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ cũng biết Lăng Tiếu có rất nhiều át chủ bài, hắn đã dám ứng chiến, vậy khẳng định là nắm chắc mười phần.

...

Chuyện Văn Thái Nhạc khiêu chiến Lăng Tiếu bị tuyên truyền xôn xao khắp nơi.

Rất nhiều đệ tử đều nhận được tin tức này, ý định ngày mai nhất định phải did quanchieens.

Huống hồ Văn Thái Nhạc là đệ tử cúa Thieen Thần Vương Hạ Công, nghe nói trước đó không lâu đã thành tựu Bán Thần Vương, ngày sau có hy vọng thành Thần, không ít người càng muốn xem thử thực lực hắn đã đạt đến trình độ nào rồi.

Mặt khác, Lăng Tiếu kia lại là thần thánh phương nào, chỉ là hoài nghi họ "Lăng" này, chẳng lẽ là người Kim tộc?

Hiển nhiên ở trong Thiên Long Môn người có họ "Lăng" cũng chỉ có một, có được đỉnh cấp thần công tăng lên chiến lực, nhất định không thể khinh thường được.

Trong một tầng lầu các cao mấy chục tầng độc lập, Văn Thái Nhạc đi vào trong.

Sư phó Hạ Công hắn chính là bế quan chỗ này.

- Xuân trưởng lão, sư phụ ta có ở đây không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1843 - Bán Thần Vương Khiêu Chiến. (1)

Văn Thái Nhạc ở chỗ này không còn tính cách ngạo mạn trước kia nữa, ngược lại lộ ra có chút cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm.

Thần Vương đứng ở cửa ra vào đạm mạc nhìn hắn một cái nói:

- Vào đi, sư phụ của ngươi đang chờ ngươi ở bên trong.

Văn Thái Nhạc có chút tâm thần bất định đi vào.

Hắn biết rõ việc hắn khởi xướng khiêu chiến sư phó đãbiết, nếu không có thuyết pháp, chỉ sợ hắn cũng không qua đây rồi.

Hạ Công thoạt nhìn bộ dáng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, không lộ ra quá già, nhưng cũng không quá trẻ, là đỉnh phong Thần Vương chân chính.

Hắn có thể vào mấy năm trước lực chém một gã Thiên Thần Vương xếp hạng hơn tám trăm, từ đó tấn chức trở thành Thiên Thần Vương mới, bên trong môn ngược lại có không ít thanh danh.

Cho nên được ban cho loại lầu các độc lập này, để bày ra thân phận bất phàm của hắn trong môn.

Văn Thái Nhạc vừa mới tiến đến, liền lập tức cung kính quỳ xuống thi lễ với Hạ Công:

- Đồ nhi bái kiến sư phó!

Hạ Công vẫn đang nhắm mắt, căn bản không để ý tới Văn Thái Nhạc, phảng phất như xem hắn như không tồn tại vậy.

Văn Thái Nhạc biết rõ tính cách sư phó, bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hạ Công mới chậm rãi mở mắt ra nhàn nhạt nói:

- Đầu ngươi bị kẹp sao?

Hạ Công rất tức giận, đồ đệ này của hắn có thiên phú, nhưng sao cứ trêu chọc vào những chuyện không đâu này, mà không dùng thời gian để tu luyện chứ. Bằng không bằng vào tài nguyên hắn cung cấp thì giờ đã là Thần Vương rồi, mà không phải chỉ là Bán Thần Vương.

Văn Thái Nhạc biết rõ bất cứ chuyện gì của mình tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt sư phó, chỉ có thể cúi đầu không dám nói gì cả.

- Ngươi sao thế? Ngay cả mấy con đàn bà cũng không làm gì được, còn bị ném ra, mặt mũi vi sư bị ngươi làm mất hết rồi!

Hạ Công rít gào nói.

Văn Thái Nhạc nói:

- Sư phó, ta... Chúng ta đánh không lại Khang Văn và Khang Vũ trưởng lão ah, bọn hắn biết rõ ta là đệ tử ngài còn dám động thủ, đệ tử vì thay sư phó đòi lại mặt mũi nên đã khiêu chiến tiểu tử kia, ngày mai ta nhất định phải dẫm nát hắn dưới chân, cho hắn biết chúng ta cũng không dễ khi dễ như vậy!

- Vậy ngươi có biết địa vị của tiểu tử kia không? Có biết thực lực người ta

thế nào không?

Hạ Công trầm giọng hỏi.

Văn Thái Nhạc do dự một chút nói:

- Hắn dường như gọi là Lăng Tiếu, là chân truyền đệ tử tân tấn a..

Dừng chút hắn lại nói:

- Sư phó có phải lo hắn là người của nhất tộc kia, sợ đệ tử không phải đối thủ của hắn không? Ngài đại khái có thể yên tâm, hắn chỉ là đỉnh phong Thánh Hoàng, cho dù có thể tăng lên chiến lực, cũng sẽ không phải là đối thủ của ta.

- Thực lực chỉ là đỉnh phong Thánh Hoàng? Khó trách ngươi dám khiêu chiến hắn, tốt, vi sư cho ngươi nhiệm vụ, trận chiến ngày mai chỉ có thể thắng không cho phép bại, nếu như ngươi thua, vậy ngươi sẽ không phải là đồ đệ vi sư nữa, vi sư gánh không nổi ngươi đâu!

Hạ Công nói với Văn Thái Nhạc!

Bán Thần Vương đối chiến đỉnh phong Thánh Hoàng, đây là cục diện tất thắng!

Bất quá, Lăng Tiếu họ "Lăng", thân phận thế nào cũng không cần nói nữa, ai cũng biết Kim tộc có lực lượng biến thái tăng lên chiến lực, coi như là đỉnh phong Thánh Hoàng cũng có được thực lực khiêu chiến Bán Thần Vương.

Trong Thiên Long Môn rất nhiều cao tầng đều bị người Kim tộc áp đến sít sao, nhưng cũng có bộ phận người không phục, những người bọn hắn lực lượng không kém, bọn hắn không cam lòng một mực đều bị Kim tộc đè

nặng, cảm giác thấp hơn người Kim tộc một đầu, nhất là những tên yêu nghiệt có thần thể kia lại càng thêm không phục.

Mà người nhất mạch Hạ Công trong lòng càng tương đối phản cảm người Kim tộc, muốn lấy năng lực áp Kim tộc, lấy được quyền khống chế chính thức Thiên Long Môn.

Cho nên, đồ đệ của hắn giờ khiêu chiến Lăng Tiếu, hắn không thể không hạ quân lệnh trạng, nhất định phải giành được thắng lợi trận chiến này.

Đương nhiên, hắn đối với tính cách của tên đồ đệ này hiểu rất rõ, rõ ràng ở trong môn lại đi tranh giành nữ nhân với người ta, còn bị ném ra ngoài, thật sự là mất mặt.

- Đệ tử tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của sư phó!

Văn Thái Nhạc đại hỉ đáp.

Hắn còn sợ bị sư phó trách phạt chứ, hiện giờ không cần lo lắng nữa rồi, chỉ cần có thể giành được thắng lợi, không những đạt được mỹ nữ, lại có thể đạt được sự tán thưởng của sư phó, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

...

Ở trong môn chủ tổng điện, vợ chồng Lăng Thần và Tiêu Trân Thải cũng nhận được tin tức này.

Ở trong Thiên Long Môn, bất cứ chuyện gì cũng không dấu được tai mắt của bọn hắn.

Mà Lăng Phi hiện giờ cũng ở cùng một chỗ với bọn họ, đang càu nhàu nói:

- Xem ra có ít người ngay cả da mặt cũng không cần nữa rồi, rõ ràng để một gã Bán Thần Vương khiêu chiến một gã cao giai Thánh Hoàng, nói không chừng ta cũng nên đi khiếu chiến bọn hắn đây.

Lăng Phi cũng không biết Lăng Tiếu hiện giờ đã là đỉnh phong Thánh Hoàng rồi, bằng không hắn cũng sẽ không lo lắng như vậy

- Thật sự là quá mức, những năm gần đây Kim tộc đối với bọn họ đều không tệ, rõ ràng dám khiêu khích, phu quân, nếu không ngươi ra mặt ngăn trận đấu này lại đi!

Tiêu Trân Thải đối với Lăng Tiếu ấn tượng không tệ, lúc này ở một bên khuyên.

Lăng Thần trong mắt lập lòe thần sắc cơ trí, hắn thản nhiên nói:

- Chẳng qua chỉ là tranh giành giữa tiểu bối thôi, nếu như Lăng Tiếu thua coi như là một bài học, đến lúc đó lại an bài một đối thủ ngang giai khiêu chiến với bọn họ.

Là nhất môn chi chủ, áp lực của hắn không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

Thiên Long Môn theo người khác thấy là thế lực cự đầu, nhưng cũng tồn tại nội lo mà người khác khó biết.

- Đại ca đã đến lúc này rồi mà ngươi còn bảo trì bình thản, cứ theo ta nói, trực tiếp mang Hạ Công kia ra ngoài đánh một trận, mặt khác gọi mấy vị trưởng lão trong tộc ta đi ra, chấn nhiếp mấy gia hỏa tự cho là đúng kia, bằng không bọn hắn luôn hô phong hoán vũ, sớm muộn có một ngày, bọn hắn sẽ cấu kết ngoại nhân đoạt cơ nghiệp Thiên Long Môn của chúng ta thôi!

Lăng Phi rất là khó chịu nói.

- Ngũ đệ, đừng náo nữa, bọn hắn tuy muốn đoạt phần cơ nghiệp này, nhưng tuyệt đối sẽ không cấu kết ngoại nhân đâu!

Lăng Thần trầm giọng nói, tiếp theo hắn lại thở dài:

- Chủ yếu vẫn do chúng ta chậm chạp không thể đột phá, nếu như thế hệ chúng ta lại thêm một vị Thủy Thần, những người kia sẽ phải kiêng kị rồi, mặt khác trong một đời trẻ tuổi ngoại trừ Lăng Bá ra, những người khác cũng không chống đỡ nổi tràng diện, lực lĩnh ngộ đều không cao ah!

Nói đến đây, thần sắc Lăng Phi cũng ảm đạm thêm vài phần.

Kim tộc bọn hắn là chủng tộc cổ xưa, có được ưu thế người khác khó có thể bằng được, lại có Cổ Hoàng Thần Công trợ giúp, đủ để khiến bọn hắn xưng bá một phương rồi.

Chỉ là theo nhiều đời nhân tài ra hết, rất nhiều thần thể đến thế gian, mà huyết mạch Kim tộc bọn hắn càng lúc càng mỏng manh, mới khiến cho địa vị một đời mới của Kim tộc ở Thiên Long Môn bị trùng kích như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1844 - Bán Thần Vương Khiêu Chiến. (2)

- Không được, ta đi tìm Lăng Tiếu, hi vọng còn kịp, chỉ cần thực lực của hắn lại tăng lên một chút, tiểu tử này có lẽ có lực đánh một trận, cho dù thua cũng sẽ không quá khó coi!

Lăng Phi nói

- Đừng đi thêm phiền nữa, đây chỉ là thi đấu giữa tiểu bối, chúng ta còn thua nổi!

Lăng Thần ngăn cản nói.

Tiêu Trân Thải cũng ở một bên nói:

- Lúc trước Lăng Tiếu không phải trúng một kích của cao giai Thần Vương mà không chết sao? Hắn có lẽ có át chủ bài mà người khác không biết, có lẽ chuyện cũng không quá xấu.

Lăng Phi nặng nề thở dài một hơi nói:

- Ngày mai ta đi đốc chiến cho hắn! Nếu hắn có thể thắng, ta sẽ đưa Kim Long Quả đã trân tàng nhiều năm cho hắn!

Vạn dặm mây xanh, mây trắng như giặt rửa, thanh tịnh xanh thẳm, linh khí phiêu miểu@

Thiên Long Môn có mấy luận võ tràng chuyên dụng, là để cho các đời đệ tử, chấp sự tỷ thí đọ sức với nhau.

Ở trong đó một chỗ luận võ tràng chuyên dùng cho chân truyền đệ tử, hiện giờ khắp nơi tiếng người huyên náo.

Rất nhiều đệ tử hoặc chấp sự đều đã vây kín nơi này, chờ đợi luận võ bắt đầu.

- Có nghe gì không, đệ tử Hạ Công trường lão Văn Thái Nhạc khiêu chiến tân tấn chân truyền đệ tử Lăng Tiếu, lát nữa sẽ đấu võ rồi!

- Ngươi đây không phải nói nhảm sao? Không nghe chúng ta chạy đến đây làm gì, đầu người bị kẹp sao! Ta còn biết Văn Thái Nhạc kia là vì ba nữ nhân của Lăng Tiếu nên mới khiếu chiến nữa!

- Bất quá ta nghe nói Lăng Tiếu chỉ có thực lực cao giai Thánh Hoàng ah, Văn Thái Nhạc kia đã là Bán Thần Vương rồi, đây không phải thuần túy khi dễ người sao? Hắn cũng thực không biết xấu hổ mà hạ khiêu chiến thư này!

- Lăng Tiếu, chính là họ ‘ Lăng ’ ah, chẳng lẽ còn đoán không được hắn là người nào sao? Người ta đã dám ứng chiến, chắc hẳn sẽ có đầy đủ át chủ bài, tin rằng trận chiến này sẽ rất đáng xem.

...

Chiến đấu còn chưa bắt đầu nhưng đã khiến rất nhiều người mong đợi.

Không ít Thần Vương trưởng lão còn tự mình đến chiến, rất hiển nhiên bọn hắn cũng rất hứng thú đối với trận chiến này.

Văn Thái Nhạc dẫn đầu đi đến luận võ trường, hắn đang mặc một bộ võ phục, lộ rõ dáng người khỏe đẹp cân đối, chỉ là khuôn mặt âm nhu kia thủy chung lại khiến người cảm thấy âm lãnh.

- Hi vọng đừng khiến ta thất vọng, một trận chiến này tuy có chút không công bằng, nhưng vì mấy mỹ nữ, làm chút chuyện vô sỉ có là gì chứ!

Văn Thái Nhạc ở trong lòng đắc ý thầm nói.

Lúc này, trong trang viện của Lăng Tiếu, hắn cũng chuẩn bị xuất phát.

Chỉ là nữ nhân bên cạnh hắn đều hoặc nhiều hoặc ít mang theo vài phần lo lắng.

Lăng Tiếu hôm nay mặc một bộ áo trắng, cả người lộ ra ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, cầm trong tay quạt giấy, khiến người cảm thấy như là một văn sinh, bộ dáng không giống như sắp lên chiến trường chút nào mà ngược lại như mang theo mỹ nữ ra ngoài dạo chơi vậy.

Lăng Tiếu rất trấn định, không chút nào lo lắng, trên mặt treo dáng tươi cười mê người, chuẩn bị nghênh đón trận chiến đầu tiên trong Thiên Long Môn.

Một trận chiến này, hắn muốn thắng thật quang minh chính đại, muốn thắng thật dứt khoát, tuyệt đối phải cho đám gọi là thiên chi kiêu tử ở đây biết rõ hắn không dễ trêu.

- Đi thôi, để ta xem thử sự lợi hại của các thiên tài Thiên Long Môn!

Lăng Tiếu nhẹ hất tóc phiêu dật nói.

Phong Thanh Duyên nhìn Lăng Tiếu như vậy, ngược lại cảm thấy hắn như một công tử ca tranh cường háo thắng vậy, trong nội tâm cảm thấy vài phần buồn cười, đồng thời lại phảng phất thấy được bộ dạng của Tà Đế ca ca khi còn trẻ vậy, suy nghĩ có chút phiêu nhiên.

Ngọc Nhu Phỉ rất tự nhiên kéo tay Lăng Tiếu, cùng hắn tiến đến luận võ

tràng.

Tiêu Linh cũng dán vào thân thể Lăng Tiếu, trên mặt mang theo vài phần cổ vũ, nàng hi vọng Lăng Tiếu có thể đánh cho tên đáng ghét kia thành đầu heo cho bỏ tức.

Lăng Tiếu thản nhiên ra sân!

Trong Thiên Long Môn không có mấy đệ tử có thể có diễm phúc như hắn, rõ ràng đồng thời mang theo ba mỹ nữ cực phẩm xuất hiện tại luận võ tràng.

Một người bộ dạng thành thục thùy mị, tràn đầy phong tình vô hạn, hương vị chín mọng kia khiến bất luận nam nhân nào cũng muốn gặm một cái; một người thì đẹp đẽ đến khiến người hít thở không thông, mỗi một tấc da thịt của nàng đều tràn đầy hấp dẫn vô hạn, người còn lại thì thanh thuần vô địch, đôi mắt trong veo không chút tạp chất.

Một người nam nhân có thể được làm bạn với bất kỳ ai trong ba nữ nhân này thôi cũng đã phi thường thỏa mãn rồi.

Những nam nhân kia nhìn về phía Lăng Tiếu đều tràn đầy thần sắc hâm mộ đố kị!

Nhất Văn Thái Nhạc ở trên đài tỷ võ càng hận không thể đổi mình vào vị trí Lăng Tiếu.

Văn Thái Nhạ dựng lấy ngón giữa với Lăng Tiếu ở bên dưới, lại ngoéo một cái ý bảo Lăng Tiếu đi lên, bộ dáng tràn đầy hung hăng càn quấy.

Lăng Tiếu cười lạnh thoáng một phát, dưới chân nhẹ đạp, cả người bắn lên luận võ đài.

- Hắn chính là Lăng Tiếu sao, thoạt nhìn không có vài phần khí thế ah, cảnh giới chỉ là đỉnh phong Thánh Hoàng, xem ra bại nhiều thắng ít rồi.

- Ta cảm thấy hắn lớn lên thực anh tuấn, rất có nam nhân vị ah, khó trách có thể khiến ba mỹ nhân kia ái mộ.

- Ân, ba nữ nhân kia thực lực kém, nhưng lớn lên lại đủ vị, Lăng Tiếu này ngược lại thật biết tìm nữ nhân ah!

- Nói ít thôi, xem thử trận chiến này có đáng để quan sát không đi.

...

- Không nghĩ tới ngươi thực có can đảm ứng chiến, bất quá ngươi rất nhanh sẽ biết kết cục khi đắc tội Văn Thái Nhạc ta!

Văn Thái Nhạc nhìn thấy Lăng Tiếu mỉm cười rất là khó chịu nói, dừng chút hắn còn nói:

- Nếu như ngươi chịu giao ba mỹ nữ kia cho ta, ta sẽ cho phép ngươi hiện giờ đầu hàng nhận thua, bằng không... Ngươi sẽ không hề dễ chịu gì đâu!

- Không biết ngươi là lớn lên giống vô sỉ, hay là bản thân ngươi đã vô sỉ nữa, nói lớn lên đẹp trai thì ngươi không đẹp trai bằng ta, đoạt không được nữ nhân của ta, lại lợi dụng loại thủ đoạn dùng lực áp người này để chứng tỏ bản thân, ngươi không biết ngươi như một tên hề sao? Đúng vậy, thực lực của ngươi mạnh hơn ta chút đỉnh, nhưng ngươi dường như còn lớn hơn ta cả trăm tuổi a, một lão gia hỏa như ngươi cũng không biết xấu hổ khiêu chiến với soái ca trẻ tuổi đầy hứa hẹn như ta, ngay cả ta cũng thấy thẹn hộ ngươi đấy, bất quá ta dù sao cũng là ngươi kính già yêu trẻ, đáp ứng lời khiêu chiến của tên vô sỉ như ngươi, hi vọng lão nhân gia người đừng có không cẩn thận bại bởi ta đấy!

Lăng Tiếu dù bận vẫn ung dung nhìn Văn Thái Nhạc nói.

Lăng Tiếu lời này vừa ra, mặt Văn Thái Nhạc liền xanh mét. Không chỉ có là hắn, mà ngay người đang quan chiến bốn phía mặt mũi đều tối xầm, càng có một loại xúc động muốn ói máu.

Không sai, Lăng Tiếu chỉ mới chừng 60, trong số võ giả cường đại cũng coi như là trẻ tuổi đầy hứa hẹn rồi.

Mà Văn Thái Nhạc đã hơn 100 gần 200 tuổi a.

Hắn dù lớn lên giống tiểu nam nhân, nhưng tuổi so với Lăng Tiếu cũng có thể làm gia gia rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1845 - Lớn Lên Xấu Cũng Không Phải Lỗi Của Ngươi. (1)

Theo đạo lý thì hắn dùng tuổi như vậy đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương đã là rất giỏi rồi, là tồn tại trẻ tuổi đầy hứa hẹn.

Nhưng bị Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nói vậy, hắn thiếu chút nữa đã muốn đào một cái hố nhảy xuống cho xong.

Trong lòng những người khác cũng cảm thấy Văn Thái Nhạc tựa hồ thật sự rất vô sỉ.

Cướp nữ nhân người ta không thành, lại dùng già lấn trẻ, thật sự là khiến người cảm thấy người này tấm lòng hẹp hòi, không có chút độ lượng.

Dù sao trong Thiên Long Môn đều là sư huynh đệ ah!

Nhất thời, tất cả mọi người cảm thấy đứng bên phía Văn Thái Nhạc rất xấu hổ, đại bộ phận phần mọi người đều hướng về Lăng Tiếu, cảm thấy hắn mới thật sự là người chịu ủy khuất...

- Bớt múa mép khua môi đi, ta và ngươi chỉ là luận bàn giữa sư huynh đệ, không quan tâm tuổi tác, kính xin trưởng lão bắt đầu!

Văn Thái Nhạc nắm chặt nắm đấm trừng mắt nói với Lăng Tiếu.

Trong mắt hắn tràn đầy lửa giận, hận không thể trực tiếp dùng ánh mắt giết Lăng Tiếu 100 lượt lại 100 lượt!

Lăng Tiếu không đợi tên trưởng lão làm trọng tại mở miệng lại nói:

- Ta biết rõ ngươi tự ti, nhưng ta sẽ không trách ngươi đâu, lớn lên xấu cũng không phải lỗi của ngươi, muốn tán tỉnh nữ nhân cũng không phải lỗi của ngươi, sai chủ yếu là do thủ pháp của ngươi dùng rất ti tiện, chẳng lẽ cảm thấy mình là đệ tử nhập thất của Hạ Công trưởng lão là có thể coi trời bằng vung sao? Chẳng lẽ cảm thấy mình là chân truyền đệ tử Thiên Long Môn liền có thể muốn làm gì thì làm, có thể nhìn thấy bất luận một nữ nhân xinh đẹp nào đều có thể chiếm làm của riêng sao? Gia hoa tự ti đáng thương như ngươi, loại người bại hoại Hạ Công trưởng lão, bại hoại danh tự Thiên Long Môn như ngươi, dù trận thi đấu này ta thua, ta cũng sẽ không để ngươi sống khá giả.

Lăng Tiếu càng nói càng oán giận, mắt cho Văn Thái Nhạc như không đáng một đồng, càng tăng chuyện này lên đến mức danh dự của Hạ Công trưởng lão cùng với vinh quang của Thiên Long Môn.

Văn Thái Nhạc bị tức đến nỗi lùi liền hai bước, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu ngôn ngữ sắc bén như thế, rõ ràng bỡn cợt hắn đến không đáng một đồng.

Trận chiến này còn chưa bắt đầu, nhân phẩm của hắn đã chú định sẽ trở thành trò cười trong Thiên Long Môn rồi, không chỉ vì hắn khiếu chiến Lăng Tiếu thực lực yếu hơn mình, càng bởi vì hắn vì đoạt nữ nhân lại không từ thủ đoạn, loại tác phong lấy thế đè người này khiến người cảm thấy rất xấu hổ.

.

Người xung quanh cũng biết tình huống đại khái, không ít người "Chính nghĩa" bắt đầu thảo phạt Văn Thái Nhạc.

- Không nghĩ tới Văn Thái Nhạc là loại người này, trước kia ta chỉ nghe nói hắn tương đối háo sắc, không nghĩ tới ngay cả nữ nhân của sư huynh đệ mình cũng muốn cướp, vậy sau này có phải là ngay cả nữ nhân bên cạnh

chúng ta cũng muốn đánh chủ ý không, tên này thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

- Có lẽ là đúng như lời Lăng Tiếu, hắn rất tự ti, không có nữ nhân nào thích hắn, chỉ có thể dựa vào loại thủ đoạn ti tiện này đoạt nữ nhân, ta làm đồng môn sư huynh đệ với loại người này cũng cảm thấy đáng xấu hổ, mặt không ánh sáng ah!

- Cũng không phải sao? Trong môn và Hạ Công trưởng lão tốn nhiều tâm tư như vậy bồi dưỡng hắn thành tài, không nghĩ tới nhân phẩm người này lại như thế, thật sự là lãng phí rất nhiều tài nguyên, cho dù Lăng Tiếu thua, ta cũng phải khiêu chiến tên vô sỉ này, đánh bại hắn!

- Thật sự là khiến mặt mũi Hạ Công trưởng lão mất hết, ta thấy vẫn nên nhận thua cút khỏi Thiên Long Môn cho rồi.

- Đúng đúng, đầu hàng nhận thua cút ra khỏi Thiên Long Môn đi!

...

Nguyên một đám đệ tử, chấp sự đều trở nên sục sôn, bọn hắn lên án sự vô sỉ và hèn hạ của Văn Thái Nhạc.

Trong lúc nhất thời, hào khí ở hiện trường trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Văn Thái Nhạc bị tức đến hô hấp dồn dập, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Lăng Tiếu vụng trộm cười thầm "Lông còn chưa dài hết đã muốn đấu với ta, không biết tự lượng sức mình! ".

- Chư vị trước tien yên tĩnh, đợi đến sau trận luận võ này lại tính tiếp!

Một giọng nói không biết từgóc nào truyền tới, ép cho mọi người đều yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, mới nhớ tới bọn hắn chỉ đến đây để quan chiến a!

- Đã nghe chưa? Vừa rồi bọn hắn cũng bảo ngươi đầu hàng nhận thua, có lẽ ta sẽ đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, chẳng muốn so đo với ngươi làm gì!

Lăng Tiếu nhìn Văn Thái Nhạc cười lạnh nói.

Văn Thái Nhạc bị giận điên lên!

Hắn còn là lần đầu bị nói thành ra như thế, phảng phất như bị công kích đến thương tích đầy mình vậy.

- Ta... Ta muốn giết ngươi!

Văn Thái Nhạc giận đỏ mắt gào rú một tiếng, xông giết tới Lăng Tiếu.

Nắm đấm Văn Thái Nhạc trong nháy mắt đã đến trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lập tức quát hô:

- Chậm đã, chẳng lẽ ngươi muốn đánh lén sao? Trưởng lão còn chưa nói bắt đầu mà!

Lăng Tiếu lời này vừa kêu lền thì nắm đấm Văn Thái Nhạc đã sinh sinh ngừng lại, nhưng khí thế kia lại chà sát khiến hai gò má Lăng Tiếu đau nhức.

Lăng Tiếu hỏi trưởng lão kia:

- Trưởng lão, luận võ có thể bắt đầu chưa?

Trưởng lão kia lúc này mới hồi phục tinh thần lại nói:

- Có thể rồi, bắt đầu đi!

Hắn lời mới vừa dứt, Lăng Tiếu liền động.

Phanh!

Ngay từ đầu tất cả mọi người cảm thấy Văn Thái Nhạc rất vô sỉ.

Không chỉ muốn nữ nhân của đồng môn sư huynh đệ, mà còn lấy lớn hiếp nhỏ, lấy mạnh hiếp yếu, càng vô sỉ hơn là hắn lại muốn đánh lén.

Trọng tài còn chưa hô bắt đầu mà hắn đã muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Thế nhưng trong nháy mắt, bọn hắn mới biết được ai mới là người vô sỉ nhất.

Văn Thái Nhạc bởi vì trọng tài còn chưa hô bắt đầu nên quyền thế dừng lại không đánh đến Lăng Tiếu.

Mà Lăng Tiếu cũng hỏi trọng tài bắt đầu được hcuwa.

Lúc trọng tài vừa dứt lời, Lăng Tiếu đã lập tức ra tay.

Văn Thái Nhạc cách hắn rất gần, mà tốc độ xuất quyền của Lăng Tiếu lại rất nhanh, nhanh đến khiến Bán Thần Vương như Văn Thái Nhạc ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, sống mũi đã bị đánh một quyền.

Răng rắc!

Cho dù thân thể Văn Thái Nhạc đã rất gần thần thể, thánh khí bình thường khó làm thương tổn được, nhưng vẫn bị một quyền này của Lăng Tiếu đánh gãy sống mũi, máu mũi phun ra, đau đến khiến hắn nước mắt dàn dụa.

Trong chớp mắt này, mọi người chỉ cảm thấy thanh âm trọng tài cơ hồ cùng thời gian Lăng Tiếu ra tay không sai biệt lắm.

Bọn hắn đều cảm thấy choáng váng, quả thực là vô sỉ đến cực điểm ah!

Lăng Tiếu nếu nghe nói như thế nhất định sẽ kêu oan ah!

- Bổn cung đã nghe trọng tài bảo bắt đầu mới xuất quyền, cái này gọi là vô sỉ thì sao mới là quang minh chính đại?

Lăng Tiếu nhất định sẽ ủy khuất mà phản bác như thế.

Văn Thái Nhạc che cái mũi, nước mắt càng không ngừng chảy ra, hắn tức giận nói:

- Ngươi... Ngươi hèn hạ vô sỉ! Rõ ràng đánh lén!

Lăng Tiếu giang tay ra nói:

- Ngươi não tàn sao? Vừa rồi trọng tài không phải đã hô bắt đầu sao? Chúng ta đi lý luận với tài phán trưởng lão, đây mà là hèn hạ vô sỉ sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1846 - Lớn Lên Xấu Cũng Không Phải Lỗi Của Ngươi. (2)

Tài phán trưởng lão mặt mũi tràn đầy hắc tuyến nói:

- Đã bắt đầu rồi, giữa đồng môn không được tàn sát lẫn nhau, tất cả vừa điểm đến liền ngừng lại, không thể gây tổn thương đến tánh mạng đối phương.

- Ngươi xem đi, có nghe không, tài phán trưởng lão nói không sai, ta đánh ngươi cũng là việc nên làm!

Lăng Tiếu lẽ thẳng khí hùng nói.

Người xung quanh đều có chút không biết nên khóc haycuowif.

Quả thực, luận võ đã bắt đầu rồi, người ta ra tay là có đạo lý ah!

Chẳng lẽ còn phải đợi ngươi chuẩn bị cho tốt mới tay sao?

Văn Thái Nhạc này thật sự là có chút ngốc đến không thể nói lý rồi!

- Ngươi... ngươi giỏi, ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì là chênh lệch về thực lực!

Văn Thái Nhạc gào thét một tiếng, khí thế mãnh liệt tăng lên, thực lực Bán Thần Vương chấn khiến cho không gian lực lượng bốn phía nổ vang.

Cùng lúc đó, hắn cũng bắt đầu động.

Văn Thái Nhạc dùng là một loại chưởng pháp kỳ dị tên "Nhuyễn cốt chưởng"

Chưởng pháp đúng như tên, đánh lên người đối thủ, sẽ chấn thương cốt cách, nhẹ thì chết lặng không thôi, nặng thì gãy xương khó lành.

Chỉ thấy chưởng pháp của hắn nhìn như rất chậm, nhưng lại mang theo chưởng ảnh đầy trời, như thủy triều thao thao bất tuyệt từng đợt nối tiếp nhau đánh tới.

- Chậm đã!

Lăng Tiếu vội lui quát.

- Ngươi cho rằng ta để ý đến ngươi sao?

Văn Thái Nhạc lộ ra thần sắc dữ tợn nói.

Chưởng ấn đầy trời cuốn tới Lăng Tiếu, mỗi một chưởng nhìn như rất ôn nhu, rất mềm mại, không có lực sát thương quá cường đại, nhưng một khi va chạm vào sẽ biết rõ chỗ lợi hại.

Bang bang!

Rất nhiều chưởng ảnh đã tiếp xúc đến thân thể Lăng Tiếu.

Tất cả mọi người cho rằng Lăng Tiếu chỉ sợ là khó thoát tai kiếp rồi, rõ ràng không có bất kỳ động tác phản kháng nào cả.

Ah!

Thế nhưng sau một khắc, tất cả mọi người lại một lần nữa trợn tròn mắt!

Một tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo c vang tận mây xanh, khiến người cảm thấy da đầu run lên không thôi.

Có người bị thương rồi, nhưng người kia cũng không phải Lăng Tiếu, mà là Văn Thái Nhạc.

Biến hóa trong chớp mắt lại không ai ngờ tới được.

Lăng Tiếu rõ ràng lập tức vận dụng thần khí, mà không phải áp dụng công phu quyền cước ác đấu với Văn Thái Nhạc một phen.

Văn Thái Nhạc hai tay máu chảy đầm đìa, nếu không phải hắn rút nhanh thì chỉ sợ hai tay đã đứt lìa rồi.

Huyết dịch đỏ tươi chói mắt khiến mọi người thấy giật cả mình!

Bọn hắn biết rõ Lăng Tiếu không chỉ vô sỉ, hơn nữa thủ đoạn còn phi thường cay nghiệt, chỉ một chiêu đã khiến Văn Thái Nhạc bị thương!

Lăng Tiếu cầm trong tay Băng Hỏa Kiếm cười lạnh nói:

- Đã nói người chậm đã rồi, ngươi vì sao không nghe? Aizz, người thành thật thiện lương như ta thực không đành lòng đồng môn tương tàn, nếu không ngươi nhận thua đi, ta không so đo với lão gia hỏa như ngươi đâu.

Văn Thái Nhạc rất muốn thổ huyết, tất cả mọi người cũng đều muốn thổ huyết.

Lăng Tiếu đây quả thực là được tiện nghi còn khoe mã, trên đời này sao lại có người vô sỉ như thế chứ, mau tới mấy đạo thiên lôi đánh chết tên này mau đi a!

Văn Thái Nhạc tranh thủ thời gian chữa thương, thần sắc trên mặt trở nên vô cùng vặn vẹo, hắn cực kỳ tức giận. Rõ ràng mình lại bị tên đỉnh phong Thánh Hoàng này làm bị thương, đây quả thực là chuyện cực kỳ mất mặt.

Hắn nhớ tới lời sư phó, nếu trận chiến này thua, vậy tất cả tiền đồ của hắn cũng tiêu tùng!

Hắn hít sâu một hơi, thu liễm tất cả cảm xúc, thần sắc cũng trở nên đạm mạc, vết thương giữa hai tay đã dần dần khôi phục lại.

Hắn lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi rất tốt, lại muốn chọc giận ta, muốn thừa dịp ta tâm loạn đẻ đánh bại ta, không thể không nói ngươi tính toán rất khá, nhưng chênh lệch giữa thực lực mới là mấu chốt để quyết định thắng bại, một trận chiến này, ta sẽ dốc hết toàn lực đánh bại ngươi!

Văn Thái Nhạc có thể trở thành chân truyền đệ tử Thiên Long Môn, mặc dù chỉ là loại thuộc hàng cuối, nhưng tín niệm và tâm trí cũng không phải có thể dễ dàng dao động

- Vậy sao? Vậy thì đến thử xem a!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân ảnh chớp động, đao ảnh mênh mông, băng hàn chi ý lập tức phủ khắp luận võ tràng.

Đối phương chăm chú rồi, hắn cũng chăm chú, nhưng lại muốn đánh đòn phủ đầu!

Đối phương chính là Bán Thần Vương, hắn mặc dù có lòng tin chiến thắng nhưng tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo, hơn nữa còn muốn thắng thật gọn gàng linh hoạt.

Đây là Băng Cực Đao Quyết mà Lăng Tiếu tu luyện trong hai năm bế quan.

Loại lực lượng tuyệt đối băng hàn đến mức tận cùng này không phải người bình thường có thể ngăn cản được, hơn nữa thế công như băng sơn sụp đổ, giống như Thiên Uy kia lại bức thẳng đến Văn Thái Nhạc mà đi.

Trong tay Văn Thái Nhạc đã nhiều ra một thanh thần kiếm màu xanh da trời, thân hình hắn nhẹ đạp một cái, bóng kiếm như thủy triều mãnh liệt đâm tới, từng tia bán thần lực xen lẫn ở trong đó, uy lực có thể nói là kinh thiên động địa.

Luận võ tràng này bốn phía có phòng ngự do Thần Vương đỉnh phong chỗ bố trí xuống, cũng không lo lắng hai người sẽ hủy diệt nơi này.

Rầm rập!

Đao mang và kiếm ảnh đan vào cùng một chỗ, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, nhộn nhạo khiến linh khí bốn phía luận võ tràng đều tung bay ra ngoài

Chỉ thấy băng đao văng tung tóe, thủy triều mãnh liệt vẩy ra.

Hai người này rõ ràng vừa ra tay đã dốc toàn lực, không chút nương tay, hơn nữa hai người tựa hồ cũng không ai chiếm được tiện nghi, đánh cho khó mà phân trên dưới, hung mãnh kịch liệt.

Một ít nội môn đệ tử thực lực yếu ớt chung quanh cũng không khỏi thở nhẹ.

- Cái này... Lăng Tiếu này chẳng lẽ thực không phải người trong tộc sao? Hắn dùng chính là băng thuộc tính, mà không phải kim thuộc tính, hẳn chỉ là trùng hợp họ "Lăng" thôi sao?

- Đoán chừng là như vậy, bất quá Lăng Tiếu này tuy hơi vô sỉ, nhưng lực

lượng này rõ ràng không thua gì Văn Thái Nhạc, khó trách có thể trở thành chân truyền đệ tử, chỉ là không biết là môn hạ của vị trưởng lão nào.

- Như vậy mới đáng xem, long tranh hổ đấu, xem ai có thể hao tổn đến cuối cùng, át chủ bài cường đại nhất.

- Ta thích Lăng Tiếu thắng, hắn quá có cá tính rồi, là loại hình ta thích!

- Sư tỷ, ngươi làm sao có thể đoạt với ta chứ, Lăng Tiếu là ta vừa ý trước, ta nguyện ý làm tu lữ của hắn.

...

Văn Thái Nhạc hiện giờ đã có chút kinh hãi, hắn không có ngờ tới Lăng Tiếu dường như không phải người Kim tộc, lại có lực lượng mạnh mẽ hung hãn như vậy, có thể cùng hắn chiến đấu đến không phân trên dưới, phải biết rằng Lăng Tiếu chẳng qua chỉ có thực lực đỉnh phong Thánh Hoàng thôi a!

- Bất kể như thế nào, hắn nhất định phải thua trong tay ta!

Văn Thái Nhạc ở trong lòng hét một tiếng, lực lượng lại đề thăng một bậc.

Thủy Mạn Thần Sơn!

Văn Thái Nhạc rống một tiếng, một chiêu thần quyết đánh ra, chỉ thấy sóng nước bí mật mang theo lấy thần lực từ bốn phương tám hướng trùng kích đến Lăng Tiếu, trong những sóng nước này cất dấu vô số sát cơ, từng đạo kiểm ảnh giảo sát tới.

Lăng Tiếu nhíu chặt mày, hắn biết rõ Văn Thái Nhạc hiện giờ mới động thật sự, lực lượng của Bán Thần Vương giờ mới xem như chính thức bày ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1847 - Ngươi Hèn Hạ Vô Sỉ!

Lăng Tiếu chỉ có thể âm thầm tăng lên mấy lần chiến lực, Băng Hỏa Kiếm trong tay vũ động nhanh hơn, đánh tan đám công kích kia.

Hổ khẩu hắn cảm thấy có chút run lên, nhưng tất cả vẫn ứng phó được, cho dù những kiếm ảnh hắn không ngăn được đánh vào da thịt hắn thì cũng không khiến hắn chịu chút tổn hại nào cả

Nhục thể của hắn đã sớm có thể so với bán thần khí, rất gần với thần thể rồi!

Băng Đột Tứ Phương

Lăng Tiếu phản kích, thân người lắc lư, cũng xuất kích về phía bốn phương tám hương, chỉ thấy băng trùy đao mang phá vỡ sóng nước, hướng tứ phương trùng kích mà ra, càng có không ít cái đánh thẳng tới Văn Thái Nhạc.

Văn Thái Nhạc đã biết rõ Lăng Tiếu có chiến lực không hề thua kém hắn, hắn cắn chặt hàm răng, rất nhiều cường chiêu nhao nhao sử xuất ra, phương luận võ tràng này đều bị thủy mang màu xanh da trời tràn ngập, khiến người khó có thể bắt được thân ảnh của hai người.

Ngay khi mọi người ở đây đều cho rằng Văn Thái Nhạc đã chiếm hết thượng phong thì lại có biến đổi bất ngờ!

Chỉ thấy chính giữa những sóng nước kia rõ ràng xuất hiện hào quang màu đỏ, hào quang này cũng không phải huyết dịch, mà là hỏa diễm, một loại Cực Hạn Hỏa Diễm có thể bốc hơi cả nước!

- Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao lại nhiều hơn một loại thuộc tính lực lượng rồi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Văn Thái Nhạc kia là Bán Thần Vương thủy hỏa kiêm tu sao?.

- Không... Đó là Lăng Tiếu đánh tới, hắn lại là đỉnh phong Thánh Hoàng băng hỏa song tu, khó trách có được thực lực khiêu chiến Bán Thần Vương, hơn nữa hỏa này còn không phải là hỏa bình thường, mà là bổn nguyên Thiên Hỏa, có trò hay để xem rồi!

- Băng hỏa khó dung, thể chất như vậy xuất hiện trên cùng một người, quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi, xem ra Văn Thái Nhạc không hề lạc quan rồi.

- Sẽ không đâu, một trận chiến này kết cục đã định, nhất định là Văn Thái Nhạc thủ thắng, cho dù Lăng Tiếu có được chiến lực Bán Thần Vương, nhưng hắn không có thần lực, một khi Văn Thái Nhạc dùng ra toàn bộ thần lực lãnh ngộ được thì Lăng Tiếu sẽ khó mà ngăn nổi!

...

Người xung quanh đều xôn xao lên, bọn hắn đối với biến hóa này của Lăng Tiếu đều có chút giật mình!

Thế lửa tấn mãnh, như xu thế lửa cháy bát hoang, hoàn toàn bốc hơi mất toàn bộ sóng nước.

Rất nhiều kiếm ảnh như từ phía chân trời rủ xuống, Liệt Hỏa hừng hực chiếu rọi lấy phía chân trời như một mảnh ráng đỏ, nhưng lại ẩn chứa vô hạn sát cơ.

Lại có mấy tiếng thảm thiết liên tục vang lên, một đạo nhân ảnh chật vật thối lui đến mép luyện võ tràng, cả người bị cháy đen không ít, quần áo tổn hại

không chịu nổi, thoạt nhìn giống như dân chạy nạn vậy, đã không còn chút phong phạm cao thủ nào nữa.

Người chạy ra phạm vi công kích cũng không phải là Lăng Tiếu vốn thực lực yếu hơn, mà là Bán Thần Vương Văn Thái Nhạc.

Người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu, trong giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Lăng Tiếu đã hoàn toàn chiếm thượng phong.

Lăng Tiếu cũng không thừa cơ lần nữa xuất kích, mà nắm lấy Băng Hỏa Kiếm, thần sắc lạnh lùng:

- Bán Thần Vương... Cũng thường thôi!

Cuồng! Cuồng đến không có giới hạn rồi!

Đỉnh phong Thánh Hoàng bình thường dám cùng Bán Thần Vương nói ra loại lời này, vậy đơn giản là muốn chế rồi, càng khiến cảm thấy hắn choáng váng đầu óc.

Nhưng hiện giờ từ trong miệng Lăng Tiếu nói ra, người xung quanh đều không ai cảm thấy Lăng Tiếu nói lời này có gì không ổn, chỉ cảm thấy Lăng Tiếu thật sự rất cuồng ngạo, có được thực lực có thể đánh bại chân chánh Bán Thần Vương!

PHỐC!

Vốn đã bị hỏa thuộc tính lực lượng Lăng Tiếu đột nhiên phản kích đến đánh cho chật vật không thôi rồi, giờ lại nghe lời này của Lăng Tiếu, Văn Thái Nhạc cũng nhịn không được nữa phun ra một ngụm nghịch huyết.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ thương hại nói:

- Nhận thua đi, ta là người gần đây luôn kính già yêu trẻ, tiếp tục đánh tiếp ngươi cũng chỉ bại càng thêm khó coi thôi.

- Ha ha... Bảo ta nhận thua, trừ phi ta chết!

Văn Thái Nhạc dữ tợn cười to một tiếng, cả người liền bắn lên không, từng đoàn từng đoàn lực lượng cường đại không ngừng quấn quanh hắn, lại có rất nhiều bổn nguyên lực lượng hông ngừng từ bốn phía cuốn tới.

Những lực lượng này có chút khác với võ giả bình thường, lực lượng này lộ ra càng thêm ngưng thực, mênh mông, khiến người không dám nhìn thẳng.

Văn Thái Nhạc vào thời khắc này đã hoàn toàn dùng ra thần lực mà hắn lĩnh ngộ được.

Thần uy mênh mông cuồn cuộn, quỷ thần khó lường!

Có thể dính dáng đến Thần, không có vài phần bản lĩnh thì sao được?

Lăng Tiếu cảm thụ được lực lượng của Văn Thái Nhạc, giữa thần hồn và đan điền trong cơ thể tựa hồ sinh ra cảm giác nào đó, thần kiều trong cơ thể như ẩn như hiện, một tia lực lượng giao hội lưu động giữa thần hồn và đan điền, dung hợp lấy với nhau.

Những lực lượng này tuy rất ít, nhưng Lăng Tiếu lại cảm giác được những lực lượng này quả thật rất cường đại, rất thuần khiết.

- Đây hẳn là thần lực sao?

Lăng Tiếu mắt phát ra tinh quang lẩm bẩm nói.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ tới mình rõ ràng vào thời khắc này cảm ứng

được lực lượng do thần hồn và đan điền dung hợp với nhau.

Chỉ trong nháy mắt hắn ngây người, Văn Thái Nhạc ở trên không đã dự trữ xong rồi.

Hai tay của hắn giơ kiếm, rất nhiều lực lượng hội tụ tới, lấy hắn làm trung tâm tạo ra rất nhiều màn nước, màn nước kết thành một thác nước cực lớn, thoạt nhìn phi thường đồ sộ hùng vĩ.

Đảo Quải Ngân Bộc!

Văn Thái Nhạc đã xuất chiêu!

Thác nước cực lớn do thần lực kết thành như từ trên chín tầng trời đổi chiều trùng kích mà xuống, lực lượng kia như vạn mã lao nhanh, thế lôi đình vạn quân, đủ để khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải ghé mắt.

Tin tưởng bất luận một Thánh Hoàng nào dưới một kích này đều sẽ bị nện cho nát bấy, cho dù là Bán Thần Vương bình thường tiếp được một chiêu cường hãn này tuyệt đối cũng không dễ dàng.

Rầm rập!

Lăng Tiếu tựa hồ ngay cả lực lượng phản ứng cũng không có, đã bị lực lượng đáng sợ này hoàn thành bao phủ!

Tiêu Linh nhìn một màn này nghẹn ngào cả kinh kêu lên:

- Lăng Tiếu ca ca!

Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ ở bên đều lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

Ngọc Nhu Phỉ càng nắm chặt nắm đấm, khẽ cắn hàm răng trong lòng thầm hô:

- Nếu phu quân có chuyện gì, ngày sau ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Người xung quanh cũng đều khẩn trương, trong lòng bọn hắn đã có đáp an, cảm thấy trận luận võ này có lẽ đã xong rồi.

Luận võ đài chấn động cả nửa ngày mới dần dần bình phục lại.

Văn Thái Nhạc nhẹ thở phì phò cuồng tiếu nói:

- Tiểu tử chết tiệt, thất bại a, ha ha...

Văn Thái Nhạc ngửa mặt lên trời cười dài, phảng phất như vừa chiến thắng vô cùng vinh quang vậy.

Thanh âm của hắn lọt vào tai những người chung quanh lại cực kỳ chói tai.

- Thật sự là không chịu nổi, chẳng qua là thắng một đỉnh phong Thánh Hoàng đã khiến hắn cao hứng như vậy, nếu hắn thắng một Bán Thần Vương chẳng phải sẽ vui cười đến nở hoa sao?

- Ngươi thật không hiểu, hắn là loại thích lấy già lấn trẻ, bằng không gặp phải ngang giai, hắn căn bản không có nửa điểm cơ hội thủ thắng, Lăng Tiếu thật đáng tiếc!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1848 - Cùng Mọi Người Tương Thân Tương Ái. (1)

- Thật không biết Hạ Công trưởng lão sao lại thu một đệ tử cực phẩm như vậy, phẩm tính thật sự quá kém.

- Các ngươi đừng nói nữa... Lăng Tiếu kia dường như còn chưa chết.

...

Lăng Tiếu tự nhiên còn sống, hắn chịu được một kích toàn lực của cao giai Thần Vương vẫn không chết thì Bán Thần Vương có là gì đâu.

Chỉ bất quá trên người hắn có chút chật vật, bộ áo trắng đã có chút tổn hại, tóc có chút mất trật tự.

Đây hoàn toàn là nhờ hiệu quả tăng cường công kích từ thần khí trong tay Văn Thái Nhạc mang đến.

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Cười, cười to hơn chút đi, ngươi có biết bộ xiêm y này của ta đắt lắm không.

Vừa dứt lời, khí tức cả người hắn liền tăng mạnh lên/.

Hắn chuẩn bị chấm dứt trận chiến đấu này rồi, bởi vì trong cơ thể hắn sinh ra dị động, lực lượng đang không ngừng chuyển biến, hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội này mới được.

Vân Tung Mị Ảnh Thân Pháp, phối hợp với Phong thuộc tính và ý cảnh, động tác kia giống như hành vân lưu thủy, thoạt nhìn thập phần phiêu dật tiêu sái.

Vô Cực Phân Thân Thuật!

Lăng Tiếu chia ra làm 108, từng đạo phân thân đánh ra lực lượng không giống nhau

Một cổ đao mang băng hàn bí mật mang theo lãnh ý độ không tuyệt đối, ngoài ra càng có một cổ lực lượng nóng rực không ngừng đốt cháy lấy tứ phương, hai loại lực lượng không ngừng giao thoa xuất kích, lực lượng hủy diệt tăng gấp đôi, cũng khiến người chịu không được cảm giác lúc lạnh lúc nóng kia.

Tất cả biến hóa diễn ra quá nhanh, thân pháp Lăng Tiếu càng nhanh hơn, công kích của hắn cũng như cuồng phong bạo vũ cực kỳ hung mãnh.

Tiếng cười của Văn Thái Nhạc liền dừng bặt lại.

Hắn đang muốn nghênh chiến thì thân đã trong mưa to gió lớn, hắn giống như một chiếc thuyền nhỏ trong cơn bão tố, căn bản không có quá nhiều chỗ trống phản kháng.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ Lăng Tiếu vì sao lại cường đại như vậy, những lực lượng này đã không hề kém hơn Bán Thần Vương lâu năm rồi.

Lăng Tiếu rõ ràng chỉ là đỉnh phong Thánh Hoàng ah, chẳng lẽ hắn che giấu thực lực sao?

Ah ah!

Từng tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên trên không trung.

Tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt, thần sắc tràn đầy kinh ngạc!

- Ngươi phế vật này cũng dám đoạt nữ nhân với ta, không soi vào nước tiểu mà xem bản mặt mình thến ào, bản thiếu gia một tay có thể bóp chết ngươi rồi!

Lăng Tiếu vừa công kích vừa gầm lên.

Hắn không dám hạ sát thủ, bằng không bằng tốc độ của hắn, bằng thần khí của hắn đã có thể trực tiếp chém xuống thủ cấp Văn Thái Nhạc rồi.

Hắn chỉ đánh cho hắn mình đầy thương tích, để hắn nếm thử hậu quả khi khiêu khích mình thôi.

Cuối cùng, Lăng Tiếu đánh bay trường kiếm trong tay Văn Thái Nhạc, tay nắm lấy cổ Văn Thái Nhạc, cả người từ trên không trung lao xuống, hắn làm ra một động tác khiến người cảm thấy kinh hãi.

Hắn lại nện đầu Văn Thái Nhạc lên trên luận võ tràng.

Dùng tốc độ và lực trùng kích của hắn mà xem, nếu đập xuống chỉ sợ đầu Văn Thái Nhạc sẽ thật sự vỡ toang mà chết mất.

Văn Thái Nhạc cảm nhận được uy hiếp tử vong nồng đậm, hắn sợ hãi!

Hắn không nghĩ tới mình rõ ràng trêu chọc vào sát tinh như vậy, trong lòng đã hối hận muốn chết rồi!

- Không... Ta không muốn chết, ta nhận thua, ta nhận thua!

Văn Thái Nhạc bị dọa đến vãi cả cứt đái, ngay khi mặt sắp đập vào nền đá thì hắn không ngừng giãy dụa kêu khóc nói.

Chỉ là tiếng khóc của hắn lại như không bị Lăng Tiếu nghe thấy vậy, hắn vẫn cứ lao xuống.

Văn Thái Nhạc thể xác và tinh thần đều nguội lạnh, chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Chỉ là ngay vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lăng Tiếu đã ổn định thân hình, cả người nửa ngồi lấy, mặt Văn Thái Nhạc trong tay hắn chỉ còn cách một chút xíu là đã tiếp xúc với mặt đá.

- Buồn nôn, già như vậy rồi lại còn vãi cứt đái trong quần, thối chết bản thiếu gia rồi, giết ngươi cũng chỉ làm bẩn tay ta thôi!

Lăng Tiếu một tay ném Văn Thái Nhạc ra ngoài, một tay bịt lấy mũi mình, bộ dáng buồn nôn khó chịu.

Tất cả xảy ra quá nhanh

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trận này đã xong rồi!

Tất cả mọi người bị lực lượng đáng sợ của Lăng Tiếu dọa cho kinh hãi, đồng thời cũng bị trận trận tanh hôi từ Văn Thái Nhạc truyền tới phải lùi liên tục.

- Tài phán trưởng lão có thể tuyên bố kết quả rồi chứ?

Lăng Tiếu nhìn trọng tài kia hỏi.

Trọng tài phức tạp nhìn Lăng Tiếu, lại nhìn về phía Văn Thái Nhạc, lúc này tuyên bố:

- Trận luận bàn này Lăng Tiếu thủ thắng!

Lúc thanh âm trọng tài rơi xuống, một hồi hoan hô từ bốn phía vang lên.

Bọn hắn được thấy một hồi luận võ kinh diễm, thấy được chiến lực bất phàm của Lăng Tiếu, bọn hắn mới biết được trong môn thì ra còn ẩn dấu cao thủ như vậy.

Lăng Tiếu như một minh tinh, rõ ràng vẫy tay với mọi người bên dưới nói:

- Đa tạ các vị ủng hộ, tiểu đệ Lăng Tiếu vừa gia nhập trong môn được hai năm, kính xin chư vị sư huynh đệ, sư tỷ muội, các chấp sự trưởng lão chiếu cố nhiều hơn, tiểu đệ gần đây luôn tuân theo truyền thống mỹ đức kính già yêu trẻ, cùng mọi người tương thân tương ái ".

Mọi người nghe xong lời Lăng Tiếu đều có một loại cảm giác buồn nôn.

Cái này choáng nha, quả thực là một tên cực phẩm, lời như thế mà cũng nói ra được.

Bất quá những nữ đệ tử kia lại hưng phấn không thôi, Lăng Tiếu không chỉ anh tuấn tiêu sái, thực lực cường đại, làm người lại ẩn dấu, đúng là bạch mã vương tử trong suy nghĩ của các nàng a!

Lăng Tiếu khinh thường nhìn thoáng qsua Văn Thái Nhạc cách đó không xa, liền định rời đi.

Chỉ là lúc này, một cổ lực lượng đáng sợ từ một hướng khác ép qua.

- Ngươi muốn cứ như vậy rời đi sao?

Một thanh âm u lãnh chợt vang lên, khí thế cường thế ép về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân hình bị ép cho phải dừng lại, khí thế ép tới khiến hắn không thở nổi.

Trong lòng của hắn thầm hô "Thần Vương! ".

Lăng Tiếu nhìn về phía một nam tử trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, hắn không biết người này là ai, nhưng hắn đã thầm vận lực lượng thần hồn, đánh tan cỗ khí thế kia.

- Hẳn là ngươi muốn xuất đầu cho hắn? Vẫn có ý nghĩ như hắn, muốn lấy già lấn trẻ sao, chẳng lẽ ngươi nghĩ ngươi là Thần Vương ta sẽ sợ sao?!

Khí thế Lăng Tiếu càng không ngừng lưu chuyển, cả người tản ra hoàng uy nghiêm nghị, Long mục sáng ngời nhìn chằm chằm vào nam tử kia quát.

- Ngươi vũ nhục sư đệ ta như thế, ta muốn cho ngươi một chút giáo huấn!

Nam tử kia khẽ nhíu mày quát.

Ngay sau đó, hắn rõ ràng xuất thủ với Lăng Tiếu.

Chỉ là ngay khi hắn ra tay, lại có một đạo thân ảnh lướt lên đánh tan lực lượng của hắn.

- Có ít người thật đúng là không biết xấu hổ, thua cũng thua không nổi, Thiên Long Môn chúng ta có loại người như các ngươi thật sự là sỉ nhục!

Một đạo thanh âm lười biếng vang lên.

Nam tử đầu tiên xuất hiện trên luận võ tràng một bộ áo lam, hình thể hiên ngang, khí thế cường đại, tướng mạo cũng có chút anh tuấn, chỉ là hắn cũng giống như Văn Thái Nhạc kia, có đôi mắt âm nhu khiến người phải chán

ghét.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1849 - Cùng Mọi Người Tương Thân Tương Ái. (2)

Người này là sư huynh của Văn Thái Nhạc, thủ tịch đệ tử của Hạ Công, tên là Hạ Giang, là đệ tử mồ côi mà Hạ Công nhặt được, ban thưởng họ Hạ, xem như là nghĩa tử của Hạ Công, có thực lực đê giai Thần Vương.

Mà nam tử xuất hiện lúc sau lớn lên cũng không anh tuấn, nhưng vẻ mặt tùy tiện, là cái loại người chỉ nhìn qua thôi đã thấy phi thường đường hoàng, bộ dáng lôi thôi lếch thếch tăng thêm cho hắn vài phần bá đạo, một thân cơ bắp tràn ngập tính bạo tạc, phảng phất tràn ngập lực lượng vô hạn.

Tên của hắn cũng khá giống vẻ bề ngoài, Lăng Bá!

Một yêu nghiệt trong Thiên Long Môn, đồng thời cũng là tồn tại cường đại nhất trong Kim tộc đời này, thực lực trung giai Thần Vương!

Hạ Giang biết rõ sự lợi hại của Lăng Bá, hắn không nghĩ tới hắn rõ ràng vì Lăng Tiếu mà xuất đầu, trong lòng của hắn thầm mắng:

- Tên này không phải ra ngoài lịch lãm rèn luyện sao? Khi nào chạy về rồi?

Hắn tuy đánh không lại Lăng Bá, nhưng cũng không sợ Lăng Bá, lúc này hòa nói:

- Lăng Bá đừng quá mức, chẳng lẽ ngươi không thấy tiểu tử này dọa sư đệ ta thành ra như vậy sao?

- Ha ha... Chết cười ta rồi, ngươi thật sự là một tên não tàn!

Lăng Bá ôm bụng cười phá lên.

Lăng Tiếu cũng cười phá lên, người xung quanh cũng đều đang cười trộm lấy.

Người này thật không biết xấu hổ, sư đệ khiêu chiến người ta trước, giờ thua rõ ràng còn nói ra lời này, quả thật xứng với hai chữ "Não tàn".

Hạ Giang thần sắc lúc xanh lúc đỏ, hắn cũng ý thức được lời của mình không ổn, nhưng đã nói ra sao có thể thu hồi lại nữa.

- Đồng môn luận bàn chú ý vừa điểm liền ngừng, không thể hạ sát thủ, nhưng vừa rồi tiểu tử này rõ ràng đã động sát khí, hôm nay nếu không cho hắn chút giáo huận, chỉ sợ hắn về sau sẽ không để những sư huynh như ta vào mắt, Lăng Bá ngươi tránh ra, hắn mặc dù họ Lăng, nhưng cũng không quan hệ gì đến ngươi mà!

Hạ Giang nhíu mày nói.

Hạ Giang không dám ra tay trước mặt Lăng Bá, không nói đến hắn không có cơ hội, hơn nữa chọc Lăng Bá, hắn chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ tốt gì, tên này vốn nổi danh bá đạo, bỏ qua bất luận quy tắt gì.

- Họ Lăng đều là một nhà, ai dám khi dễ hắn chính là khi dễ ta, các ngươi ngay cả thua cũng thua không nổi, mặt mũi Thiên Long Môn đều bị các ngươi làm mất hết rồi, chẳng lẽ ta phải tới tìm Hạ Công trưởng lão hỏi một chút xem hắn dạy bảo đệ tử thế nào sao, hơn nữa dường như trận này là do các ngươi đưa ra mà!

Lăng Bá quát lớn với Hạ Công.

- Nói nhiều như vậy với hắn làm gì, muốn chiến liền chiến, Lăng Tiếu ta

cũng không sợ tên Thần Vương như hắn!

Lăng Tiếu ở một bên lộ ra thần sắc không sợ trời không sợ đất nói.

Hắn dựa vào lực lượng thần hồn cảm ứng được Hạ Giang này mới chỉ vào cảnh giới Thần Vương không bao lâu, bằng vào thần hồn đê giai Thần Vương đỉnh phong của hắn nếu đánh một trận chắc chắn sẽ thắng nhiều thua ít.

Lăng Bá không nghĩ tới Lăng Tiếu lại hào khí như thế, lúc này nhìn hắn với thần sắc tương đối hân thương, giơ ngón tay cái lên nói:

- Quả nhiên đều là một nhà họ Lăng, hay lắm!

Hạ Giang xanh mặt nói:

- Có đảm lượng, ta sẽ không giết ngươi, nhưng ta sẽ nói cho ngươi biết kết cục khi sỉ nhục sư đệ ta nhất định phải trả một giá lớn thảm trọng.

Hạ Giang lại một lần nữa chuẩn bị xuất thủ, nhưng hắn lại bị ngăn cản.

Tài phán trưởng lão trầm giọng nói:

- Hạ Giang chẳng lẽ ngươi muốn công nhiên khiêu khích quy củ trong môn sao!

Vị tài phán trưởng lão kia cũng là một gã đê giai Thần Vương, mặc dù không có địa vị gì, nhưng nhưng cũng biết có chút quy củ không thể phá, cho nên mới lên tiếng ngăn lại.

Hạ Giang lộ ra vài phần bi phẫn nói:

- Tiểu tử giỏi thì đánh với ta một trận.

Hắn rõ ràng dùng thực lực Thần Vương khiêu chiến Lăng Tiếu, tên này thật sự còn vô sỉ hơn Văn Thái Nhạc nhiều lắm.

- Người khác sợ ngươi, nhưng ta không sợ, muốn chiến liền chiến!

Lăng Tiếu nghiêm nghị đáp.

- Hảo hảo, ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì mới thật sự là Thần, loại tiểu nhân vật như ngươi ở trước mặt ta không chịu nổi một kích!

Hạ Giang nảy sinh ác độc nói.

Lăng Tiếu đã sớm đề phòng, lực lượng không ngừng khởi động, lực lượng giữa thần hồn và đan điền chuyển đổi dung hợp càng nhanh hơn không ít, khí tức của hắn xuất hiện tình huống bất ổn.

- Nguy rồi, chẳng lẽ lúc này lại đột phá?

Lăng Tiếu ở trong lòng lo lắng thầm hô nói.

Hạ Giang thật sự chuẩn bị xuất kích rồi, nhưng hắn lần nữa phiền muộn.

Bởi vì hắn lại bị người ngăn trở.

Một thanh âm phiêu miểu truyền tới:

- Hạ Giang còn không mang sư đệ ngươi về, còn ngại mất mặt không đủ sao?

Nếu như là người khác nói thì Hạ Giang có thể không để ý, nhưng thanh âm này lại là của sư phó hắn, hắn có thể công nhiên vi phạm sao?

Hắn chỉ có thể dừng thân hình lại, phi thường không cam lòng trừng mắt nói với Lăng Tiếu:

- Hy vọng ngươi có thể sống lâu một chút, để ta có cơ hội dẫm nát ngươi dưới chân!

- Ha ha, cái này ngươi có thể yên tâm, bản thiếu gia trẻ tuổi lắm, loại lão gia hỏa như ngươi chỉ sợ còn chết nhanh hơn cả ta đấy!

Lăng Tiếu trả lời lại một cách mỉa mai.

Hạ Giang hừ lạnh một tiếng, không hề tranh cãi với Lăng Tiếu nữa, mang theo Văn Thái Nhạc đã đánh mất ý chí chiến đấu rời khỏi luận võ tràng.

Lúc này tam nữ mới nhảy lên, đến bên người Lăng Tiếu xem hắn có bị thương không.

Lăng Tiếu tự nhiên không có chuyện gì rồi, hắn nhìn về phía Lăng Bá ở bên nói:

- Tên Lăng Bá cũng không hợp với ngươi lắm, nếu là ta, sớm đã đánh cho tên kia thành đầu heo rồi, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!

Lăng Bá sững sờ, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng đánh giá hắn như vậy.

Hắn không dám phản bác, ngược lại lộ ra nụ cười ngây ngô nói:

- Thúc công giáo huấn đúng lắm, về sau nếu lại có người tìm thúc công

phiền toái, ta lập tức đánh hắn thành đầu heo rồi tính sau.

Lăng Bá lớn tuổi hơn Lăng Tiếu nhiều, thực lực cũng mạnh hơn Lăng Tiếu rất nhiều, nhưng ở trong tộc bàn về bối phận, hắn chênh lệch Lăng Tiếu vài bối phận nên tiếng thúc công này vẫn phải ngoan ngoãn gọi!

- Tốt rồi, đừng ở chỗ này xưng hô như thế, sợ người khác không biết quan hệ của chúng ta sao? Ta phải đi về bế quan, một trận chiến này dường như có chút thu hoạch!

Lăng Tiếu nói.

Ngay sau đó, hắn mang theo tam nữ vội vàng quay về chỗ ở của mình.

Lăng Bá cảm ứng được khí tức Lăng Tiếu bất ổn, trên mặt lộ vài phần vui mừng nói:

- Tiểu thúc công này thoạt nhìn rất không tồi, hẳn về sau trong môn sẽ không quá tịch mịch rồi.

...

Hạ Giang đã mang theo Văn Thái Nhạc về tới hắn chỗ ở của Hạ Công.

- Sư... Sư phó!

Văn Thái Nhạc vẻ mặt chán chường nhìn sư phó của hắn.

Hắn biết rõ dùng cách làm người của sư phó, trận chiến này thua mất mặt như vậy, kết quả của hắn có thể nghĩ.

Hạ Công nhíu mày, trên mặt dày chớp động vẻ tức giận, hắn hé môi muốn

nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra, sau đó khoát tay áo ý bảo người mang hắn đi.

- Sư phó, cầu ngươi một lần nữa cho ta cơ hội, ta... Không muốn rời khỏi tông môn ah!

Văn Thái Nhạc lên tiếng cầu khẩn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1850 - Đều Là Họ "lăng". (1)

Đáng tiếc, lời cầu khẩn của hắn càng khiến Hạ Công cảm thấy phiền chán, ngay cả nói cũng lười nói, chỉ nhắm mắt lại, tùy ý để những người khác mang hắn đi.

Lúc Văn Thái Nhạc bị mang đi rồi, Hạ Công mới nặng nề quát:

- Phế vật vô dụng!

Hắn tài bồi Văn Thái Nhạc nhiều năm, không ngờ ngay cả một gã đỉnh phong Thánh Hoàng cũng đánh không lại, hắn mặt mũi hắn chỉ sợ mất hết rồi, về sau ở trước mặt đồng môn cũng bị biến thành trò cười.

Hạ Giang ở một bên nói:

- Sư phó, tiểu tạp chủng kia rốt cuộc là đệ tử vị trưởng lão nào? Hắn họ ‘ Lăng ’, chẳng lẽ thực không phải là người của nhất tộc kia sao?

Hạ Công trong mắt chớp động vẻ phức tạp nói:

- Họ ‘ Lăng ’ đều là một nhà, mặc kệ hắn có phải hay không, dù sao ta đã đắc tội hắn rồi, đệ tử xuất sắc như vậy, ta rõ ràng không biết là ai thu, xem ra có một số việc chúng ta vẫn bị giấu diếm a!

- Vậy thì đã sao? Chẳng lẽ tùy ý để hắn thế sao? Băng hỏa song tu, một khi để hắn thành tựu Thần Vương, chiến lực chỉ sợ không kém ah!

Hạ Giang có chút lo lắng nói.

- Ngươi muốn nói gì? Đừng nói là ngươi cảm thấy vi sư sẽ làm ra loại chuyện thủ túc tương tàn kia sao?

Hạ Công trầm giọng nói.

Hạ Giang liên tục nói:

- Không... Không phải, ta nói là vạn nhất hắn gia nhập trận doanh bên pkia, đối với chúng ta sẽ cực kỳ bất lợi ah!

Ngoại nhân cũng không biết, Thiên Long Môn hiện giờ kỳ thật đã phân làm ba phái, một phái lấy người Kim tộc làm chủ, bọn hắn thế lực cường đại nhất, cũng là người sáng lập ra Thiên Long Môn lưu truyền từ xưa đến nay, một phái khác là tân sinh thần thể, bọn hắn gia nhập Thiên Long Môn được Thiên Long Môn đại lực ủng hộ, khiến bọn hắn trở thành đứng đầu một đời mới, nhưng theo thực lực cường đại thì dã tâm của bọn hắn cũng bành trướng theo, lại muốn muốn thay thế chấp chưởng Thiên Long Môn; một phái khác thì lại ai cũng không giúp, chỉ an tâm phát triển trong Thiên Long Môn, chỉ cần không xung đột lợi ích, bọn họ sẽ không quản đến.

Đội ngũ chính thống trong Thiên Long Môn tự nhiên là người Kim tộc rồi, bất quá ở lại đây chỉ là một bộ phận nhỏ người Kim tộc quản lý Thiên Long Môn, đại bộ phận phần cường giả Kim tộc đều ở lại trong tộc, rất ít đi ra can thiệp chuyện nơi đây; mà thần thể phái kia có đến mấy chí tôn trong phái, mà Thiên Thần Vương như Hạ Công cũng chỉ là môn con cờ đại biểu thôi.

- Aizz, hạt giống thật tốt, nếu bọn hắn có thể nhường vị trí cho chúng ta quản lý, cần gì phải đồng môn tương tàn như vậy!

Hạ Công khẽ thở dài một hơi, tiếp theo còn nói:

- Việc này ngươi không cần phải xen vào, nhục nhã này sẽ có người thay

chúng ta tìm về.

Hạ Giang thức thời lên tiếng:

- Vâng sư phó!

...

Chuyện Lăng Tiếu đánh bại Văn Thái Nhạc truyền đi rất nhanh, cơ hồ mọi người trong Thiên Long Môn đều biết, trong đó đương nhiên kể cả vợ chồng Lăng Phi vẫn luốn chú ý đến Lăng Thần rồi.

Bọn hắn đang cầm ghi chép thủy tinh châu xem tình huống trận chiến lúc ấy.

Tiêu Trân Thải khó hiểu nói:

- Lăng Tiếu hắn tại sao là băng hỏa song tu, không phải kim thuộc tính sao?

Lăng Phi ở một bên cười nói:

- Chị dâu có chỗ không biết, tiểu tử này không chỉ là băng hỏa song tu, còn có mộc, phong cùng với kim ba loại thuộc tính, hơn nữa mỗi một loại thuộc tính đều tu luyện đến cục chí cả.

Lúc trước ghi chép trận chiến của Lăng Tiếu ở Thạch Thiên thành đã bị Lăng Phi xem qua, hắn sớm biết Lăng Tiếu cũng không phải chỉ đơn tu một thuộc tính.

- Rõ ràng còn có loại chuyện này, nhưng mà... Hắn sao còn có thể kích hoạt tộc huyết đến tình trạng này chứ!

Tiêu Trân Thải lại hỏi.

Trong tộc cũng có ít ngườ thông hôn với ngoại tộc, ví dụ như nàng và Lăng Thần, nàng rất rõ ràng, tộc nhân hai loại thuộc tính không đồng nhất kết hợp, hài tử sinh ra thuộc tính nhất định sẽ có độ lệch, coi như là kim thuộc tính, có thể kích hoạt huyết mạch chi lực thì cũng tuyệt đối khó đạt tới đỉnh phong.

Thế nhưng Lăng Tiếu đã sớm chứng minh được huyết mạch chi lực của hắn cực kỳ thuần khiết nồng đậm.

Đây cũng là chỗ khiến Tiêu Trân Thải khó hiểu.

- Có trời mới biết là sao, có thể tiểu tử này trời sinh đã là một thần chủng, năm loại thuộc tính không đồng nhất vốn rất khó tu luyện, trừ phi là Hỗn Độn Chiến Thể, nhưng hắn lại là Ngũ Hành thiếu Thổ, nhiều phong, không biết hắn làm sao có thể tu luyện Ngũ Hành đến trạng thái cân đối, hơn nữa tiến giai còn thần tốc như thế, hai năm không gặp rõ ràng đã là Thánh Hoàng đỉnh phong, xem ra hắn có hi vọng không lâu sau sẽ thành Thần rồi!

Lăng Phi như cười lại không phải cười nói, trong mắt lộ ra vẻ hân thưởng.

Cũng may là lúc trước tự mình hắn đến Liệt Viêm Thương Minh nghênh đón người, bằng không sẽ không biết được một yêu nghiệt như vậy.

Trên mặt Lăng Thần lộ vẻ mỉm cười nói:

- Nhìn ra được hắn còn không dốc hết toàn lực, rõ ràng còn dám khiêu chiến thủ tịch đệ tử của Hạ Công. Tuy nói tiểu tử kia chỉ là Thần Vương bình thường, nhưng cũng không phải Thánh Hoàng có thể sánh được, thật sự là đủ cuồng ah!

Dừng chút hắn nhìn về phía Lăng Phi nói:

- Lăng Bá là do ngươi gọi qua sao?

Lăng Phi lộ ra thần sắc không tốt nói:

- Ta sớm đoán được đám người kia là loại mặt mũi không da, vong ân phụ nghĩa rồi, nếu không gọi Lăng Bá qua canh chừng, nếu để cho tiểu tử này xảy ra chuyện gì, những lão gia hỏa trong tộc kia phát điên, chỉ sợ... Trong môn sẽ không được an bình nữa!

Lăng Thần phụ hai tay khẽ thở dài:

- Lần này ngươi làm rất đúng, bọn họ thật quá mức, xem ra nhật định phải triệu tập hội nghị, trấn áp khí diễm của bọn hắn rồi!

Lăng Phi biết rõ lúc này đại ca hắn đã tức giận rồi.

Đây cũng là việc mà hắn rất muốn thấy.

Những năm gần đây những người kia càng ngày càng không an phận, hiển nhiên là không để Kim tộc bọn hắn vào mắt, mà đại ca của hắn bình thường xử sự lại quá hữu tình, gần đây đều chịu đựng những người kia, nhưng người ta lại được một tấc lại muốn lấn một thước, nhất định phải khiến Thiên Long Môn chia năm xẻ bảy mới vui vẻ ah!

- Hai huynh đệ các ngươi nói chuyện đi, ta đi xem Lăng Tiếu.

Tiêu Trân Thải biết rõ hai huynh đệ có chuyện quan trọng cần bàn, nàng rất ít nhúng tay nội vụ nên mượn cơ hội tránh đi.

Tiêu Trân Thải chỉ dẫn theo hai ba người đến chỗ trang viện của Lăng Tiếu.

Khang Văn và Khang Vũ đồng thời nghênh đón ân cần thăm hỏi.

Hai người bọn họ bây giờ đã quyết tâm đi theo Lăng Tiếu, bởi vì bọn hắn mới phát hiện tiềm lực của Lăng Tiếu rõ ràng kinh khủng như vậy, khó trách lúc trước lại được môn chủ tự mình ra mặt bảo bọn họ phải bảo hộ Lăng Tiếu chu toàn.

Nhớ tới trước kia để Văn Thái Nhạc thường xuyên xuất nhập nơi này, bọn hắn liền cảm giác mình là hộ chủ bất lợi, hy vọng có thể mau chóng đền bù ấn tượng không tốt của Lăng Tiếu đối với bọn họ.

Tiêu Trân Thải vào trong phòng, Phong Thanh Duyên, Ngọc Nhu Phỉ cùng với Tiêu Linh đều tiến lên ân cần thăm hỏi:

- Môn chủ phu nhân!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1851 - Đều Là Họ "lăng". (2)

Tiêu Trân Thải thấy ba nữ nhân tư sắc xuất chúng này liền thầm than, Lăng Tiếu diễm phúc sâu, rõ ràng lại là kim ốc tàng kiều.

Chẳng qua lúc ánh mắt nàng dừng ở trên người Tiêu Linh, đôi mắt lộ ra vài phần động dung nói:

- Hứa Vi!

Tam nữ vẻ mặt vẻ không hiểu, Tiêu Linh càng khó hiểu nháy mắt to, bất quá nàng thấy Tiêu Trân Thải cảm giác như thân nhân vậy, có một loại cảm giác huyết nhục tương liên.

- Phu nhân, ta không phải gọi là Hứa Vi, ta gọi là Tiêu Linh.

Tiêu Linh tự giới thiệu mình.

- Ngươi... Ngươi họ Tiêu, Tiêu Linh... Tiêu Linh, ngươi là con gái đệ đệ ta Tiêu Duy!

Tiêu Trân Thải lập tức kéo tay Tiêu Linh kích động nói.

Tiêu Linh đầu đầy sương mù, nàng không rõ nói:

- Phu nhân, ta không hiểu ngươi nói gì cả!

Tiêu Trân Thải vội vàng hỏi:

- Ngươi không phải đến từ Thiên Huyền Địa Vực Tiêu gia đấy sao? Ta là bác gái lớn của ngươi đây, ngươi lớn lên rất giống mẹ ngươi, mà tên của ngươi chính là do ta đặt giúp đấy, không nghĩ tới ngươi đã được tìm thấy, hài tử đáng thương, lúc trước nếu không phải bác gái lớn gọi các ngươi đến Thiên Long Địa Vực làm khách thì ngươi đã không phải như thế rồi!

Nói xong, Tiêu Trân Thải còn chảy nước mắt.

Tiêu Linh cảm thấy rất đau lòng, phảng phất như người trước mắt này là thân nhân của nàng vậy, nàng cũng ứa nước mắt, nhưng nàng vẫn bảo trì lý trí nói:

- Phu nhân ta không biết ngươi nói cái gì, ngươi có phải đã nhận lầm ngươi không, ta từ nhỏ đã lớn lên cùng gia gia mà!

- Sao lại lầm được, trên vai trái ngươi có phải là có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ không?

Tiêu Trân Thải hỏi.

Tiêu Linh thần sắc trở nên xấu hổ, đây chính là chỗ bí mật của nàng, không ai biết cả

Phong Thanh Duyên lúc này ở một bên nói:

- Phu nhân, có phải đã lầm rồi không, Linh Nhi nàng là do một vị tiền bối nhờ Tiếu nhi chiếu cố, theo ta biết, Linh Nhi từ nhỏ cùng vị tiền bối kia sinh hoạt chung, hai năm trước mới theo chúng ta đến đây thôi.

Tiêu Trân Thải sửng sốt một chút nhìn Tiêu Linh nói:

- Thực là vậy sao?

Tiêu Linh đáp:

- Đương nhiên, ta một mực sinh hoạt trong thôn với gia gia, về sau Lăng Tiếu ca ca trọng thương bị gia gia và ta mang về chiếu cố mấy ngày, nhưng gia gia lại đi không từ giã, bảo ta đi theo Lăng Tiếu ca ca!

Nói xong, nàng liền nghĩ đến gia gia, nước mắt cũng không nhịn được mà chảy xuốn.

Tiêu Trân Thải liền hiểu rõ.

Thì ra đứa nhỏ này cũng chưa quay về gia tộc, mà bị người cứu, một mực sinh hoạt cùng người kia.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, nàng cũng không có khả năng gặp gỡ hài tử này rồi.

Tiêu Trân Thải lôi kéo Tiêu Linh nói:

- Thật sự là khổ cho ngươi rồi.

- Ta không khổ, ta cùng gia gia ở chung rất vui vẻ, còn có đại thúc đại thẩm hàng xóm, bọn hắn đều đối với ta rất tốt, hiện giờ ở cùng Lăng Tiếu ca ca, Nhu Phỉ tỷ tỷ và Thanh Duyên cô cô ta cũng rất vui vẻ!

Tiêu Linh giải thích nói.

Tiêu Trân Thải nhẹ gật đầu vui vẻ nói:

- Không khổ là tốt rồi không khổ là tốt rồi, đều là do đại cô khiến người chịu khổ, nào, nói cho đại cô nghe những năm nay ngươi sống sao đi!

Tiêu Trân Thải cũng không nhớ đến chuyện tìm Lăng Tiếu nữa, lôi kéo Tiêu Linh ngồi xuống, muốn nghe chuyện mà nàng trải qua những năm này.

Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ cũng biết Tiêu Trân Thải có thể có sâu xa thì đó với Tiêu Linh nên rất thức thời lui ra, để cho các nàng ở chỗ này nói thoải mái.

...

Lăng Tiếu trở về từ luận võ tràng lập tức liền vào mật thất bế quan.

Ở chỗ này mỗi một viện tử đều có mật thất chuyên dùng cho bế quan.

Lăng Tiếu lúc đánh nhau cảm nhận được loại thần lực kia của Văn Thái Nhạc, thần hồn và đan điền hắn tựa hồ đã xảy ra chút biến hóa, khiến khí tức hắn phi thường bất ổn.

Loại cảm giác này có thể là dấu hiệu chuẩn bị sinh ra thần lực rồi.

Lăng Tiếu điều chỉnh tâm tình, vận hành hai loại lực lượng hoàn toàn khác của đan điền và thần hồn, đồng thời nhớ lại kinh nghiệm Kiều Phong ghi lại trong bản chép tay, cùng với một ít tình huống Lăng Phi từng nói với hắn, muốn dùng thần kiều câu thông khiến hai loại lực lượng này giao hòa cùng một chỗ, sinh ra một loại lực lượng mới.

Lực lượng ngũ sắc đan điền hướng lên trên mà đi, thần hồn lực lượng lại tràn xuống, cả hai dây dưa cùng một chỗ.

Lúc mới bắt đầu, hai loại năng lượng có chút bài xích khó dung, nhưng thần kiều lại như cầu nối giữa hai loại lực lượng, dần dần năng lượng càng không ngừng xoắn lấy lại với nhau, cuối cùng tạo thành một loại lực lượng vô cùng tinh thuần ngưng kết ở trên thần kiều.

Ở bên ngoài bế quan thất có vô số lực lượng không ngừng tràn vào, những lực lượng này tiến vào cơ thể Lăng Tiếu, lại từ đan điền hướng phía thần kiều quá độ giao hòa cùng một chỗ, cuối cùng ngưng tụ thành từng chút thần lực, mang theo thần uy mênh mông, khiến cả người Lăng Tiếu trở nên vô cùng sáng lạn.

Lăng Tiếu muốn một hơi ngưng tụ thêm nhiều thần lực, tuy nhiên lại phát hiện lực lượng trong đan điền bề ngoài dường như khô kiệt rồi!

Cái này khiến Lăng Tiếu phiền muộn không thôi!

Hắn không nhớ rõ đã bao lâu không sinh ra loại tình huống này rồi.

Dùng thực lực của hắn, đan điền lực lượng gần đây đều cuồn cuộn không dứt, nhưng lúc này mới ngưng tụ hơn 100 giọt thần lực thì đã dùng hết rồi.

Bất quá đan đền lực lượng không còn, nhưng khí thế của hắn lại cường hoành hơn trước kia gấp mấy lần.

Hắn rõ ràng đã đến cảnh giới Bán Thần Vương, mà không còn là đỉnh phong Thánh Hoàng như trước nữa!

- Ta đạt tới cảnh giới đỉnh phong Thánh Hoàng không được bao lâu, đan điền lực lượng dự trữ chưa đủ, rõ ràng không thể khiến cho ta một lần hành động đạt tới cảnh giới Thần Vương, chỉ là Bán Thần Vương mà thôi, bất quá... Cảm giác này coi như không tệ, rất nhiều bổn nguyên lực lượng ta đã cảm ứng được rồi, chỉ cần ta lại tích lũy nhiều thêm chút lực lượng thì cảnh giới Thần Vương chỉ trong tầm tay!

Lăng Tiếu bắt tay cao hứng nói.

Hắn không nghĩ tới đánh một trận với Văn Thái Nhạc rõ ràng khiến hắn sinh

ra thần lực, một trận chiến này thu hoạch thật sự rất lớn a!

Đương nhiên, cái này cũng không thoát khỏi quan hệ đến việc thần hồn và thần kiều hắn đã sớm hình thành.

Nếu có đủ hai điều kiện này, Lăng Tiếu muốn bước vào một bước này chỉ sợ không nhanh như vậy.

Nếu Văn Thái Nhạc biết rõ mình thảm bại còn khiến Lăng Tiếu lại tiến thêm một bậc, không biết hắn có thể sẽ tiếp tục thổ huyết hay không đây.

Lăng Tiếu không miễn cưỡng tiếp tục bế quan, thong dong ra khỏi bế quan thất.

Nhưng vào lúc này, trong một bế quan thất cách hắn không xa truyền đến lực lượng chấn động hùng hậu, tựa hồ cũng có người đang tiến hành đột phá.

Sau một lúc lâu, khí tức kia cũng ngừng dừng lại, tiếp theo một người từ trong bế quan thất đi ra, rõ ràng là Tiên Vu Dã vẫn một mực bế quan.

Trạng thái của Tiên Vu Dã cũng rất tốt, hắn rõ ràng cũng như Lăng Tiếu cùng một ngày đạt đến cảnh giới Bán Thần Vương.

- Chúc mừng ngươi ah lão dã!

Lăng Tiếu cười nói với Tiên Vu Dã.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1852 - Cảnh Giới Bán Thần Vương!

Tiên Vu Dã cho rằng Lăng Tiếu ở chỗ này nghênh đón hắn, lúc này cười nói:

- Ha ha, chỉ đột phá nửa giai, còn một nửa không biết năm tháng nào mới có thể đột phá đây.

Tiên Vu Dã có thể nhanh như vậy đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương vẫn là nhờ có Lăng Tiếu trợ giúp, bởi thế hắn cực kỳ cảm kích Lăng Tiếu.

- Có thể bước ra nửa bước đã không dễ dàng, tin tưởng dùng thiên phú của ngươi, rất nhanh liền có thể trở thành Thần Vương chân chân chính chính rồi!

Lăng Tiếu cổ vũ nói.

Tiên Vu Dã rất vui vẻ nhẹ gật đầu.

Bỗng nhiên, con mắt hắn co rụt lại, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiếu biến đổi, hắn thở nhẹ nói:

- Lão đại, ngươi... Ngươi cũng thành Bán Thần Vương rồi sao?

Lăng Tiếu vỗ nhẹ nhẹ bả vai hắn nói:

- Người cũng phải tiến bộ nha, ngươi cũng trở nên mạnh mẽ rồi, ta cũng phải nỗ lực chút chứ, ngươi nói có đúng hay không!

Tiên Vu Dã thần sắc có chút chán nản.

Vốn cho rằng mình bỏ ra hai năm từ đỉnh phong Thánh Hoàng đạt tới Bán Thần Vương đã rất đáng tự hào rồi.

Thế nhưng lúc này mới hai năm không gặp, Lăng Tiếu rõ ràng đã từ cao giai Thánh Hoàng đạt đến cùng độ cao với hắn, so sánh ra, ai tiến giai nhanh hơn đã rõ ràng.

Tiên Vu Dã bị đả kích:

- Lão đại ngươi có phải đã dùng thần đan gì đó không, rõ ràng nhanh như vậy đã thành tựu cảnh giới Bán Thần Vương?

- Ha ha, ta hay luyện đan, nhưng rất ít phục dụng đan dược tăng lên thần lực, bất quá... Nếu như ngươi nói muốn cũng không phải là không thể được!

Lăng Tiếu cười nói.

Nói thật, kể từ lúc rời khỏi Liệt Viêm Thành thì Lăng Tiếu đã rất ít khi luyện đan.

Không phải hắn không muốn luyện, mà là hắn không có năng lực để luyện.

Bởi vì hắn muốn luyện thì phải luyện thần đan rồi, mà không phải là thánh đan.

Chỉ là Lăng Tiếu biết rõ muốn luyện chế thần đan cũng không phải chuyện dễ dàng gì, phải có được lực lượng hùng hậu chèo chống mới có thể luyện chế thành công, huống hồ mỗi một gốc thần thảo đều cực kỳ trân quý, hắn cũng không dám mạo muội thử luyện chế, loại tổn thất này hắn cũng không gánh nổi.

Nhưng giờ lại không giống trước, hắn đạt đến cảnh giới Bán Thần Vương,

mà thần hồn cũng đạt tới đê giai Thần Vương đỉnh phong, ẩn ẩn đã có dấu hiệu tiến một bước, có thực lực như vậy chèo chống đủ để khiến hắn nắm chắc đi luyện chế thần đan rồi.

Đương nhiên, hắn hiện giờ cũng không nắm chắc mười phần, chỉ là muốn đề thăng thuật luyện đan, khiến mình trở thành thần dược sư, vậy thì hắn ở trong Thiên Long Môn sẽ càng thêm lực lượng rồi.

Có ý này này rồi nên Lăng Tiếu mới nói với Tiên Vu Dã như vậy, bất quá còn phải chuẩn bị không ít tài liệu mới được.

- Chuyện này là thật? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ lão đại ngươi có thể luyện chế thần đan rồi sao?

Tiên Vu Dã mang theo vẻ chờ đợi nói.

Hắn càng hiểu rõ Lăng Tiếu, càng cảm thấy Lăng Tiếu yêu nghiệt, cho nên hiện giờ trong lòng cũng tin tưởng Lăng Tiếu có lẽ thật sự có thể luyện chế thần đan.

Nếu như thế, hắn sẽ có hy vọng đột phá cảnh giới Thần Vương rồi.

- Có thể thử xem, bất quá ngươi đừng ôm hi vọng quá lớn, ta còn phải chuẩn bị tài liệu nữa!

Lăng Tiếu cũng không hề khẳng định.

- Hảo hảo, ta tin tưởng lão đại nhất định làm được.

Tiên Vu Dã hưng phấn đáp

Ngay sau đó, hai người đi đến đại sảnh.

Trong phòng chỉ có Phong Thanh Duyên và Ngọc Nhu Phỉ ở đó, Tiêu Linh đã không còn nữa.

Lăng Tiếu thần niệm quét qua, trong trang viện của hắn cũng không có khí tức Tiêu Linh, lúc này khẩn trương hỏi hai nữ nhân:

- Linh Nhi đâu rồi? Nàng đi đâu rồi?

Hắn lo lắng có phải là Văn Thái Nhạc đã đến cướp người đi không.

- Tiếu nhi đừng lo lắng, Linh Nhi chỉ là bị môn chủ phu nhân đưa đi rồi thôi!

Phong Thanh Duyên nói.

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nói:

- Đây là sao?

Vì vậy, Phong Thanh Duyên liền nói chuyện một tháng trước lúc Lăng Tiếu bế quan thì Tiêu Trân Thải đến tìm đến.

Thì ra Tiêu Linh có thể là chất nữ của Tiêu Trân Thải, mà theo Tiêu Trân Thải nói chuyện với Tiêu Linh, Tiêu Linh đã triệt để tin tưởng Tiêu Trân Thải nói là thật, hôm nay Tiêu Linh đang ở trong chủ phong làm khách.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong liền vui vẻ:

- Cái này tốt rồi, lúc trước gia gia của nàng còn nhờ ta thay nàng tìm người nàng nàng, không nghĩ tới lại là người một nhà với chị dâu!

Dừng một chút hắn nhìn về phía Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Nghĩa phụ Nhu Phỉ còn chưa truyền đến tin tức sao?

Ngọc Nhu Phỉ có chút im lặng lắc đầu nói:

- Còn không có!

Lúc trước Sa Diêm đã từng nói qua sẽ đến tìm Ngọc Nhu Phỉ, đến lúc đó lại mang Lăng Tiếu tiến đến Loạn Táng Không Gian tìm kiếm tin tức về Tà Đế.

Thế nhưng đã lâu vậy rồi mà hắn rõ ràng còn chưa đến, khẳng định đã có chuyện gì rồi.

Phong Thanh Duyên ở bên biết rõ việc này liên quan đến tìm kiếm nơi hạ lạc của Tà Đế nên thần sắc cũng có chút trầm trọng.

- Sư mẫu đừng lo lắng, ta đi nói với môn chủ một tiếng, chúng ta chuẩn bị khởi hành đi tìm sư phó a!

Lăng Tiếu nói với Phong Thanh Duyên.

Phong Thanh Duyên lộ ra vẻ mừng rỡ nói:

- Thật sự?

Lăng Tiếu gật đầu:

- Thật sự, trước kia ta là lo lắng mình thực lực quá yếu, lại thích gây chuyện sinh sự, sợ làm liên lụy các ngươi, nhưng giờ đã có thân phận, lại có Khang Văn và Khang Vũ che chở, chúng ta đại khái có thể đi ngang trong Thiên Long Địa Vực rồi, tin tưởng muốn tìm sư phó cũng dễ dàng hơn nhiều.

Phong Thanh Duyên liên tục gật đầu nói:

- Đúng đúng, hiện giờ có thể đi tìm sư phụ của ngươi rồi!

Phong Thanh Duyên rất hưng phấn rất vui vẻ, trong nội tâm nàng rất yêu thương Tà Đế, nàng từ Trung Vực đến đây đã lâu lắm rồi, nếu phải đợi thêm nữa thì nàng thật sự nhịn không được muốn tự mình đi tìm nơi hạ lạc của Tà Đế rồi.

Lăng Tiếu lộ ra vài phần áy náy, liền chạy tới chủ phong

Đến chỗ ở của môn chủ, chỉ thấy Tiêu Trân Thải và Tiêu Linh đang nói chuyện phiến bên ngoài tiểu viện ưu nhã, hai người lộ ra vô cùng thân mật, vui vẻ.

Thấy một màn như vậy, Lăng Tiếu cảm thấy rất vui mừng.

Tiêu Linh có người chiếu cố, vậy hắn có thể yên tâm đi làm chuyện của mình rồi.

- Bái kiến môn chủ phu nhân!

Lăng Tiếu khom người nói với Tiêu Trân Thải.

Tiêu Trân Thải nói:

- Ở đây không có người ngoài, gọi chị dâu là được rồi

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, ánh mắt dừng lại ở trên người Tiêu Linh.

Tiêu Linh thân mật đến bên người Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi xuất quan rồi? Dường như càng thêm cường đại rồi.

Lăng Tiếu nhẹ vuốt mũi Tiêu Linh nói:

- Ha ha, cái này đương nhiên, nếu không thể trở nên mạnh mẽ thì bế quan làm gì chứ!

Dừng chút hắn lại nói:

- Linh Nhi trò chuyện với chị dâu có vui vẻ không?

- Ân, đại cô đối với rất tốt, Lăng Tiếu ca ca ngươi biết không? Thì ra phu nhân là thân nhân của Linh Nhi, ngoại trừ gia gia và Lăng Tiếu ca ca ra, Linh Nhi lại có thân nhân, Linh Nhi rất vui vẻ!

Tiêu Linh rất vui vẻ gật đầu.

Lăng Tiếu sờ lên đầu của nàng:

- Vậy là tốt rồi

Tiếp theo hắn nói với Tiêu Trân Thải:

- Chị dâu ngươi là người của Thiên Huyền Địa Vực Tiêu gia?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1853 - Thân Thế Tiêu Linh. (1)

- Ngươi biết?

Tiêu Trân Thải kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu nói.

Chuyện này chỉ có cao tầng Thiên Long Môn mới biết được, ngoại nhân không hề biết đến việc này.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ta không rõ ràng lắm, nhưng ta nghe gia gia Linh Nhi nói nàng có thể có quan hệ đến người Tiêu gia ở Thiên Huyền Địa Vực, bảo ta về sau có cơ hội thì đi xem thử, giờ chị dâu ngươi nhận ra Linh Nhi cho nên ta mới đoán vậy.

Tiêu Trân Thải lộ ra vẻ chợt hiểu nói:

- Thì ra là thế, ngươi nói không sai, ta là người của Tiêu g ia Thiên Huyền Địa Vực, mà Linh Nhi cũng làcon gái của đệ đệ ta, Tiêu Duy.

Tiếp theo, Tiêu Trân Thải nói tiền căn hậu quả mọi chuyện cho Lăng Tiếu nghe.

Thì ra vào hai mươi mấy năm trước, Tiêu Trân Thải mời hai vợ chồng đệ đệ nàng là Tiêu Duy và Hứa Vi đến Thiên Long Môn chơi.

Lúc ấy, Tiêu Linh còn rất nhỏ, ngay cả một tuổi cũng chưa đến.

Vợ chồng Tiêu Duy và Hứa Vi ngốc ở Thiên Long Môn một thời gian liền

muốn quay về Thiên Huyền Địa Vực, tuy nhiên giữa đường lại xảy ra chuyện, bị địch nhân không rõ công kích

Lúc ấy vợ chồng Tiêu Duy và Hứa Vi mặc dù dẫn theo không ít cao thủ, nhưng vẫn bị đám người kia trọng thương.

Tiêu Linh cũng mất tích sau trận chiến đó.

Tiêu Duy và Hứa Vi quay về Thiên Long Môn cầu cứu, Tiêu Trân Thải giận dữ, bảo Lăng Thần phái ra rất nhiều cao thủ tương trợ, hơn nữa tìm kiếm nơi hạ lạc của Tiêu Linh.

Thế nhưng mặc cho bọn hắn tìm thế nào thì Tiêu Linh cũng đã mất tích, không thể tìm được.

Vì thế, vợ chồng Tiêu Duy và Hứa Vi thương tâm gần chết, mà Tiêu Trân Thải vẫn một mực sống trong áy náy.

Nàng cảm thấy Tiêu Linh mất tích là do một tay nàng tạo thành, nếu không phải nàng mời đệ đệ và đệ muội tới chơi, cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này rồi.

Bây giờ có thể gặp lại Tiêu Linh, trong lòng nàng cực kỳ vui vẻ, nàng hận không thể lập tức mang theo Tiêu Linh quay về Thiên Huyền Địa Vực, giao đứa con gái này vào tay đệ đệ và đệ muội nàng.

Bất quá, lúc này nàng đã phái người truyền đi tin tức

Tin rằng không bao lâu nữa sẽ có người đến đón Tiêu Linh trở về.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong liền bừng tỉnh đại ngộ, hắn bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng quan hệ giữa Tiêu Linh và Tiêu Trân Thải rồi.

- Linh Nhi, về sau có đại cô ngươi chiếu cố cũng không sợ ai làm phiền nữa!

Lăng Tiếu cười nói với Tiêu Linh

"Đó là đương nhiên, đại cô cũng nói như vậy!

Tiêu Linh đắc ý đáp.

Lăng Tiếu cười cười nói với Tiêu Trân Thải:

- Chị dâu, Linh Nhi về sau xin nhờ ngươi rồi, ta gần đây phải đi xa một chuyến, giờ đang định đến nói với môn chủ đây.

Tiêu Trân Thải còn chưa ứng lời, Tiêu Linh đã ở một bên lo lắng nói:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi muốn đi đâu? Ngươi không cần Linh Nhi nữa sao?

Lăng Tiếu nói:

- Sao lại thế được, Linh Nhi sắp đoàn tụ với người nhà rồi, chẳng lẽ ngươi không vui sao? Đến lúc đó một nhà các ngươi đoàn tụ, phụ thân mẫu thân sẽ chiếu cố đến ngươi, ca ca có chuyện phải làm, về sau không thể chiếu cố ngươi được nữa, ngươi cũng phải biết tự chiếu cố mình đấy, có biết không?

Nói thật, hắn quả thật không cam lòng rời khỏi người muội muội Tiêu Linh này

Sự chất phác, ngây thơ, linh động, đáng yêu... của nàng, không cái nào không tẩy rửa tâm linh Lăng Tiếu, ở cùng một chỗ với nàng, Lăng Tiếu cũng không sinh ra nổi một chút tạp niệm nào cả

Bất quá sự thật vẫn phải đối mặt, để nàng trở về trong vòng tay cha mẹ mới

có thể khiến nàng phát triển tốt hơn.

Ai ngờ Tiêu Linh lập tức ôm lấy cánh tay Lăng Tiếu khóc lên:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi... Ngươi không cần Linh Nhi sao? Ta... Không muốn rời khỏi Lăng Tiếu ca ca!

Lăng Tiếu nhẹ vỗ về mái tóc của nàng an ủi:

- Nha đầu ngốc, Lăng Tiếu ca ca vẫn luôn là ca ca của ngươi, về sau ca ca cũng sẽ đi gặp ngươi mà, ngươi đừng buồn, biết không hả?

Tiêu Linh lắc đầu khổ sở nói:

- Không... Không muốn, gia gia rời khỏi ta rồi, ta không muốn Lăng Tiếu ca ca cũng rời khỏi ta, Lăng Tiếu ca ca ở cùng một chỗ với ta không tốt sao?

Lăng Tiếu đành chịu chỉ có thể quăng ánh mắt về phía Tiêu Trân Thải xin nàng giúp đỡ.

Tiêu Trân Thải tiến lên kéo Tiêu Linh khuyên:

- Linh Nhi đừng buồn, Lăng Tiếu ca ca không phải không cần ngươi, mà là phải đi có việc, ngươi cũng biết, nam nhân đại trượng phu chí ở bốn phương, sao có thể thời khắc đều ở cạnh ngươi được, chờ ngươi Lăng Tiếu ca ca ngươi làm xong việc, đại cô sẽ bảo hắn đến gặp ngươi có được không?

Tiêu Linh bĩu bĩu cái mũi nói:

- Thật sự là thế sao?

Tiêu Trân Thải gật đầu nói:

- Đương nhiên là thật, nếu hắn không tới gặp ngươi, đại cô sẽ lột da hắn!

Lăng Tiếu cũng liên tục gật đầu nói:

- Linh Nhi ngươi yên tâm, ca ca làm người ngươi còn lo lắng sao? Nói đến gặp ngươi thì sẽ đến, ngươi yên tâm đi!

- Ân, vậy Lăng Tiếu ca ca ngươi phải nhanh chóng đến gặp Linh Nhi đấy!

Tiêu Linh đầy vẻ không muốn nói.

Lăng Tiếu nói chuyện với nhị nữ một lúc, đang muốn cáo từ thì Lăng Phi lại xuất hiện.

- Ngũ Ca!

Lăng Tiếu nhìn thấy Lăng Phi liền kêu to nói.

Lăng Phi nhẹ gật đầu, tiếp theo ánh mắt nhảy lên:

- Ngươi... tiểu tử ngươi đột phá?

Lăng Tiếu khẽ cười một cái nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, chỉ là bước ra nửa bước thôi.

Lăng Phi tiến lên đánh nhẹ một quyền vào Lăng Tiếu nói:

- Hảo tiểu tử ah, tốc độ này quả thực không hề kém hơn bất luận thần thể nào hảo hảo, vậy chuyện ngươi gia nhập đội ngũ tiến đến Thần Đàm sẽ không ai phản đối nữa rồi!

- Gia nhập đội ngũ tiến đến Thần Đàm?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu nhìn Lăng Phi hỏi.

Lăng Tiếu hiện giờ đang chuẩn bị ra ngoài, cũng không muốn bị các chuyện khác làm lữ.

- Chuyện này chúng ta ra ngoài nói, đừng quấy rầy chị dâu các nàng.

Lăng Phi nói một tiếng, lôi kéo Lăng Tiếu đi ra ngoài.

Lăng Phi mang theo Lăng Tiếu đi ra ngoài thiên sảnh, sau khi gọi người mang hảo tửu đến liền bắt đầu chính sự

- Ngũ Ca, ngươi nói thần đàm gì đó là sao?

Lăng Tiếu thẳng vào chính đề nói.

- Thần đàm này đối với tiểu tử ngươi có rất nhiều chỗ tốt, bất luận một đỉnh phong Thánh Hoàng hoặc Bán Thần Vương nào đi vào đều có cơ hội thành tựu thần hồn, gia tăng khả năng trở thành Thần Vương.

Lăng Phi uống một ngụm rượu đáp.

- Thành tựu thần hồn? Cái này dường như chẳng ích lợi gì với ta a!

Lăng Tiếu khó hiểu nói.

Hắn đã sớm thành tựu thần hồn rồi, thần đàm này nếu như chỉ đơn giản là ngưng tụ thần hồn, vậy đối với hắn quả thật không ích lợi gì.

Lăng Phi khoát tay áo nói:

- Không, thần đàm này cũng không chỉ có chút chỗ tốt này, ngoại trừ có thể giúp người thành tựu thần hồn ra, còn có vô thuộc tính bổn nguyên lực lượng thuần chánh nhất, chỉ cần ngươi có thể hấp thu lực lượng kia, lo gì Thần Vương chi cảnh không thành!

Lăng Tiếu liền động tậm!

Nếu như có thể khiến hắn gia tốc đạt tới cảnh giới Thần Vương, có lẽ thần đàm này quả thật có chút tác dụng

Lăng Phi giải thích một phen, Lăng Tiếu rốt cục hiểu rõ thần đàm này là chuyện gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1854 - Thân Thế Tiêu Linh. (2)

U Hồn Thần Đàm, là một trong tam đại kỳ địa ở Thiên Long Địa Vực, nó tồn tại trong một phiến khe hở không gian, mỗi trăm năm sẽ mở ra một lần.

Trong không gian đó có rất nhiều thánh vật, thần tài, hung thú, càng có được diệu địa như U Hồn Thần Đàm.

U Hồn Thần Đàm có thể tẩy rửa thức hải, có thể khiến đỉnh phong Thánh Hoàng và Bán Thần Vương ngưng tụ thành thần hồn, cảm ngộ sự tồn tại của thần lực, mặt khác sâu trong thần đàm còn có vô thuộc tính thần tuyền có thể khiến người từ cảnh giới Bán Thần Vương đột phá Thần Vương.

Bất quá U Hồn Thần Đàm này cũng không phải ai muốn vào cũng được

Bởi vì U Hồn Thần Đàm này là do hơn mười thế lực lớn siêu cấp ở Thiên Long Địa Vực cưỡng ép chiếm đoạt, ngoài ra mấy thế lực khác và tán tu căn bản không có khả năng đi vào được.

Mỗi trăm năm mới mở ra một lần, mà một lần mở ra nhiều nhất chỉ kéo dài một tháng.

Nếu như trong tháng này không cách nào đi ra ngoài, có khả năng sẽ bị khốn ở đó trăm năm.

Phải biết rõ bên trong hung thú không ít, bị nhốt trăm năm, tình huống kia có thể nghĩ.

- Thế nào có hứng thú không? Đại khái nửa năm sau U Hồn Thần Đàm sẽ

mở ra, Thiên Long Môn chúng ta hàng năm đều chiếm chủ đạo, có thể phái ra 50 người tiến đến, 50 người này sẽ là những đệ tử xuất sắc nhất trong tông, vốn ta đã đề cử ngươi rồi, nhưng có vài lão gia hỏa nói thực lực ngươi chưa đủ, hiện giờ tốt rồi, ngươi đã là Bán Thần Vương, xem còn ai không phục nữa!

Lăng Phi bi phẫn nói.

Lăng Tiếu trầm mặc, thời gian một tháng nói dài cũng không dài, nhưng giờ cách lúc đó còn đến nửa năm, cũng không biết sư mẫu hắn có đồng ý chờ một chút không,, bằng không nàng chỉ sợ sẽ lại trách hắn kéo dài thời gian.

- Vị trí cục thể của U Hồn Thần Đàm ở chỗ nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Phi nói:

- Ở cao pha địa đái biên giới Thiên Long Địa Vực.

Dừng một chút hắn lại bổ sung một câu:

- Lại nói tiếp chỗ đó ngược lại rất gần Loạn Táng Không Gian, rất nhiều người đều nghĩ, U Hồn Thần Đàm có phải là một bộ phận của Loạn Táng Không Gian hay không đấy.

- Trùng hợp như vậy!

Lăng Tiếu nhịn không được kinh hô lên.

- Cái gì trùng hợp?

Lăng Phi khó hiểu hỏi.

Lăng Tiếu liên tục khoát tay áo nói

- Không có gì, U Hồn Thần Đàm này ta đi.

Hắn muốn đi Loạn Táng Không Gian, mà U Hồn Thần Đàm này lại ở phụ cận, hai chuyện này cũng không lỡ cái nào, thật sự có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, Lăng Tiếu không lý do nào không đáp ứng cả.

- Tốt, ta đi nói với đại ca, vô luận như thế nào cũng phải an bài cho ngươi, bằng không lão tử liều với bọn họ!

Lăng Phi nói một tiếng, liền vội vàng rời đi.

Lăng Tiếu nhìn Lăng Phi cảm thấy vị đại ca tiện nghi này đối với hắn coi như không tệ.

Hiện giờ, hắn đã có thực lực Bán Thần Vương, cho dù chống lại đê giai Thần Vương cũng có thực lực khiêu chiến, cuối cùng cũng có thể chân chính đi lại trong Thiên Vực rồi.

Chuyến này nếu hắn có thể tìm được Tà Đế, vậy chuyện tiếp theo chính là đi tìm Vân Mộng Kỳ.

Ngày này hắn đã chờ mong từ lâu rồi, hắn chỉ hi vọng Vân Mộng Kỳ thật sự ở tại Thiên Vực mới tốt ah!

Bằng không hắn thật sự không biết nên tìm tung tích nàng ở nơi nào nữa.

Lăng Tiếu cáo biệt với Tiêu Linh, chạy về trang viện nói tin tức này cho Phong Thanh Duyên.

Quả nhiên, Phong Thanh Duyên nghe xong có chuyện tốt như vậy, nàng càng thêm vui vẻ.

Nàng tin tưởng vững chắc, lần này nàng nhất định có thể tìm được Tà Đế ca ca.

Chỉ là Ngọc Nhu Phỉ lại có chút buồn bực, nàng một mực không nhận được tin tức của nghĩa phụ, trong nội tâm hơi có chút lo lắng.

- Nhu Phỉ, lần này ngươi phải đi với ta!

Lăng Tiếu cường điệu nói.

Chỗ đó có diệu dụng để thành tựu Thần Vương, đối với Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên và Tiên Vu Dã mà nói đều là cơ duyên khó được.

Lăng Tiếu định mang theo bọn hắn qua để bọn hắn cũng nhận được chỗ tốt từ U Hồn Thần Đàm, khiến bọn hắn gia tốc tiến giai thành tựu Thần Vương.

Lăng Tiếu tự nhiên không có khả năng vì bọn hắn mà đi cầu Thiên Long Môn rồi.

Hắn chỉ cần đưa mọi người vào trong dược đỉnh thì tất cả không thành vấn đề nữa.

Ngọc Nhu Phỉ do dự nói:

- Vậy nếu nghĩa phụ tìm đến thì phải làm sao bây giờ?

- Hắn đến thì cứ sai người lưu lại, chúng ta làm xong việc sẽ quay về. U Hồn Thần Đàm này trăm năm mới mở ra một lần, đối với chúng ta mà nói có chỗ tốt rất lớn, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội lần này được!

Lăng Tiếu trịnh trọng nói.

Ngọc Nhu Phỉ biết rõ Lăng Tiếu nói đúng, lúc này nhẹ gật đầu.

- Ân, cứ quyết định như vậy đi!

Lăng Tiếu lên tiếng, lại nói với nhị nữ chuyện Tiêu Linh, bảo các nàng yên tâm lại.

Tiến đến cao phá địa đái biên giới Thiên Long Địa Vực cũng không phải nói đi liền đi.

Trong môn còn cần an bài người chọn lựa cuối cùng và người hộ tống chuyến đi lần này.

Những chuyện này đều cần cao tầng trong môn thảo luận mới có kết luận cuối cùng.

Lăng Tiếu cũng thừa dịp này chạy về Kim tộc, chuẩn bị nói với tộc trưởng một chút chuyện hắn muốn đi xa, hơn nữa hướng lão nhân gia ông ta đòi hỏi long cốt và long cân.

Lăng Bác không nghĩ tới Lăng Tiếu vừa đi trong tộc đi ra ngoài một tháng, quay về đã từ đỉnh phong Thánh Hoàng đạt tới Bán Thần Vương.

Như thế khiến hắn lắp bắp kinh hãi, đồng thời càng mừng rỡ không thôi.

- Hảo tiểu tử, tốc độ như vậy khiến cho những lão gia hỏa chúng ta cũng phải xấu hổ a!

Lăng Bác vui tươi hớn hở nói.

Lăng Khâu ở bên càng nhìn Lăng Tiếu càng thoả mãn:

- Xem ra ngươi cách Thần Vương đã rất gần rồi, rất tốt ah, trước đó vài ngày vừa nghe nói ngươi dùng thực lực đỉnh phong Thánh Hoàng đè ép chân truyền đệ tử Bán Thần Vương, tăng thêm thể diện cho tộc ta nữa!

Chuyện xảy ra trong Thiên Long Môn rất ít khi dấu được hai vị lão gia tử, chỉ là bọn hắn nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ra mặt can thiệp.

- Ha ha, tộc trưởng, Đại trưởng lão, nếu ta đã tăng thêm thể diện cho tộc, vậy có phải nên ban thưởng cho ta chút gì đó không?

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay cười nói.

Lăng Bác và Lăng Khâu liếc nhau một cái đều nở nụ cười.

Lăng Bác nói:

- Hảo tiểu tử, ta còn tưởng rằng ngươi đặc biệt đến gặp hai lão già chúng ta nữa chứ, thì ra là muốn chỗ tốt, nói đi, muốn ban thưởng gì, chỉ cần không phải quá mức, chúng ta sẽ thành toàn ngươi!

Lăng Tiếu chân thành nói:

- Ta muốn hỏi tộc trưởng trong tộc có sưu tầm long cốt và long cân hay không, ta rất cần hai vật này!

Lăng Tiếu lời này vừa ra, Lăng Bác và Lăng Khâu thần sắc đều hơi đổi.

Lăng Khâu ở một bên trầm giọng hỏi:

- Tiếu nhi, ngươi biết ngươi đang nói gì không?

Lăng Tiếu biết rõ Kim tộc và Kim Long nhất tộc có liên quan lớn lao, lúc này giải thích nói:

- Hai vị lão gia tử không nên tức giận, ta có một kiện binh khí cần hai thứ này mới có thể lần nữa chế tạo, hai vị lão gia tử nếu có hàng tồn thì xin thưởng cho Lăng Tiếu, nếu không có coi như xong, ta cũng không có ý nghĩ bất kính gì với Long tộc cả!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1855 - U Hồn Thần Đàm.

Hai người nghe xong Lăng Tiếu giải thích, ngược lại thở dài một hơi, bọn hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu muốn đi đồ Long róc long cốt rút long cân nữa chứ.

- Ân, ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, Kim tộc chúng ta và Kim Long tộc nhất mạch từ thời tổ tiên đã cùng chúng kết xuống sâu xa, mà tổ tiên sáng chế ra Cổ Hoàng Thần Công cũng có quan hệ với chúng, chúng ta không thể có chỗ nào bất kính với chúng được!

Lăng Bác ý vị thâm trường dạy bảo Lăng Tiếu, tiếp theo hắn còn nói:

- Bất quá ngươi cần long cốt và long cân, ta sẽ thay ngươi nghĩ biện pháp đòi hỏi, chỉ là thành hay không thì ta cũng không dám chắc.

Lăng Tiếu liên tục cảm ơn:

- Đa tạ tộc trưởng, nếu như có thể thì xin phiền toái ngươi phái người đưa những vật đó đến tay ngoại môn Trương Mãnh thần khí sư, hắn sẽ giúp ta một lần nữa chế tạo lại thần binh.

- Khá khen cho ngươi còn dám giao nhiệm vụ lên đầu chúng ta a!

Lăng Khâu hứng thú nhìn Lăng Tiếu nói.

Bọn hắn đây là lần đầu thấy có tiểu bối dám yêu cầu bọn hắn làm việc như vậy.

Lăng Tiếu gãi gãi tóc, biết rõ mình có chút liều lĩnh, lỗ mãng cười khan nói:

- Bên phía Ngũ Ca an bài một cái nhiệm vụ cho ta, ta phải trở về chờ nhiệm vụ, tùy thời chuẩn bị xuất phát, nếu như hai vị lão gia tử không tiện, ta sẽ nhờ những người khác.

Lăng Bác khoát tay áo nói:

- Được rồi, nếu ngươi đã mở miệng, coi như phần thuởng của ngươi, ta sẽ sai người đưa qua cho người!

Dừng chút hắn hỏi Lăng Tiếu:

- Tiểu tử Lăng Phi kia cho người nhiệm vụ gì? Chẳng lẽ là... Tiến về đến U Hồn Thần Đàm sao?

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy tộc trưởng!

- Ân, không tệ, dùng điều kiện của ngươi hiện giờ hoàn toàn có thể lọt vào danh sách rồi!

Lăng Bác đáp.

Lăng Khâu ở bên mở miệng nói:

- Lần này rong tộc cũng có mười mấy tiểu tử muốn cùng đi, như vậy đi, ngươi trong đám này có bối phận cao nhật, vậy ngươi chăm sóc bọn hắn một chút đi, ngàn vạn đừng để cho đám người bên ngoài khi dễ!

- Cái này có thể ảnh hưởng đến bọn hắn không?

Lăng Tiếu có chút lo lắng nói.

Tuy nói trong Kim tộc tương đối chú ý bối phận, nhưng một ít thế hệ con cháu đều lớn hơn hắn mấy trăm tuổi, sợ rằng sẽ không phục theo hiệu lệnh của hắn.

- Cái này ngươi đại khái có thể yên tâm, ta sẽ cho người khuyên bảo những tiểu tử kia!

Lăng Khâu nói.

Lăng Tiếu cũng không nói thêm gì nữa.

Rời khỏi Kim tộc về tới Thiên Long Môn, Lăng Tiếu đã nhận được tin tức Lăng Phi truyền đến, nửa tháng sau hắn sẽ cùng bốn mươi chín tên đệ tử xuất phát đến cao pha địa đái.

Đồng thời Lăng Phi cũng nói cho Lăng Tiếu việc này sẽ không thuận buồm xuôi gió, phải làm tốt chuẩn bị tùy thời chiến đấu bảo vệ tánh mạng.

Bởi vì vào trong U Hồn Thần Đàm rồi không chỉ có người của Thiên Long Địa Vực, mà còn sẽ có người của Thiên Hổ Địa Vực xuất hiện nữa.

U Hồn Thần Đàm kia không chỉ mở ở lãnh thổ Thiên Long Địa Vực, bên phía Thiên Hổ Địa Vực cũng cùng lúc mở ra, hai đám nhân mã này nhất định sẽ phát sinh một ít va chạm, đây là việc khó tránh khỏi khi tiến vào U Hồn Thần Đàm.

Bên trong đại điện của Thiên Long môn triệu tập năm mươi tên đệ tử chân truyền xuất sắc tập trung lại với nahu.

Năm mươi tên đệ tử chân truyền này đại bộ phận đã là tồn tại Bán Thần

Vương, đã là bước một chân vào cánh cửa của cảnh giới Thần Vương, có một ít người thì là Thánh Hoàng đỉnh phong, nhưng mà bọn họ dựa vào ưu thế tự thân thu được danh ngạch có hạn này, có thể đi tới Cao Pha địa đái tiến nhập U Hồn đàm.

Ưu thế của vài tên Thánh Hoàng đỉnh phong này chính là thể chất xuất chúng, hoặc là tử tôn dòng chính của một vị đại lão mới có thể đặc quyền được tuyển vào.

Bằng không cái tình huống bây giờ là mật ít ruồi nhiều, cũng tạm thời không đến phiên bọn họ chiếm dụng danh ngạch này.

Phải biết ở bên trong Thiên Long địa vực có rất nhiều người bị kẹt ở cảnh giới Bán Thần Vương đang tham lam nhìn lấy danh ngạch này.

Môn chủ Lăng Thần nói với năm mươi người đệ tử bọn họ những lời cổ vũ một phen, chỉ là hi vọng chuyến này của bọn họ đều có thể có thu hoạch, mau chóng trở thành Thần Vương vì trong môn hiệu lực, đồng thời cũng cảnh cáo bọn họ phải đoàn kết ở chung một chỗ, nhất thiết không thể tự ý làm việc.

Cuối cùng tuyên bố lần này là do Hạ Công trưởng lão mang đội đi đến Cap Pha địa đái, tất cả mọi người đều phải nghe an bài của Hạ Công trưởng lão.

Lăng Tiếu nghe đến do người này dẫn đội, cả trái tim lạnh đi một nửa.

Phải biết rằng Văn Thái Nhạc kia nhưng là đệ tử của Hạ Công, mà Lăng Tiếu làm nhục Văn Thái Nhạc rồi, Hạ Công nhưng không nuốt trôi cái khẩu khí này, đối phương có thể thừa dịp cơ hội đi ra ngoài lần này đối phó với hắn hay không đây?

Lăng Tiếu không khỏi có chút lo lắng, hắn âm thầm nhổ nói:

- Môn chủ cũng thật là, biết rõ lão gia hỏa này sẽ đối phó với ta còn để cho lão dẫn đội, đây không phải là thuần túy tìm phiền toái cho ta sao?

Bất quá khi nghe Lăng Tiếu tuyên bố một người khác hiệp trợ dẫn đội, Lăng Tiếu cũng là nới lỏng một hơi.

Bởi vì người nọ chính là Lăng Phách, là tiểu chất bối cường đại nhất của hắn.

Có hắn kiềm chế lấy Hạ Công, tin tưởng Hạ Công không dám rành rành mà đối phó với hắn đi!

Sau khi tuyên bố hết thảy, Hạ Công vung taymoojt cái, liền mang theo đoàn người đến không gian trận đi hướng Cao Pha địa đái.

Cao Pha địa đái ở biên giới của Thiên Long địa vực, cách chỗ này của Thiên Long môn vô cùng xa xôi.

May mắn là ở trong các đại thành trì đều có không gian trận, cự ly truyền tống tương đối xa, khiến cho thời gian lên đường rút lại rất nhiều.

Cho dù là như thế, đoàn người cũng tốn mất ba tháng mới đi tới Cao Pha địa đái.

Cao Pha địa đái tương đối hoang lương, trừ một ít cao sơn tuấn lĩnh ra, đại bộ phận đều là bình nguyên.

Một mảnh mờ mịt nhìn như vô tận, bầu trời như được tẩy màu lam, bò dê thỉnh thoảng hiện ra nhìn đến bình tĩnh dị thường.

Nhưng mà thỉnh thoảng lại có độc trùng mãnh thú thường lui tới vồ bắt những dê bò này.

Cao Pha địa đái nhân yên thưa thớt, cư ngụ ở đây đều là một tít võ giả thực lực yếu ớt, mà biên giới phía bắc ở chỗ này thì là loạn táng không gian, phiến thiên không quỷ dị kia chớp động lên tầng tầng vân vụ, giống như là hắc động thôn phệ, khiến cho người cảm thấy ngạc nhiên cùng sợ hãi.

Kỳ thật loạn táng không gian cách chỗ này còn có cự ly rất xa xôi, nhưng mà vẫn có thể thấy được cảnh tượng bên kia.

Bất kỳ võ giả nào một khi nhích tới gần liền sẽ bị hút vào trong loạn táng không gian, khó có thể lại xuất hiện nữa.

Mà hư không liệt phùng xuất hiện U Hồn thần đàm cùng loạn táng không gian ngược lại là có cự ly không ngắn, mỗi qua trăm năm đều sẽ mở ra một lần, thời gian kéo dài bình thường là một tháng.

Sau khi mọi người đi tới Cao Pha địa đái nhưng không có không gian trận truyền tống, bởi vì không gian lực lượng ở nơi này đều chịu ảnh hưởng quấy nhiễu của loạn táng không gian.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1856 - Đi Tới U Hồn Thần Đàm. (1)

Bọn họ chỉ có thể lựa chọn phi hành ở tầng trời thấp đi hướng chỗ mà hư không liệt phùng trăm năm mở một lần kia.

Cao Pha địa đái rất là rộng lớn, bọn họ muons bay tới biên giới địa đãi cũng trọn vẹn mất gần thời gian một tháng.

Đây là tốc độ của Bán Thần Vương, nếu như là Thần Vương chân chính toàn lực phi hành, đoán chừng trên dưới mười ngày có thể đến nơi muốn đến.

Dọc theo đường đi Hạ Công cũng là không tìm Lăng Tiếu phiền toái gì.

Mà Lăng Tiếu cũng rất thức thời điệu thấp làm người, cũng không có làm ra chuyện tình khác người gì.

Ngược lại Lăng Phách đem một đời mới của Kim tộc ở trong chuyến đi này giới thiệu cho Lăng Tiếu nhận thức.

Những người này đều phải xưng hô Lăng Tiếu là thúc gia.

Mà những người này tổng cộng có mười sáu người, tỷ lệ chiếm lấy nhưng không coi là ít, trong đó Lăng Mục Hâm, Lăng Mục Nhân, Lăng Nguyệt Lộ ba người có uy vọng cao nhất, đều là cảnh giới Bán Thần Vương, mà ba người bọn họ đều là kích hoạt huyết mạch lực nồng đậm, ngưng tụ thành cũng là Chân Long hư ảnh, là đối tượng trọng điểm quan sát bồi dưỡng bên trong tộc.

Mà mấy người còn lại kia Lăng Tiếu từ trong miệng của Lăng Nguyệt Lộ

biết được, lấy mấy người Thường Hạo Hữu, Lôi Chính Dương, Diêu Mỹ Hồng được kỳ vọng cao nhất, chiến lực cũng tương đối ngạo nhân, đã có thể lực đánh đê cấp Thần Vương, mà thể chất của ba người này đều phi phàm.

Thường hạo Hữu chỉ là tầm hai trăm tuổi, là thể chất Thổ Mộc song tu, hai loại thuộc tính đều là đạt tới trạng thái cực hạn bình hành, dù chưa tính là Thần thể nhưng mà chiến lực một điểm đều không thua Thần thể bình thường.

Lôi Chính Dương thì là Lôi Thần chi thể chân chính, vừa mới 130 tuổi, là người trẻ tuổi nhất trong năm mươi người trừ Lăng Tiếu ra, dù chỉ là mới bước vào Bán Thần Vương không lâu nhưng mà không ai dám hoài nghi chỗ đáng sợ của công kích thuộc tính cường đại nhất kia.

Diêu Mỹ Hồng là Phong Thần chi thể, tổ tiên của nàng là một trong những trấn môn đại lão trong Thiên Long môn, ừ nhỏ nàng đã nhận được rất nhiều tư nguyên bồi dưỡng, hơn một trăm năm mươi tuổi, tốc độ ở trong những người này hào xưng là vô song.

Trừ ba người này ra, những người khác đều là không thể xem nhẹ.

Có thể trở thành Chân truyền đệ tử của Thiên Long môn đều sẽ có chỗ bất phàm, tuyệt không phải là Bán Thần Vương bình thường có thể so sánh được.

Lăng Tiếu sở dĩ muốn hiểu rõ những tình huống này trừ muốn nhận thức những người có tài năng xuất chúng ra, còn muốn biết trong chuyến đi này có thể có người nào uy hiếp được hắn.

Khi đoàn người đi đến phụ cận của U Hồn thần đàm muốn mở ra thì chỗ này đã trú đóng không ít nhân mã.

Lăng Tiếu đối với những thế lực này thì ấn tượng chỉ là giới hạn ở trong ghi chép, hiểu rõ cũng không nhiều lắm.

Lăng Phách tức thì truyền âm cho hắn nói một lần, từng người trên lưng đeo Cổ kiếm là người thuộc về Tẩy Kiếm trang, mà trong tay cầm phủ nhận chính là người của Thần Phủ bang, những người phủ đồ án Nhật Nguyệt kia thì là người của Nhật Nguyệt tông, mà thân có Liệt Hỏa đồ án thì là người của Liệt Viêm thương minh...

Những siêu cấp thế lực như bọn họ đều là nhất phương bá chủ của Thiên Long địa vực, bọn họ đều có ba mươi cái danh ngạch tiến vào U Hồn thần đàm, có thế lực kém một chút thì có thể có hai mươi hoặc là mười cái danh ngạch.

Sau khi người của Thiên Long môn đi tới chỗ này, người dẫn đầu của rất nhiều thế lục đều liên tục đi qua nhiệt thành chào hỏi, bày ra tôn kính đối với Thiên Long môn.

Hạ Công đương nhiên cùng bọn họ nói chuyện với nhau, bất quá trên khuôn mặt mang theo vẻ vô cùng ngạo mạn, hơn hai mươi tên Thần Vương khác thì là thủ hộ ở bên cạnh rất nhiều đệ tử để ngừa có biến cố gì.

Lăng Phách thừa diup lại hướng Lăng Tiếu giảng thuật một chút chuyện cần chú ý khi tiến vào U Hồn thần đàm.

Lăng Tiếu đối với U Hồn thần đàm có một cái hiểu rõ chừng mực, đồng thời cũng biết tình huống gì nên chú ý.

Liền ở lúc này một đạo thanh âm kinh hỉ từ không xa truyền tới:

- Lăng... Lăng Tiếu ngươi cũng đến đây nha?

Chỉ thấy hai tuyệt sắc nữ tử cùng với hai tên Thần Vương từ một cái phương hướng đi tới đây, mà thanh âm kia chính là một nữ tử ở trong đó kinh hô mà ra.

Hai nữ tử này một người mặc trù đoạn diễm lệ, sa bố mỏng như cánh ve lộ ra thần giáp hỏa hồng ở bên trong bao lấy tư thái gợi cảm uyển chuyển hấp dẫn, mà khuôn mặt hoàn mỹ như tinh điêu kia tràn đầy thần sắc cao hứng, tóc đẹp nhẹ bay mang theo trận trận hương thơm mê người; một nữ tử khác thì là duyên dáng nhiều vẻ, phong tình vạn chủng, túy hương thành thục mê người mà chớp động, một bộ thiển sắc trù đoạn phủ lên trên người, để nàng giống như là bách hợp trong rừng động lòng người.

Hai nữ tử này rõ ràng là Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đến từ Liệt Viêm thương minh, mà ở phía sau nhị nữ thì là Hộ pháp trưởng lão Liệt Vĩnh, Liệt Tịch.

Hai năm không gặp Liệt Như Ngọc rõ ràng là quang diễm chiếu nhân, cũng lộ ra vẻ thành thục mê người không ít, mà khí chất của Chu Chỉ Tĩnh cũng lại tăng lên một tầng, còn có loại cảm giác đại gia khuê tú, nhị nữ hôm nay rõ ràng đã là cảnh giới Bán Thần Vương.

Lăng Tiếu hướng về nhị nữ đi tới chào hỏi cười nói:

- Các ngươi cũng đến rồi!

Liệt Như Ngọc hai năm không gặp Lăng Tiếu, trái tim đập rất nhanh, vừa nhìn thấy Lăng Tiếu cười với nàng lại không nhịn được mà má khẽ hồng lên.

Chu Chỉ Tĩnh cũng là cảm ứng được Lăng Tiếu đã không giống với thường ngày rồi, càng lộ ra phiêu miểu tuấn dật, loại bá giả chi khí kia dù là nội liễm nhưng mà vẫn để cho người ta có một loại cảm giác đại khí trầm ổn như núi.

Lăng Tiếu hôm nay càng thêm suất khí mê người, tuyệt đối là độc dược luân hãm bất kỳ nữ nhân nào!

- Ngươi... Ngươi tiến giai thật là nhanh, lại đã đuổi kịp ta rồi!

Liệt Như Ngọc thổ tức như lan mà nói, mỹ mâu không nháy một cái nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, phảng phất đều không muốn dời đi.

Lăng Tiếu cùng cố nhân tương kiến, rất là vui vẻ nói:

- Ha ha, đó là đương nhiên, Lăng Tiếu ta là ai, tiến giai là chuyện đương nhiên rồi!

Liệt Như Ngọc rất tán đồng với lời nói của hắn mà liên tục gật gật đầu nói:

- Ừ, ta tin tưởng ngươi, ngươi là lợi hại nhất!

Lăng Tiếu nghe thấy Liệt Như Ngọc trực tiếp khoa trương như thế, khuôn mặt còn là có chút không chịu được nói:

- Cũng bình thường thôi, cũng chính là thiên hạ đê tam!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Như Ngọc, Chu tiểu thư các ngươi đều trở nên càng hấp dẫn rồi!

Nhị nữ không ngờ tới Lăng Tiếu cư nhiên nói trực tiếp như vậy, trong lòng hưởng thụ vô cùng, đều là hiện lên vẻ hồng nhuận.

- Vĩnh trưởng lão, Tịch trưởng lão hai vị biệt lai vô dạng!

Lăng Tiếu đối với Liệt Vĩnh cùng Liệt Tịch vấn an nói.

Liệt Vĩnh cùng Liệt Tịch đều là gật gật đầu, coi như là đáp lại lời của Lăng Tiếu, trong thần nhãn của bọn họ đều lộ ra vẻ hân thưởng đối với Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1857 - Đi Tới U Hồn Thần Đàm. (2)

Nhớ lúc trước Lăng Tiếu chỉ là trung cấp Thánh Hoàng, lúc này mới ngắn ngủi trong hai năm liền đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương, so với tốc độ tu luyện của Thần thể còn muốn biến thái hơn, có thể dùng "không thể nói lý" để hình dung tốc độ yêu nghiệt của hắn.

Lăng Tiếu cùng nhị nữ nói chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng lại truyền tới trận trạn hoan thanh tiếu ngữ.

Đây dẫn tớ không ít người đều quan sát tới, còn có người mang theo vẻ hâm mộ cùng đố kỵ nhìn Lăng Tiếu, trong lòng thầm hô:

- Diễm phúc của gia hỏa này thật không cạn!

- Lăng sư đệ, hai vị này là? Cũng không giới thiệu cho sư huynh một chút?

Một gã nam tử bước đi mạnh mẽ uy vũ giống như long hình mang theo ba người đi tới trước đám người Lăng Tiếu hỏi.

Nam tử này một thân khí thế bá đạo dị thường, một đôi tử nhãn mang theo trận rận quang mang tinh dập, cả gười lộ ra uy vũ hiên ngang.

Nam tử này chính là Lôi Thần chi thể Lôi Chính Dương, mà ở phái sau hắn thì là ba tên đệ tử chân truyền khác.

Lăng Tiếu cùng Lôi Chính Dương không quen thuộc, cũng vô cùng ghét cái thái độ từ trên cao nhìn xuống kia của hắn, nhưng mà vẫn cười hướng hắn giới thiệu Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh cũng biết nam tử ở trước mắt này chỉ sợ ở bên trong Thiên Long môn có địa vị bất phàm, nhị nữ cũng là thể hiện ra tố chất của hào môn, đối với hắn hồi lễ vấn an.

- Nguyên lai là hai vị sư tỷ sư muội của Liệt Viêm thương minh, chờ đến khi vào bên trong U Hồn thần đàm liền để Lôi Chính Dương ta bảo hộ các ngươi chu toàn đi!

Lôi Chính Dương nở nụ cười nói.

Lôi Chính Dương là đại biểu thuộc về những Thần thể phái kia, đối với người của Kim tộc đều có một loại địch ý không hiểu, đều mơ tưởng đem người của Kim tộc dẫm ở dưới chân.

Mà Lôi Chính Dương là thuộc về thiên chi kiêu thể, Lôi Thần chi thể có lực công kích cường đại nhất, mà lấy tuổi tác như thế của hắn đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương là một tôn yêu nghiệt thực sự.

Sau một chuyến vào U Hồn thần đàm này hắn có nắm chắc nhất cử trở thành Thần Vương, trở thành Thần Vương trăm tuổi, cùng những thiên tài kinh diễm trên lịch sử kia sánh vai rồi.

Đầu hắn mang theo quang hoàn, được rất nhiều đại lão ở bên trong môn thưởng thức, để cho hắn luôn luôn đều mang theo thần sắc mắt cao hơn đỉnh đầu.

Hôm nay hắn nhìn thấy Lăng Tiếu cư nhiên được hai vị tuyệt sắc mỹ nhân vây quanh cười nói, không khỏi sinh ra ý độ kỵ.

Còn nữa hắn đối với họ người họ "Lăng" đều không có hảo cảm gì, cho nên mới tiến lên khiêu khích như thế.

Lời này của hắn thật giống như đem Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh quy đến bên cạnh hắn.

Liệt Như Ngọc bất mãn trừng mắt nhìn Lôi Chính DƯơng nói:

- Ngươi cho ngươi là ai a, chúng ta không cần ngươi bảo vệ, chúng ta muốn bảo vệ cũng là để Lăng Tiếu đến bảo vệ...

Nàng muốn nói thêm ba chữ "Ngươi không xứng" nhưng mà vẫn thu trở về, bởi vì nhân gia là người của Thiên Long môn, tránh cho tổn thất ích lợi của Liệt Viêm thương minh các nàng.

Lôi Chính Dương không nghĩ đến bé con này lại dám phản bác chính mình như thế, bất quá hắn cũng không tức giận, trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười nói:

- Ngươi họ Liệt đi, tin tưởng ngươi có quan hệ với Liệt minh chủ, chẳng lẽ ngươi không biết Liệt Viêm thương minh các ngươi có rất nhiều sinh ý đều là thương minh chúng ta chiếu cố sao?

Liệt Như Ngọc không nghĩ đến Lôi Chính Dương này lại nhanh như vậy nói đến một điểm kia, để cho thần sắc của nàng có chút khó nhìn.

Lôi Chính Dương càng nhìn Liệt Như Ngọc càng là động tâm nói:

- Ngươi có thể yên tâm, chỉ cần chúng ta giao hảo, thương minh các ngươi sẽ ở bên trong Thiên Long môn chúng ta nhận được phát triển rất tốt, cái này ngươi hẳn là hiểu chứ?

Ngữ khí uy hiếp của Lôi Chính Dương triển hiện không nghi ngờ, để cho Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đều là tức tối không dứt, nhưng lại không tốt nói nhiều cái gì, chỉ là hi vọng một đệ tử như hắn không can thiệp được

quan hệ giữa hai đại thế lực.

Lúc này Lăng Tiếu ở một bên mới lên tiếng nói:

- Lôi Chính Dương, nghe tên là chính khí cỡ nào, nhưng mà nhân phẩm lại chẳng thành cái dạng gì, cứ gọi là Lôi Chính Âm thì tốt hơn một chút, ngươi cảm thấy như thế nào Lôi sư huynh!

Ba chữ "Lôi sư huynh" mà Lăng Tiếu nói sau cùng kéo ra thật dài, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ chế giễu.

Địa vị của hắn ở bên trong Kim tộc nhưng là tương đương với Lăng Thần cùng Lăng Phi, nhưng mà ở bên trong Thiên Long môn, thân phận của Lăng Tiếu chỉ có thể tạm thời cùng đám người Lôi Chính Dương trở thành đệ tử chân truyền.

Bất quá loại ngụy quân tử giống như Lôi Chính Dương, Lăng Tiếu là nhìn một tên thì ghê tởm một tên, hắn thật không nghĩ đến bên trong Thiên Long môn sẽ nhiều "Phản cốt tử" như vậy, xem ra Thiên Long môn lại không chỉnh lý nữa thì nội bộ sẽ nhanh chóng phân liệt rồi.

Khuôn mặt tươi cười của Lôi Chính Dương trong nháy mắt biến thành màu trái cà, hắn nén giận nói:

- Ngươi nói cái gì?

- Chẳng lẽ tai ngươi bị điếc rồi? Nghe không rõ ta mới vừa nói cái gì hay sao?

Lăng Tiếu nghênh đón ánh mắt của hắn mà cười nhạt nói, ý chế nhạo kia triển hiện không nghi ngờ.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh ở một bên nhìn thấy Lăng Tiếu vì hai người mà xuất đầu, trong lòng rất là sảng khoái.

- Càn rõ, ngươi làm sao lại nói chuyện với Lôi sư đệ như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa hay sao?

- Đúng đấy, loại người này không có một cái tố vhaats gì, cư nhiên dám nói như vậy với Lôi sư đệ, thật sự là phản rồi.

- Phải bẩm báo với Hạ Công trưởng lão định đoạt tư cách tiến vào U Hồn thần đàm của hắn, hắn không xứng là đệ tử của Thiên Long môn chúng ta.

Ba người ở phía sau Lôi Chính Dương lập tức nhảy ra ngươi một lời ta một câu quát trách với Lăng Tiếu, trên khuôn mặt kia vẻ phẫn nộ rất nồng, giống như là đã cưỡng gian nữ nhân của bọn họ rồi.

Lăng Tiếu không thèm ngó ngàng tới bọn họ, đối với nhị nữ nói:

- Ta cùng các ngươi đi sang bên kia nói chuyện đi, miễn cho bị một ít tên hề xấu xí ảnh hưởng đến tâm tình.

Nói xong Lăng Tiếu muốn dẫn nhị nữ rời đi.

Lôi Chính Dương rốt cuộc là nổi giận!

- Lăng Tiếu, ngươi đứng lại cho ta!

Lôi Chính Dương quát to, một thân tử khí càng không ngừng liễu nhiễu xung quanh.

Lúc này mười sáu người Lăng Mục Hâm, Lăng Mục Nhân cùng Lăng Nguyệt Lôi trong nháy mắt vây lại chỗ này.

- Lôi Chính Dương ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ở trước khi tiến vào U Hồn đàm cùng chúng ta luyện một chút?

Khuôn mặt kiêu ngạo của Lăng Mục Hâm nhìn Lôi Chính Dương mà khinh thường nói.

Luận đến chiến lực, người của Kim tộc đều sẽ không sợ bất luận kẻ nào.

Bọn họ có uy tăng tăng lên chiến lực, người ở bên trong đồng giai đều sẽ nhượng bộ lui binh.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ một mực cường thế.

Nếu không phải nhân số của bọn họ thưa thớt, huyết mạch cũng trở nên mỏng manh, cho dù là hoàn toàn thống trị Thiên Long địa vực cũng không phải là vấn đề.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1858 - Xung Đột. (1)

Thuận theo hành động của đám người Lăng Mục Nhân, Thiên Long môn lại có những người khác hướng bên phía Lôi Chính Dương vây lấy, trong lúc nhất thời không khí trở nên khẩn trương lên.

Lăng Phách nhíu mày một chút quát lên:

- Các ngươi đều không muốn sống nữa rồi hả? Đều muốn để cho những người khác nhìn thấy chuyện cười của Thiên Long môn có phải hay không?

Lời này của hắn vừa ra, tất cả mọi người có chút không cam lòng mà tản mát ra, nhưng mà hỏa dược vị kia lại là một điểm cũng không giảm.

Lăng Tiếu lại là không thèm ngó ngàng tới, cùng nhị nữ đến một địa phương an tĩnh khác đi nói chuyện phiếm.

Cách hư không liệt phùng mở ra còn có mấy ngày, thanh niên đệ tử giữa các đại thế lực đều bắt đầu trao đổi lẫn nhau, coi như là lôi kéo một chút bằng hữu hợp ý, vì phát triển ngày sau của tông môn mà làm chút cống hiến.

Đệ tử của mấy siêu cấp thế lực là được hoan nghênh nhất, đệ tử của mấy thế lực còn lại kia đều liên tục đến nịnh hót bọn họ.

Bởi vì trong U Hồn thần đàm nhưng là có không ít hung hiểm, đồng thời còn có thể sẽ gặp phải tinh anh của Thiên Hổ địa vực, phải lôi kéo minh hữu của riêng mình để tránh đến lúc đó thế đơn lực bạc, gặp phải trở ngại của hung thú hoặc là người khác.

Trong một ít ngày này Lăng Tiếu căn bản không cùng những người khác giao thiệp, chỉ là đi cùng nhị nữ bốn phía du ngoạn, một bộ tâm cảnh nhàn nhã thoải mái, khiến người tức chết không thôi.

Mỗi lần Lôi Chính Dương nhìn đến Lăng Tiếu cười đến vui vẻ thì trong lòng liền cảm thấy có một cây gai nhịn đâm đến hắn khó chịu không thôi.

- Ngươi chờ đó, đến bên trong ngươi sẽ biết được kết cục khi đắc tội với Lôi Chính Dương ta!

Lôi Chính Dương thầm nghĩ ở trong lòng.

Một ngày này, hư không liệt phùng vẫn không có động tĩnh, mọi người tiếp tục chờ đợi.

Chỉ là một ngày này lại là phát sinh một chút động tĩnh ngoài ý muốn.

Một gã đệ tử của Nhật tông cùng một gã đệ tử của Thần Phủ bang đều không biết bởi vì chuyện gì mà đánh nhau rồi.

Thanh âm đánh nhau của bọn họ hấp dẫn mọi người vây xem.

- Đây là xảy ra chuyện gì, cư nhiên đánh nhau rồi, còn là tính mệnh tương bác a!

- Có trời mới biết, bất quá giữahai tông thật giống như cũng không có dấu hiệu động thủ, chẳng lẽ đây là ân oán cá nhân?

- Ai mà biết được, Thần Phủ Bang cùng Nhật Nguyệt tông trước đó cũng có va chạm nhỏ, có thể cũng là vì chuyện này mà tới đi.

- Thánh Dương quyền của đệ tử Nhật tông đã đạt tới siêu phàm rồi, lại có

cảnh giới quyền ý uy lực cường đại a, đệ tử của Thần Phủ bang kia cũng không yếu, Khai Thiên Bàn Phủ kia cũng là sử ra lực lượng sáu mươi bốn đạo bản phủ rồi.

- Húc Thiên, Thánh Dương quyền của ngươi mặc dù đã viên mãn, nhưng mà lực lượng của ngươi quá yếu, một trận chiến này ngươi nhất định bại bởi ta!

Nam tử trong tay cầm thần phủ kia hưng phấn mà quát lên.

Thần phủ trong tay hắn huy vũ lên, từng đạo phủ ảnh hung mãnh giống như là khai thiên phách địa, một trận hoàng sắc cương khí đánh ra, uy lực vô cùng.

Tên đệ tử Nhật tông tên là Húc Thiên kia hơi có chút yếu thế, là đệ tử lãnh tụ của Nhật tông, cảnh giới đều là Bán Thần Vương, lĩnh ngộ cảnh giới sơ cấp quyền ý, Cửu Dương đại viên mãn rồi, chỉ là vẫn không cách nào phá được phòng ngự cường hãn của Ba Trung Hưng, thần sắc có chút lo lắng.

- Ba Trung Hưng ngươi ít đắc ý, người bại chỉ có thể là ngươi!

Húc Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, lực lượng bạo phát đến đỉnh điểm, một loại thải sắc tiên hỏa phô thiên cái địa hướng về phía Ba Trung Hưng thiêu đốt mà đi.

Thánh Dương quyền chi đệ bát trọng Thải Viêm Tiên Dương!

Trong những hỏa quyền hừng hực này uẩn hàm lấy bổn nguyên lực lượng của Tiên Thải thiên hỏa rõ ràng.

Lăng Tiếu đang quán át cả người run nhẹ một chút, một loại cảm giác quen thuộc lan khắp toàn thân.

Lúc đó hắn ở trong di chỉ của Thánh Dương giáo nhưng lấy được từng tia lực lượng bản nguyên của Tiên Thải thiên hỏa, mới luyện thành đệ bát trọng quyền kình.

Mà Húc Thiên ở trước mắt này lại uẩn hàm đồng dạng cũng là một loại lực lượng bản nguyên thiên hỏa, khó trách Lăng Tiếu cảm thấy quen thuộc như thế.

Húc Thiên đánh ra một chiêu uy lực kinh người, chỉ thấy một vòng diễm dương giống như từ trên cao không rơi xuống, tốc độ vừa nhanh vừa hiểm, phảng phất phương thiên địa này đều muốn bị một vòng diễm dương này thôn phệ, nhiệt độ nồng liệt kia đẻ cho tất cả mọi người đều không thể không vận khởi thần thông bảo vệ thân thể ngăn cản.

Những người của Nhật Nguyệt tông kia đều kinh hô lên, bọn họ phảng phất đều cảm thấy chiêu thức này của Húc Thiên nhất định có thể chuyển bại thành thắng.

Mà Ba Trung Hưng kia cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, quanh thân nổi lên từng đoàn hoàng cương chi sắc đem chính mình bao phủ lại đến nghiêm mật, thần phủ trong tay liên tục huy vũ ra bốn mươi chín đạo bản phủ chống đỡ diễm dương thải sắc kia.

Oanh long oanh long!

Lực lượng mãnh liệt chấn đãng không ngừng, giống như thiên địa đều sụp đổ xuống, chấn đến tai đều muốn điếc!

Ba Trung Hưng bị oanh xuống, một thân phòng ngự đều bị oanh cho quy liệt mở ra.

Mà Húc Thiên chiến ý lẫm nhiên, quyền ý cuồn cuộn vũ động ra từng vòng

diễm dương giống như điên cuồng hướng về phía Ba Trung Hưng oanh kích mà đi.

- Hắc hắc, như vậy mới xứng làm đối thủ của ta!

Ba Trung Hưng cười lạnh một tiếng, lại trọng tổ trận cước, thần phủ lại lần nữa vũ động, mà ở sau người hắn lại là xuất hiện một đạo thân ảnh của viễn cổ cự nhân.

Cự nhân kia giống như là Bàn Cổ cự thần khai thiên phách địa, sinh linh ra đời đầu tiên, khí tức kia để cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Khai Thiên Bàn Phủ lục thập tứ bản phủ!

Uy lực của mỗi một phủ tăng lên gấp bội, một phủ phá một vòng diễm dương, uy lực cực kỳ đáng sợ, một điểm cũng không kém một kích của đê cấp Thần Vương.

Đây là chỗ đáng sợ của thiên chi kiêu tử, bọn họ đều có bản lĩnh cường đại vượt giai mà chiến.

Lại là từng trận tiếng chấn động vang lên, hai loại thuộc tính thần lực không ngừng bay tung tóe cục kỳ kinh người.

- Thật là đáng sợ, hai người này thật không hổ là lãnh tụ của một đời mới, lực lượng đã vượt qua Bán Thần Vương bình thường rồi, có thể so với đê cấp Thần Vương.

- Không biết ai sẽ là người cười đến cuối cùng đây, đây nhưng là liên quan đến mặt mũi của hai thế lực!

- Thánh Dương quyền là truyền tông thần quyền của Nhật tông, uy lực của

nó sớm đã danh động Thiên vực, chỉ tiếc quyền lý mà Húc Thiên này lĩnh ngộ còn chưa đủ, bằng không một trận chiến này hắn tất thắng rồi.

- Đúng vậy a, Thánh Dương quyền phải cần có bản nguyên chi hỏa cùng quyền ý hai loại này kết hợp mới có thể đánh ra uy lực chân chính, mà Khai Thiên Bàn Phủ thì là cần thần kình lực lớn vô cùng mới có thể sử xuất ra uy lực cường đại nhất, Ba Trung Hưng này đã sắp trở thành Thần Vương rồi.

Ở trong tiếng nghị luận của mọi người, hai người rốt cuộc là phân khai ra.

Húc Thiên bị phách thành trọng thương, trước ngực đã có thêm mấy đạo vết thương máu chảy đầm đìa, nếu như không có thần giáp bảo vệ thân thể, hắn đã bị một phủ chém thành hai nửa rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1859 - Xung Đột. (2)

Ba Trung Hưng đã chiếm thượng phong, nhưng mà hắn cũng thụ thương, những cái quyền ấn kia đánh đến da thịt của hắn đều bị lõm xuống, vết máu cùng không ngừng tràn ra ngoài, nhưng so với Húc Thiên mà nói, thương thế của hắn căn bản không coi là cái gì.

- Xem ra là bản lĩnh của ngươi hết rồi, chịu thua đi, ta thả ngươi một mạng!

Ba Trung Hưng thở hổn hển mà cười lạnh nói.

Khí tức của Húc Thiên cũng là cực độ bất ổn, hắn liên tục nuốt không ít đan dược, lãnh đạm nói:

- Không thể nào, trừ phi ta chết!

- Đã như vậy ta đây thành toàn cho ngươi!

Ba Trung Hưng cũng là phục dụng đan dược, cả người lần nữa hướng về phía Húc Thiên lướt qua, thần phủ lần nữa vũ động, phủ cương hướng về Húc Thiên bao phủ mà xuống.

Húc Thiên cắn răng, chuẩn bị lần nữa nghênh kích.

Lúc này một đạo thân ảnh xinh đẹp lướt gấp tới đây, một đạo quang mang âm hàn hướng về phía Ba Trung Hưng trùng kích qua.

Ba Trung Hưng nhíu lông mày một chút, chỉ có thể bỏ đi công kích với Húc Thiên, hồi phủ bổ tới, đem công kích kia hóa giải.

Oanh long!

Người đến chỉ là quấy nhiễu Ba Trung Hưng mà thôi, cũng không có thừa thế truy kích, người nọ đi tới trước người Húc Thiên quan tâm nói:

- Thánh tử ngươi có chuyện gì không?

Người này rõ ràng là một mỹ nữ tuyệt sắc, một mộ trù đoạn thêu nguyệt văn đem thân hình uyển chuyện của nàng thể hiện ra không chút nghi ngờ, cả người phát tán ra quang huy thánh khiết để cho người không dám nhìn thẳng.

Nàng chính là một đời thánh nữ mới Mộ Yên Hồng của Nguyệt tông, mà Húc Thiên thì là Thánh tử của Nhật tông.

Thánh tử cùng Thánh nữ luôn luôn đều là đại biểu của Nhật Nguyệt tông, bọn họ bình thường đều sẽ tương hỗ lẫn nhau, cộng kết liên lý, ngày sau thành tựu một đời Nhật đế Nguyệt hậu mới.

- Ngươi lui ra, ai cho ngươi quấy nhiễu tỷ đấu!

Húc Thiên không cảm kích mà trừng mắt nhìn Mộ Yên Hồng nói.

Ở dưới loiaj trường hợp này, Húc Thiên như thế nào có thể để cho một nữ nhân xuất thủ trợ giúp được, hắn nhưng là một đời Thánh tử, ở trước đơn đả độc đấu tuyệt đối không thể yếu thế cúi đầu, càng không muốn để người đến trợ giúp.

Mộ Yên Hồng nhẹ trách mắng:

- Hôm nay hư không liệt phùng sắp mở ra rồi, ngươi thân là Thánh tử tại sao có thể tùy ý làm việc, cùng lắm thì chúng ta cùng bọn họ quyết một cái tử chiến, xem ai cuối cùng có thể chiếm được tiện nghi!

Nhật tông cùng Nguyệt tông luôn luôn đều là chia tách ra, chỉ có lúc gặp đại sư mới sẽ cùng nhau hành động.

Cho nên Mộ Yên Hồng là Thánh nữ quý phái, ngày sau dù có khả năng trở thành tu lữ với Húc Thiên nhưng cũng không nhất định nghe theo chỉ huy của Húc Thiên.

Bởi vì Thánh tử cùng Thánh nữu ở mỗi một thời đại cuối cùng có thể kết hợp cũng không có nhiều.

Nguyên nhân chính là hai người có tu vi bất đồng, liền sẽ có một người bị loại bỏ, hoặc là có người sớm chết yểu rồi, người còn lại kia cũng phải giải đi thân phận, tuyển chọn người nối nghiệp khác.

- Ha ha, không tệ không tệ, Nguyệt tông Thánh nữ quả nhiên là đủ can đảm, nếu không hai người các ngươi cùng lên đi, để Ba Trung Hưng ta kiến thức thần uy của Nhật đế Nguyệt hậu tương lai một chút!

Ba Trung Hưng hết sức cuồng ngạo nói.

- Khốn kiếp, chờ ta đánh bại ngươi rồi lại nói!

Húc Thiên hét lên một tiếng, chủ động hướng về phía Ba Trung Hưng xuất quyền.

Ba Trung Hưng lướt qua vẻ cười lạnh, thần phủ lần nữa bổ tới.

Hai người lại kịch chiến một hồi, Húc Thiên bị hung hăng phách bay ra ngoài, cả người đã biến thành huyết nhân, chiến lực đã giảm gần như không còn rồi.

- Ta đã nói rồi, Thánh Dương quyền của Nhật tông cũng chỉ bất quá là như

thế!

Ba Trung Hưng khinh miệt mà nói.

Đệ tử của Nhật tông từng người tức giận không thôi, nếu không phải bị những Thần Vương trưởng lão kia gắt gao áp chế, bọn họ đều muốn xông ra ngoài cùng người của Thần Phủ bang quyết một trận tử chiến rồi.

Húc Thiên cũng là đủ kiên cường, cư nhiên lại một lần nữa đứng lên, chỉ là khí tức lại hỗn loạn hư nhược không thôi.

- Không... Không được ô nhục uy danh của Thánh Dương quyền!

Húc Thiên trừng mắt nhìn Ba Trung Hưng nói, tiếp theo hắn vẫn là bước từng bước hướng về phía Ba Trung Hưng đi tới, nhìn dáng vẻ của hắn là muốn chiến tử mới dừng.

Mọi người nhìn Húc Thiên thiết cốt tranh tranh, đều lộ ra vài phần kính nể.

Mộ Yên Hồng thì là nhíu chặt lông mày, rất muốn thay Húc Thiên xuất chiến, nhưng mà vẫn chịu đựng xuống.

Đây là quyết đấu giữa nam nhân, nàng nếu là lại mạo muội gia nhập chỉ sợ sẽ thương tổn đến tự tôn của Húc Thiên, hủy đi ngạo cốt của hắn.

- Có cốt khí, tới đi, ta sẽ để cho ngươi chết thống khoái!

Ba Trung Hưng giống như là mèo khóc chuột nói với Húc Thiên.

Tất cả mọi người cảm thấy Húc Thiên lại chiến tiếp mà nói là hắn phải chết không nghi ngờ, từng người đều lộ ra vẻ thương tiếc.

Không phải là Húc Thiên yếu, mà là thực lực của Ba Trung Hưng mạnh hơn một bậc, thần lực ngưng kết lại nhiều hơn, chiếm thượng phong cũng là dương nhiên.

Chỉ là ở lúc này có một người đột nhiên bay lên bầu trời hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Không ai biết người này lại vì sao đột nhiên xuất hiện, mà hắn không có đánh ra khí thế gì, cũng không có ý tứ khiêu chiến bất kỳ người nào.

Hắn nhẹ lẩm bẩm nói:

- Tinh túy quyền ý của Thánh Dương quyền là dạng như vậy đấy!

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng mà lại hoàn toàn rơi vào trong tai mọi người, trong đó bao gồm Húc Thiên đang trọng thương.

Chỉ thấy người nọ bắt đầu vũ động, thân hình kia giống như dung nhập vào trong thiên địa, mỗi một quyền đều đánh ra khí thế không hiểu, quyền ý cuồn cuộn kia được mang theo trong đó đem linh khí của phương thiên địa này đều quấy đến phiên đằng lên.

Người này cũng không vận dụng bất kỳ lực lượng thuộc tính nào lại đã đem quyền ý phát huy đến cảnh giới thao thao bất tuyệt, uy lực vô cùng, để người khác mở rộng tầm mắt.

Mà ở trong mắt những người của Nhật tông lại càng chấn kinh vô cùng.

Cảnh giới quyền ý là một loại cảnh giới chí cao chỉ có thể lĩnh ngộ không thể ngôn truyền.

Đây phải dựa vào ngộ tính của mỗi một người mới có thể lĩnh ngộ được cảnh

giới này.

Trong ngàn vạn người có thể có một hai người lĩnh hội được cũng đã là rất không sai rồi.

Ở trong Nhật tông có thẻ lĩnh ngộ cảnh giới quyền ý cũng không có nhiều người, mà Húc Thiên chính là bởi vì ở trong một đời mới lĩnh ngộ cảnh giới quyền ý mới được phong làm Thánh tử.

Bất quá cảnh giới quyền ý của hắn cũng bất quá là vừa mới nhập cảnh mà thôi, cách một tầng thứ càng sâu hơn còn kém rất xa.

Hôm nay đột nhiên có người đánh ra Thánh Dương quyền của Nhật tông bọn họ, cũng đem cái quyền ý này phát huy đến lâm ly cực trí, cùng với mấy vị trưởng lão bên trong tông phát huy ra có cảm giác đều không kém.

Đây không thể không để cho bọn họ chấn kinh!

Bọn đều hoài nghi người ở trước mắt này có phải là truyền công trưởng lão ở bên trong tông môn bọn họ hay không.

Nhưng mà người ở trước mắt này quá mức trẻ tuổi, hơn nữa cũng là khuôn mặt lạ hoặc mà bọn họ từ trước tới giờ chưa thấy qua, bọn họ có thể khẳng định bên trong tông tuyệt đối không có nhân vật nhất hào như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1860 - Truyền Thụ Cảnh Giới Quyền Ý. (1)

Húc Thiên thong thả ngẩng đầu lên, nhìn người trẻ tuổi kia vũ động thân hình, con ngươi co lại một chút, trong lúc nhất thời hắn nhìn đến si mê rồi.

Loại quyền ý này hắn ở chỗ sư phụ hắn trước đó cũng nhìn qua không dưới trăm lần.

Nhưng mà chưa bao giờ nhìn một lần rõ ràng thấu triệt như lần này.

Hắn phảng phất bị cái quyền ý này cảm nhiễm rồi, hắn quên mất thân thể của mình đang bị đau đớn, toàn thân tâm đi cảm thụ lấy loại cảm giác kia, một một quyền kia đều khắc thật sâu ở trong đầu hắn mà không ngừng huy vũ lặp đi lặp lại.

Thánh Dương quyền dù chỉ là chín quyền, nhưng mà mỗi một quyền lại có các loại uy lực thiên biến vạn hóa.

Chín quyền này bao hàm chỗ tinh hoa từ phức tạp hóa đơn giản, lại do quyền ý cuồn cuộn oanh ra, đạt tới uy thế hủy thiên diệt địa, phần thiên chưng hải đáng sợ.

Một bộ quyền pháp đánh xong, người trẻ tuổi kia từ trên trời cao biến mất.

Không có quá nhiều người nhìn theo phương hướng mà thanh niên kia biến mất, tất cả mọi người đều bắt được cơ hội này mà lĩnh ngộ quyền ý.

Bởi vì mỗi một loại quyền ý đều có chỗ tương thông, có thể lĩnh ngộ hay không còn phải xem ngộ tính của mỗi người.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người đều bình tĩnh trở lại rồi.

- Hắn... Rốt cuộc là người nào lại biết Thánh Dương quyền, hơn nữa loại quyền ý kia rất đáng sợ a, đáng tiếc ta không thể lĩnh ngộ!

- Chắc có lẽ là trưởng lão của Nhật tông đi? Nhưng mà nhìn thực lực của hắn cùng chúng ta cũng không sai biệt lắm mà thôi a!

- Vừa mới rồi ta liền thiếu một điểm liền bắt được loại cảm giác này, nếu như hắn lại đánh ra một lần nữa, ta tuyệt đối có thể tiêu hóa mà xuất ra quyền ý của chính mình a! Thật là đáng tiếc rồi!

- Mấy ngày trước ta thật giống như thấy qua hắn, hắn... Hắn hình như là người của Thiên Long môn, cùng hai đại mỹ nữ của Liệt Viêm thương minh giống như có chút ít quan hệ.

- Cái gì, hắn là người của Thiên Long môn làm sao lại biết được Thánh Dương quyền của Nhật tông? Chẳng lẽ Thiên Long môn cùng Nhật tông có quan hệ gì? Còn là người của Thiên Long môn biết được bí mật bất truyền của Nhật tông?

- Nhỏ giọng một chút, thật để nhân gia nghe thấy, đầu ngươi cũng không bảo trụ được rồi!

Ba Trung Hưng nhíu lông mày một chút mà hừ lạnh nói "Giả thần lộng quỷ", tiếp theo hắn nhìn về phía phương hướng của Húc Thiên nói:

- Húc Thiên còn đánh hay không, chỉ cần ngươi chịu thua, thừa nhận Thánh Dương quyền thua kém hơn Khai Thiên Bàn Phủ của chúng ta, ta sẽ tha ngươi một mạng!

Húc Thiên không có đáp lời, hắn đã nhắm mắt lại, phảng phất đang lĩnh ngộ

cái gì, khí thế kia lại đang dần dần tăng trở lại.

Ba Trung Hưng phảng phất phát hiện được cái gì, hắn lướt qua vẻ âm lãnh, hướng về phía Húc Thiên giết tới mà quát lên:

- Ngươi đã không chịu thua, vậy thì chớ trách ta lòng dạ độc ác rồi!

Chỉ là khi hắn xuất thủ, Mộ Yên Hồng lại lần nữa ngăn ở phái trước hắn nói:

- Ba Trung Hưng chẳng lẽ ngươi thật muốn khỏi lên tử chiến của hai tông hay sao?

- Hắc, ta với hắn là chiến đấu giữa nam nhân, đừng nói ra quá xa rồi, nếu như ngươi lại không tránh ra, ta không ngần ngại để ngươi nếm thử lợi hại của ta một chút!

Ba Trung Hưng cười lạnh nói.

- Vậy ngươi có thể thử một lần!

Mộ Yên Hồng ứng nói.

- Ta đây liền thành toàn cho ngươi!

Ba Trung Hưng đáp một tiếng, thần phủ không chút khách khí hướng về phía Mộ Yên Hồng bổ tới.

Đang ở lúc Mộ Yên Hồng muốn ứng chiến thì một đoàn hỏa mang đặc nồng ở sau lưng nàng xông tới, đồng thời một đạo thanh âm vang lên:

- Ngươi lui xuống đi, ta nhất định sẽ đánh bại hắn!

Xông lên chính là Húc Thiên vừa mới nhắm mắt lĩnh ngộ.

Phương diện tinh khí thần hiện tại của hắn cư nhiên có một loại biến hóa mới, khí thế cũng lần nữa tràn đầy lên, liệt hỏa hừng hực nghênh đón phủ mang của Ba Trung Hưng.

Oanh long oanh long!

Hai đại thanh niên tài năng xuất chúng lại một lần nữa đánh với nhau, trận trận tiếng oanh tạc một mực vang lên không ngừng.

Thổ mang hoàng sắc, hỏa diễm hồng sắc không ngừng bắn ra bốn phía, từng phiến không gian càng không ngừng sụp đổ xuống giống như là ngày tận thế, để cho người ta cảm thấy kinh ngạc không dứt.

Một lần này Húc Thiên cư nhiên cùng Ba Trung Hưng đánh đến không phân cao thấp, hơn nữa còn ẩn ẩn lấy được ưu thế không nhỏ.

Chỉ thấy cảnh giới quyền ý của hắn dần dần hướng về phái tầng thứ càng sâu hơn mà đi, uy lực của mỗi một quyền cũng là càng phát ra cường đại, từng vòn diễm dương cũng càng thêm khổng lồ nóng bỏng.

- Làm sao lại như vậy, chẳng lẽ liền dựa vào quyền ý vừa mới rồi của gia hỏa kia để cho hắn được khai phá rồi sao?

Ba Trung Hưng càng đánh càng là lo lắng.

Hắn không nghĩ tới trong một thời gian ngắn ngủi hắn cư nhiên bị Húc Thiên áp đánh, sự thật này để cho hắn khó có thể tiếp nhận.

- Ba Trung Hưng, bây giờ ta liền cho ngươi biết uy lực chân chính của Thánh Dương quyền, không phải là Khai Thiên Bàn Phủ của các ngươi có

thể so sánh được!

Húc Thiên giống hư là con của diễm dương, sau khi hét lên một tiếng, quyền ý đã đi lên đến cảnh giới trung tầng, quyền mang thao thao bất tuyệt giống như vẫn thạch liên tục rơi xuống.

Ba Trung Hưng toàn lực phản kích, sáu mươi bảy đạo bản phủ không ngừng oanh xuất.

Đáng tiếc cuối cùng hắn vẫn bị quyền mang thao thiên bất tuyệt này bao phủ rồi!

Hết thảy biến hóa đến quá nhanh rồi!

Mọi người còn chưa có phản ứng lại, Ba Trung Hưng đã bị đánh đến hấp hố, toàn thân nám đen khó coi không thôi, ngã xuống ở trong vũng máu, chỉ còn lại có nửa hơi thở nữa rồi.

Mà Húc Thiên thủ thắng cũng chỉ là kiên trì được một lát, cũng nặng nề từ trên trời rơi xuống.

Húc Thiên là thắng nhưng cũng là thắng thảm, chủ yếu là lúc trước hắn thụ thương quá nặng.

Hắn có thể tối hậu phản kích đánh bại Ba Trung Hưng hoàn toàn là dựa vào một cỗ ý chí không khuất phục chống đỡ, bằng không hắn đã sớm ngã xuống.

Cũng là ở lúc mọi người đều cho giữa hai đại thế lực sắp phát sinh quy mô đại chiến thì trên bầu trời bất thình lình phong vân đột biến lên.

Ô vân bắt đầu ở trong phương thiên địa này dũng động, cuồng phong bạo vũ

đột nhiên đánh đến, một hồi sau lại là một trận lôi minh điện thiểm, thiên uy đáng sợ để cho người ta cảm thấy khó có thể chống lại.

Oanh long oanh long!

Từng trận lôi hải ở trên bầu trời chợt hiện, trong hư không kia phảng phất thong thả mở ra một đạo liệt phùng thật nhỏ.

Xuyên qua khe hẹp kia nhìn đến, chỉ thấy bên trong giống như có một cái không gian khác, cổ thụ, linh hoa, dị thảo, hung thú... Hết thảy sinh vật thiểm hiện mà qua, còn có một cái đàm có nước ao màu bích lam tán phát ra vụ khí uân nhân thuần khiết.

Mọi người đều nhịn không được mà hưng phấn hét to lên.

- Mau... Mau nhìn, là hư không liệt phùng mở ra rồi, thật sự là quá tốt!

- Trăm năm xuất hiện một lần a, U Hồn thần đàm đang ở bên trong, mọi người mau xông tới đi!

- Không nên gấp, liệt phùng này còn phải mở ra một lúc mới có thể ổn định lại, bây giờ uy lực của thiên lôi này đang mạnh nhất, một khi đến gần chỉ có một cái tử lộ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1861 - Truyền Thụ Cảnh Giới Quyền Ý. (2)

- Ta đã thấy U Hồn thần đàm rồi, trì đàm ưu mỹ kia khó trách có thể đểngười ta ngưng tụ thần hồn!

- Lần này ta nhất định có thể ngưng tụ thần hồn, tương lai không lâu nhất định có thể trùng kích cảnh giới Thần Vương.

- Mau xông vào đi, nhất định phải chiếm một cái vị trí tốt mới được!

Không ít người không nhịn được hấp dẫn, đoạt lấy đầu tiên hướng về phía liệt phùng kia nhanh chóng bay tới.

Chỉ là bọn họ lập tức bị những lôi điện kia mãnh liệt oanh kích, bọn họ ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra liền trực tiếp nổ thành tương thịt rồi.

Bọn họ đều là Bán Thần Vương, thấp nhất cũng là Thánh Hoàng đỉnh phong a, lại không chịu nổi một kích như thế!

Đây chỉ có thể nói rõ lực lượng của tử lôi kia thật là đáng sợ!

Mọi người nhìn một màn này đều da đầu tê dại lên.

Những tử lôi này một điểm đều không yếu hơn so với lực lượng một kích của Thần Vương, thậm chí còn muốn mạnh hơn một phần.

Có một cái thiên nhiên bình chướng này đủ để khiến cho rất nhiều người hi vọng mà dừng bước rồi.

Bất quá rất nhiều trưởng lão Thần Vương đều biết, đợi đến sau khi liệt phùng mở lớn một chút, những tử lôi này liền sẽ giảm bớt không ít, đến lúc đó có thể để cho các đệ tử của bọn họ xông vào rồi.

Đạo thiên hạm này tất phải để cho chính bọn họ xông vào, người của thế hệ trước như bọn hắn tự nhiên sẽ không lại đi vào rồi, bởi vì hết thảy ở bên trong đối với bọn họ đã có hấp dẫn không lớn nữa rồi.

Sau khi vừa chết đi mấy người, những người khác đều không dám khinh cử vọng động.

Nhưng mà một ít đệ tử của siêu cấp thế lực liền tế ra thần thuẫn phòng ngự, hướng về phía hư không liệt phùng kia trùng kích qua.

Có trợ giúp của thần thuẫn, thương hại của những tử lôi kia đối với bọn họ giảm đến điểm thấp hất, bọn họ ngạnh sinh sinh mà tiến vào.

Liền ở lúc này, Hạ Công ở bên phái Thiên Long môn đối với Lôi Chính Dương sử một cái ánh mắt, tiếp theo lại hét lên:

- Các đệ tử chuẩn bị xông vào!

Nhưng mà Lăng Phách lại ở phía sau nói:

- Không vội, bây giờ coi như là có thể xông vào cũng sẽ giao ra không ít đại giới, chúng ta không cần phải xông lên đầu, chỉ cần có thể vào U Hồn thần đàm là được.

- Chúng ta là người của Thiên Long môn tại sao có thể uy khuất đi sau người khác đợc, mọi người lập tức xông vào!

Hạ Công dùng ngữ khí cường ngạnh nói.

Lăng Phách khó chịu nói:

- Chỉ cần có thể ở trong U Hồn thần đàm thu hoạch được nhiều nhất, không cần thiết để cho bọn họ chịu trọng thương mà vào bên trong, đây là bất lợi cho việc ngưng tụ thần hồn.

- Lăng Phách, ngươi cần phải rõ ràng, ta mới là người lĩnh đội, ta để cho bọn họ vào là có đạo lý của ta!

Hạ Công khó chịu đáp một tiếng, tiếp theo đối với năm mươi tên đệ tử lần nữa quát lên:

- Vào!

Lôi Chính Dương cười to một tiếng:

- Huynh đệ tỷ muội của Thiên Long xông vào a, chúng ta không thể đi sau những người khác!

Nói xong hắn dẫn đầu hướng về phía lôi hải kia xông tới.

Đệ tử của Thiên Long môn từng người cũng là kiêu ngạo dị thường, bọn họ tự nhiên không muốn đi sau người khác, từng người liên tục đứng lên xông qua.

Bọn họ đều tế xuất thần khí cường hành phá khai một con đường đi, trùng kích vào.

Lăng Tiếu thuận theo mọi người cùng nhau đi vào, bất quá hắn lại là so với người khác đi ở phía sau có cự ly không ngắn.

Hắn không phải là sợ xông vào, mà là ẩn ẩn phát hiện đã có mấy tia khí tức

khác biệt.

Hắn có thể cảm giác được lúc Hạ Công bảo bọn hắn xông vào, Hạ Công trong lúc vô ý đã toát ra sát ý với hắn.

Hắn không biết hậu chiêu của Hạ Công là cái gì, nhưng mà cẩn thận một chút chung quy sẽ không có cái gì sai lầm.

Lăng Tiếu không dám khinh thường, những tử lôi này nhưng so sánh với lực lượng lôi hải khi hắn thông qua chín tầng không gian bình chường còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm.

Băng Hỏa kiếm trong tay hắn càng không ngừng xoáy động, đem rất nhiều lôi điện kích ra, để những tử lôi này không đến gần người hắn được chút nào.

- Thúc công, đừng lo lắng nữa, mau xông vào đi!

Lăng Mục Hâm đối với Lăng Tiếu gọi nói.

Lăng Tiếu nói:

- Các ngươi vào trước, chiếu cố tốt những người khác, ta sẽ vào sau!

Đám người Lăng Mục Hâm nhẹ gật gật đầu, tăng nhanh tốc độ xông vào.

Lăng Tiếu thời khác chú ý lấy động hướng của bốn phía, nhưng mà chỗ này lôi minh điện thiểm, thật sự là khó có thể phát hiện được cái dị thường gì.

Duy nhất để cho hắn cảm thấy bất an vẫn là những lôi điện này, đánh tới thân thể của hắn cũng cảm thấy đau đớn không dứt.

Phiến lôi hải lực lượng này tương đối dày đặc, nhưng mà muốn một hơi

xông qua mà nói vậy không cần bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại là thong thả tiến lên phía trước, cũng không có lo lắng.

Đang ở lúc hắn vào bên trong lôi hải, một đạo nhân ảnh tiềm ẩn ở trong những tử lôi này nhanh chóng hướng về phía hắn đánh tới.

Vốn hết thảy khí tức đều bị lôi hải này quấy nhiễu, người nào cũng đều không nghĩ tới sẽ có người đánh lén tới.

Mà bản thân Lăng Tiếu đã là vô cùng vần thận rồi, nhưng hắn vẫn không ngờ tới lại còn có người có thể ở trong lôi hải này đi đến tự nhiên tiến hành công kích hắn, hơn nữa lực lượng còn vô cùng tấn mãnh.

Lăng Tiếu một mực ứng phó với tử lôi ở bốn phía, đối mặt với một kích đột nhiên mà đến này vẫn là để hắn ứng phó không kịp.

- Đi chết đi!

Người nọ hét lên một tiếng, thần khí hướng về phía Lăng Tiếu oanh tập tới.

Lăng Tiếu chỉ có thể dùng Băng Hỏa kiếm đi ngăn cản.

Oanh long oanh long!

Thân hình của Lăng Tiếu bị kích phải lui về sau không ít, cả người bị lôi điện bao phủ rồi.

Sau khi người nọ đánh lén một kích, cũng không quản sống chết của Lăng Tiếu, lập tức từ trong lôi hải này hướng về bên trong liệt phùng xuyên qua.

Ở hắn nhận thấy, Bán Thần Vương như Lăng Tiếu rơi vào trong lôi hải này chỉ có một con đường chết mà thôi.

Xác thật Thần Vương bình thường rơi vào trong lôi hải, nếu không thể kịp thời ngăn cản những tử lôi này thì khó thoát khỏi cái chết.

Mà Lăng Tiếu lại không giống, bản thân hắn phòng ngự biến thái, hôm nay lại đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương, thân thể đã không thua kém đê cấp Thần khí rồi, cho dù không có Thần khí ngăn cản tử lôi, thân thể cũng có thể đem những tử lôi này chống đỡ được.

Chỉ là thân thể bị oanh đến da thịt bị bắn tung tóe đau đớn không dứt, để cho hắn không khỏi tê khiếu một tiếng.

Hắn vận khởi lên tất cả lực lượng phòng ngự, yên ổn lại thân hình, Băng Hỏa kiếm lại một lần nữa toàn động lên.

- Đáng chết, quả nhiên là tiểu tử Lôi Chính Dương này, lại chơi xấu muốn mạng của ta, đến khi tiến vào U Hồn thần đàm, bổn cung sẽ để ngươi sống không bằng chết!

Lăng Tiếu thầm mắng ở trong lòng.

Người có thể ở trong lôi hải hành động tự nhiên trừ Lôi Thần chi thể Lôi Chính Dương ra, Lăng Tiếu sẽ không cảm thấy có người nào khác nữa, cho dù hắn vừa mới dùng khăn che mặt nhưng mà Lăng Tiếu vẫn có thể từ thanh âm cùng thân hình của hắn mà phân biệt ra được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1862 - Xông Vào Hư Không Liệt Phùng. (1)

Bút sổ sách này Lăng Tiếu nhất định sẽ hảo hảo tính toán với hắn một chút.

Lăng Tiếu giải trừ nguy hiểm, Cổ Hoàng thần công càng không ngừng phục hồi thân thể.

Hắn vẫn không gấp gáp xông vào, thần hồn phân thân của hắn từ trong thức hải bay ra.

Hai Lăng Tiếu giống nhau như đúc đối mặt mà đứng, để người ta khó có thể phân biệt ai mới là thân thể, ai mới là thần hồn.

Kể từ lúc từ Huyền Linh đại lục xuyên qua chín tầng không gian bình chướng, Lăng Tiếu biết linh hồn lực của hắn có thể mượn lôi điện lực tu luyện, rửa sạch.

Cho nên Lăng Tiếu thừa dịp điều kiện thiên nhiên tốt như vậy đương nhiên muốn hảo hảo lợi dụng.

Thần hồn hiện tại của hắn đã là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, tùy thời đều có thể lại tiến thêm một bước, mà những tử lôi này vừa vặn có thể để cho hồn lực của hắn trở nên càng thêm tinh thuần, huyết nhục càng thêm cường hãn.

Nhục thân Lăng Tiếu thủ ở một bên, mà thần hồn thì là nghênh đón những tử lôi này oanh kích.

Đây để cho Lăng Tiếu cảm tháy một trận hít thở không thông, đau đớn

không dứt.

Phòng ngự của huyết nhục thần hồn vẫn kém một chút, nếu không phải đã có lực lượng Thần Vương, Lăng Tiếu cũng không dám mạo muội đem nó dẫn ra.

Bằng không liền sẽ bị oanh đến hồn phi phách tán.

Lăng Tiếu để thần hồn vận khởi lên Khống Thần quyết, càng không ngừng ngưng luyện hồn lực, lại không ngừng đối kháng tử lôi.

Mấy ngày liên tục Lăng Tiếu đều chưa từng tiến vào trong hư không liệt phùng.

Trong mấy ngày này không ngừng có người xông vào, nhưng mà người nào cũng không chú ý có hai cái Lăng Tiếu giống nhau như đúc ngốc ở chỗ này.

Bởi vì bọn họ bận ứng phó với những tử lôi này đã đủ chật vật rồi, làm sao còn có tâm tư đi để ý chuyện khác.

- Không sai biệt lắm đã thích ứng rồi, nếu có thể ở chỗ này hảo hảo tu luyện một ít ngày, tin tưởng thần hồn có thể tiến giai rồi, đáng tiếc!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, đem thần hồn thu về.

Hắn bây giờ phải chạy vào trong rồi, bởi vì thời gian một tháng là tương đối có hạn.

Xuyên qua lôi hải, đến trong một mảnh không gian lục địa.

Phiến không gian này so sánh với trong tưởng tượng còn phải lớn hơn một chút, tựa như một cái thế giới đại lục khác, tràn đầy khí tức nguyên thủy.

Chỗ này không có tiếng lôi điện chợt vang, lộ ra vẻ an tĩnh hơn nhiều, cùng chỗ sơn dã phía ngoài không có khác biệt quá nhiều, cổ thụ tươi tốt, linh hoa dị thảo bốn phía, hết thảy đều rất tự nhiên duy mỹ.

Lăng Tiếu tử tế quan sát một chút, linh hoa dị thảo chỗ này có phẩm giai đều không thấp, lục, thất giai tùy thời có thể nhìn thấy, thỉnh thoảng cũng có thể phát hiện ra bát giai.

Những linh hoa dị thảo này lại không ai đi ngắt lấy.

Có lẽ ở trong mắt bọn hắn, tác dụng của những thứ này đối với bọn họ đã không còn lớn rồi.

Bọn họ đều đang nắm chặt thời gian chạy tới U Hồn thần đàm kia, ngưng tụ thần hồn, đột phá Thần Vương mới là trọng yếu nhất.

- Không ai cần thì đúng là tốt rồi, đều tiện nghi cho ta!

Lăng Tiếu vui vẻ hưng hấn nói một tiếng, liền đem một ít linh hoa dị thảo trân quý ở phụ cận đều liên tục thu vào trong dược đỉnh.

Những thứ này hắn tạm thời không dùng đến, nhưng mà ngược lại có thể trồng ở trong dược đỉnh, sau này nói không chừng sẽ cần dùng đến.

Lăng Tiếu một đường nhãn nhã mà đi, hái hái hoa dại, nhổ nhổ linh thảo, một chút đều không lo lắng.

Thỉnh thoảng gặp gỡ những linh thú kia, đều là bị Chân Long chiến khí của Lăng Tiếu trực tiếp dọa sợ mà nằm xuống.

Sau khi Lăng Tiếu thu thập đến không sai biệt lắm, lập tức bay người lên hướng về U Hồn thần đàm ở chỗ sâu mà đi.

U Hồn thần đàm là một chỗ kỳ địa, bốn bề của nó là núi, ở bên trong trong sơn trung bàn cốc.

Xung quanh có rất nhiều cao giai Thánh thú chiếm lĩnh, thôn nạp thiên địa, thủ hộ thần đàm.

Cổ thụ, linh hoa, dị thảo ở bốn bề tựa hồ đều hấp thu tinh hoa của thần đàm này, đều đặc biệt hiển lộ sinh cơ bừng bừng, đẳng giai cũng đều không thấp, khiến cho hoàn cảnh ở chỗ này hết sức thanh u duy mỹ.

Lúc Lăng Tiếu đi đến gần chỗ này, phát hiện tất cả mọi người không có tiến vào U Hồn thần đàm, ngược lại là cùng với những cửu giai thánh thú kia tê sát ở chung một chỗ.

Trong những thánh thú này có mấy đầu thập giai đáng sợ, chúng nó đã sớm đem chỗ này tầng tầng phong tỏa lấy, thân hình cường hoành tạo thành màn che cường đại nhất, nếu là người nào đi tới gần U Hồn thần đàm nửa bước ắt gặp phải công kích vô tình.

Những thánh thú này có khoảng hơn ngàn đầu, tồn tại giống như là thú quần, sư, hổ, báo, lang, ưng... Tất cả các loại thánh thú đều tồn tại trong này.

Rất nhiều người muốn cường hành đột phá ngăn trở của chút ít thánh thú kia, tiến nhập vào trong U Hồn thần đàm lại là hiển lộ ra mệt mỏi không chịu nổi.

Bọn họ dù là Bán Thần Vương hoặc là Thánh Hoàng đỉnh phong, nhưng mà lúc đối mặt với thập giai thánh thú liền lộ ra vẻ tái nhợt vô lực rồi, huống chi ở bên cạnh còn có nhiều cửu giai thánh thú như vậy, nhục thân cường hãn cùng công kích của chúng nó căn bản là không phải binh khí tầm thường có thể thương hại được.

Trong lúc nhất thời giữa người và thú tạo thành cục diện đối chiến, tiên

huyết càng không ngừng văng tung tóe, tiếng gào thét cùng kêu thảm một mực vang lên không dứt.

Bất kể phía trước có là nguy hiểm cỡ nào, vì có thể thành tựu Thần Vương chân chính, bọn họ hoàn toàn bất cứ giá nào mà xông lên.

Chỉ cần bọn họ có một ngày thành tựu Thần Vương, bọn họ sẽ không sợ những thánh thú này nữa rồi, thậm chí còn có thể đem chúng nó trấn áp, để chúng nó thần phục, làm hộ thân linh thú cho bọn họ, có thể nói là một đá chọi trúng hai con chim.

Lăng Tiếu gõ gõ vào khóe miệng nói:

- Lúc này nháo lớn rồi, địa phương này còn có nhiều thánh thú như vậy, chẳng lẽ chỗ này là nhạc viên của thánh thú hay sao!

Hắn không thèm ngó ngàng tới nhiều như vậy, ánh mắt không ngừng tìm kiếm đồng môn của Thiên Long môn bọn hắn.

Chỉ là hắn còn chưa tìm được, một đầu cửu giai Sư Ưng lại là từ trên trời hạ xuống, hướng về phía hắn mổ qua, cái mỏ bén nhọn kia, móng vuốt sắc bén kia không một cái nào không phải là vũ khí chí mạng.

- Đến thật tốt!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, thân hình giống như là liễu diệp phiêu đãng, trong nháy mắt tránh qua được trùng kích của Sư Ưng kia, mà thân thể hắn đã nhẹ nhàng rơi vào trên lưng của Sư Ưng rồi.

Sư Ưng giận dữ, nó không nghĩ đến nhân loại này cư nhiên có thể trốn được công kích của nó, còn giẫm lên trên lưng nó, thân thể của nó cấp tốc xoay chuyển, muốn đem Lăng Tiếu ném bay đi.

Nhưng mà hai chân của Lăng Tiếu lại như rót chì vào, nặng nề hướng lưng của nó giẫm đạp xuống.

Sư Ưng kia bị Lăng Tiếu trực tiếp đạp đến lưng đều lõm vào rồi, máu tươi bắn ra, carthana hình khổng lồ nặng nề hướng về phía mặt đất rơi xuống.

Lăng Tiếu không muốn lãng phí thời gian, Băng Hỏa kiếm xuất hiện ở trong tay, trực tiếp đem đầu của Sư Ưng cắt xuống, đem thú đan của nó lấy đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1863 - Xông Vào Hư Không Liệt Phùng. (2)

Lúc này Lăng Tiếu lần nữa hướng về phía trước quét mắt nhìn đến, hắn cũng phát hiện người của Thiên Long môn liên hợp ở chung một chỗ đối kháng với một ít Thánh thú.

Đệ tử của Thiên Long môn từng người đều cầm thần khí trong tay, bọn họ đều là tinh anh bên trong Thiên Long môn, trảm sát thánh thú một điểm cũng sẽ không nương tay, là một nhóm đội ngũ có thực lực cường hãn nhất, mà Lôi Chính Dương lại càng ở chỗ này đại triển thân thủ, bày ra công kích cường hãn của mình, lại đi khiêu chiến thập giai thánh thú kia mà không rơi xuống hạ phong, đủ thấy hắn còn có vài phần khả năng.

Bất quá một bên nếu không có Diêu Mỹ Hồng trợ giúp, hắn sao có thể làm được như thế.

Lăng Tiếu đem ánh mắt dừng lại ở trên người mười mấy tiểu bối bên trong tộc, phát hiện bọn họ đã đem toàn bộ chiến lực đánh ra, thực lực tăng lên rất nhiều, thánh thú bình thường căn bản không làm gì được bọn họ.

Nếu không phải là những thánh thú này quá nhiều, bọn họ đã sớm đột phá trùng trùng bao vây tiến vào trong U Hồn thần đàm rồi.

Lăng Tiếu yên tâm lại, bọn họ là thiên kiêu bên trong tộc, thực lực tự nhiên bất phàm, tạm thời không tới phiên hắn xuất thủ tương trợ.

Ánh mắt của Lăng Tiếu một lần nữa di động, rơi xuống trên người những đệ tử của Liệt Viêm thương minh kia.

Thực lực chỉnh thể của Liệt Viêm thương minh thật cũng không kém, chỉ vẫn lạc mấy người, so sánh với những thế lực bên kia coi như là bảo trì hoàn chỉnh rồi.

Khi ánh mắt của Lăng Tiếu dừng lại ở trên người Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh, nhị nữ hai người ứng phó cũng có chút cố hết sức.

Cũng không biết những thánh thú này có phải là giống đực hay không, vây ở bên cạnh nhị nữ nếu so với người khác còn phải nhiều hơn vài đầu.

Chiến lực của Liệt Như Ngọc so với Chu Chỉ Tĩnh cường địa hơn không ít, Song Hỏa Hoàn kia của nàng uy lực hết sức cường đại, những thánh thú kia bị đụng đến, đã bị nện cho da thịt bắn tung tóe, hỏa diễm hùng ũng lập tức đem chúng nó thiêu đốt đến tê minh không dứt.

Đầu họ thân Hỏa Phượng kia của nàng cũng là cực kỳ cường hãn, lại có huyết thống Thần thú, có thể đồng thời trấn áp mấy đầu thánh thú.

Về phần Chu Chỉ Tĩnh ở một bên cũng là Bán Thần Vương, nhưng mà phương diện chiến lực nhưng so với Hỏa Thần chi thể của Liệt Như Ngọc phải kém hơn nhiều, mà Thánh thú của nàng cũng bị những thánh thú kia vây giết.

Nếu như không phải Liệt Như Ngọc thỉnh thoảng xuất thủ trợ giúp nàng, nàng sớm đã bị những thánh thú kia ăn sống rồi.

- Sư muội ngươi không cần để ý đến ta, chỉ cần xông qua chỗ này, đến bên trong thần đàm kia thì sẽ không có thánh thsu nào công kích!

Chu Chỉ Tĩnh đối với Liệt Như Ngọc kêu gọi nói.

- Không được, có ta ở đây, nhất định có thể giúp sư tỷ đột phá vòng vây!

Liệt Như Ngọc tính tình bướng bỉnh, ứng đối một tiếng, Hỏa Hoàn biến hóa thành vô số hoàn ảnh không ngừng hướng về thánh thú ở bốn phía trùng kích qua.

Chu Chỉ Tĩnh cắn răng ở một bên cũng đánh giết, chỉ là lúc này một đầu Long Văn Báo lại là thừa cơ mà động, thừa dịp nàng đang đối phó với một đầu thánh thú khác, hướng về phía nàng cắn tới.

Liệt Như Ngọc hiện tại là không thể phân thân được nữa, cũng không phát hiện ra đầu súc sinh này lại giảo hoạt như thế, mà Chu Chỉ Tĩnh thì là bị sợ đến tái nhợt vô lực, nàng lấy một địch hai đã cố hết sức rồi, bây giờ đột nhiên lại giết ra một đầu cửu giai trung cấp Phong thuộc tính thánh thú, đây không phải là muốn mạng của nàng sao.

Cả trái tim của Chu Chỉ Tĩnh đều đã ngã vào đáy cốc rồi, muốn bứt ra đã là không thể nào, trái phải còn có hai đầu cao giai thánh thú chăm sóc, căn bản là không dường có thể trốn!

Mắt thấy nàng liền muốn hương tiêu ngọc vẫn, một đạo kình phong ập đến, một đạo kiếm mang trong suốt giống như lưu tinh rơi xuống.

Long Văn Báo kia ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã bị một kiếm chém thành hai nửa rồi.

Một bãi máu lớn ở trên bầu trời giống như yên hoa xán lạn nở rộ ra.

Chu Chỉ Tĩnh còn sững sờ ở tại chỗ mà chưa bình tĩnh lại được.

Người nọ kinh hô một tiếng:

- Cô gái ngốc, còn có hai đầu thánh thú!

Ngay lập tức người nọ giống như gió nhẹ thổi qua đem Chu Chỉ Tĩnh ôm vào trong lòng, trốn qua được hợp kích của hai đầu thánh thú.

Chu Chỉ Tĩnh cảm thụ được lồng ngực cứng rắn an toàn kia, một loại cảm giác an tâm trước nay chưa từng có đánh vào trong lòng.

Nàng mở ra ánh mắt nhìn nam nhân đang ôm mình, trong mỹ mâu phóng ra một loại tình cảm không hiểu.

Lúc này Liệt Như Ngọc cũng thoát ra hợp công của một ít thánh thú, lướt về bên phía Chu Chỉ Tĩnh, khí thấy nam nhân đang ôm lấy Chu Chỉ Tĩnh, ánh mắt thương tâm, nàng cũng không để ý đến hình tượng gì rồi, hét lên một tiếng:

- Lăng Tiếu đáng chết, cư nhiên chỉ ôm sư tỷ mà không ôm ta!

Tiếp theo nàng liều lĩnh bổ nhào về phía Lăng Tiếu, gắt gao ôm lấy eo hổ của hắn.

Trước sau đều có mỹ nhân, trận trận xử nữ phương hương kia khiến Lăng Tiếu cảm giác mỹ diệu vô cùng.

Nhưng mà hắn biết trước mắt cũng không phải là thời khắc yêu thương, bốn phía nhưng có rất nhiều thánh thú nhìn chăm chú.

- Các ngươi đều lui sang một bên cho ta, ta giết ra cho các ngươi một đường, trước đưa các ngươi đi vào!

Lăng Tiếu đem Chu Chỉ Tĩnh ở trong lòng thả ra mà quát lên.

Chu Chỉ Tĩnh rời khỏi cái ôm chặt kia, trong lòng ẩn ẩn có chút không muốn, Liệt Như Ngọc cũng là không cam lòng mà rời khỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không còn trói buộc, cả người hướng về phía trước lướt ra ngoài, chỉ thấy tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, để cho những thánh thú kia phản ứng không kịp, tằng đạo kiếm mang mang theo hỏa thế nồng liệt hoành quét ở trên người chúng nó.

Hống hống!

Những thánh thú kia bị Băng Hỏa kiếm trảm đến tứ chi văng tung tóe, kêu đau không chịu nổi, mà thiên hỏa kia trực tiếp thiêu đốt ở trên người chúng nó lại càng để cho chúng nó khó có thể thoát ra.

Lăng Tiếu sớm đem nhị nữ trở thành hảo hữu, tính toán đem nhị nữ để ra phía sau, lại trở về trợ giúp người của Thiên Long môn, hắn đem chiến lực tăng lên không ngừng, Vô Cực Phân Thân thuật một phân làm trăm, cửu giai thánh thú ở phụ cận đều ở trong phạm vi oanh kích của hắn.

Nhục thân của thánh thú cường đại, lực lượng cường hãn, nhưng mà tốc độ của chúng nó lại kém xa so với thân pháp của Lăng Tiếu đã lĩnh ngộ đến cảnh giới thâm tầng, hắn giống như là nê ngư, 108 đạo thân ảnh càng không ngừng từ khe hở trước người chúng nó xuyên toa mà qua.

Từng đầu thánh thú không một con nào có thể ngăn cản được uy lực của Băng Hỏa kiếm trong tay hắn.

Chỉ ở trong mấy cái nháy mắt, mươi mấy đầu linh thú ngăn cản cường hành bị Lăng Tiếu oanh ra một con đường.

Lúc còn chưa có những thánh thú khác hợp công lại đây, Lăng Tiếu đã đối với nhị nữ đang sững sờ quát:

- Các ngươi mau đi qua!

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh mới bình tĩnh trở lại, hướng về phía Lăng Tiếu lướt tới.

Liệt Như Ngọc lại càng kêu lên:

- Lăng Tiếu ngươi cùng chúng ta vào luôn đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1864 - Cư Nhiên Chỉ Ôm Sư Tỷ Mà Không Ôm Ta!

- Chớ nói lời thừa, nhanh chóng vào đi!

Lăng Tiếu thúc giục.

Hắn đã cảm giác được có thánh thú càng lợi hại hơn đi tới đây, nếu như nhị nữ lại không đi vào liền phiền toái rồi.

Liệt Như Ngọc còn muốn nói cái gì, Chu Chỉ Tĩnh lại là kéo lấy nàng kêu lên:

- Tiểu sư muội chúng ta trước đi vào, Lăng Tiếu hắn sẽ có biện pháp vào đấy!

Chu Chỉ Tĩnh vừa mới đem Liệt Như Ngọc kéo đi, một đầu hắc ảnh che khuất bầu trời bao phủ ở trên thượng không Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn đến, chỉ cảm thấy da đầu tê dại lên.

Đây rõ ràng là một đầu Tam Vĩ Biên Bức cường đại nhất trong rất nhiều thánh thú.

Chỉ thấy đôi hắc sí của nó mở ra đã là chiếm cứ hơn phân nửa bầu trời, ánh mắt âm sâu kia, cái miệng thị huyết kia cùng với móng vuốt thương kình kia, ba cái đuôi khiêu động hữu lực tựa như hắc ma đánh đến, để cho người ta cảm thấy vô cùng hung ác sợ hãi.

Đây là một đầu thượng cổ hung thú biến dị, thích phệ sinh vật, hung hãn dị

thường.

Đây nhưng là thập giai linh thú hàng thật giá thật, cho dù chỉ là đê cấp đỉnh phong nhưng mà tuyệt đối có thể chấn áp tất cả người ở chỗ này.

Đây cũng không phải là một đầu Sư thú mới vào thập giai kia mà Lôi Chính Dương đang đối phó có thể so sánh được.

Tam Vĩ Biên Bức này một mực đều chú ý nhân loại ở chỗ này, vừa mới rồi Lăng Tiếu đột nhiên bày ra sát lục cường đại đã đưa tới chú ý của nó.

Nó có thể xác định nhân loại này là một người lợi hại nhất trong rất nhiều người ở chỗ này, cho nên phải trước tiên đem hắn diệt trừ.

- Ai nha, mẹ của ta a!

Lăng Tiếu quái khiếu một tiếng, trong nháy mắt hướng về một phương hướng khác lướt qua.

Hắn bây giờ đã đem tất cả chiến lực toàn bộ đánh ra, thân pháp đề thăng tới cực hạn, cả người giống như là tia chớp để cho người ta không bắt tới thân ảnh của hắn.

Thực lực của Tam Vĩ Biên Bức kia so sánh với Lăng Tiếu cường đại hơn nhiều lắm, tự nhiên có thể bắt đến được thân hình của hắn, hai cánh nó mở ra, thân hình khổng lồ giống như sơn nhạc di động, nhưng mà lại nhanh đến kinh nhân.

Lăng Tiếu nhìn đến một người đang tác chiến ở phía trước, lộ ra vẻ hung ngoan lẩm bẩm nói:

- Lần này xem ngươi còn làm sao lớn lối!

Lôi Chính Dương Lôi Thần chi thể, từ nhỏ ở dưới sự bồi dưỡng của Thiên Long môn mà lớn lên, sư phụ hắn là trưởng lão của một mạch kia đối với hắn sủng ái có thừa, cung cấp vô số tư nguyên cho hắn sử dụng, để hắn nhanh chóng trưởng thành lên.

Hắn cũng không phụ hi vọng của mọi người, thực lực càng không ngừng tăng lên, chiến lực cũng là cực kỳ kinh người, là người cường đại nhất trong đồng bối.

Nhưng mà khi hắn tiến vào trong hư không liệt phùng này, hắn lại là bị Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người sỉ nhục một phen, trong lòng vô cùng tức giận.

Mà hắn biết Lăng Tiếu dù là võ giả Băng Hỏa song tu, nhưng không phải là người của Kim tộc, nhưng mà Lăng Tiếu lại là cùng với những người đó của Kim tộc đi lại rất gần, là người cừu thị của Thần thể phái hệ bọn hắn, mà Hạ Công lại từng ám hiệu cho hắn, để hắn ở trong hư không liệt phùng làm chút ít tay chân, áp chế duệ khí của Lăng Tiếu một chút, để Lăng Tiếu biết người của Thần thể nhất phái không phải là dễ khi phụ như vậy.

Giữa đồng môn trong Thiên Long môn không được tàn sát lẫn nhau, người vi phạm trục xuất tông môn, tặng thì sát không tha.

Bên trong nội bộ Thiên Long môn tuy là xung đột không ngừng, nhưng mà muốn đối phó với người khác đều là trực tiếp khiêu chiến quang minh chính địa đi trấn áp.

Hạ Công cũng không muốn làm đến quá phận, cho nên chỉ muốn để Lôi Chính Dương áp chế duệ khí của Lăng Tiếu một chút, tốt nhất là để cho hắn trọng thương một đoạn thời gian, để cho hắn mất đi ý niệm bước vào Thần Vương thì càng tốt.

Tâm tư của Hạ Công không phải nói là tương đối ác độc, nhưng mà Lôi

Chính Dương lại không chỉ là nghĩ như vậy.

Hắn từ nhỏ được người ở xung quanh nịnh hót bợ đỡ, mà lần này bị Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người làm mất hết mặt mũi, hắn liền quyết định sẽ không bỏ qua cho Lăng Tiếu.

Cho nên ở lúc tiến vào hư không lôi hải, hắn lợi dụng thể chất độc hữu của chính mình ẩn tàng ở bên trong lôi hải thừa cơ mà động.

Khi Lăng Tiếu tiến vào lôi hải, hắn liền đột nhiên ra tay tấn công, đem Lăng Tiếu oanh bay, để Lăng Tiếu mất đi phòng ngự rơi vào trong lôi hải.

Loi điện lực của lôi hải có lực lượng có thể so với một kích của đê cấp Thần Vương, cho dù Lăng Tiếu là thực lực Bán Thần Vương cũng khó chịu nổi.

Cho nên Lôi Chính Dương chính là hi vọng Lăng Tiếu bị lôi điện đánh chết, tâm cơ là tàn nhẫn vô cùng!

Trừ phần tâm cơ tàn nhẫn này ra, hắn còn có một khỏa trái tim hư vinh muốn khoe khoang.

Cho nên vừa mới đến chỗ này hắn liền khiêu chiến thập giai thánh thú.

Bình thường hắn có thể cùng đê cấp Thần Vương bình thường đối chiến không rơi xuống hạ phong, cho nên hắn có lòng tin đem thập giai thánh thú này trảm sát.

Nhưng mà đến lúc chân chính sinh tử tương bác thì hắn mới biết được lực lượng đáng sợ của đầu thập giai thánh thú này.

Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể gọi Diêu Mỹ Hồng xuất thủ tương trợ.

Hai đại Thần thể mỗi người có một ưu thế, dưới sự hợp lực chung quy là đem thập giai thánh thú này áp chế, chiếm được thượng phong.

Nhưng mà đang ở lúc hai người muốn đem đầu thập giai thánh thú này trảm sát, một đạo ảnh tử che khuất bầu trời cấp tốc xông tới đây.

Ánh mắt của bọn họ nhảy lên, chỉ thấy một đầu thập giai Tam Vĩ Biên Bức thế tới hung mãnh, lại có một đạo ảnh tử ở phía trước cấp tốc mà chạy trốn, để người khác nhìn không rõ là ai.

Hai người bọn họ chỉ cho là đầu Tam Vĩ Biên Bức này là đến tương trợ đầu thập giai Sư thánh thú, hồn đều bị dọa đến hơn phân nửa.

- Thường sư huynh, ngươi còn không nhanh tới đây giúp một chút!

Lôi Chính Dương lộ ra vẻ kinh hoảng đối với Thường Hạo Hữu đang ở không xa đối phó với những thánh thú khác mà quát lên.

Chiến lực của Thường Hạo Hữu không thua kém Lôi Chính Dương cùng Diêu Mỹ Hồng, nhưng mà hắn là phái trung gian, luôn luôn là không giúp bên nào, bây giờ cũng không ngó ngàng tới Lôi Chính Dương cùng Diêu Mỹ Hồng, phải biết rằng khí tức của đầu Tam Vĩ Biên Bức biến dị kia kinh khủng vô cùng, cho dù thêm hắn vào nữa cũng chưa chắc có thể đối phó được a!

Hắn coi như không nghe thấy, lực lượng song thuộc tính càng không ngừng đánh ra, gian nan mà giết ra một cái đường máu, hướng về phía U Hồn thần đàm trùng kích mà đi, nhưng thánh thú ngăn cản hắn đều bị oanh đến tránh lui ra.

- Đáng chết!

Lôi Chính Dương thầm mắng một tiếng, cũng đành phải cùng Diêu Mỹ Hồng bỏ qua trảm sát đầu Sư thánh thú kia, xoay người cầm lấy Lôi thương hướng về phương hướng U Hồn thần đàm xông qua.

Rất nhiều lôi điện lực càng không ngừng ở bên cạnh hắn nổ vang, những cửu giai thánh thú kia đều liên tục né tránh ra, mà Lôi thương trong tay hắn uy lực vô cùng, trực tiếp đem thánh thú ngăn ở phía trước đâm xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1865 - Tam Vĩ Biên Bức. (1)

Diêu Mỹ Hòng thấy Lôi Chính Dương không giết nữa, nàng tự nhiên cũng sẽ không lưu lại, tốc độ của nàng nếu so với Lôi Chính Dương thì nhanh hơn nhiều lắm, hướng về một cái phương hướng khác lướt tới.

Nàng tựa hồ cũng lĩnh ngộ cảnh giới thân pháp, lại có thể từ trong rất nhiều thánh thú xuyên toa mà qua, để cho những thánh thú kia không thể làm được gì.

- Muốn chạy trốn?

Lăng Tiếu cười lạnh một chút, thân thể hướng về phía Lôi Chính Dương mà đi.

Tam Vĩ Biên Bức kia như ảnh tùy hình, tốc độ lần nữa tăng lên một tầng, thề phải đem nhân loại kia nuốt sống.

Lôi Chính Dương bị hai đầu thánh thú ở phía trước ngăn cản, thân ảnh chậm lại, huống hồ tốc độ cũng không phải là ưu thế của hắn.

Hắn cảm ứng được cỗ khí tức đáng sợ này lại đã lấn đến phía sau hắn rồi.

Hắn liều mạng mà hướng phía trước bay đi, cách U Hồn thần đàm kia thật giống hư có cự ly không bao xa, chỉ cần thời gian chốc lát hắn liền có thể đi tới.

Nhưng mà ở lúc này một cỗ hồn lực vô hình thấu qua cự ly không gian trực tiếp đánh hướng thức hải của hắn.

Thần Hồn Châm!

Là một trong những lực lượng công kích thần hồn mà Lăng Tiếu có thể ngưng tụ ra, là uy lực sơ cấp của một quyển Khống Thần quyết cuối cùng.

Là bản thăng cấp Hồn Châm mà trước kia Lăng Tiếu dùng tinh thần lực tụ tập, cho dù là không gian lực lượng cũng không thể ngăn cản được.

Lôi Chính Dương đang ở thời khắc khẩn trương nhất làm sao có thể ý thức đến thức hải của mình sẽ bất thình lình bị công kích.

Hắn chỉ cảm thấy linh hồn của mình đau đớn một trận, để cho hắn kêu thảm không thôi.

Chiêu này qua đi, Lôi Chính Dương muốn trong thời gian ngắn ngưng kết lại thần hồn đã là không thể nào, trừ phi hắn có thể nhanh chóng phục dụng Thần Hồn thảo để khôi phục thần hồn còn có khả năng.

Đúng lúc này, Lăng Tiếu đã là nhanh chóng từ bên cạnh hắn lướt qua, trên khuôn mặt hiện lên vẻ cười lạnh:

- Hảo hảo hưởng thụ thịnh yến tiếp theo đi!

Lôi Chính Dương thấy Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện giống như là thấy quỷ lại một lần nữa la lên.

Vốn linh hồn của hắn đã thụ thương khiến cho hắn khó chịu không thôi, lại nhìn thấy Lăng Tiếu cũng không chết, đều cảm giác chính mình không phải là sản sinh ảo giác rồi?

Cũng là ở trong lúc ngây người này, Tam Vĩ Biên Bức đã là lướt tới trước người Lôi Chính Dương, cái miệng khổng lồ kia lướt một cái mà qua.

Lôi Chính Dương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền đã trở thành thức ăn ở trong miệng Tam Vĩ Biên Bức.

Đường đường là Lôi Thần chi thể liền vẫn lạc như thế.

Đây nếu như để người khác biết được đều sẽ vì hắn mà cảm thấy bi ai!

Đây chính là Lôi Thần chỉ thể trong vạn không có một, ngày sau có thể có cơ hội thành tựu Chí tôn cường đại a!

Lăng Tiếu thấy Lôi Chính Dương bị Tam Vĩ Biên Bức cắn nuốt, cũng không tiếp tục dông dài nữa, chính là muốn hướng về phía U Hồn thần đàm bên kia xông qua.

Nhưng mà hắn lại là liếc về thấy những tiểu bối bên trong tộc kia lại bị hai đầu thập giai thánh thú vây đánh, tình huống lộ ra tương đối hiểm ác.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ, quyết định muốn giúp bọn họ một phen, bất quá lúc này trước tiên phải đem đầu Tam Vĩ Biên Bức này giết chết mới được.

Lăng Tiếu hồi thân trở lại, chiến lực toàn bộ mở ra, hơn một trăm giọt thần lực kia ở bên trong thân thể toàn bộ đều chuyển động lên, Băng Hỏa kiếm ở trong tay hướng Tam Vĩ Biên Bức trảm tới.

Phản ứng của Tam Vĩ Biên Bức nhưng không chậm, thân thể nó nghiêng sang một cái, tránh qua được công kích của Lăng Tiếu, mà hắc sắc sí bàng kia của nó hóa thành lợi nhận hướng Lăng Tiếu cắt đi.

Cái cánh của nó khẽ vỗ, lực lượng cực kỳ khủng bố, những không gian lực lượng kia đều cực đồ vặn vẹo lên hướng Lăng Tiếu nghiền áp mà đi.

Một kích của Thập giai đê cấp đỉnh phong nhưng là không phải nói giỡn, cho dù là Thần Vương bình thường cũng không dám mạnh mẽ đón đỡ, huống chi Lăng Tiếu chỉ là Bán Thần Vương.

May mà Lăng Tiếu tốc độ vô song, cho dù là công kích của Tam Vĩ Biên Bức nhưng vẫn có thể may mắn tránh được.

Nhưng mà hắn vẫn cảm giác được sự đáng sợ của không gian lực lượng kia, chấn đến thân hình hắn thiếu chút nữa bất ổn rồi.

Tam Vĩ Biên Bức là một lòng muốn ăn Lăng Tiếu, nó hung ác quát lên:

- Nhân loại đáng chết, ngươi trốn không thoát đâu!

Nó liên tục phun ra mấy khẩu hắc vụ năng lượng hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích qua, mà thân hình của nó cũng không dừng lại, hướng về phía Lăng Tiếu bổ cắn mà đến.

Lăng Tiếu chỉ có thể lui lại từng bước, tuyệt đối không thể cùng Tam Vĩ Biên Bức liều mạng.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ kế sách trảm sát nó, chỉ có đem thần hồn triệu hoán ra mói có cơ hội này, bằng không hắn đừng mơ tưởng thương hại đến Tam Vĩ Biên Bức này.

Nghĩ đến đây, tốc độ của Lăng Tiếu đề thăng đến cực hạn, đồng thời thần hồn cũng từ trong thức hải của hắn bay ra.

Lăng Tiếu đem Băng Hỏa kiếm giao vào trong tay thần hồn, để nó trước kiềm chế Tam Vĩ Biên Bức, mà chân thân hắn thì là mang lên một đôi thủ sáo (bao tay).

Đôi thủ sáo này đồng dạng là trung cấp Thần khí, uy lực không thể xem nhẹ, đây nhưng là Kiều Phong lưu lại cho hắn.

- Hôm nay ta liền thử sự lợi hại của Hàng Long Chưởng một chút!

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm nói một tiếng, thân hình thối lui ra.

THần hồn không hổ là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, mà mấy ngày trước lại ở trong lôi hải tẩy lễ một phen, thực lực của nó nhưng là không kém so với Tam Vĩ Biên Bức.

Đây tương đương Lăng Tiếu thực sự có một cái phân thân, hơn nữa có thể đánh ra tất cả thần công của hắn.

Thần hồn tăng lên tất cả chiến lực, vũ động Băng Hỏa kiếm cùng Tam Vĩ Biên Bức tỉ thí lên.

Oanh long oanh long!

Một người một thú đánh đến rất kịch liệt, khiến cho phương thiên địa này đều rung chuyển không thôi.

Chân thân của Lăng Tiếu lại đã vận khởi lên tất cả phong ngự tùy cơ mà động.

Thần hồn toàn lực xuất kích, Tam Vĩ Biên Bức căn bản không có thời gian đi chú ý tới những người khác đánh lén.

Lăng Tiếu bắt được cơ hội trong nháy mắt này, toàn thân nháy mắt hiện lên từng phiến long lân phòng ngự, lại tiến vào chỗ hộ thể thần quang ở một bên người Tam Vĩ Biên Bức.

- Chết đi cho ta!

Lăng Tiếu điên cuồng hét lên một tiếng, một con tuyệt thế Chân Long hiện lên, từng cái chưởng ấn cuồng bạo hướng về phía thân thể của Tam Vĩ Biên Bức oanh tới.

Kỷ kỷ!

Thân thể của Tam Vĩ Biên Bức trúng không ít chưởng ấn, tiên huyết bắn ra, nó lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, hắc sắc sí bàng hướng về chân thân Lăng Tiếu quét đến.

Chân thân Lăng Tiếu cuồng lui, thần hồn huy lấy Băng Hỏa kiếm mang theo liệt hỏa nồng đạm trảm ở trên mặt Tam Vĩ Biên Bức.

Tam Vĩ Biên Bức cố cái này thì mất cái kia, trên mặt bị trảm ra một đạo vết thương thật sâu, thảm thống đến thân thể không ngừng lăn lộn lên, hai cánh mù quáng mà phiên chuyển, lực lượng không gian càng không ngừng bị quét xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1866 - Tam Vĩ Biên Bức. (2)

Băng Hỏa kiếm nhưng là trung cấp Thần khí rồi, nhưng mà cũng chỉ có thể lưu lại cho nó một đạo vết thương, mà không thể một kiếm đem nó chém thành hai nửa, nhưng là trên kiếm thế uẩn hàm lực lượng thiên hỏa đã bắt đầu từ từ thiêu đốt lên.

Mà Tam Vĩ Biên Bức này nhưng là Ám thuộc tính, sợ nhất đúng là công kích Hỏa thuộc tính.

Thiên hỏa này dính vào thân thể đơn giản là muốn mạng của nó, nó cũng không còn quan tâm đến kích sát Lăng Tiếu, lại điều chiểu thân thể sợ hãi mà trốn đi.

Thập giai thánh thú da dày thịt béo, cho dù là thiên hoa cũng không thể lập tức làm được gì nó.

Lăng Tiếu cũng không có thời gian đi quan tâm tới sống chết của nó, hướng về phương hướng tiểu bối của chính mình lướt qua.

Hiện tại đám người Lăng Mộ Hâm, Lăng Mọ Nhân cùng Lăng Nguyệt Lộ đang đối phó với hai đầu thập giai thánh thú.

Trong mười sáu người bọn họ đã có mấy người bị trọng thương, vạn hạnh chính là còn chưa có ai tử vong.

Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân cùng Lăng Nguyệt Lộ ba người là tồn tại cường đại nhất, toàn lực chiến đấu không kém hơn so với Thường Hạo Hữu cùng Lôi Chính Dương, nhưng mà gặp phải hai đầu thập giai thánh thú vẫn

lộ ra vẻ cố hết sức.

Huyết mạch lực mà ba người kích hoạt đều là tương đối nồng đậm, ngưng tụ ra đều là Chân Long hư ảnh, chỉ là hư ảnh này so sánh với loại cảm giác ngưng thực kia của Lăng Tiếu mà nói còn kém vài lần.

Ba người bọn họ phân biệt có thể tăng lên hai mươi bảy lần, hai mươi lăm lần, hai mươi bốn lần chiến lực.

Lực lượng tăng lên này đã là tương đối kinh khủng rồi.

Phải biết rằng Lăng Phi chính là ngưng tụ Giao Long đỉnh phong cũng chỉ có thể đề thăng hai mươi mốt lần chiến lực, nhưng là cũng đủ cho hắn ngạo thị Thần Vương đồng giai rồi.

Giống như ba người bọn họ đều đã có được tư cách đối chiến với đê cấp Thần Vương bình thường rồi.

Cũng chính là bởi vì như thế, bọn họ mới là hậu bối mà Kim tộc tương đối trọng thị.

Tốt ở đoàn người bọn hắn cũng tương đối đoàn kết, không giống với những người khác đơn độc chiến đấu, mà là đoàn thể ứng chiến, cũng không có xem nhẹ một ai, cũng để cho bọn họ ở trước mặt hai đầu thập giai thánh thú có thể đứng vững.

Lúc Thần hồn của Lăng Tiếu cùng chân thân đuổi đến, Lăng Mộ Hâm cùng Lăng Nguyệt Lộ đều đa xbij trọng thương, tuy nói có Cổ Hoàng thần công phục hồi thương thế, nhưng mà lực lượng của bọn họ đã là bị giảm sút nhiều.

Một đầu Tam Túc Kim Ô NHa trong đó đnag hướng về phía Lăng Nguyệt Lộ phun ra iệt hoa hừng hực.

Lăng Nguyệt Lộ tinh tu chính là Kim thuộc tính chán ghét hỏa diễm nhất, hơn nữa động tác của nàng đã trì hoãn rất nhiều, lại tiếp tục như vậy chỉ sợ chỉ có một cái tử lộ mà thôi.

Liền ở một khắc này thần hồn của Lăng Tiếu từ trên trời hạ xuống, đem Lăng Nguyệt Lộ đẩy sang một bên, hơn nữa huy vũ lấy Băng Cực đao quyết oanh hướng đầu Tam Túc Kim Ô Nha này.

Từng đạo băng đao từ trên trời mà xuống, uy lực kia kinh thiên động địa, đem không gian ở chỗ này đều oanh đến từng phiến sụp đổ xuống, đao kình băng hàn kia càng là khiến người cảm giác được lăng lệ bá đạo.

Đầu Tam Túc Kim Ô Nha kia thì là phun ra từng đạo hỏa diễm đặc nồng thiêu đốt tứ phương.

Trong lúc nhất thời thần hồn của Lăng Tiếu đấu với Tam Túc Kim Ô Nha tương đối kịch liệt.

Cùng lúc đó chân thân Lăng Tiếu cũng đến một bên khác tương trợ Lăng Mộ Hâm, hắn đã tăng lên tới năm mươi lần chiến lực hướng về đầu thập giai thánh thú kia oanh tới.

Hàng Long Chưởng không ngừng đánh ra mang theo từng đạo chưởng ấn long ảnh, chưởng ấn đáng sợ kia tựa như có thể phiên giang đảo hải, uy lực kinh khủng chí cực.

Trừ tăng lên chiến lực ra, Lăng Tiếu trong này còn uẩn hàm chưởng ý cảnh giới thâm tầng, lực lượng đã hoàn toàn đạt tới lực lượng của Thần Vương bình thường.

Hai đầu thập giai thánh thú này cũng không có lợi hại như đầu Tam Vĩ Biên Bức vừa mới rồi kia, chỉ bất quá là vừa mới vào thập giai không lâu.

Lăng Tiếu ứng phó còn không phải là vấn đề.

Hắn đối với Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân cùng Lăng Nguyệt Lộ kêu gọi nói:

- Các ngươi lập tức mang theo người bị thương xông vào thần đàm đi, những cửu giai thánh thú kia không làm gì được các ngươi, hai đầu thập giai thánh thú này giao cho ta!

Ba người bọn họ nhìn hai cái Lăng Tiếu đều lợi hại như thế, trong lúc nhất thời đều không phân biệt được, trong mắt đều là vẻ chấn kinh nồng đậm.

Hơn nữa bọn họ cảm nhận được chiến lực mà Lăng Tiếu tăng lên, cùng với long ảnh giống như caah thật kia để cho bọn họ có một loại vọng động tin phục.

Nghe tiếng quát của Lăng Tiếu, bọn họ cũng không dám chần chờ, lập tức hướng về phía trong thần đàm xông vào.

Cũng không phải là bởi vì bọn họ không giảng nghĩa khí, mà Lăng Tiếu là trưởng bối của bọn hắn, lại là lãnh tụ lần này của bọn hắn, lời nói của hắn phải phục tùng, hơn nữa Lăng Tiếu có thể nắm chắc ở trước mặt hai đầu thập giai thánh thú này toàn thân trở ra, vậy bọn hắn lưu lại chính là phiền toái rồi.

Nhìn đám người Lăng Mộ Hâm đã xông ra khỏi một con đường, Lăng Tiếu cũng không muốn lãng phí chiến lực, sau khi thần hồn quy vị trực tiếp lợi dụng ưu thế của thân pháp hướng về phía trong thần đàm xông vào.

Thoát ra khỏi truy kíc của tất cả thánh thú, Lăng Tiếu đuổi theo đám người Lăng Mộ Hâm.

Trừ bọn họ ra, còn có nhị nữ là Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đang đợi hắn.

- Lăng Tiếu ngươi không có chuyện gì chứ?

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh hai đại tuyệt sắc mỹ nữ này đều là tiến lên nhất trí hỏi.

Nhị nữ đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lẫn nhau nhìn đối phương một cái đều nổi lên vẻ hồng nhuận.

Lăng Tiếu buông buông tay nói:

- Ngươi thấy ta giống như bị gì sao?

Ngừng một chút hắn hướng về phía đám người Lăng Mộ Hâm lại nói:

- Các ngươi còn không vào thần đàm còn đợi đến khi nào?

Ở trước mặt bọn hắn liền là U Hồn thần đàm mà bọn họ hướng tới rồi.

Chỗ này phảng phất có một loại lực lượng nào đó để cho những thánh thú kia đều không dám đi tới gần.

Một vũng thanh đàm bích lam, từng trận khí tức uân nhân từ từ dâng lên, giống như có một kiện bạch sa thần bí để cho người ta có một loại mỹ cảm mông lung.

Rất nhiều lực lượng bổn nguyên ở chỗ này phát tán ra, để cho trong lúc người ta hô hấp đều có một loại cảm giác nhẹ nhàng muốn lên tiên, lực lượng ẩn ẩn có dấu hiệu đề thăng, hơn nữa linh hồn ở trong thức hải cũn nhẹ nhàng nhảy lên, khiến cho người khác hận không được có một loại vọng

động lập tức ngưng tụ thành thần hồn.

Ở trong thần đàm đã có không ít người đi xuống, nghĩ biện pháp ngưng tụ thần hồn.

Đám người Lăng Mộ Nhân nào dám chần chờ, liên tục hướng về trong thần đàm nhảy vào, tìm lĩnh ngộ đàm vực thích hợp với chính mình.

Đến cỗ này không ai sẽ lại sinh sự, nếu là kinh động đến người khác lĩnh ngộ thần hồn, đó tuyệt đối sẽ nhận lấy kết cục quần công mà chết.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhìn hình dạng khí phái này của Lăng Tiếu, cũng biết hắn ở bên trong Thiên Long môn là hỗn đến phong thanh thủy khởi rồi, trong mỹ mâu đều phóng ra tình cảm không nói nên lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1867 - Người Lớn Lên Đẹp Trai Liền Không Có Biện Pháp! (1)

- Hai vị mỹ nữ chớ nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ!

Lăng Tiếu nhìn nhị nữ trêu ghẹo một cái nói.

Nhị nữ khó được Lăng Tiếu nói ra loại lời này, đều là cười đến hoa chi triển kỹ lên, chỗ bạo mãn ở trước ngực các nàng không ngừng run rẩy, nhìn đến nguy nguy nga nga, thật là tương đối tráng lệ!

- Ngươi người này da mặt dày giống như khối đá, còn đỏ mặt sao.

Liệt Như Ngọc liếc nhìn Lăng Tiếu một cái nói.

Khuôn mặt tinh mỹ kia của nàng đẹp đến mỹ cảm kinh tâm động phách, thực sự là đẹp như kiều hoa.

Chu Chỉ Tĩnh cũng ở một bên tán đồng nói:

- Tiểu sư muội nói cũng không sai!

Ngừng một chút nàng tiến lên hôn khuôn mặt của Lăng Tiếu một chút nói:

- Đa tạ vừa mới rồi đã cứu ta!

Ngay lập tức nàng cũng không ngó ngàng tới Liệt Như Ngọc, thân hình nhẹ đạp đi, giống như là mỹ nhân ngư nhập vào trong thần đàm.

Liệt Như Ngọc ở một bên nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức nổi

lên cảm giác chua chua.

- Sư tỷ đáng chết, lại nhanh chân đến trước rồi!

Liệt Như Ngọc thầm mắng ở trong lòng một câu, cũng liều lĩnh mà ôm lấy Lăng Tiếu hung hăng mút thỏa thích lên.

Liên tục bị hai cái tuyệt sắc mỹ nữ hôn vào, để cho những người đánh đến sống chết mới tiến vào kia nhìn đến đỏ mắt vô cùng a!

- Nhớ lấy, ngươi là của bổn tiểu thư đây!

Liệt Như Ngọc xấy hổ đỏ mặt mà nói một câu, cũng giống như Chu Chỉ TĨnh xông vào trong U Hồn thần đàm.

Lăng Tiếu sờ sờ má, rất là bất đắc dĩ mà than thở nói:

- Người lớn lên đẹp trai liền không có biện pháp!

Lời này nếu là để nam nhân khác nghe được, liền muốn hợp lực xông lên đem hắn đánh thành đầu heo rồi lại nói.

Tên váng đầu này nhìn đẹp trai thì cũng đẹp trai a, nhưng không đến nỗi đến chỗ nào cũng có người vừa mắt, đem mỹ nữ đều cua đi, còn có thiên lý hay không a!

Lăng Tiếu cũng không ngó ngàng tới những người khác, hướng về phía một phương hướng yên tĩnh khác lướt qua, cuối cùng thân thể ngâm vào trong thần đàm.

Nước hồ ấm áp để người cảm thấy thư thái thoải mái.

Cả người Lăng Tiếu lập tức buông lỏng xuống, tâm tình trong nháy mắt bình thản không ít, mà thần hồn trong thức hải cũng trở nên khoái hoạt, có một loại trùng động muốn đi ngâm nước.

U Hồn thần đàm này có thể khiến cho Thánh Hoàng đỉnh phong hoặc Bán Thần Vương ngưng tụ thần hồn.

Song thần hồn của Lăng Tiếu sớm đã tạo thành rồi, hắn căn bản không thể hội được loại kỳ diệu của ngưng hồn kia.

Bất quá hắn biết nước hồ này đối với thần hồn hắn cũng có một chút hiệu quả, nói không chừng có thể để cho thần hồn của hắn đột phá bình chướng, đạt tới trung cấp Thần Vương.

Lăng Tiếu không có do dự đem thần hồn triệu hoán ra.

Huyết nhục thần hồn vừa mới ngâm mình ở trong U Hồn thầm đàm, Lăng Tiếu lập tức có một loại vọng động muốn rên rỉ lên.

Từng đạo nước ấm kia chảy qua khiến cho hắn sảng khoái cực kỳ.

Mà một cỗ lực lượng kỳ diệu ở trong thần đàm liễu nhiễu ở trên thần hồn, tăng cường thần hồn lực lượng lại trọng tân tẩy tủy cho hắn một lần nữa, như muốn đem bất kỳ một điểm tạp chất nào ở trên người hắn đều thanh trừ sạch sẽ.

Đây mới là chỗ thần kỳ của U Hồn thần đàm a!

Bất quá những lực lượng này tịnh không đủ để cho thần hồn lại tiến thêm một bước, chỉ là đem hắn hoàn thiên đến cảnh giới đê cấp Thần Vương viên mãn, còn thiếu một chút mới có thể xông qua được.

Lăng Tiếu biết U Hồn thần đàm nay chỉ có thể làm được một điểm này.

Nhưng mà hắn sẽ không bỏ qua như vậy, bởi vì Lăng Phi từng nói ở dưới thần đàm này có thể có thần tuyền, đủ để cho hắn bước vào hàng ngũ Thần Vương chân chính.

Nhưng mà muốn tìm được thần tuyền tuyệt đối không dễ dàng, đây cũng cần phải có cơ duyên.

Huống hồ ở trong U Hồn thần đàm này cũng tồn tại nguy hiểm không biết rõ, ai cũng không dám dễ dàng hướng đến chỗ sâu thần đàm mà đi, bằng không liền có đi mà không có về.

Lăng Tiếu một mực đều rõ ràng đạo lý cầu phú quý trong nguy hiểm.

Có lẽ thần tuyền mà hắn cần chỉ sợ đang ở chỗ sâu của U Hồn thần đàm này đi.

Sau một phen do dự, Lăng Tiếu quyết định trước tiên tìm ở bốn phía chỗ này một phen, thật sự mà không có phát hiện, vậy chỉ còn cách hướng vào trung ương thần đàm đi rồi.

Lăng Tiếu ở xung quanh thần đàm bắt đầu đi lại, tỉ mỉ tra xét tình huống bốn phía, đồng thời lại dùng thần niệm quét lấy hết thảy động tĩnh ở chỗ này để phòng ngừa vạn nhất.

Sau khi Lăng Tiếu thành tựu thần hồn, phạm vi bao trùm thần niệm của hắn đã rất rộng rồi, sinh vật ở trong vòng mấy vạn dặm xung quanh hắn đều không thể thoát qua được tai mắt của hắn.

Lăng Tiếu tạm thời còn chưa có phát hiện gì khác lạ, liền hướng một phương hướng trong đó đi tới.

Hắn chỉ là men theo thần đàm đi tới, tạm thời không dám đi vào trung ương thần đàm kia.

Chỉ là Lăng Tiếu còn chưa đi được bao xa, hắn bất thình lình phát hiện ra có chỗ không ổn, chỉ thấy ở trên mặt đầm cách hắn không xa lại nổi lên vẻ huyết hồng, từng tia vị đạo huyết tinh phiêu đãng lại đây.

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ trong thần đàm còn có hung thú nào tồn tại?

Lăng Tiếu lo lắng lên.

Nếu là có hung thú ở dưới nước tấn công, vậy những thiên chi kiêu tử như bọn hắn đi tới thần đàm lĩnh ngộ chỉ sợ đều gặp phải tai ương.

Chỉ là trước lúc đi tới đây, Lăng Tiếu nhưng là nghe nói ngoại vi của U Hồn thần đàm này sẽ không có nguy hiểm nào tồn tại, liền ngay cả những thánh thú kia đều sẽ không lại đây công kích.

Đây nhưng đều là kinh nghiệm của những tiền bối trước kia tiến vào thần đàm, nghĩ đến sẽ không sai a!

- Chẳng lẽ trong trăm năm qua lại có biến hóa gì sao?

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm nghĩ nói.

Hắn bây giờ đang suy nghĩ có phải hay không hướng đám người Lăng Mộ Hâm cùng Liệt Như Ngọc, Chu Chỉ Tĩnh đề tỉnh một chút.

Bằng không còn chưa có ngưng tụ thành thần hồn liền không hiểu tại sao mà chết, vậy thì thật là oan uổng rồi!

Liền ở lúc này Lăng Tiếu lại cảm ứng được ở một cái phương hướng khác đồng dạng là bốc lên một bãi huyết hồng, một loại dự cảm không rõ ràng dâng lên trong lòng.

Lăng Tiếu khẩn trương nhìn chằm chằm vào phụ cận nơi này, thần niệm bắt đầu hướng về phía bên dưới thần đàm lan tràn vào, hắn nhất định muốn biết rõ ràng đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bỗng dưng Lăng Tiếu tựa hồ phát hiện ra cái gì, hắn nghĩ cũng không nghĩ, cả người bay lướt lên, hướng về một cái phương hướng của thần đàm toàn lực oanh ra một chưởng.

Oanh long!

Một chưởng này của Lăng Tiếu uy lực kinh thiên, trực tiếp đem nước của thần đàm kích khởi lên ngàn tầng sóng cuộn, tiếng nổ vang ở chỗ này vang lên không ngừng.

Người ở trong hồ nước tàng cái bị sợ hãi tỉnh dậy, từ trong U Hồn thần đàm lướt ra.

- Khốn kiếp, rốt cuộc là ai ở chỗ này đảo loạn, không muốn sống nữa a!

- Mọi người nhanh đi bắt hắn, nhất định phải đem hắn bầm thây vạn đoạn, lão tử vừa mới rồi thiếu chút nữa đã ngưng tụ thành thần hồn, bị phá rối như vậy không biết lần sau còn có thể bắt được cơ hội này không không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1868 - Người Lớn Lên Đẹp Trai Liền Không Có Biện Pháp! (2)

- Đáng chết, rốt cuộc là ai âm hiểm đáng giận như thế, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn.

- Mau nhìn, hình như là tiểu tử kia xuất thủ.

- Chẳng lẽ tên kia điên rồ rồi, còn là bởi vì không cách nào ngưng tụ thành thần hồn cho nên để cho tất cả chúng ta cũng không cách nào được yên tĩnh.

- Trước mặc kệ nhiều như vậy, con mẹ nó, mọi người cùng nhau tiến lên đem hắn giết chết rồi lại nói!

Từng người từ bên trong thần đàm bay ra liên tục quát mắng không ngừng.

Đối lại là ai ở trong lúc tu luyện trọng yếu bị người khác làm phiền đều là chuyện tình phạm vào tối kỵ.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Lăng Tiếu, đều là lộ ra quang mang tàn nhẫn hung lệ vô cùng, phảng phất hận không được lập tức đem hắn trảm sát, lấy đó tiết mối hận trong lòng.

Thường Hạo Hữu thân là thiên chi kiêu tử trong Thiên Long môn, chiến lực cũng là một người đứng đầu nhất trong đó.

Hắn vừa mới rồi xác thật thiếu chút nữa đã ngưng tụ thành thần hồn rồi, nhưng mà sau khi bị Lăng Tiếu phá rối như thế, sợ đến hắn cuối cùng mất cơ hội ngưng hồn.

Trong lòng hắn đem người động võ ở chỗ này hận thấu xương.

Bất kể là ai, hắn nhất định phải để cho đối phương giao ra đại giới.

Chỉ là hắn không nghĩ tới người nọ sẽ là người của Thiên Long môn bọn hắn, hơn nữa còn là một người bên trong đám người họ Lăng kia, đây để cho hắn càng thêm khó chịu rồi.

Vốn đều là đệ tử của Thiên Long môn, hắn lại là phe phái trung gian, đối với Lăng Tiếu cũng không có ác ý gì, nhưng mà hôm nay coi như là thiên vương lão tử ở chỗ này hắn cũng sẽ không thể bỏ qua được.

- Lăng Tiếu ngươi khốn kiếp!

Thường Hạo Hữu kinh rống lên một tiếng, cả người phát ra khí thế cường đại hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích tới.

Hắn đánh ra song quyền, quyền trái thổ mang, quyền pahir lục quang, thổ mộc hai loại lực lượng không đồng nhất cư nhiên ở trong lúc nhất thời bị hắn oanh kích ra, uy lực thẳng bức đến lực lượng của đê cấp Thần Vương.

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút, thân hình giống như quỷ mị chớp động tránh qua công kích của Thường Hạo Hữu, hướng về phía dưới mặt đàm lướt tới, song chưởng lần nữa hướng về mấy cái phương hướng oanh ra ngoài.

Oanh long oanh long!

Tất cả mọi người không rõ Lăng Tiếu là đang phát điên gì, bọn họ đều nghĩ Lăng Tiếu có phải hay không là bởi vì không có biện pháp ngưng kết thần hồn mà muốn hủy diệt U Hồn thần đàm này?

Thường Hạo Hữu không quản nhiều như vậy mà truy sát Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lại là trực tiếp không đếm xỉa đến, mỗi lần công kích của Thường Hạo Hữu đi tới, hắn đã sớm ở một cái phương hướng khác.

Lúc này Lăng Tiếu dừng lịa thân hình kinh quát:

- Đủ rồi, dưới đầm có quỷ!

Một tiếng này của Lăng Tiếu uẩn chứa thanh âm long khiếu vô thượng, chấn đến tứ phương đều run rẩy lên.

Thường Hạo Hữu vốn thế đến cực nhanh, nhưng mà bị chấn đến dừng lại thân hình trong chốc lát.

Cũng là ở một khác này dưới đáy đầm lại lướt ra từng đạo thân ảnh.

Những người khác đều không biết chuyện gì xảy ra, bọn họ nhìn tới những người vừa mới xuất hiện này, phát hiện không nhận ra một ai trong đó, bọn họ lpaj tức ý thức được đây tuyệt đối là một nhóm nhân mã khác.

- Vừa mới rồi là các ngươi ở dưới đầm đánh lén ám sát sao?

Lăng Tiếu nhìn mấy chục người ở trước mắt lạnh lùng hỏi.

Hắn đã biết những người này là đến từ nơi nào rồi.

Có thể xuất hiện ở trong U Hồn thần đàm này trừ người của một phiến Thiên Hổ địa vực, sẽ không còn những người khác.

Hư vô liệt phùng này vốn liền là giao giới giữa Thiên Long địa vực cùng Thiên Hổ địa vực, cho nên ở lúc mở ra cũng sẽ có thanh niên xuất chúng của hai phương tiến vào ngưng kết thần hồn.

Người của hai phương địa vực này tự nhiên là đều không phục nhau, mỗi một lần mở ra đều sẽ có va chạm không nhỏ.

Mà một lần này người của Thiên Hổ địa vực lại là cực kỳ âm hiểm, lại ở dưới thần đàm ám sát người của Thiên Long địa vực đang cảm ngộ ngưng hồn, nếu không phải Lăng Tiếu phát hiện, chỉ sợ bên phía Thiên Long địa vực nhất định là sẽ ăn thiệt thòi lớn.

- Ha ha, không nghĩ đến còn có người có thể phát hiện được chúng ta.

Trong những người đó, một người trong đó cuồng tiếu một tiếng, tiếp theo hắn kinh quát lên:

- Tất cả mọi người đi ra hội ngộ với chư vị bằng hữu một chút đi.

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, ở một phương hướng không xa lại lướt đến một nhóm nhân mã.

Những người này có khoảng gần ba, bốn trăm người, từng người thế đến hung dũng, chiến ý lẫm nhiên.

Người bên phái Thiên Long địa vực hoàn toàn không nghĩ đến ở chỗ này còn che giấu một nhóm người như vậy, trong lòng đã hiểu là chuyện gì xảy ra rồi.

Thường Hạo Hữu cũng không tốt tính toán khuyết điểm của Lăng Tiếu rồi, không thể làm gì khác hơn là đem lửa giận tiết lên trên người một nhóm người khác.

- Các ngươi là người của Thiên Hổ địa vực?

Thường Hạo Hữu hừ lạnh nói.

- Thường Hạo Hữu biệt lai vô dạng a!

Một đạo tiếng cười lạnh từ trong nhóm người truyền đi.

Một gã nam tử thân hình to lớn bước di mạnh mẽ uy vũ tiến lên, cả người mang theo uy thế mãnh hổ xuống núi, để cho người ta có một loại áp bức cực lớn.

- Là ngươi Việt Dũng!

Thường Hạo Hữu giận đỏ mắt quát lên.

Trong ánh mắt hắn thấu ra hận ý nồng đậm, giống như là đặc biệt đỏ mắt khi gặp được cừu nhân.

- Ha ha, bại tướng dưới tay, không nghĩ đến ngươi cũng có thể đi tới chỗ này, nghe nói ngươi đi Thiên Long địa vực gia nhập Thiên Long môn, vừa lúc vừa lúc, Việt Dũng ta lại đem ngươi dẫm ở dưới chân, ta muốn để người biết Thiên Long môn coi là cái rắm a!

Nam tử kêu là Việt Dũng kia hết sức cuồng vọng nói.

Không có bao nhiêu người biết Thường Hạo Hữu cũng không phải là người của Thiên Long địa vực, mà là người của Thiên Hổ địa vực.

Bên trong Thiên Hổ địa vực võ phong tương đối cường hãn, mà đại thế lực của bọn họ cũng không nhiều như bên trong Thiên Long địa vực, cự đầu thế lực cường đại nhất của bọn họ là Ma Hổ tông, mà Việt Dũng ở trước mắt thì là người của Ma Hổ tông.

Tính chất của Ma Hổ tông cùng Thiên Long môn không sai biệt lắm, ở sau lưng bọn hắn tồn tại một Cổ gia tộc ủng hộ bọn họ, Ma Hổ tộc kia liền là chỗ

dựa chân chính của bọn hắn.

Lúc còn trẻ Thường Hạo Hữu cùng Việt Dũng đều là thiếu niên đồng bối muốn tiến vào Ma Hổ tông làm đệ tử.

Chỉ là trước lúc Thường Hạo Hữu còn chưa tiến vào tuyển chọn liền bị mấy lần gây hấn của Việt Dũng, có nói ai thua thì người đó liền không thể gia nhập Ma Hổ tông.

Cuối cùng hai người quyết đấu, Thường Hạo Hữu đồng tu song trọng thuộc tính, đẳng giai lại càng kém Việt Dũng một bậc, nhưng mà lực lượng lại không kém hơn so với Việt Dũng.

Nhưng mà Việt Dũng lại là sử ra một ít thủ đoạn nhỏ, lấy được thắng lợi, Thường Hạo Hữu bị hung hăng làm nhục một phen, bị người đánh gần chết.

Lúc Thường Hạo hữu nản lòng thoái chí thì gặp được một vị trưởng lão du lịch đến Thiên Hổ địa vực, được sư phụ hắn mang đến Thiên Long môn học nghệ.

Cho nên Thường Hạo Hữu cùng Việt Dũng xác thật là cừu nhân không nghi ngờ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1869 - Kinh Biến! (1)

- Lúc đó người nào sử ra thủ đoạn hèn hạ thì chính ngươi rõ ràng, hôm nay ta liền muốn rửa nhục trước đó!

Thường Hạo Hữu rống giận một tiếng, trong tay nhiều ra song kiếm, hộ thân linh thú của hắn cũng xuất hiện ở một bên, muốn hướng về phía Việt Dũng giết qua.

- Chớ vọng động, đợi lát nữa sẽ để cho ngươi giết thoải mái, trước biết rõ ràng bọn họ muốn làm gì!

Lăng Tiếu ngăn ở phía trước khuyên bảo nói.

- Ngươi thả ta ra!

Thường Hạo Hữu đầu tiên là bị phá rối ngưng hồn, bây giờ cừu nhân tương kiến, đã là giận đến cực điểm, không khỏi hướng về phía Lăng Tiếu hét lên một tiếng, song kiếm đồng thời hướng về phía Lăng Tiếu trảm qua.

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút, thân hình như gió thổi động, cả người vòng đến phía sau Thường Hạo Hữu, nặng nề vỗ lấy bờ vai của hắn nói:

- Tỉnh táo cho ta!

Lăng Tiếu là động chân hỏa rồi, muốn cường hành đem Thường Hạo Hữu áp xuống, hai cái vỗ này đã uẩn chứa toàn lực của hắn.

Thường Hạo Hữu chỉ cảm thấy giống như có mấy tòa sơn phong đè xuống,

cư nhiên lấy thực lực của hắn đều cảm thấy bả vai đau đớn muốn chết.

Nếu như Lăng Tiếu vừa mới rồi ra tay đả thương hắn, chỉ sợ hắn tuyệt đối sẽ không được tốt đẹp.

Trong lòng hắn đối với Lăng Tiếu đột nhiên trở nên trọng thị lên, hắn áp chế lấy tức giận, hừ lạnh một tiếng, tránh qua thân thể, không có lập tức đi làm phiền Việt Dũng.

- Làm sao lại nghe lời rồi? Còn là ngươi bây giờ trở thành người hầu của tiểu tử trước mắt này? Thật là đồ phế vật bỏ đi, cả đời này...

Việt Dũng nhìn Thường Hạo Hữu khinh thường mà nói.

Hắn biết tính cách của Thường Hạo Hữu dễ dàng nóng giận, cho nên định dùng lời nói kích thích Thường Hạo Hữu, lại để cho gã đẹp mặt.

Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, một cỗ khí thế ép tới.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ lập tức xuất thủ về phía trước.

Nhưng mà hắn đánh tới chỉ là tàn ảnh của đối thủ, tiếp theo "Ba" một tiếng vang lên, trên khuôn mặt của hắn bị nặng nề tát qua một cái, cả người ngã bay ra, mấy cái răng cũng rơi xuống.

Giờ phút này chỗ mà hắn đứng đã nhiều thêm một người khác, mà người này chính là Lăng Tiếu.

- Đây là kết cục miệng tàn, người của Thiên Long môn chúng ta khi nào đến lúc ngươi chỉ tay chỉ chân?

Lăng Tiếu hừ lạnh nói, tiếp theo hắn đối với người ở phía sau lưng mình nói:

- Các ngươi tự mình xem người ở bên cạnh một chút, có ai không còn, bọn họ có thể đã bị những người ở trước mắt này âm thầm giết rồi!

- Cái gì, bọn họ... Chẳng lẽ muốn khởi lên đại chiến giữa hai vực hay sao?

- Triệu sư đệ? Triệu sư đệ ngươi ở đâu? Đáng chết... Chẳng lẽ hắn thật bị giết?

- Đáng giận a, Liên sư muội của ta cũng không thấy, tạp chủng đáng chết, bọn họ lại bỉ ổi như vậy, chúng ta liều mạng với bọn họ!

- Người của Thiên Hổ địa vực một mực muốn chiếm lấy U Hồn thần đàm này, xem ra bọn họ muốn từ bây giờ bắt đầu hành động, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ được như ý!

Cho dù là người của Thiên Long địa vực kêu gọi thế nào, bọn họ cũng không có lập tức động thủ.

Bởi vì ở trên nhân số bọn họ liền ít hơn nhân gia gần gấp đôi.

Ở lúc tiến vào hư không liệt phùng đã chết một nhóm, mà lúc trước những thánh thú kia công kích lại tử thương một nhóm, hôm nay còn có không ít người bị cự ở bên ngoài U Hồn thần đàm.

Cho dù bọn họ xông lên chỉ sợ là bại nhiều thắng ít.

Bất quá bọn họ thấy một cái tát vừa mới rồi của Lăng Tiếu đánh đến tương đối giải hận, đồng thời lại âm thầm cảm kích Lăng Tiếu, bằng không chờ đến lúc mỗi một người bọn hắn đang ngưng hồn thì bị người của Thiên Hổ địa vực đánh lén, vậy bọn hắn chỉ sợ đều bị một võng đánh tận rồi.

Việt Dũng ôm lấy má, giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát:

- Ta nhất định phải giết ngươi!

Đang lúc hắn muốn xuất thủ với Lăng Tiếu, một người đã ngăn ở trước mặt hắn âm u nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn, lui ra đi.

Người này lên tiếng một cái, Việt Dũng không dám phản bác, chỉ có thể vô cùng không cam lòng trừng mắt nhìn Lăng Tiếu mà không lại nói chuyện nữa.

Người này rất trẻ tuổi, lại còn chưa tới trăm tuổi, ước chừng chỉ là chín mươi tuổi nhưng mà đã là cảnh giới Bán Thần Vương, hơn nữa dáng vẻ không hề giống như loại mới bước vào Bán Thần Vương, từ khí tức cảm ứng hắn đã là vô cùng đạt đến đê cấp Thần Vương rồi.

Khuôn mặt của hắn cương nghị lạnh lẽo, một đầu tóc đen phiêu đãng bay múa, thân mặc một bộ hắc sắc thần giáp, cả người lộ ra uy phong lẫm liệt, khí vũ bất phàm!

Khương Hoa Hổ, một đời lĩnh tụ mới của Ma Hổ tông, đồng dạng là hậu duệ xuất sắc của Ma Hổ tộc.

- Thực lực của ngươi rất không tồi, chỉ cần ngươi chịu thần phục ta, nguyện ý đi theo bên cạnh ta, ta nhưng có thể lưu ngươi một mạng!

Khương Hoa Hổ vô cùng u lãnh mà nói.

Bá đạo, cuồng vọng!

Đây là những từ hình dung Khương Hoa Hổ tốt nhất!

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Lăng Mộ Hâm đã xông lên phía trước quát lên:

- Tạp chủng của Ma Hổ tộc thật cuồng vọng, còn thật cho là các ngươi ăn định chúng ta sao?

Lăng Mộ Hâm có thể tăng lên hai mươi bảy lần chiến lực, trừ Lăng Tiếu ra hắn tuyệt đối là một người cường đại nhất bên trong Thiên Long môn, dù là Thường Hạo Hữu hay là Lôi Chính Dương cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Người của Kim tộc khi nào lại sợ người khác khiêu khích, Lăng Mộ Hâm dù là biết Lăng Tiếu rất cường đại, nhưng mà vẫn muốn thay Lăng Tiếu xuất đầu, chấn áp tràng diện!

Khương Hoa Hổ lấy thần sắc từ trên nhìn xuống mà nhìn Lăng Mộ Hâm nói:

- Dám mắng Ma Hổ tộc của chúng ta như vậy chỉ có phế vật của Kim tộc rồi, báo tên ra đi, ta sẽ không giết kẻ vô danh!

- Nhớ lấy, trảm ngươi là Lăng Mộ Hâm!

Lăng Mộ Hâm hét lên một tiếng, trong tay nhiều ra một thanh Kim Thương, một con Giao Long cửu giai đỉnh phong ở bên cạnh hắn xoay quanh chợt hiện, đặc biệt lộ ra vẻ uy mãnh dị thường!

Người của Thiên Long môn từng người nhìn đến ánh mắt đều trở nên tôn sùng lên.

Bọn họ đều là đệ tử của thế lực lớn, biết người của Kim tộc cường đại, khi

Lăng Mộ Hâm trực tiếp khiêu chiến Khương Hoa Hổ, bọn họ đối với Lăng Mộ Hâm lòng tin mười phần, tin tưởng Lăng Mộ Hâm nhất định có thể trảm xuống Khương Hoa Hổ.

- Ha ha, tốt, ta cho các ngươi một lần cơ hội, ai có thể đơn đả độc đấu thắng được mười người bên phía chúng ta, các ngươi sẽ có đường sống, bằng không... Đừng trách ta đem các ngươi đều giết sạch!

Khương Hoa Hổ có thị huyết hiếu chiến huyết hống của Ma Hổ tộc, nói ra quyết định điên cuồng như thế.

Tiếp theo hắn hướng về những người ở phía sau kêu lên:

- A Thái, A Hàng... Chín người các ngươi xuất chiến đi!

- Vâng, lão đại!

Chín người nhất tề đứng lên lớn tiếng nói.

- A Thái, vị Kim tộc phế vật này liền giao cho ngươi xử lý, nhó lấy, ta chỉ cần chết, không cần sống!

Khương Hoa Hổ thoáng qua nụ cười âm lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1870 - Kinh Biến! (2)

Một gã nam nhân đầu trọc đứng lên đi ra, thân thể kia của hắn giống như thiết tháp tràn đầy tính bạo tạc, song trên cánh tay quấn lấy thiết chuy thô to, một đầu cửu giai đỉnh phong Hoàng Cương Hổ xuất hiện ở bên cạnh hắn gầm thét không ngừng.

Khương Thái Hổ, thiên tài kiệt xuất của bàng chi Ma Hổ tộc, lực lượng Thổ thuộc tính, thực lực gần với Khương Hoa Hổ nhất.

- Tốt, đảm bảo để cho hắn chết đến không thể chết được nữa!

Khương Thái Hổ liếm liếm đầu lưỡi nhìn Lăng Mộ Hâm nói.

Lúc này hai đội nhân mã đều thối lui ra, đi ra khỏi vị trí nhường hai ngời đối chiến.

Người của Thiên Long địa vực tạm thời không có tuyển chọn, nếu là bây giờ cùng người của Thiên Hổ địa vực liều mạng, bị thua chỉ là bọn họ, nếu như có thể đem mười người này áp xuống nói không chừng còn có chuyển cơ.

Lăng Mộ Hâm không nghĩ đến Khương Hoa Hổ lại không xuất tràng, mà là phải người khác đối chiến với hắn, trong lòng hết sức không sảng khoái!

- Chiến đi, ta sẽ để cho các ngươi biết Kim tộc chúng ta vĩnh viễn là cường đại nhất!

Lăng Mộ Hâm hét lên một tiếng, mang theo Kim Thương cùng với hộ thân Giao Long của hắn hướng về phía Khương Thái Hổ giết qua.

Khương Thái Hổ phát ra thanh âm giống như hổ khiếu nói:

- Toàn những lời chó má, nhìn ta giết ngươi như thế nào!

Hai người hai thú đồng thời đụng vào nhau, phát ra thanh âm chiến đấu kinh thiên động địa.

Hai người mới bắt đầu liền dùng hết toàn lực, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là dùng hết toàn lực, long hình hổ ảnh càng không ngừng ở trên không trung phiên đằng không nghỉ, lực lượng lại càng không ngừng bắn tung tóe ra.

Hai loại lực lượng bất đồng càng không ngừng đụng vào nhau, từng đạo lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa chấn hám nhân tâm.

Nhân mã của hai phương đều nhìn đến chăm chú, hai người này đều là người có thực lực đứng đầu nhất trong bọn họ, chiến đấu của hai người kịch liệt dị thường.

Bất quá tâm thái của hai phương nhân mã đều không giống nhau, người của Thiên Long địa vực thì là hi vọng Lăng Mộ Hâm nhất định phải thắng được một tràng sinh tử chiến này; mà người của Thiên Hổ địa vực nhìn đến một chút cũng không lo lắng thắng bại, bởi vì quyền chủ động một mực nắm giữ bởi bọn họ.

Lăng Mộ Hâm còn thật không nghĩ đế phòng ngự của người ở trước mắt này lại cường hãn như thế, cư nhiên ngay cả hắn trong lúc nhất thời cũng không công phá được, mà lực chiến đấu của đối phương cũng là tương đối bất phàm, để cho hắn cảm thấy từng tia áp lực.

Trong lúc nhất thời hai người chiến đến không phân cao thấp, người nào cũng không làm gì được đối phương.

Nhưng mà đây không có nghĩa là Lăng Mộ Hâm nhận thấy Khương Thái Hổ có thực lực có thể kích bại hắn, một trận chiến này hắn chỉ có thể thắng không thể thua!

Thực lực của Lăng Mộ Hâm lại tăng lên một lần nữa, một phiến kim quang càng không ngừng lóe lên chói mắt, một con tuyệt thế Chân Long gầm thét không ngừng, nhìn lại hết sức uy vũ bất phàm.

- Ngươi không có tư cách gọi nhịp với ta!

Chiến lực của Lăng Mộ Hâm tăng lên tới cực hạn, kim mang hóa thành từng đạo Chân Long hư ảnh hướng về phía Khương Thái Hổ gầm thét mà đi.

Bách Long Cộng Minh!

Lực lượng của Lăng Mộ Hâm tăng lên gấp bội, đã xa xa vượt qua lực lượng của Bán Thần Vương rồi.

Khương Thái Hổ biết chiêu này không dễ ứng phó, trong miệng gào thét một tiếng, từng đoàn hoàng cương ở trên người hắn chợt hiện, lực lượng phòng ngự của hắn không ngừng tăng trưởng, đồng thời thần khí trong tay trảm ra.

Hổ Cương Hình Sát!

Oanh long oanh long!

Cường chiêu đối tuyệt phát ra tiếng kinh thiên bạo hưởng, Kim Long gầm thét, Hoàng Hổ thị sát!

Một long một hổ hung hãn giao chiến, từng trận hoàng sắc quang mang chói mắt chí cực.

Cuối cùng tuyệt thế Chân Long kia ở trên lực lượng vẫn áp Hoàng Hổ kia một bậc, hung hăng đem Hoàng Hổ kia cắn xuống.

Hai người tạm thời phân ra, trên người Lăng Mộ Hâm nhiều ra sắc thái, kim sắc không ngừng chảy xuôi, khí tức lộ ra dồn dập hơi loạn, tốt ở hắn có trợ giúp của Cổ Hoàng thần công, những miệng vết tương kia dần dần khôi phục lại.

Thương thế của Khương Thái Hổ so sánh với Lăng Mộ Hâm thì nặng hơn nhiều lắm, trên người bị xuyên thủng không ít lỗ máu, trong đó còn có một cái tay bị phế rớt, rất nhiều tiên huyết chảy xuống đầm đìa.

Người của Thiên Long địa vực thấy một màn này đều là không nhịn được mà kinh hô lên, phảng phất giống như là bọn họ đánh thắng trận này.

Bất quá Khương Thái Hổ trọng thương lại là không lộ ra hình dạng khiếp đảm gì, ngược lại hai mắt hung hồng trở lên, một cỗ sát ý đằng đằng càng không ngừng tiêu thăng lên.

Hổ Sát chi khí!

Đây là pháp môn đề thăng chiến lực độc hữu của Ma Hổ tộc, có thể để bất kỳ một người của Ma Hổ tộc nào tiến vào cảnh giới thị sát điên cuồng, có thể phát huy ra lực chiến đấu siêu cường!

Chỉ thấy Khương Thái Hổ giống như nhập ma, thần khí trong tay càng không ngừng hướng về phái Lăng Mộ Hâm oanh đi, một cỗ Hổ Sát chi khí vô hình để cho người ta cảm thấy đảm hàn tâm kinh, lực lượng giảm mạnh!

Đổi lại là Bán Thần Vương bình thường đều phải bị dọa đến vỡ mật rồi!

Nhưng mà Lăng Mộ Hâm thân là người của Kim tộc, đối với Ma Hổ tộc

cũng có hiểu rõ không ít, hơn nữa bọn họ có rất nhiều tiền bối đều cùng với người của Ma Hổ tộc thế bất lưỡng lập, tự nhiên không sợ những Hổ Sát chi khí này, chỉ là ứng phó thì so với lúc trước cố sức nhiều lắm.

- Phế vật của Kim tộc, muốn đánh bại ta là không thể nào!

Khương Thái Hổ kích phát tất cả sát khí, cả người trở nên giống như không cần mạng nữa, hắn đánh ra một chiêu cường đại nhất chuẩn bị cùng Lăng Mộ Hâm quyết sinh tử.

Lăng Mộ Hâm cũng cảm ứng được sự đáng sợ của một chiêu này, cũng không quản được nhiều nữa, đem chiến lực một lần nữa đề thăng tới đỉnh phong, thề phải đem Khương Thái Hổ đâm xuống dưới thương.

Sinh tử trong một chiêu!

Tất cả mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm một khắc này, ai cũng không hi vọng người của một phương chính mình bại trận.

Oanh long oanh long!

Hai chiêu cường hoàng đụng vào nhau, lại một lần nữa nhấc lên một phiến hoàng sắc khí lãng.

Mọi người đều cho là chiêu này sẽ kéo dài ra một lúc sau mới có thể phân ra thắng bại.

Chỉ là ở lúc đối oanh, lực lượng của Kim Long kia trong nháy mắt liền lực áp lực lượng của Hoàng Hổ.

Hoàng Hổ hung mãnh tự hồ ở trong nháy mắt biến thành mèo bệnh, bị Kim Long trực tiếp cắn nuốt mà chết.

Cả người Khương Thái Hổ đã bị xuyên thủng vài cái động lớn, nội tạng ở bên trong toàn bộ tan nát hết, từng bãi máu bắn tung tóe ra, ánh mắt vô thần kia mở ra thật lớn, tựa hồ mang theo không cam lòng nồng đậm.

Lăng Mộ Hâm thở ra gấp gáp, chiến lực cũng trở nên hư nhược không ít, nhưng àm trong lòng hắn lại là nghi ngờ Khương Thái Hổ vừa mới rồi vì sao bất thình lình xuất hiện dấu hiệu tạm dừng, để hắn một chiêu đắc thủ.

- Chẳng lẽ hắn đã sớm là nỏ mạnh hết đà rồi?

Trong lòng Lăng Mộ Hâm nghi ngờ nói.

Một trận chiến này lấy Lăng Mộ Hâm chiến thắng!

Người của Thiên Hổ địa vực thần sắc nhìn không ra bất kỳ vẻ mặt buồn bã nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1871 - Ma Hổ Tộc Cuồng Vọng. (1)

Chỉ là thần sắc của Khương Hoa Hổ trở nên có chút âm trầm, hắn cười lạnh nói:

- Rât tốt, không hổ là chủng tộc có thể tề danh với tộc ta, nhưng mà A Thái chỉ là bàng chi của chúng ta, ngươi cho dù thắng hắn cũng không coi vào đâu, bên phía chúng ta còn có chín trận chiến nữa, A Hàng ngươi xuất chiến!

Khương Hàng Hổ là một gã nam tử nhìn đến hơi hơi mềm yếu, cả người lộ ra có chút tái nhợt nhẹ hiện lên bệnh thái, nhưng mà cũng đồng dạng có thực lực Bán Thần Vương, trong hai con mắt kia thời khắc thấu ra một cỗ thị huyết chi ý nồng đậm.

Trong tay hắn cầm lấy một thanh dao găm, lộ ra vẻ rất là tùy ý, tựa hồ đã sớm cảm thấy chiến thắng ở trong tay rồi.

Khương Hàng Hổ nhẹ liếm đầu lưỡi một chút lạnh lùng nói:

- Các ngươi là ai lên, nếu không người của các ngươi cùng lên đi, ta không ngần ngại đem các ngươi đều đưa đi gặp Diêm vương đấy!

Đây lại là một kẻ cuồng vọng!

Lăng Mộ Hâm hừ lạnh nói:

- Cần gì để những người khác lên, một mình ta giết mười người các ngươi!

Lăng Mộ Hâm muốn lần nữa xuất chiến, nhưng mà Lăng Mộ Nhân lại là nói

trước đem hắn ngăn cản:

- Một trận chiến này để ta tới đi!

Nói xong hắn liền hướng Khương Hàng Hổ xông tới, kim mang bắt đầu lóe ra không ngừng, một con tuyệt thế Chân Long hư ảnh không kém Lăng Mộ Hâm xuất hiện.

Kim tộc Cổ Hoàng thần công, chủ tiến công cùng phòng ngự.

Lăng Mộ Nhân có thể tăng lên hai mươi lăm lần chiến lực, đây cũng không phải là trò đùa, so sánh với bất kỳ đê cấp Thần Vương nào cũng không kém, mà nhục thể của hắn cũng đồng dạng cường hãn, nhưng mà chỉ tương đương với Thánh khí, còn chưa có cách nào so sánh với Thần khí.

Cho dù là như thế, thanh thế hắn tạo thành cũng một điểm không kém so với Lăng Mộ Hâm.

Khương Hàng Hổ lại không phải là Thổ thuộc tính giống như Khương Thái Hổ, mà là Phong thuộc tính, ở phía sau hắn hiện lên cũng là một đầu Phong Nha Hổ, mà hộ thân linh thú cũng là một đầu thánh thú Phong Nha Hổ vô hạn đến gần thập giai.

Lăng Mộ Nhân chiến lực bất phàm, sau khi tăng lên thực lực, tốc độ tự nhiên cũng so sánh với trước đó nhanh hơn nhiều.

Nhưng Khương Hàng Hổ tựa hồ đã lĩnh ngộ được thân pháp sơ cấp ý, lại để cho Lăng Mộ Nhân không tìm được bóng dáng của hắn.

Sau một khắc Khương Hàng Hổ xuất hiện ở sau người Lăng Mộ Nhân cười lạnh nói:

- Ta sẽ để ngươi trước nếm một chút tư vị sống không bằng chết!

Dao găm trong tay của hắn không chút lưu tình mà cắm lên trên vai Lăng Mộ Nhân.

Dao găm này nhưng là thần khí, chém sắt như chém bùn, cho dù là phòng ngự của Lăng Mộ Nhân cường hãn nhưng mà cũng không trj được, sau lưng liền mở ra một lỗ máu.

Lăng Mộ Nhân lập tức trở tay một kích nhưng mà lại là rơi vào khoảng không, căn bản không đụng được nửa điểm chéo áo của Khương Hàng Hổ.

Khương Hàng Hổ đã cư nhiên lại đến phía trước Lăng Mộ Nhân, dao găm liên tục đâm ra.

Phốc phốc!

Phòng ngự cường đại của Lăng Mộ Nhân căn bản không thể làm được gì, từng cái lỗ máu càng không ngừng bắn ra máu tươi.

Lăng Mộ Nhân liên tục lùi về phía sau, cả người lộ ra có chút kinh hoảng rồi.

- Mộ Nhân ngưng thần tĩnh khí, lấy tĩnh chế động!

Lăng Mộ Hâm không nhịn được mà nhắc nhở Lăng Mộ Nhân.

Nhận được nhắc nhở của Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân vội vã thu liễm tâm thần, một bên khôi phục thương thế, lại đem thần niệm khuếch tán ra ngoài, tranh thủ trong lúc nhất thời tỏa định thân hình của Khương Hàng Hổ.

Lăng Mộ Nhân bất đắc dĩ biến thành thế thủ, thiện trường của hắn căn bản không thể phát huy ra.

Nhưng mà toàn tâm phòng ngự lại là giảm xuống không ít thương hại.

Hắn có Cổ Hoàng thần công tăng lên chiến lực, tốc độ cũng tuyệt đối không chậm, bình tâm tĩnh khí xuống cũng là có thể bắt được bóng dáng của Khương Hàng Hổ, nhưng mà muốn thương tổn tới đối phương lại luôn kém một điểm.

Nhưng là thủ lâu tất bại, Khương Hàng Hổ có thể vô cùng thong dong mà bố trí những vòng công kích mới mẻ, mà Lăng Mộ Nhân lại là vô cùng bị động mà hoàn thủ.

Khương Hàng Hổ thiện trường nhất chính là Lãnh thần khí đoản chủy (dao găm), chính cái gọi là một tấc dài một tấc mạnh, một thốn ngắn một thốn hiểm!

Lãnh thần khí này chính là có hung hiểm chi uy khó có thể tưởng tượng, để người phòng bị không kịp.

Chỉ thấy dao găm này bị Khương Hàng Hổ kích phát ra uy lực cường đại nhất, từng đạo chủy ảnh giống như rắn độc càng không ngừng hướng về chỗ yếu hại của Lăng Mộ Nhân đâm tới.

Não môn, ánh mắt, cổ họng, tâm tạng, hạ âm... Rất nhiều chỗ yếu hại đều bị Khương Hàng Hổ một lần lại một lần trùng kích tới.

Dao găm kia giống như hóa thành mưa sa bão táp để người ta thấy đến hoa mắt, phòng bị không kịp!

Lăng Mộ Nhân đã là dùng hết toàn lực trốn tránh, nhưng mà vẫn cảm thấy tử vong cách hắn chỉ một thoáng qua.

Người của Thiên Long địa vực nhìn đến đều là vô cùng khẩn trương lên.

- Chẳng lẽ một trận chiến này phải thất bại sao? Hắn nhưng là người của Kim tộc a, bọn họ không phải là tồn tại vô địch thủ sao?

- Kim tộc thì như thế nào, Ma Hổ tộc kia nghe nói là tồn tại cường đại nhất Thiên Hổ địa vực, KIm tộc cùng bọn họ cũng là thế quân bình, muốn phân sinh tử thắng bại tự nhiên là người nào cũng đừng nghĩ dễ dàng.

- Đúng vậy, người của Kim tộc có thể đề thăng chiến lực tác chiến, nhưng mà Ma Hổ tộc tựa hồ cũng có năng lực này, chỉ là chiến lực tăng lên không có khủng bố như vậy mà thôi, nhưng mà người ở trước mắt này là Phong thuộc tính lại uẩn hàm vài phần thân pháp cảnh giới, chỉ dựa vào tốc độ này chiếm thượng phong cũng là đương nhiên.

- Bất kể như thế nào, một trận chiến này ta còn là hi vọng người của Kim tọc có thể thắng a!

Người của Thiên Long địa vực hi vọng Lăng Mộ Nhân thắng là bình thường, nhưng mà người của Thiên Hổ địa vực lại đều là mang theo nụ cười nhạt đắc ý, phảng phất đã thấy Khương Hàng Hổ là tất thắng không nghi ngờ rồi.

- Hắc hắc, máu của Kim tộc quả nhiên là có thể so với thánh dược, uống vào đều cảm thấy sôi sục không thôi!

Khương Hàng Hổ liếm liếm kim huyết ở trên dao găm cười lạnh nói.

- Ngươi đi chết đi cho ta!

Lăng Mộ Nhân bị tức đến sắp nổi điên rồi, hắn khuấy động Kim Thương trong tay đánh ra một kích toàn lực.

Chỉ thấy một con tuyệt thế Chân Long đáng sợ lâm không mà hiện, trực tiếp hướng Khương Hàng Hổ trùng kích mà đi.

Chiêu thức này đã là một kích cường đại nhất của Lăng Mộ Nhân, nếu lại không làm gì được Khương Hàng hổ vậy thì thật là không có biện pháp khác.

Khương Hàng Hổ cũng ý thức được sự đáng sợ của chiêu thức này, lực lượng của hắn có không ít chênh lệch với Lăng Mộ Nhân, căn bản không nên liều mạng, chỉ có thể tránh đi kỳ phong, lại hồi đầu cấp cho hắn một kích trí mạng!

Khương Hàng Hổ chuẩn bị đem thân pháp đề thăng đến cực điểm, bất luận như thế nào cũng phải né tránh qua chiêu này rồi lại nói.

Chỉ thân lúc thân hình của hắn vừa mới chớp động, Thần Hồn Châm như ong vỡ tổ hướng về thức hải của hắn trùng kích mà đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1872 - Ma Hổ Tộc Cuồng Vọng. (2)

Thuận theo tiếng kêu thảm của hắn phát ra, Kim Thương kia của Lăng Mộ Nhân đã là gầm thét trùng kích tới, đem hắn hoàn toàn bao phủ xuống.

Oanh long!

Người của Thiên Hổ địa vực trong nháy mắt đại kinh lên, bọn họ không nghĩ đến Khương Hàng Hổ tốc độ vô song lại không tránh được một kích này của Lăng Mộ Nhân.

- Làm sao có thể!

Khương Hoa Hổ ở trong lòng thầm hô một tiếng, trong mắt hổ bắn ra lệ mang, phảng phất như muốn biết rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lăng Mộ Nhân một kích đắc thủ, cũng không dừng tiến công, bởi vì hắn không biết Khương Hàng Hổ đã chết hay chưa.

Hắn hét to một tiếng, lực lượng lần nữa tập kết, từng đạo Kim Long hư ảnh không ngừng hướng về phía Khương Hàng Hổ oanh kích mà đi.

Cho đến khi hắn không sai biệt lắm đem lực lượng tiêu hao hết mới dừng lại!

- Khốn kiếp, ta muốn làm thịt ngươi!

Một gã là người của Thiên Hổ địa vực cuối cùng là không nhịn được hét lên một tiếng, hướng về phía Lăng Mộ Nhân xông tới.

Chỉ là hắn còn chưa xuất thủ, lại là bị Khương Hoa Hổ gắt gao đè xuống:

- Yên tâ đi, thù của A Hàng nhất định sẽ được báo, người của Ma Hổ tộc chúng ta còn thua không được!

Phải nói Khương Hoa Hổ đúng là một tên điên, rõ ràng trên nhân số chiếm ưu thế, có thể diệt sát người của Thiên Long địa vực, lại làm ra cái sinh tử tỷ đấu này, chết đi hai viên đại tướng của bọn họ!

Khi sóng công kích dừng lại, Khương Hàng Hổ đã không biết bị đánh bay đi nơi nào rồi, đoán chừng ngay cả thi thể cũng bị hoàn toàn đánh bạo!

Ai cũng không ngờ tới Khương Hàng Hổ một mực chiếm hết thượng phong lại thất bại như vậy.

Người của Thiên Long địa vực cảm thấy vô cùng không chân thật!

Nhưng mà sự thật hiện ở trước mắt, bọn họ coi như là liên tục kiến thực được cường đại của Kim tộc.

Mà những đệ tử của Thiên Long môn kia từng người lấy đó làm vinh dự, trên khuôn mặt mang theo vẻ vui mừng, chỉ có mấy người là không phục.

Thường Hạo Hữu đã sớm nhìn đến chiến khí lẫm nhiên rồi, hắn lại nhìn thấy một người xuất tràng cư nhiên là Việt Dũng, lập tức nhảy ra ngoài quát lên:

- Tràng này do ta đến chiến!

Việt Dũng vừa mới rồi bị Lăng Tiếu tát cho một cái, lửa giận kia đã khó chịu không thôi, hiện tại thấy lão đối thủ nhảy ra, lập tức lạnh lùng nói:

- Thủ hạ bại tướng, hôm nay tất trảm ngươi!

Việt Dũng không phải là người của Ma Hổ tộc, nhưng mà hắn là chân truyền đệ tử xuất sắc nhất bên trong Ma Hổ tông, chiến lực cũng không kém so với Thường Hạo Hữu.

Lúc còn trẻ, Việt Dũng ở trên cảnh giới xác thực cao hơn một chút so với Thường Hạo Hữu, mà Thường Hạo Hữu song thuộc tính cùng tu, chiến lực, thiên phú cũng xác thật không kém, nếu không phải Việt Dũng lợi dụng một chút thủ đoạn nhỏ, hắn căn bản khó có thể thắng được Thường Hạo Hữu.

Hôm nay chiến lực hai người tương đương, Thường Hạo Hữu tự nhiên có lòng tin mười phần đem Việt Dũng bắt tới.

Hai người đấu đến kỳ cổ tương đương, chiến đến một điểm cũng không thua kém so với hai tràng mới vừa rồi, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là dùng hết toàn lực, muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

- Việt Dũng, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Thường Hạo Hữu một mực nhớ kỹ ô nhục thời thiếu niên, hắn càng đánh càng hăng, bắt được một tia sơ hở của Việt Dũng hướng về phía gã đến gần, song kiếm trong tay tề xuất muốn đem Việt Dũng trảm thành hai nửa.

Chỉ là khi Thường Hạo Hữu đến gần, Việt Dũng lại là lướt qua một nụ cười lạnh, hắn chính là đợi Thường Hạo Hữu tự đưa đến.

Đang ở lúc Thường Hạo Hữu muốn tới trước Việt Dũng, một cỗ hắc sắc vụ khí trong nháy mắt nổ tung ra.

Thường Hạo Hữu trong nháy mắt biến sắc, hắn muốn triệt thoái về phía sau lại đã chậm nửa bước, bị những hắc sắc vụ khí này dây dưa lên.

- Bổn nguyên độc khí!

Thường Hạo Hữu chỉ cảm thấy chính mình đầu choáng mắt hoa, lấy lực lượng của hắn cư nhiên không cách nào đem những độc khí này áp chế xuống.

- Ha ha, đúng vậy, hôm nay người chết sẽ là ngươi! Ngươi vĩnh viễn đều là bại tướng trong tay ta!

Việt Dũng hết sức sảng khoái mà cười nói.

- Hèn hạ vô sỉ!

Người của Thiên Long địa vực đều đã bắt đầu quát mắng rồi.

Người nào cũng không nghĩ đến Việt Dũng ngay cả một điểm phong phạm của cao thủ cũng không có, lại chơi chiêu ngầm đánh ra độc nguyên, đây nhưng là ngay cả Thần Vương cũng chịu không nổi.

- Ta dù chết cũng phải cho ngươi cùng theo!

Thường Hạo Hữu không ngờ tới lão đối thủ của hắn lại vẫn hèn hạ như vậy, tự biết khó có thể đem độc khí bài xuất ra, dứt khoát cũng không đi quản, hướng về phía Việt Dũng oanh sát ra một chiêu cường đại nhất.

Hai loại lực lượng Thổ Mộc tương hỗ lẫn nhau đánh ra, hai đạo kiếm mang giao nhau ở chung một chỗ, tạo thành một thanh song sắc cự tiễn hướng về phía Việt Dũng đan xen mà đi.

Thường Hạo Hữu trúng chiêu trước, độc tố đã là nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, chiêu thức này của hắn dù là một kích đã dùng hết toàn lực nhưng mà lực lượng đã giảm đi không ít.

Việt Dũng muốn tránh ra tự nhiên là không có gì khó khăn rồi.

Nhưng mà ở lúc này hắn lại giống như Khương Hàng Hổ, chỉ cảm thấy thức hải đau xót, phát ra một đạo thanh âm kêu thảm, thân hình đình trệ ở nguyên tại chỗ, lập tức lọt vào lực lượng song kiếm kia oanh kích.

- Khốn kiếp!

Khương Hoa Hổ phát hiện ra sự tình có biến, hét lên một tiếng, rốt cuộc là không nhịn được nữa mà xuất thủ muốn cứu Việt Dũng.

Chỉ là một người lại là trước tiên ngăn hắn lại nói:

- Một trận chiến này còn chưa kết thúc, ngươi muốn phá hoại quy củ sao?

Cũng chính là bởi vì người này ngăn cản, Khương Hoa Hổ mất đi cơ hội cứu Việt Dũng, đầu của Việt Dũng bị song kiếm của Thường Hạo Hữu chém bay lên, một cột máu phun lên không ngừng.

Thường Hạo Hữu chỉ dựa vào một điểm lực lượng cuối cùng chống đỡ, hiện tại bổn nguyên độc khí toàn diện bộc phát, thân thể hắn đều trở nên hủ lạn không chịu nổi, sưng xanh lên đáng sợ chí cực, nhìn dáng vẻ rất nhanh hắn liền phải chết.

Người của Thiên Long môn muốn đi lên cứu viện, nhưng mà một thân bổn nguyên độc khí kia lại là không ai dám dính vào, bọn họ cho dù có tình nghĩa cũng không thể đem tính mạng của mình bồi vào.

Chỉ là lúc này, người ngăn ở trước mặt Khương Hoa Hổ kia chớp động thân ảnh, đem thi thể ngã xuống của Việt Dũng nhẹ đỡ một chút, đem không gian giới trong tay của hắn lấy đi, thần thức quét qua một cái, trong tay nhiều ra một khỏa đan dược.

Khương Hoa Hổ nóng giận đến cực điểm:

- Gan thật là lớn, lại còn dám ở trước mặt ta lấy đi không gian giới của A Dũng, chết đi cho ta!

Trong tay của Khương Hoa Hổ nhiều ra một thanh hắc sắc Hổ Hủy thần khí, hắn tay không vung lên một chiêu đã có thể so với công kích của đê cấp Thần Vương hướng về phía người nọ oanh tới.

Oanh long!

Lực lượng cường đại nổ tung lên, lực phá hoại sản sinh ra là vô cùng kinh người, để cho hai nhóm nhân mã đều cảm thấy tâm kinh đảm hàn.

Thần sắc của đám người Lăng Mộ Hâm cùng Lăng Mộ Nhân đều trở nên khó coi, bọn họ đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào phương hướng kia, hi vọng người nọ ngàn vạn lần không nên có chuyện a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1873 - Ngươi Muốn Phá Hoại Quy Củ Sao?

Khi hắc sắc lực lượng kia tản mất, phát hiện ở chỗ cũ đã không có bất kỳ bóng người nào rồi.

Đang ở lúc mọi người cho là người nọ đã chết đi, ở một cái phương hướng khác có một người đã đem thân thể rửa nát không chịu nổi của Thường Hạo Hữu ôm lấy, mà người nọ cũng ở lúc này đút khỏa đan dược kia vào trong miệng của Thường Hạo Hữu.

Nguyên lai người nọ cũng không chết, mà là đến một bên khác cứu người.

Sau khi Thường Hạo Hữu ăn vào đan dược, độc nguyên trên người hắn lại dần dần tiêu giảm.

Không cần phải nói, khỏa đan dược này là giải độc thần đan chân chính rồi.

Người nọ lại cho Thường Hạo Hữu phục dụng vài giọt thánh dịch, để cho hắn khôi phục thương thế.

Thường Hạo Hữu giải độc, lại dùng thánh dịch, lập tức khôi phục vài phần ý thức, hắn nhìn thấy rõ người cứu hắn, trên khuôn mặt thoáng qua vài phần cảm kích:

- Đa... Đa tạ... Lăng Tiếu sư đệ rồi!

Không sai, vừa mới xuất thủ tương trợ Thường Hạo Hữu chính là Lăng Tiếu.

Mà hai trận chiến lúc trước đều là bởi vì có Lăng Tiếu nhúng tay vào mới có

thể an ổn mà thắng.

Lăng Tiếu ôm lấy Thường Hạo Hữu đi đến bên cạnh người của Thiên Long môn nói:

- Đều là sư huynh đệ bên trong tông môn, đừng nói những lời khách khí như vậy!

Thường Hạo Hữu không có sức nói nhiều cái gì, nhắm mắt lại đối với Lăng Tiếu ném ra vẻ cảm kích.

Tiếp theo Lăng Tiếu đem Thường Hạo Hữu giao cho một đệ tử của Lăng gia, để hắn chiếu cố Thường Hạo Hữu.

Đổi lại là dĩ vãng, Lăng gia đệ tử sẽ không cho sư huynh đệ đồng môn mặt mũi gì, nhưng mà Lăng Tiếu lại là thúc công của bọn họ, tự nhiên không dám làm nghịch ý tứ của hắn.

- Thiên Long môn chúng ta là đại biểu cho Thiên Long địa vực, chúng ta đều phải đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn chuyện cười được!

Lăng Tiếu quét mắt nhìn một họ một cái mà nói.

Lăng Tiếu là ai thì có thể không có bao nhiêu người nhận ra, trong đó bao gồm cả đệ tử của Thiên Long môn cũng không có mấy người biết uy danh của hắn.

Cho dù trước đó Lăng Tiếu ở bên trong môn kích bại Văn Thái Nhạc, nhưng mà những chân truyền đệ tử này đại đa số một mực đều đang bế quan, rất ít người quan sát những chuyện tranh phong như thế này.

Chỉ là ở lúc tiến vào hư không liệt phùng, bọn ho lại cũng đều biết Lăng Tiếu là nhân vật nhất hào.

Bởi vì ở trước đó, chính là Lăng Tiếu ở trong lúc Húc Thiên đối chiến với Ba Trung Hưng, đột nhiên ở trên một cái phương hướng đánh ra Thánh Dương quyền, hơn nữa quyền ý kia phát huy đến lâm ly tận trí, để Húc Thiên cảm nhận được quyền ý càng sâu, cuối cùng có một cái nghịch chuyển kinh thiên, đả bại Ba Trung Hưng có thực lực mạnh hơn so với hắn.

Hôm nay người của Nhật Nguyệt tông đều là khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu đang nói chuyện.

Lăng Tiếu đã sớm biết rõ trong Thiên Long môn nội đấu không ngừng rồi, nhưng mà bất kể từ nguyên nhân gì, Lăng Tiếu thân là một phần tử của Thiên Long môn, hắn cần phải làm một chút chuyện trong khả năng của mình để cải biến một số thứ.

Hắn cứu Thường Hạo Hữu cũng chính là bởi vì như thế, mà bây giờ nói ra một phen cũng là từ tông môn đại cục mà suy nghĩ.

Nếu như Thiên Long môn kế tục một đời lại một đời nội đấu như thế, sớm muộn cũng sẽ có ngày hủy diệt.

Cho nên Lăng Tiếu tính toán lấy thực lực của mình đem những người trẻ tuổi tài năng này triệt để trấn áp, đồng thời cũng để cho bọn họ biết giữa sư huynh đệ với nhau cần phải trợ giúp nahu mới đúng.

- Vâng, thúc công!

Đám người Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân đối với Lăng Tiếu cung kính nói.

Bọn họ đều biết huyết mạch của Lăng Tiếu đã sớm trải qua kích hoạt đến

đỉnh phong, cho dù là bọn họ cũng không cách nào so sánh được.

Hơn nữa Lăng Tiếu lấy cảnh giới Thánh Hoàng đỉnh phong đánh bại Văn Thái Nhạc chứng minh thực lực của hắn, còn nữa ở trước lúc tiến vào U Hồn thần đàm, thực lực của Lăng Tiếu hiển lộ ra hết, thay bọn họ ngăn chặn hai đại thập giai thánh thú, lại càng để cho bọn họ tôn sùng không thôi.

- Tốt lắm, các ngươi đều lên tinh thần đi, đợi lát nữa có thể còn có ác chiến!

Lăng Tiếu quét qua bọn họ một cái nói, tiếp theo xoay người hướng về phía Khương Hoa Hổ đang ở trong biên giới hung bạo lướt qua.

Chỉ là Lăng Tiếu vừa mới đến trước Khương Hoa Hổ, một đạo thân ảnh khác lại là bay đến quát lên:

- Một trận chiến này ta thay ngươi xuất chiến đi!

Người đến không phải là ai khác, mà là lãnh tụ của Nhật tông Húc Thiên ở ngày trước được Lăng Tiếu truyền thụ qua quyền ý cảnh giới.

Ánh mắt của Húc Thiên nhìn Lăng Tiếu tương đối phức tạp, ở bên trong Thiên Long địa vực trừ Nhật tông bọn hắn ra, người bình thường là không biết được cách tu luyện Thánh Dương quyền, mà người ở trước mắt này là người của Thiên Long môn, lại hiểu được Thánh Dương quyền của bọn họ, hơn nữa đã sớm đem quyền ý cảnh giới lĩnh ngộ đến cảnh giới để người ta khó có thể tưởng tượng.

Hắn có chút hoài nghi Lăng Tiếu có phải là đã từng đối phó với chân truyền đệ tử của Nhật tông bọn họ hay không, cũng từ trong miệng biết được khẩu quyết của Thánh Dương quyền.

Đương nhiên hắn chỉ là hoài nghi, trước mắt còn không có thời gian đi truy

cứu việc này.

- Hừ, các ngươi muốn nhanh chóng chịu chết cũng không có gì, bất quá ta muốn biết vừa mới rồi có phải là ngươi ở chỗ này nhúng tay vào hay không!

Khương Hoa Hổ đã mất đi kiên nhẫn, liên tục chết ba đại Hổ tướng, hắn quyết định một trận chiến này tự mình xuất chiến, hảo hảo chấn nhiếp khí thế một chút, đồng thời hắn phát hiện quỷ dị của ba trận mới vừa rồi, hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hừ lạnh hỏi.

- Khẩu khí thật lớn, ta một người đủ để bắt ngươi lại!

Danh đầu của Nhật tông dù kém hơn so với Thiên Long môn, nhưng mà Húc Thiên vừa mới lĩnh ngộ được quyền ý cảnh giới thâm tầng, chiến lực đã là tăng lên gấp bội, có lòng tin đánh một trận với Khương Hoa Hổ.

Đang ở lúc hắn muốn xuất thủ thì Lăng Tiếu lại là cường hành áp ở bờ vai của hắn nói:

- Ngươi lui ra đi, ngươi không phải là đối thủ của hắn!

Húc Thiên muốn phản bác nhưng mà cảm nhận được áp lực cường đại từ trên bàn tay của Lăng Tiếu truyền tới, để hắn không lại nói nhiều lời nửa câu, ngoan ngoãn lui trở về.

- Hắn rốt cuộc là người như thế nào!

Húc THiên âm thầm kinh hãi ở trong lòng.

Nói như thế nào hắn cũng là một đời lãnh tụ mới của Nhật tông, thiên phú tu luyện cùng lực chiến đấu kia tự tin không kém so với bất kỳ một người nào của Thiên Long môn, huống chi bây giờ thực lực của hắn vừa mới tinh tiến

không ít, nhưng mà vừa mới rồi hắn vẫn bị Lăng Tiếu áp đến không thở nổi.

Hắn bây giờ mới chính thức trọng thị Lăng Tiếu, có lẽ nhân gia thật so với hắn cường đại hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu nhìn Khương Hoa Hổ nói:

- Khơi mào đại chiến giữa lưỡng đại địa vực, dã tâm của ngươi còn thật không nhỏ, chi hi vọng dã tâm của các ngươi cùng với thực lực của các ngươi tương xứng, ngàn vạn lần đừng tiếp tục thua nữa, bằng không các ngươi lại muốn tìm cái cớ gì, nói người khác hại ngầm, mắt của ngươi cũng thấy rõ ràng rồi? Rõ ràng là người của các ngươi có thực lực không tốt, còn không biết xấu hổ ở chỗ này mở ra đấu trường!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1874 - Lại Là Một Người Cuồng Vọng Vô Biên! (1)

- Ha ha, tốt tốt... Thật là có gan, báo tên của ngươi ra đi, ta không giết kẻ vô danh!

Khương Hoa Hổ cuồng tiếu nói.

- Ngươi giết người vô danh hay không đối với ta không có nửa điểm quan hệ, gọi người xuất chiến của các ngươi cùng nhau ra đi, đỡ phải lãng phí thời gian của mọi người!

Lăng Tiếu coi thường nói.

- Lại là một người cuồng vọng vô biên!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, ở trong lòng mọi người đều nổi lên một câu nói này.

Có thể ở chỗ này, từng người đều là tài năng xuất chúng trong thế lực ở khắp nơi, thực lực đều là sàn sàn như nhau, chỉ sợ nếu mạnh hơn so với đối thủ thì cũng là không mạnh hơn được quá nhiều.

Lăng Tiếu tính toán lấy một địch bảy, phần bá khí này xác thực cường đại, đồng thời cũng để cho người ta cảm thấy thật sự cuồng vọng rồi!

Khương Hoa Hổ hít một hơi khẩu khí, Hổ Hủy trong tay chỉ lấy Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ngươi là người thứ nhất dám nói chuyện như thế với ta, hi vọng thực lực

của ngươi đồng dạng lớn lối như ngươi!

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, bên cạnh Khương Hoa Hổ đã nhiều ra một đầu thập giai Hắc Ma Hổ.

Hắc Ma Hổ ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, khiến cho rất nhiều thánh thú đều rung động lên, để cho chúng nó đều có một loại vọng động thần phục.

Thú trung vương giả, Hắc Ma Hổ nhưng là tồn tại đứng đầu nhất trong rất nhiều loài hổ, chỉ thấp hơn thần thú, cùng Thiên Hổ tương đương.

Khiến cho ai cũng không ngờ tới Khương Hoa Hổ này lại mang theo hộ thân linh thú là tồn tại thập giai, lúc này phiền toái nhưng lớn rồi!

Dưới tình huống bình thường, Bán Thần Vương có thể có cửu giai đỉnh phong thánh thú đã là vô cùng tốt rồi, muốn tìm tồn tại thập giai, đây nhưng là tương đối không dễ dàng.

Ở bên phía Thiên Long địa vực nhưng là không ai có thập giai thánh thú cả.

Chỉ dựa vào một đầu thập giai thánh thú này đã để cho không ít người đau đầu rồi, huống hồ đây còn không phải là thập giai thánh thú bình thường, mà là loại có công kích lực siêu cường.

Bọn họ chỉ hi vọng Lăng Tiếu cũng có thập giai thánh thú, bằng không Lăng Tiếu nhất định là tất bại không nghi ngờ rồi!

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút, không ngờ tới người này lại xuất ra một đầu thập giai thánh thú.

- Xem ra muốn hảo hảo chiến một tràng cũng không được, đây là ép ta miểu

sát ngươi sao?

Trong lòng Lăng Tiếu có chút tiếc nuối nói.

Hắn có thể cảm nhận được thực lực của Khương Hoa Hổ rất cường đại, có thể giống như hắn là đã thành tựu thần hồn rồi, bằng không hắn không thể nào phát hiện được vừa mới rồi là Lăng Tiếu âm thầm ra tay.

Lăng Tiếu vốn muốn cùng Khương Hoa Hổ hảo hảo chiến một tràng, nhưng mà thập giai thánh thú thì nhân gia cũng đã đem ra, trừ phi hắn đem thần hồn cũng triệu hoán ra, bằng không ba đầu linh thú trong dược đỉnh của hắn đều còn không đánh được, không thể nào triệu hồi ra đi chịu chết vô ích.

- Hắc, không cần lo lắng, nó chỉ là áp trận cho ta, người của các ngươi cũng cùng lên đi, sau một trận chiến này đều là nên kết thúc!

Khương Hoa Hổ lộ ra tự tin vô cùng cường đại nói.

Lăng Tiếu không ngờ tới Khương Hoa Hổ lại khinh thường như thế, xem ra nhân gia cũng là một người tương đối tự tin.

- Nếu như vậy, vậy thì cũng đừng nói lời thừa! Hi vọng ngươi không phải hối hận với quyết định của ngươi!

Lăng Tiếu thấy Khương Hoa Hổ không có ý tứ để thánh thú của hắn xuất chiến, liền hảo hảo vui đùa với hắn một chút đi.

Khó gặp được đối thủ cờ trống tương đương, Lăng Tiếu là không muốn bỏ qua.

Yêu nghiệt kiệt xuất nhất giữa hai đại trận doanh rốt cuộc là phát ra va chạm mãnh liệt nhất rồi.

Khương Hoa Hổ cầm trong tay hắc sắc Hổ Hủy, thân mặc hắc sắc thần giáp, cả người bị hắc khí bao phủ giống như là ma vương sống lại, khí thế lẫm nhiên bức người.

Lăng Tiếu thì là thân mặc một bộ bạch thường phiêu dương, cầm Băng Hỏa kiếm ở trong tay, một thân vô thượng hoàng uy chợt hiện, mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ, rất là uy vũ bất phàm.

Lăng Tiếu không khách khí với Khương Hoa Hổ, dẫn đầu phát động tiến công!

Băng Cực đao quyết, đây là đao kỹ mà Lăng Tiếu mới học hai năm, đao kình bàng bạc, hàn khí bức người, đóng băng vạn dặm!

Hắc sắc Hổ Hủy của Khương Hoa Hổ xoay tròn, lại một đầu hắc sắc hổ vương đột nhiên chợt hiện, trực tiếp chấn đến băng toái tứ tung!

- Ngươi không phải là người của Kim tộc?

Khương Hoa Hổ rất là ngoài ý muốn quát lên.

Khương Hoa Hổ cho là người xuất đầu này là người của Kim tộc, bằng không những người của Kim tộc kia làm sao sẽ biết điều một chút mà nghe lời của Lăng Tiếu.

Nhưng mà bây giờ đánh ra lực lượng thuộc tính lại là Băng thuộc tính, đây tuyệt đối không phải là người thuộc dòng chính của Kim tộc có thể đánh ra được, bọn họ đều là Kim thuộc tính, trừ phi người trước mắt này là người thuộc chi thứ Lăng gia.

Nhưng mà người thuộc chi thứ làm sao có thể để cho người của dòng chính biết điều mà nghe lời đây?

- Ha hả, bất kể ta có phải là người của Kim tộc hay không, có thể đánh bại ngươi là được!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, toàn thân lần nữa bắn ra cực độ băng hàn chi khí, vô số đao cương lăng không trảm đi, mỗi một đao cũng ẩn chứa kình lực cường đại, Bán Thần Vương bình thường đừng mơ tưởng tiếp được.

Khương Hoa Hổ có thể trở thành một đời lãnh tụ trẻ tuổi của Thiên Hổ địa vực, thực lực của hắn tự nhiên không đơn giản rồi.

Hắn trực tiếp dùng cứng đối cứng với Lăng Tiếu, đem đao kình của Lăng Tiếu nhất nhất phong tỏa ngăn cản, đồng thời còn có thể phản kích mãnh liệt.

Từng đầu hắc sắc mãnh hổ ánh mắt nhìn chăm chú, lực lượng vô cùng, vương uy tận hiển!

- Nếu như ngươi chỉ là có một điểm lực lượng như vậy, vậy thì rất để cho ta thất vọng!

Khương Hoa Hổ ứng phó được tương đối thong dong mà nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Ngươi đây muốn tìm chết nhanh như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Lời của hắn vừa mới dứt, thân ảnh của Lăng Tiếu trong nháy mắt biến hóa lên, chỉ thấy 108 đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng mang theo uy thế bôn lôi hướng về phía Khương Hoa Hổ công kích mà đi.

Đối mặt với công kích phô thiên cái đại, Khương Hoa Hổ lộ ra vài phần hứng thú:

- Điêu trùng tiểu kỹ!

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, Khương Hoa Hổ cũng là đánh ra một chiêu hoa lệ, chỉ thấy 108 đầu Hắc Ma Hổ chia làm các phương hướng bất đồng hướng thân ảnh của Lăng Tiếu trùng kích tới.

Oanh long oanh long!

Tỉ thí giữa hai cường giả, va chạm khởi lên hỏa hoa cường đại.

Húc Thiên nhìn Lăng Tiếu đánh ra Băng thuộc tính, trong càng phát ra không giải thích được:

- Hắn rõ ràng biết được Thánh Dương quyền của tông ta, vì sao lại là sử ra Băng thuộc tính đây, chẳng lẽ... Hắn là Băng Hỏa song tu?

Quả nhiên ở trong lúc Húc Thiên loạn nghĩ, từng đoàn hỏa kiếm bắn ra, vạn đạo kiếm mang đem tất cả Hắc Ma Hổ trám đến mây khói tiêu tan.

Khương Hoa Hổ cũng là bị biến hóa đột nhiên này của Lăng Tiếu dọa cho kinh ngạc rồi.

Bất quá đây cũng không đủ để cho hắn sợ.

- Nguyên lai là Băng Hỏa song tu, khó trách có chút vốn liếng để lớn lối!

Khương Hoa Hổ thầm nghĩ một tiếng, thực lực dần dần đề thăng lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1875 - Lại Là Một Người Cuồng Vọng Vô Biên! (2)

Hổ Sát chi khí.

Chiến khí đặc biệt của Ma Hổ tộc, không chỉ có thể tăng lên chiến lực ra, còn có thể để người sản sinh ra sợ hãi trong lòng.

Khương Hoa Hổ không có ý định cùng Lăng Tiếu kéo dài xuống, dùng hết toàn lực oanh ra một chiêu, muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Hổ Hình Hung Loạn!

- Hổ Hình Hung Loạn!

Một đầu Hắc Ma Hổ xông ra ngoài, nó giống như đã bị đối vài ngày, răng nahnh dài dài kia uẩn hàm một cỗ ngoan kình hung sát, mang theo lệ khí thị huyết nồng đậm hướng về phía Lăng Tiếu xông qua.

Trong chiêu này càng mang theo Hổ Sát chi khí nồng đậm, trực xông đến trái tim người khác.

Người ở xung quanh đều cảm nhận được một cỗ trùng kích đến từ tâm linh này, từng người liên tục lui về phía sau không ít, thần sắc cũng trở nên tái nhợt lên.

Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, tâm tính định lực là vô cùng bất phàm, nhưng mà ở trước Hổ Sát chi khí này vẫn là bị chấn động vài phần, đủ thấy Hổ Sát chi khí của Khương Hoa Hổ đã nồng đậm đến cực điểm.

Lăng Tiếu cũng là bị Hổ Sát chi khí vô hình kia dọa cho nhảy lên, phảng phất Hắc Ma Hổ ở trước mặt hắn giống như là tồn tại thật thể chân chính, cỗ sát khí, lệ khí, ác niệm, sát kia kia.... Các loại tình tự áp bức mà đến, đổi lại là ai cũng chịu không được.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không thể xem xét giống như thường nhân.

Hắn trải qua tràng diện sinh tử không biết bao nhiêu lần rồi, nếu như bị Hắc Ma Hổ này dọa cho vỡ mật rồi, hắn cũng sẽ không có thành tựu của ngày hôm nay.

Lăng Tiếu ở trước lúc lượng lượng Hắc Ma Hổ oanh đến, hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng.

Một đạo âm ba đáng sợ chấn thiên động địa trực tiếp trùng hướng đầu Hắc Ma Hổ kia, lại đem Hắc Ma Hổ kia chấn thành nát bấy không chịu nổi.

Mà Khương Hoa Hổ chuẩn bị liên tục xuất chiêu cũng là bị chấn đến màng nhĩ đau đớn không thôi.

Bất quá hắn nhưng cũng không có vì vậy mà xuất hiện sơ hở gì, mà là thừa dịp lui về sau một chút, để phòng ngừa bị Lăng Tiếu phản kích.

- Long tộc thiên phú thần thông Long Ngâm!

Khương Hoa Hổ lướt qua lệ sắc thầm nói.

Hắn cho là Lăng Tiếu cũng không phải là dòng chính của Kim tộc chân chính, nhưng mà bây giờ Lăng Tiếu lại là đánh ra Long Ngâm, càng để cho hắn cảm thấy lẫn lộn rồi.

Cuối cùng hắn nhận ra Lăng Tiếu luyện hóa chính là long tộc huyết tin khác

mà lĩnh ngộ ra thiên phú Long Ngâm, cùng với Kim thuộc tính không có bao nhiêu quan hệ.

Lăng Tiếu cười to một tiếng:

- Tới đi, để ta kiến thức lợi hại của Ma Hổ tông một chút!

Tốc độ của Lăng Tiếu trở nên biến huyễn khó lường, hắn dù không lợi dụng cảnh giới thân pháp nhưng mà tốc độ của Phong thuộc tính cũng đủ để hắn ngạo thị tất cả mọi người rồi.

Băng Hỏa kiếm trong tay hắn không ngừng trảm ra, lúc thì băng mang, lúc thì hỏa ảnh, hai cỗ lực lượng hoàn toàn bất đồng hướng về phía Khương Hoa Hổ giáp kích mà đi, thật sự là để cho người ta khó có thể phòng bị.

Khương Hoa Hổ hét lên một tiếng:

- Sẽ như ngươi mong muốn!

Lực lượng của Khương Hoa Hổ bạo trướng, quanh thân hắn được hắc vụ bao phủ lên, một đôi hắc sắc sí bàng cư nhiên từ sau lưng của hắn sinh trưởng ra.

Ma Hổ Thiên Sí!

Lực lượng thiên phú thần thông của Ma Hổ tộc.

Một đôi hắc sí này có thể tăng trưởng tốc độ cho Khương Hoa Hổ, để cho tốc độ của hắn một điểm cũng không thua kém Phong thuộc tính của Lăng Tiếu.

Đây mới chính là chỗ dựa của Ma Hổ tộc, cũng chỉ có nhân tài dòng chính hoặc là huyết mạch nồng đậm mới có thể tiến hóa ra được.

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn Khương Hoa Hổ một cái, chợt lộ ra vài phần chiến ý lẫm nhiên mà lẩm bẩm nói:

- Như vậy mới thú vị!

Hai người đụng vào nhau, ba loại lực lượng bất đồng chấn đến không gian ở chỗ này không ngừng sụp đổ xuống, lại càng khiến cho người một mực vây xem lui ra xa xa.

Lực lượng của hai người đã xa xa vượt qua cảnh giới Bán Thần Vương, đã cùng với lực lượng đê cấp Thần Vương cảnh giới trung tầng không có gì khác biệt.

Mọi người nhìn đến chặc lưỡi không thôi!

- Hai người này quá biến thái rồi, lực... Lực lượng này thật sự là Bán Thần Vương có thể có sao?

- Căn cơ của bọn họ tương đối vững chắc a, lực lượng không phải là ai cũng có thể so sánh được, một khi bọn họ thành tựu Thần Vương, ngày sau trong hàng ngũ Thiên Thần Vương tuyệt đối có một chỗ của bọn họ, hơn nữa còn là tồn tại được xếp hạng cao a!

- Lăng Tiếu kia thật giống như không chỉ là Băng Hỏa song tu, tốc độ của hắn nhanh đến kih người, chẳng lẽ hắn... Hắn là kiêm tu Phong thuộc tính hay sao?

- Cao thủ của Ma Hổ tông quả nhiên không phải đơn giản, tốc độ của Ma Hổ Thiên Sí kia lại càng vô song, xem ra ai mạnh ai yếu không dễ nói a!

Băng Cực đao quyết, Phần Thiên kiếm quyết của Lăng Tiếu không ngừng biến huyễn, công kích là từng đợt lại từng đợt tiếp nối để cho người ta ứng

đón không kịp, hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng đồng dạng là để cho người khác khó có thể chịu được, phảng phất thân ở trong Băng Hỏa lưỡng trọng thiên.

Thực lực của Khương Hoa Hổ hơn người cũng cảm thấy hết sức khó chịu, huống hồ tốc độ của Lăng Tiếu qủy thần khó lường, ở trên thần giáp của hắn để lại không ít vết kiếm, để cho hắn nóng giận không thôi.

Hắn là một trong những vương tử của Ma Hổ tộc quý phái vô cùng, ngày sau nhất định tấn thăng trở thành Thái tử, như thế nào có thể bị một tên vô danh tiểu tốt chưa có danh tiếng thương tổn được.

Thần kỹ mà Khương Hoa Hổ tu luyện nếu như so với Đao Kiếm quyết của Lăng Tiếu tuyệt đối phải cường hãn hơn nhiều lắm, dưới Hổ Hủy của hắn, rất nhiều hắc sắc năng lượng hóa thành từng đầu Hắc Ma Hổ trùng kích mà ra, mà Hổ Sát chi khí kia lại càng tăng thêm lực sát thường nồng liệt, lại thêm một đôi Ma Hổ Thiên Sí khiến cho tốc độ của hắn truy đuổi Lăng Tiếu không phải là vấn đề.

Lúc Lăng Tiếu để cho Khương Hoa Hổ ăn thiệt thòi, hắn cũng bị lực lượng Hổ Hủy của Khương Hoa Hổ oanh trúng vài cái, tốt ở chỗ Hổ Hủy cũng không có trực tiếp oanh đến thân thể của hắn, chỉ là lực lượng kia trùng đụng mà đến, lấy thân thể có thể so với thần khí của hắn còn có thể trụ được, đổi lại thành người khác chỉ sợ lập tức liền chết rồi.

Khương Hoa Hổ càng đánh càng là phiền não, lực lượng của hắn đã tăng lên tới tám phần, cho dù là Lăng Mộ Hâm vừa mới cùng đối chiến với Khương Thái Hổ thì hắn cũng có nắm chắc lấy lực lượng này đem Lăng Mộ Hâm bắt lại.

Chỉ là hắn lại không cách nào làm được gì tiểu tử ở trước mắt này, đây để cho hắn thật quá buồn bực.

- Ta thừa nhận ngươi so với mấy phế vật còn lại bên kia cường đại hơn không ít, lại hỏi ngươi một câu, chỉ cần ngươi chịu thần phục ta, ta lưu cho ngươi một mạng, bằng không bây giờ ngươi liền đi chết cho ta!

Khương Hoa Hổ lạnh lùng hỏi.

- Lời này ta cũng là muốn nói với ngươi, thần phục ta, tha ngươi không chết!

Lăng Tiếu trả lời nói.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Khương Hoa Hổ âm lãnh mà nói một tiếng, lực lượng rốt cuộc tăng lên một tầng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1876 - Lăng Tiếu Đối Chiến Khương Hoa Hổ! (1)

Hổ Khiếu Thiên Hạ!

Một đạo âm ba không kém Long Ngâm trùng kích mà đi, một đầu tuyệt thế hung hổ xuất thế uy chấn thiên hạ, bách thú thần phục!

Hổ uy đáng sợ nếu so với bất luận một chiêu nào trước đó hắn đánh ra tuyệt đối phải cường đại hơn gấp hai, ba lần, lực lượng trực áp đê cấp Thần Vương đỉnh phong.

Trong một phương thiên địa này đều bị chấn đến giống như hải khiếu cuồng tập mà đến, hung hổ khổng lồ kia mang theo huyết sát chi khí nồng đạm, để cho người đảm hàn tâm kinh!

Lăng Tiếu bất ngờ không kịp đề phòng, bị chấn đến động tác hơi ngốc trệ một chút, ngay laapjt ức đã bị đầu tuyệt thế hung hổ này cắn nuốt.

Oanh long oanh long!

Hung hổ đang không ngừng tàn sát bừa bãi tứ phương, đem không gian chỗ này đều chấn đến đảo ngược mấy lần.

- Thúc công!

Người của Kim tộc nhìn lực phá hoại đáng sợ như vậy cũng nhịn không được mà kinh hô lên.

Có mấy người càng muốn tiến lên cứu giúp Lăng Tiếu, nhưng mà lại bị Lăng

Mộ Hâm ngăn lại.

- Các ngươi đứng lo lắng, thúc công còn chưa có tận hết toàn lực đâu!

Lăng Mộ Hâm nói.

Lăng Mộ Hâm nói như vậy, mọi người mới nhớ tới Lăng Tiếu đến nay còn chưa đánh ra Cổ Hoàng thần công, lúc này tâm lý mới ổn định không ít.

Thường Hạo Hữu ở bên cạnh đạm người Lăng Mộ Hâm nghe bọn họ gọi Lăng Tiếu là "thúc công", cả người đều kinh ngạc, hắn không nghĩ đến bối phận của Lăng Tiếu ở Kim tộc lại cao như vậy, nhưng mà niên kỷ của Lăng Tiếu còn nhỏ a!

- Xem ra Lăng Tiếu là yêu nghiệt mà Kim tộc giấu diếm rồi!

Thường Hạo Hữu thầm nghĩ ở trong lòng.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh ở không xa tâm cũng đều nhấc đến cổ họng rồi.

Trên mặt nhị nữ tràn đầy vẻ lo lắng, hận không được lập tức xông tới trợ giúp Lăng Tiếu, nhưng mà nhị nữ lại là biết vọng động như vậy là không làm được gì.

- Nếu như Lăng Tiếu có chuyện gì, ta.... Liệt Như Ngọc ta chung quy có một ngày sẽ bình định Ma Hổ tộc!

Liệt Như Ngọc cắn nát đôi môi phát thệ nói.

Nàng là Hỏa Thần chi thể, chỉ cần nàng chịu cố gắng, thực lực ngày sau khẳng định có thể trở thành chí tôn, nàng phạt hạ trọng thệ như vậy cũng

tuyệt đối sẽ không phải là ăn nói lung tung.

Những người khác cũng đều cho là Lăng Tiếu chỉ sợ thật phải chết rồi.

Công kích đáng sợ như vậy, người ở tràng cho dù mặc lấy thần giáp cũng không có tự tin có thể chạy trốn a!

Chỉ là ở lúc này lại có một đạo âm ba đáng sợ xông tới, ngay lập tức một con kim sắc tuyệt thế Chân Long uy vũ trùng thiên mà lên.

Long thân kia dài mấy trăm thước, đôi long mục uy vũ to như chuông đồng, một thân tử kim long khí để cho người ta có một loại thần uy đáng sợ khó có thể rung chuyển, từng cỗ khí tức quấn quanh kia đem thân thể của những người khác đều bức giảm không ít.

Bọn họ đều có một loại cảm giác thần tử gặp quân vương, muốn khuất phục mà quỳ xuống.

- Đây... Đây là Cổ Hoàng thần công của Kim tộc mới có thể tạo thành động tĩnh như thế!

- Chẳng lẽ người nọ thật là người của Kim tộc, nhưng mà vừa mới rồi hắn đánh ra nhưng là Băng Hỏa thuộc tính a, chẳng lẽ hắn còn tiềm ẩn Kim thuộc tính sao?

- Tuyệt đối sẽ không sai, Kim Long này so với hai vị Kim tộc mới vừa rồi đánh ra còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm, người này là cái yêu nghiệt gì, khí thế này thật là đáng sợ!

- Xem ra một trận chiến này là Thiên Long địa vực chúng ta còn có thể thắng, chỉ cần bắt được lãnh tụ của Ma Hổ tộc này, tin tưởng những người khác cũng không dám làm loạn!

Không sai, Lăng Tiếu một mực đều chưa sử xuất ra toàn lực, xác thực mà nói hắn chỉ bất quá là đánh ra bảy thành lực lượng mà thôi.

Ý cảnh của hắn, chiến lực của hắn, lá bài tẩy của hắn đều chưa chân chính đánh ra.

Hiện tại Lăng Tiếu cường thế đem cường chiêu của Khương Hoa Hổ đánh tan, cả người lăng không mà lên, kim mang lóe ra, long ảnh gầm thét đặc biệt lộ ra vẻ uy vũ bất phàm.

Lúc này Băng Hỏa kiếm trong tay hắn đã không còn, trong tay lại đã mặc lên một bộ Kim Thủ Sáo.

- Hắc hắc, tới đi, hiện tại ta để cho ngươi kiến thức chiến lực của ta một chút!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân hình lập tức biến mất ở chỗ cũ.

Khi Khương Hoa Hổ muốn cảm ứng đến Lăng Tiếu, thì Lăng Tiếu đã đến bên người hắn rồi.

Phanh phanh!

Lăng Tiếu không chút lưu tình mà đối với thân thể của Khương Hoa Hổ cuồng phách đi, lực lượng của Hàng Long Chưởng há có thể đơn giản, trực tiếp đem thần giáp trên người Khương Hoa Hổ đều đánh đến nứt ra.

Khương Hoa Hổ chịu không nổi lực oanh kích đáng sợ kia, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết.

Lúc Khương Hoa Hổ muốn trọng tổ trận thế, chưởng ảnh của Lăng Tiếu đã là phô thiên cái địa vỗ tới.

Khương Hoa Hổ căn bản không có thời gian phản ứng lập tức bị những chưởng ảnh này bao phủ rồi.

Lúc này người của Thiên Hổ địa vực rốt cuộc là động dung lên.

Khương Hoa Hổ ở trong lòng bọn hắn là tồn tại cường đại nhất, bây giờ cơ nhiên bị nhân gia áp đánh, đầu óc bọn họ đều không còn năng lực suy nghĩ rồi.

- Đáng chết, Ma Hổ lại đây!

Khương Hoa Hổ chỉ cảm thấy bị đánh đến đau đớn không thôi, tạng phủ đã là bị chấn đến lệch vị trí, lại tiếp tục như vậy nữa chỉ sợ sẽ phải chết, chỉ có thể lợi dụng ý thức đem hộ thân linh thú của mình triệu hồi lại, trước thở ra một hơi lại trọng tổ trận thế.

Hắc Ma Hổ một mực đứng ở không xa cuối cùng là bắt đầu xuất động rồi.

Nó gầm thét một tiếng, thanh chấn vạn dặm, nó hóa thành một đoàn hắc ảnh hướng về phái Lăng Tiếu cắn tới.

Tốc độ của thập giai linh thú cực kỳ kinh người, nháy mắt liền đến trên đầu Lăng Tiếu, miệng lớn đáng sợ đã hướng về phía Lăng Tiếu bao phủ xuống.

Hắc Ma Hổ hung mãnh vô cùng, sát khí trên người nó bắn ra lại càng khiến cho lông tơ người khác dựng đứng.

Miệng máu âm sâu kia thấu ra vẻ thị huyết nồng đậm, răng nanh dài dài kia lại càng khiến cho lòng người lạnh ngắt.

Người bình thường đối mặt với thánh thú dáng sợ như vậy đều muốn bị dọa cho mềm chân rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu sẽ mềm chân sao?

Đây đơn giản là chuyện cười, người hắn nhìn thì không được tính là loại thô tráng, nhưng mà gan nếu so sánh với thường nhân tuyệt đối phải lớn hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu vốn định để thần hồn đi đối phó với Hắc Ma Hổ, bất quá suy nghĩ một chút vẫn là quyết định tiếp tục tiềm ẩn một lát, nói không chừng Khương Hoa Hổ này còn có hậu chiêu gì.

Thân hình Lăng Tiếu chớp động, tránh qua được công kích của Hắc Ma Hổ.

Hắc Ma Hổ cũng không có lập tức truy kích, mà là ở lại bên cạnh Khương Hoa Hổ phòng ngừa người khác đánh lén.

Dáng vẻ của Khương Hoa Hổ có chút thảm, một thân thần giáp đã vỡ nát đến bảy tám phần, từng cái chưởng ấm bao trùm ở phía trên lộ ra vẻ chật vật dị thường không chịu nổi, đầu tóc hắn lộn xộn, khóe miệng hiện ra vết máu, đôi hắc sí kia đều bị đánh gãy rồi, không có nửa phần bộ dạng cuồng vọng bá đạo như lúc trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1877 - Lăng Tiếu Đối Chiến Khương Hoa Hổ! (2)

- Vừa mới rồi không phải để người của các ngươi cùng lên sao? Bây giờ biết rõ đã hối hận chưa? Công phu mèo ba chân kia của ngươi ở trước mặt ta còn thật không coi là cái gì!

Lăng Tiếu buông buông tay ra nói.

Cho dù là đối phương có thiên quân vạn mã ở chỗ ày, Lăng Tiếu cũng không cần thiết phải sợ đối phương.

Nếu nhìn mà không đánh được, chẳng lẽ còn không chạy trốn được sao?

Khương Hoa Hổ rất muốn hộc máu, hắn một mực nhận thấy mình ở bên trong đồng giai tuyệt đối khó gặp được đối thủ, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện một người như vậy để cho hắn căn bản không thể làm gì được, lòng tin của hắn lần đầu bị cản trở.

Thiên Hổ địa vực có mấy người tiến lên, một người trong đó nói với Khương Hoa Hổ:

- Vương tử, không bằng chúng ta toàn bộ xuất thủ giết chết bọn họ đi!

Khương Hoa Hổ hít một hơi thật sâu, mắt hộ lộ ra hung mang sâu xa nói:

- Ngươi có phải cảm thấy ta không bằng hắn hay không?

Người nọ bị ánh mắt của Khương Hoa Hổ trừng đến lui về phía sau một bước khẩn trương nói:

- Không... Không phải!

- Các ngươi lui ra!

Khương Hoa Hổ khoát khoát tay nói, tiếp theo lại lại nói một câu:

- Tùy thời nghe hào lệnh của ta!

Mấy người kia sợ hãi mà đáp ứng một tiếng, liền lùi lại phía sau.

Khương Hoa Hổ không có để cho Hắc Ma Hổ tự mình xuất kích, mà là lợi dụng độc môn thần công khôi phục thương thế, đồng thời nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu âm u nói:

- Ta thừa nhận ngươi rất cường đại, nhưng mà... Nươi vẫn phải bại ở trên tay ta!

- Đa tạ đã khen, kỳ thật ta cũng chỉ là bình thường, chỉ là ngươi quá là đồ bỏ đi mà thôi!

Lăng Tiếu "Khiêm tốn" cười nói.

Lực lượng của Khương Hoa Hổ đang tăng cường, thần lực bên trong thân thể đang không ngừng mênh mông vận chuyển lên.

Hắn muốn vận dụng tất cả thần lực của chính mình đánh ra một chiêu tất sát.

Chỉ là trước lúc hắn xuất chiêu, trên khuôn mặt của hắn câu khởi lên một đạo cười nhạt để để cho người ta không hiểu.

Đây để cho Lăng Tiếu phải giới bị lên rồi.

Lực lượng hùng dũng mênh mông càng không ngừng hội tụ, trước người Khương Hoa Hổ đã nhiều hơn từng tầng hắc sắc lực lượng hồn hậu.

Những lực lượng này lớn đến kinh người, khiến cho người ở bên cạnh lùi lại từng bước, không dám ở lại quá gần.

Đây là toàn bộ thần lực của Khương Hoa Hổ, năng lượng đáng sợ có thể hủy diệt hết thảy.

Khương Hoa Hổ xuất chiêu rồi, bàn tay của hắn giơ lên cao cao, rất nhiều hắc sắc thần lực theo đó mà bay lên, tiếp theo lại nhanh chóng hạ xuống phách đi.

Ma Thiên Chưởng!

Chưởng ấn đáng sợ giống như một phương thiên địa sụp đổ xuống, lực lượng kia thật đáng sợ đến cực điểm, hết thảy không khí ở bốn phía đều bị áp đến không còn, vô số không gian từng phiến bị băng toái ra.

Lăng Tiếu cảm giác được áp lực, hắn nhưng phát hiện ra uy lực của một chưởng này tương đối đáng sợ, cho dù hắn có thể tiếp được chỉ sợ cũng phải trọng thương rồi.

Một chưởng này đến rất nhanh, nhưng mà tốc độ của Lăng Tiếu vẫn có thể đem nó tránh thoát ra.

Chỉ là ở lúc mấu chốt này, trong tay Khương Hoa Hổ lại nhiều ra một vật gì đó hướng về phía hắn đánh tới.

Đó mà một chùm hắc sắc quang tuyến chỉ là lóe lên rồi biến mất, tốc độ nhanh đến kinh người!

Lăng Tiếu đầu tiên là bị Ma Thiên Chưởng kia phân tán lực chú ý, mà đạo hắc sắc quang tuyến này tới đến quá đột ngột, đểcho hắn muốn tránh lại là không kịp rồi.

Hắn đang sợ chùm quang tuyết này nhưng có giống như là Tĩnh Chỉ Kính kia của Ngọc Nhu Phỉ có thần năng độc nhất giống nhau hay không.

Nếu là như vậy mà nói, vậy hắn nhất định phải chết!

May mà chùm hắc sắc quang tuyến này cũng không phải là có thần năng tĩnh chỉ, mà là có lực lượng quỷ dị trùng kích ý thức linh hồn.

Một đạo lực lượng như vậy trùng tiến vào trong thức hải của Lăng Tiếu, mà một cái kinh thiên chưởng ấn kia cũng đồng thời đánh xuống, đem Lăng Tiếu hoàn toan bao phủ rồi.

Khương Hoa Hổ lại là không có ý định cứ như vậy dừng tay, Hổ Hủy trong tay của hắn càng không ngừng huy vũ cực nhanh, từng đạo lực lượng hướng về phương hướng của Lăng Tiếu oanh tới.

- Ha ha, đấu với bổn vương, ngươi còn kém xa rồi!

Khương Hoa Hổ rất là vui vẻ nói.

Biến hóa này đến quá nhanh, người của Thiên Long địa vực đều bị sợ hãi mà kêu to một tiếng.

Chỉ là Lăng Tiếu sẽ chết như vậy sao?

Đây hiển nhiên là không thể nào.

Người khác đối với năng lượng công kích thức hải sẽ rất úy kỵ cùng sợ hãi,

nhưng mà Lăng Tiếu đã sớm đem Cổ Hoàng thần công đệ lục thức Luyện Thức tu luyện đến cảnh giới viên mãn, một biến này chính là có thể phòng ngự thức hải linh hồn khi gặp phải công kích, còn nữa bản thân hắn tu luyện Khống Thần quyết, đối với loại coog kích này lại có một lại lực đề kháng ở trong đó, cho nên một chùm quang tuyến kia của Khương Hoa Hổ chỉ là để cho Lăng Tiếu hơi trì hoãn một chút, cũng không để cho linh hồn của hắn thụ thương.

Chỉ là uy lực của Ma Thiên Chưởng kia xác thực dọa người, đem Lăng Tiếu chấn đến thất điên bát đảo.

Nếu không phải hắn tấn giai trở thành Bán Thần Vương rồi, thân thể có thể so với thần khí, một chưởng này cũng đủ để hắn đi gặp diêm vương rồi.

Trước ngực Lăng Tiếu lõm xuống, rất nhiều xương cốt cùng tạng phủ bị chấn nát, nhưng mà hắn không chết liền có thể nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Mọi người lần nữa nhìn thấy Lăng Tiếu xuất hiện đều là hoa nhiên một mảnh.

Nhìn Lăng Tiếu thê thảm như thế, ở trong lòng bọn họ đều thầm hô:

- Như vậy cũng không chết, quá biến thái rồi!

Mà người của Kim tộc từng cái lộ ra vẻ ngạo nghễ, bởi vì đây là Cổ Hoàng thần công của bọn họ duy trì, có phòng ngự biến thái còn có công hiệu liệu thương nhanh chóng.

Đây là thần công độc nhất vô nhị mà người của Kim tộc bọn họ mới có thể làm được!

- Còn có hoa dạng gì cứ việc đánh ra đi!

Lăng Tiếu vừa toàn lực liệu thương, vừa mang theo cười lạnh nhìn Khương Hoa Hổ nói.

Khương Hoa Hổ nhìn nụ cười chế nhạo kia của Lăng Tiếu, cảm thấy khó chịu dị thường, hít thở không thông.

- Ngươi lại không có chuyện gì!

Khương Hoa Hổ cắn răng một cái mà nói, lần nữa đánh ra toàn lực đi công kích Lăng Tiếu.

Các loại cường chiêu xuất ra không hết càng không ngừng oanh ra, mà Ma Kính hắn giấu diếm cũng là thỉnh thoảng xuất kích.

Nhưng mà hết thảy đều là vô ích, thân pháp của Lăng Tiếu giống như là nê ngư, luôn luôn rất đúng dịp mà né tránh ra.

Lăng Tiếu không có phản kích, hắn cần thời gian đi khôi phục thương thế.

Mà Khương Hoa Hổ lúc này điên cuồng công kích, ngược lại để cho hắn có cơ hội thở dốc.

Khương Hoa Hổ cảm nhận được ý đồ của Lăng Tiếu, cũng biết mình không cách nào làm được gì Lăng Tiếu, nổi điên mà quát:

- Các ngươi cùng tiến len, đem tiểu tử này giết chết!

Khương Hoa Hổ rốt cuộc là đem cái bộ dạng cao ngạo kia bỏ xuống, hắn tuyệt đối không thể để Lăng Tiếu sống sót.

Bằng không ngày sau nhất định sẽ trở thành đại họa tâm phúc của Ma Hổ tộc bọn họ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1878 - Đối Phó Với Bọn Họ Thì Ta Một Người Là Đủ Rồi! (1)

Khương Hoa Hổ hạ một cái mệnh lệnh này cũng không phải là để cho người của Thiên Hổ địa vực toàn bộ xuất thủ, mà là để cho mấy người trước kia mà hắn điểm đến xuất thủ.

Khương Hoa Hổ cùng với sáu người khác đồng thời xuất động, mỗi một tên Bán Thần Vương khí thế triển hiện ra, đem khu vực có thể né tránh của Lăng Tiếu đều tầng tầng phong tỏa lại, để cho Lăng Tiếu khó có thể đào thoát.

Lăng Mộ Hâm nhìn thấy tình trạng này lập tức kinh quát lên:

- Chúng ta đi giúp thúc công một tay!

Nói xong hắn muốn dẫn người của Kim tộc hướng về đám người Khương Hoa Hổ giết qua.

- Không cần qua đây, đối phó với bọn họ thì chỉ cần ta một người là đủ rồi!

Lăng Tiếu kinh hống lên một tiếng, tất cả chiến lực rốt cuộc là đẩy lên đến đỉnh phong, mà thân hồn phân thân của hắn đã ở một khắc này triệu hoán ra.

Hai cái Lăng Tiếu giống nhau như đúc để cho người ta cảm thấy quỷ dị, nhưng mà càng quỷ dị hơn chính là lực lượng của phân thân kia lại muốn cường đại hơn lực lượng của chân nhiều lắm, đây để cho mọi người không rõ là thần kỹ gì.

Chân thân cùng thần hồn đều có thể so với lực lượng của đê cấp Thần Vương, lực lượng hai đạo thân ảnh đồng bộc phát ra, lực lượng phong tỏa

của bảy người bọn họ lập tức bị trùng kích đến tan rã không còn.

Hai phương nhân mã nhìn thấy một màn này mỗi người đều nhịn không được mà la lên.

- Đây... Đây... Đây là phân thân gì sao lại đáng sợ như vậy!

- Kia hình như là thần hồn phân thân đi, chẳng lẽ hắn đã sớm ngưng tụ thần hồn? Nhưng mà thần hồn lực lượng này làm sao còn cường đại hơn lực lượng chân thân được, đây nhưng không nên a!

- Có thể đây là một loại phân thân mật thuật đi, nói không chừng chỉ có thể chống đỡ được một lúc liền biến mất.

- Lời này là nói như vậy, nhưng mà ta cảm giác được cỗ phân thân này có lực lượng rất kinh khủng, cư nhiên không yếu hơn so với thập giai thánh thú kia.

Lăng Tiếu không có ý định lại tiềm ẩn thực lực nữa, thần hồn của hắn cầm lấy Băng Hỏa kiếm trực tiếp tìm tới đầu thập giai Hắc Ma Hổ kia của Khương Hoa Hổ.

Lực sát thương của đầu thập giai Hắc Ma Hổ này là cường đại nhất, chỉ có ngăn chặn nó, Lăng Tiếu mới có thể trảm sát những người khác.

Khương Hoa Hổ nhìn đến một mặt càng cường đại hơn của Lăng Tiếu, sát ý trong lòng càng nồng đậm hơn.

Hắn cũng không cố được cái mặt mũi gì nữa mang theo những người khác hướng về phía Lăng Tiếu vây sát qua.

- Ta để cho ngươi biết cái gì mới thật sự là công kích linh hồn!

Lăng Tiếu thầm nói một câu, Khống Thần quyết mà hắn tu luyện rốt cuộc bắt đầu phát uy.

Thần hồn lực công kích mà hắn tiềm tu hai năm nay ở một khắc này phát ra.

Thần Hồn Châm kia hướng về đối thủ công kích đầu tiên mà đâm tới.

Người nọ còn chưa đến trước mặt Lăng Tiếu liền phát ra một đạo thanh âm kêu thảm, thân hình ngốc trệ lại.

Mà ở trong nháy mắt này, tốc độ của Lăng Tiếu đã đề thăng tới cực hạn, một chiêu Hàng Long Chưởng trực tiếp phách tới trước mặt người này, đem đầu của hắn đánh bạo.

Lăng Tiếu một chiêu đắc thủ cũng không có dừng lại, Thần Hồn Châm một phân làm hai, đồng thời lại hướng tới hai người khác trùng kích qua.

Bọn họ căn bản là không có biện pháp phòng ngự, lúc linh hồn bị thụ thương, thân thể khẳng định là không cách nào khống chế được nữa.

Ở trong sát na ngắn ngủi, Lăng Tiếu đã lấy mạng của ba tên Bán Thần Vương.

Thân thể của Khương Hoa Hổ xông lên vội vàng dừng lại, hắn giống như là thấy quỷ mà nhìn Lăng Tiếu:

- Ngươi... Ngươi là dùng cái bí thuật gì?

Lăng Tiếu nào có vô ích nói lời thừa với hắn, Thần Hồn Châm hướng về phía hắn trùng kích qua.

Khương Hoa Hổ đem tất cả lực lượng phòng ngự đều điều động lên, từng

tầng đem chính mình bao trùm lại, mà Hổ Hủy ở trong tay cũng là không ngừng cuồng oanh về phía Lăng Tiếu, âm mưu ngăn cản công kích của hắn.

Chỉ là Thần Hồn Châm lại là vô hình vô ảnh, để người ta căn bản là khó có thể phát hiện được nó tồn tại, trực tiếp xuyên qua tầng tầng phòng ngự oanh vào trong thức hải của Khương Hoa Hổ.

Khương Hoa Hổ đã sớm ngưng tụ thành thần hồn, chỉ là thần hồn của hắn lại không biến thái như Lăng Tiếu, nhưng mà lại đã có năng lực phòng ngự.

Chỉ tiếc khi hắn ngăn chặn được đợt công kích thứ nhất của Thần Hồn Châm, Lăng Tiếu lập tức rút ra càng nhiều lực lượng oanh kích đi, cùng lúc đó thân hình của hắn giống như quỷ mị xuất hiện ở bên cạnh Khương Hoa Hổ.

- Đi chết đi!

Lăng Tiếu u lãnh mà nói một tiếng, bàn tay hung hăng phách về sau đầu của Khương Hoa Hổ.

Chân thân cùng thần hồn của Lăng Tiếu là đơn độc phân khai ra, nhưng mà trong thức hải của Lăng Tiếu còn tồn tại một phần ba hồn lực, quả quyết không thể nào lấy ra hết được.

Bằng không chân thân hắn làm sao có thể có lực chiến đấu.

Mà một phần ba hồn lực này lại là Bán Thần Vương bình thường không cách nào so sánh được, cho dù là thần hồn của Khương Hoa Hổ cũng không được.

Bởi vì Lăng Tiếu nhưng là tu luyện Khống Thần quyết, đồng thời lại là một gã Đại Thánh sư, một phần ba hồn lực này đủ để oanh phá phòng ngự của Khương Hoa Hổ rồi.

Khi Khương Hoa Hổ cảm ứng đến Lăng Tiếu có thể công kích hồn lực thì hắn đã là sợ đến cực điểm, đây để cho hắn nghĩ tới một chủng tộc "Hồn tộc" vốn đã tuyệt chủng!

Chỉ là hắn sợ hãi thì cũng đã chậm rồi, Hàng Long Chưởng của Lăng Tiếu đã là không chút lưu tình mà nặng nề vỗ vào sau đầu hắn.

Não tương vỡ toang, tiên huyết điên cuồng bắn ra bốn phía, xúc mục kinh tâm!

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Bọn họ mở to miệng nhìn Lăng Tiếu sát phát quả đán, lãnh khốc tàn nhẫn, đều cảm thấy da đầu trở nên tê liệt.

Khương Hoa Hổ vừa mới rồi không ai bì nổi liền chết trong bi kịch như thế!

Vừa mới rồi hai người không phải là đánh đến ngang tay sao?

Làm sao chiến lực bất thình lình nghiêng về một bên, Khương Hoa Hổ lại lộ ra không chịu được một kích như thế?

Tất cả mọi người đều ý thức được Lăng Tiếu một mực ẩn tàng thực lực, mà giờ khắc này mới là chân chính bạo phát ra.

- Còn sững sờ làm gì, đem những tạp chủng này của Thiên Hổ địa vực giết hết cho ta!

Lăng Tiếu đối với người ở phía sau mình hét lên một tiếng, liền không thèm để ý mà hướng về phía người của Thiên Hổ địa vực giết qua.

Lăng Tiếu giống như sói vào bây dê, hắn cùng thần hồn của hắn đồng thời

xuất kích, đối với những người đó cơ hồ là nhất nhất miểu sát.

Người của Thiên Hổ địa vực mất đi người đứng đầu, lại bị thủ đoạn sát phạt của một tên biến thái như Lăng Tiếu dọa cho vỡ mật rồi, cư nhiên ở trong lúc nhất thời không có toàn bộ hợp lực xuất thủ với Lăng Tiếu, từng người đều bị sợ đến lùi lại tản mát ra.

Người của Thiên Long địa vực thì là khí thế đại chấn, ở dưới một tiếng hống khiếu của Lăng Tiếu, mọi người triệu hoán ra hộ thân linh thú đồng thời xuất kích, xông hướng người của Thiên Hổ địa vực.

Bọn họ biết chỉ có thể bắt được cơ hội bây giờ đem người của Thiên Hổ địa vực trục xuất ra ngoài, mới có thể an tâm ở chỗ này ngưng kết thần hồn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1879 - Đối Phó Với Bọn Họ Thì Ta Một Người Là Đủ Rồi! (2)

Người của Thiên Hổ địa vực vốn đã là chiếm ưu thế, nhưng mà bây giờ tất cả ưu thế trong nháy mắt liền biến mất không còn.

Bọn họ căn bản không đối phó được Lăng Tiếu, lại mất đinh lãnh tụ Khương Hoa Hổ, mọi người giống như là một đoàn cát vụn càng không ngừng lui trốn.

Bởi vì trong những người này trừ một bộ phận người của Ma Hổ tông ra, còn có người của mấy thế lực khác, bọn họ vốn là bị người của Ma Hổ tông cường hành lôi kéo vào chung một chỗ.

Khương Hoa Hổ chết rồi, bọn họ tự nhiên sẽ không tiếp tục cùng với người của Ma Hổ tông ở chung một chỗ.

Quần chiến phát sinh rất nhanh, nhưng mà kết thúc cũng nhanh!

Người của Thiên Hổ địa vực không dám ham chiến, bay thẳng đến phương hướng mà lúc bọn họ đi đến chạy trốn.

Mà người của Thiên Long địa vực thì là một mực truy sát, trực tiếp đem bọn họ toàn bộ bức vào trong hư không liệt phùng.

Bất luận kẻ nào một khi đã ra ngoài đều sẽ không tiếp tục có cơ hội tiến vào bên trong này.

Người của Thiên Long địa vực lấy được đại thắng, trảm sát không ít người của Thiên Hổ địa vực, mà tổn thất lại là cực nhỏ.

Tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười thỏa mãn, ánh mắt bọn họ nhìn đến một người trong đó ẩn ẩn lộ ra vẻ kính sợ vô cùng, mà không thiếu nữ nhân thì là mang theo từng tia tình ý, mị nhãn đối với người nọ ném đến không ngừng.

Mọi người lần nữa trở lại trên U Hồn thần đàm, nhưng mà lại không ai dẫn đầu đi vào bên trong thần đàm, mà là không hẹn mà cùng nhìn về phía người nọ, trong mắt ẩn ẩn có mong đợi gì đó.

Lăng Mộ Hâm đối với Lăng Tiếu nói:

- Còn thỉnh thúc công vào đàm trước!

Ánh mắt của Lăng Mộ Hâm lộ ra vẻ cung kính, mà người của Thiên Long môn thì là lộ ra vẻ tự hào.

Bởi vì Lăng Tiếu là đồng môn sư huynh đệ với bọn họ, mà trong một trận chiến này hắn không nghi ngờ đã triển hiện ra chiến lực vượt xa khỏi thường nhân, hắn ẩn ẩn đã trở thành một đời lãnh tụ trong Thiên Long địa vực.

- Các ngươi đừng nhìn ta, người nào muốn vào thần đàm liền trước đi vào, ta đảm bảo không có người của Thiên Hổ địa vực đến gây chuyện nữa!

Lăng Tiếu sờ sờ mũi nói.

Mọi người không ngờ tới Lăng Tiếu sẽ dễ nói chuyện như thế, vẻ mặt từng người đều trở nên buông lỏng xuống.

- Đa tạ vị huynh đệ này, bằng không người của Thiên Long địa vực chúng ta đều muốn gặp pahri ám toán của người ở Thiên Hổ địa vực, sau này ngươi chính là bằng hữu của lão Thi, có cái gì cần giúp đỡ cứ việc nói ra, ta tuyệt không nói hai lời!

- Đúng đúng, chúng ta dù không cường đại như ngươi, nhưng mà có một số việc chúng ta cũng có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi không chán ghét là được!

- Ngày sau có việc cần, chúng ta tự nhiên sẽ hết sức giúp đỡ!

- Phần ân tình này ta đã nhớ kỹ, hi vọng ngày nào đó có thể có cơ hội báo đáp ân công!

Những người ày từng người đều đối với Lăng Tiếu khách sáo mà nói một phen, liền hạ xuống thần đàm lần nữa ngưng tụ thần hồn rồi.

Bọn họ không có biện pháp mà cung kính đối với Lăng Tiếu, nếu như không có Lăng Tiếu, bọn họ đừng nói là ở chỗ này ngưng tụ thần hồn, chỉ sợ bị nhân gia giết chết còn không biết là chuyện gì xảy ra.

Diêu Mỹ Hồng thân là Thần thể hệ của Thiên Long môn đến bên cạnh Lăng Tiếu, nàng nhìn không tính là rất đẹp, nhưng mà nàng đã tu đến cảnh giới Bán Thần Vương, khí chất kia nhưng cũng để cho nàng so với nữ tử thượng giai bình thường nhìn còn hấp dẫn hơn, càng thêm động lòng người, huống chi dáng người của nàng còn đầy đặn dụ nhân như vậy.

- Có việc?

Lăng Tiếu phát hiện ra Diêu Mỹ Hồng một mực nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng có từng sợi lông dựng lên mà hỏi.

Khuôn mặt đạm mạc kia của Diêu Mỹ Hồng hóa xuất vài phần tiếu ý:

- Ngươi rất lợi hại, Lôi sư đệ cũng bị ngươi giết chết!

Lời của Diêu Mỹ Hồng vừa dứt, Lăng Tiếu trong nháy mắt đến trước mặt

nàng, một tay nắm lấy cổ của nàng.

- Ngươi vừa nói cái gì?

Khuôn mặt âm hàn của Lăng Tiếu nhìn Diêu Mỹ Hồng nói.

Diêu Mỹ Hồng hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu nói ra tay liền ra tay, căn bản không cho người khác nửa điểm phản kháng, hơn nữa nhìn ánh mắt ngoan lệ kia, nàng biết hắn nhất định có thể làm ra chuyện tình lạt thủ tồi hoa.

Diễu Mỹ Hồng trướng đến đỏ mặt mà gian nan nói:

- Ta... Ta không có ý tứ khác, ngươi đừng... Đừng tức giận!

Lăng Tiếu đem Diêu Mỹ Hồng thả ra, trên khuôn mặt trong nháy mắt hóa ra nụ cười mỉm như cây cối được tắm gió xuân nói:

- Diêu sư tỷ không biết có chuyện gì sao?

Diêu Mỹ Hồng nhìn khuôn mặt dị mỹ kia của Lăng Tiếu, rất là khó tưởng tượng đến bộ dạng hung hãn vừa mới rồi của hắn là do hắn biến thành.

- Sau này... Sau này sư tỷ lấy Lăng Tiếu sư đệ cầm đầu mà nghe theo!

Diêu Mỹ Hồng hơi khom thân thể một chút mà kính sợ nói.

Diêu Mỹ Hồng cùng Lôi Chính Dương đồng dạng đều là một đời lãnh tụ mới của Thần thể phái, nhưng mà Lôi Chính Dương là Lôi Thần chi thể, lực công kích là cường đại nhất, cho nên bên trong phe phái bình thường lấy hắn làm đầu, Phong thuộc tính của Diêu Mỹ Hồng so sánh với hắn mà nói liền không được trọng thị rồi.

Mà hôm nay Lăng Tiếu biểu hiện ra cường thế cùng với khí chất lãnh tụ trời sinh kia đã sâu sắc khuất phục Diêu Mỹ Hồng.

Chủ yếu nhất là Lăng Tiếu đã đem thân pháp cảnh giới diễn hóa tới hoàn mỹ.

Diêu Mỹ Hồng là Phong thuộc tính, nếu như nàng có thể được Lăng Tiếu truyền thụ, tốc độ của nàng chỉ sợ còn có thể tăng lên không chỉ một tầng.

Cho nên cho dù nàng là Thần thể phái cũng không ngần ngại dầu nhập về phía Lăng Tiếu, tranh giành phe phái liền để cho bọn họ đi gặp quỷ đi, người không vì mình trời tru đất diệt!

Huống hồ một khi Lăng Tiếu trưởng thành lên, nàng nhận thấy ở bên trong môn chỉ sợ là trong đồng đại không có người nào là đối thủ của hắn.

Lăng Tiếu cười rồi, cười đến mê chết người không đền mạng!

- Sư tỷ ngươi nói nghiêm trọng rồi, chúng ta đều là lấy ý chỉ của tông môn mà làm, lấy môn chủ đứng đầu mà làm theo mới đúng!

Lăng Tiếu nói.

Anhs mắt của Diêu Mỹ Hồng nhẹ nhàng run lên, tiếp theo cũng cười nói:

- Sư đệ nói cũng đúng, vậy sư tỷ liền không quấy nhiễu nữa rồi!

Nói xong nàng liền biến thành một trận gió lạc nhập vào trong thần đàm.

Ở lúc nàng rời đi, Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đã đến bên cạnh hắn.

Liệt Như Ngọc hơi mang theo ghen tức nói:

- Nữ nhân vừa mới rồi là ai?

Lăng Tiếu vuốt sống mũi một chút nói:

- Sư tỷ bên trong môn, như thế nào?

- Không... không có chuyện gì!

Liệt Như Ngọc có chút ngượng ngùng nói, tiếp theo nàng quan tâm hỏi:

- Thân thể ngươi có chuyện gì hay không? Chỗ của ta có thần đan khôi phục!

Nói xong Liệt Như Ngọc liền lấy ra một lọ thần đan đưa tới trước mặt Lăng Tiếu.

Thần đan a, mỗi một khỏa đều là trân quý dị thường, nhưng là đan dược nghịch thiên để cho cấp bậc Thần Vương khôi phục.

Liệt Như Ngọc thuận tay có thể lấy ra một bình cho Lăng Tiếu, xác thật là một tiểu phú bà.

Lăng Tiếu có chút cảm động cười nói:

- Không có chuyện gì, chớ quên ta nhưng là người của Kim tọc, chúng ta có thần công liệu thương cường đại nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1880 - Đại Thắng Toàn Diện.

- Vậy thì như thế nào, nếu như lưu lại bệnh ngầm gì thì làm thế nào.

Liệt Như Ngọc lấy ra liền không có đạo lý thu hồi lại.

Lăng Tiếu biết nếu như không cầm lấy, tiểu phú bà này chỉ sợ không cao hứng rồi, lập tức cũng không khách khí đem bình thần đan kia nhận lấy.

- Các ngươi đi xuống đi, mau ngưng tụ thần hồn!

Lăng Tiếu nói.

Chu Chỉ Tĩnh hỏi:

- Vậy còn ngươi?

- Ta đã sớm thành tựu thần hồn rồi, đến chỗ này chỉ là kiến thức một chút, nhìn có thần vật thích hợp cho ta tu luyện hay không mà thôi, các ngươi không cần để ý đến ta!

Lăng Tiếu nói.

Nhị nữ cũng không nói gì thêm nữa, sau khi đều quang cho Lăng Tiếu ánh mắt sùng bái mới lần nữa hạ xuống thần đàm.

Người của Thiên Long địa vực đều đã tiến vào trong thần đàm rồi, Lăng Tiếu cũng hạ xuống trên mặt thần đmà.

Hắn không có tiến vào trong thần đàm, bởi vì thần đàm này không có tác dụng lớn đối với hắn.

- Các ngươi đều đi ra đi!

Thuận theo thanh âm của Lăng Tiếu hạ xuống, mấy đạo nhân ảnh xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Vài đạo nhân ảnh này chính là Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã.

- Các ngươi đều tiến vào đi, có thể giúp các ngươi ngưng tụ thành thần hồn!

Lăng Tiếu đối với ba người bọn họ nói.

Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã đều không cần nói gì nhiều, liền nhảy vào trong thần đàm.

- Tiếu, vừa mới rồi có chiến đấu sao?

Ngọc Nhu Phỉ nhìn y phục hư nát không chịu nổi kia của Lăng Tiếu mà đau lòng nói.

Lăng Tiếu vuốt ve Ngọc Nhu Phỉ một chút nói:

- Chỗ này là hư không liệt phùng, muốn tiến vào đương nhiên là phải phí chút ít tay chân rồi, bất quá không có chuyện gì, chờ ngươi thành tựu thần hồn, ngày sau thành tựu Thần Vương, đây là không đáng kể chút nào.

Ngọc Nhu Phỉ ôm lấy Lăng Tiếu, cùng hắn mơn trớn một chút, cũng không nói thêm gì nữa liền nhập vào trong thần đàm.

Nàng biết chỉ có nàng cường đại lên mới có thể giúp nam nhân của nàng một tay, bằng không vĩnh viễn chỉ có thể đi theo phía sau hắn, thậm chí là còn bị kéo xa ra, đây là nàng không muốn nhìn thấy.

- Lúc này cuối cùng cũng thanh tĩnh rồi!

Lăng Tiếu lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt hướng về phía chỗ sâu thần đàm nhìn tới.

Trong cái phương hướng này ẩn ẩ cấp cho hắn một loại cảm giác bất an, nhưng mà liền bằng cái cảm giác này hắn nhận thấy thần tuyền mà hắn cần có lẽ là ở chỗ này.

Hắn lợi dụng thần niệm hướng về phương hướng kia bao trùm đi, nhưng mà lại không phát hiện đến cái gì.

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!

Nội tâm Lăng Tiếu vùng vẫy một phen, vẫn là quyết định đi thăm dò nhìn đến tột cùng.

Lần này Lăng Tiếu không dám khinh thường, lập tức từ trong dược đỉnh lấy ra một bộ thần giáp phòng ngự mặc lên trên người, để ngừa vạn nhất.

sau khi làm xong, hắn mới vô cùng cẩn thận hướng về phía thần đàm kia xâm nhập mà đi.

Tương truyền chỗ sâu của U Hồn thần đàm có thần tuyền có thê trợ giúp người đột phá Thần Vương.

Nhưng mà từ trước đến nay lại không có mấy ai có thể đến chỗ này kiếm được thần tuyền, chỉ bât quá là từng có tiền bối ở trong chỗ này kiếm được

một ít, sau đó lại không có ai thành công nữa.

Kỳ thật lấy điều kiện bây giờ của Lăng Tiếu, căn bản không cần mạo hiểm đi tìm thần tuyền.

Hắn muốn đột phá cảnh giới Thần Vương chỉ cần không ngừng tích lũy lực lượng, đem lực lượng chuyển hóa làm thần lực, vậy hắn chậm nhất cũng có thể ở trong năm tới mười năm đột phá cảnh giới Thần Vương.

Chỉ là thời gian không đợi người, Lăng Tiếu còn có nhiều chuyện muốn đi làm, chỉ có đột phá cảnh giới Thần Vương hắn mới có thể chân chính đi lại bên trong Thiên vực.

Hắn nhanh chóng muốn đạt tới cảnh giới Thần Vương tìm được sư phụ hắn cùng Vân Mộng Kỳ, đem thân nhân ở Huyền Linh đại lục tiếp đến trong Thiên vực sinh hoạt.

Cho nên hắn mới sẽ mạo hiểm đi tìm thần tuyền như thế, đồng thời hắn cũng đem chuyện này coi như là mài luyện đối với mình.

Chỉ có kinh qua nhiều loại tràng diện nguy hiểm, tâm cảnh của hắn mới sẽ càng thêm vững chắc như bàn thạch, không thể dao động!

Đến chỗ sâu thần đàm, Lăng Tiếu vẫn không phát hiện ra khí tức nguy hiểm gì.

Hắn do dự một chút, vẫn hướng về phía đấy thần đàm tiến vào.

Lăng Tiếu phát hiện ra Thủy năng lượng ở chỗ sâu thần đàm này càng thêm mênh mông thuần túy thêm vài phần, đối với những người muốn ngưng kết thần hồn kia mà nói tuyệt đối càng thêm hữu hiệu.

Lăng Tiếu đem thần thức mở ra đến lớn nhất, thời khắc cảnh giác tình huống ở chỗ này.

Hắn phát hiện thần thức của hắn chỉ có thể bao trùm phạm vi trăm mét ở dưới mặt đàm, đến chỗ càng sâu tựa hồ bị cái gì ngăn cản, căn bản không cách nào lại đi xuống điều tra.

- Dưới đàm nhất định là có cổ quái a!

Lăng Tiếu thầm nói một tiếng, cắn răng một cái, thân thể tiếp tục đi xuống.

Khi hắn đi xuống thần đàm hơn hai trăm mét thì vẫn không phát hiện ra tình huống gì, càng đừng nói là gặp được thần tuyền.

Bất quá hắn cảm ứng được năng lượng ở chỗ này là càng thêm nồng đậm rồi, chắc hẳn cách vị trí của thần tuyền càng thềm gần.

Ngay lập tức hắn lại xâm nhập xuống thần tuyền vài chục thước.

Đúng lúc này đột nhiên có từng đạo bích đằng có màu sắc giống như nước đầm từ bốn phương tám hướng bắn ra.

Lăng Tiếu lập tức phát hiện ra dị trạng này, thân hình cấp tốc lui tránh, nhưng mà những bích đằng kia lại là muốn đuổi theo không tha, như cũ hướng về phía hắn truy tới.

Lăng Tiếu biết trừ phi mình bây giờ thối lui khỏi thần đàm, bằng không những bích đằng này chỉ sợ một mực sẽ dây dưa không ngừng.

Lập tức Băng Hỏa kiếm trong tay của hắn phát ra kiếm quyết cường đại, đem những bích đằng này nhất nhất trảm xuống.

Song, những bích đằng này tựa như chém đến bất tận, sau khi chém xong lại điên cuồng sinh trưởng lên, giống như có linh tính hướng về phía Lăng Tiếu mà đi.

Lăng Tiếu không muốn thối lui như vậy, bất đắc dĩ chỉ có thể tăng cường tốc độ cùng lực lượng công kích, đem rất nhiều bích đằng giảo thành nát bấy.

Nhưng mà những bích đằng này giống như vô cùng vô tận, mặc cho hắn cố gắng như thế nào cũng không cách nào chém hết, nếu là tiếp tục như thế, sau khi hắn hao tổn hết lực lượng, cuối cùng là phải bị vây ở chỗ này rồi.

- Chỉ dựa vào những bích đằng này cũng đủ để cho bất kỳ một gã Bán Thần Vương nào chỉ có thể nhìn mà không thể đi tới, thần tuyền chỉ sợ chính là ở phía dưới này rồi!

Lăng Tiếu suy đoán thầm nghĩ.

Chỉ là những bích đằng này còn không để cho Lăng Tiếu rút đi, hắn đình chỉ lại công kích, từng trận hỏa mang ở bốn phía quanh người hắn bắn ra.

Thâm sắc liệt hỏa hừng hực đem bốn phía của Lăng Tiếu bao vây đến nghiêm mật, những nước hồ kia cũng không có cách nào đem những hỏa thế này giảm bớt nửa phần.

Đây là bổn nguyên thiên hỏa độc hữu của Lăng Tiếu, lại càng tiến hóa qua hai lần, trừ phi là cực chí chi thủy, bằng không là không thể nào dập tắt được nó.

Trên người Lăng Tiếu nhiều ra thiên hỏa bảo hộ, những bích đằng kia muốn đem Lăng Tiếu vây khốn đã là không thể nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1881 - Tìm Thần Tuyền. (1)

Lúc chúng nó vừa mới đi tới phụ cận Lăng Tiếu lập tức bị thiên hỏa thiêu đốt đến sạch sẽ, đối với Lăng Tiếu hoàn toàn không tạo ra bất kỳ một điểm thương hại nào.

Lăng Tiếu cười nhẹ một chút, thân thể tiếp tục đi xuống trăm thước.

Lúc ày Lăng Tiếu hướng về một cái phương hướng khác nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ trung ương mà chút ít bích đằng này sinh trưởng có một linh thảo trong suốt dịch thấu, ngọc bích quang thiết.

Gốc linh thảo này cũng không phải là rất lớn, nhưng mà quang mang phát tán ra lại là vô cùng chói mắt, từng trận thần quang phóng ra để người ta nhìn mà say lòng.

Long mục của Lăng Tiếu mở ra đến rất lớn, nuốt một ngụm nước miếng lẩm bẩm nói:

- Chẳng... Chẳng lẽ đây là U Hồn thần thảo?

U Hồn thần thảo cùng với Thần Hồn thảo đều là thuojc về thần thảo có đại tác dụng đối với thần hồn.

Mà một gốc U Hồn thần thảo như vậy trực tiếp có để cho bất kỳ Thánh Hoàng đỉnh phong hoặc Bán Thần Vương nào ngưng tụ ra thần hồn, mặt khác lại có thể phục hồi bất kỳ thương tổn hồn phách nào của Thần Vương cùng với công lực tăng cường hồn lực.

Thế gian các loại linh thảo nhiều không đếm hết, nhưng mà duy độc chỉ có linh thảo liên quan đến hồn lực là khó tìm kiếm nhất.

Lăng Tiếu không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy một gốc U Hồn thần thảo, thật là để cho hắn mừng rỡ.

Bất quá hắn cũng không dám lập tức đi qua thu lấy.

Bởi vì ở bên cạnh nó có từng tầng bích đằng bảo hộ lấy, ai biết phụ cận có tiềm ẩn thánh thú đáng sợ nào hay không, hắn phải cẩn thận một chút mới tốt.

Thân thể Lăng Tiếu không nhúc nhích, nhưng mà không có nghĩa là hắn không lấy được U Hồn thần thảo.

Hồn lực của hắn hóa thành một cái móng vuốt vô hình hướng về phía U Hồn thần thảo kia bắt lấy.

Mắt thấy liền đem U Hồn thần thảo nắm vào trong tay, một đạo lực lượng đồng dạng để người ta không phát hiện được trùng kích vào trên hồn lực chỉ thủ kia của Lăng Tiếu, đem nó đánh tan.

Cùng lúc đó lại có một đạo hồn lực hướng về phía thức hải của Lăng Tiếu trùng kích mà đến.

Lăng Tiếu cả kinh, hắn cảm nhận được cỗ công kích hồn lực này thật không kém, cho dù là oanh kích Thần Vương bình thường cũng để cho bọn họ chịu không được rồi.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ lập tức đánh ra Thần Hồn Châm, đem những hồn lực oanh kích đến kia oanh đánh tan ra.

Chỉ là tựa hồn hồn lực của đối phương kinh người, lại là một trận hồn lực liên miên không dứt đánh đến, để cho người ta không kịp phòng thủ.

Cho dù là Lăng Tiếu đã gặp qua các loại kinh hiểm, vẫn là lần đầu tiên gặp phải tồn tại có thể đối chiến hồn lực với chính mình.

Lăng Tiếu vận khởi lên lực lượng phòng ngự hồn lực, đồng thời hồn lực rút đi, đối với từng đạo lực lượng đánh đến kia đối oanh lên.

May là thần hồn của Lăng Tiếu đã là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, lực lượng hết sức hồn hậu, bằng không chỉ dựa vào những công kích này của nhân gia cũng đủ để cho hắn hồn phi phách tán mà chết rồi.

Lăng Tiếu đem hồn lực toàn bộ phóng khai ra, ứng tiếp những hồn lực công kích không hiểu này, hắn phát hiện những hồn lực này chính là đến từ một cái phương hướng khác của U Hồn thần thảo kia.

Hắn phải đem vật ẩn nấp ở cái phương hướng kia giết chết mới được, bằng không chờ hồn lực của hắn suy yếu cũng chỉ có thể tùy ý là thịt cá!

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu đem Băng Hỏa ở trong tay hắn ném ra ngoài.

Băng Hỏa kiếm đã sớm cùng hắn nhân khí hợp nhất, hắn chỉ cần phân ra một cái ý niệm liền có thể khống chế Băng Hỏa kiếm trảm sát bất kỳ địch nhân nào ở bên ngoài vạn dặm.

Quả nhiên đang ở lúc Băng Hỏa đâm vào cái phương hướng kia, những hồn lực đó lập tức suy tàn xuống, không lại tiếp tục công kích nữa.

Lăng Tiếu mừng rỡ, muốn lập tức tung mình tiến lên trước đem U Hồn thần

thảo kia lấy đến.

Chỉ là ở lúc này một cỗ hồn lực phô thiên cái địa từ phương hướng mới vừa rồi xông ra.

Đó giống như là hình thành hồn lực phong bại, ngay cả nước hồ ở chỗ này đều khuấy động lên.

Lăng Tiếu vô cùng kinh hãi, vội vã bứt ra cuồng lui, thần hồn lực lượng của hắn lập tức nghênh đón mà lên, cùng hồn lực phong bạo kia đối oanh lại với nhau.

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thần hồn thiếu chút nữa đều chịu không nổi rồi, còn may sớm dùng hết hồn lực đem hồn lực phong bạo của đối phương ngăn cản lại.

Bằng không hắn chỉ sợ có linh hồn phòng ngự cũng khó tránh khỏi bị thụ thương rồi.

- Rốt cuộc là cái gì mà đáng sợ như vậy!

Lăng Tiếu hơi có chút sợ hãi mà thầm hô một tiếng, đem Băng Hỏa kiếm triệu hồi trở về.

Song lúc này từng con linh thú một mắt thật nhỏ từ phía sau U Hồn thần thảo tuôn ra.

Những linh thú rất nhỏ này nhìn lại chỉ lớn nhỏ bằng một cái đầu, hiển lộ ra hình dẹt, thân thể hắc lam, ngư lân dài giống như du ngư cùng với một cái miệng mở rộng, trên trán có một con mắt thời khắc chớp động quang mang

quỷ dị.

Kỷ kỷ!

Những tiểu linh thú này phát ra tiếng quái khiếu, một bộ hung hãn nhìn Lăng Tiếu, đồng thời trong độc nhãn của chúng nó đồng thời bính phát ra hồn lực, đem hồn lực của chúng nó toàn bộ tập trung lại với nhau, sau đó lần nữa tạo thành hồn lực phong bạo hướng về phía Lăng Tiếu nghiền áp mà đến.

Lăng Tiếu vừa mới chống đỡ một kích kia đã là dùng hết toàn lực, nếu là tiếp tục ứng phó mấy chiêu này nữa, hồn lực của hắn sẽ bị rút hết rồi.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được ba động của hồn lực, thân hình liên tục triệt thoái về phía sau mà trnahs đi.

Hồn lực công kích đối với người khác mà nói là khó có thể nhìn thấy, nhưng mà đối với Lăng Tiếu mà nói lại là không có hạn chế như vậy.

Hắn muốn tu luyện Khống Thần quyết đầu tiên liền phải cảm ứng đến dao động của tinh thần lực cùng hồn lực mới được.

Cho nên dựa vào tốc độ của hắn tránh ra những hồn lực công kích này hoàn toàn là không nói chơi.

- Nếu như chân thân của các ngươi không hiện, có lẽ ta không làm gì được các ngươi, bây giờ nếu dám chạy ra vậy thì chớ trách ta lòng dạ độc ác rồi!

Lăng Tiếu thầm nói một tiếng, Băng Hỏa kiếm trong tay trảm ra từng đạo băng đao hướng về phía những linh thú kia đánh tới.

Lăng Tiếu xuất thủ cực kỳ có chừng mực, cũng không dám đen U Hồn thần thảo kia phá hoại.

Những tiểu linh thú kia phát ra tiếng kêu hoảng loạn, lại phân tán ra các hướng nhập vào trong thần đàm.

Nhưng mà vẫn có không ít tiểu linh thú bị chiêu này của Lăng Tiếu oanh vào bên trong, từng cái thi thể bị giảo đến phá toái.

- Xem ra những tiểu đồ vật này trừ hồn lực công kích ra,c ái khác liền không có rồi!

Lăng Tiếu nới lỏng một hơi nói.

May mắn là Lăng Tiếu đi tới chỗ này, đổi làm người khác chỉ sợ hồn lực phong bạo kia có thể đem một gã Thần Vương miểu sát.

Kích lui những tiểu linh thú kia, Lăng Tiếu cuối cùng đem U Hồn thần thảo thu lấy.

Chỉ là gốc U Hồn thần thảo này đối với hắn hiện tại không có tác dụng lớn, nhiều nhất chỉ có thể tăng trưởng một chút hồn lực, lại không có cách nào để cho hắn đột phá trở thành Thần Vương chân chính.

Hắn còn phải tiếp tục đi xuống tìm kiếm thần tuyền.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1882 - Tìm Thần Tuyền. (2)

Chỉ là sau khi gặp được một nhóm tiểu linh thú có thể công kích linh hồn như vậy, Lăng Tiếu khó tránh khỏi có chút lo lắng ở dưới mặt đàm sẽ có tồn tại đáng sợ hơn.

Lăng Tiếu chạy tới phương hướng những năng lượng kia càng phát ra nồng đậm hơn.

Rất nhiều tiểu linh thú thỉnh thoảng mà oanh ra hồn lực công kích, đều là bị Lăng Tiếu nhất nhất tránh thoát.

Lăng Tiếu càng hướng xuống, thần hồn của hắn càng phát ra sảng khoái hơn.\lt có thể cảm giác được nước hồ ở chỗ này đối với bất kỳ thần hồn nào đều có công hiệu tăng cường liệu thương.

Lăng Tiếu mừng rỡ, hắn có thể xác định phía dưới này nhất định có thần tuyền tồn tại.

Lăng Tiếu tăng nhanh tốc độ trầm xuống, sau khi cả người tránh quá tất cả công kích của tiểu linh thú, cuối cùng hạ xuống dưới đáy thần đàm.

Thần đàm dũng động từng trận bùn dất, rất dễ dàng bị vùi lấp vào tỏng đó.

Thân thể Lăng Tiếu giống như là đi trên tuyết mà không để lại dấu vết, ở trên đám bùn lầy này không ngừng lướt động, tìm chỗ có thần tuyền.

Quả nhiên hoàng thiên không phụ người có tâm, Lăng Tiếu rốt cuộc phát hiện có một con suối nhỏ, nơi đó dũng động ra từng đoàn lực lượng tinh

thuần hạo hãn dung nhập vào bên trong nước đầm kia.

Lăng Tiếu không nhịn được kinh hô:

- Thần... Thần tuyền chi nhãn, ta tìm được rồi!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn xông tới thu thần tuyền, một cỗ nguy cơ từ trước đến nay chưa từng có hướng về phía hắn đánh tới.

Thần tuyền chi nhãn ở chỗ này tuyệt đối không phải là lực lượng ở trong nước hồ có thể so sánh được.

Có thể nói lực lượng ở trong nước hồ có thể để cho người ta cảm ngộ ngưng kết thần hồn này đều là một bộ phận lực lượng của thần tuyền chi nhãn này phân tán ra mà thôi, hơn nữa đã là bị loãng đi rồi.

Nếu như những Thánh Hoàng đỉnh phong hoặc Bán Thần Vương kia có thể lấy được một chút thần tuyền này ăn vào, nhất định có thể lập tức ngưng tụ thành thần hồn, hơn nữa còn có thể trợ giúp thần lực, đến lúc đó trở thành Thần Vương không phải là vấn đề.

Hiện nay thần hồn của Lăng Tiếu đã sớm thành, thiếu đúng chính là thần lực thuần túy nhất.

Mà những thần tuyền ở trước mắt này chính là thần vật thích hợp với hắn nhất, chỉ cần đem nó ăn vào tự nhiên có thể rút ngắn rát nhiều thời gian để hắn ngưng tụ thần lực, để cho hắn ở trong thời gian ngắn nhất trở thành Thần Vương/

Đột nhiên phát hiện tồn tại của thần tuyền, Lăng Tiếu đã không che giấu được kíc động lập tức xông qua.

Chỉ là ở lcus này, ở dưới chỗ bùn lầy đột nhiên dũng động lên thứ gì đó, tất cả bùn lấy lập tức ở phái trước Lăng Tiếu tập quyền lên hướng về phía hắn trùng kích tới.

Lăng Tiếu tâm thần nhảy lên, song chưởng đồng thời đánh ra, chuẩn bị đem những bùn đất này chấn bay ra ngoài.

Nhưng mà khi chưởng lực của hắn vừa mới tiếp xúc đến những bùn đất này lại là bị sinh sinh phản chấn trở về, cả người giống như gặp phải điện giật, ngã bay ra xa trăm thước.

Song hết thảy đây cũng còn chưa kết thúc, những thứ bùn lầy kia vẫn lấy một loại tốc độ cực nhanh cuồn cuộn mà đến, tự hồ như có cái gì đó ở chỗ này chui từ dưới đất lên.

Lăng Tiếu lo lắng đến cực điểm, hắn hoàn toàn không nghĩ đến ở dưới bùn lầy lại còn tiềm ẩn tồn tại kinh khủng như vậy.

- Đáng chết, rốt cuộc là hung thú gì!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, lực lượng bộc phát đến cực điểm, Hàng Long Chưởng hướng về phía bùn lầy kia lần nữa phách đi.

Oanh long oanh long!

Chưởng lực rốt cuộc đem rất nhiều bùn lầy oanh tản mát ra, nhưng mà lại không cách nào ngăn cản bước chân xông đến của hung thú kia.

Chỉ thấy một đạo hắc sắc cự ảnh kinh khủng chợt hiện, một cái miệng lớn thị huyết đáng sợ hướng về phía Lăng Tiếu cắn xuống.

Lăng Tiếu căn bản không thấy rõ đây là thứ gì, hắn thấy được cái miệng

rộng kinh khủng âm sâu kia, còn có răng nanh sắc bén thị huyết.

Tốc độ đi đến của đối phương rất nhanh, rất hung mãnh, cho dù Lăng Tiếu sớm có chuẩn bị nhưng là vẫn khó chạy thoát.

Mắt thấy sẽ bị hung thú này cắn nuốt, thần hồn của hắn trong nháy mắt xông ra, Băng Hỏa kiếm trong tay hội tụ toàn bộ lực lượng hướng về phía cái miệng rộng kia oanh ra một kích dùng hết toàn lực.

Oanh long!

Một băng một hỏa, hai loại lực lượng đồng thời xông vào trong cái miệng to lớn kia, ngăn bản tốc độ hợp xuống của nó.

Lăng Tiếu lại một lần nữa giống như nê ngư trơn trượt chạy ra rất xa, đồng thời Băng Hỏa kiếm trong tay hắn càng không ngừng hướng về phía hung thú kia oanh ra từng vòng công kích.

Rốt cuộc hung thú kia tựa hồ cảm thấy trong lúc nhất thời không cách nào làm gì được Lăng Tiếu, chỉ có thể đình trệ tốc độ lại, lộ ra khuôn mặt của nó!

Đầu của hung thú này là ngư hình biến dị thánh thú, xưng là U Man Xà Ngư, thực lực đã đạt tới thập giai trung cấp, nó có thân hình khổng lồ, nhìn ngư đầu thân rắn rất là quái dị, rất nhiều lân giáp, ngư thứ chớp động hậu trọng, sắc bén, một đôi ngư nhãn đáng sợ mang theo quang mang tà khí lẫm nhiên, cái miệng cá to lớn kia càng không ngừng thổ nạp nước đầm, giảo động xung quanh.

Thấy rõ hình dạng cùng khí thế của đầu hung thú này, Lăng Tiếu đều có chút mềm chân.

Lấy thực lực của hắn muốn ở trong miệng một đầu cao giai hung thú như

vậy đoạt thức ăn chỉ sợ là một cái tử lộ.

Nhưng mà thần tuyền đã là gần trong gang tấc rồi, nếu như không lấy, vậy không phải là tiếc nuối vạn phần sao?

- Xà Ngư huynh bình tĩnh một chút, có chuyện gì hảo hảo nói!

Lăng Tiếu đối với U Man Xà Ngư kia nói.

- Nhân loại đáng chết, dám đến địa bàn của ta quấy nhiễu giấc ngủ của ta, đi chết cho ta!

U Man Xà Ngư phát ra thanh âm chói tai, thân hình lại một lần nũa hướng Lăng Tiếu xông tới, tốc độ kia đơn giản là nhanh đến kinh người.

Lăng Tiếu dù là sớm có giới bị, nhưng mà vẫn bị sợ hãi nhảy lên, thân pháp đề thăng tới cực hạn không ngừng lui về phía sau.

Chỗ này là địa bàn của nhân gia, Lăng Tiếu bị trở ngại bởi những nước hồ này, tốc độ lại là trong vô hình bị ảnh hưởng rất lớn.

U Man Xà Ngư kia lại càng vận dùng lực lượng Thủy thuojc tính, tăng thêm áp lực ở phụ cận này để cho Lăng Tiếu là như thế nào cũng trốn không thoát công kích của nó.

Mắt thấy miệng rộng của U Man Xà Ngư kia lại một lần nữa đem hắn bao phủ lại, Lăng Tiếu cả người đều là run lên.

- Con mẹ nó, gia hỏa này thật là đáng sợ!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, Băng Hỏa kiếm trong tay thoát ra, trực tiếp đam vào trong cái miệng của U Man Xà Ngư.

Chỉ là lúc Băng Hỏa kiếm còn chưa đâm vào trong miệng của U Man Xà Ngư thì một ngụm thủy lãng lại là ngạnh sinh sinh đem nó tập quyển trùng kích sang một bên.

Lăng Tiếu lại càng lo lắng không thôi, hắn biết trốn là trốn không thoát, song chưởng đánh ra thiên hoa hừng hực, hi vọng ở lúc miệng của U Man Xà Ngư hạ xuống liền có thể thiêu đốt nó, vậy còn có một tuyến sinh cơ.

Chỉ là thiên hỏa này của hắn cũng là giống như Băng Hỏa kiếm trực tiếp bị thủy lãng áp đén phiên đằng sang một bên, không có cách nào tổn thương đến nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1883 - Xà Ngư Huynh Bình Tĩnh Một Chút! (1)

Rốt cuộc miệng của U Man Xà Ngư kia nặng nề hợp lại ở vị trí Lăng Tiếu.

Phạm vi ở chung quanh Lăng Tiếu mấy chục thước, tất cả nước hồ đều tiến vào trong miệng của U Man Xà Ngư kia.

Vốn là cái miệng rộng này khẽ cắn, tất cả mọi thứ đều sẽ lập tức tiến vào trong bụng nó bị nó tiêu hóa.

Nhưng mà nó bất thình lình phát ra một đạo thanh âm kêu thảm thê lương, miệng lần nữa mở ra, thủy lãng càng không ngừng phun ra bên ngoài.

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh thuận theo những thủy lãng này cũng phiên đằng ra, mà trong tay nhân ảnh này còn nắm lấy một cái hắc sắc đại đỉnh.

Nhìn lại U Man Xà Ngư kia ở trong miệng lại bị mất hai cái răng, rất hiển nhiên chính là ở lúc nó nuốt Lăng Tiếu vào, bị Lăng Tiếu đột nhiên lấy dược đỉnh đập vỡ ròi.

U Man Xà Ngư phát ra mấy tiếng cuồng khiếu, nhưng là lại không dám lần nữa đem Lăng Tiếu cắn nuốt, mà là lợi dụng rất nhiều thủy lãng hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích mà đi.

Chớ xem thường những công kích thủy lãng này, lại là đủ để đem bất kỳ thân thể của một gã đê cấp Thần Vương nào oanh bạo toái.

- Biến cho ta!

Lăng Tiếu đã là không có cách nào khả thi, chỉ có thể ỷ lại vào thần đỉnh rồi.

Hắn hét lên một tiếng, Hắc Diệu đỉnh tỏng nháy mắt trở nên rất lớn, đem những thủy lãng kia nhất nhất ngăn lại ở phía trước.

Nhưng mà Lăng Tiếu cùng thần đỉnh vẫn bị thủy lãng kia trùng kích đả lui không ít khoảng cách,

Khi thần đỉnh biến lớn giống như sơn nhạc cao lớn thì mới yên ổn trấn áp trên bùn lầy này.

Thần đỉnh cũng không phải là thần khí bình thường, mà là một tôn Cổ thần khí, bằng không Lăng Tiếu ngược lại cũng không chỉ là chật vật như thế.

Hồi tưởng lại mới vừa rồi nếu không pahir trong cái khó ló cái khôn, để dược đỉnh này ngăn chặn một chút, hắn đã là thức ăn trong miệng U Man Xà Ngư rồi.

Hắn thầm thở dài một tiếng "May mắn", tiếp theo đối với U Man Xà Ngư kia nói:

- Xà Ngư huynh, ta khuyên ngươi vẫn là bình tĩnh một chút, bằng không ta lại đập rụng mấy cái răng khác của ngươi!

U Man Xà Ngư không để ý tới lời nói của Lăng Tiếu, nó nhìn tôn dược đỉnh kia không dám lại cắn nuốt Lăng Tiếu, mà thủy lãng công kích của nó đối với hắn cũng không làm được gì, vậy chỉ có thể lựa chọn một loại phương thức công kích khác rồi.

Hồn lực công kích, cư nhiên lại là loại phương thức công kích khó thấy, để cho Lăng Tiếu cảm thấy ngoài ý muốn chí cực.

Hồn lực công kích của U Man Xà Ngư này so với mấy tiểu linh thú gặp được lúc trước còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm, tạo thành hồn lực phong bạo đến được hung mãnh dị thường.

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, chỉ có thể để thần hồn lần nữa từ trong thức hải bay ra, đối với những hồn lực phong bạo kia tiến hành ngăn chặn.

Thần hồn lực lượng nếu so với chân thân của hắn còn phải cường hãn hơn, muốn đối phó với những hồn lực công kích này còn là lộ ra vẻ nhẹ nhàng nhiều lắm.

Huống hồ hồn lực công kích của U Man Xà Ngư có hình thức tương đối đơn nhất, lực lượng dù là hung mãnh nhưng vẫn là không làm gì được một nhân loại thiện trường hồn lực công kích như Lăng Tiếu.

U Man Xà Ngư thi triển hết tất cả thủ đoạn lại là không cách nào làm được gì Lăng Tiếu, tính tình trở nên táo bạo quát lên:

- Nhân loại ngươi mau cút trở về, ta tha cho ngươi một lần!

- Xà Ngư huynh việc này có thể thương lượng tốt, kỳ thật ta chỉ là muốn lấy một chút nước suối mà thôi, ta không phải là muốn mạo phạm ngươi, chỉ cần ta lấy được nước suối lập tức rời đi, ngươi cảm thấy như thế nào?

Lăng Tiếu nói.

U Man Xà Ngư không ngừng hô hấp những nước hồ kia nói:

- Ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta, thừa dịp ta không thay đổi chủ ý, ngay lập tức cút đi cho ta, bằng không ta ngay cả những nhân loại ở phía trên đều giết không tha một ai!

Lăng Tiếu không nghĩ tới U Man Xà Ngư này lại cường ngạnh như thế, lập tức trầm giọng nói:

- Hừ, thực lực của ta dù không bằng ngươi, chẳng lẽ ngươi cho là ta thật không thể đối phó với ngươi sao?

Thanh âm này của Lăng Tiếu uẩn hàm vô thượng long uy, cả người biến thành hình dạng bán long thân, một con Kim Long hư ảnh càng không ngừng hướng về phía U Man Xà Ngư kia gầm thét thị uy.

Cổ hoàng thú chi uy đáng sợ này áp đến thân thể của U Man Xà Ngư đều khẽ run rẩy lên.

U Man Xà Ngư là biến dị hung thú, dù không sợ long uy của long tộc nhưng vẫn là thụ lấy áp chế đến từ bổn nguyên, nó gắt gao nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, dường như muốn nhận rõ Lăng Tiếu rốt cuộc là người hay là thú.

- Ta nói lại một câu, ta chỉ muốn lấy một chút nước suối rồi lập tức rời đi, bằng không... Ta cũng sẽ không để cho ngươi sống tốt ở chỗ này!

Lăng Tiếu sâu kín mà nói.

Linh trí của U Man Xà Ngư sớm đã như yêu quái rồi, tư duy cùng nhân loại không sai biệt lắm.

Nó hoàn toàn có thể cảm ứng được cỗ long uy mênh mông này của Lăng Tiếu, tổng cảm thấy Lăng Tiếu hẳn là cùng Long tộc có quan hệ lớn lao.

Nếu quả thật muốn liều đến ngươi chết ta sống, chỉ sợ kẻ bị thua vẫn là nó.

Sau khi trải qua một phen do dự, nó phát ra tiếng tê sa nói:

- Ngươi thực sự chỉ lấy một chút nước suối rồi rời đi?

- Đương nhiên, ta cũng không muốn cùng Xà Ngư huynh làm địch thủ!

Lăng Tiếu nói.

Kỳ thật hắn bây giờ cũng là khẩn trương đến muốn chết, hắn đem Long khí hoàn toàn phong thích ra như vậy cũng là dốc hết sức.

Bởi vì hắn một mực đều biết rõ long khí có thể chấn áp khí diễm của rất nhiều linh thú, nhưng mà đối mặt với biến dị cao giai hung thú hắn cũng không có bất kỳ nắm chắc nào, trong lòng hắn đã sớm làm xong chuẩn bị bỏ chạy.

Bây giờ nghe U Man Xà Ngư kia nới lỏng miệng ra, hắn cũng là âm thầm đổ một thân mồ hôi.

- Tốt, vậy ngươi nhanh chóng đi lấy, sau đó lập tức rời khỏi cho ta, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

U Man Xà Ngư nói.

Lăng Tiếu mừng rỡ, bất quá hắn lại không có bị vui mừng này xông lên đến mê đầu rồi, một bên đem theo dược đỉnh di động, một bên thời khắc chú ý đến động tĩnh của U Man Xà Ngư, sợ nó bất thình lình lần nữa xông tới nuốt hắn.

Lăng Tiếu một mực đến bên cạnh thần tuyền, U Man Xà Ngư kia vẫn đang ở chỗ cũ không có động tĩnh, bất quá ánh mắt lại là không nháy một cái nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, tựa hồ lộ ra dị thường không cam lòng.

Lăng Tiếu lấy ra một cái chén bằng ngọc hơi lớn, đem thần thủy chảy đến

đại lực hấp một cái, đem nó chứa đầy mới hướng về trên thần đàm nhanh chóng bắn lên.

- Đa tạ Xà Ngư huynh, ta liền không quấy nhiễu ngươi ngủ say nữa!

Lăng Tiếu thu hồi thần thủy, cúi đầu đối với U Man Xà Ngư ở phía dưới chắp tay nói.

- Nhanh cút cho ta, nếu là còn có nhân lại nào dám đến chỗ này, chớ trách ta không khách khí!

U Man Xà Ngư tê hống nói.

Không cần nó nói, Lăng Tiếu tự nhiên có bao nhiêu nhanh liền cút bấy nhiêu nhanh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1884 - Xà Ngư Huynh Bình Tĩnh Một Chút! (2)

U Hồn thần đàm không hổ tên là "U Hồn", ở chỗ này lại có U Hồn thần thảo cùng với linh thú biết công kích hồn lực.

Loại linh thú này nhưng là cực kỳ khó gặp, cho dù là Thần Vương hơi không chú ý cũng phải vẫn lạc tại chỗ.

Mau là bản thân Lăng Tiếu là cao thủ tinh tu hồn lực, bằng không một chuyến này thật là có đi không có về.

Cũng khó trách ngày trước nhiều người đến tìm thần tuyền như vậy cũng không thấy có bao nhiêu người thành công.

Lăng Tiếu coi như là kinh qua các loại hiểm cảnh mới may mắn lấy được một chút thần thủy như vậy vào tay a.

Lăng Tiếu đi ra khỏi thần đàm đều không nhịn được mà kinh hô lên:

- Lúc này cảnh giới Thần Vương có hi vọng rồi!

Thần hồn, thần kiều, thần lực của hắn đã hình thành rồi, thiếu đúng là tích lũy lực lượng.

Hôm nay hắn có thần thủy, vậy hắn thành tựu cảnh giới Thần Vương liền là chuyện tình nước chảy thành sông rồi.

Như thế nhưng là rút ngắn thời gian tiến giai Thần Vương của hắn rất lớn, đến lúc đó dựa vào lực lượng của hắn có thể ở bên trong Thiên vực tùy ý đi

lại rồi.

Lăng Tiếu áp chế tâm tình đang vọng động, bơi tới bên trên thần đàm, tĩnh tọa khôi phục hết thảy hao tổn lúc trước, chờ một tháng qua đi là có thể đi ra bên ngoài.

Một ngày sau, Lăng Tiếu đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, hắn không thể nào ở chỗ này phục dụng thần tuyền đột phá cảnh giới Thần Vương.

Lúc hắn nhàn nhã nhàm chán, tính toán ở trong phiến không gian này đi lại, xem một chút có thể có những phát hiện khác hay không.

Hắn biết phiến không gian này cũng không phải là rất lớn, chỉ cần phi hành hết tốc lực vài ngày là có thể đến chỗ xuất nhập khẩu khác là Thiên Hổ địa vực.

Bất quá Lăng Tiếu tạm thời không muốn đi Thiên Hổ địa vực du lịch, hắn còn có không ít chuyện cần đi làm, bằng không có thể từ chỗ này tiến vào Thiên Hổ địa vực.

Sau khi ở chỗ này đi dạo vài ngày, tìm kiếm được không ít cao giai linh thảo, cũng gặp được không ít cao giai thánh thú, trong đó còn có tồn tại thập giai.

Lăng Tiếu cũng không cùng chúng nó phát sinh bất kỳ xung đột gì mà đi đường vòng tránh khỏi.

Cách thời gian một tháng còn có mấy ngày, không ít người đã vội vã từ trong thần đàm lướt ra.

Trong đó Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã tất cả đều đi ra.

Lăng Tiếu nhìn trên khuôn mặt bọn họ mang theo thần sắc kích động liền

biết chắc chắn là có thu hoạch được rồi.

Lăng Tiếu đem bọn họ thu vào trong dược đỉnh, tạm thời không nên để cho người khác biết bọn họ từng xuất hiện qua ở chỗ này.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh cũng đều đi ra, nhị nữ đầu tiên lại tìm đến Lăng Tiếu.

- Như thế nào? Đều ngưng kết thần hồn chứ?

Lăng Tiếu nhìn nhị nữ cười nói.

Nhưng mà thần sắc của nhị nữ đều có chút không tốt, đây để cho Lăng Tiếu cảm thấy có chút không ổn.

- Làm sao? Chẳng lẽ không ngưng tụ thần hồn được?

Lăng Tiếu kinh ngạc lại hỏi.

Tiến vào U Hồn thần đàm ít nhất có hai phần ba người có thể ngưng kết thần hồn, chỉ có một phần ba là không cách nào ngưng kết.

Thiên chi kiều nữ giống như Liệt Như Ngọc nếu như đều không cách nào ngưng kết thần hồn, vậy Lăng Tiếu thật sự không biết nên nói như thế nào.

Chu Chỉ Tĩnh ở một bên mang theo vẻ cười khổ nói:

- Lấy thiên phú của tiểu sư muội tự nhiên là ngưng tụ thần hồn rồi, là ta không có ngưng kết thần hồn, có thể là lực lĩnh ngộ của ta quá kém đi!

- Sư tỷ chớ khổ sở, đợi trở về bên trong thương minh, ta lại nghĩ biện pháp khác để ngươi ngưng tụ thần hồn!

Liệt Như Ngọc ở một bên khuyên nhủ nói.

Chu Chỉ Tĩnh đã là bốn, năm trăm tuổi, có thể lấy niên kỷ như vậy bước vào cảnh giới Bán Thần Vương coi như là nhân vật thiên tài rồi.

Nhưng mà ở chỗ này lại là tụ tập tất cả thiên tài của Thiên Long địa vực, nàng so sánh với người ở chỗ này mà nói chỉ thuộc về loại tu chất hơi thấp xuống dưới, không có cách nào lĩnh ngộ ngưng tụ thần hồn cũng là trong tình lý.

- Ừ, không cần khổ sở, tổng sẽ có những biện pháp khác có thể ngưng tụ được!

Lăng Tiếu an ủi mà nói một câu.

Chu Chỉ Tĩnh mang theo nụ cười miễn cưỡng nói:

- Cảm ơn ngươi, ta có thể đạt tới Bán Thần Vương đã rất thỏa mãn, ngày sau ta khẳng định cũng có thể trở thành Thần Vương, chỉ là thời gian lâu một chút mà thôi, không có quan hệ!

Thành tựu Thần Vương ai mà không muốn càng sớm càng tốt, như thế mà nói ngày sau có thể có nhiều thời gian đi vấn đỉnh cảnh giới cao hơn.

Nếu như nàng ở quá lâu mà không cách nào thành tựu Thần Vương chân chính, vậy chỉ sợ một đời đều bị kẹt ở chỗ này, nửa bước cũng khó đi rồi.

Lăng Tiếu cười cười, trong tay nhiều ra hai cái bình nhỏ, phân biệt đưa tới trong tay Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh:

- Những thứ này là U Hồn thần tuyền, tin tưởng đối với các ngươi có chút hữu dụng!

Nhị nữ trong nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, trong mỹ mâu phóng ra dụ hoặc nói không nên lời.

- Sư tỷ còn không nhanh lấy đi, đây nhưng là thần vật vạn tinh khó cầu a!

Liệt Như Ngọc vội vàng thúc giục nói.

Chu Chỉ Tĩnh có chút kích động nhìn Lăng Tiếu, nhưng mà lại không dám nhận:

- Đây... Thần vậy quý như vậy ta....

Nàng còn không có nói xong, Lăng Tiếu lập tức đem bình nhét vào trong tay nàng nói:

- Chúng ta là bằng hữu, những cái khác đừng nói qáu nhiều, tin tưởng nó có thể giúp ngươi thành tựu thần hồn đấy!

Tiếp theo hắn lại đem một cái bình khác nhét vào trong tay Liệt Như Ngọc nói:

- U Hồn thần tuyền không chỉ có thể để ngươi ngưng tụ thần hồn, cũng có thể gia tăng thần lực, có thể giúp ngươi tiến giai nhanh hơn!

Liệt Như Ngọc bị Lăng Tiếu đụng vào bàn tay nhỏ bé, tâm tình mừng rỡ, lập tức nhận lấy bình, đồng thời còn cầm ngược lại bàn tay kia của Lăng Tiếu.

Nàng xấu hổ đỏ mặt nói một tiếng:

- Cảm ơn!

Nhưng mà Chu Chỉ Tĩnh ở một bên khác đã dùng hành động chứng minh

lòng cảm kích của nàng.

Đôi môi nàng đã khắc ở trên má của Lăng Tiếu rồi.

Liệt Như Ngọc hơi chu miệng một chút nói:

- Sư tỷ ngươi... Mỗi lần đều đoạt trước, ta cũng muốn như vậy!

Nói xong nàng cũng học Chu Chỉ Tĩnh hôn vào một bên má khác của Lăng Tiếu.

- Ai, bổn cung lại bị đánh lén rồi!

Lăng Tiếu ở trong lòng nặng nề than thở nói.

Lúc này những người từ trong thần đàm kia lướt đến nhìn gương mặt như trái mướp đắng của Lăng Tiếu, trong lòng từng ngươi là khinh bỉ vạn phần:

- Mẹ ơi, khốn kiếp thật là được tiện nghi rồi còn khoe mẽ!

Lăng Tiếu đợi đến người của Thiên Long môn đều ra ngoài, lập tức lên đường phản hồi trở về.

Thánh thú trước đó cũng đã tản đi rồi, chúng nó cũng không có tạo thành trận tuyến thống nhất đi công kích bọn họ, mà những tử lôi kia ở chỗ cửa ra vào hư không liệt phùng cũng trở nên thưa thớt hẳn đi, dựa vào thực lực của bọn họ không cần mượn thần khí cũng có thể dễ dàng đi ra ngoài.

Sau khi từ hư không liệt phùng đi ra, không ít người đều trở về thế lực của mình lập tức đi bế quan rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1885 - Bổn Cung Lại Bị Đánh Lén Rồi! (1)

Bởi vì trong bọn họ đã có người có thể trùng kích cảnh giới Thần Vương.

Bên phía Thiên Long môn tổng cộng có năm mươi người tiến vào hư không liệt phùng, lúc đi ra nhưng còn có ba mươi tám người, có mười hai người đã chết đi, mà người của những thế lực khác cũng tổn thất lớn hơn nữa.

Bất quá bọn họ đổi lại những người có thể tiến giai cảnh giới Thần Vương, đó cũng là đáng giá rồi.

Hạ Công nhìn về phía các đệ tử đi đến trầm giọng nói:

- Lôi Chính Dương sư đệ của các ngươi đâu rồi? Các ngươi có ai nhìn thấy hắn không?

Tâm tình của Hạ Công rất là lo lắng, bởi vì hắn thấy Lăng Tiếu hoàn hảo vô khuyết mà đi đến, mà Lôi Chính Dương lại là không thấy, hắn lo lắng Lôi Chính Dương có phải là bị Lăng Tiếu giết chết rồi hay không?

Nếu quả thật là như vậy mà nói, việc này liền phiền toái lớn rồi!

Lôi Chính Dương nhưng là đại biểu người trẻ tuổi cho Thần thể nhất hệ bọn họ, là nhân vật lãnh tụ tương lai, thậm chí tương lai hắn càng là có thể thay thế Kim Tộc trở thành môn chủ đứng đầu Thiên Long môn.

Nếu như hắn chết ở trong chỗ này rồi, vậy đối với Thần thể nhất hệ bọn họ nhưng là có đả kích lớn lao, mà mấy lão gia hỏa kia chỉ sợ sẽ nổi điên, mà Hạ Công hắn thân là người lĩnh đội lần này chỉ sợ đều phải bị dính líu a!

Không ai trả lời câu hỏi của Hạ Công, bởi vì kể từ khi bọn họ xông vào hư không liệt phùng đã không ai đi chú ý đến bất luận kẻ nào rồi, mục tiêu của bọn họ chỉ có U Hồn thần đàm mà thôi.

- Mã Long, ngươi nói đi, sư đệ của ngươi đâu rồi?

Hạ Công hướng về một gã đệ tử thỉnh thoảng nịnh hót Lôi Chính Dương mà gọi hỏi.

Mã Long ứng nói:

- Hồi bẩm trưởng lão, sau khi ta cùng sư đệ bọn họ tiến vào hư không liệt phùng, bị công kích của thánh thsu, Lôi Chính Dương chọn khiêu chiến thập giai thánh thú, thật giống như... Thật giống như phát sinh ngoài ý muốn!

- Cái gì... Không thể nào, các ngươi đều có thể sống sót, Lôi sư đệ các ngươi làm sao có thể không trốn thoát được!

Hạ Công kinh quát lên, tiếp theo hắn đem ánh mắt quăng đến trên người Diêu Mỹ Hồng nói:

- Mỹ Hồng, ngươi nói với ta một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vừa nói, đồng thời ánh mắt của hắn cũng lướt qua Lăng Tiếu một cái.

Diêu Mỹ Hồng thản nhiên nói:

- Ta cùng Lôi sư huynh đối phó với một đầu thập giai thánh thú, nhưng mà sau đó lại xuất hiện một đầu thập giai Tam Vĩ Biên Bức, chúng ta không đánh được lập tức liền chia ra chạy trốn, nhưng mà tốc độ của Lôi sư đệ hắn chậm một chút, bị Tam Vĩ Biên Bức kia cắn nuốt rồi.

Thần sắc của Hạ Công lập tức trở nên tái nhớt vô cùng.

- Tiến vào hư không liệt phùng vốn liền là một chuyện nguy hiểm, lần này chúng ta mất đi mười hai tên đệ tử, tổn thất xác thật không nhỏ, bất quá các ngươi có thể còn sống đi ra, là hi vọng tương lai của Thiên Long môn chúng ta, bây giờ chúng ta lập tức quay trở lại thôi, nghĩ đến các ngươi có không ít người đều muốn khẩn cấp bế quan rồi!

Lăng Phách ở một bên sâu kín nói.

Lời này nghe ở trong tai Hạ Công là chế nhạo cỡ nào a.

Lời này tựa như đang nói:

- Chẳng lẽ chỉ cho phép đệ tử khác đi tìm chết, mà Lôi Chính Dương thì không thể chết sao?

Hư không liệt phùng rốt cuộc là dần dần đóng lại, Hạ Công là triệt để hết hi vọng rồi.

Mọi người đều là rốt cuộc chuẩn bị bước lên đường trở về rồi!

Lúc này Lăng Tiếu đối với Lăng Phách nói:

- Ta còn có chuyện muốn làm, cũng không cùng các ngươi đi về, ngươi trở về nói với môn chủ cùng Ngũ thúc công của ngươi một tiếng, chờ ta làm xong chuyện rồi lại trở về!

Lăng Phách còn chưa nói gì, Hạ Công liền ở một bên lớn tiếng quát:

- Không được, ở trước lúc trở về trong môn ai cũng không thể một mình rời đội!

Hạ Công vốn là đang tức giận, Lăng Tiếu lại muốn thoát đội rời đi, hắn đối với Lăng Tiếu là không có cái hảo cảm gì, lập tức lên tiếng quát trách nói.

Lăng Phách nghênh đón ánh mắt của Hạ Công nói:

- Hạ Công trưởng lão, chuyện ngươi quản không khỏi quá rộng đi!

Hạ Công trầm giọng nói:

- Ta là trưởng lão lĩnh đội lần này, ta có nghĩa vụ đem các ngươi trở về, đợi sau khi trở lại bên trong mon tùy tiện các ngươi muốn làm gì thì làm!

Nhìn thái độ của Hạ Công là không muốn để cho Lăng Tiếu lưu lại chỗ này mà phải cùng bọn họ cùng nhau trở về mới được.

Lăng Phách nói:

- Hạ Công trưởng lão, ngươi là lĩnh đội thì không sai, nhưng mà ta cũng là phó lĩnh đội, ta có quyền lợi đồng ý để cho Lăng Tiếu đi làm những chuyện khác, trở lại bên trong môn ta sẽ tự mình bẩm báo việc này với môn chủ, cùng ngươi sẽ không có bất kỳ quan hệ nào.

- Tóm lại chuyện này ta không đồng ý!

Hạ Công lớn tiếng quát lên.

Nhìn dáng vẻ tựa hồ nếu như Lăng Tiếu dám rời đội, liền để cho Lăng Tiếu đẹp mặt.

Lúc này Lăng Phách còn muốn nói cái gì, Lăng Tiếu lại đã ngăn cản hắn:

- Ta đến cùng hắn giảng lý một chút!

Tiếp theo hắn đối mặt với Hạ Công trưởng lão nói:

- Ha Công trưởng lão đúng không?

Hạ Công hừ lạnh một tiếng không để ý tới Lăng Tiếu mà quay mặt đi.

- Nghe nói Văn Thái Nhạc là đồ đệ của ngươi?

Lăng Tiếu tiếp tục mang theo nụ cười không phải người xấu hỏi.

Thần sắc của Hạ Công hơi hơi co lại nói:

- Đúng thì như thế nào?

- Không thế nào cả!

Lăng Tiếu buông buông tay nói, chớp mắt hắn lại lập tức trầm mặt nói:

- Hạ Công trưởng lão, ta kính trọng ngươi là trưởng lão bên trong môn vốn không muốn khó xử với ngươi, nhưng mà ngươi bây giờ khinh người quá đáng rồi, ta thừa nhận ta không cẩn thận đánh ngã đồ đệ ngươi, nhưng mà chuyện đó là đồ đệ ngươi khiếu chiến ta đúng không, bây giờ ngươi lại làm khó ta, là không phải muốn lấy việc công báo thù riêng sao?

Lăng Tiếu đối mặt chất vấn Hạ Công, để cho khuôn mặt của Hạ Công đều trướng đến đỏ bừng lên.

Đệ tử cùng trưởng lão khác tất cả đều nhìn hắn, trong ánh mắt giống như đều mang theo vài phần tiếu sắc, tựa hồ đang nói:

- Đồ đệ ngươi thua, ngươi là sư phụ lại còn đi làm khó một đệ tử, còn có muốn mặt mũi hay không.

Đang ở lúc Hạ Công muốn nói cái gì, Lăng Tiếu lại phong chuyển mà nói:

- Bất quá ta tin tưởng Hạ Công trưởng lão tuyệt đối không phải là người như vậy, uy vongjc ủa ngươi ở bên trong môn rất cao, tự nhiên là khinh thường cùng với đệ tử như ta tính toán, ngươi chỉ là phụ trách đi hoàn thành nhiệm vụ mà trong môn phái cấp cho mà thôi, một điểm này là Lăng Tiếu ta có thể lý giải.

Hạ Công nghe Lăng Tiếu nói lời cung kính như vậy, nội tâm lại là thư thái không ít mà đáp:

- Đây là tự nhiên!

- Một khi đệ tử đã có thể hiểu được khổ tâm của Hạ Công trưởng lão, ta đây cũng hi vọng Hạ Công trưởng lão có thể hiểu được nỗi khổ tâm tiếng của ta, ta còn có nhiệm vụ bí mật mà môn chủ phái cho, bây giờ không thể trở về tông môn, cho nên còn thỉnh Hạ Công trưởng lão cho phép!

Lăng Tiếu cười nói.

- Không thể nào, môn chủ làm sao sẽ phái nhiệm vụ cho ngươi được?

Hạ Công không tin nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1886 - Bổn Cung Lại Bị Đánh Lén Rồi! (2)

- Như thế nào? Chẳng lẽ Hạ Công trưởng lão cảm thấy đệ tử không có thực lực đi thay môn chủ làm nhiệm vụ sao?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Đây là không có khả năng, thật có việc này thì môn chủ đã nói với ta rồi!

Hạ Công không tin nói.

- Cái này ta cũng không biết, bất quá ngươi có thể hỏi Lăng Phách trưởng lão a, nghĩ đến môn chủ đã nói với hắn đi!

Lăng Tiếu đem việc này đẩy lên trên người Lăng Phách.

Lăng Phách tự nhiên là không nghe nói qua nhiệm vụ bí mật gì rồi, bất quá hắn nghĩ đến Lăng Tiếu cùng môn chủ là đồng lứa, cho dù có nhiệm vụ cũng không tới phiên hắn biết a!

Hắn chỉ có thuận theo ứng xuống nói:

- Không sai, xác thật ta có nghe môn chủ phân phó qua, Lăng Tiếu có quyền tự do tuyệt đối, ngay cả ta cũng không quản hắn được.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng:

- Ta người người bên trong tộc cũng không quản được hắn, ngươi là ngoại môn trưởng lão liền đừng chen vào rồi!

Thần sắc của Hạ Công biến đổi vãi lần, cuối cùng vẫn phải không ngó ngàng tới Lăng Tiếu mà hừ lạnh nói:

- Chúng ta trở về đi thôi!

Hạ Công dẫn những người khác đi, mà hộ pháp trưởng lão Khang Văn cùng Khang Vũ lại là được Lăng Tiếu giữ lại, bọn họ phải bảo vệ chu toàn cho Lăng Tiếu.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh cũng chuẩn bị trở về Liệt Viêm thành.

Nhị nữ đều đi để tạm biệt Lăng Tiếu, cũng báo cho Lăng Tiếu khi nào có thời gian rảnh thì đến Liệt Viêm thành gặp mặt nhị nữ.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy không muốn của nhị nữ, Lăng Tiếu cuối cùng là mềm lòng mà đáp ứng xuống.

- Đi thôi, trước tìm địa phương bế quan đi!

Sau khi Lăng Tiếu nhìn mọi người đi xa, mới nói với Khang Văn cùng Khang Vũ.

Ở trên Cao Pha địa giới này nhưng là chỗ biên giới của Thiên Long địa vực, lại có loạn táng không gian ở trên lĩnh vực cao không, cũng chính bởi vì như thế nên thiên địa linh khí ở chỗ này nếu so với những địa phương khác thì hỗn loạn không chịu nổi, cũng không phải là một chỗ bế quan lý tưởng.

Nhưng mà Lăng Tiếu quản không được nhiều như vậy, hắn không thể rời khỏi loạn táng không gian quá xa, hắn còn muốn đi tìm hạ lạc của sư phụ hắn.

Lăng Tiếu mang theo Khang Văn cùng Khang Vũ tạm thời rời xa giải đất có

lực lượng không gian bất ổn này, tìm một địa phương yên ổn một chút để bế quan.

Cuối cùng chọn được một chỗ bình nguyên hoang tàn vắng vẻ, yên tĩnh hạ xuống.

Chỗ này mặc dù không có thiên địa linh khí quá nồng đạm, nhưng mà so sánh với địa phương trước đó thì bình tĩnh hơn nhiều lắm.

- Tốt lắm, các ngươi hộ pháp cho ta, ta muốn bế quan rồi!

Lăng Tiếu đối với hai người phân phó nói.

Khang Văn cùng Khang Vũ đều biết Lăng Tiếu chỉ bất quá là vừa mới đột phá cảnh giới Bán Thần Vương nửa năm, bây giờ đột nhiên lại muốn bế quan, bọn họ đều là mở to miệng nhìn Lăng Tiếu, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

- Thiếu gia, chẳng lẽ ngươi... Người muốn đột phá cảnh giới Thần Vương?

Khang Văn hỏi.

Lăng Tiếu cũng không phủ nhận nói:

- Ừ, cho nên các ngươi cần phải chú ý cho ta, nhất thiết đừng để cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu đến ta!

- Không... Thiếu gia không được, ngươi không thể ở chỗ này bế quan đột phá!

Khang Văn lập tức ngăn cản nói.

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Vì cái gì?

Khang Văn nói:

- Thiên địa linh khí ở chỗ này mỏng manh, bổn nguyên lực lượng cũng là rất yếu ớt, ngươi đột phá Thần Vương cần phải mượn nhờ lực lượng rất lớn, cần phải tìm một địa phương tốt hơn, ta kiến nghị ngươi vẫn là trở về tông môn đột phá thì mới tốt.

Khang Vũ cũng ở một bên khuyên bảo nói:

- Đúng a thiếu gia, đột phá Thần Vương cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu là có sai lầm gì, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

Lăng Tiếu biết hai người nói cũng đúng, nhưng mà hắn bây giờ xác thật lại không muốn rời đi loạn táng không gian.

Sau khi Lăng Tiếu do dự một phen nói:

- Ta còn có chuyện khác muốn làm, tạm thời không thể trở về tông môn, cũng không biết phụ cận đây có cái thế lực gì, nếu có thể mượn địa phương của bọn họ đột phá có lẽ cũng có thể được.

Cảnh giới Thần Vương a, đây là một cảnh giới vô thượng, cần có năng lượng cực lớn, không thể có bất kỳ một sai lầm nào.

Lăng Tiếu cũng không thể không cẩn trọng, chỉ dựa vào lực lượng của thần thủy cũng không nhất định có thể để cho hắn thuận lợi đột phá, cần phải có lực lượng ngoại giới đều hấp thu dung hợp mới được.

Khang Văn cùng Khang Vũ biết kiên trì của Lăng Tiếu, sau khi bọn họ suy nghĩ một chút liền cáo tri cách chỗ này gần nhất có một tiểu thế lực tên là Vân Cương giáo.

Loại bị xưng là "Tiểu thế lực" này là tương đối với người của Thiên Long môn mà nói.

Kỳ thật Vân Cương giáo bọn họ ở Cao Pha địa đái này là thế lực đứng đầu nhất rồi, phạm vi quản hạt có hơn hai trăm tòa thanfhtr ì, bên trong tông cũng có Thần Vương cường giả tọa trấn.

TỪ chỗ này chạy đến địa bàn của Vân Cương giáo đoán chừng cũng là thời gian nửa tháng.

Lăng Tiếu tính toán ở trong lòng một chút, cuối cùng không thể không quyết định trước đi Vân Cương giáo, bởi vì ở nơi này hắn không chỉ có thể đột phá cảnh giới Thần Vương càng tốt hơn, còn có thể để cho người của Vân Cương giáo đi tìm hạ lạc của sư phụ hắn.

Bởi vì sư phụ hắn lúc trước đi tới chỗ này, nói không chừng lão còn chưa tiến vào loạn táng không gian, mà người của Vân Cương giáo có thể biết tin tức có liên quan đây.

Đây cũng để hắn tiết kiệm đi không ít công phu.

Có quyết định, Lăng Tiếu lập tức mang theo Khang Văn cùng Khang vũ hết tốc lực chạy tới Vân Cương giáo.

Vân Cương giáo kiến giáo gần một vạn năm, là thế lực thuộc loại mới nổi lên, bất quá bên trong tông có mấy chục tên Thần Vương tọa trấn, khiến cho nó ở giải đất nghèo đói này có thể xưng vương xưng bá.

Chỉ là bọn họ ở trong mắt của người Thiên Long môn còn không coi là cái gì.

Khang Văn cùng Khang Vũ lấy ra lệnh bài của Thiên Long môn, sau khi nhận rõ thân phận, giáo chủ cùng mấy tên hộ giáo trưởng lão của Vân Cương giáo lập tức chạy ra đón tiếp.

Giáo chủ của Vân Cương giáo bộ dạng trung niên, nhưng mà đã có thực lực trung cấp Thần Vương, tên là Vân Mông Điềm.

- Vân Mông Điềm ra mắt ba vị quý khách của Thiên Long môn!

Vân Mông Điềm để thấp tư thái đối với ba người Lăng Tiếu xưng hô nói.

Thiên Long môn ở Thiên Long địa vực là thế lực cự đầu, bất kể người của bọn họ yếu hay mạnh đều phải để cho thế lực khác kính sợ vài phần.

Khang Văn chỉ lấy Lăng Tiếu nói:

- Vị này là thiếu gia nhà ta, tạm thời muốn nhờ địa bàn của các ngươi để cho hắn bế quan một đoạn thời gian, không biết Vân giáo chủ có thấy thuận tiện hay không?

Lời này của Khang Văn dù là trưng cầu ý tứ của Vân Mông Điềm, nhưng mà giọng điệu kia lại không cho người khác cự tuyệt.

Vân Mông Điềm biết người của những đại thế lực này cao ngạo dị thường, cũng không cảm thấy có cái gì, lập tức khiêm tốn nói:

- Đây là vinh hạnh của Vân Cương giáo chúng ta, còn thỉnh vị thiếu gia này cùng hai vị di giá đến địa phương của chúng ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1887 - Hàng Lâm Vân Cương Giáo. (1)

Lúc này Vân Mông Điềm đã thấy rõ niên kỷ cùng thực lực của Lăng Tiếu, nội tâm triệt để bị kinh ngạc.

Bán Thần Vương lại còn không tới trăm tuổi, đây tuyệt đối là một tôn yêu nghiệt ở bên trong Thiên Long môn a!

Mà hôm nay hắn muốn bế quan ở chỗ này, đó không phải là nói hắn muốn chuẩn bị đột phá cảnh giới Thần Vương sao?

Nghĩ đến chỗ này Vân Mông Điềm đối với ba người Lăng Tiếu càng thêm cung kính rồi.

Nếu có thể cùng với một vị yêu nghiệt như vậy đánh lên quan hệ, ngày sau Vân Cương giáo bọn họ có thể cùng thương minh có chút quan hệ, uy vọng kia cũng tuyệt đối phải so sánh với bây giờ càng thêm cường thịnh a!

Tiến vào địa bàn của Vân Cương giáo, Vân Mông Điềm lập tức phân phó người thiết yến khoản đãi ba người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không làm ra cái bộ dạng gì, cũng không nóng lòng trong nhất thời đi đột phá, hắn thẳng thắn đón nhận nhiệt tình của Vân Mông Điềm.

- Đúng rồi, Vân giáo chủ ngươi có thể giúp ta nghe ngóng hạ lạc của một người hay không, có nói người này đã từng xuất hiện qua nơi này.

Lăng Tiếu lấy ra một bức họa của Tà Đế mà hỏi.

Vân Mông Điềm nhìn họa tượng một chút, nhíu lông mày suy tư một hồi, cuối cùng lắc lắc đầu, tiếp theo lại đem họa tượng đưa cho những vị trưởng lão khác nhìn.

Bọn họ tựa hồ cũng không thấy qua Tà Đế, vẫn là thời gian quá lâu, bọn họ cũng không nhớ kỹ rồi.

Lăng Tiếu có chút thất vọng, hắn thầm nghĩ ở trong lòng:

- Xem ra đợi sau khi đột phá ta lại tự mình đi tìm rồi!

- Lăng thiếu gia, ngươi đem họa tượng này cho ta đi, Vân Cương giáo của chúng ta ở chỗ này là nói một không hai, có lẽ có thể giúp ngươi tìm được hắn!

Vân Mông Điềm không muốn mất đi cơ hội kết giao này, cho nên đem chuyện tìm người này nhận xuống.

Lăng Tiếu cũng không để ý có thêm người tìm sư phụ của hắn, lập tức căn dặn Vân Mông Điềm một phen, mới để cho Vân Mông Điềm chuẩn bị địa phương để hắn bế quan.

Vân Cương giáo là thế lực so ra kém cự đầu như Thiên Long môn, nhưng mà cũng có trận pháp tụ tập lực lượng bổn nguyên.

Mà cái địa phương này đúng dịp là Lăng Tiếu trước mắt khẩn cấp cần nhất.

Lăng Tiếu đi vào chỗ bế quan kia, cũng không có lập tức phục hồi U Hồn thần tuyền, mà trước đem tình huống thân thể của mình điều tiết một lần rồi lại nói.

Giữa thần hồn, thần kiều cùng đan điền có quan hệ mất thiết với nhau.

Hôm nay thần hồn, thần kiều của hắn đã thành, lại tích lũy hơn một trăm giọt thần lực, thành tựu cảnh giới Bán Thần Vương.

Vậy hắn muốn đột phá trở thành Thần Vương chân chính, chính là cần tích lũy ít nhất một ngàn giọt thần lực trở lên, mà ngày sau cũng là thuận theo gia tăng của thần lực, thực lực của hắn cũng sẽ càng không ngừng cao lên.

Nhưng chớ xem thường một ngàn giọt thần lực cần có này, phải biết rằng mỗi một giọt thần lực đều ẩn hàm lực lực cực kỳ kinh khủng, đều là do lực lượng bổn nguyên, linh khí cùng thần hồn lực lượng cùng nhau ngưng kết mà thành, lực lượng mỗi một giọt đủ để hủy diệt đất mà một tòa thành trì quản hạt rồi.

Lăng Tiếu sơ lý cảm ứng cùng trạng thái của ba thứ này một chút, mới lấy ra năm bình U Hồn thần tuyền đặt ở trước mặt.

Đối với người khác mà nói, có lẽ một bình U Hồn thần tuyền cũng đủ để từ Bán Thần Vương đột phá trở thành Thần Vương chân chính rồi.

Nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói, lực lượng mà hắn cần nếu so với người khác phải lớn hơn rất nhiều, cho nên muốn chuẩn bị vài bình.

Dù sao hắn từ trong U Hồn thần đàm kia lấy được U Hồn thần tuyền cũng không ít.

Sau khi Lăng Tiếu hít một hơi thật sâu, liền một hơi đem năm bình U Hồn thần tuyền này cùng nhau phục dụng xuống.

Thuận theo U Hồn thần tuyền vào miệng, một cỗ cảm giác thanh lương sảng khoái lập tức dâng lên toàn thân Lăng Tiếu.

Những lực lượng này phân biệt bị thức hải thần hồn cùng với ngũ thải đan

điền của hắn nhanh chóng hấp thu phân hóa.

Một cỗ năng lượng mênh mông như biển làm dịu đến tất cả thân thể cơ năng, da thịt, tạng phủ, xương cốt của Lăng Tiếu.

Quanh thân Lăng Tiếu phát tán ra từng tầng quang mang thánh khiết, lực lượng ngũ thải rực rỡ ở trong ngoài thân thể hắn càng không ngừng biến huyễn giao hòa.

Thần hồn cùng đân điền bị những lực lượng này để cho sung thực đến tràn đầy, mà thần kiều bắt đầu phát tán ra quang mang sáng rỡ, trở nên hết sức ngưng thực, hai loại lực lượng bắt đầu lấy nó làm giới điểm càng không ngừng giao hội ở chung một chỗ, đầu tiên sinh ra lực lượng mới.

U Hồn thần tuyền không những có thể để cho người ta ngưng kết thần hồn, tăng cường hồn lực, còn có thể tăng cường thần lực.

Thần hồn của Lăng Tiếu sớm đã là cảnh giới đê cấp Thần Vương, hôm nay nhận được trợ giúp của U Hồn thần tuyền lập tức đột phá gông cùm xiềng xích kia, đạt tới cảnh giới trung cấp Thần Vương, mà ngũ thải đan điền của Lăng Tiếu cũng hấp thu đại lượng lực lượng thần tuyền.

Lực lượng của thần hồn cùng đan điền đồng thời hướng thần kiều giao hội, dung hợp, dầu tiên sinh ra từng điểm ngũ sắc thần lực tinh thuần vô hạ.

Nếu như có người có thể nội thị thấy thần lực của Lăng Tiếu mà nói, nhất định sẽ phát hiện mỗi một giọt thần lực của hắn đều so với Thần Vương bình thường phải lớn hơn gấp năm lần, lực lượng đồng dạng là cường đại không chỉ gấp năm lần mà thôi.

Theo từng điểm thần lực kết thành, lực lượng của Lăng Tiếu bắt đầu tăng lên.

Lăng Tiếu chìm đắm trong loại khoái cảm tăng lên này, hoàn toàn không biết thời gian đang trôi cực nhanh.

Rất nhiều lực lượng càng không ngừng hướng chỗ bế quan của hắn hội tụ mà đến.

Những lực lượng bản nguyên của năm loại thuộc tính kia hội tụ ở chung một chỗ, tạo thành ngũ sắc năng lượng thần quang, ở bên ngoài chỗ bế quan của hắn không ngừng lóe lên chói mắt, đem tất cả địa phương của Vân Cương giáo đều phát sáng lên.

Đây dẫn tới trên dưới mọi người của Vân Cương giáo bị kinh động tới.

Bọn họ đều rối rít suy đoán đến cùng là vị lão tổ tông nào đang đột phá lại tạo thành dị tượng như vậy.

Khang Văn cùng Khang Vũ ở bên ngoài bế quan thất chỗ này đang trung thành bảo vệ.

Nhưng mà bọn hắn cũng bị dị tượng mà Lăng Tiếu đột phá tạo thành hù dọa kêu to một tiếng.

- Đại ca, đây... Thiếu gia thật là đang đột phá cảnh giới Thần Vương sao?

Khang Vũ nuốt một ngụm nước bọt nói.

Hắn có thể cảm giác được cỗ năng lượng kinh khủng kia bên trong bế quan thất, tựa hồ một chút đều không yếu hơn so với một gã trung cấp Thần Vương.

Khang Văn nói:

- Thiếu gia thì người khác làm sao có thể so sánh được, bằng không môn chủ cũng sẽ không coi trọng như vậy, ta nghĩ đợi sau khi thiếu gia đột phá, chiến lực của hắn tuyệt đối sẽ không thua kém ta với ngươi.

- Cái gì... Cái này không thể nào đi!

Khang Vũ không quá đồng ý nói.

Mặc dù hắn cho là sau khi Lăng Tiếu đột phá có lẽ có thực lực không kém so với trung cấp Thần Vương, nhưng mà bọn hắn đều là trung cấp Thần Vương đỉnh phong, không phải là trung cấp Thần Vương bình thường có thể so sánh được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1888 - Hàng Lâm Vân Cương Giáo. (2)

- Không có gì là không thể, ngươi nhìn bốn nguyên lực lượng của nơi này đi, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Phong, tổng cộng có năm loại, mà thiếu gia hắn còn là người trong tộc, lấy ngũ hành đồng tu của hắn, lại có Cổ Hoàng thần công tăng lên chiến lực, ngươi suy nghĩ một chút mà xem, đây là người bình thường có thể so sánh được sao?

Khang Văn lộ ra mấy phần vui mừng nói.

Thực lực của Lăng Tiếu càng cường đại, hắn khẳng định càng nhận được coi trọng của tông môn, vậy địa vị của hai hộ pháp trưởng lão như bọn họ ngày sau cũng sẽ theo đó mà lên cao, Khang Văn dĩ nhiên là cao hứng.

Khang Vũ chợt hiểu ra mà gật gật đầu nói:

- Đúng vậy a, lần này chúng ta nhất định phải hảo hảo bảo vệ thiếu gia, nói không chừng thiếu gia có thể trở thành Thiếu môn chủ tương lai.

- Chuyện này quá xa xôi, không phải là chúng ta có thể thỏa luận!

Khang Văn lập tức ngăn cản lời nói của Khang Vũ, tiếp theo hắn còn nói:

- Bất quá... Ta cảm thấy thiếu gia không giống với những đệ tử khác, thành tựu ngày sau tuyệt đối là bất khả hạn lượng, sau này đối với phân phó của thiếu gia chúng ta phải tuyệt đối phục tùng, ngàn vạn lần không thể lại xảy ra cái sai lầm gì!

Khang Vũ thật tình mà gật đầu, tỏ vẻ đồng ý

Ở một cái phương hướng khác, Vân Mông Điềm cùng với mấy vị Thần Vương trưởng lão cũng đứng chung một chỗ nhìn động tĩnh bên phía Lăng Tiếu.

- Thật không hổ là yêu nghiệt đệ tử của đại tông môn, lại tụ tập năm loại bổn nguyên lực lượng đột phá cảnh giới Thần Vương, một khi để cho hắn thăng cấp thành công, hắn tuyệt đối sẽ là tồn tại cường đại nhất trong đồng giai a!

Vân Mông Điềm cảm khái nói.

- Đúng vậy a, người nọ còn trẻ tuổi lại là đạt tới trình độ này, nhất định trước đó không lâu lúc U Hồn thần đàm mở ra đã ngưng tụ thần hồn, có tư cách đột phá đi, các loại tài nguyên mà thế lực lớn cung cấp chính là hậu đãi!

Một gã Thần Vương trưởng lão hâm mộ nói.

Tiếp theo lại có một người nói:

- Ta nghe nói những người đó đều chạy về thế lực của mình để đột phá, thật không biết hắn tại sao muốn ở địa phương nhỏ như chúng ta đột phá?

- Có lẽ là hắn áp chế cảnh giới không nổi hoặc là có chút nóng vội đi!

- Bất kể như thế nào chúng ta nhất định phải hảo hảo đối đãi với bọn hắn, ngàn vạn lần không thể đắc tội, còn nữa, phân phó người ở phía dưới toàn lực đi tìm người trong họa tượng kia.

...

Trong nháy mắt hơn nửa năm đi qua, ngũ sắc thần lực kéo dài ở trên bầu trời Vân Cương giáo đạt tới lúc tràn đầy nhất, liền toàn bộ tràn vào trong bế quan thất biến mất không thấy gì nữa.

Cuối cùng, trong bế quan thất truyền đến một cỗ khí thế đáng sợ, lại mạnh mẽ đem tất cả cấm chế trong bế quan thất xông phá.

Lực lượng giống như phong bạo cơ hồ muốn đem bế quan thất đều phá hủy, đem Khang Văn, Khang Vũ cùng với rất nhiều người của Vân Cương giáo đang chú ý tới động tĩnh của bên này đều hù dọa kêu to một tiếng.

Oanh long oanh long!

Bế quan thất càng không ngừng rung chuyển, từng đợt tiếng nổ vang đáng sợ vang lên.

Một lúc lâu sau thanh âm biến mất, hết thảy lại quy về bình tĩnh.

Lúc này bế quan thất lặng lẽ mở ra, một đạo nhân ảnh chậm rãi từ trong bế quan thất đi ra.

Hắn không phải là Lăng Tiếu đã đột phá cảnh giới Thần Vương sao?

Chỉ thấy hắn giờ phút này một đầu tóc dài bay múa, thần thái phi dương, mắt sáng như đuốc, từng đợt ngũ sắc thần quang diệu thể, phảng phất có thể thấy một con tuyệt thế Chân Long ở phía sau hắn quấn quanh, cả người thoạt nhìn vô cùng khí phách, tôn quý, hiên ngang, hoàn mỹ!

Nhìn bộ dạng như vậy không cần phải nói hắn đã là đột phá tới cảnh giới Thần Vương chân chính.

- Chúc mừng thiếu gia!

Khang Văn cùng Khang Vũ khom người hết sức thành thật nói.

- Hai vị trưởng lão miễn!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười vui vẻ nói.

Hắn đợi một ngày này đã thật lâu, rốt cuộc đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Hắn cảm giác được chính mình trong lúc giơ tay nhấc chân đều có thần uy hủy thiên diệt địa, mà hắn cũng sinh ra một cỗ tự tin trước đó chưa từng có, tựa hồ bất kể đối thủ rất cường đại hắn cũng có thể chiến thắng!

Hắn ý thức được chính mình hiện tại đã hoàn toàn không giống với trước kia.

Thánh Hoàng cùng Thần Vương mặc dù chỉ là khác biệt giữa một cái cảnh giới nhưng mà giữa chênh lệch giữa hai cấp độ này tuyệt đối là hồng câu khổng lồ, tuyệt đối không phải là lực lượng giữa những đẳng cấp khác có thể so sánh được.

Bất kể là thần hồn, đan điền, thân thể tất cả cơ năng đều đã có thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Đây cũng là thay đổi có thể để cho hắn vĩnh sinh bất tử bất lão chân chính, cùng lúc đó hắn còn có lực lượng tạo thành sự vật, cùng với lực lượng thuộc tính bình thường có khác nhau rất lớn, cũng là Thánh Hoàng không có cách nào so sánh được.

Lúc này Vân Mông Điềm mang theo một đám trưởng lão của Vân Cương giáo chạy về phía Lăng Tiếu chúc mừng, cũng đã vì Lăng Tiếu chuẩn bị xong tiệc vui.

Lăng Tiếu cũng không cự tuyệt, nếu không phải là mượn bế quan thất của Vân Cương giáo, chỉ sợ hắn sẽ không thuận lợi đột phá thành công như vậy.

Vào chỗ ngồi, Vân Mông Điềm mang đến một tin tức tốt cho Lăng Tiếu, hắn

lại là lấy được một chút đầu mối về Tà Đế.

Điều này khiến cho Lăng Tiếu kích động không thôi!

- Vân giáo chủ, ngươi nói mau, sư... Người ta muốn tìm ở đâu?

Lăng Tiếu kích động hỏi.

Vân Mông Điềm nói:

- Lăng thiếu gia không nên gấp gáp, chugns ta nhận được không phải là tin tức xác thật của người nọ, mà là có một người hẳn là biết tin tức người nọ mà ngươi muốn tìm, hơn nữa nàng bây giờ đang ở bên trong thành trì mà chúng ta quản hạt, nghe nói hơn một trăm năm trước, người nọ mà ngươi muốn tìm từng cùng nàng có gặp gỡ mật thiết, chỉ là sau đó người mà ngươi muốn tìm lại biến mất, mà nàng nhưng còn ở lại chỗ đó, mặc dù nàng ẩn cư nhưng mà ở địa bàn chúng ta còn là có người nhớ rõ chuyện này.

- Người kia là ai, mau dẫn ta đi gặp nàng!

Lăng Tiếu hỏi.

- Đừng vội, ngươi hãy nghe ta nói hết, người này cũng có chút lai lịch, Vân Cương giáo chúng ta cũng không dám đắc tội nàng!

Vân Mông Điềm nói.

Lăng Tiếu không nói gì, Khang Vũ nhưng ở một bên khó chịu nói:

- Chẳng lẽ còn có người so với người của Thiên Long môn chúng ta còn cường đại hơn?

Vân Mông Điềm vội vàng khoát tay nói:

- Không... Ta không phải là có ý này!

Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nói đi, người này rốt cuộc là có lai lịch gì?

- Không biết ngài có biết Kiếm địa Thư gia hay không?

Vân Mông Điềm hỏi ngược lại.

Lăng Tiếu nhẹ nhíu mày một chút, hắn còn thật chưa có nghe qua cái gì gọi là Kiếm địa Thư gia.

Khang Văn lại là ở một bên đáp:

- Ngươi nói là thế lực Luyện dược thế gia Thư gia phụ thuộc vào Tẩy Kiếm trang?

Vân Mông Điềm gật gật đầu nói:

- Ta nghe nói người nọ chính là Thư gia thiên kim đại tiểu thư Thư Tử Thiến, cũng không biết có chuyện gì mà nàng sớm đã cùng với người nhà cãi nhau mà trở mặt, mà nàng ẩn nấp ở bên trong Vân Cương giáo chúng ta nhưng là không bị người của Thư gia phát hiện, nếu không phải ngài để cho ta tìm hạ lạc của người này, ta cũng không biết nàng ẩn nấp ở trên địa bàn của chúng ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1889 - Trở Thành Thần Vương.

- A, vậy thì thế nào?

Lăng Tiếu không sao cả nói.

Nếu như là Tẩy Kiếm trang mà nói, Lăng Tiếu ngược lại là có chút cố kỵ, nhưng đó chỉ là thế lực phụ thuộc vào Tẩy Kiếm trang, nghĩ đến sẽ không có phiền toái gì.

Vân Mông Điềm nhìn Lăng Tiếu ung dung, trong lòng thầm nghĩ nói:

- Nhân gia là người của Thiên Long môn, ta cần gì phải tốn nhiều miệng lưỡi như vậy chứ, để cho bọn họ đi can thiệp không phải là tốt sao.

Vân Mông Điềm cũng không muốn lại giải thích thêm cái gì, lập tức liền tính toán tự mình mang Lăng Tiếu đi tìm Thư Tử Thiến.

Chỉ là lần này Lăng Tiếu cự tuyệt hảo ý của Vân Mông Điềm, mà là để cho hắn tùy tiện an bài một người dẫn đường là được.

Lần này bọn họ chủ yếu là đến tìm người, không phải gây chiến!

Vân Mông Điềm chỉ có thể tiếp nhận ý kiến của Lăng Tiếu, nhưng là an bài một vị Thần Vương trưởng lão mang đám người Lăng Tiếu đi đến nơi đó.

Bởi vì cái gọi là đại ẩn thì ẩn ở thành thì, tiểu ẩn thì ẩn ở trong rừng!

Thư gia muốn tìm hạ lạc của Thư Tử Thiến, nhưng không biết nàng lại trực

tiếp ẩn nấp ở trong Vân Cương thành.

Mà nàng vẫn một mực ở trong nhà, lại lợi dụng thánh vật đặc biệt thay đổi dung mạo, nhưng mà tai mắt của Vân Cương giáo nhưng từ lâu đã biết đến tồn tại của nàng.

Nàng hiện đang ở trong một trang viện không chút nào thu hút, còn thuê mướn võ giả phổ thông làm người làm.

Lúc đám người Lăng Tiếu đi tới, người làm trong trang viện này đem bọn họ ngăn cản lại.

- Mấy vị đại nhân có chuyện gì sao?

Một gã người làm khom người vấn an nói.

- Ta là trưởng lão của Vân Cương giáo, có chuyện muốn tìm chủ nhân của các ngươi!

Tên trưởng lão Vân Cương giáo kia trầm giọng nói.

Những tên người làm kia nghe được người đến là người của Vân Cương giáo lập tức run run một chút, tránh đường ra.

Bởi vì Vân Cương giáo nhưng là đại thế lực của phiến địa vực này, là phạm vi quản hạt của bọn họ.

Đám người Lăng Tiếu rất không khách khí đi vào.

Chỉ là trước lúc bọn hắn còn chưa tới phòng, một lão phụ nhân lưng còng từ bên trong đi ra nói:

- Các ngươi là ai?

Thực lực của Lăng Tiếu đã là đê cấp Thần Vương, cho dù là trung cấp Thần Vương bình thường hắn cũng sẽ không đặt ở trong mắt.

Nhưng mà lúc đối mặt với lão phụ nhân này hắn có một loại cảm giác nhìn không thấu, hơn nữa cảm thấy thực lực của lão phụ nhân này hẳn là trên xa hắn, hắn có thể kết luận đối phương ít nhất là cảnh giới cao cấp Thần Vương!

Lúc này Lăng Tiếu đối với lão phụ nhân chắp tay nói ngay vào điểm chính:

- Tiền bối, chúng ta là có việc tìm đến Thư Tử Thiến tiểu thư, chúng ta biết nàng ở bên trong, kính xin nàng đi ra ngoài gặp một chút!

- Chỗ này không có cái gì Thư Tử Thiến mà ngươi tìm, các ngươi đi mau, bằng không đừng trách lão thân ta không khách khí rồi.

Lão phụ nhân kia tương đối không khách khí mà nói.

Trưởng lão kia của Vân Cương giáo ở một bên nói:

- Ta là trưởng lão của Vân Cương giáo, ngươi không cần giấu diếm, chúng ta đã sớm biết Thư Tử Thiến tiểu thư ở chỗ này.

Lão phụ nhân trong nháy mắt trở nên nóng giận nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho là lão thân sợ Vân Cương giáo các ngươi sao?

Nói xong cả người nhỏ gầy kia của nàng phát ra khí thế đáng sợ hướng về phía trưởng lão kia của Vân Cương giáo áp tới.

Trưởng lão kia của Vân Cương giáo trong nháy mắt bị bức tới liên tục lùi mấy chục bước, thần sắc trở nên tái nhợt khó coi.

Chỗ này nhưng là địa bàn của Vân Cương giáo bọn họ, cư nhiên bị người lấn đến trên đầu rồi.

- Ngươi...

Lúc trưởng lão kia của Vân Cương giáo chỉ lấy lão phụ nhân muốn nói gì đó, lại là bị Lăng Tiếu cắt ngang.

- Ngươi đi về trước đi, chỗ này giao cho chúng ta là được rồi!

Lăng Tiếu phất phất tay nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Đúng rồi, nhớ nói với Vân giáo chủ một tiếng là đa tạ hắn đã giúp đỡ, ngày khác Lăng Tiếu nhất định sẽ báo đáp.

Trưởng lão kia của Vân Cương giáo có chút không cam lòng, nhưng cũng không dám vi phạm ý tứ của Lăng Tiếu, sau khi thi lễ với Lăng Tiếu một cái liền lui ra.

- Các ngươi cũng rời khỏi cho ta, bằng không chớ trách ta không khách khí rồi!

Lão phụ nhân trừng mắt nhìn ba người Lăng Tiếu nói.

- Lớn mật, ngươi có biết thiếu gia nhà ta là ai không?

Khang Vũ tính tình táo bạo không nhịn được quát lên.

- Ta bất kể các ngươi là ai, tóm lại chỗ này không hoan nghênh các ngươi!

Lão phụ nhân không chút lưu tình nói.

Khang Vũ còn muốn nói cái gì, Lăng Tiếu lại là ngăn cản hắn, tiếp theo đối với lão phụ nhân kia nói:

- Tiền bối, thật thất lễ rồi, chúng ta cũng không phải là muốn đến làm phiền Thư tiểu thư, mà là muốn hướng nàng nghe ngóng tin tức của người khác, ta có nghe nói người nọ từng có tiếp xúc qua với nàng, người nọ đối với ta rất trọng yếu, hi vọng ngươi có thể nói với Thư tiểu thư một tiếng có được hay không?

- Đã nói rồi, chỗ này không có Thư tiểu thư gì, các ngươi đi đi thôi!

Lão phụ nhân thấy Lăng Tiếu còn coi là khách khí, lập tức cũng đình trệ ngữ khí nói.

Lăng Tiếu có chút buồn bực, hắn không nghĩ đến thái độ của đối phương lại thế này, nghĩ đến Thư Tử Thiến ở chỗ này là không muốn người của Thư gia bọn họ biết rồi.

Sau một phen do dự, hắn đem họa tượng của Tà Đế đưa cho lão phụ nhân kia nói:

- Tiền bối, ta chỉ muốn hướng Thư tiểu thư hỏi một chút có nhận ra người này hay không, ta chỉ cần một đáp án, nếu như vậy mà cũng không được, vậy thì đừng trách ta cứng rắn xông vào rồi!

Lăng Tiếu cũng là bất đắc dĩ rồi, hắn cấp thiết muốn tìm hạ lạc của Tà Đế, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Thuận theo lời của Lăng Tiếu hạ xuống, Khang Văn cùng Khang Vũ lập tức phóng thích ra khí thế cường đại của riêng mình.

Lão phụ nhân kia híp híp mắt lại, lúc nàng còn muốn nói cái gì lại là liếc về bức họa trong tay Lăng Tiếu, lập tức trầm giọng hỏi:

- Người trong họa tượng này là gì của ngươi? Cừu nhân?

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Là một người rất trọng yếu với ta!

Lão phụ nhân nhìn Lăng Tiếu một chút, do dự một lúc nói:

- Ngươi đứng ở đây chờ, ta tới chỗ tiểu thư nói một tiếng!

Nghe lời này Lăng Tiếu mừng rỡ, hắn biết chắc có hi vọng rồi.

Một lúc sau, lão phụ nhân kia lần nữa đi tới nói:

- Tiểu thư chỉ cho phép một mình ngươi đi vào!

Khang Văn cùng Khang Vũ có chút bất mãn, bọn họ đều lo lắng Lăng Tiếu có thể xảy ra cái vấn đề gì hay không.

Lăng Tiếu tài cao gan lớn, sau khi đối với bọn họ ném một cái ánh mắt ra hiệu, liền sải bước hướng về bên trong phòng đi tới.

Vừa mới tới bên trong phòng, chỉ thấy một trung niên nữ tử ăn mặc hết sức giản dị mang theo vài phần giới bị nhìn Lăng Tiếu.

Trung niên nữ tử này mặt vàng tóc trắng, không có huyết sắc gì, nhưng mà thân hình nàng lại là dị thường bạo mãn phong vận, cùng với khuôn mặt của nàng có sai biệt cực lớn, khiến ai cũng có thể nhìn ra được nàng nhất định là dùng một loại thuật cải trang nào đó, đem dung mạo thật của nàng giấu đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1890 - Một Cái Sư Nương Thư Tử Thiến Khác. (1)

Dựa vào truyền thuyết sư phụ Tà Đế của hắn lúc ở Trung cực nghe được có thể khẳng định, nữ nhân này tuyệt đối có mị lực hấp dẫn bất kỳ nam nhân nào giống như thân hình của nàng, bằng không sư phụ hắn làm sao sẽ cùng nàng có quan hệ được.

- Ngươi tìm hắn là vì cái gì?

Trung niên nữ tử kia vào thẳng điểm chính nói.

Lăng Tiếu ở trong lòng cảm thấy nữ nhân này có thể cùng sư phụ hắn có một điểm quan hệ, về phần nàng có phải là nữ nhân của sư phụ hắn hay không Lăng Tiếu không muốn đoán loạn.

Duy nhất có thể khẳng định là nữ nhân này hẳn sẽ không phải là địch nhân của sư phụ hắn là được.

- Ta đến từ Huyền Linh đại lục, lão là một thân nhân của ta!

Lăng Tiếu cũng không có ý định nói vòng vo, rất trực tiếp nói.

Nữ nhân trung niên kia một mực nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, muốn từ trên người Lăng Tiếu phát hiện ra thứ gì đó?

Một lúc sau, nữ nhân trung niên kia nhẹ thở dài nói:

- Hơn một trăm năm trước hắn đã chết rồi!

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút quát lên:

- Ngươi đừng nói lung tung!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Trung thực mà nói với ngươi, hắn là sư phụ Tà Đế của ta, ta không biết hắn có quan hệ gì với ngươi, nhưng mà thỉnh ngươi nói cho ta biết hắn bây giờ là ở nơi nào?

- Cái gì... Hắn là sư phụ của ngươi!

Nữ nhân trung niên kia rốt cuộc là lộ ra vẻ động dung nói.

- Không sai, cho nên thỉnh ngươi đem tin tức của hắn nói cho ta biết, sinh mệnh ngọc đồng ở trong tay ta cũng chỉ là đại khái có thể biết được hắn ở trên một phiến địa giới này, nhưng mà cụ thể là ở đâu thì tìm không được!

Lăng Tiếu nói xong, liền đem sinh mệnh ngọc đồng cầm ra.

Sinh mệnh ngọc đồng quang mang lấp lánh, chứng tỏ Tà Đế nhu cũ còn sống, hơn nữa phương hướng cảm ứng được đúng là trên phiến địa vực này.

Chỉ là phạm vi này quá lớn, muốn tìm một người nhưng là tương đối không dễ dàng.

Có sinh mệnh ngọc đồng, trung niên nữ nhân này cuối cùng là khẳng định thân phận của Lăng Tiếu.

Nhưng mà nàng vẫn mang theo vẻ nghi hoặc nói:

- Ta từ trước đến giờ chưa có nghe nói qua hắn thu đồ đệ gì, ngươi có phải là

đang lừa ta hay không?

Lăng Tiếu có chút đau đầu rồi, bệnh đa nghi của nữ nhân này thật là quá nặng.

- Có tin hay không là tùy ngươi, ta chỉ muốn biết hắn đi đâu? Sẽ không thật sự là tiến vào loạn táng không gian chứ?

Lăng Tiếu có chút không nhịn được nói.

Trung niên nữ tử kia lại là kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Ngươi đã biết rồi, vì cái gì còn đến hỏi ta!

Lăng Tiếu híp mắt nhìn nữ nhân này một chút, hắn rất muốn đem nàng đánh ngã, hảo hảo tìm tòi ký ức của nàng một phen, nhưng mà lại sợ nàng là một cái sư nương khác của mình, chỉ có thể thở dài một hơi nói:

- Vậy làm phiền rồi, ta đây phải đi loạn táng không gian tìm sư phụ ta, ta cũng không tin không tìm được hắn!

Nói xong Lăng Tiếu cũng không lại tiếp tục hỏi nữ nhân này nữa, xoay người liền rời khỏi.

Lúc hắn vừa mới đi tới cửa vào, trung niên nữ tử kia lần nữa lên tiếng nói:

- Ngươi trước đừng đi, ta tin tưởng ngươi!

- Ngươi tin tưởng ta thì như thế nào? Ngươi có thể nói cho ta biết hắn ở đâu sao?

Lăng Tiếu quay đầu hỏi ngược lại.

Trung niên nữ nhân kia do dự một chút, đem mặt nạ trên khuôn mặt xé xuống, lộ ra một khuôn mặt phong hoa tuyệt đại, khí chất điển nhã, lại phối hợp với thân thể đầy đặn dụ nhân kia của nàng, cả người lộ ra phong vận mười phần, vũ mỵ động nhân.

Cho dù Lăng Tiếu thấy quen các loại mỹ nữ rồi nhưng mà vẫn là bị tuyệt đại phong hoa này của nàng hấp dẫn đến ngốc trệ trong nháy mắt.

- Ngươi tên là gì?

Thư Tử Thiến đột nhiên biến trở về nguyên dạng mang theo vài phần vũ mỵ nói.

Loại vũ mỵ này của nàng hẳn là thiên sinh liền toát ra, rất là câu động nhân tâm.

Lăng Tiếu nhẹ hít vào một hơi khôi phục vẻ trấn định nói:

- Ta gọi là Lăng Tiếu!

- Tên nghe rất hay, một khuôn mặt giống với sư phụ ngươi thiện trường về câu dẫn nữ nhân!

Thư Tử Thiến trên dưới đánh giá Lăng Tiếu nói, trong mỹ mâu phóng ra vài phần ý không hiểu.

- Đừng nói những lời thừa nhàm chán này, ta chỉ muốn biết sư phụ ta có phải thật tiến vào loạn táng không gian hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Lúc này Thư Tử Thiến cuối cùng là lộ ra vài phần ảm đạm gật gật đầu nói:

- Không sai, hắn tiến vào loạn táng không gian!

Lăng Tiếu đã làm ra tính toán xấu nhất, nhưng mà nghe được câu trả lời của Thư Tử THiến vẫn là khẩn trương lên.

Hắn từng ở xa xa nhìn về phía loạn táng không gian, lực lượng nơi đó hỗn loại đáng sợ, một khi bị cuốn vào không biết sẽ bị trục xuất đến một góc không gian nào, hơn nữa bên trong tràn đầy các loại lực lượng đáng sợ, muốn ở bên trong sinh tồn chỉ sợ đã khó càng thêm khó.

Cho dù hắn có thể xác định sư phụ hắn không chết, nhưng mà sư phụ hắn chỉ sợ bị vây ở bên trong không thoát ra được.

- Tốt, đa tạ ngươi đã cho biết!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, lại một lần nữa bước ra khỏi phòng.

Trong lòng hắn đã hạ định quyết tâm, bất luận như thế nào cũng phải hướng về loạn táng không gian đi một lần, nếu không hắn không biết phải hướng sư nương của hắn khai báo như thế nào.

- Chậm đã, ngươi liền tin tưởng lời nói của ta như vậy sao?

Thư Tử Thiến gọi Lăng Tiếu lại nói.

- Ta tin tưởng ngươi không có lý do lừa ta!

Lăng Tiếu đáp.

Thư Tử Thiến lộ ra vài phần cười khổ nói:

- Ha hả, chẳng lẽ ngươi thật muốn tiến vào loạn táng không gian tìm sư phụ

ngươi? Nơi đó nhưng là một trong những cấm địa, cho dù là Thủy Thần vào bên trong cũng không nhất thiết có thể toàn thân trở ra.

- Vậy thì như thế nào, cuối cùng vẫn là không thể không đoái hoài đến sư phụ của ta được, hắn có thể bị vây ở một cái địa phương nào đso mà không ra được, tin tưởng hắn đang hi vọng có người đi đến giúp hắn!

Lăng Tiếu ứng nói.

Thư Tử Thiến nhẹ lắc lắc đầu than thở nói:

- Nếu là như vậy mà nói, ta đã sớm vào giúp hắn!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Ngươi nếu là đồ đệ của hắn vậy thì ngồi xuống hàn huyên một chút đi, chẳng lẽ ngươi không muốn biết chuyện giữa ta với hăn sao?

Lăng Tiếu thấy Thư Tử Thiến nói như vậy, cũng không có ý tứ mà vội vàng rời đi, hắn nhìn vẻ mặt của Thư Tử Thiến ước chừng đã đoán được nữ nhân này nhất định là nữ nhân của sư phụ hắn, cũng có thể là một cái sư nương khác của hắn.

Thư Tử Thiến thoáng qua vẻ hoài niệm, sâu kín nói ra quá trình quen biết của nàng cùng Tà Đế.

Đó đại khái là chuyện tình hơn trăm năm trước, Tà Đế du lịch ở các nơi của Thiên Long địa vực, đúng dịp đến địa bàn của Thư gia các nàng.

Khi đó Thư Tử Thiến vốn xuất thân cao quý lại bị đẩy đến Tẩy Kiếm trang, cấp cho trang chủ tương lai làm thiếp thất, nhưng mà nàng không thích bị trói buộc, liền rời nhà chạy trốn.

Cũng là lúc đó nàng gặp được Tà Đế.

Nữ nhân xinh đẹp vô song, mà nam lại là anh tuấn tiêu sái, rất dễ dàng phát sinh ra hỏa hoa kích tình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1891 - Một Cái Sư Nương Thư Tử Thiến Khác. (2)

Huống hồ Tà Đế phong lưu, lời này nhưng không giả, tuy nói thuận theo tăng cường của tu vi, tâm tính thay đổi, nhưng mà phàm tâm vẫn là tồn tại.

Tà Đế tù binh trái tim của Thư Tử Thiến, mang theo nàng cùng nhau chạy trốn.

Hai người bọn họ đi qua nhiều nơi, lại bị truy sát vô số lần, cuối cùng Tà Đế càng là bị bức đến trốn vào trong loạn táng không gian.

Vốn là Thư Tử Thiến cũng thiếu chút nữa bị người của tộc nhân nàng bắt trở về, nhưng mà bởi vì kế nhiễu địch của Lăng Tiếu, cùng với di nương của nàng âm thầm tương trợ mối có thể ẩn cư ở chỗ này, chờ Tà Đế trở về.

Nhưng mà một lần chờ đợi lại là hơn một trăm năm, không hề có tin tức!

Nếu không phải nàng có sinh mệnh ngọc đồng của Tà Đế, biết hắn còn chưa chết, nàng đều muốn vì hắn mà tuẫn tình rồi.

Đương nhiên nàng sở dĩ không tiến vào loạn táng không gian tìm Tà Đế đó là bởi vì cho dù vào rồi cũng không tìm được.

Bởi vì loạn táng không gian là một trong bát đại cấm địa, đi vào chỉ là cửu tử nhất sinh.

Vạn nhất nàng tiến vào mà có chuyện ngoài ý muốn, mà Tà Đế lại thoát khốn trở về, vậy nàng không phải là bị chết oan uổng rồi sao?

Nghe xong Thư Tử Thiến giải thích, Lăng Tiếu mới có thể khẳng định đây thật sự là một sư nương khác của mình, mà Tà Đế đã thật sự đi vào Loạn Táng không gian.

Lão phụ nhân đi cùng Thư Tử Thiến là di nương của nàng, bởi vì bà nên mới có thể an tâm ẩn cư tại nơi này.

Năm đó chính di nương cũng đồng ý Thư Tử Thiến tìm kiếm tu lữ mà không đồng ý nàng bị mang đến Tẩy Tương làm thiếp thất cho người khác.

- Ta và sư phụ ngươi từ biệt hơn trăm năm, tuy rằng ta biết hắn vẫn còn sống, nhưng mà…đúng như ngươi nói, hắn có khả năng bị vây bên trong không thể ra được, ta cũng không có biện pháp đi trợ giúp hắn, mạo muội đi vào chỉ có con đường chết mà thôi.

Đôi mắt đẹp của Thư Tử Thiến nhộn nhạo nước mắt khó sống.

Trong lòng Lăng Tiếu đau xót, biết đây cũng là một nữ nhân đang tưởng niệm sư phụ mình sâu nặng.

- Sư…sư nương đừng khó sống, sư phụ thiên phú trác tuyệt, nhất định có thể đi ra, hay là…hay là ngày mai ta vào Loạn Táng không gian đi!

Lăng Tiếu thoáng do dự cuối cùng vẫn gọi Thư Tử Thiến là sư nương.

- Ngươi…ngươi gọi ta sư nương?

Miệng của Thư Tử Thiến mở to kinh hô.

Lăng Tiếu gãi gãi đầu nói:

- Ta…ta không gọi ngài là sư nương thì phải gọi là gì?

- Hì hì…

Thư Tử Thiến cao hứng cười khúc khích.

Một lúc lâu sau nàng mới hồi phục lại nói:

- Đây là lần đầu tiên ta vui vẻ nhất từ suốt hơn trăm năm nay, đúng vậy, ta là sư nương của ngươi, sau này ngươi phải luôn xưng hô ta như vậy biết không?

Lăng Tiếu thật nhận chân gật đầu:

- Dạ, sư nương!

- Được, ngươi đã gọi ta sư nương, vậy ngươi nghe theo lời khuyên của ta, ngươi đừng đi vào Loạn Táng không gian, trừ phi có một ngày ngươi đạt tới thủy thần cảnh giới, bằng không…ai!

Thư Tử Thiến lại thở dài nói.

Lăng Tiếu hiểu được tuy thực lực mình đề thăng thật lớn, còn có một ít lá bài tẩy, nhưng hắn kiến thức qua trong Thiên Vực có thật nhiều thần vương cường giả, ngay cả họ cũng không dám đi vào Loạn Táng không gian, như vậy đã biết bên trong đáng sợ đến bao nhiêu.

Hắn cũng không tự tin đến mức nghĩ mình có thể ra vào nơi đó thật tự nhiên.

Nhưng hắn không biết làm sao giải thích với sư nương Phong Thanh Duyên đây!

Suy nghĩ một lúc lâu, Lăng Tiếu vẫn quyết định đem chuyện này giao cho Phong Thanh Duyên tính toán.

Không phải hắn không muốn đi tìm sư phụ, nhưng đúng như lời nói của Thư Tử Thiến, Loạn Táng không gian vô cùng rộng lớn, nguy hiểm trùng điệp, đừng nói tìm người, có thể tự bảo vệ mình cũng đã vô cùng lợi hại.

Sau khi Lăng Tiếu gọi về Phong Thanh Duyên, Thư Tử Thiến vẫn bị giật mình.

Lăng Tiếu tạm thời không thời gian giải thích với nàng, lập tức đơn giản giới thiệu hai người một phen, sau đó vội vàng ra khỏi phòng, lưu lại không gian cho hai vị sư nương tự mình giải quyết.

Lăng Tiếu nhìn thấy lão phụ nhân vẫn đang chờ đợi, liền nói với bà một tiếng, sau đó rời đi.

Nhưng lão phụ nhân lại gọi Lăng Tiếu, nói:

- Tiểu tử ngươi rốt cục là ai?

Lão phụ nhân lộ ra ánh mắt đề phòng, tựa hồ vô cùng nghi ngờ thân phận Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể lấy ra lệnh bài thân phận Thiên Long môn, nói:

- Hiện tại ta là người của Thiên Long môn, sau này tiền bối có thể gọi ta Lăng Tiếu.

Bộc lộ thân phận Thiên Long môn, hắn muốn lão phụ nhân hiểu rõ ràng ngoại trừ hắn là đệ tử của Tà Đế, vẫn là người có thân phận cao quý, thật sự không phải là người đến lừa gạt bọn họ.

Quả nhiên tuy lão phụ nhân bất kính đối với người của Vân Cương giáo,

nhưng không dám bãi đại bài với người Thiên Long môn, trên mặt lộ ra vài phần khủng hoảng, đồng thời còn mang theo ý kinh ngạc, hiển nhiên không đoán được Lăng Tiếu vẫn còn một tầng thân phận này.

Lăng Tiếu đi ra ngoài tản bộ thư gian.

Trong lòng hắn suy nghĩ nếu không đi vào Loạn Táng không gian tìm kiếm sư phụ, bước tiếp theo hắn nên đi như thế nào?

Quay về Huyền Linh đại lục đón nữ nhân của mình đến đây sao? Hay đi Thiên Huyền địa vực tìm kiếm Vân Mộng Kỳ?

Lăng Tiếu do dự hồi lâu, quyết định nên đi đến Thiên Huyền địa vực tìm Liên Hoa giáo hỏi thăm tin tức Vân Mộng Kỳ trước tiên.

Đã nhớ nàng nhiều năm, tưởng niệm đã không lời nào đủ bày tỏ.

Nếu không tìm được tung tích của nàng, cả đời này hắn sẽ bất an.

Huống hồ hắn chỉ mới đi vào Thiên Vực chưa bao lâu, tin tưởng người nhà tại Huyền Linh đại lục vẫn còn có thể chờ đợi hắn.

Mặc kệ đi tới Thiên Huyền địa vực sẽ có kết quả hay không, Lăng Tiếu nhất định phải nghĩ biện pháp quay về Huyền Linh đại lục một chuyến, đem người nhà của mình đưa đến Thiên Vực cùng sinh sống.

Không phải Lăng Tiếu không niệm tình cố hương, nhưng điều kiện của Thiên Vực thật thích hợp tu luyện, Huyền Linh đại lục đã mất nhiều bổn nguyên lực lượng, họ ở lại tối đa chỉ tu luyện tới thực lực thánh giả, không thể thành tựu thần vương, ý nghĩa không thể nào vĩnh sinh bất tử.

Lăng Tiếu yêu bọn họ, làm sao nhẫn tâm để họ rời khỏi hắn đâu?

Một lúc sau, lão phụ nhân đi ra gọi Lăng Tiếu trở vào.

Lăng Tiếu không biết hai vị sư nương rốt cục bàn bạc ra sao, mặc kệ kết quả thế nào hắn vẫn cần phải đối mặt.

Hắn chỉ cầu nguyện hai người đừng đánh nhau mới tốt, bằng không hắn chỉ có thể trợ giúp Phong Thanh Duyên.

Nhưng sau khi vào phòng, hắn phát hiện đôi mắt hai người đều sưng đỏ, hiển nhiên đều khóc qua, nhưng cả hai lại nắm tay nhau, cảnh tượng này làm Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Phong Thanh Duyên buông tay Thư Tử Thiến, đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, mấy năm nay khổ cho ngươi, nếu không có ngươi dẫn ta đến Thiên Vực, ta còn chưa biết tin tức sư phụ của ngươi.

Quả thật nếu năm xưa một mình nàng đến Thiên Vực, chỉ sợ gặp phải chín tầng bích chướng không gian đã đủ làm cho nàng thất bại, làm sao còn cơ hội thuận lợi vào Thiên Vực, thành tựu lực lượng thánh hoàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1892 - Thư Tử Thiến Cùng Phong Thanh Duyên. (1)

Lăng Tiếu nói:

- Sư nương đừng nói như vậy, nếu không bởi vì đệ tử làm lỡ thời gian dài như thế, thì sư phụ…

Lăng Tiếu còn chưa nói xong, Phong Thanh Duyên đã ngăn cản:

- Việc này ta đã nghe Tử Thiến muội nói với ta, sau này ngươi cũng đừng đi tìm sư phụ ngươi, ta đã quyết định cùng Tử Thiến muội ở lại chỗ này, đợi sư phụ ngươi ra khỏi Loạn Táng không gian.

- Cái gì…sư nương suy nghĩ kỹ rồi sao?

Lăng Tiếu thập phần kinh ngạc nói.

Hắn biết cảm tình của Phong Thanh Duyên đối với sư phụ sâu đậm, hắn nghĩ nàng sẽ yêu cầu hắn cùng vào Loạn Táng không gian tìm người, hiện tại nàng làm quyết định như vậy, thật sự làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Phong Thanh Duyên lộ ra vài phần cười khổ nói:

- Sư phụ của ngươi chưa chết, một ngày nào đó sẽ đi ra, nếu chúng ta đi vào tìm hắn chỉ sợ còn chưa tìm được đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta nhớ sư phụ ngươi, nhưng ta không thể làm chuyện có lỗi với hắn, tuyệt đối không thể để cho ngươi đi mạo hiểm như vậy, cho nên Tiếu nhi nhất định phải đáp ứng ta, nếu không tuyệt đối nắm chắc không được tiến vào Loạn Táng không gian!

Nghe được lời khẩn cầu của nàng, Lăng Tiếu hiểu được nàng đã quyết định.

Lăng Tiếu hiểu quan hệ trong chuyện này, gật đầu nói:

- Sư nương xin yên tâm, ta biết nên làm như thế nào, hơn nữa ta tin tưởng sư phụ tuyệt đối có thể đi ra.

- Được, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Phong Thanh Duyên liên tục đáp.

Vài ngày kế tiếp, Lăng Tiếu luôn ở lại nơi đây với hai vị sư nương.

Nhưng đại đa số thời gian hai người chỉ nhắc đến sư phụ của hắn.

Lăng Tiếu cũng tìm hiểu được một ít sự tình sau khi sư phụ hắn về Thiên Vực, lúc hắn đi vào Loạn Táng không gian đã có thực lực thần vương trung giai, cộng thêm thiên phú của hắn tuyệt đối có bổn sự vượt cấp khiêu chiens, có lẽ đây là nguyên do hắn vẫn còn sống được trong Loạn Táng không gian.

Vì thế hắn mang theo Khang Văn cùng Khang Vũ đi tới Vân Cương giáo, để Vân Mông Điềm hạ lệnh tuyệt đối không thể để cho người khác biết tin tức về Thư Tử Thiến, hơn nữa dặn họ ở thời điểm thích hợp phải che chở hai người chu đáo.

Vân Mông Điềm đương nhiên đáp ứng.

Tuy hắn sợ hãi Thư gia cùng Tẩy Tương, nhưng Thiên Long môn mới là tồn tại cường đại nhất.

Chỉ cần Lăng Tiếu về tới Thiên Long môn, nhờ người ra mặt lên tiếng, tuyên bố Thiên Long môn bảo hộ Vân Cương giáo, tuyệt đối sẽ không còn người

nào dám đến tìm bọn hắn gây phiền phức.

Nếu Lăng Tiếu không đi vào Loạn Táng không gian, hắn cũng không muốn tiếp tục lưu lại nơi đây.

Lăng Tiếu cảm khái nói:

- Hai vị sư nương, ta tin chắc có một ngày sư phụ có thể đi ra, hai người đừng quá lo lắng, chờ có thời gian đệ tử sẽ đến thăm hai người, nếu có sự tình gì đi Vân Cương giáo thỉnh bọn hắn hỗ trợ, ta đã dặn họ, nếu sư phụ đi ra cũng mời hai người báo tin cho đệ tử, đệ tử nhất định đến gặp lão nhân gia.

- Được, chúng ta biết nên làm sao, yên tâm đi, sau này ngươi phải bảo trọng thân thể, làm chuyện gì cũng đừng nên mạo hiểm, hiện tại thân phận ngươi không giống lúc trước, chỉ cần ngươi cố gắng, một ngày nào đó có thể danh dương Thiên Vực.

Phong Thanh Dương dặn dò.

Thư Tử Thiến cười nói:

- Nếu không nghe Duyên tỷ kể lại sự tích của ngươi, ta cũng không biết có một đệ tử xuất sắc như vậy, ngày sau nếu ngươi đạt tới cảnh giới chí tôn, mà sư phụ ngươi còn chưa đi ra, chúng ta phải nhờ hết ở ngươi, ngươi cần tiếp tục cố gắng.

- Được, hai vị sư nương cũng phải bảo trọng!

Lăng Tiếu dặn dò thêm vài câu, rốt cục bắt đầu con đường quay về Thiên Long môn.

Chuyến đi này hắn thu hoạch thật lớn, không chỉ đột phá cảnh giới thần vương, mà Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng Tiên Vu đều đã thành tựu thần hồn.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đều có tư chất bước vào bán thần vương, chẳng qua còn chưa tích lũy đủ lực lượng, không thể trong thời gian ngắn chuyển hóa đủ thần lực.

Trong khi Tiên Vu đã thành tựu thần hồn, còn là bán thần vương, chỉ cần cho hắn U Hồn Thần Tuyền, tin tưởng không bao lâu nữa hắn sẽ đột phá thần vương cảnh giới.

Cho nên lần này sau khi quay về Thiên Long môn, Lăng Tiếu quyết định để họ bế quan đột phá.

Trong lòng hắn thật chờ mong tìm được Vân Mộng Kỳ, nhưng lo lắng vạn nhất nàng đi vắng, hắn phải nên làm gì bây giờ?

Lăng Tiếu rời khỏi, lập tức quay về Thiên Long môn.

Hắn không gấp gáp chạy tới Thiên Huyền địa vực, cần phải chuẩn bị thêm một ít trước khi đến đó.

Lăng Tiếu thuận lợi về tới Thiên Long môn, lập tức đến chủ điện cầu kiến Lăng Thần.

Lăng Thần lập tức tiếp kiến Lăng Tiếu, hắn đã sớm nghe nói chiến tích của Lăng Tiếu trong U Hồn Thần Đàm, vì thế vô cùng vui vẻ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Lăng Tiếu đột phá thực lực thần vương, càng thêm vui mừng.

- Tốt lắm, thật sự là tốt lắm, ngươi lại có thể thành tựu thần vị, ha ha…đây là suốt vạn năm nay Thiên Long môn mới có người nhanh chóng đột phá thần vương cảnh giới như thế, Lăng Tiếu, ngươi đúng là thiên tài tuyệt diễm!

Lăng Thần hết sức cao hứng khích lệ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có chút ngượng ngùng nói:

- Môn chủ quá khách khí, chỉ là may mắn mà thôi!

Lăng Thần khoát tay nói:

- Ngươi không cần quá khiêm tốn, sự thật xảy ra trước mắt, chẳng lẽ ta không thấy được sao?

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Xem ra mấy ngày nữa ta phải mời dự một lần đại điển phong thưởng, lấy thiên phú của ngươi sớm muộn gì cũng sẽ siêu việt thật nhiều người cùng thế hệ, tộc của ta ngày sau vẫn còn cần nhờ ngươi làm hưng thịnh ah.

Lăng Tiếu mới bao nhiêu, đừng nói là trăm tuổi, ngay cả tám mươi cũng chưa đến.

Với thiên phú của hắn đột phá thần vương cảnh giới, tương đương đã đánh xuống tốt thần cơ, ngày sau muốn tiến giai thủy thần cảnh tuyệt đối có được ưu thế tiên thiên hơn tất cả mọi người.

Nói không chừng mấy ngàn năm sau, Thiên Long môn sẽ có thêm một vị thủy thần, vậy địa vị của Thiên Long môn càng thêm bền vững.

Mà bên trong Thiên Long môn, những người của các phe phái còn lại còn có

ai dám quá mức khiêu khích?

Cho nên Lăng Thần cảm thấy nhất định phải ban thưởng cho Lăng Tiếu.

Có thứ tốt không lấy chính là vương bát đản.

- Qua vài ngày ngươi xem như trở thành nội môn trưởng lão Thiên Long môn chân chính rồi, không thể giống như ngày trước, chỉ có thể hưởng thụ tài nguyên mà không làm cống hiến.

Lăng Thần nói.

Lăng Tiếu rất rõ ràng, bất kỳ thế lực nào phát triển đều không thể thiếu tài nguyên. Mà Lăng Tiếu từ khi nhận tổ quy tông, lại có thân phận Thiên Long môn, tạm thời chưa từng làm ra điều gì cống hiến, yêu cầu của Lăng Thần cũng có thể lý giải.

- Cần ta làm gì đây?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ngươi làm nội môn trưởng lão cũng không cần ra ngoài liệp sát thánh thú tìm kiếm thánh thảo thần tài, nhưng nếu ngươi tìm được thần vật có thể cung cấp cho tông môn, đương nhiên tông môn sẽ không bạc đãi ngươi, có thể dùng thần vật đồng giai trao đổi, có thể tính thành thần tinh, mặt khác ngươi có thể lựa chọn quản lý công việc trong môn, tỷ như cầm binh dẫn đội đi tìm kiếm tài nguyên…

Lăng Thần thao thao bất tuyệt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1893 - Thư Tử Thiến Cùng Phong Thanh Duyên. (2)

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ, cảm thấy được theo lời nói của Lăng Thần, chỉ có đổi thần vật mới làm cho hắn hài lòng, những chuyện khác hắn không có nhiều hứng thú.

- Thế nào? Có điều nào thích hợp hay không? Nếu không cho ngươi quản lý khai thác một ít tài nguyên đi, ngươi chỉ cần gọi hạ nhân đi làm, không cần đích thân đi, vừa có thể làm cống hiến, cũng không chậm trễ thời gian tu luyện của ngươi, duy nhất cần làm phải bảo vệ tài nguyên sản nghiệp an toàn!

Lăng Thần lại nói.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Môn chủ, việc này ta không muốn làm đâu.

- Không phải chứ, chẳng lẽ ngươi chỉ muốn hưởng thụ mà không đi cống hiến?

Lăng Thần có chút không vui nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đương nhiên là không.

Nói xong hắn lấy ra một bình U Hồn Thần Tuyền nói:

- Môn chủ, ta có một bình U Hồn Thần Tuyền, ngươi xem có thể tính là cống hiến cho tông môn hay không?

- Cái gì, ngươi…ngươi nói đây là U Hồn Thần Tuyền?

Lăng Thần có chút giật mình nói.

- Đương nhiên, lúc trước ngũ ca nói với ta nơi đó có thần tuyền, cho nên ta đi tìm, không nghĩ tới thật sự để ta lấy được một ít, bằng không ta cũng không đột phá thần vương cảnh giới nhanh như vậy, một bình này cũng đủ cho trăm người dùng đi?

Lăng Tiếu gật gật đầu nói.

Cống hiến một bình U Hồn Thần Tuyền làm Lăng Tiếu cũng đau lòng không thôi, đây là phải trải qua thật nhiều hung hiểm hắn mới lấy được, cũng may hắn còn lưu không ít, bằng không hắn thật sự luyến tiếc đưa ra.

Lăng Thần không chút khách khí thu lấy U Hồn Thần Tuyền cười nói:

- Tốt tốt, qua nhiều năm như vậy còn chưa có người nào lấy được U Hồn Thần Tuyền trong U Hồn Thần Đàm đâu, ngươi đúng là lập công lớn. Chỉ bằng bình U Hồn Thần Tuyền, ngươi có thể đạt được không ít thần tinh hoặc linh thảo đan dược dùng trong tu luyện đều được.

Thiên Long môn là thế lực lớn nhất, tông môn đương nhiên có không ít thần vật, nhưng U Hồn Thần Tuyền là thần vật cấp cao, có thể làm cho Lăng Thần khích lệ.

- Vậy có thể thưởng cho ta một ít thần tinh hoặc thần thảo đi.

Lăng Tiếu tùy ý đáp.

- Được, đây là đương nhiên, đến lúc đó ta cho trưởng lão đánh giá giá trị cống hiến một chút, sẽ cho ngươi đưa tới trang viện của ngươi.

Lăng Thần nói tiếp:

- Tranh thủ làm nhiều cống hiến, như vậy địa vị của ngươi trong tông môn sẽ rất cao!

- Dạ!

Lăng Tiếu lên tiếng, dự định rời đi.

Nhưng hắn lại đột nhiên vỗ trán nói:

- Đúng rồi, nếu có thể luyện chế thánh đan hoặc thần đan có xem là cống hiến cho tông môn hay không?

- Đây đương nhiên là tính chứ!

Lăng Thần tùy ý đáp, bỗng nhiên hắn nghiêm túc nhìn Lăng Tiếu nói:

- Ngươi…ngươi nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi quen biết dược tiên sư? Trong tông môn chúng ta không ít dược tiên sư, nhưng nếu ngươi có thể mượn sức, cũng có thể ban thưởng hắn một chức vị nội môn chấp sự!

Lăng Tiếu sờ sờ mũi nói:

- Vì sao phải mượn sức đến? Ta chính là luyện dược sư!

Lăng Thần đánh giá Lăng Tiếu từ trên xuống dưới, cười nói:

- Ha ha, ngươi là luyện dược sư? Là tam phẩm hay tứ phẩm đây? Chỉ sợ ngay cả chế dược ngươi cũng không hiểu đi!

Lăng Thần đương nhiên không tin Lăng Tiếu là luyện dược sư, cho dù là phải cũng không cao minh.

Lăng Tiếu còn trẻ tuổi đạt tới thần vương cảnh giới, hắn cho rằng đại bộ phận thời gian Lăng Tiếu chỉ dùng tu luyện, làm sao còn có thời gian đi luyện đan, đây là chức nghiệp rất hao phí thời gian.

Trong lúc nhất thời Lăng Tiếu không thể giải thích với hắn, chỉ có thể giang tay nói:

- Có tin hay không là tùy ngươi, tóm lại ta nghĩ ta hẳn có thể trở thành thần dược sư!

Lăng Thần nghe Lăng Tiếu nói hắn có thể trở thành thần dược sư, càng thêm không thể tin.

Lăng Tiếu cũng không giải thích, đành phải đổi đề tài, hỏi thăm tin tức quan hệ với Tiêu Linh.

Lăng Thần là đại dượng của Tiêu Linh, hắn đương nhiên biết quan hệ giữa Tiêu Linh cùng Tiêu Trân Thái.

Thông qua lời nói của Lăng Thần, Lăng Tiếu biết phụ mẫu của Tiêu Linh mấy tháng trước đã đến đón con mình về Thiên Huyền địa vực, mà Tiêu Trân Thái nhàn rỗi vô sự cũng đi theo về Tiêu gia thăm người thân.

Lăng Tiếu nghe xong tin tức này cũng yên lòng.

Rời khỏi đại điện, hắn lập tức quay về trong trang viện của mình. Nhưng

trong trang viện của hắn lại xuất hiện thêm một khách nhân ngoài ý liệu.

- Sao ngươi lại ở đây?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn người kia hỏi.

Người nọ chính là một trong những đệ tử chân truyền xuất sắc nhất tông môn tên Thường Hạo Hữu.

Lúc này hắn đã đột phá cảnh giới thần vương như Lăng Tiếu.

Hắn nhìn thấy Lăng Tiếu trở về, lập tức đứng lên, kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, sau đó khom người chân thành nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Lăng sư đệ!

Lăng Tiếu không nghĩ đến Thường Hạo Hữu lại có hành động này, nhanh chóng bước tới kéo hắn đứng thẳng lên nói:

- Thường huynh, ngươi làm gì vậy?

Thường Hạo Hữu nhận chân nói:

- Nếu không có Lăng Tiếu sư đệ, ta đã chết trong U Hồn Thần Đàm, càng không khả năng tiếp tục tiến một bước, Thường Hạo Hữu này bất tài, nguyện ý đi theo sư đệ, giúp sư đệ chia sẻ bất cứ chuyện gì!

Ban đầu lúc ở U Hồn Thần Đàm, Thường Hạo Hữu đối chiến với Việt Dũng, bị Việt Dũng dùng độc khí bổn nguyên gây thương tích, vốn đã phải chết, nhưng Lăng Tiếu lại giúp hắn đối chiến công kích của Khương Hoa Hổ, lấy được thuốc giải độc giúp hắn chữa trị.

Lăng Tiếu xem như là ân nhân của hắn.

Thường Hạo Hữu là một người trọng tình trọng nghĩa, Lăng Tiếu bị hắn hiểu lầm nhưng vẫn cứu hắn một mạng, cho nên hắn quyết định ngày sau phải đi theo Lăng Tiếu.

Tuy nói hai người là đồng môn, đều là đệ tử xuất sắc, nhưng luôn có quyền lựa chọn đi theo người mình cho rằng thêm cường đại.

Tựa như bên cạnh Lôi Chính Dương cũng có vài người đồng môn theo hầu, đều nghe theo lệnh Lôi Chính Dương.

- Thường huynh ngồi xuống rồi hãy nói.

Lăng Tiếu mời hắn ngồi xuống, lại nói tiếp:

- Thường huynh, ta và ngươi là đồng môn, trợ giúp lẫn nhau là đương nhiên, sao ngươi lại nói ra lời này, ngươi chẳng phải gãy sát ta sao? Huống hồ lấy thiên phú cùng thực lực của Thường huynh, rất nhanh sẽ trở thành lương đống trong tông môn, ngươi đi theo ta chỉ sợ lầm ngươi, huống hồ sư phụ của ngươi khẳng định sẽ không đồng ý, ngươi đừng hành động theo cảm tính!

Từ khi Lăng Tiếu xuất đạo tới nay, người đi theo hắn không ít, nhưng hắn chưa hề miễn cưỡng bất luận người nào đi theo hắn.

Huống hồ yêu nghiệt như Thường Hạo Hữu, ở trong Thiên Long môn có mấy ai có thể so sánh.

Người như vậy đi theo Lăng Tiếu, Lăng Tiếu không thể không cẩn trọng, bằng không sư phụ của Thường Hạo Hữu sẽ đến tận cửa đòi công đạo thì rắc rối.

- Sư đệ có thể yên tâm, việc này ta đã nói với sư phụ của ta, nếu ngày sau… tốc độ tiến giai của ngươi chậm hơn ta, ta sẽ rời đi ngươi, nhưng từ giờ trở đi ta sẽ đi theo bên cạnh ngươi, bồi hoàn ân tình của ngươi đối với ta!

Thường Hạo Hữu phi thường nghiêm túc nói.

Theo vẻ mặt của hắn nhìn ra được hắn đã hạ quyết tâm.

Lăng Tiếu do dự một thoáng nói:

- Một khi đã như vậy thì sư huynh đi cùng với ta, chúng ta cũng đừng nói ai đi theo ai, ngươi có sự tình gì cần đi làm thì tùy thời đều có thể đi, ngươi có tự do của ngươi, chúng ta vẫn là sư huynh đệ thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1894 - Ta Chính Là Luyện Dược Sư!

Ngừng một chút hắn lại cười nói:

- Nhưng ngươi muốn siêu việt ta, tựa hồ không có khả năng, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng!

Thường Hạo Hữu không nghĩ tới Lăng Tiếu lại nói như vậy, cảm kích nhìn hắn nói:

- Được, ngày sau sư đệ có gì cần làm, sư huynh tuyệt đối toàn lực ứng phó!

- Ha ha, đừng nói nghe nghiêm trọng như vậy, ngươi chọn một nơi ở lại trước, sau này có chuyện gì ta sẽ tận lực nói với ngươi, hiện tại ta cần làm chút chuyện trước!

Lăng Tiếu cười một tiếng, sau đó đi vào phòng bế quan.

Hắn dự định cho Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng Tiên Vu bế quan một lát, bản thân hắn cần đi vào tầng cuối cùng của thần đỉnh.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên đã sớm đạt tới cảnh giới thánh hoàng đỉnh, đã ngưng tụ thần hồn trong U Hồn Thần Đàm, có được khả năng đập vào bán thần vương hoặc thần vương cảnh giới.

Tiên Vu lại đã đạt tới thực lực bán thần vương trước cả Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cần cung cấp U Hồn Thần Tuyền cho bọn họ, bọn họ liền có thể đập vào cảnh giới cao hơn.

Ba người vốn không có chuyện gì cần làm, lấy được U Hồn Thần Tuyền lập tức tiến nhập trạng thái bế quan.

Lăng Tiếu an bài xong cho bọn họ, trở lại trong phòng hàn huyên một lát với Thường Hạo Hữu, sau đó quay về trong tộc trình diện.

Trở lại trong tộc, những lão gia hỏa nhìn thấy thực lực Lăng Tiếu đã tăng lên, thành tựu thần vương cảnh đều mừng rỡ không ngừng.

Bọn họ triệu tập tộc nhân tuyên bố chuyện Lăng Tiếu trở thành thần vương, cả tộc chúc mừng ba ngày.

Mỗi thần vương đều là chỗ dựa của các thế lực lớn, hơn nữa không phải ai cũng có khả năng đột phá cửa ải này.

Chúc mừng xong, tộc trưởng Lăng Bác triệu kiến Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, ngươi cần xương ức cùng long cân ta đã sớm đưa tới ngoại môn, binh khí của ngươi cũng tăng lên phẩm cấp, ngươi có đi lấy về hay không?

Lăng Bác hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Còn chưa đi lấy về, chờ mấy ngày nữa lại đi đi.

Lăng Bác lộ ra vài phần phức tạp nói:

- Thật khó trách!

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ tăng lên phẩm cấp không cao? Hay xảy ra trạng

huống gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Là có chút trạng huống, nhưng chờ ngươi trở lại ngoại môn sẽ biết, hiện tại ngươi đã là thần vương, việc này tự mình ngươi đi giải quyết đi!

Lăng Bác đáp, tiếp theo nói sang chuyện khác:

- Hiện giờ thực lực ngươi khác hẳn lúc trước, thân là Kim Long nhất tộc, ngươi phải có một đầu thánh thú giao long hộ thân, linh thú hộ thân trước kia bỏ qua đi!

- Là giao long linh thú? Không có chân long thần thú sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Ngươi xem Long tộc là gì đây? Có được giao long thánh thú đã thật lợi hại, nếu ngươi muốn chân long thần thú không phải là không thể được, nhưng phải do chính ngươi đi cùng Long tộc câu thông, nhưng…bản tính bọn hắn trời sinh cao ngạo không chịu thần phục, có thể ở chung ngang hàng với ngươi đã không tệ rồi!

Lăng Bác tức giận nói.

- Vậy thì thôi đi, không đạt tới cấp bậc thần thú ta thật chướng mắt.

Lăng Tiếu khoát tay cự tuyệt.

Giao long là thánh thú cấp cao tiếp cận chân long nhất tộc, ngay cả Lăng Tiếu cũng từng có hai thần thú đi theo, thật sự sẽ không vì một đầu giao long mà bỏ qua Kim Sắc Lang Vương.

Hơn nữa Kim Sắc Lang Vương là linh thú biến dị, tiềm lực không kém hơn giao long bao nhiêu.

Nói đến việc này, Lăng Tiếu dự định thả nó cùng sư hổ với long mã ra ngoài, để bọn họ có thể nhanh chóng trưởng thành bên trong Vọng Long sơn mạch này.

Bọn hắn đã không đi theo kịp tiến độ tiến giai của hắn, đã trở thành gánh nặng cho hắn.

Tuy rằng mấy năm nay hắn vẫn luôn cung ứng thú đan, nhưng khả năng tiêu hóa cùng hấp thu của chúng cũng cần tiến hành theo chất lượng, làm sao có thể giống như hắn thăng cấp nghịch thiên đến như thế.

- Tiểu tử ngươi…

Lăng Bác không nói gì cười khổ, lại nói tiếp:

- Ngươi có biết ở trong tộc cũng chỉ có số ít người mới được Long tộc nhận thức mà có được chân long thần thú đi theo mà thôi, thật không biết nên nói ngươi thế nào mới tốt.

- Tộc trưởng cứ yên tâm đi, trong lòng ta có tính toán, hộ thân linh thú của ta vẫn tạm được.

Lăng Tiếu đáp.

Sau đó hai người hàn huyên một lát Lăng Tiếu mới đưa ra cáo từ.

Lăng Tiếu đã tiến giai thần vương, hắn có thể tuyển chọn một ngọn núi không người trong dãy sơn mạch liên miên này làm địa bàn của hắn, những người khác không có sự tình khẩn yếu tuyệt đối không thể đi vào.

Lăng Tiếu tuyển xong ngọn núi, liền phóng ra ba đại linh thú.

Cường đại nhất vẫn là sư hổ, hiện tại đã là cửu giai trung cấp, mà Kim Sắc Lang Vương là cửu giai đê cấp, long mã còn yếu một chút, chỉ tới bát giai trung cấp.

Trước khi ba linh thú đạt tới thập giai, Lăng Tiếu tạm thời không có ý định mang theo bên người.

Lăng Tiếu mở một động phủ thuộc riêng một mình hắn.

Bên trong động phủ, Lăng Tiếu riêng dùng đá phiến bố trí, nhìn qua không giống như động phủ mới được khai phá.

Ngoài ra hắn bố trí càng nhiều cấm chế, một ít là dùng cảnh báo, một ít là phòng ngự.

Hắn không phải lo lắng sẽ có người đi tới quấy rầy, mà hắn chỉ sợ mình làm ra dị tượng gì sẽ đem nơi này hủy diệt, vậy thật sự uổng phí công sức.

Bởi vì kể từ hôm nay trở đi hắn cần bế quan luyện chế đan dược, khôi phục thuật luyện đan đã hoang phế ba bốn năm.

Lăng Tiếu làm xong hết thảy chuyện này, không lập tức bắt đầu luyện đan mà tiến vào trong dược đỉnh, chuẩn bị đi vào tầng cuối cùng tiếp thu Dược Thần truyền thừa.

Chỉ có như thế hắn mới có theer đạt được thần dược sư cảnh giới.

- Gặp qua chủ nhân!

Hắc Diệu thật cung kính xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu hành lễ nói.

Lăng Tiếu cũng không quản đến tên kia, bay thẳng lên bích chướng tầng cuối cùng.

Chỉ cần đi qua cửa ải này, hắn sẽ tiếp thu toàn bộ truyền thừa của Dược Thần, trong lòng hắn thật sự kích động.

Trong dĩ vãng gặp bích chướng, Lăng Tiếu đều dùng một quyền hủy bỏ.

Hiện tại cũng không ngoại lệ, hắn súc kình oanh thẳng tới.

Oanh long!

Lực lượng cường đại va chạm, thanh âm điếc tai nhức óc.

Lăng Tiếu đã là thần vương, một kích toàn lực của hắn lại không thể đánh vỡ bích chướng, bị một cỗ lực lượng đáng sợ phản chấn bay ra thật xa, thiếu chút nữa đã bị chấn phun máu.

- Chết tiệt, đây là có chuyện gì?

Lăng Tiếu mắng to.

Lời này đương nhiên là ý hỏi Hắc Diệu.

Hắc Diệu lập tức xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Chủ nhân, ngươi vẫn cứ thô lỗ như trước, ta không phải đã sớm nói qua với ngươi sao, ngươi chỉ cần dùng ý niệm xuyên thấu nơi này thì có thể đi vào tầng cuối cùng thôi.

Thần sắc Lăng Tiếu tối đen mắng thầm:

- Biết rõ có chuyện như vậy lại không nhắc sớm!

Nhưng khi hắn tiến tầng thứ ba, Hắc Diệu quả thật có nhắc nhở hắn như thế.

Nhưng hắn cảm giác mình dùng vũ lực thì có thể đánh phá, cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Không ngờ lần này hắn đạt tới thần vương cảnh giới vẫn không thể mở ra, thật làm cho hắn vô cùng buồn bực.

Lăng Tiếu dùng hồn lực hướng bích chướng bao phủ tới.

Nhưng hắn phát hiện vẫn không thể mở ra cánh cửa kia, hồn lực hoàn toàn bị bài xích bên ngoài.

Lăng Tiếu không nhịn được nhìn Hắc Diệu quát:

- Đây là có chuyện gì? Vẫn còn mở không ra!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1895 - Tầng Cuối Cùng Của Dược Đỉnh.

Hắc Diệu nói:

- Chủ nhân, vừa rồi là ngươi dùng hồn lực mà không phải ý niệm, ngươi có biết ý niệm là gì không? Đó là một loại cảm ứng…

Hắc Diệu nhìn Lăng Tiếu lộ ra thần sắc thập phần kiên nhẫn thao thao bất tuyệt giảng giải.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa muốn nổ bạo, trong lòng mặc niệm:

- Mở cửa!

Cánh cửa thật đơn giản mở ra.

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán, không quản Hắc Diệu còn đang nói chuyện bay vọt đi vào.

- Chúc mừng ngươi, ngươi là người thứ nhất có thể đi vào tầng cuối cùng, người đạt được truyền thừa của ta, sau này ngươi là đệ tử đời thứ nhất của Dược Thần, truyền thừa của ta cũng do ngươi kế thừa, ngày sau đem thuật luyện đan phát dương quang đại, quang vinh tông môn ta!

Thanh âm Dược Thần chậm rãi vang lên trong tầng cuối cùng.

Lăng Tiếu vừa đứng vững thân hình, lập tức có một đoàn lực lượng hướng thức hải của hắn tiến vào.

Lăng Tiếu thu liễm tâm thần, bắt đầu tiêu hóa trí nhớ truyền thừa cuối cùng của Dược Thần.

Hắn rốt cục hiểu được Dược Thần không hổ là chủ nhân đầu tiên của Hắc Diệu Đỉnh, hắn là luyện dược sư lợi hại nhất viễn cổ, có thể nói hắn là nhân vật luyện dược sư cấp thủy tổ.

Hắn có thể đạt được truyền thừa chẳng khác gì Dược Thần sống lại, đem hết thảy thuật luyện đan truyền thừa lên người Lăng Tiếu.

Chỉ cần Lăng Tiếu luôn kiên trì luyện đan, ngày sau tuyệt đối có thể trở thành luyện dược sư lợi hại nhất.

Khi Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần, trong mắt hắn đã tràn ngập vẻ tự tin.

Với lực lượng hiện tại của hắn, chỉ cần luyện tập thêm đoạn thời gian tuyệt đối có thể luyện ra thần đan chân chính.

Lăng Tiếu bắt đầu đánh giá tầng không gian cuối cùng.

Trên mặt hắn liền lộ ra vẻ động dung:

- Nơi này…lực lượng bổn nguyên nơi này thật đầy đủ ah!

Tầng không gian nơi đây khác hẳn những tầng khác, tầng tầng lực lượng thất sắc quang mang không ngừng lưu động ở trong này.

Nơi này tràn ngập đủ loại bổn nguyên lực lượng, là lực lượng thuần tịnh nhất ngay cả thần vương cũng cần hấp thu luyện hóa.

Mà ở trên một dược điền lại trồng đầy đủ các thần thảo.

Đi tới trước nhóm thần thảo, vừa ngửi mùi hương, Lăng Tiếu lập tức cảm thấy tinh thần rung lên, lực lượng tựa hồ như đang tăng trưởng.

- Nơi này chỉ trồng thần thảo, sao có thể không có lực lượng bổn nguyên cung ứng đây, thần đỉnh thật sự vô cùng kỳ diệu, thật không biết tám đỉnh khác có được công hiệu như vậy hay không?

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Chín thần đỉnh, mà Hắc Diệu Đỉnh chỉ xếp hạng thứ năm, không biết tám thần đỉnh còn lại có uy lực như thế nào.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tiếp, hắn chỉ quan tâm tình huống trước mắt của chính mình.

Chỉ cần thăng cấp thành thần dược sư, địa vị của hắn sẽ lập tức tăng lên.

Đến lúc đó hắn có thể giúp trong tộc cùng ngoại môn làm cống hiến, không cần phải ra ngoài làm nhiệm vụ.

Lăng Tiếu rời khỏi dược đỉnh, bắt đầu luyện đan.

Đảo mắt một tháng trôi qua, Lăng Tiếu đã tìm về được cảm giác, rốt cục đã có thể thử luyện chế thần đan.

Lần này chỉ cần đan thành, thân phận của hắn nhất định sẽ biến hóa hơn xưa.

Bên trong một động phủ trong dãy núi của Kim tộc, một thanh niên vung song chưởng tùy ý vũ động, từng đạo tử diễm không ngừng đánh vào dược đỉnh trước mặt, trên dược đỉnh lơ lửng thật nhiều linh thảo.

Tử diễm chớp động, mỗi gốc linh thảo hóa thành tinh hoa rơi vào bên trong

dược đỉnh.

Thanh niên vung song chưởng lúc nhanh lúc chậm, mang theo tiết tấu ý nhị, thoạt nhìn thật có phong phạm tông sư.

Không bao lâu dược hương tràn ngập động phủ, làm cho người ta cảm thấy say mê không thôi.

Sau khi đã rút hết tinh hoa của linh thảo, một viên thú đan lực lượng hùng hậu ném vào trong dược đỉnh.

Song chưởng của thanh niên bắt đầu vung lên, trên trán toát ra lực lượng khó thể hình dung.

Thế lửa cùng hồn lực hợp lực đem thú đan tan rã luyện hóa.

Lực lượng thú đan cực kỳ khổng lồ, hai lực lượng cùng tràn vào vẫn tốn không ít thời gian mới có thể hoàn toàn luyện hóa được nó.

Sau khi lực lượng thú đan cùng linh thảo đều bị luyện hóa, thanh niên đem lực lượng giam cầm trong dược đỉnh, không cho nó tràn lan ra ngoài.

Trình tự luyện đan đã hoàn thành, chỉ còn tới thời khắc ngưng đan.

Thanh niên đem bổn nguyên thần vật gia nhập vào trong, đem thần lực của mình bức ra, ngưng tụ lực lượng bổn nguyên khắp bốn phía, cùng một thời gian truyền nhập trong dược đỉnh.

Ba loại lực lượng cùng hai lực lượng bất đồng trong dược đỉnh bắt đầu dung hợp chung một chỗ.

Lúc này vẻ mặt thanh niên hiện lên thần sắc như cố hết sức, song chưởng đặt

giữa dược đỉnh, không ngừng đánh ra chưởng ấn huyền ảo, gắt gao đem lực lượng đè ép chung một chỗ, khiến chúng mau chóng dung hợp.

Bồng!

Một thanh âm trầm đục vang lên, một cỗ lực lượng cường đại khuếch tán.

Thanh niên mặc dù có lực lượng thần vương nhưng vẫn bị khí kình chấn bật lui ra sau mấy bước mới có thể đứng vững thân hình.

Bỗng nhiên giữa dược đỉnh hiện lên quang hoa huyễn lệ, huyễn sắc mê người phóng lên cao.

Cùng lúc đó bên ngoài ngọn núi, trên bầu trời lóe ra thanh mang, từng phiến thanh vân bắt đầu khởi động, đem vài vạn dặm chung quanh đều chiếu rọi sáng ngời.

Trong lãnh địa Kim tộc mọi người cùng linh thú đều bị dị tượng làm hoảng sợ ngây người.

- Đây…đây là có chuyện gì? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện dị tượng? Chẳng lẽ là ai đột phá? Nhưng đây không giống dị tượng do cảnh giới đột phá mang đến ah?

- Phương hướng kia là địa bàn của ai? Hình như trước kia không có ai chiếm lĩnh, có cần đi qua nhìn xem hay không?

- Có lẽ là vị trưởng lão nào đó đang bố trí trận pháp đi, chúng ta ở lại đây chờ kết quả là được, tin tưởng tộc trưởng sẽ có đáp án cho chúng ta.

- Ta cảm thấy được hình như là thiên địa dị tượng lúc luyện dược sư ngưng đan đi, nhưng trong tộc chúng ta không khả năng có được luyện dược sư mới

đúng, thật sự là kỳ quái!

Người của Kim tộc nhìn thấy được dị tượng trên mặt đều kinh ngạc thấp giọng nghị luận.

Cho dù bọn họ vô cùng tò mò, nhưng không ai xúc động, không ai chạy qua xem là chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên có vài đạo thân ảnh hướng ngọn núi kia bay tới.

Những người này chính là tộc trưởng Lăng Bác, đại trưởng lão Lăng Khâu cùng vài trưởng lão khác.

- Nơi này hình như là địa bàn mà tiểu tử Lăng Tiếu lựa chọn đi, hắn đang làm gì vậy, lại tạo ra động tĩnh lớn như thế!

Lăng Khâu có chút khó hiểu nói.

Vẻ mặt Lăng Bác hưng phấn suy đoán:

- Chẳng lẽ tiểu gia hỏa kia đang luyện đan hay sao?

Thái gia gia Lăng Vệ ở một bên kinh ngạc nói:

- Đây quả thật là thiên địa dị tượng khi luyện thành thần đan, lại có quan hệ gì với tiểu tử kia? Ngươi không cảm thấy được là chính bản thân hắn luyện chế đi?

- Điều này cũng nói không chuẩn xác, tiểu tử kia tu luyện năm loại thuộc tính cùng lúc, trong đó có một là hỏa hệ, nói không chừng thật sự đang luyện đan đây?

Lăng Bác nói.

- Nói thì nói như vậy, nhưng chính ngươi cũng biết tiểu tử đó tu luyện năm hệ, vẫn còn chưa trăm tuổi đã tới cảnh giới thần vương, hắn cũng không phải hỗn độn thể, như vậy đã là kỳ tích, ngươi còn trông cậy hắn rút thời gian học tập luyện đan hay sao, ngươi cho rằng điều này có thể sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1896 - Ta Đang Luyện Chế Thần Đan, Các Ngươi Tin Không? (1)

Đại trưởng lão Lăng Khâu hỏi ngược lại.

Lăng Bác chợt đỏ mặt không đáp.

- Đừng tranh luận, chờ tiểu tử kia đi ra thì biết tình huống, có lẽ hắn lấy được thần vật gì quý hiếm cũng nói không chừng!

Lăng Vệ nói.

Nửa ngày sau rốt cục thiên địa dị tượng biến mất.

Lăng Tiếu cũng đi ra khỏi động phủ, bộ dáng có chút chật vật.

Hắn nhìn thấy tộc trưởng cùng các trưởng lão đứng bên ngoài, biết thiên địa dị tượng đã hấp dẫn lực chú ý của họ.

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão, mọi người đều ở đây sao!

Lăng Tiếu sờ sờ mũi cười nói.

- Tiểu tử ngươi rốt cục đang làm gì đó, lại khiến cho thiên địa dị tượng xuất hiện!

Lăng Khâu khẩn cấp hỏi.

Những người khác vẻ mặt tò mò nhìn Lăng Tiếu, đều đang chờ đợi hắn đáp lời.

Lăng Tiếu đáp:

- Nếu ta nói, ta đang luyện chế thần đan, các ngươi tin sao?

- Ngươi nói chúng ta tin hay không? Tiểu tử ngươi mới bao nhiêu, còn chưa tới bảy mươi, cho dù ngươi từng học thuật luyện đan, nhưng đạt tới tam tứ phẩm đã không tệ rồi, còn đòi luyện chế thần đan đâu.

Lăng Khâu thật sự không tin nói.

Đúng như lời hắn đã nói, cho dù Lăng Tiếu tu luyện từ trong bụng mẹ, vừa học tập thuật luyện đan cũng không khả năng đạt tới cảnh giới thần vương đồng thời còn trở thành một gã thần dược sư.

Lăng Tiếu cũng lười giải thích, trong tay hiện ra một viên đan dược thanh sắc óng ánh, đan dược tản ra thần quang, hương dược bay khắp vạn dặm, làm cho người ta dâng lên nỗi xúc động muốn cắn nuốt.

- Đây là thần đan chữa thương bình thường nhất mà ta vừa luyện chế xong, đây là Hắc Diệu thần đỉnh ta dùng luyện chế, năm đó phát hiện trong trữ tàng thất của gia tộc!

Lăng Tiếu vừa nói vừa đem dược đỉnh biến lại bộ dạng vốn có, hiện ra trước mặt mọi người.

- Hắc Diệu thần đỉnh!

Mấy vị lão nhân đồng thời kinh hô lên.

Bọn hắn nhìn thấy thần đỉnh tản ra thần mang, làm Lăng Tiếu hoảng sợ cười ngượng ngùng.

Lăng Vệ kích động nói:

- Đúng vậy, đây tuyệt đối là Hắc Diệu thần đỉnh, năm đó lão tổ tông bởi vì nó mà cùng lão bất tử Ma Hổ tộc đối chiến, không nghĩ tới nó lại rơi vào trong tay ngươi, đây là ý trời ah! Thật sự là trời phù hộ Kim tộc ta!

Khi Lăng Tiếu nhận tổ quy tông, từng nghe họ nói qua về chuyện quan hệ đến lão tổ tông.

Vốn hắn đã muốn đem chuyện của Hắc Diệu đỉnh nói cho bọn họ biết, nhưng hắn lại có chút ít lo lắng, hơn nữa cảm thấy chưa đến thời cơ.

Cho đến bây giờ hắn đã hoàn toàn sát nhập vào trong cuộc sống của gia tộc, phát hiện mọi người không xem hắn là người ngoài, tin tưởng họ sẽ không đánh chủ ý với thần đỉnh.

Hơn nữa dòng chính của Kim tộc lại chỉ là kim hệ, cũng không biết luyện đan, mà những thuộc tính khác cũng đều được an bài đến Thiên Long môn.

Đám người Lăng Bác cùng Lăng Khâu đều tỏ vẻ đồng ý lời của Lăng Vệ, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhưng Lăng Khâu vẫn có chút không tin hỏi:

- Cho dù ngươi có được Hắc Diệu thần đỉnh cũng không thể nào là thần dược sư đi?

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Việc này…kỳ thật khi ta từ nhỏ thật có tâm đắc với thuật luyện đan, theo thực lực cường đại thuật luyện đan cũng chưa từng giảm xuống, ta cũng chỉ mới luyện viên thần đan thứ nhất mà thôi đâu, đương nhiên mọi người không

tin ta cũng không có biện pháp.

- Hay là như vậy đi, ngươi tiếp tục luyện thêm một viên thần đan trước mặt chúng ta, chúng ta sẽ tin tưởng ngươi!

Lăng Khâu thử nói.

Lăng Bác lại nói:

- Thuật luyện đan chú ý chuyên tâm nhất trí, không thể phân tâm quấy nhiễu, huống chi Lăng Tiếu chỉ mới tấn thăng thần dược sư, làm sao có thể tiếp tục luyện chế được thần đan nữa đâu, ngươi đừng làm khó dễ hắn.

- Phải đó, luyện đan không phải việc bình thường, ta nghe nói luyện dược sư bình thường thành công ba phần đã không tệ rồi.

Lăng Vệ ở một bên khẽ thở dài.

Lăng Tiếu biết bọn họ không quá tin tưởng lời của hắn, thoáng do dự, hắn vẫn quyết định thể hiện tài năng.

Sở dĩ hắn làm như vậy là vì đề cao thân phận của mình, đạt được càng nhiều tài nguyên, đồng thời cũng làm một ít chuyện trong khả năng của mình cống hiến cho gia tộc.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không chỉ muốn để họ hiểu được khả năng của hắn, mà là tính toán công khai luyện đan trong tộc, cho mọi người đều biết thân phận thần dược sư của hắn, như vậy có lẽ càng thêm có sức thuyết phục!

Hai ngày sau, trên một diễn võ trường trong tộc, Lăng Tiếu lại lần nữa luyện chế một viên thần đan.

Đan dược cần dùng linh thảo, thú đan cùng thần vật bổn nguyên đều do trong tộc cung cấp.

Lần này luyện đan ý nghĩa trọng đại, rất nhiều tộc nhân ở bên ngoài Thiên Long môn đều được triệu hoán trở về, trong đó có môn chủ Lăng Thần, cùng ngũ thống lĩnh Lăng Phi, còn có nhiều nhân vật dòng chính có đại quyền trong Thiên Long môn.

Luyện đan còn chưa bắt đầu, chung quanh đã tụ tập Kim tộc nhân tràn đầy.

- Đại ca, sao lại thế này? Tiểu tử Lăng Tiếu sao lại đột nhiên trở thành thần dược sư đây?

Lăng Phi hỏi Lăng Thần.

Lăng Thần cười khổ nói:

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

Trong lòng hắn nhủ thầm:

- Tiểu tử kia không phải nói thật đi? Lại có thể làm cho tộc trưởng triệu tập mọi người trở về, nếu luyện không ra đan dược, thật sự làm hỏng chính mình!

Kim tộc nhân khắp bốn phía đều đang sôi nổi nghị luận chuyện này.

- Nghe nói Lăng Tiếu thúc công công khai luyện chế thần đan, vậy chẳng phải nói hắn là một thần dược sư sao? Hay là Lăng Tiếu thúc công là con cháu dòng bên?

- Không có khả năng, Lăng Tiếu thúc công đã được chứng thật là có được

huyết mạch nồng hậu nhất trong tộc ta, hắn ngưng tụ được chân long chiến khí, sở dĩ hắn biết luyện đan hẳn là vì có kiêm tu hỏa hệ đi.

- Lăng Tiếu thúc công mới bao nhiêu tuổi đây, ngày trước nghe nói đã đạt tới cảnh giới thần vương, hiện tại lại trở thành thần dược sư, đây…còn là người sao?

- Có lẽ Lăng Tiếu thúc công chỉ nói đùa thôi, hắn làm sao có thể là thần dược sư!

- Vậy thì không chắc, hai ngày trước chúng ta đều nhìn thấy thiên địa dị tượng của thần đan ra đời!

Trong tiếng nghị luận của tộc nhân, Lăng Tiếu mặc trang phục luyện dược sư đi tới giữa diễn võ trường.

Thần sắc hắn lạnh lùng, bộ dáng tin tưởng mười phần, liếc mắt nhìn chung quanh một lượt.

Ngay sau đó dược đỉnh phong cách cổ xưa xuất hiện trước mặt hắn, thật nhiều linh thảo trôi nổi trên dược đỉnh.

Lăng Tiếu quát nhẹ một tiếng, song chưởng nổi lên tử diễm hừng hực hướng dược đỉnh đánh tới.

Nhìn thủ đoạn luyện đan thành thạo của hắn, Kim tộc nhân bắt đầu tin tưởng hắn thật sự là luyện dược sư.

Mà hôm nay, bọn họ đã chứng kiến một vị thần dược sư dòng chính trong tộc sinh ra đời!

Lăng Tiếu đã lấy được Dược Thần truyền thừa, lại có được lực lượng linh

hồn lực của Khống Thần Quyết, làm cho hắn có được ưu thế không người có thể so sánh trong phương diện luyện đan.

Huống hồ bản thân hắn đối với thuật luyện đan còn có thiên phú cực cao, bằng không những năm gần đây cũng không thể nào thuận lợi đề thăng lên.

Hôm nay ở trước mắt bao người Lăng Tiếu chuyên tâm nhất trí, trong mắt tựa hồ chỉ còn dược đỉnh cùng tài liệu, những người xung quanh đều bị hắn quên lãng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1897 - Ta Đang Luyện Chế Thần Đan, Các Ngươi Tin Không? (2)

Suốt ba ngày đêm, Lăng Tiếu chuyên tâm luyện chế ra một viên thần đan kim hệ.

Lúc đan thành, còn xuất hiện kim quang óng ánh, phảng phất như có kim long phá thân bay ra, thật sự làm Kim tộc nhân kêu lên sợ hãi.

Viên thần đan kia chính là tinh phẩm, bên trong còn gia nhập kim huyết của Lăng Tiếu, bên trong còn ẩn chứa máu huyết của Long tộc.

Viên thần đan kia xưng là Thần Vương đan, là thần đan kim hệ, đối với bán thần vương kim hệ mà nói tuyệt đối là đan dược thượng hạng, có thể giúp họ chân chính bước lên thần vương cảnh giới, đồng thời cũng có thể làm cảnh giới thần vương trực tiếp tăng lên một giai.

Chẳng qua mỗi viên Thần Vương đan đều cần có tài liệu cực kỳ trân quý cùng hiếm thấy, muốn tụ tập đủ một phần tài liệu không phải thế lực bình thường là có thể làm được.

Cũng chỉ có thế lực lâu đời như Kim tộc mới có thể dễ dàng xuất ra một phần tài liệu như thế.

Lăng Tiếu chỉ một lần đã luyện thành thần đan!

Được toàn tộc ủng hộ, hắn đã trở thành luyện dược sư dòng chính trong tộc, là thần dược sư, địa vị của hắn trong tộc nháy mắt tăng vọt lên, hoàn toàn có thể so sánh với môn chủ Lăng Thần.

Chỉ dựa vào thân phận này, Lăng Tiếu có thể tùy tiện đi lại trong Thiên Vực, căn bản không cần lo lắng tìm huyền tinh hoặc thần tinh dùng thông qua không gian trận hoặc là vực môn.

- Thật sự là không nghĩ tới, tiểu tử này lại làm được, nhìn bao nhiêu năm tháng có ai có thể giống như hắn còn chưa đầy trăm tuổi đã là thần vương, hơn nữa còn là một thần dược sư, chậc chậc, chúng ta thật sự nhận về một yêu nghiệt ah!

Lăng Khâu lộ vẻ mừng rỡ vô cùng nói.

Lăng Bác cũng liên tục gật đầu:

- Phải, không nghĩ tới nhất mạch của vị lão tổ tông lại xuất hiện một thiên tài lợi hại như thế, tộc của ta có hi vọng tiếp tục nghênh đón huy hoàng rồi!

Lăng Vệ ngồi một bên không ngừng vuốt râu, cười toe toét.

Lăng Tiếu cùng nhất mạch với hắn, Lăng Tiếu thành tựu là thành tựu của bọn họ, có thể không làm cho người cao hứng sao?

Lăng Phi ở một bên cười ha ha:

- Đại ca, như vậy rất tốt, trong tộc của ta rốt cục xuất hiện thần dược sư, như vậy trong tông môn còn có ai dám kiêu ngạo nữa hay không, mẹ nó, vẫn luôn nói chúng ta lúc nào cũng yêu cầu bọn hắn, hiện tại tốt lắm, Tiếu đệ là thần dược sự hàng thật giá thật, sau này muốn có thần đan cũng không cần nhìn sắc mặt những tên kia, thật thích ah!

Trong Thiên Vực đại lục rốt cục có bao nhiêu thần dược sư?

Đừng tưởng rằng có rất nhiều, thế lực đầu sỏ như Thiên Long môn chỉ có

năm thần dược sư mà thôi, giống như Liệt Viêm Thương Minh cũng chỉ có hai mà thôi.

Có thể thấy được thần dược sư thưa thớt bao nhiêu.

Mà trong Thiên Long môn, có ba thần dược sư hướng về thần thể hệ, có hai thần dược sư tuy rằng hướng Kim tộc, nhưng trình độ luyện đan của bọn hắn vẫn có chút chênh lệch với ba gã khác.

Đạt được thần vương cảnh giới, đan dược bình thường đối với họ là vô dụng, phải dùng tuyệt phẩm đan dược mới hữu hiệu.

Cho nên thần vương như Lăng Phi vẫn phải nhờ thần dược sư giúp họ luyện đan.

Mà ba thần dược sư kia lại hướng về thần thể hệ, luôn cấp sắc mặt cho họ xem, hơn nữa luôn yêu cầu thật nhiều tài liệu.

Điều này làm cho Lăng Phi rất tức giận, nhưng không thể bão nổi, thần dược sư thật không dễ tìm, tổn thất một người đối với Thiên Long môn mà nói tổn thất không thể lường, ai gọi Thiên Long môn gia đại nghiệp đại, không có thần dược sư chống đỡ thì sao được đây?

Hiện giờ Lăng Tiếu trở thành thần dược sư, hơn nữa còn là dòng chính duy nhất của Kim tộc, điều này sao có thể không làm Lăng Phi thấy vui vẻ?

Lăng Thần lộ ra vài phần tươi cười phức tạp nói:

- Tiểu tử này, thật sự không biết nên nói hắn thế nào mới tốt, trước đó vài ngày hắn hồi tông có nói với ta, lúc ấy ta còn cho rằng hắn tự thổi phồng, không nghĩ đến hắn thật là thần dược sư, đúng thật là…yêu nghiệt, tiểu tử biến thái ah!

- Cái gì, hắn…hắn đã nói qua với ngươi?

Lăng Phi kinh ngạc hỏi.

Lăng Thần gật đầu nói:

- Phải, ngươi nhìn hắn mới bao nhiêu? Trong tông môn chúng ta các thần dược sư ai không sống hơn vạn năm trở lên, ai biết đột nhiên xuất hiện một thần dược sư còn chưa đầy trăm tuổi, ngươi nói ta có tin hay không?

Lăng Phi nghĩ nghĩ nói:

- Điều này cũng đúng, nếu không phải sớm âm thầm dò xét thần hồn của hắn thật sự không phải chuyển kiếp mà sinh, ta đều cho rằng hắn không phải là người của Kim tộc, quả thật là biến thái vô cùng!

Lăng Tiếu đi theo đám người Lăng Bác quay lại nghị viện đường.

Lăng Tiếu tiếp nhận lời khen của các trưởng lão, bọn hắn nhìn Lăng Tiếu như thấy tuyệt thế mỹ nữ, hai mắt nổi lục quang, giống như muốn vạch trần hắn mà xem cho kỹ.

- Ta nói, các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta…ta đối với lão nam nhân không có hứng thú!

Lăng Tiếu thật nghiêm túc nói.

Hắn vừa nói ra lời này, mọi người trong nội đường nghị sự ngã xuống một mảng lớn.

Lăng Bác cười to nói:

- Lăng Tiếu, không nghĩ tới ngươi thật sự là một thần dược sư hàng thật giá thật, sau này thần đan trong tộc liền nhờ ngươi, nhưng ngươi yên tâm, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi!

- Đúng vậy, những tiểu tử bên dưới một đời không bằng một đời, không cho bọn hắn một ít đan dược thật sự là lo lắng, Lăng Tiếu, ngươi ủy khuất một chút, chỉ có thể làm phiền ngươi mà thôi!

Lăng Khâu cũng nói.

Lăng Vệ có chút để ý nói:

- Nhưng làm như vậy sẽ chậm trễ thời gian tu luyện của hắn đi?

Lời này vừa nói ra, bọn họ đều trở nên trầm mặc.

Bọn họ kiến thức thiên phú tu luyện của Lăng Tiếu, đương nhiên hi vọng Lăng Tiếu có thể đạt tới cảnh giới thật cao, chỉ như vậy Kim tộc mới có thể mãi mãi cường thịnh.

Nhưng một khi cấp nhiệm vụ cho Lăng Tiếu luyện chế nhiều thần đan, nhất định sẽ chậm trễ thời gian tu luyện của hắn.

Điều này thật làm bọn họ khó thể lựa chọn!

- Ta nghĩ việc này vẫn do chính bản thân Lăng Tiếu quyết định đi, tin tưởng hắn tự có ý định của chính mình.

Lăng Thần nói.

Nếu Lăng Tiếu đã công khai thân phận, vậy chứng minh hắn đã có ý tưởng, bằng không sao hắn không tiếp tục giấu kín.

Lăng Thần là môn chủ một môn phái lớn, đương nhiên ánh mắt vẫn không kém.

Ánh mắt mọi người tập trung qua Lăng Tiếu, chờ mong đáp án của hắn.

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ nói:

- Ta là luyện dược sư, luyện đan vốn là nghề nghiệp của ta, chỉ là ta không có quá nhiều thời gian luyện đan ngày đêm, nếu tộc trưởng cùng trưởng lão có thể tín nhiệm, ta tự nhiên không từ chối cống hiến trong tộc, nhưng…bình thường ta cũng cần tu luyện, có một số việc cần đi làm, những việc này các ngươi hẳn là hiểu được, ta chỉ có thể đáp ứng mọi người, nếu ta có thời gian sẽ luyện chế nhiều đan dược cung cấp trong tộc, số lượng cụ thể là bao nhiêu thì ta không thể cam đoan, đương nhiên toàn bộ tài liệu phải do trong tộc cung cấp, bằng không ta thật sự là không khả năng!

Lăng Tiếu tỏ rõ thân phận, có một nguyên nhân là đề cao mình, mặt khác là muốn có thêm nhiều tài nguyên.

Chỉ có như thế hắn mới không cần bôn ba tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1898 - Ta Đối Với Lão Nam Nhân Không Có Hứng Thú!

Lăng Bác trầm tư một thoáng, nói:

- Phải, Lăng Tiếu nói đúng, cho dù hắn là thần dược sư, nhưng hiện tại hắn nên lấy việc tu luyện làm chủ yếu, luyện đan làm phụ, ta xem làm theo lời hắn đi, chúng ta đem đan dược cần dùng liệt kê ra cho hắn, chờ hắn nhàn rỗi sẽ luyện chế, sau đó giao lại cho chúng ta, mọi người nghĩ như thế nào?

Lăng Bác nói như thế, những người khác cũng không còn dị nghị.

Lúc này Lăng Khâu mở miệng nói:

- Nếu Lăng Tiếu là thần dược sư, thân phận cùng đãi ngộ ở ngoại môn của hắn phải đề cao một cấp bậc, mặt khác còn phải phái trưởng lão hộ pháp bảo hộ hắn chu đáo, tuyệt đối không cho phép ai làm hắn bị thương.

Lăng Thần lập tức nói:

- Đại trưởng lão yên tâm, chờ khi Tiếu đệ quay về ngoại môn, ta lập tức mời dự họp lễ lớn ban thưởng, để cho Tiếu đệ trở thành trưởng lão nội môn cấp cao, mặt khác sẽ phái người bảo hộ hắn chu đáo.

- Đại điển ban thưởng là đương nhiên, nhưng người hộ hắn nhất định phải là tộc ta, những người khác ta không tin!

Lăng Khâu đại khí nói.

- Dạ, đại trưởng lão, ta biết nên làm như thế nào!

Lăng Thần cung kính đáp.

- Tốt lắm, tất cả giải tán đi, nhìn xem đều cần có đan dược gì, nhanh chóng chuẩn bị tốt danh sách cùng tài liệu cấp cho Lăng Tiếu.

Lăng Bác nói.

Không ít người tán đi, nhưng mỗi người đều không quên chúc mừng Lăng Tiếu một phen.

Sau khi đại bộ phận mọi người rời khỏi, trong nội sảnh chỉ còn lại Lăng Bác, Lăng Khâu bọn họ.

Lăng Bác trịnh trọng nói với Lăng Tiếu:

- Lăng Tiếu, hiện tại thân phận của ngươi không giống như lúc trước, không biết ngươi có cần gì không? Ta làm tộc trưởng đại biểu mọi người đáp ứng ngươi, dù ngươi muốn kim long thần thú cũng không phải là không thể được!

- Kim long thần thú…có thể sao?

Lăng Tiếu chà xát hai tay lộ vẻ cuồng nhiệt.

Tuy nói Lăng Tiếu từng có may mắn có được kỳ lân thần thú làm huynh đệ, bồi dưỡng được tuyệt thế chân long như Long Nữ, nhưng cấp bậc thần thú sao, ai sẽ ngại nhiều đây?

- Ha ha, việc này phải xem bản lĩnh của ngươi, người khác cũng không giúp được ngươi, ta chỉ có thể cho ngươi đến lãnh địa Kim Long tộc đi dạo, có thể làm cho thần thú nhìn trúng ngươi hay không phải xem bổn sự của ngươi, nhưng ngươi không được dùng sức mạnh, bằng không chúng ta cũng không

giữ được ngươi.

Lăng Bác cười nói.

- Được được, vậy ta phải đến chỗ Kim Long tộc đi dạo một chút là đã thỏa mãn.

Lăng Tiếu hưng phấn đáp ứng.

- Được, việc này ta đáp ứng ngươi.

Lăng Bác nói, sau đó hắn nhận chân nói tiếp:

- Hiện tại ngươi là thần dược sư, làm chuyện gì cũng không nên hành động theo cảm tính, mọi sự đều có chúng ta làm hậu thuẫn cho ngươi biết không?

Lăng Khâu cùng Lăng Vệ đều gật đầu, nếu ai dám khi dễ hắn, nhóm lão gia hỏa bọn hắn sẽ không để ý tự mình ra tay.

Muốn đi vào lãnh địa Kim Long nhất tộc không dễ dàng như vậy, còn cần Lăng Bác giao thiệp với bọn họ trước mới được.

Lăng Tiếu đi theo Lăng Thần cùng Lăng Phi quay lại Thiên Long môn cử hành đại điển ban thưởng đã dự tính.

Việc cử hành đại điển ban thưởng không thể nào lập tức tổ chức. Hiện giờ thân phận của Lăng Tiếu không giống như ngày trước, đại điển tuyệt đối phải được xem trọng.

Cho nên Lăng Thần báo với Lăng Tiếu năm ngày sau sẽ tổ chức đại điển ở diễn võ trường trên ngọn núi cao nhất.

Hắn muốn đem thân phận của Lăng Tiếu thông báo với toàn thể Thiên Long môn, cho tất cả mọi người biết Lăng Tiếu là nhân vật thiên tài xuất sắc nhất trong tông môn trong suốt vạn năm nay, là một nhân tài có thể kề vai với nhân vật lịch sử vừa mới xuất hiện.

Thừa dịp này Lăng Tiếu đi tới Luyện Khí các, gặp Trương Mãnh lấy về Kim Long thương.

Trước đó hắn nghe tộc trưởng thông báo đã đem xương ức, long cân cho Trương Mãnh, như vậy phẩm cấp của Kim Long thương đã được tăng lên.

Đương nhiên hai thanh binh khí của hắn đều nhờ Trương Mãnh hỗ trợ rèn đúc lại, Lăng Tiếu không có ý định bạc đãi người ta, nhìn xem hắn có thể bồi thường được những thứ gì.

Một thần khí sư cùng một thần dược sư đều là những nhân vật được tôn sùng nhất hiện nay.

Lăng Tiếu không nghĩ mình có tư cách gì khiến người ta phải làm việc miễn phí cho mình.

Lăng Tiếu mang theo Khang Văn cùng Khang Võ đi tới Luyện Khí các gặp Trương Mãnh.

- Gặp qua Trương trưởng lão, ta nghe nói Kim Long thương của ta đã đúc xong, thật sự làm phiền ngươi, nơi này có chút lòng thành xem như kính ý.

Lăng Tiếu cười khách khí nói, sau đó lấy ra không gian giới đưa qua cho Trương Mãnh.

Bên trong không gian giới có năm trăm tỷ thần tinh, xem như làm thù lao cho hắn.

Ai ngờ Trương Mãnh không nhận thần tinh của Lăng Tiếu, ngược lại lộ vẻ buồn khổ nói:

- Lăng Tiếu, ta không thể thu thù lao của ngươi.

Lăng Tiếu nói:

- Đây hẳn là thù lao Trương trưởng lão nên được, chẳng lẽ ngại ít sao?

- Không…không, ngươi hiểu lầm, kỳ thật là ta thật có lỗi với ngươi thôi!

Trương Mãnh liên tục đáp, trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

Lăng Tiếu cau mày nói:

- Hay là Trương trưởng lão không có biện pháp đúc lại Kim Long thương? Nếu nói như vậy thì thôi, ta cũng không có ý tứ trách tội ngươi.

Trương Mãnh thoáng do dự, sau đó thở dài một hơi, nói:

- Không phải, Kim Long thương của ngươi đã đúc lại hoàn thành, hơn nữa là thần khí cao giai, có được long khí đáng sợ có thể công kích thần thể, nhưng mà…

Nói tới đây, Trương Mãnh tựa hồ có chút khó thể mở miệng.

Lăng Tiếu ý thức được tình huống có lẽ có biến hóa.

Hắn trầm giọng nói:

- Trương trưởng lão, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Trương Mãnh thở dài một hơi nói:

- Về phần Kim Long thương của ngươi xem như xong đi, ta còn không ít thần khí, trong đó cũng có bảo bối có được uy lực thần oai, nếu ngươi không chê ta đem nó tặng cho ngươi đi.

Lăng Tiếu bất mãn nói:

- Trương trưởng lão, rốt cục là chuyện gì xảy ra, ngươi nói rõ ràng cho ta biết, bằng không việc này ta đi tìm môn chủ tự mình đến xử lý.

Hắn cùng Kim Long thương đã đến cảnh giới nhân khí hợp nhất, chỉ cần ngày sau không ngừng cùng nó chiến đấu, nuôi dưỡng một ít máu huyết, khí hồn khẳng định có thể sinh ra linh trí, đến lúc đó trở thành cổ thần khí, uy lực so với thần khí bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bằng không hắn cũng không cần tìm tộc trưởng cầu xương ức cùng long cân đúc lại.

Hiện tại Trương Mãnh lại muốn hắn bỏ qua Kim Long thương, việc này hắn nhất định là không buông tha.

- Việc này cho dù ngươi làm đến chỗ môn chủ, chỉ sợ…chỉ sợ cũng không có được ích lợi gì!

Trương Mãnh khẽ lắc đầu nói.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ còn có người cao hơn cả môn chủ hay sao!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

- Được rồi, ngươi hãy nghe ta nói, việc này phải nhắc tới từ nửa năm trước.

Trương Mãnh bắt đầu đem nguyên do sự tình kể lại cho Lăng Tiếu nghe qua một lần.

Trương Mãnh nhận xương ức cùng long cân xong bắt đầu đúc lại Kim Long thương.

Kim Long thương đã sớm được thật nhiều long huyết tẩy lễ, bên trong đã ngưng tụ ra long hồn, nhưng vẫn chưa được rõ ràng, hiện giờ lại có được xương ức cùng long cân đúc thành, phẩm cấp nháy mắt tăng lên cấp bậc đứng đầu, mà long hồn rốt cục được kích phát, sản sinh thiên địa dị tượng đáng sợ, kinh động thật nhiều người trong tông môn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1899 - Kim Long Thương Bị Đoạt. (1)

Cũng chính bởi vì như thế nên mới hấp dẫn một ít trưởng lão chạy tới hỏi thăm nguyên do.

Trong lúc đó Trương Mãnh nhất thời đắc ý, đây là lần đầu tiên hắn đúc thành thần khí cao giai, lập tức lấy ra Kim Long thương khoe khoang với mọi người một phen.

Kết quả có không ít người muốn chiếm đoạt Kim Long thương.

Trương Mãnh đương nhiên không đồng ý, đây là thần khí của Lăng Tiếu, mà hắn cũng không có quyền làm chủ, Lăng Tiếu là người nội tộc, Trương Mãnh lại là thần khí sư trung thành với Kim tộc.

Trưởng lão bình thường thật không có tư cách mạnh mẽ chiếm đoạt đồ vật của hắn.

Nhưng lại có người trắng trợn lệnh cho hắn phải đưa ra Kim Long thương, mà Trương Mãnh lại không thể cự tuyệt kẻ đó.

Cho nên hiện giờ Kim Long thương không còn nằm trong tay Trương Mãnh.

- Cái gì, Kim Long thương không ở trong tay ngươi sao?

Lăng Tiếu phẫn nộ quát.

Trương Mãnh áy náy gật đầu nói:

- Không sai!

Lăng Tiếu giận dữ hét:

- Trương trưởng lão, ta hi vọng ngươi cho ta một lời công đạo, rốt cục là kẻ nào lớn mật như thế, ngay cả đồ vật của ta mà cũng dám cướp, chẳng lẽ hắn không biết trong Kim Long thương đã có máu tươi của ta, cho dù hắn lấy được cũng không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó sao?

- Điều này đương nhiên hắn rõ ràng, cho nên…hắn lấy Kim Long thương là chờ ngươi đi qua tìm hắn, đến lúc đó hắn tự nhiên có biện pháp lấy được quyền sử dụng.

Trương Mãnh đáp.

- Ha ha, ta hiểu được, hay là hắn muốn trắng trợn xử lý ta sao?

Lăng Tiếu cười lạnh, tiếp theo lại hỏi:

- Người nọ rốt cục là ai, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết chứ? Ta muốn nhìn xem Thiên Long môn có phải đã là thiên hạ của hắn hay không!

Trương Mãnh khẽ thở dài:

- Hắn còn không có to gan như vậy, có lẽ chỉ cần một ít máu huyết của ngươi, đến lúc đó hắn có thể mạnh mẽ đem dấu vết của ngươi hủy diệt đi!

Sau đó hắn còn nói:

- Người nọ là nhị thống lĩnh Giao Long chiến đội Phương Bất Nhị!

Giao Long chiến đội là đội ngũ chiến đấu tinh nhuệ nhất của Thiên Long

môn, đều có được thực lực thần vương, mỗi thống lĩnh vô cùng cường đại, như Lăng Phi cũng là ngũ thống lĩnh Giao Long chiến đội, chưởng quản một đội Giao Long chiến kỵ, có được thực lực thần vương đỉnh, liệt vào hàng ngũ thiên thần vương, mà Phương Bất Nhị là nhị thống lĩnh, chưởng quản số lượng Giao Long chiến kỵ còn nhiều hơn Lăng Phi, chiến lực lại mạnh hơn Lăng Phi, cũng là thiên thần vương đứng trước trăm danh hàng ngũ thiên thần vương.

Đương nhiên, sở dĩ hắn dám bất kính với thần khí sư Trương Mãnh là vì còn một nguyên nhân khác.

Đó là vì hắn là người của thần thể phái, mà sư phụ của hắn là một trong những hộ tông thủy lão, một trong vài người có thực lực cường hãn nhất trong tông môn.

Hộ tông thủy lão có được cảnh giới thủy thần, ở trong Thiên Long môn có thân phận chí tôn, cho dù môn chủ cũng phải dùng lễ kính ba phần.

Trương Mãnh vì không dám đắc tội sư phụ của hắn cho nên phải để cho hắn mang đi Kim Long thương.

Chuyện này chính Lăng Thần cũng biết, hắn đã sớm bẩm báo với tộc trưởng nội tộc.

Nhưng việc này quan hệ đến sự cân bằng giữa hai phái, sẽ phá vỡ cân bằng hay không, bọn họ còn chưa có quyết đoán.

Hiện tại Lăng Tiếu đã trở lại, hết thảy phải xem hắn làm sao quyết định.

- Phương Bất Nhị phải không? Ta đi tìm hắn, xem hắn thật sự có thể đem ta giết chết, đoạt Kim Long thương của ta hay không!

Lăng Tiếu phẫn nộ nói một câu, xoay người liền rời đi.

Trương Mãnh muốn khuyên nhủ gì đó, cuối cùng đành im lặng.

- Thiếu gia, ta nghĩ việc này đừng quá xúc động tốt hơn!

Khang Văn vội vàng chạy theo khuyên nhủ.

Lăng Tiếu cau mày nhìn Khang Văn bất mãn nói:

- Ý tứ của ngươi là muốn ta nhẫn nhịn sao?

Khang Văn khoát tay nói:

- Không…không phải, ta muốn nói để cho môn chủ ra mặt thì tốt hơn, Phương Bất Nhị nổi danh không nói lý lẽ.

Khang Võ cũng nói:

- Không sai, hắn ỷ mình là đệ tử thủy lão, luôn cực kỳ bá đạo với mọi người, cho dù là môn chủ hắn cũng không thèm bán mặt mũi.

- Xem ra thật sự có chút người xem Thiên Long môn là do bản thân mình chưởng quản!

Ánh mắt Lăng Tiếu lóe lệ mang nói.

Hắn thật không nghĩ tới đối phương là người như vậy, cho dù hắn đột phá thần vương cảnh giới nhưng nếu phải đối chiến với thiên thần vương, chỉ sợ thua nhiều thắng ít, cho dù lợi dụng thần hồn công kích cũng chưa chắc thắng được người ta.

Nhưng hắn cũng sẽ không bỏ qua như vậy, việc này phải đi tìm người giúp đỡ mới được.

Tuy Lăng Tiếu nuốt không trôi cơn tức này, nhưng hắn cũng không phải người dễ xúc động.

Hắn lập tức đi tìm Lăng Phi, việc này phải có hắn trợ giúp mới được, nếu như đi tìm môn chủ Lăng Thần, như vậy thật quá đề cao Phương Bất Nhị.

Lăng Phi nhìn thấy Lăng Tiếu đến cũng không hề cảm giác ngoài ý muốn, tươi cười tiến lên nghênh đón;

- Ta biết tiểu tử ngươi sẽ tìm đến ta!

- Xem ra ngũ ca cũng biết xảy ra chuyện gì sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đương nhiên, bên trong tông môn không có bao nhiêu sự tình có thể giấu diếm tai mắt của ta!

Lăng Phi đáp.

- Vậy sao? Vậy tại sao không giúp lão đệ đòi công đạo? Chẳng lẽ cần phải có môn chủ đại ca ra mặt mới được sao?

Lăng Tiếu bất mãn hỏi ngược lại.

Lăng Phi nghe xong lộ ra thần sắc tức giận nói:

- Lão đệ, không phải ta không giúp ngươi, thật sự là việc này…chính ta cũng vô năng vi lực!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm Lăng Phi, thật sự không rõ trong Thiên Long môn có chuyện gì mà hắn không thể giải quyết, cho dù thực lực người kia mạnh hơn hắn một chút, cũng không đến nỗi đồ vật của lão đệ mình bị người đoạt mà cũng có thể thờ ơ được sao!

- Ai, chuyện này chỉ trách năm xưa ta hành động quá cảm tính, nếu năm xưa ta không thua hắn một chiêu, hiện tại ta đã sớm đánh bạo đản đản của hắn!

Lăng Phi thật không cam lòng thở dài một hơi nói.

Sau đó Lăng Phi đem ân oán giữa mình cùng Phương Bất Nhị kể lại một lần.

Nguyên lai hắn cùng Phương Bất Nhị xem như đồng lứa, thiên phú lẫn chiến lực của hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.

Cho tới nay hai người luôn âm thầm phân cao thấp, cũng chưa bại bởi đối phương, xem như thực lực ngang nhau.

Sau khi hai người tiến vào thần vương cảnh giới lại ước chiến, nếu ai thua cuộc chiến kia ngày sau thấy đối phương phải đi vòng sang hướng khác.

Kết quả cuộc chiến ấy Lăng Phi thua nửa chiêu.

Cho mãi đến nay, hắn luôn thực hiện lời hứa, chưa từng xuất hiện cùng Phương Bất Nhị, ngược lại mỗi lần vô tình gặp được đều bị đối phương châm chọc một phen.

Tuy rằng Lăng Phi vẫn luôn muốn đòi lại mặt mũi, đối chiến với đối phương lần nữa. Nhưng qua nhiều năm như vậy Phương Bất Nhị vẫn không chịu ứng chiến, vì vậy chính Lăng Phi cũng không có biện pháp.

- Vậy ý của ngươi muốn nói ta phải bỏ qua Kim Long thương?

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Lăng Phi nghiêm mặt khổ sở:

- Đương nhiên là không khả năng bỏ qua, nhưng nếu ta ra mặt, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại thôi!

- Xem ra ta phải tự mình xuất mã, ta cũng không tin tên kia mặt dầy tới mức chiếm Kim Long thương của ta!

Lăng Tiếu nói một câu, sau đó xoay người đi tìm Phương Bất Nhị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1900 - Kim Long Thương Bị Đoạt. (2)

Nhìn Lăng Tiếu sắp đi xa, Lăng Phi cắn chặt răng đuổi theo nói:

- Lão đệ, lão ca đi với ngươi, cho dù từ bỏ mặt mũi này cũng phải thay ngươi đòi công đạo!

Lăng Phi uất ức nhiều năm, đã không còn muốn nhẫn nhịn thêm nữa.

Lần này hắn phải làm chỗ dựa cho Lăng Tiếu, bằng không chỉ sợ Lăng Tiếu sẽ thiệt thòi.

- Vậy mới là ngũ ca của ta, huynh đệ chúng ta đồng lòng, có thể vượt qua hết thảy, cho dù là thủy lão gì đó đi ra, cũng đem đản đản của hắn đá phát nổ!

Lăng Tiếu nháy mắt cao hứng lên, ôm bả vai Lăng Phi nói.

Lăng Phi nghe xong tâm tình phấn chấn.

- Được rồi, huynh đệ chúng ta đồng lòng vượt qua hết thảy, chẳng lẽ ta còn sợ hắn chơi ra hoa dạng gì hay sao!

Lăng Phi hào khí đáp.

Vì thế hai người liền chạy tới địa bàn của Phương Bất Nhị.

Địa vị của Phương Bất Nhị trong tông môn không thấp, cũng có một ngọn núi riêng tư như Lăng Phi.

Lăng Tiếu cùng Lăng Phi đi tới lập tức bị người ngăn cản lại.

- Nguyên lai là Lăng Phi thống lĩnh, không biết tới đây có chuyện gì?

Những người kia hiển nhiên nhận thức Lăng Phi, một người tiến lên hỏi, ánh mắt hiện lên vẻ nhạo báng.

- Mau gọi Phương Bất Nhị ra đây, hôm nay có chuyện muốn hắn trả lời rõ ràng một chút!

Lăng Phi không khách khí quát.

- Việc này…thống lĩnh nhà ta đang bế quan không có phương tiện gặp khách!

Người nọ thoáng chần chờ đáp.

- Vậy sao? Vậy ta trực tiếp đi tìm hắn là được!

Lăng Phi lên tiếng, muốn cùng Lăng Tiếu trực tiếp đi vào địa bàn Phương Bất Nhị.

- Lăng Phi thống lĩnh, ngươi mạo muội xông vào như vậy không tốt đi, trưởng lão nhà ta đã phân phó ngoại trừ chuyện đại sự trong tông môn không muốn ai đi quấy rầy hắn!

Người nọ lại tiến lên ngăn cản.

Lăng Phi hét lớn một tiếng:

- Cút ngay cho ta!

Tiếp theo khí thế của hắn phóng ra ngoài, trực tiếp chấn lui người kia.

Mấy người kia lập tức vây quanh Lăng Phi cùng Lăng Tiếu.

Lăng Phi liếc mắt nhìn mấy người kia quát:

- Hay là các ngươi thật không đem bổn thống lĩnh để trong mắt hay sao!

Những người kia không nói lời nào, nhưng không nhường đường, hiển nhiên thật sự không đem Lăng Phi để vào trong mắt.

Ngay lúc Lăng Phi định ra tay bức lui mấy người kia, một tiếng cười sang sảng từ trong lầu các truyền ra:

- Ta còn tưởng rằng là ai to gan như vậy dám xông vào địa bàn của ta đâu, nguyên lai là Lăng Phi ngươi ah, thật sự là kỳ quái, ngươi còn mặt mũi tới gặp ta đâu, chẳng lẽ đã quên lời đánh cuộc rồi sao?

Chỉ thấy vài thân ảnh từ trong lầu các lướt đi ra, một người cầu đầu khí thế đáng sợ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng phong mang của hắn.

Bề ngoài của hắn như trung niên, mặt vuông, ánh mắt sát khí, trên người mặc kim bào, hình dáng mạnh khỏe, khí thế cực kỳ bá đạo.

Hắn chính là nhị thống lĩnh Giao Long chiến đội Phương Bất Nhị, cảnh giới thần vương đỉnh.

- Hừ, mấy năm nay ta khiêu chiến ngươi cũng không dám ứng chiến, co đầu rút cổ nhiều năm chỉ biết lấy chuyện đánh cuộc ra nói, hôm nay ta tới tìm ngươi không phải vì việc này, mà là thay lão đệ của ta đến đòi công đạo!

Thần sắc Lăng Phi có chút khó xem đáp.

- Ha ha, ta không tiếp thu ngươi khiêu chiến là vì ngươi là bại tướng dưới tay ta, ngươi đã mất đi tư cách này!

Phương Bất Nhị lộ vẻ khinh thường cười điên cuồng.

- Được, coi như ta mất đi tư cách, nhưng vẫn tốt hơn một ít kẻ không biết xấu hổ rất nhiều, lại đi cưỡng đoạt binh khí của lão đệ ta, việc này ngươi nhất định phải có câu trả lời cho lão đệ ta, bằng không đừng trách ta bội ước cũng phải cùng ngươi đánh một trận!

Lăng Phi quát to.

- Binh khí lão đệ ngươi? Ngươi là nói thanh Kim Long thương này sao?

Phương Bất Nhị cũng không phủ nhận, trong tay hiện ra thanh thần thương, chính là Kim Long thương không nghi ngờ.

Kim Long thương được đúc lại càng thêm bất phàm, nhìn qua thật sống động, vô cùng tôn quý đại khí.

Nhưng nó bị nắm trong tay Phương Bất Nhị, không hề có chút lực lượng dao động, thoạt nhìn chẳng khác gì binh khí bình thường.

- Kim Long thương trở lại cho ta!

Lăng Tiếu liếc mắt liền nhận ra Kim Long thương, quát một tiếng, một cỗ ý niệm vô hình truyền tới.

Ông ông!

Kim Long thương nháy mắt bắn ra kim mang hoa mỹ, thân thương không ngừng rung động, một hư ảnh tuyệt thế chân long ngưng kết hình thành

muốn hướng Lăng Tiếu bay vọt đến.

Nhưng hư ảnh chân long lại bị một bàn tay gắt gao nắm chặt không thể giãy thoát.

- Quả nhiên là linh khí bức người, ta thích!

Phương Bất Nhị nhìn Kim Long thương tản ra kim mang lẩm bẩm.

- Ngươi thích thì thế nào, đây là binh khí của ta, chẳng lẽ ngươi muốn mạnh mẽ chiếm dụng sao?

Lăng Tiếu nhìn Phương Bất Nhị quát.

- Lớn mật, ngươi là người phương nào, lại dám nói như vậy với sư tôn ta!

Một gã thanh niên đứng bên người Phương Bất Nhị nhìn Lăng Tiếu quát.

- Hừ, sư tôn của ngươi chẳng qua là một tiểu nhân cướp đoạt đồ vật của đồng môn mà thôi, ta vì cái gì không dám nói với hắn? Ngay cả người như thế cũng xứng làm tông môn trưởng lão, thật sự là buồn cười!

Lăng Tiếu nhìn người kia hừ lạnh nói.

Thần sắc Phương Bất Nhị nháy mắt có chút khó xem, vài tên thanh niên bên cạnh hắn đều lộ vẻ căm giận, tựa hồ muốn xông tới đại chiến mấy trăm hiệp với Lăng Tiếu mới cam tâm.

- Mẹ nó, miệng phóng sạch sẽ một chút đi, có tin hiện tại ta cho ngươi biết tay hay không!

- Phải rồi, là thứ đồ chơi gì vậy, cũng dám bất kính đối với sư tôn ta, cho dù

môn chủ ở trong này cũng không dám nói chuyện như vậy với sư tôn ta.

- Chỉ mới vào thần vương cảnh đã cảm thấy mắt cao hơn trán hay sao, thật sự không biết tự lượng sức mình!

- Hay để ta đem tiểu tử kia bắt lại giao cho sư tôn xử lý tốt lắm!

Một đám đệ tử của Phương Bất Nhị đều giận dữ mắng nhiếc Lăng Tiếu.

- Tiểu tử miệng mồm bén nhọn!

Phương Bất Nhị u lãnh nói, nhìn ra được hắn đã tức giận.

- Phương Bất Nhị, trả lại thần khí cho lão đệ của ta, bằng không cho dù bội ước ta cũng phải cùng ngươi một trận chiến, tin tưởng đi ra trước mặt các trưởng lão cũng không ai trách được ta!

Lăng Phi nhìn chằm chằm Phương Bất Nhị nói.

Trong lòng hắn thật chờ mong Phương Bất Nhị có thể tiếp tục làm như vậy, vậy cho hắn lấy cớ trả lại lần sỉ nhục ngày trước.

Thần sắc Phương Bất Nhị biến ảo một chút cười to nói:

- Ha ha, nguyên lai ngươi đánh chủ ý này, nhưng ta đã xem trọng Kim Long thương, cho dù môn chủ đến đây ta cũng sẽ nói với hắn, tin tưởng hắn sẽ để tên tiểu tử bên cạnh ngươi tặng cho ta, nhưng vì không muốn người ta nói ta lấy lão lấn ấu, chỉ cần tiểu tử đó đánh bại đồ đệ của ta, ta sẽ trả lại cho hắn thế nào?

- Thật sự là chuyện cười, nếu ta đoạt nữ nhân của ngươi sau đó ngươi đi đánh với người của ta một trận, rồi ta mới trả lại cho ngươi, ngươi cảm thấy

thế nào?

Lăng Tiếu châm biếm nói.

Hiện tại hắn thật căm tức, không nghĩ tới đối phương đoạt thần khí của hắn còn dám mạnh miệng như vậy.

Đã thấy nhiều kẻ vô sỉ, vẫn lần đầu tiên thấy kẻ vô sỉ như vậy, nghĩ mình thực lực mạnh thì giỏi lắm sao!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1901 - Đến Cửa Đòi Kim Long Thương. (1)

- Thật to gan!

Rốt cục Phương Bất Nhị quát một tiếng, thân hình như gió xẹt qua, một đạo kim mang hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lăng Tiếu còn chưa động, Lăng Phi đã chắn trước mặt hắn, cản trở một kích của hắn.

- Còn nói không lấy lão lấn ấu, hôm nay ta sẽ cùng ngươi quyết thắng thua!

Lăng Phi quát một tiếng, giao long chiến khí nháy mắt dâng lên, hướng Phương Bất Nhị đánh tới.

Nhưng Lăng Phi còn chưa tới gần Phương Bất Nhị, hai cỗ khí tức cường hãn đã chắn ngang trước mặt hắn.

Hai người kia chính là hai thần vương cao giai trên đỉnh núi của Phương Bất Nhị, là tả hữu hộ pháp trưởng lão của hắn.

- Ngũ thống lĩnh đừng càn rỡ, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!

Một người nói.

- Hừ, bằng các ngươi ngăn đón được ta sao?

Lăng Phi thập phần khinh thường nói.

Nhưng hắn cũng không tiếp tục vượt qua, bằng không sẽ biến thành hắn không nói lý lẽ, đến lúc đó sẽ bị người công kích nhược điểm.

- Ta nói lại lần nữa, ngươi có thể đánh thắng đồ đệ của ta, binh khí trả lại cho ngươi, bằng không ngươi đừng nghĩ tới!

Phương Bất Nhị trừng mắt nhìn Lăng Tiếu không chút khách khí nói.

Ngữ khí của hắn cứng rắn, ra vẻ cho dù Lăng Tiếu thỉnh môn chủ đến hắn cũng không nể tình.

- Lão đệ có nắm chắc hay không? Không được chúng ta đi tìm môn chủ ra làm chủ đi!

Lăng Phi nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Phi hiểu rõ tính tình của Phương Bất Nhị, hắn nói ra điều kiện như vậy chắc sẽ không sửa lại, hắn cũng không có cách nào.

Trừ phi thật sự phát sinh nội chiến, cùng bọn hắn liều sống chết.

- Được, đến đây đi, có bao nhiêu đồ đệ cứ việc kêu lên, nếu thật bị ta đánh phế đi, cũng đừng oán lên đầu ta!

Lăng Tiếu dằn xuống cơn giận đáp.

- Chờ ta thăng thêm một giai, ta tuyệt đối đánh cho ngươi một trận, đến lúc đó ta nhất định đem ngươi giẫm nát dưới chân, làm cho ngươi biết kết cục đắc tội ta!

Trong lòng Lăng Tiếu thầm quyết tâm.

- Sư phụ, để đệ tử giáo huấn tiểu tử này một chút!

- Không, hãy để sư huynh đến đi, thực lực của ta mạnh hơn ngươi nhiều.

- Để ta làm đi, ta nhất định sẽ đuổi hắn khỏi nơi này, xem ai còn dám càn rỡ trước mặt sư tôn.

Mấy tên đồ đệ liên tục bước lên nói.

- Đủ rồi, cuộc chiến này do Sở Không xuất chiến!

Phương Bất Nhị trầm giọng nói.

Một tên đệ tử thập phần hưng phấn bước ra.

Tên đệ tử đạt tới cảnh giới thần vương trung giai, nhậm chức đội trưởng trong Giao Long chiến đội, được Phương Bất Nhị xem trọng.

- Đệ tử tuyệt đối sẽ không làm sư tôn thất vọng!

Sở Không cúi người thi lễ, nhìn Lăng Tiếu nói:

- Hiện tại ngươi nhận thua, phục lạy nhận sai với sư phụ của ta, cút trở về đi, ta tha cho ngươi một mạng!

- Ha ha, thật sự là buồn cười!

Lăng Tiếu khinh thường nói một câu:

- Ngươi có biết vì sao sư phụ ngươi cho ngươi xuất chiến sao?

- Kỳ thật sư phụ của ngươi biết ta là người của nội tộc, ta có chiến lực thần công, hắn không phái một kẻ có cảnh giới cao hơn ta đi ra, chỉ sợ các ngươi không thắng được ta, nhưng cũng không sao, ngươi thế nào cũng không phải là đối thủ của ta!

Lăng Tiếu giang tay châm chọc nói.

- Hỗn đản, ngươi còn tưởng chính mình thiên hạ vô địch sao? Hiện tại ta sẽ cho ngươi răng rơi đầy đất!

Sở Không giận quát một tiếng phóng tới.

Kim quang lóe ra quyền mang, thần lực hội tụ mà đến, mang theo uy thế xung thiên, trực tiếp đánh úp về phía Lăng Tiếu.

Thần vương đối chiến chủ yếu xem số lượng thần lực ngưng tụ mạnh yếu mà quyết định.

Sở Không đã là thần vương trung giai, ngưng tụ thần lực nhiều hơn Lăng Tiếu gấp mấy lần, hắn điều động thần lực đương nhiên là khá khủng bố.

Mỗi một quyền đánh xuống có thể phá hủy một tòa thành trì, đủ khiến không gian bị nứt vỡ đổ vụn.

Thần lực Lăng Tiếu kém hơn Sở Không, nhưng mỗi tia thần lực đều mạnh hơn gấp năm lần, bởi vì hắn là yêu nghiệt tu luyện năm loại thuộc tính cùng một lúc nên được gia trì gấp năm lần.

Chỉ dựa vào điểm này, Lăng Tiếu đã có được chiến lực như thần vương đê giai đỉnh.

Mà hắn tu luyện Cổ Hoàng thần công gia tăng thêm mấy chục lần chiến lực,

cho dù Sở Không cao hơn hắn một giai thì đã sao!

Lăng Tiếu không có ý định tiếp tục dây dưa với đối phương, hắn đã trở mặt với Phương Bất Nhị, ngày sau xác định vững chắc sẽ không còn lưu chút tình đồng môn.

Một khi đã như thế, vậy phải hung hăng giáo huấn đồ đệ của hắn, cho hắn biết mình thực sự không phải là quả hồng mềm mà ai cũng có thể tùy ý lấn hiếp.

Lăng Tiếu không chút lưu tình, đối phương có được ưu thế tuyệt đối so với hắn.

Hắn đề thăng thân pháp lên tới cực hạn, cho dù thần vương trung giai cũng đừng hòng tập trung được hắn.

Sở Không đánh ra một quyền thất bại, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay lúc hắn định tìm kiếm thân ảnh của Lăng Tiếu, thần niệm chợt lướt ngang, phát hiện Lăng Tiếu đánh tới.

Hắn kinh hãi, quay người liên tục đá ra vài cước, muốn cho Lăng Tiếu biết sự lợi hại của mình.

Nhưng mấy cú đá của hắn lại đá hụt vào khoảng không, chỉ đánh trúng tàn ảnh của Lăng Tiếu mà thôi.

Lúc này Lăng Tiếu đã xuất hiện bên cạnh hắn, Hàng Long chưởng không chút lưu tình điên cuồng vỗ vào ngang hông Sở Không.

Lăng Tiếu một chiêu được thế không tha người, Hàng Long chưởng như mưa rào bạo tập, khiến Sở Không liên tục kêu lên thảm thiết, máu tươi cuồng

phun như điên.

Mọi người đang đứng quan sát một bên đều hoảng sợ ngây người!

Ai sẽ nghĩ tới một thần vương đê giai lại có thể đánh một thần vương trung giai không hề có chút lực đánh trả.

Phải biết Sở Không không phải là thần vương bình thường, hắn có được chiến lực tuyệt đối là trung thượng trong đồng lứa, cho dù thần vương trung giai đỉnh cũng không thể đánh bại được hắn trong nháy mắt.

Nhưng sự thật diễn ra trước mắt, không cho phép bọn hắn không tin.

Đồng môn đánh nhau, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không hạ sát chiêu, nhưng cũng không cho hắn được dễ chịu, đánh cho hắn không thể phân biệt được đông tây nam bắc.

Cuối cùng Lăng Tiếu không chút khách khí hung hăng đá thẳng vào mông Sở Không một cước, lộ ra thần sắc thập phần khinh thường nói:

- Thứ rác rưởi gì vậy, thật sự là không chịu nổi một kích!

Mọi người đều mộng!

Ánh mắt bọn hắn nhìn Lăng Tiếu đã liên tục thay đổi, ngay cả Lăng Phi cùng Phương Bất Nhị cũng là như thế.

Kỳ thật sở dĩ Lăng Tiếu có thể lập tức đánh Sở Không không cách đánh trả là vì Sở Không khinh địch trước, mà Lăng Tiếu thì toàn lực ứng phó, không lưu cho đối phương một chút cơ hội, nhờ vậy có thể nháy mắt chiến thắng.

- Ha ha…thích, thích ah! Tiểu tử ngươi quả nhiên không làm cho ta thất

vọng, đây quả thật đều là rác rưởi!

Lăng Phi thập phần sảng khoái cười to nói.

Qua nhiều năm như thế, hắn luôn bị Phương Bất Nhị trấn áp, đã cảm thấy sống vô cùng uất ức.

Hiện tại tốt lắm, Lăng Tiếu đánh đồ đệ của đối thủ không cách đánh trả, làm uất ức của hắn tan biến, toàn thân vô cùng thoải mái.

Lăng Tiếu nhìn qua Phương Bất Nhị không chút khách khí nói:

- Trả lại Kim Long thương cho ta!

Phương Bất Nhị nhíu mày hỏi:

- Ngươi nhận thức Kiều Phong?

- Nhận thức thì thế nào? Không biết thì ra sao?

Lăng Tiếu tức giận đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1902 - Đến Cửa Đòi Kim Long Thương. (2)

- Được được, một khi đã như vậy, vậy ngươi tiếp tục đánh thắng thêm đồ đệ khác của ta, ta sẽ đem nó trả lại cho ngươi!

Phương Bất Nhị nói.

- Cái gì!

Lăng Phi kinh hô, sau đó trong tay hắn hiện ra một thanh kim thương chỉ thẳng vào Phương Bất Nhị quát:

- Xem ra con người của ngươi ngày càng không biết xấu hổ, đến! Chúng ta tử chiến, xem ai có thể hung hăng càn quấy đến cuối cùng!

Lăng Tiếu không giận ngược lại cười lạnh nói:

- Ha ha, nhị thống lĩnh thật tài giỏi, lại biết chơi trò lật lọng này, được! Ngươi đã có bản lĩnh chiếm đoạt nó, mấy ngày nữa ta khiến cho ngươi ngoan ngoãn tự mình trả nó lại cho ta!

Tiếp theo hắn gọi Lăng Phi:

- Ngũ ca, chúng ta đi!

- Hừ, đánh sư đệ của ta thì muốn đi, không dễ dàng như vậy!

Không đợi Phương Bất Nhị lên tiếng, một người lập tức tập trung Lăng Tiếu, hướng hắn chém tới một chiêu.

- Lão đệ cẩn thận!

Lăng Phi kinh hãi quát một tiếng, muốn lao tới thay Lăng Tiếu đón đỡ đánh lén.

Ai ngờ Lăng Tiếu quát:

- Ngũ ca không cần lo lắng, ta còn chưa sợ hắn!

Trong tay Lăng Tiếu hiện ra Băng Hỏa kiếm, Băng Cực Đao Quyết nháy mắt oanh thẳng ra, từng đạo băng mang bắn nhanh tới trước.

Mỗi đạo băng mang mang theo hàn ý thấu xương, cho dù là thần vương cũng không sao chịu nổi.

Người công kích Lăng Tiếu là sư huynh của Sở Không tên Vương Bân, có thực lực thần vương trung giai đỉnh, hơn nữa chiến lực của hắn Sở Không không thể so sánh, cho dù gặp phải thần vương cao giai cũng có lực đánh một trận.

Đệ tử Phương Bất Nhị đều chủ tu kim hệ, Vương Bân sử dụng thần kim đao trung giai, mỗi một đao đều mang theo lượng công kích gia trì, lực lượng bén nhọn mang theo xu thế hủy thiên diệt địa mà đến.

Lực lượng hai người va chạm vào nhau, phát ra thanh âm chấn vang kịch liệt, bông tuyết, kim mang không ngừng vẩy ra tứ tán.

Vừa tiếp xúc hiệp thứ nhất, Lăng Tiếu đã cảm thấy bị lực lượng của Vương Bân chấn run cổ tay, thân thể bị kim mang cắt tới không ít.

Hai người biết toàn diện khai chiến nơi này là không thể nào, nếu phá hủy nơi này, chỉ sợ trưởng lão trong tông môn sẽ xuất hiện ngăn cấm bọn họ.

Vì thế hai người bay thẳng lên trời mà đánh.

Oanh long!

Tình hình chiến đấu kịch liệt đem những người ở gần nơi đó đều kinh động.

Thật nhiều cường giả đều bay ra quan sát cuộc chiến.

Ngay khi Vương Bân muốn chuẩn bị xuất ra toàn lực áp chế Lăng Tiếu, lực lượng Lăng Tiếu bỗng nhiên biến đổi, lại chuyển thành kiếm quang hỏa hệ.

Hỏa diễm bổn nguyên làm Vương Bân thập phần kiêng kỵ, bởi vì đạo lý hỏa khắc kim xưa nay tồn tại mà thôi.

- Mẹ nó, tiểu tử này rốt cục tu luyện bao nhiêu loại thuộc tính!

Trong lòng Vương Bân thầm mắng.

Lăng Tiếu xuất ra thế công băng hỏa, rốt cục khiến Vương Bân bắt đầu lúng túng.

Hắn nắm lấy sơ hở của Vương Bân, tung ra một chiêu Phong Thần Thối, đá sưng cả gương mặt của Vương Bân, còn lưu thật nhiều dấu chân trên người hắn.

Vương Bân giận dữ sắp nổi điên, hắn lại bị một tiểu tử thực lực yếu hơn mình nhiều đánh thành như vậy, thật sự là vô cùng mất mặt.

- Ta muốn giết ngươi!

Vương Bân dấy lên sát ý nồng đậm, hắn đã quên mất thân phận đồng môn của Lăng Tiếu, chỉ phải đem Lăng Tiếu chém giết mới có thể cởi bỏ sỉ nhục

của hắn.

Truy Toàn Kim Ảnh!

Chỉ thấy Vương Bân liên tục chém ra đao mang, hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Thân hình Lăng Tiếu không ngừng xuyên qua đao mang, không hề bị chút ít thương tổn.

Nhưng ngay lúc Lăng Tiếu nghĩ mình đã tránh thoát, phát hiện sau đầu sinh gió, đao mang không ngờ lại phản hồi công kích, giống như mang theo ánh mắt, mặc kệ hắn tránh chỗ nào đều không tránh khỏi.

- Hắc hắc, trừ phi ngươi tiếp chiêu, bằng không chúng sẽ truy ngươi đến chân trời góc biển!

Vương Bân nhe răng cười nói.

- Vậy sao? Ta cũng không tin không thể thoát khỏi chúng nó!

Lăng Tiếu lên tiếng, thân hình đột nhiên bắn tới chỗ Vương Bân, đồng thời Băng Hỏa kiếm trong tay cuồng oanh qua.

Vương Bân tránh khỏi công kích của Lăng Tiếu, đồng thời khống chế đao mang tiếp tục truy kích.

Nhưng Lăng Tiếu lại đột nhiên tiến đến cạnh hắn, cười lạnh nói:

- Chiêu thức của ngươi, tự ngươi nếm thử đi!

Dứt lời Lăng Tiếu xuất ra một chiêu Hàng Long Bãi Vĩ, đem Vương Bân đá thẳng về hướng đao mang.

Oanh long!

Vương Bân bị lực lượng chính mình gây thương tích, phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên người xuất hiện không ít vết thương tuôn máu.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không chịu bỏ qua, hắn lăng không lao tới, Băng Hỏa kiếm hướng ngay mặt Vương Bân chém xuống.

Một kích thẳng bức lực lượng thần vương trung giai đỉnh.

Vương Bân bị dọa sợ ngây người, hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu dám hạ sát thủ, không còn đủ thời gian tránh né.

- Dừng tay!

Phương Bất Nhị kinh hãi quát, đồng thời hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Cho dù thực lực hắn ngập trời nhưng khoảng cách lại quá xa, hơn nữa Lăng Phi ngăn cản hắn cứu giúp.

Ngay lúc Vương Bân cho rằng mình phải chết, Băng Hỏa kiếm dừng ngay trước mặt hắn, kiếm thế sắc bén khiến trên trán hắn hiện lên vết thương, máu tươi chậm rãi tràn ra.

- Đây là cho ngươi chút giáo huấn, miễn không xem ai ra gì!

Lăng Tiếu đá Vương Bân một cước, thập phần khinh thường nói.

Lăng Tiếu nhìn Lăng Phi nói:

- Ngũ ca, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu không tiếp tục nhìn Phương Bất Nhị, trực tiếp rời đi.

Lăng Phi cười lạnh nói:

- Phương Bất Nhị, cẩn thận bảo quản thần khí của lão đệ ta, đừng đánh mất, nếu không ngươi không đền bù nổi!

Dứt lời hắn theo Lăng Tiếu ly khai.

Phương Bất Nhị chỉ cảm thấy trên mặt bị người tát mạnh, giận dữ chưa từng có.

- Một tiểu tử chưa ráo máu đầu cũng dám cuồng vọng với ta, ngươi vĩnh viễn từng mong lấy được Kim Long thương trở về!

Trong lòng Phương Bất Nhị giận dữ nói.

Trên đường trở về, Lăng Phi nhìn Lăng Tiếu cười to nói:

- Tiểu tử ngươi lợi hại, thật sự giúp ta trút ngụm ác khí!

Lăng Tiếu tức giận nói:

- Ngũ ca, lá gan của ngươi thật quá nhỏ, đổi lại là ta trực tiếp đem Phương Bất Nhị đánh thành đầu heo rồi hãy nói.

- Hắc, tới cấp bậc như ta sự tình gì cũng không thể hành sự xúc động như vậy, bằng không sẽ để đại ca khó làm.

Lăng Phi ngượng ngùng cười nói.

- Không…có một số việc môn chủ không dễ làm, chúng ta hẳn nên thay hắn đi làm, bằng không người ta sẽ càng thêm lòng tham không đáy, mà bọn hắn cũng cho rằng Kim tộc sợ bọn hắn!

Lăng Tiếu thật nghiêm túc nói.

Lăng Phi kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó lâm vào trong trầm tư.

- Không nghĩ tới ta còn không nhìn thấu triệt được như ngươi đâu.

Thật lâu sau Lăng Phi khẽ thở dài, ngừng một chút mới nói:

- Vậy hiện tại ngươi định làm như thế nào? Chẳng lẽ thật có biện pháp làm cho Phương Bất Nhị trả Kim Long thương lại cho ngươi?

- Biện pháp nhất định là có, nhưng phải suy nghĩ nên chọn cách nào tốt mà thôi!

Lăng Tiếu hung hãn nói.

- Ngươi nói xem!

Lăng Phi hỏi.

- Biện pháp đầu tiên là lấy thế đè người, ta không tin hắn dám cùng môn chủ đối kháng, hơn nữa đạo lý bên chúng ta, đây cũng là biện pháp trực tiếp nhất!

Lăng Tiếu thật rõ ràng nói.

Lăng Phi khẽ lắc đầu:

- Việc này chỉ sợ không được, tuy nói quyền lực của đại ca thật lớn, nhưng nhiều khi mệnh lệnh của đại ca tên kia cũng không nhất định tuân theo, hôm nay ngươi hung hăng quét mặt mũi của hắn, hắn càng không khả sẽ nghe lời đại ca, đến lúc đó chỉ sợ làm đại ca không thể xuống đài!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1903 - Thật Sự Không Chịu Nổi Một Kích.

- Ta thật không rõ vì sao môn chủ cùng ngươi đều sợ hắn như vậy!

Lăng Tiếu lắc đầu thất vọng nói.

- Trở lại ta sẽ nói cho ngươi biết!

Lăng Phi thở dài đáp.

Về tới ngọn núi của Lăng Phi, hắn nói với Lăng Tiếu nguyên lai ngày trước Phương Bất Nhị muốn nhờ vào thực lực của sư phụ hắn cùng toàn bộ tài nguyên của phe phái thần thể muốn ngồi lên vị trí môn chủ.

Nhưng về sau hắn thất bại bởi trong tộc vẫn ủng hộ Lăng Thần, nên hắn không thể trở thành môn chủ.

Nhưng vì vậy đã làm tất cả mọi người đều biết lực lượng của thần thể phái đã có thể đối kháng với thực lực Kim tộc.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Lăng Thần cùng Lăng Phi sẽ không dễ dàng vạch mặt với người của thần thể phái, như vậy sẽ khiến Thiên Long môn lâm vào trạng thái chia năm xẻ bảy.

Đương nhiên cũng có nguyên nhân do thực lực của hậu nhân Kim tộc ngày càng kém, bằng không cũng không bị thần thể phái bức đến bước đường hôm nay.

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới nội đấu của Thiên Long môn đã tới cục diện

nước lửa căng thẳng như thế.

Biện pháp thứ nhất của hắn xem ra đã chết yểu.

- Nói biện pháp thứ hai của ngươi đi?

Lăng Phi nói sang chuyện khác.

Lăng Tiếu cười nói:

- Biện pháp thứ hai chính là làm thối thanh danh của hắn, biến thành trên dưới Thiên Long môn đều biết hắn đoạt thần khí của một tiểu bối như ta, đến lúc đó xem thử mặt mũi hắn làm sao chịu đựng.

Lăng Phi giống như lần đầu tiên quen biết Lăng Tiếu:

- Tiểu tử ngươi đúng là một bụng ý nghĩ xấu, biện pháp này nghe đơn giản nhưng lại thực tế, con người của Phương Bất Nhị thật trọng mặt mũi, nếu chuyện này truyền đi ra, chỉ sợ hắn sẽ thẹn quá hóa giận!

- Ta chính là muốn hắn thẹn quá hóa giận, như vậy thật dễ làm!

Lăng Tiếu cười giả dối.

Lăng Phi nhìn bộ dạng như định liệu trước của Lăng Tiếu, biết Phương Bất Nhị chỉ sợ sẽ “danh chấn” Thiên Long môn.

Vì thế Lăng Tiếu đem kế hoạch của mình thuật lại cho Lăng Phi nghe qua một lần.

Lăng Tiếu quay về trang viện của mình, lại tìm kiếm Thường Hạo Hữu, dặn dò hắn đi làm sự tình.

Thường Hạo Hữu không có ý kiến, lập tức đi thực hiện.

Nhìn thân ảnh Thường Hạo Hữu rời đi, Lăng Tiếu hiện tia cười lạnh nói:

- Nhị thống lĩnh phải không, rất nhanh ngươi sẽ biết kết cục đắc tội ta!

Hai ngày trôi qua, còn ba ngày là cử hành đại điển ban thưởng cho Lăng Tiếu.

Trong Thiên Long môn xảy ra một sự kiện.

Chính là nhị thống lĩnh Phương Bất Nhị của Giao Long chiến đội lấy lão hiếp ấu, cướp lấy thần khí của Lăng Tiếu, không những không chịu trả lại cho người ta, còn ra tay đánh người ta bị thương, còn đánh thành trọng thương, lại phao tin bên trong Thiên Long môn chỉ cần có vật gì đó mà hắn trúng ý thì không ai có thể tránh thoát hắn.

Lời đồn đãi này không biết do ai truyền ra, tóm lại nhiệt náo đến người người đều biết.

Còn có không ít người đi tìm hiểu nguyên do sự tình.

Bọn họ phát hiện đây không phải lời đồn mà là sự thật.

Đầu tiên là Phương Bất Nhị chiếm đoạt một thần khí cao giai mà thần khí sư Trương Mãnh thật vất vả đúc thành, mà kiện thần khí kia là của Lăng Tiếu yêu cầu đúc lại.

Sau khi Lăng Tiếu hay tin đã đến gặp Phương Bất Nhị đòi lại, đã xảy ra cuộc chiến đấu.

Đây là chuyện mà thật nhiều người rõ như ban ngày.

Cho nên mọi người đều tin tưởng đây là sự thật.

Phương Bất Nhị lấy thế áp hậu bối, không biết liêm sỉ, còn đem người đánh trọng thương, còn nói ra lời đại nghịch bất đạo, giống như hắn mới là môn chủ.

Bởi vì chuyện này đã có không ít người chỉ trích Phương Bất Nhị già mà không tự trọng, lấy lão lấn ấu, còn ức hiếp đồng môn, không ít người quyết định liên danh mời dự họp trưởng lão hội, khiển trách Phương Bất Nhị, thu hồi lại quyền lực của hắn, không cho phép hắn tiếp tục hoành hành.

Sự tình càng ngày càng lớn, mọi người đều bắt đầu khẩn trương.

Bọn hắn cảm thấy được có phải Thiên Long môn đã đến thời gian quyết liệt lẫn nhau rồi hay không?

Bọn hắn đều đang lo lắng rốt cục nên đứng về bên nào mới là lựa chọn tốt nhất đây?

Chuyện này còn chưa bình ổn xuống, lại truyền ra phái trung lập đã bắt đầu dựa vào bên môn chủ.

Nguyên nhân là có một thiên thần vương của phái trung lập sau khi tự mình vấn an môn chủ, lại phao tin muốn bắt giữ Phương Bất Nhị hỏi tội.

Uy danh của thiên thần vương kia trong tông môn không kém, hắn làm như vậy nháy mắt kéo theo rất nhiều lòng người.

Nếu thiên thần vương đã dựa vào môn chủ, chẳng lẽ phái trung lập đã xác định ủng hộ Kim tộc rồi đây?

Bất kể như thế nào lời đồn đãi đã xúc động thần kinh của nhiều người.

Mà thân là đương sự, Phương Bất Nhị đang nổi trận lôi đình ngay trong lầu các của hắn.

- Hỗn đản, rốt cục là ai truyền ra lời đồn, lão tử nhất định phải lột da hắn!

Phương Bất Nhị bóp vỡ một chén rượu hung hăng mắng.

Nhóm người đứng trước mặt hắn không ai dám ứng tiếng, trong lòng thấp thỏm bất an.

- Cả đám đều câm rồi à, ta không phải cho các ngươi đi thăm dò sao, rốt cục là ai nói loạn, ta phải giết hắn!

Phương Bất Nhị quát.

Hắn thật không nghĩ tới chỉ vì một món thần khí cao giai lại nhiệt náo dư luận xôn xao, còn bị không ít người chỉ trích.

Đây là chuyện hắn chưa từng gặp phải bao giờ.

Phải biết hắn nổi danh bá đạo trong tông môn, không ai dám phủ định ý tứ của hắn, bằng không sẽ không có kết cục tốt.

- Thống lĩnh, kỳ thật việc này ta không nghĩ phức tạp như thế, đây nhất định là do bên kia đồn ra, muốn thống lĩnh ngươi sai lầm mà thôi!

Một gã trưởng lão hộ pháp đứng dậy nói.

- Muốn ta làm gì? Phải trả lại thanh thần khí cao giai kia sao? Hay là muốn kéo ta xuống ngựa?

Phương Bất Nhị hỏi ngược lại.

Tên hộ pháp trưởng lão hiện vẻ lo lắng nói:

- Có lẽ đều có, hơn nữa lần này sự tình làm lớn, toàn bộ lời đồn đều bất lợi với thống lĩnh, nếu bên kia mời dự họp trưởng lão hội, chỉ sợ…

- Chỉ sợ cái gì? Bọn hắn dám sao?

Phương Bất Nhị tức giận nói, nhưng cũng không dám khẳng định.

Thái độ làm người của hắn tuy bá đạo, nhưng không phải kẻ ngu ngốc, tự nhiên hiểu được lời của hộ pháp trưởng lão.

- Thống lĩnh, ta xem hay là đem kiện binh khí kia trả lại đi, có lẽ rất nhanh tiêu trừ được ảnh hưởng xấu của ngươi.

Một hộ pháp trưởng lão khác cẩn thận nói.

Phương Bất Nhị nháy mắt phẫn nộ đứng lên quát:

- Không có khả năng, ta đã nói tuyệt đối sẽ không trả lại, chẳng lẽ muốn cho ta nhận thua một tiểu bối hay sao? Mặt mũi này ta không thể mất, bọn hắn vội vàng rắc lời đồn sao, đem người bắt lại, ai còn dám nói lung tung trực tiếp khiến bọn hắn xuất ngoại môn đi.

- Vậy không được, nếu làm như vậy sẽ trúng gian kế của người khác!

Hộ pháp trưởng lão nhanh chóng ngăn cản.

- Vậy ngươi nói nên làm gì bây giờ?

Phương Bất Nhị bất mãn nói.

Hộ pháp trưởng lão trầm ngâm một chút, nói:

- Ta xem việc này nên trực tiếp làm rõ với môn chủ mới tốt, nói nhị thống lĩnh xem trọng thanh thần khí, có thể dùng đồ vật khác đổi cho hắn, mặt khác nói cho hắn biết chúng ta không thương tổn tiểu tử kia, sau đó chúng ta rắc tin tức khác, lời đồn chưa đánh đã tan.

Phương Bất Nhị không nói lời nào, lâm vào trầm tư.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1904 - Lời Đồn Nổi Lên Bốn Phía.

Sở Không bất mãn nói:

- Đây không phải thỏa hiệp với hắn sao? Nếu người ta không đổi làm sao bây giờ?

- Ngươi câm miệng cho ta!

Phương Bất Nhị nháy mắt quát lớn, chấn rung mọi người đinh tai nhức óc.

Sở Không hoảng sợ quỳ xuống, không ngớt lời cầu xin tha thứ.

- Chuyện này cứ làm theo lời ngươi nói đi, bằng không kinh động sư tôn, thật có chút chuyện bé xé ra to, nhưng ta sẽ không đích thân đi nói với môn chủ, do hộ pháp trưởng lão đi giúp ta nói đi!

Phương Bất Nhị hạ quyết định nói.

Hộ pháp trưởng lão muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng.

…

Trên đỉnh núi, Lăng Phi vẻ mặt hưng phấn chạy lên gặp môn chủ.

- Ngũ đệ, sự tình gì làm ngươi cao hứng như vậy?

Lăng Thần nhìn Lăng Phi hỏi.

- Ha ha, chẳng lẽ đại ca không nghe được lời đồn sao?

Lăng Phi nói.

- Ta đương nhiên đã biết, nhưng bằng tính cách cẩu thả của ngươi sẽ không nghĩ ra biện pháp như thế, có phải là chủ ý của tiểu tử Lăng Tiếu hay không?

Lăng Thần nói.

- Ha ha, đúng vậy, chủ ý tổn hại như thế hắn cũng nghĩ ra, hắn thật không sợ người ta chó cùng rứt giậu đâu.

Lăng Phi đáp.

- Xem ra khí phách của hắn không nhỏ, còn có thể đánh bại hai đồ đệ của Phương Bất Nhị, trực tiếp bị hắn táp ngược lại, tiểu tử kia trời sinh không chịu nhận thiệt thòi ah!

Lăng Thần tán thưởng nói.

Lăng Phi đồng ý:

- Không sai, ta cảm thấy được hiện tại hẳn nên triệu tập hội trưởng lão, bắt lấy Phương Bất Nhị, đến lúc đó ta xem bọn hắn còn dám nói gì.

- Sự tình không đơn giản như vậy, nếu Lăng Tiếu chỉ có thân phận đệ tử, vậy dù lời đồn là thật cũng không làm gì được Phương Bất Nhị, ngược lại bị trưởng bối nhìn trúng đồ vật của hắn còn trở thành vinh hạnh của hắn.

Lăng Thần phân tích rõ ràng, sau đó nói tiếp:

- Bất quá…chờ thêm hai ngày nữa sau khi công bố thân phận tiểu tử kia, như

vậy sẽ dễ làm, dù là Phương Bất Nhị cũng không lời nào để nói!

- Chẳng lẽ đại ca muốn trong ngày cử hành đại điển…

Lăng Phi hiện tia hưng phấn nói.

- Việc này biết là tốt rồi, chúng ta còn phải trù hoạch một phen!

Lăng Thần đáp.

Lăng Tiếu rốt cuộc tới trước phong điển một ngày.

Trong Thiên Long Môn sáng sớm có tiếng chuông vang lên, tổng cộng sáu tiếng chuông vang vọng, tiếng chuông như thế này chỉ diễn ra trong thời khắc trọng đại.

Nếu như phong tứ trưởng lão nội môn cũng chỉ có ba tiếng chuông mà thôi, mà sáu tiếng chuông chỉ có trưởng lão cấp Thiên Thần Vương được phong điển, mà chín tiếng chuông là phong điển của môn chủ hoặc thủy lão.

Người có quyền lực cao thấp trong môn phái bắt đầu đi xem lễ, bọn họ cũng không biết ai trở thành Thiên Thần Vương, chuẩn bị phong tứ.

- Trong Thiên Long Môn chúng ta lại xuất hiện một Thiên Thần Vương sao?

- Chắc là như vậy, bằng không cũng không có tới sáu tiếng chuông đâu, chỉ có trưởng lão cấp bậc này mới có đãi ngộ như thế..

- Nếu có một ngày ta có được đãi ngộ như thế, có thể có một ngọn núi tu luyện, quyền lực cũng to hơn bây giờ nhiều.

- Dựa vào tư chất của ngươi thì nằm mơ đi, có thể yên ổn ở vị trí chấp sự nội

môn đã cảm ơn trời đất rồi.

- Đúng vậy, không phải hai ngày trước nghe nói Phương thống lĩnh thu một đệ tử chân truyền sao? Hắn tốt xấu gì cũng là Thiên Thần Vương ah, tại sao không biết xấu hổ đấu cứng với đê tử, còn cho đệ tử củ hắn đả thương người ta, thật sự là khiến người ta cảm thấy trái tim băng giá!

- Cũng không phải sao? Phương thống lĩnh làm người bá đạo, tính tình lại nóng nảy, nếu hắn làm môn chủ, chỉ sợ trong môn gà chó không yên rồi.

- Hư, nhỏ giọng chút đi, vạn nhất hắn nghe được thì chuyện này không xong đâu.

Trên diễn võ tràng ở núi chính đã bố trí cảnh tượng long trọng.

Trên đài cao có mấy chục cái bàn cho Thiên Thần Vương ngồi, mà ỏ chủ vị đài cao là môn chủ, hai bên đài cao là tám cái trống lớn, ở trên không đài cao càng có nhiều đèn lồng màu đỏ được giăng khắp nơi, không khí vui vẻ không nghi ngờ.

Phong điển còn không có bắt đầu, bốn phía quanh diễn võ tràng có nhiều người vây quanh.

Trước khi bắt đầu phong điển, môn chủ Lăng Thần và một đám trưởng lão nhập tọa.

Một tên trưởng lão đứng lên nói:

- Giờ lành phong điển đã tới!

Sau khi âm thanh vang lên, bốn phía đài cao có nhiều nam nhân ở trần đang giơ hào giác trong tay thổi lên.

Ô ô!

Hào giác vang vọng, tiếng trống cũng vang lên rền trời.

Hiện trường không khí trang nghiêm, tất cả mọi người đưa mắt nhìn qua trung ương đài cao, bọn đều muốn nhìn thấy phong thái của trưởng lão mới.

Lúc này có một nam tử trẻ tuổi áo bào trắng từ một góc đi ra.

Hắn thanh tú phiêu dạt, khí vũ hiên ngang, hắn long hành hổ bộ đi tới trung ương diễn võ trường.

Hắn cúi người thi lễ với môn chủ và trưởng lão.

Phương Bất Nhị nhìn thấy Lăng Tiếu đi lên đài thì thần sắc khó coi tới cực điểm.

- Chuyện này không có khả năng, hắn làm sao là trưởng lão cao cấp mới tấn thăng chứ, nan đạo hắn có thực lực Thiên Thần Vương sao? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Phương Bất Nhị tại nói thầm trong lòng.

Trong tràng có nhiều người không nhận ra Lăng Tiếu nên nói thầm:

- Chỉ là một thấp giai Thần Vương, sao lại xuất hiện phong điển sáu tiếng chuông chứ?

Nhưng mà sau khi bọn họ nhìn thấy tuổi tác của Lăng Tiếu thì kinh ngạc lên.

Người ở bốn phía đều kinh ngạc cả kinh.

- Tiểu gia hỏa anh tuấn này chính là trưởng lão mới sao? Hắn không phải người một năm trước đánh bại đệ tử Hạ Công trưởng lão Văn Thái Nhạc sao?

- Đúng vậy a, không nghĩ tới mới qua một năm hắn đã trực tiếp từ Thánh Hoàng đỉnh phong trở thành Thần Vương, tiến giai quá nhanh rồi!

- Cũng không phải sao? Có lẽ bởi vì tốc độ tiến giai thần tốc của hắn cho nên đặc biệt phong điển long trọng cho hắn, thật sự là quá khoa trương.

- Đúng vậy, hắn... Hắn không phải là là Lăng Tiếu bị Phương thống lĩnh giáo huấn sao? Hình như thần khí của hắn bị Phương thống lĩnh đoạt đi.

- Đúng thế, nếu như Lăng Tiếu chỉ là đệ tử, có lẽ Phương thống lĩnh không có quan tâm, nhưng người ta bây giờ tấn thăng làm trưởng lão, hắn còn dám áp lấy thần khí của người ta sao?

Một gã trưởng lão cầm tờ giấy lên nói:

- Lăng Tiếu tiến lên nghe phong, ngươi chưa tới trăm tuổi đã đặt thần cơ, thành tựu thần dược sư, thành tựu đệ nhất nhân trong lịch sử môn phái, đặc biệt phong ngươi làm trưởng lão cao cấp, thưởng một phong riêng biệt, mười hộ pháp, trăm thị vệ, thần tinh năm tỷ...

Tên trưởng lão này đọc phong thưởng của Lăng Tiếu xong thì mọi người còn cho rằng mình nghe nhầm.

Dùng thành tựu chưa tới trăm tuổi đạt tới Thần Vương, đây được xưng tồn tại yêu nghiệt, nhưng mà trong lịch sử không thiếu thiên tài, thế nhưng mà hắn còn là thần dược sư, vậy thì đúng là trước giờ trong lịch sử chưa từng có rồi.

Kỳ thật tên trưởng lão tuyên đọc cũng cho rằng mình hoa mắt đấy.

Hắn nói thầm trong lòng:

- Bản tuyên này có ghi nhầm không vậy?

Sau khi tên trưởng lão này đọc xong, Lăng Tiếu không thể không đi quỳ lễ cảm tạ.

Lúc này môn chủ Lăng Thần bắt đầu nói chuyện:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1905 - Lọt Vào Nghi Vấn. (1)

- Tin tưởng mọi người cũng nhìn thấy, Lăng Tiếu hôm nay chưa tới trăm tuổi, hắn chỉ bảy mươi mà thôi, hắn không chỉ đột phá Thần Vương, trở thành đệ nhất Thần Vương độc phát nhanh nhất, cũng là đệ nhất nhân trong vạn năm qua chưa tới trăm tuổi đột phá Thần Vương, cho nên môn phái phong hắn làm trưởng lão cao cấp, mặt khác hắn còn là thần dược sư, không tới trăm tuổi đã có thành tựu như vậy, có thể nói là đệ nhất nhân từ xưa tới nay, ngày sau hắn sẽ hưởng đãi ngộ cao nhất trong tông môn.

Nghe môn chủ chính miệng nói thì tất cả mọi người mới bình tĩnh trở lại, nhưng mà nội tâm của bọn họ chấn động mạnh, trong lòng nhiều người vẫn còn chưa tin đấy.

Nếu có yêu nghiệt như thế thì có cho người ta sống không?

- Chuyện này không có khả năng.

Ngay vào lúc này một âm thanh phản đối vang lên.

Mọi người nhìn qua người phản đối, chính là Thiên Thần Vương Hạ Công trưởng lão.

Lăng Thần nhìn Hạ Công nói:

- Hạ Công trưởng lão có nghi vấn gì?

- Môn chủ, nếu như nói hắn thành tựu Thần Vương, điểm này ta tin tưởng không nghi ngờ, nhưng nói hắn là thần dược sư thì ta tuyệt đối không tin, hy

vọng môn chủ không nên bị người ta che mắt.

Hạ Công nói lời chính nghĩa.

Hạ Công nói lời này khiến không ít người cộng minh, hơn nhiều người cũng lên tiếng, đều tán thành Hạ Công nói, không tin Lăng Tiếu là một gã thần dược sư.

Phương Bất Nhị ở một bên cười lạnh nói:

- Thật sự là chuyện cười, cho dù hắn là thần dược sư chuyển thể cũng không có khả năng ở tuổi này trở thành thần dược sư, thật sự là không biết đủ mà.

Lăng Thần sớm đoán được có người phản đối, hắn nói:

- Ta biết rõ mọi người có lẽ không tin, mới đầu Lăng Tiếu trưởng lão cũng nói với ta như vậy ta cũng không tin, nhưng chờ khi ta tận mắt nhìn thấy thì ta không thể không tin.

ngừng thoáng một phát hắn đối diện dưới tay hai tên lão giả quát

- Lô trưởng lão, Phù trưởng lão đâu?

Hai lão giả mặc quần áo thần dược sư đi ra, trên mặt đầy đạm mạc, khom người hành lễ với Lăng Thần.

- Có Lô Hạ! (Có Phù Viêm)!

Lô Hạ cùng Phù Viêm hai người đều là thần dược sư lâu năm trong năm người của Thiên Long Môn, bây giờ chỉ có hai người đi dự lễ, ba người khác không có đi tham gia.

Thân là thần dược sư, bọn họ tính tình cao ngạo, được nhiều người theo sau, cho dù là môn chủ cũng phải cho bọn họ vài phần mặt mũi.

- Ký lục thủy tinh châu này các ngươi xem đi!

Trong tay Lăng Thần cầm một viên ký lục thủy tinh châu, đặt ở trên đài cho bọn họ xem xét.

Hai người đồng thời tiến lên xem xét này ký lục thủy tinh châu có cái gì.

Ban đầu mọi người còn nghi hoặc, chậm rãi trở nên cẩn trọng, cuối cùng biến thành chấn kinh, mắt già mở to, miệng há lớn ra.

Lăng Thần mang theo vài phần đắc ý, nói:

- Hai vị trưởng lão có thể xác định sao?

Hai người nhìn nhau, nhìn qua Lăng Tiếu gật đầu, cũng chịu phục.

- Có thể xác định, Lăng Tiếu trưởng lão đúng là thiên nhân, chúng ta tự thẹn không bằng!

Bọn họ là lão quái sống vạn năm, có thể trở thành thần dược sư đã là điểm bọn họ thỏa mãn, cũng vô cùng cao ngạo.

Nhưng sau khi nhìn thấy ký lục thủy tinh châu thì thấy tràng cảnh Lăng Tiếu luyện đan, nhìn thiên địa dị tượng ập xuống, bọn họ biết rõ Lăng Tiếu đã trở thành thần dược sư hàng thật giá thật, hơn nữa luyện đan còn ổn hơn cả những người lâu năm như bọn họ, thậm chí kỹ cao hơn một trù.

Bọn họ không thể không thừa nhận sự thật này.

Lăng Thần rất hài lòng địa tuyên bố với hai người.

- Lô trưởng lão cùng Phù trưởng lão đã xác định Lăng Tiếu trưởng lão là thần dược sư, tin tưởng mọi người hiểu rồi chứ?

Lăng Thần nói lời này chẳng khác gì quả bom nổ tung, cả đám đứng lên.

- Sẽ không a, Lăng Tiếu... Lăng Tiếu trưởng lão thật sự là thần dược sư? Này... Đây rốt cuộc là thế nào?

- Thật là khó tin, ký lục thủy tinh châu khả năng chính là ký lục của Lăng Tiếu trưởng lão luyện chế thần đan, Lô trưởng lão cùng Phù trưởng lão đã nói vậy, các ngươi còn không tin sao?

- Quá tốt, trong tông môn chúng ta lại có thêm một thần dược sư, hơn nữa Lăng Tiếu trưởng lão còn trẻ như vậy, không biết ngày sau có thể trở thành Chí Tôn dược thần hay không.

- Chí Tôn dược thần chính là luyện dược sư cao cấp nhất, tại Thiên Vực này chỉ có vài người mà thôi, mà Thiên Long địa vực của chúng ta không có, ta cũng hy vọng nhìn thấy Lăng Tiếu trưởng lão thật sự có ngày như thế!

- Xem ra tất cả mọi người không có ý kiến, bây giờ ta trao tặng lệnh bài cho Lăng Tiếu trưởng lão, hy vọng Lăng Tiếu trưởng lão có thể phát huy khả năng nhiều hơn, có một ngày bước vào cảnh giới Chí Tôn dược thần, dương uy danh Thiên Long Môn chúng ta!

Lăng Thần rất vui vẻ nói.

Lăng Tiếu là người Kim tộc của hắn, chỉ cần Lăng Tiếu một ngày thành tựu Thủy Thần Cảnh, lại bước vào Chí Tôn dược thần, đây tuyệt đối là có khả năng.

Lăng Thần đã hạ quyết tâm trong lòng, ngày sau dù có dùng cạn tư nguyên tông môn cũng phải cung cấp hắn tu luyện.

Thời điểm Lăng Tiếu đi lên tiếp lệnh bài thì Phương Bất Nhị đứng lên quát:

- Chậm đã!

Lăng Thần bất mãn nhìn Phương Bất Nhị nói:

- Phương thống lĩnh có dị nghị gì sao?

- Mặc dù ta tin tưởng Lô trưởng lão cùng Phù trưởng lão nói, thế nhưng mà việc này là đại sự tông ta, tuyệt đối không thể qua loa, ta phải thấy Lăng Tiếu trưởng lão luyện ra một viên thần đan cho mọi người thấy, khi đó ta sẽ không dị nghị gì!

Phương Bất Nhị đưa ra yêu cầu bản thân.

Trong lòng hắn nói thầm:

- Ta cũng không tin tiểu tử miệng còn hôi sữa này là một thần dược sư, ta không tin.

Phương Bất Nhị nói ra lời này là phủ định lơi của Lô Hạ cùng Phù Viêm, bọn họ không tức giận hay sao?

Lô Hạ bất mãn trừng qua Phương Bất Nhị, nói:

- Phương thống lĩnh hẳn là cảm thấy ánh mắt lão phu bị mù rồi à?

Phù Viêm cũng nhíu mày, nói:

- Nếu như Phương thống lĩnh cảm thấy trình độ của chúng ta không đủ, không thể phân biệt Lăng Tiếu trưởng lão có thật luyện ra thần đan hay không a!

Người khác sợ Phương Bất Nhị, nhưng thần dược sư như bọn họ không sợ, bình thường trong môn nhiều người cầu bọn họ luyện chế thần đan, bao nhiêu người đi bợ đỡ bọn họ, cho dù trong Giao Long chiến đội cũng có nhiều người chịu ân huệ của bọn họ, cho nên Lô Hạ cùng Phù Viêm không sợ hắn.

Phương Bất Nhị không nghĩ tới hai lão gia hỏa này phản ứng lớn như vậy, hắn đành phải cường ngạnh tới cùng.

- Ta không phải nói hai vị trưởng lão xem người không chuẩn, mà là sợ trong thủy tinh châu kia Lăng Tiếu trưởng lão cũng không phải là Lăng Tiếu trưởng lão, chỉ cần hắn ở trước mặt chúng ta luyện ra một viên thần đan, tất cả vấn đề không phải là vấn đề, chúng ta cũng không có nghi vấn gì nữa.

Lô Hạ cùng Phù Viêm không thể phản bác, Phương Bất Nhị ý tứ rất rõ ràng, chính là cảm thấy ký lục thủy tinh châu do Lăng Tiếu giả mạo.

Bọn họ hừ lạnh một tiếng, ngồi vào vị trí chờ mông chủ định đoạt.

Lúc này Hạ Công cũng đứng lên nói:

- Phương thống lĩnh nói lời này là có đạo lý, nếu Lăng Tiếu trưởng lão có năng lực này thì xin cho chúng ta mở rộng tầm mắt, cũng cho chúng ta chiếm ngưỡng phong thái luyện đan của Lăng Tiếu trưởng lão, mọi người nói đúng không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1906 - Lọt Vào Nghi Vấn. (2)

Hạ Công nói ra lời này thì nhiều người cũng hưởng ứng theo.

Những người này đưng nhiên là đứng bên cạnh Phương Bất Nhị cùng Hạ Công rồi.

Lăng Thần không nghĩ tới Phương Bất Nhị cùng Hạ Công dám ở trước mặt mọi người quét mặt mũi của hắn, khiến hắn cảm thấy khó coi.

Những người này chính là không tín nhiệm môn chủ rồi.

Lúc này Lăng Phi đứng ra quát:

- Hôm nay là thời gian phong điển, đã do môn chủ cùng hai vị thần sư định đoạt, phải biết Lăng Tiếu trưởng lão thu được lệnh bài nói sau, ngày sau ai muốn nhờ Lăng Tiếu trưởng lão luyện thần đan, chỉ cần cung cấp đủ tài liệu, tin tưởng hắn sẽ cho mọi người nhìn thấy luyện đan thuật của hắn.

- Dù là nói thế, nhưng mà hắn không tỏ thân phận thì làm sao có thể trao lệnh bài cho hắn chứ!

Phương Bất Nhị không âm không dương nói.

- Ngươi...

Lăng Phi muốn phản bác, nhưng mà Lăng Tiếu lại đánh đoạn lời của hắn.

- Ngũ thống lĩnh không nên nói chuyện thay ta, nếu nhị thống lĩnh muốn

kiến thức luyện đan thuật của ta thì cho hắn mong muốn.

- Lúc này mới đúng, để mọi người nhìn xem luyện đan thuật của ngươi cao minh như thế nào!

Phương Bất Nhị thập phần đắc ý nói.

Hắn giống như nhìn thấy Lăng Tiếu mất thể diện, đến lúc đó hắn liền thừa cơ ra tay tấn công, bức Lăng Tiếu không còn mặt mũi ở trong Thiên Long Môn này.

Lăng Tiếu nghênh tiếp ánh mắt Phương Bất Nhị, nói:

- Được, nhị thống lĩnh có nhã hứng, ta xem không bằng như vậy đi, tài liệu ta luyện chế thần đan ngươi chuẩn bị, thế nào?

- Không vấn đề!

Phương Bất Nhị đáp ứng ngay.

Một phần thần tài mà thôi, hắn là Thần Vương đỉnh phong vẫn lấy được.

- Ân, nếu như ta có thể luyện chế thần đan, không biết nhị thống lĩnh có thể đáp ứng một điều kiện của ta hay không?

Lăng Tiếu lại nói.

Phương Bất Nhị nhìn Lăng Tiếu tươi cười đắc ý, đột nhiên hắn xuất hiện dự cảm không tốt, nhưng mà không thể cự tuyệt trước mặt mọi người, nói:

- Ngươi nói xem!

- Nếu như ta luyện chế ra thần đan, vậy mời ngươi nên trả lại thần khí của ta, ta biết rõ nhị thống lĩnh ngươi thế lớn trong môn phái, ngày trước ta còn bị người sửa trị một phen, tự biết không phải đối thủ của nhị thống lĩnh, đương nhiên... Nếu nếu như nhị thống lĩnh nhất định lấy thần khí, vậy ta không nói a, nhưng mà thần khí sản sinh khí hồn liền một thể với ta, trừ phi ngươi giết ta, bằng không ngươi đừng mong phát huy ra uy lực của nó!

Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nói rõ chuyện Phương Bất Nhị đoạt Kim Long Thương của hắn.

Trong nháy mắt gương mặt Phương Bất Nhị biến thành khó coi tới cực điểm.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới làm mất thể diện của Lăng Tiếu, lại không ngờ hắn bị người ta đá một cước vào mặt.

Vốn phong ba còn chưa kết thúc, bây giờ lại bị Lăng Tiếu nói ra trước, mọi người không thể nghi ngờ là nhìn Phương Bất Nhị lấy lớn hiếp nhỏ, là đồ vô sỉ xảo thủ cướp bóc hậu bối trong tông phái.

Ngày nay Lăng Tiếu sắp tấn thân làm trưởng lão cao cấp, thân phận của hắn không giống, mà Phương Bất Nhị còn dám chiếm thần khí của người ta không trả sao?

Không sợ tất cả mọi người trong tông chỉ trích hay sao?

Nếu như là như vậy trong tông môn làm gì cho Phương Bất Nhị sống yên ổn?

Cho dù sư tôn của hắn cũng không thể bãi bình chuyện này được, hắn làm gì còn thể diện ở lại tông môn.

Nghĩ đến chỗ này Phương Bất Nhị toàn thân mồ hôi lạnh, hắn thầm mắng:

- Thì ra tiểu tử này sớm có kế hoạch, thật sự là đáng giận!

Gương mặt tất cả mọi người ở nơi này phức tạp nhìn qua Phương Bất Nhị, có nghi hoặc, có đồng tình, có khinh bỉ...

Bọn họ hiểu cách làm người của Phương Bất Nhị, bá đạo không giảng lý, lại chú trọng mặt mũi.

Bây giờ tốt rồi, nói ra trước mặt mọi người, hắn ứng phó thế nào chứ.

Lăng Tiếu lại nói:

- Xem ra nhị thống lĩnh là không muốn trả thì thôi, vậy xem như ta không nói cái gì, ai, thật vất vả mới có thần khí nhân khí hợp nhất với ta, như vậy không được, đau lòng ah!

Lăng Tiếu nói lời này là châm dầu vào lửa, để tất cả mọi người hiểu khí hồn của thần khí này đã hợp nhất với Lăng Tiếu, Phương Bất Nhị có lấy được cũng không dùng được.

Phương Bất Nhị tức nổ phổi, hắn trừng mắt không cam lòng nói:

- Tốt, chỉ cần ngươi có thể luyện chế ra thần đan, binh khí sẽ trả lại cho ngươi.

Phương Bất Nhị nói ra lời này không thể nghi ngờ là thừa nhận đoạt thần khí của người khác, lần này rất nhiều người khinh bỉ hắn, ngay cả người trong trận doanh của Phương Bất Nhị cũng cảm thấy mất thể diện.

- Vậy là tốt rồi, đa tạ nhị thống lĩnh, đa tạ nhị thống lĩnh, người khác đều nói nhị thống lĩnh làm người bá đạo không giảng đạo lý, trong môn nói một là một, bây giờ xem ra truyền văn chưa đủ tin a!

Lăng Tiếu lúc này dễ bảo khom người thi lễ như xin lỗi.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này Lăng Phi thiếu chút cười lên.

- Ai đắc tội tiểu tử này đó là xui xẻo cả đời!

Lăng Phi nhìn Phương Bất Nhị sắc mặt như quả cà héo, trong lòng cao hứng nói thầm.

Lăng Thần ngồi trên cao sắc mặt âm trầm, kỳ thật trong nội tâm của hắn vui vẻ lắm rồi.

Lăng Tiếu nói rõ như vậy không thể nghi ngờ là khiến Phương Bất Nhị mất mặt với tất cả mọi người.

Lăng Tiếu không để ý tới ánh mắt của mọi người, rất nhanh báo tài liệu cho Phương Bất Nhị chuẩn bị, tài liệu hắn luyện chế thần đan.

Lăng Tiếu nói ra tài liệu không thiếu thứ vô cùng trân quý, khiến cho Phương Bất Nhị đều cảm thấy đau lòng không thôi.

Đương nhiên Lăng Tiếu không có khả năng dùng toàn bộ luyện đan, có hơn phân nửa là hắn thu đi, chỉ dùng một nửa luyện đan mà thôi

Trước khi luyện đan Lăng Tiếu nhìn qua mọi người, nói:

- Có lẽ mọi người cũng không tin Lăng Tiếu ta có thể luyện đan, hôm nay mượn dịp này cho mọi người biết rõ, Lăng Tiếu ta có phải là thần dược sư thật hay không, nếu như ta không phải, ta mặc mọi người xử trí, nếu như ta đúng thì mọi người ngày sau tìm ta luyện đan nên chuẩn bị tài liệu nhiều một chút, ta không luyện đan miễn phí cho ai cả.

Hắn nói ra lời này thể xác và tinh thần mọi người buông lỏng, đều thuận ồn ào lên.

- Lăng Tiếu trưởng lão có tâm, chỉ cần ngươi là thần dược sư, chúng ta nịnh bợ ngươi còn không hết.

- Không sai, cần bao nhiêu tài liệu, chúng ta sẽ chuẩn bị cho đủ, nhưng nhất định phải luyện ra thần đan a.

- Lăng Tiếu trưởng lão còn quá trẻ, nếu như không phải thần dược sư, mà là thánh dược sư, chúng ta cũng không trách ngươi.

- Nếu không phải thần dược sư chính là lừa gạt môn chủ và trưởng lão, vậy cũng không nên trách chúng ta không khách khí.

Lăng Tiếu cười tự tin, bắt đầu luyện chế thần đan.

Mọi người nhìn Lăng Tiếu luyện đan vô cùng thông thuận, cũng tin tưởng Lăng Tiếu vài phần.

Đám người Phương Bất Nhị cùng Hạ Công sắc mặt không ngừng co quắp, bọn họ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, rất muốn dùng ánh mắt bắn chết Lăng Tiếu đi.

Nếu như Lăng Tiếu thực luyện chế thần đan thành công, Lăng Tiếu sẽ bình khởi bình tọa với bọn họ, thậm chí còn được nhiều trưởng lão khác hoan nghênh đấy.

Lô Hạ nhìn lò đan Lăng Tiếu luyện đan thì kích động.

- Lão Phù, ngươi nhìn dược đỉnh kia có phải là Hắc Diệu thần đỉnh hay không?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1907 - Truyền Văn Chưa Đủ Tin .

Phù Viêm nuốt nước miếng nói:

- Nhìn từ bên ngoài thì đúng thế, thực không nghĩ đến Lăng Tiếu trưởng lão này này còn trẻ tuổi lại có cơ duyên như vậy, ta chỉ biết các thần đỉnh đều nằm trong tay của các Chí Tôn dược thần cả đấy.

- Không chỉ như thế, ngươi xem hỏa diễm trong tay của hắn, năng lượng phát tàn ra ngoài có phải là thiên hỏa bổn nguyên cao giai không, xem ra Lăng Tiếu trưởng lão không giả được.

Lô Hạ thở dài nói.

- Ân, tự nhiên như thế, không nghĩ tới tuổi hắn còn nhỏ thế mà vượt qua chúng ta rồi, thật khó lòng tiếp nhận!

Phù Viêm thập phần bội phục nói.

Hai người không có hứng thú lớn với thiên hỏa bổn nguyên của Lăng Tiếu, tại Thiên Vực này tìm mồi lửa bổn nguyên cũng có thể, nhưng mà như Lăng Tiếu có Chí Tôn thần đỉnh trong tay mới là thần vật bọn họ khát vọng.

Nhưng mà bọn họ cũng không có dùng thủ đoạn đoạt lấy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong dược đỉnh phát ra hương thơm nồng đậm, để mọi người mê say.

Cuối cùng thuận theo Lăng Tiếu quát to thì bắt đầu kết đan.

Trên diễn võ tràng có thiên địa dị tượng lặp đi lặp lại, mọi người chấn động.

Bọn họ nhìn thấy thân ảnh cao ngất đứng trên diễn võ trường, thần sắc trở nên tôn sùng, mà những cô gái thì thần sắc si mê.

Không tới trăm tuổi đã là Thần Vương và thần dược sư, hai thân phận chồng lên nhau đủ để Lăng Tiếu và những Thiên Thần Vương trưởng lão sánh vai nhau rồi.

- Thực... Thực xuất hiện dị tượng, Lăng Tiếu trưởng lão thật sự là thần dược sư a!

- Thật không nghĩ đến ah, trong Thiên Long Môn chúng ta còn có yêu nghiệt như vậy, về sau ta phải kết giao tốt với Lăng Tiếu trưởng lão mới được.

- Ân, dùng thiên phú của hắn mà trưởng thành tiếp, chỉ sợ trong cùng thế hệ, không, cho dù là thế hệ trước cũng khó sánh vai cùng.

- Cũng không phải sao? Xem hắn luyện đan như thế, thật không biết hắn có phải dược thần chuyển thế hay không, bất kể như thế nào trong môn chúng ta lại nhiều ra một thần dược sư, đây tuyệt đối là chuyện đáng vui mừng.

- Lăng Tiếu trưởng lão đúng như tên a, có ít người dùng đá nện chân của mình, xem lát nữa đám người này làm sao xong việc, về sau chúng ta nhất định phải đứng bên phía Lăng Tiếu trưởng lão, phải bảo vệ hắn không bị người khác khi dễ mới được.

Thần Vương Đan!

Một là thần đan tinh phẩm, là thần đan mà nhiều Thần Vương đều tha thiết ước mơ.

Viên đan dược trong tay Lăng Tiếu chẳng khác gì vàng trong phàm nhân.

Không có biện pháp, tài liệu là do Phương Bất Nhị cung cấp, hắn thu thập thần tài cũng không nhiều như vậy.

Tất cả mọi người nhìn thần đan trong tay Lăng Tiếu thì lộ ra vẻ say mê, nhất là những Thần Vương thì nuốt nước miếng, hận không thể lập tức đi lên giành lấy nuốt vào.

Một viên thần đan này bọn họ cần phải làm đủ cống hiến mới có tư cách lấy được.

Lăng Tiếu mang thần đan đưa tới trước mặt môn chủ Lăng Thần, mà Lăng Thần cho Lô Hạ cùng Phù Viêm hai người gián định phẩm chất thần đan.

Hai người nhìn thần đan Lăng Tiếu luyện ra tỏa ra kim quang óng vuột, mượt mà màu sắc tự nhiên, hai người đều thở dài mặc cảm.

- Bẩm môn chủ, viên đan dược này là tuyệt phẩm không thể nghi ngờ!

Lô Hạ đối diện Lăng Thần nói ra.

Hắn nói lời này là cho mọi người nghe.

Kỳ thật không cần Lô Hạ khẳng định, người nơi đây nhìn thấy dị tượng thì khẳng định Lăng Tiếu luyện thần đan rồi.

- Phương thống lĩnh, không biết có thể trả binh khí cho ta không?

Lăng Tiếu đắc ý nhìn qua Phương Bất Nhị nói.

Vài ngày trước hắn dù đánh đệ tử Phương Bất Nhị còn một hơi, nhưng mà

Kim Long Thương vẫn trong tay đối phương, như thế Lăng Tiếu không dễ dàng tha thứ.

Cho nên hắn rời khỏi địa bàn của Phương Bất Nhị xong, quyết định ngày hôm nay sẽ cho Phương Bất Nhị hiểu lợi hại của hắn, ngoan ngoãn giao Kim Long Thương nguyên vẹn của hắn quay về.

Không trả cũng được, vậy thì chờ bị toàn bộ Thiên Long Môn chỉ trích đi.

Tin tưởng Phương Bất Nhị hắn là người rất hiểu mình mới được.

Phương Bất Nhị gương mặt co quắp lại, hắn đã không có lý do gì chiếm lấy Kim Long Thương.

Hắn đoạt được cũng không cách nào giải trừ máu huyết của Lăng Tiếu, không cách nào xóa lạc ấn trong Kim Long Thương biến mất, mà Lăng Tiếu đã thành khí hậu, ngày sau Lăng Tiếu ở trong tông đã như diều gặp gió, hắn không thể không tạm thời thỏa hiệp, ngày sau tìm mặt mũi quay về.

Lăng Tiếu lại cầm lấy Kim Long Thương, một đạo khí thế trên Kim Long Thương bắn ra, một chân long tuyệt thế hiển hiện ra ngoài, một đoàn kim quang bao phủ đài cao, làm nổi bật Lăng Tiếu tôn quý và uy vũ, chân long này giống như có linh trí, nó vô cùng thân mật với Lăng Tiếu.

Lăng Thần nhìn này Kim Long Thương thì nói thầm trong lòng:

- Không hổ là thần khí cao giai khiến Phương Bất Nhị tham lam đỏ mắt, ngay cả ta cũng động tâm.

Trong Thiên Long Môn có không ít thần khí, nhưng đại đa số đều là thần khí thấp giai, có một ít là thần khí trung giai, về phần thần khí cao giai càng ít, cũng không phải ai cũng cầm được.

Nếu không phải Kim Long Thương từng được long huyết tẩy lễ qu, lại gia nhập long cốt và long cân trưởng thành, cũng sẽ không tiến giai như vậy.

- Thật sự là tốt, thần khí trong tông đạt tới cấp bậc này rất ít, khó trách Phương thống lĩnh đỏ mắt.

- Xem tử tế đi, thần khí này chỉ sợ chỉ có Lăng Tiếu trưởng lão mới có thể dùng, khí hồn đã hòa làm một thể với Lăng Tiếu trưởng lão, ngày sau chỉ cần trải qua máu tươi tẩy lễ, đợi đến khi Lăng Tiếu trưởng lão bước vào Thủy Thần thì đó là Cổ Thần khí đấy.

- Đúng là như thế, nhưng muốn trở thành Cổ Thần khí cũng không phải đơn giản như vậy, huống chi Lăng Tiếu trưởng lão bây giờ mới là Thần Vương thấp giai, còn không biết mất bao lâu a.

- Bất kể như thế nào, Lăng Tiếu trưởng lão này đã thần khí hợp nhất, vậy lực chiến đấu của hắn không yếu, chỉ sợ Thần Vương trung giai cũng có lực chiến một trận, ngày sau muốn trở thành Thiên Thần Vương cũng không phải chuyện khó.

Lăng Tiếu cất kỹ Kim Long Thương, nhìn qua Phương Bất Nhị nói:

- Đa tạ Phương trưởng lão đại nghĩa, trả lại thần khí cho ta.

- Ân, mang thần đan vừa luyện thành đưa cho ta.

Phương Bất Nhị trên mặt đầy nóng bỏng.

Hắn không có chút biện pháp với tên tiểu bối này.

Vừa rồi Lăng Tiếu luyện đan, hắn cung cấp không ít thần tài, bây giờ luyện thành thần đan thì phải quy hắn, cũng không thể tiện nghi cho Lăng Tiếu.

- Ách... Thần đan do ta luyện thành sao lại đưa cho ngươi?

Lăng Tiếu lúc này lộ ra thần sắc khó hiểu.

Ánh mắt Phương Bất Nhị phát lạnh, nói:

- Tài liệu là do ta cung cấp, luyện thành thần đan tự nhiên là của ta!

- Vậy sao, thế nhưng mà Phương thống lĩnh ban đầu không phải không tin ta luyện chế thành thần đan sao? Bây giờ luyện xong thì ngươi đòi đan nên nói không qua, kỳ thật... Ta có ý định hiến thần đan trong môn, xem như là cống hiến của trưởng lão cao cấp của ta đi!

Lăng Tiếu rất khó xử nói ra, trên gương mặt mang theo ý cười.

- Lăng Tiếu trưởng lão thật sự là mẫu mực của chúng ta, chịu hiến thần đan cho tông phái, tin tưởng Phương thống lĩnh làm người hào phóng, sẽ không tính toán chút tài liệu này!

Lăng Phi bên cạnh nói thay cho Phương Bất Nhị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1908 - Bản Cung Thật Sự Người Gặp Người Thích. (1)

Thần sắc Phương Bất Nhị biến hóa, hắn nói thầm:

- Ta nhẫn... Ta nhẫn!

Phương Bất Nhị cố gắng áp hỏa khí xuống, không hề nói nhiều cái gì, trực tiếp bay ra khỏi chỗ ngồi.

Phương Bất Nhị đi rồi, thế nhưng mà những người khác không đi a.

Bọn họ tiến lên chúc mừng Lăng Tiếu, lại làm quen Lăng Tiếu.

Thần dược sư có thể nói là tồn tại tôn quý nhất trong Thiên Vực này, thậm chí so với Thiên Thần Vương còn được hoan nghênh hơn.

Bọn họ bây giờ nịnh bợ Lăng Tiếu là phải.

Lăng Tiếu rất vui vẻ đáp lại mọi người, hắn nói thầm trong lòng:

- Bản cung thật sự là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở a!

Lăng Tiếu cao hứng, Lăng Thần cùng người Kim tộc cũng vui vẻ, bởi vì bọn họ triệt để diệt khí diễm của người thế hệ này, diệt khí diễm của hệ khác, mà Phương Bất Nhị chính là chứng tỏ tốt nhất.

Sau khi ứng phó xong, Lăng Tiếu lại đi tới ngọn núi của mình.

Hắn trở thành trưởng lão cao cấp cần phải có một nơi tu luyện, trang viện

trước kia trả lại cho tông môn.

Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã tạm thời đang bế quan, Lăng Tiếu đã phân phó người tạm thời không nên quấy rầy bọn họ, chờ bọn họ đi ra rồi trả lại trang viên sau.

Hắn mang theo Thường Hạo Hữu cùng với một ít hộ pháp trưởng lão, thủ vệ đi tới đây.

Nhìn qua ngọn núi hoang vắng, Lăng Tiếu suýt nữa sụp đổ.

Hắn dầu gì cũng là trưởng lão cao cấp, lại đi lĩnh một ngọn núi hoang ở lại, đây còn nhân tính không?

- Thiếu gia không cần khổ sở, ta sẽ an bày người quản lý, rất nhanh có thể thành lập nơi ở lại!

Khang Văn nói ra.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Vội vã đi, đúng rồi, nên thỉnh cầu môn chủ, bảo hắn an bày trận vân sư tới đây bố trí chút ít phòng ngự, bằng không thiên địa dị tượng lại hủy nơi này đi.

Khang Văn gật đầu, liền dẫn Khang Vũ và đám thủ vệ đi khoang phá núi hoang, khiến nó phù hợp điều kiện ở lại.

Khang Văn cùng Khang Vũ chính là Thần Vương trung giai đỉnh phong, hơn nữa những người thủ vệ này thấp nhất cũng là Thánh Hoàng, bọn họ khai phá ngọn núi quá dễ dàng.

Chỉ là kiến tạo cung điện cần tốn chút thời gian mà thôi.

- Đi thôi, về sau đây là nhà của chúng ta.

Lăng Tiếu nhìn qua Thường Hạo Hữu nói.

Thường Hạo Hữu khom người xuống, nói:

- Dựa vào hiệu triệu của phong chủ, ngọn núi của chúng ta sẽ náo nhiệt nhất.

Kể từ khi biết rõ Lăng Tiếu có thân phạn khác, Thường Hạo Hữu dù là thiên chi kiêu tử cũng phải tôn kính Lăng Tiếu vạn phần.

- Cái gì phong chủ hay không phong chủ, Thường sư huynh ngươi làm trưởng lão nội môn, nên gọi ta là sư đệ hoặc Lăng Tiếu a!

Lăng Tiếu lắc tay cười nói.

Trưởng lão cao cấp được cung cấp ngọn núi, người đi theo hắn gọi hắn là "Phong chủ" cũng hợp tình lý.

- Lễ không thể phế, phong chủ dù để mắt Hạo Hữu, nhưng mà Hạo Hữu đã chọn đi theo phong chủ, ngày sau tự nhiên sẽ cùng vinh nhục với phong chủ!

Thường Hạo Hữu rất chân thành nói một câu.

Lăng Tiếu không thích tính toán với Thường Hạo Hữu việc này, hắn nhìn qua ngọn núi hùng vĩ trước mặt và nói:

- Vài ngọn núi đó là của trưởng lão nào?

Thường Hạo Hữu sau khi được sư phụ thu làm đồ đệ, đại bộ phận phần thời gian đều tu luyện trong Thiên Long Môn, cho nên cũng quen thuộc hoàn cảnh Thiên Long Môn như lòng bàn tay.

Hắn phân biệt và chỉ vào một ngọn núi:

- Ngọn cao nhất là của Trịnh Xán trưởng lão, hắn là trưởng lão tiếp cận Chí Tôn dược thần nhất, tư cách già nhất, bình thường rất ít lộ diện, ngọn núi này là của Cung Đàm Triển trưởng lão, ngọn này là của Lô Hạ trưởng lão, đây là của Tề Dương trưởng lão, đây là của Phù Viêm trưởng lão, năm người bọn họ là năm thần dược sư trong tông phái chúng ta, cộng thêm phong chủ thì trong tông phái có sáu thần dược sư.

- Thì ra là như thế, ta được an bài ở nơi này là có cùng đãi ngộ như bọn họ.

Lăng Tiếu nói một câu, tiếp theo hắn lại nói:

- Nếu như ta là vãn bối tới sau, theo lý nên bái phỏng vài vị trưởng lão.

- Phong chủ nói đúng, Hạo Hữu nguyện đi cùng ngươi!

Thường Hạo Hữu tán đồng.

Lăng Tiếu gật đầu, nhìn Khang Văn cùng Khang Vũ nói một tiếng, liền dẫn Thường Hạo Hữu đi lên một ngọn núi.

Căn cứ Thường Hạo Hữu đề nghị, hắn trước tiên bái phỏng Trịnh Xán trưởng lão, bởi vì Trịnh Xán vạn năm trước đã là thần dược sư, cả đời của hắn dùng luyện đan làm chủ yếu, thiên phú tu luyện không được, dẫn đến hắn kẹt tại bán Thủy Thần Cảnh không cách nào đột phá lên Thủy Thần chính thức.

Nếu như hắn đột phá Thủy Thần Cảnh thì hắn có danh hiệu Chí Tôn dược thần không phải nói chơi.

Đối với cấp bậc này, Lăng Tiếu tự nhiên phải ngưỡng mộ rồi.

Thế nhưng mà hắn đi tới đỉnh núi, người hầu nói rằng phong chủ bế quan không tiếp khách.

Đối mặt với chuyện này Lăng Tiếu cùng Thường Hạo Hữu cũng không có biện pháp, sau khi nói vài câu liền đi tới chỗ Cung Đàm Triển trưởng lão.

Cung Đàm Triển khác với Trịnh Xán, tự mình tiếp kiến Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn thấy lão đầu này nhiệt tình quá độ thì thầm mắng.

- Làm người có thể vô sỉ tới mức này cũng là một loại cảnh giới ah!.

Lăng Tiếu mặc dù hiểu Thiên Long Môn không sâu, nhưng ma sau khi hỏi thăm Cung Đàm Triển là người theo phe phái này, đối với người Kim tộc đồng tộc lại không có hảo cảm gì.

Thế nhưng mà người ta bây giờ tiếp kiến hắn không có chỗ nào thất lễ, ngược lại còn có cảm giác xuân phong đắc ý.

Nếu kẻ không hiểu cách làm người của Cung Đàm Triển, còn tưởng rằng hắn là quản gia của Lăng Tiếu, trên thực tế đáy lòng của đang địch ý nồng đậm với Lăng Tiếu đấy.

Bái phỏng Cung Đàm Triển xong, Lăng Tiếu lại đi qua ba người khác, Tề Dương Thái có việc ra ngoài không có mặt, Lô Hạ cùng Phù Viêm thì khách khí với Lăng Tiếu, thái độ không giống với Cung Đàm Triển bên kia.

Sau khi đi về, Lăng Tiếu về đỉnh núi đốc thúc Khang Văn cùng Khang Vũ thành lập cung điện nhanh chóng, sau đó hắn giao chuyện này cho Thường Hạo Hữu, hắn vỗ mông quay về trong tộc.

Lần này quay về trong tộc chủ yếu chính là dạo chơi địa bàn của Kim Long nhất tộc, nhìn xem có thể cấu kết với Kim Long nào thành hộ thân linh thú hay không.

Đương nhiên Lăng Tiếu chờ đợi không lớn, hắn chủ yếu là kiến thức mà thôi.

Trước khi đi, hắn chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp làm một viên bổn nguyên long châu.

Nhưng bây giờ hắn thành tựu thần thể, lực lượng đã chuyển hóa làm thần lực, không thể hòa hợp long huyết, không cần lo lắng biến thành bán long nữa.

Lăng Tiếu trở lại trong tông tìm tộc trưởng Lăng Bác.

Lăng Bác nhìn thấy Lăng Tiếu về thì cười nói:

- Tiểu tử ngươi rất không tồi nha, bên ngoài náo động lớn như vậy, tộc nhân bây giờ nghe danh hiệu của ngươi đều giơ ngón cái đấy..

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Ta chỉ tìm mặt mũi trở về thôi, vốn mọi chuyện đều dễ thương lượng, nhưng mà có chút người không biết thẹn, chỉ có thể ra hạ sách nầy.

Lăng Bác nặng nề gật đầu, nói:

- Ân, ngươi nói đúng, có ít người đúng là không biết thẹn!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Bây giờ ngươi đã biết chuyện bên ngoài, Lăng Thần làm môn chủ độ khống chế mạnh yếu thế nào rồi chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1909 - Bản Cung Thật Sự Người Gặp Người Thích. (2)

Lăng Tiếu không rõ Lăng Bác vì cái gì nói như vậy, nhưng cũng phụ họa gật đầu.

Hắn rất hiểu, nội bộ Thiên Long Môn bây giờ đang chia năm xẻ bảy.

- Ngươi có phải cảm thấy những lão gia hỏa chúng ta không dùng được không? Không có ra mặt giúp Lăng Thần xử lý bọn chúng?

Lăng Bác lại hỏi.

Lăng Tiếu trầm mặc xuống, không có phát biểu ý kiến của mình.

Đây là đại sự, còn chưa tới phiên hắn giơ tay chỉ trỏ, hắn còn chưa có tư cách này.

Lăng Bác thở dài, nói:

- Tộc của ta mặt ngoài nhìn là đệ nhất đại gia tộc của Thiên Long địa vực, nhưng mà ai biết bây giờ một đời không bằng một đời, nếu như hậu bối không thành khí, luôn dựa vào những lão gia hỏa như chúng ta mở đường, vậy Thiên Long Môn không cần tồn tại nữa!

Hắn ngừng một chút, nói:

- Đến đời của các ngươi, Lăng Thần dù có cách làm, nhưng mà tính tình quá ôn hòa, thủ đoạn không đủ quả quyết, mà Lăng Phi thì quá mức kích động, suy nghĩ đơn giản, những người khác thì không có tư cách xưng hùng, nếu

bọn họ không mở cục diện, chỉ sợ lại qua một đời, Thiên Long Môn sẽ nằm trong tay của người khác, đến lúc đó bọn họ chỉ sợ không phụ thuộc vào Kim tộc mà sinh tồn, càng không cam nguyện mang tài nguyên hiến cho chúng ta.

Lăng Tiếu không rõ Lăng Bác vì sao nói như vậy, nhưng mà hắn hiểu Lăng Bác nói là sự thật.

Thiên Long Môn trải qua vô số đời phát triển, rất nhiều người đã quên ai thành lập tông môn, là ai chống đỡ Thiên Long Môn.

Bọn họ cho rằng lông cánh đã cứng nên quên đi tông môn rồi!

- Lăng Tiếu ngươi từ nhỏ dù không phải lớn lên trong tộc, thế nhưng mà ngươi xác thực là người Kim tộc ta, chảy xuôi huyết mạch giống như chúng ta, ngươi bây giờ xem như đã trưởng thành, ta hy vọng ngươi ngày sau có thể giúp Lăng Thần một tay dẹp loạn cục trong tông.

Lăng Bác mang theo ngữ khí cầu khẩn.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Tộc trưởng, ta hiểu ý của ngươi, ta sẽ làm hết sức mình.

Dù hắn quay về tộc chưa bao lâu, nhưng hắn hiểu được thân tình trong tộc, hắn thích không khí sinh hoạt này, hắn cũng sớm xem mình là thành viên của Kim tộc.

Bây giờ Thiên Long Môn nội loạn, hắn thân là một thành viên, tự nhiên có nghĩa vụ gánh vách chút áp lực thay môn chủ, đồng thời cũng bàn giao với thân phận của mình.

- Ân, ngươi không giống người khác, ngươi có dùng có mưu, thành tựu ngày sau tuyệt đối trên những lão gia hỏa chúng ta, việc này giao cho ngươi ta cũng yên tâm!

Lăng Bác hài lòng nói một câu, tiếp theo mới nói:

- Lần trước ta tiến vào trong long cốc câu thông với Long Vương đôi chút, nó đã phê chuẩn cho ngươi đi qua, nhưng mà có long tộc nào nguyện đi theo ngươi hay không thì phải xem bổn sự của ngươi rồi.

- Đây không phải vấn đề, nói không chừng bọn chúng vừa ý ta, ta còn không biết nên chọn thế nào đấy.

Lăng Tiếu rất tự kỷ nói một câu.

Lăng Bác cười nhạt không nói gì, bởi vì hắn cảm thấy Lăng Tiếu nói có đạo lý của mình.

Bởi vì Lăng Tiếu có huyết mạch Kim tộc nồng đậm nhất, long tộc có bổn nguyên cảm giác được, cho nên nói không chừng long tộc thật sự thích thân cận với hắn cũng không chừng.

Lăng Tiếu thuận theo Lăng Bác đi vào không gian chi địa, đi vào long mạch sâu nhất.

Chỗ này sung túc lực lượng kim bổn nguyên, mỗi gốc linh thụ, linh thảo màu vàng đều sinh trưởng bừng bừng.

Linh thảo thất, bát giai quá nhiều, đạt tới cửu giai cũng có thể nhìn thấy.

Chỗ này còn có kim quáng nguyên thủy chưa từng bị khai thác, khiến Lăng Tiếu hai mắt tỏa sáng.

- Đó là... Đó là Kim Long Thụ, còn có Kim Long Quả!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào đại thụ hình rồng thì kinh hô.

Kim Long Thụ cùng cấp bậc với Bất Tử Thụ trong thức hải của hắn.

Nó được long huyết gột rửa trong thời gian dài, lại nhiễm nhiều long khí, trải qua vạn năm thì trưởng thành, mà Kim Long Quả càng là cực phẩm trong thần quả, năm vạn năm khai hoa, năm vạn năm kết một quả.

Một quả Kim Long Quả này có thể giúp người ta có long khí, cường hóa thân thể, càng giúp lực lượng võ giả bình thường tăng lên mấy bậc, mà đối với Thần Vương kim thuộc tính mà nói đây là thần quả khát vọng thu được nhát, dù nó không thể giúp Thần Vương trực tiếp đột phá một giai, thế nhưng mà lại có thể để hắn đạt tới đỉnh phong trong cùng giai, tương đương giảm đi thời gian ngàn năm, vạn năm tu luyện

Cũng khó trách Lăng Tiếu nhìn thấy đỏ mắt.

Hắn hận không thể lập tức đi qua thu Kim Long Quả lại.

Chỉ một quả này có thể giúp hắn giảm tu luyện nhiều năm, lập tức đạt tới Thần Vương tháp giai đỉnh phong.

- Dừng nhìn, sau khi về trong tộc ta cho ngươi một quả, đây là người nên được!

Lăng Bác nói.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Đa tạ tộc trưởng!

Lúc này hai người đi vào sơn cốc chói mắt nhất.

Trước sơn cốc có một con Giao Long dài vài trăm mét, xem dáng vẻ của nó già nua nhưng khí tức rất khổng lồ, đồng thời cũng có dấu hiệu hóa long.

Linh thú Long tộc hóa long, trừ hấp thu đại lượng long khí, long huyết và bổn nguyên long châu ra còn phải dựa vào tu luyện của bản thân, cuối cùng đột phá xiềng xích, tự hành ngưng kết long châu, cuối cùng hóa long.

Mà Giao Long trước mắt đang lợi dụng nơi này hóa long.

Một khi nó thành tựu long thân, vậy nó tuyệt đối không kém gì chân long vừa ra đời, thậm chí còn cường hãn hơn vài phần.

Nhưng mà bọn chúng cần trải qua thời gian tích lũy thật dài và kỳ ngộ mới đạt tới một bước kia, ngừng kết long uy, tự nhiên cũng cực kỳ to lớn.

Mà Lăng Bác cùng Lăng Tiếu tới gần thì Giao Long mở mắt ra.

- Tiểu Bác ngươi lại đến?

Giao Long miệng phun tiếng người.

Lăng Tiếu gương mặt co quắp, rất muốn cười lên nhưng không dám.

Đường đường tộc trưởng đệ nhất cổ tộc của Thiên Long địa vực lại bị gọi là "Tiểu Bác ", nếu có người ngoài nghe thấy thì cười rụng răng.

Thế nhưng mà Lăng Bác không có tức giận, ngược lại rất hợp thời cúi người với Giao Long và nói:

- Ngao thúc, ta mang theo vãn bối đến Long cốc, Long Vương cũng đáp ứng.

Lúc này Giao Long nhìn qua phía Lăng Tiếu, cái mũi ngửi vài cái, thân hình khổng lồ của nó lập tức đứng dậy.

- Tiểu tử này có long khí thật nồng đậm!

Giao Long vô cùng mừng rỡ nói ra.

Lăng Bác cười nói:

- Lăng Tiếu, nhanh bái kiến Ngao gia, nó đã ở nơi này mấy chục vạn năm, rất nhanh có thể hóa thành chân long.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Giao Long này lại già như vậy, đương cung kính thi lễ với Giao Long này, nói:

- Bái kiến Ngao gia!

- Hảo hảo, vào đi, tin tưởng Long Vương sẽ thích ngươi!

Giao Long nói ra.

Lăng Bác dẫn Lăng Tiếu đi vào Long cốc địa bàn của Kim Long tộc.

Vừa mới vào Long cốc, Lăng Tiếu cảm thấy bầu trời sáng lên.

Chỗ này không như bên ngoài đầy kim quang, ngược lại là thế ngoại đào nguyên, núi xanh nước biếc, mây trắng mờ mịt, long đằng bay vọt, rộng lớn vô biên.

- Ngây ngốc sao?

Lăng Bác lên tiếng.

Lăng Tiếu mờ mịt gật đầu, hắn xác thực ngây ngốc.

Bởi vì hắn nhìn thấy từng con Kim Long lớn nhỏ bay quanh, cảm thấy thần thú nhiều không kể xiết ah!

- Đừng thấy bây giờ có rất nhiều thần long, kỳ thật cả Long cốc này không vượt qua trăm Kim Long, bây giờ đã trở nên phi thường sa sút, mà những thần thú khác, số lượng nếu hơn chúng rất nhiều!

Lăng Bác ở một bên nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1910 - Tiến Vào Long Cốc.

Lăng Tiếu nói với Lăng Bác sự thật, lúc đó hắn ở đông hải Long tộc thấy thủy Thủy Long nhiều hơn Kim Long nhất tộc nhiều lắm, lúc này mới khiến hắn chấn kinh.

Lăng Bác dẫn Lăng Tiếu đi vào trong, những Kim Long này cũng nhận ra Lăng Bác, lại thiện ý vờn quanh hắn, long mục thỉnh thoảng vượt qua người Lăng Tiếu, thầm chí có tiểu Kim Long lớn mật còn bay tới dùng lưỡi liếm má của Lăng Tiếu.

Hắn cảm thấy ướt ướt, không chỉ không khiến Lăng Tiếu cảm thấy ác tâm, ngược lại cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

Lăng Tiếu hiểu được chúng có thiện ý, lại tùy ý vuốt long giác của chúng.

Long giác là nơi tôn quý nhất của chúng, cũng không phải là ai cũng có thể đụng vào, chỉ có đồng loại mới có tư cách chạm vào, truyền lại tin tức hữu hảo.

Bọn chúng không ngừng kêu lên vui vẻ, hiển nhiên là không có cự tuyệt Lăng Tiếu vuốt ve.

Nhìn thấy một màn này Lăng Bác kinh ngạc không cách nào hình dung được.

Hắn làm tộc trưởng tới nay, đã từng mang không ít hậu bối đi vào nơi này, thử cho hậu bối có được Kim Long nhìn trúng không, khiến chúng trở thành hộ thần linh thú.

Thế nhưng mà nhiều năm qua có thể khiến Kim Long thích thú chỉ có Lăng Tiếu mà thôi.

- Xem ra huyết mạch của tiểu tử này đã được kích hoạt, bằng không sao có thể thân cận với long tộc, xem ra hắn sẽ tìm được chân long hộ thân không phải chuyện khó khăn!

Lăng Bác nói thầm trong lòng, hắn vô cùng hâm mộ.

Trong Long cốc non xanh nước biếc, long minh nô đùa, người ta nhìn qua giống như thiên cảnh.

Lăng Tiếu thuận theo Lăng Bác đi vào bên trong, đếm số chân long vượt qua bên người của bọn họ.

Một người xuất hiện với năm món bảo bối, trên trán đội kim phát, kim tu, kim nhãn, một đạo bá khí vô hình, có thể được vạn thú thần phục, mà phía sau hắn có tuấn nam mỹ nữ, đều có vũ khí màu vàng, ánh mắt của bọn họ đầy cao ngạo.

- Bái kiến Long Vương, vài vị thái tử công chúa!

Lăng Bác chắp tay nói ra, thần sắc cung kính.

Lăng Tiếu cũng học theo Lăng Bác thi lễ.

- Đây chính là hậu bối mà ngươi nói lúc trước sao?

Long Vương nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Bác cười nói:

- Không sai, đúng là hắn, Long Vương cảm thấy thế nào?

Long Vương cao thấp dò xét Lăng Tiếu, lộ ra vài phần lạ lùng, lỗ mũi của hắn ngửi ngửi, tiếp theo thần sắc cũng có chút âm trầm.

- Ngươi tàn sát qua Long tộc ta?

Long Vương nhìn qua Lăng Tiếu âm trầm hỏi một câu.

Giọng nói của hắn khiến lỗ tai người ta rung lên.

Lăng Bác có chút khẩn trương, nói:

- Long Vương cớ gì nói ra lời này?

Long Vương không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, thái tử cùng công chúa phía sau hắn cảnh giác nhìn vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Không... Long Vương, ta không có giết Long tộc, nhưng ta là bằng hữu Long tộc.

- Long tộc ta không có bằng hữu như ngươi, nếu ngươi không tàn sát qua Long tộc vì sao lại có khí huyết và khí tức Long tộc nồng như vậy? Chỉ dựa vào huyết mạch Long tộc của các ngươi không thể nồng như vậy.

Long Vương không tin nói.

Tồn tại như nó tư duy đã không khác gì nhân loại, cũng không phải dễ dàng tin tưởng người khác.

- Ta nghĩ Long Vương ngươi hiểu lầm, sở dĩ ta có được khí huyết và long khí nồng như vậy, đó là bởi vì ta đã đi vào hóa long trì!

Lăng Tiếu nói một câu này và tỏa khí thế ra.

Khí thế của hắn bàng bạc to lớn, một hư ảnh Kim Long không ngừng gào thét hiện ra, long lân cũng bao phủ toàn thân của hắn, trên đầu của hắn có long giác, long tu... Long khí quanh người của hắn tăng lên gấp mười lần lúc trước.

Những thái tử, công chúa sau lưng Long Vương nhìn thấy Lăng Tiếu biến hóa, con mắt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, cũng thân cận với hắn hơn vài lần.

Long Vương hỏi:

- Ngươi đã tiến vào hóa long trì của tộc ta? Làm sao có khả năng!

Vì vậy Lăng Tiếu cũng không có giấu giếm, hắn nói chuyện mình ở Hải Long Cung lúc tại Huyền Linh đại lục nói ra một lần.

Long Vương cười lên, nói:

- Ha ha, thì ra Thủy Long nhất tộc vẫn còn, hảo hảo... Ta tưởng bọn họ sớm đã diệt vong rồi đấy, khó trách ngươi có được long khí và khí huyết nồng như vậy.

Lăng Bác thở ra một hơi, nếu Lăng Tiếu thật sự giết qua Long tộc, vậy hắn mang theo Lăng Tiếu vào trong này là lựa chọn sai lầm.

- Đúng rồi, ngươi có muốn trở thành long thái tử hay không? Dùng điều kiện của ngươi đã đủ rồi, ta có thể ban cho ngươi long châu, cho ngươi lập tức trở thành long thái tử!

Long Vương lại nói.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Đa tạ Long Vương hậu ái, Lăng Tiếu tạm thời chưa có suy nghĩ này!

Nếu như là lúc trước nói không chừng hắn sẽ đáp ứng ngay, thế nhưng mà bây giờ hắn không cần biến thành bán long nữa, hắn vẫn muốn làm nhân loại.

Long Vương cũng không có miễn cưỡng, nói:

- Ân, nếu ý ngươi như vậy ta cũng không miễn cưỡng, nhưng mà ngươi là khách khanh tướng quân của Thủy Long, mà Thủy Long và Kim Long chúng ta là đồng nguyên, ta cũng ban cho ngươi thân phận khách khanh, ngày sau ngươi có thể tùy ý ra vào tộc ta, xem như nửa thành viên của Long tộc.

Lăng Tiếu còn không đáp ứng, Lăng Bác đã đáp ứng thay hắn rồi.

- Vậy đa tạ Long Vương, Lăng Tiếu còn không mau đáp ứng.

Long tộc khách khanh, xưng hào này không phải dễ thu được.

Kim tộc truyền thừa vô số đời, cũng chỉ có lão tổ tông đời thứ nhất mới có được vinh hạnh này, không nghĩ tới hắn dẫn Lăng Tiếu đến tới đây còn có được, cho dù hắn là tộc trưởng cũng phải đỏ mắt.

Ý nghĩa Lăng Tiếu đã là thành viên Long tộc, vậy thì thần vật kim thuộc tính trên địa bàn Long tộc, chỉ cần Lăng Tiếu muốn lấy cũng không có khó khăn gì, còn tiện lợi hơn tộc trưởng như hắn nhiều lắm.

- Đa tạ Long Vương hậu ái!

Lăng Tiếu nói.

Long Vương cười nói:

- Không râu khách khí, nếu Thủy Long Vương vừa ý ngươi, tự nhiên cũng nhìn trúng ngươi, nhưng mà ta hy vọng ngươi một ngày kia có thể khuyên bảo Thủy Long nhất tộc đi tới nơi này, Kim Long nhất tộc sẽ an bài thay bọn họ, cũng miễn tránh bọn họ héo rút ở đông hải.

- Ân, Lăng Tiếu biết rõ nên làm như thế!

Lăng Tiếu nói.

- Tốt rồi, ngươi là khách khanh của tộc ta, trừ cấm địa ra, ngươi có thể đi dạo bốn phía, nhìn xem có thái tử công chúa nào nguyện ý đi theo ngươi ra bên ngoài không, ta sẽ không ngăn cản!

Long Vương vẫy tay nói ra.

- Tạ Long Vương!

Lăng Tiếu lại khách khí một tiếng, sau đó hắn lại dạo chơi chung quanh.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn không rời khỏi, một Long tộc công chúa lớn mật đi tới trước Lăng Tiếu nói:

- Khách khanh, nếu không ta mang ngươi đi dạo đi!

- Thất muội, vẫn do tứ ca ta mang hắn đi dạo!

ột danh khác long tộc thái tử nói.

- Các ngươi không cần tranh, mọi người cùng đi, nên thân cận nhiều, hắn đã vào hóa long trì, long huyết không thấp hơn chúng ta bao nhiêu, nếu hắn là long nhân thì thật tốt.

Một thái tử nói.

Ngay lúc này thái tử, công chúa bên cạnh Long Vương cả đám dẫn theo Lăng Tiếu đi dạo quanh Long cốc.

Lăng Bác há to miệng nhìn qua, hắn rất muốn xoa xoa mắt của mình có nhìn sai không.

Những thái tử, công chúa Long tộc cao ngạo này... Vì sao nhiệt tình với Lăng Tiếu như thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1911 - Nhân Phẩm Tốt Cũng Không Phải Biện Pháp. (1)

Trong tộc của hắn còn chưa có ai có được đãi ngộ này cả, cho dù hắn là tộc trưởng cũng không được.

Dĩ vãng những những đệ tử trong tộc muốn tìm thần long làm hộ thân linh thú cũng chỉ có thể lợi dụng một ít bổn nguyên dụ dỗ những Long tộc huyết mạch không cao, dẫn bọn chúng ra ngoài bồi dưỡng.

Cho dù hắn là tộc trưởng cũng chưa từng dụ được một chân long biến hóa bao giờ, chỉ có thể chọn một chân long thất giai, sau dần dần bồi dưỡng nó lên đẳng cấp cao.

Mà như Lăng Tiếu là chưa bao giờ.

Đúng là người so với người thật tức chết mà.

Nhưng mà trong nội tâm Lăng Bác phi thường vui mừng, có thể được hậu bối xuất sắc như vậy, ngày sau quan hệ của bọn họ và long tộc cũng thân cận hơn nhiều, cũng kéo dài phương thức này.

- Đây là việc của hài tử, xem ra bọn chúng cũng muốn đi ra ngoài a!

Long Vương cũng là lộ ra một cười khổ nói.

Long tộc chân long rất ít xuất thế, bọn chúng vẫn sinh hoạt trong Long cốc này, không phải bọn chúng thích sinh hoạt như thế, mà là bị bức bách không thể không như vậy.

Không ít chân long cực kỳ khát vọng được đi ra ngoài, nhưng mà dưới tình huống bình thường bọn họ không thể đi được, chỉ có thể ở lại nơi này, Long Vương chuẩn cho bọn họ ra ngoài, còn cần bọn họ lựa chọn.

Mà Kim tộc nhân cận với Kim tộc nhất cho nên không cần lo bọn họ thương hại chúng.

Nhưng mà ánh mắt của đám thái tử, công chúa này cao hơn đỉnh đầu, sẽ không thân cận với người bình thường.

Bây giờ Lăng Tiếu có được long huyết và long khí, tự nhiên đạt được bọn chúng quan sát, bọn chúng cũng muốn đánh tốt quan hệ với Lăng Tiếu, hy vọng Lăng Tiếu mang bọn chúng ra ngoài nhìn xem.

Lăng Tiếu đi theo thái tử, công chúa này đi dạo Long cốc.

Thấy không gian nơi này rất rộng lớn, đồng thời cũng sinh tồn không ít linh thảo có quan hệ với Long tộc.

Lăng Tiếu cũng không có khách khí, xem ra đặc biệt vui vẻ, tìm hiểu thái tử, công chúa này, chỉ cần bọn họ không có ý kiến thì hái đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không thể lộ ra là kẻ lòng tham không đáy, chỉ chọn mười gốc mà thôi.

Hắn đã có thể tự do ra vào Long cốc, ngày sau chỉ cần vào đây lấy thứ cần là được.

Nếu như phóng mỗi cây ra ngoài, tuyệt đối khiến Thần Vương điên cuồng.

Bây giờ Lăng Tiếu có chút đau khổ.

Thông qua thân cận với thái tử và công chúa này, Lăng Tiếu phát hiện bọn họ cũng khát vọng đi theo hắn ra ngoài.

Cũng bởi vì như thế hắn không biết nên chọn ai ra ngoài.

Hắn muốn dẫn ai đi ra quá khó khăn.

Cuối cùng Lăng Tiếu chỉ có thể giao quyền quyết định cho bọn họ.

Ai đạt được Long Vương ân chuẩn thì người đó đi ra ngoài.

- Tộc trưởng không phải nói rất khó chọn chân long tùy tùng sao? Vì sao mọi người đều muốn ta, nhân phẩm tốt cũng không có biện pháp!

Lăng Tiếu tự kỷ nói một câu.

Lời này nếu để cho người Kim tộc nghe được sợ rằng phải thổ huyết.

Bọn họ thấy chuyện tốt như vậy còn cầu không được, Lăng Tiếu bây giờ còn cảm thấy không có đường lựa chọn, cẩn thận như bị sét đánh.

Lăng Tiếu trở lại bên cạnh Lăng Bác.

Lăng Bác lạ lùng nói:

- Vì sao không có thái tử công chúa nào theo ngươi đi ra ngoài?

Từ tình huống mà nhìn, Lăng Tiếu phải được hoan nghênh mới đúng.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Bọn họ đều muốn đi ra ngoài, nhưng mà ta không thể mang theo nhiều người, đành phải cho bọn họ đi nói với Long Vương, ai có thể thu được phê chuẩn thì người đi theo ta ra ngoài.

Lăng Bác cảm thấy khóe miệng co giật, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Không bao lâu một thái tử long tộc đi tới, trên gương mặt lạnh lùng đầy tươi cười.

- Về sau ta có thể theo khách khanh ra ngoài, nhưng mà... Phụ vương nói, chỉ có thể cho ta theo ngươi trăm năm, trăm năm sau phải thay huynh đệ tỷ muội khác.

- Ách... Còn có như thế sao?

Lăng Tiếu có chút khó tin nổi.

Long tộc thái tử nói:

- Chúng ta đi ra ngoài không dễ dàng, các huynh đệ tỷ muội khác cũng muốn đi ra ngoài, nhưng mà phụ vương quy định chỉ có một người được đi ra ngoài, cho nên chúng ta ước định lại, mỗi người theo ngươi trăm năm, chúng ta đều có cơ hội đi ra ngoài.

Lăng Bác nghe giải thích như thế, thiếu chút muốn biến mình thành Lăng Tiếu.

Hắn hò hét trong lòng.

- Ta đường đường là tộc trưởng một tộc còn không được vinh hạnh này!

Long tộc thái tử nói rất rõ ràng, Lăng Tiếu hài lòng tươi cười:

- Như thế rất tốt, ta sẽ cho ngươi ăn tốt, uống tốt, chơi tốt!

Như vậy Lăng Tiếu dẫn theo Long tộc thập tam thái tử ra khỏi Long cốc.

Long tộc thập tam thái tử, Lăng Tiếu cũng xưng hô hắn là thập tam.

Lăng Tiếu dẫn nó đi dạo Long cốc một vòng, thu thập không ít thánh thảo và thần thảo sau đó mới theo Lăng Bác rời đi.

Nếu là người bình thường, ai cũng không thể dễ dàng động tới thánh thảo, thần thảo này.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu đã có tầng quan hệ này với Long tộc, hơn nữa hắn là luyện dược sư, Lăng Bác tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Sau khi trở về Kim tộc, Lăng Tiếu dẫn thập tam quay về ngọn núi của mình.

Vốn Lăng Bác muốn dẫn Lăng Tiếu khoe khoang trước mặt đám trưởng lão, nhưng là bị Lăng Tiếu cự tuyệt.

Hắn bây giờ không có nhiều thời gian đi làm chuyện nhàm chán như thế.

Hôm nay hắn đã công khai thân phận thần dược sư, vậy tận lực đi luyện đan đi, sau đó lại kết giao với trong tộc và ngoại tộc, thứ hai là sau khi tới Thiên Huyền địa vực hắn cũng cần gấp thần đan.

Lăng Tiếu luyện đan lần này tốn hơn nửa năm.

Lăng Bác cùng Lăng Thần đều đồng ý cho hắn không ít thần tài, để hắn luyện ra không ít thần đan.

Trong Kim tộc chi địa có dị tượng kinh hiện liên tục, người của Kim tộc ban đầu còn thích thú và thở dài.

Nhưng mà thời gian lâu thì chết lặng.

Bởi vì bọn họ biết rõ Lăng Tiếu thúc công đang luyện chế thần đan.

Bọn họ đều khát vọng có thể được Lăng Tiếu thúc công thưởng cho một ít thần đan đấy.

Trong động phủ của Lăng Tiếu, hắn nửa thân trên trần trụi, lộ ra cơ bắp căng cứng, đang luyện một lò đan cuối cùng.

Trải qua nửa năm khổ luyện, hắn luyện chế thần đan có tâm đắc và thuần thục hơn nhiều, mà hắn cũng tiêu hóa tâm đắc dược thần, cũng hiểu được thế nào là Chí Tôn dược thần.

Sau khi luyện xong lò đan dược cuối cùng này, Lăng Tiếu lúc này đã luyện hao hết bảy tám phần tài liệu, nhưng mà trong dược đỉnh có không ít thần đan.

Hắn thỏa mãn cười cười:

- Bây giờ có thể lên đường rồi!

Lăng Tiếu chuẩn bị xuất quan, thế nhưng mà do dự một chút vẫn lấy Kim Long Quả ra.

Đây chính là Kim Long Quả, có thể giúp bất cứ Thần Vương nào đạt tới cảnh giới đỉnh phong, còn có thể ngưng tụ long khí.

Nửa năm trước trong Long cốc, Lăng Tiếu thu được Kim Long Quả vẫn

không phục dụng.

Nhưng mà hắn đã tiến giai Thần Vương thấp giai, thần cơ còn chưa củng cố, mạo muội phục dụng Kim Long Quả này dù thực lực tăng lên nhưng cũng bất lợi với phát triển.

Hiện tại đã trôi qua nửa năm, thần cơ của Lăng Tiếu đã củng cố, hắn do dự có nên ăn hay không, như vậy hắn trực tiếp đạt tới Thần Vương thấp giai đỉnh phong.

Lăng Tiếu chần chờ một chút vẫn thu hồi Kim Long Quả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1912 - Nhân Phẩm Tốt Cũng Không Phải Biện Pháp. (2)

Bây giờ tăng thực lực lên cũng không làm gì, nhưng mà tăng lên quá nhanh vẫn khiến người ta kiêng kỵ.

Dứt khoát sau khi ra ngoài, nếu gặp gỡ cái gì đó lại kẻ nào đó quấy rầy rồi phục dụng, như thế có hiệu quả xuất kỳ bất ý, càng dễ chống đỏ một chút.

Lăng Tiếu xuất quan, đầu tiên hắn đi tìm Lăng Bác, giao một bộ phận đan dược cho hắn.

Lăng Bác tươi cười như hoa.

Tuy nói Kim tộc gia đại nghiệp đại, có được ngoại môn trợ giúp, cũng sẽ không quá thiếu thần đan, nhưng mà có việc cầu người, vẫn phải xem sắc mặt của người ta.

Mà người một nhà thì khác, cầm thần đan vẫn thoải mái.

- Nửa năm qua vất vả cho ngươi rồi!

Lăng Bác vỗ vai Lăng Tiếu nói.

Lăng cười cười nói:

- Không nên nói vất vả gì, dù sao đã là thói quen.

Kỳ thật hắn luyện đan cũng là tu luyện, có thể đồng thời tu luyện Khống Thần Quyết, khiến hồn lực càng cường đại và khống hồn công kích vẫn dễ

dàng.

Hôm nay hắn đã có thể hóa hồn lực thành các loại công kích, cũng không phải chỉ dùng thần hồn công kích mà thôi.

Dựa vào hồn lực của hắn, cho dù là Thần Vương trung giai hắn cũng có thể chiến thắng.

Lăng Bác sai người cho Lăng Tiếu không ít thần tinh, Lăng Tiếu tự nhiên không cự tuyệt, hắn cầm đi.

- Đúng rồi, ở ngoại môn Lăng Thần đã cho ngươi huy chương thần dược sư, có rảnh thì ngươi đi lấy đi, có nó thì dù Thiên Vực có lớn ngươi cũng đi dễ dàng.

Lăng Bác nói.

- Huy chương thần dược sư?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Hắn còn không biết trong Thiên Vực có cái gì, phải biết đây là biểu tượng thân phận.

- Ân, đừng xem thường cái huy chương này, nó chính là huy chương do Thiên Nguyên địa vực Dược Minh công hội xác nhận đấy, chỉ cần ngươi cầm lấy nó, dù là không gian truyền tống trận hay địa vực nào cũng cso thể đi, như thế tiết kiệm rất nhiều thần tinh.

Lăng Bác nhắc nhở.

- Dược Minh công hội? Hẳn chính là thế lực có Chí Tôn dược thần ở Thiên

Vực đúng không?

Lăng Tiếu nghe được tin tức loáng thoáng.

Hắn từng xem qua không ít sách cổ, cũng hiểu được phân bố thế lực đại khái ở Thiên Vực.

Dược Minh công hội này không phải thế lực bình thường, bọn họ có luyện dược sư cao cấp nhất, cũng có được Thủy Thần đỉnh phong tọa trấn, hào xưng đệ nhất thế lực của Thiên Vực, dù là Kim tộc cùng Thiên Long Môn hôm nay cũng không kém hơn.

- Không sao, cho nên ngươi nhất định phải lấy được huy chương này, đợi ngày sau có cơ hội phải đi qua, tin tưởng ngươi sẽ có thu hoạch đấy.

Lăng Bác nói.

- Ân, có cơ hội nhất định sẽ đi kiến thức một chút.

Lăng Tiếu nói.

Tiếp theo hắn lại đi ra khỏi nhà của Lăng Bác.

Lăng Bác cũng không có ý trói buộc Lăng Tiếu, hắn nói:

- Như thế cũng tốt, ngươi có thể mang theo thập tam đi dạo, nó đều ở đây nghẹn rồi, thân phận của ngươi bây giờ đã khác rồi, chuyện của trong tộc không cần quản, cho nên nhất định phải mang theo hộ pháp đi theo bên cạnh, cũng tiện chiếu cố cho ngươi, nhất thiết không có thể chuyện gì biết chứ?

- Ân, ta biết rõ nên làm như thế nào, mạng nhỏ của ta thì ta càng quý trọng.

Lăng Tiếu nghe Lăng Bác quan tâm thì nội tâm ấm áp.

- Bỏ đi!

Lăng Bác không có nói gì nữa Lăng Tiếu rời đi.

Lăng Tiếu nhanh chóng quay về Thiên Long Môn, chuyện đầu tiên hắn làm là đi tới trang viện, mặc dù hắn chuyển ra khỏi đây, nhưng mà trang viện tạm thời vẫn giữ cho hắn, bởi vì bên trong còn có người bế quan chưa ra.

Từ khi Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã bế quan tới bây giờ đã qua một năm rồi.

Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên thuận lợi tiến giai lên bán Thần Vương, mà chúng nữ sớm ngưng tụ thần hồn, chỉ cần tích lũy thần lực liền có thể thành tựu Thần Vương.

Về phần Tiên Vu Dã thì đã bỏ qua nửa bước Thần Vương, thành tựu Thần Vương thấp giai chính thức, dựa vào man lực của hắn cùng giai khó có địch thủ.

Lăng Tiếu thấy mọi người tiến giai thuận lợi, đều rất cao hứng, vì vậy dẫn bọn họ quay về ngọn núi.

Lại trải qua nửa năm, ngọn núi đã được Khang Văn cùng Khang Vũ kiến tạo mới hoàn toàn.

Lăng Tiếu rất hài lòng, hắn chỉ cần một biểu tượng và địa bàn của mình, cũng không truy cầu quá lớn.

Hắn tạm thời để Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã dừng ở đây, hắn đi tới chỗ Lăng Thần hồi báo chuyện thời gian qua, thuận tiện giao đan

dược cho hắn, xem như hắn cống hiến cho tông môn.

Lăng Thần mới nhìn thấy Lăng Tiếu thì cười nói:

- Đang định phái người đi tìm ngươi, không nghĩ tới ngươi đã tới trước.

- Ân, cũng mới từ trong tộc đi ra, thuận lợi giao chút nhiệm vụ, thần đan này là ta luyện chế nửa năm, xem như cống hiến cho tông môn đi.

Lăng Tiếu giao không ít thần đan cho Lăng Thần.

Lăng Thần cười tiếp thần đan của Lăng Tiếu, hắn trong hộp ngọc lấy một cái huy chương nhét vào trong tay Lăng Tiếu.

- Đây là huy chương thần dược sư của Dược Minh công hội, ngươi tích máu vào đi, ngươi sẽ thành thần dược sư được Dược Minh công hội công nhận, có thể tùy ý sử dụng bất cứ không gian trận và vực môn của Thiên Vực đại lục, nên cất kỹ.

Lăng Tiếu lấy ra dò xét, sau đó tích máu vào trong huy chương.

Huy chương này tỏa ra hào quang ôn nhuận một cái, liền khôi phục bình thường.

- Nhìn qua không có thần kỳ gì cả.

Lăng Tiếu ước lượng nói một câu, liền thu hồi nó.

- Kỳ thật ngươi có thể treo ở nó trước ngực, càng có lực hiệu triệu!

Lăng Thần nói.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Thôi, lúc dùng tới thì mang.

Cái huy chương này không nhỏ, nếu treo ở trước ngực, vạn nhất chiến đấu bị hủy thì không cần nói..

- Vậy tùy ngươi, nghe nói ngọn núi của ngươi đã bố trí tốt, còn có thiếu gì không, ngươi nới ta, ta an bài cho!

Lăng Thần nói.

- Vậy thì không cần, nhưng mà... Ta muốn vài ngày nữa đi Thiên Huyền địa vực một chuyến!

Lăng Tiếu nói.

- Úc? Có phải tìm nha đầu Linh nhi không? Vậy vừa vặn, ngươi đi thăm nàng, khi ấy nàng nàng bị phụ mẫu mang đi ra ngoài, nếu không phải đại tẩu và nàng cùng đi Thiên Huyền địa vực, chỉ sợ nàng đã sớm không bỏ được ngươi quay về rồi, đại tẩu đang ở nhà mẫu thân của nàng làm khách, ngươi đi thuận tiện hộ tống nàng quay về đi!

Lăng Thần nói.

Lăng Tiếu không nghĩ đến Lăng Thần nói qua chuyện khác, cũng thuận theo, nói:

- Được, ta đi qua bên kia chắc chắn sẽ hộ tống nàng quay về!

Lăng Thần thở dài.

- Tiêu Linh nha đầu này chính là không linh chi thể vạn năm khó gặp, nếu tiểu tử ngươi có thể cướp nàng tới tay, vậy thì bước vào Chí Tôn cảnh không khó, ngươi nên nắm chắc cho tốt.

Lăng Tiếu cười cười, không có ứng lời Lăng Thần.

Hắn ưa thích Tiêu Linh, nhưng mà ưa thích không phải là yêu, xem nàng như tiểu muội mà thôi.

Nếu như tất cả không thành, Lăng Tiếu cũng không muốn cưỡng cầu.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn rời khỏi đại điện thì Lăng Thần lại nghĩ tới cái gì, còn gọi Lăng Tiếu nói:

- Lần này đi Thiên Huyền địa vực đường xá xa xôi, bên cạnh ngươi nên an bài mấy trưởng lão hộ pháp, đều là tộc nhân chúng ta, là trưởng lão trong tộc giao cho, ta sẽ cho bọn họ theo ngươi.

Lăng Tiếu biết rõ người trong tộc không tín nhiệm người bên ngoài, cho nên phải có người một nhà bảo vệ hắn mới cảm thấy an toàn nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1913 - Sắp Đi Xa.

Lăng Tiếu đương nhiên không có cự tuyệt.

Hắn bây giờ thân phận là luyện dược sư, đúng là thân phận trong tộc và ngoại môn đề cao không ít, hắn cần nhiều tư nguyên hơn nữa, cũng cần chỗ dựa mạnh hơn nữa.

Bởi vì đến Thiên Huyền địa vực thì nhờ Liên Hoa Giáo có minh hữu là Tẩy Trang Kiếm, là thế lực tương đương Liệt Viêm thương minh, nếu chỉ dựa vào một mình hắn tìm một người đúng là khó khăn rồi.

Nhưng mà có người khác trợ giúp thì khác, hắn dùng thân phận của Thiên Long Môn bái phỏng Liên Hoa Giáo.

Lăng Tiếu ra khỏi chỗ của Lăng Thần, hắn cũng không lập tức lên đường.

Hắn đi tới Tàng Điển Các của Thiên Long Môn, bắt đầu tìm hiểu tư liệu liên quan tới Thiên Huyền địa vực.

Thiên Huyền địa vực là là địa vực có chỉnh thể yếu hơn các địa vực khác.

Thế lực cường đại nhất là Huyền Vũ tông, thực lực kém hơn Thiên Long Môn, mà Liên Hoa Giáo chỉ thấp hơn Huyền Vũ tông, tương đương với Tẩy Kiếm Trang, Thần Phủ Bang ở Thiên Long địa vực.

Liên Hoa Giáo lấy nữ đệ tử làm chủ, nam đệ tử làm phụ, nằm ở địa giới phía bắc, giáo chủ Liên Hoa Giáo là cao thủ ít có của Thiên Vực, là thế lực có Thủy Thần tọa trấn, dưới trướng có không ít Thần Vương.

Sau khi tìm hiểu tình huống đại khái của Liên Hoa Giáo, Lăng Tiếu lại chuẩn bị mọi chuyện, liền chuẩn bị mang theo người đi tới Thiên Huyền địa vực.

Lần này Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã, hắn chuẩn bị mang bọn họ theo cùng, để bọn họ kiến thức các mặt xã hội.

Nhưng mà trước khi đi hắn đơn độc triệu kiến Sát Thiên.

Sát Thiên từng là cung chủ tổ chức Sát Thiên, tại trung vực hắn có cảnh giới cường đại nhất, dù hắn bị Lăng Tiếu khống chế nhưng cuối cùng vẫn truy tùng Lăng Tiếu, hắn có thể từ Thánh giả đỉnh phongtrong vài năm ngắn ngủi đã là án Thần Vương, tốc độ tiến giai không nói không nhanh.

- Tham kiến cung chủ?

Sát Thiên nhìn qua Lăng Tiếu cung kính nói.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Sát Thiên.

- Không cần khách khí, tin tưởng ngươi đã biết mình trúng tinh thần chú cao cấp của ta rồi.

Thần sắc Sát Thiên không thay đổi nói:

- Thuộc hạ không biết cung chủ đang nói cái gì!

Khí thế Lăng Tiếu bành trướng lên, lực lượng Thần Vương trực tiếp áp lên người Sát Thiên, ép Sát Thiên trong nháy mắt bay đụng vào tường, máu tươi phun ra.

Bóng người Lăng Tiếu lóe lên lướt qua Sát Thiên.

Ánh mắt Sát Thiên không có động.

Hắn chỉ là bán Thần Vương cảnh mà thôi, hắn làm sao thoát được Lăng Tiếu chứ.

Cổ họng của hắn bị Lăng Tiếu nắm.

- Ngươi cho rằng ta không cảm giác được tinh thần chú có dị động sao? Sau khi ngươi đột phá lên bán Thần Vương, nó đã xuất hiện buông lỏng, không quản ngươi có khu trừ nó hay không, thế nhưng mà nó đã không cách nào ảnh hưởng tới ngươi, còn dám giả dạng trước mặt bản cung!

Lăng Tiếu âm lãnh nói ra.

Lăng Tiếu từng tinh thần chú ấn cao cấp, chỉ có thể hữu dụng với võ giả dưới Thánh Hoàng, đạt tới Thần Cảnh thì bọn họ ngưng tụ thần hồn, liền có thể cường ép khu trừ tinh thần chú ấn, trừ phi Lăng Tiếu có được quyển cuối của Khống Thần Quyết là "Tỏa hồn" mới có thể khống chế Thần Vương trở lên.

Nhưng mà Lăng Tiếu mới vừa có Tỏa Hồn, còn không phải quen thuộc, hắn cũng còn không có thời gian tỏa hồn Sát Thiên.

Vừa rồi hắn hỏi Sát Thiên, chỉ là xem Sát Thiên có thành thật hay không mà thôi.

Không nghĩ tới Sát Thiên còn dám chơi tâm tư với hắn, đây là kết cục biết rõ mà dám lừa gạt.

Sát Thiên bị Lăng Tiếu nắm cổ nên không thở được, hắn há to miệng ra, trong mắt mang theo thần sắc khẩn cầu.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu muốn giết hắn quá dễ dàng, hơn nữa Lăng Tiếu có thủ đoạn gì thì hắn biết rõ.

Năm đó hắn vẫn đi theo Lăng Tiếu, đã biết rõ tính tình của Lăng Tiếu, với bằng hữu thì rộng lượng, đối với địch nhân thì tâm ngoan thủ lạt tuyệt không lưu tình.

Lăng Tiếu cũng không có giết Sát Thiên, ném hắn qua một bên, nói:

- Bây giờ biết phải làm sao chứ?

Sát Thiên lúc này không dám làm gì, quỳ trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Vâng... Là Sát Thiên sai, không nên lừa gạt cung chủ, cầu cung chủ lại cho ta cơ hội, Sát Thiên nguyện ý vĩnh viễn truy tùy cung chủ!

Lăng Tiếu nhìn qua Sát Thiên, dùng ánh mắt sắc bén trùng kích bản tâm của hắn, có thể cảm ứng được thành ý của Sát Thiên.

Lăng Tiếu buồn bả nói:

- Ta khống chế ngươi thì dễ dàng, chờ ngươi đột phá lên Thần Vương thì không khống chế ngươi nữa, vốn muốn cho ngươi được khôi phục tự do, thế nhưng mà chính ngươi không biết quý trọng.

Sát Thiên theo bản năng hoảng sợ, dập đầu nói:

- Cung chủ ngươi phải tin tưởng ta, cầu ngươi cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ không phản bội ngươi, ta nguyện ý dùng huyết thệ.

Nghe khẩu khí của Lăng Tiếu là muốn cho hắn khôi phục thân tự do, nhưng mà bị hắn hủy đi.

Mặc dù Lăng Tiếu sẽ không giết hắn, nhưng sẽ khống chế lần nữa, giết hắn chỉ bằng một ý niệm của Lăng Tiếu mà thôi, cảm giác bị khống chế hắn không muốn.

Nhìn qua Sát Thiên dập phá đầu nhưng Lăng Tiếu vẫn không động.

Sát Thiên cũng không sinh ra nửa điểm phản kháng trong đầu, hắn nói thầm trong lòng:

- Lúc đó bại dưới một chiêu của Tà Đế, bây giờ lại thành khôi lỗi của đệ tử hắn, cả đời này Sát Thiên ta chỉ có như vậy thôi sao?.

- Được rồi, đứng dậy đi, ta cho ngươi cơ hội, có thể quý trọng hay không là do ngươi, đương nhiên nếu ngươi đào thoát khống chế của ta, cũng chỉ có thể trách ta nhìn người không rõ.

Lăng Tiếu nói.

Sát Thiên lúc trước từng là sát thủ chi vương, là cung chủ một cung, tiềm lực của hắn không kém gì Ngọc Nhu Phỉ, cho hắn tự do thì thành tựu của hắn ngày sau sẽ cao hơn.

Nếu như hắn thức thời thuần phục thì tốt, nếu không thuần phục thì đừng trách hắn vô tình.

Sát Thiên không nghĩ đến Lăng Tiếu đột nhiên thay đổi chủ ý, dập đầu với Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ cung chủ, đa tạ cung chủ!

Sát Thiên bây giờ đã đoạn tuyệt suy nghĩ rời khỏi Lăng Tiếu rồi.

Tuy nói hắn là cung chủ Sát Thiên, nhưng mà bây giờ không giống ngày xưa, Thiên Vực này cao thủ như mây, thực lực của hắn không thể sinh tồn độc lập, bằng không sớm muộn gì cũng làm vong hồn dưới kiếm của người khác.

Mà Lăng Tiếu bây giờ thân phận không giống, không chỉ là người của Kim tộc, còn là trưởng lão cao cấp trong Thiên Long Môn, đạt tới cảnh giới Thần Vương, càng có thân phận luyện dược sư.

Những chuyện này khiến Sát Thiên cam tâm tình nguyện đi theo hắn.

Năm đó hắn đi theo Lăng Tiếu, biết rõ Lăng Tiếu chưa bao giờ bạc đãi với người bên cạnh mình, hắn kiên trì tin tưởng Lăng Tiếu thành tựu càng lớn, mà hắn cũng có thể nước lên thuyền lên.

Lăng Tiếu dẫn theo mười lăm người đi Thiên Huyền địa vực.

Trong đoàn người này trừ Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên cùng với Tiên Vu Dã ra, còn có Thường Hạo Hữu và mười một tên Thần Vương.

Mười một gã Thần Vương này đều là người Kim tộc, trong đó cầm đầu là Thần Vương đỉnh phong, tên là Lăng Cương, thực lực chỉ thấp hơn Lăng Phi, hắn còn nhỏ Lăng Tiếu một bối, nhưng mà tuổi lớn hơn Lăng Tiếu vạn năm, hắn là Thiên Thần Vương tiếng tăm lừng lẫy, mười người còn lại là dòng chính của Kim tộc, còn có bàng chi của Kim tộc, dù bọn họ không tinh tu kim thuộc tính nhưng cũng có thực lực không kém.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1914 - Tới Liệt Viêm Thành. (1)

Về phần Khang Văn cùng Khang Vũ hai người thì lưu lại.

Không phải Lăng Tiếu không tín nhiệm bọn họ, mà là Lăng Tiếu mấy ngày nay cho bọn họ phục dụng thần đan đột phá lên Thần Vương cao giai.

Lăng Tiếu có huy chương thần dược sư, dẫn mọi người đi qua cửa không gian miễn phí.

Bọn họ đi tới Thiên Huyền địa vực thì trước tiên phải đi qua Thiên Long bắc vực, chỗ đó có vực môn đi Thiên Huyền địa vực.

Từ Thiên Long Môn muốn đi qua bên đó vừa vặn phải trải qua Liệt Viêm thương minh, Lăng Tiếu cũng không vội vàng rời đi, dứt khoát đi tới Liệt Viêm thương minh bái phỏng Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh hai nữ.

Đồng thời Ngọc Nhu Phỉ cũng muốn biết nghĩa phụ những năm này có tìm nàng hay không.

Trở lại trang viện từng ở lúc trước, lưu thủ nơi này không nhiều, nhưng mà Liệt Viêm thương minh vẫn giữ nơi này cho Lăng Tiếu.

Thì ra thu được thánh đan do Lăng Tiếu ban thưởng, Sài Quán đã đạt tới Thánh giả cao giai, hắn lưu thủ nơi này.

Sài Quán trong lúc tu luyện tuyệt đối không nghĩ đến Lăng Tiếu còn đi tới lần nữa, kích động quỳ xuống, nói:

- Tham kiến thiếu gia!

- Đứng dậy đi!

Lăng Tiếu thản nhiên nói, tiếp theo nói:

- Xem ra vài năm này ngươi thu hoạch không nhỉ, thực lực lại tiến một giai!

- Đây là nhờ phúc của thiếu gia, Sài Quán mới có hôm nay!

Sài Quán trung tâm nói.

Xác thực, nếu không có Lăng Tiếu mang hắn ra khỏi Thạch Thiên thành thì hắn không có ngày hôm nay.

Hắn càng trung tâm với Lăng Tiếu không nghi ngờ!

- Đứng dậy đi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, nói tiếp:

- Vài này năm qua có ai tìm phu nhân không?

Sài Quán lắc đầu, nói:

- Không có ai tìm phu nhân cả, nhưng mà người tới tìm thiếu gia thỉnh thoảng vẫn có, là hai vị tiểu thư xinh đẹp, hai nàng cách một thời gian lại tới đây hỏi thăm bao giờ ngươi về.

Lăng Tiếu không cần hỏi cũng biết là ai tìm hắn.

Lăng Tiếu an bài mọi người ở đây, hắn không cần quan tâm nhiều.

Đi tới chỗ nầy tự nhiên đầu tiên phải đi bái phỏng quán chủ Liệt Như Ý.

Nữ nhân này nhìn như nam nhân, thế nhưng mà tính tình của nàng không tệ, cũng đáng kết giao.

Liệt Như Ý nhìn thấy Lăng Tiếu về thì nhiệt tình chào đón.

Mặc dù tươi cười xán lạn, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không dám nhìn nhiều.

Liệt Như Ý mời Lăng Tiếu nhất định phải đi tới Liệt Viêm thương minh xem, Lăng Tiếu cũng không khách khí với nàng.

Hắn lần này quay về chủ yếu là Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh.

Hôm nay Chu Chỉ Tĩnh cũng không xuất đầu lộ diện trên thuyền hoa, tin tưởng nàng và Liệt Như Ngọc đã thành tựu Thần Vương rồi, trong thương minh đứng hàng trưởng lão.

Lúc đó hắn cho hai nữ này hai bình U Hồn Thần Tuyền.

Lăng Tiếu có thân phận thần dược sư còn chưa truyền ra, hắn dùng thân phận Thần Vương không đủ cho Liệt Vô Địch đi ra chiêu đãi hắn.

Nhưng mà Liệt Vô Địch phi thường xem trọng Lăng Tiếu, vài năm trước Lăng Tiếu trở về Kim tộc một màn kia hắn còn lịch lịch đang nhìn, Thiên Long Môn môn chủ Lăng Thần thế nhưng mà tự mình đi tiếp hắn trở về đây này.

Cho nên Lăng Tiếu đi tới Liệt Viêm thương minh, Liệt Vô Địch dẫn Liệt Như Ngọc, Chu Chỉ Tĩnh đi chiêu đãi hắn.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhìn thấy Lăng Tiếu thì vô cùng mừng rỡ.

Hai nữ đều yêu sâu sắc nam nhân này.

- Đã bao lâu rồi, ngươi rốt cuộc cam lòng tới thăm ta!

Liệt Như Ngọc dung mạo kiều mị như hoa, mang theo vài phần u oán nói với Lăng Tiếu.

Chu Chỉ Tĩnh bên cạnh khí chất thanh nhã, nói:

- Nếu ngươi không tới, chỉ sợ sư muội sẽ tới Thiên Long Môn đi tìm ngươi đề thân đấy.

- Sư tỷ ngươi nói cái gì đó, người ta mới không có, là ngươi nghĩ đấy!

Liệt Như Ngọc e thẹn nói ra, đôi mắt dễ thương nhìn Lăng Tiếu đầy tình cảm.

- Khục khục... Lăng Tiếu người ta là khách từ xa đến, các ngươi dọa người ta chạy đi à?

Liệt Vô Địch nhịn không được ho khan nói ra.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhất thời xấu hổ, không dám nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gượng cười, không có tỏ vẻ cái gì.

- Đúng rồi, Lăng Tiếu ngươi tới đây tìm chúng ta có chuyện gì không?

Liệt Vô Địch lên tiếng hỏi.

- Kỳ thật ta chỉ đi ngang qua, đang chuẩn bị đi tới Thiên Huyền địa vực, thuận tiện thăm tam tiểu thư!

Lăng Tiếu nói.

- Thì ra là như thế, ta còn tưởng môn chủ nhà ngươi giao nhiệm vụ gì đấy!

Liệt Vô Địch nói.

Liệt Như Ngọc có chút bất mãn nói:

- Còn tưởng là tới thăm người ta đấy, thì ra là tiện đường.

Chu Chỉ Tĩnh cũng đầy u oán.

Lăng Tiếu có chút không đường chọn lựa, đây đây không phải là tiện đường, còn đặc biệt chạy tới, hắn vô cùng bận rộn đấy.

Liệt Vô Địch nhìn thấy con gái của mình tình thâm ý nặng với Lăng Tiếu, mà nhìn Lăng Tiếu không quá để ý, trong nội tâm của hắn lại lo lắng cho con gái.

Tuy nói con gái của hắn có hỏa thần thể, nhưng mà thiên phú của Lăng Tiếu cũng không yếu, tốc độ tiến giai nhanh quá rõ ràng, bây giờ đã đạt tới Thần Vương thấp giai.

Huống hồ con gái của hắn sau khi mang U Hồn Thần Đàm trở về thì càng nói rõ Lăng Tiếu ở trong U Hồn Thần Đàm giết đám người ở Thiên Hổ địa vực, dẫn dẫn thiên tài Thiên Long địa vực đi khắp nơi, dùng ít thắng nhiều, chiếm được thần tuyền và tặng cho nàng.

Việc này chứng tỏ Lăng Tiếu cũng là nhân vật thống lĩnh mới của Thiên Long địa vực, chưa tới Thiên Thần Vương đã có chỗ cắm dùi cho hắn rồi.

Hoặc là nói chưa tới vòng tròn Thiên Long Môn thì Lăng Tiếu đã tỏa sáng, có thể đánh tốt quan hệ với hắn thì với Liệt Viêm thương minh mà nói được lợi rất nhiều.

Sáu khi mọi người nói chuyện một hồi, Liệt Vô Địch bảo con gái rời đi, lưu mình ở lại nói chuyện với Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, ngươi ở bên trong Thiên Long Môn như thế nào?

Liệt Vô Địch thử hỏi.

Lăng Tiếu không rõ Liệt Vô Địch có ý gì, nói:

- Còn tốt, vừa được thăng làm trưởng lão cao cấp, nếu như minh chủ ngày sau có cần Lăng Tiếu giúp thì cứ lên tiếng.

Lăng Tiếuvẫn còn mang thân phận khách khanh trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, lời này xem như nói rõ thân phận.

- Như thế là tốt rồi, nếu Lăng Tiếu khách khanh hôm nay có thể thả tư thế, ngày sau chắc chắn phóng dị sắc ở Thiên Vực!

Liệt Vô Địch cảm thản một tiếng, tiếp theo đổi chủ đề.

- Lăng Tiếu, có câu ta cần nói trực tiếp với ngươi, cái gọi là nam đại đương hôn, nữ đại đương gả, ta nhìn ra con gái của mình có ý với ngươi, mà Liệt Viêm thương minh của ta dù kém Thiên Long Môn, nhưng ở Thiên Long địa vực này cũng có chút thế lực, mà Ngọc nhi đã thành tựu Thần Vương, hai người các ngươi là kim đồng ngọc nữ, vì sao ngươi không nhận?

Lăng Tiếu không nghĩ đến Liệt Vô Địch hỏi trực tiếp như vậy, lúc đó Liệt Vô Địch cũng ám chỉ ý này, nhưng mà cũng không có ép buộc.

- Minh chủ, ta biết rõ ý của ngươi, Như Ngọc đúng là người con gái tốt, nhưng mà ta sớm nói với nàng rồi, ta đã có không ít thê thiếp, ta sớm muộn cũng sẽ mang các nàng đi tới nơi này, cũng bởi vì như vậy ta không thể dễ dàng tiếp nhận Như Ngọc, nàng đường đường đại tiểu thư của thương minh, thế này theo ta sẽ bị ủy khuất, minh chủ ngươi cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1915 - Tới Liệt Viêm Thành. (2)

Liệt Vô Địch cũng sớm biết Lăng Tiếu là nhân kiệt như thế sẽ không nhận con gái của mình.

- Ta đã biết, thê thiếp của ngươi đều ở Huyền Linh đại lục a, ngươi không muốn bỏ qua chúng nữ sao? Ngươi và chúng nữ chênh lệch quá lớn.

Liệt Vô Địch nói.

Bất luận cường giả nào cả đời có nhiều tu lữ cũng không phải là chuyện quý hiếm, nhưng một khi các tu lữ chênh lệch quá lớn, cảm tình sẽ sinh ra khoảng cách, cho nên Liệt Vô Địch mới nói như vậy.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Ta sẽ không bỏ qua bất cứ nữ nhân nào của mình cả, cho dù chúng nữ chỉ là người bình thường, ta sẽ khiến các nàng trường sinh sống cùng ta.

Lăng Tiếu nói ra lời này với thần thái kiên định.

Chuyện ném vợ bỏ con hắn không làm được, huống chi hắn còn là thần dược sư, dùng năng lực của hắn muốn chúng nữ tăng lên làm Thần Vương chỉ cân thời gian và tài nguyên mà thôi.

Liệt Vô Địch càng xem trọng Lăng Tiếu hơn, nếu con gái của hắn lấy Lăng Tiếu thì đó là hạnh phúc của nàng.

- Được rồi, nếu ngươi có ý định thì tùy ngươi, nếu như Như Ngọc ưa thích

ngươi, ta cũng sẽ không ngăn cản các ngươi, mấu chốt là xem nàng có thể vượt qua lão gia tử hay không!

Liệt Vô Địch nói.

Sau đó Lăng Tiếu cùng Liệt Vô Địch lại nói chuyện phiếm vài câu, liền cáo từ.

Nhưng mà Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh làm gì dễ dàng bỏ qua cho hắn cơ chứ.

Hai nữ dẫn Lăng Tiếu đến Liệt Viêm Thành, lại đi lên thuyền hoa kia uống rượu.

Hai nữ tình ý nồng nàn khiến Lăng Tiếu không chịu nổi.

Chúng nữ triền miên truyền ra từng hương thơm nữ tử thanh nhã, có thể khiến bất cứ nam nhân nào lâm vào bên trong.

Nếu là Lăng Tiếu mới xuất đạo chỉ sợ lập tức đề "Thương" xung trận, ăn sạch chúng nữ.

Nhưng mà hiện tại không như ngày xưa, dù hắn có không ít hảo cảm với hai nữ, nhưng mà hắn tạm thời không thể tiếp thu chúng nữ.

Nếu khi đoạn tuyệt quan hệ với Liệt Viêm thương minh, đợi các nàng liều lĩnh bỏ nhà đi chọn hắn thì hắn sẽ lấy các nàng.

Ba ngày sau, dưới ánh mắt lưu luyện không rời của chúng nữ, Lăng Tiếu rời khỏi Liệt Viêm Thành, đi tới biên giới Thiên Long địa vực.

Thiên long bắc giới là biên giới của Thần Phủ Bang và Nhật Nguyệt Tông,

mà vực môn này lại có hai thế lực này tọa trấn.

Vực môn không phải do hai nhà bọn họ chưởng quản, mà là do thế lực tán tu cường đại ở Thiên Long địa vực có Thủy Thần Lôi Lệ tọa trấn chưởng quản.

Lôi Lệ là một trong những cường giả Chí Tôn của Thiên Long địa vực, hào xưng "Thiên Lôi thần ", hắn là lôi thần thể, mấy vạn năm trước đã là Thủy Thần Cảnh.

Hắn được các thế lực trong Thiên Long địa vực đề cử, do hắn tọa trấn vực môn này, một là cho hắn quan sát võ giả lui tới, hai là quan sát động tĩnh bên kia Thiên Huyền địa vực.

Giữa năm địa vực với nhau đều tồn tại một ít ma sát, nếu phương nào có chiến dịch đại quy mô, vượt qua vực thì hắn có tác dụng báo tin, đến lúc đó có thể phòng bị và cộng đồng đối địch.

Người trong địa vực tuyệt đối không cho phép một phương địa vực khác xâm lấn.

Vực môn này xưng là bắc vực môn, cũng có thể xưng là Bắc Vực Thành.

Chỗ này là khu vực không có thế lực nào chưởng quản, nhưng mà không ai dám chiếm cứ khu vực này, bởi vì đây là nơi của toàn bộ người Thiên Long địa vực chống đỡ.

Cũng bởi vì như vậy cho nên trong thành thị này thỉnh thoảng sinh ra vài chuyện ma sát, cũng sẽ không có người đi quản.

Chỉ cần bọn họ không phá hư vực môn, không phá hoại kiến thiết trong thành thị, Lôi Lệ và người khác sẽ không quản.

Nếu như có ai vi phạm, dù là người Thiên Long Môn thì bọn họ cũng xử quyết.

Bởi vì tất cả thế lực của Thiên Long địa vực cho Lôi Lệ tọa trấn nơi này có đặc quyền như thế.

Bắc vực môn, đây là tòa thành trung ương của vực môn, một vách tường năng lực rộng cả trăm mét đang tỏa hào quang, bên dưới có trận vân lóe sáng, nhìn qua rất thâm ảo phức tạp.

Đây là thông đạo duy nhất thông giữa Thiên Long địa vực cùng Thiên Huyền địa vực.

Muốn vượt qua vực cần nhiều thần tinh, cần vận dụng thú đan cửu giai làm năng lượng, cực phẩm huyền tinh cùng thú đan bình thường căn bản không được.

Trải qua hai tháng truyền tống, đám người Lăng Tiếu cũng từ Thiên Long Môn đi tới bắc vực môn.

Trên đường đi phong trần mệt mỏi, rất nhanh có thể thông qua Thiên Huyền địa vực.

Đến sau đó Lăng Tiếu cũng không có lo lắng.

Hắn hạ lệnh mọi người nghỉ ngơi ở đây hai ngày, sau đó đi tới Thiên Huyền địa vực.

Trong hai ngày này mọi người nghỉ ngơi điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị đối mặt với thế lực địa vực khác.

Bọn họ ở trong khách sạn xa hoa nhất.

Lăng Cương là Thiên Thần Vương, ở trong Thiên Long Môn có địa vị cao, hôm nay hắn là quản gia của Lăng Tiếu, tất cả đều do hắn ra mặt.

Chỉ dựa vào chiến bào Thiên Long Môn trên người, chưởng quầy khách sạn này tươi cười chào đón, cũng đưa ra những gian phòng xa hoa nhất cho bọn họ ở lại.

- Tiếu thúc nên đi nghỉ trước đi!

Lăng Cương cung kính nói với Lăng Tiếu.

Thực lực của hắn mạnh hơn Lăng Tiếu rất nhiều, nhưng mà Lăng Tiếu ở trong tộc bối phận cao hơn hắn, hơn nữa bây giờ biểu hiện tiềm lực hùng hậu, tộc trưởng càng tự mình hạ lệnh hắn phải liều mạng bảo vệ Lăng Tiếu, đủ thấy trong tộc trọng thị Lăng Tiếu thế nào.

Bởi vì tộc trưởng từng nói với hắn một câu:

- Lăng Tiếu thúc hắn chính là hy vọng của tộc ta!

Cho nên Lăng Cương không thể không hầu hạ Lăng Tiếu cẩn thận.

Đám người Lăng Tiếu nghỉ ngơi xong đi ra tửu lâu gọi thức ăn và rượu ngon, cùng nhau đối ẩm với nhau.

- Tiếu, sau khi đi qua nơi này là tới Thiên Huyền địa vực, tới bên kia phải đi hai tháng mới tới địa bàn Tiêu gia!

Lăng Cương giải thích với Lăng Tiếu.

- Ân, đến lúc đó đi bái kiến chưởng môn phu nhân, sau đó lại đi Liên Hoa Giáo.

Lăng Tiếu nói.

Lăng Cương không nói thêm cái gì.

Mọi người sau khi rượu thịt xong, đám người Lăng Tiếu bắt đầu quan sát nghị luận chung quanh.

- Nghe nói gfi không, Thần Phủ Bang cùng Nhật Nguyệt Tông vừa mới nháo đấy, thiếu bang chủ Thần Phủ Bang Ba Long Hưng đang hẹn ngày đại chiến với thánh tử và thánh nữ của Nhật Nguyệt Tông.

- Ba Long Hưng này lợi hại không? Dám chiến cả hai, cần biết rõ thánh tử và thánh nữ của Nhật Nguyệt Tông vừa mới vào Thần Vương, hơn nữa nghe nói thánh tử còn lĩnh ngộ quyền ý, chiến lực không giống bình thường ah!

- Đó là thế nào, nghe nói đệ đệ của Ba Long Hưng lúc ở trongU Hồn Thần Đàm bị Húc Thiên làm mất mặt, cho nên Ba Long Hưng mới ý định đứng ra vãn hồi mặt mũi, phải biết rằng hai tông của bọn họ ma sát không ít đấy.

- Ta nghe nói Ba Long Hưng đã luyện bảy mươi chiêu Khai Thiên Phủ đại thành rồi, hơn nữa tu luyện Đại Lực Thần Công phòng ngự nôi tiếng, chỉ thấp hơn Cổ Hoàng Thần Công của Kim tộc thôi! Chiến đấu lần này hắn đè nặng thánh tử và thánh nữ của Nhật Nguyệt Tông một trù, xem ra là đang đùa bỡn.

- Ba Long Hưng tuy lợi hại nhưng mà Nhật Nguyệt Tông có một bộ Nhật Nguyệt Thần Điển, thánh tử cùng thánh nữ sẽ hợp luyện, phát huy ra uy lực càng không kém bất cứ môn thần công cao cấp nào, ai mạnh ai yếu còn khó nói lắm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1916 - Bắc Vực Môn.

Trong khu vực hoang dã của Bắc Vực Thành.

Đây là chỗ Thần Phủ Bang thiếu bang chủ Ba Long Hưng chọn chiến Nhật Nguyệt Tông thánh tử cùng thánh nữ.

Đương nhiên dùng thực lực Thần Vương của ba người không thể lựa chọn chiến trên đất, bọn họ khai chiến trên bầu trời quyết ra thắng thua.

Chiến đấu chưa bắt đầu đã tụ tập không ít người xem chiến.

Không bao lâu người hai tông cũng lục tục tới.

Người của Thần Phủ Bang đều lưng đeo búa lớn, bộ dáng thần sắc oai hùng; mà người Nhật Nguyệt Tông một nửa nam, một nửa nữ tử, hai bên song song nắm tay mà đi.

Cầm đầu Thần Phủ Bang tự nhiên là Ba Long Hưng, dáng người của hắn như cây thép, mọi người có cảm giác như hạc giữa bầy gà, đôi mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, lấp lánh tự tin, đệ đệ bên cạnh hắn là Ba Trung Hưng, từng bị Húc Thiên đánh bại, sau khi vào U Hồn Thần Đàm lưu lại bóng ma thất bại nên không thể ngưng tụ thần hồn, hôm nay còn dừng ở nửa bước Thần Vương, hắn càng thống hận Húc Thiên.

Nhật Nguyệt Tông, thánh tử Húc Thiên cùng với thánh nữ Mạc Yên Nhiên ở trong U Hồn Thần Đàm ngưng tụ thần hồn, trở về tới tông môn còn mượn nhờ tư nguyên đột phá nửa bước Thần Vương thành tựu Thần Vương.

Hai phương nhân mã đối mặt với nhau, không khí trở nên khẩn trương lên.

- Thánh tử, thánh nữ, không nghĩ tới hai các ngươi có can đảm tới đây, hôm nay để ca ca của ta giáo huấn các ngươi, để các ngươi biết rõ Nhật Nguyệt Tông vĩnh viễn sẽ dưới Thần Phủ Bang chúng ta!

Gương mặt Ba Trung Hưng âm trầm nhìn Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng nói ra.

Trong lòng của hắn thật hận! Hắn không phải hận Húc Thiên, mà là hận tiểu tử truyền thụ Thánh Dương quyền ý cho Húc Thiên.

Hắn từng đi tìm tên tiểu tử kia, nhưng khi nhìn người ta biểu hiện kinh diễm trong U Hồn Thần Đàm và biết rõ thân phận của người ta, nhất thời không có tâm tư khiêu chiến.

Ai bảo nhân gia là người của Thiên Long Môn, hơn nữa ở trong Thiên Long Môn còn là người xuất sắc nhất, cho hắn mười lá gan cũng không dám khiêu chiến người ta.

Cho nên trở lại trong bang hắn đi tìm đại ca của hắn, để đại ca của hắn ra mặt giáo huán Nhật Nguyệt Tông.

Tuy nói dùng tư chất của hắn muốn tiến vào Thần Vương là chuyện sớm muộn, thế nhưng mà làm lỡ ngưng tụ thần hồn, lần tiếp theo không biết bao lâu, hắn không thể nín được.

Húc Thiên híp mắt nhìn qua Ba Trung Hưng, nói:

- Ta biết rõ các ngươi lần này quấy rầy ta là vì cái gì, xem ra ngươi ở U Hồn Thần Đàm chưa ăn đủ giáo huấn a.

- Hừ, nếu lúc đó không có người giúp ngươi, ngươi làm gì đánh bại ta, ngươi không có gì đáng khiêu ngạo cả, hôm nay địa ca của ta sẽ giáo huấn các ngươi, bất luận sinh tử, các ngươi có dám không!

Ba Trung Hưng hừ lạnh nói ra.

Trong khi Ba Trung Hưng nói chuyện thì đại ca của hắn khí định thần nhàn.

Hắn đã là Thần Vương thấp giai đỉnh phong, còn mạnh hơn Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng không ít, nhưng mà người ta là hợp kích, cũng không có chiếm tiện nghi của bọn họ.

- Chúng ta đã đến, làm gì có chuyện lựa chọn không chiến!

Húc Thiên nói.

- Như thế là tốt rồi, vậy chiến đi!

Ba Long Hưng rốt cuộc lên tiếng.

Hắn bay lên không trung, khí thế nặng nề tỏa ra khắp nơi.

- Khí tràng trọng lực!

Không ít người không nhịn được kinh hô lên.

Bởi vì bọn họ cảm thấy trên người như có tảng đá áp xuống, khiến hành động của bọn họ khó khăn.

Bọn họ cũng có khí tràng cười đại, đây là do lực lượng của Ba Long Hưng tỏa ra ngoài, có thể tạo ra trọng áp nặng nề ở gần hắn, cho dù là Thần Vương cũng bị áp chế.

Mộ Yên Hồng nhìn Húc Thiên nói:

- Chúng ta cùng lên đi!

Hai người cùng nhảy lên, hai người phải hợp kích mới có thể chiến thắng.

- Không, đối phó hắn một mình ta đủ rồi!

Húc Thiên thập phần tự tin nói ra.

Nói xong Húc Thiên tỏa khí thế bay lên, một đoàn hỏa quang chiếu sáng vạn trượng.

Hắn giống như đứa con của lửa, tuyển chọn tiến công.

Kể từ khi hắn được Lăng Tiếu truyền thụ cảnh giới quyền ý, hắn cũng cảm ngộ sâu hơn về quyền ý, khiến lực chiến đấu tăng lên nhiều lần, hôm nay tiến giai thành Thần Vương, càng khiến tự tin của hắn bành trướng, có thể chiến đấu với Thần Vương thấp giai cùng giai không thua.

Tiếp cận và đánh ra một quyền đơn giản đủ để hủy diệt một ngọn núi.

Tốc độ và lực lượng của một quyền này có thể sánh ngang với các Thần Vương lâu năm.

Nhưng mà khí tràng trọng lực của Ba Long Hưng áp chế nên một quyền này chậm đi một ít, một quyền này tới trước Ba Long Hưng đã sớm bị làm suy yếu đi, mà hắn ngưng tụ thần lực đánh ra một búa, dùng xu thế thái sơn áp đỉnh nện vào Húc Thiên.

Một búa này mang theo lực lượng vạn quân, chấn đắc không gian không ngừng nứt vỡ, phát ra tiếng ông ông trầm thấp.

Húc Thiên không lùi mà tiến tới, Thánh Dương Quyền va chạm với một búa này.

Quyền của hắn mang theo quyền ý, lực lượng có thể so sánh với Thần Vương thấp giai đỉnh phong.

Đây là điểm hắn dám đối chiến một mình với Ba Long Hưng.

Thế nhưng mà sau khi hắn tiếp xúc một búa này hắn mới biết mình đánh giá thấp đối thủ, đánh giá cao bản thân mình.

Bang bang!

Húc Thiên bị một búa này nện từ trên không trung rơi xuống đất.

Thân thể của hắn nện vào ngọn núi, lúc này đất đá tán loạn, ngọn núi xuất hiện cái hố sâu.

Ba Long Hưng như hoàng đế cao cao tại thượng, hắn nói một câu:

- Thánh tử Nhật tông cũng thế mà thôi.

Người bốn phía nhìn thấy một màn này, nghe câu nói này thì hít sâu một hơi.

Bọn họ nói thầm trong lòng:

- Ba Long Hưng này thật đáng sợ!

Chỉ một chiêu này đánh Húc Thiên thành như vậy, từ đó có thể thấy được Ba Long Hưng chiếm ưu thế toàn diện.

Xem ra người ta chấp hai không phải là nói bừa.

- Ngươi cao hứng quá sớm!

Một âm thanh từ bên dưới truyền ra, một đạo nhân ảnh trong nháy mắt bay lên cao, người này đúng là Húc Thiên không nghi ngờ.

Hắn lại ra tay lần nữa, không lưu nửa phần lực lượng, đánh ra chín quyền giống như chín cái mặt trời, ánh sáng bao phủ không trung, uy lực của nó khủng bố tới cực điểm.

- Nắm đấm phát quang nha!

Ba Long Hưng cười lạnh, khí thế của hắn tăng lên một trù, trọng lực vô hình trong nháy mắt tăng cao lên, trực tiếp đè ép chín quyền đánh tới, hắn lại ngưng tụ thần lực vào búa lớn, đồng thời chém xuống.

Búa lớn trong tay, thân hình vũ động, mỗi một búa đều có lực lượng xé rách không gian, nện vào chín cái mặt trời, mỗi một búa đều đánh tan một mặt trời, khiến cho hỏa diễm văng tung tóe ra bốn phía.

Oanh long oanh long!

Húc Thiên không ngừng đánh quyền mang, thần lực càng không ngừng rút ra, một đạo tín niệm không phục và ý chí chiến đấu cường đại tỏa ra ngoài.

Thế nhưng mà thực lực của hắn lại chưa đủ nhìn.

Ba Long Hưng dùng bảy mươi hai chieu Khai Thiên Phủ đánh xuống có xu thế khai thiên phá thạch, hủy diệt núi sông, thiên địa biến sắc.

Lực lượng của Húc Thiên sụp đổ toàn diện, tất cả quyền pháp của hắn không

có đất dụng võ, đều bị khí tràng trọng áp áp chế, khiến hắn không cách nào phát huy lực lượng quyền ý.

Hôm nay đối phương lại chém xuống, hắn không có biện pháp né tránh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1917 - Sinh Tử Chiến Ở Bên Ngoài Thành.

Lúc Húc Thiên sắp bị Ba Long Hưng trảm sát, thánh nữ Mộ Yên Hồng đã động thủ.

Một đạo trảo lực âm nhu chụp thẳng vào Ba Long Hưng, từng vết vào hiện ra trên hư không, lóe lên rồi biến mất.

Ba Long Hưng nhíu mày một cái, không thể không tạm thời bỏ qua Húc Thiên, toàn diện vận dụng phòng ngự ngăn cản một trảo này.

Nhưng mà trảo công của Mộ Yên Hồng không giống tầm thường, đây chính là Âm Thần Trảo Công, là bí mật bất truyền của Nguyệt Tông, lại phối hợp thần khí trong tay của nàng, dễ dàng phá phòng ngự của Ba Long Hưng, cào ra vết thương trên người Ba Long Hưng.

Ba Long Hưng rống to một tiếng, hai tay cầm búa nện vào Mộ Yên Hồng.

Mộ Yên Hồng biết rõ thực lực của đối thủ đáng sợ, nào dám đón đở, chỉ lập tức lui ra phía sau, cũng không dám cận thân chiến đấu với đối thủ.

Nàng thối lui tới bên cạnh Húc Thiên, nói:

- Thánh tử ngươi không sao chứ?

Húc Thiên thở ra lắc đầu, nói:

- Tạm thời không có chuyện gì!

- Chúng ta cùng xuất thủ đi, lần này ngươi tuyệt đối không được mặt mũi sĩ diện đấy!

Mộ Yên Hồng trịnh trọng nói.

Húc Thiên do dự vẫn gật đầu, hắn hợp kích với Mộ Yên Hồng tấn công Ba Long Hưng.

Ba Long Hưng cười to nói:

- Sớm các ngươi cùng lên đi, bây giờ cũng tốt, cho các ngươi kiến thức lực lượng chính thức của ta!

Thuận theo âm thanh Ba Long Hưng vang lên, trọng lực áp xuống Mộ Yên Hồng và Húc Thiên mạnh hơn, đồng thời Khai Thiên Phủ của hắn nện xuống, cơ hồ tất cả búa quang mang theo lực lượng to lớn đủ để khiến Thần Vương trung giai biến sắc.

Lại va chạm một lúc, Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng đều bị đánh bay ra xa.

- Ngươi cứng đối cứng với hắn, ta kiềm chế hắn, ngươi xem đúng lúc thì cho hắn một kích trí mạng!

Mộ Yên Hồng nói.

Nói xong trảo quang của nàng tỏa ra ánh sáng màu bạc.

Từng móng vuốt khiến người ta hoa mắt hiện ra, phân không rõ rốt cuộc là chân thật hay hư ảo.

Mộ Yên Hồng toàn lực xuất kích, cho dù bị trọng lực ảnh hưởng vẫn có thể khiến Ba Long Hưng đối đãi toàn lực.

Phòng ngự hắn tu luyện Đại Lực Thần Công, không chỉ khiến lực lượng của hắn tăng lên, ngay cả phòng ngự cũng tăng trưởng, Mộ Yên Hồng bất lực trở về.

Mà Húc Thiên cứng đối cứng trong nháy mắt lại sử dụng cửu dương, chín loại hỏa diễm màu sắc khác nhau nện vào Ba Long Hưng, mà Mộ Yên Hồng không ngừng vận công kiềm chế Ba Long Hưng, để hắn không ngừng phân thân.

- Tưởng như vậy có thể làm gì ta sao? Các ngươi còn quá non!

Ba Long Hưng búa mang đại thịnh.

Chung cực thức -- Khai Thiên Bàn Cổ Thất Thập Tam Bản Phủ!

Lực lượng của Khai Thiên Bàn Cổ Thất Thập Tam Bản Phủ từ bốn phương tám hướng không ngừng nện thẳng tới.

Oanh long oanh long!

Cả phiến thiên địa này không ngừng chấn động, tất cả lực lượng đều bị đánh tán, vô số không gian bị đạp nát, từng đạo khe nứt không gian đáng sợ hiện ra, người xem chiến ở chung quanh không ngừng tránh xa, sợ bị cuốn vào trong đó.

Phốc phốc!

Hai đạo thân ảnh bị búa mang đánh bay ra ngoài, hai đạo máu tươi bắn lên cao vô cùng chói mắt.

Một kích liều mạng nói rõ ai mạnh ai yếu.

- Ba Long Hưng này quá... Quá lợi hại a, không ngờ có thể vượt qua bảy mươi hai búa.

- Không phải nói Khai Thiên Phủ chỉ có bảy mươi hai thức sao, tại sao có một chiêu này? Chẳng lẽ là Ba Long Hưng tự tạo ra?

- Ai biết rõ, khả năng là truyền văn không thật, Khai Thiên Phủ còn có một thức... nhưng mà... Này uy lực đúng là dọa người, một chiêu này đánh hai người trọng thương, xem ra thánh tử thánh nữ đời này của Nhật Nguyệt Tông thua rồi!

- Không chỉ đơn giản như truyền lưu đâu, còn sẽ mất mạng đấy, thánh tử thánh nữ của Nhật Nguyệt Tông đời này khó thoát đại kiếp nạn.

Ba Long Hưng không có đuổi tận giết tuyệt, hắn lạnh lùng nhìn qua hai người cười to, nói:

- Thần phục ta hoặc chết, các ngươi chọn đi!

Có thể thu thánh tử thánh nữ làm nô bộc, đó là chuyện vinh dự bao nhiêu?

Ba Long Hưng tự nhiên muốn thử cảm giác mỹ diệu này.

- Cho dù chết chúng ta cũng không thần phục!

Húc Thiên ôm lấy miệng vết thương hét to lên.

Mộ Yên Hồng cũng không tốt đi đâu, phần bụng cũng bị chém ra một lỗ to, máu tươi không ngừng chảy dài, má ngọc tái nhợt.

- Thánh tử, chúng ta dùng Nhật Nguyệt Thần Điển đi!

Mộ Yên Hồng truyền âm cho Húc Thiên.

Húc Thiên âm thầm gật đầu, thần lực không ngừng tuôn ra, thương thế của hắn không ngừng khép lại.

Đạt tới Thần Vương cảnh, không chỉ dùng thần lực ngưng vật, càng có thể dùng thần lực liệu thương, cho dù là đoạn chi cũng có thể tái sinh, trừ phi thần hồn bị diệt mới chính thức tử vong.

Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng khí thế tăng lên, một người hóa thân thành mặt trời, một người hóa thành mặt trăng, âm dương bắt đầu biến hóa, hai loại lực lượng không ngừng dung hợp với nhau, đây là âm dương giao hội, nhật nguyệt cộng minh.

Hai loại lực lượng tỏa ra uy thế đáng sợ, cả phiến thiên địa này tràn ngập thần lực bá đạo, một âm một dương, hào quang chói mắt, khí thế như cầu vồng!

Nhật Nguyệt Thần Điển Nhật Nguyệt Tranh Huy!

Nhật Nguyệt Thần Điển xưng là thần công cao nhất thế gian, hai người đồng thời dùng thì nhật nguyệt sáng lên.

Chiêu này đủ khiến bất cứ tên Thần Vương trung giai nào cũng cả kinh hoảng sợ.

Ba Long Hưng nhìn mặt trời và mặt trăng không ngừng giao nhau, khí tràng trọng lực của hắn bị đánh vỡ.

- Nhật Nguyệt Thần Điển sao? Vậy để ta thử uy lực của nó a!

Ba Long Hưng loáng thoáng tỏa ra thần sắc hưng phấn, hắn lấy thêm một

cây búa ra cầm trong tay.

Chung cực thức -- Khai Thiên Phủ Thất Thập Tứ Thức!

Người ngoài chỉ biết Khai Thiên Phủ chỉ có bảy mươi hai thức, kỳ thật không phải như thế.

Bảy mươi hai thức là cho người bình thường tu luyện mà thôi, đối với người có thiên phú dị bẩm mà nói còn có thể tu luyện đến tám mươi bốn thức, mà hôm nay Ba Long Hưng đã tu luyện tới bảy mươi sáu thức, ngạo thị một đời trẻ tuổi của Thần Phủ Bang.

Hai loại thần công cao nhất không ngừng va chạm với nhau, rất nhiều lực lượng thuộc tính bắn ra ngoài.

Cho dù là cao thủ Thánh Hoàng trúng một chút lực lượng này cũng bị trọng thương.

Bọn họ không thể không lui ra xa hơn, chỉ có thể ở xa quan sát động tĩnh bên này.

Tất cả mọi người há to miệng nhìn qua cuộc chiến này, mới biết được yêu nghiệt của hai thế lực lớn đúng là quá biến thái.

Ba Long Hưng không có như trước kia dễ dàng đánh bại Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng.

Nhật Nguyệt Thần Điển, Nhật Nguyệt Tranh Huy, đây là chiêu thức kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Hai người bọn họ rốt cuộc có lực giao chiến với Ba Long Hưng!

Nhưng mà thực lực của Ba Long Hưng còn trên hai người một trù, luận tiêu hao thì hắn bền bỉ hơn hai người, hắn còn có hai chiêu chưa xuất ra, ổn ổn chiếm thượng phong.

Oanh long oanh long!

Rung trời động đất, thiên băng địa liệt, núi sông thất sắc, hủy diệt tất cả!

Cao thủ Thần Vương giao thủ là một tràng tai nạn, không quản bọn họ có lên cao chiến đấu, nhưng mà lực lượng bắn ra đã đủ hủy diệt mọi thứ rồi.

Sau khi chiêu thức va chạm vừa dứt, ba đạo nhân ảnh chia tách ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1918 - Không Biết Huynh Đài Có Cho Mặt Mũi. (1)

Ba người đều không có thong dong như trước, trên người đều bị trọng thương, mà Ba Long Hưng lại bị thương nhẹ hơn, Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng gần như không đứng vững, càng không ngừng rơi xuống.

- Không phục ta thì chết!

Ba Long Hưng đã không còn nhẫn nại, gào thét lao qua phía Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng.

Người của Thần Phủ Bang thần sắc đại hỉ, mà người Nhật Nguyệt Tông thần sắc tái nhợt.

Nhưng vào lúc này một đạo nhân ảnh lao tới như gió, hắn tiếp Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng hai người sang một bên.

Một chiêu Ba Long Hưng đánh tới mang theo lửa giận, trong cuộc chiến sinh tử còn có người dám nhúng tay vào, hắn giận sôi người!

- Ai cho ngươi lá gan này, dám ngăn cản ta chém hai người này!

Ba Long Hưng giận dữ hét lên.

- Được thế thì tha người, vị huynh đài này không bằng cho ta mặt mũi tha cho hai người này đi!

Một âm thanh lười biếng truyền tới.

Người này chính là Lăng Tiếu, đúng là hắn cứu Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng.

- Ân công!

Húc Thiên nhìn rõ người tới thì kích động hô lên.

Hơn một năm trước Lăng Tiếu truyền thụ cho hắn quyền ý, bằng không hắn đã bại trong tay Ba Trung Hưng, mà ở trong U Hồn Thần Đàm Lăng Tiếu giương uy, mang theo người của Thiên Long địa vực chiến thắng người Thiên Hổ địa vực, có thể nói là ân công của mọi người khi đó.

Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn cứu hắn cùng Mộ Yên Hồng, hắn nghĩ mãi mà không rõ vì sao Lăng Tiếu lại xuất hiện ở đây.

Kỳ thật Lăng Tiếu xuất hiện ở đây là hợp tình hợp lý, hôm qua hắn tại tửu lâu nghe người Thần Phủ Bang cùng Nhật Nguyệt Tông bên này quyết chiến sinh tử cho nên tới xem.

Chiến đấu vừa rồi hắn cũng nhìn vào trong mắt.

Vốn hắn cũng không muốn can thiệp cuộc chiến sinh tử của người khác, làm thế là phạm húy.

Nhưng mà hắn cảm thấy mình tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Quyền của người ta, lại ở trong di tích Thánh Dương Giáo thu được lực lượng Tiên Thải Thiên Hỏa bổn nguyên, còn học được cảnh giới quyền ý, bởi vì học được quyền ý nên hắn mới lực áp quần hùng đi tới đây, cơ duyên này rất nặng.

Cho nên hắn lúc này ra tay cứu Húc Thiên cũng là xem phần cơ duyên này.

Sau khi cứu bọn họ trở về thì cơ duyên cũng tận, vậy hắn cũng không cần phải chiếu cố thêm làm gì.

- Ngươi là ai? Nếu không nói rõ ta sẽ chém ngươi!

Ba Long Hưng tay cầm búa lớn chỉ vào Lăng Tiếu hét lên.

Ba Trung Hưng nhận ra Lăng Tiếu, hắn thầm hô một tiếng?

- Tại sao tiểu tử này ở đây?

Hắn không nghĩ nhiều, lập tức đi lên nói với đại ca của hắn.

- Ca, hắn là người của Thiên Long Môn, sau khi vào U Hồn Thần Đàm chính hắn truyền thụ quyền ý cho Húc Thiên, khiến ta đang thắng lại bại!

Ba Long Hưng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại là người Thiên Long Môn, trong nội tâm có vài phần nể nang.

- Vì sao ngươi ngăn cản ta? Cho dù ngươi là người của Thiên Long Môn cũng không thể ngăn chúng ta quyết đấu sinh tử được!

Ba Long Hưng nhìn Lăng Tiếu nói.

Ngữ khí của hắn hạ xuống rất nhiều, không có hùng hổ dọa người như vừa rồi.

Trong tay Lăng Tiếu xuất hiện quạt phiến, bộ dáng như công tử nho nhã, cười nói:

- Ta có sâu xa với bọn họ, không có khả năng nhìn họ mất mạng trong tay của ngươi, nhưng mà... Sau ngày hôm nay, ta sẽ không can thiệp vào chuyện

của các ngươi, không biết huynh đài có cho ta mặt mũi này không?

Ba Long Hưng nhíu mày, mang theo thần sắc do dự.

Nếu như hôm nay bỏ qua hai người này, đợi nhân gia trưởng thành thì dựa vào uy lực Nhật Nguyệt Thần Điển chỉ sợ không làm gì được bọn họ.

Nhưng mà không bỏ qua bọn họ, tiểu tử Thiên Long Môn trước mặt này sẽ không bàng quan đứng nhìn.

- Đây không hợp quy củ!

Ba Long Hưng bất mãn nói ra.

- Ta cũng biết, cho nên chiến đấu của hai người này ta thay bọn họ tiếp nhé? Nếu như ngươi có thể đánh bại một huynh đệ của ta, bọn họ mặc ngươi xử trí, nếu như huynh đệ của ta thắng ngươi, vậy hôm nay các ngươi bãi chiến, ngày sau lại quyết sinh tử, ta tuyệt đối không can thiệp!

Lăng Tiếu lắc nhẹ quạt phiến, ngừng một chút lại nói:

- Ngươi có thể yên tâm, huynh đệ của ta chỉ mới vào Thần Vương mà thôi, tuyệt đối sẽ không để ngươi thua thiệt.

Ba Long Hưng còn không nói chuyện, Lăng Cương lại nói:

- Tiếu thúc, làm gì như thế chứ?

Dùng uy danh Thiên Long Môn của bọn họ, trực tiếp bảo bọn họ bãi chiến cũng chẳng là gì cả.

Đây chính là thái độ của Lăng Cương, cũng là bá khí của đệ nhất thế lực.

- Không tốt, vốn là ta không đúng trước, cho bọn họ một cái thang xuống đài đi.

Lăng Tiếu lắc đầu nói.

- Thật sự như vậy?

Ba Long Hưng hỏi.

Trong cùng giai dù hắn không dám nhận mình là đệ nhất, nhưng tuyệt đối là đứng đầu, hắn cũng không tin mình thua một tên mới vào Thần Vương, dù tới từ từ Thiên Long Môn cũng không ngoại lệ!

- Thực sự!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, nhìn qua phía Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng nói:

- Các ngươi có ý kiến gì không?

Bọn họ thấy người ta đứng ra cứu mạng của mình, còn dám nói gì sao?

- Nếu các ngươi không có ý kiến, vậy theo như ta nói làm đi, ngươi cứ khôi phục trạng thái đi, huynh đệ của ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Ba Long Hưng lắc đầu, nói:

- Không cần, gọi huynh đệ ngươi đi ra đi.

- Vậy không ay, huynh đệ của ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, cho

ngươi nửa giờ liệu thương, nửa giờ sau lại chiến!

Lăng Tiếu thập phần khẳng định.

Ba Long Hưng do dự một chút, không có nói thêm gì, hắn đi qua khôi phục thương thế, trong lòng nói thầm:

- Thiên Long Môn này thật là vô lễ, hôm nay Ba Long Hưng ta sẽ quét mặt mũi Thiên Long Môn các ngươi, dù sao là các ngươi tự tìm!

Lăng Tiếu xoay người nhìn qua Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng nói:

- Các ngươi cũng nhanh khôi phục đi, hôm nay tính mạng các ngươi không lo!

Húc Thiên tiến lên một bước, nghi ngờ hỏi:

- Vì cái gì ngươi giúp ta? Ngươi học được Nhật Tông Thánh Dương Quyền, có phải ngươi thật sự có chung nguồn gốc với Nhật Tông chúng ta không?

Trong U Hồn Thần Đàm, Húc Thiên đã muốn hỏi Lăng Tiếu rồi.

Nhưng mà lúc đó thời gian gấp rút, sau khi đi ra hắn cũng không hỏi Lăng Tiếu.

Bây giờ Lăng Tiếu xuất hiện trước mặt của hắn, hắn không nhịn được hỏi nghi hoặc trong lòng.

Hắn không quan tâm Húc Thiên này, nếu không phải bởi vì Húc Thiên nhân phẩm tốt, hai lần đụng phải hắn, hắn cũng không xuất thủ tương trợ.

- Vậy sao ngươi có thể học được Nhật Tông Thánh Dương Quyền?

Húc Thiên truy vấn.

Hắn rất muốn biết Lăng Tiếu có phải là dòng chính Nhật Tông hay không? Hoặc là đạt được truyền thừa của Nhật Tông bọn họ?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Vừa rồi không phải ta nói sao, ta nói ta có chút sâu xa với Nhật Tông các ngươi a, nhưng mà sâu xa này ngày hôm nay đã chấm dưt.s

Húc Thiên không rõ ý của Lăng Tiếu, hắn không cam lòng truy vấn.

- Ngươi không thể cho ta biết nguyên nhân sao?

- Dù sao không phải học từ trong Nhật Nguyệt Tông của các ngươi, chuyện khác không cần ngươi để ý.

Lăng Tiếu nói.

Hắn nói thầm trong lòng:

- Tốt xấu gì ta đã cứu mạng các ngươi mà còn hỏi đông tây, nhiều lời nữa có tin bản cung rời khỏi hay không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1919 - Không Biết Huynh Đài Có Cho Mặt Mũi. (2)

Mộ Yên Hồng nhìn ra Lăng Tiếu không nhịn được, lại kéo Húc Thiên nói:

- Thánh tử chúng ta khôi phục thương thế đi.

Húc Thiên biết có hỏi nữa cũng vô dụng, chỉ có thể nhìn qua Lăng Tiếu thật sâu, lập tức mọc đan dược ra khôi phục thương thế và thực lực.

Một cuộc chiến này hắn đã thất bại, trọng lực của Ba Long Hưng khiến hắn không đánh vỡ được, có lẽ chỉ có chờ hắn lĩnh ngộ quyền ý sâu hơn một tầng mới có thể đánh tan.

Hắn vụng trộm nhìn qua Lăng Tiếu, trong nội tâm suy nghĩ có lẽ Lăng Tiếu có thể đánh vỡ trọng lực này, nhưng mà không biết hắn đánh vỡ thế nào.

Chẳng lẽ tên này còn mạnh hơn hắn và thánh nữ liên thủ sao?

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, Ba Long Hưng đã khôi phục trạng thái.

- Có thể bảo huynh đệ ngươi lại đây!

Ba Long Hưng nhìn Lăng Tiếu nói.

- Ngươi khôi phục tốt chưa đấy? Nếu như không tốt cứ chờ thêm nửa giờ cũng được!

Lăng Tiếu rất hảo tâm nói.

Ba Long Hưng khoát tay nói:

- Không cần, ta muốn giải quyết nhanh chóng!

- Được rồi, như ngươi mong muốn!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, nhìn qua một hướng quát lên:

- Lão Dã ngươi tới đây.

- Dạ lão đại!

Một tiếng quát thô to vang lên, một thân ảnh khôi ngô lướt tới đây.

Hắn chính là huynh đệ của Lăng Tiếu, Tiên Vu Dã.

Luận thân hình Tiên Vu Dã còn cường tráng hơn Ba Long Hưng vài phần, thân cao hơn nửa cao đầu, chỉ dựa vào hình thể thì Tiên Vu Dã đã chiếm chút ưu thế.

- Giao cho ngươi một nhiệm vụ, dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại hắn, nhưng mà không được tổn thương tính mạng của hắn, hôm nay lão đại của ngươi không đúng trước, không được hạ sát thủ!

Lăng Tiếu chỉ vào Ba Long Hưng nói ra.

Tiên Vu Dã chiến ý tăng lên.

- Tốt, mười chiêu bại hắn!.

Hắn từ Thánh Hoàng đỉnh phong tiến giai đến Thần Vương còn chưa động

thủ với người nào, hắn sớm cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Ba Long Hưng gương mặt đen lại, nói:

- Đúng là khẩu khí lớn!

- Mười chiêu có phải quá nhiều hay không, năm chiêu a, người ta muốn giải quyết nhanh chóng mà!

Lăng Tiếu có chút bất mãn nói ra.

Tiên Vu Dã lập tức vỗ ngực nói:

- Năm chiêu, năm chiêu sẽ bại hắn!

- Tốt, ta lui ra đây, nếu ngươi không đánh bại hắn, sau đó cho ngươi đẹp mắt!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lại lui ra ngoài ngàn mét.

Hai người đứng trên không trung, từ trên người của bọn họ có khí tràng mạnh mẽ bao phủ

Nếu như không có người Thần Phủ Bang ở nơi này, tất cả mọi người nhất định sẽ cho rằng hai người trước mặt là anh em một nhà.

Bởi vì bọn họ trừ hình dáng cao to ra, không ngờ đều dùng búa.

Hôm nay Tiên Vu Dã sử dụng cây búa to không phải cây búa lúc trước, là Lăng Tiếu từ Thiên Long Môn lấy một món thần khí chính thức cho hắn dùng.

- Lão đại nói năm chiêu bại ngươi, ngươi nên cho ta nhìn lợi hại đi!

Tiên Vu Dã nói một tiếng, hai cây búa song song chém vào Ba Long Hưng!

Không có chiêu thức hoa mỹ, chỉ một kích đơn giản chém thẳng vào Ba Long Hưng.

Một kích này mang theo lực lượng vô cùng đáng sợ, một chiêu này Thần Vương thấp giai dùng ra, càng không phải người mới vào Thần Vương có thể dùng.

Ba Long Hưng không sợ nhất là đối cứng, khí tràng trọng lực của hắn mở ra, một đạo lực lượng nặng nề tỏa ra ngoài, khiến người ta cất bước gian nan.

Tiên Vu Dã lộ ra vài phần thần sắc lạ lùng, nhưng mà tất cả vẫn nằm trong khống chế của hắn.

Ba Long Hưng cầm búa lớn giết qua.

Khí tràng trọng lực sinh ra hiệu quả áp chế, mà bản thân hắn không bị ảnh hưởng gì cả.

Ba Long Hưng ban đầu còn toàn lực ứng phó, hắn muốn để cho người Thiên Long Môn biết rõ hắn cũng không phải ai cũng có lực khiêu chiến.

Bứa thứ bảy mươi ba chém thẳng vào Tiên Vu Dã.

Bốn búa chéo nhau, phát ra tia lửa sáng ngời.

Lần đầu va chạm với nhau hai người tách ra, không biết ai cao thấp.

Ba Long Hưng lúc này ngoài ý muốn, hắn phát hiện đối phương cũng tinh tu

thổ thuộc tính như hắn, hơn nữa lực lượng cũng không yếu hơn, liều mạng thì Thần Vương thấp giai đỉnh phong như hắn cũng không tốt.

Nhưng mà Tiên Vu Dã lại biết rõ, trong cùng cảnh giới thì Ba Long Hưng thua một trù, mà giao phong vừa rồi hổ khẩu của hắn tê liệt, trên lực lượng còn yếu một chút.

Nhưng mà so đấu lực lượng thì Tiên Vu Dã hắn lại không chịu thua người nào.

Hắn gào rú một tiếng, hai tay bành trướng, thần lực tràn ra điên cuồng, càng có một khí thế man hoang xộc vào mũi, lực lượng của hắn tăng trưởng.

Ba Long Hưng ở không xa cả kinh, nói:

- Quả nhiên có chút môn đạo, nhưng mà so lực lượng thì ta không thua đâu.

Nói xong hắn vận dụng Đại lực thần công, một đạo khí tức màu vàng tỏa ra ngoài, đồng thời có hư ảnh viễn cổ thần ma hiện ra sau lưng.

Hai người cùng rống to lên, lại trực tiếp đối cứng với nhau.

Oanh long oanh long!

Búa mang đáng sợ chém ra khiến thiên địa sụp đổ, lực lượng cả hai chấn động tỏa ra chung quanh, núi cao bị nện sập khiến người ta sợ hãi không thôi.

Đối với hai Thần Vương tinh tu thổ thuộc tính mà nói, so đấu lực lượng cũng là so đấu phòng ngự mạnh yếu.

Liên tục va chạm ba búa, tiếng nổ chát chúa vang vọng không trung, người

xem chung quanh hoa dung thất sắc.

- Người nọ là đệ tử Thiên Long Môn sao? Quả thật có thể phân cao thấp với Ba Long Hưng, lực lượng của hai người chỉ sợ quá khủng khiếp, ta đây chẳng thể tiếp được một búa.

- Cũng không phải sao, lực lượng của hai người này quá biến thái, hơn nữa tên đó còn không bị khí tràng ảnh hưởng, khó trách người ta có tư cách nói năm chiêu đánh bại Ba Long Hưng, nhưng mà tình hình thế này chắc là bất phân thắng bại.

- Bất kể như thế nào, hôm nay xem như nhìn thấy chiến lực của yêu nghiệt, chờ hai người đạt tới Thần Vương cao giai, muốn có tư cách xem cuộc chiến cũng chỉ có Thiên Thần Vương mà thôi.

- Hôm nay bốn chiêu đã qua, còn có một chiêu hai bên giết ra lực lượng cuối cùng, rốt cuộc là ai mạnh hơn?

- Lực lượng của gia hỏa này không kém, lão đại bảo ta năm chiêu bại hắn đúng là tức chết mà, nhưng mà... Cũng đủ rồi!

Tiên Vu Dã lui ra trăm mét và nói thầm trong lòng, đồng thời bắt đầu kích phát man huyết của bản thân, một đạo man huyết không ngừng bành trướng, khí tức man hoang hiện ra, một đạo thân ảnh man hoang vương hiện ra sau lưng của hắn, lộ ra khí thế uy vũ bất phàm.

Ba Long Hưng rốt cuộc cũng nhận ra thân phận của Tiên Vu Dã, hắn kinh hô lên:

- Là... Là man tộc, khó trách lực lượng khủng bố như thế!

Man tộc cũng như Kim tộc là chủng tộc cổ xưa trong Thiên Vực này, bọn họ

có man huyết, có thể kích man lực khủng bố.

Nhưng mà Ba Long Hưng không vì thế mà e sợ, hắn dù không có man lực nhưng hắn có Đại lực thần công, cũng có thể kích phát lực lượng của mình, hơn nữa cảnh giới của hắn còn mạnh hơn đối phương, hắn tuyệt đối sẽ khôn thua.

Sau lưng hắn xuất hiện hư ảnh bàn cổ, một đạo khí thế quân lâm thiên hạ!

Hai cổ thần chuyên dùng lực va cham nhau.

Bá tuyệt cửu châu!

Khai Thiên Phủ thức thứ bảy mươi sáu!

Tiên Vu Dã cùng Ba Long Hưng đều dùng toàn lực, bọn họ phát tán khí thế khiến thiên địa vỡ vụn, cương khí nổi lên như gió bão, cả phiên địa này như tận thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1920 - Một Chiêu Bại Hắn.

Oanh long oanh long!

Va chạm đáng sợ, toàn bộ không gian sôi trào lên, rất nhiều năng lượng màu vàng từ va chạm bắn ra bốn phía, vùng núi phía dưới bị năng lực nện ra trăm ngàn lỗ thủng.

Mọi người nhìn thấy hoảng sợ thất sắc.

Thời điểm khí kình tan biến, hai đạo thân ảnh chia tách ra.

Nhưng mà một người lui trên không trung trăm mét, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của hắn lay động, cũng không có rơi xuống, mà tên còn lại rơi xuống như sao băng, nặng nề nện vào mặt đất.

Bóng người rơi xuống đất lập tức nện mặt đất thành một cái hố sâu, cũng không biết người nọ sống hay chết!

Mọi người đưa mắt nhìn qua, người đứng trên không trung chính là Tiên Vu Dã, mà người bị nện bay xuống là Ba Long Hưng.

Đệ đệ cua Ba Long Hưng là Ba Trung Hưng thần sắc khó tin, nói:

- Đây... Làm sao có thể, ca của ta sao lại bại?

Thần sắc người Thần Phủ Bang lúc này khó nhìn, nếu là người khác thì bọn họ đã lao lên loạn búa chém giết.

Nhưng đối phương là người Thiên Long Môn, hơn nữa còn có đồng bạn ở đó, bọn họ nào dám vọng động.

Tiên Vu Dã phun ra một ngụm máu, nhìn qua Ba Long Hưng bên dưới, nói:

- Ngươi có bằng lòng đầu hàng hay không?

Hai người đã dùng một kích toàn lực, dù Tiên Vu Dã thụ thương, nhưng mà xem ra hắn chỉ thoát lực mà thôi.

Còn Ba Long Hưng bên dưới vô cùng chật vật, hắn nằm trên đất thở ra yếu ớt, bộ dáng như sắp chết, trước ngực còn có hai vết búa gần như chém đoạn thân thể của hắn, máu tươi chảy ra đầm đìa, xem trạng thái là không còn chiến lực gì cả.

- Ta... Ta thua!

Ba Long Hưng thập phần gian nan nói ra.

Hắn không nghĩ tới mình dùng toàn lực lại bại!

Nhưng mà chiến đấu lần này hắn cũng có thu hoạch của mình, hắn cảm thấy nếu hắn lĩnh ngộ thêm một thức Khai Thiên Phủ, cho dù đối phương có kích hoạt khí huyết thì hắn cũng có thể trảm sát đối thủ.

Tiên Vu Dã nhìn qua đối phương với ánh mắt thưởng thức, nói:

- Ngươi là một hán tử, tại hạ là Tiên Vu Dã, ngày sau nếu không phục thì tới tìm ta, ta chơi tất!

Nói xong hắn bay qua phía Lăng Tiếu.

Nhưng mà tốc độ bay của hắn chậm hơn nhiều, hiển nhiên vừa rồi hắn cũng không còn bao nhiêu sức lực.

- Ăn vào đi!

Lăng Tiếu móc một viên thần đan đưa cho Tiên Vu Dã.

Tiên Vu Dã không có khách khí, lập tức ăn vào, mau chóng khôi phục thương thế.

- Một cuộc chiến này cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Tiên Vu Dã nhếch miệng cười nói:

- Rất sung sướng, rất lâu không có động thủ, về sau có đánh nhau thì lão đạo ngươi phải gọi ta đấy!

Thường Hạo Hữu nhìn qua Tiên Vu Dã và nói thầm:

- Thì ra là tùy tùng của sư đệ tiềm lực lớn như thế, đây là hậu duệ của man tộc đấy, đơn thuần lực lượng chỉ sợ còn hơn ta nửa trù.

- Ân, việc này tới đây thôi, cuộc chiến của các ngươi đã xong!

Lăng Tiếu nhìn qua Húc Thiên cùng Mộ Yên Hồng cách đó không xa nói ra, tiếp theo hắn nói với người của mình.

- Chúng ta cũng nên đi thôi!

Nói xong liền dẫn người đi tới bắc vực môn muốn đi Thiên Huyền địa vực.

- Ân công xin dừng bước!

Húc Thiên nhìn Lăng Tiếu gọi lại.

Lăng Tiếu quay đầu nói:

- Đừng gọi ta là, tại hạ họ Lăng tên Tiếu! Ngươi còn có chuyện gì?

Húc Thiên cắn răng nói:

- Lăng... Lăng huynh, ngươi giúp ta hai lần, tại hạ cảm kích bất tận, nhưng mà Thánh Dương Quyền chính là bí mật bất truyền của tông ta, còn xin Lăng huynh cáo tri làm sao tu luyện được, xin cho tông môn ta mặt mũi!

- Ha ha, Nhật Tông muốn ta cho mặt mũi gì?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Húc Thiên nhiều lần dây dưa chuyện này khiến Lăng Tiếu cảm thấy phi thường khó chịu.

Húc Thiên cảm thấy hít thở không thông.

Nếu là người bình thường, hắn có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ bức Lăng Tiếu trả lời vấn đề này, nhưng mà đối phương dù thực lực hay hậu đài cũng mạnh hơn hắn, hắn căn bản không có làm gì được người ta.

Trong lòng của hắn không cam lòng, nếu không biết Lăng Tiếu từ đâu học được Thánh Dương Quyền, ngày khác chỉ có thể nhờ trưởng lão trong tông định đoạt.

Hắn làm sao có thể khiến Nhật Tông Thánh Dương Quyền truyền lưu ra ngoài được chứ?

Lăng Tiếu nhìn qua Húc Thiên và hỏi:

- Ta tới từ Huyền Linh đại lục, không biết ngươi có nghe qua Thánh Dương Giáo hay không?

Húc Thiên ánh mắt mang theo vài phần lạ lẫm, sau đó kinh hô lên:

- Thì ra là như thế, ta đã hiểu rồi!

ngừng thoáng một phát hắn lại nói

- Không biết Lăng huynh có rãnh tới Nhật Tông hay không?

Trong nháy mắt Lăng Tiếu biến sắc, ngữ khí âm trầm:

- Như thế nào, muốn làm gì với ta sao?

Húc Thiên vội vã khoát tay, nói:

- Không... Ngươi hiểu lầm, ta chỉ muốn ngươi nói với trưởng lão tông môn thoi, bọn họ sẽ không làm gì ngươi cả.

- Không cần!

Lăng Tiếu không khách khí cự tuyệt.

Tiếp theo hắn xoay người không quan tâm tới Húc Thiên, dẫn người rời khỏi.

Ai biết rõ Húc Thiên lại ngăn phía trước, Lăng Cương phi thường bất mãn nói.

- Tiểu tử cút ra, bằng không cho dù tông chủ ngươi tới ta cũng chém!

Lăng Cương chính là Thiên Thần Vương, là dòng chính của Kim tộc, hắn thấy tiểu tử này không biết tốt xấu, nếu hắn còn dám yêu cầu Lăng Tiếu đi tới Nhật Tông, của hắn thật sự là can đảm lớn.

Húc Thiên đã biết rõ nên bồi tội:

- Vừa rồi là Húc Thiên mạo phạm, còn xin Lăng huynh chớ tức giận!

Hắn lại nói:

- Lăng huynh hai lần cứu ta, lại tu Thánh Dương Quyền của tông ta, tin tưởng Lăng huynh cũng có hứng thú với bổn nguyên chi hỏa a!

Lăng Tiếu nói:

- Thì tính sao?

- Kỳ thật ta mời Lăng huynh đến tông môn là báo đáp Lăng huynh, bởi vì trong tông của ta có bổn nguyên thiên hỏa Tiên Thải Thiên Hỏa, tác dụng Lăng huynh cũng biết!

Húc Thiên nói xong trong tay xuất hiện hỏa diễm đỏ tươi.

Tiên Thải Thiên Hỏa ở trên người của Húc Thiên chỉ là một đám lực lượng bổn nguyên, mà không phải là là từ Thiên Hỏa Châu phát ra.

- Vậy thì không cần!

Lăng Tiếu nói một tiếng, trong tay xuất hiện hảo diễm giống Húc Thiên như đúc.

- Đây... Là Húc Thiên tự tiện rồi!

Húc Thiên cười khổ lắc đầu.

Hắn thật không nghĩ tới Lăng Tiếu không chỉ học được Thánh Dương Quyền, hơn nữa còn luyện hóa được bổn nguyên của Tiên Thải Thiên Hỏa!

Vào lúc Tiếu chuẩn bị đi lần nữa, Húc Thiên nghĩ tới cái gì đó và nói:

- Trừ chuyện đó ra, ta biết rõ nơi nào có bổn nguyên hỏa, không biết Lăng huynh có hứng thú không?

Thân thể Lăng Tiếu hơi dừng lại, nói:

- Vậy ngươi nói xem!

Húc Thiên không có nhiều lời, hắn nhìn qua bốn phía, hiển nhiên là nơi này không tiện nói chuyện với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu do dự và nói:

- Ta bây giờ đang ở trong thành, nếu như ngươi thuận tiện thì tới uống một chén.

Húc Thiên đại hỉ, hắn đang trao đổi bí mật với Lăng Tiếu một phen, chuyện này với hắn trăm lợi không có một hại.

Đoàn người cứ thế đi vào trong tửu lâu.

Rượu qua ba tuần, Lăng Tiếu cùng Húc Thiên đơn độc nói chuyện trong phòng.

- Nói đi, nếu như tin tức của ngươi chính xác, Lăng Tiếu ta kết giao bằng hữu với ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Hôm nay hắn học Cửu Dương Phần Thiên Công chỉ còn kém một trọng Thương Viêm Thánh Dương là chưa luyện được, chỉ vì không cách nào tìm được hỏa diễm bổn nguyên vượt qua Tiên Thải Thiên Hỏa để dung hợp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1921 - Tin Tức Một Loại Thiên Hỏa Khác. (1)

Bây giờ nghe Húc Thiên nói có tin tức liên quan, đương nhiên hắn cảm thấy hứng thú.

Húc Thiên không nói mà hỏi ngược lại.

- Lăng huynh, nếu ngươi là đệ tử Thiên Long Môn, không có chuyện chắc không tới nơi này, hẳn là ngươi chuẩn bị đi tới Thiên Huyền địa vực?

Lăng Tiếu cũng không giấu giếm, gật đầu nói.

- Không sai, ngày mai ta sẽ đi tới Thiên Huyền địa vực!

- Quả nhiên như ta sở liệu, bổn nguyên hỏa mà ta nói nằm giữa hiểm địa của Thiên Huyền địa vực!

Húc Thiên nói.

Lăng Tiếu nhíu mày, nói:

- Hiểm địa sao? Tin tức của ngươi là chuẩn xác? Có gày bẫy bản thiếu gia không đấy?

Húc Thiên vội vã nói:

- Không... Tuyệt đối sẽ không, tin tức này là do một trưởng lão nói, tuyệt đối chính xác!

- Vì sao các ngươi không đi lấy? Lại nói cho ta biết?

Lăng Tiếu đưa ra nghi vấn.

Hắn còn không tin Húc Thiên vì báo ân mà nói ra chuyện này.

Húc Thiên cười khổ nói:

- Ta cũng định nhắc nhở Lăng huynh phải chú ý chuyện này, bổn nguyên hỏa này sớm có linh trí, đã hiểu được công kích và lẫn trốn, cho dù là trưởng lão tông ta cũng không thể lấy được, lúc đó hắn còn suýt chết, trừ phi là tông chủ tự mình ra tay, bằng không căn bản không cách nào thu được.

- Thì ra là như thế, ta còn tưởng thật sự có chuyện tốt tiện nghi cho ta, vậy ngươi nói nó tồn tại ở nơi nào trong Thiên Huyền địa vực?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Húc Thiên nói:

- Nó ở trong Tà Nhai Cốc, vị trí cụ thể ta không biết, nởi vì nó đã sinh ra linh trí, có thể biến hóa ra các hình dạng, huống hồ chỗ đó có linh thú cửu giai thập giai qua lại, cũng không phải người bình thường có thể tùy ý ra vào.

- Tà Nhai Cốc sao? Xem ra muốn thu nó trả giá không nhỏ a!

Lăng Tiếu tự ngữ nói.

Tiếp theo hắn nhìn qua Húc Thiên nói:

- Nếu ngươi nói chuyện này cho ta biết, vậy ngươi ngày sau chính là bằng hữu của Lăng Tiếu ta, chuyện liên quan tới Thánh Dương Quyền ngươi

không cần nói thêm, ta sẽ không truyền thụ nó cho người nào khác, chuyện này ngươi cứ yên tâm đi.

Húc Thiên chỉ chờ lời này của Lăng Tiếu, hắn tươi cười nói:

- Vậy đa tạ Lăng huynh.

Ngày thứ hai đám người Lăng Tiếu đã đi tới Thiên Huyền địa vực.

Mọi người đi tới trước vực môn, cảm nhận được đại thế không hiểu từ vực hôn, đều hiện ra thần sắc kinh ngạc

Chỉ có Lăng Cương là Thiên Thần Vương sớm đã ra vào vực môn mới không có gì.

Lăng Tiếu thở dài, nói:

- Lực lượng vực môn này thật sự mênh mông khó đoán.

Lăng Cương nói:

- Đây là tự nhiên, mỗi một vực môn đều do Thủy Thần hai bên cùng sáng tạo, nó có thể truyền tống xa hơn truyền thâu trận cả trăm lần, thậm chí là nghìn lần!

Lăng Tiếu nghe xong thì tặc lưỡi.

Thủy Thần lão quái vật sáng tạo vực môn quả nhiên không giống bình thường!

Lăng Tiếu cùng Lăng Cương đều là người được miễn phí vào vực môn, mà mười người bọn họ mang theo cũng được miễn phí.

Chỗ này có mười sáu người tự nhiên không cần đi tới chỗ Thần Vương canh giữ giao thần tinh hoặc thú đan.

Lăng Cương lấy ra một khối lệnh bài, này lệnh bài này hình như là năng lượng kết tinh, phía trên có khắc mấy chữ "Ba trăm bảy mươi sáu".

Đây là đại biểu bài danh của Lăng Cương tại Thiên Thần Vương!

Thần Vương thủ hộ vực môn nhìn qua lệnh bài của Lăng Cương và cung kính, đứng dậy nói:

- Đại nhân mời!

Rất hiển nhiên hắn cũng tán thành thân phận Thiên Thần Vương của Lăng Cương.

Trong Thiên Long địa vực này Thần Vương cũng không ít, nhưng mà Thiên Thần Vương có bài danh chỉ có ngàn người mà thôi.

Trong ngàn người này chiến lực kinh khủng, mà những người này đều có cơ hội bước vào Chí Tôn Thủy Thần.

Lăng Tiếu tự nhiên không có lệnh bài Thiên Thần Vương, nhưng mà hắn có huy chương thần dược sư.

Hắn lấy nó đưa cho tên Thần Vương này, tên Thần Vương này hiện ra thần sắc kinh ngạc.

- Thì ra là thần dược sư đại nhân, mời ngài!

Tên Thần Vương này thái độ vẫn hơn xa Lăng Cương vài phần, thậm chí còn nồng nhiệt hơn nhiều.

Thần dược sư trẻ tuổi như vậy, hắn mới nhìn thấy lần đầu.

Trong lòng của hắn nói thầm:

- Không hổ là người của Thiên Long Môn, nội tình không phải thế lực bình thường có thể so sánh được.

Đoàn người Lăng Tiếu đi vào trong vực môn.

Một đạo khí thế mạnh mẽ bao phủ bọn họ, hấp thu bọn họ vào trong không gian, truyền tống bọn họ tới địa vực khác.

Thiên Huyền địa vực nằm ở phía bắc Thiên Vực, ở địa vực này có Huyền Vũ thần thú sinh tồn.

Chân long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ là chín thần thú bài danh gần ở phía trước.

Chân long thiện chiến, bạch hổ hiếu sát, chu tước chín mạng, huyền vũ trọng ngự.

Trong đó nói rõ Huyền Vũ là thần thú phòng ngự, cái vỏ của nó cứng rắn nhất thế gian, không vật gì có thể phá!

Dùng Huyền Vũ mệnh danh thì Huyền Vũ tông cũng là siêu cấp bá chủ của Thiên Huyền địa vực, cũng chẳng khác gì Thiên Long Môn của Thiên Long địa vực.

Trong Thiên Huyền địa vực, địa vực phương bắc còn rét lạnh hơn Thiên Long địa vực nhiều lắm.

Cái gọi là khí hậu dưỡng người, người trong địa vực này có thuộc tính thủy

thổ nhiều hơn các địa vực khác.

Bọn người Lăng Tiếu vừa mới đáp xuống trước vực môn Thiên Huyền địa vực này, lập tức cảm nhận được hàn khí sương tuyết giá lạnh thổi vào mặt.

Cũng may một đoàn người đều đã thành thần, có thể nói là nóng lạnh bất xâm, cho nên khí hậu sương tuyết cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Đám người Lăng Tiếu không có dừng lại, lập tức tiến tới không gian trận gần nhất, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Tiêu gia.

Tiêu gia tại Thiên Huyền địa vực dù là gia tộc quật khởi hơn hai mươi vạn năm, nhưng mà phát triển ban đầu rất mạnh, mấy vạn năm trước đã bước vào hàng ngũ siêu cấp thế lực, dù vẫn còn kém hơn siêu cấp thế lực Liên Hoa Giáo uy tín lâu năm, nhưng cũng không kém xa.

Bằng không đường đường môn chủ Thiên Long Môn cũng không có khả năng láy Tiêu Trân Thải làm chính thê, để nàng làm môn chủ phu nân.

Các đại thế lực dù liên hôn cũng phải xem thực lực của đối phương.

Tiêu gia nằm ở giải đất trung ương của Thiên Huyền địa vực, căn cứ nằm ở hạ lưu sông Lạc Nguyệt lớn thứ hai của Thiên Huyền địa vực, nằm tựa Lam Phong Sơn.

Mà ở thượng du sông Lạc Nguyệt là thế lực không yếu hơn Tiêu gia, đó là Hà Đồ Tông.

Hai siêu cấp thế lực này phân ra chiếm cứ thượng du và hạ du con sông, mà bọn họ xây dựng trụ sở ở gần sông, đồng thời bọn họ cũng mò được nhiều tư nguyên từ sông Lạc Nguyệt.

Vì tư nguyên của sông Lạc Nguyệt nên hai thế lực này ma sát với nhau chưa bao giờ dừng.

Trước đó không lâu, không ít người hai bên đánh lớn trên sông Lạc Nguyệt, song phương chết và bị thương nhiều người.

Trong Tiêu gia, Tiêu Trân Thải đang đối thoại với Tiêu Viễn Hà.

Tiêu Viễn Hà là người có tài nhưng thành đạt muộn, hắn hôm nay nhìn qua đã là lão niên, thực lực tiếp cận Thần Vương trung giai đỉnh phong, hắn là gia chủ Tiêu gia là do hắn sinh ra con cái tốt, con gái lớn gả cho môn chủ Thiên Long Môn đệ nhất thế lực của Thiên Long địa vực kiêm dòng chính Kim tộc, Kim tộc và Thiên Long Môn dù nằm trong Thiên Huyền địa vực nhưng mà cũng là thế lực tiếng tăm lững lẫy ở Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1922 - Tin Tức Một Loại Thiên Hỏa Khác. (2)

Cho dù Huyền Vũ Tông ở Thiên Huyền địa vực cũng kém sắc bọn họ một trù, mà con trai Tiêu Duy của hắn là thiên tài của Tiêu gia, không tới bốn ngàn tuổi đã có thực lực Thần Vương cao giai, là đứng đầu một thế hệ của Tiêu gia.

Dựa vào sức ảnh hương của hai đứa con, Tiêu Viễn Hà được nâng làm gia chủ Tiêu gia.

Tiêu Viễn Hà nhíu mày than thở, nói:

- Con gái, ngày mai con phải quay về Thiên Long Môn đi thôi, chỉ sợ những người kia gần đây sẽ có hành động, dù sao nhiều năm qua chưa từng dừng lại.

Tiêu Trân Thải lắc đầu, nói:

- Cha không nên bi quan, nếu Hà Đồ Tông thật sự có can đảm đối địch với Tiêu gia, bọn họ thật sự sớm xuôi nam tiêu diệt Tiêu gia rồi, mà lần này chỉ là thử tình huống của Tiêu gia mà thôi.

Tiêu Viễn Hà nói:

- Ngươi có chỗ không biết, hôm nay một đời không bằng một đời, tới đời của các ngươi chỉ có đệ đệ của ngươi là mở cảnh tượng được thôi, những người khác còn chưa thành khí, hơn nữa ta nghe nói Hà Đồ Tông có đệ tử hạch tâm mới tấn thăng Thần Vương không ít, từ số lượng đã vượt qua chúng ta rồi, huống chi bọn họ còn có hai mươi Thiên Thần Vương, nếu khai

chiến toàn diện, ta sợ không trụ được, ngươi vẫn sớm quay về Thiên Long Môn đi thôi!

- Không, dù ta gả cho Thiên Long Môn, nhưng ta vẫn là một phần tử của Tiêu gia, ta sẽ trở về nhờ phu quân trợ giúp, ta thật không tin Hà Đồ Tông có thể không nhìn Thiên Long Môn vào mắt!

Tiêu Trân Thải tức giận nói ra.

Tiêu Viễn Hà còn muốn nói cái gì đó, một đạo nhân ảnh từ bên ngoài đi tới.

Người này là nam tử chừng ba mươi tuổi, lông mày như kím, mắt sáng quắc, anh tuấn kiên cường, mặc võ phục màu lam, trên người mang thần khí song giản, thần quang bất phàm.

- Phụ thân, ta nghe nói chúng ta phát hiện Huyết Ngân Ngân Thạch quáng mạch bị người của Hà Đồ Tông đánh lén, có đúng hay không?

Nam tử này tức tối nói ra.

Nam tử này chính là con trai của Tiêu Viễn Hà, Tiêu Duy, cũng chính là đệ đệ của Tiêu Trân Thải, hơn ba nghìn tuổi đã là Thần Vương cao giai, tại Thiên Huyền địa vực là thiên tài yêu nghiệt nhất đẳng, phóng nhãn khắp Thiên Vực cũng là tồn tại khó lường.

- Không sai, ta đã phái bát thúc của ngươi mang theo người đi thương lượng với Hà Đồ Tông, nhưng mà... Khả năng sẽ không quá thuận lợi!

Tiêu Viễn Hà thở dài nói.

- Phụ thân ngươi còn không nói sớm cho ta biết, ta sẽ đi cho đám người Hà Đồ Tông đẹp mắt!

Tiêu Duy nói một tiếng, hắn muốn xoay người gọi người đi tiếp viện.

- Tiểu Duy ngươi không nên kích động!

Tiêu Trân Thải gọi hắn lại.

Tiêu Duy nhìn tỷ tỷ của hắn nói:

- Tỷ, chuyện bây giờ quá khẩn cấp, không thể chờ được!

Ngừng một chút lại nói:

- Tỷ nên quay về Thiên Long Môn đi thôi, chuyện ở đây do ta giải quyết!

- Ngươi có thể giải quyết cái gì? Bây giờ người Hà Đồ Tông thế lớn, ta bảo Lăng Trúc, Lăng Mộc đi theo giúp ngươi, ta sẽ nhờ người quay về nhờ tỷ phu của ngươi, lần này để Hà Đồ Tông biết rõ Tiêu gia chúng ta không phải không có người.

Tiêu Trân Thải nói.

- Tỷ, chờ ngươi trở về cầu cứu tỷ phu thì người của Hà Đồ Tông đã khi dễ Tiêu gia thảm rồi, huống chi ngươi không phải nói Thiên Long Môn đã bắt đầu phân liệt sao, chúng ta không nên quấy rầy tỷ phu!

Tiêu Duy nói.

- Thế nhưng mà ta không thể mở to mắt nhìn Hà Đồ Tông khi dễ chúng ta, tin tưởng bọn người Lăng Trúc và Lăng Mộc ra tay có thể chấn trụ người Hà Đồ Tông!

Tiêu Trân Thải kiên trì nói.

Tiêu Duy không biết nên nói thế nào, đem ánh mắt nhìn qua phụ thân của hắn.

Đương nhiên bọn họ hy vọng được Thiên Long Môn trợ giúp, nhưng mà nước xa không thể cứu được lửa gần.

- Kỳ thật ta còn có một biện pháp có thể hóa giải nguy cơ của Tiêu gia, thậm chí khiến Hà Đồ Tông vĩnh viễn cũng không dám xâm phạm Tiêu gia chúng ta!

Tiêu Viễn Hà trầm ngâm nói ra.

- Có biện pháp gì?

Tiêu Trân Thải và Tiêu Duy đồng thời hỏi.

Tiêu Viễn Hà đưa mắt nhìn qua Tiêu Duy thân nói:

- Mấu chốt là trên người Linh nhi!

- Chuyện gì liên quan tới Linh nhi? Dù nàng có không linh thể, hôm nay cũng mới bước qua Thánh Hoàng, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, nếu như cho nàng thời gian ngàn năm, có lẽ còn giúp được Tiêu gia!

Nói tới con gái, trên mặt Tiêu Duy mang theo mừng rỡ và tự hào.

Hai mươi mấy năm trước, hắn lưu một đứa con một tuổi rưỡi ở Thiên Long địa vực, hắn vốn cho rằng con gái không còn.

Không nghĩ đến một năm rưỡi trước đại tỷ mang con gái của hắn về, hắn mừng như điên.

Hôm nay người một nhà đoàn tụ, hắn cảm thấy tính mạng của mình càng có ý nghĩa hơn.

- Đúng vậy, nhưng mà thời gian ngàn năm, dùng thể chất của Tiêu Linh đạt tới độ cao của ngươi là không có vấn đề, chỉ nhưng mà chúng ta không có thời gian dài chờ đợi như thế!

Tiêu Viễn Hà than thở một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Nếu như chúng ta mang Linh nhi tới Huyền Vũ tông, ta nghĩ Huyền Vũ tông chắc chắn sẽ tiếp nạp Linh nhi, đến lúc đó bọn họ sẽ trợ giúp Tiêu gia, Hà Đồ Tông chưa đủ gây sợ!

- Phụ thân ngươi là muốn đưa Linh nhi đi Huyền Vũ tông bái sư học nghệ?

Tiêu Duy hỏi.

Tiêu Trân Thải lại nhìn ra suy nghĩ của phụ thân, nói:

- Chỉ sợ không phải đưa đi bái sư học nghệ đơn giản như thế!

Trong Tiêu gia cũng có tồn tại Thủy Thần, dựa vào thủy lão dạy Tiêu Linh cũng đủ rồi, cũng không phải đưa đi Huyền Vũ Tông học nghệ.

Tiêu Viễn Hà lại đánh chủ ý khác.

- Phụ thân hẳn định đưa Linh nhi qua bên kia?

Tiêu Duy hỏi.

Tiêu Viễn Hà không đường lựa chọn, gật đầu nói:

- Có lẽ đây là biện pháp tốt nhất!

- Không... Tuyệt đối không được, Linh nhi còn nhỏ, ta làm sao nhẫn tâm cho nàng hi sinh cả đời này được!

Tiêu Duy không đồng ý, tiếp theo hắn lại nói:

- Huống chi Hà Đồ Tông mạnh hơn chúng ta không nhiều lắm, bọn chúng chưa hẳn dám liều ngươi sống ta chết, tất cả nên chờ tình thế.

Tiêu Viễn Hà trầm mặc, hắn cũng biết con trai nói đúng, hắn có chút lo lắng.

Nếu như Tiêu gia bọn họ đời này không có vài người xuất sắc, nếu không truy cầu ngoại viện trợ giúp thì khó giữ được cơ nghiệp.

Sau đó một người hầu tiến vào:

- Bẩm gia chủ, bên ngoài có người Thiên Long Môn đến cầu kiến!

Tiêu Viễn Hà lạ lùng nói:

- Con gái, ngươi đã thỉnh cầu cứu viện sao?

Tiêu Trân Thải lắc đầu khó hiểu, nói:

- Không có ah, chẳng lẽ Thần ca phái người giúp ta?

- Chúng ta đi gặp là biết!

Tiêu Duy nói.

Ngay lập tức ba người đi xem Thiên Long Môn là người nào đến.

Sau khi nhìn thấy Lăng Tiếu thì Tiêu Trân Thải vui vẻ nói:

- Tiếu đệ sao ngươi tới đây? Còn có Lăng Cương cũng đến, quá tốt.

Tới Tiêu gia là đám người Lăng Tiếu.

- Bái kiến môn chủ phu nhân!

Đám người Lăng Tiếu hơi thi lễ với Tiêu Trân Thải.

- Phụ thân, tiểu Duy, vị này chính là Lăng Tiếu đệ của ta, chính hắn mang Linh nhi quay về Thiên Long Môn và xảo ngộ gặp ta!

Tiêu Trân Thải tiến lên kéo Lăng Tiếu giới thiệu với Tiêu Viễn Hà và Tiêu Duy.

- Thì ra ngươi chính là Lăng Tiếu, nhìn thật sự tuấn lãng, khó trách con gái của ngươi vẫn nhắc tới ngươi, không tệ không tệ!

Tiêu Duy tiến lên vỗ vai Lăng Tiếu nhiệt tình nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1923 - Không Có Gì Đáng Nói.

- Bái kiến Tiêu gia chủ, bái kiến Tiêu đại nhân!

Lăng Tiếu nhìn qua hai người chào hỏi một câu, tiếp theo hắn lại nói:

- Ta và Linh nhi là huynh muội, nàng nhắc tới ta là bình thường, ta cũng có chút nhớ nàng, cho nên cố ý đến thăm nàng.

- Ân, tiểu tử ngươi cố tình!

Tiêu Duy cười nói, sau đó ánh mắt của hắn kinh ngạc, nói:

- Ngươi... Ngươi là Thần Vương?

Lăng Tiếu còn không nói chuyện, Tiêu Viễn Hà buồn bã nói:

- Xác thật là Thần Vương, hơn nữa còn không đến trăm tuổi, đúng là tiểu gia hỏa khó lường.

Tiêu Trân Thải cũng nhìn ra thực lực của Lăng Tiếu, hắn lại nói:

- Không nghĩ tới không gặp hai năm, Tiếu đệ ngươi tu vi tiến nhanh như vậy, khó trách trưởng lão trong tộc nhìn trúng ngươi, thật sự là may mắn của tộc ta!

- Ha ha, mọi người cứ khen mãi, ta xấu hổ đấy.

Lăng Tiếu xấu hổ nói.

Lúc này Lăng Cương nói với Tiêu Trân Thải.

- Thẩm thẩm, ngươi có chỗ không biết, Tiếu thúc hắn còn là thần dược sư, đã được môn chủ phong làm trưởng lão cao cấp, hơn nữa còn thu được huy chương xác nhận của Dược Minh công hội, đây là đệ nhất nhân của Thiên Long Môn từ trước tới nay đấy.

- Cái gì... Tiếu đệ ngươi... Ngươi còn là thần dược sư?"

iêu Trân Thải kinh hô, ánh mắt nàng đầy khó tin.

Bên cạnh Tiêu Viễn Hà cùng với Tiêu Duy bộ dáng đánh chết cũng không tin.

Lăng Tiếu sờ mũi nói:

- Này... Nó không có gì đáng nói cả.

Tiêu Trân Thải, Tiêu Viễn Hà cùng với Tiêu Duy đều kinh ngạc!

Không tới trăm tuổi thành Thần Vương tại Thiên Vực thỉnh thoảng vẫn có, nhưng mà không tới trăm tuổi là thần dược sư, tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất nhân trong lịch sử.

Cái này gọi là không có gì đáng nói, vậy có còn cho người khác sống không?

Lăng Tiếu đến không thể nghi ngờ là trợ giúp lớn.

Có thể kết giao với một thần dược sư, đối với cho Tiêu gia mà nói là chuyện may mắn.

Cần biết rõ trong Tiêu gia không có thần dược sư, hàng năm đều phải tốn

nhiều thần tinh mua sắm thần đan.

Đương nhiên, bọn họ vẫn thông qua quan hệ với Thiên Long Môn cầm được.

Bằng không chỉ mua sắm thần đan cũng đủ khiến bọn họ không chịu nổi.

Tiêu Viễn Hà lúc này hoanh nghênh bọn người Lăng Tiếu tới Tiêu gia, còn đặc biệt triệu tập các trưởng lão trọng yếu thiết yến khoản đãi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh tự nhiên lại gặp mặt nhau.

Tiêu Linh còn đã biến hóa, nàng mặc quần áo hoa lệ, cả người càng trở nên cao quý trang nhã, khí chất không linh khiến người ta mê luyến.

- Lăng Tiếu ca ca!

Tiêu Linh kinh hô một tiếng, giống như con chim non nhảy tới, ở trước mặt nhiều người nhào vào lòng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe thấy hương thơm đã lâu, trên gương mặt mừng rỡ, vỗ vai nàng nói:

- Linh nhi về đến nhà có tốt không?

Tiêu Linh gật đầu, lại lắc đầu, đôi mắt dễ thường đầy tưởng niệm.

- Nha đầu ngốc, làm gì mà tốt với không tốt?

Lăng Tiếu nhéo mũi của nàng hỏi thăm.

- Phụ mẫu rất tốt với ta, tất cả mọi người rất tốt với ta, nhưng mà không có

Lăng Tiếu ca ca cùng gia gia ở bên cạnh ta, ta cảm thấy không tốt!

Tiêu Linh vẫn tính cách thẳng thắn như trước, không có chút biến hóa.

- Ha ha, Lăng Tiếu ca ca không phải qua thăm ngươi sao? Về phần gia gia thì hắn làm xong việc, hắn sẽ qua thăm ngươi.

Lăng Tiếu an ủi.

Trong lòng của hắn đang nghĩ, Kiều Phong này là Thiên Thần Vương đỉnh phong không biết đi làm việc gì, dùng thực lực của hắn, không phải Thủy Thần thì khó làm hắn bị thương!

- Ân, ta cũng tin tưởng gia gia sẽ tới thăm Linh nhi!

Tiêu Linh mang theo thần sắc ước mơ.

- Tốt, bây giờ có nhiều người đang nhìn, ngươi nên đi nói chuyện với chị dâu đi.

Lăng Tiếu rời khỏi Tiêu Linh, để nàng nói chuyện với Ngọc Nhu Phỉ.

Ngọc Nhu Phỉ không thiện nói chuyện, nhưng mà đối mặt Tiêu Linh thì rất thích, nàng cũng cảm thấy dễ gần.

Lúc này Tiêu Trân Thải dẫn theo một mỹ phụ giới thiệu cho Lăng Tiếu.

- Đệ muội, đây là Lăng Tiếu, là tiểu đệ đồng bối với tỷ phu của ngươi.

Mỹ phụ xinh đẹp này là mẫu thân của Tiêu Linh, tên là Hứa Vi, nàng cùng Tiêu Linh có vài phần tượng tự, khó trách lúc đó Tiêu Trân Thải vừa thấy Tiêu Linh thì nhận ra thân phận của nàng.

Hứa Vi đánh giá Lăng Tiếu mang theo vài phần phức tạp, nói:

- Đa tạ ngươi Lăng Tiếu, nếu không nhờ ngươi, chỉ sợ ta đời này khó gặp lại con gái của mình.

Lăng Tiếu nói:

- Việc này ta phải làm, ngươi không cần khách khí!

Trung thực mà nói, hắn cùng Lăng Thần là đồng lứa, mà Tiêu Trân Thải là đại tẩu của hắn, mà đệ đệ của và đệ muội tự nhiên cũng đồng lứa với hắn, thế nhưng mà Tiêu Linh gọi hắn là ca ca, hắn thật không biết nên gọi phu phụ Tiêu Duy cùng Hứa Vi thế nào.

- Con gái ta luôn quan tâm ngươi là nhân tài, nhưng mà Linh nhi nàng ngây thơ thuần phác, còn chưa rõ bối phận, ngươi và đại tỷ là cùng lứa, cũng cùng lứa với ta, cho nên Linh nhi gọi ngươi là thúc thúc, được chứ?

Hứa Vi đặc biệt cường điều.

Vốn lời này không có gì không ổn, thế nhưng mà Lăng Tiếu nhìn Hứa Vi thì nhíu mày, bởi vì gương mặt của nàng đầy cảnh giác, giống như nhìn thấy hắn là không thoải mái.

- Ân, có lẽ Linh nhi gọi thúc thúc thì càng thích hợp a, nhưng mà phải xem nàng vui vẻ hay không!

Lăng Tiếu nói.

- Mặc kệ nàng vui hay không vui, ngươi vẫn là thúc thúc tốt, bối phận không thể loạn, miễn cho sai lầm!

Hứa Vi mang theo kiên quyết nhắc nhở.

Nếu như nói câu trước kia của Hứa Vi chỉ là cường điều với Lăng Tiếu về thân phận, như vậy câu sau mang theo uy hiếp lờ mờ, dường như nàng không muốn con gái phát sinh cái gì với Lăng Tiếu.

Trong mắt Lăng Tiếu mang theo bất mãn, hắn đang muốn nói cái gì, Tiêu Trân Thải đã nói:

- Hứa Vi ngươi đang nói Lăng Tiếu có phẩm tính bất lương sao?

Nàng ngừng một chút và nói:

- Lăng Tiếu và Linh nhi có tình huynh muội, ngươi chớ nghĩ nhiều, cũng không ảnh hưởng cái gì, ngươi nói vậy là không phong nhã!

Tiêu Trân Thải là người hiểu biết, làm sao không hiểu ý của Hứa Vi cơ chứ.

Hứa Vi dù là đệ muội của nàng, nhưng mà thái độ đối đãi với người khiến nàng không thoải mái, huống chi Lăng Tiếu còn là tộc đệ của nàng.

Hứa Vi nói:

- Đại tỷ ta không có ý này, hắn có ân với chúng ta, chúng ta nên báo đáp, trở lại ta nói với Duy ca cho hắn một tỷ thân tinh, điều kiện của ta là sau này hắn ít tới gặp Linh nhi!

Lăng Tiếu nghe lời này đã từng giận rồi!

Nữ nhân này cho rằng Lăng Tiếu hắn là người thế nào?

Hắn vội vàng tới đây thăm Linh nhi, còn cho rằng hắn đánh chủ ý lên Linh

nhi sao?

Nếu không phải người này là mẫu thân của Tiêu Linh, Lăng Tiếu một tát đánh bay nàng rồi.

- Ta không, mẫu thân ngươi vì cáo gì nói với Lăng Tiếu ca ca như vậy!

Tiêu Linh cách đó không xa đi tới bất mãn nói với mẫu thân.

- Linh nhi ngươi nói cái gì!

Hứa Vi trừng nữ nhi của mình.

- Ta chỉ thấy Lăng Tiếu ca ca tới đây thăm ta mà thôi, ta ghét ngươi, ta muốn ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu ca ca!

Tiêu Linh tiến lên ôm lấy cánh tay Lăng Tiếu và kiên định nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1924 - Ta Và Lăng Tiếu Ca Ca Ở Cùng Một Chỗ. (1)

Tuy nói Tiêu Linh là con gái của Hứa Vi, nhưng mà nàng từ nhỏ thất lạc người nhà, không có tình cảm quá sâu với phụ mẫu, nàng yêu thương nhất chính là gia gia chiếu cố nàng hai mươi mấy năm qua, tiếp theo là Lăng Tiếu, nàng sao có thể tha thứ cho mẫu thân của nàng khi xúc phạm Lăng Tiếu chứ.

- Linh nhi ngươi... Ngươi biết ngươi đang nói gì không? Ngươi phải biết gọi hắn là Lăng Tiếu thúc thúc!

Hứa Vi tức giận quát lên.

- Ta không, hắn là Lăng Tiếu ca ca, ngươi thích gọi thế nào thì gọi!

Tiêu Linh phi thường kiên cường trả lời.

Hứa Vi tức không nói được.

Lúc này những người khác cũng chú ý tới bên này.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của Tiêu Linh và nói:

- Linh nhi ngươi vẫn gọi là Lăng Tiếu thúc thúc a, ta vốn lớn hơn ngươi nhiều!

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi... Ngươi không thích Linh nhi sao?

Tiêu Linh dùng ánh mắt u oán nhìn qua Lăng Tiếu, nước mắt không khống

chế rơi xuống.

Bộ dáng đáng thương khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

- Được rồi, về sau không gọi thúc thúc, ngươi nhìn ngươi xem, khóc thành con mèo khó coi rồi!

Lăng Tiếu nội tâm mềm nhũn, lau nước mắt cho Tiêu Linh

Tiêu Linh nghe Lăng Tiếu nói vậy mới chuyển khóc thành vui.

Nàng còn muốn nói cái gì đó, Hứa Vi đi lên kéo nàng đi, nói:.

- Linh nhi ngươi theo ta trở về phòng!

Tiêu Linh vùng tay với Hứa Vi nói ra:

- Ta không muốn, ta muốn ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu ca ca!

- Ngươi sao tùy hứng như thế, ngươi là con gái của ta, phải nghe ta, lát nữa ta giới thiệu cho ngươi một người, còn anh tuấn hơn hắn gấp trăm lần, càng có bản lĩnh lớn hơn!

Hứa Vi lúc này trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Kể từ khi Tiêu Linh trở về, trong nội tâm nàng có một suy nghĩ, chính là ngay lập tức tìm một nhà chồng tốt cho Tiêu Linh, một người chống khiến Tiêu Linh hạnh phúc, thứ hai là bảo trụ Tiêu gia.

Suy nghĩ này không sai, sai chính là nàng không hiểu Tiêu Linh.

Đồng thời nàng càng không hiểu Lăng Tiếu, nàng cảm thấy Lăng Tiếu này dù là người Kim tộc, nhưng mà đại tỷ đã gả qua bên kia, căn bản không cách nào giúp Tiêu gia, cho nên nàng tuyệt không cho phép con gái của mình đi đường này.

Tiêu Linh vùng vẫy không được, nàng chỉ la lên:

- Ngươi tránh khỏi ta... Ngươi tránh khỏi ta, ta ghét ngươi!

Nhưng mà nàng là con của Hứa Vi, dù nói ghét nàng nhưng trong nội tâm nàng vẫn đau đớn.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn tiến lên ngăn cản thì Tiêu Trân Thải kéo hắn lại, lắc đầu.

Mà lúc này một đạo nhân ảnh đi tới rất nhanh, nhìn qua Hứa Vi và tát một cái.

- Ngươi vừa nói cái gì, còn không nhanh thả Linh nhi ra!

Tiêu Duy tức giận quát to lên.

- Ngươi... Ngươi vì người ngoài mà đánh ta?

Hứa Vi che mặt ủy khuất nhìn Tiêu Duy quát lên.

- Người ngoài? Nếu không có lăng thần sư, Linh nhi sao quay về bên cạnh chúng ta, hắn là ân nhân của chúng ta, ngươi nói chuyện như thế, ngươi không biết thẹn sao, mặt mũi của Tiêu gia không thể bị ngươi quét sạch được!

Tiêu Duy lớn tiếng mắng.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là Thần Vương bình thường cũng không tính, thế nhưng mà người là là thần dược sư chưa tới trăm tuổi.

Thân phận này đủ làm khách quý của bất cứ thế lực nào.

Nếu Lăng Tiếu ở lại trong Tiêu gia một thời gian, luyện cho bọn họ một chút thần đan, không biết có thể tiết kiệm bao nhiêu thần tinh đấy, đồng thời còn có lợi cho đệ tử.

Mà lão bà của hắn đắc tội người ta, thực sự là không biết tốt xấu.

- Cái gì Lăng thần sư, nhiều nhất chỉ là mao đầu tiểu tử, ngươi muốn mang con gái đưa tới Thiên Long địa vực sao? Như đại tỷ à, nàng có thể giúp chúng ta cái gì, ta mặc kệ, dù sao ta tuyệt đối không đưa con gái qua bên đó, dùng tư chất của con gái có thể liên hôn với Huyền Vũ tông!

Hứa Vi phi thường khinh thường nhìn Lăng Tiếu.

Nàng và Lăng Tiếu cũng là Thần Vương thấp giai, nàng có thể nhìn ra tuổi của Lăng Tiếu, lại không nhìn thực lực Lăng Tiếu, huống hồ nàng chẳng quan tâm Lăng Tiếu là người nào.

Hôm nay Tiêu gia ma sát với Hà Đồ Tông càng ngày càng lớn, nàng muốn con gái của mình tìm được chỗ dựa to lớn cường đại, mới có thể giúp nàng an tâm ở Tiêu gia làm thiếu nãi nãi.

Tiêu Duy không chút lưu tình tát vào mặt Hứa Vi cái nữa.

- Ngươi là nữ nhân ngu xuẩn, ngươi biết cái gì, người ta là thần dược sư hàng thật giá thật, dựa vào ngươi xách giày còn không đủ, lập tức đi xin lỗi Lăng thàn sư cho ta, bằng không... Về sau ngươi không phải là người Tiêu gia chúng ta!

Tiêu Duy tức giận to lớn.

Bây giờ Hà Đồ Tông khiêu khích, để hắn lo lắng không thôi, mà con gái của hắn lại ôm được thàn dược sư trẻ tuổi như vậy, cũng không trách hắn phát hỏa lớn thế.

Một thần dược sư ah, nếu thành con rể của hắn, vậy tuyệt đối còn tốt hơn tỷ phu của hắn nhiều..

Bởi vì tỷ hắn phu của hắn làm chuyện gì cũng ngại đám người ngoại môn suy nghĩ, mà hôm nay Thiên Long Môn trong nội bộ lại tồn tại vấn đề.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu thì khác, hắn thân là luyện dược sư muốn luyện đan cho ai thì cứ luyện, chẳng ai dám gò bó hắn.

Ngày sau cho dù Lăng Tiếu quay trở lại Thiên Long Môn, bọn họ cũng có thể yêu cầu Lăng Tiếu luyện đan, dù đường xa một chút vẫn đáng giá.

Hứa Vi đánh gãy hai mộng tưởng này của hắn rồi!

Nàng ủy khuất khóc rống lên, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ tới hắn đi Tiêu gia chuyến này lại náo không vui.

Nhưng không có nghĩa hắn hối hận khi tới Tiêu gia.

Hắn nhìn ra được mẫu thân Tiêu Linh dường như là người hám lợi, chuyện này đối với Tiêu Linh mà nói có lẽ không phải chuyện tốt.

Tiêu Duy cúi đầu đi tới trước mặt Lăng Tiếu, nói:

- Lăng thần sư việc này... Còn xin ngươi tha thứ, nội tử nhà ta chỉ lo lắng cho Linh nhi mà thôi.

Hắn thiệt tình không muốn bởi vì việc này mà đắc tội Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn qua Tiêu Linh bên cạnh đang không biết làm sao, nói:

- Không có cái gì, ta sẽ không để trong lòng!

Hắn ngừng một chút và nói:

- Nhưng mà... Nếu Linh nhi không muốn ở đây, ta sẽ không cho nàng ở lại nơi này!

Tiêu Linh ôm lấy Lăng Tiếu khóc lớn.

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi mang theo ta đi, chúng ta cùng đi tìm gia gia được không, ta không muốn lưu ở chỗ nầy!

Tiêu Duy có chút sợ, nàng nói:

- Linh nhi nghe ngươi, nhưng mà mẫu thân chỉ là nhất thời hồ đồ, phụ thân nhất định sẽ tha lỗi cho mẫu thân.

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, chỉ vuốt lưng Tiêu Linh mà không nói gì.

Xem dáng vẻ của nàng có lẽ chưa chưa mở tâm với người nhà của mình.

Tiêu Trân Thải đi tới, kéo Tiêu Linh ra, nàng nhìn Lăng Tiếu một cái, ý bảo để nàng khuyên Linh nhi.

Ngay lúc này một gã hộ vệ vội vàng chạy vào nói với Tiêu Viễn Hà.

- Gia chủ, bát trưởng lão mang theo người đi thương lượng với Hà Đồ Tông, thế nhưng mà Hà Đồ Tông không để ý tới, còn ra tay giết không ít người của chúng ta, còn xin gia chủ nhanh chóng phái người cứu viện, bằng không những người khác sẽ nguy mất.

- Cái gì... Bọn chúng kinh người quá đáng!

Tiêu Viễn Hà đập bàn tức giận hét lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1925 - Ta Và Lăng Tiếu Ca Ca Ở Cùng Một Chỗ. (2)

Tiêu Duy phẫn nộ quát:

- Phụ thân, chúng ta không thể nhịn nữa, ta sẽ mang người đi liều với bọn chúng, xem bọn chúng thật có gan ăn Tiêu gia không.

Nói xong hắn cũng không chờ Tiêu Viễn Hà ra lệnh, lập tức đi ra khỏi đại sảnh.

- Lão Thất, lão Cửu các ngươi mang người đi theo giúp Duy nhi, nhất định phải cứu lão Bát trở về!

Tiêu Viễn Hà hạ lệnh.

Hai trung niên nghe vậy ứng tiếng, cũng vội vàng đi ra khỏi đại sảnh.

Nhìn qua Tiêu Viễn Hà đầy lo lắng, Tiêu Trân Thải an ủi:

- Phụ thân ngươi yên tâm, sẽ không có chuyện gì, tiểu Duy tính tình kích động mà thôi, nhưng hắn có thực lực đó.

- Ai, xem ra Hà Đồ Tông lần này muốn chơi lớn, ta phải đi báo với lão tổ tông chuyện này!

Tiêu Viễn Hà thở dài một tiếng, muốn đi vào hậu viện gia tộc mời đại nhân vật tọa trấn Tiêu gia đi ra chủ trì công đạo.

- Gia chủ bây giờ đi quấy nhiễu lão tổ tông chỉ sợ không ổn, hắn nói chỉ cần

không phải đại sự sinh tử thì không được quấy nhiễu lão nhân gia!

Một gã trưởng lão Tiêu gia nhắc nhở.

Tiêu Viễn Hà do dự môt chút, nói:

- Đáng giận, chúng ta chờ một ngày, nhìn xem Hà Đồ Tông phải chăng thật sự muốn ăn tươi Tiêu gia chúng ta, đến lúc đó dù ta dốc toàn lực của Tiêu gia cũng muốn liều mạng với chúng.

- Phụ thân ngươi yên tâm, nếu không được, ta sẽ nhờ người của ta giúp các ngươi, bọn họ đều là người tộc ta, hơn nữa có chiến lực lấy một địch ba, cho dù là Hà Đồ Tông cũng không dám làm càn!

Tiêu Trân Thải ở bên cạnh ứng tiếng.

- Ân, xem ra chỉ có thể như thế!

Tiêu Viễn Hà không đường lựa chọn nói:

Lăng Tiếu không rõ phát sinh chuyện gì, nhưng mà biết Tiêu gia xảy ra đại sự.

Nhưng mà chuyện này không liên quan tới hắn, hắn cũng chẳng muốn ngó tới.

Tiêu Viễn Hà sai người chuẩn bị nơi ở lại cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hống Tiêu Linh.

Lăng Tiếu hiểu Tiêu Linh không có ủy khuất gì, chỉ có mẫu thân nàng muốn thay nàng tìm nhà chồng mà thôi.

Đây là chuyện khiến Tiêu Linh cảm thấy phiền muộn.

Tính cách của nàng dù đơn thuần chất phác, nhưng không phải người không có đầu óc, nàng không muốn bị người ta tùy ý an bài hạnh phúc cả đời.

- Yên tâm đi Linh nhi, không ai có thể bức ngươi được, nếu như ngươi thực sự không mở tâm ra, Lăng Tiếu ca ca sẽ mang ngươi đi!

Lăng Tiếu an ủi nàng.

Tiêu Linh lại do dự nói:

- Thế nhưng mà... Thế nhưng mà ta không nỡ phụ thân cùng gia gia, bọn họ rất tốt với ta!

Nội tâm của nàng rất mâu thuẫn, vì cái gì nàng không thể sinh hoạt vui vẻ với người thân được chứ.

- Ân, ngươi phải cân nhắc cho tốt, ta nhìn ra được phụ thân của ngươi rất thương ngươi, hắn sẽ không mạnh mẽ ép ngươi làm chuyện gì, mà Lăng Tiếu ca ca cũng có thể thường tới thăm ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Tiêu Linh không đường chọn lựa nên gật đầu, lại vùi đầu vào ngực Lăng Tiếu, an tĩnh hưởng thụ thời khắc thư thái này.

Nhưng mà thời gian hưởng thụ chưa lâu đã bị người ta đánh vỡ.

Tiêu Trân Thải vội vàng tìm được Lăng Tiếu nói:

- Tiếu đệ, để Lăng Cương tùy tùng của ngươi giúp ta được chứ?

Tiêu Trân Thải dù làm môn chủ phu nhân, nhưng nàng không có quyền lực ra lệnh cho người Kim tộc, bởi vì Lăng Thần tại Kim tộc chỉ là một trưởng lão mà thôi, còn không có địa vị cao.

- Đại tẩu ngươi khách khí thế? Đã xảy ra chuyện gì, ngươi có thể nói với ta không? Nói không chừng ta có thể giúp được chút ít đấy!

Lăng Tiếu nhìn Tiêu Trân Thải khẩn trương thì hỏi.

Tiêu Trân Thải do dự một chút, vẫn nói ân oán giữa Tiêu gia cùng Hà Đồ Tông ra một lần.

Đồng thời cũng mang chuyện Tiêu Duy đi trợ giúp người trong nhà bị vây khốn.

- Tiếu đệ, trong hộ pháp trưởng lão của ngươi ở đây, Lăng Cương thực lực mạnh nhât, mà bên cạnh ta chỉ có Lăng Trúc cùng Lăng Mộc hai người, bọn họ còn mang theo ba người khác, lại có trưởng lão trong tộc ta hỗ trợ mới có thể cứu người ra.

Tiêu Trân Thải mang theo vài phần ngữ khí cầu khẩn.

Lăng Tiếu cũng không có do dự, việc này là đại sự phu nhân của tông chủ, lại là gia tộc của Linh nhi, việc này hắn không có khả năng không giúp.

- Nếu là như vậy, vậy ta dứt khoát mang người đi giúp.

Lăng Tiếu nói.

- Này... Chỉ sợ không tốt, ngươi là hy vọng của cả tộc, nếu ngươi có sai lầm gì, ta... Ta không có mặt mũi gặp mặt đại ca của ngươi đâu.

Tiêu Trân Thải có chút khó xử nói.

- Ha ha, chuyện này ngươi có thể yên tâm, ta chỉ đi xem, nếu có thể giúp thì tốt, còn không thì ta tự vệ không có vấn đề gì!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Tiêu Trân Thải vẫn khó xử.

Lăng Tiếu cũng không phải là người bình thường, thật sự để hắn đi, nếu xảy ra chuyện thì không xong rồi.

Lăng Tiếu lại bảo chứng.

- Đại tẩu ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ôm việc, ta không phải người Tiêu gia các ngươi, bọn chúng không khó xử ta đâu.

Tiêu Trân Thải do dự nói:

- Được rồi, ngươi phải đáp ứng ta không được có chuyện gì, nhất định phải bảo vệ ngươi trước, bằng không ta tuyệt đối không có mặt mũi quay về gặp đại ca của ngươi.

Lăng Tiếu gật đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần tự tin

Hắn đã là Thần Vương thấp giai, chiến lực không thua gì Thần Vương trung giai, dựa vào thần hồn công kích, hắn không cần thiết sợ kẻ nào.

Lăng Tiếu lưu Ngọc Nhu Phỉ cùng Sát Thiên lại đây, mang theo mười ba người khác, lại thêm Tiêu Trân Thải có hai mươi sáu người hộ tống, tổng cộng bốn mươi Thần Vương gia nhập vào trận doanh của Tiêu gia đi tới bên ngoài sông Lạc Nguyệt.

Nhiều ra bốn mươi Thần Vương, khiến tin tưởng của Tiêu Viễn Hà tăng nhiều, trong lòng của hắn nói thầm:

- Lần này phải khiến Hà Đồ Tông biết khó trở ra a!

Người Lăng Tiếu và người Tiêu gia tổng cộng chỉ có tám mươi ngươi, trong Tiêu gia cũng chỉ có bốn mươi mấy Thần Vương, trước đó Tiêu Duy cũng mang theo trăm người quay về.

Nhưng mà số lượng này vẫn lưu lại, xem ra số Thần Vương của Hà Đồ Tông cũng không ít.

Mà bọn người Lăng Tiếu đang suy tính tâm tư, lại cảm ứng được trên bầu trời có tiếng nổ mạnh vang lên, rất nhiều thần lực bắn ra tung toe,s xa xa nhìn qua có nhiều màu sắc.

Người Tiêu gia từ xa nhìn qua đỏ mắt, trong đó một tên trưởng lão quát lên.

- Hà Đồ Tông tạp chủng khinh người quá đáng.

Hắn nói xong lại gọi linh thú của mình ra, không thể chờ đợi được lao qua phía trước.

Người của Tiêu gia cũng như thế, cả đám lao lên muốn trợ đám người kia.

Người bên cạnh Lăng Tiếu không động, mà đầu lĩnh là Lăng Trúc cùng Lăng Mộc, bọn họ hai người cùng lứa với Lăng Tiếu, là Thần Vương cao giai, thực lực mạnh nhất là Lăng Cương thì lúc này đang bảo vệ bên cạnh Lăng Tiếu.

- Hai vị đại ca có ý định giúp việc này thế nào?

Lăng Tiếu nhìn Lăng Trúc cùng Lăng Mộc hỏi.

Hai người bọn họ là lão đầu, tuổi lớn hơn Lăng Tiếu nhiều lắm.

Lăng Trúc cùng Lăng Mộc đều là lão nhân trải qua chiến dịch, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng hành động như người khác.

Lăng Trúc nhíu mày, nói:

- Chúng ta tốt nhất nên đứng đây, thấy rõ tình huống thì xuất kích.

Lăng Mộc nói:

- Không sai, như vậy sẽ đạt hiệu quả kỳ binh, giết bọn chúng không kịp trở tay, như thế mới có thể giải quyết vấn đề.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1926 - Tiêu Gia Nguy Cơ.

Lăng Tiếu vẫn tán đồng với hai người, hắn nói:

- Chiếu theo hai vị đại ca làm đi, chúng ta bình tĩnh xem kỳ biến, lại nhanh chóng xuất kích cho bọn chúng kinh hỉ.

Ngay lập tức mọi người liền ẩn nặc khí tức, cả đám nấp trong mây quan sát tình huống giao chiến bến dưới.

Trên không trung bốn mươi mấy người Tiêu gia gia nhập, tình thế được củng cố.

Tiêu gia trước sau xuất ra ba lượt Thần Vương đã hơn trăm người, thế nhưng mà hôm nay tăng thêm bốn mươi mấy người này chỉ hơn trăm người, gần như có bảy tám mươi tên Thần Vương đã bị đối phương tiêu diệt.

Có thể nói trận chiến này Tiêu gia tổn thất thảm trọng.

Nhân mã của đối phương hơn trăm người, từ số lượng đã chiếm thượng phong.

Thân là người đầu lĩnh của Tiêu gia, Tiêu Duy vũ múa thần khí song giản đối chiến hai tên Thần Vương cao giai, trên người đã xuất hiện thương thế.

- Tiêu Duy, Tiêu gia các ngươi ngoan ngoãn thần phục Hà Đồ Tông chúng ta đi, bằng không hôm nay toàn bộ các ngươi sẽ chôn vùi trên sông Lạc Nguyệt.

Một tên trẻ tuổi Hà Đồ Tông đang vây công quát lên.

Người trẻ tuổi này là thiếu tông chủ của Hà Đồ Tông Hà Kiếm, cũng như Tiêu Duy có thực lực Thần Vương cao giai.

Đơn đả độc đấu hắn chiến lực không kém gì Tiêu Duy, nhưng mà bây giờ có tên Thần Vương cao giai khác tương trợ, muốn giết Tiêu Duy chỉ là vấn đề thời gian.

- Hừ, hôm nay ta có chết cũng phải kéo các ngươi làm đệm lưng.

Tiêu Duy hừ lạnh một tiếng, song giản chéo nhau toàn lực công kích Hà Kiếm, hoàn toàn mặc kệ sơ hơ sau lưng.

Xem dáng vẻ này hắn muốn một mạng đổi một mạng.

Tiếp viện của Tiêu gia chống đỡ được một chút, rất nhanh lại bị áp chế hạ phong toàn diện,.

Mà Tiêu Duy lại dốc sức liều mạng, không muốn sống muốn chém giết Hà Kiếm.

Hắn đã không biết mình bị tên còn lại của Hà Đồ Tông đánh trúng bao nhiêu cái, vệ giáp trên người của hắn sắp bị hủy mất, trên người máu tươi đầm đìa không dút.

Lại tiếp tục như thế, chỉ sợ thêm một lúc nữa hắn sẽ bị đánh hình thần câu diệt.

Đám người Lăng Tiếu quan sát cuộc chiến, cảm thấy bây giờ đã tới thời điểm xuất hiện cứu viện.

Nhưng mà Lăng Trúc thì hoài nghi.

- Những người này đã xuất hiện rồi, nhưng mà không biết đối phương có hậu viện hay không.

Lăng Mộc nói:

- Phương hướng khác còn có một ít người, nhưng mà người thì không nhiều, chúng ta gia nhập thì nhân số vẫn kém hơn.

- Trúc thúc, Mộc thúc sao các ngươi nói phế thoại như thế, thẩm thẩm đã nhờ chúng ta đi cứu viện, bất kể như thế nào chúng ta cũng phải đi tiếp viện, huống chi bọn họ nhiều người thì thế nào, dùng chiến lực của tộc ta có thể một địch mười, cho dù chúng ta tới Thiên Huyền địa vực không phải là tộc nhân chiến đấu mạnh hàng đầu, nếu bọn chúng thức thời thì dừng lại, bằng không... Đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

Lăng Cương bên cạnh kích động nói ra.

Người Kim tộc đều hiếu chiến, thực tế như Lăng Cương là Thiên Thần Vương đều dựa vào giết chóc đánh ra uy danh của bản thân mình, thực lực của hắn vô cùng mạnh mẽ.

Hắn tự tin có thể giúp Tiêu gia diệt sát những người này.

Lăng Tiếu nhìn qua Lăng Cương và tán thành.

- Đúng vậy, người Kim tộc chúng ta có thể một đánh mười, hai vị lão ca cũng không nên do dự nữa, bằng không sau khi trở về sẽ làm chị dâu khó xử, người của Tiêu gia cũng nói chúng ta không xuất lực đấy.

Lăng Trúc cùng Lăng Mộc biết rõ hai người nói có lý, cũng ra lệnh mọi

người tiếp viện.

Sau khi ra lệnh một tiếng, Lăng Cương là người xuất kích đầu tiên, linh thú hộ thân của hắn không phải là Giao Long, mà là Hoàng Kim Sư Vương, phi thường hùng tráng uy vũ, sư tử rống to một tiếng chấn động không ít người.

- Người Thiên Long địa vực Thiên Long Môn ở đây, ai dám khó xử Tiêu gia, chán sống rồi sao!

Lăng Cương quát to một tiếng dọa người, mang danh tiếng Thiên Long Môn ra, hắn lại thu hoạch tính mạng một tên Thần Vương của Hà Đồ Tông.

Tên Thần Vương trung giai này không có thời gian phản ứng, bị một thương đâm thủng đầu, thần hồn cũng bị diệt sát.

Người của Hà Đồ Tông không ngờ Tiêu gia lại có thêm viện binh, hơn nữa nhìn Lăng Cương uy vũ thì cả đám kinh ngạc ngây người.

Trong sát na này, đám người Lăng Trúc cùng Lăng Mộc cùng giết tới, trong nháy mắt đã giết hơn mười tên Thần Vương của Hà Đồ Tông.

Người của Kim tộc trừ phi là dòng chính ra, mỗi người đều có thể tăng hai mươi lần chiến lực, trong cùng giai gần như vô địch thủ.

Đội quân mới gia nhập này hoàn toàn trợ giúp Tiêu gia tốt nhất, cũng chấn nhiếp Hà Đồ Tông lớn nhất.

- Đáng chết, Thiên Long địa vực Thiên Long Môn sao lại xuát hiện ở nơi này!

Một tên trưởng lão Hà Đồ Tông lúc này kinh hoàng nói một câu.

Thiên Long Môn tại Thiên Vực là bá chủ nhất đẳng, uy danh của bọn họ đã sớm truyền ra khắp Thiên Vực, cho dù là Huyền Vũ Tông ở Thiên Huyền địa vực bọn họ cũng phải kém sắc một trù.

Bọn họ nghe đối phương là người Thiên Long Môn thì trong nội tâm bị trùng kích lớn.

- Ta biết rồi, nhất định là Tiêu gia phái người đi cầu cứu viện, con gái gia chủ Tiêu gia Tiêu Viễn Hà đúng là gả cho môn chủ Thiên Long Môn.

Một tên nói ra.

- Làm gì nói phế thoại nhiều như thế, bọn chúng người tới không nhiều, chúng ta trước tiên phái một nhóm người ngăn cản chúng đi, trước chém người củ Tiêu gia rồi nói sau.

Một tên khác la lên.

Thực lực của Hà Đồ Tông bên này phái mấy chục người cường đại ngăn cản đám người Lăng Trúc, Lăng Mộc cùng với Lăng Cương giết qua.

Người của Tiêu gia đạt được trợ giúp nên tinh thần phán chấn phản công.

Mà Tiêu Vu Dã bên cạnh Lăng Tiếu lại cực kỳ hưng phấn, hắn rất muốn lập tức lao lên giết cho thống khoái.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn không có hạ lệnh, hắn cũng không tùy ý vọng động.

- Lão dã, ngươi hộ pháp ta!

Lăng Tiếu lên tiếng, trong mắt của hắn mang theo thần sắc hưng phấn.

- Cái gì... Hộ pháp? Lão đại bây giờ đang ở trên chiến trường a..., còn hộ cái gì pháp, chúng ta giết lên là được!

Tiên Vu Dã khó hiểu nói.

- Ta nói ngươi hộ pháp thì hộ pháp, nói nhiều làm cái gì, sau đó sẽ cho ngươi giết thống khoái!

Lăng Tiếu nói.

Tiên Vu Dã không biết Lăng Tiếu muốn làm gì, đành phải im lặng hộ pháp cho hắn.

Lăng Tiếu lăng không nhìn qua tràng diện trước mặt, bắt đầu vận chuyển Khống Thần Quyết.

Hắn thật sự không muốn khống chế kẻ nào, mà là muốn hấp thu lực lượng tàn hồn trên chiến trường.

Đây đều là thần hồn của Thần Vương, đúng là rất trân quý, nếu như đoạt xá thì có thể tái sinh, có chút tạo ra cực độ không khỏe, nếu không có đồ vật trú ngụ thì chắc chắn sẽ tan biến, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ.

Trên chiến trường này chết hơn một trăm Thần Vương, có bộ phận hình thần câu diệt, nhưng vẫn có không ít hồn lực tồn tại, Lăng Tiếu nhắm vào những hồn lực này, đối với hắn đây là thứ đại bổ.

Hôm nay thần hôn của hắn là Thần Vương trung giai, nếu như tăng thêm một bước thì không thể tốt hơn.

Hồn lực của Lăng Tiếu trướng lên một vòng, trước tiên bao trùm những thần hồn không khỏe này, hút chúng vào trong thức hải của mình.

Những tàn hồn không còn thân thể, thần hồn tổn thất phân nửa, căn bản không cách nào đào thoát khỏi Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1927 - Ta Là Sứ Giả Diêm Vương Phái Tới. (1)

Sau khi hắn hấp thu những tàn hồn này xong, Lăng Tiếu nhanh chóng luyện hóa những tàn hồn này vào thần hồn của mình.

Mà lực lượng thần hồn bị suy yếu, bị hắn hấp thu thật nhanh.

Hắn không có thỏa mãn, hắn đánh chủ ý lên những thần hồn đang rời khỏi chiến trường.

Đương nhiên, Lăng Tiếu chỉ nhắm vào thần hồn của Hà Đồ Tông, người Tiêu gia hắn không ra tay.

Những thần hồn Thần Vương đều có chiến lực và phòng ngự nhất định, thế nhưng mà thân thể bị hủy diệt thì thần hồn không khỏe, chiến lực khó mà sánh bằng lúc có thân thể, đối mặt Lăng Tiếu hồn lực công kích, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

- Ngươi là người phương nào, dám ra tay với Hà Đồ Tông chúng ta!

Một thần hồn khá cường đại quát Lăng Tiếu.

Thần hồn của hắn tươi đối chân thạt, chiến lực sánh ngang với Thần Vương thấp giai đỉnh phong, rất nhiều nhiên lúc trước có thực lực Thần Vương cao giai.

Bằng không sao khi bị giết làm gì có thần hồn nguyên vẹn như thế.

- Ha ha, xem ra ngươi đúng là quá ngu, ngươi đã chết rồi, còn hỏi ta làm gì

với ngươi, ta đương nhiên là sứ giả diêm vương phái tới, mang theo hồn phách của các ngươi xuống âm tào địa phủ!

Thần hồn Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trực tiếp dùng chiến kỹ tiêu diệt thần hồn này.

Rất nhanh, Lăng Tiếu đã hấp thu xong cái thần hồn này.

Vào lúc Lăng Tiếu hấp thu hồn lực không cố kỵ, đã có người Hà Đồ Tông giết qua bên này.

Người tới là ba tên Thần Vương thấp giai, bọn chúng không có thực lực va chạm mạnh với người Kim tộc, đành phải tìm người có thực lực tương đương đối chiến.

- Thiên đường có đường các ngươi không đi, địa ngục không cửa các ngươi lại vào, giết cho ta!

Một gã Thần Vương thấp giai đỉnh phong lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã quát lên.

Vào lúc này hai tên Thần Vương thấp giai bên cạnh giết qua, mà bọn chúng cùng linh thú cửu giai hợp kích.

Tiên Vu Dã cùng linh thú của mình nghiêm trận chờ địc.

Địa Thứ Long này sớm được Lăng Tiếu cho thôn phệ huyết dịch long tộc, lại được Tiên Vu Dã trường kỳ cho hăn thú đan, từ đó đã đột phá lên linh thú thập giai.

- Địa Thứ Long, giết chúng!

Tiên Vu Dã chiến ý tăng cao.

Một người một thú đều lấy phòng ngự nổi tiếng, bọn họ nghênh tiếp hai tên Thần Vương cùng hai đầu thánh thú, tiến hành oanh sát.

Tiên Vu Dã toàn lực ứng phó, man huyết kích phát đến đỉnh, hai búa mang theo lực lượng đáng sợ, chung quanh người của hắn hình thành khí tràng đặc biệt, khiến cho hai tên Thần Vương kia vừa tiến vào phạm vi khí tràng bị có cảm giác bị đè nén, tốc độ và công kích của bọn họ giảm xuống.

Khí tràng trọng lực!

Đây không phải khí tràng mà Thần Phủ Bang Ba Long Hưng phóng thích sao?

Khí tràng trọng lực này chính là khí tràng đặc biệt của võ giả thổ thuộc tính, nó có thể khiến cho người đi vào bị áp chế, gia tăng trọng lực trong khí tràng này, để địch thủ của hắn bị gia tăng phụ trọng, tốc độ và công kích ảnh hưởng không nhỏ.

Tiên Vu Dã trong lúc chiến đấu với Ba Long Hưng đã lĩnh ngộ được bí mật trong đó, hơn nữa bản thân hắn suy diễn, cuối cùng đã ngưng tụ ra được khí tràng này, nhưng mà phạm vi thì nhỏ hơn Ba Long Hưng không ít.

Nhưng mà với hắn mà nói đủ giết địch rồi.

Hai tên Thần Vương thấp giai không ngờ Tiên Vu Dã lại có hậu chiêu như thế, vô cùng hoảng sợ.

Lúc bọn họ muốn rút ra khỏi khí tràng, Tiên Vu Dã đã dùng hai búa chém qua bọn họ.

Thế như bôn lôi, trong nháy mắt thân thể hai người bị chém thành hai nửa, máu tươi bắn ra không trung.

Tiên Vu Dã một chiêu đắc thủ, lúc này càng hưng phấn, nhìn qua tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong bên cạnh và giết qua.

Người nọ nhìn thấy một màn này, rõ ràng bị dọa sợ quay đầu bỏ chạy, căn bản không dám ứng chiến với Tiên Vu Dã.

Tiên Vu Dã muốn đuổi chém giết, thế nhưng mà vừa nghĩ tới Lăng Tiếu cách đó không xa vội vã lui lại hộ pháp cho Lăng Tiếu.

- Lão đại rốt cuộc đang làm cái gì, bây giờ còn không phải lúc đứng nhìn a.

Tiên Vu Dã nghi ngờ trong lòng.

Dù hắn có thể chém giết Thần Vương bình thường, nhưng nếu Thần Vương mạnh hơn đi tới thì hắn khó bảo hộ Lăng Tiếu chu toàn.

Lúc này Lăng Tiếu cũng biết tình thế không thuận lợi, hắn không có khả năng thu từng cái thần hồn ở nơi đây.

Hắn đem lực chú ý vào hai tên Thần Vương bị Tiên Vu Dã trảm sát.

Bọn họ vừa chế đi, thần hồn vẫn còn nguyên vẹn, bọn họ không dám dừng lại trên chiến trường, muốn lao ra khỏi đây thật nhanh.

Nhưng mà lúc này có một bàn tay bắt lấy hai cái thần hồn này, trong nháy mắt kéo họ vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không khách khí xử lý hai cái thần hồn này trước tiên.

Sau khi hắn hấp thu nhiều thần hồn, thần hồn của Lăng Tiếu trực tiếp tăng lên Thần Vương trung giai trung tầng, cách đỉnh phong không xa.

Sau khi chấm dứt chiến đấu ở nơi đây, hắn đột phá lên đỉnh phong dễ dàng.

Lúc này tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong của Hà Đồ Tông bỏ trốn đã quay ngược trở lại.

Nhưng mà lần này hắn mang theo một tên khác, là Thần Vương trung giai!

- Trần sư huynh chính là tiểu tử này chém giết hai sư đệ, hắn tu thổ thuộc tính, đã ngưng tụ khí tràng trọng lực, nhất thiết phải cẩn thận!

Tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong chỉ vào Tiên Vu Dã quát.

Tên Thần Vương trung giai thập phần khinh thường nói:

- Tiểu Thần Vương thấp giai, cho dù có khí tràng trọng lực thì làm sao gây khó dễ cho ta được?

Nói xong trường kiếm trong tay của hắn tạo ra vô số thủy triều áp qua phía Tiên Vu Dã.

Thủy triều này là sóng nước chân thật, nó giống như biển động cấp mười hai, mang theo thiên uy cực kỳ đáng sợ.

Tiên Vu Dã biết rõ phải đối cứng, hắn nhìn qua Địa Thứ Long nói ra.

- Địa Thứ Long, ngươi bảo vệ lão đại, ta đi xử lý hắn!

Lúc này chung quanh người của hắn sinh ra hào quang màu vàng, khí tràng trọng lực hiện ra nghênh tiếp tên Thần Vương trung giai.

Oanh long oanh long!

Thực lực của Thần Vương trung giai này cao hơn Tiên Vu Dã cao một giai, cho dù Tiên Vu Dã có kích hoạt man huyết lên đỉnh cũng cảm thấy khó ngăn cản được, khí tràng trọng lực của hắn bị đối phương hủy, than thể của hắn bị đụng bay ngược trở về, phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu không phải hắn phòng ngự kinh người, một kích này đã lấy mạng của hắn rồi.

Tiên Vu Dã kích phát hung tính, hắn quát to một tiếng, thần lực kết hợp với man lực vũ động hai cây búa lập tức lao qua chém giết tên Thần Vương trung giai.

Tên Thần Vương trung giai lúc này sắc mặt ngưng trọng, không dám giữ thực lực.

- Không nghĩ tới một tiểu Thần Vương thấp giai cũng có lực lượng này, chỉ tiếc ngươi gặp gỡ ta, nhất định phải chết!

Tên Thần Vương trung giai tạo ra vô số kiếm quang chém thẳng qua phía Tiên Vu Dã.

Mỗi đạo kiếm nhận như nước thủy triều được hình thành, mỗi một kiếm đều mang theo xu thế kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Oanh long oanh long!

Cường chiêu va chạm vào nhau phát ra âm thanh chấn động mạnh mẽ, rất nhiều lực lượng thuộc tính không ngừng bắn ra bên ngoài.

Lần này Tiên Vu Dã không thụ thương, hắn chỉ lui ra sau trăm mét mà thôi.

- Mạnh hơn ta thì như thế nào, ngươi cũng chỉ có thể mà thôi!

Tiên Vu Dã khiêu khích nói một tiếng, hắn lại toàn lực giết qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1928 - Ta Là Sứ Giả Diêm Vương Phái Tới. (2)

Tên Thần Vương trung giai lúc này buồn bực, hắn cao hơn đối thủ một giai, rõ ràng chỉ đẩy lùi người ta mà thôi.

Hai người lại bắt đầu giao chiến, mà tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong của Hà Đồ Tông lao qua phía Lăng Tiếu.

Địa Thứ Long bị hai con thánh thú Thần Vương trung giai và Thần Vương thấp giai đỉnh phong ngăn cản, căn bản không thể bảo vệ Lăng Tiếu chu toàn.

Tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong vô cùng đắc ý nói với Lăng Tiếu.

- Hẳn tiểu tử này có chuyện gì đó, không ngờ dám ở chiến trường nhắm mắt dưỡng thần, thật sự là bội phục ngươi.

Hắn nói chuyện, trong tay cầm thanh kiếm chém qua phía Lăng Tiếu, muốn chém giết Lăng Tiếu.

Nhưng mà một kiếm này chém tới trước người của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu không ở chỗ cũ, bị trảm chỉ là một tàn ảnh của hắn mà thôi.

Tên Thần Vương thấp giai đỉnh phong ánh mắt chấn động, khó hiểu hỏi:

- Người đâu?

- Ta ở đây!

Lăng Tiếu không biết khi nào vòng qua sau lưng của hắn, hiện tại vỗ vai hắn.

Người nọ bị dọa đổ mồ hôi lạnh, hắn không suy nghĩ mà vòng kiếm đâm ra một kiếm.

Nhưng mà hắn vừa hành động tới một nửa, cổ của hắn mát lạnh, đầu và cổ tách ra, thi thể không đầu rơi xuống đất.

Thần hồn của hắn trong nháy mắt lao ra ngoài, trong mắt đầy hoảng sợ, hắn muốn chạy trốn.

Nhưng mà Lăng Tiếu làm sao bỏ qua cho hắn được, thần hồn của hắn bị Lăng Tiếu hấp thu vào thức hải, tạm thời tồn trữ lại.

Lăng Tiếu liếm liếm đầu lưỡi, lúc này nói:

- Hôm nay là ngày bổ sung hồn lực rất tốt!

Nói xong thân ảnh lóe lên, thân hình như tia chớp lao đi, lướt đến chỗ Tiên Vu Dã đang chiến đấu với tên Thần Vương trung giai, băng kiếm lăng không chém xuống, một đạo lực lượng như băng sơn sụp đổ nện vào tên Thần Vương trung giai.

Tên Thần Vương trung giai này không ngờ có người đánh lén, hơn nữa tốc độ còn nhanh và lực lượng bá đạo như vậy.

Hắn không suy nghĩ mà lập tức huy kiếm đón đỡ.

Nhưng hắn vừa tiếp xúc với lực lượng của đối phương, hắn cảm thấy ngực như bị điện giật, thân hình bị nện rơi xuống, máu tươi bắn ra như suối.

Lăng Tiếu một kích đắc thủ, lập tức lợi dụng hồn lực truy kích, hồn lực

ngưng tụ thành băng hỏa kiếm đâm vào thần hồn của tên này.

Tên Thần Vương trung giai không kịp điều chỉnh thương thế, thần hồn của hắn bị đâm trúng và kêu lên.

Thân ảnh Lăng Tiếu lóe lên, tay nâng kiếm chém đầu tên Thần Vương trung giai này, không lưu tình hấp thu thần hồn của hắn.

Tiên Vu Dã nhìn thấy chỉ mới qua hai chiêu mà tên Thần Vương trung giai kia đã chết trong tay Lăng Tiếu, hắn lúc này hoảng sợ lẩm bẩm.

- Thật không hổ là lão đại, đúng là quá đáng sợ!

Lăng Tiếu nhìn thấy Tiên Vu Dã sửng sờ, nói:

- Lão Dã ngươi chiếu cố bản thân mình đi, ta đi trợ giúp người khác.

Tình thế hiện tại không phải nghiêng qua một bên.

Người Tiêu gia được Thiên Long Môn tương trợ, dần dần yên ổn trận thế, không ít Hà Đồ Tông Thần Vương đều bị Thiên Long Môn dùng Thần Vương cao giai diệt sát.

Bọn họ là người Kim tộc, sau khi tăng chiến lực lên thì cùng giai vô địch.

Nếu không phải người Hà Đồ Tông bên này có Thiên Thần Vương tọa trấn, có Lăng Tiếu, Lăng Mộc cùng với Lăng Cương áp lực, bọn họ càng tổn thất lớn hơn nhiều.

Người của Hà Đồ Tông dần dần nhận ra tiếp tục như vậy sẽ không xong.

Bon họ nhanh chóng lao qua một phía, xem dáng vẻ là đang chờ viện binh

tới.

- Đáng chết, các ngươi thật sự muốn liều ngươi sống ta chết với Tiêu gia chúng ta sao?

Trong đó một tên trưởng lão Tiêu gia tức giận quát lên.

Một tên trưởng lão của đối phương cười lạnh, nói:

- Hôm nay trước diệt các ngươi, ngày sau lại diệt Tiêu gia của ngươi.

- Khẩu khí thật lớn, đúng là không xem Thiên Long Môn chúng ta vào mắt mà!

Lăng Cương phi thường khó chịu nói.

- Thiên Long Môn thì thế nào, đây là Thiên Huyền địa vực, không phải là Thiên Long địa vực, cái gọi là mãnh long không áp địa đầu xà, cho dù các ngươi là mãnh long, qua sông thì đó là địa bàn của chúng ta, thức thời thì bây giờ rời khỏi, bằng không... Toàn bộ các ngươi phải ở lại nơi này!

Thiếu tông chủ Hà Đồ Tông Hà Kiếm nói ra.

Sau đó Hà Kiếm lại chuẩn bị liên thủ với một người khác tiêu diệt Tiêu Duy.

- Mẹ kiếp, hôm nay chúng ta sẽ qua sông cho các ngươi xem, rốt cuộc là ai dám đụng vào Tiêu gia, Thiên Long Môn chúng ta tuyệt đối không chết không thôi với kẻ đó!

Lăng Cương muốn đánh bay đám người này, cứu viện Tiêu Duy bên kia.

Nhưng đáng tiếc đối phương có hai người vây công hắn, khiến hắn không

thoát thân ra được.

Thời điểm này có Thần Vương cao giai muốn một kiếm kích sát Tiêu Duy thì một lực lượng đáng sợ ập tới.

Một kim long chân thật gào thét bay tới, sóng âm vô cùng dữ dội chấn động màng tai của người ta chảy máu.

Tên Thần Vương cao giai kia trực tiếp đối mặt một kích này, hắn bị trọng thương, thân thể bay ra hướng khác.

Nhưng mà hắn không sa sút được bao lâu, một long quyền lăng không đánh tới, trực tiếp đánh tan thân thể tên này.

Thân thể vỡ tan, thần huyết bay tán loạn, mùi hôi thối bắn ra ngoài.

Một người trẻ tuổi anh tuấn mặc quần áo vàng kim đứng ở đó.

Đám Thần Vương gần đó hoảng sợ ngây ngốc.

Tên Thần Vương cao giai này không thể ngăn cản một chiêu đã bị đánh chết, đây rốt cuộc là thực lực thế nào?

Người ở đây trừ Lăng Tiếu ra, đương nhiên không ai nhận ra người trẻ tuổi này là ai.

Bởi vì hắn là hộ thân thần long của Lăng Tiếu, Kim Long nhất tộc thập tam thái tử.

Nó và Lăng Tiếu là thế hệ ngang hàng, cũng không có khế ước gì cả, nhưng Lăng Tiếu nói thì nói vẫn nghe.

Nó là tồn tại thập giai cao giai, dù là nhân loại Thần Vương cao giai cùng giai, nhưng mà nó là thần thú mạnh nhất, lực lượng không phải nhân loại có thể sánh bằng.

Tên Thần Vương cao giai này trúng long ngâm, ngay sau đó không có chút phòng ngự nào bị một quyền đánh tan.

Lăng Tiếu cũng vạn bất đắc dĩ mới sử dụng sát thủ giản này, nhưng mà hắn không nghĩ thập tam thái tử thô bạo như thế.

- Đa tạ vị huynh đệ cứu giúp!

Tiêu Duy nhìn thập tam thái tử chắp tay nói.

- Hắc, muốn cảm tạ thì cảm tạ hắn, ta chỉ giết người!

Thập tam thái tử chỉ vào Lăng Tiếu, tiếp theo lại lao qua phía Hà Kiếm.

Hà Kiếm sớm bị một kích của thập tam thái tử đánh phát mộng.

Hắn la lên.

- Trưởng lão mau cứu ta!

Lập tức lúc thập tam thái tử muốn đánh vào người Hà Kiếm thì một đạo lực lượng to lớn ập tới, từng đạo băng tinh ngưng tụ thành bức tường ngăn cản một quyền của thập tam thái tử.

Oanh long oanh long!

Bức tường băng này bị thập tam thái tử đánh tan nát.

Nhưng mà nhân dịp này Hà Kiếm đã nhanh chóng chạy thoát.

Sau đó một đạo nhân ảnh lao tới trước thập tam thái tử, hắn có bộ dáng trung niên, cầm thanh băng kiếm trong tay, cưỡi lên Lam Nhãn Băng Điêu, phát tán khí tức băng hàn.

Người này là Thiên Thần Vương của Hà Đồ Tông, tên là Hàn Phong, là tồn tại cường đại nhất của Hà Đồ Tông ở nơi này, hắn cũng như Lăng Cương có thực lực Thần Vương đỉnh phong.

Khi hắn xuất hiện, có mấy chục tên Thần Vương tiềm ẩn ở đây cũng lao ra.

Những người này chính là át chủ bài cuối cùng của Hà Đồ Tông, mà những người này có Thiên Thần Vương, chiến lực chỉ kém Hàn Phong một chút.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1929 - Thật Đáng Sợ.

Có thêm viện quân, người của Hà Đồ Tông lại chiếm cứ thượng phong.

Sau khi nhân mã hai bên cũng phân ra, rốt cuộc hình thành cục diện giằng co.

Hà Đồ Tông cơ hồ xuất tất cả Thần Vương ra, mà Tiêu gia cũng không giữ lại quá nhiều.

Chắc hẳn sau một trận chiến này, một phương thế lực phải rời khỏi phạm trù thế lực siêu cấp, thậm chí là có thể bị một phương tiêu diệt.

Thân là thiếu tông chủ của Hà Đồ Tông, Hà Kiếm khôi phục dáng vẻ, quát:

- Người Thiên Long Môn mau mau rút lui, bằng không cũng tiêu diệt luôn các ngươi!

- Đúng là khẩu khí thật lớn, Hà Đồ Tông các ngươi không sợ bị Thiên Long Môn báo thù sao?

Lăng Trúc nhíu mày quát.

- Thiên Long Môn? Ha ha... Các ngươi cho rằng nơi này là Thiên Long địa vực hay sao?

Hà Kiếm cuồng tiếu nói.

- Phải không? Không để người Kim tộc chúng ta vào mắt sao?

Lăng Cương trầm giọng nói ra.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, trong nơi này chỉ có hắn là đối thủ của hắn.

- Kim tộc... Khó trách các ngươi chiến lực bất phàm như thế, nhưng mà... Cường long không áp địa đầu xà, những lời này các ngươi không rõ sao?

Làm cho Hàn Phong có vài phần nể nan.

Kim tộc tại Thiên Vực tuyệt đối là gia tộc đứng đầu, không quản những năm này bọn họ ít xuất hiện, nhưng bọn họ tại Thiên Vực vẫn có uy danh vô cùng to lớn.

Kim tộc cùng Kim Long nhất tộc vẫn trông coi lẫn nhau, đây căn bản không phải bí mật gì.

Đối với siêu cấp thế lực mà nói, bọn họ biết quá rõ chuyện này.

Trong các cổ tộc thượng cổ, chiến lực lấy Kim tộc làm nhất, hiếu sát lấy Ma tộc làm nhất, mà quỷ dị thì lấy Hồn tộc làm nhất, thiện phòng ngự lấy man tộc làm nhất, đoàn kết nhất là thú nhân tộc...

Những chuyện này lịch sử đã sớm chứng minh rồi.

- Hừ, chúng ta vốn không muốn xen vào chuyện của các ngươi, nhưng mà các ngươi đánh vào gia tộc của môn chủ phu nhân Thiên Long Môn chúng ta, việc này chúng ta không thể không quản.

Lăng Cương hừ lạnh nói.

Hà Kiếm ánh mắt nhuếch lên, nói:

- Hàn trưởng lão nhiều lời với bọn chúng làm gì, bây giờ chúng ta nhiều người, còn sợ bọn chúng cái gì sao?

Trải qua luân phiên chiến đấu, hai bên đều có tiếp viện, Hà Đồ Tông bên này có hơn hai trăm người, mà Tiêu gia bên này chỉ có một trăm sáu mươi, chênh lệch ít nhất là sáu mươi tên Thần Vương, chênh lẹch này không bình thường.

Hàn Phong lắc tay, nhìn qua Lăng Cương nói:

- Chúng ta cho các ngươi một chút mặt mũi, khúc sông này do Hà Đồ Tông khống chế, nhanh chóng thối lui, như thế Hà Đồ Tông chúng ta cũng phân rõ giới tuyến.

Lăng Cương còn chưa nói chuyện, Tiêu Duy đã bất mãn nói:

- Nói bậy, chỗ này là do Tiêu gia quản hạt, muốn tranh giành Huyết Ngân Ngân Thạch quáng mạch do chúng ta phát hiện sao, không có cửa đâu!

Huyết Ngân Ngân Thạch là tài liệu thần khí cực kỳ trân quý, không lâu trước đó được người Tiêu gia phát hiện dưới sông Lạc Nguyệt.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa khai thác đã bị người Hà Đồ Tông phát hiện, lúc này tranh giành quáng mạch mới dẫn tới xung đột hiện tại.

Đương nhiên, nếu chỉ là quáng mạch nhỏ, Tiêu gia cùng Hà Đồ Tông không tới nổi tranh chấp không ngừng, nhưng là quáng mạch lớn nên chỉ có thể phát sinh chiến đấu quy mô mà thôi.

- Vậy các ngươi muốn liều ngươi chết ta sống sao? Hẳn là ngươi không rõ tình thế a?

Hàn Phong cười lạnh nói.

Lúc này Lăng Trúc lên tiếng, nói:

- Không bằng như vậy đi, Hà Đồ Tông các ngươi rời khỏi, chỗ nầy quy Tiêu gia tất cả, ân oán các ngươi ngày sau thanh toán, chúng ta tạm thời không nhúng tay vào!

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, người Kim tộc bọn họ có thể lấy một địch mười nhưng không chịu nổi đối phương nhiều người, nếu đánh tới cuối cùng sẽ chết thôi.

Dù Lăng Trúc muốn đòi công đạo thay Tiêu gia, nhưng hắn vẫn phải suy nghĩ cho người của mình, mà bọn họ còn phải hộ tống phu nhân quay về.

- Nghĩ thật đẹp, chúng ta trả cái giá lớn như vậy, Huyết Ngân Ngân Thạch quáng mạch này không có không được!

Hà Kiếm cự tuyệt, tiếp theo hắn nhìn qua Hàn Phong nói:

- Hàn trưởng lão ngươi được tông chủ giao phó thế nào, nhanh giết sạch chúng đi!

Hàn Phong nhẹ gật đầu nói:

- Ân, xem ra không có gì để nói, giết đi!

Sau khi hắn ra lệnh, người của Hà Đồ Tông người thi triển thần lực đối chiến người Tiêu gia cùng với Kim tộc.

- Đúng là lớn gan chó, vậy hôm nay Kim tộc chúng ta sẽ tiêu diệt Hà Đồ Tông!

Lăng Trúc không nghĩ tới đối phương lại dám đánh, đây là không cho Kim

tộc mặt mũi.

- Vậy cũng phải nhìn Kim tộc các ngươi có thể mạnh tới đâu, ta nghĩ Huyền Vũ tông không mặc kệ đứng nhìn a.

Hàn Phong cười lạnh nói.

- Tưởng dọa được chúng ta sao? Vậy để các ngươi biết rõ lợi hại của Kim tộc!

Lăng Cương gào thét một tiếng, hắn cầm thương nện vào Hàn Phong.

- Như vậy rất tốt, ta cũng muốn biết thần công của Kim tộc có thật lợi hại như lời đồn hay không!

Hàn Phong là Thiên Thần Vương của Thiên Huyền địa vực, bài danh cũng gần trước, tự nhiên không sợ đối chiến Lăng Cương.

Đại chiến lần nữa bắt đầu, do Kim tộc mười đếm tên dòng chính đương tại phía trước, những người khác thì là ở hậu phương đột sát mà ra.

Mà người Kim tộc không chỉ có khả năng tăng chiến lực lên, còn có thần lực tăng phòng ngự và tốc độ khôi phục, bọn họ xung trận không thể nghi ngờ là cường đại nhất.

Nhưng mà bọn họ không thể chịu được nhiều người, hình thế cũng không phải dễ dàng.

Trong hỗn chiến đáng sợ này, rất nhiều thần lực không ngừng oanh tạc, cả phiến thiên địa này chấn động mạnh, rất nhiều khe nứt không gian hiện ra.

Trong hỗn chiến này, căn bản không có quá nhiều người đi chú ý Lăng Tiếu

cùng Tiên Vu Dã hai người.

Người ta chỉ xem hai người này là kẻ có thực lực yếu nhất mà thôi, sớm muộn cũng có người lấy mạng của bọn họ.

Khiến người ta chú ý nhất chính là thập tam thái tử, chiến lực của nó rất mạnh.

Sau khi Lăng Tiếu ra lệnh, nó trực tiếp rống to một tiếng những thánh thú cảnh giới thấp của Hà Đồ Tông sợ hãi rơi từ không trung xuống, còn lại mấy con không ngừng run rẩy.

Thập tam thái tử xông vào giữa đám người Hà Đồ Tông, long quyền đánh vào một tên Thần Vương, cho dù là thần khí ngăn cản cũng bị nó đánh tan ngay lập tức.

Người của Hà Đồ Tông sợ hãi kinh hàn tán đảm, đều không muốn đối mặt gia hỏa đáng sợ này.

Lúc này thập tam thái tử đã giết sáu người, gần như không người ngăn cản.

Những lực lượng oanh kích lên người của nó đều bị miễn dịch, căn bản không cách nào thương hại đến nó.

- Nhân loại lực lượng quá yếu!"

Thập tam thái tử thập phần bất mãn nói ra, ngay lập tức nó giết qua phía Hà Kiếm.

Hà Kiếm biết rõ thập tam thái tử lợi hại, hắn lập tức gọi người bên cạnh.

- Người đâu, ngăn cản nó, tiêu diệt nó cho ta!

Hai tên trưởng lão hộ pháp lập tức lao lên ngăn cản thập tam thái tử, hai người này là Thần Vương cao giai, lực lượng thập phần không kém, đơn giản chỉ bắt thập tam thái tử là được.

- Như vậy mới có ý nghĩa!

Thập tam thái tử hưng phấn quát một tiếng, chiến lực không ngừng tăng lên cao.

Hai quyền của nó giống như thần khí đứng đầu, đánh thẳng vào hai người đối diện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1930 - Hà Đồ Phong Ấn Long. (1)

Hai người đối chiến không bao lâu, thần khí của bọn họ bị đánh tan.

- Thiếu tông chủ đi mau, ngươi này là cao thủ Kim tộc, thân thể của hắn có thể so sánh với thần khí cao giai, chúng ta không thể tổn thương hắn.

Một gã Thần Vương cao giai quát.

Chân long nhất tộc được xưng là thần thú cường đại nhất, bọn chúng có khả năng tăng chiến lực lên ít nhất trăm lần.

Cho nên, thập tam thái tử dựa vào cảnh giới Thần Vương cao giai mới có thể biến thái như thế.

Nếu như nó biến trở về chân thân, chiến lực tăng lên tột đỉnh, chỉ sợ không có Thủy Thần hàng lâm thì không ai làm gì nó được.

Hai tên Thần Vương cao giai này căn bản không ngăn cản được bao nhiêu quyền cảu thập tam thái tử đã bị đánh bay ra ngoài, bản thân trọng thương.

- Chơi chết ngươi!

Thập tam thái tử cười to lên, lao thẳng qua phía Hà Kiếm.

Hà Kiếm dù sợ thập tam thái tử cường đại, nhưng hắn cũng không có do dự, tốt xấu gì cũng là Thần Vương cao giai, hơn nữa được chỉ định làm người nối nghiệp Hà Đồ Tông đời này, thực lực tự nhiên không kém.

Hắn quát lên điên cuồng một tiếng, thần khí trong tay đánh thẳng vào thập tam thái tử.

Trong tay hắn không phải thần khí bình thường, mà là thần khí cao giai, chỉ có thân phận thiếu tông chủ của hắn mới được dùng.

Thập tam thái tử tay không tấc sắt đón đỡ, bị thần khí đánh bị thương.

Thập tam thái tử tức giận, nói:

- Binh khí thật cường đại, nhưng mà ta cũng có!

Sau khi giọng của nó vang lên, trong tay ngưng tụ một thanh long thương va chạm với Hà Kiếm.

Cường cường va chạm, Hà Kiếm bị ép rút lui ra phía sau, hổ khẩu bị chấn động chảy máu, nội tạng cũng bị trùng kích, hắn cảm thấy vô cùng đau đón.

- Mẹ kiếp, ta mặc kệ ngươi là người hay thú, hôm nay ta muốn ngươi đẹp mắt!

Hà Kiếm bị ép chật vật không thôi, hắn biết nếu tiếp tục như vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn khẽ cắn môi, lấy một kiện thần vật ra, lại đánh thẳng về phía thập tam thái tử.

Thuận theo thần vật này bay ra ngoài, nó tỏa ra hào quang chói mắt trên không trung.

Trong nháy mắt kiện thần vật này không ngừng xoay tròn, từng đạo thần lực càng không ngừng tuôn ra ngoài, mang cho người ta áp lực to lớn.

Tất cả mọi người đều ngừng giao chiến, cả đám nhìn qua thần vật này.

Người của Hà Đồ Tông biết rõ đây là một kiện thần khí đứng đầu, dù không phải cổ thần khí, nhưng mà cũng không kém hơn, có thể phong ấn bất luận Thần Vương dưới Thủy Thần.

- Phong cho ta!

Hà Kiếm khống chế thần vật này bay thẳng qua phía thập tam thái tử.

Thần đồ tỏa ra hào quang khiếp người bay thẳng qua phía thập tam thái tử, thập tam thái tử không cách nào tránh né, trên đầu của nó kiện thần vật này không ngừng biến hóa, sau khi biến lớn chừng ngàn mét thì bao phủ thập tam thái tử vào trong.

Thập tam thái tử bị lực lượng của thần đồ hấp thu, không cách nào cởi bỏ nó ra được, bị cuốn vào bên trong.

Trong nháy mắt thần đồ bao phủ chung quanh, một đạo thần quang không ngừng bắn thẳng ra ngoài, nó dần dần biến nhỏ, cuối cùng còn không tới ngàn mét mà thôi, mà thập tam thái tử đã biến mất không còn bóng dáng.

Rất hiển nhiên nó bị phong ấn trong thần đồ.

- Ha ha, bị Phong Hà Đồ của ta bao phủ, vậy thì bị phong ấn không sai, trừ phi ngươi là Thủy Thần, bằng không vĩnh viễn ở trong đó đi!

Hà Kiếm vô cùng đắc ý nói ra.

Thần đồ này đã rút toàn bộ thần lực của hắn rồi, hắn hôm nay đã tiêu hao nhiều thần lực, không thể tiếp tục chiến đấu.

Thần đồ này là vật bảo vệ tính mạng của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ hắn không vận dụng.

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên khó nhìn.

Thập tam thái tử chính là chân long của long tộc a, nếu nó thực sự bị đối phương phong ấn, vậy chẳng phải hắn phụ kỳ vọng của long tộc sao?

- Đáng chết, ta nhất định phải giết hắn, đoạt thần đồ này!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn nghĩ biện pháp tiêu diệt Hà Kiếm, Phong Hà chuẩn bị rơi vào tay Hà Kiếm thì biến hóa sinh ra.

Biến cố này khiến mọi người chấn kinh.

Một tiếng long ngâm trùng thiên vang lên.

Âm thanh này chấn đắc bầu trời rung động không ngớt, không ít Thần Vương cùng thánh thú thực lực yếu bị chấn động hoa mắt, màng tai vỡ toang.

Một thân ảnh Kim Long từ trong Phong Hà Đồ hiện ra ngoài, Phong Hà Đồ vốn đã rút nhỏ bây giờ bành trướng lên.

- Này... Đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ nó tránh thoát Phong Hà Đồ sao?

Hà Kiếm có chút thất sắc nói.

Phong Hà Đồ là thần khí đứng đầu, là trấn tông của Hà Đồ Tông.

Thế nhưng mà bây giờ nó không ngừng vặn vẹo biến hình và phồng to lên, trước kia tuyệt đối không có chuyện này.

Lúc trước dựa vào Phong Hà Đồ này có không ít Thần Vương đỉnh phong cuối cùng vẫn không thể tạo ra chút sóng gió nào cả.

Hắn hoài nghi thập tam thái tử bị phong ấn trong Phong Hà Đồ chính là Thủy Thần a!

- Nhanh, Hà Kiếm mau lui lại, đó là thần long cao nhất!

Hàn Phong nghĩ tới cái gì đó quát Hà Kiếm.

Nhưng mà lúc tiếng la của hắn vang lên, Phong Hà Đồ trong nháy mắt vỡ tan, rất nhiêu thần quang bắn ra tung tóe nện vào đám Thần Vương chung quanh, hắn kêu rên không thôi.

Lúc này một con chân long màu vàng phá tan Phong Hà Đồ bay ra ngoài, long ngâm vạn trượng, bá khí cao quý hiển hiện, hai cái long giác như sừng hươu, long thân uy vũ, long trảo hữu lực mạnh mẽ, thân thể hoàn mỹ nhất thế gian, sinh linh cường đại nhất thế gian.

Cở hồ tất cả thánh thú xuất hiện ở nơi này càng không ngừng run rẩy, giống như bình dân gặp được quân vương, căn bản không có nửa điểm suy nghĩ phản kháng trong đầu.

- Chân... Chân long thần thú, này... Làm sao có thể!

- Đã sớm truyền văn Kim tộc có quan hệ mật thiết với Kim Long nhất tộc, không nghĩ tới bọn họ còn có chân long bên cạnh, quá cường đại rồi.

- Vì sao một thần long cao quý xuất hiện ở đây, chỉ sợ không phải Thủy

Thần ở đây thì không ai đối phó được, khó trách ngay cả Phong Hà Đồ trấn tông cũng không phong ấn được, chúng ta mau chóng rút lui thôi, chỉ có thủy lão mới có thể ngăn cản được.

- Tiêu gia được cứu rồi, xem người Hà Đồ Tông còn dám đánh chúng ta không, thần long này quá hoàn mỹ, quá cường đại, đúng là không biết nó là tọa kỵ của ai.

- Cũng không phải sao? Nếu ta đươc thần thú ủng hộ, cho dù giảm thọ vạn năm ta cũng nguyện ý a!

Thần Vương hai thế lực không ngừng nghị luận.

Tuy nói trong Thiên Vực có thần thú, nhưng không phải ai cũng có thể thấy chúng cả.

Hôm nay một con chân long uy vũ, cho dù là Thần Vương cũng phải đỏ mắt.

Đồng thời người của Hà Đồ Tông cũng sinh ra ý e ngại, một con chân long đủ khiến bọn họ không chịu nổi, huống chi còn có nhiều người Tiêu gia đang nhìn chằm chằm vào chứ.

Bọn họ biết đại thế đã qua!

Hà Kiếm đã bị sợ hãi không còn chút máu nào cả, hai cái đùi của hắn mềm nhũn lại.

- Này... Đây là thật sao?

Hắn không có ý thức được cái gì, mà thập tam thái tử đã tới rồi.

- Nhân loại đáng chét, dám phong ấn bản thái tử, ta nuốt sống ngươi!

Thập tam thái tử chớp động long khu, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hà Kiếm, long khẩu khổng lồ táp thẳng vào Hà Kiếm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1931 - Hà Đồ Phong Ấn Long. (2)

- Cút đi cho ta!

Hàn Phong nghĩ cũng không cần nghĩ, hắn chém ra mười hai đạo kiếm cương vào thập tam thái tử, mỗi một đạo kiếm cương đều mang theo thần lực to lớn, mỗi kiếm cương có thể đóng băng một dòng sông lớn.

Thập tam thái tử ngoái đầu nhìn qua và long vĩ quét qua!

Oanh long oanh long!

Long vĩ quét qua đánh tan kiếm cương, lúc này nhiều khối băng bay ngược lại nện vào người Hà Kiếm.

Hàn Phong dùng chiêu này không chỉ ngăn cản được thập tam thái tử, hắn lập tức lao qua ngăn cản đường của thập tam thái tử.

Lúc này long khẩu của thập tam thái tử đã sắp nuốt sống Hà Kiếm.

Lúc Hà Kiếm sắp bị sống nuốt, một tên Thần Vương ở gần hắn trung tâm lao tới, hắn quát to lên:

- Thiếu tông chủ cẩn thận!

Tên Thần Vương này dùng sức đẩy Hà Kiếm qua một bên, mà bản thân hắn bị thập tam thái tử nuốt vào bụng.

Hà Kiếm sở hãi không còn tinh thần, cũng may hắn được người trong môn

cứu mạng, hắn bình tĩnh lại và la lên:

- Chư... Chư vị trưởng lão mau cứu ta!

Hét lên xong hắn dùng toàn lực chạy trốn đi, hắn bỏ chạy và người trong tông lúc nào dùng toàn lực công kích chân long.

Đám người Hà Đồ Tông cũng đủ trung thành, không ít Thần Vương bắt đầu oanh kích chân long đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải chết!

Nhưng mà thập tam thái tử sau khi biến thành chân thân thì phòng ngự của nó phi thường kinh người, thực lực không có đạt tới Thần Vương cao giai hoặc không có thần khí cao giai thì đừng mong làm cho nó bị thương.

Mà lúc này Lăng Tiếu cũng thừa dịp rống to lên.

- Mọi người lên, tiêu diệt đám gia hỏa này!

Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương, đồng thời dùng hồn lực công kích những Thần Vương ở gần.

Hồn lực công kích không thể phòng bị, một khi bị đánh trúng thì thần hồn bị thương, khó có thể bình phục trong thời gian ngắn.

Ngay sau đó Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương diệt sát không chút lưu tình, thần hồn của những Thần Vương chết đi bị hắn hút vào trong thức hải.

Dù Lăng Tiếu không có kịp luyện hóa những thần hồn này, nhưng mà lực lượng thần hồn của hắn không ngừng tăng trưởng.

Hắn càng giết càng hăng, lại lao vào giữa nhiều Thần Vương của Hà Đồ Tông.

Đương nhiên hắn còn không dám chọn những Thần Vương cao giai, những chỉ chọn những tên Thần Vương thấp giai hoặc là trung giai mà thôi.

Sau khi Lăng Tiếu xuất kích, người của Tiêu gia và Thiên Long Môn đồng thời xông lên truy sát người Hà Đồ Tông.

Có thập tam thái tử chấn trụ người Hà Đồ Tông, khí thế của bọn họ tăng lên đỉnh, ra tay không chút lưu tình nào cả.

Mà người Hà Đồ Tông cũng thuận theo Hà Kiếm trốn đi, không ai dám sinh ra ý công kích.

Mà thập tam thái tử càng giết càng mạnh, nhiều Thần Vương trực tiếp rơi vào trong bụng của nó, càng khiến người ta run sợ không thôi.

Ở đây trừ Lăng Tiếu sát phạt kinh người ra, Lăng Cương, Lăng Trúc cùng với Lăng Mộc và Kim tộc cũng kích phát chiến lực mạnh mẽ tấn công những Thiên Thần Vương của Hà Đồ Tông, càng làm thịt hai tên Thần Vương đỉnh phong của đối phương,

Hà Đồ Tông thất bại toàn diện khiến Hàn Phong không dám tiếp tục lưu lại, chỉ có thể rống to lên:

- Lui, toàn bộ rút đi cho ta!

Người của Hà Đồ Tông không người nào dám ngừng lại, lúc này bức ra khỏi đối thủ của mình và trốn đi.

- Giết... Hôm nay nhất định phải khiến chúng đền nợ máu!

Tiêu Duy phục đan dược xong đã khôi phục không ít chiến lực, nhưng kiên trì truy sát người Hà Đồ Tông.

Bởi vì hắn biết rõ phải nhân cơ hội này tổn thương nguyên khí của Hà Đồ Tông thật lớn, khiến chúng không dám có lần sau nữa.

Mà Tiêu gia trước giờ vẫn lâm vào thế yếu, ngày hôm nay dùng những người đang suy sụp này khiến cho Hà Đồ Tông trả giá nhiều một chút.

Tiêu gia cùng Thiên Long Môn truy sát người Hà Đồ Tông mấy mấy vạn dặm, sắp tới gần cứ điểm của Hà Đồ Tông.

Mười mấy vạn dặm với người thường thì đây là một khoảng cách phi thường xa xôi, nhưng đối với Thần Vương mà nói đây chỉ là con đường hơi xa mà thôi.

- Không đuổi nữa, nếu dẫn tới đám lão bất tử của Hà Đồ Tông đi ra thì chúng ta ăn thiệt thòi, chúng ta lập tức quay về!

Một trưởng lão Tiêu gia quát lên.

Tất cả mọi người không dám xông lên phía trước nữa, lập tức quay đầu trở lại chiến trường lúc trước.

Huyết Ngân Ngân Thạch quáng mạch dưới sông Lạc Nguyệt bọn họ phải khai thác thật nhanh.

Dù không thể đền bù tổn thất ngày hôm nay, nhưng vẫn không để cho Hà Đồ Tông chút chỗ tốt nào cả.

Sau cuộc chiến này Tiêu gia tổn thất hơn một trăm Thần Vương.

Sau khi Tiêu gia trở thành thế lực siêu cấp thì tổn thất này khiến bọn họ thương gân động cốt.

Nhưng mà Hà Đồ Tông cũng không tốt đi nơi nào, tuy nói bọn hắn họ vẫn chiếm thượng phong, thế nhưng mà sau khi người Thiên Long Môn gia nhập thì tình thế đã nghịch chuyển, lại có thập tam thái tử bắt đầu phát uy thì người Hà Đồ Tông đã trả giá thảm trọng.

Bọn họ chết không ít hơn Tiêu gia, thậm chí chết rất nhiều, trong đó càng càng có mấy tên Thần Vương đỉnh phong và Thần Vương cao giai, đây là cái giá cực thảm.

Công lao này do thập tam thái tử và Lăng Cương chiếm đa số.

Mà thập tam thái tử giết nhiều người nhất, thế nhưng mà chỉ có Tiên Vu Dã biết rõ, lão đạo của hắn giết không ít, hơn nữa gần như là giây sát, ngay cả thần hồn cũng thu, đúng là quá ác.

Đám người Tiêu Duy cũng không có quay về gia tộc, cả đám bắt đầu càn quét chiến trường, bắt đầu thu thần khí và không gian giới.

Mặt khác hắn phái người quay về gia tộc, bảo người gia tộc phái Thánh giả cùng Thánh Hoàng tới đây thu hoạch quáng mạch, tuyệt đối không để Hà Đồ Tông đánh chủ ý gì.

Mọi người quan sát thập tam thái tử một hồi, hắn biến lại hình người và đứng bên cạnh Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu không nghi ngờ trở thành nhân vật tiêu điểm nhất.

Một đám người Tiêu muốn đi bợ đỡ Lăng Tiếu, nhưng mà không dám tới gần, sợ gây thập tam thái tử bị hắn ăn tươi thì khổ.

Nhưng mà người Kim tộc càng sùng bái Lăng Tiếu hơn trước.

Bọn họ không ai không khát vọng được chân long thần thú tán thành, thế

nhưng mà người Kim tộc bọn họ mấy vạn người chỉ có mười mấy người có đãi ngộ này, bọn họ đều trở thành truyền kỳ trong tộc.

Mà trẻ tuổi như Lăng Tiếu thu được chân long thần thú chân chính thì không có, chuyện này khiến bọn họ hâm mộ không dứt!

Lăng Tiếu không có quan tâm ánh mắt của mọi người, để thập tam thái tử cùng Tiên Vu Dã hộ pháp, hắn lại thu dọn thần hồn tán loạn ở chiến trường.

Sau khi hắn hấp thu nhiều hồn lực vào trong thức hải, Lăng Tiếu đã không thể hấp thu hơn nữa, nếu không luyện hóa thì lãng phí không công.

Lăng Tiếu đành phải truyền âm nói với Lăng Cương một tiếng, hắn dẫn thập tam thái tử cùng Tiên Vu Dã đi vào một ngọn núi bế quan.

- Tiếu đệ hắn đi làm gì?

Lăng Trúc nhìn qua Lăng Tiếu quái lạ thì hỏi Lăng Cương một tiếng.

Hắn lúc trước vẫn lấy trưởng bối Lăng Mộc làm người chỉ huy toàn cục, cũng không quá đặt Lăng Tiếu vào mắt, bọn họ cũng không phải rất rõ ràng Lăng Tiếu bây giờ được trong tộc trọng thị thế nào.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Lăng Tiếu có được chân long, bọn họ không thể không trọng thị tiểu đệ này.

Lăng Cương nói:

- Tiếu thúc nói muốn bế quan vài ngày, bảo chúng ta không cần lo lắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1932 - Thần Long Uy Vũ Chuyển Bại Thành Thắng.

Lăng Tiếu từ khi thu được Khống Thần Quyết quyền ba thì hắn tu luyện không ngừng, mà hồn lực của hắn tiến lên trung giai, có thể dùng hồn lực công kích quỷ dị khiến người ta không phòng bị được.

Nhưng càng tu luyện càng sâu thì hắn càng cảm thấy Khống Thần Quyết lợi hại.

Chủ yếu nhất là do thần hồn của hắn không đạt tới.

Hôm nay hắn hấp thu nhiều thần hồn trên chiến trường, hồn lực của hắn tăng lên nhanh chóng.

Nhưng mà hắn cần có thời gian đi luyện hóa mới được.

Lăng Tiếu tu luyện trong ngọn núi gần sông Lạc Nguyệt, hắn mở một động phủ ở nơi này, hơn nữa bảo thập tam thái tử cùng Tiên Vu Dã hộ pháp.

Luyện hóa lực lượng của những thần hồn này không được có nửa điểm quấy nhiễu.

Lăng Tiếu cảm thấy thức hải căng lên, nguyên nhân là do hắn hấp thu quá nhiều thần hồn.

Tuy nói thần hồn Thần Vương bình thường không cách nào khiến Lăng Tiếu cảm thấy quá sức, nhưng mà quá nhiều thần hồn thì lại khác.

Lăng Tiếu lặn lẽ vận chuyển Khống Thần Quyết, trong thức hải hình thành

vòng xoáy, bắt đầu luyện hóa thần hồn trong thức hải.

Rất nhiều hồn lực bị hấp thu không còn, một đạo hồn lực khủng bố hiện ra ngoài, huyết nhục của hắn càng linh động, căn bản không cảm thấy dị dạng gì, hồn lực càng tăng lên nhanh chóng.

Qua vài ngày liên tiếp, lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu đã đạt tới Thần Vương trung giai đỉnh phong, chỉ kém một chút là hồn lực đạt tới Thần Vương cao giai.

Lăng Tiếu vẫn thử đột phá, đáng tiếc không qua.

Không phải là hồn lực chưa đủ, mà là hắn lĩnh ngộ còn chưa đủ, hắn cần phải ma luyện hồn lực nhiều hơn, lại tích lũy chút ít thời gian, thành tựu thần hồn cao giai là chuyện nước chảy thành sông mà thôi.

Sau khi tiêu hóa hồn lực này, thức hải và đan điền của Lăng Tiếu hấp thu không ít lực lượng, mà lực lượng đan điền chủ động hướng lên, hai lực lượng khác nhau hội tụ vào thần kiều, bắt đầu ngưng tụ thành thần lực.

Ngưng tụ thành thần lực dù không tính quá nhiều, nhưng đủ cho Lăng Tiếu yên ổn đạt tới thấp giai trung tầng, chuyện này khiến Lăng Tiếu vui vẻ.

Tràng diện hiện tại Lăng Tiếu thu hoạch phi thường lớn.

Hắn vốn thừa dịp tu luyện một ít kỹ năng cuối cùng của Khống Thần Quyết, nhưng mà hoàn cảnh nơi này không tốt lắm, vạn nhất người Hà Đồ Tông vội vàng quay lại đây, vẫn khó tránh khỏi bị quấy rầy.

Lăng Tiếu ra khỏi sơn động, thập tam thái tử cùng Tiên Vu Dã lập tức nghênh đón.

- Lão đại như thế nào rồi?

Tiên Vu Dã hỏi.

Lăng Tiếu gât đầu, nói:

- Có chút thu hoạch!

Hắn lại nói:

- Bên kia còn có ai tới quấy rầy không?

Tiên Vu Dã lắc đầu nói

- Tạm thời không phát hiện có động tĩnh gì!

Lăng Tiếu nói:

- Chúng ta quay lại đi, tin tưởng việc này còn chưa xong đâu!

Tiên Vu Dã không nói nhiều cái gì, dù sao chuyện này không quan hệ tới hắn.

Lăng Tiếu vốn định thu thập tam thái tử lại nhưng do dự cứ mặc nó.

Người ta chỉ đi theo hắn trăm năm mà thôi, trăm năm này cứ nên cho nó thống khoái.

Đám người Lăng Tiếu trở lại sông Lạc Nguyệt, phát hiện người Tiêu gia đang toàn lực thu hoạch Huyết Ngân Ngân Thạch.

Đây chính là thần tài chân chính, mỗi một khối có giá trị không ít thần tinh, một cái quáng mạch này thu được số thần tinh khổng lồ.

Tiêu Duy, Lăng Trúc, Lăng Mộc cùng với Lăng Cương nhìn thấy Lăng Tiếu thì lập tức đi qua nghênh đón.

- Đa tạ Lăng thần sư tương trợ!

Tiêu Duy cúi người thi lễ với Lăng Tiếu.

Nếu không phải thập tam thái tử đại phát long uy, kinh ngạc người Hà Đồ Tông thì chỉ sợ chết và tổn thương không ít người đấy.

Lăng Tiếu vội vã nói:

- Tiêu huynh ngươi nghiêm trọng, ngươi là đệ đệ đại tẩu của ta, chúng ta không giúp ngươi thì giúp ai, ngươi không cần khách khí như thế, huống chi ta còn là bạn tốt của Linh nhi đấy.

- Ha ha, tốt, Linh nhi bảo ngươi là ca, ngươi còn goi ta là Tiêu huynh, bối phận đúng là rối loạn, nhưng chúng ta chúng ta ai theo người đó!

Tiêu Duy vui vẻ cười to một tiếng, tiếp theo hắn lại chân thành nói:

- Ngươi và Hứa Vi náo không nên để trong lòng, nàng làm người thích lợi, nhưng mà bản tâm không xấu, nàng cũng chỉ muốn tốt cho Linh nhi mà thôi, ngươi... Ngươi cũng đừng mang Linh nhi đi, ta bây giờ chỉ có một con gái là Linh nhi, thật vất vả tìm về nên không muốn mất lần nữa.

Tiêu Duy là phụ thân của Tiêu Linh, người ta đã nói như thế thì Lăng Tiếu còn nói được cái gì chứ?

- Ta không mang nàng đi cũng được, Linh nhi ngây thơ khả ái, ta không muốn nhìn thấy nàng thuần thục quá sớm, các ngươi tuyệt đối không nên ép nàng làm chuyện nàng không thích, bằng không... Cho dù là Thủy lão ngăn cản, ta cũng muốn mang nàng rời đi!

Lăng Tiếu thập phần trịnh trọng nói ra.

Tiêu Duy biết rõ Lăng Tiếu nói thế là rất nghiêm túc, ai bảo người ta là hậu bối xuất sắc của Kim tộc chứ.

Lúc này Lăng Trúc, Lăng Mộc cùng với Lăng Cương đều kéo Lăng Tiếu quay về Tiêu gia.

Bọn họ phi thường sùng bái Lăng Tiếu có được chân long thần thú đi theo, điểm này cả đời bọn họ nằm mơ cũng muốn có.

Nhưng mà bọn họ chỉ nghĩ mà thôi, bọn họ không bao giờ có được.

Nếu Lăng Tiếu nói ra những thái tử công chúa long tộc còn muốn luân phiên theo hắn, cũng không biết bọn họ sẽ kinh ngạc thế nào đấy.

Huống chi hắn còn có bại gia tử và Long Nữ là bạn của mình, nói ra chỉ sợ không có ai tin tưởng.

Sau đó Lăng Tiếu lại hỏi Tiêu Duy kết quả của Tiêu gia cùng Hà Đồ Tông như thế nào.

Tiêu Duy không quá rõ chuyện này, nhà mà trong gia tộc hiểu tình huống hơn, phải mời Thủy lão đi ra tọa trấn.

Song phương không ai ưa ai, mà khó bảo toàn Hà Đồ Tông không phạm bọn họ lần nữa.

Lăng Tiếu cũng chỉ quan tâm một chút mà thôi, hắn cũng không xen vào chuyện của Tiêu gia.

Hắn dẫn Lăng Trúc, Lăng Mộc cùng với Lăng Cương quay về Tiêu gia phục mệnh.

Bọn họ trợ giúp Tiêu gia là phải, nhưng không thể vẫn bảo trụ cơ nghiệp của Tiêu gia được.

Sau khi đám người Lăng Tiếu quay về Tiêu gia thì được Tiêu gia khoản đãi trọng hậu.

Người Tiêu gia đã sớm biết rõ chiến tích của cuộc chiến này, cũng thấy Thiên Long Môn trượng nghĩa tương trợ khiến bọn họ cảm kích rất nhiều.

Sau khi chủ khách tận hoan, Lăng Tiếu và Tiêu Linh lại ôn tồn một hồi, sau đó mới tìm được Tiêu Trân Thải, chuẩn bị nói với nàng chuyện Tiêu gia, đồng thời cũng thuận tiện hỏi tình huống Liên Hoa Giáo cùng Tà Nhai Cốc.

- Đại tẩu ngươi suy nghĩ thế nào? Ngươi có ý định ở lại nơi này sao?

Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề.

Tiêu Trân Thải lộ ra vẻ khó xử, nói:

- Ta... Ta cũng không muốn như vậy, nhưng dù sao nơi này là nhà mẹ của ta, ta sao có thể trợn mắt nhìn người Hà Đồ Tông khi dễ chứ!

- Ta hiểu, ta là nói ngươi có trở về theo thỉnh cầu của môn chủ hay không?

Lăng Tiếu lại hỏi.

- Ta cũng muốn thỉnh cầu tiếp viện, thế nhưng tình huống trong môn ngươi cũng biết, có ít người đang chờ đại ca của ngươi phạm sai lầm, nếu như hắn phái người giúp ta, không chừng có nhiều người chỉ trích!

Tiêu Trân Thải không đường lựa chọn nói ra.

Lăng Tiếu cũng hiểu được khổ tâm của Tiêu Trân Thải, hắn rất hân thưởng Tiêu Trân Thải là người biết đại thế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1933 - Đại Tẩu Đa Tạ Ngươi!

- Ta cảm thấy có một số việc nên làm, Tiêu gia bị khi dễ, chẳng khác nào Thiên Long Môn bị người khác khi dễ, người Kim tộc bị khinh thường, thật không được thì ta cầu viện thay tẩu tử, cho dù môn chủ không làm chủ thì tộc trưởng cũng an bài, đến lúc đó chấn nhiếp Hà Đồ Tông, bọn chúng không dám sinh chuyện đâu!

Lăng Tiếu do dự nói ra.

Tiêu Trân Thải nghe Lăng Tiếu đề nghị ý thì phát mộng.

- Sao... Sao có thể chứ?

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Tộc trưởng thì ta sẽ nói, không phải vấn đề gì đâu.

Tiêu Trân Thải đã biết rõ Lăng Tiếu có thân phận thần dược sư, lại nhìn thấy Lăng Cương đường đường là Thiên Thần Vương lại được trong tộc an bài làm hộ pháp trưởng lão cho Lăng Tiếu, từ đó có thể thấy được trong tộc trọng thị Lăng Tiếu như thế nào.

Nghĩ đến việc này nàng đã xác định Lăng Tiếu sẽ giải quyết được.

- Tiếu đệ, việc này... Vậy đại tẩu đa tạ ngươi!

Tiêu Trân Thải quỳ lạy Lăng Tiếu.

- Đại tẩu ngươi muốn giết đệ sao? Mau đứng dậy!

Lăng Tiếu vội vã đỡ Tiêu Trân Thải lên, tiếp theo hắn lại nói:

- Bây giờ lập tức phái người trở về bẩm báo với môn chủ và gia tộc a, chỉ cần có thể phái ngũ cả Giao Long chiến đội tới đây, Hà Đồ Tông còn dám ầm ĩ cái gì chứ?

Tiêu Trân Thải lại nói:

- Đúng rồi, ta sẽ phái người quay về báo tin, chỉ cần chúng ta qua được nửa năm thì không đáng lo.

Tiêu Trân Thải và Lăng Tiếu lập tức bảo một Thần Vương của Kim tộc quay về báo cáo.

Tên Thần Vương này tự nhiên không dám lãnh đạm, lập tức dùng tốc độ cao nhất quay trở về Thiên Long Môn báo tin này.

Việc này tạm thời được giải quyết, Lăng Tiếu nhân cơ hội hỏi tình huống Liên Hoa Giáo cùng Tà Nhai Cốc.

Tiêu Trân Thải lớn lên ở Thiên Huyền địa vực, cũng tương đối hiểu tình huống nơi này.

Thì ra Lăng Tiếu cũng chỉ đọc ghi chép về Liên Hoa Giáo, bây giờ nghe Tiêu Trân Thải nói một lần, cũng càng hiểu thêm Liên Hoa Giáo là như thế nào.

Về phần truyền thuyết Tà Nhai Cốc có thần thú tọa trấn, ai cũng không dám dễ dàng đi vào, bằng không chỉ có đường chết.

Nghe được cách nói này, Lăng Tiếu cũng không phải rất sợ hãi, nhưng có thập tam thái tử bên cạnh, rất nhiều thánh thú bị trấn áp, đụng thần thú yếu nhược cũng không có gì.

Trừ khi gặp gỡ thần thú sánh ngang với long tộc thì mới nguy hiểm.

- Đúng rồi Tiếu đệ, ngươi nghe ngóng Liên Hoa Giáo làm gì?

Tiêu Trân Thải nghi hoặc hỏi.

Lăng Tiếu cũng không giấu giếm, nói ý định của mình cho Tiêu Trân Thải nghe.

- Ngươi nói bạn của mình có khả năng bị mang đi Liên Hoa Giáo? Ngươi muốn tìm được nàng?

Tiêu Trân Thải vội vàng hỏi thăm.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Đúng vậy a, ta và nàng chia cách mấy chục năm, chỉ cần có một chút tin tức, nàng nghĩ là nàng bị Liên Hoa Giáo mang đi, ta phải tìm được nàng.

Nhớ tới Vân Mộng Kỳ đã có chút ấn tượng mơ hồ, trong nội tâm Lăng Tiếu đã có đau đớn.

Nếu không phải do hắn tự chủ trương, để Vân Mộng Kỳ đi bái Âm Hà làm sư, cũng không sinh ra chuyện sau này.

- Chuyện này ta có thể giúp ngươi đấy!

Tiêu Trân Thải cười nói.

- Thật... Thật sao?

Lăng Tiếu mừng rỡ nói.

- Đương nhiên là thực, trước khi ra gả cho đại ca của ngươi, ta nhận một tỷ muội ở Liên Hoa Giáo, chắc hẳn nàng ở trong Liên Hoa Giáo cũng đảm nhiệm chức trưởng lão a, nếu như ngươi muốn tìm người trong Liên Hoa Giáo, tin tưởng nàng sẽ biết!

Tiêu Trân Thải nói.

Lăng Tiếu giúp nàng, nàng tự nhiên cũng muốn trợ giúp Lăng Tiếu, vừa vặn đụng việc này càng không giữ lại.

Lăng Tiếu kinh hỉ nói:

- Vậy thì quá tốt, vậy... Vậy đại tẩu ngươi đại khái có thể liên lạc với nàng không?

Lăng Tiếu mừng chính là Tiêu Trân Thải hiểu tình huống này, bằng không cũng mất rất nhiều thời gian.

Vậy thì đường hắn cần đi cũng giảm bớt rất nhiều.

- Chuyện này sợ rằng gấp không được, ta cùng nàng đã mất đi liên hệ nhiều năm, ta phải xác nhận được nàng ở trong Liên Hoa Giáo thế nào mới nghe ngóng giúp ngươi được!

Tiêu Trân Thải không dám đánh cược.

Lăng Tiếu biết hơi thất thố, vội vã nói:

- Việc này cũng không vội trong nhất thời, nếu không đợi môn chủ phái người tới, trong Tiêu gia không có ưu phiền, lại quấy rầy đại tẩu ngươi thay ta liên hệ với bằng hữu kia một chút.

Lăng Tiếu cũng không phải người mới xuất đạo, Tiêu gia lúc này đang gặp nguy nan, dù không biết xấu hổ cỡ nào cũng không nên lập tức nhờ Tiêu Trân Thải làm việc thay hắn.

Dù sao hắn và Vân Mộng Kỳ đã chia ly nhiều năm, huông chi cũng không biết nàng có phải ở trong Liên Hoa Giáo hay không, cho nên hắn cũng không quan tâm chút thời gian này.

Tiêu Trân Thải vẫn hài lòng với phương thức xử sự của Lăng Tiếu, trong nội tâm tán thưởng.

- Thật sự là hài tử hiểu chuyện!

- Như vậy a, ta trước phái người đi hỏi xem tỷ muội của ta có ở trong Liên Hoa Giáo hay không, ta sợ nàng ra ngoài du lịch, vậy quấy rầy cũng không được, nếu như nàng đang ở đó thì đợi đại ca phái người tới, ta sẽ dẫn ngươi đi Liên Hoa Giáo một lần,dù sao Liên Hoa Giáo và Tiêu gia chúng ta không có quá nhiều quan hệ, thế nhưng mà hai bên cũng khoog có ác liệt, cũng có thể nhờ chúng chuyện.

Tiêu Trân Thải đề nghị.

- Như thế cảm tạ đại tẩu!

Lăng Tiếu thập phần cảm kích nói ra.

Tiêu Trân Thải nói:

- Nói cảm tạ cái gì, chúng ta là người một nhà, ngươi giúp ta, ta cũng nên giúp ngươi.

- Ân, đại tẩu nói đúng!

Lăng Tiếu nói.

Tiêu Trân Thải vốn định trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng mà nghĩ tới cái gì đó nên nói:

- Tiếu đệ, ngươi và Linh nhi là thế nào?

- Cái gì thế?

Lăng Tiếu không hiểu hỏi lại.

- Được... Chính ngươi không muốn nàng làm thê tử của mình đấy chứ?

Tiêu Trân Thải do dự hỏi thẳng.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Đại tẩu, ta và Linh nhi không phải quan hệ như ngươi nghĩ, ngươi cũng biết Linh nhi rất đơn thuần, cũng không nghĩ chuyện gì quá sâu, sở dĩ nàng thích ở cạnh ta, là bởi vì ta sớm quen nàng, cùng nàng đi tới nhiều nơi nên nàng thích ta, nhưng mà ta chỉ xem nàng là muội muội mà thôi.

Tiêu Trân Thải nghe Lăng Tiếu trả lời, hoàn toàn thất vọng nói:

- Ta còn tưởng ngươi và Linh nhi có gì đấy!

Ngừng một chút và nói:

- Tiếu đệ, ta hiểu ngươi cũng cân nhắc thay cho Linh nhi, nhưng mà nàng có không linh chi thể, bất kể vì nàng hay trợ giúp gia tốc tu luyện, ta cũng không muốn tiện nghi người ngoài!

Nói xong cũng không nhìn qua Lăng Tiếu, đi ra khỏi phòng, quay về phòng của nàng.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi, trong nội tâm nói thầm:

- Hình như chị dâu nói có đạo lý!

Nhớ tới hắn và Tiêu Linh cùng tu luyện với nhau, hắn cũng có cảm ngộ trong tu luyện lớn lao!

Chỉ điểm này đủ khiến bất cứ kẻ nào động tâm rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng chỉ nghĩ lại, Tiêu Linh trong mắt hắn vẫn là tiểu muội muội, nàng căn bản không phân rõ cái gì là yêu, hắn cũng không nhẫn tâm thu nàng.

Đây là hắn muốn tốt cho nàng.

Tiêu gia đang khẩn trương thu hoạch Huyết Ngân Ngân Thạch, mà Hà Đồ Tông tạm thời không có động tĩnh.

Nhưng mà Tiêu gia đoán được, Hà Đồ Tông tuyệt đối sẽ không tính toán như thế, có khả năng đang mật mưu chờ báo thù.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1934 - Tiêu Linh Gặp Chuyện Không May. (1)

Vì bảo toàn lợi ích của Tiêu gia, sau khi trải qua trưởng lão đồng ý, rốt cuộc Tiêu Viễn Hà cũng mời Thủy lão xuất hiện.

Trải qua lần này Tiêu gia chết nhiều Thần Vương, đủ khiến bọn họ trọng thị.

Bằng không lại nhờ Thủy lão vào lúc gia tộc bị diệt, chỉ sợ cũng không dùng được.

Quả nhiên Hà Đồ Tông lại tấn công lần nữa, xuất ra bán Thủy Thần, hơn nữa còn kéo theo không ít trợ thủ.

Cũng may Tiêu gia bên này đã nghiêm trận chờ đợi, lại có Thủy lão vận dụng thần khí thượng cổ chấn nhiếp toàn bộ người Hà Đồ Tông.

Hà Đồ Tông biết rõ Tiêu gia đã có ý định cá chết rách lưới, trong lúc nhất thời đã an tĩnh lại.

Trừ phi Thủy lão của Hà Đồ Tông cũng đáp ứng khai chiến, bằng không bọn họ tạm thời không phạm Tiêu gia.

Tiêu gia phát sinh việc này, Lăng Tiếu cũng không có tham dự vào, chỉ cho đám người Lăng Cương đi trợ giúp mà thôi.

Hắn chỉ thay Tiêu gia luyện chế thần đan, đương nhiên tài liệu là do Tiêu gia cung cấp.

Tiêu gia là siêu cấp thế lực, nội tình tương đối dày, phương diện tài liệu

không có quá nhiều khiếm khuyết.

Lăng Tiếu đồng thời luyện đan vẫn không quên rút thời gian tu luyện Khống Thần Quyết.

Lăng Tiếu đã có thể vận dụng linh hồn lực công kích, tiếp theo tu luyện "Tỏa hồn" cùng với "Ẩn hồn" hai hạng thần hiệu.

Tỏa hồn là giai đoạn thứ hai của tinh thần chú ấn, khác với lúc trước, tỏa hồn có thể khống chế bất cứ võ giả nào, kể cả Thần Vương hoặc Thủy Thần, mà tinh thần chú ấn không có công hiệu cường đại này.

Về phần ẩn hồn, nó có thể giúp linh hồn phân thân đạt tới tình trạng vô hình vô ảnh, cho dù là huyết nhục thần hồn của hắn cũng có thể ẩn thân công kích, mà không bị người bình thường phát hiện ra, đến lúc đó có thể cho địch nhân một kích trí mạng, càng khiến người ta khó phòng bị.

Chớp mắt lại qua hơn nửa năm, Lăng Tiếu thay Tiêu gia luyện không ít thần đan.

Như vậy là xem mặt mũi của Tiêu Trân Thải cùng với Tiêu Linh mới được.

Đồng thời lực lượng linh hồn của hắn đã viên mãn, tùy thời đều có phá vỡ tiến vào cảnh giới Thần Vương cao giai.

Mà hắn cũng có không ít tâm đắc với tỏa hồn, tin tưởng có thể khống chế một ít Thần Vương, hoặc là dùng thần hồn nhược hóa Thần Vương cũng không phải khó khăn; về phần ẩn hồn còn kém không ít, tu luyện quá khó, hắn chỉ miễn cưỡng khiến thần hồn hơi mờ mà thôi, muốn cho nó hoàn toàn vô hình vô ảnh, chỉ sợ còn không ít thời gian.

Lăng Tiếu xuất quan, lần nữa được người Tiêu gia long trọng tiếp đãi.

Bởi vì Lăng Tiếu luyện đan hơn nửa năm, dẫn tới thiên địa dị tượng không dứt, tất cả mọi người đã xác định thân phận thần dược sư của hắn, sẽ không có người lại nghi vấn.

Mà Lăng Tiếu luyện thần đan thay bọn họ, tự nhiên càng phải xem Lăng Tiếu là khách quý.

Nhưng mà có một chuyện bất ngờ xảy ra khiến Lăng Tiếu căm phẫn, thiếu chút nữa không giao thần đan cho Tiêu gia.

Hắn căm phẫn là do mẫu thân Hứa Vi của Tiêu Linh.

Lúc đó nàng bị trượng phu đánh, ngày thứ hai tức giận quay về nhà mẹ đẻ.

Khi ấy Tiêu Duy đang liều ngươi sống ta chết với người Hà Đồ Tông, căn bản không biết việc này

Kết quả Hứa Vi sau khi quay về nhà mẹ đẻ khi quay về mang theo một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này là ngoại thân của Hứa Vi, tên là Cao Phi, là một người trẻ tuổi xuất sắc, hắn có thực lực Thần Vương thấp giai.

Mà Cao Phi là tân tấn trưởng lão nội môn của Băng Đao Minh, được tất cả trưởng lão Băng Đao Minh xem trọng, địa vị bất phàm.

Băng Đao Minh là thế lực giống như Liên Hoa Giáo, là thế lực tiếp cận Huyền Vũ tông, nếu so với Hà Đồ Tông cùng với Tiêu gia thì mạnh hơn không ít.

Hứa Vi mang Cao Phi tới đây nguyên nhân lớn nhất tự nhiên là tác hợp Cao Phi và con gái của mình.

Nàng cảm thấy chỉ có như thế Tiêu gia mới hình thành quan hệ minh hữu với Băng Đao Môn, đến lúc đó có thể trấn trụ Hà Đồ Tông.

Vốn nàng muốn đáp lên Huyền Vũ tông là bá chủ của Thiên Huyền địa vực, nhưng mà nàng không có đường, mới lui một bước chọn Băng Đao Môn.

Cao Phi đúng là trẻ tuổi xuất sắc, chỉ tiếc lại dưỡng thành tính cách ngạo mạn mắt cao hơn đầu, hoàn toàn cho rằng mình là đệ nhất thiên hạ.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy Tiêu Linh xinh đẹp thì vô cùng động tâm, đồng thời lại từ trong miệng Hứa Vi biết được Tiêu Linh có không linh chi thể vạn năm khó có được thì càng vui mừng.

Hắn nghĩ biện pháp bắt Tiêu Linh vào trong tay.

Vì vậy do Hứa Vi cố ý an bài cho nên Cao Phi dùng thân phận cháu họ ở lại, mà nàng thỉnh thoảng an bài cho hắn đi tới nơi ở của Tiêu Linh, ý định bồi dưỡng tình cảm với Tiêu Linh.

Mà nàng càng chính miệng động ý gả Tiêu Linh cho Cao Phi.

Tiêu Duy quá bận rộn chiếu khán cái kia Huyết Ngân Ngân Thạch quáng mạch, căn bản không phải rất giải việc này.

Nhưng mà Cao Phi tâm tính nôn nóng, hắn không thể khiến Tiêu Linh sinh ra chút hảo cảm nào với hắn, để hắn thập phần tức giận, nhưng mà hắn lại muốn hạ dược Tiêu Linh, ý định gạo nấu thành cơm.

Nhưng mà Tiêu Linh có được không linh chi thân thể, nàng có thể cảm ứng được ai tốt với nàng, ai xấu với nàng.

Cho nên Cao Phi dùng chút tài mọn này không thể lừa được Tiêu Linh,

ngược lại càng khiến Tiêu Linh chán ghét hắn.

Tiêu Linh nhiều lần tới chỗ Hứa Vi tố khổ, thế nhưng mà Hứa Vi lại nói Cao Phi xuất sắc như thế nào, như thế nào mới tốt, càng khiến nàng không đường lựa chọn.

Mà nàng vốn định tìm gia gia Tiêu Viễn Hà hoặc phụ thân Tiêu Duy làm chủ, nhưng mà bọn họ bị chuyện Hà Đồ Tông loay hoay bận rộn, nàng không có ý đi quấy nhiễu.

Cuối cùng nàng không thể không đi tìm Tiêu Trân Thải giúp việc.

Tiêu Trân Thải tự nhiên là đứng bên phía Tiêu Linh, liền để Tiêu Linh sống với nàng, khiến Cao Phi không cách nào thực hiện được.

Nhưng mà Cao Phi một kế không thành, lại chuẩn bị kế thứ hai.

Một phương diện hắn trực tiếp hướng gia chủ Tiêu gia Tiêu Viễn Hà đề thân, một phương diện lại hướng Hứa Vi áp Tiêu Linh, cho nàng khó xử.

Cao Phi đủ lớn mật, hắn không hạ dược được, hắn cố ý bá vương ngạnh thương, muốn ăn Tiêu Linh trước nói sau.

Hắn tin tưởng chỉ cần ăn được Tiêu Linh, Tiêu Linh sẽ phải ở với hắn, mà Tiêu gia cũng không thể cự tuyệt hắn.

Nhưng mà Cao Phi muốn cường bạo Tiêu Linh thì Tiêu Linh lại lấy truyền âm thạch ra, cầu cứu Lăng Tiếu đang bế quan.

- Vương bát đản!

Lăng Tiếu lập tức nổi trận lôi đình, hắn gào lên một tiếng, căn bản không

quan tâm người Tiêu gia nhiệt tình tiếp đãi, lao qua phía Tiêu Linh ở lại.

- Linh nhi muội muội ngươi không nên tránh ta, ta chỉ si tâm với ngươi mà thôi, huống hồ mẫu thân của ngươi tán thành việc này, chỉ cần gả cho ta, các Tiêu gia các ngươi sẽ thành minh hữu của Băng Đao Minh, Hà Đồ Tông không dám phạm các ngươi, đây là chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ!

Một gã nam nhân mặt người dạ chó đôi mắt tỏa sáng nhìn qua Tiêu Linh.

Người này chính là Cao Phái ngoại thân của Hứa Vi, là trưởng lão Băng Đao Minh, mới vào Thần Vương thấp giai, cũng xem như tuấn kiệt.

Hắn đã không quan tâm dây dưa với Tiêu Linh nữa, hắn thừa dịp người Tiêu gia đang nghênh tiếp thần dược sư xuất quan, hắn vừa vặn thưa cơ cường bạo Tiêu Linh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1935 - Tiêu Linh Gặp Chuyện Không May. (2)

Dù sao mẫu thân Tiêu Linh đã tán đồng Tiêu Linh ở với hắn, chắc hẳn chuyện gạo nấu thành cơm này sẽ không còn là vấn đề.

Huống hồ Hứa Vi đã từng ám chỉ phương diện này với hắn.

Bằng không thủ vệ nơi ở của Tiêu Linh lại bỏ đi?

Đây không phải cho hắn cơ hội sao? Lúc này hắn mới lớn mật như thế.

- Ngươi không được lại đây, ta... Ta đã báo cho Lăng Tiếu ca ca đến, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tiêu Linh nói.

Nàng muốn ra khỏi phòng, thế nhưng mà thực lực của hai người chênh lệch quá xa.

Nàng dù biết rõ Cao Phi không có hảo ý với nàng, thế nhưng mà không nghĩ đến đối phương lại lớn mật như vậy, lại dám đối với nàng như vậy, trong nội tâm nàng ủy khuất, đồng thời hận mẫu thân thấu xương!

- Hắc hắc, cho dù ngươi gọi gia chủ Tiêu gia tới cũng không dùng được, mau gọi một tiếng Cao Phi ca ca đi, ca ca nhất định sẽ thương ngươi!

Cao Phi lấn tới gần Tiêu Linh, khí thế đè ép Tiêu Linh căn bản không di chuyển được.

Tiêu Linh giống như cừu non chịu tội, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Dù Cao Phi cảm thấy có chút tội lỗi, thế nhưng mà lại vui vẻ với khoái cảm chinh phục này, trên khuôn mặt vui vẻ nồng đậm, nước miếng không ngừng chảy xuống.

Hắn tới gần Tiêu Linh, vuốt nhẹ gương mặt của Tiêu Linh, nói:

- Nương tử, ngươi sẽ là của phu quân a!

Nói xong hắn dùng lực xé rách mảnh áo của Tiêu Linh, lộ ra da thịt trắng nõn.

Tiêu Linh khóc lóc nói:

- Ngươi... Ngươi súc sinh, ngươi chết không yên lành, Lăng Tiếu ca ca sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ngay sau đó dưới cổ tay Tiêu Linh xuất hiện truyền âm thạch.

Truyền âm thạch này là giữa Tiêu Linh cùng Lăng Tiếu.

Đương nhiên Lăng Tiếu trước khi bế quan giao cho Tiêu Linh, nói nàng nhàm chán có thể nói chuyện phiếm.

Nhưng mà Tiêu Linh hiểu Lăng Tiếu đang làm chuyện trọng yếu, tình huống bình thường sẽ không quấy nhiễu Lăng Tiếu.

Bây giờ vạn bất đắc dĩ mới dùng truyền âm thạch này, nàng truyền tất cả chuyện này vào tai Lăng Tiếu, hy vọng Lăng Tiếu tới cứu nàng.

- Ha ha, kêu to lên, gọi phá cổ họng cũng không ai chú ý tới ngươi đâu!

Cao Phi thập phần đắc ý cười nói.

Mà Lăng Tiếu nghe Tiêu Linh truyền âm tới thì tức giận đùng đùng.

Cơ hồ tất cả Tiêu gia cũng không rõ ràng vì sao Lăng Tiếu lại như thế.

Chỉ thấy Lăng Tiếu hóa thành một tia chớp lao tới gian phòng của Tiêu Linh.

- Vương bát đản, nếu Linh nhi có chuyện gì thì ta xé sống ngươi!

Lăng Tiếu giận dữ hét lên.

Hắn sớm xem Tiêu Linh trở thành thân muội muội của mình, ai muốn thương hại nàng thì chẳng khác gì chạm vào vẩy ngược của hắn.

- Người nào!

Lăng Tiếu mới tiếp cận nơi ở của Tiêu Linh thì có hai thân ảnh bay ra.

Một gã Thần Vương trung giai cùng một gã Thần Vương thấp giai, hiển nhiên là hộ pháp trưởng lão của Cao Phi.

- Cút cho ta!

Lăng Tiếu không muốn chậm trễ thời gian chút nào, gào thét một tiếng, hắn đánh ra hai quyền.

Hai quyền này mang theo quyền ý cuồn cuộn, hắn lại dùng mấy chục lần chiến lực, hai đạo long ảnh phân biệt lao qua phía hai người.

Hai tên Thần Vương bị dọa kêu to một tiếng, bọn họ không nghĩ tới đối

phương nói đánh là đánh!

Hai người đồng thời toàn lực chống đỡ long quyền!

Oanh long oanh long!

Hai người bị đánh bay ra ngoài, tên Thần Vương thấp giai không chịu nổi ngực lõm xuống, đại lượng máu tươi chảy ra rất dọa người.

Lăng Tiếu không có thời gian dây dưa với hai tên này, bay tới gian phòng Tiêu Linh chụp một chưởng.

Một tiếng nổ tung vang lên, lầu các bị hủy phân nửa, lộ ra tình cảnh bên trong.

- Làm cái quỷ gì thế?

Tên Cao Phi quát một tiếng, kéo lấy Tiêu Linh đi ra khỏi phòng.

Lăng Tiếu nhìn xiêm y Tiêu Linh bị hủy hoại, thân thể nửa thân trần thì ánh mắt như phóng lửa, hắn không nghĩ tới trong địa bàn Tiêu gia còn có người làm vậy với Tiêu Linh1

- Lăng Tiếu ca ca cứu ta!

Tiêu Linh kích động kinh hô với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu từng bước đi tới gần Cao Phi và quát:

- Thả nàng ngay lập tức, bằng không ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!

- Hừ, ngươi là ai? Nàng là vị hôn thê của ta, làm gì tới phiên ngươi chỉ tay!

Cao Phi thập phần thong dong hừ lạnh nói một câu.

- Hôn thê của ngươi?

Lăng Tiếu âm trầm hỏi, trong lòng của hắn nghi hoặc:

- Hẳn là Tiêu gia đã hứa hôn cho Tiêu Linh sao?

- Không sai, biểu di của ta đã hứa gả nàng cho ta rồi, thức thời thì cút đi, bằng không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Cao Phi cường hoành nói.

Hắn nghe tính danh của Lăng Tiếu thì biết rõ Lăng Tiếu không phải người Tiêu gia, hắn ngược lại cũng không sợ bị đánh vỡ lời này.

- Không... Lăng Tiếu ca ca, ta ghét hắn, là mẫu thân ép ta ở cùng hắn!

Tiêu Linh cực lực lắc đầu tố khổ.

- Nữ nhân đáng ghét!

Lăng Tiếu mắng thầm trong lòng.

Bỗng dưng hắn cảm giác sau lưng có chấn động.

Lăng Tiếu trong nháy mắt nhảy lên né qua công kích, hắn xem xét chính là tên Thần Vương trung giai đã nhanh chóng bảo hộ bên cạnh Cao Phi.

Sau đó người Tiêu gia gần đó bị kinh động, mà những người nghênh đón Lăng Tiếu cũng đi tới.

Tất cả mọi người không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà Tiêu Viễn Hà cùng với Tiêu Duy nhìn thấy hình dạng của Tiêu Linh thì đôi mắt bốc lửa.

- Cao Phi thả con gái của ta ra ngay lập tức, bằng không ta sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn!

Tiêu Duy nhìn Cao Phi giận dữ hét lên.

Trong gia tộc của hắn, con gái của mình bị người ta khi dễ như vậy, trong lòng của Tiêu Duy như nhỏ máu.

Cao Phi nghe lời Tiêu Duy, thả Tiêu Linh rời khỏi, hắn nói:

- Biểu di trượng, ngươi không nên tức giận, ta chỉ dựa theo ý của biểu di thôi, ta chỉ trao đổi tình cảm với Linh nhi a.

Hắn nhận mình là đệ tử Băng Đao Minh, không sợ Tiêu gia làm hắn thế nào, thế nhưng mà trong lòng cũng lo lắng.

Tiêu Linh khóc lóc lao qua phía Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi... Nếu ngươi không tới thì hắn khi dễ ta chết rồi!

Tiêu Linh khóc lóc bi thương.

Trong lòng Lăng Tiếu đau đớn, vỗ vai Tiêu Linh an ủi, nói:

- Không có chuyện gì... Không có chuyện gì, sẽ không có người nào dám thương hại ngươi, những người làm hại ngươi, tất cả đều đi chết đi!

Lúc này Tiêu Duy rất muốn động thủ với Cao Phi, nhưng Tiêu Viễn Hà nói:

- Duy nhi, bây giờ không thể xử trí theo cảm tính, Băng Đao Minh chúng ta tạm thời đắc tội không nổi!

Tiêu Duy khôn thể không câm hận Cao Phi, nhưng hắn lấy thê tử ra phát tiết.

- Hứa Vi ngươi cút ra đây cho ta!

Tiêu Duy nhìn Hứa Vi ở xa quát lên.

Hứa Vi do dự một chút, vẫn tiến lên nói:

- Duy ca, ngươi không nên tức giận, ta chỉ muốn Cao Phi cùng Linh nhi quen thân một chút mà thôi, người tuổi trẻ nha, nên gặp nhiều bồi dưỡng tình cảm, đến lúc đó chúng ta tự nhiên có thể cùng Băng Đao Minh...

Nàng còn chưa nói xong Tiêu Duy đã tới trước mặt nàng, giơ tay lên tát một cái.

- Ta đánh chết tiện nhân ngươi, dám ép buộc con gái của mình làm chuyện mà nó không thích, ngươi đáng chết!

Tiêu Duy cực giận, một kéo lấy Hứa Vi, tay kia lại tát lên mặt Hứa Vi mấy chục cái, đánh mặt Hứa Vi đầy máu, kêu thảm không ngừng.

Nhìn ra được Tiêu Duy lần này chân chính ra tay độc ác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1936 - Đều Đi Chết Đi.

- Đủ rồi Duy nhi!

Tiêu Viễn Hà quát lên.

Tiêu Duy bất mãn rời khỏi Hứa Vi, mà Hứa Vi giống như nổi điên cào loạn lên Tiêu Duy.

- Ngươi là đồ không lương tâm, con gái của ta lấy Cao Phi thì thế nào, ta không phải muốn kéo minh hữu cho Tiêu gia sao? Chỉ cần Băng Đao Minh và Tiêu gia kết làm minh hữu, chúng ta làm sao phải sợ Hà Đồ Tông, ngươi vì cái gì đánh ta, ta suy nghĩ cho Tiêu gia không đúng sao? Ngươi còn muốn đưa con gái tới Thiên Long địa vực đi, nước xa cứu được lửa gần sao? Chúng ta muốn gặp lại con gái phải bôn ba đường dài, ngươi xa cách con gái nhiều năm như vậy có đau không?

Lúc này Cao Phi cũng lười biếng nói:

- Đúng ah, biểu di trượng, ngươi không đúng với biểu di rồi, nàng vì khổ tâm thôi!

Tim của Tiêu Duy đau đớn, dường như bị Hứa Vi đả động.

- Hừ, cho dù muốn Linh nhi ở bên cạnh, cũng không để súc sinh này chà đạp Linh nhi.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, đẩy Tiêu Linh ra, lướt qua phía Cao Phi.

- Ngươi muốn làm gì, ta cho ngươi biết, ta là người của Băng Đao Minh đấy!

Cao Phi bị Lăng Tiếu đáng sợ kia khí thế dọa đến.

Tên Thần Vương trung giai bên cạnh ngăn trước Cao Phi.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã tức giận như lửa đốt, cho dù là thiên vương lão tử hắn cũng giết không lầm.

Lăng Tiếu nén giận đánh ra một kích, tên Thần Vương trung giai không ngăn cản được, bị đánh bay ra xa, toàn thân đầy máu.

Cao Phi kinh hoàng quát:

- Tiêu gia chủ, ngươi còn không mau bảo hắn dừng tay, ta... Băng Đao Minh cũng không phải dễ chọc!

- Ta mặc kệ ngươi là Băng Đao Minh hay là Hỏa Đao Môn, hôm nay ngươi phải chết!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một quyền vào Cao Phi.

Tốc độ và lực lượng của hắn không chậm chút nào.

Trong tay Cao Phi xuất hiện một kiện thần khí, chém thẳng vào Lăng Tiếu.

- Tưởng ta dễ khi dễ sao?

Đinh đương!

Nhưng mà thần khí này vừa tiếp xúc với Lăng Tiếu đã bị một quyền của

Lăng Tiếu đánh gãy.

Cao Phi sợ hãi lui ra phía sau, thế nhưng tốc độ của hắn không bằng Lăng Tiếu.

Một quyền của Lăng Tiếu không chút lưu tình đánh vào cánh tay Cao Phi.

Răng rắc!

Một cánh tay của Cao Phi trong nháy mắt bị Lăng Tiếu đánh gãy, hắn kêu lên tê tâm liệt phế.

Lăng Tiếu không có tính toán bỏ qua, thân hình chớp động và xuất quyền.

Tay kia và hai đùi của Cao Phi bị đánh gãy.

Từng tiếng kêu thảm vang lên khiến lông tơ mọi người dựng đứng.

Lăng Tiếu còn không bỏ qua, Thần Vương muốn khôi phục thương chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lăng Tiếu lại một cước đá vào hạ thân của Cao Phi, muốn đá nát tiểu đệ của tên này.

Vào lúc này một tên Thần Vương của Tiêu gia được Tiêu Viễn Hà chỉ thị, ngăn cản Lăng Tiếu đánh tàn Cao Phi.

- Lăng thần sư có chuyện gì từ từ nói, hắn là đệ tử Băng Đao Minh, nếu đánh hắn phế, này... Chuyện này là tốt cho Tiêu gia chúng ta!

Tiêu Viễn Hà lên tiếng khuyên bảo.

- Đúng... Nếu ngươi dám động tới ta, Băng Đao Minh sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Cao Phi quát.

Hắn nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt ác liệt, trong nội tâm thề:

- Nếu chuyện này ta không tìm trở về thì ta không họ Cao, đến lúc đó ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

- Tiêu gia chủ, ngươi xác định muốn bảo vệ hắn!

Lăng Tiếu lạnh lùng hỏi.

Tiêu Viễn Hà cảm nhận được sát ý nồng đậm của Lăng Tiếu và nói:

- Lăng thần sư, xem như cho Tiêu gia mặt mũi đi, Linh nhi cũng không có tổn thất gì.

- Ha ha, tính toán, Linh nhi không bị tổn thất gì? Các ngươi bận tâm Băng Đao Minh tính toán đúng không? Ta nhổ vào, lúc đó để Linh nhi quay về gia tộc các ngươi là sai lầm lớn nhất của ta!

Lăng Tiếu cười như điên, hắn lại nói:

- Người này ta làm thịt chắc rồi, dù sao ta không phải là người Tiêu gia các ngươi, hắn chết thì ngươi cứ đổ lên người ta là được.

Nói xong Lăng Tiếu lại nói:

Chỉ vào tên Thần Vương cao giai của Tiêu gia ngăn trước mặt Lăng Tiếu hắn, hắn không thể hạ sát thủ!

Lăng Tiếu cười lạnh, nói:

- Ngươi tưởng tựu dựa vào ngươi có thể ngăn cản ta sao?

Giọng của hắn vang lên, hồn lực của hắn được rút ra, hồn lực hình thành Kim Long Thương đâm thẳng vào thức hải của Cao Phi!

Tên Thần Vương cao giai kia giống như phát hiện cái gì đó, quát:

- Coi chừng!

Nhưng hắn nhắc nhở vẫn chậm, Cao Phi cùng Lăng Tiếu căn bản không phải cùng cấp bậc, mà linh hồn của Lăng Tiếu là Thần Vương trung giai đỉnh phong, hồn lực của hắn đủ diệt sát Cao Phi.

Thần hồn của Cao Phi trực tiếp bị hồn lực hóa thành Kim Long Thương của Lăng Tiếu đánh thành phấn vụn, hắn kêu thảm lần nữa, từ trên cao rơi xuống.

- Thiếu gia!

Tên hộ pháp trưởng lão của Cao Phi quát to một tiếng, lập tức mang thân thể trọng thương tiếp Cao Phi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không có ý định bỏ qua cho hai người này, hồn lực công kích diệt sát hai người.

Người Tiêu gia thấy Lăng Tiếu diệt sát hai người mà không hiểu gì, cảm thấy hàn ý bao phủ toàn thân khiến bọn họ sợ hãi cực độ.

- Ngươi... Ngươi dám giết bọn họ?

Hứa Vi mặt đầy kinh hãi nhìn qua Lăng Tiếu nói ra.

Nàng giờ phút này quên đau đớn trên mặt của mình, trừng mắt Lăng Tiếu.

Cao Phi này là bà con xa của nàng, nhưng đối phương là trưởng lão Băng Đao Minh, Lăng Tiếu dám giết hắn, làm nàng vừa sợ vừa giận.

- Nếu không phải xem ngươi là mẫu thân của Linh nhi, hôm nay ta tuyệt không bỏ qua cho ngươi!

Lăng Tiếu trừng Hứa Vi quát lên, tiếp theo hắn nhìn qua Tiêu Viễn Hà cùng Tiêu Duy nói:

- Nếu việc hôm nay ngươi Băng Đao Minh hỏi tới, đại khái có cứ đổ lên người ta, ta sẽ không vì an nguy bản thân mình mà đưa thân nhân của mình vào miệng cọp.

Tiêu Viễn Hà cảm thấy gương mặt nóng rát, giống như bị Lăng Tiếu tát một cái.

Mà Tiêu Duy lộ ra vẻ áy náy nhìn qua Tiêu Linh nói:

- Linh nhi, là phụ thân không tốt, ngươi tha thứ cho phụ thân!

Kỳ thật hắn vừa rồi rất muốn làm thịt Cao Phi, nhưng mà hắn ngại thế lực của Băng Đao Minh.

Hôm nay thấy Lăng Tiếu ra tay diệt Cao Phi, trong nội tâm cũng cảm thấy thống khoái.

Đồng thời nghe Lăng Tiếu nói lời này khiến người làm phụ thân như hắn xấu hổ, rõ ràng nể nang thế lực người khác, mà không xuất đầu cho con gái của

mình, đúng là đủ thất bại.

Tiêu Linh khóc lóc lắc đầu, nói:

- Phụ thân, Linh nhi không trách ngươi, cnhưng mà... Nhưng mà hắn muốn khinh bạc Linh nhi, hắn là người xấu, thạt đáng ghét, mẫu thân bảo ta thân cận hắn, ta... Ta chỉ muốn ở cùng chỗ với Lăng Tiếu ca ca, ta sau này sẽ không ở lại đây.

Lăng Tiếu vốn dĩ mang Tiêu Linh đưa về Tiêu gia thì nàng sẽ có lòng trung thành, thế nhưng mà bây giờ xem ra hắn sai rồi.

Lăng Tiếu ôm ấp Tiêu Linh lên tiếng:

- Linh nhi ngươi yên tâm, sau này ngươi đi theo bên cạnh Lăng Tiếu ca ca, ta sẽ không để ngươi ủy khuất, sau khi Lăng Tiếu ca ca làm xong việc, chúng ta lại đi tìm gia gia nhé?

Tiêu Linh gật đầu, nói:

- Hảo hảo, ca ca và gia gia là tốt nhất, sẽ không để người khác khi dễ ta!

Tiêu Duy nghe xong lời này thì nội tâm đau đớn, hắn đúng là phụ thân không hợp cách.

Hắm không dám không biết xấu hổ nói gì, mà là nhìn qua Tiêu Trân Thải quăng ánh mắt cầu xin.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1937 - Ngươi Dám Giết Bọn Họ. (1)

Tiêu Trân Thải đảo mắt về bảo hắn yên tâm.

Lúc này Tiêu Viễn Hà kìm nén không được nói:

- Linh nhi ngươi không nên xúc động, phụ thân ngươi và gia gia không quan tâm ngươi sao? Đây là nhà của ngươi mà.

Tiêu Linh có được không linh chi thể, là hy vọng của Tiêu gia bọn họ, sao có thể để người ta mang đi được.

Hứa Vi càng kích động khóc rống lên, nói:

- Linh nhi, ngươi không nên rời khỏi chúng ta, ta là mẫu thân của ngươi, mẫu thân sẽ không bức ngươi lập gia đình nữa, ngươi không nên rời đi!

- Chuyện cười, nếu Linh nhi không đi, nàng sẽ vui vẻ sao? Vạn nhất người của Băng Đao Minh tới đây hỏi tội, các ngươi dám đắc tội người ta sao? Chỉ sợ sẽ lập tức giao Linh nhi cho người ta bồi tội đấy!

Lăng Tiếu trào phúng một câu.

Hắn rất thất vọng với người của Tiêu gia, ngay cả cháu ruột, con gái ruột bị khi dễ như vậy lại không dám phế người ta, còn nói tốt cho người ta nữa chứ.

Hắn không dám cho Tiêu Linh ở lại nơi này!

- Chuyện này liên quan gì tới ngươi, nếu không phải ngươi giết Cao Phi, chúng ta đâu có đắc tội Băng Đao Minh, việc này ngươi làm, bằng không Tiêu gia chúng ta sẽ bắt ngươi thỉnh tội với Băng Đao Minh!

Hứa Vi nhìn Lăng Tiếu thập phần oán hận nói ra.

Nàng cảm thấy mọi chuyện là do Lăng Tiếu tạo thành, nếu không phải Lăng Tiếu tới Tiêu gia, nàng làm sao đi tìm người gả Tiêu Linh chứ.

- Hỗn đản! Ngươi câm miệng cho ta, ta không có nữ nhân như ngươi, nếu không phải nhờ Lăng thần sư, Linh nhi sao có thể trở về, nếu không nhờ Lăng thần sư, Tiêu Duy ta và những người khác đã bị Hà Đồ Tông tiêu diệt, ngươi còn ở đây nói loạn, ngươi đúng là không biết xấu hổ mà!

Tiêu Duy cũng không muốn đánh Hứa Vi nữa, hắn tức giận mắt Hứa Vi.

Mặt mũi của hắn bị Hứa Vi làm mất sạch, thật không biết nên làm gì nữ nhân này.

Lăng Tiếu không tính toán với Hứa Vi, chuẩn bị dẫn Tiêu Linh rời khỏi.

- Ai, chẳng lẽ trời thật sự muốn Tiêu gia vong sao? Hôm nay Hà Đồ Tông như hổ rình mồi, các ngươi không tự cường, lại muốn đi dựa vào người khác cứu viện, Tiêu gia sớm muộn gì cũng sa sút, Tiêu Viễn Hà ngươi làm tộc trưởng thật thất bại!

Một âm thanh thương lão sâu kín nói ra.

Ngay vào lúc này một đạo nhân ảnh không biết ở đâu xuất hiện trước mặt bọn họ.

Người này là lão giả, tuổi đã sắp xuống mồ, người này giống như phàm

nhân, không có một chút khí tức lộ ra ngoài, trong mắt già thỉnh thoảng có tinh quang bắn ra ngoài.

- Tham kiến lão tổ tông!

Người Tiêu gia nhìn thấy người này lập tức thi lễ.

Tiêu Kính Nhân, là Thủy Thần thấp giai của Tiêu gia, tuổi tác đã vượt qua mười vạn năm, là lão yêu quái thành tinh.

Trước đây Hà Đồ Tông tới phạm đúng là lúc hắn mang Cổ Thần khí giết không ít người của Hà Đồ Tông, mới đánh lui người Hà Đồ Tông, để đối phương không dám vọng động.

- Đều đứng dậy đi!

Tiêu Kính Nhân nói một tiếng, tiếp theo ánh mắt nhìn lên người Tiêu Linh, đôi mắt già nua bắn tinh quang.

- Hài tử, ngươi tới bên lão tổ tông đi, về sau do lão tổ tông bảo hộ ngươi, không ai dám khi dễ ngươi nữa!

Tiêu Kính Nhân đã biết rõ Tiêu Linh có không linh chi thể, chỉ là không có thời gian gặp Tiêu Linh.

Hôm nay Tiêu gia nháo thành như vậy, hắn phải đứng ra bình ổn thế cục, hơn nữa lưu thể chất vạn năm có một này lại.

Chỉ cần Tiêu Linh có thể an toàn trưởng thành thì nàng sẽ là Chí Tôn, là cơ sở của Tiêu gia, hắn tuyệt đối không hy vọng nàng bị người khác mang đi, thế cho nên ngày sau trở thành người lạ với Tiêu gia.

- Linh nhi ngươi còn không bái tạ lão tổ tông!

Tiêu Duy thúc giục.

Hắn cảm thấy chỉ cần lão tổ tông chịu ra mặt, tin tưởng Lăng Tiếu cũng không mang Tiêu Linh đi.

Đồng thời Tiêu Linh do lão tổ tông giáo đạo, ngày khác Tiêu Linh sẽ đại phóng dị quang.

Tiêu Linh không biết Tiêu Kính Nhân, nhưng mà nhận ra Tiêu Kính Nhân có thiện ý, nhưng nàng vẫn lắc đầu, nói:

- Đa tạ hảo ý của lão tổ tông, nhưng mà ta... Ta muốn đi cùng Lăng Tiếu ca ca!

Trong lòng cua nàng chỉ có gia gia Kiều Phong và Lăng Tiếu là người đáng tín nhiệm nhất, còn trên tất cả mọi người.

- Ha ha, ta biết rõ ngươi tình thâm, nhưng mà ngươi còn trẻ tuổi, thực lực vẫn rất yếu ớt, ta thấy ngươi nên tăng thưc lực lên rồi đi, có được thực lực bảo vệ mình, cũng sẽ không xảy ra chuyện hôm nay, cũng không ai dám quấy rối ngươi, đồng thời chỉ cần ngươi muốn ở cạnh hắn, ngươi tùy thời có thể rời khỏi, cũng không ai ngăn được ngươi, tới lúc đó chẳng phải do ngươi quyết định cả sao?

Tiêu Kính Nhân dần dần dụ dỗ.

- Lão hồ ly!

Lăng Tiếu mắng thầm trong lòng.

Tiêu Kính Nhân nói vậy xem thì đường hoàng, còn không phải muốn tạm thời lưu Tiêu Linh lại, chỉ cần ngày sau không cho Lăng Tiếu gặp mặt, tự nhiên sẽ quên Lăng Tiếu, đồng thời cũng quán thâu suy nghĩ gia tộc cho nàng, nàng còn không phải ngoan ngoãn ở lại Tiêu gia.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu đã hểu ý của Tiêu Kính Nhân, tự nhiên có chút khó chịu, nhưng mà hắn cảm thấy lão gia hỏa này nói có đạo lý.

Tiêu Linh là người Tiêu gia, nếu như được lão gia hỏa này giáo đạo, ngày khác Tiêu Linh thành tựu chắc chắn càng lớn, tự nhiên có lực bảo vệ, đương nhiên cũng không bị người khác chế trụ.

- Này... Ta có thể sao?

Tiêu Linh có chút không tin.

Nàng tự nhiên hy vọng mình mạnh mẽ hơn, không bị người khác khi dễ.

Nghĩ tới lúc trước rời khỏi thôn trang, nàng bị tên giặc cỏ kia khi dễ, thiếu chút khiến Lăng Tiếu toi mạng, ngày nay lại bị người ta mạnh mẽ cường bạo, nếu không phải Lăng Tiếu cứu giúp, nàng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nàng bây giờ cũng hiểu, nếu như mình có đủ thực lực thì không cần sợ kẻ nào, người khác cũng không dám khi dễ nàng.

- Chuyện này đương nhiên có thể, chỉ cần ngươi lưu lại là được, lão tổ tông sẽ truyền toàn bộ bổn sự cho ngươi!

Tiêu Kính Nhân nhìn thấy Tiêu Linh động tâm thì thừa cơ nói.

Trong nội tâm Tiêu Linh vô cùng mâu thuẫn, nàng muốn ở cùng một chỗ với

Lăng Tiếu, lại muốn thực lực của mình mạnh mẽ hơn, trong lúc nhất thời không biết nên chọn thế nào.

- Linh nhi, lão tổ tông ngươi nói đúng, lưu lại là lựa chọn tốt nhất của ngươi, tin tưởng cũng sẽ không có người nào dám làm chuyện ép buộc ngươi nữa.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ tóc Tiêu Linh.

Lăng Tiếu mặc dù rất muốn lưu Tiêu Linh ở bên cạnh, nhưng mà hắn không thể tùy thời chiếu cố nàng, nếu như Tiêu Kính Nhân có thể toàn tâm giáo đạo cho Tiêu Linh thì quá tốt.

Chỉ cần Tiêu Linh có thể trưởng thành thì Lăng Tiếu không quan tâm chuyện gì cả, như vậy hắn cũng không phụ lòng Kiều Phong giao phó nàng cho hắn.

Huống chi vừa rồi thái độ của hắn là do tức tối, trên địa bàn Tiêu gia hắn làm quá bá đạo thì chính là không cho Tiêu gia mặt mũi.

Nhưng mà hắn cũng không có hối hận, nhưng mà khi tĩnh táo lại hắn không còn kích động như thế.

Mong rằng lão tổ tông Tiêu gia nói thật, thật sự tài bồi Tiêu Linh, bằng không ngày khác hắn nghe Tiêu Linh xảy ra chuyện, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tiêu gia!

Hắn bây giờ chỉ là Thần Vương thấp giai, hắn hiện tại chưa có tư cách này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1938 - Ngươi Dám Giết Bọn Họ. (2)

Nhưng mà kẻ nào xem thường Lăng Tiếu thì kẻ đó phải trả giá thảm trọng.

Tiêu Linh nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi thật muốn ta lưu lại sao?

Lăng Tiếu ôn hòa nói:

- Ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại, ngươi không muốn ở thì không ai dám khó xử ngươi cả, nhưng mà Lăng Tiếu ca ca hy vọng ngươi có thể học được cách trưởng thành, về sau có thể tự nắm một mặt, không cần người khác đi trợ giúp, có lẽ về sau Lăng Tiếu ca ca và Kiều Phong gia gia có thể có việc nhờ ngươi giúp đỡ đấy.

- Thực sao? Linh nhi sau này sẽ giúp Lăng Tiếu ca ca cùng gia gia sao?

Tiêu Linh nháy mắt hỏi.

Trong mắt của nàng có thủy vụ tàn lưu nhỏ, càng động lòng người.

Lăng Tiếu nhéo mũi ngọc của nàng, nói:

- Đương nhiên là thực, Linh nhi rất thích hợp tu luyện, chỉ cần sau này ngươi vượt qua Lăng Tiếu ca ca và gia gia, khi đó có thể giúp chúng ta.

- Vậy thì tốt, ta nhất định phải mau chóng vượt qua Lăng Tiếu ca ca cùng gia gia, ta sẽ giúp ngươi đánh người xấu, ta không còn bị kẻ nào khi dễ nữa!

Tiêu Linh nói ra.

Người Tiêu gia nhìn thấy Tiêu Linh ngây thơ khả ái như vậy thì trong lòng cảm động.

Bọn họ cảm động tình cảm thuần khiết của Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh, không có chút tạp chất, không có ý xấu nào.

Ngay cả Hứa Vi cũng cảm thấy xấu hổ muốn chết, nàng phát hiện nàng vẫn không hiểu con gái của mình, bây giờ biết rõ chính mình đúng là quá ích kỷ.

Nàng hối hận, nhưng mà nàng lại muốn bù đắp cho con gái, chỉ sợ trong một khoảng thời gian này không cách nào làm được.

Cuối cùng Tiêu Linh chọn ở lại Tiêu gia, không, xác thực mà nói là ở bên cạnh Tiêu Kính Nhân tu luyện.

Lăng Tiếu không muốn ở lại đây, là Tiêu Trân Thải khuyên bảo mới miễn cưỡng lưu lại.

Đó là vì Tiêu Trân Thải còn trợ giúp hắn.

Lăng Tiếu giao thần đan cho Tiêu gia, vốn giao ra số lượng nhiều một chút, thế nhưng mà Lăng Tiếu cảm thấy bất mãn với hành động của Tiêu gia cho nên hắn giữ lại không ít thần đan, dù sao do hắn luyện chế, không ai dám nói cái gì

Tiêu gia có thể thu được thần đan đã là mang ơn lắm rồi.

Nhưng mà bọn họ cũng thừa nhận báo thù của Băng Đao Minh, nếu như thế Tiêu gia hai mặt thụ địch, chẳng phải xóa tên khỏi Thiên Huyền địa vực hay sao?

Nhưng mà Lăng Tiếu nói một câu, việc này cứ mang chuyện xảy ra đổ lên người của hắn, dù sao hắn là người Thiên Long địa vực Thiên Long Môn cũng không cần sợ Băng Đao Minh.

Thời điểm người Tiêu gia hoảng sợ thì viện binh của Thiên Long Môn đã tới.

Dẫn đội là Lăng Phi nắm Giao Long chiến đội, tổng cộng mang một trăm năm mươi Giao Long chiến kỵ tới.

Sở dĩ bọn họ lâu như thế mới tới chính là sau khi tới vực môn từng bị Thủy Thần canh giữ vực môn tới Thiên Huyền địa vực ngăn cản.

Thế lực giữa các địa vực dưới tình huống bình thường sẽ không tới địa vực khác, trừ phi là cục diện sống chết điều động cả Thủy Thần.

Nhưng mà xuất hiện tình huống này, vậy thì chờ tất cả thế lực của địa vực khác xen tay vào.

Về phần đám người Lăng Phi sở dĩ có thể thông qua Thủy Thần ngăn cản chính là do bọn họ không phải đi tiêu diệt thế lực nào, mà là tương trợ Tiêu gia mà thôi.

Chỉ cần chứng tỏ việc này là thật, Thủy Thần ở vực môn cũng không ngăn cản.

Bởi vì giữa các thế lực vẫn có trông coi lẫn nhau, chỉ cần không đi đánh diệt thế lực khác là được.

Đám người Lăng Phi tới thì mây đen bao phủ Tiêu gia đã tiêu tan.

Có viện quân tới cứu, nếu người của Hà Đồ Tông tới phạm thì phải nghĩ kỹ

hậu quả.

Đương nhiên, người Thiên Long Môn không có khả năng trường kỳ trú đóng ở đây.

Tiêu gia phải nhân cơ hội người Thiên Long Môn tới đây đi đàm phán với Hà Đồ Tông, cũng khiến Hà Đồ Tông biết khó mà lui.

Lăng Tiếu bàn với Lăng Phi một đêm, rốt cuộc Tiêu Trân Thải cũng mang tin tức của Liên Hoa Giáo tới cho Lăng Tiếu.

- Tiếu đệ, tỷ muội của ta vẫn ở trong Liên Hoa Giáo, ta đã phái người đi liên hệ với nàng rồi!

Tiêu Trân Thải hưng phấn nói.

- Thực sự, ta đây... Chúng ta phải nhanh chóng đi tới chỗ Liên Hoa Giáo sao?

Lăng Tiếu kinh hỉ nói.

Tiêu Trân Thải gật đầu, nói:

- Ngươi giúp Tiêu gia đại ân, ngày mai ta sẽ mang người đi Liên Hoa Giáo bái kiến bằng hữu của ta.

- Vậy nhọc lòng đại tỷ!

Lăng Tiếu không khách khí.

Lăng Tiếu chờ ngày hôm nay thật lâu, hắn thầm nghĩ phải chứng thật Vân Mộng Kỳ có ở trong Liên Hoa Giáo hay không.

Hôm nay hắn sắp hoàn thành tâm nguyện

Ngày thứ hai, Tiêu Trân Thải cùng Lăng Tiếu dẫn Lăng Cương và hai mươi người Kim tộc đi tới Liên Hoa Giáo.

Liên Hoa Giáo là siêu cấp thế lực chỉ thấp hơn Huyền Vũ tông mà thôi, tại Thiên Huyền địa vực có tiếng tâm lừng lẫy.

Thế lực này nằm ở phía bắc Thiên huyền bắc vực, dùng Liên Hoa sơn mạch làm căn cứ, chỗ đó có linh thảo nổi danh nhất là thánh thảo Vận Niên Tuyết Liên Hoa và Tuyết Liên Hoa Vương thần thảo, nó không chỉ có công hiệu khởi tử hồi sinh, còn có đặc tính thần diệu với võ giả tu luyện thủy mộc thuộc tính.

Đương nhiên trừ Tuyết Liên Hoa ra, Liên Hoa Giáo còn có nữ đệ tử nổi danh nhất, ai cũng mỹ mạo như hoa, đồng thời còn có tuyệt kỹ, tuyệt đối là phong cảnh tuyệt mỹ nhất trong Thiên Huyền địa vực.

Năm đó Liên Hoa Giáo rất hưng thịnh, lờ mờ có xu thế đuổi kịp Huyền Vũ tông.

Những đệ tử ở nơi phát xướng của tông môn mang người trở về, được cấp cho tài nguyên tu luyện, quản lý sản nghiệp.

Đây không thể nghi ngờ là càng trợ giúp Liên Hoa Giáo phát triển.

Đương nhiên cũng có truyền văn rằng, bởi vì ở nơi phát xướng của bổn giáo phát hiện đệ tử có thần thể, cho nên mới đạt được tổng giáo đặc xá.

Việc này là thật là giả thì phải chỉ có người Liên Hoa Giáo biết.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải liên tục lên đường gấp rút, rốt cuộc trong

một tháng đã đi tới Liên Hoa Thành của Liên Hoa Giáo.

Tòa thành này lấy cái đẹp của nữ nhân trang trí, giống như một xử nữ đang tỏa ra hương thơm.

Võ giả lui tới có không ít là nữ tử xinh đẹp và nam nhân váy trắng, những người này chính là thành viên bên ngoài của Chúc Vu Liên Hoa Giáo.

Lăng Tiếu và Tiêu Trân Thải đi vào trong một tửu lâu.

Tiêu Trân Thải đã chuẩn bị đi tới phủ thành chủ, chuẩn bị liên hệ với tỷ muội Lưu Phương Di của mình.

- Tiếu đệ, đợi nàng tới đây chắc cần không ít thời gian, ngươi bây giờ có thể tùy tiện dạo chơi, nhìn xem phong tình của Liên Hoa Thành này.

Tiêu Trân Thải nói.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Bây giờ ta không có tâm tình đó.

Trong nội tâm của hắn bây giờ chỉ còn Vân Mộng Kỳ, hắn làm gì có tâm tình đi dạo chơi chứ, vẫn ở đây chờ tin tức thì tốt hơn.

Tiêu Trân Thải cũng không miễn cưỡng, cũng quay về phòng của mình.

Lăng Tiếu cũng trở về phòng mình, Ngọc Nhu Phỉ tự nhiên cũng đi vào.

- Tiếu, có phải có phải rất hy vọng được gặp lại Mộng Kỳ muội muội?

Ngọc Nhu Phỉ từ sau ôm lấy Lăng Tiếu hỏi.

Nàng đi theo Lăng Tiếu nhiều năm, Lăng Tiếu sớm nói chuyện của Vân Mộng Kỳ với nàng, cho nên nàng mới hỏi như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1939 - Nhu Phỉ Ngươi Thật Tốt Với Ta.

Lăng Tiếu ôm lấy hai tay của nàng, nói:

- Ân, ta và nàng chia ly bốn mươi năm mươi năm a, nếu không phải quyết định sai lầm của ta lúc đó, nàng mất liên hệ với ta, từ đó tới nay ta vẫn đi tìm nàn, thế nhưng mà không có tung tích của nàng, có lúc ta nghĩ nàng đã... Nhưng mà bất kể như thế nào, chỉ cần còn có hy vọng, ta sẽ tìm kiếm nàng, chỉ hy vọng lần này có thể thấy nàng.

Chia ly mấy chục năm, không chỉ không có để Lăng Tiếu từ bỏ nàng, ngược lại càng tưởng niệm thì tình ý càng nồng đậm, để hắn vĩnh viễn không cách nào quên được.

Vân Mộng Kỳ trong lòng hắn ở vị trí không ai có thể thay thế được.

Đây là nữ nhân đầu tiên hắn động tâm, nữ nhân đầu tiên hắn cam tâm tình nguyện trả giá tất cả.

Ngọc Nhu Phỉ dùng thân thể của mình ma sát lưng Lăng Tiếu, dùng cách nguyên thủy nhất an ủi hắn.

- Tiếu, trời cao không phụ người có ý chí, tin tưởng lần này ngươi có thể tìm được Mộng Kỳ muội muội.

Lăng Tiếu quay ngược lại ôm lấy thân thể no đủ của Ngọc Nhu Phỉ vào lòng, ngửi hương thơm say lòng người của nàng, nội tâm thỏa mãn.

Đây là nữ nhân quan tâm mình cỡ nào a!

Không quản Ngọc Nhu Phỉ bình thường ít nói lại cường thế, thế nhưng mà nàng yêu thương Lăng Tiếu vượt qua chính bản thân của nàng.

Lăng Tiếu động tình nói:

- Nhu Phỉ ngươi thật tốt với ta!

Nói xong hắn hôn môi Ngọc Nhu Phỉ.

Vốn là hôn nhẹ nhàng, nhưng mà hai tay của hắn lại vuốt ve lưng của nàng, ngăn cách bởi tấm sa hơi mỏng hoàn toàn có thể cảm giác được thân thể mềm mại co giãn của nàng.

Ngọc Nhu Phỉ dần dần động tình, nàng bắt đầu hưởng ứng Lăng Tiếu, thân thể yêu kiều vặn vẹo một chút tỏa nhiệt nóng bỏng, làm như ám chỉ cái gì đó.

Lăng Tiếu ném bỏ phiền não ra khỏi đầu, hai bàn tay của hắn đưa xuống mông của nàng, cảm xúc mềm mại lại co giãn, lửa dục nguyên thủy nhất đã bốc chảy dữ dội.

Ngọc Nhu Phỉ bị vuốt ve chỗ mẫn cảm, phát ra âm thanh rên rỉ, dục vọng của nàng cũng bùng lên.

Hành động của Lăng Tiếu trở nên thô bạo hơn, bàn tay lớn xé rách xiêm y của nàng.

Âm thanh vải vóc vỡ tan vang lên.

Làn da trắng bóng của nàng hiện ra trước mặt hắn, hấp dẫn vô tận.

Lăng Tiếu không ngừng vuốt ve thân thể của nàng, cuối cùng lại dừng lại

trên bộ ngực co giãn no đủ và mềm mại, dùng sức bóp một cái.

Rên rỉ như tiên âm vang vọng, sau đó lại trở nên dồn dập và mãnh liệt.

Đại chiến trên giường rất kịch liệt, một thân ảnh có làn da tuyết trắng đang dựa sát vào một thân thể có làn da màu cổ đồng.

Hai người trần truồng nằm cạnh nhau không chút ngại ngùng.

Trên mặt Ngọc Nhu Phỉ mang theo nét đỏ ửng mê người, thỏa mãn hít hương vị nam nhân bên cạnh.

Mà Lăng Tiếu cũng đang dư vị giai nhân, ngửi hương thơm của nàng, đang xoa bóp bộ ngực no đủ của nàng, chỉ cảm thấy rất mỹ diệu và thoải mái.

- Cám ơn ngươi Nhu Phỉ!

Lăng Tiếu cảm kích nói với nữ nhân trong lòng.

Là nàng giúp hắn buông lỏng tâm tình, để hắn có thể thản nhiên đối mặt với sự thật xảy ra.

Mặc kệ có thể tìm được Vân Mộng Kỳ hay không, nội tâm của hắn tốt hơn một chút.

- Nói cái gì thế, ta là thê tử của ngươi, phân ưu thay ngươi là chuyện ta nên làm.

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Ân, chờ ta tìm được Mộng Kỳ rồi thì ta sẽ nghĩ biện pháp mang chúng ta trở về Huyền Linh đại lục, mang những người khác tới Thiên Vực sinh hoạt,

tới lúc đó chúng ta chọn thế ngoại đào viên ở ẩn, không hề ngó ngàng tới phân tranh ở đây!

Lăng Tiếu nói.

Hắn bất thình lình cảm thấy rất mệt a.

Những năm này trải qua chém giết sinh tử và tính toán lẫn nhau hắn rất mệt mỏi.

Hắn rất nhờ những tháng này ấm áp sống cạnh người thân của mình.

- Ngươi muốn thế nào thì cứ làm đi, dù sao ta cũng sẽ đi theo ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ nói.

- Như ngươi nói đấy, hy vọng ngươi không phải hối hận!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, hắn đang bóp bộ ngực của nàng thỏa thích.

Ngọc Nhu Phỉ không chịu nổi Lăng Tiếu khiêu khích như vậy, lại rên rỉ không ngừng, hạ thân của nàng đang có tinh dịch chảy ra.

Lăng Tiếu lại đại chấn hùng phong, Ngọc Nhu Phỉ lại xoay người cưỡi lên người của hắn, cầm chặt "Kim Long Thương " của hắn, đưa nó vào đúng ngọc môn của nàng và ngồi xuống.

Cảm giác ấm áp xiết chặc khiến Lăng Tiếu gần như sảng khoái rên rỉ.

Trong lòng của hắn hô:

- Ta... Ta bị cường bạo!

Lăng Tiếu chờ ở Liên Hoa Thành ba ngày thì bên phủ thành chủ có thông báo.

Tỷ muội của Tiêu Trân Thải là Lưu Phương Di tự mình đi tới đây gặp Tiêu Trân Thải.

Mà Tiêu Trân Thải bây giờ không chỉ là người nhà Tiêu gia, hơn nữa còn là môn chủ phu nhân của Thiên Long Môn.

Dựa vào thân phận này, hoàn toàn có thể khiến giáo chủ Liên Hoa Giáo đi ra nghênh đón.

Nhưng mà Tiêu Trân Thải không muốn giương cờ giống trống, nàng chỉ muốn gặp Lưu Phương Di mà thôi.

Lưu Phương Di là mỹ phụ trung niên, thực lực Thần Vương trung giai, trên trán có đóa hoa sen, đại biểu thân phận Liên Hoa Giáo, mà nàng trong Liên Hoa Giáo cũng là trưởng lão có thực quyền.

Nàng và Tiêu Trân Thải hiển nhiên là bạn tốt, nhiều năm không thấy, hai người đều cười nói vui vẻ.

Lăng Tiếu ở bên cạnh chờ đợi, đồng thời trong nội tâm khẩn trương.

Trong lòng của hắn không ngừng nói thầm:

- Hy vọng Mộng Kỳ thật sự còn sống!

Trải qua một giờ nói chuyện, rốt cuộc Tiêu Trân Thải cũng nói vào mục đích.

Nàng kéo Lăng Tiếu đến trước Lưu Phương Di giới thiệu:

- Đây là tiểu thúc nhà ta Lăng Tiếu, hắn có bằng hữu có khả năng đang ở trong Liên Hoa Giáo, cho nên đặc biệt bảo ta tới tìm ngươi dò hỏi xem có hay không.

Lưu Phương Di đã sớm chú ý tới Lăng Tiếu, nàng cũng nhìn ra tuổi và thực lực của Lăng Tiếu, trong nội tâm kinh ngạc một phen.

Hôm nay nghe được Tiêu Trân Thải giới thiệu, biết được đối phương là người Kim tộc đệ nhất cổ tộc của Thiên Long địa vực thì nội tâm thở dài:

- Thật không hổ là cổ tộc, lại có thể bồi dưỡng ra yêu nghiệt như vậy.

- Bái kiến Lưu trưởng lão!

Lăng Tiếu nhìn Lưu Phương Di thi lễ.

Lưu Phương Di cũng tính cách ngay thẳng, nói:

- Không cần đa lễ, ta và đại tẩu của ngươi là tỷ muội, ngươi bảo ta là Lưu tỷ là được!

Nàng ngừng lại và nói:

- Không biết ngươi tìm người tên là gì? Làm sao gia nhập Liên Hoa Giáo?

Lăng Tiếu nói:

- Cụ thể là vì sao gia nhập Liên Hoa Giáo thì ta không rõ ràng lắm, khoảng chừng ba bốn mươi năm trước nàng tới từ Huyền Linh đại lục, nàng mất tung tích thì ta đi tìm, chỉ biết nàng bị người của Liên Hoa Giáo mang đi,

nàng tên là Vân Mộng Kỳ, tuổi cũng không kém ta, chắc hẳn có quan hệ với người ở nơi phát xướng của quý giáo, nhưng không biết nàng có gia nhập vào quý giáo hay không, còn mời Lưu tỷ giúp tiểu đệ một phen, sẽ có thâm tạ!

Lưu Phương Di nghe qua thì lạ lùng.

- Huyền Linh đại lục ta biết rõ, nhưng mà giáo ta không có liên quan tới bên đó, hoặc như ngươi đã nói, nàng có khả năng bị người ở cứ điểm mang đi, cụ thể có phải thật hay không ta còn phải tra một chút, mà giáo chúng của Liên Hoa Giáo có mười mấy vạn người, ta không có khả năng biết rõ được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1940 - Hẳn Là Mộng Kỳ Thật Không Còn? (1)

Lăng Tiếu hơi có chút thất vọng nói:

- Vậy nhọc lòng Lưu tỷ!

Hắn tưởng dựa vào thiên phú của Vân Mộng Kỳ có thể đánh ra danh tiếng trong Liên Hoa Giáo, nhưng mà từ phản ứng của Lưu Phương Di xem ra nàng xác thực không biết Vân Mộng Kỳ tồn tại.

- Có cái gì đâu, ta phái người đi tra một chút, đợi có tin tức thì ta sẽ thông tri cho ngươi!

Lưu Phương Di nói.

Lăng Tiếu gật đầu, tiếp theo hỏi:

- Không biết Lưu tỷ ngươi tinh tu đặc tính gì?

Lưu Phương Di nghi hoặc nhìn qua Lăng Tiếu, nàng không rõ Lăng Tiếu hỏi ời này là có ý gì.

Lăng Tiếu tự biết có chút mạo muội, hắn giải thích:

- Chỗ của ta có một ít thần đan, nhưng mà không biết Lưu tỷ đặc tính gì, ta tặng cho ngươi một chút!

- Ha ha, thì ra là như thế, thế thì không cần, thần đan ta cũng có, huống chi ngươi là tiểu thúc của Trân Thải, đều là người một nhà thì không nên khách

sáo!

Lưu Phương Di từ chối nhã nhặn.

Nàng không nhận ra Lăng Tiếu có thể xuất ra thần đan gì tốt, mà những thàn đan bình thường thì trưởng lão thực quyền trong Liên Hoa Giáo như nàng vẫn có một ít, cho nên không có quá để ý thần đan của Lăng Tiếu.

Lúc này Tiêu Trân Thải nhìn ra Lưu Phương Di không thèm để ý, lại cười nói:

- Phương di, ngươi không nên xem thường tiểu thúc, hắn là thần dược sư trẻ tuổi nhất trong Thiên Long Môn đấy, hắn tặng thần đan cho ngươi, tự nhiên sẽ không phải phàm phẩm, nếu ngươi không cần là tổn thất của ngươi đấy..

Lưu Phương Di lúc này há to miệng ra, biểu lộ vô cùng quái dị, gấp gáp nói:

- Hắn... Hắn là thần dược sư? Không... Không thể nào đâu!

- Ha ha, mới đầu ta cũng không có tin, nhưng đây là sự thật, làm sao lại nói bậy được!

Tiêu Trân Thải cười nói.

Lưu Phương Di không thể không tin lời Tiêu Trân Thải, dùng biểu lộ khoa trương nhìn qua Lăng Tiếu.

- Thật lợi hại, Thiên Long Môn các ngươi thật sự là cường đại, không ngờ có được thiên tài như thế!

Nàng nhìn Lăng Tiếu nói:

- Nếu không ngươi gia nhập Liên Hoa Giáo chúng ta, Liên Hoa Giáo cúng ta có nhiều mỹ nữ hầu hạ ngươi!

Lưu Phương Di nói lời này là trêu ghẹo hắn, nàng biết không có khả năng dựa vào điểm này đào được thần dược sư của Thiên Long Môn.

Cuối cùng Lưu Phương Di cũng nói nàng là thủy thuộc tính, Lăng Tiếu liền lấy ra một khỏa Thần Vương Đan đưa cho nàng xem như thù lao.

Lưu Phương Di đạt được Thần Vương Đan thì đại hỉ, nàng trước kia dù có phục dụng qua Thần Vương Đan, viên này không có tác dụng với nàng, thế nhưng mà nàng có thể cầm đi trao đổi với trưởng lão khác, hoặc là sau này ban cho đệ tử của mình.

Bình thường muốn thu được một viên Thần Vương Đan cần thiết cống hiến nhiều giá trị.

Lăng Tiếu đang chờ đợi tin tức.

Mà Lưu Phương Di cùng Tiêu Trân Thải lại tùy ý đi dạo trong Liên Hoa Thành.

Ngày sau rốt cuộc có người truyền tin tức cho Lưu Phương Di.

Sau khi Lăng Tiếu nghe tin tức này thì tinh thần suy sụp.

Trong Liên Hoa Giáo không có nữ tử tên là Vân Mộng Kỳ.

Điểm này làm Lăng Tiếu phi thường khó có thể tiếp nhận.

Lúc đó nàng từ trong miệng Âm bà biết được Vân Mộng Kỳ bị một nữ nhân trên trán có hoa sen mang đi.

Mà hắn nhìn thấy hoa văn trên trán Lưu Phương Di thì không khác gì hoa sen trong miệng Âm bà, nghĩ là không sai.

- Hẳn là Mộng Kỳ thực... Thực không còn?

Lăng Tiếu vò đầu nói thầm.

Tìm kiếm nhiều năm như thế, lại đạt được tin tức này khiến hắn không cách nào tiếp nhận được.

Hắn vốn dĩ cho rằng mình sẽ chịu được, thế nhưng mà trước sau vẫn cảm thấy vô cùng thống khổ.

Lăng Tiếu rất muốn khóc lớn lên, đáng tiếc tu luyện nhiều năm qua tâm tình của hắn không cách nào chảy được giọt nước mắt nào.

Hắn nói với Ngọc Nhu Phỉ, Tiên Vu Dã và người khác một câu, liền đi tới một quán rượu khác.

Hắn rất muốn triệt để say sưa quên đi mọi chuyện.

Bởi vì hắn đã triệt để mất đi hy vọng tìm được Vân Mộng Kỳ rồi, hắn không biết nên đi đâu tìm kiếm tung tích của nàng.

Trong biển người mênh mông muốn tìm được một người không nghi ngờ là người si nói mộng!

Lăng Tiếu uống một đàn rượu, hắn bi thương nói:

- Mộng Kỳ, là ta xin lỗi ngươi... Ngươi đang ở nơi nào? Những năm qua ngươi có nhớ tới ta hay không?

Vào lúc hắn đang uống rượu, cuối cùng lại biến thành mượn rượu nói sảng.

Tư vị cay độc của rượu càng kích thích hắn thống khổ.

- Vị huynh đệ này, xem ra ngươi là người bị tình làm khó, không bằng chúng ta cùng uống nhé?

Một nam tử áo trắng nhu nhược ngồi bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Xem gương mặt tuấn tú của người này sầu khổ, hiển nhiên tâm tình cũng đang có buồn bực.

- Ngũ hồ tứ hải đều là huynh đệ, uống, chúng ta cùng uống!

Lăng Tiếu triệt để phóng túng bản thân mình, cũng không có dùng thần lực đi hóa giải tửu lực, mà tâm tình của hắn rất không xong, có thể nói là rượu không say mà người tự say.

- Tốt một câu ngũ hồ tứ hải đều là huynh đệ, dựa vào lời này của ngươi ta mời ngươi một chén lớn!

Nam tử áo trắng ứng một tiếng, rót cho mình một chén rượu, mà Lăng Tiếu lại cầm một đàn rượu uống cạn.

Lăng Tiếu giống như không đủ, nhấc một đàn rượu khác lên uống, tửu thủy đã uốt cả vạt áo của hắn.

- Huynh đệ ngươi là nhân tài, là đau khổ vì cô nương nhà ai thế?

Nam tử áo trắng nhìn Lăng Tiếu tuấn tú bất phàm thì hỏi một câu.

- Huynh đệ ngươi cũng không tệ, lại là tiểu thư nhà nào làm ngươi thương

tâm?

Lăng Tiếu mơ hồ hỏi.

- Ai, cũng không sợ huynh đệ ngươi chê cười, là ta tương tư đơn phương, ta không xứng với nàng, nàng giống như một đóa Tuyết Liên Vương, khiến người ta không nở tổn thương, càng cảm thấy thẹn không bằng!

Nam tử áo trắng thần sắc si mê cảm khái.

Nam tử áo trắng này có thực lực Thánh Hoàng cao giai, là đệ tử nội môn của Liên Hoa Giáo.

Liên Hoa Giáo dùng nữ làm chủ, dùng nam làm phụ, nam tử có thể tiến vào Liên Hoa Giáo trở thành đệ tử nội môn thì thiên phú chắc chắn phải xuất sắc.

Mà tên nam tử Hậu Lãng Minh này mới một trăm tám mươi tuổi đã là Thánh Hoàng cao giai, tư chất không tính là yếu.

Lăng Tiếu không có nghe tình sử của Hậu Lãng Minh, thế nhưng mà hắn vẫn làm bộ dáng lắng nghe, trong miệng càng không ngừng nói nữ tử đó xinh đẹp cỡ nào, giống như thần liên trên trời, không nhiễm hạt bụi trần nào cả.

Lăng Tiếu nghe mà buồn bực, nghe hắn tả chẳng phải là thiên thần hay sao?

Vốn Hậu Lãng Minh rất phiền Lăng Tiếu, dần dần cũng khiến Lăng Tiếu nói chuyện.

Hậu Lãng Minh này nhìn thấy Lăng Tiếu,lắng nghe như thế thì không ngừng xưng huynh gọi đệ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã say, bộ dáng không thèm quan tâm, cũng nói chuyện với Hậu

Lãng Minh.

- Ta nói Lăng lão đệ, chúng ta ở chân trời xa xăm gặp nhau, chúng ta là trẻ tuổi tuấn tài, không phải không có nữ nhân thích, mà là không chiếm được nữ nhân mình muốn, nhưng mà... Thân làm ca ca sẽ không nhìn ngươi mặc kệ, trong giáo của ta có không ít tỷ muội xinh đẹp, tới lúc đó ta giới thiệu cho ngươi mấy người, tin tưởng không kém gì người ngươi mất đâu!

Hậu Lãng Minh vỗ vai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mắt lờ mờ, nói:

- Đa tạ Hậu huynh... Ý tốt, nhưng mà... nhưng mà khó tìm được nữ nhân mà mình tương tư!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1941 - Hẳn Là Mộng Kỳ Thật Không Còn? (2)

Hậu Lãng Minh có cảm giác hợp ý, nói:

- Đúng vậy, lời này không sai, rất khó tìm được nữ nhân khiến mình thống khổ, tư vị tương tư này quá khó chịu!

Hậu Lãng Minh sau đó uống rượu, thần sắc đau khổ.

Ngay lúc này có một đoàn người đi tới.

Một người trong đó nhìn qua bên này, những người khác nhìn qua và đi theo hắn.

- Hậu Lãng Minh ngươi đúng là khiến ta khó tìm nha!

Âm thanh lạnh lùng của tên nam tử đầu lĩnh vang lên.

Trong mắt tên này có sát ý nồng đậm, xem ra là tới tìm Hậu Lãng Minh quấy rầy.

Những người này đều rất trẻ tuổi, nhất thực lực mạnh nhất là Thánh Hoàng đỉnh phong, có một gã là Thánh Hoàng cao giai và vài tên Thánh Hoàng trung giai.

Tên nói chuyện là Thánh Hoàng cao giai, hắn mới là đầu lĩnh của đám người, trong lòng của hắn là một nữ tử xinh đẹp nhưng gò má sưng lên, từ dáng người và cách ăn mặc là mỹ nữ thượng giai.

Không biết vì sao bị hắn lạt thủ tồi hoa, đánh thành nữ vậy.

Hậu Lãng Minh thấy rõ người tới, lại nhìn qua nữ tử này cực thảm thì âm hàn nói:

- Chu sư huynh ngươi mau thả Cổ Đại ra, có chuyện gì thì cứ kiếm ta, đứng tìm nữ nhân gây sự!

- Ha ha, ngươi còn biết ta là sư huynh, ngay cả nữ nhân của ta mà còn dám đụng vào, đúng là cam đảm lớn!

Tên Chu Thương Thánh Hoàng cao giai cười to.

- Lãng Minh ngươi đi nhanh đi, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nữ nhân kia lên tiếng.

- Tiện nữ nhân, tới bây giờ còn lưu luyến tình nhân, lão tử đánh chết ngươi!

Chu Thương tát Cổ Đại một cái, lại cười dữ tợn, nói:

- Nếu ngươi dám phản bội ta, ta đây sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu, ta sẽ đưa ngươi đi Lan Hoa Phường, để những nam nhân kia ngày đêm giày vò tiện nhân ngươi!

- Chu sư huynh, đánh nữ nhân tính toán là bổn sự gì, mau thả Cổ Đại ra, nàng không có lỗi với ngươi, ta cùng nàng chỉ tương giao với nhau mà thôi!

Hậu Lãng Minh nói mềm, trên người có cảm giác thối lui.

- Ha ha, tương giao mà thôi, thật cảm động, ai không biết Hậu sư đệ ngươi là tình thánh nổi danh, bao nhiêu sư tỷ sư muội đều ái mộ ngươi, làm gì có

người nào thoát khỏi tay của ngươi!

Chu Thương cười to lên, nói:

- Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, đầu tiên là phải dập đầu nhận lỗi ngay tại đây, tự chém một tay, ta xem tình đồng môn tha cho ngươi, thứ hai là ta sẽ phế ngươi, để ngươi sống không bằng chết, dù náo tới trong giáo cũng không ai làm gì được ta.

- Nếu ta không chọn cả hai thì sao?

Hậu Lãng Minh nói.

- Xem ra ngươi không biết tốt xấu! Người không liên quan cút đi, Liên Hoa Giáo làm việc!

Chu Thương nhìn qua chung quanh quát lên.

Sau khi hắn nói xong thì đám người của hắn vây quanh Hậu Lãng Minh vào trong.

Khách nhân trong tửu lâu cảm thấy không đúng nên đã bỏ đi cả rồi.

Chỉ còn Lăng Tiếu ngồi ở chỗ cũ, hoàn toàn là tửu quỷ, giống như bất tỉnh nhân sự.

- Chu sư huynh, sinh sự trong thành, hẳn là ngươi không sợ trong giáo trừng phạt sao?

Hậu Lãng Minh ánh mắt tìm kiếm đường thoát thân.

Dù hắn không sợ Chu Thương, nhưng mà người ta có nhiều người, trong đó

còn có một Thánh Hoàng đỉnh phong, hắn không thể làm gì!

- Hừ, đối phó ngươi cũng xem là sinh sự trong thành sao!

Chu Thương hừ lạnh một tiếng, nhìn qua tên Thánh Hoàng đỉnh phong nháy mắt một cái, sau đó hắn ném nữ nhân trong lòng qua bên cạnh, hai người đồng thời ra tay với Hậu Lãng Minh.

Hậu Lãng Minh sớm có phòng bị, trong tay xuất hiện bạch phiến, muốn ngăn cản hai người.

Ba người cố ý áp chế lực lượng, không dám hủy tửu lâu này, nếu không sẽ bị trong giáo hỏi tội.

Cho nên bọn họ dùng chiêu thức và lực lượng đơn thuần mà thôi.

Hậu Lãng Minh dùng một địch hai, trong nháy mắt đã bị đánh lui, thân thể đụng bàn ghế chung quanh gãy đổ.

Một tiếng chén rượu vỗ lên bàn vang lên, phát âm thanh thanh thúy.

Chỉ có bàn của Lăng Tiếu đang ngồi là không có ảnh hưởng gì cả, mà hắn cũng đang uống rượu.

Hậu Lãng Minh bị một chiêu kích lui, cũng không có đối chiến với hai người, hắn muốn chạy ra khỏi tửu quán.

- Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong quát lạnh một tiếng, tốc độ nhanh hơn Hậu Lãng Minh nhiều, trong nháy mắt đã ngăn cản phía sau hắn.

Chu Thương hét to một tiếng.

- Chịu chết đi!

Quyền ảnh từng hồi, mỗi một quyền đều mang theo hàn khí bức người.

Hậu Lãng Minh phản ứng cũng không chậm, một đoàn quang mang từ tỏng tay bắn ra, cây quạt trong tay ngừng lại khóa quyền mang của Chu Thương đánh tới.

Nhưng mà lo này mất kia, tên Thánh Hoàng đỉnh phong đánh lén phía sau, một đám chưởng ảnh bài sơn đảo hải trực tiếp đánh Hậu Lãng Minh thổ huyết.

- Đã nói ngươi không nên uống rượu phạt!

Chu Thương hừ lạnh một tiếng, lại lao qua phía Hậu Lãng Minh, muốn áp Hậu Lãng Minh!

Ai biết rõ Hậu Lãng Minh cố ý lộ sơ hở này, vào lúc quyền chiêu của Chu Thương đánh lên người hắn thì hắn vặn vẹo thân thể né công kích của Chu Thương, trong nháy mắt cây quat của hắn xoay tròn đập lên cánh tay của Chu Thương, tay kia của hắn chế trụ cổ tay của Chu Thương.

Một chiêu này Hậu Lãng Minh nhanh chóng bắt giữ Chu Thương.

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong không ngờ tới Hậu Lãng Minh lại dùng kế dụ địch, muốn tấn công Hậu Lãng Minh.

Nhưng mà Hậu Lãng Minh lại lấy Chu Thương ngăn cản trước mặt, nói:

- Ai dám xông lên ta sẽ giét hắn!

Chu Thương lúc này tức giận quát lên, hắn thầm mắng mình quá chủ quan.

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong là nhân viên ngoại môn của Liên Hoa Giáo, cũng hiểu quy củ của Liên Hoa Giáo, nói:

- Ngươi nên thả hắn ra, bằng không ngươi giết hắn thì sư phụ hắn không bỏ qua cho ngươi đâu, đến lúc đó giáo quy sẽ khiến ngươi không đất dung thân.

- Ha ha, ta và Cổ Đại cũng không có cái gì, là các ngươi chọc ta, cho dù ta giết hắn cũng là tự vệ, ta tin tưởng sư phụ của ta sẽ đứng về phía ta thôi.

Hậu Lãng Minh cười lạnh, nói thêm:

- Các ngươi thả Cổ Đại ra, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ thả hắn, đây là chuyện của ta và hắn, không liên quan các ngươi.

- Ngươi... Ngươi có gan... Thì giết ta, này... Không được thả tiện nữ này ra!

Chu Thương gian nan nói ra, hắn bị chế trụ mạch môn, không dám phản kháng, bằng không hắn làm gì đó Hậu Lãng Minh cũng có đủ thời gian giết hắn.

- Ha ha, phải không?

Hậu Lãng Minh cười lạnh một tiếng, một tay dùng sức bẽ gãy tay của Chu Thương.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy vang lên, Chu Thương đau đớn kêu lên thảm thiết.

- Có... Có gan giết ta đi... Bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Chu Thương tức giận nói ra.

- Thả người!

Hậu Lãng Minh quát.

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong cũng vì nể nang mà thôi, thực sợ Chu Thương chịu tội thêm, huống hồ hắn cảm thấy nữ nhân này cũng không thể làm được cái gì, bỏ qua thì bắt lại cũng chẳng khó khăn gì cả.

- Thả nàng!

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong hạ lệnh.

Tên Thánh Hoàng bắt Cổ Đại cũng đành thả nàng ra..

Hậu Lãng Minh nhìn Cổ Đại nói:

- Cổ Đại thật sự xin lỗi, là ta hại ngươi, ngươi nên lập tức rời khỏi nơi này đi.

Cổ Đại nước mắt lưng tròng, lắc đầu nói:

- Không... Ta muốn lưu lại ở cùng với ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1942 - Phong Ba Trong Tửu Lâu.

Hậu Lãng Minh mắng:

- Ngươi là nữ nhân ngu xuẩn, ta chỉ tìm ngươi tâm sự thôi, không có làm gì ngươi cả, ngươi lập tức đi đi, bằng không ngươi sẽ chết đấy!

Hắn xác thực không làm gì với Cổ Đại, nhưng mà lúc hắn thấy Cổ Đại thì bị mỹ mạo của nàng hấp dẫn, cho nên nhịn không được nói chuyện với nàng.

Cổ Đại vừa thấy Hậu Lãng Minh đã yêu, hai người tương tư với nhau, nhất thời dẫn làm hồng nhan tri kỷ.

Vốn Hậu Lãng Minh muốn "Đề thương lên trận" ăn Cổ Đạo nói sau, thế nhưng mà nghe nàng đã là nữ nhân của Chu Thương thì thu cờ trống lại.

Hắn không phải không dám trộm nữ nhân của người khác, cũng không phải sợ Chu Thương, mà là sợ quy củ trong môn, không được nhúng chàm vào thê thiếp của đồng môn, bằng không chính là phạm tử tội ah!

Không quản như thế nào, Cổ Đại vẫn vui vẻ ở bên cạnh Hậu Lãng Minh.

Nhưng mà nàng không biết thị nữ bên cạnh mang chuyện này nói cho Chu Thương nghe toàn bộ.

Cổ Đại bị Hậu Lãng Minh mắng rời đi.

Mà sau đó ngoài cửa lại có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Lúc này hộ vệ thành đã tới.

- Người nào dám gây sự trong thành?

Một gã bán Thần Vương quát.

Lúc này Hậu Lãng Minh không thể không thả Chu Thương, nhìn qua tên bán Thần Vương nhú chắp tay nói:

- Hải chấp sự, ta và Chu sư huynh chơi đùa thôi, mong tha thứ!

- Hải chấp sự, ngươi không nên nghe hắn, hắn câu dẫn nữ nhân của ta, bị ta biết rõ, cho nên ta mới tới tìm hắn nói lý, còn mời Hải chấp sự bắt hắn lại, giao cho trong giáo xử trí!

Chu Thương vội vã nói.

Chu Thương vừa nói ra lời này thì đánh mắt qua tên bán Thần Vương.

Tên bán Thần Vương trầm giọng nói:

- Bắt hắn cho ta, mang về trong giáo hậu thẩm!

Hậu Lãng Minh không nghĩ đến tên chấp sự ngoại môn này không cho mặt mũi như thế, hắn dù thế nào cũng là đệ tử nội môn, chỉ cần tiến thêm một bước chính là đệ tử chân truyền, những chấp sự ngoại môn này bình thường đều nể mặt của hắn.

- Hải chấp sự, ngươi phải nghĩ rõ ràng, đây chỉ là lời của mình Chu Thương mà thôi, nếu trong giáo tra ra rõ ràng là lỗi của ai thì ngươi mới được phép bắt người.

Hậu Lãng Minh quát.

Hắn căn bản không nghĩ tới tên bán Thần Vương kỳ thật là chấp sự ngoại môn thuộc nhất mạch sư phụ của Chu Thương, người ta không thể vì hắn mà đắc tội Chu Thương.

- Ai có lỗi thì vào trong giáo sẽ rõ, ngươi gây chuyện chính là vi phạm quy cũ, ta có chức trách bắt ngươi trở về!

Tên bán Thần Vương quát.

Hậu Lãng Minh âm trầm lên, tâm tình của hắn cực kỳ buồn bực, hắn không nghĩ tới nhiều năm lăn lộn bụi hoa lại chọc phải chuyện này.

- Ta có thể cùng các ngươi quay về, nhưng mà chờ ta, ta nói vài lời với bằng hữu của ta!

Hậu Lãng Minh nói.

Tên bán Thần Vương cũng không dám làm quá chặt, cũng không có trở ngại

Hậu Lãng Minh.

Dùng thực lực của hắn Hậu Lãng Minh căn bản không trốn được.

Hắn thuận theo nhìn qua Hậu Lãng Minh đi đến một người đang say mèm nằm trên bàn, mà hắn không nhìn ra thực lực của con ma men này.

- Tiểu tử này thật cổ quái!

Tên bán Thần Vương cùng Chu Thương đều nghi hoặc nghĩ thầm.

Hậu Lãng Minh đi qua và cầm một đàn rượu nói:

- Lăng lão đệ, ta và ngươi vừa gặp đã thân, lần này chia tay không biết khi nào mới gặp lại, cây quạt này tặng cho ngươi, trong đó là những nữ nhân xinh đẹp nhất cả đời ta gặp được, cũng là những nữ tử ta vĩnh viễn không cách nào chạm tới, tin tưởng ngươi thấy nàng thì ngươi sẽ không quên đâu, đến lúc đó ngươi có thể đứng lên lần nữa.

Nói xong hắn liền đưa cây quạt tới trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lại uống rượu nhưng không nói gì.

Hậu Lãng Minh cũng không có nói gì, muốn xoay người đi theo tên chấp sự kia.

Nhưng mà Chu Thương đột nhiên ra tay, hắn cầm cây quạt và nói:

- Ta đúng là muốn nhìn nữ nhân mà tính thánh ngươi không chiếm được là ai, để ta chiêm ngưỡng phong thái của nữ nhân này mới được.

Hậu Lãng Minh tức giận quát lên:

- Mau buông cây quạt xuống, bằng không ta giết ngươi!

Hậu Lãng Minh đã tức giận thật rồi, nhìn ra được hắn cực kỳ xem trọng cây quạt này.

- Hừ, chỉ là một cái phát quạt mà thôi, nhìn một chút thì ngươi giết ta sao? Ta đúng là muốn nhìn xem ngươi đang giấu bí mật gì đấy.

Hậu Lãng Minh càng khẩn trương, Chu Thương càng hiếu kỳ.

Thời điểm Chu Thương muốn mở cây quạt ra thì Hậu Lãng Minh lại ra tay với Chu Thương.

Hắn lần này đã dùng toàn lực, căn bản không có áp chế lực lượng đặc tính.

Chỉ tiếc tên bán Thần Vương chấp sự đã áp chế hắn lại.

- Ngươi còn dám động thủ thì đứng trách ta không khách khí!

Hậu Lãng Minh chỉ có thể trợn mát nhìn qua Chu Thương mở cây quạt ra.

Mà Chu Thương nhìn thấy chân dung trong cây quạt thì ngây người, lắp bắp nói:

- A... Là thần nữ, thậc... Thật đẹp!

- Chu Thương mau buông cây quạt ra, bằng không ta không chết không ngớt với ngươi!

Hậu Lãng Minh quát.

Đây là thần nữ của Liên Hoa Giáo bọn họ a, nếu có người biết hắn vụng trộm họa nàng lại thì hắn chết không chỗ chôn.

- Ha ha... Ngươi không chết không ngớt với ta, thật sự là chuyện cười, ngươi rõ ràng dám vẽ chân dung của thần nữ, đây là tội chét ngàn lần đấy.

Chu Thương bình tĩnh cười to nói.

Hắn và Hậu Lãng Minh đã kết oán từ trước, nếu như Hậu Lãng Minh thực sự không dâm ra chuyện của Cổ Đại thì hắn không có biện pháp làm gì Hậu Lãng Minh, nhưng mà hiện tại thì khác.

Trong giáo trọng nữ khinh nam, mà cây quạt này chính là đệ nhất mỹ nhân của Liên Hoa Giáo, cũng là thần nữ, địa vị chí cao vô thượng.

Mà bức họa của nàng bị đệ tử trong giáo vẽ lại, nếu để nàng biết rõ việc này, Hậu Lãng Minh sẽ khó thoát cái chết.

Thần sắc Hậu Lãng Minh lúc này tái nhợt cùng cực.

Hắn đang có tội lăng nhục thần nữ, cho dù là sư phụ hắn cũng không thể bảo vệ được.

Đây là nguyên nhân Hậu Lãng Minh đưa cây quạt cho Lăng Tiếu, hắn sợ bị người khác phát hiện, vậy tội lớn rồi, hắn vốn định qua hủy cây quạt đi nhưng không nỡ.

Không nghĩ tới hôm nay đã chọc ra chuyện lớn này.

- Không nghĩ tới Hậu mỗ lăng lộn bụi hoa trăm năm qua, cuối cùng lại bởi vì nữ nhân mà chết, ha ha...

Hậu Lãng Minh tuyệt vọng cười lên.

Chu Thương thu hồi cây quạt đắc ý nói:

- Hắc hắc, ngươi biết là tốt rồi, nhanh bắt hắn trở về!

Thời điểm Hậu Lãng Minh và đám người Chu Thương đi ra khỏi tửu quán thì Lăng Tiếu đang uống rượu bất ngờ lật tay một cái, trong nháy mắt cây quạt trong tay Chu Thương bị hút tới trước mặt của hắn.

- Là tửu quỷ đó, dám đoạt quạt của ta!

Chu Thương cảm thấy cương phong thổi qua, cây quạt trong tay bay vào tay Lăng Tiếu, hắn nhìn qua Lăng Tiếu quát lên.

Trong Liên Hoa Thành này chính là địa bàn của Liên Hoa Giáo, Chu Thương không sợ kẻ nào ở đây cả.

Lăng Tiếu cầm cây quạt trong tay và tiếp tục uống rượu, không quan tâm Chu Thương.

Chu Thương vừa mới bị Hậu Lãng Minh đánh gãy tay, dù khôi phục như trước nhưng mà vất mất mặt, hôm nay bị tiểu tử trước mặt không thức thời thì hắn tức giận tới cực điểm.

- Ta hoài nghi ngươi là gian tế của thế lực khác, bắt hắn trở về trong giáo cho ta!

Chu Thương tùy ý tìm cái cớ, liền bắt giữ Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1943 - Không Nên Chọc Ta. (1)

Lăng Tiếu dường như không đặt Chu Thương vào mắt, hắn nghiêng người qua.

- Đây là lễ vật Hậu huynh đưa cho ta, ngươi... Ngươi tốt nhất không nên chọc ta!

Lăng Tiếu mơ hồ nói.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm đám người này, bộ dáng ma men mười phần, hắn chỉ biết đây là quạt người ta tặng hắn, hắn không quan tâm người khác thế nào.

- Giả thần lộng quỷ!

Chu Thương không nghĩ tới Lăng Tiếu lại trốn được hắn bắt, hắn lại xuất kích lần nữa, tốc độ của hắn tăng lên cực điểm lao thẳng bóp cổ Lăng Tiế.

Xem dáng vẻ là muốn giết Lăng Tiếu.

- Lăng lão đệ coi chừng!

Hậu Lãng Minh nhắc nhở kêu lên.

Hắn muốn đi trợ giúp Lăng Tiếu, đáng tiếc lại bị tên bán Thần Vương chấp sự áp chế nên không có biện pháp.

Lăng Tiếu dù say nhưng tu vị vẫn còn, hắn phản ứng vẫn còn.

Chu Thương chỉ là Thánh Hoàng cao giai, với người bình thường là cường đại, nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói còn quá kém.

Thời điểm Chu Thương đưa tay muốn bóp cổ của Lăng Tiếu thì bàn tay của hắn bị Lăng Tiêu tóm được.

- Đã nói không nên chọc ta!

Lăng Tiếu tức giận nói ra.

Mất đi Vân Mộng Kỳ chẳng khác gì mất tất cả, trong lòng của hắn vô cùng khó chịu.

Chu Thương bức ép khiến hắn giận dữ.

Răng rắc!

Bàn tay Chu Thương vừa mới khôi phục đã bị bóp nát, hắn đau đớn kêu to lên.

Lăng Tiếu ném Chu Thương ra, sau đó tiếp tục uống rượu.

- Cút đi... Chỗ nầy là nơi ta uống rươu, cút ra ngoài!

- Thật sự là làm càn, đây là địa bàn của Liên Hoa Giáo, dám đả thương đệ giáo giáo ta, không tha ngươi được!

Chu Thương mang theo tên Thánh Hoàng đỉnh phong quát lên, trong tay xuất hiện thánh khí đâm thẳng vào Lăng Tiếu.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu thực lực bất phàm, cho nên không có lưu lực cái gì, dùng toàn lực chém Lăng Tiếu.

Thánh khí xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu nhưng Lăng Tiếu hình như không có phát hiện chút nào.

Vào lúc thánh khí dừng lại nửa tấc trước mặt Lăng Tiếu thì mọi người ngây người.

Bởi vì Lăng Tiếu dùng hai ngón ta kẹp thánh khí này.

Đây là thánh khí cao giai đấy, cho dù là bán Thần Vương cũng không dám dùng tay ngăn cản nó.

Nhưng mà nam tử trước mặt làm được khiến mọi người chấn động.

Thanh kiếm bị Lăng Tiếu tiệp được sau đó hai ngón tay nghiêng qua bé gãy.

Tất cả mọi người há to mồm, bọn họ cũng biết con ma men trước mặt là cao thủ bất phàm, thậm chí có khả năng là Thần Vương chân chính.

Hậu Lãng Minh nhìn Lăng Tiếu ánh mắt trở nên bức thiết.

Hắn thực không nghĩ tới huynh đệ vừa kết giao này lại mạnh như thế.

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong bị đẩy lui mấy bước, sắc mặt trở nên vô cùng khó nhìn, đồng thời trong nội tâm càng lo lắng.

Vào lúc này nửa đoạn kiếm trong tay Lăng Tiếu bị hắn ném ra.

Tên Thánh Hoàng đỉnh phong bị đâm xuyên qua vai, đau đớn hét lên.

- Chớ chọc ta, bằng không... Bằng không các ngươi toàn bộ chết đi!

Lăng Tiếu quát lạnh nói, khí thế Thần Vương không chút che dấu phát tán ra ngoài, một con kim long như ẩn như hiện lúc này hiện ra sau lưng của hắn.

Mọi người ở đây kinh hãi hét lên một tiếng, bọn họ không thể thở nổi, mồ hôi rơi như mưa.

Lăng Tiếu không để ý tới bọn họ, hắn lại lấy vò rượu ra uống.

Chu Thương và tên Thánh Hoàng đỉnh phong cũng không dám lại khiêu khích, ánh mắt đầy oán hận nhìn qua Lăng Tiếu.

Tên bán Thần Vương chấp sự rốt cuộc lên tiếng.

- Các hạ không biết xưng hô thế nào? Chúng ta là người Liên Hoa Giáo, cho dù các hạ là Thần Vương, cũng không thể khi dễ người Liên Hoa Giáo chúng ta a!

Lăng Tiếu không muốn nói chuyện với tên chấp sự, tiếp theo lại uống rượu.

Tên chấp sự bị không đếm xỉa, cảm thấy trên mặt nóng rát.

Hắn tại Liên Hoa Thành nhiều năm, cho dù Thần Vương gặp hắn cũng phải cho cho vài phần mặt mũi, mà bây giờ xem ra không có hiệu quả này rồi.

- Hải chấp sự, ta thấy nên giải Hậu Lãng Minh vào trong giáo rồi nói sau, đến lúc đó thỉnh cầu trưởng lão trong giáo trợ giúp, xem hắn còn dám lớn láo nữa không!

Chu Thương kéo tên chấp sự nói ra.

Hắn sợ tên chấp sự lại khiêu khích đối phương, đối phương tức giận giết sạch bọn họ.

Tên Hải chấp sự do dự và gật đầu, nói:

- Ân, chúng ta về trước đi, sau đó cho hắn đẹp mắt!

Một đoàn người áp giải Hậu Lãng Minh rời khỏi.

Mà lúc này Lăng Tiếu lại tùy ý mở cây quạt ra.

Bỗng dưng trong ánh mắt mơ hồ của hắn có tinh quang bắn ra, đồng thời quát lên:

- Đứng lại!

Đám người Liên Hoa Giáo này bị Lăng Tiếu rống to thì dừng lại.

Bọn họ không biết tên tửu quỷ này đang đáng chủ ý gì!

Tên Hải chấp sự quay đầu lại, nói:

- Các hạ còn có chuyện gì? Hắn là muốn giết chúng ta sao? Đây chính là địa bàn của Liên Hoa Giáo chúng ta, cho dù ngươi bây giờ giết chúng ta cũng trốn không thoát.

Chu Thương cũng vội vã nói:

- Không sai, chúng ta vô tình mạo hiểm các hạ, còn xin các hạ không nên khó xử chúng ta!

Hắn thật sự sợ tên tửu quỷ này say lại nổi điên, ra tay giết bọn hắn, vây cho dù trong giáo báo thù thì tất cả cũng vô ích.

Lăng Tiếu không có nói chuyện, thân ảnh lóe lên ngăn cản đám người này lại.

Bọn họ sắc mặt tái nhợt, còn tưởng Lăng Tiếu muốn tiêu diệt bọn họ, cả đám lui ra phía sau, tên bán Thần Vương chấp sự cũng lui lại.

- Ngươi... Ngươi không thể giết chúng ta ah... Ngươi giết chúng ta ngươi cũng trốn không được!

Tên chấp sự sợ hãi nói.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không có ngó ngàng tới hắn, mà đi tới chỗ Hậu Lãng Minh.

- Lăng... Lăng...

Hậu Lãng Minh cảm nhận được sát khí nồng đậm của Lăng Tiếu, nói chuyện không xong, đồng thời hắn cũng không biết xưng hô với Lăng Tiếu thế nào.

Lúc uống rượu hắn chỉ xem Lăng Tiếu trở thành bằng hữu bèo nước gặp nhau, thế nhưng mà bây giờ biết rõ Lăng Tiếu chính là Thần Vương hàng thật giá thật, hắn nào có tư cách bình khởi bình tọa với người ta.

Lăng Tiếu cầm quạt hỏi Hậu Lãng Minh:

- Nữ tử trong quạt ở đâu?

- Nàng... Nàng ở trong giáo!

Hậu Lãng Minh không rõ Lăng Tiếu vì sao phản ứng lớn như thế, chỉ có thể thuận theo trả lời.

- Cái gì trong giáo, ngươi nói rõ cho ta!

Lăng Tiếu kéo áo Hậu Lãng Minh quát lên.

Hậu Lãng Minh có chút phát mộng, dù hắn biết thần nữ rất mỹ lệ, nhưng cũng không phải rất biết rõ hạ lạc của nàng, hắn cũng không đi tìm hiểu.

- Nàng... Nàng đang ở trong Liên Hoa Giáo, là thần nữ của Liên Hoa Giáo chúng ta!

Hậu Lãng Minh trả lời thật sự.

- Là thần nữ Liên Hoa Giáo? Thế nhưng mà Lưu tỷ vì vì cái gì không biết nàng? Chẳng lẽ là nàng lừa ta... Này không có khả năng, nhất định là có nguyên nhân gì đó!

Lăng Tiếu thất thố lẩm bẩm.

- Hẳn là Lăng đại nhân cũng biết thần nữ của chúng ta?

Hậu Lãng Minh nhỏ giọng hỏi.

Lăng Tiếu nhìn qua Hậu Lãng Minh thật sâu, hắn vận chuyển thần công trong người, hóa giải toàn bộ rượu trong người, hắn khôi phục lý trí, nói:

- Ngươi nói rõ tình huống thần nữ của các ngươi cho ta nghe!

Lăng Tiếu không quan tâm những người khác kéo Hậu Lãng Minh trở lại tửu quán.

Những người khác bị Lăng Tiếu không đếm xỉa, đều thở ra một hơi, đồng thời cũng bất mãn Lăng Tiếu đối đãi bọn họ như vậy.

Chu Thương nháy mắt với tên chấp sự một cái, liền vụng trộm nói thầm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1944 - Không Nên Chọc Ta. (2)

Tên Hải chấp sự cũng biết tạm thời không thể làm gì Lăng Tiếu, chỉ gật đầu với Chu Thương và rời khỏi tửu lâu.

Hậu Lãng Minh tâm thần bất định nói với Lăng Tiếu:

- Ta... Ta cũng không phải rất hiểu tình huống của thần nữ, ta chỉ thỉnh thoảng nhìn nàng từ xa ba lượt mà thôi.

- Ngươi nói rõ những gì ngươi biết thôi, ví dụ như nàng gia nhập Liên Hoa Giáo thế nào, tên gọi là gì... Tin tức liên quan tới nàng ngươi cứ nói rõ cho ta!

Lăng Tiếu dùng giọng diệu không cự tuyệt.

Lăng Tiếu vô cùng kích động, nếu không phải trên cây quạt kia vẽ Vân Mộng Kỳ thì hắn còn cho rằng nàng chết rồi đấy.

Hắn thực không nghĩ ra tìm nhiều năm như thế, bây giờ lại ở trước mặt, điểm này khiến hắn như mộng như ảo.

Hắn đang hoài nghi trên đời có hai nữ nhân giống nhau như đúc đấy.

Cho nên hắn vẫn phải tìm hiểu tình huống của nàng, mới xác định Lưu Phương Di có lừa hắn hay không.

Hậu Lãng Minh suy tư một chút và nói:

- Nàng là đệ tử mới nhất mà lão giáo chủ mới thu trong vạn năm qua, ta nhớ kỹ nàng xuất hiện lần đầu tiên đại khái là hơn ba mươi năm trước...

Nói đến đây Lăng Tiếu cũng có thể khẳng định nữ nhân này là Vân Mộng Kỳ không nghi ngờ.

Hắn không nhịn được hỏi:

- Có phải nàng tên là Vân Mộng Kỳ hay không?

Hậu Lãng Minh nghi hoặc, nói:

- Vân Mộng Kỳ? Không, dù ta không quen thần nữ, nhưng mà ta nghe ngóng từ chỗ của sư tỷ thì biết nàng không phải là Vân Mộng Kỳ, mà tên là Mộng Nhiên!

- Mộng Nhiên... Tại sao là Mộng Nhiên? Nàng đổi tên sao?

Lăng Tiếu khó tin nói ra.

Hậu Lãng Minh lộ ra thần sắc si mê.

-"Mộng Nhiên là đệ tử thân truyền của lão giáo chủ, cũng tương đương là tỷ muội của giáo chủ hiện tại, mà người trong giáo nói Mộng Thiên là thần thể khó gặp, cho nên xưng nàng là thần nữ, mà thiên phú tu luyện của nàng cực kỳ kinh người, tại năm trước đã đột phá thành Thần Vương, còn không tới trăm tuổi đã thành Thần Vương chính là đệ nhất nhân của Liên Hoa Giáo trong vạn năm qua... Ta chỉ ở xa nhìn thấy nàng ba lần, nhưng ta đã sớm bị phong tư của nàng hấp dẫn, ta biết rõ đời này ta khó gặp được nữ tử vừa thấy đã thương, dù ta được sư huynh đệ đồng môn xưng là ‘ tình thánh ’, thế nhưng mà ta muốn làm tình nhân của nàng quá khó khăn.

Lăng Tiếu nghe được Hậu Lãng Minh nói thì lâm vào trầm tư, hắn cảm thấy nữ nhân này là Vân Mộng Kỳ không nghi ngờ, nhưng không biết vì sao nàng đổi tên, vì sao cho tới bây giờ không đi tìm hắn, hoặc là người khác bức bách hoặc có khổ tâm, hay là nàng quên hắn rồi?

Thời điểm này bên ngoài có tạp âm vang lên.

Ngay sau đó đám người Chu Thương lui ra ngoài đã đi vào, đồng thời sau lưng còn mang theo mười nữ tử áo trắng.

Những nữ tử này thanh lệ động lòng người, mi tâm có hoa văn đóa hoa sen.

Không cần nói những nư tử này là người Liên Hoa Giáo.

Phụ nhân trung niên là Thần Vương thấp giai đỉnh phong, bên cạnh còn có một Thần Vương và bán Thần Vương, còn lại là Thánh Hoàng.

Nữ nhân trung niên này chính là trưởng lão lưu thủ trong thành, tên là Lý Lệ, nàng nổi danh cay độc, đối đãi với người nào cũng không vừa mắt, làm người cay nghiệt độc ác, hơn nữa ra tay cực kỳ tàn nhẫn.

- Lý trưởng lão, chính hắn đả thương chúng ta, mà Hậu sư đệ lại lăng mạ thần nữ, vẽ bức họa của nàn lên quạt!

Chu Thương chỉ lấy Lăng Tiếu cùng Hậu Lãng Minh nói.

- Đúng là to gan mà, ngươi là kẻ nào, dám đả thương người trong Liên Hoa Thành, đúng là không đặt Liên Hoa Giáo vào trong mắt mà!

Lý Lệ dường như tới thời kỳ mãn kinh nên tính tình thất thường, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Lăng Tiếu đã khôi phục thanh tỉnh, lại cảm thấy Mộng Nhiên có khả năng là Vân Mộng Kỳ, cho nên không quá đắc tội Liên Hoa Giáo.

Hắn đứng lên chắp tay với Lý Lệ và nói:

- Tại hạ Thiên Long Môn Lăng Tiếu, vừa rồi đắc tội, nhưng mà ta và Lưu trưởng lão của quý giáo có quen biết, còn xin đại tỷ bỏ qua!.

Lăng Tiếu thập phần khách khí, hắn không hy vọng náo với đám nữ nhân này.

- Ai là đại tỷ của ngươi, đứng có xưng hô loạn với ta, nếu ngươi đã thừa nhận đả thương đệ tử trong giáo ta, ngươi còn giảo biện, ngươi thúc thủ chịu trói đi, miễn ta nặng tay với ngươi!

Lý Lệ không tin, đồng thời nàng đưa mắt nhìn qua Thần Vương bên cạnh, ý bảo nàng đi lên bắt Lăng Tiếu.

- Vị... Vị đại thẩm này, ta nói là thực, ta quen Lưu Phương Di trưởng lão!

Lăng Tiếu đổi xung hô và giải thích.

- Hỗn trướng, con mẹ ngươi là đại thẫm, bắt hắn cho ta, nếu phản kháng giết bất luận tội!

Lý Lệ lúc này như con mèo bị giẫm phải đuôi hét to lên, ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu đầy ác liệt.

Nữ tử trong Liên Hoa Giáo rất nhiều người thanh xuân vĩnh trú, có thể là do nàng có tài nên thành đạt muộn, dung nhan bảo trì bộ dáng trung niên, nàng hận nhất chính là người khác nói nàng già.

Mà Thần Vương thấp giai kia đã ra tay, trong tay cầm thần khí thấp giai, cho dù là Thần Vương bị trói cũng không cách nào giãy ra được.

Lăng Tiếu âm hàn quát:

- Cho mặt mũi mà không biết thẹn, ta nói vừa rồi chỉ là hiểu lầm, ta cũng nói xin lỗi, nếu như ngươi còn hùng hổ dọa người thì đừng trách ta không khách khí!

- Thật sự là làm càn!

Lý Lệ tức run người.

Nữ tử Thần Vương thấp giai ra tay với Lăng Tiếu, thần khí dây thừng lao qua trói Lăng Tiếu.

- Hừ, dựa vào các ngươi mà muốn bắt ta, không có tư cách!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, thân ảnh biến mất.

Hắn xuất hiện trước mặt tên Thần Vương thấp giai thân, một tay đoạt lấy sợi dây thừng của nàng.

- Thật sự là to gan!

Lý Lệ quát một tiếng, trong tay cầm một thanh thần khí công kích Lăng Tiếu.

Nàng đã dùng thần lực, lực lượng mạnh mẽ chém ra.

Lăng Tiếu cảm nhận được sát ý của Lý Lệ, nếu như hắn tránh ra thì Hậu Lãng Minh phía sau hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Xú bà nương, còn cho rằng ta sợ ngươi!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, trực tiếp bắt lấy thần kiếm của Lý Lệ.

- Thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Lý Lệ cười lạnh nói.

Những người khác nhìn thấy Lăng Tiếu làm thế thì cho rằng hai tay Lăng Tiếu bị phế đi.

nhưng chỉ có Hải chấp sự cùng Chu Thương là hoài nghi Lăng Tiếu có khả năng tiếp được thần kiếm này.

Quả nhiên Lý Lệ công kích hoàn toàn bị Lăng Tiếu phong tỏa được, thần kiếm của nàng bị Lăng Tiếu tiếp được.

- Còn dám loạn động thủ sẽ giống như thanh kiếm này!

Lăng Tiếu gào thét một tiếng, cổ tay dùng lực.

Thần khí do thần tài tạo ra, bây giờ bị gãy đoạn, lực lượng cường hãn phản chấn khiến Lý Lệ bay ra ngoài.

Lý Lệ đụng cái bàn và thổ huyết.

Tên Thần Vươn thấp giai bên cạnh muốn ra tay với Lăng Tiếu, nhưng khi nhìn thấy Lăng Tiếu đột nhiên đánh gãy thần khí thì sững sờ, không dám vọng động.

Người ở đây triệt để ngây ngốc.

Trong đây không ít cường giả, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng tay không bẽ gãy thần khí, điểm này khiến bọn họ ý thức được không ổn.

Những nữ nhân này nhìn qua gương mặt tuấn tú của Lăng Tiếu thì cảm thấy si mê.

Nam nhân tuấn lãng như vậy, còn cường đại như thế, những nữ nhân này rất thích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1945 - Cho Mặt Mũi Mà Không Biết Thẹn.

- Các ngươi còn sững sờ làm gì, nhanh... Nhanh chóng giết hắn cho ta!

Lý Lệ bò từ trên đất dậy, quát to lên.

Nàng không rõ đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xấu hổ như vậy, hơn nữa còn ở trên địa bàn của mình, nàng hận phải giết Lăng Tiếu.

Ngay vào lúc này một âm thanh từ xa truyền tới:

- Ta xem ai dám động Lăng thần sư, ta lập tức khiến kẻ đó chết không yên lành!

Tất cả mọi người nhìn qua cửa tửu lâu.

Chỉ thấy một nữ nhân mỹ lệ đi tới, sau lưng còn có một nữ tử đi theo.

Hai người chính là Lưu Phương Di cùng với Tiêu Trân Thải, người vừa quát là Lưu Phương Di.

Nàng cùng Tiêu Trân Thải xa cách nhiều ngày nên đi dạo nói chuyện với nhau.

Mà Tiêu Trân Thải cũng ý định mấy ngày nữa quay về Tiêu gia, sau đó lại quay về Thiên Long Môn, cho nên sẽ khó gặp lại bằng hữu của mình.

Cho nên hai người định trò chuyện mấy ngày.

Nhưng mà hai nàng đột nhiên phát hiện có đánh nhau, Lưu Phương Di thân là trưởng lão nội môn của Liên Hoa Giáo cho nên phải đi xem xảy ra chuyện gì.

Không ngờ lại nhìn thấy có người động thủ với Lăng Tiếu.

Nếu như là Thần Vương khác, Lưu Phương Di tự nhiên sẽ tương trợ người của mình đối địch, thế nhưng mà người này là Lăng Tiếu, nàng không thể đối phó tiểu thúc của tỷ muội mình được, mà Lăng Tiếu còn là thần dược sư.

Nàng cũng tin tưởng Lăng Tiếu không thể nào đắc tội người của Liên Hoa Giáo, trong đó chỉ sợ có hiểu lầm.

Giáo chúng Liên Hoa Giáo trong tửu lâu chấn động, bọn họ nhìn thấy Lưu Phương Di đi qua thì thi lễ.

- Bái kiến Lưu trưởng lão!

Lưu Phương Di là trưởng lão nội môn, địa vị còn cao hơn đám người Lý Lệ nhiều.

Lưu Phương Di cùng Tiêu Trân Thải cùng đi vào, Tiêu Trân Thải nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Tiếu đệ, nơi này xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu làm ra thần sắc có lỗi, nói:

- Đây là hiểu lầm!

- Lăng thần sư thật sự là xin thứ lỗi ah, bọn họ không đả thương ngươi chứ?

Lưu Phương Di rất khách khí hỏi thăm.

Lý Lệ nhìn thấy Lưu Phương Di khách khí nhiệt tình với Lăng Tiếu như thế thì tâm muốn chết cũng có.

Nàng còn không chờ Lăng Tiếu nói chuyện thì lên tiếng:

- Này... Đây chỉ là hiểu lầm, ta... Ta không biết vị này là bằng hữu của Lưu trưởng lão, xin thứ lỗi... Xin thứ lỗi!

Lưu Phương Di nhìn thấy phản ứng của Lý Lệ, lại nhìn kiếm gãy của nàng ta, tức giận quát:

- Lý Lệ ngươi đúng là to gan, Lăng thần sư là khách nhân tôn quý của ta, ngươi dám đối đãi khách nhân của ta như vậy sao?

Lý Lệ tâm thần hoảng hốt, nàng vội vã giải thích:

- Ta... Ta thật không biết hắn là bằng hữu của ngươi ah!

Tiếp theo nàng chỉ vào Chu Thương và tên Thánh Hoàng đỉnh phong nói:

- Là hai tên này nói có người đả thương bọn họ trong thành, cho nên... Cho nên ta mới mang theo người tới xem!

Chu Thương và tên Thánh Hoàng đỉnh phong bối rối.

- Xem ra là các ngươi khi dễ người khác rồi!

Lưu Phương Di trừng mắt hai người.

Chu Thương cùng tên Thánh Hoàng đỉnh phong cuống quít quỳ xuống van xin.

Chu Thương dù là đệ tử nội môn, sư phụ hắn là trưởng lão nội môn, thế nhưng mà Liên Hoa Giáo là nữ tôn nam ti, hắn nào dám đắc tội Lưu Phương Di ah!

- Cũng được rồi Lưu tỷ, chuyện này ta không quản, cho họ đi thôi!

Lăng Tiếu lúc lắc tay nói.

Hắn còn không có tâm tư đi tính toán với những tiểu nhân này, trong lòng của hắn đang tìm hiểu Vân Mộng Kỳ có phải là Mộng Nhiên hay không.

Lưu Phương Di thấy Lăng Tiếu rộng lượng như vậy, trong nội tâm cũng cảm thấy thoải mái.

Người cũng không muốn vì người ngoài mà xử lý người của mình.

- Cút đi, về sau nếu tùy tiện khi phụ người ta, ta cho các ngươi đẹp mặt!

Lưu Phương Di quát.

Cả đám người cảm tạ sau đó rời đi.

Lúc này Lăng Tiếu đưa cây quạt tới trước mặt Lưu Phương Di và hỏi:

- Lưu tỷ, ngươi có nhận ra nữ tử này không?

- Đây... Đây là Mộng Nhiên tiểu sư thúc, Lăng thần sư, cây quạt này ngươi có từ đâu?

Lưu Phương Di khinh hô hỏi.

Hậu Lãng Mính sau lưng Lăng Tiếu run rẩy, hắn sợ Lăng Tiếu nói hắn ra, hắn chết chắc rồi.

- Chuyện này ngươi đừng hỏi, Mộng Nhiên này giống như đúc Vân Mộng Kỳ mà ta cần tìm, hơn nữa nàng cũng tới từ cứ điểm Thiên Vực a, ta nghĩ nàng chính là bằng hữu ta cần tìm!

Lăng Tiếu khẳng định.

Từ mấy phương diện mà suy đoán, Lăng Tiếu cảm thấy Mộng Nhiên chính là Vân Mộng Kỳ, hắn tin tưởng trên đời này có người giống nhau, nhưng tuyệt đối không thể cùng xuất hiện ở cứ điểm Thiên Vực.

Lưu Phương Di cũng không nghĩ tới đệ tử Mộng Nhiên mà lão giáo chủ nhận chính là người Lăng Tiếu cần tìm.

Nàng nói:

- Ta có biết, Mộng Nhiên xác thật từ ba mươi mấy năm trước bị người trong giáo mang ra từ nơi phát xướng của giáo ta tới, sau đó lão giáo chủ xảo hợp nhìn thấy Mộng Nhiên, biết rõ nàng là thủy thần thể, liền thu nàng làm đệ tử thân truyền, thân phận cùng lứa với giáo chủ, ta gặp nàng cũng phải gọi một tiếng sư thúc, ta cũng không biết nàng là người ngươi cần tìm.

Thân phận của Mộng Nhiên trong giáo cực kỳ tôn quý, cho dù nàng là trưởng lão nội môn cũng không dám bất kính cái gì.

- Chuyện này ta hiểu, ta không biết nàng vì cái gì đổi tên, nhưng mà ta hy vọng trưởng lão cho ta gặp nàng, có lẽ sẽ biết rõ tất cả.

Lăng Tiếu dùng ngữ khí khẩn cầu.

Hắn muốn biết rõ tình huống của Vân Mộng Kỳ!

- Này... Chỉ sợ không dễ dàng!

Lưu Phương Di lộ ra thần sắc khó xử.

Tiêu Trân Thải nói:

- Phương di ngươi nên giúp Tiếu đệ đi, đây là bằng hữu hắn tìm mấy chục năm rồi, để bọn họ gặp cũng tốt, tránh tiếc nuối, chuyện này với ngươi mà nói không phải khó xử a.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Lưu tỷ ngươi nên giúp ta một lần đi, tính toán Lăng Tiếu ta nhợ nhân tình của ngươi.

Lưu Phương Di do dự nói:

- Việc này ta cũng không dám đánh cược, chỉ có thể nói là cố hết sức, nhưng à tiểu sư thúc đi theo lão giáo chủ tu uyện, một năm qua ta chưa gặp nàng bao giờ.

- Ân, vậy đa tạ Lưu tỷ!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

- Việc này chúng ta nên lên kế hoạch rồi nói sau!

Lưu Phương Di nói.

Muốn để Lăng Tiếu tiến vào trong Liên Hoa Giáo không khó, khó chính là khiến Lăng Tiếu gặp Mộng Nhiên mà thôi.

Lăng Tiếu phải thuận theo Lưu Phương Di cùng Tiêu Trân quay trở về, Lăng Tiếu cũng không quên nói tốt cho Hậu lãng Minh với Lưu Phương Di.

Đây xem như phương thức báo đáp với Hậu Lãng Minh đi.

Chắc hẳn có Lưu Phương Di bảo vệ, Hậu Lãng Minh sẽ không dám bị quấy rầy.

Hậu Lãng Minh tự nhiên là cảm kích Lăng Tiếu bất tận, hắn không nghĩ tới mình lại kết giao với thần dược sư đấy.

Chỉ tiếc duyên phận của bọn họ quá cạn.

Sau khi trải qua thương nghị, Lưu Phương Di quyết định dùng tên tuổi của mình mời Tiêu Trân Thải cùng Lăng Tiếu đến Liên Hoa Giáo làm khách.

Đến lúc đó sẽ tìm cơ hội cho Lăng Tiếu cùng Mộng Nhiên gặp mặt nhau.

Quyết định xong Lăng Tiếu mang Ngọc Nhu Phỉ cùng Tiên Vu Dã và những người khác lưu lại trong thành, mà hắn theo Tiêu Trân Thải đi vào trong Liên Hoa Giáo.

Liên Hoa Giáo kiến tạo trong Liên Hoa sơn mạch, chỗ nầy bốn bề là núi vây quanh, ngọn núi chính giữa là núi lửa lâu năm, đỉnh núi có băng bao phủ, trên chân núi có thánh dược Tuyết Liên Hoa nổi danh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1946 - Nàng Chính Là Bằng Hữu Ta Muốn Tìm. (1)

Mà một đường đi lên ngọn núi này gặp được không ít nữ tử như sương như hoa, khiến người ta hoa mắt.

Lưu Phương D dẫn Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải tới nơi ở của mình.

Sau đó nàng mới đi gặp mặt giáo chủ, chuẩn bị dẫn Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải cho giáo chủ gặp mặt.

Nàng cảm thấy thân phận thần dược sư của Lăng Tiếu và Tiêu Trân Thải thân phận đại tiểu thư Tiêu gia kiêm môn chủ phu nhân của Thiên Long Môn đã đủ khiến giáo chủ Liên Hoa Giáo trọng thị.

Quả thật khi Lưu Phương Di nói thân phận của Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải cho giáo chủ Liên Hoa Giáo biết, giáo chủ Liên Hoa Giáo Bạch Y Lạc đáp ứng gặp hai người.

Bạch Y Lạc có thực lực Thần Vương cao giai, nàng như đóa Băng Liên Hoa Vương cao quý, tuế nguyệt không lưu chút vết tích trên dung mạo của nàng, dáng người uyển chuyển vô cùng xinh đẹp, trên mặt có sa mỏng che lại.

Lăng Tiếu cũng chỉ có ấn tượng sư bộ với Bạch Y Lạc như thế.

- Lăng Tiếu (Tiêu Trân Thải) bái khiến Bạch giáo chủ!

Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải thi lễ.

Bọn họ thân phận khách nhân, đây là lễ nghi tôn trọng, mà không phải là tôn

ti cao thấp.

Ánh mắt Bạch Y Lạc nhìn vào Tiêu Trân Thải, nàng cười nói:

- Môn chủ phu nhân Thiên Long Môn đại giá quan lâm bổn giáo, thật sự là vinh hạnh của bổn giáo, mời ngồi.

Thiên Long Môn tại Thiên Vực này có tiếng tăm lừng lẫy, Tiêu Trân Thải có thân phận môn chủ phu nhân, xem như có tư cách bình khởi bình tọa với Bạch Y Lạc.

Mà Lăng Tiếu là thần dược sư, thân phận cũng không thấp.

- Bạch giáo chủ khách khí, vốn muốn tới thăm Phương Di muội muội đã lâu không gặp, thế nhưng mà chỉ thấy tới bái phỏng nàng mà không gặp mặt Bạch giáo chủ quá thất lễ, quấy nhiễu chỗ ở, còn xin Bạch giáo chủ lượng thứ!

Tiêu Trân Thải uyển chuyển nói ra.

Bạch Y Lạc cười nói:

- Ngươi là tỷ muội của Lưu trưởng lão, cũng là tỷ muội của ta, giáo ta hoan nghênh phu nhân tùy thời tới thăm!

Sau đó ánh mắt của nàng nhìn qua Lăng Tiếu, nói:

- Vị này chính là Lăng thần sư? Nghe Lưu trưởng lão nói ra ta còn không nghĩ ngươi trẻ tuổi như thế, không nghĩ đến là anh hùng xuất thiếu niên.

Bạch Y Lạc nói lời này vẫn mang vài phần không tin.

- Bạch giáo chủ quá khen, nếu Bạch giáo chủ có cần luyện thần đan cứ nói, Lăng Tiếu không từ chối, luyện đan với Lăng Tiếu vẫn có vài phần tâm đắc.

Lăng Tiếu ngạo nghễ nói ra.

Hắn không muốn người ta xem thường, hắn muốn người ta phải chú ý hắn, mới đạt được Bạch Y Lạc trọng thị, như vậy hắn muốn gặp Mộng Nhiên càng nắm chắc.

- Ha ha, xem ra bổn giáo chủ phải quấy rầy Lăng thần sư rồi, nhưng mà không biết Lăng thần sư có thời gian hay không.

Bạch Y Lạc cười nhạt nói.

- Không sao, lần này ta theo phu nhân tới nơi đây kết giao bằng hữu, nếu như Bạch giáo chủ thật sự cần, Lăng Tiếu tất nhiên sẽ không từ chối!

Lăng Tiếu thần thái tự nhiên nói.

Bạch Y Lạc phải xem trọng Lăng Tiếu rồi, trong nội tâm nói thầm:

- Cũng không biết này là cố giả trấn định hay có bản lĩnh thật sự, tìm gặp dịp thử một lần a, không đến trăm tuổi đã là thần dược sư, chỉ sợ cả Thiên Vực này không tìm ra người thứ hai.

- Một lời đã định!

Bạch Y Lạc cười nhạt với Lăng Tiếu một cái.

Ngay sau đó là nói chuyện phiếm.

Mà Bạch Y Lạc cố ý nhắc tới chuyện của Tiêu gia cùng Hà Đồ Tông, nàng

muốn biết Tiêu Trân Thải tới đây viếng thăm có phải là xin giúp đỡ của Liên Hoa Giáo hay không.

Nhưng mà nàng không thể nhìn ra Tiêu Trân Thải có nửa điểm ưu tư từ Tiêu gia, cảm thấy có phải mình nghĩ nhiều hay không.

Sau đó Bạch Y Lạc thiết yến chiêu đãi hai người, đồng thời lại nói giỡn bảo Lăng Tiếu luyện thần đan thay bọn họ.

Vốn Bạch Y Lạc chỉ muốn Lăng Tiếu biết khó mà lui, chớ dễ dàng giả bộ.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại thuận theo, nói:

- Nếu Bạch giáo chủ có hứng thú, ta sẽ bộc lộ tài năng, miễn cho người khác tưởng ta lừa đảo!

Bạch Y Lạc không nghĩ đến Lăng Tiếu thật sự tiếp lời, nàng nghĩ thầm trong lòng, nói:

- Hắn thật sự là thần dược sư sao? Rất không có khả năng a!

Lưu Phương Di cũng muốn biết Lăng Tiếu có phải là thần dược sư thật hay không, nàng nói:

- Giáo chủ, nếu Lăng thần sư có hứng thú, không bằng quấy rầy hắn luyện ra chút thần đan, dù sao Khương trưởng lão và Cung trưởng lão trong giáo hiện tại cung ứng thần đan không đủ, huống hồ Cung trưởng lão ra ngoài nhiều năm chưa quay về, thần đan của bổn giáo còn phải ra ngoài mua đấy.

Lưu Phương Di nói lời này là cho Bạch Y Lạc xuống đài, thuận tiện thành toàn Lăng Tiếu.

Nhưng mà Lưu Phương Di nói cũng là sự thật, hai thần dược sư trong Liên Hoa Giáo, một người là nữ nhân do bổn giáo đào tạo nên, một người khác là cung phụng, mà hôm nay cung phụng không biết đi đâu, đã nhiều năm chưa quay về.

Một gã thần dược sư phụ trách thần dược cho một giáo, đây không thể nghi ngờ là cung không đủ cầu.

- Tốt, vừa vặn chúng ta thiếu một đám thần đan, vậy nhọc lòng Lăng thần sư, sau khi chuyện này thành công, chúng ta sẽ không đối đái không công bằng với Lăng thần sư.

Bạch Y Lạc nói.

- Tốt, chỉ cần các ngươi chuẩn bị đủ tài liệu, ta sẽ thay các ngươi luyện đan dược một tháng, hơn nữa... Còn công khai luyện đan, có thể cho đệ tử quý giáo tùy ý xem xét, miễn cho Bạch giáo chủ không tin ta!

Lăng Tiếu thần thái ngạo nghễ nói ra.

Đây hoàn toàn là bộ dáng kiêu ngạo, người nào nhìn cũng khó chịu.

Nhưng mà Lăng Tiếu không thể không dùng hạ sách này.

Hắn tin tưởng chỉ cần luyện chế thành thần đan, khiến thiên địa dị tượng hiện ra, hắn có thể khiến toàn bộ Liên Hoa Giáo chú ý tới.

Có lẽ sẽ dẫn Mộng Nhiên xuất hiện.

Tới lúc đó tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.

Tiêu Trân Thải cũng đoán được ý định của Lăng Tiếu, nàng nhìn qua Lăng

Tiếu thật sâu, nói thầm:

- Bằng hữu này có quan hệ không tầm thường với hắn a, đáng giá hắn trọng thị như thế?

Bạch Y Lạc thỏa mãn yêu cầu của Lăng Tiếu, nàng chỉ không biết Lăng Tiếu sao tự tin như vậy, không biết hắn có lừa gạt hay không.

Tỷ lệ luyện thành thần đan rất thấp, đối với thần dược sư bình thường chỉ có ba thành khả năng, thần dược sư hơi kém có khi còn thấp hơn.

Dưới tình huống như vậy còn công khai luyện đan, đây chẳng phải khoác lác trang bức sao?

Lăng Tiếu nói làm là làm, hắn không nói nhiều, yêu cầu Bạch Y Lạc lập tức an bày cho hắn nơi thích hợp luyện đan.

Bạch Y Lạc cùng Lưu Phương Di đều nghi hoặc nhiều, bọn họ chưa thấy thàn dược sư nào nóng vội như thế.

Bọn họ không biết Lăng Tiếu có tự tin từ đâu, chẳng lẽ không sợ thất bại sao?

Không quản Bạch Y Lạc không tin, cũng dựa theo Lăng Tiếu yêu cầu chuẩn bị nơi luyện đan và thần tài.

Cùng lúc đó nàng cũng an bài không ít trưởng lão tới xem, trong đó kể cả thần dược sư Khương Liệt Trinh của giáo.

- Giáo chủ, ngươi nói rõ cho ta biết đã xảy ra chuyện gfi? Hẳn là trong giáo chúng ta có thêm cung phụng thần dược sư sao?

Khương Liệt Trinh nhìn Bạch Y Lạc hỏi.

Khương Liệt Trinh bộ dáng lão ẩu, thực lực Thần Vương trung giai đỉnh phong, đồng thời cũng là thần dược sư.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1947 - Nàng Chính Là Bằng Hữu Ta Muốn Tìm. (2)

Bạch Y Lạc cười nhạt, nói:

- Là tiểu tử của Thiên Long Môn tới đây, cũng không biết hắn có dụng ý gì, rõ ràng muốn luyện thần đan cho giáo chúng ta!

Khương Liệt Trinh nhíu mày, nói:

- Thiên Long Môn? Giáo ta cũng không có kết giao với bọn họ, sẽ không phải lừa đảo đấy chứ?

- Ha ha, ta nghĩ mãi mà không rõ, hơn nữa hắn còn yêu cầu luyện đan công khai, sợ người khác không biết hắn là thần dược sư, cho nên ta muốn để Khương trưởng lão đi giám sát một chút, một khi phát hiện hắn là giả, vậy đừng trách ta trở mặt vô tình.

Bạch Y Lạc mang theo vài phần tinh quang.

Tuy nói Lăng Tiếu yêu cầu luyện đan công khai, nhưng mà Bạch Y Lạc an bài nơi hắn luyện đan không phải ai cũng có thể đi qua, ít nhất phải là chấp sự và trưởng lão ngoại môn mới tới được.

Những người này cũng chỉ muốn xem náo nhiệt, xen thần dược sư của Thiên Long Môn này là thật là giả.

Trong mắt những người nay thì Lăng Tiếu chỉ trẻ tuổi anh tuấn mà thôi, hoài nghi mình hoa mắt.

Trong ấn tượng của bọn họ thần dược sư phải cao tuổi, không ai không phải lão yêu quái, mà người trước mặt là một tiểu tử, đúng là khiến người ta khó tin.

Bất cứ thần dược sư gì, đầu tiên phải bảo chứng tu luyện có thành tựu, sau khi thực lực tăng lên thì thuật luyện đan theo đó mà tăng lên, có thể nói tu luyện đã tiêu hao không ít thời gian, mà học tập luyện đan cũng mất nhiều thời gian.

Phải đạt tới Thần Vương cảnh giới mới có tư cách vấn đỉnh thần dược sư.

Cho nên ai cũng cảm thấy vừa tu luyện vừa học luyện đan, phân tâm nhị dụng, khẳng định sẽ tốn thời gian gấp đôi người khác.

Trong đó Khương Liệt Trinh lại hiểu quá rõ, đây cũng là nguyên nhân nàng mấy vạn tuổi chỉ là Thần Vương trung giai mà thôi, hơn nữa tới cảnh giới này nếu không có đại cơ duyên, nàng đã không có cách tiến thêm một bước.

- Giáo chủ đang làm cái gì, xem tiểu tử còn hôi sữa này là thàn dược sư sao?

- Hắn là Thủy lão chuyển sinh sao, sư tỷ ngươi xem hắn có thực lực Thần Vương thấp giai ah!

- Ai biết rõ chứ, hy vọng hắn thực sự có bản lĩnh, bằng lại lãng phí thần tài.

- Hắn can đảm thật, dám luyện đan công khai, hắn không sợ có quấy rầy thất bại sao? Thật buồn cười!

Lúc mọi người đang hoài nghi, Lăng Tiếu đã bắt đầu luyện đan.

Hắn động như phong, vững như tùng, hành động thành thục quen thuộc và trầm ổn, cho người ta cảm giác rất trôi chảy.

Đây chỉ là ấn tượng đầu tiên của mọi nười, những nữ nhân chung quanh cảm thấy hoài nghi của mình đã sụp đổ.

Hành động của hắn càng lúc càng nhanh, trên gương mặt tuấn tú của hắn bày ra tự tin nồng đậm, giống như luyện đan với hắn mà nói là chuyện quá dễ dàng.

Bạch Y Lạc, Lưu Phương Di cùng với Khương Liệt Trinh cũng xem mà si mê.

Về phần Tiêu Trân Thải thì đắc ý cười nhạt, bởi vì Lăng Tiếu là người Thiên Long Môn của nàng, vinh dự của hắn thì nàng vãn được thơm lây.

Dược hương phiêu dật, dị tượng kinh thiên địa!

Lúc thần đan vừa thành thì trên không trung của Liên Hoa Giáo xuất hiện thiên địa dị tượng, khiến cho toàn bộ Liên Hoa Giáo cảm thấy chấn kinh.

Liên Hoa Giáo không phải không ai có thể luyện chế thần đan, nhưng mà luyện đan thất của Khương Liệt Trinh được bố trí cấm chế tầng tầng lớp lớp, có thể cách tuyệt thiên địa dị tượng, cho nên ngày thường toàn bộ Liên Hoa Giáo không ai nhìn thấy dị tượng.

Hôm nay đột nhiên sinh ra tình huống này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa dị tượng càng ngày càng nhiều, mỗi một lần xuất hiện dị tượng đều khác nhau, mọi người phát hiện trong giáo chăng có gì phát sinh cả.

Bọn họ trải qua nghe ngóng mới biết được thì ra có thần dược sư luyện thần đan thay giáo bọn họ, hơn nữa còn luyện chế công khai ở diễn võ trường.

Chỗ Lăng Tiếu luyện đan vốn chỉ có mười ngày, bây giờ tăng lên nhiều hơn.

Hôm nay có vài trăm người vây xem, trong đó có hai phần ba đều là nữ tử, gần một phần ba là nam tử.

Những nữ tử này có trưởng lão, có chấp sự, có đệ tử chân truyền, chúng nữ thanh xuân vĩnh trú, nhìn qua diễm lệ mê người.

Nhưng mà chúng nữ nhìn qua bộ dáng nam tử oai nghiêm, tiêu sái, tuấn lãng thì trong mắt hiện ra thần thái tôn sùng, si mê.

- Hắn là ai, trẻ tuổi lại cường đại, là nam đệ tử trong giáo mới chiêu mộ sao?

- Nói cái gì đó, không nhìn thấy người ta luyện chế thần đan sao? Hắn làm sao có thể là đệ tử trong giáo chứ, có khả năng là cung phụng trưởng lão mới xuất hiện, hắn thật anh tuấn, thật cá tính, ta yêu thích loại hình này!

- Ngươi hoa si đi, dựa vào điều kiện của ngươi làm sao khiến người ta ưa thích được, ngươi không nhìn thấy giáo chủ và Khương trưởng lão đang ngồi xem xét sao, muốn tới phiên ngươi là không có khả năng đâu.

- Đúng vậy, đó là đại nhân vật, toàn bộ tỷ muội chúng ta đi ra còn chưa chắc lọt vào mắt xanh của người ta đâu.

- Vậy thì không nhất định, trong phải trong giáo còn có tiểu sư thúc tổ sao?

Trong cấm địa của Liên Hoa Giáo, chỗ ở của trưởng lão và giáo củ.

Mấy vạn năm trước lão giáo chủ đã lui ra sau màn, không hề ngó ngàng tới thế sự, mấy vạn năm qua chưa từng thu đồ đệ.

Nhưng mà mười mấy năm trước lão giáo chủ này tuyên bố nhận đệ tử mới.

Mà đệ tử của lão giáo chủ có được thủy thần thể Mộng Nhiên, cũng vì như thế địa vị của Mộng Nhiên tăng lên thật cao, hơn nữa nàng có khí chất lãnh diễm, được người trong giáo xưng là "Thần nữ".

Một năm trước nàng bước vào Thần Vương, danh hiệu "Thần nữ" này càng thích hợp.

Nàng là đệ tử của Liên Hoa Giáo trong vạn năm qua bước vào cảnh giới Thần Vương, danh tiếng và thanh danh của nàng tăng lên rất cao, trở thành nữ thân trong lòng của nam đệ tử, thần tượng trong lòng nữ đệ tử.

Dị tượng lặp đi lặp lại đã sớm khiến người trong giáo phát giác, người trong cấm địa cũng cảm thấy.

Một nữ tử đứng trên tuyết sơn, thân mặc lam y, cả người như dung nhập vào trong thiên địa, nàng như tiên nữ hạ phàm, bộ dáng phiêu dật xuất trần.

Nàng đứng đó hương thơm tỏa ra bốn phía, bóng dáng lung linh huyền ảo, mỗi một bộ vị đều hoàn mỹ, không thừa không thiếu, không giảm không tăng, như một câu nói "Mập thì quá thừa, ốm thì quá thiếu", khiến người ta không ai bắt bẻ được, dung mạo của nàng như thiên tiên, càng khiến hoa phải thẹn không bằng, khiến người ta hít thở không thông, ai cũng không dám khinh nhờn.

Nàng chính là thần nữ của Liên Hoa Giáo, Mộng Nhiên, thực lực Thần Vương thấp giai, đến nay chỉ mới hơn sáu mươi tuổi, dung mạo và thân thể chẳng khác gì nữ tử hai mươi.

Đôi mắt như thu thủy của nàng nhìn lên bầu trời.

- Thiên địa dị tượng... Là ai làm ra động tĩnh lớn trong giáo như vậy?

Mộng Nhiên lẩm bẩm.

Từ khi nàng gia nhập Liên Hoa Giáo thì dùng toàn bộ thời gia đi tu luyện, rất ít đi ngó ngàng tới tục sự.

Nếu không phải hôm nay thiên địa dị tượng quá lớn, không hợp với nàng thanh tu, nàng đã không quan tâm tới.

Nàng đứng trên tuyết sơn nhìn qua, tâm tư hơi xúc động..

Nàng hỏi:

- Tống trưởng lão bên kia xảy ra chuyện gì?

Sau khi nàng hỏi, một thân ảnh như u linh xuất hiện phía sau nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1948 - Là Loại Hình Ta Ưa Thích.

- Hồi bẩm tiểu thư, bên kia có thần dược sư của Thiên Long Môn luyện đan thay giáo chúng ta, tạo thành thiên địa dị tượng!

- Thiên Long Môn? Bọn họ không phải thế lực lớn nhất của Thiên Long địa vực hay sao? Bọn họ đi tới Liên Hoa Giáo, còn luyện đan thay chúng ta?

Mộng Nhiên nghi hoặc hỏi thăm.

- Hắn là bằng hữu của Lưu Phương Di mang đến, là thần dược sư chưa tới trăm tuổi, có khả năng là đang khoe bổn sự, muốn bày bổn sự với Liên Hoa Giáo chúng ta!

Người nọ trả lời!

- Là gia hỏa muốn cầu tình ái sao?

Mộng Nhiên thì thào nói một tiếng, vẫy tay bảo người nọ lui xuống.

Người nọ lại nói:

- Tiểu thư, qua nửa tháng là lúc đi tới Tà Nhai Cốc, chúng ta có nên lên đường hay không?

- Không cần, qua nửa tháng lại đi!

Mộng Nhiên nói.

Người nọ định lui thì Mộng Nhiên lại nói:

- Tống trưởng lão, những người kia đi Tà Nhai Cốc mời chúng ta sao?

Người nọ do dự và nói:

- Vâng!

- Tốt, ta biết rõ, ngươi đi xuống đi!

Mộng Nhiên nói.

Sau khi người nọ đi không lâu, trong đôi mắt của nàng có lệ quang ẩn hiên.

Lăng Tiếu liên tục luyện đan một tháng, đã không biết có bao nhiêu thiên địa dị tượng xuất hiện.

Nhưng mà hắn hoàn toàn không cần đi quan tâm cái gì, bởi vì thiên địa dị tượng này có trưởng lão Liên Hoa Giáo đi ngăn cản.

Hắn sau khi luyện xong thần đan, đều không quên nhìn qua giáo chúng của Liên Hoa Giáo chúng quanh, chờ mong bóng người hắn chờ đợi xuât hiện.

Thế nhưng mà từng thân ảnh mỹ lệ xuất hiện lại không có người hắn cần tìm.

Trong lòng của hắn có chút thất vọng, dùng động tĩnh hắn tạo ra thì toàn bộ Liên Hoa Giáo đều biết, những Thần Vương đã tới hiện trường, vì sao nàng không xuất hiện?

- Chẳng lẽ nàng bế quan sao?

Lăng Tiếu hoài nghi nói thầm.

Vào lúc Lăng Tiếu luyện viên thần đan cuối cùng, hắn lại như ngày thường dùng Khống Thần Quyết đưa hồn lực phân hóa dược lực.

Thời gian dài sử dụng hồn lực, sau khi tiêu hao lại khôi phục, lại sinh ra hồn lực mới, hồn lực tăng lên không ít.

Đây là hiệu quả khi luyện đan, cũng là phương thức tu luyện Khống Thần Quyết tốt nhất.

Đây chính là vì sao Lăng Tiếu có thể đồng thời luyện đan, lại có thể đề cao hồn lực.

Thần hồn của hắn hiện tại là Thần Vương trung giai đỉnh phong đã xuất hiện buông lỏng, đang tiến giai Thần Vương cao giai.

Lăng Tiếu không thể cố gắng áp chế, cũng luyện viên thàn đan cuối cùng nhanh hơn.

Thần sắc của Lăng Tiếu có chút lo lắng, người chung quanh cũng biết Lăng Tiếu tình huống không tốt lắm.

- Lăng thần sư xảy ra chuyện gì?

Bạch Y Lạc có chút lo lắng hỏi Khương Liệt Trinh.

Khương Liệt Trinh nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt sùng bái.

- Có khả năng hắn mệt mỏi a! Liên tục luyện đan một tháng ta từng thử qua, nhưng mà luyện không ngừng như hắn thì ta chưa từng thử, hơn nữa... Hơn nữa xuất sắc thành công của hắn là ngoài 90%, đúng là quá kinh người,

không biết hắn là do ai bồi dưỡng, so với hắn, ta đều cảm thấy tự ti ah!

- Quá mệt mỏi sao?

Tiêu Trân Thải có vài phần đau lòng nói ra

Tộc đệ của nàng nhất thiết không thể vì luyện đan mà thương thân, bằng không khi nàng quay về khó mà bàn giao với người trong tộc.

Lăng Tiếu trong diễn võ trường giơ hai tay lên cao, hắn bắt đầu gào rú môt tiếng, lực lượng bổn nguyên bốn phía bị hắn kéo lại.

- Ngưng cho ta!

Hai tay Lăng Tiếu đè xuống dược đỉnh, vô số lực lượng đều tiến vào dược đỉnh.

Một tiếng bạo tạc vang lên, một đạo hào quang trong dược đỉnh bắn thẳng lên cao, thiên địa dị tượng xuất hiện.

Lăng Tiếu không có thời gian chờ thiên địa dị tượng, nhìn qua Bạch Y Lạc quát lên.

- Còn mời Bạch giáo chủ an bài nơi bế quan cho ta!

Bạch Y Lạc không nghĩ đến Lăng Tiếu đưa ra yêu cầu này, trong nội tâm nàng nghi hoặc:

- Hắn không phải mệt mỏi sao? Nên nghỉ ngơi trước mới đúng, muốn bế quan thất làm gì?

Trong lúc nàng suy nghĩ thì Lưu Phương Di lại kêu lên:

- Lăng thần sư ngươi theo ta!

Thân ảnh Lưu Phương Di lướt qua, Lăng Tiếu thu dược đỉnh và đuổi theo nàng.

Lưu Phương Di mang theo Lăng Tiếu đi tới ngọn núi của nàng, cho hắn tiến vào trong động bế quan.

Lăng Tiếu không có do dự, lập tức tiến vào trong và điều động hồn lực, ý định trùng phá bình chướng thần hồn, đạt tới giai vị cao hơn.

Lăng Tiếu không nghĩ tới đột phá quá đột ngột, mà hắn đặc biệt dẫn dắc viên thần đan cuối cùng, dẫn tới hồn lực hơi bất ổn.

Lăng Tiếu không có suy nghĩ, trong tay xuất hiện Kim Long Quả.

Kim Long Quả có thể giúp bất cứ Thần Vương nào đạt tới đỉnh phong trong cùng giai.

Sở dĩ Lăng Tiếu tới bây giờ sử dụng nó chính là tăng thực lực lên, chỉ cần thực lực tăng lên thì hồn lực sẽ tăng trưởng, lại mượn cơ hội này nghịch chuyển hồn lực bất ổn, thuận tiện giúp thần hồn vượt qua Thần Vương cao giai.

Sau khi hắn ăn Kim Long Quả, một đạo lực lượng bàng bạc vận chuyển trong bụng của hắn, giống như có một con kim long trong đan điền của hắn, bành trướng khiến đan điền đau đớn.

Dù Kim Long Quả có thể giúp người ta đạt tới đỉnh phong của cùng giai, thế nhưng mà phải thừa nhận kim long cắn xé, nếu không chịu nổi sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Lăng Tiếu tâm tính kiên cường, hắn vận chuyển Cổ Hoàng Thần Công, toàn thân xuất hiện hào quang, một kim long xuất hiện và gào thét.

Sau khi kim long hiện ra, lại có một kim long giống như đúc xuất hiện, hai kim long quấn quanh nhau và âm thanh long ngâm vang vọng, trong nội phủ chấn động suýt vỡ nát.

Cũng không biết qua bao lâu, một con kim long bị con khác cắn sạch, mà con kim long này càng trở nên chân thật hơn, đôi mắt có tinh quang sáng ngời, để người ta không dám nhìn thẳng.

Thực lực của Lăng Tiếu sau khi cắn nuốt kim long này cũng tăng lên thật nhanh.

Cùng lúc đó bổn nguyên chi lực bên ngoài động bắt đầu tuôn vào, bị Lăng Tiếu hấp thu toàn bộ.

Mà thân thể của hắn dường như bành trướng vài phần, y phục hắn đang mặc vỡ tan, lộ ra làn da giống như hoàng kim tạo thành..

Khí thế của Lăng Tiếu bành trướng tới đỉnh điểm, hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, một đạo sóng âm kinh thiên chấn nát cấm chế phòng ngự của Lưu Phương Di là Thần Vương trung giai bố trí xuống.

Một con chân long tuyệt thế phá không bay ra, quả thực là vô cùng uy mãnh.

Lưu Phương Di canh giữ ở cửa động bị khí thế này chấn lui ra xa, thần sắc trở nên tái nhợt, ngực của nàng khó thở, hiển nhiên bị uy thế này chấn trụ.

- Khí tức thật cường đại, hắn đột phá cảnh giới trung giai sao? Làm sao có thể?

Lưu Phương Di tự mình lẩm bẩm.

Sau đó Tiêu Trân Thải cũng đi tới xem Lăng Tiếu phải chăng xảy ra chuyện gì.

Trong động phủ, Lăng Tiếu càng không ngừng củng cố thực lực của mình, đồng thời hắn mượn lực lượng này bình ổn hồn lực bất ổn, nhất cử đột phá bình cảnh đạt tới Thần Vương cao giai.

Sau khi thần hồn được đan điền ban tặng lực lượng, trong đan điền xuất hiện vòng xoáy bắt đầu ngưng tụ thành thần lực.

Một Kim Long Quả có thể giúp cho bất cứ Thần Vương nào đạt tới đỉnh phong trong cùng giai.

Nhưng mà đối với Lăng Tiếu mà nói lại không nhẹ nhàng, còn may Lăng Tiếu sớm trải qua cảnh giới Thần Vương thấp giai trong tầng, hôm nay lại tặng lực lượng cho thần hồn, lúc này hắn mới kết hợp Kim Long Quả đột phá lên Thần Vương thấp giai đỉnh phong.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1949 - Thực Lực Lại Tăng Lên.

Lăng Tiếu vốn không muốn phục dụng Kim Long Quả quá nhanh, hắn sợ sớm phục dụng Kim Long Quả sẽ sinh ra hiệu quả ngoài ý muốn.

Hôm nay vừa vặn thần hồn tiến giai, vậy thì đây là thời cơ phục dụng tốt nhất, cũng khiến hắn đạt tới cảnh giới lý tưởng, mà không gánh vác khả năng căn cơ dao động.

Lăng Tiếu dần dần khôi phục thần hồn, khí tức dần thu liễm lại.

Xiêm y trên người đã hư nát, hắn cười khổ sau đó kéo xuống.

Bỗng dưng hắn nhìn thấy lần vân trên ngực thì kinh ngạc.

- Đây là... Long vân...

Trên ngực của hắn có vết ngấn như ẩn như hiện, giống như trời sinh đã có, lờ mờ có bóng dáng của chân long.

Cổ Hoàng Thần Công tổng cộng phân bảy biến, biến cuối cùng là Luyện Thần.

Mà bước vào cảnh giới này có tiêu chí trọng yếu, đó chính là ngưng tụ thành long vân.

Lăng Tiếu không ngờ mình đã tiến vào tầng thứ này rồi.

Lúc long vân trên người càng ngày càng chân thật, vậy đại biểu cảnh giới

của hắn đủ sâu, năng lực phòng ngự và khôi phục càng biến thái.

Lăng Tiếu đi ra khỏi động phủ, Tiêu Trân Thải là người đầu tiên lao tới, hỏi:\

- Tiếu đệ không có chuyện gì chứ?

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Không có gì, chỉ cảm thấy cảnh giới bất ổn cho nên không thể không tìm noi điều chỉnh lại.

Tiêu Trân Thải lúc này dò xét Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương mang theo thần sắc lạ lùng.

- Tiếu đệ, ngươi... Ngươi đạt tới thấp giai đỉnh phong, sao có thể chứ?

Nàng lần đầu nghe thấy có người luyện đan tiến giai đấy!

Nàng hoài nghi Lăng Tiếu rốt cuộc có phải tu luyện Cổ Hoàng Thần Công hay không, bằng không làm sao có thần hiệu này?

Lăng Tiếu cười nói:

- Ta phục dụng Kim Long Quả, bằng không cũng không tiến giai nhanh vậy.

Tăng thực lực lên quá đột ngột khiến người ta sợ hãi, nhưng mà phục dụng thần tài hoặc thần đan thì khác.

Tiêu Trân Thải thư thái nói:

- Thì ra như thế, ta còn tưởng ngươi vừa luyện đan vừa tu luyện đấy.

Lúc này Lưu Phương Di cùng đi tới cười nói:

- Lăng thần sư không sao chứ?

- Nhờ phúc, chỉ hơi mệt mà thôi, khiến Lưu tỷ chê cười.

Lăng Tiếu ứng nói.

- Ha ha, phải nói là Lưu tỷ nhờ phúc của ngươi!

Lưu Phương Di cười nói, nàng lại nói:

- Giáo chủ của ta mời ngươi đi qua, cảm tạ Lăng thần sư luyện nhiều thần đan cho giáo ta.

Lưu Phương Di không nghĩ tới Tiêu Trân Thải tới thăm, lại vô tình giúp nàng làm quan quỷ tài luyện đan, giáo chủ và Khương thần sư cũng bội phục Lăng Tiếu sát đất đấy.

Mà dựa vào chuyện nàng dẫn Lăng Tiếu tới, địa vị của nàng trong giáo ngày sau sẽ tăng lên, hưởng thụ tư nguyên cũng nhiều hơn.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải thuận theo Lưu Phương Di đi vào trong đại điện giáo chủ của Liên Hoa Giáo.

Bạch Y Lạc và một ít trưởng lão quyền cao chức trọng đang ngồi chờ Lăng Tiếu.

Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu đều đứng lên, Bạch Y Lạc chủ động nghênh đón Lăng Tiếu.

- Hoan nghênh Lăng thần sư, phu nhân!

Thái độ của nàng khi tiếp kiến Lăng Tiếu cùng Tiêu Trân Thải khác với lần đầu, xưng hô với Lăng Tiếu cũng cung kính hơn, đại biểu trong mắt Bạch Y Lạc, thân phận của Lăng Tiếu đã vượt qua Tiêu Trân Thải.

- Bạch giáo chủ không cần khách khí như vậy, mang tới quấy rầy cho mọi người thật là áy náy.

Lăng Tiếu khôi phục bình thường, dáng vẻ khiêm tốn.

Hắn đã đi cố gắng đạt được trọng thị, mà người Liên Hoa Giáo gần như ai cũng biết sự tồn tại của hắn, chỉ là hắn không gặp được người cần gặp mà thôi.

- Ha ha, nếu Lăng thần sư mỗi ngày quấy nhiễu giáo ta, ta tuyệt đối cầu còn không được!

Bạch Y Lạc cười nói.

Nàng thật không nghĩ tới Lăng Tiếu thật sự là thần dược sư, hơn nữa xác xuất thành công rất cao, khiến thần dược sư trong giáo còn phải mặc cảm, trong nội tâm nàng càng buông mặt mũi giao hảo với Lăng Tiếu nhiều hơn.

Bây giờ nàng lại phát hiện Lăng Tiếu thực lực dường như tiến thêm một bước, điểm này khiến nàng kinh ngạc.

Nhớ kỹ vài ngày trước Lăng Tiếu còn chưa đạt tới Thần Vương thấp giai đỉnh phong ah!

- Thật sự là yêu nghiệt biến thái, phải nghĩ biện pháp lưu hắn lại mới được.

Bạch Y Lạc nói thầm trong lòng.

Sau đó Lăng Tiếu luyện đan miễn phí cho Bạch Y Lạc, xem như được Liên Hoa Giáo chấp nhận và săn đón

- Bạch giáo chủ, Lăng Tiếu có một việc nhờ Bạch giáo chủ đáp ứng.

Lăng Tiếu thừa dịp nói.

Tiêu Trân Thải và Lưu Phương Di đều có vài phần chờ mong, chúng nữ cảm thấy Lăng Tiếu có khả năng sẽ đưa ra yêu cầu gặp Mộng Nhiên.

- Úc, không biết Lăng thần sư có chuyện gì cần nhờ ta, chỉ cần chúng ta có thể làm được nhất định sẽ cố hết sức giúp Lăng thần sư!

Bạch Y Lạc rất hào phóng nói.

Nàng không sợ Lăng Tiếu yêu cầu bọn họ làm việc, chính là sợ Lăng Tiếu không yêu cầu mà thôi.

Lăng Tiếu nói:

- Ngươi phải biết biết rõ môn chủ phu nhân Thiên Long Môn chúng là người của Tiêu gia, gần đây Hà Đồ Tông cùng Tiêu gia khai chiến chắc quý giáo cũng biết rõ.

Bạch Y Lạc gật đầu nói:

- Chuyện lớn này chúng ta đương nhiên biết rõ.

Lăng Tiếu tiếp theo lại nói:

- Vậy là tốt rồi, hôm nay Hà Đồ Tông dù bị chúng ta chấn nhiếp không dám vọng động, nhưng mà người Thiên Long Môn chúng ta không có khả năng

trường kỳ ở lại Thiên Huyền địa vực, cho nên Lăng Tiếu hy vọng quý giáo có thể tuyên bố kết minh với Tiêu gia, không biết Bạch giáo chủ có thể đáp ứng yêu cầu của tại hạ hay không? Nếu như Bạch giáo chủ chịu đáp ứng, vậy Lăng Tiếu và quý giáo ngày sau là bạn tốt, ngày sau có cần thì Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không từ chối.

Lăng Tiếu đang đáp lại Tiêu Trân Thải mang theo hắn đến Liên Hoa Giáo này.

Nếu không phải Tiêu Trân Thải có quan hệ với Lưu Phương Di thì hắn quyết không biết rõ Vân Mộng Kỳ lại ở đây.

Tuy nói bây giờ hắn không cách nào gặp được Vân Mộng Kỳ, thế nhưng mà hắn biết rõ cứ ở chỗ này sẽ gặp được nàng mà thôi.

Cho nên hắn không bằng nhân cơ hội này nhờ Liên Hoa Giáo giao giải quyết ưu sầu của Tiêu gia.

Tin tưởng Liên Hoa Giáo chỉ cần tuyên bố thành minh hữu với Tiêu gia thì Hà Đồ Tông có mười lá gan cũng không dám động vào Tiêu gia, mà Băng Đao Minh cũng không dễ dàng ra tay với Tiêu gia.

- Không nghĩ đến Lăng thần sư lại là hán tử trọng tình nghĩa đấy, tốt, Liên Hoa Giáo nguyện ý kết minh Tiêu gia, ngày sau chúng ta và Lăng thần sư là bằng hữu!

Bạch Y Lạc bày ra đại khí đứng đầu một giáo, không cần suy nghĩ đã đáp ứng.

Bạch Y Lạc sở dĩ đáp ứng dứt khoát như vậy là có suy nghĩ của nàng.

Tiêu gia cùng Liên Hoa Giáo đều thuộc phạm trù siêu cấp thế lực, dù còn

kém Liên Hoa Giáo nhưng không kém quá xa, kết minh với bọn họ không tính làm nhục Liên Hoa Giáo.

Tuy nói Tiêu gia chết không ít Thần Vương, thế nhưng mà bọn họ cũng khiến Hà Đồ Tông bất lực trở về, đủ để chứng tỏ bọn họ có nội tình, hơn nữa Thiên Long Môn viện trợ, Tiêu gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng gặp chuyện gì.

Liên Hoa Giáo kết minh với Tiêu gia, cũng có thể thông qua như quan hệ này đáp quan hệ lên Thiên Long Môn chút ít, ngày ấy sau người của bọn họ ở Thiên Long địa vực xem như có người trong nom, ai dám nói mình chỉ sinh tồn ở địa vực của mình chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1950 - Dùng Nữ Đệ Tử Xuất Sắc Kết Thân. (1)

Đương nhiên trọng yếu nhất nhất chính là nàng phi thường xem trọng tiềm lực của Lăng Tiếu.

Không tới trăm năm đã là Thần Vương, không tới trăm năm đã là thần dược sư, điểm này chứng tỏ hắn tiềm lực vô hạn!

Kết giao với yêu nghiệt này, Bạch Y Lạc cảm thấy phi thường giá trị.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Bạch Y Lạc đáp ứng sảng khoái như thế, hắn vốn dĩ sẽ cho rằng đối phương cân nhắc đấy.

- Vậy đa tạ Bạch giáo chủ!

Ngừng một chút hắn nhìn qua Tiêu Trân Thải nói:

- Phu nhân ngươi có bằng lòng đại biểu Tiêu gia kết minh với Liên Hoa Giáo hay không?

Đương nhiên Tiêu Trân Thải không thể chờ được mà đáp ứng rồi.

- Được! Quá tốt rồi!

Nàng còn không nghĩ tới Lăng Tiếu lại yêu cầu giúp đỡ Tiêu gia chứ không phai gặp bằng hữu của mình, trong nội tâm càng cảm kích Lăng Tiếu.

Tuy nói Liên Hoa Giáo kém Thiên Long Môn không ít, thế nhưng mà Thiên Long Môn không ở Thiên Huyền địa vực, một khi có chuyện xảy ra thì nước

xa không cứu được lửa gần, có thể kết minh với Liên Hoa Giáo thì chúng nữ Tiêu gia cầu còn không được.

Bạch Y Lạc lại nói:

- Nhưng mà ta có điều kiện nho nhỏ đấy.

Lăng Tiếu nói:

- Bạch giáo chủ cứ nói!

- Ta cảm thấy Liên Hoa Giáo kết minh với Tiêu gia không chỉ dựa vào nói miệng, còn phải có hành động thức tế, ví dụ như nói... Ví dụ như nói Lăng thần sư kết thân với đệ tử của ta, như vậy song phương kết minh là chuyện tình lý, ngươi cảm thấy như thế nào?

Bạch Y Lạc mang theo thần sắc giảo hoạt, ngừng một chút và nói:

- Trong Liên Hoa Giáo có quá nhiều mỹ nữ, tin tưởng sẽ không làm nhục thân phận của Lăng thần sư.

Lăng Tiếu ngây người, hắn không nghĩ đến Bạch Y Lạc lại đưa ra yêu cầu này.

Lúc này Lưu Phương Di thừa dịp nói:

- Giáo chủ, chỉ sợ đệ tử bình thường khó lọt vào pháp nhãn của Lăng thần sư a.

- Ha ha, giáo ra cao thấp mỹ nữ nhiều không kể xiết, cũng không nhất định phải là đệ tử, cho dù là chấp sự hoặc trưởng lão, chúng nữ đều là thanh xuân vĩnh viễn trú, chắc hẳn Lăng thần sư có hứng thú cũng không ai cự tuyệt,

Lăng thần sư thấy thế nào.

Bạch Y Lạc cười nói.

- Nói thế nào nhỉ, ta nghĩ nên tìm người tuổi ngang với Lăng thàn sư, chắc là tâm đầu ý hợp a? Lăng thần sư ngươi cảm thấy thế nào?

Lưu Phương Di mang theo vài phần nhắc nhở nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe ra ý của Lưu Phương Di, người ta đang tạo cơ hội cho hắn gặp "Mộng Nhiên" đấy!

- Nếu Bạch giáo chủ nhất định phải thêm điều kiện này, Lăng Tiếu tự nhiên không muốn cự tuyệt, lấy được đệ tử xinh đẹp của quý giáo là vinh hạnh của ta, nhưng mà... Đúng như Lưu trưởng lão nói, người bình thường không xứng với Lăng Tiếu ta, tin tưởng Bạch giáo chủ có thể nhìn ra thực lực của ta hôm nay, hơn nữa ta luyện dược sư, ta dám nói tuổi tác như ta không có bao nhiêu người sánh bằng, cho nên... Bạch giáo chủ nhất định tác hợp, trừ phi quý giáo có nữ tử Thần Vương chưa qua trăm tuổi, bằng không thì... Ta còn thực không cách nào đáp ứng ngươi!

Lăng Tiếu lại làm ra bộ dáng không ai sánh bằng hắn.

Hắn kiêu ngạo, hắn tự đại, nhưng hắn có tư cách này!

Bạch Y Lạc lộ ra thần sắc lạ lùng, nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu vừa rồi nho nhã hữu lệ, trong nháy mắt lại biến thành hình dáng tự phụ như lúc mới gặp.

Nhưng mà nàng cảm thấy Lăng Tiếu nói vậy rất có đạo lý.

Nếu là nàng ta, chỉ sợ cũng sẽ đưa ra yêu cầu cao như thế.

- Không đến trăm tuổi đã thành Thần Vương, chỉ sợ phóng nhãn cả Thiên Vực cũng không nhiều ah!

Bạch Y Lạc thở dài, tiếp theo nàng lắc đầu, nói:

- Xem ra điều kiện của ta không cách nào hoàn thành rồi..

Lăng Tiếu lại dùng giọng điệu trêu ghẹo.

- Sẽ không phải chứ, lớn như quý giáo còn không có Thần Vương chưa tới trăm tuổi sao? Có phải Bạch giáo chủ tư tàng, hoặc là không muốn gả cho ta đúng không?

- Thật không có, thiên phú như Lăng thàn sư thực khó gặp a!

Bạch Y Lạc chần chờ nói ra.

- Giáo chủ, không phải còn có tiểu sư thúc sao?

Lưu Phương Di thừa cơ nói.

Ai biết rõ Bạch Y Lạc lại trợn mắt nhìn qua Lưu Phương Di, cũng không có tiếp lời của nàng.

Lưu Phương Di vội vã ngậm miệng lại, không dám nói thêm cái gì.

Lăng Tiếu trong nội tâm thất vọng, lòng hắn nghĩ:

- Xem ra đối phương vẫn ẩn nàng đi!

Qua một thời gian, Lăng Tiếu không có hứng thú lại bàn với Bạch Y Lạc, mà

là để Tiêu Trân Thải thương nghị chuyện hai bên kết minh.

Cuối cùng Bạch Y Lạc cùng Tiêu Trân Thải đạt được nhất trí, chỉ đợi tuyên bố ra ngoài mà thôi.

Cũng bởi vậy Tiêu gia nhờ vào Lăng Tiếu hóa giải tai nạn trong vô hình.

Kết thúc hiệp định miệng sơ bộ, Bạch Y Lạc lưu Lưu Phương Di lại.

- Giáo chủ không biết có gì phân phó không?

Trong nội tâm Lưu Phương Di có chút ưu tư, nàng vừa mới nói thay cho Lăng Tiếu cho nên đang nghĩ tới có phải vì thế hay không.

- Ngươi nói thật đi, Tiêu Trân Thải cùng Lăng Tiếu tới đây là vì chuyện gì?

Bạch Y Lạc dùng ánh mắt ép hỏi Lưu Phương Di.

Lưu Phương Di cũng biết rõ, nói:

- Ta cùng Tiêu Trân Thải rất lâu trước kia quen nhau rồi, ta cùng nàng vẫn là tỷ muội với nhau, mà Lăng Tiếu là tiểu thúc của Tiêu Trân Thải, ta vừa nhận hắn không lâu, giáo chủ sẽ không cho rằng ta thông đồng với người ngoài đấy chứ?

Nàng thừa nhận là có chút tâm tư với Lăng Tiếu, muốn giúp Lăng Tiếu cùng Mộng Nhiên gặp được nhau, nhưng mà nàng chưa từng làm ra chuyện xin lỗi giáo, cho nên nàng không lo lắng Bạch Y Lạc hoài nghi cái gì.

Ánh mắt Bạch Y Lạc giống như muốn xuyên thủng tâm tư của Lưu Phương Di, lại nói:

- Ta không có ý đó, ta chỉ kỳ quái ngươi làm sao lại nói chuyện thay Lăng thàn sư? Chẳng lẽ ngươi không biết kết hợp với Lăng thần sư đối với giáo ta mà nói là đại hỉ sự hay sao?

- Đây là khẳng định, ta rất tán đồng cách làm của giáo chủ, nhưng mà ta lại cho rằng phải là người trẻ tuổi mới xứng đôi với Lăng thần sư, nếu như dùng đệ tử bình thường hoặc là người khác ghép cho Lăng thần sư, ta cảm thấy cách làm này không trọng thị Lăng thần sư, còn khiến Lăng thần sư chán ghét!

Lưu Phương Di nói.

Bạch Y Lạc suy tư một chút và nói:

- Ngươi nói đúng, đã như vầy, vậy ngươi nên giao hảo tốt với Lăng thần sư và môn chủ phu nhân Thiên Long Môn đi, bọn họ có yêu cầu gì cứ tận lực thỏa mãn, mà ta lại cho người tặng thù lao cho Lăng thần sư, lưu bọn họ lại chơi nhiều ngày, nếu hắn ở lại vĩnh viễn là tốt nhất.

Lưu Phương Di gật đầu, nói:

- Giáo chủ yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho hắn tận hứng, nhưng mà... Ta cảm thấy giáo chủ nên cân nhắc đề nghị của hắn, chỉ cần nàng ra mặt, Lăng thần sư tuyệt đối thần hồn mê đảo.

Bạch Y Lạc nhìn Lưu Phương Di nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết nàng được lão giáo chủ ưa thích sao? Huống chi lão giáo chủ cố ý kết hợp nàng với thiếu tông chủ Huyền Vũ tông, bằng không ta chắc chắn sẽ cân nhắc lời của ngươi, yêu nghiệt như Lăng thần sư tuyệt đối sẽ không kém gì người nối nghiệp đại tông môn đâu.

- Thì ra là như thế, là thuộc hạ mạo muội!

Lưu Phương Di chợt nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1951 - Dùng Nữ Đệ Tử Xuất Sắc Kết Thân. (2)

Huyền Vũ tông là bá chủ của Thiên Huyền địa vực này, thần nữ kết hợp với Huyền Vũ tông đối với Liên Hoa Giáo mà nói xác thực là cường cường liên hợp, ngày sau cũng tuyệt đối ngồi ổn vị trí thứ hai, Băng Đao Minh cũng không dám khiêu khích quyền uy của bọn họ.

- Qua mấy ngày nữa ngươi nên tìm người đưa tiểu sư thúc tới Tà Nhai Cốc hiệp trợ người của Huyền Vũ tông, đây là chủ ý của lão giáo chủ, cho nên ngươi cũng không cần làm chuyện gì khác, vạn nhất hắn cảm thấy ta lừa hắn vậy thì được không bù mất!

Bạch Y Lạc nói.

- Vâng, thuộc hạ biết rõ!

Trong mắt của Lưu Phương Di có dị quang lóe lên.

Lăng Tiếu ra khỏi đại điện xong, liền được nhiều nữ tử của Liên Hoa Giáo thỉnh mời, chúng nữ mỹ mạo như hoa, dáng người dụ hoặc, chúng nữ luôn luôn ném mị nhãn, đủ khiến nam nhân nào cũng phải điên cuồng.

Nhưng mà Lăng Tiếu bình tĩnh như nước, căn bản không động tâm, lòng hắn hôm nay chỉ có một người, chính là Vân Mộng Kỳ mà thôi.

Cuối cùng Lăng Tiếu cự tuyệt rất nhiều người thỉnh mời, lại đáp ứng lời mời Liên Hoa Giáo thần dược sư Khương Liệt Trinh, đi lên ngọn núi của nàng đàm đạo luyện đan thuật.

Lăng Tiếu đã đạt được dược thần truyền thừa, đối với luyện đan thuật mà nói tri thức của hắn phong phú hơn nhiều lắm, hắn cũng vui lòng thảo luận một ít tâm đắc với Khương Liệt Trinh.

Đương nhiên Lăng Tiếu cố ý giao hảo với người Liên Hoa Giáo, mục đích của hắn chính là sớm ngày gặp được "Mộng Nhiên ", muốn chứng thực nàng có phải là Vân Mộng Kỳ hay không đấy.

Khương Liệt Trinh kiến thức thủ đoạn luyện đan và tỷ lệ thành đan của Lăng Tiếu thì nội tâm của nàng bội phục Lăng Tiếu sát đất, cũng buông tâm giao lưu tâm đắc.

Trong lúc đàm luận, nàng càng được Lăng Tiếu chỉ điểm, kích động không ngừng cảm tạ, nếu không phải ngại mặt mũi, chỉ sợ quỳ xuống bái Lăng Tiếu làm sư.

- Nghe Lăng thần sư nói một buổi, Liệt Trinh thật sự giống như xua mây thấy trăng sáng, bỗng nhiên tỉnh ngộ a!

Khương Liệt Trinh cảm khái nói.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Khương thần sư ngươi cũng có nhiều kiến giải khiến Lăng Tiếu hiểu ra, chúng ta xem như có thu hoạch a.

Khương Liệt Trinh chỉnh thể luyện đan kém xa hắn, nhưng mà nàng luyện đan mấy vạn năm, đối với nhiều phương diện tỉ mỉ thì nắm chắc rất tốt, điểm này là thu hoạch của Lăng Tiếu.

- Ha ha, Lăng thần sư đúng là quân tử khiêm nhường, khó trách có được thành tựu như thế này, xác thực không phải ngẫu nhiên ah!

Khương Liệt Trinh tán thưởng, nàng lại nói:

- Trước đây ta nghe giáo chúng nói giáo chủ muốn tìm bạn tình cho Lăng thần sư, nhưng mà trong giáo ta xứng đôi với Lăng thần sư thật sự không nhiều, mà ta có một nghĩa nữ là Khương Mẫn, dù không có trẻ tuổi như Lăng thần sư, nhưng cũng không tính là quá lớn, chỉ mới qua hai trăm tuổi thôi, nàng đã là Thánh Hoàng đỉnh phong, hơn nữa là đại thánh sư, tư sắc cũng tuyệt đối xuất chúng, ta bảo nàng ra mắt Lăng thần sư nhé.

Nói xong nàng vỗ tay, nói:

- Mẫn Mẫn ngươi đi vào đây đi.

Lúc này một nữ tử diễm lệ đi vào trong phòng.

Nữ tử này mới hơn hai trăm tuổi, nhưng nhìn bộ dáng mới hai mươi, mắt sáng răng khểnh, làn ra trắng pha hồng, đôi mắt đầy mị hoặc, dáng người no đủ, đúng là mỹ nhân khó gặp.

Nàng chính là nghĩa nữ của Khương Liệt Trinh, Khương Mẫn.

Ánh mắt nàng nhìn qua Lăng Tiếu mang theo nóng bỏng, hoàn toàn không chút che dấu tình ý nồng đậm.

Phong thái Lăn Tiếu luyện đan một tháng qua đã khắc sâu trong lòng của tất cả nữ nhân Liên Hoa Giáo, mà Khương Mẫn cao ngạo cũng bị thuyết phục.

- Bái kiến mẫu thân, Lăng thần sư!

Khương Mẫn thi lễ.

Khương Liệt Trinh phi thường hài lòng với nghĩa nữ này, bất kể là tu luyện

hay luyện đan đều có thiên phú cực cao.

Nàng rót nhiều tư nguyên lên nghĩa nữ của nàng, nàng tin tưởng Khương Mẫn sẽ nhanh chóng vượt qua nàng.

Cho nên cho tới bây giờ có không ít người đề thân Khương Mẫn nhưng bị nàng cự tuyệt, người bình thường không lọt vào mắt của nàng.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy Lăng Tiếu, nàng không có lý do cự tuyệt nào cả, ngược lại càng sợ người ta không vừa mắt.

- Lăng thần sư ngươi nhìn xem, Mẫn Mẫn tuyệt đối là cô gái tốt, nếu ngươi có thể thành chuyện tốt với ngươi, ngươi lại chỉ điểm nàng, tin tưởng không qua bao lâu nàng sẽ trở thành thần dược sư, đến lúc đó phu thê các ngươi sẽ là giai thoại trong Thiên Vực đấy, ngươi thấy thế nào?

Khương Liệt Trinh phi thường có lòng tin với Khương Mẫn.

Từ các phương diện điều kiện mà nói, Khương Mẫn xác thực là phi thường ưu tú.

Nếu là trước kia Lăng Tiếu nhìn thấy cũng động tâm.

Nhưng mà hôm nay Lăng Tiếu làm gì có ý định gây nợ tình chứ.

Phải biết rằng Vân Mộng Kỳ đang ở trong Liên Hoa Giáo đấy, nếu để nàng biết rõ, chỉ sợ hắn sẽ đau khổ với nàng.

Khương Mẫn lúc này xấu hổ nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Lăng thần sư, tiểu nữ tử rất sùng bái ngài, nhưng mà không biết Lăng thần sư có cho tiểu nữ tử cơ hội phục thị hay không.

Hai mắt của nàng khi nói chuyện thì nhìn như bình thường, nhưng mà càng như vậy càng khiến người ta thích.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, nói:

- Khương thần sư, Khương tiểu thư, tâm ý của các ngươi ta tâm lĩnh, kỳ thật Lăng Tiếu ta đã sớm có ý trung nhân rồi, cá tính của nàng quật cường, không cho ta tam thê tứ thiếp đâu!

Lăng Tiếu nói câu này nhưng kỳ thật đã uyển chuyển cự tuyệt.

Khương Liệt Trinh cùng Khương Mẫn thần sắc cứng ngắt, chúng nữ cũng biết Lăng Tiếu đang tìm cớ mà thôi.

Khương Liệt Trinh không có ý ép người khác, đành phải để Khương Mẫn đi xuống tránh nàng bị đả kích.

Lăng Tiếu cùng Khương Liệt Trinh nói vài câu lại quay về ngọn núi của Lưu Phương Di.

Vừa mới lên núi, Tiêu Trân Thải đã đi lên nghênh đón Lăng Tiếu.

- Tiếu đệ, ngươi vì Tiêu gia làm nhiều như vậy, tỷ tỷ cảm tạ ngươi.

Tiêu Trân Thải nói lời này vô cùng trịnh trọng, nhưng mà nội tâm càng cảm kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lắc tay, nói:

- Người một nhà không nên nói cảm tạ, đại tẩu không cần để ở trong lòng, huống chi nếu không phải ngươi mang ta tới chỗ này, ta cũng chưa chắc tìm được bằng hữu của mình.

- Thế nhưng mà bây giờ ngươi còn chưa tìm được bằng hữu của mình, ngươi còn muốn chờ đợi sao?

Tiêu Trân Thải hỏi, ngẫm lại nàng lại nói:

- Không bằng ngươi trực tiếp đưa ra yêu cầu với Bạch giáo chủ đi, yêu cầu ngươi được gặp bằng hữu kia, tin tưởng nàng sẽ hiểu ý ngươi tới đây, để các ngươi gặp nhau.

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Ta cũng có muốn làm thế, thế nhưng mà Lưu tỷ không phải nói nàng là đệ tử thân truyền của lão giáo chủ sao? Ta nghĩ Bạch giáo chủ cũng không biện pháp cho ta gặp nàng, ngược lại còn nghĩ ta đánh chủ ý lên thần nữ, việc này gấp không được!

Tiêu Trân Thải nghĩ lại và cảm thấy Lăng Tiếu nói có đạo lý.

- Nếu không đại tẩu quay về Tiêu gia đi, nói tin tức kết minh với Liên Hoa Giáo cho bọn họ biết, miễn cho bọn họ không biết, ta còn muốn lưu lại đây chút thời gian!

Lăng Tiếu đề nghị.

Tiêu Trân Thải từ Thiên Long Môn đến Thiên Huyền địa vực thời gian không ngắn, Lăng Tiếu cũng không có ý đồng hành với nàng.

Bây giờ hắn đã biết rõ Vân Mộng Kỳ ở tại đây, chuyện còn lại từ từ mà làm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1952 - Tam Thê Tứ Thiếp.

Tiêu Trân Thải nói:

- Như vậy cũng được, dù sao Bạch giáo chủ trọng thị ngươi như thế, mà Phương di cũng sẽ giúp ngươi, ta cũng yên tâm, nhưng mà... Ngươi cũng nên quay về sớm, tránh người trong tộc lo lắng.

- Ta sẽ có chừng mực!

Lăng Tiếu nói.

Thời khắc này Lưu Phương Di xuất hiện trước mặt hai người, Lưu Phương Di truyền âm với Lăng Tiếu.

- Lăng thần sư, tiểu sư thúc không ở trong giáo, nàng vài ngày trước đi tới Tà Nhai Cốc, ta vừa được giáo chủ nói cho biết.

- Thực sự?

Lăng Tiếu kinh hô.

Thần sắc Lưu Phương Di có chút bối rối nói:

- Ngươi không nên kêu loạn, giáo chủ nàng không để ta nói cho ngươi biết đấy!

Lăng Tiếu cảm kích nhìn Lưu Phương Di nói:

- Quá cảm tạ ngươi Lưu tỷ, ta sẽ đi tìm nàng!

Tà Nhai Cốc, đây là hiểm địa trong Thiên Huyền địa vực, chỗ này rất nhiều thánh thú, võ giả bình thường không dám đi vào đây.

Trong đây có truyền văn trong vực thẳm có thần thú sinh sống cho nên mới có nhiều thánh thú thủ hộ, không để nhân loại tiến vào vực thẳm.

Nơi đây bốn bề là núi, liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, mà ở giữa lại hình thành một sơn cốc, trong nơi này đầy hàn khí âm hàn giống như hung thú cổ xưa, cho người ta cảm giác sợ hãi.

Nơi đây nhiều cây cối che trời, linh thú rống to vang vọng, mỗi một gốc cây đều có hương vị của linh thảo.

Không quản trong Tà Nhai Cốc này hung hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng trong nơi này vẫn có nhiều dong binh đi vào, một là vì sinh kế, hai là vì muốn tìm cơ duyên, có thể thu được một ít thánh tài hoặc thần tài giúp bọn họ tu luyện.

Mà bọn họ vừa liệp sát thánh thú, tìm linh thảo, bọn họ sớm không quan tâm sinh tử, bởi vì quanh năm đi lại trong sinh tử, đã sớm nhìn sinh tử quen rồi.

Dùng dong binh đoàn thỉnh thoảng liệp sát linh thú tron g Tà Nhai Cốc, giờ phút này bọn họ hình như sợ hãi cái gì đó, cả đám không ngừng chạy ra khỏi Tà Nhai Cốc.

Thần sắc của bọn họ sợ sệt, tốc độ chạy nhanh tới cực điểm, sợ chậm một chút là gặp nguy hiểm tính mạng.

Những người này chỉ có Thần Vương tốc độ thoát được nhanh nhất, mà những tên bán Thần Vương thậm chí là Thánh Hoàng tốc độ kém hơn.

Lúc bọn họ chạy ra khỏi sơn cốc, bỗng dưng có một cơn lốc đen hiện ra thôn phệ những người này.

Những tên bán Thần Vương, Thánh Hoàng này cả đám không ngừng biến mất.

Thần sắc của bọn họ vô cùng kinh hoàng, càng không ngừng kêu khóc, hy vọng có người cứu bọn họ.

Nhưng mà mặc kệ bọn họ gào thét thế nào, cuối cùng vẫn không ngừng biến mất, sau đó không còn chút âm thanh nào cả.

Những tên Thần Vương không còn đảm lượng dừng lại, có bao xa bỏ chạy bao xa, sau khi rời xa Tà Nhai Cốc mới tạm thời dừng lại khôi phục thần lực tiêu hao.

Mà mấy tên Thần Vương chạy trốn trước nhất hoảng sợ thất sắc.

- Vừa rồi ngươi nhìn thấy cái gì không? Hấp lực thật sự quá lớn rồi, nhuwnhg như có cái gì đó đang thôn phệ chúng ta, quá... Quá đáng sợ!

Một Thần Vương trung giai sợ hãi nói ra.

Một tên khác nhíu mày, nói:

- Có thể là thần thú, bọn chúng không phải ít khi ra ngoài hoạt động sao? Vì sao bất ngờ đi ra ngoài, đúng là không may!

- Là thần thú loại nào? Nếu như là loại yếu thì chúng ta quay lại đi, nếu có thể bắt sống nó, vậy thoải mái!

- Ngươi can đảm thật lớn, chính ngươi đi đi, ta không muốn bỏ mạng.

- Bất kể thế nào cũng nên truyền tin tức này ra ngoài, miễn cho có người gặp nạn thêm nữa!

Mấy tên Thần Vương này sau khi chạy ra khỏi Tà Nhai Cốc thì không biết là ai truyền tin tức ra, nói bên ngoài Tà Nhai Cốc có thần thú xuất hiện, nó có lực thôn phệ quá mạnh mẽ, có thể thôn phệ tất cả.

Đám dong binh huyên náo Tà Nhai Cốc bao nhiêu năm qua đã không dám tiến vào trong cốc.

Nhưng mà thế lực cường đại gần Tà Nhai Cốc thì bắt đầu hành động, muốn vây bắt thần thú.

Nếu như có thể hàng phục làm hộ thân linh thú, vậy đây tuyệt đối là rất vinh dự.

Đồng thời bọn họ thông qua tin tức suy đoán, thần thú thần bí kia có thể là hỗn độn thần thú.

Hỗn độn thần thú là thần thú quỷ dị nhất trong các thần thú, bọn chúng có lực cắn nuốt quá đáng sợ, có thể thôn phệ vạn vật, trời sinh tính hung tàn, thích ăn thịt.

Sau khi biết được thần thú kia là gì, nhũng thế lực này bắt đầu tiến hành vây bắt.

Nếu không có chỗ dựa tuyệt đối, không quản bao nhiêu người đi vào cũng sẽ chết cả thôi.

Bởi vì hỗn độn là thần thú không sợ quần chiến nhất.

Thế lực dám đi vào Tà Nhai Cốc bắt thần thú hỗn độn chính là người Băng

Đao Minh, bởi vì bọn họ ở gần Tà Nhai Cốc nhất, nhận được tin tức cũng sớm nhất, mà có hai ba thế lực nhỏ khác chen chân vào chuyện của Băng Đao Minh, bọn họ dù không dám trực tiếp khiêu chiến Băng Đao Minh nhưng liên thủ lại cũng không sợ Băng Đao Minh.

Trong Tà Nhai Cốc không phải đất của ai, kể cả thần thú ai bắt được là của người đó.

Các thế lực này tập kết trong Tà Nhai Cốc thì có tin tức kinh người truyền ra.

Trong một nơi khác của Tà Nhai Cốc phát hiện bổn nguyên chi hỏa cao giai.

Sau khi phát hiện ra tin tức này thì mọi người chấn động mạnh, nhất là luyện dược sư và luyện khí sư.

Một bổn nguyên chi hỏa với bọn họ mà nói là sinh mạng thứ hai.

So sánh với thần thú mà nói người ta cần bổn nguyên chi hỏa hơn, cũng dễ thu được hơn.

Vì vậy rất nhiều thế lực không dám đánh chủ ý lên thần thú, lại bắt đầu đặt tâm tư lên bổn nguyên chi hỏa.

Nhưng mà nhóm Thần Vương đầu tiên đi lấy bổn nguyên chi hỏa hoàn toàn không có trở về, toàn bộ đều lưu lại trong Tà Nhai Cốc.

Trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng.

Bọn họ không nghĩ tới lại có kết quả này, thật sự là quá đáng sợ.

Vào lúc rất nhiều thế lực muốn phái nhóm người thứ hai đi, một đội nhân mã hơn trăm người lặng lẽ tiến vào trong Tà Nhai Cốc.

Trong nhân mã này có nam có nữ, y phục bất phàm, bên cạnh đều có thánh thú cửu giai thập giai, uy phong lẫm lẫm.

Nếu có người nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì căn cứ vào những đặc thù của bọn họ thì đây là người của siêu cấp thế lực số một số hai của Thiên Huyền địa vực này.

Người đi đầu mặc áo choàng thần thú Huyền Vũ chính là người của Huyền Vũ Tông đệ nhất bá chủ của Thiên Huyền địa vực, mà những người khác trên trán có hoa sen, là người Liên Hoa Giáo.

Hai thế lực này kết minh làm cái gì đây?

Nếu tin tức này truyền ra chắc chắn sẽ chấn động cả địa vực.

Một nam một nữ cầm đầu chính là người đại biểu cho thế lực của mình, nam anh tuấn bất phàm, khí chất tà mị, thân mặc lam bào, trên gương mặt thanh tú không có râu, cho người ta cảm giác phóng đãng, tuyệt đối là có thể giây sát bất cứ nữ nhân nào gặp phải; mà nữ nhân bên cạnh chính giống như Tuyết Liên Hoa Vương cao ngạo, người nào nhìn cũng không dám khinh nhờn, nàng giống như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp không gì sánh kịp, nữ nhân theo sau nàng đều có dung mạo thượng giai, ai cũng hoa nhường nguyệt thẹn.

Một nam một nữ này đứng chung, trai tài gái sắc giống như nhật nguyệt, cho người ta cảm giác xứng đôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1953 - Tung Tích Thần Thú. (1)

Nam tử trẻ tuổi chính là thiếu tông chủ Huyền Vũ Huyền Suất, người này có thực lực Thần Vương thấp giai, năm nay gần một trăm hai mươi tuổi, tuyệt đối là yêu nghiệt cao nhất của Thiên Vực.

Còn nữ chính là thần nữ mới của Liên Hoa Giáo, chính là Mộng Nhiên có thủy thần thể, còn chưa tới bảy mươi tuổi đã là Thần Vương thấp giai, nàng đột phá với tốc độ nhanh nhất trong lịch sử!

Bọn họ lần này đi thẳng tới Tà Nhai Cốc tìm bổn nguyên chi hỏa.

- Đi cả buổi mới tới Tà Nhai Cốc, Mộng Nhiên muội muội tới lúc đó nên hiệp trợ ca ca một tay!

Huyền Suất si mê nói với Mộng Nhiên.

Trên đường đi hắn đã nói nhiều với Mộng Nhiên, thế nhưng mà đối phương không có quan tâm tới, khiến hắn cảm thấy buồn bực.

Nhưng mà hắn có kiên nhẫn, hắn tin tưởng thần nữ Liên Hoa Giáo sẽ là nữ nhân của hắn, cũng chỉ có thiên chi kiêu nữ như nàng mới xứng với Huyền Suất hắn!

Quả nhiên trời xanh không phụ người có lòng, thần nữ Mộng Nhiên rốt cuộc lên tiếng.

- Chuyện đã đáp ứng đương nhiên làm được!

Huyền Suất sững sờ một chút, tiếp theo cười to nói:

- Ha ha, Mộng Nhiên ngươi rốt cuộc đã chịu nói chuyện, ta biết ngay ngươi sẽ bị ta đả động.

Mộng Nhiên trợn mắt liếc Huyền Suất, không hề ngó ngàng tới hắn, nhắm mắt lại, tùy ý ngồi lên thánh điểu của mình.

Nàng biết rõ Huyền Suất này là đối tượng liên hôn trong giao, từ các phương diện điều kiện mà nói Huyền Suất không nghi ngờ phi thường ưu thanh tú, thế nhưng mà không biết vì cái gì, trong nội tâm nàng đặc biệt phản cảm chuyện liên hôn này, nhưng mà nàng không dám vi phạm ý của sư phụ, đồng ý đi chuyến này.

Nàng cảm thấy sau khi chuyện này chấm dứt thì sẽ nói với sư phụ, nàng nguyện cả đời chết già trong Liên Hoa Giáo cũng không gả ra ngoài.

Huyền Suất lại nói:

- Sợ rằng bổn nguyên chi hỏa đã biến hóa, đã có linh trí, là mặt hàng cao cấp, những Thần Vương bình thường không cách nào tới gần được, đến lúc đó chúng ta phải cẩn thận, cẩn thận bị nó cắn nuốt, đã có không ít người phát hiện ra nó, cũng tiến hành bắt nó, nhưng toàn bộ đều là kẻ không lượng sức, toàn bộ đi chịu chết, mặt khác còn xảy ra chuyện thú vị, truyền văn chính là hỗn độn thần thú xuất hiện, cũng thôn phệ không ít người đánh chủ ý lên nó, mà nó và thiên hỏa đều ở trong Tà Nhai Cốc, hôm nay Tà Nhai Cốc càng náo nhiệt a.

- Hỗn độn thần thú? Có căn cư không?

Mộng Nhiên rốt cuộc hiếu kỳ hỏi thăm.

Huyền Suất cười nhạt, nói:

- Đã có không ít người bị cắn nuốt, đây chính là chứng cứ, cho nên việc này sẽ càng thú vị a!

- Phải không? Vậy ngươi có ý đối phó hỗn độn thần thú quỷ dị nhất sao? Hoặc là... Ngươi có Huyền Vũ thần thú giúp ngươi?

Mộng Nhiên hỏi.

Đôi mắt của nàng đầy khinh thường, nàng không thấy Huyền Suất chẳng có năng lực gì bắt thần thú cả, chỉ sợ tất cả mọi người xông lên cũng không được.

Bởi vì nàng biết rõ hỗn độn thần thú chiến lực dù không bằng chân long, phòng ngự không bằng Huyền Vũ, nhưng mà thiên phú thôn phệ chính là thần thông kinh khủng nhất, không có thượng cổ thần khí hoặc thần thú tương trợ, nàng căn bản không có nửa điểm tư cách khiêu chiến.

Cho nên nàng không muốn quan tâm Huyền Suất tự cao này.

- Ha ha, ngươi không cần lo lắng, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi thấy ta lợi hại thế nào, hỗn độn thần thú trong mắt người khác rất khủng bố, nhưng đối với ta mà nói không coi vào đâu.

Huyền Suất thập phần tự tin cười nói.

Tà Nhai Cốc có diện tích cực kỳ to lớn, từng dãy núi liên miên không dứt, từng gốc đại thụ che trời hiện ra, có rất nhiều thánh thú hoang dã tung hoành.

Vốn bên ngoài Tà Nhai Cốc có không ít dong binh ra vào, nhưng mà bây giờ biến thành nơi không người, bộ dáng hoàn toàn quỷ dị.

Mấy vạn dặm bên ngoài Tà Nhai Cốc có không ít nhân mã các nơi tụ tập, trong đó dùng người Băng Đao Minh làm đầu, tiếp theolà những minh hữu của bọn họ, còn có một ít thế lực và tán tu tụ tập với nhau, những người này mỗi người có thực lực Thần Vương trở lên, không có một bán Thần Vương hoặc là Thánh Hoàng nào cả.

Những người này hiện tại không dám vọng động, bởi vì đội nhân mã đi dò đường đầu tiên đã chết toàn bộ rồi.

Bọn họ bây giờ chỉ chờ viện binh tới, thậm chí là mời Cổ Thần khí trấn tông ra, bằng không bọn họ sẽ không dám tiến vào.

Mà đầu lĩnh viện binh của Băng Đao Minh chính là Băng Vô Cực, người này là hán tử trung niên, diện mạo tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng, lông mi ẩn hàm sát khí, có thực lực Thần Vương đỉnh phong, là một trong những Thiên Thần Vương của Thiên Huyền địa vực, xếp hạng hơn một trăm, tuyệt đối là cường giả cao cấp.

Hắn dãn theo mấy chục tuyết ưng chiến đội của Băng Đao Minh đi tới đây, càng có cổ thần khí cao nhất là Băng Phong Thần Đao, lúc này phải bắt được hỗn độn thần thú.

Bọn họ đi tới thì người của Băng Đao Minh lập tức nghênh đón.

- Tham kiến Vô Cực trưởng lão!

Tất cả mọi người đều cưng kính thi lễ.

Băng Vô Cực thần thái cao ngạo nhìn qua bọn họ, tiếp theo hắn nhìn qua một tên Thần Vương cao giai hỏi:

- Lam Văn bây giờ có tình huống gì không?

Lão giả gọi là Lam Văn tiến lên nói:

- Hồi bẩm Vô Cực trưởng lão, mấy ngày trước ta sai người đi vào điều tra, kết quả không ai đi ra, chỉ nghe tiếng Từ Phúc trưởng lão kêu thất thanh, cuối cùng xác định là hỗn độn thần thú không thể nghi ngờ.

- Quả nhiên là hỗn độn, ha ha... Tốt, chúng ta xuất phát, thần thú này nhất định phải nằm trong tay Băng Đao Minh chúng ta!

Băng Vô Cực không có chút sợ hãi, cười to nói ra.

Hắn cầm Băng Phong Thần Đao trong tay, không nghi ngờ hắn tin tưởng bành trướng, trừ phi là hỗn độn vượt qua thập giai.

- Vô Cực trưởng lão, ta cảm thấy việc này còn quá gấp!

Lam Văn đề nghị.

Băng Vô Cực nhíu mày nói:

- Hẳn là ngươi muốn người khác động thủ trước hay sao, ta nghe nói lão bang chủ của Tuyết Ngưu Bang đang tới, truyền văn bọn họ có một Cổ Thần khí tàn khuyết, nếu để bọn chúng đi bắt giữ hỗn độn trước, chúng ta sẽ được không bù mất.

- Cái gì, khó trách người Tuyết Ngưu Băng không vội vàng tiến vào, chúng ta không nên chờ nữa!

Lam Văn kinh hô.

Băng Vô Cực gật đầu, nói:

- Ân, vì an toàn, cơ hồ tất cả thực lực thấp giai không cần đi vào!

Lam Văn ứng một tiếng "Vâng" lại xoay người phân phó.

Ngay lập tức do Băng Vô Cực mang theo bốn mươi chín tên Thần Vương thực lực ngoài trung giai đi vào Tà Nhai Cốc.

Những tuyết ưng biến dị kia không ngừng kinh hô, những linh thú yếu ớt không dám vọng động.

Sau khi nguoi Băng Đao Minh đi vào thì những tán tu do dự đôi chút cũng đi vào./

Bọn họ có ý định thừa nước đục thả câu, muốn chiếm tiện nghi.

Giữa Tà Nhai Cốc, bên ngoài vực thẳm có gần trăm tên Thần Vương đang ngăn cản nơi này.

Người cầm đầu là một lão giả, hắn là Tuyết Ngưu Bang lão bang chủ Mạc Âm Ngưu, hắn có thực lực Thần Vương đỉnh phong, cũng là Thiên Thần Vương, hắn cưỡi Tam Giác Thiết Ngưu thập giai, hắn mang theo một cây cung cổ, cây cung này không có gì đặc biệt, nhưng mà Mạc Âm Ngưu cầm theo chắc chắn không phải phàm vật, đồng thời trên người của hắn có thần giáo tỏa ra khí tức kinh người, bộ dáng vũ trang đầy đủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1954 - Tung Tích Thần Thú. (2)

Bên cạnh hắn có hon mười tên Thần Vương cao giai, tinh khí thần no đủ, bọn họ cưỡi thánh thú thập giai, thần sắc thập phần cẩn thận.

Một đội cường giả Thần Vương đủ để hủy diệt tất cả, trong Tà Nhai Cốc này lại cẩn thận, giống như sắp đối mặt với cái gì đó đáng sợ.

- Vì sao không thấy nó tới?

Mạc Âm Ngưu lúc này không nhịn được gầm lên.

Một tên Thần Vương cao giai nói:

- Chỗ nầy rất quỷ ý, thần niệm của chúng ta không cách nào tìm tòi được, cũng không biết nó có quay về đây hay không.

- Không có khả năng, nó đã đi thì sao dễ dàng quay về, lại tiếp tục tìm xem!

Mạc Âm Ngưu nói.

Hắn bây giờ cầm theo Cổ Thần khí mà hắn thu được cách đây nhiều năm, chính là vì bắt hỗn độn thần thú, hắn quả quyết không hy vọng nó không quay về vực thẳm này.

Bỗng nhiên ở phía sau có tiếng rống vang lên.

Đám người Mạc Âm Ngưu đều khẩn trương lên, bọn họ cầm thần khí và bộ dáng phòng bị.

Rống rống!

Từng tiếng rống kinh thiên vang vọng, không đống thánh thú vây quanh đám người Mạc Âm Ngưu vào giữa.

Sư, hổ, báo, sói... Rất nhiều thánh thú biến dị, có cửu giai, có thập giai tồn tại, tổng cộng có mấy trăm con, da đầu của bọn họ run lên không thôi

Bọn chúng đang khởi xướng tấn công đám người Mạc Âm Ngưu.

- Đây có khả năng là thăm dò, phải nhanh chóng giải quyết chúng đi!

Mạc Âm Ngưu quát một tiếng, hắn cầm thần khí ba chỉa lao tới.

Tuy số lượng thánh thú rất nhiều, nhưng mà không có bao nhiêu đầu thập giai, mà thập giai cao giai càng không có.

Cho nên đám người Mạc Âm Ngưu muốn đối phó bọn chúng áp lực không quá lớn.

Rất nhiều Thần Vương sử đụng thần lực kinh người, càng cầm thần khí của mình đồ sát.

Tình cảnh đại chiến diễn ra khắp nơi, trong đó có bộ phận là Thần Vương thấp giai vì đối phó thánh thú nên bị ăn thịt, thậm chí là tử vong.

Đám người Mạc Âm Ngưu cố gắng chém giết đám thánh thú này, ở cách đó không xa có một thân ảnh đang ngồi trên cây gỗ khô.

Thân ảnh này hình tròn, một thân thịt mỡ chứng mấy trăm cân rũ xuống, nhìn qua rất hung ác, đoàn thịt này trần trụi, không có bất luận che lắp gì, cái đầu cực lớn nhưng ngũ quan lại cực nhỏ, dáng vẻ cực kỳ xấu xí.

Mà trước mặt nó có không ít xương cốt võ giả nhân loại, mà trong tay của nó cầm cánh tay lên ăn.

Nó đang ăn thịt người, cái miệng rộng máu tươi đầm đìa, nhìn qua càng hung ác và đáng sợ./

Đôi mắt nhỏ của nó không ngừng lưu chuyển, ánh mắt nó quan sát đánh nhau đằng kia, lộ ra thần sắc âm hàn.

- Nhân... Nhân loại ăn thật ngon!

Nó nói cực kỳ khó nghe.

Nó nuốt cả xương cánh tay vào miệng, nó đi thong thả về nơi đánh nhau trước mặt.

Lực lượng thần lực ở nơi đánh nhau văng tung tóe tới bên cạnh nó, lập tức chấn đắc thành vô hình.

Chiến đấu ở phía trước, đám người Mạc Âm Ngưu giết rất cao hứng, bọn họ dù không tìm được hỗn độn, nhưng mà tru sát những thánh thú này cũng có thể mang thi thể thánh thú ra bán đấu giá.

Cho nên bọn họ cũng dùng toàn lực đi chém giết thánh thú.

Ở cách đó không xa, đám người Băng Vô Cực rốt cuộc dẫn theo Tuyết Ưng biến dị bay tới.

- Bọn chúng phát hiện hỗn độn? Chúng ta mau tới đi, nhất thiết không thể để bọn chúng nhanh chân tới trước!

Băng Vô Cực ứng một tiếng, hắn cưỡi Tuyết Ưng Vương bay thẳng tới phía

trước.

Thời điểm đám người Băng Đao Minh đi tới thì Băng Vô Cực lại nói:

- Trước đừng gấp, bọn chúng không phải giao chiến với hỗn độn!

Lam Văn nhìn qua trước mặt, tươi cười nói:

- Ha ha, bọn chúng bị đám thánh thú vây công a!

- Do bọn chúng tiêu hao đi, chúng ta không tham dự!

Băng Vô Cực nói.

Đối với bọn họ mà nói chém giết thánh thú là lãng phí thời gian.

Trái lại để thánh thú tiêu hao thần lực của đám người Mạc Âm Ngưu đối với bọn họ mà nói là trăm lợi không có một hại.

Thời điểm đám người Băng Vô Cực nhìn qua trước mặt, khóe mắt Băng Vô Cực nhìn qua một hướng, mí mắt của hắn nhảy lên, nói:

- Đó là cái gì?

Hắn nhìn qua một chỗ trong rừng rậm, nhìn thấy một cục thịt đang di động từ từ.

Băng Vô Cực có cảm giác nguy hiểm, hắn nhíu mày nhìn qua, cảm giác nguy cơ bao phủ toàn thân.

Bỗng nhiên cục thịt này nhìn qua phía hắn.

Thân thể Băng Vô Cực chấn động, thần sắc hắn biến đổi, tiếp theo quát:

- Hỗn độn thần thú ở đó!

Khi giọng của hắn vang lên, hỗn độn cười nhạt với hắn, tiếp theo nó há to miệng của mình ra, một đạo lực lượng hấp phệ khổng lồ ập tới.

Những thánh thú và Thần Vương đang đánh nhau nghe Băng Vô Cực gầm rú, không biết hỗn độn ở nơi nào.

Bất thình lình một lực lượng thôn phệ mạnh mẽ cuốn lấy bọn ho, thân hình của bọn họ không tự chủ bay ngược ra phía sau.

Tất cả mọi người biến sắc.

Mạc Âm Ngưu ngồi trên tuyết ngưu, hắn dùng toàn bộ lực lượng của mình, yên ổn thân hình trên đó.

Tiếp theo hắn nhìn qua hướng hỗn độn quát to.

- Tất cả mọi người không nên gấp, theo ta tấn công nó.

Mạc Âm Ngưu không hổ là lão giáo chủ, hắn công kích đầu tiên, thần lực của hắn đánh thẳng vào hỗn độn.

Những tên Thần Vương kia cũng ổn định thân hình, thần khí trong tay chém qua.

Hào quang đủ màu sắc không ngừng đánh thẳng vào hỗn độn.

Chư thần ra tay, cây cối và núi non chung quanh bị hủy diệt, rất nhiều không gian loạn lưu hiện ra, uy thế hủy thiên diệt địa ập tới hỗn độn.

Những thánh thú này thừa cơ tránh ra được bao xa thì tránh, bọn chúng không dám dừng ở đây thêm một giây nào.

Chỉ tiếc bọn chúng không thể thống nhất tấn công như nhân loại, đồng thời bọn chúng bị uy thế của hỗn độn đè ép, bọn chúng không sinh ra nổi tâm tư chống cự, chỉ có gào rú sợ hãi.

Bọn chúng bị hấp lực khổng lồ này kéo ngược ra phía sau, những con thánh thú cửu giai yếu ót bị kéo vào trong vòng xoáy màu đen sau đó tiến vào trong miệng của hỗn độn.

Thiên phú của hỗn độn cực kỳ khủng bố -- thôn phệ vạn vật!

Hỗn độn dùng cái miệng của mình tiêu diệt địch thủ, cái miệng của nó há to giống như có thể dung nạp vạn vật, có thể dễ dàng thôn phệ đám Thần Vương và thánh thú cửu giai thành thức ăn của nó.

Vào thời khắc này hỗn độn biến thành chân thân của mình.

Một cục thịt to lớn như ngọn núi xuất hiện trước mặt của mọi người, trên người của nó không có cọng lông nào cả, chỉ có da thịt, còn có cánh nhỏ bằng thịt, cái chân thịt không có móng vuốt, kỳ lạ nhất chính là cái miệng to lớn của nó đầy răng nanh khát máu, càng không ngừng có nước dãy chảy ra khỏi miệng của nó giống như mấy tháng chưa ăn cái gì, cực kỳ đói khát.

Nó không mạnh như chân long, không uy vũ bất phàm như các thần thú khác, ngược lại nó như độc thú, hình tượng cực kỳ khó coi và hung tàn, nhưng mà nó đúng là hỗn độn thần thú.

Nó chính là thần thú đầu tinh sinh ra lúc thiên địa hỗn độn sơ khai nhất, thân thể của nó có thân thể ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ này năm loại bổn nguyên lực lượng ngưng tụ thành sinh linh.

Hỗn độn thôn phệ toàn bộ thánh thú cửu giai và đám Thần Vương thấp giai vào trong miệng của mình, thân hình của nó bành trướng mấy lần.

Sau đó nó "Nấc" một cái, thân thể của nó biến lại như trước.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1955 - Hỗn Độn Thần Thú.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này thì vô cùng chấn động.

Bọn họ trong ghi chép nhìn thấy hỗn độn có thể thôn thiên phệ địa, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy thiên phú thần thông của nó thì hoảng sợ.

- Không nên sững sờ, tiếp tục công kích, ta không tin nó có thể thôn phệ tất cả mà không bị thương!

Mạc Âm Ngưu quát to một tiếng.

Sau khi quát xong hắn lập tức dùng toàn lực công kích, đám Thần Vương và thánh thú chung quanh cũng công kích.

Nhưng mà công kích của bọn họ bị hỗn độn thôn phệ không còn.

Nó có thể thôn phệ vạn vật không sai, nhưng nó chỉ là thập giai cao giai, còn không có vượt qua thập giai, còn không đạt tới trạng thái không thèm quan công công kích.

Nó vừa thôn phệ nhiều như vậy, nó không muốn tiếp tục thôn phệ năng lượng vô đụng, nó muốn thôn phệ nhân loại.

Tốc độ của nó rất nhanh, nó lướt một cái đã tới gần đám Thần Vương kia rồi.

Trong đó một tên Thần Vương phát hiện sớm nên toàn lực công kích, thần thương trong tay của hắn phát ra năng lượng hủy diệt.

- Chết đi cho ta!

Nhưng mà công kích của hắn vô công rồi, một hấp lực cường hãn bao phủ thân thể của hắn.

Hắn sợ hãi không thôi, càng không ngừng chống lại hấp lực này kéo đi, đồng thời cũng lợi dụng lực lượng bay ra phía sau.

Đáng tiếc hấp lực này quá mức cường đại, ngay cả khe nứt không gian cũng bị hấp thu, hắn căn bản không có biện pháp trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hút vào trong hố đen.

Hỗn độn cắn nuốt tên Thần Vương trung giai này.

Cơ hồ tất cả Thần Vương cảm thấy bản thân như rơi vào trong hầm băng, một đạo hàn khí từ lòng bàn chân chạy lên đầu.

- Quá... Quá đáng sợ, tiếp tục như vậy chúng ta bị cắn nuốt sạch, chạy mau.

- Nó miễn dịch lực lượng ngũ hành, ai tinh tu thuộc tính ngoài ngũ hành có thể toàn lực công kích nó, nó không thể thôn phệ được.

- Đúng vậy, nhất là công kích lôi thuộc tính có thể tổn thương nó, mau mau ra tay đi!

- Không tốt, nó lại thôn phệ đấy, chạy nhanh đi!

Những tên Thần Vương này sợ hãi không biết phải làm sao, Thần Vương nhát gan đã chạy trốn.

Tốc độ của bọn họ nhanh chóng nhưng mà hỗn độn còn nhanh hơn nhiều, lỗ đen xuất hiện trước mặt bọn họ và hút bọn họ vào.

Ah ah!

Bọn họ không ngừng kêu lên sợ hãi, lực lượng kia hấp thu quá nhanh, trực tiếp giảo sát bọn họ thành huyết thủy.

Lỗ đen này là công kích hỗn độn thường dùng, không thể phòng bị.

Tất cả mọi người nhân tâm tán đi, cơ hồ tất cả Thần Vương đều không có đảm lượng tái chiến.

- Rất tốt, rất cường đại, nhưng mà... Ngươi nhất định là của ta!

Mạc Âm Ngưu không có trốn, sau lưng của hắn bây giờ xuất hiên cây cung cổ.

Cây cung này nhìn như bình thường, dùng gỗ chế thành.

Nhưng mà người biết hàng sẽ biết rõ gỗ này chính là rễ của bồ đề thần thụ.

Mà Mạc Âm Ngưu thu được nó trong một bí cảnh hung hiểm.

Chỉ tiếc chỉ có cung không có tiễn, cho nên cây cung này chính là Cổ Thần khí không đầy đủ.

Nếu cung thần này có cả tiễn đi kèm, nó chính là cung thần mạnh nhất thế gian, có thể bắn giết cả sao trời.

Bởi vì có được bồ đề thần cung này, Mạc Âm Ngưu mới có dũng khí đối chiến hỗn độn thần thú.

Không có thần tiễn nhưng Mạc Âm Ngưu lại gọi người khác chế tiễn, dù không cách nào hòa hợp với cung thần, nhưng mà nó thể bắn ra, hơn nữa uy

lực của nó còn mạnh hơn á thần khí cao cấp, thậm chí có thể bắn giết bán Thủy Thần.

Mạc Âm Ngưu nhắm vào hỗn độn, tinh thần khí đạt tới cực hạn.

- Chết cho ta!

Hắn gào rú một tiếng, tất cả lực lượng hội tụ vào cung thần, cung thần kéo được một nửa và mũi tên bay ra như lưu tinh.

Mũi tên này mang theo hàn khí băng hàn, một đạo quang ảnh màu xanh lóe lên rồi biến mất, sau đó đã tới trước mục tiêu.

Lực thôn phệ của hỗn độn rất kinh người, lực phản ứng cũng kinh người, nhưng mà mũi tên này bắn tới thì nó chưa kịp phản ứng, mũi tên đâm vào da thịt của nó.

Hỗn độn thần thú lần đầu trúng chiêu, nó kêu lên thảm thiết, mũi tên này đâm sâu vào trong da thịt của nó, từng đoàn dịch thể trong người nó chảy ra ngoài.

Nó không ngừng gào thét thì mỗ lỗ đen xuất hiện thôn phệ toàn bộ cây cối chung quanh.

Nó không bị mũi tên bắn chết, mà là đưa mắt nhìn qua Mạc Âm Ngưu bắn nó.

- Nhân loại đáng chết!

Nó nhìn qua Mạc Âm Ngưu, tốc độ nhanh đến cực đến, khiến Mạc Âm Ngưu không bắt được thân ảnh của nó.

Mạc Âm Ngưu không ngờ mũi tên này không cách nào ảnh hưởng tới hỗn độn, ngược lại đã chọc giận nó.

Mạc Âm Ngưu kinh hô một tiếng:

- Đáng chết, tuyết ngưu đi mau cho ta!

Không cách nào nhắm chính xác vào hỗn độn thần thú, càng không cách nào bắn kích thứ hai, hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy mà thôi.

Mạc Âm Ngưu trốn đi chính là hướng của đám người Băng Đao Minh.

Người của Băng Đao Minh sắc mặt đại biến, bọn họ lập tức bỏ chạy, bọn họ cũng biết hỗn độn thần thú khủng bố.

Băng Vô Cực quát:

- Kết trận!

Bốn mươi chín người phía sau hắn đều phân tán ra, tất cả đứng ở phương vị tay câm thần khí, cưỡi thánh thú, tất cả lực lượng đồng thời hội tụ cùng một chỗ.

Đây là trận pháp do bốn mươi chín tên Thần Vương kết thành, đồng thời ở các phương vị khác nhau mang theo hàn khí băng phong thiên địa.

Mạc Âm Ngưu lao tới, gương mặt Băng Vô Cực cười lạnh, nói:

- Xuất kích!

Bốn mươi chín tên Thần Vương ngoài trung giai đồng thời xuất kích, cơ hồ tất cả lực lượng băng hàn trong nháy mắt lan tràn ra, hình thành từng đám

băng tinh, hơn nữa đang tuôn ra các nơi.

Mạc Âm Ngưu thần sắc đại biến, hắn muốn dẫn họa tới Băng Đao Minh, để hỗn độn thần thú ra tay với người Băng Đao Minh, hắn thừa cơ đào tẩu.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới người Băng Đao Minh lại kết trận đối phó hắn.

Nếu hắn tiến lên sẽ bị băng phong ngay, nếu hắn lui lại sẽ bị hỗn độn thần thú thôn phệ.

Cho dù là chọn cái nào thì hắn cũng phải chết không nghi ngờ.

Lúc này Mạc Âm Ngưu lại bắn tên lần nữa, rút sạch toàn bộ lực lượng.

Mũi tên này bắn thẳng vào băng phong trước mặt.

Oanh long! Cách cách!

Tầng băng do bốn mươi chín tên Thần Vương ngưng tụ thành bị mũi tên này xuyên thủng một lỗ đủ cho một người vượt qua.

Vào thời khắc này Mạc Âm Ngưu bỏ lại thánh thú của bản thân chui qua cái khe nứt này.

Tuyết ngưu phía sau cũng lao qua, nhưng mà hắn không cách nào chui lọt cái khe nứt này, cuối cùng nó bị băng phong thành băng điêu.

Thân hình thần thú hỗn độn dừng lại, nó ý thức được tầng băng này lợi hại, bọn chúng đang bao trùm nó lại, đôi mắt của nó mang theo thần thái cảnh giác.

Vừa rồi nó có thể cắn nuốt nhiều Thần Vương như thế, đó là bởi vì công kích của đám Thần Vương này không thể làm nó bị thương, lại không thể tập trung nó được, đồng thời lực lượng cũng không cách nào đánh tan phòng ngự của nó.

Nó không ngừng lui ra phía sau, nhưng mà tầng băng vẫn đông kết trên người của nó, cuối cùng đóng băng nó lại.

Vị trí của nó hình thành băng sơn, băng sơn này rất dày, cho dù là Thần Vương cũng khó phá.

Hỗn độn thần thú bị bao phủ trong băng sơn này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1956 - Thôn Phệ Chi Uy.

Lúc này Mạc Âm Ngưu đang bỏ trốn quay đầu nhìn lại, cũng tặc lưỡi nói:

- Hỗn độn thần thú bị Băng Đao Minh bắt giữ?

Không thể phủ nhận Băng Đao Minh có trận pháp khủng bố, nhưng mà Mạc Âm Ngưu lúc này không cam lòng nhìn hỗn độn thần thú rơi vào tay người Băng Đao Minh.

Dù hắn không cam lòng cỡ nào, sự thật chính là như thế.

- Ha ha, hỗn độn thần thú có thể thôn phệ vạn vật, nhưng mà cũng bị chúng ta bắt sống thôi!

Băng Vô Cực cười to lên.

Nhưng mà tiếng cười của hắn dừng lại, hắn thấy băng sơn trước mặt bị màu đen bao phủ.

Hào quang màu đen không ngừng lan tràn, cuối cùng hình thành lỗ đen không đáy.

Lỗ đen này có hấp lực vô cùng cường đại, băng sơn to lớn này không ngừng vỡ nát, rất nhiều băng tinh bị lỗ đen thôn phệ không còn, tan biến trong vô hình.

Băng Vô Cực và đám Thần Vương biến sắc.

Bọn họ không nghĩ tới hỗn độn thần thú bị băng phong lại có thể thoát ra, hỗn độn thần thú dựa vào thiên phú thần thông lao ra ngoài.

- Nhanh... Nhanh truyền thêm lực lượng, tuyệt đối không thể để nó đi!

Băng Vô Cực hạ lệnh.

Bốn mươi chín tên Thần Vương lại đồng thời xuất kích, một tầng băng tinh lại bao phủ tới, phương viên mấy vạn dặm bị đóng băng, trắng xóa nhìn rất hoa lệ.

Hơn nữa tầng băng không chỉ như vậy, lỗ đen không ngừng khuếch tán ra ngoài hấp thu tầng băng này không còn, một đạo thân ảnh hình tròn hiện ra giữa không trung.

Sau đó hỗn độn thần thú gào lên một tiếng, những tên Thần Vương của Băng Đao Minh lại bị lỗ đen thôn phệ, lực hút cường đại bao phủ, mấy tên Thần Vương bị cắn nuốt.

Ngay sau đó từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, nhiều huyết thủy chảy ra ngoài.

- Đáng chết, các ngươi phân tán ra, để ta làm thịt nó!

Băng Vô Cực cực kỳ tức giận!

Hắn đã đánh giá cao hỗn độn thần thú, nhưng bây giờ xem ra không đủ, hắn phải tự mình ra tay, muốn diệt sát nó, bằng không bọn họ phải chết.

Băng Phong Thần Đao trong tay của hắn là thần đao vô hạn tiếp cận Cổ Thần khí.

Băng trảm bát phương!

Băng Vô Cực đã dùng toàn lực, một đao bá đạo không ngừng chém thẳng tới phía trước.

Một đao rơi xuống biến thành tám, từ tám biến thành mười sáu, từ mười sáu biến thành ba mươi hai... Trọn vẹn hóa thành bảy mươi hai đao băng cứng.

Băng cứng là Băng Phong Thần Đao thúc dục tới cực hạn mới có, lực lượng tăng phúc gấp ba mươi lần, cơ hồ tất cả băng cứng đều chém thẳng tới hỗn độn thần thú.

Thôn phệ là thiên phú thần thông của hỗn độn thần thú, cũng là thủ đoạn công kích.

Thần Vương đỉnh phong đối mặt bảy mươi hai băng cứng này cũng chết, nó cũng không sợ chiêu này, nó há to miệng hút bảy mươi hai băng cứng vào miệng.

Thân thể của nó như cái động không đáy, giống như bất cứ năng lực nào rơi vào trong miệng của nó là không ảnh hưởng gì.

Băng Vô Cực cũng lo lắng, một đao của hắn biến thành đồ ăn của hỗn độn, hắn biết tiếp tục như vậy là mình không xong.

Sở dĩ có tên là Băng Phong Thần Đao cũng là bởi vì nó có thể băng phong thân thể.

Thân ảnh Băng Vô Cực lướt qua, đao phong chém xuống và phiến thiên địa này như có băng tuyết xuất hiện, không khí giá lạnh tỏa ra, đầy đủ mọi thứ bị đóng băng.

Một chiêu này còn mạnh hơn cả bốn mươi chín tên Thần Vương đồng thời ra tay, hàn khí sinh ra cũng cực kỳ lạnh giá, nó thể đóng băng tất cả tới chết.

Thực sự không phải là do lực lượng của Băng Vô Cực vượt qua bốn mươi chín tên Thần Vương, mà là bốn mươi chín tên Thần Vương thông qua thủ đoạn hợp kích, không cách nào dùng lực lượng cân đối hoàn thiện nhất, mà Băng Phong Thần Đao lại có công hiệu này, hơn nữa sinh sản hàn khí vô cùng mạnh mẽ.

Hỗn độn thần thú cũng không cách nào thôn phệ chiêu này, lực lượng băng hàn lại đông lạnh nó lần nữa, lực lượng băng hàn tới cực điểm, rốt cuộc nó cũng cảm thấy giá lạnh, nó không ngừng gào rú vùng vẫy.

- Mạc Âm Ngưu còn không nhanh ra tay, trước bắt giữ nó lại!

Băng Vô Cực nhìn qua Mạc Âm Ngưu cách đó không xa gầm lên.

Mạc Âm Ngưu ở nơi xa do dự một lát, lại đáp ứng lao qua phía hỗn độn thần thú.

Hỗn độn thần thú lại trúng tên, nó lại gào rú lần nữa, rất nhiều dịch thể từ trong người chảy ra ngoài.

Nó đã dùng toàn lực rồi, mở to miệng hấp thu một nửa băng tinh khiến nó khôi phục tự do, nó không dám giết qua phía Băng Vô Cực cùng với Mạc Âm Ngưu lần nữa, mà là mang theo thân thể bị thương lao vào trong cốc.

- Mau đuổi theo, đừng cho nó trốn!

Băng Vô Cực tin tưởng đại trướng, nhìn qua Mạc Âm Ngưu hét lên một tiếng, bắt đầu truy kích hỗn độn thần thú.

Mạc Âm Ngưu do dự một chút, cũng lập tức đuổi theo sát phía sau.

Thời điểm đám người Mạc Âm Ngưu cùng Băng Vô Cực đang truy sát hỗn độn thần thú thì ở một hướng của Tà Nhai Cốc có rất nhiều Thần Vương đang đại chiến với nhiều thánh thú..

Nhưng mà số lượng Thần Vương mặc dù nhiều, thực lực vẫn không sánh được với đám người Mạc Âm Ngưu cùng Băng Vô Cực mang tới, đồng thời bọn họ có không ít tùy tùng là bán Thần Vương cùng với Thánh Hoàng.

Mục đích chủ yếu của bọn họ là tìm được bổn nguyên thiên hỏa, mà trong đó có luyện dược sư và luyện khí sư.

Đi tới Tà Nhai Cốc lần này có luyện dược thế gia Phần gia và luyện khí tông Tạo Hóa Tông, dẫn đầu của Phần gia là Phần Khoan Tranh, Thần Vương thấp giai, hắn là một tên đại thánh sư, cách thần dược sư chỉ một bước mà thôi, nhưng mà một bước này làm khó hắn hơn vạn năm qua, hắn không cách nào bước qua được; tên còn lại là luyện khí sư cao cấp của Tạo Hóa Tông Thông Tu Biên, Thần Vương thấp giai.

Hai người bọn họ mang theo Thần Vương cùng với Thánh Hoàng đi tìm kiếm tung tích thiên hỏa.

Bọn họ chỉ cần thu được thiên hỏa, bọn họ có tư cách vấn đỉnh thần dược sư và luyện khí sư đỉnh cấp.

Nhưng mà thiên hỏa khó tìm, có nhiều Thánh Hoàng đã chết dưới nanh vuốt thánh thú, bọn họ hao binh tổn tướng thật nhiều.

Cuối cùng hai đội nhân mã và đám tán tu liên thủ với nhau, bằng không đã sớm bị giết rồi.

- Đáng chết, trong Tà Nhai Cốc này đã sớm nghe nói có nhiều thánh thú, nhưng mà không nghĩ tới lại nhiều như vậy, làm sao giết hết đây?

Phần Khoan Tranh tức giận nói ra.

May mắn bên cạnh hắn có Thần Vương cao giai và Thần Vương trung giai tọa trấn, cho nên hắn mới an toàn, bằng không dựa vào thực lực của hắn đã sớm chết rồi.

Mà Thông Tu Biên ở bên khác cũng nói:

- Ai nói không phải chứ, lại tiếp tục như vậy, chỉ sợ không tìm được thiên hỏa nhưng đã mất mạng ở đây rồi!

- Chủ yếu vẫn là do nơi này có quá nhiều cổ mộc, sinh ra quá nhiều khí tràng, không cách nào dùng thần niệm cảm giác, bằng không muốn tìm thiên hỏa không khó!

Một tên Thần Vương cao giai nói.

- Ít nói xàm đi, mau giết đám thánh thú đi!

Một người quát lên.

Rất nhiều Thần Vương cùng Thánh Hoàng dùng toàn lực chém giết thánh thú chung quanh.

Nhân loại cùng thánh thú từ trước tới giờ chỉ có không chết không thôi.

Lực lượng chiến đấu của bọn họ đánh hủy mấy trăm ngọn núi cao chung quanh, hào quang đủ màu sắc không ngừng bắn ra các hướng.

Vào lúc này người của Huyền Vũ tông cùng với Liên Hoa Giáo đã tới gần đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1957 - Tranh Đoạt Kịch Liệt. (1)

Huyền Suất cười nói:

- Có hai nơi sinh ra chiến đấu, một chỗ tìm được hỗn độn thần thú, một chỗ khác là tìm được thiên hỏa, xem ra chúng ta phải hành động nhanh mới được, miễn bị người khác nhanh chân tới trước.

Mộng Nhiên gật đầu, nói:

- Trước tiên quan sát đã, ta cảm giác bên trong có lực lượng nóng bỏng cuồng bạo, mặc dù tiềm ẩn rất khá nhưng vẫn bị ta cảm ứng được.

Nếu để cho người khác nghe được Mộng Nhiên nói thế thì bọn họ sẽ ngạc nhiên ngây người.

Bọn họ không cách nào xuyên thấu qua khí tràng do cổ mộc sinh ra, không cách nào thăm dò được thiên hỏa ở đâu, mà Mộng Nhiên lại không quan tâm tới khí tràng của cổ mộc và tìm được vị trí của thiên hỏa, chỉ dựa vào điểm này bọn họ đã không cách nào so sánh với Mộng Nhiên.

- Ha ha, xem ra ta bảo Mộng Nhiên đi cùng là đúng rồi, chúng ta mau chóng thu nó tới tay, đến lúc đó còn phải nghĩ biện pháp thu hỗn độn thần thú!

Huyền Suất cười to nói ra.

Lúc này cả đám người liền bay theo hướng Mộng Nhiên chỉ dẫn.

Trong một ngọn núi to lớn, chỗ đó có một cửa động phi thường ẩn khuất,

cửa động này kéo dài sâu xuống vài vạn mét, để người ta rất khó phát hiện bên trong có cái gì.

Dưới mấy vạn mét này có một sóng lửa dung nham cuồng bạo.

Hỏa diễm hóa thành hỏa long không ngừng chuyển động, từng bọt lửa bạo động, bất luận là Thánh Hoàng gì chỉ cần dính một chút cũng bị đốt thành cặn bã..

Hỏa diễm này mang theo lực lượng bổn nguyên, đối với bất cứ Thần Vương hỏa thuộc tính gì cũng là thứ hấp thu tốt nhất.

Càng luyện hóa được bổn nguyên này, bọn họ càng tăng cao sức chiến đấu, mà đối với luyện dược sư cùng luyện khí sư mà nói, chỉ cần hấp thu hỏa chúng này là có thể tăng cao khả năng luyện đan svà luyện khí của bọn họ.

Nhưng mà hỏa diễm này rất cổ quái, chỉ thấy chúng không ngừng khuếch tán và thu lại, càng di động không biết mệt mỏi, nhìn qua giống như núi lửa sắp bộc phát, nhưng mà giống như bị thứ gì đó khống chế không thể thoát ra được.

Cuối cùng hỏa diễm toàn bộ thu vào một điểm, không còn mở rộng ra nữa.

Từ xa nhìn lại nó giống như một linh thú không biết tên, vô cùng uy vũ.

Dưới ngọn lửa bao phủ là đôi mắt đỏ như máu, nó mang theo ma tính nồng đậm, trong ánh mắt của nó đầy cảnh giác.

- Ta cảm giác nó đang ở gần đây!

Trên không trung Mộng Nhiên chỉ vào tòa núi cao.

- Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta lập tức hủy nơi này, cũng không tin nó sẽ không đi ra!

Huyền Suất cười lạnh nói.

Ngay vào lúc này, một tên Thần Vương cao giai sau lưng của hắn đánh hai chưởng, hai chưởng to lớn này đánh thẳng vào ngọn núi cao.

Oanh long oanh long!

Núi cao bịhủy, cơ hồ tất cả cây cối cũng bị hủy, rất nhiều mảnh đá bắn ra tung tóe.

Ngọn núi bị hủy thì một tiếng thú rống trùng thiên vang lên, một thân ảnh hỏa diễm từ trong lao ra ngoài.

Hỏa diễm này lao qua đám người Huyền Vũ tông cùng với Liên Hoa Giáo, từng sóng lửa nóng rực quét qua bọn họ.

Đám người Huyền Vũ tông cùng Liên Hoa Giáo lập tức biến sắc, tiếp theo cùng ra tay đánh tan hỏa diễm này.

Rất nhiều thần lực thủy thổ thuộc tính đánh ra ngăn cản hỏa diễm bao phủ.

Mà dám thánh thú vây công đám người Phần Khoan Tranh cùng với Thông Tu Biên cũng cảm ứng được tình huống bên kia.

Hỏa chủng trong người Phần Khoan Tranh sinh ra dị động vài cái, hắn nhìn qua bên kia và kinh hô lên.

- Thiên hỏa ở bên kia, chúng ta mau đi qua!

Nói xong hắn là người đầu tiên lao đi, mà Thông Tu Biên cũng không cam chịu rớt lại phía sau, dẫn người của mình cỡi thánh thú lao qua bên đó.

Lúc này tiếng đánh nhau vang lên, rất nhiều hỏa diễm bị oanh kích tán đi, nhưng mà hỏa diễm vẫn tiếp tục trùng kích vào đám người Huyền Vũ tông cùng với Liên Hoa Giáo.

Tốc độ di động của nó cực nhanh, giống như mang theo linh tính, tuyển chọn Thần Vương thực lực tương đối thấp lao qua, hỏa diễm mang theo lực phá hoại cực kỳ mạnh mẽ, phân thành lực lượng trùng kích.

Bồng bồng!

Hỏa diễm công kích vô cùng mạnh mẽ, lực lượng cực kỳ bá đạo, tuyệt đối không kém gì lực lượng của Thần Vương trung giai đỉnh phong công kích.

Những tên Thần Vương cao giai toàn lực ngăn cản, đều lộ ra vẻ chật vật, sợ dính thiên hỏa, cho dù bọn họ là Thần Vương cũng không dám cho thiên hỏa dính vào người.

Nhưng mà đoàn người của bọn họ có hai ba tên Thần Vương đỉnh phong và vài tên Thần Vương cao giai, bọn họ đồng thời ra tay mở đường máu.

Nhưng mà tốc độ của bổn nguyên thiên hỏa vô cùng nhanh chóng, rõ ràng tránh qua các công kích và lao đi ba tên Thần Vương!

- Coi chừng, mau tránh ra!

Trong đó một gã Thần Vương đỉnh phong muốn cứu viện, lại phát hiện đến không kịp, chỉ mở miệng nhắc nhở.

Nhưng mà những người còn lại chấn động, lập tức bị hỏa diễm thiêu đốt hộ

thể chân khí, một đoàn thiên hỏa thiêu đốt thân thể của bọn họ.

Ah ah!

Ba gã Thần Vương bị dính thiên hỏa lập tức la thét thảm thiết.

Những Thần Vương dính chút bổn nguyên thiên hỏa bình thường cũng không cách nào thương hại bọn họ quá lớn.

Nhưng mà thiên hỏa cao giai này đã biến hóa, linh trí đã khai, uy lực của nó rất khủng bố, bị thiêu đốt thân thể nhưng thần lực chẳng cách nào dập tắt nó được.

- Đáng chết, Huyền Minh trưởng lão nhanh áp chế nó đi!

Huyền Suất tức giận quát lên.

Ba người vừa suy sụp, có hai người là người của Huyền Vũ tông.

Nhưng mà lúc hắn hạ lệnh thì Phần Khoan Tranh cùng Thông Tu Biên dẫn người đi ngăn cản.

- Thiên hỏa là của ta!

Phần Khoan Tranh lúc này kinh hô thành tiếng, song chưởng không ngừng kết thủ ấn đánh vào bổn nguyên thiên hỏa.

Đây là thủ pháp chuyên môn nhắm vào thiên hỏa, trong tay của bọn họ là thần khí trung giai, mà đánh ra chính là địa hỏa, đây là cách quyến rũ thiên hỏa.

Hỏa chưởng hừng hực đánh vào bổn nguyên thiên hỏa, muốn phong ấn nó

hoàn toàn.

- Hắc hắc, Phần đại sư không nên gấp, Thông Tu Biên ta cũng muốn dùng nó luyện khí đấy!

Thông Tu Biên cười nhạt một chút, hắn cũng dùng cái chai cổ quái.

Hắn rót thần lực vào trong cái chai này, đồng thời hai tay của hắn không ngừng biến ảo, thần lực khống chế bổn nguyên thiên hỏa rót vào trong cái chai.

- Thu cho ta!

Thông Tu Biên quát lên một tiếng, cái chai biến lớn hơn nhiều, một hấp lực cường đại bắn ra ngoài, nhìn qua thiên hỏa bổn nguyên nhấn chìm tất cả, muốn thu nó.

Lúc này Phần Khoan Tranh cùng Thông Tu Biên thi triển thủ đoạn hấp thu thiên hỏa thì đoàn bổn nguyên này kêu to lên, ngọn lửa kia trong nháy mắt bắn ra bốn phía, từng đạo lực lượng thiên hỏa khuếch tán ra chung quanh.

Lực lượng bổn nguyên nồng đậm này dù Thần Vương dính vào một chút cũng đủ chết.

Hỏa chưởng của Phần Khoan Tranh bị hỏa diễm bổn nguyên này đồng hóa mất, mà cái chai của Thông Tu Biên lại bị hỏa diễm đốt thành bụi phấn.

Những Thần Vương chung quanh không ngừng trốn đi.

- Này... Này, đây rốt cuộc là thiên hỏa gì thế này, không ngờ đáng sợ như vậy, ta có cảm giác nó là thánh thú hóa hình đấy.

Phần Khoan Tranh càng kinh hô kêu lên.

Thông Tu Biên thì lắc đầu, nói:

- Cái chai của ta là thần khí trung giai, bổn nguyên thiên hỏa này trong nháy mắt thiêu hủy nó, xem ra nó đã đạt tới cảnh giới hỏa chủng cao nhất, muốn thu phục nó không dễ dàng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1958 - Tranh Đoạt Kịch Liệt. (2)

Rất nhiều Thần Vương càng không ngừng xuất chiêu ngăn cản bổn nguyên thiên hỏa, muốn hấp thu lực lượng của nó, đến lúc đó cầm xuống thì không có bao nhiêu khó khăn.

Nhưng mà làm thế thì có không ít thương vong.

Bổn nguyên thiên hỏa này có ý thức nên né tránh công kích của đám Thần Vương cao giai, nó lại thiêu đốt kẻ yếu.

Những tên thủ hạ do Phần Khoan Tranh cùng Thông Tu Biên mang tới lui lại nhanh chóng, không dám đối kháng bổn nguyên thiên hỏa.

Mà những Thần Vương cao giai liên thủ muốn lợi dụng lực lượng của mình phong bế thiên hỏa, đáng tiếc bổn nguyên thiên hỏa dùng tốc độ nhanh nhất xuyên thẳng qua, căn bản khiến bọn họ vô kế khả thi.

Huyền Vũ tông cùng Liên Hoa Giáo nhìn qua thiên hỏa công kích đám người kia, bọn hắn không có lại động thủ, bọn họ đang chờ đợi thời cơ.

Đáng tiếc Phần gia và Tạo Hóa Môn liên tục bại lui, liên tục chết mười tên Thần Vương thì bọn họ biết rõ bổn nguyên thiên hỏa tuyệt đối không phải thứ bọn họ đụng tới, lại lui ra phía sau.

- Mộng Nhiên, chúng ta ra tay chứ?

Huyền Suất nhìn Mộng Nhiên cười nhạ.

- Thật muốn ra tay sao? Nó có khả năng không phải bổn nguyên thiên hỏa!

Mộng Nhiên thập phần đạm mạc nói ra.

Huyền Suất mắt sáng lên, nói:

- Nó không phải bổn nguyên thiên hỏa?

- Đúng vậy, nếu như ta không xem lầm, nó là thần thú Hỏa Kỳ Lân!

Mộng Nhiên nói một câu đầy khẳng định.

Huyền Suất và đám người phía sau biến sắc, bọn họ cũng biết trong Tà Nhai Cốc có thần thú lui tới, nhưng mà bọn họ chỉ nghe nói hỗn độn thần thú, thế nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thần thú Hỏa Kỳ Lân, chuyện này khiến bọn họ chấn kinh.

- Ha ha, hảo hảo, không phải bổn nguyên thiên hỏa là rất tốt, thần thú Kỳ Lân càng khó gặp hơn, nếu ta được thần thú Kỳ Lân phụ tá thì ta sẽ trở thành Chí Tôn hoàng giả, là sứ giả do trời phái xuống, nếu ta có thể thu được nó, vậy thì ta chính là Chí Tôn hoàng giả mới của Thiên Vực.

Huyền Suất cười như điên, hắn quát với đám người phía sau.

- Tất cả mọi người kết trận cho ta, toàn lực phong tỏa chỗ này, tuyệt đối không cho nó trốn!

Huyền Suất nhìn qua hỏa diễm cháy hừng hực, ánh mắt nhìn xuyên qua hỏa diễm, quả nhiên hắn vẫn nhìn thấy tình cảnh bên trong hỏa diễm.

Chỉ thấy một con thú long thủ, sừng hươu, sư thân, ưng trảo, mã vĩ, ngư lân... Đây chính là thần thú Kỳ Lân!

Toàn thân của nó có hỏa diễm hừng hực, cơ hồ tất cả da lông đều có hỏa diễm thiêu đốt, dáng vẻ của nó uy mãnh bất phàm, khí thế càng cuồng bạo.

Chỉ có đôi mắt hỏa hồng của nó tràn ngập khát máu,, tốc độ nó nhanh đến cực điểm, đang lao tới một tên Thần Vương trung giai.

Lúc này từng đạo lực lượng thủy thổ như mưa to cấm cố nó giữa không trung, khiến nó không cách nào tổn thương người khác, hơn nữa hỏa diễm hừng hực của nó cũng giảm nhiều.

Vào lúc này hỏa diễm lắng xuống xuất hiện thân ảnh Hỏa Kỳ Lân.

Oanh long oanh long!

Mấy chục tên Thần Vương kết trận công kích rất khủng bố, từng mảng không gian lớn sụp xuống, rất nhiều không gian loạn lưu rất dọa người.

Rất nhiều Thần Vương thủy thuộc tính ra tay, ngưng kết thành nước lũ dập tắt hỏa diễm hơn phân nửa, mà Hỏa Kỳ Lân cũng bị đánh không biết trời nam đất bắc.

Dưới công kích này, hỏa diễm bổn nguyên quanh người Hỏa Kỳ Lân giảm đi không ít, càng khiến mọi người nhìn ra diện mạo chân thật của nó.

Cơ hồ tất cả Thần Vương đều kinh ngạc ngây người.

- Đây là hình dáng của bổn nguyên thiên hỏa hay sao? Nhìn thế nào cũng giống Kỳ Lân trong truyền thuyết a?

- Chắc nó đạt tới cảnh giới biến hóa, nó hóa thành hình dạng của Hỏa Kỳ Lân cũng không kỳ lạ, xem ra bổn nguyên thiên hỏa này rất cao giai a.

- Không... Các ngươi cảm giác nó có khí tức tính mạng không? Nó... Nó không phải bổn nguyên thiên hỏa, mà là thần thú Kỳ Lân chân chính, nan chẳng lẽ Tà Nhai Cốc là địa bàn của thần thú Kỳ Lân sao?

- Vài ngày trước nghe nói có thần thú hỗn độn xuất hiện? Tại sao lại xuất hiện thần thú Kỳ Lân, hẳn là thần thú bây giờ xuất hiện nhiều?

Từng ánh mắt nóng bỏng nhìn qua thần thú Kỳ Lân.

NHưng mà bọn họ không ai mừng rỡ bằng người Phần gia cùng với Tạo Hóa Môn, bởi vì bọn họ tinh thu hỏa thuộc tính, Hỏa Kỳ Lân càng hợp khẩu vị của bọn họ.

Về phần người của Huyền Vũ tông cùng với Liên Hoa Giáo có thủy thuộc tính, cho dù bắt được Hỏa Kỳ Lân thì bọn họ cũng không cách nào sử dụng.

Nhưng có một người là ngoại lệ, hắn chính là Huyền Suất!

Người ta đều biết người nối nghiệp của Huyền Vũ tông trước nay toàn tinh tu thủy thuộc tính, mà Huyền Suất cũng không ngoại lệ, hắn đúng là tinh tu thủy thuộc tính.

Nhưng mà không bao nhiêu người biết hắn còn tinh tu hỏa thuộc tính, hắn là võ giả thủy hỏa song tu, hơn nữa còn là âm dương thể trong truyền thuyết, không kém gì thủy thần thể của Mộng Nhiên, thậm chí luận chiến đấu đơn thuần thì Huyền Suất tuyệt đối mạnh hơn nàng.

Thể chất này cùng không linh chi thể của Tiêu Linh đều là vạn năm có một, chỉ kém yêu nghiệt có thể chất hỗn độn mà thôi.

Bằng không hắn cũng không có khả năng sớm được chỉ định làm thiếu tông chủ Huyền Vũ tông.

Nhưng mà vị trí của hắn quá nhạy cảm, hắn không có hứng thú quản lý những tục vụ kia.

Cho nên đầu Hỏa Kỳ Lân trước mắt thích hợp làm hộ thân thần thú cho hắn.

Điều kiện tiên quyết là hắn phải hàng phục nó đã.

Hiện tại thần thú Kỳ Lân trên người bị thương nhiều chỗ, dù hỏa diễm trên người của nó bị dặp tắt trong chốc lát, thế nhưng mà trong nháy mắt lại bành trướng.

Nó càng không ngừng trùng kích không gian phong tỏa, cố gắng phá vỡ chỗ này và chạy đi.

Chỉ tiếc mấy chục tên Thần Vương liên thủ bố trí đại trận, không ngừng công kích vào nó.

Nó có thực lực thâp giai trung giai đỉnh phong, không giống hỗn độn thần thú là thập giai cao giai, hơn nữa lực lượng công kích của nó không quỷ dị bằng hỗn độn thần thú.

Nhưng mà không có nghĩa nó bị bắt.

Cái sừng trên trán của nó xuất hiện hỏa diễm.

Thương viêm này hội tụ cùng một chỗ, một đạo khí tức tăng lên tột đỉnh.

Thương viêm từng sừng của nó bắn ra ngoài, trên không trung xuất hiện hỏa mang vẫn thạch, nó trùng kích vào đại trận của đám Thần Vương.

Chân long long châu, bạch hổ hổ nha, chu tước vũ linh, Huyền Vũ quy xác, kỳ lân độc giác...

Đây đại biểu lực lượng bổn nguyên cường đại nhất của thần thú.

Mà sừng của Hỏa Kỳ Lân chính là công kích cường đại nhất của nó, mà hỏa diễm bổn nguyên của nó ngưng tụ thành thần hỏa nện vào đại trận.

Mấy chục tên Thần Vương liên hợp phong tỏa bị lực lượng của thương viêm đánh tan, không ngừng bay tán loạn.

Hỏa Kỳ Lân nhân cơ hội này bay ra ngoài.

Lúc này ở bên ngoài, Huyền Suất quát lên:

- Huyền Minh trưởng lão nhanh ngăn cản nó, tuyệt đối không thể cho nó thoát!

Khi Huyền Suất quát lên thì tên Huyền Minh trưởng lão Thần Vương đỉnh phong đã xuất chiêu.

Trường thương của Huyền Minh trưởng lão này vũ động đâm thẳng vào Kỳ Lân.

Đinh đương đinh đương!

Lúc thương mang của hắn đâm vào lân giáp của Kỳ Lân, âm thanh chói tai vang vọng các nơi.

Lân giáp của Hỏa Kỳ Lân ngăn cản rất nhiều thương mang, nó bị đánh bay ra xa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1959 - Nó Là Thần Thú Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân biết rõ mình không có cách nào, nó gào rú một tiếng su đó bỏ chạy qua một phía.

- Mộng Nhiên dùng lực lượng của ngươi giúp ta!

Huyền Suất nhìn Mộng Nhiên quát một tiếng, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lao qua phía Hỏa Kỳ Lân.

Cùng lúc đó trong tay hắn xuát hiện song kiếm, một thủy một hỏa, một dài một ngắn, thủy hỏa thần kiếm, đây là thần khí cao giai, lực lượng phát ra không kém gì Băng Phong Thần Đao của Băng Vô Cực.

Song kiếm cùng chém, một âm một dương hai loại lực lượng khác nhau giao hòa với nhau, hình thành hình tròn và công kích Hỏa Kỳ Lân.

Từng lực lượng mạnh mẽ sánh ngang công kích của Thần Vương trung giai đỉnh phong đánh tới, hơn nữa hắn dựa theo quỹ tích công kích quỷ dị chém vào các nơi yếu hại.

Oanh long oanh long!

Âm thanh chói tai vang vọng!

Hỏa Kỳ Lân càng không ngừng né tránh, nó muốn bỏ chạy về phía trước, thế nhưng mà tên Thần Vương đỉnh phong không ngừng ngăn cản nó.

Sau đó thần nữ Liên Hoa Giáo Mộng Nhiên đã ra tay.

Thần thể có tốc độ tu luyện vượt xa người thường, nhưng mà biến thái như Mộng Nhiên thì không có mấy.

Đương nhiên, trừ tốc độ ra thì nàng cũng thu được cơ duyên không phải ai cũng có..

Bởi vì nàng thu được truyền thừa của giáo chủ Liên Hoa Giáo đời thứ nhất đã chết đi.

Đại giáo chủ này đã thành tựu Chí Tôn, chỉ một lần ra ngoài nên bỏ mình ngoài ý muốn, thế nhưng mà nàng truyền thừa vẫn được lưu truyền, bộ phận tàn hồn cũng bảo lưu lại chờ ngày chuyển sinh.

Mà tên của giáo chủ đầu tiên chính là "Mộng Nhiên".

Tàn hồn này vốn đồng hóa linh hồn Mộng Nhiên hiện tại.

Bí văn này không có bao nhiêu người biết rõ, chỉ có cao tầng ít ỏi của Liên Hoa Giáo mới biết chuyện này, cũng chính vì thế lão giáo chủ Liên Hoa Giáo mới thu Mộng Nhiên làm đệ tử thân truyền, cũng bồi dưỡng Mộng Nhiên thành người nối nghiệp.

Mộng Nhiên thu được truyền thừa vẫn bị mượn xác chuyển sinh, đến nay cũng không có người nào biết rõ.

Mặt khác nàng còn thu được thần khí trấn tông của Liên Hoa Giáo là Liên Hoa Thần Tọa, Liên Hoa Thần Tọa này vốn là Cổ Thần khí, chỉ người có duyên mới sử dụng được.

Mà nó chính là chiến khí của giáo chủ đời thứ nhất Liên Hoa Giáo "Mộng Nhiên" sử dụng.

Bởi vì Mộng Nhiên hiện tại thu được truyền thừa, cũng có thể dùng Cổ Thần khí này.

Đồng thời Cổ Thần khí này trừ giúp lực lượng thân thể cường đại, còn có thể tụ tập bổn nguyên giúp chủ nhân tu luyện nhanh hơn.

Đây mới là nguyên nhân giúp Mộng Nhiên còn trẻ như vậy đạt tới Thần Vương.

Đương nhiên nàng cũng không có việc gì đi vận dụng Cổ Thần khí, mà là vận dụng một thần khí cao giai khác.

Đây là một kiện Thủy Thần Tháp, nó nằm trong tay của nàng phát ra từng đạo quang hoa mạnh mẽ, lực lượng dao động cường đại còn trên cả Thủy Hỏa Thần Kiếm của Huyền Suất.

Mộng Nhiên thúc dục thần lực, Thủy Thần Tháp tỏa ra hào quang sáng lạn, nó dần dần biến đổi mấy lần, trong nháy mắt nó biến thành một tòa tháp cao

Người chung quanh nhìn tháy Thủy Thần Tháp xuất hiện, cả đám kinh hãi không thôi, ánh mắt mang theo thần sắc hâm mộ nồng đậm.

- Đi!

Mộng Nhiên phát ra âm thanh lạnh lùng trong trẻo, Thủy Thần Tháp của nàng trấn áp Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân vốn bị tên Thần Vương đỉnh phong dây dưa không dứt, mà Huyền Suất lại lợi dụng âm dương tương hợp kiềm chế nó, cho dù nói phòng ngự kinh người, lân giáp trên người rơi ra không ít, từng tia máu tươi bắn ra ngoài.

Nhưng dù thế nó vẫn kiên cường chống lại.

Lúc Thủy Thần Tháp áp xuống thì cái sừng của nó phát ra một kích siêu cường, đánh lên Thủy Thần Tháp và xuất hiện tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó Hỏa Kỳ Lân càng đột phá qua phía Mộng Nhiên bên này, nó lao qua phía nàng, hỏa diễm hừng hực bốc lên cao, trong mắt nó sát ý nồng đậm.

Nhưng mà lúc ánh mắt của nó nhìn thấy Mộng Nhiên, nó ngửi được hương vị quen thuộc và lạ lẫm, nó cảm thấy hình như nó đã gặp qua nàng, mà lực lượng cuồng bạo trên người của nó đã giảm xuống.

Trước khi nó đánh tới nàng, nàng lại khống chế Thủy Thần Tháp lần nữa, đánh qua phía Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân thất thần một lúc, nó bị Thủy Thần Tháp đánh vào người.

Hỏa Kỳ Lân bị đánh từ trên cao rơi xuống, tòa núi cao bên dưới bị đánh thành đá vụn.

- Mộng Nhiên vẫn là ngươi lợi hại, nhanh cấm cố nó lại!

Huyền Suất vô cùng hưng phấn nói.

Mộng Nhiên cảm thấy tâm trí có vài phần mờ mịt, nàng vừa rồi cảm thấy dựa vào tốc độ của Hỏa Kỳ Lân hoàn toàn có thể tránh được, thế nhưng mà nó nhìn thấy nàng thì mới bị trúng chiêu.

Nàng không rõ xảy ra chuyện gì, đồng thời nàng cũng cảm giác được có thứ gì đó quen thuộc xuất hiện trong tâm trí, nàng cảm thấy Hỏa Kỳ Lân trước mặt hình như nhận ra nàng.

- Mộng Nhiên, phát ngốc cái gì đó?

Huyền Suất kinhhoo lần nữa.

Mộng Nhiên mới bình tĩnh trở lại, lại dùng Thủy Thần Tháp trấn áp qua Hỏa Kỳ Lân..

Nhưng mà lần này Hỏa Kỳ Lân đã không hề phát ra hỏa diễm bổn nguyên, lực lượng cuồng bạo của nó thu liễm hoàn toàn, đôi mắt đỏ khôi phục thanh minh.

Nó nhìn qua Thủy Thần Tháp và tránh đi.

Lúc trước nó đã bị thương, tốc độ chậm không ít, may mắn còn miễn cưỡng tránh được.

Nhưng mà đám Thần Vương của Huyền Vũ tông và Liên Hoa Giáo đã tạo thành vòng vây, hoàn toàn phong tảo đường lui của nó.

Trong mắt Hỏa Kỳ Lân thần thái chuyển động, dường như đang suy tử cái gì đó.

Sau đó nó ngửa mặt lên trời "Rống rống!".

Từng đạo hoàng uy không ngừng tỏa ra các nơi.

Đây dường như là tín hiệu cầu viện.

Trong Tà Nhai Cốc có rất nhiều thánh thú đang tiềm ẩn nghe được tiếng rống này thì thoát ra khỏi nơi ở của mình, ánh mắt của chúng mang theo vẻ khát máu lao qua phía Hỏa Kỳ Lân bên này.

Từng tiếng thú rống vang vọng khắp đại địa, một thú triều thánh thú xuất hiện, khí thế như thiên quân vạn mã, chấn đắc cả thiên địa run rẩy.

Tên Thần Vương đỉnh phong Huyền Minh phát hiện tình huống, hắn quát:

- Nhanh bắt giữ nó, có rất nhiều thánh thú lao tới đây!

Hắn lập tức tấn công Hỏa Kỳ Lân lần nữa.

Lần này hắn không hề lưu lực, thương ảnh không ngừng đâm vào người Hỏa Kỳ Lân, muốn dùng tốc độ nhanh nhất trọng thương Hỏa Kỳ Lân.

Huyền Suất quát to với đám người khác.

- Các ngươi mau ngăn cản thánh thú.

Người Huyền Vũ tông cùng Liên Hoa Giáo lập tức phân tán ra ngăn cản thánh thú lao tới.

Huyền Suất dùng toàn lực huy động song kiếm chém qua phía Hỏa Kỳ Lân, đồng thời hắn nói với Mộng Nhiên.

- Mộng Nhiên nhanh thu nó, bằng không chúng ta khó thoát thân.

Mộng Nhiên gật đầu, nàng bắt đầu dùng toàn lực, từng đạo thủy thuộc tính bắn ra chung quanh, Thủy Thần Tháp nặng nề bắt đầu trấn áp Hỏa Kỳ Lân xuống dưới.

Hỏa Kỳ Lân bị ba mặt công kích, căn bản khó có thể chống lại, mà nó lại bị trọng thương, phản ứng không bằng lúc trước.

Nó nhìn qua Mộng Nhiên hô lên.

- Mộng Kỳ chị dâu, ta là tử tử ah!

Không sai, Hỏa Kỳ Lân này chính là bại gia tử chia ly Lăng Tiếu nhiều năm!

Về phần vì sao nó ở đây sẽ nói sau.

Tâm thần của Mộng Nhiên hơi run lên, nàng cảm thấy âm thanh của Hỏa Kỳ Lân giống như thứ gì đó đã lâu chưa từng xuất hiện, trí óc của nàng hiện ra những đoạn ký ức ngắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1960 - Chị Dâu Mộng Kỳ, Ta Là Tử Tử A!

Nhưng mà Thủy Thần Tháp vẫn nặng nề đè ép Hỏa Kỳ Lân xuống dưới.

Oanh long!

Hỏa Kỳ Lân bị Thủy Thần Tháp trấn áp, nó thét lên đau đớn.

- Mộng... Mộng Kỳ chị dâu, ta... Ta là tử tử ah, ngươi phải nhớ rõ ta a, ta là nghĩa đệ của lão đại Lăng Tiếu mà!

Hỏa Kỳ Lân nhìn qua Mộng Nhiên kinh hô.

- Hắc hắc, nàng không phải là Mộng Kỳ, mà là Mộng Nhiên, là nữ nhân của Huyền Suất ta!

Huyền Suất đắc ý cười cười, hắn bay qua hướng Hỏa Kỳ Lân bên này, âm dương song kiếm cắm vào hai chân trước của Hỏa Kỳ Lân, ghìm chặt nó xuống đất.

Rống rống!

Hỏa Kỳ Lân vốn bị Thủy Thần Tháp đè lên, bây giờ bị song kiếm đâm vào hai chân, nó gào rú kinh thiên động địa, hỏa quang trên sừng bắn thẳng vào Huyền Suất.

Huyền Suất căn bản không thể nhanh chóng ngăn cản cường chiêu này, nhưng mà trong tay của hắn xuất hiện tấm chắn có hoa văn kỳ dị ngăn cản một kích này của Hỏa Kỳ Lân, hắn chỉ bị lui vài chục mét mà thôi.

Một kích của Hỏa Kỳ Lân có thể sánh bằng Thần Vương cao giai toàn lực xuất kích, bây giờ bị đối phương ngăn cản được, có thể thấy tấm chắn này phòng ngự kinh người thế nào.

- Thần thú Kỳ Lân, thần phục Huyền Suất ta đi, ta sẽ làm chủ nhân vĩ đại của ngươi, ngươi sẽ trở thành thần thú vĩ đại nhất!

Huyền Suất sử dụng lực lượng kỳ dị nào đó câu dẫn thần thú.

Vào lúc Hỏa Kỳ Lân sắp thất thần thần thì một tiếng quát từ xa truyền tới.

- Thần phục con mẹ ngươi, nhanh thả huynh đệ của ta ra, bằng không ta sẽ giết sạch các ngươi!

Huyền Suất thân là thiếu tông chủ Huyền Vũ tông và là yêu nghiệt chưa từng có, có được âm dương thể, hơn trăm tuổi đạt tới Thần Vương thấp giai, thiên phú tuyệt đối trác tuyệt.

Chiến lực của hắn không thua gì Thần Vương trung giai, hơn nữa còn là tuần thú sư, nhưng không tính là cao giai mà thôi.

Hỏa Kỳ Lân đã là trọng thương, lại bị Thủy Thần Tháp đè ép, bị thủy hỏa song kiếm ghìm chặt không thoát được, trên người lại bị thương máu tươi đầm đìa.

Có thể nói Hỏa Kỳ Lân tình huống không xong cực điểm, mà Huyền Suất mang theo âm thanh câu dẫn và đầy ngạo khí oai nghiêm, đồng thời phát ra hỏa diễm bổn nguyên, điểm này càng khiến nó thân cận.

Hắn cảm thấy Hỏa Kỳ Lân không cần thần phục hắn, chỉ cần sống chung hòa bình là đủ rồi.

Chỉ cần thật tình kết giao bằng hữu với nó, như vậy nó sẽ giúp hắn tất cả, hắn quá hiểu tập tính của linh thú.

Chỉ tiếc Hỏa Kỳ Lân là thần thú chân chính, nó căn bản không bị Huyền Suất hấp dẫn, bởi vì nó mất quá nhiều máu, dáng vẻ trở nên vô cùng mơ hồ mà thôi.

Nó nhìn qua phía Mộng Nhiên, nó không rõ Mộng Nhiên vì sao muốn bắt nó, nàng không phải nữ nhân của lão đại sao?

Mộng Nhiên tiếp xúc với ánh mắt thương cảm buồn bã của Hỏa Kỳ Lân thì sâu trong linh hồn thức hải biến hóa.

Từng ký ức đã sớm bị tiêu diệt lại xuất hiện trong đầu của nàng.

Nhưng mà đang bị lực lượng quỷ dị nào đó xóa bỏ, cường lực phong ấn nó lại.

Nhưng mà ngay sau đó một âm thanh mang theo long uy vang vọng bốn phía:

- Thần phục con mẹ ngươi, nhanh thả huynh đệ của ta ra, bằng không ta sẽ giết sạch các ngươi!

Bỗng dưng ở nơi xa có một thân ảnh vô cùng bá đạo bay tới.

Những thánh thú đang náo động lúc này yên tĩnh lại.

Mà đám Thần Vương cảm nhận được oai nghiêm, bọn họ cảm thấy lực lượng mênh mông đang áp trong lòng bọn họ, khiến bọn họ e sợ.

Một con cự long màu vàng lao qua, không khí bị cắt mở một đường.

Long thủ long khu hoàn mỹ bá đạo khiến tất cả Thần Vương đều phải thở dài.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chân long thần thú chân chính đấy.

Mà trên chân long này có một thân ảnh bất phàm bá đạo đang đứng, gương mặt của hắn anh tuấn phiêu dật, đôi mắt sáng ngời như sao, thân thể tráng kiện oai nghiêm, khí thế bá giả khiến cho người khác phục tùng.

Hắn đứng trên Kim Long càng khiến người ta sinh ra cảm giác muốn cúng bái.

Hỏa Kỳ Lân bị trấn áp nhìn thấy thì mừng rỡ như điên.

- Rống, lão... Lão đại ngươi đến!

Mà Mộng Nhiên đang ngây ngốc đột nhiên nghe tiếng rống này, thân thể của nàng chấn động mạnh mẽ, ký ức trong thần hồn của nàng bây giờ đang tuôn ra như suối, lực lượng thần bí cũng không cách nào ngăn cản, trực tiếp bị trùng phá tất cả ngăn cản, cuối cùng khôi phục thanh minh.

- Nếu như ngươi thật thích ta, vậy ngươi nên dùng hành động chứng minh đi, nếu có một ngày ngươi có thể vượt qua ta, có lẽ... Ta thật sự sẽ cân nhắc ở cạnhngươi!

- Tử Thiên Tông sao? Ta sẽ đi!

- Mộng Kỳ, gả cho ta đi!

- Ai gả cho nam nhân phụ lòng như ngươi chứ!

- Ngươi không gả cũng phải gả, nếu có nam nhân nào dám động tâm tư với

ngươi, ta sẽ giết hắn!

- Tiếu, vì sao ngươi lại đáp ứng nàng, chẳng lẽ ngươi không muốn ở cạnh ta sao?

- Vị tiền bối này đã muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi nên đáp ứng đi, thừa dịp tìm hiểu tình huống trung vực, ngày sau ta nhất định sẽ đi tìm ngươi, đến lúc đó chúng ta sẽ không chia lìa.

- Thế nhưng mà... Lần sau gặp mặt là bao lâu?.

- Dùng không bao lâu, nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm, chúng ta sẽ không xa nhau...

Từng lời thề, từng chấp thuận, từng cảnh không ngừng hiện ra trong lòng của nàng.

Trong đôi mắt dễ thương của nàng đầy nước mắt, nàng nhìn thấy thân ảnh kia và lẩm bẩm.

- Lăng... Lăng Tiếu, phu quân ta!

Lăng Tiếu tạm thời không chú ý tới Vân Mộng Kỳ, mà hứn tức giận nhìn qua Huyền Suất, hắn lại đau lòng vì Hỏa Kỳ Lân đang bị trấn áp, nó là bại gia tử không nghi ngờ, bởi vì bổn nguyên thân cận với nhau, bọn họ đã từng cùng chung hoạn nạn, cùng chia xẻ một khỏa thiên châu, hắn và nó có cảm giác huyết nhục tương liên.

Nó bị thương đại biểu cho hắn bị thương, nó là huynh đệ trọng yếu như tính mạng của hắn.

Ánh mắt tất cả mọi người chấn kinh, Lăng Tiếu cưỡi thập tam thái tử lao

qua, mà thập tam thái tử muốn dùng long vĩ nện bay Thủy Thần Tháp.

- Chậm đã!

Lúc long vĩ quét qu Thủy Thàn Tháp, Lăng Tiếu dường như nghĩ tới cái gì đó và bảo nó duwgf.

Thập tam thái tử dừng lại, mà Lăng tiếp theo nhìn qua thân ảnh quen thuộc hắn tìm kiếm bao nhiêu năm qua, trên gương mặt mang theo thần thái vô cùng kích động kinh hô.

- Mộng... Mộng Kỳ, phải.. Phải ngươi không?

Con mắt của hắn mang theo hơi nước, hắn và nàng giống như đã chia ly vài vạn năm, lại giống như tràng cảnh mới gặp nhau ngỳ hôm qua, tất cả rõ ràng rành mạch như vừa diễn ra.

Gương mặt thanh thuần, xinh đẹp, hoàn mỹ như ngọc không nhiễm hạt bụi trần, đẹp không gì sánh kịp, điểm khác biệt duy nhất là giữa chân mày có thêm anh khí, dáng người càng thêm hoàn mỹ thành thục, thân thể đầy hương thơm khiến người ta dung nhập vào trong đó.

Lúc trước lời hứa ba năm năm năm sẽ tương kiến, thế nhưng mà... Hôm nay chớp mắt đã trôi qua hơn năm mươi năm, thời gian tăng lên gấp mười, hắn nhớ nàng tới mức sắp điên lên rồi!

Trời cũng có lòng thương! Trời xanh không phụ người có tâm!

Rốt cuộc hắn cũng tìm được nàng, khí tức quen thuộc này khiến hắn khẳng định đây là Mộng Kỳ, mà không phải là Mộng Nhiên!

Hắn quên đi Hỏa Kỳ Lân bị đè ép, thân hình của hắn như gió lao ra khỏi

chân long, bay thẳng đến chỗ Vân Mộng Kỳ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1961 - Lăng Tiếu, Phu Quân Ta! (1)

Nhưng mà hắn tới trước Vân Mộng Kỳ thì trưởng lão Liên Hoa Giáo trong nháy mắt ngăn trước mặt Vân Mộng Kỳ.

Một tên Thần Vương đỉnh phong quát lên.

- Người tới là người phương nào, mau báo danh!

Lăng Tiếu thức tỉnh, trong tay xuất hiện lệnh bài, trên lệnh bài có hoa văn hoa sen, lóng lánh sáng ngời!

- Ngươi là người trong giáo ta?

Tên Thần Vương đỉnh phong lạ lùng.

Lăng Tiếu không có giải thích với nữ nhân này, thừa dịp nàng ta ngây người, hắn tăng tốc lên cực hạn, trực tiếp tránh qua nàng ngăn cản tới trước mặt Vân Mộng Kỳ.

Hắn nhìn thẳng vào nàng, bàn tay to từ từ nâng lên, hắn vuốt ve dung nhan mềm mại mê người của nàng.

- Mộng Kỳ... Ngươi đã đẹp hơn!

Lăng Tiếu thập phần động tình nói ra.

Trong mắt nàng nàng chính là tiên nữ, chính là nữ nhân đầu tiên khiến hắn động tâm, càng là nữ nhân trọng yếu nhất trong lòng.

- Rời khỏi thần nữ!

Tên Thần Vương đỉnh phong sau lưng là hộ pháp trưởng lão của Vân Mộng Kỳ, nàng kinh hô một tiếng, muốn ra tay giết Lăng Tiếu.

- Tống trưởng lão ngươi lui ra đi, hắn... Hắn là phu quân ta!

Vân Mộng Kỳ nói một câu.

Ngay sau đó nàng nhào vào ngực Lăng Tiếu và khóc rống lên.

Ô ô!

Tiếng khóc đau thương, khóc thiên hôn địa ám, khóc tới mức vạn vật cũng bi thương.

Những năm này nàng không biết mình có một nam nhân yêu thương, nàng đã quên hắn đi, quên mất ước định với hắn, quên đi lời thề của nàng...

Mặc dù đây không phải sai lầm của nàng, nhưng mà trong nội tâm của nàng áy náy và khó chịu, làm hại hắn cùng nàng tới nay mới gặp lại!

Nàng cảm thấy mình rất đáng chết, nàng tình nguyện không cần một thân tu vị này cũng hy vọng có thể ở cạnh hắn sớm chiều, sống thời gian ân ái yêu thương.

Những Thần Vương chung quanh cũng cảm thấy bi ai khổ sở.

Nhiều năm qua bọn họ chỉ lấy tu luyện mà sống, chỉ biết không ngừng cường đại bản thân, dường như đã quên đi bao nhiêu tình cảm trước kia.

Hỏa Kỳ Lân bị trấn áp, gương mặt suy sụp, nó rên rỉ nói:

- Nam sắc khinh hữu ah! Kết bạn không cẩn thận!

Mà Huyền Suất vốn đang tươi cười vui vẻ thì bây giờ đã băng lãnh lại, gương mặt đầy tà khí, lực lượng âm dương không ngừng bành trướng, dường như rất muốn chém nam nhân kia thành trăm ngàn mảnh cho thống khoái.

Bây giờ Lăng Tiếu đang cảm thấy nội tâm thoải mái, rất ấm áp, vuốt ve thê tử của mình đúng là sảng khoái.

Nàng không có biến hóa, nàng vẫn là nữ nhân của hắn, nàng không hiểu và ủy khuất mà thôi, hắn cũng không có trách nàng!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng nâng má nàng lên, nhu hòa nói:

- Có bao nhiêu người đang nhìn, ngươi lại khóc thảm thiết như vậy, bằng không bọn họ còn tưởng rằng ta đang khi dễ ngươi đấy!

Vân Mộng Kỳ chớp đôi mắt đẫm nước, nói:

- Ta chính là muốn khóc đấy, ai ra tay với ngươi thì ta mặc kệ, ngươi ba năm năm năm là gặp lại, bây giờ qua thời gian đó lâu rồi, ngươi nói ngươi có phải đang khi dễ ta hay không?

Lăng Tiếu cái oan ah!

Lúc này hắn không có cách nào nói rõ tình huống xảy r, vậy dứt khoát đừng giải thích, dùng hành động chứng tỏ mới là lựa chọn tốt nhất.

Hắn cúi đầu bá đạo hôn môi của nàng, tha hồ mút đinh hương trong miệng nàng.

Thuận theo hắn xâm lấn đôi môi, Vân Mộng Kỳ cũng quên đang ở nơi nào,

nàng ôm cổ hắn và đáp lại hắn thật nồng nhiệt.

Hôn vong tình! Hôn động tình! Lại giống như hôn cả ngà năm!

Để tất cả mọi người thấy kinh ngốc, bọn hắn im lặng địa nhìn này một màn, trong nội tâm kêu rên "Này... Này cũng quá khai phóng a!".

Huyền Suất đã nhịn không được, hắn đã dự định thần nữ là nữ nhân của hắn.

Thật sự là không nhịn được, nhẫn không thể nhẫn!

Hắn lúc thu hồi song kiếm đâm vào hai chân Hỏa Kỳ Lân, cả người như khói lửa lao thẳng tới.

Hắn lạnh lùng hôn kích tình.

- Nhanh chóng rời khỏi Mộng Nhiên!

Nam tử đang vong tình không nghe lời của hắn nói, hết thảy đang chờ tiếp theo.

- Hỗn đản, dám không quan tâm ta!

Huyền Suất vô cùng tức giận quát, đồng thời thủy hỏa song kiếm muốn oanh sát nam nhân này.

Tên trưởng lão Liên Hoa Giáo lại sớm đi lên ngăn cản.

- Huyền Suất thiếu gia, chờ chút, tin tưởng tiểu thư sẽ cho ngươi giải thích hài lòng.

Huyền Suất cầm chặt kiếm không quan tâm tới trưởng lão Liên Hoa Giáo, nhìn Lăng Tiếu quát:

- Mau thả Mộng Nhiên ra, bằng không ta không cho ngươi toàn thây.

Huyền Suất từ khi sinh ra tới bây giờ chưa từng bị ai bỏ qua.

Hắn là thiếu tông chủ của Huyền Vũ tông không sai, hắn cũng là con trai của tông chủ Huyền Vũ tông hiện tại, hơn nữa tiềm lực của hắn kinh người nên sớm làm thiếu tông chủ.

Có thể nói hắn từ khi sinh ra có đủ hào quang vây quanh.

Hắn không nhịn được người ta không quan tâm tới hắn, cũng không thể nhịn nữ nhân hắn vừa ý bị người ta xâm chiếm.

Lăng Tiếu rời khỏi Vân Mộng Kỳ nói:

- Chờ ta giải quyết ruồi nhặn xong, chúng ta mới hảo hảo nói chuyện.

Huyền Suất nghe gia hỏa này nói thì xúc động muốn thổ huyết, hắn lớn tiếng hỏi:

- Bản thiếu gia là thiếu tông chủ đệ nhất tông Thiên Huyền địa vực này, ngươi dám nói ra là ruồi nhặn, hẳn con mắt của ngươi đui rồi.

Ai biết rõ lúc này Vân Mộng Kỳ lại đẩy Lăng Tiếu ra phía sau, nhìn Huyền Suất nói:

- Huyền Suất, hắn là phu quân của ta!

Lời nói ngắn gọn nhưng ý rõ ràng.

Huyền Suất khó tiếp nhận được, hắn sớm nghe ngóng Mộng Nhiên chưa từng có tiếp xúc với bất cứ nam nhân nào cả!

- Mộng Nhiên, ngươi lừa ta, ngươi làm gì có phu quân, chớ không phải là ngươi cho rằng Huyền Suất ta dễ lừa sao?

Huyền Suất không tin.

Quản hắn tin hay không, nhưng mà nhìn thấy một màn kia, trong lòng của hắn đã tin tưởng, chỉ là không tiếp nhận sự thật mà thôi.

Hắn cảm thấy mỹ nhân tuyệt thế như vậy mới xứng đôi với Huyền Suất hắn mà thôi.

Hắn bây giờ thấy nam nhân mới xuất hiện này không kém gì hắn, khiến nội tâm của hắn cảm thấy không công bằng.

Hắn nói trong lòng:

- Gia hỏa này là ai, lại có được chân long thần thú, hẳn là... Hắn là người Thiên Long Môn?

Trong Thiên Vực này, có thể có được chân long thần thú làm tọa kỵ, nổi danh nhất là người Thiên Long Môn, bằng không hắn không nghĩ tới là ai lại có được chân long tọa kỵ.

Nhưng hắn không rõ người Thiên Long địa vực vì sao đột nhiên tới Thiên Huyền địa vực này.

- Mộng Nhiên cái tên này đã là quá khứ, ta vốn tên là Vân Mộng Kỳ, đến từ Huyền Linh đại lục, ta và hắn đã là phu thê chân thật, xin ngươi tự trọng!

Vân Mộng Kỳ lạnh lùng nói ra.

Nếu không phải xem Huyền Suất là thiếu tông chủ Huyền Vũ tông bá chủ Thiên Huyền địa vực này, nàng tuyệt đối sẽ không giải thích với hắn.

- Mộng Kỳ trước tiên nên dời cái tháp ra đi, bại gia tử sắp không chịu nổi rồi.

Lúc này Lăng Tiếu mới nhìn qua bại gia tử đang đổ máu nói ra.

Thủy Thần Tháp là Lăng Tiếu ngẫu nhiên đoạt được trong Long Đào Giang.

Khi ấy hắn tưởng rằng là thần khí đỉnh giai, không nghĩ đến nó lại là thần khí cao cấp nhất.

Vân Mộng Kỳ nhớ tới Thủy Thần Tháp đang đè Hỏa Kỳ Lân, lúc này kinh hô.

- Thật sự xin lỗi tử tử!

Tiếp theo nàng kết pháp ấn thu hồi Thủy Thần Tháp.

Hỏa Kỳ Lân thoát khốn, nó gào lên và bay lên cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1962 - Lăng Tiếu, Phu Quân Ta! (2)

Thần Vương bốn phía cảnh giác, đồng thời cũng phong tỏa nơi này.

- Mộng Nhiên ngươi... Ngươi sao lại thả nó, nó là của ta!

Huyền Suất trầm giọng nói.

- Ha ha, nó là của ngươi? Ngươi mở to mắt nhìn đi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, tiếp theo nhìn Hỏa Kỳ Lân kêu lên.

-Bại gia tử lại đây!

Lăng Tiếu nói ra, trong tay xuất hiện thánh đan hỏa thuộc tính.

Hỏa Kỳ Lân con mắt sngs ngời, nó bay qua thôn phệ thánh đan, trên người xuất hiện hỏa diễm dày đặc, thương thế và lực lượng tốt hơn không ít.

- Lão... Lão đại, rốt cuộc lại gặp ngươi, quá tốt!

Bại gia tử thân mật vọ vào người Lăng Tiếu, khiến ai cũng nhìn ra nó thân cận với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sinh ra cảm giác mừng rỡ đã lâu không gặp, hắn hoàn toàn không nghĩ tới lại gặp bại gia tử ở đây.

Hắn vuốt da lông bại gia tử, nói:

- Huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, về sau có lão đại bảo vệ ngươi, ai dám khi dễ ngươi ta làm thịt kẻ đó.

Nói xong, Lăng Tiếu nhìn qua Huyền Suất đầy sát ý, mà Lăng Tiếu nhìn Huyền Suất như người đã chết một nửa.

Huyền Suất cảm thấy toàn bộ thế giới đã loạn lên, hắn nhìn qua nam nhân trước mặt không chỉ cướp nữ nhân của hăns, còn cướp thần thú của hắn, hơn nữa nhìn ra được tên nam nhân này còn có chân long thần thú.

Đây rốt cuộc là nam nhân gì, không ngờ bá đạo như thế, không giảng đạo lý như thế!

Không chỉ Huyền Suất cảm thấy không có thiên lý, mà đám Thần Vương chung quanh cũng nghĩ thế.

Bọn họ kinh hô trong lòng.

- Ông trời thật bất công!

Bại gia tử hưng phấn gào rú một tiếng, biến hóa trở lại hình người.

Nam tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy trên người của hắn đầy vết thương, vô cùng chật vật.

Lăng Tiếu nhìn qua người bốn phía và nói:

- Ở đây nhiều Thần Vương như vậy, chỉ sợ khó giết sạch được.

Lăng Tiếu dù căm phẩn thay bại gia tử, nhưng mà hắn không có dũng khí giết sạch người ở đây.

Cần nói từ Tiêu gia đi tới Liên Hoa Giáo, hắn và Tiêu Trân Thải chỉ mang theo hai mươi người hộ pháp.

Hôm nay hắn thu được tin tức Vân Mộng Kỳ thì hắn vội vàng tới Tà Nhai Cốc, hắn lưu hai mươi hộ pháp này mang Tiêu Trân Thải quay về Tiêu gia.

Lúc đó Lăng Cương muốn đi theo Lăng Tiếu, thế nhưng mà Lăng Tiếu lại trực tiếp cự tuyệt, bởi vì hắn có thập tam thái tử, trừ phi là Thủy Thần ra tay, bằng không ai cũng không làm gì được hắn.

Nhưng vì thế hắn chỉ còn lại một mình!

Lăng Tiếu đang lúc nói chuyện, Vân Mộng Kỳ áy náy nói với bại gia tử.

- Tử tử... Xin thứ lỗi, chị dâu bị trí nhớ Thủy Thần làm mơ hồ nên không nhận ra ngươi, ngươi... Ngươi đánh ta trút giận đi!

Bại gia tử xác thật tức giận Vân Mộng Kỳ, nó cũng có tính cách như nhân loại, nó bị thân nhân đánh, tâm tình rất khổ sở.

Nhìn thấy Vân Mộng Kỳ nói xin lỗi, nó cũng không đành lòng trách Vân Mộng Kỳ.

- Không sao đâu chị dâu, ta da dày thịt thô, rất nhanh tốt thôi!

Bại gia tử nói thế, trong tay cầm thú đan cao giai ra ăn.

Vân Mộng Kỳ cũng đỡ áy náy hơn.

- Được rồi, đám người này kẻ khác không quan tâm, nhưng mà vị này ta vẫn phải tính toán với hắn, ngươi đâm huynh đệ của ta, vậy phế hai tay đi, niệm ngươi chỉ muốn thu nó, ngươi tự phế hai tay thì xong ân oán này!

Lăng Tiếu nhìn qua Huyền Suất đang tức giận nói ra.

Đạt tới Thần Vương, có được năng lực tự lành, Lăng Tiếu nói phế hai tay của hắn chỉ là báo thù mà thôi, hắn còn có thể tự lành.

- Ha ha... Mộng Nhiên ngươi cũng nghĩ như hắn sao?

Huyền Suất cuồng tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ hỏi.

Vân Mộng Kỳ phức tạp nhìn qua Huyền Suất, nàng biết rõ Huyền Suất là người của Huyền Vũ tông, hơn nữa còn là thiếu tông chủ, nếu như đả thương hắn thì khó ăn nói, huống hồ người phía sau hắn thực lực chỉnh thể mạnh hơn Liên Hoa Giáo, chỉ sợ đả thương hắn không thành, ngược lại còn bị hắn giày vò.

Lăng Tiếu dường như nhìn ra Vân Mộng Kỳ nghi ngại, hắn nhìn Huyền Suất nói:

- Hôm nay cho dù thiên vương lão tử tới, hai tay của ngươi vẫn bị phế!

Tiếp theo hắn ám chỉ với thập tam thái tử cùng bại gia tử.

Thập tam thái tử cùng bại gia tử dù không có khế ước với Lăng Tiếu, thế nhưng mà bọn chúng đều lưu cho Lăng Tiếu một đạo bổn nguyên ý niệm, để Lăng Tiếu có thể tùy ý cảm giác được chúng tồn tại, có thể truyền tin tức cho chúng.

Chúng hiểu ý, đồng thời ngửa mặt gào lên.

Rống rống!

Hai thần thú gào rú, chấn đắc thiên địa run rẩy, truyền đạt tin tức gì đó.

Thánh thú vừa đi tới bị uy thế của thập tam thái tử trấn áp, đã an tĩnh xuống, hôm nay lại táo bạo lên, bọn chúng cùng gào rú, rất nhiều thánh thú xuát hiện trên không trung.

Sư, hổ, sói, ưng... Các loại thánh thú cửu giai tới thập giai xuất hiện, khoảng chừng ngàn đầu, hơn nữa trong vực thẳm đi ra không ít.

Trận thế khổng lồ này khiến toàn bộ đám Thần Vương ở đây biến sắc, cả đám khẩn trương lên.

Bọn họ đang lo lắng, nếu thánh thú cùng xông lên, chỉ sợ bọn họ phải chết.

Số lượng quá dọa người a.

- Cho ngươi chọn một, hoặc là tự phế hai tay, hoặc là chúng làm, chính ngươi chọn đi.

Lăng Tiếu nói.

Có đại quân thánh thú này, Lăng Tiếu đột nhiên cảm thấy tâm tình bành trướng, hoàn toàn có bá khí "Thiên hạ duy ta độc tôn".

Lăng Tiếu sớm đã biết thần thú có được thần uy có thể hiệu lệnh thiên hạ linh thú, huống chi là hai loại thần thú đỉnh cấp triệu hoán, cho dù là biến dị linh thú cũng phải cúi đầu trước mặt chúng, sao có thể không nghe triệu hoán được.

Trong Tà Nhai Cốc này không thiếu nhất chính là thánh thú, có chúng trợ trận còn hơn thiên quân vạn mã.

Lăng Tiếu cũng vì kế sách tuyệt diệu mà mình nghĩ ra này cảm thấy tự hào không thôi.

Dáng cười tự cao tự đại của Huyền Suất thu vào, mà chuyển biến thành bộ dáng âm trầm.

- Tiểu tử ngươi phải rõ ràng, thiếu tông chủ nhà ta chính là người của Huyền Vũ Tông, nếu như ngươi đắc tội hắn, Thiên Huyền Địa Vực sẽ không còn chỗ nào cho ngươi dung thân đâu, ta thấy việc này cứ như vậy được rồi!

Đỉnh phong Thần Vương Huyền Minh trách móc Lăng Tiếu, tiếp theo hắn lại nói với Vân Mộng Kỳ:

- Liên Hoa Giáo các ngươi tốt nhất phải nghĩ cho kỹ lập trường của mình!

Đỉnh phong Thần Vương Tống Thúy ở sau lưng Vân Mộng Kỳ giành nói:

- Huyền Minh trưởng lão việc này Liên Hoa Giáo chúng ta tuyệt đối sẽ không tham dự.

Tống Thúy cũng không muốn đắc tội Huyền Vũ Tông, bằng không cho dù Liên Hoa Giáo các nàng là thế lực lớn thứ hai ở Thiên Huyền Địa Vực vẫn có khả năng phải biến mất khỏi Thiên Huyền Địa Vực.

- Vậy ngươi còn không bảo hắn mau chóng triệt hồi những thánh thú này đi!

Huyền Minh quát lạnh nói.

Tống Thúy thầm hô nói:

- Ngươi cho rằng ta không muốn sao, nhưng người ta cũng phải nghe ta mới được ah!

Nàng quăng ánh mắt về phía Vân Mộng Kỳ, hi vọng nàng có thể đứng ở lập trường tông môn cân nhắc một chút, bằng không thật sự sẽ trở thành tội nhân

tông môn mất!

Vân Mộng Kỳ khó xử nhìn Lăng Tiếu, nàng tuy rằng đã khôi phục tất cả trí nhớ trước kia, nhưng nàng vẫn có kinh nghiệm mấy chục năm này, nàng đối với Liên Hoa Giáo có lòng trung thành đầm đặc, bởi vì nàng đã triệt để dung hợp với "Mộng Nhiên" kia rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1963 - Ông Trời Sao Quá Bất Công.

Trong nội tâm nàng không muốn đắc tội Huyền Vũ Tông, nhưng nàng lại không muốn khiến nam nhân của mình phải khó xử.

- Mộng Kỳ ngươi không cần khó xử, hắn đả thương huynh đệ ta, huynh đệ ta hiệu triệu con dân của nó đến trả thù cũng là chuyện hợp tình lý, đương nhiên... Nếu như ngày sau Huyền Vũ Tông bọn hắn dám làm khó dễ Liên Hoa Giáo các ngươi, ta tất nhiên sẽ suất lĩnh Thú Tộc đại quân diệt Huyền Vũ Tông bọn hắn, ta cũng không tin chỉ một tông môn liền có thể ngăn cản trăm vạn thánh thú, huống chi... Ta còn là người của Thiên Long Môn!

Lăng Tiếu thập phần chắc chắc nói.

Lời này vừa nói ra, bất kể là người Huyền Vũ Tông hay những người khác đều hít một hơi khí lạnh.

Bọn hắn nhìn xem cực nhiều thánh thú ở bốn phía, bọn hắn tuyệt đối không dám hoài nghi Lăng Tiếu có năng lực làm được chuyện này.

Hắn có thần thú làm chỗ dựa, đã có được lực hiệu triệu mà Thuần Thú Sư cũng khó mà sánh bằng.

Chỉ riêng điểm này thôi người Huyền Vũ Tông đã có lý do tin tưởng Lăng Tiếu thật sự không sợ bọn hắn rồi, huống chi đối phương còn nói ra một thân phận khác, người của Thiên Long Môn.

Bọn hắn thân là người của Huyền Vũ Tông nên hiểu rất rõ, trong Thiên Long Môn có thể có Chân Long thần thú chỉ có thể nhân vật trọng yếu dòng chính

của Kim tộc.

Kim tộc chính là Cổ gia tộc tiếng tăm lừng lẫy tại Thiên Vực, là tồn tại mà Huyền Vũ Tông bọn hắn không cách nào sánh bằng được.

Tuy rằng, bọn hắn không tin Kim tộc hoặc Thiên Long Môn sẽ khai chiến với Huyền Vũ Tông, nhưng ai lại biết rõ người ta có dám lập tức động thủ giết chết bọn hắn ở đây hay không chứ?

- Vị thiếu gia kia, chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi, không biết có thể cho chúng ta rời đi trước không?

Phần Khoan Tranh ở không xa rốt cục không chịu nổi áp lực này nữa yếu ớt nói với Lăng Tiếu.

Thông Tu bên cạnh cũng lập tức nói:

- Đúng vậy a, chúng ta là phát giác bên này có động tĩnh, cho nên... Cho nên chỉ tới để góp náo nhiệt thôi, thả chúng ta rời đi có được không...

Buồn cười, nếu người ta chiến đấu lan đến bọn hắn, vậy bọn hắn phải chết oan uổng rồi.

Mặc kệ là đội ngũ nào cũng không phải bọn hắn dám đắc tội.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua bọn hắn nhàn nhạt nói:

- Muốn đi cũng được, bất quá... Không có chút thành ý xin lỗi, các ngươi cho rằng ta sẽ tin lời các ngươi nói sao?

Người Phần gia và người Tạo Khí Môn, nguyên một đám đều bắt đầu lo lắng.

- Vậy... Vậy vị thiếu gia này muốn phải thế nào mới bằng lòng thả chúng ta đây?

Phần Khoan Tranh hỏi.

Thông Tu bên cạnh cũng nói:

- Đúng vậy, chỉ cần chúng ta có thể làm được, chúng ta tất nhiên sẽ đáp ứng ngươi!

Bọn hắn vì bảo vệ tánh mạng nên không thể không hạ thấp tư thái ah!

Lăng Tiếu cười nói:

- Các ngươi đã có thành ý như vậy, như vậy... Liền chiếu theo tình huống bản thân các ngươi ý tứ một chút đi!

Lăng Tiếu nói xong, mấy ngón tay càng không ngừng nhẹ xoa xoa, bộ dáng gian thương mười phần.

Bọn họ tuy không ý Lăng Tiếu chà xát ngón tay là sao, nhưng bọn hắn lại có thể đọc hiểu được dáng cười của Lăng Tiếu, cực kỳ hèn mọn, vô sỉ.

Phần Khoan Tranh là người đầu tiên hiểu ý đi qua, lấy ra một đóa hoa cực kỳ xinh đẹp.

Đóa hoa này một bông hoa có tám cánh hoa, mỗi một cánh như hỏa diễm đang thiêu đốt lập loè, chính giữa hoa tâm lại nhấp nhô từng đoàn từng đoàn bổn nguyên lực lượng Thuần Dương.

Đây rõ ràng là một đóa thập giai trung giai bát dương hoa, có được lực lượng chí dương, là thần vật mà Thần Vương hỏa thuộc tính đều phải đỏ mắt.

- Đây là bát dương hoa, kính xin vị thiếu gia này chớ có ghét bỏ!

Phần Khoan Tranh cẩn thận từng li từng tí đưa đến trước mặt Lăng Tiếu nói.

Hắn là đê giai Thần Vương, Đại Thánh Sư, thân phận cũng không thấp, nhưng xuất ra đóa bát dương hoa này lại khiến hắn cảm thấy thịt đau rồi.

Trong mắt Lăng Tiếu lộ ra vài phần mừng rỡ, nhưng hắn vẫn làm ra bộ dáng thập phần miễn cưỡng

Phần Khoan Tranh thấy biểu lộ này của Lăng Tiếu, lại nhìn rất nhiều thánh thú ở chung quanh, cắn răng lại giao ra hai đóa đê giai thần thảo cộng thêm một trăm triệu thần tinh.

Lăng Tiếu lúc này mới lộ ra vẻ hài lòng, hắn vỗ vỗ bả vai Phần Khoan Tranh nói:

- Về sau ngươi chính là bằng hữu của Lăng Tiếu ta, đi tốt, không tiễn!

Phần Khoan Tranh bộ dáng như muốn khóc, cảm ơn Lăng Tiếu hai câu liền muốn dẫn theo người của mình rời đi.

Lăng Tiếu lập tức nhíu mày nói:

- Cái này chỉ đủ cứu mạng một mình ngươi thôi! Muốn mạng sống thì giao lên tất cả thần vật, nếu không khiến ta thoả mãn, các ngươi ai cũng đừng mong rời khỏi đây!

Hắn ở trong lòng thầm mắng:

- Mẹ nó, phải khiến Bổn cung tự hủy hình tượng mới được, thật sự là mấy gia hỏa không biết điều!

Người Phần gia cùng với Tạo Khí Tông nguyên một đám trong lòng đều ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lăng Tiếu: Con mẹ nó, tên này chẳng lẽ xuất thân thổ phỉ sao! "

Từng tên từng tên Thần Vương đều mang theo dáng tươi cười lần lượt dâng lên thần tài khiến Lăng Tiếu, sau đó mới mang theo thần sắc vô cùng đau lòng trốn đi xa xa!

Bọn hắn thề, cả đời này đây là lần đầu gặp phải thổ phỉ vô sỉ như vậy, trong nội tâm cầu nguyện tên này sớm bị ngũ lôi oanh đỉnh mà chết đi mới tốt!

Người Huyền Vũ Tông và Liên Hoa Giáo nhìn nụ cười kia của Lăng Tiếu, lòng bàn chân lập tức bốc lên một cổ hàn khí, bọn hắn đều sợ ánh mắt Lăng Tiếu sẽ rơi xuống trên người bọn họ a!

Người Liên Hoa Giáo còn may mắn, bởi vì bên phía bọn nàng có Vân Mộng Kỳ, cho nên không lo lắng bị đánh cướp.

Nhưng người Huyền Vũ Tông lại không có vận tốt như vậy.

Ánh mắt Lăng Tiếu lần nữa rơi xuống trên người Huyền Suất:

- Đã nghĩ tốt chưa, tự phế hai tay, hãy để cho huynh đệ của huynh đệ ta ‘ luân’ các ngươi, chính ngươi quyết định đi, bất quá... Ta là người rất có kiên nhẫn, nhưng hai vị huynh đệ này của ta kiên nhẫn lại không được tốt lắm đâu!

Theo thanh âm Lăng Tiếu rơi xuống, Phá Sản Tử cùng với Thập Tam thái tử đã biến thành hình người đều là đồng thời gào thét một tiếng, giả bộ như hết sức tức giận.

Chúng gào thét, khiến hơn một ngàn thánh thú ở bốn phía cũng theo đó rống

lên.

Thanh âm rung trời động địa kia dọa cho người Phần gia cùng với Tạo Khí Tông vừa rời đi không xa thần sắc thất thố, bọn hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay chạy khỏi Tà Nhai Cốc.

- Ngươi không nên khinh người quá đáng, chúng ta là người Huyền Vũ Tông, là thế lực cường đại nhất Thiên Huyền Địa Vực, ngươi đắc tội chúng ta không có kết quả gì tốt đâu!

Một gã Thần Vương của Huyền Vũ Tông cuối cùng nhịn không được nhảy ra ngoài quát một tiếng.

- Đúng vậy, ngươi mau chóng để chúng ta rời đi, thiếu tông chủ của chúng ta sẽ không so đo việc này với ngươi nữa.

- Việc này coi như xong, chúng ta cũng không đánh chủ ý vào đầu Kỳ Lân thần thú này nữa, dù sao nó lại không có chuyện gì, mọi thứ lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện!

- Chúng ta đi thôi, thách hắn cũng không dám lưu chúng ta lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1964 - Ý Tứ Một Chút Đi!

Người Huyền Vũ Tông ở mảnh địa vực này tự ngạo đã quen, hiện giờ bọn hắn đang định lợi dùng cảm giác tự ngạo đó để che dấu nỗi sợ hãi trong lòng

Bọn hắn nói rời đi, nhưng không ai dám động bước chân cả.

- Nói đi, cần bao nhiêu bồi thường, chúng ta đều cho ngươi!

Huyền Minh nhìn Lăng Tiếu nhíu mày nói.

Hắn cho tới bây giờ còn chưa từng nghĩ qua ở địa vực này còn có người dám khi dễ người Huyền Vũ Tông như thê.

Nhưng hiện giờ hết lần này tới lần khác lại có một người không bán mặt mũi cho Huyền Vũ Tông xuất hiện.

Vì mặt mũi Huyền Suất, hắn không thể không ngả bài với Lăng Tiếu

Lăng Tiếu dựng lên ngón trỏ nhẹ lắc nói:

- Ta muốn hắn tự phế hai tay là đã xem trên mặt mũi của Mộng Kỳ rồi, nếu nàng không ở chỗ này, các ngươi làm gì còn mạng mà rời đi chứ!

Huyền Minh còn muốn nói điều gì đó thì Huyền Suất cuối cùng cũng mở miệng.

- Ngươi muốn ta tự phế hai tay không phải không thể, nhưng... Ta muốn đánh với ngươi một trận trước, bất kể là thua hay thắng, ta đều tự phế hai

tay, không biết ngươi có dám ứng chiến không!

Huyền Suất nhìn Lăng Tiếu sâu kín nói.

Thần nữ không có, thần thú đã không có, lực lượng đã không có, hắn chỉ còn lại khuôn mặt này thôi

Hắn tuyệt đối không thể ngay cả khuôn mặt này cũng vứt đi, hắn muốn cho tiểu tử này biết rõ sự lợi hại của hắn.

- Buồn cười, hiện giờ ta ‘ người ’ đông thế mạnh, lấy nhiều khi ít, cần gì làm trò nhàm chán như vậy chứ?

Lăng Tiếu khinh thường cười lạnh nói.

- Ha ha, vậy sao? Chẳng lẽ ngươi lại là người hèn nhát, thật không biết Mộng Nhiên vừa ý ngươi ở điểm nào, nói thế lực ở Thiên Huyền Địa Vực này ta còn mạnh hơn ngươi, nói suất khí ta càng hơn ngươi, luận danh tự ta cũng êm tai hơn, luận thực lực cho dù có thêm hai ngươi cũng không phải đối thủ của ta, ta thực cảm thấy bi ai cho Mông Nhiên a!

Huyền Suất cười khẩy nói.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng phép khích tướng nông cạn như vậy là có thể khiến ta mắc lừa sao? Thật sự là buồn cười, lúc ta cùng với Mộng Kỳ yêu nhau ngươi còn không biết ở góc nào chơi bùn đâu, nàng hiểu ta là người thế nào, cho nên nàng sẽ không cảm thấy bi ai, chỉ sẽ cảm thấy hạnh phúc thôi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, tiếp theo lại nói với Vân Mộng Kỳ:

- Mộng Kỳ ngươi nói ta nói có đúng không/

Vân Mộng Kỳ nhu thuận gật gật đầu, sau đó ôm lấy cánh tay Lăng Tiếu, dán thân thể vào Lăng Tiếu nói:

- Có ngươi ở đây, ta là nữ nhân hạnh phúc nhất.

- Ngươi nhìn xem, tình yêu giữa chúng ta không phải loại người nông cạn như ngươi có thể hiểu được.

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, tiếp theo lộ ra sát khí nồng đậm:

- Bất quá... Câu nói phi thường rắm khí kia của ngươi cũng đã chọc giận ta, ta quyết định cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể đánh thắng ta, việc này coi như xong, nếu không thể đánh thắng ta, ta không chỉ muốn chặt hai tay ngươi, mà còn muốn hai chân nữa, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng đấy!

Huyền Suất quả thật rất tuấn tú

Nhưng Lăng Tiếu kiên quyết cho rằng mình đẹp trai hơn một chút, ngươi nhìn xem đôi mắt nữ nhân dài nhỏ kia, nào có mi lực bằng đôi Long mục sáng ngời của hắn? Ngươi nhìn xem thân thể nhỏ nhắn mảnh mai kia, nào được cường tráng uy vũ như hắn? Ngươi lại nhìn cách ăn mặc lôi thôi kia, nào được chỉnh tề sạch sẽ như hắn chứ?...

Mặc kệ là so cái gì, Lăng Tiếu đều cảm giác mình càng đẹp trai hơn đối phương một chút!

Đồng thời, hắn còn muốn chứng minh ngoại trừ đẹp trai ra, hắn còn rất biết đánh nhau, có thể giẫm nát đối phương dưới chân mình.

Cho nên, vì chứng minh cho người khác hai vấn đề nghiêm túc này, Lăng Tiếu quyết định tiếp nhận yêu cầu của Huyền Suất, để người khác biết rõ nam nhân mà Vân Mộng Kỳ vừa ý hoàn mỹ ưu tú cỡ nào

Huyền Suất lộ ra một tia cười lạnh nói:

- Tốt, chỉ cần ngươi có thể chính diện đánh bại ta, ta không chỉ không tiếp tục dây dưa Mông Nhiên, còn có thể khiến ngươi được như nguyện! Về sau thấy ngươi đều phải đi vòng qua.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không phải dây dưa Mộng Nhiên, nàng là Vân Mộng Kỳ, không phải Mộng Nhiên gì cả, mặt khác ta cũng sẽ không để ngươi đi vòng qua, chỉ cần thấy ta cung kính gọi một tiếng ‘ lão đại ’ là được rồi, ta thích người khác xưng hô ta như vậy!

- Không có vấn đề, nhưng... Nếu ngươi thua ngươi phải thần phục ta!

Huyền Suất rất cao ngạo nói.

Hắn đối với bản thân rất tự tin, hắn là hậu bối xuất sắc nhất Huyền Vũ Tông vạn năm qua,, hắn có được thể chất xuất sắc nhất, hắn có thể chiến thắng trung giai Thần Vương, chẳng lẽ còn không thể thắng một người cùng giai sao?

Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Mặt khác, hắn nhìn trúng "năng lực đặc thù" của Lăng Tiếu!

Một người có thể khiến hai đại thần thú đi theo sẽ là người bình thường sao?

Một người có thể khiến cho một đầu thần thú đi theo đã là thiên đại cơ duyên rồi, nhưng tên này lại đồng thời có hai đầu thần thú đi theo, quả thực là khiến người cực kỳ đố kị.

Cho nên, bảo Lăng Tiếu thần phục hắn, vậy hắn chẳng phải sẽ có được hai đầu thần thú này sao?

Không thể không nói cách nghĩ của Huyền Suất phi thường hoàn mỹ.

Nhưng hắn biết rõ Lăng Tiếu có năng lực khiến hai đại thần thú đi theo, vậy hắn không nghĩ qua Lăng Tiếu có năng lực gì làm được như thế sao?

Rất nhiều thánh thú tạm thời phân tán ra, người Huyền Vũ Tông và Liên Hoa Giáo cũng tản ra.

Vân Mộng Kỳ có chút không yên lòng nắm chặt tay Lăng Tiếu nói:

- Hắn là thần thể thủy hỏa song tu, ngươi... Ngươi nhất định phải cẩn thận!

Vào trước đây thật lâu nàng đã chứng kiến Lăng Tiếu vì nàng từ một đệ tử của tiểu gia tộc cường thế quật khởi, cho nên hiện giờ nàng cũng tin tưởng hắn nhất định sẽ không khiến nàng thất vọng, hắn nhất định có thể chiến thắng!

- Ân, yên tâm đi, chờ ta đoạn tứ chi của hắn, ta mới hảo hảo nói chuyện với nàng!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười tự tin nói.

- Lão đại, nhất định phải trả thù cho ta, hung hăng đánh cho hắn một trận!

Bại gia tử vung vẩy nắm đấm kêu lên.

Lăng Tiếu cười cười, thân thể nhẹ nhàng bay ra ngoài, rơi xuống trước Huyền Suất 10m:

- Đến đây đi, để ta biết một chút về thực lực của thiếu tông chủ Huyền Vũ Tông, xem có đủ lực hay không!

Huyền Suất khẽ cười một cái:

- Rất tốt, ngươi cũng nên cho ta biết một chút về thiên chi kiêu tử Thiên Long Môn rốt cuộc có cường đại bằng Huyền Vũ Tông chúng ta không!

Lưỡng đại tuyệt thế thiên kiêu, đối mắt một chút, hai người đều là tồn tại tương lai có thể đạp vào Chí Tôn lĩnh vực, đến cùng ai mạnh ai yếu, lập tức sẽ rõ ràng!

Hai luồng khí thế dấy lên, một đầu tuyệt thế Kim Long bắt đầu gào lên ở sau lưng Lăng Tiếu, lộ ra vô cùng uy vũ cường đại, mà ở sau lưng Huyền Suất lại hiện lên một đồ hình huyền ảo như Thái Cực, ở trung ương đồ hình này tựa hồ có một đầu Huyền Vũ thần thú hư ảnh trong truyền thuyết!

- Cẩn thận đấy, ta muốn xuất quyền rồi!

Huyền Suất nói một tiếng, thân ảnh mang theo một loại bộ pháp quỷ ý lướt về phía Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1965 - Thần Vũ Quyền Pháp! (1)

Bước tiến của hắn thoạt nhìn rất kỳ quái, rất chậm chạp, nhưng chỉ lập tức hắn đã đến trước Lăng Tiếu, đánh tới một quyền.

Tốc độ nắm đấm cũng cực độ chậm chạp, tựa hồ như do người thường đánh ra vậy, nhưng một quyền này lại mang theo vận thế không hiểu, khiến không gian chung quanh cũng phải méo mó áp tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhướng mày, trong lòng của hắn quát nhẹ:

- Quyền thế ý giới!

Phanh!

Nắm đấm áp tới đỉnh đầu Lăng Tiếu, một đạo thanh âm nặng nề vang lên, rất nhiều không gian lực lượng kích động ra.

Huyền Suất mắt nhảy lên, hắn phát hiện một quyền này của mình chỉ đánh vào tàn ảnh của Lăng Tiếu.

- Quyền pháp không tệ, chỉ tiếc chậm một chút!

Lăng Tiếu ở một hướng khác khoanh tay cười nói!

- Ha ha, quyền của ta dù có chậm, cũng có lúc đánh tới ngươi!

Huyền Suất cũng không ngại, nở nụ cười, lần nữa triển khai tư thế, lực lượng lại lần nữa đề cao mấy lần xuất kích tới Lăng Tiếu.

Mỗi một quyền vẫn phi thường chậm chạp, nhưng một quyền một thế giới, lực lượng Âm Dương giao hòa cùng một chỗ, bí mật mang theo uy thế như vượt qua vạn quân, hủy thiên diệt địa đánh cho cả phương Thiên Địa này đều hỏng mất.

Bang bang!

Từng đạo quyền kình nặng nề càng không ngừng vang lên, rất nhiều không gian lực lượng càng không ngừng tán phát, vết nứt không gian đều vỡ toang ra.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân như ở trong một đại dương mênh mông, lại như đang trong biển lửa, phải chịu lực lượng đáng sợ từ bốn phương tám hướng giáp công tới.

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười lạnh nói:

- Cho rằng lực lượng như vậy là có thể đối phó ta sao? Thật sự là ngây thơ!

Lăng Tiếu bắt đầu phản kích, thân ảnh bay múa, song chưởng dùng xu thế bài sơn đảo hải xuất kích, hai Kim Long ảnh từ trong lòng bàn tay hắn chui ra ngoài, đánh tan toàn bộ lực lượng ở tứ phương.

Tiếng nổ vang không dứt, lực lượng khủng bố chấn cho cả phương Thiên Địa này đều như sụp xuống

- Quả nhiên có chút cân lượng, để cho ta hảo hảo tranh tài một hồi đi!

Huyền Suất đối với phản kích của Lăng Tiếu không kinh ngạc chút nào cả, hắn kinh quát một tiếng, quyền pháp chậm chạp tiếp tục đánh về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu dùng Hàng Long Quyền cùng Huyền Suất đối oanh một chỗ.

Huyền Suất càng đánh càng chậm, Lăng Tiếu lại càng đánh siêu nhanh, thân ảnh hai người đã bay vút lên chín tầng trời rồi, rất nhiều lực lượng quấy cho cả phương Thiên Địa này đến long trời lỡ đất.

Hàng Long Chưởng là một loại Thần cấp chưởng pháp đỉnh cấp, Kiều Phong chính là dựa vào nó để lập nên uy danh Thiên Thần Vương.

Lăng Tiếu tự hỏi đã lĩnh hội được áo nghĩa của Hàng Long Chưởng, uy lực đánh ra tuyệt đối có thể khiến cho bất luận một gã trung giai Thần Vương nào cũng khó mà chịu đựng nổi, huống chi hắn còn mang theo một tia chưởng ý cảnh giới, cho dù là trung giai Thần Vương đỉnh phong cũng ứng phó cực kỳ cố sức.

Thế nhưng bộ quyền pháp kia của Huyền Suất cũng rất uy mãnh, dựa vào quyền ý bí mật mang theo cũng không kém gì chưởng pháp của hắn cả.

Lăng Tiếu không khỏi xem trọng Huyền Suất, đồng thời nói:

- Đây là vương bát quyền sao? Sao tốc độ lại như rùa thế?

- Hừ, nó là chuyên dùng để đánh vương bát đấy!

Huyền Suất hừ lạnh nói.

Quyền pháp này của hắn rất có lai lịch, nghe nói là do sáng tông Thuỷ tổ Huyền Vũ Tông bọn hắn quan sát Huyền Vũ cùng với dị thú khác chiến đấu mà sáng lập ra.

Huyền Vũ là thần thú, nhưng nó cũng cung là một loại quy loại, mà quy thì bị loại người xưng là "vương bát", nói quyền này là vương bát quyền tựa hồ

cũng có chút chuẩn xác.

Bất quá, nó có một cái tên càng thêm uy vũ, gọi là Thần Vũ Quyền Pháp!

Thần Vũ Quyền, mỗi một quyền đều bắt chước động tác của Huyền Vũ thần thú mà ra, mà thân hình Huyền Vũ di động vốn rất chậm chạp, Huyền Vũ càng già động tác càng chậm, cho nên Thần Vũ Quyền mỗi một quyền đều dùng chậm trứ danh, ai có thể đánh quyền pháp đến cảnh giới chậm nhất, liền có thể phát huy Thần Vũ Quyền đến uy lực cao nhất.

Thần Vũ Quyền chia làm tam trọng cảnh giới, một loại cảnh giới là dùng chậm chế động, một loại khác là dùng chậm chế nhanh, loại cuối cùng là dùng chậm chế chậm!

Chậm không có nghĩa là bất động, động liền có được lực lượng đáng sợ long trời lở đất!

Huyền Suất đã đạt đến cảnh giới cao tầng của Thần Vũ Quyền, dùng chậm đánh chậm.

Vừa rồi hắn dùng chậm đánh nhanh, hoàn toàn có thể phong bế chiêu thức Lăng Tiếu đến sít sao, hai người đều không dành được chỗ tốt, hắn cũng hiểu biết Lăng Tiếu quả thật có chút tiền vốn.

Cho nên, hắn ý định đánh ra đệ tam trọng cảnh giới, dùng chậm đánh chậm!

Chỉ thấy tại khí thế của hắn lại lần nữa tăng lên, lực lượng từ bốn phía giống như bị hắn ảnh hưởng vậy, trở thành trạng thái chân không, tựa hồ tất cả lực lượng ở đây đều đã bị hắn hấp thu hết vậy.

Quyền thế của hắn thay đổi, một loại quyền thức không mang theo bất luận lối thông thường nào, chậm rãi đánh ra.

Một quyền phảng phất như bỏ ra cả một thế kỷ mới đánh ra được vậy, khiến người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lăng Tiếu nhìn động tác như quy thế này, trên mặt vô cùng tùy ý, quyền chậm như vậy có thể đánh trúng hắn sao?

Lăng Tiếu tuy nói xem thường quyền pháp này, nhưng lại không chủ quan, hắn sử xuất thức thứ năm "Tiềm Long Vật Dụng" của Hàng Long Chưởng!

Đây là một chiêu thức cực độ bá đạo, muốn cưỡng ép đánh bại Huyền Suất.

Chẳng qua lúc hắn ra chiêu, Lăng Tiếu rốt cục biến sắc rồi.

Hắn thình lình phát hiện chưởng thế của hắn rõ ràng cũng trở nên vô cùng chậm chạp, tựa hồ như bị hoàn cảnh này ảnh hưởng lấy vậy, căn bản không thể đánh ra khí thế bá đạo vốn có.

Lúc này, nắm đấm nhìn như cực độ chậm chạp kia bỗng nhiên tới trước ngực hắn.

Phanh!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy lồng ngực đau xót, cả người bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, Huyền Suất lại chậm rãi xuất quyền tiếp

Lăng Tiếu tựa hồ căn bản không thoát khỏi sự khống chế của hắn v ậy, trơ mắt nhìn từng nắm đấm vô cùng chậm chạp không ngừng rơi xuống trên người mình.

Mọi người Liên Hoa Giáo sợ ngây người, mà người Huyền Vũ Tông lại vô cùng mừng rỡ.

- Quyền chậm như vậy rõ ràng cũng có thể đánh trúng người, cái này... Đây nhất định là có cổ quái!

- Ngươi không phát hiện trong quyền kình của người ta ẩn chứa quyền ý sao? Đây chính là cảnh giới tăng trưởng sức chiến đấu

- Đây là Thần Vũ Quyền Pháp của Huyền Vũ Tông a, quả nhiên là uy lực vô cùng.

- Xem ra người nhất định phải bại rồi, ta nói rồi mà, một tiểu tử vô danh sao có thể là đối thủ của Huyền Suất được, xem ra vẫn là Huyền Suất thích hợp với Mộng Nhiên hơn.

...

- Thực lực như vậy cũng muốn so với thiếu tông chủ của chúng ta, thật sự là không biết tự lượng sức mình, thật sự là quá buồn cười rồi!

- Thiếu tông chủ quá lợi hại, thì ra hắn đã lĩnh ngộ cảnh giới cao nhất của Thần Vũ Quyền dùng chậm đánh chậm, dường như ở trong tông cũng không có có bao nhiêu người có thể đạt tới cảnh giới như hắn a, ta hiện giờ vẫn chỉ kẹt tại ở cảnh giới dùng chậm đánh động thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1966 - Thần Vũ Quyền Pháp! (2)

- Đánh quyền nhanh dễ dàng, nhưng đánh quyền chậm lại không phải đơn giản như vậy, nếu là người không có thiên phú dù lấy được khẩu quyết Thần Vũ Quyền nhưng vĩnh viễn cũng không thể lĩnh ngộ được chỗ tinh túy, xem thật kỹ thiếu tông chủ giáo huấn tiểu tử này đi!

- Đúng vậy, thiếu tông chủ nhất định có thể đánh cho tiểu tử kia một trận nên thân!

Lăng Tiếu như ở trong một không gian chân không, tất cả thế công của hắn như đều bị ảnh hưởng vậy, khiến hắn vô luận dùng lực thế nào cũng khó mà phát huy được lực lượng vốn có của mình vậy, ngược lại mỗi một chiêu trước khi đánh ra đều bị người khác phong tỏa mất, đánh cho hắn trở tay không kịp!

Lăng Tiếu thừa nhận lực công kích có thể sánh với trung giai Thần Vương của Huyền Suất cũng không phát ra nửa câu đau đớn

Hắn như đống cát vậy, bất luận Huyền Suất đánh thế nào cũng không có ý phản kháng.

Hắn không phải không có năng lực phản kháng, mà hắn muốn xe thử trạng thái chân không này của Huyền Suất đến cùng có chỗ nào ảo diệu.

Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, dùng chiến tăng cường lực chiến đấu của mình, gần đây đều là tôn chỉ của Lăng Tiếu.

Hắn muốn đánh bại Huyền Suất chỉ là chuyện nháy mắt, nhưng hắn lại muốn

cảm nhận thêm chỗ tinh yếu của chiến đấu.

Tựa như bộ Thần Vũ Quyền Pháp của Huyền Suất trước mắt, nó cũng có chỗ đáng học tập.

Đương nhiên, Lăng Tiếu đối với bộ Vương Bát quyền pháp này cũng không hứng thú gì, hắn chỉ muốn biết rõ nên dùng loại phương thức nào để phá giải khốn cục này thôi.

Chỉ là chuyện kỳ quái xuất hiện, lúc Lăng Tiếu tùy ý để Huyền Suất ra chiêu, hắn lại phát hiện quyền pháp cũng trở nên không còn chậm chạm như rùa nữa.

Tuy nói vẫn đang còn rất chậm, nhưng cảnh giới tuyệt đối không giống.

Lăng Tiếu tựa hồ như bắt được gì đó, hắn không ngừng suy tư, hắn chỉ cần bắt được một điểm linh quang liền có thể biết rõ chỗ sơ hở trong quyền pháp của Huyền Suất rồi.

- Hừ, ngươi không phải rất lợi hại sao? Thì ra chỉ là một tên phế vật!

Huyền Suất hừ lạnh một tiếng, lực lượng quyền đạt đến đỉnh phong, đánh về phía mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn nắm đấm nhìn như rất chậm kia càng ngày càng gần, ánh mắt hắn nhảy lên:

- Rốt cuộc là cái gì khiến tất cả công kích của ta đều biến chậm? Rốt cuộc là vì cái gì?

Ngay khi một quyền kia đến trước sống mũi Lăng Tiếu, Lăng Tiếu vẫn đang ở trạng thái suy tư.

Trên mặt Huyền Suất xẹt qua một tia cười lạnh, phảng phất như đã trông thấy Lăng Tiếu bại trong tay hắn vậy.

Phanh!

Nắm đấm Huyền Suất đánh lên mặt Lăng Tiếu, chỉ tiếc... Đây chẳng qua chỉ là mặt một đạo tàn ảnh.

Ở một phương hướng khác, Lăng Tiếu lộ ra tươi cười đắc ý nói:

- Ha ha, thì ra là thế, ta hiểu rõ sự ảo diệu của Vương Bát quyền này rồi!

Huyền Suất không nghĩ tới Lăng Tiếu vào lúc mấu chốt có thể tránh được một quyền kia của hắn, lại nghe Lăng Tiếu ô nhục trấn tông tuyệt học Thần Vũ Quyền của Huyền Vũ Tông bọn hắn, trong nội tâm cực kỳ căm tức.

- Ngây thơ!

Huyền Suất cười lạnh một tiếng, Thần Vũ Quyền lại hiện ra!

Thần Vũ Quyền là trấn tông tuyệt học của Huyền Vũ Tông bọn hắn, có thể lĩnh ngộ đến Thần Vũ Quyền tầng thứ ba cũng chỉ có một số ít người, mà bọn hắn không ai không phải là tồn tại đỉnh cấp trong tông, mà trong một đời mới người có thể lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ hai cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể như hắn lĩnh ngộ đến tầng thứ ba thì cũng chỉ có mỗi mình hắn mà thôi.

Hắn không tin Lăng Tiếu thật có thể nhìn ra chỗ ảo diệu của Thần Vũ Quyền.

Huyền Suất quyền kình bí mật mang theo quyền ý cuồn cuộn, chậm rãi nện về phía Lăng Tiếu.

Chỉ là hắn lại một lần nữa rơi vào khoảng không, cũng không đánh trúng Lăng Tiếu.

Hắn không tin tà, từng quyền không ngớt không dứt đánh về phía Lăng Tiếu

Chỉ là mặc kệ hắn cố gắng thế nào, đều không thể chạm vào người Lăng Tiếu một chút nào cả.

- Chẳng lẽ ngươi định cứ trốn như vậy sao?

Huyền Suất bất mãn nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói.

Trong lòng của hắn có chút hoài nghi:

- Chẳng lẽ hắn thật sự khám phá ra ảo diệu của Thần Vũ Quyền sao? Đây tuyệt đối không có khả năng!

- Yên tâm, ta chỉ thử xem ý nghĩ của ta có ứng nghiệm hay không thôi!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, tiếp theo hắn lại nói:

- Hiện giờ đến ta tiến công rồi.

Dứt lời, Lăng Tiếu quả nhiên bắt đầu tiến công.

Lăng Tiếu lăng không mất đi bóng dáng trước mặt Huyền Suất, sau một khắc hắn đã đến trước mặt Huyền Suất, Hàng Long Chưởng lần nữa vung ra.

Bang bang!

Huyền Suất không có chỗ phản ứng, bị Lăng Tiếu đánh cho không phân

Đông Tây Nam Bắc.

Hắn chỉ cảm giác như thần thể của mình bị trúng phải trùng kích nghiêm trọng nhất, cho dù hắn có thần công phòng ngự cao giai vẫn không chịu nổi công kích điên cuồng của Lăng Tiếu.

PHỐC PHỐC!

Huyền Suất liên tục bị một cổ ám kình trùng kích khiến thần thể trọng thương, từng ngụm máu tươi phun ra.

Cuối cùng, Lăng Tiếu hung hăng đá một cước vào mặt Huyền Suất, khiến hắn từ trên chín tầng trời rơi xuống một ngọn núi cao, nện cho ngọn núi kia thành bột mịn.

- Vương Bát quyền, cũng chỉ thường thôi!

Lăng Tiếu nhẹ khoát tay khinh thường nói với Huyền Suất.

Lúc này người Huyền Vũ Tông cùng với Liên Hoa Giáo đều trợn tròn mắt.

Tất cả biến hóa dường như tới quá nhanh đi!

Trên mặt Vân Mộng Kỳ xẹt qua vài tia cười nhạt rung động lòng người, nàng sớm đã biết nam nhân của mình là nhất mà!

Nàng đột nhiên rất muốn biết nam nhân của mình những năm qua sống thế nào.

Nàng tuy là thần thể, nhưng nếu không phải có được thiên đại cơ duyên thì sao có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới Thần Vương như vậy được!

Thế nhưng nam nhân của nàng lại có thể vững vàng theo kịp, thậm chí là đã vượt qua nàng rồi.

- Hắn những năm này nhất định trải qua rất cực khổ a!

Vân Mộng Kỳ ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài nói, trong lòng cảm thấy rất đau.

Huyền Suất cũng không tiêu đời, lực lượng của Lăng Tiếu chỉ khiến hắn bị thương thôi.

Hắn lại một lần nữa vọt ra, hắn không nói nhảm vô ích, Thần Vũ Quyền lại lần nữa bao phủ về phía Lăng Tiếu.

Hắn nhất định phải dùng thực tế chứng minh, Thần Vũ Quyền tuyệt đối sẽ không đơn giản bị phá giải.

Trạng thái chân không lại tràng ra, mỗi một quyền vẫn cực kỳ chậm chạp như trước.

Chỉ là loại quyền chậm bí mật mang theo uy lực vô cùng kia của hắn đã không thể nào chạm vào thân thể Lăng Tiếu được nữa, khí tràng của hắn tựa hồ đã mất đi hiệu lực với Lăng Tiếu rồi.

- Sao lại như vậy!

Huyền Suất càng không ngừng hỏi lại, quyền pháp của hắn bắt đầu trở nên có chút nhanh.

Đây là nhanh so với trước kia thôi, kỳ thật ở trong mắt người khác vẫn rất chậm, nhưng ở trong mắt Lăng Tiếu lại biến nhanh.

Biến hóa rất nhỏ này khiến Lăng Tiếu cảm ứng trong lòng, hắn thầm cười lạnh:

- Quả là thế!

- Không có tác dụng đâu, ngươi không đánh trúng ta được đâu!

Lăng Tiếu nhìn Huyền Suất sâu kín nói.

Huyền Suất không để ý tới lời Lăng Tiếu, tiếp tục đánh quyền, nhưng những quyền này ở trong mắt Lăng Tiếu càng ngày càng không có lực uy hiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1967 - Vương Bát Quyền, Cũng Chỉ Thường Thôi! (1)

- Ngươi vừa rồi sở dĩ có thể đánh trúng ta, đó là bởi vì ta muốn ngươi ra tay, mà lúc ta ra tay với ngươi, ngươi lại có thể thông qua khí tràng ở bốn phía này cảm ứng được hướng ta ra tay, từ đó trước một bước phong bế chiêu thức của ta, sau đó tiến hành công kích có lợi cho mình. Nói cách khác ta dù ra chiêu thế nào, đều sớm một bước bị ngươi cảm ứng được, đây cũng là lý do vì sao ta không thể phát huy ra được lực lượng của mình, thực sự không phải phải ngươi trở nên mạnh mẽ, mà nhờ vào tinh yếu của Vương Bát quyền pháp-- liệu địch tiên cơ, lấy tịnh chế động! Chỉ cần ta không ra tay, hoặc ta ra tay không như thông thường, hơn nữa sau khi ta ra tay lại nhiều hơn chút ít biến hóa thì quyền pháp này của ngươi cũng chẳng ghê gớm gì nữa!

Lăng Tiếu một bên trốn tránh quyền pháp của Huyền Suất, một bên giải thích.

Huyền Suất triệt để ngây dại!

Hắn không nghĩ tới chỉ đọ sức với đối phương một hồi, sau khi lấy được một lần thượng phong thì trấn tông tuyệt học Thần Vũ Quyền của bọn hắn liền bị đối phương lĩnh ngộ được chỗ tinh yếu của quyền pháp, đây quả thật là việc cực kỳ châm chọc.

Phải biết rằng bao nhiêu vạn năm qua, vô số anh kiệt muốn tham phá ảo diệu của Thần Vũ Quyền đều không tìm được kỳ môn mà vào ah!

Huyền Suất không xuất chiêu nữa, nhưng Lăng Tiếu lại không để cho hắn đẹp mắt, hắn càng thích đả kích đám gia hỏa tự cho mình là thiên tài này hơn.

- Đẹp trai hơn ta, lợi hại hơn ta, ta nhổ vào!

Lăng Tiếu ở trong lòng thập phần khinh thường mắng.

Vì chứng minh những lời này, hắn mới khổ sở uổng phí công sức đánh với Huyền Suất một trận ah!

Bất quá hắn da dày thịt thô, nếu không có lực công kích cao giai Thần Vương thì căn bản không thể tổn thương hắn được.

Huyền Suất hít sâu một hơi, ánh mắt hắn nhìn về phía Lăng Tiếu trở nên cực kỳ chăm chú.

- Ta thừa nhận, ngươi là là đối thủ mạnh nhất trong cùng thế hệ mà ta từng gặp, cái này khiến ta càng kiên định quyết tâm muốn người thần phục, kế tiếp ta muốn động thật rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Huyền Suất sâu kín nói một tiếng, trên hai tay hắn đã nhiều hơn thủy hỏa thần kiếm một dài một ngắn, khí thế cả người lại lần nữa tăng cao lên.

- Ha ha, xem ra ngươi thật khờ, đến đây đi, dùng ra tất cả bổn sự của mình để ta xem xem, ta sợ ngươi ngay cả tư cách làm người hầu của ta cũng không có ấy chứ!

Lăng Tiếu khiêu khích vẫy vẫy tay cười nói với Huyền Suất.

Huyền Suất không nói gì nữa, song kiếm bắt đầu xoay chuyển, lực lượng một âm một dương bắt đầu giao hòa trong cơ thể, thân thể hắn bị một lam một hồng bao vây thoạt nhìn cực kỳ thần kỳ, một Thái Cực thần đồ hiện ra trên đỉnh đầu hắn, một đầu Huyền Vũ thần thú ở chính giữa Thái Cực thần đồ híz-khà-zzz rống lên.

Huyền Suất động, thần kiếm một dài một ngắn trước sau đâm về phía Lăng Tiếu.

Lúc tĩnh thì như thỏ khôn, động lại mau lẹ như báo săn, kiếm thế áp tới mang theo xu thế như bôn lôi vô cùng uy mãnh, tất cả mọi thứ trở ngại trong không gian đều vô dụng, bị chém ra hai đạo thần mang.

- Hậu bối những thế lực lớn này quả nhiên không giống bình thường, nhưng muốn đánh bại ta thì sao có thể?

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm khen một tiếng, thân hình như linh dương treo giác, dễ dàng dùng một góc khuất xảo trá tránh khỏi công kích của Huyền Suất.

Huyền Suất thức thứ nhất chẳng qua chỉ thăm dò, hắn thấy Lăng Tiếu rõ ràng còn không lấy ra thần khí, không khỏi có chút căm tức, song kiếm hắn lại một lần nữa giao thoa xuất kích.

Thái Âm Thái Dương kiếm pháp thức thứ nhất -- Âm Dương giao hòa!

Kiếm thế tạo thành Thái Cực thần đồ bao phủ về phía Lăng Tiếu, trên đó tản ra khí thế lạnh run, kiếm quang còn chưa động, kiếm thế phát ra đã khiến người cảm thấy hít thở không thông.

Lăng Tiếu thần sắc trở nên chăm chú, trong tay hắn nhiều ra một đôi kim thủ, đánh lên Thái Cực thần đồ kia.

Có vài Kim Long từ lòng bàn tay hắn lướt ra ngoài, đón lấy Thái Cực thần đồ kia.

Rầm rập!

Thần lực đáng sợ đối oanh tạo thành lực phá hư thật lớn, không gian cũng không biết đã sụp đổ bao nhiêu nữa.

Thái Âm Thái Dương kiếm pháp thức thứ hai -- Âm Dương luân chuyển!

Một cổ kiếm thế một lam một hỏa xoay tròn, mang theo rất nhiều kiếm thế quét ngang bốn phương tám hướng, hai loại lực lượng càng không ngừng giao thoa, xoắn cho phạm vi vạn dặm quanh đây thành một mảnh trạng thái chân không.

Tuyệt thế Chân Long lại như xé trời mà ra, long thủ gào thét, long thân bốc lên, long vỹ quét ngang, trực tiếp cùng những kiếm thế kia đối kháng với nhau.

Vô số thần lực bàng bạc càng không ngừng đụng nhau, từng đợt thần lực hào quang không ngừng vẩy ra, như vô số pháo hoa đồng thời tề phóng vậy!

Âm Dương Thần Thể, là thần thể hiếm thấy có thể sánh với Không Linh chi thể, nhưng năng lực chiến đấu của nó so với Không Linh chi thể càng mạnh hơn, mà Không Linh chi thể lại có diệu dụng chỗ khác.

Huyền Suất là Âm Dương Thần Thể, từ nhỏ tu luyện cực kỳ xuất sắc, lại có đủ loại tài nguyên của Huyền Vũ Tông cung cấp hắn tiêu xài, hắn muốn không cường đại cũng không được.

Nhất là sau khi hắn tu luyện Viễn Cổ thần kỹ Thái Âm Thái Dương kiếm pháp, ở Thiên Huyền Địa Vực trong cùng giai cơ hồ khó tìm ra được tồn tại chống lại hắn, cho dù là chống lại tồn tại cao giai hơn mình hắn cũng có thể chiến thắng.

Tự tin của Huyền Suất là nơi phát ra tất cả lực lượng.

Công kích điên cuồng của hắn đã hoàn toàn vượt qua tiêu chuẩn của trung giai Thần Vương bình thường rồi, ít nhất cũng không kém hơn trung giai Thần Vương đỉnh phong.

Đây tuyệt đối là một yêu nghiệt vì chiến đấu mà sinh!

Lăng Tiếu không lợi dụng thân pháp để đi ứng đối, hắn muốn thử xem kiếm kỹ này của đối phương lợi hại thế nào.

Quả nhiên, hắn được là công kích như mưa to gió lớn, một âm một dương hai loại công kích hủy diệt bí mật mang theo bổn nguyên lực lượng khiến hắn không thể không dốc hoàn toàn tinh thần để ứng đối, hiển nhiên kiếm khí cắt đến trên người hắn cũng khiến hắn cảm thấy thập phần đau đớn.

Hắn hoàn toàn có thể để xác định Huyền Suất cuồng ngạo như vậy quả thật có chút tiền vốn.

- Xem ra không xuất ra một ít bản lĩnh thật sự thì không coi bản cung ra gì rồi!

Lăng Tiếu thầm nói, song chưởng liên tục đánh ra công kích cường đại, đánh tan mất toàn bộ kiếm thế bao phủ đến, ngay sau đó hắn hóa thành một hồi hư ảnh dùng một loại phương thức t kỳ diệu hối lui ra khỏi phạm vi Huyền Suất công kích.

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra Băng Hỏa Kiếm, hắn chỉ vào Huyền Suất nói:

- Song thuộc tính cùng tu không có gì đặc biệt hơn người cả, ngươi biết ta cũng biết

Dứt lời, Lăng Tiếu liền động, dùng một loại tốc độ tuyệt nhanh lướt đến trước Huyền Suất, Băng Hỏa Kiếm chém tới Huyền Suất.

Vốn là một hồi mưa đá rơi đập cuồng bạo, tiếp theo lại thay đổi bất ngờ hóa thành một hồi lửa cháy hừng hực bừng bừng sáng chói

Một băng một hỏa, nóng lạnh luân chuyển, uy lực kinh người, khiến người khó lòng phòng bị!

Huyền Suất quả thật bị biến chiêu này của Lăng Tiếu dọa cho sợ hãi, cũng may lực phản ứng của hắn cũng cực kỳ kinh người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1968 - Vương Bát Quyền, Cũng Chỉ Thường Thôi! (2)

Thái Âm Thái Dương kiếm pháp đệ tam thức -- Bão âm thủ dương!

Từng Thái Cực thần đồ tạo thành phòng ngự cường đại, chắn tất cả công kích của Lăng Tiếu ở bên ngoài thân thể hắn.

Lăng Tiếu thừa cơ tăng lớn thế công, Băng Cực đao pháp, Phần Thiên kiếm pháp đều bị hắn dùng đến xuất thần nhập hóa, chiêu chiêu hóa thành công kích kinh thiên động địa, như là Thiên Uy mênh mông, khiến người khó lòng ngăn cản.

Những người Huyền Vũ Tông cùng với Liên Hoa Giáo quan sát chiến đấu nguyên một đám đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn hắn vốn cảm thấy Huyền Suất đã phi thường lợi hại đáng sợ rồi, nhưng thấy công kích của Lăng Tiếu đáng sợ như thế, cùng với đa trọng thuộc tính lực lượng luân chuyển, bọn hắn rốt cục hiểu rõ người trước mắt cái này thật sự có tư cách đối chiến với Huyền Suất, thậm chí còn có khả năng... Chiến thắng!

Vân Mộng Kỳ không nháy mắt lấy một cái nhìn Lăng Tiếu thân ảnh phiêu dật, công kích sắc bén, trong mắt tràn đầy yêu thương.

- Lão đại cố gắng lên, chém chết tên kia đi!

Bại gia tử giống như hài tử vậy, vung vẩy lấy hai đấm kêu lên.

Huyền Suất đã rơi vào hạ phong, bị Lăng Tiếu ép cho liên tiếp bại lui, khó

mà thủ được nữa, nhưng lại đột nhiên biến chiêu, chuyển thủ làm công!

Thái Âm Thái Dương kiếm thức thứ tư -- Âm Dương phân hoá!

Hai loại thuộc tính bất đồng không giao hòa cùng xuất kích như trước nữa, mà phân hoá ra, một cổ sóng nước như là Huyền Vũ thần thú công kích gào thét về phía Lăng Tiếu, mà một cổ Liệt Hỏa hừng hực khác lại ập tới sau đó.

Bang bang!

Một âm một dương, một thủy một hỏa, trước sau điệp gia trùng kích, ở trên chín tầng trời liên tục phát ra từng đợt tiếng nổ vang nặng nề.

Lăng Tiếu bị phản kích đột nhiên của Huyền Suất chấn cho bay ngược vài trăm mét.

Đợi giao phong thứ hai của hai người cũng dừng lại.

Huyền Suất thu hồi thần sắc cuồng ngạo nhìn Lăng Tiếu nói:

- Rõ ràng cùng tu tam trọng thuộc tính, hơn nữa có thể tu luyện tới loại tình trạng này, ngươi thật sự là thiên tài trong thiên tài!

Lúc nói đến đây, Lăng Tiếu không chút nào khiêm tốn ứng một câu:

- Quá khen quá khen, cũng chỉ bình thường thôi!

- Bất quá, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sợ... Không cẩn thận sẽ giết ngươi, bởi vì... Có chút lực lượng ta cũng không hoàn toàn không chết được!

Huyền Suất hết sức trịnh trọng nói.

Nói thật, từ giờ trở đi hắn đã có chút thích Lăng Tiếu rồi.

Mọi người cũng đừng hoài nghi hắn là thủy tinh, hắn chỉ là có cảm giác thích thú vì gặp phải đối thủ xứng tầm thôi, không hi vọng khiến một đối thủ như vậy biến mất trên đời.

Theo Huyền Suất dứt lời, khí tức của hắn rõ ràng lại một lần nữa tăng lên, quần áo trên thân hắn lập tức bị chấn tan, một loại lực lượng không hiểu tựa hồ hàng lâm trên trên người hắn, dị biến đã bắt đầu!

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú kia trở nên vô cùng âm trầm, ngay sau đó trên mặt xuất hiện từng mảnh lân giáp như vảy rắn, tướng mạo cũng bởi vậy trở nên dữ tợn, mà thân hình sau khi bành trướng thêm vài phần rốt cục xuất hiện từng khối lân như xác bao trùm lên trên người Huyền Suất.

Đối với loại biến hóa này, những người khác thấy sợ ngây người!

Mà Lăng Tiếu lại kinh ngạc kinh hô:

- Cái này... Đây là hóa thân bán thú nhân sao? Chẳng lẽ hắn đã từng luyện hóa qua đại lượng huyết dịch thần thú?

Lăng Tiếu đã từng nhập qua hóa long trì, đạt được đại lượng long huyết luyện hóa, khiến hắn tăng lên chiến lực, còn biến thành bộ dáng nửa long nửa người.

Hiện giờ loại biến hóa này của Huyền Suất cùng tình huống hắn lúc trước có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Chỉ là Lăng Tiếu khó hiểu, loại dị biến này không phải sau khi biến thành Thần Vương sẽ không còn nữa sao?

Kỳ thật Lăng Tiếu cũng không biết, trong cơ thể Huyền Suất từ nhỏ đã ẩn chứa Huyền Vũ máu huyết, loại biến hóa này của hắn từ nhỏ đã có, có thể nói là thiên phú dị bẩm, không giống với Lăng Tiếu.

Huyết mạch của Huyền Suất tự sinh ra huyết mạch duy nhất thuộc về hắn, ngày sau nếu hắn có thể thành tựu Chí Tôn Thủy Thần, như vậy hậu đại hắn cũng sẽ hưởng thụ hiệu quả cường đại mà huyết mạch biến dị này mang đến.

Cái này cũng cùng loại với các tổ tiên Cổ Tộc.

Sau khi biến thân, Huyền Suất rõ ràng nhảy lên một cảnh giới đạt đến trung giai Thần Vương chân chân chính chính, mà nếu hắn lại mượn nhờ lực lượng chân chân chính chính cùng với uy lực của Thái Âm Thái Dương kiếm pháp, chỉ sợ dù là cao giai Thần Vương cũng có thể giao phong a!

Vân Mộng Kỳ thấy Huyền Suất biến hóa, cảm nhận được khí tức đáng sợ của Huyền Suất, thần sắc cũng trở nên khẩn trương.

- Ngươi chuẩn bị xong chưa?

Huyền Suất cầm trong tay Thủy Hoa thần kiếm chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

Loại biến hóa này rất cường đại, nhưng hắn cũng không thể một mực tiếp tục, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một phút đồng hồ, nhưng chừng đó cũng đủ để hắn đánh bại Lăng Tiếu rồi.

- Có ý tứ, đến đây đi!

Lăng Tiếu chiến ý dâng trào, một đầu Kim Long hư ảnh bành trướng mà lên, khí thế của hắn lập tức tăng lên đến đỉnh phong.

Lăng Tiếu lúc này cũng dùng hết toàn lực rồi.

Hắn đã là đê giai Thần Vương đỉnh phong, hơn nữa chiến lực tăng mấy chục lần, khiến hắn tuyệt đối không kém hơn bất luận một trung giai Thần Vương đỉnh phong nào, bất quá lấy sự cường đại của chiến kỹ, hắn cũng có thể khiêu chiến cao giai Thần Vương.

Lăng Tiếu đã đổi Băng Hỏa Kiếm thành Kim Long Thương, bằng không Băng Hỏa Kiếm tuyệt đối không cách nào chống đở được Thủy Hỏa thần kiếm của đối phương được.

- Ta đến rồi!

Huyền Suất phát ra thanh âm khàn khàn, tốc độ trọn vẹn đề cao hơn mười lần, Thủy Hỏa thần kiếm trong tay chém xuống Lăng Tiếu.

Kiếm thế dày đặc kia uy lực trọn vẹn cường đại hơn trước kia không chỉ gấp mười lần.

Bất quá, Lăng Tiếu nào sợ hắn, dòng máu hiếu chiến đã triệt để đốt lên, sự cường đại của Huyền Suất quả thật đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

.

Hắn huy động Kim Long Thương đón nhận công kích của Huyền Suất, thương ảnh và kiếm quang giao thoa lại với nhau, phát ra thần uy hủy thiên diệt địa, rất nhiều lực lượng lại một lần nữa vẩy khắp bốn phía, khiến cho Thần Vương ở không xa lần nữa lui về phía sau không ít.

Giao thủ chính thức giữa hai người giờ mới bắt đầu.

Cường cường va chạm, thỉnh thoảng vết nứt không gian xoẹt ra, từng đạo lực

lượng loạn lưu có thể xé nát bất luận một gã Thánh Hoàng nào.

Trong nháy mắt, hai người đã giao chiến hơn một ngàn chiêu, không có ai có thể làm gì được đối phương, tình hình chiến đấu kịch liệt đến đỉnh, khiến người thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Quá... Quá cường đại, hai người này quả thực là biến thái, đây tuyệt đối không phải là thực lực đê giai Thần Vương có thể có được a!

- Sự cường đại của Huyền Suất cũng nằm trong dự liệu, nhưng ngoài ý liệu là tiểu tử Thiên Long Môn kia quả thật khiến cho người ta kinh ngạc, khó trách có thể có được hai đầu thần thú đi theo, thành tựu của người ta tuyệt không phải là ngẫu nhiên ah!

- Đúng vậy, cũng không biết hắn rốt cuộc là thể chất gì, rõ ràng có thể chống lại Âm Dương Thần Thể, chắc hẳn hắn ở trong Thiên Long Môn cũng là tồn tại yêu nghiệt a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1969 - Huyền Suất Kinh Biến!

- Tầm mắt của ngươi sao kém như vậy, chẳng lẽ ngươi không phát hiện bí mật đề cao chiến lực của người ta sao? Hắn hẳn là người của Kim tộc Thiên Long Địa Vực, Kim tộc ở trong Thiên Vực cũng là Cổ Tộc số một số hai...

...

Tất cả mọi người xôn xao kinh hô lên, bọn hắn trông thấy phong độ tư thái của hai nhân kiệt trẻ tuổi tương lai có thể thành tựu Thiên Thần Vương, đồng thời cũng có khả năng sẽ trở thành Chí Tôn Thủy Thần.

Hai người càng đánh càng hung hiểm, từng chiêu công kích khủng bố đều dùng hết toàn lực, muốn đánh bại đối phương.

Lăng Tiếu đang hưởng thụ loại cảm giác do mạnh mẽ va chạm mang đến, khiến hắn cực kỳ phấn khích.

Nhưng Huyền Suất càng đánh lại càng lo lắng, hắn không nghĩ tới mình đã dùng ra lực lượng cấm kỵ rồi mà vẫn không thể đè ép được Lăng Tiếu.

Vạn nhất đối phương sống quá một phút đồng hồ, vậy hắn nhất định phải thất bại rồi.

Đúng vào lúc này, Lăng Tiếu ỷ vào thân pháp kỳ diệu lấn đến trước người Huyền Suất, Kim Long Thương hung hăng đâm tới ngực Huyền Suất.

Huyền Suất căn bản ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, Kim Long Thương đã đâm tới trên người hắn.

Đinh đương!

Nhưng mà, Kim Long Thương không đâm vào lồng ngực đối phương như trước, mà chỉ đâm nát một khối xác phiến như mai rùa của Huyền Suất, chấn cho Huyền Suất phải bay ra ngoài.

Đáng tiếc cũng không khiến hắn trọng thương!

- Mẹ nó, cái mai rùa này cường đại như vậy, rõ ràng ngay cả cao giai thần khí cũng có thể đỡ được!

Lăng Tiếu nhịn không được mắng tục.

Hắn thấy nhục thể mình cũng đủ cường đại rồi, nhưng hắn cảm thấy cũng chỉ có thể ngăn lại công kích của trung giai thần khí, đối với cao giai thần khí cũng khó có thể chịu nổi.

Thế nhưng một thân mai rùa này của Huyền Suất quả thật vô cùng cứng rắn, trực tiếp ngăn được một kích của Kim Long Thương.

Theo phòng ngự mà nói, Huyền Suất dường như đã ở thế bất bại!

- Trừ phi ngươi mỗi một chiêu đều có thể đánh tới ta, bằng không ngươi tuyệt đối không thể đánh bại ta được!

Huyền Suất phô trương thanh thế nói.

Hắn chỉ có thể duy trì một phút đồng hồ, nếu chiến lực của Lăng Tiếu vẫn luôn duy trì được như thế thì hắn phải thua không thể nghi ngờ.

Lăng Tiếu không nói chuyện, mà dùng hành động chứng minh bản thân, hắn đẩy nhanh tốc độ công kích, mỗi một thương đều mang theo lực lượng vượt

qua vạn quân, càng không ngừng đâm tới Huyền Suất.

Huyền Suất song kiếm càng không ngừng phòng thủ, một kiếm đều đỡ được thế công của Lăng Tiếu.

- Không thể lại tiếp tục như vậy được, bằng không bại sẽ là ta, ta là người mạnh nhất trong một đời trẻ tuổi ở Huyền Vũ Tông, thậm chí là cảnh giới mạnh hơn ta cũng có thể đánh bại, ta sao có thể thua trên tay hắn được!

Huyền Suất ở trong lòng không thể tiếp nhận hiện thức, hắn định liều mạng một phen.

Hắn cưỡng ép phá vỡ thế công của Lăng Tiếu, sau đó thần kiếm một dài một ngắn, một thủy một hỏa bắt đầu chuyển động theo quỹ tích huyền ảo nào đó, đồng thời thần lực toàn thân hắn càng không ngừng hội tụ, một lam một hồng không ngừng lưu chuyển.

Bốn phía tựa hồ nhận như bị khí thế cường đại này ảnh hưởng, rõ ràng tạo thành một cổ gió bão không ngừng gào thét lấy.

- Muốn vùng vẫy giãy chết sao?

Lăng Tiếu xẹt qua cười lạnh nói.

Miệng hắn tuy nói nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế đã làm tốt chuẩn bị ứng đối.

Huyền Suất ra chiêu rồi!

Thái Âm Thái Dương kiếm chung cực thức -- Âm Dương Phù Đồ!

Lấy Huyền Suất làm trung tâm, một mảnh lực lượng Âm Dương giao thái

bạo phát ra, tạo thành một tấm Thái Cực thần đồ cực lớn càng không ngừng xoay tròn lấy, từng đạo kiếm khí hướng tứ phương tung hoành không ngớt, trung ương Thái Cực thần đồ có một đầu Huyền Vũ uy mãnh giống như từ trên biển bơi lại, nó bơi rất chậm, nhưng ở sau lưng nó lại gây ra sóng lớn kinh thiên đánh tới.

Song kiếm tề xuất, Thái Cực thần đồ và Huyền Vũ thần quy đều như từ trên trời giáng xuống, ức vạn kiếm khí tranh tranh mà xuống, khí thế kia càng như trở về trụ vũ, hạo hạo đãng đãng, uy lực vô biên.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một cổ khí thế hít thở không thông phủ xuống xuống, thoáng cái chỉ cảm giác mình trở nên vô cùng nhỏ bé, cho dù bản thân tốc độ vô song cũng khó mà trốn thoát khỏi Thái Cực thần đồ

Thái Âm Thái Dương kiếm pháp không hổ là Viễn Cổ thần công, uy lực của nó hơn xa thần kỹ bình thường.

Ít nhất thần kỹ mà Lăng Tiếu tu luyện không cái nào có thể sánh bằng cả.

Đây cũng kiếm thức sáng chế riêng cho Âm Dương Thần Thể.

Lăng Tiếu lần đầu xuất hiện thần sắc nghiêm túc, hắn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tất cả lực lượng kích phát đến đỉnh.

Đã đến lúc này, ngoại trừ liều chiêu thức ra, còn phải chú ý hợp lực lượng.

Muốn phá một chiêu này của đối phương, Lăng Tiếu nhất định phải lấy thế đi áp người, tuyệt đối không thể bị đối phương triệt để ngăn chặn, bằng không dưới một chiêu này hắn chỉ sợ phải thất bại.

Bá Long Thương Quyết thức thứ nhất: Bá Long Hàng Thế, thức thứ hai: Dữ Long Cộng Vũ, thức thứ ba: Khốn Long Thăng Thiên, thức thứ tư: Loạn

Long Kinh Đằng, thức thứ năm: Bá Long Tê Thiên, thức thứ sáu: Vạn Long Khuynh Tiễu, thức thứ bảy: Nộ Long Cuồng Khiếu, thức thứ bảy: Thị Long Thôn Thiên

Lăng Tiếu lập tức sử xuất tất cả chiêu thức của Bá Long Thương Quyết nghênh hướng một kích này của Huyền Suất.

Sau khi tất cả chiêu thức điệp gia cùng một chỗ liền như mấy vạn đầu Chân Long xuất thế, quần long loạn vũ, bí mật mang theo vô thượng thần uy hủy thiên diệt địa.

Rầm rập!

Thần lực giữa lưỡng cường đối oanh cùng một chỗ, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trên không trung phạm vi mấy vạn dặm đều bị tạc đến không còn một tia không khí, chỉ có vô số không gian lực lượng lan xuống, từng đạo vết nứt không gian càng không ngừng hiện ra, rất nhiều lực lượng vẩy ra bốn phía, đánh cho cả trăm tòa núi cao bên dưới hoàn toàn nát bấy.

Người xung quanh mau chóng lui ra, bọn hắn căn bản không thấy rõ tình huống bên trong thế nào, chỉ thấy những thuộc tính thần lực kia không ngừng giao thoa nổ vang, tách ra từng vong pháo hoa kinh diễm.

- Đây là lực lượng mà đê giai Thần Vương có khả năng có được sao? Hai người bọn họ thật sự.. Thật sự là không thể theo đánh giá theo lẽ thường mà, quá cường đại, quá biến thái rồi!

- Một người có thể bức thiếu tông chủ đến mức này, trong đồng bậc người này hẳn là đệ nhất nhân rồi, người của Thiên Long Môn Thiên Long Địa Vực quả nhiên là danh bất hư truyền, nhưng... Ta tin tưởng vững chắc thiếu tông chủ sẽ tất thắng!

- Người Thiên Long Môn kia thật cường đại, thật không hỗ là nam nhân mà thần nữ vừa ý, không hề kém hơn Huyền Suất một chút nào cả, mà hắn lại có hai đầu thần thú đi theo, thật sự là khiến người hâm mộ, hi vọng hắn có thể đánh thắng ah!

- Trận chiến này mặc kệ ai thắng ai thua, đều đáng giá ghi vào sử sách!

...

Trong chiến trường, Lăng Tiếu dốc hết toàn lực đi chém giết, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được ức vạn kiếm khí do Thái Cực thần đồ biến thành, kiếm khí cắt khiến thân thể của hắn mình đầy thương tích, máu chảy không ngừng, bạch cốt hiện ra!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1970 - Âm Dương Phù Đồ! Chiến Bại! (1)

Mà Huyền Suất cũng không tốt bao nhiêu, một chiêu mạnh nhất của hắn tuy đè xuống tất cả chiêu thức của Lăng Tiếu, nhưng lực lượng của Lăng Tiếu lại vô cùng cường hãn, rõ ràng xuyên thấu qua kiếm chiêu đánh tới hắn, đâm cho mai rùa trên người hắn thủng đủ chỗ, trực tiếp làm bị thương đến thịt trên khuôn mặt, chấn khiến hắn phải trọng thương.

Hôm nay phải xem ai ngã xuống trước, mà ai có thể kiên trì đến cuối cùng thì đó sẽ là người chiến thắng!

- Mẹ ơi, đến cùng phải bao lâu nữa mới ngã xuống!

Song kiếm trong tay Huyền Suất càng không ngừng vung vẩy lấy, kiếm khí, kiếm thế càng không ngừng xuất kích tới Lăng Tiếu, nhưng Lăng Tiếu lại từng đợt lại từng đợt ngăn cản lại, còn tạo thành phản kích cường đại đối với hắn.

Nếu hắn không thể lại đè Lăng Tiếu xuống, vậy thời gian biến dị sẽ qua đi, trong lòng của hắn đang vô cùng lo lắng!

Mà tình huống của Lăng Tiếu cũng không tốt như Huyền Suất tưởng tượng, hắn mặc dù là có thể chống đỡ, nhưng trên người hắn bị thương quá nhiều, mà thần thể cho dù khôi phục rất nhanh, nhưng tiêu hao cũng không phải lớn bình thường, hắn cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Thế nhưng Lăng Tiếu vẫn đang cắn răng kiên trì lấy, đây là hắn một loại tinh thần bất khuất sau khi đã trải qua vô số cuộc chiến sinh tử!

- Xem ra chỉ có thể dùng đến chiêu kia rồi!

Lăng Tiếu đầu đầy mồ hôi, Long mục hắn nhìn chằm chằm vào Huyền Suất, chuẩn bị dùng ra cường chiêu áp hòm.

Hắn không hề đối oanh nữa, mà xoáy lấy Kim Long Thương bắt đầu phòng ngự, tay kia để trống, hội tụ lực lượng còn lại, một ngón trỏ bị dựng lên, một đoàn ngũ sắc thần lực tản mát ra vầng sáng cường đại.

- Bại cho ta!

Lăng Tiếu sau khi liên tục ngăn chặn rất nhiều kiếm khí thì ngón tay kia liền chỉ tới Huyền Suất.

XÍU... UU!!

Một đạo ngũ sắc chỉ mang như lưu tinh xẹt qua phá tan tất cả trở ngại, bắn tới Huyền Suất.

Đạo chỉ mang này tốc độ nhanh đến cực chí, như xuyên thấu tất cả hàng tỉ khoảng cách quang âm, khiến người khó có thể bắt được.

Huyền Suất chỉ thấy một điểm ánh sáng lập loè tới, một loại cảm giác nguy cơ đầm đặc lập tức ập tới.

Hắn không chút suy nghĩ, một đạo ý niệm chớp động, một mặt tấm chắn hình tròn hiển hiện trước người, sinh ra từng đạo vận thế cường đại không hiểu ngăn cản trước hắn.

Mặt tấm chắn này chính là đỉnh cấp thần khí đã từng ngăn lại một kích kia của Bại gia tử lúc trước..

Nhưng lúc chỉ mang sắp tới trước Huyền Suất, rõ ràng lập tức phân hoá thành vô số chỉ mang từ bốn phương tám hướng bắn tới Huyền Suất.

- Cái gì!

Huyền Suất bị biến hóa bất thình lình dọa cho cực kỳ kinh hãi.

Vô số chỉ mang oanh tạc vào chỗ hắn đứng, phát ra tiếng nổ tung đinh tai nhức óc.

Tam Phần Thần Chỉ đệ tam chỉ -- Thập Vạn Hỏa Cấp!

Tam Phần Thần Chỉ uy lực một chỉ cường đại hơn một chỉ.

Lăng Tiếu đã đạt đến cảnh giới Thần Vương, đã có thể hoàn toàn dùng ra tam chỉ rồi, mà đệ tam chỉ Thập Vạn Hỏa Cấp là một đạo chỉ kình cường đại nhất, dung hợp toàn bộ thần lực năm loại thuộc tính của hắn, lại có Cổ Hoàng Thần Công tăng lên mấy chục lần uy lực, lực lượng có thể nghĩ.

Lăng Tiếu thoát khỏi công kích từ Thái Âm Thái Dương kiếm pháp, tất cả áp lực không còn, lập tức cực tốc hấp thu tất cả bổn nguyên lực lượng bốn phía khôi phục lại bản thân, cùng lúc đó, hắn mang theo Kim Long Thương vọt tới vị trí Huyền Suất.

Hắn có thể cảm giác được Thần Thuẫn phòng ngự của Huyền Suất có khả năng ngăn lại Tam Phần Thần Chỉ của hắn, hắn phải thừa dịp Huyền Suất chưa hồi khí lại trực tiếp đánh bại hắn.

Quả nhiên, lúc chỉ mang lực lượng đều biến mất, Huyền Suất vẫn có thể hảo hảo đứng đấy, chỉ là từ vị trí trước kia lui về phía sau trăm thước thôi.

Bất quá, mai rùa trên người hắn đã nhiều thêm một lỗ thủng, rạn nứt rất

nhiều.

Một chỉ kia cũng thực sự không phải không thu hoạch được gì!

Lăng Tiếu nâng tốc độ lên đến cực hạn, thân thể đi tới trước Huyền Suất công kích xuống.

Lực lượng tuy rằng giảm xuống không ít, nhưng vẫn có uy lực không nhỏ.

Huyền Suất đã sa cơ lỡ vận, giờ đã vô lực đón lấy công kích từ Lăng Tiếu, chỉ có thể mượn khiên tròn ngăn lấy phần lớn công kích.

Đinh đương đinh đương!

Từng đợt hỏa tinh kịch liệt văng khắp nơi, Huyền Suất bị Lăng Tiếu ép cho liên tiếp bại lui, từng đạo máu tươi từ trong miệng hắn phun tung toé ra.

Bỗng nhiên, vẩy rắn trên mặt, mai rùa trên người toàn bộ đều biến mất không thấy nữa, khí tức lập tức lui về tới cảnh giới đê giai Thần Vương.

Phanh!

Kim Long Thương của Lăng Tiếu lại lần nữa đập vào trên tấm chắn của Huyền Suất, Huyền Suất lập tức như sao băng từ trên chín tầng trời nện rơi xuống, tấm chắn kia cũng không cầm nổi nữa bị hất tung sang một hướng khác.

Lăng Tiếu muốn tiếp tục truy kích, đỉnh phong Thần Vương Huyền Minh bên phía Huyền Vũ Tông đã đi ra hoảng sợ nói:

- Thỉnh hạ thủ lưu tình, trận chiến này xem như chúng ta thua!

Huyền Minh tiếp lấy Huyền Suất cùng với Thần Thuẫn, hơn nữa lập tức móc ra đan dược cho Huyền Suất dùng vào.

Huyền Minh không thay Huyền Suất nhận thua không được, hắn biết rõ tình huống của Huyền Suất sau khi biến thân, trong một khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không thể nào dùng thần lực được nữa, tình huống như vậy như sao có thể là đối thủ của Lăng Tiếu được.

- Thua... Thiếu tông chủ rõ ràng thua, cái này... Điều này sao có thể ah!

- Không phải thiếu tông chủ không đủ cường đại, mà là đối phương quả thật cường đại hơn hắn, quả thực là biến thái ah!

- Khó trách Thiên Long Môn mạnh hơn Huyền Vũ Tông chúng ta một bậc, cái này chỉ sợ chính là chứng minh tốt nhất a!

- Quả thực là khiến người khó có thể tiếp nhận ah, đối phương đã có nói muốn phế tứ chi thiếu tông chủ, chỉ sợ nếu vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

...

Huyền Minh nhìn Lăng Tiếu đang chậm rãi đi tới nhàn nhạt nói:

- Nguyện đánh bạc nguyện chịu thua, đổ ước của thiếu tông chủ nhà ta do ta đến thực hiện!

Dứt lời, trong tay hắn nhiều ra một thanh dao găm, hung hăng đâm xuống hay chân mình, khí thế vô hình lại khống chế dao găm cắt đứt gân tay của chính mình, tất cả làm cực kỳ gọn gàng mà linh hoạt, không có chút dây dưa dài dòng.

Hắn hai chân và hai tay đều mang theo huyết dịch loang lổ, lộ ra cực kỳ dữ tợn.

- Huyền Minh trưởng lão...

Huyền Suất lộ ra vẻ cực kỳ khổ sở khẽ gọi nói.

- Không biết ngươi đã thoả mãn chưa?

Huyền Minh không để ý đến hắn, mà nhìn xem Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu ngược lại không nghĩ tới Huyền Minh lại hổ chủ như thế, hắn rất thưởng thức loại người này, đó đều là những người trung nghĩa nhất cả.

- Việc này ta cũng không nên làm chủ, tất cả còn phải xem huynh đệ ta nói thế nào nữa!

Lăng Tiếu lên tiếng, tiếp theo nhìn về phía Bại Gia Tử nói:

- Bại Gia Tử, xử lý như thế ngươi cảm thấy như thế nào?

- Lão đại ngươi nói sao thì là thế!

Bại Gia Tử đáp.

Trên mặt hắn lộ vẻ hưng phấn, phảng phất vừa rồi Lăng Tiếu chiến thắng Huyền Suất giành được thắng lợi cứ như là thắng lợi của mình vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1971 - Âm Dương Phù Đồ! Chiến Bại! (2)

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Huyền Minh nói:

- Đã như vậy thì quên đi, còn hi vọng các ngươi đừng ghi oán hận này lên đầu Liên Hoa Giáo, có gì các ngươi cứ đến tìm ta là được, bằng không các ngươi cũng sẽ không sống khá giả đâu.

Huyền Minh nhìn thật sâu Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, liền muốn ôm Huyền Suất rời đi.

Huyền Suất lại phát ra thanh âm yếu ớt nói:

- Đầu tiên chờ chút đã, dẫn ta đến bên kia đi.

Huyền Minh không hiểu Huyền Suất còn muốn làm gì:

- Thiếu tông chủ, thương thế của ngươi...

- Không có việc gì, ta chỉ là còn muốn thực hiện câu hứa hẹn vừa rồi của mình thôi!

Huyền Suất cười khổ một cái nói.

Huyền Minh chỉ có thể theo hắn nói, đưa hắn dẫn tới trước người Lăng Tiếu.

- Lão... Lão đại!

Huyền Suất nhìn Lăng Tiếu thập phần chân thành nói.

Trận chiến này hắn bại tâm phục khẩu phục, cho hắn biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lúc trước, hắn biết rõ mình có được thể chất người khác khó sánh bằng, lại có các loại thần kỹ cường đại để dựa vào, cơ hồ khiến hắn tự ngạo đến tình trạng coi mình là vô địch thiên hạ rồi.

Hiện giờ, hắn hiểu rõ bản thân, hắn phải không kiêu không ngạo, dốc lòng tu luyện tăng cường chiến lực mới là vương đạo, con đường tương lai của hắn vẫn còn rất dài.

Hắn trong tay Lăng Tiếu, hắn thực hiện yêu cầu trước kia đã đáp ứng Lăng Tiếu, cam tâm tình nguyện hô một tiếng "Lão đại! ".

Một tiếng này không chỉ là hứa hẹn của hắn, cũng là giáo huấn của bản thân hắn làm động lực cho mình tiến tới, khiến hắn vĩnh viễn nhớ kỹ thất bại hôm nay, thúc giục bản thân một ngày kia phải giành lại tất cả vinh quanh về mình.

Chỗ khác biệt giữa thiên tài và tài trí bình thường chính là thái độ đối mặt thất bại.

Thiên tài sẽ như Huyền Suất, càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, mà tài trí bình thường chỉ biết tìm đủ loại lấy cớ để tránh đi sự thật, cuối cùng khiến bản thân biến thành phế tài vô dụng!

Từ điểm này mà xem, Huyền Suất không thể nghi ngờ là người trước, cũng là cơ sở trọng yếu để tương lai hắn có thể đạp vào Chí Tôn chi lộ.

Lăng Tiếu không khỏi xem trọng Huyền Suất, hắn khẽ cười nói:

- Ngươi là một hán tử, bất quá về sau đừng đánh chủ ý vào nữ nhân của ta

nữa!

Dừng chút hắn lại nói:

- Tùy thời hoan nghênh ngươi lần nữa khiêu chiến!

- Yên... Yên tâm đi, một ngày nào đó... Ngươi sẽ bại trong tay ta thôi!

Huyền Suất rộng rãi cười cười nói.

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, tùy ý để Huyền Minh mang đi.

Người Huyền Vũ Tông cũng không dừng lại, nhao nhao rời khỏi Tà Nhai Cốc.

Tất cả đều an tĩnh lại rồi, Vân Mộng Kỳ không thể chờ đợi được nữa lướt đến bên người Lăng Tiếu:

- Tiếu, ngươi thế nào, không sao chứ?

Trên người Lăng Tiếu rất chật vật, kim huyết nhuộm hắn thành một huyết nhân, nhưng vết thương trên người cũng đã khỏi hẳn rồi.

Đạt tới Cổ Hoàng Thần Công đệ thất biến Luyện Thần, mà hắn đã đạt đến cảnh giới Thần Vương, tốc độ khôi phục tuyệt đối là khó ai sánh bằng.

Lăng Tiếu tiến lên nhẹ nắm tay nàng nói:

- Không có việc gì, chỉ là tiêu hao có chút quá độ, đợi lát nữa sẽ tốt thôi.

Dưới điều kiện tiên quyết không dùng đến Khống Thần Quyết cùng với thần

hồn lực lượng, Lăng Tiếu đối phó loại yêu nghiệt có được thần thể đặc thù cùng với chỗ dựa cường đại này, quả thật khiến hắn có khoái cảm thế quân lực địch.

Hắn không khỏi hồi nhớ lại Viên Chiến Thiên cùng với Võ Bất Phàm ở Huyền Linh đại lục, hai người bọn họ cũng đều có thế chất người khác khó sánh bằng, cũng không biết bọn hắn hiện giờ tu vị đã đến cảnh giới nào rồi nữa.

Nếu bọn hắn đều ở trong Thiên Vực, chỉ sợ tốc độ tu luyện tuyệt đối sẽ không chậm hơn hắn bao nhiêu a!

Loại người không cam lòng nằm dưới người khác, không cam lòng bình thường như thế này, tin tưởng một ngày nào đó bọn hắn cũng sẽ đi vào Thiên Vực, ngày sau có lẽ một ngày nào đó, bọn hắn còn có thể trở thành kình địch của hắn nữa.

- Vậy là tốt rồi, vậy ngươi tranh thủ thời gian khôi phục thương thế đi, đừng để lại bệnh kín gì đấy!

Vân Mộng Kỳ quan tâm nói.

Nghe thanh âm quan tâm nhu thuận nhỏ nhẹ của Vân Mộng Kỳ, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy như đang nằm mơ.

Hắn lần nữa hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của Vân Mộng Kỳ, tiếp theo mới nói:

- Chúng ta vừa nói chuyện phiếm, vừa khôi phục thương thế!

Lăng Tiếu mới vừa gặp lại Vân Mộng Kỳ, tự nhiên là có rất nhiều lời muốn nói rồi

Trên mặt Vân Mộng Kỳ lộ ra vẻ kiều diễm ướt át, tiếp theo nàng liếc qua đồng môn ở một bên:

- Cái này... Cái này không tốt lắm đâu!

Bộ dáng lạnh như băng trước kia của nàng, hoàn toàn là vì bị "Mộng Nhiên" kia ảnh hưởng, hiện giờ nàng đã triệt để "Nàng" kia, đoạt lại tất cả thuộc về mình, tự nhiên sẽ không còn lạnh lùng nữa.

.

Huống hồ nàng và Lăng Tiếu thân mật, cũng không hi vọng bị nhiều người vây xem như vậy.

- Cái này dễ xử lý thôi, bảo các nàng trước tiên quay lại Liên Hoa Giáo đi, chúng ta liền có rất nhiều thời gian!

Lăng Tiếu đề nghị nói.

- Cái này có thể chứ?

Vân Mộng Kỳ nói.

- Ta nói có thể là có thể, dù sao có hai vị huynh đệ của ta ở đây, không ai có thể thương tổn đến chúng ta cả, các nàng không có gì phải lo lắng.

Lăng Tiếu nói.

Vân Mộng Kỳ nhẹ gật đầu, liền lướt đến bên đám người Liên Hoa Giáo, giải thích với các nàng một chút.

Sau khi trải qua một phen thương nghị, người Liên Hoa Giáo vẫn nghe theo

Vân Mộng Kỳ, đáp ứng trước tiên quay lại Liên Hoa Giáo.

- Tiểu thư, chúng ta trở về cũng được, nhưng ngươi một lát cũng phải đi về, bằng không... Ta không có biện pháp nào giao phó với lão giáo chủ cả!

Tống Thúy lộ ra vẻ làm khó nói.

Trông thấy nam nhân ưu tú như vậy, thần nữ vẫn một mực cao cao tại thượng cũng rơi vào tay giặc, nàng thực sợ Vân Mộng Kỳ sẽ bị người ta bắt cóc, nếu vậy thì nàng sẽ rất phiền phức.

Vân Mộng Kỳ gật đầu nói:

- Tống trưởng lão ngươi yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở về thôi!

Nàng tự nhiên phải trở về, có một số việc nhất định phải nói cho rõ ràng.

Đương nhiên, nàng hiện giờ tuyệt đối sẽ không tách khỏi nam nhân của mình rồi.

Người Liên Hoa Giáo vừa đi, Lăng Tiếu cũng lười ôn chuyện với Bại Gia Tử, tranh thủ thời gian lấy dưỡng thương làm lý do, bảo nó và Thập Tam thái tử chờ đợi bên ngoài một ngọn núi cao, mà hắn lại cùng Vân Mộng Kỳ bắt đầu ôn chuyện tâm tình với nhau.

- Mộng Kỳ thực xin lỗi! Nếu không phải ta cho ngươi theo yêu phụ kia, chúng ta cũng sẽ không chia lìa nhiều năm như vậy!

Lăng Tiếu ôm lấy Vân Mộng Kỳ, rất thâm tình nói xin lỗi.

Vân Mộng Kỳ tự nhiên biết rõ "Nàng" kia là ai.

Nàng ôm ngược Lăng Tiếu nói:

- Không có gì phải xin lỗi cả, lúc trước cho dù chúng ta không đáp ứng nàng, nàng chỉ sợ cũng sẽ dùng sức mạnh, chúng ta khi đó cũng không đánh lại nàng!

Dừng một chút nàng lại nói:

- Ngươi có phải đã giết nàng rồi không?

- Ân, lúc trước sau khi ta đến Trung Vực, đã tìm được tông môn như nàng nói, mới biết được mọi chuyện, ta tìm không thấy ngươi và nàng đã diệt toàn bộ tông môn của nàng, ta đã mất đi tin tức của ngươi, nhưng vẫn không ngừng đi tìm tung tích của các ngươi...

Lăng Tiếu chậm rãi kể lại chuyện năm đó cho Vân Mộng Kỳ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1972 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (1)

Lúc Vân Mộng Kỳ nghe được Lăng Tiếu đã thành lập nên thế lực của mình ở Trung Vực, nàng cũng không khỏi sùng bái Lăng Tiếu.

Chẳng qua lúc nàng nghe nói hắn đã tìm được Âm Hà, rồi lại không tìm được tin tức của nàng, lúc đó hắn nhật định rất nản lòng thoái chí.

Nàng không khỏi ôm chặt hắn hơn nữa, nàng không nghĩ đến nam nhân này những năm gần đây vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm tung tích của nàng, hắn lại yêu nàng như vậy.

Hắn ban đầu chỉ là một Vương cấp nho nhỏ đã bắt đầu lưu lạc Huyền Linh đại lục, lại bằng lực lượng bản thân xông vào Thiên Vực cứ điểm, cuối cùng đi vào Thiên Vực.

Tuy hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng nàng vẫn hiểu được quá trình này có lẽ đã trải qua khốn cảnh trùng trùng điệp điệp, sinh tồn trong nghịch cảnh mới có ngày hôm nay.

Có thể khiến hắn trả giá như thế, nàng đã cảm thấy rất thỏa mãn rất hạnh phúc rồi.

Nước mắt của nàng không khỏi chảy xuống, ướt cả vạt áo, nàng cực kỳ cảm động, cả đời này nàng không hy vọng chia lìa hắn nữa.

Nàng muốn hảo hảo đền bù cho hắn, khiến hắn biết nàng cũng cực kỳ yêu thương hắn.

- Đang yên lành sao lại khóc?

Lăng Tiếu vuốt nhẹ khuôn mặt Vân Mộng Kỳ đau lòng nói.

- Tiếu, có lẽ nói xin lỗi phải là ta, những năm này khổ ngươi rồi!

Vân Mộng Kỳ nức nở nói.

- Cô nàng ngốc, ngươi không thấy ta vẫn rất tốt đấy sao?

Nếu không trải qua những chuyện này, ta sao lại có thực lực như hôm nay, chỉ sợ cho dù gặp phải ngươi, cũng cũng không dám nhận ngươi nữa ấy chứ!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ chiếc mũi Vân Mộng Kỳ nói.

Vân Mộng Kỳ dựa thật sát vào Lăng Tiếu nói:

- Không... Không không cần biết ngươi có thực lực gì, ngươi đều là nam nhân ta yêu nhất, là phu quân của Vân Mộng Kỳ ta!

Nghe lời này của Vân Mộng Kỳ, Lăng Tiếu cũng cảm thấy hết sức vui mừng, tất cả tưởng niệm những năm này đều đáng giá.

- Ân, đúng rồi, ngươi nói một chút về mình những năm qua đi!

Lăng Tiếu hỏi.

Trong lòng hắn có vô số nghi vấn, hắn rất muốn biết Vân Mộng Kỳ đến cùng đã trải qua những gì.

Vân Mộng Kỳ thở nhẹ một hơi, sửa sang suy nghĩ một chút, mới dần dần

nhớ lại những gì trải qua sau khi tách ra với Lăng Tiếu.

Mới đầu, nàng cũng bị Âm Hà lừa gạt, cho rằng Âm Hà thật tâm thu nàng làm đồ đệ.

Thế nhưng sau khi ở cùng một năm, nàng dần dần phát hiện công pháp đối phương truyền thụ cho nàng rất là tà ác, lại cần hấp thu một ít âm khí thi thể, nàng bắt đầu ý thức được Âm Hà thực sự không phải là người lương thiện gì cả.

Nàng muốn thoát khỏi ma chưởng của Âm Hà, nhưng lại biết mình không phải đối thủ.

Cho đến một ngày, các nàng gặp được Thánh Hoàng Liên Hoa Giáo đến từ Thiên Vực cứ điểm, nàng bị Thánh Hoàng kia nhìn trúng, mang nàng đi từ tay Âm Hà.

Ở trước mặt người thực lực mạnh mẽ hơn mình, nàng căn bản không thể nào phản kháng.

Sau khi nàng biết rõ mình bị mang khỏi Trung Vực, nàng đã từng phản kháng qua, đáng tiếc chỉ tốn công vô ích.

Cứ như vậy, nàng bị dẫn tới chi nhánh Liên Hoa Giáo ởThiên Vực cứ điểm.

Kỳ thật, chi nhánh đó là thủy nguyên chi địa của Liên Hoa Giáo, là thủy địa của giáo chủ đời đầu sáng giáo, chỗ đó cũng có truyền thừa của giáo chủ đời đầu.

Vân Mộng Kỳ thân là Thủy Thần chi thể, thể chất giống với giáo chủ đời đầu nên đã lấy được truyền thừa của nàng.

Nhưng chính vì truyền thừa này lại khiến nàng quên mất Lăng Tiếu, còn thiếu chút nữa đã khiến nàng biến thành "Mộng Nhiên".

Bởi vì truyền thừa nàt, không khiến Vân Mộng Kỳ thực lực tăng nhiều, mà tàn hồn "Mộng Nhiên" kia còn muốn đồng hóa luôn linh hồn Vân Mộng Kỳ để phục sinh.

Thế nhưng linh hồn Vân Mộng Kỳ lại không cam lòng bị quản chế, vẫn có một bộ phận hồn lực và thức hải bảo trì phản kháng.

Cuối cùng cũng vì Bại Gia Tử cùng với Lăng Tiếu xuất hiện, nên khiến nàng đã triệt để đồng hóa được "Mộng Nhiên".

Con đường mà Vân Mộng Kỳ trải qua mặc dù không sánh được với Lăng Tiếu, nhưng cũng trải qua đủ loại biến cố khiến người khó tưởng tượng

May mắn nàng cơ duyên cũng không tệ, dựa vào ưu thế thần thể, có thể một mực sinh hoạt bình an, hơn nữa còn chiếm được truyền thừa và tài nguyên người khác không thể tưởng tượng nổi, khiến nàng có thể ở độ tuổi như vậy đạt tới cảnh giới Thần Vương, có thể khiến người khác phải hâm mộ rồi.

Lúc Lăng Tiếu nghe Vân Mộng Kỳ nói nàng nhận được truyền thừa của giáo chủ đời thứ nhất của Liên Hoa Giáo, kể cả tàn hồn, thiếu chút nữa đã bị đối phương chiếm cứ thức hải, khiến nàng quên đi mọi chuyện trước kia.

Lăng Tiếu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao mình đi tìm Vân Mộng Kỳ khắp nơi lại không thấy nàng đến tìm hắn, làm hại hắn cho rằng nàng đã xảy ra chuyện.

- Cũng may, tất cả đều đã qua, ai cũng không thể tách chúng ta ra nữa!

Lăng Tiếu ôn nhu nói.

Vân Mộng Kỳ đã tìm được, Bại Gia Tử cũng tìm được, cũng chỉ thiếu sư phó Tà Đế đi ra khỏi Loạn Táng Không Gian nữa là đủ.

Đến lúc đó, hắn quay về đưa thân nhân ở Huyền Linh đại lục đến đây, vậy thì tất cả đều viên mãn.

Hắn liền có thể an tâm mà truy cầu cực hạn lực lượng, cảnh giới võ đạo đỉnh cao rồi!

Vân Mộng Kỳ nhẹ vỗ về lồng ngực Lăng Tiếu thâm tình nói:

- Ân, chúng ta sẽ không tách ra nữa!

Lăng Tiếu cảm thụ được tư thái càng thêm thành thục hoàn mỹ của Vân Mộng Kỳ, hương thơm do dùng hoa sen tắm rửa lặng yên chui vào lũi, khiến lòng hắn dần nổi sóng.

Hắn không nói gì nữa, hai người cứ như vậy dựa sát vào nhau, mà tay của hắn lại nhẹ lên mái tóc như thác của nàng, cho đến trên lưng, cách một lớp lụa hơi mỏng nhưng cũng có thể cảm nhận được da thịt trong suốt như ngọc của nàng, hắn nhẹ nhàng cọ sát lấy, khiến cho người ngọc trong ngực nổi lên vẻ hồng nhuận phơn phớt.

Lúc bàn tay hắn lần đến ngực nàng, nàng nhịn không được nhẹ run lên một cái, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, đôi môi hôn vào môi hắn.

Hai môi chạm vào nhau, không có phản ứng quá kịch liệt, có chỉ là ôn nhu im ắng.

Nhưng theo cặp ma chưởng kia không ngừng qua lại trên người nàng, nàng càng thêm run rẩy, giữa hai chân có một dòng nước ấm chậm rãi chảy xuôi i ra, nàng đột nhiên thập phần khát vọng được nam nhân này hảo hảo sủng ái

một phen.

Nàng ôm lấy cổ của hắn, đôi môi mềm mại lực đạo gấp rút, lưỡi ngọc bắt đầu trở nên vô cùng chủ động, không ngừng khiêu khích hắn, ngẫu nhiên từ trong lỗ mũi nàng phát ra thanh âm hô hấp dồn dập, quả thực cực kỳ hấp dẫn.

Lăng Tiếu nào nhịn được nữa, hắn cùng với Vân Mộng Kỳ chia lìa nhiều năm như vậy, tự nhiên muốn cùng nàng hảo hảo vuốt ve an ủi một phen rồi.

Hắn càng dùng sức vuốt ve thân thể Vân Mộng Kỳ, bất tri bất giác chụp lấy bộ ngực no đủ của nàng, cảm giác co dãn mười phần, mềm mại thoải mái dễ chịu kia khiến hắn nhịn không được muốn càng muốn tiến một bước, hung hăng xé rách tấm lụa mỏng kia ra.

Rẹt!

Một tiếng tơ lụa xé rách vang lên, càng thêm tăng thêm vài phần kích tình.

Vân Mộng Kỳ đã cảm nhận được sự nhiệt tình của Lăng Tiếu, thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy lấy, ôm lấy cổ Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương mang theo vẻ mê ly nói khẽ:

- Tiếu, yêu ta... Hung hăng mà yêu ta!

Nàng như nhập ma vậy, cũng xé nát xiêm y của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1973 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (2)

Hai người ở trên đỉnh núi cao, dùng trời làm chăn, dùng đất làm giường, bắt đầu trần trụi quấn vào nhau.

Nam dáng người không thể chê, cơ bắp màu vàng cường tráng đều đều, thoạt nhìn cực kỳ hữu lực; nữ lại càng thêm hoàn mỹ, da thịt khi sương tái tuyết trong trắng lộ hồng, khiến người như muốn cắn một ngụm, bộ ngực no đủ, vòng eo như liễu, bụng dưới bằng phẳng, hoa viên phương thoa, mông đẹp uyển chuyển, cặp đùi đẹp thon dài... Mỗi một chỗ đều lộ ra cực kỳ động lòng người.

Lăng Tiếu nhìn than thể hoàn mỹ như chạm ngọc này, huyết mạch căng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Vân Mộng Kỳ mang theo vẻ ngượng ngùng ôm lấy Long thân của Lăng Tiếu, nhẹ nhàng mà giãy dụa, bộ dáng động tình kia càng khiến cho người ta thương tiếc.

- Ngốc tử, nhìn cái gì vậy!

Vân Mộng Kỳ dùng thanh âm như muỗi kêu nói

- Đẹp... Mộng Kỳ ngươi đẹp quá!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ vô cùng chân thành nói.

- Vậy... Vậy ngươi còn không mau yêu ta!

Vân Mộng Kỳ ôm Long thân Lăng Tiếu nói khẽ.

Mỹ nữ đã phát ra tín hiệu, hắn sao có thể không tuân lời!

Hắn bế nàng lên, một bên hôn, một bên nắm vào nơi mềm mại, càng để cho nàng ngồi trên bụng hắn, Kim Long Thương nhanh chóng dùng khí thế bàng bạc xông vào Ngọc Long huyệt

Ah!

Một tiếng rên bí mật mang theo thê thảm đau đớn cùng với khoái cảm vang tận vân tiêu.

Theo thanh âm này dần dần dùng vận luật nào đó cao thấp khởi trận chiến, lúc cao lúc thấp, như một khúc nhạc không ngừng quanh quẩn.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày đêm thay đổi liên tục, vật đổi sao dời!

Tâm tình tưởng niệm mấy chục năm, tất cả đều được thổ lộ bằng cách trực tiếp nhất.

...

Sau khi làm xong, hai người vẫn không sốt ruột suy nghĩ làm những chuyện khác, vẫn rúc lại với nhau, phảng phất như muốn thời gian vĩnh viễn ngừng ở thời khắc này vậy.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, Lăng Tiếu cảm ứng được tin tức do Bại Gia Tử và Thập Tam thái tử truyền đến, có người bay đến bên này.

- Có người đến, chúng ta qua đi xem!

Lăng Tiếu nhanh chóng mặc vào một bộ quần áo nói với Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ lộ ra vài phần không vui, thật vất vả mới có thể ở cùng Lăng Tiếu cũng bị người khác quấy rầy.

Sau khi Vân Mộng mặc xiêm y vào, Lăng Tiếu liền gọi Bại Gia Tử và Thập Tam thái tử đến.

Bại Gia Tử vừa mới đáp xuống đã nói:

- Lão đại, bên kia có người đang truy kích một gia hỏa Thần Tộc khác!

Thập Tam thái tử ở một bên lộ vẻ âm trầm nói:

- Tên kia hẳn là Hỗn Độn nhất tộc, là đối thủ một mất một còn của Long tộc chúng ta, không nghĩ tới rõ ràng xuất hiện ở chỗ này, ta nhất định phải ăn nó!

Giữa cửu đại thần thú đều có tồn tại đối địch, mà đối địch với Long tộc thì có tam đại chủng tộc ###, Hỗn Độn cùng với Tam Túc Kim Ô.

- Đúng rồi, lúc ta vào Tà Nhai Cốc có nghe nói bên này xuất hiện một đầu Hỗn Độn thần thú, xem ra chính là nó rồi!

Vân Mộng Kỳ ở một bên nói.

- Nghe nói ở sâu trong Tà Nhai Cốc có chủng tộc thần thú khác, không phải là Hỗn Độn nhất tộc chứ, nếu vậy vậy, chúng ta vẫn nên đi trước thì hơn!

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

Bại Gia Tử ở một bên nói:

- Lão đại ngươi không cần lo lắng, ở bên trong không phải Hỗn Độn nhất tộc, chỉ là chi nhánh Kỳ Lân Ám Sư Thú của Kỳ Lân nhất tộc chúng ta, Hắc Kỳ Lân nhất tộc chúng ta đã không ở nơi này nữa, cho nên địa bàn bị Kỳ Lân Ám Sư Thú chiếm cứ.

- Vậy là tốt rồi, chúng ta qua xem Hỗn Độn thần thú có thể thôn thiên nạp địa trong truyền thuyết rốt cục có bộ dáng thế nào!

Lăng Tiếu hưng phấn mà nói.

Hắn không khỏi suy nghĩ, nếu có thể bắt được đầu Hỗn Độn thần thú này, vậy hắn chẳng phải là có được ba đầu thần thú rồi sao.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn không khỏi vui cười nở hoa.

Ở cách đó không xa, Hỗn Độn thần thú đang ẩn nấp, mà Băng Vô Cực, đám người Băng Đao Minh, còn có Mạc Âm Ngưu truy kích nó lại bị không ít thánh thú lục tục công kích.

May mắn trong đám người bọn hắn không một ai là đê giai Thần Vương cả, sức chiến đấu đều cực kỳ cường hãn, đã chém giết không ít thánh thú.

- Đáng giận, đầu Hỗn Độn kia trốn rồi, cảm ứng không ra khí tức của nó ở chỗ nào cả!

Băng Vô Cực nổi giận mắng.

Bọn hắn một mực đuổi giết Hỗn Độn mấy ngày rồi, rõ ràng vẫn để nó chạy thoát, trong lòng tự nhiên phi thường không cam lòng.

Mạc Âm Ngưu ở một bên nói:

- Không nên gấp gáp, nó có lẽ ở ngay tại phụ cận chữa thương, ta có biện pháp tìm ra nó!

Dứt lời, Mạc Âm Ngưu lần nữa cầm Bồ Đề Thần Cung trong tay, đặt một cây thần tiễn vũ lên.

XÍU... UU!!

Thần tiễn vũ lại vọt lên không, cái này khiến người Băng Đao Minh nguyên một đám đều cảm thấy rất cổ quái!

Thế nhưng lúc thần tiễn vũ kia lại đột nhiên hướng phía một phía rũ xuống thì tất cả mọi người đều chấn kinh.

- Mục tiêu từng bị thần cung của ta xạ kích qua mà không chết, mỗi một mũi tên mà thần cung bắn ra đều có thể tìm được chỗ của mục tiêu cả!

Mạc Âm Ngưu ngạo nghễ giải thích nói, dừng chút hắn chỉ về hướng thần tiễn vũ rơi xuống nói:

- Tranh thủ thời gian đi qua, Hỗn Độn thần thú đang ở bên đó.

Quả nhiên, theo thanh âm của hắn rơi xuống, một lỗ đen hiện ra, thôn phệ mất thần tiễn vũ kia.

Băng Vô Cực đối với Hỗn Độn thần thú đã là thế nhất định phải có, hắn sợ hãi rống một tiếng, Băng Phong Thần Đao trong tay liền toàn lực oanh kích về hướng kia.

Cực Hàn chi ý Băng Phong Thần Đao phát tán ra khiến người căn bản chịu không được, trong phạm vi ngàn mét lập tức bị đao kình băng phong mất.

Chỉ bằng vào mình hắn hiển nhiên không làm gì được Hỗn Độn thần thú, liên tục vài lỗ đen hiển hiện, lập tức xoắn cho đám băng kia nát bấy.

Rống!

Hỗn Độn thần thú tức giận rồi, nó không c nghĩ tới những nhân loại này rõ ràng đuổi tận giết tuyệt như vậy, nó muốn cắn nuốt hết sạch bọn họ.

- Mạc Âm Ngưu còn không mau bắn tên vào nó!

Băng Vô Cực quát gấp.

Nếu không có Bồ Đề Thần Cung của Mạc Âm Ngưu, người Băng Đao Minh bọn hắn vốn không cách nào bắt được đầu thần thú này cả

Thế nhưng Mạc Âm Ngưu sao lại không biết Băng Đao Minh đang mượn nhờ lực lượng của hắn, hắn cũng sẽ không ngu như vậy, sau khi thật sự bắt được Hỗn Độn thần thú chẳng lẽ lại còn phần của hắn sao? Nói không chừng còn có thể qua sông đoạn cầu, diệt ngược lại hắn nữa ấy chứ.

Nghĩ tới đây, Mạc Âm Ngưu chỉ có thể đáp Băng Vô Cực:

- Ta đã không còn thần tiễn vũ nữa, chỉ có thể hợp lực chính diện đánh chết nó thôi!

Băng Vô Cực thất thanh nói:

- Cái gì, ngươi... Ngươi không còn thần tiễn vũ nữa!

Mạc Âm Ngưu đáp:

- Đúng vậy a!

Tiếp theo trong tay hắn nhiều ra ba xiên thần khí, xuất kích về phía Hỗn Độn, cho thấy mình quả thật không còn thần khí nữa.

- Chết tiệt, rõ ràng thời điểm mấu chốt lại hết!

Băng Vô Cực thầm mắng một tiếng, tiếp theo kêu lên với đám người Băng Đao Minh:

- Tất cả mọi người vây bắt nó cho ta, nhất định không thể để nó chạy thoát!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, người Băng Đao Minh nhao nhao xuất kích đối với Hỗn Độn thần thú.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1974 - Những Năm Nay Khổ Ngươi Rồi! (3)

Công kích của mười mấy tên Thần Vương tự nhiên vô cùng khủng bố.

Nhưng Hỗn Độn thần thú tựa hồ đã liều mạng, lần nữa thi triển ra thần uy Thôn Thiên Nạp Địa của mình.

Nó há to cái mồm ra trở nên vô cùng khổng lồ, một lỗ đen âm sâu hiện ra, hấp phệ rất nhiều lực công kích, đồng thời khiến cho thân hình không ít Thần Vương không khỏi bay về phía nó, khiến bọn hắn sợ tới mức thần sắc thất thố.

- Đừng sợ, nó đã sa cơ lỡ vận rồi, thêm chút sức nữa toàn lực đánh nó!

Băng Vô Cực một bên hô hào một bên liên tục chém về phía Hỗn Độn thần thú hơn mười đao.

Hỗn Độn thần thú hấp thu hết tất cả lực lượng vào, tình hình kia điên cuồng gào thét như vòi rồng cấp mười hai vậy, mà nó lại phong nhãn, cuốn lấy những lực lượng kia.

Thân thể của nó chỉ bành trướng một lúc sau đó lại rút nhỏ xuống, đồng thời nó bắt đầu di động thân hình, vài lỗ đen xuất hiện trước người những Thần Vương Băng Đao Minh kia, xoắn bọn họ thành bột mịn.

Băng Vô Cực cái kia hận ah!

Nếu Thần Tiễn của Mạc Âm Ngưu còn có thể bắn ra mấy cây, đầu Hỗn Độn thần thú này chắc chắn sẽ bị bọn hắn bắt giữ, giờ đã đến thời điểm mấu chốt,

lại còn nói không còn mũi tên nữa khiến bọn hắn phải tốt thất thảm trọng.

Bất quá tình huống bây giờ đã không cho phép hắn rút lui nữa, hắn nhất định phải bắt lấy Hỗn Độn thần thú này!

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng, trong tay nhiều ra không ít Thiên Lôi Tử ném về phía Hỗn Độn thần thú.

Hỗn Độn thần thú vẫn cứ hấp vào, lập tức lâm vào bi kịch rất nhiều Thiên Lôi Tử bắt đầu nổ tung lên.

Thân thể cao lớn của nó bắt đầu rơi xuống dưới.

Người Băng Đao Minh đại hỉ, có mấy người lao về phía Hỗn Độn thần thú, muốn bắt giữ nó.

Thế nhưng đầu Hỗn Độn thần thú kia lại vô cùng giảo hoạt, nó vừa rồi chỉ giả chết, mặc dù bị trọng thương nhưng nó vẫn còn chưa tới mức xong đời.

Vài tên Thần Vương kia vừa đến gần nó, lập tức bị nó bỗng nhiên đại lực hấp phệ, nuốt toàn bộ bọn chúng vào bụng.

Người Băng Đao Minh giật mình, nguyên một đám nhanh chóng rời xa khỏi Hỗn Độn thần thú.

Hỗn Độn thần thú kia cũng không truy kích, nó lưu chuyển con mắt một cái, lập tức vọt về một hướng.

Mà phương hướng kia lại hiệp xảo là phương hướng bọn người Lăng Tiếu chạy đến.

Chân Long nhất tộc và Hỗn Độn nhất tộc vốn là thiên địch, chúng gặp mặt tự

nhiên là hết sức đỏ mắt.

Rống!

Thập Tam thái tử ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lập tức hóa thành bản thể, đánh về phía Hỗn Độn thần thú.

Người Băng Đao Minh cùng với Mạc Âm Ngưu trông thấy một đầu Chân Long đột nhiên xuất hiện lập tức ngây dại.

- Cái này... Đây là Chân Long thần thú? Quá uy mãnh rồi, quá hoàn mỹ ah.

Nó sao lại xuất hiện ở chỗ này chứ?

- Hẳn Tà Nhai Cốc này là địa bàn của Long tộc, nhưng không hề có ghi chép về phương diện này mà!

- Hẳn không phải là, ngươi nhìn bên cạnh còn có người cùng tới, cũng không biết bọn họ là người hay thần thú nữa, xảo hợp có thể gặp thần thú, thật sự là thiên đại vinh hạnh ah! Nếu có thể thu chúng vào vậy thì quá sung sướng rồi!

- Đừng mộng tưởng hão huyền nữa, có thể thấy được đã là vạn hạnh rồi, còn muốn thu, ngươi không thấy khí thế đầu Chân Long kia cũng không kém gì Hỗn Độn thần thú sao? Lấy thực lực của chúng ta muốn bắt giữ nó chỉ sợ đã khó càng thêm khó!

- Vậy thì giờ rút hay ở lại?

...

Băng Vô Cực cùng với Mạc Âm Ngưu cũng đều vô cùng kinh ngạc, bọn hắn

nào nghĩ đến lại nhảy ra một đầu đại gia hỏa như vậy.

Băng Vô Cực cũng không cho rằng mình có lực hạ được đầu cao giai Chân Long này, lúc này liền quát lên:

- Tất cả mọi người trước tiên lui lại cho ta!

Mặc kệ đầu Chân Long hay là địch hay bạn, kế tiếp cũng không phải bọn hắn có thể xen vào nữa.

Duy nhất có thể chính là đứng ở xa, sau đó xem thử có thể ngư ông đắc lợi hay không thôi.

Người Băng Đao Minh rút lui, Mạc Âm Ngưu nào dám lưu lại nữa.

Chỉ là Mạc Âm Ngưu đã trở thành con mồi trong mắt Băng Vô Cực, hắn đã đã thèm thuồng Bồ Đề Thần Cung kia của Mạc Âm Ngưu từ lâu rồi.

Bọn hắn hao tổn nhiều người như vậy, không cách nào bắt được Hỗn Độn thần thú, vậy cũng không thể để Mạc Âm Ngưu chiếm tiện nghi được.

Ở một hướng khác, Chân Long thần thú vọt tới Hỗn Độn, muốn hung hăn cắn xé nuốt sạch đối phương

Thế nhưng Hỗn Độn thần thú lại vô cùng giảo hoạt, bản thân nó đã bị trọng thương, căn bản không cách nào đấu lại Chân Long thần thú, trong miệng nó nhổ ra, rất nhiều vật lẫn lộn hóa thành một cổ lực công kích lượng cường đại đánh tới Thập Tam thái tử.

Thập Tam thái tử Long ngâm chấn động, tất cả vật lẫn lộn đều bị chấn thành bột phấn.

Hỗn Độn thần thú lại thừa dịp lúc này trốn đi mất

Thập Tam thái tử gào rú một tiếng, Long thân chấn động, đánh tới Hỗn Độn thần thú.

Chỉ là Hỗn Độn thần thú đã quyết tâm trốn chạy, nó như một viên cầu khổng lồ không ngừng nhấp nhô, tốc độ nhanh đã đến cực hạn, đồng thời còn để lại từng đạo lỗ đen thôn phệ ngăn cản Thập Tam thái tử, khiến hắn không cách nào vượt lên được

Thập Tam thái tử tức giận không thôi, nó không cách nào bỏ qua những lỗ đen này được, tuy có thể cưỡng ép chấn chúng thành hư vô, nhưng cũng vì thế mà trở ngại tốc độ của nó.

Ngay khi Hỗn Độn thần thú sắp từ hư vô không gian trốn ra thì đúng lúc này, một đạo hỏa mang từ một phương hướng khác bắn tới.

XÍU... UU!!

Đạo hỏa mang này lực lượng rất cường đại, thế lửa phi thường hung mãnh.

Hỗn Độn thần thú vẫn không thể trốn đi xa, bị hỏa mang bất thình lình bắn trúng!

Rống!

Hỗn Độn thần thú bị bổn nguyên hỏa diễm này tổn thương, phát ra một tiếng hét thảm, da thịt trên người nó lập tức bị đốt cháy.

Vốn loại cao giai bổn nguyên hỏa diễm này bất kỳ vật gì chỉ cần dính một chút thôi là đã bị đốt đến không còn chút cặn bã rồi.

Chỉ là đầu Hỗn Độn thần thú này thực sự lợi hại, nó là thần thú Ngũ Hành thuộc tính, đối với chút ít bổn nguyên lực lượng Ngũ Hành cũng có sức miễn dịch nhất định.

Bổn nguyên hỏa diễm kia không thể đốt nó thành tro, thậm chí chỉ khiến nó bị thương một bộ phận da thịt liền bị bài xuất ra ngoài cơ thể, không cách nào tạo thành tổn thương được nữa.

Nhưng trước đó nó đã liên tục bị Băng Vô Cực cùng với Mạc Âm Ngưu đuổi giết, bản thân bị trọng thương, giờ bị lực lượng hỏa diễm trùng kích, càng khiến nó đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, tốc độ cũng giảm bớt không ít.

Cũng đúng vào lúc này, Thập Tam thái tử đã giết đến sau lưng nó, Long thủ không chút khách khí cắn tới.

Hỗn Độn thần thú bị giật mình, thân thể lăn một vòng, miễn cưỡng tránh khỏi một chiêu kia của Thập Tam thái tử.

Chỉ là nó tránh được mồng một, nhưng lại tránh không khỏi mười lăm, Long vỹ Thập Tam thái tử quét ngang, hung hăng đập vào thân thể nó.

Bang bang!

Hỗn Độn thần thú từ trên không trung nện xuống, trực tiếp bị đâm cho hơn mười ngọn núi cao đều sụp đổ, nhấc lên vô số bụi đất.

Thập Tam thái tử Long thân nhoáng một cái, lần nữa chụp về phía nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1975 - Bắt Giết Hỗn Độn Thần Thú. (1)

Ngay khí lao xuống, một cổ hấp phệ chi lực vô cùng cường hãn sinh ra, rất nhiều gỗ đá ở phụ cận đều là bị cuốn đến, mà Thập Tam thái tử cũng bị đối phương hấp xả mà thân hình run lên.

Chỉ là miệng Thập Tam thái tử lại phun ra một đạo kim quang khủng bố đánh tới Hỗn Độn thần thú, uy lực của nó thật vô cùng đáng sợ, đủ để phá hủy một phương sơn mạch chi địa này rồi.

Đổi lại là Hỗn Độn thần thú chưa bị thương có lẽ có thể thôn phệ được. Nhưng tình huống của nó hiện giờ há có thể chịu nổi, chỉ sợ dù thôn phệ cũng bị đánh thành phấn vụn thôi.

Thân thể nó chăm chú co rụt lại, hơn nữa lăn sang một bên.

Tuy nói làm vậy khiến nó tránh khỏi đại bộ phận lực công kích, nhưng thân hình vẫn bị oanh nổ bay lên, xem ra đã bị thương không hề nhẹ!

Lăng Tiếu ở xa xa đang xem cuộc chiến đại hỉ, hắn quát lên với Thập Tam thái tử:

- Thập tam, trước đừng ăn nó, bắt nó lưu cho ta!

Thập Tam thái tử đã đến trước Hỗn Độn thần thú, vốn muốn cắn nuốt sạch đối phương nhưng nghe Lăng Tiếu nói, nó thuận theo ý tứ Lăng Tiếu, chỉ dùng long trảo hung hăng chộp vào trên người Hỗn Độn thần thú, trảo cho nó huyết nhục mơ hồ, chất lỏng quỷ dị càng không ngừng chảy đầm đìa, liên tục phát ra thanh âm kêu rên.

Nó muốn vùng vẫy giãy chết, cũng bị Thập Tam thái tử lần nữa hung hăng quăng vài cái, nó mới trở nên trung thực hơn.

Lăng Tiếu lập tức mang theo Vân Mộng Kỳ và Bại Gia Tử lướt đến.

Nhìn đoàn thịt núc ních kia, Lăng Tiếu thực nhìn không ra nó là Hỗn Độn thần thú, ngoại hình của nó nếu so với Chân Long và Kỳ Lân thì quả thật quá mức xấu xí.

- Được rồi, dầu gì cũng là một loại thần thú, miễn miễn cưỡng cưỡng thu lấy nó a!

Lăng Tiếu trong lòng thật không vui nói.

Lời này nếu như bị Thần Vương khác nghe được, chỉ sợ đã liều mạng với hắn rồi.

Mẹ nó, người ta nguyên một đám Thần Vương muốn bắt giữ Hỗn Độn thần thú này, khiến nó thần phục, cũng bởi vậy mà mất đi mạng nhỏ, mà Lăng Tiếu bắt được, rõ ràng còn không vui như thế, cái này có còn thiên lý nữa không chứ!

Cái này cũng không trách được Lăng Tiếu ah, ai bảo hai đại thần thú đi theo hắn đều hoàn mỹ uy vũ như vậy chứ

Lăng Tiếu đến trước Hỗn Độn thần thú nhàn nhạt nói:

- Thần phục ta đi, chỉ cần ngươi chịu đi theo ta, tha cho ngươi khỏi chết!

Dừng chút hắn còn nói:

- Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hạn chế tự do của ngươi đâu.

Lăng Tiếu biết rõ thần thú đều có tôn nghiêm và cao ngạo, tuyệt đối sẽ không ký kết khế ước chủ tớ với bất cứ người nào, có thể khiến cho nó ngang hàng với bản thân đã không tệ rồi.

Hỗn Độn thần thú lộ ra thần sắc âm tàn, mang theo vẻ gian nan nói:

- Nhân loại... Ta... Ta ăn hết ngươi!

Thanh âm vừa dứt, một cổ hấp lực từ trong miệng nó phát ra hướng về phía Lăng Tiếu.

Xem ra nó vẫn không nhận rõ tình thế, gian ngoan mất linh

Lăng Tiếu không bị nó hút đi vào, Thập Tam thái tử lại hung hăng vung nó vào một ngọn núi cao khác.

Phanh!

Núi cao kia bị thân hình của nó nện thành bột mịn.

- Lão đại đừng phí công nữa, Hỗn Độn Thần Tộc không chỉ cừu thị Long tộc, còn cừu thị Nhân tộc, chúng cảm thấy chúng mới là chúa tể trong thiên địa, là chủng tộc ưu tú nhất vĩ đại, chúng sẽ không chọn thần phục bất luận tộc loại nào đâu!

Bại Gia Tử ở bên cạnh nói.

Đối với một ít tân bí giữa thần thú nó vẫn biết một ít.

Lăng Tiếu buồn bực, xem ra muốn thu phục được Hỗn Độn thần thú là chuyện không thể rồi.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không muốn để Thập Tam thái tử ăn mất nó, dầu gì cũng là một cỗ thần thú chi thân, toàn thân đều là thần tài, tuyệt đối không thể lãng phí được.

Cuối cùng, Hỗn Độn thần thú trực tiếp bị Thập Tam thái tử tươi sống hành hạ chết.

Lăng Tiếu trước tiên lấy ra thú đan của nó

Khỏa thú đan này khác biệt rất lớn với các linh thú khác, nó có hình thoi, có năm lại nhan sắc không giống nhau, đại biểu cho năm loại bổn nguyên thuộc tính lực lượng.

Khỏa thú đan này đối với Hỗn Độn chi thể như Võ Bất Phàm y mà nói, tuyệt đối là thần vật tốt nhất, có thể đưa hắn luyện hóa, khiến hắn có thể trực tiếp đạt được thiên phú thôn phệ của Hỗn Độn thần thú, cùng với một ít thần hiệu khác.

Chỉ tiếc, Lăng Tiếu tuy là năm loại thuộc tính cùng tu, tuy nhiên lại Ngũ Hành thiếu thổ nhiều phong, căn bản vô phúc tiêu thụ thần uy khỏa thú đan này.

Đương nhiên, Hỗn Độn thần thú ngoại trừ khỏa thú đan này ra, nó còn có một chỗ bổn nguyên thần bảo, đó chính là Hỗn Độn chi đảm của nó, cũng có thể gọi là thôn phệ chi đảm.

Đây mới là bổn nguyên khiên nó thôn phệ được tất cả

Chỉ cần có thể tr luyện hóa được Hỗn Độn huyết tinh, sau đó nuốt nó, liền có thể có được thần thông thôn phệ rồi, cũng không cần phải có Hỗn Độn chi thể.

Đây tuyệt đối là thần vật có giá trị nhất của nó!

Nhưng Lăng Tiếu cũng vô phúc tiêu thụ bổn nguyên thần vật tốt như vậy.

Trong cơ thể hắn đã ẩn chứa đại lượng long huyết, mà Hỗn Độn lại là thiên địch của Long tộc, dù muốn luyện hóa máu huyết của nó chỉ sợ cũng chỉ tốn công vô ích.

Hắn đành phải tiếc nuối thu lại tòn bộ thứ tốt!

- Aizz, cơ duyên quá tốt cũng là lỗi ah!

Lăng Tiếu thầm thở dài nói.

Lời này nếu để cho người khác nghe được, chỉ sợ cho dù dốc sức liều mạng cũng phải phân ra sinh tử với Lăng Tiếu.

Ngươi tên này nếu không cần thứ tốt thì có thể cho chúng ta mà!

Bọn người Băng Đao Minh ở không xa một mực lưu ý lấy bọn người Lăng Tiếu trông thấy Hỗn Độn thần thú bị bắt, nguyên một đám cực kỳ đỏ mắt, nhưng cũng không dám tiến lên cướp, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta thu vào!

- Lam trưởng lão, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Một gã người Băng Đao Minh nhìn Lam Văn hỏi.

Lam Văn nhẹ trách mắng:

- Có thể làm sao, Vô Cực trưởng lão không có ở đây, chỉ bằng chút người chúng ta có thể đối phó đầu Chân Long jua sao? Đi thôi, hi vọng Vô Cực

trưởng lão có thể bắt được Mạc Âm Ngưu, ít nhất có thể có chút thu hoạch, bằng không những người khác thật sự là chết vô ích rồi.

Dứt lời, hắn không dám dừng lại, mang theo những người khác bay sang hướng khác.

Lăng Tiếu và Vân Mộng Kỳ đã sớm phát giác được sự hiện hữu của bọn hắn rồi.

Vân Mộng Kỳ càng nhận ra lai lịch của bọn hắn:

- Bọn hắn hẳn là người của Băng Đao Minh!

- Băng Đao Minh sao? Xem bọn hắn cũng không phải hạng tốt lạnh, rõ ràng còn muốn nhặt tiện nghi, xem bọn hắn còn rất thức thời, không dám đánh chủ ý vào chúng ta!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Trong lòng của hắn ngược lại rất chờ đợi những người này dám động đến bọn hắn, hắn còn đang suy nghĩ muốn lúc nào đó tạo ra một đám tùy tùng Thần Vương.

Lăng Tiếu sau khi nhận lấy Hỗn Độn thần thú cũng tạm thời không định rời khỏi Tà Nhai Cốc.

Tà Nhai Cốc cấm địa mà rất nhiều Thần Vương đều cảm thấy nguy hiểm, nhưng đối với Lăng Tiếu căn bản không là gì cả

Về sau chỉ cần không phải sơn mạch có thần thú tồn tại, bên cạnh hắn chỉ cần mang theo Bại Gia Tử hoặc Thập Tam thái tử là có thể tùy tiện ở nơi này vơ vét thánh thảo, thần thảo rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1976 - Bắt Giết Hỗn Độn Thần Thú. (2)

Hiển nhiên những thánh thú đều chịu uy áp từ thần thú, trừ phi là thánh thú đã biến hóa cường đại dị thường thì khác.

Lăng Tiếu vừa đi lại trong Tà Nhai Cốc, vừa tìm kiếm các loại thánh thảo, thần thảo, đồng thời còn không quên liếc mắt đưa tình với Vân Mộng Kỳ, càng để lại dấu vết mây mưa ở rất nhiều sơn lĩnh chi địa.

Hai người như vợ chồng tân hôn vậy, một mực vui đến quên cả trời đất.

Lăng Tiếu cũng thừa dịp những ngày này hiểu được Bại Gia Tử sao lại xuất hiện tại Thiên Vực. s

Thì ra lúc trước Bại Gia Tử sở dĩ rời khỏi hắn, là vì muốn đi hoàn thành nhiệm vụ trong tộc.

Đó chính là đi tìm tộc địa của Kỳ Lân tộc khác, hơn nữa khiêu chiến vương tử của bọn họ.

Chỉ sau khi nó chiến thắng vương tử tộc khác, ngày sau mới có tư cách trở thành Kỳ Lân Hoàng mới, cũng thống nhất Kỳ Lân tộc phân tán ở các nơi, khôi phục uy phong thịnh thế.

Chỉ là Kỳ Lân tộc đã sớm phân tán toàn bộ, đâu dễ tìm được các tộc địa khác? Có lẽ chúng đã sớm tuyệt chủng cũng không chừng.

Lúc ấy, Bại Gia Tử mang theo Địa Liệt Viêm Hổ xâm nhập các hiểm địa trên Huyền Linh đại lục, nhưng vẫn không tìm được phân tộc Kỳ Lân.

Nhưng một lần vào lầm một cấm địa, Địa Liệt Viêm Hổ vì cứu nóđã bị lực lượng cấm địa xoắn thành cặn bả, mà bại gia tử lại bị đưa đến một trận nhãn, trực tiếp bị truyền tống đến Thiên Vực.

Nó coi như rất may mắn rồi, có thể tìm được đường sống trong chỗ chết từ cấm địa kinh khủng kia.

Nó đi tới Thiên Vực tự nhiên không dám đi địa bàn nhân loại, bởi vì nó biết rõ thần thú nhất tộc bọn hắn đều trở thành đối tượng mà nhân loại muốn bắt.

Cho nên, nó liền tiếp tục đi hoàn thành sứ mạng của mình, bắt đầu xuyên qua rất nhiều sơn mạch cấm địa tìm kiếm Kỳ Lân phân tộc, đồng thời cũng bắt giết thôn phệ thú đan các linh thú khác, khiến bản thân không ngừng lớn mạnh

Nếu như chỉ bằng vào thôn phệ thú đan, trong mấy chục năm ngắn ngủn nó cũng không thể nào từ bát giai trung giai đạt tới thập giai trung giai được.

Ở Thiên Vực này là nơi tài nguyên phong phú, nó còn cắn nuốt rất nhiều hỏa thuộc tính chí bảo bổn nguyên, tự nhiên khiến nó đẩy nhanh tốc độ phát triển rồi.

Mà trong lúc này, nó rốt cuộc tìm được địa bàn của một chi Kỳ Lân phân tộc, chi đó là Mộc Kỳ Lân nhất tộc.

Bại Gia Tử vốn hùng tâm bừng bừng muốn khiêu chiến vương tử của người ta.

Thế nhưng hắn lại phát hiện thực lực của nó kém nhân gia quá xa, căn bản không cùng một cấp bậc.

Người ta cũng căn bản không tiếp thụ khiêu chiến của nó, chỉ coi nó như là

một đứa bé của tộc khác thôi.

Kỳ Lân Vương trong Mộc Kỳ Lân còn đặc biệt trao đổi với Bại Gia Tử một phen.

Bại Gia Tử mới biết rõ cái nó gọi là nhiệm vụ không thể nào thực hiện được bởi vì Kỳ Lân nhất mạch bảy đại phân tộc không biết có bao nhiêu tộc đã tuyệt tích rồi, cho dù còn sinh tồn cũng không biết đang sinh hoạt chỗ nào, muốn tìm được từng cái, một lần nữa thống nhất, không thể nghi ngờ chỉ là ảo tưởng.

Bại Gia Tử bị đả kích rất lớn rời khỏi địa bàn Mộc Kỳ Lân.

Bất quá, nó cho dù không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, nhưng vẫn muốn tiếp tục tìm kiếm hạ xuống các tộc nhân khác, hi vọng tất cả Kỳ Lân tộc có thể lần nữa đoàn kết lại, đây là lời mà gia gia nhắn nhủ với nó.

Trải qua nhiều năm trèo non lội suối, lưu lạc khắp nơi, Bại Gia Tử trải qua hiểm cảnh trùng trùng điệp điệp, cuối cùng tìm được lãnh địa của Hắc Kỳ Lân nhất tộc là ở trong Tà Nhai Cốc.

Nó lập tức xâm nhập vào trong tìm kiếm, tuy nhiên lại biết được Hắc Kỳ Lân nhất tộc đã sớm rời khỏi đây từ lâu, chỉ để lại dị thú Kỳ Lân Ám Sư nhất tộc có huyết mạch Hắc Kỳ Lân.

Bại Gia Tử vô cùng thất vọng, nó cơ hồ đã bỏ qua tín niệm trong lòng rồi, định ngốc ở chỗ này một thời gian rồi nói sau.

Nhưng Kỳ Lân ám Sư nhất tộc lại nói cho nó một chỗ có lợi cho tu luyện.

Bởi vì nơi đó nơi duy nhất có đại lượng bổn nguyên hỏa thuộc tính trong Tà Nhai Cốc.

Cũng chính ở đó, Bại Gia Tử dựa vào cảm ứng phát hiện một khỏa Bổn Nguyên Thiên Hỏa Chủng.

Dùng tính cách của tham ăn, tự nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Trải qua một phen trắc trở, nó cũng cắn nuốt được khỏa Bổn Nguyên Thiên Hỏa Chủng kia

Cái này nó bi kịch rồi!

Bổn Nguyên Thiên Hỏa Chủng kia cấp bậc không thấp, trực tiếp thôn phệ xuống căn bản khó có thể tiêu hóa được.

Tuy nói thực lực của nó vì vậy mà tăng lên, nhưng nó cũng vì vậy mà không cách nào khống chế được những lực lượng dư thừa kia, khiến nó cơ hồ lâm vào tình trạng điên cuồng.

Nó càng không ngừng vùng vẫy trong Tà Nhai Cốc, hy vọng có thể phát tiết những lực lượng dư thừa kia.

Cũng chính vì thế mới khiến nó bị người khác tưởng lầm là Bổn Nguyên Thiên Hỏa.

Về sau lục tục có người tiến đến tìm kiếm nó, đều bị nó đốt cháy hết

Cho đến về sau bọn người Vân Mộng Kỳ xuất hiện, rất nhiều Thần Vương liên thủ xuất kích, thần thức đợt lại từng đợt oanh kích vào nó, cuối cùng mới tiêu hao hết lực lượng dư thừa, khiến nó khôi phục trạng thái bình thường.

Chuyện phía sau cũng không cần nói thêm nữa.

- Bại Gia Tử, vậy sau này ngươi có tính toán gì không? Còn tiếp tục đi hoàn thành nhiệm vụ gì đó không?

Lăng Tiếu hỏi.

Bại Gia Tử lắc đầu nói:

- Sẽ vô dụng thôi, ta căn bản tìm không thấy hạ lạc các tộc khác, cho dù ta tìm được, chúng cũng sẽ không có cách nghĩ giống tộc ta, nếu như ta không gặp lại lão đại ngươi, ta đã ở lại chỗ này rồi, có lẽ sẽ nghĩ biện pháp trở lại tộc địa. Hiện giờ tốt rồi, ta cứ theo lão đại ngươi là được rồi, Nhị gia gia ta đã từng nói qua lão đại ngươi là phúc tinh của ta, về sau ngươi dẫn ta quay về tộc địa a, bằng không ta không biết trở về thế nào nữa!

- Ân, vậy cũng tốt, về sau đi theo bên người lão đại, không ai có thể khi dễ ngươi nữa!

Lăng Tiếu hết sức cao hứng nói, tình cảm giữa hắn cùng với Bại Gia Tử khó mà nói rõ được.

Phải biết rằng Bại Gia Tử là thần thú đầu tiên hắn thu phục được, từng có giao tình cùng chung hoạn nạn với hắn

Hơn nữa ở Thiên Vực cao thủ nhiều như mây, có Bại Gia Tử giúp đỡ, cùng với Thập Tam thái tử hỗ trợ, hắn còn chỗ nào mà không thể đi nữa.

- Đúng rồi lão đại, trước kia tiểu kim còn có Long Nữ đi theo ngươi đâu rồi? Tại sao lại biến thành những người kia rồi!

Bại Gia Tử liếc Thập Tam thái tử một cái, mang theo thần sắc có chút kiêng kị nhìn Lăng Tiếu nói.

- Long Nữ ở trong tổ địa Đông Hải Long Cung, Tiểu kim đã được ta an trí xong, nó thực lực quá yếu mang theo bên người cũng không giúp được gì!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy cũng được, đợi gặp ta sẽ cho nó thứ tốt, tin tưởng nó sẽ trở nên cường đại hơn!

Bại Gia Tử vừa nghĩ tới tên tiểu đệ Kim Sắc Lang Vương cũng rất hưng phấn nói.

Trong nháy mắt, Lăng Tiếu và Vân Mộng Kỳ mang theo Bại Gia Tử và Thập Tam thái tử qua lại trong Tà Nhai Cốc gần một tháng, cũng gặt hái được rất nhiều thánh vật thần tài.

Cái này đối với bất luận người nào cũng là một khoản lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1977 - Nỗi Khổ Của Bại Gia Tử Những Năm Này.

Nhưng lúc bọn hắn chuẩn bị rời khỏi Tà Nhai Cốc, Thập Tam thái tử dùng cảm giác nhạy cảm đã nhận ra ở trong thủy đám không xa có một nhân loại đang ẩn thân.

- Xuất hiện đi, chúng ta đã biết rõ sự hiện hữu của ngươi rồi!

Lăng Tiếu sâu kín nói.

Chỉ là người nọ vẫn bất động, không hề trả lời.

Lăng Tiếu chỉ có thể khẽ nhíu mày, đánh một quyền về phía Thập Tam thái tử nói.

Thủy đàm dơ dáy bẩn thỉu kia bị đánh vẩy lên, một đạo thân ảnh cũng bị tạc bay ra.

Lăng Tiếu thình lình phát hiện thân ảnh kia rõ ràng bị băng phong, chỉ còn chút khí tức yếu ớt truyền ra.

Mà người này Lăng Tiếu từng thấy qua, tựa hồ là một trong những người trước đây cùng đám Băng Đao Minh vây giết Hỗn Độn thần thú.

Hắn chính là Mạc Âm Ngưu, hắn sở dĩ biến thành bộ dạng như vậy, cũng vì người Băng Đao Minh đuổi giết, càng thiếu chút nữa đã bị băng Vô Cực giết chết.

Trạng thái hắn hiện giờ cực kỳ không ổn, toàn thân hắn không có một chỗ

huyết nhục nguyên vẹn, một tay đã bị chém xuống, toàn thân đều là bị băng phong, căn bản không có sức mạnh đi phá phong khôi phục thương thế.

- Khó trách vừa rồi hô không đi ra, thì ra là sắp tiêu đời rồi!

Lăng Tiếu nhìn Mạc Âm Ngưu đang hấp hối lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Vân Mộng Kỳ ở một bên hỏi:

- Người này có cứu hay không?

- Cứu người một mạng hơn xây bảy tháp phù đồ, cứ cứu hắn đi!

Vân Mộng Kỳ hảo tâm nói.

- Ha ha, được rồi, ta cũng biết nên cứu hắn một mạng!

Lăng Tiếu xẹt qua vài phần phức tạp cười nói.

Hắn không cho rằng mình là người tốt lành gì, cũng sẽ không không công cứu Mạc Âm Ngưu này.

Giang hồ hiểm ác, ai biết người được cứu sống có thể sẽ trả thù mình hay không, cái này ai cũng không rõ ràng lắm.

Cho nên, Lăng Tiếu dứt khoát dùng hắn làm vật thí nghiệm "Tỏa hồn", xem thử có thể khống chế được không.

Đến lúc đó, lại cứu sống hắn cũng không muộn!

Lăng Tiếu tìm một chỗ động phủ, để Vân Mộng Kỳ, Bại Gia Tử cùng với

Thập Tam thái tử ở ngoài động.

Hắn cũng không sốt ruột hóa giải đóng băng cho Mạc Âm Ngưu, bằng không bằng bổn sự của đối phương có lẽ có thể khôi phục thương thế, vậy thì hắn không dễ thí nghiệm rồi.

Lăng Tiếu điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, lợi dụng thần hồn lực lượng bắt đầu hạ tỏa hồn chú.

Tỏa hồn chú như một sợi xích vô hình xuyên qua tầng băng xông vào thức hải Mạc Âm Ngưu.

Mạc Âm Ngưu vốn đang bị băng phong, ngay cả thần hồn cũng bị đông lạnh đến chết lặng.

Đây chính do Băng Phong Thần Đao của Băng Vô Cực gây ra, hắn tuy may mắn mượn bí thuật trốn chạy, đáng tiếc lại vô lực khu vực hàn lực, bị chúng xâm nhập vào trong cơ thể trắng trợn phá hư, mới tạo thành cục diện như vậy, cũng đúng lúc tiện nghi cho Lăng Tiếu.

Vốn Lăng Tiếu cho rằng sẽ phí chút tay chân mới có thể tập trung thần hồn Mạc Âm Ngưu.

Thế nhưng hiện giờ lại rất nhẹ nhõm, căn bản không uổng phí sức lực đã tập trung được thần hồn, ngày sau Mạc Âm Ngưu sẽ bị hắn sai khiến rồi.

Làm xong tất cả, Lăng Tiếu bắt đầu lợi dụng hỏa diễm hòa tan khối băng kia.

Sau khi có nhiệt lượng, Mạc Âm Ngưu cũng đã có được một chút năng lực khôi phục.

Hiển nhiên sau khi đạt đến cảnh giới Thần Vương thân thể đã thoát khỏi

phàm thai, thành tựu thần thể, đã có được thần hiệu tự lành.

Huống chi Mạc Âm Ngưu đã là một gã đỉnh phong Thần Vương, có thể dưới tình huống trọng thương tự lành thương thế cũng là điều bình thường.

Nhưng dùng tốc độ của hắn, chỉ sợ không có một tháng thì không cách nào khôi phục lại được

Lăng Tiếu lấy ra một khỏa chữa thương thần đan cho hắn cho ăn... Sau đó, lại cho hắn dùng một ít liệu thương thần tuyền.

Tin tưởng Mạc Âm Ngưu rất nhanh liền có thể khôi phục lại được.

Thừa dịp thời gian nhàm chán này, Lăng Tiếu dứt khoát ở chỗ này bế quan ngày này, triệt để dung hợp đệ cửu đầu dương mạch kia đã nói sau.

Về phần đệ cửu chủng dương hỏa Lăng Tiếu đã tìm được rồi.

Đó chính là hỏi Bại Gia Tử là được.

Kỳ Lân thánh hỏa vốn chính là một loại bổn nguyên hỏa diễm không hề kém hơn Thiên Hỏa, giờ Bại Gia Tử lại cắn nuốt một viên Bổn Nguyên Thiên Hỏa khác, khiến thực lực đại tiến, đồng thời thánh hỏa của nó tự nhiên cũng cao giai hơn, khẳng định đã vượt qua cấp bậc của Thiên Hỏa trong thức hải Lăng Tiếu rồi.

Cho nên, hắn chỉ cần mượn nhờ bổn nguyên hỏa chủng mà Bại Gia Tử cung cấp để luyện hóa, tự nhiên có thể nhồi vào đệ cửu đầu dương mạch, khiến hắn luyện thành Cửu Dương Phần Thiên đến cảnh giới viên mãn

Đến lúc đó, hắn có thể đánh ra Cửu Dương chi lực, sức chiến đấu khẳng định sẽ tăng thêm một bậc.

Bại Gia Tử đối với Lăng Tiếu dù là bất luận yêu cầu gì cũng sẽ không cự tuyệt, huống chi chỉ cần một chút bổn nguyên hỏa diễm của nó.

Lăng Tiếu sau khi luyện hoa bổn nguyên hỏa diễm, đệ cửu trọng thương viêm thánh dương rốt cục cũng luyện thành, Cửu Dương Phần Thiên Công cũng đạt tới tình trạng hoàn thiện nhất.

Hắn vận hành Cửu Dương chi lực, chỉ cảm thấy các đại huyệt khiếu quanh thân mình đều tràn đầy dương lực vô cùng vô tận, mỗi một quyền đều có cảm giác bành trướng có thể đánh tan Nhật Nguyệt Tinh Thần.

Nếu Cửu Dương đều hiện, trung giai Thần Vương cũng lập tức bị hắn miểu sát

Theo Lăng Tiếu thần công đại thành, Mạc Âm Ngưu cũng đã khôi phục thần lực, cánh tay bị đứt cũng đã dài ra, bộ dáng không chút nào giống bị trọng thương cả.

Hắn sau khi trông thấy Lăng Tiếu lập tức cung kính quỳ xuống nói:

- Bái kiến chủ nhân!

Tỏa hồn chú, đã triệt để khống chế hắn, khiến hắn tôn Lăng Tiếu làm chủ, trọn đời cũng sẽ không phản bội.

Lăng Tiếu thoả mãn cười cười nói:

- Đứng lên đi, nói đơn giản mọi chuyện của ngươi cho ta biết!

Mạc Âm Ngưu không dám trái lời Lăng Tiếu, nói đại khái tình huống của mình, Lăng Tiếu đối với hắn cũng đã hiểu rõ.

Lăng Tiếu làm như vậy cũng là vì ngày sau chú ý một chút, miễn cho trêu chọc phải phiền toái gì.

- Lấy thần cung của ngươi ra ta xem một chút!

Lăng Tiếu ra lệnh.

Hắn từ trong miệng Mạc Âm Ngưu biết được, hắn sở dĩ bị người Băng Đao Minh đuổi giết, chính là vì hắn thân mang Cổ Thần khí Bồ Đề Thần Cung.

Mạc Âm Ngưu lấy Bồ Đề Thần Cung ra giao cho Lăng Tiếu:

- Bồ Đề Thần Cung tuy là Cổ Thần khí, nhưng không có Bồ Đề thần tiễn vũ, căn bản không cách nào phát huy ra được uy lực chính thức của nó!

- Thì ra là thế, vậy đưa nó cho ta đi, ngươi có cầm cũng không làm gì!

Lăng Tiếu nói thẳng.

Mạc Âm Ngưu đương nhiên sẽ không vi phạm ý của Lăng Tiếu, lúc này liền lau đi máu huyết, khiến nó trở thành vật vô chủ, hiến cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu rất không khách khí mà thu nhận, đây chính là một kiện Cổ Thần khí, thời điểm mấu chốt có thể cứu mạng nhỏ đó a!

Hắn tự nhiên sẽ không lưu cho Mạc Âm Ngưu tiếp tục sử dụng rồi.

- Cũng không biết dùng chạc cây của lục lão đầu làm thành thần tiễn vũ có thể dùng không nữa!

Lăng Tiếu nhẹ lôi kéo cung trong lòng thầm nói.

Bồ Đề thần thụ chính là loại đứng đầu trong cửu đại thần thụ, đó cũng không phải là thứ ai cũng có thể có cơ hội gặp phải, muốn tìm được nó, dùng nhánh cây nó làm tiễn vu không thể nghi ngờ là nằm mộng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1978 - Cút Cho Ta! (1)

Mà Bất Tử Thụ trong thức lại Lăng Tiếu lại thuộc một trong cửu đại thần thụ, cho nên hắn mới có cách nghĩ này, xem có thể dùng nhánh cây đó làm tiễn vũ hay không

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ một thoáng rồi biến mất, hắn thật muốn đánh chủ ý vào Bất Tử Thụ, dùng tính cách keo kiệt của tên kia, chỉ sợ sẽ cò kè mặc cả ah!

Cho nên, hắn suy nghĩ có nên nghĩ cách khác làm ra thần tiễn vũ hay không.

Dù sao trong tay Mạc Âm Ngưu cũng có không ít thần tài có thể chế tạo thần tiễn vũ, mặc dù không thể phát huy ra uy lực của Cổ Thần khí, nhưng lại có thể đạt tới uy lực của đỉnh cấp thần khí.

Làm xong tất cả, Lăng Tiếu liền dẫn Mạc Âm Ngưu ra động phủ, chuẩn bị mang theo Vân Mộng Kỳ, Bại Gia Tử cùng với Thập Tam thái tử rời khỏi Tà Nhai Cốc.

Vào lúc đó, từng tiếng xé gió từ xa cuốn tới, những khí thế đáng sợ kia đều là bỏ qua khoảng cách không gian, lập tức đã đến trước bọn người Lăng Tiếu.

Người tới rõ ràng là hơn hai mươi tên Thần Vương của Băng Đao Minh, dẫn đầu đúng là Băng Vô Cực, xem bộ dáng của bọn hắn chính là nhắm vào Mạc Âm Ngưu mà đến.

Bất quá bọn hắn cũng không lập tức động thủ, mà nhìn bọn người Lăng Tiếu,

đã hiện lên vài phần kiêng kị.

Băng Vô Cực lộ vẻ âm hàn với Mạc Âm Ngưu, tiếp theo ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ là trưởng lão Băng Vô Cực của Băng Đao Minh, người đứng phía sau ngươi chính là người Băng Đao Minh chúng ta muốn bắt, kính xin giao hắn cho chúng ta!

Băng Đao Minh là tồn tại ngang với Liên Hoa Giáo, gần với Huyền Vũ Môn, Băng Vô Cực tự báo tông môn, chính là hi vọng người trước mắt có thể kiêng kị vài phần, đừng xung đột với bọn họ.

Đối phương có Chân Long thần thú có thể biến hóa, nếu chọc giận đối phương, tiêu diệt toàn bộ bọn họ, vậy thì chết oan rồi.

Vốn bọn hắn không cách nào bắt được Hỗn Độn thần thú đã là tiền mất tật mang rồi, nếu ngay cả Bồ Đề Thần Cung của Mạc Âm Ngưu cũng không cách nào đạt được, vậy lần này t tổn thất lớn rồi.

- Băng Đao Minh? Là tiểu tông phái gì chưa nghe nói qua, còn có giờ hắn là người hầu của ta, ta không quản giữa các ngươi có gút mắc gì, nhưng đó đều là quá khứ rồi, ngươi hiểu ý của ta không?

Lăng Tiếu lộ ra thập phần kiêu ngạo nhìn Băng Vô Cực nói.

Lúc ở Tiêu gia Lăng Tiếu đã chém người Băng Đao Minh, hắn đối với Băng Đao Minh cũng không có hảo cảm gì cả.

Nếu không phải thấy đối phương nhiều người, hắn đã tiêu diệt toàn bộ rồi.

Trên thế giới này căn bản không có ai đúng ai sai, có chẳng chỉ là nắm đấm

của ai lớn hơn, đủ cứng hơn thì sẽ là đạo lý.

Nếu không phải bọn hắn kiêng kị bên phía này có Chân Long thần thú, chỉ sợ bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện vậy rồi.

- Cái này... Điều này sao có thể, vị tiểu huynh đệ này ngươi nói đùa gì vậy!

Băng Vô Cực có chút giật mình nói.

- Sao hả? Ngươi vẫn không rõ lời của ta sao? Huyền Vũ Tông ta cũng không để vào mắt, huống chi Băng Đao Minh nho nhỏ ngươi, cút cho ta!

Lăng Tiếu khí phách lộ ra ngoài mà quát.

Người khác thích lấy thế đè người, hắn cũng muốn thử loại cảm giác 'trang Bức' áp người này là thế nào

.

Người Băng Đao Minh bị Lăng Tiếu quát như vậy, trên mặt nguyên một đám đều đỏ lên.

Người Băng Đao Minh bọn hắn ở Thiên Huyền Địa Vực nào từng bị quát như vậy, cho dù là Huyền Vũ Tông cũng phải cho bọn hắn vài phần mặt mũi a.

- Sao hả? Muốn cùng chúng ta động thủ sao? Thập tam đâu!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, tiếp theo gọi Thập Tam thái tử ra khỏi hàng.

Thập Tam thái tử tiến lên trước một bước, cũng không nói cái gì, phát ra một tiếng long ngâm với đám người Băng Đao Minh.

Rống!

Long ngâm sóng âm đáng sợ chấn tới người Băng Đao Minh.

Nguyên một đám bị sóng âm chính diện trùng kích đến chấn cho bay ngược ra ngoài, chỉ có mấy người tu vị cao giai Thần Vương là lui lại mấy bước, nhưng màng tai cũng chảy đầy máu

Mà rất nhiều núi cao sau lưng bọn họ cũng bị chấn cho sụp đổ, có thể thấy một tiếng Long ngâm này của Thập Tam thái tử khủng bố cỡ nào rồi.

Băng Vô Cực đã sớm nhìn ra Thập Tam thái tử có lẽ chính là đầu Chân Long thần thú kia biến hóa, nhưng nghe một đạo sóng âm trùng kích này, hắn mới mới xác định được.

Hắn bị chấn cho lỗ tai chảy máu, đồng thời tâm tình cũng cực kỳ sợ hãi.

- Rút lui cho ta!

Băng Vô Cực nào còn gan khiếu chiến bọn người Lăng Tiếu, quát với mấy người phía sau mình một tiếng, liền lập tức chạy trốn.

Hắn cũng không dám ỷ vào nhiều người đi khiếu chiến v ới một đầu Chân Long thần thú còn cường đại hơn cả Hỗn Độn thần thú.

Bằng không chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa.

Thập Tam thái tử muốn truy kích, lại bị Lăng Tiếu ngăn lại.

Hắn cũng không có thời gian đùa với bọn chúng, trước tiên vẫn nên quay về Liên Hoa Giáo rồi nói sau.

Chuyện giữa hắn cùng với Vân Mộng Kỳ cũng phải giải quyết nữa.

Hắn nhất định phải mang theo Vân Mộng Kỳ cùng quay về Thiên Long Địa Vực, hắn cũng không muốn sẽ tách ra với Vân Mộng Kỳ.

Chỉ là thân phận Vân Mộng Kỳ có chút phức tạp, muốn Liên Hoa Giáo thả người cũng không phải đơn giản như vậy.

Trên đường phản hồi Liên Hoa Giáo, Lăng Tiếu bảo Ngọc Nhu Phỉ đi ra làm quen với Vân Mộng Kỳ.

Ngọc Nhu Phỉ sớm đã biết rõ sự tồn tại của Vân Mộng Kỳ, nàng cảm thấy nữ nhân có thể khiến Lăng Tiếu nhớ mãi không quên khẳng định phi thường xinh đẹp xuất sắc, nhưng sau khi gặp gỡ Vân Mộng Kỳ, vẫn cảm thấy Vân Mộng Kỳ còn hoàn mỹ hơn cả Lăng Tiếu hình dung, quả thực là bất luận nam nhân nào thấy qua đều sẽ không cầm lòng được mà thích nàng, mà bất kỳ nữ nhân nào thấy nàng đều sẽ sinh ra cảm giác tự ti.

Mà Lăng Tiếu lúc trước cũng nói qua với Vân Mộng Kỳ bên cạnh hắn đã có không ít nữ nhân, Ngọc Nhu Phỉ là một trong đó.

Vân Mộng Kỳ nhìn thấy Ngọc Nhu Phỉ cũng bị bộ dáng thùy mị và dáng người hấp dẫn của nàng chấn kinh, trong lòng nàng thầm khen:

- Tốt cho một tỷ tỷ xinh đẹp, khó trách có thể khiến Tiếu say mê!

Hai nữ đều yêu Lăng Tiếu, các nàng lần đầu gặp mặt tự nhiên sẽ không khiến Lăng Tiếu khó xử, đều rất tự nhiên ở cùng một chỗ, cuối cùng lại xưng hô tỷ muội với nhau.

Lăng Tiếu mới đầu là sợ Vân Mộng Kỳ không cách nào hợp với nữ nhân ở bên cạnh hắn.

Bởi vì Lăng Tiếu hiểu rõ cô nàng này nhìn như rất dễ nói, nhưng mà đáy lòng lại là một người vô cùng kiêu ngạo.

Hôm nay xem ra giữa bọn họ phân ly mấy chục năm, tình ý hết thảy đã là đầy đủ để san bằng bất kỳ trở ngại nào rồi.

Lăng Tiếu bây giờ cân nhắc duy nhất chính là nên thuyết phục Liên Hoa giáo như thế nào mà thôi.

Lấy hiệu quả lúc trước ở một tháng kia hắn ở Liên Hoa giáo liên tục luyện chế thần đan, đương kim Liên Hoa giáo giáo chủ khẳng định là dễ dàng giải quyết, chỗ mấu chốt vẫn là lão giáo chủ của Liên Hoa giáo, cũng chính là sư phụ của Vân Mộng Kỳ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1979 - Cút Cho Ta! (2)

Nghe Vân Mộng Kỳ nói đó nhưng là tồn tại Thủy Thần chân chính, muốn thuyết phục được nàng mới là gian nan nhất.

Bất quá Vân Mộng Kỳ tiết lộ, sư phụ nàng để nàng tiếp xúc với Huyền Suất, mục địch là muốn để nàng cùng Huyền Vũ tông đánh tốt quan hệ.

Bởi vì hôm nay có sư phụ Bạch Y Lạc của nàng tọa trấn Liên Hoa giáo, hết thảy đều được quản lý chặt chẽ, đã có dấu hiệu đi lên phía trên, cho nên không cần Vân Mộng Kỳ đi kế thừa vị trí giáo chủ rồi.

Chỉ cần nàng có thể cùng Huyền Suất định lập quan hệ, ngày sau Huyền Suất thượng vị chắc chắn sẽ kết minh với Liên Hoa giáo các nàng, đây tự nhiên sẽ càng thêm củng cố địa vị của Liên Hoa giáo các nàng ở Thiên Huyền địa vực.

Chỉ là sư phụ nàng vẫn còn mâu thuẫn, thành tựu ngày sau của Vân Mộng Kỳ tuyệt đối là vô lượng, đem nàng đưa đến Huyền Vũ tông sẽ chỉ làm lớn thế lực của nhân gia a!

Cho nên sư phụ nàng lại giao phó cho nàng trước giao hảo Huyền Suất, lại vừa để cho nàng cùng Huyền Suất giữ vững chút khoảng cách, hết thảy đợi thấy được rõ ràng lại làm tiếp tính toán.

Vân Mộng Kỳ sở dĩ đem chuyện này nói ra mục đích đúng là thương nghị một chút nên khuyên bảo sư phụ nàng như thế nào.

Tốt ở trên các phương diện điều kiện của Lăng Tiếu so sánh với Huyền Suất

đều không kém, thậm chí là càng ưu tú hơn, đáng tiếc duy nhất chính là Thiên Long môn không có ở Thiên Huyền địa vực, mất đi cái ưu thế lớn nhất này.

Bất quá Lăng Tiếu quyết định bất kể sư phụ của nàng có đồng ý hay không cũng không cách nào ngăn cản được hắn cùng Vân Mộng Kỳ ở chung một chỗ, mà hắn cũng sẽ không ở lại Thiên Huyền địa vực, bởi vì hắn đã đem Kim tộc trở thành gia tộc của mình rồi, làm sao có thể lựa chọn sống ở chỗ này được.

Huống chi hắn còn muốn trở về Huyền Linh đại lục đem người của mình đều tiếp đến trên Thiên vực.

Mấy người dù là thả chậm thời gian đi đường nhưng mà thủy chung vẫn lại một lần nữa trở lại Liên Hoa giáo.

Lăng Tiếu thật sự không nghĩ được biện pháp tốt hơn, hắn chỉ có thể lật bài ngửa với đối phương rồi.

Nói như thế nào Vân Mộng Kỳ cũng là thê tử của hắn, nếu như đối phương thật muốn làm khó bọn họ, vậy thì phải để cho người ở bên trong gia tộc thay hắn ra mặt làm chủ rồi.

Vừa mới trở lại bên trong Liên Hoa giáo, Bạch Y Lạc tự thân mang theo người đi ra đón tiếp bọn họ.

Đây để cho Lăng Tiếu cảm thấy áp lực không nhỏ a!

- Ha hả, không nghĩ đến Lăng thần sư lại quen biết với tiểu sư muội của ta, đây nhưng là thật có duyên phận!

Trên khuôn mặt kiều mỵ của Bạch Y Lạc mang theo nụ cười như gió xuân

hướng về phía Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ chào hỏi.

Từ trên nét mặt của nàng nhìn tới một điểm cũng nhìn không ra nàng có nửa điểm bất mãn.

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng:

- Có lẽ tình huống không hỏng bét như vậy!

- Bạch giáo chủ, đây xác thật là duyên phận, lúc đó ta chính là đến tìm Mộng Kỳ, chỉ là khi ấy ta không dám xác định nàng có phải là người ta muốn tìm hay không, còn may ông trời thương tình, nàng chính là thê tử trước kia của ta, thật là nhọc lòng quý giáo đại lực tài bồi với nàng rồi.

Lăng Tiếu vào thẳng điểm chính nói.

Lời này của hắn không nghi ngờ biểu lộ ra chuyện lúc đầu hắn ở Liên Hoa giáo luyện chế thần đan chính là vì Vân Mộng Kỳ mà đến.

Bạch Y Lạc bất động thanh sắc mà cười nói:

- Ta liền kỳ quái lúc đó Lăng thần sư vì sao đối với Liên Hoa giáo chúng ta tốt như vậy, ta còn cho là vì quan hệ với Lưu trưởng lão, xem ra là ta đoán nhầm rồi.

Vân Mộng Kỳ tiến lên phía trước nói:

- Giáo chủ, việc này ta sẽ tự mình bẩm báo sư phụ!

- Tiểu sư muội ngươi yên tâm sư phụ đã biết chuyện của các ngươi rồi, nàng hẳn sẽ không trách ngươi!

Bạch Y Lạc cười nói với Vân Mộng Kỳ.

Vân Mộng Kỳ kinh hỉ nói:

- Thật sao? Sư phụ nàng không trách ta?

- Đương nhiên là thật, người mà sư phụ thương nhất chính là ngươi!

Bạch Y Lạc rất khẳng định nói.

Lăng Tiếu ở trên vẻ mặt nhiệt tình kia của Bạch Y Lạc tựa hồ phát hiện ra sự tình chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Vân Mộng Kỳ nhưng là thu được truyền thừa của đệ nhất đại giáo chủ bọn họ, đây nhưng là cơ duyên rất lớn, cũng chính là bởi vì như thế Liên Hoa giáo mới đem tất cả mọi người ở bên trong Thiên vực yếu tắc đón trở về Thiên vực, có thể thấy trọng thị của Liên Hoa giáo đối với Vân Mộng Kỳ.

Nhân gia làm sao có thể liền dễ dàng đem nàng đưa đến bên cạnh hắn mà không có nửa điểm ý kiến được.

- Quên đi, binh đến tướng ngăn, nước đến đắp đất, nhìn bọn họ làm cái hoa dạng gì đi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Hắn thuận theo đám người Bạch Y Lạc tiến vào trong Liên Hoa giáo, hắn lại một lần nữa được an bài đến trên sơn phong của Lưu Phương Di tạm thời nghỉ ngơi, mà Vân Mộng Kỳ thì đầu tiên là quay trở lại tìm sư phụ nàng nói rõ hết thảy.

Lưu Phương Di khẩn cấp mà hỏi Lăng Tiếu:

- Tiểu... Tiểu sư thúc của ta thật là người mà ngươi muốn tìm?

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, nàng chính là thê tử nhiều năm thất lạc của ta!

- Cái gì... Nàng.... Nàng là thê tử của ngươi?

Lưu Phương Di chấn kinh nói.

- Không sai, vô cùng chân thật, bằng không nàng làm sao sẽ theo ta ở chung một chỗ được!

Lăng Tiếu gật gật đầu nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Đa tạ Lưu tỷ, nếu không có ngươi thì ta cũng không tìm được nàng, sau này có việc gì cần Lăng Tiếu giúp cứ việc lên tiếng, ta nhất định sẽ không trì hoãn!

Lời của Lăng Tiếu rất chân thành, hắn là tận đáy lòng cảm kích Lưu Phương Di, nếu không phải nàng cho biết Vân Mộng Kỳ đi Tà Nhai Cốc, hắn còn thật không có biện pháp tìm được nàng nhanh như vậy.

Lưu Phương Di vừa mừng vừa lo, nàng mừng chính là quan hệ của Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ, bởi vì nàng nhưng là cảm thấy Lăng Tiếu có tư cách xứng đôi với tiểu sư thúc của nàng, lo lắng chính là một quan kia của lão giáo chủ bọn họ cũng không dễ qua đầu.

- Ngươi không cần khách khí với Lưu tỷ như vậy, ngươi đã gọi ta một tiếng tỷ, ta liền nhận ngươi cái đệ đệ này, bời vì ta cùng Trân Thải nhưng là hảo tỷ muội nhiều năm!

Lưu Phương Di cười nói.

Bất kể như thế nào nàng đều muốn cùng Lăng Tiếu đánh tốt quan hệ trước rồi lại nói, Thần dược sư trẻ tuổi như thế, tiền đồ của hắn vô lượng a!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn tìm Vân Mộng Kỳ hỏi về chuyện nàng gặp mặt sư phụ nàng như thế nào, liền có người đến truyền lời, để Lăng Tiếu đi gặp Bạch Y Lạc.

Lăng Tiếu không chần chờ lập tức thuận theo chấp sự của Liên Hoa giáo đi tới trên Liên Hoa giáo chủ điện.

Bạch Y Lạc cười với Lăng Tiếu nói:

- Lăng thần sư mời ngồi!

Lăng Tiếu không ngồi mà là hỏi Bạch Y Lạc:

- Bạch giáo chủ, không biết có chuyện gì mà triệu kiến tại hạ?

Hắn đang suy nghĩ đối phương chính là muốn nói đến chuyện của hắn cùng Vân Mộng Kỳ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1980 - Đàm Phán Vấn Đề Đi Hay Ở. (1)

Quả nhiên, Bạch Y Lạc hỏi:

- Không biết Lăng thần sư sau này tính toán cùng tiểu sư đệ của ta như thế nào? Nếu không ngươi ở lại Liên Hoa giáo chúng ta, làm trưởng lão của giáo ta, như thế ngươi và tiểu sư muội ta có thể song túc song tê, lại sẽ không lo lắng về tu luyện, ngươi cảm thấy như thế nào?

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ lập tức kiên quyết mà nói:

- Mộng Kỳ nhất định phải theo ta trở về Thiên Long địa vực, chúng ta không có biện pháp ở lại quý giáo, nhưng mà quý giáo nếu có gì cần vợ chồng chúng ta tương trợ, chúng ta cũng sẽ nghĩa bất dung từ!

Bạch Y Lạc không nghĩ đến Lăng Tiếu lại không có bất kỳ uyển chuyển nào mà thương lượng với nàng, lại là trực tiếp cho thấy lập trường như thế, đây không khỏi để cho thần sắc của nàng trầm xuống.

- Lăng thần sư, ngươi cần phải cân nhắc rõ ràng, đây nhưng là địa bàn của Liên Hoa giáo chúng ta! Tiểu sư muội ta là người sư phụ ta ưa thích, là hộ giáo chí tôn tương lai của giáo ta, nàng là tuyệt đối không thể nào theo ngươi trở về Thiên Long địa vực đấy!

Bạch Y Lạc cũng là rất dứt khoát mà nói, bên trong ngữ khí kia lại càng ẩn chứa vài phần uy hiếp.

Nàng đường đường đứng đầu một giáo, tự nhiên không thể nào dễ dàng bị Lăng Tiếu chấn nhiếp như thế, mà là phản lại đem Lăng Tiếu hạ xuống.

Lăng Tiếu biết muốn mang Vân Mộng Kỳ đi tự nhiên là sẽ không thuận lợi như vậy, lập tức đáp:

- Bạch giáo chủ ngươi cần phải rõ ràng, Mộng Kỳ nàng là thê tử của ta, hơn nữa ở thời điểm nàng không muốn lưu lại Liên Hoa giáo, các ngươi không phải là muốn cường lư nàng lại chứ?

- Nàng là thê tử của ngươi sao? Nhưng mà nàng lại là thần tử Mộng Nhiên của giáo ta, nàng chiếm được truyền thừa của nhất đại giáo chủ của giáo ta, nàng chính là người của Liên Hoa giáo chúng ta, ngươi muốn cùng nàng ở chung một chỗ trừ phi ngươi có thể lưu lại, huống chi Liên Hoa giáo chúng ta cũng không phải là tiểu môn tiểu phái gì, chẳng lẽ ủy khuất cho ngươi sao?

Bạch Y Lạc đáp.

- Ha ha... Bạch giáo chủ, Liên Hoa giáo các ngươi xác thật không phải là tiểu môn tiểu phái gì, nhưng mà Thiên Long môn chúng ta, Kim tộc ta cũng không phải là tiểu tông tiểu tộc gì, nếu như ngươi thật muốn cường hành lưu lại thê tử của ta như vậy, ta đây cũng không có cái gì có thể nói được rồi, ngày sau ta nhất định sẽ để cho trưởng lão tộc ta đến đây đòi một cái công đạo, ta cũng không tin Thiên Huyền địa vực các ngươi có thể làm gì được trưởng lão tộc ta, huống chi bên ta còn chiếm lý!

Lăng Tiếu mang theo vài phần tức giận cuồng tiếu nói.

Nếu như Liên Hoa giáo thật sự dùng mạnh, Lăng Tiếu ở chỗ này khẳng định không chiếm được chỗ tốt, hắn chỉ có thể đem gia tộc ở sau lăng hắn mang ra.

Hắn cũng không tin Liên Hoa giáo ngay cả một điểm cố kỵ cũng không có.

Mỹ mâu của Bạch Y Lạc nhìn thẳng vào Lăng Tiếu, nàng còn thật không nghĩ đến Lăng Tiếu ngay cả một đường sống cũng không lưu lại, đem lời nói đến đầy đủ như vậy.

Nàng sớm nghe được trưởng lão kia trở về bẩm báo chuyện phát sinh ở Tà Nhai cốc rồi.

Lăng Tiếu có hai đầu Thần thú, một đầu thập giai cao cấp Chân Long cùng với một đầu thập giai trung cấp Hỏa Kỳ Lân, vẻn vẹn hai đầu thần thú này đều đi theo bên cạnh hắn có thể biết được hắn là loại thượng thiên sủng nhi nghe theo thiên vận rồi, nếu như có thể đem hắn lưu lại, Liên Hoa giáo các nàng tự nhiên có thể được lợi vô cùng; mặt khác Lăng Tiếu lại càng dựa vào thực lực chính mình đem Thiếu tông chủ Huyền Suất của Huyền Vũ tông đánh bại, đủ thấy được chiến lực cùng tiền đồ của hắn là vô lượng cỡ nào; huống chi hắn còn có thân phận Thần dược sư.

Mỗi một cái điều kiện đều tuyệt đối để cho mắt người ta đỏ lên đến nổi điên.

Sau khi biết được tiểu sư muội của nàng là nữ nhân của Lăng Tiếu, Bạch Y Lạc đã nghĩ muốn mượn cơ hội này đem Lăng Tiếu lưu lại, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới Lăng Tiếu cư nhiên ngạo khí như thế, một điểm đường sống thương lượng cũng không có, thật sự là để nàng cảm thấy đau đầu.

- Xem ra việc này không thương lượng được rồi? Ý của ta là để ngươi cùng tiểu sư muội ở chung một chỗ, các ngươi chỉ cần đại bộ phận thời gian ở bên trong giáo, thỉnh thoảng cũng có thể đi Thiên Long địa vực thăm người thân, đây nhưng là biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ a!

Bạch Y Lạc đình trệ ngữ khí nói.

- Không phải là không thương lượng, giống như ngươi nsoi, Mộng Kỳ tuyệt đối là theo ta đi về, nhưng mà ta khẳng định cho phép nàng thỉnh thoảng trở

về Liên Hoa giáo một chút, bởi vì đây coi như là nhà mẹ nàng, sau này bên trong giáo có chuyện gì chúng ta đều sẽ không chậm trễ, đây cũng không phải là biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

Lăng Tiếu phản lại mà đáp.

Bạch Y Lạc biết có tiếp tục nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa rồi.

Nàng nhẹ thở dài nói:

- Việc này ta cũng không làm chủ được rồi, nếu như ngươi có thể để cho sư phụ của ta đồng ý, ta liền không có vấn đề, nếu như nàng không đồng ý vậy ngươi liền không có khả năng đem tiểu sư muội mang đi.

Lăng Tiếu cùng Bạch Y Lạc đàm phán không có nửa điểm nhường nhịn, hắn cũng biết Bạch Y Lạc chỉ bất quá là đi cửa trước thôi, trò vui chân chính hắn là còn ở trên người sư phụ của Vân Mộng Kỳ.

Lăng Tiếu bị mang theo đến trong cấp địa ở chỗ sâu của Liên Hoa giáo.

Cấm địa Tuyết Sơn này chính là chỗ bế quan tu luyện của Liên Hoa giáo lão giáo chủ Mộ Liên.

Sau khi Lăng Tiếu vừa đi vào chỗ này liền có thể cảm ứng được bốn phía truyền tới trận trận lực lượng không rõ ràng.

Chỉ sợ phụ cận ở cấm địa này sẽ có rất nhiều Thần Vương bảo vệ lấy, nếu như không có lệnh bài hoặc khẩu dụ mà nói, người nào cũng đừng mơ tưởng đặt chân vào chỗ này nửa bước.

Chỗ này cũng là chỗ mà bình thường Vân Mộng Kỳ vẫn tu luyện, là địa phương tụ tập lực lượng thuộc tính bổn nguyên nồng đậm nhất.

Lăng Tiếu bị mang đến trong một cái sơn động rộng rãi, Vân Mộng Kỳ đang biết điều đứng ở bên cạnh một người phụ nữ trung niên.

Trung niên phụ nữ này tướng mạo thượng giai, thân thể thành thục phong vận, khí chất lại càng phiêu miểu như tiên, cả người tựa hồ sáp nhập vào mỗi một góc trong động, để người ta cảm thấy nàng ngồi ở chỗ đó rất tự nhiên.

Khi nàng nhìn hướng Lăng Tiếu, trong mỹ mâu loáng qua một cỗ khí tức vô hình, Lăng Tiếu nhất thời chỉ cảm thấy giống như mấy chục tòa đại sơn áp xuống, càng hòa trộn với một cỗ Băng Hàn chi khí để trực ngực hắn cảm thấy trầm muộn khó chịu, thiếu chút nữa để hắn quỳ xuống tại chỗ.

Đây là một cái hạ mã uy! Cũng có thể nói là một cái khảo nghiệm nho nhỏ đối với Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu tự nhiên không phải là người dễ dàng khuất phục như thế, khí thế của hắn trong nháy mắt trở nên mênh mông, mấy chục lần chiến lực lập tức giống như hải khiếu cuồng đào, trong nháy mắt trùng lên trên, một con tuyệt thế Chân Long ở phía sau hắn uy mãnh chợt hiện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1981 - Đàm Phán Vấn Đề Đi Hay Ở. (2)

Hắn khí thế lẫm nhiên mà không nhìn đến uy áp của Mộ Liên, chính diện nhìn nàng khẽ khom thân thể một chút nói:

- Kim tộc hậu bối Lăng Tiếu ra mắt tiền bối!

Kim tộc thân là một đại Cổ tộc số một số hai bên trong Thiên vực, thân là người của kIm tộc, Lăng Tiếu không lại khiêm tốn, đối mặt với lão giáo chủa của Liên Hoa giáo này cũng là tồn tại chí tôn Thủy Thần, triển lộ ra ngạo khí nên có.

Mộ Liên hơi lướt qua vài tia kinh ngạc, tiếp theo thản nhiên nói:

- Xem ra còn thật có chút ít bản ĩnh, khó trách có thể cho cho Thiếu tông chủ của Huyền Vũ tông đều ăn thiệt thòi!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Bất quá muốn mang đồ nhi của ta đi như vậy chỉ sợ còn chưa đủ tư cách!

- Sư phụ!

Vân Mộng Kỳ lo lắng kêu lên.

- Chỗ này không có chuyện của ngươi!

Mộ Liên lạnh lùng nói.

Vân Mộng Kỳ không dám phản kháng, chỉ có thể đối với Lăng Tiếu ném đi ánh mắt bất đắc dĩ.

- Ha hả, đúng là nói đùa, Mộng Kỳ là thê tử của ta, cho dù ngươi là sư phụ nàng cũng không có quyền ngăn cản chúng ta!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể tùy thời xóa hết ký ức của nàng, nàng cũng sẽ không còn là thê tử của ngươi nữa!

Mộ Liên sâu xa nói.

- Ngươi...

Lăng Tiếu bị tức giận đến không còn lời nào để nói.

Thực lực của đối phương còn ở đó, cho dù hắn đem hai đại Thần thú triệu hoán ra cũng không thể chiếm được tiện nghi a!

Nếu quả thật như lời của đối phương, Vân Mộng Kỳ còn thật sự không phải là nàng trước kia.

- Ngươi nói, rốt cuộc phải làm như thế nào mới bằng lòng để Mộng Kỳ đi theo ta?

Lăng Tiếu nhẹ hơi một hơi, để chính mình trấn định lại rồi hỏi.

Đối phương nếu như gọi hắn đến đây đàm phán, khẳng định còn sẽ có đường thương lượng.

Mộ Liên không nghĩ đến Lăng Tiếu đối mặt với áp lực như vậy của nàng cư

nhiên còn có thể tỉnh táo, không khỏi ở trong lòng đánh giá cao hắn một chút.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Ngươi cùng Vân Mộng Kỳ lưu lại đi, tất cả tư nguyên của Liên Hoa giáo chúng ta đều tùy ý các ngươi sử dụng, các ngươi tuyệt đối có thể ở trong năm ngàn năm trở thành tồn tại chí tôn đấy!

Ngữ khí của nàng rất khẳng định, nàng biết tiềm lực của Vân Mộng Kỳ, cũng biết bất phàm của Lăng Tiếu, cho nên kết quả hi vọng nhất trong lòng nàng chính là bọn hắn cùng nhau lưu lại, như vậy Liên Hoa giáo các nàng ngày sau tuyệt đối sẽ càng thêm cường đại lên.

- Không được, điều kiện này không có đường thương lượng!

Lăng Tiếu lập tức cự tuyệt nói.

- Chẳng lẽ ngươi thật cho là ta không hạ thủ được với các ngươi sao?

Mộ Liên trầm giọng nói.

- Ta biết ngươi có năng lực này, nhưng ta thân là người của Kim tộc, làm sao có thể ở dưới các ngươi được, cho dù ta nguyện ý, tộc nhân của a cũng tuyệt đối không cho phép!

Lăng Tiếu khanh thương mà nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Nếu như ngươi có thể để Mộng Kỳ cùng ta rời khỏi, ngày sau chúng ta tất nhiên sẽ xem quý giáo là nhà ngoại, có bất kỳ chuyện gì tự nhiên cũng sẽ toàn lực lương trợ, mặt khác ngươi nên biết ta còn có một thân phận Thần dược sư, lấy tiềm lực phát triển hôm nay của ta, ngày sau muốn trở thành

Chí tôn dược thần tuyệt đối không phải nói chơi, chẳng lẽ ngươi liền không hi vọng quý giáo có thể cùng ta hảo hảo tương giao sao? Đến lúc đó chỉ cần có thần tài, luyện chế ra Chí tôn thần đan, ta nghĩ không ai là sẽ không vui vẻ a, ngươi cảm thấy như thế nào?

Lăng Tiếu vạn bất đắc dĩ đem tất cả chỗ dựa của chính mình đều nói ra, nếu như đối phương còn không cho phép Mộng Kỳ đi theo hắn mà nói, vậy cũng chỉ có thể xé rách da mặt mà thôi.

Mọ Liên nghe lời này của Lăng Tiếu quả nhiên do dự!

Nàng bây giờ đang hoài nghi Lăng Tiếu đến cùng có phải là một vị Chí Tôn dược thần chuyển thế trọng sinh hay không, hoặc là chiếm được truyền thừa của một vị Chí tôn dược thần, bằng không làm sao có thể trẻ tuổi như thế liền đạt tới cảnh giới Thần Vương, hơn nữa còn là một gã Thần dược sư.

Nếu như nàng không phải là sớm biết hết thảy những chuyện liên quan đến Lăng Tiếu, nàng cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng lời nói của hắn.

Thần dược sư đã là tồn tại quý giá rồi, mà có thể trở thành Chí tôn dược thần đó tuyệt đối là một người tôn quý nhất bên trong Thiên vực, thân phận Thủy Thần của nàng cũng không cách nào so sánh với nhân gia.

Ở trên Thiên vực đạt tới Chí tôn dược thần chỉ sợ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà ở bên trong Thiên Huyền địa vực của bọn họ căn bản đều không có một vị Chí tôn dược thần.

Đây nhưng là trên Thần địa Thiên Nguyên đại lục đều tập trung Luyện dược sư.

Lăng Tiếu nói như thế cũng là để Mộ Liên ném chuột sợ vỡ đồ, ngoài cố kỵ thân phận của hắn ra còn phải bận tâm đến tiền cảnh của hắn.

Nàng rốt cuộc là vì tiềm lực của một người Mộng Kỳ hay vì một tông môn phát triển lâu dài sẽ phải nhìn lựa chọn của nàng như thế nào.

Nếu như nàng như cũ cường lưu Mộng Kỳ, Liên Hoa giáo các nàng liền đắc tội với Kim tộc, đồng thời cũng đắc tọi với một gã ngày sau có cơ hội thành tựu Chí tôn dược thần.

Đến lúc đó chỉ sợ Liên Hoa giáo bọn họ có cường đại giống như Huyền Vũ tông kia chỉ sợ cũng là chịu không nổi a!

Thần sắc của Vân Mộng Kỳ ở một bên hơi có chút khẩn trương, nàng rất hi vọng sư phụ thật có thể nhận lời, đương nhiên trong nội tâm nàng đối với Liên Hoa giáo cũng có tình cảm không dứt bỏ được.

- Sư phụ, ngươi liền thành toàn cho chúng ta đi, ta có thời gian liền sẽ trở về thăm ngươi, Liên Hoa giáo vĩnh viễn đều là nhà của ta, ngày sau Mộng Kỳ coi như là đạt tới trình độ Chí tôn cũng sẽ là người của Liên Hoa giáo.

Vân Mộng Kỳ ở một bên cầu khẩn nói.

Mộ Liên phức tạp nhìn Vân Mộng Kỳ một cái, nặng nề than thở một tiếng.

Nếu như Vân Mộng Kỳ chỉ là một tên đệ tử tương đối xuất chúng, nàng tuyệt đối sẽ không nói hai lời liền để cho Vân Mộng Kỳ ở chung một chỗ với Lăng Tiếu.

Nhưng mà Vân Mộng Kỳ lại là có được hết thảy truyền thừa của đệ nhất đại giáo chủ các nàng, bao gồm Kỳ Cổ thần khí Liên Hoa thần tọa kia, cái này mới là nguyên nhân mà Mộ Liên trì hoãn không nguyện ý buông tay a!

Lúc đó nàng dù tính toán để Vân Mộng Kỳ giao hảo với Huyền Suất, nhưng mà cũng chỉ là để bọn họ giao hảo, lôi kéo quan hệ mà thôi, nhưng không

tính toán thật đem Vân Mộng Kỳ gả đi.

- Tốt, ta đáp ứng để Mộng... Mộng Kỳ cùng ngươi rời khỏi, nhưng mà ngươi trừ phải chiếu cố tốt nàng ra, còn phải làm được hết thảy những gì mà ngươi vừa mới nói, bằng không... Cho dù ngươi có Kim tộc bảo hộ ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Mộ Liên rất là trịnh trọng nói.

Sau khi trải qua một phen tính toán, nàng chỉ biết có như thế mới có thể để cho Liên Hoa giáo các nàng trường thịnh không suy.

Nếu như nàng thật ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ, cũng đem ký ức của Vân Mộng Kỳ chân chính lau đi, vậy tương đương đắc tội với một tồn tại tương lai có thể trở thành Chí tôn dược thần cùng với Kim tộc ở Thiên Long địa vực, đây xác thật là cái được không bù đủ cái mất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1982 - Khuyên Bảo Thành Công. (1)

- Đa tạ ngài thành toàn!

Lúc này Lăng Tiếu mới mười phần khách khí mà nói đa tạ, thân thể cũng đối với Mộ Liên khẽ khom một chút.

Vân Mộng Kỳ thì là kích động mà chảy nước mắt nói:

- Sư phụ ngươi yên tâm, ngày sau bất kể ta ở đâu, có thời gian ta sẽ đến thăm ngươi.

Mộ Liên kéo lấy Vân Mộng Kỳ mang theo vẻ hiền lành nói:

- Nam nhân của ngươi có thể trải qua hiểm trở trọng trọng từ Huyền Linh đại lục tìm được ngươi, nam nhân như vậy xác thực là đáng giá phó thác, ta cũng tin tưởng hắn sẽ không đối đãi không công bằng với ngươi, chỗ mấu chốt là ngươi có nam nhân, vậy nhất định phải thay tông môn suy nghĩ nhiều một chút, giam sát hắn để hắn sớm ngày trưởng thành lên đi, ta hi vọng thấy một khắc kia hắn trở thành Chí tôn dược thần, mà Liên Hoa giáo chúng ta cũng sẽ bởi vì các ngươi mà lại một lần nữa bay lên!

Vân Mộng Kỳ liên tục gật đầu nói:

- Ừ, ta sẽ, nếu như hắn thật trở thành Chí tôn dược thần, ta nhất định sẽ để hắn tháy bên trong giáo luyện chế nhiều Chí tôn thần đan một chút để hồi báo sư phụ!

- Ngươi có cái tâm này là tốt rồi, cũng không uổng vi sư thật lòng đối đãi với

ngươi, bất quá ngươi nhất định phải nhớ lấy, ngươi truyền thừa là đệ nhất đại giáo chủ của Liên Hoa giáo chúng ta, tương lai bất kể ngươi ở đâu cũng là người của Liên Hoa giáo biết chưa?

Mộ Liên căn dặn nói.

Vân Mộng Kỳ tự nhiên là vô cùng mừng rỡ mà đáp ứng.

Như vậy, Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ ở chung một chỗ đã là chuyện nước chảy thành sông, cũng là một việc cả hai bên đều vui vẻ.

Vốn Lăng Tiếu liền muốn mang theo Vân Mộng Kỳ trở về Tiêu gia nhìn xem một chút, muốn biết một chút tình huống bên phía Tiêu gia cùng Hà Đồ tông.

Chỉ là Liên Hoa giáo sớm đã nhận được tin tức ở bên kia, Tiêu gia bởi vì có trợ giúp của Thiên Long môn, Hà Đồ tông cũng không dám lại tiếp tục khiêu khích nữa, hơn nữa Liên Hoa giáo các nàng hướng thế nhân tuyên bố quan hệ kết minh với Tiêu gia, Hà Đồ tông lại càng buông cờ cất trống, không dám lại có nửa điểm hành vi quá phận đối với Tiêu gia, lại càng sợ Liên Hoa giáo cùng Tiêu gia kết minh đối phó với bọn họ.

Sau khi biết được tin tức này Lăng Tiếu liền yên tâm lại.

Hắn còn do dự có phải lại thuận đường đi xem Tiêu Linh một chút hay không?

Cuối cùng quyết đinh vẫn là không nên lại đi làm phiền nàng, để nàng yên tĩnh trưởng thành lên rồi lại nói đi.

Lăng Tiếu cũng không thể trong thời gian ngắn mang theo Vân Mộng Kỳ rời khỏi, bởi vì Vân Mộng Kỳ muốn ở lâu thêm một chút bồi tiếp sư phụ nàng,

sợ một lần ly biệt này không biết năm tháng nào mới có thể gặp lại, bởi vì giữa lưỡng đại địa vực các nhau quá xa.

Lăng Tiếu tự nhiên là thỏa mãn cái nguyện vọng nho nhỏ này của nàng.

Nhưng mà ai ngờ hắn lưu lại lần này lại trọn vẹn ở trong Liên Hoa giáo ngây người nửa năm.

Trong nửa năm này hắn cũng không biết thay Liên Hoa giáo luyện chế bao nhiêu thần đan rồi.

Hắn mới phát hiện mình là thật bị Liên Hoa giáo hung hăng chèn ép một lần.

Nếu không phải hắn mãnh liệt yêu cầu Vân Mộng Kỳ phải cùng hắn trở về Thiên Long địa vực, chỉ sợ còn phải ở thêm mấy ngày nữa.

Trước lúc ly biệt Lăng Tiếu vẫn là kiếm được lễ vật mà Mộ Liên đưa cho hắn.

Đó rõ ràng là ba gốc Tuyết Liên Hoa Vương, đây nhưng là cao giai thần tài khó gặp mà ở chỗ khác đều khó có thể tìm được.

Mặt khắc Bạch Y Lạc cũng cho Lăng Tiếu không ít chỗ tốt.

Tuy nói Lăng Tiếu coi như là một nửa người của Liên Hoa giáo bọn họ, nhưng mà cũng không thể để cho Lăng Tiếu làm không công rồi, bằng không sau này lại muốn Lăng Tiếu luyện đan cũng sẽ không tận lực như thế đi.

Thiên Long địa vực, Thiên Long môn.

Đây là một thế lực bá chủ lớn nhất bên trong Thiên Long địa vực, là thế lực

mà bất luận kẻ nào đều hướng tới, muốn gia nhập vào bên trong.

Chỉ là thế lực cường đại này lại không pahri phogn quang giống như mặt ngoài, nội bộ phe phái bất quá, nội đấu không chỗ nào là không có.

Hôm nay tranh đấu ở bên trong Thiên Long môn càng là đã bày lên trên mặt rồi.

Bởi vì hai năm trước môn chủ Thiên Long môn Lăng Thần điều động Giao Long chiến đội đi đến Thiên Huyền địa vực tương trợ Tiêu gia, bị người của Thần thể phái hệ xoi mói, chỉ trích hắn không lấy đại cục làm trọng, đã tổn thất danh dự của Lăng Tiếu môn.

Bởi vì người của mỗi một cái địa vực đại động can qua vượt giới mà đi đều sẽ bị Thủy Thần tọa trấn ở vực môn kia can thiệp.

Cho nên người của Thần thể phái bắt được cơ hội này âm thầm chỉ trích Lăng Thần là xử sự không đúng tác phong.

Sau đó khi người của Giao Long chiến đội trở về càng là có người đổ thêm dầu vào lửa muốn bãi miễn chức vụ Ngũ thống lĩnh của Lăng Phi.

Người của Kim tộc tự nhiên là sẽ không phóng quyền rồi, nhưng mà Thần thể phái lại là bắt đầu ở bên tỏng tông loạn tạo lời đồn, nói người của Kim tộc bài ngoại, không trọng dụng ngoại tộc bọn họ.

Huyên náo như thế ở bê trong Thiên Long môn tràn đầy khói đen chướng khí.

Lăng Thần dù là chọn lựa một tí thủ đoạn cường thế đi cảnh cáo một ít ngươi, nhưng mà hiệu quả lại là bị phản ngược.

Không chỉ không thể bình ổn lại lời đồn, ngược lại còn để cho lời đồn này càng thêm chân thật.

Bởi vì chuyện này, phía trên có ít người đã bắt đầu thảo luận có phải nên đem vị trí môn chủ này của Lăng Thần thay đi hay không, mà để cho những người khác thượng vị.

Đương hiên những người này chỉ là thủy lão bên trong Thiên Long môn, thủy lão của Kim tộc tạm thời chưa tới tham dự.

Bất kể những người như bọn họ nói như thế nào, chỉ cần thủy lão của Kim tộc không ra mặt, vị trí môn chủ này của Lăng Thần không có khả năng triệt tiêu.

Trừ phi bọn họ cảm thấy có tư cách đối kháng với tất cả người của Kim tộc, bằng không bọn họ còn thật không đến lúc xé rách da mặt.

Bọn họ bức bách như thế chỉ bất quá là muốn đem Lăng Phi triệt tiêu, tốt cho việc thay người của bọn họ lên tới.

Chỉ cần nắm giữ Giao Long chiến đội, quyền lên tiếng của bọn họ ở bên trong môn mới sẽ nặng hơn, cách mục tiêu cũng sẽ càng gần.

Đúng dịp chính là trên người Lăng Phi vừa phát sinh một chuyện.

Hắn cư nhiên đối với một danh trưởng lão trong môn tự mình trừng phạt, đem đối phương đánh thành trọng thương.

Việc này nháo lên trên điện, Lăng Thần cũng không còn đường lựa chọn cuối cùng vẫn là đem Lăng Phi cách chức, lại ở dưới kiến nghị của rất nhiều trưởng lão mà thay thành một gã đỉnh phong Thần Vương ở trong phe phái Thần thể lên làm chức thống lĩnh.

Quyền phát ngôn cùng uy tín của Lăng Thần lần này đã rõ ràng là nghiêm trọng bị nhận lấy khiêu khích.

Vì việc này Lăng Phi đối với cách làm của Lăng Thần rất thất vọng, đồng thời cũng đối với những thứ Thần thể phái dám khiêu khích Kim tộc bọn họ hận thấu xương, dưới một lần tức giận trử về trong Kim tộc bắt đầu bế quan một thời gian dài, cũng phát thệ không bao giờ lại trở về Thiên Long môn nữa, đợi đến ngày sau thành tựu cảnh giới Thủy Thần lại trở về để cho những người đó đẹp mặt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1983 - Khuyên Bảo Thành Công. (2)

Ở bên trong Thiên Long môn, sau khi bởi vì Lăng Phi bị mất quyền, hậu bối của Kim tộc mỗi một người đều vô cùng bất phẫn, thỉnh thoảng lấy các loại lý do khiêu chiến người của Thần thể phái, để cho họ biết ai mới là người cầm quyền chân chính bên trong Thiên Long môn.

Trong đó Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân, Lăng Nguyệt Lộ là một đời mới trưởng thành lên liền đứng ra khiêu chiến người cùng lứa của Thần thể hệ.

Vốn dựa vào Cổ Hoàng thần công của bọn họ tăng lên chiến lực, hoàn toàn có thể áp đảo Thần Vương đồng đẳng giai rồi.

Nhưng mà cho đến khi gặp được một gã đê cấp Thần Vương gọi là Niếp Đao khiêu chiến, ba người bọn họ loại toàn bộ bị bại.

Mà Thần thể phái cũng bởi vì sự xuất hiện của Niếp Đao, thanh thế trở nên vô cùng trở nên sục sôi.

Cuối cùng đám người Lăng Mộ Hâm thông qua quan hệ, kiểm tra dược thân phận của Niếp Đao, nguyên lai hắn là thân truyền đệ tử của thủy lão trong môn, đê cấp Thần Vương tuổi gần tám mươi tám, tinh tu Hỏa thuộc tính, có chiến lực hết sức cường đại.

Ở trong đồng giai của Thiên Long môn là vô địch thủ rồi.

Rất nhiều hậu bối của Kim tộc từng người khiêu chiến Niếp Đao, không có một ai mà không bị trong mười chiêu của hắn đánh bại.

Khí thế của một đời mới Kim tộc đã hoàn toàn ở vào hạ phong.

Hôm nay ở trên tỷ võ tràng, đang có hai người chuẩn bị bắt đầu đối chiến.

Bốn phía đã tràn đầy người xem, bọn họ đều muốn xem một chút một trận chiến này rốt cuộc là ai mạnh ai yếu.

Mà lần khiêu chiến Niếp Đao này không còn là hậu bối của Kim tộc, mà là Thường Hạo Hữu ở phe phái trung gian.

Thường Hạo Hữu cùng đám người Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân giống nhau đều là vừa mới bước vào đê cấp Thần Vương không lâu, nhưng mà hắn là song thuộc tính đồng tu cho nên chiến lực cũng tuyệt đối là người nổi bật trong một đời mới.

Thường Hạo Hữu lúc trước là đi theo Lăng Tiếu đến Tiêu gia, chỉ là sau đó Lăng Tiếu đến Liên Hoa giáo không mang theo hắn, để cho hắn ở Tiêu gia tương trợ bọn họ.

Sau khi nguy cơ của Tiêu gia được giải trừ, hắn liền thuận theo người bên trong môn cùng nhau trở về Thiên Long môn rồi.

Chỉ là hắn vừa mới trở lại Thiên Long môn liền nghe các loại chuyện tình bất lợi với môn chủ của Lăng Phi.

Ngay lập tức trong thời gian vài tháng một đời Thần Vương mới càng không ngừng phát sinh xung đột, người của Kim tộc mặc dù bắt đầu chiến đấu chiếm được thượng phong, nhưng mà sau khi Niếp Đao xuất hiện, tình thế trực chuyển thành ngược lại.

Hắn đã lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, hôm nay Lăng Tiếu chưa về, hắn chỉ có thể đại biểu Lăng Tiếu khiêu chiến Niếp Đao, diệt một cái uy phong của

Thần thể phái.

Bất quá hắn nhìn qua Niếp Đao xuất thủ, hắn đối với chính mình ở một trận chiến này không có lòng tin, chỉ hi vọng có thể chiến một trận ngang tay với Niếp Đao.

Niếp Đao trưởng thành có một khuôn mặt bình phàm, ở trong đám người tuyệt đối sẽ không để cho người ta chú ý, nhưng mà trên người hắn lại là có một loại khí thế dễ dàng để cho người ta khuất phục, tựa hồ hắn trời sinh chính là hoàng giả.

Niếp Đao ở lúc tiếp thụ khiêu chiến của Thường Hạo Hữu, hắn đã hiểu rõ tất cả ngọn nguồn của Thường Hạo Hữu rồi.

Hắn biết Thường Hạo Hữu cùng hắn chiến một trận cũng không phải là đại biểu cho phe phái trung gian, mà là Kim tộc nhất phái, trong lòng đối với Thường Hạo Hữu không khỏi có thêm nhiều phần ý tàn nhẫn.

- Đường đường là một nhân vật xuất sắc lại tình nguyện khuất phục dưới người, chẳng lẽ ngươi không biết thẹn sao?

Niếp Đao chắp hai tay sau lưng đối với Thường Hạo Hữu sâu xa nói.

Thường Hạo Hữu nói:

- Chung quy sẽ có người trời sinh là lãnh tụ, mà có người trời sinh thì chỉ có thể làm bóng dáng cho lãnh tụ, mà ta chính là một đạo bóng dáng kia, muốn trở thành lãnh tụ chân chính còn không đủ tư cách!

- Nói vậy còn thật có vài phần đạo lý, vậy ngươi không phát hiện ta càng có khí chất lãnh tụ hơn sao? Đi theo ta đi, ta sẽ không đối đãi không công bằng với ngươi!

Niếp Đao lạnh nhạt nói, trong ngữ khí của hắn thấu ra một cỗ uy nghiêm không hiểu.

- Lãnh tụ vĩnh viễn chỉ có một, bóng dáng cả đời cũng chỉ đi theo một đạo!

Lời này của Thường Hạo Hữu không nghi ngờ gì là biểu lộ lập trường của hắn.

- Đồ cứng đầu!

Niếp Đao quát lạnh một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Nhường người mười chiêu, trong mười chiêu nếu ngươi có thể ép ta xuất thủ thì coi như ngươi thắng.

- Cuồng vọng!

Thường Hạo Hữu hét lên một tiếng, trong tay nhiều ra một đôi thân kiếm một vàng một xanh, hai loại thần mang hướng về phía Niếp Đao tập quyển mà đi.

Chiêu này vừa ra, người vây xem ở bốn phía mỗi người đều là trở nên hoa nhiên.

Bọn họ là lần đầu tiên thấy Thường Hạo Hữu xuất thủ sau khi đạt tới Thần Vương, uy lực đánh ra kia quả nhiên là so với đê cấp Thần Vương bình thường phải cường hãn hơn nhiều lắm, thật không hổ là một đời thiên tài có thể so sánh với đám người Lăng Mộ Hâm.

Bất quá bọn họ cũng không coi trọng Thường Hạo Hữu, bởi vì Niếp Đao đã liên tục thắng tám người của Kim tộc rồi, mà thực lực của Thường Hạo Hữu hẳn là so với Lăng Mộ Hâm không sai biệt lắm, Lăng Mộ Hâm cũng không

thắng được Niếp Đao, Thường Hạo Hữu làm sao có thể chiến thắng hắn được.

Quả nhiên Niếp Đao tựa hồ tu luyện bộ pháp nào đó, dựa vào tốc độ cực nhanh trốn thoát được công kích của Thường Hạo Hữu.

Một kích đánh vào khoảng không không có nghĩa là Thường Hạo Hữu lúc này chịu thua, song kiếm của hắn đan chéo vào nhau giống như đại tiễn (cái kéo) đồng thời hướng về phía Niếp Đao cắt tới, những song sắc đại tiễn này tràn đầy tỷ võ tràng muốn đem thắt lưng của Niếp Đao cắt đứt.

Thần sắc của Niếp Đao không có nửa điểm kinh hoảng, dưới chân đạp lấy một loại quỹ tích kỳ dị nào đó, từ giữa những đại tiễn này mà xuyên qua.

Mà lúc này Thường Hạo Hữu hét to một tiếng, hắn đuổi theo thân hình của Niếp Đao, song kiếm giống như lưu tinh rơi xuống, vẽ ra từng đạo kiếm mang đánh úp Niếp Đao.

Liên tục xuất kích, một chiêu tiếp một chiêu, uy lực hết sức bất phàm.

Thường Hạo Hữu chính là thừa dịp Niếp Đao khinh địch nhất cử đem hắn bắt lại.

Chỉ tiếc Niếp Đao giống như một con nê ngư trơn trượt, luôn luôn ở trong sơ hở công kích của hắn mà tránh né, mà không có biện pháp tổn thương đến đối phương một chút nào.

- Thổ Tù Mộc Thứ!

Thường Hạo Hữu hét lên một tiếng, Hoàng sắc thần kiếm đánh ra rất nhiều công kích như thổ tường, đầu tiên là đem Niếp Đao tầng tầng vây quanh, sau đó đổi lại một thanh Thanh kiếm hóa thành một cây mộc thứ bén nhọn

hướng về phía đỉnh đầu của Niếp Đao đâm xuống.

Đây là tuyệt chiêu một cầm giữ một công kích, để cho người ta nhìn mà chỉ biết thở dài!

Cho dù là Niếp Đao cũng đối với một chiêu này lộ ra vài phần hân thưởng, nhưng mà vẫn còn chưa đủ để tổn thương đến hắn.

Thổ tường kia còn chưa có hoàn toàn đem hắn bao vây thì hắn đã lóe ra khỏi phạm vi bao phủ, mà những kiếm mang oanh đâm xuống kia mỗi cái đều rơi vào khoảng không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1984 - Niếp Đao

Thường Hạo Hữu vô cùng không cam lòng, hắn đem tất cả lực lượng áp đáy hồm của mình đều đánh ra, tuyệt đối có năng lực chống đỡ với tồn tại đê cấp Thần Vương đỉnh phong, nhưng lại là một điểm cũng không làm gì được Niếp Đao.

Hắn đang hoài nghi Niếp Đao có phải là có một thân Phong thuộc tính hay không, bằng không tốc độ làm sao sẽ nhanh chóng như thế.

- Mười chiêu đã qua, ngươi bại cho ta!

Sau khi Niếp Đao tránh qua được một chiêu cường đại nhất của Thường Hạo Hữu, xiêm y trên người hắn thủy chung là bị chém đến có chút hư nát rồi, hắn hét lên một tiếng, lấy chưởng hóa đao hướng về phía Thường Hạo Hữu mà xuất thủ.

Một đao này thế đến hùng dũng, giống như sóng lửa cuồn cuộn từ trên trời hạ xuống, lại giống như tuyệt thế hung thú gầm thét mà tới, chưa tổn thương người lại trước tiên đoạt thế!

Trên người Thường Hạo Hữu nhiều ra tầng tầng thổ mang đem chính mình trước phòng ngự lên, đồng thời lần nữa oanh ra rất nhiều kiếm mang muốn đem những hỏa đao này đánh tan hết thảy.

Đáng tiếc sau khi hắn tiếp xúc đến những hỏa mang ày, lại phát hiện chỉ bất quá là hư chiêu, lại không ẩn chứa bao nhiêu lực lượng.

- Nguy rồi!

Thường Hạo Hữu biết bị lừa, trong lòng thầm hô một tiếng, lần nữa đem lực lượng phòng ngự tăng lên.

Nhưng mà lúc này có một cái hỏa chưởng lại là hướng về phía trước ngực hắn hung hăng phách vào.

Cái hỏa chưởng này hết sức cường đại đáng sợ.

Phòng ngự Thổ thuộc tính của Thường Hạo Hữu trực tiếp bị oanh đến rách ra, trực ngực cứng rắn ăn một chưởng, cả người ngã bay ra ngoài, một ngụm nghịch huyết văng tung tóe ra ngoài.

Khi thân thể của hắn nặng nề đập xuống, chỉ thấy bộ ngực của hắn đã lõm vào, còn có từng tia hỏa diễm đang thiêu đốt nhảy lên, vết thương kia thiêu đốt để cho Thường Hạo Hữu liên tục kêu thảm lên.

Hắn không thể không lập tức vận khởi thần lực cường hành đem hỏa diễm này bài xuất ra ngoài cơ thể.

Nhưng mà hỏa diễm này tựa hồ là một loại bổn nguyên hỏa chủng, để cho hắn phí một phen trắc trở đều khó có thể đem nó diệt trừ, xương ở trước ngực của hắn đã mất đi không ít, thần lực dù là tận lực làm dừng lại hỏa thế nhưng mà lại có không ít da thịt bị thiêu, ngoài miệng càng không ngừng tràn ra vết máu, dáng vẻ hết sức chật vật.

Khiến cho người ở chung quanh nhìn thấy đều là không đành lòng, Niếp Đao này đúng là hành hạ người thái quá.

- Đúng là không chịu nổi một kích!

Niếp Đao hết sức khinh thường mà nói, ngừng lại một chút hắn lại nói:

- Chắc hẳn thực lực của Lăng Tiếu kia cùng ngươi cũng chỉ là không kém bao nhiêu, đều là một cái phế tài, xem ra đồng giai bên trong môn ta lại khó có thể tìm được địch thủ rồi!

- Ha hả, phải không? Cái phế tài như ta đây liền tới tỉ thí với ngươi một chút, nói không chừng ngươi ngay cả phế tài cũng không bằng đâu.

Khi thanh âm của Niếp Đao vừa dứt, một đạo tiếng cười lạnh từ không xa truyền lại.

Thuận theo thanh âm hạ xuống, một đạo thân ảnh giống như một trận gió hạ xuống bên cạnh Thường Hạo Hữu.

Chỉ thấy hắn trực tiếp hướng đến hỏa diễm kia trên người Thường Hạo Hữu bắt lấy.

Hỏa diễm bất diệt kia ở trên người Thường Hạo Hữu bị hắn hấp xả vào trong tay, cho dù không ngừng thiêu đốt cũng không cách nào thương hại được hắn một chút.

Tiếp theo hắn còn làm một động tác kinh người, lại đem đoàn hỏa diễm kia ném vào trong miệng của mình.

Đây nhưng là một đoàn bổn nguyên Thiên hỏa a, vừa mới rồi Thường Hạo Hữu lợi dụng thần lực cũng không cách nào lập tức đem nó khu trừ, mà hắn lại là tay không đem nó bắt tới, còn đem nó nuốt xuống.

Đây xác thật là để cho bọn họ cảm thấy có chút kinh ngạc, bất quá nghĩ đến thân phận người nọ cũng là thư thái rồi.

Chỉ là thuận theo nam hân này xuất hiện, một nữ tử giống như là tiên nữ phiêu nhiên mà hạ xuống, một trận phương hương mê người trong nháy mắt

tràn ngạp tại chỗ, để người không nhịn được mà đều hướng về phương hướng nàng nhìn qua.

Từng tên nam hân đều là ánh mắt trở nên thẳng tắp, trong ánh mắt mang theo vẻ si mê nồng đậm, mà những nữ tử kia thì là từng người thoáng qua vẻ hâm mộ cùng đố kỵ, đồng thời trong lòng lại mang theo cảm giác tự ti chút ít.

Bọn họ đều ở trong lòng thầm khen:

- Tiên nữ thật là đẹp!

Niếp Đao ở trên tỷ võ trường nhìn thấy nàng kia, thần sắc cũng thoáng qua trận trận sáng rỡ.

Bất quá thần sắc này của hắn cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, có thể thấy được tâm tính của hắn tuyệt đối không phải là Thần Vương bình thường có thể so sánh được.

Một đôi nam nữ này chính là Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ từ Thiên Huyền địa vực chạy tới Thiên Long môn.

Sau khi bọn họ vừa mới trở về Thiên Long môn liền nghe được không ít tin tức, càng biết Thường Hạo Hữu cùng người quyết đấu, cho nên lập tức chạy tới xem một chút.

Không nghĩ đến Thường Hạo Hữu lại là đã bại ở dưới tay đối phương.

- Hạo Hữu ngươi không có chuyện gì chứ?

Lăng Tiếu nhìn Thường Hạo Hữu hỏi.

Thường Hạo Hữu miễn cưỡng đứng lên, lắc lắc đầu nói:

- Còn không chết được!

- Ăn nó đi!

Trong tay Lăng Tiếu nhiều ra một khỏa thần đan liệu thương hướng về phía hắn đưa tới.

Thần đan nhưng không phải là Thần Vương bình thường tùy ý liền có, nhưng mà ở trong tay Lăng Tiếu lại là không thiếu thứ này.

Thường Hạo Hữu không khách khí lập tức nuốt xuống, tiếp theo đối với Lăng Tiếu nói:

- Xin lỗi sư đệ, đã làm mất thể diện của ngươi rồi!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Không có chuyện gì, không phải là còn có ta sao?

Tiếp theo hắn nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ nói:

- Ngươi trước lui xuống đi, đem danh đầu của ta đều cướp đoạt rồi.

Vân Mộng Kỳ cáu nhìn Lăng Tiếu một cái nói:

- Hẳn là không có chuyện gì đi?

- Ân, chỗ này là địa bàn của ta, có thể có chuyện gì được, vị này là Thường Hạo Hữu sư huynh, vị này là thê tử Vân Mộng Kỳ của ta, tốt lắm, các ngươi đều đi xuống đi!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, liền đơn giản giới thiệu hai người một chút với nhau, để cho bọn họ đi xuống.

Nhưng mà đúng lúc này bốn phía lập tức có người ồn ào lên.

- Các ngươi đây là làm gì, quấy nhiễu tỷ võ, Thường Hạo Hữu ngươi chịu thua chưa? Chịu thua liền ngay lập tức cút khỏi đây đi, Niếp Đao sư đệ vô địch rồi.

- Đúng vậy, ở trước lúc Thường Hạo Hữu còn chưa chịu thua hắn làm sao có thể rời khỏi, đây nhưng là đại bất kính đối với tỷ võ, trưởng lão phải trừng phạt hắn mới được.

- Ngươi người này rốt cuộc có hiểu quy củ của tỷ võ hay không, nhanh cút xuống cho chúng ta, Niếp Đao sư đệ còn muốn diệt Thường Hạo Hữu.

- Hắn... Hắn hình như là Thần dược sư Lăng Tiếu mới tấn thăng ba năm trước đây, chúng ta vẫn đừng nói thì tốt hơn, sau này đắc tội hắn cũng không có những ngày sống tốt.

Vốn từng người nhìn thấy Lăng Tiếu đột nhiên bay vào phá hoại tỷ võ đều một mực muốn trừng phạt hắn, nhưng mà sau khi đột nhiên nhận ra thân phận của Lăng Tiếu, từng người lập tức cất cờ thu trống rồi.

Không có biện pháp, ở Thiên Long môn cũng chỉ có mấy Thần dược sư, nếu như bây giờ đắc tội nhân gia, ngày sau nếu như muốn cầu nhân gia luyện đan, nhân gia tự nhiên sẽ không có họ mặt mũi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1985 - Vô Địch Tiếu Lang Quân. (1)

Ở trước lúc Thường Hạo Hữu xuống tràng, cuối cùng vẫn đối với Niếp Đao nói một tiếng:

- Trận chiến này ngươi thắng!

Hắn đối với tư vị vừa mới rồi bị Niếp Đao lợi dụng bổn nguyên hỏa diễm thiêu đốt kia là khắc ghi trong lòng, chung quy có một ngày hắn sẽ tìm lại mặt mũi.

Bất quá ở trước lúc đó, hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu nhất định có thể thay hắn đòi về một chút lợi tức.

- Cứ như vậy mà đi sao?

Niếp Đao đạm mạc mà nói.

Thường Hạo Hữu nhíu máy nhìn hắn nói:

- Vậy ngươi còn muốn làm như thế nào?

- Các ngươi khiêu chiến ta, ta liền để cho các ngươi tùy ý khiêu chiến, nhưng mà thua liền không hề có thành ý mà chỉ nói một tiếng đã muốn rời đi như vậy, đây không khỏi quá miễn cưỡng đi!

Niếp Đao nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, ai khiêu chiến ta, thua thì phải hướng đồng

môn ở xung quanh lớn tiếng nói ba câu, thực lực của ngươi không tốt phải nhận thua, sau này phàm là chỗ có mắt ta đều phải đi đường vòng!

- Đúng vậy, các ngươi ai cũng khiêu chiến Niếp sư đệ, đó không phải là để Niếp sư đệ mệ mỏi ứng chiến, mà đánh bại các ngươi lại không có chỗ tốt gì, liền theo như tính toán của Niếp sư đệ mà làm, hảo hảo chịu thua mới không uổng công Niếp sư đệ tiếp nhận khiêu chiến của các ngươi!

Ở tràng lập tức có người tiếp lời của Niếp Đao.

Những người khác của Thần thể hệ cũng liên tục tán đồng nói.

- Đúng vậy a, yêu cầu này cũng không coi là quá đáng, xem một chút sau này còn ai dám khinh thường mà khiêu chiến Niếp sư đệ.

- Đúng đúng, sớm nên làm như vậy, xem một chút những người khác còn có muốn mặt mũi đến khiêu chiến hay không.

- Theo ta nói thì Niếp sư đệ vẫn quá thiện lương, đổi lại là ta nhất định phải để hắn quỳ xuống dập đầu chịu thuamowis thôi!

Từng người theo đó hét lên để cho Thường Hạo Hữu quỳ xuống, mà thân là người của Kim tộc thì từng cái tức giận không dứt, nhưng mà lại là không thể nói cái gì, bời vì yêu cầu của Niếp Đao cũng không tính là quá phận.

Nhưng mà đây đối với người thua mà nói, ba tiếng chịu thua này xác thực là đã lạnh vì tuyết còn rét vì sương.

Vốn đã mất đi mặt mũi, bây giờ lại phải đối diện với đồng môn khác nói nhận thua, đây không phải là ép nhân gia tự mình đánh mặt của mình sao?

Thần sắc của Thường Hạo Hữu trở nên khó coi lên.

Nếu như nói lời này, sau này ở bên trong Thiên Long môn hắn chỉ sợ phải gặp không ít cười lạnh trào phúng rồi.

Đây nhưng là vô cùng đả kích lòng tin, dao động tín niệm.

Lúc này Lăng Tiếu nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Thường Hạo Hữu nói:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, thắng chính là thắng, thua chính là thua, không có cái gì mà không dám thừa nhận, lần này thua chỉ cần biết nhục rồi sau đó dũng cảm, lần sau sẽ tìm lại mặt mũi là được, ai cũng không dám nói chính mình là thiên hạ vô địch? Hạo Hữu ngươi nói với bọn họ mấy tiếng đi.

Sau khi nói xong mấy câu này, lại bí mật truyền âm nói:

- Tràng mặt mũi này sư đệ sẽ giúp ngươi tìm về!

Lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là để cho Thường Hạo Hữu trực chỉ bản tâm, "Biết nhục rồi sau dũng cảm" mấy chữ này cỗ vũ cùng lòng tin lớn lao cho hắn, ánh mắt của hắn trở nên thoải mái hẳn lên, sau đó đối với ngươi ở xung quanh theo như lời của Niếp Đao mà liên tục nói ba tiếng chịu thua, cùng với ngày sau sẽ tránh đi Niếp Đao!

Thường Hạo Hữu cũng Vân Mộng Kỳ đi xuống tràng chỉ để lại Lăng Tiếu cùng Niếp Đao ở trên tỷ võ tràng.

Người ở xung quanh đều không tản đi, bởi vì bọn họ đều cảm thấy trận chiến tiếp theo hẳn là sắp bắt đầu.

- Lăng Tiếu sư công, nhất định phải thay chúng ta lấy lại mặt mũi, tuyệt đối không thể để cho bọn họ được như ý!

Lăng Nguyệt Lộ là thấy qua thực lực của Lăng Tiếu, lập tức đối với Lăng Tiếu quát lên.

Những người khác của Kim tộc cũng liên tục lên tiếng yêu cầu Lăng Tiếu đánh bại Niếp Đao, trọng chấn khí thế của một đời trẻ tuổi Kim tộc.

Lăng Tiếu đối với Niếp Đao híp mắt cười nói:

- Tại hạ Lăng Tiếu, còn chưa thỉnh giáo vị sư huynh này là?

Hắn đối với Niếp Đao cảm thấy rất có hứng thú, hắn có thể cảm giác được Niếp Đao tựa hồ có một cỗ cảm giác tang thương cùng với tuổi tác thực tế của hắn không hợp, phảng phất người đứng ở trước mắt không phải là chưa đạt trăm tuổi, giống như là một lão gia hỏa đã sống mấy vạn năm.

Niếp Đao đồng dạng đối với Lăng Tiếu cảm thấy rất hứng thú, hắn sớm nghe nói hết thảy mọi chuyện liên quan đến Lăng Tiếu, một cái Thần Vương so với hắn còn trẻ tuổi hơn, còn là một gã Thần dược sư, tuyệt đối là tân tinh chói mắt nhất trong đồng đại rồi.

Mà vừa mới rồi nghe được hắn hóa giải tâm ma như thế cho Thường Hạo Hữu, để cho Thường Hạo Hữu có thể khôi phục bản tâm, ngược lại cũng không phải là đơn giản.

Niếp Đao chỉ là nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó không để ý tới Lăng Tiếu nữa, xoay người liền muốn đi xuống tỷ võ tràng.

Người ở xung quanh đều sửng sốt một chút, bọn họ không nghĩ đến Niếp Đao cư nhiên không cho Lăng Tiếu mặt mũi như thế.

Người của phe phái Thần thể ở trên khuôn mặt thì là nhiều ra một cái nụ cười tùy ý, mà người của Kim tộc thì là mỗi người khó coi vô cùng.

Niếp Đao thật là quá cuồng vọng rồi!

Nói như thế nào Lăng Tiếu cũng là tên Thần dược sư thứ sau bên trong Thiên Long môn, địa vị chỉ thấp hơn môn chủ cùng với mấy tên trưởng lão, mà Lăng Tiếu chủ động chào hỏi Niếp Đao, mà hắn liền mặc kệ nhân gia, đây thật là trực tiếp đánh vào mặt của Lăng Tiếu rồi.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lăng Tiếu không mất, như cũ là vẫn hòa nhã, để người ta nhìn thấy là vô cùng suất khí, không có bởi vì Niếp Đao làm như thế mà cảm thấy nửa phần tức giận.

Lúc Niếp Đao còn chưa có đi xuống tỷ võ đài thì Lăng Tiếu hướng về hững người xung quanh nhìn một vòng nói:

- Nghe nói gần đây các vị sư huynh đệ, sư tỷ muội đều đang tích cực khiêu chiến tỷ thí, có tầm mắt, tăng cường thực lực của mình, khiến cho thực lực của chư vị cao hơn một tầng, đây xác thật là phát triển truyền thống dương võ của đệ nhất đại tông môn Thiên Long môn chúng ta.

Lời này của Lăng Tiếu để cho người ở tràng nghe được có chút mạc danh kỳ diệu, rõ ràng là giữa hai phe phái minh tranh ám đấu, vào trong miệng hắn lại là thành tỷ thí lẫn nhau, là tỉ thí hữu hảo gia tăng thực lực.

Mọi người cũng không rõ Lăng Tiếu rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ chỉ là muốn chứng tỏ sự hiện hữu của hắn mà tùy tiện nói những lời miễn cưỡng đường hoàng này sao?

Tiếp theo Lăng Tiếu lại chuyển đổi:

- Bản thân bất tài, miễn cưỡng ở ba ngăm trước đâu trở thành Thần dược sư có hạn ở bên trong môn, bị phong là nội môn cao cấp trưởng lão, có thể tất cả mọi người sẽ cho rằng Lăng Tiếu ta chỉ biết ngoạn dược luyện đan, thực

lực đến cùng dự đoán cũng chỉ là loại bình thường, kỳ thật mọi người có điều không biết, Lăng Tiếu ta từ nhỏ được cho một cái danh hiệu gọi là "Vô địch Tiếu lang quân", đây cũng không phải nsoi Lăng Tiếu ta là thiên hạ vô địch, mà là thực lực ở bên trong đồng giai, Lăng Tiếu ta là vô địch thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1986 - Vô Địch Tiếu Lang Quân. (2)

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Kỳ thật ta đối với danh hiệu này một điểm cũng không thoải mái, bởi vì ta không chỉ có thể vô địch trong đồng giai, cho dù là so với ta hơn một giai, Lăng Tiếu ta như cũ có thể chiến mà thắng! Bây giờ bản thân ta hoan nghênh bất kỳ sư huynh đệ, sư tỷ muội đồng giai nào chọn ta khiêu chiến, ai có thể thắng ta, ta thua cho hắn một khỏa Thần Vương đan!

Cuồng! Ai cuồng hơn so với ai!

Đây tuyệt đối là chuyện tình vừa xem liền hiểu.

Mọi người nhìn tiếu dung kia của Lăng Tiếu đã không cảm giác hắn còn anh tuấn suất khí như vậy nữa, mà là mỗi người đều mơ tưởng đi đem hắn hung hăng đánh thành đầu heo!

Mẹ ơi, lại dám lớn miệng nói như thế, cũng không sợ bị cắt lưỡi rồi.

Đồng thời mỗi một người bọn họ nghe được Lăng Tiếu cư nhiên hào khí như vậy, lấy Thần Vương đan làm tiền đánh bạc, đây là chuyện tốt trước nay chưa từng có a!

Người của Thần thể phái mỗi cái vung tay vung chân, nhìn dáng vẻ bọn họ mỗi một người đều muốn đi tới phân cao thấp với Lăng Tiếu, thắng lấy Thần Vương đan!

Thần Vương đan nhưng là do mấy chục loại bổn nguyên thần thảo, trên trăm

loại thánh thảo cùng với rất nhiều cao giai linh thảo cùng nhau đề luyện, sau đó lại cộng thêm bổn nguyên thần vật, thập giai thú đan cùng nhau ngưng kết mà thành.

Một khỏa Thần Vương đan có thể để cho bất kỳ một gã Thần Vương nào trong nháy mắt trùng phá trở ngại đẳng giai, thực lực đạt tới một cái đẳng giai khác.

Một khả Thần Vương đan liền triệt tiêu cho bất kỳ Thần Vương nào thời gian ngàn năm, thậm chí là vạn năm tu luyện.

Thần Vương nào mà không đỏ mắt, cho dù là một đời thanh niên Kim tộc đứng ở một bên Lăng Tiếu cũng là lộ ra dáng vẻ vô cùng cấp thiết a!

Một khỏa Thần Vương đan, đây tuyệt đối là đánh bạc cực lớn rồi.

Thật không nghĩ đến sau lời nói cuồng vọng như vậy của Lăng Tiếu lại đưa ra thần đan dụ người như thế.

Đây không phải là bức người ta đi tới khiêu chiến với hắn sao?

Niếp Đao không khỏi dừng bước hướng về phía Lăng Tiếu thâm ý nhìn thoáng qua, hắn cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu lấy tư thái cuồng ngạo phản kích hành vi ngạo mạn vô lễ vừa mới rồi của hắn.

Đồng thời trong lời nói của Lăng Tiếu lại càng nhắc tới danh hiệu Thần dược sư cùng cao cấp trưởng lão của hắn.

Đây không phải là nói Niếp Đao không biết tôn trọng cao cấp trưởng lão là hắn sao?

Bất quá lời này của Lăng Tiếu cũng không thể làm cho Niếp Đao xuất thủ

với hắn.

Cuối cùng Niếp Đao vẫn là thong thả đi xuống tỷ võ tràng.

Bởi vì hắn đã không cho Lăng Tiếu mặt mũi, nếu như lưu lại tỷ thí với Lăng Tiếu, không nghi ngờ gì là tự đánh vào mặt của mình, vẫn trước để cho những người khác lên trước thủ thủ đoạn của Lăng Tiếu một lần đi!

- Cuồng vọng là có thể, nhưng mà hi vọng thật có điểm thực học, chớ để ta thất vọng mới tốt!

Ở trong lòng Niếp Đao thầm nghĩ.

Quả nhiên ở dưới hấp dẫn khổng lồ rốt cuộc có người không kìm nén được nhảy ra khiêu chiến Lăng Tiếu rồi.

Một gã trưởng lão đã trở thành đê cấp Thần Vương mười mấy năm thuộc về Thần thể phái, tên là Tằng Mặc, tinh tu Ám thuộc tính, thiền trường dùng quỷ phủ đại đao, ở trong đồng giai cũng là tồn tại có chút danh khí.

- Lăng thần sư, tại hạ Tằng Mặc, không biết thua sẽ phải giao ra cái giá gì?

Tằng Mặc khách khí mà chắp tay nói với Lăng Tiếu.

Nhà gia nếu hư lấy ra một khỏa Thần Vương đan làm tiền đánh bạc, chỉ sợ yêu cầu tiền cá cược của đối thủ cũng không thấp đi.

Cho nên đây cần phải hỏi rõ ràng rồi mới tỉ thí, bằng không đến lúc đó cầm không ra được thứ có thể so sánh được với Thần Vương đan, vậy mặt mũi liền khó coi.

- Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần lấy ra năm loại thần tài cho ta, bất luận

là thuộc tính gì cũng có thể.

Lăng Tiếu nói.

Năm loại thần tài, cũng chính là năm gốc thần thảo hoặc là một ít bản nguyên thần vật.

Trong tay Thần Vương bình thường tự nhiên sẽ có không ít hàng tồn trữ, khẳng định đều là có thể lấy ra được.

Chỉ là những thứ này so sánh với Thần Vương đan tự nhiên là kém rất xa, rõ ràng là Lăng Tiếu bị thua thiệt đi!

- Tốt, ta đây liền thỉnh Lăng thần sư thỉnh giáo rồi!

Tằng Mặc thoáng qua vài phần ý mừng rỡ nói.

Năm loại thần tài hắn vẫn là có thể lấy ra được, huống chi hắn cũng có lòng tin có thể thắng được Lăng Tiếu.

Bởi vì đúng như Lăng Tiếu nói, hắn chỉ bất quá là Thần dược sư, coi như là thực lực Thần Vương chỉ sợ cũng la dùng đan dược cường hành tăng lên, chiến lực nhiều nhất chỉ là thực lực Thần Vương bình thường mà thôi.

- Tới đi, Lăng Tiếu ta từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ ở trong đồng giai mà thua qua một trận nào, hi vọng Tằng trưởng lão có thể để ta nếm tư vị thất bại này một chút đi!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc buồn bã nói, nhìn đến hoàn toàn là một loại cảm giác "Độc cô cầu bại" kia.

Người khác cuồng, hắn sẽ càng thêm cuồng hơn so với đối phương!

Niếp Đao ngươi không phải là không bán mặt mũi cho Lăng Tiếu ta sao?

Ta đây liền đánh tới ngươi phải lên đài mới thôi, đến lúc đó nhìn xem ai mạnh ai yếu đi!

Lời của Lăng Tiếu nói cũng không sai, từ khi xuất đạo đến nay ở trong đồng giai hắn còn chưa thua qua, liền nhìn có người có thể đánh vỡ kỷ lục này của hắn hay không đi!

Tằng Mặc vì một khỏa Thần Vương đan mới bắt đầu lựa chọn chủ động xuất kích, hơn nữa một lần động thủ chính là toàn lực.

Thần đao trong tay hắn trảm ra mấy con hắc sắc hung thú bất đồng hướng về phía Lăng Tiếu gầm thét mà qua, uy lực của nó thật sự không phải là đơn giản.

Cảm giác hung mãnh âm thâm ở chính diện áp bức mà đến kia có thể đem người bình thường dọa cho vỡ mật rồi.

Lăng Tiếu đối mặt với công kích này, trên khuôn mặt nhu cũ mang theo tiếu dung hòa nhã, lại không hề nhúc nhích, tựa hồ không đem một chiêu này của Tằng Mặc xem vào trong mắt.

Oanh long.

Chiêu này của Tằng Mặc kết kết thực thực oanh ở trên người Lăng Tiếu.

Tằng Mặc biết rõ phòng ngự biến thái của Kim tộc nhân, cũng không dám khinh thường nhận thấy chiêu này là có thể đem Lăng Tiếu đánh bại, hắn tiếp tục hướng về Lăng Tiếu cực nhanh lướt qua, tính toán tới gần người Lăng Tiếu tiếp tục oanh kích.

Tằng Mặc đã nhìn thấy thân ảnh của Lăng Tiếu rồi, đại đao trong tay hắn không chút khách khí hướng về phía đầu của Lăng Tiếu trảm đến.

- Còn cho là có chút bản lĩnh, xem ra cũng chỉ bất quá là như thế!

Tằng Mặc mắt thấy liền muốn trảm trúng Lăng Tiếu rồi, ở trong lòng cười lạnh nói.

Đang ở lúc thần đao của hắn đến trước mặt Lăng Tiếu, Lăng Tiếu rốt cuộc động rồi.

Hắn làm ra một cái động tác để cho Tằng Mặc giật mình, lại huy ra một quyền trực tiếp nghênh đón thần đao của hắn.

Đinh đương!

Tằng Mặc chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng hết sức cường đại nện vào thần đao của hắn, phát ra một đạo thanh âm thanh thúy chói tai, hắn phát hiện thanh thần đao này của hắn cư nhiên bị ngạnh sinh sinh mà đập gãy rồi, mà lực lượng từ trên chuôi đao truyền tới trong nháy mắt đem hắn chấn bay ra ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1987 - Độc Cô Cầu Bại. (1)

Hắn chỉ cảm thấy bên trong thân thể một trận phiên giang đảo hải, một ngụm nghịch huyết chung quy là không nhịn được mà phun ra, thân thể nặng nề đập ở trên mặt đất khởi lên một mảnh bụi đất.

Mọi người nhìn một màn này đều là hít vào một hơi khí lạnh.

Một quyền cư nhiên đánh tan một thanh thần binh, càng đem người chấn thành trọng thương.

Đây rốt cuộc cần thực lực dạng gì mới có thể làm được a!

Bất quá mọi người đều biết sự biến thái của Kim tộc Cổ Hoàng thần công, nhưng mà cũng không thể nào đạt tới trình độ biến thái như thế này đi!

Lúc bọn họ đang kinh ngạc về thực lực của Lăng Tiếu, lại đang nghĩ đến Lăng Tiếu là Thần dược sư hẳn là đem đại bộ phận thời gian tiêu tốn ở trên luyện đan mới đúng, làm sao ngay cả thực lực cũng biến thái như vậy?

Thuận theo Lăng Tiếu một quyền đánh bại Tằng Mặc, người của Kim tộc giống như phun ra một ngụm muộn khí, từng người đều là kinh hô lên.

- Lăng Tiếu thúc công uy vũ, để cho bọn họ kiến thức một chút lợi hại của Cổ Hoàng thần công đi!

- Đúng đấy, trừ một cái Niếp Đao ra, bọn họ lại có ai có thể thượng đài được, muốn Thần Vương đan, phỏng chừng không người nào có khả năng này.

- Lăng Tiếu thúc công đủ cuồng, nhưng mà hắn có cái vốn này, nếu ta là nữ nhân chắc chắn sẽ yêu hắn, thật là quá đẹp trai rồi!

- Ngươi cũng phải đủ đẹp, ngươi nhì thấy nữ tử kia đi cùng với Lăng Tiếu thúc công không, cần có loại tư sắc này giống như nhân gia mới xứng đôi với Lăng Tiếu thúc công a!

Người của Kim tộc hưng phấn kích động, mà ngườ của Thần thể hệ lại là không thoải mái, khinh thường, cảm thấy Lăng Tiếu chỉ bất quá là vận khí nhất thời mà thôi.

- Ngươi còn muốn tái chiến không?

Lăng Tiếu mang theo nụ cười hòa nhã nhìn Tằng Mặc đang miễn cưỡng ngồi dậy hỏi.

Tằng Mặc thong thả thở ra một hơi liền lắc lắc đầu, ngay lập tức lấy ra năm gốc thần thảo từ trong không gian giới của hắn ném về phái Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tự nhiên không khách khí mà đem cất cào, sau đó chắp tay nói:

- Tằng trưởng lão đã nhường rồi!

Tằng Mặc phức tạp nhìn Lăng Tiếu một cái, đối với Lăng Tiếu gật gật đầu, đi xuống tỷ võ tràng.

Lăng Tiếu lại nhìn người ở bên tràng nói:

- Còn có người nào lại thượng tràng tỉ thí hay không, Thần Vương đan nhưng là thần đan có thể giúp mọi người trực tiếp đạt tới trung cấp Thần Vương a, mọi người muốn đan dược chỉ sợ cần phải làm không ít giá trị cống hiện với tông môn mới có thể thu được đi? Bây giờ nhưng là có ở đây.

Lời nói của Lăng Tiếu tràn đầy lực dụ hoặc, để cho không ít người đều tham lam không thôi.

- Lý Tuyết ta đến tỉ thí với Lăng thần sư!

Một nữ tử tư sắc thượng giai lướt đến trên tỷ võ tràng nhẹ quát lên.

Lý Tuyết cũng không phải là người của Thần thể hệ, mà là người của phái trung gian, cho nên nàng nói chuyện với Lăng Tiếu cũng tương đối khách khí.

Nàng trừ vì Thần Vương đan kia mà lên tràng ra, cũng muốn cùng Lăng Tiếu tiếp xúc một chút.

Nam nhân hoàn mỹ giống như Lăng Tiếu có nữ nhân nào lại không thích.

Huống chi Lý Tuyết cảm thấy chính mình dù không thể hoàn mỹ như nàng kia, nhưng mà cũng không kém, ở trong đồng môn nhưng có không ít người theo đuổi nàng, nhưng mà nàng nhìn vào trong mắt lại không có mấy.

Mà nay Lăng Tiếu xuất hiện, cảm thấy hắn là nam nhân lý tưởng vô cùng phù hợp với yêu cầu trong suy nghĩ của nàng.

Lăng Tiếu cũng phát hiện Lý Tuyết nhìn rất không tệ, dáng người cũng vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà hắn bây giờ cảm thấy chính mình đã là một tên chính nhân quân tử rồi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đối với sắc đẹp của bất kỳ một nữ nhân nào mà say mê.

Cho nên hắn rất là bình tĩnh mà cười mỉm nói:

- Lý trưởng lão thỉnh! Ta nhưng sẽ không bởi vì ngươi là nữ nhân mà hạ thủ lưu tình đâu đấy!

- Ha hả, đó là tự nhiên, ta cũng không cần Lăng thần sư nương tay!

Lúc Lý Tuyết phát ra tiếng cười dễ nghe, bất thình lình hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

Lý Tuyết sử dụng chính là lãnh binh khí khó gặp, đó là một kiện ngân sắc bạch tiên.

Nàng vừa ra tay, bạch tiên kia nhất thời giống như linh xà hướng về phía Lăng Tiếu tập qyển mà đi, bốn phía còn mang theo trận trận băng hàn chi ý.

Tốc độ của Bạch Tiên này đến rất nhanh, lực lượng cũng vô cùng lớn, Thần Vương bình thường muốn né tránh cũng không dễ dàng.

Lấy tốc độ của Lăng Tiếu muốn tránh né là dễ dàng, nhưng mà một lần này hắn như cũ không trốn, một tay giư lên đem Bạch Tiên kia bắt vào trong tay.

Nhất thời từng trận băng hàn thần lực cường đại từ trên Bạch Tiên truyền đến, cánh tay của Lăng Tiếu trong nháy mắt liền bị đông lạnh thành khối băng rồi.

Lý Tuyết cũng ở một khắc này, thân thể bay tới, một cái chân đẹp khỏe mạnh mang theo công kích thối mang sắc bén hướng về bộ ngực của Lăng Tiếu đá tới.

Một triền một cước, liên hoàn không dứt, để người ta không kịp đề phòng.

Người của phái trung gian đều nhịn không được mà thay Lý Tuyết kinh hô lên.

Chỉ là lúc bọn họ đều cho là một cước này của Lý Tuyết nhất định có thể đá trúng Lăng Tiếu thì cánh tay bị đóng băng kia của Lăng Tiếu lại là bất thình

lình chuyển động.

Băng khối trong tay Lăng Tiếu đều là trong nháy bị hắn chấn đến vỡ toang ra, hơn nữa băng khối kia còn hướng về phía Lý Tuyết bắn nhanh mà đến.

Lúc Lý Tuyết muốn đá đến Lăng Tiếu thì chỉ cảm thấy dưới chân tê rần, bị rất nhiều băng khối chấn đến đau đớn không dứt.

Nàng biết Lăng Tiếu đã phản kích rồi, nàng chỉ có thể nhịn đau, lực lượng cường đại muốn trước tiên thương tổn đến Lăng Tiếu rồi lại nói.

Nhưng mà nàng vẫn chưa đá đến Lăng Tiếu, hai chân lại là bị hai bàn tay của Lăng Tiếu ngạnh sinh sinh bắt được.

- Trở về cho ta!

Lăng Tiếu dùng sức vung một cái, đem Lý Tuyết hung hăng ném bay ra ngoài.

Lý Tuyết đại kinh, nàng muốn cường hành ổn định thân thể, nhưng mà phát hiện lực lượng kia quá cường đại, căn bản để nàng không cách nào di chuyển được, cuối cùng kết kết thực thực mà đập lên trên mặt đất.

Bất quá nàng phát hiện một lần đập xuống này tựa hồ không chịu bao nhiêu thương hại.

Đang ở lúc nàng muốn phản kích lại phát hiện một đạo thân ảnh đã lướt tới trước mặt nàng, một cái tay đã nắm lên cổ họng của nàng.

- Lý trưởng lão ngươi thua rồi đúng không?

Thân thể của Lăng Tiếu cong lại cười nhạt đối với Lý Tuyết hỏi.

Lý Tuyết biết Lăng Tiếu là hạ thủ lưu tình với nàng, nếu là tiếp tục không thức thời chỉ sợ nhân gia liền sẽ ra tay độc ác rồi, lập tức tâm phục mà nhẹ gật gật đầu nói:

- Là ta thua!

Lăng Tiếu liên tục hạ hai tràng, đều là không hạ trọng thủ với bọn họ, có thể nói là tương đối nhân từ rồi.

Người của Kim tộc cảm thấy Lăng Tiếu thật là quá thiện lương.

Nếu như để cho những người từng bị Lăng Tiếu giết chết nghe được lời này, chỉ sợ đều muốn từ dưới đất lật tung lên mà liều mạng với bọn họ.

Lăng Tiếu nếu là người thiện lương, như vậy trên thế giới này liền không có người ác!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1988 - Độc Cô Cầu Bại. (2)

Có người đi đầu khiêu chiến Lăng Tiếu tất nhiên sẽ có càng nhiều người ham muốn Thần Vương đan, bọn từng người từ phía dưới đi lên khiêu chiến Lăng Tiếu, dù sao bọn họ còn thấy thua cũng chỉ có thể nhịn đau mà mất năm kiện thần tài mà thôi, nếu có thể thắng, đó nhưng là được một khỏa Thần Vương đan, vô cùng lời a!

Trong một ngày Lăng Tiếu liên tục đánh bại bảy tên đê cấp Thần Vương, đều là một chiêu đem bọn họ đánh bại.

Hơn nữa trong những Thần Vương này không chỉ là giới hạn trong một đời trẻ tuổi, cho dù là trưởng lão đã tiến giai đến cảnh giới Thần Vương mấy trăm năm cũng có người đi lên khiêu chiến, nhưng mà không có một ai có thể chiến thắng Lăng Tiếu.

Người của Kim tộc từng người đều kinh hỉ như điên!

Lăng Tiếu nhưng là tiểu thúc công của bọn họ, cứ mỗi một tràng hắn chiến thắng đều đại biểu cho thực lực của Kim tộc bọn họ a!

Người của Thần thể phái càng lúc càng buồn bực, bọn họ hi vọng có thể có người càng mạnh hơn đứng ra tiêu diệt uy phong của Lăng Tiếu.

Đang ở lúc người của Thần thể phái tính toán để cho một Thần Vương có thực lực đi tới khiêu chiến Lăng Tiếu, Lăng Tiếu lại là tuyên bố tỉ thí hôm nay đến lúc này dừng lại, ngày mai có thể tiếp tục khiêu chiến, bất quá vật đặt cược phải tăng lên, phải cần mười kiện thần tài mới được.

Thần Vương còn chưa đi tới khiêu chiến mỗi một người đều buồn bực a, tại sao có thể lên giá đến mười kiện thần tài chứ.

Đây đối với một gã đê cấp Thần Vương mà nói cũng tuyệt đối là chuyện cắt thịt rồi.

Bọn họ đúng là nên ở trong hôm nay đi tới khiêu chiến Lăng Tiếu mới đúng.

Đối với biểu hiện hôm nay của Lăng Tiếu, Niếp Đao cũng đều nhìn vào trong mắt.

Giờ phút này đi theo bên cạnh hắn có tổng cộng năm người, một người thì là đệ tử Hạ Giang của Thiên Thần Vương Hạ Công, thực lực đê cấp Thần Vương đỉnh phong, tê còn lại thì là Diêu Mỹ Hồng Phong thần chi thể, thực lực đê cấp Thần Vương, còn có hai người đều có thực lực đê cấp Thần Vương đỉnh phong, phân biệt gọi là Bách Lý Chí, Cừu Vô Kỵ, người cuối cùng tựa hồ có địa vị cao hơn so với những người khác, hắn có thể sóng vai mà đứng với Niếp Đao, thực lực đã đạt tới cảnh giới trung cấp Thần Vương đỉnh phong, hắn tên là Tuân Quân, còn chưa tới năm trăm tuổi, tốc độ tu luyện tuyệt đối có thể gọi là yêu nghiệt rồi.

Mà có thể đối thoại với Niếp Đao hiện tại cũng chỉ có một người Tuân Quân.

- Sư đệ, tiểu tử kia nhìn đến là có chút bản lĩnh!

Tuân Quân sâu kín mà nói, khuôn mặt tựa như nữ nhân kia mang theo vài phần lười biếng.

- Có thể để cho sư huynh nhìn vào trong mắt tự nhiên là không yếu!

Niếp Đao cười mỉm mà nói, tiếp theo lại nói:

- Nhìn xem có thể đạt tới trình độ nào đi, đến lúc đó lại đem hắn áp xuống, tin tưởng những người đó của Kim tộc đều không dám tiếp tục lớn lối nữa.

- Ừ, không cách nào rung chuyển được thế hệ trước của bọn họ, cũng chỉ có thể bắt đầu tư khi phụ nhỏ, có lẽ vạn năm sau mới sẽ thật sự có đại biến hóa đi!

Tuân Quân nhẹ nhàng đáp, trong ánh mắt hắn thấu ra một cỗ quyền lực nồng đậm.

Hắn cũng giống như Niếp Đao đều có một loại cảm giác tang thương không phủ hợp với tuổi tác.

Bởi vì hai người bọn họ vốn chính là người đã đoạt thể trọng sinh mà tới.

Cái bí mật này căn bản không có bao nhiêu người biết.

Bọn họ xác thật là đệ tử của Thủy lão bên trong môn, thực lực nguyên lai của bọn họ đã đạt tới Thần Vương đỉnh phong rồi, đáng tiếc lại không có cách nào bước qua một bước Thủy Thần, cuối cùng tuyển chọn đoạt thể trọng tu.

Bọn họ lựa chọn trẻ sơ sinh vừa mới ra đời, hơn nữa thể chất tương đối ưu thế, đem linh hồn đoạt lấy, tương đương lại một lần nữa tu luyện từ nhỏ.

Bởi vì bọn hắn trước kia đều là tồn tại Thần Vương đỉnh phong, hết thảy bình cảnh đẳng giai đối với bọn họ mà nói căn bản không coi là cái gì.

Cho nên bọn họ mới có thể nhanh như vậy đạt tới tu vi bây giờ.

Mục đích mà bọn họ trọng sinh đúng là đem cơ sở đánh lại thật vững chắc, lấy đó làm chuẩn bị để trùng kích cảnh giới Thủy Thần.

Người như vậy đều có nghị lực cực lớn, không ít tông môn cũng ngẫu nhiên sẽ lựa chọn những người như thế, nhưng tuyệt đối là vô cùng ít.

Bởi vì sau khi trọng đoạt thân thể anh nhi chính là tương đương bỏ đi một thân tu vi trước đó, một khi có chuyện ngoài ý muốn mà chết đi, đó cũng sẽ là không có cơ hội sống lại nữa.

Chỉ là một khi vượt qua được, lúc chờ bọn hắn lại đi tới đỉnh phong xác thực muốn đạp nhập vào cảnh giới càng cao hơn sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Có thể nói lợi ích của phong hiểm đều là cùng tồn tại, chỗ mấu chốt vẫn là phải nhìn ngươi tuyển chọn như thế nào!

Đạo lý đồng dạng, bọn họ đoạt thể trọng sinh, kinh nghiệm chiến đấu ở cả đời trước cùng với rất nhiều chỗ dựa áp đáy hòm, đương nhiên biểu hiện ra nếu so với đồng giai thì cường đại hơn không ít, đây cũng là ở trong tình lý.

Lăng Tiếu liên tục thắng bảy tràng, thu được 30 gốc thần thảo cùng với năm loại bổn nguyên thần vật, tâm tình là tuyệt đẹp a!

Hắn cảm thấy tỷ võ cá cược thần vật như vậy xác thật cũng không tồi.

Một đám trẻ tuổi của Kim tộc càng không ngừng bợ đỡ cung kính với Lăng Tiếu, trừ việc Lăng Tiếu chiến thắng mà cao hứng ra, cũng là càng hi vọng có thể để cho tiểu thúc công này của bọn họ có một chút ấn tượng, gày sau có Thần Vương là có thể a!

Lăng Tiếu trở lại sơn phong của chính mình, mà đi theo hắn trừ Vân Mộng Kỳ ra còn có Thường Hạo Hữu, Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân cùng với Lăng Nguyệt Lộ.

- Đều nói một chút xem như thế nào, những ngày này ta không có ở bên

trong môn đã phát sinh chuyện gì?

Lăng Tiếu ngồi xuống ở trên chủ vị quét mắt nhìn mấy người một cái nói.

Lăng Nguyệt Lộ đầu tiên nhảy ra nói:

- Đều là những người đó quá lớn lối, lại muôn triệt tiêu chức vị môn chủ, sau đso lại càng khiến cho Ngũ thúc công nhường lại chức thống lĩnh của Giao Long chiến đội!

Lăng Tiếu không nghĩ đến chuyện đã nghiêm trọng đến một bước này, lập tức nhíu mày nói:

- Nói kỹ càng một chút cho ta!

Ngay lập tức Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân cùng với Lăng Nguyệt Lộ ba người liền đem chuyện phát sinh trong hai ba năm nay nói ra một lần với Lăng Tiếu.

- Những người bọn họ đều muốn khi Kim tộc chúng ta không người, muốn lấy quyền chưởng khống của Thiên Long môn vào trong tay, chúng ta không nhịn được liền khiêu chiến người của bọn họ, mới đầu cũng là thắng nhiều thua ít, sau đó Niếp Đao kia xuất hiện thì chúng ta mới thua!

Lăng Mộ Hâm mang theo vẻ không cam lòng nói.

- Đúng rồi thúc công, Niếp Đao kia có thể là thể chất Phong Hỏa đồng tu, hắn có thể chiến thắng chúng ta chính là ỷ vào lợi thế của tốc độ, cùng với hắn thân hoài với một loại bổn nguyên hỏa chủng, vừa lúc khắc chế công kích Kim thuộc tính của chúng ta, bằng không chúng ta sẽ không bại bởi hắn!

Lăng Mộ Nhân cũng từ bên cạnh bất phẫn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1989 - Đoạt Thể Trọng Tu Giả. (1)

- Ta đã nói rồi, thắng bại là chuyện thường của binh gia, không nên bởi vì thất bại nhất thời mà để chính mình lo nghĩ cả đời, chỉ có thực lực tăng lên, hết thảy đều có thể giải quyết dễ dàng!

Lăng Tiếu an ủi bọn họ một câu, tiếp theo lại nói:

- Các ngươi yên tâm đi, Niếp Đao ta nhất định có thể đem hắn bức ra, đến lúc đó sẽ để cho hắn biết sự lợi hại của ta, không chỉ như thế... Ta cũng sẽ để cho bọn họ rõ ràng, Thiên Long môn vẫn là họ Lăng ta làm chủ mới tốt!

Lăng Tiếu đã có lòng trung thành đối với Kim tộc, hơn nữa thái độ của tộc nhân đối với hắn cũng không tệ.

Huống hồ Thiên Long môn chính là do Kim tộc sáng lập, những người khác chỉ bất quá là Kim tộc mời bọn họ gia nhập gia tăng lực lượng ngoại vi mà thôi.

Giữa cả hai dù có chút chênh lệch về địa vị, nhưng mà trải qua vô số năm phát triển, Kim tộc đã rất trọng thị bọn họ, cung cấp vô số tư nguyên cho bọn họ, đem bọn họ bồi dưỡng lên.

Nhưng mà dã tâm của con người đều là khó có thể thỏa mãn, sau khi đạt tới thực lực nhất định liền sẽ muốn có nhiều hơn, bao gồm hết thảy của Thiên Long môn.

Mà thuận theo người của Kim tộc dần dần sa sút càng khiến cho những người đó thấy được hi vọng, muốn từ từ đem hết thảy của Kim tộc đều bài

xuất ra ngoài, trở thành chủ nhân chân chính của Thiên Long môn.

Lăng Tiếu thân là một thành viên của Kim tộc, tự nhiên không hi vọng thấy cái kết quả này.

Cho nên hắn liền phải động thân mà ra, dù không nói có thể cải biến thái độ của những người này nhưng mà lại có thể chấn nhiếp một đời trẻ tuổi, để bọn họ hiểu rõ Kim tộc cũng không phải là đời sau không người.

Sau khi Lăng Tiếu đem Lăng Mộ Hâm, Lăng Mộ Nhân cùng với Lăng Nguyệt Lộ đuổi đi, liền mang theo Vân Mộng Kỳ đi đến chủ điện bái kiến Lăng Thần.

Bở vì hắn thân là trưởng lão của Thiên Long môn, có một ít thời gian còn là phải đem lễ số biểu hiện cho tốt.

Tâm tình của Lăng Thần một mực đều không thoải mái, chuyện tình của hắn ở bên trong môn phiền toái đến không chỗ phát tiết.

Tốt là ở hôm nay rốt cuộc nghe được một tin tức tốt, Lăng Tiếu trở về rồi, hơn nữa còn đem những đệ tử đó giáo huấn một trận, xác thật là đại chấn lòng người.

Khi thấy Lăng Tiếu đi đến, tâm tình của Lăng Thần đã tốt hơn không ít.

- Ra mắt môn chủ!

Lăng Tiếu hành lễ vấn an với Lăng Thần, tiếp theo kéo lấy Vân Mộng Kỳ giới thiệu nói:

- Nàng là thê tử Vân Mộng Kỳ của ta, là trưởng lão của Thiên Huyền địa vực Liên Hoa giáo.

- Ra mắt Thiên Long môn môn chủ!

Vân Mộng Kỳ thi lễ nói.

Lăng Thần nhìn thoáng qua Vân Mộng Kỳ, ánh mắt lập tức sáng ngời, hắn đang kinh ngạc niên kỷ của tu vi của Vân Mộng Kỳ cũng đều yêu nghiệt giống như Lăng Tiếu, trong lòng là vui như nở hoa rồi.

- Tốt tốt, sớm nghe chị dâu nói ngươi đi tìm bằng hữu rồi, không nghĩ đến lại là tìm một cái thê tử xuất sắc như vậy trở về, đây là việc đáng mừng a!

Lăng Thần liên tục hưng phấn mà nói.

Hắn không khỏi nghĩ đến Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ đều là nhất tề trưởng thành lên chắc hẳn có thể áp được những người đó không dám dễ dàng khiêu khích!

Lăng Tiếu cùng Lăng Thần đều là hàn huyên một hồi, Lăng Thần liền đối với Lăng Tiếu sử một cái ánh mắt.

Lăng Tiếu hiểu ý, liền để cho Vân Mộng Kỳ trước đi tới chỗ đại tẩu Trân Thải hàn huyên, để hắn cùng môn chủ nói một ít chuyện trọng yếu.

- Chuyện ngày hôm nay ta đã nghe rồi, ngươi trở về kịp thời a!

Lăng Thần than thở nói.

- Bọn họ quá lớn lối, chỉ là bên trong tộc còn không muốn đem thực lực của chúng ta bộc lộ ra mà thôi Lăng Tiếu đáp.

Hắn ở bên trong tộc nhưng là sống không ít ngày, hiểu rõ Kim tộc cũng không đơn giản như nhìn ở mặt ngoài, khẳng định còn sẽ giấu diếm yêu

nghiệt giống như Niếp Đao để dùng vào lúc mấu chốt vãn hồi thế cục.

- Ừ, trước đó vài ngày ta đã đi gặp tộc trưởng, nhưng hắn là rất không cao hứng a!

Lăng Thần đáp, ngừng một chút hắn lại nói:

- Ngũ ca của ngươi hắn bị mất chức, tức giận đi bế quan ồi, ở bên trong môn ngươi càng phải thay ta gánh vác một chút áp lực đi, nếu như có thể mà nói, liên hung hăng giáo huấn những con thỏ kia một chút, đương nhiên, ngươi cũng phải lượng sức mà làm!

Lăng Thần cũng là tích lại không ích buồn bực, chức môn chủ này của hắn làm được thật sự là đủ biệt khuất rồi.

- Cái này ta biết phải làm như thế nào, tiếp theo có thể sẽ tạo ra không ít động tĩnh, cho bọn họ một lần giáo huấn cả đời khó quên, môn chủ ngươi phải chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó nhất thiết chớ để người khác gây sức ép rồi.

Lăng Tiếu lướt qua một phen cười lạnh nói.

Trong lòng hắn đã có không ít kế hoạch, tuyệt đối có thể đem mặt mũi của Kim tộc vãn hồi lại, hơn nữa còn có thể để cho bọn họ bình tĩnh một đoạn thời gian.

Lăng Thần biết sự bất phàm của Lăng Tiếu, nhưng mà hắn là bị tộc trưởng điểm danh thành đối tượng bảo vệ trọng điểm rồi, nhớ tới biểu hiện của Lăng Tiếu ở trên phong tứ đại điển, hắn cũng là rất mong đợi Lăng Tiếu như thế nào giúp hắn phá cục này.

Ngày thứ hai, Lăng Tiếu thực hiện lời hứa của hắn lại một lần nữa xuất hiện ở trên tỷ võ tràng.

Tất cả đê cấp Thần Vương đều có thể hướng hắn mà bắt đầu khiêu chiến, thắng hắn thì có thể thu được một khỏa Thần Vương đan, nếu như thua liền phải giao ra mười kiện thần vật là được.

Chuyện này ở bên trong Thiên Long truyền đến sôi sùng sục, cơ hồ bất luận kẻ nào đều nghe được tin tức này.

Những trưởng lão nhiều năm kẹt lại ở đê cấp Thần Vương kia từng người đều ngo ngoe muốn động.

Bọn họ có lẽ là vì vấn đề thiên phú, cũng là bởi vì trị giá cống hiện làm ra được quá ít, hoặc là nguyên nhân khác đều không có cách nào đạt tới trung cấp Thần Vương, cũng không thu được Thần Vương đan.

Mà Lăng Tiếu mở lôi đài, lấy Thần Vương đan làm vật cá cược, để cho bọn họ thấy được hi vọng tiến giai.

- Nghe nói gì chưa, Thần dược sư Lăng Tiếu cử hành khiêu chiến cá nhân, nếu như ai có thể đánh thắng hắn là có thể thu được một khỏa Thần Vương đan, đánh thua chỉ cần giao ra mười loại thần tài là được, không luận đẳng giai.

- Đương nhiên có nghe nói rồi, nghe nói ngày hôm qua hắn liên tục thắng bảy người, thật không hổ là người của tộc nhân kia, cho dù là Thần dược sư nhưng mà chiến lực tương đối bất phàm a!

- Cái này ta bất kể, hắn chỉ là Thần Vương mới tiến giai không bao nhiêu, năm, ta muốn đi khiêu chiến hắn, lão phu kẹt ở một cảnh giới này đã ba nghìn năm rồi, nếu như lại không tiến giai nữa thì cả đời này liền như vậy rồi.

- Đúng, ta cũng muốn đi thử một lần, dựa vào cảnh giới đê cấp viên mãn của

chúng ta tin tưởng có thể đánh thắng được hắn.

- Mau đi đi, bằng không bị người khác đánh thắng trước, vậy nhưng không có phần của chúng ta nữa rồi!

Bởi vì tin tức truyền rất nhanh cho nên lúc Lăng Tiếu đến tỷ võ tràng thì bốn phía đã tấp nập người rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1990 - Đoạt Thể Trọng Tu Giả. (2)

Lăng Tiếu đối với cảnh tượng náo nhiệt này vô cùng hài lòng, hắn lướt lên trên võ đài, còn vô cùng táo bạo hướng về ngươi ở chung quanh vung tay lên chào hỏi, phảng phất hắn chính là thần tượng của những người này, mà phía dưới đều là người hâm mộ của hắn.

- Xin chào các vị huynh đệ tỷ muội, tin tưởng mọi người đều biết Lăng Tiếu vì sau đứng ở trên này, nghe nói gần đây bên trong môn rất lưu hành tự do khiêu chiến, Lăng Tiếu nhất thời ngứa ngáy cho nên đặc biệt mở lôi đài ở chỗ này, bên trong đồng giai người nào có thể thắng được Lăng Tiếu ta một lần thì có thể thu được một khỏa Thần Vương đan, người nào thu liền đem mười kiện thần vật cho ta, nhưng mà thời gian có hạn, mỗi ngày chỉ hạn mười người khiêu chiến, người tới trước được trước, tới muộn liền không còn cơ hội này nữa rồi!

Lăng Tiếu giống như là người giới thiệu mà hét lên, kích động mà thổi phồng.

Người ở phía dưới mỗi một cái đều là kinh hô lên, hiển nhiên lực hiệu triệu của Thần Vương đan là rất lớn.

Bất quá nghe Lăng Tiếu nói một ngày hạn mười người khiêu chiến, từng người lại càng lộ ra vẻ bội phục a!

Đây tương đương với xa luân chiến a!

Hơn nữa hắn liền có tự tin có thể tốc chiến tốc thắng sao?

Phải biết rằng gặp gỡ đối thủ có thực lực tương đương chỉ sợ đánh bảy ngày bảy đêm cũng chưa chắc có thể phân ra thắng bại a!

Sau khi trọng tài trưởng lão tuyên bố khiêu chiến bắt đầu, liền có người khẩn cấp mà nhảy lên.

- Tại hạ Vương Long còn thỉnh Lăng thần sư tứ giáo!

Một gã đê cấp Thần Vương cảnh giới trung thành nhảy lên trên tỷ võ đài quát lên.

Vương Long là một hán tử bộ dạng trung niên, tinh tu Kim thuộc tính, thiện trường Thương khí.

- Thỉnh!

Lăng Tiếu nhẹ khom người một cái, vô cùng hữu lễ mà nói.

Khi thanh âm này của hắn vừa mới hạ xuống, Vương Long mang theo Kim thương của hắn trong nháy mắt đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, hướng về phía Lăng Tiếu đâm thẳng tới, tốc độ nhanh chóng, lực lượng cực kỳ cường đại, lực lượng gần tới đê cấp Thần Vương đỉnh phong.

Chỉ thấy một cái Giao Long ảnh chợt hiện hướng về phía Lăng Tiếu gầm thét oanh kích mà đi, chấn đến không gian ở bốn phía càng không ngừng rung chuyển lên.

Bất kỳ một người nào gia nhập Thiên Long môn đều có bổn sự không nhỏ, Vương Long dù là một gã trưởng lão bình thường nhưng mà chiến lực lại không tầm thường.

Nhưng mà thực lực như vậy đối với Lăng Tiếu lại là chỉ có bại không có

thắng rồi.

Lăng Tiếu quyết định ở bên trong Thiên Long môn lập uy, cho nên cũng không tính đánh dài, mà là lực chọn phương thức tốc chiến tốc quyết.

Đang ở lúc trường thương kia của Vương Long đâm tới, Lăng Tiếu hét lên một tiếng, Kim quyền nghênh đón Kim thương của Vương Long trực tiếp oanh qua.

Một con tuyệt thế Chân Long càng thêm uy mãnh chợt hiện, hiển lộ càng thêm rõ ràng hơn so với Giao Long kia.

Một kích đơn giản thô bạo vĩnh viễn là hình thức giải quyết chiến đấu nhanh nhất.

Sau khi Kim quyền đánh lên Kim thương, trực tiếp đem Giao Long ảnh kia đánh tan, cuối cùng lại càng đem thanh Kim thương kia oanh đến gãy thành mấy khúc.

Vương Long đại kinh, vội vã lùi lại phía sau, nhưng mà quyền đầu kia lại là nhanh hơn mà hạ xuống ngực của hắn.

Vương Long chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, cả người ngã bay ra ngoài, một ngụm máu tươi cuồng phun ra.

Khi thân thể hắn sắp nện ở trên tỷ võ tràng thì bị một cỗ nhu lực giữ lấy, để cho hắn không nặng nề ngã xuống.

- Vương trưởng lão có cần phải đánh nữa không?

Lăng Tiếu phong khinh vân đạm mà nhìn Vương Long nói.

Vương Long kinh hãi vô cùng, Lăng Tiếu không chỉ đem hắn oanh bay còn có thể lập tức ở dưới hắn không có bất kỳ cảm ứng gì mà đến trước người hắn, nếu như nhân gia hạ sát thủ với hắn, hắn làm sao còn mệnh?

- Tại hạ nhận thua rồi!

Vương Long tâm phục khẩu phục mà nói một tiếng, giao ra mười kiện thần tài đã chuẩn bị tốt giao cho Lăng Tiếu, liền đi xuống tỷ võ trường rồi.

Người ở phía dưới đều là kinh hãi không thôi.

Bọn họ đều biết Lăng Tiếu bất phàm nhưng mà lại không nghĩ đến cường hãn đến trình độ đó, khó trách nhân gia dám mở lôi đài tiếp nhận khiêu chiến như thế này.

Một ít Thần Vương muốn thử vận khí một lần đều là bỏ đi ý niệm này, không dám đi tới khiêu chiến.

Bọn họ biết không đạt tới đê cấp Thần Vương đỉnh phong, không có trung cấp Thần khí, đi lên chỉ là mất thể diện mà thôi.

Quả nhiên tiếp tục thượng tràng là một gã trưởng lão đê cấp Thần Vương đỉnh phong Thủy thuộc tính.

Nhưng mà người này cũng như cũ không phải là đối thủ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bất kể là quyền ý, chưởng ý, thân pháp đều đạt tới cảnh giới thâm tầng, mà bản thân hắn lại là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, người không đạt tới tới thực lực trung cấp Thần Vương căn bản khó cấu thành bất kỳ uy hiếp gì đối với hắn.

Hắn dám mở lôi đài tự nhiên có tính toán nắm chắc phần thắng rồi.

Thứ nhất là muốn chứng tỏ sự hiện hữu của hắn, để cho bên trong Thiên Long môn đều biết hắn là nhân vật nhất hào, mặt khác chính là thừa dịp đả kích một ít người của Thần thể phái, lại thuận tay kiếm một chút tiền mà thôi.

Thời gian một ngày này rất nhanh liền trôi qua, Lăng Tiếu đều là một chiêu mà thắng, mười chiến toàn bộ thắng!

Chiến tích ngạo nhân như vậy cơ hồ là để cho tất cả mọi người sôi sục lên, nhất là những chân truyền đệ tử cùng đệ tử nội môn còn chưa phải là Thần Vương chân chính kia, mỗi một người đều lấy Lăng Tiếu làm thần tượng, trong lòng đối với Lăng Tiếu là khâm phục cực kỳ.

Phong đầu của Lăng Tiếu trong nháy mắt liền vượt qua Niếp Đao, để người ta quên mất sự hiện hữu của hắn.

Mà trong mười trận chiến này cũng là không có nhận vật tương đối xuất sắc của Thần thể phái thượng tràng, đều là để cho Lăng Tiếu cảm thấy có chút không đủ tận hứng.

Một đời trẻ tuổi của Kim tộc thì là liên tục cảm thấy tự hào vì Lăng Tiếu, một chút muộn khí ở trong lòng bọn họ đã là thở ra được sạch sẽ rồi.

Sau khi Lăng Tiếu chiến thắng một trận cuối cùng của hôm nay, hắn lên tiếng nhìn mọi người nói:

- Lăng Tiếu ta đã nói, ta là "Vô địch Tiếu lang quân" ở bên trong đồng giai, mọi người có thể đều không tin, cho nên ta quyết định ngày mai tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến của mọi người, chỉ bất quá... Cá cược của khiêu chiến này phải đề thăng lên, thắng phải đưa cho ta hai mươi kiện thần tài mới tiếp nhận khiêu chiến, hoan nghênh mọi người nhảy lên báo danh tham gia, mong chóng đánh bại ta đi.

Từng gã đê cấp Thần Vương chưa đi tới khiêu chiến đều buồn bực a!

Gia hỏa này cư nhiên lại muốn lên giá, thật sự là đáng giận rồi, rõ ràng là chính mình thắng lại là giống như không sợ không có người đến khiêu chiến, cư nhiên còn đề cao cá cược.

Hơn nữa nghe lời này của hắn đơn giản là cuồng vọng chí cực a!

Còn dám nói ra một cái ngoại hiệu "Vô địch Tiếu lang quân", thật sự là để người khác mở rộng tầm mắt.

- Khẩu khí thật lớn, ngày mai ta nhất định phải tỉ thí với hắn, đến lúc đó nhất định phải để cho hắn nếm tư vị thất bại!

Một gã đê cấp Thần Vương đỉnh phong của Thần thể phái bất phẫn mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1991 - Gia Hỏa Kia Rất Muốn Ăn Đòn! (1)

Những người khác cũng là liên tục bất phẫn lên tiếng, tỏ vẻ ngày mai phải xuất chiến, nhưng mà trong lòng lại là hết sức không muốn thượng tràng.

Bọn họ nhưng là tận mắt nhìn thấy Lăng Tiếu xuất thủ, đơn giản là miểu bại bất kỳ đối thủ nào a!

Bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu tựa hồ còn chưa xuất ra hết toàn lực, chiến lực thật sự là quá biến thái rồi.

Lại trôi qua một ngày, người đến khiêu chiến như cũ không ít, hơn nữa thực lực rõ ràng phải cường đại hơn một ngày trước nhiều lắm, từng người đều là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, có mấy người còn là người của Thần thể phái.

Nhưng mà không có bất kỳ ngoại lệ nào, Lăng Tiếu lần nữa liên tục chiến mười tràng, liên tục thắng mười tràng, đều là một chiêu chế địch.

Phong đầu của Lăng Tiếu nhất thời ở bên trong Thiên Long môn trở nên nóng bỏng.

Bất kể là đại lão của phe phái nào đều bắt đầu quan sát hết thảy động thái của Lăng Tiếu.

Đám người Niếp Đao cũng bắt đầu trở nên trọng thị đối với Lăng Tiếu.

Vốn là mấy ngày trước ném mặt mũi của Lăng Tiếu, để cho hắn không hạ được đài.

Nhưng mà nhân gia thật là không hạ đài rồi, liền mở ra lôi đài khiêu chiến như vậy, hơn nữa còn ngông cuồng xưng là tồn tại cường đại nhất bên trong đồng giai, thật sự là tức chết bọn họ.

- Sư đệ, lại tiếp tục như vậy chỉ sợ kế hoạch của chúng ta sẽ xôi hỏng bỏng không rồi!

Trên khuôn mặt của Tuân Quân mang theo nụ cười nhạt nói, trong ánh mắt lại là nhiều ra vài phần lệ mang.

- Thực lực của hắn xác thật ngoài tưởng tượng của ta, ngày mai ta sẽ đi khiêu chiến hắn đi!

Niếp Đao rất là bình tĩnh nói.

- Đừng, như vậy sẽ bị phản ngược lại, trúng phải phương pháp khích tướng của hắn.

Tuân Quân vội vã lên tiếng ngăn cản, ngừng một chút hắn đem ánh mắt dừng lại ở trên thân người khác nói:

- Ngày mai mấy người các ngươi có thể lên rồi, ta bất kể các ngươi dùng biện pháp gì nhất định phải phá được kỷ lục một chiêu chế thắng của hắn!

Những người này chính là Hạ Giang, Diêu Mỹ Hồng, Bách Lý Chí, Cừu Vô Kỵ, bọn họ đều là người cường đại nhất trong một đời Thần Vương mới của Thần thể phái, chiến lực tuyệt đối không kém hơn so với đê cấp Thần Vương đỉnh phong bình thường.

- Để ta tới đi, lúc trước hắn có thể lấy thực lực Thánh Hoàng đỉnh phong đánh bại sư đệ Văn Thái Nhạc bất thành khí kia của ta, thù này ta nhất định phải báo, ta không chỉ muốn kết thúc kỷ lục của hắn, còn muốn đem hắn

đánh bại!

Hạ Giang lòng tin mười phần mà nói.

Hắn biết thực lực của Lăng Tiếu rất mạnh, nhưng mà hắn cũng là có một chút bảnh lĩnh mà người khác khó có thể sánh bằng được, bằng không hắn cũng không thể nào vào được trong mắt Niếp Đao, đi theo bên cạnh Niếp Đao.

- Ngươi không thắng được hắn, nếu như ngươi có thể chống được qua năm chiêu của hắn, chúng ta coi như ngươi thắng!

Tuân Quân có chút xem thường Hạ Giang mà nói.

Thần sắc của Hạ Giang trở nên khó nhìn, nhưng mà hắn lại không thể làm được gì, thực lực của nhân gia so với hắn mạnh hơn nhiều lắm, hắn chỉ có thể thầm nghĩ ở trong lòng:

- Ngày mai nhìn xem, lão tử cũng không phải là những người đó có thể so sánh được.

- Hắn đi tới chỉ sợ sẽ mất mặt mà thôi, nếu không để ta đầu tiên đi tới kết thúc Lăng Tiếu đi, ta đã nhịn hắn lâu lắm rồi, gia hỏa kia rất muốn ăn đòn!

Bách Lý Chí mang theo vẻ âm hàn nói.

- Ta là nói mấy người các ngươi đều có thể đi lên, người nào có thể thắng hắn ta sẽ thỉnh công cho các ngươi!

Tuân Quân nói.

- Liền nghe theo sư huynh mà làm đi, nếu như bọn họ đều thua, ngày sau ta

lại khiêu chiến hắn, xem một chút tiểu tử kia có phải là vô địch trong đồng giai thật hay không!

Niếp Đao lạnh nhạt nói.

- Ta nghĩ hắn làm thành động tĩnh lớn như vậy sẽ không chỉ giới hạn ở chỗ này, ngàn vạn lần đừng lộng xảo thành chuyết rồi!

Tuân Quân thoáng qua vài phần ưu tư mà nói.

Phe phái trung gian, vốn là Thường Hạo Hữu cũng được coi như là một người nổi bật trong một đời trẻ tuổi.

Nhưng mà hắn lựa chọn đi theo Lăng Tiếu liền chứng minh hắn và sư phụ hắn cùng một số người kia đã là nghiêng về một phái Kim tộc.

Người ở bên ngoài nhìn đến, phe phái trung gian đã là có dấu hiệu hướng về phía Kim tộc dựa vào.

Nhưng mà phe phái trung gian cũng không có bởi vì Thường Hạo Hữu đầu nhập vào mà thay đổi lập trường.

Ngô Vệ Toàn thân là lãnh tụ một đời thanh niên của phe phái trung gian, là một người hết sức cẩn thận, hắn tuân theo căn dặn của sư phụ hắn nhất thiết đừng đầu nhập vào trong đấu tranh giữa hai phe phái, chỉ có như thế mới bo bo giữ mình được.

Bởi vì phe phái trung gian bọn họ là yếu nhất trong ba phái, nhưng mà cũng là đối tượng để hai phái tranh đoạt.

Chỉ cần phe phái trung gian chịu gia nhập một phương nào dó, cách cục kia của Thiên Long mon liền trở nên khác rồi.

Hôm nay thuận theo Lăng Tiếu cường thế quật khởi, người của phe phái trung gian cũng bắt đầu tính toán rồi.

- Ngô sư huynh, thực lực của Lăng Tiếu kia thật là đáng sợ, ba ngày liên tục đều là lấy một chiêu bại địch, đã liên tục thắng 27 tràng rồi, so với Niếp Đao kia chỉ mạnh chứ không yếu hơn a!

Lam sam thanh niên nhân ở bên cạnh Ngô Vệ Toàn nói.

Ngộ Vệ Toàn nói:

- Ừ, ta thấy hắn cũng được, thực lực của hắn xác thật cường đại, nhưng mà... Niếp Đao kia chỉ sợ cũng không đơn giản, cuối cùng ai chết vào tay ai cũng không nhất định đâu!

- Lời này là nói như vậy, nhưng mà Lăng Tiếu mỗi thắng một tràng, đối với mỗi một đối thủ đều rất nhân từ, sẽ không đem đối thủ bức đến quá tuyệt, hắn là thật tâm đem bọn họ là đồng môn, rất nhiều người đều cảm thấy thua Lăng Tiếu cũng không oan, cũng không thấy mất thể diện!

Một gã bạch y thanh niên khác nói.

- Ha hả, hắn đây chỉ là đang lung lạc lòng người, chỉ bất quá... Ở trước lúc chưa đánh bại được Niếp Đao thì hết thảy đều là phù vân!

Ngô Vệ Toàn nói.

- Vậy sau một trận chiến của bọn hắn thì sao?

Lại có người hỏi.

- Sau một trận chiến của bọn họ có thể định chuyện tương lai vạn năm sau,

chúng ta cũng nên thuận hướng gió mà chuyển, bằng không... Sớm muộn đều phải luân lạc làm nhân vật ở một bên!

Ngô Vệ Toàn thoáng qua vài phần phức tạp nói.

Nếu không phải thân ở phe phái trung gian, hắn còn thật muốn đi tới cùng hai đại tuyệt đỉnh thiên tài chiến một trận, bất kể thua hay thắng chỉ cầu một trận chiến mà thôi.

Đáng tiếc...

Lại là một buổi sáng trời quang vạn dăm, ở trên tỷ võ trường như cũ tràn đầy người ở bên cạnh.

Thực lực bình thường muốn chen vào quan khán đều không có năng lực kia.

không ít nữ tử bên trong môn đều không ngừng mà hét lên cái tên của Lăng Tiếu.

Chúng nữ cho dù không chiếm được tình cảm của Lăng Tiếu nhưng mà lại không ngăn được nhiệt tình điên cuồng của bọn họ đối với hắn.

Hắn đã trở thành bạch mã vương tử trong lòng của chúng nữ trẻ tuổi bên trong Thiên Long môn, đối với hắn là yêu thích cùng sùng kính.

Bởi vì Lăng Tiếu có một gương mặt mê người hơn so với Niếp Đao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1992 - Gia Hỏa Kia Rất Muốn Ăn Đòn! (2)

Kỳ thật khuôn mặt dễ nhìn cũng là một loại ưu thế vô cùng cường đại.

Lăng Tiếu như cũ ở trên tràng vô cùng phong nhã mà vung tay chào hỏi với mọi người, khiến cho chúng nữ hét lên từng trận chói tai.

- Lăng Tiếu ngươi thật là đẹp trai, ta thích ngươi chết mất!

- Không chỉ đẹp trai, hơn nữa còn rất lợi hại, rất cường tráng, là loại hình mà ta thích, ngươi hôm nay cũng nhất định phải đem tất cả người khiêu chiến giẫm ở dưới chân, ngươi là Vô địch Tiếu lang quân cường đại nhất!

- Đúng, chúng ta đều ủng hộ Lăng Tiếu, nếu như hắn có thể thu ta làm nha hoàn thì thật tốt a!

- Mau nhìn mau nhìn, hắn đang vẫy tay với ta, đang vẫy tay với ta a, ta thật hạnh phúc a, hắn nhất định là coi trọng ta!

- Ngươi tại sao mà không đi chết đi, hắn rõ ràng là đang nhìn ta có đúng hay không!

Điên cuồng của chúng nữ lại là để cho nam nhân ở bên cạnh từng người hâm mộ đố kỵ!

Bọn họ thật là hận không đem được Lăng Tiếu biến thành mình, bọn họ đều muốn làm người được vạn chúng chú mục như thế.

Đáng tiếc bọn họ không có thực lực này!

Trải qua ba ngày khiêu chiến, hôm nay người có thực lực bình thường đều không dám dễ dàng thượng đài tỷ thí rồi, bằng không đây chỉ là tự rước lấy nhục.

Hơn nữa Lăng Tiếu đã đem cá cược với đối thủ nâng lên đến hai mươi kiện thần vật rồi, cũng không phải là người bình thường có thể lấy ra được.

- Liên tục chiến ba ngày, liên tục thắng ba ngày, ta thật rất thất vọng, xin hỏi bên trong đồng giai có người nào có thể đánh bại ta không?

Khuôn mặt của Lăng Tiếu mang theo vẻ tịch mịch nói, phảng phất như hắn đã là đứng ở đỉnh phong của thế giới, cảm thụ mùi vị cô độc khi đứng trên cao kia.

Bất luận kẻ nào nghe được lời này của hắn đều không cảm giác được là Lăng Tiếu đang cảm khái cái gì, mà là cảm thấy tên choáng đầu này thật là quá giả bộ đi.

Đây rõ ràng không phải là đang nói những Thần Vương đồng giai với hắn đều là bại tướng dưới tay hắn sao?

Gia hỏa này thật sự là quá ác rồi!

Đại bộ phận bọn họ đều muốn đi lên đem hắn đánh ngã, hảo hảo sửa trị hắn một trận, nhưng mà bọn họ lại biết không có cái năng lực này a!

Ngừng một chút Lăng Tiếu lại nói:

- Ta biết không phải là thực lực của chư vị quá yếu, các ngươi dõi mắt ở Thiên vực này đều là tồn tại cực kỳ cường đại, nguyên nhân duy nhất là ta quá mạnh, mạnh đến để chính ta đều cảm thấy quá phận, cho nên hôm nay ta tính toán lại chấp nhận khiêu chiến ở bên trong đồng giai, người nào có thể

thắng ta, ta quyết định trừ việc lấy ra một khỏa Thần Vương đan còn cộng thêm năm ức thần tinh, hơn nữa người thắng kia còn có thể yêu cầu để ta thay hắn đi làm một chuyện, bao gồm luyện chế bất kỳ thần đan nào mà ta có thể luyện thành!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, người ở chung quanh toàn bộ trở nên xôn xao!

Bọn họ từng người đều cảm thấy Lăng Tiếu có phải là tự đại đến điên rồi hay không.

Lại nói ra lời này, Thần Vương đan cũng là trong phạm vi tiếp nhận của bọn họ, bởi vì Lăng Tiếu là Thần dược sư, mà năm ức thần tinh kia chỉ sợ bất kỳ một gã đê cấp Thần Vương nào như bọn họ đều không cầm ra được a, còn lại có một hạng cuối cùng là có thể yêu cầu hắn làm một chuyện!

Đây đơn giản là để tất cả mọi người đều muốn đem Lăng Tiếu đánh bại a!

Bởi vì Lăng Tiếu là một gã Thần dược sư, có thể yêu cầu hắn làm một chuyện, đây chính là thu hoạch cực lớn.

Bất quá đại bộ phận mọi người bắt đầu lãnh tĩnh xuống.

Bọn họ biết Lăng Tiếu nói ra như vậy, vậy nghênh đón chính là muốn gia tăng cá cược rồi.

Quả nhiên Lăng Tiếu lại bắt đầu nói:

- Hôm nay là một ngày tiếp nhận khiêu chiến cuối cùng rồi, như vậy đi lên nhất định sẽ là tồn tại xuất sắc nhất của Lăng Tiếu môn chúng ta, cho nên danh ngạch cũng giảm xuống còn năm người, ta cũng không muốn cuối cùng thật sự bị hao tổn đến không còn chiến lực mà bại. đó là một chuyện vô cùng

mất thể diện, mặt khác người lên giao chiến cũng phải gia tăng đặt cược, trừ phải cho ta hai mươi kiện thần tài ra, chỉ cần cộng thêm một ức thần tinh cùng với ngày sau gặp mặt ta đều phải gọi ta một tiếng "lão đại", ta thích người khác gọi ta như vậy.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Mọi người cảm thấy có thực lực, có đảm lượng liền tiến lên đi, thắng thì các ngươi liền kiếm lớn, thua cũng không ăn thiệt thòi đúng không!

Lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là cho những người muốn đi lên khiêu chiến kia một bát nước lạnh.

Xác thực từ cá cược nhìn đến, thứ mà Lăng Tiếu xuất ra nếu so với người khác thì dụ người hơn nhiều lắm, mà đối thủ thì chiếm đại tiện nghi rồi.

Nhưng mà chỗ mấu chốt chính là một câu "lão đại" kia có ý nghĩa không giống bình thường.

Một khi gọi như vậy tuy nói sẽ không thật sự xem Lăng Tiếu là lão đại nhưng mà lại sẽ vĩnh viễn để người đó ở trước mặt Lăng Tiếu kém một bậc, đây đơn giản là để cho bọn họ tránh hắn mà đi còn phải khó chịu hơn nhiều lắm.

- Tốt, người nào thua thì phải gọi người kia là lão đại, Hạ Giang ta đến đánh bại ngươi!

Thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, Hạ Giang đã là khẩn cấp mà xuất đầu rồi.

Hắn nhịn Lăng Tiếu đã lâu rồi, nếu không phải là Niếp Đao áp xuống không để cho hắn xuất tràng thì hắn đã ở ngày đầu tiên muốn đi lên đánh bại Lăng Tiếu rồi.

- Hạ Giang trưởng lão có đảm khí, tại hạ bội phục!

Lăng Tiếu thoáng qua vài tia tùy ý nói, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Rốt cục chịu lên rồi sao? Tiếp theo ta sẽ để cho các ngươi biết ai mới là chủ nhân chân chính bên trong Thiên Long môn!

- Bội phục liền gọi ta là lão đại, ngày sau đi theo ta đi!

Hạ Giang là đánh rắn tùy côn, cũng không biết hắn lấy cái tự tin này ở đâu ra.

- Tốt, hi vọng ngươi có thể có thực lực này để cho ta gọi ngươi là lão đại!

Lăng Tiếu cười đáp một tiếng, tiếp theo đối với trọng tài trưởng lão nói:

- Trửng lão có thể bắt đầu rồi!

Trọng tài trưởng lão kia cũng mong đợi thắng bại của một trận chiến này, để cho hộ pháp ở bốn phía đem đại trận phóng thích ra, sau đó liền kêu một tiếng:

- Tỉ thí bắt đầu!

Chiếu theo tỉ thí của hai ngày trước, Lăng Tiếu bình thường đều sẽ để cho đối thủ xuất chiêu trước, hắn lại tiếp chiêu hoàn kích.

Chỉ là hôm nay hắn sẽ không làm như vậy.

Bởi vì hắn không muốn hôm nay xảy ra cái sai lầm gì, đây nhưng là đại sự liên quan đến vinh dự cả đời hắn.

Tuy nói hắn vô cùng có tự tin vô địch bên trong đồng giai, nhưng mà không có nghĩa là hắn sẽ coi khinh bất kỳ một đối thủ nào.

Cho nên khi một tiếng "Bắt đầu" này hạ xuống, Lăng Tiếu đã là từ tại chỗ biến mất không thấy.

Lúc hắn lần nữa xuất hiện thì đã đến trước người Hạ Giang.

Hạ Giang dữ tợn cười một tiếng:

- Cho là ngươi có Phong thuộc tính có thể xuất kỳ bất ý đánh bại ta sao? Ngây thơ!

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, thần kiếm trong tay hắn liền hướng về phía Lăng Tiếu liên tục huy ra tám kiếm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1993 - Mạnh Đến Để Cho Chính Ta Đều Cảm Thấy Quá Phận!

Tám kiếm này tựa hồ đều là giống như huy ra ở cùng lúc, tốc độ xuất thủ cực nhanh xác thật so với đê cấp Thần Vương đỉnh phong bình thường thì cao hơn một bậc.

Chỉ thấy đại giang chi thủy thao thao bất tuyệt kia giống như là đảo lộn mà đến, uy lực hung mãnh bàng bạc.

Chỉ tiếc chính là tám kiếm uy lực cường đại này của hắn toàn bộ đánh vào khoảng không, Lăng Tiếu đã không còn ở trước mặt hắn nữa rồi.

Hạ Giang còn chưa có phản ứng lại liền cảm thấy sau lưng đau đớn, ngay lạp tức một trận công kích giống như cuồng phong bạo vũ ở sau lưng hắn hạ xuống, oanh đến hắn liên tục kêu thảm hộc máu.

Phanh phanh!

Một vòng công kích này ở trong mắt người khác nhìn đến chỉ là chuyện trong mấy cái nháy mắt, nhưng đối với Hạ Giang mà nói lại là tương đương với dài bằng một năm.

Khi hắn nặng nề rơi xuống mặt đất, hắn chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều gãy hết, tạng phủ cũng toàn bộ lệch vị trí, loại đau đớn này để hắn cơ hồ muốn ngất đi.

Nếu như ngất đi thì còn dễ chịu một chút, ngược lại loại trạng thái trọng thương không dậy nổi này lại để cho đầu óc của hắn bảo trì thanh tĩnh, đơn giản là so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Trong đầu hắn không khỏi thoáng qua câu nói kia của Tuân Quân:

- Ngươi không thắng được hắn, nếu như ngươi có thể trụ qua được năm chiêu, chúng ta coi như ngươi thắng!

- Hạ Giang trưởng lão, ngươi còn có thể tái chiến hay không?

Thanh âm của Lăng Tiếu vang lên ở trong tai Hạ Giang.

Hạ Giang nghe thấy lời này chỉ cảm thấy khí huyết phiên đằng, hắn trừng mắt với Lăng Tiếu muốn vùng vẫy đứng lên, đáng tiếc cuối cùng vẫn là ngất đi, mất đi chiến lực rồi!

- Trưởng lão ngươi đến xem một chút, hắn hẳn là ngất rồi, còn chưa đem thần vật cho ta, ngươi phải thay ta trước đem sổ sách của hắn nhớ kỹ mới được!

Lăng Tiếu đối với trọng tài trưởng lão nói.

Trưởng lão kia nhẹ gật gật đầu, đi thăm dò nhìn xem thương thế của Hạ Giang một chút, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy Lăng Tiếu hạ thủ tàn nhẫn như vậy, toàn thân xương cốt cùng tạng phủ của Hạ Giang đều vỡ rồi, nếu không phải là Thần thể chỉ sợ đã sớm chết lềnh bềnh.

Nhưng mà thương thế này của Hạ Giang cho dù có trợ giúp của thần đan, không có nửa năm một năm đừng mơ có thể khỏi hẳn!

- Trận chiến này Lăng Tiếu trưởng lão lấy được chiến thắng!

Trọng tài trưởng lão tuyên bố.

Ở trước khi lên tỷ võ tràng, Hạ Giang đã nghĩ kỹ rồi, như thế nào cũng phải đem hết toàn lực để cho Lăng Tiếu đẹp mặt.

Bởi vì thực lực của hắn cho dù là gặp phải trung cấp Thần Vương bình thường đều có lực chiến một trận.

Hắn liên tục nhìn qua Lăng Tiếu xuất thủ ba ngày, biết Lăng Tiếu là không thể dùng lẽ thường mà luận, cho nên hắn mới bắt đầu tập trung lên, hơn nữa vận dụng toàn lực, đã làm xong chuẩn bị cho dù thua cũng không nên để cho chính mình thua đến quá khó coi rồi.

Nhưng mà khi tiến công của Lăng Tiếu đi đến, hắn ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị oanh đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Hắn nhất định là cả đời vĩnh viễn đều không quên được cái nhục ngày hôm nay!

Cũng chính là một trận chiến này triệt để hủy đi cả đời hắn, để hắn nhất định không có khả nắng vấn đỉnh cảnh giới cao hơn.

Sau khi tuyên bố kết quả, ánh mắt của người ở chung quanh nhìn đến Lăng Tiếu đều biến đổi rồi.

Nếu như lúc trước bọn ho cảm thấy Lăng Tiếu ở trong cuồng vọng còn có vài phần cảm giác để người thân cận, nhưng mà hôm nay lại đã không có cái cảm giác kia nữa, mà là trong cuồng vọng mang theo thủ đoạn tàn nhẫn, một khi bị hắn nhìn chằm chằm vào liền có một loại lông tơ dựng đứng cả người.

Hôm nay trong năm trận chiến cuối cùng, Lăng Tiếu đã trong nháy mắt lấy được đệ nhất chiến!

Một trận chiến này cũng triệt để kinh ngạc mọi người nhận thức đối với

Lăng Tiếu, bọn họ không ai dám dễ dàng đi lên khiêu chiến rồi!

Nhưng mà thân làm đại biểu của Thần thể phái, không thể bị người của Kim tộc đè ép như vậy được, bọn họ phải làm ra phản hồi cường đại, đem Lăng Tiếu đánh bại, như vậy bọn hắn ở trong một đời trẻ tuổi đều sẽ lại không có bất kỳ người nào dám chống đối với bọn họ rồi, Thiên Long môn tương lai là thuộc về bọn họ.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phương hướng mà đám người Niếp Đao đang đứng nhìn qua.

Có lẽ chỉ có hắn mới có thể tạo thành chút ít phiền toái cho Lăng Tiếu đi!

- Ta tới đi!

Trong tay của Bách Lý Chí nhiều ra một thanh đoản nhận lô ra hung mang giống như là dã thú mà nói.

- Ngươi có thể đi lên, nhưng mà... Tuyệt đối không thể khinh thường, không cầu ngươi thắng nhưng mà nhất định phải tiêu hao lực lượng của hắn, nhất thiết không thể bị phế giống như Hạ Giang!

Tuân Quân rất là trịnh trọng giao phó nói.

Đang ở lúc Bách Lý Chí muốn đi lên, Niếp Đao thản nhiên nói:

- Vẫn là ta lên đi, hôm nay chính là vì một trận chiến với ta, những người khác đi lên chỉ sợ kết quả đều giống nhau!

- Không... Ngươi muốn thắng hắn sẽ phải thắng dứt khoát, trực tiếp, cho nên trước để A Chí, cùng Vô Kỵ lên đi!

Tuân Quân thoáng qua vẻ giảo hoạt nói.

Hắn tin tưởng Niếp Đao có lẽ có thể đem Lăng Tiếu đánh bại, nhưng mà tuyệt đối là long tranh hổ đấu, hơn nữa đến cuối cùng cho dù chiến thắng chỉ sợ cũng chỉ là thắng thảm, cho nên vì bảo đảm thì vẫn trước hết tiêu hao thần lực của Lăng Tiếu rồi lại nói!

Niếp Đao còn muốn nói cái gì, Bách Lý Chí đã lướt lên trên đài rồi.

Bách Lý Chí cũng không nói lời thừa nào với Lăng Tiếu, trực tiếp bày ra thần thông của loại dị thú tinh huyết nào đó mà chính mình luyện hóa được, khiến cho lực lượng của hắn trở nên kinh khủng lên.

Loại biến hóa này của Bách Lý Chí có thể gọi là Thú hóa, cùng biến hóa của Huyền Suất có điểm tương tự, nhưng mà lại không được cao cấp như của Huyền Suất, bởi vì lúc Huyền Suất triển hiện ra thần thông thì ý thức đều là vô cùng thanh tỉnh, mà Bách Lý Chí hiện tại lại giống như là một đầu hung thú không có trí tuệ gì, tư tưởng gì, có chỉ là ý thị huyết nồng đậm.

Thấy một màn này Lăng Tiếu không khỏi có chút cảm khái, trong Thiên vực thật là thần thông loại nào cũng có.

Bách Lý Chí tựa hồ biến thành một đầu hung báo, hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng hướng về phía Lăng Tiếu xông tới, đoản nhận trong tay của hắn đã biến mất, song trên tay hắn lại nhiều hơn một đôi quỷ trảo mang theo vẻ vô cùng sắc bén hướng về trước mặt Lăng Tiếu trảo tới.

Không cần hoài nghi, một khi bị cái quỷ trảo này của hắn trảo được nhất định là nhẹ thì hủy nhan, nặng thì não toái.

Lăng Tiếu lần đầu tiên cảm được từng tia áp bách, tốc độ cùng lực lượng của Bách Lý Chí này đã đạt tới độ cao mà trung cấp Thần Vương có được, so với

đê cấp Thần Vương bình thường phải cường đại hơn nhiều, hơn nữa một đôi quỷ trảo kia là trung cấp Thần khí, Lăng Tiếu không có tự tin đem nó một chiêu đánh nát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1994 - Sau Này Bọn Họ Nhìn Thấy Ta Mới Sẽ Sợ Hãi! (1)

Đang ở lúc song quỷ trảo sắp trảo đến trước mặt hắn, thân thể của Lăng Tiếu hướng về phía sau phản ngược mà đi, giống như là tạo thành một đạo cầu vồng xảo diệu tránh qua được công kích của Bách Lý Chí, đồng thời một chân nhanh chóng hướng về phía bụng của Bách Lý Chí đá tới.

Bách Lý Chí bị đá đến bay lên trên trời, thân thể của Lăng Tiếu cũng giống như day cung bắn lên, đuổi theo lên liên tục đá ra mấy chục cước về phía hắn.

Từng trận thanh âm trầm muộn vang lên trên không trung, Bách Lý Chí theo đó ăn hết những cước mang này của Lăng Tiếu.

Chỉ là lúc Lăng Tiếu cho là Bách Lý Chí cũng không tiếp tục còn sức phản kháng, gia hỏa kia cư nhiên lại một lần nữa hướng về hắn xông tới.

Phong Báo Bát Phác!

Trong hai mắt của Bách Lý Chí thấu ra ý thị huyết nồng đậm, hắn một hóa thành tám, chỉ thấy tám con hung báo phân ra tám phương hướng bất đồng hướng về phía Lăng Tiếu xông đến.

Mỗi một đầu hung báo đều mang theo lực lượng có thể phách sơn liệt nhạc, chấn đến phòng ngự trận văn trên tỷ võ trường càng không ngừng rung động lên.

Tốc độ của Lăng Tiếu là vô song nhưng mà bị tám đầu hung báo khổng lồ này bao vây lại cũng là khó có thể tránh né rồi.

Bất quá lấy lực lượng của hắn cần phải tránh né sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng:

- Cho dù ngươi biến thành hung báo chân chính cũng bất quá là một đầu súc sinh mà thôi, làm sao có thể so với chân mệnh thiên tử là ta được!

Thuận theo thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, trên người hắn bắn ra một cỗ kim mang chói mắt, một con tuyệt thế Chân Long trong nháy mắt từ phía sau lưng hắn lao lên.

Tiếng long ngâm kia gầm thét vạn dặm, chấn động thiên địa, trong nháy mắt đem tám đầu hung báo kia chấn đến sụp đổ xuống.

Cũng ở lúc này con tuyệt thế Chân Long kia hướng về phía Bách Lý Chí trùng kích qua.

Oanh long oanh long!

Một cỗ kim mang trong nháy mắt tràn ngập tỷ võ trường, mọi người chỉ thấy một con Kim Long ở trong tràng đang không ngừng tàn sát bữa bãi phiên đằng không ngừng.

Một lúc lâu sau con Kim long này cuối cùng là dần dần tản đi rồi, một đạo thân hình phiêu dật lăng không mà đứng, lộ ra cao ngất bất phàm.

Mà ở một góc trên tỷ võ tràng lại là có một đạo thân ảnh chật vật đang không ngừng co quắp, trong miệng hắn càng không ngừng thổ ra máu, y phục trên người toàn bộ tan nát, thân thể thì là trở nên huyết nhục mơ hồ, thậm chí thỉnh thoảng có thể nhìn thấy không ít bạch cốt, để cho người ta cảm thấy hết sức ác tâm dọa người.

- Ta nghĩ hắn hẳn đã thua rồi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói với trọng tài trưởng lão.

Trọng tài trưởng lão thần sắc biến huyễn vài cái, hắn không rõ ba ngày trước Lăng Tiếu cho dù là đánh thắng đối thủ cũng là sẽ không hạ nặng tay như thế, nhưng mà hai tràng này Lăng Tiếu lại là trực tiếp đem người đánh đến thân thể không chỗ nào là không bị thương, để cho người ta không có một chút lực kháng cự.

Chẳng lẽ ba ngày trước hắn chỉ là muốn người ta khinh thường, mà bây giờ mới là chân diện mục của hắn sao?

Đáp án dĩ nhiên là chính xác đấy!

Lăng Tiếu đã sớm để cho người đi nghe ngóng rõ ràng người ở bên cạnh Niếp Đao, những người này đều là đại biểu cho Thần thể phái, cũng chính là người mà Kim tộc bọn họ cần chấn nhiếp nhất ở trước mắt.

Cho nên Lăng Tiếu sẽ không giảng cái tình cảm gì với bọn họ, đem bọn họ đánh đến hung ác, ngày sau bọn họ mới sẽ biết sợ, mới sẽ biết người của Kim tộc bọn họ không dễ khi phụ như thế!

Khi trọng tài lần nữa tuyên bố Lăng Tiếu lấy được chiến thắng thì Lăng Tiếu quét mắt nhìn mọi người một cái nói:

- Mọi người không nên lo lắng, đối đãi với bằng hữu ta tuyệt đối sẽ là thật tâm đối đãi, tuyệt đối sẽ không thương hại bọn họ, nhưng mà đối với địch nhân muốn thương hại đến ta, ta chỉ có thể sử dụng hành động đến chứng tro, bọn họ không thương tổn được ta, chỉ có đem bọn họ dọa sợ, bọ họ sau này thấy ta mới sẽ sợ, đương nhiên ta không phải là nói hai vị trưởng lão mới vừa rồi là địch nhân của a, ta chỉ là làm cái so sánh, hi vọng chư vị sư huynh

đệ, sư tỷ muội ở tràng đều có thể làm bằng hữu với ta, mà không phải là làm địch nhân, như vậy Lăng Tiếu ta sẽ chân thành đối đãi với các ngươi!

Người ở dưới tràng kia bị Lăng Tiếu quét mắt nhìn, từng người đều là dâng lên vài phần hàn ý.

Lời này của Lăng Tiếu không nghi ngờ là đem lập trường của hắn nói ra hoàn toàn rồi.

Đó chính là đem Kim tộc bọn họ làm bằng hữu đều sẽ không có việc gì, nếu như là địch nhân của Kim tộc tuyệt đối sẽ không lại mềm lòng nương tay!

Nếu như người khác nói ra lời này bọn họ có lẽ sẽ không để ý, nhưng mà chứng kiến sự cường đại của Lăng Tiếu, bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu tuyệt đối có tư cách nói lời này.

Không ít người đều thầm nghĩ trong lòng, ngày sau có phải cùng người của Kim tộc đi lại nhiều một chút hay không?

Người của Thần thể phái thần sắc trở nên vô cùng khó coi, bọn biết lại không ngăn được khí diễm lớn lối này của Lăng Tiếu, ngày sau ở bên trong môn bọn họ đều rất có lại ngẩng cao đầu!

- Thủ đoạn của ngoan lạt rồi, hắn đây là đang đồng môn tương tàn a, phải để người trừng phạt hắn mới được!

- Đúng vậy, trọng tài trưởng lão mau hướng trưởng lão hội đề nghị để trục xuất tông môn người này, bên trong môn có quy củ giữa đồng môn không được tàn hại lẫn nhau, hắn đây là công khai vi phạm quy củ!

- Trục xuất tông môn còn chưa đủ, còn phải đem một thân tu vi của hắn đều phế đi, thật là quá ngoan độc rồi!

- Lời thì nói như vậy nhưng mà đây là tỷ võ khiêu chiến, tổn hại là khó tránh khỏi, nhân gia không giết người chính là không có vi phạm quy củ đi!

Đã có một ít người của Thần thể phái là thẹn quá hóa giận rồi, nhưng mà bọn họ đều chỉ có thể hô to gọi nhỏ một chút, căn bản không ai ngó ngàng tới bọn họ.

Công khai tỷ võ khiêu chiến, người nào lên lôi dài chỉ cần là không chết liền không vi phạm quy củ của tông môn.

Cho nên bọn họ ồn ào cũng chỉ bất quá là phế thoại mà thôi!

- Người tiếp theo là ai, lên đây đi, đừng trì hoãn thời gian, nếu như sợ cũng không sao, đó chứng tỏ uy danh "Vô địch Tiếu lang quân" của ta cũng không phải là hư danh!

Lăng Tiếu đem ánh mắt ném đến phương hướng đám người Niếp Đao, ý khiêu khích mười phần, tiếp theo hắn lại tăng thêm một câu:

- Còn có ba danh ngahcj, nếu như cảm thấy một người không đối phó được ta, có thể ba người cùng lên!

Trong nháy mắt tất cả mọi người trở nên ồn ào, từng người nhìn Lăng Tiếu cũng không biết nên biểu đạt cách nhìn của mình đối với hắn như thế nào rồi.

Thật sự là một người cuồng vọng, bá đạo, cường đại, nhưng mà nhân gia lại có vốn liếng như vậy!

- Mỹ Hồng, Vô Kỵ các ngươi cùng lên đi!

Tuân Quân tựa hồ giống như là quân sư bên cạnh Niếp Đao, đối với hai

người họ hạ đạt mệnh lệnh.

Diêu Mỹ Hồng là Phong Thần chi thể, mà Cừu Vô Kỵ là Mộc Thần chi thể, đều có bản lĩnh vượt giai mà chiến, hai người đồng thời xuất thủ cho dù là trung cấp Thần Vương bình thường chỉ sợ cũng không có cách nào ngăn cản được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1995 - Sau Này Bọn Họ Nhìn Thấy Ta Mới Sẽ Sợ Hãi! (2)

Nhưng mà hai người bọn họ đồng dạng là bại rất thảm.

Chỉ bất quá trong ba chiêu bọn họ liền không có bất kỳ lực chiến đấu nào nữa rồi.

Lăng Tiếu tựa hồ như một tôn chiến thần oai nghiêm đứng ở chỗ đó, để người không dám nhìn thẳng!

- Xem ra trừ ta đi lên thì không ai có thể áp được hắn rồi!

Niếp Đao sâu kín mà nói một tiếng, rốt cuộc không đợi Tuân Quân nói chuyện liền hướng về phía trên lôi đài lướt tới.

Bởi vì chỉ còn một danh ngạch nữa, nếu như hắn không thượng tràng vậy cũng sẽ không có người tiếp tục thượng tràng rồi.

Để Lăng Tiếu lớn lối lâu như vậy cũng là lúc kết thúc tràng đùa bỡn này rồi!

Niếp Đao rốt cuộc thượng tràng rồi!

Ở sau khi Lăng Tiếu liên tục chiến hai mươi tám trận, chiến thắng hai mươi chín người, hắn rốt cuộc phải thượng tràng.

Có thể nói lúc trước hắn không đếm xỉa đến Lăng Tiếu mà bây giờ lại là bị Lăng Tiếu bức đến thượng tràng, có một chút ý tứ trước sau mâu thuẫn.

- Ta thừa nhận ngươi có tư cách để cho ta xuất thủ!

Niếp Đao bình tĩnh mà nhìn Lăng Tiếu nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Người trẻ tuổi xuất sắc giống như ngươi ta thật không đành lòng đem ngươi hủy đi, đi theo ta đi, ta tin tưởng đây là quyết định sáng suốt nhất của ngươi!

Thần sắc của Lăng Tiếu hơi cứng lại, tiếp theo lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc đối với trưởng lão trọng tài nói:

- Trưởng lão ngươi nhận ra hắn sao? Chẳng lẽ hắn là môn chủ của chúng ta, lại để cho ta đi theo hắn? Hoặc là hắn có bệnh hồ ngôn loạn ngữ đi?

Dáng vẻ của Lăng Tiếu rất là vô tội, tựa hồ thật sự không nhận ra Niếp Đao!

Mà hắn xác thật không nhận thức Niếp Đao, bởi vì lúc trước hắn đi tới muốn nhận thức nhân gia thì nhân gia căn bản không để ý đến hắn.

Cho nên hắn bây giờ xác thật không nhận thức người này, chỉ bất quá là nhớ kỹ người này mà thôi!

Đương nhiên Lăng Tiếu nhớ kỹ hắn chính là bởi vì bản thân Lăng Tiếu là một người thù dai.

Ai đắc tội với hắn, hắn nhất định phụng hoàn lại gấp mười!

Mà hài tử Niếp Đao đang thương này không nghi ngờ là đang bị ngôn ngữ sắc bén của Lăng Tiếu lăng nhục, mà không biết nên phản bác như thế nào!

Muốn nhân gia đi theo ngươi, chẳng lẽ ngươi là môn chủ sao?

Xác thật ở bên trong Thiên Long môn chỉ có môn chủ mới là đương gia lớn nhất chỗ này, mọi người đều coi như là đang đi theo hắn, nghe theo sắp xếp của hắn mới đúng.

Niếp Đao nói ra như vậy không nghi ngờ là đang tuyên thệ ngươi chính là môn chủ của Thiên Long môn hiện tại sao?

Niếp Đao tự nhiên là không dám thừa nhận một điểm này, ít nhất bây giờ hắn không thể thừa nhận.

Niếp Đao xanh mặt rồi, người của Thần thể phái ở dưới tràng đều là xanh mặt rồi.

Lời này của Lăng Tiếu đơn giản là quá khi phụ người!

Niếp Đao nhẹ hít một hơi nói:

- Ngươi rất biết nói chuyện, nhưng mà như vậy sẽ để cho ngươi giao ra đại giới càng nhiều!

Lăng Tiếu bĩu môi nói:

- Ít nói lung tung đi, mau báo tên lên, đây là một danh ngạch cuối cùng rồi, chớ làm mất thời gian của mọi người, nếu như ngươi là nói lời thừa, làm phiền ngươi đi xuống dưới mà nói đi, bổn Thần sư không có thời gian để ý đến ngươi, ta còn phải đợi đánh xong để kết thúc công việc mà nghỉ ngơi!

Lần này Niếp Đao rất là thức thời mà im lặng, hắn sợ lại tiếp tục nói, chính mình còn chưa đánh với Lăng Tiếu đã điên lên rồi.

- Muốn đánh liền báo tên lên, không báo liền cút xuống!

Lăng Tiếu thấy Niếp Đao im lặng mà không nói, lập tức lại lên tiếng quát trách nói.

- Nhớ lấy ta gọi là Niếp Đao, hôm nay người bại là ngươi!

Niếp Đao nhăn nhẹ lông mày một chút đáp.

- Rất nhiều người đều đã nói những lời này, nhưng mà ta vẫn hảo hảo đứng ở đây!

Lăng Tiếu khinh miệt mà nói một tiếng, sau đó đối với trọng tài trưởng lão kia nói:

- Có thể bắt đầu!

Sau khi thanh âm của trọng tài vừa dứt, chiến đấu lại không giống như ngày thường là lập tức bắt đầu tiến công.

Hai người chỉ là đối mặt mà đứng, ai cũng không xuất thủ, phảng phất lâm vào trong đối mắt không giới hạn.

Hai người mắt đối mắt, mũi đối mũi, trong mắt của riêng mình chỉ có đối thủ, lại không có vật khác!

Người ở xung quanh tất cả đều an tĩnh lại, không có bất kỳ người nào phát ra nửa điểm âm thanh.

Một cái thời thần! Hai cái thời thần! Lúc đến cái thời thần thứ ba rốt cuộc có động tĩnh rồi!

Phanh phanh!

Ở trong không gian giữa hai người bạo liệt lên, phát ra tiếng trầm muộn liên tục.

Cuối cùng hai người cùng trong lúc nhất thời lui về phía sau hai ước, tựa hồ lần đầu tiên giao phong hai người đều là ngang tài ngang sức!

Người bình thường căn bản nhìn không ra là vừa mới rồi bọn họ giao thủ như thế nào, nhưng mà người có nhãn giới chân chính sẽ biết được hai người bọn họ vừa mới rồi đã dùng ý niệm bắt đầu giao chiến.

Chỉ bất quá là còn chưa phân ra thắng bại mà thôi!

- Rất mạnh, bất quá hẳn là lão gia hỏa đi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Lần đầu nếm thử, hắn tựa hồ có thể phát hiện được Niếp Đao là một cái đoạt thể trọng tu giả.

Mà Niếp Đao cũng hiểu rõ được Lăng Tiếu so với trong tưởng tượng của hắn còn phải cường đại hơn không ít, là một đối thủ đang giá hắn chân chính nhìn thẳng.

- Làm nóng người đã xong, bây giờ liền bắt đầu đi!

Niếp Đao sâu kín mà nói một tiếng, hai bàn tay hắn giơ lên, hai thanh hỏa diễm đao trong nháy mắt ở trong lòng bàn tay của hắn ngưng kết mà thành!

Hỏa Diễm đao dị thường linh động lại rất chân thật, nó là một loại bổn nguyên thiên hỏa ngưng tụ àm thành, Thần thể bình thường dính vào đều khó ở trong lúc nhất thời đem nó khu trục ra ngoài thân thể.

Si mị thiên châu ở trong thức hải của Lăng Tiếu có dấu hiệu động đậy, nhưng mà bị hắn cường hành áp chế xuống an tĩnh.

Niếp Đao xuất thủ, hắn lấy chưởng hóa đao, mang theo cảnh giới đao pháp giảo phó đến trên tỷ võ tràng đều là đao mang đầy trời, một mảnh đỏ rực, đem nhiệt độ tăng lên rất nhiều.

Bá bá!

Vô số đao kình xoay tròn càng không ngừng thổi quét, đem hết thảy không khí ở chỗ này đều cắt thành hư vô.

Đao mang chưa tới lại đã cắt đến thân thể lạnh lẽo rồi!

Lực lượng một chiêu này của Niếp Đao đã là đạt tới độ siêu phàm, tuyệt đối không phải là trung cấp Thần Vương bình thường có thể tiếp được.

Lăng Tiếu cười lạnh một chút nói:

- Vừa mới rồi ở trong ý niệm, chiêu này của ngươi đã bị ta phá rồi!

Khi thanh âm của hắn vừa dứt, Lăng Tiếu song quyền hóa thành vẻ đỏ bừng, từng cái quyền mang càng không ngừng oanh ra, mỗi một quyền đều mang theo quyền ý cuồn cuộn đem chút ít đao mang kia đập thành phấn toái.

Oanh long oanh long!

Đao liệt quyền toái, rất nhiều hỏa diễm hừng hực càng không ngừng văng tung tóe ra!

Lúc này Niếp Đao thừa dịp nhập vào bên trong những hỏa diễm này, bước ra thân pháp cảnh giới hướng về phía Lăng Tiếu giết tới.

Hắn là Phong Hỏa song trọng thuộc tính đồng tu, hơn nữa trải qua hai thế làm người đã đem ý cảnh lĩnh ngộ đến cảnh giới thâm tầng.

Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà bắn bách chiến bách thắng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1996 - Lăng Tiếu Chiến Niếp Đao. (1)

Đáng tiếc Lăng Tiếu cũng có thuộc tính cùng ý cảnh giống như hắn, huống hồ Lăng Tiếu còn nhiều ra ba loại thuộc tính, cho nên ưu thế của Niếp Đao đã không còn là ưu thế.

Hắn có thể đối phó được người khác lại là không cách nào đối phó được với Lăng Tiếu.

Lại hỏa đối hỏa, lấy quyền đối đao, va chạm giữa ý cảnh khiến cho tràng tỷ đấu này trở bên vô cùng kịch liệt đặc sắc.

Người ở xung quanh thì là không ngừng hô lên!

Người của Kim tộc hi vọng thấy Lăng Tiếu chiến thắng, mà người của Thần thể phái hi vọng Niếp Đao thắng, người của phái trung gian thì là mong đợi thắng bại cuối cùng!

Sau một lúc đối oanh, hai người lại một lần nữa phân ra, đều là không nhìn được ra ai thắng ai bại.

- Người của Kim tộc không phải là chỉ có Kim thuộc tính sao? Ngươi cũng là một tên dị loại!

Niếp Đao nhìn Lăng Tiếu bình tĩnh nói.

- Kim tộc chúng ta nhưng không có quy định này, nhưng mà ngươi muốn ta dùng Kim thuộc tính đánh bại ngươi cũng là có thể, chớ cho là Hỏa thật sự có thể khắc Kim!

Lăng Tiếu đáp.

- Là vậy sao? Ta đây ngược lại muốn nhìn ngươi có năng lực này hay không!

Niếp Đao nói một tiếng, trong tay hắn nhiều ra một thanh đao.

Ngoại hình của thanh đao này rất kỳ lạ, rất khốc, mang theo lực lượng Hỏa thuộc tính nồng đậm, cho người ta một loại cảm giác uy áp vô hình!

Đây rõ ràng là một thanh Thần khí đã đạt tới cấp bậc cao cấp, tên là Phần Diễm đao, là đao khí mà Niếp Đao hai thế một mực đều sử dụng, trong đao đã sản sinh ra khí hồn, có thể trở thành đỉnh cấp Thần khí, thậm chí là tiến giai Cổ thần khí cũng có thể.

Khí chất của Niếp Đao khi cầm Phần Diễm đao ở tỏng tay đã biến đổi, hắn phảng phất hóa thành tuyệt thế đao khách, trong mắt chỉ có đao mà thôi.

Ánh mắt của hắn, động tác của hắn, hết thảy của hắn đều trở nên để người ta khó có thể nắm bắt được.

Ở trước một khác Niếp Đao xuất thủ, Lăng Tiếu đã ý thức được Niếp Đao có thể đã đem cảnh giới đao pháp lĩnh ngộ đến viên mãn, bằng không không thể nào có cái cảm giác này.

Trong nháy mắt một thanh hỏa diễm cự đao từ trên trời trảm đến, vô số không gian lập tức bị chấn nát, một đạo liệt phùng dài dài bị kéo mở ra, hỏa thế hừng hực dọa người chí cực.

Lăng Tiếu không tiếp tục tiềm ẩn bất kỳ lực lượng nào nữa, Cổ Hoàng thần công vận chuyển tới cực hạn, mấy chục lần chiến lực toàn bộ mở ra, Kim Long Thương đã xuất hiện ở trên tay của hắn.

Hắn gào thét một tiếng, cả người nghênh đón cự đao kia mà lên, Kim Long Thương hoành quét đem đao mang này đánh cho sụp đổ.

Chỉ là một đao vừa tán, một trận đao mang liên tiếp không ngừng mà trảm xuống, mỗi một đao đều mang theo thần uy khai thiên liệt địa, để người cảm thấy sợ hãi không dứt.

Lực lượng này đã đạt tới cảnh giới đao ý viên mãn rồi, đã để cho Niếp Đao có lực lượng rung chuyển trung cấp Thần Vương đỉnh phong.

Nhưng mà tất cả chiến lực của Lăng Tiếu toàn bộ đánh ra đồng dạng có được lực lượng không kém với trung cấp Thần Vương đỉnh phong, thậm chí còn muốn vượt qua một chút.

Lăng Tiếu huy động Phách Long thương quyết, sử ra từng con Kim Long chợt hiện đem rất nhiều Hỏa đao kình kia nhất nhất gầm thét chấn tan.

Hai người không ngừng giao thủ, lực lượng càng không ngừng vận chuyển đến chí cực, khiến cho quang mạc phòng ngự của diễn võ tràng đều không ngừng rung động lên.

Bọn họ thấy qua cái gì là yêu nghiệt trong đồng giai, hai người này là vương trong yêu nghiệt, lực chiến đấu quá biến thái rồi!

Hai người trừ đối oanh ở trên lực lượng ra, còn đang so đấu thân pháp, người nào có thể đem tốc độ đề thăng tới nhanh nhất, người đó là có thể chiếm được tiên cơ, đem đối thủ đánh ngã.

Ở thời khắc mấu chốt này Niếp Đao tựa hồ xuất hiện một tia bộ dạng sức lực không đủ, lực lượng hơi giảm xuống.

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhảy lên, lập tức bắt được cơ hội hướng về phía

Niếp Đao toàn lực đâm tới.

Nhưng mà khi hắn liền muốn đem Niếp Đao đâm vào lại là dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

- Bại cho ta đi!

Bỗng dưng có một đạo thanh âm khác vang lên ở bên người Lăng Tiếu, một cỗ đao mang cường đại hướng về phía hắn đánh đến.

Lăng Tiếu phải xoay người ngăn cản, mà Niếp Đao ở chính diện hắn lại là phát ra cười lạnh, cũng đối với Lăng Tiếu lần nữa xuất kích.

Giáp kích ở hai cái phương hướng bất đồng đã để cho Lăng Tiếu chống được bên này thì mất bên kia rồi.

Mắt thấy Niếp Đao đã muốn đem Lăng Tiếu trảm bị thương, lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Đao kình của Niếp Đao cư nhiên bị một cái Lăng Tiếu khác ngăn cản lại, cũng đem Niếp Đao chấn đến ngã bay ra ngoài.

- Đây làm sao có thể!

Niếp Đao bị chấn đến thổ một búng máu quát lên!

Lúc này tất cả quang mang thần lực đã biến mất, nhưng mà ở tỷ võ tràng lại nhiều ra hai đạo thân ảnh.

Phân biệt là hai cái Niếp Đao cùng với hai cái Lăng Tiếu, đây để cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng ra!

Bởi vì hai đạo thân ảnh nhiều thêm kia đều là tồn tại sinh động, căn bản không giống như là bất kỳ một đạo thần hồn phân thân nào!

- Không có cái gì là không thể nào, ngươi có huyết nhục thần hồn, ta cũng có huyết nhục thần hồn, hơn nữa huyết nhục thần hồn của ta nếu như so với ngươi thì cường đại hơn nhiều, một trận chiến này ngươi khẳng định bại rồi!

Lăng Tiếu ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói với Niếp Đao.

Hắn đã sớm suy đoán Niếp Đao là đoạt thể trong tu giả rồi, mà lấy lực cảm ứng thần hồn của hắn hoàn toàn có thể cảm giác được thần hồn lực lượng của Niếp Đao có khác với thường nhân.

Cho dù hắn ẩn giấu tốt như thế nào nhưng mà căn bản không trốn được cảm ứng của Lăng Tiếu.

Mà liền ở mới vừa rồi Niếp Đao chính là lợi dụng huyết nhục thần hồn phân thân của hắn dụ dỗ Lăng Tiếu, còn muốn để chân thân đem Lăng Tiếu oanh thương, dùng cái này đến đánh bại Lăng Tiếu!

Đáng tiếc hắn vẫn là đánh giá thấp Lăng Tiếu!

Cho nên thắng bại của một trận chiến này đã là biết được trước rồi!

Niếp Đao đã đánh giá Lăng Tiếu rất cao rồi, hắn cũng cảm thấy hắn có đủ loại thủ đoạn, muốn đối phó với Lăng Tiếu còn là không quá khó.

Bởi vì hắn xem xét tỷ thí lúc trước của Lăng Tiếu, thân pháp ý cảnh kia chỉ bất quá là mới bước vào cửa, mà hắn sở dĩ có thể một chiêu chế địch chính là dựa vào lợi thế của tốc độ này, hơn nữa Cổ Hoàng thần công của Kim tộc trong nháy mắt bộc phát ra làm chấn động đối thủ.

Nhưng mà sau khi hắn đối chiêu với Lăng Tiếu, hắn phát hiện ý cảnh của Lăng Tiếu một chút cũng không kém hắn, đây để cho hắn không cách nào đem Lăng Tiếu triệt để áp xuống.

Hắn bắt đầu thay đổi cách nhìn với Lăng Tiếu.

Nhưng mà hết thảy đây đều còn chưa để cho hắn phải thua kém, hắn vẫn có nắm chắc đối phó với Lăng Tiếu.

Cho nên hắn đặc biết lộ ra một cái sơ hở cho Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu rơi vào bẫy của hắn, lại lợi dụng thần hồn phân thân làm ra đột kích, nhưng mà sát chiêu chân chính kia còn là ở trên chân thân của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1997 - Lăng Tiếu Chiến Niếp Đao. (2)

Khi hắn cho là hết thảy đều tính đến hết sức hoàn mỹ, lại không ngờ tới Lăng Tiếu cũng có huyết nhục thần hồn, hơn nữa đem chân thân của hắn trực tiếp chấn thành trọng thương.

Trong lòng hắn nhấc lên kinh đào hải lãng, thực lực thần hồn của Lăng Tiếu cư nhiên lại vượt qua hắn rất nhiều.

Huyết nhục thần hồn của hắn chỉ là trung cấp Thần Vương, mà thực lưc thần hồn của Lăng Tiếu đã là cao cấp Thần Vương rồi.

Một trận chiến này còn có cái lo lắng gì sao?

Niếp Đao không cam lòng, một trận chiến này hắn làm sao có thể thua được!

Một khi thua, một đời trẻ tuổi của Thần thể phái kia chẳng khác nào bị Lăng Tiếu triệt để áp chế, cơ hội bọn họ cần chờ đợi trong tương lai càng thêm dài, có lẽ liền không có cơ hội rồi.

Chân thân cùng thần hồn của Niếp Đao thi triển ra hết thảy lá bài tẩy, muốn cùng Lăng Tiếu liều mạng.

Chỉ là hết thảy chỉ là vô ích!

Một chiêu! Hai chiêu! Ba chiêu!...

Lăng Tiếu nhường cho hắn không dưới trăm chiêu rồi, như cũ không cách nào đánh trúng thần hồn phân thân của Lăng Tiếu một chút nào.

Mà Lăng Tiếu chỉ là đột nhiên xuất ra một chiêu liền đem Niếp Đao cùng thần hồn của hắn đánh thành trọng thương.

- Đây... Đây làm sao có thể, Lăng Tiếu làm sao lại cường đại như vậy, hắn... Huyết nhục thần hồn của hắn đã đạt tới thực lực cao cấp Thần Vương rồi!

Tuân Quân một mực trấn định đều là mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hắn hiện tại là trung cấp Thần Vương đỉnh phong, lại không giống như Niếp Đao là đã ngưng tụ huyết nhục thần hồn, nếu như Niếp Đao liều mạng với hắn thì hắn có thắng cũng sẽ không quá dễ dàng.

Chỉ là Lăng Tiếu lại một chiêu liền đem Niếp Đao cùng thần hồn của hắn đánh bay, đây không phải chứng minh là thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thực lực kinh khủng sao.

Thần sắc của hắn tái nhợt đến cực điểm, hắn biết hết thảy đã có định luận, Niếp Đao bại định rồi! Một đời Thần Vương trẻ tuổi bọn họ đều bại rồi!

Người của Thần thể phái mỗi một cái thần sắc đều là khó coi đến cực điểm.

Bọn họ biết chỉ cần Niếp Đao thất bại, ngày sau một đời trẻ tuổi bọn họ còn có người nào có thể cùng Kim tộc tranh phong đây?

Mà người của Kim tộc từng người đều mừng như điên, bọn họ càng không ngừng thay Lăng Tiếu xả khí, trong lòng đều vì Lăng Tiếu mà cảm thấy tự hào.

Về phần người của phái trung gian, phương hướng chỗ đứng của bọn họ đã lặng lẽ hướng về bên phía Kim tộc mà di động một chút.

- Phế vật, ngươi liền chỉ có một chút thực lực này sao? Lúc đó ngươi khinh

thường không đếm xỉa đến ta, ta còn cho là ngươi rất cường đại chứ, ta nhổ vào!

Huyết nhục thần hồn của Lăng Tiếu trở về thức hải quát.

Hai mắt Niếp Đao đỏ bừng trừng lên nhìn Lăng Tiếu giận dữ hét:

- Không thể nào, bại chỉ có thể là ngươi!

Hắn cùng thần hồn phân thân đồng thời bạo khởi lên tất cả lực lượng, hai cái thần đao mang theo cảnh giới đao pháp hoàn mỹ nhất hướng về phái Lăng Tiếu oanh trảm tới.

Lực lượng đáng sợ mang theo lửa giận cuồn cuộn tràn ngập khắp tỷ võ trường, lực lượng bàng bạc kia hoàn toàn đủ để hủy diệt bất kỳ một gã đê cấp Thần Vương đỉnh phong thậm chí là trung cấp Thần Vương nào!

Tất cả mọi người cảm giác được sát ý lạnh lẽo này, Niếp Đao đã là bị tức đến choáng đầu rồi, hắn cư nhiên muốn giết Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu cười lạnh:

- Muốn giết ta sao, vậy ngươi liền phải gioa ra chút ít đại giới cả đời khó quên!

Tất cả lực lượng của Lăng Tiếu toàn bộ bộc phát ra, tất cả chiêu thức của Phách Long thương quyết đều đẩy hướng Niếp Đao cùng thần hồn phân thân của hắn, đồng thời từng đạo Tỏa Hồn Liên đi cùng ở trong những lực lượng này, hướng về phía thần hồn phân thân của Niếp Đao mà đi.

Oanh long oanh long!

A a!

Từng đạo lực lượng đáng sợ công kích đang đan vào nhau, vô số hỏa diễm bay múa, từng đạo Kim Long đang gầm thét phiên đằng.

Trận trận thanh âm kinh bạo kia đem từng đạo tiếng kêu thảm bao trùm lại, để người khác căn bản không nghe được.

Người nào cũng đều không biết trong quá trình giao thủ đến tột cùng là người nào chiếm tiện nghi.

Nhưng mà bọn họ đều đã suy đoán được, còn đứng ở cuối cùng nhất định sẽ là Lăng Tiếu không thể nghi ngờ!

Quả nhiên hết thảy đều như bọn họ suy nghĩ ở trong lòng, người còn đứng chính là Lăng Tiếu không nghi ngờ, mà người nằm trên mặt đất chính là Niếp Đao.

Bất quá ngoài ý muốn chính là trên người Niếp Đao tương đối chật vật, nhưng mà lại không có bao nhiêu thương tích trí mạng.

Bọn họ không khỏi hoài nghi Lăng Tiếu hạ thủ lưu tình?

- Thua... Niếp Đao hắn vẫn thua, kia... Lăng Tiếu kia thật là quá cường đại!

- Đúng vậy a, tuy nói ta một mực nhận thấy Lăng Tiếu rất cường đại, cũng cảm thấy hắn hẳn là ở trên Niếp Đao, nhưng mà tận mắt nhìn thấy hết thảy mới cảm giác được chân thật như vậy, thật không biết là đợi sau khi hắn trưởng thành lên sẽ là tồn tại cường đại dạng gì, thật là... Thật là đáng sợ!

- Ừ, ngoại hiệu Vô địch Tiếu lang quân kia quả nhiên không phải là hư danh, xem ra bên trong cùng giai ở Thiên Long địa vực hắn đã là không có địch

thủ rồi, dõi mắt khắp Thiên vực chỉ sợ có thể đối chiến với hắn sẽ không vượt qua đầu ngón tay đi!

- Không... Không chỉ là đồng giai, coi như là hơn một giai so với hắn cũng sẽ không có quá nhiều người là đối thủ của hắn, chẳng lẽ ngươi không phát hiện chỗ kinh khủng của huyết nhục thần hồn kia sao?

- Đúng vậy a, xem ra ở bên trong giai đoạn Thần Vương hắn sẽ không có bất kỳ chướng ngại nào rồi, trong vòng ngàn năm chỉ sợ thực lực cao cấp Thần Vương là nằm trong tầm tay a! Thật là để người hâm mộ!

Niếp Đao từ tỷ võ tràng đứng lên, trong ánh mắt của hắn chỉ quét qua vẻ ngốc trệ trong nháy mắt, liền khôi phục lại bình thường.

- Ngươi thua đúng không?

Lăng Tiếu nhìn Niếp Đao hỏi.

Niếp Đao bước lên trước mấy bước làm ra một cái động tác khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc.

- Vâng, lão đại, ta thua!

Niếp Đao quỳ một gối xuống trước mặt Lăng Tiếu chân thành mà nói.

Một màn này ở trong mắt mọi người đều là kinh ngạc đến ngây ngốc rồi!

Bọn họ không cách nào tưởng tượng ra Niếp Đao một mực vô cùng cao ngạo lại làm ra quỳ lễ không để ý đến tôn nghiêm như vậy.

Đây thật sự là để cho mọi người không cách nào tiếp nhận, cho dù là người của Kim tộc cũng là nhận thấy như thế.

Nhưng mà sự thật liền ở trước mắt, bọn họ cũng không thể không tin.

- Niếp sư đệ ngươi đang làm gì, còn không nhanh đứng lên cho ta!

Tuân Quân thực sự là không nhìn được nữa rồi, đối với Niếp Đao đang ở trên đài kinh quát.

Niếp Đao quay đầu nhìn Tuân Quân một cái nói:

- Nguyện cược phải thua, Niếp Đao ta nếu dám đi lên ứng chiến thì đã làm xong chuẩn bị bị thua rồi, Lăng thần sư cường địa hơn so với ta, ta thua đến tâm phục khẩu phục!

- Ngươi... Ngươi như vậy liền đem sư phụ tức chết, cho dù chịu thua cũng không cần quỳ lễ với hắn a!

Tuân Quân bị tức đến thiếu chút nữa không nói ra lời.

Hắn thật không thể tin được người ở trước mắt này là sư đệ cao ngạo của hắn, là người nối nghiệp được sư phụ hắn coi trọng nhất!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1998 - Quỳ Xuống! (1)

- Đây là chuyện của ta, không quan hệ với ngươi!

Niếp Đao lạnh lùng trả lời nói.

Tiếp theo hắn lấy ra thần tài cùng thần tinh cung kích giao vào trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhận lấy, đối diện với trọng tài trưởng lão đang ở trong ngây ngốc nói:

- Không phải là có thể tuyên bố kết quả rồi sao?

Trọng tài trưởng lão kia cười khổ một cái, trong lòng thầm mắng:

- Đều đã như vậy rồi còn muốn tuyên bố kết quả sao? Thật là quá khi phụ người đi!

Dưới bất đắc dĩ hắn nói một tiếng Lăng Tiếu lấy được chiến thắng, liền chuẩn bị rời khỏi tỷ võ tràng rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại đem hắn gọi lại nói:

- Trưởng lão, mấy ngày này cực khổ cho ngươi, đây là thù lao cho ngươi!

Nói xong, một khỏa Thần đan xuất hiện ở trước mặt trọng tài trưởng lão kia.

- Thần... Thần Vương đan!

Người trọng tài trưởng lão kia nhìn thấy khỏa đan dược kia kinh hô nói.

- Đúng vậy, hi vọng trưởng lão không nên chê bai mới tốt!

Lăng Tiếu hết sức chân thành nói.

- Đây... Đây không tốt lắm đâu? Quá... Quá quý trọng rồi!

Trọng tài trưởng lão kia nuốt nước bọt nói.

Hắn chỉ là đê cấp Thần Vương đỉnh phong, lấy tư chất của hắn cũng không sai biệt lắm đạt tới bộ dạng này mà thôi, nếu như không có tế ngộ đặc thù là không có cách nào lại đi lên một tầng.

Hắn đương nhiên vô cùng khát vọng nhận được một khỏa Thần Vương đan, nhưng mà mỗi khỏa Thần Vương đan cần giá trị cống hiến quá lớn, căn bản không phải là hắn muốn hoàn thành liền có thể hoàn thành được.

Mà Lăng Tiếu lại tặng cho hắn một khỏa Thần Vương đan, đây đơn giản là để cho hắn khó có thể tin, đồng thời lại vô cùng kích động, hận không thể lập tức đem nó tiếp lấy.

- Cầm lấy đi, chỉ cần có tài liệu, ta không thiếu thứ này!

Lăng Tiếu hướng về phía trưởng lão kia ném qua, không có nửa phần dáng vẻ đau lòng.

Trọng tài trưởng lão kia nhận lấy, cảm kích nhìn Lăng Tiếu một cái, sau đó hướng về phía Lăng Tiếu cung kính khom người nói:

- Đa tạ Lăng thần sư, ngày sau có việc gì cần cứ việc phân phó!

Nói xong một tiếng này hắn mới kích động rời khỏi tỷ võ tràng.

Mà Thần Vương ở bốn phía từng người nuốt nước bọt, bọn họ thật không nghĩ đến trưởng lão kia chỉ là thay Lăng Tiếu làm trọng tài mấy ngày liền kiếm được Thần Vương đan, cái vận khí này thật sự là để cho bọn họ đố kỵ phát cuồng.

Đồng thời tâm tư của bọn họ đều hoạt lạc lên, nếu như bọn họ có thể hảo hảo bợ đỡ nịnh hót Lăng Tiếu, hắn có thể hay không cũng đồng dạng thưởng Thần Vương đan cho bọn họ đây?

Cho nên thuận theo trọng tài trưởng lão kia rời đi, từng đạo thanh âm kinh hô càng không ngừng vang lên.

Bọn họ từng người đều là đang khen Lăng Tiếu cường đại cùng hào sảng, tựa hồ đều hận không được quỳ xuống trước mặt Lăng Tiếu, nguyện ý làm người hầu cho hắn.

Lăng Tiếu để cho Niếp Đao đứng lên, sau đó còn quét mắt nhìn mọi người ở dưới đài một cái sâu xa nói:

- Mọi người an tĩnh một chút.

Sau khi đợi mọi người ngừng hoan hô, Lăng Tiếu lại tiếp tục nói:

- Tất cả mọi người là đồng môn sư huynh đệ vốn nên tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, không nên tự tương tàn, chỉ là mọi người nhưng đều quên mất quỷ của bên trong tông môn, càng không ngừng xuất kích với đồng môn sư huynh đệ, đây thật sự là để người nhìn đến mà đau lòng, người khác đều vì Thiên Long môn chúng ta là tông môn cường đại nhất, nhưng trên thực tế mọi người ở chỗ này đem đại bộ phận thời gian dùng để đấu đá, đây là hành vi ngu xuẩn nhất!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ba năm nay ta từng đi đến Thiên Huyền địa vực, ta nghe nói Thiên Long môn chúng ta xếp hạng trên Huyền Vũ tông, nhưng mà ta giao thủ với Thần Vương cùng một thời đại của bọn họ, thực lực của nhân gia đều trên xa các ngươi, thực lực của Thiếu tông chủ kia lại càng thiếu chút nữa có thể đánh bại ta, các ngươi có thể tưởng tượng một chút thực lực của nhân gia là cái dạng gì rồi, huông chi bọn họ từng người đều tương đối đoàn kết, nguyện ý vì đồng môn mà cá cược tính mạng, một điểm này đã để cho ta tôn kính, ta hi vọng tất cả sư huynh đệ, sư tỷ mội của Thiên Long môn chúng ta đều giống như bọn họ, cố gáng tu luyện, đoàn kết hữu ái, làm vẻ vang uy danh của Thiên Long môn ta!

Lời nói của Lăng Tiếu không nghi ngờ gì là rất kích động, khiến cho tất cả mọi người đầu tiên là trầm tư một chút, tiếp theo đều theo đó kinh hô lên:

- Làm vẻ vang uy danh của Thiên Long môn ta!.... Làm vẻ vang uy danh của Thiên Long môn ta!...

Từng thanh âm chấn thiên động địa, chấn đến tai muốn điếc truyền khắp trong Thiên Long môn!

Bọn họ đại đa số đều là Thần Vương trẻ tuổi một đời, bọn họ cũng có cảm giác vinh dự của tập thể.

Nghe Lăng Tiếu nói người của Huyền Vũ tông so với bọn hắn đều phải cường đại hơn, đây để cho bọn họ không cách nào đón nhận.

Bởi vì ở trên Thiên vực, thực lực của Thiên Long môn phải xếp hạng ở trên Huyền Vũ tông, bọn họ cũng nhất định cho là bọn họ cường đại hơn so với người của Huyền Vũ tông.

Nhưng mà nói Lăng Tiếu nói đến khẳng định như vậy, bọn họ không khỏi nghĩ lại:

- Chẳng lẽ chúng ta thật không bằng bọn họ sao? Không... Đây tuyệt đối không thể nào!

Bọn họ không thừa nhận, cho nên bọn họ đều theo đó kinh hô lên, bọn họ muốn phần hiếu thắng với bên ngoài được tiềm ẩn trong lòng đều kích phát lên.

Giờ phút này bọn họ quên mất người của phe phái gì, chỉ nhớ rõ bọn họ đều là người của Thiên Long môn mà thôi.

Đây hết thảy đều bị người có tâm nhìn vào trong mắt, từng người ý thức được Thiên Long môn tương lai chỉ sợ lại thay đổi rồi!

Lăng Tiếu vô cùng hài lòng rời khỏi tỷ võ tràng.

Nhưng mà không có nghĩa là động tác của hắn kết thúc như vậy, hắn còn có một cái kế hoạch khác cần đi hoàn thành.

Trên Thiên Long môn chủ điện, Lăng Thần nhìn Lăng Tiếu đã là vui như nở hoa rồi.

Có Lăng Tiếu ra mặt trấn áp một đời thanh niên của Thần thể phái, tin tưởng có thể để cho bọn họ trung thực một lúc rồi, mà bây giờ sẽ phải nhìn xem Lăng Thần nên giải quyết như thế nào rồi.

- Tiếu đệ, ta... Ta thật không biết nên khen thưởng ngươi như thế nào, việc này ngươi làm được quá phấn chấn lòng người rồi!

Lăng Thần nhìn Lăng Tiếu tán dương nói.

- Đây chỉ là chuyện ở trong khả năng của ta mà thôi!

Lăng Tiếu không có quá nhiều vẻ kích động, nói thật cùng người đồng giai đối chiến tựa như là đại nhân đánh với tiểu hài tử, không dâng lên nổi nửa điểm kích thích cho hắn.

- bất kể như thế nào đại ca nhận nhân tình này của ngươi, trở về ngươi cần thần tìa gì ta sẽ hết sức thỏa mãn ngươi!

Lăng Thần nói.

Lăng Tiếu cười cười mà từ chối cho ý kiến, tiếp theo hắn nói:

- Môn chủ, ta có một cái phương pháp có thể trong chốc lát giải quyết nội đấu bên trong Thiên Long môn, không biết ngươi có muốn nghe hay không?

- Ngươi... Ngươi nói cái gì, ngươi thật sự có biện pháp?

Lăng Thần kinh hô.

Nội đấu Thiên Long môn đã có từ lâu, môn chủ là hắn cũng không có biện pháp, hắn còn thật không tin Lăng Tiếu có thể làm được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 1999 - Quỳ Xuống! (2)

Nhưng mà từ chuyện của mấy ngày này Lăng Tiếu làm được mà xem, lại cảm thấy hắn có thể có diệu kế gì đó.

- Ta muốn cử hành một tràng tỷ thí luyện đan!

Lăng Tiếu rất là khẳng định mà nói.

- Tỉ thí luyện đan?

Lăng Thần nghi ngờ nói.

Ngay lập tức Lăng Tiếu liền đem kế hoạch ở trong lòng hắn nói một lần với Lăng Thần.

Lăng Tiếu làm như vậy chỉ là hi vọng trợ giúp Lăng Thần giải quyết một chút khẩn cấp, đồng thời đựng lên uy vọng của hắn ở trong môn, rồi sau đó người của hắn mới có thể an tâm sống ở bên trong Thiên Long môn, đến lúc đó hắn có thể nghĩ biện pháp trở về Huyền Linh đại lục đón người của mình đến chõ này sinh hoạt tu luyện rồi.

Sau khi nghe xong kế hoạch của Lăng Tiếu, Lăng Thần lộ ra vẻ hết sức ưu tư nói:

- Đây... Ngươi thật có nắm chắc đều có thể thắng được bọn họ không?

- Ta nếu là không nắm chắc liền sẽ không đề xuất ra, tin tưởng ta, chỉ có như vậy mới có thể để cho nhiều hơn đứng về bên phía chúng ta, đến lúc đó bọn

họ muốn làm phản cũng sẽ cố kỵ nhiều lắm!

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nói.

- Tốt, ta nhất định sẽ thúc đẩy chuyện này, cho dù là có người đi ngăn cản ta cũng sẽ để cho hắn im miệng!

Lăng Thần hạ định quyết tâm nói.

- Ừ, vậy thì nhìn môn chủ ngươi rồi, ta trước mang theo Mộng Kỳ phản hồi bên trong tộc hướng tộc trưởng thỉnh an, đợi đến sau khi định ra thời gian ngươi lại thông báo cho ta biết đi!

Lăng Tiếu nói.

Nhìn thân ảnh của Lăng Tiếu rời đi, trong lòng Lăng Thần không thể không thầm khen:

- Tộc ta có người như thế, tương lai không lo không hưng thịnh a!

Sau khi Lăng Tiếu ra khỏi chủ điện, lập tức trở lại trên phong, đem Vân Mộng Kỳ mang theo trở về bên trong gia tộc.

Vân Mộng Kỳ là thê tử của Lăng Tiếu, là nữ nhân mà hắn xem trọng nhất, tự nhiên là cần thiết để người bên trong tộc nhận thức nàng một chút.

Lăng Tiếu mang theo Vân Mộng Kỳ phân biệt bái kiến tộc trưởng Lăng Bác, đại trưởng lão Lăng Khâu cùng với gia gia Lăng Vệ của một mạch kia, còn có một ít trưởng lão bên trong tộc.

Bọn ho đối với Vân Mộng Kỳ rất hài lòng, bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy tiềm lực của Vân Mộng Kỳ vô cùng cao, Thủy thần chi thể của nàng ở trước mặt

những lao giả hỏa này là không chạy thoát được.

Sau khi Lăng Tiếu nhất nhất bái phỏng những lão nhân này, Lăng Tiếu để cho Thập Tam thái tử phản hồi Kim tộc một chuyến, để cho hắn cùng với những huynh đệ tỷ muội khác gặp gỡ.

Mà Lăng Tiếu cũng đem Kim sắc Lang Vương, Sư Hổ thú cùng với Long Mã triệu hồi ra.

Bại gia tử lại thấy Tiểu Kim tự nhiên lại cho nó không ít thú đan, mà Sư Hổ thú cùng Long Mã cũng đều được chỗ tốt.

Mà lúc này trưởng thành nhất nhất chính là Long Mã rồi, Vọng Long sơn mạch này là địa bàn của Kim Long nhất tộc, nó từng nhận được long huyết mà Lăng Tiếu kiếm được cho nó để hấp thu, có thể cảm nhiễm long khí của sơn mạch này mà tu luyện, tốc độ tiến giai hết sức nhanh chóng, đã vô hạn đến gần cửu giai rồi.

Nghĩ đến lúc đầu nó bị Lăng Tiếu thu lấy, bất quá chỉ là thất giai Long Mã mà thôi.

Thấy tình huống này Lăng Tiếu tương đối hài lòng, chúng nó bây giờ có lẽ không giúp gì được cho hắn, nhưng mà chung quy có một ngày đợi chúng nó toàn bộ đạt tới thập giai, vậy tuyệt đối là một cỗ sinh lực quân không thể xem thường.

Sau khi nhìn xem chúng nó, lại cùng Vân Mộng Kỳ ôn tồn một ngày, hắn liền nhận được hào triệu của tộc trưởng.

Lăng Tiếu không dám chần chờ lập tức chạy tới.

- Tộc trưởng, ngươi tìm ta?

Lăng Tiếu đối với mấy vị lão gia tử ở tại tràng đều rất quen thuộc rồi, nói chuyện cũng lộ ra tương đối thân mật nhiều lắm, cũng không có cái gì câu nệ.

Lăng Bác cười nói:

- Ngày hôm qua không thuận tiện khen ngươi mấy câu, hôm nay liền bù vào, chuyện ngươi ở Thiên Huyền địa vực cùng với ngoại môn làm rất tốt a!

Hắn thân là tộc trưởng Kim tộc, đối với chuyện nhỏ của tộc nội tộc ngoại đều không qua được mắt hắn.

Hắn đã sớm thu được các loại biểu hiện của Lăng Tiếu trong mấy ngày nay rồi, trong lòng đối với hết thảy chuyện Lăng Tiếu làm được cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Không tệ, đối đãi với những thứ bạch nhãn lang kia phải hung hăng mà đánh, bất quá... Bọn họ chính là bị những lão gia hỏa kia cổ động, ngươi có thể để cho bọn họ có thể biết rõ là người của Thiên Long môn, một điểm xử lý này rất tốt a!

Đại trưởng lão Lăng Khâu híp mắt cười nói.

Mấy vị lão nhân kia đều là liên tục lên tiếng tán dương Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hôm nay không nghi ngờ gì là trở thành hậu bối mà được những lão nhân này thích nhất.

- Tộc trưởng, đại trưởng lão các ngươi khen sai rồi, thân là một thành viên bên trong tộc, thay tộc nộ tộc ngoại gánh vác một chút chuyện đủ khả năng là ta nên làm.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

- Ừ, không tệ, ngươi có thể nghĩ như vậy cũng là rất tốt, chúng ta còn lo lắng ngươi đối với bên trong tộc không có lòng trung thành gì cả, xem ra là chúng ta lo lắng thừa rồi!

Lăng Bác nói.

Tiếp theo Lăng Vệ lên tiếng nói:

- Lần này gọi ngươi đến trừ muốn tán dương ngươi ra, còn có một việc cần ngươi giúp đỡ!

- Thái gia gia cứ nói, chỉ cần Lăng Tiếu làm được tuyệt đối sẽ không trì hoãn!

Lăng Tiếu đáp.

- Kể từ sau khi ngươi trở về tộc ta, chúng ta biết được một trưởng lão của tộc ta có thể còn tồn tại, trải qua nhiều người chúng ta dự đoán hắn hẳn đang ở trong tổ địa Huyền Linh đại lục của chúng ta, vốn chúng ta cảm thấy lão nhân gia hắn sau khi hấp thu tiên huyết của ngươi có thể tự động phục hồi lại, sau đó trở về tộc ta, nhưng mà đã qua nhiều năm như vậy thủy chung không thấy hắn trở về, cho nên ta nghĩ thỉnh ngươi khi nào trở về một chuyến, lấy huyết mạch thân cận của ngươi cùng lão tổ tông hẳn có thể là cảm ứng được sự hiện hữu của hắn, đến lúc đó hi vọng ngươi có thể để lão tổ tông sống lại mà trở về tộc ta, đương nhiên tộc nhân một mạch kia của các ngươi cũng có thể đem bọn họ toàn bộ trở về bên trong tộc sinh hoạt, chúng ta sẽ an bài hết thảy cho bọn họ.

Lăng Vệ mang theo vài phần ngữ khí cầu khẩn nói.

Lăng Bác cũng ở một bên nói:

- Đúng vậy, bởi vì những lão gia hỏa chúng ta không thể dễ dàng tời khỏi nơi này, bằng không nếu như bị những người kia của Ma Hổ tộc phát hiện được chắc chắn bọn họ sẽ trước đến ngăn cản, cho nên việc này chỉ nên hành sự trong âm thầm! Lăng Tiếu, không biết ngươi có bằng lòng tiếp nhận nhiệm vụ này hay không?

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn vốn đã muốn trở về chốn cũ một chuyến đem người của hắn toàn bộ tiếp đón lên Thiên vực, hắn đang lo không biết nên trở về như thế nào, bây giờ lại không cần phải lo lắng rồi.

- Cái này đương nhiên không thành vấn đề, các ngươi không nói ta cũng muốn trở về một chuyến, chỉ là... Ta đến nay còn không biết nên trở lại như thế nào đây.

Lăng Tiếu đáp.

Hắn có thể từ Huyền Linh địa lục một đường đi tới Thiên vực, nhưng mà còn không rõ người của Thiên vực như thế nào từ chỗ này đi ra ngoài, đi tới những nơi gọi là đất phát phối kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2000 - Nhiệm Vụ Trở Về Tổ Địa.

Lăng Bác nói:

- Cái này ngươi không cần lo lắng, vốn dựa vào lực lượng của Kim tộc chúng ta trực tiếp có thể đả thông một cái vực môn để ngươi trực tiếp quay trở lại, chỉ là như vậy tạo thành động tĩnh quá lớn, cho nên ngươi chỉ có thể từ một ít không gian trận chuyên dùng trước tiên trở về đất phát phối kia, sau đó lại từ nơi đó trở về tổ địa, đương nhiên đến lúc đó chúng ta sẽ phái người đi cùng với ngươi, đến lúc quay trở lại chúng ta lại lợi dụng tổ khí đem các ngươi nghênh đón trở về.

- Vậy không thành vấn đề rồi, bất quá... Ở trước khi trở về ta còn có một số việc vẫn cần phải xử lý tốt mới được.

Lăng Tiếu đáp.

Ai ngờ Lăng Bác lại nói:

- Cái này không cần gấp, ngươi ít nhất phải đạt tới trung cấp Thần Vương lại trở về, tốt nhất chính là cao cấp Thần Vương.

- Vì cái gì?

Lăng Tiếu không hiểu nói.

- Bởi vì khi đs lực lượng của ngươi càng lớn, thần lực càng mạnh, mới có thể đem lão tổ tông tìm được, cũng giúp hắn thoát khốn, mặc dù thực lực bây giờ của ngươi cũng không yếu nhưng mà còn xa xa không đủ, chúng ta

không thể làm ra bất kỳ sai lầm gì để tránh bị người của Ma Hổ tộc phát hiện, bọn họ là địch nhân lớn nhất của Kim tộc chúng ta!

Lăng Bác nghiêm túc nói.

- Đúng vậy, tin tưởng lão tổ tông trôi qua nhiều năm như vậy đều không có chuyện gì, chắc hẳn tình huống bây giờ của hắn cũng sẽ không quá bất lợi, nếu không liền đợi thực lực của ngươi đạt tới chí tôn thì ngươi trực tiếp có thể nhảy qua vực giới đem hắn cứu về rồi!

Lăng Khâu than thở nói.

- Mọi việc không thể cưỡng cầu, lấy tốc độ tu luyện của Lăng Tiếu không đến mười năm hắn muốn đạt tới trung cấp Thần Vương là không thành vấn đề, nếu như tiểu tử hắn muốn mượn trợ giúp từ đan được chỉ sợ bây giờ cũng đã là trung cấp Thần Vương rồi.

Lăng Vệ nói.

Lăng Tiếu cũng cảm thấy bọn họ nói đến tương đối có lý, hắn bây giờ rời khỏi Huyền Linh đại lục cũng bất quá là tầm hai mươi năm, thân nhân của hắn hẳn cũng sẽ không có biến hóa quá lớn, hắn chậm một chút trở về hẳn cũng không có chuyện gì.

Đã như vậy, vậy dứt khoát chờ đến trung cấp Thần Vương rồi lại trở về, tin tưởng cũng không cần bao lâu.

Lăng Tiếu ở bên trong tộc lưu lại ước chừng nửa tháng, ngoại môn truyền tới tin tức để cho hắn lập tức chạy qua.

Lăng Tiếu biết Lăng Thần đã đem chuyện này làm thành, việc còn lại sẽ phải nhìn hắn có thể lại bỗng nhiên nổi tiếng hay không, đem hết thảy quyền chủ

đạo đều chiếm lĩnh.

Lấy tính cách của Lăng Tiếu hắn cũng sẽ không đánh trận mà không có nắm chắc.

Hắn nếu dám nói lên kế hoạch như vậy thì có lòng tin mười phần đạt tới mục đích mà hắn muốn.

Trong Thiên Long môn, vài ngày này một mực lưu truyền biểu hiện thần kỳ của Lăng Tiếu.

Ngoại hiệu "Vô địch Tiếu lang quân" trong đồng giai kia của hắn đã là vang lên mỗi một góc bên trong môn rồi.

Hắn đã trở thành nhân vật đại biểu cường đại nhất trong đồng đại Thần Vương, hắn được bọn họ sùng kính từ tận đáy lòng; mà trong những chân truyền đệ tử cùng với đệ tử nội môn kia thì Lăng Tiếu là loại nhân vật thần tượng truyền kỳ.

Ở bên trong Thiên Long môn bọn họ có thể không biết tên gọi của môn chủ là gì nhưng mà tuyệt đối không thể không biết tên của Lăng Tiếu gọi là gì.

Bởi vì hắn đã được truyền đến thần hóa rồi, không chỉ là Thần dược sư không vượt quá trăm tuổi, lại là Thần Vương không vượt quá trăm tuổi, hơn nữa chiến lực vô biên, là người lại anh tuấn đẹp trai, hết sức có cá tính, hoàn toàn là thần tượng hoàn mỹ ở trong suy nghĩ của người trẻ tuổi.

Liên tục hơn nửa tháng danh tự của Lăng Tiếu đã truyền khắp mỗi một tòa sơn phong.

Mà nay nhiệt triều còn chưa có thối lui lại có một đạo tin tức nội bộ được công bố ra, càng là khiến bọn họ kích động vô cùng.

Đó chính là bên trong môn cử hành một lần luyện đan thịnh hội công khai, lấy đốc xúc các đại luyện đan đệ tử phát triển làm mục đích, hơn nữa lần luyện đan hội này lục đại Thần sư sẽ tỷ thí một lần, bình định ra trình độ luyện đan của lục đại Thần sư người nào sẽ cao hơn, quyết ra người đứng đầu Lục đại Thần sư, hơn nữa theo như xếp hạng mà phát ra phần thưởng.

Tôn chỉ của lần luyện đan hội này tuyên dương chính là phát triển luyện đan chi thuật của các Dược phong.

Tất cả mọi người không quá rõ ràng trong tông môn vì cái gì đột nhiên tuyên bố tin tức này, nhưng đối với bọn họ mà nói có thể được xem luyện đan thịnh hội cũng là một chuyện tình mở rộng tầm mắt.

Ở trên địa bàn của luyện dược sư đứng đầu lục phongTrịnh Xán thần sư.

Mấy tên Đại thánh sư đã hội tụ tại một chỗ, mà ở trên chủ tọa chính là phong chủ Trịnh Xán thần dược sư.

Hắn là tồn tại có tư chất già nhất, luyện đna thuật cường đại nhất bên trong Thiên Long môn, đây đã là nhận được phong chủ các phong công nhận rồi, đương nhiên trừ tân phong chủ Lăng Tiếu ra.

Trịnh Xán đã là lão yêu quái gần mười vạn tuổi rồi, tồn tại Bán Thủy Thần, tiến nhập Thần được sư đã là vô số năm rồi.

Lấy năng lực của hắn chỉ cần bước vào cảnh giới Thủy Thần chân chính liền có năng lực vấn đỉnh Chí tôn dược thần rồi.

Chỉ tiếc tư chất của hắn có hạn, có thể đạt tới một bước này đã là đỉnh phong, nếu như tiến thêm một bước nữa mà không có cơ duyên nghịch thiên cơ hồ là không thể nào.

Trừ phi hắn dám xâm nhập vào trong những cấm địa kia đi tìm cơ duyên mới có cơ hội đột phá một bước kia.

Chỉ tiếc hắn vĩnh viễn không dám bước qua một bước kia, cho nên một mực vẫn như hiện tại, còn là không tiến thêm nửa bước.

Nhưng mà không thể phủ nhận luyện đan chi thuật của hắn đã đạt tới uy năng quỷ thần khó đoán rồi.

- Phong chủ, mỗi năm năm một lần luyện đan hội hẳn là giữa các phong chúng ta cử hành mới đúng, làm sao lần này đột nhiên làm sớm, hơn nữa còn muốn hướng các đệ tử bên trong tông công khai tỷ thí?

Một gã Đại thánh sư hết sức không hiểu hướng Trịnh Xán hỏi.

- Đúng vậy a, khiến cho chúng ta đều không có chuẩn bị, chẳng lẽ những phong khác muốn để cho chúng ta ứng phó không kịp sao?

Tên còn lại nói.

Những người khác cũng liên tục lên tiếng tỏ vẻ bất mãn đối với làn cử hành luyện đan hội đột nhiên này.

Hai mắt kia của Trịnh Xán khẽ nháy một cái sâu xa nói:

- Thân là một gã Luyện dược sư, bất kể khi nào chỗ nào đều tiến nhập trạng thái luyện đan, các ngươi xem một chút các ngươi giống dạng gì, chỉ bất quá là một lần luyện đan hội liền để cho các ngươi lo lắng thành như vậy? Chẳng lẽ ta và các ngươi đối với đệ tử của mình đều không có lòng tin sao?

Lời của hắn vừa dứt, những người khác đều không dám lại nhiều lời nữa.

- Đều đi chuẩn bị một chút đi, để cho đệ tử của các ngươi đều hảo hảo biểu hiện một chút, chớ làm mất mặt mũi của lão gia hỏa ta!

Trinh Xán không muốn nói nhiều cái gì, phất phất tay để cho bọn họ rời khỏi.

Sau khi chờ bọn họ rời đi, Trịnh Xán đứng dậy, con mắt nhìn về phương hướng ngọn núi cao nhất lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ là người kia dám khiêu khích địa vị của lão phu hay sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2001 - Luyện Đan Hội Của Thiên Long Môn. (1)

Trịnh Xán sẽ không cảm thấy lần luyện đan hội này là vì tiểu bối, ngược lại là cảm thấy vì hắn mà đến.

Bởi vì hắn đứng đầu tòa dược phong này đã lâu rồi, lâu đến để cho hắn cũng không nhớ kỹ đã bao nhiêu năm.

Mà nay đột nhiên cử hành một lần luyện đan hội như vậy, còn yêu cầu các đại Thần dược sư bọn họ tham dự, đây không phải là rõ ràng muốn khiêu chiến với địa vị của hắn sao?

- Xem ra là cần phải để cho bọn họ biết rõ trình độ luyện đan của lão phu!

Trịnh Xán ở trong lòng hạ định quyết tâm nói.

Kỳ thật không chỉ là Trịnh Xán không giải thích được động cơ của lần luyện đan hội này, Thần dược sư của những ngọn núi khác đều không hiểu đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Luyện đan hội đúng hạn cử hành, lục đại Thần dược sư cùng với một ít trưởng lão làm chủ trì, đầu tiên là để cho hậ bối của các phong tiến hành tỷ thí, quyết ra một đời thanh niên luyện dược sư tốt nhất.

Trải qua vài nhày tỉ thí náo nhiệt, Luyện dược sư kiệt xuất nhất trong một đời trẻ tuổi lại không phải là đệ tử dưới phong của Trịnh Xán, mà là đệ tử dưới phong của Cung Đàm Triển xếp hạng phái sau Trịnh Xán.

Trịnh Xán nhìn bộ dạng đắc ý kia của Cung Đàm Triển, trong lòng đã hoài

nghi lần luyện đan hội này có phải là hắn giở trò quỷ hay không.

Bởi vì trong lục đại Luyện dược sư, trừ Trịnh Xán không quá ngó ngàng tới phe phái chi tranh ra, những người khác đều là phân vào các trận doanh bất đồng, mà Cung Đàm Triển không nghi ngờ là một người thân cận nhất với Thần thể hệ, mà luyện đan chi thuật của hắn cũng chỉ thấp hơn Trịnh Xán.

- Xem ra là người này muốn ép vua thoái vị rồi, cũng không biết hắn có thực lực này hay không!

Ở trong lòng Trịnh Xán thầm nghĩ nói.

Sau khi đệ tử một đời tỉ thí xong, tiếp theo là tranh giành xếp hạng giữa các Thần dược sư rồi.

Bất quá Thần dược sư chi tranh này dù là công khai luyện đan, nhưng mà cũng chỉ cho phép trưởng lão thực lực có hạn tới xem xét, trưởng lão bình thường căn bản không có tư cách này.

Bởi vì đại biểu cho vấn đề mặt mũi cùng địa vị của những người đó.

Một loại cao tầng của Thiên Long môn ngồi trên đài cao, mà sau tên Thần dược sư thì là phân biệt ở trên sáu chỗ đài cao nhô lên, giữa mỗi một cái đài cao cách xa nhâu đến ngàn thước, phòng ngừa những người khác làm ảnh hưởng đến mình.

Lăng Thần đứng lên lãng thanh nói:

- Lần này để cho sáu vị Thần sư tỷ thí một phen, chỉ muốn kiến thức luyện đan thuật cao siêu của sáu vị Thần sư trong tông môn ta, để những Luyện dược sư hậu bối kia lấy đó kính ngưỡng cùng học tập, không có ý tứ khác, mấy vị Thần sư không nên có ý nghĩ khác trong lòng.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá nếu để cho sáu vị Thần sư xuất thủ, vậy lần này đoạt được khôi thủ trừ có thể thu được rất nhiều luyện đan mà bình thường tông môn cung cấp ra, hàng năm còn có thể hưởng thụ gấp đôi tư nguyên so với những phong khác, còn có thể thu được danh hiệu "Thủ tịch Thần dược sư" của Thiên Long môn, mọi người cảm thấy có ý kiến gì hay không?

- Môn chủ, ngươi đã đem luyện đan lôi đài đều làm tốt rồi, chúng ta có thể có cái ý kiến gì!

Trịnh Xán có chút bất mãn nói.

Hắn vẫn luôn là Thần dược sư đứng đầu, bây giờ đột nhiên chuẩn bị cái gì mà luyện đan đại bỉ, đây không phải là không cho hắn mặt mũi thì là cái gì.

- Môn chủ cũng là một phen hảo tâm, Trịnh lão, luyện đan chi thuật của ngươi tốt nhất, danh hiệu Thủ tịch Thần dược sư này tự nhiên là của ngươi chứ còn của ai nữa, chúng ta chỉ là muốn kiến thức một chút tài nghệ của Trịnh lão có phải hay không đã có thực lực vấn đỉnh Chí tôn được thần hay không mà thôi.

Cung Đàm Triển từ bên cạnh cười nói.

Hắn luôn mang theo nụ cười, cho người ta một loại cảm giác thân cận, trên thực tế hắn lại là tiếu kiếm hổ.

- Không sai, mấy người chúng ta khó được đều tập trung ở một chỗ, hơn nữa cũng để cho tiểu bối mới tấn thăng kiến thức một chút thực lực của những lão gia hỏa chúng ta, luyện đan chi thuật nhưng là một nghề nghiệp vô cùng chuyên sâu, cũng không phải là một ít người trẻ tuổi có thể lừa dối quá quan được.

Tề Dương Thái âm dương quái khí nói, ánh mắt của hắn lại là nhìn về phái Lăng Tiếu.

Nhìn dáng vẻ của hắn đối với Lăng Tiếu là có ý kiến rất lớn, rất hiển nhiên hắn không tin Lăng Tiếu là Thần dược sư thật sự.

Cung Đàm Triển cùng Tề Dương Thái hai người đều là người ủng hộ của Thần thể phái.

Mà hai người khác là Lô Hạ cùng Phù Viêm lại là người ủng hộ Kim tộc, chỉ là tài nghệ của hai người bọn họ so với ba người khác có một chút chênh lệch, mà Phù Viêm lại càng là tồn tại dưới đáy nhất.

Bất quá hôm nay có Lăng Tiếu gia nhập, bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu mới là Luyện dược sư dưới đáy nhất rồi.

- Tốt lắm, nếu mấy vị không có ý kiến gì, ta đây liền chuẩn bị cho chư vị mười phần dược tài của Thần đan, phân biệt là năm phần liệu thương Thần đan, ba phần Tăng tốc thần đan, hai phần Thần Vương đan, cuối cùng để cho chư vị trưởng lão tại tràng cùng nhau bình phán, mà sau cùng là mấy vị Thần sư các ngươi giám định lại luận xếp hạng.

Lăng Thần nói một tiếng liền tuyên bố bắt đầu.

Ở trên các đại đài cao, trước mặt lục đại Thần được sư đã có mười phần thần tài rồi.

Liền nhìn xem thần đan người nào luyện có tỷ lệ thành công cùng với thành sắc là có thể bình phán ra người đó là Thủ tịch Thần dược sư của Thiên Long môn rồi.

Sau khi Lăng Thần tuyên bố bắt đầu, sáu người đều bắt đầu động thủ rồi.

Trịnh Xán vẫn chiếm lấy vị trí thủ tịch, đó là bởi vì cảnh giới của bản thân hắn chính là Bán Thủy Thần, là thực lực cường đại nhất bên trong sáu người, cho nên hắn luyện đan cũng là làm ít công nhiều.

Chỉ thấy hắn cư nhiên chỉ dùng một tay liền đem rất nhiều thần thảo, thánh thảo khống chế lên, thủ chưởng của hắn nhẹ nhàng nắm chặt, rất nhiều tinh hoa của linh thảo toàn bộ ngưng tụ hướng về phía một tôn thần đỉnh hạ xuống.

Thần đỉnh mà hắn sở hữu tự nhiên là không cách nào so được với tôn Hắc Diệu thần đỉnh kia của Lăng Tiếu, bởi vì Hắc Diệu đỉnh nhưng là thuộc về một trong chín tôn Cổ thần đỉnh, mà của Trịnh Xán chỉ bất quá là đỉnh cấp thần đỉnh mà thôi, những người khác thì còn không được cao giai như vậy.

Trịnh Xán chỉ dùng một tay liền đem tất cả tinh hoa linh thảo đề luyện ra, thật sự là để chúng Luyện dược sư ở bốn phía xem đến thở dài lên.

Mấy trăm loại linh thảo đối với Thần dược sư bình thường mà nói cũng cần ước chừng nửa cái thời thần mới có thể đề luyện hoàn tất, nhưng đối với Trịnh Xán mà nói chỉ là không tới nửa khắc chung liền làm xong rồi.

Chỉ từ tốc độ mà nói hắn đã vượt qua những người khác.

Cung Đàm Triển xa xa mà liếc mắt một cái, hắn cũng như Trịnh Xán trực tiếp dùng thần lực đem linh thảo chấn vỡ, đem tinh hoa lấy ra.

Chỉ là hắn cũng không được tùy ý cùng nhanh chóng giống như Trịnh Xán, mà là vô cùng cẩn thận, tránh đem thần thảo làm hỏng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2002 - Luyện Đan Hội Của Thiên Long Môn. (2)

Tề Dương Thái, Lô Hạ cùng với Phù Viêm ba người thì không dám làm giống như hai người bọn họ, mà là lợi dụng thần niệm cùng với hỏa diễm phối hợp mới đem rất nhiều tinh hoa linh thảo lấy ra ngoài.

Tục ngữ nói, hành gia xuất thủ liền biết rõ có hay không.

Chỉ mới bắt đầu đều có thể thấy được tài nghệ thực lực của mỗi người rồi.

Duy nhất để cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là Lăng Tiếu kia, hắn chỉ là đem rất nhiều linh thảo khống chế ném vào trong được đỉnh, linh thảo kia tựa hồ sẽ giống như tự biến hóa, từng điểm tinh hoa liền rơi vào trong dược đỉnh.

Tất cả mọi người mê hoặc, xem không hiểu Lăng Tiếu rốt cuộc là như thế nào mà làm được một điểm này, đây cũng quá thần kỳ đi!

Người khác đương nhiên nhìn không hiểu rồi, bởi vì Lăng Tiếu chính là lợi dụng lực lượng của thần hồn hóa hình đem những tinh hoa linh thảo này đề luyện ra ngoài.

Luyện dược sư bình thường có thể sử dụng phương thức "Luyện được thành vũ" để đề luyện linh thảo, mà Luyện dược sư cao giai một chút thì có thể sử dụng thủ đoạn "Tật toàn hóa vân" đề luyện, một cảnh giới này so sánh với một cảnh giới trước phải nhanh hơn mấy chục lần, chỉ có thực lực đạt tới Thánh giả, có thể lợi dụng lực lượng không gian mới có thể sử dụng được.

Mà Thần dược sư bình thường cũng chỉ có thể sử dụng cảnh giới "Tật toàn

hóa vân" này để luynej đan.

Một cảnh giới này chủ yếu là loại dụng tốc độ ma sát của lực lượng không gian, để cho tất cả linh thảo càng không ngừng huyền chuyển ở trên dược đỉnh, lại lợi dụng lực khống chế tinh chuẩn đem từng gốc linh thảo đều đề luyện hết.

Giống như Tề Dương Thái, Lô Hạ cùng với Phù Viêm ba người chính là đề luyện tinh hoa linh thảo như vậy.

Đương nhiên đều dùng một loại thủ đoạn, tốc độ cũng so với bất kỳ một gã Thánh dược sư phải nhanh hơn mấy chục lần.

Chỉ thấy linh thảo ở trên dược đỉnh của bọn hắn càng không ngừng toàn chuyển, từng đạo hỏa diễm phân biệt hướng tới những linh thảo kia, đem tinh hoa của những linh thảo này càng không ngừng chưng luyện đi.

Mà khi những tinh hoa linh thảo kia tập trung mà hạ xuống giống như là một đám mây năm màu rực rỡ, lộ ra tính quản thưởng vô cùng!

Về phần giống như Lăng Tiếu lấy ra tinh hỏa linh thảo như thế lại là chưa bao giờ nghe thấy!

Bởi vì hồn lực của Luyện dược sư nhưng là so sánh với người trong đồng giai hồn hậu hơn không ít, nhưng mà giống như Lăng Tiếu thiện trường hồn lực lại là không có.

Hắn thoáng cái đã ném mấy chục loại linh thảo vào trong dược đỉnh, mà những linh thảo kia còn chưa đến trước dược đỉnh liền biến thành từng điểm tinh hoa liên tục rơi vào bên trong dược đỉnh, lộ ra vẻ đặc biệt quỷ dị thần kỳ.

Thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới cao cấp Thần Vương, hắn muốn dùng làm ra những thủ đoạn nhỏ này tự nhiên dễ dàng hơn nhiều lắm.

Hơn nữa căn cứ vào kinh nghiệm ba năm này của hắn, hắn dùng hồn lực đem tinh hỏa linh thảo đề luyện ra ngoài có độ tinh thuần nếu so với dùng hỏa diễm càng thêm hoàn mỹ.

Sau khi phát hiện một điểm này Lăng Tiếu một mực dùng hồn lực đi đem tinh hoa linh thảo đề luyện ra, như thế còn có thể coi như là tu luyện khống chế hồn lực, đối với hắn mà nói là chuyện một viên đá ném trúng hai con chim.

Sau khi Trịnh Xán cùng Cung Đàm Triển đề luyện linh thảo hoàn tất, Lăng Tiếu lại là người thứ ba hoàn thành nhiệm vụ này, tốc độ cực nhanh để cho người ta chặc lưỡi.

Bất quá bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu có phải là cố lộng huyền hư hay không.

- Lăng Tiếu thần sư đang làm cái gì, loại thủ đoạn đề luyện linh thảo này thật là quỷ dị, nhìn lại dường như rất là dễ dàng.

- Hắn có thể là đang làm loạn hay không, trên thực tế cũng không phải là Thần dược sư chân chính a, các ngươi nhìn ba vị trưởng lão khác còn chưa hoàn thành, hắn lại hoàn thành trước, nhất định là có cổ quái.

- Cáu này người nào biết được, bất quá lúc trước hắn nhưng là ở trước mặt rất nhiều người đề luyện thành một khỏa Thần đan, tin tưởng là có điểm thực lực đi, bất quá cuối cùng vẫn là phải nhìn tỷ lệ thành công cùng với thành sắc của luyện đan, đến lúc đó đều biết hắn có phải là Thần dược sư hay không rồi.

- Lăng thần sư cũng là một cái Thần dược sư khác loại, chiến lực của hắn cư nhiên ở trong đồng bối vô song, thật sự là để cho Luyện dược sư chúng ta có mặt mũi rồi.

- Cái này ngược lại cũng đúng, thật không biết hắn là thế nào mà làm được một điểm này.

Đề luyện tinh hoa linh thảo là trình tự đầu tiên, có thể đem tinh hoa linh thảo đề luyện càng tinh thuần, bảo tồn được càng tốt, cái này quan hệ đến phẩm sắc ngưng thành cuối cùng.

Trình tự tiếp theo là đề luyện lực lượng thú đan cần có thời gian liền tương đối nhiều, cần từng chút đem lực lượng táo bạo kia luyện hóa đi ra, không nghi ngờ là một trình tự tương đối khó.

Bởi vì trong mỗi một khỏa thú đan đều uẩn hàm lực lượng cả đời của thánh thú, giống như trong thú đan của thập giai thánh thú đã có thú hồn tồn tại, nếu như ngay cả thú hoàn cũng không cách nào khắc chế vậy càng đừng nói đến luyện đan.

Tốt ở mọi người đều có bổn nguyên hỏa diễm không tầm thường, hơn nữa bọn họ trừ Lăng Tiếu ra cũng đều là trung cấp Thần Vương trở lên, lực lượng cũng đủ cường đại, hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến thú hồn kia.

Trải qua một phen thiêu đốt luyện hóa mãnh liệt, mấy người cũng lục tục đem thú đan luyện hóa xong.

Mà tốc độ luyện hóa của Trịnh Xán như cũ là nhanh nhất, mà xếp hạng thứ hai không còn là cao cấp Thần Vương Cung Đàm Triển, mà là Lăng Tiếu!

Đây tuyệt đối là bất luận kẻ nào đều không nghĩ tới.

Bởi vì Lăng Tiếu nhưng là người có thực lực yếu nhất trong bọn họ a!

Cho dù bổn nguyên hỏa diễm của hắn tương đối cao giai nhưng mà dưới tình huống cần tiêu hao cùng với khống chế lực lượng đều cực kỳ khổng lồ, hắn làm sao có thể so sánh được với những người khác đây?

Kỳ thật bọn họ đều không rõ, Lăng Tiếu dù chỉ là đê cấp Thần Vương đỉnh phong nhưng mà luận thực lực nội tình tuyệt đối không kém hơn so với Cung Đàm Triển.

Bởi vì Lăng Tiếu đều là dựa vào từng bước tu luyện cùng với cơ duyên tích lũy lên, chỉ ở lúc Huyền Đế giai dùng qua đan dược một lần tăng lên thực lực, căn bản không giống với những người khác đều dùng qua đại lượng đan dược đề thăng như vậy, căn cơ cùng với lực lượng kia đều không phải là những người này có thể so sánh được.

Mặt khác, Lăng Tiếu cũng đồng dạng lợi dụng hồn lực thẩm thấu vào trong dược đỉnh, đem thú đan từng chút phân cách ra, càng có trợ giúp cho Lăng Tiếu luyện hóa.

Cho nên tốc độ của hắn xếp hạng thứ hai là đương nhiên.

Vẻn vẹn sau nửa ngày, Trịnh Xán liền đem khỏa Thần đan thứ nhất đề luyện xong, tốc độ của hắn cực nhanh đã ở trong dự liệu của mọi người, bằng không cảnh giới Bán Thủy Thần của hắn cũng là lãng phí vô ích rồi.

Lăng Tiếu hoàn thành ngưng đan thứ hai, ngay lập tức chính là Cung Đàm Triển, Lô Hạ, Tề Dương Thái cùng với Phù Viêm!

- Tiểu tử này làm sao có thể nhanh như vậy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2003 - Tỷ Thí Giữa Thần Dược Sư. (1)

Những tên Thần dược sư khác đều là không khỏi hướng về phía Lăng Tiếu liếc mắt một cái mà thầm nói trong lòng.

Lúc Lăng Tiếu ngưng tụ thành khỏa thần đan thứ nhất thì có dị tượng hàng lâm, đã chứng tỏ thân phận của hắn, người ở bốn phía xìn xem đã không còn bất kỳ hoài nghi nào nữa rồi.

Chỉ là ý nghĩ của bọn họ giống với mấy vị Thần dược sư kia, đều không rõ tốc độ của Lăng Tiếu vì sao chỉ thấp hơn Trịnh Xán, thật là quá biến thái rồi!

- Làm sao có thể thua tiểu tử kia được, thật là đáng giận!

Trong lòng Cung Đàm Triển có chút khó chịu mà mắng.

Tâm cảnh của hắn có chút loạn rồi, cư nhiên lúc đề luyện phần linh thảo thứ hai làm hủy đi hai gốc thần thỏa, thế cho nên khỏa đan dược thứ hai của hắn cũng không cách nào luyện thành, đây để cho hắn đối với Lăng Tiếu thật là hận thấu xương rồi.

Trừ hắn ra, Phù Viêm cũng bắt đầu lộ ra chỗ chưa đủ của hắn, phần thần tài thứ hai cũng hủy rồi.

Dáng vẻ của hắn hết sức âm u cùng buồn bực.

Rất nhiều hà quang dật thải, trận trận dược hương tràn khắp bốn phía để cho người ta thoải mái.

Sau vài ngày, mấy vị Thần dược sư đã đạt tới giai đoạn tỷ thí gay cấn nhất rồi.

Luyện dược sư nhìn xem ở bốn phía đều là thở dài mà xem, từ đó cũng là hấp thu được rất nhiều kinh nghiệm luyện đan, để cho bọn họ ngày sau tiến quân đến hàng ngũ Thần dược sư tăng thêm vài phần cơ hội.

Ở trong vài ngày này, ánh mắt của Lăng Thần trên căn abrn rất ít rời khỏi người Lăng Tiếu.

Hắn mặc dù có lòng tin đối với Lăng Tiếu nhưng mà cũng không nhận thấy hắn có thể vượt qua được Trịnh Xán, mà sự thực cũng là bày ra ở trước mắt.

Trịnh Xán đã là lão Thần dược sư mấy vạn năm rồi, ở các phương diện rõ ràng đều cường đại hơn so với Lăng Tiếu.

Hắn thật không nhận thấy Lăng Tiếu có thể ở lúc tối hậu đạt được vị trí Thủ tịch Thần dược sư.

Chỉ là trong lòng hắn lại đang hi vọng xa vời Lăng Tiếu thật có thể làm được một điểm này, như vậy dựa vào uy vọng cùng với lực hiệu triệu của Lăng Tiếu, tin tưởng có thể áp chế Thần thể phái đang lớn lối rồi.

Lúc ở ngày thứ ba, Trịnh Xán đã hoàn thành tất cả thần đan, tốc độ cực nhanh thật sự là để cho người ta kinh hãi thở dài.

Lăng Tiếu cũng không chậm hơn so với hăn bao nhiêu, lại ở sau ba canh giờ khi Trịnh Xán hoàn thành cũng đã đề luyện xong một lô thần đan cuối cùng.

Trịnh Xán không khỏi hướng về Lăng Tiếu nhìn lại, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần phức tạp.

Ngày thứ tư Cung Đàm Triển là người thứ ba hoàn thành nhiệm vụ, ngày thứ năm thì ba người kia cùng đều hao tổn hết tất cả thần tài mà kết thúc.

- Xem ra mọi người đã đem mười phần tài liệu đều dùng hết rồi, vậy liền đem thần đan của các ngươi đều đưa lên, do ta cùng với chư vị trưởng lão nhất nhất bình giám đi!

Lăng Thần lãng thanh nói.

Sáu người đồng thời từ trên luyện đan đài của riêng mình bay đến chỗ ngồi của trưởng lão.

Sáu người thống nhất đem đan dược mà mình luyện thành đặt lên trên bàn ở trước mặt Lăng Thần.

- Mấy vị Thần sư cực khổ rồi, chúng ta trước hết là nhìn đến đan dược của Trịnh Xán trưởng lão, bất quá chúng ta cũng không phải là Luyện dược sư, chỉ có thể dùng mắt đi phân biệt tốt xấu, kết quả cuối cùng vẫn là bình giám giữa các ngươi với nhau mới chính xác!

Lăng Thần nói.

Mấy người đương nhiên không có cái ý kiến gì, phân biệt ở trên vị trí đã được chuẩn bị tốt theo thứ tự ngồi xuống.

- Lăng thần sư, tốc độ của ngươi nhanh như vậy rốt cuộc là ngưng tụ thành mấy khỏa đan dược?

Phù Viêm nhỏ giọng hỏi Lăng Tiếu ở bên cạnh.

- Hai mươi khỏa!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Cái gì, ngươi... Ngươi cư nhiên ngưng tụ thành hai mươi khỏa thần đan, đây là không thể nào?

Phù Viêm không nhịn được mà kinh hô.

Đây khiến cho mấy người ở bên cạnh đều hướng về phía Lăng Tiếu nhìn qua.

- Đúng vậy a, không tin mà nói đợi lát nữa sẽ biết!

Lăng Tiếu trung thực đáp.

Ai ngờ Tề Dương Thái ở một bên lại là vẻ mặt chế nhạo cười nói:

- Người trẻ tuổi, nói dối cũng không chớp đầu lưỡi, chỉ là Thần dược sư mới tấn giai như ngươi có thể luyện thành một hai khỏa cũng đã rất giỏi rồi, quả nhiên nói ngưng tụ thành hai mươi khỏa, thật là không biết nên nói cái gì, rõ ràng chỉ là mười phần thần tài, cho dù tỷ lệ thành công đạt tới trăm phần trăm thì tối đa cũng chỉ có thể ngưng tụ thành mười khỏa, hai mươi khỏa này của ngươi chỉ sợ là chính mình lấy ra a, thật sự là chết cười rồi!

Cung Đàm Triển cũng là ở một bên cười nói:

- Người trẻ tuổi nha, cuối cùng thích khoa trương một chút đây mà.

Cũng là Trịnh Xán thaongs qua vài phần nghi hoặc, mà Lô Hạ thì là một vẻ mặt cười khổ, rất hiển nhiên hắn cũng là không tin.

Lăng Tiếu híp lấy ánh mắt thoáng qua vài phần cười lạnh nói:

- Vậy không biết Tề thần sư luyện thành mấy khỏa? Không biết có được năm khỏa hay không?

- Không sai, ngươi còn thật là đoán đúng rồi, ta miễn miễn cưỡng cưỡng ngưng tụ thành năm, sáu khỏa!

Tề Dương Thái rất là tự hào nói.

Thần dược sư bình thường có thể có tỷ lệ thành công ba, bốn thành đã là không kém rồi, mà hắn lần này phát huy ra không tệ, đạt tới tỷ lệ thành công năm thành, hắn rất có lòng tin vượt xa Lô Hạ.

- Tề thần sư quả nhiên không hổ là người cũ, bội phục bội phục!

Lăng Tiếu khách khí mà nói, nhưng mà thần sắc kia lại là không có nửa điểm cung kính.

Tề Dương Thái tự nhiên nhìn ra Lăng Tiếu nghĩ một đằng nói một nẻo, lập tức nhẹ quát lên:

- Thật không biết người như ngươi làm sao có thể trở thành Thần dược sư, đừng nói là môn chủ mở ra cửa sau đem ngươi đưa lên đi?

Lúc này Lô Hạ không vui nói:

- Đây là ta cùng Phù Viêm trưởng lão cùng với các trưởng lão khác tận mắt làm chứng, chẳng lẽ ngươi còn hoài nghi hay sao?

- Ha hả, ai biết được ánh mắt của các ngươi nhìn như thế nào!

Tề Dương Thái cười lạnh nói.

Các ngươi vẫn ít nói vài câu đi, đợi lát nữa có kết quả liền sẽ biết được rồi.

Trịnh Xán không nhịn được mà lên tiếng nói.

Quả nhiên sau khi hắn lên tiếng, Tề Dương Thái cũng không thể không ngậm miệng lại.

Trịnh Xán tuy nói là phe phái trung gian, nhưng mà hắn lại cùng với một gã Thủy lão của Thần thể phái có chút giao tình, người sáng suốt đều biết hắn hơi nghiêng về phía Thần thể phái, mà uy danh của hắn đủ để chấn nhiếp những người khác.

Lúc này Lăng Thần cùng với mấy tên trưởng lão đức cao vọng trọng đã bắt đầu bình phán thần đan của mấy người rồi.

- Trịnh thần sư tổng cộng luyện chế ra mười bảy khỏa Thần đan, có sáu khỏa là bán thành phẩm, phân biệt là mười khỏa Liệu thương đan, sáu khỏa Tăng tốc đan cùng với một khỏa Thần Vương đan, có mười khỏa là tuyệt giai thượng phẩm, phẩm chất cực tốt, có sáu khỏa khác là thần đan bán thành phẩm, chỉ là chúng ta không rõ, chúng ta cung cấp chính là mười phần tài liệu của Thần đan, mà Trịnh thần sư vì sao có thể luyện chế nhiều thêm năm khỏa bán thành phẩm đây?

Lúc Lăng Thần tuyên bố ra số lượng thần đan của Trịnh Xán, không hiểu mà hỏi hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2004 - Tỷ Thí Giữa Thần Dược Sư. (2)

Trịnh Xán còn chưa nói chuyện, thần sắc của Cung Đàm Triển nhẹ nhàng biến đổi nói:

- Chẳng lẽ Trịnh lão đã có thể đạt đến trình độ một phần thần tài đề luyện ra nhiều khỏa thần đan rồi?

Luyện dược sư bình thường đề luyện đan dược nhiều nhất chỉ có thể luyện ra một khỏa, mà Luyện dược sư thủ đoạn tinh trạm thì có thể một đỉnh mà xuất ra càng nhiều đan dược, đây là đan được tương đối đê cấp một chút mà nói.

Đợi sau khi đạt tới phẩm giai Thánh đan, muốn một lò luyện thành nhiều đan được đó là khó càng thêm khó rồi.

Nhưng mà cũng không phải là không có ai làm được một điểm này.

Mà nay Trịnh Xán có thể đem mười phần tài liệu luyện thành mười bảy khỏa Thần đan, chính là đã đạt tới trình độ một lò nhiều đan rồi.

Lô Hạ, Tê Dương Thái cùng với Phù Viêm đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trịnh Xán, chờ mong đáp án của hắn.

Khuôn mặt kia của Trịnh Xán nhẹ nhàng xuất ra vài phần đắc ý nói:

- Không sai, người khác cho là một phần thần tài chỉ có thể luyện chế ra một khỏa đan dược, kỳ thật không phải, trải qua nỗ lực nhiều năm của lão phu không ngừng thăm dò, quả nhiên có thể đạt đến trình độ một lò nhiều đan của cổ nhân, chỉ tiếc những đan dược nhiều ra kia chỉ là bán thành phẩm, tài

nghệ của lão phu còn không đủ a!

Lời này của Trịnh Xán dù là ý khiêm tốn nhưng khi nhìn lên thần sắc của hắn lại không có nửa điểm ý tứ khiêm tốn ở bên trong, mà là tràn đầy vẻ hài lòng vô cùng.

Hắn tiến giai Thần dược sư nhiều năm cũng không phải là không tốt, cho dù không có cách nào vấn đỉnh Chí tôn dược thần nhưng mà có thể đạt tới đỉnh cấp Thần dược sư cũng là vô cùng không tệ.

- Trịnh thần sư không hổ là lão thần sư nhiều năm, chỉ sợ vị trí Thủ tịch Thần dược sư này còn là không thoát khỏi tay ngươi!

Lăng Thần còn chưa nói chuyện, Phương Bất Nhị liền cấp bách mà vỗ mông ngựa nói.

Nếu như nói Lăng Thần là môn chủ của Thiên Long môn, như vậy Trịnh Xán chính là các chủ của tất cả Luyện dược sư trong Thiên Long môn, trông coi giám sát bất kỳ Luyện dược sư nào bên trong môn, cho dù là Thần dược sư của những phong khác cũng phải nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc.

Đây là tác dụng chân chính là thân làm Thủ tịch Thần dược sư.

Chỉ là Trịnh Xán nhiều năm không để ý tới thế sự, vẫn luôn là do Thần dược sư của mình quản lý người của mình, mới xuất hiện dấu hiệu Thần dược sư bọn họ hướng theo nhóm khác.

Nếu như Trịnh Xán đem các đại Thần dược sư ngưng tụ lại chung một chỗ, chỉ sợ cỗ thế lực này trong nháy mắt có thể vợt qua thực lực của hai phái khác.

Bởi vì đây là lực hiệu triệu chân chính của Luyện dược sư.

Phương Bất Nhị ở trước chỗ đông người vỗ mông ngựa với Trịnh Xán, ý đồ không nói cũng biết, tự nhiên là hi vọng cùng Trịnh Xán đánh tốt quan hệ rồi.

Nếu như Trịnh Xán có thể nghiêng về phía Thần thể phái bọn họ, hết thảy những thứ này đều sẽ phát sinh cải biến rồi.

Trịnh Xán cười cười gật đầu cũng không có nói gì, trong lòng tự nhiên là vô cùng hưởng thụ.

- Trịnh thần sư xác thật là lợi hại, cư nhiên làm được tới trình độ Chí tôn dược thần mới có thể đạt tới, thật sự là đáng để cho chư vị Luyện dược sư học tập!

Lăng Thần khen một tiếng, tiếp theo lại bắt đầu bình giám đan dược của Cung Đàm Triển.

Sau khi trải qua một đám trưởng lão bình giám, Lăng Thần tuyên bố:

- Cung thần sư tổng cộng luyện chế ra mười hai khỏa thần đan, có tám khỏa là thượng phẩm, có bốn khỏa là bán thành phẩm, phân biệt là tám khỏa liệu thương thần đan, ba khỏa tăng tốc thần đan, một khỏa Thần Vương đan, không tệ không tệ, chắc hẳn Cung thần sư cũng giống như Trịnh thần sư rồi, đã có thể một lô thành tựu nhiều đan, thật là phúc của Thiên Long môn chúng ta a!

Sau khi Cung Đàm Triển nghe Lăng Thần tuyên bố, trên khuôn mặt khó che lại được nụ cười đắc ý, ánh mắt không khỏi hướng về phía Lăng Tiếu liếc một cái, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử, cho dù ngươi luyện chế nhanh hơn so với ta thì lại như thế nào, bổn thần sư như cũ có thể đem ngươi đè xuống, chỉ tiếc tu vi so với lão Trịnh

kém một đoạn, bằng không ta nhất định có thể vượt qua hắn!

Cung Đàm Triển chỉ là cao cấp Thần Vương, so sánh với Bán Thủy Thần như Trịnh Xán nhưng là chênh lệch rất lớn, nhưng mà hắn đạt tới trình độ này xác thật là để cho người ta cảm thấy thật bất ngờ.

Lúc này Lăng Tiếu đối với Tề Dương Thái kia cười nhạt nói:

- Tề thần sư ngơi không phải là nói mười phần thần tài nhiều nhất chỉ có thể luyện thành mười khỏa đan dược sao? Vậy... Hai vị Thần sư này nên giải thích như thế nào a? Chẳng lẽ bọn họ là bỏ thêm vào hay sao?

Thần sắc của Tề Dương Thái kìm nén đến mức đỏ bừng nói:

- Hừ, ngươi làm sao có thể so được với hai vị Thần sư, hai người bọn họ là chìm vào trong luyện đan chi thuật không biết bao nhiêu năm rồi, có thể đạt tới trình độ quỷ thần khó đoán cũng là không có gì kỳ lạ.

- Ha hả, phải không?

Lăng Tiếu cười cười mà từ chối cho ý kiến nói.

Tề Dương Thái trợn mắt nhìn Lăng Tiếu một cái, không tiếp tục nói nhiều gì nữa, trong lòng lại là đem Lăng Tiếu ghi hận rồi:

- Tiểu tử, đợi lát nữa ta làm sao đem ngươi bêu xấu!

Ngay lập tức Lăng Thần lại tiếp tục tuyên bố tình huống của Lô Hạ, Tề Dương THái cùng với Phù Viêm.

Lô Hạ luyện thành bảy khỏa Thần đan, bốn khỏa liệu thương Thần đan, hai khỏa Tăng tốc đan, một khỏa Thần Vương đan, lãng phí ba phần tài liệu, tỷ

lệ thành công đạt tới bảy mươi phần trăm.

Đây đối với Thần dược sư bình thường mà nói, tỷ lệ thành công này xác thật không thấp, chủ yếu là Thần đan yêu cầu luyện chế cũng không quá khó, mà cực phẩm Thần đan giống như Thần Vương đan kia có thể đạt tới tỷ lệ thành đan năm mươi phần trăm đã là không sai rồi.

Tề Dương Thái luyện thành sáu khỏa Thần dan, ba khỏa Liệu thương thần đan, hai khỏa Tăng tốc đan, một khỏa Thần Vương đan bán thành phẩm, lãng phí bốn phần tài liệu, tỷ lệ thành công đạt tới năm mươi lăm phần trăm.

Phù Viêm luyện thành bốn khỏa Thần đan, ba khỏa Liệu thương thần đan, một khỏa Tăng tốc đan, tỷ lệ thành công gần bốn mươi phần trăm, thuộc về Thần dược sư có năng lực bình thường, hắn cũng là một người kém nhất trong những người này, đồng thời hắn tiến giai cảnh giới Thần dược sư cũng còn ngắn, bất quá là ước chừng một ngàn năm mà thôi.

Thực lực của những người này cùng ngày thường giống nhau, không có khác biệt gì, duy nhất cần xem chính là Thần dược sư Lăng Tiếu mới tiến giai này.

Tất cả mọi người không khỏi đang suy đoán Lăng Tiếu chỉ sợ có thể luyện thành một hai khỏa đều không sai đi.

Bất quá vừa nghĩ tới lúc trước Lăng Tiếu tạo thành thiên địa dị tượng có động tĩnh cũng không nhỏ, lại cảm thấy có thể sẽ nhiều hơn một hai khỏa đi!

Sau khi Lăng Thần nhìn thấy Thần đan mà Lăng Tiếu đưa lên, thần sắc nhẹ nhàng biến đổi, đồng thời cũng khó mà giấu được sắc mặt vui mừng vài phần.

Ngay lập tức hắn đem đan dược của Lăng Tiếu truyền đến trong tay những

trưởng lão khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2005 - Không Thể Nào, Nhất Định Hắn Là Ăn Gian! (1)

Một lát sau, ở trên chỗ bình giám, thần sắc của từng trưởng lão đều trở nên kỳ quái.

- Không thể nào, hắn nhất định là ăn gian!

Sau khi Phương Bất Nhị tiếp được đan dược đan dược của Lăng Tiếu, không nhịn được kinh hô lên.

- Có phải ăn gian hay không cũng không phải do ngươi nói là được!

Lăng Thần nhăn nhẹ lông mày một chút mà quát lên.

- Không, môn chủ ngươi nhất định là ăn gian, mấy vị trưởng lão các ngươi có nhận thấy như vậy hay không? Dựa vào tieur tử chưa dứt sữa như hắn làm sao có thể luyện thành nhiều đan dược như vậy!

Phương Bất Nhị không tin mà nói một tiếng, sau đó hướng về phía những người khác trưng cầu ý kiến.

Có mấy trưởng lão thuộc về Thần thể phái theo đó gật đầu xưng phải, có vài người lại là không nói chuyện, nhưng mà từ thần sắc đến xem lại cũng không phải là quá tin tưởng.

- Hừ, Phương thống lĩnh mời chú ý đến ngôn từ của ngươi, mấy ngày nay chúng ta một mực quan sát mấy vị Thần sư luyện đan, ai cũng là đem đan dược luyện tốt giao đến chỗ này, ai ăn gian chẳng lẽ các ngươi đều không nhìn thấy sao? Bây giờ trước tuyên bố kết quả, đợi lát nữa để mấy vị Thần sư

đến bình giám, bọn họ có thể phân biệt ra được thời gian thành đan của những đan dược này, đến lúc đó liền có thể biết rõ rồi!

Lăng Thần bất mãn mà hừ lạnh nói.

Phương Bất Nhị thấy Lăng Thần nói như vậy cũng không dám tiếp tục nhiều lời nữa rồi, trong lòng hắn lại là vô cùng lo lắng nếu như tiểu tử kia thật luyện thành nhiều đan dược như vậy, vị trí Thủ tịch Thần dược sư này không phải chính là của hắn sao?

Nghĩ đến đây, Phương Bất Nhị một mực cầu nguyện:

- Tiểu tử kia nhất định là đang ăn gian đấy!

- Lăng thần sư tổng cộng luyện chế ra hai mươi khỏa Thần đan, phân biệt là mười khỏa Liệu thương đan, sáu khỏa Tăng tốc đan cùng với bốn khỏa Thần Vương đan, mỗi một khỏa đều có phẩm chất cực tốt, hẳn đều là tuyệt giai Thần đan, hơn nữa không lãng phí mỗi một phần tài liệu, thực sự là để người khó có thể tin, trưởng lão đang ngồi cũng không tin kết quả này, như vậy liền để sáu vị Thần dược sư luân phiên đến bình giám lại một phen đi!

Lăng Thần lãng thanh mà tuyên bố.

Đang ở lúc thanh âm hắn vừa dứt, lập tức là một mảnh hoa nhiên.

Mỗi một cái Thần dược sư đều là lộ ra vẻ khó có thể tin.

- Đây... Đây làm sao có thể, đây nhất định là ăn gian a!

- Ngươi nói không sai, tỷ lệ thành công của Trịnh thần sư cũng bất quá là chín thành, lãng phí một phần tài liệu, nhưng mà hắn lại có thể một lô nhiều đan, mặc dù có mấy khỏa là bán thành phẩm nhưng mà đây mới là thực lực

chân chính, Lăng thần sư trẻ tuổi như thế làm sao có thể lợi hại hơn so với Trịnh thần sư được, người này nhất định là ăn gian rồi!

- Đúng vậy, muốn nói hắn có thể luyện thành hai, ba khỏa Thần đan thì bản thân ta là miễn cưỡng có thể tin tưởng, cư nhiên dám lấy ra hai mươi khỏa, ăn gian này cũng quá rõ ràng đi, chẳng lẽ đầu óc của hắn có vấn đề sao?

- Ha hả, xem ra có ít người cho là có chút khả năng liền dám ở trước mặt nhiều trước lão gian dối rồi, thật là không biết gì cả.

- Lấy phẩm tính của loại người này làm sao có thể là Thần dược sư được, tin tưởng hắn lúc trước trở thành Thần dược sư cũng là ăn gian, nên phế trừ danh hiệu Thần dược sư của hắn đi!

Những người được gọi đến này đều là đệ tử của các luyện dược phong, bọn họ đều không tin Lăng Tiếu có thể có trình độ như vậy, đem phong chủ của bọn họ đều đè xuống.

Bởi vì Trịnh Xán là lão Thần dược sư, tồn tại Bán Thủy Thần cũng không đạt tới một bước kia, Lăng Tiếu này là Thần dược sư mới tiến giai làm sao có đức có tài gì mà làm được như vậy.

Thân là người trong cuộc, Lăng Tiếu như cũ là mang theo cười nhạt, tùy tiện để người khác nói như thế nào cũng được, hắn lại là không thèm để ý chút nào.

- Lăng thần sư thật là để người bội phục a, ăn gian cũng làm đến thiên y vô phùng, thật sự là để cho tại hạ chỉ biết nhìn mà không làm được gì!

Tề Dương Thái không nhịn được lần nữa hướng Lăng Tiếu nói.

- Ha hả, có lẽ Lăng thần sư thật là hơn ta một bậc đây!

Cung Đàm Triển phụ họa cười một tiếng, người nào cũng có thể nhìn ra thần sắc chế nhạo kia.

Trịnh Xán cũng là nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, trong mắt lại là phát tán ra vài phần không tin, nhưng mà không nói cái gì.

Lô Hạ cùng Phù Viêm đều là than thở một tiếng, nhìn thần sắc của bọn hắn đều là không tin tưởng Lăng Tiếu có thể làm được một điểm này.

- Là thật hay không thỉnh mọi người sau khi bình giám chẳng phải sẽ biết sao? Các ngươi không có bản lĩnh làm được cũng chớ nghĩ rằng người khác không làm được, thật là vô tri buồn cười!

Lăng Tiếu buông buông tay cười lạnh mà phản bác.

- Tiểu nhi thật không biết liêm sỉ!

Tề Dương Thái không nhịn được mà mắng.

- Tề thần sư chớ cùng với người trẻ tuổi tính toán, bởi vì người trẻ tuổi dễ dàng vọng động, chuyện làm sai chúng ta khuyên bảo nhiều hơn là được, hắn không nghe chúng ta cũng không có biện pháp.

Cùng Đàm Triển giương lên lão mi một chút nói.

- Đủ rồi, chớ ở chỗ này lải nhải không ngừng nữa, trước nhìn đan dược liền biết!

Trịnh Xán không nhịn được mà quát trách nói.

Tề Dương Thái cùng Cung Đàm Triển liền không dám nhiều lời nữa, nhưng nhìn thần sắc của bọn họ như cũ là bất phẫn.

Cư nhiên bị một tiểu bối chỉ trích bọn họ, đây là chuyện tình nhiều năm chưa thấy qua.

Lăng Thần để người đem Thần đan mà sáu người luyện chế xong lại từng cái trở lại trong tay mấy vị Thần dược sư, đểbọn họ từng người bình giám chất lượng của những đan dược này.

Thần đan của sáu người Trịnh Xán, Cung Đàm Triển, Lô Hạ, Tề Dương Thái cùng với Phù Viêm đều là giống như Lăng Thần tuyên bố, chỉ là bọn họ lại đêm chất lượng của riêng mình nói rõ ràng một phen, xếp hạng cũng là không có bất kỳ biến hóa nào, Trịnh Xán luyện chế nhiều nhất, phẩm chất cũng tốt nhất, tiếp theo lại phân biệt là mấy người phía sau rồi.

Cuối cùng chính là một phần Thần đan bị tranh cãi cao nhất rồi.

Muốn đem mười phần tài liệu luyện thành hai mươi khỏa Thần đan, đó chính chính là nói mỗi một phần thần tài phải tạo thành hai khỏa Thần đan, hơn nữa căn cứ vào Lăng Thần vừa mới nói, chỗ này của Lăng Tiếu nhưng không có nửa khỏa bán thành phẩm, cũng chính là nói mỗi một khỏa Thần đan đều có chất lượng giống nhau, thuộc về hoãn mỹ, cũng không biết hắn có phải là ăn gian hay không.

Trịnh Xán đầu tiên tiếp lấy đan dược của Lăng Tiếu, bắt đầu bình giám lại.

Hắn nhìn từng khỏa Thần đan tinh thuần viên hồn, con mắt thoáng qua từng trận sáng rỡ.

- Dược hương nồng đậm, đan hình viên hoạt, phẩm chất tinh khiết lóng lánh, không có bất kỳ tạp chất, lớn nhỏ giống nhau, xác thật là đan dược tối giai khó thấy!

Trịnh Xán rất là trực tiếp mà nói ra đánh giá của hắn.

Tiếp theo hắn liền đem hai mươi khỏa đan dược này liên tục đưa cho bốn người khác xem xét.

Duy chỉ có người trong cuộc là không cần bình giám thần đan của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2006 - Không Thể Nào, Nhất Định Hắn Là Ăn Gian! (2)

Cung Đàm Triển dù không tin đây là đan dược mà Lăng Tiếu luyện thành nhưng mà vẫn nhịn lấy tính khí mà nhìn những đan dược này một lần, trong lòng lại là sinh ra nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ thật là tiểu tử này luyện thành sao? Tuyệt đối không thể nào!

Bình giám của Lô Hạ cùng Phù Viêm đều gióng như Trịnh Xán, thậm chí lại càng khen là đề luyện không sai biệt lắm so với Trịnh Xán, trên thực tế bọn họ đều cảm thấy phẩm chất của hai mươi khỏa đan dược này tựa hồ so với Trịnh Xán còn tốt hơn một bậc, chỉ có thể nói là vô cùng tinh khiết, chỉ là bọn họ ngoài miệng lại không dám nói những lời này!

Chỉ là Tề Dương Thái lại nhìn cũng không nhìn thần đan của Lăng Tiếu, càng là liên tục chế nhạo nói:

- Cũng không biết tiểu tử này là lấy ra Thần đan gì, có nhìn cũng vậy, dù sao ta là không tin hắn luyện chế ra.

- Ha hả, vậy con mắt kia của ngươi nhìn thấy không phải là ta luyện chế ra sao? Lúc ta luyện đan có thiên địa dị tượng xuất hiện đi? Chẳng lẽ chính ta có thể làm ra được? Thật là buồn cười!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Người này mấy lần khiêu khích, trong lòng Lăng Tiếu đã là nghẹn đến phát hỏa rồi.

- Hừ, tiểu tử ngươi ăn gian còn có lý rồi, ta đây liền hướng tất cả trưởng lão bẩm báo, đem danh hiệu Thần sư của ngươi phế trừ, ngươi liền chờ trưởng lão hội trừng phạt đi!

Tề Dương Thái tính toán lấy già khi trẻ, trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Tiếp theo hắn đi ra khỏi chỗ ngồi, đối với Lăng Thần cùng các trưởng lão khác đang ngồi nói:

- Môn chủ, ta nhận thấy Lăng Tiếu là ăn gian, hắn không thể nào đem mười phần thần tài luyện thành hai mươi khỏa đan dược, còn thỉnh môn chủ cùng chư vị trưởng lão đem danh hiệu Thần sư của hắn phế đi, cũng phải nghiêm túc trừng phạt loại người này, lấy đó răn đe người khác!

Lời này của Tề Dương Thái vừa ra, lập tức dẫn khởi tiếng hoa nhiên.

- Không sai, loại người này căn bản không xứng với Thần dược sư gì, cư nhiên ở trước mặt nhiều trưởng lão như vậy làm ra chuyện tình này, chẳng lẽ chúng ta đều mù sao? Ta tán thành quyết định của Tề thần sư!

Hạ Công trưởng lão là một trong những Thiên Thần Vương ở phía cuối lên tiếng.

Hắn đối với Lăng Tiếu một mực ghi hận, hai cái đồ đệ của mình đều bại ở trên tay Lăng Tiếu, mặt mũi này hắn còn thật không có biện pháp đòi trở về, bây giờ hắn tự nhiên muốn bỏ dá xuống giếng rồi.

Phương Bất Nhị cũng lên tiếng nói:

- Ta đã nói hắn nhất định là ăn gian, nếu Tề thần sư nói như vậy, mọi người cũng nên tin, chúng ta hẳn là chức vụ trưởng lão của hắn cũng phế trừ đi, đem hắn đưa ra ngoài môn đi làm việc đi!

Thuận theo hai người lên tiếng, mấy tên trưởng lão của Thần thể phái cũng liên tục mở miệng phụ họa cùng tán đồng.

Chỉ có mấy tên trưởng lão của Kim tộc thì là lên tiếng phản đối.

Nhưng mà người ở hiện trưởng lại là đại bộ phận đều cảm thấy Lăng Tiếu là đang ăn gian, cho nên Thần thể phái lấy được thanh âm ủng hộ nhiều nhất.

- Đủ rồi, mù rồi hay sao mà kêu như vậy!

Lăng Thần vỗ án quát lên, một cỗ uy áp vô hình trong nháy mắt áp đến mọi người không thở nổi.

Tất cả mọi người lập tức đều đình chỉ lại, hkoong dám lên tiếng nữa.

Nhưng mà Phương Bất Nhị lại hết lần này đến lần khác tiếp tục khiêu khích nói:

- Môn chủ, việc này phải cho mọi người một cái giao phó mới được!

Tề Dương Thái tiếp tục lời nói của hắn:

- Không sai, hắn đơn giản là sỉ nhục uy danh của Luyện dược sư chúng ta!

Lô Hạ cùng Phù Viêm hai người đều là vẻ mặt khó coi, bọn họ là Kim tộc nhất phái, không hi vọng chuyện nháo lớn, huống chi thân phần Thần dược sư này của Lăng Tiếu là do bọn họ giám định mà đến, nếu như Lăng Tiếu bị phế trừ, đây không phải là nói bọn họ làm việc bất lợi sao?

Bọn họ đều thầm nghĩ ở trong lòng:

- Lăng thần sư lần này thật sự là quá rồi!

Lăng Thần có chút không chịu được, đang ở lúc hắn muốn phản bác, Trịnh Xán lên tiếng rồi!

- Ta tin tưởng Lăng thần sư, đây hẳn là Thần đan mà hắn luyện chế!

Ngữ khí của Trịnh Xán mang theo vài phần sâu xa nói.

Lời này của hắn vừa ra, tất cả mọi người ở tại chỗ đều kinh ngạc đến ngây người.

Mà Phương Bất Nhị, Hạ Công cùng với Tề Dương Thái tựa hồ bị lời này của Trịnh Xán trực tiếp tát lên mặt một cái, thần sắc khó coi đến cực điểm.

- Trịnh lão, ngươi đây là... Hắn làm sao có thể...

Tề Dương Thái mang theo ngữ khí vô cùng cẩn thận hỏi.

Trịnh Xán liếc hắn một cái, tiếp tục đem ánh mắt dừng lại trên những người ở xung quanh nói:

- Vài này này tin tưởng các ngươi đều quan sát tỷ thí luyện đan, các ngươi hẳn cũng thấy thủ đoạn luyện đan của Lăng thần sư, mà sau khi ngưng tụ mỗi một lô đan dược các ngươi có thấy dị tượng bên phái Lăng thần sư hàng lâm hay không?

Sau khi Trịnh Xán ném ra cái vấn đề này, lập tức đưa tới tao động không nhỏ.

- Đúng a, nghe Trịnh thần sư nói như vậy, ta nhớ rõ động tĩnh sau khi Lăng thần sư ngưng đan tạo thành cũng không nhỏ, thật giống như còn phải kinh khủng hơn vài lần so với Trịnh thần sư, nếu không có những trưởng lão khác xuất thủ ngăn cản dị tượng kia chỉ sợ đều muốn đem chỗ này hủy rồi.

- Hình như là như vậy, hắn luôn có thể theo sau Trịnh thần sư mà ngưng đan, còn có dược hương rất nồng đậm phát tán ra, hẳn là chính mình ngưng tụ thành a, bằng không tại sao có thể tạo thành động tĩnh như vậy được?

- Chẳng lẽ chúng ta thật đổ oan cho Lăng thần sư rồi sao? hắn có lẽ thật là thiên tài luyện đan?

- Khi ấy bận nhìn những người khác cũng là không chú ý tới, nếu như hắn có thể lại luyện chế đan dược một lần nữa hẳn là có thể chứng tỏ hắn không ăn gian rồi.

- Tốt lắm, xem ra tất cả mọi người thấy được dị tượng khi Lăng thần sư ngưng đan tạo thành rồi, như vậy ta ti tưởng hai mươi khỏa đan dược này hẳn là Lăng thần sư luyện thành, bởi vì hai mươi khỏa đan dược này vừa mới ra lò còn mang theo chút ít uân nhân chi khí, từ nhiệt độ kia truyền tới mà xem, thời gian thành đan hẳn là trong vòng mấy ngày nay, nếu như có người ở trong mấy ngày nay thay Lăng thần sư luyện chế đan dược, cũng đưa cho hắn ăn gian đó là không có khả năng, bởi vì các ngươi đều ở chỗ này quan sát, không có ai có cái đảm lượng này!

Trịnh Xán đem phán đoán của mình nói ra, sau đó hắn hướng về phía những tên Thần dược sư khác nói:

- Ta nghĩ các ngươi hẳn có thể phỏng đoán ra thời gian thành đan đi?

Nghe Trịnh Xán nói như vậy, Lô Hạ cũng là lập tức đáp:

- Ừ, Trịnh lão, thật giống như lời của ngươi, vừa mới rồi ta cầm lấy đan dược còn cảm thấy bên trong đan dược truyền đến loại nhiệt độ kia, tuyệt đối không phải là lâm thời mới lấy ra, hơn nữa dược hương kia cũng đặc biệt tươi nồng, đây tuyệt đối không phải là đan dược cất giấu lâu rồi có thể có được, nghĩ đến hẳn chính là đan dược vừa mới ra lò mấy ngày này đi!

Phù Viêm nghĩ cũng không nghĩ mà phụ họa gật gật đầu, địa vị của hắn thấp nhất, có chút lời không có tư cách đi nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2007 - Ta Tin Tưởng Lăng Thần Sư. (1)

Cung Đàm Triển không đáp lời, kỳ thật hắn cũng biết được Trịnh Xán nói đúng, chỉ là niên kỷ cùng thủ đoạn này của Lăng Tiếu đúng thật là không thể để cho người ta tin được hắn có thể đạt tới tỷ lệ thành công trăm phần trăm, hơn nữa còn có thể đạt tới cảnh giới viên mãn một lô hai đan.

Tề Dương Thái thì là không cam lòng nói:

- Lời này là nói như vậy, nhưng mà hắn mới tiến giai Thần dược sư bao lâu? Hơn nữa thực lực cũng chỉ bất quá là đê cấp mà thôi, tại sao có thể làm được một lô hai đan đây? Ta là sẽ không tin tưởng đấy!

- Ngươi làm không được nhưng không có nghĩa là người khác làm không được!

Trịnh Xán nhìn hắn một cái nói.

Tề Dương Thái không dám phản bác, chỉ có thể tức giận mà quay đầu đi.

- Tốt, lòng dạ của Trịnh thần sư quả nhiên là để cho người ta kính nể, hắn có thể làm ra phán quyết công bằng, còn cho Lăng thần sư một cái công đạo, thật sự là phúc của Thiên Long môn chúng ta!

Lăng Thần sảng lãng khen nói.

Hắn nhưng là chảy ra một thân mồ hôi lạnh, cho dù hắn tin tưởng thực lực của Lăng Tiếu nhưng mà tình thế mới vừa rồi còn thật để cho hắn sợ hãi kêu to một tiếng.

May là Trịnh Xán ở lúc mấu chốt làm ra thái độ, bằng không chỉ có thể lại nghĩ biện pháp đi giải quyết rồi.

Lúc này Trịnh Xán nhìn khuôn mặt trẻ tuổi đến quá phận kia của Lăng Tiếu mà nói:

- Lăng thần sư, chẳng lẽ ngươi không có ý định nói vài câu sao?

Lăng Tiếu một mực ngồi ở chỗ đó, tùy ý để cho bọn họ gào thét, cho đến khi Trịnh Xán thay hắn đi nói chuyện, hắn mới cảm hấy lão đầu này còn có chút ít nhãn lực.

Lăng Tiếu cười ha hả mà đứng lên đối với Trịnh Xán khẽ khom người một chút nói:

- Đa tạ Trịnh lão đã nói thay Lăng Tiếu, bằng không ta đều phải bị một chút người lấy mắt cho xem người dùng nước bọt nhấn chìm rồi!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, thần sắc của đám người Tề Dương Thái, Cung Đàm Triển, Phương Bất Nhị, Hạ Công biến thành khó coi giống như gan heo.

Tiếp theo Lăng Tiếu phong chuyển nói:

-Ta nhớ rõ lúc trước ở trên đại điện môn chủ phong thưởng cho ta, Phương thống lĩnh cũng không tin ta là Thần dược sư, kết quả ta dùng tài liệu mà hắn cấp cho luyện thành một khỏa Thần đan, không biết Phương thống lĩnh đối với chuyện này còn có ấn tượng hay không? Có lẽ ngươi đã không đem chuyện nhỏ này để trong lòng rồi!

Phương Bất Nhị nghe được Lăng Tiếu nói đến chuyện này, trong lòng đối với Lăng Tiếu chính là khí phẫn không thôi, tên choáng đầu này là hồ đồ

không đề cập đến a!

Lúc trước hắn ném mất mặt mũi còn chưa tìm trở về, bây giờ lại bị nhân gia lợi dụng tiếp, hắn thật muốn một chưởng phách chết Lăng Tiếu.

- Ta chỉ nghĩ gì nói đó thôi, nếu như ánh mắt của các ngươi không bị mù, vậy thì hẳn là thấy được động tĩnh lúc ta luyện đan tạo ra, nếu không phải là thành đan thì làm sao lại có thiên địa dị tượng xuất hiện đây? Đừng nói các ngươi cho là ta dùng cái bí pháp gì tạo thành đi?

Lăng Tiếu lại nhìn người ở xung quanh quát lên, ngừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá nói đi cũng phải nói lại, các ngươi cảm thấy cho dù ta luyện thành Thần đan hẳn cũng sẽ không nhiều như vậy đi? Ta đây vẫn là chứng minh một chút, bây giờ mấy vị Thần sư đều ở đây, còn có môn chủ cùng với chư vị trưởng lão cũng đều ở, ta lại luyện đan một lần nữa cho các ngươi, xem một chút có phải là ta ăn gian hay không, nếu như ta không thể làm ra một lô hai khỏa Thần đan, ta đây hướng mọi người nói xin lỗi, cũng tự trục xuất tông môn!

Tự trục xuất tông môn!

Vài chữ này nói đến khanh thương hữu lực, chấn đến màng nhĩ của mọi người đều phát đau lên.

Nghe đến lời nói tự tin như thế của Lăng Tiếu, từng người đều là tin tưởng lời nói của hắn, bằng không nhân gia làm sao sẽ đem lời nói đến tuyệt tình như thế.

Ánh mắt của Trịnh Xán nhìn Lăng Tiếu không khỏi nhiều thêm vài phần hân thưởng.

Lăng Tiếu lại tiếp tục nói:

- Nếu như ta làm được một lô hai khỏa Thần đan, Tề thần sư, Phương thống lĩnh các ngươi có phải hay không có chút ít trách nhiệm về những lời đã nói?

Lăng Tiếu khí thế bức nhân, một chút cũng không có ý định thỏa hiệp với Tề Dương Thái cùng Phương Bất Nhị, hắn lần này chính là muốn giết gà dọa khỉ!

Tề Dương Thái bị ánh mắt của Lăng Tiếu khiến cho có chút không dám nhìn thẳng, nhưng mà mới vừa rồi hắn ở trước mặt nhiều người như vậy cười Lăng Tiếu, hiện tại mềm xuống vậy không phải là tự bạt tai mình sao?

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

Khí thế của Tề Dương Thái có chút yếu đi.

- Ta không muốn gì cả, chỉ cần Tề thần sư ở trước mặt mọi người nói xin lỗi ta là tốt rồi!

Lăng Tiếu thấy tốt liền thu, hắn cũng không muốn hảo tâm làm chuyện xấu, đem kết hoạch của mình đều làm loạn rồi.

Chỉ cần đem Tề Dương Thái chấn nhiếp, tin tưởng có thể để không ít người phải trung thực.

Chỉ tiếc Cung Đàm Triển kia chẳng qua là thỉnh thoảng chế nhạo vài câu, nếu như hắn cũng quá phận giống như Tề Dương Thái, bắt hắn nói chuyện là tốt nhất.

- Đây...

Tề Dương Thái có chút do dự không quyết được.

Nếu như hắn nói xin lỗi, đó không phải là ném mất hết mặt mũi sao?

- Liền quyết định như vậy đi, Lăng thần sư lại cực khổ một lần, ngươi ngược lại xin lỗi một cái thì tính là gì?

Trịnh Xán lên tiếng nói, tiếp theo lại đói với Cung Đàm Triển nói:

- Cung thần sư, tài liệu luyện đan của Lăng thần sư liền do ngươi xuất ra đi!

Cung Đàm Triển nào dám phản bác lập tức cười nói:

- Cái này không có vấn đề!

Cung Đàm Triển như thế nào không biết Trịnh Xán đây là đang gõ hắn a!

Đang ở lúc Phương Bất Nị cho là hắn không có chuyện gì, Lăng Tiếu lần nữa lên tiếng nói:

- Phương thống lĩnh làm sao không nói? Ngươi không phải là luôn miệng nói muốn phế trừ ta sao? Bây giờ lại im lặng rồi?

Phương Bất Nhị bị Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nói như vậy mà giận đến nộ khí trùng thiên:

- Thúi lắm, chớ cho là ngươi biết luyện đan liền rất giỏi rồi, bổn trưởng lão vẫn là thống lĩnh của Giao Long chiến đội!

Lời này của Phương Bất Nhị trong nháy mắt để cho tất cả Luyện dược sư ở tại tràng thần sắc đều vô cùng khó coi xuống.

Lăng Tiếu thì là thừa cơ thêm mắm thêm muối nói:

- Đúng vậy a, luyện đan sư chúng ta không có gì đặc biệt hơn người đấy!

- Khẩu khí của Phương thống lĩnh thật lớn!

Trịnh Xán vô cùng bất mãn mà nói.

Lô Hạ cũng là lên tiếng nói:

- Hi vọng ngươi có một ngày đừng đến cầu chúng ta luyện đan, chúng ta hầu hạ không nổi đâu!

Những Luyện dược sư khác cũng liên tục khó chịu mà liên tục lên tiếng kháng nghị.

Phương Bất Nhị nhất thời trợn tròn mắt, hắn mới ý thức được lời mới vừa rời kia đã khiến cho mọi người nổi giận!

- Ta... Ta không có ý đó, ta là chỉ luyện dược... Không, ta là chỉ Lăng Tiếu mà thôi.

Phương Bất Nhị vội vã giải thích nói.

- Ta biết ngươi nói ta luyện đan không nhập vào được mắt của ngươi, nếu như ta một lô có thể luyện ra hai khỏa thần đan, vậy ngươi liền đem chức thống lĩnh bỏ xuống thì như thế nào?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2008 - Ta Tin Tưởng Lăng Thần Sư. (2)

Lăng Tiếu mang theo khuôn mặt tức giận quát lên, phảng phất bị Phương Bất Nhị kích động đến phát hỏa.

- Ta đáp...

Phương Bất Nhị lập tức ứng nói.

Chỉ là lời của hắn còn chưa dứt, Hạ Công lại là đánh gãy lời nói của hắn:

- Lăng thần sư, Phương thống lĩnh chỉ là nói lên nghi vấn của hắn, ngươi làm sao quá mức như vậy!

Lúc này Phương Bất Nhị mới bình tĩnh trở lại, thân thể lại là phả ra không ít mồ hôi lạnh, hắn thầm hô:

- Thiếu chút nữa trúng kế của tiểu tử này rồi!

- Hừ, quá phận sao? Thật giống như người nào một mực lớn tiếng muốn phế trừ ta!

Lăng Tiếu cười lạnh nói, tiếp theo lại nói:

- Ta cũng không cần hắn đem chức thống lĩnh bỏ xuống, chỉ cần hắn cho ta 180 gốc Thần thảo, việc này coi như xong, bằng không cái luyện đan như ta sẽ không dễ dàng mà bỏ qua đâu!

- Lời này cứ như vậy đi, Lăng thần sư có thể làm được một lô hai đan liền

theo lời hắn mà làm, nếu như làm không được liền phế trừ danh hào của Lăng thần sư!

Lăng Thần không để cho Phương Bất Nhị cự tuyệt lập tức lên tiếng nói.

Lúc này hắn không đánh chó mù đường thì còn đợi khi nào?

Phương Bất Nhị còn có thể nói được cái gì, hắn chỉ là hi vọng Lăng Tiếu thật không có cái khả năng này.

Chỉ tiếc suy nghĩ trong lòng hắn vĩnh viễn đều không thể trở thành sự thật!

Lăng Tiếu cười mà lấy thần tài từ trong tay Cung Đàm Triển nói:

- Đa tạ Cung thần sư, Lăng Tiếu sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Hắn một bộ cảm kích, ở trong mắt Cung Đàm Triển lại là tràn đầy vẻ chế nhạo, để gã đặc biệt khó chịu.

Lăng Tiếu lại một lần nữa luyện đan ở trước mặt mọi người.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Lăng Tiếu đem thần đan luyện thành, hơn nữa vẫn là một lô hai khỏa Thần đan.

Nhìn hai khỏa Thần đan còn đang nóng bỏng, phát tán ra hương nồng cùng từng đoàn uân nhân chi khí kia, không ai dám lại nói một chữ "Không" nữa rồi!

Trịnh Xán nhìn hai khỏa Thần đan kia của Lăng Tiếu có chút thất thần, hắn chìm vào trong luyện đan chi thuật mấy vạn năm nhưng mà đến bây giờ lại không bằng một thanh niên chưa tới trăm tuổi, hắn đều đang hoài nghi Lăng Tiếu có phải là một vị Chí tôn dược thần nào chuyển thế hay không.

Bất kể như thế nào hắn từ đầu đến cuối nhìn thủ pháp luyện đan của Lăng Tiếu, phát hiện cái thủ pháp này lại tương tự với một loại thủ pháp luyện đan nào đó thất truyền đã lâu, mà hắn cũng nhìn thấu một tôn Hắc Diệu thần đỉnh cùng với cao giai bổn nguyên thiên hỏa của Lăng Tiếu.

Hắn chắc chắn tài nghệ luyện đan của Lăng Tiếu có thể vượt qua hắn.

Những người khác cũng không thể không đối mặt với cái sự thật này, mà thần sắc của Tề Dương Thái lại là trở nên vô cùng tái nhợt.

- Thật là giang sơn to lớn nhân tài xuất, luyện đan chi thuật của Lăng thần sư ngươi thật là để lão phu mở rộng tầm mắt a!

Trịnh Xán lộ ra ánh mắt bội phục mà tán thưởng nói.

Hắn bây giờ đã đem Lăng Tiếu coi như là người đồng bối để đối đãi rồi, ở trong mắt của hắn đã có thể khẳng định Lăng Tiếu hắn là lại đoạt thể trọng tu giả, hoặc là chiếm đựa cơ duyên truyền thừa nghịch thiên nào đó.

Bất kể nói như thế nào hắn không có nửa phần ý tứ khi dễ Lăng Tiếu.

Nhớ đến lúc trước hắn có nghe nói có một Thần dược sư còn chưa tới trăm tuổi ở trong Thiên Long môn đản sinh, hắn còn không quá tin tưởng, bây giờ muốn không tin cũng không được.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Trịnh thần sư ngươi quá khen, tiểu tử còn muốn hương ngươi học tập nhiều hơn.

Trịnh Xán thấy Lăng Tiếu khiêm tốn hữu lễ đều cảm thấy tiểu tử này nhìn cũng thuận mắt.

- Vậy có thời gian rảnh ta đến trên phong của ngươi trao đổi với nhau một chút!

Trịnh Xán nói.

Những Luyện dược sư ở chung quanh kia nghe Trịnh Xán nói như thế, mỗi một người đều ném ánh mắt kính nể tới Lăng Tiếu.

Nghĩ tới Thiên Long nào có ai có thể để Trịnh Xán dời tôn gia đi tới trao đổi, chỉ sợ chỉ có một người Lăng Tiếu đi.

- Lăng Tiếu không dám, vẫn là Lăng Tiếu ngày sau đến trên phong của Trịnh thần sư cùng nhau nghiên cứu là tốt rồi!

Lăng Tiếu nói.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng!

Đây là tiêu chuẩn làm người của Lăng Tiếu.

Tiếp theo Lăng Tiếu nhìn về phía Tề Dương Thái nói:

- Tề thần sư, có phải là nên thực hiện lời hứa rồi hay không?

Tề Dương Thái chỉ cảm thấy trước ngực cứng lại, song quyền của hắn nắm chặt mà quát lên:

- Lăng thần sư xin thứ lỗi!

Nói xong hắn cư nhiên không để ý đến mọi người, xoay người rời khỏi.

Lăng Tiếu đối với tên hề xấu xí này căn bản không để ở trong lòng, tùy tiện hắn có ghi hận cũng chả sao.

Khi ánh mắt của Lăng Tiếu rơi vào trên người Phương Bất Nhị, Phương Bất Nhị rất thức thời mà hừ một tiếng:

- Thứ ngươi muốn ở chỗ này!

Nói xong hắn hướng về phái Lăng Tiếu ném đi một cái không gian giới, cũng khẩn cấp rời khỏi chỗ này.

Hắn cũng không muốn nghe đến những lời chế nhạo kia của Lăng Tiếu, ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Người này chưa diệt trừ sớm muộn sẽ trở thành đại họa tâm phúc!

Phương Bất Nhị đã đem Lăng Tiếu trở thành cái gai trong mắt, rồi, cũng chính là như thế nên hắn muốn đem Lăng Tiếu trừ đi, đến bây giờ lại là chọc phải đại họa vào người.

Lăng Thần ngồi ở trên cao trong lòng vui vẻ nở hoa rồi!

Lăng Tiếu tốn nhiều công phu như vậy, đầu tiên là khiêu chiến với tất cả Thần Vương một đời trẻ tuổi, bây giờ lại đem Thần dược sư của chư phong áp xuống, hoàn toàn là tạo thế vì môn chủ hắn a!

Trong lòng hắn đối với Lăng Tiếu dị thường cảm kích, hắn tin tưởng này sau hắn ở trên điện phát gôn càng có lực đạo rồi, hắn tính toán đem Lăng Tiếu vinh danh thành Nghị sự đường trưởng lão.

Nghị sự đường trưởng lão nhưng là tồn tại quyền cao chức trọng nhất bên trong môn, bọn họ đại biểu tối cao nhất bên trong môn, chỉ có loại Thần

Vương cấp bậc Thiên Thần Vương trở lên mới có tư cách nhập tuyển.

Mà trong Lục đại Thần dược sư cũng chỉ có Trịnh Xán cùng Cung Đàm Triển nhập truyển Nghị sự đường, mà nay lấy thực lực của Lăng Tiếu muốn an bài hắn vào hoàn toàn sẽ không có trở ngại gì, chỉ cnaf Lăng Tiếu vào nghị sự đường, tin tưởng ngày sau có thể chấn nhiếp không ít người a!

- Tốt lắm, ta bây giờ tuyên bố Lăng thần sư là Thủ tịch Thần dược sư!

Lăng Thần lãng thanh nói.

Ai ngờ lúc này Lăng Tiếu lại nói:

- Môn chủ, Thủ tịch Thần dược sư hẳn là Trịnh thần sư mới đúng, ta mặc dù có thể may mắn luyện ra nhiều khỏa thần đan, nhưng mà Trịnh thần sư mới là định hải thần châm của Thiên Long chúng ta, có hắn ở đây Luyện dược sư các phong mới sẽ đoàn kết nhất trí, cố gắng hướng về phía trước tu tập luyện đan thuật, Lăng Tiếu tuổi còn nhỏ, còn cần phải học tập Trịnh Xán trưởng lão rất nhiều, cho nên còn thỉnh môn chủ đêm danh hiệu Thủ tịch Thần dược sư này phong cho Trịnh thần sư mới đúng.

- Cái này sao được!

Trịnh Xán vội vã cự tuyệt nói.

Lăng Tiếu không để cho hắn lại tiếp tục nói:

- Trịnh thần sư ngươi đừng cự tuyệt, luận uy vọng, luận tư cách ngươi đều cao hơn một đoạn so với Lăng Tiếu, ngươi liền chớ đùn đẩy nữa rồi, tin tưởng ý nghĩ của những vị Thần dược sư khác cũng là như vậy đi?

Cung Đàm Triển, Lô Hạ cùng với Phù Viêm lại thế nào dám nữ một chữ

không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2009 - Thiếu Chút Nữa Trúng Kế Của Tiểu Tử Này Rồi!

Bởi vì bọn họ một mực đều tương đối sợ hãi Trịnh Xán, cũng một mực đem Trịnh Xán là Thủ tịch Thần dược sư, trong lòng cũng không hi vọng một cái thanh niên nhân như Lăng Tiếu áp ở trên đầu bọn họ a!

- Lăng thần sư nói cũng đúng, Trịnh lão ngươi chính là định hải thần châm của chúng ta, danh hiệu Thủ tịch Thần dược sư này không phải của ngươi thì là của ai a!

Lô Hạ lên tiếng nói.

Tiểu bối Luyện dược sư ở bốn phía đều là liên tục xưng phải.

Lăng Thần rất là hài lòng mà nhìn cách làm của Lăng Tiếu, lập tức nói:

- Không sai, Trịnh thần sư mới là Thủ tịch Thần dược sư của Thiên Long môn chúng ta, chúng ta đều tin tưởng hắn nhất định có một ngày có thể thành tựu Chí tôn dược thần!

Trịnh Xán được mọi người nói đến cảm động muốn hồ đồ rồi, hắn ở trong tất cả Luyện dược sư đã có thói quen được mọi người tôn sùng, tuy nói hắn thừa nhận luyện đan chi thuật của Lăng Tiếu vô cùng tinh trạm, đã vượt qua hắn nhưng mà trong lòng hắn cũng không hi vọng bị một tiểu tử trẻ tuổi như vậy chỉ tay hoạch chân ở trên đầu hắn đi!

Cuối cùng dưới sự đổ dầu vào lửa của Lăng Tiếu, Trịnh Xán được trao tặng danh hiệu Thủ tịch Thần dược sư, do hắn đến kế tục quản lý tất cả Luyện dược sư.

Trịnh Xán không khỏi đối với Lăng Tiếu rất có hảo cảm, cũng chính bởi vì như thế, tâm tư của Trịnh Xán dần dần nghiêng về Kim tộc nhất hệ.

Có Trịnh Xán phong hướng biến đổi, phe phái trung gian cũng có quyết định rồi, bọn cũng dần dần biểu hiện ra ủng hộ đối với Kim tộc.

Hỏa diễm lớn lối kia của Thần thể phái rốt cuộc ở dưới sách lược liên tục của Lăng Tiếu mà bị dập tắt đi không ít, để cho bọn họ trong thời gian ngắn không dám làm ra chuyện tình khác người gì.

Luyện đan hội cuối cùng kết thúc, hết thảy đều chiếu theo kế hoạch của Lăng Tiếu mà hoàn thành viên mãn.

Mà khi Lăng Thần tuyên bố để Lăng Tiếu gia nhập Nghị sự đường cũng không ai dám phản đối.

Một Thần dược sư yêu nghiệt như vậy, bọn họ làm sao dám đắc tội.

Nếu như trong tương lai nhân gia thành tựu Chí tôn dược thần, bọn họ chỉ sợ quỳ xuống cầu hắn thu bọn họ làm bộc cũng nguyện ý.

Bất quá cái Nghị sự trưởng lão này của Lăng Tiếu cũng chỉ là để đó mà thôi, hắn nhưng không có thời gian thỉnh thoảng tham gia Nghị sự.

Chỉ là đến loại quyết định trọng đại mà Lăng Thần lại cần hắn ủng hộ, hắn mới sẽ tham dự.

Lăng Tiếu thay Lăng Thần tạm thời áp chế Thần thể phái, danh đầu của hắn đã nhấc lên một trận sùng bái cuồng triều ở bên trong Thiên Long môn rồi!

Rất nhiều thanh niên một đời, từng cái đều là lấy Lăng Tiếu làm thần tượng, lấy hắn làm tấm gương, đều hi vọng có thể đến làm việc ở dưới phong của

Lăng Tiếu, lấy cái này làm vinh dự.

Cũng bởi vì không ít đệ tử bên trong môn đều mơ ước trở thành thân truyền đệ tử của Lăng Tiếu, bất kể là trên tu luyện hoặc là trên luyện đan thuật, Lăng Tiếu đã thành đối tượng mà bọn họ muốn bái sư.

Lăng Thần đã từng tìm Lăng Tiếu hỏi qua hắn có muốn thu một ít đệ tử hay không, Lăng Tiếu lấy tu luyện làm lý do tạm thời cự tuyệt.

Mấy ngày sau Lăng Tiếu tự mình đến trên phong của Trịnh Xán cùng hắn tham thảo luyện đan thuật.

Lăng Tiếu có được truyền thừa của Dược Thần, có thể nói bây giờ tương đương với một nửa Dược Thần, cùng Trịnh Xán nói về luyện đan chi thuật tự nhiên là thoải mái.

Trịnh Xán luyện đan mấy vạn năm, hắn cũng chỉ là xuất từ dưới danh sư, đối với rất nhiều luyện đan chi đạo đều có kiến giải độc đáo.

Hai người cùng tham khảo đều là say sưa vui thích, nhất là Trịnh Xán đối với một chút đề nghị mà Lăng Tiếu nói chỉ cảm thấy để cho hắn hiểu ra, trở nên sáng sủa, để cho hắn hiểu được nguyên lai luyện đan càng có thể tăng lên tỷ lệ tinh thuần như thế.

Trong lòng Trịnh Xán nhất thời vô cùng bội phục Lăng Tiếu, trong lúc nói chuyện cũng trở nên khách khí quen thuộc hơn nhiều.

Cuối cùng hai người lại càng trực tiếp xưng huynh gọi đệ, thành vọng niên chi giao.

Lăng Tiếu cũng không để ý, hắn cảm thấy Trịnh Xán này nhìn đến thì có chút ngạo khí, nhưng đó là phẩm tính mà Luyện dược sư dưỡng thành,

không trách được hắn, trên thực tế hắn lại là một người tương đối hào sảng chính trực.

- Lăng lão đệ, ngươi trung thực nói với ta, ngươi có phải là có cơ duyên kinh thiên gì hay không, những luyện đan chi thuật này thật là để cho lão ca ta chưa bao giờ nghe nói qua, cũng chưa bao giờ thấy qua a!

Trịnh Xán tò mò hỏi.

Vốn đây là lời nói phạm vào kiêng kỵ rồi, nhưng mà Trịnh Xán đã quen thuộc với Lăng Tiếu rồi, rất là tự nhiên mà hỏi ra.

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Trịn lão ca biết rồi là được, nhưng nhất thiết chớ để người khác biết, thực lực bây giờ của tiểu đệ còn có hạn a!

Lăng Tiếu đáp được uyển chuyển, hắn cũng không muốn bốn phía tuyên dương để người khác biết, bởi vì chuyện này rất dễ dàng khiến cho người đố kỵ.

- ão đệ ngươi yên tâm, lão ca cùng ngươi vừa gặp đã thân, tuyệt đối sẽ không phải là loại không giữ được mồm miệng đấy!

Trịnh Xán hết sức trịnh trọng nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Đáng tiếc thực lực của lão đệ ngươi còn yếu một chút, bằng không chỉ sợ có thể vấn đỉnh Chí tôn dược thần rồi!

- Ha hả, đây nhưng không cần gấp, ngược lại là lão ca ngươi bây giờ có cơ hội lớn nhất a!

Lăng Tiếu khiêm tốn cười nói.

- Ta không được rồi, ta kẹt ở cảnh giới này mấy vạn năm, nếu có thể vấn đỉnh thì cũng không đợi đến bây giờ rồi.

Trịnh Xán lộ ra vài phần tịch lạc nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Lão đệ, lấy tiêu chuẩn của ngươi nên đi tới Thiên Nguyên địa vực kiến thức một phen, Thần dược sư ở nơi đó cũng không ít, còn có Chí tôn dược thần, có thể trao đổi với bọn họ một phen đối với ngươi àm nói tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại!

Thiên Nguyên địa vực, đây là thánh địa của Luyện dược sư, Lăng Tiếu nhưng không chỉ là mới nghe nói một hai lần.

Đây ngược lại là để cho Lăng Tiếu có chút hướng tới, bất quá trước mắt hắn còn chưa có phần rảnh rỗi kia.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, Lăng Tiếu trở lại trên phong của mình cùng Vân Mộng Kỳ tu luyện, chờ thực lực cao hơn một tầng lại trở về Huyền Linh đại lục đem thân nhân của mình đưa lên.

Lúc nhàn hạ Lăng Tiếu còn thay một chút trưởng lão đi đến cầu đan mà luyện chế đan dược.

Đương nhiên những trưởng lão ở bên trong môn này cũng có một chút phân lượng, bằng không bọn họ nào dám cầu Lăng Tiếu xuất thủ.

Lăng Tiếu cũng vì vậy mà kết giao không ít người, làm lớn nhân mã của phe phái Kim tộc.

Cùng lúc đó hắn sớm ở lúc trước đánh tỏa hồn chú vào Niếp Đao, khống chế

nhất cử nhất động của Niếp Đao.

Mà Niếp Đao từ chỗ sư phụ hắn chiếm được không ít động tác liên quan đến Thần thể phái, Lăng Tiếu liền đem những tin tức này nói trước cho Lăng Thần, để hắn làm tốt đề phòng.

Sau khi Lăng Thần được Lăng Tiếu đề điểm, ứng đối với Thần thể phái trở nên dễ dàng có thừa, nhiều lần áp đảo chủ trương của Thần thể phái, bày ra uy nghiêm của đường đường nhất môn chi chủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2010 - Cuồng Tăng Bị Bắt. (1)

Lăng Tiếu đối với nội đấu của Thiên Long môn không có bao nhiêu hứng thú, từ trong miệng Niếp Đao biết được những lão gia hỏa kia cũng không dám đùa thật, bởi vì Kim tộc ở phía sau Thiên Long môn đã chống đỡ cho Lăng Thần, trừ phia bọn họ có đảm lượng đối mặt với lửa giận của những lão gia hỏa Kim tộc kia, bằng không bọn họ chỉ dám để một đời trẻ tuổi đi tranh đoạt, mà những lão gia hỏa Kim tộc kia cũng sẽ không dễ dàng ra mặt.

Chớp mắt Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ ở Thiên Long môn đã một năm.

Trong một năm này Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ trải qua vô cùng vui vẻ thoải mái, thực lực đã ở trong lặng lẽ mà tăng lên.

Mà Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên hai người cũng rốt cuộc dựa vào tư nguyên mà Lăng Tiếu cung cấp cho bọn họ, thuận lợi từ cảnh giới Bán Thần Vương đạt tới cảnh giới đê cấp Thần Vương.

Song ở lúc này Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh của Liệt Viêm thương minh đột nhiên đi tới.

Đây để cho Lăng Tiếu cảm thấy có chút không biết nên ứng phó như thế nào rồi.

Hắn nhưng là biết tâm ý của hai nữ nhân này đối với hắn, mà hôm nay Vân Mộng Kỳ lại là ở bên cạnh rồi, hắn cũng không biết có thể náo loạn cái gì hay không.

Lúc lần nữa nhìn thấy Liệt Như Ngọc, một khuôn mặt không thua kém Vân

Mộng Kỳ vẫn là sáng rỡ động lòng người như vậy, một bộ diễm sắc trù đoạn đem vóc người của nàng hiển lộ ra hoàn mỹ vô hạ; mà Chu Chỉ Tĩnh cũng đồng dạng là mỹ diễm vô phương, nàng tổng cho mọi người một loại hình tượng hảo nữ nhâ đại gia khuê tú, là một loại hình hiền thê lương mẫu.

- Lăng Tiếu ngươi thật là để cho chúng ta đợi lâu a, cư nhiên cũng không nhìn tới chúng ta, phải để chúng ta đến gặp ngươi mới cam tâm!

Liệt Như Ngọc hoàn toàn là dáng vẻ hưng sư vấn tội quát lên, trong mỹ mâu phóng ra oán khí nồng đậm, giống như là tiểu tức phụ bị vùi dập.

Từ vài năm trước Lăng Tiếu thuận đường đi gặp chúng nữ một lần ra, Lăng Tiếu liền không có lại đi qua Liệt Viêm thành rồi, cũng khó trách Liệt Như Ngọc lại phát hỏa như vậy.

Lúc này Vân Mộng Kỳ lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Lăng Tiếu hỏi:

- Phu quân, bọn họ là?

Vân Mộng Kỳ mang theo ánh mắt cảnh giác nhìn Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh, mà nàng cũng không giống như thường ngày gọi hắn là "Tiếu", mà gọi là "Phu quân", nàng lại khoác ở tay của Lăng Tiếu, phảng phất giống như đang hướng nhị nữ thị uy.

Quả nhiên sau khi Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhìn thấy Vân Mộng Kỳ đều là ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không nghĩ đến bên cạnh Lăng Tiếu cư nhiên lại có một thê tử giống như là tiên nữ như vậy.

Trong lòng Liệt Như Ngọc trong nháy mắt trở nên ủy khuất, nàng tự hỏi một điểm cũng không thua kém Vân Mộng Kỳ, vì cái gì Lăng Tiếu không chọn

nàng.

Lăng Tiếu đối mặt với tình huống này cũng không biết làm như thế nào, chỉ có thể đơn giản giới thiệu một chút.

Khi Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh biết được nữ tử ở trước mắt này là thê tử từ rất sớm trước kia của Lăng Tiếu, trong lòng đều cảm thấy dễ chịu một chút.

Bởi vì Lăng Tiếu đã từng nói với bọn họ là hắn đã có không ít thê thiếp rồi.

Ngược lại là Vân Mộng Kỳ có chút ăn phải giấm chua rồi, nàng là từng nghe Lăng Tiếu nói qua ở Liệt Viêm thương minh sống qua một đoạn thời gian, nhưng mà lại không nghe Lăng Tiếu nói qua hai nữ tử tuyệt sắc này, ở trong lòng nàng thầm nghĩ:

- Tối nay trở về phải cho hắn đẹp mặt!

- Đúng rồi, các ngươi đến tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiếu hỏi.

- Không có chuyện thì không thể đến tìm ngươi sao?

Liệt Như Ngọc thốt ra.

Đây khiến cho Lăng Tiếu có chút ngượng ngùng a, trong lòng hắn buồn bã hô:

- Cô nãi nãi đừng nói lời lung tung a, bình dấm chua nhưng khó có thể chịu được!

Chu Chỉ Tĩnh cũng là khéo hiểu ý người nói:

- Kỳ thật chúng ta đến đây chủ yếu là muốn cho ngươi biết một chuyện, Cuồng Tăng bị người của Xà Nghĩa môn bắt rồi!

- Cái gì, chuyện lúc đó như thế nào?

Lăng Tiếu kinh hô.

Những năm này bọn họ một mực chờ đợi tin tức của nghĩa phụ Ngọc Nhu Phỉ, hi vọng hắn có thể chạy tới đây hội hợp với bọn họ, nhưng mà không nghĩ đến cư nhiên đã bị bắt rồi.

- Chúng ta nhận được tin tức lập lức chạy tới đây, bây giờ đã qua một tháng rồi đi!

Chu Chỉ Tĩnh nói.

- Đáng chết, nếu như nhạc phụ xảy ra chuyện gì ta nhất định phải huyết tẩy Xà Nghĩa môn!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, liền để người đi đem Ngọc Nhu Phỉ tìm đến.

Ngọc Nhu Phỉ vừa mới xuất quan nghe được tin tức này thiếu chút nữa bị dọa ngất rồi.

Cuồng Tăng nhưng là một trong hai người trọng yếu nhất trong cuộc đời của nàng, nếu như hắn xảy ra chuyện gì, cả đời này của nàng đều sẽ sống ở trong thống khổ a!

- Tiếu, chúng ta lập tức đi cứu nghĩa phụ, nhất định không thể để cho hắn có

chuyện gì!

Ngọc Nhu Phỉ khóc nức nở nói.

- Ừ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực đi cứu hắn.

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Ngay lập tức Lăng Tiếu cũng đành phải bỏ qua tiếp đón Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh, lập tức để cho Thường Hạo Hữu đi triệu tập nhân mã.

Hôm nay người ở trên phong hắn đã là binh cường mã tráng, không điêu linh giống như trước đây rồi.

Trong đó thực lực cường đại nhất đương nhiên vẫn là Lăng Cương, hắn được bên trong tộc an bài làm hộ pháp trưởng lão cho Lăng Tiếu, mặt khác còn có mấy tên Thần Vương dòng chính của Kim tộc cùng với hai huynh đệ Khang Văn, Khang Vũ đã đột phá trở thành cao cấp Thần Vương, lại có mấy chục tên Thần Vương trưởng lão, về phần thực lực Thần Vương trở xuống liền không cần phải nói.

Một bộ phận bọn họ là được an bài đến bảo hộLăng Tiếu, một bộ phận thì là tự nguyện đến đây đi theo Lăng Tiếu.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh ở lúc đến tìm Lăng Tiếu đã lờ mờ cảm thấy địa vị của Lăng Tiếu đã không giống như xưa rồi.

Nhưng mà khi thấy nhân mã ở trên phong đều là nghe lệnh của Lăng Tiếu, lại ẩn ẩn nghe được người khác tôn xưng hắn là phong chủ, mới biết được nguyên lai Lăng Tiếu ở bên trong Thiên Long môn đã là nhất phong chi chủ, đây nhưng là tồn tại quyền cao chức trọng rồi, trong lòng nhưng là kinh ngạc không dứt.

- Lăng Cương, ta muốn các ngươi theo ta đi diệt Xà Nghĩa môn, không biết có vấn đề gì hay không?

Lăng Tiếu đối với Lăng Cương đi thẳng vào điểm chính nói.

- Xà Nghĩa môn cũng không phải là tiểu môn tiểu phái, Thần Vương bên trong môn cũng không ít muốn diệt bọn họ chỉ sợ không đơn giản như vậy, chỉ dựa vào điểm nhân mã này của chúng ta chỉ sợ không đủ, nếu có thể lại mượn một đội nhân mã tới đay hẳn là không có vấn đề.

Lăng Cương cẩn thận mà nói.

Xà Nghĩa môn dù không tính là siêu cấp thế lực nhưng mà bọn họ cũng là có chút danh khí.

Lăng Tiếu đây nhưng là đi làm chuyện riêng, hắn làm sao không biết xấu hổ mà liên tiếng hướng Lăng Thần mượn người được.

Nếu như lần này tổn thất quá nhiều nhân mã, vậy hắn cũng không tốt khai báo a!

- Trước bất kể, chạy qua cái đã, dựa vào danh đầu của Thiên Long môn chúng ta để bọn họ đem người giao ra rồi lại nói, nếu như nhạc phụ có chuyện gì, ta tất trước diệt Xà Nghĩa môn!

Lăng Tiếu nói một cách tàn nhẫn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2011 - Cuồng Tăng Bị Bắt. (2)

Lăng Tiếu chạy tới cùng Lăng Thần giao phó một tiếng, muốn rời khỏi tông môn một đoạn thời gian, liền mang theo nhân mã của mình cấp tốc chạy tới địa bàn của Xà Nghĩa môn.

Thiên Long môn, trên sơn phong của Phương Bất Nhị.

Ở trong mật thất của hắn, Phương Bất Nhị, Hạ Công cùng với mấy người của Thần thể phái đều ở chỗ này, tựa hồ đang mật nghị cái gì đó.

- Tiểu tạp chủng kia cuối cùng hành động rồi, ta nghe nói lần này bọn hắn hình như là đi tìm Xà Nghĩa môn phiền toái!

Hạ Công trầm mặt nói.

Phương Bất Nhị híp híp mắt, trong ánh mắt kia thoáng qua sát ý nồng đậm nói:

- Tin tức có chính xác không?

- Tuyệt đối sẽ không sai, những trưởng lão trên phong của hắn toàn bộ xuất động rồi, thật giống như là muốn đi cứu người nào đó!

Hạ Công đáp.

- Vậy thì tốt, vốn dĩ cho là hắn cả đời đều co đầu rụt cổ không ra, nếu hắn dám đi ra, vậy thì để hắn vĩnh viễn biến mất đi!

Phương Bất Nhị âm u nói.

Kể từ sau khi Lăng Tiếu làm đại náo động, người của Thần thể phái bọn họ đều là không dám khinh thường mà gây chuyện, nhất là không dám tìm Lăng Tiếu làm phiền nửa điểm, nhưng mà không có nghĩa là bọn họ để xuống mối hận với Lăng Tiếu, ngược lại là càng đè nén thì càng hận rồi!

- Lăng Cương cũng theo hắn cùng nhau rời đi, còn có mấy người của Kim tộc, thực lực của bọn họ đều không thấp, muốn giết hắn chỉ sợ...

Hạ Công lộ ra vẻ khó xử nói.

Hạ Công tuy cũng là một trong những Thiên Thần Vương, nhưng mà hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Lăng Cương, hắn đang lưỡng lự.

- Hắc hắc, cần gì chúng ta xuất thủ!

Phương Bất Nhị cười lạnh một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Ta nghe nói gần đây có xuất hiện một chi gọi là U Ảnh Ám Sát đoàn, bọn họ người nào cũng dám giết, chỉ cần có thể giao ra thù lao đầy đủ là được. Mà đoàn trưởng của U Ảnh Ám Sát đoàn có thực lực không kém hơn bao nhiêu so với Lăng Cương, tin tưởng bọn hắn có thể có thực lực đem tiểu tử kia giết chết a!

Sát Thần bảng, là chỉ số lượng giết chết Thần Vương của một người mà xếp hạng.

Đương nhiên đây chỉ là loại bảng mà được những người lưu tâm xếp ra, bình thường đều là người ở trên thông tập bảng, sau đó án chiếu theo thực lực mạnh yếu mà bài danh.

Thực lực trung cấp Thần Vương đỉnh phong của Cuồng Tăng bài danh ở vị trí bảy mươi tám, chiến lực dạng này đã là tương đối cường hãn rồi.

Huống chi hắn ở bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh tìm được thần vật mà chính mình cần thiết, trải qua vài năm tiềm tâm đột phá, thực lực đã là cao cấp Thần Vương rồi.

Thực lực như vậy Xà Nghĩa môn môn muốn bắt hắn căn bản là không dễ dàng.

Cuồng Tăng một mực sống ở trong Hỗn Loạn chi lĩnh, mà người của Xà Nghĩa môn lúc trước truy tìm Cuồng Tăng sớm đã từ bên trong Hỗn Loạn chi lĩnh đi ra ngoài rồi.

Theo đạo lý hẳn là không có chuyện gì xảy ra mới đúng.

Nhưng mà muốn trách thì phải trách Cuồng Tăng quá tự tin rồi, mà hắn sớm đã ở trên Sát thần bảng.

Cho nên liền ở lúc hắn chạy tới Liệt Viêm thành tìm kiếm mấy người Ngọc Nhu Phỉ cùng Lăng Tiếu thì lại bị người khác nhận ra.

Sau đó bị Điền Lãnh đứng ở vị trí 34 trên Sát thần bảng nhìn chằm chằm vào, cũng đem Cuồng Tăng bắt lại.

Điền Lãnh nhưng là nổi danh trên Sát Thần bảng, thực lực từ lâu đã là cao cấp Thần Vương rồi, so với cao cấp Thần Vương mới tiến giai như Cuồng Tăng thì mạnh hơn một bậc, nhớ tới lúc trước hắn nhưng có thể lấy lực của một người đò sát một cái thế lực trung cấp.

Hắn đem Cuồng Tăng bắt lại cũng không đem Cuồng Tăng giết đi, mà là áp tải đến Xà Nghĩa môn lĩnh thưởng.

Cũng là tin tức của Liệt Viêm thương minh linh thông, người ở phía dưới sớm được nhắc nhở là phải lưu ý đến tin tức của Cuồng Tăng, cho nên cấp tốc đem tin tức truyền về tổng bộ.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhận được tin tức này lập tức chạy tới Thiên Long môn, hiện tại đã là chuyện tình trôi qua ba tháng rồi.

Ngọc Nhu Phỉ lo lắng vô cùng, nàng hận không thể lập tức chạy tới Xà lĩnh.

Xà lĩnh là địa bàn của Xà Nghĩa môn, ở nơi này nhưng là chỗ quần xà ở, người lạ khó tới gần.

Nghe nói môn chủ đời thứ nhất của Xà Nghĩa môn nhưng là Xà Nhân nhất mạch của Thú Nhân tộc.

Thú nhân đã từng cùng với nhân loại chân chính thông hôn, để cho chủng tọc thú nhân này dần dần tiêu thất ở trước mặt tất cả mọi người, nhưng mà còn có rất nhiều người uẩn hàm Thú nhân huyết mạch, bình thường cũng chỉ có trong chiến đấu mới kích hoạch Thú Nhân huyết mạc biến hóa trở thành Thú nhân đề cao lực chiến đấu.

Bằng không người bình thường là rất khó phát hiện có tồn tại Thú nhân.

Cũng chính là bởi vì như thế chỗ mà Xà Nghĩa môn chiếm lĩnh được đem Xà thú ở phương viên mấy vạn dặm đều triệu hồi qua, vì vậy đã trở thành Xà lĩnh, cũng đã trở thành lãnh địa mà rất nhiều người không dám đặt chân đến.

Nếu như không có người của Xà Nghĩa môn mang vào, một khi đặt chân đến lãnh địa của Xà Nghĩa môn chắc chắn sẽ bị chư xà công kích.

Từng có một gã cao cấp Thần Vương muốn cứng rắn xông vào lãnh địa của Xà Nghĩa môn, cuối cùng lại là bị vạn xà cắn nuốt mà chết.

Chuyện này truyền khắp bên trong Thiên Long địa vực, từ đó cũng không ai dám cứng rắn xông vào Xà lĩnh nữa.

Chỉ là hôm nay ở bên ngoài Xà lĩnh lại là có một nhóm khách không mời mà đến.

Những người này chính là đám người Lăng Tiếu từ Thiên Long môn phong trần mệt mỏi chạy tới chỗ này.

Lần này Lăng Tiếu cũng không mang theo nhiều người, chỉ có năm mươi người, đã là lực lượng đỉnh phong trên phong của hắn, đương nhiên Thập tam thái tử cùng với Bại gia tử khẳng định là phải mang theo ở bên cạnh.

Có chúng nó ở đây Lăng Tiếu cảm thấy có thể trụ được mấy chục tên Thần Vương rồi.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhị nữ cũng đi theo đến, dọc trên đường đi chúng nữ cũng là không cùng Lăng Tiếu nói chuyện, ngược lại là ở bên cạnh Ngọc Nhu Phỉ an ủi nàng, đồng thời cũng đánh tốt quan hệ với Vân Mộng Kỳ.

Chúng nữ biết muốn ở bên cạnh Lăng Tiếu, không đánh tốt quan hệ với nữ nhân bên cạnh hắn chỉ sợ là không có hi vọng.

Nhị nữ cũng chưa từng nghĩ qua Lăng Tiếu sẽ bỏ qua Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ mà lựa chọn hai người.

Bằng không lúc trước Lăng Tiếu đã tiếp nhận hai người rồi.

Mà Lăng Tiếu đối với loại tính tình không quên không rời chính mình này của hai người cũng là vui vẻ.

- Tiếu thúc, phía trước chính là Xà lĩnh địa đái rồi, chúng ta vẫn là tiên lễ hậu binh thì tốt nhất, nếu như bọn họ thức thời đem người thả ra, hết thảy đều dễ nói, nếu như bọn họ dám không nghe lời, chúng ta lại để cho bọn họ biết được kết cục khi đắc tội Thiên Long môn chúng ta!

Lăng Cương từ bên cạnh đề nghị nói.

- Ừ, trước tiên để cho người của bọn họ đi ra đi!

Lăng Tiếu rất là bình tĩnh nói.

Xà Nghĩa môn tuy nói yếu hơn so với những siêu cấp thế lực kia nhưng mà cũng là một phương đại thế lực, bên trong tông chỉ sợ có không ít Thần Vương tọa trấn, truyền văn thập bát Ngân Xà từng người đều có thực lực Thần Vương, mà người đứng đầu Ngân Xà còn là đạt tới cao cấp Thần Vương, mà ở bên trên bọn họ còn có bát đại Kim Xà cùng với tứ đại Xà Vương, đây đều là những tồn tại đứng đầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2012 - Lãnh Địa Của Xà Nghĩa Môn. (1)

Lăng Tiếu thật cũng không sợ bọn họ, chỉ là có chút bận tâm đối phương ở chỗ này có thể có Thủy Thần tọa trấn hay không.

Nếu như có Thủy Thần tọa trấn mà nói, những người bọn họ còn là không đủ nhìn.

Cho nên trước để Xà Nghĩa môn thả người, nếu như bọn họ không thả lại dùng mạnh là được.

Đám người Lăng Tiếu ở trước Xà lĩnh dừng lại một chút, bọn họ xa xa nhìn Xà lĩnh sơn mạch, cảm nhận được trận trận tà khí từ bên kia truyền tới để người cảm tháy có chút áp lực.

Lăng Cương đi trước kêu gọi, tin tưởng người của Xà Nghĩa môn rất nhanh leienf sẽ đi ra.

Ngọc Nhu Phỉ hết sức lo lắng mà nói với Lăng Tiếu:

- Tiếu, ngươi... Ngươi nói nghĩa phụ hắn có chuyện gì hay không?

Lời này ở trên đường nàng đã hỏi Lăng Tiếu không ít hơn trăm lần.

Lăng Tiếu vẫn là kiên nhẫn nói:

- Đối phương nếu muốn bắt sống nhạc phụ, như vậy sẽ không dể dàng giết hắn đâu!

Kỳ thật tát cả mọi người đều rõ ràng, lời này của Lăng Tiếu chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Một nhân vật bị người thông tập bị bắt giữ thì làm sao còn mạng?

Người nào cũng không nhận thấy Xà Nghĩa môn sẽ là một loại nhân từ nương tay.

Lăng Cương ở không xa cũng là đủ trực tiếp bá đạo, hắn trực tiếp bay lướt tới trên bầu trời của Xà lĩnh, một cái kim quyền oanh ra, một cái quyền đầu kim sắc như sư trùng kích ở trên rất nhiều sơn lĩnh.

Oanh long oanh long!

Mấy chục tòa sơn phong trong nháy mắt bị oanh thành tê phấn, vô số khối đá bụi mù càng không ngừng văng ra tung tóe.

Thuận theo động tĩnh này vang lên, lập tức có mười mấy ngừi từ các phương hướng bất đồng lướt nhanh tới đây, bọn họ đều cưỡi lấy Xà linh thú, thực lực mỗi một người rõ ràng đều không thua kém tu vi Thánh giả.

Bọn họ rất hiển nhiên chỉ là một ít thủ vệ trông coi Xà lĩnh mà thôi.

Tên Thánh Hoàng cầm đầu kia kinh quát lên:

- Người nào dám càn rõ ở địa bàn của Xà Nghĩa môn chúng ta, không muốn sống nữa rồi có phải không!

Lời của hắn vừa mới dứt, một cái kim sắc ba chưởng hướng về phía khuôn mặt của hắn tát tới.

Thánh Hoàng kia nhất thời giống như là đan pháo hướng về phía bên dưới

mà đập xuống, thân thể của hắn liền đập ở trên mặt đất, đem mặt đất đều đụng thành một cái hố sâu, cũn không có cách nào từ trong hố sâu kia mà nhìn thấy được gì.

- Ngươi coi là cái gì, cũng dám gào thét ở trước mặt bổn thần!

Lăng Cương hết sức khinh thường nói.

Hắn nhưng là một trong những Thiên Thần Vương, ở bên trong Thiên Long địa vực có địa vị tôn sùng, còn thật không phải người bình thường dám dễ dàng đắc tội.

Những người kia của Xà Nghĩa môn thấy lãnh tụ của bọn họ bị một cái tát của nhân gia đánh chết rồi, từng người trở nên đàm hàn tâm kih.

- Này... Vị đại nhân này, không... Không biết có chuyện gì?

Một gã Thánh Hoàng khác vô cùng cẩn thận đi lên trước một bước hỏi.

- Mau báo cho môn chủ của các ngươi, nói là người của Thiên Long môn đến!

Lăng Cương hết sức hào khí mà nói.

Mười mấy người kia vừa nghe đến ba chữ "Thiên Long môn" lập tức trở nên càng thêm sợ hãi rồi.

Thánh Hoàng kia càng không ngừng gật đầu xưng "Vâng", sau đó liền mang theo tất cả ngược về bên trong Xà Nghĩa môn thông báo.

Người của Xà Nghĩa môn đi mau mà đến cũng mau, chỉ thấy mấy chục tên Thần Vương từ rất xa bay tới.

Trong đó có một người trung niên nam tử lại càng ở từ rất xa cười nói:

- Không biết trưởng lão của Thiên Long tới đây, Xà Ý không thể từ xa hoan nghênh, thật là có tội rồi!

Tên nam tử này trên người mặc một bộ hoàng bào, trên áo bào thêu lấy từng đạo hoàng kim mãng đang bay múa, lộ ra tôn quý dị thường.

Hắn chính là môn chủ Xà Ý của Xà Nghĩa môn, mà một bộ Hoàng kim bào tử kia của hắn thì là Hoàng Kim Xà Vương đứng đầu trong tứ Xà Vương, có thực lực Thần Vương đỉnh phong, miễn cưỡng được xếp vào hàng ngũ Thiên Thần Vương, xếp hạng hơn tám trăm.

Mà ba người ăn mặc dễ làm người khác chú ý ở bên cạnh hắn đều là Thần Vương đỉnh phong giống như hắn.

Ba người này phân biệt là Trúc Diệp Thanh, Thất Bộ, Lam Hoang trong tứ Xà Vương, cùng với Hoàng Kim Mãng được xưng là Tứ đại Xà Vương.

Tứ đại Xà Vương của Xà Nghĩa môn đều có thực lực Thiên Thần Vương, cũng là tồn tại cường đại nhất của Xà Nghĩa môn bọn họ.

Mỗi một cái thế lực có thể có bốn gã Thiên Thần Vương đủ để bọn họ danh chấn Thiên Long địa vực rồi, đây cũng là nguyên nhân mà Xà Nghĩa môn bọn họ những năm nay có thanh danh hiển hách ở Thiên Long địa vực.

Bất quá tương truyền ở trên bọn hắn còn có Vương trong Xà Vương, cũng không biết là thật hay giả, tóm lại cũng chưa ai thấy qua, cho dù là thấy qua chắc hẳn cũng là người đã chết.

- Gan các ngươi thật lớn, cư nhiên ngay cả người của Thiên Long môn chúng ta đều bắt, không muốn sống nữa rồi hả!

Lăng Cương nhìn chằm chằm vào Xà Ý có danh xưng Hoàng Kim Xà mà quát lên.

Hoàng Kim Xà cùng với người ở phía sau lưng hắn nhưng là đều nhận ra được vị này chính là Lăng Cương một trong những Thiên Thần Cương của Thiên Long môn, xếp hạng hơn ba trăm.

Nghe được một lời này của Lăng Cương, Hoàng Kim Xà là đánh run lên một cái, hắn vội vã đáp:

- Đây... Lăng trưởng lão, đây có phải là có hiểu lầm gì không, chúng ta làm sao dám bắt người của Thiên Long môn các ngươi? Đây có phải là có cái gì hiểu lầm?

Xà Nghĩa môn ở trong Thiên Long địa vực là loại thế lực so sánh với bên trên thì chưa đủ, mà so sánh với bên dưới thì có thừa.

Trừ những siêu cấp đại thế lực kia ra, thế lực bình thường còn thật không dám chọc đến bọn họ, bởi vì có tứ đại Thiên Thần Vương tọa trấn trong đó, cũng không phải là đơn giản có thể khiêu khích được.

Mà Hoàng Kim Xà thân là môn chủ cũng là tương đối thức thời, người của Xà Nghĩa môn bọn họ mặc dù lớn lối nhưng mà tuyệt đối sẽ không đi đắc tội với người của những siêu cấp thế lực kia.

Bởi vì bọn họ là tự biết chính mình, muốn một mực cường đại tiếp thì không thể đắc tội với những siêu cấp thế lực kia.

Cho nên khi Hoàng Kim Xà nghe lời này của Lăng Cương, trong lòng đều lạnh đi nửa người, hắn thật là không biết lúc nào đã đắc tội qua với người của Thiên Long môn a!

- Có phải hiểu lầm hay không, ngươi giải thích với Tiếu thúc của ta đi, nếu như không có một cái đáp án hài lòng, Xà Nghĩa môn các ngươi cũng không cần thiết tồn tại nữa rồi!

Lăng Cương quát lạnh nói.

Hắn không chỉ là người của Thiên Long môn, còn là người của Kim tộc, bên trong Thiên Long địa vực đệ nhất đại thế lực đối diện với những thế lực yếu nhược hơn bọn họ tự nhiên là sẽ không cho cái mặt mũi gì.

Đây cũng luôn luôn là tác phong thô bạo của bọn họ.

Nhưng mà như vậy ngược lại càng có thể kinh sợ đến người của Xà Nghĩa môn từng cái đều là mồ hôi chảy khắp người.

Bọn họ dù là có thực lực không kém nhưng mà so với Thiên Long môn còn thật không coi là cái gì.

Nhân gia muốn diệt bọn họ chỉ sợ là chuyện dễ dàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2013 - Lãnh Địa Của Xà Nghĩa Môn. (2)

Lăng Cương mang theo người của Xà Nghĩa môn đến trước đám người Lăng Tiếu.

Người của Xà Nghĩa môn thấy đối phương cư nhiên đem theo nhiều nhân mã như vậy đến đây, trong lòng lại càng là khẩn trương vô cùng.

- Tiếu thúc, hắn chính là môn chủ của Xà Nghĩa môn!

Lăng Cương chỉ Hoàng Kim Xà nói.

Hoàng Kim Xà rất là khách khí mà tiến lên phía trước nói:

- Vị này... Vị thiếu gia này, không biết Xà Nghĩa môn chúng ta đã làm gì đắc tội ngày, chúng ta lập tức đem người đó phế trừ.

Ở trong lòng hắn nói thầm:

- Chẳng lẽ là một tiểu bối đắc tội với nhân gia? Thật là đáng chết!

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút quát lên:

- Các ngươi có phải là bắt Cuồng Tăng rồi hay không? Hắn bây giờ như thế nào rồi? Đừng nói với ta là hắn đã chết!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, người của Xà Nghĩa môn trong nháy mắt thần sắc biến đổi!

Bọn họ đều không rõ ràng Cuồng Tăng là tán tu làm sao có liên quan đến Thiên Long môn được?

Bọn họ tuyên bố thông tập bảng đã rất nhiều năm rồi, cũng không thấy người của Thiên Long môn hạ cảnh cáo gì với bọn họ a!

Ánh mắt của Hoàng Kim Xà chuyển qua một cái cười nói:

- Vị thiếu gia này, chúng ta là có phát ra thông tập lệnh bắt Cuồng Tăng, nhưng mà... Chúng ta đến nay đều chưa bắt được hắn a!

Tiếp theo hắn còn quay đầu hướng về phía người của Xà Nghĩa môn bọn họ nói:

- Các ngươi có ai bắt được Cuồng Tăng hay không?

- Không có, môn chủ, chúng ta đều không nhận được bất kỳ tin tức nào của hắn.

- Đúng vậy a, chúng ta đã rất lâu rồi không có để ý đến hắn, nếu như vị thiếu gia này không nhắc tới thì chúng ta cũng không nhớ tới hắn đâu.

- Có thể hắn đã rời khỏi Thiên Long địa vực rồi!

Người của Xà Nghĩa môn nào dám nói lời thật, từng người lập tức phủ nhận.

- Các ngươi lừa người, rõ ràng các ngươi đã bắt được nghĩa phụ của ta, mau đem hắn thả ra, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ không nhịn được mà quát lên.

Nàng nhìn đến người của Xà Nghĩa môn phủ nhận, trong lòng sợ nghĩa phụ

hắn có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Hoàng Kim Xà rất là bình tĩnh nói với Ngọc Nhu Phỉ:

- Vị tiểu thư này chúng ta thật chưa bắt được Cuồng Tăng, thỉnh ngươi tin tưởng chúng ta! Trở về ta sẽ để người đem thông tập lệnh rút đi, chúng ta thật không biết hắn là người của Thiên Long môn các ngươi, ta đại biểu trên dưới Xà Nghĩa môn nói xin lỗi với ngươi.

Lời này của Hoàng Kim Xà nói đến rất có thành ý, người bình thường không có quá nhiều tâm tư chỉ sợ đều sẽ tin tưởng lời nói của hắn.

- Hừ, ngươi thật là to gan, ngay cả chúng ta cũng dám lừa, chúng ta đã nhận được tin tức, Sát thần Điền Lãnh đã đem Cuồng Tăng bắt giữ, cũng đã đưa đến chỗ của các ngươi, còn muốn giảo biện, đừng nói thật cho là Xà Nghĩa môn các ngươi có thể gọi nhịp với chúng ta?

Liệt Như Ngọc đi lên quát.

- Các ngươi đã không cho mặt mũi như vậy, vậy chớ trách chúng ta không khách khí rồi!

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Hắn có thể đoán được Cuồng Tăng khẳng định là đã xảy ra chuyện, bằng không người của Xà Nghĩa môn làm sao sẽ phủ nhận được.

Nếu chỉ là giam giữ, tin tưởng bọn hắn sẽ không dám đắc tội với Thiên Long môn, cũng sẽ thả người ra.

Trúc Diệp Thanh Xà từ bên cạnh lên tiếng nói:

- Chư vị, không phải là chúng ta không cho mặt mũi, àm là Cuồng Tăng thật không có ở chỗ chúng ta, nếu không các ngươi vào trong tông ta tìm kiếm, nếu như tìm được người, chúng ta cam nguyện tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào của các ngươi!

- Tiếu thúc, kỳ thật ta có một biện pháp rất tốt có thể biết bọn họ có nói dối hay không!

Lăng Cương ở một bên lạnh lùng nói.

- Nga, vậy ngươi nói ra nghe một chút!

Lăng Tiếu đáp.

- Chính là bắt một người bọn họ lại đây, lục soát linh hồn ký tức của bọn họ một chút, tin tưởng liền sẽ có kết quả mà chúng ta muốn rồi.

Lăng Cương nói, tiếp theo hắn nhìn về phía người của Xà Nghĩa môn nói:

- Xà Ý, ngươi thấy cái biện pháp này của ta có tốt không? Như thế chẳng những có thể mất đi hiểu lầm, mọi người cũng không cần đại động can qua.

- Lăng trưởng lão, việc này...

Hoàng Kim Xà lộ ra vẻ cực độ khó xử, hắn biết việc này khẳng định là khó qua rồi.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào hắn mà lạnh lùng nói:

- Ngươi trung thực nói với ta, Cuồng Tăng có phải là bị các ngươi giết rồi hay không!

Thất Bộ Xà ở một bên cuố cùng là không nhịn được đi lên quát:

- Đúng vậy, Cuồng Tăng giết chúng ta không ít người, chúng ta giết hắn cũng là thiên kinh địa nghĩa!

Chuyện cho tới bây giờ muốn không thừa nhận cũng khó, bởi vì đối phương thật bắt lấy được một người bất kỳ nào đều sẽ nhận được kết quả, sao không thống khoái mà làm rõ!

- Khốn kiếp... Ta muốn giết các ngươi!

Ngọc Nhu Phỉ trong nháy mắt lệ thủy như mưa, nàng hét lên một tiếng lại liều lĩnh muốn xuất thủ với người của Xà Nghĩa môn.

- Nhu Phỉ ngươi chớ vọng động!

Vân Mộng Kỳ trong nháy mắt đem Ngọc Nhu Phỉ kéo lại.

- Tam đệ, đừng nói lung tung, kỳ thật Cuồng Tăng còn chưa chết!

Hoàng Kim Xà quát trách nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Ta không biết Cuồng Tăng có quan hệ với Thiên Long môn các ngươi, bằng không cho chúng ta mười lá gan cũng không dám động vào hắn, nhưng mà hắn xác thật là giết không ít trưởng lão của chúng ta, cho nên chúng ta phải thay bọn họ đòi về công đạo, hôm nay Cuồng Tăng đã ở trên tay của chúng ta, nhưng mà... Tình huống của hắn có thể sẽ không quá tốt!

- Ha hả, xem ra các ngươi còn thật không đem Thiên Long môn chúng ta để vào trong mắt rồi!

Lăng Cương cười lạnh nói.

Thần sắc của Lăng Tiếu khó coi tới cực điểm, hắn còn không lập tức hướng người của Xà Nghĩa môn ra tay tấn công, mà là nói:

- Đem người giao ra!

- Nếu như chúng ta đem người gioa ra, hi vọng vị thiếu gia này đừng trách tội chúng ta, chúng ta cũng là tội không biết, chúng ta có thể làm ra bất kỳ bồi thường nào!

Hoàng Kim Xà nói.

- Ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta!

Lăng Tiếu quát lệnh nói.

- Nếu không chư vị trước tới chỗ của chúng ta nghỉ ngơi một chút, chúng ta lập tức đem người mang đến?

Hoàng Kim Xà nói, hắn tựa hồ còn sợ đám người Lăng Tiếu không dám vào, lại tăng thêm một câu:

- Tin tưởng chư vị sẽ không thấy chúng ta có gan dám hại các ngươi a!

Phải nói lời này của Hoàng Kim Xà rất hữu hiệu, Lăng Tiếu lập tức đáp:

- Vậy trước tiên liền tới chỗ của các ngươi!

Lăng Cương thì là ở một bên cảnh cáo nói:

- Các ngươi tốt nhất đừng đùa bỡn cái hoa dạng gì!

- Làm sao sẽ như vậy được, Xà Nghĩa môn chúng ta gia nghiệp nhỏ, cũng không dám làm trò đùa!

Hoàng Kim Xà ứng nói.

Như thế đám người Lăng Tiếu thuận theo người của Xà Nghĩa môn cùng nhau tiến vào Xà lĩnh, hướng về phía địa bàn của bọn họ mà đi.

CHỉ là ở lúc vào Lăng Tiếu không quên đối với đáp người Lăng Cương sử một cái ánh mắt, để cho bọn họ đều cảnh giác, hắn sợ người của Xà Nghĩa môn chó cùng dứt giậu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2014 - Biến Cố Ở Xà Lĩnh. (1)

Đám người Hoàng Kim Xà dẫn đường ở phía trước, tứ đại Xà Vương bọn họ tất cả đều là âm thầm sử ra ánh mắt, nhìn dáng vẻ nhất định là không có hảo ý.

Xà lĩnh từng tòa hùng sơn tuấn lĩnh liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, chỗ này có rất ít những linh thú khác sinh tồn, bốn bề đều có thể nhìn thấy từng con xà mãng bò ở trên các nơi sơn lĩnh, cũng có rất nhiều tiểu xà treo ở trên cổ thụ càng không ngừng thè lưỡi, lộ ra dáng vẻ âm độc, nhìn lại hết sức hung ác.

Nữ tử bình thường nhát gan một chút nhìn thấy khắp nơi này toàn là các loại xà mãng lớn nhỏ chỉ sợ đều phải sợ ngất đi rồi.

GIống như Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhị nữ có thực lực mặc dù đã đạt tới cấp bậc Thần Vương nhưng khi nhìn đến những xà mãng này vẫn cảm thấy cả người phát lạnh không thôi.

- Phía trước không xa chính là chỗ tông môn của chúng ta, chư vị vẫn là ăn vào đan dược này trước, tránh cho Xà thú thủ sơn công kích, đó chính là tội của chúng ta rồi!

Trong tay của Trúc Diệp Thanh Xà nhiều ra mấy viên đan dược, xoay người nói với đám người Lăng Tiếu.

Rất nhiều xà mãng đều rất kỵ một chút mùi vị, có một ít đan dược có thể để xà mãng sản sinh ra khí tức chán ghét, liền sẽ tránh ra xa xa.

Cho nên Trúc Diệp Thanh Xà nói như vậy cũng là để cho đám người Lăng Tiếu không có nghi vấn gì.

Hắn nhất nhất phát đan dược cho mọi người, trong đó có một khỏa cũng rơi vào trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có lập tức ăn vào, mà là nhẹ văn đan dược kia một chút, bỗng dưng thoáng qua lệ mang, hắn nhanh chóng đem đan dược kia bóp nát, một cỗ hắc sắc vụ khí trong nháy mắt tràn ra, mùi vị tinh sửu kia khiến người ta gay mũi khó chịu.

- Khốn kiếp, cư nhiên giở trò, mọi người chớ dùng độc đan kia!

Lăng Tiếu kinh quát lên.

Chỉ là lời này của hắn đã chậm, có một bộ phận người đã đem đan dược này nuốt xuống.

Cũng thuận theo thanh âm này rơi xuống, người của Xà Nghĩa môn đều rời xa đám người Lăng Tiếu.

Hoàng Kim Xà lại càng lộ ra vẻ hung ác nói:

- Các ngươi khinh người quá đáng, nếu như các ngươi biết điều một chút nghe lời của chúng ta mà rời khỏi, cũng sẽ không ép chúng ta làm như thế!

- Xem ra các ngươi thật là không biết sống chết, mau đem giải dược giao ra, bằng không san bằng Xà Nghĩa môn các ngươi!

Lăng Cương là người cẩn thận cũng là không đem độc đan ăn vào, trong tay của hắn nhiều ra một thanh kim thương, một đầu thập giai Hoàng Kim Sư trong nháy mắt xuất hiện.

Những vị Thần Vương khác của Thiên Long môn cũng liên tục đem Thánh thú của mình gọi về.

Chỉ là có gần một nửa người đã phục dụng độc đan, mỗi một người chỉ có thể cố gắng bức độc, căn bản không có chiến lực gì.

Những độc đan kia nhưng là dùng bản nguyên xà độc mà luyện chế, mỗi một khỏa đều có thể khiến Thần Vương đều khó chịu nổi.

Chỉ ở trong chốc lát những người đó đã vô cùng thống khổ, làn dan đều trở nên phát đen khó coi rồi.

- Người không có chuyện gì giết hết bọn hắn, bức bọn hắn giao ra giải dược!

Lăng Tiếu hạ lệnh quát lên.

Tiếp theo hắn lấy ra không ít giải độc đan để Liệt Như Ngọc cùng với những người trúng độc khác ăn vào.

Đám người Lăng Tiếu nhận được mệnh lệnh lập tức hướng người của Xà Nghĩa môn xuất thủ.

- Hắc, động thủ ở Xà Nghĩa môn chúng ta, các ngươi cũng không mang theo nhiều người một chút, hôm nay liền để cho toàn bộ các ngươi lưu lại, chắc hẳn người của Thiên Long môn cũng không tính lên đầu của chúng ta!

Thất Bộ Xà cười lạnh nói.

Ngay lập tức hắn phát ra một đạo thanh âm quái khiếu kỳ dị.

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, từng trận thanh âm lưỡi xà thôn nạp chợt vang lên.

Tê tê!

Từng con xà mãng lớn nhỏ chi chít nhiều màu từ bốn phương tám hướng đều trùng kích tới.

Số lượng này ước chừng không ít hơn vạn con, thậm chí còn đang tiếp tục tăng lên.

Người của Xà Nghĩa môn sở dĩ đi bước cờ hiểm này cũng là bị bức đến bất đắc dĩ.

Bọn họ sở dĩ đối phó với Cuồng Tăng xác thật cũng không biết hắn cùng với người của Thiên Long môn có quan hệ a!

Hôm nay Cuồng Tăng có thể nói là đã coi như là gần chết, muốn bọn họ giao người ra, bọn họ không tin đám người Lăng Tiếu sẽ không đối phó với bọn họ.

Đã như vậy bọn hắn chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, đem bọn họ giết chết rồi lại nói.

Cho dù là ngày sau người của Thiên Long môn lại đến, chỉ cần đối phương tìm không ra được cái chứng cớ gì, tin tưởng cũng có thể cố gắng mà quá quan rồi, nếu thật sự mà không được cũng chỉ có thể lại tìm địa phương khác gây dựng lại thế lực rồi.

Cuối cùng cũng là không thoát được phải chiến một trận, vậy không bằng trước tiên xuất kích.

Bởi vì ở địa bàn của bọn hắn, bọn hắn có ưu thế tuyệt đối.

Xà mãng ở chỗ này vô số đủ để ngăn cản thiên quan vạn mã rồi.

Lăng Cương là người đầu tiên đề thương xuất trận, trực tiếp giết hướng môn chủ Hoàng Kim Xà này.

Hoàng Kim Mãng, Trúc Diệp Thanh Xà, Thất Bộ Xà, Lam Hoàn Xà tứ đại Xà Vương đều là Thiên Thần Vương, mặc dù xếp hạng ở cuối nhất nhưng mà chiến lực tuyệt đối không thể khinh thường, hơn nữa mỗi người bọn họ đều cũng có một con thập giai Xà Vương.

Bọn họ phân ra hai người nghênh đón Lăng Cương, có hai người thì thừa dịp hướng về những người khác giết tới.

Mà Kim Xà đứng đầu Xà Nghĩa môn mang theo những người khác đều là liên tục tiến vào trạng thái chiến đấu.

Bất quá bọn họ cũng không có lập tức xông tới, bởi vì xà mãng bốn phía ở chỗ này nhưng là có thể trước thay bọn họ xông lên đánh trận đầu.

Đối mặt với tình huống như vậy còn không đến nỗi để cho Lăng Tiếu kinh hoảng, duy nhất để hắn khẩn trương chính là Liệt Như Ngọc trúng độc.

Đây chính là bổn nguyên xà độc, giải dược của hắn chỉ có thể áp chế một hồi, cũng không thể đem toàn bộ nó giải quyết hết, phải lập tức cướp được giải dược, bằng không liền xảy ra vấn đề lớn rồi.

- Bại gia tử, Thập Tam, các ngươi không ra tay còn đợi khi nào!

Lăng Tiếu đối với Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử ở bên cạnh hắn kinh quát lên.

Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử nghe được mệnh lệnh này của hắn lập tức trùng thiên kinh khiếu lên.

Hai đạo thanh âm thần thú bất đồng gào thét để cho những Xà thú lục tục trùng kích mà đến kia mỗi một con bị sợ đến ngã rơi xuống dưới.

Nhưng mà chỉ dựa vào tiếng tê hống của bọn nó còn thật không cách nào đem những xà thú này đều triệt để dọa lui, ở trong những Xà mãng này nhưng là có thập giai Xà Vương tồn tại, chúng nó ở chỗ này sinh tồn nhiều năm, dù là trên bổn nguyên bị áp chế của thần thú nhưng mà lại sẽ không đình chỉ công kích của chúng nó.

Những Xà thú kia mỗi một con đều hướng về phái những ngước khác cắn tới.

Đẳng cấp của những xà thú này cũng không coi là quá cao, nhưng mà cũng có không ít tồn tại đạt tới cao giai, số lượng ngàn vạn con này cho dù là Thần Vương cũng cảm thấy da đầu tê liệt, huống chi trong đó còn có trên trăm con đạt tới thập giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2015 - Biến Cố Ở Xà Lĩnh. (2)

Chắc hẳn những xà môn thịnh yến này chính là Xà Nghĩa môn những năm qua bồi dưỡng ra đi!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu "Đáng chết!", sau đó để cho Chu Chỉ Tĩnh bảo vệ Liệt Như Ngọc, liền phát xuất tiến công.

Hắn muốn lấy giải dược liền phải bắt được Trúc Diệp Thanh kia.

Chỉ là hắn bây giờ muốn đi tới Trúc Diệp Thanh nhưng không dễ dàng, có rất nhiều xà mãng đã hướng về phía hắn đánh tới, từng trận xà độc công kích đơn giản là để cho người ta không phòng bị được.

Năng lượng phô thiên cái địa cơ hồ đều đem chỗ này bao phủ lại.

Lăng Tiếu nào dám bảo lưu lực lượng gì, trong nháy mắt đem tất cả chiến lực đề thăng tới đỉnh phong, Cửu Dương Phần Thiên quyền hướng về phương hướng chính diện oanh đi, quyền ý cuồn cuộn kia trong nháy mắt ở cái phương hướng oanh ra này xuất hiện mấy vòng diễm dương có màu sắc không đồng nhất, đem những xà độc kia nhất nhất oanh tán, mà những xà mãng kia lập tức bị giết chết hơn mấy trăm con.

Lăng Tiếu đã không quản được nhiều như vậy, hắn đối với người ở bên cạnh mình hét lên:

- Các ngươi bảo vệ người bị trúng độc, nhất định phải đứng vững, ta nhất định đoạt được giải dược cho các ngươi.

Một bên khác Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử cũng đồng dạng là uy mãnh vô cùng.

Chúng nó biết chuyện khẩn cấp, liên tục biến trở về bản thể, sợ đến rất hiều xà mãng liên tục từ trên trời rơi xuống.

Bại gia tử càng không ngừng ở giữa những xà mãng này xuyên qua, quanh thân nó hiện lên hỏa diễm nồng đậm, liên tục đem những xà mãng kia thiêu đốt đến ngay cả tro cũng không còn.

Thập Tam thái tử thì là đối với những con rắn nhỏ này không có ý tứ gì, trực tiếp chọn những con xà mãng đạt tới thập giai trở lên kia.

Những xà mãng này chỉ có số ít con đạt tới thập giai trung cấp, đại bộ phận đều là thập giai đê cấp, đối với Chân Long thần thú thập giai cao cấp này mà nói đơn giản là không đủ nhìn.

Chỉ thấy cái miệng lớn của nó một ngụm liền cắn vào cổ của một con thập giai xà mãng trong đó, đại lượng máu rắn càng không ngừng chảy đầm đìa xuống, con xà mãng kia lập tức chết đi, mà một con xà mãng khác muốn đi qua trợ trận thì là bị long vĩ của nó quét qua, trực tiếp oanh đập bay ra rất xa, còn theo đó đem rất nhiều xà mãng đánh chết, căn bản không chịu nổi một kích.

Những người của Xà Nghĩa môn còn chưa tham chiến kia từng cái đều trợn tròn mắt.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên đồng thời nhìn thấy hai đầu thần thú uy mãnh trong truyền thuyết xuất kích, từng cái ánh mắt mang theo cuồng nhiệt lại cảm thấy chiến kinh vô cùng.

- Đó... Đó là Kỳ Lân thần thú cùng Chân Long thần thú sao? Ta... Ta không

phải là hoa mắt đi!

- Nếu như ngươi bị hoa mắt mà nói, ta nhưng có thể bị giống như ngươi rồi, đây... Đây làm sao lại đồng thời xuất hiện hai loại thần thú được? Cho dù là Thiên Long môn có Chân Long thần thú ta cũng sẽ tin, nhưng mà bọn họ làm sao ngay cả Kỳ Lân thần thú cũng có, đây còn muốn để cho người khác sống nữa hay không a!

- Nhưng không phải đi? Xem chiến lực của bọn bó thật hung mãnh, rất nhiều xà mãng đều không trụ được, tiếp tục như vậy mà nói đến bao nhiêu chỉ sợ cũng sẽ chết bấy nhiêu a!

- Vẫn là nhanh rút về tông môn đi, bằng không... Thật sẽ bị bọn họ đều giết chết, lần này thảm rồi, đắc tội Thiên Long môn, Xà Nghĩa môn chúng ta còn... Còn có thể đặt chân ở chỗ này sao!

- Cuồng Tăng thật là đáng chết, nếu như hắn là người của Thiên Long môn vì cái gì không sớm nói ra, thật là lừa bịp chết người!

Người của Xà Nghĩa môn nhìn thấy hai đầu thần thú uy mãnh như thế, mỗi một người đã là sinh lòng e sợ rồi.

Nếu không phải môn chủ của bọn họ còn ở chỗ này, bọn họ thật là không nhịn được mà lập tức chạy trốn.

Lăng Tiếu rốt cuộc ở trong những xà mãng này giết ra một cái đường máu, trước người hắn là một phiến thiên hỏa, khiến cho những xà mãng kia không dám khinh thường mà tới gần.

Hắn phát hiện Lăng Cương là đang bị Hoàng Kim Xà cùng Trúc Diệp Thanh vây công, mà Lăng Cương còn có thể ứng phó, thậm chí còn có thể nhìn ra hắn ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi thầm khen:

- Lăng Cương không hổ là một trong những Thiên Thần Vương, phần chiến lực này thật không phải là Thần Vương bình thường có thể có được!

Mà hai tên Thần Vương dòng chính của Kim tộc ở một bên khác cùng với Thần Vương đỉnh phong Mạc Âm Ngưu mà hắn thu phục thì là phân biệt đối phó với Thất Bộ Xà, Lam Hoàn Xà cùng với thủ lĩnh của Bát đại Kim Xà.

Cổ Hoàng thần công của Kim tộc có thể đề cao lực chiến đấu, thật cũng không sợ bọn họ, chỉ là công kích xà độc của bọn họ thật sự là để cho người ta phải cẩn thân ứng phó, hơi không chú ý bị dính vào đều không tốt thoát ra.

Mà Khang Văn, Khang Vũ cùng với những người khác phân biệt là ứng phó với rất nhiều xà mãng, còn có vài vị Kim Xà Thần Vương.

Bọn họ trong lúc nhất thời còn chưa phân được thắng bại, mà Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Tiên Vu Dã, Thường Hạo Hữu mấy người thì là bị hắn lưu ở phía sau chiếu cố những người trúng độc kia.

Đang ở lúc Lăng Tiếu hơi ngây người, một gã Ngân Xà xếp hạng thứ mười hướng về phía Lăng Tiếu oanh sát tới.

Tên Ngân Xà Thập này nhưng là tồn tại trung cấp Thần Vương đỉnh phong.

Hắn đã sớm âm thầm chú ý tới Lăng Tiếu rồi, hắn biết người này chính là lãnh tụ của Thiên Long môn, chỉ cần đem hắn bắt lại, tin tưởng mọi chuyện đều dễ làm rồi.

- Chạy tới chịu chết, ta thành toàn cho ngươi!

Lăng Tiếu trong nháy mắt tránh thoát được công kích của Ngân Xà Thập mà

quát lên.

Ngân Xà kia không ngờ tới Lăng Tiếu đê cấp thực lực cư nhiên có tốc độ cực nhanh như thế, lúc hắn đại kinh lần nữa xoay người lại hướng Lăng Tiếu trảm ra từng đạo kiếm kỹ đáng sợ, mà trong đó còn uẩn hàm bổn nguyên xà độc đặc nồng.

Chỉ là công kích của hắn còn chưa oanh đến trên người Lăng Tiếu, thần hồn của hắn chỉ cảm thấy bị một thanh kiếm hung hăng đâm vào một cái, loại cảm giác đau đớn kia cơ hồ để cho hắn hít thở không thông.

Hắn kêu thảm lên một tiếng, cả ngươi ở trên bầu trời không ngừng ôm đầu kêu lên.

Lăng Tiếu lại không khách khí gì với hắn, trực tiếp một quyền đem đầu hắn oanh bạo.

Não tương tứ tung, tiên huyết bắn ra kia hết sức gai mắt!

Lăng Tiếu không có thời gian quản nhiều như vậy, hắn sợ lại trì hoãn một điểm thì Liệt Như Ngọc liền hương tiêu ngọc vẫn rồi, đến lúc đó hắn làm sao hướng Liệt Vô Địch giao phó, huống chi hắn cũng không đành lòng để một nữ nhân yêu hắn lại chết ở trước mặt của hắn.

Lăng Tiếu lấy ra Bồ Đề thần cung từ chỗ của Mạc Âm Ngưu, trong tay nhiều ra một mũi Thần tiễn vũ, thần hồn phân thân của hắn chợt hiện đem thần cung cùng tiễn vũ này tiếp vào trong tay, khí tức tỏa định Trúc Diệp Thanh.

- Nếu như không đem ngươi lưu lại, ta lấy họ của ngươi!

Lăng Tiếu lạnh lùng tự nói một tiếng, đại bộ phận lực lượng toàn lực rót vào trên thần cung.

Một đạo quang mang huyễn lệ giống như là lưu tinh hướng về phía Trúc Diệp Thanh kích xạ mà qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2016 - Cùng Xà Cộng Vũ.

Tốc độ kia đơn giản là nhanh đến cực điểm, ngay cả thời gian nháy mắt cũng không đến liền đã tới trước mặt Trúc Diệp Thanh.

Trúc Diệp Thanh đang cùng với Hoàng Kim Xà đối phó với Lăng Cương, lại không thể phân tâm, nhưng mà ở lúc lâm nguy trước mắt, cảm ứng của thần niệm vẫn là phát hiện được.

- Thứ gì!

Diệp Trúc Thanh hét lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi, thanh kiếm trong tay xoay người lại trảm đến.

Đinh đương!

Khi hắn trảm vào Thần Tiễn Vũ liền phát ra thanh âm chói tai, tia lửa kịch liệt chợt hiện.

Diệp Trúc Thanh dù là phát hiện ra nguy hiểm, đem Thần Tiễn Vũ đánh lệch đi, nhưng mà hắn tụ kình chưa đủ, bị chấn đến hổ khẩu đều có chút tê liệt, mà Thần Tiễn Vũ kia dù là lệch đi phương hướng một chút nhưng mà vẫn hung hăng đâm lên trên mông hắn.

Không có gì ngoài ý muốn, cái mông của hắn trong nháy mắt bạo xuất ra một đoàn máu huyết, đau đến để cho hắn kêu lên.

- Ngươi làm sao rồi?

Hoàng Kim Xà nghe được thanh âm kêu thảm của Trúc Diệp Thanh, phải quay đầu nhìn lại hỏi.

Lăng Cương liền không bỏ qua cơ hội này, trong nháy mắt gia tăng lực lượng công kích, vô số thương mang giống như là từng đầu Hoàng Kim Sư gầm thét mà ra, hướng về Hoàng Kim Xà cuồng oanh đến.

Oanh long oanh long!

Hoàng Kim Xà miễn cưỡng ngăn cản, nhưng mà vẫn bị thụ thương, hắn phải lập tức xoay người lại nghênh kích Lăng Cương.

Mà Trúc Diệp Thanh cái mông nở hoa, nửa người dưới đều là máu, cả người thiếu chút nữa từ trên bầu trời rơi xuống.

Hắn vội vã nhịn đau đớn, muốn dùng đan dược khôi phục thương thế rồi lại nói.

Chỉ là lúc này hắn cảm ứng đến cái gì, thức hải thần hồn khẩn trương, đã giống như chim sợ cành cong, lại thụ thần hồn công kích, càng là hiển lộ ra tay vội cước loạn.

Lăng Tiếu đã là bắt được lúc kinh hoảng này của hắn, lặng lẽ đến bên cạnh hắn:

- Dám giở trò với chúng ta, ta sẽ để ngươi chết không được tử tế!

Nói xong thủ chưởng của hắn hung hăng vỗ vào lồng ngực của Trúc Diệp Thanh, một đoàn Tử sát chi khí trong nháy mắt xông vào thân thể của gã!

Sau khi Tiên thiên âm phong châu hấp thu Tử khí liền sinh ra Tử sát chi khí.

Lúc đso Lăng Tiếu ở trên địa bàn Âm Bạt tông hấp thu đại lượng tử khí, làm lớn mạnh Tiên thiên âm phong châu.

Hôm nay Trúc Diệp Thanh đầu tiên là cái mông nở hoa, thần hồn lại bị công kích không hiểu, đã là đỡ được chỗ này thì bất chỗ kia, căn bản không có cách nào ngăn trở được công kích đột nhiên xuất hiện.

Chưởng ấn kia của Lăng Tiếu mang theo Tử sát chi khí nồng đậm hung hăng mà vỗ lên trên ngực Trúc Diệp Thanh.

Trúc Diệp Thanh nhưng không mặc phòng ngự thần giáp, một chưởng ấn toàn lực này của Lăng Tiếu ấn xuống trực tiếp ở trên ngực hắn đánh ra một lỗ hổng, rất nhiều tử sát ci khí ở trong nháy mắt hùng dũng tuôn vào, trực tiếp vào trong thân thể của hắn phá hoại bốn phía.

Trúc Diệp Thanh làm sao còn chịu được, trọng thương đến từ ba mặt để cho hắn càng không ngừng kêu thảm mà công kích lung tung, muốn đem địch nhân ép ra, chỉ là Tử sát chi khí nồng đậm kia lại đã đem Thần thể của hắn hủ thực đến khó có thể ngăn cản.

Mà Lăng Tiếu lại càng thừa cơ đem cánh tay mang theo không gian giới chỉ kia của hắn sinh sinh xé xuống.

Cánh tay chảy máu đầm đìa kia dị thường hung ác dọa ngời, mà Trúc Diệp Thanh lại là đau đến mất hết tất cả năng lực công kích.

- Ta làm thịt tên tiểu tử ngươi!

Hoàng Kim Xà không nghĩ đến cư nhiên có người có thể đánh lén Trúc Diệp Thanh, lập tức là tức tối vô cùng.

Nhưng mà hắn lại không cách nào thoát ra được công kích cường đại của

Lăng Cương, mắt trợn tròn mà nhìn Trúc Diệp Thanh bị hủ thực từng chút trở thành cặn bã.

Tốt ở hắn thấy thần hồn của Trúc Diệp Thanh cuống quít lướt đi, chỉ cần thần hồn bất diệt liền có cơ hội trọng sinh.

Chỉ là hắn còn chưa kịp kinh hỉ, một cái liên tỏa giống như đến từ cửu u địa ngục đem thần hồn của Trúc Diệp Thanh trói lại, cũng đem hắn kéo đến một phương hướng khác.

Cuối cùng biến mất ở trước mắt thanh niên đột nhiên tập sát kia.

- Rút lui... Tất cả rút trở về tông môn cho ta!

Hoàng Kim Xà đã là không có năng lực đi ngăn cản những người ở trước mắt này rồi.

Hắn thật là đánh giá quá thấp người của Thiên Long môn, một đầu Kỳ Lân thần thú còn có một đầu Chân Long thần thú đã có thể ngăn cản tất cả xà mãng của Xà lĩnh bọn họ rồi, mà đối phương lại có Thiên Thần Vương thực lực cường đại cùng với đỉnh cấp thần khí.

Trúc Diệp Thanh bị giết chết như vậy để cho hắn tức tối không dứt, chỉ có trở về tông môn, mời ra tồn tại càng mạnh hơn mới có thể đem bọn họ nhất nhất lưu lại.

Hoàng Kim Xà muốn thoát ra khỏi công kích của Lăng Cương còn là có thể, hắn mang theo người của Xà Nghĩa môn nhất nhất bỏ chạy.

Người của Thiên Long môn muốn truy kích lại là không có biện pháp, bởi vì ở chỗ này rất nhiều xà mãng không ngừng ngăn cản đường đi của bọn họ, để cho bọn họ chém mãi cũng không hết.

Nếu không có hai đầu thần thú tọa trấn ở chỗ này, bọn họ chỉ sợ đều phải bị hao tổn đến chết rồi.

Còn may theo người của Xà Nghĩa môn rút lui, những xà mãng kia cũng liên tiếp ẩn vào trong sơn lĩnh, không dám tiếp tục xuất hiện.

Tới cũng nhanh, lui cũng nahnh, giống như là thủy triều, thật là để cho người ta phải thở dài!

Lăng Cương muốn tiếp tục truy kích nhưng mà lại bị Lăng Tiếu lên tiếng bắt dừng lại:

- Trước đừng đuổi theo, cứu người khẩn yếu!

Lăng Tiếu từ trong không gian giới của Trúc Diệp Thanh tìm được giải dược cho người bị trúng độc.

Còn may chỉ có một hai người không trụ được mà trúng độc bỏ mình, những người còn lại đều là bảo vệ được tính mạng.

- Như Ngọc ngươi không sao chứ?

Lăng Tiếu rất là quan tâm mà nhìn Liệt Như Ngọc nói.

Túy nói tình cảm của hắn đối với Liệt Như Ngọc không sâu, nhưng mà Liệt Như Ngọc nhưng vẫn kiên trì tâm ý đối với hắn, đã để cho hắn rất cảm động rồi, nếu như nàng xảy ra chuyện gì vậy hắn sẽ ân hận cả đời.

Liệt Như Ngọc nhìn dáng vẻ chân tình quan tâm của Lăng Tiếu, nội tâm chỉ cảm thấy ngọt ngào, cao hứng cực kỳ!

Nàng thật hận không thể lại chịu thêm vài lần thương hại nữa, vậy hắn không

phải là một mực đều quan tâm nàng sao?

Nếu như Lăng Tiếu nghe được lời này của nàng chỉ sợ trực tiếp bị tức đến ngất đi rồi.

- Ta... Ta tốt hơn nhiều rồi!

Liệt Như Ngọc mang theo vài phần hồng nhuận nói.

Nếu không phải bây giờ ở chỗ này nhiều người như vậy, nàng thật hận không được ôm lấy Lăng Tiếu mà hôn mấy cái.

Lăng Tiếu thở ra một hơi, sau đó đem ánh mắt chuyển đến trên người Ngọc Nhu Phỉ đang thất hồn lạc phạch, đi qua đem nàng ôm vào trong lòng nói:

- Nhu Phỉ đừng lo lắng, nhạc phụ hắn còn có thể cứu!

- Ngươi không cần an ủi ta, bọn họ... Bọn họ khẳng định đem nghĩa phụ giết rồi, bằng không làm sao sẽ mạo hiểm mà đắc tội chúng ta được.

Ngọc Nhu Phỉ thương tâm vô cùng nói.

Lăng Tiếu lại nói:

- Nhu Phỉ ngươi tin tưởng ta, nhạc phụ hắn có lẽ còn có thể cứu được, chỉ là chúng ta phải nhanh chóng giết vào Xà Nghĩa môn, bằng không hắn thật...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2017 - Thiên Thần Vương Nghiệm Chứng. (1)

Lời của Lăng Tiếu còn chưa nói xong, ở trên bầu trời bọn hắn bất thình lình phong vân đột biến, dị tượng hàng lâm.

Chỉ thấy từng đạo quang mang chói mắt từ trên trời hạ xuống, sợ đến từng người đều lập tức vận khởi lên lực lượng tiến vào trạng thái phòng ngự cường đại nhất, đây là động tĩnh do Xà Nghĩa môn làm ra.

Chỉ là lúc những quang mang này chiếu đến trên thân người thì chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng, để người ta cảm thấy hết sức thoải mái, cho dù là Thần Vương đang bị thương cũng cảm thấy thương thế dễ chịu hơn nhiều.

Đang ở lúc tất cả mọi người đều nghi ngờ không giải thích được, một đạo quang trụ giống như thực chất hướng về phía Lăng Tiếu bắn thẳng mà đến.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ, vận khởi lực lượng xuất kích với quang trụ kia.

Đây vốn là một loại giới bị xuất ra từ bản năng của Lăng Tiếu, hắn mặc dù cảm thấy quang trụ này không có sát ý gì nhưng mà hắn không thể không đề phòng, ai biết đây là loại lực lượng công kích dạng gì.

Lăng Cương lại là ở lúc này kinh hô:

- Tiếu thúc ngươi đừng xuất thủ, đầy là Thiên Thần Vương nghiệm chứng!

Đáng tiếc lời của hắn vẫn chậm, Lăng Tiếu đã oanh ra một kích hủy thiên diệt địa, quyền ý cuồn cuộn, liệt hỏa hừng hực kia ngạnh sinh sinh đem cỗ

quang mang này oanh tán mất.

Lăng Cương trợn tròn mắt!

Hắn cả người thất hồn lạc phách mà nhìn Lăng Tiếu, phảng phất như toàn thân bị rút hết tất cả lực lượng rồi, ngã ngồi trên mặt đất.

Tất cả quang mang trên bầu trời toàn bộ biến mất, hết thảy đều khôi phục bình tĩnh!

Lăng Tiếu có chút mờ mịt mà nhìn Lăng Cương nói:

- Lăng Cương, vừa mới rồi ngươi nói cái gì là Thiên Thần Vương nghiệm chứng?

Hắn cảm thấy chính mình giống như là làm sai cái gì đó, bất quả ngược lại là không có cảm giác dị dạng gì.

Lăng Cương không có đáp lại lời của Lăng Tiếu, chỉ là giống như người mất hồn lẩm bẩm nói:

- Xong.. Xong... Tiếu thúc xong!

- Lăng Cương, ngươi tỉnh cho ta!

Lăng Tiếu vọt tới Lăng Cương quát to.

Lúc này Lăng Cương mới bình tĩnh trở lại, nói với Lăng Tiếu:

- Tiếu thúc, ngươi... Ngươi xong!

- Ngươi là bị điên rồi à!

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn Lăng Cương quát lên.

Những người khác đều không rõ Lăng Cương bình thường rất tôn trọng Lăng Tiếu, làm sao bất thình lình lại nói ra lời này.

Lăng Cương nhẹ hít một hơi nói:

- Tiếu thúc, ngươi có biết là vừa mới rồi ngươi hủy đi một tràng thiên đại vinh diệu hay không! Đây chính là Thiên Thần Vương nghiệm chứng a, người khác cả đời mong cầu cũng cầu không được, ngươi... Ngươi lại hủy!

- Cái gì mà vinh dự, cái gì là Thiên Thần Vương nghiệm chứng, ngươi hảo hảo giải thích rõ ràng cho ta!

Lăng Tiếu lấy ra phong phạm của trưởng bối mà không có hảo khí nói.

Trong lòng hắn lại là "Lộp bộp" một tiếng, chẳng lẽ quang trụ kia có cái gì cổ quái hay sao?

Lăng Cương nặng nề thởi dài một hơi giải thích nói:

- Dị tượng vừa mới rồi là Thiên Thần Vương nghiệm chứng, cũng chính là nghiệm chứng đối với Tiếu thúc ngươi, chỉ cần thông qua ngươi liền có thể trở thành Thiên Thần Vương rồi!

Lời này vừa ra, những người còn lại thần sắc mỗi một người đều trở nên vô cùng quái dị, mà ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Lăng Tiếu trừ vẻ kính sợ ra, càng nhiều là tiếc nuối.

- Ta làm sao lại có Thiên Thần Vương nghiệm chứng được, đây có phải là

nhầm rồi hay không!

Lăng Tiếu vẫn không hiểu nói.

Lăng Cương tiếp tục nói:

- Ngươi vừa mới đánh lén kích sát Trúc Diệp Thanh, hắn nhưng là tồn tại được xếp hạng thứ 927 trên Thiên Thần Vương, hắn vừa chết, danh hiệu Thiên Thần Vương của hắn khẳng định sẽ biến mất, mà đồng thời liền sẽ xuất hiện ở trên thân người kích sát hắn kia, cũng chính là trên người của Tiếu thúc ngươi, chỉ cần quang trụ nghiệm chứng mới vừa rồi kia phủ lên trên người của ngươi, sau khi đối chiếu với tình huống chân thực sẽ trao tặng lệnh bài của Thiên Thần Vương cho ngươi, hơn nữa đem hết thảy tin tức của ngươi ghi lên Phong Thần bảng!

- Vậy... Vậy phong chủ hắn không phải là mất đi cơ hội trở thành Thiên Thần Vương rồi!

Khang Văn ở một bên không nhịn được mà kinh hô.

Lăng Cương gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, cho nên nói Tiếu thúc lần này thật là tổn thất lớn rồi, ai!

Những người khác liên tục đồng tình nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt rất là hâm mộ lại đố kỵ a!

Người khác không biết phải trải qua bao nhiêu năm khổ tu, hơn nữa liều sống liều chết vì dành được một danh ngạch của Thiên Thần Vương.

Đây chính là minh chướng cho thực lực cường đại nhất ở bên trong Thiên Long địa vực, là một trong những người tôn quý nhất a!

Mà ở trước mắt bọn họ lại là phát sinh là một chuyện bi kịch như vậy!

Lăng Tiếu rõ ràng có thể thu được danh hiệu Thiên Thần Vương, lại tự tay đem cơ duyên tuyệt giai ngàn năm khó gặp, vạn năm khó cầu của hắn tiêu hủy đi.

Ông trời ơi! Đây rốt cuộc là cái nghiệt gì a!

Bọn họ đều là những người tương đối thân cận với Lăng Tiếu một chút, không nhịn được ở trong lòng mà thay hắn oan khuất a!

Lăng Tiếu cũng không nghĩ đến một cái phòng ngự phản kích không để ý của chính mình lại đem danh hiệu Thiên Thần Vương của mình hủy đi.

Hắn hướng Lăng Cương hỏi:

- Chẳng lẽ mất đi lần cơ hộ này, sau này liền không có cơ hội nữa sao?

Lăng Cương đáp:

- Đương nhiên là còn có, trừ phi lần sau ngươi lại có thể giết một gã Thiên Thần Vương, hoặc là đi tới Phong Thần bảng trùng quan, người có thể thông quan cũng sẽ theo như mạnh yếu của thực lực mà định ra xếp hạng, bất quá... Lấy thực lực bây giờ của ngươi...

Hắn không có tiếp tục nói, hắn mặc dù biết chiến lực của Lăng Tiếu không tầm thường, cho dù là trung cấp Thần Vương đỉnh phong cũng không sợ.

Nhưng mà hắn nhưng không nhận thấy Lăng Tiếu có thể lại giết được loại Thần Vương đỉnh phong kia, càng đừng nói là đưa thân vào hàng ngũ Thiên Thần Vương.

Mà vừa rồi Lăng Tiếu có thể kích sát Trúc Diệp Thanh, hắn cảm thấy Lăng Tiếu là thừa dịp đối phương cùng hắn đang chiến đấu, đánh lén mà đắc thủ, mới kiếm được cơ hội này.

Nhưng mà hắn lại không biết Lăng Tiếu xác thật là có đánh lén, nhưng mà chỉ dựa vào vũ tiễn kia còn chưa đủ để lấy mạng của Trúc Diệp Thanh a!

Nếu như Lăng Tiếu không có thần hồn công kích cũng tuyệt đối không cách nào giết được Trúc Diệp Thanh.

Lăng Tiếu nghe được câu trả lời của Lăng Cương cũng là thở ra một hơi nói:

- Dọa chết ta, ta còn cho là không có cơ hội nữa!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nếu như vậy, vậy đợi ta đem những đại Xà Vương khác của Xà Nghĩa môn giết chết là được, không có cái gì là không được đấy!

Lăng Tiếu còn cho là phá đi một cơ hội trở thành Thiên Thần Vương liền không còn nữa, bây giờ xem ra còn có nhiều cơ hội như vậy, hắn cũng là cảm thấy không có cái gì.

Mọi người nghe Lăng Tiếu nói như vậy, từng người đều lộ ra thần sắc cổ quái, đều ở trong lòng thầm hô:

- Thiên Thần Vương cũng không phải là cải tráng, tùy tiện đều có thể kiếm được a!

Những Thần Vương này rất muốn khóc a!

Bọn họ hướng tới cái danh Thiên Thần Vương, tôn sùng tồn tại của Thiên

Thần Vương!

Nhưng mà ở trong mắt nhân gia tựa hồ không đáng giá nhắc tới a!

Đang ở lúc đám người Lăng Tiếu muốn tiến công Xà Nghĩa môn thì người của Xà Nghĩa môn lại lần nữa xuất hiện!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2018 - Thiên Thần Vương Nghiệm Chứng. (2)

Xà Nghĩa môn mạc danh kỳ diệu mà chọc tới Thiên Long môn, từng người là hoảng sợ không thôi!

Bọn họ mặc dù cảm thấy ở trong Thiên Long địa vực đã là một phương đại thế lực rồi, nhưng mà so sánh với thế lực cường đại cấp bậc bá chủ mà nói đơn giản là không thể so sánh được.

Huống chi bọn họ còn tận mắt thấy được hai đầu thần thú uy mãnh kia, lại càng để cho bọn họ không biết nên ứng phó như thế nào cho tốt.

Tứ đại Xà Vương, xếp hạng thứ hai Trúc Diệp Thanh Xà ngoài ý muốn bị trảm sát lại càng để cho bọn họ đau khổ không dứt.

- Lão đại, chẳng lẽ việc này liền quên đi như vậy sao?

Thất Bộ Xà hết sức bất phẫn mà hỏi Hoàng Kim Xà.

Hoàng Kim Xà trừng mắt nhìn hắn một cái nói:

- Gấp cái gì, nếu không phải ngươi đem chuyện của Cuồng Tăng nhận lấy, chúng ta cũng sẽ không trở thành bị động như vậy!

Thất Bộ Xà bất mãn nói:

- Cho dù ta không nhận, bọn họ cũng biết là chúng ta làm, đây có gì khác biệt đâu.

- Tam ca, lão Đại nói cũng đúng, kỳ thật chúng ta có thể kéo thêm một chút thời gian, có thể thong dong bố trí cũng sẽ không để cho Nhị ca chết oan uổng rồi, chuyện đến lúc này rồi nói cái gì cũng không được, vẫn là nghĩ biện pháp giải quyết bọn họ đi, bằng không môn hạ trên dưới của Xà Nghĩa môn chúng ta khó thoát khỏi kiếp nạn này!

Lam Hoàng Xà lo lắng mà nói.

- Ừ, vẫn là Tứ đệ tỉnh táo, chúng ta vẫn là mời lão Xà Vương đi ra đi, việc này không phải là chúng ta có thể làm chủ được nữa!

Hoàng Kim Xà mang theo vẻ trầm trọng nói.

Ba người cùng nhau đến hậu sơn cấm địa của Xà Nghĩa môn.

Vốn trên được đi đều có rất nhiều xà mãng, nhưng mà lúc đến hậu sơn này lại là không nhìn thấy bất kỳ xà mãng nào, chỉ có ở trên sơn phong khổng lồ kia truyền tới trận trận âm phong tà mị khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Ba người bọn họ không dám tùy ý bước lên sơn phong này nửa bước, mà là đều quỳ gối ở dưới sơn phong, Hoàng Kim Xà lên tiếng nói:

- Xà Ý khẩn cầu thỉnh lão Xà Vương xuất quan, giúp chúng ta độ qua sinh tử đại kiếp nạn!

Thanh âm sâu kín này ở trên sơn phong hồi đãng không ngừng!

Không có thanh âm trả lời, ba người vẫn một mực cúi đầu xuống không dám loạn động.

Một lúc lâu sau rốt cuộc truyền tới một đạo thanh âm khàn khàn nói:

- Nói đi, đã xảy ra chuyện gì!

Hoàng Kim Xà không nói hai lời, liền đem chuyện từ đầu đến cuối nói một lần.

Người ở trên sơn phong kia không bình tĩnh được nữa rồi, hắn kinh quát:

- Ngươi nói cái gì, các ngươi cư nhiên đắc tội Thiên Long môn!

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, một đạo thân ảnh từ trên sơn phong lướt đi.

Một gã lão giả mặc một bộ hắc bào, hai mắt lõm xuống rất là dọa người, trong mắt tựa hồ lấp lánh ra yêu mang không giống như nhân loại, ở trên người hắn còn có một con Hắc Xà quấn quanh, đầu rắn hình tam giác kia càng không ngừng hướng về bốn phía thè lưỡi, trước cổ con rắn kia có hai đoàn loa toàn văn thiểm thước, trên thân rắn mang theo từng phiến xà văn hắc bạch xen lẫn.

Con rắn này rõ ràng là Yêu Văn Hắc Xà Vương đứng đầu vạn xà, có thần thông hiệu lệnh vạn xà.

Cho dù là Hoàng Kim Xà Mãng, Trúc Diệp Thanh Xà, Thất Bộ Xà, Lam Hoàn Xà... Rất nhiều Xà Vương đều phải thần phục ở trước mặt nó.

Bổn nguyên xà độc của nó là xếp hạng trước mười trong trăm loại bổn nguyên độc nguyên, một khi Thần Vương bình thường bị dính vào đều là lập tức chết đi!

Hoàng Kim Xà, Thất Bộ Xà cùng với Lam Hoàn Xà nhìn lão Xà Vương ở trước mắt đều cảm thấy áp chế mãnh liệt, bọn họ đều đang hoài nghi lão Xà Vương có phải là đã bước chân vào một bước kia rồi hay không?

Nếu như vậy mà nói, Xà Nghĩa môn bọn họ liền được cứu rồi!

Hoàng Kim Xà nói:

- Lão Xà Vương, chúng ta cũng không biết Cuồng Tăng cùng Thiên Long môn có quan hệ, chúng ta thông tập hắn vài năm cũng không thấy Thiên Long môn có động tĩnh gì, trước đó không lâu Điền Lãnh trên Sát Thần bảng bắt được Cuồng Tăng đem đến đây, chúng ta liền đem hắn ném đến Xà Quật cho rắn ăn rồi, cho dù là cao cấp Thần Vương nào một khi vào Xà quật đều là một cái tử lộ, người của Thiên Long môn đột nhiên đến đòi người, chúng ta làm sao có người giao ra, liền... Liền tính toán đem bọn họ lưu lại, nhưng mà ai ngờ...

Lời của Hoàng Kim Xà còn chưa nói xong, lão Xà Vương giận dữ hét lên:

- Đầu của các ngươi bị cửa kẹp rồi sao, Thiên Long môn là chúng ta có thể đắc tội được sao? Các ngươi... Các ngươi cư nhiên muốn đem bọn họ lưu lại, đây không phải là tự tuyệt đường lui sao?

- Nhưng không làm như vậy, bọn họ còn là sẽ không bỏ qua cho chúng ta a!

Thất Bộ Xà phản bác nói.

- Ngu xuẩn, các ngươi sao không đem mấy người đi chết thay đẩy ra a, liền nói bọn họ là giết Cuồng Tăng gì đó, các ngươi không biết chuyện này, đến lúc đó bọn họ muốn mạng của mấy người chết thay kia, các ngươi lại làm tiếp bộ dáng, bồi thường cho nhà gia một chút là được rồi, cái đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu, thật không biết các ngươi những năm này có phải càng sống càng ngu rồi hay không, hay là gan lớn lên rồi!

Lão Xà Vương hận rèn sắt không thành thép mà mắng.

Thiên Long môn là loại thế lực gì, hắn thật không nghĩ đến mấy cái đệ tử này của mình cư nhiên lớn mật như vậy, hắn thiếu chút nữa bị tức đến hộc máu.

Nhưng mà bây giờ nói cái gì cũng muộn rồi, mà là nghĩ biện pháp giải quyết đi!

Hoàng Kim Xà, Thất Bộ Xà cùng với Lam Hoàn Xà bị lão Xà Vương mắng như vậy lại càng xấu hổ mà không nói được câu gì.

Xác thật a! Dựa theo biện pháp của lão Xà Vương, đó không nghi ngờ gì là dùng cái giá nhỏ nhất liền có thể yên ổn người của Thiên Long môn, cũng không trở thành binh đao tương kiến với nhân gia như bây giờ, trong lòng bọn họ là hối hận không dứt a!

- Lão Xà Vương, vậy bây giờ nên làm như thế nào?

Hoàng Kim Xà triệt để nhận lỗi rồi.

- Có thể làm như thế nào, cho dù lão phu bước qua một bước kia cũng không dám cùng nhân gia gọi nhịp, các ngươi ngược lại tốt rồi, trực tiếp muốn đem nhân gia toàn bộ giết đi, chẳng lẽ các ngươi không biết Chí tôn của nhân gia tới đây là có thể cảm ứng được bọn họ có phải là chết ở chỗ của chúng ta hay không sao?

Lão Xà Vương nước bọt tứ tung nói.

Ba người đều không dám nói một câu, chỉ là biết điều chịu một chút giáo huấn.

Lão Xà Vương biết bây giờ nói cái gì cũng vô dụng rồi, hiện tại chính là nên làm sao giải quyết cái vấn đề này.

Biện pháp tốt nhất chính là đem người giao ra, nhưng mà người đã bị ném vào trong Xà Quật thì làm sao còn có mạng nữa?

- Trước cùng bọn họ đàm phán một chút đi, thật muốn cá chết lưới rách, đó cũng là không có biện pháp!

Lão Xà Vương nặng nề than thở nói.

Lúc đám người Lăng Tiếu còn muốn tiến công Xà Nghĩa môn, người của Xà Nghĩa môn lần nữa xuất hiện.

Lần này đối phương cũng không có lập tức phát động công kích, hơn nữa nhân số đi tới cũng rất ít, cũng chỉ có ba đại Xà Vương cùng một lão giả, mặt khác còn có hai tên Thần Vương

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2019 - Yêu Văn Hắc Xà. (1)

Tên lão giả kia rõ ràng là lãnh tụ trong mấy người, cũng chính là lão Xà Vương của Xà Nghĩa môn.

- Gan thật là lớn, cư nhiên ngay cả chúng ta cũng dám ám toán, hôm nay liền san bằng Xà Nghĩa môn các ngươi!

Lăng Cương vừa thấy bọn họ đi đến lập tức hét lên, Kim thương trong tay lập tức hướng về phía bọn họ đâm qua.

Lực lượng cường đại hóa thành một đầu Hoàng Kim Sư khổng lồ hướng về phía bọn họ cắn tới.

Lực lượng một kích của Thần Vương đỉnh phong đủ để hủy diệt bất luận thứ gì ở trong mấy vạn dặm.

Chỉ là chỉ thấy lão Xà Vương kia nhẹ nhàng vung tay áo một cái, một đạo không gian liệt phùng chợt hiện lên mở ra, trực tiếp đem một kích kia của Lăng Cương nuốt vào.

Lăng Cương đại kinh, thân hình trong nháy mắt lui lại hét lên:

- Thủy Thần! Không... Hẳn còn kém nửa bước!

Nếu không phải đạt tới cấp bậc Thủy Thần, ai có thể dễ dàng liền kéo ra không gian liệt phùng như vậy được.

Không sai, lão Xà Vương này đã là tồn tại Bán Thủy Thần, là tồn tại cường

đại nhất của Xà Nghĩa môn.

- Chư vị bằng hữu Thiên Long môn có lời hảo hảo nói, lão phu là lão môn chủ của Xà Nghĩa môn ra mắt chư vị, vừa mới rồi bọn họ lỗ mãng đắc tội với chư vị, ta đặc biệt mang theo bọn họ đến nói xin lỗi!

Vẻ mặt của lão Xà Vương hòa khí mà nói, tiếp theo hắn lại chỉ vào hai tên Thần Vương khác nói:

- Người các ngươi muốn tìm kỳ thật chính là bọn hắn làm hại, ta mang bọn họ đi theo để bồi tội cho các ngươi, muốn giết muốn chém đều nghe lời các ngươi!

Hoàng Kim Xà cũng lên tiếng nói:

- Chư vị, tại hạ nhất thời vọng động, còn thỉnh các ngươi tha thứ, Xà Nghĩa môn chúng ta nguyện ý gioa ra bất kỳ bồi thường gì!

- Ha ha, bồi thường, ta muốn các ngươi đều bồi mạng cho nghĩa phụ của ta!

Ngọc Nhu Phỉ vô cùng đau khổ nói.

- Ta liền để cho hai người này bồi mạng cho các ngươi!

Lão Xà Vương sâu kín mà nói một tiếng, sau đó hắn nhẹ vỗ vào Yêu Văn Hắc Xà đang quấn ở trên người hắn một cái.

Chỉ thấy Yêu Văn Hắc Xà kia trong nháy mắt từ trên người hắn phóng đi, sau đó mở to cái miệng lớn như bồn máu kia hướng về phía hai tên Thần Vương cắn nuốt qua.

A a!

Hai người kia đều không dám phản kháng, bị Yêu Văn Hắc Xà kia trực tiếp một ngụm cắn nuốt xuống, rất nhiều huyết dịch ghê tởm càng không ngừng phun ra, để cho người ta cảm thấy mao cốt tủng nhiên!

Sau khi Yêu Văn Hắc Xà kia nuốt hai người này, hai cái xà nhãn thật nhỏ càng không ngừng hướng về trên người Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử mà lưu chuyển, lưỡi xà càng không ngừng phun ra nuốt vào.

Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử đều là bạo phát ra hai cỗ khí thế cường hãn, tựa hồ đối với Yêu Văn Hắc Xà này cực kỳ kiêng kỵ.

Yêu Văn Hắc Xà kia tựa hồ là nhận lấy khiêu khích, lại không đợi lão Xà Vương hạ lệnh, chính nó lại là biến trở về chân thân.

Chỉ thấy một con đại xà gần ngàn thước trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt mọi người, đầu rắn, thân rắn khổng lồ kia, rất nhiều xà lân thông u, từng phiến lấp lánh hết sức dễ coi.

Yêu Văn Hắc Xà cong lên hơn phân nửa thân thể của nó, cái đầu rắn hình tam giác kia càng không ngừng lắc lắc lên, xà nhãn phát ra từng vòng quang vựng hết sắc yêu dị dọa người.

Hống hống!

Thần thú chi uy của Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử nhận lấy khiêu khích đều là rống giận lên một tiếng, biến trở về hình dạng chân thân cùng Yêu Văn Hắc Xà kia đối mắt với nhau.

Hai đại thần thú lại là lần đầu tiên không dám phát động tiến công, mà Yêu Văn Hắc Xà cũng chỉ là không ngừng thè lưỡi trừng mắt nhìn chúng nó, cũng không có lại tiến thêm một bước làm ra công kích.

Lão Xà Vương thấy hai đầu thần thú này cũng không khỏi bị kinh ngạc một phen, tốt ở hắn có Yêu Văn Hắc Xà, một đầu này đã là tồn tại thập giai đỉnh phong, tuyệt đối không kém hơn hai đầu thần thú kia.

- Chúng ta là mang theo thành ý mà tới, nếu như các ngươi chịu bỏ qua cho Xà Nghĩa môn chúng ta, chúng ta nguyện ý lấy ra năm mươi ức thần tinh cùng với hai trăm gốc thần thảo coi như là bồi thường!

Lão Xà Vương nhịn đau mà nói.

Đối với bọn hắn mà nói, năm mươi ức thần tinh đã là một co số vô cùng khổng lồ rồi, mà hai trăm gốc thần thảo lại càng có giá trị không rẻ! Nhìn ra được lão Xà Cương này thật là cũng đủ thành ý rồi.

Hiện tại người của Thiên Long môn cũng không dám vọng động rồi, danh đầu của bọn họ tuy cao, nhưng mà đối mặt với một tôn Bán Thủy Thần ở chỗ này, bọn họ là một điểm phần thắng cũng là không có.

Lúc này Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Ngươi nhận thấy chúng ta thiếu thần tinh, thần thảo sao?

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nếu như các ngươi thật muốn bồi thương giảng hòa mà nói, liền đem bộ Hắc Xà lân giáp cùng với khỏa Xà Đảm được uẩn dưỡng ở trong Xà Quật đưa cho ta đi!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, thần sắc mấy người của Xà Nghĩa môn đều là đại biến, nhất là lão Xà Vương kia lại càng kinh ngạc vô cùng. chương mới nhất tại doctruyen.org nhé các bạn

Hắc Xà lân giáp nhưng là một kiện Cổ thần khí duy nhất mà hắn thu được, cho dù để cho hắn gặp phải Chí tôn Thủy Thần chân chính cũng có thể có cơ hội bảo vệ tính mạng; về phần khỏa xà đảm kia lại càng không được rồi, lúc trước chính là dựa vào nó mới trùng kích đến cảnh giới Bán Thủy Thần, nhưng là trấn tông thần vật của Xà Nghĩa môn bọn họ a!

Hai kiện thần vật này nhưng là chỉ có mấy tên cao tầng của Xà Nghĩa môn mới có thể biết được, mà Lăng Tiếu lại có thể một lời nói toạc ra, hơn nữa còn mở miệng yêu cầu.

Đây để cho thần sắc của mấy người Xà Nghĩa môn đều trở nên vô cùng khó coi, nhất là lão Xà Vương thật muốn lập tức liền muốn xé rách da mặt giết người.

- Ta kính trọng các ngươi là người của Thiên Long môn mới cấp cho các ngươi một cái công đạo, nếu như các ngươi lại tiếp tục bức bách như thế chớ trách lão phu không khách khí rồi!

Trong con mắt của lão Xà Vương chớp động lệ mang yêu dị mà quát lên.

Muốn hai loại thần vật này không nghi ngờ gì là muốn cái mạng già của hắn, lại càng đoạn đi căn cơ của Xà Nghĩa môn bọn họ.

Lăng Tiếu có thể biết đến hai loại đồ vật này chính là do hấp thu trí nhớ bên trong thần hồn của Trúc Diệp Thanh mà có.

Hắn còn biết lão Xà Vương là hậu duệ của Xà Nhân nhất tộc, lấy cảnh giới Bán Thủy Thần của hắn sau khi biến hóa thành Xà Nhân chỉ sợ có thể có thực lực so với đê cấp Thủy Thần.

Nếu như cùng hắn trở mặt mà nói, liền dựa vào những người này như bọn họ còn thật là không lấy được chỗ tốt.

Mà Lăng Cương một mực bá đạo tuy tức giận không thôi nhưng mà hiện tại cũng biết không phải là lúc hành động nghĩa khí.

Cảnh giới Thần Vương đỉnh phong của hắn đề thăng tới chiến lực cường đại nhất có lẽ có thể kiềm chế lão Xà Vương này, nhưng mà khẳng định là bại nhiều thắng ít.

Một khi hắn thua, những người khác nhất định là một cái tử lộ, mà quan trọng nhất là hắn muốn giữ được an toàn của Lăng Tiếu là mục đích chủ yếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2020 - Yêu Văn Hắc Xà. (2)

- Tiểu thúc, chúng ta trước vẫn nhịn một chút, đợi đến khi trở về mời trưởng lão bên trong tộc xuất thủ, không ti không diệt được Xà Nghĩa môn bọn chúng!

Lăng Cương truyền âm nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không đáp lại lời hắn, ngược lại là lui nhường mà nhìn lão Xà Vương nói:

- Liền theo như các ngươi vừa mới nói a, sau khi bồi thường việc này coi như xong!

- Lời này là thực sự?

Lão Xà Vương hỏi.

- Thực sự!

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc mà gật gật đầu nói.

Ngọc Nhu Phỉ ở một bên hắn đối với hắn quăng đi một cái ánh mắt khí phẫn, nhưng mà lại không có cách nào khác.

Nàng hiểu được Lăng Tiếu cũng không phải là người sợ bị thua, nhưng mà nhìn ở tình thế trước mắt yếu hơn so với người khác, bọn họ bây giờ căn bản không thắng được Xà Nghĩa môn, nếu như bọn họ tiếp tục dây dưa chỉ sợ là dữ nhiều mà lành ít. Một điểm này nàng cũng là vô cùng lý giải được.

- Tốt, ta tin tưởng người của Thiên Long đều là giảng uy tín, tuyệt đối sẽ không ở ngoài miệng nói một lời, sau lưng làm chuyện khác.

Lão Xà Vương đáp ứng một tiếng, trong tay bay ra một quả không gian giới lướt hướng Lăng Tiếu.

Sau khi Lăng Tiếu tiếp lấy không gian giới, lập tức đối với người ở bên cạnh mình quát lên:

- Chúng ta đi!

- Hi vọng ngươi nhớ lấy lời hứa!

Lão Xà Vương không quên hét lên một tiếng.

Sau khi đám người Lăng Tiếu rời đi, Hoàng Kim Xà lo lắng nhìn lão Xà Vương nói:

- Lão Xà Vương đây... Đây có phải là kế hoãn binh của bọn hắn hay không?

- Là kế hoãn binh của bọn họ nhưng cũng là kế hoãn binh của chúng ta!

Lão Xà Vương rất là nghiêm túc mà đáp.

Hắn như thế nào cũng sẽ không tin tưởng đáp người sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng mà hắn lại không có đảm lượng đem đám người Lăng Tiếu diệt sát, bằng không lão bất tử của Thiên Long môn chắc chắn sẽ đi ra.

Cho nên hắn chỉ có thể trước bức đám người Lăng Tiếu rời khỏi, hắn cũng có thể làm tốt tính toán!

- Chẳng lẽ cho là cũng chỉ có các ngươi có thể tìm người sao? Ta cũng

không tin những lão bất tử kia sẽ vì một Cuồng Tăng mà cùng chúng ta đánh đến ngươi sống ta chết!

Lão Xà Vương lẩm bẩm nói một câu, sau đó nói với Hoàng Kim Xà:

- Lập tức phái chút ít xà tử chú ý hành tung của bọn họ, tin tưởng bọn hắn sẽ không nhanh chóng quay lại như vậy, ta rời đi mấy ngày, nhất định phải đợi ta trở về!

Nói xong, lão Xà Vương liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Hoàng Kim Xà lập tức thổi lên tiết âm cổ quái, ngay lập tức liền có một ít xà mãng thật nhỏ lấy một loại tốc độ cực nhanh hướng về phương hướng đám người Lăng Tiếu ly khai mà bắn tới.

Loại xà này được xưng là "Tuyến Xà", ngay cả lớn nhỏ cỡ một đầu ngón tay cũng không bằng, sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh gì, tốc độ lại càng nhanh chóng, căn bẳn không phải là người nào cũng có thể dễ dàng phát hiện được.

- Lão đại, ngươi nói lão Xà Vương hắn thật có thể mời viện thủ đến, giúp chúng ta đối phó với Thiên Long hay không?

Lam Hoàn Xà có chút lo lắng nói với Hoàng Kim Xà.

- Lão Xà Vương đã có lòng tin, chắc là có thể đi!

Hoàng Kim Xà đáp.

Kỳ thật thần sắc của hắn đã bán đứng chính hắn, hắn thật không tin ở bên trong Thiên Long địa vực còn có người nào có thể đối kháng được với người của Thiên Long môn.

Đám người Lăng Tiếu thật đã rời khỏi Xà lĩnh rồi.

Trên đường đi Ngọc Nhu Phỉ vẫn không ngừng khóc, ánh mắt đều đỏ hồng lên rồi.

Vân Mộng Kỳ, Liệt Như Ngọc cùng với Chu Chỉ Tĩnh càng không ngừng ở bên cạnh nàng an ủi, chỉ là không có hiệu quả gì.

Lăng Tiếu đến trước mặt nàng nói:

- Nhu Phỉ ngươi trước đừng khóc, việc cấp bách chính là san bằng Xà Nghĩa môn rồi lại nói!

- Bọn... Bọn họ không phải là có tồn tại Thủy Thần sao? Chúng ta dựa vào cái gì mà đấu với bọn họ!

Ngọc Nhu Phỉ bất đắc dĩ nói.

- Chẳng lẽ ngươi cho ta là hiện tại rút đi thì cứ như vậy là xong rồi?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Ngọc Nhu Phỉ quay đầu lại, không nói cái gì nữa. Nàng cũng biết Lăng Tiếu tận lực đi giúp nàng, nàng có thể trách hắn sao?

Lăng Tiếu thất vọng mà nhìn nàng một cái, quay người đi sang một bên.

Lăng Cương đi qua nói:

- TIếu thúc, nếu không ta lập tức chạy về trong tộc thỉnh cầu trợ giúp, ta cũng không tin Xà Nghĩa môn dám không đem chúng ta để vào trong mắt!

- Không cần, các ngươi tìm một địa phương nghỉ ngơi đi, Xà Nghĩa môn ta sẽ tự mình làm xong!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói.

Tiếp theo hắn gọi lại Bại gia tử cùng với Thập Tam thái tử chuẩn bị hướng về một cái phương hướng rời đi.

Lăng Cương vội vã ngăn hắn lại nói:

- Tiếu thúc ngươi định làm gì, nhưng nhất thiết đừng có làm việc theo ý mình a!

Hắn sợ Lăng Tiếu một mình một người đi tìm phiền toái cho Xà Nghĩa môn, nếu là như vậy mà nói Lăng Tiếu nhất định là dữ nhiều lành ít, hắn tuyệt không cho phép Lăng Tiếu làm như vậy.

Nghe Lăng Cương kêu lên một tiếng như vậy, những người khác cũng liên tục đến bên cạnh Lăng Tiếu.

- Tiếu, ngươi định làm gì!

Vân Mộng Kỳ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu hỏi.

- Ta không có chuyện gì, yên tâm đi, ta có biện pháp đem bọn họ nhất nhất giết chết, các ngươi trước hết tìm một cái địa phương nghỉ ngơi đi!

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói.

- Bọn họ nhưng có Bán Thủy Thần tồn tại, ngươi có thể có cái biện pháp gì, ta không cho phép ngươi đi!

Liệt Như Ngọc quát lên.

Mà Ngọc Nhu Phri ở một bên trong lòng đặc biết khó chịu, nàng biết vừa mới rồi là hiểu lầm Lăng Tiếu, cảm tháy Lăng Tiếu là bởi vì nàng mới làm như vậy, nàng xông đến đem Lăng Tiếu ôm lấy nói:

- Phu quân... Xin thứ lỗi, nghĩa phụ chết rồi, ta tuyệt đối không thể lại nhìn ngươi đi mạo hiểm, sau này ta sẽ tìm bọn họ tính sổ, ta... Chúng ta đi thôi, ta không trách ngươi đâu!

Lăng Tiếu cảm thụ được chân tình của Ngọc Nhu Phỉ, điểm oán khí trong lòng kia cũng biến mất đến vô tung vô ảnh.

Hắn nhẹ vỗ vỗ bả vai của Ngọc Nhu Phỉ, lại nhìn những người khác nói:

- Các ngươi đều yên tâm, có Bại gia tử cùng Thập Tam giúp ta là được rồi, ta so sánh với ai đều sẽ để ý cái mạng nhỏ của mình hơn, sẽ không dễ dàng mạo hiểm đấy!

- Cho dù bọn chúng rất mạnh nhưng mà cũng không địch nổi lão nhân kia a!

Liệt Như Ngọc không tin nói.

Mà Vân Mộng Kỳ tựa hồ nghĩ tới biện pháp mà Lăng Tiếu muốn dùng, lập tức nhỏ nhẹ nói:

- Vậy ngươi đi nhanh về nhanh, chúng ta đều chờ ngươi!

- Ừ, các ngươi chờ tin tốt của ta đi, bất kể như thế nào Xà Nghĩa môn diệt là cái chắc rồi!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, liền mang theo Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử

rời khỏi.

Lăng Cương cùng những người khác vốn đều muốn đi theo, nhưng mà lại bị Lăng Tiếu nhất nhất cự tuyệt.

Bọn họ không dám vi phạm ý tứ của Lăng Tiếu, chỉ có thể đều nhất nhất lưu lại, hơn nữa tìm một chỗ khác yên tĩnh ngồi xuống.

Lăng Tiếu mang theo Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử phi hành hết tốc lực, đi tới một chỗ cổ sơn mạch cách chỗ này gần nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2021 - Triệu Tập Thánh Thú Đại Quân. (1)

Bất luận ở nơi đâu, bất kỳ địa phương nào đều sẽ tồn tại sơn mạch liên miên không dứt, duy nhất có thể so sánh đúng là quy mô lớn nhỏ của sơn mạch không giống nhau mà thôi.

Sơn mạch bình thường đều sẽ sinh tồn các loại linh thú, sinh trưởng các dạng linh thảo, mà Cổ sơn mạch nhưng so với sơn mạch bình thường thì nguy hiểm hơn nhiều lắm, nơi đó sẽ có cao giai linh thú, thậm chí là đạt tới cấp bậc thánh thú trở lên cũng không ít, cũng không phải là người tùy tiện đều có thể xâm nhập vào.

Dụng ý của Lăng Tiếu đi tới Cổ sơn mạch này không cần nói cũng biết.

Hắn chính là muốn mượn Thánh thú ở chỗ này nhất cử đem Xà lĩnh san bằng rồi!

Đương nhiên hắn cũng không phải là Tuần thú sư Thần giai, nhưng mà hắn lại có ưu thế mà Tuần Thú sư nào cũng không thể so sánh được.

Đó chính là bên cạnh hắn có Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử!

Chỉ cần chúng nó xuất mã, muốn triệu tập một nhóm Thánh thú đại quân lại có gì khó khăn!

Lăng Tiếu cũng là vạn bất đắc dĩ mới làm như vậy, bởi vì hắn không thể chờ đợi đến trở về trong tộc thỉnh cầu cứu viện, cho nên liền ở chỗ này kiếm viện binh đi!

Huống chi ưu thế của hai đại Thần thú ở bên cạnh hắn có ngu sao mà không dùng.

Trừ phi ở trong phiến Cổ sơn mạch này có tồn tại còn cường hãn hơn chúng nó, bằng không những thánh thú này nhất định phải nghe chúng triệu hoán.

Lăng Tiếu để Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử hóa trở về bản thể, hắn ngồi ở trên người Bại gia tử để cho chúng nó hướng vào chỗ sâu của Cổ sơn mạch mà đi.

Lúc Lăng Tiếu cảm thấy không sai biejt lắm, để cho hai chúng nó đều phong khai cổ họng cuồng khiếu lên.

Thuận theo từng đạo hống khiếu chấn thiên động địa của chúng nó, chấn đến phương thiên địa này đều trở nên run rẩy.

Ngay lập tức ở bốn phương liền có từng đạo thanh âm từ xa đến gần ở chỗ này vang lên.

Lăng Tiếu biết, chúng nó đã triệu hoán thành công rồi.

Các loại linh thú giống như là thủy triều từ bốn phương tám hướng hùng dũng mà ra, giống như là thiên quân vạn mã bôn đằng, thanh thế cực kỳ hạo đãng.

Những dong binh kia đang liệp sát linh thú ở trong Cổ sơn mạch này căn bản không biết phát sinh chuyện gì, từng người bị sợ đến đái ra cả quần, có bao nhiêu xa liền trốn bấy nhiêu xa.

Lăng Tiếu nhìn một màn này cũng không khỏi thầm khen:

- Nếu có thể đem tất cả linh thú đại quân thời khác mang theo bên cạnh

mình, chỉ sợ có thể san bằng bất kỳ một cỗ thế lực nào ở trong Thiên vực rồi.

Bất quá Lăng Tiếu cũng chỉ là nghỉ một chút, giữa linh thú cũng có quy tắc của chúng nó.

Thần thú mặc dù là có thể triệu hoán chúng nó làm việc cho mình, nhưng mà lại không thể để cho chúng nó không có chỗ dừng lại nghỉ ngơi, chỉ có loại linh thú của tộc mình mới có khả năng.

Huống chi thân làm Thú Hoàng nhất tộc cũng không thể để cho con dân của mình đi chịu chết.

Thỉnh thoảng làm chuyện như vậy còn là có thể, thường xuyên như vậy mà nói, chúng nó sẽ được những thần thú khác ngăn cản, hoặc có cao giai biến dị linh thú bất mãn, khiêu khích uy nghiêm của chúng nó.

Đi tới đây trước nhất tự nhiên đều là tồn tại đạt tới cấp bậc Thánh thú, ngoại vi đều là linh thú có thực lực kém hơn.

Lăng Tiếu để cho Thập Tam thái tử truyền đạt ý tứ của hắn, chỉ có thực lực đạt tới cửu giai mới có thể lưu lại, cửu giai trở xuống đều là không cần.

Thập Tam thái tử lần nữa tê hống lên, mà linh thú ở ngoại vi nhận được chỉ lệnh liền liên tục lui xuống.

Lưu lại vẫn còn có bảy tám nghìn Thánh thú đạt tới cửu giai trở lên, mà còn có bốn, năm trăm Thánh thú đạt tới thập giai, còn có ba đầu đạt tới thập giai cao cấp.

Chúng nó đều là vương giả của phiến Cổ sơn mạch, chúng nó phân biệt là: Bát Tí Thần Viên, Yêu Phong Hổ Vương cùng với Tứ Nhãn Ma Ưng!

Bát Tí Thần Viên là một đầu đại lực viên cao lớn giống như sơn nhạc, nó có huyết thống của Viễn cổ dị thú, mới có thể khiến cho nó tiến giai đến cảnh giới như bây giờ.

Một thân da lông màu vàng của nó lộ ra cực kỳ rực rỡ chói mắt, từng cái lông mao giống như là kim châm dựng thẳng lên, tám cái thần tí không ngừng mà làm ra các loại động tác, nhìn đến tương đối quái dị cường hãn!

Yêu Phong Hổ Vương là một đầu Thánh thú Phong thuộc tính, đồng dạng là một loại dị thú từ Viễn cổ lưu lại, nghe nói là dị chủng của Yêu Hổ cùng Phong Hổ, có được một loại thần thông nào đó, hơn nữa linh trí tương đối cao.

Hai cái mắt hổ kia của nó giống như là hồ ly mà không ngừng chuyển động, nhìn đến là thập phần linh động, trên cái trán kia còn có một cái chữ "Vương" yêu dị, triển hiện ra Thú Vương chi uy vô thượng của nó.

Tứ Nhãn Ma Ưng thì là một đầu biến dị linh thú, hẳn là đã từng phục dụng qua một loại nghịch thiên linh thảo nào đó mới có thể đề thăng đẳng giai cao như vậy, là không trung bá giả của phiến Cổ sơn mạch này.

Một thân vũ mao đen thui của nó hiển lộ ra đặc biệt bóng loáng nhu thuận, nó càng không ngừng huy động lấy hai cánh, mang theo từng trận hắc sắc toàn phong.

Chúng nó đều giai với Thập Tam thái tử, mà Thập Tam thái tử cùng Bại gia tử cư nhiên triệu hoán thủ hạ của bọn họ tới đây, đều biểu hiện ra tình tự bất mãn.

Bởi vì chỗ này là địa bàn mà chúng nó sinh sống mấy vạn năm rồi, cũng không phải nói nhường người khác liền nhường được.

- Long thái tử, Kỳ Lân vương tử, các ngươi đây là có ý gì?

Bát Tí Thần Viên huy vũ lấy tám cái cánh tay hướng Thập Tam thái tử cùng Bại gia tử hỏi.

- Chẳng lẽ Long thái tử cùng Kỳ Lân vương tử muốn cướp địa bàn của chúng ta!

Yêu Phong Hổ Vương phát ra thanh âm chói tai khó nghe nói.

Tứ Nhãn Ma Ưng thì ở một bên không ngừng phát ra tiếng tê khiếu rõ to, lại không có hỏi câu nào, nhưng mà trong bốn con mắt kia mang theo ý cảnh giác nồng đậm.

Mà Thánh thú ở ngoại vi cũng cách chúng nó một ít cự ly, việc này cũng không tới lượt chúng nó nhúng tay vào.

Thập Tam thái tử nghe được ba đầu Thánh thú này cư nhiên dám nghi vấn hiệu lệnh của nó, trong nháy mắt trở nên phát hỏa.

Nó hướng về phía ba đầu Thánh thú gào thét một tiếng, một đạo long khiếu chấn đến phương thiên địa không gian này càng không ngừng sụp đổ vỡ vụn.

Nó căn bản không có trả lời bọn nó, mà là bay thẳng đến ba đầu Thánh thú chúng nó cắn tới.

Một tiếng long khiếu kia của nó đã đem bọn chúng sợ hãi mà kêu to một tiếng rồi, khi Thập Tam thái tử bay đến thì khí thế của bọn chúng đã yếu đi vài phần, nhưng mà không có nghĩa là bọn chúng sẽ lựa chọn lui nhường.

Nhất thời Thập Tam thái tử liền cùng với tam đại Thánh thú đại chiến lại với nhau.

Bại gia tử ở một bên không ngừng cuồng khiếu lên, rất muốn xông vào trợ trận, nhưng mà cũng biết Thập Tam thái tử là tuyệt đối không hi vọng có người đến can thiệp chiến đấu của nó, đây là chỗ tôn nghiêm của Thần thú!

Lăng Tiếu đem Bại gia tử triệu hoán về bên cạnh, có chút lo lắng nhìn Thập Tam thái tử lấy một địch ba.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2022 - Triệu Tập Thánh Thú Đại Quân. (2)

Bất quá hắn lo lắng đều là dư thừa rồi.

Ba đầu Thánh thú kia đều giống như Thập Tam thái tử mặc dù vô cùng kinh khủng, nhưng ở trước mặt Thập Tam thái tử còn thật không coi là cái gì.

Chỉ thấy Bát Tí Thần Viên kia bị một cái long trảo của Thập Tam thái tử trảo đến bộ ngực của nó toái liệt mở ra, mà Yêu Phong Hổ Vương thừa cơ mà động kia lại là bị long vĩ của Thập Tam thái tử quét qua, hung hăng quét bay nện lên trên sơn phong kia, đem rất nhiều sơn phong đều áp thành bụi phấn, mà Tứ Nhãn Ma Ưng kia không ngừng từ trong ma nhãn bắn ra quang mang yêu dị, nhưng mà lại không cách nào làm gì được Thập Tam thái tử, bị nó trực tiếp cắn vào trong miệng, thiếu chút nữa bị Thập Tam thái tử nuốt sống.

Thập Tam thái tử đương nhiên cũng phải bỏ ra một chút đại giới, nhưng mà một thân long lân của nó lại là có thể so với đỉnh cấp thần khí, cũng không có bao nhiêu tổn thương.

Sau khi nó đem Tứ Nhãn Ma Ưng hung hăng ném bay ra ngoài, trùng thiên mà lên, liên tục phát ra từng đạo nộ hống.

Thanh âm long ngâm như cũ là chấn thiên động địa, uy lực vô phương.

Khí thế long uy khổng lồ kia của nó càng không ngừng phát ra, kim sắc quang mang đặc biệt chói lọi tôn quý!

Từng đầu thánh thú ở bốn phía đều chịu lấy bản nguyên uy áp vô thượng, từng đầu phát ra tiếng đê minh, bò lổm ngổm ở trên mặt đất, thân thể còn

không ngừng run rẩy.

Ba đầu Thánh Thú bị thương kia cũng là không cam lòng mà cúi xuống cái đầu cao ngạo của nó, chúng nó biết nếu như tiếp tục phản kháng, chờ đợi chúng nó chính là một cái tử lộ rồi.

Giữa linh thú xưng vương chính là đơn giản như vậy, thực lực của người nào cường đại hơn, huyết mạch của người nào càng thêm tôn quý thì người đó chính là lão đại của chúng nó, không giống như ngươi gian ta trá giống như nhân loại.

Thấy tình hình như vậy Lăng Tiếu đã biết Thập Tam thái tử hàng phục xong ba đầu Thánh thú này rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu đối với lần này còn không phải là rất hài lòng, ba đầu Thánh thú này nhìn đến thì rất cường đại, nhưng mà ngay cả Thập Tam thái tử cũng đánh không lại, vậy đối với Bán Thủy Thần kia cùng với đầu thập giai đỉnh phong Yêu Văn Hắc Xà chỉ sợ còn chưa đủ a!

- Thập Tam, chúng nó chính là ba đầu cường đại nhất chỗ này sao? Còn có tồn tại càng mạnh hơn không?

Lăng Tiếu hướng Thập Tam thái tử hỏi.

Thập Tam thái tử nói:

- Chúng nó chính là Vương ở chỗ này rồi, không có tồn tại nào càng mạnh hơn so với chúng nó nữa!

Lăng Tiếu nhìn những Thánh thú ở chung quanh này, thực lực đều là đỉnh cấp, đánh với những xà mãng kia thì là có thừa, bởi vì những xà mãng kia dù nhiêu nhưng mà đạt tới cửu giai cũng không nhiều như Thánh thú ở chỗ này.

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói:

- Đáng tiếc còn chưa đủ a, đây không phải là Cổ sơn mạch sao, chẳng lẽ liền chỉ có một chút Thánh thú như vậy?

- Lão đại, ngươi lo lắng về Thú nhân cường đại kia sao?

Thập Tam thái tử hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Đúng vậy a, chúng nó đều không phải là đối thủ của ngươi thì như thế nào đối phó được bọn họ chứ!

- Kỳ thật ngươi không cần lo lắng, nếu như ta dùng hết toàn lực nhất định có thể chiến với hắn đấy!

Thập Tam thái tử bày ra khí thế bá đạo nói.

Lăng Tiếu không phải là không tin Thập Tam thái tử, long châu của nó vừa ra xác thật có lực lượng không thua kém Bán Thủy Thần, nhưng mà hắn chỉ sợ vạn nhất nếu như Thập Tam thái tử xảy ra chuyện gì, hắn nhưng không gánh vác nổi a!

Huống chi không có mười phần nắm chắc, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm!

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Ta tin tưởng ngươi có thể chiến thắng hắn, nhưng mà ta không hi vọng ngươi bị trọng thương, chúng ta phải toàn thắng bọn họ mới được!

Thập Tam thái tử không nói gì nữa rồi, ngược lại là Bại gia tử chạy đến chạy

đến bên phía Yêu Phong Hổ Vương đánh ra liên hệ.

Ngay lập tức Bại gia tử chạy về nói với Lăng Tiếu:

- Lão đại, nó nói ở chỗ này còn có tồn tại càng mạnh hơn, chỉ là đã lâm vào trong ngủ say không giái hạn, ai cũng không dám quấy nhiễu nó, nó mới là Vương thật sự ở chỗ này!

- Đây là Thánh thú gì?

Lăng Tiếu kinh hô.

- Là Thánh thú của Thiên Cẩu nhất tộc!

Bại gia tử nói.

- Thiên Cầu nhất tộc!

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Hắn nhưng là biết rõ Thiên Cẩu này là có huyết mạch cường đại không thua kém Thần thú, là chủng tộc thuộc về Viễn cổ, số lượng rất ít, nghe nói đa xbij tuyệt chủng, không nghĩ đến trong sơn mạch này lại có chủng tộc này tồn tại.

Thiên Cẩu lại xưng là Khuyển Thần, là hộ thân tọa kỵ độc hữu của Nam Thiên Thần cường đại nhất thời kỳ Viễn Cổ, có năng lực hiệu lệnh thiên hạ Khuyển thú, lại có uy năng khủng bố thôn dương phệ nguyệt.

Chủng tộc này nhưng là cực kỳ cao ngạo, cho dù là thần thú cũng sẽ không dễ dàng đi đắc tội chúng ó, bằng không ngay cả Thần thú thì cũng chó cũng dám cắn nuốt.

- Đúng vậy a, lão đại, có muốn ta đem nó mời ra trợ trận hay không!

Bại gia tử có chút bộ dạng tranh công nói.

Vừa mới rồi nó thấy Thập Tam thái tử đại hiển thần uy liền cảm thấy khó chịu rồi, như thế nào nó có thể thua được.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Vẫn là quên đi, nghe nói Thiên Cẩu nhất tộc nhưng là không thèm bán mặt mũi cho bất kỳ kẻ nào, nếu như nó thật sự cường đại như vậy, ta sợ chọc giận nó, ngược lại sẽ công kích chúng ta!

Ai ngờ Bại gia tử nói:

- Lão đại ngươi có thể yên tâm, Thiên Cẩu nhất tộc cùng tộc ta có chút sâu xa, ta nhất định có thể thuyết phục nó giúp chúng ta đấy!

- Lời này là thực sự?

Lăng Tiếu vui vẻ nói.

Hắn còn thật không biết Kỳ Lân nhất tộc cùng Thiên Cẩu nhất tộc có cái quan hệ gì.

Bất quá một chút bí mật liên quan đến những linh thú này, nhân loại như hắn tự nhiên không phải là cái gì cũng biết được.

Từ thời kỳ Viễn cổ thì Kỳ Lân nhất tộc liền được xưng là Đoan thú, bất luận kẻ nào được bọn họ phụ giúp, người đó liền nhất định là hoàng giả được thiên tứ, là hóa thân đại biểu cho chính nghĩa, quang minh, nhân ái, cường đại.

Mà Thiên Cẩu nhất tộc thì là đại biểu cho trấn áp tà ác, diệt sát hết thảy hung vật, địa phương mà chúng nó xuất hiện đều có thể để cho tất cả tà vật tránh đi.

Có thể nói giữa hai tộc này đều có một loại tự thân bổn nguyên, cho nên Kỳ Lân nhất tộc là chủng tộc duy nhất mà Thiên Cẩu nhất tộc quan hệ.

- Việc này ta còn có thể lừa ngươi sao, hoặc là ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta cùng nó lát nữa liền đi tìm, nhất định có thể đem Thiên Cẩu kia tìm lại đây cho ngươi!

Bại gia tử nói.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Tốt, ta ở chỗ này chờ tin tức của ngươi!

Dù sao Bại gia tử cũng là thần thú, cho dù không mời được Thiên Cẩu cũng sẽ không bị Thiên Cẩu giết chết đi!

Cho nên Bại gia tử mang theo Yêu Phong Hổ Vương đi tìm Thiên Cẩu thánh thú kia.

Mới đầu Yêu Phong Hổ Vương kia còn sống chết không chịu đi, cuối cùng vẫn là ở dưới áp bức của Thập Tam thái tử chỉ có thể dẫn Bại gia tử đi đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2023 - Thiên Cẩu.

Một lần đi này của Bại gia tử chỉ sợ phải cần thời gian sẽ không quá ngắn, bởi vì Thiên Cẩu kia nhưng là tiềm ẩn ở chỗ sâu nhất, khoảng cách tương đối xa, Thánh thú bình thường đều không dám đặt chân nửa bước.

Lăng Tiếu thừa cơ bắt đầu ở bên trong Cổ sơn mạch này càn quét các loại thần thảo.

Hôm nay Lăng Tiếu đã tích lũy không ít thần thảo rồi, lại cộng thêm tất cả ở bên trong dược đỉnh, đã không phải là trân tàng của Thần dược sư bình thường có thể so sánh được.

Bởi vì cũng không phải là ai cũng giống như hắn ở trong Cổ sơn mạch này tùy ý hành động mà không sợ bị Thánh thú công kích.

Sau ba ngày Bại gia tử cùng Yêu Phong Hổ Vương đã trở về, mà ở trên người Yêu Phong Hổ Vương còn ngồi lấy một lão giả diện mạo cổ quái.

Lão giả này đầu tóc giống như nhuộm, lại mang theo mấy loại màu sắc, mà trong đó lại lấy hồng sắc làm chủ đạo, nhìn đến đặc biệt có phong cách, mà thân hình của hắn cực kỳ cao lớn cường tráng, tay cùng chân đều có lông mọc ra dài dài, mà móng tay ở ngón tay cùng ngón chân đặc biệt dài, đặc biệt sắc bén, mà hấp dẫn người nhất chính là cái mũi ở trên khuôn mặt hắn, đặc biệt lớn, hơn nữa còn là lỗ mũi màu hồng, thập phần dễ chú ý.

Lăng Tiếu lập tức đoán được đây là Thiên Cẩu đã hóa hình không nghi ngờ, hắn vốn dĩ là có thể thấy bộ dạng chân thân của Thiên Cẩu, không ngờ lại là hóa thành hình người cùng dã nhân có chút tương tự, để cho hắn cực kỳ thất vọng.

Bất quá đối phương nếu chịu đến tương trợ vẫn là để cho hắn vô cùng cao hứng.

Chỉ cần Thiên Cẩu này tương trợ, Xà Nghĩa môn tất diệt!

- Lão đại, đây là Cẩu Thần thúc, có hắn tương trợ thì con Xà thú kia đều không đủ để sợ rồi!

Bại gia tử hưng phấn mà nói với Lăng Tiếu.

- Tốt tốt, vậy thì nhọc lòng cho vị Cẩu Thần thúc này rồi!

Lăng Tiếu mừng rỡ nói với Thiên Cẩu kia.

Chỉ là Thiên Cẩu kia liếc mắt nhìn hắn một cái, căn bản không có ý tứ trả lời hắn, thần thái hết sức khinh thường cùng cao ngạo.

Lăng Tiếu không ngó ngàng tới Thiên Cẩu cao ngạo, ở trong mắt của hắn Thiên Cẩu dù có cao cao tại thượng đi nữa vẫn là một con chó mà thôi!

Hắn nhưng là có phụ tá đắc lực như Kỳ Lân thần thú cùng Chân Long thần thú, chẳng lẽ còn cần lão cẩu là ngươi?

Kỳ thật Lăng Tiếu có chút vị đạo ăn không được nho liền cảm thấy nho chua!

Bởi vì Thiên Cẩu là tồn tại có thể so sánh với Thần thú, nếu như có thể đem nó thu phục, đó cũng là hơn thiên quân vạn mã a!

Chỉ tiếc nhìn thái độ này của nhân gia hắn còn là tuyệt đi cái ý niệm này!

Cho nên Lăng Tiếu mang theo mấy ngàn Thánh thú hạo hạo đãng đãng

hướng về phía Xà lĩnh tiến tới.

Trên đường đi, những người muốn đi vào Cổ sơn mạch kia đều bị sợ đến gà bay chó chạy, cho là phát sinh thú triều rồi.

Không bao lâu sau Lăng Tiếu liền lần nữa quay trở về Xà lĩnh.

Hắn không đi tìm những người khác mà là mang theo Thánh thú trực tiếp giết vào Xà lĩnh.

- Sư, Hổ, Báo, Lang, Ưng... Rất nhiều thánh thú ở dưới sự dẫn dắt của Bát Tí Thần Viên, Yêu Phong Hổ Vương cùng với Tứ Nhãn Ma Ưng bắt đầu tàn sát xà mãng ở chỗ này.

Chỗ chúng nó đi đến giống như là ôn dịch, phát sinh ra tai nạn kinh khủng.

Mỗi một con xà mãng đều đã trở thành vật trong bụng của những Thánh thú này, càng có không ít thân rắn bị xé rách đầy trên đại địa, những xà huyết ánh hồng kia khắp đầy núi.

Một nhóm Thánh thú đại quân như vậy giết qua, Xà Nghĩa môn lập tức nhận được tin tức.

Mấy con Tuyến Xà liền rơi vào trong tay Hoàng Kim Xà, từ vẻ mặt cấp thiết của bọn chúng biểu hiện ra đã biết chuyện lớn rồi.

Hắn lập tức để người triệu tập tất cả mọi người tới đây.

- Lão Đại, đây là xảy ra chuyện gì? Làm sao đột nhiên có đại lượng Thánh thú tấn công vậy?

Thất Bộ Xà đã nhận được tin tức, vẻ mặt lo lắng nói với Hoàng Kim Xà.

- Việc này ta nào biết được, bây giờ cũng không phải là lúc thương lượng, lập tức mang theo mọi người đi ra ngoài đem bọn nó giết sạch đi!

Hoàng Kim Xà nói.

- Việc này có thể liên quan đến Thiên Long môn hay không?

Lam Hoàn Xà nghi ngờ nói.

- Hẳn là sẽ không, Tuyến Xà đã nói bọn họ đã rời xa Xà lĩnh chúng ta rồi, nếu như bọn họ đi đường vòng, ta nhất định sẽ nhận được tin tức!

Hoàng Kim Xà nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Lão Xà Vương làm sao còn chưa trở về, thật là!

Hắn đã không có thời gian đi oán thán gì rồi, đem tất cả đệ tử đạt tới cấp bậc Thánh Hoàng đều triệu hồi đi ra ngoài.

Tổng cộng có gần vạn người, đây cũng là tồn tại cường đại nhất của Xà Nghĩa môn, mặt khác còn có hơn phân nửa là ở lại bên trong môn canh giữ, những ngươi đó đều có thực lực Thánh giả trở xuống, là chỗ căn cơ của Xà Nghĩa môn bọn hắn.

Những người này mỗi một người đều cưỡi Xà thú, lại triệu hoán ra mấy chục vạn Xà thú ở bên trong Xà lĩnh hướng về phía đại quân Thánh thú mà đi.

Số lượng này nhìn đến lại cực kỳ hãi nhân, nhưng mà đạt tới cửu giai trở lên căn bản chưa tới một phần mười, mà đạt tới thập giai đã ít lại càng ít.

Cường đại nhất chính là hộ thân Xà thú mấy người Hoàng Kim Xà, Thất Bộ Xà cùng với Lam Hoàn Xà, đều là đạt tới thập giai trung cấp đỉnh phong,

cách cao cấp không xa rồi.

Ba con Xà Vương này nhưng là đều giống với danh hiệu của bọn họ, đều là Hoàng Kim Xà, Thất Bộ Xà cùng với Lam Hoàn Xà, đều là vương giả bên trong Xà thú, uẩn chứa lấy bổn nguyên xà độc kinh khủng nhất.

Khi bọn họ mang theo đại quân chạy đến trước đại quân Thánh thú.

Bọn họ nhìn thấy rất nhiều xà thú bị ngược sát, thực sự là đau lòng vạn phần a!

Những Xà thú này nhưng là quy mô mà bọn họ tích lũy mười mấy vạn năm mà có, cũng chính là có nhiều Xà thú ở chỗ này như vậy mới chấn nhiếp được rất nhiều thế lực, không dám làm gì Xà Nghĩa môn bọn họ.

Chỉ là ở trước mắt bảy, tám ngàn Thánh thú này đơn giản là kinh khủng chí cực, đem những Xà thú kia giết đến tràn ngập khắp nơi.

- Đáng chết, là tiểu tử kia của Thiên Long môn, chẳng lẽ hắn là Tuần thú sư, làm sao có thể suát lĩnh nhiều Thánh thú như vậy đến đây a!

Thất Bộ Xà xa xa thấy được Lăng Tiếu ngồi ở trên Thập Tam thái tử mà quát lên.

- Hắn không tất yếu là Tuần thú sư, hắn có thể lợi dụng thần uy của hai đầu Thần thú kia triệu hoán, thật là đáng giận, hắn nhất định là đem Thánh Thú của Xích Dã sơn mạch đều gọi ra rồi!

Thần sắc của Hoàng Kim Xà khó coi đến cực điểm mà mắng.

- Bây giờ nói gì cũng vô dụng, trước đem những Thánh thú này giết chết rồi lại nói!

Lam Hoàn Xà la lên nói.

Ngay lập tức hắn liền mang theo hộ thân xà thú của hắn hướng về phía những Thánh thú kia giết qua.

Hoàng Kim Xà cùng Thất Bộ Xà đều không dừng lại, cũng liên tục trùng sát mà đến.

Bọn họ đều là Thiên Thần Vương, chiến lực nhưng không phải là bình thường, muốn trảm sát Thánh thú cũng không có gì khó khăn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2024 - Nghênh Chiến Thất Bộ Xà. (1)

Mặt khác Xà Nghĩa môn bnj họ còn có gần trăm tên Thần Vương, tất cả đều là có lực lượng không thể xem thường, huông chí còn có nhiều Xà thú như vậy tương trợ.

Chỉ là trong Thánh thú đại quân này có khoảng bốn, năm trăm con đạt tới thập giai, đoan giản là nhiều đến kinh người.

Bên phía Xà Nghĩa môn coi như là Thần Vương cùng với Xà thú đạt tới thập giai trở lên cũng không vượt quá số lượng ba trăm mà thôi.

Trong lúc nhất thời ở giữa Xà lĩnh này trở thành một phiến thú thanh sôi sục, sát thanh rung trời, máu nhuộm tứ phương!

Thất Bộ Xà nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, hắn nhất định phải thay nhị ca của hắn báo thù, cho dù bên cạnh đối phương có hai đầu thần thú hộ vệ cũng không bỏ qua!

Ở trong mắt của hắn Lăng Tiếu bất quá là đê cấp Thần Vương, chỉ cần có thể đem hai đầu thần thú kia đánh lạc hướng, vậy Lăng Tiếu còn không phải là tùy ý cho hắn chém giết sao?

Nghĩ đến đây hắn để cho hộ thân xà thú của mình cùng với mấy con thập giai xà thú hướng về phía Lăng Tiếu đánh tới.

Từng trận bản nguyên xà độc chi khí không ngừng hướng về phía bầu trời của Lăng Tiếu bao phủ đến.

Người bình thường nếu là hô hấp những xà độc này đều là khó có thể đẩy ra!

Bất quá Lăng Tiếu nhưng không phải là người bình thường, hắn đã sớm đem Cổ Hoàng thần công luyện đến một biến cuối cùng rồi, thân thể có thể so với thần khí, càng đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm, hơn nữa trong thức hải lại có Tiên thiên âm phong châu hấp thu vật âm tà, căn bản sẽ không sợ những xà độc này.

Huống chi thiên hỏa của hắn cũng là có tác dụng khu tà cường đại.

Lăng Tiếu đã biết người của Xà Nghĩa môn đã nhất nhất mà ra, lập tức hạ lệnh để Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử xuất thủ, đương nhiên hắn cũng không quên hướng Bại gia tử giao phó, để cho Thiên Cẩu kia xuất thủ.

Hắn mặc dù không thấy lão Xà Vương kia đi ra nhưng mà hắn khẳng định đối phương tuyệt đối sẽ không làm rùa rụt đầu.

Chỉ là Thiên Cẩu kia cũng không biết là tự xem mình quá cao, vẫn là khinh thường phục tùng mệnh lệnh của Lăng Tiếu, chỉ là ở bên cạnh Bại gia tử, căn bản không có ý tứ chủ động xuất thủ.

Một khi thấy Bại gia tử bị thương hại, nó mới sẽ xuất thủ giúp đỡ.

Lăng Tiếu buồn bực không dứt, nhưng mà hắn có thể nói được gì.

Song, Lăng Tiếu chỉ cân nhắc để cho những thánh thú này toàn lực đi đối phó với xà thú cùng với người của Xà Nghĩa môn kia, lại coi nhẹ an nguy của mình.

- Tiểu tạp chủng đưa mạng đây!

Thất Bộ Xà ẩn nấp ở không xa đã lâu, hắn hét lên một tiếng, Thất Tiết Thần

Tiên trong tay hướng về phía yết hầu của Lăng Tiếu trói tới.

Lăng Tiếu muốn tránh đã là không kịp rồi, bởi vì đối phương nhưng là Thần Vương đỉnh phong, tốc độ cùng lực lượng xuất thủ tuyệt đối không phải là Thần Vương bình thường có thể so sánh được.

Cổ của Lăng Tiếu chỉ cảm thấy bị siết chặt, cảm giác đau đớn kia trong nháy mắt đánh đến, cổ lập tức chảy ra kim huyết.

Lăng Tiếu vội vã lấy tay giữ chặt lấy Thất Tiết Thần Tiên này, tuyệt đối không thể để cho đối phương dùng lực đem cổ của mình kéo đứt, bằng không hắn liền xong rồi.

Hắn thầm mắng một tiếng:

- Thật là chủ quan rồi!

Thất Bộ Xà dữ tợn cười một tiếng:

- Lại không giữ lời hứa mà đi rồi trở lại, còn dám mang theo những thánh thú này đến hủy Xà Nghĩa môn chúng ta, hôm nay cho dù người của Thiên Long môn đến đây cũng cũng phải giết ngươi!

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, lực lượng trong tay hắn trong nháy mắt gia tăng, đem Lăng Tiếu kéo bay ra xa ngàn thước, lực lượng từ trong Thất Tiết Thần Tiên truyền đến trên cổ của Lăng Tiếu, muốn đem cổ của hắn tươi sống siết đứt.

Chỉ là cổ của Lăng Tiếu so với trong suy nghĩ của hắn còn phải cứng rắn hơn nhiều lắm, lại không thể trong thoáng chốc kéo đứt.

- Cổ còn thật cứng rắn đi!

Thất Bộ Xà cười lạnh một tiếng, muốn lần nữa dùng lực, muốn đem Lăng Tiếu lập tức trảm sát, tránh để cho thần thú của đối phương giết tới đây, hết thảy kia đều không tốt rồi.

Lăng Tiếu tự biết bây giờ là thân hãm hiểm cảnh, nhưng mà hắn vẫn có thể tỉnh táo được, hai bàn tay giữ chặt ở Thất Tiết Thần Tiên, mà thần hồn trong thức hải của hắn đã ở một khắc này tụ kình xông ra.

Kim Long Thương cũng từ trong dược đỉnh của hắn bay tới, thần hồn phân thân chụp lấy Kim Long Thương trong nháy mắt hướng về phía Thất Bộ Xà giết qua.

Huyết nhục thần hồn của Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới cao cấp Thần Vương, hơn nữa còn giống với chân thân của hắn là thân hoài các loại thần kỹ, đây chẳng khác gì là một cái phân thân chân chính khác của Lăng Tiếu còn sống.

Thần hồn phân thân đem tất cả lực lượng bộc phát ra, chiến lực gấp mấy chục lần toàn lực đánh tới, Kim Long Thương trong tay oanh ra một con Kim Long uy mãnh bá đạo thẳng đánh tới trước mặt của Thất Bộ Xà.

Thất Bộ Xà một mực dùng sức muốn siết cổ của Lăng Tiếu, nhưng mà bất thình lình lại thấy có một Lăng Tiếu xuất hiện, hơn nữa khí thế kia cư nhiên bá đạo như thế, tựa hồ một điểm cũng không kém Thiên Thần Vương như hắn, uy lực oanh tứi kia lại càng để cho hắn cảm thấy áp lực.

Nếu như hắn tiếp tục siết cổ Lăng Tiếu, nhất định là bị oanh trúng, dưới bất đắc dĩ hắn chỉ có thể thu hồi Thất Tiết Thần Tiên hướng về phái công kích long hình đang oanh đến kia quét đi.

Oanh long oanh long!

Cường cường đối oanh phát ra thanh âm chấn thiên động địa, vô số lực lượng tàn dư càng không ngừng văng tung tóe ra ngoài.

Dưới chiêu này, thần hồn của Lăng Tiếu bị chấn đến lui về phía sau trăm thước, mà Thất Bộ Xà kia thì là lui về hai, ba mươi thước, ai mạnh ai yếu vừa nhìn đã biết.

Chỉ là Thất Bộ Xà lại không có nửa điểm cao hứng, ngược lại là thần sắc trở nên càng thêm khó coi rồi.

Hắn thân là một trong những Thiên Thần Vương, mặc dù là loại ở phía bét nhất nhưng cũng là Thần Vương đỉnh phong, cư nhiên không làm gì được đê cấp Thần Vương ở trước mắt này, đây là đại sỉ nhục!

Hắn hét lên một tiếng, Thất Tiết Thần Tiên trong tay không ngừng hướng về phía thần hồn của Lăng Tiếu mà công kích đến, chỉ thấy rất nhiều công kích giống như xà hình hướng về phía thần hồn Lăng Tiếu phô thiên cái địa mà oanh đến, trong đó còn uẩn hàm đại lượng Thất Bộ xà độc.

Cái gọi là Thất Bộ Xà, một khi người nào dính vào xà độc của nó, ở trong vòng bảy bước nhất định sẽ trúng độc bỏ mình, đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của nó.

Lăng Tiếu tự nhiên là biết sự đáng sợ của những xà độc này, hắn đem lực lượng triển khai đến mạnh nhất, rất nhiều quang mang Kim thuộc tính đem những xà độc này quét ngang mà bay.

Chỉ là lực lượng của Thất Bộ Xà còn phải ở trên hắn, hắn dù có Cổ Hoàng thần công tăng lên chiến lực nhưng mà còn xa xa không đủ.

Đối phương cũng không phải là cái sàng mềm, đem hắn niết như thế nào thì niết.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu bị bức đến phải lui về liên tục, thế yếu đã là vô cùng rõ ràng.

- Không nghĩ tới ngươi còn có phân thân lợi hại như thế, nhưng mà đi chết đi cho ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2025 - Nghênh Chiến Thất Bộ Xà. (2)

Thất Bộ Xà dữ tợn cười một tiếng, Thất Tiết Thần Tiên kia đột nhiên buông lỏng, lại tự động hóa thành hình dạng giống như xà hướng về phía thần hồn của Lăng Tiếu trói qua, mặt khác hắn lại xuất ra một thanh thần kiếm đâm tới.

Thất Tiết Thần Tiên tựa hồ cùng Thất Bộ Xà đã sinh ra cảnh giới nhân khí hợp nhất, chắc hẳn đã là có khí hồn rồi.

Sau khi nó thoát khỏi tay nhưng vẫn chủ động công kích một phen, càng không ngừng xoay tròn, phát tán ra thần lực cường đại, từ trên bầu trời hướng về phía Lăng Tiếu bao phủ xuống.

Một khi bị bao phủ lại, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu chắc chắn sẽ bị giảo thành mấy đoạn.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thể đem nó oanh lệch đi, chỉ là Thất Bộ Xà lại đã trước tiên mang theo thần kiếm đâm thẳng tới.

Phía trên có cố kỵ về Thất Tiết Thần Tiên, ở phía trước lại có công kích trực diện của Thất Bộ Xà, xác thật là không tốt ứng phó.

Nhưng mà chớ quên Lăng Tiếu cũng có hai kiện thần binh tiện tay, Kim Long Thương trong tay của hắn hướng về phía Thất Tiết Thần Tiên ném qua, Kim Long Thương tựa hồ hóa thân thành một đầu Kim Long thần thú cùng với Thất Bộ xà ảnh do Thất Tiết Thần Tiên kia hóa thành đối oanh lại với nhau.

Mà trong tay Lăng Tiếu khẽ vẫy một cái, một thanh kiếm nhận nửa lam nửa hồng từ một cái phương hướng khác hướng về phía Thất Bộ Xà bắn nhanh tới.

Thất Bộ Xà còn chưa giết tới trước người Lăng Tiếu, Băng Hỏa kiếm đã trước một bước đâm vào trên người Thất Bộ Xà rồi.

Thất Bộ Xà tự nhiên sẽ không đem Băng Hỏa kiếm đột nhiên tấn công để ở trong lòng, thủ chưởng hắn vỗ một cái đem Băng Hỏa kiếm kia chấn khai, thần kiếm trong tay như cũ đâm ra quang mang cường đại oanh hướng Lăng Tiếu.

Chỉ là Lăng Tiếu bắt được cơ hội trong nháy mắt này đã sớm có thời gian tránh né.

Thân thể hắn lóe lên lướt sang một bên khác, cũng đem Băng Hỏa kiếm triệu hồi về trong tay, lại một lần nữa nghênh đón Thất Bộ Xà giết tới.

Thiên Thần Vương thì như thế nào, Lăng Tiếu như cũ không sợ hắn.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thực lực cao cấp Thần Vương, lại có Cổ Hoàng thần công tăng lên thực lực, cho dù không đạt tới Thần Vương đỉnh phong nhưng mà chênh lệch cũng không xa rồi, huống chi hắn đa trọng thuộc tính công kích đơn giản là để người ta khó có thể phòng bị.

Thất Bộ Xà trong lúc nhất thời lại cũng không làm gì được hắn, ngược lại là càng đánh càng không kiên nhẫn được nữa rồi.

Hắn đã cảm giác được Thất Tiết Thần Tiên của hắn đã là sắp không chịu nổi oanh kích của Kim Long Thương, sắp sụp đổ rồi.

Bởi vì tỉ thí giữa thần binh trừ muốn xem đẳng cấp của thần binh ra, còn phải

xem cường đại của khí hồn kia như thế nào.

Kim Long Thương của Lăng Tiếu nhưng là cao giai thần khí có long huyết, long cốt cùng với long cân cùng nahu luyện thành, cách đỉnh cấp thần khí chỉ có một bước, muốn oanh hạ Thất Tiết Thần Tien kia cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Thất Bộ Xà rống giận một tiếng:

- Hôm nay không giết tiểu tử người, ta thề không làm người!

Hắn vẫy tay một cái đem Thất Tiết Thần Tiên triệu về, thân hình bắt đầu biến huyễn giống như là xà hình thân pháp, ở trên bầu trời lướt đi từng đạo hư ảnh trùng điệp, để người ta căn bản không phân rõ đâu mới là chân thân của hắn.

Thất Điệp Liên Tỏa!

Vô số Thất Tiết Thần TIên càng không ngừng ở phương thiên địa này chợt hiện, từng cây thần tiên giống như từ cửu u địa ngục hiện ra, từ bảy cái phương hướng hướng về phía thần hồn Lăng Tiếu oanh sát mà đi, uy lực của nó đủ để khốn tỏa phá hủy bất kỳ mấy tòa đại thành trì nào rồi.

- Đợi đúng là lúc này!

Chân thân của Lăng Tiếu ở một cái phương hướng khác hừ lạnh một tiếng, trong tay sớm nhiều ra một kiện Bồ Đề thần cung, Thần Tiễn Vũ đã là tụ kình xong xuôi.

Khi Thất Bộ Xà toàn lực hướng về thần hồn phân thân của hắn oanh tới thì khí tức của Lăng Tiếu đã tỏa định trên người Thất Bộ Xà, Thần Vũ Tiễn trong nháy mắt từ trên thần cung bắn nhanh ra ngoài.

Bồ Đề thần cung nhưng là có thần năng có thể bắt lấy bất kỳ khí tức chân chính nào, bất kể đối phương biến hóa như thế nào, có bao nhiêu cái hư ảnh thì nó vẫn có thể dựa vào thần năng đem đối phương tìm đến xạ kích.

Nếu như Thần Tiễn Vũ cũng là do Bồ Đề thụ chế tạo mà nói, bất luận đối phương chạy trốn tới chân trời góc biển nào cũng là tất bị bắn trúng không nghi ngờ.

Đây là thần uy chân chính của Cổ thần khí.

Cho dù bây giờ thần uy của Bồ Đề thần cung chỉ có thể phát huy không đến một phần mười, nhưng mà cũng đủ để cho Thất Bộ Xà ăn một trận rồi.

Hắn đang toàn lực đi oanh sát thần hồn của Lăng Tiếu, muốn đem đối phương mau chóng bắt lại, bằng không mặt mũi Thiên Thần Vương này của hắn để ở chỗ nào.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu thì là đang toàn lực ngăn cản, tất cả chiêu thức của Phách Long thương quyết đều là nhất tề oanh ra ngoài, rất nhiều Long hư ảnh càng không ngừng gầm thét phiên đằng.

Chỉ là ở trên lực lượng vẫn có điều chênh lệch với Thất Bộ Xà, huống chi Thất Bộ Xà hiện tại nhưng là toàn lực xuất kích, Thất Tiết Thần Tiên kia đem tất cả long ảnh đều xoắn thành cặn bã.

Chênh lệch về thực lực quả nhiên không phải là dễ dàng bù đắp.

Thất Bộ Xà mắt nhìn thấy đã công phá tất cả công kích của thần hồn Lăng Tiếu, quát lạnh nói:

- Liền dựa vào thực lực như vậy của ngươi cũng dám đấu với ta, cho dù là Thần Vương đỉnh phong đến đây ta cũng như cũ giết không tha!

Xác thật Thất Bộ Xà là Thiên Thần Vương, lực lượng bản thân kia tuyệt đối không phải là Thần Vương đỉnh phong đồng giai có thể so sánh được, hắn trừ lực lượng công kích cực kỳ cường đại ra, còn có những bản nguyên xà độc kia, căn bản là để cho người ta khó có thể đề phòng.

Chỉ là khi những công kích này sắp đánh xuống thần hồn phân thân của Lăng Tiếu thì một cỗ nguy hiểm trước nay chưa từng có từ phía sau hắn ập tới.

Lông tơ của Thất Bộ Xà đều dựng lên, hắn biết một kích sau lưng này nếu như không trốn, hắn nhất định là có nguy hiểm trí mạng.

Hắn không dám do dự, trong nháy mắt bỏ đi vọng động giảo sát Lăng Tiếu, Thất Tiết Thần Tiên trong tay vòng trở về đối với Thần Tiễn Vũ bất thình lình tấn công kia quấy lấy.

Thất Tiết Thần Tiên là đem Thần Tiễn Vũ kia buộc chặt lấy, nhưng mà trùng kình của Thần Tiễn Vũ như cũ vẫn còn rất mạnh, trong nháy mắt liền đến trước ngực hắn.

- Cái gì!

Thất Bộ Xà làm sao ngờ tới uy lực của một mũi tên này đáng sợ như thế, hắn kinh hô một tiếng, một cái tay khác trong nháy mắt hướng về phía Thần Tiễn Vũ kia bắt qua, ngăn cản bị bắn trúng.

Chỉ là lực lượng đáng sợ mà Thần Tiễn Vũ kia mang theo cư nhiên còn có thể đem thủ kình của Thất Bộ Xà hóa giải, thẳng đâm tới trước lồng ngực của hắn.

- Dừng lại cho ta!

Thất Bộ Xà rống giận một tiếng, trên bàn tay nổi lên từng phiến xà lân, lực lượng trong nháy mắt tăng lên gấp bội, đem Thần Tiễn Vũ ngạnh sinh sinh cầm lấy.

Thần Tiễn Vũ kia chỉ cách da thịt hắn một ly.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2026 - Kích Sát Thất Bộ Xà. (1)

Chỉ là khi hắn cho là nguy hiểm được giải trừ thì lại có một đạo quang mang giống như lưu tình trùng kích qua.

Ngay cả thời gian nháy mắt cũng chưa tới liền lần nữa đến ở trước mặt hắn, uy lực đáng sợ kia lại so với một mũi tên trước còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm.

- Mơ tưởng thương tổn ta!

Thất Bộ Xà không hổ là một trong những Thiên Thần Vương, hắn hét lên một tiếng, thần kiếm trước đó đã thu lại lần nữa xuất hiện, đem Thần Tiễn Vũ sắp đến trước mắt kia hung hăng trảm qua.

Song ở lúc này thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã cầm lấy Kim Long Thương tụ tập tất cả lực lượng, tốc độ đề thăng tới trình độ vô tung vô ảnh hướng về phía sau lưng của Thất Bộ Xà hung hăng đâm tới.

Tất cả lực chú ý của Thất Bộ Xà ở trên trên Thần Tiễn Vũ này rồi, hắn làm sao còn có thể bận tâm được công kích ở phía sau.

Khi hắn phát hiện được, hắn bị sợ đến đại kinh thất sắc, dùng hết toàn lực mà tránh né.

Oanh long oanh long!

Công kích bá đạo đã đem Thất Bộ Xà hoàn toàn bao phủ lại.

Thần hồn của Lăng Tiếu được thế không buông tha, hoàn toàn là một bộ không giết chết được Thất Bộ Xà sẽ không thu chiêu, Kim Long Thương trong tay càng không ngừng huy vũ, công kích cường đại càng không ngừng oanh tạc ra, ngay cả rất nhiều xà mãng ở phụ cận đều bị liên lụy chết đi không ít.

- Hô!

Thần hồn của Lăng Tiếu nhẹ thở ra một hơi, thân thể dần dần trở nên mơ hồ, hồn lực của hắn tiêu hao đến gần hết sạch.

Gặp phải Thần Vương này cùng đối phương liều mạng lâu như vậy cungxkhoong có cách nào chống đỡ được nữa rồi.

Thần hồn của hắn trong nháy mắt trở về bên trong chân thân của Lăng Tiếu.

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên vô cùng tái nhợt, thần lực trên người đã tiêu hao đến bảy tám phần, hắn không đợi tự hành khôi phục nữa mà lập tức lấy ra hai khỏa thần đan nuốt xuống, để cho chính mình lấy tốc độ nhanh nhất mà khôi phục.

Khi hết thảy mây khói tiêu tan, Lăng Tiếu phát hiện Thất Bộ Xà vẫn còn chưa chết, còn có thể miễn cưỡng mà dừng lại ở trên bầu trời, nhưng mà hắn đã bị oanh xuống một cánh tay, phòng ngự vệ giáp trên người nát hết, toàn thân không có một chỗ da thịt trọn vẹn, ẩn ẩn còn có thể thấy được những bạch cốt nội tạng kia, từng đoàn máu tươi đặc biệt chói mắt.

Lăng Tiếu thấy bộ dạng của hắn như vậy mới thở ra một hơi, Thất Bộ Xà không chết nhưng đã là nửa chết rồi, tiếp theo chính là thời cơ cuối cùng để giết hắn rồi.

Thất Bộ Xà đã bị dọa đến vỡ mật, hắn không nghĩ đến tiểu tử trước mắt này

lại nhiều lá bài tẩy như thế, đem Thiên Thần Vương như hắn đều ép thành như vậy.

- Lão... Lão đại cứu ta!

Thất Bộ Xà mang theo thân thể trọng thương kinh hoảng mà hướng về phía Hoàng Kim Xà lướt tới.

Lăng Tiếu làm sao sẽ bỏ qua cho hắn, mang theo Kim Long Thương lần nữa hướng về phía Thất Bộ Xà giết qua.

Hoàng Kim Xà ở một bên khác đang ứng đối với công kích của Yêu Phong Hổ Vương đã nghe được tiếng kinh hô là Thất Bộ Xà, vội vã đem Yêu Phong Hổ Vương cường hành bức ra, muốn hướng về phía Thất Bộ Xà đi trợ giúp.

Chỉ là Kim Long Thương của Lăng Tiếu đã oanh đến đầu của Thất Bộ Xà rồi.

Hoàng Kim Xà cùng Thất Bộ Xà còn có một chút khoảng cách, căn bản đã là không cứu kịp, lập tức kinh quát lên:

- Tiểu tạp chủng ngươi dám, ta tất cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Nhưng mà bất kể hắn la lên như thế nào còn là chậm rồi!

Kim Long Thương của Lăng Tiếu hung hăng oanh ở trên đầu của Thất Bộ Xà rồi.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Thất Bộ Xà cứ như vậy liền bị Lăng Tiếu chính diện kích sát!

Một đời tồn tại Thần Vương xếp hạng chín trăm năm mươi cứ như vậy bị một gã đê cấp Thần Vương đỉnh phong giết chết!

Phải nói kết cục vẫn lạc của hắn giống như Nhị ca của hắn.

Hoàng Kim Xà phẫn nọ đến cực điểm:

- Ta giết ngươi!

Chỉ là đang ở lúc hắn muốn hướng về phía Lăng Tiếu giết tới thì Yêu Phong Hổ Vương đã cùng Thánh thú khác lần nữa hướng về phía hắn bao vây mà đến, ngăn cản bước chân của hắn.

Hoàng Kim Xà dưới cơn tức giận trong nháy mắt bắn ra bổn nguyên xà độc đáng sợ, rất nhiều xà độc ở phụ cận hắn tràn ra, để những thánh thú kia đều chịu không nổi, mà Yêu Phong Hổ Vương thì là bị Hoàng Kim Trượng của hắn hung hăng đập bạo hổ thân, tiên huyết chợt vỡ tung ra.

Một gã Thiên Thần Vương xếp hạng hơn tám trăm giận dữ căn bản không phải là đầu thập giai cao cấp thánh thú như nó có thể chịu đựng được.

Hoàng Kim Xà dùng hết lực lượng đánh ra công kích uẩn hàm đại lượng bản nguyên xà độc, để cho rất nhiều thánh thú đều không dám đi tới gần, càng đem mấy đầu thánh thú đều oanh đến dính vào độc nguyên, để cho chúng nó phải lợi dụng thân thể cường hãn chống cự, chỉ là vì vậy cũng mất đi chiến lực, bị Hoàng Kim Trượng của Hoàng Kim Xà nhất nhất đánh bại.

Thực lực của Hoàng Kim Xà phải ở trên Thất Bộ Xà, lực lượng cũng là càng thêm kinh khủng.

Lúc Lăng Tiếu liền muốn chạy trốn thì dị tượng Thiên Thần Vương nghiệm chứng kia lại một lần nữa xuất hiện.

Lăng Tiếu nào có thời gian hưởng thụ cái gì là Thiên Thần Vương nghiệm chứng, còn là phải giữ được cái mạng nhỏ là cấp bách nhất.

Hắn bắn thẳng về phía Thiên Thần Vương nghiệm chứng kia lại oanh ra một quyền, đem quang trụ kia đánh tan.

Lúc này Hoàng Kim Xà đã là đến chỗ Lăng Tiếu không xa, Hoàng Kim Trượng trong tay bắn ra từng đoàn kim mang, một con Hoàng Kim Xà vạn thước hướng về phía Lăng Tiếu bổ cắn mà đến, đồng thời còn uẩn chứa rất nhiều bổn nguyên xà độc.

- Tiểu tạp chủng, ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn.

Hoàng Kim Xà giận dữ hét lên.

Một kích này đến cực kỳ nhanh, mà lúc trước Lăng Tiếu lại là tiêu hao quá độ, căn bản không cách nào tránh thoát được, trong lòng hắn lạnh đi nửa đoạn:

- Xong!

Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử đều là ở bên kia tàn sát xà mãng, đồng thời đối phó với những Thần Vương khác của Xà Nghĩa môn.

Lúc Lăng Tiếu triệu hoán chúng nó, chúng nó cũng không cách nào trong lúc nhất thời chạy về cứu hắn kịp.

Một kích nén giận của Hoàng Kim Xà giống như là lôi đình vạn quân, uy lực kinh khủng chí cực, rất nhiều không gian không ngừng sụp đổ, không gian liệt phùng đều bị oanh đến chợt hiện ra.

Chiêu thức còn chưa đến, Lăng Tiếu liền cảm thấy nhận lấy cảm giác áp bức

nặng nề, để hắn không thể thở nổi.

Thần lực của hắn đã sớm bị tiêu hao bảy tám phần, liền ngay cả thần hồn lực lượng cũng là cực kỳ hư nhược, dù phục dụng đan dược nhưng cũng không khôi phục nhanh như vậy được, muốn né tránh cũng là không có khả năng!

Đang ở lúc một chiêu bá đạo này của Hoàng Kim Xà đem hắn oanh sát thì một cỗ lượng lượng khác càng thêm cường đại bỗng dưng chợt hiện đem chiêu thức này của hắn hoàn toàn oanh đến tản mát.

Oanh long oanh long!

Một kích của Thần Vương đỉnh phong cư nhiên liền bị lực lược lượng đột nhiên xuất hiện oanh biến mất rồi.

Lăng Tiếu thì một chút chuyện đều không có, hắn sững sờ đứng ở chỗ này còn cho là người của Thiên Long môn chạy tới đây giúp hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2027 - Kích Sát Thất Bộ Xà. (2)

Ai ngờ lại là thấy một lão giả giống như dã nhân xuất hiện ở phía trước hắn, cũng chính là một kích nhẹ nhàng của nó đem lực lượng của Hoàng Kim Xà oanh tản mát.

Hoàng Kim Xà cũng là bị người đột nhiên xuất hiện này khiến cho sợ hãi kêu to một tiếng, đối phương phong khinh vân đạm như thế liền đem một kích toàn lực của hắn ngăn cản, hiển nhiên thực lực cực kỳ kinh khủng.

Hắn từ bề ngoài của người này lập tức đoán định được nó tuyệt không phải là nhân loại!

Chỉ là ở trước mắt bất kể đối phương là nhân loại hay không phải là nhân loại, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hoàng Kim Trượng của hắn nhưng là đỉnh cấp Thần khí, lần nữa oanh ra một kích bá đạo cường hãn, rất nhiều trượng ảnh đều hóa thành Hoàng Kim xà ảnh hướng về phía Thiên Cẩu oanh đi, bản nguyên xà độc được mang theo trong đó lại càng nồng đậm vô cùng, coi như là cao cấp Thần Vương dính vào chỉ sợ cũng không trụ được bao lâu liền phải chết.

Liền dựa vào chiêu thức này cũng dựa vào những bổn nguyên xà độc bá đạo này mà bốn huynh đệ bọn họ mới miễn cưỡng gia nhập vào hàng ngũ Thiên Thần Vương.

Hoàng Kim Xà rất có tự tin có thể đem bất luận kẻ nào diệt thành tro bụi!

Nhưng mà sau một khắc hắn liền hoàn toàn trợn tròn mắt!

Chỉ thấy một cỗ năng lượng kia bị một tay của đối thủ liền cản được, hơn nữa lúc những bổn nguyên xà độc kia vừa muốn hướng về phía đối phương hủ thực thì nhân gia lại là mở miệng khẽ hấp, đem bổn nguyên xà độc kia nhất nhất hút vào trong miệng nuốt xuống.

- Đây... Đây làm sao có thể!

Hoàng Kim Xà kinh hoảng kêu lên.

Bổn nguyên xà độc này của hắn nhưng là dị thường bá đạo, cho dù là thập giai thánh thú hơi dính vào một chút liền ngã xuống, mà đối phương lại đem nó nuốt vào, đây để cho hắn không thể suy nghĩ nổi.

Đang ở lúc hắn ngây người thì Thiên Cẩu kia hừ lạnh một tiếng, lại đem lực lượng của Hoàng Kim Xà nhẹ nhàng vung lên, đem nó phản hướng oanh lại phía Hoàng Kim Xà.

Tốc độ phản lại này nhanh đến cực điểm, ngay cả cơ hội né tránh của Hoàng Kim Xà cũng không có, đã bị oanh trúng.

Bất hắn cũng không chết, trên người hắn có một bộ Hoàng Kim giáp đã ngăn lại đại bộ phận lực lượng, nhưng mà cũng để cho hắn bị trọng thương, tiên huyết càng không ngừng phun ra.

Hoàng Kim Xà đã biết sự cường đại của đối thủ, bị sợ đến kinh hoảng vô cùng, hắn làm sao còn dám tiếp tục dừng lại, chỉ có thể xoay người lập tức lướt đi, đồng thời không quên hét lên:

- Mọi người rút lui cho ta!

Có một tôn tồn tại khủng bố như vậy, Xà Nghĩa môn bọn họ căn bản không có nửa điểm phần thắng.

Ở trong lòng hắn thầm mắng lão Xà Vương làm sao đến bây giờ còn chưa trở về a!

Nếu như lại không trở về, bọn họ thật toàn bộ bị tiêu diệt rồi.

Người của Xà Nghĩa môn có rất nhiều xà mãng tương trợ, bọn họ hoàn toàn có thể kháng cự được Thánh thú đại quân, đau đầu duy nhất vẫn là hai đầu thần thú kia mà thôi.

Nhưng mà bọn họ không rõ môn chủ làm sao chạy trước, đây để cho bọn họ đều cực kỳ kinh hoảng.

Đang ở lúc bọn họ muốn chạy trốn, một đạo thanh âm kinh bạo vang lên:

- Không cần phải chạy trốn, bản môn chủ trở về rồi!

Chỉ thấy một cái phương hướng kia có ba đạo nhân ảnh xông tới, một người trong đó chính là lão môn chủ của Xà Nghĩa môn.

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, hắn đồng thời đánh ra mấy chưởng, chưởng ấn đáng sợ lập tức đem mấy đầu thánh thú phách thành tương thịt, uy lực của nó tương đối kinh khủng.

Mà hai người ở bên cạnh hắn cũng đồng dạng xuất thủ, liên tục đem thánh thú ở phía trước bọn họ tiến hành ngược sát tứ phía.

Những thánh thú này tựa hồ ở trong mắt bọn họ căn bản không cấu thành uy hiếp gì!

- Thật tốt quá, lão Xà Vương trở về rồi!

Hoàng Kim Xà đang viễn độn không nhịn được mà kinh hô lên.

Những người khác của Xà Nghĩa môn đều là phấn chấn không dứt, đây ý nghĩa là Xà Nghĩa môn bọn họ nhất định là sẽ không có chuyện gì rồi.

- Quả nhiên là tên tiểu nhân nói không giữ lời, còn may lão phu không tin tưởng vào lời ma quỷ của ngươi, lại amng theo những thánh thú đại quân này tấn công Xà Nghĩa môn chúng ta, cái này nhưng phải giết!

Ánh mắt của lão Xà Vương trừng lên hướng về phía Lăng Tiếu mà quát.

Con Yêu Văn Hắc Xà kia ở trên người hắn trong nháy mắt bắn ra, hóa thành một con Xà Vương chi vương lớn chừng ngàn thước.

Mục tiêu đệ nhất của nó chính là hướng về phía Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử mà đi.

Nó là vạn xà chi chủ, có thể nói những xà mãng này đều là con dân của nó, chúng nó bị tàn sát, nó là Xà Vương tự nhiên phải báo thù cho chúng.

Yêu Văn Hắc Xà mặc dù bị bổn nguyên áp chế của hai đại thần thú, nhưng mà thực lực của nó nếu so với hai đại thần thú phải cường đại hơn, bị áp chế cũng cực nhỏ, huống chi nó lại là vạn xà chi chủ, một trong Viễn cổ hung thú, tự nhiên không thể dễ dàng cúi đầu.

Trong hai mắ xà kia của nó phóng ra từng vòng lực lượng quỷ dị, tựa hồ có thể khiến cho bất cứ sinh vật nào đều sẽ thuận theo từng vòng lực lượng xoay tròn kia mà ngất đi.

Bại gia tử đầu tiên cảm thấy có chút hao mắt, không còn chút sức lực nào, Thập Tam thái tử cũng là không có chuyện gì, lực lượng có nó cùng Yêu Văn Hắc Xà chênh lệch không phải là rất lớn, nó ngửa mặt lên trời kinh hống một tiếng, long thân duỗi ra liền hướng về phía Yêu Văn Hắc Xà bắn nhanh mà qua.

Yêu Văn Hắc Xà trong nháy mắt phun ra từng đoàn hắc vụ, chỗ nó đi đến lập tức trở thành một mảnh đen tuyền, rất nhiều thánh thú lập tức bị xà độc của nó hủ thực thành cặn bã.

Thập Tam thái tử phun ra một đạo kim mang đáng sợ đem những xà độc kia phá tan, một thân long uy của nó hiển lộ ra hết, long thủ hướng về phía Yêu Văn Hắc Xà cắn xé mà qua.

Yêu Văn Hắc Xà tự nhiên không sợ Thập Tam thái tử, cũng là nghênh đón mà cắn tới.

- Cư nhiên chỉ mang theo hai đại thần thú tới đây, gan ngươi thật là lớn, hôm nay ta ngay cả thần thú cũng tàn sát!

Lão Xà Vương hét lên một tiếng, hướng Bại gia tử xuất thủ.

Lực lượng cường đại của hắn tỏa định Bại gia tử, một cái hắc sắc chưởng ấn hướng về phía Bại gia tử vỗ qua.

Hắc sắc chưởng ấn này giống như là thương khung sập xuống, uy lực kia bàng bạc dọa người.

Đơn giản một chưởng như thế liền đủ để đem mấy vạn dặm đều muốn triệt để tiêu hủy.

May mắn là chiến đấu giữa bọn họ đều là ở trên cửu thiên cao không.

Bằng không Xà lĩnh đều phải bị chính lão Xà Vương hủy diệt rồi.

Tốc độ của Bại gia tử có nhanh hơn nữa cũng chỉ là thập giai trung cấp mà thôi, so với Bán Thủy Thần mà nói đẳng giai chênh lệch quá xa rồi, căn bản là không có biện pháp tránh né một chưởng kinh khủng như vậy.

- Tử tử!

Lăng Tiếu phẫn nộ mà hét lên.

Hắn muốn đi cứu Bại gia tử nhưng mà lại phát hiện chính mình bất lực, căn bản không chạy tới kịp.

Còn may Thiên Cẩu kia kịp thời xuất hiện ở bên cạnh Bại gia tử, nó trừng mắt lên hướng về phía hắc chưởng kia đánh tới một quyền.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2028 - Thiên Cẩu Xuất Thủ. (1)

Oanh long oanh long!

Một quyền này của Thiên Cẩu không chỉ đem một chưởng kia đánh tan, hơn nữa lực lượng dư lại còn hướng về phía lão Xà Vương trùng kích tới.

- Cái gì!

Thần sắc của lão Xà Vương biến đổi, song chưởng bắt đầu kéo ra, ở trước người hắn xuất hiện một đạo không gian liệt phùng đem lực lượng oanh đến kia của Thiên Cẩu chuyển dời đi.

Đây là một ít phòng ngự cường đại cùng lực lượng công kích khủng bố sau khi đạt tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần.

Bọn họ đều có thể tùy thời mở ra không gian liệt phùng, dùng để phòng ngự hoặc công kích.

Một điểm này là Thần Vương tạm thời không làm được, bọn họ chỉ có thể mở ra không gian liệt phùng nhưng mà lại không thể đem nó vận dụng vào trong chiến đấu, cũng không thể tùy tâm mà làm giống như thế được.

Lão Xà Vương chỉ là Bán Thủy Thần, không gian liệt phùng được kéo ra kỳ thật còn nhỏ, nếu như Thủy Thần chân chính, không gian liệt phùng mà bọn họ trực tiếp mở ra hoàn toàn có thể hủy diệt phạm vi mấy chục vạn.

Đả đấu đạt đến tầng thứ này bình thường đều sẽ đi ra ngoài cửu trọng thiên.

Bằng không Thiên vực cũng là không chịu được phá hoại tứ phía như vậy của Thủy Thần!

Lão Xà Vương kinh hồn mà ngăn lại một kích này, nhìn Thiên Cẩu quát lên:

- Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Thiên Cẩu không có trả lời lại lão Xà Vương, thân ảnh biến huyễn, ngay cả thời gian nháy mắt cũng chưa tới liền xuất hiện ở trước người lão Xà Vương, một quyền hướng về phía hắn oanh đi.

Một quyền này dẫn động không gian lực lượng của phương thiên địa này đều sụp đổ xuống, lực lượng không gian loạn lưu kinh khủng càng không ngừng hướng về phái lão Xà Vương quấn lấy mà đi.

Lão Xà Vương bị sợ hãi kêu to một tiếng, hắn căn bản không dám đón đỡ, bay thẳng đến bên ngoài cửu trọng thiên mà đi, đồng thời hét lên nói:

- Lão Báo, lão Lang mau đến giúp ta!

Hai gã lão giả mà hắn mang trở về cũng ý thức được lão Xà Vương gặp phải phiền toái rồi, lập tức từ tại chỗ bắn về phía lão Xà Vương mà qua.

Khí thế của bọn họ cũng không thua kém lão Xà Vương, rõ ràng cũng là tồn tại Bán Thủy Thần.

Khó trách lúc trước hắn nói có thể có thực lực gọi nhịp với Thiên Long môn.

Tuy nói lời này có chút hơi quá, nhưng mà hai đại cường viện này xác thực có thể chấn nhiếp rất nhiều người.

Ba đối một, ở bên ngoài cửu thiên phát sinh ra đại chiến kinh thiên động địa.

Thần Vương bình thường căn bản không biết tình huống của một trận chiến này, bởi vì bọn họ căn bản không cách nào đột phá được ngăn cách không gian ở cửu thiên kia mà đi ra ngoài quan sát.

Lão Xà Vương biết người ở trước mắt này đã là thánh thú hóa hình vượt qua thập giai, muốn đạt tới một bước kia đều phải giảng cứu đến huyết mạch chi lực.

Thánh thú bình thường muốn đạt tới một bước kia không nghi ngờ gì là khó hơn lên trơn, chỉ có loại huyết thống thần thú kia cùng với Viễn cổ dị thú huyết mạch mới có thể.

Hai con mắt kia chớp động ra quang mang kỳ dị, ẩn ẩn có thể nhìn thấy trước mắt là một đầu thánh thú thuộc cẩu loại.

- Là Thiên Cẩu nhất tộc!

Lão Xà Vương kinh hoảng kêu lên.

- Nếu đã nhìn ra rồi vậy thì biết điều một chút chịu chết đi!

Thiên Cẩu rốt cuộc là lên tiếng rồi, thanh âm của hắn có chút thương lão, nhưng mà trung khí lại là mười phần.

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, lần nữa hướng về phía lão Xà Vương oanh ra một quyền, đánh cho lão Xà Vương bay ra xa mấy ngàn thước, tiên huyết đều phun ra rồi.

Tốt ở trên người hắn có mặc Hắc Xà Lân Giáp, bằng không một quyền này thật sẽ đem hắn đánh bại rồi.

Hai tên lão giả đi theo sau mà đến kia biết sự đáng sợ của Thiên Cẩu, nghĩ

cũng không nghĩ lập tức đem tất cả lực lượng bạo phát ra, thân thể của bọn họ bắt đầu phát sinh dị biến.

Y phục trên người bọn họ đều phình to ra, một người trong đó ở phần đầu đã trở thành đầu báo, tê còn lại thì là đầu lang, da thịt trên người cũng tràn đầy lông dài.

Lão Xà Vương cũng là thừa dịp biến thành hình dạng xà nhân, khí tức lộ ra dị thường hung ác cường đại.

Bọn họ phân biệt là Báo nhân cùng với Lang nhân nhất tộc của Thú nhân, có giao tình với xà nhân lão Xà Vương tiến đến trợ trận.

Bán Thủy Thần của tam đại thú nhân nhất tộc, sau khi bọn họ biến hóa ra diện mục nguyên lai, thực lực cư nhiên toàn bộ tiêu thăng lên tới cảnh giới Thủy Thần bình thường, so với thực lực trước kia của bọn họ tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Thiên Cẩu tựa hồ đã sớm nhìn thấy diện mục của Tam đại thú nhân này, trên khuôn mặt không có nửa điểm sợ hãi.

Nó ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng "Ngao ô!" giống như là tiếng tê hống của Lang Vương, lại như là tiếng kinh khiếu của chiến ý ngang dương.

Ngay lập tức nó hóa thành bản thểm chỉ thấy một đầu có bộ dạng tựa như lang lại như cẩu chợt hiện, một thân da lông nhiều màu đặc biệt chói mắt, trong đó lại lấy hồng sắc làm chủ đạo, thân hình của nó cùng lang thú không có gì khác biệt, nhưng mà cái đầu kia lại là giống như hồ ly, ánh mắt mang theo vẻ cao ngạo hung hãn, răng nanh âm sâu kia hiện ra đặc biệt hung ác dọa người.

Nó là tồn tại đã vượt qau thập giai, đã là Thánh thú thập nhất giai trong

truyền thuyết, có thể đạt tới cái cấp bậc này không có huyết thống của Viễn cổ căn bản là không thể nào.

Linh thú liền có ngàn ngàn vạn vạn, nhưng mà có thể thành tựu thánh thú đã ít lại càng ít, mà vượt qua thập giai lại càng là cực độ khó gặp, nhưng mà mỗi khi xuất hiện một đầu, lực lượng của nó đều là vô cùng kinh khủng, trí tuệ của chúng nó đã không thua kém bất kỳ nhân loại nào rồi.

Đầu Thiên Cẩu này chính là tồn tại thập nhất giai đê cấp đỉnh phong, thực lực xa xa cao hơn ba tên Bán Thủy Thần ở trước mắt hóa thành thú nhân.

Thiên Cẩu lấy một địch ba bắt đầu đại chiến lên.

Ở ngoài cửu thiên, hết thảy hư vô không gian đều là bị chúng ta giảo phá đến phiên đằng lên.

Nếu như chúng nó đại chiến ở bên trong Thần Vương chỉ sợ lập tức sẽ để cho thiên địa biến sắc, hết thảy đều sẽ gặp phải phá hủy.

Đương nhiên nếu như chúng nó thật có can đảm làm như vậy, những Thủy Thần khác cũng sẽ lập tức xuất hiện, sẽ liên thủ giết chết chúng nó.

Đây là quy củ bên trong Thiên vực, bất kỳ Thủy Thần hoặc là thánh thú vượt qua thập giai nào đều không thể chiến đấu ở chỗ này!

Ở chín tầng trời trên Xà lĩnh, đại chiến của thánh thú cùng Xà Nghĩa môn vẫn đang tiếp diễn.

Trong đó lại lấy đối chiến giữa Thập Tam thái tử cùng Yêu Văn Hắc Xà là kịch liệt nhất.

Hai cái thân thể khổng lồ không ngừng phiên đằng va chạm, chấn đến không

gian lực lượng càng không ngừng sụp đổ, nghiền chết rất nhiều xà mãng cùng thánh thú khác.

Thập Tam thái tử thân là Chân Long nhất tộc, có thần thông cường đại đệ cao lực chiến đấu.

Nó toàn lực chiến đấu, một điểm cũng không yếu hơn so với Yêu Văn Hắc Xà thập giai đỉnh phong, thậm chí còn phải thắng hơn một bậc.

Chỉ là bổn nguyên xà độc của Yêu Văn Hắc Xà cực kỳ đáng sợ, ngay cả long lân của Thập Tam thái tử cũng có thể hủ thực được, còn thiếu một chút là không tiến vào trong nhục thể của nó mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2029 - Thiên Cẩu Xuất Thủ. (2)

Bất đắc dĩ Thập Tam thái tử chỉ có thể đem bổn nguyên long châu phun ra ngoài.

Bổn nguyên long châu là bổn nguyên lực lượng cường đại nhất của Chân Long nhất tộc, uy lực kia phát tán ra đơn giản là kinh khủng đến cực điểm, từng đạo lượng lượng kim duệ càng không ngừng hướng về phía Yêu Văn Hắc Xà oanh tạc mà đi.

Yêu Văn Hắc Xà kia cuối cùng là chịu không nổi, ngay cả bổn nguyên xà độc của nó đều bị oanh diệt rồi, thân thể tức thì bị nổ đến huyết nhục mơ hồ, đau đến nó không ngừng tê minh hống khiếu lên.

Thập Tam thái tử làm sao sẽ bỏ qua cơ hội này, trực tiếp cắn lấy cổ họng của Yêu Văn Hắc Xà, sau đó dùng toàn lực không ngừng lắc vẫy ra, ngạnh sinh sinh đem cái cổ kia đều cắn đưuts, đại lượng tiên huyết không ngừng vẩy bắn ra.

Ở lúc Thập Tam thái tử đang đại chiến với Yêu Văn Hắc Xà, Lăng Tiếu cũng là không có nhàn rỗi.

Thiên Cẩu kia cùng đám người lão Xà Vương đã đến bên ngoài cửu thiên đại chiến, nhưng mà Hoàng Kim Xà cùng Lam Hoàn Xà đều còn ở chỗ này.

Lam Hoàn Xà mới bắt đầu liền chọn Bát Tí Thần Viên cùng với Tứ Nhãn Ma Ưng, bởi vì hai đầu này mới là thánh thú cường đại nhất, chỉ cần trảm được chúng nó vậy áp lực bên phía bọn hắn đã nhỏ đi nhiều.

Đáng tiếc hắn dù là Thiên Thần Vương nhưng mà muốn thoáng cái bắt lại hai đầu thập giai cao cấp thánh thú cũng không dễ.

Bởi vì đạt tới cấp bậc thánh thú thì thực lực một điểm cũng không thua kém Thần Vương đỉnh phong của nhân loại, huống chi chúng nó còn có thần thông công kích.

Tỷ như thần lực của Bát Tí Thần Viên tương đối kinh khủng dị thường, mà Ưng Nhãn của Tứ Nhãn Ma Ưng mang theo năng lượng quỷ dị mê hoặc tâm trí nhân loại thật sự là tạo ra không ít phiền toái cho Lam Hoàn Xà.

Nếu không phải hắn có bản nguyên xà độc khiến cho hai đại thánh thú này không dám dễ dàng tới gần người thì chỉ sợ hắn cũng không phải là đối thủ của hai chúng nó hợp lực.

Về phần Thần Vương cùng Thánh Hoàng của Xà Nghĩa môn còn có rất nhiều thánh thú đều đang không ngừng tê sát.

Số lượng của đại quân thánh thú dù có điều thua kém nhưng mà ở trên lực lượng phải cường đại hơn nhiều lắm, đều là tàn sát rất nhiều xà mãng cùng với người của Xà Nghĩa môn.

Chỉ bất quá bên phía Xà Nghĩa môn có mấy cao cấp Thần Vương, bọn họ phân biệt là Bát đại Kim Xà cùng với mấy đại Ngân Xà chi thủ bài danh ở phía trước, chính là có bọn họ ở chỗ này trảm sát rất nhiều thánh thú, bằng không Xà Nghĩa môn bọn ho sẽ bị thánh thú đại quân diệt sát toàn bộ rồi.

Về phần tình thế bên phía Lăng Tiếu lộ ra vẻ nghiêm nghị hơn nhiều.

Hắn vốn nghĩ có tồn tại như Thiên Cẩu muốn bắt hạ Xà Nghĩa môn cũng không phải là nói đùa.

Nhưng mà không nghĩ đến lão Xà Vương kia lại còn mang trợ thủ đến, cũng kèm chế Thiên Cẩu lại, không thể để cho nó tọa trấn ở bên này.

Đáng giận nhất chính là lão cẩu kia, lại không thuận tay giúp hắn đem Hoàng Kim Xà diệt sát, chỉ đem đối phương đánh thành trọng thương mà thôi.

Lúc này thì tốt rồi, Hoàng Kim Xà không chết, sau khi phục dụng đan dược thực lực cư nhiên càng khôi phục bảy tám tầng, liền lần nữa xuất thủ với Lăng Tiếu.

Mà Lăng Tiếu cũng thừa dịp thời gian vừa rồi tiêu hóa lực lượng của đan dược khôi phục không ít thần lực, mặt khác U Hồn thần tuyền hắn cũng phục dụng, loại thần tuyền có hữu hiệu cực nhanh đối với thần hồn này giúp cho thần hồn lực lượng của hắn khôi phục xong trạng thái.

Nhưng mà Hoàng Kim Xà nhưng là Thiên Thần Vương cường đại hơn nhiều so với Thất Bộ Xà a!

Chỉ dựa vào hắn muốn đối phó với Hoàng Kim Xà tuyệt đối là một cái tử lộ, bởi vì cái môn chủ Hoàng Kim Xà này nhưng là mặc đỉnh cấp phòng ngự vệ giáp, càng có đỉnh cấp thần khí Quyền Trượng nơi tay.

Đối mặt với công kích của Hoàng Kim Xà, cho dù là thần hồn phân thân cùng với chân thân của hắn thi triển ra toàn lực cũng không cách nào chống lại được Hoàng Kim Xà.

Tốt ở hắn cũng không phải là một người chiến đấu, Bại gia tử theo ở bên cạnh hắn rốt cuojc tham gia chiến đấu, cũng đúng là như thế Lăng Tiếu mới không bị Hoàng Kim Xà thoáng cái trảm sát.

Bại gia tử dù là thập giai trung cấp nhưng mà chớ quên nó nhưng là thần thú, chiến lực của nó có thể không biến thái giống như Thập Tam thái tử, nhưng

mà nó lại có một loại cao giai bản nguyên hỏa diễm đáng sợ có thể không đếm xỉa đến bất kỳ bản nguyên xà độc nào, mà hỏa diễm kia của nó coi như là Thần Vương dính vào cũng là một cái tử lộ.

Mà Hoàng Kim Xà là Kim thuộc tính, vừa lúc sợ nhất chính là loại cao giai bản nguyên hỏa diễm này, mà xà độc của hắn cũng đối với nó không có nửa điểm tác dụng, duy nhất có thể làm chính là lợi dụng lực lượng thô bạo nhất đem nó tàn sát.

Đáng tiếc ở một bên khác lại có một tiểu tử khó chịu, để cho hắn không thể nào trước giết chết rồi tính tiếp.

Nhưng mà một mực kéo dài đến bây giờ, người nào hắn cũng không giết chết được khiến cho hắn tức giận vô cùng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa đối với Xà Nghĩa môn bọn họ mà nói là trăm hại mà không có một lợi, hắn cần phải đem lá bài tẩy đều đánh ra mới được.

- Hôm nay nếu không đem các ngươi đều giết chết, thanh danh Thiên Thần Vương này của ta coi như là không có!

Hoàng Kim Xà rống giận một tiếng, Hoàng Kim Trượng đem thần hồn phân thân của Lăng Tiếu chấn bay ra ngoài.

Độc giác hỏa lực công kích kia của Bại gia tử trong nháy mắt mà tới, lực lượng một điểm cũng không kém với công kích của thập giai cao cấp thánh thú bình thường, hơn nữa liệt hỏa hừng hực kia hết sức bức nhân.

Trong tay Hoàng Kim Xà nhiều ra một cái thuẫn bài, kháng cự một kích của Bại gia tử, cả người giống như là Kim Thần hạ phàm, khí thế trong nháy mắt tăng lên mấy lần, Hoàng Kim Trượng trong tay không ngừng phát tán ra quang mang chói măt.s

Kim Xà Diệu Thế!

Chỉ thấy Hoàng Kim Trượng trong tay Hoàng Kim Xà chợt phát ra quang mang giống như là mặt trời mới lên, từng đạo kim quang không ngừng từ trong đầu rắn ở phía trên quyền trượng bắn đi.

Lực lượng của những kim mang này hết sức đáng sợ, từng đạo đều uẩn chứa lấy lực lượng một kích toàn lực của Thiên Thần Vương hắn, hơn nữa được lực lượng của Hoàng Kim Trượng tăng phúc lên.

Chỉ thấy từng đạo kim quang hóa thành từng con Hoàng Kim xà mãng hướng về bốn phía tê minh mà ra, mỗi một con đều dài đến vạn thước, chỗ bọn chúng đi đến đều là đem không gian chấn thành sụp đổ xuống, không gian liệt phùng không ngừng chợt hiện.

Mỗi một đạo lực lượng kim quang đều đủ để diệt sát bất kỳ một gã Thần Vương đỉnh phong nào rồi.

Đây là sát chiêu cường đại nhất của Hoàng Kim Xà, hắn là hạ quyết tâm tất diệt Lăng Tiếu cùng Bại gia tử.

Đại bộ phận lực lượng của một kích này đều là hướng về phía Lăng Tiếu cùng Bại gia tử mà đi.

Tốc độ cùng lực lượng công kích kia tuyệt đối để bọn họ ngay cả cơ hội trốn đều không có, hoàn toàn là công kích phong tỏa toàn bộ phương vị.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2030 - Ác Chiến!

Lăng Tiếu đối mặt với một kích kinh khủng như vậy, hai chân đều mềm nhũn, hắn biết cho dù phòng ngự của hắn có thể so với trung cấp thần khí đỉnh phong nhưng mà tuyệt đối không ngăn được một kích này, mà cái thân pháp vô song kia cũng không thể tránh né được rồi.

- Tử Tử trở về cho ta!

Lăng Tiếu đối với Bại gia tử phát ra thanh âm triệu hoán mà tê hống lên.

Thực lực của Bại gia tử so với hắn mạnh hơn một chút, thân thể cũng khẳng định biến thái, nhưng mà hắn không nhận thấy nó có thể ngăn chặn được.

Cho nên hắn phải đem nó thu hồi ại, mới đem lá bài tẩy đánh ra ngoài đem một kích này ngăn chặn lại.

Bại gia tử đối với lời nói của Lăng Tiếu là tuyệt đối phục tùng, lập tức tiếp thu ý niệm của Lăng Tiếu mà biến mất ngay tại chỗ.

Mặt khác thần hồn của Lăng Tiếu cùng với chân thân của hắn hợp lại làm một.

Cũng là ở lúc này tất cả công kích lực lượng của hoàng kim xà mãng từng đạo hướng về phía hắn trùng kích đến.

Oanh long oanh long!

Ở trên vị trí của Lăng Tiếu, từng đoàn kim mang bắt đầu nổ tung lên,

phương thiên địa này đều bị chấn đến giống như bị sụp đổ xuống, một mực rung chuyển không ngừng.

Đánh ra một chiêu cường đại như vậy, Hoàng Kim Xà cũng là không nhịn được mà thở ra một hơi, thần lực trong thân thể xác thật là tiêu hao quá lớn.

Hắn phát ra tiếng cười lạnh nói:

- Tiểu tạp chủng đáng chết, lúc này chắc đã chết rồi đi!

Chỉ là khi hắn chuẩn bị phục dụng đan dược khôi phục tiêu hao, thấy ở phương hướng Lăng Tiếu bị oanh đến có một cái thần đỉnh khổng lồ đang huyền phù chuyển động ở nơi đó, từng trận hỏa mang thương sắc càng không ngừng lấp lánh.

Mà cái thần đỉnh này tựa hồ chỉ là lóe lên rồi biến mất không thấy, mà ở chỗ đó lại chỉ còn lại một đạo thân ảnh, mà đạo thân ảnh kia chính là Lăng Tiếu không nghi ngờ.

Lăng Tiếu dù là lợi dụng Hắc Diệu đỉnh ngăn cản một kích chí mạng này nhưng mà lực lượng oanh đến của Hoàng Kim Xà quá lướn, đem Hắc Diệu đỉnh oanh đến lùi lại, hắn căn bản là không gánh được, trực tiếp bị chấn đến không ngừng phun máu.

Nhưng mà cuối cùng là miễn cưỡng chịu đựng qua, bất kể là Hoàng Kim Xà lợi hại bao nhiêu cũng không có cách nào đem Hắc Diệu đỉnh đánh vỡ!

- Đây... Đây chẳng lẽ là một kiện Cổ thần đỉnh hay sao, lại ngăn chặn được một kích toàn lực của ta!

Hoàng Kim Xà kinh ngạc nói.

Phải biết rằng Hoàng Kim Trượng trong tay hắn nhưng là đỉnh cấp thần khí, cách Cổ thần khí chỉ một bước mà thôi!

Hoàng Kim Xà thoáng qua vẻ tham lam, giương lên Hoàng Kim Trượng lần nữa hướng về phía Lăng Tiếu giết qua, bất kể hắn không phải là Luyện dược sư nhưng mà trong lòng hắn đã nổi lên tham niệm đối với Hắc Diệu đỉnh.

Hoàng Kim Xà cho dù tiêu hạo đại bộ phận thần lực nhưng mà sau khi hắn phục dụng đan dược lại khôi phục trạng thái không phải là chuyện gì khó khăn.

Mà trạng thái của Lăng Tiếu cũng không tốt, Cổ Hoàng thần công dù là khôi phục thương thế của hắn, nhưng mà thần lực đã là không đủ để tiếp tục rồi, đan dược cùng thần tuyền của hắn đều đã dùng nhưng cũng không thể trong nháy mắt khôi phục như cũ.

Huống chi hắn so với đẳng giai Thiên Thần Vương như Hoàng Kim Xà này chênh lệch quá xa rồi, chính mình lấy hai địch một mà vẫn bị đối phương oanh đến chẳng phân biệt được đông tây nam bắc.

Cuối cùng thần hồn phân thân của Lăng Tiếu cũng chịu không nổi, phải cùng chân thân lần nữa hợp nhất.

- Tiểu tạp chủng chết đi cho ta!

Hoàng Kim Xà bắt được cơ hội này, Hoàng Kim Tượng hướng về phía đỉnh đầu của Lăng Tiếu đập xuống.

Lăng Tiếu toàn lực dùng Kim Long Thương đi ngăn cản nhưng mà lại là một điểm hiệu quả cũng không có.

Cả người hắn giống như là đan pháo đập bay ra xa mấy ngàn thước, tiên

huyết cuồng phun ra, Kim Long Thương lại càng thoát khỏi tay, đồng thời hai bàn tay của hắn đã cong lên kỳ dị, lại càng không ngừng run rẩy, ở chỗ hổ khẩu không ngừng chảy ra từng dòng máu.

Đổi lại là người bình thường bị một kích này trực tiếp chết lềnh bềnh rồi!

Cũng chỉ có thân thể biến thái như Lăng Tiếu mới miễn cưỡng ngăn cản một kích này mà không chết, nhưng mà nội tạng của hắn đều vỡ rồi, mà hai cánh tay của hắn cũng là trực tiếp bị chấn nát.

- Mẹ ơi, Thiên Thần Vương quả nhiên là vô cùng không tệ!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu ở trong lòng, vội vã vận khí thần công khôi phục thương thế, lại dùng Tiên thiên âm phong châu đem những bản nguyên xà độc quấn quanh trên người hắn hút đi sạch sẽ.

Lăng Tiếu hiện tại minh bạch được lấy thực lực bây giờ của hắn miễn cưỡng có thể ứng phó được loại Thiên Thần Vương hạng bét nhất còn là có thể, nhưng mà tồn tại đã đạt tới xếp hạng tám trăm giống như Hoàng Kim Xà thì hắn liền hoàn toàn không có biện pháp, chênh lệch giữa đẳng giai vẫn quá xa rồi.

Nếu như hắn có thể đạt tới cảnh giới trung cấp Thần Vương, mà thần hồn lực lượng lại tăng lên một bậc mà nói, đó mới có tư cách cùng nhân gia gọi nhịp.

Lăng Tiếu vừa liệu thương vừa lui, hắn nếu không tiếp tục trốn sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này rồi.

Hắn thầm mắng chính mình quá tự tin rồi, sớm biết đem Mạc Âm Ngưu mang ở bên cạnh mình, chiến lực Thiên Thần Vương của cái Thiên Huyền địa vực này ít nhất cũng không kém Hoàng Kim Xà a!

Chỉ là hắn bây giờ đã trọng thương, tốc độ muốn nhanh cũng không nhanh được đi nơi nào.

Hoàng Kim Xà rất nhanh liền đuổi theo hắn kinh quát lên:

- Cư nhiên liền sát hại hai huynh đệ của ta, cho dù giết ngươi vạn lần đều không đủ! Ta muốn bắt giữ ngươi, ném ngươi xuống Xà quật cho rắn ăn!

- Là vậy sao? Chỉ... Chỉ sợ ngươi không... Không có bản lĩnh này!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười nhạt gian nan nói.

Lúc Hoàng Kim Xà muốn ra tay đem Lăng Tiếu bắt lại thì hậu viện của Lăng Tiếu rốt cuộc đến đây rồi.

Một đạo long ngâm kinh khủng từ một bên thiên không khác trùng kích tới.

Hoàng Kim Xà bất ngờ không kịp đề phòng bị chấn đến cả người bay ra rất xa, màng nhĩ đều vỡ tung ra huyết dịch.

Đến chính là Thập Tam thái tử đã đem Yêu Văn Hắc Xà giết chết.

Chiến lực bây giờ của nó toàn bộ triển khai, một thân long lân lấp lánh quang mang chói mắt, ở bên trong miệng của nó còn ngậm một khỏa long châu uẩn hàm lực lượng hủy thiên diệt địa, lực lượng kia càng không ngừng tàn phá.

Nó từ một bên khác giết lại đây, tốc độ nhanh đến cực điểm, long thủ của nó hướng về phía Hoàng Kim Xà bổ cắn mà đi.

Đầu của Hoàng Kim Xà còn đang vang lên ông ông, nhưng mà hắn vẫn có thể phát hiện Chân Long thần thú đang sợ đã vồ tới đây, lập tức nhịn đau

hướng về một bên khác né tránh ra.

Chỉ là hắn tránh được một kích nhưng lại là không trốn được kích thứ hai.

Long vĩ của Thập Tam thái tử quét qua, hung hăng đánh ở trên người của Hoàng Kim Xà.

Hoàng Kim Xà mặc dù mặc đỉnh cấp phòng ngự vệ giáp nhưng mà bị Thập Tam thái tử tàn nhẫn quét một cái đều muốn chịu không nổi, chấn đến vệ giáp rách ra, rất nhiều tạng phủ ở bên trong thân thể đều bắt đầu vỡ nát rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2031 - Chiến Trận Đại Thắng! (1)

Thập Tam thái tử đã đem lực lượng long châu tế ra, đã là vượt qua bất kỳ thánh thú thập giai đỉnh phong nào rồi, thẳng bức tới cảnh giới Bán Thủy Thần.

Lúc trước nó nhưng là có lòng tin nói với Lăng Tiếu có thể đánh với lão Xà Vương, thậm chí là có thể chiến mà thắng.

Hiện tại xem ra một điểm này cũng không giả, thậm chí Lăng Tiếu cảm thấy bộ dạng như vậy của Thập Tam thái tử có thể gọi nhịp với đê cấp Thủy Thần bình thường cũng là có khả năng.

Hoàng Kim Xà bị trọng thương đã là bị sợ đến không nói được gì rồi, hắn có thể cảm nhận được kinh khủng của Chân Long thần thú này.

Thiên Thần Vương như hắn lại ngay cả dũng khí gọi nhịp với nó cũng không có, trực tiếp xoay người liền trốn.

Chỉ là Thập Tam thái tử làm sao sẽ bỏ qua, tính cách tranh cường hiếu thắng của Long tộc chúng nó đã bị kích phát ra, liền không đạt được mục đích thề không bỏ qua.

Thừa dịp Thập Tam thái tử truy kích Hoàng Kim Xà, Lăng Tiếu lập tức ăn vào thần đan cùng U Hồn thần tuyền khôi phục thực lực.

Đồng thời hắn lại đem Bại gia tử triệu hoán ra, để nó đi tới trợ giúp Bát Tí Thần Viên cùng với Tứ Nhãn Ma Ưng, chúng nó đã là sắp chống đỡ không được Lam Hoàn Xà rồi.

Đương nhiên Bại gia tử qua đó có lẽ không thể đem Lam Hoàn Xà giết chết, nhưng mà ít nhất thay chúng nó tranh thủ một ít thời gian.

Hắn bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi một hồi liền tốt rồi, chỉ cần đem lực lượng của thần đan cùng với U Hồn thần tuyền tiêu hóa hết, lúc hắn khôi phục như cũ chính là tử kỳ của Lam Hoàn Xà!

Chỉ là Lăng Tiếu muốn an tĩnh khôi phục cũng không dễ dàng như vậy, rất nhiều xà mãng lại là hướng về phía hắn xông đến.

Lăng Tiếu miễn cưỡng đem thân thể bắt đầu né tránh, đồng thời phát tán ra hỏa diễm đặc nồng hướng về bốn phía thiêu đốt.

Trong lòng hắn đang nghi ngờ:

- Thiên Cẩu kia làm sao lâu trở lại như vậy, chẳng lẽ nó cũng không có biện pháp chiến thắng ba lão gia hỏa kia?

Hắn hiện tại nhìn thấy mấy cái cao cấp Thần Vương kia của Xà Nghĩa môn đại triển thần uy, Thánh thú đại quân đã là càng lúc càng ít.

Lại tiếp tục như vậy, một bên thua chỉ sợ còn là hắn a!

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu lại càng khẩn cấp đem lực lượng của thần đan cùng thần tuyền nhanh chóng hấp thu, mà Cổ Hoàng thần công cũng bị hắn thúc dục đến cực hạn, tốc độ khôi phục đơn giản là nhanh đến để cho người ta chặc lưỡi.

Tạng phủ ở bên trong thân thể của hắn càng không ngừng khôi phục lại, hai bàn tay của hắn cũng bắt đầu biến trở về hình dạng ban đầu, mà khí thế của hắn cũng không ngừng tăng lên.

Khí thế của Lăng Tiếu đạt tới đỉnh phong nhất, hắn phát hiện lực lượng của mình tựa hồ lại tăng lên vài phần, cách đê cấp viên mãn chỉ kém một chút, hắn hưng phấn mà rống lên.

Hắn biết liên tục đại chiến đã đem lực lượng của hắn không ngừng tiêu hao lại không ngừng khôi phục, khiến cho thần lực của hắn vẫ không có tiến triển gì lại tăng lên một chút.

Tuy nói chỉ là một chút nhưng mà lại để cho hắn cảm giác được cách trung cấp Thần Vương đã không tính là quá xa rồi.

Thần hồn phân thân của hắn lại hiện ra, trong tay nhiều ra Bồ Đề thần công trong nháy mắt đáp cung bắn tên, động tác nhất khí hát thành, không có nửa phần cảm giác trì trệ.

Thần Tiễn Vũ hướng về phía Lam Hoàn Xà đang bị Bại gia tử cùng với hai đại Thánh thú khác khiên trụ mà đi.

Thực lực của Lam hoàn Xà so ra kém Thất Bộ Xà, càng thua kém Trúc Diệp Thanh, mà Lăng Tiếu lại là lợi dụng thần hồn phân thân bắn ra công kích, lực lượng của một mũi tên này đã không thua kém Thần Vương đỉnh phong bình thường rồi.

Ở dưới tình huống đánh lén, Lam Hoàn Xà căn bản không cách nào phát hiện trong nháy mắt giống như là Hoàng Kim Xà làm ra hồi kích.

Khi hắn phát hiện Thần Tiễn Vũ đã tới trước người hắn, hắn đã là không có cách nào né tránh, bởi vì thần lực của hắn cũng đã tiêu hao rất lớn rồi.

- Không!

Lam Hoàn Xà nhìn Thần Tiễn Vũ trong nháy mắt mà tới phát ra tiếng gào

thét không cam lòng!

Oanh long!

Thần Tiễn Vũ trực tiếp đem đầu của Lam Hoàn Xà bắn nổ tung lên.

Lăng Tiếu căn bản không có thời gian tiếp tục ngó ngàng tới người đã chết, sau đó kêu lên với Bại gia tử:

- Bại gia tử lập tức mang theo hai chúng nó đi tiêu diệt những người khác.

Chuyện đã đến một bước này Lăng Tiếu đã là chuẩn bị không đem Xà Nghĩa môn diệt đến gốc rễ thề không làm người.

Lăng Tiếu lần nữa đáp cung bắn tên, mục tiêu lần này thì là một gã Kim Xà khác có thực lực tương đối cường hãn.

Chỉ có đem những Thần Vương đạt tới cao cấp của đối phương giết chết, một trận chiến này mới có thể triệt để nắm chắc.

Bồ Đề thần cung, một kiện Cổ thần khí, uy lực của nó ngay cả Thiên Thần Vương cũng không trụ được, mà Lăng Tiếu lại là lợi dụng thần hồn phân thân xuất kích, Thiên Thần Vương trở xuống lại có ai có thể ngăn cản được.

Một gã Kim Xà lại bị một mũi tên của Lăng Tiếu trực tiếp bắn chết, một đoàn huyết vụ ở trên bầu trời bắn ra.

Lăng Tiếu lần nữa liên tục bắn ra hai lần, lại có hai tên Thần Vương vẫn lạc.

Lăng Tiếu tiếp tục dùng đan được nhưng mà lại không dùng thần cung bắn giết địch nhân rồi.

Bởi vì Thần Tiễn Vũ có hạn, chỉ còn lại ba mũi rồi, hắn phải lưu lại đến lúc mấu chốt rồi lại sử dụng.

Huống chi lấy thực lực bây giờ của hắn đủ sức để đem những Thần Vương khác ở chỗ này nhất nhất trảm sát.

Hắn bước ra bộ pháp vô song xuất hiện ở phụ cận một gã Thần Vương của Xà Nghĩa môn, không đợi công kích của đối phương tiến đến, thần hồn lực lượng lại đã là đầu tiên công kích đi.

Động tác của tên Thần Vương kia trong nháy mắt trở nên ngốc trệ, hơn nữa phát ra tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm của hắn còn chưa hoàn toàn dứt, Băng Hỏa kiếm của Lăng Tiếu đã đem đầu của đối phương trảm xuống, hơn nữa đem thần hồn của đối phương hút vào trong thức hải làm phân bón tồn trữ lại.

Lăng Tiếu rất hài lòng với phương thức sát lục như vậy, hắn tin tưởng sau một trận chiến này thần hồn lực lượng của hắn lại có thể tăng lên không ít.

Chỉ là bây giờ hắn lại không rõ vừa mới rồi hắn bắn chết Lam Hoàn Xà vì sao không có Thiên Thần Vương nghiệm chứng xuất hiện đây?

Nghi hoặc này của hắn chỉ là thoáng qua rồi biến mất, hắn đối với phong hào Thiên Thần Vương còn thật không quá để ý.

Lúc này bên phía Thập Tam thái tử rốt cuộc cũng có kết quả.

Môn chủ Hoàng Kim Xà của Xà Nghĩa môn cuối cùng là khó thoát khỏi cái chết.

Hắn vốn muốn mượn bí thuật trốn khỏi truy kích của Thập Tam thái tử.

Chỉ là Thập Tam thái tử thiết tâm muốn tru sát hắn, đem khỏa long châu kia hướng về phương hướng đó phun ra, Hoàng Kim Xà lập tức bị tạc ngay cả tro cũng không còn rồi.

Thập Tam thái tử dù là đem Yêu Văn Hắc Xà cùng với hoàng Kim Xà giết chết nhưng là tiêu hao không ít lực lượng bổn nguyên, lực chiến đấu cũng đã bắt đầu giảm xuống.

Tốt ở Lăng Tiếu đã bắt đầu ổn định được cục diện, chỉ cần nó ở một bên chấn nhiếp một chút là được rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2032 - Chiến Trận Đại Thắng! (2)

Cũng không biết người nào của Xà Nghĩa môn thấy được Hoàng Kim Xà cùng Lam Hoàn Xà đã chết, hắn kinh hô một tiếng:

- Môn chủ cùng Lam Xà Vương đều... Đều chết rồi, ta... Chúng ta mau chạy đi!

Thuận theo hanh âm này vừa dứt, người còn sống của Xà Nghĩa môn đều kinh hoảng lên.

Lão Xà Vương mà bọn họ một mực chờ đợi cũng không thấy lại trở về, mà Thần Vương có thể trấn trụ tràng diện bên phái bọn họ tựa hồ cũng đã biến mất không thấy.

Lại nhìn thấy hai đầu thần thú đáng sợ của đối phương như cũ uy phong lẫm liệ mà tàn sát xà mãng của bọn họ, bọn họ đều biết đại thế đã mất rồi.

Có một người bắt đầu chạy trốn thì có người thứ hai, người thứ ba...

Người của Xà Nghĩa môn bắt đầu chạy trốn, mà Lăng Tiếu lại là thừa dịp mang theo thánh thú đại quân còn dư lại truy kích.

Những xà mãng quần kia đã không đáng để sợ nữa rồi, từng con hướng về bốn phương tám hướng chạy trốn.

Lăng Tiếu cũng không có đuổi theo bao xa liền để tất cả thánh thú đều dừng lại.

Hắn phải đem tàn hồn còn dư lại ở chỗ này hấp thu rồi lại nói, tuyệt đối không thể lãng phí những phân bón này được.

Trong một trận chiến này Thần Vương của Xà Nghĩa môn đều đã chết hơn phân nửa, thần hồn lưu lại ở chỗ này nhưng là không ít.

Sau nửa ngày, Lăng Tiếu đem tàn hồn ở chỗ này nhất nhất cướp đoạt hết.

Hắn tạm thời còn không có thời gian đi đem những thứ này nhất nhất luyện hóa, liền mang theo thánh thú đại quân còn dư lại tiếp tục ép đến.

Hiện nay thánh thú đại quân đã tổn thất hơn phân nửa, số lượng chỉ có hơn ba ngàn đầu, tổn thất có thể nói là rất nặng.

Tốt ở đại giá mà Xà Nghĩa môn giao ra còn lớn hơn, xà mãng của bọn họ tử thương vô số, mà người của bọn họ cũng chết đi hơn phân nửa, càng trọng yêu hơn là tứ đại Xà Vương kia đều vẫn lạc rồi.

Có thể nói là chỗ dựa của Xà Nghĩa môn đã không còn tồn tại rồi.

Lăng Tiếu có trợ giúp của Cổ Hoàng thần công, thân thể đã sớm khôi phục đến không sai biệt lắm, phương diện thần lực thì có thần đan thôn phệ duy trì, căn bản không có cái gì phải sợ, mà phương diện thần hồn lại càng không cần phải nói, vừa mới hấp thu còn chưa luyện hóa nhưng mà để cho hắn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong rồi.

Lúc này Lăng Tiếu nói với Bại gia tử:

- Tử Tử, cái Thiên Cẩu thúc kia của ngươi làm sao rồi?

Từ sau khi Thiên Cẩu cùng ba lão gia hỏa kia biến mất liền không thấy bọn họ trở về, Lăng Tiếu không khỏi có chút lo lắng.

Hắn sợ những lão gia hỏa kia có thể trở về, vậy hắn sẽ chết lềnh bềnh rồi.

Bại gia tử đáp:

- Lão Đại ngươi không cần lo lắng, Thiên Cẩu thúc đã rời đi rồi!

Lăng Tiếu kinh hoảng nói:

- Cái gì! Hắn... Hắn làm sao lại đi rồi!

Nếu như Thiên Cẩu đi rồi, ba lão gia hỏa kia không phải là sắp trở về sao.

Bại gia tử đáp:

- Đúng vậy a, hắn đã thay chúng ta giải quyết phiền toái rồi, cũng không muốn lưu lại, vừa mới rồi hắn liền nói với ta một tiếng liền quay trở về, còn để ta ta có thời gian rảnh đến chỗ của hắn chơi.

Lăng Tiếu sửng sốt một chút nói:

- Ngươi nói là hắn đã đem ba lão gia hỏa kia giết chết? Hơn nữa còn rời đi rồi?

Bại gia tử gật gật đầu nói:

- Đúng vậy a, ba cái vừa người vừa thú bọn họ như thế nào là đối thủ của Thiên Cẩu thúc được, nhất nhất bị Thiên Cẩu thúc ăn rồi!

Lúc này Lăng Tiếu an tâm rồi, hắn còn thật không nghĩ đến Thiên Cẩu này còn thật sẽ chơi trò này, lại lén lút mà đi như thế, cũng không đánh một tiếng chào hỏi với hắn a!

Bất quá lại nghĩ tới nhân gia lại cùng hắn không có quan hệ gì, lại không muốn tính toán tiếp nữa.

Tóm lại chỉ cần ba lão gia hỏa kia chết rồi, hết thảy kia liền dễ dàng.

Lăng Tiếu đã sớm tiêu háo thần hồn của Trúc Diệp Thanh, đối với địa hình của Xà Nghĩa môn rõ như lòng bàn tay.

Hắn mang theo thánh thú đại quân rất nhanh liền đến trên lãnh địa của Xà Nghĩa môn.

Chỗ này cũng không có không gian trận, bởi vì bọn họ cảm thấy có nhiều xà mãng như vậy ở chỗ này đều không phải là người bình thường dám đến đây khiêu khích.

Cho nên tông môn của bọn họ chính là xây dựng ở trong phúc địa của Xà lĩnh.

Những đệ tử khác của Xà Nghĩa môn còn chưa đạt tới cấp bậc Thần Vương toàn bộ đều ở chỗ này.

Bọn họ hiển nhiên đã biết hết thảy chiến đấu ở bên ngoài đã kết thúc, mà môn chủ cùng những trưởng lão khác của Xà Nghĩa môn bọn họ đã vẫn lạc rồi.

Nếu như không chạy trốn, nhân gia liền trực tiếp giết vào bên trong môn.

Cho nên lúc Lăng Tiếu đi tới chỗ này thì phát hiện rất nhiều người có thực lực kém đều đang cuống quít kiếm đường mà chạy.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm đến bọn họ, hắn đã sớm nghe ngóng rõ ràng Xà Nghĩa môn cũng không phải là môn phái chính nghĩa gì, ngược lại là ác

danh nổi tiếng ở bên trong Thiên Long địa vực, những đệ tử ngày khẳng định từng người cũng không phải là người tốt gì.

Lăng Tiếu tùy ý để cho thánh thú kia tàn sát bọn họ, cũng không đi ngăn cản.

Mục đích lớn nhất mà hắn diệt Xà Nghĩa môn chính là muốn đi cứu Cuồng Tăng, hắn cũng không dám khẳng định Cuồng Tăng còn sống hay không.

Ở Xà Nghĩa môn có hai chỗ cấm địa, một chỗ tự nhiên là tòa sơn phong kia của lão Xà Cương, chỗ đó trừ mấy người Hoàng Kim Xà có thể đi đến ra, người nào cũng không thể tới; một cấm địa khác chính là Xà Quật, là chỗ căn cơ của Xà Nghĩa môn, cũng là một nơi có cực hình tàn nhẫn nhất của Xà Nghĩa môn.

Chỗ này được xưng là Xà Quật tự nhiên là địa phương có xà tồn tại.

Người bình thường đắc tội với Xà Nghĩa môn, hoặc là phản đồ của Xà Nghĩa môn, một khi bị bắt sống được, bọn họ đều sẽ đem người đó ném vào trong Xà Quật cho rắn ăn.

Bất kể là ai một khi bị khốc hình vạn xà giảo phệ kia mà chết đều sẽ là nổi điên mà chết.

Người trong Xà Nghĩa môn đã sớm bị dọa đến điên rồi, từng người đều chỉ lo đến chạy trốn, mà chỗ Xà Quật kia cũng không ai đi quản.

Không, Xà Quật kia kỳ thực cũng không ai dám đi quản, bởi vì nơi đó tràn đầy độc xà có độc tính mãnh liệt, người nào cũng không dám đi tới gần, căn bản không cần người đi trông chừng.

Lăng Tiếu mang theo Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử hạ xuống ở bầu trời của Xà Quật này.

Xà Quật này giống như là một cái miệng núi lửa, dựng đứng trên một chỗ tương đối dễ thấy của Xà Nghĩa môn, rất dễ dàng liền nhìn thấy được.

Xung quanh Xà Quật kia có các loại độc xà đang thè lưỡi, đem chỗ này tầng tầng bao vây lại, mà miệng quật khổng lồ kia không ngừng tuôn ra từng trận mùi vị tanh hôi, để người cảm thấy dị thương âm thâm ghê tởm.

Những độc xà kia nhìn thấy Lăng Tiếu, Bại gia tử cùng với Thập Tam thái tử đi tới gần cư nhiên dám xuất ra công kích.

Bại gia tử không nhường người nào mà hướng về phía những độc xà kia phun ra từng đạo liệt hỏa, đem những độc xà kia đều thiêu đốt đến ngay cả tro đều không còn.

Bản thân liệt hỏa chính là thú mà những độc xà này sợ nhất, huống chi bổn nguyên hỏa chủng trên người Bại gia tử chính là loại đáng sợ nhất, lại càng để cho chúng nó không chịu được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2033 - Xà Quật Cấm Địa. (1)

Ở sau khi từng phiến lớn độc xà bị đốt chết, có không ít đã bắt đầu bỏ chạy.

Xà ở bốn phía Xà Quật rất nhanh đã bị dọn dẹp sạch sẽ rồi, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không dám lập tức tiến vào bên trong Xà Quật.

Bởi vì bên trong Xà Quật mới thật sự là chỗ để cho người ta sợ hãi kinh hoàng.

Căn cứ vào ký ức của Trúc Diệp Thanh, Lăng Tiếu hiểu rõ dưới Xà Quật này trừ rất nhiều bản nguyên xà độc ra còn có một con Xà Vương Hậu, là tồn tại có thể so sánh với Yêu Văn Hắc Xà.

Nó ở nơi đó chủ yếu là uẩn hàm một khỏa xà đảm không biết đã bao nhiêu vạn năm rồi.

Khỏa Xà đảm này nghe nói là môn chủ đời thứ nhất của Xà Nghĩa môn thu được từ trong một chỗ hư không liệt phùng, là một khỏa viễn cổ xà đảm, có thể sinh ra rất nhiều bổn nguyên xà tiên, đối với rất nhiều loại xà có lực hấp dẫn cực lớn, có thể đem chúng nó nhanh chóng bồi dưỡng lên; mặt khác những xà tiên này đối với người của Xà Nghĩa môn mà nói lại càng là bổ phẩm lớn nhất, có thể để cho thân thể của bọn họ đều cường đại hơn không ít so với thường nhân, càng có thể để cho bọn họ sản sinh ra cảm giác thân mật với xà loại, đồng thời có chức năng liệu thương cường đại.

Trừ những thứ này ra, khỏa xà đảm này còn có công hiệu nghịch thiên.

Về phần công hiệu này thì Trúc Diệp Thanh cũng chỉ là kiến thức nửa vời,

trong ký ức kia chính là lúc trước lão Xà Vương phục dụng một phần ba khỏa xà đảm đó mới có thể bước chân vào cảnh giới Bán Thủy Thần.

Từ một điểm này mà xem, khỏa xà đảm này cực kỳ trân quý rồi!

Lúc trước Lăng Tiếu nói lên yêu cầu xà đảm này với lão Xà Vương kia cũng chính là vì nguyên nhân này.

Xà đảm này chính là ở tầng dưới đáy nhất của Xà Quật, do Xà Vương Hậu uẩn dưỡng, lại có thần tuyền ngâm lấy, để nó vĩnh viễn bảo trì sức sống, cũng cuồn cuộn không ngừng mà sản sinh ra xà tiên.

Lúc trước Thập Tam thái tử đã khôi phục trạng thái không ít, tin tưởng muốn trấn áp con Xà Vương Hậu kia không phải là vấn đề.

Lăng Tiếu đối với Bại gia tử ý bảo một chút,bg liền phun vào trong miệng Xà Quật quật kia từng đoàn hỏa diễm.

Lăng Tiếu làm như vậy không nghi ngờ gì là muốn đem xà ở bên trong đều bức ra ngoài rồi lại nói, nhất là một con Xà Vương Hậu kia sợ rằng có thể so sánh được với đầu Yêu Văn Hắc Xà, cho nên phải cẩn thận.

Quả nhiên sau khi hỏa diễm xông vào bên trong Xà Quật, từng đạo xà mãng đạt tới cửu giai trở lê từ bên trong Xà Quật xông ra.

Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử đồng thời ra tay, đem những xà mãng này nhất nhất phác phệ giảo sát.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng không nhàn rỗi, những xà mãng không đạt tới thập giai này đối với hắn cũng không có uy hiếp quá lớn, cơ hồ là một kiếm trảm một con.

Sau khi nhóm xà mãng đầu tiên bị trảm sát, Lăng Tiếu tiếp tục để cho Bại gia tử tăng cường hỏa lực, ép Xà Vương Hậu kia đi ra.

Chỉ là một lúc sau lại là mười mấy con xà mãng đạt tới thập giai, trong đó có một con Mai Hoa Xà càng là đạt tới cảnh giới thập giai trung cấp.

Nếu là Thần Vương bình thường đối mặt với mười mấy con thập giai xà mãng này chỉ sợ chỉ có phần chạy trốn.

Bởi vì chúng nó đồng thời phun ra bản nguyên xà độc có tính hủ thực nhưng là dị thường đáng sợ, cho dù là thần mang phòng ngự cũng không ngăn cản được!

Sau khi trải qua một phen tê sát, những xà mãng này tất cả đều là có kết cục giống như những con xà mãng ở trước đó, toàn bộ bị trảm sát hết sạch.

Đến lúc này Lăng Tiếu vẫn không phát hiện ra con Xà Vương Hậu kia đi ra, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Hắn hướng về phía Thập Tam thái tử ở một bên hỏi:

- Thập Tam, bên trong còn có xà mãng hay không?

Hán biết cảm ứng giữa linh thú so với thần niệm của hắn còn có tác dụng hơn nhiều lắm.

Thập Tam thái tử ứng nói:

- Có, nhưng mà đều là một ít đồ vật nhỏ, không có cái gì phải sợ!

- Không thể nào a, bên trong hẳn còn có một còn Xà Vương Hậu, chẳng lẽ nó ẩn nấp không dám đi ra?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

- Sẽ không, ta có thể cảm giác được bên trong không có tồn tại càng mạnh hơn!

Thập Tam thái tử rất là khẳng định mà nói.

- Đúng a lão Đại, ta cũng không cảm giác được không có những xà mãng đáng sợ khác rồi!

Bại gia tử cũng ở một bên phụ họa nói.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Tốt lắm, chúng ta cùng nhau vào đi!

Nói xong hắn liền mang theo Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử đã hóa thành hình người đi vào trong Xà Quật.

Ở chỗ cửa vào Xà Quật đã không còn một cái xà ảnh nào nữa rồi, đã là bị bản nguyên chi hoa của Bại gia tử thiêu đốt đến sạch sẽ.

Sau khi bọn họ hạ xuống mấy trăm thước liền gặp gỡ công kích của một ít tiểu xà.

Chỉ là những thứ này căn bản không đủ gây sợ, nhất nhất bị bọn họ xử lý hết.

Xà Quật rất sâu, từ miệng quật đi tới đáy quật sâu đến gần vạn thước, từng trận tanh hôi càng không ngừng lao lên.

Sau khi đi tới đáy quật, Lăng Tiếu phát hiện chỗ này có rất nhiều tàn chi cốt hài của nhân loại, hắn không khỏi có chút lo lắng Cuồng Tăng có thể thật đã

chết ở chỗ này hay không.

- Lão Đại, bên kia có một con rắn thật to a!

Bại gia tử kinh hô.

Lăng Tiếu đại kinh, vội vã hướng về phương hướng mà nó chỉ nhìn tới, quả nhiên thấy ở một góc có từng đoàn thân rắn, mà một cái đầu rắn hình thoi nằm ở trên mặt đất, lại tự nhi mất đi sinh khí, không có bất kỳ quang trạch gì nữa rồi.

Nhưng mà xem thân rắn của nó còn giữ được đầy đủ như thế, tựa hồ giống như vừa mới chết không bao lâu.

- Chẳng lẽ đây là Xà Vương Hậu?

Lăng Tiếu nghi ngờ nói.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn hướng về phía thân rắn kia đi tới, Thập Tam thái tử lại là kinh quát lên:

- Lão Đại, bên trong gia hỏa đã chết này có cái gì đó!

Lăng Tiếu bị sợ hãi mà nhảy lên một cái, Băng Hỏa trong tay nắm chặt, đồng thời thần niệm mở ra lớn nhất hướng về phía thân rắn kia cảm ứng tới.

Quả nhiên hắn phát hiện ở trong xà bụng kia tựa hồ uẩn chứa sinh mệnh khí tức vô cùng tiềm ẩn.

Lăng Tiếu không do dự hướng về phía thân rắn kia oanh trảm tới.

Hắn sợ là một vị ẩn thế cao thủ nào đó của Xà Nghĩa môn ngốc ở trong chỗ

này tu luyện cũng không phải khác thường, cho nên phải tiên phát chế nhân rồi lại nói.

Chính là ở lúc kiếm mang của Lăng Tiếu oanh đến, thân rắn kia lại là trước một bước oanh bạo mở ra.

Người nào cũng không ngờ bên trong thân rắn đã chết đi này cư nhiên sẽ có người tồn tại.

Nếu không phải là Thập Tam thái tử cảnh giác, Lăng Tiếu cũng là bị đối phương lừa được.

Bất quá khi Lăng Tiếu xuất thủ thì đối phương tựa hồ cũng là có phát hiện liền lập tức từ bên trong công kích trước.

Oanh long!

Một đạo lực lượng cường đại trong nháy mắt đem thân rắn đều oanh nát, mà xà lân kia cũng là từng phiến mà bay ra.

Lăng Tiếu bị cỗ lực lượng cường đại này chấn đến lui về phía sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2034 - Xà Quật Cấm Địa. (2)

Thập Tam thái tử cùng Bại gia tử thì là trong nháy mắt trái phải vây lấy người kia đồng thời xuất thủ.

Lúc này Lăng Tiếu thấy rõ người đột nhiên xuất hiện kia lập tức kinh quát lên:

- Tử Tử, Thập Tam đều dừng tay cho ta!

Hai chúng nó nghe được mệnh lệch của Lăng Tiếu ngạnh sinh sinh tạm dừng công kích đáng sợ.

Mà người xông ra kia lại là sửng sốt một chút, trực tiếp nhìn về phía Lăng Tiếu, thần sắc khẩn trương trong nháy mắt hóa thành nụ cười nói:

- Ha ha, tại sao lại là tiểu tử ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng bị người của Xà Nghĩa môn bắt được ném vào chỗ này?

Nam nhân đang cười ở trước mắt nhưng không phải là nghĩa phụ Cuồng Tăng của Ngọc Nhu Phỉ sao?

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ đến Cuồng Tăng lại là một chút chuyện cũng không có, lập tức thở ra một hơi dài nói:

- Nhạc phụ, ta là đến cứu ngươi, còn cho là ngươi đã... Xem a bây giờ là chúng ta lo lắng rồi, lão nhân gia ngươi đều không có chuyện gì đi!

Cuồng Tăng trừ y phục hư nát một chút, tinh thần trạng thái lại là mười

phần, một điểm cũng nhìn không ra giống như bị thương hại qua.

Đây cũng là để Lăng Tiếu hết sức hiếu kỳ.

Bởi vì hắn từ trong ký ức của Trúc Diệp Thanh biết được lúc Cuồng Tăng bị bọn họ vứt vào trong Xà Quật đã là hấp hối rồi, hơn nữa không gian giới của hắn đã bị lấy đi.

Ở dưới tình huống không có bất kỳ chỗ dựa nào mà rơi vào trong Xà Quật này lại còn có thể không có chuyện gì mà sống, phải nói là để cho Lăng Tiếu hết sức kinh ngạc.

Cuồng Tăng hạ xuống bên cạnh Lăng Tiếu thu liễm tiếu dung mà nghiêm túc nói:

- Làm sao ngươi biết ta bị Xà Nghĩa môn bắt lại? Còn có Phỉ nhi nàng như thế nào rồi? Nhưng nhất thiết đừng để nàng mạo hiểm đi tới chỗ này.

Cường đại của Xà Nghĩa môn là Cuồng Tăng biết được, lấy lực lượng một người muốn đối kháng với đại thế lực đó không nghi ngờ gì là lấy trứng chọi đá.

Lăng Tiếu cười nói:

- Nhạc phụ ngươi đừng lo lắng, Nhu Phỉ nàng bây giờ còn tốt, hơn nữa Xà Nghĩa môn đã bị ta diệt môn rồi, bằng không ta làm sao có thể đi tới chỗ này tìm ngươi.

- Cái gì, ngươi... Ngươi cư nhiệt diệt Xà Nghĩa môn rồi? Chẳng lẽ ngươi mười được người của Liệt Viêm thương minh xuất thủ hay sao?

Cuồng Tăng kinh hô.

Hắn tự nhiên sẽ không nhận thấy một người Lăng Tiếu có năng lực đối phó được với Xà Nghĩa môn.

Lúc trước hắn gặp gỡ với Lăng Tiếu thì hắn đã biết Lăng Tiếu là trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, cho nên hắn mới có suy đoán như vậy.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu, sau đó đơn giản mà cùng Cuồng Tăng giải thích tiền căn hậu quả một lần.

Tâm tình của Cuồng Tăng thật lâu đều không bình phục được, từ trong lời nói của Lăng Tiếu hắn biết Lăng Tiếu lại là người của Thiên Long môn, hơn nữa còn là hậu duệ của Kim tộc trong truyền thuyết kia.

Tuy nói Lăng Tiếu nhẹ nhàng miêu tả một chút, nhưng mà hắn vẫn có thể cảm giác được địa vị bất phàm của Lăng Tiếu ở trong thế lực bá chủ này.

Bằng không Lăng Tiếu làm sao có thể trong vài năm ngắn ngủi từ cao cấp Thánh Hoàng đạt tới đê cấp Thần Vương đỉnh phong được; cũng đồng dạng không thể nào mang theo trưởng lão bên trong môn đi diệt sát Xà Nghĩa môn.

Cho dù cuối cùng Lăng Tiếu triệu tập chính là thánh thú đại quân, nhưng mà hắn như cũ có thể cảm giác được năng lực của Lăng Tiếu thật sự là nghịch thiên rồi.

Thanh niên nhân xuất sắc giống như vậy bất kể là thế lực gì khẳng định đều sẽ đem hắn trọng điểm bồi dưỡng.

- Tà Đế thật là thu được một hảo đồ đệ!

Cuồng Tăng vỗ lấy bả vai của Lăng Tiếu cảm khái nói.

- Ha hả, ta đây cũng không phải là con rể tốt của ngươi sao?

Lăng Tiếu cười nói.

Có thể thuận lợi đem Cuồng Tăng cứu ra, hắn đối với Ngọc Nhu Phỉ coi như là có một cái giao đãi, tâm tình đương nhiên là vô cùng tốt.

- Ha ha, tiểu tử ngươi nói cũng không sai!

Cuồng Tăng hào sảng mà cười nói.

Tiếp theo Lăng Tiếu liền đem nghi ngờ trong lòng hắn hỏi ra:

- Nhạc phụ, ngươi là như thế nào sống ở trong bụng của con rắn kia? Hơn nữa một chút chuyện đều không có?

- Chuyện này nói ra dài dòng!

Cuồng Tăng cười cười, đem chuyện trải qua ở trên người hắn nói một lần với Lăng Tiếu.

Nguyên lai lúc đó Cuồng Tăng bị Điền Lãnh gioa cho Xà Nghĩa môn, bị người của Xà Nghĩa môn vùi dập đến không thành nhân dạng nữa rồi, khi hắn hắn cũng cho là chính mình phải chết.

Không ngờ hắn lại là bị người ném vào trong Xà Quật này.

Cũng chính là bởi vì như thế hắn có thể ở trong Xà Quật này kiếm lại được tính mạng!

Có lẽ đây để cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Xà Quật nhưng là chỗ cực hình để người ta sợ hãi nhất của Xà Nghĩa môn.

Bất kỳ người nào bị bọn họ ném đến chỗ này đều là bị vạn xà giảo phệ mà chết.

Loại thống khổ kia tuyệt không phải là người bình thường có thể hiểu được, loại tư vị tử vong kia tuyệt đối là để người ta kinh khủng nhất.

Mới đầu Cuồng Tăng cũng là bị những độc xà kia cắn ra không ít vết thương, tốt là hắn tu luyện chính là lực lượng Quang thuộc tính, có khí tức để cho những độc xà này chán ghét, thế cho nên hắn không có lập tức bị những độc xà kia cắn chết, mà những cao giai xà mãng kia càng không có khả năng ăn hắn.

Bởi vì một cái nhân loại đều không đủ nhét kẽ răng của chúng nó, đều là lưu lại để cho những tiểu độc xà kia ăn.

Cuồng Tăng rơi xuống dưới đáy Xà Quật, thấy được con Xà Vương Hậu kia cơ hồ đều tuyệt vọng rồi.

Nhưng mà cũng vì vậy để hắn tuyệt xử phùng sinh.

Con Xà Vương Hậu kia căn bản không nhìn trúng Cuồng Tăng, không muốn ngó ngàng tới hắn, mặc co những con tiểu xà kia thương tổn Cuồng Tăng, nó tiếp tục ngủ say.

Mà Cuồng Tăng bị hành hạ đến sắp điên rồi, hắn nhìn thấy khỏa xà đảm phát tán ra trận trận tinh mang ở phía dưới thân thể của Xà Vương Hậu kia liền xông qua đem nó nuốt xuống.

Lúc này Xà Vương Hậu nhưng là trở nên điên cuồng.

Xà đảm này nhưng là bảo bối của nó, cũng là bảo bối đời sau của xà loại chúng nó, làm sao có thể để người này nuốt xuống được.

Dưới cơn nóng giận nó liền đem Cuồng Tăng nuốt vào trong bụng.

Xà Vương Hậu giống như nó, nọc độc ở bên trong thần thể nhưng là cực kỳ bá đạo, bất kỳ người nào rơi vào trong bụng nó cho dù là Thần Vương cũng khó có khả năng may mắn sống sót.

Nhưng mà Cuồng Tăng lại là hết lần này đến lần khác mạng lớn, hắn nuốt cái Xà đảm kia không chỉ để cho hắn ngăn chặn được hủ thực của những xà độc này, còn để cho thương thế cùng thực lực trên người hắn cực nhanh khôi phục lại, đồng thời để cho hắn lâm vào trạng thái phong ma.

Bởi vì lực lượng uẩn hàm của khỏa xà đảm kia thật sự là quá kinh khủng, thiếu chút nữa đem hắn trực tiếp nổ tung.

Cái lực lượng kia không chỉ là thần lực đơn thuần, mà là một loại cải tạo thân thể cùng với liệu thương khôi phục đối với hắn.

Những năng lượng còn dư lại này liền ngay cả Thần Vương như hắn cơ hồ đều không chịu nổi.

Nhưng mà những xà độc kia lần nữa giúp hắn chống cự lại.

Sau khi Xà Vương Hậu cảm nhận được, đại lượng xà độc tràn vào muốn nhanh chóng giải quyết Cuồng Tăng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2035 - Đại Nạn Không Chết. (1)

Cũng chính là dưới tuyệt cảnh trong ngoài giáp kích để cho những lực lượng dư thừa kia của Cuồng Tăng có thể phát tán đi ra, mà Xà Vương Hậu lại là bị những năng lượng còn dư lại của Cuồng Tăng phát tán ra này đem nó trực tiếp chấn chết.

Thánh thú đạt tới thập giai đỉnh phong không phải là nói chết liền có thể chết, mà sau khi Cuồng Tăng hấp thu xà đảm kia lại là có thể làm được.

Nhưng mà Cuồng Tăng đối với cái này cũng không rõ ràng lắm, lúc hắn cũng không biết gì đã ngất đi, mà dị biến phát sinh trên người hắn cũng không rõ ràng lắm.

Đến sau khi gần đây hắn tỉnh lại mới biết mình kiếm được một tràng cơ duyên nghịch thiên, cũng để cho ngày sau hắn có tư cách vấn đỉnh Chí tôn.

Đại thế giới, khắp mọi nơi đều sẽ có người có cơ duyên kịch thiên, cũng thành tựu bất thế uy danh cả đời của bọn họ.

Cũng không phải Lăng Tiếu mới là hạnh vận nhi do trời sinh mà thôi.

- Nhạc phụ, ngơi là chính ứng với câu nói đại nạn không chết tất có hậu phúc a!

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Hắn cùng Cuồng Tăng đứng ở chung một chỗ, ẩn ẩn có thể phát hiện ra sinh mệnh lực mênh mông cùng với lực lượng uẩn chúa để người ta sợ hãi của

Cuồng Tăng.

Cuồng Tăng cũng là cười to nói:

- Ta vốn định ở chỗ này luyện hóa lực lượng, tùy tiện hiểu rõ một chút năng lực của mình rồi lại giết ra, ngươi đã đến, chúng ta liền đi ra goài trước, miễn cho để Phỉ nhi lo lắng!

Lăng Tiếu gật gật đầu liền cùng Cuồng Tăng ra khỏi Xà Quật.

Mà Xà Vương Hậu này thì là bị Lăng Tiếu thu vào trong một cái không gian giới, đồng thời hắn liền đem không gian giới kia tặng cho Cuồng Tăng.

Bởi vì không gian giới của Cuồng Tăng sớm đã bị Điền Lãnh kia đoạt lấy, chỉ đợi sau khi người của Xà Nghĩa môn xử trí Cuồng Tăng, Điền Lãnh có thể vận dùng những thứ ở bên trong không gian giới rồi.

Chỉ là Điền Lãnh tuyệt đối không nghĩ đến Cuồng Tăng không chỉ không chết, hơn nữa còn ở ngày sau tự mình làm thịt hắn đoạt lại hết thảy đã mất đi.

Nếu như biết được kết quả này, ở lúc bắt giữ Cuồng Tăng thì liền đã đem hắn làm thịt rồi.

Từ Xà Quật đi ra, Lăng Tiếu cùng Cuồng Tăng cũng không có lập tức chạy đi, mà là ở bên trong Xà Nghĩa môn vơ vét một phen.

Bởi vì người ở chỗ này sớm đã bị thánh thú giết chết, chạy trốn thì cũng chạy rồi, căn bản không ai có thể bận tâm đến một chút trân tàng được cất giấu ở bên trong đại điện các phong.

Đây coi như là một chút chiến lợi phẩm của Lăng Tiếu đi!

Lăng Tiếu nhìn những thánh thú đại quân này mà cảm khái một tiếng, nếu như không có chúng nó hắn cũng không tiêu diệt được Xà Nghĩa môn, nếu để cho người của Thiên Long giết đến chỉ sợ cũng là tổn thất thảm trọng.

Chỉ là cứu một người mà hi sinh nhiều người hơn mà nói, hắn tình nguyện không cứu người này.

Mà nay dù chết là thánh thú, nhưng mà Lăng Tiếu đồng dạng cảm thấy khó chịu, bởi vì những thánh thú này nhưng không phải là quân đoàn tư nhân của hắn, thật sự là có chút tổn thương thiên hòa rồi.

Đương nhiên đây chỉ là Lăng Tiếu nhất thời cảm khái!

Bởi vì đây là một cái thế giới người ăn thịt người, không phải là ngươi chết chính là ta vong, hắn từ lâu đã nhìn thấy rõ rồi.

Lăng Tiếu để Thập Tam thái tử giải tán những thánh thú này, để cho chúng nó trở lại Cổ sơn mạch.

Sau đó hắn mới mang theo Cuồng Tăng cùng nhau chạy tới chỗ trú đóng của những người Thiên Long môn.

Chỉ là khi hắn sắp rời khỏi Xà lĩnh, Cuồng Tăng lại là gọi Lăng Tiếu:

- Tiếu nhi chớ gấp!

Hắn vừa nói đồng thời lại sử cho Lăng Tiếu một cái ánh mắt.

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút, thần niệm bắt đầu khuếch tán mà ra, nhưng mà lại không cách nào bắt được dị động gì.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn buông lỏng cảnh giác thì Cuồng Tăng ở bên

cạnh hắn lại là chuyển động, hắn hét to một tiếng:

- Cút đi cho ta!

Song thủ của hắn hướng lên phía trên mà ra, từng đoàn quang mang chói mắt nở rộ, rất nhiều quang đoàn hướng về bốn phía quét bắn đi.

Lúc bỗng nhiên chỉ tháy mấy người thân mặc bạch y rõ ràng đã từ mấy phương hướng hướng về phía bọn họ thứ sát tới.

Những bạch y nhân này cư nhiên không biết lợi dụng loại bí thuật gì lại đem tất cả sinh mệnh khí tức đều che giấu hết, cho dù là cấp bậc Thần Vương như Lăng Tiếu cùng với Bại gia tử, Thập Tam thái tử đều cảm ứng không được.

Lúc bọn họ xuất kích cũng không tạo ra động tĩnh gì, tựa hồ là hoàn toàn hóa thành không khí của phương thiên địa này.

Mục tiêu của tám đạo kiếm ảnh này đều là trực chỉ đến chỗ yếu hại của Lăng Tiếu mà đi, hơn nữa đã đến trước người Lăng Tiếu rồi.

Trong nháy mắt lông tơ của Lăng Tiếu dựng lên, muốn né tránh lại đã là không kịp rồi.

Lăng Tiếu không nghĩ đến vừa mới diệt Xà Nghĩa môn, lại cứu được Cuồng Tăng, tâm tình chính là lúc tốt nhất.

Hắn căn bản không phát hiện ra sẽ có người đánh lén hắn, mà hắn cũng căn bản không phát hiện ra được.

Khi Cuồng Tăng đem những người bọn họ đều chiếu xạ ra thì đã chậm rồi!

Tám thanh thần kiếm từ phương vị bất đồng đồng thời đâm tới, có thể đem

Lăng Tiếu đâm thành như tổ ong rồi!

Tốt ở Lăng Tiếu thân thể biến thái, những thần kiếm kia đâm tới cũng chỉ là trung cấp mà thôi, còn chưa đạt tới cao cấp, căn abrn không cách nào trực tiếp đem thân thể phòng ngự của Lăng Tiếu hoàn toàn phá vỡ.

Nhưng mà lực đạo của tám kiếm này đồng thời đâm đến tuyệt đối là kinh khủng dị thường, đêm Lăng Tiếu trong nháy mắt chấn thành trọng thương, tạng phủ nhận lấy trùng kích nghiêm trọng.

- Đáng chết!

Cuồng Tăng gầm lên một tiếng, trong nháy mắt hướng về phái hai người gần nhất xuất thủ.

Hắn đồng thời đánh ra hai chưởng, trực tiếp oanh hướng hai tên trung cấp Thần Vương.

Phanh phanh!

Cuồng Tăng đã là cao cấp Thần Vương cảnh giới trung tầng, hơn nữa lực lượng tuyệt đối không phải là cao cấp Thần Vương bình thường có thể so sánh được, trong nháy mắt đem hai tên Thần Vương phách bay ra ngoài.

Những Thần Vương khác đang giật mình ra, kiếm quang đều là biến đổi hướng về đầu của Lăng Tiếu đâm tới.

Những người này xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn là muốn mạng của Lăng Tiếu mới bằng lòng cam tâm.

Chỉ là vừa mới rồi bọn họ không thể bắt lại Lăng Tiếu đã cho Lăng Tiếu cơ hội, bọn họ lại không thể đem Lăng Tiếu giết chết.

Lăng Tiếu bị trọng thương, phát huy ra kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm của hắn, đánh ra một chiêu "Thiên cân trụy", cả người hướng về phía dưới cấp tốc rơi xuống.

Ở lúc này Bại gia tử cùng Thập Tam thái tử cũng phản ứng lại.

- Dám thương tổn lão đại của ta, chán sống rồi!

Bại gia tử tê hống một tiếng, một quyền hướng về phía một gã Thần Vương trong đó oanh đi.

Tên Thần Vương kia trong nháy mắt hồi kiếm ngăn cản phản kích.

Chỉ là lực lượng một quyền này của Bại gia tử là cực kỳ kinh khủng, trực tiếp đem thần kiếm của tên Thần Vương này đánh gãy, nắm tay vẫn nặng nề rơi lên trên lồng ngực của Lăng Tiếu kia.

Tên Thần Vương kia lập tức chịu không nổi, lồng ngực lập tức bị đánh bạo.

Thập Tam thái tử ở một bên khác cũng là một quyền đánh bại một gã Thần Vương, chỉ là nhẹ nhàng giống như đang chơi đùa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2036 - Đại Nạn Không Chết. (2)

Tám tên Thần Vương trong nháy mắt mất đi sáu tên, hai gã còn lại đều là lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức lần nữa thi triển bí pháp cư nhiên biến mất ở trong thiên địa này.

Chỉ là Cuồng Tăng nếu có thể phát hiện được bọn họ đương nhiên cũng có thể cảm ứng được phương hướng chạy trốn, lần nữa xông qua đối với hai cái phương hướng đánh ra hai quyền.

Ngay lập tức hai đạo tiếng kêu thảm vang lên, hai cái bóng người lập tức ở trên bầu trời nặng nề trụy lạc xuống.

- Thật là không chịu nổi một kích!

Cuồng Tăng khinh thường mà nói.

Hắn có thể cảm ứng được tám tên Thần Vương này có ba tên là trung cấp Thần Vương, có năm tên còn chỉ là đê cấp Thần Vương.

Thực lực như vậy muốn thứ sát Lăng Tiếu xác thật là đủ tư cách rồi, nhưng mà chớ quên hắn còn ở bên cạnh Lăng Tiếu.

Bất quá vừa mới rồi cũng xác thật là nguy hiểm, loại ẩn hình bí thuật này của đối phương thật sự đáng sợ, lại có thể lăng lẽ vô thanh mà đi tới gần thứ sát, đây tuyệt đối là thứ sát chi đạo quỷ dị nhất.

Đang ở lúc Cuồng Tăng buông lỏng, cảnh giác lần nữa nhảy lên, tiếp theo hướng về một cái phương hướng trong nháy mắt đánh ra một chưởng, đồng

thời lần nữa hét lên:

- Tiếu nhi cẩn thân!

Một chưởng này của Cuồng Tăng rơi vào khoảng không, một đạo ảnh tử nhanh đến cực hạn đã lướt tới phía trên Lăng Tiếu, một kiếm giống như là ngân hà từ trên trời mà đổ xuống hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích qua.

Một đạo lực lượng này hết sức bàng bạc khủng bố, áp đến tất cả không gian ở xung quanh đều sụp đổ xuống.

Đây tuyệt đối là cao cấp Thần Vương toàn lực xuất thủ, mà không phải là tám tên Thần Vương vừa rồi có thể so sánh được.

Hơn nữa một kiếm này là từ đỉnh đầu của Lăng Tiếu mà xuống, hoàn toàn là một kích trí mạng, không hề có bất kỳ sơ hở nào có thể nói!

Một kích lôi đình vạn quân thật sự là đến quá đột nhiên.

Cuồng Tăng, Bại gia tử cùng với Thập Tam thái tử đều là không kịp đề phòng.

Mắt thấy Lăng Tiếu sẽ bị một kích này trảm sát, thần hồn của Lăng Tiếu trong nháy mắt xông ra, đem một kích này ngăn cản lại.

Kiếm chiêu đến quá nhanh, thần hồn phân thân căn bản là không kịp vận kình phản ứng, trực tiếp bị đối phương oanh thương rồi.

Nhưng mà cũng bởi vì như vậy Lăng Tiếu mới tranh thủ được một điểm cơ hội thở dốc, thân thể lần nữa hướng phía dưới nhanh chóng hạ xuống.

Lúc này Cuồng Tăng, Bại gia tử cùng với Thập Tam thái tử đã là toàn lực

giết tới.

- Chết đi cho ta!

Cuồng Tăng đánh ra Vô Tướng thần công, thân hình vô ảnh vô tung biến huyễn trong nháy mắt đến trước người kia, từng quyền giống như cuồng phong bạo vũ tập kích không chút lưu tình oanh hướng người kia.

Người nọ một kích không đắc thủ liền muốn tiếp tục xuất thủ thì đã không kịp rồi, hắn muốn lập tức chạy trốn.

Chỉ là đối mặt với công kích hợp lực của một gã cao cấp Thần Vương cùng với hai đầu thần thú, hắn căn bản ngay cả cơ hội trốn cũng không có, lập tức đã bị những lực lượng này từng quyền oanh thành thịt nát.

Oanh long oanh long!

Phòng ngự vệ giáp mà hắn mặc trên người cũng căn bản không dùng được, lập tức bị xé rách, thân thể bị bạo thành huyết vụ.

Cuồng Tăng không có dừng lại, lập tức hướng về phái Lăng Tiếu lướt qua.

Lăng Tiếu đã nằm ở một chỗ trên sơn địa, thất khiếu đều toát ra máu lộ ra vẻ đáng sợ dị thường.

- TIếu nhi ngươi làm sao rồi!

Cuồng Tăng kinh hô.

Lăng Tiếu vừa mới rồi nhưng là dùng thần hồn ngăn lại một kích trí mạng, đầu của hắn là được bảo vệ nhưng mà thần hồn của hắn lại là bị đối phương oanh thành trọng thương.

Cũng may mắn là thần hồn của hắn khác với người bình thường, là tồn tại huyết nhục thần hồn, bằng không chỉ sợ thần hồn đã hủy, cái mạng nhỏ của hắn cũng mất ở chỗ này rồi.

Hiện tại hắn còn lại một hơi, thần hồn thời khác đều sắp có dấu hiệu sụp đổ, trên đầu một phiến hỗn loạn không chịu nổi, bất tỉnh nhân sự rồi!

Đang ở lcus Cuồng Tăng cho là Lăng Tiếu gần chết, một đội nhân mã từ một phương hướng khác lướt gấp tới đây.

Cuồng Tăng quay đầu nhìn lại, phát hiện thực lực của những người này dị thường kinh khủng, trong đó còn có mấy người có thực lực ở trên hắn.

Hắn đang lo lắng có thể là cũng đến tìm Lăng Tiếu phiền toái hay không.

- Nghĩa.... Nghĩa phụ là ngươi sao?

Một đạo thanh âm từ bên trong đám người đó truyền ra.

Cuồng Tăng mới chú ý tới nữ tử kia rõ ràng đúng là nghĩa nữ Ngọc Nhu Phỉ của hắn, lập tức kinh hô:

- Phỉ nhi, là ta, ngươi mau lại đây, Lăng Tiếu hắn...

- Phu quân hắn làm sao?

Ngọc Nhu Phỉ cùng Vân Mộng Kỳ đều là biến sắc kinh hô lên.

Mà người ở bên cạnh bọn họ mỗi người đều là biến sắc, nhất là Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh nhị nữ, thần sắc đều trở nên vô cùng tái nhợt rồi.

Đoàn người đều lấy tốc độ nhanh nhất hạ xuống bên cạnh Cuồng Tăng, nhìn

Lăng Tiếu thất khiếu chảy máu, mỗi một người đều là tâm chìm đến tận đáy cốc.

- Tiếu... Tiếu thúc hẳn sẽ không có chuyện gì, hắn... Hắn có Cổ Hoàng thần công của tộc ta!

Lăng Tiếu mạnh mẽ nhịn lấy mà trấn định nói.

Nếu như Lăng Tiếu thật đã chết rồi, hắn trở lại bên trong tộc chỉ sợ đều phải bị trừng phạt nghiêm khắc nhất a!

Phải biết rằng Lăng Tiếu nhưng là hi vọng tương lai của Kim tộc bọn họ, cũng là một trong những lương trụ tương lai của Kim tộc.

Bên trong tộc đã truyền xuống tử lệnh cho hắn, bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ Lăng Tiếu chu toàn.

- Nhanh... Nhanh cho lão Đại ăn thần đan, hắn... Hắn hẳn sẽ không có chuyện gì đâu!

Tiên Vu Dã ở một bên vội vàng nói.

Mọi người mới vội vàng tỉnh lại từ trong kinh hoảng, Vân Mộng Kỳ vội vã đút đan dược cho Lăng Tiếu.

Nhưng mà cho dù Lăng Tiếu phục dụng đan dược, khí tức lại không thấy có một điểm tăng lên, tựa hồ một khẩu khí tức kia tùy thời đều muốn đoạn tuyệt.

Cảm giác được cái trạng thái này, mấy nữ nhân đều là nhịn không được mà khóc lên.

Chúng nữ tuyệt đối không thể tiếp nhận Lăng Tiếu chết đi như vậy, nếu như vậy mà nói chúng nữ đều sẽ cảm thấy bầu trời hôm nay đều sụp xuống rồi.

Những người khác đi theo Lăng Tiếu cũng từng người là bi thương không dứt, bọn họ đều chứng kiến qua chỗ yêu nghiệt của Lăng Tiếu, tuyệt đối không hi vọng một tồn tại có thể trở thành Chí tôn truyền kỳ trong tương lai vẫn lạc.

Từng người căn bản là thúc thủ vô sách, bởi vì bọn họ biết Lăng Tiếu nhưng là thương tổn nơi đầu, cũng chính là thức hải có thể thụ thương rồi.

Bọn họ căn bản không có thần đan cùng thần thảo ở phương diện này có thể trị liệu thần hồn a!

Cũng không biết qua bao lâu, tiểu lục thụ ở trong thức hải của Lăng Tiếu rốt cuộc bắt đầu lóe lên, cấp cho thần hồn ở trong thức hải của hắn từng tia sinh mệnh lực lượng, để thần hồn của hắn dần dần có chút tri giác.

Nếu như thần hồn của Lăng Tiếu giống với người bình thường chỉ là tồn tại hư ảnh thì căn bản không thể nào tiếp thụ được năng lượng của Lục Ông, may mắn hắn thành tựu chính là huyết nhục thần hồn, để cho hắn có thể hấp thu những lực lượng này, có thể khôi phục thanh minh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2037 - Mạng Treo Một Đường!

Sau khi thần hồn của Lăng Tiếu khôi phục chút ít tri giác, hắn lập tức vận khởi lên thiên liệu thương của Khống Thần quyết, khôi phục thương thế của thần hồn.

Chỉ là một lần thụ thương này thực sự là quá nặng, đại bộ phận hồn lực cơ hồ bị nhân gia trảm diệt, nếu không phải hắn có lưu lại một điểm bảo vệ tính mạng, hắn làm sao còn mạng nữa.

Có thể khôi phục một điểm thần thức Lăng Tiếu liền cảm giác được dễ chịu hơn nhiều, hắn vốn định đem thần hồn lúc trước thu nhận vào nhất nhất luyện hóa khôi phục thần hồn của hắn, nhưng mà lại cảm giác được một chút cảm giác lạnh lẽo đánh đến để cho hắn phải lập tức từ trong ngất đi mà mê man tỉnh lại.

- Tiếu, ngươi... Ngươi đã tỉnh, ngươi... Ngươi cảm giác như thế nào rồi!

Lăng Tiếu vừa mới tỉnh, Vân Mộng Kỳ lập tức cảm giác được vội vã vui khóc mà gọi.

Lăng Tiếu mới nhìn được rõ ràng nguyên lai cảm giác lạnh lẽo kia chính là lệ thủy của Vân Mộng Kỳ nhỏ lên trên khuôn mặt của hắn.

Thuận theo tiếng kinh hô của nàng lại có mấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, chính là Ngọc Nhu Phỉ, Liệt Như Ngọc cùng với Chu Chỉ Tĩnh.

Ánh mắt của chúng nữ đều sưng đỏ, thần sắc hết sức tiều tụy, trạng thái rất là không tốt.

Nhưng mà sau khi chúng nữ thấy Lăng Tiếu tỉnh lại đều là xuất hiện nụ cười kích động, lệ thủy lại một lần nữa chảy ra.

- Phu quân ngươi... Ngươi không có chuyện gì chứ, dọa chết ta! Nếu như ta mất ngươi... Ta cũng không sống nữa!

Ngọc Nhu Phỉ ôm lấy Lăng Tiếu kích động nói.

Lăng Tiếu nhưng là vì cứu Cuồng Tăng mới tao ngộ thứ sát, đương nhiên nàng cũng không biết những người thứ sát kia đều không phải là người của Xà Nghĩa môn.

Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh dù là không nói gì, nhưng mà từ vẻ mặt của bọn họ thì Lăng Tiếu liền biết rõ, thương thế của hắn đã dẫn đến không ít người thương tâm.

Hắn miễn cưỡng cười cười nói:

- Để... Để cho các ngươi lo lắng rồi, ta... Ta không có chuyện gì, rất nhanh liền tốt rồi!

Ngừng một chút hắn lại hỏi:

- Đây là đâu? Nhạc... Nhạc phụ đại nhân không có chuyện gì chứ?

Chỗ bây giờ của hắn chính là trong một cái phòng ốc, hắn biết hẳn không phải là ở Xà lĩnh rồi.

Ngọc Nhu Phỉ nói:

- Nghĩa phụ hắn không có chuyện gì, bây giờ chúng ta đang ở Hạ Nham thành!

Lúc này Lăng Tiếu mới biết được một lần ngất đi của hắn này đã là gần một tháng rồi, còn may hắn còn một hơi, bằng không chúng nữ thật cho rằng hắn chết rồi.

Lăng Tiếu để cho chúng nữ đi ra ngoài, đem tin tức chính mình không có chuyện gì để cho những người khác biết, đồng thời hắn phải lập tức khôi thục thương thế của thần hồn rồi lại nói.

Chỉ là trong lòng hắn nghi ngờ người đánh lén hắn rốt cuộc là người nào?

Lăng Tiếu lần đầu bị trọng thương thần hồn.

Lúc này tại U Hồn Thần Đàm hắn không có dùng thần hồn công kích đám linh thú.

Mà lần này vì bảo vệ tính mạng không thể không dùng thần hồn ngăn cản một kích trí mạng.

Khi ấy hắn vì kéo dài thời gian, hắn muốn sáng tạo cơ hội cho Cuồng Tăng, bại gia tử cùng với thập tam thái tử.

Cũng vì như thế hắn mới có thể bảo vệ tính mạng của mình.

Chỉ cần giữ được mạng thì hắn sẽ khôi phục như cũ thôi.

Lăng Tiếu uống u hồn thần tuyền, những thương thế trong thần hồn đã khôi phục như cũ, sau đó hắn hấp thu luyện hóa tàn hồn.

Thương thế của thần hồn không sánh bằng thân thể, dù có Khống Thần Quyết liệu thương, u hồn thần tuyền cũng có công hiệu khôi phục, nhưng mà vết thương này đúng là quá nặng, hắn giữ lại chút thần hồn còn chưa tới Thiên Tôn giai.

Cho nên Lăng Tiếu cần phải tốn thời gian một tháng mới có thể khôi phục như cũ, hơn nữa sau khi luyện hóa những tàn hồn kia, thần hồn của hắn đạt tới cảnh giới cao hơn.

Nếu không phải lần này bị thương quá nặng, dựa vào những tàn hồn này hắn có thể đạt tới cao giai hậu kỳ, đúng là quá đáng tiếc!

Nhưng mà Lăng Tiếu đám sát thủ lần này là do người nào phái tới, không ngờ tu luyện bí thuật ổn thân, hắn không cách nào cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, chuyện lần này còn khủng khiếp hơn đám người tổ chức Sát Thiên ám sát hắn gấp vạn lần.

Nếu bọn chúng dựa vào chiêu này thì Thần Vương cao giai cũng chưa chắc tiếp được.

Nghĩ tới đối phương đột nhiên xuất hiện và cho một kích trí mạng, Lăng Tiếu cảm thấy có chút bất an.

Hắn rất ghét cảm giác bị địch nhân nhìn chằm chằm vào thế này, một ngày còn chưa biết địch nhân giấu mặt này là ai thì hắn khó có thể an tâm được.

Nếu khi ấy không bị thương thần hồn, hắn sẽ hấp thu tàn hồn của tên Thần Vương này, có thể từ trong trí nhớ biết được là kẻ nào phái hắn đi, đồng thời cũng biết mình lại chọc ra chuyện phiền toái gì.

Hắn cảm thấy sau khi mình tới Thiên Vực đã rất điệu thấp rồi.

Nếu như người khác nghe được lời này của hắn, chỉ sợ sẽ tìm đậu hủ đập đầu chết cho rồi.

Liên tục nháo ra không biết bao nhiêu động tĩnh lớn, còn một mình xuất lĩnh đại quân thánh thú tiêu diệt một thế lực lớn.

Nếu việc này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động cả Thiên Vực!

Còn nữa, hắn còn hủy đi biểu tượng Thiên Thần Vương đấy.

Nếu những chuyện này xem như điệu thấp, vậy thì người khác không cần sống nổi rồi.

Đây là biểu tượng thân phận và đại biểu thực lực, đây chính là vinh quang, bất luận Thần Vương nào cũng khát vọng danh hiệu này, nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu thì không đáng một đồng.

Lăng Tiếu xuất quan, tất cả mọi người cũng đã cao hứng trở lại.

Chúng nữ vẫn vô cùng lo lắng cho hắn.

Lăng Tiếu tìm Lăng Cương hỏi đầu tiên.

- Lăng Cương, ngươi có biết đám người Thứ Sát là thế nào hay không?

Lăng Cương bối rối một hồi, tuổi tác của hắn còn lớn hơn Lăng Tiếu gấp bao nhiêu lần, chuyện ở Thiên Vực hắn hiểu biết nhiều lắm.

Lăng Cương nói:

- Chiếu theo phương thức của Thứ Sát, vậy chính là U Ảnh ám sát đoàn rồi! Tổ chức này chỉ cần thu được thần tinh, người nào bọn chúng cũng dám giết, bọn chúng ăn tim gấu gan báo, không ngờ dám quấy rầy Tiếu thúc, sau khi quay về ta sẽ triệu tập nhân mã đi tiêu diệt bọn chúng.

Lăng Cương đầy lệ khí, dáng vẻ vô cùng tức giận.

Nếu Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì khi hắn đang bảo vệ bên cạnh, hắn trở về

chắc sẽ bị trưởng lão xử phạt.

- U Ảnh ám sát đoàn?

Lăng Tiếu nhíu mày lẩm bẩm.

Bởi vì tạm thời không có chuyện gì, Lăng Tiếu liền cho mọi người quay về.

Hắn không có gấp gáp quay về Thiên Long Môn, hắn đi ra khỏi tông môn một thời gian, khó có thể đi ra một lần, hứn muốn mang theo Mộng Kỳ đi dạo Thiên Long địa vực một vòng.

Mặt khác hắn mấy năm qua chưa có đi thăm sư nương, cũng chưa gặp sư phụ!

Bên cạnh Lăng Tiếu trừ chúng nữ ra, chỉ lưu Lăng Cương, Mạc Âm Ngưu, Khang Văn, Khang Vũ, Thường Hạo Hữu, Tiên Vu Dã, Sát Thiên và Cuồng Tăng.

Đương nhiên, bại gia tử cùng thập tam thái tử nhất định là như hình bóng không rời.

Vốn Lăng Tiếu muốn mang Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh quay về Liệt Viêm thương minh đi, miễn cho Vân Mộng Kỳ không cao hứng.

Thế nhưng mà ai biết rõ trong thời gian làm quen ngắn ngủi, Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đã quen thuộc Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ, hơn còn xưng hô "Tỷ muội".

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2038 - Hai Vị Sư Nương Gặp Chuyện Không May. (1)

Mà Cuồng Tăng từ ngàn dặm xa xôi tới đây báo tin tức cho hắn biết, mà bây giờ nếu hắn qua sông đoạn cầu thì đúng là nói không qua.

Cho nên hắn chỉ có thể mang theo hai nữ mà thôi.

Dù quan hệ thế nào thì hắn cũng chẳng quản được, tất cả thuận theo tự nhiên đi.

Đoàn người bây giờ đang đi tới Vân Cương thành, nhưng mà trên đường đi Lăng Tiếu cố ý thả chậm tốc độ, hắn muốn ngắm nhìn phong thổ dân tình của Thiên Long địa vực, thêm nữa... Sau đó hắn dẫn theo chúng nữ đi dạo trong thành, cảm thụ thời gian rãnh rỗi khó có được này.

Trong lòng của hắn đang nhớ về lúc ở Huyền Linh đại lục.

Nếu những nữ nhân của hắn đều ở bên cạnh, hắn sẽ hạnh phúc cỡ nào.

Nghĩ đến chỗ nầy Lăng Tiếu cũng phấn chấn lên.

Hắn quyết định khi chuyện này chấm dứt, lập tức bế quan mau chóng đạt tới Thần Vương trung giai, tới lúc đó hắn sẽ quay về Huyền Linh đại lục.

Một là hoàn thành nhiệm vụ trong tộc giao phó, hai là tiếp đón thân nhân của mình tới Thiên Vực, cộng hưởng hoàn cảnh tu luyện ưu việt ở nơi đây, về sau có thể ở nơi đây cả đời.

Mặt khác hắn hy vọng U Ảnh ám sát đoàn lại hiện ra, đến lúc đó chỉ cần kích

sát đám người này, luyện hóa thần hồn thì hắn sẽ hiểu được đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà sau lần trước đánh lén không thành, người U Ảnh ám sát đoàn không có xuất hiện qua.

hắn đi lại như thế suốt nửa năm, Lăng Tiếu rốt cuộc dẫn theo đoàn người của mình đi tới Vân Cương thành.

Lăng Tiếu không thể chờ được dẫn theo đoàn người tới trụ sở của Thư Tử Thiến.

Nhưng mà sau khi tới trụ sở của Thư Tử Thiến lại phát hiện chỗ này không có bóng người nào, đồng thời còn nhìn thấy phòng ốc nơi này bị hủy hơn phân nửa, xem ra đây là vết tích đánh nhau.

Lăng Tiếu nhíu mày một hồi, kế tiếp hắn quát ầm lên.

- Tốt cho người Vân Cương Giáo!

Hắn xem thật kỹ là người Vân Cương Giáo gây sự với hai sư nương của hắn.

Từ tình huống hôm nay chắc chắn là xảy ra chuyện, trong lòng của hắn tự nhiên vô cùng tức giận.

Nếu như hai sư nương có chuyện gì, hắn chắc chắn sẽ huyết tẩy Vân Cương Giáo.

- Tiếu, trước đừng gấp, khả năng hai vị sư nương chỉ rời khỏi nơi đây mà thôi!

Ngọc Nhu Phỉ an ủi.

- Việc này đi hỏi người của Vân Cương Giáo là biết rõ!

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Tiếp theo Lăng Tiếu liền dẫn một đoàn người đầy tức giận tới Vân Cương Giáo.

Đệ tử trong coi núi không thể ngăn cản đoàn người Lăng Tiếu, chỉ có thể đưa mắt nhìn những Thần Vương đáng sợ tiến vào trọng địa của bản giáo.

- Vân Mông Điềm đi ra cho ta!

Lăng Tiếu bay lên trên không Vân Cương Giáo, thuận tay đánh ra kim quyền vào một ngọn núi cao, cả ngọn núi cao này bị đánh thành bụi phấn.

Oanh long!

Âm thanh rống to vang lên giống như sấm sét, không ngừng vang vọng khắp Vân Cương Giáo vài lần.

Từng bóng người từ trong giáo bay ra ngoài.

- Người tới là người phương nào, dám gây chuyện trong bổn giáo!

Một tên Thần Vương thấp giai nhìn qua đám người Lăng Tiếu quát lên.

Nhung mà khi giọng của hắn vừa vang lên, liền cảm thấy ngực buồn bực, một đạo khí thế cường đại áp hắn té xuống đất.

Người của Vân Cương Giáo hoảng sợ không nói rõ, bọn họ biết rõ người nọ là trưởng lão Thần Vương trong giáo, người ta chỉ dựa vào khí thế là áp hắn rơi xuống, thực lực đáng sợ có thể nghĩ.

Người của Vân Cương Giáo lúc này bị khí thế đè ép không ngẩng đầu lên được.

Những tên Thần Vương, bán Thần Vương của Vân Cương Giáo lúc này từ các nơi hẻo lánh đi ra ngoài, bộ dáng như lâm đại địch.

Thân là giáo chủ Vân Cương Giáo, Vân Mông Điềm rốt cuộc vẫn nhận ra Lăng Tiếu đến, vội vã mang người bay tới nghênh đón.

- Lăng Tiếu thiếu gia đại giá quang lâm a!

Vân Mông Điềm nghênh đón.

Lăng Tiếu nhìn thấy Vân Mông Điềm thì hỏi ngay.

- Vân Mông Điềm, ta hỏi ngươi hai sư nương của ta đâu rồi, ta không phải bảo ngươi bảo hộ bọn họ sao? Tại sao không thấy bóng người nào? Hôm nay nếu không trả lời cho rõ ràng, ta diệt Vân Cương Giáo!

Lăng Tiếu ngữ khí bá đạo làm cho người Vân Cương Giáo thập phần khó chịu, người trong giáo không phải người nào cũng được nhìn thấy Lăng Tiếu.

Nhưng mà nhân vật có thể khiến giáo chủ phóng thấp tư thái như vậy chỉ sợ lai lịch không nhỏ.

Nhưng mà ánh mắt của bọn họ nhìn qua người của Lăng Cương thì sắc mặt cả đám trở nên khó nhìn.

Bọn họ nhận ra thân phận của Lăng Cương, một gã Thiên Thần Vương a.

Dựa vào thực lực một mình Lăng Cương cũng đủ diệt trừ toàn bộ Vân

Cương Giáo rồi, không cần phải nói những người khác.

Huống chi Lăng Cương còn có một tâng thân phận khác, hắn chính là người của Thiên Long Môn.

Nghĩ đến chỗ này bọn họ đã biết rõ người trẻ tuổi kia chính là người thiên Long Môn ngay.

Vân Mông Điềm nghe Lăng Tiếu hỏi thăm thì thân thể run rẩy, nói:

- Lăng thiếu gia, ngươi... Ngươi không phải thu được tin tức người của ta truyền lời rồi sao?

- Lời gì, nhanh nói cho ta biết!

Lăng Tiếu còn không rõ Vân Mông Điềm nói thế có ý gì.

Vân Mông Điềm không dám chần chờ, lập tức nói chuyện xảy ra một lần..

Thì ra hành tung Thư Tử Thiến không biết thế nào bị người Thư gia biết rõ.

Nửa tháng trước Thư gia phái cao thủ tới mang Thư Tử Thiến đi, đồng thời cũng mang theo Phong Thanh Duyên đi.

Người của Vân Cương Giáo tự nhiên không cho phép, nhưng mà thế lực của Thư gia còn trên Vân Cương Giáo, nhưng mà bọn họ nhận lệnh của Thiên Long Môn bảo hộ cho hai người.

Không ngờ người Thư gia không cho Vân Cương Giáo mặt mũi, còn đánh chết hai tên trưởng lão Thần Vương của Vân Cương Giáo đấy.

Vân Mông Điềm căn bản không dám trở mặt với người ta, chỉ có thể lập tức

phái người đi tới Thiên Long Môn tìm Lăng Tiếu.

Nhưng mà hắn không ngờ Lăng Tiếu lại sớm đi tới Vân Cương Giáo một bước.

- Thư gia đúng là can đảm, dám không đặt Thiên Long Môn ta vào mắt!

Lăng Cương hừ lạnh quát.

Người của đại thế lực chú trọng nhất chính là mặt mũi, người ta không cho mình mặt mũi chính là địch nhân, cũng khó trách Lăng Cương tức giận như thế.

- Vậy ý của ngươi là hai người bọn họ bị mang về Thư gia?

Lăng Tiếu nhíu mày hỏi.

Phát sinh chuyện như vậy, Lăng Tiếu cũng không có trách Vân Mông Điềm.

- Không biết được, bọn họ đã đi tới loạn táng không gian rồi.

Vân Mông Điềm nói, tiếp theo lại nói:

- Thư tiểu thư bị người nhà của nàng bức bách, yêu cầu đi tới loạn táng không gian một chuyến mới thuận theo bọn họ quay về, nàng đang cố ý kéo dài thời gian, chính là hy vọng Lăng Tiếu thiếu gia có thể tới giúp nàng một tay.

- Đã qua được nửa tháng, chắc hẳn bọn họ đã tới gần loạn táng không gian rồi!

Lăng Tiếu thì thào một tiếng, tiếp theo nhìn qua Vân Mông Điềm nói:

- Chuyện lần này xem như ta trách lầm ngươi, Thần Vương Đan này xem như bồi thường cho các ngươi đi.

Nói xong Lăng Tiếu ném một bình Thần Vương Đan cho Vân Mông Điềm.

Bình Thần Vương Đan này có chừng mười viên, đối với Vân Cương Giáo mà nói đây là thần đan khó cầu!

Vân Mông Điềm kích động tiếp Thần Vương Đan và cảm tạ, nói:

- Đa tạ Lăng thiếu gia... Đa tạ Lăng thiếu gia!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2039 - Hai Vị Sư Nương Gặp Chuyện Không May. (2)

Hắn biết rõ làm việc cho người Thiên Long Môn chắc chắn sẽ có chỗ tốt, nhưng mà không nghĩ tới chỗ tốt lại lớn như thế.

Thời điểm đám người Lăng Tiếu muốn đi tới loạn táng không gian thì Vân Mông Điềm lại nhắc nhở.

- Lăng thiếu gia, đám người Thư gia hình như cũng đi cùng người của Tẩy Kiếm Trang, ngươi... Các ngươi nên chú ý nhiều hơn.

- Tẩy Kiếm Trang sao?

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng, dẫn một đoàn người rời khỏi địa bàn Vân Cương Giáo.

Loạn táng không gian, một trong tám đại cấm vực của Thiên Vực!

Nơi này là một khu vực không gian loạn lưu, ở xa nhìn qua là một lỗ đen to lớn, mà bên trong tràn ngập không gian loạn lưu, con người thật nhỏ bé so với nó.

Loạn táng không gian này đã từng thôn phệ Thần Vương không có một vạn cũng có tám ngàn, người có thể rời khỏi loạn táng không gian chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mà những Thần Vương đi ra không nghi ngờ đều thu được cơ duyên nghịch thiên, đại bộ phận đều bước vào Chí Tôn.

Tất cả mọi người đều biết rõ trong nơi này trừ tỷ lệ tử vong khủng bố ra, còn có thần vật chưa ai lấy.

Có không ít Thần Vương đỉnh phong, trong đó có không ít Thiên Thần Vương vì bước vào Chí Tôn mà không quản nguy hiểm đi vào trong cấm địa này.

Ngày nay cách cấm khu này không xa có một nhóm người đang ở đây.

Nhóm người này có chừng ba mươi tên Thần Vương, trong đó càng có một tên Thần Vương đỉnh phong và ba tên Thần Vương cao giai.

Thực lực đoàn người này đặt ở nơi nào cũng vô cùng mạnh mẽ.

Bọn họ không phải muốn tiến vào loạn táng không gian, ngược lại chỉ dừng ở đây tạm thời mà thôi.

Những người này có năm sáu mươi người, có bộ phận người mặc áo choàng luyện dược sư, không khó nhìn ra bọn họ là tông môn luyện đan hoặc thế gia luyện đan.

Mười người cưỡi chim hạc, bên hông đeo trường kiếm, bộ dáng kiếm khách.

Từ quần áo của những người này đồng nhất ra, trên võ phục của bọn họ có tiêu chí chữ "Kiếm".

Trong Thiên Long địa vực này trang phục như thế trừ người Tẩy Kiếm Trang ra thì không có thế lực nào khác.

Về phần luyện dược sư là thế lục phụ thuộc lớn nhất của Tẩy Kiếm Trang, Thư gia.

Thư gia là thế gia có truyền thống luyện đan, trong Thiên Long địa vực cũng có danh khí lớn, còn mạnh hơn Xà Nghĩa Môn không ít.

Huống hồ sau khi bọn họ phụ thuộc Tẩy Kiếm Trang thì thanh danh càng to lớn, thế lực bình thường không ai dám chọc bọn họ!

Mà sỡ dĩ bọn họ xuất hiện ở nơi này chính là vì mang đại tiểu thư Thư Tử Thiến quay về gia tộc.

Bọn họ những năm qua vẫn đi tìm Thư Tử Thiến, không nghĩ đến nàng trốn ở trong Vân Cương thành.

Nếu không phải nàng không lâu trước đó không giả trang đi dạo với Phong Thanh Duyên trong Vân Cương thành và bị một tên chấp sư trùng hợp ra ngoài làm việc nhìn thấy, còn không biết nàng ẩn cư ở đây đấy.

Đây là ngoài ý muốn, người Thư gia sau khi nhận được tin tức này thì lập tức phái người đi qua.

Đám người Thư Tử Thiến muốn phản kháng nhưng không làm được.

Gia tộc của nàng phái không ít người, hơn nữa còn có người Tẩy Kiếm Trang cùng đi, đã nói rõ quyết tâm mang nàng quay về.

Phong Thanh Duyên cũng bị tai họa theo.

Thư Tử Thiến tự nhiên không cam lòng trở về, nàng chờ đợi ở Vân Cương thành nhiều năm chính là muốn chờ Tà Đế lại xuất hiện, bây giờ sao có thể nửa chừng bỏ qua chứ.

Huống chi nàng biết rõ bị mang trở về thì phải gả cho thiếu trang chủ Tẩy Kiếm Trang. Đây là chuyện nàng không muốn đối mặt nhất.

Nhưng mà tình thế bức người, nàng không quay về cũng không được.

Cho nên nàng chỉ có thể thi kế hòa hoãn, tìm lấy cớ tới loạn táng không gian bái tế "Cố nhân ", lúc đó mới theo người gia tộc quay về.

Hôm nay bọn họ dừng ở nơi này nửa tháng, hơn nữa từ Vân Cương thành tới nơi này cũng tốn thời gian một tháng.

Căn bản đủ cho người Vân Cương Giáo mang tin tức tới Thiên Long Môn báo cho Lăng Tiếu.

Hôm ny người của gia tộc và Tẩy Kiếm Trang đã bắt đầu thúc dục hai nàng quay về.

- Tiểu Thiến, chúng ta phải đi!

Một gã Thần Vương cao giai tiến lên nói với Thư Tử Thiến.

Tên Thần Vương cao giai này là trưởng lão hộ tộc của Thư gia, là tông thúc của Thư Tử Thiến, tên là Thư Bằng Thành.

- Thành thúc, cầu ngươi, lại cho ta thêm ít thời gian được không?

Thư Tử Thiến nhìn Thư Bằng Thành cầu khẩn.

Nàng bây giờ bị Thần Vương liên thủ phong tỏa, mà di nương ở cùng nàng cũng không thể ra mặt giúp nàng.

- Ai, Tiểu Thiến ta biết rõ tâm tư của ngươi, nhưng mà ngươi phát biết trong gia tộc chúng ta không ai có thể ngăn được mối hôn nhân này, huống chi thiếu tông chủ đã điểm tên của ngươi gả cho hắn, việc này chúng ta không biện pháp vi phạm ah!

Thư Bằng Thành thở dài.

Thư Tử Thiến nhíu mày, lộ ra vẻ ưu thương, nói:

- Ta trở về cũng được, nhưng mà ngươi phải thả bằng hữu của ta ra, nàng không quan hệ tới chuyện này.

- Sự kiện này ngươi đi nói với thiếu tông chủ đi!

Thư Bằng Thành khó xử nói ra.

Thư Tử Thiến tức giận, tiếp theo nàng tức giận chạy tới một cái lều.

Nàng vừa mới gần cái lều này thì nghe Phong Thanh Duyên la lên.

- Ngươi muốn làm... Làm gì, ta cho ngươi biết... Đồ đệ của ta chính là người của Thiên Long Môn... Ngươi không được lại đây, ngươi là đồ súc sinh!

Thư Tử Thiến muốn tiến vào nhưng bị người Tẩy Kiếm Trang ngăn cản lại.

- Các ngươi cút ra cho ta, nếu tỷ muội của ta xảy ra chuyện gì, ta tự sát trước mặt các ngươi!

Thư Tử Thiến nước mắt chảy dài.

Nàng không nghĩ tới vì chuyện này lại hại Phong Thanh Duyên, nếu như vậy thì nàng làm gì có mặt mũi gặp mặt Tà Đế ca ca.

Quả nhiên lời này của nàng có hiệu quả, bên trong có âm thanh lười biếng truyền ra.

- Để nàng đi vào!

Đám người canh giữ lều cho Thư Tử Thiến đi vào.

Thư Tử Thiến do dự vẫn đi vào.

Vừa vào trong thì nhìn thấy Phong Thanh Duyên xiêm y vẫn còn, trên mặt đầy nước mắt, té ngồi trên mặt đất, không cần nói cũng biết đã bị khi dễ.

- Ngươi sao có thể làm như vậy, thật sự là hèn hạ vô sỉ!

Thư Tử Thiến chạy đến bên cạnh Phong Thanh Duyên, nhìn qua nam tử đang nằm trên giường uống rượu mắt chửi.

Nam tử kia nhìn qua hơn ba mươi, trên gương mặt không có râu, ánh mắt ngạo mạn và tham lam khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Người này đừng nhìn hắn háo sắc thành tính, nhưng mà thực lực đã là Thần Vương trung giai rồi.

Hắn chính là thiếu trang chủ của Tẩy Kiếm Trang, tên là Trang Kiếm Sinh, hơn ba ngàn tuổi.

Trang Kiếm Sinh nổi danh mê gái, hậu cung của hắn không được một trăm cũng có tám mươi.

Đại bộ phận là nữ nhân bị hắn chơi xong và ném đi.

Tính cách của hắn mà được làm thiếu trang chủ, chủ yếu hắn là con trai lớn của trang chủ hiện tại, mà Tẩy Kiếm Trang có truyền thống truyền lớn không truyền nhỏ, cũng bởi vì thế Trang Kiếm Sinh mới có thể được truyền bị trí trang chủ.

Bằng không dựa vào tính cách của hắn làm gì có tư cách ngồi vào vị trí thiếu tông chủ hiện tại.

- Nhìn ngươi khẩn trương cái gì, ngươi gả cho ta, mà nàng thích hợp làm thị nữ của ta!

Trang Kiếm Sinh uống một hớp rượu và cười nhạt, ánh mắt hắn không cố kỵ nhìn qua hai nữ nhân, trong nội tâm càng vui như nở hoa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2040 - Sư Nương Chịu Nhục.

Hắn không nghĩ tới mua một tặng một, hắn không vui không được.

Trong những nữ nhân hắn thu không có người nào tệ cả, nhưng mà nhìn thế nào cũng kém hai nữ nhân này, cho nên hắn bất luận thế nào cũng phải thu hai nữ nhân quay về.

- Thanh Duyên chúng ta đi!

Thư Tử Thiến trừng Trang Kiếm Sinh, kéo Phong Thanh Duyên đi ra ngoài.

Nhưng mà chúng nữ chưa đi ra ngoài thì khí thế của Trang Kiếm Sinh tỏa ra áp chế hai nàng.

- Ta có cho các ngươi đi sao? Trở về cho ta!

Trang Kiếm Sinh cười một tiếng, hắn giơ tay lên và hấp lực tỏa ra, kéo Thư Tử Thiến cùng Phong Thanh Duyên vào trong lòng của hắn.

- Ngươi làm gì, mau thả ta ra!

Thư Tử Thiến kinh hô.

Phong Thanh Duyên ở bên cạnh lại mắng lần nữa.

- Súc sinh ngươi mau thả ta ra, bằng không... Đệ tử ta tới, hắn sẽ cho ngươi chết không yên lành!

Dường như Trang Kiếm Sinh càng mắng càng mạnh mẽ, hắn thè lưỡi liếm vành tai của Phong Thanh Duyên, nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, đệ tử của ngươi làm sao thắng ta, Tiểu Thiến sẽ gả cho ta, ngươi cũng nên đi theo, ngày sau các ngươi đều phải hầu hạ ta cho tốt!

- Ngươi hỗn đản, ngươi là súc sinh, ngươi chết không yên lành...

Phong Thanh Duyên nước mắt chảy đầm đìa mắng chửi.

Trong nội tâm cực kỳ ủy khuất, nếu hôm nay thật sự bị khinh nhục thì nàng làm sao dám nhìn Tà Đế.

Nhưng mà nàng bây giờ không có khả năng tự sát.

Thư Tử Thiến hô lên:

- Thành thúc, di nương các ngươi mau cứu ta, nhanh tới cứu ta.

Chỉ tiếc mặc kệ nàng hô như thế nào, âm thanh của nàng vẫn chỉ quanh quẩn trong lều.

Bởi vì từ khi nàng đi vào trong này, Trang Kiếm Sinh đã nhanh chóng bố trí cấm chế xuống, cách tuyệt toàn bộ âm thanh.

Từ khi hắn phái người tới Thư gia đề thân muốn lấy Thư Tử Thiến, nhưng mà hắn không ngờ rằng nàng lại chạy theo nam nhân khác.

Hơn trăm năm trôi qua, cuối cùng vẫn để hắn tìm được nàng, hắn bây giờ không vội vàng cái gì cả.

Lúc này những nữ nhân đang bất lực, hắn đường đường thiếu chủ Tẩy Kiếm Trang còn sợ không ăn được hai nàng hay sao?

Cho nên thừa dịp bây giờ chưa trở về thành thân, dứt khoát chơi trước, sau khi trở về thì bỏ rơi, cho Thư gia mười cái gan cũng không dám nói gì.

Không thể không nói Trang Kiếm Sinh đúng là lớn mật.

Hắn xé quần áo của Thư Tử Thiến ra, lộ ra da thịt trắng nõn ở vai.

- Ngươi rời khỏi ta, súc sinh ngươi hỗn đản!

Lúc này Thư Tử Thiến vùng vẫy hét lên.

Nhưng mà tu vị của nàng bị phong bế nên không cách nào thoát được.

Trang Kiếm Sinh là cao thủ chơi nữ nhân, hắn khống giống những nam nhân háo sắc khác là lập tức lao lên, hắn kiềm chế xúc động của mình, hắn mang hai nàng đưa lên giường, sau đó cầm theo chén rượu đổ lên người của hai nàng.

Hai nữ nhân vùng vẫy kinh hô, trên người xuất quang tiết ra ngoài, rượu không ngừng thấp ướt ngực và bụng của hai nàng, bộ dáng mị hoặc hiện ra.

Hương rượu trên người nữ nhân càng khiến xuân ý phát ra ngoài.

- Ha ha, các ngươi tha hồ vùng vẫy kêu to đi.

Trang Kiếm Sinh lúc này tươi cười tục tĩu.

Ngay vào lúc này hắn chuẩn bị ôm một người và bá vương ngạnh thương cung...

Nhưng mà sau đó bên ngoài truyền tới kinh hô mạnh mẽ.

- Các ngươi là người nào, chúng ta là Thư gia cùng Tẩy Kiếm Trang đang làm việc, người không có việc gì thì cút đi!

Tên bánThần Vương nhìn thấy đoàn người ở phương xa bay tới thì quát lên.

Nhưng mà đoàn người kia không có nghe thấy, tốc độ không chậm còn nhanh hơn, lao tới nơi này.

Khí thế cường đại từ trên người của bọn họ khuếch tán ra ngoài.

Nhưng mà ngay sau đó những người này thấy giữa đòn người rõ ràng có thần thú Kỳ Lân, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt đấy.

- Đây... Đây là người nào, tốt... Hình như là thần thú Kỳ Lân.

- Ta cũng nhìn thấy, trong Thiên Vực chúng ta hình như chưa nghe nói qua ai có thần thú Kỳ Lân là tọa kỵ cả!

- Chẳng lẽ là người thế lực ẩn thế, bọn họ tới đây làm gì?

- Ta cảm thấy nam tử ngồi trên Hoàng Kim Sư chính là Thiên Thần Vương Lăng Cương!

Mấy tên bán Thần Vương canh gác không ngừng nghị luận, lại quên đi chức trách của mình.

Đám người Lăng Tiếu lúc này bay trên không trận doanh của Thư gia cùng với Tẩy Kiếm Trang bên dưới.

Thần Vương của Thư gia và Tẩy Kiếm Trang lúc này bay lên không trung,

cảnh giác nhìn qua đám người Lăng Tiếu.

Mà lúc này bại gia tử đã biến thành hình người, bằng không những người kia nhìn chằm chăm vào thì hắn không quen.

- Các ngươi là kẻ nào, dám xâm phạm khu vực của Thư gia cùng với Tẩy Kiếm Trang chúng ta?

Thư Bằng Thành mang theo thần sắc cao ngạo nói ra.

Lăng Tiếu không muốn nói nhảm với người này cái gì, quát lên:

- Các ngươi thả Thư Tử Thiến và Phong Thanh Duyên hai vị sư nương của ta ra!

Lăng Tiếu vừa tới chỗ này đã tỏa thần niệm ra ngoài, hắn rõ không phát hiện ra Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyên, trong nội tâm ưu tư. Hắn nghi hoặc nói thầm:

- Chẳng lẽ hai người đã nhảy vào loạn táng không gian?

Nơi này rất gần loạn táng không gian, nếu hai sư nương của hắn không có ở đây, chỉ sợ là nhảy vào trong loạng táng không gian rồi.

Thư Bằng Thành nhíu mày, nói:

- Chỗ này không có người các ngươi tìm, nhanh cút đi!

Mặc dù hắn phát hiện thực lực đám người Lăng Tiếu không kém, nhưng mà bên hắn cường đại hơn, tự nhiên sẽ không cho Lăng Tiếu sắc mặt tốt.

- Khẩu khí thật lớn! Mở to mắt chó ra mà nhìn chúng ta là người nào, cái gì

Thư gia, Tẩy Kiếm Trang chẳng là cái quái gì cả!

Lăng Cương bá đạo quát lên.

Danh tiếng Thiên Thần Vương đã sớm truyền khắp mỗi khu vực hẻo lánh của Thiên Long địa vực rồi, hắn mang theo thư cuốn Thiên Thần Vương và chân dung phù đồ ra.

Lăng Cương hét to một tiếng, người của Thư gia cùng với Tẩy Kiếm Trang cũng chú ý tới Lăng Cương.

Vào lúc này thần sắc của bọn họ biến đổi, rất rõ đã nhận ra Lăng Cương đến.

Thư Bằng Thành đang định tiến lên nói cái gì đó với Lăng Cương, Tẩy Kiếm Trang Trang Nam là Thần Vương đỉnh phong tươi cười như gió xuân nhìn qua Lăng Cương nói:

- Thì ra là Thiên Long Môn Lăng Cương huynh, không biết tới đây có chuyện gì?

Lăng Cương cũng nhận ra Trang Nam, đối phương cũng là Thiên Thần Vương, xếp hạng hơn sáu trăm, là một trong bảy mươi tên Thiên Thần Vương của Tẩy Kiếm Trang.

- Các ngươi không nghe Lăng Tiếu thúc nói sao?

Lăng Cương lạnh lùng nói ra.

Cho dù đối phương và hắn là Thiên Thần Vương, nhưng mà thực lực của Lăng Cương còn mạnh hơn hắn, hơn nữa thế lực sau lưng người ta còn mạnh hơn.

Cho dù là điểm nào thì Lăng Cương cao ngạo thắng bọn họ một trù.

Trang Nam lúc này ngạc nhiên nhìn qua Lăng Tiếu trẻ tuổi, hắn không cần đoán đã biết người này chính là yêu nghiệt xuất sắc trong thế hệ này của Thiên Long Môn, bằng không làm sao được Lăng Cương là Thiên Thần Vương hộ pháp cơ chứ.

- Vị này a, Thư Tử Thiến chính là đại tiểu thư của Thư gia, có quan hệ gì với ngươi?

Trang Nam hỏi.

Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không hy vọng đắc tội Thiên Long Môn.

- Nàng là thê tử của sư phụ ta, tự nhiên là sư nương của ta, các ngươi không được nàng đi, nhanh thả nàng ra!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2041 - Thiên Vương Lão Tử Tới Ta Cũng Giết Không Lầm. (1)

Lăng Tiếu đạm mạc nói ra, hơi ngừng một chút và nói:

- Chắc các ngươi không rõ ràng, ta vừa từ Vân Cương Giáo tới đây đấy.

Trang Nam và đám người Thư Bằng Thành cũng biết không thể giấu được rồi.

Sau đó di nương vẫn bảo hộ Thư Tử Thiến rốt cuộc cũng lên tiếng.

- Tiểu Thiến và Thanh Duyên đang ở bên kia, ngươi nhanh cứu các nàng đi.

Lăng Tiếu nhận ra lão ẩu này, từ trong ý của nàng nói thì hắn biết rõ hai sư nương đang gặp nguy hiểm.

Hắn lúc này bay qua phía cái lều bên kia, nhưng mà lại bị người Tẩy Kiếm Trang ngăn cản.

Hắn quát lên:

- Lập tức cút cho ta!

Khí thế của hắn trong nháy mắt bộc phát, âm thanh của hắn mang theo long uy, chấn đắc những người này màng nhĩ vỡ tan, lỗ tai chảy máu.

Lăng Tiếu cũng nhân cơ hội này đánh ra một chưởng vào căn lều.

Trang Nam cùng với Thư Bằng Thành muốn ngăn cản nhưng không được.

Lăng Tiếu khống chế một chưởng này rất tốt, cái lều bị hắn đánh rách nát.

- Mẹ kiếp làm cái gì đó, chán sống rồi sao!

Trang Kiếm Sinh đang chuẩn bị hưởng dụng thân thể mỹ nhân như ngọc, lại bị một chưởng này dọa kêu to lên, hơn nữa hắn còn mắng chửi.

Trang Kiếm Sinh tức giận, mà có người tức giận ngập trời còn hơn cả hắn!

Lăng Tiếu nhìn thấy Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyên chỉ còn áo lót, trên mặt đầy nước mắt, tức giận ngập trời bao phủ đầu óc của hắn.

- Vương bát đản, ngay cả nữ nhân sư phụ của ta cũng dám đụng, ngươi nên chết đi!

Lăng Tiếu gào rú một tiếng, hắn lao qua Trang Kiếm Sinh bên kia, Cửu Dương Phần Thiên Quyền đánh thẳng vào Trang Kiếm Sinh.

Sát khí của Lăng Tiếu đậm đặc, lửa giận ngập trời, quyền ý vô cùng bá đạo.

Một đạo diễm dương từ trên cao nện xuống, đánh thẳng vào Trang Kiếm Sinh bên dưới.

Trang Kiếm Sinh nhìn thấy công kích đánh tới thì bị dọa kêu to lên, dù hắn là thiếu trang chủ, cũng miễn cưỡng đạt tới Thần Vương trung giai nhưng mà chiến lực của hắn quá kém.

Đối mặt một kích đáng sợ này, hắn không nghĩ sẽ ngăn cản, hắn trốn tránh, hơn nữa còn la lên:

- Nam thúc nhanh cứu ta!

Hắn cầu cứu đã chậm, một quyền đáng sợ của Lăng Tiếu đánh thẳng vào người của hắn.

Oanh long oanh long!

Trang Kiếm Sinh bị một kích này đánh huyết nhục mơ hồ, tạng phủ cốt cách vỡ nát, thân thể bay ra thật xa.

Lăng Tiếu không muốn nhìn kết quả, mà hắn nhanh chóng lao tới trước Thư Tử Thiến cùng Phong Thanh Duyên, lấy hai bộ quần áo ra che cho các nàng.

- Tiếu nhi để hai vị sư nương bị khi dễ rồi!

Lăng Tiếu áy náy nói.

Nếu hắn không tới tìm hai sư nương, cũng không phát hiện chuyện này.

Còn may xem tình huống bây giờ chúng nữ không có bị lăng nhục, bằng không hắn sẽ day dứt vạn lần.

Trang Nam và Thư Bằng Thành đều tận lực không quấy rầy Lăng Tiếu, mà là lướt qua bên Trang Kiếm Sinh.

Trang Nam nhìn thấy Trang Kiếm Sinh thê thảm thì vô cùng tức giận, nhưng mà hắn vẫn nhịn cho Trang Kiếm Sinh ăn đan dược và uống thần tuyền, trước bảo trụ mạng của Trang Kiếm Sinh nói sau, bằng không hắn không có biện pháp bàn giao với trang chủ.

- Ngươi... Các ngươi nhanh... Nhanh giết tiểu tạp chúng đó cho ta...

Trang Kiếm Sinh sau khi ăn đan dược và uống thần tuyền xong, miễn cưỡng khôi phục chút thần trí, lập tức nhìn đám người Trang Nam và hạ lệnh.

Hai mắt của hắn đầy sát ý, hắn đường đường thiếu trang chủ Tẩy Kiếm Trang lại bị trọng thương, trong lòng của hắn thật sự tức giận tới cực điểm.

- Kiếm Sinh ngươi nhanh khôi phục rồi nói sau, bọn họ là Thiên Long Môn!

Trang Nam trầm giọng nói.

- Thiên... Thiên Long Môn...Thì thế nào!

Trang Kiếm Sinh không cam lòng kêu lên.

- Người Thiên Long Môn không thế nào, chỉ muốn làm thịt súc sinh ngươi mà thôi!

Lăng Tiếu không biết khi nào đã tới trước mặt bọn họ.

Lúc này Trang Nam tức giận lớn rồi!

Hắn nhìn đi tới trước mặt Lăng Tiếu và nói:

- Các hạ quá không giảng đạo lý a, cho dù ngươi là người của Thiên Long Môn cũng không thể khi dễ thiếu trang chủ của chúng ta được, ngươi phải bàn giao cho thiếu trang chủ của chúng ta.

- Ha ha, đúng là buồn cười, hai người bọn họ là thê tử của sư phụ ta, hắn dám bất kính với bọn họ, cho dù hắn là tông chủ của các ngươi ta cũng giết!

Lăng Tiếu cười như điên.

Lăng Tiếu gần đây tôn sư trọng đạo, càng xem Phong Thanh Duyên cùng Thư Tử Thiến như trưởng bối, tự nhiên không cho phép ai khi dễ bọn họ.

- Chuyện cười, Tử Thiến là đại tiểu thư gia tộc chúng ta, nàng là hôn thê của thiếu tông chủ chúng ta, làm gì là thê tử của sư phụ ngươi chứ.

Thư Bằng Thành lúc này không thể không đứng ra.

Thiên Long Môn dù mạnh nhưng mà Thư gia cùng Tẩy Trang Kiếm là nhất vinh đều vinh, nhất tổn đều tổn, quả quyết không thể yếu thế được.

- Ta mặc kệ nàng là hôn thê của ai, ta chỉ biết hai người là thê tử của sư phụ ta, là sư nương của ta, ai dám khi dễ bọn họ, dù thiên vương lão tử ta cũng giết! Các ngươi cút cho ta!

Lăng Tiếu quát.

- Lăng Cương, ngươi cũng nghĩ như vậy sao? Tẩy Kiếm Trang chúng ta dù không mạnh bằng Thiên Long Môn các ngươi nhưng cũng không phải các ngươi tùy ý khi dễ a!

Trang Nam nhìn Lăng Cương quát.

Lăng Cương cười lạnh, nói:

- Ý của Tiếu thúc là ý của ta, ngươi nhanh cút đi, bằng không đừng trách ta không khách khí.

- Hảo hảo, tất cả mọi người lên cho ta!

Trang Nam lúc này cười lạnh, hắn gọi người xông lên.

Tẩy Kiếm Trang tổng cộng có mười người, mà Thư gia bên này có hơn bốn mươi người, tổng cộng cũng hơn năm sáu chục người, trong đó có hơn phân nửa có thực lực Thần Vương.

Cũng bởi vì như thế Trang Nam mới dám khiêu chiến Lăng Cương.

Mà danh đầu của Thiên Long Môn đúng là dọa người, nhưng mà trừ Lăng Cương ra thì có ba người khác nữa mà thôi, còn lại đều là Thần Vương thấp giai, ngược lại cũng không cần phải sợ hãi cái gì.

Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Các ngươi xác định muốn bảo trụ súc sinh kia?

- Làm càn, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn thì đừng trách ta không khách khí, ngươi mau chúng xin lỗi thiếu trang chủ của chúng ta, bằng không việc này không xong!

Trang Nam quát lên.

- Ha ha, tốt, nếu các ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!

Lăng Tiếu cuồng tiếu một tiếng, chuẩn bị ra sát lệnh.

Ai biết rõ Thư Tử Thiến lại kêu lên:

- Lăng Tiếu, chúng ta đi thôi!

Thư Tử Thiến đang lo đám người Lăng Tiếu bị thua, cho nên mới nói như vậy.

- Sư nương yên tâm nhìn đi, súc sinh kia hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lăng Tiếu quát lên.

Đều nói nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân!

Thế nhưng mà Lăng Tiếu nhận nữ nhân là nghịch lân của mình, cả huynh đệ cũng không bằng.

Giả mù sa mưa vì huynh đệ mà vùi dặp nữ nhân của mình, mặt ngoài nhìn thì là người trọng nghĩa, thế nhưng mà trên thực tế lại chẳng phải kẻ trọng nghĩa gì, mười phần là ngụy quân tử.

Lại nói một ngày là sư cả đời là cha, sư nương cũng như mẫu thân.

Nhìn thấy mẫu thân của mình bị người khác khi dễ, người nào đụng vào sẽ chết!

Lăng Tiếu vẫn không cho phép kẻ nào chạm vào thân nhân của hắn, cũng có thể nói hắn cực kỳ bao che khuyết điểm.

Hôm nay địch thủ của hắn nhiều, Lăng Tiếu cũng không sợ, bày ra bộ dáng sát khí nghiêm nghị!

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2042 - Thiên Vương Lão Tử Tới Ta Cũng Giết Không Lầm. (2)

Hắn từng bước đi tới trước mặt Trang Kiếm Sinh, hào quang hoàng kim bao phủ thân thể!

- Đã như vầy thì đứng trách ta khách khí!

Trang Nam là một trong những Thiên Thần Vương, thực lực đã đăng phong tạo cực, lại sao bị Thần Vương thấp giai dọa.

Lúc hắn ra tay thì Lăng Cương lại ra tay với hắn.

- Trang Nam, đối thủ của ngươi là ta, các ngươi cùng lên đi!

Lăng Cương từ sau bay tới, kim thương trogn tay đâm thẳng vào mặt Trang Nam.

- Hôm nay ta thử xem thực lực Lăng Cương của ngươi đúng là lợi hại như lời đồn hay không, những người khác bảo hộ thiếu trang chủ cho ta!

Trang Nam không dám khinh thường, thần đao trong tay ngăn cản kim thương của Lăng Cương.

Trang Nam rời khỏi nhưng mà trước mặt Trang Kiếm Sinh là haitene Thần Vương cao giai hộ bảo hộ.

Thư Bằng Thành tự nhiên cũng là một trong đó, hắn nhìn qua Lăng Tiếu vẫy tay, để tên Thần Vương kia đi lên cản Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà thân hình Lăng Tiếu lướt qua khe hở giữa hai tên này.

Hắn lại đi thẳng tới hướng Trang Kiếm Sinh, hắn quát lên:

- Cút cho ta!

Trong nháy mắt Lăng Tiếu một phân làm hai, thần hồn phân thân của hắn cầm theo Kim Long Thương tấn công tên hai tên Thần Vương cao giai.

Hai tên Thần Vương nghe hắn quát một tiếng, không nghĩ đến đối phương lại bạo lực đáng sợ như thế.

Bọn họ không thể không cầm thần binh ngăn cản Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà vì ngăn cản một thương này bọn họ cảm thấy buồn bực, cả người bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm nghịch huyết.

Bọn họ thân là Thần Vương cao giai, mặc dù chỉ dùng đan dược tăng lên, nhưng mà chiến lực tuyệt đối có thể đối phó Thần Vương trung giai, huống chi trước mặt chỉ là Thần Vương thấp giai.

Nhưng mà bọn họ không ngờ tới phân thân này thực lực mạnh mẽ như thế, lực lượng của nó không kém gì Thần Vương đỉnh phong cả, trực tiếp đánh bọn họ thổ huyết.

Mà lúc này Lăng Tiếu cũng không có đi quan tâm bọn họ, thân hình lướt qua phía Trang Kiếm Sinh.

Ba tên Thần Vương bên cạnh Trang Kiếm Sinh lập tức ra tay với Lăng Tiếu, hai tên Thần Vương trung giai, một gã Thần Vương thấp giai, đồng thời xuất kích, uy lực tuyệt đối không giống bình thường, bảo hộ trước mặt Trang Kiếm Sinh.

Bọn họ cảm thấy Thần Vương trung giai trước mặt phải chết.

Đáng tiếc công kích của bọn họ đã hoàn toàn không còn, người trẻ tuổi này tới trước mặt bọn họ.

- Ta đã nói ngăn ta thì chết!

Lăng Tiếu quát lên một tiếng, thân hình một phần làm ba, đồng thời đánh qua ba người trước mặt, quyền ý cuồn cuộn ngập trời, uy lực bàng bạc đáng sợ.

Ba người căn bản không ngờ tới Lăng Tiếu không chỉ không có gì, hơn nữa còn công kích bọn họ.

Bang bang!

Ba người cảm thấy lồng ngực bị đánh nát, thân thể bay ra phía sau và mất đi tri giác.

Ba người bay ra ngoài ngàn mét, đã bị đánh bại hoàn toàn, muốn phục hồi đã không thể nào, chỉ có thần hồn bay ra ngoài.

Lăng Tiếu không có quan tâm tới bọn họ, mà là tới trước mặt Trang Kiếm Sinh.

Trang Kiếm Sinh phục dụng đan dược xong thương thế khôi phục không ít, nhưng mà hắn không có chút đảm lượng khiêu chiến Lăng Tiếu.

Nhìn thấy Lăng Tiếu liên tục đả thương người bên cạnh hắn, cảm giác sợ hãi bao phủ nội tâm của hắn.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì, ta... Ta là thiếu trang chủ Tẩy Kiếm Trang,

ngươi dám đắc tội Tẩy Kiếm Trang!

Trang Kiếm Sinh kinh hoảng nói ra, đồng thời hắn không ngừng lui ra phía sau.

Những tên thủ hạ muốn bảo vệ Trang Kiếm Sinh thì bị thần hồn của Lăng Tiếu và thập tam thái tử ngăn cản.

Lăng Tiếu khinh thường hừ một tiếng, nói:

- Ta đã nói dù ngươi là trang chủ Tẩy Kiếm Trang thì hôm nay cũng phải chết!

Nói xong Lăng Tiếu đưa tay một trảo bóp cổ Trang Kiếm Sinh nhắc lên cao.

Trang Kiếm Sinh bị bóp cổ, một cảm giác hít thở không thông xuất hiện.

Ngay lúc này hắn bị Lăng Tiếu mang bay lên cao và thả xuống đất.

Trang Kiếm Sinh đau đớn không đứng nổi, hắn từ nhỏ đến lớn đều chưa từng chịu tội như vậy.

- Lập tức dập đầu nhận tội với hai sư nương của ta, ta cho ngươi toàn thây!

Lăng Tiếu một chân dẫm lên lưng Trang Kiếm Sinh quát lớn.

Trang Kiếm Sinh cũng là kẻ nhu nhược, lập tức kêu cha gọi mẹ nói:

- Tha... Tha mệnh ah... Hai vị bà cô tha mệnh...

Thư Tử Thiến do dự nói:

- Lăng Tiếu nếu không... Ngươi thả hắn đi!

Không phải nàng không muốn giết Trang Kiếm Sinh, mà là Trang Kiếm Sinh là thiếu trang chủ của Tẩy Kiếm Trang, Thư gia lại là thế lực phụ thuộc của người ta, nàng sợ Trang Kiếm Sinh vừa chết thì liên lụy Thư gia.

Lăng Tiếu biết rõ Thư Tử Thiến bận tâm, nhưng mà ánh mắt của hắn nhìn qua Phong Thanh Duyên.

Lúc hắn ở Huyền Linh đại lục đã nhận Phong Thanh Duyên là sư nương, có quan hệ tốt với nàng, cũng chờ quyết định của nàng.

Phong Thanh Duyên tức giận nói:

- Cho dù không giết hắn cũng phải khiến hắn trả giá thật nhiều!

Từ ánh mắt Phong Thanh Duyên nhìn ra được nàng hận không thể ăn thịt Trang Kiếm Sinh, nếu không phải Thư Tử Thiến lên tiếng trước thì nàng sẽ không tha cho Trang Kiếm Sinh.

cũng đọc hiểu cảm xúc của có thể đọc hiểu Phong Thanh Duyên, lại gật đầu, nói:

- Vậy cho hắn sống không bằng chết.

Vào lúc Lăng Tiếu ra tay với thần hồn của Trang Kiếm Sinh thì Trang Nam ở hướng khác cầm kiếm lao qua.

- Mau thả thiếu trang chủ của ta ra!

- Trang Nam làm gì chạy nhanh vậy, hôm nay ta sẽ cho ngươi bại tâm phục khẩu phục!

Lăng Cương truy kích quát lên.

Mà đám người Tẩy Kiếm Trang cùng với Thư gia đang định cứu viện, đáng tiếc lại không cách nào đột phá thập tam thái tử, bại gia tử và người khác ngăn cản.

Lăng Tiếu bên này dù ít người nhưng mà lực chiến đấu rất mạnh.

Người của Tẩy Kiếm Trang và Thư gia muốn lấy nhiều thắng ít, ngược lại bị chém giết không ít người.

- Tiểu Thiến, ngươi... Ngươi nhanh bảo bọn họ dừng tay, ngươi nhẫn tâm nhìn bọn họ giết sạch chúng ta sao?

Thư Bằng Thành nhìn Thư Tử Thiến cầu cứu.

Hắn và một tên Thần Vương cao giai của Tẩy Kiếm Trang bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đánh cho không biết nam bắc gì cả, tiếp tục như thế sẽ bị trảm sát.

LẠi nhìn qua những người khác cũng không phải đối thủ của Thiên Long Môn, không ít người và thánh thú bị tàn sát.

Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể xin giúp đỡ Thư Tử Thiến, hy vọng nàng sẽ bảo người Thiên Long Môn dừng tay.

Thư Tử Thiến dù nói thế nào cũng là người Thư gia, nàng không đành lòng nhìn bọn họ chết đi, lại cầu khẩn Lăng Tiếu.

- Lăng Tiếu, ta cầu ngươi, ngươi... Ngươi nên dừng tay lại!

Lăng Tiếu nhíu mày, sau đó nhìn qua những người khác kêu lên.

- Đều dừng tay đi!

Kỳ thật trong lòng của hắn lại không muốn tính toán như thế, chiếu theo ý của hắn là phải giết sạch đám người này, dù sao hắn cũng không sợ thế lực của bọn họ.

Hai đội nhân mã tách ra, Lăng Tiếu bên này không có thương vong gì cả, mà Tẩy Kiếm Trang cùng Thư gia bên kia chết hơn mười người, thánh thú chết phân nửa, ai mạnh ai yếu đã rõ ràng.

- Thả thiếu trang chủ của ta ra!

Trang Nam tức giận nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Tẩy Kiếm là thế lực kém hơn Thiên Long Môn, nhưng mà thực lực không kém nhiều, nhưng trong Thiên Long địa vực này vẫn là thế lực tiếng tăm lừng lẫy, thiếu trang chủ của bọn họ bị giẫm dưới đất, chẳng khác gì ô nhục Tẩy Kiếm Trang!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2043 - Ta Muốn Hắn Sống Không Bằng Chết.

- Hừ, nếu không phải sư nương của ta van này, các ngươi đều phải chết!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, dùng thần hồn công kích đánh vào thần hồn của Trang Kiếm Sinh.

Ah ah!

Trang Kiếm Sinh cảm thấy đầu óc như vỡ tung, càng không ngừng phát ra tiếng kêu thất thanh.

Tất cả mọi người không rõ Lăng Tiếu làm gì Trang Kiếm Sinh, nhưng mà nghe tiếng kêu thảm thiết như thế thì mọi người sơn tóc gáy.

Sắc mặt Trang Nam âm trầm tới cực điểm, tay cầm chuôi kiếm đã nổi gân xanh lên.

- Cút!

Lăng Tiếu nâng chân lên đs Trang Kiếm Sinh đi qua.

Trang Kiếm Sinh lúc này như mũi tên bay qua phía Trang Nam.

Trang Nam tiếp Trang Kiếm Sinh, cũng cho hắn ăn đan dược.

Nhưng mà thương thế của Trang Kiếm Sinh dù tốt lên, thế nhưng mà vẫn kêu thảm thiết như điên cuồng, dường như bị cái gì đó kích thích.

- Ngươi đến làm gì thiếu trang chủ của chúng ta?

Trang Nam nhìn Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Tiếu trầm giọng nói:

- Thiếu chút nữa làm nhục hai sư nương của ta, hắn không trả giá lớn thì ngươi thấy được sao? Nhanh cút đi, bằng không đừng trách ta không nhận người.

Thần hồn của Trang Kiếm Sinh bị thần hồn công kích đánh thành ngu ngốc, cũng bị hắn hạ tỏa hồn chú, ngày sau chỉ có thể là người điên.

Chỉ có như vậy mới khiến hắn thống khoái hơn là giết Trang Kiếm Sinh!

- Ngươi...

Trang Nam tức giận không nói được gì.

Hắn vốn dĩ cho rằng thực lực bên mình mạnh hơn đối phương nhiều lắm, thế nhưng mà không ngờ người ta hung tàn như vậy, đúng là ngoài ý liệu của hắn.

Hắn biết rõ tiếp tục dây dưa chỉ sợ không được gì.

- Nam trưởng lão, nếu không chúng ta rút lui đi!

Thư Bằng Thành vừa mới bị thần hồn phan thân của Lăng Tiếu đánh sợ, hắn còn sợ ở đây sẽ phải chết.

Trang Nam không biết xả giận thế nào, Thư Bằng Thành vừa vặn là thùng xả giận cho hắn.

- Đều là Thư gia các ngươi gây họa, nếu thiếu trang chủ của ta có chuyện gì, các ngươi chờ lửa giận của trang chủ ta đi.

Nói xong hắn ôm lấy Trang Kiếm Sinh, sau đó nhìn qua Lăng Tiếu, liền dẫn người còn lại của Tẩy Kiếm Trang rời đi.

Người Thư gia nghe thế thì khiếp sợ, thế nhưng mà Thư Bằng Thành gương mặt âm trầm nhìn qua Thư Tử Thiến nói:

- Tiểu Thiến, việc này... Nếu như ngươi còn niệm tình gia tộc, ngươi nên theo ta trở về, bằng không... Gia chủ chỉ sợ không thừa nhận nổi lửa giận của Tẩy Kiếm Trang!

Lúc này hắn không chờ Thư Tử Thiến nói cái gì, dẫn người Thư gia rời đi.

Thư Tử Thiến gương mặt khổ sở, nàng biết rõ chuyện này bởi vì nàng mà sinh ra nhiều hậu quả.

Nhưng mà lúc này tâm của nàng loạn như ma, đồng thời cảm giác đau khổ xuất hiện trong lòng.

Phong Thanh Duyên hiển nhiên là bị Trang Kiếm Sinh dọa sợ.

Lúc này vẫn do Ngọc Nhu Phỉ không ngừng khuyên nhủ an ủi, cũng không có thể bình phục nhanh chóng được.

Qua hai ngày sau tình huống của nàng chuyển biến tốt một chút.

Mà Thư Tử Thiến dường như xấu hổ với Phong Thanh Duyên, vẫn ngơ ngác đứng nhìn vào loạn táng không gian, đôi mắt dễ thương mang theo thần sắc phức tạp khó nói nên lời.

Lăng Tiếu cũng không biết nên khuyên nhủ như thế nào, chỉ có thể do nữ nhân đi khuyên nhủ với nhau.

Lúc này Cuồng Tăng xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu và nói:

- Phía trước chính là loạn táng không gian, bây giờ ngươi có cảm giác được nó khủng bố không? Chỉ sợ Thần Vương cao giai cũng bị thiên uy này tập sát.

Lúc đó Lăng Tiếu tìm được Cuồng Tăng thì Cuồng Tăng muốn mang theo Lăng Tiếu cùng đi tới loạn táng không gian mà Tà Đế đang ở bên trong, thế nhưng mà đối mặt với thiên uy của cấm địa trước mặt, cảm thấy mình không quá dễ dàng tiến vào trong.

Lăng Tiếu lắc đầu, nói:

- Ân, lúc đó sư phụ bị Thư gia bức vào nơi này, xem ra cũng là không có đường xoay xở a.

Cuồng Tăng cười cười lắc đầu nói:

- Ta cảm thấy không có khả năng, sư phụ ngươi tính cách cao ngạo, cho dù bị người khác bức bách thì hắn chạy trốn vẫn dễ dàng, hắn chạy vào chỗ nầy chính là vì tìm cơ duyên giúp mình tiến giai nhanh chóng, sau đó đi báo thù những người truy sát hắn.

Nghe được nhắc nhở này Lăng Tiếu cảm thấy nhạc phụ nói có đạo lý.

Trong Thiên Long địa vực khu vực rộng rãi, nếu tìm một nơi núi cao hoặc khu vực xa xôi nào đó khó có người tìm được.

- Sư phụ cầu phú quý trong nguy hiểm a! Nhưng mà... Hắn bây giờ còn sống,

không biết bây giờ đang bị ràng buộc cái gì a.

Lăng Tiếu cảm khái nói.

Được xưng là một trong tám đại cấm địa, cũng không phải là ai cũng có thể đi vào a.

- Nếu không phải lúc ở Xà Nghĩa Môn tìm được cơ duyên, kỳ thật ta cũng muốn tiến vào trong loạn táng không gian nhìn xem, chờ sư phụ của ngươi đi ra thì ta cũng nên đi vào!

Cuồng Tăng khoát tay thở dài.

Từng là bốn nhân vật truyền kỳ ở Huyền Linh đại lục, cũng là thế hệ trác tuyệt.

Chủ yếu là ở Huyền Linh đại lục hoàn cảnh không thích hợp tu luyện, cũng ngăn cản tốc độ tiến giai của bọn họ.

Mà bọn họ cũng là những người ngạo mạn, tâm tính không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Cuồng Tăng có thể nghĩ như thế cũng là bình thường

Đang nói Lăng Tiếu nhìn qua cái hố đen

Nhưng mà hắn cảm thấy áp lực thật lớn.

Hắn bây giò còn cách Thần Vương trung giai chỉ một bước mà thôi, luân phiên đại chiến khiến hắn cách bình cảnh càng gần, hắn cảm thấy chỉ cần mình tích lũy đủ thực lực là có thể tiến giai.

Tới lúc đó hắn sẽ tiến vào trong loạn táng không gian tìm kiếm sư phụ.

Lại nói hắn còn phải quay về Huyền Linh đại lục mang thân nhân tới Thiên Vực này đấy.

Chờ hắn hắn thực lực tăng lên lại nắm chắc mới đi vào loạn táng không gian.

Vào lúc này Vân Mộng Kỳ vội vàng chạy tới kêu lên.

- Tiếu, ngươi có nhìn thấy Tử Thiến sư nương không?

Nhìn Vân Mộng Kỳ đầy lo lắng, Lăng Tiếu xuất hiện dự cảm không tốt, nói:

- Ta và nhạc phụ vẫn ở bên này, không có gặp nàng, nàng không phải vẫn ở bên kia sao?

Vân Mộng Kỳ vội vã nói:

- Ta vừa mới đừng bên cạnh nàng, nhưng mà trong nháy mắt đã không thấy, ta còn tưởng rằng nàng qua bên này, thế nhưng mà ta vân không tìm thấy nàng.

- Tử Thiến sư nương rốt cuộc đang làm cái gì!

Lăng Tiếu xúc động nói một tiếng.

- Gọi mọi người chia nhau đi tìm a, nhưng mà không được tới gần loạn táng không gian, một khi bị hút vào thì không cứu được.

Vân Mộng Kỳ gật đầu, lập tức trở về bảo người khác chia nhau ra tìm.

Lăng Tiếu vẫn suy nghĩ và đi tới hướng loạn táng không gian.

Hắn cảm thấy Thư Tử Thiến có khả năng bị đả kích nên đã đi vào loạn táng không gian rồi.

Nghĩ như vậy tốc độ của Lăng Tiếu tốc độ nhanh hơn vài phần, hy vọng mình nghĩ nhiều.

Càng tới gần loạn táng không gian, càng có thể cảm giác không gian hỗn loạn không chịu nổi, thần niệm cũng không cách nào khuếch tán ra.

Cái hắc động kia thỉnh thoảng xoay tròn trên cao, giống như hung thú có thể tùy thời thôn phệ con người.

Từng khí tức bạo ngược từ bên trong xuất hiện, thỉnh thoảng còn nhìn thấy lôi điện bắn ra, lại có âm sát băng hàn tỏa ra ngoài.

Lăng Tiếu càng đi vào càng cảm thấy áp lực mạnh hơn, âm phong và lực lượng táo bạo khiến hắn cảm thấy không khỏe, hơn nữa áp lực không gian có thể khiến Thánh giả không cách nào tiến lên, không có đạt tới Thánh Hoàng thì đừng nghĩ đi tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2044 - Thư Tử Thiến Tuyệt Vọng. (1)

Lăng Tiếu lại tiến thêm mấy ngàn mét, nghiền áp không gian ở nơi này tăng lên, hắn cảm thấy khó chịu thật nhiều..

Hắn không thể không thả chậm tốc độ, trong lòng của hắn cảm khái.

- Cho dù Thánh Hoàng đi tới đây chỉ sợ phải dừng lại, loạn táng khong gian không hỗ là cấm địa.

Vào lúc này Lăng Tiếu nhìn thấy ở nơi xa có một thân ảnh thon dài, đây không phải Thư Tử Thiến sao?

Nàng một thân quần áo tím, gió mạnh thổi qua bay phất phơ, nàng giống như tiên tử u buồn ngơ ngác đứng ở đó, đôi mắt dễ thương mang theo lệ quang lấp lánh.

- Tử Thiến sư nương ngươi không nên nghĩ loạn a!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, đành phải lướt qua bên cạnh Thư Tử Thiến.

Thư Tử Thiến dường như không có nghe Lăng Tiếu nói và tiếp tục đi lên phía trước.

Lăng Tiếu toàn lực phi hành, hắn chấn tan không gian loạn lưu và âm phong, rất nhanh đã tới trước Thư Tử Thiến.

Đi tới chỗ nầy Lăng Tiếu cảm thấy thân hình của mình khó khống chế, giống như sắp bị loạn táng không gian hút vào trong.

Lăng Tiếu không nói hai lời ngăn cản Thư Tử Thiến.

- Sư nương ngươi nghĩ cái gì, quay về đi.

Thư Tử Thiến nhìn Lăng Tiếu và cười khổ.

- Lăng Tiếu, ngươi tránh ra đi, ta không chờ đợi nữa, ta muốn vào tìm sư phụ ngươi!

- Sư nương ngươi thật ngốc, cho dù ngươi vào thì thế nào, bên trong tình huống thế nào ngươi không rõ, chỉ sợ là dù có chết cũng khôn tìm thấy sư phụ! Nhanh theo ta quay về, sư phụ hắn có một ngày sẽ đi ra!

Lăng Tiếu lo lắng khuyên bảo.

Chỗ này quá gần loạn táng không gian, nếu có biến cố gì thì bọn họ sẽ xong đời.

Thư Tử Thiến lắc đầu, nói:

- Ta không muốn chờ nữa, có lẽ sư phụ của ngươi bị nhốt ở nơi nào đó chờ được cứu ra, ngươi trở về nói với Thanh Duyên tỷ một tiếng, nên chờ ta dẫn sư phụ ngươi về.

Nàng bây giờ rất mê mang, không chỉ náo trở mặt với gia tộc của mình, còn đắc tội người Tẩy Kiếm Trang.

Trong Thiên Long địa vực này còn chỗ cho nàng dung thân sao?

Vừa nghĩ tới thân nhân sớm hận nàng muốn chết, nàng bây giờ tâm như tro tàn.

Vậy dứt khoát mạo hiểm tiến vào loạn táng không gian tìm người nàng yêu, nếu tìm được thì vui vẻ, nếu tìm không thấy thì chết cũng được, cũng tránh khỏi khổ sở như bây giờ.

Thư Tử Thiến cảm xúc có chút kích động, nàng vòng quay Lăng Tiếu và đi vào trong.

Lăng Tiếu biết rõ bây giờ nói cái gì cũng không dùng được, kéo Thư Tử Thiến và quát.

- Sư nương mạo phạm rồi!

Ngay lúc này nàng kéo Thư Tử Thiến bay trở về.

Thư Tử Thiến vùng vẫy, nói:

- Lăng Tiếu ngươi rời khỏi ta đi, ta thực không muốn chờ thêm nữa.

- Sư nương, sao ngươi còn chưa rõ, cho dù ngươi đi vào tìm chết thì sao, nếu sư phụ hắn đi ra, mà ngươi chết bên trong, hắn không phải thương tâm sao?

Lăng Tiếu trách móc.

- Thì thế nào? Ta đã chờ hắn nhiều năm như vậy, ta chỉ biết là hắn còn sống, nhưng mà ta không thấy hắn đi ra ngoài, bây giờ lại vì chuyện của ta mà các người bị dính vào, gia tộc của ta cũng bị liên lụy, mà các ngươi dù là người Thiên Long Môn, nhưng mà... Nhưng mà Trang Kiếm Sinh là thiếu trang chủ của Tẩy Kiếm Trang, ngươi đả thương hắn, chuyện này khó bỏ qua được!

Tiêu Tử Thiến nói ra.

Nàng cảm thấy mình đúnglà tai tinh, hại nam nhân của mình, hại Phong Thanh Duyên, hại gia tộc của nàng...

- Gia tộc của ngươi bên kia lo lắng cái gì? Người là ta đả thương, bọn chúng dám tìm ta quấy rầy, Thiên Long Môn chỉ sợ cho bọn họ ăn thiệt thòi lớn đấy!

Lăng Tiếu nói, ngừng một chút và nói:

-Không bằng như vậy đi, ngươi cùng sư nương đều quay về Thiên Long Môn tĩnh tu, sau khi tìm được sư phụ, chúng ta nhất định sẽ nhận được tin tức đầu tiên, đến lúc đó muốn tìm hắn còn không dễ dàng sao!

Xác thực, trải qua chuyện này Lăng Tiếu còn không dám để Thư Tử Thiến và Phong Thanh Duyên ngây ngốc bên ngoài.

Nếu Tẩy Kiếm Trang cùng với Thư gia không chịu bỏ qua, tới lúc đó hắn bị bắt tiếp thì hắn cũng bất lực.

Thư Tử Thiến do dự một chút, nhưng nàng lắc đầu, nói:

-Thôi đi, như vậy không bằng đi vào trong tìm, ta sớm muộn gì sẽ điên mất, ta muốn vào tìm sư phụ ngươi!

Lăng Tiếu không trả lời Thư Tử Thiến, kéo nàng bay ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Bỗng dưng Lăng Tiếu phát hiện cái gì đó, hắn quát lên một tiếng:

- Người nào, đi ra cho ta!

Sau khi giọng của hắn vang lên, phía trước xuất hiện mười thân ảnh.

Những người này giống như u linh, không có phát chút khí tức nào, một thân võ phục màu đen, cầm trong tay binh khí giống nhau ngăn cản Lăng Tiếu cùng Thư Tử Thiến.

Những người này có một tên Thần Vương đỉnh phong, còn có hai tên Thần Vương cao giai, những người khác là trung giai hoặc thấp giai không đều.

Tên thủ lĩnh mang khăn che mặt màu trắng, Thần Vương đỉnh phong mặc vệ giáp màu xám vẫy tay, ý bảo người bên cạnh ra tay.

- Sư nương lúc ta đánh với chúng thì ngươi phải đi ngay, bọn chúng là tới tìm ta, nhớ kỹ phải gọi người chúng ta tới!

Lăng Tiếu ném Thư Tử Thiến qua một hướng và la lên.

Thư Tử Thiến cũng là Thần Vương, nàng biết rõ đám người này khủng bố, nào dám chần chờ, mượn lực ném của Lăng Tiếu nàng lao nhanh qua một hướng, đồng thời nhắc nhở.

- Lăng Tiếu ngươi nhất định phải đứng vững, ta sẽ mang người trở lại.

Nhưng mà ở chỗ này lực lượng không gian cực lớn, Thư Tử Thiến chưa trốn đi xa lắm thì lập tức đã bị một Thần Vương cao giai ngăn cản đường đi.

Đối phương cảm thấy hắn là Thần Vương cao giai ngăn trước mặt Thư Tử Thiến là Thần Vương thấp giai đỉnh phong không phỉa dễ dàng sao?

Thư Tử Thiến cũng biết mình trốn không thoát, nhưng mà nàng vẫn cắn răng toàn lực công kích tên Thần Vương cao giai này.

Tên Thần Vương cao giai khinh miệt nhìn qua Thư Tử Thiến, ánh mắt mang theo vẻ đùa cợt.

Trong mắt hắn cô nàng này ra tay chẳng đáng nhắc tới.

Vào lúc hắn muốn đánh ra một kích, thuận tiện bắt lấy cô nàng này, một lực lượng công kích vô hình tiến vào trong thần hồn của hắn.

Hắn cảm thấy thức hải của mình giống như bị người ta chém nát, hắn kêu lên thảm thiết.

Vào lúc này Thư Tử Thiến không lưu tình chém một kiếm vào cổ tên Thần Vương cao giai.

Tên Thần Vương cao giai này bay đầu, máu tươi bắn lên cao.

Thư Tử Thiến không nghĩ tới mình một kích đắc thủ, trong nội tâm nàng dù lạ lùng, nhưng mà biết rõ bây giờ có nguy cơ to lớn, lập tức bỏ chạy ra xa.

- Đáng chết!

Những người kia cảm ứng được tên đồng bạn Thần Vương cao giai bị chém giết không hiểu thì quát một tiếng, chuẩn bị truy kích Thư Tử Thiến.

- Ít lãng phí thời gian, lập tức giải quyết tiểu tử này, bằng không đám người Lăng Cương đi tới thì ta cũng không làm gì được!

Tên thủ lĩnh nói ra.

Người nọ không cam lòng, nhưng mà không dám trái ý thủ lĩnh.

Lúc này bọn chúng cùng lao lên tiêu diệt Lăng Tiếu.

Nhưng mà Lăng Tiếu không có ý bỏ trốn, hắn chỉ tránh né đám người này chứ chưa ra tay phản kích.

Lúc hắn nhìn thấy Thư Tử Thiến thuận lợi chạy trốn thì hắn cũng nói:

- Các ngươi rốt cuộc là ai bảo muốn giết ra? Chỉ cần các ngươi nói ra ta sẽ tha các ngươi không chết.

Lăng Tiếu tránh né qua công kích của chúng, lui về sau và hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2045 - Thư Tử Thiến Tuyệt Vọng. (2)

- Ha ha, tới lúc xuống địa phủ mà tìm hiểu!

Tên thủ lĩnh cười lạnh, quát đám người chung quanh.

- Đều là cơm thùng, còn không nhanh tiêu diệt hắn!

Sau khi tên thủ lĩnh ra lệnh, đám người này tăng thêm người, tổng cộng có tám người đồng thời vây sát Lăng Tiếu.

Ba gã Thần Vương trung giai, năm tên Thần Vương thấp giai đồng thời không kích chấn nát không gian loạn lưu ở đây.

Lăng Tiếu đối mặt công kích cũng không sợ, hắn cười lạnh một tiếng, thần hồn công kích trong nháy mắt phân ra thành ba công kích ba tên Thần Vương thấp giai, thế công của chúng chưa dứt đã chết rồi!

Lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu đã đạt tới Thần Vương cao giai trung tầng, ra tay công kích hoàn toàn giống như một kích toàn lực của Thần Vương cao giai, những tên Thần Vương thấp giai thần hồn yếu làm sao ngăn cản được.

Ít đi ba hướng công kích, Lăng Tiếu thừa dịp này trốn qua công kích của những người khác, hơn nữa cầm Kim Long Thương ra toàn lực công kích đám người này.

Lực lượng của Lăng Tiếu mở ra toàn bộ, hoàn toàn không kém gì Thần Vương trung giai đỉnh phong, cộng thêm Kim Long Thương công kích có

thể đánh với Thần Vương cao giai.

Trong nháy mắt có người bị Lăng Tiếu đánh thổ huyết.

- Thủ lĩnh, tiểu tử này quá mạnh, khó trách Ma Nguyệt lại thất thủ!

Một gã Thần Vương cao giai ở bên cạnh Thần Vương đỉnh phong nói ra một câu.

"Lại như vậy tổn thất xuống dưới, những cái...kia báo thù căn bản không đủ, ngươi ra tay kết hắn a!" Cái kia Thần Vương đỉnh phong nhíu thoáng một phát lông mày nói.

Hắn cảm thấy tiểu tử này quá quỷ dị, không thấy hắn ra tay thế nào, mấy tên thủ hạ dưới tay của hắn đã chết rồi.

Tên Thần Vương cao giai này nói với tên Thần Vương đỉnh phong ngữ khí nghiêm túc, hắn cảm thấy đau đầu, đi lên công kích Lăng Tiếu.

Công kích của hắn quỷ dị, thân hình chớp mấy cái đã biến mất trong phiến thiên địa này, dường như ẩn hình toàn toàn, hơn nữa khí tức thu liễm tới tận cùng, người bình thường căn bản không phát hiện ra được.

Lăng Tiếu toàn lực ứng phó mấy tên Thần Vương trước mặt, hắn lại giây sát hai tên Thần Vương thấp giai, còn ba tên Thần Vương trung giai bị hắn đánh bay ra phía sau.

Mặc dù hắn cảnh giác bốn phía, nhưng nếu đột nhiên bị tuyệt sát đánh lén thì khó thoát khỏi, hắn đổ mồ hôi lạnh!

Có kinh nghiệm nửa năm trước, hắn suýt nữa bị trúng một kích trí mạng.

Cùng chiêu thức trải qua một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể có lần thứ hai.

Lăng Tiếu không thể không vận dụng thần hồn phân thân, sau đó hắn lại dùng thần hồn phân thân ngăn cản công kích.

Nhưng mà lần này hắn sớm có phòng bị rồi, lúc một kích này đánh xuống đỉnh đầu của hắn, thần hồn phân thân lập tức xuất kích, hơn nữa còn tiếp Kim Long Thương vào tay, đánh vào tên đánh lén.

Tên Thần Vương cao giai đánh lén hiển nhiên không ngờ Lăng Tiếu lợi dụng thần hồn xuất kích, nhưng hắn có thể thừa nhận công kích của thần hồn Thần Vương thấp giai a.

- Vừa vặn, ta có thể khiến ngươi hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Tên Thần Vương cao giai hung ác quát một tiếng, lực lượng bàng bạc tiết ra ngoài.

- Có bản lĩnh ngươi thử một lần!

Thần hồn của Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, Kim Long Thương của hắn tăng lên gấp mấy chục lần chiến lực.

Một con kim long tuyệt thế trong nháy mắt gào thét lao ra, nó giống như phá không bay thẳng tới trước mặt tên sát thủ.

Tên Thần Vương cao giai hoàn toàn không nghĩ tới thần hồn của Thần Vương thấp giai trong nháy mắt có thể bộc phát chiến lực mạnh như vậy.

Kiếm chiêu của hắn va chạm với thương mang đối thủ, trong nháy mắt thần kiếm của hắn bị đánh nát, kim long gào thét đánh thẳng vào đầu của hắn.

- Không!

Đầu của tên Thần Vương cao giai bị đánh nát, bỗng dưng đối mặt một kích tuyệt thế như vậy, cho dù đầu của hắn làm bằng nham thạch cũng phải vỡ tan tành.

Oanh long!

Tên Thần Vương cao giai trong nháy mắt bị một kích của Lăng Tiếu đánh chết, thân thể thì hóa thành huyết thủy bay tung tóe.

Một kích kinh thiên này giúp Lăng Tiếu chấn nhiếp đám Thần Vương chung quanh.

Nếu như nói tên Thần Vương cao giai đầu tiên chết thì không ai chú ý tới, nhưng mà tên Thần Vương cao giai trước mắt chết thì bọn họ nhìn rõ ràng.

Không ngờ bị một kích chính diện của đối thủ đánh chết, có thể nghĩ đối phương thực lực hung hãn như thế nào.

Mà vào lúc này, bọn họ nhìn thấy hai Lăng Tiếu giống như đúc hiện ra, trừ kí tức mạnh yếu khác nhau ra, lại không rõ đâu là chân thân đâu là phân thân, hoặc là bọn họ cảm thấy đây là song bào thai.

Tên thủ lĩnh đã động.

- Thiên Long Môn đáng chết, rốt cuộc cung cấp tình báo gì thế nào, nếu như tiểu tử này nhiều lắm là chiến thắng Thần Vương trung giai, vậy vừa rồi xảy ra chuyện gì chứ!

Tên thủ lĩnh không nhịn được mắng trong lòng.

Mà hắn cũng không hổ là phó đoàn trưởng U Ảnh ám sát đoàn, tầm mắt cũng cao không phải bình thường, hắn lập tức phân biệt ra được một thân ảnh xuất hiện chính là thần hồn phân thân.

Vốn dĩ cho rằng có thể dễ dàng giết Lăng Tiếu, dựa vào thủ hạ có thể tiêu diệt Lăng Tiếu rồi.

Thế nhưng mà hai tên đại tướng và mấy tên tâm phúc chết đi, thật sự là tổn thất thảm trọng.

Lập tức hắn đã không dám khinh thường, mang theo những người cuối cùng vây sát Lăng Tiếu.

- Ta đi đối phó thần hồn phân thân của tiểu tử này, những người còn lại hủy diệt chân thân của hắn cho ta!

Tên Thần Vương đỉnh phong quát.

Tên Thần Vương đỉnh phong này tu luyện phong thuộc tính, trong hoàn cảnh này tốc độ vô cùng nhanh chóng, đồng thời hắn công kích quỷ dị khiến nguwofi ta khó phòng.

Cũng may mắn Lăng Tiếu là phong thuộc tính, cộng thêm sau khi tăng lên mấy chục lần chiến lực cũng có thể ngang tài ngang sức với tên này.

Lúc đó thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thể đối kháng với Thiên Thần Vương.

Nếu không phải bị lực lượng không gian áp bức, hắn nói không chừng còn có thể chiếm thượng phong.

Đối phương hai tên Thần Vương cao giai đã chết, còn lại năm tên Thần

Vương trung giai và hai tên Thần Vương thấp giai đang vây sát chân thân của hắn.

Bởi vì lực lượn thần hồn rút đi, Lăng Tiếu không cách nào thi triển hồn lực công kích, chỉ có thể sử dụng Cửu Dương Phần Thiên Quyền đối chiến.

Hắn đã luyện Cửu Dương Phần Thiên Quyền tới cực hạn, cửu diễm dương hiện ra khiến thiên địa biến sắc.

Những tên Thần Vương kia không ngừng bị đánh thổ huyết, mà những công kích đánh lên người Lăng Tiếu lại không gây tổn thương cho hắn bao nhiêu cả, nhiều nhất chỉ chấn động nội tạng, mà Cổ Hoàng Thần Công nhanh chóng khôi phục như cũ.

Nhưng chỉ cần hắn chờ tới khi người khác tới đây, khi đó mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Nếu không phải đối phương có Thần Vương đỉnh phong ở đây, hắn căn bản không cần cho thần hồn phân thân đi, mà là trực tiếp dùng thần hồn công kích, lại phối hợp với thủ đoạn của mình diệt sát.

Không quản thế nào, Lăng Tiếu dùng hai địch thủ tám vẫn chiếm thượng phong, thậm chí là đánh chết hai tên Thần Vương thấp giai.

Tốc độ và thân pháp của hắn không phải bình thường.

Đoàn người càng đánh càng tới gần loạn táng không gian, nhưng mà Lăng Tiếu còn không ý thức được.

Tên Thần Vương đỉnh phong dường như cố ý dẫn Lăng Tiếu tới nơi này, trên gương mặt hắn nở nụ cười lạnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2046 - Lại Bị Tập Sát.

- Các ngươi lui ra cho ta!

Tên Thần Vương đỉnh phong đánh bay thần hồn của Lăng Tiếu sau đó quát to một tiếng.

Lúc này hai bóng người trong nháy mắt hiện ra.

Sau khi hai bóng người này xuất hiện thì Lăng Tiếu gặp gỡ nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

Hắn đang bị ép vào trong cấm địa kia!

Hai đạo thân ảnh này đánh chân thân và thần hồn của Lăng Tiếu vào bên trong.

Lăng Tiếu không chút do dự xuất kích với hai thân ảnh này.

Oanh long oanh long!

Hai đạo thân ảnh này lập tức bị Lăng Tiếu đánh tan.

- Là khôi lỗi!

Trong đầu Lăng Tiếu nhanh chóng hiện ra mấy chữ này.

Chân thân và phân thân của Lăng Tiếu đánh tan hai con khôi lỗi này thì phân thân.

Vào lúc Lăng Tiếu giật mình thì tên Thần Vương đỉnh phong quát:

- Lập tức tiễn hắn vào trong loạn táng không gian.

Những người khác đạt được chỉ thị, lập tức không chút do dự ra tay với Lăng Tiếu.

Rất nhiều lực lượng không ngừng oanh kích cho nên phiến thiên địa này biến sắc, lực lượng như bài sơn đảo hải nhanh chóng đánh thẳng vào người Lăng Tiếu.

Mà lực lượng này không có trực tiếp diệt sát Lăng Tiếu, mà là chuẩn bị đánh thân thể Lăng Tiếu vào trong loạn táng không gian.

Thần sắc Lăng Tiếu đại biến, hắn đâu nghĩ tới đối phương lại sử dụng chiêu thức này cơ chứ.

Thần hồn phân thân của hắn vừa đánh tan khôi lỗi, nhưng mà công kích của tên Thần Vương đỉnh phong bên này đã đánh tới không chút giữ lại.

Trong nháy mắt chân thân và phân thân của hắn bị đánh vào trong loạn táng không gian.

Những chuyện này diễn ra quá đột ngột, Lăng Tiếu căn bản không có nửa điểm chuẩn bị.

Oanh long oanh long!

Lực lượng tàn sát bừa bãi khiến phiến thiên địa này nổ tung.

Mà lực lượng nổ tung này lại bị hút vào trong lỗ đen loạn táng không gian.

Lực lượng này dẫn động thiên uy, lực lượng trong loạn táng không gian trong nháy mắt tăng lên gấp mấy chục lần, từng đạo âm phong mạnh mẽ và tử lôi quỷ dị từ bên trong tràn ra ngoài, vòng xoáy mở rộng ra.

Vòng xoáy này giống như ma quỷ mở to miệng đầy răng nanh, lực lượng nâu đen không ngừng xoay tròn, từng hấp lực mạnh mẽ xuất hiện.

Lăng Tiếu bị lực lượng cường đại trùng kích, trong nháy mắt bị đánh ra xa mấy ngàn mét, thân thể bị thương không nhỏ.

Thần hồn của hắn thân bất do kỷ bị Thần Vương đỉnh phong đánh lui nhưng mà không có lui ra xa như vậy.

Khi nó cảm thấy chân thân Lăng Tiếu đang bị hút vào trong hố đen phía sau thì tốc độ của thần hồn phân thân tăng lên nhanh chóng, bay thẳng về phía chân thân.

- Muốn trốn, không có khả năng!

Tên Thần Vương đỉnh phong vẫn chú ý tới tình huống của Lăng Tiếu.

Hắn phát hiện thần hồn của Lăng Tiếu muốn mang theo chân thân trốn đi, hắn lại rống một tiếng, cùng với những người khác xuất kích.

Nhưng mà lần này Lăng Tiếu lại có phòng bị, Hắc Diệu đỉnh trong lúc này ngăn ở trước thân thể và thần hồn.

Lúc này bị nhiều lực lượng oanh kích, Hắc Diệu đỉnh cũng bị đối phương đánh lui, Lăng Tiếu cũng bị lực phản chấn đánh bay ngược ra sau.

- Đáng chết!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, nhưng mà không có cách nào khác.

Mà đối phương công kích không ngừng một lớp tiếp một lớp.

Cho dù Lăng Tiếu cường đại nhưng muốn tránh thoát là hy vọng xa vời.

Bỗng nhiên hấp lực sau lưng của hắn trở nên cường hãn, hơn nữa từng đạo lực lượng như ma trảo trong nháy mắt kéo Lăng Tiếu ra sau.

Lăng Tiếu cùng Hắc Diệu bị lực lượng hấp xả này kéo vào sâu trong lỗ đen, lập tức biến mất không thấy!

Mà sau đó Thư Tử Thiến đã quay trở với những người khác.

Chúng nữ trùng hợp nhìn thấy Lăng Tiếu bị đánh vào trong lỗ đen thì ngây người!

- Không!

Chúng nữ của Lăng Tiếu lúc này la lên tê tâm liệt phế.

Chúng nữ muốn lao lên phía trước, muốn cứu Lăng Tiếu trở về!

Nhưng mà đám người Lăng Cương, Cuồng Tăng, Khang Văn cùng Khang Vũ đứng bên cạnh ngăn cản chúng nữ lại.

- Các ngươi là đồ tạp chủng, bổn vương tử sẽ ăn sạch các ngươi!!

Bại gia tử nhìn qua đám người kia muốn chạy trốn thì quát to lên.

Trong nháy mắt bại gia tử biến lại chân thân, lập tức đuổi theo đám người U

Ảm ám sát đoàn.

Toàn thân của nó hỏa diễm hừng hực, không khí gần đó bị đốt nóng lên.

Nhiệt độ nhanh chóng tăng lên mức đáng sợ.

Nó như sao băng lao thẳng vào hai tên áo đen.

Rống rống!

Bại gia tử gào rú hai tiếng, hai đạo thân ảnh này là hai tên Thần Vương trung giai bị nó chụp chết.

Mà thập tam thái tử hành động cũng không có chậm hơn thập tam thái tử, thân thể của nó chấn động, lập tức truy kích tên Thần Vương đỉnh phong thoát đi nhanh nhất, một đạo kim quang chụp thẳng vào tên Thần Vương đỉnh phong.

Thần Vương đỉnh phong bị dọa kêu to một tiếng, hắn tuyệt đối không nghĩ tới ở đây có hai con thần thú.

Hắn thúc dục toàn lực lên, thân ảnh của hắn như gió tránh thoát một kích của thập tam thái tử.

Hắn muốn tránh một kích này cũng đã chậm, thập tam thái tử há to miệng muốn cắn nuốt hắn.

- Mẹ kiếp, thực sự cho rằng lão tử dễ khi dễ đúng không!

Tên Thần Vương đỉnh phong bị kích thích thật lớn, hắn quát một tiếng, trường ki

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2047 - Kinh Biến.

ếm trong tay chém ra toàn lực, chém thẳng vào cổ họng của thập tam thái tử.

Đây hoàn toàn là đấu pháp liều mạng.

Nếu thập tam thái tử nhất định phải thôn phệ hắn, vậy thì thần kiếm của hắn sẽ đâm thủng cổ họng của thập tam thái tử.

Không thể không nói Thần Vương đỉnh phong có năng lực ứng biến quá xuất sắc, hơn nữa không sợ sinh tử!

Chỉ tiếc hắn phạm sai lầm khi đánh giá thấp năng lực của thập tam thái tử.

Lúc kiếm mang của hắn còn chưa đâm vào cổ họng của thập tam thái tử, một hạt châu trong cổ họng của thập tam thái tử bắn ra ngoài.

Oanh long oanh long!

Hạt châu này mang theo năng lượng cường đại, Thần Vương đỉnh phong và thần kiếm của hắn đều nổ tung!

Chân long thần thú có lực lượng bổn nguyên kết tinh trong long châu, một khi nó xuất hiện thì thực lực của chân long thần thú sẽ tăng lên tới mức khủng khiếp!

Những người vây sát Lăng Tiếu không cách nào thừa nhận đã bị hai thần thú chém giết

Một người trong đó bị Lăng Cương bắt giữ thần hồn, lợi dụng sưu hồn hy vọng có thể tìm được tin tức hữu dụng, tra biết ai phái tới ám sát Lăng Tiếu.

Đáng tiếc bọn họ không phải thủ lĩnh, chỉ phục tùng mệnh lệnh đi làm việc, căn bản không rõ là ai sai sử.

Những người này đẩy Lăng Tiếu vào loạn táng chi địa sau đó cũng chết đi.

- Nghĩa phụ ngươi buông ta ra, ta muốn tìm Tiếu trở về!

Một tiếng nức nở vang lên.

Không cần nói đúng là Ngọc Nhu Phỉ muốn vùng thoát ra khỏi tay Cuồng Tăng đi tìm Lăng Tiếu.

Cuồng Tăng quát:

- Ngươi điên rồi, cho dù ngươi vào cũng không tìm được hắn.

- Không... Ta nhất định có thể tìm được hắn, ngươi buông ta ra, ta tuyệt đối không thể cho hắn ngây ngốc trong đó một mình!

Ngọc Nhu Phỉ cầu khẩn.

Loạn táng không gian này chính là cấm địa, vào bên trong là cục diện cửu tử nhất sinh.

Nàng không thể đối mặt với khả năng Lăng Tiếu sẽ chết, nhưng mà nàng chỉ có thể bất lực nhìn Lăng Tiếu bị hút vào bên trong, tim của nàng như vỡ nát!

Nàng không nghĩ cái gì, chỉ muốn cùng chết với Lăng Tiếu!

- Ngươi tĩnh táo cho ta, Lăng Tiếu không nhất định sẽ chết!

Cuồng Tăng quát một tiếng, tiếp theo nhìn qua những người khác nói:

- Mang chúng nữ quay về đi!

Vân Mộng Kỳ, Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh phản ứng không tĩnh táo hơn Ngọc Nhu Phỉ bao nhiêu, bọn họ mặt đầy lệ quang, càng không ngừng muốn tiến vào trong loạn táng không gian.

Nhưng mà Vân Mộng Kỳ nghe Cuồng Tăng quát lên thì lập tức dừng lại, sau đó nhìn qua loạn táng không gian nói:

- Tiếu, ta biết rõ ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì, ta nhất định sẽ chờ ngươi đi ra!

Nàng ngừng lại và nói:

- Nhưng mà trước khi ngươi đi ra ta phải báo thù cho ngươi, bất kể là ai hại ngươi, sẽ có một ngày chúng ta sẽ tìm ra và giết sạch, báo thù cho ngươi!

Vân Mộng Kỳ nói rất quả quyết, đôi mắt dễ thương mang theo lệ khí chưa từng có, lực lượng thủy thần thể của nàng bạo phát ra ngoài, thần kiếm trong tay chém thẳng lên trời, chém ra khe nứt không gian biểu thị quyết tâm của nàng.

Vừa nghĩ tới Lăng Tiếu những năm qua thiên tân vạn khổ mới tìm được nàng, gặp lại nàng!

Lúc này mới qua chưa được ba năm thì hắn đã bị người ta đẩy vào trong loạn táng không gian.

Nàng biết rõ loạn táng không gian rất khủng bố, vừa nghĩ tới Lăng Tiếu có khả năng phải chết, trong nội tâm của nàng đau đớn hít thở không thông.

Nàng không rõ vì sao ông trời lại tra tấn nàng như vậy!

Nếu như Lăng Tiếu xảy ra chuyện gì, sau khi nàng báo thù sẽ tiến vào trong loạn táng không gian tìm Lăng Tiếu!

Bất kể là tìm hắn hay là tuấn tình thì nàng không quan tâm.

- Đúng vậy, chúng ta phải báo thù thay cho Lăng Tiếu, mặc kệ địch nhân là ai, mặc kệ trả bao nhiêu giá, chúng ta nhất định phải tru diệt toàn bộ bọn chúng!

Liệt Như Ngọc cũng quát lên.

Hỏa thần thể của nàng lóe ra, hỏa mang trùng thiên, khí tức không yếu hơn Vân Mộng Kỳ chút nào.

Chu Chỉ Tĩnh cũng không có nói cái gì, nhưng mà trong mắt của nàng đầy kiên quyết, hiển nhiên rất quyết tâm!

- Lăng Tiếu... Lăng Tiếu là sư nương hại ngươi, nếu không phải sư nương đến chỗ nầy, ngươi sẽ không xảy ra chuyện, ta tội đáng chết vạn lần a!

Khóc thương tâm nhất là Thư Tử Thiến.

Nàng không nghĩ đến Lăng Tiếu vì tìm nàng mà xảy ra chuyện này.

Nàng cảm thấy mình chính là tai tinh.

Nàng muốn tiến vào trong loạn táng không gian, nhưng mà di nương đã tới

phía sau lưng và đánh nàng ngất đi.

- Chư vị xin thứ lỗi, Tử Thiến quá kích động!

Di nương của Thư Tử Thiến nói xin lỗi.

Nàng biết rõ Thư Tử Thiến bây giờ đang ở trạng thái không khống chế được, nếu tùy ý cho nàng nháo ở nơi này sẽ càng thêm ngượng ngùng.

Thư Tử Thiến là sư nương của Lăng Tiếu, nhưng mà nàng không phải sư nương của những người khác.

Nhất là Lăng Cương, Tiên Vu Dã nhìn qua nàng với ánh mắt bốc lửa.

Nhưng mà bọn họ vẫn kiềm chế, bọn họ đang mắng thầm.

- Lăng Tiếu vì xú nữ nhân này mà chết, thực không đáng ah!

Phong Thanh Duyên không nói lời nào, nàng cũng khóc rống lên.

Ít nhất nàng biết rõ Tà Đế còn sống, chỉ chưa đi ra mà thôi, nhưng mà Lăng Tiếu thì đột nhiên bị hút vào, căn bản không có lưu lại sinh mạng ngọc đồng, căn bản không biết hắn sống hay chết ah!

- Ta nói ngươi... Các ngươi cứ khóc thế này làm được gì, lão đại hắn chẳng có chuyện gì đâu!

Bại gia tử không hiểu tình cảm nhân loại, nhưng mà nhìn lâu cũng hiểu, hắn nói ra.

Bại gia tử nói ra lời này thì mọi người trợn mắt nhìn bại gia tử.

Bại gia tử khuất phục nói:

- Ta cảm thấy lão đại sẽ không có chuyện gì! Hắn không phải là tiểu cường đánh không chét sao?

Hắn vừa nói ra lời này thì sắc mặt mọi người trầm xuống.

Cuối cùng, Bại Gia Tử vẫn đưa ra được một phương pháp kiểm chứng đủ để khiến cho người ta đón nhận.

Đó chính là chạy về địa bàn Kim Tộc nhìn một chút xem Hoàng Lang Vương có còn sống hay không.

Chỉ cần Hoàng Lang Vương còn sống, vậy thì liền chứng minh chuyện Lăng Tiếu còn chưa chết.

Sau khi nghe được phương pháp này, ai nấy đều rốt cục khôi phục tinh thần một chút, đều là không hề dừng lại mà lập tức chạy về Thiên Long Môn.

Ở trong lòng tất cả bọn họ đều cầu khẩn Lăng Tiếu nhất định sẽ không có việc gì a!

Kỳ thật, bọn họ cũng không biết vẫn còn một phương pháp tốt nhất có khả năng biết Lăng Tiếu có hay không còn sống.

Đó chính là từ trên người Mạc Âm Ngưu liền có khả năng nghiệm chứng được. Đó là bởi vì hắn đã bị Lăng Tiếu hạ Tỏa Hồn Chú, nếu mà Lăng Tiếu xảy ra chuyện thì căn bản hắn cũng không sống được.

Nhưng mà bọn họ đã mất bình tĩnh, không có ai nghĩ tới điểm này, làm hại bọn họ căng thẳng khổ sở suốt một đoạn thời gian thật dài!

...

Lúc đoàn người bọn họ còn chưa phản hồi đến Thiên Long Môn, một đạo tin tức cũng đã bí mật truyền đến nơi này.

Tại mật thất bên trong quả núi Phương Bất Nhị, Phương Bất Nhị đang phát ra tiếng cười sang sảng mà nói

- Ha ha, thật tốt... Bị đưa vào Loạn Táng Không Gian rồi sao? Coi như tiểu súc sinh kia có Cổ Hoàng Thần Công thì thế nào, còn không phải một con đường chết!.

Trong số mấy người ngồi ở đó, ai cũng đều nở một nụ cười vừa lòng.

Chỉ có Hạ Công kia thì thần sắc có hơi băn khoăn mở miệng nói

- Phương Thống lĩnh, tiểu súc sinh kia tuy là giải quyết xong, nhưng mà... U Ảnh Ám Sát Đoàn từ đầu đến cuối vẫn là tai hoạ ngầm!.

- Hạ trưởng lão ngươi là nghĩ gì?

Phương Bất Nhị nheo mắt nhìn Hạ Công dò hỏi.

Hạ Công làm một động tác cắt cổ mà nói

- Chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ được bí mật này!.

Những người khác cũng là vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phương Bất Nhị do dự một chút rồi nói

- Hảo... nhưng mà người của U Ảnh có lẽ không dễ ứng phó, hành tung cũng không dễ tìm. Chúng ta nhất định phải bố trí thật tốt một lần, tranh thủ một lưới bắt hết bọn họ!.

- Cái này không cần tốn sức dàn dựng rộng rãi, chuyện này để ta và Mạnh trưởng lão đi giải quyết là được. Đồ rằng hắn có trở mặt cũng không gây nổi sóng gió gì!

Hạ Công trái lại nói rất tự tin.

- Ừ, nếu như vậy, việc này liền giao cho ngươi làm đi.

Phương Bất Nhị lên tiếng, lại nói tiếp

- Kế tiếp chính là làm thế nào khiến cho Lăng Thần xuống đài. Ở trong Giao Long chiến đội đã có ba người chúng ta thống lĩnh, chỉ cần lại tranh thủ hai vị khác liền có khả năng. Điều đáng tiếc duy nhất chính là đệ nhất đội lại do Lăng Thần nắm giữ. Bằng không tất cả Giao Long chiến đội đều bị chúng ta khống chế, khi đó vị trí này tại Thiên Long Môn nhất định là của ta!.

Phương Bất Nhị cũng không phải lần đầu tiên lộ ra dã tâm của hắn ở trước mặt người của mình.

Cứ theo ý tứ bề ngoài là hy vọng thế hệ mới có thể đoạt được quyền cai quản Thiên Long Môn.

Nhưng mà đâu phải là hắn nghĩ như vậy. Ngày đó hắn bị Lăng Thần gạt bỏ, liền một mực suy nghĩ làm thế nào để lật đổ Lăng Thần.

Hắn cảm giác được chỉ cần chính mình có thể tranh thủ được đủ rất nhiều trưởng lão Thiên Long Môn, bôi xấu danh tiếng Lăng Thần, hơn nữa áp chế những người Kim Tộc khác, thì vị trí này còn không phải của hắn sao?

Ý nghĩ của hắn tựa hồ phi thường không sai, khiến cho hắn tràn ngập ý chí chiến đấu không có gì so sánh nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2048 - Kinh Biến. 2

Trong thời gian tiếp theo, hắn cũng thường thường gây cơn phong ba trong Thiên Long Môn, hơn nữa về đối ngoại vẫn còn đặt quan hệ tốt với rất nhiều trưởng lão tổng bộ, đúng là dáng điệu muốn khống chế Thiên Long Môn.

Đương nhiên, những điều này thực sự không phải bởi vì Lăng Tiếu vắng mặt mà lập tức có thể giành lấy từ Lăng Thần.

Trước đây, Lăng Tiếu làm kinh ngạc thế hệ trẻ tuổi, đồng thời giao đấu cùng vài vị phong thần dược sư khác, uy danh một lượt vượt qua năm vị Thần Dược Sư khác vẫn còn khá rõ rệt.

Chuyện Lăng Tiếu bị buộc vào Loạn Táng Không Gian cũng không truyền ra ngoài, Trịnh Xán thân là Luyện Dược Sư đứng đầu càng giao hảo tốt với hắn, tự nhiên có khuynh hướng đi theo Kim Tộc. Còn có các phái trung gian hệ cũng đã xác định là phe phái đi theo Kim Tộc.

Cho nên, những việc mờ ám này của Phương Bất Nhị, cũng chỉ là nhận được quá nhỏ hiệu quả.

Sau này, hắn cho người tung tin đồn đại nói xa nói gần Lăng Tiếu đã bị người ta đẩy vào Loạn Táng Không Gian, hy vọng có thể làm lung lay tâm tư những người khác.

Nhưng mà những lời nói xa nói gần này nhanh chóng bị Lăng Thần bình ổn.

Bởi vì những tin đồn này căn bản không có bất cứ gì để chứng minh Lăng Tiếu có thật sự đã xảy ra chuyện hay không.

Mà Phương Bất Nhị cũng vì quyết định ngu xuẩn như vậy khiến cho Lăng Thần hoài nghi chuyện U Ảnh Ám Sát Đoàn có đúng là do hắn liên lạc ám sát Lăng Tiếu hay không.

Lăng Thần có hoài nghi như vậy, lập tức sai Lăng Cương bắt tay vào đi điều tra.

Chỉ tiếc, lại nhận được một tin tức U Ảnh Ám Sát Đoàn đã bị tiêu diệt.

Lăng Cương mới đầu tưởng bằng hữu Liệt Ngọc Như của Lăng Tiếu làm, chính là lại không giải thích được. Tất nhiên người ta là tiểu thư Liệt Viêm Thương Minh nên hắn cũng không quản được, việc này chỉ có thể gác lại.

Thiên Long Môn bắt đầu lâm vào cái loại cục diện hai phái tranh, xuất hiện tình thế phe phái Thần Thể lại khôi phục muốn áp đảo Kim Tộc.

Nhưng mà lần này quyết tâm của Kim Tộc muốn bình ổn nội loạn rất cường đại, từ trong Kim Tộc phái ra không ít cao thủ Thần Vương tiến vào Thiên Long Môn đảm đương chức vị quan trọng.

Phái người Thần thể có thể nhận thấy được Kim Tộc đã có hành động, nên cũng không dám lại tranh giành. Sợ những Thủy lão này xuất hiện, dẫn đến nội loạn đích thực. Khi đó Thủy lão của phái Thần Thể bọn họ cũng khó lòng chống lại. Bằng không bọn họ sớm đã thay thế địa vị của Kim Tộc.

Phương Bất Nhị phi thường buồn bực, tuy là trừ được Lăng Tiếu, chính là lại làm cho Kim Tộc trở nên càng thêm cứng rắn, khiến cho hắn tạm thời không thể không co vòi lại lần nữa.

...

Sau khi Lăng Tiếu bị đưa vào Loạn Táng Không Gian, những người đi theo

hắn cũng không hề tản mát đi như vậy.

Ví dụ như các trưởng lão đi theo hắn vẫn đều trấn thủ ở trên đỉnh núi kia, bọn họ cũng không biết Lăng Tiếu đã vào Loạn Táng Không Gian.

Tất nhiên thê tử Vân Mộng Kỳ và Ngọc Nhu Phỉ của Lăng Tiếu đều vẫn còn ở lại nơi này.

Hơn nữa, Lăng Cương, Khang Văn, Khang Vũ, Thường Hạo Hữu cùng với Tiên Vu Dã, tất cả đám người cũng ở lại chỗ này.

Đồng thời, cũng tách ra vài người, đó chính là Cuồng Tăng, Phong Thanh Duyến cùng Thư Tử Thiến. Ngoài ra còn có di nương của Thư Tử Thiến, tất cả cũng vào trong núi này tu luyện.

Bọn họ đều ở trong Thiên Long Môn, giữ một chức vụ trưởng lão Ngoại Môn, những việc này là đã được Lăng Cương làm tốt thay bọn họ.

Có điều là Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh đã phản hồi quay về Liệt Viêm Thương Minh.

Nhưng mà trước lúc đi, Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh vẫn gọi Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ tụ lại chung một chỗ hàn huyên suốt một ngày.

Cũng không ai biết bọn họ đã trò chuyện cái gì, chỉ biết là khi bọn họ chia lìa, mấy người một mực ôm nhau khóc cực kỳ thương tâm.

Người không biết còn tưởng rằng bọn họ đã là lão bằng hữu quen biết mấy trăm năm đến lúc sinh ly tử biệt.

Bọn họ cũng đã định ra một giao hẹn, đó chính là bắt đầu tranh thủ mỗi giây

mỗi phút để tu luyện, dùng tốc độ nhanh nhất đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao.

Nếu như đến lúc đó Lăng Tiếu còn chưa trở lại, nhóm mấy nàng sẽ liều lĩnh thâm nhập vào Loạn Táng Không Gian.

Đồng thời, Liệt Như Ngọc đúng là chuẩn bị lợi dụng tài nguyên khổng lồ của Liệt Viêm Thương Minh bọn họ để làm sáng tỏ rốt cuộc là ai mua chuộc người của U Ảnh Ám Sát Đoàn đi đối phó Lăng Tiếu.

Chỉ tiếc, dù thế nào nàng cũng không thu hoạch được gì!

...

Bên trong Tiêu gia tại Thiên Huyền xứ sở.

Trong cấm địa của Tiêu gia nơi Lão Tổ tông bế quan, có một nữ nhân xinh đẹp mặc một bộ quấn áo lụa mỏng trắng tinh đứng ở ban công Lâu Các ngắm nhìn trăng sáng lơ lửng giữa trời cao.

Thiếu nữ này giống như Quảng Hàn tiên tử dưới ánh trăng có vẻ thoát tục vượt khỏi đời thường, từng đợt hào quang thỉnh thoảng lóe ra từ trên người nàng, có vẻ đặc biệt thần bí mà xinh đẹp. Đôi mắt to kia của nàng càng không ngừng lấp lánh, giống như được dung nạp Thần Quang thánh khiết không sao tả nổi từ những dòng sông.

- Tại sao gần đây ta đều cảm giác thấy không được thoải mái vậy!

Nữ nhân khẽ ôm ngực ngửa mặt lên trời khẽ thở dài. chương mới nhất tại doctruyen.org nha các bạn

Tiếp theo, nàng hướng lên vầng trăng sáng kia bắt đầu thì thào tự nói

- Nhớ gia gia quá, nhớ Lăng Tiếu ca ca quá. Không biết bọn họ có được khỏe không? Lăng Tiếu ca ca nói sau một thời gian sẽ đến thăm. Chính là đều đã qua vài năm mà cũng không thấy ca trở lại. Có đúng ca ghét mẫu thân của ta nên ngay cả ta cũng liền ghét theo? Cứ nhớ lại thời gian ta cùng gia gia còn có Lăng Tiếu ca ca ở chung một chỗ. Chính là ta không biết gia gia hiện tại đi đâu. Mà ta bây giờ còn không thể giúp Lăng Tiếu ca ca. Lão Tổ tông nói ta ít nhất còn phải sau khi đạt tới cảnh giới Cao Giai Thần Vương thì mới đồng ý cho ta đi tới Thiên Long xứ sở để gặp Lăng Tiếu ca ca. Muốn tu luyện tới một bước đó thì còn cần thời gian rất lâu a.

- Mặc dù Lão Tổ tông một mực khen ta, chính là ta một chút cũng đều không cảm giác được? Thật sự muốn ngày mai có thể trở thành Cao Giai Thần Vương, như vậy ta liền có thể đi tìm Lăng Tiếu ca ca. Lăng Tiếu ca ca ta nhớ ca, ca có nhớ Linh nhi không?.

Một thiếu nữ giống như nàng tiên đang hướng về vầng trăng sáng chậm rãi khẽ thốt lên tiếng lòng của mình.

Vầng trăng sáng giữa bầu trời cao đầy sao kia tựa hồ là nghe thấy rất rõ những lời của nàng, đang không ngừng lấp lóe ra đáp lại.

Chỉ là vào lúc có một vì sao băng từ phương hướng phía đông lướt qua rất nhanh, nàng chỉ cảm thấy từ trong ngực truyền đến một cảm giác đau đớn khổ sở, từ trong đôi mắt nhung một giọt nước mắt lại tự động lăn xuống.

Ngay cả chính nàng đều không hiểu tại sao mình khóc!

Có lẽ chỉ là nàng rất mong nhớ gia gia của nàng và Lăng Tiếu ca ca thôi!

...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2049 - Tình Thế Động Thái.

Trên đại lục Huyền Linh tại Thiên Vực xa xôi.

Hiện nay cung Tiếu Ngạo đã không hổ là thế lực lớn đứng đầu có thể nổi danh cùng Linh Vũ Các.

Cho dù là Dược Môn một mực đành phải ở dưới Linh Vũ Các cũng không khỏi không nhận ra thế lực của cung Tiếu Ngạo so với bọn hắn mạnh hơn nhiều lắm.

Không phải nói bọn họ đã chiếm lĩnh địa bàn rộng lớn đến đâu, mà là thực lực tổng thể của cung Tiếu Ngạo xác thật đã vượt qua bọn họ. Điều này cũng đồng dạng được các thế lực lâu đời khác công nhận!

Về phần giữa Linh Vũ Các và cung Tiếu Ngạo ai mạnh ai yếu, người Trung Vực cũng đã từng phân tích.

Cuối cùng đưa ra kết luận lại là chẳng phân biệt được trên dưới!

Kết quả này chứng thật làm cho người ta cảm giác khó có thể tin nổi!

Tất nhiên nói đến nội tình Linh Vũ Các xác thật nếu so với cung Tiếu Ngạo thì lâu đời hơn, bên trong đó cao thủ nhiều như mây. Chủ yếu nhất là cường giả siêu cấp bậc Huyền Đế rất nhiều, mà cao thủ tuyệt đỉnh đạt tới Thánh Giả cũng không ít.

Chính là cung Tiếu Ngạo tuy là thế lực lớn mới nổi lên không được trăm năm, nhưng lại có được một vị Lăng Cung Chủ đệ ngũ truyền kỳ "Tiếu Đế"

đã sớm danh chấn mỗi một góc nhỏ Trung Vực!

Chỉ cần thế này liền có được tư cách có thể ngang vai ngang vế cùng Linh Vũ Các!

Nói đến vị Lăng Cung Chủ này, trong Trung Vực không người nào không bội phục sát đất.

Hắn từng vợt qua cao thủ trẻ tuổi thế hệ của các thế lực mà thu được ngôi vị đệ nhất Hoàng Tọa., lại trong kì đại hội Đan Minh luyện dược thu được danh tiếng đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, từ khi đó bắt đầu bộc lộ tài năng trong Trung Vực; cũng không lâu sau, hắn lấy thực lực bậc Thiên Tôn lại bắt đầu sáng lập cung Tiếu Ngạo, chiếm đất tại thành Phong Vân xưng Vương. Đồng thời lúc ấy liền dám lớn giọng với Cổ gia trong mười tám thế lực lớn, càng làm cho Cổ gia từng bước phái tới cường giả siêu cấp Huyền Đế giết chóc mà đều bị khiến cho chúng tốn công vô ích mà về. Lại tiêu diệt hết người của tổ chức Sát Thiên, lập lên uy danh "lấy một địch vạn" của hắn. Càng đạt được danh tiếng Huyền Đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử ; Sau khi lập cung Tiếu Ngạo không được hai mươi năm, hắn liền trước sau tiêu diệt Âu Dương gia tộc, Cổ gia, tổ chức Sát Thiên cùng với Hắc Ma Môn lúc ấy có tiếng tăm vang lừng nhất, bắt đầu chấn động mỗi một góc nhỏ Trung Vực.

Danh tiếng cung Tiếu Ngạo của hắn nhất thời cao vời vợi, mà danh tiếng Tiếu Đế của hắn bắt đầu trở thành đại truyền kỳ đệ ngũ trong Trung Vực.

Có thể nói, không có Tiếu Đế thì không có cung Tiếu Ngạo hiện nay!

Mỗi đời giang sơn đều có nhân tài xuất hiện!

Trung Vực của đại lục Huyền Linh sau khi Tiếu Đế thoái ẩn đã liên tục bắt đầu nổi lên các nhân vật của thế hệ mới!

Trong thời gian Tiếu Đế rời khỏi đại lục Huyền Linh hai mươi lăm năm cũng đã xảy ra rất nhiều việc làm cho người ta nói chuyện say sưa.

Trong đó chuyện con trai Tiếu Đế Phong Lăng Thiên kết hôn cùng cháu gái Các chủ Linh Vũ Các Bạch Nguyệt Mai lại càng chấn động Trung Vực.

Cung Tiếu Ngạo cùng Linh Vũ Các vẫn vốn chính là thế lực lớn số một số hai, vậy bọn họ kết hôn với nhau liệu có đại biểu cho việc giữa hai thế lực lớn bắt đầu liên minh hay không?

Cho dù giữa hai thế lực đó có liên minh hay không, bọn họ cũng đều biết giữa hai thế lực lớn ít nhất cũng không bởi vì thế hệ trẻ tuổi cung Tiếu Ngạo trong lúc tranh Hoàng bảng đè ép Linh Vũ Các một bậc mà trở thành tử địch.

Nói cho cùng chuyện hai người Phong Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai có thể đi đến với nhau thật đúng là đã trải qua những biến đổi bất ngờ.

Ai cũng biết trong số ba người đứng đầu Hoàng bảng chi tranh, danh tiếng đệ nhất Hoàng Tọa lại do đệ tử chân truyền Tân Lập của Tiếu Đế thu được.

Chính là, những ai tham gia một lần Hoàng bảng chi tranh Địa Hoàng kia cũng biết, kỳ thật danh tiếng đệ nhất Hoàng Tọa lần Hoàng bảng chi tranh đó không nghi ngờ là thuộc về đứa con Phượng Lăng Thiên của Tiếu Đế!

Chỉ là Phượng Lăng Thiên tựa hồ căn bản không quan tâm đối với những danh tiếng này. Hắn chiến thắng đệ tử xuất sắc Lãnh Phong của Linh Vũ Các, cướp lấy Đế Đan của hắn, đồng thời lại giao những Đế Đan này vào trong tay Tân Lập. Cho nên Tân Lập mới được danh tiếng đệ nhất Hoàng Tọa.

Mà trong khi đó, Phượng Lăng Thiên liền bị Bạch Nguyệt Mai tiên tử của Linh Vũ Các một mực truy theo.

Llúc mới bắt đầu, tựa hồ đối với Đại tiểu thư này thì Phượng Lăng Thiên không có hứng thú gì.

Chính là Bạch Nguyệt Mai cũng là cực kỳ si tình một mạch theo đuổi Phượng Lăng Thiên. Cho dù Phượng Lăng Thiên đi tới chỗ nào, Bạch Nguyệt Mai đều sẽ xuất hiện theo sát sau đó.

Sau này, Phượng Lăng Thiên lâm vào cảnh không biết làm sao đã hung hăng giáo huấn Bạch Nguyệt Mai một trận, muốn nữ nhân này tránh xa hắn ra.

Đáng tiếc, lần ra đòn này không đánh hoàn hảo, cho nên sau khi bị đánh thì Bạch Nguyệt Mai càng kiên định không phải chàng không lấy chồng!

Bởi vì nàng đã hoàn toàn bị phong thái nổi bật của Phượng Lăng Thiên mê hoặc sâu sắc, cả đời này cũng chỉ yêu một nam nhân có thể làm cho nàng sinh ra thiện cảm như vậy.

Bạch Nguyệt Mai này một mực truy theo chính là hơn mười năm. Cuối cùng trong một lần bất ngờ Bạch Nguyệt Mai đang ở hiểm cảnh thì bị một đám giặc cỏ bắt giữ.

Mắt thấy Bạch Nguyệt Mai sẽ bị những tên giặc cỏ này làm ô nhục, Phượng Lăng Thiên rốt cục kịp thời xuất hiện.

Trong một khắc đó hắn biểu hiện ra tình cảm chân thành đối với Bạch Nguyệt Mai. Sát ý kinh hoàng của hắn phóng lên cao, dựa vào thực lực Thiên Tôn lúc ấy tổng cộng giết hại hơn một ngàn tên cướp nổi tiếng. Trong đó còn có hai tên Bán Đế tồn tại, lại càng không ít cường giả cấp Thiên Tôn.

Một trận chiến này không chỉ có lập thành uy danh cho Phượng Lăng Thiên tại Trung Vực, cũng thành dịp kết trái tình yêu giữa hắn cùng với Bạch Nguyệt Mai.

Việc Bạch tiên tử theo đuổi Phượng Lăng Thiên này được thiếu nữ Trung Vực truyền thành giai thoại, mà chuyện Phượng Lăng Thiên một người độc sát ngàn người để cứu mỹ nhân càng là khiến cho nữ nhân Trung Vực hơi bị kính trọng ngưỡng mộ yêu thích.

Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai thông gia là một giai thoại, một câu chuyện được mọi người ca tụng!

Mà nay một đôi vợ chồng bọn họ này rốt cục cũng đến lúc nở hoa kết quả!

...

Trên ngọn núi cao nhất tại cung Tiếu Ngạo, bên trong một khu nhà nhỏ thanh tịnh đẹp đẽ yên tĩnh.

Tại một chỗ trước nhã các, một đám thiếu nữ tuyệt sắc oanh oanh yến yến đang không ngừng lo lắng đi đi lại lại bên ngoài nhà.

Trong đó cũng có mấy người nam nhân phong thái hiên ngang, trên mặt đều hiện ra vài phần vẻ mặt nặng nề, có thể nhìn ra được bọn họ cũng khá là căng thẳng.

Một người thiếu phụ đi lại nóng ruột nhất. Hai tay bà xiết chặt lấy nhau, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía bên trong nhã các, tựa hồ như chờ mong cái gì.

- Làm sao lại lâu như vậy a... Thật sự là khiến người ta muốn chết!

Thiếu phụ thì thào lẩm bẩm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2050 - Thân Nhân Nơi Cố Hương. (1)

- Ta nói bà đừng đi tới đi lui, chóng mặt đến mắt ta đều sắp hôn mê!

Ở phía trước bà có một người nam nhân đường bệ nói với vẻ khó chịu.

Ai ngờ thiếu phụ kia trong nháy mắt quay lại mắng

- Ông tránh sang một bên cho tôi đi, tôi chờ chắt ngoan của mình sắp ra đời thì làm vướng ông cái gì! Không phải ông nói muốn đi bế quan tu luyện sao? Vẫn còn ở chỗ này làm gì!.

Nam nhân kia lập tức bực bội đến mức nói không ra lời, mặt mày đầy vẻ buồn bực.

Đôi nam nữ này đúng là phụ thân Lăng Chiến và mẫu thân Mộng Tích Vân của Tiếu Đế cung Tiếu Ngạo.

- Ôi, Tiếu nhi này đi một lần chính là hai ba mươi năm, hắn cũng không biết Lăng Thiên đã thành gia thất. Hơn nữa ngay cả đứa cháu của nó cũng sắp ra đời. Nếu mà Tiếu nhi cũng ở chỗ này thì thật là tốt biết bao a!

Mộng Tích Vân vẻ mặt nhớ nhung thở dài mà nói.

Bà vừa nói ra lời này, lập tức khiến cho tâm tình lo lắng của mọi người bốn phía biến thành vẻ hoài niệm nhớ nhung.

- Ngươi thiệt là, hôm nay là lúc thời gian, nhắc đến tiểu tử kia làm gì. Nói không chừng nó đang rất sung sướng ở Thiên Vực.

Lăng Chiến tức giận đáp.

Lúc lão nói đến điều này, trong ánh mắt âm thầm toát ra vẻ vui mừng.

Cả đời này lão chỉ có một đứa con trai như vậy, nhưng đứa con này cũng là niềm kiêu hãnh một đời của lão!

Lúc ban đầu, nếu không là con của lão ở trong nghịch cảnh lại vẫn không ngừng kiên trì, không chỉ lại tu luyện lần nữa, mà lại còn nhiều lần mang tới cho người cha của mình rất nhiều niềm vui bất ngờ. Thì lão cũng sẽ không có được tu vi Thiên Tôn đỉnh cao ngày hôm nay.

- Ông lại nói như vậy về con của mình sao? Nếu không phải Tiếu nhi, ông có thể ở trong cung làm Thái thượng hoàng? Có thể cho ông nhiều con dâu xinh đẹp và cháu trai cháu gái như vậy? Ông đang làm Lão thái gia, vẫn còn thậtsự không biết quan tâm nhiều hơn quan tâm đến những đám con cháu này của ông, cả ngày chỉ biết có tu luyện.

Ý kiến của Mộng Tích Vân đối với Lăng Chiến có lẽ rất gượng gạo.

Những năm gần đây Mộng Tích Vân là hưởng thụ niềm vui con đàn cháu đống, nhưng mà Lăng Chiến lại càng không ngừng cố gắng tu luyện, thời gian ở bên cạnh bà cũng ít. Nên cũng khó trách chuyện đối với Lăng Chiến thì bà không hài lòng.

Đương nhiên, bà cũng chỉ là miệng chua ngoa miệng lưỡi thôi, cái đó người ngoài cũng là thấy nhưng không thể trách.

Lúc này, một người thiếu phụ tuyệt sắc mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt, đỡ một lão gia tử đã đi tới. Nàng cười khẽ mà bảo

- Bà bà, bà cũng đừng trách lão gia, chẳng lẽ bà muốn cho lão gia cả ngày

ngồi ở bên cạnh đám phụ nữ chúng ta mà nói chuyện phiếm sao, chỉ sợ lão gia sẽ khó chịu phá đám.

Thiếu phụ đi tới này đúng là thê tử Phượng Tiêm Vận của Tiếu Đế, mà người nàng đỡ đúng là gia gia của nàng lão gia tử Đại Tế Ti.

Hơn hai mươi năm trôi qua, tướng mạo Phượng Tiêm Vận cũng không hề thay đổi bao nhiêu, nhưng cả người lại có thêm vài phần cảm giác thành thục thùy mị, lại mang theo vài phần điệu bộ ung dung đẹp đẽ quý phái của bậc mẫu nghi thiên hạ.

- Phỏng đoán Tiếu nhi chính là chịu ảnh hưởng của lão ta, cả ngày chỉ biết theo đuổi lực lượng đỉnh cao gì đó. Hiện tại đứa cháu sắp ra đời mà nó cũng không biết đang ở đâu. Chờ sau này nó trở về, để xem con cháu không biết vẫn còn nhận ra gia gia này của mình hay không!

Mộng Tích Vân oán giận nói.

- Bà là phụ nữ quanh quẩn ở nhà thì nói cái gì, không có Tiếu nhi, chúng ta nào có hôm nay, thiệt là!

Lăng Chiến nói xong có vẻ hơi tức giận lên tiếng.

Trong lòng lão nói thầm

- Lão thái bà thật sự là càng ngày càng kỳ cục, nhiều con dâu ở chỗ này như vậy, chỉ có người như bà mới quở trách nam nhân của chính mình đó!.

- Được rồi, ông bà. Hai người đừng có ầm ĩ, mẹ có nói cha cũng là vì tương lai để chúng ta đến Thiên Vực mà cố gắng. Cha không thể nhìn thấy cháu mình ra đời cũng là có thể nguyện tình!

Một âm thanh trong vắt từ một phương hướng góp lời tham gia vào.

Chỉ thấy một thiếu nữ cuốn một cái roi thật dài, mang theo vài phần dáng vẻ oán trách đi tới trước người Mộng Tích Vân cùng Lăng Chiến mà nói.

Thiếu nữ này có dáng vẻ ba phần tương tự như Phượng Tiêm Vận, nhưng còn giống như Tiếu Đế nhiều hơn. Nàng mang theo một khí thế nữ nhân không kém bực mày râu hừng hực, đồng thời lại lộ ra một sự quyến rũ của thiếu nữ, quả nhiên là một nữ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Thiếu nữ này đúng là con gái Lăng Oánh của Tiếu Đế cùng Phượng Tiêm Vận, chưa đầy ba mươi tuổi mà cũng đã có thực lực Cao Giai Địa Hoàng.

Tài năng bẩm sinh của nàng mặc dù so ra kém Tiếu Đế và mẹ của mình, nhưng cũng là người nổi bật trong số thế hệ trẻ tuổi hiện nay.

- Chị nói đúng, sớm muộn rồi cha sẽ trở về, chúng ta trước nhìn một chút xem đứa cháu có đẹp trai như Bổn công tử hay không

Một thiếu niên khẽ nhướn mày ngắt lời cười nói.

Nam nhân này ngũ quan cân đối, phong thái hiên ngang. Hắn mặc một bộ trang phục đẹp đẽ trên người, cầm trong tay một cái quạt. Trông cũng có vài phần khỏe mạnh nhanh nhẹn, là loại hình mà các thiếu nữ thích nhất.

Đứa con thứ hai của Tiếu Đế cùng Thải tiên tử Thải Hà Nguyệt tên là Lăng Duyệt, tuổi chỉ ít hơn hai ba tháng so với Lăng Oánh, tu vi đồng dạng cũng không tầm thường. Hắn đã đạt tới cảnh giới Địa Hoàng đỉnh cao.

Kỳ thật với tài năng bẩm sinh bản của hắn thì hẳn là có thể đạt đến thực lực Thiên Tôn. Chính là hắn cũng kế thừa tính cách phong lưu của cha mình, đại bộ phận thời gian đều dành cho việc trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nếu không phải hắn thường xuyên bị anh mình là Phượng Lăng Thiên đốc thúc tu luyện thì chỉ sợ thực lực so sánh với Lăng Oánh còn phải kém hơn vài phần.

- Mọi người đang thảo luận cái gì vậy, có lẽ hy vọng Nguyệt Mai có thể mau chóng sinh ra bảo bối đi. Nó đã vào đó thật lâu, thật sự là lo lắng chết người!

Một nữ nhân khác rạng ngời, vóc người thập phần đầy đủ xinh đẹp lên tiếng.

Nàng đúng là Thải Hà Nguyệt mẹ của Lăng Duyệt. Hiện tại nàng đã là tu vi bậc Huyền Đế, khí chất đã sớm tăng lên một cấp độ.

- Liệu Nguyệt Mai có thể sinh thai đôi hay không, nếu mà như vậy thì thật tốt!

Một nữ nhân tao nhã xinh đẹp với vẻ mặt nhàn nhã lên tiếng.

- Ha hả, Hân nhi tỷ tỷ nói đúng, nhất định là thai đôi, tốt nhất là thai long phượng. Khi Thiếu gia trở về nhất định sẽ thật cao hứng!

Một nữ nhân khác mặc xiêm y trắng nõn hưng phấn mà nói.

Hai người bọn họ đúng là Cát Bối Hân cùng Bạch Vũ Tích, bọn họ trông vẫn xinh đẹp làm cho người ta nhìn thấy là thương yêu!

Mặt khác, các nàng Vi Đại Nhi, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, Ngọc Liệt Diễm, Vũ Mị Nương, Đông Phương Tinh cùng với La Mỹ Anh tất cả cũng vội vàng mở ra đề tài thảo luận về chuyện đứa bé trong bụng Bạch Nguyệt Mai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2051 - Thân Nhân Nơi Cố Hương. (2)

Thực lực của bọn họ ai nấy đều có tu vi rất là thăng tiến, về tướng mạo cũng không có thay đổi quá lớn, nhưng mà về khí chất đều đã xảy ra biến hóa hoàn toàn không đồng dạng như vậy.

Bọn họ trở nên càng thành thục xinh đẹp hơn, khiến cho bất cứ một người nào nam nhân nhìn thấy đều phải giơ ngón trỏ khen ngợi.

Mỗi một nữ nhân đều là nghiêng nước nghiêng thành, ai có thể có được một người đều cảm giác là có phúc phận phải tu tới ba đời.

Chính là bọn họ lại ngược lại đều là nữ nhân thuộc về một mình Tiếu Đế!

Không thể không nói Tiếu Đế cùng sư phụ Tà Đế của hắn là như nhau, cả hai đều có được một danh hiệu "Phong lưu"!

Ngoài những nữ nhân này ra, đương kim Thái Thượng trưởng lão cung Tiếu Ngạo Diệp Vân Phong, cùng với Tân Lập bất đắc dĩ trở thành Cung Chủ thế hệ mới của cung Tiếu Ngạo cũng ở trong đó.

Diệp Vân Phong tự nhiên đã đạt tới tu vi Huyền Đế, hắn toàn lực phụ tá Tân Lập quản lý cung Tiếu Ngạo.

Tân Lập hiện nay đã là tu vi Cao Giai Thiên Tôn. Tính tình hắn cứng cỏi, xử sự tỉnh táo quyết đoán, so sánh sư phụ Tiếu Đế của mình thì hắn cũng thích hợp làm Cung Chủ.

Lúc trước vị trí Cung Chủ này là dành cho Phượng Lăng Thiên, chính là

Phượng Lăng Thiên cũng là giống như phụ thân Tiếu Đế của mình không thích trách nhiệm, chỉ biết không ngừng tu luyện.

Hiện nay hắn còn đang bế quan đột phá vào tu vi Huyền Đế, ngay cả chuyện con mình sắp sinh cũng đều không rõ ràng lắm.

Có điều, đúng vào lúc từ bên trong nhã các vọng ra hai tiếng trẻ khóc "Oa oa" thì có một luồng ánh sáng vàng rực rỡ chói mắt hào hùng từ một phương hướng mạnh mẽ lướt lại đây.

Một người trẻ tuổi oai hùng siêu phàm hiện ra với nụ cười sáng lạn mà nói

- Con của ta rốt cục đã sinh!.

Loạn Táng Không Gian, là một trong tám đại cấm địa!

Lối vào chỗ này đã gặp lực lượng không gian hỗn loạn không chịu nổi, làm cho người ta không dám dễ dàng tới gần.

Hắc động kia tựa hồ vĩnh viễn xoay tròn, lực lượng khủng bố kia đủ để xé xác bất cứ Thần Vương nào thành phấn vụn.

Phiến không gian thần bí, khiến cho Thần Vương xông tới cơ hồ là cửu tử nhất sanh. Hiếm khi có người có thể thoát ra từ bên trong. Cho dù là Thủy Thần nhập vào bên trong cũng bị kết quả như vậy.

Nhưng mà người có thể đi ra từ bên trong, không có ngoại lệ đều thu được cơ duyên may mắn.

Có điều là, nếu mà lại để cho bọn họ lại xâm nhập một lần vào bên trong Loạn Táng Không Gian, thì bọn họ là đánh chết cũng sẽ không lại xông vào lần thứ hai.

Bởi vì bên trong khủng bố tuyệt đối là ngoài sự tưởng tượng của mọi người!

Trước hết bắt đầu ngay từ lối vào, ngoại trừ lực lượng cực độ hỗn loạn làm cho người ta không thích ứng được ra, còn có trọng lực đáng sợ của lớp khí bao quanh. Ước chừng so sánh với địa phương ở bên ngoài thì chỉ số trọng lực đã tăng thêm mấy vạn lần.

Cũng là một người nặng một trăm cân, vậy sau khi đến nơi này thì ít nhất biến thành nặng mấy trăm vạn cân.

Bình thường Võ Giả, cho dù là Thánh Giả, Thánh Hoàng đều phải bị lực lượng đột nhiên gia tăng ép thành phấn vụn.

Chỉ có ai đã thành Thần Thể Thần Vương thì sử dụng thần lực mới có thể ngăn cản được lực tăng mấy vạn lần này mà không đến mức trực tiếp bị đè chết. Chính là nếu muốn phi hành thì cũng là cực kì gian nan.

Đương nhiên, nếu như chỉ là bội số trọng lực ở quanh thân thể thì còn không đến mức muốn lấy mạng Thần Vương. Quan trọng nhất vẫn là những lực lượng hỗn loạn này càng không ngừng khuấy động đã hình thành công kích hỗn loạn.

Các loại năng lực điên cuồng công kích đủ loại thuộc tính đều tồn tại. Ví dụ như thiên lôi sấm chớp, gươm đâm đao chém, biển lửa đốt cháy, mưa đá sóng trào... Một loạt công kích đều xuất hiện ở ngay lối vào này đã tạo thành tất cả không gian đủ loại thuộc tính công kích đủ sức giết chết tươi Thần Vương thông thường.

Những công kích này giống như là một loại công kích không trung bão tố, tùy tiện một đạo lực lượng liền đủ để phá hủy vài tòa thành trì.

Thông thường mỗi một Thần Vương dám xông vào Loạn Táng Không Gian

này cũng đều có chuẩn bị cực kì cặn kẽ. Bọn họ đều sẽ mặc vào vệ giáp phòng ngự loại cao nhất cấp mới có thể xông vào một lần.

Bằng không, chỉ sợ liền ngay cả còn không thể nào qua được lối vào thì đã mất mạng ở chỗ này.

Ở lối vào vạn năm khó có một người dám xông qua này, hình như có một bóng người đang không ngừng rung động cùng với những lực lượng điên cuồng này.

Hắn giống như một chiếc thuyền trong mưa to gió dữ bất kì lúc nào cũng đều sẽ bị phá hủy thành mảnh vụn!

Nhưng mà, nếu như là có người thấy ai đó có thể không mượn bất cứ vệ giáp phòng ngự nào ở trong lực lượng điên cuồng này mà vẫn còn có thể giữ được mạng nhỏ như vậy, thì hắn nhất định sẽ kinh ngạc đến rơi răng hàm.

Chỉ thấy trên người kẻ kia đã không còn có bao nhiêu chỗ da thịt nguyên vẹn, toàn thân đều phủ chất dịch màu vàng khác hẳn với người bình thường. Mà chỗ vết thương thật sâu kia của hắn đến xương cốt còn hiện ra, thì cũng đồng dạng trông giống như đúc từ kim loại hoàng kim mà thành, có vẻ vô cùng cứng rắn chắc chắn.

Hắn nhảy nhót làm mái tóc kia tung bay, thân hình càng không ngừng thoắt ẩn thoắt hiện tránh né những công kích này. Đồng thời hắn lại không quên nện ra công kích cường đại rực rỡ giống như ánh mặt trời, có vẻ đang suy tính dùng chúng để có thể vượt qua khu vực điên cuồng nguy hiểm này.

Chỉ là, bất kể hắn cố gắng như thế nào, đủ loại lực lượng kia vẫn đang đánh cho hắn bay về đủ các hướng đông tây nam bắc, huyết nhục bắn tung toé.

- A a!

Hắn càng không ngừng kêu thảm, nhưng rồi hắn lại như tiểu cường (con gián) bất tử, lại đều có thể đối kháng tiếp. Hơn nữa những huyết nhục này lại khôi phục với một loại tốc độ cực nhanh.

Cũng không biết hắn thử nghiệm đã bao lâu, cuối cùng thần lực của hắn cơ hồ đều phải kiệt sức.

Vào một khắc thần lực hắn kiệt sức kia, là lúc hắn bỏ mạng!

Nhưng mà vào lúc nguy hiểm nhất, một chiếc đỉnh đen lớn theo phong cách cổ xưa lại trôi nổi xuất hiện ra.

Chiếc đỉnh lớn này dẫu bị những lực lượng công kích điên cuồng này liên tục nện mà vẫn điềm tĩnh như núi. Thật sự không bị nện vỡ, cũng không bị đánh cho liên tục tung bay, mà chỉ là chịu lực thì không ngừng lắc lư di động.

Mà mới rồi người tuổi trẻ kia cũng là nhảy vào trong chiếc đỉnh đen này, tránh được những lực lượng công kích điên cuồng kia.

Chiếc đỉnh đen mang phong cách cổ xưa này mới là chỗ dựa bảo vệ tính mạng của người trẻ tuổi này suốt hai năm qua ở trong không gian điên cuồng dữ dội này.

Bằng không, hắn đã sớm hồn phi phách tán, bị chết không thể cứu chữa!

Mà người trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú uy vũ không phải là Lăng Tiếu bị cưỡng ép đưa vào Loạn Táng Không Gian sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2052 - Đột Phá Trong Bão Táp. (1)

Hắn bị người của U Ảnh Ám Sát Đoàn cưỡng bức đến nơi này. Lúc ấy, hắn đều cho là chính mình phải bỏ mạng không thể giữ nổi mạng nữa.

Chỉ là vào lúc cực kỳ quan trọng, hắn vẫn còn nhớ tự hợp nhất thần hồn phân thân của mình, hơn nữa nhanh chóng thu hồi Hắc Diệu Đỉnh trở về, rồi mới cùng với vòng xoáy kia tiến vào địa phương quỷ quái này.

Ở nơi này bất cứ khí tức sinh mệnh gì đó cũng không có, chỉ có rất nhiều lực lượng điên cuồng dữ dội và áp lực khủng bố kia.

Ngày đó hắn bị lực lượng khủng bố nơi này trong nháy mắt đột ngột công kích, toàn thân cơ hồ đều phải thối rữa hết.

May là lúc đó trong đầu của hắn có ba đại dị vật đồng thời hành động. Bọn chúng tựa hồ đều ý thức được ở trong phiến không gian này thì không chỉ có Lăng Tiếu sẽ chết, mà bọn chúng cũng bị phá hủy toàn bộ.

Bọn chúng mặc dù đều là chí bảo được nuôi dưỡng trong thiên địa, nhưng mà dưới lực lượng khủng bố thì cũng vẫn sẽ bị phá hủy.

Cho nên, bọn chúng không thể không cùng nhau liên thủ dốc hết kình lực, thay Lăng Tiếu giữ đầu và thần hồn được an toàn.

Bằng không, Lăng Tiếu đâu có cơ hội làm lại.

Cũng nhờ có ba đại dị vật này tại thời điểm mấu chốt cứu mạng Lăng Tiếu, nên hắn liền lại lần nữa lấy thần đỉnh ra, ngăn cách đại bộ phận lực lượng

này tiếp tục công kích, khiến cho hắn có cơ hội thở dốc lấy hơi, có khả năng mau chóng khôi phục thân thể và thần lực.

Hắn vốn tưởng rằng ẩn núp ở trong thần đỉnh, tùy ý thần đỉnh trôi dạt rồi cuối cùng khẳng định sẽ xông qua khu vực điên cuồng dữ dội này.

Chỉ là cuối cùng cũng không tiếp tục phát triển như hắn tưởng tượng vậy.

Mà là những lực lượng này càng không ngừng công kích đến từ bốn phương tám hướng, làm cho thần đỉnh một lúc bị đẩy mạnh hướng về phía trước, một lúc lại trở về phía sau.

Tới tới lui lui, cơ hồ đều khó có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Sau khi ngây người ở chỗ này mấy tháng, Lăng Tiếu biết tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Vì vậy hắn thử nghiệm một chút tu luyện lực lượng của thân thể một phen ở chỗ này.

Chỉ cần có thể tại khu vực này mà rèn luyện thân thể cho chịu đựng đến mức có thể chống chọi lại nổi công kích điên cuồng thịnh nộ ở nơi này, hắn liền có khả năng trực tiếp rời khỏi đây.

Có tính toán như vậy, Lăng Tiếu liền bắt đầu dùng chỗ này để tu luyện lực lượng của thân thể.

Lại lần nữa hắn trùng tu Cổ Hoàng Thần Công một lần, mài giũa mỗi một biến cùng bậc đến cảnh giới hoàn mỹ nhất.

Vào lúc mới đầu, ngay cả một đợt công kích ở nơi này thì hắn đều không chịu nổi. Chính là sau khi hai năm trôi qua, hắn đã hoàn toàn thích ứng với lực lượng nơi này, có thể đối kháng mấy ngày trên thân thể mà không bị hủy đều không là vấn đề.

Hắn rõ ràng cảm giác được thân thể của mình đã tăng lên một cấp bậc khủng bố, cho dù là Cao Giai Thần Khí thông thường công kích thì hắn vẫn có thể chống chọi được.

Đến long vân trước ngực hắn cũng càng ngày càng rõ ràng, rất hiển nhiên cảnh giới Cổ Hoàng Thần Công cũng tăng lên không ít.

Hiện nay trải qua mấy ngày lực lượng điên cuồng dữ dội công kích, Lăng Tiếu lần thứ hai quay trở về ẩn náu trong thần đỉnh, đồng thời cũng là bế quan.

Trải qua suốt hai năm thử thách ở trong vùng không ổn định này, cảnh giới Đê Giai Thần Vương đỉnh cao kia của Lăng Tiếu rốt cục phát sinh dấu hiệu lung lay.

Hắn muốn mượn cơ hội hôm nay, một lượt đột phá đến cảnh giới Trung Giai Thần Vương. Như vậy thân thể hắn sẽ trở nên càng dũng mãnh hơn, đến lúc đó chính là lúc hắn rời khỏi này khu vực điên cuồng dữ dội này.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là lực lượng nơi này quá mức hỗn loạn, căn bản không dễ dàng hấp thu. Hơn nữa hoàn cảnh cũng đặc biệt ác liệt, nếu muốn đột phá cảnh giới ở chỗ này thì thật sự là rất dễ dàng xuất hiện một vài vấn đề.

Một khi bị ảnh hưởng, thì đó khẳng định là chuyện mất nhiều hơn được, thậm chí có khả năng rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Chỉ là Lăng Tiếu ngây người hai năm ở chỗ này, đối với hoàn cảnh này đã là không còn nhận rõ.

Hắn liền quyết tâm đến, bắt đầu điều chỉnh trạng thái của bản thân mình.

Đột phá Thần Vương cùng bậc cũng không giống như những lần đột phá cùng bậc thông thường trong dĩ vãng, chỉ trong một buổi là có thể lấy đạt tới.

Điều này cần thần hồn cùng lực lượng trong đan điền càng không ngừng ngưng kết ra càng nhiều thần lực tại Thần Kiều, để một lượt là có thể lấy thần lực công kích lớp chướng ngại vật mà leo lên một tầng nữa.

Quá trình này nhìn như đơn giản, chính là thời gian phải bỏ ra ít nhất cũng cần nửa năm hoặc một năm trở lên mới được.

Huống hồ ở trong hoàn cảnh năng lượng cực kì điên cuồng dữ dội thế này, người khác muốn hấp thu lực lượng nơi này để đột phá thì quả thực là có muốn cũng không thể suy nghĩ.

Chính là Lăng Tiếu tất nhiên có ba đại dị vật trợ giúp, có thể để cho ba đại dị vật này thu vào những lực lượng này, sau khi từ bọn chúng loại bỏ sự hỗn loạn để trở nên yên ổn tinh khiết thì mới lại truyền đến đan điền của hắn.

Đương nhiên làm như vậy, số lực lượng Lăng Tiếu thu được sẽ trở nên ít đi rất nhiều.

Nhưng mà tại hoàn cảnh này mà có thể có lực lượng để hấp thu đã là phúc phận cực lớn, hắn làm sao có thể yêu cầu càng nhiều điều xa vời đây?

Lăng Tiếu phân bố rất nhiều Thần Tinh vào đầy bên trong Thần Đỉnh đã trở nên to lớn, đồng thời trong tay cũng xuất ra một số gốc thần thảo.

Năm chủng loại thần thảo này đều là căn cứ vào thuộc tính của Lăng Tiếu mà tuyển chọn ra. Chúng đều là thần thảo quý báu có thể dùng để tăng trưởng thần lực.

Trong đó còn có Hỏa Xà Đằng Hỏa Chúc tính hỏa, Tuyết Liên Hoa Vương

băng thuộc tính, Ngũ Tinh Quyển Hoa Phong thuộc tính...

Mỗi một gốc thần thảo này cùng với Thần Tinh đều là thứ mà Lăng Tiếu nhất định phải hấp thu dùng để đột phá.

Đối với lần đột phá này hắn nhất định phải không có sai sót, tuyệt đối không thể để xảy ra chút xíu bất ngờ!

Lăng Tiếu nhanh chóng nuốt năm loại thần thảo vào trong bụng, bắt đầu bắt đầu vận dụng Độc Tôn Quy Nguyên Công cùng với Cổ Hoàng Thần Công, khiến cho trạng thái của bản thân mình tiến vào cảnh giới Vật Ngã Lưỡng Vong.

Cùng với năm chủng loại thần thảo thuộc tính khác nhau này nhập vào bên trong, những đám lực lượng hào hùng mênh mông đang không ngừng gột sạch bên trong thân thể hắn. Hai đại thần công nhanh chóng hấp thu tinh hoa của chúng, một bộ phận được da thịt, kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, xương cốt, huyết dịch hút lấy nuốt vào để đồng hóa; một bộ phận khác chính là đang không ngừng tiến vào trong ngũ sắc đan điền, chuyển hóa thành lực lượng của Lăng Tiếu.

Bởi vì lực lượng quá mức khổng lồ, làm cho ngũ sắc đan điền kia tăng tới mức tối đa, cho đến khi tràn đầy thì tản mát chảy lan ra về hướng tới Thần Kiều.

Thần hồn tựa hồ cũng đã bị cảm ứng, vốn chúng đang chạy về hồn lực chân thân cường đại liền chuyển hướng tới Thần Kiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2053 - Đột Phá Trong Bão Táp. (2)

Hai chủng loại lực lượng bắt đầu quấn lấy nhau ngưng kết trên Thần Kiều, những tia thần lực ngũ sắc trong suốt bắt đầu sinh ra.

Cùng với những thần lực này càng không ngừng tăng trưởng, cây Thần Kiều bắt đầu trở nên càng tinh anh rõ ràng hơn. Lúc đầu thần lực chỉ chiếm vị trí khoảng một phần mười Thần Kiều, chính là hiện tại cũng là đang từ từ tăng trưởng, nhanh chóng phân bố vị trí đã đầy hai phần mười Thần Kiều.

Cũng cùng với những thần lực này càng không ngừng sinh ra, khí tức của Lăng Tiếu càng không ngừng liên tiếp tăng lên cao.

Rất nhiều thần lực càng không ngừng hướng tới một vị trí quan trọng để công kích đánh sâu vào. Chỉ cần phá vỡ vị trí điểm quan trọng này, là có thể lấy tiến vào bậc kế tiếp.

Rầm rầm!

Rất nhiều thần lực ở trong cơ thể Lăng Tiếu giống như vạn mã phi nhanh, khí thế như sấm sét lôi đình không ngừng điên cuồng công kích..

Cũng không biết sau khi đánh sâu vào bao lâu, cuối cùng, một đạo âm thanh nhỏ bé yếu ớt vang lên

- Pực!.

Tất cả đều trở về trạng thái bình yên cực kỳ khoan khoái!

Có thể trở thành Thần Vương, liền cùng cấp với có được Bất Tử Chi Thân, có khả năng một mực sống suốt đời!

Mặc dù Thần Vương có được tuổi thọ vô cùng vô tận dùng để tu luyện, nhưng điều này không có nghĩa là sau khi bọn họ trở thành Thần Vương là có thể một mực dựa vào tuổi thọ vô cùng vô tận này để tiếp tục vươn lên cảnh giới cao hơn.

Xét cho cùng thì bậc Thần Vương cũng là chia làm ba bảy loại.

Một số Thần Vương là thông qua nhiều năm một mực khổ tu, lại phối hợp các loại linh thảo, thánh tài, đan dược nghịch thiên để đi bước một rồi đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Trong giai đoạn này bọn họ tiêu hao vô số thời gian và tinh lực, mới có thể bước qua được một bước kia, vậy đã là vô cùng may mắn.

Mà loại Võ Giả này sau bước cuối cùng tiến vào cảnh giới Thần Vương, thông thường muốn thăng bậc tiến Giai đến trình tự cao hơn nữa, nếu không có thần đan hoặc thần tài nghịch thiên thì cơ hồ khó có thể lại tiến thêm nửa bước!

Tất nhiên loại Thần Vương vào lúc đạt tới một bước này vốn tất cả cơ năng Thần Thể có thể cơ hồ đã là biến chất tới cực điểm. Căn cơ kẻ đó cũng là khó có thể chống đỡ giúp cho bọn họ hướng tới cảnh giới càng cao hơn.

Một loại Thần Vương khác chính là tài năng bẩm sinh cực kỳ khá, có thể ở trong một thời gian nhất định mà không ngừng có được đột phá, làm cho thân thể một mực vẫn duy trì tràn đầy lực lượng huyết mạch, khiến cho Thần Thể vẫn còn vẫn duy trì cơ năng dũng mãnh, khiến cho sau khi bọn hắn đạt tới Thần Vương thì vẫn còn có thể lợi dụng tuổi thọ vô hạn lại làm ra đột phá.

Loại Thần Vương này đối với hạng thông thường mà nói đã là tồn tại tương đối phi phàm. Chiến lực của nó so sánh với loại Thần Vương trước thì khẳng định mạnh hơn nhiều lắm.

Về phần một loại Thần Vương cuối cùng kia, chính là trời sinh Thần Thể. Bọn họ từ một khắc mới bắt đầu ra đời liền nhất định sau này có thể trở thành tồn tại cấp Thần Vương.

Loại người như bọn họ khi tu luyện cơ hồ khó gặp cửa ải, tất cả những lần thăng bậc tiến Giai đều có được Thiên Nhân cảm ứng. Khiến cho bọn họ vừa đột phá liền trở thành mạnh nhất.

Bọn họ cơ hồ có được thân thể hoàn mỹ nhất trong thời khắc tiến vào giai đoạn Thần Vương. Tướng mạo dung nhan của bọn họ cơ hồ đều sẽ vĩnh viễn duy trì tuổi trẻ, mà không giống những Thần Vương ở trên thông thường sẽ xuất hiện dấu hiệu trung niên hoặc biến chất.

Mà chủng loại Thần Vương này bẩm sinh chính là sinh ra để chiến đấu, chiến lực của bọn họ tuyệt đối là tồn tại cấp cao nhất trong cùng bậc, thậm chí có khả năng vượt bậc mà chiến.

Cũng chính bởi vì loại thể chất yêu nghiệt, khiến cho Thần Thể bọn họ trở thành hoàn mỹ nhất,. Mà ở trong những lần thăng bậc tiến Giai sau này, so sánh với Thần Vương bình thường thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hai chủng loại Thần Vương trước là phổ biến nhất ở trong Thiên Vực, còn loại Thần Thể chính là hiếm thấy nhất, đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm nhất của mỗi thế lực siêu cấp.

Nhưng mà ngược lại còn có loại hình cá biệt không thuộc về ba loại loại hình tồn tại Thần Vương này. Quả là bọn hắn vẫn có được ưu thế thăng bậc tiến Giai không gì sánh kịp cùng với sức chiến đấu dũng mãnh.

Đó chính là người may mắn, họ có được cơ may nghịch thiên độc đáo lớn lao.

Bọn họ tựa hồ là vâng chịu thiên vận mà sinh ra, vào mỗi lần gặp nguy hiểm lại có khả năng hóa hiểm làm thành công, cuối cùng lại thu được cơ duyên kinh người, khiến cho trong cùng bậc tăng lên rất nhanh.

Loại "Người may mắn" cũng chỉ là có thể sinh ra từ trong nguy hiểm chất chồng thì mới được công nhận như vậy.

Rất nhiều người muốn trở thành loại "Người may mắn" này nhưng lại đều là nửa đường chết non, mà ai có thể đạt tới được thì mọi người đều là hạng người tính cách kiên định như sắt.

Bọn họ thập phần tâm huyết, vào mọi thời khắc đều có được tâm trạng cứng cỏi không bị bẻ gẫy. Có thể tỉnh táo nhất mà đối diện đủ loại hiểm cảnh, khiến cho chính mình giữ được tánh mạng.

Mà Lăng Tiếu không nghi ngờ là một kẻ trong loại "Người may mắn" đó!

Từ lúc hắn trọng sanh đến nay dọc đường gặp phải không biết bao nhiêu hiểm địa cửu tử nhất sanh, rốt cục có bao nhiêu nỗ lực, liền thu hoạch được bao nhiêu thu hoạch.

Hắn chỉ với không được trăm tuổi mà đã trở thành cảnh giới Thần Vương, tốc độ thăng bậc tiến Giai của hắn tuyệt đối không thể kém hơn so với những hạng Thần Thể này.

Mà nay, hắn lại một lần nữa đối mặt loại hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, và rồi thành công lại tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Trung Giai Thần Vương. Hơn nữa trở thành tồn tại ở trong Thiên Vực hiện nay đạt đến Trung Giai Thần Vương nhanh nhất. Năm ấy chẳng qua hắn mới bảy mươi tám

tuổi!

Đương nhiên Trung Giai Thần Vương này vẫn là tồn tại không hề dựa vào bất cứ thần đan nào để đột phá.

Nếu mà hắn được người biết, chỉ sợ lập tức sẽ đượi ghi vào sử sách, sánh vai cùng những Thần Vương yêu nghiệt thời viễn cổ!

...

Lăng Tiếu ngồi ở trong Thần Đỉnh, mấy ức Thần Tinh bên cạnh hắn đã bị hắn nuốt chửng hết sạch.

Cả người hắn trở nên vô cùng mờ ảo thần thánh, những cỗ hào quang ngũ sắc đang không ngừng nhấp nháy bên trong Thần Đỉnh.

Cả một chốn không gian điên cuồng dữ dội này tựa hồ đều đã bị Thần Quang cường đại này làm ảnh hưởng, trong thời gian ngắn ngủi trở nên yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, từ đôi mắt Lăng Tiếu phát ra hai đạo hào quang đã thực chất hóa. Những sợi tóc trên đầu hắn bắt đầu tung bay, xung quanh cơ thể càng không ngừng quay vòng những vầng sáng Lưu Ly lấp lánh. Thêm vào khí phách giống như bá vương làm cho người ta thuyết phục, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trên mặt Lăng Tiếu thoáng hiện một nụ cười làm cho người ta mê mẩn, thân thể nhẹ nhàng rung lên, cả người vọt ra từ trong Thần Đỉnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2054 - Con Đường Nhàm Chán. (1)

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, Long Uy mênh mông cuồn cuộn càng không ngừng vang dội không ngớt quanh đó. Long âm này đã chấn thành nát bấy lực lượng điên cuồng thịnh nộ kia ở khu vực này. Nó giống như một con Kim Long mười trảo đang oai phong bay dựng lên ở chỗ này,tiếng gầm bay xa vạn dặm!

Lực lượng điên cuồng dữ dội ở khu vực này lúc trước vốn không sao trừ được, nay Lăng Tiếu có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cho biến đổi đột ngột rơi vào im lặng đã là phi thường không dễ dàng.

Đến sau khi âm thanh của hắn chấm dứt, vô số lôi điện sấm chớp, Hỏa Diễm, mưa đá, nham thạch... tạo thành một loạt công kích lại một lần nữa không hề có dấu hiệu đánh sâu đến.

Mỗi một đạo lực lượng cơ hồ cũng có cường độ ngang bằng với một kích toàn lực của Cao Giai Thần Vương. Còn trọng lực nặng nề gấp mấy vạn lần kia vẫn cứ đè ép lại đây.

Thân hình Lăng Tiếu sa xuống trong nháy mắt, cả người chỉ cảm thấy sự áp chế như bị mấy chục quả núi lớn đè trên đôi vai. Mà rất nhiều lực lượng bí mật kia mang theo khí thế Lôi Đình Vạn Quân càng không ngừng bao phủ lấy hắn.

Thay đổi so vẫn chưa đạt đến bậc trước đây, nên Lăng Tiếu nhất định vẫn gian nan đối kháng được với những trọng lực cùng với công kích này, trên người khẳng định trước tiên là sẽ da tróc thịt bắn toé.

Có điều hiện nay những trọng lực này chỉ là ép tới mức làm hắn hơi hơi khó chịu mà thôi, còn những lực lượng công kích trên người hắn cũng không là lập tức làm rách da xẻ thịt, mà là chỉ cảm thấy từng đợt tê dại đau đớn mà thôi.

Lăng Tiếu nhếch miệng cười cười

- Hắc hắc, cuối cùng cũng đã có được năng lực tự bảo vệ mình rồi

Tiếp theo hắn ngẩng đầu lên đói diện với những lực lượng công kích một mực không có gián đoạn mà quát to

- Một trong tám đại cấm địa thì đã sao, Lăng Tiếu đồng dạng có khả năng tung hoành ngang dọc ở chỗ này!

Cùng với tiếng quát lớn của hắn vang lên, hắn giơ lên nắm đấm xuất ra một quyền đối với phía trên bầu trời.

- Rầm rầm!

Một quyền này ẩn chứa một kích cường đại nhất mà Lăng Tiếu thu được từ việc thăng bậc tiến Giai. Lại tăng chiến lực lên mấy chục lần rồi triển khai toàn bộ. Nó ẩn chứa quyền ý cuồn cuộn, cho dù là Cao Giai Thần Vương mà đối mặt một kích này của hắn thì cũng chỉ có một con đường chết!

Một quyền hào hùng của hắn đã nện cho lực lượng điên cuồng dữ dội trong không trung đến mức phải bốc dựng lên.

Lăng Tiếu cũng không hề bởi vậy mà đình chỉ động tác, bóng dáng hắn giống như con cá đang lượn bắt đầu biến ảo chạy như bay ở chỗ này. Tốc độ so sánh trước đây không biết nhanh hơn biết bao nhiêu lần, trọng lực trên người hắn cơ hồ bị xem nhẹ không phải suy nghĩ!

Không phải trọng lực không khí này không còn tồn tại, mà là lực lượng của Lăng Tiếu đã trở nên to lớn, đã đủ để chống đỡ với những trọng lực này.

Hắn cũng không phải liền có khả năng cứ một mực chạy như bay, hắn còn muốn càng không ngừng cố gắng nện ra một con đường thoát khỏi tử lộ tại phía trước.

Hắn nhất định phải rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Ở chỗ này bốn phía đều tràn ngập lực lượng điên cuồng dữ dội, căn bản làm cho người ta không phân biệt rõ đông tây nam bắc.

Lăng Tiếu mặc dù nghĩ muốn rời khỏi nơi này quay về đến lục địa, chính là lại vẫn không có biện pháp xác định phương hướng nào mới là lối ra. Hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác để lựa chọn một phương hướng rồi không ngừng đi tới.

Một mạch đi về phía trước, hắn không biết đã phát huy ra bao nhiêu lực lượng để đối kháng với lực lượng ở nơi này.

Chính là lực lượng nơi này tựa hồ như vô cùng vô tận, cũng tựa hồ là vĩnh viễn đi không đến được điểm đầu.

Hắn cũng không biết tiêu hao bao nhiêu thần lực, không biết lại bị phá hủy thân thể bao nhiêu lần, nhưng một mực không hề tìm được lối ra.

Tâm tình của hắn càng ngày càng là nóng này không thôi.

Hắn đã đi không biết qua bao nhiêu thời gian, hắn chỉ biết là đối mặt khu vực này đã trở nên tê dại.

Hắn từ khi xuất đạo đến nay còn không phải trải qua hành hạ buồn tẻ như

thế, quả thực khoái khiến cho hắn phát chán.

Cho dù là hiện tại để cho hắn nhìn thấy một gốc cây thần thảo hoặc là một kiện thần tài cũng có thể khiến cho hắn bỏ ra một đống thời gian để thu nhặt a!

- Mẹ, không phải nói nơi này có cơ duyên động trời sao? Chính là cho tới bây giờ cỏ dại cũng không thấy một cây, ta nhổ vào!

Lăng Tiếu không nhịn được mắng mỏ thô tục.

Hắn hiện tại toàn thân xích lõa, cũng không hề mặc bất cứ trang phục gì, bởi vì mặc vào thì sau một hồi rồi cũng sẽ bị phá hủy. Chẳng thà cứ trực tiếp thoải mái như vậy đi lại ở chỗ này, dù sao cũng sẽ không có người nào đó nhìn thấy hắn như vậy.

Không thể không nói vóc người Lăng Tiếu có khả năng dùng tỉ lệ hoàng kim để hình dung.

Đương nhiên, đâu phải là nói hắn giống như nữ nhân mà cái này nên lồi lõm, cái kia nên vểnh.

Mà là chỉ vóc người dong dỏng cao kia của hắn xác thật thập phần rắn rỏi cường tráng, cơ thể với muôn vàn khối cơ bắp đều đặn tràn ngập tính bùng nổ lại không mất mỹ cảm nhẹ nhàng. Tuyệt đối không giống những kẻ vai u thịt bắp này, muôn vàn khối cứng rắn thô kệch khó coi.

Khắp cơ thể hắn đều nhuốm những tầng ánh sáng vàng tươi, mà trước ngực lại có những đạo hoa văn giống như hình Long, trông quả là thập phần uy vũ bá đạo.

Trong mấy ngày nay lực lượng cảnh giới Trung Giai Thần Vương của hắn đã

được củng cố, hơn nữa thân thể cũng đã đạt tới trạng thái phòng ngự Cao Giai Thần Khí, chỉ còn cách Thần Khí đỉnh cao đã không xa nhiều lắm.

Hắn tung ra quyền cước tay chân thì đều có thể mà chống đỡ được những lực lượng điên cuồng thịnh nộ này, coi như miễn dịch với công kích của chúng.

Có lẽ hắn đã nhận mệnh, cái này tuyệt đối là một không gian vô cùng tận.

Hắn dứt khoát cũng thích phóng ra thần hồn đã đạt tới Cao Giai Thần Vương hậu kỳ, mượn lực lượng điên cuồng dữ dội ở nơi này để cọ xát.

Phân thân thần hồn lại trải qua hết lần này đến lần khác bị phá hủy rồi đoàn tụ, cuối cùng cũng đã trở nên càng dũng mãnh hơn.

Hắn tin chắc lấy lực lượng thần hồn hiện tại của mình để đi đối kháng những Thần Vương đỉnh cao đích thực này, cho dù là cấp Thiên Thần Vương thông thường thì cũng có lực để đánh một trận.

Có thể nói, Lăng Tiếu nhờ vào lực lượng hiện tại đã bước lên trình tự Thần Vương cao nhất.

Nếu mà hắn lợi dụng công kích hồn lực, thì đó càng là vô địch ở trong cảnh giới Thần Vương!

Thời gian thấm thoắt trông qua, Lăng Tiếu đã đi lại suốt năm năm ở trong khu vực này. Mà thêm vào hai năm trước đây khi hắn mới tiến vào hai năm, thì đã là bẩy năm.

Trong lòng hắn rất lànhớ mong thế giới bên ngoài!

Rốt cục, vào lúc hắn đã từ bỏ việc tìm kiếm lối ra, hắn phát hiện ở phía trước hắn thì khu vực lực lượng điên cuồng thịnh nộ lại trở nên yếu đi không ít, tựa

hồ đã muốn xuyên qua vùng đất ven rìa của khu vực này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2055 - Con Đường Nhàm Chán. (2)

Tâm tình Lăng Tiếu vốn đã trở nên tê dại giống như bị nhúng vào chậu nước băng, khiến cho hắn trong nháy mắt bắt đầu trở nên vui mừng.

- Rốt cục cũng dã chịu đựng được đến cùng, ha ha!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, liền mạnh mẽ vọt về hướng tới phía trước.

Đáng tiếc, nơi đó thực sự không phải là lối ra trong kỳ vọng của hắn. Mà là một khu vực không gian kì dị cổ quái khác.

Loạn Táng Không Gian, cũng không ai biết cái tên này là từ đâu ra.

Chỉ biết là nó đã tồn tại vô số vạn năm. Mà căn cứ vào miêu tả trong ghi chép của một số Chí Tôn, chỗ nầy đúng là một không gian an táng. Tựa hồ nó ẩn giấu bí mật động trời gì đó từ thời viễn cổ, cho nên mới được gọi là Loạn Táng Không Gian.

Sau khi Lăng Tiếu xuyên qua khu vực hoàn toàn điên cuồng dữ dội này, vốn dĩ nó nên là lối ra.

Đáng tiếc, hắn đã cao hứng quá sớm!

Chỗ nầy căn bản không phải là lối ra gì cả, mà là một vùng giống như không gian tĩnh lặng.

Khi hắn nhìn thấy những quang cảnh ở chỗ nầy thì trở nên vô cùng kinh hãi!

Chỉ thấy rất nhiều quả núi nhỏ hoang vu lại đều là không chân mà trôi nổi lắc lư. Lại còn có nhiều hơn những khối đá bay loạn mà nện vào nhau ầm ầm ở trong những dòng chảy xiết, giống như một chốn hình thành từ những dòng chảy loạn.

Ở đây vốn có một cái gì đó đáng sợ, chỉ cần cẩn thận nhìn kĩ là sẽ phát hiện ở giữa những dòng chảy loạn này thỉnh thoảng còn mang theo một số tàn thây thi thể của hung thú đã chết đi, cũng không thiếu những mảnh vụn thân thể nhân loại trôi dạt ở trong đó, hơn nữa số lượng thậm chí là rất lớn. Những luồng âm khí chậm rãi di động tại chỗ nầy quả là cực kì ớn lạnh, giống như quang cảnh một ngày tận thế, tuyệt đối làm cho người ta rợn cả tóc gáy!

Sau khi Lăng Tiếu vừa mới bước vào không gian này, lập tức cảm thấy có một luồng hủ thực khí vô cùng đậm đặc thổi ập tới. Hơn nữa hắn cũng bị lực lượng cường đại kia đập đến mức không tự chủ được mà phải bay lui.

Lãng Tiếu sử dụng lực lượng Thiên Trụy để tự ổn định thân hình của mình, nhưng ngay lúc đó cũng có vô số nham thạch và quả núi nhỏ nương theo luồng khí kia mà đến nện ầm ầm tới chỗ hắn.

Lực lượng của những quả núi nhỏ và nham thạch lực đánh sâu mà tới này quả là cực lớn, so với lực lượng ở trong khu vực điên cuồng dữ dội thì tuyệt đối không thể yếu hơn, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

- Chỗ này rốt cuộc là địa phương quái quỷ gì!

Lãng Tiếu mắng to một tiếng, song quyền nhằm tới những quả núi nhỏ và nham thạch này mà nện thẳng về phía trước.

- Rầm rầm!

Lực phá hoại cường đại miễn cưỡng bắn bay những quả núi nhỏ và nham thạch này.

Chính là, Lãng Tiếu lại cảm giác song quyền ngứa ngáy không thôi, cả người cũng là bị nện đến phải lui bước. Hơn nữa lực lượng dòng chảy xiết nơi này vừa hút vừa đẩy, làm cho thân hình hắn lập tức không bị khống chế lộn nhào bay lên.

- Bang bang!

Lãng Tiếu trong nháy mắt bị những quả núi nhỏ và nham thạch ở nơi này va đập nện cho choáng váng đầu hoa mắt, da thịt nứt vỡ.

Cũng may mắn hắn đã đột phá Trung Giai Thần Vương, lực phòng ngự lượng đã sớm được gia tăng một tầng. Bằng không thật đúng là sẽ bị những quả núi nhỏ và nham thạch này trực tiếp đánh cho tan xương nát thịt.

Hắn hoài nghi chủ nhân phần còn lại của chân tay đã bị cụt nơi này khi còn sống hẳn là cũng gặp phải cùng cảnh ngộ như hắn đã gặp loại vừa va chạm liền khó chịu.

Lãng Tiếu không dám lại sơ ý, cũng không muốn tiêu hao quá nhiều thần lực. Hắn gượng gạo ổn định thân thể, lấy ra Kim Long Thương quét ngang để đánh bay những quả núi nhỏ và nham thạch đang bay tới.

Có Kim Long Thương trợ giúp, nỗi khổ da thịt của Lãng Tiếu đã giảm hẳn đi.

Chỉ là lực lượng không gian lưu động ở nơi này vẫn rất cường đại, chỉ hơi không may mắn là lập tức lại bị vừa hút vừa đẩy đến không yên.

Lãng Tiếu quan sát tình huống chung quanh ở nơi này, lại nghĩ biện pháp

nên giải quyết như thế nào với cục diện này.

Đồng thời hắn nghĩ tới sư phụ Tà Đế của mình

- Sư phụ không có ở chỗ này sao?.

Trong tay của hắn có Sinh Mệnh Ngọc Đồng của Tà Đế. Hắn biết Tà Đế còn sống, nên tin tưởng những phần còn lại của chân tay đã bị cụt này không liên quan tới sư phụ hắn, chỉ là hắn nghĩ liệu sư phụ mình cũng có thể ở chỗ này hay không?

Nghĩ tới đây, Lãng Tiếu nhanh chóng bay vút lên trên một hòn núi nhỏ, mặc kệ cho nó di chuyển theo lực lượng ở nơi này. Đồng thời trong tay hiện ra Sinh Mệnh Ngọc Đồng.

Thông thường Sinh Mệnh Ngọc Đồng càng đến gần chủ nhân cũ, thì ánh sáng nó phát tán ra ngoài sẽ đặc biệt chói mắt.

Lãng Tiếu là biết Tà Đế ở bên trong Loạn Táng Không Gian này, chính là sau khi hắn lấy ra Sinh Mệnh Ngọc Đồng, thì phát hiện Sinh Mệnh Ngọc Đồng vẫn còn sáng, nhưng mà ánh sáng của nó lại không có thay đổi gì.

Lãng Tiếu cười khổ một cái

- Loạn Táng Không Gian này cũng không biết lớn tới đâu, sư phụ ở chỗ này hơn một trăm năm cũng không biết đã trôi dạt đến chỗ nào!

Lãng Tiếu thu hồi Sinh Mệnh Ngọc Đồng lại, sắc mặt dửng dưng suy nghĩ nên xuôi dòng xuống, hay là ngược dòng lên trên tìm kiếm vùng đất cội nguồn của nó?

Liền trong thời gian Lăng Tiếu không để tâm, một tòa núi nhỏ khác đúng là

nện về hướng tới vị trí quả núi nhỏ mà hắn đang đứng.

May là Lãng Tiếu kịp thời phản ứng lại, hắn bật nhảy lên rời khỏi nơi này.

Lãng Tiếu lẩm bẩm nói

- Không bằng ngược dòng đi ngược lên, nhìn một chút xem nơi này rốt cuộc là địa phương quái quỷ gì!.

Dứt lời, thân hình Lăng Tiếu bắt đầu tung hoành, xuyên qua không gian ở trong dòng chảy loạn lưu này. Hắn nhẹ nhàng né tránh những quả núi nhỏ cùng với nham thạch này, thỉnh thoảng lại mượn nó làm điểm dừng chân nghỉ ngơi.

Lãng Tiếu cũng không biết đã đi được bao xa, dòng chảy loạn lưu nơi này một mực tồn tại, chỉ hơi không chú ư liền dễ dàng bị nện trúng.

Nhưng mà ở trong hoàn cảnh này thì trái lại khiến cho Lãng Tiếu rèn luyện cảnh giới thân pháp, khiến cho nó đạt tới cảnh giới hoàn mỹ nhất, tốc độ lại tăng lên vài phần.

Với thực lực Trung Giai Thần Vương của hắn, lại là người mang Phong thuộc tính, cho dù là Cao Giai Thần Vương đều không đuổi kịp hắn. Hắn có so sánh với cao thủ Thần Vương đỉnh cao.

Lăng Tiếu vào mọi thời khắc đều chú ư đến hoàn cảnh nơi này, hắn phát hiện những phần còn lại của chân tay đã bị cụt này tựa hồ đều đã là do Thần Vương chết đi rất nhiều năm lưu lại, bằng không những tứ chi này không có khả năng một mực bảo tồn đến bây giờ.

Chỉ là hắn không hiểu những phần còn lại của chân tay đã bị cụt này rốt cuộc là xuất phát từ địa phương nào.

Tất nhiên Loạn Táng Không Gian này vạn năm đều không được chứng kiến có người đi vào, vậy làm sao lại có nhiều người như vậy bị chết ở đây.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2056 - Quỷ Ý Không Gian. (1)

Hơn nữa, những Thần Vương này cũng không thấy được mọi người đều có thể phải thông qua khu vực điên cuồng thịnh nộ kia để tới đây.

Bỗng đột nhiên, hắn thấy được một cánh tay cụt đang trôi về hướng tới hắn.

Nếu như trước đây thì hắn nhất định sẽ lập tức lắc mình né tránh hoặc trực tiếp đánh tan là được.

Chính là, lần này hắn cũng đưa tay ra bắt lấy cánh tay cụt kia, bởi vì ở trên cánh tay cụt này hắn phát hiện có một cái Không Gian Giới Chỉ.

Có thể đi được tới đây e rằng đều là Thần Vương cấp cao nhất, cho nên Không Gian Giới Chỉ của người ta mà có thể bảo lưu lại thì nhất định là sẽ có không ít bảo bối tốt.

Sau khi Lăng Tiếu tháo được nó ra liền quăng phần còn lại của chân tay đã bị cụt kia, tiếp theo dùng thần niệm quét vào bên trong Không Gian Giới Chỉ.

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Lãng Tiếu, Không Gian Giới Chỉ kia thật sự là có không ít thần tài cùng với một chút thần vật khác.

Chỉ có điều là Lãng Tiếu lại phát hiện bên trong đó không có nửa mẩu Thần Tinh, rất hiển nhiên là đã bị vị Thần Vương kia trước đây hấp thu hết sạch.

Tất nhiên không phải ai đều có thể có khả năng muốn được như hắn, dùng tam đại dị vật để hấp thu lực lượng bùng nổ hỗn loạn nơi này.

Lãng Tiếu thu hồi Không Gian Giới Chỉ này, trên mặt rốt cục hơi hiện ra nét mặt vui mừng

- Nói không chừng có thể kiếm chác một chút gì đó ở chỗ này!

Ở đây khắp nơi đều là những phần còn lại của chân tay đã bị cụt, hắn cảm giác chỉ cần lưu tâm thì khẳng định có khả năng sẽ tìm được không ít Không Gian Giới Chỉ.

Đáng tiếc, hắn đã tính sai lầm!

Những phần còn lại của chân tay đã bị cụt này thì có rất nhiều, chúng đều bị dòng chảy loạn nơi này va đập vỡ vụn. Nếu muốn may mắn nhìn thấy cánh tay trên có chứa Không Gian Giới Chỉ... thì đúng là thật không dễ dàng.

Lãng Tiếu cũng không biết đã đi ngược dòng được bao lâu, có lẽ là một tháng, có lẽ là nửa năm...

Tóm lại hắn phát hiện nơi này cũng giống hết như khu vực điên cuồng dữ dội kia, tựa hồ đều không đi được đến điểm cuối.

Cũng may dọc đường này không phải hắn không thu hoạch được gì. Trong đó vẫn còn tìm được hơn mười món Cao Giai Thần Khí, thậm chí vẫn còn có một kiện Thần Khí cấp cao nhất. Về phần Không Gian Giới Chỉ thì chỉ thu được ba cái, ở bên trong đó đều có không ít thứ tốt.

Tính toán thế này đã khiến cho hắn cảm thấy ở trong không gian này cũng còn có thể tạm thời đi thêm một thời gian nữa!

- Ơ, cái này... cái đầu báo này làm thế nào mà nhìn quen mắt như vậy?

Lăng Tiếu đột nhiên nhìn thấy trước mắt hắn xẹt qua một chiếc đầu thú

khổng lồ thù thì giật mình la lên.

Hắn do dự một chút, rồi tiếp tục đuổi theo nó. Hắn giữ lại cái đầu báo kia rồi cẩn thận đánh giá một phen.

Trong nháy mắt hắn kinh ngạc đến ngây dại!

Hắn phát hiện cái đầu báo này chính là thứ mà hắn đã nhìn thấy trong một đoạn thời gian trước. Nó có một cái mắt trái đã bị nham thạch đánh nát, về điểm này Lăng Tiếu đúng là còn nhớ đầy đủ rõ ràng.

Hắn rõ ràng là bay theo phương hướng ngược với dòng chảy nơi này để đi tới, vậy tại sao còn có thể nhìn thấy chiếc đầu báo mà trước kia đã gặp?

- Chẳng lẽ ta một mực tại chỗ giẫm chân tại chỗ sao?

Lăng Tiếu giật mình la lên, tiếp theo hắn lại lắc đầu phủ định ư nghĩ này.

Ngay sau đó, mắt hắn bỗng giật thột một cái

- Ta hiểu rồi, nơi này nhất định là không gian tuần hoàn. Tất cả mọi thứ ở trong đó đều là di chuyển quay vòng vòng. Nhất định là cái dạng này!.

Quả nhiên, sau khi Lăng Tiếu lại chạy một đoạn thời gian, thì hắn đã trở lại vùng đất chỗ tiếp giáp giữa khu vực điên cuồng dữ dội kia cùng với phiến không gian này.

" Cái này càng chính xác " Lăng Tiếu suy nghĩ trong lòng.

Thì ra là hắn một mực đều là đi loanh quanh một vòng tròn. Thành ra điểm bắt đầu trở thành điểm cuối cùng, mà điểm kết thúc lài là vị trí khởi điểm.

Điều này làm cho hắn buồn bực đến điên cuồng chụp trảo mãi không thôi.

Lăng Tiếu càng không ngừng đánh giá lại phiến không gian này, cuối cùng không hề chần chừ lại một lần nữa nhảy vào trong khu vực điên cuồng dữ dội, để theo một phương hướng khác mà rời đi.

Hắn cảm giác được những ai bị chết ở chỗ này đều là cùng cảnh ngộ như hắn sau khi lỡ chân đi vào, bị giống như giết dần mòn ở trong phiến không gian Thần Vương kia!

Mục đích của Lăng Tiếu không phải muốn xông vào cấm địa Loạn Táng Không Gian này làm gì, hắn cuối cùng chỉ là nghĩ cách rời khỏi nơi này mà thôi.

Lần này lựa chọn đi ngược hướng lúc đầu để trở về, Lăng Tiếu không hề bỏ lỡ giống như trước đây nữa. Hắn biết khu vực này nhất định sẽ có tồn tại điểm cuối, nói không chừng phương hướng mà hắn lựa chọn chính là lối ra cũng không chừng.

Vì vậy hắn triệu hoán Thần Đỉnh ra, để cho nó trôi nổi trên đỉnh đầu mà đỡ rất nhiều lực lượng khác. Còn chính mình thì đúng là toàn lực bay tới, mau chóng xuyên qua khu vực này đi ra ngoài.

Trong nháy mắt lại đã qua hai năm, tính tình Lăng Tiếu vốn là cảm thấy có hi vọng đều phải bị phai mờ gần hết.

Tuy nhiên, hắn một mực đều cảm giác được ở trong khu vực điên cuồng dữ dội này không có thần vật hoặc sinh vật nào tồn tại.

Có điều là một ngày kia hắn lại thấy ở phương xa có một bóng hình đang di động cùng hắn.

Mà từ bóng dáng này mà xét thì xem ra đó tuyệt đối là một loại Thánh Thú, chỉ không biết là chủng loại gì mà thôi.

Thánh Thú có thể tự do xuyên qua không gian ở chỗ này chỉ sợ đều là tồn tại dạng cao nhất.

Lăng Tiếu không lưu ý đối phương mạnh mẽ như thế nào, lập tức đuổi theo.

Đây chính là sinh vật đầu tiên mà hắn thấy trong nhiều năm qua, dù như thế nào cũng phải nhìn một chút xem là cái gì đi!

Đến lúc Lăng Tiếu tiếp cận sinh vật này, Lăng Tiếu lại lần nữa bị kinh ngạc.

Nó tuyệt đối là sinh vật không hề được ghi chép trong sử sách, có lẽ cũng không tính là sinh vật.

Thân hình nhìn như nửa sư tử nửa hổ, nhưng thân thể của nó xem ra cũng không hề có điểm nào mà giống như là thân thể có máu có thịt. Ngược lại như là kết tinh tạo thành từ các loại nguồn gốc, đặc biệt có vẻ kì dị cổ quái khác thường. Mà màu sắc toàn thân nó cũng tương đối hỗn độn, đỏ, vàng, đen... Tựa hồ màu sắc gì đều cũng có.

Chỉ thấy nó bị những lực lượng điên cuồng dữ dội này đột ngột công kích mà cũng không có phản ứng nào, tựa hồ đã là chịu mãi thành thói quen.

Mà nó thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hấp thu nuốt chửng năng lượng ở nơi này.

Đến lúc nó thấy Lăng Tiếu, đôi mắt như những khối năng lượng kết tinh lại thoáng qua vẻ mịt mờ, cũng không có chút xíu ư đồ công kích hắn, cũng không có chút xíu khí tức sinh mệnh lộ ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2057 - Quỷ Ý Không Gian. (2)

- Chẳng lẽ... Đây là thứ gì đó tự động sinh ra từ vật chất ở khu vực này. Nhưng nó còn chưa hoàn thành việc biến đổi, nên vẫn chưa sinh ra thú Nguyên Thủy có linh hồn!

Lăng Tiếu suy đoán thầm nghĩ.

Chỉ là ngay vào lúc Lăng Tiếu đi về phía trước tới gần nó. Con thú Nguyên Thủy vừa rồi vẫn còn được so sánh là ngoan hiền trong nháy mắt lại bắt đầu trở nên điên cuồng dữ dội.

Thú Nguyên Thủy, là chỉ những sinh vật trong thời gian thiên địa sơ khai, lúc vạn vật sinh ra. Chúng đều là ngưng tụ từ mỗi lực lượng Bản Nguyên, lại trải qua tầng tầng lớp lớp biến đổi rồi cuối cùng mới biến thành sinh vật có được linh hồn đích thực.

Có thể nói, thú Nguyên Thủy là chủng loại sinh vật nguyên thủy nhất, chỉ là bọn chúng còn không có đầy đủ năng lực suy nghĩ cùng với các loại nhu cầu sinh tồn.

Một khi chúng rời khỏi vùng đất sinh ra, sẽ lập tức tử vong tiêu tan.

Đương nhiên loại thú Nguyên Thủy đều kế thừa một chút hình dạng tồn tại năng lượng kế thừa từ vùng đất sinh ra.

Ví dụ như là thú Nguyên Thủy Hỏa thuộc tính sẽ tương đối kích động nóng nảy, mà thú Nguyên Thủy Mộc thuộc tính lại tương đối ngoan ngoãn hiền lành...

Mà con thú Nguyên Thủy trước mắt này rõ ràng là sinh ra từ chín loại Bản Nguyên lực lượng điên cuồng dữ dội nơi này, cũng không biết là trải qua bao nhiêu trăm vạn năm mới biến thành hình dáng hiện nay.

Cho nên, nó cũng kế thừa tính cách điên cuồng dữ dội ở nơi này.

Lăng Tiếu vừa mới tới gần, nó liền công kích thẳng về hướng tới Lăng Tiếu, muốn giết chết thứ gì đó có vẻ không giống nó.

Cái này thuần túy là một loạihành vi nguyên thủy nhất, thực sự không phải là tận lực hoặc hành động cố ý.

Nó giống như tình hình khu vực điên cuồng dữ dội nơi này, lực lượng phát tán ra ngoài rõ ràng nếu so với năng lượng ở bốn phía ầm ầm đánh tới thì vẫn còn khủng bố hơn nhiều lắm.

Trong nháy mắt nó liền đến trước mặt Lăng Tiếu, Lăng Tiếu lập tức dùng Thần Đỉnh che ở trước bóng dáng mình.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Lăng Tiếu cảm nhận được một lực va chạm cường đại, hắn cùng với Thần Đỉnh lại đều bị chấn bay ra thật xa.

Trong lúc Lăng Tiếu kinh hãi thì con thú Nguyên Thủy lại một lần nữa lướt lại đây, tất cả lực lượng điên cuồng dữ dội ở bốn phía tựa hồ đều chịu sự khống chế của nó. Rất nhiều lôi điện sấm chớp, Hỏa Diễm, mưa đá... Đều là nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà đua nhau công kích dày đặc.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu bị cường độ của lực lượng điên cuồng dữ dội này đánh cho bong

da đứt thịt, nhưng cũng không làm cho hắn bị mất mạng như vậy. Nhất định là hắn có khả năng sinh tồn ở chỗ này đã gần mười năm, thân thể đã được cường hóa đến phi thường hoàn mỹ.

- Cừ thật, lại có thể sử dụng lực lượng ở nơi này!

Lăng Tiếu giật mình la lên.

Một kích này của đối phương rõ ràng đem so sánh với công kích của bất cứ Thần Vương đỉnh cao nào thì đều phải khủng bố hơn nhiều lắm. Nếu mà lại thêm mấy lần công kích như vậy, Lăng Tiếu chỉ sợ cũng không chịu nổi.

Hắn rất muốn lập tức trốn chạy, tất nhiên con thú Nguyên Thủy này không có linh trí, nên có vẻ cũng sẽ không hiểu được cách thức lần theo dấu vết hắn.

Chính là Lăng Tiếu lại không cam lòng cứ rời đi như vậy. Bởi vì chắc chắn con thú Nguyên Thủy có thân thể kết tinh chính là một loại nguyên liệu cấp Thủy Thần.

Đó là thần vật mà đến ngay cả Chí Tôn Thủy Thần mà nhìn thấy đều phải đỏ mắt!

Phải biết rằng thú Nguyên Thủy ban đầu vốn chính là lực lượng Bản Nguyên ngưng tụ mà thành, chính nó lại trải qua vô số vạn năm ngưng kết, lực lượng Bản Nguyên của nó tầng tầng lớp lớp bồi dưỡng chất chồng lên nhau. Điều đó khiến cho nó đã ra ngoài phạm vị thần tài thông thường.

Cho nên, chỉ cần thu được những khối Nguyên Thủy kết tinh trên người nó, cái này đối với tu luyện mà nói tuyệt đối rất là ích lợi, cho dù là Thủy Thần cũng không chống đỡ nổi cám dỗ như vậy.

Có thể nói con thú Nguyên Thủy này, bản thân nó chính là một dạng nguyên liệu cấp Chí Tôn.

Lăng Tiếu làm sao có thể trơ mắt nhìn nó bị bỏ lỡ ngay trước mắt?

Tuy nói con thú Nguyên Thủy này có công kích gần lực lượng bán Thủy Thần đến vô hạn, chính là nó tới tới lui lui cũng chỉ là biết mỗi chuyện xuất ra một chiêu công kích, căn bản không có quá nhiều ý tưởng mới.

Nhưng mà chỉ như vậy cũng khiến cho Lăng Tiếu chịu nhiều đau khổ. Tất nhiên nơi này xem như sân nhà của nó, lại có được ưu thế tuyệt đối, cho nên mỗi một kích lực lượng của nó chỉ biết càng ngày càng cường đại.

Nếu không phải nó không quá lợi dụng những ưu thế này, chỉ sợ Lăng Tiếu cũng không chỉ bị tổn thương thành như vậy mà thôi.

Lăng Tiếu một mặt tránh né công kích của nó, một mặt quan sát thú Nguyên Thủy. Hắn nhất định phải tìm ra nhược điểm của nó, rồi nên cho nó một kích có tính hủy diệt.

Sau khi trải qua một hồi tìm hiểu, cuối cùng Lăng Tiếu rốt cục phát hiện ở chỗ mi tâm của nó có một viên năng lượng kết tinh khác. Nó là kết tinh từ chín loại màu sắc ngưng tụ mà thành. Nói vậy đây chính là chỗ mấu chốt quan trọng của con thú Nguyên Thủy.

Lăng Tiếu thoáng qua một nụ cười lạnh, Kim Long Thương trong tay nhằm thẳng hướng tới mi tâm của nó mà đâm.

Thú Nguyên Thủy căn bản không có bất cứ năng lực suy nghĩ gì, đối với công kích ầm ầm nện tới nguy hiểm như vậy mà cũng là không có đưa ra bất cứ cách thức phòng ngự gì.

Thanh Kim Long Thương kia không chút khách khí đâm thẳng vào trên mi tâm của nó.

Lăng Tiếu cho là như thế đã có khả năng giải quyết con thú Nguyên Thủy.

Chỉ là đến lúc Kim Long Thương đánh sâu vào mi tâm của đối phương, Kim Long Thương lại bị miễn cưỡng chấn bay ngược ra. Căn bản vô phương trực tiếp phá vỡ mà đâm vào được chỗ năng lượng kết tinh của con thú Nguyên Thủy.

Lăng Tiếu xuất ra một kích này tựa hồ khiến cho con thú Nguyên Thủy này trở nên càng nóng nảy hơn.

Năng lượng trong vòng vạn dặm xung quanh nơi này lại bị nó dẫn dắt toàn bộ đến đây. Đủ loại lực lượng càng không ngừng điên cuồng đan xen, phảng phất phải nện cho bất cứ đồ vật gì nơi này thành mảnh vụn.

Những lực lượng này quả thực là khủng bố tới cực điểm, Lăng Tiếu đều cảm giác sự sợ hãi sâu sắc.

Hắn chỉ biết là, một khi bị những lực lượng điên cuồng dữ dội vừa tập kết này đánh tới, chỉ sợ ba đại dị vật ở trong bên trong Thức Hải của hắn tất cả cũng trực tiếp bị phá hủy.

Cái này tuyệt đối là công kích cao hơn lực lượng bán Thủy Thần, là đã bắt đầu đích thực đạt tới cấp Thần.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ, lập tức khiến cho Thần Đỉnh trở nên to lớn, chính mình lại một lần nữa trốn vào bên trong Thần Đỉnh. Nắp đỉnh lập tức có bố trí tầng tầng cấm chế bằng ánh sáng đen để bịt kín, hoàn toàn ngăn cách rất nhiều lực lượng bên ngoài.

Mặc dù như thế, Lăng Tiếu vẫn cảm giác ở bên trong Thần Đỉnh giống như chiếc thuyền bấp bênh trên sóng gió, hắn bị va đập đến choáng váng đầu hoa mắt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2058 - Không Gian An Táng. (1)

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu rốt cục cảm giác được lực lượng bên ngoài đã nhỏ đi rất nhiều, hắn mới dám lại ra thử một lần nữa.

Mà hắn phát hiện con thú Nguyên Thủy kia vẫn ở tại phía trước không xa, tựa hồ đang lâm vào trong giấc ngủ say. Nó hòa hợp làm một thể cùng những lực lượng điên cuồng dữ dội này, khiến cho người bình thường căn bản khó lòng có thể phát hiện ra được nó.

Nếu không phải Lăng Tiếu tinh mắt thì cũng căn bản không phát hiện được sự tồn tại của nó.

- Có lẽ thú Nguyên Thủy chính là nhờ vào việc không ngừng nghỉ ngơi ngủ say mà hình thành một quá trình biến đổi!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, tức thì thần hồn phân thân hiện ra.

Trong thời gian thần hồn phân thân xuất ra, Kim Long Thương đã nằm luôn vào trong tay của hắn. Chờ cho hắn tập trung kình lực đến mức cao nhất, bấy giờ mới lại một lần nữa nhằm hướng tới mi tâm của thú Nguyên Thủy kia mà đâm.

Thần hồn phân thân đã cách Thần Vương đỉnh cao chỉ có một bước, mà sau khi hắn tăng chiến lực lên mấy chục lần thì tuyệt đối có thể so với lực lượng một kích toàn lực của Thần Vương đỉnh cao.

Kim Long Thương lại lần nữa đâm đến mi tâm của con thú Nguyên Thủy, dẫu nó cũng không bị đánh văng một lần nữa, nhưng cũng không phá vỡ

được kết tinh kia.

Mà con thú Nguyên Thủy kia tựa hồ cũng không có bất cứ cảm ứng gì, mà vẫn cứ nằm im như vậy, không có lại tung ra bất cứ công kích gì.

Lăng Tiếu lúc này mới nhớ ra, lực lượng điên cuồng dữ dội ở nơi này đã tích lũy bao năm bao tháng ở chỗ này để không ngừng oanh kích nó. Con thú Nguyên Thủy này đích xác đã kết tinh lực lượng, chỉ sợ đã hình thành sức mạnh đến mức khó có thể tin nổi, hắn chỉ là Thần Vương mà muốn phá vỡ kết tinh kia thì không phải hy vọng hão huyền sao?

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu cười khổ một tiếng rồi thu hồi Kim Long Thương trở về.

- Xem ra chỉ dựa vào lực lượng hiện tại thì vô luận như thế nào đều không được phá được nhược điểm của nó.

Lăng Tiếu tự giễu một tiếng, liền suy nghĩ cách rời đi

Chính là, ngay vào lúc hắn thu hồi Thần Đỉnh, trong óc lập tức lóe sáng ra một loại ý nghĩ.

Hắn không chút suy nghĩ lập tức thay đổi hành động, trực tiếp thu con thú Nguyên Thủy kia vào trong tầng cuối cùng của Thần Đỉnh.

Quả nhiên, con thú Nguyên Thủy kia cùng với ý niệm của hắn tức thì chuyển động. Nó liền từ trong không gian điên cuồng dữ dội này chuyển dời vào trong Thần Đỉnh của hắn.

Thấy như vậy Lăng Tiếu cười đến toe toét, hắn không nghĩ tới có thể đơn giản như thế liền thu được con thú Nguyên Thủy này.

Ngẫm lại đó cũng là trong tình lý. Tất nhiên thú Nguyên Thủy còn chưa trở thành sinh vật đích thực, nó chỉ là một loại hình thái năng lượng kết tinh, vẫn còn đang ở vào quá trình biến đổi.

Cho nên, Lăng Tiếu liền coi nó như là một món đồ vật thông thường, sử dụng ý niệm mà thu nó vào trong Thần Đỉnh. Không nghĩ tới biện pháp này thật đúng là đạt được hiệu quả.

Hiện nay nó vẫn còn đang lâm vào trong giấc ngủ say. Con thú Nguyên Thủy này thiếu đi lực lượng điên cuồng dữ dội ở nơi này rèn giũa, sớm muộn rồi sẽ dần dần rơi rụng tán loạn.

Đến lúc đó nó phân hoá thành muôn vàn khối năng lượng kết tinh, mà những thứ này chính là Chí Tôn thần tài, mỗi một khối đối với Thủy Thần mà nói cũng có trợ giúp rất lớn.

Còn đối với Lăng Tiếu mà nói, điều này sẽ là thần tài mấu chốt nhất cho ngày sau, lúc đột phá đánh sâu vào cảnh giới Thủy Thần thì cũng là dùng được.

Đi dạo vòng vòng tại khu vực này gần mười năm, có thể thu được những Chí Tôn thần tài này thì cũng tuyệt đối là đáng giá.

Tất nhiên mỗi một món Chí Tôn thần tài đều tồn tại ở những vùng đất phi phàm, ở tại những dãy núi non cổ xưa bình thường đều là khó có thể gặp được rồi.

Cho nên, Lăng Tiếu cũng cảm thấy khá là thoả mãn.

Thảo nào những người đã có thể đi ra ngoài từ nơi này đều sẽ có thu hoạch. Tin tưởng bọn họ ở trong khu vực điên cuồng dữ dội này cũng có phải trải qua những điều giống như hắn. Lại có lẽ, người khác là có cơ may khác cũng

nói không chừng!

Sau khi Lăng Tiếu thu con thú Nguyên Thủy này thì lại lên đường một lần nữa.

Lại là một năm trôi qua, rốt cục lại một lần nữa hắn đến vùng đất ranh giới khu vực điên cuồng dữ dội.

Hắn đi ra ngoài từ khu vực điên cuồng dữ dội, phát hiện nơi này lại cũng là tương tự cùng không gian loạn lưu mà trước đây hắn đã đi qua. Chỉ có điều duy nhất không giống chính là không có lực lượng không gian lưu động vận chuyển, còn đồng dạng cũng có rất nhiều quả núi nhỏ và nham thạch trôi nổi, nhưng mà không có sự tồn tại của các loại phần còn lại của chân tay đã bị cụt. Ngược lại ở phương xa xuất hiện ra từng chiếc quan tài cổ đang lơ lửng ở chỗ này. Làm cho người ta càng có cảm giác cực kì nham hiểm khủng bố.

Lăng Tiếu tùy ý nhìn lại, phát hiện những quan tài cổ này lại có rất nhiều, chi chít chằng chịt, xem ra giống như là một không gian an táng.

Giờ này khắc này, hắn rốt cục đã hiểu rõ ràng Loạn Táng Không Gian vì sao mà được đặt cho cái tên như vậy!

Nguyên nhân đúng là ở những chiếc quan tài cổ này rồi!

Nếu đổi làm người bình thường e rằng đều phải bị quang cảnh như vậy làm cho sợ hãi đến chân tay mềm nhũn.

Cũng may có thể đạt tới cảnh giới Thần Vương, người nào mà không phải hạng người tài cao mật lớn. Nên đối với điều này cũng tịnh không cần thiết sợ hãi ra sao, chỉ là đáy lòng ít nhiều có hơi mất tự nhiên thôi.

Lăng Tiếu chú ý thấy, những quan tài cổ này tựa hồ là lấy quỹ tích nào đó

mà sắp thành hàng. Tựa hồ là trận pháp nào đó, lại tựa hồ là do người ta tận lực tạo thành.

Lăng Tiếu không nghĩ ra rốt cuộc là dạng tồn tại nào có khả năng làm được điểm này. Hơn nữa còn bài biện rất nhiều quan tài cổ ở chỗ này.

Có lẽ đó đã là tồn tại bậc Thông Thiên đạt Chí Tôn đỉnh cao mới có khả năng.

Dù sao tồn tại loại trình tự này, có lẽ hiện nay Lăng Tiếu vô phương hiểu rõ được.

Hắn chỉ biết là ngoại trừ một lượng lớn quan tài cổ này ra, ở trên những ngọn núi nhỏ trôi nổi tựa hồ có được linh thảo sinh trưởng. Không, có lẽ đó là thánh thảo hoặc thần thảo cũng nói không chừng.

Lăng Tiếu tạm thời không dám đi tới gần những quan tài cổ này. Bởi vì cuối cùng hắn cảm giác được ở nơi đó có cái gì khủng bố đang tồn tại.

Hắn bay vọt lên trên cao rồi hạ xuống một quả núi nhỏ, tại đỉnh núi đỉnh lại sinh trưởng được một gốc cây thần thảo.

- Thi Thần Thảo!

Lăng Tiếu lập tức nhận ra được loại thần thảo này.

Đây rõ ràng không phải là thần thảo thông thường, mà là một loại hình thần thảo đặc thù. Nó có thể làm cho thi thể bình thường tồn tại vĩnh viễn tịnh không bị mục nát, một mực vẫn duy trì dáng vẻ như khi còn sống.

Mặt khác nó vẫn còn có một loại công hiệu nữa. Đó chính là có khả năng lợi dụng nó để luyện thần thi Khôi Lỗi, đây là một loại thần tài mà hạng người

tà ác ưa thích nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2059 - Không Gian An Táng. (2)

Lăng Tiếu có hơi thất vọng, đối với loại Thần Thảo này thì hắn không có hứng thú gì.

Hắn cũng sẽ không luyện chế Thần thi Khôi Lỗi gì đó, coi như có thể mang đem đi bán, nhưng hắn cũng không muốn kiếm loại tiền tà ác.

Lăng Tiếu đi liên tiếp vài quả núi nhỏ, phát hiện ở đó đều là sinh trưởng loại Thi Thần Thảo. Điều này khiến cho hắn có hơi buồn bực.

Ngay vào lúc Lăng Tiếu định từ bỏ lại đi tìm Thần Thảo gì gì nữa, đột nhiên hắn lại thoáng nhìn trên một quả núi nhỏ khác sinh trưởng loại Thần Thảo không đồng dạng như vậy.

Lăng Tiếu nhún chân một cái, cả người lướt về hướng tới quả núi nhỏ kia.

Chỉ thấy một gốc cây Thần Thảo sinh trưởng ở trong khe đá trên quả núi nhỏ này. Ngoại hình rất là kỳ lạ, lúc đầu liếc mắt nhìn thoáng qua thì tịnh không có gì hấp dẫn người ta. Chính là nhìn kỹ thì mới phát hiện trong thân nó mơ hồ tản ra một khí tức tương tự hồn lực dao động.

- Cái này... cái này chẳng lẽ là Thi Hồn Thảo! Tại sao đều là Quỷ Thần Thảo như vậy a!

Lăng Tiếu cáu tiết chửi vung.

Thi Hồn Thảo cùng Thi Thần Thảo đều là thứ hữu dụng đối với thi thể, chỉ là tác dụng lại là hoàn toàn không giống nhau.

Thi Hồn Thảo sau khi cho người chết nuốt chửng, có thể làm cho người chết còn nhớ lại một số đoạn ngắn kí ức khi còn sống. Khiến cho nó sinh ra oán giận thật lớn, càng là hiểu được một chút Huyền kỹ khi còn sống, nên ở một mức lớn làm tăng trưởng năng lực tiến công của Thi Khôi Lỗi.

Nhưng mà loại Thi Hồn Thảo đối với những thần hồn đã bị bị thương nặng mà nói, vẫn còn là hơi có hiệu quả, tác dụng mấu chốt còn lớn hơn nữa, so ra chỉ còn kém U Hồn Thần Thảo.

Lăng Tiếu không hề tạm dừng lại ở trên núi như vậy nữa, mà là từ từ đi về hướng tới những quan tài cổ này.

Những quan tài cổ này thì ở đầu mỗi một cái xem ra đều có lai lịch, tựa hồ đều tồn tại vô số năm trước. Khí tức với phong cách tang thương cổ xưa càng không ngừng dập dờn vòng quanh.

Vào lúc Lăng Tiếu còn cách những quan tài cổ này khoảng ngàn thước, lập tức hắn cảm thấy từng đợt cảm giác lạnh buốt cực kì sâu sắc, đồng thời lại mang theo rất nhiều lực lượng không sao diễn tả nổi ở trong đó, hấp dẫn cho hắn tiếp tục đi về hướng phía trước.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!

Liền vào lúc Lăng Tiếu cách đám quan tài cổ này còn có năm trăm thước, từng tràng tiếng gầm rú giống như dã thú vọng ra từ trong những chiếc quan tài cổ này.

Những âm thanh này nghe dị thường khủng bố, giống như tiếng gầm rống vọng lại từ đàn quỉ đói dưới Cửu U Địa Ngục.

Lăng Tiếu trong nháy mắt khôi phục lại sự tỉnh táo. Chính là hắn vẫn đang gắt gao theo dõi những chiếc quan tài cổ này ở phía trước, ngay sau đó đồng

tử của hắn bắt đầu nhanh chóng co rút thu nhỏ lại.

Hắn phát hiện cái nắp quan tài cổ bắn bay lên, sau đó lại có những bàn tay lông rậm màu xanh bám vào thành chiếc quan tài cổ kia.

Đây là một bàn tay nhân loại, không cần phải nói khẳng định là đi ra từ trong quan tài.

Quả nhiên, chỉ thấy những khối thi thể lông xanh dài đi ra từ trong quan tài cổ.

Đôi mắt bọn chúng có màu xanh yêu dị, quanh thân tản ra Tử khí nồng đậm. Mà những sợi lông thật dài phủ khắp toàn thân xem ra thậm chí là hung ác dọa người.

Tất cả bọn họ đều cùng nhìn về hướng tới Lăng Tiếu, từ sáu đôi mắt xanh lè kia lập lòe những đợt ánh sáng trông cực kì nham hiểm.

- Thần Âm Bạt!

Sau khi Lăng Tiếu lui lại mấy bước liền giật mình la lên.

Hắn từ trong một chút trí nhớ mà biết được, đó chính là loại thi thể thông qua trận pháp bố trí để quanh năm suốt tháng hấp thu các loại Thi khí, Tử khí mà sinh ra một loại âm bạt (quỉ dữ). Mà trước mắt những con này rõ ràng đều là đạt tới thần cấp - Thần Âm Bạt, so sánh với đám ngày đó hắn đã gặp ở Âm Bạt Tông thì không biết dũng mãnh hơn bao nhiêu lần!

Nếu mà ngày đó bên trong Âm Bạt Tông có thể có được một khối Thần Âm Bạt như vậy thì tuyệt đối có khả năng tung hoành những chỗ quan trọng ở Thiên Vực!

- Hưu hưu!

Bỗng đột nhiên từ trong mắt những Thần Âm Bạt này có các tia sáng xanh lè bắt đầu bắn nhanh ra.

Những lực lượng này cực kỳ cường đại, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh. Cho dù là Cao Giai Thần Vương nếu không kịp xoay xở đề phòng thì đều phải trúng chiêu.

Nếu Lăng Tiếu muốn né tránh thì cũng khó. Bởi coi như hắn bay đến chỗ nào thì những Thần Âm Bạt với số lượng nhiều như vậy, ánh mắt công kích của bọn chúng đều sẽ tùy thời đuổi kịp.

Lăng Tiếu biến Thần Đỉnh trở nên to lớn rồi sai khiến nó chắn trước người, ngăn cản toàn bộ những tia sáng xanh lè này.

- Rầm rầm!

Cùng với Lăng Tiếu bị đẩy lui, hơn mười cỗ Thần Âm Bạt đều cùng phát ra âm thanh khó nghe rồi nhất loạt xông về hướng tới Lăng Tiếu.

Những Thần Âm Bạt này có thực lực rõ ràng thập phần cường đại, lại đều không thua kém cảnh giới Trung Giai Thần Vương, thậm chí có mấy cỗ có lẽ đạt thực lực Cao Giai Thần Vương.

Bọn chúng xông tới với tốc độ cực nhanh, đều là nhe ra những chiếc răng nanh thật dài, dáng điệu như muốn xé xác nuốt sống Lăng Tiếu.

Đối với những tà vật này thì Lăng Tiếu sao lại khách khí, nhằm tới hai tên nhanh nhất hắn liền nện ra hai quyền.

Cửu Dương Phần Thiên Quyền không nghi ngờ là thần kỹ tốt nhất để khắc

chế những Thần Âm Bạt này.

Chỉ là khi quyền kình của Lăng Tiếu nện vào trên người bọn chúng, lại không có sớm trực tiếp phá hủy chúng ngay.

Trước ngực bọn chúng chỉ là hiện ra hai quyền ấn không phải sâu lắm, bọn chúng vẫn đang xông về hướng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cau mày một cái, thân hình lui nhanh về phía sau không ít, lực lượng lại lần nữa phát ra đến bẩy tầng trở lên. Những quyền này đều bí mật mang theo Thiên Hỏa Cửu Dương Phần Thiên Quyền không chút lưu tình nện về hướng tới những Thần Âm Bạt này.

- Rầm rầm!

Những Thần Âm Bạt này kiên cường chịu được những công kích cường đại này của Lăng Tiếu. Ở trên người chúng xuất hiện ra không quyền ấn, đồng thời Thiên Hỏa cũng bắt đầu đốt cháy đám lông xanh của bọn chúng.

Đúng là, từ trước tới nay Thiên Hỏa đều thuận lợi đối phó với những tà vật này đều sẽ nhanh chóng đốt cháy bọn chúng thành mảnh vụn.

Tuy nhiên, những Thần Âm Bạt này có thể chất tựa hồ khác hẳn với người bình thường, trên người Hỏa Diễm lan tràn nhưng cũng không phải nhanh chóng, mà cũng không trực tiếp lập tức thiêu huỷ ngay bọn chúng.

Đã có năm cỗ trong bọn chúng xông đến trước mặt Lăng Tiếu. Có hai cỗ hướng tới trảo của Lăng Tiếu để bắt, có hai cỗ nhào về hướng tới Lăng Tiếu mà cắn, còn một khối khác chính là lựa chọn mắt để công kích.

Lăng Tiếu vốn là cảm giác được hỏa quyền của mình đủ để hủy diệt toàn bộ bọn chúng.

Đáng tiếc hắn tính toán có lẽ sai lầm rồi!

Do sơ ý, hắn lại bị hai cỗ Thần Âm Bạt tức thì tóm lấy tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2060 - Thần Âm Bạt. (1)

Thành thật mà nói, mấy cỗ Thần Âm Bạt này đều đạt tới cảnh giới Cao Giai Thần Vương, tốc độ và lực lượng so sánh Thần Vương thông thường thì dũng mãnh hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu lúc bị bắt còn không kịp nhanh chóng đánh văng ra, thì hai cỗ Thần Âm Bạt khác đã lại há mồm cắn về hướng tới hắn.

Mặt khác lại có một cỗ Thần Âm Bạt dùng mắt bắn hắn, quả nhiên là khiến cho hắn có hơi phản ứng không kịp.

Đinh đương!

Vào lúc Lăng Tiếu hất ra được hai tên Thần Âm Bạt đang tóm tay hắn thì trên người cũng đã bị hai cỗ Thần Âm Bạt khác gặm hai cái.

Nhưng mà, răng nanh của những Thần Âm Bạt này mặc dù bén nhọn, chính là vẫn không cách nào chọc vào được thân thể hắn.

Nếu là những người khác mà bị gặm một cái như vậy, khẳng định trước tiên sẽ dính vào Bản Nguyên thi độc, đến lúc đó cũng bị giống như bọn chúng, từ từ biến thành âm bạt.

Hai đạo ánh mắt khác đồng thời phụt ra tia sáng đồng dạng nện vào trên ngực Lăng Tiếu, nhưng thật sự cũng vô phương làm thương tổn đến Lăng Tiếu.

Có điều lúc này Lăng Tiếu tỏ ra cũng là rất tức tối. Vốn hắn tưởng rằng

chính mình sau khi đột phá Trung Giai Thần Vương thì có thể ứng phó với bất luận kẻ nào thấp hơn Thủy Thần.

Chính là, lúc này mới chưa được bao lâu liền bị mấy tên Thần Âm Bạt như vậy khiến cho trúng chiêu.

- Tất cả cút ngay cho ta!

Lăng Tiếu khàn giọng rống lên một tiếng, chiến lực rốt cục bùng phát dữ dội toàn bộ ra, cứ như thế mà đánh bay mấy cỗ Thần Âm Bạt này.

Cùng lúc đó, lực lượng quyền kình của hắn xuất ra đến trình độ cao nhất, đối với những Thần Âm Bạt này hung hăng nện thẳng về phía trước.

- Bang bang!

Lăng Tiếu không hề giữ lại chút nào mà tung quyền đánh những Thần Âm Bạt này, trực tiếp nện cho thi thể bọn chúng nổ tung.

Những con Thần Âm Bạt khác đuổi theo hắn cũng đồng dạng trốn không thoát công kích của Lăng Tiếu.Nhóm Thần Âm Bạt đầu tiên trực tiếp bị Lăng Tiếu nện cho nát bấy toàn bộ.

Mà sau khi những Thần Âm Bạt này bị nổ tung, từ trên thân thể bọn chúng sinh ra những đám khí màu xanh.

Những đám khí màu xanh này tựa hồ là yêu ma. Chúng không ngừng nhảy nhót gào thét, những luồng oán khí, khí tức tà ác tràn ngập lan ra, đồng thời nhanh chóng cuốn về hướng tới Lăng Tiếu.

- Thi hồn!

Lăng Tiếu nhìn những bóng dáng xanh mờ này mà giật mình la lên.

Hắn nhìn ra những khí xanh này lại là Thi Hồn vẫn còn lưu lại được trên thi thể. Đó cũng là một loại thuộc về tàn hồn, đối với thần hồn có lực hủ thực khủng bố.

Một khi bị cuốn lấy thì cũng đồng dạng sẽ bị những thi hồn này khiến cho nổi điên, cuối cùng cũng sẽ bị đồng hóa làm Thần Âm Bạt!

Trong thời gian Lăng Tiếu có hơi ngây người, những thi hồn này đã lọt vào trong Thức Hải của hắn.

Những thi hồn này lập tức xông về hướng tới thần hồn của Lăng Tiếu mà cắn.

Nếu đổi là bất cứ Thần Vương nào muốn thoát khỏi những thi hồn này thì quả thực là khó như lên trời. Chính là đối với Lăng Tiếu mà nói, những thi hồn này thật đúng là không đủ gây ra sợ hãi.

Liền vào lúc Lăng Tiếu tính toán dùng Thiên Hỏa Châu đốt cháy hết chúng, thì Thụ Lục Ông bất tử lại dẫn đầu phát động tiến công.

Nhưng mà Lục Ông chỉ là hấp thu bằng sạch những tia sáng màu xanh của thi hồn, còn vẫn lưu lại tàn hồn, Thần hồn vẫn tồn tại được. Chỉ là tàn hồn này cũng đã mất đi một cỗ thi hủ khí kia, mà lại có thêm tâm tình mơ màng, kinh hoảng gì đó.

Lăng Tiếu thập phần kinh ngạc, hắn biết những thi hồn này lại đã bị Lục Ông tịnh hoá hết.

Trong thời gian ngây người ngắn ngủi, Lăng Tiếu nhanh chóng hấp thu những tàn hồn này, dự trữ chúng vào một bên rồi hãy nói sau. Bởi vì phía

trước lại có không ít Thần Âm Bạt bay đến.

Lăng Tiếu đều là không khách khí hủy diệt hết thảy những Thần Âm Bạt này.

Mỗi khi hắn hủy diệt một khối Thần Âm Bạt đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít xuất hiện thi hồn lão về hướng tới chỗ hắn.

Lăng Tiếu mơ hồ cảm giác ở trong những chiếc quan tài cổ này khẳng định là ẩn chứa bí mật thật lớn, bằng không làm thế nào có thể xuất ra nhiều Thần Âm Bạt như vậy.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lăng Tiếu bắt đầu nhằm đến một cái quan tài cổ lớn nhất nằm ở chính giữa tại phương xa.

Ở quanh cỗ quan tài cổ này lại có tám chiếc quan tài cổ khác không đồng dạng như vậy vì là áo quan làm bằng vàng.

Tám chiếc áo quan làm bằng vàng này tựa hồ là để bảo vệ xung quanh chiếc quan tài gỗ thông thường kia.

Dẫu còn cách nơi đó một cự ly rất xa, chính là Lăng Tiếu lại cảm nhận được từ nơi đó truyền tới những trận lực lượng hào hùng mịt mờ.

Lăng Tiếu do dự một chút rồi biểu lộ một ánh mắt kiên định mà đi về hướng tới những quan tài cổ này.

Những khối Thần Âm Bạt này lần lượt bị Lăng Tiếu hủy diệt, mà Lăng Tiếu cũng đã đi tới phía trước những chiếc quan tài nằm ở hàng đầu tiên.

Lăng Tiếu đi về hướng tới một khối quan tài cổ gần nhất rồi nhìn, tiếp theo ánh mắt giật thột một cái. Hắn rõ ràng phát hiện ở bên trong quan tài cổ kia

lại có một kiện Thần Khí cùng với một Không Gian Giới Chỉ. Mà trên thành quan tài cổ kia cũng có ghi chép cái gì đó.

Lăng Tiếu nhanh chóng nhìn lướt qua những dòng chữ trên quan tài cổ kia. Hắn ghi nhớ những dòng chữ cổ văn hết sức khó hiểu này vào trong lòng.

- Mông Hán Quan, Cao Giai Thần Vương, am hiểu phủ khí (búa), tu luyện thần kỹ phách Thiên Thần phủ, chết vào...

Lăng Tiếu gượng gạo đọc những dòng chữ nào mình biết.

Thần sắc của hắn càng tỏ ra bắt đầu trở nên kinh hãi không sao diễn tả nổi.

Ngay sau đó, hắn lại quay sang nhìn về hướng những chiếc quan tài cổ khác đọc kĩ, trong lòng dấy lên những cơn sóng mãnh liệt mênh mông.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới người ở trong những chiếc quan tài cổ này đều là Thần Vương thời đại Thượng Cổ, cũng không biết bọn họ làm thế nào mà bị táng ở nơi này.

Nhưng mà bọn họ tu luyện thần kỹ thì xác thực quả thật đều là một chút thần công thất truyền đã lâu, mỗi một chủng loại đều có được uy năng cường đại.

Nơi này chỉ là quan tài cổ ở vòng bên ngoài rìa. Mà mỗi một chiếc đều có được thực lực Cao Giai Thần Vương. Những ghi chép này của bọn họ chính là tương đương với một loại truyền thừa!

Liền vào lúc Lăng Tiếu chìm đắm trong đó, một khối Thần Âm Bạt mặc một bộ thần giáp cấp cao nhất, cầm trong tay một kiện Thần Khí mà xuất hiện hào hùng ở trước mặt hắn.

- Kẻ xâm lấn đi tìm chết cho ta!

Tên Thần Âm Bạt lại còn có thể miệng phun lời người đời, tựa hồ như hắn còn lưu lại được một chút ý thức.

Khối Thần Âm Bạt này không giống với các Thần Âm Bạt khác. Nó vẫn còn mặc Vệ Giáp khi còn sống, cầm trong tay một thanh Thần Kiếm cấp cao nhất, trên người cũng không có lông xanh mọc dài. Nó hẳn là một khối Thần Thi Ma cấp cao nhất.

Sau khi nó nói khàn khàn một tiếng liền quơ kiếm xông về hướng tới Lăng Tiếu.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2061 - Thần Âm Bạt. (2)

Tốc độ và lực lượng của nó lại đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao, trong nháy mắt liền đánh tới trước mặt Lăng Tiếu.

Kim Long Thương trong tay Lăng Tiếu xoay tròn, trong nháy mắt chắn được một kích này.

- Đinh đương!

Lăng Tiếu bị một lực lượng dũng mãnh đánh bay đi ra ngoài, hắn mắng thầm

- Tên nầy làm thế nào lại có lực lượng cường đại như vậy!.

Thần Thi Ma kia vẫn mở miệng tiếp tục quát

- Kẻ xâm lấn đi tìm chết cho ta!.

Nó phảng phất chỉ hiểu được một câu nói kia, nhưng công kích vẫn cuồn cuộn không dứt bao phủ về hướng tới Lăng Tiếu.

Mỗi một kích của nó có lực lượng khủng bố ra sao, nó nện cho không gian tứ phương đều bị xé rách toang ra.

Trong nháy mắt Lăng Tiếu tăng chiến lực lên mức tối cao, không hề sợ hãi chút nào mà nghênh đón hắn.

Hắn không có thời gian dây dưa nhiều hơn cùng Thần Thi Ma này, cho nên sau khi hắn đón nhận một kích nặng nề của Thần Thi Ma thì thần hồn phân

thân nhân cơ hội lướt ra, nhằm về hướng tới Thần Âm Bạt mà điên cuồng nện một kích thần quyền.

Chỉ là bộ thần giáp trên người nó kia tựa hồ cứng rắn dị thường, lại đỡ được toàn bộ lực lượng thần quyền của hắn.

- Đây là một bộ thần giáp cấp cao nhất!

Lăng Tiếu nhanh chóng đưa ra phán đoán rồi nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn.

Mục tiêu của Thần Thi Ma kia lại chuyển dời sang thần hồn phân thân của Lăng Tiếu. Nó xuất ra từng đợt công kích điên cuồng kịch liệt, thật sự là có thể so với chiến lực của Thiên Thần Vương bình thường.

Nếu mà nó còn sống thì e rằng cũng có thể đứng ở trong hàng ngũ các tồn tại cấp Thiên Thần Vương.

Lăng Tiếu thừa dịp thần hồn phân thân dây dưa cùng Thần Thi Ma kia, chân thân của hắn bắt lấy cơ hội trong nháy mắt, từ phía sau nhanh chóng xỏ xuyên qua đâm thủng đầu của Thần Thi Ma kia. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Thần Thi Ma này cũng giống hệt như các Thần Âm Bạt trước đây, lập tức làm hiện lên một thi hồn tanh hôi nồng nặc lại công kích tiếp về hướng tới Lăng Tiếu.

Nói thật, nếu không phải linh hồn của Lăng Tiếu có được thủ đoạn có thể đối phó loại thi hồn này, thì cho dù là Thần Vương đỉnh cao thì cũng phải ngã xuống trước mặt thi hồn này.

Ngẫm lại ở trong Loạn Táng Không Gian này, mỗi một chỗ đều là kinh hãi

trên từng bước. Quả thật là những ai có thể đi ra ngoài từ nơi này thì không có ai mà không phải là loại tồn tại đẳng cấp nhân vật hàng đầu.

Bằng không, làm thế nào có thể đi ra khỏi khu vực điên cuồng dữ dội kia, còn có không gian tuần hoàn kia cùng với khu vực không gian An Táng hiện tại này.

Cho dù là Thủy Thần thì chỉ cần hơi hơi không chú ý, tất cả cũng phải ngã xuống ngay tại chỗ a!

Vào lúc Lăng Tiếu đang muốn thu hồi Thần Khí của Thần Thi Ma này thì hắn lại cảm nhận được ở phía trước xuất hiện không ít Thần Thi Ma, những hình khối bắn vọt lên từ bên trong những quan tài cổ này.

Những Thần Thi Ma này so sánh với những Thần Âm Bạt trước đây thì càng khủng bố hơn nhiều, bọn chúng ai nấy đều là cầm các loại Thần Khí, còn có thể phát ra công kích thuộc tính đủ loại.

Nếu như nói Lăng Tiếu một mình đối mặt hai ba cỗ Thần Thi Ma thì vẫn còn không thành vấn đề. Có điều là đồng thời đối mặt với mấy chục cỗ Thần Thi Ma, làm sao hắn còn dám kiêu ngạo, vội vàng nhanh chóng thu lấy thi thể của Thần Thi Ma kia rồi lập tức lui nhanh về phía sau.

- Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu tồn tại khủng bố, những đám này chỉ là quân đoàn bên ngoài a!

Lăng Tiếu thầm hô ở trong lòng.

Vừa rồi hắn tiêu diệt gần trăm Thần Âm Bạt tương đương với cấp Cao Giai Thần Vương, mà một vài Thần Thi Ma thì đều không thua gì Thần Vương đỉnh cao. Nếu như đi xa hơn tới những quan tài cổ bên trong này, liệu có thể sẽ gặp được đám càng khủng bố hơn hay không?

Lăng Tiếu không dám suy đoán. Thế nhưng nếu thật sự là như thế, vậy ở trong cỗ quan tài cổ nằm chính giữa kia chỉ sợ tuyệt đối là nghịch thiên tồn tại.

Mười mấy tên Thần Thi Ma điên cuồng nện đến nhằm vào Lăng Tiếu, từng đạo Thần Kỹ khủng bố đủ để hủy thiên diệt bảo trùm về hướng tới hắn.

Nếu không phải tốc độ của hắn có thể nói là vô song, chỉ sợ một đợt công kích này đều đủ để hoàn toàn nện hắn thành mảnh vụn.

Lăng Tiếu tức thì lui trở về vùng đất của khu vực điên cuồng dữ dội, mà những Thần Thi Ma này cũng không hề tiếp tục đuổi theo. Bọn chúng đều giống như có ý thức bình thường, đều tự quay trở lại bên trong quan tài cổ.

Tất cả tựa hồ lại trở về với sự yên tĩnh!

Lăng Tiếu qua một hồi lâu sau mới lại dám mạo hiểm lần nữa, nhưng mà hắn cũng không dám tới gần quá mức những quan tài cổ này.

Hắn biết bên trong những quan tài cổ này có lẽ ẩn chứa những điều cực kì bí mật từ thời Thượng Cổ nào đó. Nhưng điều này cũng không phải trước mắt hắn có thực lực để có thể điều tra được.

Tìm kiếm phú quý trong nguy hiểm, nhưng nếu không biết tự lượng sức mình để hành động, thì cũng chỉ là ném mạng nhỏ đi mà thôi!

Lăng Tiếu cảm giác hiện tại không cần phải mạo hiểm thêm nữa.

Nhưng mà vừa nghĩ tới Thần Khí cùng với Không Gian Giới Chỉ bên trong quan tài cổ kia thì trong lòng hắn lại ngứa ngáy, hận không được lập tức xông đến để cướp đoạt húng sạch sành sanh một phen rồi mới đi.

Cũng may hắn đè nén kích động xuống, bắt đầu đi vòng quanh vùng đất những chiếc quan tài cổ này để rời khỏi.

Phiến không gian này không chỉ có riêng là bị những chiếc quan tài cổ này chiếm đoạt, còn có những nơi khác phi thường rộng lớn.

Chỉ cần hắn không đi tới gần những quan tài cổ này, những Thần Âm Bạt này cùng với Thần Thi Ma cũng sẽ không chủ động công kích hắn.

Sau khi Lăng Tiếu rời xa khu vực của những chiếc quan tài cổ này, hắn cũng lại gặp một số Thánh Thú thi. Mà bọn chúng cũng đã trải qua biến dị bình thường, nên lại cũng khởi xướng tiến công đối với hắn.

Cũng may đối phó bọn chúng thì có vẻ dễ dàng hơn nhiều lắm, không khó giải quyết như lúc ứng phó với những Thần Thi Ma này.

- Chỗ này chỉ là một mảnh tử địa sao?

Lăng Tiếu buồn bực thầm nghĩ ở trong lòng.

Có lẽ trọng địa đích thực của Loạn Táng Không Gian chính là nơi này, chỉ là theo truyền thuyết thì nơi này có cơ duyên nghịch thiên tồn tại, vậy tại sao hắn không hề phát hiện ra được?

Có lẽ cơ duyên nghịch thiên lớn nhất chính là những chiếc quan tài cổ trước mắt này. Đối với những Thần Vương đỉnh cao này mà nói, chỉ cần có thể xâm nhập vào bên trong quan tài cổ,thì từ trong bất cứ một cỗ quan tài cổ nào cũng có thể thu được Thần Khí cùng với Không Gian Giới Chỉ của Thần Thi Ma kia, cái này có lẽ chính là cơ duyên lớn nhất.

Tất nhiên những điều này là do Thượng Cổ Thần Vương, hoặc là bên trong có lẽ cũng có tồn tại cấp Thủy Thần. Những thứ mà bọn họ cất dấu đều là

thần vật từ Thượng Cổ lưu truyền tới nay. Đối với bất luận kẻ nào mà nói thì đó xác thật cũng đều là một kho báu thần kì.

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2062 - Thần Thi Ma Ẩn Hồn Bí Thuật. (1)

Nói không chừng ở trong một chút Không Gian Giới Chỉ còn có được thần đan Chí Tôn nào đó, có thể làm cho Thần Vương đỉnh cao đi được một bước gian nan nhất kia.

Lăng Tiếu phát hiện phiến không gian này thật sự là rất rộng lớn, hắn cũng không muốn lại đi tìm điểm cuối của phiến không gian này rốt cuộc là cái gì.

Vì vậy liền tìm một quả núi nhỏ để nghỉ ngơi, suy nghĩ nên giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào.

Nên lại lần nữa quay trở lại từ khu vực điên cuồng dữ dội, hay là đi thăm dò tìm tòi bí mật của quan tài cổ?

Sau khi do dự rất lâu, Lăng Tiếu vẫn quyết định trước hết của tiêu hóa những lực lượng tàn hồn này, hơn nữa sau khi tu luyện tuyệt chiêu hạng nhất của Khống Thần Quyết rồi hãy nói tiếp.

Chỉ cần học xong một chiêu kia, tin tưởng cho dù hắn trực tiếp đi thăm dò bí mật quan tài cổ kia cũng không phải là không thể được. Có lẽ coi như không vào được vùng đất trung tâm, nhưng ở ngoại vi cũng có thể cướp đoạt không ít thứ tốt.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu lập tức bắt đầu hành động.

Những lực lượng tàn hồn này đều là có được từ Thần Âm Bạt, thi độc ở trong đó đã bị Lục Ông hấp thu hết sạch. Lão gia hỏa này có lẽ cảm giác được những thi độc này có trợ giúp đối với nó.

Lực lượng tàn hồn còn lại đã là không nhiều lắm, hơn một trăm Thần Âm Bạt tích lũy toàn bộ mà cũng không đủ hắn tiêu hóa nửa ngày thì đã hết sạch.

Tất nhiên bọn chúng đã là những thi thể duy trì từ thời Thượng Cổ, còn có thể giữ được một chút tàn hồn đều đã không tồi rồi.

Lăng Tiếu vốn định từ trong những tàn hồn này thì có thể hấp thu hiểu rõ một chút điều cực kì bí ẩn ở nơi này, đáng tiếc những tàn hồn này quá bạc nhược, ngay cả về phương diện những đoạn kí ức ngắn cũng không có.

Lăng Tiếu cực kì thất vọng, lại lần nữa hắn lấy lại tinh thần để tu luyện bí thuật hạng nhất "Ẩn hồn" này.

Chỉ cần hoàn toàn tu luyện nó tới cảnh giới đại thành, vậy thì thần hồn phân thân của nó có thể đạt tới hiệu quả ẩn thân tàng hình, những ai so với hắn mà không phải cường đại hơn quá nhiều thì sẽ không có khả năng cảm ứng được.

Cái này đối với ám sát kẻ địch mà nói, tuyệt đối là một bí thuật thập phần thực dụng hạng nhất.

Lúc đầu Lăng Tiếu cũng tu luyện qua bí thuật này, chính là chỉ có thể đạt tới trạng thái bán ẩn hình, còn cách cảnh giới đại thành rất xa.

Hiện nay bị kẹt ở chỗ này, hắn vừa lúc lại lần nữa dốc lòng tu luyện bí thuật này, khiến cho hắn đạt tới yêu cầu lý tưởng.

Lăng Tiếu trấn tĩnh tâm thần hạ quyết tâm, bắt đầu hoàn toàn lặng lẽ vận chuyển một lần khẩu quyết khống chế quyết, liền bắt đầu dựa theo các bước chỉ thị của nó để bắt đầu tu luyện bí thuật hạng nhất này.

Nếu như mà thần hồn của Lăng Tiếu cũng giống hệt như thần hồn của các

Thần Vương khác đều cùng là hư ảnh, nay muốn tu luyện bí thuật này thì khẳng định là không quá vất vả.

Nhưng mà Lăng Tiếu ngược lại là loại thần hồn huyết nhục hiếm thấy nhất, điều đó cũng làm cho việc hắn tu luyện bí thuật hạng nhất gặp phải khó khăn gia tăng.

Cũng may mấy năm nay Lăng Tiếu đi dạo vòng vòng ở chỗ này, tính ra cũng đã được mười năm. Điều đó khiến cho tính tình của hắn đều được rèn giũa trở nên trầm tĩnh.

Cho nên, khi hắn tu luyện thật sự cũng không phải vì bất cứ lợi ích gì trước mắt, mà chỉ là tu luyện được tính tình nhẫn nại chịu đựng.

Hơn nửa năm sau, thần hồn phân thân của hắn rốt cục đạt tới hiệu quả hắn muốn.

Thần hồn phân thân của hắn đi ra từ trong Thức Hải, một chút bóng dáng đều không hề xuất hiện, cũng không hề lộ ra chút xíu khí tức nào. Quả thực làm cho người ta khó có thể phát hiện được rằng trên trời cao đã xuất hiện ra một người nữa.

Chính bản thân Lăng Tiếu đương nhiên có thể cảm ứng được nhất cử nhất động của phân thân. Hắn thoáng nở một nụ cười mà lẩm bẩm nói

- Không biết dùng phân thân thần hồn mà đến chỗ cỗ quan tài cổ kia thì có thể bị những Thần Thi Ma này phát hiện ra hay không?.

Lăng Tiếu vừa nói vừa nói, liền lập tức bắt tay vào hành động.

Hắn để một ít hồn lực ở lại trong Thức Hải, mà phân thân thần hồn liền bắt đầu tàng hình đi về hướng tới chiếc quan tài cổ kia.

Hắn để lại một chút hồn lực là vì đề phòng phân thân thần hồn xảy ra sai lầm gì đó, thì hắn cũng có cơ hội phục hồi, không đến mức phân thân bị hủy diệt rồi làm liên lụy chân thân.

Phân thân của Lăng Tiếu đương nhiên không dám ngay lập tức nhảy vào chỗ chiếc quan tài cổ ở chính giữa trung tâm kia, mà là bắt đầu từ những quan tài cổ ở bên ngoài này rồi từ từ đi vào.

Thần Âm Bạt ở trong những quan tài cổ phía trước này đã bị hắn tiêu diệt, bên trong những quan tài cổ này chỉ còn lại có Thần Khí cùng với Không Gian Giới Chỉ.

Cho nên, Lăng Tiếu tính toán trước hết cứ thu lấy những thứ tốt này đã rồi hãy nói sau.

Đến khi Lăng Tiếu đi tới phía bên ngoài ở trước quan tài cổ này, hắn tịnh không nóng nảy lập tức thò tay lấy đồ, mà là trước cứ nhìn một chút xem Thần Thi Ma có phát hiện ra sự hiện hữu của hắn hay không.

Hắn đi về phía trước vài bước, phát hiện tịnh không có động tĩnh gì thì trong lòng mừng rỡ, lập tức bắt đầu cướp đoạt những món đồ bên trong gần trăm chiếc quan tài cổ nằm ở phía bên ngoài rìa.

Hắn phát hiện bên trong thật sự là có không ít Thần Khí và Không Gian Giới Chỉ. Đương nhiên hắn cũng phát hiện có khoảng một phần ba số quan tài cổ thì trong đó lại là cũng không có bất kì cái gì.

Hắn đang suy nghĩ có thể là bị một chút tiền bối tổ tiên lấy đi hay không, hoặc là vị Thần Vương bị kia chết đi kia quả thật đều không có để lại thứ gì.

Sau khi Lăng Tiếu lấy được các thứ bên trong các quan tài cổ ở vành ngoài cùng, sự can đảm của hắn đã tăng lên thêm. Hắn liền đi về hướng tới bên

trong một chút quan tài cổ.

Hắn biết bên trong những chiếc quan tài cổ này rất có thể có thêm Thần Thi Ma tồn tại. Hắn nhất định phải phải thật cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho đối phương gây ra thương tổn cho mình.

Hắn len lén mở ra một cái nắp quan tài cổ, phát nằm Thần Thi Ma nằm ở bên trong ngay tức thì bắn dựng lên, phát ra âm thanh khàn khàn.

Lăng Tiếu thì đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích. Trong lòng lại là có hơi thấp thỏm không thôi, hắn lẩm bẩm nói

- Ngươi không phát hiện được ta... Ngươi không phát hiện được ta!.

Lăng Tiếu đang nói lẩm bẩm, thần sắc cũng mang theo vài phần căng thẳng.

Hiện tại đúng là lúc để kiểm nghiệm ẩn hồn bí thuật của hắn đã đạt tới cảnh giới đại thành hay không.

Đôi mắt của Thần Thi Ma kia tản ra ánh sáng yêu dị đang không ngừng đảo quanh, đến khi quét qua người Lăng Tiếu thì tựa hồ thực sự không phát hiện được sự tồn tại của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2063 - Thần Thi Ma Ẩn Hồn Bí Thuật. (2)

Sau khi nó nhìn ngó kiểm tra bốn phía một phen, rốt cục cảm giác rằng không có bất cứ vật gì tới gần nó. Nó liền chuẩn bị nằm trở lại vào trong quan tài cổ một một lần nữa để ngủ.

Chỉ là Lăng Tiếu làm sao bỏ lỡ cơ hội giết chết nó.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Lăng Tiếu ra quyền rất mạnh, trực tiếp đánh vỡ nát đầu của Thần Thi Ma!

Bất cứ tà vật gì, chỉ cần mất đầu là lập tức liền mất đi năng lực chiến đấu, mà Thần Thi Ma cũng không ngoại lệ!

Lăng Tiếu nện một quyền này chính là dốc toàn lực, tất nhiên mỗi một bộ phận của Thần Thi Ma đều là mạnh mẽ đến nguy hiểm.

Hắn nhất định phải đảm bảo một kích liền giết được, thì mới có thể không làm kinh động đến các Thần Thi Ma khác.

Chỉ là hắn nện ra một tiếng động này đã khiến cho các Thần Thi Ma khác lại chồm đứng lên.

Mà Lăng Tiếu cũng lập tức lại che giấu tất cả khí tức sinh mệnh, khiến cho bọn chúng căn bản không cảm giác được. Nên bọn chúng liền lại lần nữa chui vào trong quan tài cổ.

Lăng Tiếu vỗ vỗ ngực âm thầm tự nhủ

- Thật là chết đi được, sợ đến mức làm tim người ta đập bùm bùm!

Lăng Tiếu nhanh chóng thu lấy Thần Thi Ma ở trong một khối quan tài cổ này, đương nhiên đều bao gồm tất cả Thần Khí cấp và Không Gian Giới Chỉ của nó ở nơi này.

Lăng Tiếu lại nhìn qua một phen ghi chép ở trên quan tài cổ, rõ ràng phát hiện một khối Thần Thi Ma trước mắt như vậy tại thời thượng cổ cũng là tồn tại cấp Thiên Thần Vương.

- Khó trách nó mạnh như vậy!

Lăng Tiếu thở phào một tiếng ở trong lòng, đồng thời trong lòng cũng là mừng rỡ.

Thần Thi Ma này có thực lực càng mạnh, đại biểu cho bên trong Không Gian Giới Chỉ của nó càng phong phú những thứ quí giá.

Nhưng Lăng Tiếu không có thời gian lập tức đi xem xét những thứ trữ trong Không Gian Giới Chỉ, hắn lại vội vàng chạy tới một chiếc quan tài cổ khác, dùng phương thức tương tự để hủy diệt một Thần Thi Ma khác ở trong chiếc quan tài cổ đó.

Chỉ là cứ sau khi hắn phá mỗi một khối Thần Thi Ma, rốt cuộc lại cảm giác được tựa hồ bị vật gì đó rình mò theo dõi, khiến cho trong lòng hắn cảm giác có hơi sợ hãi.

Chỉ là khi hắn dùng thần niệm quét qua ở chỗ này, thì lại không hề phát hiện có gì đó dị thường.

Nhưng mà, hắn cảm giác được chính mình có lẽ tận lực không nên xâm nhập sâu thì tốt hơn, bởi vì hắn có khả năng xác định càng tiếp cận chiếc quan tài

cổ ở trung tâm thì Thần Thi Ma càng khủng bố. Nói không chừng bọn chúng có thể cảm giác được sự hiện hữu của hắn, đến lúc đó liền phiền toái.

Lăng Tiếu liên tục đi qua hơn mười chiếc quan tài cổ có Thần Thi Ma, sau khi phá hủy hết thảy bọn chúng thì ngay cả thi thể bọn chúng cũng thu vào Giới Chỉ của mình hết.

Liền vào lúc hắn chuẩn bị lại mở nắp của một cỗ quan tài cổ, một cơn kình phong ập tới từ sau đầu hắn.

Lăng Tiếu kinh hãi, vội vàng hạ thấp thân thể, đồng thời tiện thể bắn người bay đến sang một bên.

Chỉ là lực lượng đột kích tiếp tục đuổi theo hắn nện ầm ầm, lực lượng đều không thua gì bất cứ Thần Vương đỉnh cao nào, thậm chí đã vượt qua không ít.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy sau lưng đau nhức, cả phân thân thần hồn bị đối phương đánh bay ra thật xa.

Cũng may lực lượng phân thân thần hồn của hắn còn dựa vào chân thân, nên chịu một chiêu này còn chống chọi được, cũng không chịu thương tổn quá lớn.

Chỉ là hắn lại kỳ quái, tại sao công kích này lại có được thuộc tính lực lượng cường đại như thế?

Hắn biết coi như Thần Thi Ma sử dụng Thần Khí cấp cao nhất, thì thuộc tính lực lượng phát huy ra được cũng sẽ không nhận thấy rất rõ ràng.

Sau khi hắn vội vàng lui ra xa, hắn mới xoay người lại nhìn về phía sau xem thứ đánh lén hắn rốt cuộc là vật gì vậy.

Hắn rõ ràng phát hiện có năm đạo công kích của người tựa hồ mang theo khí tức sinh mệnh đang quét về hướng tới hắn.

- Cái này... Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ nơi này còn có người sống tồn tại?

Ở trong lòng Lăng Tiếu dấy lên những cơn sóng ngập trời.

Lăng Tiếu phát hiện khí tức những người này đều hơn xa hắn. Hơn nữa đối phương lại đều có thể phát hiện sự hiện hữu của hắn, lúc này không chạy thì còn đợi tới khi nào!

Muốn hắn đồng thời đối phó năm tên Thần Vương đỉnh cao thậm chí là bán Thủy Thần tồn tại, vậy đó quả thực là lấy trứng chọi đá.

Chỉ là đúng lúc Lăng Tiếu muốn chạy trốn, thì trong ánh mắt thoáng nhìn của hắn có một người nam nhân trung niên khí thế mãnh liệt, khiến cho cả người hắn trong nháy mắt ngây dại!

- Sư... Sư phụ!

Cổ họng Lăng Tiếu phát ra âm thanh khô khốc.

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ tới Tà Đế một mực vất vả không tìm thấy lại đang ở trong những chiếc quan tài cổ này.

Tuy nói bộ dáng của lão không giống với ngày đó Lăng Tiếu nhìn thấy tại Trung Vực, có vẻ càng trẻ trung hơn, chỉ là dáng dấp của một trung niên. Chính là ngũ quan kia lại cũng là giống nhau như đúc, vẫn là khí phách hơn

người như vậy, càng lộ ra một cỗ khí tức tà mị quỉ quái.

Chỉ là hiện nay Tà Đế tựa hồ đang bị cái gì đó khống chế, đã lâm vào cảnh là nửa người nửa thây ma.

Tà Đế hiện trên người mặc một bộ thần giáp màu tím, cầm trong tay một thanh tử kích, bộ dáng thập phần uy vũ siêu phàm.

Trong thời gian Lăng Tiếu còn đang ngây người này, công kích của năm người kia đã cùng nhau nện ầm ầm lại đây.

Lăng Tiếu không thể không lấy lại tinh thần, xoay người liền chạy trốn.

Công kích của năm người này tuyệt đối có thể làm cho một vị bán Thủy Thần đều phải ngã xuống, huống chi Lăng Tiếu.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu thoát ra rất nhanh, nhưng mà vẫn bị một bộ phận lực lượng nện đến.

Thần hồn của Lăng Tiếu bay ra xa mấy ngàn thước, từ trong miệng liền cả ói ra vài ngụm dịch màu vàng. Nếu không phải phân thân này cùng chân thân đều có phòng ngự biến thái như nhau, thì một kích này liền đủ để cho thần hồn của hắn bị diệt.

- Sư phụ, người không nhận ra con sao, con là Tiếu nhi đây!

Lăng Tiếu cao giọng quát lớn với Tà Đế, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Tà Đế tựa hồ có một chút phản ứng, động tác quả nhiên dừng lại một lát. Nhưng mà trong nháy mắt lại bị một cỗ khí tức tà ác đậm đặc trùm lên.

- Kẻ xâm lấn, giết!

Tà Đế phát ra âm thanh khàn khàn, lại lần nữa hợp lực cùng những người khác công kích về hướng tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu liên tục chật vật tránh né, chính là vẫn cứ bị không ít năng lượng lan đến nện cho bị thương.

- Chết tiệt, thế này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Làm thế nào sư phụ lại biến thành người chết như vậy!

Lăng Tiếu cắn răng, sử dụng thân pháp ý cảnh tăng lên tới mức nhanh nhất để rời khỏi nơi này.

Chỉ là năm người này cũng không giống các Thần Thi Ma khác vốn không dám rời khỏi những chiếc quan tài cổ này.

Bọn họ lại đuổi theo về hướng tới Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2064 - Gặp Lại Tà Đế. (1)

- Đáng chết bọn họ như thế nào có thể nhận thấy được sự tồn tại của ta vậy?

Lăng Tiếu lo lắng mắng thầm.

Tốc độ của Lăng Tiếu vẫn phát huy ưu thế của hắn, vào lúc hắn toàn lực chạy trốn lúc, phân thân vẫn sớm một bước quay trở lại chân thân của hắn.

Mà vào lúc này, chân thân Lăng Tiếu rốt cục mới nhận thấy được tại sao mình cứ bị năm người này phát hiện.

Bởi vì trên ngón tay phân thân thần hồn vẫn còn đang mang theo Thần Đỉnh hóa thành Không Gian Giới Chỉ. Phân thân thần hồn tuy đã tàng hình, nhưng mà lại không thể khiến cho Thần Đỉnh cùng tàng hình theo!

- Chết tiệt!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, thu Thần Đỉnh trở lại trên chân thân rồi một lần nữa bắt đầu chạy.

Hắn không phải không muốn biết rõ ràng sư phụ mình đã xảy ra chuyện gì, mà là hắn không có năng lực đồng thời đối phó với năm người trước mắt này!

Khí tức của bọn họ đã là cảnh giới Thần Vương viên mãn, hơn nữa bọn họ có thể đi qua khu vực điên cuồng dữ dội tới đây thì khẳng định đều là tồn tại phi phàm. Làm sao mà hắn lại có tự tin lấy một địch năm cho được!

Hắn nhất định phải nghĩ ra bằng được cách đối phó tốt nhất, dẫu thế nào cũng phải giải cứu sư phụ của mình rồi hãy nói sau.

Lăng Tiếu cũng không lập tức hợp nhất hai thành một, mà là khiến cho phân thân thần hồn lướt đến bên kia, thử dò xét một phen năm người kia vẫn còn có thể phát hiện ra sự tồn tại của phân thân thần hồn hay không.

Đến lúc năm người kia truy theo tới gần, mục tiêu của bọn họ liền tập trung vào chân thân của Lăng Tiếu. Ánh mắt của bọn họ tràn ngập khí tức tà ác quả nhiên tập trung vào hắn, mà hoàn toàn không hề lại chú ý tới phân thân thần hồn.

- Quả nhiên là Thần Đỉnh dẫn đến họa!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, trong tay xuất ra Kim Long Thương, trên người nhanh chóng mặc vào một bộ thần giáp cấp cao nhất, đồng thời bắt đầu tăng hết tất cả chiến lực lên.

Đối phó năm người này, Lăng Tiếu không thể không trước cứ tính toán đến điều xấu nhất!

Thân thể hắn tuy là biến thái, chính là ở trước Thần Khí cấp cao nhất thì nào có được coi là cái gì.

Cho nên, có nhiều hơn một tầng phòng ngự, đối với mạng nhỏ của hắn mà nói là càng có thêm một tầng bảo đảm.

Đương nhiên, chân thân Lăng Tiếu cũng không ngốc để lấy cứng đối cứng cùng bọn họ. Hắn ỷ vào thân pháp lợi hại, không ngừng né tránh ở giữa những quả núi nhỏ này, ngẫu nhiên lại xoay người để công kích mấy chiêu. Hoàn toàn là áp dụng chiến sách đi đường vòng vu hồi.

Thực lực của Lăng Tiếu tuy là so ra còn kém bọn họ, nhưng nhờ có đấu pháp như vậy nên hắn thật đúng là không bị thương nhiều lắm. Tất nhiên trên người hắn có Thần Khí cấp cao nhất, hắn lấy cái đó đỡ được đại bộ phận công kích của đối phương, mà bộ phận nhỏ lực lượng lại bị hắn thực sự dùng nhục thân chống đỡ.

Đương nhiên, hắn làm như vậy hoàn toàn là để thu hút sự chú ý của những người này. Mục đích thực sự của hắn là giết chết bọn họ, tất nhiên ngoại trừ sư phụ Tà Đế của hắn!

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu theo sát năm người bọn họ cuối cùng cũng đuổi theo kịp lại đây.

Lăng Tiếu trước lựa chọn gia hỏa cầm trong tay lang nha bổng để ra tay.

Cây lang nha bổng to con này có thực lực cường đại nhất, uy hiếp của hắn là lớn nhất!

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu đuổi theo, Cửu Dương Phần Thiên Quyền nhằm vào đầu của tên to con kia liền hung hăng nện thẳng về phía trước.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Đầu của Thần Vương đỉnh cao cầm lang nha bổng bị vỡ toang, cứ như vậy bị Lăng Tiếu giết chết.

Lăng Tiếu không có thời gian đi xử lý những thứ trên người hắn, lập tức vọt đến phía sau tên còn lại, Giáng Long chưởng liên tiếp vỗ xuống ở trên huyệt thiên linh cái của người kia.

Liên tục giết chết hai người, làm cho ba người còn lại lập tức ý thức được chỗ không ổn. Bọn họ lại từ bỏ truy kích chân thân của Lăng Tiếu, mà cảnh

giác nhìn xem bốn phía hy vọng có thể tìm ra hung thủ.

Đáng tiếc bọn họ lại cũng không phát hiện được bất cứ thứ gì.

Điều này làm cho trong lòng Lăng Tiếu đắc ý vô cùng, một chiêu "Ẩn hồn" bí thuật này thật đúng là thập phần dùng được.

Lăng Tiếu lại lần nữa nhân cơ hội tới gần một người vóc dáng thấp trong đó, rồi cũng đánh vỡ nát đầu hắn!

Hiện tại chỉ còn lại có Tà Đế cùng một người nữ nhân trong đó mà thôi.

- Hiện tại là hai đối hai, chúng ta đây nên chơi đùa thật tốt thôi!

Lăng Tiếu hủy bỏ lực lượng ẩn hồn, để lộ ra thân thể.

Hắn tính toán chính là lúc đấu một phen cùng với sư phụ mình và một nữ nhân khác, để chứng thực lực lượng mà hắn mới tấn bậc xem có thể có hòa cùng thực lực Thần Vương đỉnh cao hay không!

Quả nhiên, sau khi thần hồn Lăng Tiếu xuất hiện ra, Tà Đế cùng một nữ nhân khác nhanh chóng tách ra rồi hướng tới chỗ hắn cùng phân thân của hắn.

Vì tôn trọng Tà Đế, Lăng Tiếu dùng phân thân thần hồn đối chiến cùng sư phụ của mình. Để cho sư phụ hắn biết đồ đệ của mình đã không phải giống như trước kia nữa!

- Sư phụ, người tỉnh lại đi. Con là đồ đệ Lăng Tiếu của người a! Chẳng lẽ người không nhớ rõ Tiếu nhi sao?

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu vào lúc vừa đối đầu Tà Đế liền cả kinh

kêu lên.

Tà Đế tựa hồ vẫn còn tồn tại ở trong tâm thức, trong miệng lẩm bẩm nói

- Lăng... Lăng Tiếu, đồ đệ của ta?.

- Đúng vậy sư phụ, người đã nhớ lại chưa? Con và sư nương Phong Thanh Duyến đã tới Thiên Vực tìm người!

Lăng Tiếu mừng vui bất ngờ đáp.

Chỉ tiếc, sau một khắc Tà Đế lại lần nữa bị khí tức tà ác kia che mất lý trí. Lão giơ tử kích nện về hướng tới hắn còn miệng quát

- Kẻ xâm lấn, phải chết!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ thở dài nói

- Xem ra thật sự phải đấu một phen rồi lại nói nữa!.

Nói cho cùng, thời gian làm đồ đệ của Lăng Tiếu với Tà Đế đúng là không dài.

Hắn sống chung một chỗ cùng với Tà Đế chỉ là thời gian ngắn ngủi một năm, rồi Tà Đế liền rời xa hắn.

Chính là trong khoảng thời gian này, Tà Đế cũng đã dạy hắn Độc Tôn Tà Vương thần công, đồng thời bảo cho hắn dung hợp nó cùng với Quy Nguyên công, sáng chế ra bài tu luyện thần công Độc Tôn Quy Nguyên Công của riêng hắn.

Vẻn vẹn là thần công hàng đầu mà thôi, nhưng mà lại làm cho hắn một mực

có được ích lợi không nhỏ.

Trong lòng Lăng Tiếu đối với Tà Đế vẫn có được sự ngưỡng mộ sâu sắc, hơn nữa nghe qua một chút truyền thuyết về Tà Đế tại Trung Vực, khiến cho sự tôn sùng trong lòng hắn đối với Tà Đế tăng lên đến một độ cao mới.

Hắn biết Tà Đế đang ở trong Loạn Táng Không Gian này, thế nhưng khi mà Tà Đế xuất hiện ở trước mắt hắn, thì vẫn khiến cho hắn kinh hãi!

Cũng may, Tà Đế còn có chút tri giác, mà Sinh Mệnh Ngọc Đồng của hắn cũng không biến mất, hẳn là vẫn còn có cách giải cứu.

Nhưng mà trước khi cứu Tà Đế, vẫn còn phải hoàn toàn đánh bại ông ta thì mới có thể nghĩ biện pháp cứu ông ấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2065 - Gặp Lại Tà Đế. (2)

Đương nhiên, với năng lực ẩn hồn của Lăng Tiếu, nếu muốn thần không biết quỷ không hay chế ngự Tà Đế thì vẫn có khả năng.

Nhưng mà, thân làm đồ đệ, hắn càng hy vọng có thể chân chân chính chính giao đấu cùng sư phụ mình một hồi.

Tuy nói trạng thái hiện tại của Tà Đế không tốt lắm, nhưng mà cũng vì đang là như thế nên sư phụ hắn mới có thể không hề phòng thủ mà ra chiêu đối với hắn!

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu tính toán sử dụng Cổ Hoàng Thần Công đến cực hạn, chiến lực gấp mấy chục lần được triển khai toàn bộ, khiến cho chiến lực của hắn so sánh với Thần Vương đỉnh cao cũng không kém hơn bao nhiêu!

Vào lúc Lăng Tiếu còn chưa xuất kích, Tà Đế đã khởi đầu nện ầm ầm về hướng tới chỗ Lăng Tiếu. Tử kích trong tay của lão có mang theo Lôi Điện Chi Lực cuồn cuộn liền chụp về hướng tới Lăng Tiếu.

Tà Đế cùng Lăng Tiếu đều là dạng đồng tu năm chủng thuộc tính. Nhưng mà năm chủng thuộc tính lực lượng này của Tà Đế này lại không giống với của Lăng Tiếu. Của lão phân biệt là: năm chủng thuộc tính lực lượng lôi, hỏa, thủy, thổ, mộc này.

Trong đó công kích Lôi thuộc tính tự nhiên là cường đại nhất, nên Tà Đế đương nhiên muốn chọn nó làm thủ đoạn công kích chủ chốt.

Tử kích trong tay Tà Đế quả thật là một kiện Thần Khí cấp cao nhất, nó kết hợp cùng một bộ thần giáp màu tím trên người lão hẳn đều là nguyên bộ.

Lực lượng công kích tới của lão quả nhiên không phải Thần Vương đỉnh cao bình thường có khả năng bằng được, hẳn là có thể sánh cùng những Thiên Thần Vương rồi.

Lăng Tiếu lợi dụng Hàng Long Chưởng đánh ra những con Chân Long tuyệt thế để đối đầu với những công kích của tử lôi kia.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu vừa đỡ lực lượng một kích toàn lực của Tà Đế, tức thì phân thân thần hồn cũng là bị đánh bay ra thật xa.

Chênh lệch lực lượng giữa hắn cùng với Tà Đế lại có thể lớn như thế.

Hắn mơ hồ cảm giác được cái này hẳn không phải là lực lượng đích thực của Tà Đế. Tất nhiên hắn biết Tà Đế Ngũ Hành đồng tu, có thể cường độ lực lượng so sánh hiện tại thì cường đại hơn, điều này có khả năng có liên quan cùng những thứ đi kèm theo trên người lão.

Nhưng mà hắn không quản được nhiều như vậy, Hàng Long Chưởng không hề phòng thủ liền xuất ra một chiêu điên cuồng nện về hướng tới Tà Đế, cũng không lo lắng sẽ làm bị thương đến Tà Đế một chút nào.

Mà Tà Đế cũng đồng dạng như thế, lão đã bị vật gì đó làm tâm trí bị mê muội, còn thiếu chút nữa là tự mình sa vào làm Thần Thi Ma.

Chiêu thức của Tà Đế cực kỳ ngang ngược bá đạo, mỗi một chiêu đều giống như thiên uy giáng xuống đánh cho Lăng Tiếu liên tiếp bại lui.

Nếu không phải Lăng Tiếu có Cổ Hoàng Thần Công trợ giúp, muốn đứng vững trước công kích dũng mãnh thế này của Tà Đế tuyệt đối là không có khả năng.

Hắn cảm giác được hiện tại lực lượng của Tà Đế so sánh với Hoàng Kim Xà của Xà Nghĩa Môn ngày đó thì còn mạnh hơn vài phần.

Nếu như Tà Đế khôi phục lại bình thường, có lẽ so sánh với đứa cháu lớn Lăng Cương của hắn cũng không kém hơn bao nhiêu!

Phải biết rằng Lăng Cương chính là tồn tại có thực lực ở hạng Trung Thượng trong số các Thiên Thần Vương. So sánh với những Thiên Thần Vương lâu đời thì cũng không khác mấy.

Lăng Tiếu lợi dụng Hàng Long Chưởng vô phương khắc chế được Tà Đế, thậm chí là bị Tà Đế liên tục đánh cho thổ huyết mấy lượt.

Lăng Tiếu lâm vào cảnh không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là biến chiêu, xuất ra Cửu Dương Phần Thiên Quyền. Hắn hy vọng loại quyền kình Chí Dương có thể loại trừ bớt được tà độc trên người Tà Đế.

Cửu Dương Phần Thiên Quyền Đệ Thất Trọng Tử Viêm Thần Dương!

Ngọn lửa hừng hực, những vầng chói lòa, quyền ý cuồn cuộn, đất trời rung chuyển!

Tà Đế gầm rống một tiếng, dùng hai tay cầm chặt tử kích từ trên cao mà nện ầm ầm xuống.

Chỉ thấy tại phía sau lão xuất hiện một Thiên Lôi thú hư ảnh, miệng phun ra những trận Thiên Lôi điên cuồng nện đến.

Chiêu này là công kích cực kỳ ngang ngược bá đạo trong số các Thần Kỹ của người mang Lôi thuộc tính như Tà Đế - Cuồng Lôi Oanh Đính!

Lăng Tiếu cùng Tà Đế dùng cứng đối cứng đã nện ra vô số chiêu. Lăng Tiếu càng đánh càng thấy như rất hao sức khó chịu. Những Lôi Điện Chi Lực này thật sự là thật là đáng sợ, nó lại thẩm thấu qua thần giáp cấp cao nhất đánh thẳng vào trên thân thể hắn, làm hắn nhanh chóng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu không thôi.

Nếu không phải những năm gần đây hắn ở trong khu vực điên cuồng dữ dội, đã rèn luyện phân thân thần hồn vô số lần, thì khi chịu những công kích lôi điện sấm chớp đáng sợ này quả đúng là tất cả cũng muốn ăn không tiêu.

Mà Lăng Tiếu vẫn cắn răng kiên trì. Sau khi hắn xuất ra Cửu Dương Phần Thiên Quyền Đệ Cửu Trọng Thương Viêm Thánh Dương thì rốt đã đánh đến trên người Tà Đế.

Đệ Cửu Trọng Hỏa Diễm của Lăng Tiếu chính là Hỏa Diễm Cao Giai nguồn gốc từ trên người Bại Gia Tử được luyện hóa mà đến. Đối với bất cứ tà độc nào mà nói thì nó đều là khắc tinh.

Quả thật đến khi những hỏa diễm này tiếp xúc với Tà Đế, những vầng sáng xanh tỏa ra lộ rõ quanh thân lão trong nháy mắt bị Hỏa Diễm này đốt cháy sạch sẽ.

Tà Đế tựa hồ trong nháy mắt có được cơ hội khôi phục sự tỉnh táo!

...

Bên kia, chân thân Lăng Tiếu đánh nhau dữ dội cùng tên nữ nhân kia.

Nữ nhân này cho dù là tướng mạo hay vóc người tuyệt đối đều là không thể

bới móc được chỗ nào.

Nàng đầu đội mũ bạc trông có vẻ đặc biệt ung dung thanh tao, quanh thân mặc một bộ ngân bạch Vệ Giáp. Nó giúp cho thân hình uyển chuyển khêu gợi của nàng được tôn lên vô cùng nhuần nhuyễn. Trong tay nàng chính là một thanh kiếm nhỏ màu bạc, nó đang chớp động phát ra những vầng ánh sáng mang Phong thuộc tính.

Chỉ tiếc gương mặt trái xoan tái nhợt kia lại mang theo không ít màu xanh, nó khiến cho tổng thể sắc đẹp của nàng bị giảm đi nhiều.

Lăng Tiếu sở dĩ lựa chọn giữ lại nữ nhân này, mục đích thứ nhất là có cái để luyện chiêu, ngoài ra còn có một mục đích chính là để xem có thể chế ngự được nàng hay không, đồng thời để giúp cho nàng khôi phục thần trí.

Lăng Tiếu làm như vậy mục đích đương nhiên là hy vọng bên cạnh mình có thêm hộ vệ, đương nhiên nếu hộ vệ này có thể ngắm nhìn vui tai vui mắt thì không phải là tốt hơn sao?

Không thể không nói, tính cách phong lưu kia của Lăng Tiếu vẫn cứ là sửa mãi không xong.

Nữ nhân này là Phong thuộc tính, mà nàng lại là Thần Vương đỉnh cao, tốc độ so sánh Lăng Tiếu còn nhanh hơn không ít. Cũng may Thần Khí công kích trong tay nàng chỉ là đạt tới Cao Giai mà thôi. Nếu là Thần Khí cấp cao nhất, thì Lăng Tiếu bị nữ nhân này vây nện ầm ầm đến không biết mất mạng bao nhiêu lần đây.

Lăng Tiếu liên tục bị đánh bay đến thổ huyết, may là trên người có mặc Vệ Giáp phòng ngự cấp cao nhất, nên cũng có thể gắng sức tiếp tục được.

Lăng Tiếu phát hiện đánh nhau cùng nữ nhân này quả thực là tìm cách tự

ngược hành hạ bản thân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2066 - Đồ Đệ Chiến Sư Phụ. (1)

Hắn căn bản là không sờ được được chút xíu vào chéo áo người ta, ngược lại là bị người ta đánh cho cực kì chật vật!

Đang lâm vào cảnh không biết làm sao, may có phân thân thần hồn của Lăng Tiếu cũng không đợi được giúp cho Tà Đế đã khôi phục tỉnh táo hay không. Hắn liền lập tức tàng hình lướt tới đây, hung hăng đánh cho nữ nhân này hôn mê bất tỉnh.

Tiếp theo, Lăng Tiếu đồng dạng lợi dụng một chút Chí Dương Thiên Hỏa bám vào trên người nữ nhân này để đốt tà khí trên người nàng.

Tiếp theo, hắn liền lấy ra một sợi Khổn Thần Thằng, trước tiên trói chặt nữ nhân này, lại hạ cho nàng không ít lực lượng phong ấn, khiến cho không thể lập tức giãy dụa khôi phục như cũ. Khi đó hắn mới cảm giác được bảo đảm.

Tất nhiên nữ nhân này có tức giận, hắn căn bản không có khả năng quăng nàng vào bên trong Dược Đỉnh.

Lúc này, cả hai Lăng Tiếu chân thân cùng phân thân kết hợp, hơn nữa lấy ra Thần Đan và U Hồn Thần Tuyền uống vào, trước cứ khôi phục trạng thái rồi hãy nói sau.

Đồng thời, Lăng Tiếu lại một lần nữa lướt đến bên cạnh Tà Đế giật mình la lên

- Sư phụ, người nhớ ra con không, con là Lăng Tiếu a!.

Nhìn Tà Đế đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, Lăng Tiếu biết THiên Hỏa này ít nhiều cũng có chút tác dụng.

Quả nhiên, ánh mắt của Tà Đế nhìn chằm chằm vào trên người hắn, tiếp theo gương mặt tuấn tú kia tỏa ra nụ cười vui vẻ thoải mái vẻ mà nói

- Lăng Tiếu... Ha ha, tiểu tử nhà ngươi tại sao lại phải tới nơi này?.

Lăng Tiếu nghe được Tà Đế lại có thể gọi đến tên của hắn, cả người lập tức bắt đầu hớn hở

- Sư phụ người lại ra được con nữa rồi? Con không sao cả.

Tà Đế cười rất vui vẻ, lão đưa tay lên vỗ Lăng Tiếu mà nói

- Không tồi... Không tồi, năm đó sư phụ lựa chọn ngươi là đúng. Ngươi lại đều đạt tới cảnh giới Thần Vương, thế này đều đã qua bao nhiêu năm đây?.

Liền tại lúc Lăng Tiếu chuẩn bị tâm sự với Tà Đế, nụ cười trên mặt Tà Đế đột nhiên biến đổi, khí tức tà ác đậm đặc lại xuất hiện. Mà tử kích trong tay của lão đột nhiên nhằm hướng tới bụng Lăng Tiếu mà đâm thẳng tay.

Một kích từ khoảng cách gần như thế, Lăng Tiếu căn bản là một chút đề phòng cũng không có.

Vệ Giáp phòng ngự trên người hắn lại cũng bị tử kích đâm nứt ra, nó cắm thẳng vào bụng Lăng Tiếu.

- Sư phụ người...

Lăng Tiếu nhanh chóng cầm tử kích kia của Tà Đế, không thể để cho lão lại dùng lực. Hắn không hiểu làm thế nào trong nháy mắt sư phụ hắn lại thay

đổi sang một dạng khác.

Mà Tà Đế cũng xác xác thực thực lại lần nữa mất đi lý trí. Từ trong miệng lão lại phát ra âm thanh

- Kẻ xâm lấn, sát!.

Tử kích trong tay của lão đón thêm kình, Lôi Lực cường đại nhằm hướng tới thân thể Lăng Tiếu mà điên cuồng dữ dội đánh vào.

Lăng Tiếu đứng không vững nữa, cả người bị xé bay đi hơn phân nửa thân thể, rất nhiều kim huyết bắn tung toé. Hắn đau đến kêu lên thảm thiết không ngừng.

Liền tại lúc Tà Đế lại một lần nữa đâm tới, năng lực phản ứng của Lăng Tiếu cũng là cực mạnh. Phân thân thần hồn của hắn mang theo Kim Long Thương liền nghênh đón, ngăn cản Tà Đế hủy diệt thân thể hắn.

Mặc dù thực lực của phân thân thần hồn Lăng Tiếu so sánh Tà Đế phải kém hơn một chút, nhưng mà còn có thể gượng gạo ứng phó được.

Chân thân của Lăng Tiếu chính là lại lần nữa móc ra vài viên thần đan ném vào trong miệng, Cổ Hoàng Thần Công vận chuyển tới cực hạn, giúp cho phần thân hình bị phá hủy sinh trưởng rất nhanh rồi bắt đầu khép miệng vết thương lại.

Đến lúc chân thân của Lăng Tiếu khôi phục được gần như đầy đủ, Lăng Tiếu lập tức ẩn dấu phân thân thần hồn đi, đồng thời giao Kim Long Thương vào trong tay chân thân.

Tà Đế mất đi bóng dáng phân thân thần hồn, đương nhiên coi mục tiêu chuyển sang chân thân của Lăng Tiếu.

Chỉ là lúc công kích của lão còn chưa rơi xuống trên người Lăng Tiếu, phân thân thần hồn của Lăng Tiếu đã từ sau khi liên tiếp nện hôn mê bất tỉnh.

- Sư phụ đắc tội!

Lăng Tiếu nhanh chóng đỡ lấy Tà Đế, đồng thời cũng nhanh chóng trói lão lại.

Lăng Tiếu tuy là đã khống chế Tà Đế, nhưng mà hắn không biết tiếp theo nên làm như thế nào mới phải.

Hắn mơ hồ cảm giác được sư phụ hắn có thể là trúng thi độc, chính là lại không quá giống như thế.

Nhưng mà, hắn biết Chí Dương Chi Hỏa trên người mình hẳn là có thể có chút hiệu quả. Vì vậy liền bố trí đầy Thiên Hỏa ở bốn phía Tà Đế, đồng thời lại lần nữa dùng Thiên Hỏa loại trừ một chút tà độc trên người Tà Đế.

Hy vọng chờ sau khi sư phụ hắn tỉnh lại, thì có thể sẽ nghĩ biện pháp giúp lão khôi phục thần trí!

- Đúng rồi, những cây Thi Thần Thảo và Thi Hồn Thảo trước đây hẳn là hữu dụng đối với sư phụ!

Lăng Tiếu bỗng nhiên nhớ ra điều gì nên mừng vui bất ngờ bật thốt lên.

Ngay sau đó, hắn bế Tà Đế cùng một nữ nhân khác đứng lên đi về hướng tới những quả núi nhỏ nơi Thi Thần Thảo cùng với Thi Hồn Thảo sinh trưởng.

Hy vọng hai chủng loại Thần Thảo kia như trong tưởng tượng của hắn có khả năng loại trừ toàn bộ thi độc trên người Tà Đế và nữ nhân này.

Thi Thần Thảo cùng với Thi Hồn Thảo đều là Thần Thảo hữu dụng đối với thi thể, có khả năng trợ giúp luyện chế nó trở thành Thi Khôi Lỗi.

Chính là hai chủng loại Thần Thảo này trong tình huống đối với dạng nửa thi nửa người giống như Tà Đế thì lại có tác dụng lớn lao, có khả năng lấy độc công độc để hóa giải Thi độc tố trong cơ thể Tà Đế.

Nhưng mà còn có chút điều kiện tiên quyết, đó chính là phải kết hợp với một số Thần Thảo khác để tạo thành hỗn hợp rồi luyện thành đan dược thì mới có thể đạt tới hiệu quả này.

Bằng không trực tiếp cho người trúng độc ăn vào hai chủng loại Thần Thảo này, như vậy chỉ sẽ gia tốc quá trình làm cho người còn chưa biến thành Thi Ma liền trở thành Thi Ma đích thực.

Những kiến thức này là một trong những hiểu biết mà Lăng Tiếu thăm hỏi hấp thu được từ những tàn hồn của Âm Bạt Tông trước đây.

Sau khi Lăng Tiếu hao tốn rất nhiều sức lực đều đã khống chế được Tà Đế cùng với nữ nhân kia, hắn liền đi thu hoạch hai chủng loại Thần Thảo này.

Sau đó rời xa những cỗ quan tài cổ này thì hắn mới bắt đầu tinh luyện đan dược.

Cũng may loại đan dược này cũng không phải đặc biệt khó lòng luyện được, yêu cầu lực lượng cũng không phải rất nhiều. Bằng không mà dựa vào lực lượng Bản Nguyên loãng như nơi này thì thật sự là khó có thể ngưng đan.

Thanh Hồn Hoàn Dương Đan!

Đó chỉ là một loại Đan dược Giải Độc tương đối ít dùng.

Cũng may mắn Lăng Tiếu lấy được chính là truyền thừa của Thần Dược đệ nhất Đại Chí Tôn, tất cả phương thuốc lưu truyền ở trong truyền thừa đó tuyệt đối là toàn diện nhất.

Bằng không coi như là hắn có nguyên liệu cũng là không đủ cho sự hao tổn khi luyện chế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2067 - Đồ Đệ Chiến Sư Phụ. (2)

Trong lúc Lăng Tiếu đang Luyện Đan, Tà Đế cùng với nữ nhân kia đều tỉnh lại. Cả hai bọn họ đều khôi phục lại sự tỉnh táo trong một lúc ngắn ngủi, nhưng mà nhanh chóng lại lâm vào trạng thái Thi Ma.

May là bọn họ lúc trước đã bị Lăng Tiếu dùng Khổn Thần Thằng trói chặt khiến cho bọn họ không giãy dụa được, ngoài ra hắn lại lợi dụng các loại cấm chế gượng gạo phong bế tu vi của bọn họ lại.

Ít nhất trước khi Lăng Tiếu luyện đan dược xong, bọn họ tuyệt đối không có khả năng phá được phong ấn.

Một ngày sau đó, Lăng Tiếu đã tinh chế Luyện Đan dược xong xuôi.

Lăng Tiếu nhìn Tà Đế nói

- Sư phụ, uống vào viên đan dược này, người sẽ không có việc gì!.

Lăng Tiếu lại lần nữa đánh ngất hai người, đồng thời lấy hai viên đan dược cho bọn họ uống vào.

Sau khi bọn họ ăn vào đan dược thì lập tức biểu lộ sự đặc biệtđau đớn.

Lúc này bọn họ đang không ngừng lăn lộn tại chỗ, từ trong miệng càng không ngừng phát ra những âm thanh kêu la thảm thiết. Mà những luồng khói xanh ma quỉ càng không ngừng tỏa ra từ trên người bọn họ.

Cũng cùng với màu xanh trên người bọn họ dần dần biến mất, màu da của

bọn họ cũng dần dần trở nên giống như người bình thường.

Lăng Tiếu mừng vui bất ngờ thốt lên

- Xem ra thật sự có hiệu quả!.

Hai người bọn họ cũng không biết kêu thảm thiết bao lâu, rốt cục giống như thoát lực mà ngất xỉu.

Lăng Tiếu nhìn bọn họ giãy dụa đến ngay cả vết máu cũng đều xuất hiện, trong lòng có hơi khó chịu, những mà có lẽ sự mừng rỡ càng nhiều hơn.

Đã trải qua ngàn vạn gian khổ rốt cục tìm được sư phụ hắn, nỗi vui mừng này của hắn so sánh cái gì cũng đều lớn hơn.

Lăng Tiếu lấy ra thần đan chữa thương cùng với U Hồn Thần Tuyền để cho bọn họ uống vào, khiến cho bọn họ mau chóng khôi phục trạng thái. Đến lúc đó liền có khả năng thương lượng với bọn họ một phen xem bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Lại là một ngày trôi qua. Người tỉnh lại trước không phải Tà Đế, mà là nữ nhân kia.

Nữ nhân này bất kể là từ tướng mạo hay vóc người đều làm cho người ta nhìn thấy liền xúc động sâu sắc. Nhất là hiện tại nàng bị Khổn Thần Thằng trói gô, làm cho bộ ngực tròn trĩnh của nàng cùng với vòng mông cực kỳ đầy đặn bỗng nhiên "nhô" hẳn lên.

Diện mạo của nàng đúng là sánh được cùng Vân Mộng Kỳ và Liệt Như Ngọc, đẹp đến rung động lòng người. Mà thân hình của nàng quả đúng là lại có chút tương tự cùng Ngọc Nhu Phỉ, khiến cho bất cứ nam nhân nào đều có một loại kích động muốn hung hăng chén liền.

Không thể phủ nhận, Lăng Tiếu đặc biệt lưu lại nàng thì có một phần nguyên nhân là bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn.

Nhưng mà hắn cũng không hề tùy tiện đến lập tức yêu luôn nữ nhân này, nổi cơn kích động phải áp chế nữ nhân này ở dưới hông.

Mà là hắn nghĩ tới có lẽ nữ nhân này sẽ hơi có lai lịch, thực lực như vậy đối với Lăng Tiếu mà nói cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cho nên hắn mới lưu nàng lại, để xem có thể khiến cho nàng trở thành hộ vệ thiết thân của hắn hay không!

- Ngươi... Ngươi là ai?

Nữ nhân kia vừa mới mở mắt nhung ra lập tức liền lộ rõ vẻ cảnh giác vẻ nhìn Lăng Tiếu mà hỏi.

Ánh mắt của nàng rất lạnh, làm cho người ta có một loại cảm giác muốn ngăn người khác ở ngoài ngàn dặm.

Chính là, dáng vẻ như vậy của nàng ở trong mắt Lăng Tiếu cũng lại khiến cho hắn cảm giác rất vui mừng. Bởi vì điều này có ý nghĩa nữ nhân này có lẽ đã lại được giải trừ thi độc trên người.

Nữ nhân kia cảm giác được lực lượng của mình bị phong tỏa, mà trên người lại bị thần thằng trói chặt, nàng lập tức bắt đầu giãy dụa.

- Ngươi chớ căng thẳng, nếu mà muốn giết ngươi thì cũng không đến khi ngươi đã tỉnh lại. Ngươi còn nhớ rõ chuyện vừa rồi đuổi giết ta sao?

Lăng Tiếu vội vàng khuyên.

Nữ nhân này cau mày một phen, thần thái này của nàng cũng là toát ra sự kích thích làm cho người ta thương tiếc xúc động.

Lăng Tiếu ở trong lòng cảm khái "Họa thủy bởi nữ nhân khác thật sự là đủ tai họa, khiến cho Bổn cung thiếu chút nữa đều muốn mở trói cho nàng!".

Nữ nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, mang theo vẻ mặt phức tạp nhìn Lăng Tiếu mà hỏi

- Là ngươi đã cứu ta?

Mặc dù nàng không nhớ rõ chuyện đuổi giết Lăng Tiếu, nhưng mà lại rõ ràng còn nhớ nàng đã bị trúng thi độc, lại bị thi chú khống chế thần trí của mình.

May mà thần hồn của nàng so sánh với người bình thường thì lợi hại hơn nhiều, nên mới có thể gượng gạo đối kháng cùng thi chú, cũng không hoàn toàn bị sa vào làm Thần Thi Ma.

Bằng không, hiện tại nàng đã là một khối tử thi mà sẽ không có thể tỉnh táo lại một lần nữa.

Nàng chỉ cảm thấy mấy ngày nay quả thực là một cơn ác mộng đáng sợ, hiện tại ngẫm lại đều cảm giác được trong lòng bỗng lạnh toát.

Lăng Tiếu gật đầu cười nhạt nói

- Không sai, ngươi muốn giết ta, nhưng là trời cao rất có đức. Con người của ta trời sinh lương thiện nên liền lấy ơn báo oán, loại trừ hết thi độc trên người của ngươi. Ngươi thử cảm nhận một phen xem vẫn còn có cái gì không ổn không? Ta sợ mở trói cho ngươi, ngươi lại phát tác muốn giết ta.

Nếu là để cho những người từng bị Lăng Tiếu giết chết nghe được lời này của hắn, chỉ sợ bọn họ đều phải nhảy ra từ Địa Ngục để đi mắng Lăng Tiếu vẫn còn biết đến từ xấu hổ hay không.

Cha mẹ ôi, nếu ngươi là người lương thiện, vậy trên đời này liền không có người tốt!

Nữ nhân này đương nhiên cũng không tin chuyện ma quỷ Lăng Tiếu kể, đối với dung mạo của mình thì nàng rất có tự tin. Vốn đã từng được gọi là đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long, đối bất cứ một người nam nhân nào thì nàng đều có lực sát thương rất cường đại.

Nàng cảm giác được tiểu nam nhân trước mắt này khẳng định cũng là nhìn vào dung mạo của nàng nên mới cứu mạng cho nàng.

Nhưng mà, cho dù nói như thế nào thì người ta đã cứu hắn, trong lòng nàng ít nhiều cũng có một chút cảm kích.

Bằng không khiến cho nàng biến thành một khối Thi Ma, cả đời trôi qua cuộc sống như một cái xác không hồn, vậy thì còn không bằng nàng trực tiếp chết luôn.

- Đa tạ ngươi, ta không sao!

Nữ nhân lạnh nhạt nói.

Ngoài lời cảm kích này ra, đương nhiên nàng cũng hy vọng Lăng Tiếu lập tức mở trói cho nàng.

Chính là, Lăng Tiếu tựa hồ vẫn đang không có ý định đi mở trói, hắn lại hỏi nàng

- Không biết tỷ tỷ tên gọi là gì? Tại sao lại cũng đi tới Loạn Táng Không Gian này vậy?

Nữ nhân có hơi tức giận, trong lòng âm thầm kêu

- Tiểu tử này không cảm thấy như vậy mà được sao? Lại còn muốn ta nằm ở cái đó mà nói chuyện với ngươi sao?.

Nữ nhân không hề để ý tới Lăng Tiếu, âm thầm vận chuyển thần lực của mình, hy vọng có thể loại trừ toàn bộ cấm chế mà Lăng Tiếu đã hạ.

Nữ nhân này chính là cảnh giới Thần Vương đỉnh cao, cách Thủy Thần cũng chỉ có một bước. Nàng cảm giác thấy muốn phá tan cấm chế phong ấn của Trung Giai Thần Vương trước mắt này thì hẳn không phải là việc gì khó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2068 - Đệ Nhất Mỹ Nhân Xứ Sở Thiên Long. (1)

Chỉ là đến khi lực lượng của nàng vận chuyển, nàng lại phát hiện những lực lượng phong ấn này lại rất cường đại, cũng không phải trong nháy mắt liền có thể phá tan được. Chỉ sợ không mất chút thời gian thì nàng khó lòng để khôi phục lực lượng.

- Vị tỷ tỷ này ngươi đừng vội a. Chỉ là ta muốn xác định ngươi có đúng là đã hoàn toàn khôi phục không, đến lúc đó ta tự nhiên mở trói cho ngươi a!

Lăng Tiếu khuyên.

Nữ nhân tựa hồ không muốn nhiều lời làm gì, nhắm mắt lại tiếp tục tại đánh sâu vào cấm chế phong ấn mà Lăng Tiếu đã hạ.

Nói thật, đối với bất cứ nam nhân nào thì nàng cũng đều là lạnh lùng như thế, chứ cũng không phải đặc biệt chỉ có riêng là đối với Lăng Tiếu.

Bởi vì trong quá khứ vào lúc còn trẻ, do bi kịch nàng thiếu chút nữa bị một người đàn ông làm ô nhục, cho nên nội tâm nàng đặc biệt chán ghét nam nhân.

Cũng chính bởi vì vậy, số người theo đuổi nàng tuy là nhiều không kể xiết, chính là đến nay nàng vẫn đang độc thân. Không có ai có thể bắt làm tù binh trái tim của đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long nàng.

Đương nhiên, Lăng Tiếu tịnh không hiểu rõ tình hình, cũng không nhận ra nữ nhân này.

Chỉ là cảm giác nếu tâm sự một thời gian với mỹ nữ như vậy, thì sẽ phá vỡ được tâm tình lạnh nhạt đến phát hoảng mấy năm nay mà thôi.

Chính là nhìn nữ nhân này hiển nhiên là loại có tâm tình không giải thích được như vậy, nên hắn cũng chỉ làm việc tốt mà thôi.

Hắn thu lại Khổn Thần Thằng trên người nữ nhân này, đồng thời cũng đều triệt bỏ toàn bộ cấm chế phong ấn trên người nàng.

- Được rồi, tỷ tỷ ngươi được tự do, hà cớ gì cứ phải bảo vệ, thật sự là hảo tâm không có báo đáp!

Lăng Tiếu rất là bất đắc dĩ rơi vào cảnh đành phải buông tay nên buộc mở miệng như vậy.

Nữ nhân sửng sốt một hồi, không hề ngờ tới Lăng Tiếu lại lập tức thay đổi chú ý, cứ như vậy mà dứt khoát thả nàng.

Nàng kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, phát hiện cái nìn của Lăng Tiếu đối với nàng thật đúng là không giống cái nhìn trần trụi đầy thèm khát của những nam nhân trong dĩ vãng, có chỉ là vài phần tán thưởng khen ngợi vẻ thôi.

Mà nàng cũng cảm nhận được cảm giác cô đơn trên người Lăng Tiếu.

Nàng rất hiểu rõ, ai tiến vào bên trong Loạn Táng Không Gian thì đều phải trải qua năm tháng dài dằng dặc xông xáo.

Đến lúc cuối cùng, lại tới đây muốn bức thiết thu được kho báu thần kì, tức thì bị tà vật ở trong quan tài cổ hủ thực, dính vào thi độc mà sa vào thành Thần Âm Bạt hoặc Thần Thi Ma.

Đủ loại trải qua trong đó tuyệt đối là khiến cho tâm tình bất luận kẻ nào đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lăng Tiếu vốn chính là một người rộng rãi sôi nổi, chính là mười năm ở trong này lại giũa tròn khía cạnh bén nhọn của hắn, khiến cho hắn trở nên càng điềm tĩnh chín chắn hơn.

Chỉ là đột nhiên tìm được sư phụ hắn, lại gặp được một mỹ nhân như vậy. Điều đó làm cho tâm tình vô cùng tốt, tự nhiên muốn tìm người tâm sự.

Nhưng mà xem ra là chính hắn tự đa tình, cho nên biểu hiện thật sự bất đắc dĩ. Cảm giác cô độc kia tự nhiên lại toát ra ngoài.

Mà nữ nhân này so với Lăng Tiếu cũng không khác nhiều lắm. Thời gian nàng đến Loạn Táng Không Gian so với Lăng Tiếu thì lâu hơn, thậm chí là so sánh với thời gian của Tà Đế cũng sớm hơn rất nhiều. Nàng hiểu rõ ràng ở trong loại không gian không hề có người ở, mọi nơi lại tràn ngập vật chết thì loại cảm giác cô đơn này là khó chịu cỡ nào.

Nàng đã có một dạo tưởng nhớ đến thế giới ồn ào chính mình phi thường chán ghét, nghĩ tới một đôi người nhàm chán ngẫu nhiên ngẫu nhiên gặp được để tiêu bớt đi thời gian, tưởng niệm lại thời kì mình cùng những Thánh Thú này tranh đoạt thần vật một hồi.

Nghĩ tới đây, nàng lại quay sang nhìn tiểu nam nhân khôi ngô tuấn tú trước mắt này, lại cảm giác dường như vừa rồi chính mình có phải là hơi quá mức chăng.

Chỉ là từ trước tới nay nàng vốn không giỏi nói chuyện với người, nên nàng cũng không biết làm thế nào để nói được cái gì đó cùng Lăng Tiếu.

- Ta gọi là Liễu Phiêu Phiêu!

Nữ nhân do dự một chút rồi vẫn nói tên mình ra.

- Liễu Phiêu Phiêu, ha hả cái tên thật là dễ nghe!

Lăng Tiếu cười hờ hững mà nói.

Hắn tựa hồ cảm giác được cái tên này hình như vào lúc nào đó đã từng nghe nói qua, chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ ra.

Liền trong thời gian hắn suy tư, sư phụ Tà Đế của hắn rốt cục cũng tỉnh lại.

Tà Đế yếu ớt mở mắt, trước tiên liền nhìn thấy Lăng Tiếu.

- Sư phụ tỉnh chưa? Có cảm thấy có gì không ổn không?

Lăng Tiếu hỏi đầy vẻ quan tâm.

Tà Đế tu luyện bí thuật hàng đầu, có khả năng tự phân hóa các loại thuộc tính phân thân của mình, khiến cho nó trở thành nhục thân tồn tại.

Mà ngày đó đi từ trọng địa bên trong Thiên Vực trở lại đại lục Huyền Linh để thu nhận Lăng Tiếu làm đồ đệ, đó chỉ là một khối phân thân của Tà Đế.

Đó là khi Tà Đế đi từ đại lục Huyền Linh đến trọng địa của Thiên Vực có lưu lại phân thân, vẻn vẹn là cảnh giới Thánh Hoàng Trung Giai đỉnh cao, một khối phân thân tịnh không hoàn thiện, có vẻ tương đối già yếu.

Từ sau khi Tà Đế thu Lăng Tiếu làm đồ đệ, sau đó lại kết liễu mọi chuyện trong Trung Vực, Tà Đế liền chặt đứt tất cả cảm giác và bảo hộ đối với khối phân thân kia. Làm cho khối phân thân đó cũng lúc nào cũng có thể lâm vào cảnh tùy thời bị hủy diệt.

Khi đó chân thân của Tà Đế đang ở bên trong Loạn Táng Không Gian này, mà lúc ấy lão còn chưa bị những Thần Thi Ma này cấp tập xâm chiếm, cũng không biến thành dáng vẻ trước đây.

Cho nên, ấn tượng của lão đối với đồ đệ Lăng Tiếu mà tự mình thu nhận duy nhất thì vẫn còn là phi thường.

Tất nhiên hồi đó Lăng Tiếu đã thể hiện ra ngoài khả năng lĩnh ngộ và tốc độ tu luyện, chứng thật là khiến cho lão cảm giác rất tán thưởng khen ngợi. Lão đều cảm giác chính mình vào lúc trẻ tuổi mà so sánh cùng Lăng Tiếu thì vẫn còn kém không ít.

- Không có việc gì!

Tà Đế khẽ nhíu mày nói. Lão cảm nhận một lượt tình huống của mình, tựa hồ những thi độc này đều đã bị loại bỏ, mà thần trí của lão cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

- Su phụ đã xác định? Đừng đợi lát nữa lại muốn giết con!

Lăng Tiếu hỏi lại lần nữa.

Trước đây bị Tà Đế đột nhiên đâm cho một thương thiếu chút nữa muốn mạng nhỏ của hắn, hắn không thể không thật là cẩn thận.

- Đừng nhiều lời, vi sư không có việc gì, còn không mau mở trói cho vi sư?

Tà Đế nhìn Lăng Tiếu cười mắng.

Trước mắt bị chính đồ đệ của mình trói gô, chứng thật là khiến cho người sĩ diện như lão cảm giác thập phần buồn bực. Đồng thời lão cũng thoáng nhìn sang Liễu Phiêu Phiêu ở một bên, ánh mắt khẽ nhướn một cái. Tựa hồ đã

nhận ra Liễu Phiêu Phiêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2069 - Đệ Nhất Mỹ Nhân Xứ Sở Thiên Long. (2)

Những năm gần đây, lão tuy bị thi độc vây khốn, nhưng là thỉnh thoảng có lúc tỉnh táo, mỗi khi muốn loại trừ thi độc kia, thì chính là tại thời điểm mấu chốt đã bị hoàn cảnh bốn phía chiếc quan tài cổ kia làm ảnh hưởng. Hoặc có lẽ ở bên trong chiếc quan tài cổ nằm ở trung tâm kia có người nào đó đang thao túng tất cả điều này.

Cho nên, vào lúc tỉnh táo thì lão cũng đã gặp mặt cùng mấy người vẫn còn không hoàn toàn mất đi nhân tính như lão, tự nhiên cũng nhìn thấy nữ nhân bên cạnh cách lão không xa này.

Lăng Tiếu cũng không hề chú ý tới cái nhìn khác thường của Tà Đế với Liễu Phiêu Phiêu, hắn nhanh chóng thu hồi Khổn Thần Thằng đang trói Tà Đế, hơn nữa hoàn toàn giải trừ cấm chế trên người Tà Đế.

- Sư phụ, người đến nơi này đã hơn một trăm năm, Thanh Duyên sư nương và Tử Thiến sư nương đều rất lo lắng cho người.

Lăng Tiếu nói.

Tà Đế hơi được vẻ kinh ngạc hỏi lại

- Ngươi đã gặp Tiểu Thiến?.

Lăng Tiếu gật đầu đáp

- Đúng vậy, nếu không phải có Tử Thiến sư nương, con cũng không tới được nơi này, chớ nói chi là tìm được sư phụ ngài!.

Lăng Tiếu lộ ra vài phần vẻ buồn bã. Nói thật, ban đầu hắn cũng không hề chuẩn bị chút nào để tính toán tiến vào Loạn Táng Không Gian.

Nhưng rồi lại đạt đến cảnh giới Thần Vương, hắn càng có thể cảm giác được sự khủng bố của Loạn Táng Không Gian.

Chính là, có một số việc có thể là đáp ứng mục tiêu nhất định, hắn cũng không thể tránh được.

Cũng may hiện tại hắn cố gắng đã tới được đây, còn tìm ra sư phụ của mình. Thật cũng không coi như đi một chuyến uổng công.

- Ngươi nói xem, bây giờ làm thế nào để trở về? Còn ngươi lại đến Thiên Vực này như thế nào? Làm sao tu vi của ngươi tăng lên nhanh như vậy. Mới ngắn ngủi mấy chục năm không gặp mà lại đều sắp đuổi kịp và vượt vi sư!

Tà Đế thập phần tò mò liền hỏi một loạt câu hỏi.

Ngày đó lúc lão dạy Lăng Tiếu thì chẳng qua hắn chỉ là chàng trai trẻ mới khoảng hai mươi tuổi vừa đạt đến cấp Địa Hoàng. Hiện nay Lăng Tiếu xem như trưởng thành, chính là cũng không quá tám mươi tuổi mà lại đạt tới cảnh giới Trung Giai Thần Vương. Hơn nữa dựa vào thực lực như vậy còn có thể bắt giữ được lão. Vì thế không kìm chế được mà Tà Đế tỏ ra hiếu kỳ a!

Lăng Tiếu cũng là hỏi đâu nói đấy, hai người lạnh lùng bỏ qua đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long Liễu Phiêu Phiêu kia sang một bên.

Lăng Tiếu đơn giản nói một lượt về những chuyện trải qua mấy năm nay, khiến cho Tà Đế nghe được rất là khen ngợi.

Mặc dù ở trong từng câu từng chữ những lời của Lăng Tiếu đều thấy tương đối dễ dàng, chính là Tà Đế biết Lăng Tiếu khẳng định đã gặp rất nhiều điều

kì quái và trở ngại nguy hiểm không sao hình dung tới được. Bằng không hắn cũng không có khả năng chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà lại đạt tới một bước này a!

- Vi sư không có nhìn lầm ngươi a, lại đều trở thành trưởng lão Thiên Long Môn, không ngờ còn là hậu duệ Kim Tộc. Xem ra vi sư sau này cũng có chỗ dựa, ha ha!

Tà Đế vỗ bả vai Lăng Tiếu cười to mà nói.

Tâm tình của lão thật sự là không thể tốt hơn được a!

Từ sau khi vào Loạn Táng Không Gian, lão cũng không có một ngày vui vẻ hài lòng, còn thiếu chút nữa là sa vào làm Thần Thi Ma, ngẫm lại đều cảm giác vẫn còn sợ hãi.

Nhưng mà, lão cũng không uổng công đi một lần đến nơi này.

Ngày đó lão lấy thực lực Trung Giai Thần Vương để tới đây, hiện tại cũng đã là Thần Vương đỉnh cao. Không cần phải nói thì khẳng định là lão đã có cơ duyên khá lớn.

- Hắc hắc, đó là đương nhiên!

Lăng Tiếu thật là cũng không khiêm nhường mà cười nói.

Tiếp theo, hắn lại hỏi Tà Đế về một chút điều đã trải qua sau khi vào trong đến Loạn Táng Không Gian, mà chủ yếu cũng là hắn muốn biết vì sao Tà Đế lại bị nhốt ở trong quan tài cổ, hơn nữa còn có thể vẫn duy trì một chút thần trí.

Tà Đế đương nhiên không hề giấu diếm gì mà nói cho Lăng Tiếu.

Thì ra, ngày đó Tà Đế cũng là giống như Lăng Tiếu xông đến nơi này. Lão biết bên trong quan tài cổ có đại cơ duyên, nên muốn xông vào xem một chút đến tột cùng là cái gì.

Tất nhiên Tà Đế một đời chinh chiến vô số, so cùng Lăng Tiếu thì tương tự cũng là trải qua rất nhiều nguy hiểm cực kì lớn mới tới được. Lão có được bản lĩnh vượt bậc mà chiến, huống hồ bản thân Tử Lôi Chi Lực của lão cũng đang là khắc tinh của những tà vật này.

Cho nên, đối với Thần Âm Bạt và Thần Thi Ma trong quan tài cổ này thì lão không phải rất e ngại.

Cũng chính bởi vì lão tự tin quá, nào ngờ đến cuối cùng vẫn xảy ra chuyện.

Nhưng mà lão có thể đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao này, thật đúng là có quan hệ cùng quan tài cổ bí mật kia.

Sau khi lão bị trúng thi độc vẫn còn có thể đối kháng, khiến cho chúng không thể lập tức hủ thực lão để trở thành Thần Thi Ma. Nhưng mà cũng bị thúc giục phải nằm vào trong một khối quan tài cổ ở đó.

Trong mông lung tựa hồ từ trong quan tài kia lão thu được truyền thừa Thượng Cổ nào đó, lúc này mới khiến cho lão đạt tới cảnh giới thực lực hiện nay.

Về phần này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chính lão đến bây giờ còn không hiểu được rõ ràng.

Nhưng mà lão ngủ ở trong quan tài cổ mấy năm nay, rõ ràng nhận thấy được có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả điều này.

Nghĩ đến đây, lão không khỏi rùng mìnhh một cái, liếc mắt về hướng tới

những quan tài cổ này, trên trán đều lặng lẽ toát ra mồ hôi lạnh.

- Sư phụ người làm sao vậy?

Lăng Tiếu nhận thấy được sự khác thường của Tà Đế thì có hơi căng thẳng, hắn sợ thi độc của Tà Đế lại lặp lại.

- Ta không sao, chúng ta có lẽ ngay lập tức rời khỏi nơi này rồi hãy nói sau!

Tà Đế vươn vai đứng lên mà nói với vẻ phi thường nghiêm túc.

- Sư phụ không cần phải gấp gáp, chỉ cần không đi tới gần bên kia, hẳn là không có chuyện gì!

Lăng Tiếu đáp.

- Ngươi biết cái gì, ngươi cho là bọn họ đều sẽ một mực hôn mê sao? Có đôi khi bọn họ cũng bắt đầu thức dậy toàn bộ rồi đứng lên chạy ra hóng gió. Đến lúc đó coi như chúng ta còn muốn chạy cũng không còn cơ hội!

Tà Đế nói rất là nghiêm túc.

Nghe lời của Tà Đế nói như vậy, Lăng Tiếu trong nháy mắt cảm giác thấy rợn cả tóc gáy.

Vừa nghĩ tới những gia hỏa tà ác này toàn bộ xông ra, chỉ sợ bọn họ có ba đầu sáu tay cũng là một con đường chết mà thôi.

- Chẳng lẽ lại phải rời đi từ khu vực điên cuồng dữ dội kia sao?

Lăng Tiếu nghi hoặc hỏi.

- Nếu như không tìm được lối ra khác thì cũng chỉ thể đi ra ngoài từ nơi này!

Tà Đế đáp.

Mặc dù thực lực của lão đã tăng mạnh, nhưng mà vừa nghĩ tới lại đi đến khu vực kia thì Tà Đế vẫn có cảm giác cực kì e ngại sợ hãi.

Lúc ban đầu, lão chính là đã trải qua cửu tử nhất sanh, mới miễn cưỡng thoát ra được từ địa phương quỷ quái kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2070 - Sư Phụ Không Nhìn Lầm Ngươi A. (1)

Lúc này, Liễu Phiêu Phiêu đứng ở một bên không nói lời nào mới mở miệng

- Ta biết nơi này hẳn là vẫn còn có lối ra khác, chỉ là không biết các ngươi có dám đi đến lối đó hay không?

Lăng Tiếu cùng Tà Đế đều kinh ngạc nhìn Liễu Phiêu Phiêu.

- Vị tiểu thư này chính là đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long có danh xưng là Liễu Phiêu Phiêu, Liễu tiểu thư?

Tà Đế không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lúc này, Tà Đế lại lộ ra khí tức nho nhã kia, trên mặt hiện lên nụ cười mê người, trong tay xuất hiện một cây quạt trắng nhẹ nhàng phe phẩy, khiến cho lão tỏ ra phong độ trai tráng.

Liễu Phiêu Phiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn Tà Đế, rồi khẽ gật đầu xem như trả lời câu hỏi của Tà Đế.

Tà Đế tự xưng là phong lưu phóng khoáng, đối mặt các loại mỹ nhân thật đúng là có đủ thủ đoạn. Đối với phản ứng này của Liễu Phiêu Phiêu thật đúng là không hề lộ ra chút xíu vẻ không hài lòng.

Đương nhiên, chuyện tình yêu của lão đừng nói, trải qua nhiều năm bồi dưỡng như vậy lão cũng sớm thấy sáng tỏ chuyện nam nữ không ít. Nhưng mà đối mặt loại cấp bậc nữ nhân như Liễu Phiêu Phiêu, quả là lại khiến cho lão có hơi động tâm mà thôi.

- Thì ra thật sự là Liễu tiểu thư, thật sự là nổi tiếng không bằng gặp mặt. Đúng là thiên tiên, phàm nhân khó lòng so sánh a!

Tà Đế mở miệng tán thưởng.

Liễu Phiêu Phiêu có vẻ vài phần chán ghét mà lên tiếng

- Ít nói những lời thừa này, các ngươi rốt cuộc có đi với ta xông vào một con đường khác?.

Nếu không phải mấy năm nay bị vây ở chỗ này, khiến cho nàng cảm giác thập phần chán ghét cái loại cảm giác cô độc này, thì nàng cũng tuyệt đối sẽ không mời mọc hai nam nhân này đi một đường cùng nàng.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng. Chính là đối với tiểu nam nhân kia thì nàng không có cảm giác bài xích gì. Tất nhiên là hắn cứu nàng, không để cho nàng sa vào làm Thần Thi Ma.

- Con đường kia ngươi đã đi qua sao? Vạn nhất lại là đi tới một không gian khác, vậy chẳng phải là càng lúc càng xa?

Lăng Tiếu đưa ra câu hỏi.

Hắn đi lại mười năm ở chỗ này, biết ở trong Loạn Táng Không Gian này thật đúng là chia làm khu vực khác nhau. Hắn rất sợ đi theo Liễu Phiêu Phiêu lại đi tới địa phương quỷ quái nào đó.

Hắn thật sự không muốn bị kẹt ở một nơi tĩnh lặng nặng nề thé này, hắn muốn phải nhanh một chút quay về đi ra bên ngoài.

- Ban đầu ta chính là đi từ bên kia tới. Nhưng mà ở đó mọi nơi đều là lực lượng chảy loạn, thường xuyên còn có thể đánh đến lực lượng đáng sợ. Nếu

thực lực không đủ, rất dễ dàng xảy ra sự việc, nếu như các ngươi không dám thì coi như xong!

Liễu Phiêu Phiêu nói.

Ngay sau đó, nàng liền bay đi về một phương hướng khác.

Chỉ là bỗng nhiên, trong nháy mắt thiên địa này đã xảy ra biến hóa khủng bố.

Tất cả thiên hạ đều tối sầm đi, từng đạo âm thanh khủng bố vọng ra từ trong quan tài cổ kia, rất nhiều thi độc bắt đầu leo ra từ trong quan tài cổ rồi tràn đi mọi nơi.

Bất luận kẻ nào một khi bị dính vào chúng, chỉ sợ đều khó có thể thoát khỏi được, rồi cuối cùng sa vào làm Thần Âm Bạt hoặc Thần Thi Ma.

Mặt khác lại có những đạo lực lượng mênh mông nặng nề ngột ngạt phát tán ra từ trong quan tài cổ kia làm cho người ta có một loại cảm giác bị đè nén đến nặng nề dị thường.

Sắc mặt Lăng Tiếu, Tà Đế cùng với Liễu Phiêu Phiêu đều là đại biến.

Liễu Phiêu Phiêu là người thứ nhất liền nhằm hướng tới một phương hướng mà bay nhanh đi.

- Những gia hỏa này xuất hiện ra rồi, chạy mau!

Tà Đế kinh hãi điên cuồng quát lớn.

Ngay sau đó, lão nắm cánh tay Lăng Tiếu, lôi kéo Lăng Tiếu chạy theo sát phương hướng mà Liễu Phiêu Phiêu đang lao tới.

Lăng Tiếu tò mò quay đầu lại nhìn thoáng qua, đồng tử gắt gao co rụt lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Lăng Tiếu nhìn thấy quang cảnh gì lại có thể hù dọa hắn thành ra như vậy?

Chỉ thấy những Thần Âm Bạt, Thần Thi Ma này đều cùng đi ra từ trong quan tài cổ. Mà ở chính giữa những ma quỉ này chính là đám người giống như Tà Đế lúc đầu vậy. Họ là những người bị trúng thi độc và thi chú gần chết nên bị khống chế, nhưng vẫn còn tồn tại được một chút ý thức.

Những người này sau khi đi ra khỏi quan tài ai nấy đều quỳ xuống lạy về hướng tới cỗ quan tài gỗ cao nhất ở trung tâm cùng với tám chiếc áo quan làm bằng vàng ở chung quanh.

Bọn họ phát ra từng đạo âm thanh gầm rống, những luồng thi độc, Tử khí, khí tức tà ác phóng lên cao.

Những tà khí đậm đặc này toàn bộ thổi về hướng tới chín chiếc áo quan kia. Trong đó tám chiếc áo quan làm bằng vàng cũng mở nắp ra, có tám người đầu đội mũ có chàng mạng thân khoác màu đen đi ra từ đó. Không nhìn rõ diện mạo của chúng, nhưng mà bọn hắn ngoại trừ ẩn chứa thi khí ra thì lại còn có sinh khí không rõ ràng, mà lực lượng hào hùng mênh mông kia cũng làm cho người ta hơi bị kinh hãi.

Bọn họ mở miệng đều là cung kính gập người hướng tới chiếc quan tài gỗ kia, trong miệng thì thào lẩm nhẩm chú ngữ gì đó, trong tay cũng không biết xuất ra vật gì mà vãi về hướng tới quan tài gỗ kia.

Xoẹt!

Trong nháy mắt từ trên bầu trời rơi xuống một trận mưa máu, những luồng khí mang mùi vị tanh hôi bắt đầu tràn ngập lan ra.

Những Thần Âm Bạt, Thần Thi Ma này cùng với đám nửa người nửa thi đều cùng phát ra âm thanh gầm rống làm rung chuyển chốn thiên địa này đến bắt đầu lắc lư. Âm thanh buồn rầu kia giống như đến từ Cửu U Địa Ngục, nghe ra cực kì nham hiểm, khủng bố!

Chiếc quan tài gỗ kia rốt cục có phản ứng, nắp quan tài bị bật tung ra, trong nháy mắt liền hút hết đám tiên huyết kia vào bên trong quan tài gỗ. Ngay sau đó một đạo hư ảnh với âm thanh giống như Thiên Ma yêu quái bắt đầu ngưng kết ra.

Đó là một gương mặt mang theo khí tức tà ác, oán khí, sát khí đậm đặc. Nó giống như chúa tể chốn thiên địa này, hai mắt lại chảy ra huyết lệ ròng ròng, tựa hồ mang theo thần sắc vô cùng oan khuất, oán giận, khiến cho nó sẵn sàng hành động hủy diệt tất cả, trả thù tất cả!

- Đừng nhìn!

Tà Đế phát hiện Lăng Tiếu lại quay đầu để nhìn quanh cảnh, lập tức điên cuồng quát lớn.

Hắn lôi kéo Lăng Tiếu tăng tốc độ tới trình độ cao nhất, cần phải trước tiên rời xa nơi này.

Mà Liễu Phiêu Phiêu ở phía trước lão cũng là đồng dạng, cảnh giới thân pháp Phong thuộc tính cũng là biến đổi tới cực điểm, quả thực là nhanh như chớp giật!

Gương mặt khổng lồ kia trong nháy mắt nhìn về hướng tới ba người bọn họ.

Mà Lăng Tiếu đúng là bởi vì tiếp xúc với một gương mặt và đôi mắt đầy máu nhìn thấy ghê người kia mới trở nên vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Hắn từ trước tới nay đều là một người có chủ kiến không sợ trời không sợ đất, vì sao lại cảm thấy sợ hãi đối với một ảo ảnh như vậy?

Đó là bởi vì hắn đã nhìn thấy khuôn mặt này, hơn nữa còn có ấn tượng khắc sâu dị thường với nó!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2071 - Sư Phụ Không Nhìn Lầm Ngươi A. (2)

Vốn là sau khi hắn thu được một quyển Khống Thần Quyết, trong một đoạn ngắn mà Khống Thần Quyết truyền bá trí nhớ cho hắn. Ở đó có một người giống như Thần Ma tái thế, lấy lực của một người chém giết ngàn vạn người. Hắn cơ hồ là dùng một ý niệm trong đầu liền có thể làm cho một người lập tức bỏ mình.

Chính là, cho dù hắn lợi hại cỡ nào, thì tộc nhân hắn vẫn bị kẻ địch đuổi dồn toàn bộ vào một vùng không gian loạn lưu, rồi ở trong đó trọn đời khó có thể xuất ra được bên ngoài.

Mà hắn vốn là một người giết địch vô số, nhưng cuối cùng cũng là tiêu hao kiệt lực mà chết!

Lúc ấy, tại dưới chân hắn đã là hài cốt như núi, máu chảy thành sông!

Lăng Tiếu một mực không hề quan tâm lắm tới đoạn trí nhớ ngắn kia. Thế nhưng mà sau khi nhìn thấy khuôn mặt này, đoạn trí nhớ lại một lần nữa thoáng hiện ở trong óc hắn.

Hắn mơ hồ cảm giác được người trước mắt này rất quen thuộc, tựa hồ hắn liền biến thành người bình thường, cảm nhận được tộc nhân của mình bị thương tổn, bị trục xuất kia một loại bi thống tâm tình.

Nước mắt Lăng Tiếu lại tiếp tục chảy ròng ròng, một cỗ cừu hận đậm đặc phóng lên cao!

- A!

Lăng Tiếu giống như phát điên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lại miễn cưỡng đẩy Tà Đế ra.

- Tiếu nhi ngươi làm sao vậy?

Tà Đế không hiểu Lăng Tiếu đang xảy ra chuyện gì, lập tức xoay người lại hỏi.

Mà Liễu Phiêu Phiêu tại phía trước cũng rõ ràng dừng người lại một cái, quay đầu lại xem ra.

Ai ngờ Lăng Tiếu lúc này lại không để ý tới Tà Đế, mà lại vọt về hướng tới chiếc quan tài gỗ kia.

- Tiếu nhi!

Tà Đế quát to một tiếng, lập tức lấy tốc độ cao nhất đuổi theo Lăng Tiếu.

Tuy nhiên có một người so với lão còn nhanh hơn một bước, người kia đúng là Liễu Phiêu Phiêu đã quay đầu trở về.

Nàng vốn là Phong thuộc tính, mà thân pháp cảnh giới lại đã đạt đến cảnh giới viên mãn, tốc độ của nàng hơn xa Tà Đế, trong nháy mắt liền đuổi tới phía sau Lăng Tiếu, hóa chưởng là trảo chộp về hướng tới bả vai Lăng Tiếu mà chộp.

- Đừng đi!

Lực lượng của Liễu Phiêu Phiêu phát ra đến mạnh nhất, trực tiếp khống chế Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bị Liễu Phiêu Phiêu làm chấn động như vậy, cả người trong nháy

mắt khôi phục tỉnh táo. Chính là thân thể cũng đã kinh sợ tuôn ra mồ hôi lạnh đầm đía như tắm.

- Tiếu nhi ngươi xảy ra chuyện gì, đừng nhìn nữa, chúng ta lập tức đi!

Tà Đế không nói hai lời, liền tiến lên lôi kéo Lăng Tiếu lại một lần nữa rời khỏi nơi này.

Lăng Tiếu do dự một chút, lập tức quay đầu lại, cùng với Tà Đế và Liễu Phiêu Phiêu chạy đi, đồng thời còn không quên nói với Liễu Phiêu Phiêu

- Đa tạ ngươi tương trợ!.

Nếu không phải Liễu Phiêu Phiêu lôi kéo hắn, hắn thật đúng là đã vọt tới bên kia rồi.

Liễu Phiêu Phiêu không hề trả lời Lăng Tiếu, chẳng qua là nàng nghĩ đến trả lại món nợ nhân tình cho Lăng Tiếu mà thôi!

Nhưng mà lần này đây khả còn không đến mức từ nay về sau phải nợ ơn người ta cứu mạng.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất, cơ hồ nháy mắt chính là đi mấy vạn dặm, muốn trong thời gian nhanh nhất đạt tới lối ra mà Liễu Phiêu Phiêu nói.

Chỉ là khi bọn hắn vẫn còn đi không được bao xa, có mấy đạo bóng dáng cơ hồ là nháy mắt đã tới, tức thì mắt liền ngăn ở phía trước bọn họ.

Đây là sáu cỗ Thần Thi Ma, hơn nữa không phải Thần Thi Ma bình thường. Lại có hai cỗ đạt tới cảnh giới Thủy Thần, có bốn cỗ chính là tồn tại bán Thủy Thần!

Lăng Tiếu, Tà Đế cùng với Liễu Phiêu Phiêu lập tức lạnh lòng đến mức thấp nhất!

Đối mặt đối thủ như vậy, bọn họ lấy đâu ra được đến nửa phần thắng?

- Nguy rồi, bọn họ làm thế nào lại chạy đến bên này!

Tà Đế kinh hãi mắng một tiếng, tử kích trong tay trong nháy mắt nhảy múa nện thẳng về hướng tới sáu người kia. Đồng thời lão điên cuồng quát lớn

- Hai người các ngươi đi trước, ta ngăn cản bọn họ!.

Tà Đế là Lôi thuộc tính, lực lượng của lão đồng dạng có khả năng khắc chế một chút thi độc, trấn áp một chút tà vật!

Tà Đế tung ra một chiêu này là xuất hết toàn lực. Từng đợt lôi điện sấm chớp giống như thiên uy nện ầm ầm về hướng tới những Thần Thi Ma này.

- Rầm rầm!

Đến lúc tất cả mây khói đều tan đi, bọn chúng lại không hề xảy ra chuyện gì.

Tà Đế cũng biết chính mình khó có thể đối phó được với bọn chúng, chính là lão không quản được nhiều như vậy. Chỉ tuyệt đối không thể để cho Lăng Tiếu chết ở chỗ này.

Lăng Tiếu là đồ đệ duy nhất của lão, mà Lăng Tiếu có thể tới được Loạn Táng Không Gian tìm ra lão, từ đó có thể thấy được đồ đệ này vẫn rất có lòng hiếu thảo. Cho nên vô luận như thế nào lão đều muốn muốn giữ gìn cho Lăng Tiếu bình yên.

Tà Đế lăng không giơ tử kích lên, lại lần nữa dốc toàn lực xuất kích. Mà trên

tay kia cũng là ngưng tụ năm chủng loại lực lượng đủ màu sắc đồng thời xuất ra.

Hai chiêu đồng thời cùng nện, mà năm chủng loại thuộc tính dung hợp chung một chỗ khiến cho uy lực một chưởng kia lại càng gấp mấy lần lực lượng công kích của tử kích.

Chỉ là sau một khắc sáu cỗ Thần Thi Ma lại cũng không hề đón đỡ hai chiêu này của lão, cũng không hề tiến hành công kích đối với lão, mà là bay tới đi chặn đường Liễu Phiêu Phiêu cùng Lăng Tiếu lại.

Liễu Phiêu Phiêu không chút khách khí phát động tiến công.

Chính là, nàng cũng bị một khối Thần Thi Ma cấp bán Thủy Thần trong đó đánh cho bay sang một bên.

Mà Tà Đế lướt đến muốn ra tay, cũng bị một khối Thần Thi Ma trong đó nhanh chóng đánh ra một chiêu cản đường.

Còn hai cỗ Thần Thi Ma đã đạt tới cảnh giới Thủy Thần đích thực, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lăng Tiếu, một phải một trái liền kẹp lấy Lăng Tiếu ép bay về hướng tới quan tài cổ.

Cho dù Lăng Tiếu giãy dụa như thế nào, hắn căn bản không thoát được bàn tay kẹp lấy giống như bàn ê-tô kia. Mà hắn xuất ra Thiên Hỏa đốt cháy trên người Thần Thi Ma, lại cũng không thấy bọn họ có bất cứ chuyện gì.

- Thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu đến ý định muốn chết cũng có.

Chẳng lẽ hắn cũng phải giống như Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu trước đây,

bị biến thành người bán thi hoặc là thành Thần Âm Bạt cùng với Thần Thi Ma sao?

Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu muốn vượt tới cứu Lăng Tiếu, đáng tiếc lại không cách nào đột phá được bốn cỗ Thần Thi Ma chắn đường ở trước mặt bọn họ. Đây chính là Thần Thi Ma cấp bán Thủy Thần.

Nhưng mà mấy cỗ Thần Thi Ma kia tựa hồ không muốn dây dưa quá nhiều cùng Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu, chỉ là nện cho bọn họ bị trọng thương,rồi cũng không hề tiếp tục truy kích bọn họ, mà là quay trở lại bên cạnh cỗ quan tài cổ kia.

Đám Thần Âm Bạt cùng với Thần Thi Ma từ những chiếc quan tài cổ này đều một mực quì ở đó. Chúng vẫn không nhúc nhích, dáng vẻ thập phần cung kính.

Mà Lăng Tiếu miễn cưỡng bị hai tên cảnh giới Thủy Thần Thần Thi Ma áp giải về hướng tới chiếc quan tài gỗ kia ở trung tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2072 - Nguy Cơ Đột Nhiên.

Lăng Tiếu cực kỳ căng thẳng, một sự sợ hãi bắt đầu lan khắp toàn thân. Hắn sợ bị đối phương cứ như thế ăn sống nuốt tươi.

Ở đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Thiên Hỏa trên người hắn đều đã rút ra toàn bộ để đốt cháy hai tên Thần Thi Ma cấp bậc Thủy Thần, đáng tiếc vẫn là vô phương đốt cháy được bọn chúng.

Một khi đã lại đạt đến loại cảnh giới Thần Thi Ma này, thi thể kia đã có thể so với bất cứ Thần Khí cấp cao nhất nào, nên lại há là dễ dàng có thể hủy diệt.

- Tiếu nhi!

Tà Đế kéo lê thân thể bị trọng thương vẫn đang muốn tiến lên.

Chính là, Liễu Phiêu Phiêu cũng xuất thủ ngăn cản lão mà nói

- Hiện tại mà ngươi xông lên phía trước cũng chỉ là chịu chết, có lẽ hắn không có việc gì!.

Trong mắt nhung của Liễu Phiêu Phiêu dập dờn một thần thái khác thường, nàng nhìn tình cảnh ở phía bên kia, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì.

- Ai, ngươi cứ nói có khả năng không có việc gì sao? Ở chỗ trung tâm đó khủng bố ra sao thì có thể nghĩ, thật không biết tại sao nó muốn tìm đến Tiếu

nhi, thật là đáng chết!

Tà Đế là hữu tâm vô lực đành chỉ biết mắng.

Trong công kích của những Thần Thi Ma vừa rồi hình như còn có thêm thi độc, bọn họ nhất định phải mau chóng trục xuất chúng ra bên ngoài cơ thể, bằng không tiếp theo hiện tại chỉ sợ cũng chỉ là một con đường chết.

- Yên tâm đi, có thể câu chuyện cũng không đến nỗi xấu như chúng ta nghĩ.

Liễu Phiêu Phiêu nhìn về phương hướng quan tài cổ nói một tiếng, rồi lại tiếp tục

- Có thể người mà bọn chúng chờ đợi lại chính là hắn đi!.

Tà Đế tựa hồ cũng hiểu được ẩn ý phía sau những lời này của nàng.

Nhiều năm thân ở trong quan tài cổ, dẫu sao thì bọn họ cũng hiểu được một chút bí mật quan tài cổ, chiếc quan tài gỗ ở trung tâm có thể là đang chờ người nào đến.

Chỉ là đó là một loại cảm giác lờ mờ, bọn họ cũng không dám xác định chắc chắn. Mà nay thấy Lăng Tiếu bị bắt, bọn họ tựa hồ đều xác minh ý nghĩ trong lòng.

- Chẳng lẽ tên kia muốn thay thế Tiếu nhi?

Tà Đế tựa hồ nghĩ tới một loại khả năng khác, thần sắc càng là khó coi.

Tất nhiên ở trong quan tài gỗ kia tuyệt đối là tồn tại Thông Thiên đã đạt tới cấp khủng bố.

Nó lập hang ổ ở chỗ này đã vô số năm, đã khống chế bao nhiêu hạng người tà ác. Chẳng lẽ nó cam tâm một mực đóng hang ổ ở chỗ này sao?

Cứ xem nó phát tán loại hận ý cuồn cuộn như vậy ra ngoài là có thể cảm giác được nó nhất định có sự oán giận phi thường không cam lòng.

Nghĩ tới đây, Tà Đế chỉ có thể cắn răng muốn lại xông lên một lần nữa.

Chính là, lão còn chưa đến gần thì một cỗ lực lượng dũng mãnh phóng lên cao, hung hăng đánh bay lão đi ra ngoài.

Ngay sau đó, tại chiếc quan tài cổ ở trung tâm, Lăng Tiếu bị kia hai tên Thần Thi Ma ném về hướng vào trong chiếc quan tài gỗ kia!

- Không!

Hồn vía Lăng Tiếu đều phải bay lên mây!

Dẫu như thế nào thì đều hắn không hiểu làm sao mà mình lại không may thế này, lại bị ném vào trong quan tài.

- Bổn cung còn chưa muốn chết a!

Lăng Tiếu thầm kêu trong lòng.

Đến sau khi Lăng Tiếu bị ném vào trong quan tài, nắp quan tài kia liền nặng nề đậy lại, tiếp theo thì hắn liền bất tỉnh nhân sự.

Nhưng mà ở bên ngoài thì ngàn vạn Thần Âm Bạt, Thần Thi Ma cùng với đám người bán thi một mực đều quì bất động, cũng không có ý định lại lui về quan tài.

Tà Đế cũng không quản được nhiều như vậy, vẫn muốn xông lên đi cứu người.

Đáng tiếc, lão còn chưa không tiến lên được vài bước liền lập tức bị Thần Thi Ma chặn lại.

Tà Đế nổi giận liền đánh nhau cùng kia Thần Thi Ma kia. Tên Thần Thi Ma bán Thủy Thần kia bị Tà Đế đánh cho đến sắp sửa không ngăn chặn được.

Nhưng mà từ bên cạnh cỗ áo quan làm bằng vàng kia có một người bán thi đầu đội mũ có chàng mạng rủ xuống mang theo vẻ tức giận lướt lại đây.

Nó chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, liền đánh cho Tà Đế bay ra thật xa, khiến cho lão thổ huyết không ngừng.

- Thần Chủ đang trở về chốn cũ, các ngươi chớ quấy rầy!

Người bán thi đầu đội mũ có chàng mạng rủ xuống kia phát ra âm thanh lạnh lẻo tới cực điểm.

Một cỗ khí tức đáng sợ trong nháy mắt liền bùng phát ra, nó đè cho Tà Đế và Liễu Phiêu Phiêu bị ép tới trực tiếp phải bái lạy ở trên mặt đất, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu đều là võ giả Thần Vương đỉnh cao đã gặp phải vô số nguy hiểm, tính cách đều là rất cứng cỏi. Nhưng mà ở trên người bán thi này, bọn họ vẫn cảm giác trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Bọn họ ở trong mắt người ta, tựa hồ là tồn tại phi thường nhỏ bé. Người ta chỉ cần một ý niệm trong đầu, trực tiếp có khả năng giết được bọn họ!

- Cứ chăm chú ở bên cạnh mà chờ xem, vào lúc Thần Chủ trở về liền là ngày

mà các ngươi rời khỏi nơi này!

Người bán thi kia tựa hồ không có ý gây khó khăn cho Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu. Sau khi nói một câu liền xoay người nhẹ nhàng quay trở về bên cỗ quan tài cổ kia.

Tà Đế chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta rời đi, cũng không còn có chút xíu ý nghĩ muốn liều mạng cùng những tà vật này.

Sau một lúc lâu, bên tai lão mới truyền đến âm thanh của Liễu Phiêu Phiêu

- Hắn thật sự là người mà bọn chúng chờ đợi, cũng không biết là phúc hay họa!.

Tà Đế chợt thấy rùng mình một cái, cả người đều thấy suy sụp.

- Ai, Tiếu nhi a, sư phụ thật xin lỗi ngươi!

Tà Đế nện một quyền nặng nề vào một khối nham thạch mà thở dài, trong lòng có nỗi khổ nói không ra lời.

Nếu không phải Lăng Tiếu tới nơi này tìm lão, thì làm sao Lăng Tiếu sẽ bị xảy ra chuyện này?

Nhưng mà sau khi nghe được câu nói vừa rồi của người bán thi kia kia xong thì Tà Đế cũng không lại tính toán đi ra ngoài vào lúc này.

Lão nhất định phải chờ sau khi vị "Thần Chủ" kia xuất hiện, hy vọng đến lúc đó có thể thấy Lăng Tiếu bình yên vô sự trở về!

Thời gian tiếp theo, Tà Đế đầu tiên là khôi phục vết thương, rồi liền một mực ở lại chỗ này.

Mà Liễu Phiêu Phiêu thoát khốn lại cũng không có rời đi. Nhưng mà nàng không ở cùng một chỗ với Tà Đế, mà là tìm một chỗ khác để tiêu hóa hết lợi ích khá lớn đã thu được mấy năm nay.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng kỳ vọng tiểu nam nhân kia có thể lại xuất hiện một lần nữa!

...

Mộng, giống như bọt nước rồi lại thật sự là cảnh trong mơ!

Lăng Tiếu tựa hồ thấy được phân thân khác của chính mình trưởng thành trong cuộc sống ở tại một chủng tộc khác, hắn lại thấy được dường như chính mình đã đầu thai vào một người khác.

Đó là một chủng tộc yêu thích hòa bình, đoàn kết, tình bạn bè chủng tộc.

Bọn họ không giống các chủng tộc khác có được sức lực cường tráng như vậy, không có được tài năng tu luyện bẩm sinh cường đại, không có được năng lực để có thể bước lên đỉnh cao ở thế giới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2073 - Cảnh Luân Hồi Trong Mơ. (1)

Bọn họ chỉ có thể coi là Võ Giả bình thường, thuộc về một loại chủng tộc yếu đuối không đáng để mắt tới chút nào.

Bọn họ cũng không can dự bất cứ cuộc chiến tranh nào, luôn luôn mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Lặng lẽ với cuộc sống không tranh với đời.

Chính là, lại không như mong muốn. Bởi vì bọn họ yếu đuối lại làm cho bọn họ sa vào địa vị của những nhân vật ở tầng thấp nhất trên đời này, bị chủng tộc ngoại lai ức hiếp, đè nén, khiến cho bọn họ xa vợ mất con, khổ không thể tả!

Rốt cục có một ngày, chủng tộc yếu đuối này rốt cục ra một thiên tài, đồng thời làm thức tỉnh tài năng bẩm sinh của chủng tộc bọn họ. Đó là một loại tài năng bẩm sinh nắm được một loại thần thông gọi là "Trọng Hồn"!

Trọng Hồn, là chỉ khả năng tộc nhân của bọn họ có linh hồn nếu so với người bình thường thì lớn gấp hai, thậm chí là mấy lần, là bởi vì cái này mà người trong tộc bọn họ khác lạ.

Mà thiên tài này cũng căn cứ loại tài năng bẩm sinh đó để sáng tạo ra một thần quyết dựa trên thuộc tính tộc nhân để cho bọn hắn tu luyện, mà chủng thần quyết lại gọi là - Khống Thần Quyết!

Cũng bởi vì một bộ thần quyết này, khiến cho bọn họ từ một chủng tộc yếu đuối bắt đầu mạnh mẽ quật khởi. Ở giữa vùng đất đủ loại chủng tộc đã chiếm cứ một vị trí thập phần quan trọng.

Mà những chủng tộc đã từng đè nén ức hiếp bọn họ, thì bị bọn họ lần lượt diệt tộc trấn áp!

Bắt đầu từ khi đó, chủng tộc của bọn họ liền trở thành chủng tộc khủng bố mà mỗi một không gian vực nghe tin đã sợ mất mật. Mà chủng tộc này chính là một trong các chủng tộc cường hãn nhất thời Thượng Cổ, gọi là Hồn Tộc!

Hồn Tộc dần dần sau khi vươn lên, ở trong thời đại thượng cổ kia đã trở thành một tộc đứng đầu, lại không có bất cứ chủng tộc nào dám khiêu khích bọn họ nữa.

Chỉ là bởi vì Hồn Tộc từ sau khi đánh thức tài năng bẩm sinh, đã diệt không ít chủng tộc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cơ hồ là nam phụ lão ấu cũng không buông tha, đều là diệt sạch, quả thực xứng đáng gọi là đã mất hết nhân tính!

Mặc dù sau này đã thu tay lại giấu đi không ít, nhưng điều này lại làm cho các tộc đều cảm giác phi thường không yên lòng.

Sợ Hồn Tộc một mực tiếp tục cường đại, thì đến cuối cùng ngay cả bọn họ đều sẽ bị diệt.

Vì vậy, lúc ấy liền có không ít chủng tộc cường đại bắt đầu liên minh, muốn hiệu triệu các tộc thảo phạt Hồn Tộc, hoàn toàn trừ khử Hồn Tộc.

Cuối cùng, không ít chủng tộc cường đại liên thủ, bắt đầu tiến hành hoạt động giết hại đại qui mô đối với Hồn Tộc.

Có điều Hồn Tộc thật sự là quá cường đại, mà trong đó nhân vật thiên tài kia của Hồn Tộc có thực lực chính là khủng bố dị thường, Chí Tôn các tộc đều xuất trận hết mà đều rất khó kiềm chế được hắn.

Thiên tài Hồn Tộc kia một mình độc chiến Chí Tôn đỉnh cao của các tộc,

một người liền chém chết vô số người, giết những ai đến tru tộc đều hơi bị kinh hãi khiếp sợ!

Cuối cùng lâm vào cảnh không biết làm sao, các tộc chỉ có thể lựa chọn dồn ép hết thảy Hồn Tộc vào trong một vết rách không gian, đuổi hết bọn họ hoàn toàn chạy vào đó, để cho bọn họ hoàn toàn diệt sạch tại không gian kia.

Mà tất cả cao thủ Hồn Tộc này cũng bị chết toàn bộ ở trong chiến dịch kia. Còn thiên tài Hồn Tộc cuối cùng cũng đánh đến kiệt lực mà chết!

Chính là, các tộc liên thủ đối phó người Hồn Tộc cũng đều phải trả giá nặng nề, cũng có không ít chủng tộc tức thì bị Hồn Tộc giết đến hoàn toàn biến mất trong hàng ngũ cường tộc.

Một chiến dịch đó tuyệt đối là một trận đánh thảm thiết nhất trong thời đại Thượng Cổ, đó cũng gọi là chiến dịch Tru Hồn!

Một trận chiến dịch này được gọi là chiến dịch thảm thiết nhất từ cổ chí kim, được sử sách các tộc ghi chép che dấu, cũng không ai nguyện ý đi nhắc tới một trận chiến này nữa!

Mà nhân vật thiên tài kia đúng là giờ này khắc này Lăng Tiếu thấy là chính mình tại cảnh trong mơ!

Một người thiên tài gọi là Hồn Phong, một nhân vật Chí Tôn đỉnh cao được người Hồn Tộc gọi là Hồn Tổ! Là vị Chí Tôn mà các tộc Thượng Cổ đều hơi bị kiêng kỵ sâu sắc!

Hồn Phong là nhân vật anh hùng bảo hộ chủng tộc. Hắn đại biểu cho một thời đại, đại biểu cho một giai đoạn huy hoàng, cũng đại biểu cho một giai đoạn vui buồn lẫn lộn!

Hắn vì một chủng tộc muốn quật khởi mà đã nỗ lực một chút cũng không mệt mỏi, khiến cho chủng tộc bọn họ thu được tôn trọng và địa vị, cuối cùng lại chiến đấu vì chính chủng tộc của mình đến mất đi một giọt huyết cuối cùng mới thôi!

Hắn ở trong tộc hoàn toàn xứng đáng là anh hùng, thần linh, được người tôn sùng cúng bái kính trọng ngưỡng mộ. Nhưng ở các tộc khác hắn lại là ác ma, Thiên Yêu, làm cho người ta kinh hoàng sợ hãi, muốn trừ một cách nhanh nhất!

Trong sử sách không biết nên bình luận như thế nào về một người như thế.

Nhưng mà trên bảng Chí Tôn thì hắn cũng được xếp hạng đến một độ cao khiến cho tất cả mọi người đều phải nhìn lên.

Không sai, hắn chính là tồn tại mà trên bảng Chí Tôn hoàn toàn xứng đáng xếp hạng vào trong năm bậc hàng đầu, có thể sánh vai tồn tại cùng viễn cổ Chí Tôn.

Đây là sự thật mà bất luận kẻ nào đều không thể không công nhận!

...

Đến khi Lăng Tiếu yếu ớt tỉnh lại thì đã đến một chốn không gian khác.

Chốn không gian này là chỗ nào thì hắn không rõ ràng lắm, hắn chỉ biết là nơi này có quan hệ cùng sứ mạng của hắn!

Thế gian luân hồi vô thường, Lăng Tiếu không hiểu bao nhiêu đời trước đây của mình là Hồn Phong kia. Nhưng mà hắn có thể xác định tính chân thật của giấc mộng kia, hắn có thể xác định chính mình cùng Hồn Tộc hẳn là có ngàn vạn mối quan hệ.

Bởi vì từ khi thu được Khống Thần Hồn, đồng thời tu luyện nó thành công, hắn liền có tình duyên không cắt nổi cùng Hồn Tộc!

Lăng Tiếu cũng hoàn toàn không nghĩ tới chính mình ngoại trừ trong người có huyết mạch Kim Tộc đang chảy, thì vẫn còn là một người Trọng Hồn Hồn Tộc!

Điều này có lẽ là bất ngờ, cũng có lẽ là thiên ý. Bằng không Lăng Tiếu làm sao có thể có được cơ hội trọng sanh?

Tất cả điều này đều là đã định trước trong linh thức, bản thân Lăng Tiếu cũng không rõ ràng lắm. Hắn là một người lạc quan người, chỉ cần mạng nhỏ vẫn còn giữ được, như vậy tất cả mặt khác đều không là vấn đề.

- Nếu như không kháng cự được, như vậy liền an tâm thuận theo đi!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, liền đứng lên từ mặt đất. Hắn bắt đầu đánh giá hoàn cảnh nơi này.

Nói thật ra, Lăng Tiếu cũng không hiểu chính mình làm thế nào lại đến chỗ này.

Hắn chỉ là có chút ấn tượng, ở trong chiếc quan tài gỗ kia lại có một lối thông. Đúng, chính là lối thông mà cũng không phải Không Gian Trận bình thường, nó có thể truyền tống người ta đến cự ly tuyệt đối là vô cùng xa xôi.

Hắn cũng không hiểu chính mình đã rời khỏi Loạn Táng Không Gian hay không.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2074 - Cảnh Luân Hồi Trong Mơ. (2)

Nhưng hiện tại hắn có khả năng khẳng định, chỗ không gian này tuyệt đối là không đồng dạng cùng Loạn Táng Không Gian vậy.

Nơi này vẫn có núi có non, chính là lại có thêm lục địa và linh khí. Mặc dù nơi này rất hoang vu, nhưng mà xác xác thực thực là hắn đã đến một không gian lục địa nào đó.

Chỉ là linh khí nơi này lại loãng đến mức làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Có thể nói nó và không khí không khác nhau nhiều lắm, nếu muốn mượn nó để tu luyện nhiều nhất cũng chỉ là có thể đạt tới thực lực Địa Hoàng hoặc là Vương Giai cũng đã phi thường rất giỏi.

Nơi này quả thực so với xứ sở Tổ Địa tây bắc lúc trước của Lăng Tiếu thì còn kém rất nhiều.

Lăng Tiếu dùng thần niệm khuếch tán lan ra ở chỗ này. Hắn quét một lượt tất cả sự vật tồn tại ở chung quanh, phát hiện căn bản không có bất cứ gì có thể uy hiếp đến sự hiện hữu của hắn. Thậm chí là ngay cả một ít Cao Giai Linh Thú đều không hề phát hiện. Cùng lắm chẳng qua là có vài con Ngũ Giai Linh Thú tồn tại mà thôi. Đại bộ phận trong chúng có lẽ là Nhất Giai đến Tam Giai, đều là Đê Giai Linh Thú.

Đồng thời, hắn cũng đã nhận ra sự tồn tại của khí tức nhân loại, mặc dù cũng khá yếu ớt, chính là cũng xác xác thực thực có tồn tại, điều này làm cho niềm vui bất ngờ đối với hắn.

- Còn may, nơi này linh khí tuy là nghèo nàn, nhưng cuối cùng còn có thể có cuộc sống. Xem ra tộc nhân vẫn còn sinh tồn tiếp tục được chứ cũng không

bị hoàn toàn diệt tộc!

Lăng Tiếu thả lỏng thể xác và tinh thần, trên mặt thoáng hiện lên nụ cười mà lẩm bẩm.

Giờ này khắc này, hắn đã tự coi chính mình trở thành một thành viên bình thường của một chủng tộc khác.

Chẳng còn cách nào khác. Cho dù người trong mơ kia có phải là kiếp trước của hắn hay không, nhưng mà hắn có thể trọng sanh lại đây, có được Trọng Hồn, tu luyện Khống Thần Quyết. Vậy đó một dấu hiệu của một thành viên.

Loại cảm giác thân thiết, đến ngay cả chính hắn cũng không lừa được mình. Thậm chí so với ngày đó hắn trở lại Kim Tộc thì vẫn còn cảm nhận ra được là rõ ràng hơn.

- Đến được thì yên tâm rồi, nay mau chóng hoàn thành sứ mạng rồi quay trở lại là tuyệt vời!

Sau khi Lăng Tiếu thì thào lẩm bẩm nói một tiếng, hắn hít sâu một hơi, rồi nhằm hướng có người tồn tại mà đi tới.

Tại một chỗ không biết tên ở trong không gian đó, trong một khu rừng rậm giữa vùng núi non.

Đang có vài tên thiếu niên cầm trong tay binh khí xù xì để tiến hành vây công đối với một con Nhị Giai Trung Giai Tùng Hoa Báo.

- A Thiên, mau... mau dùng kiếm chém chân nó, chỉ cần tốc độ của nó giảm xuống, nó cũng không thể truy theo chúng ta hiểu chưa!

Một người thiếu niên lo lắng kêu lớn với thiếu niên đang đối đầu cùng con

Tùng Hoa Báo kia.

Vài tên thiếu niên còn lại thì đang không ngừng la lớn. Chúng muốn hỗ trợ, chính là cũng không được lợi hại như thiếu niên đang đối đầu cùng với con Tùng Hoa Báo kia.

Thiếu niên đang đánh nhau cùng con Tùng Hoa Báo xem ra còn chưa quá mười lăm, mười sáu tuổi, hắn đã là Đê Giai Huyền Sĩ đỉnh cao.

Hắn mặc bộ quần áo vải gai đơn sơ, cánh tay để trần, chân đi đất, cầm trong tay được một món Thiết Kiếm thập phần thô kệch. Hắn đang tức giận quyết tâm chém về hướng tới con Tùng Hoa Báo kia.

Thiếu niên này khí thế bừng bừng, thân thể có vẻ là hơi mảnh dẻ, chính là trên mặt lại hiện rõ một sự dẻo dai không nao núng.

Mặc dù cái mông hắn đã bị con Tùng Hoa Báo kia cắn một cái làm chảy không ít huyết, chính là hắn vẫn đang không hề lộ ra chút xíu vẻ sợ hãi.

Hắn chỉ có một niềm tin, chính là nhất định phải chém đầu con Tùng Hoa Báo này.

Như vậy liền có khả năng giữ được cho huynh đệ tỷ muội bên cạnh hắn không bị thương tổn, cũng có thể mang về thịt báo cho tộc nhân ăn.

Lúc này, con Tùng Hoa Báo kia mạnh mẽ gầm rống một tiếng, rồi nhằm hướng tới A Thiên bay vọt lên không trung mà nhào đến. Hàm răng nanh sắc lẹm mang theo sự khát máu làm cho mấy thiếu niên chung quanh đều sợ đến chân tay mềm nhũn.

Chính là thiếu niên A Thiên kia vẫn không lo không sợ, hắn còn quát to một tiếng, nhằm hướng tới cái mồm to như cái chậu của con Tùng Hoa Báo kia

mà đâm thẳng tới.

Đê Giai Huyền Sĩ đã có khả năng xuất ra thuộc tính công kích. Một đạo hào quang thuộc tính không sai biệt lắm dài đến một thước liền đánh mạnh về hướng tới con Tùng Hoa Báo kia.

Chính là động tác của con Tùng Hoa Báo kia cũng cực kỳ nhanh nhẹn, thân thể lại có khả năng biến ảo trên không trung. Sau khi tránh thoát một kiếm của A Thiên, một chiêc móng vuốt nhằm thẳng hướng tới ngực của A Thiên mà trảo xuống.

- A!

A Thiên kêu thảm một tiếng, cả người bay ngược ra xa vài thước, trên ngực trong nháy mắt xẻ ra vài vết thương sâu hoắm, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Con Tùng Hoa Báo kia đánh được một kích thành công liền càng nổi hung tính. Nó tiếp tục nhào về hướng tới A Thiên định cắn, như muốn nuốt sống hắn.

- Hỗn đản, ta giết ngươi!

Một thiếu niên bị hù dọa lui bước nay phát hiện đồng bạn gặp nguy hiểm, lúc này hắn hét lớn một tiếng rồi nhấc một thanh trường thương đâm mạnh về hướng tới Tùng Hoa Báo.

Thiếu niên này chỉ là Cửu Cấp Võ Giả mà thôi, cho dù là lực lượng hay về tốc độ thì vẫn còn kém xa.

Nếu muốn gây tổn thương cho con Tùng Hoa Báo, cơ hồ là không có khả năng!

Tùng Hoa Báo thoải mái lách mình tránh ra, tiếp tục nhào về hướng thiếu niên A Thiên kia định cắn.

Vài tên thiếu niên khác cũng đều là tu vi Võ Giả, nhưng hiện tại tất cả bọn họ cũng được khơi dậy niềm tin bảo vệ đồng bạn của mình. Tất cả đều dùng vũ khí trong tay nện ầm ầm về hướng tới Tùng Hoa Báo.

Bởi vì có một thương ngăn cản vừa rồi kia, khiến cho bọn họ có cũng đủ thời gian ngăn cản Tùng Hoa Báo.

Tùng Hoa Báo giận dữ, nó vốn định đắc ý ăn một miếng, chính là lại từng bước đã bị kẻ khác áp sát làm hỏng. Nó dứt khoát cứ tạm buông tha "Đồ ăn" trước mắt, mà quay sang đối mặt "Đồ ăn" khác để hạ thủ cũng được.

Tùng Hoa Báo nhảy ra ngoài vài thước để tránh thoát tất cả công kích, sau đó quay đầu nhằm hướng tới một người thiếu nữ nhỏ gầy nhất ở trong đó để cắn.

Thiếu nữ kia bị dọa đến hai chân mềm nhũn, lập tức ngã ngồi ở trên mặt đất hoảng sợ bật khóc!

Mắt thấy tiểu cô nương kia sẽ bị Tùng Hoa Báo cắn vào đầu, thiếu niên A Thiên vừa rồi bị đánh ngã đã đứng lên từ mặt đất. Hắn trợn mắt trừng trừng mà quát

- Súc sinh, đừng vội làm dữ!.

Cùng với âm thanh của hắn vừa dứt, tất cả lực lượng của hắn cũng phát ra tới cực điểm. Cả người giống như con báo vồ mồi mà nhào về hướng tới con Tùng Hoa Báo kia.

Lúc vừa rồi bị ngã sấp xuống, kiếm của hắn đã rơi sang một bên. Lúc này

hắn chỉ có thể dùng chính thân thể đã yếu đi của mình để ôm lấy con Tùng Hoa Báo kia. Đồng thời tụ tập lực lượng hung hăng nện một quyền vào đầu con Tùng Hoa Báo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2075 - Chẳng Lẽ Ân Công Là Thần Tiên? (1)

Tùng Hoa Báo đau nhức, cả người không ngừng nhảy chồm chồm bật lên, cứ như thế hung hăng hất A Thiên rơi xuống trên mặt đất.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Tùng Hoa Báo tức giận tới cực điểm, từ trong miệng nó phun ra một đạo ánh vàng rực rỡ.

A Thiên bị rơi choáng váng đầu hoa mắt. Hắn vừa mới đứng lên thì một đạo ánh vàng rực rỡ kia đã từ chính diện đánh thẳng tới chỗ hắn.

Hắn chỉ cảm thấy trên người đau nhức, cả người tựa như viên đạn pháo bay ra thật xa, liên tiếp đập lăn tròn trên mặt đất.

Từ trong miệng hắn lập tức hộc ra huyết dịch, trên người tức thì bị đánh cho nhiều chỗ vỡ toang, máu chảy không ngớt, cả người đã là hấp hối.

Các thiếu niên khác đều bị dọa đến thần sắc tái nhợt!

Tùng Hoa Báo lại lần nữa nhằm về hướng tới A Thiên đã không có lực phản kháng nào định cắn. Xem ra nếu không ăn A Thiên không thể!

Những người khác đều là tuyệt vọng tới cực điểm. Bọn họ căn bản không lấy đâu ra được chút xíu khí lực để lại đi cứu A Thiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn A Thiên kia sắp bị con Tùng Hoa Báo cắn chết nuốt chửng.

Chính là, đúng lúc con Tùng Hoa Báo kia sẽ cắn được A Thiên, có một bóng

người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt A Thiên, một tay liền ấn lên người con Tùng Hoa Báo.

Con Tùng Hoa Báo kia đối mặt người kia lập tức giống như chú mèo con ngoan ngoãn, trong nháy mắt phủ phục trên mặt đất, càng không ngừng cụp đuôi mà run bần bật, tựa hồ đã rơi vào tình trạng hoảng sợ nào đó.

- Được rồi đi thôi, sau này đừng bắt nạt những tiểu hài tử này!

Người mới đến kia nhẹ nhàng vỗ vỗ lên trán con Tùng Hoa Báo kia mà nói.

Con Tùng Hoa Báo kia tựa hồ có thể nghe hiểu những lời mà người này nói, sau khi kêu khẽ hai tiếng thì nó lập tức chui thẳng về phía trong rừng rậm để chạy trốn.

Mấy thiếu niên kia ngây người, chúng nhìn Đại ca ca đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều quì xuống lễ bái.

Mà A Thiên bị trọng thương vẫn còn nằm trên mặt đất càng là lộ ra vài phần vẻ cảm kích.

- Ca... đại ca nhất định là một người... người rất mạnh!

A Thiên thầm nhủ ở trong lòng.

Liền vào lúc A Thiên sắp sửa ngất xỉu đi, đại ca kia đã chậm rãi quay người rồi ngồi chồm hổm xuống, trong tay lấy ra một viên đan dược, sau đó cười nhẹ mà bảo

- Tiểu tử kia, nuốt nó thì ngươi liền có khả năng khá hơn!

Dứt lời, đại ca kia liền mạnh mẽ ấn đan dược vào trong miệng A Thiên.

A Thiên vẫn còn không kịp ngẫm nghĩ xem đó là cái gì, thì lập tức liền cảm giác được có một cỗ lực lượng thuần túy bắt đầu chảy ở trong cơ thể hắn, khiến cho hắn cảm giác thấy vô cùng khoan khoái sảng khoái. Mọi đau đớn trên người lập tức chấm dứt toàn bộ, thậm chí vẫn còn mơ hồ cảm thấy khiến cho lực lượng của hắn có thể tăng lên, khiến cho hắn cảm giác được cảnh giới đang lung lay, có đột phá dấu hiệu!

- Cái gì, lại muốn đột phá?

Đại ca ca mới tới kia không phải đúng là Lăng Tiếu sao, hiện tại hắn có hơi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt này mà nói một tiếng. Tiếp theo hắn nhắc nhở thiếu niên kia

- Mau mau ngồi dậy, ổn định tâm thần, chuyên chú điều động lực lượng, đem hết toàn lực đi đột phá!.

A Thiên lúc này mới tỉnh ngộ lại đây, lập tức nhỏm dậy từ trên mặt đất rồi ngồi xếp bằng, bắt đầu chuyên tâm nhất trí đột phá.

Lăng Tiếu nhìn tiểu tử này chăm chú nghiêm túc mà giống như thấy được vài phần bóng dáng của mình trước kia, lúc này cười khẽ một tiếng

- Hãy để cho Bổn cung trợ giúp ngươi một tay đi!.

Hắn nhìn ra được thiếu niên này đối mặt đột phá bất thình lình còn không chuẩn bị tốt. Nếu muốn lần này đột phá thành công thì sẽ có thêm không ít nguy hiểm.

Lăng Tiếu nhẹ nhàng vẫy tay một cái,linh khí của dãy núi trong nháy mắt tụ tập xung quanh A Thiên. Như thế có thể làm cho hắn trong lúc đột phá lúc sẽ có khả năng mượn càng nhiều linh khí thiên địa, trợ giúp hắn vững vàng tiến hành đột phá.

Quả nhiên, thiếu niên A Thiên kia thu được linh khí đậm đặc bốn phía tương trợ, khí tức bắt đầu dần dần tăng lên.

Cuối cùng, nó lại mượn năng lượng thuần khiết ẩn chứa bên trong viên đan dược kia, một lượt đột phá ngăn cách để trở thành Trung Giai Huyền Sĩ.

- Ha ha, ta rốt cục đột phá!

A Thiên thập phần vui mừng vụt đứng dậy từ chỗ ngồi mà giật mình la lên.

Tâm tình hắn kích động, càng khiến cho mấy người thiếu niên đi theo bốn phía hắn trở nên hài lòng.

Lăng Tiếu chính là nhân cơ hội đó để đảo qua thần niệm trên người bọn họ, quan sát một lần tình huống Thức Hải bọn họ.

- Thật sự là hậu duệ của tộc ta a!

Lăng Tiếu mang theo vài phần vui mừng mà lẩm bẩm nói.

Với tu vi Trung Giai Thần Vương của hắn, muốn coi tình huống thân thể của mấy người thiếu niên này tự nhiên không là việc gì khó.

Thông qua quan sát của mình, hắn lập tức có thể cảm giác được Thức Hải của thiếu niên A Thiên nếu so với mặt khác thiếu niên càng rộng rãi, hồn lực so sánh với các tên thiếu niên khác mạnh hơn không ít, mà tại tố chất thân thể, so sánh với những người khác thì nó cũng khá hơn nhiều.

Đương nhiên, Lăng Tiếu thực sự không phải là muốn lựa chọn đồ đệ.

Hắn chẳng qua là muốn nhìn trong số hậu duệ Hồn Tộc có đệ tử nào đặc biệt xuất chúng không, đến lúc đó hắn còn phải bồi dưỡng bọn họ, khiến cho Hồn

Tộc tái hiện ngày xưa huy hoàng.

Nhưng mà ý nguyện của hắn thực sự không phải là muốn Hồn Tộc một lần nữa vượt lên đứng đầu tất cả chủng tộc cổ, mà là để cho bọn họ có được năng lực tự bảo vệ mình, có thể trở về Thiên Vực rồi có một vùng đất để sinh sống thịnh vượng, không đến mức chỉ nghĩ tới chuyện sống sót ở nơi bần hàn nghèo đói này mà thôi.

Đương nhiên, có những cừu hận hơi không hóa giải được thì vẫn nhất định phải giải quyết dứt khoát!

Mấy người thiếu niên đều tụ tập đến bên cạnh A Thiên nói một vài câu chúc mừng hâm mộ.

A Thiên cũng mừng rỡ chia xẻ cùng đồng bạn của mình.

Nhưng mà nó vẫn còn tỉnh táo ý thức được chính mình có thể sống được, hơn nữa thuận lợi đột phá như vậy thì hẳn là có quan hệ lớn lao cùng Đại ca ca đang đứng trước mặt kia.

Hắn rẽ ra chen qua mấy người, đi rất nhanh tới trước người Lăng Tiếu, rồi quỳ xuống nói với Lăng Tiếu

- A Thiên đa tạ ơn cứu mạng của ân nhân!.

Ấn tượng của Lăng Tiếu đối với tiểu gia hỏa này có lẽ không sai, mới rồi nó có thể xả thân quên mình đi cứu đồng bạn của mình, đủ để chứng minh nó là một tiểu tử trọng tình trọng nghĩa.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của nó mà cười nói

- Đứng lên đi, không có chuyện lớn gì cho lắm!.

- Đa tạ ân công!

A Thiên cảm kích nhìn thoáng qua Lăng Tiếu rồi nói.

Nó phát hiện ân công tựa hồ so với mình thì hình như không lớn hơn được bao nhiêu, tại sao ca ấy lại lợi hại đến như thế?

Hơn nữa nó cũng chưa từng gặp mặt ân công này ở đây. Trước kia nó nghe phụ thân hoặc gia gia của mình nói ở chỗ này cũng chỉ có tộc nhân bọn họ, không có những người xa lạ khác tồn tại a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2076 - Chẳng Lẽ Ân Công Là Thần Tiên? (2)

- Chẳng lẽ ân công là Thần Tiên? Đặc biệt tới cứu chúng ta sao?

A Thiên có hơi khờ dại thầm nghĩ.

Lăng Tiếu tự nhiên không biết tiểu gia hỏa này đang loạn nghĩ cái gì, lúc này liền xoa xoa đầu của nó mà nói

- Người nhà của ngươi ở chỗ nào? Có thể mang ta đến một chút hay không? Đối với nơi này ta chưa quen thuộc?.

Lăng Tiếu nói như vậy chỉ là muốn từ trong miệng những đứa trẻ bọn họ này hiểu rõ một chút Hồn Tộc tình trạng gần đây thôi. Bằng không với thần niệm của mình thì hắn quét nhanh một lượt, muốn tìm người còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

Huống hồ phiến không gian này phi thường nhỏ, một mình hắn chỉ sợ một ngày cũng có thể bay một lần khắp cả nơi này.

Hắn không thể không cảm khái, một chủng tộc trước đây trong số tất cả chủng tộc cổ vốn từng khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, bây giờ lại lưu lạc đến sinh sống ở một địa phương nho nhỏ giống như cái cũi, không thể không nói thế gian không ai biết trước được a!

Những thiếu niên Hồn Tộc này đều không có suy tính gì!

Đối mặt một ân nhân có thể dễ dàng hù dọa làm lui Nhị Giai Trung Giai Tùng Hoa Báo như vậy, bọn chúng đều là biết gì nói nấy, nói ra bằng hết!

Lăng Tiếu sau khi thông qua hỏi han, cuối cùng đại khái có một hiểu biết đối với tình huống nơi này.

Thì ra ở trong không gian nhỏ tại xứ sở này, người Hồn Tộc sinh tồn phi thường ít ỏi.

Tổng cộng tất cả tộc nhân còn không đến con số năm nghìn người, so với Kim Tộc là loại đại chủng tộc khó có thể sinh đẻ thì còn phải ít hơn rất nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu có lẽ điều kiện sinh tồn nơi này của Hồn Tộc là quá kém, hơn nữa tố chất thân thể của bọn họ đều bình thường là quá yếu, đều là dựa vào lấy săn bắt mà sống, vượt qua những ngày tháng của cuộc sống không tranh với đời.

Cũng bởi vì dạng này, bọn họ cũng có không ít người trong quá trình săn bắt bị những Linh Thú này cắn chết.

Mà Lăng Tiếu chính là còn đoán được một nguyên nhân khác. Đó là bởi vì người Hồn Tộc ở chỗ này cơ hồ đều là kết hôn cận huyết thống, nên đời sau sinh ra đại bộ phận là có chỉ số thông minh khẳng định là không được cao.

Hắn từ hai cậu con trai bên cạnh liền có khả năng nhìn ra được. Bọn chúng đã là mười bốn, mười năm tuổi nhưng mà lực phản ứng lại chỉ giống như trẻ con sáu bảy tuổi bình thường, có hơi ngốc nghếch mà thân thể cũng là càng kém.

Trẻ con giống như vậy, khi trưởng thành cũng là khá dễ dàng chết non.

Đó cũng là nguyên nhân làm cho hậu duệ Hồn Tộc đã trải qua nhiều vạn năm như vậy mà vẫn chỉ có một số người ít ỏi như vậy.

Lăng Tiếu trong lòng bắt đầu có hơi khó chịu, hắn biết chính mình là bị một người khác ảnh hưởng tới!

Cũng mặc kệ thế nào, điều này càng khẳng định quyết tâm của Lăng Tiếu muốn đưa bọn họ rời khỏi nơi này!

Nhưng mà trước tiên, hắn nhất định phải làm cho tốt công tác tư tưởng với những người này, khiến cho bọn họ tiếp nhận sự hiện hữu của hắn. Bằng không làm thế nào mà người ta lại đột nhiên đi theo người xa lạ như hắn mà rời khỏi đây?

Lăng Tiếu cùng với mấy thiếu niên đến một nơi giống như thôn xóm của bộ lạc nguyên thủy.

Nơi này mọi người đều ăn mặc thập phần mộc mạc, có thậm chí là quấn da thú làm quần áo, xem ra so với người nguyên thủy đều không sai biệt lắm.

Cũng may tướng mạo bọn họ đều không khác lắm so với người bình thường, chẳng qua chỉ là bọn họ ở nơi này thiếu hụt các loại thợ giỏi đích hực của các nghề thủ công, nên mới khiến cho bọn họ trở thành dạng này.

Những người này thấy mấy đứa trẻ con trong thôn lại dẫn một người trẻ tuổi xa lạ vào thôn, ai nấy đều đều tràn ngập tò mò. Đồng thời lại mang theo vài phần có vẻ đề phòng.

Bọn họ sinh hoạt tại nơi này không biết bao nhiêu vạn năm, có thể nói bất luận kẻ nào ở trong thôn đều đã gặp mặt quen biết. Làm thế nào đột nhiên lại xuất hiện ra một người mới đến đây.

Nhưng mà đến khi mấy đứa trẻ con nói với người trong thôn, vị đại ca ca kia đã cứu mạng bọn họ thì trên mặt dân trong thôn hiện lên vẻ cảm kích, mà bớt đi vài phần ý đề phòng.

Một người nam nhân trung niên đi ra, khom người nói với Lăng Tiếu

- Đa tạ các hạ đã cứu A Thiên nhà ta.

Nam nhân trung niên này đúng là phụ thân Vân Lợi của A Thiên. Mà ông ta còn là tộc trưởng trong thôn xóm, có được tu vi Trung Giai Vương Giai.

Trong số những người trước mắt này thì cũng coi là tồn tại mạnh mẽ nhất.

Đương nhiên, Lăng Tiếu biết ông ta chỉ là đại biểu cho mấy người trước mắt. Còn ở bên trong thôn xóm này vẫn có hai ba vị Địa Hoàng và hơn mười tồn tại cấp Vương Giai.

Một cỗ thế lực như vậy ở tại địa phương tây bắc đại lục Huyền Linh cũng được gọi là không tầm thường.

Chính là, đối với chủng tộc cổ Hồn Tộc đã từng xưng bá tại Thiên Vực trong thời Thượng Cổ mà nói, đó thật sự là sự xuống dốc đến thương cảm.

Trong lòng Lăng Tiếu mơ hồ có hơi chua xót, hắn nắm tay Vân Lợi mà nói

- Không nên quá khách khí, ta cũng là vừa khéo đi ngang qua, chỉ là thuận tay mà làm thôi!.

Vân Lợi mặc dù không nhận ra được bất cứ linh lực khí tức gì từ Lăng Tiếu, chính là ông ta nhạy cảm nhận thấy được Lăng Tiếu rất phi phàm. Bởi vì bằng vào hồn lực của mình mà ông ta vẫn đang vô phương nhìn thấu được thực lực nông sâu của người trẻ tuổi trước mắt này. Điều đó liền đủ để cho ông ta có hơi kinh hãi.

Ngay sau đó, Vân Lợi lập tức mang theo Lăng Tiếu vào trong thôn, đến nhà mình bắt đầu chiêu đãi.

Mà A Thiên một mực theo sát Lăng Tiếu, trong ánh mắt luôn mang theo vẻ tôn sùng, tựa hồ luôn luôn có điều muốn nói với Lăng Tiếu. Chính là nó lại có vài phần vẻ kính sợ nên không dám mở miệng.

Lăng Tiếu lại tới đây cũng là khách theo chủ nhà nên tịnh không hề lộ ra chút xíu vẻ không vui nào.

Thông qua một hồi quan sát vừa rồi, hậu duệ Hồn Tộc nơi này, tất cả mọi người đều có được tài năng bẩm sinh Trọng Hồn.

Có lẽ điều này cũng có quan hệ nhất định cùng chuyện bọn họ thông gia với họ hàng, ngược lại khiến cho bọn họ đều duy trì được huyết mạch thuần khiết nhất.

Có lẽ chỉ cần khai phá ra được tài năng bẩm sinh của bọn họ về hồn lực, thì trí lực bọn họ khẳng định cũng sẽ trở nên phát triển được bình thường!

Đương nhiên, việc này vẫn còn không đến mức khẩn cấp lắm. Hắn muốn từ từ dung nhập vào đại gia đình thôn xóm này rồi hãy nói sau.

Vân Lợi lấy ra một chút thịt Linh Thú nhiệt tình chiêu đãi Lăng Tiếu, đồng thời xuất ra Linh Quả hiếm thấy mời Lăng Tiếu dùng.

Những Linh Quả này ở trong thôn đâu phải là ai đều có thể có được. Vân Lợi cũng là vì thử dò xét một phen mức độ nông sâu của Lăng Tiếu nên mới làm như vậy, đồng thời coi như là cảm kích báo đáp người ta đã cứu con mình.

Chỉ là loại Tứ Giai Linh Quả, trong mắt Lăng Tiếu xác thật không đáng nhắc tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2077 - Hậu Duệ Hồn Tộc. (1)

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không coi trọng lắm, chính là hắn cũng không biểu hiện ra ngoài có bất cứ vẻ không hài lòng nào.

Thông qua quan sát, Vân Lợi biết người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối là có lai lịch lớn. Lại làm như bình thường đối với Linh Quả mà ông ta lấy ra, chỉ là hơi uống một chút nước trà thôi.

Vân Lợi cũng nhân cơ hội bắt đầu tìm hiểu căn nguyên của Lăng Tiếu, xem hắn từ đâu tới đây, rốt cuộc muốn làm gì.

Ông ta thân là tộc trưởng cũng muốn mang theo người trong thôn đến nơi khác để nhìn thấy thế gian.

Chính là, ông biết địa phương này căn bản không phải rất lớn. Ngoại trừ người trong thôn xóm bọn họ ra thì cũng chỉ có một chút Linh Thú, căn bản là khó lòng gặp được bất luận kẻ nào.

Bỗng nhiên đột ngột xuất hiện ra một người đến như thế, không thể tự chủ được mà ông không hiếu kỳ.

Lăng Tiếu đối với chuyện Vân Lợi thử dò xét thì đương nhiên tùy tiện tìm một hai lý do xuôi tai nào đó để ứng phó.

Tất nhiên hắn cũng không thể nói là tổ tiên các ngươi hiển linh đã đưa hắn đưa đến nơi này để giải cứu bọn họ!

Vào lúc Vân Lợi nói chuyện cùng Lăng Tiếu, ông ta liếc liếc mắt nhìn con

mình mà hỏi

- A Thiên ngươi vẫn còn đứng ngây ra làm gì, còn không đến hậu viện đi luyện công sao!.

- Cha, con...

Vân Thiên có ý muốn nói gì đó lại thôi, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong nhìn Lăng Tiếu.

- Có cái gì nói ngươi nói thẳng ra, ấp a ấp úng làm gì!

Vân Lợi quát thẳng.

Ai ngờ hai đầu gối Vân Thiện gập lại, nó quỳ xuống nói với Lăng Tiếu

- Con... con muốn bái vị đại ca ca kia làm vi sư! Cầu xin Đại ca ca thành toàn!.

Từ lúc ở trong núi tận mắt chứng kiến Lăng Tiếu dễ dàng liền hù dọa con Tùng Hoa Báo kia bỏ chạy, nó đã biết rõ vị đại ca ca kia rất phi phàm, trong lòng đối với vị đại ca ca kia đã thập phần sùng bái.

Nó do dự đã lâu, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói ra.

Vân Lợi hiển nhiên cũng không hề ngờ tới đứa con này của mình lại có loại ý nghĩ này. Trong lòng không chỉ không hề trách tội, ngược lại là thầm mừng rỡ

- Tiểu tử này lại thật tinh mắt!.

- Cái...này... Tiểu tử kia, ngươi có lẽ cứ đứng lên đi!

Lăng Tiếu có hơi khó xử nên tạm nói vậy.

Kỳ thật hắn ở chỗ này nhiều nhất chỉ ở lại một đoạn thời gian. Chỉ cần tìm cách xâm nhập vào trong gia đình này, khiến cho bọn họ ai nấy đều đều tin tưởng ngưỡng mộ hắn, thì hắn là có thể dẫn dắt bọn họ cùng nhau rời đi.

Bằng không, hiện tại mà hấp tấp nói muốn dẫn bọn họ rời khỏi nơi này, người ta chỉ biết nói hắn là kẻ điên.

Cho nên, nếu khiến cho hắn thu đồ đệ ở chỗ này thì quả là có hơi gặp khó khăn.

Cái này cũng không phải hắn ghét bỏ Vân Thiên, ngược lại là hắn cảm giác được Vân Thiên là đứa bé có khiếu tu luyện Khống Thần Quyết tốt nhất, hồn lực của nó so sánh những người khác luôn có ưu thế.

- Không... Sư phụ mà không nhận con, con... con liền quỳ không đứng lên nữa!

Tính tình của Vân Thiên lại khá bướng bình, lại thề muốn bái lạy Lăng Tiếu làm vi sư.

Vân Lợi sợ Vân Thiên hoàn toàn có thể khiến người ta làm ngược lại, lúc này quát với Vân Thiên

- Không được càn rỡ, làm sao lại nói với ân công như vậy. Ân công không thu ngươi, là bởi vì tư chất của ngươi còn chưa đủ, tiếp tục cố gắng tu luyện đi!.

Kỳ thật, đối với tài năng bẩm sinh của con mình thì ông ta trái lại có cũng đủ tin tưởng. Ở trong số tất cả trẻ con trong thôn, thì con của ông ta chính là tu luyện nhanh nhất, hơn nữa cũng là chăm chỉ cố gắng nhất.

Huống hồ đi một chuyến này trở về vẫn còn đột phá một bậc. Mặc dù biết là có người trẻ tuổi trước mắt này tương trợ, nhưng mà cũng không thể phủ nhận con của mình có tài năng bẩm sinh rất xuất sắc a!

Ông ta thấy Lăng Tiếu không thu nhận con của mình thì thất vọng rất nhiều, nhưng lại cảm giác được người trẻ tuổi trước mắt này nhãn quan có phải là rất cao? Hoặc là Lăng Tiếu nhìn nhầm đối với con của ông ta?

- Trước cứ đứng lên đi, nếu như các ngươi ai cũng nguyện ý, thì sao ta có thể không truyền thụ pháp môn tu luyện một phen. Còn về phần các ngươi có thể lĩnh hội hay không, vậy phải xem bản lĩnh của các ngươi!

Lăng Tiếu nói.

- Sư... Sư phụ, người nói là con và A Ngưu, A Mộc bọn họ cũng có thể cùng học tập với người sao?

Vân Thiên hỏi với vẻ có chút kích động.

- Ai muốn đến cũng có thể!

Lăng Tiếu đáp rất khẳng định.

Khống Thần Quyết lúc trước chính là thần quyết trấn tông của Hồn Tộc, Lăng Tiếu tính toán từ từ truyền thụ những khẩu quyết này trở lại cho những thiếu niên này của Hồn Tộc, khiến cho bọn họ sau này có thể hảo hảo mà vận dụng chính mình tài năng bẩm sinh.

Nhưng mà, hắn cũng không biết Khống Thần Hồn này đã có thể sớm lưu truyền tới đây hay không? Mà chính mình truyền thụ cho bọn họ có thể giống hệt như của người ta hay không. Đến lúc đó cũng đừng có chọc ra phiền toái gì đó đến đây

- Ha ha, đa tạ sư phụ, con phải đi nói cho A Ngưu bọn họ, bọn họ nhất định sẽ cực kì vui mừng!

Vân Thiên ít nhiều hơi có tính cách trẻ con. Nó phá lên cười, sau đó liền chạy ra khỏi phòng.

Vân Lợi bị sự thay đổi đột nhiên này của Lăng Tiếu, cảm giác được có gì hơi không rõ căn nguyên.

Ông ta không tin người trẻ tuổi này lại vô duyên vô cớ đến trợ giúp những đứa trẻ con tộc nhân bọn họ.

- Chẳng lẽ hắn đang có chủ ý gì?"

Vân Lợi có hơi căng thẳng nghĩ.

Sau khi ông ta thu xếp xong xuôi cho Lăng Tiếu, cuối cùng vẫn cứ chạy tới lão tộc trưởng, bàn bạc việc này cùng lão tộc trưởng rồi mới lại đưa ra quyết định.

Tại một chỗ tương đối bí mật trong thôn xóm, có một từ đường xây tựa vào núi.

Nơi này là chỗ ở của lão tộc trưởng cùng với các ông già đồng lứa.

Bình thường trong thôn mà có đại sự gì, tất cả cũng sẽ vào trong từ đường này để bàn bạc. Nên từ đường này cũng có thể gọi là nghị sự đường.

Trong từ đường này thờ phụng một pho thần tượng, pho tượng thần này đầu đội thần khôi, thân mặc thần giáp, cầm thần đao, thần thuẫn trong tay. Ánh mắt nhìn xuống được bá tính trăm họ, mang theo một cỗ khí phách thách thức thiên hạ.

Nếu như Lăng Tiếu ở chỗ này, nhất định có thể nhìn ra pho tượng này. Rõ ràng đúng là gương mặt ma quỉ mà hắn đã nhìn thấy đến quen thuộc ở trong Loạn Táng Không Gian.

Ở bên dưới pho tượng này có rất nhiều thẻ bài nhỏ. Trên thẻ bài có khắc tên, hẳn là liệt tổ liệt tông đã qua đời của thôn xóm.

Ở trong từ đường này có mấy ông lão đang ngồi, thực lực đều là tối cao trong thôn xóm.

Vân Lợi chính là đang bẩm báo chuyện Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện ở trong thôn xóm bọn họ cho mấy ông lão.

- Cho dù người này là xuất hiện như thế nào, chúng ta trước cứ tạm đề cao cảnh giác xem hắn muốn làm gì. Nếu như hắn thực tâm muốn chỉ bảo đám trẻ con tộc của ta, thì cũng là vận may của những đứa trẻ này. Nếu như không phải vậy... những Lão bất tử chúng ta cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2078 - Hậu Duệ Hồn Tộc. (2)

Một ông lão tóc trắng xoá phát ra âm thanh khàn khàn mà nói khe khẽ.

Trong không gian tiểu lục địa, tại một chỗ giống như lao tù.

Tại một chỗ yên tĩnh trong dãy núi, có một địa điểm được người ta san phẳng thành bãi đất trống.

Chỗ đất trống này giống như một luyện võ trường. Trên đó có được gần trăm tên thiếu niên tuổi tác khác nhau. Tất cả bọn chúng đều mặc quần áo vải gai thô kệch, đang đồng loạt rèn luyện thân thể.

Bọn họ ai nấy đều đi những bước chắc chắn, phát huy ra từng đạo quyền kình mạnh mẽ xé gió vun vút, làm cho không khí đều phải kêu "Rắc rắc", rồi không ngừng nổ tung bất thình lình!

Ở cách luyện võ trường này không xa, có một người trẻ tuổi đang ngồi trên một đỉnh núi.

Người trẻ tuổi này nhắm mắt dưỡng thần, trông như đã hòa nhập vào chốn thiên địa này. Người bình thường coi như nhìn về phía hắn thì cũng khó lòng phát hiện ra sự có mặt của hắn.

Người trẻ tuổi này đúng là Lăng Tiếu được truyền tống từ Loạn Táng Không Gian đến phiến không gian này.

Đừng xem hắn ngồi như vậy. Chính là trong số những thiếu niên không xa này có người nào lười biếng, hắn đều có thể phát hiện. Hắn liền lập tức phát

ra cảnh cáo đối với kẻ đó, nếu mà không nghe lời thì lập tức dùng thủ đoạn nhỏ khiến cho bọn chúng nếm thử lợi hại.

Lăng Tiếu đến nơi này đã hơn nửa năm.

Trải qua thời gian hơn nửa năm này, hắn đã được những người hậu duệ Hồn Tộc đồng ý, đưa bọn trẻ con trong thôn đến chỗ hắn, để cho hắn chỉ bảo võ kỹ.

Chỉ là phương thức dạy dỗ của Lăng Tiếu cũng khác hẳn với người bình thường. Hắn tính toán cải tạo hết thảy thân thể quá yếu của những đứa trẻ này, khiến cho bọn chúng đều có được tố chất Võ Giả trên bình thường, tuyệt đối không hề sốt ruột mà lập tức truyền thụ cho bọn chúng bất cứ Huyền kỹ lợi hại nào.

Trải qua nửa năm này, thân thể những đứa trẻ này cũng trở nên rắn chắc không ít.

Ngoại trừ bé gái cá biệt hoặc đứa trẻ thiểu năng ra, ai nấy đều thành công được Lăng Tiếu giữ xuống, đồng thời truyền thụ Khống Thần Quyết cho bọn chúng. Để cho bọn chúng đến buổi tối có khả năng thử nghiệm suy tưởng tu luyện, khiến cho bọn chúng sớm đến ngày có thể cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực. Đến lúc đó là có thể lợi dụng tinh thần lực để làm được những công kích đơn giản.

Hơn nửa năm trôi qua, có điều là cho đến nay không ai có thể cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực.

Lăng Tiếu ít nhiều có hơi sốt ruột, hắn không biết có đúng là chính mình chỉ bảo sai lầm, hay là tài năng bẩm sinh của những đứa trẻ này quá kém.

Chiếu theo đạo lý mà nói, với tài năng bẩm sinh về mặt Trọng Hồn của Hồn

Tộc, thì tu luyện Khống Thần Quyết kia hẳn là chuyện khá dễ dàng a!

Ngày đó hắn căn bản không có phí bao nhiêu công sức liền cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực. Mà học xong công kích tinh thần cũng không cần thời gian dài hơn!

Sau khi kết thúc một ngày huấn luyện, tất cả trẻ con cũng có thể vui vẻ về nhà.

Nhưng mà có một người thiếu niên cũng chạy từ dưới chân núi lên đến được đỉnh núi.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ vô cùng sung sướng mà kêu lên kinh ngạc đối với Lăng Tiếu trên đỉnh núi

- Sư phụ, con cảm nhận được tinh thần lực... con cảm nhận được tinh thần lực!.

Lăng Tiếu nhìn Vân Thiên đang kích động chạy tới, cuối cùng lộ ra vẻ mặt có vài phần như rũ được gánh nặng mà lẩm bẩm nói

- Xem ra tu luyện bất cứ thần quyết nào đều dựa vào một chút tài năng bẩm sinh. A Thiên đúng là ở trong những đứa trẻ này có Thức Hải rộng rãi, có lẽ trong tương lai có thể Khống Thần Quyết ở trên người hắn sẽ làm rạng rỡ truyền thống, để cho hắn bảo vệ Hồn Tộc cũng thích hợp, nhưng mà.. Tuyệt đối không thể để cho hắn nuôi thành sát khí quá nặng mới được!.

Lăng Tiếu vốn không có ý định thu nhận Vân Thiên làm đồ đệ, chính là Vân Thiên cũng một mực gọi hắn là "Sư phụ". Sau khi trải qua một phen do dự, cuối cùng Lăng Tiếu coi như là chấp nhận hắn làm đồ đệ.

Mọi người Hồn Tộc đang tu luyện mà so với Võ Giả cùng bậc thì đều có chỗ

thiếu sót, không có gì đặc biệt xuất chúng về thể chất.

Nhưng mà Trọng Hồn kia lại là tài năng bẩm sinh để bọn hắn lợi dụng tốt nhất. Một khi bọn họ trước hết tăng tinh thần lực lên thì bọn họ sau đó có khả năng vượt bậc giết người. Còn về phần phương diện Võ Giả cùng bậc, cũng có thể thông qua việc tăng cường lực lượng của tinh thần lực và hồn lực, khiến cho họ có thể xuất phát sau mà đến đích trước, cứ như vậy mà vượt qua.

Tựa như Lăng Tiếu bây giờ, hắn có được thần hồn Cao Giai Thần Vương, như vậy hắn mà từ Trung Giai nhảy đến Cao Giai ở trong cùng bậc thì liền không có cửa ải trở ngại nào.

Cho nên, người Hồn Tộc cũng có ưu thế như vậy.

Chỉ cần trước hết tích lũy làm tăng tinh thần lực lên, rồi linh hồn so sánh với thường ngày sẽ cường đại hơn. Đối với đột phá cùng bậc của bọn họ thì cũng có được lợi ích lớn lao như vậy.

Không có Võ Giả với thể chất tốt có khả năng tu luyện cấp bậc, nhưng mà đã có tài năng bẩm sinh về Trọng Hồn có khả năng mô phỏng bổ sung chỗ còn thiếu sót tự nhiên của bọn họ.

Cái này có thể nói xem như buổi sáng bị mất, đến chiều lại tìm được. Có chỗ mất liền tất có chỗ đoạt được!

Lăng Tiếu cười cười mà hỏi Vân Thiên đang thở hổn hển lao đến

- Làm được rồi hả, kế tiếp chính là để xem ngươi có thể vận dụng tinh thần lực như thế nào. Đến khi ngươi đạt tới mức như vi sư vậy, liền xem như ngươi bắt đầu nhập môn!.

Lăng Tiếu vừa nói đồng thời dùng một ý niệm trong đầu liền nhấc một gốc cây nhỏ không xa cùng với cả gốc rễ lên, đồng thời khiến cho gốc cây nhỏ này dạo qua một vòng ở xung quanh.

Điều này làm cho Vân Thiên nhìn đến mở to hai mắt, dáng vẻ vừa kinh ngạc lại hưng phấn.

Hắn biết sư phụ của hắn lợi hại, chính là không nghĩ tới lại lợi hại như thế. Chỉ dựa vào một ý niệm trong đầu là có thể nhổ bật một gốc cây nhỏ, còn có thể khiến cho nó bay loạn như vậy, quả thực là rất khó có thể tin nổi.

Hắn cảm giác coi như là phụ thân mình hoặc là lão tộc trưởng cũng không có bản lĩnh như vậy!

Trong lòng Vân Thiên đối với sư phụ của hắn càng thêm bội phục vạn phần, một tâm tư vô cùng tôn sùng thành kính cứ thế mà sinh ra!

- Đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện, để sớm ngày đạt tới cảnh giới này!

Vân Thiên đáp lại phi thường nghiêm túc.

Lăng Tiếu gật đầu nói

- Ừ, tiếp tục cố gắng lên, vi sư tin tưởng ngươi nhất định có khả năng làm được. Nhưng mà đừng quên đồng dạng phải cố gắng tu luyện thân thể cho tốt. Cả hai cái đều cùng không thể để suy giảm. Nếu mà ngươi không đạt được yêu cầu của vi sư, thì vi sư tuyệt đối sẽ không công nhận đồ đệ như ngươi. Vi sư chịu không dậy nổi người này!.

- Vâng sư phụ, đệ tử nhất định sẽ cố gắng gấp bội, không để cho sư phụ mất mặt!

Vân Lợi đáp với sự kiên định phi thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2079 - Vi Sư Chịu Không Dậy Nổi Người Này! (1)

Lăng Tiếu mặc dù truyền thụ cho những đứa trẻ này mới chỉ là Khống Thần Quyết cấp thứ nhất, nhưng mà cũng cũng đủ bọn họ tu luyện nhiều năm đầu.

Lăng Tiếu cũng không thể lập tức truyền thụ tất cả khẩu quyết cho bọn chúng, tránh cảnh bọn chúng nóng vội có hơi trẻ con. Bởi ngược lại là nóng vội thì sẽ không tốt.

Đồng thời, hắn cũng muốn thử dò xét một phen những lão nhân này trong Hồn Tộc có biết khẩu quyết này của Khống Thần Quyết hay không.

Chính là từ sau khi hắn truyền ra khẩu quyết, lại không có bất cứ người nào tới đây hỏi hắn về lai lịch khẩu quyết. Hắn không thể không hoài nghi, Khống Thần Quyết này chẳng lẽ cũng không hề được lưu truyền tới nay sao?

Hắn rất muốn túm lấy những lão nhân Hồn Tộc này để hỏi một câu, nhưng lại cảm giác như thế rất mạo muội.

Lăng Tiếu đẩy được Vân Thiên trở về, lại bắt đầu an tâm ngồi xuống ở chỗ này.

Hắn một ngày vô phương được người Hồn Tộc hoàn toàn tín nhiệm, là một ngày hắn vô phương rời khỏi nơi này.

Mà hắn định ra thời gian cho mình nhiều nhất cũng chỉ một năm. Trong vòng một năm hắn tuyệt đối phải mang tất cả bọn họ đi. Hiện nay thời gian còn lại có thể cũng không nhiều lắm, hắn nhất định phải nghĩ cho tốt bước đối sách tiếp theo!

Chỉ có điều là, hắn vẫn còn chưa nghĩ ra kế hoạch, thì đã có một cơ hội lại xuất hiện ở trước mắt hắn.

Có một ngày, Vân Lợi cực kì khẩn cấp bay vút lại đây, người còn chưa tới đã không ngừng hô lớn đối với Lăng Tiếu

- Lăng lão sư... Lăng lão sư...

Lăng Tiếu vươn vai, trong nháy mắt liền đến trước mặt Vân Lợi mà hỏi

- Vân tộc trưởng không biết có chuyện gì mà khiến ngươi lo lắng như thế?.

Vân Lợi khom người nói với Lăng Tiếu

- Xin Lăng lão sư cứu lão tộc trưởng và mấy vị trưởng lão của tộc ta một mạng, trên dưới tộc của ta nhất định sẽ không quên ân tình của Lăng lão sư!.

- Đã xảy ra chuyện gì sao? Tại hạ mà có thể giúp thì nhất định sẽ không trì hoãn!

Lăng Tiếu lập tức đáp.

Hắn vừa nói chuyện đồng thời dùng thần niệm quét đến khu vực thôn xóm bên kia, phát hiện lại đã không có khí tức mấy vị lão nhân bình thường ru rú trong nhà ở nơi này.

- Lão tộc trưởng và mấy vị trưởng lão đến bên kia Lang Lĩnh đi tìm Linh Thảo, chính là lại bị bầy sói vây quanh. Lão tộc trưởng bọn họ lúc trước có khả năng trốn, nhưng mà có mấy vị trưởng lão cũng đã bị thương nên không trốn thoát. Lão tộc trưởng bọn họ không thể vứt bỏ mấy người, cho nên... Cho nên cầu xin Lăng lão sư hỗ trợ, nhất định phải cứu được lão tộc trưởng bọn họ. Ở nơi đó có một con Lang Vương thật mạnh mẽ, ngay cả lão tộc

trưởng đều không phải là đối thủ của nó.

Vân Lợi nói một hơi, tự chính mình kể lại hết cau chuyện đang xảy ra.

Chỉ là ông ta vừa mới dứt lời, lập tức cảm giác được chính mình đang đằng vân giá vũ, gương mặt bị một trận kình phong đánh đến đôi mắt đều không thể mở ra được.

Đến lúc ông ta cảm giác được thân thể đã dừng lại thì mới rõ ràng phát hiện thì ra chính mình đã đến trong không trung Lang Lĩnh.

- Cái này... cái này...

Vân Lợi kinh ngạc đến ngay cả nói đều cũng không nói ra được.

Ông ta với bậc Vương Giai bay từ Lang Lĩnh này trở về đến thôn xóm đều phải mất già nửa ngày, chính là hiện tại chỉ nháy mắt liền đến nơi này.

Chính ông ta đều bị tốc độ này làm cho khiếp sợ!

- Bọn họ đang ở bên dưới, chúng ta đi xuống đi!

Lăng Tiếu dùng thần niệm quét nhanh một lượt, lập tức lôi kéo Vân Lợi lướt đi xuống.

Không gian của phiến lục địa rất nhỏ, Lăng Tiếu đã sớm thuộc như lòng bàn tay đối với nơi này. Mà vùng núi Lang Lĩnh này hắn cũng đã đến, hắn biết nơi này có một con Lục Giai Đê Giai Lang Vương cường đại nhất, cùng với vài con Ngũ Giai Lang Thú, mà số lượng bầy sói cũng không ít.

Dựa vào thực lực thì người Hồn Tộc thật đúng không phải là đối thủ của Lang Vương này. Hắn thật đúng là sợ mấy vị lão nhân Hồn Tộc đã bị Lang

Vương nuốt chửng.

Cũng may vào lúc Lăng Tiếu chạy tới, bọn họ vẫn còn khá tốt. Mà trong tay lão tộc trưởng kia sử dụng một kiện Thánh Khí, gượng gạo giữ vững được mạng cho bọn họ. Chỉ tiếc lão không thể phát huy ra oai phong của Thánh Khí, bằng không Lang Vương này cũng sớm bị chém chết.

Lang Vương kia coi như cũng có đủ trí khôn. Nó sai khiến cho mấy trăm con sói đều vây quanh tất cả đoàn người bọn họ, càng không ngừng phát động công kích tầm xa, muốn cứ như vậy giết sống mười người Hồn Tộc kia.

Tình thế hiện nay đối với người Hồn Tộc mà nói là thập phần bất lợi. Một kiện Thánh Khí phòng ngự kia chỉ là tạm thời giữ được tánh mạng của bọn họ. Nếu mà linh khí của lão tộc trưởng kiệt quệ, bọn họ cũng chỉ có một con đường chết.

Huống chi trong số bọn họ đã có mấy người bị thương, nếu muốn chạy trốn quả đúng là đã khó khăn càng thêm khó khăn.

- Lăng lão sư, ngươi... Ngươi cứu cứu lão tộc trưởng bọn họ đi, chúng ta nhất định sẽ vô cùng cảm kích đối với ngươi!

Vân Lợi hiện tại là hoàn toàn phục tùng Lăng Tiếu, lúc này thập phần lo lắng khẩn cầu lên tiếng.

Không cần Vân Lợi nói, Lăng Tiếu cũng không muốn bỏ qua cơ hội tiếp xúc cùng những lão nhân này.

Chỉ cần tác động lên suy nghĩ của hết thảy mấy lão nhân này, thì những người Hồn Tộc khác khẳng định là sẽ phục tòng vô điều kiện.

- Yên tâm đi, có ta ở đây thì bọn họ sẽ không có việc gì!

Lăng Tiếu cười khẽ mà nói.

Dứt lời, Lăng Tiếu cũng không hề vọt tới vào chính giữa bầy sói để giết chết những Lang Thú này, mà là xuất ra hồn lực vô hình của chính hắn, tạo thành một bàn tay vô hình trong nháy mắt giống như một mảng trời sụp xuống. Nó nhằm vào những Lang Thú này mà tóm lấy.

Hắn xuất một chưởng liền nắm lên trên trăm con Lang Thú, những con Lang Thú này càng sợ đến không ngừng kinh hãi rống lên.

Dẫu như thế nào bọn chúng đều không hiểu, làm sao bọn chúng lại đột nhiên liền bay đến trời cao. Bọn chúng còn không đạt tới Lục Giai, nên căn bản không có khả năng phi hành được!

- Vèo vèo!

Những con Lang Thú giãy dụa càng không ngừng đang điên cuồng tru lên thảm thiết. Chính là cho dù bọn chúng giãy dụa như thế nào đều không thể rơi từ trên cao xuống, đồng thời bọn chúng cũng sợ hãi đột nhiên té xuống, chỉ sợ không chết cũng phải tàn phế.

Ngay sau đó, chỉ thấy bọn chúng từng con một giống như những hòn đá bị ném xuống, lại lần lượt bị quăng ra xa vạn thước, không biết sinh tử.

Không chỉ có là trăm con này, những con Lang Thú khác đều cùng có vận mệnh như thế, bị hồn chưởng của Lăng Tiếu bắt đi hết thảy mà ném bay đi ra ngoài.

Lăng Tiếu duy nhất để lại con đầu đàn Lang Vương lẻ loi đang điên cuồng kêu loạn ở nơi này. Mà nó trái lại đã nhận ra người mới tới, lại dám nhào về hướng tới Lăng Tiếu định cắn.

- Lăng lão sư cẩn thận!

Vân Lợi nhìn con Lang Vương hung dữ trong nháy mắt đã tới mà cả kinh kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2080 - Vi Sư Chịu Không Dậy Nổi Người Này! (2)

Ở bên dưới mấy người Hồn Tộc cũng là đều kinh động lên tiếng hô lớn. Bọn họ đều là đã được chứng kiến qua về sự đáng sợ của con Lang Vương này. Nó đã có khả năng lăng không chạy như bay, là Lục Giai Đê Giai Linh Thú, có được thực lực khủng bố không thua kém bậc Thiên Tôn.

Dẫu bọn ho sinh sống tại đây đã nhiều năm nhưng tới nay vẫn là lần đầu gặp mặt con Linh Thú đáng sợ.

Nếu không có con Linh Thú này, chỉ bằng mấy người Địa Hoàng bọn họ cùng với vài vị Vương Giai đã sớm phá vòng vây mà đi rồi.

Bọn họ mặc dù không biết vừa rồi phát sinh chuyện gì, nhưng mà bọn hắn lại không cho rằng người trẻ tuổi trước mắt này có thể ngăn được con Lang Vương này xông vào cắn a!

E rằng đợi lát nữa người trẻ tuổi này sẽ đổ máu tươi ngay tại chỗ!

Chính là, sau một khắc thì bọn họ cũng là đều hoàn toàn trợn tròn mắt!

Chỉ thấy một con Lang Vương vô cùng oai phong lẫm liệt lại bị người ta xem như chú khuyển trông nhà bình thường, chỉ một cước đá bay ra thật xa. Một âm thanh tiếng kêu thảm thiết xé rách không trung, mà cuối cùng chỉ còn sót lại một chấm nhỏ biến mất tại phía chân trời.

Cho dù là Vân Lợi hay là vị lão tộc trưởng có thực lực cường đại nhất kia, ánh mắt bọn họ ai nấy đều là trợn thật lớn, điệu bộ khó có thể tin nổi.

Bọn họ còn đang nghĩ mới rồi vây công bọn họ thật sự là một đàn Lang Thú hung hãn sao? Mà một con Lang Vương kia thật sự là đạt tới Lục Giai trở lên sao?

Lão tộc trưởng nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt lão nổi lên một ý nghĩ không sao diễn tả nổi. Lão phát hiện Lăng Tiếu tựa hồ có chút tương tự như thần tượng của bọn họ ở trong từ đường. Mà ở trong những sách cổ ghi chép của chủng tộc thì lão hiểu quá rõ. Trong thời huy hoàng đã qua của chủng tộc bọn họ, vẫn còn từng xuất hiện những vị tồn tại như thể thần linh. Bọn họ chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể phá núi đào sông, dời non lấp biển đều không là vấn đề.

Mà người trẻ tuổi trước mắt này vừa rồi không phải là chỉ dùng một ý niệm trong đầu liền quăng đi toàn bộ những con Lang Thú này ra tít ngoài xa hay sao?

Nhìn lần nữa lại hắn cùng với Lão Tổ tông kia đều có chung một khí phách thách thức thiên hạ và tư thế oai hùng tiêu sái tự nhiên, lão tộc trưởng này không nhịn được sự hoảng sợ liền quỳ xuống oai oái khóc ròng mà nói

- Lão... Tổ tông, Lão Tổ tông giáng xuống, xin nhận một lạy của hậu bối tử tôn Vân Sư Phúc!

Những người khác đều không hiểu ra sao, nhưng mà thấy Lão tộc trưởng đã quỳ xuống, lại xưng hô Lăng Tiếu là Lão Tổ tông. Nên trong lúc nhất thời bọn họ đều cảm giác được người này có thể chính là thần linh trong tộc bọn họ giáng xuống hay không. Lúc này ai nấy đều vội vàng quỳ xuống cao giọng giật mình la lên

- Bái kiến Lão Tổ tông!.

Lăng Tiếu vẫn còn thật là có hơi không hiểu. Nhưng mà với thực lực bây giờ

của hắn, và so cùng mối liên hệ giữa bọn họ và Lão Tổ tông thì thật đúng là hắn không ngại nhận một quì này của bọn họ, đồng thời cũng nhân cơ hội lợi dụng dịp này để hắn nói rõ ý đồ với bọn họ.

Lăng Tiếu để lộ ra ngoài khí tức Thần Vương kia trên người mình. Ở chung quanh hắn trong nháy mắt hình thành một mảnh hào quang, soi sáng ánh mắt của mọi người. Lực lượng Bản Nguyên và linh khí vô cùng yếu ớt ở nơi này cũng cùng với hành động này của Lăng Tiếu mà trở nên lúc nào cũng có thể sẵn sàng ùa đến mãnh liệt. Điều đó khiến cho người ở chỗ này ai nấy đều hơi bị kinh ngạc, lại hơi thấy khoan khoái thung dung, khiến cho bọn họ đồng loạt cảm thấy được có một loại cảm giác lâng lâng, tựa hồ đều muốn đột phá vào giờ khắc này.

Bọn họ đều là giật mình la lên ở trong lòng "Thần tích a!".

- Nếu như các ngươi nhận ra thân phận của ta, ta cũng không tính toán che giấu. Ta đúng là Hồn Tổ chuyển thế tái sinh, cũng là tổ tiên các ngươi!

Lăng Tiếu cố làm sâu lắng nhẹ nhàng nói một tiếng. Ngay sau đó, hắn liếc liếc mắt hướng tới tứ phương mà quát to

- Lên cho ta!

Cùng với âm thanh Lăng Tiếu vừa dứt, mấy quả núi cao ở gần đó đều là thấy đất rung núi chuyển mà từ từ nhấc lên.

- Rầm rầm!

Cả mấy quả núi đang không ngừng rung rinh bắt đầu di động, bọn chúng rốt cục nhấc dần từng điểm mà bắt đầu rời khỏi mặt đất, rồi lăng không trôi nổi bay lên cao.

Mặc dù những người có mặt ở đây đều là tồn tại lợi hại nhất trong Hồn Tộc, nhưng khi bọn hắn thấy một màn như vậy thì vẫn bị kinh hãi một hồi. Quả thực là khiến cho bọn họ không dám tưởng tượng.

Lão tộc trưởng kia chính là tu vi bậc bán tôn. Muốn lão toàn lực vẫy một cái để hủy diệt một quả núi cao thì không là vấn đề, muốn lão nhổ lên một quả núi non trùng điệp nho nhỏ thì cũng gượng gạo có thể làm được.

Chính là nghĩ muốn làm như Lăng Tiếu vậy, chỉ dựa vào một ý niệm trong đầu liền đồng thời khiến cho vài quả núi lớn bay dựng lên, đây là khái niệm gì? Đây là cấp bậc thực lực gì mới có khả năng làm được vậy?

Cho dù là tồn tại cấp bậc Huyền Đế thì cũng còn chưa có năng lực này. Về phần Thánh Giả có lẽ có khả năng làm được, nhưng mà bọn hắn nhất định phải lợi dụng thủ đoạn cách không để khống chế mà không phải giống như Lăng Tiếu, dùng ý nghĩ như vậy là có thể dễ dàng làm được. Cái này thì tuyệt đối không có.

Chiêu thức ấy thì phải là bậc độc nhất vô nhị của người Hồn Tộc bọn hắn mới có thể làm được.

Lăng Tiếu đùa bỡn vài quả núi cao chỉ là trò trẻ con. Hắn quả thật không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, nếu là chăm chú thì ngay cả dãy núi non này hắn đều khiến cho bay lên đều không nhất thiết là việc gì khó.

Mấy ông lão Hồn Tộc ai nấy đều bắt đầu tin tưởng người trẻ tuổi trước mắt này có lẽ chính là tổ tiên bọn họ chuyển sang kiếp khác.

Bởi vì trên người Lăng Tiếu đột nhiên có thêm một loại mùi vị khiến cho bọn họ cảm giác thân cận.

- Bái kiến Lão Tổ tông!

Mọi người ở chỗ này ai nấy đều là quỳ lạy rồi nhất tề tung hô.

- Tộc chúng ta từ thời viễn cổ tới nay liền sinh tồn hết đời này đến đời khác. Về sau đến khi niên đại Thượng Cổ bắt đầu, ta chịu mệnh của trời tự nghĩ ra thần quyết, cứu chủng tộc khỏi nguy nan, khai sáng cơ nghiệp phi phàm, tắm huyết trăm tộc khắp đồng ruộng, uy chấn tứ phương, kinh động khắp nơi...

Lăng Tiếu trong nháy mắt biến thành một người khác, thần âm mênh mông cuồn cuộn bắt đầu lanh lảnh vang dội tại thiên địa này.

Bất kể là thôn xóm Hồn Tộc ở phương xa, bất luận kẻ nào cũng đều nghe được những lời thế này của Lăng Tiếu. Tất cả cảm nhận được một nỗi xúc động phát ra từ bản thân, tất cả đều quỳ sát xuống, trên mặt tràn ngập vẻ sùng bái kính nể.

Bọn họ nghe Lăng Tiếu kể ra nguồn gốc lịch sử chủng tộc mà đều là cảm thấy một hồi tự hào và kiêu ngạo.

Thì ra bọn họ đều là hậu duệ Cổ Thần tộc, có được huyết thống ưu tú nhất, chỉ là bị kẻ gian làm hại, mới bị ép lưu lạc đến bước này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2081 - Bái Kiến Lão Tổ Tông! (1)

Những điều cực kì bí mật thời Thượng Cổ trong rất nhiều chủng tộc cũng khiến cho bọn họ có một loại xúc động quật khởi rất mạnh mẽ, đồng thời càng là muốn chiến thắng kẻ thù, thề muốn báo mối huyết hận của tổ tiên, oai phong một chốn!

- Hậu nhân tộc ta bị truy đuổi lưu đày, khiến cho các ngươi lưu lạc đến bước này. Ta cảm giác đau buồn sâu sắc. Thù này không thể không báo, nhất định phải khiến bọn chúng nợ máu trả bằng máu!

Những lời của Lăng Tiếu bình thản, vang dội nhưng lại mang theo sự căm uất, nghe xong làm cho người ta đều bắt đầu thấy nhiệt huyết hơi bị trào dâng.

- Thù này không thể không báo, nhất định khiến cho bọn chúng nợ máu trả bằng máu!

Tất cả người Hồn Tộc ai nấy đều là trở nên phẫn nộ mà bắt đầu la lên.

Lăng Tiếu vừa lòng nghe tiếng la hét của bọn họ. Chỉ cần bọn họ còn có tâm huyết thì không khó lại khiến cho bọn họ tái hiện một Hồn Tộc huy hoàng!

Nhưng mà Lăng Tiếu tuyệt đối không thể lại khiến cho người tộc Hồn Tộc rập khuôn theo ngày nào.

Nên báo thù thì nhất định phải trả thù, nhưng là ngàn vạn lần không thể để cho bọn họ căm thù bất luận kẻ nào của tộc khác.

Bằng không, bọn họ gặp người liền giết thì sớm muộn cũng thật sự sẽ gặp phải mối nguy diệt tộc. Huống chi hiện nay bọn họ vẫn còn nhỏ yếu như vậy.

Lăng Tiếu vung tay lên, đem Vân Lợi cùng với đám người lão tộc trưởng Hồn Tộc đi về thôn xóm.

Đám người Lăng Tiếu vừa mới trở lại, lập tức đã bị tất cả người Hồn Tộc vây quanh. Ai nấy đều đều là kích động quỳ xuống bái lậy đối với Lăng Tiếu.

Bọn họ càng nhìn Lăng Tiếu, càng cảm giác được Lăng Tiếu giống phi thường cùng thần tượng Lão Tổ tông của bọn họ. Nhất là một đôi mắt kia, quả thực là giống nhau như đúc. Lại còn có loại cảm giác làm cho bọn họ thân cận, tuyệt đối không giống như là lừa người.

- Các ngươi đều chịu khổ, trong tương lai không lâu, ta nhất định sẽ mang bọn ngươi trở về Tổ Địa Thiên Vực, lại sáng lập những ngày huy hoàng của tộc ta!

Lăng Tiếu rất là điềm đạm nói với những người này.

Hắn hiện tại đều cảm giác được chính mình tựa hồ cũng có vài phần bản chất Thần Côn, lại biết dụ dỗ mọi người!

Mọi người do dự một chút, ai nấy đều khom lưng rồi bắt đầu lui đi.

Mà Vân Thiên ở trong đám người chính là cực kỳ kích động, trong lòng hắn âm thầm tự nhủ

- Thì ra sư phụ là tổ tiên của ta, khó trách lợi hại như thế, lão tộc trưởng và phụ thân bọn họ đều phải nghe lời của người.

Sau khi giải tỏa mọi người, Vân Sư Phúc liền cung kính mời Lăng Tiếu vào trong từ đường của tộc.

Tất cả người Hồn Tộc đạt tới Vương Giai trở lên, ai nấy đều đi sát theo sau.

Lăng Tiếu có mọi người vây quanh đi vào từ đường Hồn Tộc. Khi nhìn thấy thần tượng Hồn Phong, cả người lập tức run lên. Một cỗ hồn lực giống như vọt ra từ trong thần tượng kia, lực lượng kia trong nháy mắt ập đến trên người hắn.

Mà pho tượng thần kia tựa hồ đã biến thành vật còn sống, lạnh lùng nhìn chăm chú vào mọi người trong từ đường. Một cỗ khí tức bá đạo trong nháy mắt dựng lên.

Lăng Tiếu tựa hồ đã bị cỗ lực lượng kia khống chế, hắn liền đi những bước oai vệ tới phía trước bức tượng thần kia. Đến khi hắn xoay người, tựa hồ trở nên giống nhau như đúc cùng pho tượng thần kia.

Đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi lập tức kinh hoảng quỳ xuống hô lớn

- Tổ tiên hiển linh... Tổ tiên hiển linh nữa rồi!.

Giờ khắc này thần tượng kia lại tự động đạp xuống, một món thần vật vọt ra từ trong thần tượng.

- Hưu!

Thần vật trong nháy mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi mọi thứ trong từ đường. Mà ngay cả ở ngoài từ đường cũng tỏa ra ánh sáng đủ màu sắc, khiến cho người ta vội vàng giật mình la lên không ngớt.

Đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi ai nấy đều trợn to hai mắt nhìn thần vật kia, ánh mắt đều bắt đầu trở nên vô cùng kích động.

Bọn họ cũng không biết thì ra bên trong thần tượng còn có chí bảo thần kỳ bực này, e rằng cũng chỉ có trước mắt Lão Tổ tông chuyển thế này thì mới khiến cho nó có thể tự động xuất hiện!

Thần vật kia rõ ràng là một Thần Cô (cái đai), nó được đúc từ thần vân của long phượng mà thành. Ở chính giữa lại có một viên nguồn gốc tinh thạch, nó đang tản ra từng đợt thần hoa, giống như rồng đang gào thét bay lên, giống như phượng hót vang xòe cánh, xem ra thập phần tôn quý tráng lệ.

Chiếc Thần Cô này sau khi lóe ra một phút, cuối cùng lại tự động bay về hướng tới Lăng Tiếu rồi choàng lên trán hắn.

Nó phảng phất là được đo để tạo ra cho hắn, kích cỡ kia rất vừa vặn thích hợp nên sau khi đeo vào càng làm cho Lăng Tiếu có vẻ đặc biệt uy phong nghiêm nghị, tôn quý dị thường. Phảng phất như một vị thần linh Thượng Cổ đến trái đất, làm cho người ta lập tức cúng bái tôn sùng!

Thần hồn của Lăng Tiếu tản mát ra từng đạo hồn lực dung hợp cùng khí hồn thủy của Thần Cô kia.

Tất cả điều này đều không cần mất công sức tận lực để làm, tất cả đều là như thể thuận theo dòng nước mà thành.

- Thì ra ban đầu chính là ngươi hộ tống tộc nhân đến chỗ này, thật sự là khổ cực ngươi!

Lăng Tiếu mở miệng giống như tự nói lẩm bẩm.

Thần Cô kia lại giống như có thể nghe được những lời Lăng Tiếu đã nói. Nó

càng không ngừng lóe ra Thần Quang, giống như đang đáp lại lời của Lăng Tiếu, tất cả có vẻ phi thường kỳ diệu!

Long Phượng Thần Cô, nó lấy long lân, Phượng Vũ, thần hồn mộc lại phối hợp với các thần vật tối cao khác để đúc thành. Nó lại được rót thần lực Chí Tôn vào khiến cho trở nên càng hoàn mỹ hơn.

Đây chính là một kiện Thần Khí cổ hoàn toàn chân thật!

Nó thực sự không phải là một kiện Thần Khí cổ có hình dáng công kích, mà là một kiện Thần Khí cổ phòng ngự. Khi đeo nó trên trán, có khả năng đỡ bất cứ công kích nào vào đầu từ Thần Khí cổ. Chỉ cần có thể đảm bảo cái đầu bất diệt, vậy là có thể lại sinh trưởng ra thân thể mới.

Đây chính là một kiện Thần Khí cổ hoàn toàn thật sự bảo vệ tính mạng!

Ngoại trừ cái đó ra, nó vẫn còn có được công hiệu không nghĩ ra được. Đó chính là có khả năng tăng tốc độ tu luyện thần hồn lên, có khả năng hấp thu bất cứ lực lượng tàn hồn nào, đồng thời gia tốc tốc độ hấp thu tịnh hoá, càng có khả năng tăng lực lượng công kích hồn lực, có khả năng ngăn cản bất cứ chiêu thức công kích hồn lực nào...

Tóm lại, về tất cả phương diện hồn lực, cho dù là công kích hoặc là phòng ngự, thì Long Phượng Thần Cô này đều có đủ thần hiệu.

Đây chính là một Thần Khí cổ mà Hồn Tộc Hồn Tổ ngự dụng.

Hồi đó ngài một mình độc chiến quần hùng, món Thần Khí cổ này quả là đã phát huy ra uy lực lớn lao.

Có điều Hồn Phong cuối cùng vẫn chiến đấu đến lực kiệt mà chết, Thần Thể đều sụp đổ, mà tất cả thi thể của ông ta đều bị chủng tộc khác đánh nát bay

tung tóe.

Cod

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2082 - Bái Kiến Lão Tổ Tông! (2)

May là Long Phượng Thần Cô vốn được ông ta coi trọng nhất nên tự mình đánh vào trong Loạn Táng Không Gian, sai nó hộ tống hậu duệ Hồn Tộc tìm kiếm không gian có thể duy trì cuộc sống.

Cuối cùng, Long Phượng Thần Cô này đúng là đã đưa người già phụ nữ và trẻ em của Hồn Tộc đến phiến không gian nhỏ hẹp này ở trong lục địa.

Ngoại trừ Khống Thần Quyết đã được Hồn Phong đánh vào trong hư không để phân tán các nơi, thì đó cũng là một kiện Thần Khí cổ còn lại duy nhất!

Chiếm được sự đồng ý của Long Phượng Thần Cô này, Lăng Tiếu mới xem như chân chân chính chính thu được sự đồng ý của Hồn Phong.

Bằng không, cả đời này chỉ sợ hắn đều phải sống ở trong tiểu không gian này, cùng chung quãng đời còn lại với người Hồn Tộc.

Đương nhiên, có Long Phượng Thần Cô này đồng ý, vậy thì sau này cái mạng nhỏ của hắn càng thêm an toàn. Trừ phi là gặp phải cấp Chí Tôn cao nhất, bằng không ai cũng đều đừng hòng giết được hắn.

Phải biết rằng Long Phượng Thần Cô này nói cho cùng cũng không phải là một món Thần Khí cổ chung chung, mà là Thần Khí cổ cấp cao nhất!

Có cái này, đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi lại càng không hoài nghi Lăng Tiếu là kẻ giả mạo.

Bọn họ cũng có thể khẳng định người trước mắt này chính là Lão Tổ tông

của bọn họ đã chuyển thế tái sinh, bọn họ đều cung kính đối đãi phát ra từ nội tâm.

Đầu mang Long Phượng Thần Cô này, Lăng Tiếu đều không cần phải làm rõ bao năm nay hậu duệ Hồn Tộc đã trải qua như thế nào. Khí hồn ở trong Long Phượng Thần Cô đã truyền tất cả ghi chép đến trong óc hắn, khiến cho hắn mười phần rõ ràng.

Ngày đó bị đưa đến phiến không gian này đều là một chút người già yếu phụ nữ và trẻ em, tất cả các cao thủ Hồn Tộc khác đều lưu lại tử chiến đến cùng ở bên cạnh Hồn Phong.

Điều này mới đưa đến tình trạng giống như hiện nay ở trong Hồn Tộc không có một người cao thủ tọa trấn, càng không có ai truyền lại thần quyết trấn tông của Hồn Tộc cho các đời tiếp theo.

Sau khi Lăng Tiếu đã biết được tất cả điều này thì hắn cũng bị cảm động lây, một cảm giác khó chịu đặc biệt ập vào trong lòng.

Hắn hiện tại tịnh không nóng nảy lập tức rời khỏi không gian phiến lục địa này.

Hắn quyết định phải sau khi tẩy não đối với hết thảy năm nghìn hậu duệ Hồn Tộc nơi này thì mới rời đi. Trước cứ khiến cho tất cả bọn họ hoàn toàn tin phục hắn như "Lão Tổ tông", kế tiếp mới có thể bồi dưỡng tốt bọn họ để lại khôi phục uy phong của Hồn Tộc.

Sau khi Lăng Tiếu liên tục phát sinh hai phiên làm tất cả kinh động sợ hãi, hắn mới danh chính ngôn thuận nói ra ý đồ của hắn với đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi.

Dùng một câu nói khái quát chính là: mang hết các ngươi rời khỏi địa

phương nho nhỏ này, trở lại chỗ Tổ Địa sinh sống ngày nào!

Đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi căn bản không có suy nghĩ, ai nấy đều là không ngừng gật đầu nguyện ý phục tòng sự sắp xếp của Lão Tổ tông.

Cho dù là lên núi đao xuống vạc dầu, tất cả bọn họ sẽ không đưa ra ý kiến phản đối.

Lăng Tiếu phi thường vừa lòng với hiệu quả này, nhiệm vụ chuyến này của hắn đã xem như hoàn thành hơn phân nửa.

Đương nhiên, xuất phát từ trách nhiệm được gửi gắm đối với Hồn Tộc, trước hết hắn để cho Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi bắt đầu động viên khuyên bảo những người khác trong Hồn Tộc rồi hãy nói sau.

Hắn tiếp tục ở trong sơn mạch chỉ bảo đám trẻ con Hồn Tộc, đồng thời cũng cho phép bất cứ người nào đi vào tham gia cùng luyện võ.

Hắn cũng truyền thụ đoạn khẩu quyết cấp thứ nhất của Khống Thần Quyết cho đám người Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi, để cho bọn họ lựa chọn một bộ phận người bắt đầu tu luyện thần quyết này.

Hắn là tính toán để cho bất luận kẻ nào Hồn Tộc đều tu luyện Khống Thần Quyết, tương lai những hậu duệ có tài năng bẩm sinh mà tu luyện xuất sắc thì hắn lại từ từ truyền thụ đoạn khẩu quyết cấp thứ hai cho bọn họ. Còn đoạn khẩu quyết cấp thứ ba thì nhất định phải đợi đến khi bọn họ có thể đột phá đến cảnh giới Thánh Hoàng rồi hãy nói sau.

Hắn cũng không thể tùy tùy tiện tiện truyền lại đầy đủ Khống Thần Quyết khiến cho bọn họ đi tu luyện. Bởi bọn họ có thực lực quá yếu, nếu là sau này rơi vào trong tay của kẻ yếu, chỉ sợ cũng sẽ bị người khác lấy mất, vậy thì

phiền toái cũng không nhỏ.

Tuy nói chỉ có người Trọng Hồn mà tu luyện Khống Thần Quyết thì mới có thể tăng sức tấn công lên nhiều lần. Nhưng mà ai có thể khẳng định ở trong các chủng tộc khác không có người Trọng Hồn đây?

Lăng Tiếu trong thời gian tiếp theo, ngoại trừ giám sát bọn nhỏ luyện võ thì vẫn còn giảng giải cho bọn chúng một chút về lịch sử Hồn Tộc cùng với đủ loại kiến thức bên trong Thiên Vực. Để cho bọn chúng không đến mức sau khi đến Thiên Vực lại vô phương thích ứng với cuộc sống ở nơi này.

Đồng thời cũng báo cho bọn chúng ngàn vạn lần phải hành động khiêm tốn, tuyệt đối không thể bại lộ thân phận Hồn Tộc, bằng không khẳng định là chết không có chỗ chôn.

Nếu muốn báo thù có khả năng, tất cả đều phải chờ đến sau khi hết thảy bọn chúng trưởng thành rồi hãy nói sau.

Đảo mắt lại trôi qua ba tháng, trên dưới Hồn Tộc thể hiện ra ý chí chiến đấu và hùng tâm trước nay chưa từng có.

Bọn họ cũng đều biết chính mình đã là chủng tộc Thượng Cổ, đã là một trong các chủng tộc cường đại nhất. Bọn họ có sự kiêu ngạo cùng tự hào và niềm tin, ai nấy đều cố gắng tu luyện như thể phát điên.

Bọn họ không chỉ có muốn trở nên cường đại hơn, mà còn muốn đi báo thù rửa hận cho liệt tổ liệt tông đã chết!

Thông qua gần một năm tiếp xúc, Lăng Tiếu phát hiện trên dưới Hồn Tộc thật sự rất là đoàn kết đồng tâm, có tình hỗ trợ bạn bè.

Bọn họ nhân số tuy ít, nhưng mà chỉ cần sáng tạo cho bọn họ hoàn cảnh tu

luyện tốt hơn và cung cấp tài nguyên tu luyện, bọn họ sau này tuyệt đối lại có thể trọng chấn uy danh của Hồn Tộc.

Đương nhiên, sau này phải tiếp tục phát triển như thế nào, Lăng Tiếu tạm thời không muốn suy nghĩ nhiều như vậy.

Suy nghĩ duy nhất của hắn chính là mau rời khỏi nơi này, rời khỏi Loạn Táng Không Gian, trở lại xứ sở Thiên Long.

Một ngày kia, Lăng Tiếu khiến cho Vân Sư Phúc cùng với Vân Lợi triệu tập tất cả người Hồn Tộc lại đây.

Thông qua ba tháng động viên, tất cả người Hồn Tộc đều nguyện ý trở lại nơi tổ tiên đã từng sống.

Bởi vì thông qua sự miêu tả của Lăng Tiếu, nơi đó mọi thứ so với địa phương nho nhỏ này thì tuyệt đối càng tuyệt vời hơn, điều kiện càng ưu việt hơn. Ngoài ra bọn họ đều đã chấp nhận Lăng Tiếu là Lão Tổ tông, tự nhiên không có bất cứ tâm lý kháng cự gì.

Bất cứ đồ đạc gì đáng giá thu hoạch thôn xóm lý đều được đám người Vân Sư Phúc, Vân Lợi dùng Không Gian Giới Chỉ mà Lăng Tiếu ban thưởng cho bọn họ chất vào toàn bộ, nhất loạt mang về Tổ Địa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2083 - Long Phượng Thần Cô Trở Lại Quan Tài Cổ. (1)

Năm nghìn người Hồn Tộc đều mang theo vẻ mặt chờ đợi nhìn Lăng Tiếu cao cao tại thượng, ở trong ánh mắt tràn ngập sự tôn sùng thấy rõ.

- Hôm nay triệu tập bọn ngươi lại đây, tin tưởng tất cả các ngươi cũng biết rõ kế tiếp ta muốn đưa bọn ngươi ròi khỏi nơi này. Các ngươi đều đã nghĩ rõ ràng, đều nguyện ý theo ta cùng nhau trở lại Tổ Địa chứ?

Lăng Tiếu giơ cao hai tay nhẹ nhàng hỏi han.

Tất cả mọi người cùng đồng loạt đáp

- Chúng ta nguyện ý theo Lão Tổ tông quay về Tổ Địa!.

Lăng Tiếu gật đầu, tiếp theo cười khẽ mà nói

- Tất cả mọi người các ngươi hãy trấn tĩnh lại, cũng không nên kháng cự ý niệm của ta, ta đây liền mang bọn ngươi rời đi, tin tưởng không được bao lâu, các ngươi sẽ trở lại chốn Tổ Địa!".

Cùng với âm thanh của hắn chấm dứt, thần niệm của hắn bắt đầu lướt qua trên đỉnh đầu của mọi người. Ngay sau đó ai nấy đều là biến mất ở trước mắt hắn.

Toàn bộ năm nghìn người này đã được Lăng Tiếu thu vào trong Dược Đỉnh.

- Tốt lắm, là lúc rời khỏi địa phương quỷ quái này!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời thì thào nói một tiếng.

Trên ngón tay hắn trích ra một giọt máu huyết, hắn khẽ bắn lên trên trời cao, trong nháy mắt nó bắn tung toé lan ra.

- Bịch!

Giọt máu huyết này tựa hồ ẩn chứa lực lượng cực kì khủng bố, nó dẫn tới xảy ra dị biến ở trên trời cao. Một tiếng nổ kinh hoàng phóng lên cao.

Trên trời cao chậm rãi xuất hiện một quầng sáng ma quỉ, nó giống như một cái cửa đang không ngừng nhấp nháy phát ra những trận năng lượng như sóng gợn.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức vọt về hướng tới cánh cửa kia.

...

Sau khi đi vào cánh cửa kia, Lăng Tiếu giống như rơi vào hắc động không đáy, chỉ cảm thấy thân thể của mình từ không gian này mà tức thì tiến hành xuyên qua không gian.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hoa mắt thì đã trở lại ở trong một không gian chật hẹp.

Không gian này chính là chiếc quan tài gỗ mà Lăng Tiếu lúc đầu rơi vào trong đó.

Ngay vào lúc hắn nghĩ tới giãy dụa chui ra từ quan tài gỗ thì từ bốn phía quan tài gỗ lóe ra từng đợt năng lượng quỉ dị, mà Long Phượng Thần Cô ở trên trán Lăng Tiếu thì như thể đã bị triệu hoán. Nó phát ra từng đợt âm thanh gào thét, hư ảnh của một con rồng một con phượng không ngừng gầm

gừ và hót vang ở chỗ này, phảng phất như là nhìn thấy thân nhân gì đó.

- Hưu hưu!

Lực lượng từ bốn phía quan tài gỗ đồng thời đánh về hướng tới Thức Hải của Lăng Tiếu.

Một chùm tia sáng mang theo mặt thần ma đang rỏ máu khóc hiện lên ở trong Thức Hải của Lăng Tiếu

- Sau này nhiệm vụ canh giữ tộc nhân liền giao cho ngươi. Ngươi nhất định phải duy trì liên tục huyết mạch tộc của ta, khiến cho tộc của ta tái hiện ngày xưa huy hoàng. Hơn nữa mối thù diệt tộc kia nhất định phải báo, nhất định phải khiến cho bọn họ không ai được yên... Mối thù nhất định phải báo, nhất định phải cho bọn họ không ai được yên!.

Từng đạo âm thanh lạnh lẽo càng không ngừng quanh quẩn không ngớt tại Thức Hải của Lăng Tiếu.

Đôi mắt của Lăng Tiếu cũng không ngừng chảy ra huyết lệ. Quang cảnh nhìn thân nhân của mình ai nấy đều bị giết hại lại lần nữa hiện lên ở trước mắt hắn. Những người đó hình như là biến thành cha mẹ Lăng Chiến, Mộng Tích Vân của hắn, nữ nhân Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bối Hân của hắn...

Một loại cảm giác xé ruột xé gan đó khiến cho hắn đau đớn không thôi.

Bỗng đột nhiên, một cỗ lực lượng liền không ngừng vọt về hướng tới thần hồn của Lăng Tiếu.

Những lực lượng này phảng phất đang hòa tan vào cùng lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu. Mà khi chúng vừa mới tiếp xúc với nhau thì liền lập tức bắt

đầu đồng hóa.

Vốn lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu chỉ là Cao Giai Thần Vương cảnh giới trung tầng. Mà sau khi chiếm được cỗ lực lượng này, thực lực phân thân thần hồn của Lăng Tiếu trong nháy mắt bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Sau một hồi lâu, chỉ một lượt đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao, tựa hồ vẫn còn có dấu hiệu bay lên.

Cùng lúc đó lại có một cỗ lực lượng Bản Nguyên vọt về hướng tới đan điền của Lăng Tiếu.

Sau khi Ngũ sắc đan điền tiếp thu cỗ lực lượng này, lực lượng đầy phè tràn ra liền chảy về hướng tới trên Thần Kiều.

Lực lượng thần hồn lập tức cùng nhau đáp lại, hai cỗ lực lượng bắt đầu hội tụ hòa trộn ở trên Thần Kiều.

Những điểm thần lực ngũ sắc bắt đầu ngưng kết mà thành ở trên Thần Kiều.

Lực lượng của Lăng Tiếu cũng cùng với những thần lực đột nhiên tăng lên này mà bắt đầu được nâng lên theo.

Đầu tiên là đạt tới Trung Giai Thần Vương sơ tầng đỉnh cao, ngay sau đó lập tức đột phá đạt tới Trung Giai Thần Vương trung tầng, lực lượng vẫn còn tiếp tục đi lên...

Loạn Táng Không Gian, một trong tám đại cấm địa, một khi đi vào đều là cửu tử nhất sanh. Nhưng mà là Thần Vương hay Thủy Thần, số người có thể quay trở ra tuyệt đối là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện nay tại Loạn Táng Không Gian có một không gian có rất nhiều quan tài

cổ, có hai người vẫn có thể sống bình yên.

Bọn họ quả đúng là Tà Đế cùng với Liễu Phiêu Phiêu đã được Lăng Tiếu cứu ra.

Bọn họ từ sau khi tỉnh táo lại, sống ở chỗ này đã có hơn một năm. Cũng không ai rời đi, chính là hai người cũng từng có nói chuyện với nhau.

Mỗi lần Tà Đế nhàn rỗi đến phát hoảng thì lão muốn nói dăm ba câu cùng Liễu Phiêu Phiêu để giải phiền muộn, chính là rốt cuộc lại gặp phải gương mặt lạnh lùng.

Tà Đế đều không thể không tự giễu ở trong lòng

- Xem ra Bổn đế thật sự là đã già, ngay cả nữ nhân đều không chịu nói chuyện với ta!.

Nhiều lần vô phương giao tiếp cùng Liễu Phiêu Phiêu, Tà Đế cũng không còn muốn tự bẽ mặt nữa, rốt cuộc luôn dành rất nhiều thời gian nhàn hạ để nhìn một chút xem bên phía quan tài cổ có động tĩnh gì không.

Chỉ là hơn một năm đã qua, những Thần Âm Bạt, Thần Thi Ma đều đã trở lại trong quan tài cổ mà cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Lão không khỏi lo lắng Lăng Tiếu có thể đã biến thành một khối Thi Ma Hoàng hay không, đến lúc đó coi như là Chí Tôn giáng xuống cũng không cứu được tánh mạng của hắn.

Chính là lấy thực lực bây giờ của lão lại không thể tránh được, đối phương chỉ là một khối Thần Thi Ma liền có thể làm cho lão chết không chỗ chôn. Nên lão chỉ có cầu khẩn chuyện không đến nỗi xấu như vậy là tốt lắm rồi.

Lão vốn đã không ôm hy vọng quá lớn, thế nhưng hôm nay cũng rốt cục có động tĩnh.

Từng đạo âm thanh gầm rống vọng ra từ trong quan tài cổ, những khối Thần Âm Bạt, Thần Thi Ma, người bán thi đều đi ra từ trong quan tài cổ.

Bọn chúng càng không ngừng kêu sợ hãi cái gì đó, lại đồng thời quỳ xuống về hướng tới chiếc quan tài gỗ kia ở trung tâm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2084 - Long Phượng Thần Cô Trở Lại Quan Tài Cổ. (2)

Mà ở chiếc quan tài gỗ tại trung tâm kia đang phát ra từng đạo hào quang quỉ dị, trong nháy mắt tràn ngập trong không trung, chiếu rọi khắp chốn thiên địa này.

Ngay sau đó, một bóng người vọt ra từ trong quan tài gỗ.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Một đạo âm thanh gầm rống như trời long đất lở vang lên, giống như một con Kim Long trong nháy mắt lao vút lên hướng tới không trung, có vẻ vô cùng uy vũ tôn quý.

- Chúc mừng Thần Chủ tái hiện... Chúc mừng Thần Chủ tái hiện...

Từng đạo âm thanh từ chốn thiên địa này phiêu đãng lan ra.

Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu trong nháy mắt phóng lên cao, nhìn ra xa xa theo hướng tới quan tài cổ kia, ở trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Phải.. Là Tiếu nhi, hắn rốt cục đã ra!

Tà Đế kích động giật mình la lên.

Liễu Phiêu Phiêu cũng thoáng hiện vài nụ cười, nhưng mà chỉ chợt lóe liền biến mất. Đồng thời trong mắt nhung lại hiện ra vài phần vẻ phức tạp không sao diễn tả nổi.

Ở trên trời cao kia Lăng Tiếu giống như Chí Tôn giáng trần, khí tức khủng bố kia càng không ngừng khuếch tán. Long Phượng Thần Cô đang đeo ở trên trán hắn trông có vẻ vô cùng yêu dị, đã tăng thêm cho hắn một loại tà mị khác thường đánh sâu vào cảm giác.

Hắn lúc trước chính là một mỹ nam khôi ngô tuấn tú, hiện tại lại mang theo chiếc Thần Cô như vậy, lập tức khiến cho hắn trở nên càng thêm cực kì tà khí, chỉ sợ đủ để ngay tức thì cướp lấy trái tim bất cứ nữ nhân nào.

Trên người hắn cũng có thêm một cỗ khí tức tà ác đậm đặc, sát ý lộ rõ kia làm cho người ta hơi bị kinh hãi khiếp sợ. Hai mắt hắn thỉnh thoảng lại lóe sáng vài ánh đỏ ngầu, quả thực là tựa như Ma vương tái sinh.

Hắn từ trời cao chậm rãi giáng xuống, đám người bán thi, Thần Thi Ma cùng với tất cả Thần Âm Bạt ở trước người hắn đều cung kính quì lạy, không dám gây ra một chút động tĩnh nào.

Lăng Tiếu nhìn đám Khôi Lỗi trước mắt này vốn bị Hồn Phong khống chế nhiều năm qua, không khỏi cảm khái vạn phần.

Có một chiến đội Khôi Lỗi như vậy, hắn hoàn toàn có khả năng thành lập một thế lực cấp bá chủ ngang vai ngang vế cùng Thiên Long Môn.

Chỉ đáng tiếc là thực lực của hắn còn có hạn, vô phương hoàn toàn khống chế được tất cả Khôi Lỗi trước mắt này.

Chỉ đến khi hắn chân chân chính chính bước vào thực lực Chí Tôn, hắn mới có thể khiến cho tất cả quân đoàn Khôi Lỗi tự nguyện để hắn sử dụng.

Hắn biết đây là Hồn Phong chuẩn bị vì Hồn Tộc bọn họ.

Những người đã vào Loạn Táng Không Gian này, các Thủy Thần, Thần

Vương có thể đã tới đây đại bộ phận đều đã bị khống chế ở chỗ này. Đợi khi Hồn Tộc bọn hắn tái xuất hiện ở Thiên Vực, liền là thời điểm để bọn hắn xuất thế.

Không thể không nói, Hồn Phong chân chân chính chính thật sự là một thiên tài yêu nghiệt, ngay cả con đường tương lai của Hồn Tộc đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Mà tất cả Không Gian Giới Chỉ của những người này đều tương đương với là tài nguyên cần thiết cho người Hồn Tộc bọn họ tu luyện trong tương lai.

Người Hồn Tộc căn bản là không cần xoay xở tài nguyên tu luyện nữa.

Lăng Tiếu hiện tại trở thành chủ nhân của những Thần Âm Bạt này, Thần Thi Ma cùng với người bán thi. Hắn đã chiếm được một ít lực lượng truyền thừa còn sót lại kia của Hồn Phong. Hồn Phong đã là triệt triệt để để biến mất ở khỏi phiến không gian này, mà Lăng Tiếu hắn cũng đã thành chủ nhân của cấm địa này.

Hiện nay thực lực của hắn càng đột nhiên tăng mạnh, một chút lực lượng từ hơi tàn kia của Hồn Phong lại trực tiếp khiến cho hắn đột phá một nấc trong Giai, đạt tới cảnh giới Cao Giai Thần Vương, mà lực lượng thần hồn cũng đạt tới tình trạng bán Thủy Thần.

Tốc độ tấn chức này quả thực là tăng lên nhanh chóng giống như ngồi trên hỏa tiễn, thật sự là làm cho người ta khó mà tin được.

Với chiến lực hiện nay của hắn, chỉ sợ trong mắt hắn thì Thiên Thần Vương cũng chỉ là thoát khỏi bị khống chế mà thôi.

- Mang hết đồ trình lên đây!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng nói.

Ngay sau đó, một người đầu đội mũ có màn che trong nháy mắt xoay người quay lại, hắn hướng tới rất nhiều quan tài cổ mà thoắt ẩn thoắt hiện giữa chúng.

Chỉ thấy nó lướt đi như một làn gió, chỉ trong mấy lần chớp mắt liền đã trở lại bên cạnh Lăng Tiếu. Rất nhiều Không Gian Giới Chỉ đều giao vào trong tay Lăng Tiếu.

Những Không Gian Giới Chỉ này chính là tất cả những gì mà các Thần Vương, bán Thủy Thần cùng với Thủy Thần này có. Về phương diện này thì đồ quí giá đúng là quá phong phú.

Nhìn những Không Gian Giới Chỉ này mà một cỗ khí tức tà ác kia trên người Lăng Tiếu trong nháy mắt giảm xuống không ít, tâm tình cũng bắt đầu trở nên sung sướng. Những ảnh hưởng mà Hồn Phong gây ra cho hắn bắt đầu bị hắn hoàn toàn đồng hóa mất tiêu.

Hắn hít sâu một hơi rồi thu tất cả Không Gian Giới Chỉ lại, sau đó quay sang bọn họ khoát tay mà bảo

- Toàn bộ trở về vị trí cũ đi, trong tương lai không lâu các ngươi có thể lại tái hiện mặt trời!.

- Đa tạ Thần Chủ ban ơn!

Những kẻ có thể mở miệng nói chuyện liền vội vàng cung kính đáp.

Ngay sau đó, đại bộ phận bọn họ liền lại lần nữa quay trở lại trong quan tài cổ.

Chỉ có ít ỏi hơn mười cỗ Thần Thi Ma chính là bị Lăng Tiếu giữ lại, đồng thời đưa bọn họ vào trong Thần Đỉnh.

Những Thần Thi Ma này đều có thực lực Thần Vương đỉnh cao, có hai tên còn là tồn tại Bán Thủy Thần.

Đây là những con Lăng Tiếu trước mắt có thể khống chế được, mà những Thần Âm Bạt này lại rất tà ác, hắn liền không hề tính toán mang đi cùng.

Đương nhiên, Lăng Tiếu mang bọn chúng đi thực sự không phải là vì chính mình, mà là chuẩn bị để đến canh giữ cho Hồn Tộc dùng.

Ngày khác sau này hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để ngày ngày trấn thủ ở bên cạnh bọn họ, khiến cho bọn họ tự động tu luyện. Nay có những Thần Thi Ma này tọa trấn, tin tưởng cũng không ai có thể dễ dàng làm hại được bọn họ.

Chờ một ngày kia hắn đạt tới Chí Tôn, lại mang đi ra ngoài tất cả Khôi Lỗi ở trong quan tài cổ nơi này, từ đó khôi phục uy phong của Hồn Tộc!

Lăng Tiếu nhìn về hướng tới Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu, lại phát hiện bọn họ đều vẫn còn ở đó thì thân hình lướt nhẹ, trong nháy mắt liền đến trước mặt hai người.

- Sư phụ, Liễu tiểu thư!

Lăng Tiếu kêu lớn chào với Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu.

Hắn hiện tại rốt cục nhớ ra lai lịch của Liễu Phiêu Phiêu. Thì ra nàng không chỉ có là đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long, mà còn là một người thực sự đạt được Thiên Thần Vương, hơn nữa xếp hạng còn không thấp. Dựa vào tốc độ vô song của mình, xếp hạng của nàng lại có thể đứng vào bậc thứ chín

mươi tám trong các tồn tại.

Liễu Phiêu Phiêu không thuộc về bất cứ thế lực nào. Nàng là một người tán tu có tiếng tăm lừng lẫy ở trong xứ sở Thiên Long, là đệ tử duy nhất của Chí Tôn Phong bà bà.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2085 - Thu Được Một Chút Cơ Duyên. (1)

Vốn có lời đồn đại nói Chí Tôn Phong bà bà chính là từ lúc mấy vạn năm trước đã sớm vượt qua Chí Tôn bình thường, đã đạt tới thực lực Trung Giai. Ở trong xứ sở Thiên Long thì bà có được tư cách có thể ngang vai ngang vế cùng bất cứ Chí Tôn nào.

Mà mỗi một vị ở trong quan tài cổ này cũng đều là có lai lịch, thậm chí là có một ít người chính là từ thời Thượng Cổ sinh tồn đến nay. Mà những người này không hoàn toàn lưu lạc đến mức trở thành Thần Thi Ma, tức thì được Hồn Phong coi trọng liền giữ lại làm nhân mã cho Lăng Tiếu như người nối nghiệp của mình.

Cũng may Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu có tiềm lực cũng không tồi, bằng không bọn họ đã sớm bị Hồn Phong khống chế biến thành Thần Thi Ma.

Lăng Tiếu đối với Hồn Phong cũng không khỏi không phát ra bội phục từ nội tâm.

Tất nhiên Hồn Phong đã đã chết trăm vạn năm, chính là chỉ một chút oán giận và lực lượng còn lại của ông ta lại có thể khống chế đượcnhiều cao thủ hàng đầu và cao thủ Chí Tôn như vậy, quả thực là có thần uy quỷ thần khó lường a!

Có khả năng nghĩ tới đương thời thì phong thái của hắn bá đạo ra sao!

Lăng Tiếu mặc dù rất là kính nể đối với Hồn Phong, nhưng mà hắn tuyệt đối sẽ không lại làm một Hồn Phong thứ hai. Hắn muốn được so sánh tốt hơn Hồn Phong tốt, hắn nhất định phải đứng cao hơn Hồn Phong!

Đây mới là mục tiêu Tiếu sau này muốn đi!

Tà Đế hơi có vẻ kích động nhìn Lăng Tiếu rồi hỏi

- Tiếu... Tiếu nhi ngươi không có việc gì chứ?.

Lão cũng không dám xác nhận, Lăng Tiếu có thật sự không có việc gì hay không. Chẳng biết tại sao lão cảm giác được trên người Lăng Tiếu có thêm một loại khí tức tà ác như có như không. Hơn nữa Lăng Tiếu mang theo chiếc Thần Cô kia càng làm cho lão như một vị Thần Vương mà cũng có đỉnh cao cảm giác được không ít áp lực a!

- Sư phụ yên tâm đi, con không sao. Hiện tại chúng ta liền có khả năng ra khỏi Loạn Táng Không Gian.

Lăng Tiếu cười nói.

Hắn biết sư phụ của hắn đang lo lắng điều gì. Chính là hiện tại hắn xác xác thực thực không có việc gì, nhưng lại gặp được rất nhiều cơ duyên.

Có điều phần cơ duyên cực lớn này cùng đòi hỏi phải gánh vác sứ mạng nặng nề, thật sự là khiến cho hắn cảm giác được không quá dễ dàng a!

Tà Đế mang theo ánh mắt nửa tin nửa ngờ, bắt đầu nhìn kỹ Lăng Tiếu. Ngay sau đó con ngươi co rụt lại mà giật mình la lên

- Tiếu... Tiếu nhi thực lực của ngươi....

Liễu Phiêu Phiêu cũng chú ý tới tình huống của Lăng Tiếu, trong mắt nhung lóe ra vài phần vẻ hâm mộ.

Lăng Tiếu cũng biết không thể dấu diếm được bọn họ, lúc này gật đầu nói

- Thu được một chút cơ duyên nho nhỏ, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới!.

Lời này nếu là để cho những người khác nghe được, chỉ sợ lập tức ngoạc miệng mắng to

- Đại xạo, cái này gọi là cơ duyên nhỏ, trên đời này liền không có cơ duyên lớn hơn nữa!.

Tà Đế là trong lòng vui mừng cho Lăng Tiếu mà nói

- Thật tốt, ta còn lo lắng ngươi sẽ trở thành Thi Ma Hoàng kia, nhưng thì ra là ta quá lo lắng. Có lẽ sau này ngươi vẫn chú ý nhiều hơn một chút, chuyện nơi đây có lẽ đừng nói cho những người khác thì tốt hơn!.

Tà Đế nói lời này là đang nhắc nhở Lăng Tiếu không nên nói toạc móng heo, để tránh dẫn tới những người khác trộm dò xét chuyện hắn thu được cơ duyên.

Lăng Tiếu đương nhiên hiểu được. Từ sau khi thu được truyền thừa của Hồn Phong, hắn biết bên trong Thiên Vực vẫn còn có rất nhiều cao thủ Chí Tôn tồn tại, chỉ là bình thường rất ít xuất hiện ra.

Một khi mà động đến điểm mấu chốt của bọn họ, chọc giận bọn họ thì bọn họ mới sẽ xuất hiện trước mắt người trên đời.

- Vâng, con sẽ chú ý. Chúng ta đây hiện tại liền đi thôi, cũng là lúc đi ra ngoài rồi. Bằng không sư nương bọn họ chỉ sợ đều sắp điên!

Lăng Tiếu nói.

- Đi theo ta, từ một phương hướng khác đi ra ngoài thì phỏng đoán trong

vòng ba năm nhất định có thể xông ra được.

Liễu Phiêu Phiêu nói chen vào một câu.

Ngay sau đó, nàng định đi tại phía trước để dẫn đường.

Ai ngờ Lăng Tiếu lại nói

- Không cần, ta có biện pháp nhanh hơn!.

Dứt lời, thần niệm của hắn bắt đầu quét trên những quan tài cổ này, tiếp theo nhẹ nhàng nói

- Mở Vực Môn ra khỏi đây cho ta!.

- Hưu hưu!

Ngày đó lúc ba người Lăng Tiếu, Tà Đế cùng với Liễu Phiêu Phiêu đi tới không gian an táng này, nhìn thấy những chiếc quan tài cổ này thì bọn họ đều ý thức được những chiếc quan tài cổ này tựa hồ là được sắp xếp dựa theo quỹ tích nào đó, tựa hồ là ẩn chứa qui luật năng lượng huyền ảo nào đó ở bên trong.

Hiện nay xem ra, suy đoán của bọn họ cũng không có sai một chút nào.

Kỳ thật mỗi một chiếc quan tài cổ nơi này đều ẩn chứa một loại xu thế biến đổi, càng là một trận nhãn kìm hãm khóa chặt trận pháp.

Đến sau khi Lăng Tiếu thu được truyền thừa của Hồn Phong, hắn liền đã biết ý nghĩa đích thực việc sắp xếp các quan tài cổ này.

Thì ra phương vị sắp xếp phiến quan tài cổ ở chỗ này là một Vực Môn

Thượng Cổ trận pháp. Chỉ có ai thực lực cường đại đạt tới Chí Tôn trở lên mới có thể được lưu truyền.

Lúc này tất cả các quan tài cổ đều phát ra hào quang lóng lánh. Hào quang đó bắt đầu tập trung hội tụ vào phiến không gian này.

Đến sau khi những lực lượng này bắt đầu tập kết xong xuôi, một vầng hào quang rạng rỡ chói ngời hình Vực Môn chậm rãi hình thành, từng đợt không gian dao động càng không ngừng rung động.

Lăng Tiếu điên cuồng quát lớn với Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu

- Mau cùng ta đi tới!.

Dứt lời, Lăng Tiếu dẫn đầu phóng nhanh về hướng tới Vực Môn kia.

Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu cũng không dám chậm chạp, lập tức đi theo sát sau đó cùng xông tới.

Ở bên ngoài Loạn Táng Không Gian, quanh năm không ngừng có lực lượng không gian nhấp nháy, từ đầu đến cuối đều làm cho người ta cảm giác sợ hãi dị thường.

Trong vòng một vùng mười mấy vạn dặm trên cơ bản là không có người nào dám tới gần đó, để phòng ngừa bất chợt bị cuốn hút vào Loạn Táng Không Gian.

Mà hôm nay lối ra vào của Loạn Táng Không Gian hoàn toàn như trước đây vẫn có năng lượng cũng trở nên càng điên cuồng dữ dội hơn. Từng đạo sấm chớp vang dội, từng đợt mưa to gió dữ, rất nhiều lực lượng làm không gian biến dạng thì đều càng khủng bố hơn so sánh ngày thường.

Bỗng đột nhiên, tại lối ra vào Loạn Táng Không Gian có một vầng sáng mạnh mẽ chói mắt đánh sâu vào. Làm những lực lượng điên cuồng dữ dội này tựa hồ trong nháy mắt tất cả bỗng dừng lại mà trở nên bình thường.

Có ba bóng người cùng với vầng sáng mạnh mẽ chói mắt này bay ra từ lối ra vào Loạn Táng Không Gian.

- Ha ha... Tà Đế ta rốt cục có khả năng lại thấy ánh mặt trời!

Tà Đế ngửa mặt lên trời bắt đầu thét dài.

Bị nhốt hơn một trăm năm, lão đều phải sắp sửa đến nổi nóng chửi bới, nay không nhịn được thở phào trút ra sự khó chịu trong lòng a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2086 - Thu Được Một Chút Cơ Duyên. (2)

Liễu Phiêu Phiêu từ trước tới nay nói năng thận trọng cũng không nhịn được mà thoáng hiện một nụ cười mỉm, cánh mũi xinh xắn kia khẽ hít hít vài cái, chậm rãi hít vào làn không khí mới mẻ nơi này.

Lăng Tiếu chính là vẻ mặt hưng phấn vẫn không hề mất đi. Ở trong lòng hắn cảm khái chính mình thật sự là giống như một lần mới trở về từ Địa Ngục, quả thực giống như cảnh trong mơ.

- Sư phụ, chúng ta đi tìm sư nương bọn họ đi. Chỉ sợ bọn họ đều đã cho là chúng ta đã xảy ra chuyện!

Lăng Tiếu không thể chờ đợi được liền đề nghị.

Ngoài miệng thì hắn nói là nghĩ đến sư nương, trên thực tế cũng là muốn trở về để gặp đám người Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ.

Hắn lần này xảy ra sự việc, chỉ sợ bọn họ đều lo lắng đến chết đi được!

- Hảo, chúng ta đi gặp bọn họ!

Tà Đế gật đầu đáp.

Vào lúc Lăng Tiếu cùng Tà Đế đang chuẩn bị rời đi, Liễu Phiêu Phiêu cũng là có vẻ mờ mịt, không biết chính mình nên đi chỗ nào.

Nàng tuy là đệ tử của Phong bà bà, chính là nàng cùng sư phụ của mình đã có đã lâu không có liên lạc. Mà sư phụ nàng từ trước tới nay đều là không có

chỗ ở cố định, nàng mất tích đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ sư phụ nàng đang cố gắng tìm kiếm tin tức xấu về nàng!

- Tỷ tỷ, dù sao tỷ đang đi một mình. Không bằng đi cùng với chúng ta cũng tốt. Dẫu sau cũng có một người phối hợp?

Lăng Tiếu bỗng nhiên dừng lại quay về hướng Liễu Phiêu Phiêu đưa ra lời mời mọc.

Hắn có thể cảm nhận được tâm tình của Liễu Phiêu Phiêu. Có lẽ ngay tức thì nàng vẫn còn chưa thích ứng với tình huống bên ngoài, không biết nên có tính toán gì.

Hắn nói như vậy chẳng qua là để cho Liễu Phiêu Phiêu có một bậc thang xuống đài.

Bằng không nàng tuyệt đối sẽ không nói ra muốn đi cùng một đường với bọn họ.

Tà Đế lại không đồng tình. Lão cùng với Liễu Phiêu Phiêu ở chung trong thời gian hơn một năm, thỉnh thoảng lão lại chào hỏi cùng Liễu Phiêu Phiêu, muốn tâm sự cùng nàng cho trôi qua thời gian khó chịu kia.

Chính là, Liễu Phiêu Phiêu chưa bao giờ hòa nhã gì với lão, cũng không thèm trả lời lão đến nửa câu nói.

Lão không cho rằng Lăng Tiếu có thể nói để Liễu Phiêu Phiêu đi cùng một đường với bọn họ.

Chính là ai ngờ, Liễu Phiêu Phiêu cũng lại gật đầu đáp

- Vậy thì liền cùng các ngươi đi một đoạn!.

Tà Đế nghe nói như thế mà thấy buồn bực a!

Lão đường đường là Tà Đế phong lưu, đã mở miệng nói nhiều lời với tiểu cô nương này như vậy, nhưng cũng không thấy người ta đáp lại nửa câu. Vậy mà Lăng Tiếu tiểu tử này kêu một tiếng "Tỷ tỷ", nàng thật đúng là thản nhiên đón nhận a!

- Chẳng lẽ Bổn đế thật sự đã già sao?

Tà Đế không thể không hoài nghi tình huống của mình a!

Nhớ lại đương thời chính mình chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay liền có nữ nhân đã chạy tới, hiện tại cũng là ngay cả một nữ nhân đều không thèm bắt chuyện với lão a!

Nhưng mà lão cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, cũng không đến mức so đo cùng đệ tử của mình làm gì. Chỉ là trong lòng có điểm hơi khó chịu mà thôi.

Chính là nghĩ đến việc tiểu cô nương kia còn không phải đổ ở trong tay đệ tử của lão sao? Vậy lão làm sư phụ cũng được tăng thể diện a!

Lăng Tiếu sao mà biết được sư phụ Tà Đế của hắn đang nghĩ phức tạp đến như vậy, kỳ thật bây giờ hắn còn thực sự không có tâm tư tán gái.

Một lần nữa trở lại thành Vân Cương ở bên kia, Lăng Tiếu cảm giác mấy người Phong Thanh Duyến, Thư Tử Thiến bọn họ có khả năng vẫn chờ ở chỗ này.

Đáng tiếc đi đến nơi nhưng lại cũng không thấy một người nào.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, liền lại đi Vân Cương Giáo một chuyến.

Tất nhiên Vân Cương Giáo là địa đầu xà nơi này, bọn họ có lẽ có tin tức về các sư nương.

Chỉ tiếc, sau khi Lăng Tiếu đã hỏi tới Vân Mông Điềm thì mới biết mười hai năm trước sau khi Lăng Tiếu đến đây một lần, hắn liền không hề gặp lại đám người Phong Thanh Duyến cùng với Thư Tử Thiến nên không có tin tức về bọn họ.

Hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu đã sớm đón người đi tiếp từ Thư gia và người của Tẩy Kiếm Trang.

Vẻ mặt Tà Đế rõ ràng bắt đầu lo âu mà lẩm bẩm nói

- Chẳng lẽ bọn họ thực sự bị mang về Thư gia sao?.

Lăng Tiếu trầm tư một lát rồi nói

- Chắc là không, con nghĩ bọn họ đã quay về Thiên Long Môn!.

Ngày đó, chính Lăng Tiếu đã mang theo đám người Lăng Cương cùng đi.

Những kẻ ám sát hắn tuy là lợi hại, nhưng mà so cùng đám người Lăng Cương thì vẫn còn kém xa.

Đương nhiên, kết quả mà hắn sợ nhất chính là bọn họ không biết mức độ nguy hiểm cứ xông vào Loạn Táng Không Gian, vậy phiền toái có thể lớn lắm.

Tất nhiên đâu phải là ai cũng đều có thể xông qua khu vực điên cuồng dữ dội kia.

Hắn chỉ có thể cầu khẩn bọn họ không có làm việc ngốc như vậy.

Lăng Tiếu mang theo Tà Đế, Liễu Phiêu Phiêu lập tức dùng tốc độ cao nhất chạy về Thiên Long Môn.

...

Thiên Long Môn, trước sau như một là thế lực lớn đệ nhất ở trong xứ sở Thiên Long.

Chỉ là thế lực lớn đệ nhất này trong gần trăm năm qua một mực là nội đấu không dứt, phe phái đấu tranh cực kỳ nghiêm trọng.

Cũng may mười mấy năm trước, phe phái Kim Tộc xuất hiện yêu nghiệt Lăng Tiếu, một lượt dẫm nát dưới chân tất cả Thần Vương trẻ tuổi hiện nay của phái Thần Thể, càng tiếp tục sánh ngang cấp Đại Thần Dược Sư, danh tiếng tức thời trở nên không sao sánh được.

Phe phái Kim Tộc cũng dựa vào công lao của Lăng Tiếu, bắt đầu chiếm cứ ưu thế, thu được sự ủng hộ của phái trung gian cùng với vị lão Thần Dược Sư Trịnh Xán, khiến cho địa vị của bọn họ bắt đầu càng lúc càng được củng cố.

Chỉ là, cùng với việc sau khi Lăng Tiếu biến mất, rất nhiều tin đồn bỗng nhiên nổi lên, nói là Lăng Tiếu nhỡ vào Loạn Táng Không Gian, đã bất ngờ tử vong. Cũng có người nói Lăng Tiếu đắc tội Tẩy Kiếm Trang, bị người của Tẩy Kiếm Trang vây giết...

Tóm lại những tin đồn này lan truyền có bài bản hẳn hoi, khiến cho bên trong tông môn đối với chuyện vị yêu nghiệt mới nổi lên này chẳng biết đi đâu đã bắt đầu hoài nghi.

Cho dù đã đạt đến cảnh giới này như bọn họ, bế quan một lần mười năm căn bản không coi là cái gì, hoặc là đi ra ngoài rèn luyện trăm năm không về thì

cũng có khối người.

Chính là những tin đồn này lại là lan truyền quá lợi hại, huyên náo tất cả mọi người muốn biết việc sinh tử của Lăng Tiếu. Phảng phất Lăng Tiếu đã trở thành Định Hải Thần Châm (trụ chống trời) của Thiên Long Môn, việc sống chết của hắn liên quan đến biến động của tông môn a!

Tuy nói Lăng Thần đã tuyên bố Lăng Tiếu chỉ là đi du ngoạn ra ngoài chưa về mà thôi, cũng không có xảy ra chuyện gì. Thế nhưng mà có không ít người chính là chủ tâm gây rối, nên vốn không tin.

Sau đó chuyện này là từ từ yên tĩnh trở lại, chính là phái Thần Thể cũng là giành lại một chút thượng phong, càng là nhân cơ hội lôi kéo không ít trợ thủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2087 - Vậy Liền Đi Cùng Các Ngươi Một Đoạn ! (1)

Nếu không phải người Kim Tộc không ngừng tăng áp lực, từ trong tộc phái ra không ít cao thủ để tọa trấn, chỉ sợ phái Thần Thể đều muốn phải hạ bệ Lăng Thần khỏi ngôi vị môn chủ.

Đương nhiên, nếu như Kim Tộc mà quyết tâm muốn trấn áp người của phái Thần Thể thì bọn họ cũng có khả năng làm được.

Chỉ là coi như làm được, thì cũng chỉ sẽ làm cho thực lực cao cường của Thiên Long Môn bị hao tổn mảng lớn mà thôi. Cho nên bọn họ một mực đều ẩn nhẫn không hành động, hy vọng có thể để cho lớp người trẻ tuổi tự mình đi giải quyết vấn đề này.

Chỉ tiếc, thân là môn chủ mà thủ đoạn của Lăng Thần có lẽ còn kém một chút a!

Nếu mà chuyện giữa hai phái hệ này một ngày không được giải quyết, thì cục diện nội đấu này từ đầu đến cuối là vô phương thay đổi. Mà cuối cùng chỉ biết sẽ đưa tới Thiên Long Môn giải thể mà thôi.

...

Trên ngọn núi Lăng Tiếu được ban cho.

Cũng có không ít người dừng lại tu luyện và ở lại ngọn núi này.

Trong đó lại có Lăng Cương cùng với đám người vài tên chi trưởng Kim Tộc, Khang Văn, Khang Vũ làm chủ.

Có bọn họ tọa trấn, lúc trước cũng sẽ không có người dám đến khiêu khích người trên núi này.

Chính là, hôm nay đã có người thập phần kiêu ngạo tới nơi này lớn tiếng.

Đoàn người tới đây thật đúng là không ít, trong đó lại có một người ông lão cầm đầu.

Ông lão này mặt dài má hóp như mặt khỉ, hai mắt ti hí giống như mắt chuột trông như thể kẻ trộm vậy, xem ra là quá khó coi.

Chính là đã già lão như vậy mà thật đúng là may mắn trở thành Thần Dược Sư.

Vị mới được tấn phong Thần Dược Sư này có tên là Công Tôn Dương, vốn có quan hệ là sư huynh đệ cùng Cung Đàm Triển. Cung Đàm Triển thăng bậc tiến Giai Thần Dược Sư đã rất nhiều năm, nhưng mà lão một mực lại bị kẹt ở cảnh giới Đại Thánh Sư.

Mà gần đây cũng không biết lão vớ được may mắn gì, lại khiến cho lão vừa vặn luyện thành một viên thần đan chữa thương.

Mặc dù vì viên thần đan này mà tổn thất vô số nguyên liệu, nhưng mà vẫn khiến cho lão bước vào một bước này, đủ khiến cho lão mừng rỡ như điên.

Vì vậy, lão lập tức không thể chờ đợi được phát ra cầu xin về phía Môn Nội, để cho Môn Nội tiến hành phong thưởng đối với lão.

Lăng Thần mặc dù biết Cung Đàm Triển cùng Công Tôn Dương này đều có khuynh hướng ngả sang người của phái Thần Thể, nhưng mà ông ta cũng không hề cố ý làm khó Công Tôn Dương. Vẫn cử hành long trọng nghi thức phong điển cho lão, đồng thời ban cho lão một ngọn núi ngồi tu luyện.

Chỉ là vị Thần Dược Sư mới tấn phong này chính là không ưng ý đối ngọn núi bình thường.

Mà lão bị những người khác xúi bẩy đã nổi lên chủ ý đối với ngọn núi này của Lăng Tiếu.

Lão tính toán tới thăm hỏi một phen Phong Chủ Lăng Thần Sư của núi này, định thương lượng một phen cùng hắn xem có thể khiến cho Lăng Thần Sư nhường lại núi này cho lão tới dùng hay không.

Ý nghĩ này của lão không nghi ngờ là khiêu khích sự uy nghiêm của Lăng Tiếu, muốn làm mất mặt Lăng Tiếu!

Nếu đổi là bình thường, làm sao lão có can đảm này. Phải biết rằng vị Lăng Thần Sư này tuy là trẻ tuổi, chính là lại đã làm xấu mặt sư huynh Cung Đàm Triển của lão cùng với Trịnh Xán là hai vị Thần Dược Sư.

Chính là, hiện tại lão cũng không sợ!

Tất nhiên lão đã nhận được tin tức chính xác. Lăng Thần Sư kỳ thật đã mất mạng, căn bản sẽ không ở trên núi này, mà đám người Lăng Cương cũng có chuyện ra ngoài đi làm. Lúc này ở trên ngọn núi trên không có mấy người có thể ngăn cản nổi cục diện.

Cho nên, lão lựa chọn hôm nay đến di chuyển người ở núi này đi, tính toán chuẩn bị cho tốt chiếm lấy ngọn núi này. Có lẽ những người khác cũng không dám nghịch lại ý tứ của lão.

Ở trên ngọn núi của Lăng Tiếu, có không ít Thần Vương tọa trấn. Chính là đại bộ phận đều bởi vì Lăng Tiếu vắng mặt nên đều lựa chọn bế quan.

Mà Công Tôn Dương thì mang theo hơn mười người đi tới trong điện Phong

Chủ, ở trong điện chỉ có Thường Hạo Hữu đang chờ đợi bọn họ.

- Không biết Công Tôn Thần Sư giá lâm, không tiếp đón được từ xa, không tiếp đón được từ xa!

Thường Hạo Hữu tiến lên chắp tay nói với Công Tôn Dương.

Công Tôn Dương trên mặt hiện lên một vẻ cao ngạo, lão chỉ liếc mắt nhìn Thường Hạo Hữu mà hỏi

- Không biết Lăng Thần Sư ở đâu? Công Tôn Dương ta đến đây hội kiến!.

Thường Hạo Hữu cho là Công Tôn Dương thật sự tới thăm hỏi Lăng Tiếu. Tất nhiên lão chỉ là người mới tấn chức Thần Dược Sư, có tôn kính đối với Lăng Tiếu cũng là chuyện nhất thiết. Ai chẳng biết Lăng Tiếu mới thật sự là Luyện Dược Thần Sư đứng đầu a!

Nhưng mà, Lăng Tiếu một mực ra ngoài không có tin tức báo về. Trên dưới trong tông môn cũng biết việc này.

Mà Công Tôn Dương cũng lại vẫn còn tới thăm hỏi thì rốt cuộc là có ý tứ gì?

Thường Hạo Hữu đáp

- Phong Chủ nhà ta ra ngoài du ngoạn chưa về. Công Tôn Thần Sư ngươi xem... Hay là sau này đợi đến lúc Phong Chủ nhà ta trở về, ta sẽ thuật lại việc ngươi đã tới thăm hỏi tin tức?.

- Càn rỡ, chẳng lẽ Lăng Thần Sư cảm giác Phong Chủ nhà ta không đáng gặp mặt sao? Chúng ta chính là nghe nói Lăng Thần Sư một mực ở trên núi.

Một người Thần Vương ở phía sau Công Tôn Dương đứng dậy quát lớn.

Thường Hạo Hữu cau mày một cái rồi nói

- Xin ngươi khi nói chuyện chú ý một chút, Phong Chủ nhà ta có ở trên núi hay không cũng không tới phiên ngươi vung tay múa chân. Ta nói Phong Chủ đi vắng, có chuyện gì ngươi có khả năng nói với ta. Khi Phong Chủ trở về ta nhất định sẽ bẩm báo. Nếu như các ngươi là đến gây rối... Hừ, các ngươi chịu khó suy tính thật tốt đi!.

Hắn nhìn đoàn người này có khí thế hùng hùng hổ hổ, đã biết rõ có thể sẽ không phải hảo tâm gì cả. Mà Hạ Công là Thiên Thần Vương trưởng lão lại còn áp trận ở nơi này, hắn liền ý thức được bọn họ mấy người này chỉ sợ là đến gây sự.

- Thật sự là đại uy phong.

Hạ Công đứng dậy quát lạnh, tiếp theo lão còn nói

- Ngươi gọi Lăng Cương đến đây cho ta, ta có việc nói cùng hắn!.

Hạ Công đây là biết rõ Lăng Cương không có mặt nên mới có lời này. Bằng không, có Lăng Cương tọa trận ở đây thì lão vẫn còn thật sự không dám đến. Nó về thực lực thì lão và Lăng Cương không sai biệt lắm. Nhưng nếu thật sự muốn liều mạng thì lão tuyệt đối không phải là đối thủ của Lăng Cương.

- Lăng Cương trường lão ra ngoài làm việc, Hạ Công trưởng lão có chuyện gì có khả năng nói với ta.

Thường Hạo Hữu tuy là so sánh Hạ Công thì có bối phận thấp hơn, nhưng mà hắn thân là quản gia trên núi này, nên tự nhiên cũng không e ngại hắn.

Hắn sở dĩ tiếp tục ở lại chỗ này, đó là bởi vì hắn tin chắc Lăng Tiếu nhất định sẽ trở về Thiên Long Môn. Bởi vì hắn biết Lăng Tiếu cũng chưa chết.

- Ngươi coi mình là gì vậy!

Hạ Công khinh thường nói, tiếp theo hắn lại nói.

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2088 - Vậy Liền Đi Cùng Các Ngươi Một Đoạn ! (2

- Nếu không có một người có thể làm chủ ở đây, ta đây tuyên bố ngọn núi này đã được ban cho Công Tôn Thần Sư, các ngươi chọn ngọn núi khác đi!.

Vẻ mặt Thường Hạo Hữu trong nháy mắt khó coi. Lại còn hiển nhiên đến tranh đoạt quả núi của bọn họ, thế này nói rõ là khinh người quá đáng.

- Hạ Công trưởng lão, thế này chỉ sợ không ổn...

Thường Hạo Hữu cau mày phản đối.

Chỉ là hắn nói còn chưa nói xong, Công Tôn Dương lại cắt đứt lời của hắn mà nói

- Cái này không có gì không ổn. Hoàn cảnh nơi này đặc biệt thích hợp ta dùng để Luyện Đan. Ta nghĩ Lăng Thần Sư ở chỗ này thì cũng sẽ nhường cho lão đầu ta đây.

Công Tôn Dương nói lời này nói nghe có vẻ khách khí. Chính là lại mang theo vài phần mùi vị kỳ quái, làm cho người ta nghe mà thập phần buồn nôn.

Đang lúc Thường Hạo Hữu vừa muốn nói gì, Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Khang Văn cùng huynh đệ Khang Vũ đi ra ngoài.

Vân Mộng Kỳ hiện nay đã đạt tới Đê Giai Thần Vương đỉnh cao, chỉ sợ không được bao lâu là có thể tiến thêm một bước.

Trên gương mặt hoàn mỹ mang theo vẻ lạnh lùng thấp thoáng, làm cho

người ta có một loại cảm giác không dám tùy tiện.

Vẻ mặt Ngọc Nhu Phỉ cũng không thấy được khá hơn chỗ nào. Lực lượng của nàng so ra còn kém Vân Mộng Kỳ, nhưng mà cũng rất có tiến bộ.

Hai nàng này xuân lan thu cúc mỗi nàng có mị lực riêng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của đám người Công Tôn Dương.

- Các ngươi không có khẩu lệnh môn chủ? Núi này sớm được môn chủ ban cho phu quân ta. Nếu như không có khẩu lệnhcủa môn chủ, các ngươi lập tức cút đi!

Vân Mộng Kỳ trợn trừng mắt nhìn đám người Công Tôn Dương mà quát lên.

Nàng là thê tử của Lăng Tiếu, thân phận này đã được đám người Lăng Thần công nhận rồi. Cho dù là người của Thiên Long Môn người, khi Lăng Tiếu vắng mặt thì nàng tự nhiên là nữ chủ nhân quả núi này. Nàng nói lời này thật cũng là không có chỗ nào không thỏa đáng.

- Nữ nhân nhà ngươi này thật sự là khẩu khí thật lớn, ngươi có biết chúng ta là ai không?

Công Tôn Dương liếc liếc mắt nhìn Vân Mộng Kỳ, đôi mắt già nua chớp chớp lóe lên vài phần vẻ tham lam, trong lòng âm thầm kêu "Thật là nữ nhân xinh đẹp!".

- Ta không cần biết các ngươi là ai, tóm lại nơi này không nghênh đón các ngươi!

Vân Mộng Kỳ đáp với thái độ cứng rắn.

Mấy năm nay nàng sống ở bên trong Thiên Long Môn, tự nhiên hiểu rõ

không ít chuyện nội bộ dấu đá bên trong Thiên Long Môn.

Không cần phải nói, những người trước mắt này khẳng định là muốn thừa dịp phu quân nàng vắng mặt để đả kích phái Kim Tộc.

Một khi bọn họ nhường bước, không chỉ có mất mặt bọn họ, mà ngay cả mặt mũi Kim Tộc cũng là không dễ coi.

- Thật sự là không biết vì, hiện tại ta lấy thân phận trưởng lão mệnh lệnh toàn bộ các ngươi rời đi. Nơi này nhiều ngọn núi như vậy tùy tiện các ngươi chọn một quả, còn quả này sẽ để lại cho Công Tôn Thần Sư Luyện Đan dùng!

Hạ Công mở miệng lần nữa.

Lúc này, Khang Văn cũng mở miệng nói

- Mọi việc đều chiếu theo quy củ, Hạ Công trưởng lão, Công Tôn Thần Sư các ngươi có phần khinh người quá đáng. Việc này chúng ta đến môn chủ đi phân xử. Nếu như môn chủ muốn chúng ta nhường, chúng ta không có hai lời. Còn nếu mà các ngươi muốn cướp đoạt ngọn núi của Lăng Thần Sư nhà ta, vậy thật xin lỗi. Chúng ta thề phải bảo vệ sự tôn nghiêm của Lăng Thần Sư chúng ta!.

- Không sai, ai muốn đoạt ngọn núi của Phong Chủ nhà ta, trước cứ bước qua xác ta!

Khang Vũ cũng mở miệng nói.

Hạ Công không nghĩ tới danh tiếng của mình như vậy lại không có tác dụng, lại không ức hiếp được những người này.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu chết, sẽ làm lòng dạ của mọi người trên ngọn núi Lăng Tiếu này phải tan rã mới đúng a!

Xem ra bọn họ phỏng đoán có hơi lệch lạc.

- Các ngươi quả nhiên là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt sao? Ta chỉ là muốn thay đổi ngọn núi cũng các ngươi mà thôi, lại không coi trọng Hạ trưởng lão ư? Thật sự là trong mắt không tôn trọng người già.

Công Tôn Dương phẫn nộ quát.

- Đừng nói lời vô dụng, các ngươi rời đi, bằng không... Đừng trách chúng ta bẩm báo môn chủ đến đây, khiến cho ngài đến định đoạt!

Khang Văn nói.

- Hỗn trướng!

Hạ Công có địa vị trong môn không thấp, lại bị hai người chỉ được sắp xếp làm trưởng lão Hộ Pháp uy hiếp, cái này nếu mà truyền ra thì còn nói được gì đây.

Lão nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức Thần Vương đỉnh cao trong nháy mắt bùng phát ra, nhằm hướng tới Khang Văn đè ép xuống.

Khang Văn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dồi dào trong nháy mắt kéo tới, ép cho hắn liền lui vài bộ, mắt thấy sẽ đụng phải bàn trà. Khang Vũ tay mắt lanh lẹ, liền kéo Khang Văn lại.

- Khinh người quá đáng!

Khang Vũ thấy đại ca của mình bị bắt nạt, lúc này hét lớn một tiếng, lấy

Thần Binh ra, một bộ muốn đánh nhau cùng Hạ Công.

- Thế nào, ngươi cũng dám lớn lối cùng bản trưởng lão sao?

Hạ Công lạnh lùng nói một tiếng, thân hình chợt lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khang Vũ, một bàn tay đã gắt gao tóm chặt lấy cổ Khang Vũ.

Khang Vũ không hề ngờ tới Hạ Công xuất thủ nhanh như vậy, nên cổ bị ép đến độ không thở nổi. Nếu hắn thực có can đảm ra tay với Hạ Công, hắn chỉ sợ khó có thể sống được quá hôm nay.

- Hạ Công trưởng lão không nên a!

Khang Văn cho là Hạ Công muốn giết đệ đệ của mình, lúc này liền vội vàng hô lớn.

Người ở chỗ này ai nấy đều là căng thẳng vô cùng.

Đám người Vân Mộng Kỳ cũng không nghĩ tới Hạ Công lại vừa nói động thủ liền động thủ, xem ra bọn hắn hôm nay thật sự muốn chiếm đoạt ngọn núi này.

Hạ Công hừ lạnh một tiếng, nặng nề quăng Khang Vũ đi ra ngoài

- Bằng vào các ngươi cũng dám thét to với bản trưởng lão, thật sự là chán sống a!.

- Hạ Công trưởng lão thật là đại uy phong, việc này chúng ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết cho môn chủ!

Thường Hạo Hữu không nhịn được mở miệng nói.

- Phải không? Sư phụ của ngươi ở trước mặt ta đều phải kính ta ba phần. Tiểu quỷ nhà ngươi này thì coi là cái gì! Hôm nay ta liền thay sư phụ của ngươi giáo huấn ngươi thật tốt.

Hạ Công lạnh lùng nói một tiếng, ngay sau đó thân hình lại bật nhanh như chớp lần nữa.

- Bốp!

Thường Hạo Hữu chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, không nhịn được phát ra một tiếng hét thảm, cả người lập tức ngã lăn nhào sang một bên.

Thường Hạo Hữu gương mặt lại bị đánh cho hõm xuống, khóe miệng lập tức rỉ ra không ít vết máu. Nhìn ra được Hạ Công đánh một cái tát này thật đúng là thật sự xuống tay.

- Người đâu a! Có địch tập kích!

Vân Mộng Kỳ không nhịn được bắt đầu quát lớn. Ngay sau đó, một thanh Thần Kiếm xuất hiện ở trong tay nàng rồi không chút lưu tình đâm về hướng tới Hạ Công.

Vân Mộng Kỳ biết việc này nghĩ muốn kết thúc chỉ sợ không đơn giản. Hôm nay nàng coi như bất cứ giá nào cũng không thể để cho những người này thực hiện được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2089 - Tới Cửa Bắt Nạt !

- Hừ, ngươi thực lực như vậy cũng không biết xấu hổ khoe mẽ trước mặt lão phu!

Hạ Công thập phần khinh thường nói một tiếng, tiếp theo tay vung lên. Một đạo thần mang lóe ra, liền bức lui Vân Mộng Kỳ, đồng thời nện cho nàng thành trọng thương.

Ngọc Nhu Phỉ cũng không hề e ngại, trong tay nàng lấy ra Tĩnh Chỉ Kính bắn tới.

Những thần năng của Tĩnh Chỉ Kính này căn bản không thể đối phó cường giả Thần Vương trở lên, huống chi là loại cấp bậc tồn tại như Hạ Công.

Hạ Công quay sang hướng tới Ngọc Nhu Phỉ liền đơn Chỉ một cái. Một đạo năng lượng xẹt qua, liền tức thì hủy diệt Tĩnh Chỉ Kính.

- Phốc!

Ngọc Nhu Phỉ tức thì bị một Chỉ kia xuyên thủng bả vai, cả người bật về phía sau, máu tươi phun ra.

Khang Văn cùng Khang Vũ cắn răng, cũng chỉ có thể kiên trì đồng thời ra tay về hướng tới Hạ Công.

Chỉ là bọn hắn còn chưa tới trước mặt Hạ Công, liền có hai người khác vọt tới ngăn cản bọn họ.

Hạ Công quét mắt nhìn mọi người ở đây lạnh lùng nói

- Các ngươi không cho cũng phải nhường. Lăng Tiếu đã đã chết, núi này tự nhiên bị Môn Nội thu hồi, hiện tại liền do Công Tôn trưởng lão tới tiếp quản, các ngươi còn có ai không phục?.

- Hôm nay nếu mà không có khẩu dụ của môn chủ, chúng ta là tuyệt đối sẽ không nhường lại!

Vân Mộng Kỳ quát lên một tiếng, một Thần Tháp xuất hiện ở trong tay nàng, đồng thời nàng lập tức đánh nó bắn đi.

Thần tháp trong nháy mắt trở nên to lớn, cơ hồ phải phá tan điện này, sau đó chụp về hướng tới Hạ Công trưởng lão.

Đôi mắt già nua của Hạ Công chợt lóe sáng lên vẻ kinh ngạc

- Quả là một kiện thần vật!.

Trong tay của lão xuất ra một thanh Thần Kiếm chém ra một kiếm về hướng tới Thần Tháp kia, đánh bật Thần Tháp đi.

Thực sự không phải là Thần Tháp không bằng Thần Kiếm của lão, mà là lực lượng của Vân Mộng Kỳ so cùng Hạ Công thì kém hai bậc trong cùng Giai, nên căn bản vô phương bằng được.

- Các ngươi không đi, ta liền quăng hết thảy bọn ngươi ra bên ngoài!

Hạ Công nổi khùng nói một tiếng, lướt về phương hướng đến Vân Mộng Kỳ, trước tiên muốn bắt lấy nàng mà ném đi.

Vào lúc mắt thấy lão sắp bắt được Vân Mộng Kỳ, một đạo bóng dáng cực

nhanh tức thì đánh sâu lại đây.

- Ta mổ ruột moi gan ngươi!

Một tiếng gầm lên giống như Long Ngâm liền vang dội khắp điện.

Mọi người bị âm thanh này chấn động đến mức màng nhĩ đều phải vỡ toang

Đám người Hạ Công trước khi tiến vào đại điện này đã hạ lệnh cho vài tên Thần Vương ở bên ngoài trông coi.

Chính là, hiện nay đột nhiên có người xông vào mà bọn họ trước đó cũng không phát hiện được. Người mới đến này có tốc độ và lực lượng quả thực là làm cho người ta không dám khinh thường.

Hạ Công mắt thấy sắp bắt được Vân Mộng Kỳ. Chính là đầu tiên bị sóng âm kia chấn động đến dừng lại một ít. Khi lão vẫn đang muốn tiếp tục chộp tới về hướng phía trước, chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến lực lượng công kích khiến cho hắn thấy phải kiêng kỵ.

Hạ Công không thể không buông tha Vân Mộng Kỳ, cả người khẩn cấp né tránh sang một bên, trong lòng lão âm thầm tự hỏi

- Chẳng lẽ là Lăng Cương vừa trở về?.

Chỉ là khi lão quay người lại nhìn thấy người mới đến thì lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lão tình nguyện thấy là Lăng Cương vừa trở về, cũng không mong muốn nhìn người nọ trở về.

Bởi vì bọn họ đều nhận định hắn là người chết. Chính là người ta lại còn

chưa chết, mà thực lực kia vẫn còn trở nên càng khủng bố hơn.

- Cái này phiền toái!

Hạ Công thầm hô ở trong lòng.

Người trở về chẳng phải đúng là Lăng Tiếu sao?

Sau khi hắn đi ra từ Loạn Táng Không Gian, phát hiện đám người Vân Mộng Kỳ không còn ở lại địa bàn Vân Cương Giáo chờ bọn hắn. Hắn liền mang theo Tà Đế cùng Liễu Phiêu Phiêu vội vàng chạy về Thiên Long Môn.

Chỉ là hắn không hề ngờ tới, vừa mới trở lại trên núi của chính mình, cũng là lúc phát sinh ra chuyện bực này. Điều đó khiến cho hắn nổi nóng không thôi.

- Mộng Kỳ nàng không sao chớ?

Lăng Tiếu vừa giúp Vân Mộng Kỳ đứng lên vừa hỏi han.

Vân Mộng Kỳ không chớp mắt nhìn Lăng Tiếu đột nhiên trở về. Trong lòng nàng cũng không có một chút chuẩn bị, trong nháy mắt lao vào trong lòng Lăng Tiếu mà cất tiếng khóc

- Thiếp còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại chàng!.

Những người thuộc về trận doanh Lăng Tiếu ở trong điện này thấy một màn như vậy, ai nấy đều đều là trở nên hưng phấn.

- Ta đã biết rõ Phong Chủ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ mình!

Khang Vũ âm thầm đắc ý kêu to ở trong lòng.

Ngọc Nhu Phỉ đã đi tới, rơi lệ đầy mặt mà nhẹ nhàng nói

- Thiếp... không phải thiếp đang nằm mơ chứ?.

Lăng Tiếu bế Vân Mộng Kỳ đứng lên, sau đó xoay người nói với Ngọc Nhu Phỉ

- Không phải nằm mơ, ta đã trở về. Các ngươi đứng sang một bên nhìn, hôm nay ai động đến các ngươi, kẻ đó đều phải trả giá!.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn lướt qua Thường Hạo Hữu bị thương, hàng lông mày trong nháy mắt lại càng nhăn tít. Tiếp theo hắn quay sang Khang Văn hỏi

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?.

Khang Văn không có do dự, lập tức thuật lại chuyện đã xảy ra trước đây cho Lăng Tiếu.

- Phong Chủ, ta cảm giác được việc này nhất định phải cho Môn Chủ biết, để cho Môn Chủ đến trừng phạt bọn họ, quả thực là khinh người quá đáng!

Khang Vũ từ một bên đề nghị.

Lăng Tiếu khoát tay áo bảo

- Loại việc nhỏ Bản Phong Chủ liền có thể giải quyết, hà tất làm phiền Môn Chủ.

Dứt lời, ánh mắt của hắn quét từ Hạ Công sang đến trên người Công Tôn Dương.

Hạ Công tiếp xúc với ánh mắt sắc bén kia của Lăng Tiếu liền cảm giác có chút mất bình tĩnh. Nhưng mà lão vẫn còn có thể đứng yên. Chỉ là Công Tôn Dương kia cũng không có lợi hại như thế. Lão sớm đã nghe nói đến sự cường đại của Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu kia mang theo dáng vẻ bá đạo đã uy hiếp thẳng đến trái tim lão, làm lão sợ đến hắn liên tục lui về phía sau hai bộ. Mấy tên Thần Vương tại phía sau lão cũng đều là rùng mình.

- Các ngươi muốn quả núi này của ta?

Lăng Tiếu dù gặp chuyện vẫn ung dung liền quay về hướng tới Hạ Công mà hỏi.

Hạ Công thu lại vẻ mặt gay gắt, lão cười khẽ mà nói

- Nếu Lăng Thần Sư đã trở về, vậy việc này là dễ thương lượng rồi.

Dừng một lát lão lại nói

- Vị này là Công Tôn Dương trưởng lão, là Thần Dược Sư tông môn ta mới tấn chức, được Môn Chủ ban ơn độc chiếm một núi. Vừa khéo ta đi theo Công Tôn Thần Sư đến đây chọn lựa ngọn núi, lại phát hiện chỗ này của Lăng Thần Sư phi thường thích hợp với Công Tôn Thần Sư, cho nên đặc biệt đến thỉnh giáo Lăng Thần Sư một phen. Quả núi này có thể đổi cho Công Tôn Thần Sư, hắn tất nhiên sẽ có thù lao thích đáng!.

Lăng Tiếu chính là người tin cẩn của phe phái Kim Tộc, lão cũng không thể giáo huấn Lăng Tiếu giống như bắt nạt những người khác vậy.

Lão ở trong lòng thầm mắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2090 - Ta Vẫn Cứ Đánh Hắn Răng Rơi Đầy Đất ! (1)

- Người U Ảnh không phải nói tiểu tử này đã bị đưa vào Loạn Táng Không Gian sao? Như thế nào hắn còn có thể đi ra, hơn nữa thực lực này lại thăng tiến như thế. Chẳng lẽ hắn thật sự là chướng ngại vật của phái ta sao!.

Công Tôn Dương cũng vừa phục hồi tinh thần lại từ trong thất thố. Lão hướng tới Lăng Tiếu mà chắp tay nói

- Ra mắt Lăng Thần Sư, tại hạ Công Tôn Dương. Mới vừa rồi Hạ Công trưởng lão nói chính là một chút ý nghĩ của ta, không biết Lăng Thần Sư có thể bỏ những thứ yêu thích, chúng ta đổi với nhau một chút! Muốn bao nhiêu bồi thường chúng ta đều sẽ cấp.

Lão chính là đã gặp Lăng Tiếu, sự tích ngày đó Lăng Tiếu đè đầu vài Đại Thần Sư vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Muốn lão lớn lối cùng với Lăng Tiếu, thật đúng là lão không dám.

Nếu không phải Hạ Công trưởng lão nói Lăng Tiếu đã chết, làm thế nào lão sẽ xuất hiện ở chỗ này. Thật sự là sụp hố người chết a!

Bằng vào quan hệ của Lăng Tiếu cùng Trịnh Xán Thần Sư, lão là Thần Dược Sư mới tấn chức sau này có lẽ không hợp lắm. Cũng may sư huynh lão có trọng lượng cũng không thấp ở trong tông môn.

Huống chi bọn họ đã lựa chọn liên kết cùng đám người Hạ Công, vậy sớm muộn cũng phải đứng ở mặt đối lập cùng những người này của Lăng Tiếu.

Cho nên, lão không thể không kiên trì, nói theo những lời Hạ Công đã nói.

- Ha ha...

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời nở nụ cười điên cuồng.

Nụ cười kia mang theo vẻ bá đạo không gì sánh kịp, khiến cho tất cả mọi người hơi bị run lên.

- Buồn cười, thật sự là buồn cười, Hạ Công trưởng lão. Hay là ngươi giao ngọn núi của ngươi cho ta đi, ta cũng trả đủ thù lao cho ngươi có được hay không?

Lăng Tiếu cười lạnh quay sang Hạ Công chất vấn.

Hạ Công cau mày một cái mà nói

- Lăng Thần Sư, chúng ta là mang theo thành ý tới đây, xin không nên trở thành là nói giỡn!.

- Ta nhổ vào... hừ, Bản Phong Chủ cũng không có nói giỡn với ngươi. Chỉ cần ngươi đồng ý nhượng quả núi riêng của ngươi cho ta, ta liền đem tặng cho ngươi có sao đâu? Nhưng mà ta nghĩ là ngươi sẽ không làm.

Lăng Tiếu nói với vẻ thập phần khinh thường, tiếp theo hắn còn nói

- Lại thừa dịp ta vắng mặt để đến nơi này bắt nạt, các ngươi thật sự là to gan. Hạ Công, Nội Môn có quy định trong đồng môn không được tự giết lẫn nhau. Hôm nay đả thương người của ta là ngươi đã phạm vào môn quy. Hiện tại ta liền thay Môn Chủ giáo huấn thật tốt loại trưởng lão như ngươi đã biết rõ mà còn cố phạm qui!.

Lăng Tiếu lười lại nói thêm gì với Hạ Công. Sau khi quát lớn một tiếng liền ra tay với Hạ Công.

Hiện nay thực lực của hắn đã là Cao Giai Thần Vương, sau khi chiến lực tăng lên đều không thua gì Thần Vương đỉnh cao. Căn bản hắn không sợ Hạ Công này.

Nhưng mà, vì sợ kinh động những người xung quanh, Lăng Tiếu không có khả năng đích thực đấu một phen cùng Hạ Công.

Trước lúc hắn ra tay thì hồn lực đã công kích ra ngoài, nện về hướng Thức Hải của Hạ Công.

Đương nhiên, hắn xuất thủ rất có chừng mực, cũng sẽ không thật sự biến Hạ Công thành kẻ ngu ngốc.

Hạ Công thân là một Thiên Thần Vương, thủ đoạn quả là phi thường không kém. Nhưng mà muốn đề phòng hồn lực vô ảnh vô hình kia của Lăng Tiếu, thì cũng là khó khăn càng thêm khó khăn.

Huống chi sự chú ý của lão một mực đều dè chừng chân tay Lăng Tiếu, căn bản không biết Lăng Tiếu lại có lực lượng quỉ dị bực này, có muốn phòng cũng căn bản không đề phòng được.

- A!

Âm thanh lão kêu thảm thiết cơ hồ là đồng thời vang lên cùng với lúc Lăng Tiếu đến trước mặt lão rồi ra tay.

- Bốp!

Lăng Tiếu hung hăng nện một cái tát liền đánh cho Hạ Công bay đi ra ngoài.

Thân hình Hạ Công sau khi đảo lộn nhiều lần giữa không trung, cuối cùng cả người trực tiếp lăn ra ngoài cửa. Mấy ngụm máu tươi chảy ra, nhìn dáng vẻ lão sau khi rơi xuống đất, lại nhìn gương mặt già nua của lão thì thấy cũng giống như Thường Hạo Hữu, hơn phân nửa mặt bị hõm vào, cực kì khó coi.

Mọi người ở chỗ này ai nấy đều đều hoàn toàn trợn tròn mắt!

Bọn họ chưa bao giờ tưởng tượng rằng một vị Thiên Thần Vương như Hạ Công này lại không đủ sức đánh lại một chiêu với Lăng Tiếu!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là Lăng Tiếu đã có lực lượng cường đại hơn Thiên Thần Vương sao?

Chính là hơn mười năm trước Lăng Tiếu chỉ là thực lực Đê Giai Thần Vương, đây là điều mà người trên dưới tông môn đều rõ ràng.

Trong thời kỳ ngắn ngủi hơn mười năm này mà có thể đột phá đến Trung Giai Thần Vương đã là sự ban ơn lớn lao. Mà nghĩ đến có thể sánh vai cùng Thiên Thần Vương, vậy không nghi ngờ đó là người nằm mơ nói mộng!

Nhưng mà sự thật liền bày ở trước mắt, bọn họ không thể không tin a!

Sau khi Lăng Tiếu bạt một tát tai này, hắn không hề tính toán cứ như vậy là xong.

Hạ Công này từng bước khiêu khích hắn, lúc này càng là nhân cơ hội cho bọn họ biết tay một cái. Bằng không lão thật đúng cho là Thiên Long Môn này chính là của phái Thần Thể bọn họ.

Lăng Tiếu đến trước mặt Hạ Công giơ lên chân hung hăng nhằm hướng tới

bắp chân của Hạ Công mà đạp xuống.

- Răng rắc!

Một đạo âm thanh gian tan chói tai vang lên, khiến cho mọi người nghe lọt vào trong tai liền sợ hãi đến trái tim băng giá như vậy!

Hạ Công phát ra một âm thanh kêu thảm thiết, thần hồn suy sụp xương cốt đứt đoạn nên nỗi khổ không phải bình thường a. Hai mắt lão đỏ vằm lên trợn ngược nhìn Lăng Tiếu mà quát

- Có bản lãnh ngươi cứ giết ta, bằng không ngươi nhất định phải chết, lại dám là kẻ dưới phạm thượng!.

Ý định muốn chết thì lão cũng có. Chính mình đường đường là Thiên Thần Vương lại bị một tiểu bối bắt nạt như thế, vậy mặt mũi này xem như bị ném đi sạch.

Nhưng mà khi lão muốn phản kháng, chính là lại bị khí tức cường đại kia của đối phương ép tới không thở nổi, thật sự là khó chịu a!

- Ta nhổ vào... hừ, ngươi thì tính là vật gì vậy? Thiên Thần Vương trưởng lão cao cấp sao? Bản Phong Chủ đường đường Thần Dược Sư cũng là chức trưởng lão cao cấp, nếu muốn lấy già bắt nạt trẻ a, cho là ta sợ ngươi a. Coi như hôm nay Phương Bất Nhị tới đây, thì ta cũng vẫn đánh cho hắn răng rụng đầy đất!

Lăng Tiếu thập phần khinh thường mắng mỏ.

Ngay sau đó, hắn lại nhằm vào Hạ Công đạp thêm một cước, đồng thời quát

- Ngay cả nữ nhân của ta cũng dám đánh, cũng không nhìn lại xem là mặt

hàng gì, cút đi cho ta!.

Hạ Công bị Lăng Tiếu tung một cước đá bay ra khỏi đỉnh núi. Quả thực làm cho người ta hơi bị kinh hãi!

Những Thần Vương đi cùng một đường với Hạ Công đến đây, ai nấy đều là mặt xám như tro tàn, khó nhìn tới cực điểm. Bọn họ ai nấy đều muốn bỏ chạy, chính là đỉnh núi này đã bị các Thần Vương chạy tới sớm vây kín.

Lăng Tiếu ngoái đầu lại nhìn về hướng tới Công Tôn Dương kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2091 - Ta Vẫn Cứ Đánh Hắn Răng Rơi Đầy Đất ! (2)

Công Tôn Dương chỉ cảm thấy hai đạo ánh sáng như lôi điện sấm chớp công kích về hướng mình. "A", lão kinh hoàng kêu một tiếng, sau đó liền lui lại mấy bước ngồi bệt trên mặt đất, thần sắc vô cùng kinh hoảng!

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì, ta... Sư huynh của ta chính là cung Thần Sư, mà ta cũng là Thần Dược Sư mới tấn chức...

Công Tôn Dương run run nói.

Nhìn ánh mắt kia của Lăng Tiếu làm cho người ta sợ hãi, hai chân lão đều như nhũn ra, trong lòng hối hận thật không nên nghe lời Hạ Công mà chọn đỉnh núi này a!

Chính là cũng không có thuốc hối hận a!

Lăng Tiếu đi tới trước mặt Công Tôn Dương, một tay nhấc Công Tôn Dương đứng lên. Hắn không nói hai lời lập tức vỗ cho vài cái tát trên mặt lão.

Bốp bốp!

Công Tôn Dương trong nháy mắt bị Lăng Tiếu liền vỗ hơn mười chưởng, ngay cả răng cửa đều bay ra vài chiếc, đau đến lão không ngừng kêu la.

- Vẫn còn muốn chiếm núi này của ta đây hay không?

Lăng Tiếu lạnh nhạt hầm hừ hỏi.

- Không... Không muốn... Đều... Đều là Hạ Công bức ta tới a... Không liên quan chuyện của ta.

Công Tôn Dương chính là đang vô cùng sợ hãi. Mặc dù lão có được thực lực Trung Giai Thần Vương, nhưng mà trước mặt Lăng Tiếu cũng là không có nổi chút xíu lòng phản kháng.

- Chỉ bằng hạng người mềm yếu như nhà ngươi này, ta đã biết rõ ngươi không có lá gan này. Cứ trở về nói với sư huynh của ngươi, sớm muộn gì ta muốn đi thăm hỏi hắn!

Lăng Tiếu đồng dạng cũng là vừa quát vừa một cước đá bay Công Tôn Dương.

Các Thần Vương đi theo Công Tôn Dương cùng với Hạ Công tới đây, không có một người nào có thể bình an mà đi ra khỏi quả núi này.

Mỗi một người đều đã bị Lăng Tiếu hung ác nện một phen, mới có thể vô cùng chật vật rời đi.

Đến ngay cả Thiên Thần Vương như Hạ Công này đều bị đá bay, bọn họ là những con tôm nhỏ lại có chỗ nào dám phản kháng.

Sau khi trừng trị những người này, quả núi của Lăng Tiếu rốt cục khôi phục sự yên tĩnh.

Lăng Tiếu lại ngồi trên đứng đầu, khôi phục sự uy nghiêm của chủ nhân một núi.

Hiện nay người ở trên núi người ai nấy đều đã tụ tập vào cùng một chỗ.

Phong Chủ của bọn họ đã trở về, tất cả lời đồi đại đều tự sụp đổ. Hơn nữa

thấy Phong Chủ bọn họ vừa mới thể hiện thần uy hiển hách, thật sự là khiến cho khí thế của bọn họ đang lên cao ngất a!

Sớm có nghe nói Phong Chủ của bọn họ mất mạng, khiến cho bọn họ mấy năm nay đều cũng không sống yên ổn a!

Nếu thật sự là như thế, vậy bọn họ trước đây lựa chọn đi theo Lăng Tiếu thì cũng không được cái gì.

Cũng may hiện tại tất cả đều trở thành quá khứ, Phong Chủ của bọn họ không chỉ có không chết, hơn nữa thực lực thăng tiến như vậy, sau này mặt mũi bọn họ ở trong tông môn càng cao hơn.

- Mộng Kỳ, Nhu Phỉ, vị này chính là sư phụ Tà Đế của ta, các nàng mau tới đây bái kiến người!

Lăng Tiếu chỉ chỉ vào Tà Đế mà nói.

Lăng Tiếu sau lúc trở về cũng dẫn theo Tà Đế và Liễu Phiêu Phiêu, lúc mới rồi tất cả bọn họ ở ngoài điện.

- Ra mắt tiền bối!

Hai nàng kinh ngạc nhìn thoáng qua Tà Đế, lập tức tiến lên hành lễ ân cần thăm hỏi đối với Tà Đế.

Tà Đế cũng đã sớm nhìn thấy Vân Mộng Kỳ và Ngọc Nhu Phỉ, trong lòng ra sức tán thưởng ánh mắt đồ đệ của mình quả nhiên là không tầm thường a, quả nhiên có một nửa phong thái của lão. Chỉ là mới có hai thê tử thì liệu có phải là hơi ít hay không?

- Thật tốt, đều miễn lễ đi, lát nữa vi sư lại có lễ ra mắt cho các ngươi!

Tà Đế cười nói.

- Sư nương hẳn là ở trên núi chứ, gọi bọn họ tới gặp sư phụ đi!

Lăng Tiếu nói với hai nàng.

Hai nàng nào dám chần chờ, bọn họ biết hiện tại đâu phải là thời gian để tâm sự nên lập tức đến hậu viện mời Phong Thanh Duyến và Thư Tử Thiến ra đây.

Hai người bọn họ mấy năm nay không biết chảy bao nhiêu lệ, nhất là Thư Tử Thiến cứ tự trách mình đến độ sắp điên rồi.

Nếu không phải biết rằng Lăng Tiếu cũng giống như Tà Đế sau khi rơi vào Loạn Táng Không Gian cũng không chết, thì nàng tuyệt đối sẽ trước tiên là tự sát để tạ tội.

Đến khi Phong Thanh Duyến cùng Thư Tử Thiến gặp lại Tà Đế, ai nấy đều là khóc váng lên.

- Tà Đế ca ca ngươi cuối cùng đã ra... Cuối cùng đã ra!

Hai nàng nhào vào ôm trong ngực Tà Đế, lại càng không ngừng tiếng khóc mà thổn thức.

Ánh mắt của Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ cũng đã có chút ươn ướt.

Bọn họ có thể cảm nhận được tình cảm nhớ nhung lo lắng những năm gần đây của Phong Thanh Duyến cùng Thư Tử Thiến rốt cuộc là có dư vị gì.

Bọn họ cũng rất muốn lao vào trong lòng Lăng Tiếu, nhưng hiện tại có nhiều người như vậy ở chỗ này, bọn họ không thể không quan tâm đến uy nghiêm

Phong Chủ của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu phẩy phẩy tay, cho người ta trước hết dẫn Tà Đế, Phong Thanh Duyến và Thư Tử Thiến quay về hậu viện dốc bầu tâm sự vui mừng gặp lại nhau rồi hãy nói sau.

Ai ngờ Thư Tử Thiến lại đến trước mặt Lăng Tiếu, khom lưng nói với Lăng Tiếu

- Lăng Tiếu, sư nương thật xin lỗi ngươi a!.

Ngày đó nếu không phải nàng tìm cái chết, cũng không đến mức dẫn Lăng Tiếu tới gần Loạn Táng Không Gian, khiến cho hắn bị hại a!

Mấy năm nay nàng một mực đều sống ở trong áy náy. Nếu không phải được mấy nàng một mực khuyên bảo, thì nàng thật sự đã sụp đổ.

Lăng Tiếu vội vàng đỡ Thư Tử Thiến đứng lên rồi nói

- Sư nương đừng quá nghiêm trọng, hiện tại không phải chúng ta đã bình yên trở về sao? Người trước tiên cứ đi nói chuyện cũ với sư phụ, có cái gì để sau này rồi hãy nói sau.

Phong Thanh Duyến cũng ở một bên cười nói

- Đúng vậy, Tử Thiến, chúng ta đi về trước đi, Tiếu nhi hắn sẽ không trách ngươi!.

- Đúng vậy, hai người đều là trưởng bối của ta, ta nào dám trách tội a. Sau đó một lát nữa chẳng phải là sư phụ lại muốn giáo huấn ta sao?

Lăng Tiếu cười khẽ mà hỏi.

Thư Tử Thiến cảm kích liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, sau đó mới cùng Tà Đế, Phong Thanh Duyến quay về hậu viện.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, sau đó mới quay sang Vân Mộng Kỳ hỏi

- Lão Dã đâu rồi?.

Hắn phát hiện Tiên Vu Dã lại không ở chỗ này, thì không khỏi có hơi nghi hoặc.

- Vào năm năm trước ông ta đã nói muốn đi ra ngoài đi một chút, nhưng đến bây giờ vẫn còn chưa thấy trở về.

Vân Mộng Kỳ đáp.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong liền hiểu rõ ràng là xảy ra chuyện gì.

Nói vậy là Tiên Vu Dã tính toán nghĩ biện pháp quay trở về chỗ bị lưu đày lúc đầu, để dẫn tộc nhân của hắn tới Thiên Vực này, lại hoặc là phản hồi quay về Man tộc một chuyến.

Việc này Tiên Vu Dã trước kia đã sớm nói qua với hắn.

Nhưng mà, hắn hơn phân nửa suy đoán Tiên Vu Dã có thể là trước hết đi tới xứ sở Thiên Tước một chuyến, rồi đến Man tộc tìm về những người lớp ông cha bọn họ đã bị lưu đày.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2092 - Lăng Thần Làm Cho Người Ta Thất Vọng. (1)

Cho dù hắn lựa chọn cái gì, ở trong lòng Lăng Tiếu vẫn ủng hộ hắn.

Ngay sau đó, hắn lại bảo cho đám người Vân Mộng Kỳ và Ngọc Nhu Phỉ nói lại những chuyện đã phát sanh trong thời kỳ hơn mười năm.

Hai nàng đại bộ phận thời gian đều ở trạng thái bế quan, do đó lại không hiểu nhiều lắm. Cuối cùng vẫn là Thường Hạo Hữu, hai huynh đệ Khang Văn cùng Khang Vũ nói cho hắn về phần lớn tình huống.

Khi hắn nghe được có người phát tán lời đồn nói hắn bị đưa vào Loạn Táng Không Gian, Lăng Tiếu liền cảm giác được chuyện chính mình xảy ra sự việc khẳng định không thoát được quan hệ cùng người của Thiên Long Môn.

Mà trước đây tại Môn Nội thì người hắn đắc tội chính là Hạ Sơn và Phương Bất Nhị. Trừ bọn họ có động cơ hại hắn ra, Lăng Tiếu không nghĩ ra còn có bất luận kẻ nào.

- Nhất định là hai lão thất phu này. Mẹ nó, sớm biết như thế thì vừa rồi liền phế đi lão gia hỏa kia!

Lăng Tiếu mắt lóe lên lộ rõ ý định giết người mà nói lẩm bẩm.

Ngày đó chuyện Lăng Tiếu bị cuốn vào Loạn Táng Không Gian cũng vẻn vẹn có số ít người biết, hơn nữa đều là thủ hạ của hắn. Hắn khả không tin đây là quỷ làm bên trong chuyện này.

Tất nhiên vị Thần Vương nào có thể gia nhập vào trên núi của hắn, đều phải

trải qua Lăng Thần phê chuẩn cùng thủ tục sau khi hắn thử dò xét rồi mới cho phép, về mức độ trung thành tuyệt đối không cần hoài nghi.

Lăng Tiếu hiểu rõ đến bây giờ người của phái Thần Thể càng ngày càng kiêu ngạo. Lăng Thần làm Môn Chủ tính tình có lẽ hơi yếu đuối một chút. Nếu như lại tiếp tục như vậy, chỉ sợ thật sự trước tiên phải thay đổi Môn Chủ.

Chỉ tiếc số người Kim Tộc giỏi về quản lý cũng không nhiều, chỉ sợ thay đổi cá nhân khác tới đều không nhất thiết có thể chèn ép được người của phái Thần Thể. Hơn nữa đối phương cũng sẽ không đồng ý để Môn Chủ một mực chọn ra từ người Kim Tộc a!

Lăng Tiếu vốn không muốn quản việc này, nhưng mà hắn thân là một phần tử của Kim Tộc nên lại không thể không quản. Huống chi mối thù Phương Bất Nhị cùng Hạ Công hại hắn không thể không báo!

Vừa nghĩ tới đây thì ngoài điện vang lên một tràng âm thanh tiếng cười sang sảng

- Tiếu đệ ngươi đã trở về cũng không phái người cho ta biết một tiếng, vẫn là không thèm nhìn đến Môn Chủ ta này a!.

Người mới tới rõ ràng là Thiên Long Môn chủ Lăng Thần cùng với Tiêu Trân Thải đi theo phía sau hắn.

Lăng Thần chính là Môn chủ của Thiên Long Môn, vai vế giống như hắn mà trực tiếp tìm đến nơi này tới chỗ Lăng Tiếu đã là hạ mình rất nhiều.

Nhưng mà, hắn cũng không chú ý được nhiều như vậy. Lăng Tiếu đã trở về, trong lòng hắn liền rơi xuống một viên tảng đá lớn.

Đương nhiên, hắn sai khiến cho đám người Lăng Cương che chở Lăng Tiếu

chu toàn, thế nhưng mà cuối cùng vẫn xảy ra chuyện. Điều này làm cho hắn bị các bậc trưởng thượng trong tộc dạy bảo một phen, khiến cho hắn một mực hoảng sợ không thôi.

Mà những năm gần đây phái Thần Thể càng tỏ ra kiêu ngạo, điều này làm cho hắn càng là bề bộn vội vàng đến không biết như thế nào cho phải.

Hắn không thể không nhớ nhung thời gian Lăng Tiếu tọa trận tại tông môn a!

Chỉ cần có Lăng Tiếu tọa trận ở đó, những người đó của phái Thần Thể cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

- Tham kiến Môn Chủ!

Đoàn người tiến lên cung kính hỏi han đối với Lăng Thần.

Người trên núi Lăng Tiếu ai nấy đều cảm giác được mặt mũi rạng ngời!

Môn Chủ đã đích thân tới tới thăm hỏi Phong Chủ của bọn họ, đây chính là vinh quang không có có bao nhiêu người có thể được nhận a!

Lăng Tiếu trong lòng vẫn còn tức giận. Lăng Thần đường đường là một Môn Chủ, đối với chuyện xảy ra trên núi của hắn khẳng định là rõ như lòng bàn tay. Vậy mà vừa rồi vẫn còn để xảy ra đánh nhau mà Lăng Thần lại không hề phái người đến ngăn cản. Nếu không phải hắn trở về kịp thời, chỉ sợ tiểu điện này của hắn đều phải bị người ta hủy đi rồi, mà ngọn núi này cũng bị người khác chiếm.

- Khó trách một mực đều không thể trừng trị được phái Thần Thể a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thất vọng đối với Lăng Thần mà thở dài tự nhủ.

Lăng Thần cũng nhìn ra sắc mặt Lăng Tiếu không được tốt. Biết hắn hôm nay tới nơi này ít nhiều bao nhiêu hơi có hiềm nghi nói vuốt đuôi. Nhưng mà hắn cũng bất đắc dĩ có nỗi khổ trong lòng a!

Đám người Lăng Tiếu đón Lăng Thần cùng Tiêu Trân Thải vào bên trong nói chuyện.

Lăng Thần phát hiện thực lực Lăng Tiếu lại liền nhảy hai bậc đạt tới cảnh giới Cao Giai Thần Vương, lúc này liền bị hăm dọa sợ mất mật!

- Tiểu tử này rốt cuộc được cơ duyên nghịch thiên nào mà lại thăng bậc tiến Giai nhanh như vậy!

Lăng Thần giật mình la lên ở trong lòng.

Vốn Lăng Tiếu ở trong tộc cũng có được tư cách ngang vai ngang vế cùng hắn, chính là thấy Lăng Tiếu tốc độ thăng bậc tiến Giai như vậy, đến khi Lăng Tiếu phản hồi quay về trong tộc, e rằng khẳng định hắn phải nhận được sự ủng hộ của tất cả trưởng lão trong tộc a!

Phỏng đoán vị trí tộc trưởng tương lai chỉ sợ đều phải rơi xuống trên đầu Lăng Tiếu.

Nghĩ tới đây, Lăng Thần liền cảm giác hôm nay trực tiếp tìm đến Lăng Tiếu là đáng giá.

Tất nhiên bởi hắn xem ra, địa vị trong tộc càng cao, lại được càng nhiều trưởng lão trong tộc ủng hộ mới là chính đạo.

- Mấy năm nay ngươi vắng mặt rất nhiều người đều lo lắng cho ngươi a!

Lăng Thần nhìn Lăng Tiếu mà thở dài nói.

Lăng Tiếu gật đầu đáp

- Đúng vậy, nếu không phải ta kịp thời trở về, vậy cái địa phương nho nhỏ của ta đây đều bị người khác chiếm rồi!.

Lăng Thần cũng nghe ra Lăng Tiếu nói câu này là có hàm ý khác, lúc này phẫn nộ quát

- Công Tôn Dương rất kỳ cục, trở về ta sẽ lập tức triệu tập Trưởng Lão Hội, nhất định phải nghiêm trị hắn!.

Lăng Thần chỉ nhắc đến Công Tôn Dương mà không đề cập tới Hạ Công, Lăng Tiếu càng là thất vọng.

Nếu đổi là hắn, hắn đâu cần triệu tập trưởng lão hội phát bực ấy làm gì. Cứ trực tiếp phái người bắt giữ bọn họ, lập tức sai khiến Hình Đường tiến hành nghiêm nghị xử trí đối với hai người bọn họ. Như thế mới có khả năng đạt mục đích có thể kinh động sợ hãi kẻ khác, càng có khả năng thể hiện uy nghiêm không thể xâm phạm của Môn Chủ một tông môn của hắn. Tất nhiên việc này nói như thế nào cũng đều có lí cả.

Mà Lăng Thần đệ trình đến Trưởng Lão Hội, đây không phải là mở đường cho người ta chuẩn bị bóp méo sự thật sao?

Huống chi trong Trưởng Lão Hội còn có gần nửa là trưởng lão của phái Thần Thể, phe phái Kim Tộc chưa chắc chiếm ưu thế gì.

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài tự nhủ

- Xem ra việc này còn phải dựa vào chính mình đi giải quyết a!.

- Đúng rồi, hơn mười năm trước kẻ xông tới giết ngươi chính là người của U

Ảnh Ám Sát Đoàn, nhưng đã bị người ta tiêu diệt. Không biết ai mới là kẻ mua hung thủ giết ngươi. Nhưng mà... Chúng ta suy đoán có thể là bên kia làm, chỉ là không có chứng cớ thôi.

Lăng Thần lộ ra vẻ nghiêm trọng mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2093 - Lăng Thần Làm Cho Người Ta Thất Vọng. (2)

Ngày đó Lăng Tiếu bị hại hắn thật đúng là rất tức giận, chỉ tiếc cuối cùng lại không cách nào khẳng định ai bỏ tiền mua người của U Ảnh đến giết Lăng Tiếu.

Tuy có hoài nghi người ta, nhưng hắn cũng không dám khẳng định trăm phần trăm a!

Lăng Tiếu khoát tay nói

- Việc này chính mình ta sẽ tra ra manh mối. Ai muốn mạng của Lăng Tiếu ta, ta sẽ lấy tánh mạng của hắn!.

Vừa nói, Lăng Tiếu vừa bộc lộ một vẻ cực kỳ nham hiểm, một cỗ khí tức tà ác dày đặc bắt đầu bốc lên cao.

Lăng Thần đều nhận thấy Lăng Tiếu tức giận, nhưng mà hắn cảm giác được Lăng Tiếu lúc này so cùng mười mấy năm trước hình như càng thêm tự tin và ngang ngược.

Trong lòng hắn thở dài một hơi mà nghĩ

- Xem ra tiểu tử này bất mãn đối với ta!.

Không được bao lâu, Lăng Tiếu tiễn đưa Lăng Thần cùng Tiêu Trân Thải ra về. Sau đó hắn mới có thời gian tâm sự cùng nữ nhân của hắn.

Bởi vì Lăng Tiếu bị quấn vào trong Loạn Táng Không Gian, Vân Mộng Kỳ

cùng Ngọc Nhu Phỉ đều cho là Lăng Tiếu rất khó trở ra.

Bọn họ đều làm tốt chuẩn bị, đợi đến sau khi thực lực bọn họ nâng cao một bước liền đi vào tìm Lăng Tiếu.

Cho dù đến lúc đó sống hay chết, bọn họ cũng chấp nhận.

Tình cảm của bọn họ đối với Lăng Tiếu đều là sâu sắc như nhau.

Cũng may Lăng Tiếu đã trở về, bọn họ cũng rốt cục có khả năng hài lòng cười.

Vào lúc buổi tối, Lăng Tiếu và bọn họ cùng nhau kéo vào trong phòng tâm sự.

Nói thật, ba người ở chung một chỗ thì thời gian nói chuyện phiếm cũng không ít. Nhưng vào ban đêm ở cùng một phòng thì thời gian nói chuyện có thể cũng không nhiều lắm.

Hai nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì nên vốn định cự tuyệt. Chính là lại đã lâu như vậy mà không gặp Lăng Tiếu nên cuối cùng vẫn cứ đi theo Lăng Tiếu vào bên trong phòng.

Quả nhiên, Lăng Tiếu mang bọn họ cùng nhau đi vào ngoại trừ kể lể với nhau những chuyện tương tư nhung nhớ mấy năm nay, thì còn lôi kéo bọn họ cùng nhau ngủ.

Bắt đầu giấc mộng đẹp cùng chơi đùa nhất long hí nhị phượng, quả là khiến người bên ngoài rất hâm mộ!

Lăng Tiếu ở trên giường cũng nói cùng hai nàng những điều đã trải qua mấy năm nay, khiến cho hai nàng nghe mà đều cảm giác hơi sợ.

Lăng Tiếu lấy ra một chút thần vật cao nhất thu được từ trong những chiếc Không Gian Giới Chỉ lần lượt giao cho hai nữ, khiến cho bọn họ sau này có thể thăng bậc tiến Giai nhanh hơn, có thêm nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Đương nhiên, đại bộ phận tài nguyên này hắn lưu giữ cho người Hồn Tộc, cũng không thể đều cấp cho bọn dùng cạn sạch. Bởi vì đây là kho báu Hồn Phong góp nhặt vô số vạn năm mới lưu lại được.

- Đúng rồi, làm thế nào không thấy nhạc phụ đại nhân đâu cả?

Lăng Tiếu quay sang Ngọc Nhu Phỉ hỏi.

- Cha là một người không chịu ngồi yên, trước đây vài năm cha đã rời khỏi Thiên Long Môn, nói là phải đi bên ngoài tu luyện thì mới có thể khiến cho mình thăng bậc tiến Giai nhanh hơn!

Ngọc Nhu Phỉ đáp.

Kỳ thật, nàng cũng hiểu rõ ràng nếu muốn cha mình một mực ở lại bên người nàng, chăm sóc cho nàng cả đời là không có khả năng.

Tất nhiên cha nàng có mục tiêu cũng giống như Lăng Tiếu, đều theo đuổi lực lượng chí cao của võ đạo.

Ngày thứ hai, tin tức Lăng Tiếu đã trở về tông môn lập tức truyền khắp bên trong Thiên Long Môn.

Người Kim Tộc ai nấy đều là hưng phấn không thôi. Có Lăng Tiếu tọa trận thì thế hệ Thần Vương mới bọn họ đều cảm giác an tâm hơn rất nhiều. Tất nhiên Lăng Tiếu không chỉ có thực lực cường đại, mà lại còn là một vị thần Dược Sư, đủ để cho rất nhiều người hơi bị tôn sùng kính nể.

Mà người của phái Thần Thể chính là ai nấy đều lộ vẻ lo lắng ra mặt. Chủ yếu có lẽ bởi vì chuyện hôm qua làm bọn họ bị mất mặt mũi rất nhiều.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, làm hỏng truyền đi ngàn dặm!

Lúc này mới cách một ngày, mà chuyện Hạ Công cùng Công Tôn Dương bị Lăng Tiếu tát lật mặt đá bay lập tức truyền khắp bên trong Thiên Long Môn.

- Nghe nói không, Lăng Thần Sư hôm qua đã trở về tông môn. Những lời đồn này cũng nên tự sụp đổ!.

- Đâu phải là vậy. Khẳng định là có mấy người muốn mượn cơ hội để sanh sự. Nhưng mà... Ta cảm giác hắn thật là có thể vào Loạn Táng Không Gian. Ta nghe nói thực lực của Lăng Thần Sư đã đạt tới cảnh giới Cao Giai Thần Vương, mà lại còn đá Hạ Công trưởng lão cùng với Công Tôn Thần Sư mới tấn phong kia đến bay xuống từ đỉnh núi của hắn.

- Không... Không thể nào, Lăng Thần Sư trở nên lợi hại như thế sao. Trước đây không phải hắn mới chỉ có thực lực Đê Giai Thần Vương mà thôi sao? Coi như hắn trong thời gian ngắn ngủi hơn mười năm cũng không có khả năng liền nhảy qua hai bậc chứ? Coi như thật sự có thể nhảy hai bậc, thì cũng không thể lớn lối cùng Thiên Thần Vương Hạ Công trưởng lão được?.

- Việc này rất nhiều người đều thấy được, Hạ Công trưởng lão hơn nửa mặt đều bị sụp xuống. Vốn nói ông ta muốn để cho Công Tôn Thần Sư kia chiếm lấy ngọn núi của Lăng Thần Sư. Sau này Lăng Thần Sư trở về, không nói hai lời liền đá bọn họ ai nấy đều lộn nhào xuống núi.

- Cái... cái đó không phải nói Lăng Thần Sư cũng có được thực lực Thiên Thần Vương sao? Hắn vẫn còn là một người Thần Dược Sư, đồng thời thân phận thế này chẳng phải khiến cho hắn thành trưởng lão vinh quang cao cấp nhất ở trong Thiên Long Môn chúng ta sao?.

- Xem ra loạn cục bên trong tông môn bắt đầu có biến!.

...

Bên trong phòng bí mật của Phương Bất Nhị, các Thần Vương quan trọng trong phái Thần Thể bọn họ đều đã tụ tập đầy đủ.

Mười mấy người bọn họ này đều là tồn tại có tiếng tăm lừng lẫy trên bảng Thiên Thần Vương.

Bảng Thiên Thần Vương, Thiên Long Môn chiếm cứ hơn ba trăm suất, có thể nghĩ nội tình tích lũy vô số vạn năm của Thiên Long Môn tuyệt đối không phải thế lực khác có khả năng so sánh.

Phương Bất Nhị bóp cho cái chén ngọc vạn năm cầm trong tay thành nát vụn, trợn mắt nhìn Hạ Công quát

- Hạ Công, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?.

Ánh mắt của mọi người đều dồn cả vào trên Hạ Công, vẻ mặt tất cả bọn họ đều là không hiểu được.

Hạ Công bị người ta bôi tro trát trấu lên mặt, chính là mặt mũi này không chỉ có là đánh bản thân lão ta, mà vẫn còn bao gồm mọi người ở đây.

Hạ Công điệu bộ cũng ngượng ngùng, lão nhíu mày nói

- Tiểu súc sinh kia có thực lực không phải ngày xưa có thể so sánh được, ta... Ta cũng không phải đối thủ của hắn!.

- Đánh rắm, ngươi có thực lực gì, tiểu tử kia có thực lực gì. Coi như hắn thăng tiến rất nhanh, thì cũng mới có thể đánh nhau cùng ngươi đường

đường là Thần Vương đỉnh cao sao?

Phương Bất Nhị căn bản không tin lời Hạ Công đã nói liền quát.

Hạ Công cũng là có hơi tức tối

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là tự mình chịu khổ thân, tùy tiện để cho hắn ức hiếp sao?.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2094 - Chẳng Lẽ Hắn Là Người Hồn Tộc? (1)

- Ngươi... Một mình ngươi bị đánh còn có lý!

Phương Bất Nhị có lẽ lần đầu bị Hạ Công cãi lại nên thần sắc trở nên có hơi âm trầm.

Lúc này một vị Thiên Thần Vương khác nói

- Đừng mắng nữa, Hạ Công ngươi nói qua một chút về tình huống đi. Thực lực của tiểu tử kia rốt cuộc đạt tới một bước nào?.

- Nếu như ta nhìn không sai thì hẳn là thực lực Cao Giai. Có điều là... lực lượng ẩn chứa đích thực của hắn e rằng không chỉ có điểm này. Bằng không làm sao mà ngay cả chỗ để phản kháng mà ta cũng không có. Mẹ nó chứ, thực sự chính là trúng chiêu vô ích!

Hạ Công nói với vẻ thập phần tức giận.

Sau khi lão trở thành Thiên Thần Vương, đã bao nhiêu năm không hề bị người khác bắt nạt như vậy.

Nhưng mà lại bị một người Thần Vương so với chính mình còn yếu bôi lên mặt, cái này quả thực so sánh giết lão thì còn khó chịu hơn.

Lúc ấy, lão muốn quay trở lại đánh mấy trăm hiệp, nhưng rồi nghĩ tới sợ gặp phải càng nhiều chuyện rắc rối nên mới ỉu xìu chạy đi.

- Thì ra hắn không chỉ là Đê Giai thực lực sao? Chẳng lẽ trong thời gian

ngắn ngủi hơn mười năm liền nhảy hai bậc, điều đó không có khả năng!

Phương Bất Nhị không tin mà thắc mắc.

- Những người U Ảnh đó không phải nói hắn vào Loạn Táng Không Gian sao? Nói không chừng tiểu tử gặp đại cơ duyên, bằng không làm thế nào mà hắn có thể trở ra được!

Hạ Công đáp.

Lời này của lão vừa nói ra, tất cả mọi người cũng đều lâm vào trầm lặng trong đó, tất cả bọn họ đều chấp nhận suy đoán của Hạ Công.

- Thật sự là thất sách, ta sớm đã nói qua không nên đi khiêu khích quá mức rõ ràng những người đó. Bọn họ khẳng định sẽ mượn cơ hội làm khó dễ

Một người Thiên Thần Vương thở dài nói.

- Không... Ai làm khó dễ vẫn còn nói không chừng. Tiểu súc sinh kia lại dám ấu đả trưởng bối, thật sự là không tôn trọng trưởng bối!

Phương Bất Nhị nheo mắt nói.

Kẻ giống như hắn vậy, trắng có thể nói thành đen, đen có thể nói thành trắng, xác thật là người phi thường phi thường kiêu ngạo.

Nhưng mà người ở chỗ này lại không có ai đồng ý với lời của lão.

Bởi vì Lăng Tiếu đã trở nên cường đại như thế, khiến cho bọn họ cảm thấy bất an.

Nếu như nói Lăng Tiếu trước đây chỉ là ngăn chặn những tiểu bối này, khiến

cho bọn họ cảm giác có hơi không sáng sủa mà thôi. Nhưng hiện tại Lăng Tiếu dễ dàng liền đánh bại Hạ Công, phần thực lực này đã đủ để cho bọn họ coi trọng.

Nếu mà Lăng Tiếu lại lần nữa tựa như mười mấy năm trước lên võ đài khiêu chiến lão gia hỏa bọn họ, vậy thì liền không dễ làm.

Nếu như thắng thì còn được may, nếu thua thì sẽ khiến cho uy nghiêm của bọn họ bị sụt giảm mạnh a!

- Ôi giời, một đám nhát gan, xem ra còn phải tự mình ta ra tay. Không giải quyết được tiểu tử này, chỉ sợ sau này không dễ làm việc!

Phương Bất Nhị ở trong lòng mắng thầm.

Đồng thời trong lòng lão đang tính toán nên làm như thế nào để diệt trừ Lăng Tiếu. Lão tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.

Lúc này, Hạ Công tựa hồ nghĩ tới điều gì liền nói

- Lúc ấy ta bị hắn lập tức đả thương, hình như là tiểu tử kia tựa hồ hiểu được cách dùng lực lượng quỉ dị công kích thần hồn như thế nào đó, khiến cho ta nhất thời không quan sát được quĩ đạo!.

- Công kích bằng lực lượng thần hồn?

Tất cả mọi người đều là sửng sốt.

Ngay sau đó, thần sắc ai nấy đều thật là khó coi. Bọn họ liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều là thở nhẹ mà nói

- Chẳng lẽ hắn là người Hồn Tộc?.

- Không có khả năng được. Hắn đã được chứng thật là người Kim Tộc, làm thế nào lại là người Hồn Tộc được!

Phương Bất Nhị lập tức liền phủ định.

Lăng Tiếu là người Kim Tộc không nghi ngờ, đây là chuyện trên dưới toàn tông cũng biết.

Người Kim Tộc không có khả năng chấp nhận một người Hồn Tộc làm hậu nhân của mình, điểm này Phương Bất Nhị rất tin không nghi ngờ.

- Đúng rồi, nhất định là vấn đề trên đầu hắn mang chiếc Thần Cô kia!

Hạ Công nghĩ tới mấu chốt liền điên cuồng quát lớn.

Tất cả mọi người nhìn Hạ Công, muốn nghe một chút xem lão nói Thần Cô rốt cuộc là vật gì vậy.

- Trước kia chưa từng thấy tiểu súc sinh kia có mang đai gì trên đầu. Lần này đây hắn trở về, trên trán hắn có đeo một đai Thần Cô màu đen với hoa văn long phượng. Có thể đúng là đai Thần Cô này phát ra sinh lực lượng có khả năng công kích thần hồn, mới khiến cho ta trúng chiêu của hắn!

Hạ Công lại khẳng định thêm. Trong đôi mắt già nua của lão phát ra ánh sáng lộ rõ vẻ tham lam.

Bất luận kẻ nào đều biết tinh tường tại lúc thượng cổ thì Hồn Tộc là chủng tộc khủng bố.

Chiến lực bề ngoài của bọn họ có lẽ không phải rất cường đại, nhưng mà công kích hồn lực kia cũng là làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cũng do là như thế, mới khiến cho Hồn Tộc trở nên làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Nếu mà Thần Cô kia của Lăng Tiếu thật sự có thần năng có thể công kích thần hồn, chỉ sợ vô số người đều tranh nhau muốn cướp đoạt vào trong tay mình a!

Mọi người ở chỗ này ai nấy đều là lộ ra vẻ tham lam mịt mờ, trong lòng đều bắt đầu trở nên lung lay.

...

Bên trong Thiên Long Môn triệu tập Trưởng Lão Hội cao cấp.

Có thể được phong làm trưởng lão cao cấp, không có ai mà không phải là tồn tại có thân phận tôn quý bên trong tông môn.

Bọn họ ai nấy đều là tồn tại Thiên Thần Vương, hoặc là thân phận Thần Dược Sư.

Trưởng Lão Hội cao cấp này tính cả Lăng Thần là vị Môn Chủ thì tổng cộng liền có hơn một trăm người. Có một bộ phận Thiên Thần Vương vẫn còn chưa có tư cách trúng cử.

Nhưng mà lần này triệu tập Trưởng Lão Hội cao cấp tổng cộng cũng không quá năm sáu chục người mà thôi, có đại bộ phận đều là đang bế quan hoặc đi ra bên ngoài.

Mười mấy vị Thiên Long Môn cao cấp ngồi cùng chiếu trên, đều là dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận.

Lăng Thần ngồi ở ghế chủ tọa quét mắt liếc nhìn mọi người mà nói

- Tiếp theo ta tuyên bố một chuyện nội đấu cực kỳ ác liệt, Công Tôn Thần Sư ngươi bước ra khỏi hàng!

Công Tôn Dương tại một vị trí sau khi liếc mắt nhìn sư huynh Cung Đàm Triển của mình thì mới đi ra ngoài hành lễ với Lăng Thần rồi nói

- Tham kiến Môn Chủ, Công Tôn Dương có mặt!.

- Ngày hôm qua ngươi đến trên núi của Lăng Tiếu Thần Sư làm loạn, ý đồ cưỡng chiếm núi riêng của Lăng Tiếu lại còn ra tay đả thương người, quả thực là không nhìn môn quy. Tội phải giết không tha, nể vì ngươi vi phạm lần đầu lại là vị Thần Dược Sư thứ bẩy của bản tông, Bổn môn chủ đặc biệt rút lại chức trưởng lão cao cấp của ngươi, thu hồi ngọn núi ban cho ngươi, cắt mọi khoản phụng cung trong trăm năm, tự lĩnh một ngàn thần trượng. Ngươi có nghị dị gì không!

Lăng Thần lạnh lùng nhìn Công Tôn Dương mà nói.

Công Tôn Dương thần sắc hoảng hốt. Lão không có chức trưởng lão cao cấp và phụng cung cũng không phải quan trọng. Có điều một ngàn thần trượng kia chính là lấy được mạng a.

Lão khom người kêu than.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2095 - Chẳng Lẽ Hắn Là Người Hồn Tộc? (2)

- Môn Chủ, ta oan uổng a! Ta cũng không có cưỡng chiếm núi riêng của Lăng Thần Sư, càng không hề ra tay đả thương người a!.

Công Tôn Dương xác thật cảm giác chính mình rất oan a!

Lão chứng thật là không muốn chiếm ngọn núi của Lăng Tiếu, đều là bị Hạ Công xúi giục. Lão cũng càng không hề hành động ra tay đánh người, chỉ là nói vài câu quá mức như thế mà liền đã bị người ta tát cho hơn mười cái, hàm răng đã bị rụng vài chiếc.

- Ta cho ngươi một cơ hội giải thích, ngươi oan uổng ở chỗ nào?

Lăng Thần nhìn lão mà thản nhiên nói.

Thông thường mà nói, đối với Thần Dược Sư thì bất cứ tông môn nào đều sẽ tôn là thượng khách, sẽ không bởi vì một vài chuyện vặt mà gây khó khăn cho hắn.

Có điều là Công Tôn Dương làm Thần Dược Sư có xác xuất thành công quá thấp, làm mười lần mới có thể có một phần luyện chế thành công là cũng khá rồi.

Loại Thần Dược Sư giống như lão chỉ là được đồng ý ở bên trong Thiên Long Môn, nhưng lại không được huy chương công nhận của Dược Minh Công Hội. Địa vị của hắn nhiều nhất đem so sánh với Đại Thánh Sư bình thường thì được tôn trọng hơn một chút mà thôi.

Cho nên, Lăng Thần cũng không ngại lấy lão ra để khai đao.

Đương nhiên, nếu mà lão ta cắn xé thêm những người khác, ông ta sẽ càng thích hơn.

Công Tôn Dương nhìn thoáng qua về hướng tới Hạ Công, hy vọng Hạ Công có thể nói lời công đạo hộ lão. Chính là Hạ Công cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, toàn bộ coi như không phát hiện thấy gì.

Trong lòng Công Tôn Dương tức thì tức tối, lão mắng thầm

- Lợi dụng xong Lão Tử là đã muốn bỏ qua một bên sao? Cũng không có cửa đâu!.

Đúng vào lúc Công Tôn Dương đang muốn mở miệng nói ra thì có một đạo âm thanh vang lên

- Công Tôn Thần Sư thật đúng là oan uổng, ra tay đánh người chính một người khác. Công Tôn Thần Sư chẳng qua là đồng lõa mà thôi!.

Người nói không phải ai khác, đúng là bản thân Lăng Tiếu!

Hắn khó một lần được tham gia loại hội nghị cao cấp nên dầu thế nào cũng phải ló mặt.

Đã bị người khác tới tận cửa ức hiếp, không đòi lại một chút mặt mũi thì chỉ sợ mọi người đều cho là hắn dễ bắt nạt.

Công Tôn Dương liền nói theo lời của Lăng Tiếu

- Đúng đúng... Ta thật sự là oan uổng....

Hạ Công không hề ngờ tới Lăng Tiếu lại vẫn còn nắm chặt không tha, lão chính là người bị đánh a, chẳng lẽ còn muốn thế nào?

Lão nhìn chăm chú Thần Cô trên trán Lăng Tiếu, ánh mắt tỏa ra vài phần vẻ kiêng kỵ, đồng thời cũng xen vào đó vài phần ý muốn tham lam.

Lăng Thần liếc mắt nhìn Lăng Tiếu mà hỏi

- Lăng Thần Sư ngươi là người đương sự, ngươi nói xem ai mới là kẻ xuất thủ gây tổn thương cho người đồng môn?.

Lăng Thần đây là biết rõ mà vẫn cố hỏi. Ông ta không dám trực tiếp nói ra việc Hạ Công đã làm, sợ dẫn tới việc khiến cho phái Thần Thể bất mãn quá mức. Nhưng mà từ miệng Lăng Tiếu nói ra thì lại là chuyện khác hẳn.

Chỉ có điều là trừng phạt này e rằng cũng không thể nặng như vậy.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Hạ Công rồi nhẹ nhàng nói

- Việc này có rất nhiều người chứng kiến, Hạ Công trưởng lão ngươi còn không nhận ra lỗi thì còn đợi đến khi nào?.

- Ta làm sai chỗ nào? Xin Lăng Thần Sư không nên vu oan ta!

Hạ Công đứng lên phẫn nộ quát.

Lăng Tiếu cười khẩy một cái mà hỏi

- Hạ Công trưởng lão không cho rằng chính mình có sai lầm ư? Chẳng lẽ những người đó của ta đều là bị ngươi đánh vô ích sao?.

- Ta thừa nhận ta cùng với Công Tôn Thần Sư đến trên núi của ngươi, nhưng

mà ta cùng với Công Tôn Thần Sư chỉ là muốn nói chuyện cùng ngươi một phen về việc trao đổi ngọn núi. Các ngươi không muốn thì coi như xong, lại còn ra tay đối phó chúng ta. Nói về người phạm sai lầm, là các ngươi mới đúng.

Hạ Công nói đúng lý hợp tình, tiếp theo lão lại nói với Lăng Thần

- Vẫn còn xin Môn Chủ trách tội Lăng Thần Sư. Ta cùng với đám người Công Tôn Thần Sư đúng là bị hắn đánh ra khỏi núi, hành vi đến mức này thì tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ a!.

Hạ Công thật đúng là có can đảm, lại dám đảo ngược chuyện bị đánh. Đây là lão ỷ vào hôm nay đến dự hội nghị có không ít người thuộc phái Thần Thể nên mới dám như thế a!

Đương nhiên, lão cũng biết như vậy không có sức thuyết phục gì. Nhưng mà lão chỉ nghĩ làm rối loạn cái nhìn để cho mình không bị liên lụy vào trong chuyện là được.

- Cứ như lời Hạ Công trưởng lão thì ngươi nói cần phải tìm công đạo cho ngươi nữa!

Lăng Thần quát lên.

- Đây là đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không vu oan bất luận kẻ nào. Ta nghĩ Công Tôn Thần Sư cũng sẽ đồng ý với lời của ta!

Hạ Công đáp.

Công Tôn Dương vội vàng gật đầu nói

- Đúng đúng, chính là giống như lời Hạ Công trưởng lão đã nói như vậy.

Chúng ta chỉ là muốn bàn bạc một phen cùng Lăng Thần Sư, xem có thể trao đổi ngọn núi hay không. Nếu lúc ấy hắn nói không đổi thì chúng ta cũng không hiếu thắng đòi bằng được. Chính là hắn ra tay đánh người, chính là hắn không đúng, vẫn xin Môn Chủ làm chủ cho chúng ta a!.

Lúc này, những người của phái Thần Thể liền lập tức lên tiếng nói hộ cho bọn họ.

Phương Bất Nhị càng là người thứ nhất mở miệng

- Ta không tin người có thân phận như Hạ Công trưởng lão và Công Tôn Thần Sư như lại làm ra chuyện cướp đoạt ngọn núi của người khác.

- Đúng vậy, thế này khẳng định là vu oan. Môn Chủ không thể chỉ nghe bọn hắn nói những lời của một bên a!.

- Có ít kẻ đánh người còn không xét, thật sự là một chút tình đồng môn cũng không để ý a. Ta cho rằng phải phạt thật nặng kẻ như thế mới được.

- Không sai, Hạ Công trưởng lão và Công Tôn Thần Sư không phải người không có chừng mực. Nói vậy trong đó có phát sinh hiểu lầm gì đó, hoặc là có người cố ý hãm hại cũng nói không chừng a!.

- Người trẻ tuổi tương đối dễ kích động, nói vài câu liền động thủ đánh người, thật sự không nên. Nếu cứ tiếp tục như vậy, trưởng lão trong tông môn còn không phải đều bị hắn ức hiếp sao.

...

Người của phái Thần Thể mở miệng, người Kim Tộc cũng là không nhịn được lập tức phản bác mắng lại.

Lập tức, bên trong đại điện này trở nên ồn ào không chịu nổi. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

- Đều im lặng cho ta!

Lăng Thần ngồi bên trên phẫn nộ quát.

Mỗi một lần mở ra Trưởng Lão Hội, đều gặp phải những việc lặt vặt này. Quả thực là cũng không coi trọng gì Môn Chủ như ông ta!

- Chuyện này trưởng lão trên núi của Lăng Thần Sư cũng có chứng kiến. Hạ Công trưởng lão, Công Tôn Thần Sư các ngươi còn muốn bác bẻ nữa sao?

Lăng Thần lên tiếng chất vấn.

Những người này rõ ràng là ra tay trước a. Chính là họ lại không thừa nhận, trái lại vẫn còn đi vu oan, thật sự là coi Môn Chủ ông ta đây chỉ là làm vì sao?

- Bọn họ đều là người của Lăng Thần Sư, đương nhiên đều là bênh vực Lăng Thần Sư.

Hạ Công nói mập mờ không rõ ràng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2096 - Trưởng Lão Hội Giao Chiến. (1)

- Ta xem việc này cũng không phải rất lớn. Hạ Công trưởng lão và Công Tôn Thần Sư tới cửa gây chuyện, mà Lăng Thần Sư trưởng lão ra tay đánh người. Ta cảm giác bọn họ cũng đều không đúng, dứt khoát mỗi bên phạt phụng lộc mười năm là xong.

Một ông lão mở miệng nói.

Người này nói như thế nhìn thì có vẻ công bằng chính trực, kì thực chính là nghiêng về phái Thần Thể.

- Ta cũng nghĩ xử phạt như vậy là tốt, dù sao đôi bên cũng không có tổn thất gì. Hà tất huyên náo gây ra chuyện không vui như vậy, chúng ta hẳn là dĩ hòa vi quý đi.

Phương Bất Nhị hiện ra vài phần vẻ đắc ý vẻ mà nói.

Những người khác của phái Thần Thể cũng là vội vàng hùa theo, người Kim Tộc cũng vô lực để phản bác.

Tất nhiên không có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy Hạ Công xuất thủ đả thương người, ngược lại là rất nhiều người thấy Lăng Tiếu đánh bay đám người Hạ Công và Công Tôn Dương lăn xuống núi.

Lăng Thần nghe xong lời này, tức tối không thể đánh một cái a!

Nếu thật sự là như ý của bọn họ, vậy khai hội hôm nay chính là thành ra làm trò cười.

Hiện tại ông ta cũng không tiện thiên vị Lăng Tiếu, tất nhiên lời của ông ta không có quá nhiều sức thuyết phục a!

Lăng Tiếu cười khẩy nhìn những trưởng lão phái Thần Thể, cuối cùng ánh mắt nhìn chằm chằm đóng đinh vào trên người Hạ Công cùng Công Tôn Dương, xem ra bọn hắn vẫn còn rất đắc ý a!

- Hạ Công trưởng lão ngươi đã muốn chống chế thì ta cũng không có biện pháp!

Lăng Tiếu lộ ra một vẻ rất bất đắc dĩ mà nói.

Hạ Công cho là Lăng Tiếu chịu thua, lúc này lại nói

- Ta nói rất đúng sự thật, làm sao lại là nói để chống chế!

Công Tôn Dương ở một bên nhân cơ hội đế thêm vào

- Không sai, lúc ấy ta còn bị ngươi đánh. Môn Chủ nhất định phải làm chủ cho ta a!.

Người này là điển hình cho kẻ đắc ý lại hay khoe mẽ!

- Yên tâm, Môn Chủ nhất định sẽ làm chủ cho ngươi. Tất cả trừng phạt vừa rồi tin tưởng Môn Chủ cũng sẽ không lại thay đổi, đương nhiên Hạ Công trưởng lão ngươi động thủ đánh người của ta, việc này ta cũng phải nhường Môn Chủ thay ta làm chủ thật tốt mới đúng a!

Lăng Tiếu vừa nói đồng thời trong tay xuất hiện ra một viên thạch anh châu ghi chép.

Hạ Công thấy Lăng Tiếu lại xuất ra vật này, thần sắc trong nháy mắt trở nên

kinh hoảng.

Lăng Tiếu đưa thạch anh châu ghi chép kia cho Lăng Thần mà nói

- Môn Chủ, trong này có ghi lại việc Hạ Công trưởng lão xuất thủ trước. Sự thật liền bày ở trước mắt, Hạ Công trưởng lão là kẻ làm xấu môn quy, xin Môn Chủ dựa theo môn quy xử trí Hạ Công trưởng lão. Bằng không... Ta tuyệt đối không phục!.

Lăng Tiếu nói những lời này rất xem trọng, cũng tỏ vẻ chính mình quyết tâm muốn xử trí Hạ Công!

Nếu không, Lăng Thần rốt cuộc là lại chịu thua. Vậy hắn đưa ra thạch anh châu ghi chép này liền uổng phí.

Thạch anh châu ghi chép này chính là do Sát Thiên một mực ẩn núp ở trong bóng tối ghi chép lại.

Lăng Thần không nghĩ tới Lăng Tiếu lại còn có hậu chiêu đến mức này, trong lòng đúng là mừng vui bất ngờ. Nhưng ông ta lại âm thầm nghĩ

- Tiểu tử này xem ra là đúng có ý kiến với ta, lại có thạch anh châu ghi chép mà trước hội nghị cũng không giao cho ta!.

Lăng Thần nhìn thoáng qua hình ảnh trong thạch anh châu ghi chép liền lập tức nổi cơn thịnh nộ quát lớn

- Mọi người đến xem, đây là Hạ Công trưởng lão nói đích thị Lăng Thần Sư ra tay trước sao? Quả thực là trợn mắt nói dối, hoàn toàn nói bậy!

Tiếp theo ông ta đưa thạch anh ghi chép tới trước mặt các trưởng lão khác mà nói

- Tất cả mọi người nhìn một chút đi, ai động thủ đả thương người trước vừa xem là hiểu ngay, nhìn một chút xem nên xử trí Hạ Công trưởng lão như thế nào đi!.

Hạ Công thần sắc khó nhìn tới cực điểm. Lão rất muốn phá thạch anh châu kia, chính là lại không có can đảm đó a!

Lão hoàn toàn không nghĩ tới chính mình nhất thời sơ hở, lại bị người khác ghi chép lại. Hiện tại có muốn phản bác cũng nói không ra lời.

Mà Công Tôn Dương chính là hơi hơi an tâm một chút. Tất nhiên lão không hề ra tay đả thương người a, trái ngược là lão bị đánh cơ mà.

- Ta cảm giác chuyện này cũng không phải lớn tới đâu! Có lẽ là bọn hắn nói năng lỗ mãng mới chọc giận Hạ Công trưởng lão!

Phương Bất Nhị nói, lão tự nhiên là giúp Hạ Công, nhưng chỉ là có thể giúp tới trình độ nào thôi vì lão cũng khó lòng mà nói. Trong lòng lão thầm mắng "Ngu xuẩn, lại thò cái đuôi lớn như vậy!.

- Hừ, đen được các ngươi nói thành trắng, trắng bị nói thành đen? Chẳng lẽ Hạ Công cùng Công Tôn Dương đầu óc bị mê muội sao? Chạy đến địa bàn người ta đi tìm người mắng mình à? Ta cảm thấy rằng phải khẳng định là hai người bọn hắn muốn cưỡng chiếm địa bàn của Lăng Thần Sư, vì vậy lấy lực đè người, có tội bực này nên chém!

Một người Kim Tộc Thiên Thần Vương lạnh nhạt hầm hừ.

- Không sai, không nhào nặn không ra hình tròn. Ai phá hủy môn quy, kẻ đó sẽ bị trừng phạt!

Một người Kim Tộc khác nói tiếp lời.

- Ta tán thành!

Sư phụ của Thường Hạo Hữu nhẹ nhàng lên tiếng.

Đồ đệ của mình bị bắt nạt, ông ta làm sư phụ thì mặt mũi cũng khó coi. Hiện tại cũng là lúc nên bỏ đá xuống giếng.

Người của phe phái Kim Tộc bắt đầu nhao nhao nói đến trừng phạt hai người Hạ Công cùng Công Tôn Dương, đều là một chút cũng không lưu tình nể mặt.

Bởi vì lần này là cơ hội tốt nhất để chính diện đả kích ngạo khí của phái Thần Thể, làm sao mà bọn họ có thể bỏ qua.

Người của phái Thần Thể muốn nói cái gì, nhưng không biết nên phản bác như thế nào.

- Hạ Công trưởng lão là trưởng lão cao cấp của tông môn ta, không thể bởi vì hắn giáo huấn hậu bối một lần liền chịu trừng phạt nặng như vậy? Vậy sau này chúng ta sẽ làm thế nào chỉ bảo hậu bối?

Phương Bất Nhị mở miệng nói.

Lão biết khó có thể giữ được cho Hạ Công, chỉ có thể tranh thủ để giảm bớt hình phạt cho Hạ Công!

Nếu mà lúc đó Lăng Tiếu không thể trở về, coi như là Hạ Công bắt hết toàn bộ người trên núi của Lăng Tiếu thì cũng không có ai sẽ đứng ra nói cái gì a!

- Vậy Phương Thống lĩnh cho rằng những thủ hạ của ta tựa như tùy tiện để lần lượt ức hiếp thì cũng thôi sao?

Lăng Tiếu chất vấn.

Trước mắt là thời cơ tốt nhất để loại trừ cái đinh trong mắt, Lăng Tiếu quả quyết không muốn bỏ qua.

Chỉ tiếc, Lăng Thần lại để cho hắn thất vọng rồi.

Ông ta lại là giơ cao dao mổ, rồi lại là nhẹ nhàng thả xuống.

Nói cái gì đến Hạ Công trưởng lão đóng góp nhiều công cao, không thể bởi vì việc nhỏ trước mắt này mà đưa ra phạt nặng.

Cho nên, Hạ Công trưởng lão chỉ là bị phạt mười năm phụng lộc, lại bị phái ra bên ngoài làm việc mười năm. Trong vòng mười năm này không được quay lại tông môn nửa bước.

Đến mức này chỉ là khiến cho Hạ Công có cơ hội đi ra ngoài du ngoạn một phen mà thôi, căn bản không hề tạo thành thiệt hại thực chất gì đối với lão ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2097 - Trưởng Lão Hội Giao Chiến. (2)

Ngược lại là Công Tôn Dương thì bị phạt nặng. Bị phạt năm mươi năm phụng lộc, lại bị cắt đi chức vụ trưởng lão cao cấp, về sau loại hội nghị này liền không có phần của lão.

Công Tôn Dương kia kêu oan a! Tất nhiên lão xác thật không hề hành động đánh người a!

Nay vừa mới bắt đầu thăng bậc mà cứ như vậy một chút quyền lợi cũng không có, nếu đổi làm ai cũng sẽ không vui mừng nổi.

Nhưng mà lão là lấy quả trứng nhỏ chọi đá, cũng chỉ có thể đành nuốt nỗi khổ này xuống.

Lăng Thần tự nhận là chính mình phạt nhẹ Hạ Công là vì lôi kéo lòng người. Có điều là người của phái Thần Thể lại cảm giác ông ta là hạng người mềm yếu, căn bản sẽ không cảm kích.

Về phần trong lòng người Kim Tộc chính là đều sinh ra tâm trạng bất mãn, Lăng Thần xử phạt như vậy thật sự là quá khó để kẻ dưới phục tùng.

Cũng bởi vì một lần quyết định sai lầm này mà trong tương lai không lâu sau đó Lăng Thần cũng sẽ mất đi địa vị Môn Chủ.

Đương nhiên không ai biết chuyện này là kết quả Lăng Tiếu phản ứng xa gần với các trưởng lão trong tộc.

Lăng Tiếu cảm giác được loại Môn Chủ xử sự không quả quyết thì làm sao

để cho người ta yên tâm, làm thế nào trấn an được tình cảnh?

...

Sau khi hội nghị kết thúc, Lăng Tiếu lập tức quay trở về Kim Tộc chuẩn bị vấn an trưởng lão trong tộc.

Nhưng mà vào trước lúc đi, hắn vẫn trước hết đi gặp Bại Gia Tử và Thập Tam Thái Tử.

Từ sau khi Lăng Tiếu vào Loạn Táng Không Gian, bọn chúng quay trở về dãy núi Vọng Long, liền một mực ở lại chỗ sâu trong dãy núi.

Bọn chúng biết Lăng Tiếu căn bản vẫn chưa chết, cho nên cũng không lo lắng gì, mà là tận lực bồi dưỡng ba tên tiểu đệ Tiểu Kim, Mãnh Nam cùng với Long Mã này!

Bọn chúng gặp lại Lăng Tiếu trở về, tự nhiên là vô cùng mừng rỡ.

- Ta đã biết rõ lão đại tuyệt đối không có việc gì, ngươi chính là Nhân Hoàng mà tộc của ta nhìn trúng!

Bại Gia Tử nói phi thường nghiêm túc.

Theo truyền thuyết thì nhân loại có Kỳ Lân thần thú hỗ trợ đều là Hoàng giả vâng chịu đại vận mà sinh. Lời này là không phải không có lý.

Lăng Tiếu cười cười vỗ trán Bại Gia Tử mà nói

- Tử Tử ngươi nói đúng, Bổn cung làm như thế nào lại dễ dàng xảy ra chuyện được.

Thập Tam Thái Tử ở một bên cằn nhằn

- Đến lúc nào Lão đại sẽ dẫn chúng ta đi ra ngoài a, ở chỗ này khó chịu đến chết, thời gian trăm năm sẽ nhanh chóng trôi qua a!.

Thời gian nó có thể đi theo Lăng Tiếu chỉ có được một trăm năm mà thôi. Quả thật nó không muốn đại bộ phận thời gian đều bị lãng phí, nó còn muốn đến các nơi Thiên Vực để mở mang kiến thức.

- Ừ, yên tâm đi, không được vài ngày liền mang ngươi đi ra ngoài.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Bại Gia Tử cùng Thập Tam Thái Tử đều là trợ tướng đắc lực của hắn, cũng không thể để cho bọn chúng mất công lãng phí ở chỗ này.

Lăng Tiếu lúc này mới chú ý tới thực lực Tiểu Kim bây giờ đã đạt đến Cửu Giai Trung Giai, mà thực lực Mãnh Nam càng là đạt tới Cửu Giai Trung Giai đỉnh cao, chỉ kém một bước là có thể lấy trở thành thực lực Cửu Giai Cao Giai. Còn Long Mã chính là đạt tới Bát Giai đỉnh cao, cách Cửu Giai chỉ có một bước.

Cũng đừng xem thường thực lực bây giờ, chờ sau khi bọn chúng đạt tới Thập Giai, tuyệt đối đều có được bản lĩnh vượt bậc mà chiến.

Bọn chúng đều là Linh Thú biến dị, có được dị năng đặc thù.

Bọn chúng đều muốn giống như Bại Gia Tử, Thập Tam Thái Tử, cũng muốn đi theo Lăng Tiếu đi ra ngoài.

Chính là, Lăng Tiếu tạm thời còn không có tính toán này. Thực lực bọn chúng còn yếu một chút, trấn an bọn chúng tiếp tục lưu lại, xem ai có thể đột

phá đến Thập Giai nhanh nhất thì hãy nói đến chuyện đi.

Đối với nhân loại mà nói thì việc vượt qua Dược Thần Vương là một bước đệm rất lớn. Còn đối với Linh Thú mà nói, đạt tới Thập Giai cũng là ranh giới lớn lao, nếu mà lực lượng huyết mạch không đủ thì đó là một bước rất khó đi tới.

Bọn chúng muốn đạt tới Thập Giai, cho dù có được rất nhiều Thú Đan cung cấp cho bọn chúng ăn vào. Nhưng mà nếu không có thời gian mấy trăm năm, thậm chí là ngàn năm trở lên thì cũng khó lòng đạt tới cấp này a!

Sau khi Lăng Tiếu trao đổi một lúc cùng bọn chúng, hắn liền chạy tới trong tộc để đi bái kiến các vị trưởng lão.

Với thực lực hiện tại của hắn mà muốn phản hồi đại lục Huyền Linh thì tuyệt đối không có gì là việc khó. Chính là trước mắt hắn vẫn còn có một chuyện đại sự muốn làm, không thể không giải quyết trước rồi hãy nói sau.

Các đại lão liên can Kim Tộc như tộc trưởng Lăng Bác, Đại trưởng lão Lăng Khâu cùng với Lăng Vệ đang có mặt.

Nếu đổi làm hậu bối bình thường của Kim Tộc mà có thể làm cho một vị trưởng lão trong đó tiếp kiến liền đã thấy phi thường có mặt mũi.

Còn dạng giống như Lăng Tiếu mỗi một lần trở về đều nắm chắc có mấy vị trưởng lão chờ hắn. Thể diện mặt mũi thế này không thể không nói cho dù như là Môn Chủ Lăng Thần ở Ngoại Môn cũng không có ưu ái lớn như vậy.

- Ra mắt tộc trưởng và các vị trưởng lão!

Lăng Tiếu cung kính chào hỏi.

Hắn mặc dù hơi có quan hệ cùng Hồn Tộc, nhưng mà huyết mạch của hắn lại xác xác thực thực là Kim Tộc, điểm này là vô phương gạt bỏ.

Mà vào thời Thượng cổ, Kim Tộc mới từ đại lục Huyền Linh chuyển đến Thiên Vực nên vẫn còn không có tiếng tăm gì, cũng không hề tham gia trận chiến cùng đối phó Hồn Tộc.

Cho nên giữa Hồn Tộc cùng Kim Tộc cũng không có quá nhiều món nợ máu. Đó cũng là điều khiến Lăng Tiếu cũng không rơi vào rắc rối.

- Ha ha, mỗi lần nhìn thấy tiểu tử nhà ngươi này đều sẽ có niềm vui bất ngờ. Hiện tại cũng không ngoại lệ a!

Lăng Bác ngồi trên Thượng Tọa thoải mái cười to mà nói.

Đại trưởng lão Lăng Khâu nói phụ họa theo

- Không sai, tiểu tử này thật sự là tài năng khác thường a! Lại có thể bình yên vô sự đi ra từ địa phương kia, đúng là đại sự vạn năm đến hiếm thấy a!.

Lăng Vệ trái lại không nói chuyện, đôi mắt già nua cũng tràn đầy vẻ tán thưởng khen ngợi, phải biết rằng Lăng Tiếu là người kế thừa xứng đáng của môn phái bọn họ.

Thời gian từ lần trước Lăng Tiếu đến gặp bọn họ cũng đã trở thành quá khứ mười mấy năm rồi.

Chính là trong thời gian ngắn ngủi mười mấy năm này, Lăng Tiếu cũng đã liền nhảy hai bậc đạt tới thực lực Cao Giai Thần Vương.

Tốc độ thăng bậc tiến Giai thế này tuyệt đối có thể làm cho tất cả mọi người hơi bị tặc lưỡi.

Cho dù là những tu giả đoạt xác sống lại, hoặc là kẻ cực kì may mắn có được truyền thừa Thượng Cổ thì so ra cũng còn kém hắn!

Tiểu tử này quả thực chính là một quái thai a!

Bọn họ suy đoán Lăng Tiếu bên trong Loạn Táng Không Gian khẳng định là thu được đại cơ duyên.

Trong ánh mắt của bọn họ nhìn Lăng Tiếu đã là biến Lăng Tiếu trở thành hậu bối quan trọng nhất trong đời này. Ở trong tộc đã không người nào có thể thay thế địa vị của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2098 - Trở Về Trong Tộc. (1)

Tất nhiên Lăng Tiếu còn có thân phận khác là Thần Dược Sư, hơn nữa lực lượng huyết mạch kia so với bọn họ thì còn đậm đặc hơn nhiều lắm, bọn họ có muốn không coi trọng cũng đều không được a!

- Hả? Làm sao Thần Cô kia như thế nào lại nhìn quen mắt?

Lăng Vệ nhìn chăm chú vòng đai trên đầu của Lăng Tiếu mà âm thầm tự nhủ ở trong lòng.

Lăng Vệ là người từng trải già nhất ở chỗ này, kiến thức của lão tự nhiên so sánh người khác sẽ càng sâu hơn một bậc.

Nhưng mà lão cũng không hề hỏi tới Lăng Tiếu ngay tại chỗ, mà là cố gắng nhớ lại điều gì.

- Chuyện ở Ngoại Môn, lão gia hỏa chúng ta đây đều nghe nói, Lăng Thần thật là hồ đồ a!

Lăng Bác ngồi trên Thượng tọa thở dài nói, tiếp theo lão còn nói thêm

- Ngươi cho hắn một cơ hội giết gà dọa khỉ như vậy, hắn lại không biết lợi dụng. Xem ra hắn làm Môn Chủ thực sự là bị người ta bắt nạt đã lâu, đều sắp biến thành một hạng người mềm yếu!.

Lăng Tiếu do dự một chút rồi nói

- Có lẽ Môn Chủ thật sự là bị công việc thế tục dây dưa làm tâm tình thay

đổi.

Lời này của hắn không nghi ngờ là khẳng định rằng Lăng Bác là người như thế, cũng thể hiện sự bất mãn của chính mình đối với Lăng Thần. Ý tứ là nói rằng Lăng Thần sẽ thích hợp hơn với việc trở về đóng cửa tu luyện thêm một chút thời gian, theo đuổi cảnh giới cao hơn có lẽ sẽ tốt hơn!

Đám người Lăng Bác cùng Lăng Khâu lại há không nghe ra ý tứ của Lăng Tiếu. Trong lòng bọn họ lập tức bắt đầu suy tính, có lẽ nên thay đổi Môn Chủ này!

- Thời gian Tiểu thần đạt tới Thần Vương đỉnh cao cũng không ngắn, có lẽ có thể cho hắn thử một chút tiến thêm một bước đột phá!

Trưởng lão chi tộc có Lăng Thần mở miệng nói.

Lăng Thần làm chuyện như vậy, lão cũng hiểu được không đẹp mặt lắm, nên dứt khoát trực tiếp nói ra, cũng khiến cho mặt mũi lão đỡ bị bôi lem theo.

- Ừ, lúc trước cảm giác Lăng Thần là nhanh nhất có thể bước vào một bước kia, chính là hắn lại bị Lăng Phi tiểu tử kia vượt qua. Xem ra công chuyện quản lý Ngoại Môn xác thật làm cho người ta quan tâm!

Lăng Khâu ở một bên thở dài nói.

Mấy vị đại lão nói như vậy không nghi ngờ gì là đã xác định vận mệnh tiếp theo của Lăng Thần.

Còn như bọn họ sẽ chọn ai kế tiếp vị trí của Lăng Thần thì liền không được biết rồi.

Chỉ sợ nếu tin tức này mà truyền ra, những người đó ở phái Thần Thể đều sẽ

đỏ mắt a. Nhất là Phương Bất Nhị này, lão ta là kẻ khát khao thèm thuồng quyền lực hạng nhất!

Lăng Tiếu đang muốn cáo từ rời đi. Tất nhiên đối với địa vị Môn Chủ này thì hắn không có hứng thú.

Ai ngờ lúc này Lăng Vệ cũng giật mình la lên

- Ta biết là cái gì rồi!.

Mọi người ở chỗ này đều bị mấy lời khó hiểu không đầu không đuôi này của Lăng Vệ chợt thốt ra làm bị hăm dọa sợ mất mật.

- Tứ trưởng lão ngươi đây là có ý gì?

Lăng Bác quay sang Lăng Vệ hỏi.

Lăng Vệ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lão cười khan đáp

- Ha ha, không có gì, chỉ là... Chỉ là nghĩ tới một ít chuyện nên thất thần

Tiếp theo lão lập tức nói sang chuyện khác

- Tiếu nhi, ngươi đại khái lúc nào có khả năng ra tay phản hồi đại lục Huyền Linh đây? Lấy thực lực của ngươi có muốn cứu Lão Tổ tông hẳn không phải là vấn đề!.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ vài phần gặp khó khăn mà giãi bày

- Thái gia gia, việc này... e rằng còn phải cho chắt nhi một chút thời gian. Chắt nhi có một số việc muốn đi xử lý, chờ thêm thời gian vài năm vậy. Đến khi chắt nhi giải quyết chuyện xong xuôi sẽ lập tức quay trở lại!.

Lăng Tiếu cũng muốn lập tức quay trở lại gặp thân nhân của mình, chính là hiện tại hắn không thể không trước hết thu xếp cho người Hồn Tộc xong xuôi rồi sau đó mới lại đưa ra quyết định.

- Cái này có khả năng, dù sao Lão Tổ tông hẳn là vẫn còn an toàn. Còn có thể kéo thêm được vài năm, nhưng mà có lẽ ngươi trở về càng sớm càng tốt, chúng ta đều không mong muốn phát sinh chuyện gì bất ngờ!

Lăng Bác nói đặc biệt cường điệu.

- Vâng, tộc trưởng!

Lăng Tiếu đáp.

- Đúng rồi, nghe nói ngươi ở Ngoại Môn có giáo huấn một người Thiên Thần Vương tên là Hạ Công?

Lăng Bác lại hỏi.

- Đối phó loại người này thì giáo huấn hắn xem như còn quá nhẹ. Nếu không phải nể hắn là người trong môn phái, chắt nhi tuyệt đối khiến cho hắn không thấy được mặt trời ngày mai!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần sát ý sắc bén mà đáp lại.

- Không sai, đối phó cái loại người này nhất định phải đánh cho bọn chúng phát sợ, bọn chúng mới không còn dám gây chuyện. Có đôi khi ý định giết người dọa khỉ càng đạt tới hiệu quả mong muốn!

Lăng Khâu liền mở miệng đồng ý.

- Ha hả, không sai. Kim Tộc chúng ta không sợ bất luận kẻ nào. Ai mà muốn

chúng ta không được dễ chịu, chúng ta sẽ để cho bọn họ lại càng không yên thân.

Lăng Bác sau khi phụ họa một tiếng lại nói

- Xem ra tiểu gia hỏa nhà ngươi này đã có được thực lực Thiên Thần Vương. Vậy sau hai năm là thời gian Phong Thần Đàn trăm năm mới mở. Đến lúc đó ngươi đi nghiệm chứng xếp hạng một phen đi. Có thêm thân phận Thiên Thần Vương đối với ngươi chỉ có lợi, không có bất cứ chỗ xấu nào. Đồng thời cũng có thể kiến thức một phen thực lực Thần Vương đỉnh cao của các thế lực khác!.

Phong Thần Đàn, tổng cộng có hai loại bảng đơn, một là Thiên Thần Vương bảng, thứ hai là Chí Tôn Thủy Thần bảng.

Có thể được ghi tên tại Phong Thần Đàn đều chính là nhân vật vang danh một chốn xứ sở, trở thành nhân vật tôn quý nhất bên trong xứ sở đó.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút rồi đáp

- Đi ạ, nếu như đến lúc đó có thời gian thì phải đi một lần!

Nói thật ra, đối với Phong Thần Đàn gì đó này thật đúng là Lăng Tiếu không cảm thấy có hứng thú lớn tới đâu.

Tất nhiên với thực lực giờ này ngày này của hắn, tùy tiện giết hại một người Thiên Thần Vương không cần thiết có nhiều khó khăn.

Đến lúc đó không phải có nghiệm chứng Thần Quang giáng xuống sao? Cần gì phải phí sức quanh co đi tham gia cuộc chiến Phong Thần bảng gì đó.

Hắn vốn định cự tuyệt, chính là suy nghĩ một chút rồi vẫn nhận lời.

Bởi vì hắn biết một chút gia tộc cổ xưa lánh đời khẳng định sẽ phái một số hậu bối đến để đua tranh ghi danh vào bảng.

Mà ở xứ sở Thiên Long còn có mấy gia tộc cổ xưa như vậy đã xuống tay đối với Hồn Tộc.

Bọn họ tuy là đã rút lui khỏi võ đài lịch sử, nhưng mà nội tình bọn hắn vẫn còn, chỉ là bình thường không có xuất đầu lộ diện mà thôi.

Sau đó thì cùng với Kim Tộc cường thế quật khởi, bọn họ càng là không hề tham dự công việc thế tục bên ngoài nữa. Cho nên người bình thường vốn cũng không biết đến sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng mà ở trên Thiên Thần Vương bảng thì bọn họ chiếm đoạt theo nhân số cũng không ít.

Cái này có thể cho thấy được, thực lực mà bọn họ che giấu cũng không yếu hơn một chút nào so với siêu cấp thế lực kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2099 - Trở Về Trong Tộc. (2)

Lăng Tiếu đã kế thừa tất cả của Hồn Phong, mà bản thân hắn vẫn còn có khả năng là Hồn Phong chuyển thế tái sinh. Cho nên đối với kẻ thù trước đây đã từng hại Hồn Tộc thì vẫn nhất định phải báo thù.

Đương nhiên, hắn càng hy vọng mối thù này sẽ do hậu nhân Hồn Tộc đi báo, như thế mới có thể khích lệ bọn họ càng điên cuồng tu luyện hơn.

Nhưng mà hắn không ngại trước tiên giết bớt mấy người hậu bối xuất sắc của những chủng tộc này, tạo diều kiện cho hậu nhân Hồn Tộc.

Sau khi Lăng Tiếu cáo từ, vốn hắn muốn đi tìm Lăng Phi. Nhưng lại nghe nói Ngũ ca này của hắn vào mười mấy năm trước sau khi bị bãi chức thống lĩnh thì một mực bế quan không ra.

Chính là, hiện tại nghe nói hắn vào năm kia đã xuất quan, hơn nữa một lượt đạt tới cảnh giới Bán Thủy Thần, trở thành người đầu tiên trong Kim Tộc gần ba ngàn năm qua đột phá đến Bán Thủy Thần. Cũng cùng với việc hắn đột phá, địa vị của hắn ở trong tộc lập tức tăng lên không ít.

Đáng tiếc, lúc Lăng Tiếu tìm được chỗ ở của hắn thì lại được cho biết hắn đã đi ra ngoài.

Lăng Tiếu chỉ có thể thở dài một tiếng đáng tiếc, liền phản hồi quay về chỗ ở của mình.

Nhưng mà, khi hắn trở lại phòng của mình thì Lăng Vệ cũng là đang chờ hắn.

Lăng Tiếu không khỏi có hơi kỳ quái, vừa rồi mới gặp mặt, làm thế nào lão Thái gia gia này lại chạy tới đây, chẳng lẽ là có cái gì còn không thông báo rõ ràng sao?

- Thái gia gia, sao người lại tới đây!

Lăng Tiếu vẫn khách sáo hỏi một câu.

Lăng Vệ nhìn chăm chú Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu mà hỏi

- Đây là Thần Cô mà ngươi thu được cơ duyên từ trong Loạn Táng Không Gian sao?.

Lăng Tiếu liền hiểu, thì ra Thái gia gia của hắn đã nhận ra lai lịch của Long Phượng Thần Cô này.

Lăng Tiếu gật đầu đáp

- Không sai, Thái gia gia ngài nhận ra được nó?.

Lăng Vệ hâm mộ thở dài một tiếng mà nói

- Long Phượng Thần Cô là Chí Tôn Thần Khí nổi danh lừng lẫy thời đại Thượng Cổ thì làm sao ta không nhận biết. Chỉ là ngay từ đầu không nghĩ ra thôi, tiểu tử nhà ngươi thật sự là may mắn a!

Dừng một lát lão còn nói

- Nói vậy ngươi không để ý tới Thiên Thần Vương kia, chính là có được nguyên nhân của nó chứ gì?.

Lăng Tiếu sửng sốt một hồi rồi đáp

- Nếu Thái gia gia nhận định như thế thì đó là tự nhiên.

Long Phượng Thần Cô chủ yếu là công dụng về mặt phòng ngự, nhưng mà đồng dạng có khả năng đưa ra công kích hồn lực.

Nhưng mà lúc Lăng Tiếu đả thương Hạ Công thì tịnh không hề lợi dụng lực lượng của Long Phượng Thần Cô, tất nhiên Hạ Công vẫn còn không đáng vận dụng thần năng của nó.

- Ha ha, thật tốt, loại trọng bảo đều bị ngươi thu được. Khó trách có khả năng đi ra từ Loạn Táng Không Gian.

Lăng Vệ cười to một tiếng, tiếp theo lại đổi thành vẻ mặt nghiêm túc mà nói

- Nhưng mà... Ngươi có lẽ đem tháo nó ra đi, cả ngày mang ở trên đầu khiến cho một số người có ý đồ phát hiện ra, chỉ sợ sẽ rước lấy họa sát thân a!.

Lăng Tiếu rõ ràng lời này của Lăng Vệ không phải không có đạo lý. Tất nhiên loại Thần Khí cổ tại Thiên Vực trên cũng không có bao nhiêu món, mỗi một món đều là trấn tông chi bảo của mỗi thế lực lớn.

Dạng như Lăng Tiếu cả ngày mang Thần Khí cổ ở trên đầu như vậy, cứ tiếp tục để người ta thấy rõ rành rành như thế thì có muốn không bị người phát hiện đều khó khăn a!

Nhưng mà, Lăng Tiếu cũng cười khổ nói

- Cái...này... Chỉ sợ trong lúc nhất thời chắt nhi cũng khó lòng gỡ nó xuống!

- Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi vẫn còn không khống chế được nó?

Lăng Vệ hỏi với vẻ có hơi lo lắng.

Nếu như bị một món Thần Khí cổ khống chế, vậy thì rất không ổn rồi!

Tất nhiên binh khí đến khi trở thành Thần Khí đều sẽ tồn tại khí hồn, mà có khí hồn hơi cường đại thì thậm chí có thể khống chế tâm trí người ta, đoạt xác để trọng sinh.

Loại khí hồn này mặc dù rất ít thấy, nhưng cũng không thể không phòng.

Dầu sao hiện tại trên đầu Lăng Tiếu chính là Thần Khí cổ, khí hồn bên trong nó chính là cường đại dị thường.

Lăng Vệ cũng là lo lắng Lăng Tiếu liệu có bị khí hồn kia khống chế không, nói vậy chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái.

Lăng Tiếu cũng là xua tay nói

- Thái gia gia ngài quá lo, hiện tại là thời kì chắt nhi đang hòa nhập cùng nó, tin tưởng không được bao lâu thì nó liền có khả năng biến mất khỏi trán của chắt nhi!.

Long Phượng Thần Cô này có thể không giống với các loại Thần Khí bình thường.

Nó chính là do Hồn Phong đúc mà thành. Cả đời nó chỉ biết lựa chọn hậu nhân của Hồn Tộc làm chủ, mà Lăng Tiếu là được Hồn Phong lựa chọn làm người nối nghiệp. Nên nó tự động chấp nhận Lăng Tiếu làm chủ thì đó lại là chuyện cực kì bình thường.

Nhưng mà Hồn Phong năm đó vào lúc thành tựu Chí Tôn đỉnh cao, lão đã rót vào Long Phượng Thần Cô một lượng lớn hồn lực, thần lực cùng với tinh lực, khiến cho khí hồn bên trong hòa tan vào làm một thể cùng với lão. Có thể nói Long Phượng Thần Cô này tương đương với một bộ phận thân thể

của lão.

Cho nên, Hồn Phong nhảy thẳng lên trên trán hắn, lâu ngày liền sinh ra một loại cảm giác cốt nhục tương liên với hắn.

Cũng chính là như thế, Lăng Tiếu mang Long Phượng Thần Cô thì cũng có loại cảm giác này. Chính là bởi vì tình trạng này mà hiện tại hắn muốn tháo Long Phượng Thần Cô thì tương đương với bắt hắn cắt đi một miếng thịt, quả là không dễ dàng.

Trừ phi hồn lực Lăng Tiếu có thể đạt tới năng lực Chí Tôn đỉnh cao, mới có thể tùy ý gỡ Long Phượng Thần Cô xuống. Bằng không Long Phượng Thần Cô cả đời đều sẽ đeo ở trên trán hắn.

Đó cũng là cách Long Phượng Thần Cô thể hiện ý chí thề muốn bảo vệ tính mạng cho Lăng Tiếu, cũng có thể nói đó chính là ý chí của Hồn Phong.

Tất nhiên có Long Phượng Thần Cô ở đây, chỉ cần không gặp phải loại Thần Khí cổ cấp cao nhất, thì đầu Lăng Tiếu liền không có bất cứ vấn đề gì. Hắn liền có khả năng dẫu gặp bất cứ nguy hiểm gì thì đều có thể trước hết giữ được mạng nhỏ.

Lăng Tiếu nói ra lời này cũng chỉ là để Lăng Vệ cho qua. Còn thật muốn lực lượng thần hồn của hắn đạt tới cảnh giới Chí Tôn đỉnh cao thì còn không biết đến lúc nào.

Cũng may Long Phượng Thần Cô có tạo hình thập phần hài hòa. Nếu mà ngoại hình xấu xí quá thể thì Lăng Tiếu chính là đánh chết cũng phải gỡ nó xuống a!

- Như thế là tốt rồi, vậy ngươi tận lực dung hợp cùng nó, tránh để bị người khác nhận ra. Khi đó phiền toái cũng không nhỏ.

Lăng Vệ nói nhắc nhở.

Tuy nói chiến dịch Diệt Hồn thì Kim Tộc không hề tham dự, nhưng mà bọn họ đối với trận chiến ấy cũng là đều khá hiểu.

Hồn Tộc là phạm vào tối kỵ, mới dẫn đến các tộc liên thủ tiêu diệt.

Nếu là để cho Long Phượng Thần Cô này của Lăng Tiếu bị những người đó biết, chỉ sợ tất cả Chí Tôn cũng muốn nhảy ra giết chết Lăng Tiếu để cướp đoạt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2100 - Chuẩn Bị Sớm. (1)

Tất nhiên một cái Long Phượng Thần Cô như vậy tương đương với chí bảo để bảo vệ tính mạng, nhưng nó lại cũng có khả năng xuất kỳ bất ý công kích thần hồn người khác, đối với việc giết địch mà nói thì nó là một đại trợ lực.

Tiếp theo, sau khi Lăng Vệ lại thông báo một ít chuyện với Lăng Tiếu liền rời đi.

Lăng Tiếu tạm ở lại trong tông phái mấy ngày nay. Hắn chuyên tâm tinh luyện một nhóm Đê Giai đan dược, chuẩn bị dùng để cấp phát cho những người Hồn Tộc đó.

Thể chất của bọn họ quá yếu, trước hết hãy cứ cải thiện thể chất của bọn họ, tăng cường lực lượng thân thể của bọn họ. Hơn nữa đều tẩy sạch kinh mạch, huyệt đạo của bọn họ một lần, tăng tốc độ tu luyện của bọn họ lên rồi hãy nói sau.

Đồng thời, hắn lại luyện một nhóm thần đan, một bộ phận là lưu cho Kim Tộc, một bộ phận chính là đem đến bên Thiên Long Môn dùng để mua chuộc lòng người.

Đương nhiên những nguyên liệu này đều nhất định phải tính vào trong sổ của Kim Tộc cùng với Thiên Long Môn.

Hắn cũng không làm lớn đến mức vô duyên vô cớ liền cung cấp thần đan miễn phí cho người khác.

Sau nửa năm, Lăng Tiếu mang theo Bại Gia Tử cùng Thập Tam Thái Tử rời

khỏi trọng địa trong tộc, quay trở về đến Ngoại Môn.

Vừa mới trở lại trên núi của mình, hắn lại thấy trên núi của mình có thêm rất nhiều khí tức xa lạ.

Lăng Tiếu cho là lại đã xảy ra chuyện, hắn vội vàng lướt đến đại điện.

Thì ra những người này thực sự không phải là đến gây sự, mà là đến bái kiến Thần Dược Sư hắn. Một bộ phận là vì muốn nhờ hắn giúp Luyện Đan cho bọn họ mà đến, có một bộ phận thì muốn muốn gia nhập núi này của hắn, đem sức lực phục vụ làm việc cho hắn.

Lăng Tiếu không thể không tự mình tiếp đón bọn họ. Tất nhiên đều là trưởng lão đồng môn, dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho bọn họ.

Phải mất một hồi lâu, Lăng Tiếu mới sắp xếp xong xuôi với những người này.

Với sự nổi tiếng hiện nay của hắn, bên trong Thiên Long Môn không dám nói xếp hạng đệ nhất, nhưng mà thuộc về xếp hạng hàng đầu thì là khẳng định.

Hắn hiện tại đã là trở thành truyền kỳ của Thiên Long Môn, lại còn là thần tượng của tất cả đệ tử trẻ tuổi hiện nay.

Rất nhiều đệ tử đều muốn bái Lăng Tiếu làm sư phụ, chính là Lăng Tiếu lại cũng không thu nhận một người nào.

Cũng không phải hắn hỉnh mũi lên trời, mà là bây giờ hắn còn không rảnh để phân thân. Chờ đến lúc nào hắn lại được tĩnh tâm, thì mới tính toán thu hoạch môn đồ rộng rãi!

Lăng Tiếu ở lại hai ngày trên núi của mình, rồi hắn lại đến Tàng Điển Các của Thiên Long Môn đi tìm một chút sách cổ để xem.

Hắn muốn hiểu rõ nhiều hơn tư liệu về những chủng tộc cổ, cùng với hiện tại rốt cuộc bọn họ ẩn náu tại phương nào, để cho dễ dàng ngày khác ra tay hành động.

Phải biết rằng kẻ thù của Hồn Tộc thật đúng là không ít, tại mỗi xứ sở lớn cũng đều có. Không chỉ có riêng là xứ sở Thiên Long mà thôi.

Cho nên, Lăng Tiếu nhất định phải lần lượt kiểm chứng bọn họ rốt cuộc vẫn còn có bao nhiêu chủng tộc lưu truyền tới nay, mà bọn họ hiện tại lại sinh tồn ở nơi nào.

Sau mấy ngày, cuối cùng Lăng Tiếu lại ra khỏi Tàng Thư Các.

Đến lúc hắn trở lại ngọn núi của mình, Lăng Cương ra ngoài làm việc đã trở về.

Hắn sớm biết tin tức Lăng Tiếu đã trở về, chính là đến khi gặp lại Lăng Tiếu thì cũng là kinh ngạc đến nói không ra lời.

Bất kì là ai mà thấy một người từ Đê Giai Thần Vương trong thời gian ngắn ngủi mười mấy năm đã nhanh chóng tăng lên đến cảnh giới Cao Giai Thần Vương, thì đều sẽ thất kinh.

Không cần phải nói, Lăng Cương liền có thể đoán được Lăng Tiếu thu được đại cơ duyên bên trong Loạn Táng Không Gian.

Trong lòng hắn hâm mộ đồng thời lại tràn đầy vẻ sùng kính a!

Lúc ban đầu Tiếu thúc của hắn tại Đê Giai này liền xé xác Thiên Thần

Vương, ngay cả kiểm nghiệm Thiên Thần Vương đều không thèm để ý.

Hiện tại Lăng Tiếu đạt tới thực lực này, lại lấy chiến lực của hắn, chỉ sợ chính diện đối chiến Thiên Thần Vương đều nắm chắc chiến thắng.

Sau khi Lăng Tiếu và Lăng Cương ân cần hỏi han một phen, Lăng Cương lại nói cho Lăng Tiếu một tin tức.

Thì ra lần này Lăng Cương là vì tìm kiếm tung tích đoàn trưởng U Ảnh của U Ảnh Ám Sát Đoàn.

Vốn nói mười mấy năm trước U Ảnh Ám Sát Đoàn bị diệt, nhưng đoàn trưởng chỉ là người bị thương nặng trốn chạy, cũng không hề bị giết chết.

Giờ phải bắt được U Ảnh kia, thì hung thủ ngày đó hại Lăng Tiếu liền có khả năng tìm ra.

Chỉ tiếc, Lăng Cương lần này đi cũng là không tìm được U Ảnh, khiến cho hắn thất vọng mà về.

Nhưng mà Lăng Tiếu từ trong miệng hắn biết được địa điểm U Ảnh xuất hiện lần cuối cùng lại là địa phương hắn chuẩn bị đi tới.

Nơi đó đúng là chỗ vốn là Hồn Tộc Tổ Địa!

- Nếu có thể bắt được tên kia, chứng minh là đám người Phương Bất Nhị cùng Hạ Công chỉ thị ám sát ta. Vậy thì liền có khả năng danh chính ngôn thuận giết chết bọn họ!

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Hồn Tộc Tổ Địa nằm trên ranh giới xứ sở Thiên Long cùng xứ sở Thiên

Tước.

Lúc đầu nơi đó gọi là địa giới Ma Hồn, chủ yếu chỉ nơi đó là địa bàn Hồn Tộc.

Chỉ là Hồn Tộc cuối cùng biến mất trong con sông dài lịch sử, địa bàn này của Hồn Tộc liền bị đổi tên, hiện tại bị gọi là Kiếm.

Vì sao gọi là Kiếm vậy?

Bởi vì thế lực lớn nhất trên một mảnh địa giới này đúng là Tẩy Kiếm Trang. Mà tất cả quen lấy theo thế lực bọn họ phụ thuộc, coi như một bộ phận của Tẩy Kiếm Trang bọn họ cho nên gọi là Kiếm.

Đương nhiên, nơi đóng thực sự của Tẩy Kiếm Trang không phải là trên Hồn Tộc Tổ Địa, chẳng qua là cũng không quá xa nơi đó mà thôi.

Mục đích chuyến này của Lăng Tiếu chính là chạy tới địa bàn có tên Kiếm này.

Lần này đây xuất hành hắn có mang hai nữ nhân của mình, còn có sư phụ Tà Đế của hắn. Những người như Phong Thanh Duyến, Thư Tử Thiến, Liễu Phiêu Phiêu, Lăng Cương, Mạc Âm Ngưu... tổng cộng có gần ba mươi người, mỗi một người đều có được thực lực Thần Vương.

Lăng Tiếu vốn không muốn mang nhiều người như vậy xuất hành. Chính là Lăng Cương đánh chết cũng không dám để cho Lăng Tiếu hành động một mình, hắn nhất định phải bảo vệ chu toàn cho Lăng Tiếu.

Đồng thời, Lăng Cương cũng muốn lại chạy đến đây thăm dò một phen, xem có thể gặp được U Ảnh hay không.

Bản thân U Ảnh này mặc dù không phải một Thiên Thần Vương, nhưng mà hắn lại có được thực lực không thua gì Thiên Thần Vương.

Hơn nữa căn cứ vào sự điều tra khắp nơi, U Ảnh có khả năng là người của một gia tộc lánh đời cổ xưa - U Ảnh tộc.

Bởi vì kĩ năng bí mật U Ảnh hắn mang ra sử dụng cũng là bí mật bất truyền của U Ảnh tộc.

Chỉ là U Ảnh tộc đã xuống dốc. Vào lúc Thượng Cổ ở trong trăm tộc thì bọn họ cũng là một tộc thuộc loại cường đại nhất. Chỉ là trong chiến dịch tham gia cùng tiêu diệt Hồn Tộc bọn họ đóng góp nhân lực vật lực nhiều nhất, cuối cùng thiếu chút nữa bị Hồn Tộc diệt tộc ngược lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2101 - Chuẩn Bị Sớm. (2)

Thế cho nên, bọn họ trải qua vô số năm nghỉ ngơi nuôi dưỡng sức lực, nhưng mà lại là không có tái xuất hiện hậu bối rất xuất sắc, nên vô phương lại phô bày ra uy phong long trọng của chủng tộc cổ xưa.

Vốn nói người U Ảnh tộc liền ẩn cư cách Hồn Tộc Tổ Địa không xa.

Chỉ là địa phương kia tương đối bí mật, hơn nữa nơi đó lại có rất nhiều núi non nguy hiểm vây quanh, nếu muốn bắt đầu tìm kiếm thì tương đối phiền toái.

Đương nhiên tất cả điều này đều là suy đoán, vẫn còn không có gì là chuẩn xác.

Người U Ảnh tộc trong mắt người ở bên ngoài là một gia tộc cổ xưa xuống dốc. Nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu lại không cho là như vậy.

Kỳ thật trước khi Hồn Tộc quật khởi, U Ảnh tộc cũng đã tồn tại. Mà người U Ảnh tộc vẫn còn thường xuyên ức hiếp người Hồn Tộc, quan hệ giữa hai tộc thập phần không tốt, nhưng mà Hồn Tộc cũng là gia tộc bị nằm trong thế yếu.

Sau này Hồn Tộc dần dần quật khởi, đồng thời có thực lực so sánh cùng U Ảnh tộc.

Giữa hai tộc lúc đó thường xuyên phát sinh chiến đấu quy mô nhỏ.

Cuối cùng Hồn Tộc dần dần lấy được thượng phong, chuẩn bị huyết tẩy diệt

tộc toàn bộ người U Ảnh tộc.

Chính là kết quả lại để cho U Ảnh tộc bảo tồn lượng lớn thực lực bỏ chạy.

Cũng bởi vì như thế, người U Ảnh tộc bắt đầu liên lạc với các đại chủng tộc cổ đối phó Hồn Tộc.

Trong chiến dịch đó U Ảnh tộc tuy là tổn thất nặng nề, nhưng mà một chút truyền thừa nói vậy vẫn có lưu lại.

Đến hiện nay người U Ảnh tộc hẳn là cũng sẽ không yếu đến quá đáng. Có thể bọn họ một mực nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ đợi đến một khắc lại quật khởi kia.

Đương nhiên, một chút thế lực cao cấp cũng suy đoán Tẩy Kiếm Trang có thể có quan hệ gì đó cùng U Ảnh tộc.

Cuối cùng, sau khi trải qua nhiều lần kiểm chứng lại phát hiện giữa hai bên căn bản không có quan hệ gì. Cho nên tất cả bọn họ không hề đoán lung tung nữa.

Ngày đó, Lăng Cương đi tới bên này cũng muốn tới U Ảnh tộc thăm dò tìm tòi, chỉ tiếc hắn không có một cái cớ danh chính ngôn thuận nên không thể làm gì khác hơn là dừng lại.

...

Đoàn người trải qua một đoạn thời gian di chuyển rốt cục đi tới Kiếm địa giới.

Sau khi đi đến một tòa thành trì, Tà Đế liền đưa ý định tách ra khỏi Lăng Tiếu để đi về phương hướng khác.

Bởi vì Tà Đế muốn dẫn Thư Tử Thiến đi một chuyến đến Thư gia, một lần giải quyết cho xong

chuyện của lão cùng Thư Tử Thiến.

Việc này trước đó Tà Đế cũng đã bàn bạc cùng Lăng Tiếu.

- Tiếu nhi, đi đến nơi này thì chúng ta lại chuyển qua hai thành nữa để tới thành Thư Gia. Sau khi làm xong chuyện, ta lại đi tìm ngươi.

Tà Đế nói.

Lăng Tiếu đáp

- Sư phụ, con xem như thế này vậy. Chúng ta cùng đi một lần đến đó!.

Tà Đế cười nói

- Sao vậy? Sợ vi sư không giữ yên được tình hình à. Ngươi yên tâm đi làm chuyện của ngươi đi, chuyện của vi sư, vi sư có thể giải quyết!.

Lăng Tiếu biết sư phụ của mình rất coi trọng mặt mũi, lúc này cũng không lại gượng gạo. Nhưng mà hắn để cho mấy vị trưởng lão Thiên Long Môn đi theo Tà Đế để giữ thể diện, tránh để người Thư gia quá kiêu ngạo.

Điểm này Tà Đế trái lại không phản đối. Có người của Thiên Long Môn đi theo, tin tưởng Thư gia lá gan có lớn cũng không dám nói thêm cái gì!

Sau khi Lăng Tiếu nói lời từ biệt cùng Tà Đế, hắn lại mang theo những người khác tiếp tục chạy đi.

Thành Ma Hồn, là thành trì do Hồn Tộc xây dựng từ thời Thượng Cổ.

Hồn Tộc mặc dù sau này bị diệt tộc, nhưng mà cái tên thành Ma Hồn lại không hề thay đổi.

Thành Ma Hồn lúc trước cũng nằm trong địa bàn do Tẩy Kiếm Trang cai quản, chính là Tẩy Kiếm Trang cũng không dám quản nó.

Người khác có lẽ không hiểu lắm hậu trường thành Ma Hồn là ai. Nhưng mà Tẩy Kiếm Trang cũng là biết đây là địa bàn của U Ảnh tộc, đây chính là sản nghiệp duy nhất mà U Ảnh tộc để lộ ra ở trước mặt người đời, nên bọn họ cũng không dám tùy ý khiêu khích.

Người bình thường chỉ biết là đây là một tòa thành trì tự do giao dịch, do Thành Chủ Thần Vương đỉnh cao Ảnh Phong tọa trận. Nói chung bình thường cũng không có người nào dám đến gây rối.

Đám người Lăng Tiếu hiện nay liền đi tới một tòa Cổ Thành có lịch sử lâu đời này.

Mức độ náo nhiệt của tòa Cổ Thành này so sánh với các thành trf danh tiếng khác cũng không hề kém bao nhiêu.

Tất nhiên nơi này có khả năng tự do giao dịch, mỗi người chỉ cần sau khi giao nộp phí vào thành nhất định là có thể tùy tiện xử lý hàng hóa của mình, cũng không cần lo lắng các phí quản lý gì khác.

Rất nhiều giặc cỏ cướp được các thứ đều sẽ giao dịch ở loại thành trì như thế này. Huống hồ nơi này lại ở gần thành Thiên Tước, mà khoảng cách đến Vực Môn lại phi thường gần.

Có thể nói, địa phương giáp ranh hai nơi này có được ưu thế độc đáo cực lớn.

Nếu như trong dĩ vãng, Lăng Tiếu khẳng định tại loại địa phương này sẽ đi đào bới một chút bảo bối hay ho.

Chính là hiện tại hắn lại không có nhã hứng này.

Khi hắn bước vào tòa Cổ Thành này, trong lòng hắn lại sinh ra một cảm giác cội nguồn thân thiết, giống như là loại cảm giác trở lại cố hương. Mà ở trên trán hắn Long Phượng Thần Cô cũng càng không ngừng phát ra âm thanh hoan hô chỉ có hắn nghe được.

- Xem ra không hề tìm sai chỗ!

Lăng Tiếu thở dài lẩm bẩm ở trong lòng.

Sau khi vào thành, bọn họ liền tìm được rồi một chỗ để ăn tương đối xa hoa., Lăng Tiếu tính toán sau khi ăn uống thoải mái say sưa một phen cùng người của mình rồi hãy nói sau.

Trong tiệc, Lăng Cương liền nói với Lăng Tiếu rằng tên U Ảnh này chính là biến mất ở bên trong thành này.

Hắn hoài nghi tên U Ảnh này có quan hệ nhất định cùng Thành Chủ Ảnh Phong nơi này.Hẳn đều là người U Ảnh tộc, mà U Ảnh Ám Sát Đoàn có thể chỉ là một đội ngũ U Ảnh tộc phái ra để vơ vét của cải. Hoặc là bọn họ muốn trước tiên thử dò xét một phen động tĩnh khắp nơi, chuẩn bị lại xuất thế lần nữa!

Nghe xong tin tức kia, trong lòng Lăng Tiếu liền có suy tính

- Tin tức này cho dù có phải thật hay không, đều cần phải thăm dò thật tố một phen.

Vào lúc nửa đêm, Lăng Tiếu mặc dù cùng ngủ với hai nàng, nhưng mà phân thân thần hồn của hắn cũng lặng yên rời khỏi Thức Hải của hắn bay về hướng tới phủ Thành Chủ.

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu đã có khả năng đạt tới cảnh giới Ẩn Hồn. Nếu mà hắn không muốn để cho người ta nhận thấy được vị trí của phân thân hắn, thì thật đúng là không có người nào có thể phát hiện được. Cho dù là Chí Tôn bình thường có muốn cảm ứng được cũng không dễ dàng.

Tất nhiên thần hồn Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới Bán Thủy Thần, thực lực này đã là xưa nay đâu bằng.

Phủ Thành Chủ đề phòng nghiêm ngặt, cơ hồ là năm bước một trạm canh gác. Người bình thường muốn kín đáo đi vào quả là thật không dễ dàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2102 - Đến Thành Ma Hồn. (1)

Chính là đối với Lăng Tiếu mà nói, hắn trực tiếp bay tới trên không phủ Thành Chủ này nên đều không có người nào có thể phát hiện được.

Lăng Tiếu dùng thần niệm quét một lần ở chỗ này, phát hiện ẩn náu khí tức Thần Vương lại cũng không ít. Nhưng mà có thể uy hiếp đến hắn thì hẳn là không hề tồn tại.

Hắn lại quan sát một hồi về tình huống bốn phía xung quanh, sau khi phát hiện không có trận pháp đại hình hắn liền âm thầm bay về hướng tới vị trí đại điện đèn đuốc sáng choang kia rồi hạ xuống.

Đến cửa đại điện, hắn thấy có không ít người ở bên trong đang thoải mái uống say sưa.Lại có ca kỹ múa hát tưng bừng phụ họa. Quả là một quang cảnh náo nhiệt phi phàm, hân hoan vui vẻ tưng bừng.

Người trung niên ngồi ở ghế trên hẳn là đúng là Thành Chủ thành Ma Hồn Ảnh Phong.

Người này tướng mạo đường đường, mang theo vài phần khí tức bá đạo, rất có phong thái chủ nhân một tòa thành trì.

Nhưng mà một người trung niên khác mang theo khí tức âm u lạnh lẽo lại có thể ngồi ngang vai ngang vế cùng hắn, lại ngồi ở bên phía tay trái hắn. Xem ra người này có địa vị không hề kém gì so với Ảnh Phong a!

Ở ngoài cửa Lăng Tiếu liếc mắt liền nhận ra người này lại đúng là U Ảnh mà Lăng Cương khổ công không tìm thấy được. Từ chỗ Lăng Cương Lăng Tiếu

đã được xem bức họa của hắn. Tuy là có điểm hơi khác đi, nhưng mà hắn cảm giác không nhận nhầm.

- Lão đệ, ta sớm bảo ngươi không nên làm chuyện này, sớm muộn sẽ gặp phải họa. Ban đầu ta nghe nói ngươi bị người ta giết chết, làm hại ta lo lắng một hồi a!

Ảnh Phong mở miệng nói với U Ảnh kia.

- Phong ca, nếu như ta có thể cũng giống như ngươi, có thể ở trong tộc được xếp làm chủ nhân một tòa thành trì thì ta cần gì phải phí sức lao động như vậy. Mẹ ôi, không nghĩ tới những gia hỏa Thiên Long Môn này lại không nói tín nghĩa. Bọn họ cho là thay đổi một chút dung mạo ta liền không đoán ra bọn họ là ai, lại nhất loạt hành hạ đến chết trên trăm huynh đệ của ta. Nếu không phải ta mượn bí thuật trốn chạy, thì cái mạng nhỏ của ta cũng đã xong, thật sự là ghê tởm!

U Ảnh tợp một ngụm rượu mà nói với vẻ tức giận không thôi.

- Làm một chuyến như các ngươi chính là thu nhập cao, cũng là mạo hiểm cao. Thiên Long Môn hiện tại là đấu tranh nội bộ, nếu mà ngươi đưa tin tức bọn họ mua chuộc ngươi bán cho những người Kim Tộc đó, tin tưởng chỗ bọn hắn sẽ có trò hay để nhìn.

Ảnh Phong đề nghị.

- Ta cũng tính toán làm như vậy, chính là ta sợ bởi vì chuyện của ta gây họa với Kim Tộc, đến lúc đó ở trong tộc tạo thành phiền toái thì sẽ không tốt.

U Ảnh đáp lại có hơi băn khoăn.

- Cái này ngươi có khả năng yên tâm. Tộc của ta tuy là xuống dốc, nhưng

cũng là không có phần xuống dốc đến tình trạng tùy tiện để người khác ức hiếp. Nhưng mà... Ngươi nói cũng đúng, việc này để chậm một chút rồi nói sau.

Ảnh Phong đáp, tiếp theo hắn còn nói

- Sau này ngươi liền tạm thời ở lại bên cạnh ca ca. Bên phía trong tộc ta tự nhiên sẽ đi thông báo cho ngươi.

- Đa tạ Phong ca!

U Ảnh cười đáp.

Ngay sau đó, hắn quay sang nhìn một người ca kỹ đang quay cuồng với điệu xà vũ, vẫy tay một cái. Tức thì hút luôn tên ca kỹ kia về chỗ mình.

- Lại đây, mỹ nhân cùng Bổn đại nhân uống một chén!

U Ảnh ôm ca kỹ kia lộ ra ánh mắt thèm thuồng mà nói, đồng thời cái tay kia ôm nàng đã trực tiếp đặt lên trên bộ ngực nửa thân trần của ca kỹ kia.

Ảnh Phong biết tính cách U Ảnh nên cũng không nói gì thêm. Hắn chỉ là thông báo một tiếng, liền lui vào hậu viện.

- Xem ra ta đoán không lầm, hẳn là là Phương Bất Nhị mua chuộc U Ảnh Ám Sát Đoàn.

Lăng Tiếu nghe xong đối thoại của hai người này, liền đã xác minh suy đoán trong lòng hắn.

Ngày đó hắn bị người của U Ảnh đuổi giết, đúng là chuyện tốt do ma quỉ bên trong Thiên Long Môn làm!

Lăng Tiếu không nghĩ tới đi một lần liền gặp được người chính mình đang muốn tìm, quả là tiết kiệm không ít thời gian cho hắn.

U Ảnh chè chén cùng mỹ nữ ở bên cạnh. Vậy trước hết cứ để cho hắn sung sướng một hồi đi, để cho người khác khỏi nói hắn không có tình người!

Lăng Tiếu lặng yên đi theo phương hướng Ảnh Phong vừa đi.

Quanh co tới trước một chỗ tòa Lâu Các, lại có không ít người đang canh gác bảo vệ ở chỗ này.

Sau khi Ảnh Phong vào phòng của hắn, Lăng Tiếu liền nghe được bên trong vọng ra âm thanh dâm uế, thiết nghĩ Ảnh Phong so sánh U Ảnh càng háo sắc hơn.

Lúc này hắn vừa mới trở lại trong phòng liền lập tức nhảy lên cưỡi, thật sự là khiến cho Lăng Tiếu buồn bực không thôi.

Hắn rất muốn lọt vào lập tức giết Ảnh Phong kia, chính là nghe thấy âm thanh "Hừ hừ ơ ơ " kia, khiến cho thân thể của hắn đều bắt đầu nóng ran.

Bất đắc dĩ, chân thân của hắn ở bên kia không thể chờ đợi được liền lập tức hưởng dụng hai người mỹ nhân tuyệt sắc bên cạnh mình.

Liền vào lúc Ảnh Phong sắp sửa đạt tới tình trạng hưng phấn nhất, bóng dáng Lăng Tiếu liền biến mất từ cửa sổ mà đi vào.

Chỉ thấy hai thân thể trắng hếu đang không ngừng phành phạch cuốn lấy nhau, không ngừng hành động thập phần ngứa mắt.

- Đại nhân ngài hảo bổng, khiến cho ta đều sắp không chịu được... Ôi... Ta muốn chết...

Mỹ Cơ kia càng không ngừng phát ra âm thanh dâm uế.

Tất cả sự chú ý của Ảnh Phong cũng dồn vào trên người nữ nhân này. Hắn càng không ngừng nhấp nhổm, trong miệng còn nói

- Cứ sung sướng đi, bản Thành Chủ ngày ngày buổi tối cũng có thể để ngươi được sướng!.

Lăng Tiếu không có thời gian đi xem xét. Hắn trực tiếp ra tay như gió, nhằm hướng tới cổ hai người mà chém.

Lúc này, Ảnh Phong tựa hồ đã nhận ra cái gì. Động tác đang đánh sâu vào của hạ thân kia chợt dừng lại một phen.

Đáng tiếc, hắn cũng chỉ là hoài nghi có người đi vào, nhưng mà lại không biết công kích của đối thủ đã đi tới chỗ hắn.

- Phốc phốc!

Lăng Tiếu lấy tay hóa đao, lực lượng xuất thủ chính là đều không lưu tình một chút nào., hai cỗ thân thể đầu người lập tức liền bị chém xuống.

Hai đạo thần hồn kinh hoảng phóng ra muốn chạy trốn.

Chỉ là bọn họ còn chưa thể chạy trốn thì Lăng Tiếu đã nhanh chóng bắt giữ bọn chúng rồi nuốt chửng xuống.

Lăng Tiếu làm xong tất cả điều này, chẳng qua là trong thời gian một cái nháy mắt. Quả thực là nhanh đến mức khiến cho bất luận kẻ nào đều không phát hiện được.

Lăng Tiếu vung tay lên, một cỗ sát khí tím ngắt mãnh liệt từ trong tay phun

ra hủ thực hết sạch hai cỗ thi thể kia.

Lăng Tiếu thu Không Gian Giới Chỉ kia lại. Hắn tịnh không nóng nảy lập tức rời đi, mà là tiếp tục ngồi ở chỗ nầy tiêu hóa bằng hết trí nhớ kia của Ảnh Phong.

Quả nhiên, Ảnh Phong này đúng là người phát ngôn bên ngoài cho U Ảnh tộc. Còn U Ảnh kia đúng là một tên em họ của Ảnh Phong, cái tên U Ảnh kia chẳng qua là một cái tên giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2103 - Đến Thành Ma Hồn. (2)

Đương nhiên, U Ảnh hiện tại ở trong mắt Lăng Tiếu không đáng kể chút nào. Đợi lát nữa thừa dịp hắn vô ý thì Lăng Tiếu sẽ hạ Tỏa Hồn Chú cho hắn là xong. Đến lúc đó khống chế người này đến Thiên Long Môn làm chứng, vậy đó là lúc đường đường chính chính giết chết đám người Phương Bất Nhị cùng Hạ Công.

Lăng Tiếu sở dĩ giết chết Ảnh Phong trước, là muốn hiểu rõ một chút tình huống hiện nay của U Ảnh tộc, để hắn quyết định bước kế hoạch tiếp theo.

Thông qua trí nhớ của Ảnh Phong, môn phái U Ảnh tộc chứng thật là vô phương so sánh cùng Kim Tộc.

Tộc nhân bọn họ mặc dù so sánh người Kim Tộc thì phải nhiều hơn không ít, chính là có thể tu luyện thành U Ảnh bí thuật lại cũng không nhiều lắm.

Chủ yếu nhất chính là ở trong trận chiến Thượng Cổ ấy rất nhiều Chí Tôn, Thủy Thần cùng với Thần Vương của U Ảnh tộc đều ngã xuống. Mười phần chết đến bảy tám, truyền thừa và tài nguyên lưu lại càng cực kì ít ỏi đến đáng thương.

Tuy là trải qua vô số năm phát triển, nhưng mà cùng với việc thế lực khác quật khởi, U Ảnh tộc bọn họ tịnh không thể lại hiện ra uy phong của chủng tộc cổ cường thế. Cho nên đành lựa chọn bắt đầu lánh đời, trước hết tích lũy thế lực để sau này lại phát triển nâng cao uy danh.

Hiện nay trong U Ảnh tộc đã có được hai vị Chí Tôn, có vài vị Bán Thủy Thần, mà số lượng Thần Vương cũng tạm thời không so được với một số siêu cấp thế lực, trong đó Thiên Thần Vương cũng có vài người.

Số lượng Thiên Thần Vương sở dĩ ít như vậy, chủ yếu là bọn hắn bình thường rất ít phái người đi ra ngoài tranh đoạt những bảng xếp hạng này. Bằng không tuyệt đối cũng không yếu hơn nhiều lắm so với những siêu cấp thế lực kia.

Tất nhiên danh tiếng Thiên Thần Vương cũng không phải thứ mà mỗi người đều nhất định phải lưu ý. Chỉ cần có đủ thực lực thì đi đến chỗ nào cũng đều được người ta tôn trọng.

Hiểu rõ tình huống này, Lăng Tiếu liền cảm giác muốn tiêu diệt U Ảnh tộc đoạt lại địa bàn thuộc về Hồn Tộc chỉ sợ không dễ dàng a.

Hắn trong Dược Đỉnh tuy có mấy chục Thần Thi Ma làm trợ thủ, chính là chúng lại không đạt tới cấp bậc tồn tại Chí Tôn đích thực, chỉ có hai tên Bán Thủy Thần mà thôi. Nếu đích thực muốn khai chiến không đủ người ta nhét kẽ răng.

Đương nhiên, đó cũng không phải lý do làm Lăng Tiếu lùi bước.

Hắn hiện tại cũng không nhất thiết lập tức muốn diệt trừ U Ảnh tộc, mà là trước tiên tìm địa phương hẻo lánh để cho người Hồn Tộc ở lại. Nói cho bọn họ nơi này chính là địa bàn Tổ Địa của bọn họ. Nếu muốn đoạt lại tất cả thuộc về mình thì nhất định phải cố gắng tranh thủ đi tu luyện, mau chóng tăng thực lực lên mới được.

Chỉ cần bọn họ bình thường kìm chế hành vi của mình, tận lực hành động khiêm tốn, không nên tiết lộ thân phận Hồn Tộc ra ngoài, vậy bọn họ cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Đương nhiên, việc này nhất định phải từ toan tính kế lâu dài rồi hãy nói nữa.

Lăng Tiếu thản nhiên như không thối lui khỏi phòng của Ảnh Phong. Lúc

một lần nữa trở lại bên phía đại sảnh, hắn phát hiện trong cả phòng đều là cảnh dâm uế.

Những người uống rượu ở đây ai nấy đều đã lột sạch trơn những ca kỹ này, đều đặt bọn họ dưới hông rồi đem hết sức lực đánh sâu vào. Động tác của ai nấy đều là dạng siêu khó thực hành, thật sự là một bộ xuân cung đồ sống sờ sờ.

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng

- Một bang dâm côn!.

Lăng Tiếu nhìn một lượt, ngoại trừ U Ảnh ở ghế chủ tọa, những người còn lại thực lực cũng không kém mấy. Nhưng nếu hắn muốn giết chết hết bọn chúng cũng không là việc gì khó.

Lăng Tiếu lười nhìn tiếp nữa, bóng dáng khẽ động liền bay thẳng đến những Thần Vương đang hừ hừ hinh hích này mà ra tay.

Hắn có thực lực Bán Thủy Thần đâu phải là làm vì. Với lực lượng so sánh Thần Vương Giai thì dũng mãnh hơn không biết bao nhiêu lần, lại kết hợp với tốc độ Phong thuộc tính, thân hình là nhanh tới cực điểm.

- Phốc phốc!

Người ở chỗ này, ngoại trừ U Ảnh ra thì những người khác đều trong nháy mắt đã bị mất mạng!

Mà U Ảnh đang đánh sâu vào lập tức đã nhận ra tình trạng, hạ thân đang đùa bỡn kia trong nháy mắt bị dọa đến cù rù rũ xuống.

Hắn đường đường Thần Vương đỉnh cao lại không biết có người âm thầm đi

vào. Người ta còn là người ở nơi này ai nấy đều giết chết, có thể nghĩ thực lực đối phương là mạnh mẽ đến cỡ nào.

Phía sau lưng hắn toát ra mồ hôi lạnh đầm đía như tắm, hắn tự hất ca kỹ mình đang ôm ra xa rồi nổi cơn thịnh nộ quát lớn

- Ai, đi ra cho ta!.

- Hắc hắc, ngươi thử đoán ta là ai!

Lăng Tiếu phát ra nụ cười cực kì nham hiểm mà từng bước từng bước tới gần U Ảnh rồi nói.

U Ảnh càng không ngừng nhìn xung quanh bốn phía, chính là ngay cả bóng dáng đều không hề phát hiện ra. Hắn dùng thần niệm cũng quét vài lượt ở chỗ này mà không có bất cứ khí tức gì tồn tại, hắn đều hoài nghi liệu chính mình có phải là thấy quỉ hay không.

- Hừm... Chẳng lẽ là trưởng lão trong tộc?

U Ảnh âm thầm tự hỏi ở trong lòng.

U Ảnh nhất tộc bọn họ có khả năng tu luyện một loại U Ảnh bí thuật, có thể che giấu tung tích, người bình thường khó có thể phát hiện. Mà bản thân hắn cũng tu luyện loại bí thuật này tới cảnh giới đại thành, có muốn ẩn đi không khó.

Chính là hiện tại đang bị người khác giam giữ, hắn muốn chạy trốn cũng không có khả năng a!

- Ai, đừng giả thần giả quỷ. Có đúng là Quỷ Ảnh Thất thúc không? Hay là Ảnh Vân trưởng lão?

U Ảnh đã cầm Thần Khí trong tay, càng không ngừng lưu ý tứ phương mà quát hỏi, thần sắc tràn ngập vẻ căng thẳng.

Từ trước tới nay đều là hắn tàng hình dọa người, hôm nay bị người khác đe dọa như vậy. Thật sự là khiến cho hắn cảm thấy phi thường sợ hãi cùng tức giận.

- Hắc hắc, ngươi thử đoán ta là ai... Hắc hắc, ngươi thử đoán ta là ai...

Lăng Tiếu cố tình hù dọa một phen kẻ đầu sỏ trước đây đã phái người đuổi giết ám sát chính mình, càng không ngừng phát ra những tiếng cười nham hiểm.

Âm thanh này càng không ngừng vọng lại ở trong đại sảnh, làm cho người ta có cảm giác rợn cả tóc gáy!

Ca kỹ kia bị âm thanh này trực tiếp hù dọa sợ đến té xỉu.

U Ảnh cực kỳ giận dữ, nếu lại tiếp tục như vậy hắn liền bị đối phương trêu chọc mà không biết làm sao.

- Mau hiện thân cho Lão Tử!

U Ảnh quát lớn một tiếng, thần kiếm trong tay vung lên, từng đạo Kiếm mang như gió táp trong nháy mắt đều cấp tràn ngập trong đại sảnh này rồi phá hủy nó.

- Rầm rầm!

U Ảnh không quản được nhiều như vậy, trong nháy mắt hắn bay lên trời, tính toán tiềm ẩn trốn núp đi rồi hãy nói sau.

Mà mục đích hắn làm như vậy cũng là nghĩ muốn khiến cho Ảnh Phong chú ý,rồi sai khiến người bên trong phủ Thành Chủ đến đây chi viện.

Lăng Tiếu đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của U Ảnh. Vì thế hắn tuyệt không lo lắng gặp phải động tĩnh gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2104 - Ngươi Đoán Xem Ta Là Ai.

Ở chỗ này hắn không cho rằng có thể lại có người có khả năng phát hiện được sự hiện hữu của hắn.

Cường giả trong Phủ Thành Chủ ai nấy đều kinh động, bọn họ cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo một âm thanh kinh hoảng truyền ra

- Không... Không tốt, thành... Thành chủ đại nhân ngài đã bị giết!

Âm thanh này vừa mới truyền tới, ai nấy đều bắt đầu hơi bị biến sắc.

Người cường đại nhất ở chỗ này chính là thành chủ đại nhân của bọn họ, vậy mà lại bị người khác giết chết còn không ai biết.

Rất nhiều cao thủ ai nấy đều bay vút về hướng tới Lâu Các của Thành Chủ.

U Ảnh chính là bị dọa đến tinh thần bối rối, Ảnh Phong có thực lực không sai biệt lắm với hắn, lại bị người khác không tiếng động lặng lẽ giết chết. Hắn không khỏi đang suy nghĩ

- Hừm... Chẳng lẽ là Chí Tôn xuất thủ ra tay?.

Nghĩ tới đây, hắn càng tỏ ra lo lắng. Hắn không chút suy nghĩ lập tức trốn chạy về hướng tới phương xa, có lẽ chỉ có trở lại trong tộc thì hắn mới cảm giác được an toàn!

- Muốn chạy trốn sao? Cửa cũng không có!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng lập tức đuổi theo.

U Ảnh còn không bay ra được xa, chỉ cảm thấy sau đầu đau nhức, cả người lập tức hôn mê bất tỉnh.

Một con Khôi Lỗi trợ thủ như vậy, Lăng Tiếu quả thật không muốn nó bị tổn thất chút nào. Để khi về lại khống chế hắn, sai khiến cho hắn đến Thiên Long Môn nói ra những chuyện tốt ngày đó Phương Bất Nhị dùng khoản tiền lớn mua chuộc hắn.

Đến lúc đó, chính là lúc hắn đường đường chính chính đi giết người!

Lăng Tiếu mang U Ảnh trở lại tửu lâu rồi bắt đầu thu xếp.

Đợi đến lúc trời sáng, phân thân thần hồn hợp nhất cùng chân thân là có thể vượt qua sự chống đỡ của U Ảnh để hạ Tỏa Hồn Chú.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, chuyện Thành Chủ thành Ma Hồn bị giết chết giống như ôn dịch bình thường truyền khắp bên trong thành.

Tất cả bảo vệ bên trong thành so sánh bình thường đều tăng thêm gấp đôi. Bọn họ càng không ngừng kiểm tra Võ Giả lui tới nơi này, khiến cho lòng người ai nấy đều hoảng sợ.

U Ảnh tộc biết được tin tức này, trên dưới toàn tộc đều rất là kinh ngạc.

Thành Ma Hồn chính là thành trì để bọn hắn vơ vét của cải bên ngoài, cũng khá quan trọng cho nên bọn họ mới phái Thần Vương đỉnh cao như Ảnh Phong tọa trận, để ngừa có sơ suất.

Chính là, trước mắt lại bị người khác chém chết.

Điều này làm cho bọn họ không thể không coi trọng. Hơn nữa phái ra một vị Bán Thủy Thần tự mình mang đội đi ra truy tra chuyện này.

Đến khi những người này tra đến chỗ đám người Lăng Tiếu, Lăng Cương lấy ra thân phận Thiên Long Môn. Những người đó lập tức không dám lại đưa ra nửa câu nghi vấn nhiều hơn.

Chỉ là như thế lại khiến cho U Ảnh Tộc Nhân nghi ngờ trong lòng.

Tất nhiên Ảnh Phong thực lực công khai ở nơi này.Người mà có thể lẻn vào phủ Thành Chủ giết chết hắn thì thực lực có thể nghĩ đáng sợ đến đâu.

Mà Lăng Cương là Thiên Thần Vương lại vừa khéo xuất hiện ở nơi này, bọn họ hoài nghi có thể chính là người của Thiên Long Môn làm hay không.

Nhưng mà, bọn họ hoài nghi thì hoài nghi, cũng không dám tùy tiện chụp mũ loạn.

- Thành Chủ Ảnh Phong thành Ma Hồn lại bị giết, rốt cuộc là ai làm mà có thể lớn mật như thế!

Sau khi người U Ảnh tộc vừa đi, Lăng Cương liền thập phần không giải thích được mà nói với Lăng Tiếu.

Lăng Cương thân là người Kim Tộc, tự nhiên rõ ràng Ảnh Phong này rốt cuộc là ai.

Người U Ảnh tộc bình thường đều rất khiêm tốn, đại bộ phận cũng chỉ là đi lại ở trong thành Ma Hồn này. Mà Ảnh Phong kia có thực lực cũng không yếu, lại bị người khác dễ dàng giết chết, xác thật khiến cho hắn có cảm giác

kinh ngạc.

- Ha hả, nói không chừng hắn trộm nữ nhân người khác, bị người ta xông tới cửa giết chết

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Việc này sau khi trở về hắn tự nhiên sẽ không khoe khoang, hắn cũng không muốn đám người Lăng Cương lo lắng hộ hắn.

Sau khi ở lại tại thành Ma Hồn mấy ngày, người U Ảnh tộc không tra được hung thủ nên cũng chỉ có thể nới lỏng canh gác, tùy ý cho người bên trong thành lại khôi phục tự do như trước, không hề tiếp tục truy tra tiếp.

Chỉ là canh gác phủ Thành Chủ so sánh dĩ vãng đều phải chặt chẽ cẩn thận hơn nhiều lắm.

Đám người Lăng Tiếu không hề tiếp tục dừng lại nữa, liền ra khỏi thành.

Lăng Tiếu tựa hồ là tự do không mục đích chạy như bay khắp các thôn trấn ở ngoài thành Ma Hồn.

Những người khác cũng không biết hắn muốn làm gì, cũng không có ý tứ tìm hỏi. Chỉ là đi dạo lung tung khắp nơi cùng với hắn.

Kỳ thật, Lăng Tiếu là muốn đi tìm những chỗ trước kia Hồn Tộc từng sinh sống.

Dựa vào trí nhớ cùng với sự thay đổi qua vô số vạn này, những nơi kia cũng không dễ tìm.

Mất hơn nửa tháng, Lăng Tiếu lại vẫn là không tìm được chút xíu cảm giác

quen thuộc.

Ngày hôm đó, đám người Lăng Tiếu ngừng lại nghỉ ngơi trên một đỉnh núi.

Lăng Cương không nhịn được hỏi

- Tiếu thúc, ngươi đang tìm cái gì?.

Lời này của hắn là có hơi mạo muội, nhưng mà hắn cũng là muốn chia sẻ hộ một ít phiền não cho Lăng Tiếu mà thôi.

Lăng Tiếu do dự một chút rồi nói

- Ta muốn tìm Ma Hồn cốc!.

Hắn tin tưởng Lăng Cương là người một nhà, tuyệt đối sẽ không nói bừa các chuyện.

- Ma Hồn cốc? Nó cùng thành Ma Hồn có quan hệ gì sao?

Lăng Cương có hơi không giải thích được lại hỏi han.

Hắn vừa nói ra lời này, Lăng Tiếu đã biết rõ hắn chỉ sợ cũng không biết địa phương kia.

Đương nhiên, nhất định những địa danh này là từ thời Thượng Cổ lưu truyền tới nay, hiện tại đổi thành tên là gì thì Lăng Tiếu cũng không biết rõ ràng lắm.

Hắn tìm đọc không ít sách cổ cũng không tìm được tư liệu tương quan, mà hắn từ trong trí nhớ của Ảnh Phong cũng không có tin tức gì về phương diện này.

Theo lý thuyết thân là nơi đóng của chủng tộc cổ Hồn Tộc thì hẳn phải là rất nổi danh mới đúng. Chính là hiện tại lại biến thành địa danh không biết tên, điều này làm cho hắn có chút buồn bực.

- Thôi được, ta lại đi dạo!

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Mấy ngày sau, Lăng Tiếu căn cứ trí nhớ của Ảnh Phong mà đến một dãy núi cổ lớn nhất ở gần thành Ma Hồn nhất.

Dãy núi cổ này gọi là dãy núi Quỷ Hồn, vốn nói ở trong dãy núi này có lưu lại được Thượng Cổ Quỷ Hồn. Người bình thường một khi vào bên trong sẽ bị nhập xác nuốt chửng linh hồn mà chết. Còn có người nói trong dãy núi này có một loại Linh Thú quỉ dị có thể công kích linh hồn. Mà chủng Linh Thú đó lại gọi là Linh Thú biến dị "Độc Giác Hồn Thú".

Lăng Tiếu hoài nghi dãy núi Quỷ Hồn này có thể đúng là Ma Hồn cốc hay không?

Từ Thượng Cổ đến nay, rất nhiều chỗ bề mặt của mặt đất đã xảy ra thay đổi lớn lao so với từ thời chiến tranh đến nay. Lăng Tiếu không thể khẳng định được thì cũng là bình thường.

Nếu thật sự không được như vậy, hắn liền chỉ có thể thu xếp cho người Hồn Tộc ở bên ngoài dãy núi Quỷ Hồn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2105 - Hồn Tộc An Cư. (1)

Tất nhiên trong dãy núi Quỷ Hồn nếu mà có Độc Giác Hồn Thú thì chúng cũng tương đối thích hợp làm vật cưỡi cho người Hồn Tộc, hai bên chung một chỗ cũng là tương ứng.

Đối với núi non ở nơi này, Lăng Cương vốn cũng có hơi hiểu rõ, hắn nhắc nhở Lăng Tiếu

- Tiếu thúc, Thánh Thú nơi này cũng không ít, phải cẩn thận một chút.

- Ừ, ta có chừng mực.

Lăng Tiếu lên tiếng, liền lựa chọn một chỗ bằng phẳng hạ xuống.

Hắn tịnh không hề tính toán chính mình đi thăm dò tình huống nơi này. Hắn nghĩ tới biện pháp tốt hơn để hiểu rõ dãy núi Quỷ Hồn này có liên quan cùng Hồn Tộc hay không.

Sau khi mọi người hạ xuống, Lăng Tiếu liền thả Bại Gia Tử ra ngoài.

Đúng là hắn muốn để Bại Gia Tử đi tìm vài con Thánh Thú già để hỏi một chút xem bọn họ có thể biết nơi này là chốn cũ của Hồn Tộc hay không.

Tất nhiên Thánh Thú sinh mệnh tương đối lâu dài, chỉ cần không chết trong đánh nhau thì cơ hồ cũng có thể một mực sống sót. Mà bọn chúng bình thường đều sống ở trên địa bàn của mình, rất ít di chuyển đi nơi khác.

Mấy ngày sau đó, Bại Gia Tử cuối cùng đã nghe được tin tức từ một con

Thập Giai Tam Lân Giáp Thú mà biết được, nơi này vào thật lâu trước kia quả thật là có nhân loại từng ở. Chỉ là sau này đã xảy ra biến cố đáng sợ liền không có bất luận nhân loại nào đi tới định cư chỗ này.

Đã trải qua biến đổi bao năm nay, nơi này đã trở thành một dãy núi cổ, trở thành lãnh địa đích thực của Linh Thú.

Sau khi biết được tin tức này, Lăng Tiếu rất là vui mừng, xem ra là hắn đã tìm đúng nơi.

Chỉ cần đây là Hồn Tộc Tổ Địa là được, không nhất định phải tìm được địa phương ngày đó. Nơi đó chỉ sợ tất cả cũng bị hủy diệt rồi trở thành nơi Linh Thú cư ngụ. Nếu để cho người Hồn Tộc nhất định ở tại bên kia thì ngược lại bất tiện. Thực lực bọn họ vẫn còn rất yếu, thật sự không nên ở tại địa phương tương đối nguy hiểm.

Lăng Tiếu sau khi trải qua xem xét địa hình nhiều mặt, rốt cục lựa chọn một chỗ không đáng để ýì bên ngoài dãy núi Quỷ Hồn làm như căn cứ sinh tồn để Hồn Tộc trở lại Thiên Vực.

Đương nhiên, chuyện này Lăng Tiếu không mong muốn bị những người khác biết.

Sau khi chọn xong địa điểm, Lăng Tiếu liền bảo đám người Lăng Cương lặng lẽ quay về Thiên Long Môn, nói hắn muốn ở chỗ này bế quan một đoạn thời gian.

Lăng Cương lúc đầu không đồng ý. Cuối cùng chính là hắn có thể đoán được Lăng Tiếu có thể có chuyện gì bất tiện không muốn cho bọn họ biết, nên không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ mà dẫn dắt mọi người trở về.

Tất nhiên thực lực Lăng Tiếu trước kia đâu bằng bây giờ, chỉ cần không gặp

phải Chí Tôn thì tin tưởng sẽ không xảy ra chuyện gì.

- Xem ra cũng là lúc ta nên rời đi!

Liễu Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn theo đám người Lăng Cương rời đi, quay sang Lăng Tiếu ở cách đó không xa mà khẽ thở dài.

Lăng Tiếu ít nhiều có hơi không đành lòng nhìn nữ nhân được gọi là đệ nhất mỹ nhân xứ sở Thiên Long này, trong lòng âm thầm nhủ

- Mấy ngày nay quả đúng là lạnh nhạt với nàng!.

- Tỷ tỷ ngươi muốn đi chỗ nào?

Lăng Tiếu mang theo vài phần vẻ không đành lòng mà hỏi.

Là nam nhân đều muốn biến nữ nhân như vưu vật này làm của riêng, tâm tư về phương diện này của Lăng Tiếu mặc dù khá nhạt, nhưng mà không phủ nhận Liễu Phiêu Phiêu xinh đẹp có hấp dẫn hắn. Bằng không ban đầu ở trong Loạn Táng Không Gian hắn cũng sẽ không cố ý lưu lại mạng của nàng.

- Tìm kiếm sư phụ của ta, cũng muốn bế quan một đoạn thời gian, để xem có thể lại tiến thêm một bước hay không!

Liễu Phiêu Phiêu thản nhiên đáp.

Bên trong Loạn Táng Không Gian nàng cũng là thu được một chút cơ duyên, tin tưởng chỉ cần nàng có thể tĩnh tâm một đoạn thời gian, thì sẽ lại có thể tiến thêm một bước.

- Vậy... Ta Chúc tỷ tỷ dọc đường thuận lợi, lúc rảnh còn nhớ đến thăm tiểu đệ!

Lăng Tiếu nói vậy.Ngay sau đó trong tay của hắn xuất hiện ra một gốc cây thần tài

- Đây là Phong Nguyệt Hoa, tin tưởng đối với tỷ vào lúc đột phá sẽ hơi có trợ giúp!.

Phong Nguyệt Hoa là một loại Thủy Thần nguyên liệu tiếp cận gần nhất ánh trăng. Nó là một trong những nguyên liệu quí giá nhất mà Lăng Tiếu thu được từ trong những Không Gian Giới Chỉ này.

Cái này đối với Liễu Phiêu Phiêu tu luyện Phong thuộc tính mà nói, tuyệt đối cũng là Chí Tôn thần tài khá có sức dụ dỗ.

Liễu Phiêu Phiêu do dự một chút, nhưng vẫn nhận lấy một gốc cây thần tài của Lăng Tiếu.

Mắt nhung nàng không hề nháy mắt mà nhìn Lăng Tiếu, ở trong ánh mắt có thêm vài phần tình cảm không sao diễn tả nổi mà nói

- Ta sẽ lại tới tìm ngươi!.

Dứt lời, nàng giống như một cơn gió nhẹ thoảng qua, biến mất trong nháy mắt khỏi tầm mắt của Lăng Tiếu.

- Hy vọng ngươi có thể nói mà giữ lời!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần phiền muộn, hắn thở dài mà nói.

Hiện nay bên cạnh Lăng Tiếu liền còn lại mấy người Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Sát Thiên, Mạc Âm Ngưu cùng với U Ảnh. Đương nhiên Bại Gia Tử và Thập Tam Thái Tử đều có mặt.

Lăng Tiếu đã sớm nói tất cả những chuyện chính mình gặp phải ở trong Loạn Táng Không Gian cho Vân Mộng Kỳ và Ngọc Nhu Phỉ. Cho nên hắn không ngại cứ giữ bọn họ lại. Mà những người khác chính là bị hắn khống chế, càng không cần lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ bí mật gì.

Lăng Tiếu thả người Hồn Tộc từ trong Thần Đỉnh ra.

Người Hồn Tộc ai nấy đều cảm nhận được linh khí thiên địa bên trong Thiên Vực hoàn toàn không giống, ai nấy đều là cảm thấy mừng vui bất ngờ không thôi. Còn có mười mấy người bị kẹt tại cửa ải, nay cảm nhận được linh khí thiên địa đậm đặc ở nơi này, lại vào giờ khắc này đều phải đột phá.

Vân Sư Phúc cùng với đám người Vân Lợi mang theo những người liên can người quỳ lạy cảm kích nói với Lăng Tiếu

- Đa tạ Lão Tổ tông dẫn chúng ta quay về Tổ Địa!.

Lăng Tiếu cười nói

- Đứng lên cả đi đi, ta nếu là Lão Tổ tông của các ngươi, mang bọn ngươi trở về sinh sống tại Tổ Địa là lẽ tất nhiên. Chỉ là sau này các ngươi đều cần phải cố gắng tu luyện gấp bội, mau chóng tăng thực lực lên, đừng có tùy tiện trêu chọc sinh sự....

Lăng Tiếu nói một đống lớn các đạo lý lớn, chính là vì khiến cho bọn họ vào mọi thời khắc luôn luôn ghi nhớ. Hồn Tộc là một chủng tộc phi thường dễ dẫn đến người ta kiêng kỵ, ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết thân phận của bọn họ.

Mà thân phận bọn họ hiện tại chính là một đám thôn dân bình thường, bắt đầu sinh sống ở chỗ này. Chờ khi thích ứng với chỗ ruộng đất này rồi hãy nói sau.

Mặt khác, Lăng Tiếu vẫn còn nói cho bọn họ rất nhiều kẻ thù liền ở trên mảnh đất này. Thế lực của người ta so với bọn hắn thì mạnh hơn không biết bao nhiêu vạn lần. Bọn họ nhất định phải biến hận thù thành lực lượng, tranh thủ sớm ngày có được thực lực báo thù.

Lăng Tiếu nói như vậy mục đích cũng là đểì bọn họ không chịu thua kém, sớm ngày trở nên cường đại mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2106 - Hồn Tộc An Cư. (2)

Lời Lăng Tiếu nói có lẽ rất có hiệu quả, hắn có thân phận "Lão Tổ tông" chuyển thế, khiến cho người Hồn Tộc đều là nói gì nghe nấy. Mà bọn họ cũng đã chứng kiến Lăng Tiếu cường đại, tự nhiên sẽ không tỏ ra chút xíu lòng nghi ngờ.

Lăng Tiếu để cho bọn họ tự động đi đốn củi kiến tạo nhà cửa phòng ốc cho mình, để cho bọn họ có một loại cảm nhận đã bám rễ chắc chắn ở chỗ này.

Lăng Tiếu chính là nhân cơ hội mang theo những thiếu niên Hồn Tộc này lượn vòng vo vài vòng đến thôn trấn phụ cận, khiến cho bọn chúng có thể dần dần dung nhập hòa tan vào trong vòn sinh hoạt của những người khác.

Hậu nhân Hồn Tộc một mực đều sinh hoạt ở trong một chỗ không gian chật hẹp kia, đâu có được nhìn thấy những nơi cư trú văn minh của nhân loại khác, ai nấy đều là hiếu kì hài lòng vô cùng.

Lăng Tiếu vẫn còn nhân cơ hội truyền thụ cho bọn họ điều kiện sinh tồn tại Thiên Vực. Để cho bọn họ biết các loại giao dịch tiền nong qua Huyền Tinh, cực phẩm Huyền Tinh, Thần Tinh gì gì đó. Ngoài ra vẫn còn nói cho bọn họ một chút qui luật sinh tồn khác.

Lăng Tiếu càng là mua cho bọn họ lượng lớn vật tư phục vụ cho nhu cầu sinh tồn. Đều là các thứ đồ để ăn, mặc, ở, đi lại..., còn có một chút sách vở ghi chép điển tịch thông thường...

Sau khi Lăng Tiếu dẫn bọn hắn quay về đến địa phương định cư, hắn lại cho Vân Mộng Kỳ cùng với Ngọc Nhu Phỉ thay phiên dậy dỗ cho hậu nhân Hồn Tộc các mặt khái niệm và phương pháp sinh tồn khác, để cho bọn họ mau

chóng có thể đuổi kịp cuộc sống của những người khác.

Lăng Tiếu chính là nhân cơ hội những người Hồn Tộc đang bận việc mà bố trí ở bốn phía nơi họ ở những Thần Thi Ma sâu hàng vạn thước dưới lòng đất. Đồng thời thiết lập ảo cảnh, bình thường bất luận kẻ nào muốn tìm ra bọn họ đều không dễ dàng.

Những Thần Thi Ma này đúng là để ngừa sau này những người Hồn Tộc này có tình huống nào, có khả năng mượn bọn chúng để tránh họa.

Đương nhiên phương pháp triệu hoán Thần Thi Ma này, Lăng Tiếu vẫn truyền thụ cho mấy ông lão có thực lực tương đối mạnh nhất trong Hồn Tộc.

Sau khi trôi qua ước hơn nửa năm, người Hồn Tộc cuối cùng đã làm quen với cuộc sống nơi này.

Tất cả bọn họ được Lăng Tiếu nhiều lần dẫn tới thành trấn lân cận mở rộng tầm mắt một phen về việc đời, càng làm cho bọn họ kiên định với quyết tâm cố gắng tu luyện.

Lăng Tiếu trong mấy ngày nay cũng đã giao rất nhiều tài nguyên vào trong tay bọn họ, để cho bọn họ cải thiện thể chất, tăng nhanh hơn tốc độ tu luyện.

Đương nhiên, tài năng bẩm sinh của Hồn Tộc là ở chỗ Trọng Hồn. Chỉ có lợi dụng thật tốt tài năng bẩm sinh Trọng Hồn thì mới có thể khiến cho bọn họ trở nên không giống người thường.

Từ sau khi Lăng Tiếu truyền thụ cho Khống Thần Quyết mọi người bọn họ, rốt cục lần lượt có người cảm ứng được sự tồn tại của tinh thần lực. Cũng có một bộ phận nhỏ những người xuất sắc có thể vận dụng tinh thần lực để công kích.

Nhìn thấy tình huống như thế, trong lòng Lăng Tiếu thập phần vui mừng.

Cứ theo đà này, Hồn Tộc sau trăm năm hẳn là có khả năng đạt tới trình độ những người bình thường, sau ngàn năm hẳn là có khả năng bộc lộ tài năng.

Về phần khi nào có thể báo thù, cái này tạm thời liền xa xôi một chút.

Nhưng mà, Lăng Tiếu trước tiên giúp bọn hắn diệt trừ một số chướng ngại.

Thời gian tiếp theo, Lăng Tiếu bồi dưỡng trọng điểm thế hệ thiếu niên Hồn Tộc.

Bọn chúng đều ở vào thời kỳ tu luyện tốt nhất, bọn chúng mới là nền tảng tương lai của Hồn Tộc, không giống những người khác đã trải qua cái tuổi như vậy nên mức độ tiếp tục phát triển là có hạn.

Trong số những thiếu niên này, Lăng Tiếu tự nhiên bồi dưỡng trọng điểm đồ đệ Vân Thiên của hắn.

Tài năng bẩm sinh của Vân Thiên là xuất sắc nhất trong số tất cả thiếu niên, hơn nữa Thức Hải so sánh những người khác còn có ưu thế.

Vân Thiên cũng không hề khiến cho Lăng Tiếu thất vọng, hắn tu luyện chăm chỉ khắc khổ dị thường. Tốc độ thăng bậc tiến Giai của hắn cũng là nhanh nhất trong số những thiếu niên này.

Lăng Tiếu khá là vừa lòng với đồ đệ này, hắn có thể khẳng định thủ lĩnh tương lai của Hồn Tộc không thoát khỏi đồ đệ này của hắn.

Từ khi đi ra khỏi không gian kia, lúc ở trong Thần Đỉnh của Lăng Tiếu thì Vân Thiên cũng vẫn cố gắng tu luyện, nên tới thời điểm được thả ra khỏi Dược Đỉnh thì nó đã đạt tới tu vi Cao Giai Huyền Sĩ.

Hiện nay lại qua nửa năm nó liền càng trực tiếp đột phá đến tu vi Linh Sư, có thể chuyển Huyền lực của bản thân biến thành linh lực, gây dựng được trụ cột tương đối kiên cố.

Lại kết hợp với việc hiện nay hắn đã hiểu được vận dụng tinh thần lực để công kích, cho dù là Trung Giai Linh Sư hắn cũng có thể chém chết.

- Vân Thiên ngươi lại đây một phen!

Lăng Tiếu quay sang phía Vân Thiên vẫn đang khổ luyện Huyền kỹ mà kêu lớn.

Hiện nay người Hồn Tộc đã xem như thu xếp ổn thỏa, hắn cũng là lúc rời đi.

- Sư phụ!

Động tác của Vân Thiên cũng khá linh hoạt đi tới trước mặt Lăng Tiếu rồi cung kính chào.

Thời gian cách hơn một năm, vóc người của Vân Thiên càng thêm rắn chắc cường tráng. Khí chất cả người cũng thay đổi một tầng, có vẻ càng thêm phấn khởi tự tin.

- Mấy ngày nay ngươi tu luyện đều phi thường khá, vi sư cảm thấy rất vừa lòng.

Lăng Tiếu đầu tiên là tán dương khen Vân Thiên một câu, rồi lại nói tiếp

- Sau này ngươi vẫn cần tu luyện thêm, không nên phụ lòng kỳ vọng của sư phụ đối với ngươi. Trụ cột tương lai tộc của ta có lẽ do ngươi gánh vác biết không?.

- Sư phụ ngài yên tâm, con sẽ cố gắng!

Vân Thiên đáp lời với vẻ thập phần chăm chú, tiếp theo nó lại hỏi

- Sư phụ người... có đúng là người muốn đi phải không?.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu Vân Thiên mà nói

- Không sai, sư phụ còn có rất nhiều chuyện phải làm. Rốt cuộc không có khả năng ở lại chỗ này nhìn các ngươi trưởng thành. Sau này ngươi nhất định phải ràng buộc huynh đệ bọn tỷ muội, không để cho bọn họ tùy tiện gây chuyện, cũng không dễ dàng để lộ ra thân phận, lại càng không được xâm nhập đi vào núi này. Su phụ mà có thời gian sẽ đến thăm các ngươi.

Ánh mắt của Vân Thiên bắt đầu có hơi nhập nhòa mà nói

- Sư phụ, con... con biết nên làm như thế nào.

Hắn coi Lăng Tiếu là thần tượng, sự cường đại của Lăng Tiếu đã sớm xâm nhập vào nội tâm hắn, hắn lại được Lăng Tiếu tự mình chỉ đạo, trong lòng quả thật không nỡ rời Lăng Tiếu.

Vẻ mặt của Lăng Tiếu bắt đầu trở nên uy nghiêm mà nói

- Nam nhi máu chảy không đổ lệ, ngươi thu lại nước mắt cho ta. Sau này nếu lại để cho ta nhìn thấy ngươi khóc, ngươi liền không phải đệ tử của ta!.

- Vâng, sư phụ!

Vân Thiên trong nháy mắt nghiêm nét mặt nói.

Sau khi Lăng Tiếu lại động viên vài câu, hắn liền truyền đoạn khẩu quyết

Khống Thần Quyết cấp thứ hai cho Vân Thiên, lại dặn nó ít nhất phải sau khi đạt tới thực lực Địa Hoàng Giai mới có thể tu luyện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2107 - Hành Động Săn Da Đầu. (1)

Mặt khác lại cho nó không ít tài nguyên, để cho nó có thể không cần lo lắng vì nguyên liệu trước khi đạt tới Huyền Đế.

Lăng Tiếu không có khả năng đưa nguyên liệu rất trân quý cho nó cầm. Tất nhiên nó vẫn còn chỉ là thiếu niên, không thể dễ dàng đưa cho nó dẫn tới có hại.

Vào trước lúc đi, Lăng Tiếu vẫn triệu tập tất cả người Hồn Tộc lại đây một chuyến, lại nghiêm túc thông báo rất nhiều công việc mới rời đi.

Nhưng mà,sau khi hắn rời đi thì cũng để lại Mạc Âm Ngưu cùng với Sát Thiên, khiến cho bọn họ canh giữ trông nom cho người Hồn Tộc. Hắn phòng ngừa nhỡ xảy ra chuyện gì thì bọn họ có khả năng kịp thời phản hồi quay về Thiên Long Môn để cầu viện hắn.

Lăng Tiếu sở dĩ bỏ rơi lại hai đại chiến tướng này, chủ yếu là thực lực bây giờ của hắn đã không cần bọn họ giúp hỗ trợ nữa.

Mặt khác, hắn vẫn còn thông báo một lần cho Bại Gia Tử, để cho nó đi cảnh cáo một lần đối với một số Cao Giai Linh Thú nơi này, ngàn vạn lần không thể để cho bọn chúng chủ động công kích người Hồn Tộc.

Sau khi thu xếp chu toàn, Lăng Tiếu mang theo Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, U Ảnh liền phản hồi về thành Ma Hồn.

Tương lai Hồn Tộc có thể trở nên cường đại, thì thành Ma Hồn sẽ là tòa thành trì đầu tiên mà bọn hắn muốn đoạt lại.

Nhưng mà, vào lúc trước đó Lăng Tiếu vẫn có nghĩa vụ giúp bọn hắn diệt trừ thêm mấy uy hiếp.

Từ sau khi Lăng Tiếu chém chết Ảnh Phong kia, phòng ngự của phủ Thành Chủ đã là tăng trưởng gấp đôi. Bề ngoài Thành Chủ xem ra chỉ là một người bậc Trung Giai Thần Vương, nhưng mà đã có một nhân vật Bán Thủy Thần tọa trận ở trong bóng tối.

Điểm này Lăng Tiếu đã sớm điều tra rõ ràng.

Lăng Tiếu lần này phản hồi quay lại thành Ma Hồn, đúng là hắn định hướng về phía Bán Thủy Thần kia.

Giết chết một người Bán Thủy Thần, ít nhất có thể làm cho U Ảnh tộc ít đi một vị có thể trở thành tồn tại cấp bậc Chí Tôn, ý nghĩa điều này khá lớn.

Đợi đến ngày khác vào lúc hắn đạt tới cấp Chí Tôn đích thực, sẽ lại giết hết hai vị Chí Tôn trong U Ảnh tộc, lo toan cho hậu duệ Hồn Tộc.

Lúc Lăng Tiếu cùng mấy người tới gần thành Ma Hồn thì cũng không xâm nhập vào bên trong, mà là dừng lại tại một chỗ hoang vắng ở vùng ngoại ô.

Vân Mộng Kỳ hỏi hắn với vẻ không giải thích được

- Tiếu, tại sao không đi vào thành?.

Xung quanh đây chỉ có Không Gian Trận của thành Ma Hồn nên có khả năng dễ dàng rời khỏi nơi này. Nàng không hiểu tại sao Lăng Tiếu đột nhiên không đi vào thành.

- Chúng ta không đi vào đó!

Lăng Tiếu nói.

Hai nàng đều kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, bọn họ không hiểu Lăng Tiếu đang có ý định gì.

Lăng Tiếu lên tiếng giải thích

- Tối nay ta muốn tới lập tức hành động săn da đầu. Các nàng đều đừng dừng lại ở chỗ này, cứ đi về phía trước chờ ta. Tránh khỏi có cái gì bất ngờ, ta không cứu giúp được các nàng.

- Không được, chúng ta muốn lưu lại giúp chàng!

Vân Mộng Kỳ quả quyết cự tuyệt.

Từ lời Lăng Tiếu nói có thể nghe ra được, hắn muốn chuẩn bị giết người. Hơn nữa đối thủ hẳn là không kém, nàng không mong muốn Lăng Tiếu một mình lao vào nguy hiểm.

Ngọc Nhu Phỉ ở một bên nói thêm

- Đúng, thực lực của chúng ta mặc dù không được cường đại như chàng, nhưng mà cũng sẽ không liên lụy đến chàng!

Hiện nay Ngọc Nhu Phỉ đã vượt cao hơn Vân Mộng Kỳ, nàng đã là cảnh giới Trung Giai Thần Vương, mà Vân Mộng Kỳ vẫn còn là Đê Giai Thần Vương đỉnh cao.

Chủ yếu là Ngọc Nhu Phỉ cách đây không lâu đã uống Thần Vương Đan mà Lăng Tiếu cho nàng, do đó mới có thể lại tiến một bậc. Còn Vân Mộng Kỳ từ trước tới nay cũng không mượn đan dược đột phá, cho nên sẽ phải chậm hơn một bước.

Lăng Tiếu do dự một chút rồi nói

- Lần này đối thủ chính là Bán Thủy Thần, các nàng ở chỗ này chỉ sợ sẽ làm ta phân tâm!.

- Bán... Bán Thủy Thần?

Hai nàng giật mình la lên.

Vẻ mặt Vân Mộng Kỳ có hơi khó coi liền nói

- Tiếu, có đúng là chàng điên rồi không. Loại cấp bậc này thực lực mạnh tới đâu chàng có biết không, làm thế nào mà chàng có thể dấn thân vào nguy hiểm đi đối phó hắn.

- Không sai, rốt cuộc là hạng người gì khiến chàng phải trừ một cách nhanh nhất? Tại sao không đợi thực lực của chàng cường đại hơn một chút rồi hãy nói sau?

Ngọc Nhu Phỉ cũng là căng thẳng thắc mắc.

Bọn họ cũng biết Lăng Tiếu có bản lĩnh vượt bậc mà chiến. Chính là Bán Thủy Thần, đó là dạng tồn tại nào đây. Làm sao có thể đang là cấp bậc Thần Vương mà đối kháng được.

Bọn họ quả thật không muốn Lăng Tiếu làm loại chuyện nguy hiểm.

Lăng Tiếu cười cười đáp

- Chớ có lo, chẳng lẽ các nàng vẫn còn không biết ta sao? Làm thế nào ta lại thực hiện loại hành động mà không hề nắm chắc.

Âm thanh của hắn vừa dứt, phân thân thần hồn của hắn xuất hiện ở trước mặt hai nàng.

Khối phân thân này bọn họ cũng biết, cùng chân thân của Lăng Tiếu không có gì khác nhau, đều là tồn tại có máu có thịt.

- Phân thân thần hồn của ta đã có được thực lực Bán Thủy Thần, nếu muốn giết tồn tại cùng bậc, các ngươi vẫn còn cho rằng ta không hề nắm chắc sao?

Lăng Tiếu hỏi lại hai nàng.

Ánh mắt hai nàng lóe lên vài phần vẻ sùng bái. Bọn họ không nghĩ tới nam nhân của mình lại đã cường đại đến loại trình độ này.

Vân Mộng Kỳ khẽ ôm Lăng Tiếu, hôn một cái thật sâu lên mặt hắn rồi nói tức tối

- Không nghĩ tới ban đầu gia hỏa cùng bậc so với ta còn kém nay lại đã vượt ta quá xa. Thật sự là không phục!.

Lúc ban đầu Lăng Tiếu chỉ là tu vi Cao Giai Huyền giả, nàng đã là bậc Linh Sư. Mà suốt quá trình nàng có tốc độ tu luyện đều là cực nhanh, đến ngay cả chính nàng cũng hơi có cảm giác khó có thể tin nổi.

Chính là cùng hiện tại mà so sánh Lăng Tiếu, thì Thần Thể của nàng lại cũng phải nhượng bộ lui binh.

Lăng Tiếu càng cường đại, trong lòng nàng tự nhiên là mừng rỡ vô cùng. Cái này chứng minh nhãn quan ban đầu của nàng không có sai.

Lăng Tiếu chính là hiếm khi được Vân Mộng Kỳ chủ động hôn mình như thế. Lúc này hắn kéo nàng lại gần, lại cũng kéo Ngọc Nhu Phỉ vào trong

lòng.

Hắn tả hữu đều hôn một hồi lên hai gương mặt mềm mại như ngọc rồi mới nhẹ nhàng nói

- Yên tâm đi, chỉ là một Bán Thủy Thần hiện tại ta cũng không để vào mắt. Ta lấy hai địch một muốn bắt hắn cũng dễ dàng, đó cũng là ta sớm làm một ít chuẩn bị nho nhỏ cho Hồn Tộc a!.

Khuôn mặt hai nàng đều nổi lên vài phần ánh hồng, đều là xinh đẹp khiến cho tất cả cảnh vật xung quanh đều hơi bị buồn bã thất sắc.

- Vậy chàng nhất định phải cẩn thận, mọi sự cũng không cần gượng ép, dù sao chàng vẫn còn trẻ tuổi. Chờ sau khi chàng trở thành Chí Tôn đích thực thì bên trong Thiên Vực này tin tưởng không ai là đối thủ của chàng!

Ngọc Nhu Phỉ dịu dàng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2108 - Hành Động Săn Da Đầu. (2)

Trong mắt nhung của nàng thấp thoáng sự tự tin lớn lao đối với Lăng Tiếu. Bởi vì nàng đi theo hắn một mạch từ đại lục Huyền Linh tới Thiên Vực mấy năm nay, nàng hiểu rõ ràng nhất sức chiến đấu đích thực của Lăng Tiếu đáng sợ ra sao.

- Không sai, lời Nhu Phỉ tỷ tỷ nói quả là đúng. Mọi sự không nên gượng ép. Nếu chàng không suy nghĩ cho mình, thì cũng ngẫm nghĩ cho bọn tỷ muội chúng ta!

Vân Mộng Kỳ nói phụ họa theo.

- Ừ, ta đã biết. Các ngươi và Tử Tử, Thập Tam bọn họ cứ tiếp tục đi về phía trước chờ ta. Ta tức thì có khả năng đuổi kịp và vượt các nàng. Đến lúc đó chúng ta lại rời đi từ chỗ khác.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Hai nàng không lại nói thêm điều gì, mang Bại Gia Tử cùng Thập Tam Thái Tử rời đi trước một bước.

Lăng Tiếu liền nói với U Ảnh

- Cho dù ngươi dùng biện pháp gì, cũng phải lừa Quỷ Ảnh Thất thúc kia của ngươi đến nơi này.

U Ảnh gật đầu lên tiếng

- Vâng, chủ nhân!

Tiếp theo hắn liền lướt về hướng tới thành Ma Hồn.

Người khác không biết rõ ràng lắm thân phận của U Ảnh, nhưng mà Lăng Tiếu có thể không biết rõ ràng được sao?

Ngày đó tại phủ Thành Chủ hắn đã có thể ngồi ngang vai ngang vế cùng Ảnh Phong, điều này đã nói lên thân phận không thấp của hắn ở trong tộc U Ảnh.

Huống chi hắn vẫn còn dùng được danh hiệu U Ảnh tộc để thành lập U Ảnh Ám Sát Đoàn, lại không lo lắng trong tộc bọn họ truy cứu. Tất cả điều này đều chứng minh sự phi phàm của thân phận U Ảnh.

Kỳ thật tên của hắn gọi là Ảnh Ngạo, là con trai út của đương kim đại tộc trưởng U Ảnh tộc.

Hắn từ nhỏ có tài năng bẩm sinh xuất sắc, được trong tộc nhất trí xem trọng, phải bồi dưỡng hắn trở thành người nối nghiệp tương lai.

Ảnh Ngạo cũng không hề phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Hiện nay chẳng qua hắn mới gần tám ngàn tuổi mà đã có được tu vi Thần Vương đỉnh cao, quả thực rất mạnh mẽ.

Bình thường có thể chưa đến một vạn tuổi mà đạt tới một bước Thần Vương này thì đều có được khả năng đột phá trở thành Chí Tôn đích thực.

Mà qua một vạn năm lại vẫn mắc kẹt ở ngưỡng này, có muốn đột phá đánh sâu vào Chí Tôn sẽ trở nên vô cùng gian nan hơn nhiều lắm.

Ảnh Ngạo tính tình tương đối hoang dã. Hắn không muốn cả ngày sống mà chỉ đi lại ở địa bàn trong tộc. Hắn muốn đi ra bên ngoài xông pha một phen,

thuận lợi tôi luyện một phen tâm tình của chính mình, khiến cho tương lai có thể dễ dàng đột phá đánh sâu vào Chí Tôn hơn.

Hơn một trăm năm nay hắn tạo thành U Ảnh Ám Sát Đoàn xác xác thực thực đã hoàn thành không ít hành động ám sát hoàn mỹ, kiếm được không ít tiền tài.

Chỉ tiếc lá gan hắn quá lớn, ngay cả nhiệm vụ đấu đá nội bộ Thiên Long Môn mà cũng tiếp nhận, mới đến nỗi lâm vào kết quả này.

Cũng chính bởi vì Ảnh Ngạo có thân phận đặc thù, nên Lăng Tiếu mới lưu lại một mạng này cho hắn. Vừa lúc có khả năng lợi dụng hắn để dẫn vị Bán Thủy Thần kia.

Tên Bán Thủy Thần kia chính là Thất thúc của Ảnh Ngạo, người tự xưng là Quỷ Ảnh, được ca ngợi về tốc độ, đã đạt tới tình trạng bặt vô âm tín, chính là một đối thủ phi thường khó có thể ứng phó.

Nếu như Lăng Tiếu không thể chỉ một lần giết chết được hắn, một khi để cho hắn chạy thoát, Lăng Tiếu chỉ sợ cũng vô phương bắt được hắn.

Cho nên, Lăng Tiếu nhất định phải dẫn xà xuất động (dụ rắn rời hang), lại từ từ kiềm chế hắn, tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống mà rời khỏi nơi đây.

Vào lúc nhập nhoạng tối, Ảnh Ngạo quả nhiên dẫn theo một người từ phía thành Ma Hồn bay vút lại đây.

Người này là một ông lão tóc ngắn, dáng vẻ gầy gò, hai mắt tỏa ra những tia sáng cực kì sắc bén. Hai tay chắp ở phía sau, bóng dáng như phiêu bạt lướt đi theo gió làm cho người ta một loại cảm giác đã dung nhập hòa tan vào thiên địa như có như không.

Vẻn vẹn từ thân pháp của lão thì xem ra, Lăng Tiếu có thể lấy biết thân pháp ý cảnh của người này đã là đạt tới đỉnh cao.

- Tiểu Ngạo rốt cuộc là ai muốn đuổi giết ngươi, lại còn đuổi đến tận nơi này.

Quỷ Ảnh tựa hồ đều không nghi ngờ chút nào là Ảnh Ngạo đang lừa dối hắn, mà là lão mang theo vẻ phẫn nộ dị thường khi hỏi han. Có thể nhìn ra được đối với Ảnh Ngạo thì lão phi thường quan tâm.

- Thất thúc, hắn là người của Thiên Long Môn. Ám sát đoàn của chắt nhi sớm bị bọn họ tiêu diệt, bây giờ còn không muốn buông tha chắt nhi. Xin Thất thúc làm chủ cho chắt nhi!

Ảnh Ngạo nói.

Hắn tuy bị Lăng Tiếu khống chế, nhưng mà tất cả ý thức đều vẫn còn. Nếu chỉ nhìn từ bề ngoài xem ra không ai có thể biết được hắn đã thành Khôi Lỗi của người khác.

- Hừ, người của Thiên Long Môn thì đã sao. Đi tới địa bàn chúng ta, không phải chỗ cho bọn họ kiêu ngạo!

Quỷ Ảnh nói thập phần có khí phách.

Chả mấy chốc hai người liền tới vị trí Lăng Tiếu đứng.

- Thất thúc, chính là người này!

Ảnh Ngạo chỉ vào Lăng Tiếu mà nói.

Quỷ Ảnh chỉ liếc mắt nhìn Lăng Tiếu rồi trong lòng lập tức sinh nghi. Thần

niệm của lão lập tức đảo qua về khắp bốn phía. Lão đang suy nghĩ có đúng không có gì mai phục đã.

Kết quả lại phát hiện bốn phía quanh đây hình như không có ai. Có điều là Cao Giai Thần Vương này vì sao gan lớn như thế mà chờ đợi bọn họ ở chỗ này.

- Ngươi là người của Thiên Long Môn?

Quỷ Ảnh từ trên cao nhìn xuống hỏi han.

Thực lực của Ảnh Ngạo thì Quỷ Ảnh đã biết đến, một vị Thần Vương đỉnh cao lại bị một người Cao Giai Thần Vương đuổi giết. Dẫu có nói gì thì lão cũng sẽ không tin tưởng. Rốt cuộc lão cảm giác được có cái gì không ổn, lão không thể không tăng cường cẩn thận.

- Không sai, tại hạ là Lăng Tiếu từ Thiên Long Môn.

Lăng Tiếu chắp tay lên tiếng, tiếp theo hắn nhìn Ảnh Ngạo mà nói

- Lại tìm trợ thủ đến, chẳng lẽ cho là như vậy liền có khả năng giữ được mạng của ngươi sao?.

- Khẩu khí thật lớn, đừng tưởng rằng là người của Thiên Long Môn cũng rất giỏi. Với thực lực như vậy của người, ta chỉ cần một ngón tay liền có khả năng bóp chết ngươi. Hiện tại lập tức cút cho ta, sau này không cho phép lại đuổi giết Tiểu Ngạo nhà ta. Bằng không... Coi như Môn Chủ Thiên Long Môn các ngươi đến chỗ này ta cũng là cứ thế mà giết!

Quỷ Ảnh không đợi Ảnh Ngạo mở miệng lập tức nổi cơn thịnh nộ quát lớn.

Lực lượng Bán Thủy Thần từ trên người lão tràn ra đè ép về hướng tới Lăng

Tiếu, rất nhiều lực lượng không gian méo mó đang từ từ ép xuống bách tới.

Đối với Quỷ Ảnh mà nói, chính là Cao Giai Thần Vương gặp phải uy áp của lão thì cũng phải buộc bị thương nặng.

Chính là khi khí thế của lão giáng xuống đến trước người ta, thì lão lại phát hiện người ta vẫn cứ khoan thai nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, cũng không có một chút việc gì.

Cái này không thể không khiến cho Quỷ Ảnh đích thực coi trọng thực lực của đối phương.

Trong lòng lão âm thầm tự nhủ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2109 - Giết Chết Bán Thủy Thần. (1)

- Tiểu tử này có hơi kì dị cổ quái!.

- Ta mặc kệ ngươi là ai, tốt nhất hiện tại liền cút đi. Người ta muốn giết chỉ là tên kia ở bên cạnh ngươi. Hắn lại dám dẫn người tới giết người của Thiên Long Môn chúng ta, quả thực là chán sống!

Lăng Tiếu cầm Kim Long Thương ở trong tay, chỉ vào Ảnh Ngạo mà cao giọng quát.

- Thật sự là không biết sống chết, chắt nhi của ta lại há là ngươi có thể tùy tiện giết!

Quỷ Ảnh quát to một tiếng, cũng không tính toán khách khí cùng đối phương. Trong nháy mắt lão đã đánh ra hai chưởng về hướng tới Lăng Tiếu.

Hai chưởng phong này có lực lượng thập phần cường đại, giống như phải làm chốn thiên địa này đổ sụp xuống. Nó có thể làm cho Thần Vương đỉnh cao đều không chịu nổi một kích này.

Chỉ là trong nháy mắt Quỷ Ảnh ra chiêu, lại có một người khác cũng đồng thời ra chiêu.

Chỉ có điều là người này thực sự không phải là Lăng Tiếu, mà là Ảnh Ngạo ở phía sau Quỷ Ảnh. Thần Kiếm trong tay của hắn đâm về hướng sau lưng của Quỷ Ảnh.

Ảnh Ngạo là Thần Vương đỉnh cao, tốc độ và lực lượng xuất thủ tự nhiên

cũng là hơn người một bậc.

Chỉ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Quỷ Ảnh kia lại biến mất ở trước mặt Ảnh Ngạo, khiến cho hắn đâm một kiếm thất bại.

- Tiểu Ngạo ngươi làm cái gì vậy!

Quỷ Ảnh từ bỏ tiến công đối với Lăng Tiếu, thân hình đã lướt đến phía sau Ảnh Ngạo mà gầm lớn.

Lão thật sự không thể nào tin nổi chắt nhi của mình lại nhằm vào lão mà đánh lén sau lưng của lão. Nếu không phải lão sớm có cảnh giác, thì thật sự là bị giết chết cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Thất thúc, chắt nhi... chắt nhi cũng là bị buộc!

Ảnh Ngạo đáp.

Liền vào lúc Quỷ Ảnh còn muốn nói gì nữa, từng đạo hồn lực công kích vô hình đã hướng tới thần hồn của lão mà đánh sâu vào.

Võ giả có thể đạt tới cảnh giới Bán Thủy Thần thì thần hồn đã phi thường cường đại, nó có được năng lực phòng ngự đương nhiên không phải bình thường.

Nếu như lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu chỉ là Thần Vương đỉnh cao thì hồn lực công kích này tự nhiên vô phương tạo thành thương tổn quá lớn đối với Quỷ Ảnh.

Chính là thần hồn Lăng Tiếu cũng đã cùng bậc với Quỷ Ảnh, hơn nữa loại lực lượng công kích của hồn lực càng là vô cùng dũng mãnh, có muốn đề phòng thì cũng không dễ dàng.

- Hừ!

Quỷ Ảnh phát ra một đạo âm thanh cổ họng nghèn nghẹt, cả người trong nháy mắt biến mất khỏi chốn thiên địa này.

Lão đã bị gây tổn thương thần hồn mà còn có thể sử dụng U Ảnh bí thuật tránh thoát tầm mắt của Lăng Tiếu, quả thật là làm cho người ta thán phục.

Lăng Tiếu âm thầm nghĩ

- Thật không hổ là nhân vật chủng tộc cổ! Nhưng mà... Ngươi vẫn không trốn thoát đâu!.

Bị trúng công kích thần hồn của Lăng Tiếu, Quỷ Ảnh tự nhiên khó lòng phát huy ra tốc độ mau lẹ nhất trong lúc bình thường.

Mà Ảnh Ngạo chính là người chi trưởng U Ảnh tộc, đối với U Ảnh bí thuật chính là khá là hiểu biết.

Ngay vào một khắc Quỷ Ảnh dùng độn thuật ẩn náu, Ảnh Ngạo nhằm vào một chỗ hư không toàn lực chém thẳng tay.

- Rầm rầm!

Tiếp theo một bóng người bay vút ra từ vị trí kia mắng

- Ảnh Ngạo ngươi điên ư!.

Lăng Tiếu bắt lấy cơ hội này, lại là một đạo lực lượng hồn lực công kích tới, đồng thời hắn mang theo Kim Long Thương đâm thẳng về hướng tới Quỷ Ảnh.

Có điều là lần này thì công kích hồn lực của Lăng Tiếu lại hoàn toàn thất bại, không hề đả thương đến Quỷ Ảnh.

- Thì ra ngươi là dư nghiệt Hồn Tộc, thật sự là rất tốt!

Quỷ Ảnh quát lớn một tiếng, bóng dáng bắt đầu khởi động nhào đầu đánh về phía trước tới vị trí Lăng Tiếu. Một trận chưởng phong ầm ầm ập về hướng tới Lăng Tiếu.

Hắn mỗi một chưởng tất cả ẩn chứa khủng bố lực lượng không gian, mà hắn Phong thuộc tính lại gia tốc những lực lượng này đánh sâu vào tốc độ, trong nháy mắt liền đến Lăng Tiếu trước đây.

Lăng Tiếu sao dám sơ ý, phân thân thần hồn của hắn trong nháy mắt hiện ra, đồng thời đánh những lực lượng này hoàn toàn bay ngược trở về.

- Cái gì!

Quỷ Ảnh thất thanh quát lớn.

Quỷ Ảnh mặc dù biết tiểu tử trước mắt này có chỗ khá phi phàm, chính là lại có thể ngăn được lực lượng một kích toàn lực của lão, thế này muốn không cho lão giật mình đều không có khả năng.

Tuy nói lão cũng không hề vận dụng Thần Khí, nhưng mà lực lượng của lão cũng đủ để tiêu diệt bất cứ Thần Vương đỉnh cao nào a!

Huống hồ lão hiểu rõ một chút bí thuật của Hồn Tộc. U Ảnh tộc của bọn họ đã sớm có hiểu biết nhất định đối với hồn lực công kích của Hồn Tộc.

Nhưng mà lão không cho rằng hồn lực đối phương có thể ngăn được lực lượng của mình a!

Phân thân thần hồn của Lăng Tiếu đã ẩn dấu đi, hơn nữa vào lúc Quỷ Ảnh giật mình đã hướng tới Quỷ Ảnh mà nện thẳng về phía trước.

Lúc Quỷ Ảnh nhận thấy được nguy hiểm, trong nháy mắt bắt đầu vận dụng phòng ngự cường đại nhất bảo vệ ở trước bóng dáng của mình.

- Bang bang!

Hàng Long Chưởng của Lăng Tiếu hung hăng nện ở trên người Quỷ Ảnh, đánh đến liên tiếp phát ra âm thanh nặng nề.

Quỷ Ảnh bị đánh bay, nhưng mà không bị tổn thương đến chỗ hiểm của lão, bởi vì trên người lão đã có thêm một bộ thần giáp.

- Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ còn có người U Ảnh tộc chúng ta?

Quỷ Ảnh lại không hề phát hiện người đang công kích mình, trong lòng bắt đầu trở nên vô cùng sợ hãi.

Lão đã hoài nghi có đúng chính tộc nhân của mình chung tay liên thủ cùng đối phương định giết lão.

Chính là chưa bao giờ lão làm những chuyện phải xin lỗi người trong tộc, hơn nữa cũng không hề đắc tội với người nào ư?

Cho dù thế nào, lão cảm giác được với thực lực của mình đã không đủ để ứng phó trận này, lão nhất định phải chạy trốn!

Thần hồn Quỷ Ảnh bị thương một chút, nhưng mà lão còn có thể chống chọi được. Lão không chút do dự xoay người liền muốn lẩn trốn.

Lăng Tiếu lại há có thể để cho lão được toại nguyện, phân thân thần hồn của

hắn đã gắt gao tập trung vào khí tức của Quỷ Ảnh mà ra chiêu. Từng đợt công kích giống như mưa to gió dữ nện thẳng về hướng tới Quỷ Ảnh.

Ẩn hồn là chân thân tàng hình, nó tương tự với U Ảnh bí thuật của U Ảnh tộc. Nhưng mà so sánh tàng hình kia của U Ảnh tộc thì càng làm cho người ta khó có thể nắm bắt hơn.

Bởi vì ngay cả khi hắn công kích lại vẫn là tàng hình không hiện thân. Còn tàng hình của U Ảnh tộc chỉ có thể cố gắng lẩn trốn hoặc đánh lén. Một khi hắn phát ra công kích liền lập tức bị đối phương có thể phát hiện.

Quỷ Ảnh hoàn toàn không biết đối phương ra tay từ phương hướng nào, lập tức bị đánh đến không biết đông tây nam bắc.

Nhưng mà lão cũng còn cầm cự được, miễn cưỡng xuất ra một chiêu công kích bá đao. Khiến cho tất cả bốn phía đều bị quét ngang hết sạch.

Lão không tin có người nào đó còn có thể tiếp tục tiến hành công kích đối với mình.

Lão bắt lấy cơ hội ngắn ngủi, trong nháy mắt hướng tới hư không lẩn trốn đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2110 - Giết Chết Bán Thủy Thần. (2)

- Muốn chạy trốn sao? Đã không còn kịp rồi!

Lăng Tiếu thoáng hiện ra vài tia cười lạnh.

Phân thân thần hồn của hắn trong nháy mắt trở về đến trong Thức Hải của hắn, mà hắn rốt cục lần đầu vận dụng lực lượng của Long Phượng Thần Cô ở trên trán.

- Hưu!

Long Phượng Thần Cô chính là Thần Khí cổ đỉnh cao. Tuy nói chỉ là một kiện Thần Khí cổ trứ danh để phòng ngự, nhưng mà đối với hồn lực công kích nó lại có được được công hiệu cực kì cường đại.

Cường độ công kích này rốt cuộc có thể phát huy ra được mấy thành thì còn phải nhìn Lăng Tiếu thân là chủ nhân sử dụng lực mạnh yếu ra sao mà định.

Lăng Tiếu biết Quỷ Ảnh có lẽ có một chút pháp môn ứng phó được với công kích hồn lực, cho nên hắn không tính toán giữ lại bất cứ hồn lực gì, tính toán một kích toàn lực, hy vọng có thể một kích là thu được hiệu quả.

Bằng không tin tức hắn thân là Hồn Tộc chỉ sợ sẽ bị truyền ra ngoài, đến lúc đó liền có phiền toái.

Trong chớp mắt, Quỷ Ảnh đã từ hư không trốn ra cự ly rất xa.

Cự ly này coi như là Thánh Hoàng có muốn đuổi chỉ sợ đều phải cần thời

gian hai ba ngày mới có thể làm được.

Chính là cự ly này đối với Lăng Tiếu mà nói vẫn còn là trong phạm vi công kích.

Chỉ thấy Long Phượng Thần Cô tỏa ra hào quang cực kì rực rỡ, một vệt hư ảnh long phượng đang không ngừng lượn lờ tại đỉnh đầu Lăng Tiếu. Ngay sau đó một đạo Kim Long Thương vô hình vô ảnh vọt ra từ trong Bản Nguyên Tinh Thạch của Long Phượng Thần Cô.

Nó tuy là không có tỏa ra bất cứ ánh sáng thuộc tính gì, càng không hề tản mát ra lực lượng hào hùng lạnh thấu xương kia. Chính là nó cũng chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp và vượt Quỷ Ảnh, trực tiếp nhập vào trong Thức Hải của lão.

Quỷ Ảnh lúc trước có bí thuật có khả năng cảm ứng được hồn lực tồn tại, có khả năng đưa ra cách đối phó với công kích.

Nhưng mà một kích này lực lượng rất khủng bố, đã vượt quá xa hồn lực Bán Thủy Thần, đã đạt tới công kích hồn lực Chí Tôn đích thực. Đến khi lão cảm ứng được thì Kim Long Thương tạo thành từ hồn lực đã xông vào Thức Hải của lão, đâm thẳng vào thần hồn của lão.

- A!

Quỷ Ảnh phát ra một đạo âm thanh thê lương sợ hãi, cả người rơi xuống từ trên chín tầng trời.

Lúc này, Ảnh Ngạo nhanh chóng phóng đi ra ngoài, ôm lấy thân thể Quỷ Ảnh rồi lập tức quay về bên cạnh Lăng Tiếu.

Lúc này, sắc mặt Lăng Tiếu đã vô cùng tái nhợt, xem ra lại có dấu hiệu thoát

hư.

Có thể thấy được một kích vừa rồi kia đã tiêu hao quá nhiều hồn lực của hắn.

Nếu đổi là một kích bình thường, coi như hắn dốc ra một kích toàn lực cũng sẽ không khiến cho hắn biến thành dạng như vậy. Chính là Long Phượng Thần Cô cần tiêu hao hồn lực quá lớn.

Hắn toàn lực thúc dục Long Phượng Thần Cô cũng là bị nó thiếu chút nữa ngược lại hút khô hồn lực của mình, cho nên mới có thể xuất ra một kích đáng sợ như thế.

Bán Thủy Thần đều bị hắn trực tiếp giết chết tươi, uy lực này quả là khủng bố ra sao!

Lăng Tiếu có lý do tin tưởng, nếu bị công kích hồn lực ở cường độ này thì cho dù là Chí Tôn đích thực đều phải bị thương nặng.

Uy phong của Thần Khí cổ quả nhiên không thể khinh thường, nó cũng không còn bôi nhọ uy danh đã là Thần Khí tùy thân của một vị Chí Tôn đỉnh cao!

Lăng Tiếu không có thời gian chữa thương ở chỗ này, tin tưởng chuyện Quỷ Ảnh chết sẽ nhanh chóng liền truyền về đến trong tộc U Ảnh. Hắn nhất định phải mau rời khỏi nơi này, bằng không nếu thật sự có Chí Tôn giáng xuống, coi như hắn có mười chân đều không trốn thoát!

Lăng Tiếu thu hồi Ảnh Ngạo cùng thi thể Quỷ Ảnh, sau đó uống U Hồn Thần Tuyền rồi liền triển khai thân pháp ý cảnh Phong thuộc tính tới trình độ cao nhất, dùng tốc độ cao nhất rút lui khỏi chỗ này.

May là ở thành Ma Hồn này thì người cường đại nhất chính là Quỷ Ảnh, nên

không ai ngờ tới hắn xảy ra chuyện.

Đến lúc tin tức này truyền tới U Ảnh tộc, Lăng Tiếu đã mang theo đám người Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ đi theo Không Gian Trận từ một tòa thành trì khác rời khỏi vùng đất không thể nán lại được này.

Quỷ Ảnh bị giết làm trên dưới U Ảnh tộc chấn động. Ma Hồn tộc trong nháy mắt trở thành tòa thành trì căng thẳng nhất. U Ảnh tộc hạ cấm lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào rời thành, cũng không cho bất cứ vật gì rời thành.

Bọn họ nhất định phải nhanh chóng điều tra ra hung thủ mới bằng lòng dừng lại.

Phải biết rằng một người Bán Thủy Thần chính là đại biểu cho việc trong tộc đó tương lai có khả năng tăng thêm một vị Chí Tôn đích thực, chính là cứ không sao diễn tả nổi như vậy mà bị giết chết. Điều này làm cho bọn họ không thể không điều động nhân lực ở mức lớn!

Huống chi trước đó lại có một người Thần Vương đỉnh cao bị giết, tất cả điều này khiến cho bọn họ đều ngửi thấy được mùi vị âm mưu.

U Ảnh tộc lại còn huy động một vị Chí Tôn đích thực truy tra chuyện này.

Chí Tôn Thủy Thần chính là tồn tại cường đại nhất bên trong Thiên Vực. Nhất cử nhất động của bọn họ đều tác động đến suy tư của mọi người.

Nếu mà bọn hắn bắt đầu tức giận, thì đó quả thực là thây phơi khắp nơi, sơn hà hủy diệt.

Cho nên, Thiên Vực có quy định bất thành văn, bất cứ Chí Tôn nào khai chiến đều nhất định phải ra ngoài chín tầng trời. Bằng không một khi bị các Chí Tôn khác phát hiện, có thể liên hợp các Chí Tôn khác tiến hành thảo

phạt đối với vị đó.

Đương nhiên, nếu mà một người Chí Tôn muốn hành hạ đến chết ai đó từ Chí Tôn trở xuống thì cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Tất nhiên Chí Tôn muốn giết bất luận kẻ nào dưới cấp bọn họ thì căn bản không cần vận dụng lực lượng nhiều lắm, liền có khả năng thoải mái mà bóp chết đối thủ, tự nhiên sẽ không tạo thành quá nhiều thương tổn đối với Thiên Vực.

Chí Tôn thủ đoạn Thông Thiên, lại còn có được uy phong quỷ thần khó lường mà cấp Thần Vương đều khó có thể tưởng tượng. Một loại hàng đầu trong đó chính là có khả năng lợi dụng máu huyết của mình để quay trở lại như cũ một vài hình ảnh còn lưu lại.

Lưu lại hình ảnh như thế nào? Đó chính là hình ảnh sự kiện đã phát sinh nào đó lúc trước.

Dựa vào thủ đoạn này, Chí Tôn có khả năng hiểu rõ tất cả mọi chuyện đã phát sinh trước đây tại một chỗ nào đó.

Đó cũng là căn cứ khả năng mạnh yếu của Chí Tôn, mà thời gian hình ảnh quay trở lại như cũ sẽ dài ngắn khác nhau.

Chí Tôn bình thường có khả năng quay trở lại như cũ để thấy được chuyện đã xảy ra trong vòng mười năm. Chí Tôn đỉnh cao thậm chí có khả năng quay trở lại như cũ để thấy bất cứ chuyện gì đã trải qua trong vòng ngàn năm.

Đương nhiên những cái này cũng chỉ là có thể mơ hồ cảm nhận được một cách đại khái, không có khả năng thật sự chú ý thấy đầy đủ tất cả diện mạo mọi thứ lúc đầu.

Tất nhiên đây là một loại tính toán khi một vị dùng máu huyết để cấu kết nên thiên địa vạn vật, do đó rất tiêu hao lực lượng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2111 - Bại Lộ Thân Phận. (1)

Trong tình huống bình thường bất cứ Chí Tôn nào cũng sẽ không sử dụng thần thông như vậy, mỗi một giọt máu huyết của bọn họ đều là căn cơ.

Chỉ là hiện nay tại vị trí ở gần nơi Lăng Tiếu giết chết Quỷ Ảnh, đang có một vị Chí Tôn U Ảnh tộc dùng máu huyết của mình để trả lại nguyên trạng này hình ảnh đã phát sinh quanh đó.

Vị Chí Tôn này chính là huynh đệ ruột thịt của Quỷ Ảnh. Nay Quỷ Ảnh đột nhiên bị giết, hắn làm sao có thể không tức giận!

Hắn không tiếc rẻ trả giá bằng việc sử dụng máu tươi của mình để tra ra bằng được hung thủ rốt cuộc là ai!

Đến khi hắn vẩy một giọt máu huyết rải ra trên trời cao, những màn hình ảnh mơ hồ đang không ngừng lóe lên ở trong óc hắn.

Hắn tuy là từ từ nhắm hai mắt, chính là sát khí trên người hắn đang không ngừng bốc lên cao, khiến cho xung quanh hình thành một cỗ khí thế hủy diệt tất cả, chém nát không khí cả chốn thiên địa này thành hư không.

Nếu mà ở gần đó có vị thần vương nào đi tới thì đều phải bị sát khí này xé thành mảnh thịt vụn!

- Súc sinh!

Vị Chí Tôn này phun ra từ hàm răng hai chữ, ý định giết người kinh hoàng tràn trề kia thật sự là làm cho người ta kinh hãi khiếp sợ.

Hắn không hề tiếp tục dừng lại ở chỗ này, hắn biết hung thủ đã lẩn trốn. Hiện tại hắn có truy kích cũng sẽ không tìm được bóng người.

Hắn biến mất ở tại phía chân trời, sau một khắc cũng đã trở lại trong tộc U Ảnh tộc bọn họ.

Ngay sau đó một vị Chí Tôn khác so với hắn còn cường đại hơn trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh hắn buồn bã nói

- Chuyện có đầu đuôi manh mối rồi à?.

- Ai, không nghĩ tới... Thật sự là không nghĩ tới tộc của ta lại xuất hiện nội tặc!

Vị Chí Tôn lúc đầu kia thở dài nói.

Ngay sau đó, hắn tự kể lại hình ảnh chính mình đại khái thấy cho vị lão tộc trưởng này nghe.

- Cái gì, ngươi... Ngươi nói Ảnh Ngạo tiểu tử này lại là đồng lõa!

Lão tộc trưởng U Ảnh tộc giật mình la lên.

- Ta không nhìn lầm, nhưng mà... Ta hoài nghi hắn đã bị người khác khống chế, một loại hậu nhân kia lại xuất hiện!

Chí Tôn kia đáp.

- Một loại nào?

Lão tộc trưởng U Ảnh tộc còn không kịp phản ứng lại.

Nhưng ngay sau đó lão làm như nghĩ tới điều gì, đồng tử có hơi co rụt lại mà hỏi

- Hồn Tộc sao?.

- Không sai, Long Phượng Ma Cô ghi chép trong tộc lại xuất hiện. Đúng là bởi vì tặc tử kia mang theo ma cô đó mới giết chết tươi được Tiểu Thất!

Chí Tôn kia trả lời.

Người khác thì gọi Thần Cô mà Lăng Tiếu đeo trên trán là Long Phượng Thần Cô, chính là trong mắt kẻ địch Hồn Tộc thì nó lại bị gọi là Long Phượng Ma Cô!

- Bọn họ không phải đã bị diệt sao? Chẳng lẽ bọn họ ngày đó còn có trẻ mồ côi lưu lại sao?

Tộc trưởng U Ảnh tộc mặt lộ vẻ nghiêm trọng, sau khi trầm ngâm thốt ra một tiếng, cuối cùng lão lại nói

- Xem ra luân phiên tập kích giết người cũng không phải ngẫu nhiên. Hắn muốn xuống tay đối với U Ảnh tộc chúng ta. Nhưng mà... Hắn chỉ dám đánh lén. Xem ra hắn hẳn là chỉ là một người, hoặc là chỉ là kẻ chiếm được truyền thừa của người kia mà thôi chứ không có trợ thủ khác. Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra hắn, lập tức trừ khử hắn thì không hề lưu lại bất cứ hậu hoạ gì nữa!.

- Ta cũng cho là như vậy. Nhưng mà tộc kia rất quỷ quái, ngươi đã biết đấy, người bình thường căn bản là không đối phó được hắn. Chuyện này nhất định phải được tính kế lâu dài!

Chí Tôn kia nói.

Lão tộc trưởng U Ảnh tộc gật đầu toát ra sát khí đậm đặc mà nói

- Xem ra là cũng cần phải khiến cho những người khác cũng thay chúng ta xuất chút lực. Ngày đó không chỉ có riêng tộc ta ra tay đối với bọn chúng mà thôi!.

- Không... Việc này ta cho rằng vẫn là tự chúng ta giải quyết, Ma Cô kia chính là một kiện chí bảo!.

...

Lăng Tiếu tự nhiên không biết bởi vì chính mình là giải quyết nhất thời cực nhanh, lại khiến cho thân phận của mình bộc lộ ra ngoài, làm hắn lại trêu chọc đại họa ngập trời!

Lúc này, hắn đã mượn đường rời xa thành Ma Hồn, hơn nữa chạy tới thành trì của Thư gia là thành Thư Gia.

Hắn chạy tới thành Thư Gia tự nhiên là vì giữ thể diện cho sư phụ của hắn.

Thư gia là luyện dược thế gia, nhưng mà đạt tới cấp bậc Thần Dược Sư chẳng qua cũng chỉ là có được một vị mà thôi. Nhưng mà bên trong gia tộc bọn họ đạt đến cấp bậc Thánh Dược Sư trái lại có không ít.

Cũng chính bởi vì vậy bọn họ cũng là một trong thế lực phụ thuộc lớn nhất của Tẩy Kiếm Trang, ở trong xứ sở Thiên Long cũng là có chút danh tiếng, tuyệt đối không thể yếu hơn so với Xà Nghĩa Môn trước đây bị Lăng Tiếu tiêu diệt, thậm chí là còn có danh lớn hơn vài phần.

Ngày đó Tà Đế và Lăng Tiếu đã chia đường mà đi, Tà Đế mang theo Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến đi tới địa bàn của Thư gia chính là vì giải quyết chuyện của lão cùng với Thư Tử Thiến.

Tà Đế là không muốn để cho Thư Tử Thiến phải lưu lại bất cứ tiếc nuối gì mà đi theo mình.

Chính là ai mà ngờ được, sau khi bọn họ trở về cũng là bị Thư gia tức thì giam lỏng.

Tà Đế trong nháy mắt liền phát hỏa, muốn mang theo hai nữ nhân trực tiếp xông ra ngoài. Chính là Thư gia tựa hồ là quyết tâm muốn lưu lại bọn họ, lại không tiếc công mời lão tổ Thư gia ra mặt, cũng liền giữ bọn họ lại.

Về phần mấy người Thiên Long Môn cùng đi trái lại không hề bị người Thư gia làm khó khăn, bọn họ có khả năng rời đi lúc nào cũng được.

Chức trách của bọn họ là che chở mấy người Tà Đế, hiện tại mấy người Tà Đế bị giam lỏng nên bọn họ tự nhiên không dám dễ dàng rời đi.

Cũng may là Lăng Tiếu đột nhiên thay đổi hành trình đến thành Thư Gia một chuyến. Bằng không cũng không biết sư phụ và sư nương của hắn xảy ra chuyện trắc trở này.

Đương nhiên, vào lúc chạy tới thành Thư Gia thì Lăng Tiếu còn không biết chuyện này.

Cho đến khi hắn gặp mấy vị Thiên Long Môn tùy tùng đang tạm ở lại tại thành Thư Gia thì mới hiểu rõ việc này.

- Phong Chủ, vốn họ nói người Tẩy Kiếm Trang hôm qua cũng đã lại tới đây. Chỉ sợ tình cảnh của Tà Đế đại nhân bọn họ không ổn a!

Một vị trưởng lão Kim Tộc thuộc về chi thứ có tên là Lăng Trung bẩm báo.

Lăng Tiếu sau khi nghe xong lời của lão, trong nháy mắt liền lộ ra vẻ giận dữ

- Xem ra Thư gia thật đúng rằng coi bọn hắn là thế gia cổ gì gì đó. Ngay cả sư phụ, sư nương của ta mà cũng dám giam lỏng!.

Thư gia là thế gia phụ thuộc Tẩy Kiếm Trang, nổi tiếng nhờ vào nghề Luyện Đan. Lão tổ của Thư gia chính là một vị tồn tại Bán Thủy Thần, cho nên cưỡng ép lưu đám người Tà Đế lại thì không là vấn đề gì.

Tà Đế đối mặt Bán Thủy Thần có lẽ có lực để đánh một trận, nhưng mà muốn lão che chở hai nàng chạy trốn thì căn bản không có khả năng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2112 - Bại Lộ Thân Phận. (2)

Cho nên, bọn họ cũng chỉ có thể bị tách ra giam lỏng.

Mười mấy năm trước bởi vì chuyện quan hệ đến Thư Tử Thiến, mà Thiếu trang chủ Trang Kiếm Sinh của Tẩy Kiếm Trang bị người của Thiên Long Môn hành hạ ở thành Phong Tử.

Tẩy Kiếm Trang mặc dù dùng hết tất cả biện pháp để ổn định lại tình huống của hắn. Nhưng mà thần trí của hắn chính là bắt đầu trở nên ngốc nghếch.

Chuyện này xảy ra khiến cho trên dưới Tẩy Kiếm Trang chấn động, người Thư gia bọn họ tức thì bị quở trách đến tối mặt tối mũi, còn thiếu chút nữa là bị Tẩy Kiếm Trang giết hại sạch sẽ.

Cũng may Trang Kiếm Sinh ở bên trong Tẩy Kiếm Trang không được ưa chuộng. Hắn biến thành dạng như vậy, vừa lúc khiến cho Nhị đệ Trang Kiếm Nhân của hắn lên ngôi.

Trang Kiếm Nhân cảm giác chính mình nhặt được khoản lợi lộc này đúng là bởi vì sự cố Thư gia, cho nên hắn mới ra mặt bảo lãnh cho Thư gia. Tất nhiên việc này không thể đổ hết toàn bộ trên đầu Thư gia.

Thư gia tuy là đứng vững được, nhưng mà bọn hắn một mực đều sống trong bất an a!

Bọn họ đều muốn đến lúc nào đó có thể mang Thư Tử Thiến về để đưa tới Tẩy Kiếm Trang xử lý.

Chính là, bọn họ trải qua nhiều mặt điều tra đã biết Thư Tử Thiến gia nhập Thiên Long Môn, bọn họ cũng không làm gì được.

Ai biết cách mười mấy năm Thư Tử Thiến lại trở về.

Nàng tuy là Đại tiểu thư trước đây của Thư gia, nhưng mà vì Thư gia có thể tiếp tục được Tẩy Kiếm Trang coi trọng, bọn họ cũng không khỏi không lưu nàng lại. Đồng thời phái người thông tri cho Tẩy Kiếm Trang, để cho Tẩy Kiếm Trang đến xử lý.

...

Sau khi Lăng Tiếu biết được tin tức này trong lòng đã là nóng ruột đến phát hỏa!

Thư gia thật sự là đại uy phong nha. Lại dám đều không để ý ngay cả Thiên Long Môn bọn họ, xem ra cần phải khiến cho bọn họ minh mẫn tỉnh táo lại!

- Lăng Trung mang ta đến địa bàn Thư gia!

Lăng Tiếu hạ lệnh với Lăng Trung.

- Phong Chủ, cái này... chỗ này là địa bàn của bọn họ, không bằng chúng ta trở về dẫn thêm người rồi lại đến?

Lăng Trung đưa ra chủ ý.

Tất nhiên người ta có tồn tại cấp Bán Thủy Thần, cho dù có Thiên Thần Vương ở chỗ này đều phải tránh né mũi nhọn a!

Hắn biết Lăng Tiếu lợi hại, chính là cũng không cho rằng Lăng Tiếu có đủ thực lực để có thể lớn lối cùng người ta a!

- Đừng nói lời vô dụng, cứ việc dẫn đường cho ta là được. Tại sao phải sợ bọn họ ngăn cản!

Lăng Tiếu lạnh nhạt hầm hừ.

Lăng Trung trong lòng khẽ thở dài một tiếng, liền cùng vài tên Thần Vương Thiên Long Môn khác đi ở phía trước dẫn đường Lăng Tiếu chạy tới Thư gia.

Tại thành Thư Gia thì Thư gia ở trong một chỗ núi non trùng điệp vùng ngoại ô. Cả một vùng đều là lãnh địa do Thư gia vẽ ra, người bình thường không được dễ dàng tới gần.

Vừa mới tiếp cận nơi này liền có thể ngửi thấy được từng đợt hương vị thuốc nồng đậm, quả thật không hổ là luyện dược thế gia.

Đệ tử Thư gia ở trên địa bàn từ trước tới nay đều là dị thường cao ngạo. Tất nhiên thân là Luyện Dược Sư nên bọn họ có được vốn liếng để kiêu ngạo.

Đúng lúc đám người Lăng Tiếu khẩn cấp xẹt đến, vừa may có đệ tử Thư gia đi ra ngoài, phía sau bọn họ cũng có một số trưởng lão bảo vệ.

- Người nào dám xông vào lãnh địa Thư gia chúng ta!

Một người trưởng lão Thư gia cấp bậc Thánh Hoàng đỉnh cao sớm một bước chắn ở trước mặt đám người Lăng Tiếu mà nổi cơn thịnh nộ quát lớn.

Lăng Tiếu lúc này vốn cũng không chạy với tốc độ cao nhất, hắn nhất định phải muốn hỏi Lăng Trung càng nhiều tình huống Thư gia càng tốt.

Chính là đột nhiên bị người khác quát như vậy Lửa giận trong lòng hắn lập tức bốc lên cao

- Cút ngay cho ta!.

Những người này tất nhiên chính là tộc nhân của sư nương hắn, nên Lăng Tiếu không hề lập tức ra tay giết hết bọn họ cũng coi như bọn họ may mắn.

Chính là trong đó có một người trẻ tuổi Thư gia dẫn đầu lại bước ra, vẻ mặt hiện lên vô cùng kiêu căng chỉ vào Lăng Tiếu mà nói

- Các ngươi thật to gan, lại không coi Thư gia chúng ta ra gì. Bản thiếu hôm nay liền cho các ngươi biết chữ chết viết như thế nào....

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã rất không nhịn được phẩy phẩy tay

- Mù quáng hỗn láo!.

- Bốp!

Người tuổi trẻ kia trong nháy mắt bị một bàn tay chụp đến làm hắn rơi từ trên trời cao xuống.

Hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết vang đến tận phía chân trời.

- Ngươi... Các ngươi thật lớn mật!

Vị Thánh Hoàng đỉnh cao kia giật mình la lên một tiếng, mấy người ở phía sau hắn ai nấy đều lấy ra binh khí và triệu hồi Thánh Thú.

Chỉ là đám người Lăng Tiếu đã không còn kiên nhẫn dây dưa cùng bọn họ ở chỗ này, trực tiếp vọt tới chính diện bọn họ.

Thần Vương ra tay kéo theo lực lượng không gian quá khổng lồ, trong nháy

mắt đã đánh cho những người bọn họ bắn văng rải ra khắp nơi, ai nấy đều bị trọng thương kêu thảm thiết.

Bọn họ mới biết được thì ra một nhóm người này có thực lực đáng sợ như vậy, tất cả bọn họ đều nghĩ tới hai chữ "Thần Vương".

Bọn họ lại còn chặn đường Thần Vương, còn may người ta không muốn lấy mạng bọn họ, bằng không bọn họ đã biến thành mảnh vụn.

Nghĩ tới đây tất cả bọn họ liền toát ra mồ hôi lạnh đầm đía như tắm, những cảm giác đau đớn trên người liền không còn khó chịu như vậy.

Giữa bị thương và cái chết, bọn họ tự nhiên càng hy vọng là chỉ bị cái trước.

Đám người Lăng Tiếu triển khai toàn bộ khí tức vọt tới trước cửa Thư gia, đã có một tổ nhân mã do Thần Vương dẫn đầu xuất hiện ở nơi đó.

Trong số đoàn người này thì cường đại nhất chẳng qua là Trung Giai Thần Vương, còn có vài tên Đê Giai Thần Vương, còn lại đều là thực lực Thánh Hoàng.

Đâu phải là ai cũng đều có được rất nhiều Thần Vương tồn tại giống như Thiên Long Môn a!

Thư gia trên dưới tổng cộng vào còn không đến một trăm Thần Vương. Chỗ thực lực này đối với thực lực của cá nhân hắn mà nói là rất rất giỏi, nhưng mà ở trước mặt siêu cấp thế lực cũng chỉ có thể rơi vào cảnh phụ thuộc.

- Lại là các ngươi, không phải nói cho các ngươi đi về sao? Chẳng lẽ thực sự đã cho Thư gia chúng ta không dám làm gì các ngươi sao?

Trung Giai Thần Vương kia nhận ra được đám người Lăng Trung liền quát.

Người này tên gọi là Thư Xương Thạch, so với Thư Tử Thiến thì cao hơn một bậc. \Ông ta là một trong số các thúc thúc của Thư Tử Thiến.

- Thật sự là khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ ngay cả người của Thiên Long Môn chúng ta mà các ngươi đều không thèm để ý?

Lăng Trung quát.

Bọn họ thân là người của Thiên Long Môn cho dù đi tới chỗ nào đều phải được người khác tôn làm thượng khách. Nhưng mà Thư gia nho nhỏ này lại ỷ vào danh tiếng Tẩy Kiếm Trang mà không thèm nhìn đến bọn họ, thật sự là đáng giận.

Nếu không phải là bọn hắn ít người, bằng không bọn họ dứt khoát chuẩn bị đại náo một hồi tại Thư gia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2113 - Xông Vào Thư Gia. (1)

- Chỉ bởi vì các ngươi là người của Thiên Long Môn nên chúng ta mới tha các ngươi đi. Nếu là những người khác... Hừ hừ, vị tất có thể dễ dàng rời khỏi giống như các ngươi vậy!

Thư Xương Thạch trái lại trả lời thập phần kiêu ngạo.

Hắn cảm giác được nơi này tất nhiên là địa bàn của chính bọn hắn, chỉ là mấy người của Thiên Long Môn thì được cho là cái gì.

Hắn thật đúng là không tin Thiên Long Môn sẽ vì một người mà điều khiển đại quân đến đối phó Thư gia bọn họ.

Vào lúc Lăng Trung còn muốn nói điều gì, Lăng Tiếu cũng liền giành nói trước

- Phải không? Xem ra mặt mũi Thiên Long Môn chúng ta còn có chút dùng được!.

Thư Xương Thạch liếc mắt chuyển sang nhìn người trẻ tuổi phi phàm có đeo đai trên đầu này. Hắn rõ ràng cảm giác được một cảm giác nghẹt thở khó chịu.

Khí thế của hắn chợt yếu đi mà nói

- Cái này... Đây là đương nhiên. Thư gia chúng ta cũng không phải hạng người ỷ thế hiếp người. Các ngươi mau rời đi. Người Kiếm trang chúng ta đến đây, nếu các ngươi lại quấy rối thì đừng trách chúng ta không khách khí.

- Ha hả, hôm nay ta còn thật muốn vào Thư gia các ngươi mà không được sao. Không biết các ngươi suy nghĩ như thế nào mà lại có cung cách không khách khí như vậy?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Một vị Thần Vương khác của Thư gia đứng ra quát

- Thật là coi những lời chúng ta nói như gió thoảng qua tai sao!.

- Đạo đãi khách của Thư gia các ngươi thật sự là có chuyện!

Lăng Tiếu nhàn nhạt nói một tiếng, tiếp theo lại nói với những người khác

- Vào đi thôi!.

Lăng Tiếu không để ý tới đám người chắn ở trước mặt, trực tiếp mang theo người tiếp tục đi về phía trước.

- Càn rỡ, lãnh địa của Thư gia lại há là ngươi có thể xông loạn được sao!

Thư Xương Thạch quát to một tiếng, hắn quay lại người phía sau người vẫy vẫy tay ra hiệu cho bọn họ bắt đầu đề phòng.

- Lão đại, người nầy nói thừa thật nhiều! Ta thay ngươi dạy hắn!

Bại Gia Tử khó chịu quát một tiếng, liền biến mất ở bên cạnh Lăng Tiếu mà lướt về hướng tới Thư Xương Thạch.

Thư Xương Thạch chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một người người trẻ tuổi đã đến trước mắt hắn. Chỉ một quyền đầu đã nhằm hướng tới bụng hắn mà nện bình bịch.

Thư Xương Thạch muốn lui về phía sau đã không còn kịp rồi, bụng tức thì ăn một quyền cực kì mạnh mẽ.

- A!

Bại Gia Tử nện một quyền này cũng không có lưu lại bao nhiêu lực, một quyền trực tiếp đánh cho Thư Xương Thạch thổ huyết.

- Hỗn đản!

Mọi người tại phía sau Thư Xương Thạch đều giật mình la lên.

Bọn họ vội vàng mang theo binh khí, cưỡi Thánh Thú ra tay công kích đám người Lăng Tiếu.

Lúc này, Thập Tam Thái Tử ở bên cạnh Lăng Tiếu xông lên trước một bước, nó hướng về phía trước mà gào thét một tiếng.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Sóng âm đáng sợ giống như biển gầm trong nháy mắt cuốn về hướng tới phía trước, các Thần Vương ai nấy đều bị nện đến thổ huyết rút lui. Những Thánh Hoàng này càng không chịu nổi nên không ít người trực tiếp mất mạng. Rất nhiều Thánh Thú tức thì bị hoảng sợ bắt đầu gào rú, nhiều con lần lượt rơi xuống từ trên cao.

Như vậy một đại quân hơn trăm người cũng không ngăn được một tràng tiếng rống của Thập Tam Thái Tử, trong nháy mắt đều lăn ra rải ra khắp nơi.

Vẻ mặt những người này ai nấy đều trở nên vô cùng tái nhợt, bọn họ làm thế nào nhận ra được người kia lại có một con Chân Long tuyệt thế như vậy. Thật sự là rất đáng sợ!

Bọn họ rốt cục ý thức được lần này Thiên Long Môn có được trợ thủ chỉ sợ là cũng khá cứng tay. Bằng không làm sao dám lớn mật như thế trực tiếp đánh tới cửa Thư gia bọn họ.

Cùng với một tràng gầm rống như vậy, trên dưới Thư gia cũng nghe được động tĩnh này. Những cỗ khí tức từ bốn phương tám hướng liền lướt lại đây.

- Người nào dám đến Thư gia ta càn rỡ!

Một đạo âm thanh gầm lên tức thì vang dội.

Thư Bằng Thành mang theo các Thần Vương khác hình thành một đại trận thế trong nháy mắt đã đi tới trước mặt đám người Lăng Tiếu.

Những Thần Vương này tổng cộng có sáu bảy mươi người. Trong đó còn có hai ba vị Thần Vương đỉnh cao, mà Cao Giai Thần Vương Thư Bằng Thành thì Lăng Tiếu cũng đã từng ra mắt.

Ngày đó hắn dẫn người đi đến bắt sư nương Thư Tử Thiến liền bị Lăng Tiếu giáo huấn một trận.

Thư Bằng Thành sau khi nhìn thấy Lăng Tiếu, thần sắc đầu tiên là cả kinh, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh mà quát

- Là ngươi, lại dám xông vào Thư gia ta, thật là coi Thư gia ta không có ai sao?.

Thư Bằng Thành chính là đã chứng kiến sự lợi hại của Lăng Tiếu. Nhưng mà nơi này là địa bàn của Thư gia bọn họ. Ở bên cạnh hắn còn có mấy vị tồn tại so với hắn còn cường đại hơn, hắn thật sự cũng không quá sợ hãi.

- Bằng Thành vị tiểu hữu này là ai?

Một người Thần Vương đỉnh cao quay sang hỏi Thư Bằng Thành.

Người này tên gọi Thư Đường, chính là một trưởng lão hộ tộc của Thư gia.Lão đã từng đánh sâu vào danh tiếng Thiên Thần Vương, đáng tiếc vẻn vẹn còn kém nửa bước thì mới phong thần thành công.

Nhưng mà chiến lực của lão trừ Thư gia Lão Tổ tông ra thì là người mạnh nhất.

- Hắn là người của Thiên Long Môn. Mười mấy năm trước Thiếu trang chủ Kiếm Sinh đúng là... Đúng là bị hắn biến thành bộ dáng kia.

Thư Bằng Thành mang theo vài phần băn khoăn đáp lại.

Thư Đường khẽ nhíu mày, lão biết việc này trở nên phiền toái.

Nếu như người này không tới cửa thì còn may, dù sao chuyện này đã trở thành đã qua.

Chính là hiện tại người ta đã tới cửa, nếu mà không bắt hắn, chỉ sợ cũng khó ăn khó nói với bên phía Tẩy Kiếm Trang.

- Để sư phụ Tà Đế của ta và hai vị sư nương ra đi, ta không có thời gian dây dưa cùng các ngươi!

Lăng Tiếu hai tay khoanh ở trước ngực mà nhẹ nhàng nói.

Lăng Tiếu không muốn cãi lí gì cùng Thư gia, cứu sư phụ và sư nương của hắn ra mới là chuyện hắn cần làm.

Người Thư gia thấy Lăng Tiếu ngạo mạn như thế, ai nấy đều đều là xoa tay xoa chân, tất cả muốn đi tới nện cho Lăng Tiếu mất mặt.

Thư Đường do dự một chút, trong nháy mắt chợt thoáng hiện nụ cười vài phần thân thiết mà nói

- Có bằng hữu từ phương xa tới, Thư gia chúng ta đương nhiên quét dọn giường chiếu đón chào. Các vị khách quý Thiên Long Môn chính là bình thường muốn mời đều còn không mời được, những người bên dưới có gì đắc tội vẫn xin bao dung cho

Thư Đường hươ tay làm một động tác đón mời, nhìn bộ dáng tựa như muốn mời mọc đám người Lăng Tiếu vào Thư gia làm khách.

Người Thư gia không hiểu Thư Đường vì sao làm như vậy. Chính là kẻ có đầu óc vừa nghĩ lại cảm giác Thư Đường làm như vậy có thể là "Thỉnh quân nhập úng (xin mời vào rọ)", đến lúc đó đến bắt rùa trong chum chẳng phải là đỡ phải mất rất nhiều công sức sao?

Nếu như đám người Lăng Tiếu không dám vào bên trong, vậy thì liền làm giảm đi khí thế của Thiên Long Môn bọn họ, tổn hại mặt mũi của Thiên Long Môn. Nếu mà cứ như vậy đi vào thì chỉ sợ sẽ không ra được. Đây chính là lựa chọn cực kỳ khó khăn a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2114 - Xông Vào Thư Gia. (2)

Bọn họ trong lòng thầm khen

- Vẫn là Hộ tộc trưởng lão tài ba a!.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng mà nói

- Nếu chủ nhân đã mời, bọn ta tự nhiên phải hãnh diện. Đây chính là nhà của sư nương ta, mặt mũi này muốn không để cho thì cũng phải cấp! Xin dẫn đường đi!.

Cho dù Thư gia có chủ ý gì thì Lăng Tiếu sao lại phải sợ Thư gia.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, bất cứ âm mưu quỷ kế gì đều không là vấn đề.

Lăng Trung ở một bên lo lắng truyền âm nói cho Lăng Tiếu

- Bên chỗ bọn họ có lão gia hỏa là tồn tại cấp Bán Thủy Thần, Phong Chủ không nên kích động!.

- Yên tâm đi, bọn họ không dám đụng đến chúng ta!

Lăng Tiếu quay đầu sang Lăng Trung ra hiệu một ánh mắt cứ an tâm đi.

Lăng Tiếu tài cao mật lớn, Lăng Trung cũng khó lòng mà nói câu gì.

Tất nhiên Lăng Tiếu ngay cả Thiên Thần Vương Hạ Công đều là một cái tát hất bay, một màn kia chính hắn đã tận mắt nhìn thấy, phỏng chừng Thư gia

muốn đối phó Lăng Tiếu cũng không dễ dàng.

Huống hồ chính là hắn biết địa vị của Lăng Tiếu tại trong tộc, bằng không làm thế nào lại bố trí Lăng Cương vốn là một Thiên Thần Vương làm thiết thân bảo vệ.

Nếu mà Thư gia thật sự định giam Lăng Tiếu, chỉ sợ không chỉ có là Thư gia phải đón nhận lửa giận của Thiên Long Môn, cho dù là Tẩy Kiếm Trang cũng phải chịu liên lụy.

Nghĩ đến đây, Lăng Trung cũng bình thường trở lại, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo phía sau Lăng Tiếu.

Lúc Thư Đường mang theo đám người Lăng Tiếu vào đại điện tiếp đón khách của Thư gia, đương kim Gia chủ Thư gia Thư Bằng Nghi cùng với Lão Tổ tông Thư Nghị đã đang chờ đợi.

Hai người đều mặc một bộ trang phục Luyện Dược Sư, để biểu hiện phong cách truyền thống Luyện Dược Sư của Thư gia bọn họ.

Nhưng mà hai người mặc dù ăn mặc không khác nhau nhiều lắm, có điều trước ngực Thư Nghị lại treo một chiếc huy chương sáng choang mới là vật làm cho người ta cảm giác chói mắt nhất.

Bởi vì người có thể đeo trên ngực một chiếc huy chương như vậy thì đều là tồn tại khiến cho mọi người bên trong Thiên Vực hơi bị hâm mộ tôn kính.

Chiếc huy chương này đúng là dấu hiệu của Dược Minh Công Hội chứng thực Thần Dược Sư.

Thư Nghị đúng là trụ cột Thư gia, có được tu vi Bán Thủy Thần lại là một người Thần Dược Sư hàng thật giá thật.

Ngoài hai người bọn họ ra, còn có vài tên trên người mặc bạch y Thần Vương. Bọn họ ai nấy đều lưng đeo trường kiếm, làm cho người ta một cảm giác đặc biệt uy nghiêm.

Trong đó có một người trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú mặc trang phục màu vàng cao quý, hắn đúng là nhị công tử Tẩy Kiếm Trang, cũng là người thay thế Trang Kiếm Sinh ngồi ở ngôi Thiếu Tông chủ vị - Trang Kiếm Nhân.

Sau khi Thư Đường đi vào đại điện, lập tức giới thiệu lần đầu gặp mặt đám người Lăng Tiếu cho mấy người Thư Nghị, Thư Bằng Nghi cùng với Trang Kiếm Nhân.

Lăng Tiếu cũng nhân cơ hội quét mắt nhìn qua mấy người ở chỗ này. Hắn phát hiện ngoại trừ Thư Nghị là Bán Thủy Thần ra, thì ông lão đứng phía sau Trang Kiếm Nhân lại cũng là một cường giả Bán Thủy Thần.

Mặc dù lão già kia che dấu phi thường tốt, chính là vẫn khó thoát được cảm ứng của hắn.

Lăng Tiếu ở trong lòng âm thầm tặc lưỡi

- Thật sự là đại uy phong a, lại mang theo Bán Thủy Thần làm hộ pháp!.

Lăng Tiếu dẫu rất được Kim Tộc coi trọng, chính là nhiều nhất cũng chỉ phái một vị Thiên Thần Vương làm hộ pháp.

Mà Nhị công tử Tẩy Kiếm Trang này lại có thể có được một võ giả Bán Thủy Thần hộ pháp, thế này thật sự rất chói mắt!

Kỳ thật này cũng không phải Trang Kiếm Nhân cố ý khoe mẽ, mà chính là sau khi đại ca của hắn xảy ra chuyện kia, trang chủ Tẩy Kiếm Trang không thể không coi trọng an toàn người nối nghiệp của mình, cũng không thể để

lặp lại sai lầm nào.

- Không biết các hạ đến Thư gia chúng ta là có chuyện gì?

Thư Bằng Nghi biết rõ mà vẫn cố hỏi.

Ông ta là phụ thân của Thư Tử Thiến không sai, chính là ông ta lại càng quan tâm hơn đến lợi ích quan hệ của Thư gia, thiếu chút nữa để cho con gái của mình phá cơ nghiệp tổ tông lưu lại. Cơn giận của ông ta vẫn còn không tiêu tan.

Lăng Tiếu cũng không nói thừa cùng ông ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà nói

- Xin đưa sư phụ Tà Đế của ta và hai vị sư nương Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến ra đây, ta muốn dẫn bọn họ đi.

- Ngươi cũng đã biết Thư Tử Thiến là con gái của ta? Lại há là ngươi nói mang đi liền có thể mang đi sao!

Thư Bằng Nghi vẻ mặt tối sầm mà đáp.

- Người ta có đúng thế là con gái của ngươi không thì ta không biết. Ta chỉ biết đó là sư nương của ta. Nếu ngươi không tha người thì đừng trách ta không khách khí!

Lăng Tiếu không khách khí quát.

- Khẩu khí thật lớn, thật là coi Thư gia chúng ta không người sao?

Thư Nghị ở một bên vặn lại với vẻ không vui.

Âm thanh của lão vừa dứt, một cỗ khí thế vô hình trong nháy mắt trào ra bao phủ về hướng tới đám người Lăng Tiếu. Lão muốn trước tiên cho Lăng Tiếu một đòn phủ đầu.

Đáng tiếc, Lăng Tiếu đón nhận khí thế của lão mà nói

- Không phải là Thư gia các ngươi không người, mà là các ngươi không coi ai ra gì. Ngay cả người của Thiên Long Môn chúng ta đều dám giam lại, quả là ăn gan hùm mật gấu đó!.

Lăng Tiếu nói trở mặt liền trở mặt, trong nháy mắt liền khiến không khí bên trong đại điện đều trở nên căng thẳng.

- Càn rỡ, các ngươi lại há có thể đại diện cho Thiên Long Môn. Với thân phận của lão phu, coi như Môn Chủ các ngươi thấy ta đều phải giữ lễ ba phần, thật sự là tiểu bối không biết chuyện!

Thư Nghị giận dữ hét với Lăng Tiếu.

Thân là Luyện Dược Sư nên đều tu luyện Hỏa thuộc tính, mà người như thế bình thường tính tình đều tương đối nóng nảy một chút, Thư Nghị cũng không phải ngoại lệ.

Từ khi lão trở thành Thần Dược Sư tới nay vẫn luôn cảm giác được thân phận của mình cao hơn người một bậc, rất có được cái loại cảm giác cao ngạo khinh thường quần hùng này.

Tất nhiên Tẩy Kiếm Trang cũng có rất nhiều thần đan đều là muốn lão đến cống hiến sức lực luyện chế.

Thiên Long Môn thế lực tuy hùng mạnh, nhưng mà cường long không hơn địa đầu xà. Lão không cho rằng Thiên Long Môn sẽ vì việc này để huy động

đại quân đối phó bọn họ.

- Ha hả, ngươi là thân phận gì? Ta còn thật không biết!

Lăng Tiếu cố ý nhìn chăm chú chiếc huy chương đeo trước ngực Thư Nghị, dừng một lát hắn lại nói

- Ở, miếng tiểu chương đặc biệt thú vị này, hình như ta cũng có một chiếc giống y như đúc!.

Thư Nghị trong nháy mắt phá lên cười ha ha, những người khác ở đây cũng nở nụ cười ha hả theo.

- Vị nhân huynh (anh bạn) này thật sự là hài hước. Huy chương Dược Minh Công Hội chứng nhận Thần Dược Sư lại đều không nhận ra, còn dám nói chính mình cũng có một chiếc. Lời này đều nói được thì thật sự là lợi hại lợi hại. Thật sự là để cho Bổn công tử bội phục bội phục!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2115 - Miếng Tiểu Chương Đặc Biệt Thú Vị Này. (1)

Trang Kiếm Nhân của Tẩy Kiếm Trang ở một bên phụ họa cười lạnh nói.

- Tiểu bối không biết điều.

Thư Nghị khinh thường quát.

Chính là, đúng lúc lão vừa nói dứt lời, trong nháy mắt từ đôi mắt già nua liền hiện ra hai đạo tia sáng khó có thể tin nổi.

Đôi mắt già nua kia của lão gắt gao nhìn chăm chú một chiếc tiểu huy chương đang lóe sáng mà Lăng Tiếu đang thưởng thức trong tay. Lão lại phát hiện nó lại là giống y như đúc với chiếc của lão, chỗ duy nhất không giống chính là cái tên ghi ở trên mặt sau.

- Ngươi... Ngươi làm thế nào lại... lại có được nó!

Giọng điệu nói chuyện của Thư Nghị đều trở nên lắp bắp.

Huy chương của Thần Dược Sư đâu phải là ai cũng có thể có được. Chỉ có loại Luyện Dược Sư vượt qua kiểm tra khảo sát Thần Dược Sư thì mới có được.

Mà huy chương ở chỗ Dược Minh Công Hội cũng có ghi chép, đồng thời ở trên huy chương này cũng có một giọt máu huyết của Thần Dược Sư kia. Cho dù chiếc huy chương này bị đoạt, thì cũng liền tùy thời biến mất trở về trong tay Thần Dược Sư, người khác là vô phương chiếm giữ. Mà nếu Thần Dược Sư kia mà bất hạnh bỏ mạng thì chiếc huy chương này lúc nào cũng có

thể tùy thời biến mất, sẽ không bị bất luận kẻ nào khác lợi dụng.

Cho nên chiếc huy chương Lăng Tiếu cầm trong tay nếu không phải của mình, thì đó chính là giả mạo.

Chính là, Thư Nghị cảm ứng chiếc huy chương kia cùng huy chương của lão có dao động năng lượng là như nhau, lực lượng cộng hưởng đặc thù kia là không giả mạo được, đây tuyệt đối là huy chương Thần Dược Sư hàng thật giá thật.

Cho nên, Thư Nghị mới giật mình như thế!

Lão không tin người trẻ tuổi này lại có thể có được huy chương này, chính là... Sự thật liền bày ở trước mắt, không phải do lão không tin a!

Bỗng nhiên, ở trong óc lão lóe lên một đoạn tin tức, dáng vẻ của lão trở nên càng giật mình hơn.

- Ngươi... Ngươi là Thần Dược Sư Lăng Tiếu của Thiên Long Môn mới tấn phong mười mấy năm trước, trước mắt là Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất trong Dược Minh Công Hội!

Thư Nghị thông qua tin tức do huy chương truyền lại nên lập tức đã biết thân phận của Lăng Tiếu không giả.

- Ha hả, thì ra Thư Thần Sư cũng biết tiểu nhân vật tồn tại như ta đây a!

Lăng Tiếu vẻ mặt cười cợt nhìn Thư Nghị mà nói.

Mới vừa rồi Thư Nghị không phải nói thân phận của lão có thể làm cho Môn Chủ Thiên Long Môn nhường lễ ba phần sao?

Như vậy hiện tại Lăng Tiếu cùng lão đều là thân phận Thần Dược Sư, cái này lại nói như thế nào?

- Đồ chơi này có thể là giả hay không?

Trang Kiếm Nhân mở miệng mang theo ý tứ coi thường.

- Không có khả năng là giả, điểm ấy ta còn có thể phân biệt ra được!

Thư Nghị vội vàng đáp.

Lúc này, ánh mắt của lão nhìn Lăng Tiếu đã thay đổi không giống với lúc trước.

Nếu như trước đây lão liền cho Lăng Tiếu là một kẻ hậu bối Thiên Long Môn mà đối xử tương ứng, như vậy hiện tại nhất định lão phải coi Lăng Tiếu trở thành người có thân phận ngang hàng cùng chính mình mà đối xử. Hơn nữa lão cũng có thể tưởng tượng trong Thiên Long Môn xuất hiện ra một thiên tài yêu nghiệt Luyện Dược Sư như vậy, thì địa vị bên trong môn phái chỉ sợ sẽ rất cao a!

Nếu muốn thật tâm đắc tội quá mức với hắn, vậy sau này nói không chừng Thư gia bọn họ sẽ gặp phiền toái không nhỏ a!

Trang Kiếm Nhân như bị nuối phải một con ruồi vào miệng nên vô cùng khó chịu.

Mới vừa rồi hắn còn lớn tiếng cười người ta không biết nhìn đồ, chính là trong nháy mắt người ta lại lấy ra một chiếc huy chương Thần Dược Sư, quả thực là một sự châm chọc lớn lao đối với hắn.

- Tiểu tử này thực sự con bàn nó làm cho người ta chán ghét!

Trang Kiếm Nhân mắng thầm ở trong lòng.

- Thư Thần Sư, ta không muốn có bất cứ trách mắng gì với Thư gia các ngươi. Cứ thả người ra đi thì việc này liền như vậy là xong!

Lăng Tiếu nhân cơ hội nói.

Hắn chứng thật là không muốn làm lớn chuyện, tất nhiên đây là nhà của sư nương hắn a!

Thư Nghị do dự một chút rồi nói

- Trừ Tử Thiến ra, hai người khác có thể để cho các ngươi mang đi. Chỉ là... Chỉ là vẫn còn có một việc ngươi cần phải giải thích một phen với Thiếu Tông chủ.

- Vị nào là Thiếu Tông chủ? Thiên Long Môn chúng ta còn chưa chọn Thiếu Tông chủ mà?

Lăng Tiếu cố làm ra vẻ nghi hoặc mà hỏi.

Buồn cười, người của Thiên Long Môn bọn họ làm sao lại gọi người nối nghiệp của thế lực khác là Thiếu Tông chủ. Đó chẳng phải thành tự nhận người khác là chủ của mình à!

- Hừ, miệng lưỡi bén nhọn!

Trang Kiếm Nhân sau khi hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nện xuống bàn mà nói

- Ta nghe nói đại ca Trang Kiếm Sinh của ta là bị ngươi gây thương tích, thế cho nên hiện tại biến thành ngu ngốc. Việc này ngươi nhất định phải có lời giải thích cho Tẩy Kiếm Trang chúng ta!.

Trang Kiếm Sinh bị người biến thành ngu ngốc, lại không có biện pháp báo thù, đây là mối nhục của Tẩy Kiếm Trang!

Hiện tại kẻ thù ở trước mặt, món nợ này có lẽ nhất định phải tính toán rõ ràng.

- Người mà ta đả thương không đến một ngàn thì cũng có tám trăm, Trang Kiếm Sinh là ai ta không nhận ra!

Lăng Tiếu lạnh lùng đáp.

Hắn nhìn Trang Kiếm Nhân này tỏ vẻ ra oai ghê gớm thật, còn tưởng rằng Tẩy Kiếm Trang bọn họ so với Thiên Long Môn của bọn hắn thì càng khí phách hơn sao.

Lăng Tiếu ngược lại bỏ qua cho một lần. Cho dù là bên trong Thiên Long Môn thì hắn cũng là như thế.

Người không phạm đến ta, ta không phạm đến người. Nếu như người xúc phạm ta, ta tất trả lại gấp hàng chục lần!

Lăng Tiếu chính là điển hình cho loại người thích mềm mỏng chứ không ưa cứng. Ai so với hắn muốn điên cuồng hơn, vậy hắn so với kẻ khác càng thêm điên cuồng!

- Ngươi... Hảo, ta liền nói cho ngươi. Người khác sợ Thiên Long Môn các ngươi, Tẩy Kiếm Trang ta lại không sợ. Lai Bá bắt hắn lại, áp tải hắn về trong trang xử trí thật tốt. Ta cũng không tin Thiên Long Môn dám khai chiến cùng Tẩy Kiếm Trang chúng ta!

Trang Kiếm Nhân bị chọc tức đến nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn.

Cùng với âm thanh của hắn vừa dứt, ông lão ở phía sau Trang Kiếm Nhân đột nhiên biến mất.

Chỉ là sau một khắc, lão cũng là đột nhiên xuất hiện ở bên người Lăng Tiếu đồng thời vươn tay nhằm hướng tới bả vai Lăng Tiếu định bắt.

Mấy người ở bên cạnh Lăng Tiếu căn bản ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Chính là, Lăng Tiếu lại không giống với những người khác, hắn đã sớm đề phòng lão gia hỏa này.

Với thần hồn Bán Thủy Thần hắn lập tức cảm ứng được phương hướng mà lão gia hỏa này ra tay đối với hắn.

Nhưng mà, bây giờ còn không cần phải hắn ra tay, Thập Tam Thái Tử ở bên cạnh hắn cũng bắt đầu di động trước tiên.

Thập Tam Thái Tử tung ra một quyền nện thẳng về phía hướng tới thủ trảo của lão già kia.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Thập Tam Thái Tử bị đẩy lui mấy bước, mà lão già kia cũng là kinh ngạc dừng lại một phen. Lão không nghĩ tới đối phương lại có người có thể cản được lão ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2116 - Miếng Tiểu Chương Đặc Biệt Thú Vị Này. (2)

- Muốn bắt ta, vậy phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!

Lăng Tiếu lạnh lùng quát một tiếng, tất cả khí thế trong nháy mắt trào dâng lên mức cao nhất. Một con Chân Long tuyệt thế chói mắt liền gầm gừ gào rống lên ở trong đại điện này.

- Người Kim Tộc!

Mọi người ở chỗ này trong nháy mắt đều cùng nhau hô lớn.

Nếu như nói Thiên Long Môn là Hoàng tộc tại xứ sở Thiên Long, vậy Kim Tộc chính là Thái thượng hoàng nắm giữ thế lực sau lưng Hoàng tộc này, giữa hai bên là không thể sánh bằng được.

Mặc dù những năm gần đây người Kim Tộc cũng khá khiêm tốn, chính là mọi người ở xứ sở Thiên Long đều rõ ràng, Kim Tộc bất động thì thôi, còn một khi động thì chính là đại sự làm kinh ngạc Thiên Vực.

Tất nhiên cường giả Chí Tôn của Kim Tộc là có số lượng nhiều nhất ở trong xứ sở Thiên Long. Chỉ dựa vào điểm này liền không có người dám tùy ý khiêu khích sự uy nghiêm của Kim Tộc.

Mà nội đấu bên trong Thiên Long Môn chỉ là ở thế hệ Thần Vương. Còn những vị phái Thần Thể đã thành Chí Tôn cũng không dám chính diện thăm dò các vị Chí Tôn phía sau Kim Tộc. Có thể nghĩ nội tình Kim Tộc tuyệt không tầm thường.

Nếu mà Kim Tộc cùng Thiên Long Môn đồng thời hành động, do bọn họ ở bên trong Thiên Vực đều là một thế lực lớn số một số hai, nên chỉ có những chủng tộc cổ xưa cùng với thế lực cường đại nhất tồn tại trên mỗi khu vực là có thể bằng được.

Tẩy Kiếm Trang sở dĩ ở trong xứ sở Thiên Long một mực đều là vạn năm đứng thứ hai, đúng là bởi vì Thiên Long Môn có Kim Tộc trợ giúp. Cho nên Thiên Long Môn mới có thể lớn mạnh đến nay, vĩnh viễn đè trên đầu Tẩy Kiếm Trang một bậc.

Kim Tộc một ngày cường thịnh, Thiên Long Môn sẽ một ngày không ngã, Tẩy Kiếm Trang cũng vĩnh viễn không cao hơn được Thiên Long Môn!

Cho nên, nếu Lăng Tiếu chỉ là có thân phận Thiên Long Môn thì có lẽ người Tẩy Kiếm Trang không quá bận tâm. Tất nhiên nơi này là địa bàn của bọn họ, bắt đi một hai người của Thiên Long Môn, thì Thiên Long Môn cũng không đến mức sẽ đi gây chiến.

Chính là muốn bắt giữ đệ tử chi trưởng đích thực của Kim Tộc, chỉ sợ Tẩy Kiếm Trang bọn họ đều không chống đỡ được áp lực này a!

Lúc này, Bán Thủy Thần kia của Tẩy Kiếm Trang cũng không dám dễ dàng hành động mù quáng.

- Có khả năng thả sư phụ và sư nương của ta sao?

Lăng Tiếu nhìn chăm chú Thư Nghị mà trầm giọng nói.

Thư Nghị do dự một chút, chỉ có thể liếc mắt nhìn sang người của Trang Kiếm Nhân. Việc này vẫn phải là nghe Trang Kiếm Nhân lên tiếng mới được.

- Kim Tộc đều là Kim thuộc tính, mà Thần Dược Sư thì nhất định phải là Hỏa thuộc tính. Cái này rõ ràng là không hòa hợp a!

Trang Kiếm Nhân cũng là hơi có đầu óc, lập tức bắt đầu hoài nghi thân phận của Lăng Tiếu.

Người ở chỗ này nghe trong lời của hắn, tất cả cũng cảm giác được lời hắn nói cũng có lý.

Chi trưởng Kim Tộc đều sẽ chỉ là có một Kim thuộc tính, từ chưa nghe nói qua phải là song thuộc tính.

Có điều, tất cả bọn họ lo lắng Lăng Tiếu coi như không phải chi trưởng, nhưng cũng có thể là chi thứ. Nếu không làm thế nào có thể gọi ra hư ảnh Kim Long rất thật đến như vậy.

Cho dù nói như thế nào, trong lòng bọn họ đều tồn tại băn khoăn. Tất cả vẫn còn phải nhìn Trang Kiếm Nhân muốn làm như thế nào.

- Hừ, Phong Chủ nhà ta chính là rất được lão nhân trong tộc quan tâm, các ngươi tốt nhất nên tôn trọng một chút!

Lăng Trung mở miệng quát.

Lăng Tiếu khoát tay ngăn cản Lăng Trung nói tiếp. Sau đó hắn lại nhìn mọi người có mặt mà nói

- Ta nói một lần nữa, lập tức thả người ra, bằng không... Đừng nói ta không nể mặt mũi các ngươi!.

Trang Kiếm Nhân trở nên càng thêm sa sầm, hắn nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn

- Kệ nó, Lai Bá bắt lấy hắn. Ta cũng không tin tại địa bàn chúng ta mà bọn họ còn có thể gây ra được sóng gió gì!.

Trang Kiếm Nhân cũng là bị tức tối đến mất cả tỉnh táo. Hắn đường đường là Thiếu Tông chủ Tẩy Kiếm Tông, lại há có thể bị người ta đưa ra một cái danh tiếng liền bị dọa phát sợ đến không dám hành động cái gì. Huống chi vẫn còn ở trong địa bàn của bọn họ.

Thư Nghị muốn mở miệng nói cái gì, nhưng mà không còn kịp nói nữa.

Bán Thủy Thần được gọi Lai Bá kia đã phát tán khí thế lực lượng của hắn ra ngoài, rồi đều tập trung về hướng tới Lăng Tiếu.

Lần này cần phải bắt được Lăng Tiếu!

- Thật tốt, đã như vậy liền đừng trách ta không khách khí.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ muốn còn tiếp tục bế tắc như vậy. Nhất định phải bày ra lực lượng đủ sức làm bọn họ cảm giác kiêng kỵ, thì bọn họ mới biết sợ hãi.

Thập Tam Thái Tử muốn tiến lên hỗ trợ Lăng Tiếu, chính là lại bị Lăng Tiếu ngăn lại.

Bán Thủy Thần kia lại lần nữa xông về hướng tới Lăng Tiếu. Chỉ là lần này đây tốc độ nhanh hơn đến kinh người, giống như trong nháy mắt liền đến trước người Lăng Tiếu. Lại một lần nữa lão vươn ra bàn tay giống như ưng trảo cứ thế chụp về phía Lăng Tiếu.

Lần này lão dốc toàn lực ra tay, cho dù là Thiên Thần Vương muốn né tránh đều không dễ dàng. Hơn nữa lão cũng tính toán không để cho Thập Tam Thái Tử ở phía sau Lăng Tiếu có cơ hội cứu viện.

Chính là, Lăng Tiếu nếu dám không nể mặt cùng bọn họ thì cũng không e ngại bọn họ.

Công kích hồn lực của Lăng Tiếu trong nháy mắt công kích về hướng tới Bán Thủy Thần kia.

- A!

Vào lúc Bán Thủy Thần kia tiếp xúc đến Lăng Tiếu thân thể, bỗng nhiên thần hồn chỉ cảm thấy một cơn đau đớn không nhịn được mà bắt đầu giật mình la lên.

Lăng Tiếu cũng vào giờ khắc này ra tay hành động, trong nháy mắt hắn bắt được cái cổ của Bán Thủy Thần kia. Đôi mắt hắn lóe sáng phát ra khí tức tà ác đỏ ngầu

- Kẻ nghịch ta phải chết!.

Trên người Lăng Tiếu trong nháy mắt lấp lánh một cỗ sát khí đậm đặc. Một nắm đấm bí mật mang theo lực lượng đáng sợ nện về hướng tới gương mặt của Bán Thủy Thần kia.

Cho dù là ai, chính diện ăn một quyền này của Lăng Tiếu, khẳng định sẽ vỡ đầu mà chết!

- Nhẹ tay thương xót!

Thư Nghị ngồi bên trên thất kinh, vội vàng mở miệng hô lớn, đồng thời nhào đầu về phía trước nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà đánh.

Tuy nhiên, Thập Tam Thái Tử cũng trong nháy mắt lướt ra từ phía sau Lăng Tiếu, nó chính diện đối đầu một quyền cùng Thư Nghị.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Lần này Thư Nghị chính là hành động thật. Lão đánh bay Thập Tam Thái Tử đi ra ngoài, chính là cả người cũng là bị ngăn cản lại. Hơn nữa lực lượng mà lão phát tán ra ngoài vẫn còn chấn đến đại điện này đều bắt đầu rung rinh.

Nếu không phải vào lúc lão ra tay vẫn còn khống chế được lực lượng không cho nó phát tán ra ngoài, chỉ sợ người và đồ đạc ở trong đại điện này đều phải hỏng bét!

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Lúc này, Bán Thủy Thần kia bị Lăng Tiếu tóm chặt. Hắn vung tay lên nện một quyền trực tiếp đánh vỡ đầu, một bãi óc lẫn máu tươi bắn tung toé ra. Có vài giọt rơi xuống trên mặt Lăng Tiếu, làm tăng thêm vài phần hung ác bá đạo cho hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2117 - Nghịch Ta Phải Chết! (1)

Lăng Tiếu liếm liếm đôi môi dày để lau đi mấy giọt huyết dịch mà nhẹ nhàng nói

- Đều đã bảo các ngươi đừng ép ta, ngươi xem huyên náo đến mức tất cả mọi người đều khó lòng mà nói được!.

Yên tĩnh! Toàn bộ mọi người trong đại điện ngay cả hô hấp đều không dám!

Bọn họ ai nấy đều giống như bị điểm huyệt, ánh mắt trợn thật lớn, thân thể vẫn không nhúc nhích nhìn Lăng Tiếu. Một cảm giác sợ hãi đến từ bản năng chạy khắp người.

Bọn họ đều biết rõ ràng vừa mới ra tay chính là một vị tồn tại Bán Thủy Thần của Tẩy Kiếm Trang, đã nửa chân bước vào hàng ngũ cường giả cấp Chí Tôn.

Chính là bậc tồn tại cường đại như vậy lại chỉ bị người ta nện một chưởng vào mặt liền đánh vỡ đầu!

Mọi người bọn họ đều không thể tin được đây là sự thật. Nhưng mà sự thật lại bày ra ở trước mắt, không thể khiến bọn họ không tin.

- Ngươi... Ngươi...

Cả người Trang Kiếm Nhân té xuống từ trên bàn, ngón tay chỉ vào Lăng Tiếu hồi lâu không nói ra lời, trên mặt tràn đầy vẻ tái nhợt kinh hoảng.

Hắn hiện tại chính là bị sợ đến choáng váng, hắn đúng là biết đầy đủ rõ ràng thực lực cường đại của Lai Bá. Nhưng mà hiện tại lại bị giết trước mắt hắn, mà lại còn không có lực chút nào để đánh lại nên ngược lại bị nện chết.

Hắn hoài nghi người trẻ tuổi trước mắt này chẳng lẽ là một vị Chí Tôn đích thực sao?

Nếu mà là như thế, người ta muốn giết Thiếu trang chủ hắn đây thì cũng là chuyện trong thời gian ngắn.

Trong lòng hắn đều hối hận đến quặn ruột. Chính hắn rõ ràng vừa mới tiếp nhận ngôi vị đại ca của hắn, làm thế nào lại trêu chọc vào sát tinh này. Đó không phải để cho chính hắn sẽ lại rập khuôn theo đại ca của hắn sao?

- Ta nói lại lần nữa mau thả người ra cho ta, bằng không ta không ngại đại khai sát giới ở chỗ này!

Lăng Tiếu áp chế khí tức tà ác mà nhẹ nhàng nói.

Lăng Tiếu hiện tại biết sát ý của mình có đôi khi đều không khống chế nổi. Ảnh hưởng của Hồn Phong đối với hắn, hắn còn chưa thể khắc chế hoàn toàn a!

Kỳ thật trong nháy mắt mới ra tay kia, hắn rất muốn giữ lại mạng cho đối phương, chỉ cần đạt tới hiệu quả kinh động sợ hãi là được. Thế nhưng mà hắn vẫn giết chết đối phương.

Ngay lúc đó ít nhiều hắn có hơi thân bất do kỷ (không thể do mình chi phối), một cỗ khí tức tà ác của Hồn Phong kia thật sự là quá nặng!

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không hối hận đã giết người. Dù sao giết cũng đã giết, không có gì đáng lo.

Nếu mà bọn hắn dám trở mặt, còn không biết ai sẽ càng có hại!

- Thôi... Thôi, Bằng Nghi để cho bọn họ ra đi!

Thư Nghị ngã ngồi đến vị trí lúc đầu mà chán nản hạ lệnh.

Lão nhìn thấy Lăng Tiếu có tu vi Cao Giai Thần Vương đều đã rất kinh ngạc, nhất định Lăng Tiếu chẳng qua là gần trăm tuổi mà thôi. Vậy mà hắn vẫn còn kiêm được một thân phận Thần Dược Sư, hậu bối như vậy ở bên trong Thiên Long Môn khẳng định là rất được coi trọng.

Chính là lão hoàn toàn không nghĩ tới những điều này còn không đủ để lấy chứng minh sự cường đại của đối phương.

Màn đánh vỡ đầu trong nháy mắt vừa rồi kia quả thực đã gây sợ hãi cho lão. Hắn vừa mới còn muốn ỷ vào thực lực Bán Thủy Thần của chính mình để ức hiếp đối phương một phen. Nếu mà như vậy, chỉ sợ đầu của lão cũng đã vỡ vụn!

Nghĩ tới đây, lão đều cảm giác được lạnh toát sống lưng!

Thư Bằng Nghi đã bị dọa đến kinh hoảng, vội vàng thừa dịp này lấy cớ chạy ra ngoài.

Lăng Tiếu ngay trước mặt mọi người, thu lấy Không Gian Giới Chỉ ở trên thi thể Bán Thủy Thần kia.

Ánh mắt của hắn nhìn sang Trang Kiếm Nhân mà nói

- Nếu như Tẩy Kiếm Trang các ngươi không phục thì có khả năng tới tìm ta, nhớ kỹ ta gọi là Lăng Tiếu!.

Trang Kiếm Nhân sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hắn căn bản không dám đáp lại nửa câu, sợ đối phương thực sự đánh chết luôn hắn.

- Người nầy nhất định là người điên!

Trang Kiếm Nhân mắng thầm ở trong lòng.

Lúc này, Tà Đế, Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến rốt cục được thả ra.

Lăng Tiếu thấy Tà Đế, Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến ăn mặc đều vẫn còn chỉnh tề liền thở phào nhẹ nhõm.

- Sư phụ, hai vị sư nương, mọi người không có việc gì chứ?

Lăng Tiếu cười hỏi.

Tà Đế, Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến tuy là bị phong bế thực lực, nhưng đại động tĩnh như vừa rồi thì bọn họ cũng biết Thư gia đã xảy ra chuyện.

Chính là, bọn họ không nghĩ tới lại là Lăng Tiếu xông tới cửa.

- Ha ha, không có việc gì, nếu không phải sư nương ngươi bị áp chế, vi sư ra vào tự do ở chỗ này không là vấn đề!

Tà Đế cười thoải mái một tiếng, trên người lão phát ra từng đợt âm thanh "phừn phựt".

Từng đám lửa lớn hiện ra trên người Tà Đế, đồng thời đánh về phía những người Thư gia ở bốn phía.

Người Thư gia bị dọa đến hoảng sợ, ai nấy đều bắt đầu vận dụng lực lượng chống cự. Có điều là vẫn cứ bị lực lượng này đập đến hung hăng nện vào vách tường mà thổ huyết.

Tất cả mọi người lộ ra vẻ hoảng hốt. Bọn họ không hề ngờ tới người này đã bị Lão Tổ tông của bọn họ khống chế mà vẫn có thể lợi hại như thế.

Tà Đế cũng không phải cố ý ra chiêu, mà là lão đang mạnh mẽ đập vỡ cấm chế phong ấn do Thư Nghị hạ cho lão.

Thư Nghị là ai? Lão chính là Lão Tổ tông của Thư gia, thực lực Bán Thủy Thần. Thế nhưng cấm chế phong ấn của lão lại đều bị Tà Đế mạnh mẽ hóa giải.

Từ đó chứng minh, Tà Đế coi như không có được thực lực ngang bằng Thư Nghị, nhưng mà lão lại có được chiến lực có thể so với Thư Nghị, bằng không thì làm sao lão có thể mạnh mẽ phá tan phong ấn cấm chế?

Tà Đế sở dĩ cam nguyện bị quản chế, hoàn toàn là bởi suy nghĩ vì Thư Tử Thiến cùng với Phong Thanh Duyến.

Bằng không, tự thân lão đơn thương độc mã xông vào xông ra bên trong địa bàn Thư gia cũng sẽ không quá khó khăn.

Lão một mực suy nghĩ xem nên như thế nào để cứu hai người bọn họ, đáng tiếc Thư Nghị một mực đều tọa trận ở chỗ này, để cho lão buồn bực không thôi.

Cũng may Lăng Tiếu đột nhiên chạy tới, nhìn tình huống hiện tại này, đồ đệ này của lão đã giải quyết vấn đề hộ lão.

Thư Nghị không hề ngờ tới Tà Đế cũng có được tu vi mạnh mẽ như vậy.

Đương nhiên lão còn tưởng rằng Tà Đế chỉ là một người Thần Vương đỉnh cao bình thường, thì ra lão đều nhìn nhầm.

- Tiểu nhi, sư nương lại mang thêm phiền toái cho ngươi!

Thư Tử Thiến mang theo vẻ mặt áy náy nhìn Lăng Tiếu mà nói.

Bởi vì chuyện của nàng lại nhiều lần để cho Lăng Tiếu giải quyết, trong lòng nàng quả thực cũng băn khoăn!

Lăng Tiếu khoát tay bảo

- Chỉ cần sư nương không chê con mang đến phiền toái cho Thư gia của người là được.

Thân thể vị Bán Thủy Thần kia vẫn còn nằm trên mặt đất, những giọt máu tươi nhìn càng đặc biệt chọc vào mắt.

Thư Tử Thiến vừa nhìn liền biết Lăng Tiếu vừa rồi đã tức giận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2118 - Nghịch Ta Phải Chết! (2)

Nàng nhìn qua một lượt Thư Nghị cùng với Thư Bằng Nghi đang ngồi trên ghế, tiếp theo khom người khẩn cầu

- Lão Tổ tông, phụ thân xin thứ cho tiểu Thiến bất hiếu, cả đời này con chỉ xin đi theo Tà Đế ca ca, xin mọi người đừng lại gây khó khăn cho chúng con!.

- Sư nương, loại gia tộc chỉ nhìn đến lợi ích của gia tộc, không có tình người thì cần gì phải quay trở lại, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu nói với vẻ thập phần khinh thường.

- Không sai, nữ nhân của Bổn đế lại há có thể tùy ý để người ta định đoạt. Nếu không phải tiểu Thiến ngươi mềm lòng, Bổn đế liền khuấy đảo Thư gia!

Tà Đế cũng là có hơi tích giận lên tiếng.

Người Thư gia sắc mặt đều liền giật giật, nhưng cũng không có một người còn dám nói thêm cái gì.

Bọn họ như thế nào lại có cảm giác hai thầy trò này giống nhau như vậy. Không, phải nói đồ đệ càng ngang ngược hơn một chút.

Thư Nghị nhìn thoáng qua Trang Kiếm Nhân thần sắc vẫn đang xanh mét, tiếp theo nhìn sang hướng Thư Tử Thiến mà nói

- Chuyện của các ngươi... Chúng ta cũng không can dự nữa. Có điều... Tiểu

Thiến ngươi tất nhiên cũng là con cháu Thư gia chúng ta, sau này rảnh rỗi liền thường xuyên quay về chơi đi!.

Thư Nghị đã nhận rõ tình thế, còn dám kiêu ngạo, chỉ sợ lão đều phải nuốt hận ngay tại chỗ!

Thư Tử Thiến gật đầu đáp

- Tiểu Thiến đã biết!.

Ngoài miệng nàng có nói như vậy, chính là sau này nàng cũng không muốn lại trở lại gia tộc này nữa.

Lúc này, Lăng Tiếu đột nhiên đi về hướng tới Trang Kiếm Nhân.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì!

Trang Kiếm Nhân bị dọa đến co rúm lại phía sau, thần sắc vô cùng căng thẳng.

Các Thần Vương khác của Tẩy Kiếm Trang lập tức đều vây quanh ở bên cạnh hắn, nhưng mà ai nấy đều là phi thường căng thẳng.

- Xin Lăng Thần Sư giơ cao đánh khẽ!

Thư Nghị đứng lên nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu quay đầu lại liếc mắt nhìn Thư Nghị cười lạnh nói

- Yên tâm đi, ta không có hứng thú giết loại người nhu nhược!.

Hai người Trang Kiếm Sinh, Trang Kiếm Nhân đều là Thiếu Tông chủ của Tẩy Kiếm Trang. Một người là Thiếu Tông chủ trước đây, một người chính là đương nhiệm Thiếu Tông chủ.

Hai người thân phận tuy là tôn quý, nhưng mà ở trong mắt Lăng Tiếu cũng là không đáng một đồng!

Hắn không hiểu Tẩy Kiếm Trang vì sao lựa chọn người không có can đảm như vậy để đảm đương Thiếu Tông chủ.

Nhưng mà, hắn cũng mặc kệ chuyện nhà người ta, hắn chỉ là muốn cảnh cáo đích đáng Trang Kiếm Nhân một phen mà thôi.

Hắn nhìn Trang Kiếm Nhân mà nói

- Việc hôm nay các ngươi cũng có thể đổ lên đầu ta mà đòi nợ. Nhưng mà... Sau này nếu lại gây khó khăn cho nhà của sư nương ta, vậy... kết quả của ngươi cũng sẽ giống như đại ca ngươi bị. Ta sẽ cho các ngươi sống không bằng chết!.

Dứt lời, ánh mắt Lăng Tiếu khẽ nháy một cái. Cái bàn bên cạnh Trang Kiếm Nhân làm từ loại gỗ vạn năm phát ra một tiếng "Bốp", trong nháy mắt hóa thành phấn vụn.

Tiếp theo, Lăng Tiếu nói với Tà Đế

- Sư phụ, hai vị sư nương chúng ta đi thôi!.

- Lăng Thần Sư không bằng lưu lại...

Thư Nghị mở miệng khuyên.

Lăng Tiếu là Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất trong ghi chép hiện nay của Dược Minh Công Hội. Người ta có thể ở tuổi trẻ như vậy mà đạt tới một bước này, vậy tài năng bẩm sinh đối với Luyện Đan khẳng định là phi phàm. Nói không chừng có lẽ là đệ tử của một vị Chí Tôn thần dược lánh đời nào đó. Bằng không làm sao hắn có thể trở thành Thần Dược Sư dễ dàng như vậy?

Vốn lão biết Thiên Long Môn căn bản không có Chí Tôn thần dược tồn tại a!

Lão biết vô phương ngăn cản đám người Lăng Tiếu đem Thư Tử Thiến đi, vậy không bằng trái lại giao hảo cùng hắn, thuận tiện cùng hắn tham thảo thuật Luyện Đan một phen. Nói không chừng đối với lão có tác dụng lớn.

Chính là lão còn chưa nói dứt lời, Lăng Tiếu cũng đã lập tức cắt đứt lời của lão mà đáp lại

- Đạo đãi khách của các ngươi nơi này ta không hưởng thụ nổi!.

Hắn đối với Thư gia không có nửa phần thiện cảm, cũng không muốn có thêm gì phiền toái cùng bọn họ. Mặt khác nếu thật sự hắn muốn lập quan hệ tốt cùng Thư gia, chỉ sợ Thư gia là người thứ nhất sẽ trở thành đối tượng đả kích của Tẩy Kiếm Trang a!

Bởi vì Lăng Tiếu chính là người đã giết chết một vị tồn tại Bán Thủy Thần của người ta. Bán Thủy Thần cho dù ở đâu đều chính là nhân vật cực kỳ quan trọng.

Thư Nghị cũng biết việc này không thể, lúc này ở trong lòng thở dài một tiếng "Một bước sai, nhiều bước sai a!".

Nếu mà ban đầu bọn họ không can thiệp chuyện Thư Tử Thiến gặp gỡ cùng Tà Đế, Thư gia bọn họ còn có thể thu được sự hữu nghị của Thiên Long Môn. Quan trọng nhất là có thể kết giao với một người trẻ tuổi tài ba như

Lăng Tiếu vậy.

Lão nhìn ra Lăng Tiếu còn không đến trăm tuổi, với tư chất như vậy của Lăng Tiếu sau này muốn bước thêm một bước lên Chí Tôn thì tuyệt đối không là vấn đề. Mà đến lúc đó muốn trở thành Thần Dược còn không chỉ là vấn đề thời gian sao?

Lão nghĩ thông suốt điểm này, liền cảm thấy ảo não do những việc trước kia Thư gia bọn họ làm.

Nhưng mà ngày sau nhất định phải đốc thúc hậu bối của mình làm công tác tư tưởng nhiều hơn đối với Thư Tử Thiến mới được.

Lão nhìn ra được Thư Tử Thiến là một người còn nhớ cội nguồn, chỉ cần giữ được điểm quan hệ ấy thì có lẽ Thư gia bọn họ vẫn còn có cơ hội.

...

Sau khi đám người Lăng Tiếu đi ra thì cũng không hề lập tức chạy về Thiên Long Môn.

Kế tiếp bọn họ có một chuyện phi thường quan trọng phải đi xử lý.

Đó chính là Phong Thần Đàn lại xuất hiện trăm năm một lần, các vị trí Thiên Thần Vương bị bỏ trống cần huyết dịch mới để bổ sung.

Phong Thần Đàn, một cái phong Chí Tôn, cái thứ hai phong Thiên Thần Vương.

Chí Tôn là xếp hạng giới hạn trăm người, hơn nữa là nhằm vào toàn bộ Thiên Vực. Nói cách khác trăm vị Chí Tôn kia đúng là tồn tại mạnh mẽ nhất ở Thiên Vực. Mà có thể xếp hạng vị thứ nhất chính là hoàn toàn xứng đáng

người đứng đầu hiện nay bên trong Thiên Vực, những điều này là do có ghi chép trên bảng Chí Tôn.

Còn bảng Thiên Thần Vương chính là nhằm vào mỗi một phiến xứ sở mà thiết lập danh sách. Mỗi một phiến xứ sở đều có được một ngàn suất.

Một ngàn suất Thần Vương này đúng là đại biểu cho Thần Vương mạnh nhất phiến xứ sở này, chứng minh bọn họ đều có được chiến lực mà Thần Vương bình thường đều không thể bằng được. Mỗi một vị Thiên Thần Vương lại đại biểu cho đại biểu tôn quý của mỗi một phương thế lực.

Cho dù nơi nào mà xuất hiện ra một vị Thiên Thần Vương đều sẽ bởi vậy mà kiêu ngạo và tự hào.

Cho nên, mỗi một vị Thần Vương đều vì đánh sâu vào bảng Thần Vương này mà cố gắng, coi đây là mục tiêu phải phấn đấu trong đời!

Số lượng Thiên Thần Vương mỗi trăm năm đều sẽ bổ sung điền đầy, nhưng mà cũng không phải nói những người này vĩnh viễn đều sẽ chiếm cứ được danh tiếng Thiên Thần Vương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2119 - Phong Thần Đàn Phong Thần Bảng. (1)

Có Thiên Thần Vương chỉ hơi xuất sắc giống như khách qua đường, chỉ là vừa mới lên bảng liền lập tức lại biến mất. Vị trí trên bảng bị người khác chiếm lấy. Mà có số ít chính là đột phá đến Bán Thủy Thần hoặc là trở thành Chí Tôn đích thực, nên xếp hạng sẽ tự động biến mất, để cho từ phía sau bổ sung hoặc để lại chỗ trống phía sau kia. Mặt khác cũng có bộ phận là xông vào một vài bí cảnh rồi bất ngờ tử vong hoặc là bị hung thú giết chết, vậy suất của bọn họ cũng sẽ bỏ trống.

Cho nên, cứ sau mỗi trăm năm thì xếp hạng đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít có suất bỏ trống tạo điều kiện cho các Thần Vương khác đến tranh đoạt.

Đối mặt tình huống sư nhiều cháo ít, mỗi suất Thiên Thần Vương này tự nhiên trở nên thập phần nóng bỏng tay. Mỗi một ai mà cảm giác chính mình có thực lực Thần Vương đều muốn tranh đoạt lấy suất ấy, mà trong đó tự nhiên khó tránh khỏi sẽ phát sinh va chạm kịch liệt dị thường.

Có thể nói, cuộc chiến vì một suất trong bảng Phong Thần có thể dùng từ trời long đất lở để hình dung!

Xứ sở Thiên Long mở mang vô biên vô tận, thế lực lớn nhỏ nhiều vô số kể. Cường giả Thần Vương tuy là chỉ chiếm một vài phần vạn số người ở đây, nhưng mà số lượng này cũng tuyệt đối là lớn lao dị thường.

Thần Vương đỉnh cao bên trong mỗi một thế lực đều muốn tới lọt vào trên bảng, bọn họ đều sẽ mang theo trọng bảo của thế lực mình để đến đây xông vào cửa ải.

Điều này tuyệt đối là một lần thịnh hội mà muôn người phải chú mục hơn

bao giờ hết!

Phong Thần Đàn ở vào địa giới trung tâm xứ sở Thiên Long, nên địa giới có tên gọi là Phong Thần Địa. Còn vị trí của Phong Thần Đàn là ở trong không trung của địa giới này. Bên trong nó có cửa ải cực kì khó khăn do viễn cổ Chí Tôn thiết lập. Còn có rất nhiều thần vật đỉnh cao, thậm chí là một chút Thần Khí cổ và Chí Tôn thần tài hiếm thấy ở trong đó. Mỗi cái phải dựa vào bản lĩnh và cơ may mà tranh đoạt.

Ai có thể một mạch qua ải trảm tướng thuận lợi đạt tới một tầng cuối cùng, ngồi yên được lên trên bài vị Phong Thần Đàn thì liền thu được danh tiếng Thiên Thần Vương.

Có thể nói, người muốn thu được vị trí Thiên Thần Vương này đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm sinh tử cùng với đối mặt rất nhiều đối thủ Thần Vương đỉnh cao xông vào hắn định chém giết.

Danh tiếng Thiên Thần Vương tuy là cao quý vinh quang, nhưng không phải ai cũng dám dễ dàng khiêu chiến. Tất nhiên vinh quang lại há có thể quan trọng như mạng nhỏ sao?

Vào lúc Phong Thần Đàn mở ra, ở khắp nơi trong xứ sở Thiên Long cũng đều có được khí thế lên đường cường đại.

Rất nhiều người có thực lực ở dưới Thần Vương đều nhất định phải vô cùng khiêm tốn trong khoảng thời gian này, sợ không cẩn thận liền chọc tới Thiên Thần Vương tương lai thì đó tuyệt đối là một chuyện đại sự muốn lấy mạng người ta.

Đồng thời cũng có rất nhiều người vì muốn tiếp cận lần náo nhiệt này, để kết giao với càng nhiều bằng hữu Thần Vương rất cường đại mà từ ngàn dặm xa xôi chạy tới Phong Thần Địa.

Chỉ là những ai có thể đi đến đó không có chỗ nào mà không phải là cao thủ cảnh giới Thần Vương trở lên. Mà trong số những người này Đê Giai Thần Vương chiếm tỉ lệ tuyệt đối là tối thiểu, nhiều nhất là lấy thực lực Trung Giai trở lên.

Phong Thần Đàn sắp mở!

Tại Phong Thần Chi Địa, trên địa bàn mấy vạn dặm đã tụ tập rất nhiều Thần Vương.

Những Thần Vương này có người đến từ thế lực siêu cấp, cũng có kẻ đến từ thế lực lớn bình thường. Còn có cả người đến từ thế lực bình thường thậm chí là thế lực ngầm, cũng không thiếu một chút tán tu Ủng Binh.

Tóm lại, chỉ cần Thần Vương cảm giác được chính mình có trọng lượng hoặc là Thần Vương muốn tham gia náo nhiệt thì đều đi tới nơi này.

Bọn họ ai nấy đều cưỡi Thánh Thú tinh khôn, thân mặc thần giáp tỏa sáng lung linh, cầm trong tay Thần Khí hiếm thấy trông giống như thiên binh thiên tướng từ bốn phương tám hướng ào ào kéo đến, trông uy vũ siêu phàm có vẻ dị thường.

Võ Giả thông thường nếu mà lại tới đây, chỉ sợ đều bị rất nhiều Thánh Thú, Thần Khí trước mắt làm chói chang đến hoa mắt.

Những Thánh Thú biến dị này bình thường rất hiếm thấy, thậm chí là một chút Thánh Thú cấp bậc cao cấp tương đối tiếp cận thần thú đều vội vàng chạy như bay đến. Bọn chúng ngửa mặt lên trời kêu dài, mang theo khí thế vô cùng vang dội làm kinh động sợ hãi tứ phương. Mà những Thần Khí này đua nhau tỏa sáng, phát ra từng đạo Thần Quang màu sắc rực rỡ đem chiếu rọi khắp cả bầu trời tuyệt đẹp không gì sánh bằng.

Những Thần Vương này đến đây đều bỏ lại dáng vẻ khiêm tốn bình thường, đều là tản ra khí thế mãnh liệt. Họ muốn trước khi Khai Đàn làm kinh động sợ hãi một chút kẻ nhỏ bé chưa chịu mở mắt, tránh đến lúc Đăng Đàn lại gặp phiền toái nhỏ khác, đồng thời cũng là để khoe khoang thực lực của mình hùng hậu đến cỡ nào.

Đại đa số Thần Vương đều là kết bạn mà đến, thực lực của bọn họ đều là tại cảnh giới Thần Vương đỉnh cao, có bộ phận là Cao Giai Thần Vương. Mà ở dưới Cao Giai Thần Vương không ai lại nghĩ rằng bọn họ là đến đoạt Đăng Đàn, chẳng qua là đến xem náo nhiệt thôi.

Bọn họ ai nấy đều vội vàng lựa chọn địa bàn rồi bố trí ổn thoả, bình tĩnh chờ đợi đến lúc Khai Đàn.

Lúc này, từ phương xa đến đây có một đội nhân mã uy thế cực kỳ oai nghiêm, dẫn đến Thần Vương bốn phía đều vội vàng ghé mắt mà nhìn.

Những nhân mã này tổng cộng có hai mươi người, trước mắt là một toán cùng đến đây với số người nhiều nhất, mà cũng là một toán có thực lực dũng mãnh nhất. Thần Vương đỉnh cao lại đạt nhiều hơn mười người, còn lại đều là Cao Giai Thần Vương. Không có một người nào là Thần Vương dưới bậc Cao Giai.

Bọn họ đều là cưỡi Thánh Thú đạt tới Thập Giai trở lên, mà người đứng đầu ở giữa kia còn cưỡi trên một con biến dị hoa báo vương.

Con Hoa Báo Vương biến dị này lại đã đạt tới Thập Giai Cao Giai, lớp da lông trên người có từng đạo vằn vện giống như hoa văn. Nó càng có được được một đôi Tuyết Sí, có thể quạt để làm trời giáng băng tuyết, khiến cho tuyết đông lạnh tứ phương.

Đứng ở trên con Hoa Báo Vương biến dị này chính là một người trung niên

tướng mạo đường đường khí thế. Hai tay của hắn duỗi thẳng, ống tay áo đón gió phơ phất, khí thế bất phàm. Mà dễ thấy nhất của hắn chính là hai hàng lông mày kia của hắn, nó lại dài đến cằm nên dáng dấp hắn có vài phần pha phong thái thần tiên.

Đoàn người này đúng là người của siêu cấp thế lực Bắc Tuyết Minh. Mà người trung niên lông mi trắng dài kia được gọi là "Bạch Mi" Thần Vương Bạch Mộ Tịch, là tồn tại cường đại mới nổi lên trong gần ngàn năm của Bắc Tuyết Minh.

Vốn có kẻ nói hắn đã từng đánh nhau ngang tay cùng với Thiên Thần Vương ở trong Bắc Tuyết Minh bọn họ, hiện nay chỉ thiếu một cơ hội nghiệm chứng là có được danh tiếng Thiên Thần Vương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2120 - Phong Thần Đàn Phong Thần Bảng. (2)

Bắc Tuyết Minh nằm ở phía bắc Thiên Long Môn, tiếng tăm không bằng các siêu cấp thế lực như Liệt Viêm Thương Minh, Nhật Nguyệt Tông, Thần Phủ Bang. Nhưng mà bọn hắn lại có được thực lực dũng mãnh ngang bằng bọn họ.

Bạch Mộ Tịch này của Bắc Tuyết Minh cùng với những người khác tuyệt đối đều cũng có tư cách nhòm ngó danh tiếng tồn tại Thiên Thần Vương.

- Đằng kia... Đó là người của Bắc Tuyết Minh, xem ra thật sự là khí thế a. Xem ra đối với lần Thiên Thần Vương này thì bọn họ phi thường coi trọng.

- Còn không phải sao? Ba mươi năm trước ta từng du ngoạn đến gần Bắc Tuyết Minh, sớm nghe nói Bạch Mi thần vương đã có được lời ca ngợi vô địch trong số những ai dưới Thiên Thần Vương. Ta xem lần này trong danh sách Thiên Thần Vương tất có một chỗ trong tiệc cho ông ta.

- Ha hả, cái này còn không nói chính xác a. Trăm năm trước bao nhiêu anh kiệt thây chôn bên trong Thần Đàn, hiện nay cũng không thiếu một Bạch Mi hắn!

- Không sai, cuối cùng ai Đăng Đàn đều nói không chừng. Ngàn vạn lần đừng nói quá sớm, nhưng mà... Nơi đó nhất định là có một chỗ trong tiệc cho ta!.

...

Bạch Mộ Tịch phi thường vừa lòng với tình trạng kinh ngạc khi những người

đó thấy hắn. Thiết nghĩ ngoại trừ ở bên trong Bắc Tuyết Minh ra thì hắn vốn đã có uy danh, tại địa phương khác cũng có người nhận ra hắn a!

Liền khi đoàn người bọn hắn muốn hạ xuống tại một chỗ, thì từ một phương hướng khác đồng dạng vọt tới một nhóm Thần Vương hung hãn.

Hơn nữa toán Thần Vương này có số người lại không thể ít hơn so với Bắc Tuyết Minh, thậm chí còn phải có hơn đến hai ba người.

- Tất cả tránh ra cho Lão Tử!

Từ trong đội nhân mã đó, một người trong đó lại nhằm về hướng tới vị trí của Bắc Tuyết Minh mà xuất ra một chiêu.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Một chiêu này thực sự không phải là nhằm vào bất luận kẻ nào, nhưng mà lại ngăn chặn đám người Bắc Tuyết Minh tiếp tục hạ xuống. Mà bọn họ cũng là chiếm đoạt vị trí Bắc Tuyết Minh muốn hạ xuống.

Người của Bắc Tuyết Minh ai nấy đều là tức giận không thôi, vị trí bọn họ đã chọn lại bị người khác nhanh chân đến trước, đây chính là vấn đề liên quan đến mặt mũi a!

- Nơi này chúng ta đã chọn rồi, các ngươi xin đến chỗ khác đi thôi!

Người vừa mới ra tay lạnh lùng nói.

- Hỗn đản, thật sự là to gan!

Trong số người của Bắc Tuyết Minh lập tức có người nhảy ra quát mắng.

Nhưng mà ngay tại lúc sắp phát sinh xung đột, Bạch Mộ Tịch lại xua xua tay đối với người của hắn rồi hướng tới tại một chỗ khác mà hạ xuống, lại không có phát sinh xung đột cùng người bang kia.

- Hừ, có bản lãnh lại đây đấu đi. Ta không ngại trước tiên giết sạch bọn ngươi!

Người kia mở miệng cũng khá kiêu ngạo.

Mọi người thấy một màn như vậy đều hơi bị kinh ngạc không thôi!

- Hình như là người của Thần Phủ Bang đến, Bọn họ vẫn cứ bá đạo như vậy, lại ngay đầu tiên liền đoạt vị trí của Bắc Tuyết Minh, xem ra Bắc Tuyết Minh đều sợ bọn họ!.

- Nói nhỏ một chút, nếu mà để cho bọn họ nghe được khẳng định sẽ không để ngươi dễ chịu, bọn họ vốn đã ngang ngược từ trước tới nay a!.

- Một thời gian trước ta nhận được tin tức, nói Nhật Nguyệt Tông ở trên đường đã xúc phạm bọn họ một trận. Rồi nói người Nhật Tông thiếu chút nữa hoàn toàn bại, nếu không phải Nguyệt Tông nữ nhân kịp thời chạy tới thì người Nhật Tông thật sự là khó có thể đối phó Thần Phủ bang.

- Thiên Thần Vương Thần Phủ bang chính là chiếm giữ gần năm mươi suất, chỉ hơi kém một chút so với Thiên Long Môn, Tẩy Kiếm Trang. Bọn họ mơ hồ có đại thế có thể đuổi kịp và vượt Tẩy Kiếm Trang a!.

- Ừ, những đám này thì chúng ta không thể trêu chọc, tránh được nên tránh. Để tới lúc sau khi Đăng Đàn rồi lại so đo!.

...

Tiếp theo, mấy ngày sau đó thì Thiên Long Môn, Tẩy Kiếm Trang, Liệt Viêm Thương Minh, Nhật Nguyệt Tông... Bao gồm người của khá nhiều siêu cấp thế lực cũng đua nhau hạ xuống.

Ở trên vùng đất này tất cả đều là Thần Vương, chỉ cần liếc mắt vừa nhìn đã thấy không đến bốn vạn thì cũng có ba vạn tám.

Những người này đều là đại diện cho các tồn tại thực lực cấp cao nhất của tất cả Thần Vương ở trong xứ sở Thiên Long. Những lực lượng oai phong của thế lực lớn đối diện nhau lập lòe không ngớt.

Trong số những người này có hơn mười người được người xem trọng nhất. Bởi vì bọn họ xuất đạo trong thời gian đã không phải ngắn, ở trong xứ sở Thiên Long đều đã được hưởng uy danh phi phàm.

Trong số những người này thì trong lòng có hi vọng nhất được Đăng Đàn ở ngôi vị cao nhất là Hỏa Thần Chi Thể Cơ Thiên Phương đến từ Thiên Long Môn, một người Thần Vương đỉnh cao.

Cơ Thiên Phương từ lúc ngàn năm trước cũng đã bắt đầu nổi danh ở xứ sở Thiên Long. Lúc ấy hắn chẳng qua là Trung Giai Thần Vương, nhưng có lần ở trong một bí cảnh vào lúc tranh đoạt thần vật cùng thế lực khác đã lấy một địch năm người. Trong số người của đối phương còn có một vị Cao Giai Thần Vương, còn lại đều là có thực lực cùng cấp bậc với hắn.

Vốn hắn là ở trong cục diện tất phải bại, chính là hắn lại có thể đảo ngược tình thế như kỳ tích. Trong số năm tên Thần Vương kia thì hắn chém chết bốn tên Trung Giai Thần Vương, còn Cao Giai Thần Vương kia chính là bị nện thành trọng thương mà chạy.

Trận chiến ấy không ít người đã thấy được, từ khi đó danh tiếng Cơ Thiên Phương bắt đầu có được danh dự cực cao trong số Thần Vương!

Đương nhiên, đó mới chỉ là cuộc chiến làm hắn nổi danh, sau đó cũng có không ít chiến tích huy hoàng được người biết truyền ra, mới để cho hắn danh tiếng quang vinh đứng đầu bảng lần này.

Xếp hạng vị thứ hai cũng vẫn là người của Thiên Long Môn, Thần Vương xuất sắc Lăng Phi Vũ đến từ Kim Tộc, đồng dạng cũng có thực lực Thần Vương đỉnh cao. Cổ Hoàng Thần Công của Kim Tộc đã sớm vang danh bên trong Thiên Vực, Lăng Phi Vũ có khả năng tăng chiến lực lên gần ba mươi lần, tuyệt đối là một trong những người có lực tranh đoạt vị trí Thiên Thần Vương nhất.

Hắn sở dĩ bị xếp hạng ở vị trí thứ hai, chủ yếu là vì số chiến tích của hắn quá ít, mà hắn lại là người hơi khiêm tốn. Có điều chính là đã có người thấy hắn chém chết Sát Thần trên bảng Phong Thần, đó đều là tồn tại Thần Vương đỉnh cao.

Vị trí thứ ba là Ba Đặc Nhĩ đến từ Thần Phủ Bang, có thực lực Thần Vương đỉnh cao. Hắn đã ngưng luyện ra khí áp quanh người nặng đến vạn lần trọng lực, nên đối với quần chiến mà nói thì hắn có được ưu thế tuyệt đối.

Vị thứ tư là Húc Mạc đến từ Nhật Nguyệt Tông có danh xưng Vị Lai Nhật Đế, người này trong thời gian lúc mới bước vào Thần Vương đã lĩnh hội cảnh giới quyền ý đến tình trạng cực cao thâm, cơ hồ là khi đánh với đối thủ cùng bậc thì không có địch thủ. Hiện nay hắn đã là cảnh giới Thần Vương đỉnh cao, có thể nghĩ chiến lực của hắn đáng sợ đến đâu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2121 - Thần Vương Tề Tụ!

Vị thứ năm chính là một mỹ nhân tuyệt thế Trương Hiểu Ngữ. Sắc đẹp của nàng được các vua chúa Thiên Kiêu xứ sở Thiên Long cho rằng có thể sánh cùng đệ nhất mỹ nhân Liễu Phiêu Phiêu. Đừng có nhìn dáng vẻ yểu điệu của nàng, bởi vì nàng lại có được được một đôi mắt khác thường, mang theo thần năng đặc biệt. Ai mà gặp phải nàng thì đều là một chuyện phi thường phiền phức. Vốn có lời nói nàng là đệ tử chân truyền của Thủy Lão trấn thủ Vực Môn, bảo vệ lối vào xứ sở Thiên Hổ. Mà nàng đồng dạng cũng có thực lực Thần Vương đỉnh cao.

Vị thứ sáu là Trang Văn Kỳ đến từ Tẩy Kiếm Trang, vị thứ bảy chính là Bạch Mộ Tịch của Bắc Tuyết Minh, vị thứ tám là Liệt Diễm đến từ Liệt Viêm Thương Minh, vị thứ chín là Yến Việt, một người Dong Binh Chi Vương....

Tóm lại cả mười người trên vốn có thể xếp hạng cao nên đều được đại bộ phận mọi người xem trọng, cho là có thể thu được địa vị Thiên Thần Vương.

Về phần những người khác không có gì tiếng tăm cũng không thể xem thường. Tất nhiên rất nhiều người đều phi thường khiêm tốn, đợi đến khi đại chiến bắt đầu mới thể hiện ra chiến lực đích thực dũng mãnh của mình. Trong lịch sử không thiếu loại nhân vật ngựa ô của lực lượng mới xuất hiện.

Phong Thần Đàn còn chưa kịp mở ra, tại chốn thiên địa này cũng đã có không ít ngọn lửa chiến hỏa kinh vang lên kinh động!

Trong số rất nhiều Thần Vương luôn luôn có một bộ phận đều tự nhận nhau là bằng hữu. Các bằng hữu khẳng định sẽ hội tụ chung một chỗ, tính toán cuối cùng bên trong bọn họ sẽ có một người thành công. Cũng có không ít

bộ phận đối với nhau là tử địch, vừa thấy mặt liền lập tức khai chiến, điểm này đều không có gì đặc biệt!

Trong đó có một người Cao Giai Thần Vương đến từ thế lực không có gì danh tiếng gì, hắn có tên gọi là Đinh Cô Độc, hắn là người trêu chọc kẻ địch nhiều nhất.

Lại có ba nhóm nhân mã đã tiến hành vây sát đối với hắn. Mà những nhân mã này tổng cộng có hơn mười người, trong đó còn có vài vị là Thần Vương đỉnh cao.

Ai cũng đều có cảm giác Đinh Cô Độc khẳng định là ra trận thì ắt thua mà sớm chết!

Chính là, sau khi thấy hắn ra tay thì cuối cùng lại lập tức làm mọi người kinh động sợ hãi.

Linh Thú hộ thân của hắn lại là một con Thiên Hổ Thập Giai đỉnh cao. Nó là một loại cấp cao bậc Thánh Thú gần cấp Thần Thú đến vô hạn. Mà hắn cầm trong tay một món Thần Binh quỉ dị, tựa hồ có thể chế trụ tất cả uy năng của các loại Thần Binh.

Hắn dựa vào Thần Thú này cùng với Thần Binh quỉ dị này lại có thể đối mặt thập phần bình tĩnh với những kẻ vây giết mình. Hơn nữa ngược lại vẫn còn chém giết ba tên Cao Giai Thần Vương.

Điều này nhất định giúp cho Đinh Cô Độc chưa thành Thiên Thần Vương mà đã bắt đầu vang danh khắp xứ sở Thiên Long!

Trong hội Phong Thần Đàn náo nhiệt, cảnh tượng tưng bừng phi phàm!

Về phía Thiên Long Môn, bọn họ đi đến đây có một tổ tổng cộng bốn mươi

người. Nhưng mà bốn mươi người này cũng không phải rất đoàn kết, lại chia làm hai đội nhân mã. Hơn nữa mỗi một đội đều không nhiều không ít vừa chẵn là hai mươi người.

Một đội lấy Cơ Thiên Phương cầm đầu. Trông hắn rất trẻ trung, vóc người điển trai tuấn tú, là mỹ nam hiếm có. Vật hắn cưỡi chính là một con Bạo Viêm Long, cùng với Giao Long nó là bậc Thánh Thú cấp cao tiếp cận gần tộc Chân Long nhất. Con này đã đạt tới thực lực Thập Giai Cao Giai, nhưng mà chiến lực đích thực tuyệt đối không thua gì Thánh Thú Thập Giai đỉnh cao bình thường.

Những người đi cùng Cơ Thiên Phương đến đây đại bộ phận đều là có được thực lực Thần Vương đỉnh cao, vẻn vẹn có số ít mấy người là Cao Giai Thần Vương.

Cỗ chiến lực này tuyệt đối là tồn tại khá dũng mãnh, căn bản không người nào dám tới khiêu khích.

Một khác đội chính là do Lăng Phi Vũ dẫn đầu. Tính cho đầy đủ vai vế của hắn so sánh Lăng Cương còn thấp hơn một bậc. Nếu mà hắn nhìn thấy Lăng Tiếu thì có lẽ phải gọi Lăng Tiếu Thúc công. Số lượng Thần Vương đỉnh cao ở bên cạnh hắn nếu so với bên phía Cơ Thiên Phương thì ít hơn ba người, thừa ra ba tên Cao Giai Thần Vương. Chính là đừng xem thường một cỗ thực lực như vậy. Nếu thật sự phải bắt đầu chiến đấu thì bên phía Cơ Thiên Phương chưa chắc có thể chịu nổi. Bởi vì đi cùng Lăng Phi Vũ đến đây lại có vài vị là thuộc về chi trưởng Kim Tộc, đều có được thần uy làm tăng chiến lực lên.

Lăng Phi Vũ vốn bị người ngoài xem ra không bằng Cơ Thiên Phương, có điều hai người đều rõ ràng, kỳ thật hai người bọn họ chỉ là có lực lượng ngang nhau.

Tất nhiên bọn họ đều ở trong Thiên Long Môn, từng đối chiến với nhau ba lần. Chính là cũng không một ai hơn được ai.

Duy nhất có khả năng so sánh được chính là tuổi của Cơ Thiên Phương nếu so với Lăng Phi Vũ thì nhỏ hơn hai trăm tuổi, điểm này hắn chiếm ưu thế!

Hai tổ nhân mã tuy là thuộc về hai phái hệ, nhưng mà bọn hắn cũng không để cho người ngoài nhìn ra bọn họ bất hòa.

Cơ Thiên Phương đang tán gẫu cùng Lăng Phi Vũ, người nào không biết vẫn còn cảm giác hai người chính là sư huynh đệ rất tốt với nhau.

- Lăng sư huynh, ta nghe nói Lăng Thần Sư chính là muốn tới tham chiến. Làm thế nào không gặp người chạy lại đây?

Cơ Thiên Phương nhẹ nhàng hỏi han với Lăng Phi Vũ.

Lăng Thần Sư ở trong miệng hắn đúng là Lăng Tiếu không nghi ngờ.

Danh tiếng Lăng Tiếu đã sớm chấn động Thiên Long Môn, Cơ Thiên Phương tuy là một mực xông xáo ở bên ngoài, nhưng mà gần đây quay trở lại Thiên Long Môn cũng nghe nói đủ loại sự tích có liên quan Lăng Tiếu, nên đối với Lăng Tiếu cũng đặc biệt chú ý.

Tất nhiên Lăng Tiếu lại có thể xuất một chiêu liền đánh ngã Hạ Công vốn được xếp hạng ở vị trí hơn tám trăm trong số các Thiên Thần Vương, phần năng lực thế này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa Lăng Tiếu mới trẻ tuổi như thế mà đã có thành tựu như vậy, Cơ Thiên Phương liền cảm giác Lăng Tiếu có thể là tồn tại Kim Tộc nào đó đoạt xác trọng sinh hay không.

Đương nhiên, hắn muốn gặp Lăng Tiếu một lần chính là vì để nghiệm chứng một phen xem thực lực Lăng Tiếu có xứng đáng với danh tiếng thật sự lợi hại như thế không?

Lăng Phi Vũ cười khẽ đáp lời

- Thúc công ta có việc cần làm phải ra ngoài. Nhưng mà... Ta nghe Cương thúc nói xác thật Thúc công sẽ tới nơi này Đăng Đàn. Tin tưởng ngươi sẽ có cơ hội nhìn thấy thúc!.

Lăng Phi Vũ tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Cơ Thiên Phương, mà hắn cũng hy vọng Lăng Tiếu Thúc công trong truyền thuyết của mình thật sự có khả năng quét sạch tất cả, cũng không để mất danh tiếng Kim Tộc bọn họ.

Lăng Phi Vũ cùng Cơ Thiên Phương đều rất khá. Bọn họ bình thường đều rất ít khi ở tại tông môn, cả hai đều muốn trở thành cao thủ đủ sức che chắn sóng gió một mặt hoặc thu được càng nhiều cơ duyên hơn. Với họ không phải canh giữ ở bên trong tông môn là được, chỉ có đi ra bên ngoài tìm kiếm bí cảnh chi địa thì mới có thể giúp cho bọn họ từ tầng tầng nguy hiểm mà thu được sự trưởng thành nhanh hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2122 - Phong Thần Đàn Mở Ra! (1)

Cho nên, Lăng Phi Vũ đến nay cũng chưa từng gặp qua Lăng Tiếu, điểm này đều không có gì đặc biệt.

- Ha hả, hy vọng hắn có thể theo kịp... Nếu không thật sự là đáng tiếc!

Cơ Thiên Phương đáp lại với vẻ vài phần ngạo mạn hiện rõ.

Ngời miệng thì hắn nói như vậy, kỳ thật vẻ mặt kia đã bán đứng hắn. Căn bản hắn không cảm giác được Lăng Tiếu có cơ hội trở thành Thiên Thần Vương.

Chính là, tiếp theo Lăng Phi Vũ nói mấy lời cũng là để cho Cơ Thiên Phương hơi bị kinh hãi!

- Ta nghe ta Cương thúc nói kỳ thật Tiếu Thúc công sớm nên là Thiên Thần Vương, chỉ có điều là Tiếu Thúc công lúc ấy không biết đó là nghiệm chứng Thần Quang, cho nên cố gắng đánh tan nghiệm chứng Thần Quang.

Lăng Phi Vũ phẩy tay mà đáp.

Lăng Cương đã sớm nói chuyện "Quang huy" của Lăng Tiếu tại Xà Nghĩa Môn cho Lăng Phi Vũ dẫn đội lần này nghe. Mục đích chính là muốn Lăng Phi Vũ biết Lăng Tiếu thực sự không phải là đơn giản như ngoài mặt, để cho hắn đối xử khác biệt với Thúc công của mình.

Lúc ấy Lăng Phi Vũ sau khi nghe xong lời Lăng Cương nói đều cảm giác rất khó có thể tin nổi!

Hiện tại, hắn thấy Cơ Thiên Phương kia giật mình và vẻ mặt không tin thì cũng thấy thập phần sảng khoái!

- Lăng sư huynh này làm trò chính là không phải dễ cười a!

Cơ Thiên Phương cười nhạt nói.

Người ở phía sau Cơ Thiên Phương cũng là vội vàng đua nhau nở nụ cười.

- Lăng sư đệ này đùa giỡn xác thật không phải ngược đời, chúng ta cũng biết Lăng Thần Sư chiến lực không kém.Chính là nói về hắn thật sự có thực lực Thiên Thần Vương thì ta còn thực sự không tin.

- Không sai, chúng ta thừa nhận trình độ Luyện Đan của Lăng Thần Sư rất cao, nhưng mà hắn vẫn còn rất trẻ tuổi. Tiếp theo mấy trăm năm lại tới tham gia Đăng Đàn ở đây thì ta cảm giác thích hợp nhất.

- Lời này ta tán thành, Lăng Thần Sư chính là trưởng lão cao cấp của tông môn chúng ta. Dấn thân vào nguy hiểm đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương thì không hề cần phải như thế. Thân phận Thần Dược Sư của hắn so sánh với danh tiếng Thiên Thần Vương này thì đâu có kém.

- Có lẽ Lăng Thần Sư muốn kiêm tu cả hai, ha hả!.

...

Người ở bên cạnh Lăng Phi Vũ nghe những lời châm chọc này thì thần sắc ai nấy đều trở nên khó coi, nhưng lại không tiện phản bác.

Ngược lại là Lăng Phi Vũ nói với vẻ khá chắc chắn

- Mới đầu ta cũng cho là như vậy, Tiếu Thúc công nhà ta thăng bậc tiến Giai

Thần Vương trong thời gian ngắn ngủi như thế thì làm sao có thể có được năng lực lớn như vậy? Sau này Cương thúc của ta nói Xà Nghĩa Môn chính là bị Tiếu Thúc công tiêu diệt, mà trong đó một người Trúc Thanh Xà đúng là bị Tiếu Thúc công của ta tự tay chém chế. Do đó mới có giáng xuống Thần Quang nghiệm chứng Thiên Thần Vương, về phần thật hay giả thật sự cần nghiên cứu thêm!.

Xà Nghĩa Môn tại mười mấy năm trước đột nhiên bị người ta nhanh chóng tiêu diệt.

Điều này một mực trở thành một vụ án chưa giải quyết ở trong xứ sở Thiên Long. Không có quá nhiều người biết rốt cuộc là ai có bản lĩnh đến mức này mà tiêu diệt môn phái đó.

Nhưng rồi từ một vài người Xà Nghĩa Môn trốn ra được có truyền ra đó là do người của Thiên Long Môn làm, sau này bị đại quân mấy ngàn Thánh Thú đột nhiên giáng xuống mới khiến bọn họ diệt môn.

Trong đó có một số người có lòng tận lực theo đuổi tra xét chuyện này, xác xác thực thực là có liên quan cùng Thiên Long Môn, cũng là hơi liên quan đến Thiên Thần Vương Lăng Cương. Thế nhưng mà người đích thực cầm quân diệt Xà Nghĩa Môn lại có thân phận khác.

Người ở phía ngoài có lẽ không biết Lăng Cương đi cùng ai trên đường tới đó. Nhưng mà người của Thiên Long Môn cũng biết Thiên Thần Vương này chính là trưởng lão Hộ Pháp Lăng Tiếu a!

Lăng Phi Vũ nói lời này chưa đến mức thật sự khẳng định, nhưng mà lại làm cho đám người Cơ Thiên Phương phải thu hồi vẻ nhạo báng. Dáng vẻ của ai nấy đều trở nên nghiêm túc hơn.

Kết hợp chuyện này, lại nhắc đến việc Hạ Công bị Lăng Tiếu xuất một chiêu

là đánh bại, bọn họ cảm giác có lẽ tin này thực sự không phải là nói bậy lúc trà dư tửu hậu a!

Nếu thật sự là như thế, Lăng Tiếu có lẽ thật sự đã có tư cách nhòm ngó lên Thiên Thần Vương.

...

Đúng vào lúc này, thiên địa bắt đầu giáng xuống dị tượng!

Chỉ thấy từ trên trời cao đột nhiên hiện ra hàng vạn ánh vàng rực rỡ, cả một vùng trong vòng trăm vạn dặm gần đó đều chiếu rọi một vầng sáng đủ màu. Từng đợt thần lực đủ chín màu không ngừng lóe ra với vẻ đẹp rực rỡ chói mắt dị thường.

Tất cả mọi người bị Thần Quang này chiếu đến không mở được mắt, nhưng mà loại lực lượng Bản Nguyên đạm đặc này chiếu rọi lên trên người bọn họ lại khiến cho tất cả bọn họ cảm thấy vô cùng thoải mái sảng khoái, làm cho bọn họ đều có một loại cảm giác muốn phá tan ràng buộc để đột phá.

Chỉ thấy ở trong vết nứt tại không trung chia tựa hồ có một tấm bia đá từ thuở xa xưa như cột trụ chống trời. Còn Thần Quang chín màu kia đúng là tỏa ra từ trên tấm bia đá này, nó mang theo cảm giác bể dâu từ thuở xa xưa, làm cho trong lòng người ta dấy lên cảm giác như thấy mình quá mức nhỏ bé.

Ở bên trên tấm bia cổ khổng lồ này lượn lờ một hiện tượng ẩn hiện không sao diễn tả nổi, nó hòa tan vào làm một thể cùng thiên địa, trấn áp tứ phương. Mà ở bốn phía quanh nó thì có những Thần Đàn, vừa vặn có một ngàn chiếc, mà đại bộ phận trong đó đều đã có một đạo hư ảnh ngồi yên ổn ở bên trên. Phía trên những hư ảnh này còn thấy trôi nổi những chữ vàng lấp lánh. Những hư ảnh này cùng với cái tên kia đúng là đại biểu cho thân phận

những Thiên Thần Vương này. Còn tới mấy chục Thần Đàn bỏ trống đúng là Thần Vị để tranh đoạt ở trong thịnh hội lần này.

Bất luận kẻ nào sau khi rốt cuộc được Đăng Đàn, cuối cùng đều có thể được khắc tên lên trên tấm bia Phong Thần Đàn cổ để lưu danh nghìn đời.

Mỗi người đều là không nhịn được mà bắt đầu ồ lên, mỗi một con Thánh Thú đều là không ngừng gầm lên.

- Mau... Mau nhìn Phong Thần Đàn đã hiện. Tổng cộng có bốn mươi ba chỗ, mọi người mau xông lên đi Đăng Đàn a!.

- Trăm năm mới lại hiện, rốt cục đã thấy được. Chúng ta chờ đợi ngày này thật lâu a!.

- Ha ha, lần này đây lão phu nhất định phải trở thành Thiên Thần Vương. Người nào cản trở ta giết a!.

- Ai Đăng Đàn đều không cần biết ni, nhưng mà nhất định có một vị trí là của ta.

...

Rất nhiều Thần Vương sau khi vội vàng quát lớn một tiếng, liền đều cưỡi Thánh Thú nhằm hướng tới vết rách trên không trung mà vọt đến.

Chỉ có điều là nhóm Thần Vương đầu tiên xông lên có không ít người vẫn còn không hề tiến vào trong vết nứt đó thì lập tức bị những Thần Quang chín màu này công kích đánh cho bay ngược trở về.

- A a!

Ngay lập tức có một tràng âm thanh những tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến cho không ít người lập tức làm chậm động tác lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2123 - Phong Thần Đàn Mở Ra! (2)

Bọn họ mới ý thức được màn Thần Quang chín màu xem ra vô hại này lại ẩn chứa lực lượng khủng bố như thế.

Cũng may cỗ lực lượng này thực sự không phải là muốn lấy mạng, chỉ là dứt khoát ngăn cản một bộ phận võ giả không đủ lực lượng ở ngoài cửa thôi. Có bộ phận đã vượt qua màn Thần Quang chín màu kia tiến vào trong vết nứt không trung.

Màn Thần Quang chín màu này xem như cửa ải hạch khảo thứ nhất. Nếu như ngay cả lối vào này đều không qua được, thì sao có thể tiến hành cuộc chiến khảo hạch Thiên Thần Vương đây.

Đây cũng là một loại thủ đoạn nhân tính để giữ lại tính mạng cho một bộ phận Thần Vương a. Tránh để bọn họ đi vào thì cũng chỉ trở thành vong hồn dưới kiếm người khác!

Phong Thần Đàn này mỗi một lần xuất hiện chỉ có thời gian nửa tháng, ai có thể Đăng Đàn này trọn vẹn trong vòng nửa tháng thì là tồn tại cấp Thiên Thần Vương.

Cho nên đại bộ phận người ta đều phi thường tranh thủ thời gian ít ỏi này, tuyệt đối không thể lãng phí!

Tất nhiên vào đến không gian bên trong thì cũng có không ít khảo hạch chờ đợi bọn họ.

- Đều cút ngay cho Lão Tử!

Một toán nhân mã cũng khá ngang ngược hung hãn nhằm hướng trên cao vọt tới. Tên Thần Vương đỉnh cao dẫn đầu toán đó trực tiếp vung Thần Phủ mở đường.

Phủ mang của hắn đến chỗ nào lập tức có máu bắn tung tóe, ngay sau đó liền vang lên những tràng âm thanh kêu la thảm thiết.

Chỉ trong nháy mắt người này liền đả thương hơn mười vị Thần Vương ở phía trước bọn họ, tiếp theo hắn dẫn người của mình lọt vào bên trong Thần Quang chín màu kia.

Một toán người này rõ ràng chính là các Thần Vương đến từ Thần Phủ Bang, mà dẫn đầu đúng là Thần Vương Ba Đặc Nhĩ được mọi người nhất trí xem trọng.

Tương truyền Ba Đặc Nhĩ này đã tu luyện Khai Thiên Bàn Cổ tới trình độ cao nhất. Hắn đã hoàn toàn lĩnh hội tám mươi hai phủ cuối cùng, đồng thời có thể sử dụng xuất chiêu.

Với thực lực của hắn tuyệt đối có được thần uy đánh vỡ thiên địa, người bình thường căn bản không dám ngăn cản đường đi của hắn nên vội vàng cuống quít nhường đường!

Người của Thần Phủ Bang mạnh mẽ đột phá qua màn Thần Quang chín màu rồi tiến vào trong vết nứt không trung. Các thế lực lớn khác cũng vội vàng tranh thủ thời gian xông tới.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều lực lượng khủng bố phóng ra bên ngoài, từng đạo lực lượng màu sắc rực rỡ nổ tung bắn lan ra. Từng tràng âm thanh kêu thảm thiết vang lên. Không ít Thần Vương còn chưa tiếp cận vết nứt không trung kia lập tức đã bị các Thần Vương đáng sợ khác chém ở dưới kiếm, hoặc là bị trọng thương bị buộc thối lui khỏi cuộc tranh đoạt.

Thần Quang chín màu là đạo khảo nghiệm thứ nhất. Nếu ngay cả nơi này còn không thể nào vào được, vậy bọn họ còn có thể diện gì để lọt vào cuộc tranh đoạt ngôi vị Thiên Thần Vương kia.

Không ít Thần Vương cũng chưa hề tham gia cuộc chiến Thiên Thần Vương này nay trông thấy khí thế hào hùng trời long đất lở thì quả thực mở rộng tầm mắt, cảm khái trở nên hiền hơn!

- Ở đây có đủ cả gia hỏa thực lực Thiên Thần Vương, ai nấy đều quả nhiên phi phàm. Nếu không có một chút tài học thực sự, thật sự là khó có thể xông lên a!.

- Không phải vậy sao? Cũng may chúng ta không phải không biết tự lượng sức mình, bằng không có chết cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

- Thiên Thần Vương... Thiên Thần Vương, một ngàn người mạnh mẽ nhất trong số tất cả Thần Vương, bọn họ đều hoàn toàn xứng đáng vương giả. Nếu muốn thu được danh hiệu này, tuyệt đối là không có nửa phần may mắn đáng nói!.

- Đây chỉ là cửa thứ nhất, vốn nói bên trong còn phải xông qua sáu ải. Mỗi một lần chỉ vì mấy chục chỗ trống này mà đều sẽ tử thương không ít tồn tại chí cao vô thượng a!.

- Không phải ai cũng đều chỉ nghĩ theo đuổi an nhàn suốt đời, chỉ có loại vinh quang mới chứng minh được giá trị bản thân!.

...

Vết nứt không trung chỉ mở ra ba ngày, trong vòng ba ngày người nào không thể vượt qua Thần Quang chín màu sẽ bị nó tự động khép kín ngay trước mặt. Đợi đến nửa tháng sau mới có thể mở ra lần thứ hai để truyền tống mọi

người ra ngoài.

Trong ba ngày này ở chốn Phong Thần Chi Địa này đã rơi rất nhiều máu của Thần Vương. Mỗi một giọt Thần Vương huyết đối với bất cứ một đứa trẻ nào mà nói đều là Thần Dịch tốt nhất để ổn định căn cơ bồi đắp nguyên khí.

Có điều là cũng không ai quan tâm loại Thần Dịch này, mục tiêu của mọi người chỉ có lối vào vết nứt không trung trên chín tầng trời kia.

Đương nhiên, không ít Thần Vương đỉnh cao ngã xuống, thần vật của bọn họ lập tức trở thành vật để các Thần Vương khác tranh đoạt.

Có thể nói, trong ba ngày này mức độ chiến đấu trên mảnh đất này kịch liệt dị thường. Bất cứ một người nào không đạt tới thực lực Thần Vương nếu mà tới gần nơi này thì tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Trong nháy mắt ba ngày sắp sửa trôi qua, những Thần Vương không thể đến kịp được chỉ có thể chờ đợi sau một trăm năm nữa mới có thể xông vào Phong Thần Đàn này.

Đương nhiên, người không muốn xông vào Phong Thần Đàn này cũng không thiếu. Biện pháp đơn giản nhất là chính diện một mình giết chết một vị Thiên Thần Vương, vậy là có khả năng cướp đoạt danh tiếng Thiên Thần Vương của đối phương.

Có điều là cách này tiết kiệm được những chuyện phiền phức nhất, nhưng mà là việc nguy hiểm nhất. Thường thường ngươi dám xuống tay hạ thủ đối với người ta chính là cục diện không chết không ngừng. Người có thể trở thành Thiên Thần Vương lại há là Thần Vương đỉnh cao bình thường có khả năng bằng được ư?

Mắt thấy Thần Quang chín màu cũng sắp sửa khép lại, còn có một đội nhân

mã từ phía chân trời khác đang hổi hả dốc sức chạy lại đây.

- Tiếu nhi, Phong Thần Đàn sắp phong bế. Chúng ta nhất định phải dùng tốc độ cao nhất tiến lên!

Một người người trung niên nói với người trẻ tuổi ở bên cạnh hắn.

Người tuổi trẻ kia gật đầu, tiếp theo quay sang nói với người bên cạnh hắn

- Các ngươi đều ở bên cạnh chờ xem, ta cùng với sư phụ đi xông vào Phong Thần Đàn!.

Một người mỹ nữ tuyệt sắc ở bên cạnh người trẻ tuổi này đáp

- Yên tâm mà đi thôi, các ngươi nhất định phải thuận lợi trở về!.

- Ừ, chỉ là đi mở rộng tầm mắt thôi, không có chuyện gì đâu.

Người trẻ tuổi khẽ lên tiếng, liền cùng người trung niên kia trong nháy mắt gia tốc bay về hướng tới Thần Quang chín màu kia.

Tốc độ hai người bọn họ so sánh với trước đây lại nhanh mấy chục lần, ở giữa không trung vẽ ra hai đạo Thần Mang giống như sao băng, khí thế cực kỳ hào hùng kinh người.

Tại vị trí trên phương hướng bọn họ đi đang có hơn mười người ra sức đánh sâu vào, ai nấy đều muốn xông vào trong Thần Quang chín màu này.

Chính là khi cảm nhận được từ phía sau ập tới hai đạo khí tức đáng sợ, ai nấy đều là kinh ngạc. Không nghĩ tới vào giây phút cuối cùng còn có người cường đại như vậy đang chạy tới.

Có điều bọn hắn tuy là cảm giác được hai người này có thực lực phi phàm, nhưng là bọn hắn cũng không phải làm bù nhìn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2124 - Chạy Tới Kịp Thời. (1)

- Quay lại cho ta!

Một người võ giả thập phần bất mãn liền nhằm hướng tới hai người kia mà xuất ra vài đao.

Đao Mang từ trên trời chém xuống có uy lực cực kỳ cường đại, tựa hồ phải cứ như vậy mà đả thương hai người này rồi đẩy lui bọn họ.

Đối mặt vài đao này, mấy Thần Vương ở quanh hắn đều cảm giác khó lòng mà đối kháng được a!

Chính là, hai người kia tựa hồ không thèm nhìn tới Đao Mang này, vẫn đang chính diện xông đến.

- Sư phụ, để cho đệ tử mở đường hộ người!

Người tuổi trẻ kia quát to một tiếng, song chưởng tựa như một con rồng phóng đi ra ngoài.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!.

Hai con Kim Long tuyệt thế bỗng đột nhiên xuất hiện từ trong song chưởng của người tuổi trẻ kia rồi đánh sâu vào Đao Mang.

Hai con Kim Long tuyệt thế bày có uy lực thập phần cường đại, chúng trực tiếp đánh sâu vào những Đao Mang này làm bắn tung ra khắp nơi. Trong đó còn có một con lại hướng tới võ giả ra tay kia định cắn.

Võ giả kia kinh hãi, giơ Thần Khí của mình chém về hướng tới Kim Long kia.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Đáng tiếc, hắn vừa mới tiếp xúc đến hào quang của Kim Long cường đại kia thì lập tức cảm nhận được sự đáng sợ của lực lượng khủng bố này. Hắn lại kiềm chế không nổi, trực tiếp bị nện đến thần đao rời khỏi tay, rồi bị Kim Long kia nuốt chửng hết sạch.

Võ giả kia bị nện bay ra xa vạn thước, chỉ có một luồng lực lượng vẫn đang quanh quẩn không ngớt tại không gian này.

Những người còn lại thấy một màn như vậy, bị dọa đến lập tức vội vàng nhường đường. Căn bản ngay cả dũng khí để lớn giọng cũng không có.

Bọn họ chính là biết võ giả vừa rồi kia có thực lực đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao. Đến ngay cả người ta vẫy một cái đều không chắn được, bọn họ lại có bản lĩnh gì để đối kháng cùng người ta.

Đến khi hai người kia xông vào trong Thần Quang chín màu, lập tức có người bắt đầu kêu lớn

- Ta... Ta đã thấy Hàng Long Thần Chưởng, này... Đây không phải thần công bí truyền của Thiên Thần Vương Kiều Phong xếp hạng trong mười người hàng đầu sao?.

- Chẳng lẽ hai người kia là đệ tử của Thiên Thần Vương Kiều Phong sao? Người tuổi trẻ kia hình như chỉ là Cao Giai Thần Vương, mà lại còn có lực lượng khủng bố như vậy. Thật sự là lợi hại!.

- Đúng vậy, hai người này xem ra đều phi thường không tầm thường. Xem ra

cuộc tranh gianh Thiên Thần Vương thật sự là đã thu hút tất cả cao thủ hàng đầu tới đây. Xem ra chúng ta đi vào cũng chỉ là không tốt.

- Không phải là trùng hợp chứ, nhưng mà chưa từng nghe nói Kiều Phong thu hoạch đồ đệ a!.

- Ngươi không biết chuyện cũng được, mau vào đi thôi. Coi như không đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương kia, nhưng xông vào ải một phen đối với sự tôi luyện chúng ta cũng mới có lợi. Để rồi sau một trăm năm nữa thì quay trở lại xông vào liền có nắm chắc hơn nhiều lắm.

...

Cùng với mấy người xâm nhập cuối cùng, Thần Quang chín màu rốt cục dần dần biến mất trên bầu trời.

Vết nứt không trung kia cũng bắt đầu khép lại rất nhanh.

Có một vài Thần Vương chậm chân muốn xông lên, chính là lại trực tiếp bị lực lượng của vết nứt không trung kia khép lại ép thành huyết tương.

Một màn này làm các Thần Vương vẫn cố xông vào sợ đến vội vàng dừng lại!

Vết nứt không trung bắt đầu hoàn toàn khép lại, chỉ có sau nửa tháng nữa thì nó mới lại mở ra để đưa hết tất cả mọi người ra ngoài.

Đương nhiên, đây là chỉ người còn sống, mà người chết cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại bên trong.

Ở bên trong Phong Thần Đàn, đã hơn vạn vị Thần Vương đỉnh cao, Cao Giai Thần Vương chỉ là chiếm một bộ phận rất ít rất ít.

Nghĩ đến việc nhiều Thần Vương như vậy ở trong đó tranh giành một chỗ trong mấy chục suất kia, có thể nghĩ tình hình chiến đấu sẽ đạt mức khủng bố ra sao.

Nhưng mà, sau khi vào bên trong thì thực sự không phải là trực tiếp đi đến phía trước tấm bia cổ kia.

Mỗi một Thần Vương đều bị phân tán chia ra khỏi nhóm, bị truyền tống đến những khu vực không gian khác nhau.

Mỗi một khu vực không gian có lực lượng đều không giống nhau, nhưng mà lại đều là chỗ khảo nghiệm thực lực chân chánh và nội tình của mỗi một vị Thần Vương, chỉ có sau khi lại vượt qua sáu đạo khảo nghiệm thì mới có tư cách Đăng Đàn.

Đó cũng là vì phòng ngừa những người khác lập đoàn kết đội xông qua cửa ải. Cái này đối với những Thần Vương tán tu khác mà nói tuyệt đối không có ưu thế gì đáng nói.

Mà như bây giờ đều phải phân chia tách rời ra, chứng thật là có khả năng thực hiện được công bình. Mỗi người đều nhất định phải dựa vào thực lực của mình để đi tới cửa ải cuối cùng kia. Từ đó mới có thể chân chánh nhìn ra được thực lực đích thực của một người!

Những người đi vào phía trước đều đã sớm xông qua cửa thứ hai, cũng có không ít người đều bị giữ lại tại cửa thứ hai.

Người trung niên và người trẻ tuổi đến sau kia đúng là Tà Đế cùng Lăng Tiếu, bọn họ đều bị phân tán đến khu vực không gian khác nhau.

Trừ phi bọn họ có thể một mạch sớm vượt qua cửa ải, đến lúc đó đều sẽ gặp lại nhau tại cửa ải cuối cùng. Nếu là ai sẩy chân vấp bước, vậy thì nhất định

vô duyên cùng Thiên Thần Vương!

Khu vực không gian mà Lăng Tiếu rơi vào là một mảnh đại dương biển lửa mênh mông.

Biển lửa Hỏa Diễm này thập phần phi phàm. Một khi bị dính vào bất cứ Hỏa Diễm linh tinh gì, chỉ sợ Thần Thể đều khó có thể nhanh chóng loại trừ. Đây chính là một loại Bản Nguyên Hỏa Diễm thập phần phi phàm.

Các Thần Vương khác nếu mà không có Cao Giai thần giáp phòng thân, chỉ bằng lực lượng đơn thuần của thân thể mà băng qua nơi này, chỉ sợ lúc từ nơi này chạy tới một tầng chướng ngại vật tiếp theo thì đã bị nướng chín.

Hơn nữa ở trong biển lửa này lại vẫn còn ẩn chứa mối nguy hiểm không biết tên, chỉ hơi có bất cẩn khẳng định là phải bất ngờ bỏ mình.

Nhưng mà trên biển lửa ở xứ sở này vẫn còn trôi nổi không nhiều lắm vài khối nham thạch, những nham thạch này hẳn là một loại thần tài cực kì hiếm thấy. Nên nó bị Bản Nguyên Hỏa Diễm này vây quanh thiêu đốt mà lại cũng không có một chút biến đổi gì.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn kỹ nham thạch kia liền phát hiện tứ phía xung quanh nó lại tản ra muôn vàn trận Thần Quang cấm chế, chính nó đã ngăn cách với Hỏa Diễm kia.

Hắn lại còn phát hiện ở trên mấy tảng nham thạch với số lượng không nhiều lắm này đều có những bóng người đứng ở trên đó. Nét mặt nhìn những hỏa diễm này mà lộ vẻ may mắn.

Lăng Tiếu quan sát bọn họ một lượt, phát hiện trên người bọn họ đúng là chật vật không thôi. Trong đó còn có mấy người tóc tai đều bị đốt trọi, dáng vẻ thập phần tức cười.

- Xem ra vài khối nham thạch này là có tác dụng lớn để bảo vệ tính mạng a!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2125 - Chạy Tới Kịp Thời. (2)

Quan sát hiện trường là việc mà mỗi một cường giả đều nhất định phải chú ý. Chỉ có chú ý mỗi một điểm chi tiết mới có thể lợi dụng tốt hoàn cảnh để sáng tạo cơ hội giữ mạng sống.

Đương nhiên, biển lửa này đối với người khác mà nói thì có thể là phiền toái không nhỏ. Nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói thì hoàn toàn không là vấn đề.

Bên trong Thức Hải của hắn còn có Thiên Hỏa Châu, đối với Bản Nguyên Hỏa Diễm thì hoàn toàn là miễn dịch.

Lăng Tiếu vốn định để cho Thiên Hỏa Châu hấp thu một trận Bản Nguyên Hỏa Diễm nơi này để tăng cường thực lực. Chính là lại phát hiện Thiên Hỏa Châu lại cũng không thể hấp thu lực lượng nơi này, phảng phất là có cấm chế gì đó đã khống chế.

Lăng Tiếu suy đoán cái này có thể là những Chí Tôn đỉnh cao thời đại viễn cổ đã hạ phong tỏa lực lượng, là vì để cho lực lượng không gian khu vực vĩnh viễn giữ lại, không bị phá đi.

Lăng Tiếu lười đi suy đoán thêm cái gì, hắn đột ngột phóng thân hình lên hướng tới một biển lửa khác lướt đi.

Trong nháy mắt những lực lượng nóng bỏng này càng không ngừng đánh sâu về hướng tới Lăng Tiếu, như muốn đốt Lăng Tiếu thành mảnh vụn.

Chính là, những ngọn lửa này chỉ là để cho Lăng Tiếu cảm thấy hơi đau một chút ở bên ngoài, căn bản vô phương đả thương đến hắn mảy may.

Liền ngay vào lúc hắn cho là có thể dễ dàng vượt qua biển lửa này, dị vật nguy hiểm ở trong biển lửa bắt đầu xuất kích.

Bẩy cửa ải của Phong Thần Bảng, ải nào ải nấy đều nguy hiểm không đồng nhất. Mục đích của điều này đúng là khảo nghiệm chiến lực mạnh yếu của bản thân Thần Vương.

Chỉ có sau khi vượt qua được sáu cửa ải, trong vòng ba ngày cuối cùng chạy tới cửa ải cuối cùng thì những Thần Vương đỉnh cao cấp cao nhất này mới được đánh nhau phân thắng bại, tranh giành xếp hạng Thần Đàn!

Bóng dáng di động của Lăng Tiếu đang khẩn cấp vọt tới trong biển lửa này.

Những sóng lửa này tựa như một con rồng đang không ngừng cuồn cuộn về hướng tới hắn, nhiệt độ cao kia quả thực làm cho người ta không chịu được.

Các Thần Vương bình thường một khi bị những lực lượng nóng bỏng này đánh sâu vào, chỉ sợ lập tức bị đốt đến ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng chỉ cần vượt qua phiến biển lửa này là có thể nhẹ nhàng đạt tới cửa ải tiếp theo.

Trong lòng hắn âm thầm kêu

- Cửa ải này quả là không phải rất khó đối phó!.

Bình thường mà có mặc Cao Giai phòng ngự thần giáp, nếu muốn đi qua nơi này thì quả thực không tính là việc gì khó.

Chỉ là, ngay trong thời gian Lăng Tiếu sơ ý, một con Thánh Thú không biết tên từ dưới biển lửa lao ra. Một cái miệng lớn trực tiếp cắn về phía Lăng

Tiếu.

Thánh Thú Hỏa thuộc tính này xuất hiện không hề có dấu hiệu, tốc độ lao ra công kích cũng tuyệt đối làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Mắt thấy cái miệng rộng há ngoác kia như lập tức phải nuốt sống Lăng Tiếu vào, Lăng Tiếu rốt cục trong nháy mắt làm ra phản kích.

Một hỏa chưởng thật lớn hướng tới phía cái miệng rộng kia của Thánh Thú mà đánh tới.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Lực lượng cường đại cứ như vậy đánh cho Thánh Thú kia rơi vào trong biển lửa, mà Lăng Tiếu cũng là nhân cơ hội bay vút thẳng lên cao.

Hắn cau mày một cái, cảm ứng một lượt về Thánh Thú kia. Nhưng hắn phát hiện đối phương không có lại bắt đầu lần nữa.

Nhưng mà hắn không cho rằng con Thánh Thú kia bị một chưởng của hắn giết chết!

Quả nhiên, liền tại lúc Lăng Tiếu một lần nữa bay vút về hướng phía trước, Thánh Thú kia lại xuất kích một lần nữa.

Nhưng mà, lần này nó khôn ngoan hơn, cũng không có như vừa rồi vậy phải nuốt chửng hết sạch Lăng Tiếu, mà là tụ Hỏa Diễm lại chung một chỗ để phun ra công kích Hỏa Diễm cường đại, muốn lợi dụng những hỏa diễm này mà phá tan phòng ngự của Lăng Tiếu, trực tiếp đốt chết hắn.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, há mồm hút hết vào trong miệng những hỏa diễm này đang thổi về hướng tới chính mình trong nháy mắt.

Hắn không thể dùng Thiên Hỏa Châu để hấp thu Bản Nguyên Hỏa Diễm nơi này, nhưng mà lực lượng công kích tới này thì lại có khả năng hút vào!

Hỏa Diễm sau khi hút vào trong miệng, Thiên Hỏa Châu tự nhiên trong nháy mắt phát ra hào quang, nuốt chửng hết sạch những Bản Nguyên Hỏa Diễm này.

Nó tỏ ra vui vẻ đối với Lăng Tiếu, hy vọng thu được càng nhiều lực lượng Bản Nguyên Hỏa Diễm này càng tốt.

Lăng Tiếu cũng là vui mừng cười, hắn cũng không hề phản kích Thánh Thú ẩn náu trong biển lửa kia, chờ đợi nó công kích Hỏa Diễm hết đạo nọ tới đạo kia, để cho Thiên Hỏa Châu hấp thu càng nhiều lực lượng hơn.

Liên tục hơn mười đạo công kích ập đến, Lăng Tiếu đều cứ việc thu hoạch toàn bộ lực lượng của những hỏa diễm này.

Lực lượng của mỗi một kích này đều có thể so được với Cao Giai Thần Vương, hơn nữa ở trong biển lửa này còn có được hiệu quả về cường độ, Thần Vương đỉnh cao bình thường mà chỉ hơi có bất cẩn đều phải gặp tai ương. Có điều chính là giống như Lăng Tiếu thì quả thực lại thành đang đùa giỡn khi thong dong ứng phó, thật sự là làm cho người ta cảm giác hâm mộ a!

Lăng Tiếu cũng sớm hơn quan sát thấy bên dưới biển lửa này rõ ràng là có một con Thập Giai Cao Giai Bạo Viêm Long, mà nó còn đã có dấu hiệu một bộ phận hóa thành Chân Long.

Nhìn thấy con Thánh Thú oai phong lẫm liệt, Lăng Tiếu đều động tâm phải thu phục nó.

Chính là hắn cũng đoán được bất cứ Thánh Thú nào ở chỗ này đều bị khống

chế, đều không có khả năng thu hoạch được rồi. Chỉ có thể giết nó hoặc buông tha nó mà thôi.

Lăng Tiếu chỉ có thể thầm thở dài một tiếng "Đáng tiếc!".

Bạo Viêm Long tựa hồ cũng biết không làm gì được Lăng Tiếu. Nó thò nửa cái đầu ra, từ hai lỗ mũi văng to phun ra vài đạo Hỏa Diễm, rồi không cam lòng lại lặn vào trong biển lửa, từ đó không tái xuất hiện nữa.

Lăng Tiếu lắc đầu, dùng tốc độ nhanh hơn bay về hướng tới cửa ải thứ hai.

Hỏa Diễm này càng đi về phía sau có lực lượng càng cường đại, nhiệt độ cũng là cao đến kinh người. Võ Giả tu luyện ba loại thuộc tính kim, mộc, băng mà đối mặt Hỏa Diễm như vậy tuyệt đối là không được dễ chịu.

Bọn họ đều là bị Hỏa thuộc tính khắc chế, không có áo giáp hộ thân đỉnh cao, nếu muốn vượt qua cửa ải thì tuyệt đối không dễ dàng.

Hồi lâu sau, Lăng Tiếu vượt qua tất cả biển lửa, đã đến cửa ải khảo nghiệm tiếp theo.

Cửa ải thứ ba là dòng chảy hỗn loạn của không gian đánh sâu vào. Từng đạo lực lượng giống như cơn lốc đang không ngừng điên cuồng đánh đến, rất nhiều thiên thạch bay xen lẫn trong đó không ngừng lăn lộn va chạm vào nhau. Lực lượng tải trọng không gian đã tăng cường đến mức mấy ngàn lần.

Những loạn lưu lực lượng này tuyệt đối có thể làm cho rất nhiều Thần Vương đỉnh cao đều chịu không thấu, chỉ hơi có bất cẩn là sẽ bị thiên thạch bay loạn kia tuyệt đối đả cho hoặc là trọng thương hoặc mất mạng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2126 - Qua Ải. (1)

Nhưng nhìn thấy tình cảnh này trái lại khiến cho Lăng Tiếu nhớ lại lần gặp mấy chỗ loạn lưu không gian ở trong Loạn Táng Không Gian. Nơi này rất tương tự cùng nơi đó, nhưng mà uy lực chẳng khủng bố như loạn lưu trong Loạn Táng Không Gian. Bởi vì nơi đó còn có một cỗ lực hút không sao diễn tả nổi, làm cho không người nào có thể khống chế được thân thể nên rất dễ dàng bị đánh trúng.

Lăng Tiếu ứng phó những lực lượng loạn lưu này tuyệt đối là dư dả. Tất nhiên tốc độ của hắn tuyệt đối là vô song, lợi dụng tốc độ liền né tránh rất nhiều loạn lưu đánh sâu vào, tuyệt đối không có gì là việc khó. Huống chi thân thể hắn có thể so với Thần Khí cấp cao nhất, cho dù là bị đụng vào cũng sẽ vô sự.

Hắn không giống một số Thần Vương ở tại phía trước ứng phó đến rất chật vật. Thậm chí có mấy người tức thì bị đụng phải làm Thần Thể đều bắn vỡ tung ra mấy miếng, nên không thể không nghĩ biện pháp lui trở về.

Có không ít người đành dừng lại tại cửa ải thứ ba, cũng đành thở vắn than dài không ngớt.

- Muốn trở thành Thiên Thần Vương quá khó khăn. Loạn lưu lực lượng nơi này liền có thể so với vô số Cao Giai Thần Vương xuất kích, ứng phó một hồi thì không là vấn đề. Nhưng đúng chỉ là ai mà có thể mạnh mẽ đánh vỡ thiên thạch bay ở nơi này thì mới thông qua được a!.

- Đâu phải là vậy? Ta đây chính là mặc món Trung Giai thần giáp, lại cũng bị đánh sâu vào đến nứt nẻ, thật sự là buồn bực a!.

- Ngươi coi như tốt số, hôm qua ta còn thấy có hai gia hỏa bị đụng phải nên ngay cả thân thể đều vỡ thành mảnh vụn.

- Có lẽ cứ ở chỗ này bình tĩnh chờ thời gian trôi qua, chờ lúc nào cảm giác có thể xông qua thì mới đi rồi hãy nói sau.

- Ngươi... Các ngươi mau nhìn người tuổi trẻ kia, thế này... Tốc độ này thực sự thần kì nha!.

- Chỉ là thực lực Cao Giai Thần Vương mà lại có tốc độ đến mức này, xem ra hắn có thể xông qua cửa ải này.

...

Không ít người nhìn thân hình hoạt bát kia của Lăng Tiếu, trên mặt đều là lộ ra vẻ hâm mộ đố kị a!

Cửa ải thứ ba đối với người khác mà nói rất nguy hiểm. Nhưng mà đối với Thần Vương Phong thuộc tính mà nói thì cũng là dễ dàng.

Hồi lâu sau, Lăng Tiếu lại lần nữa thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Hai ngày sau đó, Lăng Tiếu đã xông qua cửa ải thứ tư cùng cửa ải thứ năm.

Hai cửa ải này có trình độ gian nan mà so sánh cửa ải phía trước đều phải lớn hơn. Nhưng mà với thực lực của Lăng Tiếu thì đều là không cần uổng quá nhiều sức lực liền xông qua.

Tốc độ vượt qua các cửa ải của Lăng Tiếu nhanh như vậy đã bỏ lại thật xa ở tại phía sau các Thần Vương đã vào đây sớm hơn so với hắn.

Lăng Tiếu cảm giác những cửa ải này thiết lập sao cho đối với Thần Vương

đỉnh cao xác thật gây ra khó khăn không ít. Nhưng mà đối với những Thần Vương đỉnh cao có chiến lực phong phú, lại có Cao Giai Thần Khí hỗ trợ mà nói, có lẽ có cơ hội nhất định để xông qua.

Những Thần Vương đỉnh cao này nếu mà biết ý nghĩ này của, chỉ sợ đều khóc mà mắng

- Ngươi cho là mỗi một người cũng biến thái giống như ngươi vậy a!.

Xác thật, đâu phải là mỗi một Thần Vương đỉnh cao đều có thể đối mặt với công kích tầng tầng lớp lớp này mà cũng có thể dễ dàng vượt qua kiểm tra.

Tất nhiên những lực lượng tại các ải này chính là thời thời khắc khắc đều tràn ngập nguy cơ Một khi vào trong đó muốn nhân cơ hội khôi phục thần lực đều khó khăn. Nếu muốn một hơi tiến lên, cho dù là vị Thần Vương đỉnh cao nào đó đều không dễ dàng a!

Đến khi Lăng Tiếu vượt qua năm cửa ai đầu tiên, ở cửa ải thứ sáu nhìn thấy đã rất ít người.

Mà cửa ải thứ sáu có chỗ khác với các cửa ải khác, hắn có khả năng cảm ứng được nơi này so với các cửa ải khác thì tuyệt đối càng nguy hiểm hơn, tuyệt đối không thể khinh thường!

Quả nhiên, khi hắn vừa mới rơi xuống cửa ải thứ sáu, một con mãng xà Thập Giai Trung Giai rất lớn từ một chỗ núp kín đã nhào về hướng tới Lăng Tiếu định cắn.

Lăng Tiếu đã sớm đề phòng, Kim Long Thương trong tay trong nháy mắt liền rời tay. Một thương liền xuyên thủng đầu bắn chết con mãng xà Thập Giai Trung Giai kia.

Tuy nhiên, cái này chẳng qua là một sự mở đầu mà thôi. Phía trước có đại quân Thánh Thú với số lượng lớn đang không ngừng gầm rống vang dội bên trong phiến không gian này.

Mà ở vị trí chính giữa phiến không gian này lại đúng là bia cổ kia và Thần Đàn.

Chỉ có sau khi vượt qua cửa ải này thì mới có thể đến tham gia vào cuộc tranh đoạt chiến cuối cùng.

Mà trước mắt Thánh Thú cũng thấy ngàn vạn, đủ loại Thánh Thú cũng đều có. Thậm chí ngay cả một chút Thánh Thú biến dị hoặc Thánh Thú viễn cổ tất cả cũng đều góp mặt. Mỗi một con lại đều đạt tới Thập Giai trở lên, hơn nữa cũng có không ít con là tồn tại Thập Giai đỉnh cao.

Nếu muốn mở một con đường máu ở trong đại quân Thánh Thú này để đi tới phía trước tấm bia cổ kia, đây mới là khảo nghiệm nghiêm trọng nhất a!

- Chết tiệt, thế này... thế này không phải đều chiêu mộ tất cả Thập Giai Thánh Thú ở trong xứ sở Thiên Long vào chỗ này sao!

Lăng Tiếu nhìn những con Thánh Thú này mà dựng ngược tóc gáy giật mình la lên.

Phải biết là không quản ở trong một dãy núi cổ nào, có thể đạt tới Cửu Giai Thánh Thú đều đã phi thường khá rồi. Nếu muốn đạt tới Thập Giai Thánh Thú mà không đủ huyết mạch căn bản là không có khả năng.

Ở trong mỗi một dãy núi cổ mà có thể tìm ra một trăm con Thập Giai Thánh Thú cũng đã là rất hiếm thấy rồi.

Chính là ở trong không gian này lại có nhiều Thập Giai Thánh Thú như vậy,

nơi này tựa hồ là Thiên Đường của các loài thú, quả thực làm cho người ta thán phục không thôi.

Nhưng mà, ở trong phiến không gian này các loại lực lượng Bản Nguyên khá là hùng hậu, so sánh với ở bên ngoài thì phải đậm đặc gấp mấy chục lần. Cho nên có thể nuôi dưỡng ra được nhiều Thập Giai Thánh Thú như vậy thì chẳng có gì lạ.

Bất luận kẻ nào vào nơi này, đều có một loại ý nghĩ kích động muốn vĩnh viễn ở lại chỗ này để tu luyện, tin tưởng tốc độ tu luyện ở nơi này nhất định sẽ tiến triển cực nhanh!

Đương nhiên, ở bên trong không gian này không phải chỉ có đại quân những Thánh Thú này mà thôi, còn có rất nhiều Thánh Thảo, Thần Thảo sinh trưởng ở trong đó. Chúng bị những Thánh Thú trong đó biến thành thức ăn, thật sự là làm cho người ta cảm giác đau lòng a!

Mặt khác lại có được những chiếc điện cổ đổ nát tọa lạc ở trên những đỉnh núi cổ xưa, nó tỏa ra một khí tức.bể dâu trôi dạt đầy vẻ phong cách cổ xưa.

Có khả năng cảm ứng được bên trong những điện cổ này tuyệt đối có một chút thần vật tồn tại lưu lại.

Nếu muốn đi qua khu vực này để tới chỗ pho bia cổ kia cũng đã phi thường không dễ dàng, còn như muốn lấy đi thần vật từ nơi này, vậy thì quả là khó khăn càng thêm khó khăn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2127 - Qua Ải. (2)

Lúc này, Lăng Tiếu đã không dám lại sơ suất, trên người hắn hiện ra thêm một bộ phòng ngự thần giáp đỉnh cao, Kim Long Thương nắm chắc trong tay chĩa về phía trước luôn ở tư thế sẵn sàng.

Hắn nếu đã đến đây, danh tiếng Thiên Thần Vương nhất định phải có một chỗ trong tiệc cho hắn!

Lăng Tiếu vừa mới xông vào, ở gần chỗ hắn đã có vài con Thánh Thú trong nháy mắt đồng thời hành động.

Những Thánh Thú này cũng biết, tại phiến không gian này cứ mỗi trăm năm đều sẽ có một lần rung chuyển. Nhiệm vụ chính của bọn chúng là ngăn cản những người này chạy tới tấm bia cổ ở phía trước.

Lăng Tiếu ngẩng lên trời rống một tiếng kinh động, chính mình giống như đã hóa thân là Chân Long. Đầu tiên là làm kinh động sợ hãi mấy con Thánh Thú kia, Kim Long Thương tựa như một con rồng công kích ra, trong nháy mắt đã nện vỡ thân thể cao lớn của hai con Thánh Thú, lượng lớn máu tươi giống như cơn mưa rơi xuống.

Những Thánh Thú này cũng không hề bởi vì đồng bạn bị giết chết mà khiếp đảm, ngược lại còn khơi dậy hung tính của bọn chúng.

Một con Thập Giai Cao Giai Thiên Nhãn Thần Điêu phóng tới, Thiên Nhãn lóe ra, một đạo thần mang quỉ dị quét về hướng tới Lăng Tiếu!

- Ô ô!

Từng đạo âm thanh gầm rống lanh lảnh mạnh mẽ vang lên đến tận tầng mây.

Thiên Nhãn Thần Điêu tuy chỉ là tồn tại bậc Thập Giai Cao Giai, nhưng mà đối mặt Thập Giai đỉnh cao thì nó đều có thể chiến thắng.

Đôi Thiên Nhãn kia của nó quả thực quỷ dị, những tia sáng chiếu tới mang theo lực lượng làm cho người ta choáng váng đờ đẫn, cho dù là người hay thú thì đều không chịu nổi tác động này.

Lăng Tiếu trong nháy mắt đã dính chiêu. Hắn chỉ cảm thấy mắt nảy đom đóm thấy hoa cà hoa cải, choáng váng đầu hoa mắt, thân thể cũng không chịu nổi mà đã bị khống chế.

Con Thiên Nhãn Thần Điêu kia lại hót vang một tiếng lần nữa, rồi liền nhào đầu về phía trước nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà đánh. Một đôi thần trảo hướng tới Lăng Tiếu mà lăng không xuống, trảo kình sắc bén kia có thể xé bất cứ Thần Vương nào thành huyết tương.

Chính là, khi con Thiên Nhãn Thần Điêu này chụp được Lăng Tiếu, điêu trảo kia lại vô phương trảo Lăng Tiếu thành thịt vụn.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể đau rát, cả người trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng

- Súc sinh đi tìm chết cho ta!.

Kim Long Thương trong tay của hắn hướng tới bụng của Thiên Nhãn Thần Điêu đâm tới, trực tiếp khoét ra một cái lỗ máu trên người Thiên Nhãn Thần Điêu!

Thiên Nhãn Thần Điêu kia giật mình la lên một tiếng, trong nháy mắt vỗ cánh kinh hãi bay đi xa. Đồng thời lại lần nữa phóng tới ánh mắt quỉ dị để công kích Lăng Tiếu, muốn lại lần nữa làm Lăng Tiếu hồ đồ.

Chỉ là lần này Lăng Tiếu có chuẩn bị, lập tức xiết chặt phòng thủ tâm thần, đồng thời mở ra lực lượng phòng ngự của Long Phượng Thần Cô, ngăn cản tất cả lực lượng có liên quan đến mê hoặc.

Tại phía sau Lăng Tiếu, một con Thập Giai Cao Giai Kim Phệ Thử lặng lẽ hướng tới Lăng Tiếu định gặm một miếng.

Răng chuột của Kim Phệ Thử có thể nói là Thần Nha cứng rắn nhất, cho dù đồ vật cứng rắn cỡ nào cũng đều có thể vỡ vụn dưới Thần Nha của nó.

Cho dù thân thể Lăng Tiếu có thể sánh với Thần Khí cấp cao nhất, nhưng nếu như bị nó gặm vài miếng chỉ sợ thật sự đều phải nứt toác bằng hết.

Sau lưng Lăng Tiếu không có mắt thần, nhưng mà hắn lại có thể cảm ứng được nguy cơ truyền đến từ phía sau lưng. Hắn không chút suy nghĩ xoay ngược người lại liền xuất một chưởng đối với con Kim Phệ Thử kia.

Một chưởng này lực lượng rất lớn, nhưng mà vẫn không cách nào phá vỡ được phòng ngự của Kim Phệ Thử, một lớp Kim Bì (da vàng) của nó quả đúng là khá dày.

- Chi chi!

Nó kêu lên quái dị vài tiếng, một cái miệng có ánh vàng rực rỡ liền lao về hướng tới Lăng Tiếu định gặm.

Bóng dáng Lăng Tiếu lóe lên, hắn lắc mình tránh ra. Nhưng hắn không lại lợi dụng Kim Long Thương để phản kích, mà là nhằm vào nó hung hăng

đánh ra một đạo Thiên Hỏa, ngọn lửa này cứ như thế hướng tới nó mà đốt cháy.

Hỏa khắc kim, đây là định luật không thay đổi từ thời xa xưa!

Nếu như chỉ là một loại Hỏa Diễm thì hàm răng Kim Phệ còn không sợ, nhưng đây chính là Bản Nguyên Thiên Hỏa, nó đốt cháy thì bị bỏng không gì sánh được a!

Lăng Tiếu không có tính toán lại dây dưa cùng những Thánh Thú này, hắn liền sải bước khiến bóng dáng có tốc độ tăng tới cực đại, hướng về phía trước lao đi.

Cho dù là Thiên Nhãn Thần Điêu hay Kim Phệ Thử, hoặc là các Thánh Thú khác, muốn giết sạch bọn chúng thì quả thực là chuyện không có khả năng.

Chỉ cần có thể xông qua được những Thánh Thú này thì cửa ải cực khó đến vị trí tấm bia cổ ở phía trước kia coi như là hắn đã thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Cho nên, Lăng Tiếu phải tính toán lấy thần lực tiêu hao vào những Thánh Thú này.

Chỉ là muốn né qua tất cả công kích của Thánh Thú là không có khả năng. Bọn chúng có đủ các loại tồn tại thuộc tính lực lượng, các loại dị năng càng là tầng tầng lớp lớp. Cho dù là Lăng Tiếu lao đi với tốc độ vô song cũng không có khả năng cứ như thế chạy trốn được tất cả.

Huống chi trong số đó còn có Thập Giai đỉnh cao tồn tại, trình độ hung hãn của bọn chúng chính là khá đáng sợ.

Nhưng mà, thực lực của Lăng Tiếu cũng là cực kì dũng mãnh. Dựa vào rất

nhiều Thần Kỹ đáng sợ mà hắn cứ như thế mở ra một con đường máu, giết chết không ít Thánh Thú. Còn thần giáp phòng ngự trên người hắn cũng có thêm không ít vết rách.

Có thể nghĩ công kích của những Thánh Thú này khủng bố đến đâu.

Đương nhiên, Lăng Tiếu muốn tiến lên một mạch thì tin tưởng có lẽ có thể làm được.

Chính là hắn lại còn muốn ở chỗ này thu hoạch một chút thần tài hiếm thấy, nên tốc độ đi tới tự nhiên vô cùng thong thả.

Sau một hồi lâu, Lăng Tiếu tổng cộng góp nhặt được mấy chục gốc Thần Thảo, trong đó còn có hai gốc có lẽ là Thần Thảo đỉnh cao. Điều đó khiến cho trong lòng hắn đều như sắp sửa ca vang nở hoa rồi.

Vì những thứ này mà hắn bằng lòng bỏ ra vốn liếng không nhỏ!

Lúc này, Lăng Tiếu vừa giết chết một con Nguyệt Nha Lang Vương, chuẩn bị đi về hướng tới ngôi điện cổ đổ nát trên quả núi cao kia mà thăm dò một phen.

Chính là, lúc này hắn lại thoáng nhìn thấy một người lại cũng như hắn, mở ra một con đường máu trực tiếp lao vào bên trong điện cổ kia.

Có điều, hắn nhìn ra được người kia cũng không được dễ dàng như hắn. Thánh Thú của người đó đã bị thương không nhẹ, nhưng lại bị không ít Thánh Thú công kích mà rơi vào trong điện cổ.

Cũng chính bởi vì vậy, Lăng Tiếu mới phát hiện thì ra những Thánh Thú này không truy kích những người đã tiến vào trong điện cổ, khó trách những điện cổ này có khả năng bảo tồn đến nay.

Lăng Tiếu không có do dự cũng xông vào trong ngôi điện cổ kia.

Tuy nhiên lúc hắn vừa mới xông vào, rất nhiều lực lượng cấm chế trong nháy mắt công kích về hướng hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2128 - Dong Binh Chi Vương Yến Việt. (1)

Lăng Tiếu kinh hãi phát hiện thì ra điện cổ này vốn cũng không phải bình thường, về phương diện này cũng ẩn chứa ý định giết người lớn lao.

- Rầm rầm!

Lăng Tiếu thất thố không kịp phòng lập tức lọt vào trong công kích của những lực lượng này, chúng nện cho hắn đến choáng váng đầu hoa mắt.

Còn may trên người hắn có mặc thần giáp, hơn nữa thân thể hắn thuộc loại biến thái. Cả hai thứ đồng thời phòng ngự mới để cho hắn không có cảm giác rằng đó là chuyện lớn tới đâu, nhưng mà hắn cũng vội vàng lui ra.

- Sơ ý!

Lăng Tiếu giật mình la lên!

Mỗi một đạo cấm chế ở nơi này có lực lượng rõ ràng đều không thua gì Thần Vương đỉnh cao tung ra một kích toàn lực.

Nếu đổi làm những người không có thần giáp phòng ngự mà bị lực lượng cấm chế đánh trúng thì nhất định phải khó chịu. Còn nếu mà chỉ là thần giáp bình thường, vậy coi như không chết thì cũng phải bị trọng thương.

Những lực lượng cấm chế này bố trí rất bí mật, làm cho người ta vốn khó lòng phát hiện ra được.

- Sao, lại không có việc gì?

Một âm thanh kinh ngạc vang lên từ một phương hướng khác.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn lại, phát hiện đúng là người vừa rồi bị Thánh Thú đuổi giết. Nhưng mà nhìn dáng vẻ thì người ta căn bản chưa bước vào trong điện cổ, chỉ là rơi tại bên ngoài điện cổ mà thôi.

Người này tướng mạo cục mịch phóng khoáng, ánh mắt oai phong lẫm liệt, vóc người cường tráng, trên đôi tay để trần của hắn nổi lên từng đường gân xanh trông có vẻ đặc biệt bá đạo dị thường. Trên người hắn lộ ra một cỗ khí tức hoang dã đầy sự giết chóc, làm cho người ta có một loại cảm giác bị đè nén vô hình.

Trong tay của hắn đang cầm một cây lang nha bổng, thân mặc một bộ thần giáp có hơi cũ kĩ bẩn thỉu, trên người rất nhiều chỗ bị dính máu. Nhưng mà thần lực của hắn lại là phi thường hùng hậu, nhìn ra được người này không phải hạng người dễ dàng kết giao.

Nếu mà Lăng Tiếu có thể ở đến sớm hơn vài vài ngày trước khi Thần Đàn mở ra thì tất nhiên sẽ biết người này là ai.

Hắn đúng là Yến Việt được bên ngoài bầu chọn thuộc hạng rất có khả cạnh tranh danh tiếng Thiên Thần Vương, là Dong Binh Chi Vương nổi tiếng xứ sở Thiên Long!

Yến Việt từ lúc còn rất nhỏ đã đi theo đạo dong binh, đến nay đã có hơn ba vạn năm. Mà hắn có thể dựa vào tình huống chính mình không hề bối cảnh, dựa vào săn bắn giữa rừng cây rậm rạp, tìm kiếm linh vật để tự học thành tài, cuối cùng trở thành một người Dong Binh Chi Vương thống lĩnh hơn mười vạn quân, chứng thật là làm cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Yến Việt thấy Lăng Tiếu quay sang phía hắn, lúc này mới chắp tay với Lăng Tiếu mà nói

- Tiểu huynh đệ thật có thực lực, lại dám xông vào điện cổ này!.

Âm thanh của Yến Việt giống như chuông lớn vang dội, vừa nghe liền cảm giác được hắn là cái loại người thẳng thắn.

Lăng Tiếu lập tức giảm bớt vài phần đề phòng đối với võ giả này. Hắn chắp tay với Yến Việt mà đáp

- Đây không phải không biết phương diện này còn có điều kì dị cổ quái sao. Thiếu chút nữa mất mạng nơi này, đó đâu phải đáng giá!.

Yến Việt phát hiện Lăng Tiếu tựa hồ không nhận ra hắn, cũng không sợ hắn, lúc này lại nổi lên hứng thú

- Tại hạ Yến Việt, tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?

Hắn chính là phát hiện Lăng Tiếu chỉ có thực lực Cao Giai Thần Vương, lại có thể một mạch xông đến nơi này. Hơn nữa thần lực cũng không hề bị hao tổn một chút nào, hắn suy đoán Lăng Tiếu có lẽ nội tình mười phần a! Chỉ là hắn không biết Lăng Tiếu là bậc thiên kiêu của thế lực phương nào mà thôi.

- Thì ra là Yến huynh, tiểu đệ Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu đáp.

- Ha hả, lão đệ tên với người rất phù hợp. Khẳng định thật là được nữ nhân thích a!

Yến Việt cười cười nói, tiếp theo còn nói thêm

- Có hứng thú cùng lão huynh xông vào điện cổ này không, vốn nghe nói chính là có không ít thứ tốt.

Lăng Tiếu nhìn qua một chút ngôi điện cổ mà nói

- Cấm chế nơi này cũng không bị xóa đi, thiết nghĩ đến các tiền bối trước kia đều không thể xông qua cấm chế phòng ngự nơi nàến huynh ngươi xác định muốn xông vào sao?.

Nơi này lực lượng mặc dù cường đại, nhưng nếu thật sự muốn xông vào thì hắn có lẽ cũng có thể xông vào.

Chính là hắn suy nghĩ đến tiền nhân đều không thể phá được cấm chế phòng ngự nơi này, vậy khẳng định nơi này không ít nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận mới được.

Yến Việt phá lên cười ha ha mà nói

- Lão đệ, không nói gạt ngươi, lão ca chính là một dong binh, có quang cảnh gì mà chưa từng thấy, có hiểm địa nào mà chưa từng xông qua. Trừ phi chúng ta không phá được cấm chế nơi này, bằng không coi như là Diêm vương điện thì lão ca đều phải xông vào một lượt.

Dừng một phen hắn lại giảm bớt âm thanh một chút mà nói

- Lão đệ ngươi hẳn là rõ ràng, càng là địa phương như vậy, càng sẽ có bảo vật a!.

Yến Việt tựa hồ rất muốn lôi Lăng Tiếu cùng xuống nước, lại không chê Lăng Tiếu chỉ là tu vi Cao Giai Thần Vương, hắn có thể có ánh mắt thế này thì thật cũng không tầm thường.

- Nếu Yến huynh có khí phách này, tiểu đệ lại há có thể lùi bước!

Lăng Tiếu nhẹ nhàng đáp.

Mặc dù hắn đã có được kho báu mà người khác không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà từ đầu đến cuối Lăng Tiếu cảm giác những thứ này đều là thần tài mà Hồn Tộc trong tương lai sẽ cần đến, hắn cũng không thể hoàn toàn coi chúng là của riêng.

Huống chi ở trong điện cổ trước mắt này có lẽ thực sự có không ít thần vật kinh người, loại chí bảo thì làm sao Lăng Tiếu lại ngại có nhiều hơn được.

- Hảo, có can đảm, ta xưa nay thích nhất kết giao nhân vật giống như lão đệ vậy. Nếu như thật có thể xông vào đến bên trong, chúng ta chia đều năm phần. Lão ca cũng không chiếm lợi lộc của ngươi!

Yến Việt vỗ ngực nói thập phần hào phóng.

- Cứ theo Yến huynh ngươi định đoạt, trước mắt chúng ta hợp lực phá cấm chế nơi này rồi hãy nói sau!

Lăng Tiếu đáp.

- Cũng nên như thế!

Yến Việt hưng phấn đáp, nhìn ra được đối với việc tìm kiếm những thần vật này thì hắn khác có hứng thú.

Hai người đứng đối diện đại môn của điện cổ, đồng thời toàn lực công kích về hướng tới đại môn kia.

Một con Kim Long cùng một con Lang Vương đồng thời gầm lên lao về hướng tới đại môn kia, từng đạo âm thanh nổ vang dội đang không ngừng vang lên. Chúng nện cho chốn thiên địa này đều bắt đầu rung động, chính là điện cổ kia vẫn đang vững như bàn thạch.

Hai người liên tục xuất ra hơn mười chiêu vẫn đang vô phương phá được cấm chế của đại môn này.

Yến Việt không khỏi có hơi tức tối nói

- Khó trách trước kia mọi người đều không thể phá được cấm chế, ít nhất cũng cần lực lượng Bán Thủy Thần mới có thể mở ra a!.

Lăng Tiếu ngược lại cho là không phải như vậy. Hắn cảm giác được này cái ít nhất là cấm chế do Chí Tôn hạ, chỉ là bởi vì lâu năm nên lực lượng có hơi suy yếu mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2129 - Dong Binh Chi Vương Yến Việt. (2)

- Lão đệ ngươi tránh ra, đợi lão ca liều mạng thử một lần. Nếu mà vẫn còn không được, vậy chỉ có thể đợi đến một ngôi điện cổ tiếp theo mà đi xem một chút!

Yến Việt còn nói thêm.

Tiếp theo, hắn quát lớn một tiếng, ngưng tụ tất cả lực lượng đến đỉnh cao, hư ảnh một con Lang Vương hiện ra tại phía sau hắn, có vẻ vô cùng oai phong lẫm liệt.

Lăng Tiếu rõ ràng cảm nhận được lực lượng của Yến Việt trong nháy mắt tăng lên hơn mười lần, mà thân hình của Yến Việt không ngờ lại to thêm ra một vòng.

- A!

Yến Việt quát lớn một tiếng, tất cả lực lượng tích tụ rót vào lang nha bổng. Ngay sau đó hắn hung hăng nện ầm ầm về hướng tới cấm chế ka.

- Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!!

Yến Việt không hổ là Dong Binh Chi Vương, hắn đã có được một loại bí thuật có thể làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn tăng cường chiến lực lên hơn mười lần.

Hiện nay lại kết hợp với Thần Khí đỉnh cao lang nha bổng trong tay của hắn, nên lực lượng đánh tới có thể tưởng tượng khủng bố ra sao.

Coi như không đạt được lực lượng của Bán Thủy Thần, nhưng mà so sánh thì cũng không kém xa.

Một kích, hai lần nện, ba cú đánh... Ước chừng mười lần lực lượng khủng bố nện vào trên đại môn này nhưng lại vẫn không sao phá được cấm chế này.

- Phù!

Yến Việt liên tiếp thở dài một hơi, thân hình biến trở về như lúc đầu, lực lượng trong nháy mắt cũng yếu đi không ít.

- Không được a lão đệ, xem ra chúng ta chỉ có đi về phía trước. Cấm chế này khó phá, không có thực lực Bán Thủy Thần không được!

Yến Việt thở dài mà nói.

Sau khi nói xong, hắn lập tức ngồi xuống khôi phục thần lực.

Vừa rồi sử dụng bí thuật kia làm tiêu hao thật sự là quá lớn, ngay cả hắn cũng không chịu được.

Loại bí thuật không phải đến thời điểm mấu chốt, hắn tuyệt đối sẽ không lấy ra dùng tới.

Nhưng mà hắn hiện tại giống như đối với Lăng Tiếu hoàn toàn không có phòng bị, trước mặt Lăng Tiếu cứ biểu diễn một phen.

Nếu là người trong lòng bất chính nhất định sẽ nhân cơ hội giết chết hắn cướp lấy tất cả của hắn.

Đương nhiên, Yến Việt chính là người từng trải, hắn dám làm như thế dám chắc chắn có lưu lại chỗ xoay xở.

Đồng thời, hắn cũng muốn mượn cơ hội thử một lần xem Lăng Tiếu liệu đúng thật là có thể kết giao bằng hữu hay không?

Lăng Tiếu thừa dịp trong thời gian Yến Việt nghỉ ngơi, phân thân thần hồn lặng lẽ hiện ra, rồi lập tức tàng hình. Cho dù là Yến Việt cũng không cách nào nhìn thấy được sự hiện hữu của hắn.

Phân thân thần hồn đã là tồn tại cấp bậc Bán Thủy Thần, đồng thời lại có khả năng tăng chiến lực lên mấy chục lần, đâu phải là Bán Thủy Thần bình thường có khả năng bằng được.

- Phá đi cho ta!

Lăng Tiếu trong lòng thầm quát một tiếng, phân thân thần hồn xuất ra Cửu Dương Phần Thiên Quyền. Quyền ý kia cuồn cuộn nện cho cấm chế phòng ngự này đang không ngừng nứt nẻ.

Yến Việt quả thực bị hăm dọa sợ mất mật, hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu thật sự là xuống tay đối với hắn. Hắn vội vàng rút lui bay nhanh ra ngoài.

Chỉ là lúc hắn thấy rõ tình huống, lại phát hiện điện cổ bị nện đến đang không ngừng bắt đầu di động, chỗ cấm chế dao động ở đại môn lại bị hủy diệt toàn bộ rồi!

- Thế này... thế này là tình huống nào?

Yến Việt giật mình la lên.

Lăng Tiếu cũng không giải thích, quay sang Yến Việt vẫy vẫy tay nói

- Yến huynh, chúng ta vào đi thôi!.

Dứt lời, hắn dẫn đầu đi vào bên trong điện cổ trước.

Yến Việt sao lại do dự, lập tức vọt tới đi theo, đồng thời cười to mà bảo

- Lão đệ ngươi thật lợi hại, lại giấu tài không lộ a!.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói

- Yến huynh ngươi nói đùa, cấm chế này chính là mới rồi huynh toàn lực phá đi. Chẳng qua là đệ nhặt một cái có sẵn!.

Gặp người chỉ nói ba phần thôi!

Lăng Tiếu mặc dù ấn tượng đầu tiên đối với Yến Việt quả là không tồi, nhưng mà không có nghĩa là hắn hoàn toàn tín nhiệm bằng hữu Yến Việt lần đầu gặp này. Mà hắn tin tưởng Yến Việt cũng là như thế, bằng không vừa rồi vào lúc động tĩnh xảy ra, Yến Việt làm thế nào mà thoát ra được cực nhanh như thế?

Đây không phải rõ ràng, hắn tiêu hao căn bản không có lớn như bề mặt xem ra như vậy!

Yến Việt nghe xong Lăng Tiếu nói lời này liền cảm giác có hơi nghi hoặc.

Vừa rồi hắn xác thật không hề cảm ứng được Lăng Tiếu ra tay như thế nào, trong lòng hắn âm thầm tự nhủ

- Chẳng lẽ thật sự là hắn nhặt được lợi lộc?.

Hai người dè dặt đi vào, phát hiện điện cổ này so sánh với cái nhìn từ bên ngoài thì còn phải rộng rãi hơn nhiều.

Tám cây cột kia trông giống như cột chống trời đang đỡ cho xà ngang đòn dọc của điện cổ này. Bên trên chúng chạm rồng khắc phượng, mang theo những trận khí tức cực kì cổ xưa ập về hướng tới hai người.

Tất cả bàn ghế trong điện tuy là lăn lóc hỗn loạn không chịu nổi, nhưng mà ở chỗ này rõ ràng không hề dính vào chút xíu tro bụi, trông có vẻ đặc biệt sạch sẽ. Thỉnh thoảng có thể nhận thấy có những lực lượng không sao diễn tả nổi dao động ở chỗ này.

Ở chính giữa đại điện có vẻ đang bày một số thần vật, tất cả đều tản ra những trận Thần Quang, làm cho người ta một loại cảm giác cực kì chói mắt.

- Thần vật, trên đó nhất định là phi phàm thần vật!

Yến Việt hai mắt sáng ngời hô lớn.

Yến Việt tuy là đỏ mắt, nhưng mà hắn vẫn không nóng nảy lập tức xông lên.

Hắn ra vào các loại bí cảnh đếm không hết, càng là ở phía trước tuyệt đại dụ dỗ thì càng phải bình tĩnh tỉnh táo, tuyệt đối không thể bị những gì chứng kiến trước mắt làm cho đầu óc mê muội. Bằng không nếu không chú ý thì đúng là chết mà không biết tại đâu.

Quả nhiên, ở phía sau cây cột lớn kia có dị vật đang nhấp nháy.

Chỉ thấy tám bóng người ăn mặc bình thường đi ra. Bọn chúng không có bất cứ tức giận gì, chỉ có trong tay vẫn đang cầm Thần Binh, xem ra hẳn là Khôi Lỗi bảo vệ nơi này.

- Mỗi người đối phó một nửa!

Yến Việt thấy mục tiêu đi ra thì lập tức không thể chờ đợi được quát lớn một

tiếng với Lăng Tiếu rồi liền công kích về hướng tới hai cỗ Khôi Lỗi trong đó.

Lăng Tiếu vẫn còn đứng bất động tại chỗ. Hắn cảm ứng được tám cỗ Khôi Lỗi này có thực lực quả là không phải tầm thường a!

Lại là tám cỗ Khôi Lỗi cấp Bán Thủy Thần, hoá ra cấm chế nơi này cường đại như vậy. Nói vậy thần vật bên trong điện cổ này khẳng định là xa xỉ!

Những Khôi Lỗi này từ tám người hướng tập trung đến vị trí trung tâm, mục đích của chúng không cần nói cũng biết!

Lúc Yến Việt giao chiến cùng Khôi Lỗi kia mới phát hiện đây là Khôi Lỗi khủng bố, thân thể hắn đều bị nện đến bay ngược ra.

- Lão đệ chạy mau, tám cỗ này đều là Khôi Lỗi Bán Thủy Thần không dễ ứng phó a!

Yến Việt nhanh chóng lui trở về mà quát lớn.

Những Khôi Lỗi Bán Thủy Thần này tuy là vô phương xuất ra thuộc tính công kích, nhưng mà lực lượng công kích của bọn chúng lại khẳng định mạnh hơn nhiều lắm so sánh với Thần Vương đỉnh cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2130 - Khôi Lỗi Trong Điện Cổ. (1)

Nếu như bọn họ thật sự muốn liều mạng cùng tám cỗ Khôi Lỗi này, chỉ sợ sinh tử đều là chuyện không biết!

Yến Việt lần này đến đây là vì Thiên Thần Vương, quả thật không muốn vì những thứ kia mà bỏ mạng ở chỗ này.

Nhưng mà, ánh mắt của hắn ít nhiều lại có hơi không cam lòng. Nếu mà chỉ có hai cỗ Khôi Lỗi, hắn có lẽ lại liều mạng cũng phải đoạt thần vật kia vào trong tay a!

- Yến huynh nếu đã đến đây, chúng ta đâu có đạo lí rút đi. Nói vậy với thực lực của Yến huynh sẽ đối phó hai cỗ Khôi Lỗi thì không là vấn đề. Còn sáu cỗ khác liền đều giao cho ta cũng được!

Lăng Tiếu nói một tiếng, ngay cả binh khí cũng không hề dùng đến, hắn bay thẳng về phương hướng đến Khôi Lỗi kia.

Lăng Tiếu vừa ra tay chính là dốc toàn lực. Chiến lực gấp mấy chục lần của hắn triển khai toàn bộ, một con Chân Long tuyệt thế trong nháy mắt bắt đầu gầm rú trong điện cổ này.

Yến Việt thấy một màn như vậy lập tức liền giật mình la lên

- Thiên Long Môn... Không phải, người Kim Tộc!

Dừng một lát, hắn thán phục nói

- Khó trách có quyết đoán đến bực này a!.

Yến Việt cuối cùng cũng đã biết thân phận của Lăng Tiếu, nhất định là họ "Lăng", chủng tộc có thể trong nháy mắt tăng sức chiến đấu lên cũng chỉ có người Kim Tộc mà thôi.

Chỉ thấy Lăng Tiếu nhảy vào trong những Khôi Lỗi này, trực tiếp cánh tay để trần mà đối đầu với bọn chúng. Hàng Long Chưởng đánh ra những con Kim Long công kích về hướng tới những Khôi Lỗi này.

Những Khôi Lỗi này thân thể so sánh Lăng Tiếu thì yếu hơn, nhưng lại chống cự được công kích của Lăng Tiếu vẫn đang hướng tới nó đánh sâu vào.

Những Khôi Lỗi Bán Thủy Thần chính là có tốc độ khá mau lẹ, hơn nữa lực lượng ra chiêu cực kỳ phi thường dồi dào, tuyệt đối không phải Thần Vương đỉnh cao bình thường có khả năng chống đỡ được.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không giống. Bản thân hắn có thân thể biến thái, cận chiến tuyệt đối là phương thức chiến đấu có lợi nhất cho hắn. Còn mấy con Khôi Lỗi tuy là Bán Thủy Thần, nhưng mà bọn chúng cũng chỉ có thể phát huy một phần ba uy lực đích thực của Bán Thủy Thần mà thôi. Do chúng thiếu đi thuộc tính lực lượng không gian chèn ép nên Lăng Tiếu cũng không sợ bọn họ.

Lăng Tiếu đối mặt công kích của bọn chúng vẫn không sợ hãi, trực tiếp lựa chọn phương thức cứng đối cứng. Hắn hóa chưởng thành quyền, Cửu Dương Phần Thiên Quyền với quyền ý cuồn cuộn nện ra, rất nhiều Chí Dương Hỏa Diễm trực tiếp đốt cháy ở trên những Khôi Lỗi này!

Những Khôi Lỗi này thân thể trải qua đủ loại thần tài luyện chế mà thành, nhưng mà y phục trên người bọn chúng cũng là vật bình thường, trong nháy

mắt liền bắt đầu bị đốt cháy.

Mà quyền kình của Lăng Tiếu trực tiếp đánh vào trên người bọn chúng, khiến cho trên người bọn chúng đều nhiều hơn những dấu quyền ấn. Rất nhiều Thiên Hỏa còn sót lại trên đó, sớm muộn phải đốt bọn chúng thành mảnh vụn!

Lăng Tiếu vì điều này mà phải trả giá không ít vốn liếng, hai vai cùng thân người đều bị Thần Khí của chúng bắn trúng. Cả người giống như đạn pháo bắn bay đi ra ngoài.

Thần Thể Lăng Tiếu đều đã biến hình, không ít chất dịch màu vàng chảy ra. Dẫu hắn có thần giáp phòng ngự cùng với thân thể biến thái mà vẫn phải bị thương, những Khôi Lỗi này quả là khó đối phó.

Nếu đổi làm người khác mà bị trúng chiêu như thế thì chỉ sợ Thần Thể đã là bị nện nát bét.

- Yến huynh ngươi vẫn còn không ra tay thì còn đợi đến khi nào?

Lăng Tiếu cau mày điên cuồng quát lớn đối với Yến Việt.

Yến Việt lúc này mới phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc quát một tiếng liền nện thẳng hướng tới hai cỗ Khôi Lỗi khác.

Hắn kinh hãi âm thầm kêu

- Chà chà, vị Lăng lão đệ này xem ra chỉ là Cao Giai Thần Vương. Không nghĩ tới lợi hại như thế, mới nhìn đến thì hình như là Hàng Long Chưởng của tiền bối Thiên Thần Vương Kiều Phong. Còn có hỏa quyền kia lại như là Thánh Dương Quyền của phái Nhật Tông. Những cái này đều là Thần Kỹ danh chấn Thiên Vực, mà vị Lăng lão đệ lại đều thông hiểu, thật sự là khó có

thể tin nổi a!.

Yến Việt bắt đầu thi triển bí thuật, lực lượng tăng gấp bội là đã có thể đối phó hai cỗ Bán Thủy Thần Khôi Lỗi này.

Lăng Tiếu chính là nhân cơ hội lại để cho phân thân thần hồn xuất ra. Nó ra tay đối phó với sáu cỗ Khôi Lỗi kia.

Phân thân thần hồn lập tức ngầm đến trước mặt những Khôi Lỗi này, một quyền trực tiếp đánh vỡ đầu một khối Khôi Lỗi.

- Bang bang!

Cả Bán Thủy Thần đích thực cũng không nhất định có thể phát hiện được phân thân thần hồn của Lăng Tiếu, làm sao những Khôi Lỗi trước mắt này có thể hơn được.

Bọn chúng có thân thể mạnh mẽ cứng rắn hơn nữa thì cũng không phải có khả năng bằng được phân thân thần hồn của Lăng Tiếu. Chỉ sau vài quyền, sáu cỗ Khôi Lỗi cấp bậc Bán Thủy Thần lập tức bị nện vỡ!

Lăng Tiếu không chút khách lập tức đều thu hết thần khí trong tay bọn chúng.

Những chiến lợi phẩm này cũng sẽ không cần chia đều với những người khác.

Lăng Tiếu xoay người nhìn sang Yến Việt đang đối chiến cùng hai cỗ Khôi Lỗi kia. Yến Việt mặc dù có thể đánh được ngang tay cùng bọn chúng, nhưng mà đã có vẻ phi thường cố hết sức.

Nhưng mà, Lăng Tiếu cũng không tính toán ra tay tương trợ. Hắn có khả

năng khẳng định Yến Việt có thể nuốt trôi hai cỗ Khôi Lỗi này.

Tất nhiên hắn nhìn ra được Thần Kỹ kia của Yến Việt chính là khá phi phàm, có một loại kình lực hung hăn liều mạng. Thường thường xuất thủ đều là một kích phải giết, tất cả công kích đều là nhằm vào những chỗ hiểm.

Cho dù là ai mà gặp phải loại đấu pháp liều mạng, thì về tâm tư lập tức sẽ trở nên vài phần khiếp đảm.

Quả nhiên, chỉ sau một lát, Yến Việt nắm bắt lấy cơ hội hai cỗ Khôi Lỗi phạm lỗi, lang nha bổng trong tay của hắn hung hăng đập vào trên đầu một khối Khôi Lỗi. Còn chính hắn ở sau lưng thì bị một Khôi Lỗi khác chém một kiếm, cũng may hắn có mặc thần giáp nên chỉ là bị chấn thương, tịnh không có gì đáng ngại.

Sau khi giết chết một khối, hắn lập tức dễ dàng hơn không ít. Chỉ năm chiêu sau, hắn lại đánh vỡ đầu một cỗ Khôi Lỗi khác!

Sau khi hắn thu hồi chiến lợi phẩm, lập tức móc ra đan dược uống vào.

Chính là, lực lượng của hắn so với trước đây đã giảm xuống không ít. Xem ra sử dụng bí thuật kia tăng chiến lực lên lại là phi thường tiêu hao thần lực.

- Yến huynh, chúng ta đi xem một chút rốt cuộc là thứ tốt gì đi!

Lăng Tiếu bật thốt lên với Yến Việt.

Yến Việt quay đầu nhìn lại, hắn rõ ràng phát hiện sáu cỗ Khôi Lỗi kia mà Lăng Tiếu đối phó đã ngã xuống toàn bộ không biết từ khi nào.

Thần sắc của hắn sợ ngây người! Cuối cùng là hắn có khả năng khẳng định vừa rồi cấm chế ở bên ngoài cũng nhất định là Lăng Tiếu mở ra!

Liền trong thời gian hai người muốn lên lấy thần vật, từ bên ngoài đột nhiên xông vào không ít nhân mã.

Lãng Tiếu có được thực lực có thể đánh ngang tay cùng Bán Thủy Thần, nên việc có thể hủy diệt những Khôi Lỗi này không là vấn đề.

Code:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2131 - Khôi Lỗi Trong Điện Cổ. (2)

Yến Việt chính là Dong Binh Chi Vương, hắn trải qua các lần sinh tử chiến đếm không hết. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú ra sao thì có thể nghĩ. Hơn nữa hắn còn có bí thuật, nên muốn đối mặt hai cỗ Khôi Lỗi cấp Bán Thủy Thần này thì vẫn còn gượng gạo ứng phó được.

Tất nhiên Khôi Lỗi chính là Khôi Lỗi, nên không có khả năng thật sự có được năng lực đích thực của Bán Thủy Thần.

Hai người vừa mới thu thập xong chiến trường, đang muốn đi lên lấy thần vật vào tay, chính là từ bên ngoài lại đột nhiên xông vào không ít người.

- Ha ha, còn may còn may, đồ vẫn còn!

Một đạo âm thanh đi theo nụ cười sảng khoái vang lên.

Chỉ thấy tổng cộng có bảy người rơi vào bên trong điện cổ, mà kẻ phát ra âm thanh cười rộ đó rõ ràng là người trung niên mặc thần giáp nặng trịch kia ở chính giữa.

Người trung niên này có tên gọi là Hùng Liêu, thân hình cao lớn cường tráng dị thường, so sánh với Yến Việt còn cường tráng hơn. Dẫu Lãng Tiếu đã từng gặp nhiều người như vậy thì trong đó cũng chỉ có Tiên Vu Dã là có thể so sánh cùng hắn. Hắn đã có được tu vi Thần Vương đỉnh cao, cầm trong tay một cây lang nha bổng tương tự với Yến Việt, một cỗ khí tức tà ác nồng đậm kinh hoàng liền tỏa ra.

Ở phía sau hắn còn có sáu người, nhưng mà xem cách bọn hắn ăn mặc thì

tựa hồ thực sự không phải là đều đến từ cùng một thế lực.

Bọn họ sở dĩ đi chung một chỗ, đúng là bởi vì bọn họ có được lợi ích và mục tiêu chung.

Mà ở trong số bọn họ lại lấy Hùng Liêu là người có thực lực dũng mãnh nhất, cho nên tạm thời kết thành đồng minh do hắn cầm đầu.

- Hùng lão đại đừng có sơ ý, người phía trước kia hẳn là Dong Binh Vương Yến Việt, thực lực của hắn chính là không kém!

Một người nam nhân thấp lùn nhìn như gầy yếu ở bên người Hùng Liêu liền nói.

Người này đứng chung một chỗ cùng Hùng Liêu, một cao một thấp, sự tương phản càng tôn lên phi thường rơ ràng!

Hắn là Phí Đông, đều là Thần Vương đỉnh cao. Trong số mấy người kia hắn là người mà tướng mạo có vẻ già nhất, hắn vốn là Hộ Tông trưởng lão đến từ một thế lực cỡ trung.

Danh tiếng của Yến Việt người biết không ít, Phí Đông càng là liếc mắt liền nhận ra hắn, trong lòng không khỏi có hơi khiếp đảm.

Nhân vật như vậy chính là nổi danh hạng người quyết đoán, hắn không cho rằng chính mình có thể có tư cách so sánh cùng đối phương. Cũng may bên bọn họ có nhiều người, thật cũng không cần quá mức lo lắng.

- Nếu nhận ra Bổn vương, các ngươi hiện tại cút còn kịp!

Yến Việt cau mày quay sang những người đột nhiên xông tới mà quát.

Vừa rồi toàn lực đối phó Khôi Lỗi, nên không có cảm ứng được đột nhiên có người xông tới. Quả thật hắn không muốn miếng thịt đã đến mồm còn bị người khác cướp đoạt.

- Dong Binh Chi Vương cái gì, lão Hùng ta chưa nghe nói qua. Ta đếm đến ba, các ngươi cút khỏi từ nơi này thì ta có khả năng tha cho các ngươi một mạng. Bằng không... Hắc hắc, ngay cả đồ trên người các ngươi ta cũng muốn thu tất cả!

Hùng Liêu khẽ rung lên một phen cây lang nha bổng trong tay mà cười lạnh nói.

Ngay lập tức, tất cả mọi người bên trong gian điện cổ đều căng thẳng hơn.

Chỉ là, có một người cũng không hề di chuyển, hắn phảng phất không hề thấy những người khác, mà bay thẳng đến phía trước thần vật.

- Thật can đảm, lại muốn đoạt thần vật của chúng ta!

Tại phía sau Hùng Liêu, có một người nhìn thấy đột nhiên có người lao về hướng tới thần vật, hắn lập tức quát lớn một tiếng, ngay lập tức giương kiếm đâm về hướng tới Lãng Tiếu.

Kiếm pháp của người này cực kỳ sắc bén, tốc độ ra tay giống như tia chớp. Một đạo kiếm quang trong nháy mắt đã đâm thẳng tới.

- Hưu!

Một đạo bạch quang lóe ra, trong không khí phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

- Càn rỡ!

Yến Việt đang đứng ở trước mặt những người này, hắn làm sao có thể nhìn những người khác đánh lén Lãng Tiếu. Hắn quát to một tiếng, lang nha bổng vung lên cứ như thế trước tiên chặn kiếm mang kia lại.

- Xem ra các ngươi là muốn rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Mọi người cùng nhau lên giết chết bọn họ, để cho ngôi vị Thiên Thần Vương giảm bớt mấy đối thủ đi!

Hùng Liêu nhe rãng cười một tiếng, mang theo lang nha bổng liền nện xuống về hướng tới đầu của Yến Việt.

Hùng Liêu tựa hồ có lực lượng lớn vô cùng vô tận, lang nha bổng của hắn nện tới có lực lượng phi thường hùng hậu. Nó nện cho ngôi điện cổ này đều bắt đầu rung rinh. Nếu không có cấm chế nơi này để bảo vệ điện cổ này, chỉ sợ chỉ dựa vào lực lượng của hắn liền đã đập nát chỗ này!

Yến Việt vừa rồi tuy là tiêu hao không ít thần lực, nhưng mà trước khi nhận thấy có người vào thì hắn đã uống thần đan, lực lượng cũng được khôi phục. Căn bản hắn không sợ bất luận kẻ nào.

- Keng keng!

Đoản binh của hai người va vào nhau, hai cây lang nha bổng trong nháy mắt đan xen xuất ra những tia lửa kịch liệt!

Đánh ra một chiêu, hai người chẳng phân biệt được cao thấp, thần lực tương đương.

Yến Việt cùng lúc đối phương xuất ra lực lượng thì hắn đồng thời hét lớn một tiếng, bắt đầu nhằm vào Hùng Liêu mà phản kích.

Hùng Liêu đã nổi lên sát ý đối với Yến Việt, tự nhiên cũng là không muốn

buông tha Yến Việt, hắn quay sang những người khác mà quát to một tiếng

- Các ngươi đi giết chết tiểu tử kia!.

Nếu như lúc trước thì Yến Việt có lẽ còn lo lắng cho Lãng Tiếu, chính là hiện tại hắn cũng không hề lo lắng một chút nào.

Lãng Tiếu có thể trong một trong khoảng thời gian ngắn hủy diệt sáu cỗ Bán Thủy Thần Khôi Lỗi, thực lực của hắn còn yếu ở chỗ nào đây?

Yến Việt cùng Hùng Liêu hai người xông lên xoắn vào nhau mà chém giết, cả hai muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Lăng Tiếu liền nhằm về hướng một đối thủ lao tới.

Bên kia, Thần Vương đỉnh cao vừa rồi đã ra tay đối với Lãng Tiếu lại lần nữa xông về hướng tới Lãng Tiếu.

Hắn có kiếm thuật phi phàm, vừa ra tay liền mang theo những trận hàn quang chia làm mấy phương hướng bao bọc lấy Lãng Tiếu. Mỗi một đạo kiếm quang giống như rắn ra khỏi hang, vừa nhanh vừa độc, lại có thần lực hào hùng!

- Tiểu tử thúi, cũng không chịu rửa mắt nhìn kĩ, mấy thứ kia mà ngươi đụng được rồi sao?

Người kia mắt thấy Thần Kiếm của mình liền đâm vào trên người Lãng Tiếu, hắn phát ra nụ cười đắc ư mà lạnh lùng nói.

Hắn cho là Lãng Tiếu cãn bản phản ứng không kịp, khẳng định là phải trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn!

- Đinh đương!

Chỉ là khi trường kiếm của hắn đâm vào phía sau lưng Lãng Tiếu, thì cũng là vô phương đâm xuyên qua thần giáp của Lãng Tiếu.

- Lại là thần giáp cấp cao nhất!

Người kia ánh mắt lóe lên vẻ tham lam mà giật mình la lên một tiếng, trường kiếm vừa chuyển thế lại hướng tới gáy Lãng Tiếu định đâm.

Hắn thật sự là coi Lãng Tiếu như bù nhìn rơm, cho là Lãng Tiếu không có bất cứ khả năng phản kháng gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2132 - Không Trách Được Ta! (1)

Vào lúc hắn tung ra nhát kiếm thứ hai này, Lãng Tiếu đã né tránh trước đây, đồng thời đã lướt đến phía sau người kia, một tay nắm chắc lấy lưng người kia.

Hắn ngay cả nói đều lười nói, bàn tay vừa phun kình lực thì sát khí tím ngắt đáng sợ trong nháy mắt đã hướng tới cổ người này mà luồn vào.

- Tư tư!

Lực lượng của Lãng Tiếu đã phá vỡ phòng ngự của người này, lượng lớn sát khí tím ngắt trong nháy mắt xông vào bên trong Thần Thể người này. Cứ như thế nó đã hủ thực Thần Thể của hắn đến nám đen. Sức sống trong nháy mắt biến mất hơn phân nửa.

- A a!

Người kia phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi ai làm những người khác đều bị hăm dọa sợ mất mật.

Đến khi những người khác nhìn lần nữa, lại thấy Thần Thể người kia đang sống sờ sờ bỗng trở nên khô quắt, khiến cho bọn họ bị hăm dọa đến run bần bật.

Phải biết là Thần Thể của bọn họ đâu phải là dễ dàng bị phá hư, cho dù là dính vào những Bản Nguyên Thiên Hỏa hoặc là Bản Nguyên Độc Nguyên thì đều không đến mức trong nháy mắt bị hủy hoại hết Thần Thể.

Chính là đồng bạn trước mắt bọn họ lại chỉ ở trong nháy mắt liền bị đối thủ tóm lấy, còn bị trực tiếp hủ thực thành xác khô, cuối cùng thì càng là hóa thành mảnh vụn.

Một sự sợ hãi đến từ đáy lòng lập tức dâng lên trong lòng bọn họ, một dòng mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy ròng ròng.

Người vừa rồi kia mặc dù thực sự không phải là cường đại nhất trong số bọn họ. Nhưng dầu sao cũng là một vị Thần Vương đỉnh cao, là cường giả ngay cả sáu cửa ải cũng vượt qua để tới được nơi đây. Vậy mà chỉ một chiêu liền đến mẩu vụn thi thể cũng toàn bộ không còn, hỏi bọn họ có thể không sợ hãi sao?

Bọn họ đương nhiên không biết vào lúc Lãng Tiếu tóm lấy người này, công kích hồn lực của hắn đã đả thương thần hồn người kia. Do đó Thần Thể phòng ngự của người kia tự nhiên là không thể phát huy ra được bất cứ tác dụng nào, sát khí tím ngắt cứ như vậy mà hủ thực hết sạch Thần Thể của hắn là chuyện có thể dự đoán được.

Lãng Tiếu nhân cơ hội hấp thu thần hồn người này vào trong Thức Hải, còn Thần Kiếm cùng Không Gian Giới Chỉ của hắn thì không chút khách khí thu hết. Tiếp theo hắn quay sang mấy người khác.

Hàn quang từ đôi mắt hắn trong nháy mắt đã khiến cho bọn chúng giống như lọt vào trong hầm băng lạnh buốt, cái lạnh đến khó chịu cực kỳ!

- Hỗn đản, chúng ta cùng nhau hợp lực ra tay giết chết hắn!

Phí Đông kia rùng mình một cái rồi phục hồi tinh thần lại mà nổi cơn thịnh nộ điên cuồng quát lớn.

Hắn dẫn đầu ra tay trước, hai chiếc dao găm trong tay kia bí mật mang theo

âm hàn nhằm hướng tới đôi mắt của Lãng Tiếu định đâm.

Bốn người khác cũng biết hiện tại đâu phải là lúc để lùi bước, chỉ có hợp lực bắt lấy người này mới là con đường sống duy nhất!

Ngũ đại Thần Vương đỉnh cao vội vàng ra tay. Tất cả bọn họ đều dốc toàn lực, lực lượng của bọn họ trong nháy mắt đè nén không gian trong điện cổ này đến nổ ra những trận âm thanh nặng nề ngột ngạt.

Bọn họ muốn trong một chiêu này phải giết chết Lãng Tiếu, bằng không kẻ chết sẽ chỉ là bọn họ.

Lãng Tiếu cười lạnh một tiếng

- Các ngươi chính mình muốn đi tìm chết, quả là không trách được ta!.

Lực lượng thần hồn của Lãng Tiếu trong nháy mắt chia ra làm ba, đột ngột công kích về hướng tới Phí Đông kia cùng với hai người khác. Đồng thời Bãng Hỏa Kiếm xuất hiện ở trong tay hắn, ánh bãng hàn hiện ra thấp thoáng!

- A a a!

Ba đạo âm thanh kêu la thảm thiết cùng vang lên. Ba đạo hàn mang lóe lên, ba cái đầu trong nháy mắt bay lên từ cổ bọn họ.

Mặt khác,công kích của hai người còn lại cũng đã đánh tới vị trí của Lãng Tiếu.

- Rầm rầm!

Chỗ Lãng Tiếu đứng đã bị lực lượng đáng sợ oanh tạc không ngừng, mấy cái bàn ở gần đó bị lan đến đều hóa thành phấn vụn.

- Hẳn là hắn đã chết rồi!

Một người cau mày một cái mà nói lẩm bẩm.

Đến lúc tất cả mây khói đều tan đi, có một bóng người vẫn đang đứng vững như núi Thái sơn ở nơi đó, làm cho người ta một loại cảm giác như thể nó rất khó lòng lay chuyển.

- Ngươi... Ngươi lại vẫn chưa chết, lão Phí bọn họ sao... Sao?

Tên còn lại thấy Lăng Tiếu cũng không hề hấn một chút nào, lại còn phát hiện khí tức đồng bạn của mình thì đã biến mất, chỉ có ba cỗ thi thể không đầu nằm trên mặt đất, quanh cảnh trông có vẻ vô cùng hung ác khủng bố!

- Bọn họ đã đi Diêm vương đưa tin trước các ngươi một bước, các ngươi cũng đi theo đi thôi!

Lãng Tiếu lạnh lùng khắc nghiệt nói một tiếng, bóng dáng biến mất ở trước mặt mọi người.

Đến khi hai người bọn hắn nhận thấy được như vậy thì Bãng Hỏa Kiếm của Lãng Tiếu đã chém nốt cả hai cái đầu của bọn họ lăn xuống đất.

- Bịch bịch!

Hai cỗ thi thể không đầu bắn máu tung tóe, mùi tanh hôi bốc ra.

Thần hồn của bọn chúng lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi, chúng muốn cuống quít chạy trốn.

Đáng tiếc, bọn chúng sao có thể chạy thoát được?

Lãng Tiếu không chút khách khí dùng Long Phượng Thần Cô thu hết thảy thần hồn của bọn chúng, bổ sung lực lượng thần hồn Thức Hải của hắn.

Hiện tại Lãng Tiếu căn bản không cần tĩnh tâm tiêu hóa những thần hồn này. Có Long Phượng Thần Cô, hắn liền có khả năng trực tiếp hấp thu những thần hồn mới bắt được này để bổ sung cho lực lượng thần hồn của hắn.

Hấp thu thần hồn của sáu đại Thần Vương đỉnh cao, lực lượng thần hồn của Lãng Tiếu lại tăng trưởng không ít.

Nhưng mà muốn đạt tới thần hồn Chí Tôn đích thực, còn không biết phải hấp thu bao nhiêu loại thần hồn mới đủ được đây.

Lãng Tiếu thật cũng không sốt ruột, hiện nay có thể có được thần hồn Bán Thủy Thần cũng đã đủ cho hắn chém giết bất luận kẻ nào dưới Chí Tôn.

Hắn nên học cách thỏa mãn a!

Lãng Tiếu quay người nhìn sang Yến Việt vẫn còn đánh nhau cùng Hùng Liêu. Hắn rõ ràng phát hiện Hùng Liêu kia lại là người của tộc Thú Nhân.

Tộc Thú Nhân này chính là kẻ thù của Hồn Tộc cũng giống như U Ảnh tộc!

Yến Việt thân là Dong Binh Chi Vương, thường xuyên ra vào những dãy núi cổ này, kinh nghiệm chiến đấu phong phú ra sao. Mà hắn đánh nhau cũng đều là thập phần liều mạng.

Bằng không, hắn cũng sẽ không được người khác đánh giá cao như vậy.

Hắn vốn tưởng rằng đối đầu Hùng Liêu, muốn bắt được hắn thì thực sự không phải là việc gì khó.

Chính là vừa đánh nhau hắn phát hiện suy nghĩ của hắn rất đơn giản. Lực lượng của Hùng Liêu này thập phần cường đại, cũng không hề kém chút nào so với những Thập Giai Cao Giai Thánh Thú mà hắn chém giết, làm cho hắn liền phải lần thứ hai sử dụng đến bí thuật.

Trong dĩ vãng mọi việc đều thuận lợi, bí thuật đủ để giết chết bất kể đối thủ nào trong số những người cùng bậc.

Chỉ là hắn có bí thuật, mà Hùng Liêu kia lại cũng có thể biến thân. Hắn lại hóa thành một Thú Nhân mình gấu tay gấu, do đó lực lượng của hắn đã tăng lên điên cuồng dữ dội tới cực điểm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2133 - Không Trách Được Ta! (2)

Yến Việt luân phiên sử dụng bí thuật để cho hắn tiêu hao không ít thần lực, còn hiện nay lực lượng của hùng nhân này đã đè ép hắn một đầu, đánh cho hắn liên tiếp bại lui không thôi.

- Ngươi quả thật lại có vài phần thực lực, có thể bức ta đến tình trạng này. Nhưng cũng chỉ là đến thế này mà thôi!

Hùng Liêu quát to một tiếng giận dữ, lang nha bổng hóa thành những bóng hùng ảnh bổ nhào về hướng tới Yến Việt.

- Phốc phốc!

Yến Việt càng không ngừng đón đỡ, nhưng mà thân thể hắn vẫn bị nện đến bay ra thật xa. Hắn liên tục hộc ra không ít máu tươi, xem ra hắn đã là bị trọng thương.

Hùng Liêu đánh lui Yến Việt, khí tức tà ác trở nên càng đậm đặc hơn, thân hình cường tráng lại lần nữa đánh về hướng tới Yến Việt, muốn nện thẳng Yến Việt ngã gục!

Yến Việt càng không ngừng né tránh, gượng gạo ứng phó, nhưng vẫn là bị đánh cho liên tục thổ huyết, dấu vết bại trận của hắn đã hiện ra!

Yến Việt muốn triệu hoán Thánh Thú của mình ra trợ trận. Chính là phát hiện Thánh Thú lại vô phương chạy ra, rất hiển nhiên ở trong điện cổ này đã ngăn cách cảm ứng của hắn cùng với Thánh Thú. Hẳn là không cho phép Thánh Thú có kích cỡ lớn như vậy phá hoại các thứ trong điện cổ này!

Gặp phải Hùng Liêu càng trở nên khủng bố hơn, Yến Việt đã tuyệt vọng!

Hắn trải qua sinh tử chiến không ít, nhưng khi gặp phải loại chủng tộc cổ Thú Nhân cùng bậc với mình, thì lực lượng của hắn cũng lại còn kém hơn một bậc a!

Liền tại thời điểm mấu chốt, một bóng người xông lại đây, kéo Yến Việt sang một bên, đồng thời đón đỡ lang nha bổng đang ầm ầm đánh tới một kích của Hùng Liêu kia.

- Đinh đương!

Sau khi binh khí đan xen giao nhau, ba người trong nháy mắt đã lại tách ra.

Người cứu Yến Việt đúng là Lăng Tiếu mang theo Kim Long Thương xông tới kịp.

- Đa... Đa tạ ngươi, lão đệ!

Yến Việt nói khó nhọc.

- Mau mau chữa thương đi, người nầy liền giao cho ta đi!

Lăng Tiếu lên tiếng, Kim Long Thương chỉ về phía Hùng Liêu đằng xa, lực lượng gấp mấy chục lần đã là tăng lên tới trình độ cao nhất.

Vào lúc Thượng Cổ, đã có rất nhiều chủng tộc cổ đều hạ thủ đối với Hồn Tộc, mà tộc Thú Nhân chính là một tộc trong đó.

Kỳ thật Hồn Tộc cùng Thú nhân tộc không phải là có ân oán gút mắt gì. Nhưng khi Hồn Tộc bị các chủng khác bức bách, Thú nhân tộc chính là nhân cơ hội đục nước béo cò tham gia cùng vây giết người Hồn Tộc, bốn phía

cướp đoạt tài nguyên của người Hồn Tộc.

Những điều này ở trong truyền thừa trí nhớ của Hồn Phong cũng có nói rõ.

Lăng Tiếu nhìn Hùng Nhân này, trong Long Nhãn lóe ra sát ý lộ rõ. Ở trong mắt hắn người này là hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Ngươi lại không có việc gì, mấy gia hỏa khác kia đâu rồi?

Hùng Liêu lắc đầu tỏ vẻ không tin Lăng Tiếu lại còn sống, nhưng lại còn đỡ được công kích của hắn.

Đến khi thần niệm của hắnquét một vòng thì lại phát hiện những người đến đây cùng hắn lại toàn bộ không có khí tức. Ánh mắt của hắn liếc một lượt cũng là phát hiện mấy cỗ thi thể không đầu, lúc này hắn mới ý thức được điều gì.

- Bọn họ đã ở dưới Hoàng Tuyền đợi ngươi!

Lăng Tiếu dậm chân một cái, cả người giống như tia chớp liền xông tới. Từ bên trong Kim Long Thương có một con Kim Long đáng sợ rít gào lao về hướng tới Hùng Liêu định nuốt chửng.

- Mấy kẻ phế vật vô dụng.

Hùng Liêu gào thét một tiếng, lang nha bổng múa vù vù nện xuống về hướng tới Lăng Tiếu đang đón một chiêu này.

Lăng Tiếu mới ra chiêu, Hùng Liêu đã biết rõ hắn là người Kim Tộc. Thế nhưng Lăng Tiếu chỉ là thực lực Cao Giai Thần Vương, coi như có thể tăng chiến lực lên thì có thể so sánh cùng với biến thân của hắn sao?

Vào lúc một bổng của hắn hạ xuống, lực lượng công kích của Lăng Tiếu lại bị hắn quét cho một lượt mà tan đi.

- Hắc hắc, cũng chỉ đến như vậy!

Hùng Liêu cười lạnh một tiếng, lang nha bổng lại huy động lần nữa, hướng tới Lăng Tiếu ở phía trước mà nện.

Chỉ tiếc hắn cũng không biết một chiêu này chỉ là hư chiêu của Lăng Tiếu, mà ở phía trước hắn chẳng qua cũng chỉ là một đạo tàn ảnh còn lại của Lăng Tiếu mà thôi.

Lăng Tiếu đã đến phía sau hắn, hung hăng đâm một thương về hướng tới lưng Hùng Liêu.

Kim Long Thương chính là Thần Khí cấp cao nhất, Long Hồn đã dưỡng thành, nên một thương trực tiếp đâm thành một cái lỗ lớn trên thần giáp của Hùng Liêu kia, sau đó xuyên vào bên trong thân thể của Hùng Liêu!

- A!

Hùng Liêu kêu thảm một tiếng, hắn tăng lực lượng lên, miễn cưỡng đẩy lui Kim Long Thương của Lăng Tiếu.

Hắn quay người lại mạnh mẽ đánh trả Lăng Tiếu. Những con gấu to lớn nhào đầu đánh tới về phía Lăng Tiếu, chúng muốn bắt giữ Lăng Tiếu để xé rách phân thây, uy lực khủng bố kia của họ nhà gấu có thể làm cho người kinh hãi khiếp sợ!

- Hùng Phệ Phác!

Đây chính là cường chiêu cuối cùng của Hùng Liêu, đối với cận chiến mà

nói có lực sát thương rất lớn. Cho dù là Bán Thủy Thần mà bị hắn bắt đươc cũng đều phải bị hắn cứ như vậy mà xé rách phân thây mất mạng!

Tốc độ của Lăng Tiếu vốn là vô song, nhưng mà lúc vừa rồi bị Hùng Liêu tập trung sức mạnh túm cây thương, mà cự li giữa hắn cùng với Hùng Liêu tương đối gần, nên muốn né tránh cũng đã không còn kịp nữa. Hai vai hắn đã bị Hùng Liêu nắm chắc.

- Đi tìm chết cho ta!

Hùng Liêu hai mắt đỏ hồng rống một tiếng kinh động, đôi hùng chưởng kia giống như một lực lượng vô thượng có được uy phong xẻ đá phá sắt thép.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể của mình phải bị tên to con này xé thành hai nửa. Cũng may thân thể hắn không phải tầm thường có thể so sánh, nên hắn chỉ cảm thấy đau đớn, cũng không lập tức bị xé rách.

Hùng Liêu trong lòng kinh hãi, hắn lại không thể lập tức xé tiểu tử này thành hai nửa, song chưởng của hắn tiếp tục chăm chú dốc toàn lực.

- A a!

Chính là, trên người Lăng Tiếu đột nhiên phát ra ngọn lửa Thiên Hỏa dày đặc, nó đốt cháy đôi hùng chưởng của Hùng Liêu kia đến đỏ lên tới tận bả vai, khiến cho hắn đau đớn kêu lên, khiến cho hắn không thể không lập tức buông tay.

Đúng vào trong thời gian hắn buông tay, Lăng Tiếu rảnh tay tức thì ra đòn, tức thì bắt đầu ra tay nhanh như tia chớp.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Mặt Hùng Liêu mặt bị Lăng Tiếu hung hăng nện ầm ầm một cái, sống mũi đều lõm vào bộ khung xương rắn ở bên trong, khiến hắn đau đến oa oa kêu lớn.

- Thật đúng là đủ bướng!

Lăng Tiếu khen ngợi một tiếng. Quyền kình giống như hạt mưa điên cuồng nện thẳng về phía trước.

- Bang bang!

Hùng Liêu căn bản ngay cả sức chống đỡ cũng không có, cái đầu gấu kia trực tiếp bị Lăng Tiếu đánh vỡ tan, ngay cả thần hồn cũng bị Lăng Tiếu lập tức nuốt chửng.

Lăng Tiếu lắc lắc bàn tay, những món đồ trên người Hùng Liêu hoàn toàn tịch thu hết.

Ngay sau đó, hắn vung tay lên. Mấy đạo Hỏa Diễm hướng tới vài cỗ thi thể liền đốt cháy. Chỉ sau một lát, tất cả thi thể đến ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2134 - Có Thể Biến Thái Như Thế ! (1)

Yến Việt đứng ở một bên nhìn một màn này mà không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Hắn phát hiện chính mình lại có điểm bắt đầu chột dạ.

- Chậc chậc... Tiểu tử này rốt cuộc có thực lực gì, mà... Có thể biến thái như thế!

Yến Việt cảm khái ở trong lòng.

Thực lực của hắn không nói có thể vô địch trong cùng bậc, nhưng mà cũng tuyệt đối là người nổi bật trong đó.

Chính là nay thấy Lăng Tiếu đánh vỡ đầu Hùng Liêu sạch sẽ lưu loát như vậến Việt liền cảm giác được Lăng Tiếu hẳn là Thần Vương đỉnh cao, mà hắn chỉ là Cao Giai Thần Vương. Thực lực giữa hai người hẳn là nên trao đổi mới đúng a!

- Yến huynh ngươi không có chuyện gì chứ?

Lăng Tiếu quan tâm hỏi han.

Yến Việt vội vàng lắc đầu đáp

- Không có... Không có gì, chỉ là có hơi cạn kiệt sức lực quá độ, nghỉ ngơi một phen là tốt!.

Lăng Tiếu gật đầu nói

- Vậy là tốt rồi, ta đi xem qua một chút xem ở bên kia có vật gì.Đợi lát nữa chúng ta lại chia đều giữa hai người!.

- Không... Không, thế này không được a!

Yến Việt vội vàng nói.

Chuyện nơi đây có thể nói đều là người ta giải quyết xong xuôi, hắn dựa vào chỗ nào mà có tư cách chia đều với người khác a!

Lăng Tiếu cười cười không nói điều gì, hắn liền đi về hướng tới chiếc đài nằm ở chính giữa ngôi điện cổ kia.

Hắn vẻ mặt tương đối căng thẳng, hắn biết những thần vật này cũng sẽ không dễ dàng liền rơi vào trong tay như vậy. Ở trước thần vật này đã khẳng định có phân bố cấm chế.

Lăng Tiếu đi tới cách cái đài này chưa đầy hai thước. Hắn nhìn thấy mấy thứ thần vật bày ra ở đó, trong đó rõ ràng có một bộ thần giáp màu vàng, có một thanh Thần Kiếm lớn bị sứt mẻ, có ba mũi tên tùy tiện bày ra, cùng với vài bản sách cổ và chiếc bình cổ.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm ba mũi tên kia mà giật mình la lên

- Chẳng lẽ... Đây là Bồ Đề Thần Tiễn Vũ?.

Từ ba chiếc mũi tên gỗ này, Lăng Tiếu có một loại cảm giác thập phần quen thuộc ập tới. Hắn cảm giác được mấy mũi tên này cùng Bồ Đề Thần Cung mà hắn sử dụng rất là tương tự.

Nếu thật sự là Bồ Đề Thần Tiễn Vũ, vậy thì cây Bồ Đề Thần Cung kia của hắn liền không hề có bất cứ chỗ thiếu hụt nào nữa, mà tổ hợp chung một chỗ

thành một kiện Thần Khí cổ đầy đủ!

Đến lúc đó, với Bồ Đề Thần Cung trong tay, cho dù là lấy thực lực bây giờ của hắn thì đều có thể trực tiếp bắn chết Bán Thủy Thần a!

Nếu như là lợi dụng thực lực Bán Thủy Thần bắn lén, có thể đoán trước Chí Tôn đều phải chịu không thấu.

Phải biết rằng Bồ Đề Thần Cung này chính là Trung Giai Thần Khí cổ, mà không phải Thần Khí cổ bình thường có khả năng bằng được.

Lăng Tiếu kiềm chế xúc động, Kim Long Thương trong tay hướng tới cái đài kia mà đâm tới.

Chỉ là Kim Long Thương này của hắn còn chưa đâm tới trước đài, thì một cỗ lực phản chấn cường đại đã truyền tới. Ở trong khoảng một thước trước đài trong nháy mắt liền nhấp nháy từng đợt lực lượng cấm chế dao động.

- Quả nhiên không phải dễ dàng như vậy a!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, hắn chỉ có thể để cho phân thân thần hồn xuất ra lần thứ hai.

Phân thân thần hồn vung cây Kim Long Thương hướng tới cấm chế kia mà nện thẳng về phía trước.

- Rầm rầm!

Điện cổ này đều bị nện đến càng không ngừng bắt đầu di động, như là tùy thời đều phải đổ sụp xuống.

Yến Việt cách đó không xa đều bị hăm dọa sợ mất mật. Hắn không nghĩ tới

Lăng Tiếu lại xuất ra động tĩnh lớn như thế!

Lăng Tiếu liên tục nên ầm ầm hơn mười cái mà cũng không thể phá vỡ, đâm ra hắn không khỏi có hơi lo lắng.

Hắn quát to một tiếng, phân thân thần hồn liến dốc tất cả lực lượng đạt đến trình độ cao nhất. Tiếp theo hắn dốc hết tất cả lực lượng xuất kích lần thứ hai.

- Cách cách!

Cấm chế phòng ngự rốt cục không chịu được công kích mãnh liệt của Lăng Tiếu mà vỡ vụn ra.

Lăng Tiếu vui mừng, tiếp theo quay sang hướng Yến Việt vẫy vẫy tay mà nói

- Yến huynh ngươi mau tới đây, chúng ta nhanh chóng phân chia các thứ rồi rời khỏi nơi này!.

Yến Việt vội vàng xua tay nói

- Không... Không cần, đây đều là thứ ngươi nên được!.

- Yến huynh, ngươi không coi tiểu đệ là bằng hữu như vậy sao? Lúc đầu có rõ ràng nói sẽ chia đôi, như thế nào có thể làm cho tiểu đệ trở thành kẻ nói không giữ lời!

Lăng Tiếu nói.

Yến Việt nhìn Lăng Tiếu tựa hồ không giống nói giỡn, liền nói từng chữ

- Hảo, nếu lão đệ có lòng như thế, ta đây mà từ chối thì bất kính!.

Yến Việt đi tới trước đài nhìn những thần vật này mà cũng không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ. Hắn nhìn ra được những thứ này nhất định không phải phàm vật.

- Như vậy đi, ta trước chọn mấy mũi tên kia. Cái này có tác dụng đối với ta. Còn những cái khác Yến huynh ngươi nhìn chỗ nào thì cầm vài món đi!

Lăng Tiếu nói rất là hào phóng.

Đối xử với ai có thể kết giao bằng hữu, Lăng Tiếu cho tới bây giờ cũng không keo kiệt mảy may!

Yến Việt toàn thân giật mình một cái la lên

- Không... Không được, lão đệ, ngươi để mắt tới lão ca ta, đó đã là vinh hạnh lớn lao đối với lão ca ta. Ngươi có lẽ cứ chọn trước những thứ ngươi cần, nếu có gì ngươi nhìn không thuận mắt thì hãy lưu lại cho lão ca là xong.

Cho dù nói như thế nào, Lăng Tiếu làm như vậy là đủ để cho Yến Việt cảm giác được Lăng Tiếu chứng thật là một người bằng hữu rất xứng đáng làm bạn chí cốt, trong lòng đã đích thực nảy sinh ý nghĩ muốn kết giao!

Lăng Tiếu lắc đầu đáp

- Yến đại ca, ngay từ đầu ta đã cảm giác đại ca là người phi thường thẳng thắn, đủ can đảm. Tại sao đột nhiên lại trở nên ủy mị như thế? Bảo thì ca cứ cầm đi, bằng không chính là không xứng bằng hữu với Lăng Tiếu ta!.

Yến Việt nghe xong lời này thì sửng sốt, tiếp theo phá lên cười

- Ha ha, thật tốt... vậy lão ca ta không khách khí nữa!.

Hắn xem một lượt những thần vật này, cuối cùng vẫn nhặt lên mấy quyển Bổn thần kỹ kia. Hắn phát hiện những thứ này chính là Thần Kỹ Thượng Cổ đã thất truyền. Một khi tu luyện đại thành, uy lực của nó tuyệt đối có thể nói là khủng bố.

Hắn nhìn tít mắt không thôi, cuối cùng hắn đưa tay chọn một quyển Thần Kỹ thích hợp chính mình tu luyện liền nói

- Được rồi, nhiều thứ tốt như vậy mà có Bổn thần này kỹ thích hợp với ta, những cái khác đều thuộc về lão đệ!.

Lăng Tiếu cười cười lại không nói thêm điều gì. Những thần vật khác hắn đều thu hết, chỉ có điều là trong tay lại để lại một cái bình ngọc. Trên nhãn bình ngọc này chính là viết ba chữ "Chí Tôn đan", bên trong có một viên đan dược.

Lăng Tiếu đưa bình ngọc này đến tận tay Yến Việt mà nói

- Đây, cái này thuộc về Yến đại ca ngươi!.

Lúc đầu có cấm chế cường đại ngăn cách thần vật nơi này, Lăng Tiếu cũng không lo lắng dược tính của thần đan trong bình ngọc này sẽ bị làm hỏng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2135 - Có Thể Biến Thái Như Thế ! (2)

Viên Chí Tôn đan này chính là một vật đủ để cho người ta động tâm. Tổng cộng cũng mới có ba viên, mỗi một viên cũng phải hao phí không biết bao nhiêu thần tài mới luyện chế thành. Giá trị của nó tuyệt đối hơn tất cả thần vật trên.

Lăng Tiếu có thể giao lại một viên Chí Tôn đan cho Yến Việt, phần khí phách này quả thực không phải người bình thường có khả năng bằng được.

Yến Việt cũng hoài nghi chính mình có phải đang nằm mơ không, trên đời này lại có người tốt như vậy sao?

Từ nhỏ đến lớn, Yến Việt không biết chịu bao nhiêu đau khổ, mới từ một thiếu niên hèn mọn cô độc đạt đến một đời cảnh giới Thần Vương đỉnh cao như hiện nay.

Hắn đã quen với tình người nóng lạnh thất thường, quen với rất nhiều chuyện lạnh lùng nham hiểm đâm sau lưng, quen với cảnh mạnh ăn thịt yếu, giết người để đoạt báu vật...

Bề ngoài tuy hắn đều là thẳng thắn đối với người khác, chính là đáy lòng hắn luôn mang theo ý thức đề phòng rất mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không vô duyên cớ kết giao bằng hữu.

Trước đây, hắn chỉ là cảm giác Lăng Tiếu với cảnh giới Cao Giai Thần Vương có thể liền vượt qua sáu cửa ải, vậy hắn là có con bài chưa lật cũng không phải tầm thường. Do đó muốn liên thủ cùng hắn để xông đến trước tấm bia cổ kia mà thôi.

Hiện tại, hắn mới phát hiện Lăng Tiếu thật sự là một người bằng hữu phi thường đáng giá kết giao, hảo huynh đệ a!

Lại có thể đưa cho hắn một vật trân quý như thế mà ngay cả mắt cũng không chớp cái nào, quả nhiên là khiến cho hắn có hơi không biết làm sao!

Thế cho nên sau khi Lăng Tiếu nhét viên đan dược vào trong tay của hắn thì hắn mới phục hồi tinh thần lại.

- Lăng lão đệ, ngươi... Ngươi sau này chính là huynh đệ ruột thịt của Yến Việt ta! Sau này có cần gì lão ca thì cứ việc mở miệng, cho dù là lên núi đao xuống vạc dầu thì lão ca đều sẽ không chối từ!

Yến Việt nói thập phần kích động và nghiêm túc.

Yến Việt những năm gần đây đã vào nam ra bắc, đã trải qua vô số những lần xoắn vào nhau mà chém giết, cũng thu được cơ duyên không nhỏ. Chính là cũng bởi vậy mà hắn bị mắc phải nhiều căn bệnh khó chịu, tiêu hao không ít căn cơ của hắn. Ngoài ra hắn đã hơn ba vạn tuổi, nếu muốn dựa vào lực lượng của bản thân để đột phá vào ngôi vị Chí Tôn thì cơ hồ là không có khả năng!

Mà nay Lăng Tiếu cho hắn viên Chí Tôn đan này không nghi ngờ là để cho hắn lại có được cơ hội có thể tiến thêm một bước. Trong lòng hắn cảm kích vô hạn đối với Lăng Tiếu, quả thực không phải dùng ngôn ngữ có khả năng diễn đạt được rõ ràng a!

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Yến Việt cười nói

- Không có nghiêm trọng như thế, ta chỉ là cảm giác Yến đại ca là một người hảo hán, đáng giá làm huynh đệ của Lăng Tiếu ta. Chuyện này căn bản không đáng giá gì. Đi thôi, đến điện cổ khác nhìn một chút, xem có còn thứ

gì tốt hay không!.

Có đôi khi làm người không chỉ bởi vì chính mình có chỗ dựa vào liền tạo ra cường địch mọi nơi, cái này căn bản là một chuyện cố hết sức mà không thu dược kết quả tốt. Nên nếu như gặp được người hợp tính thì đáng giá kết thân bằng hữu, đó càng là một chuyện làm cho người ta cảm giác được thư thái!

Yến Việt gật đầu, thu nhận viên đan quí giá cất đi, trong lòng đã ghi nhớ phần ân tình này của Lăng Tiếu.

Bọn họ sau khi lại quan sát một lần cuối cùng ở chỗ này, phát hiện không có vật gì khác nữa liền ra khỏi tòa điện cổ này, hướng tới một điện cổ khác mà vọt tới.

Vừa mới ra khỏi điện cổ, rất nhiều Thánh Thú lại một lần xông về hướng tới hai người.

Nếu như hai người chỉ là một lòng muốn xông qua để đi đến pho bia cổ thì tin tưởng chỉ trải qua một phen chém giết là có lẽ có thể nhanh chóng tới.

Chính là, bọn họ đã được nếm trái ngon ngọt, nên tự nhiên sẽ không dễ dàng cứ như vậy chạy tới chỗ pho bia cổ.

Bọn họ thay nhau chém giết những Thánh Thú này, đồng thời không quên ở trong lãnh địa của đám Thánh Thú lấy đi Thần Thảo mà bọn chúng bảo vệ.

Đương nhiên, trong hai người thì có lẽ Lăng Tiếu xuất lực nhiều nhất, thần lực của hắn tựa hồ luôn cuồn cuộn không dứt dùng mãi không hết. Điều đó càng khiến cho Yến Việt cảm thấy bội phục trong lòng.

- Lăng Tiếu lão đệ mới là người trong số những người tham gia tranh đoạt chúng ta có khả năng nhất chắc chắn thu được ngôi vị Thiên Thần Vương a!

Không, phải nói hắn đã có được tư cách Thiên Thần Vương, chỉ là không biết chiến lực của hắn có thể xếp đến ngôi vị thứ mấy mà thôi!

Yến Việt âm thầm tự nhủ ở trong lòng.

Dọc đường đầy sự giết chóc, toàn thân bọn họ đều đã nhuộm thành Huyết Nhân.

Bọn họ chém giết không ít Thánh Thú, nhưng mà trên người cũng nhiều chỗ bị thương, thực sự không phải là không bị tổn thương chút lông tóc nào.

Hai người lại xông vào hai ngôi điện cổ, đáng tiếc thần vật bên trong những điện cổ này đã sớm bị người đi trước lấy rồi.

Hai người không dằn lòng được, chỉ có thể ở bên ngoài tiếp tục thu hoạch một chút Thần Thảo, đó cũng là thần tài phi thường hiếm có.

Khi bọn hắn chạy tới ngôi điện cổ thứ tư, bọn họ lập tức cảm ứng được bên trong đang phát sinh tranh đoạt kịch liệt.

- Các ngươi khinh người quá đáng, ta là người của Liệt Viêm Thương Minh. Thức thời mau mau cút đi, bằng không sau này coi như các ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Từ bên trong điện cổ vọng ra một âm thanh trong trẻo, hiển nhiên là giọng của một nữ nhân.

- Hắc hắc, thần vật điện cổ thì mọi người có phần, chẳng lẽ ngươi còn muốn độc chiếm hay sao.

Một đạo âm thanh âm u lạnh lẽo khác đáp lại.

- Có đúng vậy không? Nói không chừng mọi thứ trong điện cổ này đều là của Liệt Viêm Thương Minh các ngươi sao. Ta xem không bằng như vậy đi, ngươi hầu hạ mấy huynh đệ chúng ta, nếu mà để cho chúng ta cảm giác được hài lòng, thì những thần vật này liền do ngươi tới chọn một kiện là được!

Tên còn lại nói với nụ cười dâm đãng.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Yến Việt rơi xuống, thấy bên trong điện cổ đang có ba nam nhân vây công một nữ nhân.

Nàng kia rất rõ ràng đã rơi vào hạ phong, tùy thời đều có khả năng bị ba người kia chém chết.

Nữ nhân này vóc người đúng là quốc sắc thiên hương, thân hình tuyệt đẹp mê người, thần giáp bó sát người kia đã tôn hết những chỗ khêu gợi bề ngoài của nàng, làm cho người ta một loại cảm giác huyết mạch căng phồng.

Đây là một điển hình của nữ nhân thùy mị đã chín tới, nàng vừa khẽ động là thân hình tản ra bốn phía mị lực làm động lòng người!

Những người đang đánh nhau sau khi cảm ứng được Lăng Tiếu cùng Yến Việt đi đến thì lập tức đình chỉ giao đấu.

Mà trong đó có một nam nhân chính là muốn nhân cơ hội phóng về hướng tới chỗ để thần vật kia, hắn định thu lấy toàn bộ Thần Khí kia rồi hãy nói sau!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2136 - Liệt Hồng Oanh. (1)

- A!

Chỉ là hắn còn chưa chạm được đến thần vật liền lập tức kêu thảm một tiếng, hắn đã bị cấm chế bố trí ở nơi đó đánh bay trở về.

- Đáng chết, lại quên đi nơi này vẫn còn bố trí cấm chế!

Người kia bị cấm chế đánh thành trọng thương không nhịn được mắng to đạo.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh một chút kịp thời lui lại, thì lực lượng cấm chế kia chỉ sợ có thể lập tức bắn cho Thần Thể của hắn tan thành mảnh vụn!

- Ha ha, thật đúng là náo nhiệt a, thì ra là có thứ tốt!

Yến Việt cười to lên tiếng.

- Thế nào, các ngươi cũng muốn thò một tay vào sao? Đây chính là thần vật chúng ta tìm được trước, thức thời hãy mau cút ngay!

Trong số ba tên nam nhân kia, có một người nhíu mày nói.

Người này cầm trong tay thanh đại đao, thân mặc thần giáp, quanh thân lượn vòng từng đợt vầng sáng màu lam, thực lực đã là Thần Vương đỉnh cao. Hắn tên là Lam Kình. Còn hai người khác chính là bằng hữu hắn quen biết. Kẻ cầm trong tay thanh Thần Kiếm màu đen gọi là Chu Tử Kiệt, mà một danh

thủ khác cầm chùy Lưu Tinh đúng là có tên Vương Lôi Viễn.

Còn thiếu phụ đến từ Liệt Viêm Thương Minh đúng là Liệt Hồng Oanh, cũng là thực lực Thần Vương đỉnh cao. Nàng sở trường sử dụng trường tiên, là người chi trưởng của Liệt Viêm Thương Minh. Nếu như người nhận ra nàng thì sẽ biết kỳ thật nàng là em gái của Liệt Vô Địch Liệt Viêm Thương Minh.

Nếu như Lam Kình cùng với hai người bạn thân của hắn biết thân phận Liệt Hồng Oanh, chỉ sợ cũng không dám càn rỡ như thế. Một khi để Liệt Hồng Oanh chạy thoát cuối cùng, e rằng ba người bọn họ sau này có trở thành Thiên Thần Vương thì cũng tuyệt đối không thoát khỏi bị Liệt Viêm Thương Minh đuổi giết.

- Sao nào, những thứ kia đều là người thấy thì có phần, chẳng lẽ chúng ta cũng không thể cầm sao?

Yến Việt cười lạnh nói.

Lam Kình lạnh lùng nhìn chăm chú Yến Việt, thần đao trong tay càng không ngừng lóe ra những vầng khí hung dữ đậm đặc.

Liền vào lúc hắn muốn xuất thủ, Chu Tử Kiệt kia ở một bên lại hỏi

- Các hạ chính là Dong Binh Chi Vương Yến Việt?.

- Ha ha, thì ra Lão Tử vẫn còn có chút danh tiếng. Nếu như các ngươi biết là tốt rồi. Những thứ kia ta cùng với huynh đệ của ta coi trọng, ta cũng không gây khó khăncho các ngươi, các ngươi lập tức cút đi!

Yến Việt cười to đáp lại.

Yến Việt thân là Dong Binh Chi Vương, đã sớm quen thói lừa gạt. Dù sao ba tên gia hỏa ở đây còn không phải muốn cướp thần vật mà nữ nhân kia phát hiện trước sao? Hắn lại thò một tay vào thì cũng không có cảm giác có gì quá mức.

- Hừ, người khác sợ Yến Việt ngươi, chúng ta lại không sợ. Bây giờ các ngươi rời khỏi nơi này đi, vậy chúng ta cùng các ngươi kết giao bằng hữu. Bằng không... Đừng trách chúng ta không khách khí!

Lam Kình lạnh nhạt hầm hừ đáp.

Danh tiếng Yến Việt hắn cũng đã được nghe nói, nhưng mà nếu bọn hắn có thể một mạch xông đến nơi này thì thực lực cũng không phải chỉ để làm vì.

Huống chi ba người bọn họ đều là Thần Vương đỉnh cao, mà người trẻ tuổi đi cùng Yến Việt đến đây chẳng qua là Cao Giai Thần Vương, cho nên ưu thế vẫn còn thuộc về bên phía bọn họ.

Vào lúc Yến Việt còn muốn nói điều gì, Lăng Tiếu cũng đã giành mở miệng trước

- Ba người các ngươi lập tức cút đi, nếu không liền đi tìm chết cho ta!.

Lăng Tiếu mặc dù không nhận ra Liệt Hồng Oanh, nhưng mà chỉ cần nàng người của Liệt Viêm Thương Minh thì hắn sẽ giúp nàng một tay!

- Tiểu tử, Lão Tử nói cho ngươi cái gì gọi là họa là từ trong miệng mà ra!

Vương Lôi Viễn mới vừa rồi bị lực lượng cấm chế đả thương, đang lúc trong cơn tức tối. Nay nghe Lăng Tiếu nói năng kiêu ngạo như vậy, trong lòng rất là căm tức.

Cả người hắn bắn lên, chùy Lưu Tinh trong tay giống như quả núi cao vạn quân (một quân bằng ba mươi cân) đập thẳng về hướng tới Lăng Tiếu.

Một chùy này nhìn như đơn giản, nhưng cũng có được lực lượng khủng bố đủ sức nện cho mấy chục quả núi thành phấn vụn.

Chỉ thấy một chùy kia trong chớp mắt liền đến trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, chính là Lăng Tiếu cũng lại không né không tránh.

Lăng Tiếu ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chùy Lưu Tinh kia mà lẩm bẩm nói

- Một đám sắt vụn thì dùng được cái gì!.

Dứt lời, hắn nhanh chóng tung ra nắm đấm, nện thẳng đến phía chùy Lưu Tinh kia.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!!

Đúng lúc tất cả mọi người cho là cánh tay nhỏ nhắn kia của Lăng Tiếu kia chắc sẽ phải bị chùy Lưu Tinh nặng mấy vạn cân này nện thành bãi huyết tương thì lại nghe thấy một đạo âm thanh vỡ ra động trời!

Chỉ thấy quả chùy Lưu Tinh kia trong nháy mắt đã bị chia năm xẻ bảy bắn tung ra, mà Vương Lôi Viễn tức thì bị lực phản chấn cường đại kia nện bay ra thật xa, Thần Thể liên tiếp nện mấy cái vào bức tường ở phía sau, máu tươi chảy ra ồng ộc!

Lam Kình, Chu Tử Kiệt, Liệt Hồng Oanh đều là trợn to mắt quan sát một màn này, trong lòng dấy lên những cơn sóng ngập trời!

Yến Việt ở một bên Lăng Tiếu cũng là cảm khái "Lăng lão đệ thật sự là biến thái! Cho dù là người Kim Tộc khác cũng không có lực lượng của thân thể

khủng bố như hắn vậy!".

Lăng Tiếu cũng không cứ như vậy mà bỏ qua, trong lúc người khác đều không hề nhận thấy thì hắn đã di động. Bóng người của hắn đã đến bên cạnh Vương Lôi Viễn, một cái đầu gối của hắn đã hướng tới Vương Lôi Viễn thúc mạnh.

- Phốc!

Vương Lôi Viễn phun mạnh ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa bắn toé khắp người Lăng Tiếu.

- Tha cho... Tha mạng!

Vương Lôi Viễn nhìn Lăng Tiếu mà phát ra âm thanh gần như cầu khẩn.

Lăng Tiếu nhàn nhạt đáp

- Có khả năng, lập tức cứ thần phục ta đi!.

Cùng với âm thanh của hắn vừa dứt, Long Phượng Thần Cô có hơi lóe ra một cái. Rất nhiều Tỏa Hồn Chú lập tức giống như thủy triều bình hướng tới Thức Hải của Vương Lôi Viễn mà xâm nhập đi vào.

Vương Lôi Viễn đầu tiên là bị Lăng Tiếu lấy thủ đoạn mạnh như sấm sét hù dọa đến vỡ mật, tâm thần hắn đang ở vào trạng thái kinh hoảng nhất.

Tỏa Hồn Chú của Lăng Tiếu sau khi đi qua Long Phượng Thần Cô có cường độ mạnh hơn rồi mới chui vào trong Thức Hải của Vương Lôi Viễn, không đến hai cái chớp mắt liền đã nhanh chóng phong tỏa thần hồn của Vương Lôi Viễn lại.

Tất nhiên thần hồn của Lăng Tiếu đã có thực lực Bán Thủy Thần, mà hồn lực của hắn lại trải qua việc tăng cường độ, nên lúc này muốn bắt Vương Lôi Viễn xác thật khỏi phải bàn.

Thần sắc của Vương Lôi Viễn bắt đầu trở nên hung ác, sau khi thần hồn giãy dụa vài cái thì cuối cùng liền lập tức bắt đầu trở nên đờ đẫn.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu giải tỏa cho hắn.

Tiếp theo Vương Lôi Viễn làm một động tác khiến cho người ta hơi bị kinh ngạc. Hắn lại quay về hướng tới Lăng Tiếu mà quì một đầu gối xuống rồi nói

- Đa... Đa tạ ơn chủ nhân không giết!.

Lăng Tiếu khẽ lên tiếng

- Đứng lên đi! Trước cứ khôi phục chữa thương rồi hãy nói sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2137 - Liệt Hồng Oanh. (2)

Vương Lôi Viễn lại đứng lên, ngay sau đó liền móc ra đan dược bắt đầu chữa trị thân thể của mình. Nhưng mà hắn vẫn rất cung kính đứng ở phía sau Lăng Tiếu, không dám lại làm thêm bất cứ hành vi không thích hợp nào.

- Vương Lôi Viễn, ngươi làm cái gì vậy?

Lam Kình phi thường bất mãn mà quát với Vương Lôi Viễn.

Chu Tử Kiệt cũng ở một bên mắng

- Vương Lôi Viễn, không nghĩ tới ngươi là một tên vô lại. Ta nhổ vào, hừ, Lão Tử kết giao nhầm với hỗn đản nhà ngươi này!.

Hai người bọn họ cùng Vương Lôi Viễn chính là bằng hữu lâu năm. Sau khi đến nơi này tình cờ có thể đụng chung một chỗ, cho nên liền kết bạn mà xông qua cửa ải. Chính là trước đây vẫn còn là bằng hữu một mực xưng huynh gọi đệ, giờ lại liền thay đổi thành người nhu nhược, không chỉ có quỳ xuống trước mặt người ta, lại vẫn còn gọi người ta là chủ nhân. Thật sự là khiến cho bọn họ không chịu đựng được sự thực này.

Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh cũng là đồng dạng kinh ngạc không thôi, bọn họ đều không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể bá đạo được như thế. Chỉ hai ba lần chớp mắt liền thuyết phục được một vị Thần Vương đỉnh cao, cho dù là Bán Thủy Thần cũng không thể mạnh được như hắn vậy!

- Các ngươi thì rất có khí phách sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân hình lại lóe lên lần thứ hai.

Lam Kình giật mình la lên một tiếng

- Tử Kiệt hãy chú ý, chúng ta cùng nhau làm một trận giết chết hắn!.

Lam Kình quanh thân lóe ra từng đợt phòng ngự giống như sóng biển. Thần đao trong tay càng không ngừng bắt đầu xoay tròn, rồi vội vàng chém về hướng tới vị trí mà hắn cảm ứng được khí tức của Lăng Tiếu.

Chu Tử Kiệt cũng ý thức được tiểu tử bị xem thường nhất kia mới là kẻ địch đáng sợ nhất của bọn hắn. Thần Kiếm của hắn cũng múa tít hướng tới tàn ảnh của Lăng Tiếu mà không ngừng chém vào.

Bóng dáng Lăng Tiếu giống như ma quỷ, chính là không gian trong điện cổ này cũng không phải rất lớn. Hai người toàn lực xuất kích, lập tức phong tỏa mọi con đường đi của Lăng Tiếu, làm cho hắn vô phương né tránh được.

Chính là, Lăng Tiếu căn bản là không có tính toán chạy trốn, hắn chỉ là muốn lại hai người hơn một chút mà thôi.

- Hống! Hống! Hống! Hống! Hống! Hống!!

Vào lúc công kích của hai người còn chưa tới, sóng âm Long Ngâm của Lăng Tiếu đã đánh thẳng về hướng tới trước mặt bọn họ.

Hai người thất thố không kịp phòng bị nện đến màng nhĩ bục ra, huyết mạch trong cơ thể chạy tán loạn, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn đến xuất huyết.

Nhưng mà hai đạo công kích lúc trước của bọn hắn vẫn nhằm hướng tới Lăng Tiếu mà đánh.

Lăng Tiếu căn bản là không nhìn đến công kích của bọn họ, trực tiếp nện ra quyền ý cuồn cuộn, đánh tan lực lượng của bọn họ. Đến lúc bóng người rơi xuống phía trước bọn họ thì nắm đấm vô tình đã liên tiếp đánh bay bọn họ đi ra xa.

Lăng Tiếu công kích đạo nọ nối tiếp đạo kia, đúng là không cho bọn họ nửa phần cơ hội thở dốc, thật sự đánh cho bọn họ đến huyết dịch sôi trào.

Lăng Tiếu lăng không liền một cước dẫm bẹp Lam Kình dưới chân, Tỏa Hồn Chú lập tức vọt ra từ bên trong Long Phượng Thần Cô.

Lúc này, Chu Tử Kiệt cũng còn không ít ý thức, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng. Hắn thật sự kéo thân thể bị trọng thương muốn lao ra ngoài điện cổ để chạy trốn.

Hắn biết lần này chính là gặp phải khúc xương cứng, đối phương có tốc độ quá nhanh. Bọn họ căn bản ngay cả lực chống đỡ cũng không có liền bị đánh cho chẳng phân biệt được đông tây nam bắc.

Bọn họ bình thường tự cho là được quyền kiêu ngạo, nay thực lực ở trong mắt người khác lại là không chịu được một kích như thế a!

Chỉ là Chu Tử Kiệt còn chưa chạy ra vài bước, Yến Việt đã là sớm một bước ngăn ở trước mặt hắn

- Đừng có vội đi a, lão đệ của ta còn chưa có lời mà!.

Chu Tử Kiệt sao có thể dây dưa cùng Yến Việt, hắn liều cái mạng già toàn lực xuất ra một chiêu muốn mau chóng ép Yến Việt sang một bên để có đường chạy.

Chu Tử Kiệt dẫu nói như thế nào cũng đều là Thần Vương đỉnh cao, Yến

Việt đơn đả độc đấu cũng phất công sức một hồi mới có thể bắt được hắn. Huống chi Chu Tử Kiệt hiện tại liều mạng, lực lượng của hắn càng là khá đáng sợ!

Yến Việt cau mày một cái, toàn lực cứ như vậy ngăn cản cường chiêu của Chu Tử Kiệt. Hắn tuyệt đối không thể để cho Chu Tử Kiệt chạy thoát.

Quả nhiên, sau khi Lăng Tiếu thu thập xong Lam Kình liền nhanh chóng xông đến từ phía sau. Phong Thần Thối trực tiếp đạp cho Chu Tử Kiệt ngã lăn ở trên mặt đất.

Chu Tử Kiệt nhanh chóng lại rơi vào kết cục như là Vương Lôi Viễn cùng với Lam Kình.

Nhìn ba vị Thần Vương đỉnh cao giống như tuỳ tùng, Liệt Hồng Oanh liền cảm giác được một cơn sợ hãi. Nàng sợ chính mình liệu có thể nối gót bọn họ hay không?

Yến Việt chính là trong lòng càng ngày càng bội phục Lăng Tiếu. Trong lòng quyết định chú ý, sau này vô luận như thế nào đều phải duy trì liên lạc cùng Lăng Tiếu, tuyệt đối không thể cắt đứt mối quan hệ này.

- Lão đệ, thần vật ở đây hiện tại có thể thuộc về ngươi!

Yến Việt ở một bên hâm mộ nói.

Nếu mà hắn có thực lực như Lăng Tiếu,vậy hoàn toàn có khả năng tung hoành tất cả địa phương nơi này. Mà danh tiếng Thiên Thần Vương nhất định sẽ có được một chỗ trong tiệc cho hắn!

Liệt Hồng Oanh hiện tại cũng không dám lên tiếng. Hiện tại nàng chỉ hy vọng có thể an toàn đi ra ngoài từ nơi này liền vô cùng may mắn.

Nàng thật không nghĩ tới người trẻ tuổi này lại có thể biến thái như thế, trong lòng nàng muốn không phục cũng không được!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, sau đó quay sang nhìn về hướng tới Liệt Hồng Oanh.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì, ta chính là người của Liệt Viêm Thương Minh. Liệt Vô Địch chính là anh ruột của ta!

Liệt Hồng Oanh trong lòng chột dạ một hồi liền vội nói. Nàng lui về phía sau một bước liền đã chuẩn bị tùy thời phá vòng vây.

Hiện tại nàng cũng bất chấp cái gì, chỉ có thể mang danh của đại ca mình ra, hy vọng có thể làm kinh động sợ hãi hai người trước mắt!

Đột nhiên, người trẻ tuổi kia nhìn nàng mà thoáng hiện ra nụ cười làm cho người ta cảm giác thân ái hòa thuận, so cùng dáng vẻ giết chóc kinh hoàng trước đây thì hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Trong lòng Liệt Hồng Oanh có hơi khẩn cấp giật thột một cái mà âm thầm tự nhủ "Chẳng... Chẳng lẽ người nầy coi trọng lão nương?".

Nghĩ tới đây, trên mặt nàng bỗng hiện lên một vệt ửng đỏ không sao diễn tả nổi.

Liệt Hồng Oanh là em ruột của Liệt Vô Địch không sai. Nàng có được gương mặt mê người cùng với vóc dáng người khác không thể bằng được, khiến cho người theo đuổi nàng chính là nhiều như cá dưới sông, quả là nhiều vô số kể.

Chính là, tầm mắt của nàng cũng là cực cao, người bình thường không thể lọt được vào mắt.

Nàng từng phát lời thề nhất định phải tìm một người nam nhân xuất sắc có thể có được danh tiếng Thiên Thần Vương như đại ca để làm trượng phu của mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2138 - Ta Và Như Ngọc Là Bạn Tốt. (1)

Chỉ là đã trở thành Thiên Thần Vương không có ai mà không phải là tồn tại bậc lão yêu quái, mọi người đều đã lớn tuổi. Tướng mạo trẻ tuổi tướng soái khí căn bản không có mấy người, điều đó khiến cho nàng rất buồn rầu!

Mà người trẻ tuổi trước mắt này đã thể hiện ra ngoài thực lực không cần phải nói, danh tiếng Thiên Thần Vương kia nhất định là có một chỗ cho hắn. Lại còn thêm vóc người tuấn tú tướng soái phi phàm như thế, thật sự là để cho nàng có nhiều thiện cảm hơn.

Có điều nàng sợ người này là loại hạng người lòng dạ độc ác, vậy thì nàng sẽ phải thảm!

Liền trong thời gian Liệt Hồng Oanh suy nghĩ miên man, Lăng Tiếu hướng tới nàng mà chắp tay cười nói

- Liệt tiểu thư, chúng ta là người một nhà mà không nhận được ra nhau. Kỳ thật ta cũng là người của Liệt Viêm Thương Minh!.

Dứt lời, hắn liền lấy ra một khối lệnh bài cho Liệt Hồng Oanh nhìn một chút.

Liệt Hồng Oanh có hơi trợn tròn mắt, chính là nàng chưa từng nghe nói ở trong Thương Minh bọn họ lại có một vị trẻ tuổi đẹp trai tài ba như vậy a!

Huống chi Liệt Viêm Thương Minh bọn họ cùng đi có hai mươi mấy người, mỗi một người thì nàng đều là nhận ra a!

- Ngươi đừng hòng gạt ta! Nếu ngươi là người của Thương Minh ta thì làm

gì ta không nhận ra ngươi?

Liệt Hồng Oanh mang theo sự cảnh giác nhìn chăm chú Lăng Tiếu mà hỏi vặn.

Lăng Tiếu cười cười giải thích

- Ha hả, thực không dám đấu diếm, thời gian ta ở tại Thương Minh có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà ta cũng chỉ là Khách khanh trưởng lão. Ngươi không biết sự tồn tại của ta cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà... Ta và Như Ngọc là bạn tốt, ta gọi là Lăng Tiếu, hiện tại là trưởng lão Thiên Long Môn.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu?

Liệt Hồng Oanh sau khi nghe xong, cơ hồ là kinh ngạc kêu lên hỏi han.

Lăng Tiếu bị phản ứng này của Liệt Hồng Oanh giật nảy mình, lúc này mới gật đầu đáp

- Hoàn toàn không giả!.

- Khó trách... Khó trách a...

Trong mắt nhung của Liệt Hồng Oanh tản ra dáng vẻ không sao diễn tả nổi, nàng càng không ngừng đánh giá Lăng Tiếu mà nói thì thào.

Lăng Tiếu bị nàng nhìn chăm chú thì cũng có hơi sợ hãi, hắn khịt mũi khẽ thăm dò một phen

- Khó trách cái gì?.

- Khó trách để cho tiểu nha đầu Như Ngọc kia một mực nhớ đến ngươi a!

Liệt Hồng Oanh thốt ra.

- Ách... Như Ngọc nàng có khỏe không?

Lăng Tiếu chần chờ một chút rồi hỏi.

Sau khi hắn đi ra từ Loạn Táng Không Gian đã phái người thông báo cho Liệt Như Ngọc và Chu Chỉ Tĩnh, đồng thời hắn không có thời gian sớm đến chào hỏi bọn họ a!

- Đương nhiên không tốt, cả ngày nói với ta có một kẻ hỗn đản vô lương tâm đều không đi thăm nó, không để ý quan tâm đến nó a. Nha đầu kia cũng không biết chảy bao nhiêu lệ a!

Liệt Hồng Oanh nói rất là thẳng thắn.

Ban đầu, sau khi nàng biết chất nữ của mình có người yêu liền càng không ngừng hỏi han. Để xem qua nam nhân có thể làm cho chất nữ của nàng coi trọng rốt cuộc là anh tài của thế lực phương nào.

Lúc ấy nàng vẫn còn tốn công khuyên chất nữ của mình phải nghĩ lại rồi nói sau. Để cho nàng tìm một người Thiên Thần Vương mới có uy phong nổi danh xứ sở Thiên Long, ngàn vạn lần đừng tìm đến nam nhân không trông mong được gì kia.

Hiện tại nhìn thấy Lăng Tiếu, nàng mới cảm giác nhãn quan chất nữ của nàng quả nhiên thực sự cũng như nàng chọn nam nhân a!

- Nam nhân tốt như vậy lại bị nha đầu kia chọn, chẳng lẽ Bổn tiểu thư nhất định phải cô độc một đời sao!

Liệt Hồng Oanh ở trong lòng than khóc mà tự nhủ.

Liệt Hồng Oanh tuy nói có ấn tượng đầu tiên rất tốt đối với Lăng Tiếu, nhưng mà không có khả năng khai chiến đoạt nam nhân với chất nữ của mình a!

Huống chi nàng cũng chưa nói tới có tình yêu đối với Lăng Tiếu, chẳng qua chỉ là đạt tới tiêu chuẩn đòi hỏi của nàng mà thôi.

Ngược lại là Yến Việt đứng ở một bên một mực nhìn Liệt Hồng Oanh, trong mắt hổ lộ vẻ nhu tình si mê a!

Hắn tung hoành khắp các dãy núi cổ nhiều năm, mãi cho đến hôm nay xưng bá rất nhiều dong binh đoàn, trở thành Dong Binh Chi Vương. Nhưng nữ nhân đã gặp cũng chỉ là người nhà mà thôi.

Chính là gợi cảm quyến rũ giống như Liệt Hồng Oanh, lại còn là nữ nhân xinh đẹp cao quý thì thật sự là cũng không gặp nhiều lắm.

Điều này làm cho hắn giống như tuần mã sư gặp một con liệt mã, có một loại ý nghĩ muốn lập tức chinh phục nàng.

Có điều, hắn tuy là động tâm, nhưng cũng không dám hành động a!

Người ta chính là em ruột của minh chủ Liệt Viêm Thương Minh, hắn chẳng qua là một kẻ đứng đầu dong binh. Làm thế nào có thể so sánh vượt cấp thế lực cùng với người ta. Đây chính là môn không đăng hộ chẳng đối a!

Hắn xuất thân thấp hèn, ở trước thế lực lớn thì trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm giác tự ti.

Lăng Tiếu không muốn dây dưa cùng Liệt Hồng Oanh đến phương diện

khác, lúc này hắn liền chuyển đề tài

- Nơi này là ngươi phát hiện, hẳn là để ngươi chiếm đoạt thần vật nơi này!.

Liệt Hồng Oanh cũng không khách khí cùng Lăng Tiếu

- Đó là đương nhiên.

Dừng lại một lát nàng lại nói

- Nhưng mà đều là người một nhà, ngươi nhìn xem có cái gì thích hợp ngươi hay không thì cũng chọn một thứ đi!.

Liệt Hồng Oanh tuy là tự giữ thân phận, nhưng mà cũng biết ba người vừa rồi kia đều là Lăng Tiếu giải quyết công bằng. Nàng có thể được chia một chén canh cũng không tệ rồi, sao có thể một mình độc chiếm a!

Lăng Tiếu khoát tay nói

- Ta không cần, nếu không... Yến đại ca ngươi đi xem một chút, có gì thích hợp ngươi hay không vậy. Nếu như mà có thì liền chọn một thứ đi, mặt khác đều lưu lại cho Liệt tiểu thư là được rồi!.

- Không... Không cần, đều... Đều để cho Liệt tiểu thư là được. Đây chính là do nàng phát hiện!

Yến Việt nói chuyện có hơi lắp bắp, hắn thấy Liệt Hồng Oanh quay sang nhìn mình thì gương mặt già nua lại đỏ lên, vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

- Bảo ngươi chọn ngươi liền chọn, một đại nam nhân vẫn còn ủy mị như vậy thì ngươi dứt khoát đi làm nữ nhân thôi!

Liệt Hồng Oanh chính là hạng người tính tình thẳng thắn, nên rất không khách khí nói với Yến Việt. Tiếp theo nàng lại nói với Lăng Tiếu

- Tiểu tử nhà ngươi này không tệ, nhưng mà sau này đừng gọi ta là tiểu thư. Ngươi hẳn nên gọi ta là cô cô. Nha đầu kia nhà ta chính là không phải ngươi không lấy chồng!.

Lăng Tiếu xấu hổ cười cười, hắn cũng không dám tiếp tục nói thêm.

Yến Việt bị Liệt Hồng Oanh giáo huấn một câu, liền cảm giác mặt mũi tối tăm. Hắn vốn định lại thoái thác hai câu, thì chính là Liệt Hồng Oanh lại quay sang hắn nã pháo tiếp.

- Ngươi có còn là nam nhân không a. Bảo ngươi đi chọn một món thần vật mà vẫn còn ngây ra như vậy? Có đúng là cảm giác ngượng ngùng trước mặt Bổn tiểu thư? Nhìn viễn cảnh của ngươi kìa, Lăng Tiếu bảo ngươi cầm thì cứ lấy đi. Ta xem thường nhất là loại nam nhân có lòng mà không có can đảm...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2139 - Ta Và Như Ngọc Là Bạn Tốt. (2)

Ngay lập tức, Yến Việt xấu hổ vô cùng a!

Nghĩ lại hắn đường đường là Dong Binh Chi Vương, làm việc gọn gàng dứt khoát, xử sự thẳng thắn. Là nam nhân sát phạt quả quyết,đường đường tâm huyết. Nay lại bị người khác nói đến không chịu được như thế, ý định muốn chết hắn cũng có.

- Hảo, ta chọn!

Yến Việt cắn răng, vỗ ngực đáp.

- Hiện tại mới muốn chọn đã muộn, tất cả những thứ này đều là của Bổn tiểu thư!

Liệt Hồng Oanh liếc xéo hắn một cái mà nói.

Yến Việt thật muốn khóc a! Nữ nhân này vẫn còn không thèm nói đạo lý!

Lăng Tiếu cũng lười lại dây dưa việc này, lúc này mới nói một tiếng

- Vậy là... Cô cô, ngươi có thể đi cùng một đường với chúng ta chạy tới chỗ pho bia cổ chứ?.

Liệt Hồng Oanh đang dồn tâm tư thu hết thần vật kia, sau đó không khách khí đáp

- Đương nhiên, ngươi là nam nhân của Như Ngọc nhà ta, tự nhiên có nghĩa

vụ hộ vệ cho cô cô ta đây!.

Liệt Hồng Oanh thật đúng là một người chủ không khách khí, cũng không lo lắng Lăng Tiếu sẽ trở mặt đối với mình.

Cũng may Lăng Tiếu đối với người có tính tình quen biết rộng rãi vẫn còn không có trở ngại, bằng không hắn cũng mặc kệ nàng.

...

Trong nháy mắt đã trôi qua mười ngày, còn có năm ngày là ngày Phong Thần Đàn lần này kết thúc.

Vào trước lúc đó khẳng định phải hoàn toàn bổ sung kín các vị trí Thiên Thần Vương kia.

Thần Vương khắp nơi đều dồn sức đánh sâu vào sáu cửa ải, bọn họ nào có tâm tư tốn thời gian vào những thần vật này.

Chỉ cần có thể vượt qua cửa ải này đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương thì so sánh cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Gần vạn vị Thần Vương tiến vào nơi này, nhưng là có thể đi đến cửa ải thứ sáu này căn bản không đến một ngàn người. Mà một ngàn người muốn vượt qua sự cản trở của những Thánh Thú này, thì cũng không đến một nửa con số đó. Đại bộ phận đã ngã xuống mà nằm trong bụng Thánh Thú, cũng có bộ phận là chết ở trong tay đối thủ của hắn.

Tóm lại cuộc tranh giành Thiên Thần Vương này có khả năng dùng từ xương phơi đầy đồng để hình dung.

Mỗi một vị muốn tranh đoạt vị trí này nhất định phải không để ý sinh tử!

Bên cạnh Lăng Tiếu có thêm Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh, sau khi bọn họ tìm kiếm trong một hai ngôi điện cổ mà không phát hiện được, liền trực tiếp chạy đến chỗ pho bia cổ.

Chỗ pho bia cổ đúng là địa điểm chính giữa của phiến không gian này. Ở bốn phía quanh nó có những chiếc Thần Đàn đang tản ra Thần Quang rực rỡ chói lọi.

Ở trên những Thần Đàn này đã có hư ảnh tồn tại kèm theo những cái tên ánh vàng rực rỡ. Nó đại biểu cho tồn tại của Thiên Thần Vương và xếp hạng của hắn.

Trên Thần Đàn gần tấm bia cổ nhất kia đúng là Thiên Thần Vương xếp hạng vị trí thứ nhất có tên gọi là Hoắc Hoa Vũ, hắn đã trụ ở này vị trí thứ nhất này gần năm vạn năm!

Thông thường mà nói có thể xếp hạng vị trí thứ nhất tuyệt đối là bậc vương giả giữa các Thần Vương, là tồn tại cường đại nhất dưới cấp Thủy Thần, có được vinh quang chí cao vô thượng!

Chính là, cái tên Hoắc Hoa Vũ này hiện tại cũng không có bao nhiêu người tôn trọng đối với hắn.

Ngược lại còn cảm giác hắn làm ô nhục một tấm bài vị Thiên Thần Vương này!

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì có thể trở thành Thiên Thần Vương, mỗi một người đều là Thần Vương đỉnh cao mạnh mẽ nhất ở trong xứ sở Thiên Long này. Mà Thiên Thần Vương có thể xếp hạng hàng đầu thì càng là hạng người tài ba xuất sắc, chiến lực kinh người!

Thông thường mà nói có thể đạt tới hàng ngũ một trăm Thiên Thần Vương đầu tiên thì không có người nào mà không phải là hạng người tài ba ngời ngời.

Bọn họ đạt tới cửa ải Thần Vương đỉnh cao này thì chỉ còn cách Chí Tôn có một bước xa.

Cho nên, rất nhiều Thiên Thần Vương đạt tới trước một trăm, ngôi vị bọn họ chiếm đoạt kia có thời gian cũng sẽ không quá dài, chả mấy chốc liền đột phá trở thành Bán Thủy Thần hoặc Chí Tôn đích thực. Do đó bỏ trống bài vị đã chiếm đoạt ngày nào cho người khác.

Tuy nhiên, Hoắc Hoa Vũ được gọi là đệ nhất nhân bên dưới Chí Tôn, là hạng người tài hoa hơn người như thế, là kẻ lúc ấy tất cả mọi người cho rằng có tư cách nhất, cũng là người nhanh nhất bước vào hàng ngũ Chí Tôn.

Chính là, trong chớp mắt từ sau khi hắn đăng bảng đã trôi qua năm vạn năm. Nhưng mà hắn cũng là cứ ngồi lù lù ở ngôi vị khôi thủ Thiên Thần Vương mà không thèm nhúc nhích!

Xem ra như thể nở mày nở mặt vô hạn, kì thực là để cho người ta cũng khá xem thường.

Trong dĩ vãng bất cứ nhân vật nào có thể đi lên một trăm ngôi đầu của Thần Đàn chính là đều lấy tốc độ nhanh nhất có thể để bước vào Chí Tôn. Ngắn thì mấy trăm năm, chậm là trong mấy ngàn năm sẽ biến mất khỏi ngôi vị đệ nhất bảo tọa. Còn hạng tồn tại giống như Hoắc Hoa Vũ vậy, quả nhiên là khá hiếm thấy.

Có điều, Hoắc Hoa Vũ từ hơn năm nghìn năm trước sau trận đánh cùng Tả Đao Phách lúc ấy xếp hạng đệ nhị, hắn đã chém Tả Đao Phách dưới kiếm, rồi liền biến mất khỏi xứ sở Thiên Long, không người nào biết rốt cuộc hắn

đi nơi nào.

Có người cho rằng hắn đang bế quan tiềm tu hy vọng có thể bước lên hàng ngũ Chí Tôn. Cũng có người nói hắn đã đến một xứ sở khác tìm kiếm cơ hội đột phá, càng có người nói hắn bị nhốt ở hiểm địa, tạm thời vô phương thoát khốn...

Đủ loại đồn đại, nhưng tất cả không có một tin nào được người ta chứng thật, chỉ là hắn vẫn còn sống trên đời này. Đây là điều có khả năng khẳng định!

Hiện nay xếp hạng vị thứ hai chính là đệ đệ Tả Kiếm Cuồng của Tả Đao Phách, một người tự xưng là cuồng nhân sinh ra vì kiếm, vì kiếm mà sống. Hắn đã từng khiêu chiến năm trăm tám mươi tám vị Thần Vương không một lần bại. Vì để báo thù cho anh mình mà hắn một mạch đạp trên rất nhiều hài cốt Thần Vương để đi lên vị trí thứ hai thiên thần bảng này. Chỉ vì muốn đánh một trận cùng Hoắc Hoa Vũ.

Tả Đao Phách cùng Tả Kiếm Cuồng đều là đệ tử chân truyền của một vị trên bảng đại Chí Tôn của xứ sở Thiên Long có tên gọi Độc Tí lão nhân. Hai người bọn họ thu được tất cả chân truyền của Độc Tí lão nhân, danh chấn xứ sở Thiên Long.

Chỉ tiếc Tả Đao Phách nuốt hận dưới tay Hoắc Hoa Vũ, bằng không hai huynh đệ chiếm cứ vị trí số một số hai Thiên Thần Vương. Đó, tuyệt đối là một câu chuyện mà mọi người ca tụng!

Về phần ngôi vị thứ ba chính là thuộc về người của Thiên Long Môn, đúng là Lôi Xuân Bằng có được danh hiệu "Thiên Lôi".

Lôi Xuân Bằng là thuộc về loại người đại tài nhưng trưởng thành muộn. Năm đó hắn mới ra đời tại một thôn xóm rất hẻo lánh, không người nào biết hắn có được Lôi Thần thân thể. Ở đó không có nhiều tài nguyên tu luyện,

nên gượng gạo dựa vào tu luyện Huyền công bình thường mà đạt tới thực lực Địa Hoàng, mà lúc ấy hắn đã hơn ba trăm tuổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2140 - Danh Tiếng Mười Người Đứng Đầu Thiên Thần Vương.

Cái tuổi này đối với rất nhiều cường giả mà nói thì đã trôi qua thời điểm tu luyện tốt nhất, mà hắn chỉ là thực lực Địa Hoàng. Ở bên trong Thiên Vực quả thực là thuộc về một loại hình bình dân.

Cũng may hắn gặp được một người trưởng lão phái Thần Thể Thiên Long Môn, lão mang hắn về bên trong Thiên Long Môn may mắn được bái lại làm môn hạ một vị Chí Tôn, nên mới bắt đầu con đường quật khởi.

Hiện nay phái Thần Thể bên trong Thiên Long Môn kiêu ngạo như vậy, không phải không có quan hệ cùng việc Lôi Xuân Bằng chiếm cứ một vị trí trong ba người đứng đầu Thiên Thần Vương này!

Ngội vị thứ tư thứ năm cũng đều là người đến từ Thiên Long Môn, nhưng mà bọn hắn chính là người Kim Tộc. Mà Môn Chủ Lăng Thần của Thiên Long Môn chính là xếp hạng vị trí thứ bảy, một vị khác đứng thứ mười cũng là người của Thiên Long Môn bọn họ.

Trong số mười người đứng đầu xếp hạng Thiên Thần Vương này đã có năm người là người của Thiên Long Môn, có thể nghĩ Thiên Long Môn cường đại ra sao.

Mà xếp hạng ngôi vị thứ sáu chính là Kiều Phong mà Lăng Tiếu đã từng gặp, một tay Hàng Long Chưởng uy chấn bên trong xứ sở Thiên Long.

Vị thứ tám chính là đương kim trang chủ Trang Bất Phàm của Tẩy Kiếm Trang chiếm đoạt. Vốn có nói hắn đã sớm hợp nhất hai thành một cùng Thần Khí của hắn. Hắn tức là kiếm, kiếm tức là cảnh giới Kiếm Đạo chí cao của hắn!

Vị thứ chín là Ảnh Hư đến từ U Ảnh tộc, còn ngôi vị thứ mười là của Thiên Lang đến từ tộc Lang Nhân, ngôi vị thứ mười một là thuộc về Thần Phủ Bang...

Xếp hạng càng cao, ngoài việc đại biểu cho chiến lực càng mạnh thì cũng đại biểu vinh quang cá nhân và tông môn hoặc gia tộc. Nhưng mà lại không có đại biểu cho ai có thể đi được một bước đột phá Chí Tôn nhanh hơn.

Có không ít Thiên Thần Vương tuy là xếp hạng chỉ ở mấy trăm người cuối cùng, nhưng mà người ta lại có cơ hội đột phá cảnh giới trước so với Thiên Thần Vương xếp hạng hàng đầu. Cái này là bởi vì người mà sinh ra đặc biệt.

Tất nhiên không phải mỗi một vị Thiên Thần Vương đều thích vĩnh viễn ngồi ở trên vị trí này, không ít người càng hy vọng có thể vượt cao hơn vị trí lúc đầu, hướng tới bảng Chí Tôn chí cao vô thượng kia!

Lăng Phi của Thiên Long Môn đúng là một ví dụ. Hắn xếp hạng Thiên Thần Vương hơn năm mươi năm, nhưng mà hắn đã đột phá đến thực lực Bán Thủy Thần sớm một bước so sánh với Lăng Thần trong mười người đứng đầu này.

Tuy chỉ là bước về phía trước có nửa bước, nhưng mà nửa bước này cũng đã đại biểu danh tiếng cao hơn Thiên Thần Vương!

Mặc dù như thế, mọi người đã từng có tên trên bảng Thiên Thần Vương đều sẽ lưu lại uy danh trên pho bia cổ, đại biểu cho một vị Thần Vương kiệt xuất trong đời.

Cho nên, vô số Thần Vương muốn giữa quần hùng tranh giành ngôi vị trên bảng, vĩnh viễn ghi lại tên mình ở trên pho bia cổ kia.

Hiện nay lại là một lần Phong Thần Đàn trăm năm mở ra đã tới. Mà rất nhiều

Thần Vương một mạch vượt ải đi tới trước Phong Thần Đàn này, vẻn vẹn chỉ thiếu nửa bước cuối cùng là có thể lấy được bài vị quang vinh!

Cái này chính là thời khắc chứng kiến huy hoàng, chứng kiến một thời điểm lịch sử đầy kích động!

Bảng xếp hạng Thiên Thần Vương, bất kể là thiếu đi người có số thứ tự nào, sẽ có một người phía sau lập tức bổ sung.

Bảng Thiên Thần Vương một trăm năm trước đã có bốn mươi ba người hoặc là đột phá cảnh giới, hoặc là tử vong không sao lí giải nổi, cuối cùng để lại các suất từ thứ tự chín trăm năm mươi bảy đến thứ tự một ngàn cho Phong Thần Bảng Thần Vương lần này tranh đoạt.

Nói cách khác ai có thể đoạt được ngôi vị thứ chín trăm năm mươi bảy này, chính là sẽ thu được danh tiếng đứng đầu Thiên Thần Vương trong lần Phong Thần Bảng thế hệ mới này.

Sau này bốn mươi ba người bọn họ mà muốn tranh đoạt xếp hạng cao hơn, thì có thể khiêu chiến Thiên Thần Vương có xếp hạng cao hơn so với bọn hắn. Chỉ có chiến thắng đối thủ, thì xếp hạng của bọn họ mới sẽ phát sinh thay đổi!

Hiện nay có hơn ba trăm người đã xông đến trước pho bia cổ này, cách ngôi vị tinh thần này vẻn vẹn có một bước xa!

Ai có thể cuối cùng ngồi trên Thần Đàn, cái này chính là cửa ải thứ bẩy, cũng là cửa ải kịch liệt nguy hiểm nhất.

Chỗ này nhất định phải tưới rất nhiều máu tươi Thần Vương đỉnh cao ở xứ sở này, để giành lấy kết quả Thiên Thần Vương uy danh vô thượng!

Cơ Thiên Phương, Lăng Phi Vũ, Ba Đặc Nhĩ, Húc Mạc, Trương Hiểu Ngữ, Trang Văn Kỳ, Bạch Mộ Tịch, Liệt Diễm... toàn bộ những người dự định trở thành thiên kiêu (thiên tử hung nô) Thiên Thần Vương đã đến nơi này.

Bọn họ mỗi người giữ lấy một chốn, bình tĩnh chờ đến lúc cấm chế Phong Thần Đàn triệt thoái.

Bình thường đều sẽ là trong ba ngày cuối cùng, khi đã triệt thoái cấm chế thì đến lúc đó bọn họ có thể đều tự tranh giành Thưởng Đàn, ai có thể giữ được Đàn đến lúc cuối cùng là có thể lấy ngồi ở trên bài vị kia!

Vào lúc sáu người Lăng Tiếu tới đây thì từ khắp bốn phía lập tức chiếu đến từng đạo ánh mắt nóng rực coi như kẻ thù.

Trong tình huống sư nhiều cháo ít này, tất cả mọi người hy vọng số người có thể tới nơi này càng ít càng tốt, như thế cũng chứng tỏ cơ hội của bọn họ sẽ càng lớn!

Nếu như mấy người Lăng Tiếu không phải muốn tìm kiếm thần vật ở chỗ này, xông vào những điện cổ này thì bọn họ cũng tới đây sớm hơn.

- Tiếu nhi là ngươi sao?

Lăng Tiếu vừa mới đứng lại, có một âm thanh vang lên cách đó không xa.

Lăng Tiếu nghe thấy tiếng thì nhìn lại, lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ giật mình la lên

- Nhạc phụ đại nhân người... Người đã ở chỗ này a!.

Hắn vẫn còn thật không nghĩ tới người kêu lớn gọi hắn lại là cha nuôi của Ngọc Nhu Phỉ, cũng chính là nhạc phụ Cuồng Tăng của hắn.

Hiện nay Cuồng Tăng lại cũng từ Cao Giai Thần Vương một lượt đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh cao. Thiết nghĩ đến ngày đó bên trong hang rắn kia thì ông ta đã thu được không ít cơ duyên, mà ở chỗ ông ta đang ngồi rõ ràng là có một con Đằng Xà vương hung hãn dữ tợn.

Đằng Xà là một loại thần thú có thể so sánh với Cao Giai Thánh Thú, vốn nói trước kia tại thời thượng cổ thì nó đã tuyệt tích. Không hề ngờ tới lại bị Cuồng Tăng thu được một con. Đây chính là một loại Thánh Thú viễn cổ, lực lượng huyết mạch so sánh thần thú cũng không hề kém một chút nào. Nó có được thần uy cường đại thống lĩnh vạn xà.

Mà trước mắt là một con rõ ràng thuộc tính Bạch Đằng Xà vương, cảnh giới Thập Giai Cao Giai. Cái đầu rắn đang không ngừng lắc lư, còn lưỡi rắn đang không ngừng thụt thò, răng nanh cực kỳ hung ác, toàn thân vảy rắn trắng xóa rạng rỡ ngời ngời, trông có vẻ đặc biệt sáng bừng chói mắt.

Lăng Tiếu không nghĩ tới chia tay với Cuồng Tăng chẳng qua mới hơn mười năm, mà ông ta lại thu phục được một con Thánh Thú viễn cổ như vậy, cũng không biết ông ta tìm ra nó từ trong dãy núi cổ nào a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2141 - Nó Là Của Ta! (1)

Có con Đằng Xà này trợ giúp, lại kết hợp với Vô Tướng thần công, danh tiếng Thiên Thần Vương tất có một chỗ trong tiệc cho ông ta a!

Có điều, Lăng Tiếu quét một vòng. Mỗi một vị Thần Vương có thể chạy tới nơi này thì vật cưỡi đều không bình thường.

Cuộc tranh đoạt mấu chốt cuối cùng nhất định là thập phần thảm thiết a!

- Ha ha, thật sự là tiểu tử nhà ngươi này. Ta biết ngươi vào Loạn Táng Không Gian không chết, nhưng mà không nghĩ tới tiểu tử nhà ngươi so sánh sư phụ của ngươi lại lợi hại hơn, nhanh như vậy liền đi ra mà ta cũng không biết a!

Cuồng Tăng tiến lên vỗ bả vai Lăng Tiếu cười to mà nói.

Cuồng Tăng đối với con rể Lăng Tiếu này chính là khá vừa lòng. Hắn không chỉ có tài năng tu luyện bẩm sinh xuất sắc, vẫn còn có được thủ đoạn Luyện Đan cực cao, thật sự là không phải người bình thường có thể sánh bằng a!

Mười mấy năm trước sau khi chia tay, Cuồng Tăng dựa vào cơ duyên thu được từ trong hang rắn ở Xà Nghĩa Môn mà thực lực đột nhiên tăng mạnh. Từ bước sơ nhập Cao Giai Thần Vương một lượt ông ta đạt tới Thần Vương đỉnh cao. Ông ta cảm giác chính mình tiến bộ đã là khá nhanh.

Chính là hiện tại gặp Lăng Tiếu, lại phát hiện tốc độ thăng bậc tiến Giai của mình so cùng Lăng Tiếu thì thật đúng là không có bất cứ gì bằng được a!

Còn nhớ hồi đó Lăng Tiếu chẳng qua là thực lực Đê Giai Thần Vương, hiện tại cũng là nhảy vượt hai bậc đạt tới thực lực Cao Giai Thần Vương. Thế này thật là quá mức biến thái đi!

Cũng may Lăng Tiếu là con rể của lão, nếu là người trẻ tuổi khác thì khẳng định lão cũng phải đố kị điên cuồng a!

- Ha hả, nhạc phụ, sư phụ của con cũng theo con đi ra từ Loạn Táng Không Gian. Ông ta hẳn là cũng sắp sửa chạy tới đây!

Lăng Tiếu cười nói.

- Tà Đế cũng đã ra? Tốt... Tốt, lần này ta cùng hắn có khả năng chân chân chính chính phân chia thắng bại. Hy vọng hắn thật sự có thể xông đến nơi này!

Ánh mắt Cuồng Tăng bắt đầu trở nên vô cùng cuồng nhiệt mà nói như vậy.

Cuồng Tăng, Tà Đế, còn có Đao Phách, Kiếm Si bốn người đều là tứ đại nhân vật truyền kỳ đại lục Huyền Linh, tất cả bọn họ là một đời đối địch, đã đánh một trận nhưng còn không phân ra thắng bại.

- Sư phụ khẳng định có khả năng xông tới được!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn liền giới thiệu Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh với Cuồng Tăng.

Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh cũng nghe được đối thoại của Lăng Tiếu cùng Cuồng Tăng, trong lòng là vô cùng giật mình!

Bọn họ đều không nghĩ tới Lăng Tiếu lại đã trải qua Loạn Táng Không Gian, một trong tám đại cấm địa. Hơn nữa từ trong đó lại còn sống đi ra.

Ánh mắt của hai người bọn họ nhìn Lăng Tiếu bắt đầu trở nên vô cùng kính nể!

Có thể từ cấm địa đi ra thì không có người nào mà không phải là Ngưu Nhân a!

Bọn họ cũng đã chứng kiến thủ đoạn khủng bố kia của Lăng Tiếu. Người ta có thể từ nơi đó còn sống đi ra thì cũng tuyệt không phải là ngẫu nhiên a!

Tuy nhiên, sau khi bọn họ nghe xong Lăng Tiếu giới thiệu, lại nhận ra cái tên Cuồng Tăng cũng đã là Thần Vương có trên sát thần bảng.

Nếu như nói trước kia Cuồng Tăng căn bản không lọt được vào mắt bọn họ. Như vậy hiện nay Cuồng Tăng có thực lực đánh sâu vào Thiên Thần Vương, cũng để cho bọn họ bắt đầu coi trọng Cuồng Tăng này.

Liệt Hồng Oanh sau khi quay sang chào Cuồng Tăng một tiếng, liền chuẩn bị đi đến chỗ vài đồng bạn Liệt Viêm Thương Minh của nàng.

Trước khi rời đi nàng không quên nói với Lăng Tiếu

- Lăng Tiếu, lúc tranh đoạt Thiên Thần Vương, hy vọng ngươi có thể nhẹ tay thương xót đối với chúng ta a!.

- Đâu cần cô cô nói, chỉ cần người của Thương Minh không đến trêu chọc ta là được.

Lăng Tiếu đáp.

Liệt Hồng Oanh gật đầu, liền tách xa Lăng Tiếu.

Yến Việt ở một bên Lăng Tiếu, ánh mắt cũng là lộ rõ ý không đành lòng rời

đi. Ngay cả Lăng Tiếu đều nhìn ra được sự si mê của hắn đối với Liệt Hồng Oanh.

Lăng Tiếu vỗ vỗ bả vai Yến Việt mà nói

- Yến lão ca, truy theo đàn bà phải xuất ra công sức thẳng thắn của mình. Cũng đừng để cho đàn bà xem thường, bằng không người ta làm sao đến với lão ca a!.

Yến Việt ngượng ngùng cười cười đáp

- Cái...này... Cái...này, ta chính là chỉ nhìn một chút, nàng... nàng rất xinh đẹp!.

Hắn cũng muốn theo đuổi a, mấu chốt là thân phận hai người so sánh chênh lệch khá xa a!

Lăng Tiếu nói khích lệ

- Yến đại ca, chỉ cần ngươi đoạt được tên trong bảng Thiên Thần Vương, muốn ôm được mỹ nhân về nhà còn không phải chỉ là vấn đề sớm muộn sao. Nếu thật sự không được thì để lão đệ liền làm mai mối cho ca cũng được. Ta cùng với Liệt minh chủ coi như là quen biết đã lâu, tin tưởng hắn sẽ cho ta vài phần tình mọn!.

- Ha ha, có những lời này của lão đệ thì ta an tâm, chờ sau khi ta đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương này, ta nhất định phải bắt được nữ nhân kia vào trong tay!

Yến Việt khôi phục sự tự tin vỗ ngực cười nói sảng khoái.

Hắn nói như thế nào cũng là người đứng đầu hơn mười vạn dong binh. Nếu

như có thêm một danh tiếng Thiên Thần Vương, tin tưởng Liệt Viêm Thương Minh sẽ không ghét bỏ hắn chứ? Huống hồ lại có Lăng Tiếu nói chuyện hộ hắn, như thế nào cũng phải có vài phần nắm chắc mới đúng!

Lúc này, người của Thiên Long Môn cũng đi về hướng tới Lăng Tiếu.

- Ngươi chính là Lăng Tiếu Thúc công chứ?

Lăng Phi Vũ mang theo tám người hướng về Lăng Tiếu mà thăm hỏi.

Một toán này của bọn họ tổng cộng đi vào hai mươi người, hiện nay vẫn có một nửa người còn chưa tới, có lẽ sẽ tới theo sau. Cũng có lẽ đã có người bỏ mạng trên đường!

- Ta là Lăng Tiếu, ngươi là?

Lăng Tiếu mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Lăng Phi Vũ hỏi ngược lại.

Hắn có thể cảm ứng được Lăng Phi Vũ có sự thân thiết cùng huyết mạch với mình, mà hắn cũng nhận được có mấy người phía sau Lăng Phi Vũ chính là đã gặp nhau bên trong tộc. Lại nghe cách người ta xưng hô đối với hắn, khẳng định cũng là người Kim Tộc.

- Tôn nhi gọi là Lăng Phi Vũ, Lăng Cương là chú ruột của tôn nhi. Ông ấy đã cố ý thông báo với tôn nhi, nói Lăng Tiếu Thúc công cũng tới tham gia tranh đoạt Thiên Thần Vương này, nên đặc biệt lưu ý một phen cho tôn nhi!

Lăng Phi Vũ đáp.

Lăng Tiếu khẽ gật đầu đáp

- Thì ra là thế, các ngươi đều có thể xông đến nơi này đã rất khá, hy vọng các

ngươi đều có thể Đăng Đàn, nêu danh oai phong Thiên Long Môn chúng ta!.

Lăng Tiếu vừa mới nói xong, lại có một đạo âm thanh từ một phương hướng khác vang lên

- Lăng Thần Sư lời này quả là nói đúng, Thiên Thần Vương hẳn là có đại bộ phận ghế thuộc về Thiên Long Môn chúng ta!.

Người mới tới đúng là Cơ Thiên Phương, mà đi theo phía sau hắn thì có mười hai người. Đội hình này so sánh bên phía Lăng Phi Vũ đúng là hùng hậu hơn một chút.

Lăng Tiếu quay mặt nhìn lại. Có mấy người vẫn còn có hơi ấn tượng, chỉ là cũng không phải rất quen thuộc.

Lăng Phi Vũ lập tức ở một bên giải thích cho Lăng Tiếu

- Lăng Tiếu Thúc công, vị này là sư đệ Cơ Thiên Phương, hẳn là người đã nghe nói qua về hắn?.

Cơ Thiên Phương cùng Lăng Phi Vũ, là người bên trong Thiên Long Môn xem trọng nhất để tranh Thiên Thần Vương. Hai người bọn họ đã sớm có được thực lực có thể đối chiến cùng Thiên Thần Vương.

Danh tiếng bọn họ bên trong Thiên Long Môn cũng không nhỏ, Lăng Tiếu tự nhiên cũng sớm nghe nói qua.

Hắn vẫn còn biết Cơ Thiên Phương này là người của phái Thần Thể, hơn nữa cùng Lăng Phi Vũ có lẽ là một đôi địch thủ.

- Thì ra là Cơ trưởng lão, có các ngươi thì Thiên Long Môn chúng ta lần này cũng sẽ ra về quang vinh!

Lăng Tiếu ra vẻ người lớn nói dõng dạc.

Lấy tuổi mà nói, những người trước mắt này đều có thể gấp hắn vài trăm lần. Nhưng mà lấy thân phận mà nói, Lăng Tiếu so với bọn hắn còn tôn quý hơn. Hắn là Thần Dược Sư, lại là trưởng lão cao cấp, có được tư cách tham gia Trưởng Lão Hội. Còn Cơ Thiên Phương cùng Lăng Phi Vũ vẫn còn không có tư cách này.

Cho nên Lăng Tiếu dùng giọng điệu như vậy nói chuyện cũng không phải không có lý.

Nhưng mà Cơ Thiên Phương là loại nhân vật cấp bậc yêu nghiệt, lại sớm đã có danh tiếng cường giả Thần Vương ở bên ngoài. Thậm chí là khi hắn thu được địa vị trưởng lão thì Lăng Tiếu vẫn còn chưa ra đời.

Hiện tại lại chạy đến đùa giỡn uy phong trên đầu của hắn, trong lòng hắn lập tức bắt đầu trở nên không thoải mái!

Nhưng mà, hắn sẽ không ngay trước mặt nhiều người như vậy mà tỏ ra có bất đồng bên trong, đây chính là cách nghĩ thống nhất của mọi người Thiên Long Môn.

- Lăng Thần Sư nói đúng, ta sớm nghe nói Thần Dược Sư ở trong tông môn đã sớm đánh bại thế hệ Thần Vương. Lại từng bạt tai Hạ Công trưởng lão, nói vậy ngôi vị khôi thủ đứng đầu lần này khẳng định là của Lăng Thần Sư ngươi không nghi ngờ!

Cơ Thiên Phương ngầm mang theo vài phần kiêng kị lên tiếng.

Kì thực nhìn thần sắc cũng là kèm theo sự tùy tiện cùng ý tứ coi thường, rõ ràng chỉ là có ý nói giỡn!

Lăng Tiếu sớm biết rằng người của phái Thần Thể vĩnh viễn sẽ không cam tâm tình nguyện bị đè nén một bậc, Cơ Thiên Phương này xem ra cũng muốn giở mánh khóe bóc mẽ hắn ở chỗ này a!

- Yên tâm đi, ngôi vị khôi thủ đứng đầu không chạy được, nó là của ta!

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói một cách ung dung.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2142 - Nó Là Của Ta! (2)

Lời nói của Cơ Thiên Kỳ vốn nâng đỡ Lăng Tiếu, mang theo giọng điệu bừa bãi, rất rõ ràng làm cho Lăng Tiếu nên có điểm tự hiểu, khiêm tốn nhún nhường một chút.

Không ngờ Lăng Tiếu lại dựa cột mà lên, đáp ứng xuống.

Thần sắc Cơ Thiên Kỳ cùng nhóm người đứng phía sau hắn đều không nhịn được bật cười, trong đó còn có người lớn mật lên tiếng châm chọc.

- Ha ha, Lăng thần sư quả nhiên không hổ là người từ Thiên Long môn ra tới, lời nói này khí phách mười phần!

- Còn không phải sao? Chỉ bằng lời này tuyệt đối có thể dọa lùi không ít đối thủ!

- Cừu sư đệ đã sớm hùng bá Thiên Long môn, hắn còn không dám nói ra lời này, Lăng thần sư đã có tin tưởng như vậy, chúng ta thật sự phải ủng hộ ah!

- Không sai, đợi lát nữa vị trí đệ nhất thần đàn nên do Lăng thần sư đi tranh đoạt, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ không để cho chúng ta thất vọng, đến lúc đó chúng ta cũng có thể dính chút quang thôi!

Đám người Lăng Phi Võ nghe xong những lời châm chọc kia, nhất thời đều nổi giận.

Nhưng Lăng Tiếu lại dùng ánh mắt ngăn cản bọn họ, sau đó âm lãnh nói:

- Yên tâm đi, hết thảy sẽ như các ngươi mong muốn.

Sau đó hắn nhìn về phía một người đứng phía sau Cơ Thiên Phương nói:

- Vị này chắc là Thanh Thủy trưởng lão phải không? Nghe nói ngọn núi của Hạ Công trưởng lão tạm thời do ngươi tới chưởng quản, thật sự là đáng mừng ah! Nhưng ngàn vạn lần đừng đem ngọn núi giao lại cho người khác.

Lúc trước Hạ Công mang theo Công Tôn Dương muốn chiếm lấy ngọn núi của Lăng Tiếu, về sau bị Lăng Tiếu lần lượt ném xuống núi, sau đó lại thông qua trưởng lão hội đem hắn đẩy ra ngoài Thiên Long môn, sung quân đến địa phương khác quản lý công việc.

Chuyện này trên dưới Thiên Long môn đều rõ ràng, mọi người cũng phải than thở sợ hãi vì thủ đoạn của Lăng Tiếu đối phó Hạ Công.

Mà người của thần thể phái đã bắt đầu kiêng kỵ sự tồn tại của Lăng Tiếu.

Hiện tại Lăng Tiếu nói ra chuyện này trước mặt mọi người, chính là muốn cho bọn hắn biết, Lăng Tiếu đã có bổn sự đem Hạ Công đuổi ra khỏi Thiên Long môn, cũng có bản lĩnh cho các ngươi cút đi, tốt nhất nên biết điều một chút!

Thần sắc Thanh Thủy trưởng lão thật khó xem, đáp:

- Đa tạ Lăng thần sư, Thanh Thủy tuyệt đối sẽ đợi được Hạ Công trưởng lão trở về!

- Như thế tốt lắm!

Lăng Tiếu lên tiếng, tiếp theo lại nói:

- Đừng vây ở chỗ của ta nữa, các ngươi đều tự đi nghỉ ngơi đi, chờ lúc đăng đàn, hi vọng các ngươi đều có thể đạt được danh hào thiên thần vương!

Cơ Thiên Phương thu liễm nụ cười đáp:

- Cũng chúc Lăng thần sư thắng ngay trận đầu!

Dứt lời hắn liền dẫn người của mình đi sang một bên.

Mặc cho ai cũng nhìn ra thần sắc Cơ Thiên Phương đã âm trầm xuống, đôi mắt bốc cháy liệt hỏa hừng hực.

- Xú tiểu tử, nghĩ ra chút nổi bật thì cho rằng thiên hạ vô địch sao? Cơ Thiên Phương ta sẽ làm cho ngươi biết ai mới là thần vương cường đại nhất Thiên Long môn!

Cơ Thiên Phương thầm nhủ trong lòng.

Đảo mắt lại qua một ngày, còn một ngày đã tới thời gian đăng đàn, Tà Đế rốt cục chạy tới.

Bộ dáng hắn thoạt nhìn thập phần chật vật, thần sắc cực kỳ tái nhợt, thật hiển nhiên đã trải qua cửu tử nhất sinh mới chạy tới được nơi đây.

Lăng Tiếu cùng Cuồng Tăng lập tức nghênh đón.

- Sư phụ xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu thập phần lo lắng hỏi.

Thực lực của Tà Đế thế nào hắn biết rõ, so sánh với Yến Việt còn mạnh hơn, lại có thể chật vật như vậy mới xông tới nơi này, rõ ràng là không thể nào đi!

- Chết tiệt, gặp được mấy thứ quỷ dị, thiếu chút nữa trốn không thoát!

Tà Đế mắng to, tiếp theo hắn nhìn thấy Cuồng Tăng, nhíu mày, sau đó cười to nói:

- Ha ha, ta còn tưởng rằng là ai, nguyên lai là lão ngốc lư, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ngươi, tốt tốt…cuộc chiến ấy của chúng ta cũng có thể giải quyết!

- Lão ngốc lư?

Lăng Tiếu nghe xưng hô này thiếu chút nữa bật cười.

Nhưng từ này quả thật là chuẩn xác, Cuồng Tăng đúng là trọc đầu, còn có cả dấu hiệu trên đầu đâu!

Cuồng Tăng cũng không cam chịu yếu thế cười nói:

- Lão dâm côn ngươi đây, ta nghĩ ngươi đã tinh tẫn người vong từ lâu, không nghĩ tới vẫn còn sống, thật sự là ông trời không có mắt!

- Mẹ nó, lão ngốc lư ngươi nguyền rủa bổn đế phải không, đến…bổn đế thử với ngươi vài chiêu, cho ngươi biết bổn đế lợi hại!

Thần sắc Tà Đế đỏ lên nói.

- Ai sợ ai ah!

Cuồng Tăng cũng triển khai tư thế, bộ dạng muốn khai chiến.

Lăng Tiếu vội vàng xen vào giữa hai người nói:

- Sư phụ, nhạc phụ, hai người đừng xúc động ah!

- Ha ha, nhìn ngươi gấp gáp như vậy, ta cùng lão ngốc lư chỉ nói đùa, hắn làm sao lại đánh với ta chứ!

Tà Đế cười nói.

- Lão dâm côn ngươi, nhiều năm không gặp miệng vẫn thối như vậy, đúng ra nên đánh ngươi quay về Huyền Linh đại lục từ lâu!

Cuồng Tăng ra vẻ tức giận nói.

Hiện tại Lăng Tiếu mới nhìn ra hai người tựa hồ chỉ là tranh cãi, căn bản không có ý tứ động thủ, trong lòng nhủ thầm:

- Uổng làm người tốt!

Hắn có thể nhìn ra tình cảm giữa hai người không tầm thường, tuyệt đối là cảm giác như địch như bằng hữu, hẳn là tinh tinh tương tích giữa đối thủ.

Lăng Tiếu cũng lười nói thêm lời gì nữa, lưu lại cho hai lão bằng hữu tự mình ôn chuyện đi!

Nhưng lại có người không hề cảm thấy như vậy, đi tới quấy rầy bọn họ.

- Hảo gia hỏa không ngờ dám đoạt thần vật của chúng ta, biết điều mau nhanh đưa ra, phục lạy nhận sai với bổn đại nhân, có lẽ ta sẽ tha cho các ngươi một mạng!

Một thanh âm cách đó không xa truyền tới.

Ngay sau đó chỉ thấy vài người cưỡi trên thánh thú biến dị uy vũ hướng chỗ

Tà Đế vọt tới.

- Lão dâm côn, phiền toái của ngươi đến đây, có muốn ta giúp ngươi giải quyết một chút hay không?

Cuồng Tăng hỏi Tà Đế.

- Nếu ngươi có bổn sự thì cùng họ làm một hồi, đám người kia thật quỷ dị, có thể ẩn nấp thân hình công kích làm người khó lòng phòng bị, bổn đế thiếu chút nữa đã bị bọn hắn thủ tiêu.

Tà Đế thu liễm thần sắc đáp.

Cuồng Tăng hiểu biết Tà Đế, người nào có thể bị hắn nói là khó chơi đương nhiên sẽ không kém, hắn nhăn mày, nói:

- Đối ngoại, người của Huyền Linh đại lục chúng ta nên nhất trí mới tốt!

Tiếp theo hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, nghe nói chiêu thức thật giống bí thuật của U Ảnh Ám Sát đoàn đâu!

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu đáp:

- Bọn họ là người của cổ tộc U Ảnh tộc, có được thiên phú ẩn thân, hơn nữa đại bộ phận tu luyện phong hệ, tốc độ cực nhanh, ngàn vạn lần phải cẩn thận, thật sự không được hãy để cho con đối phó bọn hắn!

Người của U Ảnh Ám Sát đoàn ngoại trừ Ảnh Ngạo, mấy người khác chưa thể tính là dòng chính của U Ảnh tộc, chẳng qua chỉ là đệ tử của một ít dòng bên mà thôi.

Mà những người được phái tới tranh đoạt thiên thần vương bảng khẳng định là đệ tử dòng chính, thuật ẩn thân tuyệt đối là đăng phong tạo cực, một khi đã ẩn nấp người bình thường khó thể phát hiện.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không e ngại bọn họ, hắn chỉ muốn nhắc nhở sư phụ cùng nhạc phụ cẩn thận hơn mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2143 - Lão Ngốc Lư Lão Dâm Côn.

Những người kia đến cực nhanh, nháy mắt đã đi tới trên bầu trời, tổng cộng là tám người, năm nam ba nữ, bộ dáng trung niên, thực lực thần vương đỉnh.

Tà Đế nhìn bọn hắn hừ lạnh nói:

- Thần vật nơi này đều là vật vô chủ, ai phát hiện trước là của ai, các ngươi muốn cướp ngang, với bổn sự của ta chẳng lẽ bổn đế còn sợ các ngươi hay sao!

Lúc trước đối phương nhiều người hắn còn có thể chạy thoát, hiện giờ có Cuồng Tăng cùng Lăng Tiếu tại đây, hắn cần gì phải sợ hãi bọn hắn!

- Xem ra ngươi rượu mời không uống thích uống rượu phạt, cho là có người giúp đỡ thì được sao? Lão tử nói cho ngươi biết chữ chết viết như thế nào!

Người dẫn đầu U Ảnh tộc quát to một tiếng, cầm thần thương hướng Tà Đế đánh tới.

Tà Đế vừa định ra tay, Cuồng Tăng ở một bên quát:

- Lão dâm côn, tọa kỵ của ngươi không có đi lên cũng chỉ bị người ta khi dễ, chờ lão ca báo thù cho ngươi!

Dứt lời Cuồng Tăng cưỡi Đằng Xà Vương hướng người của U Ảnh tộc lao tới.

Người dẫn đầu U Ảnh tộc kia chính Lăng Tiếu cũng đã nhận ra, là đường ca

của Ảnh Ngạo tên Ảnh Kiện, là nhân tài xuất sắc trong U Ảnh tộc, thực lực không tầm thường, có được thực lực tiến vào thiên thần vương, phối hợp cùng bí thuật ẩn thân, thật sự chiếm tiện nghi lớn với cùng cấp bậc.

Huống chi bọn hắn tu luyện phong hệ, điểm này sẽ làm thật nhiều người cảm thấy đau đầu.

Oanh long!

Ảnh Kiện cùng Cuồng Tăng va chạm chung một chỗ, lập tức chấn vang đinh tai nhức óc.

Tà Đế nuốt vào một viên Thần Đan Kinh, mắng:

- Chết tiệt, bị lão ngốc lư đoạt đối thủ của bổn đế, đợi lát nữa hắn lại có cớ khoe khoang!

Dứt lời hắn cầm theo Tử Thần Kích quát một tiếng vọt qua hướng nhóm U Ảnh nhân.

Mọi người chung quanh đều yên lặng chờ đợi, chờ thời gian đăng đàn sắp bắt đầu.

Nhưng bọn họ cũng không kinh ngạc với cuộc chiến trước mắt, dù sao có thể giảm bớt không ít đối thủ khi đăng đàn đó thôi.

Cuồng Tăng không hổ là lão đối thủ của Tà Đế, thực lực mạnh mẽ, nhất là sau khi hắn lấy được cơ duyên trong hang rắn Xà Nghĩa môn, thực lực thêm cường đại, đánh ngang tay cùng Ảnh Kiện.

Tà Đế đơn thương độc mã đối chiến cùng những người khác của U Ảnh tộc, phần quyết đoán này người bình thường không thể so sánh.

Nhưng Thiên Lôi thú của Tà Đế là thập giai trung cấp, hiện tại phải lấy một địch bảy, phải ứng phó thánh thú của người ta, có vẻ thập phần cố hết sức, sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Hắn rõ ràng muốn chết vì mặt mũi!

Tà Đế muốn chiến thắng bọn hắn hoàn toàn không có khả năng!

Yến Việt chợt nói:

- Lão đệ, tình huống sư phụ ngươi không ổn, có cần đi lên giúp đỡ hắn hay không?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Không cần!

Nếu hắn muốn giúp Tà Đế còn không dễ dàng hay sao?

Lúc này Tà Đế không ngừng đuổi theo người U Ảnh tộc cuồng oanh, lực lượng lôi hệ của hắn vô cùng hung hãn, khiến không ai dám đến gần.

Người U Ảnh tộc chỉ cùng hắn du đấu, lựa chọn công kích hắn từ xa.

Ngay lúc Tà Đế cảm thấy được nguy hiểm, đột nhiên truyền tới ba tiếng kêu thảm thiết, một phương hướng công kích chợt yếu, hắn bắt lấy cơ hội vọt tới, Tử Thần Kích không chút lưu tình hướng đầu ba người kia oanh qua.

Phanh phanh phanh!

Ba đầu người nháy mắt nổ tung thành cặn bã.

Ba người U Ảnh tộc nháy mắt bị giết chết khiến bốn người khác đều giật mình.

Bọn hắn không hiểu vì sao đồng bạn của mình đang công kích lại biến thành ngừng lại đây?

Ban đầu chính Tà Đế cũng không hiểu tình huống này, nhưng khi đột ngột nhìn thấy nụ cười của Lăng Tiếu, liền hiểu được đây là do hắn làm.

Hắn cũng biết đệ tử của mình có được lực lượng thần bí có thể công kích thần hồn của thần vương đâu.

Lúc trước Lăng Tiếu từng biểu thị trước mặt hắn, khi ấy hắn còn bị kinh động không ít.

Hiện giờ người U Ảnh tộc đột nhiên xảy ra dị biến, hắn liền biết được là do Lăng Tiếu âm thầm hỗ trợ.

- Tên tiểu tử thúi kia đã sớm đem vi sư ném ra sau thật xa!

Trong lòng Tà Đế nhủ thầm.

Bảy người bị giết ba người, áp lực Tà Đế giảm nhiều, lôi đình thần lực đại trướng khiến bốn người còn lại của U Ảnh tộc đều hoảng hốt.

Bốn người lập tức ẩn thân vào hư không khiến Tà Đế mất đi mục tiêu, lâm vào bị động.

Khi bọn hắn xuất hiện trở lại, Tà Đế lập tức bị công kích mãnh liệt.

Dù chiến lực Tà Đế cường đại, nhưng bị đột nhiên tập kích muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

Đúng lúc này Lăng Tiếu đột nhiên ra tay, dùng tốc độ vô song kéo mạnh Tà Đế ra ngoài.

Oanh long!

Bốn người một kích không trúng, lập tức biến mất lần nữa.

- Chết tiệt, đám người kia ẩn thân như vậy, không thể phát hiện ra tung tích của bọn họ!

Tử Thần Kích trong tay Tà Đế không ngừng vung lên, đem không gian quanh thân hình thành lôi vực, phòng ngừa tiếp tục bị tập kích.

- Sư phụ yên tâm đi, tiểu kỹ của bọn hắn không che giấu được đôi mắt của đệ tử!

Lăng Tiếu cười lạnh, lục mục đồng quang mang đại thịnh, hết thảy những thân ảnh ẩn nấp quanh bốn phía đều lập tức hiện ra.

Bọn họ không ngừng lóe ra, tốc độ nhanh thần kỳ, đang hướng chỗ Lăng Tiếu cùng Tà Đế đánh tới.

- U Ảnh bí thuật, trong mắt ta cũng không gì hơn cái này!

Lăng Tiếu âm lãnh nói một câu, hồn lực công kích lập tức hướng chỗ người gần nhất oanh tới.

- Ah!

Người nọ kêu thảm một tiếng, Tà Đế lập tức nhận thấy sự tồn tại của hắn, như mãnh hổ vồ mồi, lôi lực lập tức đem người kia đánh thành cặn bã.

Ba người khác đều kinh hãi, một người nhìn thấy Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu, lập tức kinh hô:

- Mau…chạy may, là Hồn tộc hậu nhân mang theo Ma Cô!

- Cái gì…thật sự là hắn, khó trách bọn họ bị giết, lão tộc trưởng nói qua nhìn thấy người này tuyệt đối không thể dùng lực, Quỷ Ảnh thất thúc đã chết trên tay hắn!

Tên còn lại lui về phía sau kinh hô.

- Ảnh Kiện chạy mau, là người của Hồn tộc mang theo Ma Cô, mau…mau chạy đi!

Lại có một người hướng Ảnh Kiện cả kinh kêu lên.

Ảnh Kiệt đang chiến đấu kịch liệt với Cuồng Tăng, nghe lời này thân thể chợt run lên.

Một năm trước trong Ma Hồn thành phát sinh đại sự, thành chủ Ảnh Phong cùng bán thủy thần Quỷ Ảnh thất giai đều bị sát hại.

Thông qua chí tôn thủy thần của bọn hắn điều tra biết được người của Hồn tộc tái hiện, đến báo thù U Ảnh tộc, mà đặc thù của người nọ đã được thông báo cho toàn thể tộc nhân, phàm là gặp phải người này không thể cùng hắn đối địch, phải nghĩ biện pháp truyền tin cho lão tộc trưởng định đoạt.

Bởi vì người kia đã có thực lực giết chết bán thủy thần, không phải người nào cũng có thể đối phó.

Ảnh Kiện vừa thất thần, bị Cuồng Tăng nhân cơ hội công tới.

Ảnh Kiện có đỉnh cấp thần giáp nên không bị thương tổn quá lớn, hắn liếc mắt trừng về hướng Lăng Tiếu, nháy mắt trốn vào hư không, nhân cơ hội rời xa nơi này.

Lăng Tiếu nhìn theo ba người chạy trốn cười lạnh:

- Sao có thể cho các ngươi chạy thoát!

Dứt lời Long Phượng Thần Cô phát ra hồn lực công kích cường đại, chia thành ba phương hướng, ba thanh Kim Long thương hướng ba người hung hăng đâm tới.

Ba thanh âm kêu to thảm thiết vang lên ở phương xa, ba thân ảnh rơi xuống dưới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2144 - Trăm Năm Nhất Khải Thiên Thần Vương. (1)

Thân hình Lăng Tiếu chợt lóe, oanh họ thành bột mịn, đem toàn bộ đồ vật của họ tiếp thu.

Khi hắn muốn quay đầu tìm người đang đối chiến với nhạc phụ, phát hiện người nọ đã bỏ chạy thoát.

- Vẫn còn một con cá lọt lưới!

Lăng Tiếu lộ vẻ sầu lo lẩm bẩm.

Từ trong lời nói của người U Ảnh tộc, Lăng Tiếu ý thức thân phận của mình bại lộ, nếu người U Ảnh tộc hương toàn bộ cổ tộc trong Thiên Vực tuyên bố tin tức này, chỉ sợ hắn phải biến thành chuột chạy qua đường.

Hồn tộc ở trong Thiên Vực là một cấm kỵ, không có ai dễ dàng đem chủng tộc này nói ra ngoài miệng.

Lăng Tiếu thật không biết mình bị bại lộ thân phận từ khi nào.

Nhưng hắn cũng có thể đoán được nhất định là do những gì hắn làm ra trong Ma Hồn thành đã bị người hay biết.

Hiện tại hắn chỉ hi vọng chờ sau khi thiên thần vương đăng đàn chấm dứt, có thể nhanh chóng tìm được người nọ, đánh chết hắn, miễn cho sau này bị chí tôn U Ảnh tộc tìm đến, thật sẽ phiền toái lớn!

- Tiếu nhi, làm sao vậy?

Tà Đế ý thức được Lăng Tiếu tựa hồ có tâm sư, hỏi thăm.

- Không có việc gì, chỉ có chút tiêu hao hồn lực mà thôi!

Lăng Tiếu lắc đầu cười nói.

Hắn không muốn đem chuyện này nói với Tà Đế, chuyện của hắn tự hắn giải quyết là tốt hơn.

Lúc này Cuồng Tăng bay tới nói:

- Bí thuật ẩn giấu của tên kia thật cao, hơn nữa tốc độ rất nhanh, ta không giết được hắn!

- Ngươi nhìn trên người ngươi đều bị thương thành như vậy, còn muốn bắt giữ tên kia? Người ta không đem ngươi xử lý là tốt rồi!

Tà Đế vạch rõ chỗ yếu nói.

Quả thật vừa rồi trong cuộc đối chiến, Cuồng Tăng không chiếm được chút tiện nghi, ngược lại còn bị đánh bị thương.

Cuồng Tăng xanh mặt nói:

- Giỏi cho lão dâm côn ngươi, bổn tăng xuất đầu vì ngươi, không ngờ còn bỏ đá xuống giếng, lần sau bổn tăng thèm để ý tới ngươi mới là lạ!

- Ha ha, lão ngốc lư đừng nóng giận, chỉ nói giỡn mà thôi!

Tà Đế cười nhẹ nói.

Cuồng Tăng không quản Tà Đế, nhìn Lăng Tiếu nói:

- Bọn hắn lợi hại hơn người của U Ảnh Ám Sát đoàn, nếu không phải từng giao thủ với bọn hắn, thật dễ dàng bị trúng bẫy!

- Phải, sau này gặp người như thế tốt nhất lấy tịnh chế động, cẩn thận một chút!

Lăng Tiếu đáp.

Lúc này đám người Lăng Phi Vũ cũng đi tới hỏi thăm một chút tình huống.

Lăng Tiếu chỉ giải thích vài câu qua loa cho qua.

Mà những người chung quanh vẫn luôn quan sát cuộc chiến của bọn họ đã bắt đầu lộ vẻ mặt kiêng kỵ khi nhìn qua.

Nhưng chỉ là có chút kiêng kỵ mà thôi, có lẽ bọn họ nghĩ rằng những người vừa bị giết thực lực chỉ bình thường, vài người vây giết một người còn bị người giết chết, mặc dù đối phương là thần vương lôi hệ, nhưng cũng không cường đại đến mức độ như thế đi.

Những thần vương đỉnh có thể đi tới nơi này đều có được bản lĩnh kiêu ngạo, lòng tự tin đương nhiên là không yếu.

…

Vạn trượng thần quang từ trên cổ bia tán phát, một mảnh ngũ thải tân phân đem cả phiến không gian nơi này chiếu sáng rực rỡ vô cùng.

Từng luồng bổn nguyên lực lượng tụ tập quanh cổ bia, làm cho toàn bộ thần vương đều cảm thấy cực kỳ sảng khoái.

Từng vầng lực lượng huyền ảo không ngừng nhộn nhạo trên cổ bia, thần quang cấm chế trên bốn mươi ba thần đàn bắt đầu tiêu tán, dần dần hiện ra trước mặt mọi người.

Mỗi một thần đàn như liên hoa thần bảo, tản ra ánh sáng thần bí, nhộn nhạo rung động lòng người, một cỗ vương khí tôn quý tự nhiên tựa hồ đã hấp dẫn các thần vương, làm cho bọn họ nhanh chóng tiến vào.

Mỗi thần đàn như dung hợp vạn dặm, thần đàn càng lên cao càng bài danh cao nhất.

Bốn mươi ba thần vị rốt cục rơi vào tay ai, trong ba ngày cuối cùng rốt cục có thể thấy được rõ ràng.

- Ha ha, hôm nay cuối cùng đã tới, thiên thần vương vị là của ta!

- Trăm năm khai khải thiên thần vương, hôm nay lão phu muốn danh chấn Thiên Long địa vực!

- Ta chờ vạn năm chính là vì hôm nay, ai cùng ta giành vị trí ta tuyệt đối sẽ cho hắn chết không nơi chôn thây!

- Cường giả là vua, người thua làm giặc, ai muốn đoạt được bài vị phải nhờ vào thủ đoạn bản thân, giết cho ta!

…

Thật nhiều thần vương đã khôi phục trạng thái đỉnh phong lập tức cầm theo thần khí, cưỡi thánh thú hướng vị trí thần đàn xông tới.

Hiện tại bọn hắn đều đem toàn bộ lá bài tẩy đưa ra, thề phải lấy được thần vị.

Đây là cơ hội họ chờ đợi đã lâu.

Oanh long!

A a a!

Từng thanh âm nổ tung kinh thiên động địa, lực lượng hủy diệt tinh thần dựng lên, thật nhiều lực lượng giết chóc nồng đậm phát ra, không ít thần vương thực lực hơi yếu bị người đánh kêu to thảm thiết không thôi.

Thật nhiều thánh thú ngửa mặt lên trời gào thét, từng thân thể khổng lồ chiếm lĩnh không trung, giống như bao phủ trời cao, như bão táp cuồng tập mà đến.

Không ít nhân vật yêu nghiệt cũng không tiếp tục điệu thấp, cần ra tay liền xuất thủ!

Tà Đế cùng Cuồng Tăng đều lộ vẻ mặt cuồng nhiệt.

Tà Đế cười nói:

- Lão ngốc lư, lần này chúng ta hãy xem là ai giành được bài danh cao hơn thì kẻ đó thắng, ngươi nghĩ như thế nào?

- Hắc hắc, lão dâm côn, ngươi đề nghị không tệ, ngươi không có thánh thú tương trợ, lần này ngươi nhất định phải thua!

Cuồng Tăng cười cười, cưỡi trên tay Đằng Xà Vương, tay cầm Quang Minh Trượng hướng một vị trí thần đàn vọt tới.

- Bổn đế mặc dù không có thánh thú, nhưng không có nghĩa bổn đế không có cơ hội thắng được ngươi!

Tà Đế nói một câu, sau đó nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, vi sư đi đây!

Ngay sau đó hắn chỉ lưu lại đạo tử điện, thân ảnh đã đi lên chỗ thần đàn.

- Lão ca, ngươi mau đi đi, chúc ngươi thắng trận đầu, danh lưu thiên cổ!

Lăng Tiếu nhìn Yến Việt cười nhẹ nói.

Yến Việt cười cười, sau đó chắp tay:

- Có thể nhận thức lão đệ là may mắn của lão ca, hôm nay không chết, sẽ cùng lão đệ kết nghĩa kim lan, hi vọng lão đệ đừng ghét bỏ lão ca xuất thân hèn mọn mới tốt!

Yến Việt nói chuyện thật nhận chân, nhìn ra được hắn rất muốn kết giao huynh đệ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn nắm tay Yến Việt nói:

- Không cần qua hôm nay, hiện tại ngươi chính là hảo huynh đệ của ta!

- Ha ha, tốt tốt…có thể cùng thiên tài khó gặp thiên cổ như lão đệ kết giao huynh đệ, trên mặt lão ca cũng vinh quang! Ta nghĩ người đứng đầu thiên thần vương nhất định là vật trong bàn tay của lão đệ!

Yến Việt cười sang sảng, tuyển một thần vị bay qua.

Thiên thần vương, mỗi trăm năm một lần bổ sung huyết địch mới!

Lần này thần đàn tiếp tục mở ra, mưa gió tái hiện, thần huyết tung bay, thần vương chôn xương!

Bên trong phạm vi bia cổ thần đàn, mấy trăm thần vương dốc hết sức lực chém giết đối thủ, tranh đoạt thần vị.

Tình hình chiến đấu kịch liệt, hỗn loạn, máu tươi tung tóe không thôi.

Nhất là ở vị trí cao nhất có chín trăm năm mươi bảy thần vị, tình hình chiến đấu là kịch liệt nhất.

Thần Phủ bang Ba Đặc Nhĩ muốn đem thần đàn kéo xuống, nhưng Nhật Nguyệt tông thiếu nhật đế Húc Mạc sẽ không cho phép hắn được như ý nguyện.

Thù hận giữa Thần Phủ bang cùng Nhật Nguyệt tông đã sớm không phải là bí văn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2145 - Trăm Năm Nhất Khải Thiên Thần Vương. (2)

Ngoài ra Nhật Nguyệt tông thiếu nguyệt hậu Nhiên Thanh Thanh, Tẩy Kiếm trang Trang Văn Kỳ, Bắc Tuyết minh Bạch Mộ Tịch…những người kia đều như hổ rình mồi đối với thần vị, đem những người đối địch với mình giết chết.

Lăng Tiếu tạm thời không đi quản những chuyện này, hắn ra dấu với ba người bên cạnh mình, để họ đi qua âm thầm tương trợ Tà Đế, Cuồng Tăng cùng Yến Việt.

Lam Kình, Vương Lôi Viễn, Chu Tử Kiệt đều là thần vương đỉnh, có lẽ họ không tính là yêu nghiệt xuất sắc, nhưng muốn họ âm thầm tương trợ người khác tuyệt đối lấy được hiệu quả thần kỳ không ngờ.

Lăng Tiếu quan sát cuộc chiến phấn khích trước mắt, một cỗ nhiệt huyết sôi trào, một đạo long ảnh chậm rãi dâng lên sau lưng hắn.

Hống!

Thanh âm long ngâm từ trong miệng Lăng Tiếu vọt ra, giống như chân long rít gào, uy lực rung trời!

Thật nhiều thần vương cùng thánh thú bị cỗ âm ba đáng sợ chấn đến choáng đầu hoa mắt.

Lăng Tiếu như thiên long xuất hải, xông lên chín tầng trời, thế như lôi đình, hoàng uy giáng thế!

Hắn bay thẳng đến vị trí chín trăm năm mươi bảy, thần vương cùng thánh thú ở nơi này đều bị khí thế của Lăng Tiếu chấn đến bay sang một bên.

Thân ảnh Lăng Tiếu thật túc sát, phiêu dật mười phần, nhìn quanh nói:

- Thần đàn này ta định rồi, chính các ngươi đi tìm vị trí khác đi!

Dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe đi tới sau lưng một thần vương đỉnh muốn lén lút đăng đàn, đá vào mông người nọ, đem mông hắn đá đến nở hoa.

Ở gần bên thần đàn nơi này, mỗi một thần vương đỉnh đều là người cực mạnh nhất trong nhóm người.

Mỗi người đều kiêu ngạo tự phụ, nghe được lời nói ngông cuồng của Lăng Tiếu, toát ra thần hỏa, đồng thời mang theo dáng tươi cười bừa bãi, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

- Chỉ là thần vương cao giai có thể hỗn tới nơi này đã không tệ, không ngờ còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, thật sự không biết chết sống!

Thần Phủ bang Ba Đặc Nhĩ lạnh lùng nói.

Nhật Nguyệt tông Húc Mạc không nói gì, hừ lạnh một tiếng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tẩy Kiếm trang Trang Văn Kỳ cũng mở miệng:

- Có lẽ người ta nghĩ mình thiên hạ vô địch, không đem chúng ta để vào mắt thôi!

- Xú tiểu tử từ nơi nào tới, mau cút xuống, bằng không cho ngươi chết không toàn thây!

- Cần gì vô nghĩa với hắn nhiều như vậy, chúng ta mỗi người ra một chiêu đủ cho hắn biến thành cặn bã!

- Cần gì phải tàn nhẫn như thế đâu, không bằng để cho ta bắt hắn xuống trước đi!

Trong những thần vương gần bên, có một gã thần vương cưỡi trên Lôi Điện báo hướng Lăng Tiếu giết tới.

Người này tên Trần Thiên Lôi, là trưởng lão hộ tông của một thế lực lớn, tu luyện lôi hệ, lôi lực đăng phong tạo cực, điện mang không ngừng tán phát bốn phía.

Lôi kiếm trong tay hắn đâm thẳng tới ấn đường của Lăng Tiếu, kiếm thế chưa tới lôi điện đã cuồng tạc quanh thân Lăng Tiếu.

- Cuồng vọng là phải trả giá thật nhiều!

Vẻ mặt Trần Thiên Lôi nghiêm túc quát.

Mặc dù trong số những người nơi đây Trần Thiên Lôi chưa xem là cường đại nhất, nhưng lôi lực cũng làm người ta kiêng kỵ nhất.

Mọi người thật muốn xem cảnh tượng Lăng Tiếu bị một kiếm chém chết.

Nhưng kết quả không đúng như ý nguyện của bọn họ, ngược lại tình hình làm bọn họ sợ ngây người.

Chỉ thấy Lăng Tiếu không chút sợ hãi lôi lực, vung một chưởng nghênh đón Trần Thiên Lôi, song chưởng đánh ra một đoàn kim long bay vọt tới.

Một chưởng đánh văng chiêu thức của Trần Thiên Lôi, một chưởng đánh

thẳng vào ngực hắn, đem Trần Thiên Lôi đánh bay khỏi lưng Lôi Điện báo.

Lăng Tiếu không ngừng công kích, ngược lại xem thường thiên lôi do Lôi Điện báo công tới, nhanh chóng truy theo Trần Thiên Lôi thi triển công kích liên tục như mưa rền gió dữ.

Hắn ra tay như gió như điện, Trần Thiên Lôi hoàn toàn không còn lực chống đỡ.

Phanh phanh!

Trần Thiên Lôi giống như bao cát bị Lăng Tiếu không chút lưu tình đánh thành thịt vụn, bộ thần giáp bị đánh vỡ tung, thần thể huyết nhục mơ hồ.

- Chết tiệt, đi chết đi!

Trần Thiên Lôi đã ý thức được mình gặp phải tấm sắt.

Hắn nhẫn nhịn đau đớn quát to một tiếng, thần lực tăng cao, dẫn đến tử lôi lực, dùng thần niệm gọi Lôi Điện báo cùng nhau đối phó Lăng Tiếu.

Hồn lực Lăng Tiếu nháy mắt bắn ra, khiến thần hồn Trần Thiên Lôi bị thương không ngừng kêu lên thảm thiết.

Tiếp theo Lăng Tiếu quát to một tiếng, một chiêu Hàng Long Bãi Vĩ, long chưởng hung hăng vỗ lên trên mặt Trần Thiên Lôi.

Phanh!

Khuôn mặt Trần Thiên Lôi trực tiếp bị đánh thành nứt vụn, máu tươi vẩy ra đầy trời.

Lôi Điện báo cùng Trần Thiên Lôi vốn là một khối, Trần Thiên Lôi vừa chết nó cũng lập tức tử vong.

Lăng Tiếu không chút khách khí đem đồ vật của Trần Thiên Lôi cùng thi thể Lôi Điện báo thu vào.

Chuyện này phát sinh thật quá nhanh, mọi người còn chưa nhìn thấy rõ đã bị Lăng Tiếu thu thập xong hết thảy.

Nhưng bọn hắn đã bắt đầu xem trọng tiểu tử trước mắt kia, không ngờ là người lòng dạ ác độc, khó trách khẩu khí kiêu ngạo như vậy.

- Còn có ai nữa không?

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn những người khác thản nhiên nói.

- Chẳng qua mới giết một người mà thôi, có gì đáng giá hung hăng càn quấy, đợi ta tới giết ngươi!

Một thần vương đỉnh cưỡi tứ dực phong lang đánh tới.

Hắn không trực tiếp đối mặt Lăng Tiếu, để tứ dực phong lang đối phó trước tiên, muốn thử xem Lăng Tiếu có thập giai thánh thú hộ thân hay không.

Nếu như không có chỉ mỗi tứ dực phong lang đã đủ đối phó Lăng Tiếu.

Tốc độ của tứ dực phong lang nhanh như chớp, thân thể cao lớn lại như lưu tinh, gầm rú một tiếng lập tức hướng đỉnh đầu Lăng Tiếu cắn xuống.

Tốc độ thánh thú phong hệ tuyệt đối khó thể đối phó, hơn nữa muốn tránh thoát sự công kích của nó là chuyện cực kỳ không dễ dàng.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, muốn xem hắn làm sao đối phó tứ dực phong lang.

Ngay lúc tứ dực phong lang cắn xướng, Lăng Tiếu đã tránh ra, ngược lại còn hiện ra trên đỉnh đầu nó.

Luận tốc độ Lăng Tiếu làm sao bại dưới tay tứ dực phong lang?

- Chỉ là một đầu súc sinh há có thể làm khó dễ được ta!

Lăng Tiếu rống một tiếng, thân hình nặng nề giáng xuống, hai chân mang theo lực lượng cường đại hung hăng giẫm lên trên người thánh thú.

Ngao ô!

Tứ dực phong lang đau đớn kêu lên một tiếng, thân hình chạy chồm muốn hất văng Lăng Tiếu xuống dưới.

Thân hình Lăng Tiếu ổn như Thái Sơn, ngưng kình rắn chắc, hai quyền kình hướng thánh thú đánh xuống.

Gã thần vương chủ nhân nhanh chóng huy vũ Cực Quang Phong kiếm hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Kiếm ảnh bắn ra đầy trời, hàn mang cắt ngang qua tầng tầng trở ngại không gian đánh thẳng tới trước mặt Lăng Tiếu.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm khen:

- Ra tay thật nhanh!

Lăng Tiếu chỉ có thể bỏ qua cơ hội giết chết tứ dực phong lang, chân dùng

sức hất ra, đem đầu thánh thú đá bay, bản thân mượn lực bay vọt lên trên tránh thoát chiêu kiếm kia.

- Cùng ta so tốc độ, ngươi còn kém xa!

Lăng Tiếu quát một tiếng, bản thân như hóa thành trận gió hướng người kia lướt tới.

Tốc độ nhanh đến mức làm người kia không cách nào bắt giữ thân ảnh của hắn.

- Làm sao có thể!

Gã thần vương kinh hô.

Vào lúc này Băng Hỏa kiếm đã hướng cổ họng của hắn quét tới.

Một đời thần vương đỉnh phong hệ cứ như thế vẫn lạc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2146 - Bắt Đầu Giết Chóc.

Mọi người lại sợ ngây người, bọn hắn ý thức được chiến lực của Lăng Tiếu không đơn giản như bề ngoài.

Có không ít thần vương đỉnh thoáng do dự, sau đó hướng thần đàn khác lướt tới.

- Cơ sư đệ, thực lực Lăng thần sư thật sự là bất phàm ah!

Thanh Thủy đứng bên người Cơ Thiên Phương thở dài nói.

Thanh Thủy là sư đệ của Hạ Công, hắn tạm thời thay mặt sư huynh quản lý ngọn núi, đã sớm từ trong miệng sư huynh biết được Lăng Tiếu đã có thực lực thiên thần vương, hơn nữa còn cao hơn sư huynh của hắn.

Cơ Thiên Phương muốn tranh đoạt danh vị chín trăm năm mươi bảy này, Thanh Thủy không thể không nhắc nhở hắn.

Cơ Thiên Phương liếc mắt nhìn Lăng Tiếu đáp:

- Hắn có được thể chất tu luyện năm loại thuộc tính cùng lúc, còn có Cổ Hoàng thần công của Kim tộc có thể tăng lên chiến lực, quả thật là người bình thường không cách nào đối phó. Nếu ta chỉ dựa vào lực lượng bản thân đối phó hắn, chỉ sợ là ngang ngửa, nếu hắn đạt được cảnh giới ngang hàng với ta, ta nhất định sẽ thua.

Thanh Thủy nghe xong lời này của Cơ Thiên Phương, cho rằng hắn muốn bỏ qua việc tranh đoạt thần vị kia.

Ai ngờ lời của hắn chợt chuyển:

- Bất quá…muốn đối phó hắn không phải không có cách nào!

Ở lại bên cạnh vị trí thần đàn chín trăm năm mươi bảy, chỉ có hơn mười người.

Thiên Long môn Cơ Thiên Phương, Tẩy Kiếm trang Trang Bất Phàm, Thần Phủ bang Ba Đặc Nhĩ, Nhật Nguyệt tông Húc Mạc, Bắc Tuyết minh Bạch Mộ Tịch, đệ tử chí tôn Trương Hiểu Ngữ…

Mỗi người đều là thần vương đỉnh có lòng tự tin cường đại, hơn nữa thế lực sau lưng đều bất phàm, bất kể là ai cũng có được sức chiến đấu vượt xa cùng cấp.

Lăng Tiếu cầm Băng Hỏa kiếm trong tay, quanh thân chớp động thần quang chói mắt, hắn liếc mắt nhìn mọi người chung quanh nói:

- Các ngươi đều cùng lên đi, đừng lãng phí thời gian của ta!

Giờ khắc này trái tim hiếu chiến không ngừng dâng trào lên, một cỗ tự tin cường đại tràn ngập khắp toàn thân hắn.

Một đầu tuyệt thế kim long vọt lên tận trời, long đầu uy vũ rít gào ngạo thị khắp cả quần hùng.

- Kim tộc nhân!

Tất cả mọi người không nhịn được kinh hô lên.

Bọn hắn rốt cục hiểu được vì sao Lăng Tiếu có được chiến lực cường đại như thế, thì ra người ta là chủng tộc biến thái có được lực lượng vượt cấp

khiêu chiến.

Lăng Tiếu vừa bộc phát ra lực lượng của mình, lại có hai ba người biết điều quay đầu bay về hướng thần đàn phương khác.

- Như thế nào? Các ngươi đều là bọn hèn nhát hay sao? Đều thất thần làm gì, còn không mau lại đây giành vị trí, bổn thiếu chờ các ngươi đánh bại đâu!

Lăng Tiếu nhìn những người còn lại quát.

Quả nhiên, bị lời này của hắn kích thích, rốt cục có người không dằn được tức giận xuất thủ.

- Tại hạ Bạch Mộ Tịch, đến từ Bắc Tuyết minh, còn chưa thỉnh giáo danh hào của các hạ?

Bạch Mộ Tịch cưỡi đầu hoa báo vương biến dị hướng Lăng Tiếu chắp tay nói.

Đôi mày trắng như cành liễu mảnh phiêu đãng thật có cá tính.

- Thiên Long môn Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu lên tiếng, giành trước xuất thủ.

Đối thủ của hắn thật không ít, không thể kéo dài thời gian, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tận khả năng tiết kiệm chiến lực!

Tuy Băng Hỏa kiếm chỉ là thần khí thập giai trung cấp, nhưng chỉ cần không gặp được thần khí cao giai sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lăng Tiếu lợi dụng tốc độ hướng Bạch Mộ Tịch đánh tới, kiếm quang một

lam một hồng lóe ra cực kỳ chói mắt, từng đạo kiếm kình cắt qua hư không bắn thẳng tới yếu hại của Bạch Mộ Tịch.

Bạch Mộ Tịch đã sớm chuẩn bị, nhưng khi hắn cảm ứng được công kích của Lăng Tiếu vẫn chấn động.

Nhưng hắn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, tuyết kiếm vũ động, từng đợt bông tuyết ngưng kết hình thành, nháy mắt đã tạo thành một tầng phòng ngự núi băng thật dày.

Kiếm quang của Lăng Tiếu bị núi băng đông cứng lại, không thương tổn được tới thân thể hắn.

Hống!

Hoa văn báo biến dị phát ra một tiếng gào thét, chung quanh xuất hiện từng đạo băng trùy vạn trượng hướng Lăng Tiếu mãnh liệt tràn tới.

Lăng Tiếu cảm nhận được một người một thú phối hợp ăn ý, lúc này lẩm bẩm:

- Như vậy mới thật sự thú vị!

Lăng Tiếu đón nhận băng trùy công kích, trực tiếp xuyên qua, Băng Hỏa kiếm xoắn tới đánh băng trùy dập nát.

Ba ba!

Từng viên bông tuyết không ngừng văng khắp nơi, lóe ra quang hoa trắng xóa duy mỹ.

Bạch Mộ Tịch cười lạnh, thân thể lăng không bay lên, tuyết kiếm lả tả chém

xuống.

Kiếm quang lóe sáng!

Từng đạo bóng kiếm dày đặc mang theo xu thế khai thiên liệt địa hướng Lăng Tiếu bao trùm, bạch quang như vẫn thạch rơi xuống, mang theo quang vĩ thật dài.

Lực lượng của Bạch Mộ Tịch đã viễn siêu thần vương đỉnh bình thường, hơn nữa tuyết kiếm tựa hồ mang theo năng lượng bổn nguyên, có thể làm hao tổn thần thể.

Lăng Tiếu cảm nhận được trong tuyết kiếm súc tích bổn nguyên băng hàn, hắn rống to một tiếng, hỏa diễm bổn nguyên nháy mắt bạo phát, thân hình phân chia thành mấy trăm hư ảnh.

Vô Cực Phân Thân Thuật đã được Lăng Tiếu suy diễn tới cực hạn, dựa vào tốc độ phong hệ quả thật làm người hoa cả mắt, không phân rõ đông tây nam bắc.

Oanh long oanh long!

Từng đợt lực lượng kinh thiên động địa không ngừng oanh tạc, đem cả phiến không gian sụp hãm xuống dưới.

Mặc dù lực lượng chiến đấu vô cùng khủng bố, nhưng không cách nào phá hỏng được thần đàn cùng bia cổ mảy may.

- Có bản lĩnh, nhưng ngươi còn chưa phải là đối thủ của ta!

Lăng Tiếu rống to, một hỏa hải kiếm mang nháy mắt xuất hiện, liệt hỏa hừng hực đem Bạch Mộ Tịch cùng hoa văn báo bao phủ.

Trong tay Bạch Mộ Tịch hiện ra một mặt thuẫn màu bạc, ngân sắc quang mang lóe sáng, mạnh mẽ đem hỏa diễm hoàn toàn cản trở xuống.

Lăng Tiếu nhảy dựng, nhìn chằm chằm mặt thuẫn trong lòng kinh hô:

- Bán cổ thần khí!

Đây là chỗ dựa của Bạch Mộ Tịch, được xưng là Ngân Tuyết Thần Thuẫn, thần khí bình thường không thể phá hủy, có thể chống đỡ lực công kích bình thường.

- Xem ra Kim tộc tiểu tử cũng chỉ như vậy đi!

Thần Phủ bang Ba Nhĩ Đặc sờ sờ đầu trọc của mình cười lạnh nói, trong mắt tràn ngập ý khinh thường.

Những người khác đều lộ ra vẻ bừa bãi, theo bọn hắn xem ra có được bán cổ thần khí cũng là chuyện bình thường, nếu còn không đối phó được thì đừng mong giành lấy vị trí đứng đầu.

- Ngươi không thắng được ta, đem vị trí nhường lại đi, còn không bằng lưu trữ thần lực đi đoạt thần vị khác, ngươi cảm thấy thế nào?

Bạch Mộ Tịch đứng trên hoa báo vương cười nói, tựa hồ đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Vậy sao? Chỉ bằng một mặt thuẫn thôi sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Bạch Mộ Tịch bị Lăng Tiếu xem nhẹ, lập tức bạo nộ, lông mày trắng bay tung lên, lực lượng rốt cục bùng nổ tới cực điểm.

Trường kiếm của hắn chỉ lên trời, mưa đá không ngừng giáng xuống, thần vương nếu không vận kình ngăn cản chỉ sợ phải bị tổn thương do giá rét!

Lực lượng băng hàn tập trung trên mũi kiếm Bạch Mộ Tịch, khí thế bàng bạc như cơn gió lốc, quét mạnh lực lượng không gian khắp bốn phía không ngừng tung bay.

Ngân Tuyết Thần Thuẫn trong tay Bạch Mộ Tịch cũng phát ra quang mang cường đại, đem phòng ngự khắp chung quanh hắn phong kín không còn chút sơ hở.

Băng Hóa Cực Điên!

Bạch Mộ Tịch chém ra, kiếm quang hướng Lăng Tiếu điểm tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2147 - Lăng Tiếu Chiến Bạch Mộ Tịch.

Một kích này đã vượt qua phạm trù thần vương đỉnh, tiếp cận bán thủy thần.

Lăng Tiếu hóa thành đoàn hỏa diễm, hóa giải một kích băng hàn trong vô hình, Băng Hỏa Kiếm hướng băng tầng đánh tới.

Kiếm chiêu của Lăng Tiếu phá khai một đường trong băng tầng cường hãn, xuyên thấu qua tầng băng đông cứng kia.

Bạch Mộ Tịch có chút kinh ngạc, hoa báo vương dưới thân hắn bộc phát, toàn thân che kín băng trùy, lao thẳng tới va chạm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mới phá tan tầng băng, không dự đoán được hoa báo vương lại vọt tới, muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Phanh!

Thân thể Lăng Tiếu như diều đứt dây bay ra ngoài.

- Hắc hắc, phong ấn cho ta!

Bạch Mộ Tịch đắc ý cười lạnh, xuất ra một kích tuyệt cường lần nữa.

Vô số băng nhận bắn tới, vô số khối băng hợp chung một chỗ đem thân thể Lăng Tiếu tầng tầng bao phủ.

- Chẳng lẽ đã chết? Thật sự không chịu nổi một kích!

Ba Nhĩ Đặc châm chọc nói.

Húc Mạc cũng lẩm bẩm:

- Thật không biết tự lượng sức mình!

Ánh mắt những người khác đều tràn ngập vẻ khinh thường, bọn hắn cảm thấy lần này Lăng Tiếu phải chết không thể nghi ngờ.

Cơ Thiên Phương khẽ nhíu mày nói:

- Sẽ dễ dàng bại như vậy hay sao? Không thể nào đâu!

Bạch Mộ Tịch phong ấn Lăng Tiếu, vẫn tiếp tục tăng cường lực lượng, lực lượng băng hàn không ngừng tràn tới, lớp băng tầng không ngừng dày đặc, nháy mắt biến thành núi băng vạn trượng sừng sững giữa phiến thiên địa!

Bạch Mộ Tịch đã dốc hết toàn lực, gương mặt đắc ý có chút tái nhợt, thần lực tiêu hao thật lớn, phải lấy ra thần đan nuốt vào phòng ngừa bị người khác đánh lén.

- Các vị có ai muốn đối chiến với Bạch mỗ thì tới đi!

Bạch Mộ Tịch thập phần hào khí nói.

Chỉ tiếc lời nói của hắn vừa dứt, thanh âm tiếng vỡ nứt chói tai vang lên.

Ca ca!

Tòa núi băng phát ra tiếng vang nứt toác, khe hở tách ra, cuối cùng vang lên thanh âm tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, núi băng hoàn toàn sụp đổ.

Băng vụn văng ra tứ tán, không ít thần vương bị va đập bật lui ra sau.

Một đạo hỏa ảnh từ trong vọt ra, mục tiêu thẳng tới chỗ Bạch Mộ Tịch!

Trong mắt Bạch Mộ Tịch chớp động hàn mang, thần sắc không chút sợ hãi, cầm Ngân Tuyết Thần Thuẫn trong tay nên hắn không chút nào khủng hoảng.

Phanh phanh!

Hỏa mang mãnh liệt mang theo quyền ý cuồn cuộn, từng chiêu hỏa quyền như ngọn núi cao, như muốn đem cả phiến thiên không đều nổ bạo.

Bạch Mộ Tịch chỉ cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng truyền tới, Ngân Tuyết Thần Thuẫn bị chấn kêu vang, băng tầng phòng ngự khắp bốn phía như bị đánh phát nổ.

Mặc dù hắn có được Ngân Tuyết Thần Thuẫn bảo hộ, nhưng thân thể vẫn bị đánh bay ra thật xa, cỗ phản chấn cường đại làm hắn phun ra ngụm máu tươi.

Hắn rốt cục ý thức được lực lượng của đối phương đã cường đại đến mức như biến thái!

Hoa báo vương vội vàng nhào tới cứu viện, thân thể khổng lồ hướng hỏa ảnh đánh tới.

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu đón nhận hoa báo vương hung mãnh lao qua, hỏa quyền cường đại trực tiếp chấn động cả thương thiên, không gian lực lượng hóa thành hư vô, hỏa diễm mãnh liệt bay tứ tán, đem cả bầu trời thiêu hủy cháy rực.

Lăng Tiếu đánh bay hoa báo vương ngược trở về, hỏa quyền đánh lên thân thể nó khiến băng giáp nát vỡ, máu tươi văng tung tóe.

Hống hống!

Hoa báo vang không ngừng gầm rú, cảm giác cháy phỏng làm cho nó vô cùng khó chịu.

Bạch Mộ Tịch hóa thành băng ảnh vọt tới chỗ Lăng Tiếu, thần kiếm chém xuống, vô số bông tuyết bắn nhanh tới trước.

Lăng Tiếu càng tăng thêm tốc độ, tránh thoát công kích của Bạch Mộ Tịch, rơi xuống trên người hoa báo vương, hai đấm trực tiếp oanh vào mắt của nó.

Phanh phanh!

Ô ô!

Hoa báo vương không tránh được công kích của Lăng Tiếu, đôi mắt bị đánh nát, đau đớn gầm rú điên cuồng, thân hình lăn lộn như điên loạn, không còn cách nào khống chế.

- Báo vương!

Bạch Mộ Tịch giận dữ hét, ngay sau đó thu lại đầu thánh thú.

- Ngươi đi chết đi!

Một loại cấm thuật từ trên người Bạch Mộ Tịch bộc phát, Ngân Tuyết Thần Thuẫn bị hắn xem như vũ khí hướng Lăng Tiếp đập tới.

Ngân Tuyết Thần Thuẫn hóa thành băng sơn, hướng Lăng Tiếu ập xuống.

- Ngươi bại cho ta!

Lăng Tiếu vung ra Cửu Dương Phần Thiên quyền hướng Bạch Mộ Tịch giáng xuống.

Một vầng diễm dương như vẫn thạch nện tới, uy lực kinh thiên động địa, làm thiên địa run rẩy không ngừng.

- Đúng là Thánh Dương quyền!

Húc Mạc không nhịn được kinh hô.

Hắn rõ ràng phát hiện Kim tộc nhân có sức chiến đấu kinh người kia đang sử dụng thần công bất truyền của Nhật tông Thánh Dương quyền.

Nhưng hắn chợt hiểu được Lăng Tiếu là ai.

- Quả nhiên đúng như lời tiểu tử đó, người này thật sự đem Thánh Dương quyền ý phát huy tới cực hạn!

Trong lòng Húc Mạc tự nhủ một tiếng, tiếp theo hắn cũng không tiếp tục chờ đợi nơi này, hướng một vị trí thần đàn khác vọt tới.

Lăng Tiếu đã có sâu xa với Nhật tông, Húc Mạc cũng không có ý định tiếp tục dây dưa ở vị trí này.

Huống chi hắn ý thức được Lăng Tiếu có tốc độ vô song, đổi lại là hắn chỉ sợ cũng không có cách nào, không bằng lui một bước tìm kiếm cơ hội khác tốt hơn.

Ba Nhĩ Đặc nhìn thấy tử đối đầu của mình đã rời đi, trong lòng thầm mắng một tiếng:

- Còn tưởng rằng có thể giết chết được kẻ này ở đây đâu, xem ra phải lui kế hoạch về sau!

Quyền kình của Lăng Tiếu vốn sắp đánh Bạch Mộ Tịch thành thịt vụn, nhưng một cảm giác nguy cơ từ sau lưng hắn chợt cuốn tới.

Lăng Tiếu cảm thấy lông tóc dựng đứng, một cỗ nguy cơ tử vong làm cho hắn phải bỏ qua việc oanh giết Bạch Mộ Tịch.

Thân hình hắn tránh sang một bên, mấy đạo tiễn nỗ thần quang vừa lúc lướt sát qua bên cạnh hắn.

Hưu hưu!

Tuy Lăng Tiếu né tránh thật nhanh, nhưng cánh tay vẫn bị bắn trúng một mũi tên. Cánh tay có thể so sánh với thần khí đỉnh cấp bị đâm một lỗ máu, may mắn không sâu.

Tuy Lăng Tiếu cảm thấy đau đớn nhưng hắn tạm thời không thời gian chú ý, lại nhanh chóng né tránh.

Bởi vì có thật nhiều mũi tên từ trên giáng xuống, không ngừng bắn về phía hắn.

Lăng Tiếu né tránh vài lần, Kim Long thương hiện ra trong tay, không ngừng quét ngang, đem toàn bộ mũi tên đánh tan tác.

Nhưng kẻ đánh lén lại rất giỏi tính kế, đã mệnh lệnh thánh thú không ngừng viễn công Lăng Tiếu từ xa.

Từng đạo hư ảnh thánh thú không ngừng đánh tới, lực lượng hung mãnh, khiến Lăng Tiếu không ngừng tháo chạy!

- Tiểu nhân chỉ biết đánh lén!

Trong mắt Lăng Tiếu hiện hàn mang, thập phần khinh thường tự nhủ một tiếng, thân hình biến ảo không ngừng, hồn lực bắt đầu phát uy.

Người đã bị hắn tập trung khí tức lập tức bị hồn lực hình thành Kim Long thương vô hình đâm thẳng tới.

A!

Một đạo nhân ảnh hiện ra trên hư không, đó là một nam tử thân hình thấp bé như chu nho, trong tay cầm thần tiễn nỗ đỉnh cấp, chính là người đánh lén Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không nói lời nào, trực tiếp đâm tới một thương, nhấc cao thân thể hắn đánh thành dập nát, lại đem thần hồn cùng đồ vật của hắn toàn bộ thu về.

Bạch Mộ Tịch nhìn thấy cảnh tượng này cũng không còn chút tâm tình khiêu chiến Lăng Tiếu, đành không chút cam lòng đi về hướng khác.

Sau khi hắn rời đi lại có thêm vài người không còn dám mang tâm lý may mắn, bay khỏi nơi này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2148 - Ngươi Bại Cho Ta!

Lăng Tiếu đã liên tiếp đánh bại bốn người, chém giết ba người, hơn nữa bốn người đều mạnh mẽ, đủ chứng minh sự cường đại của hắn.

Vẫn còn vài người ở lại, chính là Cơ Thiên Phương, Ba Nhĩ Đặc, Trang Bất Phàm, Trương Hiểu Ngữ cùng ba thần vương đỉnh có thần lực thật thần bí.

- Các ngươi cùng lên đi, đừng lãng phí thời gian!

Lăng Tiếu thở ra một hơi, nhìn bảy người âm lãnh nói.

- Hì hì, khẩu khí thật lớn, nhưng mà ta thích!

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe nhẹ nhàng vang lên.

Chính là đệ nhất mỹ nhân Thiên Long địa vực Trương Hiểu Ngữ lên tiếng.

Lăng Tiếu liếc nhìn nàng, liền bị mỹ mạo của nàng làm chấn kinh.

Trong những nữ nhân mà Lăng Tiếu nhận thức, có thể so với nàng chỉ có Liễu Phiêu Phiêu, Vân Mộng Kỳ cùng Liệt Như Ngọc mà thôi.

Lăng Tiếu vừa liếc nhìn đôi mắt chợt có chút dại ra, thân hình như mất phương hướng lâm vào mê mang.

- Nam nhân anh tuấn cường đại thần phục bốn tiểu thư đi, bốn tiểu thư tuyệt đối sẽ đối đãi tốt với ngươi!

Ma âm truyền vào tai Lăng Tiếu, điều khiển hắn đi về hướng Trương Hiểu Ngữ.

Đôi mắt màu lam của Trương Hiểu Ngữ tản ra sáng rọi, vẻ mặt tươi cười vô hại, bàn tay cầm một cây châm nhỏ lặng yên đâm thẳng tới cổ họng Lăng Tiếu.

Trương Hiểu Ngữ là đệ tử thân truyền của chí tôn thủy thần thủ hộ Nam Vực môn Thiên Long địa vực.

Nàng có được dáng người cùng dung mạo như ma quỷ, ngoài ra còn có được một đôi mắt màu lam mê hoặc lòng người, có thể mê hãm tâm trí bất kỳ nam nhân nào, nghe theo lời nàng chỉ huy.

Đôi mắt của nàng được xưng Mê Tâm Nhãn, một khi bị ma lực xâm nhập người có tâm trí không kiên định không cách nào thoát khỏi sự mê hoặc của nàng.

Bộ dáng của nàng nũng nịu yếu ớt, nhưng vì muốn tranh đoạt vị trí thiên thần vương, ra tay tuyệt đối tàn nhẫn phi thường.

Lăng Tiếu đã đi tới gần nàng, trong tay nàng lóe ra ngân mang, làm cho người ta có cảm giác vô cùng sắc bén.

Những người khác nhìn thấy cảnh tượng này đều cảm thấy có chút rét lạnh, một châm kia đi xuống, cổ họng không xuyên thủng mới lạ!

Ngay lúc châm nhỏ muốn đâm tới cổ họng Lăng Tiếu, một bàn tay mạnh mẽ đã nhanh chóng bắt giữ cổ tay mềm mại kia.

- Ngươi không cảm thấy xử lý một nam nhân anh tuấn như ta là tổn thất lớn nhất trên đời sao?

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Trương Hiểu Ngữ bị Lăng Tiếu nắm chặt cổ tay cũng không lộ vẻ kinh hoảng, ngược lại lộ dáng tươi cười nói:

- Ta cũng cho rằng như vậy, nhưng mà…nam nhân anh tuấn trong thiên hạ cũng không chỉ có mình ngươi!

Chân của Trương Hiểu Ngữ lập tức đá thẳng vào giữa hai chân Lăng Tiếu, không ngờ lại xuất ra chiêu thức ác độc như thế!

Lăng Tiếu phản ứng cực nhanh, hai chân kẹp xuống, liền kẹp lấy chân Trương Hiểu Ngữ đá tới.

Cặp đùi đẹp của Trương Hiểu Ngữ bại lộ bên ngoài, vệ giáp phòng ngự chỉ bao trùm nửa thân trên cùng bàn tọa của nàng, vì vậy chiếc đùi trắng nõn lại bị kẹt giữa hai chân Lăng Tiếu, làm cho động tác của hai người mờ tối vô cùng.

Lăng Tiếu nháy mắt thu hồi Kim Long thương, bàn tay rảnh rỗi không chút khách khí vươn tới sờ soạng đùi đẹp của Trương Hiểu Ngữ.

- Chậc chậc, vừa non lại trơn!

Trên khuôn mặt Lăng Tiếu lộ nụ cười khinh bạc nói.

Mấy người đứng cách đó không xa thấy Lăng Tiếu chiếm tiện nghi của Trương Hiểu Ngữ, một đám người đỏ mắt không thôi.

- Vô sỉ!

Trương Hiểu Ngữ không ngờ mình trộm gà không được còn mất nắm gạo,

không ngờ còn vung chân cho người ta sờ soạng, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác xấu hổ.

Nàng sân quát một tiếng, một đầu cửu vĩ hồ thật nhỏ nhắn xuất hiện sau vai nàng, vung trảo chộp tới mặt Lăng Tiếu.

Ngao!

Cửu vĩ hồ xuất hiện thật đột nhiên, hơn nữa tốc độ thật nhanh, người bình thường muốn né tránh cũng không còn kịp nữa.

Nhưng Lăng Tiếu phản ứng thật đúng lúc, hơn nữa còn dùng biện pháp phòng ngự phi thường tinh diệu tránh thoát công kích.

Hắn ngã sấp thẳng tới người Trương Hiểu Ngữ, nhìn qua thật giống như muốn bá vương ngạnh thượng cung, bộ dáng như cực độ đói khát.

Hơn nữa một chân của Trương Hiểu Ngữ bị kẹp giữa hai chân Lăng Tiếu, Lăng Tiếu lại đè sấp lên người nàng, nhìn qua như ôm nàng vào trong ngực, đem bộ ngực mẩy đè ép trong lồng ngực hắn, kiện nhuyễn thần giáp vẫn có thể truyền ra xúc cảm va chạm mềm mại co dãn mười phần.

Cảm giác tuyệt vời làm Lăng Tiếu có chút không tự chủ được xúc động, liền cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại bên dưới.

Một màn ướt át như thế khiến cuộc chiến kịch liệt chung quanh càng tăng thêm tình cảnh lãng mạn hấp dẫn.

Đầu óc Trương Hiểu Ngữ nhất thời không xoay chuyển, khí tức bá đạo của nam tử khiến nàng có cảm giác như sa vào, thần lực tựa hồ không đất dụng võ, chỉ mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt, một loại cảm giác chưa từng có từ trước tới nay tràn ngập trong lòng.

- Vương bát đản, ta giết ngươi!

Ba Nhĩ Đặc nháy mắt giận dữ rống lên.

Mặt khác có một gã thần vương đỉnh tên Lưu Truyện Pháp cũng kinh rống lên:

- Mau buông ra thần nữ, bằng không ta cho ngươi không chết tử tế được!

Hai người giống như bị người chiếm đoạt thê tử, phản ứng thập phần kịch liệt.

Trang Bất Phàm cũng nắm chặt trường kiếm trong tay, đôi mắt lóe lên lửa giận.

Ba Nhĩ Đặc cùng Lưu Truyện Pháp còn chưa đánh tới gần Lăng Tiếu, hắn đã rên khẽ một tiếng, nháy mắt đẩy Trương Hiểu Ngữ ra xa, trên môi hiện lên tia vết máu, trên lưng bàn tay hắn cũng bị cửu vĩ hồ hung hăng chộp trúng lưu lại vết thương.

- Ta phải giết dâm tặc ngươi!

Trương Hiểu Ngữ tức giận, trong tay hiện ra thanh trường kiếm hướng Lăng Tiếu điên cuồng chém tới.

Cửu vĩ hồ cũng hét to một tiếng, thân thể dần dần lớn lên, chín cái đuôi không ngừng lay động, có vẻ vô cùng yêu dị, hướng Lăng Tiếu cuốn qua.

Lăng Tiếu lau vết máu, thân hình không ngừng biến ảo, tránh thoát công kích của nàng đồng thời không quên trêu chọc:

- Nữ nhân, ngươi muốn mưu sát chồng sao?

- Ngươi…ngươi hỗn đản!

Trương Hiểu Ngữ như một đầu mẫu sư tử bị chọc giận không biết làm sao phản bác Lăng Tiếu, chỉ có thể mắng một tiếng liền dốc hết lực lượng đối phó hắn.

Đáng tiếc Lăng Tiếu chỉ một lòng muốn né tránh, cho dù bán thủy thần cũng không làm gì được hắn.

Trương Hiểu Ngữ muốn xuất ra sát chiêu, nhưng khi nhìn thấy dáng tươi cười tà mị của nam nhân kia, hồi tưởng cảm giác kỳ diệu vừa rồi, khiến nàng không cách nào hạ thủ.

- Hiểu Ngữ, nàng lui ra phía sau, để ta giúp nàng giết tiểu tử này!

Ba Nhĩ Đặc cưỡi thánh thú hướng Lăng Tiếu vọt tới.

Mà Lưu Truyện Pháp cũng quát to:

- Thần nữ yên tâm, ta tuyệt đối phải bằm thây tên tiểu tử dám ô nhục nàng thành vạn đoạn!

Khí tràng của Ba Nhĩ Đặc nháy mắt bao phủ Lăng Tiếu, trọng lực gấp vạn lần thật sự có thể đem người đè ép xuống.

Ngay cả Lưu Truyện Pháp cũng bị hắn quấy nhiễu không cách nào công kích trúng Lăng Tiếu.

Khai Thiên phủ của Ba Nhĩ Đặc hướng Lăng Tiếu chém tới, mỗi một chiêu thức mang theo uy thế như trời sụp đất nứt, thật sự vô cùng kinh người.

Ba Nhĩ Đặc nổi giận như thế là bởi vì hắn đã sớm xem Trương Hiểu Ngữ là

nữ nhân của mình.

Người khác có thể không biết rõ ràng, sư phụ của Ba Nhĩ Đặc cũng là nhân vật chí tôn, là bằng hữu tốt của sư phụ Trương Hiểu Ngữ, hai vị lão nhân từng có ý định tổ chức hôn sự cho hắn cùng Trương Hiểu Ngữ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2149 - Nữ Nhân Này, Ngươi Muốn Mưu Sát Chồng Sao?

Nhưng sư phụ Trương Hiểu Ngữ vẫn cực kỳ tôn trọng nàng, cho nàng tự mình lựa chọn lang quân như ý.

Mặc dù như thế, Ba Nhĩ Đặc đã sớm quen biết Trương Hiểu Ngữ, cảm thấy mình cùng nàng mới là trời sinh một đôi.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ riêng của hắn, Trương Hiểu Ngữ chưa từng tỏ ý thật sự trong lòng mình.

Trọng lực khí tràng có lẽ có tác dụng với người khác, nhưng đối với Lăng Tiếu ảnh hưởng không lớn.

Lúc trước khi hắn ở trong Loạn Táng không gian, còn gặp phải trọng lực khí tràng không biết mạnh hơn bao nhiêu vạn lần, còn có vô số lực lượng cuồng bạo không ngừng tàn phá thân thể hắn, nhưng hắn vẫn có thể vượt qua.

Hiện tại gặp Ba Nhĩ Đặc đối với hắn mà nói chỉ là tầm thường, rất nhanh hắn đã khôi phục lại.

Thần phủ của Ba Nhĩ Đặc oanh thẳng tới đầu Lăng Tiếu, mỗi đạo phủ ảnh vô cùng đáng sợ, đã gần với lực lượng bán thủy thần.

Kim Long thương trong tay Lăng Tiếu hướng thần phủ oanh thẳng qua.

Oanh long!

Trong nháy mắt hai người đã giao chiến mấy trăm hiệp trên không, không ai

chiếm được thượng phong chút nào.

Lăng Tiếu nghênh đón thần phủ, cảm thấy có chút khó thở, trong lòng thầm kinh hô:

- Thật không hổ là thần vương đỉnh xuất sắc nhất, người này đã có được lực lượng của bán thủy thần!

- Vương bát đản, nếu là một nam nhân cùng ta đường đường chính chính tranh tài đi!

Ba Nhĩ Đặc phát hiện trọng lực khí tràng của mình không ảnh hưởng tốc độ của Lăng Tiếu, giận dữ mắng to.

Lăng Tiếu không trả lời hắn, ở trong lòng thầm nghĩ lúc này hữu dũng vô mưu có ích lợi gì? Ai cười đến cuối cùng mới là người thắng chân chính!

Hắn chỉ là lựa chọn phương thức tấn công tốt nhất mà thôi.

Nhưng hắn lại xem nhẹ ở gần bên còn có người đang nhìn chằm chằm.

Trong tay Lưu Truyền Pháp hiện ra một thần cầm, hắn khoanh chân ngồi xuống, thần mang bộc phát, mười ngón tay bắt đầu khảy động, từng đạo tiếng đàn du dương chợt vang lên.

Đinh đông đinh đông!

Tiếng đàn mang theo uy lực vô hình hướng Lăng Tiếu công kích tới.

Công kích không nhắm vào thân thể mà nhắm vào tinh thần cùng tạng phủ Lăng Tiếu.

Nếu là thần vương khác không cẩn thận phong bế ngũ quan thần thức tuyệt đối sẽ bị đánh trọng thương.

Nhưng Cổ Hoàng thần công là thần công phòng ngự tốt nhất thiên hạ, thức hải cũng có được lực lượng phòng ngự, tạng phủ của Lăng Tiếu lại vô cùng cứng rắn, không phải tùy ý là có thể bị đánh thành trọng thương như người khác.

Âm ba công công kích vĩnh viễn là một loại lực lượng công kích khó lòng phòng bị nhất.

Lưu Truyện Pháp tinh thông âm luật, âm ba ẩn chứa sát phạt chi âm dày đặc, vô hình vô ảnh không ngừng đánh thẳng vào thức hải cùng tạng phủ của Lăng Tiếu.

Thần vương đỉnh bình thường dù muốn kháng cự âm ba công đánh tới chỉ sợ cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Cũng may phòng ngự của Lăng Tiếu biến thái tới cực điểm, bản thân hắn không bị bao nhiêu thương tổn, nhưng công kích vẫn bị ảnh hưởng tạm dừng.

Trong chiến đấu sinh tử, chỉ cần có chút sơ hở sẽ biến thành nhược điểm trí mạng.

Ba Nhĩ Đặc nắm bắt cơ hội trong nháy mắt này, cặp thần phủ hướng Lăng Tiếu lăng không chém xuống.

- Tạp chủng dám đụng tới nữ nhân của ta, đi chết đi!

Ba Nhĩ Đặc tràn đầy sát ý rống lớn.

Thần phủ của hắn đã rơi xuống trên đầu Lăng Tiếu, hắn cho rằng dù là bán thủy thần cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lúc Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần thì cặp thần phủ đã không chút lưu tình rơi xuống ngay trước trán, khiến lông tơ của hắn cơ hồ đều dựng lên.

- Phải chết thì cùng chết đi!

Lăng Tiếu nhe răng cười, làm ra phản kích cuối cùng, Kim Long thương liều lĩnh đâm tới trước.

Đinh đương!

Phốc!

Thần phủ rơi xuống trên trán Lăng Tiếu phát ra thanh âm chói tai thanh thúy, mà Kim Long thương của hắn đã ngưng tụ đâm vào trong bụng Ba Nhĩ Đặc.

Vốn là cục diện lưỡng bại câu thương, nhưng sự thật không phải như thế.

Chỉ thấy thần phủ của Ba Nhĩ Đặc lại có dấu hiệu như muốn nổ tung, mà đầu của Lăng Tiếu không chút tổn thương, chỉ là thân thể bị chấn ngược bay ra ngoài, mà hắn lại thừa cơ đâm thương tới trước, thần thể Ba Nhĩ Đặc nháy mắt phun ra thật nhiều máu tươi, đau đến mức hắn kêu lên thảm thiết không thôi.

- Làm…làm sao có thể, thần…thần phủ của ta lại có thể bị hủy!

Ba Nhĩ Đặc đau đớn bật lui ra sau, đồng thời hai mắt trừng lớn nhìn thần phủ của mình, trên mặt tràn ngập thần sắc không thể tin.

Mặc dù thần phủ của hắn không phải cổ thần khí, nhưng đã là thần khí đỉnh

cấp, trừ phi cổ thần khí nếu không không cách nào hủy được thần phủ của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu, ánh mắt lộ vẻ tham lam nồng đậm:

- Chẳng lẽ nó là cổ thần khí? Đọc chương mới nhất tại DocTruyen.Org nha các bạn.

Hắn đã không còn để ý tới thương thế trên người, mệnh lệnh cho thứ long hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Lưu Truyện Pháp không ngừng khảy đàn, lực lượng càng lúc càng lớn, thánh thú của hắn cùng thứ long đồng thời táp thẳng về hướng Lăng Tiếu.

Lưu Truyện Pháp cau mày lẩm bẩm:

- Dám ô nhục thần nữ trong lòng ta, hôm nay phải cho ngươi chết không toàn thây!

Lưu Truyện Pháp đã thích Trương Hiểu Ngữ thật nhiều năm, hắn tôn sùng nàng như thần nữ, yêu nàng cơ hồ như điên cuồng.

Sư phụ Trương Hiểu Ngữ từng nói với hắn, nếu hắn có thể đột phá chí tôn sẽ gả Trương Hiểu Ngữ cho hắn.

Cho nên hắn luôn luôn lấy việc này làm mục tiêu, càng không ngừng nỗ lực.

Không ngờ mình còn chưa chinh phục được nữ nhân kia, lại bị tiểu tử này chiếm tiện nghi, quả nhiên làm hắn phẫn nộ không thôi.

Từng đạo âm ba hóa thành kiếm nhận vô hình vô ảnh hướng Lăng Tiếu oanh

tới.

Lăng Tiếu không ngừng tránh né hai đầu thánh thú tập kích, còn phải ngăn cản âm ba công, tình huống của hắn trở nên nguy cấp.

- Trước tiên xử lý người này!

Hiện tại Lăng Tiếu đã không thể tiếp tục lơ đễnh, đối phương tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với hắn, hắn nhất định phải sử dụng hồn lực công kích.

Phách Long Thương Quyết vô hình vô ảnh hướng Lưu Truyện Pháp đánh qua.

Lăng Tiếu đã quyết tâm xử lý Lưu Truyện Pháp, công kích của hắn dùng cả Long Phượng Thần Cô gia trì.

Bỗng nhiên Lưu Truyền Pháp chợt hoa mắt, hắn vừa lộ vẻ kinh ngạc, thần hồn lập tức truyền ra đau đớn tê tâm liệt phế!

A!

Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Lăng Tiếu vừa đem hắn miểu sát, tự nhiên tiếp thu hết thảy đồ vật của hắn, tuyệt đối không thể tiện nghi cho người khác.

Nhưng lúc này trong tay Ba Nhĩ Đặc đã thay đổi đôi thần phủ mới, thoạt nhìn đen thui không ánh sáng, nhưng lại lộ ra một cỗ khí tức trầm trọng vô cùng.

- Nhất định phải lấy được thần cô kia!

Ba Nhĩ Đặc lộ ra nụ cười âm lãnh, bắt đầu vũ động thần khí hướng Lăng Tiếu oanh tới.

Thức tám mươi chung cực Khai Thiên Bàn Phủ!

Nhất phủ nhất sơn hà, nhất phủ nhất thiên địa!

Uy lực đem cả phiến thiên địa hoàn toàn bao phủ, không ngừng oanh kích tới, tựa hồ mỗi phủ đều hủy thiên diệt địa, uy lực đáng sợ kinh người!

Trọng lực nơi này đã đạt tới gấp mấy vạn lần, hoàn toàn đem lực lượng không gian ép tới bóp méo, bất luận kẻ nào cũng bị đè ép không thể lay động mảy may.

- Giỏi thật, một chiêu này đủ cường hãn!

Những người nhìn thấy cuộc chiến thầm than sợ hãi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2150 - Sát Âm Phủ Uy.

Lăng Tiếu cảm nhận được công kích cường đại, không chút sợ hãi, trên mặt lộ nụ cười thản nhiên, chiến ý tăng vọt lẩm bẩm:

- Trước tiên để ta xem công kích của ngươi có đủ hay không đi!

Lăng Tiếu vũ động Kim Long thương, kim long rít gào bay ra, trực tiếp đem thần phủ như núi cao công tới đánh dập nát.

Oanh long!

Hai người không ngừng đối chiến, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Vô số lực lượng không gian không ngừng sụp đổ, không gian loạn lưu hiện ra xé rách, chỉ như thế đã biết lực lượng hai người đạt được trình độ nào!

- Mãnh liệt thêm nữa đi, như vậy còn chưa đủ!

Lăng Tiếu nhiệt huyết sôi trào, vũ động Kim Long thương, đem từng chiêu thức đánh tới đón đỡ.

- Như ngươi mong muốn!

Ba Nhĩ Đặc rống to một tiếng, lại tăng cường công kích lần nữa.

Thức tám mươi hai Khai Thiên Bàn Phủ!

Một thức này đã là cường đại nhất, là thức cuối cùng của Khai Thiên Bàn

Phủ!

Uy lực phá thiên, hủy địa, hết thảy bị oanh thành hư vô, biến thành hỗn độn!

Lúc này kim long hư ảnh sau lưng Lăng Tiếu càng thêm trướng lớn, nháy mắt hóa thành quang mang vạn trượng, rít gào tận trời, đem thật nhiều phủ ảnh chấn thành dập nát.

Nhưng hư ảnh kim long vạn trượng không uy vũ được bao lâu đã bị thần phủ chém rụng long lân, long trảo, long thân…

- Ha ha, đi chết đi, Kim tộc nhân thì thế nào, còn không phải chết trong tay ta!

Ba Nhĩ Đặc cuồng tiếu hướng Lăng Tiếu vọt tới, trong mắt hắn Lăng Tiếu đã trở thành người chết không thể nghi ngờ.

Nhưng đúng lúc này một đoàn ngũ thải quang mang đột nhiên tán phát trong phủ ảnh của hắn.

Hưu hưu!

Từng đạo ngũ thải quang mang từ bốn phương tám hướng đánh tới, như lưu tinh vũ giáng xuống, có vẻ dị thường duy mỹ.

Lực lượng của ngũ thải quang mang đập vào, đem phủ ảnh biến thành nát bấy.

Oanh long!

Ngũ thải quang mang hoàn toàn hủy diệt phủ ảnh dày đặc bao phủ cả thiên địa nơi đây.

- Cái gì!

Đôi mắt Ba Nhĩ Đặc trừng lớn, không dám tin Lăng Tiếu vẫn còn lực lượng phản kích hắn.

Không chỉ như thế, quang mang còn đập vào người Ba Nhĩ Đặc, trực tiếp oanh bay hắn ra ngoài.

Thần giáp trên người hắn hiện ra lỗ thủng, máu tươi không ngừng chảy ra.

Một thân ảnh đuổi theo sau hắn, Kim Long thương đâm thẳng vào cổ họng hắn.

Mặc dù Lăng Tiếu tiêu hao thần lực thật lớn, nhưng hiện tại là thời điểm chặt cỏ tận gốc, không thể lưu lại hậu hoạn.

Nhưng khi hắn còn chưa kịp xử lý Ba Nhĩ Đặc, phi châm đã từ sau lưng bao trùm tới.

Lăng Tiếu không dám sơ hở, nhanh chóng quay người dùng Kim Long thương xoay chuyển không ngừng, đánh văng thần châm bay ngược ra ngoài.

Nhưng thần châm bị đánh văng còn có thể quay trở lại tiếp tục công kích tới.

Chứng kiến một màn quỷ dị này, Lăng Tiếu kinh hãi!

- Đúng là thần khí dạng gì cũng đều có!

Trong lòng hắn không ngừng cảm khái.

Sự quỷ dị của thần châm vượt ngoài ý liệu của Lăng Tiếu, nhưng muốn lấy

mạng của hắn còn chưa đủ tư cách.

Lăng Tiếu cười lạnh, trong tay lóe hàn quang, từng phiến băng tầng bắt đầu ngưng kết quanh bốn phía.

Băng lực lượng cũng là một loại thủ đoạn công kích cường đại của Lăng Tiếu, tuy nói hắn không thường dùng, nhưng không có nghĩa uy lực của nó không cường đại, có đôi khi đối phó cùng công kích châm đối càng đạt tới hiệu quả thêm mạnh mẽ.

Mà hôm nay Lăng Tiếu sử dụng nó đến phòng ngự, xem như là thích hợp, đem thần châm toàn bộ đóng băng, chặt đứt liên hệ cùng chủ nhân của chúng.

Trương Hiểu Ngữ không dự đoán được Lăng Tiếu phản ứng nhanh như thế, còn kiêm tu nhiều loại thuộc tính, đem thần châm của nàng hoàn toàn đóng băng, tuy nói nàng có thể rót vào lực lượng cường đại cướp đoạt trở về, nhưng xác thực không cách nào làm khó được Lăng Tiếu, điều này làm cho nàng buồn bực không thôi.

- Nữ nhân kia, còn dám ra tay với bổn thiếu, đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc!

Lăng Tiếu trừng mắt nhìn Trương Hiểu Ngữ, không chút khách khí quát.

Cuộc chiến sinh tử của thiên thần vương, vừa ra tay phải chặt cỏ tận gốc, không chút lưu tình.

Vừa rồi Lăng Tiếu chỉ chiếm chút tiện nghi của Trương Hiểu Ngữ, không giết nàng, xem như mình đã thật thiện lương, nếu nàng còn tiếp tục không biết điều, hắn thật sự không ngại biến nàng thành hồng phấn khô lâu.

- Tên hỗn đản kia, ngươi khẳng định không chết tử tế được!

Trương Hiểu Ngữ nhìn thấy mình không làm gì được Lăng Tiếu, hiểu được mình khó thể tranh đoạt được vị trí đệ nhất thần đàn.

Nhưng nàng thật không cam lòng mình bị chiếm tiện nghi mà phải bỏ qua như thế.

- Hắn nhất định sẽ không chế tử tế được!

Trang Bất Phàm rốt cục mở miệng âm lãnh nói.

Bề ngoài của Trang Bất Phàm chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, không có vẻ lão thái chút nào, nhưng tóc mai của hắn đã trắng bạc, tuổi của hắn kỳ thật không còn trẻ bao nhiêu.

Nhưng mị lực của hắn không phải nữ tử bình thường có thể ngăn cản được.

Chỉ tiếc hắn cũng như những người khác đều mê luyến Trương Hiểu Ngữ, nhưng không bộc lộ rõ ràng như những người khác mà thôi.

Lúc này Ba Nhĩ Đặc đã uống thần đan khôi phục chút thương thế, đã quay lại trước mặt Lăng Tiếu không xa, mặt khác vẫn còn hai thần vương đỉnh vẫn chưa rời đi.

Mấy người bọn họ đã vây quanh Lăng Tiếu, Cơ Thiên Phương cũng không tham dự vào vòng vây kia.

Trương Hiểu Ngữ trừng mắt nhìn Lăng Tiếu sau đó lui ra ngoài, không dự định tham gia vây công Lăng Tiếu. Nàng cảm ứng được hắn còn chiêu thức khủng bố chưa xuất ra, nếu nàng còn tiếp tục dây dưa chỉ sợ hắn sẽ thật sự giết nàng.

Ba Nhĩ Đặc, Trang Bất Phàm, hai người còn lại tên Lang Nha cùng Lộ Mặc, bọn hắn đã có ý liên thủ tru diệt Lăng Tiếu.

Trong tay Trang Bất Phàm hiện ra một thanh bán cổ thần khí, chỉ vào Lăng Tiếu cười nói:

- Các vị, chúng ta liên thủ tiêu diệt hắn trước, sau đó mới tranh đoạt thần vị, các ngươi nghĩ như thế nào?

Vừa rồi Ba Nhĩ Đặc nếm thiệt thòi không ít, thần thể bị trọng thương, tuy dùng thần đan khôi phục thương thế nhưng sức chiến đấu đã giảm xuống thật nhiều, hắn không nghĩ có thể một mình tiêu diệt được Lăng Tiếu, liền đáp:

- Không sai, chúng ta diệt hắn trước nói sau!

Hiện tại hắn đã bất chấp mặt mũi, được làm vua thua làm giặc chỉ trong một khắc này.

Hai người khác cũng không nói gì, đều lấy ra lá bài tẩy của mình.

Lang Nha là người của Lang nhân bộ tộc, nháy mắt đã biến thành một người đầu sói thân người, khí tức nháy mắt tăng vọt thật cao, trong tay cầm hàn thiết liên đặc chế, một khi bị hàn thiết liên quấn lấy tuyệt đối khó thể đào thoát.

Trong tay Lộ Mặc hiện ra một chiếc chuông lớn phong cách cổ xưa, thoạt nhìn thật cũ kỹ nhưng lại dựng lên phật âm, làm cho người ta có loại cảm giác trang nghiêm bất phàm.

Lăng Tiếu tay cầm Kim Long thương đứng thẳng nhìn bọn họ, đã nuốt vào hai viên thần đan khôi phục thần lực.

- Đến đây đi, cho ta xem các ngươi rốt cục có bao nhiêu lợi hại!

Lăng Tiếu hoành Kim Long thương quát lớn.

Vào thời điểm này hắn đã hoàn toàn chuyên chú, phải thử xem những người này hợp lực sẽ mạnh như thế nào!

Vừa dứt lời, hắn đã dự tính ra tay trước.

Mục tiêu đầu tiên của hắn là Ba Nhĩ Đặc, hiện tại thừa dịp hắn bị thương phải lấy mạng của hắn!

Tốc độ Lăng Tiếu nhấc lên cực hạn, Kim Long thương không chút lưu tình hướng Ba Nhĩ Đặc cuồng oanh đánh tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2151 - Liên Thủ Vây Công. (1)

Nhưng thứ long của hắn cũng đã giành trước thay hắn đón đỡ công kích của Lăng Tiếu.

Phòng ngự của thứ long thật dày đặc, tầng tầng thổ nhưỡng màu vàng hình thành núi cao đón đỡ công kích của Lăng Tiếu, hơn nữa còn thật nhiều tảng đá không ngừng hướng hắn đập tới.

Lăng Tiếu phải đem toàn bộ tảng đá đánh vỡ, mà lúc này Trang Bất Phàm bắt đầu xuất thủ.

Thần kiếm của hắn dần lớn lên, hai thước, ba thước, bốn thước…

Cuối cùng biến thành trăm thước, chiều rộng hơn mười thước, giống như một thanh thiên kiếm giáng xuống, mang theo uy thế vô cùng sắc bén làm cho người ta khó thể đón đỡ.

Chỉ thấy Trang Bất Phàm cũng không khống chế thanh cự kiếm kia, chỉ dùng ngón tay chỉ thẳng Lăng Tiếu hô một tiếng:

- Chém!

Cự kiếm giống như hóa thành một khối với hắn, theo ngón tay của hắn hướng Lăng Tiếu vung qua, thẳng hướng Lăng Tiếu chém tới.

Một kiếm mang theo xu thế dời non lấp bể, chém vỡ khe không gian thật dài, nháy mắt đã đi tới trên đỉnh đầu Lăng Tiếu.

Nếu Lăng Tiếu thật sự bị chém trúng một kiếm, chỉ sợ thần thể phải biến thành máu loãng.

Lăng Tiếu kinh hãi, lập tức nhanh chóng né tránh.

- Ngươi tránh được không?

Trang Bất Phàm cười lạnh một tiếng, tay không ngừng huy vũ thật nhanh.

Hưu hưu!

Thanh cự kiếm theo động tác của hắn không ngừng chém xuống, tốc độ nhanh tới cực điểm, mỗi kiếm đều mang theo khí thế vô cùng sắc bén, khiến Lăng Tiếu phải không ngừng tránh né, thiếu chút nữa còn bị chém dưới kiếm.

Nếu không phải Lăng Tiếu lĩnh ngộ thân pháp đến cảnh giới hoàn mỹ, dù dựa vào tốc độ phong hệ cũng không thể tránh khỏi chiêu thức của Trang Bất Phàm.

- Cao thủ chân chính của Tẩy Kiếm trang quả nhiên danh bất hư truyền!

Lăng Tiếu thầm khen một tiếng, thân hình tránh thoát cự kiếm, một trận cước ảnh đá vào thân kiếm, trực tiếp đá bay ra thật xa.

Ngay sau đó Kim Long thương đâm thẳng về hướng Trang Bất Phàm.

Thần khí do người khống chế, chỉ cần xử lý chủ nhân, cự kiếm cũng biến thành sắt vụn!

Trang Bất Phàm không chút hoảng hốt, bởi vì đã có người thay hắn ngăn cản.

Lang Nha vung hàn thiết liên quấn tới Lăng Tiếu, tựa hồ như có thể kéo dài vô hạn, phá tan không gian trói buộc đi tới trước người Lăng Tiếu, ngay lập tức như muốn đem hắn trói chặt lại.

May mắn Lăng Tiếu phản ứng thật nhanh, Kim Long thương xoay ngược chém văng hai hàn thiết liên.

Nhưng lần này hắn đã tính sai, Kim Long thương vừa chạm tới hàn thiết liên lập tức bị quấn chặt lấy.

Lăng Tiếu nhướng mày, muốn đẩy lui hai hàn thiết liên, đáng tiếc không thành công, ngược lại bị Lang Nha lôi kéo về phía hắn.

Lăng Tiếu vốn không muốn rút tay, với lực lượng của hắn muốn trực tiếp kéo Kim Long thương thật sự không phải là việc khó.

Nhưng cự kiếm của Trang Bất Phàm lại lần nữa chém tới, một kiếm này càng nhanh hơn lần trước.

Lăng Tiếu không thể không rút tay, tùy ý cho đối phương kéo đi Kim Long thương.

Nhưng hắn cũng không lo lắng, thần niệm khống chế Kim Long thương thừa cơ đâm thẳng về hướng Lang Nha.

Lăng Tiếu không còn binh khí trong tay, ở trong mắt người khác chẳng khác gì lão hổ bị nhổ răng nanh.

Ba Đặc Nhĩ chợt rống một tiếng:

- Ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi!

Hắn vũ động hai thần phủ hướng thần thể Lăng Tiếu chém tới.

Phủ ảnh cùng kiếm ảnh hoàn toàn bao phủ lấy hắn, mặc kệ là lực lượng nào công kích cũng tuyệt đối làm cho hắn bị thương.

Trong tay Lăng Tiếu đột nhiên hiện ra một mặt thuẫn bài có hình dáng yêu ma, thuẫn bài mang theo năng lượng yêu dị tản ra lục sắc quang mang rạng rỡ, đem Lăng Tiếu bao vây bên trong, chống đỡ thật nhiều công kích.

Thanh Yêu Thần Thuẫn, đây là một cổ thần khí đê giai mà Lăng Tiếu lấy được trong Loạn Táng không gian.

Bên trong không gian giới ở Loạn Táng không gian không chỉ có một kiện cổ thần khí, nhưng Lăng Tiếu không có ý sử dụng chúng nó, nhưng hiện tại không dùng không được, những thần vương đỉnh kia đều có được bán cổ thần khí, thân thể hắn không cách nào ngăn cản.

Oanh long!

Trang Bất Phàm cùng Ba Nhĩ Đặc đều cho rằng Lăng Tiếu bị bọn họ hợp lực oanh kích nhất định là phải chết.

Ngay cả Cơ Thiên Phương cùng Trương Hiểu Ngữ đều cho rằng như vậy.

- Xem ra làm người không thể quá kiêu ngạo!

Cơ Thiên Phương lộ vài phần cười lạnh lẩm bẩm.

Vừa rồi hắn quan sát sức chiến đấu của Lăng Tiếu, quả thật có uy hiếp thật lớn với hắn, hiện tại Lăng Tiếu chết, vậy uy hiếp sẽ không còn tồn tại, thần vị kia khẳng định vẫn thuộc về hắn!

Nhưng khi hết thảy hào quang đều biến mất, Lăng Tiếu vẫn còn nguyên vẹn đứng yên ở chỗ cũ, chỉ là trong tay hắn hiện ra thêm một mặt thuẫn bài yêu dị mà thôi.

- Đây…đây là có chuyện gì, chẳng lẽ thuẫn bài kia là cổ thần khí hay sao?

Trang Bất Phàm kinh hô.

- Sẽ không sai, bằng không làm sao ngăn chặn được công kích của chúng ta, hoàn hảo chỉ là cổ thần khí phòng ngự, chúng ta hợp lực đánh chết hắn, cổ thần khí sẽ thuộc về chúng ta!

Ba Đặc Nhĩ nói.

Hai người khác đều lóe tinh quang, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Cự kiếm lăng không chém xuống, phủ ảnh cũng tầng tầng ập tới, lại có hai hàn thiết liên xuyên qua hết thảy lực lượng không gian hướng Lăng Tiếu quấn tới.

Đông!

Lúc này một thanh âm tiếng chuông cũng chợt vang lên!

Thật nhiều lực lượng đem cả phiến thiên không nơi này hoàn toàn bao phủ.

Lực lượng liên miên không dứt, cho dù Lăng Tiếu có cổ thần khí cũng không thừa nhận được.

Bất kỳ thần khí nào nếu muốn sử dụng đều cần có thần lực đi thúc giục chúng nó.

Một khi Lăng Tiếu không có thần lực trợ giúp, kiện thần khí kia cũng không thể bảo hộ hắn chu toàn.

Chỉ phải phản kích mới có thể giúp hắn đạt được ưu thế mới, lực lượng thần hồn của hắn cũng buộc phải sử dụng ngay trong thời khắc này.

Nhưng lúc hắn muốn sử dụng, tiếng chuông của Lộ Mặc chợt vang lên, đem thần hồn của hắn thiếu chút chấn đến thất thủ.

Thanh Yêu Thần Thuẫn tuy chắn đỡ được kiếm quang cùng phủ ảnh, nhưng không thể ngăn cản hai hàn thiết liên phong tỏa, mà tiếng chuông cũng biến lớn hướng thân thể Lăng Tiếu chụp xuống.

Lăng Tiếu vốn đang thất thần, bị hàn thiết liên trói buộc, dù có bổn sự lớn thế nào cũng không ngăn cản được chiếc chuông cổ bao trùm.

Đông đông!

Chuông cổ vừa bao phủ hắn, từng thanh âm tiếng chuông như thời viễn cổ không ngừng vang lên bên tai hắn không ngớt.

Màng nhĩ của hắn bị tiếng chuông chấn vỡ toác, đầu choáng váng không chịu nổi, nếu không có Long Phượng Thần Cô che chở chỉ bằng tiếng chuông cũng đủ làm hắn nổ tung mà chết.

- Thật quá khinh thường rồi!

Thất khiếu không ngừng toát ra kim huyết, có vẻ dị thường dữ tợn, hắn thầm nhủ một tiếng, bắt đầu bế kín màng nhĩ, thu lại Thanh Yêu Thần Thuẫn.

Hắn luôn muốn gia tăng chiến lực trong chiến đấu, cho nên không dùng hồn lực miểu sát đối phương.

Hắn không có ý tứ xem thường người khác, chỉ muốn biết sức chiến đấu hiện tại của mình đạt tới trình độ nào mà thôi.

Lực lượng thần hồn phân thân của hắn đã vượt qua cảnh giới thần vương, bị áp chế trước tấm bia cổ, vì vậy hắn muốn lật bàn chỉ phải dựa vào hồn lực công kích.

Hồn lực tuôn ra khỏi thức hải, trải qua Long Phượng Thần Cô gia trì hướng chủ nhân chuông cổ oanh thẳng tới.

Chỉ phải xử lý người này hắn mới có thể thoát khốn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2152 - Liên Thủ Vây Công. (2)

A!

Một thanh âm tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Lộ Mặc vang lên, thân thể lập tức rơi xuống không trung.

Biến hóa này khiến người kinh hãi, bọn hắn đều không rõ chuyện gì xảy ra.

Phanh!

Một thanh âm trầm đục vang lên, chiếc chuông cổ bị oanh bay, một thân ảnh nháy mắt phóng lên cao, hai tay kéo mạnh hàn thiết liên, một hàn thiết liên chợt nổi lên hỏa diễm hung mãnh, một hàn thiết liên lại hiện ra một cỗ tử khí vô cùng âm hàn.

Hai loại lực lượng bất đồng nhanh chóng lan tràn hướng Lang Nha cuốn tới.

Lang Nha gào thét một tiếng, lại truyền ra hai cỗ lực lượng cản trở hỏa diễm cùng tử khí.

Nhưng lực lượng của hắn còn chưa đi tới hai cỗ lực lượng kia, thần hồn lập tức bị oanh tập mãnh liệt.

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, hai cỗ lực lượng bất đồng đã lan tới thân thể hắn.

Một bàn tay hắn lập tức bị thiêu hủy, mà bàn tay còn lại biến thành màu đen, sinh mệnh lực dần dần biến mất.

Không bao lâu sau, Lang Nha đã bị hai cỗ lực lượng hoàn toàn thiêu hủy ăn mòn thành tro bụi.

Trang Bất Phàm cùng Ba Nhĩ Đặc chợt cảm thấy trái tim băng giá.

Bọn hắn chợt ý thức được lá bài tẩy của Lăng Tiếu không ai có khả năng tưởng tượng được.

Trang Bất Phàm thật dứt khoát, trong tay đánh ra một chiêu, thu lại thần kiếm, ánh mắt lộ vẻ không cam nồng đậm, xoay người bỏ chạy.

Ba Nhĩ Đặc cũng muốn rút lui, một mình hắn làm sao ngăn chặn được Lăng Tiếu?

Chỉ tiếc Lăng Tiếu có thể buông tha Trang Bất Phàm, nhưng không dự tính buông tha Ba Nhĩ Đặc.

Trong tay Lăng Tiếu chợt vung ra một chiêu, gọi Kim Long thương trở về, quát:

- Vừa rồi đánh thật sảng đi, hiện tại đến lượt ta!

Tốc độ hắn tăng lên cực điểm, nháy mắt đã đuổi theo Ba Nhĩ Đặc, một trận lực lượng mãnh liệt đập xuống.

Lăng Tiếu hoàn toàn là vì muốn phát tiết cơn uất ức vừa rồi, lực lượng không ngừng tràn ra như nước thủy triều, oanh đến mức Ba Nhĩ Đặc chật vật không chịu nổi, nếu không nhờ thứ long thay hắn chống đỡ công kích, hắn đã bị Lăng Tiếu trực tiếp giết chết.

- Khinh người quá đáng!

Ba Nhĩ Đặc sợ hãi rống một tiếng, muốn đánh ra phản kích cuối cùng.

Chỉ tiếc Lăng Tiếu không muốn tiếp tục cùng hắn hao tổn, hồn lực công kích oanh thẳng tới Ba Nhĩ Đặc, đoạn tuyệt ý niệm chạy trốn của hắn.

Lăng Tiếu vừa định buông lỏng một hơi, bất kể là thần lực hay hồn lực của hắn vừa rồi đã hao tổn quá nhiều.

Nhưng ngay một khắc này, một cỗ nguy cơ khác chợt sản sinh hết sức đột ngột!

Một đoàn hỏa mang kiếm quang nhanh như chớp hướng chỗ hắn đánh tới.

Hỏa mang xuất hiện quá nhanh, còn chưa tới nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Lăng Tiếu.

Khi hắn phát hiện khác thường, muốn né tránh đã không còn kịp nữa, bờ vai bị hỏa mang hung hăng chém trúng một kiếm.

A!

Lăng Tiếu bị trúng một kiếm cơ hồ bị chém rớt nửa người, một vết kiếm từ bả vai kéo dài xuống giữa ngực, thật nhiều kim huyết phun tràn ra, mà bổn nguyên hỏa diễm lại trực tiếp thiêu hủy thân thể hắn.

Đối phương một chiêu đắc thủ cũng không bỏ qua, kiếm thế càng thêm hung mãnh như mưa rào, liệt hỏa hừng hực làm người không sao chịu nổi.

Ngay khi đối phương xuất ra chiêu thứ hai, Lăng Tiếu đã triệu ra Thanh Yêu Thần Thuẫn chống đỡ kiếm quang cuồng bạo cực điểm của đối phương.

Nhưng lúc này Thanh Yêu Thần Thuẫn cũng bị đối phương chém trúng cơ

hồ muốn nổ tung.

Thần kiếm của đối phương cũng là cổ thần khí đê giai, còn là hỏa hệ, có thể khắc chế Thanh Yêu Thần Thuẫn mộc hệ.

Hống!

Lăng Tiếu bị chấn đến lảo đảo, lợi dụng Cổ Hoàng thần công khôi phục thương thế đồng thời rống to một tiếng.

Thiên phú thần thông Long tộc – Long Ngâm!

Trước khi có thể tập trung được khí tức của đối phương, âm ba tuyệt đối là thủ đoạn phản kích hữu hiệu nhất.

Quả nhiên long ngâm vang lên, công kích đối phương thoáng khựng lại.

Lăng Tiếu bắt lấy cơ hội nháy mắt, lập tức kéo thân hình trọng thương giật ra khoảng cách, đồng thời lấy thần đan nuốt vào, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục thương thế cùng lực lượng.

Nhưng hắn vừa nuốt thần đan, kiếm thế hỏa mang lại hiện ra lần nữa.

Tốc độ của đối phương còn nhanh hơn cảnh giới thân pháp của Lăng Tiếu, làm cho hắn giật mình không thôi.

Oanh long!

Lăng Tiếu bị chém đến chật vật, thân mình bắn ra thật xa, miệng phun máu tươi, Thanh Yêu Thần Thuẫn muốn vỡ tan.

Cùng lúc đó một đầu bạo viêm long chờ đã lâu hướng hắn táp tới.

Lăng Tiếu muốn tránh né đã không kịp nữa, hắn cắn chặt răng ném thẳng Kim Long thương vào miệng nó, hắn không tin bạo viêm long có khả năng tiêu hủy Kim Long thương.

Nhưng bạo viêm long cũng thành tinh, nó biết nếu nuốt Kim Long thương bản thân cũng không được yên bình.

Một đạo hỏa diễm chợt phun ra hất bay Kim Long thương, đồng thời thiêu đốt thẳng tới Lăng Tiếu.

Bạo viêm long vừa chuyển công kích liền cho Lăng Tiếu cơ hội thở gấp, hắn đón nhận ngọn lửa công kích, thân hình bay ra thật xa, duy trì tỉnh táo tản ra thần niệm tới mức lớn nhất, nhất định phải tập trung kẻ đánh lén, chỉ có như thế hắn mới có thể chuyển bại thành thắng!

Quả nhiên lúc hắn bay sang một bên, một đạo khí tức như có như không nháy mắt xuất hiện trước hắn, một đoàn kiếm quang lại hiện ra, kiếm quang sắc bén đủ khai thiên liệt địa.

- Chết cho ta!

Đối phương muốn dùng một kiếm này giải quyết Lăng Tiếu, lực lượng khủng bố hơn trước rất nhiều, cho dù bán thủy thần đều khó có thể ngăn chặn được.

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Lăng Tiếu dùng Thanh Yêu Thần Thuẫn ngăn chặn một kích trí mạng kia!

Ca sát!

Thanh Yêu Thần Thuẫn bị đối phương chém nứt, kiếm thế lại hướng Lăng Tiếu trảm tới.

Trên mặt người kia hiện lên dáng cười đắc ý, trong mắt hắn Lăng Tiếu đã là người chết.

Một kiếm này nếu chém xuống, cho dù bán thủy thần cũng bị phanh thây.

Nhưng ngay lúc kiếm thế sắp rơi xuống, thần hồn của hắn chợt cảm thấy bị hung hăng đâm tới khiến cho hắn thiếu chút nữa nổi điên.

A!

Thế kiếm đột nhiên ngừng lại, người kia cũng ôm đầu không ngừng lăn lộn kêu lên thảm thiết trên không trung.

Hồn lực công kích của Lăng Tiếu còn chưa miểu sát được đối phương, hắn nháy mắt bắt lấy cơ hội phản kích, Cửu Dương Phần Thiên quyền không chút lưu tình hướng người kia oanh tới.

Quyền ý cuồn cuộn, quyền kình lâm thiên!

Người nọ nhất thời bị oanh đến tả tơi, nếu không phải hắn có được thần giáp bán cổ thần khí phòng ngự chỉ sợ đã bị đánh thành thịt vụn.

Mặc dù là như thế, nhưng hắn cũng bị đánh thành trọng thương, hấp hối, không còn khả năng phản kháng.

Một quyền cuối cùng của Lăng Tiếu đánh thẳng vào gáy người kia, muốn đem hắn hoàn toàn kết liễu.

- Lăng thần sư hạ thủ lưu tình!

Một thanh âm kêu to lo lắng vang lên, một đạo thanh sắc kiếm quang từ sau lưng Lăng Tiếu chém tới muốn bức lui hắn cứu người.

Lăng Tiếu đương nhiên không cần một mạng đổi một mạng, nháy mắt hóa quyền thành chưởng, trực tiếp nắm lấy cổ người nọ nhanh chóng xoay thân thể hắn chắn ngang trước người mình.

- Không xong!

Thần sắc người cứu viện đại biến, vội vàng chuyển kiếm thế trong tay về phương hướng khác.

Oanh long!

Ngay thời điểm Lăng Tiếu tranh đoạt thần vị chín trăm năm mươi bảy, mỗi một khắc cơ hồ đều lâm vào trạng thái khẩn trương đề phòng.

Nhưng mỗi người đều là thần vương đỉnh cường đại nhất, muốn ứng phó thập phần gian nan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2153 - Thuấn Sát Chi Nguy.

Nếu không nhờ hắn có được tốc độ mà người khác khó thể so sánh, hắn tuyệt đối không thắng được nhiều người như thế.

Đương nhiên, có thể bảo chứng lực lượng của hắn chính là Khống Thần Quyết, hồn lực công kích quả nhiên là trăm trận trăm thắng.

Bằng không chỉ bằng khả năng trực tiếp thuấn di của người vừa rồi chỉ chớp mắt đã chém thần thể của hắn suýt tách làm hai nửa, hắn thật khó có thể ngăn cản được công kích đột ngột như vậy của đối phương.

Lần này bị đánh lén chủ yếu là vì hắn bị hao tổn quá nhiều thần lực, lực cảm ứng bị giảm xuống quá nhiều, mới khiến cho đối phương dễ dàng thành công đánh lén.

Hơn nữa trong tay đối phương còn là cổ thần khí chân chính, ngay cả thần thể của hắn cũng không kháng cự được.

Cũng may hắn có hồn lực công kích, bằng không thật sự không khả năng tiến hành phản kích đối phương trong thời gian ngắn, cũng có khả năng bắt giữ được đối phương.

- Lăng thần sư, ngươi…ngươi đừng xằng bậy, mọi người đều là đồng môn trưởng lão, ngươi thả Cơ trưởng lão ra đi!

Vừa rồi người muốn từ phía sau ám sát Lăng Tiếu cứu người chính là Thanh Thủy vẫn đứng bên ngoài xem cuộc chiến, mà người hắn muốn cứu chính là Cơ Thiên Phương.

Lăng Tiếu đánh bại Bạch Mộ Tịch, đánh lui Trương Hiểu Ngữ cùng Trang Bất Phàm, giết chết Ba Nhĩ Đặc, đã sắp lấy được thần vị tới tay, nhưng Cơ Thiên Phương không cam lòng đem thần vị này nhường lại cho Lăng Tiếu.

Cho nên vừa rồi người lợi dụng thuấn di đánh lén Lăng Tiếu chính là Cơ Thiên Phương.

Khi Lăng Tiếu nhận ra được người muốn giết hắn chính là Cơ Thiên Phương, hắn mới nghiêm túc xem trọng vị thần vương đỉnh có danh dự cực cao trong Thiên Long môn kia, khó trách người trong tông môn đều cho rằng hắn là người được chọn trong thiên thần vương đâu.

Chỉ bằng khả năng thuấn sát vừa rồi của hắn, thiếu chút nữa làm Lăng Tiếu không chống đỡ được, đổi lại là người khác chỉ sợ đã biến thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

Lăng Tiếu thật không rõ Cơ Thiên Phương là hỏa thần thân thể, vì sao có được tốc độ nhanh như thế đây?

Chỉ có thể nghĩ có lẽ hắn hiểu biết được thần kỹ thượng cổ nào đó mà thôi.

- Ngươi muốn ta thả hắn sao?

Lăng Tiếu híp mắt hỏi Thanh Thủy.

- Phải, Lăng thần sư, Cơ trưởng lão là đệ tử Thủy lão, ngươi hãy nương tay, Cơ trưởng lão sẽ không tiếp tục cướp đoạt thần vị với ngươi!

Thanh Thủy nhanh chóng đáp.

- Ha ha…thật sự là chuyện cười, vừa rồi khi các ngươi muốn giết ta sao không nghĩ tới mọi người là đồng môn? Hiện tại lại lấy Thủy lão ra uy hiếp

ta sao!

Lăng Tiếu cười lạnh, khí lực nắm bắt Cơ Thiên Phương càng gia tăng, cơ hồ khiến cho hắn muốn ngất xỉu.

Vừa rồi Cơ Thiên Phương thật sự muốn giết hắn, nếu nhẹ nhàng bỏ qua, còn tưởng rằng Lăng Tiếu sợ hãi người của thần thể phái đi!

Mà Thanh Thủy cũng không phải người tốt, vừa rồi mặt ngoài hắn muốn cứu viện Cơ Thiên Phương, nhưng trên thực tế là muốn giết Lăng Tiếu.

Cho nên bất kể như thế nào Lăng Tiếu cũng phải làm cho bọn hắn phải trả đủ giá đắt mới được.

- Lăng…Lăng thần sư…ngươi giết ta…tuyệt đối sẽ khơi mào nội chiến trong tông môn, ngươi…ngươi cần phải hiểu rõ!

Cơ Thiên Phương thập phần gian nan nói.

Thanh Thủy lập tức gật đầu liên tục nói:

- Không sai không sai, Lăng thần sư ngươi phải lấy đại cục làm trọng, nếu bên trong tông môn nổi lên phân tranh, đây…đây chính là đại sự!

- Ý của các ngươi là nói, vừa rồi các ngươi giết ta cũng sẽ không khơi mào nội chiến trong tông môn sao?

Lăng Tiếu nghiêm túc hỏi một câu, tiếp theo dùng tay chụp lấy một cánh tay Cơ Thiên Phương không chút khoan nhượng xé rách xuống.

A!

Một cánh tay của Cơ Thiên Phương vừa bị xé rách xuống, thật nhiều thần huyết không ngừng phun trào, đau đến hắn phải kêu thảm thiết không thôi.

Thanh Thủy trưởng lão lập tức bị động tác bất thình lình của Lăng Tiếu làm hoảng sợ, thần sắc biến thành vô cùng tái nhợt.

- Tranh đấu thiên thần vương, sống chết do trời định, ta tin tưởng cho dù giết ngươi sư phụ của ngươi cũng không có can đảm đi tìm ta phiền toái, ngươi cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu cười lạnh nói, ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Huống chi là do các ngươi muốn giết ta trước, ta chỉ xuất phát từ bảo vệ mình, tất cả chuyện này không phải lỗi của ta!

Dáng tươi cười của Lăng Tiếu giống như ác ma, làm người ta cảm thấy rét lạnh.

- Lăng…Lăng thần sư…chúng ta sai lầm rồi, chúng ta giải thích với ngươi, xin Lăng thần sư nể tình đều là đồng môn, buông tha cho Cơ trưởng lão đi!

Thanh Thủy vốn nghĩ rằng Lăng Tiếu không dám làm gì bọn họ, hiện tại xem ra Lăng Tiếu tàn nhẫn hơn trong ý nghĩ của bọn hắn rất nhiều.

Tuy nói Cơ Thiên Phương gãy một cánh tay còn có thể mượn dùng thần đan khôi phục trở lại, nhưng hắn lại bị hành động của Lăng Tiếu làm mất hồn mất vía.

Từ nhỏ hắn ở trong Thiên Long môn luôn mang theo vầng sáng thiên tài xuất sắc trưởng thành, tuy nói từng trải qua không ít cuộc chiến sinh tử, nhưng lần này cách tử vong gần như vậy, làm cho hắn cảm thấy thập phần sợ hãi.

Hắn còn đang trong tráng niên khỏe mạnh, còn có tiềm lực tiến vào cảnh giới chí tôn, hắn không cam lòng phải chết như thế!

- Lăng…Lăng thần sư, tha…tha mạng…Cơ Thiên Phương nhận thua!

Cơ Thiên Phương không chút cam lòng cúi đầu nói với Lăng Tiếu.

Hắn vốn nghĩ rằng thừa dịp Lăng Tiếu kiệt lực đem hắn xử lý.

Hắn không rõ Lăng Tiếu làm sao có thể đột ngột phản kích, hơn nữa còn trọng thương thần hồn của hắn, nếu không phải thần hồn của hắn mạnh hơn người thường không ít, hơn nữa còn có chút lực lượng phòng ngự, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm tử vong.

- Đúng rồi, hắn làm sao hiểu được hồn lực công kích? Hay hắn là…người của Hồn tộc? Điều…điều này sao có thể, hắn…hắn rõ ràng là Kim tộc nhân! Đúng rồi, thần cô mang trên đầu hắn có cổ quái!

Trong lòng Cơ Thiên Phương nghĩ thầm.

Cơ Thiên Phương vừa nghĩ tới đây, trong lòng liền sản sinh ý nghĩ tham lam đối với thần cô của Lăng Tiếu.

Chỉ tiếc hắn chỉ là nghĩ mà thôi, Lăng Tiếu làm sao có thể thả hổ về rừng.

- Yên tâm đi, ta nhất định tha cho ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Ngay sau đó hắn nhìn qua Thanh Thủy, hồn lực tràn ra, Long Phượng Thần Cô gia trì trực tiếp đem Thanh Thủy giết chết.

Cơ Thiên Phương nhìn thấy Thanh Thủy đột nhiên rơi xuống dưới, thân hình bắt đầu run rẩy lên, đáy lòng dâng lên hàn ý băng sương.

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua hắn thản nhiên nói:

- Không cần sợ hãi, ngươi sẽ không chết!

Dứt lời hồn lực của Lăng Tiếu mạnh mẽ xông vào thức hải Cơ Thiên Phương, tỏa hồn chú ngữ bắt đầu công kích thần hồn của hắn.

- Đây là đồ vật quỷ quái gì!

Cơ Thiên Phương đã có thần thể, thần hồn đương nhiên không người so sánh, trong thần hồn đang lộ vẻ kinh hoảng, bắt đầu phản kích tỏa hồn chú ngữ, không cho đến gần mình.

Nhưng lúc hắn đang phản kháng, cánh tay bị Lăng Tiếu xé toang lại bị từng quyền đánh thẳng vào da thịt, khiến tâm thần hắn hỗn loạn, thần hồn bị ảnh hưởng thật lớn.

Thần hồn Cơ Thiên Phương càng thêm suy yếu, tỏa hồn chú ngữ không ngừng vọt tới, xuyên vào trong thần hồn của hắn, dần dần hình thành một cỗ lực lượng khống chế quỷ dị, làm thần hồn của hắn hoàn toàn bị Lăng Tiếu thao tác.

Cơ Thiên Phương rốt cục bị Lăng Tiếu hoàn toàn công kích bại trận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2154 - Cơ Thiên Phương Nhận Thua!

ăng Tiếu buông hắn ra, ném một viên thần đan vào miệng Cơ Thiên Phương nói:

- Trước uống thần đan khôi phục thương thế, lại đi tranh đoạt một thần vị đi, nếu hỏa thần thể của Thiên Long môn không thu hoạch được gì sẽ làm mất mặt tông môn đâu!

Cơ Thiên Phương gật đầu nói:

- Dạ…chủ nhân!

Cơ Thiên Phương đường đường một hỏa thần thể đã bị Lăng Tiếu khống chế, điều này cũng giúp Lăng Tiếu ngày sau đều rõ mọi hành động của thần thể phái như lòng bàn tay, đồng thời cũng có thể mượn dùng lực ảnh hưởng của hắn với Niếp Đao làm người của thần thể phái dần dần tiêu trừ nội đấu!

Với năng lực của Lăng Tiếu, muốn bắt giữ toàn bộ thần vương thần thể phái có lẽ có khó khăn, nhưng chưa chắc làm không được.

Nhưng Lăng Tiếu không muốn làm như vậy, thật nhiều người của thần thể phái chẳng qua bị một ít kẻ châm ngòi mới làm như thế, chỉ cần khuất phục những người này, ngày sau Thiên Long môn cũng có thể khôi phục lại đoàn kết.

Lăng Tiếu không phải muốn đoạt vị trí môn chủ Thiên Long môn, mà hắn thân là Kim tộc nhân, Thiên Long môn là cơ nghiệp Kim tộc, hắn giúp trong tộc làm việc cũng không tính quá mức.

Cơ Thiên Phương uống thần đan khôi phục thần lực, mượn thần lực hồi phục lại cánh tay bị kéo xé rách.

Nhưng thần lực khôi phục lại biến thành hư nhược vô cùng.

Cơ Thiên Phương lập tức ngồi xuống, lấy ra không ít thần vật nuốt vào khôi phục trạng thái.

Hiện tại chỉ còn một ngày là phải ra ngoài, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian, bằng không thần vị cũng không có phần của hắn.

Lăng Tiếu uống một ngụm U Hồn Thần Tuyền, chậm rãi đi về hướng thần vị chín trăm năm mươi bảy.

Vào lúc này đã không còn ai dám đến giành vị trí này với hắn, những người khác đều lựa chọn thần vị nơi khác hoặc là tiếp tục tuyển thần vị tranh đoạt lên.

Tóm lại chỉ trong hai ngày gần bốn trăm thần vương đỉnh đã chết hơn phân nửa, bị thương thật không ít.

Lăng Tiếu ngồi trên liên hoa thần đàn cũng không hề có vẻ vui sướng, thần sắc thập phần thong dong bình tĩnh.

Hắn đi tới nơi này chỉ muốn kiến thức cường giả các thế lực lớn mà thôi, đối với danh hào thiên thần vương chỉ thuận tay mà lấy, tranh vinh dự cho Thiên Long môn cùng Kim tộc.

Bằng thực lực của hắn tùy tiện ra ngoài chém giết một gã thiên thần vương cũng có thể làm cho hắn trở thành thiên thần vương.

Hiện giờ còn chưa tới thời gian nghiệm chứng, còn phải chờ đợi trước khi

truyền tống nghiệm chứng thần quang mới có thể từ trong tấm bia cổ chiếu rọi đi ra.

Lăng Tiếu xoay người nhìn lên danh sách trên tấm bia cổ, ánh mắt dừng ở mười người phía trên.

- Hàm kim lượng của thiên thần vương bảng thật đủ trọng lượng, đợi đến lúc ta đạt tới thần vương đỉnh đi khiêu chiến bọn hắn một chút cũng là lựa chọn không sai!

Ánh mắt Lăng Tiếu tản ra tự tin nồng đậm lẩm bẩm nói.

Thông qua hai ngày giết chóc, trong lòng Lăng Tiếu nhận thức mình tuyệt đối không thể xem thường thiên thần vương trong Thiên Vực.

Bọn hắn có thể đăng bảng, mỗi người đều lấy được chiến lực mà người khác không thể so sánh.

Hiện giờ Lăng Tiếu đã sắp đăng bảng, hắn cũng không cho rằng mình có thể vô địch trong toàn bộ thiên thần vương.

Hiện tại chỉ là tranh đoạt thần vị mà bài danh đã kịch liệt, mà mười thiên thần vương trèo lên đỉnh trước tiên có thực lực cũng biết đáng sợ như thế nào.

Bọn hắn nhất định có được cổ thần khí cùng chỗ dựa cường đại khác, ở trong cùng cấp bậc tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Có lẽ Lăng Tiếu lợi dụng hồn lực do Long Phượng Thần Cô gia trì thì có thể đem họ đánh chết, nhưng hắn muốn đường đường chính chính đối phó với những đối thủ cấp bậc như thế, làm như vậy mới khiến cho hắn có được cảm giác thành tựu.

Tất cả những chuyện này phải chờ khi hắn đạt tới thần vương đỉnh mới nói sau, hắn tin tưởng đến lúc đó bằng vào thực lực của hắn, cho dù không sử dụng hồn lực trong cảnh giới thần vương cũng sẽ không còn ai là đối thủ của hắn.

Lăng Tiếu yên tĩnh ngồi trên thần đàn, tĩnh tâm khôi phục trạng thái của mình, chờ đợi, yên lặng chờ đợi thời khắc cuối cùng đi đến.

Những cuộc chiến giành thần vị khác vẫn còn đang tiếp tục, mới có rất ít người có thể kiên cố được thần vị của mình.

Những thần vị kiên cố nhất lại nằm ở vị trí thấp nhất, càng lên cao càng có nhiều người tranh đoạt bài vị.

Chiếu theo tình hình mà xem, không đến ngày cuối cùng những vị trí kia tuyệt đối không ổn định xuống.

Lăng Tiếu không để ý là ai tranh đoạt thần vị, hắn chỉ lưu ý sư phụ, nhạc phụ cùng Yến Việt có thể tranh giành được thần vị hay không mà thôi. Cho dù không đoạt được thần vị, hắn cũng không hi vọng nhìn thấy bọn họ xảy ra chuyện gì.

Cũng may thực lực họ bất phàm, lại biết tự lượng sức mình, không miễn cưỡng tranh đoạt vị trí quá cao, vì vậy không gặp nguy hiểm, mà Cuồng Tăng đã sớm lấy được một thần đàn.

Tà Đế không để hộ thân linh thú Thiên Lôi thú xuất chiến, vì vậy chiến đấu thật cố hết sức, nhưng hắn vẫn dựa vào nội tình hùng hậu cùng đủ loại công kích thuộc tính bất đồng của mình mà đánh thắng ba gã thần vương đỉnh, bức lui vài người, gian nan đoạt được một thần vị.

Duy nhất làm cho Lăng Tiếu cảm thấy buồn cười chính là Yến Việt, nhìn

như hắn đang tranh đoạt thần vị, nhưng lại còn hộ tống cho Liệt Hồng Oanh.

Hắn đang cố gắng chém giết đối thủ của Liệt Hồng Oanh, cuối cùng lại đầu hàng nàng, đem thần vị tặng cho nàng.

Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng Liệt Hồng Oanh lại không đồng ý.

Nàng cảm giác mình lấy thần vị không phải dựa vào chính bản lĩnh của mình đạt được, nhất định muốn đánh một trận với Yến Việt, phải đánh bại hắn quang minh chính đại mới chịu nhận thần vị, bằng không nàng tình nguyện từ bỏ.

Yến Việt vốn muốn lấy lòng Liệt Hồng Oanh, cuối cùng lại biến thành như vậy, thật sự làm cho hắn có chút buồn bực.

Tính cách Liệt Hồng Oanh thẳng thắn, không nhiều lời với Yến Việt, trực tiếp vung roi đánh tới hắn.

Liệt Hồng Oanh mỗi chiêu đều dùng hết toàn lực, không hề lưu tình Yến Việt chút nào.

Yến Việt một mực thối lui, muốn để cho nàng chiến thắng cho xong, nhưng nàng lại dây dưa không tha, hỏa tiên hung hăng quất tới làm khuôn mặt của hắn không ngừng chảy máu.

Nam nhân quan trọng nhất là mặt mũi cùng đầu gối, hiện tại lại bị một nữ nhân mình muốn lấy lòng vẽ mặt, là nam nhân đều không sao chịu nổi.

Yến Việt căm tức, không muốn tiếp tục nhường nhịn cho nàng, ngược lại dốc toàn bộ lực lượng đại chiến, thật muốn giáo huấn nữ nhân kia một phen cho hả giận.

Cuối cùng Yến Việt đánh bại Liệt Hồng Oanh, hoàn toàn đè ép nữ nhân kia một bậc.

Yến Việt chiến thắng Liệt Hồng Oanh nhưng không có chút vui vẻ, hắn cảm giác chỉ sợ phải mất đi nữ nhân đầu tiên làm mình tâm động.

Không ngờ, Liệt Hồng Oanh lại tán dương hắn một câu:

- Không sai, đây mới thật sự là nam nhân, muốn truy đuổi bổn tiểu thư thì lấy ra bổn sự đi!

Tiếp theo nàng trực tiếp bỏ cuộc tranh đoạt thiên thần vương.

Yến Việt nghe được lời này có chút mơ hồ, hắn có điểm không thể tin được lời mình vừa nghe là thật sự.

Theo thời gian trôi qua, đại bộ phận vị trí thần đàn rốt cục đã có người chiếm lĩnh.

Vị trí chín trăm năm mươi bảy đã sớm là vật trong bàn tay Lăng Tiếu, không người nào dám tiếp tục tiến đến khiêu khích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2155 - Đại Chiến Kết Thúc. (1)

Vị trí chín trăm năm mươi tám thuộc về Lăng Phi Vũ, hắn cũng ngưng tụ kim long chiến khí như Lăng Tiếu, mặc dù không ngưng hình như Lăng Tiếu, nhưng có thể tăng lên ba mươi lần chiến lực, còn có được một bộ bán cổ thần khí đầy đủ hộ thân, một đầu giao long thập giai cao cấp tương trợ, chém giết bảy thần vương đỉnh, hù dọa chạy không ít người, làm cho người ta kiến thức được lực khủng bố của Kim tộc nhân, ổn chiếm vị trí thứ hai lần này.

Vị trí chín trăm năm mươi chín là thuộc về Cơ Thiên Phương, tuy hắn thua dưới tay Lăng Tiếu, nhưng uy lực thuấn sát tuyệt đối không ai ngăn cản được, huống chi trong tay hắn còn có cổ thần khí, lại đem người vốn chiếm vị trí này là Húc Mạc đánh bay ra.

Vị trí chín trăm sáu mươi thuộc về Trương Hiểu Ngữ, tuy nàng bị Lăng Tiếu dọa chạy nhưng không buông tha tranh đoạt những thần vị khác, Mê Tâm Nhãn của nàng phát huy đầy đủ ưu thế, ngoại trừ mất hiệu lực với Lăng Tiếu, những người còn lại căn bản không chịu nổi mê hoặc của nàng, nàng giết chết ba thần vương đỉnh sau đó cường thế chiếm lấy vị trí kia.

Chín trăm sáu mươi mốt thuộc về Trang Bất Phàm, chín trăm sáu mươi hai lại do Húc Mạc chiếm lĩnh.

Chín trăm sáu mươi ba là do thần vương cao giai Đinh Cô Độc đoạt được, không ngờ hắn lại chém giết được Bạch Mộ Tịch, tuy nói Bạch Mộ Tịch thua bại trong tay Lăng Tiếu, nhưng hắn có được bán cổ thần khí phòng ngự, lẽ ra phải chiến thắng, nhưng hắn lại thua hoàn toàn, hơn nữa còn mất tính mạng, bởi vì Đinh Cô Độc cũng mang theo cổ thần khí.

Vị trí chín trăm sáu mươi bốn là người của Thiên Long môn, chín trăm sáu mươi lăm là Liệt Viêm thương Minh Liệt Diễm…

Cuồng Tăng chiếm vị trí chín trăm bảy mươi, không tính là gần phía trên nhưng không ở dưới thấp, hắn giành được vị trí này do hộ thân thánh thú Đằng Xà Vương ra không ít lực.

Tà Đế lại thấp hơn Cuồng Tăng ba vị, chín trăm bảy mươi ba, không có thánh thú tương trợ phải thiệt thòi không ít, cũng may công kích lôi hệ của hắn làm nhiều người phải lui bước, mà thần công đặc thù mới là bảo đảm cho hắn gian nan bảo vệ thần vị đoạt được.

Vị trí của Yến Việt hơi thấp một chút, chín trăm tám mươi tám, lấy thực lực của hắn vốn phải ở cao hơn, nhưng ngay ban đầu hắn phải hộ bên cạnh Liệt Hồng Oanh, muốn giúp nàng giành được thần vị nhưng cuối cùng nơi này thành vị trí của hắn. Nhưng hắn cũng không chán nản, có thể giành được thần vị hắn đã thật cao hứng, đệ nhất dong binh vương rốt cục danh dương Thiên Long địa vực, còn rơi vào mắt xanh của mỹ nhân thôi!

Kỳ hạn nửa tháng rốt cục đã đến, còn một canh giờ sẽ được truyền tống ra ngoài.

Toàn bộ thần vị rốt cục đứng đầy người, những người không giành được thần vị hoặc là đã chết, hoặc đã trọng thương, không còn tư cách tranh đoạt được nữa.

Vào lúc này bia cổ rốt cục bắn ra quang mang chói mắt, cửu thải thần quang chiếu lên người bốn mươi ba thần vương, bọn họ cảm thấy toàn thân khoan khoái, thần lực tiêu hao hoàn toàn khôi phục, thương thế cũng nhanh chóng khỏi hẳn.

Mà toàn bộ thần vương ở ngoài thần đàn cũng được chiếu rọi, mặc dù không

đạt được ích lợi như bốn mươi ba thần vương kia, nhưng thần lực cùng thương thế cũng khôi phục không ít.

Ngay sau đó một kim phù huyền ảo mang theo hào quang bắt đầu hiện ra trên tấm bia cổ.

Kim phù rơi trên thân bốn mươi ba tân thiên thần vương, giống như bao phủ một tầng kim y, làm cho họ nhìn qua thật tôn quý bất phàm.

Ngay sau đó tin tức về bốn mươi ba người đều được hiện lên tấm bia cổ, trên đỉnh đầu lập tức hiện lên tên của bọn họ, tuổi cùng thuộc tính tu luyện.

Lăng Tiếu cảm giác loại lực lượng kim phù kia tựa hồ ẩn chứa lực lượng huyền bí nào đó, làm cho hắn không thể kháng cự, giống như hết thảy bí mật của hắn đều bị kim phù thu nhiếp truyền về trên bia cổ.

Dần dần tài liệu về họ đều bị bia cổ hấp thu xong, bên trên Thông Thiên Cổ Bi bắt đầu hiện lên danh tự của bốn mươi ba người, thiên thần vương mới ra đời rốt cục đã hoàn toàn quy vị.

Từng lệnh bài thiên thần vương rốt cục từ trên cổ bia hạ xuống.

Lệnh bài thiên thần vương do năng lượng bia cổ ngưng kết mà thành, bên trên khắc số thứ tự cùng tên tuổi bọn họ, đại biểu cho thân phận của họ.

Ngay sau bất cứ nơi nào trong Thiên Vực, khi đi qua không gian trận cùng vực môn đều không cần chi trả thần tinh.

Bốn mươi ba thiên thần vương cầm lấy lệnh bài, đều lộ ra tia tươi cười hưng phấn.

Nhiều năm khổ tu của họ rốt cục xem như đã thành chính quả.

Muôn đời tu hành, chỉ vì hôm nay!

Bắt đầu từ ngày mai, tên của họ sẽ tiến vào sử sách vĩnh tái của thiên thần bảng, trong Thiên Long địa vực được ngàn vạn người kính ngưỡng tôn sùng.

Hưu hưu!

Trên bia cổ tái hiện vạn đạo kim quang, trực tiếp chiếu tới mỗi góc trong không gian nơi này, những thần vương còn sống hay đã chết đều được truyền tống ra ngoài Phong Thần Đàn.

Khe hư không của Phong Thần Đàn chậm rãi khép kín lại, đợi đến trăm năm sau mới có thể mở ra lần nữa!

Cuộc chiến thiên thần vương kết thúc, trên bầu trời các thành trì cổ xưa đều hiện lên danh tự của bốn mươi ba thiên thần vương cùng dung mạo của bọn họ, công bố cho thiên hạ, làm cho Thiên Long địa vực đều biết được sự hiện hữu của bọn hắn.

Trong Phong Thần địa, những thần vương còn chưa rời đi đều chứng kiến thời khắc lịch sử này, cùng tìm kiếm trong bốn mươi ba người kia có người nào mình quen biết hay không.

Một đám người không ngừng kinh hô.

- Thứ chín trăm năm mươi bảy Lăng Tiếu, rốt cục hắn là ai, lại có thể giành được vị trí đứng đầu trong thiên thần vương lần này!

- Trong Thiên Long môn họ Lăng không nhiều, chỉ sợ là người của Kim tộc đi, xem ra đệ nhất cổ tộc trong Thiên Long địa vực vẫn đỗ trạng nguyên như trước ah!

- Chín trăm năm mươi tám Lăng Phi Vũ cũng là Kim tộc nhân, lực chiến đấu của bọn hắn không ngờ kinh người như vậy!

- Cơ Thiên Phương đã lấy được chín trăm năm mươi chín vị, ba danh đầu đều do Thiên Long môn bao hết, thật làm người hâm mộ!

Cuộc chiến thiên thần vương rốt cục hạ màn!

Có người vui có người buồn, vui là những người đạt được thần vị cùng thế lực của họ, buồn là những thần vương vĩnh viễn không trở về, bọn họ đã chú định vĩnh viễn lưu lại trong không gian Phong Thần Đàn, vĩnh viễn sẽ không được người nhớ đến.

Đương nhiên, tuy danh vị đã chắc chắn, nhưng đủ khả năng bảo vệ hay không thì phải xem biểu hiện ngày sau của chính họ.

Nếu có người dám khiêu chiến họ, đánh chết họ, như vậy thiên thần vương vị cũng sẽ bị đổi chủ.

Thần vương dần dần tán đi.

Cũng có người muốn đục nước béo cò đuổi theo tân tấn thiên thần vương, dự tính nhặt tiện nghi có sẵn, nhìn xem có thể đánh bại họ, trực tiếp đoạt vị hay không.

Về phần đám người Lăng Tiếu cũng không lập tức đi ra, Lăng Tiếu vừa ra liền cảm ứng được khí tức của U Ảnh tộc Ảnh Kiện, đáng tiếc lại không tìm được hắn.

Lăng Tiếu có thể khẳng định Ảnh Kiện đã chạy thoát, công phu chạy trốn của U Ảnh tộc thật sự là phi thường lợi hại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2156 - Đại Chiến Kết Thúc. (2)

- Lão dâm côn, lần này ngươi thua đi, ha ha!

Cuồng Tăng đắc ý cười nói.

Cuồng Tăng cùng Tà Đế sớm ước định, ai giành được vị trí thiên thần vương cao hơn thì người đó cường đại hơn.

Tà Đế không phục nói:

- Lão ngốc lư đừng đắc ý, nếu không phải Thiên Lôi thú của bổn đế còn chưa đủ cường đại, bổn đế sẽ không thua!

- Thua chính là thua đừng tìm lý do, yên tâm, hiện tại chúng ta xem như người một nhà, thua cho ta cũng không có gì không tốt, dù sao ta cũng sẽ không giễu cợt ngươi.

Cuồng Tăng quả nhiên được tiện nghi còn khoe mã.

Tà Đế tức giận không cách phản bác, chỉ cứng rắn nói:

- Đến, bổn đế cùng ngươi đại chiến ba ngày ba đêm, xem bổn đế có đánh lão ngốc lư ngươi thất bại thảm hại hay không.

- Đến, ai sợ ai ah, hôm nay ta sẽ cho ngươi bại tâm phục khẩu phục!

Cuồng Tăng nói.

Lúc này Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Phong Thanh Duyên, Thư Tử Thiến đều đã chạy tới.

Ngọc Nhu Phỉ nhìn thấy nghĩa phụ cao hứng kêu lên.

Tà Đế cùng Cuồng Tăng đương nhiên không thể mất hình tượng trước mặt hậu bối, đành tạm thời im miệng.

Vân Mộng Kỳ mừng rỡ nói:

- Chúc mừng huynh, phu quân!

Lăng Tiếu vuốt mũi nàng:

- Có gì mà mừng, đây chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi!

Vân Mộng Kỳ nói:

- Người khác dù liều mạng cũng muốn lấy hư danh này, huynh còn không vui sao, muội xem ngoài miệng huynh không thèm để ý, trong lòng lại đang đắc ý đâu.

Lăng Tiếu cười nói:

- Được rồi, xem như muội đã đoán đúng, hôm nay ta rất vui vẻ!

Vân Mộng Kỳ lại nói:

- Yên tâm đi, qua không được bao lâu muội sẽ vượt qua huynh.

Mọi người còn đang hàn huyên, Lăng Phi Vũ cùng Cơ Thiên Phương đã đi

tới.

Trong Thiên Long môn ngoại trừ Lăng Tiếu, còn có bốn mươi người cùng đến, hiện giờ chỉ còn lại hai mươi lăm người, có mười lăm người đã chết, mà trong bốn mươi ba tân tấn thiên thần vương, Thiên Long môn có bốn thần vị, có thêm Lăng Tiếu đã lấy được năm thần vị.

Đây là thế lực đạt được thắng lợi nhiều nhất, mà Tẩy Kiếm trang có ba thần vị, Nhật Nguyệt tông có hai, mà Thần Phủ bang chỉ có một, những thần vị khác đều do các trung tiểu thế lực hoặc tán tu phân chia.

Nếu Tà Đế cùng Cuồng Tăng tính là thân phận của Thiên Long môn, thì tỉ lệ chiếm vị của họ đã càng nhiều.

Lăng Phi Vũ cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu thật cường thế, liên tiếp đánh bại nhiều thần vương đỉnh cấp lấy được vị trí thứ nhất, trong lòng hắn vô cùng bội phục.

Phải biết rằng chỉ với Cơ Thiên Phương, Lăng Phi Vũ đã thật khó ứng phó, huống chi còn có những người khác ở bên cạnh như hổ rình mồi.

Hắn hoàn toàn không còn chút lòng hoài nghi về chiến lực của Lăng Tiếu.

Mặt khác Cơ Thiên Phương còn lấy vị trí thấp hơn hắn một bậc, điều này làm trong lòng hắn mới dễ chịu, cuối cùng có thể đè ép Cơ Thiên Phương một đầu.

Nhóm người Lăng Phi Vũ lần lượt chúc mừng Lăng Tiếu, cho dù thần sắc của thần thể phái cũng cung kính hơn không ít.

- Lăng Tiếu thúc công, hiện tại chúng ta quay về sao?

Lăng Phi Vũ hỏi.

Chuyến đi này bọn họ giành được danh hào thiên thần vương, tự nhiên là quang vinh mà về.

Lăng Phi Vũ trưng cầu ý kiến của Lăng Tiếu, chỉ sợ nửa đường hắn còn có sự tình gì khác cần đi thực hiện.

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ gật đầu nói:

- Chúng ta cùng nhau trở về đi!

Tiếp theo hắn nhìn Cơ Thiên Phương nói:

- Sau này Thiên Phương ngươi ở chung hòa thuận với Phi Vũ, mọi người đều là huynh đệ trong tông, còn đánh nhau thật tổn thương cảm tình.

Cơ Thiên Phương đối với lời của Lăng Tiếu hoàn toàn phục tùng, Lăng Tiếu nói như vậy chẳng qua không để người khác phát hiện Cơ Thiên Phương đã hoàn toàn bị hắn khống chế mà thôi.

- Yên tâm đi Lăng thần sư, ta cùng Phi Vũ là huynh đệ tốt từ nhỏ đến lớn, ngày sau đương nhiên cùng nhau làm vinh dự cho Thiên Long môn!

Cơ Thiên Phương phi thường chân thành bày tỏ ngay trước mặt mọi người.

Hắn vừa nói ra lời này, làm cho Lăng Phi Vũ cùng những người khác đều chấn động, bọn họ đều suy đoán Cơ Thiên Phương có phải chỉ nói ngoài miệng hay không?

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Cơ Thiên Phương, nói:

- Như thế thì tốt rồi!

Nhìn thái độ của Lăng Tiếu đối với Cơ Thiên Phương, mọi người thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Lăng thần sư đã chiến thắng Cơ Thiên Phương, làm cho hắn cam bái hạ phong sao?

Lúc này Lăng Tiếu nhìn Yến Việt nói:

- Yến đại ca, ta chuẩn bị quay về Thiên Long môn.

Yến Việt nhìn Lăng Tiếu cảm khái nói:

- Huynh đệ chúng ta vừa quen biết phải chia tay, lão ca thật sự luyến tiếc ngươi.

Quả thật từ khi hắn kết giao với Lăng Tiếu, cảm nhận được thực lực cường hãn cùng sự rộng lượng của người này, làm cho hắn thật sự muốn cùng ở chung thêm thời gian dài, cùng nhau uống rượu tâm sự thật sảng khoái mới thỏa mãn.

Lăng Tiếu đáp:

- Cơ hội sẽ có, ngày sau ta sẽ đến Dược Lang Lĩnh tìm đại ca uống thật thống khoái!

- Tốt, lão đệ nói chuyện phải giữ lời!

Yến Việt cười đáp.

- Đây là đương nhiên.

Lăng Tiếu nói, lại nhìn về hướng Liệt Hồng Oanh chưa rời đi, nói:

- Lão ca, ngươi tranh thủ thu phục vị kia đi, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được!

Yến Việt đỏ mặt đáp:

- Ha ha, nhất định nhất định!

Lăng Tiếu tạm biệt Liệt Hồng Oanh, dẫn đoàn người trở về Thiên Long môn.

Đã rời khỏi Thiên Long môn hai năm, hắn đã làm xong mọi chuyện, đã tới thời điểm quay về Huyền Linh đại lục một chuyến.

Nhưng Lăng Tiếu không nghĩ tới có một thân ảnh ở cách đó không xa nhìn theo phương hướng hắn đi xa, lẩm bẩm:

- Một ngày nào đó bổn tiểu thư sẽ lấy lại danh dự!

Lúc đoàn người Lăng Tiếu còn chưa quay về tới Thiên Long môn, trong Thiên Long môn đã sớm nhận được tin tức danh sách chiến thắng của cuộc chiến thiên thần vương lần này.

Bên trong Thiên Long môn lại có thêm vài tân tấn thiên thần vương, toàn bộ tông môn đều vui vẻ.

Trong năm thiên thần vương, Kim tộc đã chiếm lĩnh ba vị, thật sự làm người của Kim tộc vô cùng cao hứng.

Nhân số dòng chính của Kim tộc tuy càng ngày càng ít, nhưng mỗi người tuyệt đối có được thành tựu không nhỏ, xem như không hổ thẹn danh hào đệ nhất cổ tộc của Thiên Long địa vực.

Về bên thần thể phái tuy có hai người đoạt vị, nhưng do Cơ Thiên Phương rơi sau Lăng Tiếu cùng Lăng Phi Vũ, khiến cho họ có chút khó chịu nổi.

Tỷ như Phương Bất Nhị, càng thêm giận dữ.

Điều này quan hệ đến tình thế biến hóa đang nội đấu sôi nổi bên trong tông môn ah!

Từ hơn một lần Lăng Thần nhẹ nhàng xử lý Hạ Công, nhân khí của môn chủ Lăng Thần hạ thấp, có lời đồn đãi chuẩn bị thay đổi ngôi vị môn chủ của hắn.

Cho nên Phương Bất Nhị vô cùng hưng phấn, cảm thấy được cơ hội đã đến.

Thời gian gần đây Phương Bất Nhị không ngừng thu mua lòng người, chờ mong một ngày mình bước lên ngôi vị môn chủ đâu.

Hắn vốn chờ đợi sư đệ Cơ Thiên Phương có thể ở trong cuộc chiến thiên thần vương thay hắn tiêu diệt Lăng Phi Vũ, giảm uy phong của Kim tộc, có thể cho họ biết hiện tại Thiên Long môn do thần thể phái làm chủ, mà không phải là tùy tùng của Kim tộc nhân.

Không ngờ kỳ vọng của hắn chẳng những không thành công, còn bị người ta áp hai đầu, điều này làm cho hắn phi thường phẫn nộ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2157 - Quang Vinh Mà Về.

Thực lực của sư đệ thế nào hắn biết rõ, vì sao đến cuối cùng lại đem cả hai vị trí đầu tiên nhường lại đây?

Trong lòng hắn nghĩ chờ sau khi sư đệ trở về, nhất định phải gặng hỏi kỹ càng, vì sao lại đánh mất mặt mũi lớn như vậy.

Môn chủ Lăng Thần mấy ngày này thật sự không chút nào cao hứng.

Nghĩ tới lời gia gia đã nói với hắn, hắn cảm thấy khủng hoảng không thôi.

- Tiểu Thần, mấy năm nay ngươi làm việc ở ngoại môn không tệ, nhưng lại quá bảo thủ, không đủ lòng hăng hái, có chút vấn đề không thể áp chế, ta xem không bằng qua vài ngày ngươi quay về trong tộc dốc lòng tu luyện một thời gian đi, đập vào thần vị chí tôn, ngươi xem hiện tại tiểu Phi đã tiến qua ngươi, vị trí môn chủ giao cho người khác đi làm thì tốt hơn, cả ngày đi quản lý một đống sự tình, đối với tương lai của ngươi không chút chỗ tốt!

Lăng Thần nghe được ý tứ của gia gia là phê bình hắn, gia gia của hắn nói ra lời này là vì trưởng lão trong tộc có ý kiến với cách xử sự của hắn.

Một khi trong tộc đã mất đi ủng hộ đối với hắn, như vậy vị trí môn chủ hắn không khả năng tiếp tục ngồi yên.

Nhắc tới thời gian hắn đảm nhiệm chức môn chủ còn chưa lâu, có thể nói hắn còn chưa hưởng thụ được cảm giác nhất ngôn cửu đỉnh, luôn bị người của thần thể phái đè lên, điều này làm cho hắn phi thường không cam tâm.

So sánh với những môn chủ trong dĩ vãng mà nói, hắn có công không lỗi nặng, tông môn vẫn nằm trong sự khống chế của hắn, vì sao phải thay đổi môn chủ đây?

Việc này hắn đã âm thầm khai thông với thê tử Tiêu Trân Thải, cuối cùng biết nguyên nhân ở nơi nào.

Hai phu thê suy đoán bởi vì hắn xử lý chuyện của Hạ Công thật quá mức nhân từ, căn bản không đè ép được dáng vẻ bệ vệ của thần thể phái, ngược lại bỏ qua tính tích cực của người trong bổn tộc, khiến mọi người bắt đầu có ý kiến với phương thức xử sự của hắn.

Mà trọng yếu nhất chính là cách xử lý này làm Lăng Tiếu không hài lòng.

Phải nói hiện tại Lăng Tiếu là nhân vật lửa nóng nhất trong tông môn, cho dù là thần dược sư Trịnh Xán cũng trở thành huynh đệ kết nghĩa với hắn, mà địa vị của hắn càng được trong tộc vô cùng xem trọng.

Nghĩ rõ ràng mấu chốt, Lăng Thần luôn suy nghĩ nên làm sao giải thích với Lăng Tiếu khổ tâm của hắn, hi vọng đạt được sự thông cảm của Lăng Tiếu, giúp hắn nói tốt với tộc trưởng vài câu, bảo vệ vị trí môn chủ của hắn.

Bằng không vị môn chủ như hắn sẽ biến thành chuyện cười, còn chưa tới thời gian kỳ hạn đã bị vô duyên cớ thay đổi, đây tuyệt đối là chuyện vô cùng sỉ nhục.

Hiện giờ đoàn người Lăng Tiếu trở về, môn chủ như hắn phải nhanh chóng đi đón tiếp bọn họ, phải cao điệu ban thưởng cho mọi người mới tốt nhất!

Tuy Thiên Long môn là thế lực lớn nhất Thiên Long địa vực, nhưng vẫn phi thường xem trọng mỗi một vị thiên thần vương.

Mỗi một thiên thần vương có địa vị tôn quý nhất Thiên Long địa vực, tuy Thiên Long môn có số lượng thiên thần vương nhiều nhất địa vực, vẫn không có nghĩa bọn họ không xem trọng thiên thần vương.

Chỉ khi nào mỗi trăm năm Thiên Long môn vẫn duy trì nhân số đoạt được thiên thần vương vị nhiều nhất, mới đại biểu cho tông môn mãi mãi tiếp tục hưng thịnh.

Năm người Lăng Tiếu trực tiếp được truyền lên chủ điện Thiên Long môn.

Lăng Thần ngồi trên chủ tọa, hai bên có mười trưởng lão, mỗi vị đều có danh hào thiên thần vương, hoặc thần dược sư, thần khí sư.

Họ đều là những người đức cao vọng trọng trong tông môn.

- Hôm nay lại là một ngày vui mừng, Thiên Long môn chúng ta lại có thêm năm vị thiên thần vương, quả nhiên là chuyện đáng mừng, bổn môn chủ cùng chư vị trưởng lão sau khi thương nghị, chuẩn bị tiến hành nghi thức gia điển cho các ngươi, tấn thăng làm trưởng lão cấp cao, bổng lộc gấp đôi, đều hưởng thụ một ngọn núi riêng biệt, có thể lĩnh hai kiện thần khí…

Lăng Thần tuyên bố.

Phong thưởng này đối với bất kỳ vị thần vương nào cũng là ban thưởng không tệ, nhưng đối với Lăng Tiếu thì phi thường bình thường, căn bản không gợi lên chút hứng thú.

Lăng Thần tuyên bố xong, năm người đều tỏ vẻ cảm tạ.

Nhưng Lăng Thần còn chưa tuyên bố xong, hắn khuyến khích những người khác vài câu lại nhìn Lăng Tiếu nói:

- Xét thấy Lăng Tiếu trưởng lão là thần dược sư của Thiên Long môn chúng ta đồng thời cũng là thần dược sư đứng đầu Thiên Long địa vực, ngoài ra còn có được thân phận thiên thần vương quang vinh, ta quyết định phong hắn làm đặc cấp trưởng lão, hưởng thụ hết thảy đãi ngộ quy cách cao nhất trong tông môn!

Bên trong Thiên Long môn, bình thường chia làm ngoại môn trưởng lão, nội môn trưởng lão cùng cấp cao trưởng lão, người được trao tặng chức vị trưởng lão phải đạt tới cấp bậc thần vương, mà địa vị trưởng lão ngoại môn thấp nhất, bình thường chuyên tặng cho những người không do Thiên Long môn bồi dưỡng mà thành, bọn họ chỉ được an bài làm việc ở sản nghiệp bên ngoài tông môn. Trưởng lão nội môn là đệ tử trong tông môn bồi dưỡng từ nhỏ, từng bước tiến lên cấp bậc thần vương mới được trao tặng danh hiệu. Mà được phong làm trưởng lão cấp cao chỉ khi nào trở thành thiên thần vương, địa vị cùng quyền lợi cơ hồ là cao nhất trong tông môn.

Nhưng còn có một loại trưởng lão quyền lợi còn cao hơn, không phải nói chí tôn thủy lão mà là người thay tông môn đạt được quang vinh đặc thù mới có tư cách ban chức vị như thế.

Đặc cấp trưởng lão ở trong tông môn có thể ngang hàng với môn chủ Lăng Thần, trong tông môn chỉ có được bốn người mà thôi.

Bốn người này đều đạt tới trước mười trong thiên thần vương bảng, bởi vì lấy được bài danh chói mắt trong thiên thần vương, được định làm đặc cấp trưởng lão, có quyền sinh sát hết thảy cấp bậc dưới cấp cao trưởng lão, nếu ai dám bất kính có thể chém trước tâu sau, hơn nữa có thể tùy tiện hưởng dụng tài nguyên trong môn.

Có thể nói vị trí đặc cấp trưởng lão chỉ nằm sau hộ tông thủy lão mà thôi.

Lăng Thần vừa dứt lời, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhất là bốn người đứng cạnh Lăng Tiếu đều khiếp sợ không thôi.

- Môn chủ, việc này hình như trưởng lão hội cũng không biết rõ ràng đi? Phong thưởng này danh bất chính ngôn bất thuận đâu!

Một thanh âm bất mãn âm lãnh vang lên.

Không cần phải nói, dám cao điệu phản đối chỉ có nhị thống lĩnh Phương Bất Nhị.

- Không sai, tuy nói Lăng thần sư thay tông ta vẻ vang, nhưng phong làm đặc cấp trưởng lão tựa hồ không hợp ah!

Lại có một trưởng lão thần thể phái phụ họa.

- Phải, Lăng thần sư còn trẻ tuổi, chờ sau khi hắn tranh được trước mười trong thiên thần vương thì nói sau.

Người thần thể phái đương nhiên không muốn cho Lăng Tiếu được gia phong, một khi hắn được phong làm trưởng lão đặc cấp, lực ảnh hưởng càng lớn, phi thường bất lợi thần thể phái phát triển, bọn hắn nhất định toàn lực ngăn cản.

Người của Kim tộc không cam tâm yếu thế, lập tức có người phản bác:

- Bản thân ta cảm thấy Lăng Tiếu trưởng lão được phong làm đặc cấp trưởng lão là chuyện đương nhiên, trong các ngươi có ai có được thân phận thần dược sư mà còn giành được thiên thần vương vị? Chỉ sợ đưa mắt khắp Thiên Long địa vực cũng không tìm được người nào đi? Hắn nhất định là nhân vật xuất sắc ghi vào lịch sử tông ta, thân phận trưởng lão đặc cấp phù hợp với hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2158 - Phong Đặc Cấp Trưởng Lão. (1)

- Đúng vậy, hiện tại Lăng Tiếu trưởng lão còn chưa đầy trăm tuổi đi, tuổi nhỏ đã xuất sắc như thế, nếu không trao tặng chức trưởng lão đặc cấp chỉ có thể nói có người đố kỵ năng lực của hắn, chúng ta tuyệt không cho phép những người này thực hiện được ý đồ!

- Danh hiệu thần dược sư hay thiên thần vương đều là ước mơ tha thiết của bất kỳ thần vương nào, hiện tại Lăng Tiếu trưởng lão đều kiêm tu cả hai, có quang vinh nào còn cao hơn nữa đâu, cho dù là mười vị đứng đầu thiên thần vương cũng sẽ không có ý kiến gì!

- Chúng ta đồng ý môn chủ quyết định, phong Lăng Tiếu trưởng lão làm trưởng lão đặc cấp!

Người của thần thể phái cùng Kim tộc phái đều vì chức vị của Lăng Tiếu mà cãi nhau ồn ào.

Lăng Thần vỗ mạnh lên bàn phẫn nộ quát:

- Có phải các ngươi không ai xem môn chủ như ta vào trong mắt không? Quyết định này ta sẽ bẩm báo với các thủy lão, để cho họ định đoạt, nhưng ta khẳng định cho các ngươi biết, thân phận song trọng quang vinh của Lăng Tiếu trưởng lão đủ làm đặc cấp trưởng lão, nếu ngày sau có ai đạt được như hắn, bổn môn chủ cũng phong các ngươi làm đặc cấp trưởng lão!

Lăng Thần thật sự nổi giận, mỗi lần hắn muốn tự mình quyết định công việc đều bị người của thần thể phái nhảy ra khiêu khích, hắn thật sự ngoan tâm muốn đem bọn họ đuổi ra khỏi tông môn cho xong.

Lăng Thần muốn tỏ uy phong, nhưng có người lại không nể mặt hắn.

Phương Bất Nhị lại nhảy ra nói:

- Nếu môn chủ khăng khăng như thế chúng ta không lời nào để nói, chẳng qua phải nghe ý kiến của các thủy lão trước đi!

Sắc mặt Lăng Thần xanh mét, thật sự muốn lập tức đem Phương Bất Nhị xử lý.

Lúc này một người đứng lên âm lãnh nói:

- Ta cảm thấy được phong Lăng Tiếu trưởng lão làm đặc cấp trưởng lão là đương nhiên, hay là nhị thống lĩnh có ý kiến gì với thần dược sư chúng ta sao? Lão Trịnh này lần đầu tiên nhìn thấy có thần dược sư còn có thể giành được vị trí thiên thần vương, trong lòng thật cao hứng, mọi người đều nhận thức thần dược sư chúng ta trời sinh nên vì luyện đan mà sống, kỳ thật chúng ta cũng có được sức chiến đấu không tầm thường, Lăng Tiếu trưởng lão đã làm rạng rỡ mặt mũi cho thần dược sư chúng ta, ha ha!

Tất cả mọi người nhìn qua, nguyên lai người nói chuyện chính là thần dược sư Trịnh Xán.

Địa vị của Trịnh Xán trong tông môn khá cao, mặc dù không phong tặng đặc cấp trưởng lão, nhưng quyền lợi không thấp hơn họ bao nhiêu.

Hắn là thần dược sự địa vị tối cao trong Thiên Long môn, rất nhiều người từng nhận ân huệ của hắn, mệnh lệnh của hắn không thua kém gì môn chủ Lăng Thần.

Bình thường hắn rất ít tham dự vào nghi thức phong thưởng, nhưng nghe nói Lăng Tiếu lấy được thần vị thiên thần vương, vì vậy cũng chạy tới giúp vui.

Đúng như lời của hắn, mọi người đều cảm thấy thần dược sư nên vì luyện đan mà sinh, sức chiến đấu thấp, chưa bao giờ có thần dược sư giành được danh vị thiên thần vương.

Lăng Tiếu chẳng những có thân phận thần dược sư đồng thời còn là thiên thần vương, điều này làm cho hắn thật sự cảm thấy vẻ vang!

Hiện giờ nghe môn chủ nói muốn phong Lăng Tiếu làm đặc cấp trưởng lão, trong lòng Trịnh Xán thay Lăng Tiếu cao hứng, đồng thời hoàn toàn ủng hộ.

Đối với hảo hữu vong niên này, trong lòng Trịnh Xán thật thân thiết, hơn nữa Lăng Tiếu từng trao đổi tâm đắc về thuật luyện đan với hắn, chỉ cần hắn bước vào hàng ngũ chí tôn chân chính, hắn tuyệt đối có ba phần nắm chắc đi lên cảnh giới chí tôn dược thần.

Nhưng người của thần thể phái rõ ràng không muốn nhìn thấy Lăng Tiếu đi lên chức vị này, công khai phản đối, Trịnh Xán liền nổi giận.

Nói thế nào mấy năm nay hắn đối đãi người thần thể phái không tệ, luyện đan cho họ không ít, đều có giao tình với thủy lão bên trên, hiện tại những người này đi xem thường thần dược sư, làm sao làm cho hắn không tức giận?

Quả nhiên hiện tại hắn công khai thái độ ủng hộ Lăng Tiếu, thần sắc người thần thể phái đều cứng ngắc, một đám người đều vô cùng khó xem.

Cho dù là người luôn nhảy nhót mạnh mẽ như Phương Bất Nhị cũng không biết làm sao phản bác.

Những năm gần đây hắn luôn hi vọng có thể lôi kéo Trịnh Xán, còn không ngừng nhờ sư phụ mình mở miệng thuyết phục Trịnh xán ủng hộ mình, ủng hộ thần thể phái.

Đáng tiếc hiện tại xem ra hết thảy chỉ làm không công, Trịnh Xán quyết tâm kết giao bằng hữu với Lăng Tiếu, đảo về hướng Kim tộc phái, điều này đối với thần thể phái tuyệt đối là một tin tức phi thường bất lợi.

Hơn nữa danh vọng của Trịnh Xán cao nhất trong toàn bộ thần dược sư, dược tiên sư dưới tay hắn cũng nhiều nhất trong tông môn, chỉ cần họ ra lệnh một tiếng, những kẻ do dự giữ mình xác định đều sẽ đảo về hướng Kim tộc nhân.

Lực ảnh hưởng của thần dược sư tuyệt đối không có ai có thể tưởng tược được.

Nếu như nói lời của Trịnh Xán gõ tiếng chuông cảnh tỉnh cho Phương Bất Nhị, thì lời nói của một người khác trực tiếp đem màng nhĩ của hắn nổ tan.

- Ta cảm thấy lời của môn chủ cùng Trịnh thần sư nói không sai, Lăng Tiếu trưởng lão là người xuất sắc nhất Thiên Long môn chúng ta, song trọng quang vinh không phải là ai cũng tùy tiện lấy được, cho dù là chư vị trưởng lão ở đây cũng không có năng lực như vậy đi? Huống chi lần này trong cuộc chiến thiên thần vương Lăng Tiếu trưởng lão đã đánh thắng Trang Bất Phàm, Ba Nhĩ Đặc, Bạch Mộ Tịch cướp lấy vị trí đầu tiên, ngay cả ta cũng cam bại hạ phong, nếu không phải Lăng Tiếu trưởng lão hạ thủ lưu tình chính ta cũng không tồn tại, Lăng Tiếu trưởng lão dương danh uy thế của chúng ta, một khi thân phận thần dược sư công bố thiên hạ, tất được người trong thiên hạ kính ngưỡng, đây tuyệt đối là may mắn của Thiên Long môn! Ta đồng ý phong thưởng Lăng Tiếu trưởng lão làm đặc cấp trưởng lão!

Cơ Thiên Phương thập phần nghiêm túc nói.

Cơ Thiên Phương là ai?

Đây là sư huynh đệ nhất mạch với Phương Bất Nhị, uy vọng của hắn không

kém, hắn lại công khai tỏ thái độ ủng hộ Lăng Tiếu, điều này làm cho Phương Bất Nhị cảm thấy chẳng lẽ sư đệ của hắn phát điên rồi?

- Sao…sao có thể như vậy!

Trong lòng Phương Bất Nhị mang theo vẻ khó thể tin kêu lên.

Cơ Thiên Phương quay giáo một kích làm Phương Bất Nhị ngây người, mà người của thần thể phái cũng phát mộng!

Ai có thể nghĩ đến giao tình thâm hậu với Phương Bất Nhị như Cơ Thiên Phương lại có thể công khai tỏ thái độ ủng hộ Lăng Tiếu.

Đây có phải truyền lại một tín hiệu nào đó hay không?

Lăng Thần không rõ đã xảy ra chuyện gì, người của Kim tộc cũng không hiểu ra sao.

Chẳng lẽ Cơ Thiên Phương đã đạt tới hiệp thương gì với Lăng Tiếu?

Mọi người đều toát ra nghi vấn như thế!

Bất kể như thế nào, có thái độ của Trịnh Xán cùng Cơ Thiên Phương, Lăng Thần mừng rỡ trong lòng, lập tức nhắc lại lời ban thưởng cho Lăng Tiếu.

Lần này không còn ai phản đối, dù là Phương Bất Nhị cũng không nói lời nào, chẳng qua sắc mặt biến thành vô cùng âm trầm.

Chuyện này hắn nhất định phải quay về bẩm báo với sư tôn mới được.

Sau khi phong thưởng chấm dứt, Phương Bất Nhị lập tức chạy tới chỗ sư phụ hắn tiềm tu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2159 - Phong Đặc Cấp Trưởng Lão. (2)

Vọng Long sơn mạch cực kỳ rộng mở, mà địa phương của Thiên Long môn cũng cực kỳ khổng lồ, cho dù thần vương muốn bay qua địa bàn tông môn cũng phải dùng không ít thời gian.

Toàn bộ chí tôn thủy thần đều có nơi thanh tu của mình, sư phụ của Phương Bất Nhị có thanh danh cực cao trong Thiên Long môn, hắn là kim thần thể thế hệ trước, tên Vi Đồ, đã có thực lực thủy thần trung giai.

Mặc dù hắn không phải tồn tại cường đại nhất trong Thiên Long môn, nhưng quyền nói chuyện tuyệt đối là có một không hai.

Năm xưa khi hắn còn ở cảnh giới thần vương, vô cùng nổi bật, từng đứng trước mười trong thiên thần vương bảng.

Mà Cơ Thiên Phương là con trai của sư bá Cơ Thần của hắn, sư bá có được thực lực không thua gì sư phụ hắn, hai người đều do một sư phụ chỉ dạy, cho nên hắn cùng Cơ Thiên Phương xem như huynh đệ cùng một mạch.

Phương Bất Nhị đi tới trước ngọn núi sư phụ hắn thanh tu, một bán thủy thần nháy mắt xuất hiện ngăn cản trước mặt hắn.

Phương Bất Nhị nhìn thấy người kia lập tức cung kính nói:

- Đại sư huynh!

Lão giả đứng trước mặt hắn chính là đại sư huynh Vi Trọng Đường, là đệ tử đầu tiên trung tâm đi theo sư phụ hắn, mặc dù không phải kim thần thể

nhưng vẫn được sư phụ hắn bồi dưỡng thành tài, đạt tới cảnh giới bán thủy thần đã làm cho mọi người thật kinh ngạc.

- Sư đệ đến tìm sư phụ?

Vi Trọng Đường âm lãnh hỏi.

Tuy Vi Trọng Đường vẫn luôn ở cạnh bên người sư phụ, nhưng vẫn thường nghe nói vị sư đệ này làm gì trong tông môn, đáy lòng hắn không hi vọng sư đệ mâu thuẫn quá sâu sắc với Kim tộc, sự cường đại của Kim tộc hắn vẫn hiểu rất rõ.

Phương Bất Nhị gật đầu nói:

- Phải, có một số việc ta cần nói chuyện với sư phụ, không biết lão nhân gia có thời gian hay không?

- Ngươi lên đi, sư phụ đang chơi cờ với Cơ sư bá.

Vi Trọng Đường đáp.

- Đa tạ sư huynh!

Phương Bất Nhị lên tiếng, lập tức chạy lên đỉnh núi.

Nếu người khác muốn gặp sư phụ hắn, sư huynh không phê chuẩn thật sự không được phép đi lên.

Hơn nữa nơi này có quy tắc không được phi hành, bằng không có chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Hiện tại Phương Bất Nhị chỉ có thể đi bộ lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, hai lão giả đang chơi cờ dưới một gốc thanh tùng rậm rạp.

Bộ dáng của họ thật chuyên chú, tựa hồ không biết Phương Bất Nhị đã đến, mà họ vẫn như dung nhập tự nhiên, người có cảnh giới thần vương trở xuống đi tới đây chỉ sợ khó thể phát hiện được sự hiện hữu của bọn họ.

Khí tức của họ đã sản sinh liên hệ hòa hợp cùng vạn vật, họ đã sớm đạt tới thiên nhân hợp nhất, cảnh giới phản phác quy chân.

Phương Bất Nhị đi tới cách họ không xa liền dừng bước, thân ảnh không nhúc nhích, không dám phát ra thanh âm, yên lặng chờ đợi hai lão giả lên tiếng.

Hai lão giả chơi cờ suốt một ngày, đợi đến khi mặt trời lặn mới dừng lại.

- Hôm nay dừng ở đây đi, Bất Nhị đến đây tìm ngươi làm tâm thần ngươi có chút không ổn rồi!

Lão giả tóc đỏ nói.

Lão giả này chính là cha của Cơ Thiên Phương tên Cơ Thần Siêu, là sư bá của Phương Bất Nhị, lão giả còn lại là sư phụ Vi Đồ của hắn.

- Ha ha, ngươi không phải không biết tính cách của hắn, đúng là bướng bỉnh cứng đầu, không đụng nam tường không biết quay đầu lại, hiện tại nhất định gặp phải phiền phức không giải quyết được mới trở về tìm lão đầu này.

Vi Đồ cười nhẹ nói.

Lúc này Phương Bất Nhị mới tiến lên cung kính nói:

- Gặp qua sư phụ, sư bá!

- Nói đi, lại gây ra tai vạ gì đây? Nếu còn vì vị trí kia thì không cần nói, hết thảy phải xem bản lĩnh của ngươi, nhưng…ngươi làm một số việc chứng thật là quá mức!

Ánh mắt Vi Đồ hiện vẻ cơ trí nói.

Trong lòng Phương Bất Nhị chấn động, thầm nhủ:

- Hay là sư phụ đều rõ ràng?

- Sư phụ, hết thảy những gì đệ tử làm đều muốn tranh thủ ích lợi càng nhiều mà thôi, hiện tại Lăng Thần vô năng, tiếp tục để hắn nắm giữ vị trí môn chủ thật nhiều người đều không phục!

Phương Bất Nhị tỏ ý bất mãn nói.

Lúc trước sư phụ hắn luôn ủng hộ hắn thượng vị, nhưng về sau vẫn là người của Kim tộc nắm giữ vị trí môn chủ làm cho hắn phi thường bất mãn, hắn cảm thấy năng lực của hắn mạnh hơn Lăng Thần.

Đã nhiều năm trong lòng hắn vẫn luôn không phục, không ngừng mượn sức người giúp đỡ mới có cục diện đối kháng ngang ngửa với Lăng Thần.

Cho tới bây giờ hắn nhất định không thể buông tha, nhất định phải được sư phụ hắn ủng hộ.

- Lăng Thần làm môn chủ quả thật không thích hợp, nhưng chính ngươi bây giờ cũng không thích hợp làm môn chủ, thu tay lại đi!

Vi Đồ thở dài nói.

- Cái gì, sư phụ ngài…tại sao ngài lại cảm thấy như vậy đây? Lúc trước

không phải ngài nói đệ tử thích hợp làm môn chủ hơn sao?

Phương Bất Nhị lộ vẻ kinh hoảng nói.

Nếu không có chí tôn như sư phụ hắn ủng hộ, hết thảy những gì hắn làm đều cũng uổng phí, hắn tuyệt đối không hi vọng gặp kết cục như thế.

- Lúc trước ta ủng hộ ngươi làm môn chủ là vì ngươi có nhân duyên, làm việc có nguyên tắc, là một người có thể làm đại sự, nhưng bây giờ biểu hiện của ngươi làm vi sư thất vọng rồi, mấy năm nay ngươi một mực khiêu khích nghiêm uy của Kim tộc, mặc dù bọn họ không làm gì ngươi, nhưng không có nghĩa họ tiếp tục khoan dung, một khi họ hạ quyết tâm, vi sư cùng vài vị sư bá sư thúc của ngươi cũng khó hộ được các ngươi!

Vi Đồ nói, ngừng một chút lại cảm khái nói tiếp:

- Hết thảy đều là lỗi của vi sư ah! Buông tay đi, một ngày Kim tộc không ngã, chúng ta phải chung sống hòa bình với bọn họ, đây mới là cục diện cùng thắng lợi!

Phương Bất Nhị vốn muốn đến van cầu sư phụ hắn giúp đỡ, không ngờ sư phụ hắn cũng thay đổi, nói ra những lời này quả thật làm cho hắn thương tích đầy mình.

Hắn không rõ cuối cùng xảy ra chuyện gì, vì sao để sư phụ hắn thay đổi lớn như vậy đây?

Phương Bất Nhị mang theo thần sắc mê mang xuống núi.

Nhưng hắn vừa đi xuống chân núi, một đội ngũ Giao Long chiến đội đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Bắt lại Phương Bất Nhị!

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Phương Bất Nhị nháy mắt phục hồi lại tinh thần, nhìn người xông tới quát:

- Lăng Phi, ngươi muốn làm gì?

Người đi đầu từng bị bãi miễn chứng ngũ thống lĩnh Lăng Phi, hiện tại hắn lại mang theo người của Giao Long chiến đội đến bắt Phương Bất Nhị.

Đây tuyệt đối là chuyện làm người khiếp sợ.

Phải biết trong Thiên Long môn không cho phép nội đấu, mà Lăng Phi quang minh chính đại gây khó dễ, tựa hồ có ý tứ sâu xa.

Giao Long chiến đội hung hăng xông tới.

Đại sư huynh Vi Trọng Đường của Phương Bất Nhị lập tức mang theo không ít người lao ra.

- Ai dám nháo sự ở chỗ này!

Vi Trọng Đường lướt tới bên cạnh Phương Bất Nhị quát.

Lăng Phi mang theo hơn mười người, mà Vi Trọng Đường mang theo cũng không ít, không khí lập tức khẩn trương lên.

- Xin Vi trưởng lão hãy tránh ra, ta phụng mệnh hình đường trưởng lão đến bắt Phương Bất Nhị!

Lăng Phi đưa ra lệnh bài quát.

- Hỗn đản, Lăng Phi, rốt cục các ngươi muốn làm gì, ta đi đứng nghiêm chỉnh đàng hoàng, vì sao ngươi phải bắt ta? Có phải các ngươi sợ hãi chúng ta nên tìm cái cớ?

Phương Bất Nhị nhìn Lăng Phi quát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2160 - Bất Xuống Phương Bất Nhị.

Hắn không lo lắng bị Lăng Phi bắt giữ tại nơi này, bởi vì sư phụ của hắn đang ở đây.

Nhưng trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, nghi hoặc nghĩ:

- Chẳng lẽ đúng như lời của sư phụ, Kim tộc muốn xử lý ta hay sao?

Những năm gần đây hắn vẫn luôn chống đối Lăng Thần, cũng không ai làm gì hắn ah!

Chẳng lẽ sự kiện kia bị người của Kim tộc hay biết?

Lăng Phi cười lạnh nói:

- Ngươi đi đứng quang minh chính đại? Ha ha, ngươi bán hung mưu sát đồng môn, lại kéo bè kết phái ý đồ mưu phản, không ngờ còn mặt mũi nói lời như vậy!

Hắn ngừng một chút lại nói với Vi Trọng Đường:

- Vi trưởng lão, có một số việc ngươi không biết rõ ràng, Phương Bất Nhị cùng đám người Hạ Công vì hận thù cá nhân, mười mấy năm trước thu mua người của U Ảnh Ám Sát đoàn đi ám sát Lăng Tiếu Lăng thần sư, Lăng thần sư bị U Ảnh Ám Sát đoàn đẩy vào trong Loạn Táng không gian thiếu chút nữa đã chết oan, về sau người của U Ảnh Ám Sát đoàn bị tiêu diệt sạch, nhưng đoàn trưởng Ảnh Ngạo may mắn chạy trốn, hiện tại hắn bị người bắt về, hắn đã khai báo là người của tông môn chúng ta ra giá cao mời hắn ám

sát Lăng thần sư, mà người đó chính là Phương Bất Nhị, hắn lại dám mưu hại đồng môn, tội đáng chém!

Lăng Phi nói hết lời, Phương Bất Nhị lạnh cả mình!

Hắn không nghĩ tới cá lọt lưới năm xưa đã bị người tìm thấy.

Vi Trọng Đường nhìn thần sắc trắng bệch của Phương Bất Nhị liền hiểu được Lăng Phi không vu tội cho hắn, trong lòng thầm mắng một câu:

- Sư đệ thật sự quá hồ đồ!

Tuy hắn bất mãn hành vi của Phương Bất Nhị, nhưng vẫn gánh áp lực nói:

- Chuyện này có phải có chỗ nào hiểu lầm hay không?

- Muốn chạy trốn? Không có cửa!

Hiện giờ Lăng Phi đã tới cảnh giới bán thủy thần, vừa phát hiện Phương Bất Nhị muốn chạy lên đỉnh núi, cười lạnh truy theo.

Nhưng thân hình Vi Trọng Đường chợt chuyển động, nháy mắt ngăn cản trước người Lăng Phi:

- Lăng Phi, ở địa phương của sư tôn ta đừng quá càn rỡ!

Lăng Phi nhìn Vi Trọng Đường hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi thật muốn ngăn cản ta bắt phản đồ hay sao?

Vi Trọng Đường cau mày nói:

- Việc này ta sẽ báo với sư tôn, cho các ngươi một câu trả lời thỏa đáng!

Vi Trọng Đường thật không nghĩ tới sư đệ lại luân hãm sâu như vậy, tuy thần thể phái vẫn không cùng đường với Kim tộc phái, nhưng chưa từng làm qua chuyện tàn sát đồng môn.

Nhìn thấy hành vi của sư đệ suốt bao năm nay, đã điên cuồng với vị trí môn chủ kia quá mức rồi!

Lăng Phi còn định nói chuyện nhưng đã muộn, bởi vì Phương Bất Nhị đã sớm chạy lên đỉnh núi.

- Chuyện này ta sẽ bẩm báo với những vị thủy lão khác, xem các ngươi có cần vì Phương Bất Nhị mà tan vỡ với tông môn hay không, chính các ngươi tự nhìn mà làm đi!

Trong ánh mắt Lăng Phi hiện lên lệ mang nói một câu, sau đó dẫn Giao Long chiến đội rời đi.

Kỳ thật hôm nay hắn đến nơi này bắt Phương Bất Nhị là vì muốn bức Vi Đồ làm ra quyết định.

Bởi vì muốn xem thần thể phái muốn chiến hay hòa, dù sao hiện tại Kim tộc cũng đã làm xong chuẩn bị vẹn toàn.

Lần này nhất định phải dùng xu thế lôi đình vạn quân đem vấn đề nội đấu toàn bộ giải quyết.

Lần này Kim tộc làm ra phản ứng chính là thời gian Lăng Tiếu trở lại Thiên Long môn, đã đem hết thảy bí mật từ trong miệng Cơ Thiên Phương báo cho nội tộc, làm cho đại lão trong tộc quyết định nên làm sao xử trí phản đồ.

Quả nhiên lần này nội tộc quyết tâm xử lý nội đấu thật lớn, lập tức phái không ít người đi bắt phản đồ.

Có thể nói sau khi Lăng Tiếu từ miệng Cơ Thiên Phương biết được những bí mật che giấu của thần thể phái, đã hoàn toàn làm rối loạn toàn bộ kế hoạch phản bội của Phương Bất Nhị.

Nguyên lai hắn muốn mượn sức cao thủ làm việc cho hắn, ủng hộ hắn làm môn chủ, cuối cùng bức bách Lăng Thần xuống ngựa, nếu như không được sẽ trực tiếp phân tách khỏi tông môn tự mình xưng bá.

Hiện tại tốt lắm, đã bị người của Kim tộc hay biết kế hoạch của hắn, làm cho Kim tộc ra tay trước, hắn căn bản không còn chút phần thắng.

Bàng gia, Tằng Dương Hán những phản đồ kia đều bị người của hình đường dùng xu thế sét đánh bắt giữ, trong Thiên Long môn liền biết xảy ra chuyện lớn!

Người của thần thể phái lòng người bàng hoàng, đều sợ hãi bọn họ sẽ trở thành vật hi sinh trong cuộc nội loạn lần này.

Mà người của Kim tộc lại xuất hiện không ít gương mặt lạ hoắc, thật hiển nhiên đều là cường viện từ trong nội tộc đi ra, kinh sợ người của thần thể phái, không đến mức làm Thiên Long môn rơi vào cục diện bị phân tách.

Mặt khác Cơ Thiên Phương, Niếp Đao đều bắt đầu du thuyết những người khác, nói lần này làm phản chỉ có Phương Bất Nhị cùng đám người Hạ Công gây ra, cho họ buông xuống thành kiến, đừng làm ra phản kháng gì quá khích thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên người của Kim tộc chỉ bắt giữ những kẻ thường xuyên mật nghị mưu phản với Phương Bất Nhị mà thôi, không hành động tùy tiện đối với

những người khác.

Lăng Thần mời dự họp trưởng lão hội khẩn cấp, đem việc phản đồ xuất hiện thông báo cùng toàn thể trưởng lão, chuẩn bị đem những phản đồ lập tức xử tử, người phạm sai lầm nghiêm trị hoặc khu trừ ra khỏi Thiên Long môn.

Nhưng có một số người trung với Phương Bất Nhị lại mưu đồ nhấc lên sóng gió, nhưng đều bị người của Kim tộc dùng tốc độ nhanh nhất trấn áp xuống, cũng có chút người trước tiên bỏ chạy.

Về phần Phương Bất Nhị từ sau khi chạy lên núi xin cứu viện cũng đã không còn nghe được tin tức gì về hắn.

Lúc những kẻ làm phản trong thần thể phái bị xử trí, lại không thấy có vị thủy lão nào đứng ra nói chuyện.

Các đệ tử đều hiểu được Thiên Long môn sẽ không biến động, vẫn do Kim tộc tiếp tục nắm giữ trong tay.

Kỳ thật rất nhiều đệ tử cảm thấy vẫn như trước kia sống rất tốt, có sư phụ chỉ dạy, có tài nguyên hưởng thụ, có địa phương huấn luyện, giữa đồng môn ngoại trừ có chút ma sát cũng không có chỗ nào hắc ám.

Huống chi bọn hắn dùng thân phận Thiên Long môn đi lại trong Thiên Long địa vực đều được người tôn kính, cảm giác mình tài trí hơn người.

Trong tâm bọn họ vẫn luôn nghĩ Thiên Long môn vẫn duy trì như từ trước tới nay là tốt nhất.

Một tháng trôi qua thật nhanh, Thiên Long môn đã khôi phục vẻ bình tĩnh trong dĩ vãng, mỗi vị trưởng lão vẫn ở nguyên tại chức, chỉ có chút điều chỉnh ở những chức vị trọng yếu.

Phương Bất Nhị vẫn không hề xuất hiện, mọi người đều nghĩ tính mạng của hắn đã được thủy lão bảo hộ. Nhưng cả đời này chỉ sợ hắn sẽ không còn xuất hiện trong Thiên Long môn!

Lăng Tiếu, Trịnh Xán cùng vài vị thần dược sư tuyên bố ra một tin tức, chuẩn bị miễn phí luyện đan cho toàn bộ trưởng lão trong tông môn một tháng, chỉ cần ai đưa ra đủ tài liệu luyện thần đan, sẽ giúp họ chế luyện.

Chuyện tốt thế này trăm năm khó gặp, nhiệt tình của mọi người được châm lên, liền lấy ra trân quý của bản thân đến nhờ nhóm thần dược sư giúp họ tinh luyện đan dược chuẩn bị khi cần đến.

Hành động lần này hoàn toàn thay đổi tầm mắt mọi người, giúp họ quên đi nỗi buồn bực chán nản khi phát sinh nội đấu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2161 - Hết Thảy Đều Kết Thúc. (1)

Ba tháng thời gian trôi qua thật nhanh, một tin tức kinh người truyền khắp trên dưới Thiên Long môn.

Đương kim môn chủ Thiên Long môn Lăng Thần thối vị nhượng hiền, do tân tấn thiên thần vương Lăng Phi Vũ đảm nhiệm vị trí môn chủ.

Sau khi tin tức này truyền ra, mọi người đều lâm vào kinh ngạc không thôi.

Lăng Thần đang lúc tráng niên, vì sao lại đột nhiên thay người?

Phải biết mỗi năm ngàn năm Thiên Long môn mới thay đổi môn chủ một lần, hiện tại Lăng Thần đảm đương môn chủ chỉ mới ngàn năm mà thôi, điều này không khỏi làm người khó hiểu.

Thật nhiều suy đoán không ngừng xuất hiện.

- Vì sao đang êm đẹp lại thay đổi môn chủ đây? Chẳng lẽ bởi vì chuyện lúc trước sao?

- Nói chuyện nhỏ giọng một chút, đừng để cho người khác nghe được, nhưng ngươi nói đúng, cách xử sự của môn chủ Lăng Thần có chút thiếu sót, mới xảy ra những sự tình trước đó, hiện giờ trong tông môn trên dưới đoàn kết nhất trí, quả thật nên giao cho tân môn chủ đảm nhiệm thì tốt hơn.

- Điều này cũng đúng, Lăng Phi Vũ làm môn chủ cũng không tệ, tuy hắn còn trẻ tuổi một chút, nhưng xử sự cực kỳ lão đạo, còn là thiên thần vương, tin tưởng sẽ mang đến bầu không khí mới cho tông môn.

- Theo ta nghĩ chức môn chủ nên giao cho Lăng Tiếu trưởng lão đảm đương thì tốt hơn, hắn có thủ đoạn, năng lực xử sự làm người làm ai cũng tin phục, thật sự là đáng tiếc!

- Lăng Tiếu trưởng lão còn phải giúp chúng ta luyện đan đâu, hắn làm sao có thời gian đi làm môn chủ, hắn nên làm đặc cấp trưởng lão là tốt nhất.

Việc Lăng Phi Vũ đảm nhiệm môn chủ không phải do những chấp sự có thể quyết định, nhất định cần có trưởng lão hội nhất trí thông qua, còn có các thủy lão gật đầu mới xong.

Nhưng lần này Lăng Phi Vũ thượng vị không có trở ngại, trưởng lão hội không ai phản đối, mà các thủy lão cũng không có ý kiến, ngược lại thủy lão thần thể phái trực tiếp biểu lộ thái độ ủng hộ Lăng Phi Vũ.

Nội đấu giữa hai phái hệ nhờ vào thái độ của thủy lão xem như đã xong.

Toàn bộ tông môn cử hành nghi thức gia phong long trọng, do năm thủy lão ra mặt chứng kiến, tiền nhiệm môn chủ Lăng Thần đưa lệnh bài môn chủ cho Lăng Phi Vũ, trên dưới tông môn chúc mừng ba ngày ba đêm.

Thời đại mới của Thiên Long môn tiến đến!

…

Sau một tháng, Lăng Tiếu đang cùng Lăng Phi uống rượu tâm tình thật sảng khoái.

- Gần đây xảy ra thật nhiều chuyện ah!

Lăng Phi ngửa mặt lên trời thở dài, sau đó nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Đều là do tiểu tử ngươi gây sức ép, hiện tại mọi chuyện đều tốt, mỗi người hẳn đã có thể yên tâm tu luyện!

- Phải, có thể tĩnh tu không phải thật tốt sao?

Lăng Tiếu khẽ thở dài, ngừng một chút lại nói:

- Lăng Thần đại ca không sao đi?

Có thể nói lần này Lăng Thần nhường ngôi có quan hệ tới hắn, nếu không phải hắn từng bày tỏ lòng bất mãn về Lăng Thần với đại lão trong tộc, Lăng Thần không đến nỗi sau khi bình định nội loạn thì phải nhường ngôi.

- Có thể nói gì đây? Ban đầu mới hồi tộc sinh sống hắn nhất định sẽ không chịu nổi, nhưng hắn cũng đã chầm chậm hiểu ra, chứng kiến ta đã vượt hơn hắn một bước, hắn cũng muốn an tĩnh đập vào cảnh giới cao hơn, thiên phú tu luyện của đại ca cao hơn ta, nhưng những năm gần đây bị tục sự quấn thân, làm lỡ tu luyện của hắn, hiện tại hắn đã hiểu được nếu như có thể đạt tới chí tôn vẫn thích hơn lúc làm môn chủ!

Lăng Phi cười nhẹ đáp.

Lăng Phi cùng Lăng Thần là thân huynh đệ, thiên phú tu luyện của hai người đều là hạng nhất hạng nhì, từ nhỏ tới lớn Lăng Thần đều đi trước Lăng Phi.

Cho dù là bài danh thiên thần vương, Lăng Thần cũng cao hơn Lăng Phi rất nhiều. Lăng Phi thật sự bội phục đại ca của hắn. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Nhưng từ sau khi đại ca hắn trở thành môn chủ, việc tu luyện luôn chậm trễ không tiến.

- Phải, chí tôn mới là mục tiêu theo đuổi cả đời của chúng ta, thật không biết khi nào mới đạt tới đâu!

Lăng Tiếu uống rượu, nhìn lên bầu trời cảm khái nói.

Hiện giờ hắn đã là thần vương cao giai, còn là thần dược sư kiêm thiên thần vương, đạt tới độ cao mà nhiều người không thể đạt được, đủ quang vinh cả đời.

Nhưng hắn còn chưa hài lòng, hắn cần đạt được thực lực thêm cường đại mới hoàn thành được mục tiêu của hắn.

- Tiểu tử ngươi nên biết đủ đi, năm đó khi ta ở tuổi ngươi chỉ là thực lực thánh hoàng mà thôi đâu, bằng thiên phú của ngươi, chí tôn vị chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian!

Lăng Phi tán thưởng nói, ngừng một lát mới tiếp tục:

- Ta nghe nói tộc trưởng đã an bài ngươi nhiệm vụ phản hồi tổ địa sao?

- Phải, mấy ngày nữa sẽ lên đường trở về.

Nhắc đến việc này hắn lộ vài phần khẩn cấp đáp.

- Dù sao ta cũng không có việc gì làm, đến lúc đó cùng ngươi đi một chút!

Bên trong Thiên Long môn, một đội ngũ thừa dịp thời tiết nắng ráo bắt đầu di chuyển đến một thành trì khác.

Một chuyến đi này tổng cộng có ba mươi người, có nam có nữ, mỗi người đều có thực lực thần vương, có hai người đạt tới cảnh giới bán thủy thần.

Thực lực như thế tuyệt đối đủ kinh sợ thật nhiều thế lực lớn nhỏ khác.

Đoàn người này chính là Lăng Tiếu, Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Tà Đế, Cuồng Tăng, Lăng Phi…

Bọn họ đang chuẩn bị quay về Huyền Linh đại lục.

Lăng Tiếu rời khỏi Huyền Linh đại lục đã ba bốn mươi năm, trong lòng phi thường nôn nóng quay về gặp lại người thân của mình.

Không biết mọi người vẫn bình an hay không!

Lần này quay về hắn phải đón mọi người cùng nhau đến Thiên Vực sinh sống.

Đương nhiên lần này ngoại trừ quay về gặp người nhà, còn phải đi tìm lão tổ tông Kim tộc, giúp hắn trở lại thời đỉnh phong, trấn thủ nội tộc.

Nhiệm vụ của đám người Lăng Phi là hộ tống Lăng Tiếu trở về, không thể để cho hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hơn nữa cũng chỉ có Lăng Tiếu có thể lợi dụng lực cảm ứng nồng đậm của huyết mạch mà tìm kiếm lão tổ tông, hơn nữa cũng quan hệ tới mấu chốt lão tổ tông có thể khôi phục lại hay không.

Lăng Tiếu điệu thấp làm việc, không khiến cho trong tông môn tạo nên gợn sóng.

Nhưng Lăng Tiếu không biết hành tung của bọn họ đã rơi vào trong mắt người khác.

Thành trì gần Thiên Long thành nhất chính là Phục Hổ thành, đây là một

trong những tòa thành phụ thuộc Thiên Long môn, quy mô kém hơn Thiên Long thành, nhưng hơn hẳn những địa phương khác.

Tòa thành này cũng là nơi phải đi qua nếu muốn quay về địa giới Thanh Nguyệt cung.

Lúc này ở khu vực hoang lĩnh ngoài thành, bán thủy thần U Ảnh tộc Ảnh Báo đã sớm lặng yên đến nơi này.

Ảnh Báo cường đại hơn Quỷ Ảnh rất nhiều, hắn bước vào cảnh giới bán thủy thần đã hơn vạn năm, đã đến gần cảnh giới chí tôn vô hạn.

Đi theo bên cạnh hắn còn có Ảnh Kiện đã chạy thoát khỏi Phong Thần Đàn cùng vài cao thủ U Ảnh tộc.

Vì sao bọn hắn lại xuất hiện ở nơi này?

Nguyên nhân là vì khi Ảnh Kiện rời Phong Thần Đàn, đã lưu lạc ấn của U Ảnh tộc trên thân Cuồng Tăng.

Lạc ấn này chỉ dùng truy tung, không tạo thành thương tổn gì với Cuồng Tăng, nhưng người thường khó thể phát hiện được, trừ phi Ảnh Kiện đã chết mới có thể tự động biến mất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2162 - Hết Thảy Đều Kết Thúc. (2)

Cuồng Tăng không phải người mà U Ảnh tộc muốn tìm, nhưng Ảnh Kiện biết quan hệ giữa hắn cùng Lăng Tiếu không đơn giản, giống như quan hệ giữa cha vợ và con rể.

Vì thế Ảnh Kiện nhanh chóng phái người hồi tộc thỉnh cứu viện, tính toán tìm thời cơ mà động, một khi Cuồng Tăng rời khỏi Thiên Long môn, hắn sẽ lập tức cảm ứng được, sau đó bắt giữ Cuồng Tăng, uy hiếp Lăng Tiếu giao ra Long Phượng Thần Cô.

Chỉ cần Lăng Tiếu không còn Long Phượng Thần Cô, ở trong mắt bọn hắn sẽ không đủ uy hiếp.

Đám người Ảnh Báo, Ảnh Kiện không dám trực tiếp đi tới Thiên Long thành chờ đợi, bởi vì trong Thiên Long môn quá nhiều cường giả, chỉ sợ sẽ bị người phát hiện.

Cho nên bọn hắn chờ đợi trong Phục Hổ thành đã lâu, rốt cục khi cảm ứng được chân khí của Cuồng Tăng, liền đuổi theo.

Chỉ cần Cuồng Tăng vẫn ở trong Thiên Long địa vực, đám người Ảnh Báo cùng Ảnh Kiện có thể tìm kiếm được hắn.

Đây là một loại bí thuật truy tung bất truyền của U Ảnh tộc.

Nhưng làm cho bọn hắn cảm thấy vui mừng chính là đám người Cuồng Tăng đi thẳng tới Phục Hổ thành, từ không gian trận của Phục Hổ thành tiếp tục di chuyển.

Đám người Ảnh Báo cùng Ảnh Kiện thật mừng rỡ, Cuồng Tăng rời xa địa bàn của Thiên Long môn càng hợp tâm ý của bọn hắn.

- Ảnh Kiện, ngươi khẳng định quan hệ giữa Cuồng Tăng cùng Lăng Tiếu sao?

Đám người Ảnh Báo cùng Ảnh Kiện đã lập tức truy theo Cuồng Tăng, trên đường vẫn không quên hỏi Ảnh Kiện việc này.

Sở dĩ bọn hắn biết tên của Cuồng Tăng cùng Lăng Tiếu, đó là vì hiện tại danh hào của hai người đã lưu trên thiên thần vương bảng, muốn tìm kiếm tư liệu thật sự dễ dàng.

Ảnh Kiện thật khẳng định nói:

- Đúng vậy, ở Phong Thần Đàn ta chính tai nghe được Lăng Tiếu gọi Cuồng Tăng là nhạc phụ, điều này tuyệt đối sẽ không sai!

- Như thế là tốt rồi, chỉ cần bắt hắn, đến lúc đó dẫn dụ Lăng Tiếu, nhất định đoạt lấy ma cô tới tay, như vậy thời thịnh khôi phục U Ảnh tộc sắp tới!

Ảnh Báo tràn đầy vẻ tham lam nói.

Thời thượng cổ, uy danh của Long Phượng Thần Cô đã kinh sợ cổ tộc Thiên Vực, đây chính là đại sát khí mà Hồn Phong dựa vào.

Đáng tiếc năm xưa khi Hồn Phong bị giết chết, không ai tìm được Long Phượng Thần Cô, khiến cho nó trốn thoát.

Việc này đều được ghi chép lại trong sử sách cổ tộc, người thường cũng không biết sự tồn tại của Long Phượng Thần Cô.

Lần này trong U Ảnh tộc xuất động hai gã bán thủy thần cùng ba gã thần vương đỉnh, sáu thần vương cao giai, chỉ vì muốn bắt Cuồng Tăng, đội hình xem như không nhỏ.

Bọn hắn đi theo dấu vết của Cuồng Tăng thật lâu, rốt cục phát hiện Cuồng Tăng dừng lại ở địa giới Thanh Nguyệt cung.

- Báo thúc, hắn rốt cục dừng lại, ở địa giới hẻo lánh này bắt giữ hắn sẽ không làm kinh động bất cứ kẻ nào!

Ảnh Kiện thập phần vui vẻ nói.

Ảnh Báo gật đầu:

- Được, hôm nay phải bắt được hắn!

Dứt lời đoàn người đi qua không gian trận hướng địa giới Thanh Nguyệt cung chạy tới, chuẩn bị bắt giữ Cuồng Tăng.

…

Hiện tại đoàn người Lăng Tiếu đã đi tới Thạch Thiên thành.

Thạch Thiên thành là thành trì đầu tiên Lăng Tiếu đến Thiên Vực, nơi nào lưu không ít hồi ức của Lăng Tiếu, làm cho hắn có chút cảm khái.

Hiện tại bọn họ đang dự tính dùng không gian trận Thạch Lâm ở ngoài thành di chuyển tới yếu tắc Thiên Vực.

Chẳng qua lúc đi tới yếu tắc, Lăng Tiếu dự tính lưu lại hai ngày cảm tạ những người từng trợ giúp hắn.

Điền lão đầu, Phạm Quan Trường, Liệt Tán…những tên tuổi này không ngừng hiện lên trong đầu óc Lăng Tiếu.

- Mọi người đi tới không gian trận Thạch Lâm chờ ta, ta đi làm chút việc sẽ tụ họp với mọi người!

Lăng Tiếu nói với những người khác.

Mọi người không có ý kiến gì, liền đi tới không gian trận ở Thạch Lâm. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Lăng Tiếu dự tính đến gặp mặt Phạm Quan Trường cùng Liệt Tán một lần, sau đó đi gặp Điền lão đầu.

Lăng Tiếu cũng không nóng nảy đi qua, chậm rãi bước trên đường, thật hứng thú quan sát cảnh tượng quen thuộc chung quanh.

Nhưng lúc hắn đi trên đường đều nhìn thấy những ánh mắt quan sát kỳ dị, không ít người chỉ trỏ, cẩn thận lắng nghe nguyên lai họ đều đang suy đoán thân phận của hắn.

- Ngươi xem thanh niên kia có phải là thiên thần vương Lăng Tiếu? Nhưng vì sao hắn lại xuất hiện ở địa phương nhỏ như chúng ta đây?

- Điều này không khả năng đi, có lẽ khuôn mặt có chút tương tự mà thôi, nhưng ta nghe nói Lăng Tiếu đại nhân xuất thân từ Thạch Thiên thành chúng ta, năm đó hắn sung quân đi lên còn thắng liên tiếp hai mươi trận trong Đấu Ngục tràng của chúng ta đâu, có hơn mười trận là một chiêu bại địch, lúc ấy hắn chỉ là thánh hoàng trung giai, chỉ qua vài chục năm ngắn ngủi đã trở thành thiên thần vương, thật sự là không tưởng nổi!

- Đúng vậy, nhớ năm đó ta đi xem cuộc chiến của Lăng Tiếu đại nhân trong

Đấu Ngục tràng, phong tư ta vẫn nhớ rõ ràng, về sau hắn dùng lực lượng một mình khiêu chiến người của Cao gia, đại giết hại Cao gia ngoài thành, cuộc chiến thật kinh điển, hiện giờ còn ghi chép trong thạch anh châu!

- Ta nghe nói lúc ấy Trương gia đã mời hắn làm chấp sự ngoại môn, chỉ tiếc ánh mắt của Trương gia quá cao, lại vì Cao gia đem Lăng Tiếu đại nhân đẩy đi ra, hiện giờ chỉ sợ hối hận đến cực điểm đi!

- Không chỉ là Trương gia, lúc đó Thanh Nguyệt cung cũng có người đến mời Lăng Tiếu đại nhân gia nhập, đáng tiếc bọn hắn cảm thấy đại nhân tu luyện tới năm loại thuộc tính, khó có khả năng đạt thành tựu cao đâu. Hiện giờ chỉ sợ đã hối hận muốn chết rồi!

Lăng Tiếu nghe vậy chỉ sợ kéo dài sẽ bị người vây xem, thân ảnh chợt lóe đã biến mất trên đường.

Thành chủ phủ, Phạm Quan Trường đang xử lý công việc hàng ngày của mình.

Mấy ngày nay tâm tình của hắn vô cùng hưng phấn, vài ngày trước trong tông môn truyền ra tin tức chuẩn bị triệu hắn trở về, thăng hắn thành chấp sự nội môn.

Chấp sự ngoại môn thăng thành nội môn, mặc dù chỉ hơn kém một chữ, nhưng đãi ngộ cách biệt một trời.

Mà sở dĩ hắn được thăng chức chỉ nhờ có một người.

Nếu không phải hắn từng có chút giao tình với người kia, trong cung tuyệt đối sẽ không xem trọng hắn như thế.

Người kia chính là Lăng Tiếu đại nhân mới thăng lên thiên thần vương một

năm trước!

Phạm Quan Trường có chút giao tình với một vị thiên thần vương, ai biết sẽ có một ngày nào đó vị thiên thần vương kia quay về chốn cũ, phát hiện bằng hữu của mình vẫn còn ở chức vị cũ, chỉ sợ đổi lại là ai cũng mất hứng.

Thanh Nguyệt cung hiểu được đạo lý này, phải làm ra chút tỏ vẻ với Phạm Quan Trường, có lẽ nhờ vậy có thể kết giao quan hệ với một vị thiên thần vương cũng nói không chừng.

Phải biết rằng trong Thanh Nguyệt cung, người đạt tới cảnh giới thần vương chỉ đếm được trên đầu ngón tay, càng khỏi nói là muốn trở thành thiên thần vương.

Ở trước mặt thiên thần vương, Thanh Nguyệt cung chỉ là một thế lực nhỏ nhoi, chỉ cần một thiên thần vương đi qua đủ tiêu diệt họ sạch sẽ.

Đột nhiên ngay trong trọng địa thành chủ phủ xuất hiện thêm một người, Phạm Quan Trường không hề phát hiện, toàn bộ hộ vệ bên ngoài càng không biết có người xâm nhập.

Khi người kia vừa phát ra chút chân khí, Phạm Quan Trường ngồi cạnh bàn chợt kêu lên:

- Ai?

- Ha ha, Phạm thành chủ, đã lâu không gặp ah!

Lăng Tiếu nhìn Phạm Quan Trường cười nhẹ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2163 - Trở Lại Chốn Cũ.

Từ biệt nhiều năm Phạm Quan Trường vẫn như xưa, thực lực không thấy tiến bộ, vẫn dừng lại ở thánh hoàng đỉnh mà thôi.

- Lăng Tiếu…đại nhân!

Phạm Quan Trường kinh hô.

Hắn vốn định gọi thẳng tên Lăng Tiếu, nhưng sợ đường đột thất lễ, vì vậy gọi thêm chữ "đại nhân".

Hiện tại Lăng Tiếu đã có thân phận bậc nào, người ta có thể đến thăm đã là vinh hạnh của hắn.

Nhưng hắn thật hoài nghi mình bị hoa mắt, vì sao Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện ở đây?

Lăng Tiếu cười nói:

- Phạm thành chủ không cần khách khí, nói thế nào chúng ta cũng là lão bằng hữu đó thôi!

- Không…không phải, hiện tại Lăng Tiếu đại nhân đã là thiên thần vương của Thiên Long địa vực, Phạm Quan Trường không dám đánh đồng với đại nhân, ngài có thể tới thăm ta là quang vinh của Phạm Quan Trường này!

Phạm Quan Trường kích động nhảy ra khỏi ghế ngồi, nhanh chóng quỳ xuống nói.

Phạm Quan Trường làm sao nghĩ đến Lăng Tiếu đặc biệt đến thăm hắn.

Nhưng sự thật ngay ở trước mắt, thật sự làm cho hắn hưng phấn không thôi.

Hắn từ chỗ Liệt Tán biết được một ít tình huống của Lăng Tiếu trong những năm nay, nguyên lai năm đó Lăng Tiếu ở lại trong Liệt Viêm thương minh chỉ thời gian ngắn, sau đó đã được đưa tới Thiên Long môn.

Nghe nói Lăng Tiếu còn có một thân phận thật kinh người, chính là hậu duệ của Kim tộc!

Sau khi biết được tân bí này, Phạm Quan Trường liền cảm nhận được Lăng Tiếu nhất phi trùng thiên!

Nhưng hắn thật không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể ở trong mấy chục năm ngắn ngủi đã đạt tới bước hôm nay, đúng là một kỳ tích!

Lúc trước hắn còn tưởng rằng thiên thần vương Lăng Tiếu chỉ là trùng tên trùng họ với Lăng Tiếu mà hắn biết, nhưng sau khi trên thiên thần vương bảng lộ ra hình ảnh của Lăng Tiếu, hắn rốt cục có thể khẳng định đây chính là Lăng Tiếu mà hắn từng nhận thức không thể nghi ngờ!

Hiện tại gặp lại Lăng Tiếu, Phạm Quan Trường chỉ muốn đi theo làm người hầu cho hắn!

Đi theo một thiên thần vương yêu nghiệt như vậy, tiền cảnh tương lai phải quang minh đến bậc nào!

Lăng Tiếu dùng khí kình nhẹ nhàng nâng Phạm Quan Trường đứng dậy nói:

- Phạm thành chủ cần gì phải như thế, chúng ta xem như lão bằng hữu, hết thảy những lời khách khí không cần nói, hôm nay ta đến chỉ là ôn chuyện,

còn phiền toái Phạm thành chủ mời cả quản sự Liệt Tán đến đi, chúng ta cùng nhau uống một trận rồi hãy nói!

Địa vị hiện tại của Lăng Tiếu không giống ngày xưa, những người không quen biết tự nhiên là thật kính sợ hắn.

Tuy nói hắn không để ý thân phận có thể cùng họ cùng uống cùng tâm sự, nhưng họ đã không khả năng tùy tâm sở dục với hắn như ngày trước.

Phạm Quan Trường lập tức sai người chuẩn bị tiệc rượu, lại phái thân tín nhanh chóng đi mời quản sự Liệt Tán của Liệt Viêm thương minh trong Thạch Thiên thành.

Liệt Tán đã có cảnh giới bán thần vương, là đệ nhất cao thủ trong thành, còn là nhân vật tôn quý nhất trong Thạch Thiên thành.

Người bình thường căn bản không mời được hắn, nhưng năm đó hắn lại quan hệ thân thiết với Phạm Quan Trường, Phạm Quan Trường cho người đến mời hắn lại không nói là chuyện gì, khiến trong lòng hắn có chút khó chịu.

Nhưng sau thoáng do dự hắn vẫn đi tới phủ thành chủ.

Sau khi đi vào trong phủ, hắn nhìn thấy người ngồi trên chủ vị không phải Phạm Quan Trường mà là một người khác.

Hắn còn đang kinh ngạc, nhưng vừa nhìn thấy rõ hình dáng người kia, thân hình lập tức run lên, bước nhanh tới phía trước:

- Là…là Lăng…Lăng Tiếu trưởng lão!

- Liệt Tán quản sự, đã lâu không gặp!

Lăng Tiếu đứng dậy cười nói.

Nói thật nếu không phải năm xưa Liệt Tán thành tâm mời hắn đến Liệt Viêm thương minh, hắn sẽ không quay về bộ tộc, lại nhanh chóng đạt tới thành tựu như ngày hôm nay.

Liệt Tán xác định người trước mặt chính là Lăng Tiếu, nội tâm chợt mừng như điên.

- Bái kiến Lăng Tiếu trưởng lão!

Liệt Tán khom người hành lễ nói.

Tuy Lăng Tiếu là người của Thiên Long môn, nhưng hắn lại là khách khanh trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, Liệt Tán xưng hô như vậy là đương nhiên.

Lăng Tiếu nhận Liệt Tán thi lễ cũng không cảm thấy điều gì, dù sao thân phận của hắn vẫn rành rành, rõ ràng cao hơn Liệt Tán, nhưng Lăng Tiếu vẫn nâng đỡ Liệt Tán, kéo hắn nói:

- Liệt Tán quản sự không cần đa lễ, ngày đó nếu không có người tiến cử ta đến thương minh, làm gì có Lăng Tiếu hôm nay.

Ngừng một chút, trong tay hắn xuất hiện hai viên thần đan cùng hai thanh thần khí, đưa cho Liệt Tán cùng Phạm Quan Trường, nói:

- Thần Vương đan cùng thần khí này xem như Lăng Tiếu đưa chút lễ vật cho hai vị đi!

Liệt Tán còn ở lại trong cảnh giới bán thần vương thật nhiều năm, Phạm Quan Trường cũng ở thánh hoàng đỉnh thật lâu, có hai viên Thần Vương đan

có thể giúp họ đạt được ước mơ tha thiết cả đời.

Hiện tại Lăng Tiếu tùy ý tặng cho bọn họ, còn phụ tặng thêm một thần khí, càng làm họ mừng rỡ như điên.

Hai người kích động nhận thần đan cùng thần khí, vừa định quỳ tạ đã bị Lăng Tiếu ngăn cản.

Theo sau ba người ở trong phòng uống rượu trò chuyện, nhưng Liệt Tán cùng Phạm Quan Trường chỉ nói những lời lấy lòng, làm cho Lăng Tiếu không còn cảm giác thân mật như ngày xưa.

Từ trong phủ thành chủ đi ra, Lăng Tiếu không còn chút hứng trí.

Hắn suy nghĩ, chẳng lẽ theo thực lực tăng lên thật sự có thể kéo xa khoảng cách giữa người và người sao?

Nắm đấm của ai cứng rắn thì ai là chúa tể, kẻ yếu dưới thấp, cường giả lên cao!

Nhưng mọi người đều từng là kẻ yếu, đợi sau khi trổ hết tài năng, chẳng lẽ không còn là bằng hữu, không còn là huynh đệ sao?

Có phải chỉ có kẻ yếu nịnh bợ cường giả, nhìn sắc mặt cường giả mà sinh tồn mới là bản chất của thế giới?

Trong lòng Lăng Tiếu mê mang, hắn chỉ sợ sau khi mình quay về Huyền Linh đại lục thân nhân của hắn cũng đối đãi hắn như vậy, vậy những gì hắn theo đuổi còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Trong bất tri bất giác Lăng Tiếu đã đến ngoài thành, không nhìn thấy được có một đoàn người mới từ không gian trận Thạch Thiên thành lao ra.

Mà đoàn người này đang hướng tới Thạch Lâm ngoài thành như hắn.

Lăng Tiếu vốn đang nghĩ có nên đi thăm Điền lão đầu hay không, nhưng hiện tại tâm tình hắn có chút rối loạn, tạm thời không muốn đi qua.

Hắn chậm rãi đi tới nên tốc độ không nhanh, nhưng chỉ chốc lát sau đã đến ngoài thành.

Vào lúc này đám người Ảnh Báo đang lăng không mà đến.

Bọn hắn đều ẩn tàng khí tức, tốc độ như u ảnh khiến người sợ hãi.

- Di, hình như đó là Lăng Tiếu!

Ảnh Kiện từ trên bầu trời liếc mắt nhìn xuống dưới chợt quát khẽ, tiếp theo lẩm bẩm:

- Vì sao hắn xuất hiện ở nơi này?

Người của U Ảnh tộc nhanh chóng đem ánh mắt dừng ở Lăng Tiếu bên dưới.

- Thật sự là Long Phượng Ma Cô, lại được đến không uổng công phu!

Ảnh Báo kích động nói.

Dứt lời hắn từ trên không lao xuống, bổ nhào về hướng Lăng Tiếu, một thanh bán cổ thần khí xuất hiện trong tay đâm thẳng vào đỉnh đầu Lăng Tiếu.

Động tác của hắn nhanh như tia chớp, muốn một chiêu giải quyết tính mạng Lăng Tiếu không cho hắn chút cơ hội đánh trả.

Bởi vì hắn biết Long Phượng Thần Cô lợi hại, vật này có thể miểu sát bất luận kẻ nào.

Lăng Tiếu đang lâm vào trạng thái thất thần, nhưng ngay lúc nguy cơ buông xuống hắn vẫn cảm giác được đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2164 - Cấp Bổn Cung Chủ Giải Buồn Cũng Tốt. (1)

Nhưng thật đáng tiếc đối phương chỉ nháy mắt đã đi tới trên đỉnh đầu hắn, thanh trường kiếm đã xỏ xuyên qua đầu hắn.

- Chết đi cho ta!

Ảnh Báo lộ ra vẻ mặt dữ tợn rống to một tiếng, toàn bộ lực lượng truyền vào thanh kiếm, một đạo cầu vồng nháy mắt oanh lên đầu Lăng Tiếu.

Một chiêu này cho dù là bán thủy thần cũng phải bị giết chết!

Ảnh Báo chỉ biết Long Phượng Thần Cô có được hồn lực công kích kinh người, nhưng hắn không biết ngoại trừ hồn lực công kích thần hiệu, còn có lực phòng ngự biến thái, cho dù là chí tôn cũng không hủy diệt được.

Oanh long!

Thân thể Lăng Tiếu bị hung hăng oanh vào trong lòng đất mấy ngàn thước sâu, khiến cho hắn choáng váng đầu óc!

Nếu không có Long Phượng Thần Cô phòng ngự, cho dù thân thể hắn có biến thái cũng đã chết tại chỗ.

Hắn thầm thở dài một tiếng may mắn, nhanh chóng thu thập tâm thần tiến nhập trạng thái đề phòng.

- Lại còn chưa chết, quả nhiên không hổ là thượng cổ thần khí!

Ảnh Báo thầm khen một tiếng, trong ánh mắt càng thêm tham lam.

Hắn tập trung khí tức Lăng Tiếu, tiếp tục cuồng oanh xuống.

Lần này hắn không tiếp tục ra chiêu trên đầu Lăng Tiếu, dự tính tiêu diệt thân thể hắn trước rồi nói sau.

Lăng Tiếu cảm nhận được lực lượng bàng bạc khủng bố, trong lòng thật khiếp sợ.

Hắn không thể lập tức tìm kiếm được khí tức kẻ đánh lén, căn bản không thể dùng hồn lực nhanh chóng làm ra phản kích, chỉ đành dùng thần hồn phân thân ngăn cản công kích.

Thanh âm chấn vang bốn phương, bụi đất tung bay, vết rách lan tràn đáng sợ hiện ra!

Người trong Thạch Thiên thành bị dọa đến kinh hãi, không có một người nào dám đến gần nhìn xem cuộc chiến, ngược lại chạy xa bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Loại chiến đấu cấp bậc này có thể đem tòa thành trì cùng khắp chung quanh hoàn toàn phá hủy.

Cũng may Lăng Tiếu còn chút cảm tình với Thạch Thiên thành, lập tức dùng thần hồn phân thân hấp dẫn Ảnh Báo đi lên bầu trời chiến đấu.

Rốt cục hắn nhìn thấy rõ người tới là ai, thì ra là U Ảnh tộc, khó trách khiến cho hắn không nắm giữ được khí tức.

- Tới vừa lúc, giúp bổn cung chủ giải buồn cũng tốt!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Hắn ẩn đi thần hồn phân thân, hướng Ảnh Báo lao tới.

Ảnh Báo chưa từng nghĩ đến thiên thần vương lại có năng lực chiến đấu với bán thủy thần như hắn, điều này làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Nhưng khi hắn ẩn thân muốn chém giết Lăng Tiếu, lại phát hiện thân ảnh Lăng Tiếu biến mất không thấy.

- Như thế nào lại không gặp? Không đúng, còn ở dưới lòng đất!

Thần niệm Ảnh Báo quét ngang qua, không phát hiện bóng dáng thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, lại phát hiện thân thể hắn dưới lòng đất, điều này làm cho hắn cảm thấy thập phần kỳ quái!

Hắn không rõ người vừa rồi đối chiến với hắn là ai?

Người nọ đã có thực lực bán thủy thần, mà người dưới lòng đất rõ ràng chỉ là thần vương cao giai mà thôi.

Hiện giờ Ảnh Báo cũng không biết sự cường đại của thần hồn phân thân Lăng Tiếu, mà hắn còn có thể ẩn thân công kích.

Ngay lúc hắn định phát động công kích chân thân của Lăng Tiếu lần nữa, thần hồn phân thân đã nhanh chóng xuất thủ.

Từng chiêu Hàng Long chưởng không chút lưu tình đánh thẳng vào yếu hại của Ảnh Báo.

Phanh phanh!

Ảnh Báo đột nhiên bị rơi vào công kích, thân hình bị đánh bay ra xa.

Nếu không nhờ có thần giáp phòng ngự, mỗi chưởng của Lăng Tiếu đủ sức làm hắn trọng thương.

Ảnh Báo lập tức lẻn vào hư không, ẩn nấp thân hình, hắn nhất định phải hiểu rõ tình huống.

Lúc này người của U Ảnh tộc đã phát hiện chỗ không thích hợp.

- Tên hỗn đản kia có quỷ dị, nhanh chóng giết hắn!

Một bán thủy thần khác của U Ảnh tộc rống to một tiếng, lao tới chân thân của Lăng Tiếu bên dưới.

Lăng Tiếu xoay người lao thẳng tới chỗ hắn.

Ảnh Mạt cũng bị công kích như Ảnh Báo, lại không phát hiện thân ảnh cùng khí tức người tấn công.

- Chết tiệt, Báo tam ca, chúng ta liên thủ hủy diệt nơi này, không tin không đem bọn hắn xử lý!

Ảnh Mạt quát to một tiếng, huy thần khí cuồng oanh loạn tạc khắp chung quanh.

Ảnh Báo hiểu ý tưởng của Ảnh Mạt, lập tức cùng nhau hành động, phảng phất như muốn đem nơi này hoàn toàn hủy diệt!

Hai bán thủy thần đồng thời phóng ra, uy lực quả nhiên kinh thiên địa quỷ thần khiếp!

Trên không trung, vô số cơn lốc tàn sát bừa bãi biến khu vực chung quanh trở thành mảnh đất chân không, lại có vô số không gian loạn lưu xuất hiện, lực lượng vô cùng khủng bố, bất kỳ là thần vương nào bị tập kích chỉ sợ phải biến thành bốn năm mảnh, ngay cả tro bụi cũng không còn lại.

Cũng may đang ở trên bầu trời, nếu đang ở dưới mặt đất chỉ sợ Thạch Thiên thành cùng hết thảy mọi người trong thành trấn đều bị hủy diệt trở thành hư vô!

Dù là như thế bên trong thành vẫn cảm thấy được như đất rung núi chuyển, thật nhiều kiến trúc không rắn chắc đều bị sụp đổ hủy diệt, một ít người thực lực yếu kém bị thổi quét lên không trung, thanh âm tiếng thét chói tai vang lên, trong thành trì biến thành một mảnh bừa bãi, tạp vật bụi đất bay đầy trời.

- Khí tràng thật cường đại, là cuộc chiến của bán thủy thần!

Ở trên địa giới Thạch Lâm ngoài thành, đám người Lăng Phi đã cảm nhận được cuộc chiến ác liệt kia.

- Không nghĩ tới ở địa phương xa xôi nhỏ hẹp này cũng có cường giả như vậy tồn tại!

Lăng Phi than thở.

- Không tốt, là phu quân đã xảy ra chuyện! Người U Ảnh tộc đang đuổi giết hắn!

Vân Mộng Kỳ cả kinh kêu lên.

Trên người nàng có Truyền Âm Thạch, nàng đã nghe được lời nhắc nhở của Lăng Tiếu dặn mọi người cẩn thận!

- Cái gì, U Ảnh tộc thật sự to gan!

Lăng Phi nháy mắt giận dữ, hắn kinh quát một tiếng lập tức bắn về hướng chiến trường.

Vân Mộng Kỳ, Ngọc Nhu Phỉ, Lăng Cương, Tà Đế cùng đám người Cuồng Tăng đều khẩn trương chạy theo.

Tại địa phương đang chiến đấu, Lăng Tiếu đang đối mặt nguy cơ đáng sợ, hai bán thủy thần liên thủ ra tay, phạm vi không gian mười vạn dặm đều bị phá hủy, hắn không thể không tránh khỏi nơi này, cả chân thân cùng phân thân có bao xa trốn bao xa.

Nhưng hai tên kia cố ý đem lực lượng oanh về phía chân thân của hắn, thần hồn phân thân phải chắn đỡ trước chân thân đem lực lượng công kích ngăn cản lại.

May mắn phân thân của hắn đạt tới cảnh giới bán thủy thần, hơn nữa tăng thêm sức chiến đấu cùng phòng ngự xem như miễn cưỡng chống đỡ, nhưng lực lượng Ảnh Báo thật sự quá cường đại, làm thần hồn phân thân của hắn không ngừng thối lui về phía sau, trên người bị không gian loạn lưu đập vào đau đớn không thôi.

Hiện giờ thần hồn phân thân của Lăng Tiếu tuyệt đối không thể quay về thân thể, bằng không còn chưa đợi hắn phát ra hồn lực công kích hai người kia đã liên thủ phá hủy thần thể của hắn.

Đến lúc đó cho dù hắn bảo trụ được vùng đầu, nhưng muốn khôi phục lại thật không dễ dàng, hơn nữa người ta còn có thể có nhiều biện pháp hủy diệt cả đầu của hắn.

Hắn đã thông tri cho Vân Mộng Kỳ, tin tưởng Lăng Phi đã nhận được tin

tức, chỉ cần Lăng Phi kịp chạy tới liên thủ với hắn tuyệt đối có thể đem hai người này xử lý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2165 - Cấp Bổn Cung Chủ Giải Buồn Cũng Tốt. (2)

Nhưng Ảnh Báo đã nhận ra có khí tức cường đại đang đến gần với tốc độ cực nhanh, thần sắc trở nên vô cùng trầm trọng nói:

- Hắn có cường viện đến trợ giúp, chúng ta tiếp tục thêm chút sức, mau chóng đem tiểu tử này xử lý.

Nói xong hắn vọt tới chỗ Lăng Tiếu, bán cổ thần khí không ngừng huy vũ, lực lượng cường đại hơn không ít.

Ảnh Mạt lại phóng ra, hai cỗ lực lượng kết hợp cùng nhau hình thành loạn lưu bạo phong thổi quét về hướng Lăng Tiếu.

- Đáng giận!

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, Cửu Dương Phần Thiên quyền oanh thẳng tới.

Oanh long!

Chỉ một thoáng ngăn cản, chân thân của hắn đã tránh ra xa mười vạn dặm, mà thần hồn phân thân cũng bị đối phương đánh bay thật xa, lực lượng quyền ý cuồn cuộn đều bị đối phương quét vẩy ra khắp chung quanh.

Vào lúc này chờ khi Lăng Phi đến cũng phải cần thời gian vài lần hô hấp.

Nhưng chỉ vài lần hô hấp này người ta đã đủ lấy mạng của hắn.

Hắn tuyệt đối không thể chờ đợi, nhất định phải làm ra tuyệt địa phản kích!

Nương theo thời gian thần hồn phân thân đón đỡ một kích, Lăng Tiếu tránh thoát lực lượng phong bạo loạn lưu, trong tay hiện ra Bồ Đề thần cung cùng một thần tiễn vũ.

Thần tiễn vũ không phải là loại tên đặc chế ban đầu, mà là Bồ Đề tiễn vũ lấy được trong Phong Thần Đàn, tổng cộng có ba mũi tên.

Bồ Đề thần cung, Bồ Đề tiễn vũ, hai thứ phối hợp là một bộ cổ thần cung hoàn mỹ!

Động tác của Lăng Tiếu lưu loát một mạch, phối hợp cùng lực lượng mộc hệ đồng nguyên, một cỗ tinh quang màu xanh biếc nháy mắt nở rộ trên không trung, một cỗ lực lượng mênh mông hội tụ trên Bồ Đề thần cung, khắp bốn phía truyền đến bổn nguyên lực lượng tụ tập cùng một chỗ.

Mục tiêu của Lăng Tiếu tập trung vào Ảnh Báo, cần một kích đạt tới hiệu lực!

Ảnh Báo đã cảm nhận được khí tức dị thường, tầm mắt xuyên qua tầng tầng trở ngại không gian nhìn ra phương xa, thấy được Lăng Tiếu đang cầm thần cung nhắm thẳng vào mình.

Hắn cười lạnh nói:

- Còn vùng vẫy giãy chết!

Hưu!

Bồ Đề tiễn vũ rời khỏi tay, mũi tên như sao băng rơi xuống, nhanh như sấm đánh, nháy mắt đã đến trước Ảnh Báo.

- Cái gì!

Ảnh Báo kinh hô một tiếng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới tốc độ mũi tên lại cực nhanh đến như vậy, làm cho hắn thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

Đổi lại là bán thủy thần khác chỉ sợ ngay cả cơ hội trốn tránh cũng không có.

Nhưng Ảnh Báo là cường giả phong hệ, thân hình nháy mắt bay ngang ngàn thước, tránh thoát mũi tên, trong lòng thầm thở dài kinh hô:

- May mắn!

Nhưng hắn vừa thốt ra hai chữ này, lại nghe Ảnh Mạt kinh hô:

- Báo tam ca cẩn thận mặt sau!

Ngay khi thanh âm Ảnh Mạt hạ xuống, Ảnh Báo vừa quay đầu nhìn lại, một đạo lục quang đã đến sau lưng của hắn.

- Không!

Thần sắc Ảnh Báo đại biến kinh hô, hắn muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

Oanh long!

Một thanh âm tiếng nổ vang kinh thiên động địa, giữa không trung hiện lên một đoàn màu xanh biếc, bên trong còn nương theo nhiều điểm đỏ.

- Báo tam ca!

Ảnh Mạt nhìn thấy Ảnh Báo bị tạc thành huyết tương kinh rống lên, thần sắc kinh hoảng tới cực điểm.

Ảnh Báo có thực lực thế nào hắn hiểu thật rõ ràng, không ngờ lại bị một mũi tên của đối phương bắn chết, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Mà lúc này Lăng Phi cũng vừa đuổi tới, vừa lúc nhìn thấy một màn Lăng Tiếu bắn tên, không nhịn được kinh hô:

- Con mẹ nó thật…thật là đáng sợ!

Lấy thực lực thần vương lại có thể bắn chết một gã bán thủy thần, chỉ nói rõ một vấn đề, trong tay Lăng Tiếu là một kiện cổ thần khí chân chính, hơn nữa phẩm cấp không bình thường!

Ảnh Mạt khiếp đảm, vào lúc này hắn làm sao còn can đảm tiếp tục đuổi giết Lăng Tiếu.

Hơn nữa còn có cường viện chạy tới, chỉ bằng một mình hắn thật sự khó đối phó, đối phương đã có người giúp đỡ, hắn căn bản không còn cơ hội nào.

Ảnh Mạt nắm thời cơ nhìn đám người Ảnh Kiện rống to:

- Toàn bộ rút đi!

Dứt lời hắn lập tức lẻn vào hư không, trốn chạy thật nhanh!

- Muốn chạy trốn không có cửa đâu!

Lăng Phi hét lớn một tiếng, kim thương trong tay hướng Ảnh Mạt toàn lực phóng tới, muốn đem hắn lưu lại.

Nhưng Ảnh Mạt đã trở thành bán thủy thần còn sớm hơn Lăng Phi, lực lượng phong hệ nếu muốn chạy trốn lại có bao nhiêu người đủ khả năng lưu hắn.

Kỳ thật thần hồn phân thân của Lăng Tiếu muốn đuổi theo không thành vấn đề, mấu chốt là trước đó hắn đã bị thương, chân thân còn dùng toàn lực bắn ra một mũi Bồ Đề tiễn vũ đã mệt mỏi vô lực, nếu thần hồn tiếp tục rời xa chân thân, có người đến tập kích đối với hắn tuyệt đối là trí mạng.

Hắn tuyệt đối không thể phớt lờ, cho dù đối phương chạy trốn ngày sau vẫn còn cơ hội chết trong tay hắn.

Lăng Phi tự biết khó thể đuổi theo Ảnh Mạt, chỉ phải truy đuổi đám người U Ảnh tộc cấp bậc thần vương, oanh ra công kích không ngừng.

Oanh long!

Thần vương thoát hơi chậm nháy mắt liền rơi vào phạm vi công kích của Lăng Phi, lập tức bị oanh thành tro bụi!

Có vài người lẩn trốn nhanh một chút, miễn cưỡng tránh thoát một kiếp nhưng bị dọa đến sợ hãi!

Lăng Phi còn định tiếp tục truy kích đã bị Lăng Tiếu gọi trở lại:

- Giặc cùng đường chớ đuổi!

- Xem như đám tiểu thỏ tử kia thoát được nhanh, chờ khi quay về tông môn, nhất định dẫn đại quân đến tiêu diệt bọn hắn!

Lăng Phi không cam lòng mắng.

Hắn quay lại bên cạnh Lăng Tiếu, vỗ vai hắn nói:

- Giỏi thật, cây cung này của ngươi thật đáng sợ!

Lăng Phi nhìn thần cung trong tay Lăng Tiếu, ánh mắt tràn ngập vẻ hâm mộ.

Lăng Tiếu nuốt một viên thần đan cười nói:

- Bồ Đề thần cung!

Cùng lúc đó tay hắn khẽ vẫy, thần tiễn vũ bắn ra tự động quay trở về.

Bồ Đề thần tiễn cũng không phải loại tên dùng một lần liền hỏng, chỉ cần nó không bị hủy diệt, không bị thất lạc vẫn có thể lặp lại sử dụng.

- Bồ Đề thần cung trong truyền thuyết! Giỏi thật, ngươi lại có được nó, chậc chậc, thật sự hâm mộ chết vi huynh!

Lăng Phi cầm lấy thần cung trong tay Lăng Tiếu vuốt ve khen ngợi nói.

Bồ Đề thần cung, mỗi mũi tên không trúng mục tiêu sẽ không bỏ qua, uy lực khủng bố đến cực điểm.

Trước đó Ảnh Báo không biết thần năng của nó, bị nó tạc nổ chết tại chỗ, ngay cả thần hồn cũng bị hủy diệt.

Lăng Tiếu còn đang tìm kiếm chiến lợi phẩm, nhóm người Vân Mộng Kỳ đã chạy tới.

- Tiếu, huynh không sao chứ?

Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu phỉ vội vàng chạy tới hỏi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Không có việc gì, đây không phải vẫn tốt sao? Mấy tên hề nhảy nhót mà thôi, chưa lấy được mạng vi phu!

Lăng Tiếu nói thật nhẹ nhàng, nhưng vừa rồi chính hắn cũng khẩn trương muốn chết!

Cũng may không phải chí tôn của U Ảnh tộc hàng lâm, bằng không hắn còn mạng đứng nơi đây!

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm bức thiết muốn làm cho mình nhanh chóng đạt tới thực lực chí tôn, chỉ như vậy mới cảm thấy thêm an toàn.

Một khi U Ảnh tộc công bố chuyện hắn là người của Hồn tộc hoặc có quan hệ đến Hồn tộc trong Thiên Vực, đây là bắt đầu đại nạn của hắn!

Hiện tại hắn nghĩ nhiều cũng vô ích, tạm thời rời khỏi nơi này quay về Huyền Linh đại lục mới tính toán.

Trong tim của hắn đã sớm quay về cố hương từ lâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2166 - Thần Oai Bồ Đề Cung

Lúc trước Lăng Tiếu từ Thông Thiên trận của Thiên Điểm yếu tắc đi tới Thạch Lâm này.

Lúc ấy hắn cũng không biết nơi này còn ẩn giấu một trận pháp truyền tống khác.

Hơn nữa đây là trận pháp ẩn hình chuyên truyền tống đến nơi sung quân, người bình thường không vận dụng đến, là một trận pháp có thể tự chủ mở ra.

Mỗi năm sẽ tự động mở ra một lần, làm cho người thông qua truyền trận trở về nơi sung quân.

Đây xem như Thiên Vực cung cấp người trở về một lần cơ hội, chỉ là sau khi trở về đều sẽ được truyền tống đến những địa phương hẻo lánh, xem bọn hắn có thể thích ứng được với Thiên Vực hay không, có thể sinh tồn được hay không phải xem ở bản lĩnh của chính bọn họ.

Người bình thường không thể trực tiếp vận dụng trận pháp, nhưng những thần vương như nhóm người Lăng Tiếu có thể dùng thần lực vận chuyển được nó.

Nếu không phải vì không muốn tạo thành động tĩnh quá lớn đối với phiến địa giới nơi này, bọn họ đã trực tiếp phá vỡ không gian bình chướng xuyên qua đến nơi sung quân.

Nhưng nếu họ làm như vậy sẽ phá hủy quy củ của Thiên Vực.

Nơi sung quân vốn bị tách rời khỏi Thiên Vực, nếu họ mạo muội làm vậy sẽ khiến nhiều người tức giận.

Đương nhiên, nếu Lăng Tiếu đạt tới cảnh giới chí tôn, hắn có thể xem thường không gian bình chướng này.

Hơn nữa tốc độ xuyên qua của họ cũng không chậm hơn truyền tống trận bao nhiêu, cơ hồ mỗi bước của chí tôn đều có thể vượt qua một thành trì.

Cho nên rất nhiều chí tôn nếu muốn đi tới một địa phương, ngoại trừ là bước xuyên địa vực bọn họ cũng không dùng không gian trận.

- Có nhiều địa phương xa xôi đều tồn tại trận pháp không gian ẩn hình thế này, cần phải có một ít thủ đoạn đặc thù mới có thể khởi động, các ngươi tránh xa một chút, để cho ta mở nó!

Lăng Phi nói một câu, hai tay huy động, từng đạo hào quang hướng phiến không gian vọt tới.

Hưu hưu!

Từng đạo lực lượng không ngừng thay đổi chớp lóe, trên không gian hiện ra diệu quang, như có một cánh cửa đang không ngừng chớp động trên không trung.

Lăng Tiếu âm thầm ghi nhớ thủ pháp của Lăng Phi, chuẩn bị ngày sau dùng đến.

Hắn phát hiện thủ pháp của Lăng Phi thật đơn giản, chẳng qua đem thần lực truyền vào trận nhãn, làm trận pháp vận chuyển mà thôi.

- Đi thôi, trận pháp chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn!

Lăng Phi nói với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật gật đầu, gọi mọi người cùng nhau đi vào giữa trận pháp.

- Rốt cục có thể trở về rồi!

Trong lòng Lăng Tiếu kích động nhủ thầm.

Thiên Điếm yếu tắc, gần bên Thông Thiên trận bỗng nhiên hiện ra thiên địa dị tượng.

Bên trong Thông Thiên thành, toàn bộ thánh hoàng cùng thánh giả cảm nhận được lực lượng bàng bạc đang không ngừng lan tràn.

Trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ phi thường kinh ngạc.

- Không phải còn ba tháng mới đến ngày Thông Thiên trận mở ra sao? Vì sao lại đột nhiên mở ra trước tiên, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ năm nay cần mở sớm hơn, nhanh chóng đi qua xem, nói không chừng có thể trước tiên chạy tới Thiên Vực!

- Đúng rồi, bây giờ còn chưa có nhiều người đến đây, chúng ta có thể sớm đến Thiên Vực, ha ha!

- Thật sự trời cũng giúp ta, trên một trăm chỗ ngồi nhất định có chỗ cho ta!

Người trong Thông Thiên thành sôi trào vội vàng lao ra khỏi tửu lâu.

Những người này đến đây là vì chờ Thông Thiên trận mở ra, không dự đoán được năm nay đột nhiên có biến, làm cho bọn họ cảm thấy mình sắp nhặt được tiện nghi, cả đám người vô cùng hưng phấn xông tới trước.

Nhưng lần này không nhìn thấy thang trời truyền xuống, chỉ thấy thần quang không ngừng khởi động, những người vọt tới vừa sắp chạm vào thần quang liền bị chấn ngược trở về.

Cả đám người bị thần quang chấn đến không ngừng hộc máu, cũng may thần quang không có lực sát thương, bằng không chỉ sợ bọn họ không chỉ đơn giản bị hộc máu.

- Tại sao lại như vậy, vì sao không thể xông vào đây?

Một gã thánh hoàng bị đánh bay phi thường không cam lòng hét to.

Những người còn lại đều lộ vẻ buồn bực khó chịu.

Ngay sau đó trong thần quang xuất hiện không ít thân ảnh, một đám người như thiên thần hạ phàm, từng đợt thần quang không ngừng xoay chuyển quanh thân bọn họ, nhìn qua càng thêm thần thánh vô cùng.

- Có…có người từ trong Thông Thiên trận đi ra!

- Hắn…bọn họ là thần minh từ Thiên Vực đến sao? Vì sao không cảm giác được khí tức của bọn họ đây?

- Hay là bọn họ bị đày đến nơi đây, mà không phải tới thời gian Thông Thiên trận mở ra? truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

- Người mang theo đầu cô nhìn thật quen mắt, thật không nhớ rõ từng gặp qua hắn lúc nào nữa.

Những người bên dưới nhìn thấy đoàn người từ trên trời giáng xuống liền kinh hô.

Nhóm người Lăng Tiếu cảm nhận được lực lượng trong Thiên Điểm yếu tắc thật thiếu hụt, lập tức cảm thấy không thoải mái.

Bất quá chỉ có chút khó chịu mà thôi, chỉ một thoáng mọi người đều đã điều chỉnh lại.

- Vùng sung quân quả nhiên là bần cùng, ngay cả bổn nguyên lực lượng cũng không được bao nhiêu làm sao bồi dưỡng ra nhân tài, làm sao có thể ngưng tụ được càng nhiều tài nguyên thần vật đâu!

Lăng Phi lập tức thở dài nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Ha ha, chờ ngũ ca về tới tổ địa sẽ hiểu rõ càng thêm bần cùng như thế nào, nơi này so sánh mà nói đã là không tệ lắm rồi!

Huyền Linh đại lục đã đi vào khốn cảnh thời kỳ cuối cùng, toàn bộ bổn nguyên lực lượng so với nơi này càng thêm thiếu hụt không sao chịu nổi.

Dù sao yếu tắc thỉnh thoảng có được lực lượng bổn nguyên trên Thiên Vực truyền xuống, mà linh lực trong Huyền Linh đại lục bị tiêu hao cạn kiệt, nói không chừng đến một ngày nào đó Huyền Linh đại lục sẽ không còn xuất hiện một thánh giả hoặc một huyền đế cũng nói không chừng.

Nói tới đây, Lăng Tiếu chợt lóe linh quang, hắn suy nghĩ nếu để cho Huyền Linh đại lục cũng giống như Thiên Vực tràn ngập lực lượng bổn nguyên, vậy Huyền Linh đại lục có thể khôi phục lại thời thịnh như thời kỳ viễn cổ hay không?

Lăng Tiếu từng đọc qua không ít ghi chép trong Kim tộc, ở thời viễn cổ thiên địa linh khí cùng lực lượng bổn nguyên trong Huyền Linh đại lục

không thua kém Thiên Vực, khi đó cũng từng có thủy thần tồn tại, thần vương thật sự không ít.

Lúc ấy trên đại lục có không ít chủng tộc cổ xưa, hơn nữa diện tích địa vực rộng lớn hơn hiện tại vô số lần.

Nhưng lực lượng không ngừng bị hấp thu tu luyện, không có lực lượng bổ sung, điều này đã làm đại lục chậm rãi biến thành cục diện khô cằn như bây giờ.

Cho nên về sau Kim tộc phải chuyển dời lên Thiên Vực, trong đó có một ít tiền bối của Nhật Nguyệt tông cũng từ Huyền Linh đại lục đi qua.

Lời của Lăng Phi kéo Lăng Tiếu về sự thật, chỉ nghe hắn nói:

- Thiên địa lật ngược, lực lượng khô kiệt, nói không chừng sớm muộn có một ngày Thiên Vực cũng gặp phải trạng huống như vậy!

- Chúng ta đi thôi, đừng hù sợ những người khác!

Tà Đế lên tiếng nhắc nhở.

Lăng Tiếu cười gật đầu, mang theo đoàn người nhanh chóng rời khỏi Thông Thiên thành.

Những người bên dưới còn đang ngẩn người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, đoàn người nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Thông Thiên trận nháy mắt khép kín, trên bầu trời đã khôi phục lại bình tĩnh.

Lúc này bọn họ mới ý thức được quả thật đã nhìn thấy thần minh hàng lâm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength =
parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); }
```

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2167 - Bổn Đế Khi Nào Có Danh Hiệu Này!

- Sư phụ, ngài có muốn đi Vạn Kiếm tông một chuyến hay không?

Lăng Tiếu đột nhiên hỏi Tà Đế.

Thân hình Tà Đế chợt cứng lại, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, nói:

- Vạn Kiếm tông cái gì, nói lung tung!

- Duẫn Tuyết muội từng trợ giúp chúng ta đâu, huynh làm đại ca không đi thăm người ta chỉ sợ làm người ta đau lòng đi, nếu như có thể cũng đem nàng đưa tới Thiên Vực vậy.

Phong Thanh Duyên đi tới bên cạnh Tà Đế, hung hăng véo hông hắn.

- Duẫn Tuyết muội? Là lão tình nhân của hắn sao?

Thư Tử Thiến như bị nghiêng bình dấm chua cũng trừng mắt nhìn Tà Đế.

- Ta không biết, nhưng người ta tự xưng là muội muội của Tà Đế ca ca đâu!

Phong Thanh Duyên cười nhẹ nói, ý tứ trêu chọc tràn đầy.

Bên hông kia của Tà Đế lại bị hung hăng véo mạnh khiến hắn đau đến nhe răng!

- Các nàng làm gì vậy, ta cùng nàng thật không có quan hệ gì, nàng chỉ là

nghĩa muội của ta mà thôi!

Tà Đế nhanh chóng giải thích.

- Tử Thiến sư nương không biết thôi, sư phụ được mọi người xưng danh là Phong Lưu Tà Đế, thật sự nổi danh, Thanh Duyên sư nương là bị lừa dối tới!

Lăng Tiếu trêu chọc.

- Tiểu hỗn đản ngươi tạo phản phải không, bổn đế có danh hiệu này khi nào!

Tà Đế không thừa nhận nói.

Trong lúc nhất thời mọi người đều lớn tiếng bật cười.

Huyền Linh đại lục là một trong những cổ đại lục xa xưa.

Sở dĩ được gọi là cổ đại lục, là bởi vì nó từng tồn tại vô số vạn năm, từ thời đại hoang man tới viễn cổ, thượng cổ, cận cổ đại…chờ hết thảy triều đại đi qua, thời gian tồn tại chỉ sợ cũng không ngắn ngủi hơn Thiên Vực.

Nơi này từng một thời có đông đảo võ giả, chủng tộc tràn đầy.

Về sau nhiều cường giả xuất hiện, bọn họ hấp thu lực lượng tu luyện ngày càng nhiều, tranh đấu cũng không hề khuyết thiếu.

Lực lượng bị võ giả hấp thu tu luyện, hết thảy lực lượng của địa giới lại bị chiến tranh hủy diệt!

Quanh đi chuyển lại, lực lượng trong thiên địa ngày càng yếu kém, địa giới đại lục bị phá hủy suy giảm, cuối cùng khiến cho đại lục biến thành bần cùng, về sau võ giả đột phá ngày càng gian nan, hết thảy sinh vật trên đại lục

đều khó khả năng hấp thu lực lượng, tốc độ tiến hóa giảm mạnh, không còn rầm rộ như thời viễn cổ, càng tiến triển lại càng không xong.

Chính vì thế thật nhiều cường giả cổ tộc rời khỏi Huyền Linh đại lục, tìm kiếm địa vực càng thêm thích hợp sinh tồn.

Cho nên vào thời thượng cổ, cường giả lưu lại Huyền Linh đại lục ngày càng thêm ít ỏi.

Lại trải qua vô số năm tháng, thật nhiều cuộc chiến tranh lại tiếp tục phá hư hết thảy nơi này, cuối cùng đã biến thành cục diện khó thể xuất hiện một thánh hoàng.

Nói không chừng qua thêm mấy vạn năm, ngay cả thánh giả cũng khó thể xuất hiện!

Đây là lý do vì sao thật nhiều cường giả sau khi lên tới thánh giả nhất định cần rời khỏi Huyền Linh đại lục đi tìm kiếm địa phương mới đột phá!

Trung Vực tại Huyền Linh đại lục, hiện giờ thế lực cường đại nhất ngoại trừ Linh Vũ các còn có thêm Tiếu Ngạo cung.

Tiếu Ngạo cung thành lập chưa đầy trăm năm, nhưng thanh danh không kém hơn Linh Vũ các, so với Dược môn, Đan minh đều hưng thịnh hơn rất nhiều.

Người sáng lập Tiếu Ngạo cung Tiếu Đế ở trong Trung Vực là nhân vật thái đẩu, từ lúc hắn thành danh đến lúc thoái ẩn trong Trung Vực chỉ là hai mươi năm ngắn ngủi, nhưng hắn đã trở thành nhân vật nhà nhà đều biết, là đối tượng được tôn sùng truyền kỳ, so với Đao Bá, Kiếm Si, Tà Đế, Cuồng Tăng cũng ngang ngửa, được ghi vào sử sách.

Tử Vong sơn mạch ngày xưa hiện tại đã được đặt lại tên mới là Vũ Trạch

sơn mạch.

Vì sao đổi tên là “Vũ Trạch” đây? Chủ yếu do mười mấy năm trước Tiếu Đế đã có được một cặp cháu nội long phượng thai, cháu gái tên Lăng Vũ, cháu trai tên Lăng Trạch.

Cả hai là con sinh đôi của Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai, nhưng cả hai không theo họ của cha mẹ mà khôi phục dòng họ của ông nội mình.

Bọn họ là cháu nội đầu tiên của Tiếu Đế, nếu còn theo họ của phụ thân chỉ sợ về sau sẽ xảy ra vấn đề tranh luận huyết thống.

Về phần đại tế ti đã hiểu ra, chỉ là một cái họ mà thôi, dù sao đều là con cháu đời sau của hắn, mà hiện tại cổ tộc cũng đã dần khôi phục, không sợ bị đứt đoạn truyền thừa là đã đủ.

Đợi ngày sau khi Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai sinh thêm đứa con khác, chỉ cần nhận qua một đứa là có thể tiếp tục huyết mạch cho Phượng gia bọn họ.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch sinh ra, trời giáng dị tượng, ơn trạch Tiếu Ngạo cung, vì vậy Tử Vong sơn mạch được đổi thành Vũ Trạch sơn mạch, hi vọng Tiếu Ngạo cung, Lăng Vũ cùng Lăng Trạch có thể vĩnh hưởng vũ lộ cam trạch.

Tiếu Ngạo cung được xây dựng bên trong Vũ Trạch sơn mạch.

Theo thế lực Tiếu Ngạo cung ngày càng lớn, nhân số ngày càng nhiều, từ năm ngàn người mở rộng tới gần ba vạn người.

Đây chỉ là nhân số trong cung mà thôi, những trưởng lão ngoài cung cùng

chấp sự đều chưa tính vào.

Hiện giờ bên trong Vũ Trạch sơn mạch đang có thật nhiều người tản ra tìm kiếm gì đó, sắc mặt thật khó xem cùng khẩn trương.

Bọn họ cưỡi trên linh thú cao giai, bay khắp núi non, miệng không ngừng hô to "Vũ tiểu thư", "Trạch thiếu gia".

Hai gã trung niên trên không trung cưỡi trên lôi điêu lục giai cao cấp cùng liệt viêm hổ lục giai trung cấp đang từ hai phương hướng hội tụ lại.

- Bộ Dũng, còn chưa tìm được hai vị tiểu tổ tông sao?

Trung niên cưỡi lôi điêu hỏi người còn lại.

Bộ Dũng nhìn người nọ lắc đầu đáp:

- Ta đã tìm khắp bên này vẫn chưa gặp được người.

Trung niên cưỡi lôi điêu tên Uông Hoa, là một nội môn trưởng lão Tiếu Ngạo cung, tu vi thiên tôn cao giai, Bộ Dũng cũng là trưởng lão nội môn, tu vi thiên tôn trung giai.

Người đang tìm kiếm khắp bốn phía đều có tu vi thiên tôn hoặc địa hoàng, bọn họ không ngừng khuếch tán khắp bốn phương không ngừng tìm kiếm.

- Vậy thì nguy rồi, ta cũng không tìm được người, hai tiểu tổ tông thật sự là muốn mạng người ah!

Vẻ mặt Uông Hoa lo lắng thở dài nói, tiếp theo hắn lại hỏi:

- Chúng ta vào sâu hơn tìm xem, nếu còn tìm không được người, hoặc hai vị

tiểu tổ tông đã xảy ra chuyện, ta và ngươi đều phải xong đời!

Bộ Dũng tự trách:

- Đều tại ta, hai tiểu tổ tông thật biết gây sức ép người, vốn đã nói chơi đùa ở bên này mà thôi, ai biết vừa thất thần không biết chạy đi đâu, nếu không xác định ở nơi này không có linh thú cường đại ẩn hiện, ta thật sự sợ…

- Hiện tại nói gì cũng vô dụng, ta đi vào sâu hơn tìm xem, nếu cho họ gặp phải linh thú cường đại thì thảm! Ngươi nhanh chóng hồi cung xin giúp đỡ, cầu nguyện hai vị tiểu tổ tông phúc lớn mạng lớn ah!

Uông Hoa nói.

Ngay sau đó hắn cưỡi lôi điêu bay nhanh vào trong núi non.

Bộ Dũng thoáng do dự, lập tức quay đầu dùng tốc độ nhanh nhất quay về cung mời thái thượng trưởng lão đi ra, nếu hai vị tiểu tổ tông xảy ra chuyện gì chỉ sợ họ phải theo chôn cùng!

Tận sâu trong Vũ Trạch sơn mạch có hai thiếu niên nam nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi đang khẩn trương tìm kiếm đường về nhà.

Khuôn mặt hai người có bảy tám phần tương tự, nếu không phải mặc quần áo phong cách bất đồng, chỉ sợ người ta sẽ cho rằng đây là huynh đệ sinh đôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2168 - Vũ Lộ Cam Trạch. (1)

Nhưng dù không phải huynh đệ cũng là tỷ đệ sinh đôi.

Họ chính là tiểu tổ tông của Tiếu Ngạo cung, chính là tiểu thư Lăng Vũ cùng tiểu thiếu gia Lăng Trạch.

Sở dĩ bọn họ xuất hiện ở nơi này là vì tâm lý phản nghịch của thiếu niên.

Từ nhỏ đến lớn họ được mọi người che chở lớn dần, cho dù đi ra ngoài chơi cũng sẽ có người đi theo chăm sóc chiếu cố, làm cho hai người luôn cảm thấy thật mệt mỏi.

Gần đây bọn họ đi theo Báo gia gia học được bí thuật che giấu khí tức.

Cho nên họ tìm lý do để người đi theo tránh nơi khác, nhân cơ hội chạy vào tận sâu trong núi đi chơi, muốn tìm kiếm kích thích, thoát khỏi cảm giác bị người theo nhìn chằm chằm.

Không thể không nói bọn họ còn trẻ vô tri, bởi vì linh thú cao giai ở trong núi thật sự là không ít.

Những năm gần đây từ sau khi Tiếu Ngạo cung chiếm lĩnh nơi này, đã thanh tẩy một lần những ngọn núi chung quanh, đuổi không ít linh thú cao giai vào trong núi sâu, tránh chúng thương tổn đệ tử đến bên này lịch lãm.

Mà hai tiểu tử kia lại dám tránh né khỏi phạm vi khống chế trong cung, ngây thơ chạy vào tận sâu trong dãy núi.

Ở nơi này cho dù là huyền đế cũng chưa chắc được an toàn đi ra, huống chi họ chỉ là hai linh sư giai.

- Như thế nào cảm giác thật âm trầm đây, hình như có ai đang nhìn chằm chằm chúng ta!

Thiếu nữ bộ dạng thập phần tinh linh đáng yêu lộ ánh mắt hơi sợ hãi nói.

Trong tay nàng cầm một thanh tiểu kiếm, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, thời khắc phòng bị nguy hiểm phát sinh.

- Tỷ, tỷ sợ cái gì, vừa rồi chúng ta chạy vào chẳng phải không có gì sao? Còn nói trong này có thật nhiều linh thú cao giai đâu, sao đệ không phát hiện nha, thật sự là không thú vị!

Thiếu niên ngũ quan thập phần tinh xảo cầm kim đao trong tay ngạo nghễ nói.

Thiếu nữ tên Lăng Vũ, thiếu niên tên Lăng Trạch, nhìn quần áo trên người cả hai đã có nhiều chỗ tổn hại, bên trong lộ ra nhuyễn vệ giáp tinh tế.

- Hứ, vừa rồi là ai nghe được chút thanh âm bỏ chạy càng nhanh, hiện tại lại ở đây giả vờ!

Lăng Vũ liếc mắt nói.

- Tỷ, tỷ nói cái gì, đệ không phải vì bảo hộ tỷ sao? Nãi nãi thường nói nam nhân bảo hộ nữ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Lăng Trạch tranh cãi.

- Đệ mới là nữ nhân đâu, bổn tiểu thư chính là thiếu nữ chiến sĩ xinh đẹp vô

địch!

Lăng Vũ thập phần tự kỷ nói.

Lăng Trạch làm ra động tác như muốn nôn, tỏ vẻ kháng nghị.

Lăng Vũ tức giận nói:

- Nhanh chóng tìm đường về đi, bằng không Hoa thúc cùng Dũng thúc sẽ sốt ruột!

Lão tỷ nổi giận lực uy hiếp đối với Lăng Trạch thật lớn, không tiếp tục cùng nàng tranh chấp, nhanh chóng đi về một phương hướng.

Họ cũng không biết mình đi vào sâu hơn trong núi.

Trong rừng càng lúc càng âm lãnh, thanh âm thú rống không ngừng truyền ra.

Hai người càng đi càng sợ hãi, quần áo đã bị cỏ dại xé rách không ít.

- Trạch, sao tỷ cảm giác không phải đường về nhà đâu!

Lăng Vũ có chút sợ hãi ôm cánh tay đệ đệ nói.

- Đệ cũng có cảm giác này, hay là…chúng ta tiếp tục thay đổi tuyến đường thử xem!

Lăng Trạch nói.

Hai người chưa từng tự mình lịch lãm qua bao giờ, căn bản không biết cách

phân rõ phương hướng trong rừng rậm.

Nghe được thanh âm tiếng thú rống, đáy lòng họ càng thêm sợ hãi.

Ô ô!

Lúc này ở gần bên vang lên thanh âm tiếng thú rống khe khẽ.

Hai người lập tức khẩn trương lên.

- Chẳng lẽ có linh thú đi ra?

Lăng Trạch nhìn quanh bốn phía đề phòng, trong lòng vừa sợ hãi vừa nổi lên cảm xúc hưng phấn.

Trong lòng hắn bức thiết muốn chiến đấu cùng linh thú, triển lãm chiến lực bất phàm của chính mình.

- Di, mau xem, tiểu lão hổ thật đáng yêu!

Lăng Vũ nhìn vào một hướng vui sướng kêu lên.

Tiếp theo nàng cất bước chạy tới.

Phương hướng kia có vài tiểu lão hổ mới sinh chưa bao lâu đang chơi đùa, nhìn thật đáng yêu.

Lăng Trạch vừa định chạy theo, chợt nghĩ tới điều gì lập tức kinh quát:

- Tỷ, mau trở lại, đừng đi qua!

- Sao vậy, đệ mau tới đây nhìn xem, tiểu lão hổ lông mềm như nhung thật đáng yêu!

Lăng Vũ đã ngồi chồm hổm xuống ôm một tiểu lão hổ vui vẻ cười nói.

- Tỷ, mau thả nó xuống, mau thả nó xuống, sẽ có mẫu hổ trở về, chúng ta rất nguy hiểm!

Lăng Trạch kêu lên sợ hãi, muốn lôi kéo tỷ tỷ bỏ chạy.

Bỗng nhiên một thanh âm hổ gầm nháy mắt từ một phương hướng truyền qua:

- Hống!

- Đều là ông, lão bất tử, cả ngày luôn nói với tiểu Vũ tiểu Trạch cái gì mà lịch lãm rừng rậm giết linh thú, hiện tại tốt lắm, hai tiểu tử kia tự mình chạy vào núi non đi rèn luyện, nếu như bọn nhỏ có gì không hay xảy ra, tôi nhất định liều mạng với ông!

Tận sâu trong hậu viện Tiếu Ngạo cung, một phụ nhân mang theo tiếng khóc nức nở mắng.

Phụ nhân chính là mẫu thân Mộng Tích Vân của Lăng Tiếu, mà người bị bà mắng chính là Lăng Chiến.

Ngoại trừ hai người cũng có không ít người đang ở trong viện tử, đều là tuyệt sắc mỹ nữ nhất đẳng, trên mặt họ mang theo vẻ lo lắng nồng đậm.

- Đừng ở đây khóc mãi, ta chỉ cùng bọn trẻ tâm sự một chút, nói cho bọn nhỏ biết thế giới phấn khích bên ngoài thôi, ai biết hai tiểu tử kia lại…Ai, ta đi tìm bọn nhỏ trở về, nếu không tìm được ta cũng không trở lại!

Trong lòng Lăng Chiến cũng khổ sở, hắn nói một câu lập tức bay ra ngoài.

Một bạch y thiếu phụ xinh đẹp mở miệng nói:

- Lão gia, đừng có gấp, Báo thúc cùng Phong thúc đã đi ra ngoài tìm, có bọn họ tìm kiếm tin tưởng hai tiểu tử không có việc gì!

Thiếu phụ chính là thê tử của Phượng Lăng Thiên tên Bạch Nguyệt Mai, miệng nàng nói không việc gì, nhưng vẻ lo âu hiện rõ trên mặt.

- Không được, Nguyệt Mai, con đừng ngăn cản hắn, cả ngày không phải hắn luôn đòi ra ngoài tu luyện sao, để cho hắn đi thôi, nếu tìm không thấy hai tiểu tâm can của ta, cả đời này ta cũng không tha thứ hắn!

Mộng Tích Vân nói.

Tuy bà đã hơn trăm tuổi, nhưng bộ dáng như một thiếu phụ, không nhìn ra là một lão thái thái, nhưng từ khi có cháu trai cùng chắt thì tâm tư đã đem mình xem thành người thế hệ trước, mà địa vị trượng phu như Lăng Chiến ngày càng không có chút giá trị.

- Bà…!

Lăng Chiến tức giận nói một câu, lập tức nổi giận bay về hướng truyền tống trận.

- Vận nhi, mau…mau phái thêm nhiều người đi ra ngoài tìm xem, không thể để cho bọn nhỏ xảy ra chuyện gì!

Mộng Tích Vân nhìn Phượng Tiêm Vận nói.

Phượng Tiêm Vận còn chưa nói, Thải Hà Nguyệt đã lên tiếng:

- Nương, mẹ đừng lo lắng, vừa rồi con đã phái Báo đường cùng Ưng đường toàn bộ xuất động, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức!

Phượng Tiêm Vận cũng gật nhẹ đầu:

- Tạm thời bọn nhỏ không có chuyện gì, sinh mệnh ngọc đồng vẫn còn tốt, phỏng chừng là bị lạc đường, lần này xem như cho chúng chút giáo huấn, miễn cho không biết trời cao đất rộng!

Ngoài miệng nàng nói như vậy, nhưng bản thân cũng muốn đi ra ngoài tìm người. Đây chính là cháu gái cùng cháu trai của nàng đó thôi!

Hổ gầm thiên hạ kinh!

Thanh âm hổ gầm chấn động cả rừng rậm, không ít chim bay cá nhảy phương xa bị dọa đến hỗn loạn.

Lăng Vũ run rẩy, tiểu lão hổ rơi xuống khỏi tay nàng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2169 - Vũ Lộ Cam Trạch. (2)

Ô ô!

Tiểu lão hổ bị rơi bất mãn kêu lên.

Lăng Trạch lôi kéo Lăng Vũ muốn chạy trốn, bằng không bị mẫu lão hổ đuổi tới họ liền thảm!

Mặc dù họ chưa từng tự mình đối mặt với linh thú, nhưng đã sớm hiểu biết linh thú cao giai đáng sợ, bằng thực lực của họ sao có thể là đối thủ.

Chỉ tiếc họ muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy một đầu lão hổ khổng lồ như ngọn núi từ trong rừng rậm đi ra.

Đầu kim sắc lão hổ thập phần uy mãnh, da lông chớp động quang hoa, trên trán hiện rõ chữ "Vương", đầy khí phách bá đạo của chúa tể sơn lâm!

Đây là một đầu hổ vương thất giai đỉnh, khó trách ở chung quanh đây không còn linh thú nào khác dám đến gần.

- Tỷ…đây…đây là linh thú bao nhiêu giai?

Lăng Trạch nắm chặt kim đao, hai tay không ngừng run lên.

- Tỷ…tỷ làm sao biết, chúng ta…chạy mau!

Lăng Vũ sợ hãi nói.

- Thái gia gia nói…nói qua, nhìn thấy linh thú cường đại hơn mình nhất định phải bình tĩnh, tìm được nhược điểm của bọn họ một kích giết chết, tỷ…tỷ lui về phía sau, để đệ đấu với nó một trận!

Tuy Lăng Trạch sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẫn ép buộc chính mình bình tĩnh, bảo hộ tỷ tỷ sau người, xem như có vài phần khí khái nam tử hán!

- Trạch, đệ…đệ đi nhanh lên, để cho tỷ tới chiến đấu với nó!

Lăng Vũ cũng không muốn để đệ đệ gặp nguy hiểm, một tay kéo hắn ra sau cả kinh kêu lên.

- Không, tỷ, tỷ đi nhanh lên, đệ nhất định có thể đánh thắng nó!

Lăng Trạch cắn răng sợ hãi rống to, kim đao hướng lão hổ chém tới.

Oanh long!

Mấy đạo đao mang oanh lên trên lão hổ phát ra động tĩnh không nhỏ.

Khi hết thảy linh lực công kích biến mất, lão hổ không chút tổn hại, đôi mắt tản ra lệ khí nồng đậm.

Hống!

Lão hổ rốt cục mất đi tính nhẫn nại, rống một tiếng, hướng Lăng Trạch cùng Lăng Vũ táp tới.

Nó muốn nuốt sống hai nhân loại nhỏ bé này!

Lăng Trạch bị tiếng hổ gầm làm hoảng sợ ngã ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt cực điểm, thầm hô:

- Xong rồi!

Ai ngờ Lăng Vũ chợt kiều quát một tiếng:

- Đi chết đi!

Chỉ thấy từ trong tay nàng bay ra một bóng đen, thật nhiều hắc quang hướng lão hổ bắn tới.

Những hắc quang kia chính là độc trùng nổi danh, do Độc Hạt Tử bồi dưỡng thành, nhưng còn chưa trưởng thành hoàn toàn đã bị tiểu cô nương này lấy tới.

Độc trùng có thể độc chết một đầu ngũ giai linh thú, nếu cắn trúng lão hổ cũng đủ cho nó thiệt thòi.

Chỉ tiếc Lăng Vũ vội vàng ném ra, không có chút hiệu quả, đã bị lão hổ phun kim mang tiêu diệt sạch sẽ.

- Xong rồi, xong rồi, mẫu lão hổ thật là đáng sợ!

Lăng Vũ tái nhợt, trong tay không ngừng ném ra đồ vật, ngay cả thiên lôi tử dùng phòng thân cũng ném ra ngoài.

Lăng Trạch cũng kịp phản ứng, liên tục đem bảo bối đều ném ra.

Lão hổ không có ý định tiếp tục dây dưa, thân hình khổng lồ cao cao nhảy lên há to miệng muốn nuốt chửng hai người.

Hai người hoảng sợ hét lên, đều cảm thấy mình thật sự sẽ chết dưới miệng hổ.

Nhưng khi cả hai co rụt lại chờ đợi tử vong, phát hiện lão hổ không chút động tĩnh.

Hai người nhìn qua mẫu lão hổ, phát hiện nó đang phủ phục trên mặt đất, thân hình không ngừng run lên, tựa hồ gặp được điều gì đó thật đáng sợ.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đều khó hiểu, vừa rồi linh thú cao giai kia còn đang hung tàn như vậy sao hiện tại lại biến thành như thế.

- Nhi đồng nhà ai, chỉ có chút thực lực như vậy đã dám chạy vào trong núi sâu, không sợ bị linh thú ăn thịt sao!

Một thanh âm từ trên không trung vang lên.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một đoàn người đang lăng không đứng trên đỉnh đầu bọn họ.

Không biết vì sao khi cả hai nhìn thấy thanh niên mang theo dáng tươi cười tà mị đứng giữa đoàn người lại có cảm giác rất thân thiết.

Lúc này đoàn người chậm rãi từ trên không trung hạ xuống.

Thanh niên hướng lão hổ đi qua.

- Đại ca ca, đừng…đừng đi qua, nó sẽ ăn thịt người!

Lăng Vũ lớn mật nhắc nhở thanh niên kia.

Chẳng biết tại sao nàng cảm thấy thanh niên này nhìn thật quen mắt, tựa hồ từng gặp qua ở đâu.

Lúc này Lăng Trạch chợt thì thào lẩm bẩm:

- Tỷ, hắn…hắn thật giống pho tượng của người kia trong cung!

Lăng Vũ chợt ngây người, đôi mắt nhìn thanh niên trở nên mê mang:

- Phải…hình như là vậy!

Thanh niên tựa hồ không nghe được lời của họ, đi tới trước mặt lão hổ, vuốt nhẹ đầu nó nói:

- Ngươi là Kim Hoa sao?

Lão hổ lập tức phun tiếng người:

- Dạ, thái tử, đã lâu không gặp ngài, cảm tạ ngài còn nhớ rõ Kim Hoa!

- Ha ha, nguyên lai ngươi sinh tiểu hổ, khó trách tính tình nóng nảy như vậy, từ xa đã cảm ứng được tiếng rống của ngươi.

Thanh niên cười nhẹ một tiếng, đi tới chỗ mấy tiểu lão hổ đem chúng bế lên.

- Di, mấy tiểu tử này lại không tệ!

Thanh niên kinh ngạc nói.

Đoàn người đều đi qua quan sát mấy tiểu lão hổ.

Trong đó một trung niên nói:

- Thật sự là hoàng kim hổ không sai, huyết mạch còn cường đại hơn mẹ nó không ít, tương lai có cơ hội thành thánh thú ah!

- Ngũ ca nói đúng, phải bảo vệ tốt mấy tiểu tử này.

Thanh niên lên tiếng, đặt mấy tiểu lão hổ xuống, sau đó nhìn mẫu lão hổ nói:

- Kim Hoa cẩn thận che chở mấy tiểu tử của ngươi, hai người họ xông tới chỉ là mạo muội không lòng dạ nào, buông tha cho họ đi!

- Dạ, thái tử!

Mẫu lão hổ lên tiếng, lập tức xoay người tha mấy tiểu lão hổ rời đi.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đều trợn mắt há hốc mồm!

Họ không nghĩ tới thanh niên kia lợi hại như vậy, có thể làm cho mẫu lão hổ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Nhất thời trong lòng họ tràn ngập sùng bái.

- Hai người từ đâu tới đây? Vì sao chạy vào tận sâu trong núi, không sợ bị linh thú nuốt sống sao?

Thanh niên nhìn hai đứa trẻ, trong lòng lại có cảm giác thật thân thiết.

Lúc này cách đó không xa truyền tới thanh âm kêu to:

- Tiểu Vũ, tiểu Trạch, hai ngươi ở nơi nào?

Lão hổ được người nọ gọi là Kim Hoa, như vậy nhất định đôi bên có quen biết.

Người này chính là Lăng Tiếu mới từ Thiên Vực trở về, cũng chính là Tiếu

Đế truyền kỳ của Trung Vực.

Vũ Trạch sơn mạch là địa bàn của Lăng Tiếu, trước kia hắn thường đi vào tận sâu trong tu hành.

Lão hổ Kim Hoa là một trong những linh thú đối luyện cùng hắn.

Vừa rồi khi đoàn người Lăng Tiếu chạy tới Vũ Trạch sơn mạch, ngay lúc sắp đến Tiếu Ngạo cung chợt nghe được tiếng hổ gầm, cho nên mọi người mới chú ý tới Lăng Vũ cùng Lăng Trạch, đây cũng là duyên phận giữa ông cháu đôi bên.

Lăng Tiếu vốn suy nghĩ không biết hai đứa trẻ kia có phải là con của con trai hắn hay không, nhưng nghĩ tới tính cách chuyên gây chuyện của Phượng Lăng Thiên lại cảm thấy không khả năng, tiểu tử kia chỉ thích tu luyện, có hứng thú đối với độc vật, nhưng tựa hồ hứng thú không lớn với nữ nhân đi!

Về phần tiểu tử Lăng Duyệt, lúc hắn rời khỏi còn là một nhi đồng, hiện tại sao lại có hài tử? Đây thật sự là không dám chắc đâu.

Nhưng khi Lăng Vũ cùng Lăng Trạch còn chưa trả lời, đã nghe được có người gọi tới tên mình.

Lăng Trạch vui vẻ nói với Lăng Vũ:

- Tỷ, là Phong gia gia đến đây!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2170 - Mẫu Lão Hổ Thật Đáng Sợ!

Tiếp theo hắn lớn tiếng kêu lên:

- Phong gia gia, chúng cháu ở trong này, chúng cháu ở trong này!

Lăng Vũ cũng kêu to:

- Phong gia gia…Phong gia gia!

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn lên, xuyên thấu qua thật nhiều cây cối quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, thân hình hắn không khỏi run lên.

Nhiều năm qua hắn đối mặt nhiều hiểm cảnh, đối diện cùng nhiều đối thủ đáng sợ, đã có được khả năng thấy Thái Sơn sụp đổ mà không đổi sắc, nhưng vào một khắc này tâm tình hắn lại dao động.

Huynh đệ năm xưa, vẫn như ngày trước, tình huynh đệ cũng không vì sự xa cách cùng thời gian dời đổi mà biến thành phai nhạt.

Ngược lại như bầu rượu ngon, càng lâu dài thì hương vị càng thêm nồng nàn.

Mà tình nghĩa huynh đệ giữa hắn cùng Diệp Vân Phong chính là như thế.

Nhiều năm qua, trong lòng Lăng Tiếu luôn hồi ức về Diệp Vân Phong, Hoa Hiểu Quế, Đường Cương Lĩnh, Tàn Báo…những huynh đệ ngày trước đều chiếm cứ địa vị phi thường lớn trong lòng hắn, không ai có thể thay thế!

Diệp Vân Phong đã có tu vi huyền đế cao giai, hắn đã nghe được thanh âm

của hai đứa trẻ.

Ngay lúc hắn vừa định bay xuống dưới, một thân ảnh khác đã nhanh hơn hắn một bậc.

Người này cưỡi trên một đầu Ma Giáp Báo thất giai đỉnh, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi tới bên dưới.

Diệp Vân Phong cười nhẹ nói:

- Hai tiểu tổ tông thật sự là tâm can của Báo ca!

Dứt lời hắn cưỡi Cương Hoàng Hùng Sư của mình đi xuống dưới.

- Di, chẳng lẽ có người tìm được hai tiểu tổ tông trước sao?

Diệp Vân Phong nhìn thấy bên dưới có người đang đứng, nhưng hắn không cảm ứng được khí tức những người đó, chỉ mơ hồ thấy được thân hình của họ mà thôi.

Tàn Báo đã đến trên đầu Lăng Vũ cùng Lăng Trạch, hắn thu lại Ma Giáp Báo, lập tức đi tới kéo hai tiểu tử xem xét nói:

- Lăng Vũ, Lăng Trạch, hai đứa không sao chứ?

Vẻ quan tâm trên mặt hắn hoàn toàn biểu lộ, giống như hai đứa trẻ chính là cháu ruột của hắn.

- Báo gia gia, chúng cháu không việc gì.

Lăng Trạch đáp.

Lăng Vũ nói tiếp:

- Báo gia gia, có vị đại ca đã cứu chúng cháu, hắn đã dọa chạy một đầu mẫu lão hổ thật lớn, gia gia nhất định phải báo đáp người ta.

Lăng Vũ nói thật nghiêm trang, trên gương mặt non nớt đã lộ ra thần sắc mang ơn.

- Được được, yên tâm đi, gia gia đưa hai đứa về trước, sẽ phái người hậu thưởng họ thật nặng.

Tàn Báo lộ vẻ hiền lành đáp.

- Báo gia gia, ngài xem vị đại ca kia có giống như pho tượng mà chúng ta cung phụng trong cung hay không?

Lăng Trạch nhỏ giọng nói với Tàn Báo.

- Nói gì vậy, pho tượng kia chính là…

Tàn Báo không cho là đúng nói, nhưng hắn chưa dứt lời đã nghĩ tới điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Khi hắn vừa nhìn thấy rõ người nọ, thân hình nháy mắt liền run rẩy, trong mắt tràn ngập chấn kinh.

- Tàn Báo, đã lâu không gặp!

Lăng Tiếu cười nhẹ nói.

Giờ phút này tâm tình của hắn thật kích động lại cao hứng!

- Bái kiến cung chủ!

Tàn Báo tiến lên hai bước, quỳ một gối cung kính kêu lên.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch nhìn thấy Tàn Báo quỳ xuống nháy mắt kinh hãi.

- Thật…thật sự là lão đại, ngươi thật sự đã về rồi!

Một thanh âm khác từ trên trời giáng xuống cả kinh kêu lên.

Thân ảnh kia nháy mắt vọt tới, cùng Tàn Báo quỳ một gối xuống đất.

Hai tiểu tử nhìn thấy một màn này đều trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Phong gia gia cũng quỳ như thế.

Điều này nháy mắt khẳng định ý nghĩ trong lòng bọn họ, pho tượng ngay cửa cung chính là vị đại ca này, không, phải nói đây chính là gia gia của bọn họ!

Lăng Tiếu kéo mạnh hai người đứng lên, vỗ mạnh lên vai họ, lộ vẻ vui sướng nói:

- Phải, ta đã trở về!

Ngay sau đó hắn cùng hai người ôm chặt lại, biểu đạt tâm tình kích động trong nội tâm.

Biết được các huynh đệ đều bình an, hắn xem như đã yên lòng.

Lúc trước bởi hắn gặp mặt Phạm Quan Trường cùng Liệt Tán, thái độ tự ti lấy lòng của họ làm cho hắn mê mang, nhưng vào lúc này đã trở thành hư không.

Hắn tin tưởng cảm tình huynh đệ tuyệt đối không bởi vì nguyên nhân nào khác mà xa cách lẫn nhau.

Nhiều năm không gặp, Diệp Vân Phong đã thăng lên một tầng, chỉ còn nửa bước đến thánh giả, mà Tàn Báo đã hoàn toàn thành thánh giả, tướng mạo hai người không thay đổi bao nhiêu, nhưng khí chất đã cao hơn một bậc.

- Tiểu Vũ, tiểu Trạch, mau tới đây gặp mặt gia gia của hai đứa, vị này là thân gia gia mà ta thường xuyên nhắc tới, hai đứa không phải luôn nói nằm mộng cũng muốn gặp hắn sao.

Diệp Vân Phong quay đầu lại gọi Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đang đứng ngẩn người.

Cả hai lập tức phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt kích động chạy tới quỳ trước mặt Lăng Tiếu kêu lên:

- Lăng Vũ (Lăng Trạch) bái kiến gia gia!

- Đây là hai đứa con của Duyệt nhi sao?

Lăng Tiếu có chút kích động hỏi.

- Ha ha, ngươi nhìn lầm rồi, họ là nhi đồng của tiểu tử Lăng Thiên, một đôi long phượng thai, tỷ tỷ là Lăng Vũ, đệ đệ là Lăng Trạch, hiện tại Tử Vong sơn mạch đã đổi tên là Vũ Trạch sơn mạch, đây là ý tứ của nghĩa mẫu đâu.

Diệp Vân Phong cười to giải thích.

- Nhi đồng của Thiên nhi, ha ha, tốt tốt, long phượng thai thật tốt, không nghĩ tới Lăng Tiếu này đã làm ông nội!

Lăng Tiếu ngửa mặt cười lớn, tiến tới kéo hai đứa trẻ, đánh giá cả hai, trong lòng thật hài lòng lẫn vui vẻ.

Ngay sau đó trong tay hắn truyền ra hai cỗ lực lượng.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đều cảm thấy huyết mạch táo động, kinh mạch, tạng phủ, khung xương tựa hồ nhận được tẩy lễ, cảm giác dị thường sảng khoái, làm cho họ không nhịn được muốn kêu lên.

Ba lạp ba lạp!

Trong thân thể hai người không ngừng truyền ra thanh âm răng rắc, linh khí mãnh liệt tràn đến, đồng thời dung nhập vào trong thân thể hai người.

Không bao lâu, hai người từ tu vi linh sư đê giai tiến lên trung giai.

- Tiếu đệ, đừng quá gấp gáp!

Lăng Phi nhắc nhở.

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu, buông lỏng tay, nói:

- Khoanh chân ngồi xuống ngưng thần tĩnh khí, kiên cố lực lượng!

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đồng thời ngồi xuống bắt đầu kiên cố lực lượng ngay tại chỗ.

Tàn Báo cùng Diệp Vân Phong nhìn hành động của Lăng Tiếu, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Họ chưa từng nghe nói qua có ai đủ khả năng trực tiếp đề thăng tu vi cho người khác, cho dù thánh giả cũng không có năng lực đó.

Rốt cục họ ý thức được thực lực Lăng Tiếu chỉ sợ đã vượt xa tưởng tượng của chính mình.

Ngay lúc hai tiểu tử còn đang ổn định lực lượng, Lăng Tiếu đem Diệp Vân Phong cùng Tàn Báo giới thiệu với nhóm người Lăng Phi.

Diệp Vân Phong cùng Tàn Báo biết được những người này là cường giả đến từ Thiên Vực, thần sắc liền biến thành có chút câu nệ.

Nhưng khi nghe Lăng Tiếu nói một câu "sau này đều là huynh đệ", Diệp Vân Phong cùng Tàn Báo đã cảm thấy thả lỏng hơn không ít.

Bởi vì hai người nhìn ra được cho dù những người đó thật mạnh mẽ nhưng vẫn lấy Lăng Tiếu làm trung tâm, hơn nữa tuy nhìn họ ngạo khí túc sát nhưng thái độ cũng không đến nỗi nào.

- Tiếu đệ, huyết mạch lực của hai nhi đồng này xem như không kém, nhất định phải đưa về trong nội tộc bồi dưỡng, lão tộc trưởng nhất định thật cao hứng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2171 - Bái Kiến Gia Gia!

Lăng Phi nhìn Lăng Vũ cùng Lăng Trạch cười nói.

Hiện tại Lăng Phi đã là bán thủy thần, hắn nhất định có thể cảm ứng được sự cộng hưởng huyết mạch với hai đứa bé kia.

Có lẽ huyết mạch của họ còn kém hơn Lăng Tiếu, nhưng trải qua long huyết tẩy lễ sẽ không kém hơn chính bản thân Lăng Phi.

- Việc này không cần ngươi nói, ta dự tính lựa chọn ra toàn bộ tộc nhân Lăng gia có thể hoạt hóa huyết mạch lực mang tới Thiên Vực bồi dưỡng.

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Trên dưới Lăng gia có tới mấy ngàn người, có một bộ phận là kim hệ, huyết mạch lực hẳn không yếu, đến lúc đó chỉ cần bồi dưỡng thành tựu của họ sẽ không thấp, xem như cung cấp thêm dòng máu mới trong nội tộc.

- Nên làm như thế! Nếu có thể tìm được lão tổ tông, tộc của ta cũng không cần tiếp tục phải điệu thấp.

Lăng Phi vui vẻ đáp.

Lăng Tiếu cười cười không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn hai nhi đồng, trên mặt thật vui vẻ.

Vài chục năm trôi qua bản thân hắn đã trở thành gia gia, loại cảm giác này thật hạnh phúc, trong lòng lại cảm thấy áy náy, hình như hắn chưa từng làm

tròn bổn phận của một người ông đi!

Vào lúc này những người chạy ra tìm kiếm Lăng Trạch cùng Lăng Vũ cũng đã đi tới bên đây.

Diệp Vân Phong lập tức đi lên giao phó vị trưởng lão đứng đầu:

- Ngươi lập tức trở về hồi báo cho chư vị thái phu nhân, nói lão cung chủ đã trở lại, cũng đã tìm được hai vị tiểu tổ tông, đợi lát nữa chúng ta sẽ về!

- Lão cung chủ đã trở lại?

Người nọ kinh hô một tiếng, trên mặt lộ vẻ kích động.

- Phải, tạm thời đừng quá ồn ào, miễn ra tai vạ, hết thảy chờ lão cung chủ trở về tiếp tục định đoạt!

Diệp Vân Phong dặn dò.

Người nọ gật mạnh đầu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất quay về cung báo cáo.

Đây là đại sự làm cho người ta vô cùng hưng phấn!

Người nọ vừa về tới trong cung, lập tức chạy lên hậu viện sau núi, nơi đó là nơi ở của chư vị thái phu nhân.

Nhưng hắn còn chưa kịp chạy tới sau núi đã có người đi ra chặn đường.

Bởi vì sau núi đa số là nữ quyến ở lại, người bình thường căn bản không thể tiến vào nơi đây.

Mà người kia quá mức hưng phấn, quên mất phải báo cáo với cung chủ Tân Lập, để cung chủ đem tin tức báo cho chư vị thái phu nhân mới đúng.

Hiện tại hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ xem có được châm chước hay không, gấp giọng nói:

- Mấy vị trưởng lão, ta phụng lệnh Vân Phong thái thượng trưởng lão có việc gấp bẩm báo với chư vị thái phu nhân, xin hãy để cho ta lên núi!

- Ngươi có lệnh bài của Vân Phong thái thượng trưởng lão hay không?

Thiên tôn đỉnh canh giữ sơn môn lạnh lùng hỏi.

- Vậy thì không có, hắn chỉ truyền khẩu dụ cho ta mà thôi, việc này quan hệ đến đại sự trong cung, xin chư vị trưởng lão tin tưởng tiểu đệ.

Người nọ thập phần lo lắng nói.

- Nếu sự tình quan hệ đến đại sự trong cung, vì sao không đi bẩm báo với cung chủ trước, chư vị thái phu nhân đã không quản chuyện trong cung nhiều năm, điều này chẳng lẽ ngươi không rõ sao?

Thiên tôn đỉnh hừ lạnh nói.

Người nọ nháy mắt tuôn mồ hôi lạnh, không biết hiện tại nên đi về bẩm báo với cung chủ hay đem chuyện này nói cho họ nghe, để họ đi bẩm báo tốt hơn.

Đúng lúc này hai đạo nhân ảnh từ một phương hướng lướt tới.

Hai người một nữ một nam, nữ xinh đẹp yêu kiều, quý khí bức người, nam anh tuấn tiêu sái, phong lưu bất phàm.

Hai người này chính là nữ nhi cùng nhi tử của Lăng Tiếu, Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt.

Họ biết hai tiểu tổ tông mất tích nên lập tức xuất quan, nghĩ muốn đi dò tìm tình huống mới.

- Các ngươi đang làm gì đó?

Lăng Oánh mở miệng hỏi.

Mọi người cung kính thi lễ với Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt, trưởng lão được Diệp Vân Phong gọi về báo tin liền giành nói trước:

- Hồi tiểu thư thiếu gia, Vân Phong thái thượng trưởng lão lệnh cho ta về bẩm báo với chư vị thái phu nhân, nói lão cung chủ đã trở về, hai vị tiểu tổ tông cũng bình yên vô sự, thỉnh thái phu nhân không cần quá lo lắng, họ sẽ lập tức trở về cung!

- Cái gì, ngươi…ngươi nói lão cung chủ đã trở về sao?

Lăng Duyệt kinh hô.

- Vân Phong thái thượng trưởng lão đã nói vậy!

Người nọ đáp.

- Tỷ, tỷ có nghe không, hắn…hắn nói lão cung chủ đã trở lại, đây không phải nói cha đã về rồi sao?

Lăng Duyệt lộ ra vẻ mặt khó thể tin nói.

Trong đôi mắt đẹp của Lăng Oánh nổi lên nước mắt, nàng vội vàng gật đầu:

- Chúng ta về cung báo cho các vị mẫu thân, họ sẽ cao hứng vô cùng!

Dứt lời hai người lập tức bay vào sau núi.

Lúc họ mang tin tức báo cho mọi người, một nhóm nữ nhân không nhịn được bật khóc nức nở.

- Tiểu tử kia rốt cục đã chịu trở lại, đúng là tên bất hiếu, ô ô…

Mộng Tích Vân khóc lớn tiếng nhất, khuôn mặt đầy nước mắt, nhìn ra được bà vô cùng tưởng niệm nhi tử.

Bạch Vũ Tích nhào vào trong ngực bà khóc hỏi:

- Mẹ, mẹ…mẹ nói thiếu gia có phải thật sự đã trở lại hay không?

Nàng chỉ sợ mình nằm mộng, một khi tỉnh lại không còn điều gì tồn tại.

- Hẳn là đã trở lại, tiểu tử Vân Phong sẽ không lấy chuyện này gạt chúng ta!

Mộng Tích Vân khẳng định nói.

Một nhóm nữ nhân đều an ủi lẫn nhau, khẩn cấp muốn đi ra ngoài gặp mặt trượng phu mà họ đã tưởng niệm nhiều năm.

Lúc này Phượng Tiêm Vận mở miệng nói:

- Các tỷ muội, chúng ta đừng khóc nữa, nếu hắn về để hắn nhìn thấy bộ dạng khó xem của chúng ta, chỉ sợ hắn sẽ ghét bỏ chúng ta!

Lời này của Phượng Tiêm Vận quả nhiên hữu hiệu, ngay cả Cát Bội Hân

cũng không bình tĩnh.

- Muội về trang điểm lại!

Cát Bội Hân lau nước mắt nói, vội vàng đi nhanh về phòng của mình.

- Muội về thay quần áo!

Vi Đại Nhi nói xong cũng nhanh chóng rời đi.

Mấy nữ nhân còn lại đều tìm lý do quay về phòng mình sửa soạn lần nữa.

Nhìn một nhóm nữ nhân hốt hoảng thất thố, Mộng Tích Vân thở dài nói:

- Tiếu nhi cũng thật là, có nhiều người vợ như hoa như ngọc vậy mà cũng nhẫn tâm rời đi mấy chục năm, lần này trở về phải giáo huấn hắn một chút mới được!

Tin tức Lăng Tiếu trở về nháy mắt như thuốc nổ mạnh kinh động toàn bộ người của Tiếu Ngạo cung.

Cho dù là thái thượng trưởng lão quanh năm bế quan cũng xuất quan chạy ra, kể cả Hàn lão đã không hỏi chuyện đời thật nhiều năm đều đi ra ngoài.

Bây giờ Hàn lão đã là dược tiên sư bát giai, còn là một bán thánh hoàng, địa vị chỉ dưới Lăng Tiếu mà thôi, những người khác căn bản không thể so sánh với hắn.

Mà địa vị của hắn trong Trung Vực đã là hạng nhất hạng nhì, lúc trước khi Phượng Lăng Thiên kết hôn cùng Bạch Nguyệt Mai, có vài thánh giả Linh Vũ các đến Tiếu Ngạo cung làm khách, cả đám người dị thường ngạo khí, trong lòng có chút khinh thường Tiếu Ngạo cung.

Nhưng sau khi Hàn lão đi ra chủ trì hôn lễ, các thánh giả Linh Vũ các đều biến thành ngoan ngoãn, thái độ lập tức tốt vô cùng.

- Tiểu tử đó rốt cục đã trở lại, không biết lần này hắn chuẩn bị cho chúng ta bất ngờ gì đáng vui mừng đây!

Hàn Khai đi tới chủ điện cười sang sảng nói.

- Tham khiến Hàn lão!

Toàn bộ nhân vật huyền đế trong chủ điện đều khom người thi lễ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2172 - Lão Cung Chủ Hồi Cung!

Ngay cả Tân Lập ngồi ở vị trí cung chủ cũng thoáng khom người hành lễ, đủ thấy địa vị của Hàn Khai trong cung bất phàm bao nhiêu.

- Đều sững sờ ở trong này làm gì, chúng ta cùng đi ra nghênh đón lão cung chủ!

Hàn Khai vung tay nói.

Tân Lập lập tức đáp:

- Mọi người nghe theo lời Hàn lão, cùng đi ra nghênh đón lão cung chủ trở về!

Hiện tại bề ngoài của Tân Lập chừng ba mươi, vẫn thật trẻ tuổi, thực lực huyền đế đê giai, tốc độ tu luyện này xem như không chậm.

Mọi người đi ra khỏi chủ điện, liền nhìn thấy một nhóm mỹ nữ tuyệt sắc lăng không mà đến.

- Là các vị phu nhân, họ đều đi ra rồi!

Một huyền đế kinh hô.

- Hiện tại là lúc nào, lão cung chủ trở về họ đương nhiên đi ra đón tiếp, ngay cả lão phu nhân cũng đã đi ra thôi!

Một người khác đáp.

- Bái kiến chư vị phu nhân!

Trên dưới Tiếu Ngạo cung cùng hành lễ.

Lúc này một thân ảnh bay tới thật nhanh kêu lên:

- Lão cung chủ hồi cung!

Đoàn người của Lăng Tiếu chậm rãi lăng không về đến.

Trên một đầu Kim Sắc Lang Vương uy mãnh thần tuấn, một thanh niên đứng bên trên, trước mặt hắn có đôi thiếu niên nam nữ như kim đồng ngọc nữ hạ phàm, làm cho người ta có cảm giác phi thường rung động.

Lăng Vũ cùng Lăng Trạch ngồi trên Kim Sắc Lang Vương cũng không có vẻ khẩn trương, ngược lại vẻ mặt vô cùng vui sướng, luôn nhìn chung quanh, cao cao tại thượng quan sát mọi người bên dưới.

Khi Lăng Tiếu quay về Huyền Linh đại lục đều dẫn theo ba đầu thánh thú cùng nhau trở về.

Hai thiếu nam thiếu nữ cùng Lăng Tiếu đang ngồi trên đầu Kim Sắc Lang Vương, một đầu thánh thú cửu giai cường hãn.

Chỉ bằng vào đầu thánh thú này đã đủ quét ngang toàn bộ thế lực trong Trung Vực.

- Tỷ mau xem, là thái nãi nãi, còn có các vị nãi nãi cùng các gia gia đều đi ra nghênh đón gia gia!

Lăng Trạch hưng phấn chỉ xuống dưới kêu to.

Lăng Vũ liên tục gật đầu kích động nói:

- Cho dù phụ thân cùng Tân bá bá quay về cung cũng không có trường hợp lớn như vậy, ngay cả Hàn lão thái gia cũng đi ra rồi, thể diện của gia gia thật lớn!

- Cháu trưởng thành cũng muốn giống như gia gia, vạn người kính ngưỡng!

Lăng Trạch quay đầu nhìn Lăng Tiếu đang đứng phía sau.

Lăng Tiếu sủng nịch vuốt đầu hắn nói:

- Sau này hai cháu nhất định càng xuất sắc hơn gia gia!

Lúc đoàn người đến gần ngọn núi cao nhất, trên đỉnh núi vang lên tiếng reo hò:

- Hoan nghênh lão cung chủ trở về…hoan nghênh lão cung chủ trở về…

Từng thanh âm chậm rãi vang lên, toàn bộ trên dưới Tiếu Ngạo cung đều quỳ một gối nghênh đón lão cung chủ của bọn họ.

- Gia gia thật là uy phong!

Lăng Trạch không nhịn được kêu lên.

Lăng Vũ liên tục gật đầu cười nói:

- Đương nhiên, gia gia là người lợi hại nhất trên đời này!

Lăng Tiếu nghe được hai nhi đồng nói chuyện, trong lòng dâng lên cảm giác

ấm áp.

Hắn luôn theo đuổi đỉnh cao võ lực, chỉ biết không ngừng trở nên mạnh mẽ, đem toàn bộ địch nhân giẫm nát dưới chân, loại khoái cảm chiến thắng làm cho hắn cảm thấy cuộc sống phi thường phong phú, không uổng công đến thế gian này một lần.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy có vợ có con lại có cháu, cảm giác mừng rỡ ấm áp làm cho hắn cảm thấy thật thoải mái hạnh phúc vô cùng, làm cho hắn càng kiên định bảo hộ cảm giác này cho đến vĩnh viễn.

Lăng Tiếu lên tiếng:

- Tất cả đứng lên đi!

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng đều rơi vào tai mỗi người bên dưới.

- Tạ lão cung chủ!

Mọi người lại kêu lên.

Rốt cục đoàn người hạ xuống trên đỉnh núi, nơi này đều là cao tầng Tiếu Ngạo cung, mỗi người đều là nhân vật tôn quý trong cung.

Bọn họ vẫn đang quỳ một gối dị thường cung kính.

Một nhóm thái phu nhân nước mắt long lanh nhìn Lăng Tiếu, trong ánh mắt tràn ngập tưởng niệm.

Ánh mắt Lăng Tiếu lướt qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Lăng Chiến cùng Mộng Tích Vân, tiến nhanh vài bước quỳ xuống trước mặt họ nói:

- Bất hiếu nhi bái kiến cha mẹ!

Lăng Tiếu quỳ xuống thật dứt khoát, không nửa điểm chần chờ.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Mộng Tích Vân đi tới kéo con trai, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lăng Chiến bước lên vỗ vai nhi tử cười nói:

- Xú tiểu tử, còn không trở lại cha sẽ bị mẹ con oán trách tới chết!

- Ông nói cái gì, lão nương khi nào đã oán trách qua ông!

Mộng Tích Vân trừng mắt mắng Lăng Chiến.

Lăng Chiến lập tức bại trận nói:

- Được, bà chưa từng oán trách tôi, được rồi chứ!

Sau đó lại nhỏ giọng nói:

- Còn chịu nói đạo lý hay không đây!

Hiện tại Lăng Chiến đã đạt tới tu vi huyền đế, mà Mộng Tích Vân chỉ đến thiên tôn, nhưng vị huyền đế như hắn cũng không phải đối thủ của vị thiên tôn kia ah!

Lăng Tiếu ôm mẫu thân, nhìn Lăng Chiến cười nói:

- Cha, mẹ là mẫu thân tốt nhất thiên hạ, mẹ ôn nhu thục đức, còn đối xử tốt

với cha vô cùng, con nghĩ nhất định do cha chỉ lo tu luyện không bồi mẫu thân nên mẫu thân mới tức giận như vậy đi!

Lời này vừa nói ra, Mộng Tích Vân tươi cười rạng rỡ, liên tục gật đầu nói:

- Vẫn là con trai hiểu biết mẹ, cha con là kẻ không hiểu phong tình, lúc trước mắt mù mới trúng ý hắn!

- Khụ khụ…con nói cha con, chẳng lẽ con không phải như vậy, con xem những đứa con dâu này, đã chờ con trở về chờ đến mức cả hoa cũng tàn!

Lăng Chiến đỏ mặt phản kích.

Lần này đến lượt Lăng Tiếu xấu hổ, ánh mắt dừng lại trên thân nữ nhân của mình.

Phượng Tiêm Vận, Thải Hà Nguyệt, Cát Bội Hân, Bạch Vũ Tích, Vi Đại Nhi, Băng Nhược Thủy, Dao Thanh Mẫn, Ngọc Liệt Diễm, Vũ Mị Nương, Đông Phương Tinh, La Mỹ Anh…những nữ nhân đẹp như thiên tiên, khiến cho hắn hoa mắt thần mê, vô luận thế nào ở trong mắt hắn các nàng vĩnh viễn là xinh đẹp nhất.

Các nàng đồng thời hành lễ:

- Cung nghênh phu quân trở về!

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Mọi người sao lại nói vậy, đang giận ta sao? Còn khách khí với ta như vậy!

Phượng Tiêm Vận dẫn đầu đứng thẳng người, bước lên vỗ nhẹ lên mặt Lăng Tiếu ôn nhu nói:

- Các tỷ muội đều rất nhớ huynh!

Trong lòng Lăng Tiếu nhói lên, cảm giác áy náy xông lên trong lòng, cầm tay Phượng Tiêm Vận nhìn các nàng nói:

- Ủy khuất mọi người!

Sau đó hắn quay đầu nhìn Tân Lập:

- Lập nhi cho họ giải tán đi, ta trước tụ tụ một chút với sư nương các nàng, ba ngày sau mời dự họp ở diễn võ trường, ta gặp mặt mọi người trong cung!

Tân Lập nghe được sư phụ gọi mình, vẻ mặt kích động liền đáp:

- Dạ, sư phụ!

Ngay sau đó hắn lập tức truyền đạt mệnh lệnh, tạm thời cho mọi người tán đi, chuẩn bị đại hội ba hôm sau.

Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Độc Ưng, Độc Hạt Tử, Lãnh Xà, Lý Cuồng Hổ, Phong Nha…những người này đều biết điều thối lui.

Chỉ còn lại Hàn Khai, Mộc Hòe, Lăng Hà, Lăng Thương, đại tế ti…những trưởng bối của Lăng Tiếu còn lưu lại.

Lăng Tiếu chào hỏi bọn họ, lát sau họ cũng rời đi, lưu không gian cho Lăng Tiếu gặp mặt các phu nhân cùng bọn trẻ.

- Ngũ ca, ta cho người mang theo các vị đi nghỉ ngơi trước.

Lăng Tiếu quay mặt nói với Lăng Phi.

Lăng Phi gật đầu nói:

- Được, chuyện của chúng ta không gấp!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2173 - Hoan Nghênh Lão Cung Chủ Trở Về!

Nhóm người Lăng Phi đi theo Tân Lập đến địa phương được an bài nghỉ ngơi.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại Lăng Tiếu cùng các phu nhân, nhi tử, nữ nhi cùng con dâu của hắn.

- Tiểu Vũ, tiểu Trạch, mau đến, không phải cả ngày đều la hét đòi gặp gia gia sao? Hiện tại gia gia của hai đứa đã ở trước mặt, phải tận tình mà xem đi!

Mộng Tích Vân nhìn Lăng Vũ cùng Lăng Trạch vẫy tay cười nói.

- Thái nãi nãi, vừa rồi nãi nãi không thấy chúng cháu cùng gia gia về sao? Mọi người đã sớm nhận thức nhau!

Lăng Vũ ôm cánh tay Mộng Tích Vân nói.

- Đúng vậy, vẫn là gia gia cứu chúng cháu, mẫu lão hổ bị gia gia nói một câu đã bỏ chạy, gia gia thật lợi hại, còn gia tăng thêm thực lực cho chúng cháu, hiện tại cháu là linh sư trung giai, người bình thường không phải là đối thủ đâu!

Lăng Trạch thập phần đắc ý nói.

- Nhìn xem thái nãi nãi hay quên, nếu đã nhận gia gia thì tốt rồi, sau này đi theo gia gia, học một thân bổn sự, trong Trung Vực sẽ không còn ai là đối thủ.

Mộng Tích Vân thật sủng nịch nói.

- Dạ, chúng cháu nhất định học tập với gia gia!

Cả hai đồng thanh nói.

- Tốt lắm, chúng ta quay về hậu viện trước đi, Lăng Thiên cùng Nguyệt Mai đã kết hôn, người làm cha như con cũng không có tham gia, vì vậy cha cùng Hàn lão đều thay con làm người chủ hôn, hiện tại về hậu viện trước, cho họ mời trà, lễ này cũng không thể phế đi!

Lăng Chiến nói.

Mộng Tích Vân lập tức phụ họa:

- Không sai, đi về trước, để Lăng Thiên cùng Nguyệt Mai kính trà, phải cảm ơn hài tử Nguyệt Mai không tệ, sinh đôi long phượng thai cho chúng ta ah!

Ngay sau đó mọi người bay về hậu viện.

Lăng Tiếu ngồi trên chủ vị, Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai quỳ trước mặt kính trà cho hắn.

Loại cảm giác này làm cho Lăng Tiếu cảm nhận được mình đã trở thành trưởng bối, con trai đã thành thân có sự nghiệp rồi sao!

- Cha (công công), thỉnh uống trà!

Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai đồng thanh nói.

Lăng Tiếu nhận trà uống một hớp, cười nói:

- Ha ha, tiểu tử thật không tệ, tìm người vợ tốt như vậy, sau này nhất định phải đối đãi tốt với vợ của con, nếu để cho cha biết con khi dễ nàng, lão tử nhất định không bỏ qua!

Phượng Lăng Thiên lập tức làm ra vẻ sợ hãi nói:

- Cha yên tâm đi, hiện tại con như gia gia, đều là thê quản nghiêm!

- Huynh nói cái gì?

Bạch Nguyệt Mai lập tức trừng hắn.

- Không…không nói gì, nói sai nói sai!

Phượng Lăng Thiên lập tức xua tay giải thích.

Phượng Lăng Thiên từ nhỏ tinh linh nghịch ngợm, nhưng hắn chỉ có hứng thú với việc tu luyện cùng chơi độc vật, đối với phương diện nữ nhân tuyệt đối không phong lưu như lão tử của hắn.

Lúc ấy Lăng Tiếu đã cảm thấy kỳ quái, tiểu tử kia vì sao không kế thừa truyền thống tốt đẹp của hắn đâu.

Cuối cùng hắn cảm thấy có lẽ do mình đem Phượng Lăng Thiên giao cho đại tế ti dạy dỗ nên mới bị ảnh hưởng thành như thế đây?

Về sau nếu không phải Bạch Nguyệt Mai truy ngược Phượng Lăng Thiên, chỉ sợ hắn còn chưa kết hôn sớm như vậy, còn có được đôi long phượng thai.

Cũng chính vì có được đôi long phượng thai, Phượng Lăng Thiên hoàn toàn một lòng với Bạch Nguyệt Mai, mà Bạch Nguyệt Mai được nãi nãi, mẫu thân cùng di nương yêu thương, cho nên Phượng Lăng Thiên càng thêm

nhược thế.

Ở điểm này Phượng Lăng Thiên thật giống gia gia Lăng Chiến.

- Đây là quà gặp mặt đưa cho Nguyệt Mai, xem như người làm công công như ta không thể bạc đãi con dâu.

Lăng Tiếu lấy ra không gian giới giao cho Bạch Nguyệt Mai, nói.

Tuy Bạch Nguyệt Mai lần đầu tiên gặp mặt cha chồng, nhưng nàng từng nghe kể về sự tích của hắn, hơn nữa vị trượng phu kiệt ngạo bất tuần của nàng càng thêm tôn sùng công công, hiện tại nhìn thấy phong phạm của hắn chứng thật làm cho nàng cảm giác thật sự kính ngưỡng.

Nàng tiếp nhận không gian giới không ngừng cảm ơn, trong lòng không khỏi có chút tò mò bên trong không gian giới lại có vật gì đây?

Phượng Lăng Thiên mang theo vị chua nói:

- Cha, cha không thể nặng bên này xem nhẹ bên kia, tốt xấu con cũng là con của cha, vì sao không cho con chút lễ vật đâu?

- Muốn cha cho con lễ vật không phải không được, thánh khí thần vật đều có.

Lăng Tiếu thần bí nói.

Lời này vừa nói ra làm ánh mắt mọi người đều sáng lên, ai cũng biết mấy năm nay Lăng Tiếu khẳng định có thu hoạch lớn.

Hai mắt Phượng Lăng Thiên phát sáng nói:

- Thật sao?

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Nhưng điều kiện gì?

- Ha ha, tiểu tử ngươi còn biết cha của ngươi có điều kiện sao!

Lăng Tiếu cười đáp, nói tiếp:

- Chờ đến khi nào con chịu được một chiêu của cha, mấy thứ này đều thỏa mãn con!

- Cha nói phải giữ lời!

Phượng Lăng Thiên nháy mắt đầy chiến ý.

Hiện tại hắn là huyền đế trung giai, tốc độ tiến giai không ai so sánh, hơn nữa chiến lực không thua kém huyền đế cao giai, hắn không tin ngay cả một chiêu của phụ thân cũng không nhận được.

Lăng Tiếu vẫn thật hài lòng đối với cảnh giới của nhi tử, nhưng không lộ ra trên mặt mình.

- Con xác định hiện tại phải đón một chiêu của cha sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đương nhiên, con không tin ngay cả một chiêu của cha mà con cũng không nhận được!

Phượng Lăng Thiên tràn đầy tự tin đáp.

- Không biết tự lượng sức mình!

Lăng Tiếu âm lãnh nói một câu, một chút khí tức đột nhiên bắn ra ngoài.

Phốc!

Phượng Lăng Thiên nhất thời như diều đứt dây bay ra xa, phun ra một ngụm máu tươi trên không trung.

Mọi người bị cảnh tượng này làm kinh hoảng, sắc mặt Bạch Nguyệt Mai tái nhợt vô cùng.

Không ai nghĩ đến Lăng Tiếu vì sao đột nhiên ra tay, còn đánh bị thương con của mình.

- Tiếu nhi con làm gì vậy, sao tự nhiên đánh bị thương Thiên nhi!

Mộng Tích Vân là người duy nhất có thể chỉ trích Lăng Tiếu.

Bà nhanh chóng chạy tới muốn đỡ Phượng Lăng Thiên.

- Mẹ, mẹ đừng lo lắng, nó không chết được.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói.

Trong lòng Phượng Tiêm Vận đau xót, nhưng nàng cảm thấy Lăng Tiếu tuyệt đối không vô duyên cớ làm như vậy, vì vậy vẫn nhẫn nhịn không nói chuyện.

Mộng Tích Vân còn chưa đến gần Phượng Lăng Thiên, hắn đã bật lên, thần sắc cổ quái, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

- Thiên nhi, có sao không?

Mộng Tích Vân quan tâm hỏi.

Phượng Lăng Thiên lắc đầu nói:

- Nãi nãi cháu không sao.

Sau đó hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ phụ thân!

- Được, con biết thì tốt rồi, có một số việc gấp quá không được, sau này tuyệt đối không thể dấn thân vào nguy hiểm!

Lăng Tiếu lộ vẻ uy nghiêm nói, thần sắc chợt dịu xuống:

- Con còn cảm thấy tiếp được cha một chiêu sao?

- Ách…con không dám!

Phượng Lăng Thiên lập tức lộ vẻ xấu hổ nói.

Hắn vốn tưởng rằng dựa vào thực lực của mình có thể đón được một chiêu của phụ thân, nhưng ngay cả chân khí của phụ thân hắn cũng không chịu nổi, mới biết chênh lệch thật lớn, trong lòng càng thêm kiên định phải cố gắng.

Mọi người đều không rõ hai cha con đang nói chuyện gì.

Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai lui ra sau, đến lượt Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt kính trà.

Lúc trước khi Lăng Tiếu rời khỏi Trung Vực, hai người còn là nhi đồng, hiện giờ đều đã trưởng thành, nhưng vẫn chưa kết hôn.

- Mời cha uống trà!

Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt cùng kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2174 - Con Cảm Thấy Được Có Thể Tiếp Cha Một Chiêu Sao?

- Cha uống trà của hai đứa cảm thấy có thẹn, năm xưa đại ca của hai đứa cha còn tự tay dạy dỗ một phen, bằng không hắn cũng không thành tựu như hôm nay, sau này cha sẽ chỉ đạo hai đứa, nhất là Lăng Duyệt, mấy năm nay cha không biết con làm sao tu luyện, đã lớn như vậy chỉ đạt tới thực lực thiên tôn đê giai, mặt mũi của cha đều bị con làm mất hết!

Lăng Tiếu lộ vẻ áy náy nói một câu, tiếp theo lại trừng mắt nhìn Lăng Duyệt quát.

Hắn phát hiện bộ dáng Lăng Duyệt như tửu sắc quá độ, làm trong lòng hắn có chút tức giận.

Hiện tại Lăng Oánh đã là thiên tôn trung giai đỉnh, mà Lăng Duyệt chỉ là đê giai, điều này làm sao không để cho hắn tức giận?

Thần sắc Lăng Duyệt kích động đáp:

- Cha…con…thật xin lỗi!

Lúc này Phượng Lăng Thiên lên tiếng:

- Cha, lúc trước cha dặn con chăm sóc đệ muội, nhưng làm đại ca như con vẫn không đủ trách nhiệm, để Duyệt đệ phóng túng, cha muốn trách thì hãy trách con.

Lăng Oánh cũng nói:

- Cha, Oánh nhi cũng có sai!

Thân là mẹ của Lăng Duyệt, Thải Hà Nguyệt cũng bất đắc dĩ, nàng biết con của mình, nhưng nàng chỉ có một đứa con không thương hắn thì biết thương ai!

Nhưng Lăng Tiếu ngồi ở nơi này, nàng hoàn toàn không dám giúp con nói nửa câu, nàng biết Lăng Tiếu càng nghiêm khắc chứng minh hắn càng quan tâm nhi tử.

- Ai, muốn nói sai lầm chính là do cha, cha mặc kệ trước kia con làm gì, sau này đi theo bên người cha, đều phải tu luyện cho tốt, nếu còn vô dụng như vậy cha thà rằng không có đứa con như thế!

Lăng Tiếu thở dài nói.

Trong lòng hắn thật áy náy, nếu hắn không rời khỏi Trung Vực, lưu lại chiếu cố người nhà, hẳn còn chưa đến mức như vậy.

Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt lui xuống, Lăng Tiếu lôi kéo Vân Mộng Kỳ giới thiệu với mọi người lần nữa.

Mà Ngọc Nhu Phỉ đã sớm nhận thức với mọi người.

Những nữ nhân ở đây đều biết Vân Mộng Kỳ quan trọng nhất trong lòng Lăng Tiếu, Lăng Tiếu vẫn thường nhắc nhở việc này với bọn họ.

- Sư tỷ, có thể gặp lại tỷ thật vui vẻ!

Băng Nhược Thủy kéo tay Vân Mộng Kỳ nức nở nói.

- Nhược Thủy sư muội, sau này chúng ta có thể tiếp tục ở chung với nhau,

thật sự tiện nghi người này!

Vân Mộng Kỳ liếc mắt lườm Lăng Tiếu nói.

Cho dù nàng sớm biết Lăng Tiếu đã có không ít nữ nhân, nhưng lập tức nhìn thấy nhiều như vậy làm lòng nàng thật sự đủ mùi vị.

Trong ba ngày tiếp theo Lăng Tiếu cơ hồ luân lưu sủng ái với nữ nhân của mình, tận lực không để cho ai oán giận tới hắn.

Trong ba ngày này tin tức Lăng Tiếu trở về đã truyền các nơi, ngay cả Phong Vân thành cũng đã nhận được tin tức.

Trong lúc nhất thời trong ngoài cung đều vô cùng náo nhiệt.

Trong cung chuẩn bị đại điển hoan nghênh lão cung chủ trở về, ngoài thành cũng tự mình chúc mừng ba ngày đêm, dùng việc này diễn tả tình cảm sùng kính của mình đối với hắn!

- Nghe nói hay không, lão cung chủ đã trở về!

- Đã sớm nghe nói, lão cung chủ mai danh ẩn tích mấy chục năm trước, chúng ta còn tưởng rằng hắn bế quan tu luyện, ẩn lui rồi sao, không nghĩ tới hắn lại đi Thiên Vực, thực lực của hắn đã nhập thánh ah!

- Nhập thánh thì đáng là gì, có bao nhiêu người đi Thiên Vực còn có thể trở về? Ta cảm thấy được lão cung chủ đã trở thành thánh hoàng, thậm chí là cảnh giới càng cao hơn!

- Bất kể như thế nào lão cung chủ trở về Tiếu Ngạo cung chúng ta đã trở thành đệ nhất bá chủ Trung Vực, tin tưởng Linh Vũ các cũng khó thể ngăn cản tinh mang của chúng ta!

- Còn không phải sao, trong cung vốn có Hàn lão trấn thủ đã đủ làm Linh Vũ các nhượng bộ, hiện tại cung chủ trở về là thời gian huy hoàng nhất của chúng ta!

- Nếu có thể làm cho lão cung chủ nhận ta làm đồ đệ thì tốt biết bao!

- Làm mộng tưởng hão huyền đi, nếu gặp được lão cung chủ đời này xem như thỏa mãn!

- Ta nghe nói lần này trở về không chỉ có lão cung chủ, có người còn gặp được cả Tà Đế cùng Cuồng Tăng nữa!

- Đây là thật hay giả? Chẳng lẽ họ nhận thức lão cung chủ trong Thiên Vực sao?

Bất kể là trong Tiếu Ngạo cung hay trong Phong Vân thành, nơi nơi đều truyền ra tin tức Lăng Tiếu từ Thiên Vực trở về.

Mà tin tức này như được mọc cánh, từ Phong Vân thành truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

Không ít lão quái vật bế quan nghe tin đều khởi hành chạy tới Tiếu Ngạo cung.

Bọn họ vì muốn hiểu biết thêm tin tức tại Thiên Vực, vì muốn kết giao quan hệ với Lăng Tiếu, ai cũng muốn đi một chuyến.

Bởi vì từng có thật nhiều người đến Thiên Vực lại rất ít quay về, cho nên họ muốn tìm Lăng Tiếu chứng thực sự tình.

Hiện giờ trong Tiếu Ngạo cung lẫn Phong Vân thành tràn ngập không khí vui sướng, trong cung ngoài cung đều là thịnh yến chúc mừng, đủ thấy trong

lòng họ sùng bái Lăng Tiếu đến mức nào!

Hiện tại trên diễn võ trường trong Tiếu Ngạo cung đang đứng đầy người.

Gần ba vạn người trong cung đã có một phần ba nhân số đứng tại nơi này, hai phần ba bên ngoài diễn võ trường, hoặc đứng dưới chân núi, bao vây cả ngọn núi.

Thanh thế hạo hãn mênh mông, lần đầu tiên Tiếu Ngạo cung cử hành đại điển lớn như vậy.

Một đạo nhân ảnh do mười mấy người vây quanh lăng không đi tới.

Người dẫn đầu không phải cung chủ Tân Lập, mà là lão cung chủ Lăng Tiếu.

Đi bên cạnh là Phượng Lăng Thiên, đệ tử thủ tọa Tân Lập.

Hiện tại hai người đã là nhân vật song kiêu trong Tiếu Ngạo cung, còn chưa đầy trăm tuổi đã đột phá huyền đế cấp, trong Trung Vực tiếng tăm lừng lẫy.

Sau lưng họ là Diệp Vân Phong, Phong Nha, Tàn Báo, Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lãnh Xà, Lý Cuồng Hổ cùng tám chiến tướng, mỗi người tu vi huyền đế, Tàn Báo lại là tu vi thánh giả.

Trên dưới trong cung đều quỳ bái, cùng hô to:

- Bái kiến lão cung chủ, cung chủ cùng chư vị thái thượng trưởng lão!

Thanh âm chậm rãi, khí thế nháy mắt phóng lên cao, đại biểu cục diện uy thế không thể đỡ của Tiếu Ngạo cung!

Hai đầu gối Lăng Tiếu khoanh xuống, hai tay nhẹ nhàng kéo khắp bốn phía,

từng luồng linh khí nháy mắt tràn ngập khắp phiến không gian, trên không trung hiện ra vạn đạo ánh sáng trực tiếp chiếu xuống, đem toàn bộ Tiếu Ngạo cung chiếu rọi vô cùng duy mỹ.

Mọi người được linh khí bao phủ, một loại cảm giác phiêu nhiên dục tiên sản sinh, từng đạo lục quang xuất hiện trên người bọn họ, làm cho họ cảm thấy tinh thần lẫn thể xác như được tẩy lễ, cảm giác như tan ra trong thiên địa yên lặng phủ xuống, cũng có một bộ phận có lực lĩnh ngộ cường đại lâm vào trong ngộ đạo, đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Không ít người bị lưu tại cổ bình nhiều năm ở một khắc này chợt đột phá cảnh giới.

Hưu!

Bọn họ lập tức đem linh khí hấp thu, gia tăng động lực đột phá, ngay sau đó khí thế chợt phóng lên cao.

Lăng Tiếu làm như vậy xem như ban thưởng cho sự tận trung tận tâm tận lực của bọn họ đi!

Suốt một ngày đêm tất cả mọi người chìm đắm trong loại khoái cảm này, ngay cả những người đã đột phá cũng không hề hay biết hành động của chính mình.

Khi hết thảy đều biến mất, mọi người mới phục hồi lại tinh thần.

Trường hợp đang bình tĩnh lại biến thành xôn xao kích động.

- Ta…ta hình như đột phá tới vương cấp, điều này sao có thể!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2175 - Cảm Tạ Thần Ân Của Lão Cung Chủ!

- Đây đều do lão cung chủ ban ân, lão cung chủ nhất định đã trở thành thần minh, bằng không sao có được thần thông lớn như vậy! Cảm tạ lão cung chủ!

- Đúng đúng, chuyện này đều nhờ lão cung chủ ban tặng, ta cũng đột phá nhất giai, ha ha, thật tốt quá, ta đã bị cổ bình năm mươi năm, không nghĩ tới có thể tiến thêm một bước, cảm tạ lão cung chủ!

- Lão cung chủ tạo phúc trên dưới trong cung, thật sự là phúc phận của chúng ta!

- Lão cung chủ ở trên, xin nhận một bái của chúng ta! Cảm tạ thần ân của lão cung chủ!

Trên dưới Tiếu Ngạo cung cúi đầu bái xuống, nhưng còn chưa kịp quỳ đã bị một cỗ lực lượng ngăn cản lại.

Ngay trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Lăng Tiếu đã mở miệng:

- Tất cả mọi người không cần đa lễ, bổn cung chủ rời cung nhiều năm cũng chưa cảm tạ mọi người làm ra hết thảy cống hiến, lần này bổn cung chủ chỉ cho các ngươi một lần cơ hội, có thể đột phá hay không là do bản lĩnh của các ngươi, không thể đột phá cũng không có bao nhiêu tổn thất, hết thảy phải cần nhờ tự chính các ngươi đi cố gắng.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Từ khi xây dựng Tiếu Ngạo cung đến bây giờ đều nhờ có các ngươi duy trì, sau này các ngươi có thể lấy cung môn làm vẻ vang, sư huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xem thấp người của Tiếu Ngạo cung. Ai có thể tận trung phận sự, Tân cung chủ sẽ không bạc đãi các ngươi, huyền tinh, linh thảo, đan dược. Cuối cùng ta chỉ hi vọng cung môn có thể luôn phồn vinh hưng thịnh, cùng chung thái bình thịnh thế!

Lăng Tiếu nhìn từ trên xuống dưới, trong mắt tràn ngập thần sắc lưu luyến, hắn biết có lẽ đây là lần cuối cùng nói chuyện với mọi người, ngày sau chỉ sợ sẽ không còn dịp trở về.

Lăng Tiếu phất tay cho mọi người tán đi, bản thân hắn mang theo người thân đi vào trong chủ điện.

Đây cũng đã tới thời gian ban thưởng cho thủ hạ dòng chính đã đi theo hắn thời gian thật dài.

Chỉ là trong lòng hắn còn có một ý tưởng khác, hi vọng họ không làm hắn thất vọng thì quá tốt!

Bên trong chủ điện chỉ là những người nắm quyền trong Tiếu Ngạo cung.

Lăng Tiếu ngồi trên chủ vị, Tân Lập cung kính đứng bên cạnh, cùng Phượng Lăng Thiên ngang hàng sóng vai.

Ở bên dưới là Hàn Khai, Tàn Báo, Diệp Vân Phong, Độc Ưng, Độc Hạt Tử, Lãnh Xà, Lý Cuồng Hổ, Phong Nha cùng tám chiến tướng.

Bên trong thực lực Hàn Khai là bán thánh hoàng, ngoại trừ Lăng Tiếu xem như tồn tại cao nhất trong cung. Tàn Báo tu vi thánh giả đê giai, ngoài ra có vài thánh giả khôi lỗi mạnh hơn hắn. Diệp Vân Phong thực lực huyền đế cao giai, tốc độ xem như nhanh nhất trong dòng chính, thiên phú cũng tốt nhất,

thành tựu tương lai không thấp. Những người khác tu vi huyền đế trung giai, nếu không có tài nguyen cùng Huyền Đế đan thượng hạng Lăng Tiếu lưu lại trước kia cũng không thể nhanh chóng đi tới một bước này, đương nhiên thiên phú còn kém hơn Diệp Vân Phong, nhưng họ thật nỗ lực khắc khổ. Về phần Phong Nha thay đổi cho hắn một thân hình khác, trùng tu mấy chục năm đã trở lại tu vi huyền đế đê giai, không dùng đan dược thăng cấp nên khả năng khôi phục tu vi thánh giả cũng sắp tới.

Nhìn thực lực thủ hạ đã thăng cao, Lăng Tiếu cảm thấy hài lòng nhưng vẫn cảm giác mình đã bạc đãi bọn họ.

- Chư vị huynh đệ, bao nhiêu năm nay các ngươi thật khổ cực, ta mời các ngươi một chén, cảm tạ các ngươi không rời bỏ, cảm tạ hết thảy cống hiến của các ngươi!

Lăng Tiếu giơ cao chén rượu, nói một câu, cạn chén trước tiên.

- Chúng tôi không dám!

Ngoại trừ Hàn Khai, mọi người đều cầm chén rượu đứng lên đáp.

- Hôm nay gọi các ngươi cùng đến, là bởi vì mọi người là huynh đệ tốt từng cùng ta vào sinh ra tử, hiện tại ta ở Thiên Vực xem như hỗn được chút địa vị, ta nghĩ muốn hỏi mọi người có nguyện ý bỏ hết thảy nơi này đi theo ta đến Thiên Vực hay không?

Lăng Tiếu thật nghiêm túc hỏi, tiếp theo hắn lại nhắc nhở:

- Thánh giả ở trên Thiên Vực chỉ là võ giả bình thường nhất, thánh hoàng mới được xưng tụng là cường giả, mà nhân vật bá chủ một phương ít nhất là thực lực thần vương! Cho nên các ngươi đi tới đó cũng giống như phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng nơi đó có đầy đủ thánh vật thần vật tu luyện, có thể

giúp các ngươi tiến giai nhanh hơn.

Cho dù trước mắt thực lực những huynh đệ này thật kém cỏi, nhưng nếu còn tiếp tục lưu lại địa vực này tuyệt đối không thể đi xa hơn.

Mà hắn có thần đỉnh trợ giúp, muốn đưa toàn bộ họ đến Thiên Vực tu luyện thật không thành vấn đề, an bài chỗ cho họ tu luyện cũng là việc nhỏ, cho nên hắn mới hỏi như vậy.

Hắn nhất định cần mang toàn bộ thân nhân cùng đi, mà những huynh đệ này hắn chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của bọn họ.

Không phải bất kỳ ai cũng hướng tới đỉnh phong võ đạo, có lẽ họ chỉ muốn làm cường giả được người người kính ngưỡng đã là thỏa mãn.

Cho nên có một số việc Lăng Tiếu cảm thấy không nên cưỡng bách mọi người càng thỏa đáng.

Nhưng Lăng Tiếu đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của mình ở trong lòng mọi người, cũng đánh giá thấp niềm ao ước đến Thiên Vực của họ, huống chi nghe xong lời nhắc nhở về sau của Lăng Tiếu, trong lòng họ càng thêm nóng cháy.

Tuy họ thích cảm giác được người tôn sùng bao năm nay, nhưng càng hi vọng có thêm thực lực cường đại, có thể vĩnh sinh bất tử, có thể kiến thức càng nhiều phấn khích nhân sinh, dù cho kết quả tử vong họ cũng không cả đời tiếc nuối.

- Chúng tôi nguyện ý đi theo lão cung chủ cả đời không thay đổi!

Mọi người son sắt đáp.

Tuy Lăng Tiếu sớm biết họ sẽ lựa chọn như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy họ tỏ thái độ vẫn cảm giác thập phần vui mừng.

- Tốt, các ngươi đã có quyết tâm này ta cũng cảm thấy thật cao hứng, đều ngồi xuống uống rượu.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo lại bảo:

- Tuy cao thủ trong Thiên Vực nhiều như mây, nhưng có ta ở đó các ngươi muốn cường đại cũng không phải việc gì khó, về phần tại sao muốn các ngươi cùng đến Thiên Vực, chính bởi vì Huyền Linh đại lục không còn đủ tài nguyên cho các ngươi đột phá, chỉ phải đến Thiên Vực các ngươi mới có thể tiến giai nhanh hơn, còn có được vĩnh sinh bất tử.

Mọi người nghe Lăng Tiếu nói khẳng định như vậy, thần thái trong mắt càng thêm sáng ngời.

Bọn họ vẫn luôn tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu, bởi vì hắn sáng tạo không ít kỳ tích.

Lúc này Hàn Khai khẩn cấp nói:

- Sư đệ, ngươi xem sư huynh đây…ta đến Thiên Vực còn có thể xuất đầu không?

Từ vài chục năm trước Lăng Tiếu đến Thiên Vực, hắn đã cảm thấy đại nạn của mình sắp tới, nên không đi theo Lăng Tiếu, mà lựa chọn ở lại Trung Vực đem thuật luyện đan của mình truyền thừa xuống.

Về sau Lăng Tiếu lấy ra thánh tài luyện chế cho hắn một viên Đại Thánh đan, giúp hắn đạt tới cảnh giới bán thánh hoàng, có thể kéo dài thọ nguyên không ít.

Nhưng hắn biết cả đời này mình chỉ có thể dừng tại đây.

Hôm nay nghe Lăng Tiếu nhắc đến Thiên Vực, trong lòng lại dấy lên hi vọng, có lẽ hắn còn khả năng tiến thêm một bước.

Lăng Tiếu nhìn Hàn Khai cười nói:

- Sư huynh, chỉ cần ngươi vừa đến Thiên Vực ta cam đoan ngươi sẽ lập tức tiến giai, ngày sau muốn thành thần cũng không là vấn đề!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2176 - Ngươi Nói Thế Nào Chúng Ta Làm Thế Đó. (1)

Dứt lời Lăng Tiếu tán phát một chút thần uy, đại điện nháy mắt tràn ngập linh khí, trên chủ điện còn hội tụ thần quang.

Ở trên đại lục đã không còn thần minh ẩn hiện, chỉ cần Lăng Tiếu có chút dị động sẽ tạo ra thiên địa dị tượng.

Tất cả mọi người đều cùng nhau quỳ xuống, cũng may Lăng Tiếu nháy mắt thu hồi khí tức.

- Được, vậy lão già này sẽ đi theo tiểu tử ngươi gây sức ép, dù sao ta cũng đã lưu lại truyền thừa Dược tông.

Hàn Khai không còn chút do dự lập tức vỗ ngực đáp.

Ai không muốn sống bất tử, Hàn Khai cũng không phải thánh nhân, tự nhiên vẫn có tâm lý như thế.

Hiện giờ cơ hội ở trước mắt, nếu như hắn còn bỏ qua chẳng khác gì kẻ ngu ngốc.

- Ha ha, sau này sư huynh ngươi vẫn phải phát dương quang đại truyền thừa Dược tông đâu.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói.

Sau đó Lăng Tiếu lại trò chuyện những việc xảy ra những năm gần đây với mọi người, hiểu biết tình hình Tiếu Ngạo cung đồng thời còn có vấn đề gì

cần giải quyết hay không.

Trò chuyện với họ xong, Lăng Tiếu lại đến gặp mặt Lăng Hà cùng Lăng Thương.

Từ khi Lăng Hà cùng Lăng Thương được Lăng Tiếu đưa về Tiếu Ngạo cung, cảnh giới tiến giai thật nhanh, tướng mạo cũng trẻ hơn ngày xưa không ít.

- Ha ha, xú tiểu tử, còn tưởng rằng ngươi bận tối mày tối mặt, vì sao còn có tâm tư đi qua chỗ chúng ta đây!

Lăng Hà nhìn Lăng Tiếu cười hỏi.

Lăng Tiếu cúi người thi lễ với hai lão nhân gia, nói:

- Mặc kệ vội bao nhiêu cũng phải đến thăm hai vị lão gia tử, bằng không mọi người sẽ nói cháu bất hiếu!

Lăng Hà hài lòng cười nói:

- Khó được khó được, Lăng gia có con cháu hậu bối như cháu thật sự là phúc phận của Lăng gia!

Lăng Thương cười nói:

- Không sai, nếu không nhờ Tiếu nhi cũng không có Lăng gia hôm nay, tất cả chuyện này đều nhờ công lao của cháu thôi!

Hiện giờ Lăng gia ở trong Phong Vân thành là đệ nhất gia tộc, thực lực của họ tuy không quá cường đại nhưng chỉ bằng thân phận Tiếu Đế là người của Lăng gia, đã đủ làm cho họ ngang hàng với bất cứ nhân vật nào.

Mà hôm nay người của Lăng gia cũng dần dần quật khởi, những đệ tử từng đạt được truyền thừa đều thể hiện ra thực lực bất phàm, tin tưởng qua thêm trăm năm Lăng gia cũng trở nên hiển hách trong Trung Vực.

Mà hết thảy đều nhờ cháu trai này mang đến, trong lòng Lăng Thương cũng cảm khái vô hạn.

- Cũng may lúc trước hắn có thể vượt qua!

Trong lòng Lăng Thương tự nhủ thầm.

Lăng Tiếu khiêm tốn vài câu liền trực tiếp nói chính sự, đem việc Lăng gia là hậu duệ của Kim tộc báo cho nhị lão.

Nhị lão nghe được bí mật này đều khiếp sợ nói không nên lời.

Cho tới bây giờ họ cũng không hề nghĩ đến trên thân mình chảy xuôi huyết mạch cổ tộc, đây quả thật làm cho họ không sao tưởng tượng nổi.

Hơn nữa còn là quan hệ lớn lao đến hoàng triều cường đại nhất.

- Lần này trở về, cháu dự tính đón tộc nhân đi Thiên Vực sinh sống tu luyện, đây là hi vọng của các vị tộc lão trong nội tộc.

Lăng Tiếu bày tỏ ý tứ của mình.

Tất cả chuyện này phải do chính tộc nhân quyết định.

Nhưng Lăng Tiếu dự tính chỉ lựa chọn một bộ phận người đi trước mà thôi, về phần những tộc nhân thiên phú có hạn hoặc huyết mạch hỗn tạp thì vẫn lưu lại Trung Vực tốt hơn.

Bằng không cho dù miễn cưỡng đưa họ đi Thiên Vực cũng không cách nào thích ứng cuộc sống ở nơi kia, sớm hay muộn biến thành chê cười của người khác, như vậy thà rằng cho họ ở lại đây yên ổn vượt qua quãng đời còn lại.

- Ngươi nói thế nào chúng ta làm theo thế đó!

Lăng Hà quyết đoán nói.

Lăng Thương cũng gật đầu:

- Phải, ta cũng có ý tứ này, chuyện này Tiếu nhi quyết định là được rồi!

Bọn họ biết chỉ đi theo Lăng Tiếu thì Lăng gia mới có cơ hội phát dương quang đại, huống chi đây là nhận tổ quy tông, đây là chuyện tốt không nhỏ!

Lăng Tiếu rời khỏi nơi ở của hai vị lão nhân, lập tức đi gặp mặt sư phụ Mộc Hòe.

Mộc Hòe, Mộc Ân cùng Cát Đồ sống chung một chỗ, mấy năm trước Mộc Hòe cùng Mộc Ân đã quay về Tử Thiên tông đón sư phụ Tiêu Tùng Lâm cùng đến, đồng thời cũng lưu lại không ít tài nguyên tu luyện cho Tử Thiên tông.

Bọn họ vốn dự định đón thêm một ít người cũ trong Tử Thiên tông đến Trung Vực, nhưng chỉ e ngại Lăng Tiếu trở về nhìn thấy sẽ tức giận.

Dù sao Lăng Tiếu từng có không ít thành kiến đối với Tử Thiên tông.

Nhóm người Mộc Hòe bình thường không hỏi đến công việc trong cung, nhưng địa vị lại phi thường cao xa, cho dù một ít thái thượng trưởng lão khi gặp mặt họ vẫn thật khách khí thăm hỏi.

Người nào không biết họ chính là sư phụ cùng sư bá của Tiếu Đế, người khác thật không dám bất kính thôi!

Lăng Tiếu nhìn thấy nhóm người của sư phụ vẫn bình an, hơn nữa đã tăng lên cảnh giới thiên tôn, thọ nguyên cũng đã kéo dài hơn nữa liền cảm thấy yên lòng.

Nhưng hắn cũng thông báo cho họ biết tin tức sắp đi Thiên Vực, lưu không ít linh vật cần tu luyện, để họ có thể nhanh chóng tăng thêm thực lực là tốt nhất.

Lăng Tiếu không khả năng khẳng định mọi người đi theo hắn đến Thiên Vực đều có thể thành thần, bởi vì thiên phú cùng lực lĩnh ngộ của mỗi người đều khác nhau, nhưng hắn tuyệt đối có tin tưởng sẽ cho họ đạt tới thực lực thánh hoàng!

Sau đó Lăng Tiếu lại đến nơi tĩnh tu của Hàn Khai.

Đệ tử Tề Dương của Hàn Khai vừa nhìn thấy Lăng Tiếu, lộ vẻ cung kính khom người hành lễ:

- Gặp qua sư thúc!

Thần tượng trong lòng Tề Dương không phải sư phụ Hàn Khai, mà là vị sư thúc đứng trước mắt này.

Nhớ ngày đó khi hắn đến Tiếu Ngạo cung là có ý định bái Lăng Tiếu thành sư phụ, nhưng bởi vì Lăng Tiếu không có dự tính thu đồ đệ, mới khiến cho hắn trở thành đệ tử của Hàn Khai.

Bất quá hắn cũng từng may mắn được sư thúc chỉ điểm mới khiến cho hắn thành tựu luyện dược sư lục phẩm như hôm nay.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Tề Dương nói:

- Tiểu Dương, thật tốt, ta nghe nói ngươi đã là luyện dược sư lục phẩm, chờ khi nào thực lực ngươi tiến thêm một bước, có hi vọng thành thất phẩm, nhưng ta mong ngươi đừng kiêu ngạo, những cấp bậc này còn chưa đi tới cuối, bên trên còn có dược tiên sư, thần dược sư, thậm chí là chí tôn dược thần, nhớ kỹ cần tiếp tục cố gắng, đừng cô phụ lòng kỳ vọng của sư phụ ngươi!

Tề Dương nghe Lăng Tiếu nói như vậy trong lòng vạn phần kích động, trịnh trọng đáp:

- Dạ, sư thúc, đệ tử tuyệt đối sẽ không cô phụ lòng kỳ vọng của ngài cùng sư phụ!

Lăng Tiếu gật đầu, sau đó đi vào phòng gặp mặt Hàn Khai.

Trước đó Hàn Khai đã dặn hắn đến gặp mình một chuyến, bởi vì bản thân Hàn Khai thật muốn tìm hiểu tình huống của Thiên Vực nhiều hơn.

Một tháng trôi qua, ngoại trừ gặp mặt những người quen ngày trước, Lăng Tiếu đem đại bộ phận thời gian bồi nữ nhân của mình cùng đôi long phượng thai, mặt khác tranh thủ thời gian chỉ đạo Lăng Oánh cùng Lăng Duyệt.

Trong những nữ nhân của hắn người có thiên phú tu luyện cao nhất chính là Phượng Tiêm Vận, thiên cổ thể của nàng cùng Thiên Cổ thần công hoàn toàn phù hợp, khiến tốc độ tiến giai của nàng nhanh như lưu tinh, đã đạt tới tu vi thánh giả.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2177 - Ngươi Nói Thế Nào Chúng Ta Làm Thế Đó. (2)

Kế tiếp chính là Đông Phương Tinh, tuy nói thực lực của nàng còn chưa cường đại như Cát Bội Hân lấy được truyền thừa, nhưng mượn nhờ tài nguyên Lăng Tiếu lưu lại ngày trước, nàng đã đạt tới huyền đế trung giai đỉnh, còn cách cao giai thật không xa.

La Mỹ Anh cũng không kém, lúc Lăng Tiếu rời khỏi Trung Vực nàng đã là huyền đế trung giai, bây giờ đã tới cao giai đỉnh.

Về phần Thải Hà Nguyệt, Bạch Vũ Tích, Băng Nhược Thủy, Vi Đại Nhi… đều đã tới bán đế hoặc huyền đế, tốc độ tuyệt không chậm, chẳng qua còn thiếu chút ít cơ duyên mà thôi.

Có Lăng Tiếu, chỉ cần đến Thiên Vực các nàng không muốn thành thần cũng thật khó khăn.

Lăng Tiếu trực tiếp dùng thần tuyền cải tạo thần thể cho Lăng Duyệt cùng Lăng Oánh, lại truyền Cổ Hoàng thần công, chế địch phương thức tu luyện địa ngục thức, muốn hoàn toàn tiến hành cải tạo nhi tử, sửa đổi hết thảy tật xấu, đánh xuống căn cơ giúp tương lai hắn đi được xa hơn.

Cũng nhờ lần cải tạo này thiên phú của Lăng Duyệt rốt cục kích phát, sau khi hoạt hóa huyết mạch lực thậm chí còn muốn vượt qua cả phụ thân của hắn.

Việc này đã chú định ngày sau hắn ở trong Thiên Vực cũng trở nên hiển hách!

Trên một đỉnh núi hùng vĩ trong Vũ Trạch sơn mạch.

- Tiếu, muội muốn quay về Tử Thiên tông thăm cha!

Một ngày, Vân Mộng Kỳ rúc vào trong lòng Lăng Tiếu nói.

Ở mấy ngày trước Cuồng Tăng đã cùng Ngọc Nhu Phỉ quay về Thánh Âm tông tại Sa Vực, mà Tà Đế cùng Phong Thanh Duyên, Thư Tử Thiên đi Phong gia, vì vậy cũng làm Vân Mộng Kỳ nổi lên tâm tư quay về Tử Thiên tông thăm người thân.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ tóc nàng nói:

- Được, việc này ta định nói với muội, ta đang chuẩn bị cùng ngũ ca với Bại Gia Tử quay về Vẫn Thạch thành một chuyến, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trở về, dù sao với thực lực của chúng ta muốn quay về chỉ dùng thời gian ngắn mà thôi.

Quả thật với thực lực thần vương của họ, từ Trung Vực quay về tây bắc chưa đến nửa ngày thời gian.

Cũng không cần phải dùng truyền tống trận cộng thêm nửa năm thời gian mới về tới.

- Dạ, nếu như có thể, muội…muội muốn đón cha cùng đến Thiên Vực!

Vân Mộng Kỳ thoáng do dự nói.

Nàng biết Lăng Tiếu không có chút hảo cảm với cha mình, cho nên lộ vẻ khó khăn.

Nhưng dù sao đó cũng là cha của nàng, nàng làm sao có thể bỏ mặc.

Lăng Tiếu hôn nhẹ lên trán nàng, nói:

- Nàng muốn làm sao thì làm, có một số việc không cần hỏi ý ta!

Mặc dù Lăng Tiếu không phải người quá rộng rãi, nhưng cũng không phải người hẹp hòi, những chuyện xảy ra ngày trước hắn đã quên, dù sao Vân Hùng cũng là nhạc phụ của hắn, bao năm nay vắng vẻ Vân Hùng xem như đã đủ trừng phạt.

Nếu từ nay về sau hắn biết điều, để Vân Mộng Kỳ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của hắn là chuyện nên làm.

- Tiếu, huynh đối với muội thật tốt!

Vân Mộng Kỳ mừng rỡ đáp, liền hôn lên môi Lăng Tiếu xem như biểu đạt nỗi kích động trong lòng mình.

Quả nửa ngày sau, Lăng Tiếu đi tới nơi an bài cho nhóm người Lăng Phi.

Lăng Phi vừa nhìn thấy Lăng Tiếu, lập tức thở dài nói:

- Lão đệ, ta thật sự khó thể tưởng tượng ngươi là người đến từ nơi bần khổ thế này, ngươi đúng là một quái thai!

Ngẫm lại từ sau khi Lăng Tiếu hồi tộc, hắn chỉ có thực lực thánh hoàng, chỉ qua vài chục năm hắn đã đạt được cảnh giới mà có thật nhiều người cả đời không đạt được.

Trong khi Lăng Tiếu trước khi đến Thiên Vực đã sống ở nơi thiếu hụt linh khí tu luyện, còn xông qua thật nhiều cửa ải khó khăn xông vào Thiên Vực, trong chuyện này không biết từng trải qua bao nhiêu hung hiểm.

Lăng Phi bội phục Lăng Tiếu vạn phần, trong lòng nhủ thầm:

- Có lẽ tộc ta trong tương lai có hùng bá Thiên Vực hay không phải xem ở tiểu tử này!

- Ha ha, thật không có biện pháp, ai bảo lão tổ tông đem huyết mạch lưu ở nơi này đâu, huống chi đây là tổ địa của tộc ta, cũng không có gì không tốt!

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo lại bảo:

- Hai ngày này chúng ta quay về bên Lăng gia trước, nhìn xem có cảm ứng được sự tồn tại của lão tổ tông hay không!

Lăng gia từng ở Vẫn Thạch thành, nơi đó khẳng định có lưu lại dấu vết của lão tổ tông Lăng Hồng Vũ, nếu như hắn còn chưa chết, có thể tìm kiếm dấu vết của hắn tại đó!

- Được, hết thảy có ngươi an bài, ta chỉ hiệp trợ ngươi làm việc mà thôi.

Lăng Phi không có dị nghị gì, tiếp theo lại khẳng định nói:

- Cần phải tìm được lão tổ tông trong thời gian ngắn nhất!

Hắn lưu cho Lăng Tiếu một tháng thời gian ở chung với người nhà là đã đủ, theo ý tứ trong tộc sau khi họ đi tới đây phải lập tức tìm kiếm lão tổ tông mới là nhiệm vụ thứ nhất.

Lăng Cương ở một bên phụ họa:

- Không sai, nhiều năm qua lão tổ tông gặp nguy hiểm, khẳng định tình cảnh sẽ không tốt đâu!

- Một khi đã như vậy, vậy ngày mai chúng ta lên đường đi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Lăng Hồng Vũ là vị chí tôn già nhất của Kim tộc, hơn nữa đứng trong mười danh đầu chí tôn bảng, ở Thiên Vực có được uy danh hiển hách, mỗi Kim tộc nhân đều mơ tưởng nhanh chóng tìm được hắn, để hắn quay trở về Thiên Vực!

Địa giới Huyền Linh đại lục héo rút, với tốc độ của nhóm người Lăng Tiếu muốn chạy về tây bắc cũng không hao phí bao nhiêu thời gian.

Lăng Tiếu để Vân Mộng Kỳ, Băng Nhược Thủy, Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương quay về tông môn hoặc gia tộc trước tiên, riêng hắn cùng Lăng Phi trực tiếp chạy về Lăng gia ở Vẫn Thạch thành.

Năm đó Lăng Tiếu di chuyển đại bộ phận tộc nhân Lăng gia rời đi Trung Vực, chỉ còn lưu lại một ít tộc nhân bảo thủ ở lại nơi này sinh sống.

Nhưng lúc ấy Lăng Tiếu vẫn cấp cho họ không ít tài nguyên, Lăng gia vẫn là đệ nhất gia tộc ở Vẫn Thạch thành, vị trí này không ai lay động được.

Nhóm người Lăng Tiếu không muốn kinh động họ, trực tiếp dừng lại trên bầu trời Vẫn Thạch thành.

- Nhìn xem có cảm ứng được khí tức của lão tổ tông hay không đi!

Lăng Phi nói với Lăng Tiếu.

Thần niệm của bọn họ cơ hồ bao trùm toàn bộ khu vực này, bất luận chuyện gì cũng không tránh thoát được ánh mắt của bọn họ.

Nhưng muốn tìm kiếm lão tổ tông không phải nhẹ nhàng như vậy thì có thể tìm được.

Lăng Tiếu hiểu ý gật nhẹ đầu, trong tay bứt ra chút tinh huyết, tinh huyết tản ra thần quang sáng ngơi.

- Đi cho ta!

Lăng Tiếu đem tinh huyết hướng tổ địa Lăng gia bắn tới.

Bồng!

Tinh huyết nháy mắt vỡ ra tung tóe, hóa thành kim mang tan ra chung quanh.

Người bên dưới Vẫn Thạch thành chứng kiến bầu trời chợt lóe kim quang, mọi người đều bị chói mắt phải nhắm nghiền mắt lại.

Khi họ mở mắt thì không phát hiện được điều gì, cảm thấy vừa rồi mình chỉ bị choáng váng mà thôi.

Lăng Tiếu ngồi xếp bằng trên bầu trời, nhắm mắt cảm thụ tinh huyết truyền lại tin tức.

Tinh huyết của thần minh đương nhiên có đủ loại diệu dụng, ngoại trừ có thể cải tạo thể chất người thường còn có thể tìm kiếm người đồng nguyên huyết mạch.

Lúc trước khi Lăng Tiếu ở bên trong Thiên Vực tộc địa, bị đàn kim long hút thật nhiều máu huyết, mà máu huyết truyền lại càng thêm tiếp cận huyết mạch của Lăng Hồng Vũ.

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2178 - Ngươi Quả Thật Là Một Quái Thai!

Cho nên nếu vị lão tổ tông kia đang ở đây, hoặc từng đi qua nơi này, tuyệt đối có thể thông qua tinh huyết cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Lăng Phi cùng người của Kim tộc bên cạnh đều trở nên khẩn trương.

Ước chừng qua một khắc thời gian, Lăng Tiếu mở mắt nói:

- Lão tổ tông hẳn không ở trong này, ta chỉ tìm được một ít khí tức quen thuộc, không có cảm ứng quá lớn.

Lăng Phi trầm giọng nói:

- Không nên đâu, lão tổ tông lưu lại huyết mạch nơi đây, nhất định phải lưu lại tung tích của hắn, có phải lực lượng máu huyết không đủ?

Lăng Cương cũng nói:

- Đúng vậy, nếu lão tổ tông rời nơi đây, giọt máu huyết kia chưa chắc nảy sinh cộng hưởng được với hắn!

Lăng Tiếu buồn bực!

Mỗi giọt máu huyết đều là căn cơ huyết mạch của hắn, có thể không tổn thất mới tốt, không nghĩ tới đám người này không có chút lòng đồng tình, còn muốn hắn hao tổn thêm nhiều máu huyết, đây không dễ dàng bổ trở về!

Lăng Tiếu cũng biết sự tình quan hệ trọng đại, thoáng do dự, một lần bứt ra

mười giọt tinh huyết, nháy mắt tung tóe khắp không trung.

Mười giọt tinh huyết kia muốn tìm lão tổ tông ngay trong Huyền Linh đại lục là đã đủ!

Quả nhiên từ một phương hướng làm tâm thần Lăng Tiếu không ngừng dao động, nhịn không được kinh hô lên:

- Lão tổ tông có thể ở hướng kia!

- Thật sao? Vậy chúng ta lập tức đi qua!

Lăng Phi kinh hô.

Những Kim tộc nhân khác đều lộ vẻ hưng phấn.

Nếu nghênh đón lão tổ tông quay về, như vậy địa vị Kim tộc trong Thiên Vực tuyệt đối không người chống đỡ!

Lăng Tiếu gật đầu, nhìn Bại Gia Tử nói:

- Tử tử, ngươi trước tiên quay về Hoang Tùng sơn mạch gặp tộc nhân của ngươi đi, chúng ta làm xong việc sẽ tụ lại!

- Được, ta đưa thập tam đi làm khách trong tộc ta, thỉnh lão đại phê chuẩn!

Bại Gia Tử nói.

- Đi thôi đi thôi, có chuyện gì sau hãy nói!

Lăng Tiếu phất phất tay.

Ngay sau đó Bại Gia Tử gọi thập tam, quay đầu bay về hướng Hoang Tùng sơn mạch.

Nhiều năm chưa về, Bại Gia Tử cũng vô cùng hưng phấn lẫn kích động.

Lăng Tiếu cảm khái, Huyền Linh đại lục không hổ là cổ đại lục, Hỏa Kỳ Lân bộ tộc cùng Thủy Long nhất tộc đều lưu huyết mạch nơi này, có thể khẳng định ở thời viễn cổ nơi này là nơi dừng chân của họ, thậm chí có thật nhiều chủng tộc biến mất cũng từng sinh tồn ở đây, chỉ là có khi bị diệt sạch, có khi đã di chuyển.

Bại Gia Tử cùng thập tam vừa rời đi, Lăng Tiếu lập tức mang theo nhóm người Lăng Phi bay qua phương hướng kia.

Ba canh giờ sau, nhóm người Lăng Tiếu đã quay về phạm vi Trung Vực, dừng lại trên một mảnh địa giới hoang vắng.

- Nơi này là địa phương nào? Hình như bị người chiến đấu đánh vỡ ra!

Lăng Phi nói.

Lăng Tiếu không nghĩ tới tinh huyết lại dẫn hắn đi tới địa phương mà hắn từng chiến đấu, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

- Nơi này gọi là Chiến Loạn Uyên, là địa phương các hoàng triều từng đổ máu chiến tranh ở đây, sở dĩ bị ngăn cách là vì cung cấp cho một ít tuổi trẻ lịch luyện, người của Kim tộc hoàng triều chúng ta cũng có không ít tộc nhân vẫn lạc ở nơi này.

Lăng Tiếu giải thích.

- Thì ra là thế, như vậy lão tổ tông ở lại nơi này cũng là trong tình lý!

Lăng Phi lộ ra vẻ mặt sực tỉnh.

Lăng Cương nói:

- Chút thủ đoạn nhỏ này không ngăn cản được chúng ta, để ta hủy nó!

Dứt lời Lăng Cương định động thủ đem cấm chế phá hủy.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Bỏ đi, chúng ta trực tiếp đi vào là được, dù sao cũng không ngăn cản được chúng ta, nơi này vẫn giữ như vậy tốt hơn.

Lăng Tiếu đã nói như vậy, Lăng Cương cũng không ra tay nữa.

Bọn họ trực tiếp mở ra khe không gian đi vào trong Chiến Loạn Uyên.

Bên trong Chiến Loạn Uyên tràn ngập oan hồn, tàn hồn, chúng không ngừng giết chóc gào thét, làm cho nơi này trở nên càng thêm đáng sợ.

Nhưng khi gặp mặt nhóm thần vương như Lăng Tiếu, chúng đều tránh lui thật xa.

Hiện tại Lăng Tiếu cũng không có bất kỳ hứng thú gì với những tiểu hồn lực kia, không có được tinh thần lực của thần vương, đối với thần hồn của hắn hiện tại không có nửa điểm tác dụng.

Nhưng ngay lúc hắn vừa đi vào Chiến Loạn Uyên, vẫn có thể nhận thấy được bên trong có tàn hồn đạt tới thánh hoàng, làm cho hắn cảm thấy vô cùng tò mò.

Có thể lưu lại lực lượng thánh hoàng, người nọ lúc còn sống tuyệt đối là

không kém!

Hắn nghĩ thánh hoàng hơn mười vạn năm trước ở nơi này cũng không thể so sánh với tàn hồn kia.

- Vì sao ta không cảm ứng được sinh mệnh khí tức tồn tại? Chẳng lẽ lão tổ tông đã…

Lăng Phi cau mày lẩm bẩm.

Lăng Cương cũng chặt chẽ quan sát, cẩn thận nói:

- Ta cũng không cảm ứng được sinh mệnh khí tức!

- Không…có sinh mệnh khí tức, chỉ bất quá hắn đang ở dưới chân chúng ta, phi thường mỏng manh.

Lăng Tiếu cảm ứng được một ít khí tức quen thuộc từ dưới lòng đất truyền đến.

Khí tức này thật giống cảm giác như gặp mặt người thân, làm cho hắn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Ánh mắt đám người Lăng Phi nóng rực nhìn Lăng Tiếu, bọn hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu cảm ứng được chính là lão tổ tông của bọn họ.

Lúc này Lăng Tiếu tiếp tục bứt ra một giọt máu huyết, vãi xuống dưới. Giọt máu huyết lại đọng ở vị trí kia không rơi xuống đất.

Lăng Tiếu khẩn cấp truy theo giọt máu huyết, sau đó đi theo nó nhập vào trong lòng đất.

Nhóm người Lăng Phi không chút chần chờ cùng nhau xâm nhập theo sau.

Mặc dù bọn họ không phải thần vương thổ hệ, nhưng muốn dùng thần lực trực tiếp đi vào lòng đất cũng không phải là việc gì khó, chẳng qua không thể tùy ý như thần vương thổ hệ mà thôi.

Lăng Tiếu càng đi xuống càng cảm giác được khí tức kia thêm rõ ràng, trong lòng không khỏi kích động.

Một lúc lâu sau, bọn họ trực tiếp đi xuống dưới mười lăm vạn thước.

Đi đến nơi này, địa chất biến thành thêm cứng rắn, những chất liệu này phải có phẩm cấp thánh khí.

Đồng thời còn có một chút Địa Tâm Tuyền, là thánh dịch mà bất kỳ thánh giả nào cũng cần đến!

Mấy thứ này nếu đặt trong Huyền Linh đại lục là bảo vật quý giá, nhưng đối với nhóm người Lăng Tiếu không có bao nhiêu lực hấp dẫn.

- Còn chưa tới sao?

Lăng Phi truyền âm hỏi Lăng Tiếu.

Tốc độ của họ không ngừng giảm chậm lại, địa chất càng thêm cứng rắn, chỉ sợ muốn đi xuống sâu hơn nữa chính họ cũng khó thể phá vỡ loại địa chất này.

Huyền Linh đại lục trải qua vô số vạn năm thời gian, nham thạch địa chất đã biến thành tinh thạch, là loại thạch hình thành kết giới cho Huyền Linh đại lục, không phải dễ dàng phá hủy.

Lăng Tiếu đáp:

- Đã sắp đến, kiên trì thêm một hồi!

Lúc này Lăng Tiếu đã lấy ra Kim Long thương đi phía trước mở đường, hắn nhất định phải tìm được lão tổ tông.

Nhưng khi họ đi tới dưới hai mươi lăm vạn thước, thần khí không cách nào tiếp tục phá vỡ kết giới.

Lăng Tiếu cảm ứng được chỉ đi thêm một vạn thước là có thể tìm được người, bây giờ nên làm thế nào mới được!

- Nơi này đã là nơi sâu nhất của Huyền Linh đại lục, tinh thạch có thể so sánh với cường độ thần khí đỉnh cấp, muốn phá hủy thật không dễ dàng!

Lăng Tiếu thở dài nói.

- Nếu không dùng bán cổ thần khí đi!

Lăng Cương xen vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2179 - Tinh Huyết Tầm Tổ.

Lời của hắn vừa dứt, Lăng Phi liền nói:

- Không được, như vậy sẽ đem lực bình hành của Huyền Linh đại lục phá hư, đến lúc đó gia tốc đại lục hủy diệt, toàn bộ người ở nơi này sẽ chết!

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ qua như vậy hay sao?

Lăng Cương không cam lòng nói.

- Nếu lão tổ tông còn sống, hắn có thể cảm ứng được chúng ta đã đến nơi đây, Tiếu đệ, ngươi xem có cách nào bắt được liên lạc với lão tổ tông hay không?

Lăng Phi hỏi.

- Để ta thử xem đi!

Lăng Tiếu gật đầu, hắn nghĩ tới một biện pháp, đem cổ tay mình cắt vỡ, tùy ý cho máu rơi xuống dưới.

Đây không phải bổn nguyên máu huyết của hắn, nhưng ở trong khoảng cách gần như vậy hẳn phải có hiệu quả.

Quả nhiên máu vừa rơi vào mặt đất, liền nhanh chóng bị một cỗ lực lượng hấp thu.

Mà lúc này máu của Lăng Tiếu như không bị khống chế, lại bị hấp lực không

ngừng rút ra trong huyết mạch.

- Không xong!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, lập tức vận lực muốn ngăn cản máu của mình chảy ra.

Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã bị lôi kéo chìm vào sâu trong lòng đất.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể mình bị một cỗ hấp lực cường đại lôi kéo vào sâu trong lòng đất, thân thể bị lực đập đáng sợ khiến hắn không ngừng kêu lên thảm thiết.

Hắn đường đường có thực lực thần vương cao giai không ngờ lại không kháng cự được cỗ lực lượng này.

Đám người Lăng Phi muốn kéo lại Lăng Tiếu đã không kịp nữa, bọn họ muốn đuổi theo nhưng lại bị một cỗ lực lượng kết giới phi thường cường hãn ngăn trở lại, mặc cho họ phá vỡ thế nào cũng không thể hủy diệt được kết giới.

- Đáng chết, rốt cục là chuyện gì xảy ra!

Lăng Phi oán giận vung một quyền đánh thẳng vào trên kết giới nhưng không cách nào phá hủy.

Lăng Cương cũng cau mày, thần sắc vô cùng lo lắng.

- Nói không chừng là lão tổ tông muốn nhờ huyết mạch lực của Tiếu thúc để sống lại đâu!

Lăng Cương suy đoán nói.

- Sẽ không, lão tổ tông đã tu luyện thần công của tộc ta đến đỉnh phong, chỉ cần hắn còn sống muốn khôi phục căn bản không phải việc khó, làm sao cần có máu của Tiếu đệ đâu, trong chuyện này có lẽ có tình huống gì mà chúng ta không biết!

Lăng Phi nói.

- Chúng ta có cần hủy nơi này cứu Tiếu thúc hay không, dù sao có hủy thì đại lục cũng không phải lập tức mất đi lực lượng!

Lăng Cương nói.

- Không được, phá hủy kết giới, nơi này sẽ tai nạn không ngừng, hủy diệt sắp tới, huống chi chúng ta cũng chưa chắc phá hủy được kết giới này!

Lăng Phi phản đối, ngừng một chút nói tiếp:

- Chúng ta ra ngoài chờ đi, tin tưởng lão tổ tông sẽ không thương tổn Tiếu đệ!

Tiếp theo hắn dẫn đầu quay lại trên mặt đất.

Những người khác thoáng do dự sau đó đi theo, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện Lăng Tiếu đừng xảy ra việc gì.

Dưới lòng đất sâu trong Huyền Linh đại lục, nơi này tràn đầy lực lượng kết giới dày đặc.

Những lực lượng này bao vây hết thảy địa giới Huyền Linh đại lục, khiến cho nó vĩnh viễn tồn tại mà không dễ dàng hỏng mất.

Trước kết giới, thân thể Lăng Tiếu đã ngừng lại, máu tươi cùng tinh huyết cơ

hồ bị rút đi hơn phân nửa, còn nhiều hơn lúc bị kim long đàn hấp thu rất nhiều.

Huống chi lúc này hắn đã thành thần, huyết mạch lực so với ngày xưa càng quý giá.

Hiện tại mất đi phân nửa tinh huyết cùng máu tươi, quả thật lấy đi nửa mạng của hắn, rung chuyển căn cơ của hắn, muốn bù đắp lại không biết cần tốn hao bao nhiêu thời gian.

Thân thể Lăng Tiếu cơ hồ bị va đập thành thịt tương, nếu không phải thần thể cứng rắn hắn đã bị hôn mê.

Hắn không chút do dự lấy ra thật nhiều bổ huyết thần thảo cùng thần đan cắn nuốt, có thể bổ sung được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Một lúc lâu sau Lăng Tiếu cảm giác đầu óc mình thanh tỉnh hơn không ít, nhanh chóng vận công khôi phục lại thương thế.

Nhưng tốc độ khôi phục chậm hơn không ít, nếu không phải hắn mới uống vào thần thảo thần dược, chỉ sợ càng khó thể khôi phục lại.

Lăng Tiếu đứng lên mắng thầm:

- Chết tiệt, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Hắn đánh giá bốn phía, ngạc nhiên phát hiện mình bị vây trong một mảnh không gian kết giới muôn màu, trong kết giới không gian còn có thật nhiều lực lượng thủy nguyên!

Thủy nguyên chính là lực lượng hỗn độn thiên địa sơ khai, là thần bảo mà chính chí tôn thủy thần cũng phải đỏ mắt!

Không nghĩ tới dưới sâu trong lòng đất Huyền Linh đại lục lại có lực lượng thủy nguyên tồn tại.

Thần bảo nhìn qua như một khối cầu năng lượng, từng đợt cửu thải thần quang chớp động dây dưa, chiếu vào mắt Lăng Tiếu đến chói mắt.

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được lực hấp dẫn đến từ bổn nguyên, khiến cho hắn có một cỗ xúc động muốn tiến tới tiếp xúc năng lượng cầu.

Chỉ tiếc thân thể hắn không thể động đậy, năng lượng kết giới đem hắn gắt gao định trên kết giới.

Lăng Tiếu giãy dụa, nhưng lại phát hiện lực lượng trói buộc là cấp bậc chí tôn, bằng lực lượng của hắn muốn tránh thoát là không thể nào.

Lăng Tiếu có chút luống cuống!

Nếu như luôn bị vây ở nơi này, cả đời còn có ý nghĩa gì đáng nói?

Ngay lúc Lăng Tiếu dự tính dùng thần hồn phân thân đi ra phá hủy lực lượng kết giới, một thanh âm khàn khàn suy yếu truyền ra:

- Tiểu tử, ngươi là Kim tộc nhân?

Thần hồn của Lăng Tiếu run lên, hắn lập tức cảm ứng phương hướng phát ra âm thanh, đáp:

- Ta là Kim tộc nhân Lăng Tiếu, ngài…ngài chính là Hồng Vũ lão tổ tông?

Người có thể làm cho hắn có cảm giác quen thuộc, Lăng Tiếu dám chắc chính là vị lão tổ tông kia, bằng không máu huyết cùng tinh huyết của hắn làm sao bị hấp thu nhiều như thế đâu.

- Ha ha, tốt tốt, khó trách có thể tìm tới nơi này, đã hơn một ngàn tám trăm năm, ta còn tưởng rằng đời này cũng không còn cơ hội gặp lại hậu nhân của ta!

Thanh âm già nua tiếp tục truyền ra.

Lăng Tiếu tập trung ánh mắt nhìn qua ánh sáng tầng kết giới, có thể thấy được một thân ảnh khô quắt đang ở bên dưới kết giới.

Hắn nhìn không rõ gương mặt của người kia, nhưng hắn biết tình huống của đối phương càng tệ hơn hắn!

- Lão tổ tông, ngài vì sao bị vây ở chỗ này?

Lăng Tiếu hỏi.

Đây là người đứng trước mười trên chí tôn bảng, là một trong những nhân vật cao cấp nhất Thiên Vực, hắn không tin vị lão tổ tông kia không cách nào phá hủy được lực lượng kết giới nơi này!

- Ta cũng không muốn bị vây ở đây, đáng tiếc thực lực của tiểu gia hỏa ngươi còn kém một chút, máu huyết chỉ có một chút như vậy, nếu đạt tới chí tôn thì đã có thể giúp ta rời khỏi nơi đây!

Lăng Hồng Vũ đáp.

Nghe xong lời này Lăng Tiếu thật muốn khóc!

Bản thân hắn chỉ có bao nhiêu máu huyết, lão tổ tông hấp thu hơn nửa còn chê ít, chẳng lẽ thật sự muốn hắn đem cả mạng nhỏ dâng lên mới đủ sao?

Lăng Tiếu vừa định nói chuyện, Lăng Hồng Vũ nói tiếp:

- Nhưng nếu ta muốn rời nơi này đã sớm rời đi, là do chính ta nguyện ý bị vây ở nơi đây!

Lăng Tiếu nghe lời này thật mâu thuẫn, hắn hỏi:

- Lão tổ tông vì cái gì?

- Bởi vì ta muốn cứu lại vận mệnh tổ địa, hi vọng tộc của ta có cơ hội quay về tổ địa sinh tồn!

Lăng Hồng Vũ thập phần nghiêm túc nói.

Lăng Tiếu có chút khó hiểu:

- Lăng Tiếu không hiểu rõ ràng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2180 - Lão Tổ Tông. (1)

Hiện tại Huyền Linh đại lục không còn bao nhiêu thiên địa linh khí, bổn nguyên lực lượng càng ít, sao có thể để cho tộc nhân tiếp tục di chuyển về nơi đây?

- Ai!

Một thanh âm tiếng thở dài nặng nề truyền tới, ngay sau đó Lăng Hồng Vũ lại nói:

- Tình huống của Huyền Linh đại lục ngươi đã rõ ràng, lực lượng đang không ngừng giảm bớt, tiếp tục như vậy chỉ còn đường hủy diệt, ta ở nơi này muốn ngăn trở tốc độ lực lượng phân tán, khiến chúng không tiêu giảm nhanh như vậy, chỉ tiếc là ta quá xúc động!

Lăng Tiếu nghe lời của lão tổ tông, thật như lâm vào mây mù, không rõ hắn nói lời này là có ý gì.

Theo sau Lăng Hồng Vũ tiếp tục nói:

- Lúc trước ta cùng lão bất tử Ma Hổ tộc cơ hồ ôm nhau cùng chết, cũng may đã tu luyện thần công trong tộc đến cực hạn, may mắn kéo dài tàn thể, đáng tiếc lực lượng bổn nguyên nơi này quá loãng nên không cách nào làm cho ta khôi phục thực lực, cuối cùng ta lưu lại huyết mạch trong Vẫn Thạch thành sau đó đi khắp Huyền Linh đại lục tìm kiếm năng lượng thủy nguyên giúp ta khôi phục, cuối cùng dựa vào cảm ứng đi tới không gian này, phát hiện nơi này có chút máu huyết mà tộc ta còn lưu lại, ta mượn dùng máu huyết khôi phục chút lực lượng, sau đó tìm kiếm được đường tắt cho ta khôi phục, chỉ tiếc lúc ấy ta quá nóng vội, trực tiếp chui vào nơi đây, cuối cùng đã bị vây ở

chỗ này!

Tựa hồ đã lâu không nói chuyện nên hắn nói một tràng dài, dừng một chút nói tiếp:

- Nhưng ở vài chục năm trước ta lại có được một phần bổn nguyên máu huyết tương trợ, chút máu huyết không nhiều lắm nhưng đủ cho ta thoát khỏi nơi đây, nếu ta đoán không sai là nhờ trên người ngươi chảy ra, sau đó thông qua tộc khí của tộc ta truyền lên người của ta đi?

Lăng Tiếu nhanh chóng đáp:

- Dạ, lão tổ tông, lúc ấy ta vừa mới nhận tổ quy tông!

- Vậy là đúng rồi, nếu không nhờ chút máu huyết của ngươi, ta đã chết ở trong này từ mấy chục năm trước.

Lăng Hồng Vũ nói:

- Vốn ta nhờ chút máu huyết kia khôi phục chút lực lượng, đủ phá tan gông cùm xiềng xích nơi này, quay về lục địa, sau đó sẽ nghĩ biện pháp quay về Thiên Vực, nhưng hiện tại ta không thể làm như vậy!

- Vì sao không thể làm như vậy?

Lăng Tiếu buột miệng hỏi.

Đã có bổn sự rời khỏi nơi này, tin tưởng sẽ không ai muốn lưu lại chờ chết.

Lăng Hồng Vũ trầm mặc một lúc mới nói:

- Nếu như ta nói vì tổ địa của tộc ta ngươi có tin không?

- Vì tổ địa tộc ta?

Lăng Tiếu không hiểu ý tứ những lời này.

- Lực lượng Huyền Linh đại lục đã sắp tán loạn, mà nơi này còn là trung ương đại lục, là ngọn nguồn toàn bộ lực lượng kết giới, một khi ta hấp thu thủy nguyên nơi đây phá tan kết giới quay về Thiên Vực, Huyền Linh đại lục vỡ nát, toàn bộ người nơi đây sẽ chết, cho nên ta không thể làm như vậy, dù sao nơi này là tổ địa của tộc ta, còn có thật nhiều người đang sinh tồn tại nơi này, ta làm sao có thể không để ý tới sinh tử của họ đâu! Cho nên ta ở lại đây, lợi dụng lực lượng khống chế không cho thủy nguyên năng lượng khuếch tán ra bên ngoài, tranh thủ kéo dài thêm chút thời gian cho Huyền Linh đại lục!

Lăng Hồng Vũ nói.

Lăng Tiếu nghe xong lời này sợ ngây người!

Hắn không nghĩ tới vị lão tổ tông kia lại có ý chí như vậy, nhất thời làm cho hắn vô cùng kính nể!

- Vậy…vậy chẳng lẽ ngài tính toán luôn tiếp tục như vậy sao?

Lăng Tiếu không biết nên làm sao mới tốt.

Nếu là như thế, chẳng phải hắn cùng lão tổ tông đều bị vây khốn ở nơi đây vĩnh viễn?

- Nếu ngươi không đến đây, có lẽ ta chịu phận bất hạnh, nhưng ngươi đã đến, có lẽ còn có chút cơ hội cho ta rời nơi đây, còn có thể cứu lại Huyền Linh đại lục!

Lăng Hồng Vũ nói.

- Vậy…ta làm sao mới có thể cứu được ngài?

Lăng Tiếu vội vàng hỏi.

Mặc kệ cơ hội xa vời bao nhiêu, chẳng lẽ với lực lượng Kim tộc còn không cứu được lão tổ tông đi ra ngoài sao?

Nhưng hắn biết điểm mấu chốt chính là không thể phá hư hoàn cảnh nơi này mà có thể cứu được lão tổ tông đi ra mới xem như thành công, bằng không chỉ sợ hắn không muốn rời đi.

- Thực lực của ngươi bây giờ tuy không tệ, nhưng muốn cứu ta còn kém xa, cho dù chí tôn trong tộc có tới cũng không biện pháp cứu được ta, ta là tự nguyện lưu lại đâu.

Lăng Hồng Vũ nói, ngừng một chút mới tiếp tục:

- Muốn ta thoát khỏi kết giới nơi này, biện pháp duy nhất là ta khôi phục lực lượng, lúc ta giãy thoát cũng không thể phá hư cân bằng của Huyền Linh đại lục, đây là chuyện phi thường khó khăn, nếu là ta ngày xưa nói không chừng còn có cơ hội, hiện tại chỉ sợ…khó khăn ah!

Lăng Tiếu ngây người, lão tổ tông nói như vậy chẳng phải là không còn hi vọng sao?

Phải biết rằng trước kia lão tổ tông toàn thịnh đã là chí tôn đỉnh, chỉ có thực lực như vậy mới làm được, những người khác càng không cần phải nói.

Lăng Tiếu an ủi:

- Có hi vọng vẫn tốt hơn là không có, lão tổ tông mời nói xem, rốt cục nên làm như thế nào ta mới có thể giúp được ngài!

Lăng Tiếu không phải là người dễ chịu thua cuộc, hắn nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu như có thể hắn cũng hi vọng cứu được cả lão tổ tông.

- Ha ha, ngươi có được tấm lòng này thì tốt rồi!

Lăng Hồng Vũ cười nói, sau đó nói tiếp:

- Cũng được, ta sẽ nói cho ngươi nghe một chút, sau khi nghe xong chỉ sợ ngươi sẽ tuyệt vọng!

Ngay sau đó Lăng Hồng Vũ kể lại một ít bí mật mà Lăng Tiếu chưa từng được nghe qua.

Một lục địa thế giới hình thành phải trải qua hàng tỷ năm tháng không ngừng phát triển diễn biến mà đến.

Mà khắp bốn phía lục địa thế giới do đủ loại lực lượng kết giới thủy nguyên gia cố, khiến cho nó vĩnh viễn tồn tại, mà thiên địa linh khí cùng bổn nguyên lực lượng đều từ lực lượng thủy nguyên phân hóa mà ra, là chỗ dựa của toàn bộ sinh linh.

Nếu có một ngày thủy nguyên lực lượng bị phá hư, khiến nó không thể tuần hoàn sản sinh, như vậy ngày càng tán đi, sớm hay muộn sẽ xuất hiện thời gian khô cạn.

Tới ngày đó, chính là lúc lục địa thế giới hoàn toàn hủy diệt, toàn bộ sinh linh khó thể tiếp tục sinh tồn.

Hiện giờ lực lượng của Huyền Linh đại lục đã cạn kiệt gần hết, thủy nguyên

lực lượng còn thừa chỉ là một đoàn cửu thải thần quang trước mắt, một khi chút lực lượng thủy nguyên này cũng bị tan mất, như vậy sẽ không còn thiên địa linh khí, sinh cơ hoàn toàn đoạn tuyệt!

Mà Lăng Hồng Vũ cung cấp hai biện pháp có thể giải quyết vấn đề này!

Biện pháp thứ nhất là đem toàn bộ sinh linh rời khỏi Huyền Linh đại lục, sau đó Lăng Hồng Vũ hấp thu lực lượng thủy nguyên ở đây, trực tiếp phá vỡ kết giới rời khỏi nơi này.

Biện pháp này khó khăn chính là làm sao di chuyển bao nhiêu sinh linh tại đây dời sang địa phương khác sinh sống?

Trừ phi có thể đánh thông Vực Môn tại Thiên Điểm yếu tắc, đem tất cả mọi người truyền tống đi qua.

Biện pháp này một lần dứt khoát, nhưng muốn làm được có thể nói là không thể nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2181 - Lão Tổ Tông. (2)

Hơn nữa muốn đánh thông Vực Môn chí ít phải là chí tôn mới làm được, muốn di chuyển nhiều người như vậy, không biết phải cần tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, cho dù là Kim tộc dốc hết toàn lực chưa chắc làm được đến.

Biện pháp thứ hai vẫn là tốt nhất, vừa có thể cứu người lại có thể bảo trụ Huyền Linh đại lục, có thể nói là biện pháp vẹn toàn đôi bên!

Nhưng biện pháp thứ hai muốn thực hiện càng thêm gian nan.

Đó là phải dùng chín loại Thủy Nguyên Thạch bất đồng, nhờ vào một thần trận sư cùng chín chí tôn tu luyện thuộc tính bất đồng liên thủ bày ra Thủy Nguyên đại trận, làm cho lực lượng thủy nguyên có thể hình thành tuần hoàn, tiếp tục hấp thu các loại thủy nguyên trong thương mang, khiến cho Huyền Linh đại lục dần dần khôi phục lại, như vậy cho dù Lăng Hồng Vũ muốn dùng thủy nguyên còn thừa nơi này khôi phục thực lực, giãy thoát khỏi đây cũng chỉ làm Huyền Linh đại lục bị thiếu hụt lực lượng trong thời gian ngắn mà thôi, có Thủy Nguyên đại trận có thể rất nhanh bổ khuyết trở lại.

Thủy Nguyên đại trận ngoại trừ có thể giúp Huyền Linh đại lục bảo trì nguyên dạng, còn có thể không ngừng làm lớn mạnh lực lượng thủy nguyên của đại lục, đợi đến thời gian dài về sau, đại lục muốn khôi phục lại thiên địa linh khí nồng đậm cùng bổn nguyên lực lượng tràn đầy như thời viễn cổ cũng không phải là không thể nào, đến lúc đó địa giới đại lục sẽ dần dần mở rộng, nói không chừng còn có cơ hội trở thành một Thiên Vực thứ hai!

Thủy Nguyên đại trận tương đương với Bổ Thiên cổ thần trận, chỉ tồn tại

trong truyền thuyết, không biết có vị thần trận sư nào có được thủ đoạn kinh thiên địa, quỷ thần khiếp như vậy đây!

Huống chi muốn tìm được chín loại Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác nhau là chuyện cực kỳ khó khăn, bởi vì Thủy Nguyên Thạch chỉ tồn tại ở những đại lục không gian có được thọ nguyên ngoài trăm vạn năm, chỉ có chí tôn mới có khả năng xé mở hư không tiến vào loại địa phương kia tìm kiếm, mặt khác chỉ có thể tồn tại ở những nơi hiểm địa, nhưng những địa phương như vậy thậm chí cả chí tôn cũng tử vong thì người khác cũng đừng mong đi tới.

Thủy Nguyên Thạch đối với mỗi vị chí tôn mà nói chính là thần tài chí tôn đỉnh cấp, bao nhiêu năm cũng không nhìn thấy có bao nhiêu vị chí tôn có được Thủy Nguyên Thạch, huống chi còn là chín loại thuộc tính khác nhau, thật khó hơn lên trời!

Đương nhiên rất có thể tận sâu trong lòng đất của Thiên Vực sẽ có, nhưng ai dám đánh chủ ý với Thủy Nguyên Thạch của Thiên Vực?

Đây là chuyện làm nhiều người tức giận, bất kỳ chí tôn nào cũng sẽ không đứng yên trơ mắt mà nhìn.

Cho nên muốn tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch tuyệt đối là chuyện không thực tế.

Lăng Tiếu nghe xong hai loại biện pháp mà Lăng Hồng Vũ đã nói, hắn đương nhiên càng hi vọng thực hiện biện pháp đầu tiên, nhưng hắn phải biết tìm tài nguyên ở đâu để đánh thông Vực Môn, còn phải cho nhiều người thông qua, vậy cần có bao nhiêu thần tinh mới đủ!

Quả thật là chuyện không thể nào làm được, cho dù có thể hắn cũng không vĩ đại tới mức độ như thế!

Về phần biện pháp thứ hai tuy càng khó, nhưng chưa chắc không thể thực hiện được.

Kim tộc cũng có không ít chí tôn, cho họ đi tìm Thủy Nguyên Thạch đồng thời thu mua với các chí tôn trong Thiên Vực, tin tưởng vẫn có thể tìm được đi?

Mấu chốt chính là Thủy Nguyên thần trận trong truyền thuyết, có thể nói trong Thiên Vực muốn tìm người có thể bày trận thật sự là quá khó khăn!

Thần trận sư còn khó tìm hơn cả thần dược sư cùng thần khí sư, mà người có thể bày ra Thủy Nguyên đại trận cần phải có được thực lực chí tôn, muốn mời được nhân vật như vậy điều kiện thật sự quá hà khắc!

- Hai biện pháp này thật không dễ dàng, cho nên có nói với ngươi cũng vô dụng, dù cho các tiểu tử trong tộc hay biết, cũng không thể giúp được cho ta.

Lăng Hồng Vũ cam chịu nói.

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?

Trong lòng Lăng Tiếu tự nhủ.

Lão tổ tông vì thật nhiều sinh mạng người khác mà tình nguyện lưu ở nơi đây chờ chết cũng không muốn phá hủy kết giới nơi này.

Chẳng lẽ hắn không thể học theo tổ tông một lần, phải nghĩ biện pháp đem chuyện không thể biến thành có thể được sao?

- Lão tổ tông, kỳ thật ta còn có một biện pháp!

Lăng Tiếu cắn chặt răng nói.

- A, nói thử xem!

Lăng Hồng Vũ lơ đễnh nói.

- Năm đó ngài cùng người của Ma Hổ tộc tranh đoạt Hắc Diệu thần đỉnh, hiện tại đang ở trong tay ta, nó có thể chứa đựng người của một thành trì, ta có thể di chuyển người trong Huyền Linh đại lục thành từng nhóm đến Thiên Điểm yếu tắc, ngài cho rằng biện pháp này thế nào?

Lăng Tiếu hỏi.

Người luôn ích kỷ!

Lăng Tiếu vốn không muốn để ý sự sống chết của những người khác, bởi vì hắn cũng là người có tư tâm.

Nhưng hiện tại hắn phải thay tổ tông ngẫm lại, chỉ đành đem toàn bộ mọi người rời đi thì lão tổ tông mới chịu rời khỏi nơi này.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời kia, Lăng Hồng Vũ chợt trầm mặc xuống.

Lăng Tiếu tưởng hắn xảy ra chuyện gì, vội mở miệng hỏi:

- Lão tổ tông, ngài không sao chứ?

- Ha ha, ta không sao, không nghĩ tới ah…không nghĩ tới lúc trước ta không thể mở ra thần đỉnh lại để ngươi thu hoạch được, ta còn tưởng rằng chỉ có luyện dược sư mới được nó thừa nhận đâu.

Lăng Hồng Vũ cười nói.

Hắn vừa dứt lời Lăng Tiếu đã nói:

- Lão tổ tông, kỳ thật hiện tại ta đã là thần dược sư!

- Cái gì, ngươi còn là thần dược sư? Đây là sao vậy?

Lăng Hồng Vũ khó hiểu hỏi.

Trực hệ Kim tộc đều là kim thuộc tính, huyết mạch Lăng Tiếu gần gũi với hắn lẽ ra cũng như thế, vì sao lại trở thành thần dược sư, thật sự làm cho hắn khó hiểu.

Lăng Tiếu phải đem tình huống của mình kể lại cho vị lão nhân kia nghe qua một lần.

Ngay sau đó Lăng Hồng Vũ cười nói:

- Ha ha, tốt tốt, không nghĩ tới con cháu hậu bối của ta lại xuất hiện quái thai như ngươi, thật sự là phúc phận của tộc ta!

- Lão tổ tông quá lời.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói, tiếp đó lại hỏi:

- Lão tổ tông cảm thấy lời của ta vừa nói thế nào?

- Không tốt!

Lăng Hồng Vũ lập tức đáp.

Lăng Tiếu khó hiểu, hắn cảm thấy biện pháp này là tốt nhất, không cần lãng phí tài nguyên, cũng không cần đi tìm Thủy Nguyên Thạch, chỉ cần hắn chạy thêm nhiều lần nói không chừng chỉ cần vài năm thời gian là có thể đem toàn bộ mọi người trên đại lục di chuyển.

- Uống nước nhớ nguồn, thật sự không phải người nào cũng muốn rời khỏi cố hương, hơn nữa ngươi muốn thu toàn bộ bọn họ vào trong thần đỉnh, còn phải đi làm công tác tư tưởng, tốn bao nhiêu công phu! Huống chi sau khi ngươi dẫn bọn hắn rời khỏi, làm sao ổn định cuộc sống của bọn họ đây? Chưa chắc họ có thể thích ứng hoàn cảnh mới, chỉ sợ lúc đó họ chẳng những không xem ngươi là ân nhân mà còn là cừu nhân đâu!

Lăng Hồng Vũ nói.

Lăng Tiếu buột miệng nói ra:

- Nếu bọn hắn không nhìn được lòng tốt của người khác, thì khiến cho bọn họ toàn bộ chết ở chỗ này đi!

Bất kể như thế nào Lăng Tiếu cảm thấy biện pháp của hắn đã hoàn thiện nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2182 - Hai Biện Pháp.

Bằng vào nhân khí hiện giờ của hắn trong Huyền Linh đại lục, chỉ cần hắn vung tay hô lên, tin tưởng sẽ có thật nhiều người nguyện ý theo hắn rời đi. Nếu những người đó có câu oán hận, hắn liền buông tay mặc kệ, để cho họ tự sinh tự diệt cho xong.

Đây hoàn toàn là một lời nói giận dỗi.

Điều này chẳng thể trách Lăng Tiếu, hắn chỉ nghĩ đến an nguy của lão tổ tông, người khác chết sống hắn cũng không để trong lòng.

- Bỏ đi, chuyện này không cần ngươi quan tâm, dù sao hơn một ngàn tám trăm năm trước lão phu đã phải chết, ta sống không biết bao nhiêu năm, đã chán nản, có thể được đến hơn phân nửa máu huyết của tiểu tử ngươi cũng giúp ta sống thêm hai ba ngàn năm cũng không thành vấn đề, ta nên thấy đầy đủ!

Lăng Hồng Vũ nói.

- Lão tổ tông…

Lăng Tiếu định nói chuyện, muốn tiếp tục khuyên bảo nhưng lại bị lão tổ tông ngắt lời.

- Biện pháp của ngươi tốt, nhưng ta không muốn ngươi làm như vậy.

Lăng Hồng Vũ nói như đinh đóng cột, sau đó nói tiếp:

- Ta hút máu tươi của ngươi, tặng ngươi một lần tạo hóa, nhanh chóng báo tin cho người bên ngoài trước rồi nói sau, bằng không bọn hắn chờ không kiên nhẫn.

Lăng Tiếu không rõ Lăng Hồng Vũ có tính toán gì, nhưng lập tức dùng Truyền Âm Thạch báo tin cho nhóm người Lăng Phi, nói cho họ biết tình huống nơi này, dặn họ tạm thời không cần lo lắng.

Bên trên Chiến Loạn Uyên nhóm người Lăng Phi đều tỏ vẻ mừng rỡ.

Chỉ cần lão tổ tông còn sống vẫn là tốt nhất.

- Phi thúc, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Lăng Cương hỏi.

- Ở chỗ này chờ đi, nếu lão tổ tông muốn tặng tạo hóa cho tiểu tử kia, chỉ sợ không lâu trong tương lai tộc của ta có thêm một vị chí tôn, hơn nữa với chiến lực của tiểu tử đó, chỉ sợ tương lai trên chí tôn bảng lại có thêm Kim tộc nhân chúng ta!

Lăng Phi vô cùng cao hứng đáp.

Lăng Tiếu cũng không báo rõ tình huống của Lăng Hồng Vũ, nếu không nhóm người Lăng Phi chỉ sợ cao hứng không nổi.

Ngay sau đó Lăng Phi liền phái người quay về Tiếu Ngạo cung, đem chuyện nào báo tin, miễn cho họ lo lắng.

Về phần khu vực Chiến Loạn Uyên bị bọn họ tạm thời phong tỏa, bên trong Trung Vực không ai có khả năng đi vào trong khoảng thời gian này.

Tận sâu trong lòng đất, Lăng Tiếu vừa truyền tin xong lập tức có một chút lực lượng thủy nguyên tràn tới chỗ hắn.

- Hấp thu lực lượng thủy nguyên này có thể giúp ngươi nhanh tiến giai chí tôn, nhưng lực lượng thủy nguyên quan hệ đến năng lượng vận mệnh của Huyền Linh đại lục, ngay cả ta cũng luyến tiếc hấp thu, hiện tại tiện nghi cho ngươi, tuy rằng chỉ có thể cho ngươi một chút, nhưng đã đủ cho ngươi trở thành chí tôn!

Thanh âm Lăng Hồng Vũ vang lên bên tai Lăng Tiếu.

Thân hình Lăng Tiếu chấn động, cho tới bây giờ hắn không nghĩ tới mình có thể được nhận lực lượng thủy nguyên nơi này, đây chính là bổn nguyên lực lượng thăng cấp, dù là chí tôn cũng muốn hấp thu để tiến giai.

Theo lời của lão tổ tông, tuy chỉ cho hắn hấp thu một ít, nhưng đã đủ cho thực lực hắn tiến một bước, điều này làm sao để hắn không mừng rỡ?

Lăng Tiếu đè nén kích động trong lòng, lập tức ổn định tâm thần, vận chuyển thần công đem lực lượng hấp thu vào thân thể.

Có thể hấp thu lực lượng làm cho hắn tổn thất phần máu huyết kia thật xứng đáng, bởi vì máu huyết có thể bồi bổ trở về, nhưng không thể làm lực lượng gia tăng.

Lăng Tiếu vừa hấp thu một chút lực lượng, lập tức hóa thành bổn nguyên lực lượng tinh thuần khổng lồ, hắn chỉ cảm thấy kinh mạch giống như có vạn con ngựa chạy chồm, nếu không phải thân thể hắn được cường hóa chỉ sợ đã bị phá tan hủy diệt.

Dù là như thế Lăng Tiếu cũng không nhịn được gầm nhẹ một tiếng.

Lực lượng kia trướng mạnh như muốn làm toàn thân hắn nứt toác.

Hai môn thần công nhanh chóng đem lực lượng phân hóa hấp thu, thu liễm vào trong đan điền.

Theo thần lực ngưng tụ, thực lực Lăng Tiếu bắt đầu tăng lên.

Lăng Hồng Vũ có thể cảm nhận được lực lượng của Lăng Tiếu gia tăng, nhưng khi lực lượng vững vàng dừng tại thần vương đỉnh, hắn liền kinh ngạc!

Hắn cung cấp lực lượng đủ làm cho thần vương cao giai tiến lên bán thủy thần, thậm chí còn dư thừa, chỉ cần tiếp tục luyện hóa hơn nữa lĩnh ngộ cảnh giới chí tôn, muốn tiến vào chí tôn sẽ không thành vấn đề.

Nhưng lực lượng như vậy chỉ đẩy Lăng Tiếu lên tới thần vương đỉnh mà thôi.

Có thể thấy được Lăng Tiếu cần hấp thu lực lượng mạnh hơn người khác không biết bao nhiêu lần.

Lăng Hồng Vũ vốn dự định truyền thêm cho Lăng Tiếu, nhưng sau thoáng do dự hắn ngừng lại.

Phải biết rằng vừa rồi Lăng Tiếu hấp thu số lượng thủy nguyên đã tiêu hao năm ngàn năm thọ nguyên của Huyền Linh đại lục, nếu tiếp tục như vậy Huyền Linh đại lục sẽ càng sớm hủy diệt thêm một bước.

- Nội tình căn cơ của tiểu gia hỏa này thật ổn cố, tuy rằng chỉ là thần vương đỉnh nhưng không thua chiến lực của bán thủy thần! Hi vọng cơ duyên của tiểu tử kia nghịch thiên thêm một chút, có thể tìm kiếm được chín loại Thủy Nguyên Thạch, giúp cho tổ địa khôi phục thời rầm rộ viễn cổ, đến lúc đó đủ

loại thần vật sống lại, tộc của ta có thể di chuyển về nơi đây, sau này có thể độc chiếm tài nguyên mà người khác không tưởng được, đến lúc đó muốn trở thành bộ tộc đệ nhất cũng tuyệt không thành vấn đề!

Trong lòng Lăng Hồng Vũ nhủ thầm.

Lăng Tiếu đương nhiên không biết ý tưởng cao xa này của hắn.

Hiện tại Lăng Tiếu đang chìm đắm trong khoái cảm lực lượng gia tăng, không ngừng tích súc, chẳng những không tiến lên cảnh giới bán thủy thần mà còn nén lại, bởi vì hắn cảm thấy được lực lượng chưa đủ cho hắn thêm một bước, còn không bằng tích súc lại đợi ngày sau đập vào chí tôn tốt hơn.

Chỉ là có chút đáng tiếc lực lượng thủy nguyên vẫn bị ba dị vật trong thức hải chia sẻ không ít, bằng không có thể giúp cảnh giới của hắn càng thêm kiên cố.

Không biết qua bao lâu, thân hình Lăng Tiếu giãn ra, một cỗ lực lượng cường hãn từ trên người hắn tán phát, lực lượng kết giới gần bên đều bị hắn chấn đến nhộn nhạo tách ra.

Hắn cảm ứng được bằng vào lực lượng hiện tại của hắn muốn rời khỏi nơi này không thành vấn đề, nhưng tuyệt đối không thể tiếp tục xâm nhập xuống dưới.

- Đa tạ lão tổ tông thành toàn!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

- Ta chỉ có thể giúp ngươi được như vậy, hiện tại ngươi đã có thực lực rời khỏi nơi đây, nhớ kỹ đừng cho người trong tộc giải cứu ta, nếu ta muốn rời khỏi đều có thể đi được, trừ phi họ mang theo chín loại Thủy Nguyên Thạch

rồi hãy đến tìm ta đi.

Lăng Hồng Vũ nói.

Lăng Tiếu nghe hiểu được ý tứ của hắn, không biết nên làm sao khuyên nhủ.

Hắn phải đem chuyện này bẩm báo với cao tầng trong tộc, có lẽ họ sẽ có Thủy Nguyên Thạch cũng nói không chừng.

- Lão tổ tông, hay là ngài rút thêm chút máu của ta đi, như vậy ngài có thể chống đỡ thêm một thời gian, dù sao ta có thể dùng biện pháp khác bổ sung máu huyết!

Lăng Tiếu nói.

- Không cần, huyết mạch của ngươi quá gần với ta, ta sợ nhịn không được đem ngươi hút khô thì sao! Hiện tại ngươi lập tức rời khỏi đây đi!

Lăng Hồng Vũ dứt khoát nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2183 - Hấp Thu Lực Lượng Thủy Nguyên.

Lăng Tiếu không biết nói thế nào, đành đáp:

- Vậy lão tổ tông bảo trọng, chúng ta nhất định nghĩ hết biện pháp tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch trợ giúp lão tổ tông rời khỏi nơi này!

Dứt lời hắn đề thăng lực lượng đến cực hạn, xông thẳng lên trên mặt đất.

Thật vất vả chạm tới tầng địa tinh thạch, lúc này Lăng Tiếu mới thở ra nhẹ nhõm:

- Cuối cùng đã ra rồi!

Xông qua lực lượng kết giới, quả thật còn tiêu hao lớn hơn đại chiến với bán thủy thần!

Lăng Tiếu cũng không nghĩ nhiều, nuốt vào một viên thần đan lại tiếp tục xông lên.

Bồng!

Lăng Tiếu trải qua một phen cố gắng rốt cục đã xuyên qua mặt đất bay ra, nháy mắt hiện trên chín tầng trời.

Kim tộc nhân ở gần bên trấn thủ chứng kiến long ảnh thiếu chút nữa quỳ bái, ở trong mắt họ long ảnh tượng trưng tôn quý, chính là tượng trựng của huyết mạch đạt đến tận cùng.

- Tiếu đệ đã ra rồi!

Lăng Phi hô to.

- Thực lực của Tiếu thúc hình như…hình như càng thêm cường đại!

Lăng Cương kinh ngạc nói.

Lăng Phi hâm mộ gật đầu:

- Xem ra hắn được lão tổ tông tặng cho chỗ tốt thật lớn, thật làm người đố kỵ!

Lăng Tiếu hào tình vạn trượng, hắn không nghĩ tới quay về Huyền Linh đại lục một chuyến lại có thu hoạch lớn này, khiến thực lực của hắn tăng lên tới cảnh giới thần vương đỉnh.

Với thực lực của hắn cho dù gặp bán thủy thần cũng có thể trực diện nghênh chiến.

Về phần trong thiên thần vương, hắn có hi vọng chiến khắp vô địch thủ, nhưng hắn không quá hứng thú với việc bài danh mà thôi.

- Thủy Nguyên Thạch sao? Ta nhất định phải nghĩ biện pháp tìm đầy đủ!

Lăng Tiếu tin tưởng mười phần tự nhủ.

Đạt tới một bước này, chỉ cần hắn bồi dưỡng cảnh giới đầy đủ một chút là có thể tiến vào chí tôn.

Lăng Tiếu không cần hao tổn tinh thần vì chí tôn thần vật, hắn kế thừa hết thảy của Hồn Phong, trong đó có thần vật chí tôn, huống chi hắn còn có

được một kiện thần vật chí tôn mà người khác không có, đó là Thủy Nguyên Kết Tinh.

Thủy Nguyên Kết Tinh do Lăng Tiếu thu hoạch từ đầu Nguyên Thủy Thú phân chia mà ra, mỗi khối đều ẩn chứa lực lượng bổn nguyên bàng bạc, là thần vật trùng kích chí tôn tốt nhất.

Cho nên Lăng Tiếu mới có tự tin như thế.

Chỉ cần hắn trở thành chí tôn, bất kỳ nơi nào trong Thiên Vực hắn cũng dám đi, cho dù là cấm địa hắn cũng dám xông vào, đến lúc đó có lẽ hắn tìm được Thủy Nguyên Thạch cũng nói không chừng.

- Tiếu đệ, ngươi nhìn thấy lão tổ tông không? Tại sao hắn không đi ra đây?

Lăng Phi hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu đáp:

- Có nhìn thấy lão nhân gia, nhưng tình huống không được lạc quan!

Ngay sau đó hắn đem tình hình kể lại cho nhóm người Lăng Phi nghe qua.

Cả đám người nghe xong đều trầm mặc lại.

Bọn hắn không nghĩ tới lão tổ tông làm ra lựa chọn như thế, những hậu bối như bọn họ thật sự không cách nào nói được gì.

- Ta cảm thấy chuyện này quan hệ trọng đại, nhất định phải lập tức quay về trong tộc thương lượng với tộc trưởng bọn họ mới được, bằng không chỉ bằng vào chúng ta căn bản không khuyên được lão tổ tông!

Lăng Tiếu nói.

Lăng Phi gật gật đầu:

- Ngươi nói không sai, ta có nghe gia gia ta nói qua tính tình của lão tổ tông thật cứng rắn, một khi làm ra quyết định không cách nào quay đầu lại!

- Một khi đã như vậy, chúng ta không nên chậm trễ, lập tức khởi hành quay về trong tộc thông báo đi.

Lăng Cương đề nghị.

Lăng Tiếu lại nói:

- Ngũ ca, ngươi cùng mọi người đi trước một bước, ta sẽ đi theo sau!

Lăng Tiếu còn một đến Đông Hải một chuyến gặp Long Nữ, muốn đưa nàng cùng đến Thiên Vực sinh sống, ngoài ra hắn còn có hai huynh đệ cũng muốn gặp mặt một lần, hắn sợ ngày sau không biết khi nào mình mới trở về.

Lăng Phi lắc đầu nói:

- Chuyện này để Lăng Cương quay về bẩm báo được rồi, ta phải đi cùng với tiểu tử ngươi, bằng không rơi vào U Ảnh tộc ám toán, đến lúc đó xảy ra chuyện gì ta đảm đương không nổi!

Địa vị của Lăng Tiếu ở trong tộc không thể so sánh, cho nên Lăng Phi nhất định phải đi cùng Lăng Tiếu mới thấy yên tâm.

- Ngũ ca có thể yên tâm, với thực lực bây giờ của ta ngoại trừ chí tôn không ai ngăn cản được, huống chi chuyện này không thể sơ suất, ngươi nên cùng Lăng Cương đi thôi, đừng vì chuyện của ta mà lầm đại sự trong tộc.

Lăng Tiếu kiên trì nói.

Lăng Phi thoáng do dự, nghĩ tới khi trước Lăng Tiếu dùng một mũi tên bắn chết bán thủy thần, hắn cảm thấy cho dù bản thân mình đối mặt với Lăng Tiếu cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Huống chi hiện tại thực lực Lăng Tiếu tăng lên, hắn càng không tự tin chiến thắng.

- Được, hiện tại ta chạy trở về, nhưng Lăng Cương nên ở lại tiếp ứng ngươi, một mình ta về tốc độ sẽ nhanh hơn một ít!

Lăng Phi đáp.

Kỳ thật lần này hắn có mang theo thần vật cùng đi, có thể ở nơi này liên lạc với tộc nhân ở Thiên Vực xa xôi, để họ mở ra Vực Môn đón hắn trở về.

Nhưng bởi vì dùng thần vật tiêu hao lực lượng cùng thần tinh quá lớn, mà lão tổ tông lại không chịu cùng đi, Lăng Phi cũng không dám lãng phí cơ hội lần này.

Lăng Phi nói đi liền đi, không chút dây dưa.

Với tốc độ bán thủy thần của hắn quay về Thiên Vực cũng không bao lâu thời gian, nếu mang theo những người khác ngược lại biến thành rườm rà.

Lăng Tiếu mang theo nhóm người Lăng Cương nhanh chóng rời khỏi Chiến Loạn Uyên quay về Tiếu Ngạo cung.

Lăng Tiếu không muốn làm lỡ quá nhiều thời gian, hắn phải nhất định nhanh chóng đem việc ở đây xử lý hoàn tất sau đó đưa người cùng đến Thiên Vực, đến lúc đó nghĩ biện pháp đột phá chí tôn, có thể lập tức đi tìm Thủy Nguyên

Thạch.

Lăng Tiếu quay về cung liền đi tìm Đông Phương Tinh.

Đông Phương Tinh là thiên kim Đông Phương gia, lúc trước người theo đuổi nàng nhiều vô số.

Cách đây không lâu Lăng Tiếu đưa thần tuyền cho nàng tẩy tủy thân thể, khiến cho nàng tiến giai tu vi huyền đế đỉnh, chỉ còn cách nhập thánh một bước.

Khi Lăng Tiếu tìm đến Đông Phương Tinh, thấy nàng đang đả tọa hấp thu thiên địa linh khí, tìm hiểu lực lượng không gian.

Nhìn bộ dáng nhận chân của nàng, trong lòng Lăng Tiếu chợt nhói đau.

- Tinh nhi, muội đừng liều mạng như vậy, thực lực muội vừa mới tăng lên, phải nên củng cố, tốt nhất tu luyện thần kỹ, như vậy mới nhanh chóng lĩnh ngộ không gian lực lượng.

Lăng Tiếu ôn nhu nói với nàng.

Đột nhiên nghe được thanh âm của Lăng Tiếu, Đông Phương Tinh nháy mắt tỉnh lại.

Nàng tươi cười hỏi:

- Huynh làm xong việc rồi sao? Nhanh như vậy đã trở lại?

Nói xong nàng đến gần ôm lấy hắn.

Lăng Tiếu ôm nàng, khẽ hôn nói:

- Muội có muốn quay về thăm nhà không?

Ánh mắt Đông Phương Tinh lóe ra:

- Huynh cùng muội trở về sao?

Lăng Tiếu gật đầu:

- Đương nhiên!

- Thật tốt quá, từ sau khi gả cho huynh, huynh cũng không có bao nhiêu lần về thăm nhà với muội, lần này huynh phải bồi muội, chỉ có hai chúng ta, không cho mang theo tỷ muội khác!

Đông Phương Tinh lập tức hoan hô.

Lăng Tiếu cười khẽ:

- Được, chỉ có hai chúng ta!

Dứt lời hắn ôm nàng xuyên lên chín tầng trời, thân hình xuyên qua không gian, tốc độ nhanh đến cực điểm.

- Tiếu, huynh thật lợi hại, tốc độ này thật nhanh!

Đông Phương Tinh lần đầu tiên cảm nhận được lực lượng khủng bố của Lăng Tiếu, nhịn không được kinh hô, ánh mắt tràn ngập sùng bái.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2184 - Ngươi Có Muốn Quay Về Nhà Mình Nhìn Xem?

Nam nhân của nàng càng cường đại, càng chứng minh ánh mắt của nàng tốt, trở về nhà mình cũng thật có mặt mũi.

Từ Tiếu Ngạo cung đến Đông Phương gia chỉ đi chừng ba bốn canh giờ.

Đông Phương gia là đại gia tộc đệ nhất dưới Dược môn, hiện giờ địa vị không thay đổi, vẫn duy trì phong phạm thế lực lâu đời.

Khi Lăng Tiếu cùng Đông Phương Tinh về nhà, Đông Phương gia đều sôi trào lên.

Họ cũng mới nhận được tin tức Lăng Tiếu từ Thiên Vực trở về, đã phái người chạy đến Tiếu Ngạo cung.

Nhưng lúc ấy Lăng Tiếu đã đi Chiến Loạn Uyên nên không gặp mặt.

Mà giờ khắc này Lăng Tiếu đến bái phỏng, tự nhiên làm cho họ vô cùng vui sướng.

Phải biết người từ Thiên Vực trở về, thực lực liền có thể biết được.

Lăng Tiếu chào hỏi Đông Phương mỗ mỗ cùng người của Đông Phương gia, sau đó định đến Đông Hải Long Cung.

Nhưng người của Đông Phương gia quá nhiệt tình, giữ chân hắn tổ chức tiệc mừng, nhất là Đông Phương Hùng, nhất định muốn uống say một trận với hắn.

Cuối cùng Lăng Tiếu quyết định để Đông Phương Tinh lựa chọn một số người của Đông Phương gia cùng theo chân hắn đến Thiên Vực.

Xem như đây là một chút tình nghĩa của người làm con rể như hắn đối với Đông Phương gia.

Đông Phương Tinh nghe được cảm động muốn khóc.

Kỳ thật nàng cũng muốn nói với Lăng Tiếu nhưng lại e ngại mở miệng, bởi vì nàng cũng không muốn chia tách với cha mẹ nàng ở hai thế giới.

Lưu lại Đông Phương gia hai ngày, Lăng Tiếu một mình đến Long Cung, dặn Đông Phương Tinh chờ hắn trở lại.

Lăng Tiếu thật nhanh đi tới trước Đông Hải Long Cung, hắn là khách khanh Long tộc, không ngại bị người cự tuyệt bên ngoài.

Lại trở về Đông Hải Long Cung, Lăng Tiếu có một cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

Hắn phát hiện trong Đông Hải Long Cung hội tụ lực lượng nồng đậm hơn nơi khác, mà bổn nguyên lực lượng thật không ít.

Thật hiển nhiên nơi này đã sớm bị Long tộc hấp thu không ít tinh hoa, lưu lại sử dụng trong tu luyện.

Thậm chí có thể so sánh được với Thiên Điếm yếu tắc.

- Khách khanh tướng quân, nhiều năm không gặp thật làm lão quy vô cùng tưởng niệm!

Một thân ảnh thấp bé từ xa đi tới.

Sau lưng người này còn mang theo mai rùa, đi đường chuyển động nhìn qua thập phần buồn cười, đó chính là Long Cung Quy thừa tướng.

- Ha ha, ta cũng thật tưởng niệm Quy thừa tướng ah!

Lăng Tiếu tiến lên nghênh đón cười nói.

- Lão Quy cũng không đáng cho khách khanh tướng quân tưởng niệm đi, lần này ngươi tới là gặp thập thất công chủ phải không!

Quy thừa tướng híp mắt cười nói.

- Đều giống nhau thôi, là muốn gặp thập thất công chúa cùng long vương.

Lăng Tiếu thẳng thắn nói.

Trong lúc nói chuyện, hai đạo thân ảnh từ cách đó không xa lướt tới.

Chính là đương kim long vương cùng thập thất công chúa.

Thực lực Lăng Tiếu đã khác hẳn ngày xưa, nhưng vẫn chắp tay chào long vương:

- Gặp qua long vương!

Long vương nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, ánh mắt trực thẳng nội tâm hắn, thấy rõ bản chất của hắn.

Nhưng Lăng Tiếu vẫn nhẹ nhàng tiêu sái, cho hắn một loại cảm giác mông lung nhìn không thấu.

- Khách khanh tướng quân nhiều năm không gặp, cảnh giới của ngươi thật phi phàm!

Long vương tán thưởng.

- May mắn có chút thu hoạch mà thôi.

Lăng Tiếu đáp, sau đó nhìn qua Long Nữ hỏi:

- Long Nữ, vẫn tốt chứ?

Long Nữ mừng rỡ nói:

- Lão đại, ta vẫn tốt, nhưng ta thật muốn đi theo lão đại thì tốt nhất!

Bất kể linh thú hay thần thú đều trực tính, không thích nói chuyện quanh co.

- Ha ha, sẽ có cơ hội!

Lăng Tiếu cười nói, lại nhìn qua long vương:

- Long vương, kỳ thật ta cùng Kim Long nhất tộc có chút sâu xa, không biết long vương có muốn gặp mặt Kim Long nhất tộc thái tử?

- Kim Long nhất tộc thái tử? Hắn ở nơi nào?

Long vương lộ vẻ kích động hỏi.

Vào thời viễn cổ, Long tộc đều là chủng tộc phi thường đoàn kết, bất kể là thuộc tính phái hệ nào, sẽ không hề bài xích phân mạch khác.

Trải qua thời đại dời đổi, trên Huyền Linh đại lục chỉ còn lại Thủy Long nhất tộc ở lại Đông Hải Long Cung.

Những Long tộc khác cũng không biết đã đi đâu, thậm chí họ còn nghĩ rằng đều đã bị diệt sạch.

- Hiện tại hắn đang làm khách trong địa bàn Hỏa Kỳ Lân, sẽ đến rất nhanh!

Lăng Tiếu nói.

Hắn cùng thập tam thái tử có cảm ứng, trong phạm vi nhất định hắn có thể trực tiếp truyền tin tức cho hắn.

- Tốt tốt, nhất định phải gọi hắn đến Long Cung một chuyến, thật không nghĩ tới Kim Long nhất tộc còn tồn tại, lúc trước họ là nhất mạch chiến lực cường hãn nhất Long tộc chúng ta đâu.

Long vương hưng phấn nói, sau đó nói tiếp:

- Tin tức này ta phải báo với lão long vương mới được, khách khanh tướng quân tâm sự trước cùng thập thất công chúa đi!

Dứt lời hắn đã biến mất.

Lăng Tiếu cùng Long Nữ trò chuyện, nhưng đa số là Long Nữ lắng nghe, Lăng Tiếu chỉ nói.

Đây là không có biện pháp, Long Nữ không thiện ăn nói, nhưng nàng đã tỏ thái độ, chỉ cần lão đại muốn nàng cùng đi thì nàng lập tức đi theo hắn.

Đối với tính cách này của nàng chính Lăng Tiếu cũng cảm thấy vui mừng, lần này hắn thật muốn mang theo Long Nữ cùng đi, thậm chí còn muốn đem

cả chân long của Long Cung đều đưa đến Thiên Vực.

Đây chẳng khác gì bán nhân tình cho Long tộc, ngày sau quan hệ nhất định càng thân thiết.

Đương nhiên hết thảy phải chờ đợi thập tam thái tử đến nơi đây mới có thể quyết định.

Thập tam thái tử rời khỏi Kỳ Lân bộ tộc, lập tức chạy tới Đông Hải Long Cung.

Khi hắn dùng chân thân xuyên vào Đông Hải, lập tức kinh sợ toàn bộ linh thú dưới đáy biển.

Thập tam thái tử vừa xuống biển, hai long vương cùng các thái tử công chúa đều lập tức cộng hưởng.

Trên Đông Hải mênh mông khôn cùng, hiện ra cảnh tượng quần long cộng vũ thật đồ sộ!

Lăng Tiếu cũng không hứng thú quan sát, chỉ cùng Long Nữ tiếp tục trò chuyện.

Một ngày trôi qua, Lăng Tiếu cũng không biết thập tam thái tử đang thương lượng gì với hai long vương.

Họ đi tới trước mặt Lăng Tiếu, lão long vương cùng long vương đều nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt hiền lành thân thiết mà dĩ vãng chưa từng có.

- Lúc trước ta phong ngươi làm khách khanh thật sự là chuẩn xác!

Lão long vương nhìn Lăng Tiếu nói.

- Vẫn nhờ lão long vương nâng đỡ, bằng không ta cũng không thể đi vào Long Trì, hoạt hóa huyết mạch lực!

Lăng Tiếu khiêm tốn.

Lăng Tiếu cũng không có dự tính xen vào việc của Long tộc, nhưng hắn tỏ ý muốn mang Long Nữ cùng đến Thiên Vực, như vậy Long Nữ sẽ càng nhanh chóng trưởng thành.

Hiện tại Long Nữ đạt tới bát giai đỉnh, nếu đi vào Thiên Vực tuyệt đối có thể lập tức tiến lên cửu giai.

Lần này lão long vương cùng long vương cũng không có ý kiến, vẻ mặt lại là vui sướng.

Xem ra họ đã bàn bạc rất hòa hợp với thập tam thái tử.

Lăng Tiếu lưu lại Long Cung hai ngày thời gian, mang theo thập tam thái tử cùng Long Nữ rời đi.

Lúc rời đi, toàn bộ chân long cùng binh tôm tướng cua đều đi ra đưa tiễn, đủ thấy họ thật xem trọng thập tam thái tử.

Cũng không phải nói Thủy Long nhất tộc không bằng Kim Long nhất tộc, mà là họ ở lại Huyền Linh đại lục đã không còn bao nhiêu lực lượng bổn nguyên, không đủ linh khí giúp họ tiến hóa ngoài thập giai, dù là lão long vương sống từ thời thượng cổ đến nay cũng chỉ là thập giai mà thôi, những người khác đều dưới cửu giai.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2185 - Trở Lại Đông Hải Long Cung. (1)

Nếu đưa họ đi tới Thiên Vực, chỉ sợ họ cũng không phải là đối thủ của những thánh thú bình thường khác.

Nhưng hiện tại thập tam thái tử xuất hiện đã mang đến hi vọng cho họ, có lẽ không cần bao lâu nữa họ có thể di chuyển toàn tộc đến Thiên Vực rồi.

Chuyện trong Long tộc Lăng Tiếu cũng không hỏi đến.

Sau khi Lăng Tiếu rời Long Cung, cũng không lập tức về Đông Phương gia, mà đi thẳng đến Linh Vũ các.

Tin tức hắn trở về đã rơi vào tai Linh Vũ các, tin tưởng Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đều nhận được tin, nhất định sẽ đến tìm hắn.

Nhưng họ đi đường sẽ thật lâu, còn không bằng hắn đi tìm họ nhanh hơn.

Hôm nay hắn muốn bay khắp Huyền Linh đại lục chỉ cần dùng vài ngày thời gian là hoàn thành.

Vị trí của Linh Vũ các cùng Đông Phương gia cách nhau thật xa, Lăng Tiếu phải bay hơn nửa ngày thời gian mới đến Linh Vũ thành.

Với thực lực hôm nay của Lăng Tiếu, nháy mắt đã tìm được Linh Vũ các, hắn phát hiện nơi này còn lớn hơn Tiếu Ngạo cung gấp mười lần.

Không gian cơ địa như vậy ít nhất phải tới cấp bậc thánh hoàng mới bố trí thành công.

Trước kia Linh Vũ các cũng từng xuất hiện thánh hoàng, có lẽ có không ít người đã đi Thiên Vực.

Thế lực lớn truyền lưu mấy vạn năm quả nhiên những thế lực bình thường không thể so sánh.

Thần niệm của hắn lướt qua, lập tức phát hiện trong Linh Vũ các có hai bán thánh hoàng, còn có gần hai mươi thánh giả, số lượng này quả nhiên là Tiếu Ngạo cung không thể so sánh.

Sở dĩ Tiếu Ngạo cung có thể nổi danh với Linh Vũ các, xem ra là vì họ luôn điệu thấp mà thôi.

Nhưng một ngày tên của Lăng Tiếu vẫn ở Tiếu Ngạo cung, thế lực trong cung vẫn cường đại nhất trong Trung Vực.

Thần niệm của Lăng Tiếu không ngừng lướt qua, qua một lúc dò xét rốt cục hắn tìm được Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh.

Nhưng hai người đang luyện đan cùng đúc khí thập phần chuyên chú, khiến cho hắn cũng ngượng ngùng đi quấy rầy.

Nhìn thấy thực lực của họ đều tinh tiến, trạng thái thật tốt, Lăng Tiếu cảm thấy yên lòng.

Nhưng tướng mạo của họ thành thục hơn ngày xưa, nếu tốc độ tiến giai không nhanh thêm nữa, chỉ sợ họ sẽ biến thành bộ dáng trung niên.

- Đã tới thời điểm dẫn họ rời đi!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Họ đã đánh chắc trụ cột trong Linh Vũ các, một khi đi tới Thiên Vực thì có thể thuận lợi phát triển.

Những năm gần đây Lăng Tiếu chưa từng quên họ, nhưng không biết họ còn xem hắn là lão đại của mình hay không.

Trong nháy mắt qua thêm một ngày, Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh đã xong công việc, đi tới đỉnh núi thường cùng nhau uống rượu.

- Gần đây Đường ca thế nào?

Hoa Hiểu Quế nằm trên ghế mây, uống rượu hỏi.

Hiện tại hai người tu vi bán đế, có hai vị thánh sư làm sư phụ, giúp cho họ có thật nhiều tài nguyên nên tu vi nhanh hơn những người cùng tuổi cũng không có gì là thần kỳ.

Hiện tại họ đã là luyện dược sư cùng luyện khí sư thất phẩm.

Thân phận như họ ở trong Linh Vũ các cũng khá được xem trọng.

- Còn có thể thế nào, cả ngày trừ bỏ đúc khí lại tu luyện, muốn chân chính vượt qua bán đế thành tựu huyền đế thật không dễ dàng, nhóm huynh đệ đi theo lão đại cũng đều đạt tới huyền đế từ lâu!

- Phải, luyện dược sư cùng luyện khí sư như chúng ta quả thật không thể so sánh với người chuyên tu võ, chúng ta phải phân tâm thành hai đó thôi!

Hoa Hiểu Quế thở dài:

- Không biết hiện tại lão đại ở Thiên Vực thế nào, lúc trước vì sao không mang theo chúng ta cùng đi mở rộng tầm mắt đâu!

- Ngẫm lại mà thôi, Thiên Vực đường sá xa xôi, hiểm yếu trùng điệp, ngay cả những người khác lão đại cũng không mang theo huống chi là chúng ta, không biết hắn hiện tại thế nào!

Đường Cương Lĩnh vừa uống rượu vừa đáp.

- Ta tin tưởng lấy năng lực lão đại, hẳn đã danh dương Thiên Vực chứ.

Hoa Hiểu Quế lộ vẻ hoài niệm nói.

Đường Cương Lĩnh vừa định nói chuyện, một thanh âm uể oải vang lên:

- Vậy cũng bị ngươi đoán được, thần côn cũng phải dựa bên đứng!

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh nghe được thanh âm đột ngột vang lên đều hoảng sợ ngây người!

Bọn họ đều đang cho rằng mình bị xuất hiện ảo giác.

- Đường ca, ngươi có nghe được gì hay không, sao ta lại cảm giác được hình như lão đại đang nói chuyện với ta đây!

Hoa Hiểu Quế nhìn Đường Cương Lĩnh hỏi.

Đường Cương Lĩnh nhìn quanh bốn phía, nói:

- Ta cũng nghe được, chẳng lẽ hai ta đều xuất hiện ảo giác hay sao chứ?

- Đoán chừng là như vậy, xem ra chúng ta quá tưởng niệm lão đại rồi, ha ha!

Hoa Hiểu Quế cười khổ nói.

- Khụ khụ, chú ý một chút, lão đại ta đây cũng không phải chơi đồng tính!

Lăng Tiếu chậm rãi từ trên không trung rơi xuống.

Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh giống như gặp quỷ, giật bắn mình.

Bọn họ đều biết Lăng Tiếu đã đi Thiên Vực, vì sao hắn lại đột nhiên trở lại?

Lăng Tiếu chỉ mới về hơn hai tháng, tin tức mới rơi vào tai Linh Vũ các, dù sao hai người vẫn chưa nhận được tin tức, bằng không khẳng định đã chạy tới Tiếu Ngạo cung.

Cả hai đều xoa mắt tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác.

- Các ngươi làm gì đây? Không phải nói tưởng niệm bổn lão đại sao? Hiện tại xuất hiện trước mặt mà hai ngươi còn không nhận ra sao!

Lăng Tiếu cười nói.

- Lão…lão đại thật…thật là ngươi sao? Ta không uống say đi?

Hoa Hiểu Quế trợn tròn mắt, bước lên đánh giá Lăng Tiếu.

Đường Cương Lĩnh tỉnh lại, kích động nói:

- Lão đại, ngươi đã từ Thiên Vực trở về rồi!

- Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta biến thành quỷ hồn về tìm các ngươi sao!

Lăng Tiếu vỗ vai hai người nói.

Gặp lại hai huynh đệ, tâm tình Lăng Tiếu thật tốt.

- Lão đại, thật là ngươi, ta nhớ ngươi muốn chết!

Hoa Hiểu Quế cảm nhận được độ ấm từ tay Lăng Tiếu, lập tức ôm chầm lấy hắn.

Đường Cương Lĩnh tươi cười kích động, thật sự vô cùng vui sướng.

Lăng Tiếu vỗ vỗ sau lưng Hoa Hiểu Quế, sau đó đẩy hắn ra:

- Tránh ra xa một chút, ta không có hứng thú với nam nhân!

- Hắc hắc, ta có hứng thú với lão đại là tốt rồi!

Vẻ mặt Hoa Hiểu Quế đầy ý cười đáp.

- Tới địa ngục đi!

Lăng Tiếu tức giận nói, sau đó lại hỏi:

- Thật nhiều năm không gặp, hai ngươi hỗn không tệ đi!

Lúc trước Huyền Diệu nhận định họ sẽ gặp cơ duyên tại Linh Vũ các, quả nhiên đã bị thần côn đoán đúng.

- Cũng không đến nỗi, khẳng định không bằng đi theo cạnh lão đại.

Hoa Hiểu Quế nhanh mồm nhanh miệng nói.

Đường Cương Lĩnh nói:

- Sư phụ đối với chúng ta không tệ, hiện tại ta là linh khí sư thất giai, Hiểu Quế là luyện dược sư thất phẩm!

- Ha ha, không tệ không tệ, nhưng lấy thiên phú của các ngươi vẫn có chút mai một.

Lăng Tiếu cười nói.

Thiên phú của hai người thật không kém, nếu đến Thiên Vực tuyệt đối sẽ phát triển nhanh hơn, nếu được bồi dưỡng muốn tiến cảnh thật không thành vấn đề.

- Lão đại có phải từ Thiên Vực trở về hay không? Bên kia chẳng lẽ thánh giả tuyệt đỉnh nhiều lắm? Thánh vật nhiều như kiến cỏ? Mau nói cho ta nghe với.

Hoa Hiểu Quế khẩn cấp nói.

- Ha ha, ngươi nói thật không sai, nơi đó chứng thật cao thủ nhiều như mây, thiên tôn cùng huyền đế chỉ là võ giả thấp kém mà thôi, thánh giả chỉ xem như mới nhập lưu.

Lăng Tiếu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2186 - Trở Lại Đông Hải Long Cung. (2)

- Oa, thật sự là cường đại như vậy sao!

Hoa Hiểu Quế sợ hãi than thở.

- Đây là tự nhiên, lần này ta đến muốn hỏi hai ngươi có muốn cùng ta đi Thiên Vực hay không, nơi đó sẽ có tiền cảnh hơn cho tương lai các ngươi.

Lăng Tiếu nói.

- Thật sự sao, ta nhất định phải đi cùng lão đại.

Hoa Hiểu Quế lập tức tỏ thái độ.

Đường Cương Lĩnh cũng động tâm, nhưng hắn dằn nén xúc động, bởi vì bao nhiêu năm nay hắn đã thói quen cảm giác ở trên người khác, nếu đột nhiên đi tới Thiên Vực chẳng phải bắt đầu từ bình dân hay sao?

Lăng Tiếu nhìn ra băn khoăn của hắn, nói:

- Lần này ta sẽ đem theo đại bộ phận người của Tiếu Ngạo cung đến Thiên Vực sinh sống, nơi đó thiên địa linh khí nồng đậm hơn ở đây gấp trăm lần, ta ở nơi đó cũng có chỗ đặt chân, nhưng bên kia cao thủ nhiều như mây, nếu không cẩn thận tai nạn chết người, chính các ngươi tính toán đi, dù sao ta sẽ không miễn cưỡng các ngươi.

Đối với huynh đệ của mình Lăng Tiếu vẫn thật tôn trọng, tốt xấu vẫn báo trước tình huống, miễn ngày sau họ sẽ hối hận.

- Được, ta muốn đi cùng lão đại, ngày nào đó trở thành dược tiên sư ta đã thỏa mãn!

Hoa Hiểu Quế không chút do dự nói.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ lên đầu hắn:

- Ngươi không đạt tới cảnh giới thần dược sư thì đừng nhận thức ta làm lão đại.

Hoa Hiểu Quế nghiêm mặt nói:

- Lão đại yêu cầu thật quá cao đi! Hay là trên Thiên Vực có thật nhiều thần dược sư sao?

- Không nhiều lắm, nhưng vẫn có!

Lăng Tiếu đáp, sau đó lại nói:

- Nhưng lão đại tin tưởng năng lực của ngươi, muốn trở thành thần dược sư chỉ là vấn đề thời gian!

Hoa Hiểu Quế nghe được lời này của Lăng Tiếu, trong lòng càng thêm khát vọng đi Thiên Vực.

Cho dù gặp phải hung hiểm tử vong, hắn cũng vô oán vô hối, bởi vì hắn tin tưởng lão đại tuyệt sẽ không gạt hắn.

Đường Cương Lĩnh do dự một phen nói:

- Được, ta cũng theo lão đại đi hiểu biết thế giới một phen!

Đường Cương Lĩnh cũng không muốn làm ếch ngồi đáy giếng, nếu Hoa Hiểu Quế cũng có dũng khí này, vì sao hắn lại không có đâu.

Có lẽ hắn có cơ hội trở thành thần khí sư cũng nói không chừng.

- Ha ha, tốt tốt, các ngươi là huynh đệ của ta, ta tuyệt đối sẽ không làm cho các ngươi hối hận quyết định này.

Lăng Tiếu cười sang sảng, tiếp theo còn nói:

- Việc này hai ngươi nên nói rõ với sư phụ của các ngươi, miễn cho bọn họ có ý nghĩ gì khác!

- Phải, sư phụ nếu biết chúng ta đi Thiên Vực sẽ không ngăn cản.

Hoa Hiểu Quế đáp.

Lúc này Đường Cương Lĩnh nói:

- Lão đại, vừa rồi sao ngươi đến được chỗ này của chúng ta?

- Ta tự nhiên là trực tiếp từ phía trên đi xuống, phòng ngự không gian của nơi này không tệ, nhưng muốn ngăn cản ta là không thể nào.

Lăng Tiếu thản nhiên đáp.

Hắn là thần vương đỉnh, muốn xuyên qua không gian cơ địa mà tránh cảm ứng của bán thánh hoàng thật dễ như trở bàn tay.

Đường Cương Lĩnh nghe xong lời này của Lăng Tiếu, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ!

Ngoài miệng Lăng Tiếu nói thật thoải mái, nhưng hắn có thể tránh qua tầm mắt lão tổ tông Linh Vũ các mà đến nơi đây, thực lực không biết đã đạt tới cảnh giới nào.

Điều này càng thêm kiên định quyết tâm đi tới Thiên Vực của hắn, hắn cũng muốn trở thành cường giả tuyệt đỉnh như thế!

Ba người vừa uống rượu vừa hàn huyên không ít chuyện.

Cuối cùng Lăng Tiếu để hai người đi nói rõ chút tình huống với sư phụ của mình, mà hắn dự định mang theo Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai đến Linh Vũ các, chính thức bái phỏng cao tầng.

Dù sao Linh Vũ các là nhà của Bạch Nguyệt Mai, hai nhà đã là thông gia, hắn bái phỏng thông gia cũng là chuyện bình thường.

Đồng thời hắn cũng ngại sư phụ Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh sẽ không đồng ý, hắn phải ra mặt thay họ nói chuyện, tin tưởng lời của hắn càng thêm có sức thuyết phục.

Mặt khác hắn còn muốn hỏi thăm tin tức một người khác.

Lăng Tiếu quay về Tiếu Ngạo cung, gọi Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai đến gặp mình.

- Cha, cha tìm con có việc gì, con còn định đi ra ngoài một chuyến đâu.

Phượng Lăng Thiên mang theo Bạch Nguyệt Mai đi tới hỏi.

- Lại mân mê độc vật của con sao! Con đã trưởng thành, đem thực lực tăng lên mới là chính đạo, đường ngang ngõ tắt đứng trước mặt thực lực tuyệt đối chỉ là rác rưởi!

Lăng Tiếu nghiêm khắc nói.

Cổ tộc vốn lấy việc luyện cổ làm chủ yếu, Phượng Lăng Thiên được đại tế ti nuôi lớn, mà bên cạnh hắn có Kim Tàm Cổ Vương, khiến cho Phượng Lăng Thiên từ nhỏ đã vô cùng hứng thú đối với độc vật.

Huống chi kim cổ thể của Phượng Lăng Thiên khiến cho hắn có ưu thế trong phương diện này, nên cũng luyện ra được một ít thủ đoạn.

- Cha, muốn con không luyện cũng được, cha đi nói với thái gia gia đi.

Phượng Lăng Thiên đem sự tình đổ lên người đại tế ti.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ nói:

- Hai đứa chuẩn bị một chút, ta đưa về Linh Vũ các một chuyến, lúc trước ta không tham gia hôn lễ của hai con, lần này trở về dù sao cũng nên đi bái phỏng thông gia một chút mới được.

Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai đều không hiểu vì sao Lăng Tiếu lại đột nhiên muốn đi Linh Vũ các, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bạch Nguyệt Mai còn xen lẫn chút lo lắng, thực lực của cha chồng thế nào nàng hiểu thật rõ ràng, trong lòng nhủ thầm:

- Chẳng lẽ công công muốn cùng Linh Vũ các đặt bài xem ai là thế lực mạnh nhất Trung Vực hay sao?

Có câu nói lấy chồng theo chồng, nhưng Bạch Nguyệt Mai cũng không mất gốc, các chủ Linh Vũ các đương kim chính là cha của nàng, trong lòng nàng tuyệt đối không hi vọng cha chồng ra tay với Linh Vũ các.

Phượng Lăng Thiên tựa hồ cảm ứng được tâm tư của thê tử, nhỏ giọng hỏi:

- Cha, cha thật sự chỉ đi gặp nhạc phụ thôi sao?

Lăng Tiếu không rõ ý tứ của Phượng Lăng Thiên, đáp:

- Phải đó, thuận tiện đi thăm Hoa thúc cùng Đường thúc của con, lần này cha cũng muốn đưa họ cùng đi.

- Ngoại trừ việc này không còn việc gì khác sao?

Phượng Lăng Thiên lại hỏi.

Lăng Tiếu khẽ nhíu mày, quát:

- Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng!

Phượng Lăng Thiên gãi gãi đầu nhìn thoáng qua vợ mình, sau đó nói:

- Cha, cha không phải đi đập bãi đi?

- Đập bãi gì?

Lăng Tiếu khó hiểu.

- Con nghe nói trước kia cha đánh bại một vị sư thúc của Nguyệt Mai tên Võ Bất Phàm, lần này chẳng lẽ cha dự tính ra tay với Linh Vũ các sao? Cha, nói thế nào Nguyệt Mai cũng là con dâu của cha, cha đừng làm quá mức căng thẳng ah!

Phượng Lăng Thiên mang theo vài phần cầu khẩn nói.

Cho dù trong một đời trẻ tuổi hắn xem như độc chiếm hàng đầu, nhưng đứng trước mặt cha mình hắn vẫn thật ngoan ngoãn.

Lúc này Lăng Tiếu mới hiểu được con của mình muốn nói gì, cười bảo:

- Thật không biết hai đứa nghĩ đi đâu vậy, chẳng lẽ cha là người không biết nói lý lẽ như vậy sao? Nói thế nào Linh Vũ các cũng là thông gia, cha sao lại làm gì họ đây, lần này cha đã nói đi gặp cha vợ của con bổ sung sính lễ mà thôi, bằng không người ta nói mình không biết điều, không xem trọng thê tử của con, thuận tiện đưa đi hai vị thúc thúc của con, nghĩ nhiều cái gì!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2187 - Ta Đối Với Nam Nhân Không Hứng Thú.

Bạch Nguyệt Mai nghe xong cuối cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó lộ vẻ vui sướng tươi cười nói:

- Đa tạ công công, con sẽ dẫn cả Vũ nhi cùng Trạch nhi đi chung, cho họ đi thăm ngoại công mới được.

Dứt lời nàng vội vàng đi tìm Lăng Vũ cùng Lăng Trạch.

Trong lòng nàng phi thường cao hứng, vị công công của nàng lúc vừa trở lại ban cho nàng không gian giới, bên trong có thật nhiều thánh vật, thượng hạng huyền tinh cùng thánh thảo, còn có thần công tu luyện cùng thần khí…

Lúc ấy nàng còn tưởng mình hoa mắt, nếu không phải chồng của nàng nói rõ thực lực của cha chồng thế nào, nàng thật cho rằng mình đã bị ảo giác.

Hiện giờ cha chồng nói muốn bổ sung sính lễ, điều này đối với cha nàng mà nói là chuyện tốt thật lớn, hơn nữa thật có mặt mũi.

Phải biết rằng lúc trước có không ít người phản đối nàng gả cho Phượng Lăng Thiên đâu.

Bạch Nguyệt Mai gọi Lăng Vũ cùng Lăng Trạch đi qua, hai tiểu tử kia vừa đi tới đã quấn quýt lấy Lăng Tiếu.

- Gia gia, chúng ta thật sự đến nhà ngoại công sao?

Lăng Vũ mở to đôi mắt đẹp hỏi.

Hiện tại nàng chỉ gần mười lăm tuổi, nhưng bộ dáng duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp động lòng người.

Lăng Trạch cũng hỏi:

- Gia gia, cháu muốn ngồi trên lưng Tiểu Kim thúc, như vậy thật phong cách anh tuấn đâu.

Lăng Trạch chỉ cưỡi trên Kim Sắc Lang Vương một lần, liền thích hắn, còn muốn được ngồi thêm lần nữa, cảm thụ cảm giác uy vũ sảng khoái kia.

Lăng Tiếu vỗ vỗ đầu hai người nói:

- Lần này gia gia cho hai đứa ngồi trên lưng thập tam thúc, còn phong cách hơn cả Tiểu Kim thúc đâu.

Mặc cho ai có được một đôi cháu nội long phượng thai tinh linh nghịch ngợm đều cũng vui vẻ vô cùng, Lăng Tiếu đương nhiên không ngoại lệ!

- Thập tam thúc? Chính là vị đại thúc tóc vàng lạnh lùng kia sao?

- Cái gì mà gọi đại thúc lạnh lùng, đệ thật ngây thơ, phải gọi là đại thúc uy mãnh.

Lăng Vũ cải chính.

- Ha ha, đúng vậy, chính là vị đại thúc tóc vàng, hắn chính là chân long thần thú! Là tồn tại cường đại nhất thế gian!

Lăng Tiếu cười nói.

- Oa, gia gia thật không gạt cháu? Cháu biết có cửu đại thần thú, phụ thân

nói đã bị diệt sạch rồi đi?

Lăng Trạch lộ ra biểu tình khoa trương nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Đó là do ánh mắt cha cháu thấp, chưa thấy qua cảnh đời nhiều, ta để cho thập tam thúc biến trở về chân thân cho hai đứa nhìn xem!

Dứt lời Lăng Tiếu mang theo hai người cùng vợ chồng Phượng Lăng Thiên đi ra ngoài không gian cơ địa, gọi về thập tam thái tử, cho hắn biến trở lại chân thân.

Một đầu chân long vô cùng uy mãnh bay nhanh trên chín tầng trời, đem trời cao chiếu sáng thành một mảnh ánh vàng rực rỡ.

- Chân long thật uy vũ, quả nhiên không hổ là thần thú cường đại nhất trên đời!

Vẻ mặt Lăng Vũ si mê than thở.

Lăng Trạch càng khoa trương kinh hô:

- Gia gia thật là lợi hại, ngay cả thần thú như vậy cũng có thể thu phục, sau này cháu nhất định giống như gia gia thu phục một thần thú chân long!

Không chỉ có hai tiểu tử bị khiếp sợ, ngay cả Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai đều bị chấn kinh.

Rốt cục Bạch Nguyệt Mai đã hiểu được vì sao chồng nàng sùng bái cha chồng đến như thế.

Nhân vật có thể làm bạn cùng thần thú, người thường còn có thể so sánh sao?

Nếu để cho nàng biết Lăng Tiếu còn một đầu chân long cùng một đầu kỳ lân, có lẽ nàng cũng phải hôn mê.

Lăng Tiếu mang theo bốn người bay thẳng đến Linh Vũ các.

Lần này Lăng Tiếu cũng không tiếp tục âm thầm đi vào, trực tiếp quang minh chính đại từ cửa chính bái phỏng các chủ Linh Vũ các đương kim, Bạch Quý Tấn.

Bề ngoài của Bạch Vũ Tấn đã trung niên, khí chất nho nhã, khí tức cực kỳ nội liễm, đã có được thực lực thánh giả đê giai.

Hắn mang theo thái thượng trưởng lão Linh Vũ các ra ngoài nghênh đón Lăng Tiếu, tỏ ý tôn kính.

Giữa bọn họ ngoại trừ quan hệ thông gia còn là hai cỗ thế lực cường đại nhất Trung Vực, lễ tiết vẫn nên làm.

Nếu họ biết thực lực của Lăng Tiếu, chỉ sợ không chỉ xuất động bấy nhiêu người.

- Ha ha, đã nghe qua uy danh Lăng lão đệ đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!

Bạch Quý Tấn từ phía xa đã nhiệt tình cười sang sảng nói.

Danh hào của Lăng Tiếu bản thân Bạch Quý Tấn đã sớm nghe qua.

Chỉ là lúc trước hắn cũng không quá xem trọng, nhưng từ sau khi tiểu sư đệ

Võ Bất Phàm bị Lăng Tiếu đánh bại, hắn mới bắt đầu chú ý Lăng Tiếu.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến chỉ trong thời gian ngắn Lăng Tiếu đã xây dựng Tiếu Ngạo cung, hơn nữa còn kề vai cùng Linh Vũ các.

Trong lòng hắn thầm bội phục vị thông gia bề ngoài vô cùng trẻ tuổi kia ah!

Lăng Tiếu cười nói:

- Bạch các chủ quá lời, tiểu đệ chỉ muốn tìm một chỗ sống yên ổn, bất đắc dĩ mới làm, làm sao so sánh được với Bạch các chủ.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Hơn nữa ngươi còn có được hài tử Nguyệt Mai, còn cho tiểu đệ có được một đôi cháu nội, tiểu đệ thật vô cùng cảm kích!

- Ngoại công, ngoại công, ngài còn không mau cho chúng ta đi vào, gia gia nói đến bổ quà tặng cho ngài đấy thôi!

Lăng Trạch thân thiết chạy tới kêu lên.

Bạch Quý Tấn cũng vô cùng yêu thích đôi cháu ngoại này, lộ vẻ hiền lành nói:

- Được được, ta mời mọi người đi vào thôi.

Đi vào đại điện Linh Vũ các, Lăng Tiếu trò chuyện một lúc với nhóm người Bạch Quý Tấn.

Bạch Quý Tấn hỏi thăm chuyện tại Thiên Vực, họ đều bức thiết muốn biết Thiên Vực có thật là thiên đường của võ giả hay không.

Lăng Tiếu cũng không tiết lộ quá nhiều, bởi vì thực lực của họ còn chưa đủ tư cách biết việc này, bằng không họ không khả năng thông qua cửa ải không gian kia.

Nhân cơ hội Lăng Tiếu nhắc tới chính sự, tỏ vẻ muốn gặp sư phụ của Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh, chuẩn bị đưa hai người họ đi tới Thiên Vực.

Việc này Bạch Quý Tấn không thể làm chủ, nhưng vẫn cho mời Phong Chinh cùng Thái Sử Quân ra gặp mặt.

Hai vị này chính là thiên trụ trấn tông của Linh Vũ các, ngoại trừ lão các chủ cùng một vị trưởng lão thái thượng hộ các khác thì quyền lực của họ là lớn nhất.

Phong Chinh cùng Thái Sử Quân dẫn theo hai đồ đệ rất nhanh đi ra đại điện.

Sắc mặt của họ thật khó xem, thật hiển nhiên kết quả cuộc nói chuyện không được lý tưởng.

Tính khí Thái Sử Quân thẳng thắn, trực tiếp nói với Lăng Tiếu không chút khách khí:

- Lăng cung chủ, tuy rằng ngươi đi qua Thiên Vực một chuyến mở rộng tầm mắt, nhưng cũng không thể mang đi đồ nhi của ta! Y bát của ta còn phải dựa vào hắn đến truyền thừa đâu.

Phong Chinh cũng thản nhiên nói:

- Lăng cung chủ chỉ là có ý tốt, sư đệ không nên tức giận, đem sự tình nói rõ là được.

Tiếp theo hắn nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Hiểu Quế cùng Cương Lĩnh là đệ tử thân truyền của chúng ta, biểu hiện của họ thật xuất sắc, tương lai sẽ trở thành thánh dược sư cùng thánh khí sư, Lăng cung chủ muốn mang họ đi chẳng khác gì phá hủy vận mệnh của chúng ta.

Ngoài miệng Phong Chinh nói thật thoải mái, nhưng mang theo khí thế không cho cự tuyệt, thật hiển nhiên trong lòng rất bực tức.

Hắn hoài nghi Lăng Tiếu đã thông khí trước với hai đồ đệ, dự tính đem đệ tử họ cực khổ bồi dưỡng lừa đi làm việc cho mình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2188 - Gia Gia Nói Bổ Sính Lễ Cho Ngài Đâu!

Sắc mặt Đường Cương Lĩnh cùng Hoa Hiểu Quế có chút lo lắng, nhưng biết nói thêm cũng chỉ vô dụng, hết thảy phải xem Lăng Tiếu xử lý như thế nào.

Lăng Tiếu uống hớp trà, cười nhẹ nói:

- Hai vị tiền bối, ta biết các ngươi đối đãi với Hiểu Quế cùng Cương Lĩnh rất tốt, nhưng các ngươi nên thay họ ngẫm lại, nếu để cho họ tiếp tục lưu lại đây, các ngươi có thể cho họ luyện thành loại đan dược này sao? Có thể cho họ luyện thành thánh khí thế này sao?

Dứt lời Lăng Tiếu lấy ra một viên Thánh Hoàng đan cùng một thanh thánh khí đỉnh cấp nhất.

Thánh Hoàng đan tản ra hương vị say nồng mê người, thánh khí lóe ra quang mang sáng ngời, nháy mắt hấp dẫn mọi người trong đại điện.

- Đây…đây là Thánh Hoàng đan trong truyền thuyết sao?

Phong Chinh nuốt ngụm nước bọt nhận đan dược hỏi.

Thái Sử Quân cũng cầm thánh kiếm trong tay kinh hô:

- Đây chính là thánh khí đỉnh cấp, theo lực lượng mà xem, tuyệt đối đã đến gần bán thần khí, thủ pháp đúc kiếm phi thường hoàn mỹ!

- Không sai, Thánh Hoàng đan cùng thánh khí đỉnh cấp, ở trên Thiên Vực chỉ là hàng hóa bình thường mà thôi! Hai vị nếu cảm thấy được có thể đem

hai người họ bồi dưỡng đến trình độ này, ta tuyệt đối sẽ không nhắc tới việc đưa họ đi!

Lăng Tiếu ngừng một chút mới nói tiếp:

- Nếu như không được, mời hai vị đừng ngăn cản họ đi tới cảnh giới càng cao hơn!

Dứt lời Lăng Tiếu phát ra chút khí tức, từng trận thần quang không ngừng chiếu sáng cả đại điện.

Thần quang bao phủ, khí thế như hồng!

Người trong đại điện đều cảm thấy có cỗ xúc động muốn lập tức quỳ bái, cho dù là Phong Chinh cùng Thái Sử Quân cũng là như thế.

Lăng Tiếu thu liễm khí tức, khôi phục lại bình tĩnh, trên mặt không có chút vẻ khác thường.

Nhưng người trong đại điện đều trở nên vô cùng cung kính.

Cho dù họ có mù mắt cũng cảm ứng được thực lực Lăng Tiếu cường hãn hơn họ không biết bao nhiêu lần. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Vào lúc này, bên ngoài đại điện có hơn mười hai cỗ khí tức cường đại hướng đại điện vọt tới.

Ngay sau đó hai lão giả nhìn thật thương lão lấy tốc độ cực nhanh xông vào trong đại điện.

Hai vị lão giả này chính là nhân vật trấn các của Linh Vũ các, một là lão các chủ Lạc Hạo Hoành, một là thái thượng hộ tông trưởng lão Hạng Bất Đinh.

Hai người đều có thực lực bán thánh hoàng, đều là nhân vật cùng thời với Hàn Khai, đã sống hơn vạn năm, xem như là những người già lão nhất trong Trung Vực.

- Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Lạc Hạo Hoành lập tức nhìn chằm chằm mọi người đang có mặt quát.

Vừa rồi khí tức kia tuy chỉ chợt lóe lên, nhưng bất luận kẻ nào đều cảm giác được khí tức khủng bố tồn tại.

Người của Linh Vũ các đều đứng dậy ân cần chào hỏi hai vị lão giả.

Sau đó Bạch Quý Tấn mở miệng giải thích:

- Lão các chủ, Hạng trưởng lão xin đừng khẩn trương, vừa rồi là…là Lăng cung chủ tản ra khí thế, hắn đến đây chỉ là làm khách.

Lạc Hạo Hoành cùng Hạng Bất Đinh đều nhìn Lăng Tiếu, đôi mắt mang theo ý trấn nhiếp nồng đậm.

Chỉ tiếc chút thực lực của họ ở trong mắt Lăng Tiếu thật sự không đáng giá nhắc tới.

Lăng Tiếu đứng lên chắp tay cười nhẹ nói:

- Làm kinh nhiễu hai vị tiền bối, thật sự là lỗi của ta!

Lăng Tiếu càng nhẹ nhàng, càng thấy rõ sự bất phàm của hắn.

- Nguyên lai ngươi chính là Lăng Tiếu, chẳng lẽ ngươi muốn khiêu khích Linh Vũ các chúng ta hay sao?

Hạng Bất Đinh không chút khách khí hỏi.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Linh Vũ các là thế lực lớn nhất Trung Vực, mà hai vị lại có thực lực bán thánh hoàng, sao lại có người đi tới khiêu chiến các vị đâu.

Lời này của Lăng Tiếu thật rõ ràng, trực tiếp nói ra thực lực của hai người, làm cho họ hiểu rõ hắn đã nhìn ra thực lực sâu cạn của họ, nhưng không có ý khiêu chiến, bởi vì họ còn chưa đủ tư cách.

Lúc này Lạc Hạo Hoành lộ ra vẻ động dung, hỏi:

- Sớm nghe nói Lăng cung chủ Lăng Tiếu đan võ vô song, hôm nay gặp mặt thật sự là rồng trong loài người, không biết Lăng cung chủ đến Linh Vũ các có chuyện gì quan trọng?

Lăng Tiếu không nói chuyện, Phong Chinh cùng Thái Sử Quân cầm thánh đan cùng thánh khí giải thích với hai lão giả.

Lúc này ánh mắt hai lão giả nhìn Lăng Tiếu đã càng thêm khác hẳn.

Có thể tùy tiện xuất ra thánh vật như vậy, đủ thấy thực lực Lăng Tiếu chỉ sợ đã vượt xa bọn họ.

Kế tiếp cuộc nói chuyện đã trở nên càng dễ dàng.

Hai vị lão giả không ngừng hỏi thăm Lăng Tiếu tình hình về Thiên Vực.

Suốt mấy vạn năm nay Linh Vũ các cách vài ngàn năm sẽ có người đến Thiên Vực, nhưng không có ai có thể quay về.

Vì vậy trong lòng họ tràn ngập tò mò.

Lăng Tiếu cũng lộ chút ít tin tức cho hai người, hơn nữa còn nói nếu họ nguyện ý hắn có thể đưa họ đến Thiên Vực.

Nhưng khi tới Thiên Vực hết thảy những chuyện khác phải nhờ vào chính bản thân họ đi làm, hắn không thể chiếu cố được quá nhiều người như thế.

Trong đại điện mọi người đều lộ vẻ hướng tới, nhưng họ cũng biết không phải bản thân mình muốn đi thì có thể tùy tiện ra đi.

Sau cuộc nói chuyện, rốt cục Linh Vũ các đồng ý cho Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh theo Lăng Tiếu đến Thiên Vực, ngoài ra Lạc Hạo Hoành cùng Hạng Bất Đinh cũng nguyện ý đi cùng.

Dù sao họ ở lại nơi này chỉ vô ích, căn bản không thể tiếp tục hấp thu bổn nguyên lực lượng, bọn họ sẽ không cách nào đột phá trở thành thánh hoàng chân chính.

Lăng Tiếu cũng không để ý mang theo thêm hai người, vì vậy đồng ý yêu cầu của bọn họ.

Hắn suy nghĩ, vạn nhất có một ngày lực lượng thủy nguyên của Huyền Linh đại lục có thể khôi phục tràn đầy, thật không biết bọn họ còn muốn rời khỏi nơi này nữa hay không.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn bọn họ lựa chọn đến Thiên Vực xem như là lựa chọn tốt nhất.

Về phần những người khác, Lăng Tiếu cũng không có ý định nhúng tay vào.

Cuối cùng Hoa Hiểu Quế cùng Đường Cương Lĩnh cũng thả xuống tảng đá

lớn trong lòng.

Lúc này Lăng Tiếu hỏi thăm Lạc Hạo Hoành:

- Đúng rồi, không biết Võ Bất Phàm Võ huynh đang ở đâu? Năm đó cùng Võ huynh đối chiến, để cho ta đạt được ích lợi không nhỏ!

Lời này của Lăng Tiếu thật chân thành, không có chút ý tứ châm biếm, hắn quả thật chỉ muốn gặp mặt Võ Bất Phàm một lần.

Đối thủ như vậy thật sự là khó cầu, mà thể chất lại là vạn người khó có được một người.

Lăng Tiếu tự nhiên chỉ muốn đem người có tiền cảnh như vậy mượn sức đến bên cạnh mình, ngày sau ở Thiên Vực sẽ có thêm người giúp đỡ.

Đồng thời hắn cũng nghĩ đến Viên Chiến Thiên, người thừa kế của Đấu Chiến Thánh Viên hắn nhất định phải tìm được, cũng không thể làm cho hắn bị mai một.

Lúc này thần sắc của người Linh Vũ các đều có chút khó xem, hiển nhiên tình huống của Võ Bất Phàm chỉ sợ không tốt lắm.

Lăng Tiếu có chút lo lắng vị kia xảy ra chuyện gì, lại hỏi:

- Chẳng lẽ Võ huynh…

Lúc này Lạc Hạo Hoành phất tay cho người khác lui xuống, chỉ lưu lại Hạng Bất Đinh, Bạch Quý Tấn, Phong Chinh cùng Thái Sử Quân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2189 - Đồ Vật Trong Này Là Thật Sự? (1)

Sau đó hắn mới mở miệng nói:

- Kỳ thật chúng ta cũng không biết hắn đi đâu, năm đó hắn đánh xong một trận với ngươi lần đầu tiên nếm mùi vị chiến bại, hắn ngồi xuống ba năm, cuối cùng từ biệt với lão phu, đi tìm cơ duyên của hắn. Chuyến đi kia kéo dài mấy chục năm, Linh Vũ các phái không ít người đi tìm hành tung của hắn nhưng không thu hoạch được gì, nếu không phải sinh mệnh ngọc đồng còn hào quang, lão phu còn cho rằng hắn đã đi vắng nhân thế.

Thần sắc Lạc Hạo Hoành tịch mịch nói không nên lời, Võ Bất Phàm là đệ tử xuất sắc nhất của hắn, mà thể chất hỗn độn chiến thể lại đứng đầu, tương lai nhất định phi phàm, muốn đi tới tuyệt đỉnh sẽ không thành vấn đề.

Nhưng hắn lại biến mất mấy chục năm, bọn họ đều hoài nghi Võ Bất Phàm đã đến Thiên Vực, hoặc có lẽ lâm vào hiểm cảnh mà không cách nào thoát khỏi.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nói:

- Nếu hắn còn sống thì không có chuyện gì đâu.

Võ Bất Phàm trời sinh chiến thể, tin tưởng gặp cơ duyên sẽ không thua gì chính bản thân Lăng Tiếu.

Chỉ là đáng tiếc không có cơ hội gặp lại hắn một lần, bởi vì còn có hậu lễ muốn đưa cho hắn.

- Chúng ta cũng hi vọng như thế.

Lạc Hạo Hoành khẽ thở dài.

Nếu không thấy Võ Bất Phàm, Lăng Tiếu cũng không còn chuyện gì để nói, ước hẹn thời gian cùng đi Thiên Vực, hắn liền đưa một không gian giới cho Bạch Quý Tấn, xem như bổ sung sính lễ cho thông gia.

Ban đầu Bạch Quý Tấn một mực chối từ, dù sao Tiếu Ngạo cung từng đưa tặng trọng lễ, làm sao còn cần thu thêm quà tặng một lần nữa.

Cuối cùng là Bạch Nguyệt Mai mở miệng khuyên cha nàng nhận lấy.

Bạch Nguyệt Mai hiểu rõ cha chồng tặng quà sẽ không kém, nếu cha nàng không nhận nhất định sẽ hối hận.

Bạch Quý Tấn nhìn thần sắc của nữ nhi, liên tưởng đến khí thế vừa rồi của Lăng Tiếu, do dự một chút vẫn thu vào.

Sau khi Lăng Tiếu rời khỏi Linh Vũ các, Bạch Quý Tấn lập tức nhìn xem đồ vật trong không gian giới, nhất thời kinh ngạc há to miệng, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin.

- Nguyệt Mai, đây…đồ vật trong này là thật sự?

Bạch Quý Tấn nhìn nữ nhi kinh ngạc hỏi.

Phong Chinh không đợi Bạch Nguyệt Mai trả lời lập tức hỏi:

- Các chủ, bên trong rốt cục có vật gì?

Bạch Quý Tấn thoáng do dự, đem một bộ phận đồ vật trong không gian giới

lấy ra cho mọi người xem.

Mọi người nhìn một đống thánh vật tản ra quang mang trước mắt, thậm chí ngừng thở!

Linh Vũ các là thế lực lớn nhất Trung Vực, trân quý không ít, nhưng so sánh với thánh vật trước mắt chỉ là cặn bã.

Trong mắt mọi người hiện lên tinh quang, chỉ hận không thể lập tức lấy thánh vật về làm của riêng.

Lạc Hạo Hoành hít sâu một hơi nói:

- Khó trách Lăng Tiếu có thể chiến thắng cao thủ cùng cấp bậc, nhất định hắn đã lấy được cơ duyên nghịch thiên tại Thiên Vực đi!

Hạng Bất Đinh nói:

- Chúng ta cùng hắn rời đi, mới có thể nâng cao một bước, Linh Vũ các cùng Tiếu Ngạo cung đã có quan hệ liên minh, trong vòng vạn năm ta tin tưởng Linh Vũ các sẽ không gặp chuyện gì sóng gió quá lớn, chúng ta đi cũng yên tâm.

- Được, trở về giao phó một chút sự tình, ai biết trong Thiên Vực sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Lạc Hạo Hoành lên tiếng, rời khỏi chủ điện.

Hạng Bất Đinh dặn dò Bạch Quý Tấn:

- Quý Tấn, ngày sau Linh Vũ các nhờ vào ngươi, có nhóm thánh vật này, cảnh giới của ngươi sẽ tiến thêm một bước, nhất định đừng đem cơ nghiệp tổ

tông lưu lại làm hỏng!

Dứt lời hắn cũng ra ngoài.

Phong Chinh cùng Thái Sử Quân đều nhìn đống thánh vật, thần sắc thật nóng nảy.

Trong lòng Bạch Quý Tấn chỉ biết nhủ thầm:

- Hai vị trưởng lão, làm người đừng quá tham lam!

Dù hắn không muốn nhưng vẫn cầm vài món thánh vật phân cho hai người, sau đó đuổi họ rời đi.

Khi trong chủ điện chỉ còn lại Bạch Quý Tấn, Phượng Lăng Thiên cùng Bạch Nguyệt Mai, hắn khẩn cấp hỏi:

- Thiên nhi, hiện tại cha của con đã đạt tới cảnh giới gì vậy?

Phượng Lăng Thiên xòe tay nói:

- Con cũng không biết, nhưng cha con từ bên cung môn bay qua đây chỉ cần nửa ngày thời gian!

Lời nói này của Phượng Lăng Thiên thật đủ dọa người!

Từ Tiếu Ngạo cung đến Linh Vũ các phải hơn trăm ngàn vạn dặm, mượn dùng truyền tống trận với thực lực của hắn cũng phải đi hơn hai tháng thời gian, mà Lăng Tiếu chỉ cần nửa ngày thời gian bay qua, đây là khái niệm gì?

- Khó trách hắn có thể dễ dàng xuất ra nhiều thánh vật như vậy!

Bạch Quý Tấn nhìn không gian giới trong tay kinh hãi nói.

Lăng Tiếu để Phượng Lăng Thiên, Bạch Nguyệt Mai cùng đôi long phượng thai tạm ở lại trong Linh Vũ các, chờ khi nào đến lúc đi Thiên Vực sẽ đón họ quay về Tiếu Ngạo cung.

Không biết hành tung của Võ Bất Phàm, trong lòng Lăng Tiếu có chút không cam tâm.

- Đi tìm Viên Chiến Thiên trước đi! Người này có lẽ sẽ không cự tuyệt lời mời của ta!

Lăng Tiếu thì thầm một câu, xé mở không gian bay về một phương hướng.

Bên trong một dãy núi trùng điệp nằm ở đông nam Trung Vực, tận sâu trong núi có một chốn nhạc viên chuyên dành cho hầu tử.

Trong phạm vi hơn mười ngọn núi cao đều là hầu tử ở lại, thanh âm tiếng xèo xèo không ngừng vang ra xa.

Ở ngọn núi hùng vĩ nhất có một thác nước ầm ầm ngày đêm, kích thích thật nhiều bọt sóng, tiếng vang đinh tai nhức óc.

Sau thác nước là một động phủ ẩn mật, bên trên còn khắc một dòng văn tự cổ đại “Thủy Liêm Động”.

Ba chữ kia giống như súc tích lực lượng, làm cho người ta cảm giác thật kinh sợ, người thường nếu nhìn thấy chỉ sợ phải bị chấn hộc máu.

Bên trong động phủ có một thân ảnh cao tráng mặc khải giáp màu vàng, khuôn mặt vừa giống người lại giống vượn, làm cho người ta có cảm giác uy hiếp vô hình, hắn giơ lên bầu rượu uống ừng ực, hai mắt lộ ra lệ khí nồng

đậm, thần sắc có vẻ vô cùng buồn bực.

Nhìn kỹ trên thân hắn có một vết sẹo vô cùng dữ tợn, vết sẹo thật sự quỷ dị, không ngừng tràn ra vết máu nhìn thật dọa người.

Chung quanh thân ảnh này còn có một lão hầu tử cùng vài đầu kim cương viên đang quỳ, thực lực ngoài bát giai.

Cỗ thế lực này có thể xem như là tồn tại cao cấp nhất ở bất kỳ địa phương nào trong Trung Vực.

Thân ảnh đang uống rượu chính là Viên Chiến Thiên, hiện tại dấu hiệu hóa vượn đã ngày càng rõ ràng, thực lực từ tu vi huyền đế đạt tới thánh giả trung giai.

Tốc độ tiến giai như vậy tuyệt đối có thể làm mọi người lâm vào khiếp sợ.

Nhưng với sức chiến đấu của Viên Chiến Thiên, cho dù gặp thánh giả cao giai hoặc linh thú bát giai cao cấp cũng khó thể làm hắn bị thương.

Nhưng hiện tại hắn quả thật bị thương, nhưng thương thế không thể khép lại, như vậy chỉ còn có nước chờ chết.

Trong lòng Viên Chiến Thiên phi thường không cam tâm, hắn cảm thấy nôn nóng uất ức vô cùng.

Mấy ngày trước hắn khiêu chiến một đầu độc đường lang bát giai đỉnh biến dị, muốn phân rõ ai mới là vương giả chân chính của phiến sơn mạch này.

Cuộc chiến kia hắn lấy yếu chống mạnh đánh độc đường lang thất bại thảm hại, chiếm hết thượng phong.

Nhưng cuối cùng chỉ vì khinh thường, hắn chỉ muốn làm cho độc đường lang phải thần phục hắn, bởi vậy gặp đánh lén, bị độc đường lang hung hăng chém rách thân thể.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2190 - Đồ Vật Trong Này Là Thật Sự? (2)

Toàn thân độc đường lang chứa đầy kịch độc, phá hỏng phòng ngự của Viên Chiến Thiên, thiếu chút nữa đã chém hắn thành hai đoạn.

Cho dù hắn đã một gậy đập chết độc đường lang, nhưng vết thương của hắn không cách nào cầm máu.

Đã vài ngày trôi qua hắn vẫn cố gắng chống chọi không để mình ngã xuống.

Nhưng hắn biết mình không còn chịu được bao lâu, không ngừng dùng rượu mê hoặc bản thân, khiến cho mình quên đi đau đớn tử vong.

Hắn nghĩ tới một đạo thân ảnh, cả đời này bị hắn xem làm mục tiêu muốn đánh bại, hiện giờ xem ra hắn đã không còn khả năng.

- Ngươi…tất cả các ngươi lui ra đi thôi!

Độc tố trên người Viên Chiến Thiên bắt đầu lan tràn, máu sắp chảy khô, nói chuyện cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

- Vương tử!

Lão hầu rung giọng nói, nước mắt tràn ra.

Mấy đại kim cương viên đều không ngừng vỗ ngực kêu to.

- Đi ra ngoài!

Viên Chiến Thiên cầm kim bổng đứng lên quát, kim bổng cắm xuống mặt đất chấn rung động phủ.

Cho dù chết hắn cũng không muốn có ai chứng kiến hình dáng này của hắn.

Lão hầu cùng mấy đại kim cương viên đều đi ra ngoài, quỳ gối trước thác nước, không ngừng ngẩng mặt lên trời kêu to, tiếng kêu bi thương truyền ra xa.

Ngay sau đó toàn bộ hầu vượn đều ý thức được điều gì, chạy tới bên thác nước quỳ xuống, thanh âm bi minh truyền ra xa, nhất thời tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía.

Khi Lăng Tiếu tìm tới nơi đây, bị những thanh âm thê lương kia làm hoảng sợ nhảy dựng.

Lúc trước Viên Chiến Thiên xuống núi trợ giúp hắn, từng nói qua mình ở trong dãy núi này, cho nên Lăng Tiếu mới tìm được nơi đây.

Nhưng hắn vừa đi tới đây đã nghe nhiều hầu vượn bi thương kêu to, không cần phải hỏi nhất định đã có chuyện xảy ra.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn quanh liền tập trung một lão hầu đã biến hóa, lão hầu kia từng cùng Viên Chiến Thiên trợ giúp hắn.

Lăng Tiếu nháy mắt rơi xuống trước mặt lão hầu hỏi:

- Hầu gia, đã xảy ra chuyện gì sao? Viên huynh đâu?

Lão hầu cùng vài đầu đại kim cương viên bị Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, không ít hầu vượn lộ ra lệ khí dầy đặc muốn bổ nhào tới.

Lão hầu nhận ra Lăng Tiếu, kêu thảm thiết:

- Vương tử hắn…tình huống của hắn không ổn!

Lăng Tiếu cau chặt mày, thần niệm quét vào động phủ, cảm ứng được khí tức của Viên Chiến Thiên như sắp biến mất.

- Không tốt!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, thân hình như điện hướng thác nước bắn tới.

Lão hầu cùng vài đầu kim cương viên lập tức mất đi khí tức Lăng Tiếu, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người, còn cảm thấy vừa rồi mình bị hoa mắt.

Không bao lâu bọn hắn cảm ứng khí tức của vương tử dần dần khôi phục, hơn nữa lực lượng không ngừng trướng cao, linh khí trong núi đều bị hấp thu vào trong Thủy Liêm Động.

Trong nháy mắt mấy ngày trôi qua, khí tức trong Thủy Liêm Động rốt cục tăng lên tới đỉnh.

Oanh long!

Một thanh âm tiếng nổ vang lên, thác nước nổ tung bọt sóng, một đạo ảnh tử vọt ra ngoài, vạn đạo kim quang không ngừng nhấp nháy trên không trung.

Hống!

Thanh âm tiếng viên khiếu kinh khắp vạn dặm, một đầu hư ảnh Đấu Chiến Thánh Viên uy vũ hiện ra, khiến toàn bộ hầu vượn nơi này quỳ sụp dưới đất không ngừng kinh hô lên.

Ngay sau đó lại thêm một đạo thân ảnh từ trong thác nước bay ra, nhưng người kia thật điệu thấp, chỉ nhìn Viên Chiến Thiên đang lăng không đứng thẳng với vẻ hài lòng.

- May mắn đúng lúc chạy tới, nếu không người này đã chết.

Trong lòng Lăng Tiếu tự nhủ.

Viên Chiến Thiên từ trên trời giáng xuống, giao phó một tiếng với lão hầu cùng nhóm kim cương viên, cho toàn bộ hầu vượn tản đi.

Sau đó hắn bay tới chỗ Lăng Tiếu nói:

- Tuy rằng ngươi đã cứu ta, nhưng một ngày nào đó ta sẽ đánh bại ngươi! Nhưng đến lúc đó ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Lăng Tiếu hiểu rõ Viên Chiến Thiên, hắn nói như thế đã xem như có ý cảm tạ.

Lăng Tiếu vỗ vai hắn nói:

- Ta phải cảm tạ trước, ta sẽ chờ ngày đó đến, nhưng ta sẽ không thua.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Ta từ Thiên Vực trở về, dự tính mang ngươi cùng đi!

Lăng Tiếu không giải thích nhiều với Viên Chiến Thiên, nhưng hắn biết người này lĩnh ngộ được thành ý của hắn.

Viên Chiến Thiên nhìn Lăng Tiếu, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, ngay sau đó đột nhiên xuất thủ.

Vừa rồi hắn được thần tuyền giải độc, đã tẩy tủy thân thể một lần, làm cho hắn đột phá cấp bậc, trở thành thánh giả cao giai.

Kim bổng toàn lực nện xuống hướng Lăng Tiếu, không gian lực lượng sụp đổ, uy lực thập phần khủng bố cường đại, dù là thánh giả đỉnh muốn tiếp chiêu cũng không dễ dàng.

Nhưng Lăng Tiếu không tránh né, đón đỡ một chiêu oanh kích của Viên Chiến Thiên.

Oanh long!

Một đạo kim mang nổ tung, thanh âm chấn rung khiến không gian lực lượng chung quanh đều nhộn nhạo trùng xa.

Một chiêu này Viên Chiến Thiên đã dốc hết lực lượng.

Viên Chiến Thiên nhìn kim mang khuếch tán, trong mắt bắn ra tinh mang, sau đó trên mặt hiện vẻ kinh hãi.

Bởi vì Lăng Tiếu vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn hắn mỉm cười, tựa hồ không bị chút ảnh hưởng.

- Hiện tại thực lực của ngươi như thế nào?

Viên Chiến Thiên nắm chặt kim bổng hỏi.

Dù hắn biết thực lực mình kém xa Lăng Tiếu, nhưng hắn muốn biết chênh lệch đến bao nhiêu.

- Thần!

Lăng Tiếu trả lời thật ngắn ngọn.

Đồng tử Viên Chiến Thiên co rụt mạnh, lông vàng dựng thẳng, hiển nhiên vô cùng chấn kinh với kết quả này.

- Được, ta đi với ngươi!

Viên Chiến Thiên không chút do dự, dứt khoát đáp.

Những người cần liên hệ đã liên lạc xong, mọi chuyện cũng đã an bài.

Lăng Tiếu dự tính qua thêm ba ngày sẽ đưa những người đã an bài xong đến Thiên Vực.

Lần này di chuyển chủ yếu là vì muốn sáng tạo hoàn cảnh tốt cho bọn họ, làm cho họ nhanh chóng tiến giai, để họ có cơ hội vĩnh sinh bất tử.

Trước khi rời đi Lăng Tiếu dùng thánh vật đem một ít huyền đế của Tiếu Ngạo cung đề thăng thành thánh giả, lại làm cho những thánh giả bị hắn khống chế trước kia tăng lên cấp bậc, để họ có thể luôn luôn bảo hộ Tiếu Ngạo cung, dù cho bọn họ rời đi cũng tuyệt đối không làm Tiếu Ngạo cung nguy hiểm.

Về phần vị trí cung chủ Tiếu Ngạo cung do Lục Thế Dân kế thừa.

Lục Thế Dân chừng bảy mươi tuổi, xem như xấp xỉ tuổi của Tân Lập, là đệ tử ban đầu Tiếu Ngạo cung mới thành lập, bái nhập môn hạ đường chủ Xà đường Lãnh Xà.

Điều kiện thân thể Lục Thế Dân không quá xuất chúng, nhưng lực lĩnh ngộ cùng tài trí hơn người, thường thường có thể học một biết mười, tốc độ tu luyện không thua kém người cùng thế hệ, thậm chí còn nhanh hơn không ít.

Lãnh Xà cũng dốc túi tương thụ, đem sát kiếm đạo mình lĩnh ngộ truyền thụ cho hắn.

Lục Thế Dân lĩnh ngộ, sáng chế ra tiểu thế giới thượng phẩm linh cấp, hơn bốn mươi đã đi vào cảnh giới thiên tôn, đứng đầu trong cùng cấp bậc tại Tiếu Ngạo cung, mặt khác đáng nhắc tới chính là hắn từng tham gia hoàng bảng, đạt được danh hiệu Sát Hoàng.

Lục Thế Dân đã có thực lực thiên tôn đỉnh, chỉ kém một bước đã đột phá huyền đế.

Sau khi được các lão đường chủ tiến cử trở thành cung chủ, Lăng Tiếu lại đề thăng thực lực của hắn lên tới huyền đế trung giai, ban thưởng thánh dịch, một lần nữa tu chỉnh thể chất của hắn một lần, để cho hắn yên tâm trấn thủ Tiếu Ngạo cung, đợi tương lai có người mới tiếp nhận vị trí hắn có thể đến Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2191 - Gặp Lại Viên Chiến Thiên.

Lục Thế Dân tự nhiên không hề có chút dị nghị.

Vừa có thể tăng trưởng thực lực, có cơ hội bước lên thánh giả, hắn đã cảm thấy phi thường hài lòng, huống chi hắn còn ngồi lên vị trí cung chủ.

Hết thảy chuẩn bị xong xuôi, Lăng Tiếu liền đón tiếp mọi người quay trở lại trong cung.

Lần này Lăng Tiếu quay về Thiên Vực chỉ là tạm thời, hắn tin chắc không lâu trong tương lai hắn sẽ trở lại Huyền Linh đại lục.

Nếu quả thật có thể chữa trị Huyền Linh đại lục, nói không chừng sẽ có một ngày mọi người cần di chuyển về lại nơi này.

Lúc Lăng Tiếu còn chưa quay về Thiên Vực, Lăng Phi đã về tới trong tộc, đem những chuyện đã xảy ra tại Huyền Linh đại lục báo cho tộc trưởng Lăng Bác.

Cuối cùng toàn bộ đại lão trong tộc lập tức triệu tập trưởng lão hội, bắt đầu thảo luận chuyện này.

Cuối cùng họ cũng không thể xuất ra được kế hoạch, bởi vì họ hiểu biết lão tổ tông, hắn nói chuyện luôn có một không hai.

Nếu mạo muội cưỡng chế cứu hắn đi ra làm hủy Huyền Linh đại lục, chỉ sợ vị kia sẽ hoàn toàn nổ bạo.

Sau một phen thương nghị, họ quyết định chờ Lăng Tiếu trở về, nghe xem đề nghị của vị hậu bối kia mới làm tiếp tính toán, đồng thời phái người đi tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch sớm làm chuẩn bị.

Mặt khác còn có một việc, khi Lăng Tiếu quay về Huyền Linh đại lục thì Dược Minh công hội của Thiên Nguyên địa vực đã phái người mang theo một phần thiệp mời, mời vị thần dược sư trẻ tuổi Lăng Tiếu đến Dược Minh nghiệp đoàn tham gia sự kiện luyện đan.

Sự kiện này cử hành chỉ nhắm vào thần dược sư trẻ tuổi, mục đích là vì tuyên dương cùng trao đổi thuật luyện đan.

Nếu ai có biểu hiện xuất sắc sẽ được ban thưởng hậu hĩnh, cũng có cơ hội cùng chí tôn dược thần trao đổi.

Về phần ban thưởng các thần dược sư cũng không để trong lòng, nhưng nếu có thể trao đổi với chí tôn dược thần, tuyệt đối là điều mà các thần dược sư tha thiết ước mơ.

Cho nên mỗi một lần được Dược Minh nghiệp đoàn mời, đối với thần dược sư là một loại quang vinh vô hạn.

Mà chỉ nhắm vào những thần dược sư tuổi trẻ mà thôi, đối với những người thành tài muộn màng sẽ không có được đãi ngộ như thế.

Khi Thiên Long môn nhận được tin tức này đều vô cùng hưng phấn.

Phải biết trong mười mấy vạn năm, chỉ có Trịnh Xán được mời một lần, nhưng lại không được chí tôn dược thần xem trọng, khiến cho hắn tiếc nuối cả đời.

Về phần những thần dược sư khác căn bản không được cơ hội này một lần

nào.

Nhưng sự kiện luyện đan của Dược Minh công hội càng ngày càng đến gần, nhưng vẫn chưa thấy Lăng Tiếu trở về, điều này làm người của Thiên Long môn vô cùng sốt ruột.

Nếu bỏ lỡ ngày sau sẽ không còn cơ hội tốt như thế.

Một khi Lăng Tiếu trở thành chí tôn dược thần, người đến nhờ vả Thiên Long môn sẽ càng nhiều, thực lực tông môn sẽ tăng trưởng gấp bội lần.

Ngoại trừ sự kiện này, U Ảnh tộc đã bắt đầu bố trí kế hoạch diệt sát Lăng Tiếu.

Đã liên tục bị tiêu diệt vài bán thủy thần, chí tôn U Ảnh tộc rốt cục ngồi không yên.

Một khi để Lăng Tiếu trưởng thành, U Ảnh tộc sẽ bị tiêu diệt, nhất định phải áp dụng hành động một kích giết chết.

Nhưng kế hoạch lần này nhất định phải hoàn thiện chu đáo, tuyệt đối không thể xảy ra chút lầm lỗi, bằng không để chí tôn Kim tộc xuất động, chỉ sợ U Ảnh tộc phải xong đời.

Thực lực U Ảnh tộc so với thời thượng cổ đã xuống dốc rất nhiều, không có thực lực chính diện khiêu chiến Kim tộc, bằng không cũng không sợ hãi như thế này.

Trải qua thương nghị, bọn họ dự tính đem tin tức Lăng Tiếu đạt được Hồn tộc truyền thừa báo cho những cổ tộc khác.

Tin tưởng không chỉ có U Ảnh tộc có hứng thú đối với Long Phượng Thần

Cô, những người khác cũng không muốn bỏ qua.

Chỉ cần cổ tộc khác ra mặt, vậy cho dù Kim tộc cường đại cũng không dám dễ dàng vọng động.

Lần này U Ảnh tộc đã liên lạc với những cổ tộc lánh đời trong Thiên Long địa vực, bọn họ đã từng hợp tác với U Ảnh tộc đối phó Hồn tộc, về phần những cổ tộc ở địa vực khác họ không lộ ra, nếu làm họ vượt giới đi đối phó một người chỉ sợ sẽ gây nên đại động tĩnh.

Bên trong có Thú nhân tộc đã bị người cho rằng diệt sạch, bọn họ có được sức chiến đấu cường hãn, khả năng biến thành thú nhân, nếu không phải do bọn họ hoạt hóa huyết mạch quá ít tuyệt đối cũng không thua kém gì Kim tộc.

Từ thời thượng cổ bộ tộc của họ còn bị kỳ thị hơn cả Hồn tộc, người khác đều cảm giác họ là tạp chủng, bởi vì họ mang theo huyết mạch hỗn hợp.

Cũng bởi vì như thế, thiên tính của họ hung hãn, thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Đương nhiên lúc Hồn tộc chưa bị vây công, bọn hắn chỉ muốn nhặt tiện nghi, cướp đoạt tài nguyên của Hồn tộc, khi đó Thú nhân tộc xâm nhập vào nhân loại, làm cho người ta lâm vào kiêng kỵ.

Theo thời đại chuyển dời, Thú nhân tộc đắc tội quá nhiều người, bị người diệt sát, mà bọn hắn bắt đầu biết học tập che giấu tung tích, không dễ dàng hiện thân, chỉ tới thời điểm mấu chốt mới biến thân giết địch.

Tuy tộc nhân của họ ít ỏi nhưng là chủng tộc cường đại không thể không khiến người xem trọng.

Mặt khác còn có hai đại cổ tộc cường đại lánh đời, chính là Mộc Văn tộc

cùng Dực nhân tộc.

Tuy hai chủng tộc này cũng không có ân oán lớn với Hồn tộc như U Ảnh tộc, nhưng từng có không ít mâu thuẫn.

Hết thảy là vì năm xưa Hồn tộc quá mức hung hăng bá đạo, một lời không hợp liền ra tay giết người, vì vậy mới rơi vào kết cục bị chư tộc vây công diệt sát.

Mộc Văn tộc trời sinh trên người có vân gỗ, mà hình dạng vân gỗ nhiều ít đại biểu thành tựu tương lai khác nhau.

Bọn họ sinh hoạt bên trong núi non hoang lĩnh, không ai biết hành tung của bọn họ.

Nghe nói trong tộc của họ có một gốc Linh Lung Thần Thụ, đây là cổ thụ thần kỳ bài danh thứ tư trong chín thần thụ, nổi danh như Bất Tử Thụ.

Chính vì có sự tồn tại của thần thụ kia, người của Mộc Văn tộc có dị năng thần kỳ nhìn rõ lòng người, khiến cho họ trong lúc chiến đấu đều có thể nhìn thấu công kích của đối thủ mà trước tiên ứng đối.

Bởi vì Mộc Văn tộc có được dị năng thần kỳ như thế, giúp họ thấy rõ hiểm ác thế nhân, cho nên họ lựa chọn ở ẩn, không kết giao với nhân loại, bởi vì họ thật dễ dàng thấy rõ ý đồ của người khác làm họ hiểu rõ nhân tính tham lam là vĩnh viễn không chừng mực.

Về phần Dực nhân tộc khi họ sinh ra đã có một đôi cánh, làm cho họ có được ưu thế phi hành tiên thiên mà những nhân loại khác không thể so sánh.

Nhân loại bình thường đều phải đạt tới vương cấp mới có thể phi hành, mà Dực nhân tộc bẩm sinh đã làm được, hơn nữa không tiêu hao linh lực, tốc độ

lại nhanh chóng vô cùng.

Bọn họ tự nhận là trời sinh thần loại, vô cùng cao ngạo, khinh thường nhân loại khác cùng thú tộc.

Lúc trước bởi vì cá tính cao ngạo này mà họ kết thù oán với Hồn tộc, về sau chư tộc vây giết Hồn tộc bọn hắn cũng có tham gia.

Bọn hắn thật hứng thú đối với Long Phượng Thần Cô của Hồn Phong, lúc trước vây giết Hồn tộc chính vì thần khí này.

Cho nên lần này U Ảnh tộc đem tin tức truyền cho bọn hắn chính là vì để Dực nhân tộc bắt giết Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2192 - Tam Đại Cổ Tộc.

Bởi vì Dực nhân tộc là một trong những cổ tộc cường đại không e ngại chính diện đối chiến cùng Kim tộc!

U Ảnh tộc mang tin tức này truyền cho ba tộc, mộc vân tộc không đại biểu cho cái gì, mà thú nhân tộc chi mạch Lang Nhân nhất tộc cùng Hùng Nhân nhất tộc thì có hứng thú, mặt khác dực nhân tộc càng nguyện nhất định phải có.

U Ảnh tộc lần này có ý định thừa nước đục thả câu, xem có thể thu được chỗ tốt cuối cùng hay không.

Đương nhiên bọn chúng cần nhất chính là Long Phượng Thần Cô.

Nếu không phải Chí Tôn không thể tùy tiện xuất ra, bằng không họ không tùy tiện mang tin tức này cho tộc khác biết, nếu như tộc khác xuất Chí Tôn ra sẽ hấp dẫn Kim tộc chú ý, như vậy bọn họ cũng dễ làm ngư ông đắc lợi.

Hôm nay trong phạm vi Thanh Nguyệt Cung có không ít gương mặt xa lạ, thực lực của bọn họ nội liễm, nhưng mà đều là Thần Vương.

Thanh Nguyệt Cung có mấy tên trưởng lão Thần Vương biết rõ tình huống này thì tâm thần bất định.

Bọn họ cũng không biết vì cái gì mà có nhiều Thần Vương đi tới chỗ nầy.

Nhưng mà Thanh Nguyệt Cung nằm ở nơi hẻo lánh nhất của Thiên Long địa vực, bình thường có rất ít Thần Vương đến nơi đây.

Hôm nay xuất hiện nhiều như thế, bọn họ cảm thấy có khả năng xảy ra đại sự rồi.

Đồng thời bọn họ liên tưởng tới Thiên Thần Vương Lăng Tiếu từng xuất hiện ở Thạch Thiên thành.

Bọn họ cảm thấy đám Thần Vương này có phải tới tìm Lăng Tiếu hay không, ý định chọn chiến với vị Thiên Thần Vương này?

Dù bọn họ không đoán đúng, nhưng mà cũng đoán đúng phương hướng.

Đám người kia tới tìm bóng dáng của Lăng Tiếu, bởi vì đây là nơi cuối cùng Lăng Tiếu xuất hiện qua, bọn họ đoán định Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ xuất hiện ở đây lần nữa.

Đương nhiên Lăng Tiếu không biết có nguy hiểm cực lớn đang bao phủ hắn rồi.

Hắn đang mang theo mọi người đi cùng, cùng Lăng Cương, Tà Đế, Cuồng Tăng, bại gia tử và thập tam thái tửquay lại Thiên Vực.

Bọn họ một đường xuyên qua không gian quan tạp, mạnh mẽ xuyên thẳng qua khe nứt không gian.

Dùng thực lực của bọn họ căn bản không quan tâm tới ảnh hưởng ở nơi này.

Từ Huyền Linh đại lục tới cứ điểm Thiên Vực, đám người Lăng Tiếu chỉ tốn thời gian một tháng mà thôi, hoàn toàn không cần thời gian mấy năm như lúc trước.

Sau khi tới cứ điểm Thiên Vực thì bọn họ cũng không có dừng lại, trực tiếp kích hoạt Thông Thiên đại trận trên chín tầng trời, từ chỗ đó trở về tới Thiên

Vực.

Người sử dụng Thông Thiên chi trận đi tới Thiên Vực sẽ bị khống chế phân tán ở các nơi.

Nhưng mà đám người Lăng Tiếu không bị việc này ảnh hưởng, bọn họ đều là Thần Vương, lực lượng củ Thông Thiên trận ảnh hưởng lên bọn họ cũng không phải lớn, bọn họ lựa chọn phương hướng không có bao nhiêu độ lệch cả.

Trở lại đến Thiên Vực, đám người Lăng Tiếu tâm thần nặng nề cũng thở ra một chút.

Tại Huyền Linh đại lục và cứ điểm Thiên Vực thiếu lực lượng bổn nguyên, khiến cho bọn họ cảm thấy rất không thoải mái.

Thiên Vực quả nhiên là nơi bồi dưỡng ra người tài ba, chỗ nầy có lực lượng nồng hậu hơn rất nhiều.

Lăng Tiếu nghĩ đến nếu Huyền Linh đại lục đúng như lão tổ tông nói tụ tập lực lượng bổn nguyên thêm lần nữa, vậy có thể tạo ra Thiên Vực hay không?

Đến lúc đó Kim tộc bọn họ quay về địa xưng vương, tin tưởng so với sống ở Thiên Vực còn tốt hơn quá nhiều.

Đương nhiên không phải nói bọn họ bảo thủ, bọn họ còn có thể đả thông vực môn từ Huyền Linh đại lục tới tộc địa của Kim tộc, như vậy có thể lui tới hai bên chiếu ứng lẫn nhau, khiến cho bọn họ chiếm lĩnh tư nguyên nhiều hơn, lực lượng sẽ được tăng phúc thật lớn.

NHưng mà trước mắt bàn chuyện này vẫn còn quá sớm, trước tiên phải tìm được chín loại Thủy Nguyên Thạch, còn có chín Chí Tôn thuộc tính khác

nhau, càng cần một thần trận sư hiểu cách bố trí thủy nguyên trận.

Những điều kiện này khó hơn lên trời, muốn thực hiện được cũng không dễ dàng.

Lăng Tiếu nghĩ tới thần côn theo hắn nhiều năm, cũng không biết hắn bây giờ có đạt được cơ duyên của mình hay không.

Nếu hắn thành Thần Vương, có lẽ có thể bố trí thủy nguyên trận cũng không nhất định, nhưng hắn biết rõ thủ đoạn của thần côn, không yếu hơn thủ đoạn luyện đan của hắn.

- Tiếu thúc, chúng ta phải nhanh chóng quay về, tin tưởng tộc trưởng đang chờ chúng ta quay về phục mệnh đấy.

Lăng Cương nhìn thấy Lăng Tiếu đang sững sờ thì nhắc nhở một câu.

Lăng Tiếu gật đầu, đúng lúc định đi thì cảm ứng được cái gì đó, ánh mắt nhìn qua bốn phía.

Đám người Lăng Cương dường như cũng có cảm ứng, thần sắc lập tức trở nên cảnh giác.

- Tiếu thúc, hình như có chút không phù hợp!

Lăng Cương truyền âm cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu, tiếp theo trầm giọng nói:

- Các ngươi và dẫn đám người sư phụ ta đi trước, bọn chúng có khả năng tới vì ta!

- Không được, trách nhiệm của ta chính là bảo vệ Tiếu thúc, sao có thể để ngươi dùng thân mạo hiểm chứ, huống hồ bọn chúng cũng không phải đối thủ của ta.

Lăng Cương cự tuyệt.

Lăng Tiếu không có lựa chọn nên nói.

- Tùy cơ hành động!

- Hẳn là người của U Ảnh tộc?

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Trước đây hắn tiêu diệt người của U Ảnh tộc đã đả thảo kinh xà, thân phận truyền thừa của Hồn Tộc sợ rằng đã bạo lộ.

Nhưng mà khí tức ẩn nấp bốn phía không có người U Ảnh tộc, người của U Ảnh tộc với chuyện ẩn nấp này rất có nghề đấy.

Nếu như không phải người của U Ảnh tộc thì còn có người nào muốn đối phó hắn đây? Hẳn là trùng hợp hay sao?

Đám người Lăng Tiếu cũng không có nói chuyện, lập tức lao thẳng qua phía Thạch Thiên thành, chỉ cần mượn nhờ không gian trận chỗ này rời đi, tin tưởng có thể vứt bỏ những người kia.

Nhưng nếu người tới thật sự muốn đối phó hắn, vậy thì chắc chắn có người ngăn cản đám người Lăng Tiếu rời đi.

Những người này cũng rất dứt khoát, đều hóa thành lang nhân cùng hùng nhân, trực tiếp tiến tiến vào hình thức chiến đấu, phòng ngừa bị người khác

nhận ra hình dạng của chúng.

- Lang Nhân nhất tộc, Hùng Nhân nhất tộc!

Đám người Lăng Tiếu lập tức nhìn ra thân phận của đám người này.

Ba lang nhân và hai hùng nhân đều là bán Thủy Thần tồn tại, biến thành hình dáng thú nhân thì chiến lực tăng lên thật nhiều, mà ở gần chúng có mười thập giai Lang Vương và mười thập giai gấu chó, trong đó có hai đầu là thập giai cao giai, còn có biến dị Lang Vương là thập giai đỉnh phong!

Đám thú nhân này có năng lực thân cận với thánh thú, đám Lang Vương cùng gấu chó đều là đồng bọn của chúng, đều không cần khế ước gì cũng có thể chiêu mộ sử dụng.

Đây chính là năng lực tuấn thú cường đại của thú nhân.

Thế lực hùng hậu như thế đối đầu bọn người Lăng Tiếu thì đúng là quá cho bọn họ mặt mũi.

- Thú nhân nhất tộc, các ngươi muốn động thủ với người Kim tộc hay sao?

Lăng Cương lúc này lao tới trước, cưỡi hoàng kim sư quát với năm người này.

Thực lực đối phương dù khủng bố, nhưng mà người Kim tộc không có người nhu nhược.

Đám người bên cạnh Lăng Tiếu cũng giới bị.

Một tên lang nhân hoàn toàn không đếm xỉa tới Lăng Cương, mà là nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử mang Long Phượng Thần Cô giao ra đây, chúng ta tha cho ngươi một con ngựa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2193 - Chiến Hỏa Tái Khởi. (1)

Thú nhân nhất tộc không phải đồ đần, U Ảnh tộc truyền tin tức cho bọn họ không gì hơn là muốn bọn họ đối phó người truyền thừa Hồn Tộc.

Nếu chỉ là Thiên Thần Vương bình thường, bọn họ giúp U Ảnh tộc diệt trừ cũng không có cái gì.

Thế nhưng mà một Thiên Thần Vương mà U Ảnh tộc đều không đối phó nổi lại có quan hệ với Kim tộc, bọn họ phải cân nhắc thật nhiều.

Nếu như đối phương thức thời giao Long Phượng Thần Cô ra thì việc này xem như xong.

Bọn họ không muốn đi đắc tội Kim tộc mà!

Nhưng mà dựa vào bọn họ có năm bán Thủy Thần và nhiều thánh thú thập giai như vậy, đối thủ đối phó được sao?

Lăng Tiếu hiểu bọn chúng tính toán cái gì.

- Nếu các ngươi đã tìm tới cửa, ta cũng không ngại tìm tới cửa của các ngươi!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Đối với cừu nhân của Hồn Tộc thì Lăng Tiếu cũng chán ghét trong lòng.

Nhưng mà hắn dù được truyền thừa của Hồn Phong cũng không có nghĩa

hắn tùy tiện tìm cổ tộc báo thù, bởi vì hắn càng hy vọng chờ mình đạt tới Chí Tôn thì mới đi tìm báo thù, cũng hy vọng hậu nhân Hồn Tộc tới hoàn thành việc báo thù này.

Nhưng mà bây giờ thân phận của hắn bại lộ, người ta tìm tới cửa rồi, hắn cũng không tránh khỏi.

- Lăng Cương các ngươi lui ra phía sau, ta đối phó bọn chúng!

Lăng Tiếu truyền âm cho Lăng Cương nói một tiếng, tiếp theo nhìn qua đám lang nhân và hùng nhân, nói:

- Các ngươi đã biết rõ ta có Long Phượng Thần Cô còn đến tìm chết, không thể không bội phục dũng khí của các ngươi.

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn qua bọn họ, khí tức cũng bành trướng.

- Nếu bọn chúng có gan đối phó chúng ta, chúng ta còn sợ chúng sao!

Lăng Cương dù nói thế nào cũng là Thần Vương đỉnh phong, còn là Thiên Thần Vương, không cần sợ bán Thủy Thần.

Tà Đế cùng Cuồng Tăng cũng đi lên, khí thế cũng bành trướng, bại gia tử cùng thập tam thái tử cũng đi ra.

Thế lực của bọn họ dù không có bán Thủy Thần tồn tại, nhưng cũng là tinh anh trong Thần Vương, hơn nữa nhân số chiếm ưu, cho dù không cách nào tiêu diệt cũng có thể đối kháng một hai.

- Các ngươi không nên xông lên, tập trung ở cùng một chỗ, chúng công kích thì tập trung cản phá.

Lăng Tiếu nhắc nhở.

- Không có cái gì đáng sợ, ngươi cho rằng sư phụ không bằng ngươi sao?

Tà Đế cầm tử kích phát ra từng đạo lôi điện..

Cuồng Tăng cũng nói ra:

- Không tệ, bọn chúng nhìn thì cường đại, nhưng mà chúng ta cũng không phải ăn chay.

- Nếu các ngươi không thức thời, vậy đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

Tên lang nhân cầm đầu quát lên một tiếng, trong miệng dùng tiếng tru giao tiếp với đám lang nhân bên cạnh, hắn cầm đầu Lang Vương cùng lao qua phía đám người Lăng Tiếu.

Đám lang nhân và hùng nhân cùng xông lên, cơ hồ tất cả Lang Vương cùng gấu chó cũng lao tới.

Tổng cộng có ba mươi thập giai thánh thú đều lao tới đám người Lăng Tiếu bên này.

Đối phó đám thánh thú này, Lăng Tiếu tự nhiên không cần xuất mã, có thập tam thái tử cùng bại gia tử thì tất cả không thành vấn đề.

Uy thế của hai thần thú cùng áp xuống, tin tưởng những con thánh thú này sẽ bị chấn nhiếp.

Rống rống!

Thập tam thái tử cùng bại gia tử đồng thời biến thân, hình dáng uy mãnh của

thần thú xuất hiện.

Một kim một hồng, thần quang lẫm lẫm, khí thế bức người.

Những con Lang Vương cùng gấu chó trong nháy mắt sợ hãi dừng lại.

Dù chúng đã đạt tới thập giai, dù kinh ngạc nhưng không khiến chúng bại lui, bọn chúng vẫn lao lên tiếp.

Thập tam thái tử cùng bại gia tử đồng lao tới, mà những người khác cũng gọi thánh thú của mình gia nhập.

Chiến hỏa lập tức điểm lên, phong vân lại biến hóa!

Lăng Tiếu từ Huyền Linh đại lục trở về thù đã biết rõ người U Ảnh tộc sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hôm nay xem ra bọn chúng không chỉ không bỏ qua, còn ý định mượn đao giết người, không thể không nói đây là biện pháp thập phần cao minh.

NHưng mà bọn họ không biết Lăng Tiếu không phải dễ trêu vào.

Sau khi tất cả thánh thú khai chiến với nhau, Lăng Tiếu đã nhanh chóng một phân làm hai tham gia chiến đấu.

Thần hồn của hắn theo thực lực tăng lên đã tăng lên bán Thủy Thần trung tầng, đã thực sự không phải mới vào bán Thủy Thần có thể so sánh được.

Hơn nữa thần hồn của hắn ẩn hình, càng ở trong trạng thái vô định, không có đạt tới Chí Tôn thì đứng mơ phát hiện sự tồn tại của nó.

Ba gã lang nhân và hai tên hùng nhân đồng thời lao qua dám người Lăng

Tiếu bên này.

Lăng Cương và người Kim tộc khác toàn lực ngăn cản trước mặt của Lăng Tiếu, bởi vì đây là nhiệm vụ của bọn họ.

- Dám cản ta, đều đi chết đi!

Tên lang nhân cầm đầu rống to một tiếng, Lang Nha bổng trong tay nện xuống.

Một đạo không gian loạn lưu nện vào dám người Lăng Cương, lực lượng khủng khiếp kia không ai dám ngăn cản.

Hai tên lang nhân và hai tên hùng nhân khác cũng xông lên, bọn chúng sử dụng thần khí công kích gần như xé rách thiên địa ở khu vực này, khiến cho vô số loạn lưu hiện ra.

Lăng Cương, Tà Đế và đám người Cuồng Tăng cũng dùng toàn lực ngăn cản.

Oanh long oanh long!

Âm thanh điếc tai vang vọng các nơi, lực lượng không gian không ngừng vặn vẹo, mỗi một đạo lực lượng này có thể khiến Thần Vương bình thường không chịu đựng nổi.

Lực lượng không gian loạn lưu vô cùng khủng bố, lực lượng không gian cuồng bạo công kích khiến đám người Lăng Cương, Tà Đế, Cuồng Tăng cảm thấy không chịu đựng nổi, một khi bị trúng đòn sẽ bay ra xa

Mà người Kim tộc đều là Thần Vương, nhưng nếu bị trúng một chiêu sẽ bị không gian trùng kích hủy diệt thân thể.

Đây chính là chỗ khủng bố của bán Thủy Thần.

Một người ra tay bọn họ có thể ngăn cản, nhưng mà năm người ra tay thì vô cùng khủng khiếp, uy lực cường đại kinh người!

Chân thân của Lăng Tiếu không có tham gia chiến đấu, ngược lại rút lui ra xa.

Một gã hùng nhân phát hiện Lăng Tiếu dường như muốn trốn thì rống một tiếng, cầm thần đao trong tay chém thẳng qua hướng Lăng Tiếu.

Khí thế của hắn thập phần hung mãnh, tốc độ của hắn không tính là nhanh, nhưng mà có uy thế thiên địa tan vỡ, từng âm thanh trầm đục vang vọng hư không.

Tên hùng nhân bán Thủy Thần này đánh tới, Lăng Tiếu cười lạnh, tên hùng nhân cảm thấy khó hiểu.

- Cười cái gì mà cười, ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không cười được!

Tên hùng nhân quát lên chói tai.

Trong tay của hắn cầm thần đao như thiên quân vạn mã lao thẳng về phía Lăng Tiếu, một khe nứt không gian sinh ra.

Đáng tiếc đao của hắn lúc chém gần tới đỉnh đầu của Lăng Tiếu thì hai ngón tay vô hình đâm thẳng vào trong mắt của hắn.

Bang bang!

Tiếng vang trầm muộn vang vọng, hai mắt của hùng nhân này bị đánh nát, vị trí con mắt của hắn lõm xuống, hai đoàn máu tươi bắn thẳng ra ngoài, hùng

nhân này kêu lên thảm thiết.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lại phát lực lần nữa, hàng long chưởng đánh thẳng vào đầu của tên này.

Một con kim long không ngừng hiện ra tàn sát hùng nhân này, đầu của tên hùng nhân này bị đánh nát.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu trong nháy mắt thu lại toàn bộ, lại nhập vào trong chân thân.

Lang nhân và hùng nhân lúc này chấn kinh, sau đó sát khí của bọn chúng trở nên nồng đậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2194 - Chiến Hỏa Tái Khởi. (2)

Một gã hùng nhân và lang nhân lao qua phía Lăng Tiếu bên này, hai đạo không gian loạn lưu đánh thẳng về phía Lăng Tiếu.

Lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu trong nháy mắt phân thành hai đánh thẳng qua bên này, thần hồn thương trùng kích thức hải của bọn chúng.

Đáng tiếc thần hồn của hắn tiến vào trong thức hải của hai tên này thì phát hiện như đống bùn nhão mà thôi!

Lăng Tiếu đại kinh, trong nháy mắt thân thể hắn bay ngược ra phía sau.

May mắn thực lực của hắn đạt tới Thần Vương đỉnh phong, lại có tốc độ vô song, lúc này hắn mới thoát khỏi hai người này hợp kích, bằng không hắn khẳng định sẽ không tốt.

- Xảy ra chuyện gì, hồn lực công kích không thể dùng với thú nhân tộc sao?

Lăng Tiếu âm thầm cả kinh nói thầm.

Thần hồn công kích của hắn vô cùng linh nghiệm nhưng lúc này công kích hai thú nhân này không có gì cả, càng khiến Lăng Tiếu giật mình.

Tên lang nhân và hùng nhân vẫn truy kích không bỏ, hoàn toàn không có ý định bỏ qua Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ cho thần hồn phân thân ẩn nấp đi, mà chân thân thì cầm theo Kim Long Thương nghênh đón công kích này.

Lăng Tiếu sử dụng chiến lực đỉnh phong, muốn nghênh đón hai tên bán Thủy Thần toàn lực oanh kích vẫn cảm thấy không đủ nhìn, thân thể bị đánh bay ngược ra ngoài, khí huyết sôi trào.

- Tiểu Thần Vương đỉnh phong cũng dám khiêu chiến chúng ta, đúng là tìm chết!

Tên lang nhân cười dữ tợn, Lang Nha bổng nện thẳng vào lưng của Lăng Tiếu.

Tên hùng nhân khác dùng hai tay nện vào lưng của Lăng Tiếu.

Hai bên hợp kích phong tỏa không gian chung quanh, lực lượng không gian khép lại khiến Lăng Tiếu không cách nào tránh né.

Chân thân cua Lăng Tiếu ngăn cản công kích của lang nhân, thần hồn phân thân thì ngăn cản hùng nhân.

Cửu Dương Phần Thiên Quyền không chút lưu tình đánh thẳng vào hùng nhân.

Mỗi một quyền mang theo quyền ý cuồn cuộn, mỗi một quyền đều mang theo dương hỏa phần thiên, sinh sinh đánh cho hùng nhân phát mộng.

Những thiên hỏa này không ngừng thiêu đốt thân thể khiến hắn kêu lên thảm thiết.

Tên lang nhân đối chiến với chân thân của Lăng Tiếu, đánh Lăng Tiếu liên tục bại lui, nhưng mà cảm giác đồng bạn bị đốt cháy không hiểu, hắn lại hoài nghi chỗ này có phải có địch nhân mà bọn họ không biết hay không.

Lăng Tiếu sử dụng bá long thương quyết ngăn cản lang nhân công kích,

tuyệt đối không thể để lang nhân này trốn thoát.

Thần hồn phân thân chỉ cần tiêu diệt hùng nhân xong, vậy thì đó là tử kỳ của lang nhân này.

Lăng Tiếu nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây, phải dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt chúng.

Bởi vì hắn chậm một chút thì những người khác sẽ gặp nguy hiểm.

- Phải mau chóng kích sát tiểu tử này.

Lang nhân trong nháy mắt đã hạ quyết tấm chiến thắng thật nhanh, sợ chậm sẽ sinh biến.

Trong tay của hắn xuất hiện bán Cổ Thần khí, lực lượng tăng lên vài phần, càng công kích Lăng Tiếu không ngừng.

Mỗi làn hắn huy động Lang Nha bổng thì lực lượng thiên địa bị đánh tan vài phần, không gian loạn lưu giống như tồn tại có thể thôn phệ tất cả.

Bán Cổ Thần khí đều xuất hiện, Lăng Tiếu nào dám tỉ thí với lang nhân này chứ, dùng tốc độ nhanh nhất tránh ra thật xa.

Rốt cuộc thần hồn phân thân cũng đánh vào trong người của tên hùng nhân kia, thiêu đốt hùng nhân trở thành hỏa nhân, mà hùng nhân không cách nào dập tắt thiên hỏa, qua một lúc đã bị đốt thành cặn bả.

Thần hồn phân thân không có thời gian chờ hùng nhân này bị thiêu đốt thành tro, đã lặng lẽ lao qua phía lang nhân bên này.

Sau lưng lang nhân không có phòng hộ, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu

lúc này đánh vào lưng củ lang nhân.

Bang bang!

Hai quyền của Lăng Tiếu chính là thần khí cao nhất, trực tiếp đánh vào não của lang nhân, gần như muốn đánh nát đầu của lang nhân này.

Ngay sau đó thần hồn phân thân muốn đánh nát đầu của lang nhân, lang nhân rõ nfy lại công kích bốn phía, sinh sinh đánh lui thần hồn phân thân của Lăng Tiếu.

Đầu óc của lang nhân chấn động, máu chảy không ngớt, hắn nhìn qua bốn phía quát lên.

- Vương bát đản đánh lén đi ra cho ta!

Lang nhân này vô cùng sợ hãi, hùng nhân lúc trước bị đánh chết mà không hiểu, hắn hoài nghi phải là cường giả thế nào mới có thể tránh thoát được cảm giác của bọn chúng.

- Hẳn là có Chí Tôn ở gần đây?

Lang nhân lúc này khẩn trương nói thầm trong lòng.

Trừ Chí Tôn ra, hắn không nghĩ ra tồn tại cường đại nào có thể thần không biết quỷ không hay chém giết đồng bạn của hắn.

Chân thân của Lăng Tiếu và phân thân bên này bắt đầu hợp lực đối phó lang nhân, phải mau chóng trảm sát lang nhân này.

Sau đó ở phương hướng khác có ba người gầy yếu dang hiển hiện.

Những kẻ này rất kỳ lạ, tướng mạo đúng là anh tuấn bất phàm, thân hình lại gầy yếu, nhưng mà thân thể có đôi cánh chim màu trắng, hơn nữa thân trên xích lõa, chỉ có hạ thân có quần, đỉnh đầu mang một cái quang hoàn lấp lánh.

Những quái chủng này xuất hiện khiến người ta chú ý tới.

Ba người có chủng tộc khó hieur này chính là chi nhánh của thú nhân tộc, trên thực tế bọn họ lại không phải thú nhân tộc, ít nhất... Chính bọn họ không thừa nhận, mà bọn họ thừa nhận không phải nhân tộc, tự xưng là thiên thần nhất tộc.

Trên thực tế tất cả mọi người gọi bọn họ là dực nhân tộc, không ai thừa nhận bọn họ là cái gì thiên thần nhất tộc.

U Ảnh tộc truyền tin tức Long Phượng Thần Cô ra, lang nhân, hùng nhân và dực nhân đều muốn có.

Bọn họ không dám để Thần Vương đi tới đây, bởi vì bọn họ có tin tức Lăng Tiếu là Thiên Thần Vương, hơn nữa còn là người Kim tộc, có thể tăng phúc chiến lực, tuyệt đối không thể chủ quan, cho nên bọn họ đều xuất động bán Thủy Thần tồn tại.

Mà ba gã dực nhân này cũng là bán Thủy Thần.

Bọn chúng cảm ứng được bên này có chiến đấu nên đi qua đây.

Nhưng mà bọn chúng không có gia nhập chiến đấu, mà là tiềm ẩn tùy thời chuẩn bị hành động.

Bọn chúng nhìn thấy hai tên hùng nhân bị diệt sát dễ dàng, càng khiến chúng cảm thấy hàn ý bao phủ khắp người.

Nếu không tìm được địch nhân ẩn nấp kia, bọn chúng mạo muội ra tay chỉ có con đường chết mà thôi.

- Không nghĩ đến tiểu tử này khó đối phó như vậy, còn may chúng ta không có dị động.

Một con dực nhân trên đầu có nón trụ màu bạc tôn quý nói ra.

Một dực nhân nón trụ màu lam nói:

- Không bằng chúng ta trợ giúp ba tên lang nhân ngu xuẩn kia tìm ra gia hỏa ẩn nấp nhé?

- Không sai, Kiệt Đặc vương tử, chúng ta phải giúp ba gia hỏa ngu xuẩn kia, chúng ta ngồi thu ống đắc lợi sau.

Một dực nhân khác lên tiếng.

Tên dực nhân nón trụ màu bạc tôn quý do dự một chút, vẫn đưa ra quyết định.

- Vậy trợ giúp bọn chúng một tay!

Sau khi giọng của hắn vang lên, tên dực nhân nón trụ màu lam nói ra, hắn bay lên trên bầu trời, ngay sau đó không ngừng kết xuất thủ ấn, một đoàn ánh sáng màu lam lúc này từ trên người của hắn bắn ra ngoài.

- Thiên thần chi quang, thần quang tấn chiếu!

Miệng của dực nhân này niệm chú, hai tay đưa lên bầu trời, trên gương mặt hiện ra thần sắc thành kính.

Sau đó một đạo ánh sáng màu lam chiếu rọi vị trí gần Lăng Tiếu bên này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2195 - Hẳn Là Có Chí Tôn Ở Gần Đây?

Dực nhân nhất tộc trừ trời sinh dị bẩm ra, còn lại đều là quang thuộc tính.

Bọn chúng khinh thường làm bạn với nhân tộc, cũng khinh thường làm bạn với thú tộc, ở một khu vực gọi là quang giới ở Thiên Long địa vực, sinh tồn riêng biệt.

Bọn chúng rất ít khi cho nhân tộc đi vào lãnh địa của mình, mà bọn chúng cũng ít đặt chân tới địa bàn nhân tộc.

Thời điểm thượng cổ bọn chúng là chủng tộc cao ngạo, tự nhận là cùng giai không ai là đối thủ của bọn chúng, thế nhưng mà khi đó lại bị cao thủ Hồn Tộc chém giết tay không quay về.

Khi đó bọn chúng trở thành địch nhân vốn có của Hồn tộc.

Chẳng qua khi đó dực nhân tộc còn phải đối mặt với địch nhân cường đại nhát, là ma hổ tộc khiêu khích, vẫn không có biện pháp hình thành cục diện không chết không ngớt với Hồn tộc.

Mà thời điểm tổ tiên dực nhân tộc tham dự vào cuộc chiến tru diệt Hồn tộc cũng bị tiêu diệt.

Khi đó bọn chúng đã để bụng Cổ thần khí của Hồn tộc là Long Phượng Thần Cô, cực kỳ muốn chiếm làm của riêng.

Đáng tiếc tới cuối cùng thất bại mà về, khiến nó biến mất trong hư không vô tận.

Lúc này Long Phượng Thần Cô lại hiện ra, bọn chúng nhận được tin tức của U Ảnh tộc cho nên lập tức hành động.

Hôm nay Long Phượng Thần Cô gần trong gang tấc nên bọn chúng càng động tâm.

Dưới ánh sáng màu lam chói mắt chiếu xuống không làm Lăng Tiếu bên này bị tổn thương gì, nhưng mà thần hồn phân thân của hắn Lăng Tiếu lại hiện ra.

- Người nào!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói ra, hắn xuyên thấu qua tầng tầng không gian che dấu phát hiện đám người đang ẩn nấp.

- Thì ra là một đám điểu nhân!

Lăng Tiếu thầm mắng trong lòng.

Trong trí nhớ truyền thừa của Hồn Phong thì Lăng Tiếu đương nhiên biết rõ đám dực nhân tộc này có chút bổn sự, nhưng mà bọn chúng cao ngạo khiến người ta chán ghét.

Dực nhân nhất tộc tại thời kỳ thượng cổ là dịch nhân không chết không thôi với ma hổ tộc, bởi vì quang và ám chính là tử địch trời sinh.

Sau này Kim tộc tại Thiên Long địa vực quật khởi thì dực nhân tộc thu liễm, cho nên ma hổ tộc cùng Kim tộc mới đấu với nhau.

Nhưng mà hai chủng tộc đối địch chủ yếu dựa vào Chí Tôn vượt qua vực môn.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu bị hiện ra, lang nhân chỉ chịu đánh rốt cuộc tìm ra mục tiêu rồi, hứn nhìn thấy có hai Lăng Tiếu giống như đúc thì lập tức hoài nghi hai người có phải song bào thai hay không.

Cho dù thần hồn phân thân của Lăng Tiếu hiện ra thì hắn cũng không có lo lắng cái gì.

Hôm nay hai lang nhân khác bị Lăng Cương, Tà Đế cùng với đám người Cuồng Tăng chế trụ, mà thần hồn phân thân củ hắn tương đương với lang nhân này, một đánh một thì Lăng Tiếu cũng có tự tin chém lang nhân này.

Mà lang nhân này bị hắn đánh vào ót bị thương từ trước, nếu không kịp chữa trị chỉ có đường chết mà thôi.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu tăng chiến lực lên vài chục lần, Cửu Dương phần thiên quyền và hàng long chưởng luân chuyển đánh thẳng vào lang nhân này.

Nếu không phải trong tay lang nhân này có bán Cổ Thần khí thì Lăng Tiếu xác định vững chắc đã đánh hắn chết từ lâu rồi.

Mà hướng của dực nhân bên kia, tên dực nhân gọi là Kiều Đặc cười lạnh, nói:

- Chỉ có chút tài mọn này cũng có thể giấu diếm được đám ngu xuẩn kia sao?

- Đó là đương nhiên, trước thiên thần chi quang của chúng ta thì những biện pháp ẩn hình không có ý nghĩa!

Tên dực nhân mang theo cái nón màu lam cười nói, người này tên là Kiệt Sâm, tên còn lại là Kiệt Mẫu.

Lúc này chân thân của Lăng Tiếu nhìn qua hướng của ba tên dực nhân này, trong tay xuát hiện bồ đề thần cung, mũi tên cũng cầm trong tay, dùng tất cả lực lượng hội tụ vào mũi tên, từng đoàn hào quang hiện ra.

- Tên nhân loại này dám dùng tên bắn chúng ta, thật sự là chán sống mà!

Kiệt Đặc cười lạnh nói ra..

Cổ nhân bắn chim, giương cung cài tên!

Dực nhân tộc ghét nhất là có người giương cung về phía bọn họ, giống như xem bọn họ là lũ chim bình thường.

Ba tên dực nhân tộc này oán hận tới cực điểm, cho rằng Lăng Tiếu đang ô nhục bọn họ!

- Tạp chủng đáng chết, vốn định cho ngươi sống lâu một chút, xem ra lưu hắn không được!

Kiệt Sâm tức giận nói ra.

Thời điêm đám dực nhân này xông qua phía Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu đã bắn tên.

- Cổ nhân xạ nhật, hôm nay bổn cung bắn chim!

Lăng Tiếu quát một tiếng, mũi tên trong tay buông lỏng.

XÍU...UU!!

Một đạo lục quang như lưu tinh bắn lên trời, nó ở trên không trung hiển hóa hào quang, trong chớp mắt đã tới trước đám dực nhân.

- Không tốt, mau tránh ra!

Kiệt Đặc phản ứng nhanh nhất.

Trong nháy mắt hắn né tránh như thiểm điện, tốc độ kia không chậm hơn bán Thủy Thần phong thuộc tính, hai người khác cũng nhanh chóng né tránh.

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Tránh né sao?

Mũi tên này của hắn lại quay ngược bắn thẳng vào Kiệt Sâm.

Tên Kiệt Sâm vào lúc đã tránh thoát thì buông lỏng một hơi, bởi vì hắn có thể cảm ứng được lực lượng mũi tên ẩn chứa khí tức khiến hắn run sợ.

Nhưng hắn còn chưa thở được bao lâu thì lông tơ dựng đứng, hắn không chút suy nghĩ chuẩn bị chạy trốn lần nữa.

Đáng tiếc lần này không kịp, mũi tên này đã tập trung khí tức của hắn rồi, bắn thẳng vào lưng của hắn.

Ầm ầm!

Kiệt Sâm không kịp kêu thảm đã bị bắn thành cặn bã.

Hai tên dực nhân còn lại kinh hô lên, trong ánh mắt của bọn chúng đầy sợ hãi.

Thực lực của Kiệt Sâm không kém bọn họ bao nhiêu, không ngờ bị một mũi tên của đối phương bắn chết, cây cung kia chắc chắn là bảo vật.

Mũi tên dừng lại, Lăng Tiếu nhanh chóng móc đan dược ăn vào, lại lấy mũi tên ra và cài lên cây cung.

- Không tốt, vương tử, tạp chủng kia định bắn tên!

Kiệt Mẫu hoảng sợ nói ra.

- Thiên thần tộc chúng ta không có đạo lý lui bước, xem thiên thần thần chú của ta!

Kiệt Đặc áp chế sợ hãi trong nội tâm của mình, quát lên một tiếng và hít sâu một hơi, đón lấy nhìn qua Lăng Tiếu hét lên chối tai.

Tư tư!

Âm thanh này giống như kim loại va chạm vào nhau, làm cho người ta nghe thấy rất khó chịu, giống như cắt vào tim của mình.

Lăng Tiếu vừa mới chuẩn bị bắn tên nhưng đột nhiên nghe âm thanh này thì cảm thấy ngũ tạng đau đớn, khí thế giảm đi không ít.

Cũng may hắn tu luyện Cổ Hoàng Thần Công sắp tới cảnh giới hoàn mỹ, cơ hồ tất cả tạng phủ đều cứng rắn như thần khí, cũng không có bị bao nhiêu tổn thương.

Đổi lại là Thần Vương khác chỉ sợ là muốn mạng người rồi.

Vào lúc khí thế Lăng Tiếu yếu thì hai tên dực nhân đã lao qua phía hắn, hai đạo hào quang ẩn chứa quang thuộc tính nồng đâm đánh tới.

- Mẹ khiếp!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, thu hồi bồ đề thần cung, lập tức tránh né.

Thần hồn phân thân của hắn lúc này đã đánh bại tên lang nhân kia rồi.

Lăng Tiếu lập tức thu hồi thần hồn phân thân lại, hắn biết rõ muốn đối phó hai dực nhân này phải dùng thần hồn công kích mới được.

Chỉ tiếc hồn lực công kích của hắn còn chưa xuất ra, đối phương công kích mạnh mẽ đã tới.

Thiên thần chi quang -- vĩnh hằng trục phóng!

Thiên thần chi quang -- hào quang vạn trượng!

Từng đạo thần quang bắn tới, không gian bị quấy lên không ngớt, bất luận là cái gì rơi vào trong đó cũng bị không gian loạn lưu xé nát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2196 - Hôm Nay Bổn Cung Bắn Chim. (1)

Từng đạo thần quang mang theo lực lượng không gì sánh được bắn tới, từng đạo hào quang này có thể đánh nát ngôi sao.

Đối diện công kích như thế, Lăng Tiếu không thể tránh né, chỉ có thể cho thần hồn phân thân đi ra, đem hết toàn lực ngăn cản những lực lượng này.

May mắn Lăng Tiếu ở Huyền Linh đại lục thực lực tăng lên, thần hồn cũng được lợi, hơn nữa còn có thể tăng phúc mấy chục lần chiến lực, Lăng Tiếu muốn ngăn cản công kích của hai dực nhân này vẫn có thể.

Nhưng mà hồn lực tiêu hao thật nhiều.

Lăng Tiếu vốn định lợi dụng lúc này cho chân thân lui ra xa dùng mũi tên bắn chết một tên dực nhân, nhưng mà hai tên dực nhân không cho ý định của Lăng Tiếu thực hiện được.

Tên Kiệt Đặc đối phó phân thân của Lăng Tiếu, nhìn qua Kiệt Mẫu quát.

- Ngươi đi đối phó tạp chủng kia, cần phải đoạt lấy thần cung kia!

Giọng của hắn vang lên, tên Kiệt Mẫu cũng nhanh chóng lao qua phía chân thân Lăng Tiếu bên này.

Bất đắc dĩ Lăng Tiếu đành phải đối chiến mà thôi.

Trong lòng của hắn chỉ kỳ vọng thần hồn phân thân nhanh chóng tiêu diệt tên dực nhân kia, bởi vì thần hồn phân thân còn cường đại hơn chân thân

nhiều, phần thắng là khá lớn.

Sau đó Lăng Tiếu lâm vào cục diện giằng co, một phương khác là Lăng Cương, Tà Đế, Cuồng Tăng đang cùng đối phó hai tên bán Thủy Thần lang nhân.

Chiến lực của bọn họ tuy bất phàm, nhưng có thể sinh ra một ít uy hiếp với bán Thủy Thần, nhưng mà bán Thủy Thần chính là Thú nhân nhất tộc, sau khi biến thân chiến lực tăng mạnh, bọn họ rơi vào kết cục xấu.

Trong đó có không ít người bị hai tên bán Thủy Thần chém giết, bọn họ có hơn ba mươi người chỉ còn lại tám người cường đại nhất, mà tám người này bị thương trình độ khác nhau, tình huống không thể lạc quan.

Mà bán Thủy Thần và Thần Vương đỉnh phong có khác nhau quá lớn, bọn họ từ lực lượng và tốc độ vượt xa Thần Vương đỉnh phong, chớ nói chi là bán Thủy Thần có thể tăng chiến lực.

Đám người Lăng Cương đánh lâu như vậy cũng chứng minh bản thân rất cường đại.

Nhưng mà hai lang nhân phát hiện Lăng Tiếu bị dực nhân vây công, cũng cảm thấy thức ăn tới miệng bị đoạt, bọn chúng càng tức giận.

Nhưng mà bọn chúng cảm thấy khí tức ba đồng bạn đã biến mất, bọn chúng hoài nghi có phải là chuyện tốt do đám dực nhân làm hay không.

- Ngươi tiêu diệ bọn chúng, ta đi qua bắt giết tiểu tử kia, tuyệt đối không thể bình tiện cho cho đám điểu nhân được!

Tên lang nhân thủ lĩnh kinh hô một tiếng, cầm theo Lang Nha bổng lao qua phía Lăng Tiếu bên này.

Tà Đế muốn ngăn cản đối phương, lại phát hiện căn bản không theo kịp tốc độ của người ta, hữu tâm vô lực.

- Lão lừa trọc có tuyệt chiêu gì dùng đi, trước hợp lực tiêu diệt thằng này!

Tà Đế nhìn qua Cuồng Tăng quát lên.

Khi giọng nói của hắn vang lên, toàn bộ ngũ sắc thần quang của Tà Đế toàn bộ nổ tung, tất cả lực lượng tập trung vào tử kích.

Cuồng Tăng, Lăng Cương và những người khác dốc sức liều mạng một kích.

Nếu như không đánh chết lang nhân này thì bọn họ phải chết.

Về phần những thánh thú đang chiến đấu bên kia, thập tam thái tử cùng với bại gia tử thể hiện uy áp thần thú, hợp kích với vài đầu thánh thú, dùng ít đánh nhiều, đánh cho đám Lang Vương cùng gấu chó thất linh bát lạc.

Bại gia tử nhìn qua thập tam thái tử quát:

- Thập tam thái tử ngươi đi trợ giúp lão đại, chỗ nầy có ta!

Hôm nay đám Lang Vương cùng gấu chó bị uy thế hai đại thần thú đánh lui, khiến cho chiến lực của chúng bị hạ thấp không ít, bị thập tam thái tử cùng bại gia tử giết nhiều, trong đó con thánh thú cường đại nhất cũng không may mắn thoát khỏi.

Cho nên bại gia tử bây giờ đã không sợ mấy con thánh thú này, huống chi nó còn có Đằng Xà Vương và các thánh thú khác tương trợ, để thập tam thái tử đi trợ Lăng Tiếu một tay là thời cơ tốt nhất.

Thập tam thái tử mặt không biểu tình, nó biết rõ chuyện này khẩn cấp, long

thân quét qua đánh bay một con gấu chó, sau đó lao qua hướng của Lăng Tiếu bên này.

Nó chỉ có thực lực thập giai cao giai, nhưng mà nó có thể tăng chiến lực lên gấp trăm lần, long châu hiện ra thì uy lực có thể so sánh với bất cứ nửa Thủy Thần nào khác.

Nó trực tiếp lao qua Kiệt Mẫu, trợ Lăng Tiếu giảm áp lực.

Tên lang nhân kia cũng gia nhập chiến đấu, thẳng đến khi lấy thủ cấp của Lăng Tiếu mới thôi.

Từ kịch chiến bên này thiên địa bị tàn sát bừa bãi, lực lượng văng tung tóe, không gian loạn lưu không ngừng hiện ra.

Kiệt Mẫu và thập tam thái tử đánh nhau, mà chân thân của Lăng Tiếu lúc này đấu với lang nhân thủ lĩnh, lúc này Lăng Tiếu cũng buông lỏng không ít, thực lực của lang nhân sánh ngang Kiệt Mẫu, thế nhưng mà tốc độ của hắn không nhanh bằng Kiệt Mẫu, cũng cho Lăng Tiếu có không gian né tránh.

Nhưng mà Lăng Tiếu biết rõ tiếp tục như vậy thì không ổn!

Thần hồn phân thân của hắn bên kia không cách nào làm gì Kiệt Đặc, chiến lực của đối phương rất mạnh, cho dù hắn tăng chiến lực lên cũng chỉ sánh ngang đối thủ mà thôi, quả thật không hổ là cổ tộc cường đại.

- Xem ra không ra tay hung ác là không được!

Lăng Tiếu liều mạng với lang nhân vài lần, thân hình không ngừng lui lại và huyết dịch bắn ra không ít.

Lúc đối phương truy kích, Lăng Tiếu xoay người lao qua hướng thần hồn

phân thân.

Tên lang nhân kia quát lên.

- Ngươi thoát được sao? Ngoan ngoãn giao thần cô ra đây, ta sẽ lưu tàn hồn cho ngươi.

Lang nhân đuổi theo phía sau, Lang Nha bổng không ngừng nện tới, không gian loạn lưu không ngừng trùng kích Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ăn thần đan khôi phục được chút thần lực nên tăng tốc độ lên, rốt cuộc cũng đi tới bên cạnh thần hồn phân thân, trong nháy mắt chân thân và thần hồn đổi vị trí cho nhau.

Chân thân đấu với Kiệt Đặc, mà phân thân đánh với lang nhân.

Sở dĩ hắn làm như vậy là bởi vì chân thân của hắn miễn cưỡng ngăn cản được điểu nhân công kích, mà phân thân của hắn có thể diệt sát lang nhân.

Thần hồn phân thân đấu với điểu nhân không có hiệu quả, nhưng mà có hiệu quả với lang hnana.

Điểu nhân và lang nhân không hiểu ý của Lăng Tiếu.

Điểu nhan còn cho rằng thực lực Lăng Tiếu yếu đi thì cao hứng, hắn xem ra muốn bắt Lăng Tiếu là chuyện dễ dàng.

Quang thuộc tính của hắn đánh lên người Lăng Tiếu, ép Lăng Tiếu chật vật không chịu nổi, trên người có không ít vết thương.

Nếu như đổi là Thiên Thần Vương khác đã sớm chết dưới công kích này rồi.

Mà lang nhân thì muốn tiếp tục truy kích Lăng Tiếu, nhưng lại phát hiện đổi thành Lăng Tiếu giống như đúc thì ưu thế biến mất không còn lại gì.

Mà Lăng Tiếu thì bị điểu nhân vây giết, hắn muốn tiếp tục truy sát thì gặp, do dự một chút vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trong lòng của hắn nghi hoặc

- Rõ ràng là hai người giống nhau, nhưng mà vì sao một người đã biến mất, thật kỳ quái.

Đầu óc của Lang nhân vẫn không thông minh, nhưng không có nghĩa là chúng ngu.

Hắn càng không ngừng chú ý tói tình huống bên này, tùy thời chuẩn bị ứng biến đột kích.

Nhưng mà thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã tiềm ẩn bên cạnh hắn, hắn vẫn không hề phát hiện nắm tay của Lăng Tiếu đã tới trước mặt của hắn, hắn mới cảm giác đau đớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2197 - Hôm Nay Bổn Cung Bắn Chim. (2)

Nhưng mà kế tiếp không chỉ đau đớn đơn giản như vậy.

Lăng Tiếu nhanh chóng giải quyết gấp nguy cơ trước mặt, một quyền này mang theo tất cả lực lượng của hắn, quyền ý cũng tăng lên tận cùng, mỗi một quyền đều mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, thế phải đánh bại lang nhân trước mặt này.

Bang bang!

Lang nhân này cũng vận chuyển phòng ngự lên cao nhất, nhưng mà gặp phải đối thủ cùng giai công kích vẫn đánh đầu sói của nó biến hình.

Hắn cầm Lang Nha bổng phản kích lần cuối, đánh qua bốn phía.

Lăng Tiếu bứt ra phía sau, một đạo chỉ mang trong nháy mắt đánh thẳng vào lang nhân.

NGAO ô!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một chỉ này xuyên qua mắt của hắn, hắn đau tới mức che mắt gào lên.

Hắn đã sợ tới tan hồn táng đảm, lập tức giống như con ruồi không đầu bay loạn!

Lăng Tiếu không muốn lãng phí thời gian truy kích hắn, chân thân bên kia đã bị ép thảm rồi.

Trong tay đối phương là một quang minh thần trượng bán Cổ Thần khí, hơn nữa tốc độ không chậm hơn hắn, sắp đánh nát thân thể của hắn.

- Ha ha, Kim tộc người bất quá như thế mà thôi, ngoan ngoãn cho ta nhận lấy cái chết!

Kiệt Đặc lúc này lăng nhục Lăng Tiếu thì cười như điên!

Trong nháy mắt thần hồn phân thân của Lăng Tiếu oanh kích thì Kiệt Đặc đối diện chấn động.

Trong nháy mắt Kiệt Đặc bị đánh phát mộng!

Hắn lúc trước dùng thiên thần chi quang chiếu nguyên hình thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, thời điểm này hắn đắc ý quên hình thì quên đi đối phương còn một phân thân!

- Hỗn đản đáng chết, thiên thần chi quang!

Kiệt Đặc lúc này phản ứng nhanh chóng, đôi cánh của hắn mở ra và bay lên cao, sau đó mắng một tiếng, lại dùng thần quang chiếu gọi thần hồn phân thân của Lăng Tiếu.

Nhưng mà Lăng Tiếu bây giờ bày ra thân hình thì dùng thực lực thần hồn phân thân đấu chính diện cũng không sợ điểu nhân này.

Lăng Tiếu cũng không có dùng hai đánh một, mà là cho phân thân tiếp tục đấu với điểu nhân này, chân thân củ hắn cầm cung tên ra.

- Ta sẽ cho các ngươi cảm thấy thế nào là tuyệt vọng!

Lăng Tiếu lại ăn thần đan, lại cài tên lên dây cung!

Khí tức của hắn tỏa định Kiệt Mẫu đang đối chiến với thập tam thái tử, ngay sau đó mũi tên rời cung.

Mũi tên như lưu tinh phá tan không trung, bắn thẳng vào điểu nhân này.

Điểu nhân này đang toàn lực ứng phó thập tam thái tử, chờ hắn phát hiện bị bắn thì không kịp trở tay.

- Không! Cút cho ta!

Kiệt Mẫu quát một tiếng, hắn huy động thần khí của mình ngăn cản mũi tên.

Oanh long!

Lực lượng thần vũ tiễn vang vọng.

Thần khí của điểu nhân này bị bắn nát, nhưng hắn có thể trốn qua một kiếp, chỉ bị bắn nổ tung nửa người, thụ thương rất nặng, nhưng mà vẫn còn khôi phục được.

Thiên thần chi quang -- Hồi Thiên Chi Thuật!

Điểu nhân này sinh mệnh lực rất kinh người, trong nháy mắt ngâm một tiếng, lúc này một đạo hào quang bao phủ quanh người, thân thể bị hủy hoại cũng khôi phục, nửa thân thể bị nổ nát đang khôi phục với tốc độ mắt thường nhìn thấy được.

Lăng Tiếu nhìn thấy cảnh này thì kinh hô lên.

- Khôi phục nhanh như vậy?

Dực nhân tộc từng là túc địch của ma hổ tộc, là cổ tộc số một số hai của

Thiên Vực, không có một chút át chủ bài lại sao có thể cao ngạo được?

Nhưng mà hắn quên trước mặt hắn là chân long đang gào thét.

Thân thể của hắn đang khôi phục, tuy nói tốc độ khôi phục không chậm hơn Kim tộc Cổ Hoàng Thần Công, thậm chí còn nhanh hơn vài phần, nhưng hắn không trốn được vận mệnh bị thập tam thái tử nuốt sống.

Giải quyết một điểu nhân, Lăng Tiếu tiếp tục gọi mũi tên quay về.

Hắn nhìn qua thập tam thái tử hô:

- Thập tam đi trợ những người khác, diệt sát lang nhân bên kia.

Ở hướng bên kia, chỉ có gã lang nhân đang áp đám người Lăng Cương, Tà Đế, Cuồng Tăng không thở nổi.

Nếu như thập tam thái tử gia nhập thì khác liền.

Mục tiêu của Lăng Tiếu chỉ còn lại điểu nhân cuối cùng, hắn muốn chơi chết tên điểu nhân này.

Nhưng mà tên điểu nhân này phát hiện khí tức của đồng bạn biến mất, thần sắc trở nên ngưng trọng đã có ý muốn trốn.

- Tên Kim tộc này cầm cung thần gì, chẳng lẽ là bồ đề cung thần hoặc là xạ nhật thần cung trong truyền thuyết sao?

Kiệt Đặc lo lắng nói thầm trong lòng.

Trong tay hắn cầm bán Cổ Thần khí cũng chỉ có thể đánh ngang tay với phân thân của Lăng Tiếu, nếu đối thủ lại bắn tên hắn không tránh được.

Quả nhiên thần lực của Lăng Tiếu rót vào mũi tên, giương lên lần nữa.

Kiệt Đặc sợ hãi mất vía, hắn toàn lực đánh bay thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, trong miệng kinh hô:

- Dám giết thiên thần tộc của chúng ta, dù ngươi là người Kim tộc cũng chết không yên lành.

Nói xong hắn mở cánh ra, hắn nhanh chóng xuyên qua hư không chạy đi.

Ai biết rõ hắn vừa mới chạy trốn thì khí thế chân thân của Lăng Tiếu đã yếu đi, toàn thân hư thoát, thần hồn phân thân của hắn cũng tiêu hao không ít, cả hai vội vã hợp nhất.

Lăng Tiếu móc thần đan ra ăn vào, bắn liền hai mũi tên khiến Lăng Tiếu không chịu nổi, mỗi một mũi tên đều hao hết thần lực của hắn.

Lăng Tiếu biết rõ muốn liên tục dùng bồ đề thần cung, ít nhất phải đạt tới chính Chí Tôn chính thức, khi đó mới không sợ tiêu hao thần lực.

Bởi vì bồ đề thần cung chính là Cổ Thần khí, Thần Vương có thể kéo cung hai lần đã là quá tốt rồi.

Sau đó tên lang nhân còn lại khi thập tam thái tử gia nhập đã hợp lực làm thịt tên này.

Đám thánh thú còn lại cũng bị diệt sát hoàn toàn không thừa lại.

Đối phương chỉ có một lang nhân một điểu nhân chạy thoát, mặt khác hoàn toàn chết hết, mà Lăng Tiếu bên này chết hai mươi hai người, chỉ còn lại có tám người cùng với thập tam thái tử cùng bại gia tử

Về phần Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ thì được Tà Đế cùng Cuồng Tăng tận lực bảo vệ nên trọng thương.

May mắn chỉ bị thương thân thể, hoàn toàn có thể phục hồi, nếu bị thương đầu thì lớn rồi.

Lăng Tiếu nhìn qua những đồng bạn chết đi, nhìn qua nữ nhân của mình trọng thương, hắn bị lửa giận thiêu đốt!

- U Ảnh tông, thú nhân tộc, dực nhân tộc, chờ sau khi ta đột phá Chí Tôn, tuyệt đối sẽ diệt đám tạp chủng các ngươi trước tiên!

Lăng Tiếu hạ quyết tâm trong lòng!

Nếu như không phải U Ảnh tộc truyền tin tức hứn có Long Phượng Thần Cô cho chủng tộc khác, Lăng Tiếu không có hận bọn chúng như vậy, những cổ tộc bình thường vẫn ẩn thế cũng không xuất hiện.

Cho nên Lăng Tiếu không thể không mang tất cả ân oán ném lên đầu của U Ảnh tộc.

Lúc này Lăng Cương mang theo thân thể bị thương tới bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Tiếu thúc, việc này... Kim tộc chúng ta không thể tính toán như vậy a!

Kim tộc bọn họ hoành hành tại Thiên Long địa vực rất ít khi gặp chuyện bị tập kích chết nhiều người như thế.

Hôm nay chết nhiều tộc nhân như vậy, tuy nói có không ít là chi thứ nhưng bọn họ chính là mặt mũi của Kim tộc, chuyện này đã tổn thương mặt mũi Kim tộc, phải làm ra hành động, bằng không về sau Kim tộc không còn chút

uy tín nào nữa.

- Yên tâm, bọn chúng đã dám nhảy ra thì phải thừa nhận lửa giận của ta!

Lăng Tiếu trịnh trọng nói ra.

Lăng Tiếu ngoài miệng nói thế, nhưng mà hắn quyết định không dính dáng tới trong tộc, chuyện Hồn tộc không nên bộc lộ ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2198 - Địch Thủ Thảm Bại.

- Tiểu nhi, vì sao ngươi đắc tội nhiều cổ tộc như thế, không ngờ toàn là bán Thủy Thần thú nhân, mẹ kiếp, thật sự là không dễ đối phó!

Tà Đế toàn thân đầy máu đi tới trước mặt Lăng Tiếu hỏi.

Cuồng Tăng thì cười nói:

- Hắn còn không phải gây chuyện như ngươi sau, chắc là thu được thần khí gì đó bị người ta dòm ngó.

- Sư phụ, nhạc phụ nói vậy không sai, ta từ loạn táng không gian đạt được nó, đúng là thần vật đám người kia muốn đạt được!

Lăng Tiếu chỉa chỉa Long Phượng Thần Cô nói ra.

Với thân nhân củ mình hắn không giấu diếm quá nhiều, miễn cho bọn họ lo lắng.

Kỳ thật bọn họ đã sớm chú ý tới Long Phượng Thần Cô trên đầu Lăng Tiếu rồi, nhưng bọn họ không biết là thần vật gì.

Bây giờ nhìn thấy bán Thủy Thần tấn công muốn giết Lăng Tiếu, bọn họ rốt cuộc khẳng định thần cô của Lăng Tiếu không phải thứ bình thường.

- Chuyện này không nên chạm trễ, chúng ta lập tức quay về mới được, nói không chừng còn có người khác muốn ra tay với chúng ta.

Lăng Cương nói.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Đi, việc này sớm muộn gì cũng tính toán với bọn chúng.

Lăng Tiếu biết rõ chuyện này vội vàng không được, phải ổn định trước mới được, bắt đầu mượn đường Thạch Thiên thành nhanh chóng quay về Thiên Long Môn.

Đám người Lăng Tiếu vừa đi không bao lâu, U Ảnh tộc bán Thủy Thần cũng đi tới.

Nhưng mà bọn chúng chậm một bước, không có biện pháp biết rõ kết quả chiến đấu lần này.

Nhưng mà nhìn thấy tàn chi trên mặt đất, trong đó càng phát hiện thi thể lang nhân, hùng nhân, bọn họ xem ra thú nhan tộc ăn thiệt thòi lớn rồi..

Đám người U Ảnh tộc lúc này nhanh chóng quay về trong tộc cấp báo.

Việc lần này bán Thủy Thần thú nhân tộc chết đi, có thể thấy thực lực đối phương không đơn giản như bề ngoài, khả năng còn có Kim tộc phái bán Thủy Thần tới.

Bọn họ phải sớm có chút ý, nếu Kim tộc thật muốn ra tay thì bọn họ không tốt.

Trên đường đi đám người Lăng Tiếu bị một đám người nhảy ra, nhưng mà không cường đại như nhóm đầu tiên.

Bọn họ chúng đi theo dõi Lăng Tiếu, căn bản không dám ra tay với đám

người Lăng Tiếu.

Đám người Lăng Tiếu không xác định là người của tộc nào, cũng không có ra tay đối phó.

Đám người Lăng Tiếu nhanh chóng lên đường, rất nhanh đã trở về tới Thiên Long Môn.

Trước cửa tông môn cường đại nhất Thiên Long địa vực thì không có kẻ mù nào nhảy ra làm càn.

Bởi vì trong Thiên Long Môn còn có Chí Tôn tiếng tăm lừng lẫy, trong Thiên Long địa vực này không có thế lực nào dám khiêu khích bọn họ.

Lăng Tiếu trở lại tông môn thì đầu tiên là quay về trong tộc, có một số chuyện phải nhanh chóng quyết định.

Lăng Tiếu vừa đi vào không gian trận, Lăng Phi đại lão đã đi ra đón.

- Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng quay về, gấp chết ta.

Lăng Phi nhìn Lăng Tiếu kinh hô.

- Ngũ ca ngươi xảy ra chuyện gì thế?

Lăng Tiếu nhìn Lăng Phi hỏi.

- Còn có thể là chuyện gì, đương nhiên là chuyện của lão tổ tông, tộc trưởng đang chờ ngươi thương lượng đấy!

Lăng Phi nói.

- Ân, ta cũng trở về kịp, không dám chậm trễ đại sự!

Lăng Tiếu ứng một tiếng nói với Lăng Phi sau đó đi vào hội nghị.

Lăng Tiếu đi vào hội nghị nhìn các trưởng lão Kim tộc đang tụ tập ở đây, đồng thời còn có mấy người mà Lăng Tiếu chưa gặp mặt, xem ra là những người thế hệ trước.

Bọn họ bình thường sẽ không hiện ra, nhưng chuyện lớn liên quan tới lão tổ tông thì không thể không đi ra.

Lăng Tiếu lúc này tiến lên thi lễ..

Tộc trưởng Lăng Bác nói:

- Lăng Tiếu, ngươi nói chuyện lão tổ tông một lần đi.

Không quản Lăng Phi đã bẩm báo với bọn họ, nhưng mà bọn họ muốn nghe đương sự nói một lần, dùng xác định tiếp theo nên làm thế nào.

Lăng Tiếu không chút hoang mang, hắn nói làm sao tìm được lão tổ tông, lại nói lại lời của lão tổ tông không lọt một câu.

Mọi người nghe xong thì biết rõ Lăng Phi không nói khác bao nhiêu.

Đại trưởng lão Lăng Khâu nói:

- Việc này là lão tổ tông nghĩa khí tận trời rồi, dù sao Huyền Linh đại lục tiêu vong là chuyện sớm muộn, hắn còn làm như vậy thật sự là không đáng.

Lăng Khâu nói ra tâm tư của người khác, bọn họ âm thầm gật đầu.

Trong mắt của hắn thì những người bình thường không đáng để mắt tới, mà tính mạng của lão tổ tông vô cùng trân quý, đường đường Chí Tôn top mười ai mà không phải tồn tại cường đại nhất, sao có thể vì những người bình thường mà mất đi tính mạng, quá không tính toán!

Lúc này, Lăng Vệ lên tiếng nói:

- Các ngươi nan đạo còn không hiểu tính tình của lão tổ tông sao?

Hắn ngừng lại một chút và nói thêm:

- Lão tổ tông tính tình hiền lành, lại là người cực độ hoài niệm, hắn nói chuyện này không gì là muốn chúng ta mang Thủy Nguyên Thạch ra, bố trí thủy nguyên đại trận, để Huyền Linh đại lục khôi phục sinh cơ, đó là tổ địa của chúng ta, nếu quả thật có thể làm như lão tổ tông nói, chúng ta nói không chừng có một ngày sẽ quay về tổ địa đấy.

- Không sai, Vệ đệ lời này đúng là tính tình của lão nhân gia, lão nhân gia ông ta là người hiền lành, ngươi bình thường không quá mức với hắn, hắn đều khinh thường đi đối phó người khác, nhớ kỹ lúc trước ta phạm tội, thiếu chút còn bị xử phạt, đều là lão tổ tông cầu tình thay ta, lão nhân gia ông ta là người thiện lương nhất trong tộc chúng ta, đây là nhược điểm của hắn, nhưng bởi vì tính tình như thế nên hắn mới cường đại như vậy.

Một tộc nhân Kim tộc khác nói ra.

Những người khác nghe xong cũng tán đồng.

Tộc trưởng Lăng Bác nói:

- Chẳng phải lão tổ tông yêu cầu tìm chín Thủy Thần thạch hay sao? Trong năm nay chúng ta phát tin tức ra, thế nhưng mà không thu được khối Thủy

Nguyên Thạch nào ah! Người Kim tộc chúng ta chỉ có Kim Thủy Nguyên Thạch, còn thiếu tám loại khác! Muốn tìm được không dễ.

- Còn thể tìm được các loại khác, nhưng mà cái giá phải trả không nhỏ!

Một lão giả Kim tộc nói.

- Bất kể như thế nào, lão tổ tông đã yêu cầu làm như vậy, chúng ta nên tận lực đi làm, dù sao còn có một chút thời gian, nếu như thật sự không tìm được, cho dù chúng ta cường lực đi phá hoại cũng phải cứu lão tổ tông ra.

Có người kiên định nói ra.

Lời hắn nói mọi người cộng minh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì bọn họ sẽ không trái ý lão tổ tông.

Lăng Tiếu nghe thấy bọn họ thảo luận, trong lòng cũng buông tảng đá lớn xuống.

Lão nhân gia là Chí Tôn mạnh mẽ, là người nói một không hai, bây giờ tin tưởng tìm Thủy Nguyên Thạch không phải vấn đề gì.

Nhưng mà thông qua bọn họ thảo luận, Lăng Tiếu lại nghe ra một vấn đề khác.

Chính là tìm thần trận sư bố trí thủy nguyên trận.

Tại Thiên Vực đúng là có thần trận sư, nhưng là thần trận sư đỉnh cấp chỉ có hai ba người mà thôi, mà bọn họ mỗi người đều vô cùng cao ngạo, cũng là Chí Tôn thấy đầu không thấy đuôi, muốn cầu bọn họ thì không nghi ngờ còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà việc này không thể không làm, cho nên bọn họ cũng phải đi làm.

Một phương diện khác là dùng vật đổi vật, ai có thể cung cấp Thủy Nguyên Thạch, Kim tộc sẽ trả giá trao đổi, cho dù biết rõ tin tức Thủy Nguyên Thạch cũng thu được ban thưởng cao.

Một phương diện khác là phái người đi vào ngoại cực tìm Thủy Nguyên Thạch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2199 - Hội Nghị Trong Tộc.

Ngoại vực nằm bên ngoài chín tầng trời, xuyên thẳng qua bình chướng không gian đi vào hư không, chỗ đó có rất nhiều không gian đại lục, có sinh mạng, không có sự sống đều có, thậm chí cũng có không ít cổ đại lục có thần vật Chí Tôn, có thần tài Chí Tôn. Ngoại vực còn là chiến trường của Chí Tôn.

Lúc đó người Kim tộc cùng Ma Hổ tộc kết oán cũng phát sinh ở ngoại vực.

Vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện khó có được, bất kể là ai cũng đánh đập tàn nhẫn.

Về phần thần trận sư, người Kim tộc chỉ phái người đi bái phỏng.

Thông qua bố trí lần này, tin tưởng Kim tộc sẽ có một ít hiệu quả, nhưng mà hoàn thành hay không thì khó biết.

Chuyện đã tới bước này, trên cơ bản đã không phải chuyện Lăng Tiếu suy nghĩ.

Nhưng mà hắn không nhãn rỗi, Lăng Phi Vũ từ ngoại môn đi tìm hắn.

- Bái kiến Lăng Tiếu thúc công!

Lăng Phi Vũ dù là môn chủ ngoại môn, nhưng hắn không dám bất kính với Lăng Tiếu.

Bởi vì Lăng Tiếu bối phận cao hơn hắn, mà khi Lăng Tiếu trở thành Thiên

Thần Vương thì địa vị của Lăng Tiếu trong tộc tăng lên rất cao.

Cho nên Lăng Phi Vũ cũng không dám bài cái giá đỡ môn chủ.

- Phi Vũ có chuyện gì quan trọng mà tự mình đi tới đây?

Lăng Tiếu hỏi.

Lăng Phi Vũ lấy thiếp mời màu vàng đưa cho Lăng Tiếu và nói:

- Đây là thiệp mời của Dược Minh công hội, nửa năm sau tại Thiên Nguyên đại lục Thiên Nguyên thành, bọn họ thỉnh mời ngươi đi tham gia!

Lăng Tiếu cầm thiếp mời và nghi hoặc.

Nói thật hắn cũng hiểu một ít chuyện của Dược Minh công hội, nhưng mà không có tìm hiểu sâu.

Hắn cũng có dược thần truyền thừa, dùng năng lực của hắn muốn thành Chí Tôn dược thần cũng không phải chuyện khó, hắn không cần phải đi tranh giành cái gì.

Hắn liền nói với Lăng Phi Vũ:

- Dược Minh công hội cử đi thịnh hội ta không đi, bảo người đại biểu cho Thiên Long Môn đi!

Lăng Tiếu dù là thần dược sư, nhưng hắn đã là Thần Vương đỉnh phong, chỉ cần hắn đặt tinh lực lên tu luyện, đạp qua quan tạp siêu phàm nhập thánh kia, thành tựu Chí Tôn chính thức.

Tất cả sinh tử nắm trong tay hắn, lên trời xuống đất, không gì không thể!

Về phần Chí Tôn dược thần cũng sẽ thuận theo đột phá, sẽ không thành trở ngại gì cả.

Cho nên hắn không có hứng thú với luyện đan đại hội!

Nhưng mà Lăng Tiếu không quan tâm, Lăng Phi Vũ không thể không quan tâm.

- Tiếu thúc công, ngươi... Ngươi nên cân nhắc lại, nếu như tham gia luyện đan hội, ngươi sẽ đạt được Chí Tôn dược thần chỉ điểm, tới lúc đó thành tựu dược thần nằm trong tầm tay!

Lăng Phi Vũ khuyên bảo.

Lăng Tiếu trở thành Chí Tôn dược thần ý nghĩa địa vị của Thiên Long Môn sẽ tăng lên, ý nghĩa thực lực của Kim tộc cũng tăng lên vài bậc.

Về công về tư, Lăng Phi Vũ đều hy vọng Lăng Tiếu có thể tham gia thịnh hội này.

Huống chi lần thịnh hội này tụ tập tất cả thần dược sư dưới năm ngàn tuổi ở Thiên Vực, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử, thực sự không phải ai cũng có thể tham gia.

Lăng Tiếu có thể đại biểu Thiên Long Môn tham gia, đây là vinh dự của Thiên Long Môn ah!

Mà Dược Minh công hội chính là thế lực khổng lồ được cả Thiên Vực công nhận, thế lực dựa vào bọn họ nhiều không đếm được.

Có thể nói trong Thiên Nguyên địa vực không có thế lực nào không tôn sùng Dược Minh công hội, chỉ cần Chí Tôn dược thần của bọn họ vung tay, cơ hồ

tất cả thế lực đều nghe theo chỉ thị của bọn họ.

Mặt khác Thiên Long Môn thường cách một đoạn thời gian sẽ đi tới đấu giá hội của Dược Minh công hội mua thêm Chí Tôn đan, hơn nữa không phải mỗi lần đầu có bán đấu giá.

Cho nên Lăng Phi Vũ cũng hy vọng Lăng Tiếu có thể đi Dược Minh công hội một chuyến, nếu như có thể trèo quan hệ với bọn họ, vậy thì Thiên Long Môn có chỗ tốt to lớn.

Lăng Tiếu nhìn ra Lăng Phi Vũ bức thiết, cũng không tiện quét mặt mũi môn chủ như hắn, dù sao hắn quay về đã một năm, chưa làm bao nhiêu chuyện cả.

Nhưng hắn bây giờ trở thành đối tượng thảo phạt của các tộc, mạo muội đi ra ngoài sẽ bị tập sát, không thể không phòng ah!

- Chỉ cần Chí Tôn không ra tay, muốn chạy trốn cũng không có khó khăn gì, huống hồ giao thủ với bọn chúng, đối với ta tiến giai cũng có chỗ tốt!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Ngay lúc này hắn đáp ứng Lăng Phi Vũ đi Thiên Nguyên địa vực một chuyến, tham gia luyện đan đại hội!

Lăng Phi Vũ lúc này mới buông lỏng một hơi, tiếp theo lại hỏi Lăng Tiếu cần thiết cái gì, có ý định an bán Thủy Thần hộ pháp trưởng lão đi theo hắn, không thể làm yếu khí thế của Thiên Long Môn.

Đồng thời hắn cũng từ trong miệng Lăng Cương biết được chuyện Lăng Tiếu bị tấn công, hắn làm môn chủ không thể khinh thị.

Có bán Thủy Thần đồng hành, Lăng Tiếu cảm thấy yên tâm, đồng thời hắn

cũng đưa ra không cần Thần Vương đi cùng hắn, bằng không nửa đường gặp tấn công thì lại chết mất.

Trải qua dò xét sơ bộ, Lăng Tiếu quyết định ba ngày sau sẽ đi Thiên Nguyên đại lục.

Trong vòng ba ngày này, Lăng Tiếu phải tìm một chỗ địa an trí người bên cạnh hắn.

Tộc nhân Lăng gia thì giao cho Lăng Cương phụ trách kích hoạt huyết mạch của bọn họ lần nữa, dùng huyết mạch chi lực mạnh yếu để quyết định bọn họ thế nào; đương nhiên nữ nhân của Lăng Tiếu thì được an bài sinh hoạt trong Thiên Long Môn; về phần những người khác được an trí trong thành, giúp bọn họ thích ứng sinh hoạt của Thiên Vực, dù sao Lăng Tiếu an bài có người chiếu cố bọn họ, không cần gánh vác cái gì.

Về phần trùng kích Tiếu Ngạo Cung trong Thiên Vực cũng bị Lăng Tiếu tạm thời ném ra sau đầu.

Bởi vì thực lực của hắn ở trong Thiên Vực không đủ khai tông lập phái, huống hồ Thiên Long Môn đã tiêu trừ nội ưu rồi, có được hậu viện như thế, Lăng Tiếu cũng không có cố kỵ về sau.

Nếu ngày sau Huyền Linh đại lục khôi phục lực lượng nguyên thủy, như vậy Tiếu Ngạo Cung ở trung vực trở thành căn cứ của bọn họ.

Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất an bài tốt cho bọn họ, cũng bảo Lăng Cương tự mình phụ trách chiếu khán bọn họ.

Đương nhiên Lăng Tiếu mang theo bọn họ tới Thiên Vực cũng không có nghĩa là cho bọn họ lên mặt với kẻ khác.

Hắn tuyệt đối không hy vọng có ít kẻ khi dễ người khác.

Lăng Cương biết rõ Lăng Tiếu có thực lực chém Thủy Thần thì càng kính sợ Lăng Tiếu.

Hắn tin tưởng chỉ cần cố gắng đi theo Tiếu thúc này, ngày sau hắn có thể tiến lên...

Sau khi an trí tốt những chuyện này, Lăng Tiếu cùng Lăng Phi và ba bán Thủy Thần khác thông qua vực môn đi Thiên Nguyên địa vực.

Thiên Nguyên địa vực nằm giữa năm địa vực, phải đi qua đông vục môn mới tới.

Dùng tốc độ đám người Lăng Tiếu thì dùng không gian truyền thâu trận cũng cần hai tháng mới tới được vực môn.

Đám người Lăng Tiếu đi ra thì không có dừng lại chút nào cả, dùng tốc độ cao nhất lên đường.

Nhưng mà sau khi đi tới Đào Gia Thành thì nghe được tin tức.

Đó chính là Thiên Thần Vương Đinh Cô Độc vừa tấn chức khiêu chiến Thiên Thần Vương bảng bốn trăm tám mươi tám Đào Phục Lưu.

Đinh Cô Độc chính là hắc mã tranh đoạt Thiên Thần Vương với Lăng Tiếu ba bốn năm trước.

Hắn và Lăng Tiếu khi đó đều là Thần Vương cao giai, nhưng lại có thể chiến thắng nhiều Thần Vương đỉnh phong, thu được danh tiếng Thiên Thần Vương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2200 - Lại Gặp Đinh Cô Độc. (1)

Hôm nay hắn lại có gan dùng thứ tự chín trăm khiêu chiến hơn bốn trăm bài danh, vượt qua không ít bài danh khiến người ta tặc lưỡi!

Lăng Tiếu cũng không có hứng thú với Đinh Cô Độc, chỉ bội phục dũng khí của hắn mà thôi.

- Tiếu đệ, ta nhớ kỹ bành dai Thiên Thần Vương của ngươi là chín trăm năm mươi bảy a?

Lăng Phi hỏi thăm Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Đúng vậy, như thế nào?

- Ta cảm thấy dùng thực lực của ngươi có thể thăng cấp, bài danh này rất trọng yếu, nó đại biểu cho mặt mũi Kim tộc chúng ta!

Lăng Phi nói ra.

Nói lời thật, Lăng Tiếu đã qua cái tuổi tranh giành thanh danh, hắn không thích những chuyện như vậy.

Nhưng mà Lăng Phi nói thế hắn cảm thấy có đạo lý.

Thân làm người của Thiên Long Môn, người Kim tộc, hắn có nghĩa vụ tăng bài danh lên, để chứng tỏ hắn cường đại, đồng thời cũng tranh giành mặt mũi

cho Thiên Long Môn cùng Kim tộc!

Đây là một loại cảm giác vinh dự, mặc kệ hắn muốn có hay không thì nó vẫn tồn tại.

- Chúng ta đi xem xem, nói không chừng có thể giúp ta chiếm tiện nghi!

Lăng Tiếu do dự nói ra.

Trung thực mà nói, hắn không đặt thứ tự hơn bốn trăm vào mắt.

Dùng thực lực của hắn có thể chiến đấu với Thiên Thần Vương bài danh trước một trăm, thậm chí là Thiên Thần Vương top mười!

Nhưng mà gặp được Thiên Thần Vương chiến đấu bài danh, Lăng Tiếu cũng thuận tiện đi xem, ra tay hay không chỉ là tiếp theo.

Đào Phục Lưu là Thiên Thần Vương thành danh đã lâu, hắn trở thành Thiên Thần Vương cũng hơn năm nghìn năm, xem như Thiên Thần Vương lạc hậu rồi.

Hắn ở khu vực này có danh tiếng không nhỏ, mà hắn cũng là hộ tộc trưởng lão của Đào gia mới hưng thịnh. Lúc đó Đào gia chỉ là thế lực nhỏ bé, nhưng khi Đào Phục Lưu trở thành Thiên Thần Vương thì Đào gia nhanh chóng đạt được các thế lực bợ đỡ, bọn họ đã biến thành thế gia cỡ trung.

Cho dù kẻ nào trở thành Thiên Thần Vương cũng không có khả năng kê cao gối mà ngủ, còn sẽ gặp các loại chiến đấu.

Nếu như không đáp ứng chiến đấu sẽ bị người khác cho là nhu nhược, cho nên bọn họ thu được thanh danh cũng mang đến không ít phiền não.

Trừ phi bọn họ giết người khiêu chiến mới không bị người ta quấy rầy.

Đào Phục Lưu trở thành Thiên Thần Vương tới nay, bị khiêu chiến không ít hơn trăm lần.

Những Thần Vương đỉnh phong khiêu chiến hắn đều chết trong tay của hắn rồi.

Trong gần ngàn năm qua đã không ai dám khiêu chiến hắn, mà Đinh Cô Độc là người đầu tiên trong vòng ngàn năm qua.

Nhưng mà Đào Phục Lưu chọn chiến với Đinh Cô Độc cũng có suy nghĩ.

Kể từ khi hắn biết rõ Đinh Cô Độc đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương thì hắn biết sớm muộn cũng có ngày hôm nay.

Người khác có lẽ không rõ nội tình, nhưng hắn biết rõ chuyện của mình.

Hắn là đệ tử chi thứ của Đào gia bị trục xuất, hôm nay đến phục cừu!

Đinh Cô Độc là họ mẹ, kỳ thật trên người của hắn chảy huyết mạch Đào gia, mà phụ thân của hắn từng là đệ tử xuất sắc của Đào gia.

Bởi vì có tranh chấp với Đào Phục Lưu cho nên bị Đào Phục Lưu xa lánh đuổi ra khỏi Đào gia, cũng phế vũ lực của phụ thân hắn, khiến phụ thân hắn buồn bực mà chết.

Sau khi phụ thân của hắn mất đi, Đinh Cô Độc cũng ha quyết tâm chém Đào Phục Lưu dưới kiếm, dùng an ủi vong linh phụ thân của mình.

Mấy ngàn năm qua, hắn trải qua vô số lần rèn luyện sinh tử, rốt cuộc đạt tới cảnh giới bây giờ, hiện tại là lúc báo thù.

Giết Đào Phục Lưu, lại tiêu diệt Đào gia không tốt với gia đình của hắn, hắn cũng không có vướng mắc!

Nơi ước chiến của bọn họ nằm ở khu đất trống bên ngoài Đào Gia Thành.

Đám người Lăng Tiếu đi tới thì có không ít người tụ tập, Thần Vương không ít, nhiều nhất là Thánh Hoàng.

Lăng Tiếu cảm thấy lo lắng cho đám Thánh Hoàng này, Thiên Thần Vương chiến đấu mà bọn họ dám xem, tùy tiện một đạo lực lượng cũng muốn mạng của bọn họ.

Hai người trên không trung là một lão già, cầm trường kiếm trong tay, không có nửa điểm khẩn trương, khí thế nhìn qua thập phần bá đạo, bên cạnh là thánh thú thập giai thủy thuộc tính.

Thân ảnh khác trẻ tuổi hơn, Lăng Tiếu từng thấy qua, chính là Đinh Cô Độc.

Hắn không có ấn tượng quá sâu với Đinh Cô Độc này, nhưng mà đối phương dùng thực lực Thần Vương cao giai đoạt được danh tiếng Thiên Thần Vương thì hắn cũng chú ý.

Lúc này lại gặp Đinh Cô Độc, Lăng Tiếu cảm ứng được lệ khí trên người Đinh Cô Độc nồng đậm, giống như có yêu ma đang xuất hiện sau lưng hắn, một đạo sát ý rất nồng đậm tỏa ra bốn phía.

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Đinh Cô Độc căn bản không có nói nửa câu phế thoại với Đào Phục Lưu, hắn cưỡi lên thánh thú của mình, cầm Cổ Thần khí chính thức lao qua đánh giết Đào Phục Lưu.

Đinh Cô Độc bộc phát lực lượng, rốt cuộc vẫn khiến Đào Phục Lưu ý thức được Đinh Cô Độc đáng sợ.

Nhưng mà Đào Phục Lưu có thể giết tới bài danh bốn trăm cũng là Thần Vương đỉnh phong mạnh mẽ.

Hai Thiên Thần Vương gặp nhau, lực lượng ngập trời va chạm trên chín tầng trời.

Oanh long oanh long!

Mỗi một gã Thiên Thần Vương đều đại biểu chiến lực đỉnh phong của Thần Vương.

Bọn họ đối chiến kinh thiên động địa, chấn động núi sông!

Đào Phục Lưu là Thiên Thần Vương uy tín lâu năm, hơn nữa bài danh không thấp, thực lực có thể nghĩ.

Nhưng mà Đinh Cô Độc lại sớm trải qua sinh tử tẩy lễ, càng cầm Cổ Thần khí nên thực lực đại tăng, hắn lĩnh ngộ hổ sát chi khí càng mạnh hơn trước.

Lăng Tiếu nhìn thấy bọn họ xuất chiêu, phát hiện hai người tương đương, không có ai chiếm quá nhiều tiện nghi, khiến cho đại chiến rất kịch liệt.

Chiến lâu như vậy, Đào Phục Lưu hiển nhiên trở nên nóng nảy.

Hắn thân là Thần Vương đỉnh phong vẫn không áp được Thần Vương cao giai Đinh Cô Độc, hắn không lo lắng không được.

Huống chi Đinh Cô Độc có một kiện Cổ Thần khí uy lực không nhỏ, khiến hắn phải tạm tránh phong mang.

Mà Đinh Cô Độc thì chính là đấu sĩ vũ dũng, mỗi một chiêu đều dùng toàn lực, lệ khí nồng nặc, sát ý trùng thiên, thượng cổ thần khí mang theo uy lực khủng bố, để hắn càng mạnh hơn.

Trong tay của hắn có bán Cổ Thần khí phòng ngự thần thuẫn, tiến có thể công, lui có thể thủ, hoàn toàn không kém hơn Thiên Thần Vương uy tín lâu năm.

Sau một phen tử chiến, những Thánh Hoàng bị ảnh hưởng chết đi không ít.

Lúc này Lăng Phi lên tiếng nói:

- Đào Phục Lưu sắp bại!

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Là sắp bại, nhưng mà Đinh Cô Độc cũng không thắng!

Khi Lăng Tiếu nói ra, bốn phía có mấy tên Thần Vương công kích thẳng vào Đinh Cô Độc.

- Đào Phục Lưu ngươi là đồ tiểu nhân!

Đinh Cô Độc lợi dụng bán Cổ Thần khí đánh tan mấy tên này hợp kích, nhưng mà bị đánh bay ra xa, hắn tức giận chửi mắng.

Hắn biết rõ Đào gia dù không xem là siêu cấp thế lực, nhưng vẫn có tới mười Thần Vương, hơn nữa Đào Phục Lưu trở thành Thiên Thần Vương thì kết bạn không ít Thần Vương.

Điểm này Đinh Cô Độc biết rõ, cho nên hắn không trực tiếp giết tới tận cửa, mới quăng chiến thiếp hy vọng kích sát Đào Phục Lưu.

Như vạy hắn không cần bận tân bị vây công, dưới tầm mắt của nhiều người thì hắn cảm thấy Đào Phục Lưu là Thiên Thần Vương cao ngạo tuyệt đối không làm chuyện như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2201 - Lại Gặp Đinh Cô Độc. (2)

Đáng tiếc, hắn vẫn dự đoán sai lầm!

Người gặp phải uy hiếp tử vong thì chuyện gì không dám làm?

- Ngươi là đồ tạp chủng, cho rằng trở thành Thiên Thần Vương là có thể vong bản, không ngờ dám vọng tưởng giết tộc thúc, ngươi chết không có gì đáng tiếc!

Đào Phục Lưu quát.

Hắn phối hợp với đám người kia truy sát Đinh Cô Độc, hắn nhìn Cổ Thần khí của Đinh Cô thì tham lam nòng đậm, trong nội tâm nói thầm:

- Chỉ cầnta đoạt được Cổ Thần khí của tiểu tử này, chiến lực của ta sẽ tăng lên! Trong tay hắn chỉ phung phí của trời.

- Ta nhổ vào, ngươi là đồ khốn nạn, nếu không phải ngươi cảm thấy phụ thân ta thiên phú cao hơn ngươi, uy hiếp địa vị của ngươi trong gia tộc, dùng thủ đoạn hèn hạ phế phụ thân ta, phụ mẫu của ta cũng không có chết, hôm nay cho dù dốc sức liều mạng, ta cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi!

Hai mắt Đinh Cô Độc đỏ hồng, hắn gào thét xông lên, Cổ Thần khí trong tay được hắn thúc dục tới cực điểm, chém giết đám Thần Vương lao tới..

Đinh Cô Độc hoàn toàn dốc sức liều mạng, tên Thần Vương mới tới gần trong nháy mắt bị hắn đánh bay ra ngoài, máu tươi chảy không dứt.

Mà Đào Phục Lưu lại thừa cơ tập kích sau lưng Đinh Cô Độc, những người khác cũng liên thủ xuất kích.

Đinh Cô Độc cắn răng dùng toàn lực tấn công phòng ngự nhưng vẫn không làm được gì.

Hắn muốn chạy trốn nhưng đã bị đối phương vây quanh, mà thiên hổ của hắn bị thánh thú khác vây đánh, tình huống cũng không tốt.

Đinh Cô Độc biết rõ không có đường lui, dức khoát bỏ qua ý niệm bỏ chạy và lao tới chém giết Đào Phục Lưu.

Hắn hoàn toàn mặc kệ những ngươi sau lưng, một lòng muốn kéo Đào Phục Lưu chôn cùng!

Đáng tiếc Đào Phục Lưu không liều mạng với hắn, chỉ kiềm chế hắn, để những người khác thừa cơ xông vào.

Những người xem cuộc chiến đã sớm trốn đi.

Bây giờ lưu lại không thể nghi ngờ là gặp tai họa, sẽ bị Đào Phục Lưu giết người diệt khẩu.

Cuộc chiến của Thiên Thần Vương vốn cực kỳ vinh quang, đáng tiếc biến thành cục diện như bây giờ, thật không phải chuyện gì vinh quang.

Đám người Lăng Tiếu tự nhiên không có rời khỏi, bọn họ không nghĩ tới biến thành hý kịch này.

- Có ít người không biết làm thế nào lăn lọn kiếm được thanh danh Thiên Thần Vương a.

Lăng Tiếu khinh thường hừ lạnh.

Hắn bây giờ không quan nhìn Đào Phục Lưu vây công Đinh Cô Độc, đúng là quá sỉ nhục danh tiếng của Thiên Thần Vương.

- Cánh rừng nào cũng có đủ loại chim, chúng ta đi, xem nữa cũng phí công!

Lăng Phi nói.

- Vì cái gì phải đi, vừa rồi ngũ ca ngươi không phải nói bảo ta tăng thanh danh sao, bây giờ là thời cơ tốt đấy!

Lăng Tiếu nói một tiếng, thân hình lao thẳng vào vị trí đại chiến.

Trên đường thấy chuyện bất bình rống một tiếng!

Kỳ thật chuyện này không có bao nhiêu người đi làm, rất nhiều người đều chọn bo bo giữ mình.

Lăng Tiếu cũng không cảm thấy mình là người chính nghĩa gì, nhưng mà hắn không quen nhìn thủ đoạn hèn hạ của Đào Phục Lưu.

Nếu như nói hắn là Thiên Thần Vương, tiếp nhận chiến đấu của đối phương còn làm ra chuyện này, đúng là quá tổn danh tiếng của Thiên Thần Vương rồi.

Lăng Phi băn đầu chỉ muốn hắn tăng bài danh, Lăng Tiếu mượn cơ hội này bắt Đào Phục Lưu khai đao.

Sau đó Đinh Cô Độc bị người ta đánh trọng thương.

Không quản khỉ gió hắn là Thiên Thần Vương, nhưng mà chính diện có Đào

Phục Lưu kiềm chế hắn, mà bốn phía có Thần Vương không ngừng đánh lén khiến hắn không ngăn cản được.

Sau đó có một gã Thần Vương cầm thần kiếm đâm vào chỗ hiểm sau lưng Đinh Cô Độc.

Tên Thần Vương này sắc mặt hung ác, muốn một kiếm kết liễu Đinh Cô Độc.

NHưng mà kiếm của hắn còn cách Đinh Cô Độc gần trong gang tấc thì hắn bị cương phong đánh trúng..

Hắn bị đánh chết trong nháy mắt, đến chết hắn còn không biết xảy ra chuyện gì.

Thần hồn của hắn kinh hoàng, đáng tiếc bị một đạo lực lượng đánh tan tác.

- Hôm nay ta xem như mở rộng tầm mắt, danh tiếng Thiên Thần Vương đã bị ngươi làm ô nhục!

Lăng Tiếu đánh chết tên Thần Vương xong thì cười lạnh nói với Đào Phục Lưu.

Đào Phục Lưu nhìn thấy có người nhảy ra thì cả kinh, mà Thần Vương bốn phía cũng cảnh giác lên, hoài nghi người trước mặt có phải là viện thủ của Đinh Cô Độc hay không.

- Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào, biết rõ thân phận của bổn vương mà còn dám quản chuyện này, chán sống đúng không?

Đào Phục Lưu nhìn chòng chọc Lăng Tiếu lạnh lùng địa hỏi. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Hắn vừa dứt lời, bên cạnh có một gã Thần Vương cao giai truyền âm cho hắn, nói:

- Hắn chính là Thiên Thần Vương vừa tấn giai của Thiên Long Môn, Lăng Tiếu!

Đinh Cô Độc lạnh lùng nhìn Lăng Tiếu, thần sắc nhảy lên, hắn không nghĩ đến Lăng Tiếu lại xuất hiện ở đây và ngăn cản hắn.

- Ha ha, ngươi không cần quản ta xen vào làm gì, hôm nay ta lấy thủ cấp của ngươi, thay thế vị trí của ngươi, người như ngươi không xứng làm Thiên Thần Vương!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, lại trừng Đào Phục Lưu.

Tốc độ của Lăng Tiếu nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã tới trước mặt Đào Phục Lưu và những người khác còn không kịp phản ứng cái gì.

Đào Phục Lưu không hổ là Thiên Thần Vương, tốc độ của hắn không bằng Lăng Tiếu, nhưng mà tốc độ phản ứng kinh người, trường kiếm trong tay chém xuống, mỗi một kiếm mang theo uy thế mạnh mẽ, uy lực đáng sợ!

Thân pháp của Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới tuyệt hảo, kiếm mang của Đào Phục Lưu chỉ chém được tàn ảnh của Lăng Tiếu mà thôi, Lăng Tiếu dùng hàng long chưởng đánh tới..

Rống rống!

Một đầu kim long đánh chính diện vào người Đào Phục Lưu, uy lực tương đối cường hãn, chấn đắc không gian bốn phía chấn động.

Tâm thần của Đào Phục Lưu cả kinh, không ngờ tới Lăng Tiếu công kích

mạnh mẽ đáng sợ như thế, thần kiếm trong tay quét qua, hình thành phòng ngự như tường đồng vách thép.

- Cùng xông lên tiêu diệt hắn!

Đào Phục Lưu gọi viện binh.

Tám tên Thần Vương khác có ba vây công Đinh Cô Độc, năm tên còn lại vây giết Lăng Tiếu bên này.

- Đã muốn chịu chết, ta thành toàn các ngươi!

Lăng Tiếu thần sắc hung ác quát lên một tiếng, tránh qua hợp kích của bọn họ, thân thể lướt qua sau lưng một người, một chưởng đánh nát đầu của đối phương.

Một tên khác thấy đồng bạn bị giết, lập tức sợ hãi run rẩy, trong mắt đầy sợ sệt.

Đào Phục Lưu cũng không ngờ Lăng Tiếu tàn nhẫn như vậy, so với thủ đoạn của Đinh Cô Độc còn gọn gàng linh hoạt hơn.

Hắn cả kinh quát một tiếng, dùng công kích tuyệt cường, không cho Lăng Tiếu sắc mặt, bằng không danh tiếng Thiên Thần Vương cũng mất!

Trong tay hắn có bán Cổ Thần khí bắn thần quang sáng lạn, một đạo kiếm khí tung hoành.

Kiếm động thần đình!

Thượng cổ thần kỹ này là kiếm kỹ thành danh của Đào Phục Lưu, uy lực của nó vô cùng cường đại.

Chỉ thấy kiếm khí quét ngang phương viên mấy ngàn dặm, tất cả không gian tan rã ra, từng đạo khe nứt không gian hiện ra.

Chiêu này đã có uy lực một kích toàn lực của bán Thủy Thần toàn, cũng không hổ là Thiên Thần Vương lâu năm!

- Lúc này mới đủ nhìn!

Lăng Tiếu chiến ý tăng cao, cũng không có bởi vì chiêu này mà sợ hãi.

Rốt cuộc chiến lực của hắn tăng cao, long trảo màu vàng của hắn trảo qua tên Thần Vương bên cạnh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2202 - Trên Đường Thấy Chuyện Bất Bình Rống Một Tiếng.

Cường chiêu này kéo tên Thần Vương đẩy qua kiếm khí của Đào Phục Lưu đánh tới.

Ah ah!

Tên này bị kiếm khí của Đào Phục Lưu cắt thành vô số khối, kêu thảm không ngớt, máu chảy đầm đìa chết đi.

Về phần Lăng Tiếu lúc này không ngừng giơ hai tay lên, ngăn cản kiếm khí đánh tới.

Uy lực bán thần khí đúng là không nhỏ, hai tay của hắn đầy vết kiếm ngấn.

- Cái gì!

Đào Phục Lưu nhìn Lăng Tiếu dùng thân thể ngăn cản một kích tuyệt cường của hắn, hắn sợ hãi cả kinh!

Hắn biết rõ đại thế đã mất, nếu lưu lại không thể làm gì Lăng Tiếu, huống chi còn có một Đinh Cô Độc, đành phải lui lại!

Nhưng mà Lăng Tiếu không cho hắn trốn đi.

- Đường đường Thiên Thần Vương không chiến mà trốn, ngươi đúng là quá đủ mất mặt.

Lăng Tiếu chế nhạo nói một tiếng, thân hình như gió đuổi theo Đào Phục

Lưu, hàng long chưởng lăng không cường thế đánh ra ngoài.

Chỉ thấy kim long xuất thế trên không trung tàn sát chung quanh.

Lăng Tiếu toàn lực khai chiến nhất định không dưới bán Thủy Thần, mỗi một chưởng đều mang theo đại thế đánh nát hư không.

Đào Phục Lưu đánh hắn bay ra xa.

Nếu không phải hắn mặc thần giáp, mỗi một chưởng đều muốn mạng của hắn.

- Đáng chết, tiểu súc sanh này không ngờ cấu kết cường viện này, thật sự là thất sách a.

Đào Phục Lưu thầm mắng trong lòng, mang theo thương thế lao đi với tốc độ nhanh nhất..

Đáng tiếc tốc độ của hắn trước mặt Lăng Tiếu hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Lăng Tiếu vận dụng hàng long chưởng đánh tới, chưởng ý đang có xu thế hoàn mỹ, đánh Đào Phục Lưu không biết ra làm sao.

Đào Phục Lưu biết rõ trốn không được thì phản kích, thế nhưng mà không cách nào tỏa định mục tiêu, tốc độ của đối phương quá nhanh.

Hắn chỉ có thể đánh cận thân với Lăng Tiếu, nhưng làm thế thì sẽ bị đánh nát như tương.

Thủ lâu sẽ thua, đối mặt Lăng Tiếu công kích mạnh mẽ như vậy, Đào Phục Lưu cũng không cịu đựng nổi, bị Lăng Tiếu đánh ra sơ hở.

Lăng Tiếu bắt lấy lúc Đào Phục Lưu không kịp trở tay, thân thể tới sát Đào Phục Lưu, song chưởng nện vào ngực của Đào Phục Lưu.

Đào Phục Lưu bay đi giống như quả đạn pháo, máu tươi phun ra không ngớt!

Lăng Tiếu như ảnh tùy hình, hai chân lăng không đạp xuống giẫm Đào Phục Lưu bay xuống đất.

Trên người Đào Phục Lưu bị giẫm gãy nhiều khối xương, bộ thần giáp cũng bị giẫm lõm một lỗ.

Hắn rơi vào một ngọn núi hoang, trực tiếp núi hoang bị nện thành đá vụn, mảnh đá bắn ra tung tóe.

Lăng Tiếu đuổi theo công kích, chân của hắn đạp lên ngực của Đào Phục Lưu.

- Tha... Tha mạng!

Đào Phục Lưu lúc này dùng ánh mắt cầu khẩn nói với Lăng Tiếu.

Hắn bây giờ sợ sệt, Lăng Tiếu này chỉ mới là Thiên Thần Vương ah, chỉ sợ top một trăm cũng không phải đối thủ của hắn, tay không tấc sắt đã đánh hắn như vậy, thật sự khiến hắn tâm phục khẩu phục!

- Tha ngươi, bài danh của ngươi không thể lấy, huống chi Thiên Thần Vương có tồn tại như ngươi ta cũng cảm thấy mất thể diện!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một tiếng, dưới chân dùng lực đạp xuống.

Ngực của Đào Phục Lưu lõm xuống, máu tươi phun ra ngoài.

Sau đó Lăng Tiếu bắn ra một đạo tử sát chi khí vào trong người Đào Phục Lưu, hủ thực sinh cơ của hắn.

Một gã Thiên Thần Vương bài danh hơn bốn trăm bị Lăng Tiếu tiêu diệt!

Thời điểm Lăng Tiếu mới thu đồ vật của Đào Phục Lưu thì trên bầu trời có dị biến sinh ra, một đạo thần quang chiếu lên người Lăng Tiếu.

Đây chính là nghiệm chứng thần quang Thiên Thần Vương!

Vào lúc này Lăng Tiếu hai làn trải qua nghiệm chứng thần quang Thiên Thần Vương.

Sau khi thần quang chiếu xạ trên người của hắn liền biến mất, mà trên không trung sinh ra tư liệu của hắn, bài danh của hắn từ chín trăm năm mươi bảy nhảy lên bốn trăm tám mươi tám.

Tin tức này nhanh chóng bị người Thiên Long địa vực biết rõ.

Lăng Tiếu cầm lệnh bài Thiên Thần Vương ra thì thấy con số đã thay đổi.

Lăng Tiếu vừa mới cảm giác ứng được nghiệm chứng thần quang mênh mông, trong đó mang theo lực lượng không hiểu, dường như có người thao túng nó, làm hắn không rõ, nắm không ra.

Sau đó ba tên Thần Vương vây công Đinh Cô Độc cũng bị hắn đánh chết.

Toàn thân Đinh Cô Độc nhuốm máu, giống như sát thần hàng lâm, trên gương mặt mang theo thần sắc không cam lòng nhìn qua.

- Ta muốn chiến với ngươi.

Đinh Cô Độc cầm tam xoa kích chỉa thẳng vào Lăng Tiếu.

Tuy nói hắn chọn chiến Đào Phục Lưu mục đích là báo thù phục hận, nhưng cũng muốn đoạt vị trí của Đào Phục Lưu.

Trong mắt của hắn Đào Phục Lưu bại trong tay hắn là khẳng định, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện gì, khiến Lăng Tiếu chiếm tiện nghi.

Đinh Cô Độc biết rõ Lăng Tiếu lợi hại, người ta có thể trong tranh giành Thiên Thần Vương đoạt khôi thủ cũng chứng minh hắn cường đại.

Thế nhưng mà hắn cũng là người cao ngạo, cả đời truy cầu không nhiều lắm, trừ báo thì ra, hắn muốn vang danh Thiên Vực, đứng ở đỉnh phong võ đạo!

Hắn ủng không có tâm sợ hãi, sớm xem sinh tử rất nhạt!

Cho nên hắn không ngại bây giờ khiêu chiến Lăng Tiếu, hắn cảm thấy mình không thua ai cả.

Lăng Tiếu híp mắt nhìn Đinh Cô Độc thản nhiên nói:

- Muốn chiến với ta cũng được, lập tức khôi phục thần lực, ta sẽ cho ngươi cơ hội.

Thế giới này không thiếu thiên tài cao ngạo, hơn nữa còn là cùng giai ít có đối thủ, nhưng mà nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Lăng Tiếu gần đây không có cảm thấy mình là cùng giai vô địch thủ, nhưng nhưng mà hắn có chỗ dựa chính là ý chí cực kỳ cường đại.

Dù thực lực của Đinh Cô Độc không tệ, nhưng không đủ nhìn.

Đinh Cô Độc phục tạp nhìn qua Lăng Tiếu, trong tay cầm thần đan ăn vào.

Thập giai cao giai thiên hổ cũng quay về bên cạnh hắn.

Thiên hổ là thánh thú thập giai vô hạn tiếp cận thần thú, lực chiến đấu không tầm thường, vừa mới bị đám thánh thú vây công, còn giết ba con, đứng ở thế bát bại. Mắt hổ của nó nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu phát tán vương uy không thể xâm phạm.

Lăng Tiếu khoanh tay nhìn qua thiên hổ này, trong nội tâm hân thưởng nó, nếu nó có thể thu răng của bạch hổ, thành tựu thần thú chính thức cũng không phải vấn đề.

Bạch hổ chủ sát, chính là thiên sát chi chủ, lực chiến đấu của nó sàn sàn với long tộc, nếu ai thu được nó làm tọa kỵ, ngược lại là tam sinh hữu hạnh ah!

Nhưng mà Lăng Tiếu có chút lòng tham không đáy, hắn có ba thần thú đi theo rồi, còn quan tâm tới thần thú khác cũng đúng là quá tự cao!

Đám người Lăng Phi vẫn chờ đợi, cũng không có tiến đến khuyên can Lăng Tiếu.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu có chừng mực, hơn nữa đối phó một Thần Vương cao giai, đối với Lăng Tiếu mà nói là tiện tay!

Chớp mắt đã qua hai canh giờ.

Đinh Cô Độc lúc này chiến ý dâng cao, từng đạo lực lượng thuộc tính trùng thiên, lệ khí bay lên cao.

Đây là hổ sát chi khí, mang theo lực lượng đặc thù áp chế đối thủ, đồng thời cũng có thể tăng sát lục và chiến ý cho bản thân.

- Khôi phục?

Lăng Tiếu đạm mạc địa nhìn Đinh Cô Độc hỏi.

Đinh Cô Độc cầm tam xoa kích chỉ vào Lăng Tiếu.

- Khôi phục, ta và ngươi chiến một trận.

- Thực lực của ta trên ngươi, chiến đấu quá vô vị!

Lăng Tiếu nói một tiếng, thân pháp chuyển động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2203 - Hai Các Ngươi Hiện Tại Không Phải Đối Thủ Của Ta. (1)

Hắn không muốn tốn thời gian với Đinh Cô Độc tại đây, trực tiếp trấn áp người này, để hắn biết rõ cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Đối phó Đinh Cô Độc, Lăng Tiếu dùng Cửu Dương Phần Thiên Quyền, quyền ý cuồn cuộn đánh thẳng vào đối thủ, một đạo dương hỏa thiêu đốt đánh vào người Đinh Cô Độc.

Mỗi một quyền mang theo uy thế như núi, mỗi một quyền đều có thể hủy diệt thành trì, uy lực của nó rất khủng bố.

Đinh Cô Độc cầm tam xoa kích, đánh tán từng hỏa quyền của Lăng Tiếu, nhưng mà hắn bị LĂng Tiếu đánh hổ khẩu chảy máu, thiếu chút không cầm được Cổ Thần khí.

- Thật cường đại!

Đinh Cô Độc không có nửa phần sợ hãi, ngược lại càng chiến ý hừng hực, hổ sát chi khí đánh thẳng vào Lăng Tiếu, một đầu thiên hổ to lớn vồ Lăng Tiếu, răng nanh của nó mang theo khát máu, để người ta cảm thấy sợ hãi không thôi.

Lăng Tiếu đối mặt với hổ sát chi khí cũng không bị ảnh hưởng gì, ngược lại khiến long hình chiến khí của hắn sôi trào, chân long màu vàng lao tới cắn xé thiên hổ.

Lăng Tiếu đối mặt với Đinh Cô Độc cũng không tránh né cái gì, hai quyền

giơ lên và dùng quyền ý Cửu Dương Phần Thiên Quyền công kích liên tục, dương hỏa hừng hực bao phủ Đinh Cô Độc.

Thực lực của Đinh Cô Độc không kém, mà Cổ Thần khí thấp giai tam xoa kích đánh ra còn mạnh hơn Thần Vương đỉnh phong, cũng tiếp cận bán Thủy Thần công kích.

Đáng tiếc Lăng Tiếu là người mạnh mẽ, lực công kích như vậy là không đủ, mà hổ sát chi khí của hắn không cách nào áp chế Lăng Tiếu, bị ép bại lui liên tục.

- Còn tưởng ngươi có bao nhiêu lợi hại, bại đi!

Lăng Tiếu khinh thường rống một tiếng, song quyền mang theo dương hỏa, chín đạo diễm dương luân chuyển, uy lực mang theo uy thế hủy thiên diệt địa đánh không gian chung quanh vỡ vụn!

Đinh Cô Độc ý thức được chiêu này đáng sợ, khẽ cắn môi rống một tiếng, tam xoa kích trong tay cũng dùng tuyệt chiêu, mà phòng ngự thuẫn bán cổ thần khí cũng ngăn cản.

Oanh long oanh long!

Trên không trung long hổ tranh đấu, chiến đấu rất thảm thiết, phong vân cũng phải biến sắc.

Đinh Cô Độc và đầu thiên hổ kia cũng lao tới trợ giúp chủ nhân của mình.

Lăng Tiếu dùng một địch hai, chiến ý bành trướng, thần lực không ngừng rút ra, vô số quyền ý bắn ra bốn phía.

Trải qua một phen kịch chiến, thân hình Đinh Cô Độc bay ra ngoài, trong tay

hắn cầm tam xoa kích cũng bị chấn bay, máu tươi đầm đìa, thiên hổ bị dính thiên hỏa, cả người xuất hiện dấu quyền cực lớn, máu tươi bắn ra tung tóe.

Lăng Tiếu cũng không có truy kích, xiêm y trên người hơi lộn xộn, có chút bị cắt, nhưng mà không có bị thương chút nào cả.

- Tiểu Thần Vương cao giai cũng có thể xé rách quần áo của ta, xác thực có vài phần bổn sự!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Nếu như hắn và Đinh Cô Độc cùng giai thì chắc chắn sẽ là ác đấu.

Nhưng mà trong tay Đinh Cô Độc có Cổ Thần khí tăng phúc lực lượng thập phần cường đại, nếu không phải thân thể của hắn cường đại hơn người bình thường không ít, hắn cũng không dám dễ dàng tay không đấu với Đinh Cô Độc.

Đinh Cô Độc ổn định thân thể, trên người có không ít vết thương, vết máu loang lổ dáng vẻ rất dữ tợn, ánh mắt man theo không cam lòng.

Nhưng mà không cam lòng này biến thành ảm đạm.

Lăng Tiếu nhìn qua Đinh Cô Độc buồn bả nói:

- Đợi thực lực của ngươi tiến thêm một bước rồi tới tìm ta, bây giờ hai các ngươi không phải là đối thủ của ta.

Nói xong Lăng Tiếu xoay người bay qua đám người Lăng Phi, cùng bọn họ lên đường đi tới vực môn.

Đinh Cô Độc nhìn thấy thân ảnh đi xa, ánh mắt mang theo vài phần mờ mịt.

- Tiểu đệ, vì cái gì không thu tiểu tử kia? Xem dáng vẻ của hắn chỉ cần ngươi chiêu lãm, hắn tuyệt đối sống chết đi theo ngươi!

Lăng Phi nhìn Lăng Tiếu hỏi thăm.

Trong Thiên Vực không thiếu ví dụ cường giả thu phục thủ hạ, rất nhiều cường giả vui vẻ thu một thiên tài vào dưới trướng của mình.

Như vậy không chỉ tăng thêm trợ thủ cho mình, cũng tăng mặt mũi lên.

Huống chi Đinh Cô Độc này còn là Thiên Thần Vương đấy, ai có thể hàng phục hắn, càng là chuyện vinh dự.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Bây giờ ta không có hứng thú với chuyện này, huống chi... Người nọ tu luyện chính là thần quyết tiêu hao tiềm lực, nếu như không đột phá Chí Tôn, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thông qua đối chiến với Đinh Cô Độc vừa rồi, Lăng Tiếu đã cảm nhận được thần quyết của Đinh Cô Độc cổ quái.

Hắn bây giờ không có tâm tư đi thu phục những thiên tài kiệt ngạo bất tuân kia, trừ phi ngày khác hắn đạt tới Chí Tôn rồi nói sau.

Lăng Phi cười cười cũng không nói thêm cái gì nữa.

Trên đường đi cũng không có thêm phức tạp gì, một đoàn người thông qua vực môn đi tới Thiên Nguyên địa vực.

Thiên Nguyên, Thiên Long, Thiên Hổ, Tiên Tước, Thiên Huyền năm đại địa vực đều ly khai vào thời thượng cổ, thời viễn cổ chúng hợp cùng một chỗ.

Về phần bí tân vì sao chia thành năm địa vực thì chỉ sợ cho tới bây giờ không người nào biết nguyên nhân.

Thiên Nguyên địa vực nằm ở trung tâm của năm địa vực, trình độ phồn vinh của nó hơn xa bốn địa vực khác.

Thật sự không phải Thiên Nguyên địa vực có lực lượng bổn nguyên nồng đậm hơn địa vực khác, cũng không phải có nhiều nhân khẩu và tài nguyên hơn, mà là Thiên Nguyên địa vực có đệ nhất thế lực là Dược Minh công hội ảnh hưởng.

Tuy nói Dược Minh công hội không có nhất thống Thiên Nguyên địa vực, nhưng mà sức ảnh hưởng không nơi nào không có, bọn họ có luyện dược sư khổng lồ, luyện dược sư có bảy phần là người của công hội, còn lại toàn bộ gia nhập thế lực.

Dùng số lượng luyện dược sư khổng lồ của bọn họ, các thế lực các nơi tới cầu đan dược, bọn họ càng phải cung kính với Dược Minh công hội.

Nhưng mà Dược Minh công hội lại có tới ba gã Chí Tôn dược thần, còn có hơn ba mươi tên thần dược sư, thánh dược sư thì đếm không hết, dùng lực hiệu triệu như vậy, võ giả gia nhập liên minh Dược Minh công hội nhiều không đếm nổi.

Có thể nói Dược Minh công hội ở trong Thiên Nguyên địa vực là thế lực nhất ngôn cửu đỉnh.

Mặc khác các luyện dược sư ở các địa vực muốn mang chính danh, cũng phải thông qua bọn họ nghiệm chứng, có thể được phát huy chương thần dược sư làm chứng nhận, mới có thể hưởng thụ quyền sử dụng vực môn miễn phí.

Không thể không nói Dược Minh công hội không chỉ ảnh hưởng ở Thiên Nguyên địa vực mà còn ảnh hưởng các địa vực khác.

Hơn nhiều luyện dược sư đều cảm thấy được gia nhập Dược Minh công hội chính là vinh quang, cũng có rất nhiều luyện dược sư ở các địa vực khác đi tới tham gia khảo thí gia nhập Dược Minh công hội, sau đó không chịu quay về địa vực của mình.

Bởi vì các nguyên nhân này cho nên cũng thành lập uy tín của Dược Minh công hội.

Những tư liệu cơ bản này Lăng Tiếu sớm xem qua, trong nội tâm của hắn cũng bộ phục thủ đoạn khống chế của Dược Minh công hội, mang tất cả tư nguyên luyện dược sư kéo vào thế lực của mình, muốn không cường đại cũng khó có khả năng.

Đương nhiên Lăng Tiếu không có hứng thú gia nhập Dược Minh công hội, huy chương thần dược sư của hắn là một loại tán thành của Dược Minh công hội mà thôi, cũng không phải nói hắn là người của Dược Minh công hội.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2204 - Hai Các Ngươi Hiện Tại Không Phải Đối Thủ Của Ta. (2)

Trên đường Lăng Phi cũng nói một ít chuyện của Dược Minh công hội cho Lăng Tiếu nghe.

Đồng thời đám người Lăng Phi cũng nói nhiệm vụ tới nơi này, chính là tranh thủ trên đấu giá hội mua được Chí Tôn Thần Đan!

Cần biết rõ Chí Tôn Thần Đan chỉ có Chí Tôn dược thần mới có thể luyện thành, mỗi một viên đều vô cùng trân quý, không có tài lực và tư cách thì không nên động tâm tư với Chí Tôn Thần Đan.

Mấy lần trước người của Thiên Long Môn phái tới đấu giá Chí Tôn Thần Đan đều tay không quay về, lần này nguyện phải có được.

Nhưng mà Dược Minh công hội cử hành bán đấu giá chính là một trong những thịnh hội lớn nhất của Thiên Vực, tất cả thế lực cao nhất ở các địa vực, cổ thế gia đều phái người đi tới đây.

Bọn họ vì Chí Tôn đan mà đến, nhưng mà "mật ít ruồi nhiều" cho nên giá cả của Chí Tôn đan tăng cao và khó có được.

Đối với đám người Lăng Phi mà nói nó vô cùng bức thiết, bọn họ đều là bán Thủy Thần ah!

Nếu có thể mua được Chí Tôn đan, bọn họ có thể tiến thêm một bước trở thành Chí Tôn chính thức.

Đây chính là cảnh giới mà bọn họ truy cầu.

Phải biết rằng bán Thủy Thần có ngàn người, nhưng mà có thể đột phá lên Chí Tôn chính thức không đủ mười người, chỉ có 1% nhỏ bé mà thôi.

Nhưng mà có Chí Tôn Thần Đan thì không giống, tỷ lệ đột phá tăng lên thật nhiều.

Lăng Tiếu cũng hiểu tâm lý bức thiết của bọn họ, nghĩ thầm Chí Tôn Thần Đan chính là thứ tranh giành thật kịch liệt đây.

Thời gian tới luyện đan đại hội của Dược Minh công hội còn nửa tháng nữa, đám người Lăng Tiếu phong trần mệt mỏi đi tới nơi.

Tổng bộ của Dược Minh công hội chính là thành trì phồn hoa nhất của Thiên Nguyên địa vực, thành trì nơi này rộng rãi hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Từng quỳnh lâu cao lớn hiện ra, cửa hàng san sát, mỗi vật liệu đá lót đường đều bất phàm, cho dù bị thánh thú cửu giai nện cũng không bể nát.

Vừa vào thành trì này đã ngửi được hương vị của đan dược, có dược hương, cũng có hương vị linh thảo, để người nghe ta cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Bốn phía đều có bán linh thảo, đan dược, cho dù là cửa hàng nào cũng vậy.

Võ giả lui tới trên đường lớn đông đúc, các cửa hàng đầy người ra vào, rất tấp nập.

Lưu lượng người còn nhiều hơn Thiên Long Thành, Liệt Viêm Thành nhiều lắm.

Trong những người này thỉnh thoảng có người mặc quần áo luyện dược sư, mà trước ngực của bọn họ mang theo huy chương, huy chương này đại biểu thân phận của bọn họ, đại biểu địa vị của bọn họ tại Dược Minh công hội.

Phàm là người của Dược Minh công hội đều được võ giả tôn kính.

- Nhìn thấy không, người của Dược Minh công hội đi trên đường đều ngẩng cao đầu, những người khác cũng phải tươi cười lấy lòng!

Lăng Phi nhìn Lăng Tiếu đề điểm.

Tại Thiên Nguyên địa vực luyện dược sư nhiều hơn các địa vực khác nhiều lắm, nhưng cũng không phải ai muốn trở thành luyện dược sư cũng được.

Luyện dược sư tới Thiên Nguyên địa vực cho dù là phẩm giai nào cũng phải tôn trọng thân phận của bọn họ, ai biết rõ bọn họ khi nào sẽ trở thành thánh dược thần hoặc thần dược sư, cho nên mọi người đều nịnh nọt bợ đỡ, hơn nữa Dược Minh công hội cực kỳ trọng thị bồi dưỡng luyện dược sư, điểm này cũng dưỡng thành tính cách cao ngạo của bọn họ.

Trong Thiên Nguyên địa vực này có các loại quy định văn bản bảo vệ luyện dược sư.

Ví dụ rõ ràng nhất nếu như một gã lục phẩm luyện dược sư bị người ta khi dễ, mặc kệ là nguyên nhân gì thì tại Thiên Nguyên địa vực có võ giả khác phát hiện, tuyệt đối đều sẽ phải đi lên đòi công đạo cho luyện dược sư, mà những người trợ giúp luyện dược sư sẽ được Dược Minh công hội thưởng, về phần thưởng ra sao phải xem tình huống thế nào.

Tóm lại điều kiện bảo vệ luyện dược sư này rất được các luyện dược sư ủng hộ, cũng khiến địa vị của luyện dược sư được tôn sùng.

Tại Thiên Nguyên địa vực này có một câu nói rát tốt, thà đắc tội Thần Vương, chớ đắc tội luyện dược sư!

Câu này cũng chứng tỏ luyện dược sư tại Thiên Nguyên địa vực địa vị cao

cả.

- Ngũ ca nếu ngươi đố kỵ, vậy ngươi cũng làm luyện dược chơi đùa đi!

Lăng Tiếu trêu ghẹo cười nói.

- Ngươi tưởng ta không muốn sao, nhưng cũng phải xem bổn sự mới được!

Lăng Phi khoát tay nói, tiếp theo hắn nói:

- Đi, chúng ta tìm nơi yên tĩnh đi, sau đó lại dạo chơi, chỗ này chính là bên ngoài Thiên Nguyên chi thành, Thiên Nguyên chi thành chính thức nằm ở phía sau, nó là tòa thành lơ lửng, luyện đan đại hội sẽ cử hành tại đó, bán đấu giá cũng cử hành tại đó, chỗ đó chỉ mở ra cho luyện dược sư, bây giờ còn không phải lúc mở cửa.

Lăng Tiếu gật đầu, ánh mắt của hắn nhìn qua tòa thành lơ lửng ở xa xa.

Mặc dù hắn không có vào trong tòa thành này, nhưng cũng hiểu một ít tình huống.

Đó chính là tòa thành lơ lửng duy nhất của Thiên Vực, cũng là do thần trận sư cùng với không ít Chí Tôn hợp lực mang tiểu không gian lục địa ở ngoại vực lấy tới Thiên Vực, sau đó kiến thiết thành thị lên đó.

Nó đại biểu uy nghiêm thế lực cao nhất của Thiên Nguyên địa vực, đại biểu vinh dự cao nhất của luyện dược sư, bất luận luyện dược sư gì cũng lấy làm kiêu ngạo nếu được ở trong tòa thành này.

Nửa tháng sau đám người Lăng Tiếu sẽ đi tới đó tham gia luyện đan đại hội.

Đám người Lăng Tiếu nhìn qua tửu lâu xa hoa trước mặt.

Nơi đó có không ít võ giả cường đại lui tới, nhưng mà bọn họ hiện tại đang đứng ở cửa, cũng không có đi vào.

Vị trí này rất gần với tòa thành lơ lửng, là nơi chuyên tiếp đãi các luyện dược sư trước khi tham gia đại hội mà thôi, những người đứng ở cửa đều hy vọng làm quen với thần dược sư, trở thành truy tùng giả của bọn họ.

- Tiểu đệ, dùng thân phận của ngươi có thể cho chúng ta ở chỗ này, nếu ngươi không vào thì chúng ta không có tư cách vào!

Lăng Phi nói.

- Ngũ ca sao nói lời này?

Lăng Tiếu còn không rõ chuyện gì xảy ra.

- Chỗ nầy chỉ mở ra với người có thiếp mời, là chuyên nơi chuyên môn phục vụ cho thần dược sư tham gia đại hội mà thôi!

Lăng Phi giải thích.

- Ha ha, thì ra là như vậy, xem ra ta còn được ưu ái đấy!

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, lại dẫn dám người Lăng Phi đi tới tửu lâu xa hoa kia.

Nhưng mà bọn họ chư tới gần thì có Thần Vương ngăn cản.

Trong đó một tên Thần Vương cao giai mặt đen quát:

- Không thể đi vào, các ngươi không biết quy củ hay sao?

Lăng Tiếu đang lúc nói cái gì thì bên cạnh có một đoàn người đi qua.

Tên Thần Vương mặt đen lập tức cúi người tươi cười, nói:

- Liêu thần sư ngươi đến ah, nhanh... Nhanh mời vào!

Mười người phía sau hắn cũng khom người xuống, giống như nghênh đón khách quý cao cấp gì đó.

Đám người Lăng Tiếu nhìn qua có tám người đi vào bên trong, cầm đầu là một tên đang ngẩng cao đầu dùng hai lỗ mũi nhìn người, bước đi như con rùa mà tưởng bản thân mình rất khốc.

Người này dáng người không cao, tướng mạo có thể nói có chút bình thường, không, phải nói là xấu xí.

Ngũ quan của hắn phối hợp với nhau khiến người ta có cảm giác quỷ ý, bên phải cái miệng rộng có nốt ruồi to, trên nốt ruồi này còn có hai cọng lông mọc dài, nhìn qua thập phần ác tâm cay nghiệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2205 - Thiên Nguyên Chi Thành.

Nhưng người này hết lần này tới lần khác lại là thần dược sư, hơn nữa còn là thần dược sư rất trẻ, hôm nay chỉ mới bốn ngàn tuổi, còn là một gã Thần Vương thấp giai đỉnh phong.

Ở tuổi này đạt tới Thần Vương, lại là thần dược sư xem như rất khó tìm.

Nếu không có thiên phú luyện dược, thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể trở thành thần dược sư.

Người này tên là Liêu Dần, là công tử Liêu gia thế gia luyện dược ở Thiên Nguyên địa vực, vài năm trước hắn trở thành thần dược sư, đạt được triệu kiến công khai của Dược Minh công hội và gia trưởng trong gia tộc, cho nên ở Thiên Nguyên địa vực xem như nổi danh.

Đi theo hắn đều là người Liêu gia, có một tên là bán Thủy Thần cùng bốn gã Thần Vương, hai bên người hắn là hai nữ nhân ngực lớn mông to xinh xắn, nhìn qua rất khí khái.

Nhìn từ mặt ngoài thì ai cũng cho rằng hai nữ nhân này đều là tiểu thư khuê các.

Liêu Dần nhìn qua tên Thần Vương mặt đen, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, nói:

- Ân, căn phòng của bản thần sư nằm ở đâu.

- Đại bộ phận thần dược sư đều đến, sáu gian phòng tốt nhất ta đều lưu lại rồi, vừa đủ cho người của Liêu thần sư dùng!

Tên Thần Vương mặt đen nói.

Tên Thần Vương mặt đen này là quản sự tiếp đãi thần dược tên, tên là Lưu Hắc Tử, bình thường hắn là một trong những thống lĩnh bảo vệ Thiên Nguyên chi thành.

Căn phòng ở nơi này không thiếu, lưu Hắc Tử cố ý nói thế là nịnh nọt Liêu Dần.

Tới cảnh giới của hắn thì không cần Thần Vương Đan, nhưng mà đệ tử và đồ tôn của hắn lại cần.

Có thể bợ đỡ tốt mỗi một thần dược sư bản thổ, đối với Lưu Hắc Tử hắn mà nói đều là tư nguyên tốt nhất, nói không chừng người ta ngày sau trở thành Chí Tôn dược thần, khi đó có khả năng được ban thưởng đấy.

Liêu Dần rất hài lòng gật đầu cười nói:

- Ha ha, hảo hảo... Lưu thống lĩnh ngươi đúng là hiểu chuyện!

Lưu Hắc Tử chỉ nói sáu gian phòng, có năm gian tự nhiên phải phân cho người khác, mặt khác gian phòng khác là cho hắn và hai mỹ nữ ở rồi!

Liêu Dần nghe được lưu Hắc Tử nói chuyện rất thoải mái ah!

Nhưng mà sau khi Lưu Hắc Tử muốn nghênh tiếp bọn họ vào trong, đám người Lăng Tiếu đi vào cửa.

Thủ hạ của Lưu Hắc Tử lại ngăn cản đường đi của bọn họ, một người trong đó quát:

- Lập tức cút ra, đây là nơi tiếp đãi thần dược sư, bằng không đừng trách

chúng ta không khách khí.

Người được tiếp đãi trong tửu quán này đều là thần dược sư, bọn họ sẽ mặc áo choàng thần dược sư, trước ngực mang theo huy chương, bày ra thân phận!

Thế nhưng mà đám người Lăng Tiếu bộ dáng võ trang, ai nhìn cũng cho rằng bọn họ là võ giả, làm gì giống luyện dược sư.

Cho nên đám hộ vệ nghênh đón ngăn cẩn đám người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhíu mày lên, đang định mang thiếp mời của mình ra, lúc này bên ngoài có tiếng nói vang vọng.

- Đám nhà quê các ngươi từ nơi nào tới đây, chẳng lẽ không biết tửu lâu này chỉ tiếp đãi thần dược sư sao? Lập tức cút ra, chớ cản đường bản thần sư.

Nói chuyện chính là Liêu Dần đang ôm hai nữ nhân.

Tiếng nói của hắn tự đại, sợ người bốn phía không biết hắn là thần dược sư.

- Đây là hài kịch gì thế? Kỳ thật xấu xí không phải lỗi tại ngươi, nhưng mà đi ra ngoài dọa người là ngươi không đúng, chẳng lẽ phụ mẫu của ngươi không dạy đạo lý này cho ngươi biết sao?

Lăng Tiếu chán ghét khinh thường nói với Liêu Dần một câu.

Người kính hắn một thước, hắn kính người một trượng!

Thế nhưng mà người khác bất kính hắn, còn ác tâm phạm hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cho đối phương mặt mũi.

Lăng Tiếu thực sự không phảilà người sợ mạnh hiếp yếu, trái lại hắn rất chán ghét những gia hỏa như thế này.

Nếu không phải đang ở địa bàn của người khác, hắn muốn tát tên này trước rồi nói sau.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì, ngươi có gan nói lại một lần, bản thần sư không giết ngươi tiết hận thì ta khôn họ Liêu!

Trong nháy mắt Liêu Dần tức giận chỉ vào Lăng Tiếu quát lên.

Hắn ghét nhất là người nào nói hắn xấu xí, cũng bởi vì diện mạo này mà từ nhỏ hắn đã bị người ta chê cười.

Nhưng hắn hóa đau khổ thành lực lượng, càng không ngừng cố gắng luyện đan, chỉ có trở thành một gã luyện dược sư xuất sắc mới thay đổi tất cả.

Thông qua hắn cố gắng, hắn từ một luyện dược sư bình thường trở thành một gã thần dược sư, địa vị trong gia tộc tăng cao, những người từng cười nhạo hắn đều biến thành nịnh hót bợ đỡ hắn, những nữ nhân chán ghét hắn càng hận không thể ôm đùi hắn, làm tiểu thiếp của hắn.

Đã lâu rồi không ai nói với hắn như vậy, thế nhưng mà tiểu tử trước mặt dám nói thế, hắn không thể không tức giận a!

Sau đó Liêu Dần gào thét lên, Lưu Hắc Tử lập tức tới trước mặt đám người Lăng Tiếu quát lên.

- Lập tức dập đầu nhận tội với Liêu thần sư, bằng không ngươi đừng hòng rời khỏi Thiên Nguyên chi thành này!

Giọng của hắn vừa vang lên, thủ hạ dưới tay của hắn lập tức vây quanh dám

người Lăng Tiếu vào trong.

Đám Thần Vương bên ngoài cũng gia nhập vào, liền quát lên.

- Đúng là lớn gan chó mà, dám nhục mạ thần dược sư, đúng là chán sống thật!

- Bắt bọn chúng lại đi, toàn bộ phế tu vị răn đe, xem bọn chúng dám to gan như vậy không!

- Ta cảm thấy như vạy quá tiện nghi cho chúng, sau khi phế bọn chúng cũng phải dẫn toàn thành thị uy, xem về sau còn có ai dám bất kính với Liêu thần sư không.

- Nói đúng, đám người này không biết tới từ nơi nào, lại không biết quy củ, đáng chết mà!

- Giết chúng đi, dám gây ảnh hưởng cho thần dược sư!

Lăng Tiếu nói một câu đã kích động người chung quanh, không thể không nói thần dược sư tại Thiên Nguyên địa vực có địa vị rất tôn sùng!

Lăng Phi nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Nhanh cầm thiếp mời ra, đừng có để đám nhặn này nhảy múa hài kịch nữa.

Chỉ cần Lăng Tiếu bày thân phận thần dược sư ra, những người khác cũng không dám chế nhạo bọn họ.

Lăng Tiếu lắc đầu, tạm thời không nên lộ ra, hắn còn muốn nhìn xem vở hài kịch này diễn như thế nào.

- Nghe không đấy? Dám bất kính với bản thần sư là ngươi tìm chết!

Liêu Dần thập phần đắc ý nói ra, ngừng lại một chút và nói:

- Chỉ cần ngươi chui qua háng của ta, dập đầu nhận sai, làm cho bản thần sư thỏa mãn, bản thần sư tha ngươi một mạng!

Liêu Dần đang nói thì mở hai chân ra, chỉa chỉa dưới háng, ý bảo Lăng Tiếu chui qua.

- Liêu thần sư đúng là khoan hồng đại lượng a!

Lưu Hắc Tử hùa theo, lại nhìn qua Lăng Tiếu quát.

- Nghe không có, Liêu thần sư khoan hồng cho ngươi, nhanh quỳ xuống chui qua!

Sau đó bên ngoài tửu lâu có không ít người xem náo nhiệt.

Đám người này nhìn Lăng Tiếu mất mặt ra sao, cảm thấy đám người Lăng Tiếu qá không thức thời, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, dám bất kính với thần dược sư.

Đám người Lăng Tiếu trở thành bia cho người ta ngắm, nếu bọn họ dám ồn ào thì chuyện này cũng náo lớn hơn.

Lăng Tiếu muốn nói cái gì đó, Lăng Phi lại nói:

- Ngươi tưởng chỉ có ngươi là thần dược sư sao? Thiên Long Môn chúng ta cũng có, vị này chính là thần dược sư đại biểu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2206 - Kỳ Thật Xấu Xí Không Phải Lỗi Tại Ngươi.

Lăng Phi cũng không muốn gây chuyện, cho nên không thể chờ đợi được chỉ Lăng Tiếu nói ra.

Hắn không nói còn may, hắn vừa nói như vậy đám người Liêu Dần lập tức cười to.

- Ha ha, dựa vào mao đầu tiểu tử này là thần dược sư, ta nhìn đầu óc của ngươi có phải bị cửa khẹp rồi không?

Liêu Dần cười nói, ngừng một chút và nói:

- Ta đếm ba tiếng, nếu không quỳ xuống chui qua, mặc kệ các ngươi là người nào, tuyệt đối không thể rời khỏi Thiên Nguyên chi thành!

- Nhanh quỳ đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!

Lưu Hắc Tử là tay sai của Liêu Dần quát to lên.

Ngay sau đó có một giọng nói vang lên.

- Đúng là náo nhiệt a, chắn ở trước cửa làm gì, còn không nhanh tránh ra!

Giọng nói này đầy ngạo ý, dường như hắn mới là chủ nhân của nơi này, so với Liêu Dần còn cao ngạo hơn.

Người chung quanh tránh ra, chỉ thấy một gã nam tử anh tuấn đi vào trong.

Đầu tóc của hắn hỏa hồng, áo choàng luyện dược sư sáng ngời và huy chương biểu lộ thân phận của hắn.

Hắn mang theo bốn người, bốn người này có hai người là bán Thủy Thần, có một gã Thần Vương cao giai và một nữ nhân, nàng có thực lực Thần Vương trung giai.

- Mau nhìn, đây không phải Phần gia Phần Tĩnh Lương thần dược sư sao? Hắn cũng đến ah, thần dược sư luyện đan đại hội lần này đúng là náo nhiệt.

- Phần Tĩnh Lương thần dược sư chỉ có ba ngàn tuổi, so với Liêu Dần thần dược sư tiến cảnh còn nhanh hơn.

- Nhỏ giọng chút, ai không biết Phần Tĩnh Lương thần dược sư có thúc phục là thần dược sư của công hội chứ, hắn là người có cơ hội trở thành Chí Tôn dược thần nhất đấy.

- Nghe nói Liêu gia cùng Phần gia là thế giao, xem ra đám nhà quê này đẹp mặt rồi.

- Cũng không phải sao? Dám bất kính với thần dược sư, đúng là chán sống!

Liêu Dần thấy rõ đến người, vội vã buông hai nữ nhân kiều mị ra, ngay lập tức chạy tới trước mặt Phần Tĩnh Lương nói:

- Lương đệ ngươi đến rồi, Hương Hương muội tử cũng tới, tốt, thật sự là tốt!

Liêu Dần dù nói chuyện với Phần Tĩnh Lương nhưng mà đôi mắt dâm dục nhìn qua nữ nhân bên cạnh Phần Tĩnh Lương, nước miếng sắp chảy ra.

Không thể không nói nữ nhân đi theo Phần Tĩnh Lương còn đẹp hơn hai nữ nhân mà hắn mang theo, dáng người còn bóng lửa hơn nhiều, nam nhân nào

nhìn thấy đôi mắt cũng sáng ngời.

Nữ nhân này là tỷ tỷ của Phần Tĩnh Lương, Phần Tĩnh Hương, nàng nhỏ tuổi hơn Liêu Dần một chút, cho nên Liêu Dần gọi nàng mà muội tử cũng không thất lễ.

Nhưng mà Phần Tĩnh Hương nhìn hắn với ánh mắt chán ghét, cũng không có đáp lời hắn.

Phần Tĩnh Lương thì khách khí nói:

- Thì ra là Liêu ca, sao đứng ở đây?

- Còn không phải mấy tên nhà quê này xem thường thần dược sư chúng ta sao, còn dám mắng ta, còn muốn đi vào tửu lâu, đúng là mù mắt rồi, ca đang giáo huấn bọn chúng một chút.

Liêu Dần chỉ vào đám người Lăng Tiếu nói ra, tiếp theo hắn nói với Lưu Hắc Tử:

- Nếu bọn chúng không muốn quỳ chui qua háng của ta, vậy thì phế đi!

Đây chính là cường long không áp địa đầu xà!

Mà đám người trước mặt không phải địa đầu xà đơn giản như vậy, bọn chúng chính là mãnh hổ, ai dám đắc tội bọn chúng thì kết cục rất thảm.

Đám người Lăng Tiếu, Lăng Phi vừa tới Thiên Nguyên chi thành đã gặp chuyện này, không thể không nói là xuất sư bất lợi!

- Còn xảy ra chuyện này, nói nghe xem, là ai lớn mật xem thường thần dược sư chúng ta vậy!

Phần Tĩnh Lương còn e thiên hạ không loạn nói ra.

Ngay lúc này Lưu Hắc Tử lập tức cúi người đi lên, thêm mắm thêm muối nói ra.

Trong lời hắn nói Liêu Dần tự nhiên là hóa thân chính nghĩa, mà đám người Lăng Tiếu chính là tiểu nhân gian tà, không đáng một đồng!

Đám người Lăng Tiếu, Lăng Phi không thể không bội phục khẩu tài của gia hỏa này, bổn sự chuyện không nói có rất không nhỏ a.

Phần Tĩnh Lương nghe xong việc này, đem ánh mắt nhìn qua đám người Lăng Tiếu và ánh mắt đâm chiêu, nói:

- Thú vị thú vị, các ngươi còn dám tiến vào Dược Hương Lâu, lại nhục mạ Liêu ca, đúng là không biết sống chết mà.

- Lương đệ, Hương muội chúng ta không nên quan tâm dám nhà quê này, Lưu thống lĩnh lập tức phế chúng cho ta, ta không muốn nhìn thấy bọn chúng ở chỗ này!

Liêu Dần vẫy tay nói ra.

Đám ngươi Lưu Hắc Tử gật đầu, lập tức ý bảo những người khác động thủ với đám người Lăng Tiếu.

- Làm càn, dám khi dễ người Thiên Long Môn chúng ta!

Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, khí tức bán Thủy Thần hơi bộc phát, đẩy lùi đám Thần Vương ở gần ra ngoài.

Tên Lưu Hắc Tử đứng mũi chịu sào, hắn bị chấn bay ra xa, nếu không phải

Lăng Phi thủ hạ lưu tình, trực tiếp chấn hắn trọng thương cũng không có vấn đề.

Bán Thủy Thần sau lưng Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương lúc này cảnh giác, bảo hộ bọn họ sau lưng.

- Phản rồi, các ngươi còn dám phản kháng, mọi người cùng xông lên, diệt đám này cho ta!

Lưu Hắc Tử gian nan bò lên và sắc mặt đen khó nhìn, quát.

Không quản khỉ gió thực lực của đối phương cường đại, những chuyện này hắn không sợ, chỉ cần phát sinh chiến đấu thì tin tưởng trưởng lão ngoại môn thực lực bán Thủy Thần sẽ tới đây trợ giúp ngay.

Huống hồ sau lưng Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương còn có bán Thủy Thần tọa trấn, hắn còn không sợ đám người này lật trời.

Vào lúc này Thần Vương bốn phía định động thủ, lại có giọng nói từ bên ngoài vang lên.

- Lưu Hắc Tử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có người gây sự sao?

Giọng nói vang lên và có ba người đi tới.

Hai lão giả và một nữ nhân tuyệt diễm, tổ hợp này lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhất là nữ tử ở giữa.

Nàng có mái tóc dài như thác nước, má ngọc được khăn sa hơi mỏng che lại, lộ ra đôi mắt dễ thương mê người, trên trán có chiến vân hỏa diễm, cổ của nàng sáng như ngọc ngà, lóe sáng hào quang như ngọc, trên người của nàng mặc áo choàng luyện dược sư, nhưng vẫn không cách nào che dấu được tư

thái thướt tha của nàng, còn có bờ mông đầy đặn nhô cao.

Cho dù là kẻ nào cũng bị tư thái của nàng hấp dẫn, mà nàng ăn mặc giống nam trang càng có thêm tư vị hấp dẫn, khiến người ta sinh lòng mơ màng!

Phần Tĩnh Hương là mỹ nữ nhất đẳng, nhưng so sánh với nữ nhân này vẫn có chênh lệch.

Chênh lệch này còn có khí chất không bằng, nữ nhân này phong tình vạn chủng không nam nhân nào không bị nàng hấp dẫn.

Phần Tĩnh Hương nhìn thấy nữ nhân tới, đôi mắt dễ thương mang theo vài phần đố kỵ, nhưng nàng che dấu vô cùng tốt.

Nàng nói:

- Yên muội muội, rất lâu không gặp, ngươi vẫn rất mê người đấy!

Phần Tĩnh Hương và hai nữ nhân sau lưng Phần Tĩnh Lương cùng với Liêu Dần đều ganh tỵ nữ nhân này.

Bọn họ cũng biết nữ nhân này là thiên chi kiều nữ của Dược Minh công hội thiên, chính mà thần nữ được vạn người chú mục trong tòa thành này!

Người bốn phía đại bộ phận biết thân phận của nữ nhân này, cùng hạ giọng nói nhỏ.

- Đây chính là thần nữ của công hội, là đệ nhất mỹ nữ của Thiên Nguyên địa vực, tên là Yên Điệp Kiều Yên thần sư!

- Đúng là nàng rồi, nàng chính là bảo bối của ba vị điện chủ, cũng là người nối nghiệp của bọn họ, không nghĩ đến nàng còn xuất hiện ở chỗ này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2207 - Thần Nữ Điệp Kiều. (1)

- Đúng vậy a, nàng hiện tại còn chưa tới ba trăm tuổi, nhưng đã là Thần Vương rồi, còn là thần dược sư hàng thật giá thật, phần thiên phú này ở trong Thiên Nguyên địa vực, không, phải nói là đệ nhất trong Thiên Vực!

- Ngươi nhìn Liêu thần sư cùng Lương thần sư kia, bọn họ nhìn thấy Yên thần nữ cũng phải ngưỡng mộ đấy! Nếu ai lấy nàng làm thê tử, chính là phúc phận tu ba đời đấy.

- Nam nhân theo đuổi nàng xếp hàng dài mấy ngàn dặm, nhưng mà yêu cầu của thần nữ rất cao, phàm phu tục tử không có tư cách theo đuổi nàng.

Yên Điệp Kiều đứng đó khiến mọi người thấp giọng nghị luận về nàng.

Lưu Hắc Tử lúc này đi lên quỳ gối, nói:

- Bái kiến thần nữ, bái kiến hai vị trưởng lão!

Yên Điệp Kiều là thiên chi kiều nữ, trong Dược Minh công hội có địa vị vô thượng, mà hai lão giả này có thực lực bán Thủy Thần, còn là trưởng lão nội môn, Lưu Hắc Tử chỉ là thống lĩnh ngoại môn nên phải cung kính nịnh nọt.

- Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao huyên náo động võ trong thành?

Lão giả áo đen hỏi Lưu Hắc Tử.

Yên Điệp Kiều và Phần Tĩnh Hương nói chuyện với nhau, mà Lưu Hắc Tử lại nói chuyện xảy ra với lão giả một lần.

Lúc Lưu Hắc Tử nói xong, Liêu Dần cũng đi lên chấp tay với hai lão giả, nói:

- Hai vị trưởng lão, Lưu thống lĩnh nói là sự thật, còn mời hai vị trưởng lão làm chủ thay ta!

Phần Tĩnh Lương cũng nói:

- Người này bất kính với luyện dược sư chúng ta, theo như quy định là không tha được, miễn cho sau này người nào cũng có thể ô nhục chúng ta.

Hai tên lão giả gật đầu, bọn họ cũng là luyện dược sư, dù không phải thần dược sư nhưng cũng lấy thân phận này làm vinh hạnh, tự nhiên sẽ giúp Liêu Dần cùng với Phần Tĩnh Lương.

Nhưng mà hai lão giả còn chưa lên tiếng, lại nghe Yên Điệp Kiều hỏi Lưu Hắc Tử:

- Lưu thống lĩnh, thần dược sư của Thiên Long địa vực Thiên Long Môn có tới hay chưa?

Giọng của Yên Điệp Kiều rất nhu hòa, cho người ta cảm giác êm tai, thập phần thanh thúy dễ nghe.

Lưu Hắc Tử không hiểu vì sao Yên Điệp Kiều hỏi thế, vội vã nói:

- Còn không...

Hắn còn chưa nói xong, bỗng dưng nhớ tới vừa rồi người ta đã báo danh, hình như là người Thiên Long Môn ah!

- Chẳng lẽ bọn họ thật sự có thần dược sư?

Trên trán Lưu Hắc Tử lúc này chảy mồ hôi lạnh, không biết nên trả lời thế nào.

- Còn không đến sao? Thật sự là đáng tiếc!

Yên Điệp Kiều nhíu mày than thở.

- Yên thần nữ, không có gì đáng tiếc cả, gia hỏa kia chỉ là mua danh chuốc tiếng mà thôi, nào dám tới đây luận bàn với chúng ta chứ!

Phần Tĩnh Lương ở bên cạnh nói.

Liêu Dần cũng chen lời nói:

- Yên thần nữ, chẳng lẽ ngươi nói chính là luyện dược sư trẻ tuổi nhất sao?

Yên Điệp Kiều cũng chẳng có hảo cảm với hai người này, nhưng cũng gật đầu xem như hưởng ứng.

- Không tới thì thôi, Hà thúc, Trần thúc việc này do bọn họ xử lý đi, chúng ta về trước đã!

Yên Điệp Kiều nói với hai lão giả.

Nàng đang xoay người, lại nghe Lưu Hắc Tử chỉ vào đám người Lăng Tiếu nói ra.

- Thần nữ, hắn... Bọn họ vừa mới nói là người của Thiên Long Môn!

Lưu Hắc Tử nói ra lời này thì thần sắc Liêu Dần cùng với Phần Tĩnh Lương cứng đờ, nhất là Liêu Dần thần sắc khó coi.

Nếu như đối phương thật sự là thần dược sư của Thiên Long Môn, vậy những lời hắn vừa nói là lời nói láo, cũng không dám làm gì người ta cả.

Dù Thiên Long Môn không ở Thiên Nguyên địa vực, nhưng mà cũng là hào môn cao nhất của Thiên Vực, mà thần dược sư được mời tới còn chưa tới trăm tuổi, còn được Dược Minh công hội coi trọng.

Yên Điệp Kiều nhìn qua đám người Lăng Tiếu, nhìn qua đám người Lăng Tiếu vào đó ánh mắt cũng dừng ở trên người Lăng Tiếu, đôi mắt dễ thương chấn động.

- Chắc hẳn ngươi chính là Lăng Tiếu Lăng thần sư?

Lăng Tiếu đang định nói thì Yên Điệp Kiều nói tiếp:

- Ngươi không nên phủ nhận, ta nhìn thấy thủy tinh ký lục của ngươi rồi, dáng người của ngươi không có biến hóa, huy chương của ngươi là ta phát, nếu không phải nhìn qua, còn không dám xác định là ngươi đấy.

Yên Điệp Kiều cười tự giễu, nhưng lại mang cho người ta cảm giác thoải mái.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Ngươi đã biết còn hỏi.

Nghe được hai người đối thoại, Lưu Hắc Tử lúc này hối hận xanh ruột, vừa rồi hắn còn quát mắng một thần dược sư, còn không cho người ta tiến vào Dược Hương Lâu, xong rồi!

- Ha ha, gia hỏa ngươi đúng là khác biệt, còn không có mặc áo choàng thần dược sư, ngay cả huy chương còn không mang, chẳng lẽ ngươi thích làm

việc điệu thấp sao?

Yên Điệp Kiều hứng thú nhìn Lăng Tiếu nói ra, dường như xem thấu Lăng Tiếu.

Nàng vẫn cho rằng mình có thiên phú luyện dược cực cao, từ nhỏ được ba vị Chí Tôn dược thần lão gia tử xem như bảo bối bồi dưỡng, nàng trong mấy trăm năm ngắn ngủi trở thành thần dược sư.

Tuổi tác của nàng trở thành thần dược sư dù không phải là người trẻ tuổi nhất, nhưng cũng có thể so sánh với những yêu nghiệt thời viễn cổ.

Đáng tiếc nàng ngồi trên bảo tọa thần dược sư trẻ tuổi nhất nóng chỗ, đã bị một gã thần dược sư tới từ Thiên Long địa vực Thiên Long Môn ép xuống.

Chuyện này làm nàng buồn bực không thôi.

Nàng thậm chí muốn nhìn thấy có phải gia hỏa này có phải đạt được truyền thừa thượng cổ hay không, sao có thể ở tuổi này đạt tới cảnh giới như vậy.

Hôm nay nhìn thấy, gia hỏa này càng trẻ tuổi anh tuấn và bá khí, nhưng mà không biết chân tài thực học thế nào.

Lăng Tiếu sờ mũi nói:

- Có lẽ chính vì quá điệu thấp, có ít người cảm thấy Thiên Long Môn chúng ta dễ khi dễ, ngay cả cửa cũng không cho vào, còn đang định quay về Thiên Long địa vực đấy, đáng tiếc chúng ta cũng nên đi, vốn định tham gia thịnh hội xem anh kiệt các nơi, đáng tiếc... Tố chất nhâm phẩm quá kém.

Ánh mắt Lăng Tiếu như có như không nhìn qua Lưu Hắc Tử, Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương.

Thân thể Lưu Hắc Tử run lên, vội vã tiến lên quỳ trước mặt Lăng Tiếu nói:

- Vị thần dược sư này, tại... Tại hạ có mắt không tròng, ta thật không cố ý, bên trong còn có căn phòng thượng đẳng, ngài... Ngài tùy thời có thể vào nghỉ ngơi.

Tố chất nhân phẩm thực chênh lệch!

Lời này không chỉ nhắm vào Lưu Hắc Tử, mà còn có Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương cùng với người vừa rồi muốn động thủ với bọn họ nữa.

Người ta chỉ là chưa kịp xuất ra thiệp mời thôi, đã từ bên ngoài kết luận bọn hắn không phải Thần Dược Sư, còn mở miệng ô nhục người ta, càng kích động những người khác động thủ.

Đây đúng là tố chất nhân phẩm chênh lệch tới cực điểm!

Liêu Dần và Phần Tĩnh Lương không sợ đắc tội Lăng Tiếu, bọn họ đều có thân phận Thần Dược Sư cả, nhưng Lưu Hắc Tử chỉ là một cái ngoại môn thống lĩnh mà thôi, hơn nữa còn phụ trách tiếp đãi Thần Dược Sư đến từ các nơi, giờ hắn đắc tội với Lăng Tiếu quả thực là thiên đại lỗi ah!

Huống chi hiện giờ thần nữ trong công hội nội cũng đã đến, hắn không thể không lập tức biến thành cháu trai, cải biến thái độ hy vọng có thể được Lăng Tiếu tha thứ.

Lăng Tiếu nhìn Lưu Hắc Tử như cháu trai ở trươc mắt, trong lòng lại không có nửa điểm đồng tình.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2208 - Thần Nữ Điệp Kiều. (2)

- Ta nghe nói vừa rồi chỉ còn lại áu gian phòng, là chuyên môn lưu cho vị Liêu thần sư này, ta cũng không dám đoạt chỗ tốt của hắn, miễn cho bị các ngươi lấy nhiều khi ít, ta còn muốn giữ lại mạng nhỏ quay về Thiên Long Môn nữa đấy!

Lăng Tiếu không chút khách khí mỉa mai nói, tiếp theo hắn nói với Lăng Phi:

- Ngũ Ca, nếu người ta đã không chào đón chúng ta, chúng ta đi thôi, dù sao ta đối với luyện đan đại hội này cũng không hứng thú lắm, lưu lại bị địa đầu xà ở đây phế bỏ tu vi của chúng ta, đây chính là chuyện cực kỳ mất mặt Thiên Long Môn a!

Lăng Tiếu dứt lời, cũng không để ý tới Yên Điệp Kiều, muốn mang theo những người khác cùng rời đi.

- Chuyện này... đừng ah, Lăng thần sư, ta... Ta bị mù mắt rồi, ngài là Thần Dược Sư tôn quý đừng chấp nhặt một tiểu nhân vật như ta có được không!

Lưu Hắc Tử quỳ xuống lôi kéo xiêm y Lăng Tiếu.

Yên Điệp Kiều cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng làm ra lựa chọn như vậy, trong đôi mắt đẹp kia không khỏi nhộn nhạo thần sắc giảo hoặc.

Lúc này, một gã Bán Thủy Thần ở bên người nàng đưa tay khẽ hấp, kéo Lưu Hắc Tử trở về, ngay sau đó hung hăng tát một cái vào ót Lưu Hắc Tử.

BA~!

Lưu Hắc Tử lập tức như đạn pháo bắn bay ra n goài, một vòng máu tươi phun tung toé ra.

Một tát này mặc dù không lấy mạng hắn, nhưng lại đánh cho hắn hồ đồ rồi.

- Dẫn hắn xuống cho ta, cách chức thống lĩnh của hắn!

Bán Thủy Thần áo đen kia hừ lạnh nói, tiếp theo hắn nhìn Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Không biết vị Thần Dược Sư này thấy ta xử trí như vậy có thỏa đáng không?

Bất kể là Thần Dược Sư bản địa hay Thần Dược Sư từ các nơi đên, Dược Minh Công Hội đều đề xướng đối xử như nhau, tuyệt đối không thể để cho bất luận Luyện Dược Sư nào chịu ủy khuất được!

Vị nội môn trưởng lão này rất biết làm việc, lập tức liền xử lý mọi việc này.

Như vậy không chỉ có lộ ra Dược Minh Công Hội bọn hắn tuyệt đối sẽ không thiên vị trong việc đối đãi, càng cho bọn người Lăng Tiếu một câu trả lời thỏa đáng.

Nếu bọn người Lăng Tiếu còn cường hành muốn rời đi, vậy chỉ có thể nói rõ bọn người Lăng Tiếu không độ lượng.

Người này vỗ một tát vào ót Lưu Hắc Tử, nhưng trên mặt Liêu Dần lại nóng rát, tựa hồ khó chịu như tát vào mặt hắn vậy.

Vừa rồi Lưu Hắc Tử nếu không phải vì nịnh nọt hắn, Lưu Hắc Tử cũng sẽ

không có kết cục như thế rồi!

Lúc này hắn không ra, người khác sẽ cho là hắn là mềm trứng dái nữa.

- Thì ra vị này chính là Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất đến từ Thiên Long Môn, ăn mặc một bộ võ phục như võ sĩ thế kia, lại không đeo huy chương Dược Minh Công Hội chúng ta, xem ra là không để nghiệm chứng của Dược Minh Công Hội chúng ta ở trong lòng rồi!

Liêu Dần lớn lên xấu, nhưng đầu óc vẫn có một chút, lập tức chỉ ra Lăng Tiếu bị Lưu Hắc Tử ngăn lại là có nguyên nhân cả.

Nguyên nhân này chính là do Lăng Tiếu không mặc áo choàng Luyện Dược Sư như bọn họ, cũng không đeo huy chương Thần Dược Sư, Lưu Hắc Tử ngăn cản bọn hắn cũng là điều bình thường.

Phần Tĩnh Lương cũng ở một bên giúp đỡ nói:

- Liêu ca lời này của ngươi nói đúng, có lẽ người ta khinh thường luận bàn với chúng ta a, có lẽ người ta cho rằng Dược Minh Công Hội chúng ta cũng không có gì đáng nói cả.

Hai người một tung một hứng, ngược lại rất được người bốn phía đồng tình.

Hiển nhiên tới nơi này tham gia luyện đan đại hội đều là Thần Dược Sư, ngươi rõ ràng không mặc áo choàng Luyện Dược Sư thì cũng thôi đi, ngay cả huy chương nghiệm chứng do Dược Minh Công Hội phát cũng không mang theo, đây rõ ràng là coi rẻ công hội mà.

Lão giả áo đen nghe hai người nói xong, lông mày cũng hơi nhíu một chút, ánh mắt cũng rơi vào trước ngực Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghiền ngẫm cười cười nói:

- Các ngươi quả thật nói đúng, các ngươi... Bản Thần Dược Sư thật đúng là không để vào mắt!

- Ngươi nói cái gì, có gan lập lại lần nữa!

Liêu Dần lập tức bị chọc giận rống lớn lên.

Phần Tĩnh Lương ở bên cũng xanh mặt nói:

- Thật sự là khẩu khí thật lớn, không sợ đau đầu lưỡi sao! Lúc chúng ta đang luyện đan, ngươi vẫn còn trong bụng mẹ đấy, rõ ràng dám nói ra lời như vậy, ta cảm thấy thân phận của ngươi có vấn đề, nếu không mang ra được huy chương Thần Dược Sư ta có quyền hoài nghi ngươi là giả!

Những người khác cũng nhao nhao trách móc kêu lên, mà lúc này Thần Dược Sư trong tửu lâu cũng đều đi ra

Nguyên một đám nhịn bọn người Lăng Tiếu vẻ mặt như muốn xem kịch vui.

Yên Điệp Kiều cũng không nói gì, ánh mắt không nháy lấy một cái nhìn Lăng Tiếu vẫn đang trấn định tự nhiên, thật hiếu kỳ không biết hắn giải quyết vấn đề này thế nào đây.

Lăng Tiếu vẫn treo nụ cười lạnh nhìn xem những người này:

- Nói các ngươi tố chất chênh lệch quả thật là tố chất chênh lệch, ta quả thật nói các ngươi không sai!

Tiếp theo hắn lấy ra huy chương Thần Dược Sư, vuốt vuốt trong tay nói:

- Các ngươi nói là đồ vật này sao? Nó ở trong mắt các ngươi có lẽ thật sự là đại biểu cho vinh quang chí cao vô thượng, nhưng... Trong mắt ta cũng chỉ là vật bình thường thôi, ta vì sao phải đeo trên ngực cả ngày chứ? Thần Dược Sư không phải mục tiêu của ta, Chí Tôn Dược Thần mới là đích của bản Thần sư!

Lăng Tiếu nói rất bình thản, nhưng thần sắc thong dong tự tin kia lại khiến lời này lộ ra một cổ uy thế vô hình.

Bọn người Lăng Phi nghe xong lời này của Lăng Tiếu, lập tức vì hắn lau mồ hôi lạnh, trong lòng đều thầm nói "Đây không phải là đang cháy đổ thêm dầu sao, lần này không xong rồi! "

Lăng Tiếu cuồng vọng tự đại, lập tức khiến tất cả Thần Dược Sư đều nhen nhóm lửa giận, đều cảm thấy bị Lăng Tiếu triệt để coi rẻ!

- Ngươi nói cái gì, không sợ đau đầu lưỡi sao, rõ ràng dám không để Thần Dược Sư vị vào mắt, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ!

- Đúng vậy, Thiên Long Địa Vực có bao nhiêu năm không xuất hiện qua Chí Tôn Dược Thần rồi, rõ ràng dám nói ra lời này, quả thực là không biết tốt xấu!

- Loại tiểu tử miệng còn hôi sữa này thật sự không thể cùng ta tham gia luyện đan đại hội, mau cút về Thiên Long Môn của các ngươi đi thôi!

- Thật sự là trẻ tuổi khí thịnh ah, cho rằng lấy được huy chương Thần Dược Sư là có thể không coi ai ra gì rồi, thật sự là khẩu khí thật lớn ah!

- Cút về Thiên Long Môn đi thôi, Dược Minh Công Hội chúng ta không hứng thú với người như vậy.

...

Lăng Tiếu lời này thật sự đã khiêu khích khiến nhiều người tức giận, nguyên một đám đều mắng nhiếc, thật sự là muốn dùng nước miếng dìm cho Lăng Tiếu chết đuối rồi.

Bọn người Liêu Dần và Phần Tĩnh Lương nhìn xem Lăng Tiếu trên mặt xẹt qua cười lạnh, phảng phất muốn xem bộ dạng Lăng Tiếu chật vật cút ra khỏi Thiên Nguyên chi thành buồn cười cỡ nào.

Lăng Tiếu vẫn bất vi sở động, trong tay hắn lại nhiều ra một vật khác:

- Ta không mặc áo choàng Luyện Dược Sư, không đeo huy chương Thần Dược Sư, đó là bởi vì ta còn là Thiên Thần Vương của Thiên Long Địa Vực, bài danh 488, thử hỏi ta hai đại vinh quang gia thân, các ngươi cho rằng ta sẽ coi trọng thân phận nào hơn?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2209 - Chí Tôn Dược Thần Mới Là Đích Của Bản Thần Sư. (1)

Dứt lời, khí tức đỉnh phong Thần Vương trên người Lăng Tiếu lập tức bạo phát ra, một đầu tuyệt thế Kim Long trùng thiên vùng lên, mặt khác hắn một chưởng hướng lên trời, một cổ Liệt Hỏa hừng hực bộc phát ra như núi lửa phóng lên trời.

Hỏa diễm hừng hực lập tức ngưng tụ thành một đầu Hỏa Long, song Long một kim một một hông lớn đến mấy ngàn thước lóng lánh khắp Thiên Nguyên chi thành, lộ ra vô cùng uy vũ dị thường.

Người không đạt tới đỉnh phong Thần Vương ở bên này nguyên một đám đều bị ép đến lui ra sau, nguyên một đám đều phát ra tiếng kinh hô.

Bọn hắn nhìn Lăng Tiếu khống chế hai đầu Chân Long uy phong lẫm lẫm, một cổ cảm giác thần phục đến từ bổn nguyên đang lên, mà huy chương Thần Dược Sư cùng với lệnh bài Thiên Thần Vương ở trên không lập loè không ngớt, lộ ra vô cùng chói mắt.

Đây chính là vinh quang mà bất luận kẻ nào cũng tha thiết mở ước, được một cái đã sống không uổng đời này rồi, mà người trẻ tuổi này rõ ràng kiêm luôn cả hai quả nhiên là đã khai sáng ra lịch sử mới a!

Những Thần Dược Sư chỉ trích bọn Lăng Tiếu nguyên một đám trên mặt đều xấu hổ.

Hiển nhiên Thần Dược Sư so Thiên Thần Vương vinh quang hơn một chút, nhưng danh tiếng Thiên Thần Vương ở mỗi đại địa vực đều là trụ cột, tương lai có khả năng thành tựu Chí Tôn, bọn họ cùng Thiên Thần Vương cũng chỉ xem như ngồi ngang hàng thôi.

Nhưng Lăng Tiếu không chỉ là Thần Dược Sư, mà còn là Thiên Thần Vương, hai thân phận này điệp gia cùng một chỗ, quả thực đã cách xa bọn họ cả ngàn dặm.

Bọn hắn tuy được gọi là Thần Dược Sư trẻ tuổi, nhưng thực lực của bọn hắn cường đại nhất cũng chỉ vừa bước qua trung giai Thần Vương thôi, muốn đạt tới đỉnh phong Thần Vương, bước qua Chí Tôn chi cảnh còn không biết cần bao nhiêu tuế nguyệt nữa.

Muốn trở thành Dược Thần phải là Chí Tôn mới có cơ hội

Mà bọn hắn hiện giờ cách Chí Tôn còn phi thường xa xôi, đó là cảnh giới bọn họ tạm thời ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không giống, người ta đã là đỉnh phong Thần Vương, còn không phải đỉnh phong Thần Vương bình thường, mà thuộc hàng Thiên Thần Vương, là tồn tại rất cơ hội thành tựu Chí Tôn.

Dùng song trọng thiên phú của ngươi ta, ai dám nói nhân gia hiện giờ không thể hướng Chí Tôn làm chuẩn chứ?

Những người này nguyên một đám không dám lên tiếng nữa, bọn hắn đều đang lo lắng mình có phải đã đắc tội với một tồn tại tương lai có thể trở thành Chí Tôn Dược Thần hay không đây!

Huống chi dùng thiên phú của người ta Dược Minh Công Hội tuyệt đối sẽ vươn ra cành ô liu, một khi người ta trở thành người Dược Minh Công Hội, vậy bọn họ tương lai sẽ thảm ah!

Mấy người theo Lăng Tiếu đến nguyên một đám nhìn Lăng Tiếu chấn nhiếp quần hùng, trên mặt đều lộ ra dáng cười vui mừng.

Bọn hắn thật quả thật sợ vừa rồi nếu như bị những người này hợp nhau tấn công, bọn hắn chỉ sợ sẽ phải chật vật rút lui.

Đến lúc đó, ném chính là mặt mũi của Thiên Long Môn, về sau ở Thiên Vực sẽ trở thành trò cười cho mọi người đàm tiếu.

Liêu Dần và Phần Tĩnh Lương thần sắc đều biến thành như gan heo, không biết phải làm gì cho đúng.

Lúc nàên Điệp Kiều khẽ mở đôi môi nói:

- Lăng thần sư, nơi này có chút nháo rồi, không bằng người cùng chúng ta quay về điện thành nghỉ ngơi đi.

Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người càng trở nên khẩn trương khó coi, đồng thời trong lòng đều vô cùng hâm mộ.

Nếu như Lăng Tiếu sớm một bước đến lơ lửng chi thành, đến tổng điện của Dược Minh Công Hội, vậy không phải có nghĩa là Lăng Tiếu sẽ tiếp xúc được với Chí Tôn Dược Thần càng sớm hơn bọn họ một bước sao?

Lăng Tiếu còn chưa mở miệng, Lăng Phi đã không thể đợi được nữa truyền âm cho hắn:

- Lập tức đáp ứng nàng!

Lăng Phi lên tiếng, Lăng Tiếu cũng không có lý do gì phản đối, huống hồ mục đích của hắn đã đạt được, ở lại chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Nếu vậy thì làm phiền rồi, ta còn muốn bái phỏng ba vị Chí Tôn Dược

Thần đại nhân đây!

Lăng Tiếu nói lời này rất nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai những người khác lại như đạn pháo nổ vang, nổ cho bọn hắn đầu váng mắt hoa!

Vừa rồi bọn hắn còn nhục mạ người ta không ra gì, bây giờ người ta lại có thể đến Huyền Phù Chi Thành sớm một bước, còn nói muốn bái phỏng ba vị Chí Tôn Dược Thần, đây chính là vinh hạnh đặc biệt lớn lao ah!

Bọn hắn chỉ như những thằng hề, ở trong mắt người ta quả thật chẳng là gì!

Mọi người mở ra một lối đi, Yên Điệp Kiều ở phía trước dẫn đường, cơ hồ cùng Lăng Tiếu sóng vai đi tới, hai người như một đôi tiên đồng ngọc nữ, cực kỳ xứng đôi.

Nữ khí chất vô song, phong hoa tuyệt đại, mà nam thần phong tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, đi cùng nhau quả thật là tuyệt phối.

Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương cùng với một ít Thần Dược Sư khác trong mắt đều phát hỏa, nhưng lại không dám nói nửa câu.

Đợi sau khi bọn hắn đi xa, Liêu Dần mới phi thường không cam lòng quát khẽ nói:

- Tạp chủng cuồng vọng, đợi đến luyện đan đại hội nhất định phải làm cho hắn đẹp mắt!

Phần Tĩnh Lương không nói gì, nhưng ánh mắt híp lại lại như có thể phun ra lửa.

Ở Thiên Nguyên Địa Vực, nam nhân ngưỡng mộ Yên Điệp Kiều nhiều không kể xiết, người người đều xem nàng là nữ thần trong mộng, Phần Tĩnh

Lương cũng không ngoại lệ.

Yên Điệp Kiều ngoại trừ bản thân mỹ mạo động lòng người ra, sau lừng còn có ba gã Chí Tôn, là toàn bộ Dược Minh Công Hội, hậu trường này quả thực khiến bất luận kẻ nào cũng phải hâm mộ nịnh bợ.

Chỉ cần cưới được nàng, không thể nghi ngờ là một loại đường tắt có thể nhanh chóng thành công.

Chỉ là tầm mắt Yên Điệp Kiều lại không phải cao bình thường, bao nhiêu tráng niên tài tuấn cuồng dại vì nàng, càng không ngừng làm trò nịnh nọt nàng, nhưng không mấy người có thể khiến nàng khẽ liếc, chớ nói đừng nói gì đến bắt mất trái tim nàng.

Phần Tĩnh Lương trở thành Thần Dược Sư sớm hơn Yên Điệp Kiều một chút, lúc ấy Yên Điệp Kiều là Thánh Dược Sư, hắn đã có ý với nàng rồi.

Hắn có vị tộc thúc ở trong Dược Minh Công Hội là một cao cấp trưởng lão, hắn biết rõ rất nhiều chuyện mà người ngoài không biết được..

Cho nên muốn thừa dịp mình trở thành Thần Dược Sư cầu hôn với ba vị Chí Tôn kia, chỉ là kết quả lại cực kỳ tàn khốc.

Yên Điệp Kiều rõ ràng xem thường hắn, mà trong Dược Minh Công Hội, nàng cũng có một vị sư huynh đã sớm xem nàng là nữ nhân của mình rồi, mặt khác Thiên Hổ Địa Vực cường đại cũng có một tên biến thái cực kỳ xuất sắc đã sớm có ý với nàng.

Trong đông đảo người cầu hôn, hắn không có gì xuất chúng cả.

Thế nhưng mặc kệ hắn có bị cực tuyệt hay không, hắn đều cho rằng nam nhân nhìn như tên vũ phu kia tuyệt đối không xứng với nữ thần trong lòng

hắn ah!

- Tiểu tử, chờ ngươi đến tổng điện rồi sẽ hiểu rõ cái gì gọi là làm trò hề!

Phần Tĩnh Lương xẹt qua cười lạnh thầm nói.

...

Thiên Nguyên chi thành là trung ương chi thành của Thiên Nguyên Địa Vực, là thánh địa của Luyện Dược Sư, mà thành trong thành của Thiên Nguyên thành mới là nơi đầu não huyết mạch của Thiên Nguyên Địa Vực.

Cod

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2210 - Chí Tôn Dược Thần Mới Là Đích Của Bản Thần Sư. (2)

Huyền Phù Chi Thành, là một tòa thành trì duy nhất có thể lăng không phiêu phù ở Thiên Vực.

Nó ở trên không trung ương Thiên Nguyên chi thành, có không gian cấm chế do Chí Tôn chỗ bố trí xuống ngăn cách, những người khác căn bản không thể nhìn ra sự hiện hữu của nó. Chỉ có mỗi lần cử hành luyện đan thịnh hội mới có thể triệt hồi cấm chế kia, khiến nó hiển lộ trong tầm mắt mọi người.

Hiện giờ muốn đi vào Huyền Phù Chi Thành này, đương nhiên cần không gian trận phương chỉ định mới có thể đến được.

Bọn người Lăng Tiếu, Lăng Phi sau khi theo Yên Điệp Kiều thông qua không gian trận đến Huyền Phù Chi Thành, lập tức liền bị tràng cảnh ở đây dọa cho chấn kinh!

Quỳnh Lâu Ngọc Vũ ở đây rõ ràng tất cả đều dùng thánh tài thần liệu hiếm thấy xây thành, từng tòa giống như Tiên Cung Thần Điện giống như đột ngột mọc lên từ mặt đất, trên quan đạo đều các khối đá sạch sẽ như ngọc, đi trên đó cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Ở chỗ này như đặt mình trong thần địa xa xỉ vậy, lộ ra vô cùng cao quý dị thường.

Ở chánh diện có một tòa cự điện như từ thái cổ đứng sừng sững, phát ra đại thế nguy nga đồ sộ, khiến người cảm thấy vô cùng mênh mông nhỏ bé.

Tứ phương truyền đến mùi thuốc đầm đặc, mang đến cho người một loại

cảm giác mỹ diệu khoan khoái.

Chỗ này khắp nơi đều có Thiên Địa linh khí, bổn nguyên lực lượng càng nồng đậm hơn ngoại giới cả mấy chục lần.

Phát triển trong hoàn cảnh như vậy, muốn không thành tài cũng khó khăn ah!

Hành tẩu trong thành ngoại trừ những đội tuần tra ra, những người còn lại đại bộ phận phần đều mặc áo choàng Luyện Dược Sư, tùy ý xem qua, những Luyện Dược Sư này số lượng không có một vạn cũng có tám ngàn!

Đây vẫn chỉ là một góc băng sơn của Dược Minh Công Hội mà thôi, không khó tưởng tượng Dược Minh Công Hội đến cùng nuôi dưỡng bao nhiêu Luyện Dược Sư, cũng khó trách thế lực người ta lớn như vậy, lực hiệu triệu mạnh mẽ như vậy!

Bọn người Lăng Tiếu, Lăng Phi đã sớm biết Huyền Phù Chi Thành bất phàm, nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, vẫn cảm thấy Dược Minh Công Hội này thật sự giàu đến nứt vách a!

Bằng không sao có thể xây nên Tiên điện Thần cung chi thành như vậy chứ.

Trải qua nhiều năm lịch lãm rèn luyện, tâm tình Lăng Tiếu cũng không dễ gì có thể chấn động

Sau khi kinh ngạc một thoáng hắn lại khôi phục thanh minh, ánh mắt khôi phục bình thản.

Yên Điệp Kiều ở chỗ này uy vọng tựa hồ rất cao, tất cả mọi người đều biết nàng, cùng nhau đi tới, tất cả mọi người thấy nàng đều phải cung kính ân cần thăm hỏi một tiếng.

Yên Điệp Kiều cũng rất bình dị gần gũi, đều cười đáp lại tất cả mọi người.

- Nửa tháng sau ở chỗ này cử hành luyện đan đại hội, mặt khác Thần Dược Sư tân tấn mới có thể được tiếp tới đây, điện thành mới có thể cởi mở...

Yên Điệp Kiều ở một bên nhẹ giọng giải thích nói.

Lăng Tiếu thỉnh thoảng lại nhẹ gật đầu, thần sắc lộ ra rất bình tĩnh, kỳ thật trong lòng lại không bình tĩnh chút nào.

Trong lòng của hắn cảm khái vô hạn, Chí Tôn muốn thành lập thế lực như vậy quả nhiên có hùng tâm tráng chí lớn lao, mới có thể khiến Dược Minh Công Hội phát triển thành bộ dáng như hôm nay a

Hắn coi như đã được kiến thức sự cường đại của Dược Minh Công Hội, mặc kệ là thế lực nào dám khiếu chiến với nó, tuyệt đối đều là tự chịu diệt vong!

Chỉ bằng vào tài phú biểu hiện ra này thôi, cũng đủ để khiến cho cả đám Thần Vương bán mạng vì bọn hắn rồi.

Đi lại ở chỗ này, bọn người Lăng Tiếu, Lăng Phi cảm ứng được những đội tuần tra kia mỗi người đều có thực lực Thần Vương, hơn nữa khí tức Bán Thủy Thần cũng có rất nhiều.

Những thực lực mặt ngoài này th ôi đã mạnh hơn Thiên Long Môn rất nhiều rồi, chớ đừng nói chi đến những nhân vật Chí Tôn ẩn dấu.

Dù Lăng Tiếu là loại không sợ trời không sợ đất, nhưng giờ cũng cảm thấy nếu không vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không muốn đắc tội với thế lực cấp bá chủ cường đại này a! Bằng không hắn cũng khó mà chịu nổi.

Đương nhiên, hắn cũng bị tất cả tràng cảnh ở đây khơi dậy hùng tâm tráng

chí của mình!

Một ngày nào đó sau khi hắn đạt đến đỉnh phong, cũng muốn xây nên hành cung cho mình, kiến tạo một nơi còn xa xỉ hơn cả thế này!

Yên Điệp Kiều thấy Lăng Tiếu nói chuyện với nàng rõ ràng bình thản như nước, tựa hồ như không chút để mỹ nhân tuyệt sắc như nàng vào lòng vậy, không khỏi hơi phiền não!

Nói như thế nào nàng cũng là đệ nhất mỹ nhân được mọi người Thiên Nguyên Địa Vực công nhận, cũng là nữ nhân có thế lực nhất được công nhân, bất cứ nam nhân nào cũng muốn lấy lòng nàng, nào có nam nhân nào không muốn tiếp cận nàng, nào có nam nhân nào không nhún nhường dễ bảo quỳ gối nịnh nọt nàng đâu chứ.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại như không có bất kỳ phản ứng nào, khiến cho nàng hoài nghi tên này có phải là muốn đi một con đường riêng, cố ý làm vậy để khiến nàng chú ý hay không?

Bất kể như thế nào, nàng cũng đều muốn xem Luyện Dược Sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử này có thật có bản lĩnh thật sự hay không.

- Hà thúc, ngươi an bài chỗ nghỉ ngơi cho mấy vị khách quý Thiên Long Môn này đi, ta trở về bẩm báo một chút!

Yên Điệp Kiều nói với lão giả áo đen một tiếng, tiếp theo nàng lại nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi không phải muốn bái phỏng ba vị Chí Tôn Dược Thần sao? Ta hiện giờ đi hỏi ý, xem bọn hắn có nguyện ý hay tiếp kiến ngươi hay không, bất quá... Nếu như ngươi không có nửa điểm thực học, vậy tốt nhất là đợi đến lúc luyện đan đại hội bắt đầu đi!

Yên Điệp Kiều lời này không thể nghi ngờ là nhắc nhở Lăng Tiếu đừng tự đòi mất mặt, bằng không bêu xấu cũng không phải là chuyện nhỏ gì.

Lăng Tiếu tự nhiên không để ý đến lời nhắc nhở của Yên Điệp Kiều, dùng năng lực của hắn nói chuyện với Chí Tôn sao có vấn đề gì được, có lẽ còn có thể khiến hắn không cần đi tham gia luyện đan đại hội lần này cũng có thể khiến Thiên Long Môn đậu vào chút quan hệ với Dược Minh Công Hội nữa ấy chứ.

- Đa tạ nhân tiểu thư nhắc nhở, bất quá ta vẫn hy vọng có thể gặp mặt tam lão một lần, cho dù là một vị trong đó cũng được, Lăng Tiếu thật sự không muốn tỷ thí với đám Thần Dược Sư tự cho mình là đúng kia, như vậy sẽ giảm thân phận của ta, nếu như ba vị Chí Tôn Dược Thần sư cảm thấy ta không có tư cách gặp bọn hắn, vậy thì xem như ta chưa nói gì đi!

Lăng Tiếu mang theo vài phần kiêu căng nói.

Hắn đã bộc lộ ra hai thân phận của mình, vậy hắn sẽ dùng hành động để chứng minh, hắn chỉ nhắm vào Chí Tôn Dược Thần làm chuẩn, đối với Thần Dược Sư đại bỉ này cũng không có hứng thú gì cả

Yên Điệp Kiều trong mắ nhộn nhào vài phần cảm xúc phức tạp, hảo cảm trong lòng với Lăng Tiếu giảm xuống không ít.

Lời này của Lăng Tiếu quá vọng uổng rồi, rõ ràng không để các Thần Dược Sư khác vào mắt.

Nàng cảm thấy người như vậy không đủ ổn trọng, không đủ bình tĩnh, khó thành đại sự ah!

Yên Điệp Kiều lại dặn dò một ít công việc sau đó liền rời đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2211 - Huyền Phù Chi Thành.

Lão giả áo đen kia lại mang theo bọn người Lăng Tiếu đến một sương phòng cho khách nhân ở tạm nghỉ ngơi, còn an bài mấy người hầu để bọn hắn sai bảo, nếu có gì cần có thể phân phó bọn hắn đi làm.

Sau khi lão giả áo đen kia rời khỏi, Lăng Phi liền không thể chờ đợi được nói:

- Tiếu đệ ngươi... Ngươi làm là như vậy có phải quá lỗ mãng không.

Một tên Bán Thủy Thần khác gọi là Lan Kỳ phụ họa nói:

- Lăng thần sư, chúng ta tới đây đã không có đường lui rồi, nếu ba vị Chí Tôn chướng mắt, vậy... Chúng ta chẳng phải sẽ sớm xéo đi sao!

Tuy nói bọn hắn có thể sớm tới đây là vinh quang lớn lao, nhưng nếu Lăng Tiếu chỉ là Thần Dược Sư bình thường thì chỉ sợ sẽ biến thành trò cười mất.

Hắn còn nói ra lời hung hăng càn quấy cuồng vọng như vậy, khiến người không có hảo cảm gì cả.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Yên tâm đi, ta biết rõ nên làm như thế nào, bọn hắn sẽ không để cho ta xéo đi đâu, ta chỉ sợ bọn hắn đến lúc đó sẽ bắt ta phải lưu lại thôi.

Trong mắt Lăng Tiếu hiện lên thần mang tự tin, trong nội tâm không có nửa điểm lo lắng!

SAu khi bọn người Lăng Tiếu vòa nơi này, một ít người không quen nhìn bọn hắn sẽ sớm tới gây phiền toái thôi!

- Ngươi nói cái gì, Yên sư muội dẫn theo mấy người trở về, trong đó có một người chính là Thần Dược Sư chưa đến trăm tuổi của Thiên Long Môn kia sao?

Một đạo thanh âm trầm thấp vang lên trong một gian phong xa xỉ.

Nói chuyện là một gã nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi, tướng mạo hắn có lẽ không thể nói là anh tuấn, nhưng lại thắng ở đủ lãnh khốc, kiên nghị, mang đến cho người một loại phong phạm thập phần trầm ổn rộng lượng!

Nam tử này một bộ áo choàng Luyện Dược Sư gia thân, trước ngực cũng treo một quả huy chương, quanh thân tản ra một cổ thanh diễm như ẩn như hiện, đôi mắt sáng ngời hữu thần kia tản ra thanh diễm nhàn nhạt lộ ra thập phần bức nhân.

Đang ở một bên nói chuyện với hắn chính là một nữ tử mỹ mạo ăn mặc bạo lộ.

Cô gái này có thân phận võ giả, một bộ nhuyễn vệ giáp bó sát người khiến dáng người ngạo nhân của nàng được phát huy vô cùng tinh tế, hai đoạn phấn ngó sen bạo lộ ra, da thịt trong trắng lộ hồng thập phần mà mê người, ánh mắt nàng mang theo xuân ý khiến người có một loại xúc động nguyên thủy.

Nữ nhân này gọi Sầm Xuân Hoa, là người của Dược Minh Công Hội, nhưng nàng lại không phải Luyện Dược Sư, chỉ là người mới vào Thần Vương, đi theo bên người Thần Dược Sư tên là Miêu Thanh Dược này xem như là một trong các nữ nhân của hắn.

Trong Dược Minh Công Hội tự nhiên không phải toàn bộ đều là Luyện Dược Sư rồi, cũng có một phần chuyên võ học, chỉ có cả hai hỗ trợ tương thừa mới có cục diện thịnh thế như ngày hôm nay được!

Sầm Xuân Hoa kề sát người Miêu Thanh Dược, bộ ngực no đủ kia đè xuống bờ vai của hắn ỏn ẻn nói:

- Cũng không phải sao, nghe nói Thần Dược Sư gọi là Lăng Tiếu kia cũng không tệ ah, hắn còn là Thiên Thần Vương của Thiên Long Môn, ở ngoài thành chấn nhiếp không ít Thần Dược Sư, sau đó Yên sư muội liền gọi hắn vào điện thành để nghỉ ngơi, thái độ vô cùng tốt!

Sầm Xuân Hoa tự nhiên biết rõ ý trung nhân của Miêu Thanh Dược là Yên Điệp Kiều, nàng trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một nữ nhân có cũng được mà không có cũng không sao thôi.

Nàng không cam lòng, nàng toàn tâm toàn ý đối với hắn, hắn rõ ràng một mực nhớ kỹ nữ nhân kia.

Hiện giờ đã có cơ hội châm ngòi ly gián, nàng sao có thể không bắt lấy được.

Chỉ cần hắn cắt đứt ý niệm với Yên Điệp Kiều, hắn còn không phải là của nàng sao?

Miêu Thanh Dược thần sắc bỗng nhúc nhích, hắn bất động thanh sắc nói:

- Cái này cũng không lạ gì cả, nàng không phải mang ba gã Thần Dược Sư chưa đến ngàn tuổi vào điện thành sao, nhiều thêm hắn cũng không có gì a!

- Điều này cũng đúng, bất quá... Lần này chính là chuyện liên quan đến chung thân đại sự của sư muội ah! Nghe nói ai đoạt được thủ lĩnh vị, mấy vị

Dược lão sẽ tuyển hắn làm rể, mà Lăng Tiếu nàng càng có ưu thế hơn những người khác, bởi vì hắn đưa ra yêu cầu muốn đích thân bái phỏng ba vị Dược lão, có thể thấy người này cực kỳ tự tin a!

Sầm Xuân Hoa nói ra, tiếp theo nàng vẫn không quên nói một tiếng:

- Ta cảm thấy Miêu sư huynh ngươi và Yên sư muội mới là một đôi trời đất tạo nên! Những người kia có là gì chứ!

Miêu Thanh Dược thực sự không phải là lăng đầu thanh, hắn nghe Sầm Xuân Hoa xong quả thật không thoải mái, nhưng cũng biết nữ nhân này đang khích bác ly gián, khiến hắn hết hy vọng với tiểu sư muội

Chỉ là, nàng cũng quá coi thường trí tuệ của hắn rồi.

Đôi mắt như thanh diệu nhìn về phía Sầm Xuân Hoa, hắn một tay ôm lấy nữ nhân trong ngực, bàn tay lớn hung hăng chộp lấy bộ ngực đầy đặn kia, dùng sức bóp lấy.

Ah!

Miêu Thanh Dược thập phần dùng sức, đau đến mức khiến Sầm Xuân Hoa nhịn không được nhẹ kêu lên, đôi mắt dễ thương càng nhiều thêm xuân ý.

- Miêu sư huynh ngươi vì Tiểu yêu tinh kia không đáng, chẳng lẽ ngươi không có cảm thấy ta đối với ngươi càng thêm hết lòng sao?

Sầm Xuân Hoa thừa cơ thổi gió nói.

Theo nàng thấy thì chỉ cần dụ dỗ được vị sư huynh này, về sau địa vị của mình sẽ tăng lên rất nhanh.

Miêu Thanh Dược biết rõ Sầm Xuân Hoa là một nữ nhân bợ đít nịnh bợ, nhưng hắn cũng không ngại chơi đùa.

- Cởi thần giáp ra cho ta!

Miêu Thanh Dược sâu kín nói với Sầm Xuân Hoa.

Sầm Xuân Hoa đôi mắt dễ thương nhộn nhạo nói:

- Sư huynh ngươi thực gấp, bất quá... Ta thích!

Sầm Xuân Hoa thân thể nhẹ nhàng xoay chuyển, bộ thần giáp kia lập tức biến mất khỏi người, chỉ còn lại một kiện nội y mỏng như cánh ve, nơi no đủ kia như ẩn như hiện, thập phần đáng chú ý, khiến người máu huyết sôi trào không ngớt!

- Sư huynh hảo hảo yêu ta!

Sầm Xuân Hoa như xà quấn tới Miêu Thanh Dược ỏn ẻn nói.

Miêu Thanh Dược nhẹ nuốt nước miếng, hắn hung hăng đặt nàng dưới háng thỏa thích tàn phá lấy, khiến nữ nhân này kêu rên liên tục!

Miêu Thanh Dược lúc chinh chiến vẫn nắm chặt bộ ngực kia nói:

- Muốn làm nữ nhân của ta cũng được, nhưng ngàn vạn đừng coi mọi người là kẻ đầ, Yên sư muội ta đã định rồi, thức thời thì làm tiểu tỳ cho ta đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu.

Sầm Xuân Hoa đã lâm vào thỏa mãn vô hạn rồi, sao có thể để lời của Miêu Thanh Dược vào tai chứ.

- Ta... Ta đã biết, dùng sức, úc, ta muốn chết...

...

Lăng Tiếu và đám người Lăng Phi đều đứng ở trong phòng, cũng không đi loạn.

Tuy nói điện thành cũng không có quá nhiều cấm địa, nhưng giờ ở bên người đều là người Dược Minh Công Hội, cũng chỉ là một ít Luyện Dược Sư bình thường trao đổi với nhau, cũng không có gì hấp dẫn bọn hắn cả.

Bọn hắn cảm ứng được phụ cần sương phòng bọn hắn được an trí cũng có người ở, rất hiển nhiên cũng là người được tiếp đến đây sớm rồi.

Lăng Tiếu trong lòng thầm nói:

- Xem ra đãi ngộ đặc thù cũng không chỉ có mình Bổn cung ah!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2212 - Bổn Cung Kiên Quyết Sẽ Không Bán Đứng Nhan Sắc Đâu! (1)

Ngay khi bọn hắn vừa dàn xếp không bao lâu, bên ngoài cửa phòng của bọn hắn đã vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

- Mở cửa nhanh, mở cửa nhanh!

Một đạo thanh âm hung hăng càn quấy vang lên ngoài cửa.

Bọn người Lăng Tiếu, Lăng Phi thần sắc trở nên có chút bất mãn.

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng:

- Hẳn đây là đạo đãi khách của Dược Minh Công Hội sao?

Bọn hắn nổi giận đùng đùng đi tới, mở cửa ra.

Chỉ thấy một gã nam tử đầu trọc đầu chỉ còn lại một đầu bím tóc đang gõ cửa, trên mặt tràn đầy ý khinh thường.

- Có việc gì?

Lăng Phi lạnh lùng nhìn người kia quát.

Hắn nhìn ra được người này không phải là người Dược Minh Công Hội, cũng không phải bồi bàn được an bài cho bọn hắn.

- Các ngươi là người của Thiên Long Môn sao? Khương Huyễn Thần Dược Sư của chúng ta mời các ngươi qua gặp mặt!

Người kia coi rẻ nhìn Lăng Phi nói.

- Khương Huyễn Thần Dược Sư là ai?

Lăng Phi cho dù bất mãn với thái độ của người kia, nhưng vẫn nhẫn nại tính tình hỏi.

Hắn sợ Thần Dược Sư này là người của Dược Minh Công Hội, cũng không thể tùy tiện có thể được tội được.

Bím tóc lộ ra vẻ hết sức bất mãn nói:

- Chúng ta là người Ma Hổ Tông, Khương Huyễn Thần Dược Sư là Thần Dược Sư xuất sắc trẻ tuổi nhất trong mười vạn năm qua của Ma Hổ Tông, hôm nay vẫn chưa tới 500 tuổi, cũng chính là vị hôn phu tương lai của Yên Điệp Kiều thần nữ, chẳng lẻ không đáng để các ngươi đi gặp sao?

Bím tóc thần sắc thập phần mà ngạo nghễ, phảng phất như hắn là chủ nhân ở đây vậy.

- Ma Hổ Tông có là gì, cút cho ta!

Lăng Phi nghe xong Ma Hổ Tông, lập tức giận dữ lên, khí thế Bán Thủy Thần lập tức tóe phát ra, trực tiếp đánh bay bím tóc Thần Vương kia ra ngoài.

PHỐC!

Tên bím tóc kia chỉ là trung giai Thần Vương, căn bản là không chịu nổi một kích.

- Loại mặt hàng này cũng dám đến gọi rầm rĩ, thật sự là không biết tốt xấu!

Lăng Phi lập tức đóng cửa lại khinh thường nói.

Kim tộc và Ma Hổ tộc chính là đối đầu, hai tộc oán hận chất chứa đã lâu, mà Thiên Long Môn và Ma Hổ Tông tự nhiên cũng là thế bất lưỡng lập.

Tên bím tóc này dám ở trước mặt Lăng Phi nói chuyện như vậy, quả thực là muốn chết!

- Các ngươi có biết Khương Huyễn này là người nào không?

Lăng Tiếu đã đã nghe được lời của tên bím tóc kia, lúc này hỏi mọi người.

Lăng Phi lắc đầu tỏ vẻ không biết, ngược lại Lan Kỳ nói:

- Khương Huyễn này vốn chỉ là chi thứ đệ tử của Ma Hổ tộc, nhưng là hắn lại có thiên phú luyện đan cực cao, vào vài chục năm trước đã thành tựu Thần Dược Sư, lúc ấy hắn mới chỉ hơn bốn trăm tuổi, hơn nữa hắn còn là trung giai Thần Vương, được coi là nhân vật cực kỳ có hy vọng trở thành vị Chí Tôn kế tiếp ở Thiên Hổ Địa Vực, hắn lúc này hắn cũng giống Lăng Tiếu ngươi, đến đây để tham gia luyện đan đại hội a!

- Thì ra là thế, khó trách hung hăng càn quấy như thế, dám đến trên đầu Thiên Long Môn chúng ta làm mưa làm gió!

Lăng Tiếu chợt nói.

- Nghe nói đám Khương Huyễn này được Yên Điệp Kiều Thần Dược Sư mang đến, nghe nói luyện đan đại hội lần này còn có chút nội tình, đó là Tam Đại Chí Tôn Dược Thần muốn từ trong các Thần Dược Sư trẻ tuổi chọn ra một vị xuất sắc nhất làm vi hôn phu cho Yên Điệp Kiều Thần Dược Sư, mà vị Khương Huyễn này chính là muốn thừa dịp cơ hội lần này đoạt thần nữ vào tay, khiến Ma Hổ tộc bọn hắn liên thủ với Dược Minh Công Hội,

mưu toan xưng bá Thiên Vực!

Lan Kỳ hiển nhiên hiểu rõ không ít chuyện lần nữa giải thích nói.

- Ha ha, khẩu vị thật lớn, cũng không sợ no bể bụng sao!

Lăng Phi cười lạnh nói, dừng chút hắn nói với Lăng Tiếu:

- Lão đệ, ngươi dứt khoát xuất mã, cua Yên Điệp Kiều tới tay là được rồi, nếu như Kim tộc chúng ta liên minh với Dược Minh Công Hội, nhất định có thể dọa cho Ma Hổ tộc kia tè đái!

Trên trán Lăng Tiếu lộ ra vài vệt đen nói:

- Bổn cung kiên quyết sẽ không bán đứng nhan sắc đâu!

Lời này nếu để những người quen biết hắn nghe được, đều sẽ hung hăng khinh bỉ tên này một phen, ngươi không bán đứng nhan sắc sao lại có nhiều lão bà như vậy chứ, thật là!

Ai biết lời này vừa ra, Lan Kỳ cũng đồng ý nói:

- Đúng vậy, dùng thực lực và mị lực của Lăng Tiếu thần sư, ta nghĩ Yên Điệp Kiều sẽ rất hứng thú với ngươi đấy!

Hai người khác cũng nhao nhao cười nhạt gật đầu phụ họa.

Bọn hắn biết rõ tiêu chuẩn luyện đan của Lăng Tiếu đã vượt qua thủ tịch Thần Dược Sư trong tông rồi, muốn hắn trổ hết tài năng trong những Thần Dược Sư trẻ tuổi này cũng không khó gì cả.

Khoan hãy nói, Lăng Tiếu cũng cảm thấy kiến nghị này của Lăng Phi cũng

coi như không tệ.

Nữ nhân này hậu trường rất lớn ah, hơn nữa nhìn từ ngoài tuyệt đối là một vưu vật, cưới được nàng cũng coi như tài sắc kiêm thu ah!

Đây tuyệt đối là mộng tưởng của bất kỳ một nam nhân nào!

Bất quá, Lăng Tiếu cũng chỉ nghĩ thế thôi, nữ nhân của hắn quá nhiều rồi, cũng không thể lại tăng nữa,, bằng không thật không biết nên xử lý thế nào mới tốt nữa.

Huống chi đợi sau khi hắn thành tựu Chí Tôn Dược Thần, muốn người nào còn không phải dễ dàng sao.

Không nhất định phải bán đứng nhan sắc của mình, hi sinh "Hạnh phúc" bản thân đổi lấy tất cả ah!

Lăng Tiếu cảm thấy nhất định phải thủ vững lập trường của mình, dù nữ nhân này có theo đuổi ngược lại hắn cũng vậy, tuyệt đối không thể đơn giản phá vỡ nguyên tắc được.

Ngay khi mấy người đang tự thoại, ngoài cửa lại lần nữa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

- Người Thiên Long Môn lăn ra đây, rõ ràng dám làm bị thương người Ma Hổ Tông chúng ta, thật sự là chán sống!

Một đạo thanh âm gào thét vang lên ngoài cửa.

- Tên hề đến thăm rồi!

Lăng Phi cười lạnh một tiếng, lập tức đứng người lên, đi tới nơi cửa, kéo cửa

ra.

Lăng Tiếu cùng ba người khác cũng đi ra ngoài, bọn hắn thật sự không tin đối phương dám nháo sự ở chỗ này.

Đi tới ngoài cửa, chỉ thấy đối phương tổng cộng đến tám người, tên bím tóc vừa rồi bị đánh thương cũng ở trong đó, đôi mắt oán động kia nhìn chằm chằm vào Lăng Phi, hung ác hận không thể nuốt sống Lăng Phi.

Tám người này rõ ràng có năm người cũng có thực lực Bán Thủy Thần, ba người khác lại là cảnh giới Thần Vương, bọn hắn chính là người của Ma Hổ Tông.

Ở trung tâm tám người này là một người trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn bất phàm, hai đầu lông mày lộ ra một cổ sát khí đậm đặc, mắt hổ chớp động vẻ kiêu căng, một bộ áo choáng Luyện Dược Sư gia thân, thần huy chương cài trước ngực, đầu đeo một cái hổ hình cô khiến hắn tăng thêm vài phần khí thế.

Hắn chính là Thần Dược Sư kiệt xuất nhất Ma Hổ Tông, Khương Huyễn, hôm nay mới chỉ gần 500 tuổi, vào mấy chục năm trước hắn đã là Thần Dược Sư rồi, hơn nữa hắn còn có cảnh giới trung giai Thần Vương.

- Gõ cái gì mà gõ, muốn chết ah!

Lăng Phi rất là không khách khí trừng mắt quát đám người trước mắt.

Hắn đã biết rõ đối phương lai giả bất thiện đương nhiên cũng không cần thái độ gì tốt rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2213 - Bổn Cung Kiên Quyết Sẽ Không Bán Đứng Nhan Sắc Đâu! (2)

- Khẩu khí thật lớn, đừng quên ở đây không phải là Thiên Long Môn các ngươi!

Bán Thủy Thần cường đại nhất Ma Hổ Tông Khương Đồ đáp.

- Hắc hắc, ngươi cũng biết đây không phải là Thiên Long Môn chúng ta đấy chứ, nhưng đây cũng không phải là Ma Hổ Tông các ngươi, ở địa bàn người khác vẫn nên bớt thể hiện đi thì hơn, miễn cho tổn hại mặt mũi chủ nhân người ta, đến lúc đó chịu thiệt cũng không phải chúng ta đâu!

Lăng Phi không sợ hãi cười lạnh nói.

Lăng Phi lời này vừa ra, khí diễm bên Ma Hổ Tông quả nhiên giảm không ít, nhưng cũng không thể khiến bọn hắn thối lui.

Khương Huyễn mở miệng nói:

- Tên nào là Lăng Tiếu, đi ra để bản Thần Dược Sư xem thử, có phải thật sự là thiên phú dị bẩm, không đến trăm tuổi đã là Thần Dược Sư hay không, chậc chậc, dù có luyện đan từ lúc trong bụng mẹ cũng không có bổn sự thế này a!

Khương Huyễn vẫn luôn là một người rất kiêu ngạo, hắn mặc dù không kế thừa huyết thống chính thức của Ma Hổ tộc, nhưng từ nhỏ đã đạt được cơ duyên nghịch thiên, trên luyện đan nhất đạo có biểu hiện kinh người, khiến tài nguyên tu luyện hắn đạt được không hề thua thành viên dòng chính, thậm chí còn nhiều hơn không ít.

Vốn hắn cảm giác mình đã là Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất đương thời rồi, tuy nhiên lại nghe được t rong Dược Minh Công Hội còn có hai người cũng xuất sắc như hắn, theo thứ tự là Miêu Thanh Dược và Yên Điệp Kiều, trong đó Miêu Thanh Dược không khác hắn lắm, mà Yên Điệp Kiều lại còn trẻ tuổi hơn bọn hắn nhiều lắm.

Cho nên, Ma Hổ tộc bọn hắn liền định ra kế hoạch móc nối thông gia, ý đồ để Khương Huyễn cua Yên Điệp Kiều tới tay, coi như là quần anh tụ hội rồi!

Nhưng luyện đan đại hội lần này chính là một lần sơ thí tuyển rể cho Yên Điệp Kiều.

Tin tức này cũng chỉ có một ít nội môn trưởng lão Dược Minh Công Hội mới biết được, những người khác không rõ ràng lắm.

Khương Huyễn đối với vị trí thủ lĩnh luyện đan đại hội lần này đã là thế bắt buộc rồi, hắn không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào cả!

Nhưng vừa rồi hắn rõ ràng nghe được tin tức, Yên Điệp Kiều tự mình đi đón Thần Dược Sư Thiên Long Môn vào điện thành, khiến trong lòng hắn cực kỳ không thoải mái.

Kỳ thật cho dù người Thiên Long Môn có được sớm tiếp đến đây hắn cũng cảm thấy không có gì.

Thế nhưng hắn cảm thấy thần nữ như Yên Điệp Kiều sao có thể tự hạ mình đi đón người như thế được, chỉ cần phái những người khác ra đón là được rồi.

Lúc hắn tới đây cũng không có được vinh hạnh đặc biệt như thế. Mà Thần Dược Sư của Thiên Long Môn, đối thủ một mất một còn với Ma Hổ Tông bọn họ lại có đãi ngộ như vậy, hắn không thể không đố kị!

- Ngươi không có bản lĩnh, không có nghĩa là người khác không có bản lĩnh, các ngươi từ chỗ nào thì về chỗ nấy đi, đừng ở chỗ này gọi bậy như con ruồi thế, làm phiền người khác tĩnh dưỡng!

Lăng Tiếu không chút khách khí nói.

Người Ma Hổ Tông nghe xong lời Lăng Tiếu nói thần sắc đều trở nên âm trầm.

- Miệng lưỡi bén nhọn, ngươi có lẽ chính là Lăng Tiếu rồi, không biết trình độ luyện đan của ngươi thế nào, có bản lĩnh thì giờ chúng ta so thử, ai thua thì mau chóng cút ra ngoài, cũng không cần tham gia luyện đan đại hội nữa, ngươi cảm thấy thế nào hả?

Khương Huyễn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói.

Nếu như nói thiên phú Lăng Tiếu khiến hắn đố kị, vậy thì lúc hắn trông thấy khuôn mặt như muốn giết chết nữ nhân của Lăng Tiếu lại càng đố kị thêm không ít

Thử nghĩ xem có nữ nhân nào mà không thích nam nhân vừa có bản lĩnh, vừa anh tuấn chứ!

Cho nên, Khương Huyễn vô luận như thế nào cũng không hi vọng Lăng Tiếu tiếp tục ở chỗ này, hư mất chuyện tốt của hắn

- Nói thực ra, ngươi không có tư các khiêu chiến ta!

Lăng Tiếu không chút khách khí đáp.

- Ngươi... tốt tốt, lúc đến luyện đan đại hội, ta sẽ cho ngươi biết cái gì mới thật sự là luyện đan chi thuật!

Khương Huyễn thấy Lăng Tiếu không bị hắn khích tướng còn cuồng ngôn liền nói:

- Vừa rồi các ngươi tổn thương người của chúng ta thì tính thế nào đây?

- Chúng ta cũng không tổn thương hắn, hẳn là hắn không cẩn thận té bị thương a!

Lăng Phi vừa định ứng lời thì Lăng Tiếu đã mở miệng

- Cút đi, rõ ràng vừa rồi hắn đả thương ta, giờ lại trợn mắt nói lời bịa đặt!

Tên bím tóc kia chỉ vào Lăng Phi quát.

- Ngươi có chứng cớ gì chứng minh không?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

- Cái này cần gì chứng cớ?

Bím tóc đáp.

- Ngươi người này thật khờ, chúng ta một mực ngồi trong phòng sao lại làm ngươi bị thương được? Chẳng lẽ là tự ngươi tìm tới tận cửa muốn ăn đòn sao? Thật sự là có bệnh, người Ma Hổ Tông các ngươi đều có bệnh, không có việc gì thì mau cút đi, đương nhiên... muốn khai chiến ở đây cũng được, chỉ cần các ngươi chịu trách nhiệm với chủ nhân thì ta không có vấn đề gì!

Lăng Tiếu không chút khách khí phê phán tên bím tóc và người Ma Hổ Tông.

Bàn về khẩu tài, Lăng Tiếu cách những người này thật sự xa lắm.

- Thật đáng giận, ta làm thịt ngươi!

Một gã Bán Thủy Thần của Ma Hổ Tông chịu không nổi nữa, hắn nộ quát một tiếng, muốn ra tay đối với bọn người Lăng Tiếu.

Thế nhưng hắn lại bị Khương Đồ ở cạnh đè tay lại nói:

- Đừng xúc động, bọn họ đang muốn chúng ta động thủ ở đây mới cố ý chọc giận chúng ta như vậy, bọn hắn thì hợp lý, chúng ta lại phiền toái.

Dừng chút hắn nhìn mấy người Lăng Tiếu nói:

- Sính miệng lưỡi lợi hại thì làm được gì, không bằng sớm tỷ thí luyện đan một trận, ngươi và Khương Huyễn thần sư nhà ta cùng một chỗ tỷ thí, lại thỉnh người trong điện thành đi ra đánh giá, ai thua thì mau chóng cút khỏi thành, các ngươi cảm thấy thế nào hả?

Khương Huyễn lập tức cười lạnh nói:

- Đúng vậy, ai thua thì mau cút ra ngoài, không biết bọn hèn nhát Thiên Long Môn các ngươi có đảm lượng này hay không đây?

Trong các thiên tài Thần Dược Sư sớm được mời đến điện thành thì Khương Huyễn cảm thấy cực kỳ có lực uy hiếp chính là Lăng Tiếu.

Thoạt nhìn chỉ chừng trăm tuổi đã là Thần Dược Sư, tiền cảnh tương lai có thể nghĩ.

Nếu là thật được tam đại chí tôn Dược Minh Công Hội coi trọng, vậy kế hoạch của Ma Hổ tộc bọn họ không thể nghi ngờ sẽ hoàn toàn thất bại rồi.

Đây không phải là cục diện bọn hắn muốn thấy, bọn hắn phải sớm làm ra

chuẩn bị, ngăn chặn vấn đề này xảy ra!

Vì vậy bọn hắn mới muốn khiến Lăng Tiếu sớm bị nốc-ao, quả nhiên là giỏi tính toán!

Bất quá, cái này cũng nói rõ Khương Huyễn đối với thực lực luyện đan của mình phi thường có lòng tin, bằng không cũng sẽ không nói như vậy.

Lăng Tiếu còn chưa kịp nói chuyện, Lăng Phi đã ở một bên lớn tiếng nói:

- So thì so, cứ như các ngươi nói, ai thua thì mau cút, hi vọng các ngươi đừng đến lúc đó đừng có khóc muốn cầu lưu lại đấy!

Thiên Long Môn và Ma Hổ Tông thế bất lưỡng lập, đối phương đã nói như vậy rồi, Lăng Phi đương nhiên không nhịn nổi, huống hồ hắn cũng tin tưởng Lăng Tiếu sẽ không khiến hắn thất vọng

Lăng Tiếu lại thầm nói "Ngũ Ca tính tình quá nóng nảy, dễ dàng tức giận như vậy, sa vào bẩy đối phương mất rồi! "

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2214 - Khiêu Khích Của Ma Hổ Tông. (1)

Tuy rằng Lăng Tiếu minh đối với mình rất có tự tin, nhưng đối phương đã dám đưa ra yêu cầu như vậy, không cần phải nói hắn là rất tự tin, hắn không thể không cẩn thận.

Bất quá, Lăng Phi đã nói ra khỏi miệng, hắn còn nói được gì nữa, huống chi đối phương cũng lập tức phong bế đường lui của bọn hắn.

- Tốt, chúng ta lập tức nhờ Thần Dược Sư của Dược Minh Công Hội làm bình phán, hai người chúng ta công khai luyện đan, bất luận thủ đoạn gì, chỉ cần có thể luyện ra thần đan là được, sau đó lại so sánh xem ai luyện đan tốt hơn!

Khương Huyễn sảng khoái mà đáp.

Trong mắt hắn lộ ra nụ cười nhạt lạnh lùng, hắn phảng phất như đã thấy được ánh rạng đông thắng lợi vậy!

Bọn người Lăng Tiếu, Lăng Phi cũng nghe ra ý trong lời của Khương Huyễn, một câu "Bất luận thủ đoạn gì" kia, nhất định là ẩn chứa âm mưu gì đó ah!

Lan Kỳ ở một bên nhắc nhở Lăng Tiếu:

- Nhất định phải cẩn thận, Ma Hổ tộc rất giỏi ám chiêu!

Lăng Tiếu nhìn ra được Khương Huyễn chỉ có thực lực trung giai Thần Vương, dùng độ tuổi của hắn có thực lực như vậy quả thật rất không tệ rồi

Nhưng hắn lại là một gã đỉnh phong Thần Vương hàng thật giá thật, chơi ám chiêu với hắn, Khương Huyễn tựa hồ không có tư cách.

Hơn nữa chỉ cần hắn muốn chơi, Khương Huyễn này sao có thể địch nổi chứ

- Tốt, hiện giờ lập tức bắt đầu, chúng ta chỉ luyện một lò thần đan, bất luận thủ đoạn gì, người thắng làm vua, người thua làm giặc!

Lăng Tiếu xẹt qua nụ cười nhạt nói.

- Ha ha, có đảm lượng, ta sẽ phái người đi nói rõ với Dược Minh Công Hội, để bọn hắn phái người đảm đương bình phán!

Khương Huyễn thập phần cuồng ngạo cười nói.

Ngay sau đó, bọn hắn trước tiên về tới chỗ của mình, đồng thời phái người đi tìm người Dược Minh Công Hội đến.

Sau khi bọn hắn về chỗ ở, Khương Đồ lập tức trầm giọng nói với Khương Huyễn:

- Khương Huyễn, ngươi phải cẩn thận một chút, Lăng Tiếu kia lại có thực lực đỉnh phong Thần Vương!

- Cái gì, hắn là đỉnh phong Thần Vương? Có thể nhìn lầm hay không?

Khương Huyễn giật mình nói.

- Tuyệt đối không có, ta hoài nghi hắn là đoạt thể trọng tu giả, bằng không sao lại xuất sắc như thế, ngươi phải cẩn thận đấy!

Khương Đồ khẳng định đáp.

- Nếu vậy, ta muốn dùng khống hỏa kỹ đối phó hắn khó khăn rồi!

Khương Huyễn lộ ra vẻ làm khó nói, dừng thoáng một phát hắn lại nói:

- Xem ra chỉ có thể dùng chiêu kia thôi!

Nói xong trong mắt hắn hiện lên lệ mang, giống như đã nguyện nhất định phải thắng vậy.

...

Ở trong điện thành, Yên Điệp Kiều đã nhận được tin tức Lăng Tiếu tỷ thí sớm với Khương Huyễn.

Trong mắt nàng nhộn nhào vẻ nghi hoặc nói với lão giả áo đen bên người:

- Nếu bọn hắn đã muốn so, chúng ta đây thân là chủ nhà cũng không thể lộ ra không phóng khoáng được, ta đi làm bình phán cho bọn hắn, thuận tiện thần tài bọn hắn luyện đan do công hội chúng ta cung cấp, thần đan luyện ra sẽ thuộc về bọn hắn.

Lão giả áo đen kia tên là Hà Duy, một trong các Hộ Pháp trường lão của Yên Điệp Kiều

Hà Duy đưa ra ý kiến phản đối nói:

- Tiểu thư, nếu để bọn họ như vậy, chỉ sợ đại hội của chúng ta còn chưa bắt đầu đã có không ít người sớm rời đi, cái này đối với công hội chúng ta ảnh hưởng không tốt đâu?

- Không có việc gì, dù sao sớm muộn cũng phải có người bị đào thải, để bọn hắn sớm giải quyết tốt ân oán mới không ảnh hưởng đến tiến trình đại hội,

huống hồ ta cũng muốn xem bọn hắn có tư cách sớm gặp mặt ba vị sư phó hay không!

Yên Điệp Kiều đáp.

Lăng Tiếu và Khương Huyễn tỷ thí, cũng không gây ra quá nhiều sóng gió trong điện thành, hiện giờ luyện đan đại hội còn chưa bắt đầu, bọn hắn tự mình làm chủ như vậy được Dược Minh Công Hội ủng hộ cũng đã không tệ rồi, sao có thể tuyên dương bốn phía chứ.

Cho nên, người Thiên Long Môn và Ma Hổ Tông được dẫn đến một chỗ luyện đan, để nhân mã hai bên giải quyết ân oán cá nhân trước, do Yên Điệp Kiều đảm đương bình phán!

Chỉ là tin tức này không biết sao lại truyến đến tai sư huynh nàng Miêu Thanh Dược, Miêu Thanh Dược rõ ràng cũng muốn đảm đương bình phán.

Đối với chuyện này Yên Điệp Kiều không có biện pháp phản đối, dù sao đó cũng là sư huynh của nàng.

Trong một nơi luyện đan độc lập bị cấm chế bao lấy, có vài chỗ đài cao đứng sừng sững, nơi này có mùi thuốc phi thường đầm đặc, rất hiển nhiên đây là nơi Thần Dược Sư của Dược Minh Công Hội bình thường vẫn dùng để luyện đan.

- Hai vị thần sư muốn sớm phân ra cao thấp, đây vốn đã phá hư quy củ, nhưng hai vị yêu cầu mãnh liệt như vậy, chúng ta đành phải tận lực thỏa mãn hai vị. Bất quá ta vẫn cảm thấy hai vị dĩ hòa vi quý thì tốt hơn, mặc kệ ai thắng ai thua cũng không thể tổn thương hòa khí.

Miêu Thanh Dược rất có phong phạm nói với Lăng Tiếu và Khương Huyễn ở trên đài cao.

Miêu Thanh Dược trên mặt xẹt qua dáng cười thong dong bình tĩnh, hắn rất thích ý nhìn hai đám nhân mã này chó cắn chó.

Như vậy có thể giảm bớt cho hắn một đối thủ rồi!

Yên Điệp Kiều vẫn mang mạng che mặt, đôi mắt dễ thương nhẹ nháy khẽ mở đôi môi nói:

- Đan dược hai vị thần sư cần t luyện chế do công hội chúng ta phụ trách, hơn nữa ta đã nói v ới ba vị Dược lão, ai thắng liền có thể tiếp thỉnh cầu bái phỏng của người đó!

- Tốt, hôm nay ta sẽ để ba vị Dược lão và thần nữ biết rõ luyện đan chi thuật của Khương Huyễn ta!

Khương Huyễn tin tưởng mười phần nói.

Lăng Tiếu lại lộ vẻ thong dong, phảng phất thời khắc đều treo nụ cười nhạt, không cảm thấy chút khẩn trương nào cả, hắn trong lòng thầm nói "Có thủ đoạn gì cứ xổ ra hết đi, đến lúc đó ngươi sẽ phải khóc thôi! "

Cuối cùng, hai người quyết định đều là tinh luyện Thần Vương đan, đây chính là đan dược độ khó cao mà Thần Dược Sư tân tấn cũng khó mà luyện thành.

Lăng Tiếu luyện chế thần đan gì cũng không sao cả, dùng năng lực của hắn đều dễ như trở bàn tay.

Yên Điệp Kiều sai người an bài mỗi người một phần thần tài, ứng yêu cầu của bọn hắn một lò thần đan định thắng bại!

- Hắc hắc, hiện giờ nhận thua còn kịp, bằng không ngươi thất bại sẽ rất khó

coi!

Khương Huyễn khiêu khích cười nói.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Nếu ngươi đã có lòng tin như vậy, không bằng chúng ta tăng thêm chút ít tặng thưởng, ngươi nghĩ sao hả?

Khương Huyễn ánh mắt nhảy lên, hắn ngược lại không nghĩ tới đối phương rõ ràng cũng có lòng tin như vậy, chỉ là hắn lại cho rằng Lăng Tiếu chỉ đang phô trương thanh thế thôi

- Hù ta à, muốn thêm tặng thưởng gì, bản thần sư đều tùy ngươi!

Khương Huyễn đáp.

Lăng Tiếu xẹt qua nụ cười lạnh nói:

- Tốt, ta sẽ thêm chút ít tặng thưởng, không nhiều lắm đâu, chỉ cần hai... Hai tỷ thần tinh cộng thêm 500 gốc thần thảo là được rồi!

Dứt lời, trước mắt Lăng Tiếu hiện lên một đống thần tinh và một đám thần thảo, tiếp theo hắn cất tất cả vào trong một Không Gian Giới.

Hắn giơ Không Gian Giới lên nói:

- Chút tặng thưởng nhỏ ấy, tin tưởng Khương thần sư ngươi có thể lấy ra được, ta nơi này còn có vài khỏa Kim Long Quả đấy, ta hi vọng trong những tặng thưởng của ngươi cho thêm đặc sản Ma Hổ Sát Đằng của Ma Hổ tộc thì tốt hơn, dù sao ta không ngại đâu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2215 - Khiêu Khích Của Ma Hổ Tông. (2)

Ma Hổ Sát Đằng là một loại thần tài ám thuộc tính, đối với võ giả ám thuộc tính chính là vật cực phẩm, nó không những khiến Thần Vương ám thuộc tính tăng cường thực lực, còn có thể có tỷ lệ nhất định khiến người lĩnh ngộ ra hổ sát khí.

Lăng Tiếu đương nhiên không cần dùng đến Ma Hổ Sát Đằng rồi, nhưng Tàn Báo và Phong Nha dưới trướng hắn lại rất cần đến.

Khương Huyễn cũng bị "tặng thưởng nhỏ" Lăng Tiếu đột nhiên thêm vào này dọa cho sợ hãi kêu lên một cái, trong lòng của hắn thầm mắng:

- Đây nếu là tặng thưởng nhỏ, vậy phải cần bao nhiêu thần vật mới gọi tặng thưởng lớn chứ!

Thần sắc hắn trở nên có chút âm trầm xuống, Lăng Tiếu phô trương thanh thế không thể nghi ngờ đã thật sự hù được hắn rồi.

Hắn tuy rằng là Thần Dược Sư, nhưng cũng không thể như Lăng Tiếu thoáng cái xuất ra một số trân tàng như vậy ah!

Hai tỷ thần tinh và 500 gốc thần thảo đã có thể đổi lấy rất nhiều thần vật rồi, đủ cho rất nhiều Thần Vương dùng để tiến giai rồi.

Miêu Thanh Dược và Yên Điệp Kiều cũng bị hành động bất thình lình của Lăng Tiếu dọa cho phải hoảng sợ.

Hai người bọn họ coi như là người trân tàng phong phú, nhưng chỉ vì một

lần đọ sức đã đưa ra một cái giá lớn như thế, tặng thưởng này thật sự quá lớn!

Miêu Thanh Dược mở miệng nói:

- Hai vị ngàn vạn đừng hành động theo cảm tình, các ngươi tới công hội chúng ta thì đều là khách nhân cả, thế này sẽ khiến chúng ta rất khó xử a!

Miêu Thanh Dược lời này tuy nghe như huyên bảo, nhưng lại lộ ra không cho là đúng, ngược lại là có chút ý tứ thêm mắm thêm muối trong đó.

Yên Điệp Kiều ngược lại dịu dàng nói:

- Tặng thưởng này hay là thôi đi! ".

- Khương thần sư khó xử như vậy, vậy thì nghe hai vị coi như xong!

Lăng Tiếu đáp lời, chỉ là đằng sau hắn lại thêm vào một câu:

- Một chút tặng thưởng như vậy cũng thua không nổi, thật sự là không thú vị ah!

Lăng Tiếu lời này không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, lập tức khiến Khương Huyễn nổi trận lôi đình:

- Thêm thì thêm ai sợ ai chứ!

Hắn không tỏ vẻ yếu thế trước mặt nữ nhân mình thích, cũng không thể để mọi người xem thường Ma Hổ Tông bọn hắn ah!

Dứt lời, hắn cũng giống như Lăng Tiếu lấy ra không ít thần tinh và thần vật cho vào Không Gian Giới.

Chỉ là hắn phát hiện thần tinh của mình tựa hồ chỉ không đến 1. 5 tỷ, hơn nữa thần thảo còn kém một chút, thần sắc có chút xấu hổ, tiếp theo hắn nhìn về phía Khương Đồ, cũng truyền âm cho hắn nói:

- Đồ trưởng lão ngươi cho ta mượn một ít thần tinh và thần thảo đi!

Ngay khi Khương Đồ muốn đưa thần tinh và thần thảo cho Khương Huyễn, Lăng Tiếu lại nói một câu khiến bọn hắn thiếu chút nữa đã thổ huyết.

- Đường đường Thần Dược Sư Ma Hổ Tông, rõ ràng ngay cả một chút thần tinh và thần thảo như vậy cũng không đủ, chậc chậc, thật sự là đủ mất mặt, nếu không ta lại giảm bớt chút tặng thưởng a!

Lăng Tiếu vẻ mặt vẻ châm chọc nói.

Lăng Phi cũng lập tức ở một bên châm ngòi thổi gió nói:

- Ha ha, ta nghe nói Ma Hổ Tông là thế lực lớn số một số hai ở Thiên Vực, rõ ràng ngay cả chút thần tinh và thần thảo đó cũng không lấy ra được, quả thật là cực kỳ tổn hại đến uy danh Ma Hổ Tông ah!

- Hừ, có gì đắc ý chứ, bản thần sư cũng không giống như các ngươi, mang theo trên người nhiều đồ như vậy!

Khương Huyễn tức giận giải thích một tiếng, tiếp theo còn nói:

- Không Gian Giới giao cho Yên thần nữ đảm bảo, chúng ta cũng đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi!

Lăng Tiếu cười cười, cũng không nói gì thêm nữa, Không Gian Giới trong tay cũng bay về phía Yên Điệp Kiều.

- Nếu hai vị đã tin tiểu nữ tử, ta sẽ thay các ngươi đảm bảo là được, người nào thắng liền được, hiện giờ hai vị có thể bắt đầu rồi!

Yên Điệp Kiều tiếp nhận Không Gian Giới dịu dàng nói.

Nàng vốn không thích sự hung hăng càn quấy của Lăng Tiếu, hôm nay thấy hắn làm vậy, lại cảm thấy người này quả nhiên cũng không giống người bình thường, nhưng có thể là hắn có bí mật gì đó, bằng không sao lại tự tin thế được?

Mặt khác sự xuất sắc của Khương Huyễn nàng có biết, là Thần Dược Sư tân tấn có thể sánh vai với Miêu sư huynh của nàng!

Nàng cũng muốn nhìn một chút, đến cùng ai mới thật sự là người thắng, đến lúc đó cũng có thể nhìn ra bọn hắn có chân tài thực học hay không

Bất kể nói thế nào, Lăng Tiếu và Khương Huyễn ở trong mắt Yên Điệp Kiều cũng đã mất điểm.

Nam nhân mà nàng thích cũng không phải loại nam nhân đường hoàng này, nàng càng thích nam nhân trầm ổn lại không mất tinh thần phấn chấn hơn.

Lăng Tiếu và Khương Huyễn đều không nói nhảm, trực tiếp tiến nhập trạng thái luyện đan, bọn hắn từng người lấy ra thần đỉnh, hỏa diễm cũng lập tức dấy lên.

Lăng Tiếu là thâm sắc tử sắc hỏa diễm, thoạt nhìn thập phần tôn quý xinh đẹp, như một đoàn tinh linh chi hỏa nhảy lên khiến người cảm thấy cực kỳ xinh đẹp.

Đây là hỏa diễm sau khi Si Mị Thiên Châu thăng cấp, nhan sắc của nó đã sớm từ màu xanh đậm biến thành màu tím, hỏa lực càng kinh người hơn

trước.

Về phần trong tay Khương Huyễn cũng là một loại Thiên Hỏa đặc thù, lại là một loại hỏa diễm toàn bộ đều màu đen, gọi là U Minh Quỷ Hỏa, giống như quỷ hỏa trong màu đen vậy, cho người một loại cảm giác âm lãnh.

Có thể trở thành Thần Dược Sư, nếu không có một loại bổn nguyên hỏa diễm thì thật sự khó mà luyện hóa được thánh thú đan.

Tốc độ hai người tinh luyện linh thảo rất nhanh, thủ pháp điều khiển phi thường tinh diệu.

Chỉ là Lăng Tiếu lại có vẻ có chút không đếm xỉa tới, phảng phất như không chút vội vàng, cũng không để Khương Huyễn kiến thức tiêu chuẩn luyện đan chính thức của hắn!

Hắn hiện giờ chẳng qua chỉ phát huy một phần ba tiêu chuẩn bình thường mà thôi.

Hắn còn hi vọng xem thử Khương Huyễn rốt cuộc muốn làm trò gì, cư nhiên lại chắc thắng như thế!

Ngay từ đầu, hai người đều từng bước tinh luyện tinh hoa linh thảo, cũng không có hành động gì quá kích.

Người ở bốn phía lăng không mà xem đều lặng yên chờ đợi thời khắc cuối cùng.

Lúc này, Miêu Thanh Dược truyền âm cho Yên Điệp Kiều nói:

- Yên sư muội, hai người này không hổ là Thần Dược Sư xuất sắc nhất trong những người tân tấn, thủ pháp luyện dược cũng thuộc tầng trên ah!

Miêu Thanh Dược lời này không thể nghi ngờ đã cho thấy sự rộng lượng của hắn, cũng không ngại khích lệ hai người này.

Yên Điệp Kiều nhẹ gật gật đầu nói:

- Ân, bọn hắn có thể trở thành Thần Dược Sư thực sự không phải ngẫu nhiên, như vậy phải xem bọn hắn Ngưng Đan mới có thể phân ra thắng bại rồi!

Miêu Thanh Dược lại nói:

- Sư muội, ngươi cảm thấy bọn hắn thế nào? Ta sư phó nói cố ý tuyển phu quân thay ngươi hả?

- Sư huynh, bây giờ không phải là lúc nói mấy chuyện này!

Yên Điệp Kiều tựa hồ rất kỵ phương diện này, nhàn nhạt đáp.

Thế nhưng Miêu Thanh Dược còn tiếp tục nói:

- Ta cảm thấy sư phó bọn hắn... Càng hi vọng chúng ta cùng một chỗ, tiếp tục phát triển uy danh dược minh chúng ta, huống chi tâm ý của sư huynh có lẽ ngươi cũng rõ!

Nói xong, Miêu Thanh Dược rất nghiêm túc nhìn Yên Điệp Kiều, trong mắt nhộn nhạo tình ý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2216 - Nếu Không Ta Lại Giảm Bớt Chút Tặng Thưởng!

Lại nói tiếp, hắn đây là lần đầu trịnh trọng thổ lộ với Tiểu sư muội như thế, trước kia nhiều nhất chỉ lộ ra quan tâm mặt ngoài thôi, cũng không trực tiếp như vậy.

Hôm nay luyện đan đại hội sắp tới, nếu để cho Tiểu sư muội nhìn trúng Thần Dược Sư nào đó, vậy thì hắn sẽ mất cơ hội chủ động, có hối cũng không kịp.

Tuy nói sư phó hắn và hai vị sư bá khác có thương lượng để Yên Điệp Kiều gả cho hắn, nhưng nếu bản thân Yên Điệp Kiều không nhận lời thì cũng không được gì.

Ba vị sư phó đều phi thường tôn trọng ý kiến của Yên Điệp Kiều.

Yên Điệp Kiều đôi mắt dễ thương nhẹ run lên một cái, tiếp theo nàng nói:

- Sư huynh, ta chỉ xem ngươi là sư huynh của ta, hơn nữa... Ta cảm thấy Sầm sư tỷ thích hợp với ngươi hơn!

Miêu Thanh Dược thần sắc biến đổi, nắm đấm có chút siết chặt bắt đầu giải thích nói:

- Không, ngoại trừ ta, trong thiên hạ còn có ai có thể xứng với ngươi!

Yên Điệp Kiều không tiếp lời Miêu Thanh Dược, ánh mắt rơi vào trên thân hai người đang luyện đan!

Đột biến cũng bắt đầu!

Khương Huyễn có lòng tin chiến thắng Lăng Tiếu như vậy. Thứ nhất là do trình độ luyện đan cuảh ắn quả thực phi thường không tệ, cho dù là Thần Vương Đan khó luyện, hắn cũng có tỷ lệ thành đan 70%, nếu như không phải đang mang vinh quang tông phái, không phải đang cá cược cực lớn, hắn tuyệt đối có lòng tin đường đường chính chính so với Lăng Tiếu một lần.

Nhưng lần này lại liên quan đến ai có thể tiếp tục lưu lại trong điện thành, liên quan đến vinh quang hai tông, hắn tuyệt không cho phép xảy ra bất luận ngoài ý muốn nào cả, cho nên hắn còn một cách khác giành được thắng lời, mà cách này đương nhiên không hề quang minh chính đại rồi.

Dù sao lúc trước đã nói rõ, vô luận thủ đoạn gì, chỉ cần có thể thắng là được!

- Trước tiên để ta xem thử ngươi có thật là đỉnh phong Thần Vương hay không!

Khương Huyễn thầm nói một tiếng, song chưởng khống chết hỏa diễm thay đổi phương hướng, rõ ràng đánh tới Lăng Tiếu ở không xa.

Hai đầu Mãnh Hổ màu đen hiện ra, chúng âm trầm đáng sợ, gào thét về phía Lăng Tiếu.

Hai đầu Mãnh Hổ màu đen tuyệt đối không chỉ có hình ảnh, chúng trông rất sống động, giống như có sức sống vậy, phân ra hai bên đánh đến.

Bình thường, Luyện Dược Sư rất khó phân tâm nhị dụng, bằng không rất dễ dàng ảnh hưởng đến thành bại luyện đan.

Thế nhưng Khương Huyễn lại hết lần này tới lần khác không sợ, hắn chỉ đánh ra một chiêu lập tức lại dùng một tay đập lên trên đỉnh lô của mình, dùng tay kia khống chế lực lượng Hắc Hổ.

- Hèn hạ!

Lăng Phi nhịn không được mắng to

Khương Đồ ở một bên cười lạnh nói:

- Đã nói bất luận thủ đoạn gì, chỉ cần có thể luyện ra thần đan là được rồi mà, nếu như chút quấy rầy đó cũng không chịu được còn làm Thần Dược Sư gì chứ!

Miêu Thanh Dược, Yên Điệp Kiều cũng không ngờ tới Khương Huyễn rõ ràng chơi chiêu, thần sắc đều trở nên phức tạp.

Vẻ độc ác trên mặt Miêu Thanh Dược càng đậm, trong nội tâm thầm nói:

- Nhất tâm nhị dụng, y Khương Huyễn này cũng khá, chỉ là không biết Lăng Tiếu sẽ ứng phó thế nào.

Yên Điệp Kiều lại giảm nhiều ấn tượng với Khương Huyễn, nàng cực kỳ chán ghét loại người chơi thủ đoạn hèn hạ này!

Đồng thời, trong nội tâm nàng chung quy cũng có chút lo lắng cho Lăng Tiếu, bất quá cũng chỉ là lo lắng hơn bình thường một chút thôi.

Lúc hai đầu Mãnh Hổ màu đen muốn bổ nhào vào trước Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu tựa hồ hồn nhiên như không phát giác ra, tiếp tục đánh ra các thủ ấn luyện đan.

Người bốn phía thấy vậy đều khẩn trương, trong nội tâm đều cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là quá chuyên chú rồi, không có chú ý tới công kích đột nhiên kia!

Rầm rập!

Hai đầu Mãnh Hổ màu đen xông đánh tới Lăng Tiếu, lực lượng bạo tạc kinh người nổ tung, khiến cho không gian lực lượng bên này cũng không ngừng run lên.

- Hắc hắc, cái gì đỉnh phong Thần Vương chứ, còn không phải một cái bao cỏ sao!

Khương Huyễn đắc ý cười lạnh nói.

Chỉ cần một kích này của hắn có hiệu quả, tâm thần Lăng Tiếu bị dao động, tinh hoa lò thần đan kia tiêu tán mất thì Lăng Tiếu coi như thua chắc rồi, đến lúc đó hắn chỉ cần từng bước ngưng tụ thành đan liền sẽ thắng lợi ngay!

Chỉ là nụ cười của hắn còn chưa tan, biểu lộ đã cứng lại, ánh mắt của hắn cũng trở nên kinh ngạc, hỏa diễm trong tay thiếu chút nữa đã biến mất.

Hắn tranh thủ thời gian thu liễm tâm thần, khống chế hỏa diễm, hỏa chưởng càng không ngừng phát ra trên dược đỉnh, trong nội tâm thầm mắng:

- Điều này sao có thể, hắn rõ ràng không có việc gì!

Khương Huyễn chính là trung giai Thần Vương, lực lượng một kích đột nhiên của hắn cũng không kém ah!

Nhưng Lăng Tiếu lại không việc gì, vẫn yên tĩnh luyện đan, tựa hồ như công kích vừa rồi không đnáh lên người hắn vậy, khiến hắn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Người xung quanh cũng nguyên đám cả kinh há to miệng, bộ dáng khó có thể tin.

Lăng Phi lại đắc ý nói:

- Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều chỉ là ngớ ngẩn!

Lăng Phi biết rõ thực lực Lăng Tiếu, nhưng đối phương đột nhiên công kích vẫn khiến hắn toát mồ hôi lạnh, nhưng khi thấy Lăng Tiếu tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, đã lợi dụng lực lượng phòng ngự ngăn được công kích của đối phương, mới khiến cho hắn yên lòng.

Bọn người Khương Đồ tuy có chút giật mình, nhưng tựa hồ vẫn trong phạm vi bọn hắn khống chế được, bởi vì Khương Huyễn còn tuyệt chiêu chưa dùng ra.

Chỉ cần Khương Huyễn dùng ra tuyệt chiêu kia, tuyệt đối có thể khiến Lăng Tiếu khó chịu nổi!

Miêu Thanh Dược đối với việc Lăng Tiếu có thể bình yên vô sự ngăn lại một chiêu này cảm thấy giật mình không thôi, đổi lại là hắn cũng chưa chắc làm được thế a!

Một khi thất thủ, một lò đan dược tinh hoa cũng sẽ xong đời.

Yên Điệp Kiều lại không giật mình như vậy, lúc nàng đi đón Lăng Tiếu đã biết rõ Lăng Tiếu chính là Thiên Thần Vương của Thiên Long Địa Vực, thực lực hơn người, làm sao có thể không có chút thủ đoạn được.

Lăng Tiếu cũng không phải không biết công kích của Khương Huyễn, mà là không đáng để hắn để ý đến thôi, chút thủ đoạn nhỏ đó quả thật khó mà ảnh hưởng tới hắn dao động tinh thần hắn!

- Nếu như chỉ có một chút năng lực như vậy thì ngươi thua chắc rồi!

Lăng Tiếu ở trong lòng cười lạnh nói.

Lúc này, hắn đã tinh luyện ra tất cả linh thảo tinh hoa, một khỏa thú đan bắt đầu bị hắn ném vào luyện hóa.

Khương Huyễn cũng tiến nhập khâu luyện thú đan, mà hắn rõ ràng không tiếp tục ra cường chiêu quấy rầy Lăng Tiếu, điều này cũng khiến Lăng Tiếu cảm thấy có chút kỳ quái, hắn cũng không cho rằng Khương Huyễn chỉ có như vậy.

- Trước hết để cho ngươi luyện thêm một hồi đi, chờ một chút ta sẽ khiến ngươi kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ!

Khương Huyễn ở trong lòng thầm nói.

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, một mực tiến nhập giai đoạn gay cấn.

Hai người chắt lọc lực lượng thú đan cũng đã hoàn thành hơn phân nửa.

Lăng Tiếu là cố ý giảm tốc độ xuống, cũng không lợi dụng hồn lực đi phân hoá thú đan, hắn tạm thời còn không muốn biểu hiện quá mức kinh diễm.

Cũng ngay khi Lăng Tiếu luyện hóa được hai phần ba thú đan thì Khương Huyễn lại một lần nữa ra chiêu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2217 - Ám Chiêu Của Khương Huyễn. (1)

Chỉ thấy trên hổ khôi trụ hắn đội trên đầu rõ ràng tản mát ra hồn lực công kích vô hình xông về phía thần hồn Lăng Tiếu.

Những hồn lực này tuy rằng không cách nào sánh với hồn lực công kích của Lăng Tiếu, nhưng tuyệt đối có thể uy hiếp được bất luận thần hôn của một Thần Vương bình thường nào.

Hắn không cầu có thể đánh chết Lăng Tiếu, chỉ muốn làm bị thương thần hồn Lăng Tiếu, vậy thì sao Lăng Tiếu có thể luyện đan được nữa chứ?

Về phần hắn sở dĩ biết hồn lực công kích, cũng không phải là bởi vì hắn là người Hồn Tộc, mà là vì thời Thượng Cổ Ma Hổ tộc bọn hắn cũng là đại địch trọng yếu đối phó Hồn Tộc.

Trong trận chiến tru hồn kia, Ma Hổ tộc giết nhiều người Hồn Tộc nhất, bởi vì bọn hắn vẫn luôn là tồn tại cường đại số một số hai trong các Cổ Tộc.

Cũng trong trận chiến đó, cao thủ Ma Hổ tộc bắt được không ít người Hồn Tộc, tìm tòi trí nhớ người Hồn Tộc, rút ra được bí mật của Hồn Tộc, đã biết bọn được bí pháp công kích hồn lực của Hồn Tộc.

Ma Hổ tộc bọn hắn lúc ấy liền muốn truyền bộ bí pháp Hồn Tộc kia cho tộc nhân tu luyện.

Đáng tiếc, không có trọng hồn thiên phú, thức hải không đủ rộng rãi căn bản không cách nào tu luyện được.

Vì vậy, trải qua Ma Hổ tộc bọn hắn nhiều lần cải tiến thử nghiệm, rốt cục cũng đã cải tiến được bí thuật này phù hợp cho một bộ phận người tu luyện.

Tuy nói không cách nào khiến bọn hắn trực tiếp miểu sát bất cứ kẻ nào như Hồn Tộc, nhưng lại có thể tổn thương linh hồn, thần hồn người khác, khiến bọn hắn có thể dễ dàng chiến thắng địch nhân

Đương nhiên, có thể tu luyện bí thuật này chỉ có Luyện Dược Sư hoặc người thức hải rộng hơn thường nhâb mới có thể, Thần Dược Sư như Khương Huyễn cần thường xuyên tập trung tinh thần lực bởi vậy mới có thể tu luyện, có thể dần dần tích lũy tăng cường hồn lực, mượn đó để công kích.

Chỉ là hồn lực công kích được bọn hắn cải tiến qua nhược điểm cũng không nhỏ, uy lực của nó không chỉ nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa chỉ có thể sử dụng một hai lần sẽ hao hết hồn lực.

Cho nên, không vạn bất đắc dĩ Khương Huyễn sẽ không dùng ra, cũng không muốn để chủng tộc khác biết rõ bọn hắn có được năng lực như vậy.

Hôm nay hắn nhờ vào lúc so đấu luyện đan với Lăng Tiếu đột nhiên sử xuất một kích này, hắn cảm thấy có thể khiến Lăng Tiếu thua không nghi ngờ rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đầu bọn hắn tự tin như thế

Hiển nhiên bọn hắn cảm thấy trên thế giới này người có thể bất tri bất giác ngăn lại hồn lực công kích tuyệt đối đã ít càng thêm ít.

Bằng không Hồn Tộc trước kia cũng không có khả năng khiến người chư tộc cảm thấy khủng bố như vậy, chỉ muốn trừ bỏ bọn hắn!

Đáng tiếc, Khương Huyễn nghìn tính vạn tính, cũng không biết được Hồn Tộc lão tổ tông chuyển thế chân chân chính chính lại đang ở trước mắt hắn,

hắn rõ ràng dùng thế mạnh đấu với Lăng Tiếu, quả thật là trò cười lớn.

Bất quá, Lăng Tiếu lúc cảm ứng được hồn lực đột kích vẫn hoảng sợ.

Hắn không nghĩ tới Khương Huyễn rõ ràng có thể làm được như vậy, hắn cũng hoài nghi Khương Huyễn chẳng lẽ có huyết mạch Hồn Tộc sao?

Cũng may chút ít hồn lực đó căn bản ngay cả phòng ngự của Long Phượng thần cô cũng không phá được, căn bản không cách nào uy hiếp được hắn.

Khương Huyễn nhìn Lăng Tiếu vẫn đang bất động, trong nội tâm không khỏi càng thêm lo lắng:

- Đây là có chuyện gì, cái này... tên này không có khả năng ngay cả hồn lực công kích của ta cũng ngăn lại đấy chứ!

Hồn lực công kích này của hắn cũng không phải chỉ sử dụng qua một hai lần, trước kia có gia hỏa không có mắt đắc tội qua hắn, cũng bị hắn dùng hồn lực công kích biến thành ngu ngốc, hắn biết rõ chỗ đáng sợ của hồn lực công kích.

Nhưng hồn lực của hắn lại như bùn vào biển, rõ ràng không gây ra cho Lăng Tiếu chút động tĩnh nào cả, hắn không tin tà, lại một lần nữa tụ lực, lại một lần nữa dùng hồn lực đánh tới.

Hắn chỉ có thể sử dụng ra hai lần, nếu hai lần này không có hiệu quả.., vậy cuộc tỷ thí này của hắn chỉ có thể chờ kết quả sau khi Ngưng Đan thôi.

Lần hồn lực công kích thứ hai cũng như thứ nhất, vẫn không cách nào xúc phạm tới Lăng Tiếu, Khương Huyễn triệt để hết hy vọng rồi.

Hắn tranh thủ thời gian thu liễm tâm thần, ý định toàn tâm toàn ý luyện đan,

muốn tăng lên tỷ lệ thành đan, hắn nhất định phải thắng Lăng Tiếu!

Khương Đồ ở bên dưới không khỏi có chút bắt đầu lo lắng, hắn phát hiện Khương Huyễn rõ ràng chậm chạp không thể đánh ngã Lăng Tiếu, trong nội tâm thầm nói:

- Chẳng lẽ hồn lực công kích của Khương Huyễn còn chưa dùng sao?

- Xem ra hồn lực công kích của tên này cũng có hạn, nhất định phải bắt lấy hắn, xem hắn làm sao biết hồn lực công kích, để ngừa ngày sau có đại phiền toái!

Lăng Tiếu trong nội tâm trịnh trọng thầm nghĩ.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu rõ ràng bắt đầu phản kích, Tỏa Hồn Chú của hắn từ trong thức hải vọt ra, tiến đến thức hải Khương Huyễn.

Chỉ là hổ khôi trụ kia của Khương Huyễn tựa hồ có năng lực phòng ngự nhất định với hồn lực công kích, rõ ràng ngăn cản Tỏa Hồn Chú của Khương Huyễn.

Ngay khi Lăng Tiếu cho rằng không cách nào làm gì được Khương Huyễn thì Tỏa Hồn Chú trực tiếp phá tan phòng ngự chui vào trong thức hải thần hồn của hắn/

- Thì ra chỉ có một chút năng lực phòng ngự, đối với ta căn bản không dùng được!

Lăng Tiếu ở trong lòng cười lạnh nói.

Ah ah!

Khương Huyễn bị Tỏa Hồn Chú của Lăng Tiếu bao trùm lấy, khóa chặt thần hồn hắn lại, hắn giãy dụa phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Khương Huyễn đã xong!

Trong đầu mọi người đều hiện lên ý niệm này!

Bọn hắn đều không rõ Khương Huyễn sao lại đột nhiên la hoảng lên như thế

Đan dược tinh hoa hắn đề luyện ra vào thời khắc này đại bộ phận phần đều tiêu tán mất, đã không đủ để tiếp tục Ngưng Đan nữa rồi

- Khương thần sư làm sao vậy?

Miêu Thanh Dược khó hiểu thở nhẹ nói.

Yên Điệp Kiều nhìn thoáng qua Khương Huyễn, lại nhìn sang Lăng Tiếu, lại phát hiện Lăng Tiếu vẫn hết sức chăm chú luyện đan như không nghe thấy vậy!

- Khương Huyễn, ngươi làm sao vậy?

Khương Đồ không bình tĩnh được nữa rồi, nhịn không được hoảng sợ nói với Khương Huyễn.

Nếu không phải người Dược Minh Công Hội đứng ở một bên, hắn còn muốn phóng lên nữa ấy chứ!

Hắn cảm thấy rõ ràng Khương Huyễn đang chắc thắng lại đột nhiên như nổi điên khiến thành quả luyện đan trước kia lại như kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ!

Khương Đồ trong lòng cực kỳ tức g iaanj, lần này Ma Hổ Tông bọn hắn thua, mặt mũi cũng mất hết rồi!

Lăng Phi thừa cơ cười khẩy nói:

- Ha ha, thì ra chỉ là một cái bao cỏ, căn bản không phải Thần Dược Sư gì cả thì ở đây giả bộ làm gì, xem ra hắn cũng biết không cách nào Ngưng Đan nên dứt khoát giả điên buông đấy!

Người khác không biết năng lực Lăng Tiếu, nhưng Lăng Phi hắn lại rõ, có thể im ắng không tiếng động khiến Khương Huyễn nổi điên, lại không lộ ra nửa điểm sơ hở, đây quả thực là không chê vào đâu được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2218 - Ám Chiêu Của Khương Huyễn. (2)

Nhưng ai có thể chứng minh được đây là do Lăng Tiếu làm chứ, cho dù là các Bán Thủy Thần ở đây cũng không có năng lực đó.

Khương Huyễn sau khi kêu lên vài tiếng, ánh mắt trở nên có chút ngốc trệ, tiếp theo rất nhanh liền khôi phục bình thường, chỉ là ánh mắt hắn nhìn về phía Lăng Tiếu đã không giống trước.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không để Khương Huyễn hiện giờ gọi hắn là "Chủ nhân" rồi, chỉ truyền niệm tin tức i qua, bảo hắn trước tiên thu thập xong đồ đạc của mình xuống dưới rồi nói sau, hắn còn muốn Ngưng Đan nữa.

Khương Huyễn làm bộ khẽ thở dài một tiếng:

- Rõ ràng thất bại, ta không cam lòng ah!

Tiếp theo, hắn hảo hảo thu dược đỉnh về đáp xuống bên người Khương Đồ

Thiếu đi Khương Huyễn, Lăng Tiếu cũng không lo lắng người Ma Hổ Tông sẽ làm gì hắn, lúc này toàn tâm toàn ý bắt đầu luyện đan.

Khương Đồ không thể chờ đợi được đến bên người Khương Huyễn hỏi:

- Khương Huyễn rốt cục là thế nào?

Trình độ luyện đan Khương Huyễn hắn biết rõ, làm sao có thể vô duyên vô cớ thất thủ được, hơn nữa tiếng kêu vừa rồi của hắn lộ ra có chút quỷ dị a!

- Đã xảy ra ngoài ý muốn, vốn định dùng hồn lực công kích tên kia, nhưng lại.. xảy ra chút vấn đề!

Khương Huyễn lộ ra vẻ khó chịu nói.

Khương Huyễn tuy bị Lăng Tiếu khống chế, nhưng tất cả tư tưởng của hắn đều không có bất cứ vấn đề gì, trả lời Khương Đồ tự nhiên không có sơ hở gì rồi.

Khương Đồ vô cùng thất vọng lắc đầu, tiếp theo truyền âm nói:

- Thua thì thua, Ma Hổ Tông chúng ta thua nổi, chỉ là... Không cách nào đoạt nữ nhân kia vào tya, chỉ sợ trở về không dễ giao phó a!

Khương Huyễn đáp:

- Nàng là hòn ngọc quý trên tay Tam lão, không thể nào đơn giản bị chúng ta lừa gạt đi được, hôm nay tuy thua, nhưng qua hơn mười ngày chúng ta có thể lại đến ah, dù sao đổ ước chỉ là bảo chúng ta tạm thời rời khỏi đây thôi, đến luyện đan đại hội ta nhất định có thể rửa sạch mối nhục hôm nay!

Khương Huyễn cũng không lộ ra nửa điểm ủ rũ, Khương Đồ ngược lại cảm thấy phi thường hài lòng, chỉ là những tổn thất kia lại khiến hắn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Miêu Thanh Dược ở không xa âm thầm mỉa mai nói:

- Còn nói cái gì Thần Dược Sư trẻ tuổi lợi hại nhất Thiên Hổ Địa Vực chứ, thì ra cũng không hơn gì thế này, thật sự là chỉ có hư danh!

Đối với hai người Khương Huyễn và Lăng Tiếu, khiến Miêu Thanh Dược cảm thấy uy hiếp nhất chính là Lăng Tiếu, hắn càng hi vọng Lăng Tiếu có

thể sớm bị nốc-ao, hiển nhiên độ tuổi của Lăng Tiếu đã chiếm ưu thế quá lớn.

Đáng tiếc lại không như mong muốn, hết lần này tới lần khác lại không được như hắn nghĩ.

Yên Điệp Kiều ở bên không lộ ra chút khác thường, đôi mắt lại ngừng trên người Lăng Tiếu.

Nàng đột nhiên phát hiện Lăng Tiếu tựa hồ có chút không giống trước, chưởng thủ đánh ra hỏa diễm càng thêm đầm đặc, hơn nữa tiết tấu rõ ràng nhanh hơn gấp bội.

Vô số chưởng ảnh khiến người khó phân rõ đâu mới là bàn tay chân chính, thế lửa lúc lớn lúc nhỏ, khống chế cực kỳ tinh xảo.

Động tác Lăng Tiếu như hành vân lưu thủy, vô cùng thành thạo, thân hình phiêu dật hiên ngang, một cổ phong phạm siêu nhiên của đại sư tự nhiên sinh ra.

Rất nhanh chút lực lượng thú đan cuối cùng đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa, tiếp theo hắn lại rót vào thần tuyền, đưa vào thần lực trên người hắn, để chúng dung hợp với linh thảo tinh!

Đến giờ khắc cuối cùng này, Lăng Tiếu không lộ ra nửa điểm kinh hoảng, song chưởng hắn hướng lên trên, một cổ hấp lực cường đại lập tức từ bốn phía ập tới.

Đại lượng Thiên Địa linh khí cùng với rất nhiều bổn nguyên lực lượng, tựa hồ như bị hắn sai khiến vậy.

Động tĩnh như vậy khiến Miêu Thanh Dược cùng với Yên Điệp Kiều đều

phải biến sắc. Đổi lại là bọn hắn hấp thu lực lượng Ngưng Đan cũng không có động tĩnh lớn như Lăng Tiếu a!

Lăng Tiếu xẹt qua một tia cười nhạt, song chưởng càng không ngừng biến ảo phương vị, khiến cho những lực lượng kia sau khi bị hấp thu đến liền cưỡng ép áp tới dược đỉnh.

- Ngưng cho ta!

Lăng Tiếu sợ hãi rống lên.

Bồng!

Một thanh âm buồn bực vang lên, trên đài cao cũng lay động không ngớt, một hồi khói mờ mịt mù mờ trùng thiên mà lên, mùi thuốc lập tức tràn ngập bốn phía.

Trên không trung dị tượng chợt lóe lên, đại trận đã hoàn toàn bao lấy chỗ này, sẽ không lo lắng bị dị tượng phá hủy mọi thứ trong thành

Thân ảnh đứng bên cạnh dược đỉnh kia bất động như núi, cũng không bị lực lượng cường đại do Ngưng Đan tạo thành ảnh hưởng một chút nào cả.

Chỉ điểm này cũng đủ để khiến Miêu Thanh Dược và Yên Điệp Kiều phải lau mắt nhìn rồi.

- Tốt rồi đã ngưng tụ thành đan rồi, thỉnh hai vị thần sư đi lên đánh giá, để tránh nói ta ăn gian!

Lăng Tiếu quay lại nói với Miêu Thanh Dược cùng với Yên Điệp Kiều.

Hai người cũng không do dự, thân hình nhẹ nhàng bắn ra như gió lướt đến

trên đài cao Lăng Tiếu luyện đan.

Bọn hắn nhìn sang thần đỉnh, chỉ thấy ba khỏa thần đan mượt mà như ngọc đang nằm trong đó, từng đợt mùi thuốc tràn lan ra, khiến người cảm thấy thập phần mê say.

- Làm sao có thể ngưng tụ thành ba khỏa!

Miêu Thanh Dược nghẹn ngào kinh hô

Bất luận đan dược gì sau khi đến thánh phẩm muốn một lò ngưng nhiều đan là chuyện rất khó, chớ nói chi đến đan dược đạt tới tuyệt phẩm.

Đã đến loại phẩm giai này có thể một lò nhiều đan đều là những người đang nghiên cứu luyện đan chi thuật đến mức đăng phong tạo cực rồi, có thể áp súc lại tất cả tinh hoa lực lượng đã luyện hóa, vào lúc Ngưng Đan cuối cùng mới có thể áp súc những lực lượng kia thành nhiều khỏa đan dược.

Trong Dược Minh Công Hội bọn hắn Thần Dược Sư có thể làm được điểm này cũng không nhiều ah!

Huống chi như Lăng Tiếu n một lò có ba khỏa thần đan tuyệt đối là đã ít càng thêm ít.

Miêu Thanh Dược không tin tà cầm ba khỏa thần đan vào tay, quan sát thời gian chúng thành đan, phẩm sắc cùng trình độ mượt mà, xem thử Lăng Tiếu có hành vi ăn gian hay không/

Hắn sau khi xem, mới phát hiện ba khỏa thần đan này đều vừa vặn thành đan, mà phẩm sắc và trình độ mượt mà càng thượng đẳng, hiệu lực tuyệt đối là thượng phẩm.

Miêu Thanh Dược cho dù không thừa nhận Lăng Tiếu có bổn sự này, nhưng lại không biết nên bình phán thế nào.

Yên Điệp Kiều cầm lấy ba khỏa thần đan, cũng bắt đầu đánh giá như Miêu Thanh Dược.

Cuối cùng, nàng cười bình luận nói:

- Ba khỏa thần đan cơ hồ không chút tỳ vết, tuyệt đối là đan trung thượng phẩm, Lăng Tiếu thần sư quả nhiên là luyện đan kỳ tài, tiểu nữ tử thật mặc cảm!

Miêu Thanh Dược không nghĩ tới Yên Điệp Kiều lại khen Lăng Tiếu như, sắc mặt càng trở nên càng thêm khó coi.

Hắn ở bên cạnh nói với Yên Điệp Kiều:

- Tiểu sư muội, ta thấy vẫn nên để các thần sư khác cùng xem mới tốt, ta cảm thấy chuyện này rất không có khả năng a!

Miêu Thanh Dược lời này không thể nghi ngờ đã biểu lộ sự không tín nhiệm đối với Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Tiếu coi như may mắn trở thành Thần Dược Sư, nhưng cũng không thể đạt tới tình trạng như vậy được a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2219 - Cho Là Ta Miễn Phí Luyện Chế Thay Ngươi Đi!

Yên Điệp Kiều muốn nói gì đó, Lăng Tiếu lại nói trước:

- Không có vấn đề, ngươi cầm lấy để cho các Thần Dược Sư khác xem một chút đi, dù sao tài liệu là của các ngươi, ba khỏa thần đan này coi như là ta miễn phí luyện chế thay ngươi a!

Tiếp theo hắn nhìn về phía Yên Điệp Kiều:

- Lấy tặng thưởng vừa rồi của chngs ta ra đi, tin tưởng thắng bại lần này đã phân ra rồi

Yên Điệp Kiều ngơ ngác nhìn Lăng Tiếu, giao hai quả Không Gian Giới kia cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cầm lấy, lại thu dược đỉnh vào, không hề nhìn hai người, nhảy xuống đài cao.

Miêu Thanh Dược mới hồi phục tinh thần lại, hừ lạnh nói:

- Dược Minh Công Hội chúng ta cũng không hiếm lạ ba khỏa thần đan này của ngươi!

Lăng Tiếu nói như vậy không thể nghi ngờ đã đánh vào mặt hắn, rõ ràng giao thần đan cho hắn, chẳng lẽ tự hắn không biết luyện chế sao!

Yên Điệp Kiều ở bên cạnh nói:

- Sư huynh chú ý lời nói của ngươi, hắn là khách nhân của chúng ta!

Tiếp theo nàng lướt về phía Lăng Tiếu, giao ba khỏa thần đan kia cho Lăng Tiếu nói:

- Ta tin tưởng đây là do vừa rồi ngươi luyện chế ra, cuộc tỷ thí này ngươi thắng!

Yên Điệp Kiều vẫn luôn là luyện đan kỳ tài Chúng ta, nàng vừa mới trưởng thành đã là Tam phẩm Luyện Dược Sư rồi, đợi đến qua tuổi 50 đã là một gã thất phẩm Luyện Dược Sư, mà tới trăm tuổi nàng càng trở thành Thánh Dược Sư, ngày nay sau khi nàng đột phá Thần Vương cũng thuận lợi trở thành Thần Dược Sư.

Cái này cũng không thoát khỏi quan hệ đến việc nàng được Dược Thần truyền thừa, nhưng thiên phú tu luyện của nàng cũng khiến rất nhiều người phải ghé mắt.

Thế nhưng nàng hiện giờ thành tựu Thần Dược Sư nhiều nhất cũng có thể luyện chế ra một lò hai khỏa thần đan tỉ lệ hạ phẩm thôi, như Lăng Tiếu một lò ba đan thượng phẩm đấy, căn bản không làm được.

Nàng hiện giờ rốt cục hiểu rõ vì sao Lăng Tiếu cuồng ngạo tự đại như thế, thì ra người ta có tiền vốn, huống chi hắn còn là một gã Thiên Thần Vương nữa!

Đổi lại là nàng, chỉ sợ cũng không khỏi cảm thấy ưu việt hơn người khác rồi!

Lăng Tiếu không khách khí thu ba khỏa Thần Vương Đan vào. Hắn cười cười nói:

- Đa tạ rồi, đây chính là thứ phí không ít công sức mới luyện ra được, còn có

thể đấu giá không ít thần tinh nữa đấy!

Lăng Tiếu một bộ từ chối thì bất kính, phảng phất như hắn là một người nghèo kiết sắc, thiếu khuyết các loại thần tài tài nguyên, cái gì cũng không muốn lãng phí vậy!

Khá lắm, vừa rồi ngươi còn lợi được hai tỷ thần tinh và 500 thần thảo đấy!

Bất quá Lăng Tiếu bộ dạng như vậy, ngược lại khiến Yên Điệp Kiều cảm thấy hắn rất khôi hài, rất chân chất!

Ấn tượng hảo cảm đối với hắn lại tăng nhiều.

- Ngươi không phải nói muốn đi bái kiến ba vị Dược lão sao, ta hiện giờ sẽ mang ngươi đi được không?

Yên Điệp Kiều nháy đôi mắt dễ thương rất biết nói chuyện nói.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là hắn trước khi đi với Yên Điệp Kiều còn nói với nàng:

- Ta cảm thấy ngươi trước tiên vẫn nên đưa bọn chúng ra ngoài thành ddi, bằng không bọn hắn không biết đường đâu!

Lăng Tiếu chỉ chỉ người Ma Hổ Tông, ý nghĩa cũng quá rõ ràng rồi!

Người Ma Hổ Tông đã thua, Khương Đồ nào còn mặt mũi lưu lại, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Vì vậy dưới sự dẫn dắt của người Dược Minh Công Hội chật vật rời khỏi điện thành.

Đằng sau chỉ truyền đến từng tiếng cười nhạo của bọn người Lăng Phi.

Từ trước đến nay Thiên Long Môn và Ma Hổ Tông, Kim tộc và Ma Hổ tộc đều là kình địch, tranh đoạt tài nguyên, kết xuống rất nhiều mối thù.

Bây giờ có thể khiến đối thủ tức giận rời đi, bọn người Lăng Phi tự nhiên cảm thấy thập phần sảng khoái vui vẻ rồi.

- Sư muội, mạo muội mang một người đi gặp sư phó bọn hắn, cái này không hợp quy củ a!

Một thanh âm vang lên.

Chỉ thấy Miêu Thanh Dược mang theo vài phần bất mãn nhìn Yên Điệp Kiều và Lăng Tiếu nói.

Hắn không nghĩ tới Yên Điệp Kiều rõ ràng nhiệt tình vói Lăng Tiếu như vậy, còn tự mình mang người đi gặp ba vị sư phó, sư bá, hắn tuyệt đối không cho phép!

Một khi ba vị sư phó, sư bá kia nhìn trúng Lăng Tiếu, vậy hắn chẳng phải sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội với Yên Điệp Kiều nữa sao.

Thế nhưng Yên Điệp Kiều lại không chút cho hắn mặt mũi dịu dàng nói:

- Có gặp hay không là chuyện của ba vị sư phó, không mượn ngươi xen vào!

Tuy nói tại lúc còn rất nhỏ Miêu Thanh Dược là thần tượng mà Yên Điệp Kiều sùng bái, mà nàng cũng từng coi Miêu Thanh Dược là nam nhân của mình.

Bởi vì nàng cảm thấy sư huynh này có bản lĩnh hơn người khác, hơn nữa

luôn biểu hiện ra thành thục ổn trọng cực kỳ hấp dẫn nàng.

Thế nhưng mà, một lần tình cờ nàng đã phát hiện ra sự thật về hắn, thật sự khiến nàng quá mức thất vọng và đau lòng

Hắn rõ ràng Bá Vương ngạnh thượng cung với một thị nữ, hơn nữa sau khi chơi qua rõ ràng tâm ngoan thủ lạt mà hủy thi diệt tích đối phương.

Thiếu nữ lần đầu tiên mơ tưởng về ý trung nhân, đã bị tràng diện vô tình này xé nát thành mảnh vụn!

Nàng chưa từng nghĩ tới sư huynh của nàng lại là người cầm thú như thế, khiến nàng cực độ thất vọng.

Mặc cho sư huynh của nàng bình thường đối xử với mọi người nho nhã lễ độ, nhả đàm thoả đáng, nhưng trong mắt nàng lại trở thành cầm thú đội lốt người, không còn có bất luận hảo cảm nào cả.

Cho nên, nàng vẫn luôn xa lánh nam nhân, cho dù nàng thoạt nhìn bình dị gần gũi, nhưng âm hồn thiếu nữ lại như có một tầng gông xiềng, tuyệt đối sẽ không đơn giản động tâm với bất kỳ một nam nhân nào nữa.

So sánh ra, sự cuồng vọng, hung hăng càn quấy, khí khái bễ nghễ thiên hạ của Lăng Tiếu mang đến cho người một loại phách khí dám làm dám chịu, dũng cảm đối mặt với tất cả. Cũng không như những nam nhân khác tràng đầy tham lam với nàng. Khiến Yên Điệp Kiều cảm thấy hắn trong số các nam nhân là một tồn tại rất đặc biệt, khiến nàng cảm thấy hắn là một nam nhân thật tình, quả thật khiến nàng cảm thấy có hảo cảm hơn, nhưng chỉ là hảo cảm, còn xa mới đến mức ưu thích.

Có lẽ nếu hắn có thể cửa của ba vị sư phó, nàng sẽ nhiều hơn vài phần kính trọng đối với hắn a!

Bao nhiêu năm rồi người có thể được ba vị sư phó khen ngợi một câu nửa câu căn bản không nhiều lắm, cho dù là sư huynh cũng chỉ được vị thân truyền sư phó kia khen ngợi qua hai câu thôi, hai vị sư phó khác cũng chẳng tỏ vẻ gì cả.

Đương nhiên, nàng là một ngoại lệ rồi, ba vị Chí Tôn Dược Thần đều là sư phụ của nàng, nàng đặc biệt đạt được bọn hắn thưởng thức, cũng chưa bao giờ khiến bọn hắn thất vọng cả, tự nhiên được khích lệ không ít.

Lăng Tiếu đi theo Yên Điệp Kiều đi vào tổng điện của điện thành.

Diện tích kiến trúc đại điện thập phần rộng lớn, từng gian lâu vô cùng hùng vĩ, rất nhiều vách tường đều dùng thạch tài cấp bậc thần tài xây thành, bên trên có từng đạo trận văn phức tạp, đi ở chỗ này có một cổ cảm giác áp bách vô hình tự nhiên sinh ra.

Lăng Tiếu cảm thấy trận pháp trong đại điện một khi mở ra, chỉ sợ dù là Chí Tôn đến công cũng bị tiêu diệt hết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2220 - Nhưng Có Chút Giống Mẫu Dạ Xoa! (1)

Hắn thân ở trong thông đạo, cũng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, giống như thời khắc đều gặp phải nguy hiểm đánh úp lại vậy, khiến hắn cảm thấy thập phần không dễ chịu.

Có thể là hắn quá nhạy cảm, cũng có thể là do hắn quá mức cảnh giác rồi!

Yên Điệp Kiều thấy trên đường đi Lăng Tiếu rõ ràng không nói gì, đôi mắt dễ thương nhìn hắn nói:

- Lăng thần sư ngươi rất khẩn trương?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Cũng không đến mức đó, chỉ là cảm giác điện đường này của các ngươi quá mức áp lực, có chút không được tự nhiên mà thôi!

Yên Điệp Kiều kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu, nàng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại trả lời như vậy.

- Ta đi nhiều năm như vậy cũng không thấy cảm giác đó mà!

Yên Điệp Kiều đáp.

- Cũng bởi vì ngươi đã đi nhiều, cho nên không có cảm giác, huống chi ngươi còn là người của công hội, cảm giác đương nhiên không giống người ngoài chúng ta rồi!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp.

Yên Điệp Kiều nhẹ gật gật đầu, tiếp theo còn nói:

- Không biết sư phụ ngươi là vị Chí Tôn Dược Thần nào? Rõ ràng có thể bồi dưỡng ngươi lợi hại như vậy, ta lớn hơn ngươi, thời gian luyện đan đảm bảo còn nhiều hơn cả ngươi..., Nhưng ta cũng không thể một lò ngưng tụ thành ba khỏa thần đan, dù là hai khỏa cũng không phải mỗi lần đều làm được!

Nói xong, Yên Điệp Kiều không khỏi dừng mắt trên người nam nhân còn nhỏ tuổi hơn nàng này, mang theo vài phần sùng bái.

Dù Lăng Tiếu là đoạt thể trọng sinh hoặc là đã nhận được thừa kế nghịch thiên nào đó, có thể dùng niên kỷ như vậy đạt tới điểm này, thật sự là cực kỳ giỏi rồi

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Chỉ là may mắn đạt được chút ít cơ duyên, bình thường nhàn hạ luyện thế thôi, không đáng Yên thần nữ phải để tâm!

Được người đẹp khen ngợi là một chuyện khiến người vui vẻ, Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ.

Yên Điệp Kiều híp mắt nói:

- Dược đỉnh của ngươi là Hắc Diệu Thần Đỉnh trong truyền thuyết sao!

Lăng Tiếu đáp:

- Đúng vậên thần nữ quả thực kiến thức rộng rãi!

Theo thực lực của hắn càng ngày càng lớn mạnh, hắn đã không ngại bị người khác nhận ra hắn có Cổ Thần Đỉnh nữa.

Nhưng ở chỗ này hắn không thể không cảnh giác thêm vài phần, phải biết rằng mỗi một gã Luyện Dược Sư đều khát vọng đạt được một dược đỉnh thật tốt để luyện đan, mà Hắc Diệu Đỉnh trong tay hắn không thể nghi ngờ chính là đỉnh trung chi Vương, là thần vật bất luận Luyện Dược Sư nào cũng khát vọng lấy được ah!

- Ha ha, không sợ ta sai người giết ngươi diệt khẩu đoạt thần đỉnh sao?

Yên Điệp Kiều lộ ra vẻ nghịch ngợm cười nói.

Tiếng cười của nàng giống như thiên lại, khiến người cảm thấy nghe hoài không chán, cảm giác như nghe cũng là một loại hưởng thụ vậy.

Lăng Tiếu không thừa nhận cũng không được, nữ nhân này rất hoàn mỹ, so với Thiên Long Địa Vực đệ nhất mỹ nhân Liễu Phiêu Phiêu càng khiến người động tâm!

Không phải nói Liễu Phiêu Phiêu không xinh đẹp bằng nàng, không có loại khí chất như nàng, mà là tính cách Liễu Phiêu Phiêu lạnh như băng, không phải ai cũng có thể tới gần được, mà Yên Điệp Kiều lại không giống, nàng tuy cao cao tại thượng, nhưng lại như nữ tử nhà bên vậy, có thể cùng ngươi nói chuyện trời đất, khiến người cảm thấy thập phần bình dị gần gũi.

Nếu không phải định lực Lăng Tiếu hơn người, chỉ bằng hiện giờ thân cận với Yên Điệp Kiều như thế, hắn đã sớm bị hấp dẫn đến tâm vượn ý loạn rồi!

Lăng Tiếu cười nhạt đáp:

- Nếu ngươi thật làm vậy ta cũng đành chịu!

Dừng thoáng một phát hắn lại nói:

- Bất quá ta tin tưởng đường đường Dược Minh Công Hội sẽ không làm ra loại chuyện khiến lòng người nguội lạnh như thế! Huống chi ta cảm thấy Yên thần nữ ngươi là một nữ tử phi thường thiện lương đáng yêu, cũng không phải như vậy.

Thần nữ cũng cần người khoa trương, Yên Điệp Kiều không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng ca ngợi nàng như thế, trên mặt có chút nóng lên, trách cứ nói:

- Nào tốt như ngươi nói chứ, kỳ thật ta cũng rất hung đấy!

Nói xong, nàng giương lên trong tay đôi bàn tay trắng như phấn, cho thấy nàng hung uy!

Lăng Tiếu theo đáp:

- Thoạt nhìn rất hung đấy, Ân, như cọp cái vậy!

- Cái gì, ngươi mới là cọp cái đấy!

Yên Điệp Kiều lập tức bị lời Lăng Tiếu chọc giận, nhẹ đá một cước tới Lăng Tiếu, tỏ vẻ bất mãn!

Lăng Tiếu nhẹ nhảy sang một bên sửa lời:

- Thực xin lỗi, đây là nói sai! Nử tử xinh đẹp thiện lương như ngươi sao lại là cọp cái được!

- Cái này còn không sai biệt lắm!

Yên Điệp Kiều thoả mãn đáp.

Ai biết, Lăng Tiếu câu tiếp càng khiến nàng nổi trận lôi đình hơn!

- Ngươi không phải cọp cái, nhưng là có chút giống Mẫu Dạ Xoa! Ha ha!

Lăng Tiếu nhịn không được trêu chọc nói.

- Ngươi hỗn đãn, ta và ngươi liều mạng!

Yên Điệp Kiều nào bị người khác cười nhạo như vậy bao giờ, lúc này khẽ kêu lên, đánh qua Lăng Tiếu, đôi bàn tay trắng như phấn đánh tới trước ngực Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thật cũng không né tránh, tùy ý để Yên Điệp Kiều không ngừng đánh lấy, lực đạo này quả thực gãi ngứa cho hắn cũng không đủ.

Cái này khiến hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác ấm áp, khiến hắn cảm thấy giống như đã quen biết nữ nhân này rất lâu vậy.

Yên Điệp Kiều đánh Lăng Tiếu vài cái, bỗng nhiên nghĩ đến mình tựa hồ thất thố rồi, nàng lập tức ngây ngẩn cả người, yên lặng nhìn Lăng Tiếu đang cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt chạm nhau, nhất thời, nàng như bị điện giật vậy.

Hai người cứ như vậy đối mặt đối phương, trong ánh mắt thanh tịnh kia tựa hồ nhộn nhạo ra thần sắc hơi khác thường.

- Khục khục, Yên thần nữ mau dẫn đường đi gặp ba vị Dược lão a!

Ngay khi mặt hai người càng ngày càng gần, Lăng Tiếu ho nhẹ một cái khôi phục thanh tỉnh nói.

Hắn quay đầu đi, trong nội tâm thầm mắng mình:

- Nghĩ ngợi lung tung, ngươi là người đã có gia đình rồi đấy!

Yên Điệp Kiều cũng phục hồi tinh thần lại khẻ lên tiếng "Ân", sau đó liền bước nhanh dẫn đường phía trước.

Giờ này khắc này, tim nàng đập rất nhanh, khiến nàng trở nên có chút không biết làm sao, mặt nàng đỏ ửng, nếu không phải có mạng che mặt che chắn thì đã bị người nhìn ra vẻ thất thố rồi.

Nàng tại trong lòng thở một hơi:

- Thật sự là mắc cở chết người rồi!

Hai người một đường không nói chuyện, rất nhanh liền đến chỗ cửa đại điện.

Chỉ thấy hai đầu thập giai Kỳ Lân Sư Thú uy vũ nằm chỗ cửa ra vào, lộ ra vô cùng uy mãnh cường hãn, cặp mắt to như chuông đồng kia mang đến cho người một loại cản giác lợi hại bức nhân, khí tức nóng rực kia cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Chúng đồng loạt trừng mắt Lăng Tiếu, hung mang đại lộ, phảng phất chỉ cần Lăng Tiếu tới gần thêm nửa bước nữa sẽ nhào lên ăn tươi nuốt sống ngay.

- Dùng hai đầu thập giai trung giai Kỳ Lân Sư Thú canh cổng, thật là thủ bút thật lớn ah!

Lăng Tiếu thầm khen nói.

- Tiểu Tam, Tiểu Tứ ngoan đi, đừng quấy rối nữa!

Yên Điệp Kiều khẽ nói với hai đầu Kỳ Lân Sư Thú kia.

Thanh âm của nàng vang lên, hai đầu Kỳ Lân Sư Thú lập tức phát ra tiếng đê minh, tiếp theo liền tiếp nằm trên mặt đất, không hề trừng Lăng Tiếu nữa.

- Tiểu Tam, Tiểu Tứ, tên rất hay, thật sự là tên rất hay!

Lăng Tiếu nhịn không được khích lệ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2221 - Nhưng Có Chút Giống Mẫu Dạ Xoa! (2)

Hắn đều cảm giác mình đặt tên cho linh thú đã không tệ rồi, không nghĩ tới Yên Điệp Kiều này càng hiếm thấy, quả thực khiến hắn bội phục.

- Hừ, ai cần ngươi lo!

Yên Điệp Kiều tựa hồ còn không chưa hết tức giận, hừ lạnh nói một tiếng, liền đi vào đại điện.

Lăng Tiếu cười cười cũng không so đo với nàng, chỉ là bên tai lại vang lên một tiếng nói:

- Nhớ kỹ về sau không cho phép gọi ta là Yên thần nữ nữa, gọi tên của ta là được rồi!

Sâm vũ cự điện, dùng mấy chữ này để hình dung tổng điện của Dược Minh Công Hội cũng không đủ.

Đây là cung điện lớn nhất Lăng Tiếu từng thấy, ở đây bao hàm toàn diện, khí thải ngàn vạn, giống như đi tới một phương thế giới không biết tên vậy, khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng, đứng ở trong đó lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Sàn nhà vạn năm thạch ngọc, hàng rào đặc chế từ cổ mộc vạn năm hiếm thấy, cái bàn, vách tường bốn phía có một đồ vân cổ xưa tản ra khí tức bao la mờ mịt, trên đỉnh điện có điểm điểm tinh quang như huyễn thải, như hạo triều tinh thần, trụ vũ tinh quang vậy!

Ở chính giữa phía trên có ba tôn Long Phượng Ngọc Trác, lộ ra vô cùng tôn

quý dị thường.

Lăng Tiếu bị dọa cho chấn động một phen, hắn không nghĩ tới trong đại điện này rõ ràng lấy Thương Khung làm cảnh, bố trí xuống thần trận mênh mông bực này trong đại điện, khiến người đi vào như lọt vào trụ vũ, mà ngồi ở phía lại như là chúa tể chi Vương vậy, chi phối lấy đại địa bao la mờ mịt!

- Khó trách Dược Minh Công Hội có thể mở rộng lớn như vậy, người có thể kiến tạo ra cung điện như vậy quả nhiên là có ý chí và dã tâm lớn lao!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói.

Yên Điệp Kiều khom người với ba cái tôn tọa không có người ngồi kia:

- Ba vị sư phó, Kiều nhi đã mang Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất Thiên Long Môn Lăng Tiếu đến, hắn muốn đến bái phỏng các ngươi trước, hắn có thể một lò thần tài một lần ngưng tụ thành ba khỏa thần đan, đệ tử cũng thấy mặc cảm!

Thanh âm của nàng không ngừng quanh quẩn ở chỗ này, nhưng vẫn không có ai đáp lại

Thật lâu sau, Yên Điệp Kiều có chút thất vọng nói:

- Chẳng lẽ ba vị sư phó đều không có ở đây sao?

- Nếu bọn họ đã không ở đây thì thôi vậy!

Lăng Tiếu cũng có chút ít thất vọng nói.

Hắn tới nơi này dĩ nhiên muốn trông thấy ba vị Chí Tôn Dược Thần đỉnh cấp kia, đồng thời cũng hi vọng đánh tốt quan hệ với bọn họ, khiến Thiên Long

Môn và Dược Minh Công Hội kéo lên chút ít quan hệ, vậy mới không uống chuyến này.

Đáng tiếc, hiện giờ ngay cả bóng người cũng không thấy, vậy cũng không có cách nào cả.

Chỉ là ngay khi Yên Điệp Kiều và Lăng Tiếu muốn rời khỏi đại điện, một vòng thần quang từ trên đỉnh điện lóng lánh mà xuống.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị trí bên trái trong ba tôn tọa kia đã nhiều hơn một đạo nhân ảnh.

Người nọ là một lão giả, tóc bạc mặt hồng hào, mi thanh mục thiện, mang đến cho người cảm giác hiền lành như lão nhân bên nhà.

Đây chỉ là một đạo thần hồn phân thân ảnh tử, nhưng lại khiến người cảm thấy như tồn tại chân tâật, không chút nào giống hư ảnh cả.

Lăng Tiếu nhìn lão nhân kia không thể từ trên người hắn cảm ứng được nửa điểm khí thế, nhưng lại có thể cảm giác được hắn phảng phất như có sinh mệnh lực vậy, cũng giống như huyết nhục thần hồn của hắn, có huyết nhục chi thân.

Trên thực tế có phải là huyết nhục thần hồn hay không, Lăng Tiếu cũng không có cách nào phân biệt được. Đối phương là Chí Tôn chân chính, thần hồn của bọn hắn ngưng thực đã như người thường rồi, thật sự không cách nào nhìn ra được.

- Kiều nha đầu tìm chúng ta làm gì?

Lão nhân kia vẻ mặt từ ái hỏi thăm.

- Nhị sư phó ngươi cuối cùng trở về rồi, đại sư phó và tam sư phó đâu rồi?

Yên Điệp Kiều kinh hỉ kêu lên.

Nàng trực tiếp đi đến trước ba tôn thần tọa kia, rất nhu thuận đứng ở bên người lão giả.

Lão giả này chính là Liên Hạo Công, một trong Dược Minh Công Hội Tam lão, một gã trung giai đỉnh phong Chí Tôn, Chí Tôn Dược Thần hàng thật giá thật, hắn cũng là một người bình dị gần gũi, được nhân tâm nhất trong Tam lão.

- Đại sư phó và tam sư phó ngươi đương nhiên có chuyện cần làm rồi, tiểu tử này chính là ý trung nhân ngươi chọn sao?

Liên Hạo Công lên tiếng, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ánh mắt Liên Hạo Công phảng phất như có thể xuyên thủng tất cả tâm tư của hắn, khiến hắn không có bất kỳ chút bí mật nào cả

Bỗng nhiên, một cổ áp bách vô hình hàng lâm, đánh thẳng đến thể xác và tinh thần hắn, khiến hắn có một loại xúc động muốn quỳ xuống.

Lăng Tiếu lưng hơi gấp, mồ hôi lạnh lập tức xông ra, thân cốt cũng "BA~ BA~" nổ vang, như muốn gãy ra vậy.

- Gia gia ngươi làm gì thế, đừng khi dễ hắn ah!

Yên Điệp Kiều có chút khẩn trương kêu lên.

- Hừ!

Lăng Tiếu biết rõ đối phương đây là muốn cho hắn một hạ mã uy, hoặc là thử sâu cạn hắn thế nào, lúc này hừ lạnh một tiếng, lực lượng toàn thân liền bắn ra.

Một đầu tuyệt thế kim long gào thét mà ra, uy vũ lâm thiên, cưỡng ép đánh tan cổ khí thế kia.

- Ồ, lại là người Kim tộc, thật lạ a!

Liên Hạo Công kinh ngạc thở nhẹ nói.

Liên Hạo Công kiến thức rộng rãi, nhưng hắn biết rõ người Kim tộc bình thường đều là kim thuộc tính, mới có thể sinh ra lại chiến khí long hình này.

.

Nhưng mà, Lăng Tiếu lại là một gã Thần Dược Sư, lại thân hoài kim thuộc tính, chỉ có thể nói là kim hỏa song tu rồi

- Dược Thần đại nhân chẳng lẽ cảm thấy tiểu tử dễ khi dễ sao?

Lăng Tiếu có chút căm tức nhìn Liên Hạo Công nói.

Hắn cũng không phải người Dược Minh Công Hội, cũng không phải địch nhân của bọn hắn, mà là khách nhân của bọn hắn, rõ ràng vừa gặp mặt đã ra oai phủ đầu, cái này bảo Lăng Tiếu không căm tức sao được.

- Ha ha, tuổi còn nhỏ nhưng tính tình lại không nhỏ a, bất quá cũng là một nam nhân, Kiều nhi ánh mắt rất là không tệ ah!

Liên Hạo Công khẽ vuốt râu dài cười nói.

Yên Điệp Kiều ở bên thẹn thùng dậm chân nói:

- Nhị sư phó, ngươi lại nói nữa, ta sẽ nhổ sạch râu mép của ngươi đấy.

- Hảo hảo, nhị sư phó không nói là được, thật sự là nữ sinh hướng ngoại ah!

Liên Hạo Công liền đáp.

Hắn nhìn thấy phản ứng của Yên Điệp Kiều càng cảm thấy suy đoán của hắn không sai, xem ra người đệ tử này của hắn rốt cuộc cũng tìm được ý trung nhân rồi!

- Ta không để ý tới ngươi nữa, hắn là tới bái phỏng ngài và hai vị sư phó khác, ta chẳng qua chỉ dẫn đường thôi!

Yên Điệp Kiều giải thích nói.

Liên Hạo Công cũng không nói Yên Điệp Kiều nữa, mà nhìn Lăng Tiếu nói:

- Còn mười ngày nữa mới đến Thần Dược Sư luyện đan đại bỉ, không biết ngươi đến đây tìm mấy lão đầu chúng ta làm gì?

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu Thần Dược Sư muốn bái phỏng bọn hắn, cũng chưa chắc bọn hắn sẽ gặp Thần Dược Sư kia một lần.

Thực sự không phải bọn hắn tự cho mình quá cao, mà là bọn hắn đã gặp qua rất nhiều Thần Dược Sư, quả thực không có tư cách khiến bọn hắn kiên nhẫn giảng giải, thật sự quá lãng phí thời gian.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2222 - Chí Tôn Dược Thần. (1)

Cho nên, bọn hắn bình thường đều chỉ sẽ tiếp kiến những Thần Dược Sư trẻ tuổi yêu nghiệt.

Điều kiện tiên quyết là những Thần Dược Sư trẻ tuổi kia có thể lọt vào được pháp nhãn của bọn hắn.

Cho nên bọn hắn cử hành Thần Dược Sư luyện đan đại hội này chính là muốn nhìn xem Thần Dược Sư trẻ tuổi nào trổ hết tài năng, đáng giá để bọn hắn đón gặp.

Bất quá trước đây, bọn hắn đã biết trong các địa vực Thần Dược Sư không đến ngàn tuổi chỉ có mấy vị.

Trong mấy vị này Lăng Tiếu là khiến bọn hắn khiếp sợ nhất, cũng là người khiến bọn hắn muốn gặp nhất.

Bọn hắn ba gã Chí Tôn Dược Thần liên thủ bồi dưỡng đệ tử rõ ràng không bằng một tiểu tử, dùng không đến trăm tuổi đã đạt đến cảnh giới Thần Dược Sư.

Bọn hắn tìm đọc qua tất cả sách cổ, đã từng ghi lại từ xưa đến nay trẻ nhất cũng là 150 mấy tuổi mới tiến vào được Thần Dược Sư chi cảnh, mà Lăng Tiếu còn sớm hơn đến mấy chục năm, cái này không thể không khiến bọn hắn coi trọng!

Thông thường điều kiện tiên quyết để trở thành Thần Dược Sư chính là phải trở thành Thần Vương, có nghĩ là Thần Dược Sư nhất định phải có thiên phú

tu võ và luyện đan đều xuất sắc, mới có thể trong một trong thời gian ngắn thành tựu như vậy.

Cho dù là đoạt thể trọng tu giả hoặc là người được thừa kế, muốn trong vòng trăm năm đạt đến Thần Dược Sư chi cảnh cũng là chuyện khó như lên trời.

Nhưng bây giờ hết lần này tới lần khác lại có người làm được, bọn hắn không thể coi thường.

Cho nên, Yên Điệp Kiều mang m Lăng Tiếu tới nơi này, Liên Hạo Công vẫn quyết định gặp người trẻ tuổi này một lần, xem thử hắn có thật sự xuất sắc như vậy không.

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên không khiến cho hắn thất vọng, quả nhiên là nhân trung long phượng ah.

Khiến Liên Hạo Công ngoài ý muốn chính là, Lăng Tiếu đã là một gã đỉnh phong Thần Vương rồi, xem ra chỉ mới hơn chín mươi tuổi, rõ ràng đã mạnh mẽ như vậy thế rồi, chỉ sợ trở thành Chí Tôn chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Ở sau lưng của hắn còn có Thiên Long Môn và Kim tộc, dùng điều kiện của bọn hắn, muốn mạnh mẽ tạo ra một gã Chí Tôn tuyệt đối không thành vấn đề, đến lúc đó luyện đan chi thuật vừa đến, vậy thì tất cả chỉ là chuyện nước chảy thành sông!

Nghĩ tới đây, Liên Hạo Công càng cảm thấy muốn hấp dẫn người như vậy vào Dược Minh Công Hội ra, nếu hắn và Yên Điệp Kiều thành chuyện tốt, vậy Dược Minh Công Hội bọn họ tuyệt đối sẽ càng thêm cường thịnh, tương lai nếu nhiều thêm hai gã Chí Tôn Dược Thần, vậy thì dù là bất luận nơi nào ở Thiên Vực cũng phải ngưỡng mộ Dược Minh Công Hội bọn hắn rồi.

Lăng Tiếu đè xuống nóng tính đáp:

- Đã sớm nghe nói ba vị Dược Thần đại nhân thần thông quảng đại, luyện đan chi thuật càng không người nào có thể bằng được, cho nên Lăng Tiếu đến đây lãnh giáo một hai!

Lăng Tiếu lời này vừa ra, Liên Hạo Công và Yên Điệp Kiều lập tức liền ngây dại!

Lúc trước bất luận Thần Dược Sư nào nhìn thấy Liên Hạo Công hắn không người nào không phải cung kính có thừa, cho dù là cường giả Chí Tôn chính thức ở trước mặt bọn họ cũng sẽ không tùy tiện sĩ diện.

Thế nhưng người trẻ tuổi trước mắt này dù là Thần Dược Sư, hơn nữa thực lực cũng mạnh hơn tưởng tượng nhiều, nhưng còn không đủ tư cách để lãnh giáo Chí Tôn Dược Thần như hắn a!

Nhưng bây giờ người trẻ tuổi này lại mở miệng nói vậy, còn như không sao cả vậy

Cái này khiến Liên Hạo Công cảm thấy người trẻ tuổi này đã quá mức vội vàng xao động rồi.

- Nếu như ngươi muốn ta chỉ điểm một hai, có lẽ ta có thể xem ngươi có tư cách hay không, nhưng... Ngươi muốn hướng ta lãnh giáo một hai, vậy thì giờ còn chưa đủ tư cách đâu!

Liên Hạo Công rất không khách khí nói.

Trong mắt hắn, người trẻ tuổi này có chút không biết tiến thối, có chút không biết tốt xấu, khiến hắn rất thất vọng!

- Ha ha, vậy sao?

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng, Không Gian Giới trong tay hắn biến thành một dược đỉnh phong cách cổ xưa!

Mặt khác, huyết nhục thần hồn của hắn cũng lập tức xuất hiện ở trước Dược Đỉnh, khí tức Bán Thủy Thần lập tức bùng lên.

- Nếu như ta có Chí Tôn thần tài, có lẽ ta có thể thử luyện chế ra Chí Tôn thần đan, không biết ngài tin hay không?

Lăng Tiếu nói với Liên Hạo Công.

Yên Điệp Kiều nhìn Lăng Tiếu một phân thành hai liền cả kinh nói không ra lời.

Liên Hạo Công ở bên mi mắt khẽ nhảy, kinh ngạc nói:

- Rõ ràng có huyết nhục thần hồn, hơn nữa còn là thực lực Bán Thủy Thần, chậc chậc, tiểu tử ngươi đến cùng đạt được cơ duyên nghịch thiên gì, cái này... Cái này quá biến thái đi nha!

Dừng chút hắn nhìn dược đỉnh kia, rốt cục ngồi không yên, thân hình bắn nhanh về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu còn không kịp phản ứng, dược đỉnh bên cạnh hắn rõ ràng đã vào tay Liên Hạo Công.

- Nguy rồi, hắn muốn đoạt Hắc Diệu Thần Đỉnh!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm hô một tiếng, lập tức dùng ý niệm muốn gọi dược đỉnh về.

Hắc Diệu Đỉnh lập tức tản mát ra lực lượng mạnh mẽ, muốn giãy giụa khỏi

tay Liên Hạo Công.

Nhưng Liên Hạo Công lại là Chí Tôn, chỉ bằng lực lượng của Khí Hồn như Hắc Diệu căn bản không thể nào thoát được.

Sau một khắc, Lăng Tiếu liều lĩnh xuất thủ với Liên Hạo Công!

Lăng Tiếu sở dĩ bày huyết nhục thần hồn và Hắc Diệu Thần Đỉnh ra, chỉ là muốn chứng minh hắn có tư cách nói chuyện với Liên Hạo Công.

Đồng thời, hắn hy vọng có thể mượn đó khiến Liên Hạo Công giảm bớt khinh thị đối với hắn, khiến hắn có tư cách lãnh giáo hắn.

Hắn đối với luyện đan chi thuật am hiểu không hề thua bất luận một gã Chí Tôn Dược Thần nào cả.

Còn nữa hắn cảm thấy Dược Minh Công Hội có thể được công nhận là thế lực lớn đệ nhất, bọn hắn một mực đều chú ý mỗi một gã Luyện Dược Sư, cổ vũ Luyện Dược Sư phát triển, khiến bọn hắn có thể tiến giai phẩm cấp cao hơn

Lăng Tiếu cảm thấy thân là Chí Tôn Dược Thần hẳn sẽ không nhòm ngó đến Dược Đỉnh của hắn a, bọn hắn đều là tồn tại đã đạt đến đăng phong tạo cực, sẽ không thiếu thần đỉnh tiện tay mới đúng!

Thế nhưng hắn nhưng hắn lại quên Hắc Diệu Thần Đỉnh là một Thượng Cổ thần khí, là một trong chín đại Cổ Thần đỉnh, là thần vật mà bất luận một Luyện Dược Sư nào cũng muốn có. Cho dù là Chí Tôn Dược Thần cũng nhịn không được động tâm với nó.

Dù sao loại Cổ Thần đỉnh này cũng không nhiều, mà bọn hắn còn có thể tiếp tục truyền thừa xuống, vì sao không cần chứ!

Lăng Tiếu không nghĩ tới mình biểu hiện không thành, ngược lại còn bị người khác cướp đoạt thần đỉnh.

Lúc này hắn ngay cả lòng muốn chết cũng có, toàn bộ gia sản của hắn đều ở trong thần đỉnh kia a!

Lăng Tiếu chân thân và thần hồn phân thân bạo phát tất cả lực lượng, đồng thời đánh ra quyền ý ngập trời, từ hai bên đánh tới Liên Hạo Công.

Một kích toàn lực như thế, khoảng cách gần như thế dù là Bán Thủy Thần cũng sẽ bị Lăng Tiếu đánh bại!

Không gian lực lượng trong đại điện này toàn bộ đè ép đến trên người Liên Hạo Công, Thiên Hỏa hừng hực tràn ngập đại điện, lộ ra vô cùng nóng rực.

Yên Điệp Kiều ngơ ngác nhìn một màn này, nàng hoàn toàn bị biến hóa này chấn cho ngây dại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2223 - Chí Tôn Dược Thần. (2)

Mà Liên Hạo Công bắt lấy Hắc Diệu Thần Đỉnh lại như hoàn toàn không để ý đến công kích của Lăng Tiếu.

Hắn bình tĩnh nhìn công kích của hai Lăng Tiếu thản nhiên nói:

- Người tuổi trẻ đừng xúc động như vậy.

Dứt lời hắn hơi giơ tay lên, một cổ lực lượng không cách nào hình dung bắt đầu tán phát ra.

Ngay sau đó, lực lượng do hai Lăng Tiếu đánh đến rõ ràng bị trực tiếp dừng lại, chút ít hỏa diễm kia thì đều tiêu tán.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy tất cả không gian lực lượng bốn phía đều không thể bị hắn chỉ huy, ngược lại cưỡng ép buộc chặt lấy hắn, khiến hắn không thể động đậy được.

Lăng Tiếu sắc mặt lập tức trướng đỏ lên, hắn lần đầu cảm nhận được lực lượng mình không cách nào kháng cự, khiến hắn cảm thấy vô cùng áp bách, vô cùng nhỏ bé, phảng phất như một con kiến dễ dàng bị người ta bóp chết vậy.

- Ngươi chớ khẩn trương, ta chỉ xem thử có thật là Hắc Diệu Thần Đỉnh hay không thôi, giờ xem ra thật đúng!

Liên Hạo Công sâu kín nói một tiếng, liền buông lỏng Hắc Diệu Thần Đỉnh ra.

Lúc hắn buông ra, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng, chân thân và thần hồn liền khôi phục tự do.

Lăng Tiếu bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh, vì hành vi ngu xuẩn vừa rồi của mình mà cảm thấy hối hận.

Hắn căn bản không nên hung hăng càn quấy với một gã Chí Tôn Dược Thần chính thức ah!

Nếu Liên Hạo Công thật muốn lấy thần đỉnh của hắn, chỉ sợ người ta hiện giờ đã giết chết hắn rồi, vậy hắn coi như chết oan uổng rồi.

Lăng Tiếu hợp hai làm một, thu Hắc Diệu Thần Đỉnh trở về, có chút chắp tay với Liên Hạo Công:

- Thực xin lỗi đại nhân, vừa rồi Lăng Tiếu thất thố rồi!

Lời xin lỗi này là cần thiết, Lăng Tiếu thực sự không phải là người không bỏ xuống được.

Nếu như hôm nay hắn đã là Chí Tôn rồi thì sẽ không biệt khuất như vậy, trong lòng của hắn vô cùng khát vọng nhất định phải mau chóng đột phá trở thành Chí Tôn chính thức, chỉ có như thế hắn mới có thể khống chế vận mệnh của mình, cho dù là Chí Tôn cường đại hơn cũng có thể phản kháng.

Liên Hạo Công tán thưởng nhìn Lăng Tiế:

- Đúng vậy, tuy rằng hơi cuồng vọng một chút, nhưng có vốn liếng để cuồng vọng, rất không tồi ah, chỉ là sao này ngươi vẫn nên điệu thấp một chút thì tốt hơn, hôm nay nếu không phải gặp phải ta, Hắc Diệu Thần Đỉnh của ngươi đã rời khỏi tay rồi.

Lăng Tiếu gật đầu chấp nhận thật sâu:

- Là tiểu tử lỗ mãng rồi.

Dừng chút hắn lại nói:

- Bất quá tiểu tử quả thực đã có được một ít tâm đắc để rảo bước đến Chí Tôn Dược Thần, cho nên muốn cùng đại nhân lãnh giáo một hai!

Lần này Liên Hạo Công cũng không cự tuyệt, hắn vuốt râu dài cười nói:

- Dũng khí ngược lại có thể khen, so với một ít tiểu tử ta gặp trước kia có cá tính hơn nhiều, tốt, ta sẽ cùng ngươi hảo hảo nói chuyện, xem ngươi có cao kiến gì!

Liên Hạo Công tự nhiên sau khi thấy Lăng Tiếu lấy ra Hắc Diệu Thần Đỉnh liền đoán được Lăng Tiếu đã đạt được cơ duyên không nhỏ, bằng không không có khả năng có năng lực luyện đan kinh diễm như vậy.

Chỉ là Hắc Diệu Thần Đỉnh là vật chết, cho dù có truyền thừa, cũng còn cần nhờ năng lực lĩnh ngộ của hắn xuất chúng và thiên phú xuất sắc mới có được tất cả như ngày hôm nay.

Hiện giờ, hắn đã xem như thật sự hiểu được lực lượng của Lăng Tiếu rồi, rõ ràng có được huyết nhục thần hồn còn cường đại hơn cả nhục thân, khó trách có thể tiến giai nhanh như vậy, hơn nữa đối với luyện đan nhất đạo mà nói, lực lượng thần hồn mạnh yếu cũng có quan hệ rất lớn.

Thần Dược Sư thực lực Bán Thủy Thần, quả thực có được tư cách khiến Chí Tôn Dược Thần như hắn tiếp kiến.

Lăng Tiếu cuối cùng thở dài một hơi, chỉ cần có thể lọt vào mắt Chí Tôn

Dược Thần này, tin tưởng hắn không cần tham gia luyện đan đại hội gì đó, cũng có thể đạt thành quan hệ hữu hảo với Dược Minh Công Hội.

Kế tiếp, Liên Hạo Công lần nữa ngồi lại vị trí, mà Lăng Tiếu cũng được ban thưởng ghế ngồi, bắt đầu trao đổi với Liên Hạo Công một ít tâm đắc luyện đan, mà Yên Điệp Kiều thì ở một bên dự thính.

Lúc bắt đầu là Liên Hạo Công đặt câu hỏi với Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu lại đáp từng cái.

Về sau, Lăng Tiếu nói một ít luyện đan tâm đắc rõ ràng khiến Liên Hạo Công cảm thấy mới nghe lần đầu, thập phần mà mới lạ, nhưng lại tương đối tinh diệu, đối với khống chế linh thảo tinh hoa, cùng với Ngưng Đan thành hình có chỗ tốt không tưởng được.

Liên Hạo Công hứng thú tăng nhiều, bắt đầu chính thức trao đổi với Lăng Tiếu, cũng nói ra không ít luyện đan tâm đắc của mình, khiến Lăng Tiếu có phần có điều ngộ ra.

Hai người càng nói càng hợp ý, lời nói cũng ngày càng nhiều, phảng phất như bằng hữu cũ nhiều năm không gặp vậy.

Yên Điệp Kiều ở bên lại nghe đến mê say, đôi mắt dễ thương thỉnh thoảng lại đảo qua gương mặt tuấn lãng của Lăng Tiếu, tâm hồn thiếu nữ ngẫu nhiên ầm ầm nhảy lên.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu thực có tư cách trao đổi lãnh giáo sư phó nàng, hơn nữa những điều nói đến còn cực kỳ đặc biệt, khiến cho nàng cũng rất được lợi.

Nàng có thể cảm giác được Lăng Tiếu thực sự không phải nói bốc nói phét, mà có được thực học, hắn chỉ cần thực lực lại tiến thêm một bước, chắc hẳn

đột phá thành Chí Tôn Dược Thần cũng không phải nói chơi!

Không chỉ nàng có cảm giác này, mà ngay cả Liên Hạo Công cũng có loại cảm giác này, hắn có thể khẳng định Lăng Tiếu thu được cơ duyên tuyệt đối không nhỏ ah!

Trong lòng của hắn đã động ý niệm muốn lôi kéo Lăng Tiếu, người trẻ tuổi xuất sắc như vậy không thể nào buông tha được.

Trong nháy mắt, gần một ngày đã trôi qua.

Liên Hạo Công nói:

- Ngươi tiểu gia hỏa này không tệ ah! Chắc là từ chỗ Hắc Diệu Thần Đỉnh thu được truyền thừa a, quả nhiên là bất phàm!

Liên Hạo Công nếu không thể đoán được truyền thừa Lăng Tiếu đến từ đâu, vậy Chí Tôn Dược Thần như hắn cũng làm uổng rồi.

Lăng Tiếu cũng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, coi như là chấp nhận.

Dù sao trước mắt vị Chí Tôn Dược Thần này tạm thời sẽ không hại hắn, hắn còn muốn làm tốt quan hệ với người ta nữa.

- Tiểu tử chỉ có chút số phận thôi, hôm nay nghe đại nhân nói chuyện, quả thực khiến Lăng Tiếu hiểu ra, thu hoạch sâu, đại nhân xin nhận Lăng Tiếu thi lễ!

Lăng Tiếu khom người với Liên Hạo Công.

Nói thực ra, Lăng Tiếu đã lấy được truyền thừa của Chí Tôn Dược Thần, quả

thực đối với luyện đan một đường có ưu thế người khác khó sánh bằng, hắn hiểu rõ rất nhiều đan phương, hiểu rõ rất nhiều bí quyết luyện đan.

Thế nhưng Liên Hạo Công là một gã Chí Tôn Dược Thần thành danh đã lâu, hắn luyện đan vô số, tự nhiên cũng có chỗ độc đáo của mình, hắn nói một ít giải thích, tự nhiên cũng khiến Lăng Tiếu thu hoạch không nhỏ.

Cho nên, Lăng Tiếu hành lễ cũng rất đáng giá

- Ha ha, không kiêu không nóng nảy... có tương lai,... có tương lai ah! Lăng Tiếu ngươi rất không tồi, ngày thành tựu Chí Tôn Dược Thần cũng không xa nữa!

Liên Hạo Công phi thường không keo kiệt tán dương Lăng Tiếu.

Yên Điệp Kiều ở bên bất mãn bỉu môi nói:

- Nhị sư phó thực bất công, người ta cũng không được ngươi tán thưởng như vậy bao giờ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2224 - Lăng Tiếu Ngươi Rất Không Tồi!

- Tiểu nha đầu còn tính toán chi li ah, ngươi từ nhỏ đã được tán thưởng nhiều hơn tất cả sư huynh ngươi cộng lại rồi đấy!

Liên Hạo Công hiền lành cười nói, tiếp theo lại nhìn xem Lăng Tiếu nói:

- Dùng năng lực của ngươi quả thực cường đại hơn người trẻ tuổi hiện giờ không ít, luyện đan đại hội tham gia hay không tham gia cũng không sao cả, chúng ta sở dĩ triệu tập các ngươi tới, chính là muốn xem tiềm lực các ngươi, ta tin tưởng năng lực của ngươi đã không hề dưới Thần Dược Sư thành danh nhiều năm, thậm chí còn cao hơn một tầng, ngươi nên hảo hảo cố gắng, tranh thủ mau chóng bước ra một bước kia, đến lúc đó ngươi sẽ tiến vào trời cao biển rộng rồi!

- Ân, hôm nay có thể lắng nghe đại nhân chỉ điểm, Lăng Tiếu rất tin tưởng sẽ đến được một bước kia!

Lăng Tiếu đáp nhẹ nói, tiếp theo hắn nói:

- Đại nhân, Lăng Tiếu cả gan muốn mời đại nhân bán hai ba khỏa Chí Tôn thần đan cho Thiên Long Môn chúng ta, chúng ta có thể dựa theo giá cả đấu giá, không biết được hay không?

Chỉ cần có thể mua được Chí Tôn thần đan là bọn người Lăng Phi có thể trở về báo cáo rồi.

Hiển nhiên Lăng Tiếu hiện giờ muốn đi đến một bước kia còn không nhanh như vậy, muốn sớm luyện chế ra Chí Tôn thần đan còn chênh lệch một chút

thời gian.

- Ha ha, ngươi đã mở miệng, lão phu tự nhiên sẽ không thể khiến ngươi thất vọng mà về, bất quá... Việc này ta cũng không làm chủ được, ngươi có thể nói chuyện với Kiều nhi, thần vật lần đấu giá này chính là do nàng định đoạt đấy!

Liên Hạo Công cười nhạt nói, trong mắt hắn lộ ra vài phần thần mang thú vị.

- Nhị sư phó ngài nói gì thế, ngươi nói bán ta sẽ bán, không bán thì sẽ không bán cần gì kéo đến trên người ta như vậy!

Yên Điệp Kiều hiển nhiên không nghĩ xa như vậy, phản đối nói.

- Tiểu nha đầu thật đúng là không hiểu chuyện.

Liên Hạo Công lắc đầu nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu, ngươi cảm thấy Dược Minh Công Hội chúng ta so với Thiên Long Môn hoặc Kim tộc các ngươi thì như thế nào?

Lăng Tiếu không biết lời này của hắn là có ý gì, nhưng cũng tương đối trực quan đáp:

- So Thiên Long Môn và Kim tộc thì cường đại, giàu có hơn nhiều lắm!

Từ Thiên nguyên chi thành đến điện thành này, Lăng Tiếu xem như kiến thức được một góc tài lực của Dược Minh Công Hội rồi.

Hắn có thể kết luận Thiên Long Môn hoặc Kim tộc đều không thể sánh bằng được.

Liên Hạo Công đối với câu trả lời của Lăng Tiếu coi như thoả mãn, lúc này lại hỏi:

- Vậy ngươi cảm thấy nha đầu kia thế nào?

- Nhị sư phó ngươi nói gì thế, ta không để ý tới ngươi nữa!

Yên Điệp Kiều lập tức tức giận, nhẹ dậm chân một cái, rõ ràng chạy khỏi đại điện như trốn vậy.

Mặc kệ Yên Điệp Kiều xuất sắc cỡ nào, nàng vẫn chữa trở thành nữ nhân chính thức bao giờ, chỉ có thể nói là nữ tử chữa trải qua nhân sự, tự nhiên có mặt thẹn thùng đáng yêu.

Liên Hạo Công trực tiếp trước mặt nàng hỏi Lăng Tiếu, da mặt nàng mỏng sao chịu nổi?

- Hài tử này bị chúng ta làm hai rồi, ngươi nói xem nàng là người như thế nào?

Liên Hạo Công nói.

Lăng Tiếu hơi ngượng ngùng, đành phải nói:

- Yên thần sư mỹ mạo song toàn, là nữ tử có nưng lực hiếm thấ.

- Ngươi nói không sai, tiểu nha đầu này đúng là xinh đẹp, nàng là đệ nhất mỹ nữ ở Thiên Nguyên địa vực được công nhận đấy.

Liên Hạo Công gật đầu tán đồng, tiếp theo hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói

- Vậy ngươi thích nàng không? Ta hứa gả nàng cho ngươi nhé?

Lăng Tiếu thần sắc ngây người, hắn không nghĩ tới Chí Tôn Dược Thần quá trực tiếp rồi.

- Như thế nào? Ngây ngốc à, ngươi và nàng tuấn tú và tài giỏi, ông trời tác hợp cho, đều có khả năng trở thành Chí Tôn Dược Thần, về sau nhất định là thần tiên quyến lữ được công nhận đấy.

Liên Hạo Công nói.

Nhìn ra được hắn chân tâm thật ý tác hợp Lăng Tiếu và Yên Điệp Kiều.

Trừ bản thân hắn tán thành Lăng Tiếu ra, hắn còn cảm thấy Yên Điệp Kiều dường như không ghét Lăng Tiếu, cho nên hắn mới hỏi vậy.

Lăng Tiếu do dự một chút, nói:

- Đại nhân nên quan tâm Yên thần sư đi, ta nghĩ không có bất kỳ một nam nhân sẽ cự tuyệt nàng, nhưng mà Lăng Tiếu ta có nhiều thiếp thất, thật không xứng với Yên thần sư.

Lăng Tiếu nói lời này là sự thật, hắn cảm thấy Yên Điệp Kiều cho hắn cảm giác phi thường không tệ, khí chất mê người, thân thể yển chuyển, cho hắn một loại cảm giác hồng nhan tri kỷ, nếu hắn có thể kết hợp đúng là thích ý.

Không chỉ có thể tăng cường quan hệ Dược Minh công hội và Thiên Long Môn, còn có thể giúp hắn có thêm tư nguyên dựa vào.

Nhưng mà hắn không muốn miễn cưỡng tình cảm, càng hy vọng nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hắn cùng Yên Điệp Kiều chỉ có duyên gặp mựt, trong nháy mắt bàn hôn luận gả thì quá nhanh rồi.

Huống chi hắn có không ít nữ nhân, không thể không tiết chế một chút.

Còn có Liệt Như Ngọc, Chu Chỉ Tĩnh, Tiêu Linh còn chưa giải quyết đấy.

- Khó được tiểu tử ngươi thành thật, nếu ngươi lập tức gật đầu đáp ứng, lão phu còn quét ngươi ra ngoài cửa đấy!

Liên Hạo Công rất hài lòng Lăng Tiếu trả lời, hắn lại nói:

- Chuyện người trẻ tuổi các ngươi ta mặc kệ, nhưng mà ngươi muốn mua Chí Tôn Thần Đan cũng được, nhưng mà Lăng Tiếu ngươi phải muốn gia nhập Dược Minh công hội chúng ta, cho dù treo chức trưởng lão hư danh cũng được, ngươi cảm thấy như thế nào?

Không thể không nói Liên Hạo Công rất dứt khoát, trực tiếp đưa ra yêu cầu lôi kéo Lăng Tiếu, ngày sau Lăng Tiếu trở thành Chí Tôn Dược Thần, sẽ là thành viên của Dược Minh công hội, Dược Minh công hội sẽ có uy danh to lớn.

Nhưng mà hắn muốn biết muốn Lăng Tiếu bỏ Thiên long Môn cùng Kim tộc, hoàn toàn gia nhập Dược Minh công hội là không dễ dàng, vì vậy đưa ra yêu cầu phóng khoáng một chút.

Lăng Tiếu biết rõ Dược Minh công hội rất cường đại, nếu có thể kéo quan hệ với bọn họ, đối với hắn mà nói cũng là chuyện phi thường dễ lựa chọn.

Hắn nói:

- Đã như vầy cứ treo chức khách khanh trưởng lão đi, đại nhân cảm thấy thế nào?

Dù sao trên người hắn có không ít chức khách khanh trưởng lão, thêm một

cái cũng không có gì.

- Kiến nghị tiểu tử ngươi rất không tồi, ngươi đã là khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, khẳng định sẽ có quyền lợi ưu tiên mua sắm Chí Tôn Thần Đan, huống chi dùng năng lực của ngươi thì khôn bao lâu sẽ luyện chế ra được, đến lúc đó ngươi còn không cần phải mua sắm.

Liên Hạo Công nói, hắn ngừng một chút nói thêm:

- Ngươi thân là khách khanh trưởng lão của chúng ta, việc này phải tuyên bố mới được, ta sẽ cho Kiều nhi đi làm, cho người bên ngoài biết ngươi sẽ đi bình thẩm lần luyện đan đại hội này, dùng năng lực của ngươi hoàn toàn có thể tham gia, xem như làm chuyện đầu tiên cho công hội đi, chỗ tốt sẽ không thiếu ngươi đâu.

Lăng Tiếu mừng rỡ, hắn còn không nghĩ Liên Hạo Công còn có mặt này, rõ ràng còn đưa danh ngạch cho hắn, dựa vào thân phận khách khanh trưởng lão của hắn đi tới dễ dàng hơn nhiều.

- Lăng Tiếu nghe theo đại nhân an bài!

Lăng Tiếu nhận lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2225 - Vậy Treo Chức Khách Khanh Trưởng Lão Đi. (1)

- Ân, sau khi đại hội chấm dứt ngươi sẽ đi rồi, ta lại an bài sư huynh và sư đệ cho ngươi gặp, đến lúc đó ngươi nên hỏi bọn họ một hồi, tin tưởng sẽ có ích lợi lớn với ngươi.

Liên Hạo Công nói.

- Đa tạ đại nhân!

Lăng Tiếu lập tức cảm kích.

Có thể gặp mặt ba đại Chí Tôn Dược Thần của Dược Minh công hội, đây tuyệt đối là vinh hạnh to lớn, người thường chẳng thể có được.

Hai người lại trò chuyện mtooj hồi, Liên Hạo Công gọi Yên Điệp Kiều về và căn dặn nàng chuyện Lăng Tiếu một chút, đạo phân thân này của hắn biến mất trong đại điện.

Lăng Tiếu cảm khái thủ đoạn của Chí Tôn quả nhiên không phải tầm thường, ở dị địa xa xôi còn có thể cảm giác được tất cả, còn có thể khiến phân thân này ngưng niệm hóa hình rất chân thật, giống như người thường, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Kỳ thật thần niệm phân thân sau khi đạt tới Thánh giả là có thể làm được rồi, nhưng mà chỉ yếu hơn rất nhiều, huống hồ còn phải có khí tức ý niệm mới có thể truyền cho thâu thần niệm phân thân.

Trạng thái hư ảo bình thường thì bỏ đi, mà như Liên Hạo Công thần niệm

phân thân chân thật như vậy đúng là khó có được.

Liên Hạo Công đi, đại điện chỉ còn lại có Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều.

- Chúc mừng ngươi khách khanh trưởng lão, không nghĩ tới nhị sư phụ còn dễ nói chuyện như thế, ngay cả ta cũng phải đố kỵ đấy.

Yên Điệp Kiều cười nói.

Xác thực, nàng có một chút đố kị Lăng Tiếu, phải biết rằng dĩ vãng có không ít thần dược sư bái phỏng ba sư phụ của nàng, thế nhưng mà có thể lọt vào mắt bọn họ chẳng có mấy, mà như Lăng Tiếu nhanh chóng thu được tán thành của nhị sư phụ đúng là đầu tiên.

- Ha ha, không biện pháp, ai bảo ai gặp ta cũng thích, hoa thấy hoa nở chứ?

Lăng Tiếu lúc này tự kỷ nói một câu.

Tâm tình của hắn xác thực không tệ, lúc nói chuyện với Yên Điệp Kiều cũng rất tùy ý, giống như bằng hữu cũ nói với nhau, không có nửa điểm cách trở.

- Da mặt dày đã thấy nhiều, nhưng mà dày như ngươi thì chưa thấy qua!

Yên Điệp Kiều trợn mắt nhìn quá Lăng Tiếu, tiếp theo nàng lại nói:

- Ta trước đưa ngươi quay về, chậm sau đó ta sẽ đưa lệnh bài và xiêm y của khách khanh trưởng lão cho ngươi, đến lúc đó ngươi nên mặc vào, bằng không người khác lại cho rằng ngươi là hội trưởng của Dược Minh công hội đấy, về phần ngươi muốn Chí Tôn Thần Đan thì ta sẽ chuẩn bị, nhưng mà thần tinh của ngươi không thể thiếu được.

Yên Điệp Kiều làm bộ tức giận thì phong tình vạn chủng, mê người đến cực

điểm, để Lăng Tiếu thiếu chút nữa thất thần.

Lăng Tiếu lặng lẽ dời ánh mắt, nói:

- Như thế đương nhiên, dù sao ta cũng chỉ hoàn thành nhiệm vụ được giao thôi.

Yên Điệp Kiều chú ý tới hành động hoi nhỏ của Lăng Tiếu, không lịch sự nhăn mũi một cái, đôi mắt dễ thương mang theo vài phần mất mát.

Yên Điệp Kiều lại đưa Lăng Tiếu quay về trụ sở, trên đường quay về Yên Điệp Kiều nhìn Lăng Tiếu nói không ít quy củ của Dược Minh công hội, giúp hắn hiểu tình huống của Dược Minh công hội.

Mặt khác an bài một nơi cho hắn trong đại điện, thuận tiện ngày sau có thể ở lại đây, cùng thảo luận luyện đan thuật với người khác.

Xem như Lăng Tiếu đã là người của Dược Minh công hội, Dược Minh công hội sẽ có thể đánh danh hào Lăng Tiếu làm việc, cũng cần Lăng Tiếu làm việc thay cho Dược Minh công hội.

Lăng Tiếu cũng sẽ không cự tuyệt chuyện này, trong lòng hắn biết rõ, hắn cũng như khách khanh trưởng lão khác, có lẽ chờ hắn rảnh mới cống hiến cho bọn họ một ít, bằng không thì trong lòng của hắn cũng không thích như vậy.

Sau khi quay về, bọn người Lăng Phi đi ra đón.

Lăng Phi lo lắng hỏi:

- Như thế nào rồi? Có gặp được ba vị dược thần đại nhân không?

Dược Minh công hội có ba Chí Tôn Dược Thần, trong cả Thiên Vực có địa vị chí cao vô thượng, không biết bao nhiêu người cần gặp mặt bọn họ, đáng tiếc không có bao nhiêu người có cơ hội này.

Mà Lăng Tiếu đi cả ngày, bọn người Lăng Phi bao nhiêu cũng có chờ đợi, Lăng Tiếu có thể thành công, tốt nhất là sớm mua được Chí Tôn Thần Đan.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Lão đệ xuất mã đương nhiên là xong rồi, đương nhiên là gặp được, hơn nữa Chí Tôn Thần Đan cũng có, ngũ ca nên chuẩn bị thần tinh là được.

- Thật ah, quá tốt ah, lão đệ ngươi lập đại công cho tông môn rồi!

Lăng Phi hưng phấn hô lên.

Lan Kỳ cũng cười nói:

- Không tệ ah, vốn bức lui người của Ma Hổ Tông, lại mua được thần đan, chúng ta đi chuyến này đúng là có giá trị a.

Hai người khác cũng phụ họa, bọn họ nhìn Lăng Tiếu càng thêm bội phục, trong nội tâm hạ quyết tâm phải đánh tốt quan hệ với Lăng Tiếu đã.

Một khi Lăng Tiếu ngay sau trở thành Chí Tôn Dược Thần, vậy thì bọn họ có thể lợi dụng cơ hội này cầu Lăng Tiếu có thể luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho bọn họ.

Tiếp theo Lăng Tiếu lại nói chuyện mình trở thành khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội cho bọn họ nghe.

Lăng Phi, Lan Kỳ thì ngây ngốc đứng tại chỗ!

- Ngũ ca, Lan trưởng lão các ngươi như thế nào?

Lăng Tiếu lạ lùng nhìn qua bọn họ.

- Ngươi... Ngươi trở thành khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội thật sao?

Lăng Phi khó tin nói ra.

Lăng Tiếu gật đầu.

- Chuyện này không cần lừa các ngươi, rất nhanh bọn họ sẽ thông báo ra bốn phía, mặt khác còn an bài trụ sở cho chúng ta.

- Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử ah! Lão ca không phục ngươi không được mà!

Lăng Phi kích động nói ra.

Những người khác cũng phấn chấn lên, hiển nhiên với chuyện Lăng Tiếu có thể gia nhập liên minh Dược Minh công hội thì vô cùng cao hứng.

Dược Minh công hội không phải ai cũng có thể đi vào, cho dù luyện dược sư nổi bật muốn gia nhập cũng phải từ chấp sự làm lên, muốn như Lăng Tiếu một bước lên trời, trở thành trưởng lão thì phi thường ít thấy.

Khách khanh trưởng lão chức quyền kỳ thật kém hơn trưởng lão nội môn một ít, nhưng mà thân phận cao hơn trưởng lão ngoại môn, bọn họ có tự do cao hơn, có thể tự hành an bài chuyện của mình, không quá gò bó.

- Lần này ta khả năng sẽ lưu ở đây không ít thời gian, đến lúc đó Ngũ ca các ngươi cầm Chí Tôn Thần Đan quay về phục mệnh đi!

Lăng Tiếu nói.

Trở thành khách khanh trưởng lão của người ta, hắn dù thế nào cũng phải làm quen nơi này đã.

Huống chi Lăng Tiếu cũng ý định mượn nhờ tư nguyên của Dược Minh công hội đột phá, trở thành Chí Tôn chính thức và quay về Thiên Long địa vực.

Bởi vì hắn đã bị Cổ gia nhìn chằm chằm vào, bây giờ quay về không thành Chí Tôn không làm được gì cả.

Nghĩ đến điểm này Lăng Tiếu thật sự muốn tiến thêm một bước, đạt tới Chí Tôn thì bầu trời rộng rãi.

Dựa vào át chủ bài của hắn, cho dù là gặp Chí Tôn cao giai hơn hắn cũng có thể bảo vệ tính mạng.

Còn nữa đợi đến lúc sau Chí Tôn thì muốn trở thành dược thần chỉ là vấn đề thời gian, tốt nhất là phải trao đổi với ba Chí Tôn nhiều mới tốt, mới có thể giảm được nhiều đường quanh co, mà Dược Minh công hội lại có Chí Tôn thần tài cho hắn rèn luyện, có thể giúp hắn sớm ngày trở thành Chí Tôn dược thần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2226 - Vậy Treo Chức Khách Khanh Trưởng Lão Đi. (2)

Việc này có nguyên nhân như vậy, để hắn không thể không cân nhắc lưu lại đây một đoạn thời gian.

Về phần hắn mang theo người tới Thiên Vực thì không quá mức gấp, có Lăng Cương phái người lo rồi, mà hắn cũng chào hỏi Lăng Phi trước nên bọn họ cũng không bị ủy khuất.

Mà hắn không thể không cho bọn họ thích ứng tình huống của Hạ Thiên Vực, đợi khi hắn quay về Thiên Long Môn, đó là lúc hắn tiếp bọn họ tới.

Ngày kế tiếp, Dược Minh công hội quả nhiên phái người công bố tin tức của Lăng Tiếu ra chung quanh!

Lúc này một trưởng lão cao cấp của Dược Minh công hội đi tới, là một thần dược sư chính thức, tên là Quan Hạ, đi đồng hành với hắn là một đám thánh dược sư cùng bồi bàn.

Quan Hạ vừa gặp Lăng Tiếu thì bị dáng vẻ trẻ tuổi của Lăng Tiếu dọa kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới lại gặp được thần dược sư trẻ tuổi như vậy, hơn nữa nghe nói còn được nhị điện chủ nhìn trúng, trực tiếp đặc cách đề bạt làm khách khanh trưởng lão.

Mấy thánh dược sư còn lại không ngừng kinh ngạc.

Quan Hạ càng nhiệt tình với Lăng Tiếu hơn, người trẻ tuổi như vậy chắc

chắn tiền đồ bất khả hạn lượng, hắn có thể kéo quan hệ với đối phương.

Huống chi hắn còn nghe nói hôm qua Yên Điệp Kiều tiếp một bằng hữu là thần dược sư, hắn hoài nghi người trẻ tuổi này có phải là phò mã gia của Dược Minh công hội hay không.

Nếu như thế hắn càng phải giao tế cẩn thận hơn.

- Lăng thần sư đúng là trẻ tuổi hiếm có, không cách nhị điện chủ hân thưởng, lão ca là Quan Hạ, ngày sau có gì cần cứ lên tiếng với lão ca là được!

Quan Hạ phóng tâm tư với Lăng Tiếu, lộ ra vẻ khách khí.

Lăng Tiếu không phải gà mờ, hắn phóng thấp tư thái.

- Quan thần sư thật sự là khách khí, về sau mọi người là người cùng công hội, ngươi nên chiếu cố tiểu đệ một chút, miễn cho tiểu đệ làm ra chuyện không đúng a.

- Ha ha, nói tốt nói tốt!

Quan Hạ cười to nói.

Ngay sau đó hắn lại mang theo Lăng Tiếu đi an bài trụ sở.

Nơi đó là một trang viên đại khí xa hoa, tổng cộng có năm mươi phòng, giống như một biệt viện, kiến trúc của nó thập phần ưu nhã yên tĩnh, ở lại đây đều là thần dược sư trưởng lão cả.

Lăng Tiếu được an bài một trang viên ở phía đông, dù trang viện này không đại khí bằng nơi khác, nhưng cũng là nơi tốt khó được, về sau đây là trang viện của hắn.

Trang viện này sớm có mười tên Thần Vương hộ pháp, cộng thêm mấy chục tên Thánh Hoàng hộ vệ và một ít thị nữ.

Về sau bọn họ chính là tùy tụng thiếp thân của Lăng Tiếu.

Quan Hạ nói chuyện với Lăng Tiếu xong và cáo từ rời đi.

Lăng Tiếu thấy hắn rời đi không quên đặt một không gian giới vào tay của hắn.

Quan Hạ biết rõ ý của Lăng Tiếu, hắn đâu chịu nhận, kiên quyết trả lại cho Lăng Tiếu.

Thế nhưng mà Lăng Tiếu khước từ.

- Đây là chút tâm ý của tiểu đệ, nếu lão ca không nhận thì tiểu đệ không an tâm.

Lăng Tiếu nói ra lời này khiến Quan Hạ không thể cự tuyệt, trong nội tâm tán thưởng cách làm người của Lăng Tiếu.

Quan Hạ mới đi, Lăng Phi không chờ được nói với Lăng Tiếu:

- Lão đệ, chỗ của ngươi điều kiện thật tốt, nhưng ngươi chính là lương đống của Kim tộc ah!

Lăng Phi không sợ Lăng Tiếu ở lại Dược Minh công hội không quay về, làm thế hắn là tội nhân của tộc nhân.

MÀ Lăng Tiếu tiền đồ vô hạn, một khi trở thành Chí Tôn nhất định sẽ trở thành người trọng yếu trong tộc, sao có thể bởi vì nịnh hót Dược Minh công hội mà để Lăng Tiếu bị Dược Minh công hội lưu lại chứ, đến lúc đó đối

phương sử dụng các loại thủ đoạn để Lăng Tiếu vui thích không đi, vậy hắn càng là tội nhân.

Mặc dù hắn cảm thấy Lăng Tiếu không phải là người vong bản, nhưng mà hắn cũng nên sớm nhắc nhở Lăng Tiếu một ít, để Lăng Tiếu biết rõ đúng mực mới tốt.

Lăng Tiếu nói:

- Ngũ ca ngươi yên tâm đi, trên người của ta là huyết mạch tộc nhân, có một số việc ta biết nên làm thế nào, ta cùng Dược Minh công hội chỉ là giao lưu lợi ích mà thôi.

- Vậy là tốt rồi, tại sao còn không thấy người ta mang Chí Tôn Thần Đan tới?

Lăng Phi nói.

- Gấp cái gì, sẽ tới!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lại không có ý dò xét.

Chỗ này có vài bộ áo choàng thần dược sư của Dược Minh công hội, mà quần áo của hắn có màu như Quan Hạ, màu đen có mang theo màu đỏ, mặt khác còn có hoa văn long phượng, càng lộ ra nét sang quý; mặt khác còn có lệnh bài trưởng lão, càng có không ít thần tài...

Lăng Tiếu rất hài lòng đãi ngộ này, thần tái có không ít, thế nhưng mà hắn trước kia ở Thiên Long Môn và trong Kim tộc khó thu được chúng.

Có số thần tài này, hơn nữa thắng được năm trăm thần thảo từ chỗ Khương Huyễn, trong ngắn hạn hắn có không ít thần tài.

Tiếp qua một thời gian, hắn chỉ cần thay Dược Minh công hội sẽ luyện ra nhiều thần đan là thu nhập không ít.

Đương nhiên hắn bây giờ có nhiệm vụ hàng đầu là phải nhanh chóng làm quen chuyện ở đây, mà chuyện đầu tiên hắn cần làm chính là trở thành người bình phán luyện đan hội lần này.

Hắn phải sớm chuẩn bị một chút, tránh khỏi tới lúc đó biến thành trò cười.

Khi tới xế chiều, Yên Điệp Kiều đi tới chỗ của Lăng Tiếu.

Nàng mang một mặc áo choàng thần dược sư, lụa mỏng trên khuôn mặt, dáng người đầy đặn không thể ẩn khuất dưới áo choáng rộng rãi, ngược lại càng thêm dụ hoặc.

Đôi mắt của nàng sáng như sao trời, lúc nào cũng vũ mị nói không nên lời.

- Bái kiến Yên thần sư!

Lăng Tiếu dẫn Lăng Phi đi lên bái kiến.

Yên Điệp Kiều lúc này trợn mắt với Lăng Tiếu.

- Lăng thần sư thực khách khí, mới có một ngày đã quên nữ tử rồi.

Yên Điệp Kiều nói câu này khiến người ta cảm thấy hai người như bằng hữu đã lâu không gặp, lời này khiến Lăng Tiếu có chút không chịu nổi.

Lăng Phi là người khôn ngoan, hắn đá mắt với người khác liền lui ra ngoài, để không gian cho hai người bọn họ.

Lăng Tiếu cười khổ nói

- Được rồi, sau này ta sẽ gọi tên của ngươi.

Nữ nhân đều ký quái, Lăng Tiếu khách khí với nàng thì nàng không vui, đúng là khó hiểu.

- Vậy còn được, ta mang cho ngươi năm viên Chí Tôn Thần Đan, ngươi mới gia nhập bản công hội, nên nhanh chóng thu hồi thành phẩm đi.

Yên Điệp Kiều lộ ra vẻ đắc ý, lại mang cái chai có năm viên Chí Tôn Thần Đan ra ném cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không nghĩ đến Yên Điệp Kiều lại hào sảng ném ra một lần ném ra năm viên Chí Tôn Thần Đan, đây là thủ bút lớn.

Mỗi một viên Chí Tôn Thần Đan đều cần Chí Tôn thần tài chủ tài liệu khó gặp luyện thành, mỗi một viên vô cùng trân quý, chỗ nầy tổng cộng năm viên, nếu xuất ra bán đấu giá thì chúng sẽ có giá trên trời.

Lăng Tiếu đoán đây chính là mặt mũi của Yên Điệp Kiều, lúc này vô cùng cảm kích nói:

- Kiều Kiều muội muội, ngày sau có việc cần cứ bảo ca ca một tiếng.

- Ta nhổ vào, ngươi mới là muội muội đấy, ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ có biết không, tiểu thí hài!

Yên Điệp Kiều nghe Lăng Tiếu gọi nàng "Muội muội" thì làm mặt giận.

Thực tế mà nói nàng đúng là lớn tuổi hơn Lăng Tiếu gấp nhiều lần, bị Lăng Tiếu gọi "Muội muội" tự nhiên không vui!

Code

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2227 - Không Nên Để Ta Bị Người Khác Khi Dễ.

Lăng Tiếu lúc này ngượng ngùng nói:

- Ha ha, lỡ miệng, ta sẽ gọi ngươi là Kiều Kiều sư tỷ, về sau Kiều Kiều sư tỷ nên chiếu cố tiểu đệ, tránh tiểu đệ bị người ta khi dễ.

Yên Điệp Kiều lúc này lộ ra vài phần tính trẻ con.

- Vậy còn tốt, yên tâm, ngày sau có sư tỷ che chở, ngươi không lo bị khi dễ.

Nàng vẫn sinh hoạt trong đại điện, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, dù tương đối thông minh nhưng chỉ là nữ hài chưa hiểu nhân sự.

Lăng Tiếu và Yên Điệp Kiều bàn một hồi, cuối cùng dùng năm tram tỷ thần tinh mua sắm năm viên Chí Tôn Thần Đan!

Bút thần tinh này tương đương với một cái thần tinh quáng mạch cỡ trung.

Từ giá thành phẩm mà nói, nếu xuất ra bán đấu giá, cái giá này ít nhất còn tăng lên mấy lần.

Đó là bởi vì một viên Chí Tôn Thần Đan đại biểu cho một gã Chí Tôn Thủy Thần hiện thế, ý nghĩa trọng đại không bình thường.

Yên Điệp Kiều và Lăng Tiếu ngây ngốc một hơn giờ, nói với Lăng Tiếu không ít việc trong chuyện bình phán luyện đan đội hội, liền rời khỏi.

Sau khi nàng đi, Lăng Tiếu lại triệu kiến một tên Thần Vương hộ pháp

trưởng lão tới đây.

Tên hộ pháp này tên là Triệu Tất Nghị, xem như phụ trách an bày cuộc sống hàng ngày và an toàn của Lăng Tiếu sau này.

Ngày sau hắn có thể trở thành bán Thủy Thần hoặc Chí Tôn thì phải xem Lăng Tiếu có thể trở thành Chí Tôn dược thần hay không, nếu Lăng Tiếu có thể đạt tới một bước kia, hắn sẽ được hưởng ân trạch, có cơ hội tiến thêm một bước, nếu Lăng Tiếu không cách nào tiến lên, vậy hắn cả đời sẽ dừng ở bước này.

Hắn hiện tại đã hết tiềm lực đột phá, cho nên mới cam tâm tình nguyện an bài thành hộ pháp trưởng lão, hắn cũng không đi tranh khí với người khác, hắn chỉ muốn tiến thêm một bước.

Đây là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Sau khi bọn họ an bài Lăng Tiếu xong, vận mệnh của bọn họ tương quan với Lăng Tiếu.

- Bái kiến thần sư, ngươi có gì phân phó?

Triệu Tất Nghị cung kính với Lăng Tiếu.

Nhìn thấy người trẻ tuổi này là thần dược sư, trong lòng của hắn cảm khái vô hạn.

Vừa bắt đầu hắn còn có chút ít bất mãn vì được an bày cho khách khanh trưởng lão mới vào, khách khanh trưởng lão địa vị kém hơn trưởng lão nội môn cao cấp.

Nhưng khi nhìn đến Lăng Tiếu còn trẻ như thế, lại hiểu chút tình huống của

Lăng Tiếu thì hắn càng muốn hầu hạ chủ nhân này cho tốt.

Bởi vì hắn nhìn thấy ánh rạng động trở thành Chí Tôn Thủy Thần Cảnh.

Nhưng mà người này còn trẻ tuổi đã là thàn dược sư, mặc dù chỉ là khách khanh trưởng lão nhưng người ta chỉ gia nhập lấy thân phận mà thôi, một khi người ta tiến thêm một bước nói không chừng sẽ trở thành Chí Tôn dược thần, đến lúc đó nhất định sẽ được ba điện chủ trọng dụng.

Huống hồ hôm nay Yên thần nữ lại tự mình đi gặp Lăng Tiếu, đủ thấy công trọng thị Lăng Tiếu như thế nào rồi.

Nghĩ thông suốt việc này, Triệu Tất Nghị sao dám không lưu tâm cơ chứ?

Lăng Tiếu gọi Triệu Tất Nghị tới đây không phải có chuyện trọng yếu gì thương nghị, mà mà để Triệu Tất Nghị nói rõ tình huống của Dược Minh công hội, để hắn hiểu thêm về Dược Minh công hội này.

Triệu Tất Nghị là lão nhân của Dược Minh công hội, hắn biết rõ sự tình tương đối toàn diện, không có giữ lại chút nào địa đối với Lăng Tiếu nói chư nhiều các mặt sự tình.

Thông qua hỏi thăm lần này, Lăng Tiếu hiểu được không ít tình huống của Dược Minh công hội, nội tâm cảm thấy mình gia nhập Dược Minh công hội này và trở thành khách khanh trưởng lão là chính xác.

Dược Minh công hội càng quan trọng với các thần dược sư.

Trong Thiên Nguyên địa vực này thân phận của luyện dược sư cao quý hơn võ giả nhiều lắm, bất kỳ gia tộc nào, bất luận thế lực nào cũng lấy đào tạo ra luyện dược sư làm vinh quang.

Mà Dược Minh công hội càng bồi dưỡng ra nhiều luyện dược sư nhất Thiên Nguyên địa vực này, bọn họ cũng không phải chỉ ở trong công hội, bọn họ có thể dùng thân phận của mình gia nhập đại thế lực, làm cầu nối giữa hai thế lực.

Nhưng mà luyện dược sư sẽ dùng danh tiếng Dược Minh công hội làm chủ, bọn họ gia nhập những thế lực kia, trở thành người quan trọng của thế lực đó, tự nhiên có thể kéo thêm nhiều người.

Cho nên chỉ cần Dược Minh công hội vung tay một cái, tất cả đại thế lực của Thiên Nguyên địa vực sẽ có không ít người nghe theo bọn họ chỉ huy.

Cho nên nói Dược Minh công hội chính là tồn tại cự phách của Thiên Nguyên địa vực còn chưa đủ, so với Thiên Long Môn tại Thiên Long địa vực hoặc là Huyền Vũ Tông tại Thiên huyền địa vực có sức ảnh hưởng lớn hơn gấp nhiều lần, hoặc nói là không cách nào tưởng tượng được.

Mặt khác Dược Minh công hội có cửa hàng linh thảo, đan dược trải rộng khắp Thiên Nguyên địa vực, hơn phân nửa thu nhập của Dược Minh công hội là ở nơi này, thủ đoạn thu tiền tài cũng khủng bố nhất cả địa vực này.

Mà mua bán linh thảo cùng đan dược tốt nhất cũng là ở những cửa hàng của Dược Minh công hội.

Đương nhiên Lăng Tiếu thân phận trưởng lão thì hắn có thể mua sắm linh thảo hoặc đan dược ở cửa hàng Dược Minh công hội được ưu tiên lớn hơn nhiều.

Việc này chỉ là tình huống mặt ngoài của Dược Minh công hội, về phần tình huống bên trong cần Lăng Tiếu tình hiểu, trừ ba đại Chí Tôn dược thần bên ra, bọn họ có hai mươi bảy thần dược sư, hai mươi bảy thần dược sư này chính là trưởng lão cao cấp của Dược Minh công hội, bọn họ là tồn tại chỉ

dưới ba đại Chí Tôn dược thần của Dược Minh công hội.

Bọn họ đều có thế lực của mình, có vô số đồ tử đồ tôn, phân biệt hình thành mấy phe phái.

Vài phe phái này dùng mấy thần dược sư xuất sắc của thế hệ trước làm chủ yếu, tự mình làm và thu lợi ích cho bản thân.

Nhưng mặc dù là có vài trận doanh khác nhau, nhưng vẫn dùng ba đại Chí Tôn dược thần làm chủ, tuyệt đối không dám công khai đấu nhau.

Cho nên Lăng Tiếu phải chú ý những cạnh tranh và lợi ích của mấy phe phái này, hắn cũng không muốn cuốn vào tranh đấu của bọn họ. Hắn chỉ là khách khanh trưởng lão, nội đấu trong công hội hắn sẽ không nhúng tay vào, hắn càng muốn tìm người làm tốt quan hệ với mấy phe phái này đấy.

Lăng Tiếu để Triệu Tất Nghị lui xuống, hắn mang tin tức mua năm viên Chí Tôn Thần Đan báo cho đám người Lăng Phi.

Lăng Phi lúc này nói:

- Lão đệ, mặt mũi ngươi quá lớn, bình thường hàng năm bán đấu giá Chí Tôn Thần Đan chỉ có ba viên mà thôi, ngươi lại mua được tới năm viên, lần này lập đại công rồi.

Lan Kỳ cười nói:

- Đúng vậy a, Lăng Tiếu thần sư tự thân xuất mã thì phải thành công, chúng ta cũng được thơm lây, có năm viên Chí Tôn Thần Đan này, Thiên Long Môn chúng ta lại có thêm vài Chí Tôn rồi.

Hai người không ngừng khoa trưởng lẫn nhau, trên gương mặt kích động

không cách nào che dấu được.

Mua sắm năm viên Chí Tôn Thần Đan, sau khi trở lại Thiên Long Môn thì bọn họ sẽ được ban thưởng trọng hậu, bọn họ không kích động cũng khó.

- Người ta chỉ cảm thấy ta là trưởng lão mới gia nhập, cho chút mặt mũi mà thôi.

Lăng Tiếu cười nhạt nói ra, tiếp theo hắn lại nói:

- Ngũ ca các ngươi nên hộ tống năm viên Chí Tôn Thần Đan này quay về đi, miễn đêm dài lắm mộng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2228 - Bán Nghệ Không Bán Thân. (1)

Lăng Phi trầm ngâm một chút, nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, phải muốn hảo hảo tính toán nên đi thế nào mới được, người của Ma Hổ Tông không dễ dàng cho chúng ta rời khỏi Thiên Nguyên địa vực ah!

Lăng Phi lo lắng không phải không có đạo lý, đám người này và Thiên Long Môn thề bất lưỡng lập.

Trước đây Lăng Tiếu còn đánh gãy mặt mũi của bọn họ, nếu bọn họ có thể dễ dàng thả hắn rời đi, vậy đó không phải là người Ma Hổ Tông nữa rồi.

Có thể khẳng định, Ma Hổ Tông chắc chắn thông qua con đường khác tìm hiểu hành tung của bọn họ.

Lăng Tiếu trầm tư một chút, nói:

- Vậy các ngươi nên rời đi vào ngày tổ chức đại hội luyện đan thì an toàn hơn.

- Vì cái gì nói như vậy?

Lan Kỳ hỏi.

- Bởi vì người Ma Hổ Tông ngày đó cũng tới tham gia, đến lúc đó các ngươi lặng yên rời khỏi, bọn họ tuyệt đối sẽ tìm mặt mũi trong đại hội.

Lăng Tiếu mang theo thần sắc tự tin.

Lăng Phi lúc này vỗ tay kinh hô.

- Đúng vậy, đây tuyệt đối là phong cách của Ma Hổ Tông, đến ngày đó bọn họ chắc chắn sẽ tìm mặt mũi quay về, đến lúc đó chúng ta rời khỏi không ai phát hiện, tiểu tử ngươi thật sự cơ trí chồng chất a.

- Ha ha, chuyện này đã rõ rồi, tính toán cái gì chứ, sau khi các ngươi quay về nên nói với Lăng Cương một tiếng, để hắn nhất định phải chiếu khán tốt người của ta,

Lăng Tiếu cười một tiếng, cũng căn dặn.

- Yên tâm đi, những người kia không ít là tộc nhân của chúng ta, bọn họ được ngươi mang tới Thiên Vực, vậy đó là người Thiên Long Môn chúng ta, sau khi trở về ta sẽ an bài chuyện cho bọn họ ở trong Thiên Long Môn, hoặc phái người chỉ đạo bọn họ, giúp bọn họ tu luyện thật tốt.

Lăng Phi sảng khoái đáp ứng.

- Ngũ ca ngươi nói thế thì ta yên tâm!

Lăng Tiếu ứng nói.

- Thế nhưng mà ta lo lắng cho đệ muội thay ngươi đấên thần sư rất hứng thú với ngươi đấy! Như thế nào có hứng thú hay không, dứt khoát kéo nàng vào tay, đến lúc đó ngươi ở trong Dược Minh công hội thân phận sẽ rất cao, lại có quan hệ tốt với Thiên Long Môn chúng ta nha!

Lăng Phi trêu ghẹo cười nói.

- Ta tán thành Lăng Phi trưởng lão nói, Yên thần nữ nhất định sẽ trở thành Chí Tôn dược thần, tiện nghi người khác không bằng tiện nghi Lăng Tiếu thần sư! Dù sao mỹ nữ cực phẩm bỏ qua thì quá đáng tiếc!

Lan Kỳ ở bên cạnh phụ họa.

Thiên Long Môn và Dược Minh công hội xem như môn đăng hộ đối, còn có Kim tộc phía sau Thiên Long Môn chống lưng, tuyệt đối không làm nhục mặt mũi Dược Minh công hội.

Nếu như cự đầu của hai địa vực kết thân với nhau, đúng là đề cao lợi ích của cả hai.

Nhưng so sánh mà nói vẫn là Thiên Long Môn chiếm tiện nghi, cho nên bọn họ khuyên Lăng Tiếu cứ làm tới.

Tới cảnh giới như bọn họ khó có khả năng động tình, nhưng mà vì lợi ích thì bọn họ cũng bán sắc mặt a.

Lăng Tiếu cũng hiểu đạo lý này, nhưng hắn đúng là không dễ bán mình đi.

Trong lòng của hắn nói thầm:

- Ca làm người thuần khuyết, chỉ bán nghệ không bán thân a.

Nếu có người quen nghe được lời này, chỉ sợ sẽ nhổ nước bọt dìm chết hắn. Lời này muốn bao nhiêu vô sỉ cũng có đấy!

Cách luyện đan đại hội còn mười hai ngày, Lăng Tiếu cũng không có đứng trong đại viện, hắn mặc trường bào trưởng lão đi ra ngoài, đây là trường bào cấp bậc thần dược sư, thực sự không phải ai cũng có tư cách đeo

Trước ngực của Lăng Tiếu còn mang huy chương thần dược sư, cũng không khiến người khác nghĩ hắn là võ giả, mà là luyện dược sư.

Nơi này chính là Thiên Nguyên địa vực, ở đây thì phải nhập gia tùy tục.

Lăng Tiếu mặc trường bào võ phục thì khí vũ hiên ngang, cho người ta cảm giác đại khí, mà hắn mặc trường bào thần dược sư thì nho nhã hơn nhiều, càng có hương vị xuất trần, có vài phần bộ dáng thần côn.

Lăng Tiếu dẫn đám người Lăng Phi và Triệu Tất Nghị đi đạo điện thành một lần.

Tuy nói điện thành là thành trong thành, nhưng nó không nhỏ hơn thành trì khác, nếu chỉ đi bộ thì mười ngày nửa tháng còn chưa đi hết.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng đi dạo những nơi trọng yếu mà thôi, tiếp theo là đi dạo Thiên Nguyên Thành.

Đi tới chỗ này thì đương nhiên phải đi tới nơi quen thuộc trước tiên.

Chớp mắt mười ngày đã trôi qua, Lăng Tiếu cũng đi dạo điện thành và Thiên Nguyên Thành một lần, quen thuộc không ít tình huống.

Đồng thời trong điện thành và trong Thiên Nguyên Thành ai cũng biết Lăng Tiếu là thần dược sư.

Một gã thần dược sư từ Thiên Long địa vực đi tới, hơn nữa còn là thần dược sư trẻ tuổi, hôm nay chỉ mới chín mươi tuổi, còn vài năm mới đủ trăm tuổi, bị nhị điện chủ phong làm khách khanh trưởng lão, cư trú trong điện thành.

Lăng Tiếu xem như dương danh trong Thiên Nguyên Thành, mà danh hiệu của hắn ngày sau sẽ truyền bá khắp Thiên Nguyên địa vực, trở thành thần

tượng của tất cả luyện dược sư trong Thiên Nguyên địa vực.

Trong điện thành có mấy phe phái thần dược sư cũng phái người đi lôi kéo Lăng Tiếu, cũng đồng ý lợi dụ khuyên Lăng Tiếu có thể gia nhập trận doanh của bọn họ, tăng cường thực lực thế lực.

Lăng Tiếu đều khách khí từ chối nhã ý của bọn họ, hắn cầm cớ ngày sau mình sẽ quay về Thiên Long địa vực để bọn họ không nên khuyên hắn gia nhập thế lực, bọn hắn cũng không có biện pháp với Lăng Tiếu.

Trong điện thành mọi người đều vui vẻ vì có thần dược sư mới gia nhập, mà Lăng Tiếu đối đãi người ta nho nhã hữu lễm không có một chút ngạo khí, cho người ta cảm giác hòa ái.

Nhưng mà cũng có người ghen ghét hắn, trong đó có Miêu Thanh Dược là chủ yếu, trong nội tâm của hắn đã sớm xem Lăng Tiếu trở thành đại địch cả đời.

Mặt ngoài Miêu Thanh Dược vẫn nho nhã hữu lễ với người, trầm ổn rộng lượng, nhưng mà hắn thực tế là lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo!

Miêu Thanh Dược và Lăng Tiếu cũng không có thâm cừu đại hận gì, nhưng mà Yên Điệp Kiều đối với Lăng Tiếu có vài phần kính trọng, như vậy đã khiến Miêu Thanh Dược thù hận.

Đối với hắn mà nói đây là mối thù đoạt vợ, hắn muốn trừ Lăng Tiếu cho thống khoái.

Đương nhiên hắn không có khả năng và can đảm tiêu diệt Lăng Tiếu.

Biện pháp tốt nhất là chờ Lăng Tiếu rời khỏi điện thành, lại tiêu diệt Lăng Tiếu là tốt nhất.

Hắn đang chờ cơ hội, hắn muốn tạo kế hoạch mượn đao giết người hoàn mỹ.

Mà Ma Hổ Tông chính là thanh đao nhọn sắc bén của hắn, hắn đang chuẩn bị thật kỹ.

Hắn cảm thấy thanh đao này nhất định sẽ lấy mạng của Lăng Tiếu!

Dược Minh công hội rốt cuộc cũng cử hành luyện đan đại hội cho luyện dược sư trẻ tuổi.

Đến từ các nơi của Thiên Vực, là thần dược sư không được vượt qua năm ngàn tuổi, Dược Minh công hội sẽ thỉnh mời bọn họ tham gia luyện đan đại hội lần này.

Ai có thể chiến thắng sẽ có vinh hạnh gặp mặt ba đại Chí Tôn dược thần.

Cho nên lần này toàn bộ Thiên Vực có ba mươi tên thần dược sư tham gia.

Số lượng này so sánh với luyện dược sư ở các nơi của Thiên Vực là ít tới đáng thương, tỉ lệ cũng chưa tới một phần trăm vạn.

Nhưng mà có thể trong năm ngàn tuổi trở thành Thần Vương, lại đạt tới thần dược sư thì ít càng thêm ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2229 - Bán Nghệ Không Bán Thân. (2)

Có thể trong ngàn năm đạt tới cảnh giới này chỉ có năm sáu người mà thôi, mà trong năm sáu người này càng phải có dược yêu nghiệt thần dược sư.

Luyện đan đại hội này Miêu Thanh Dược cùng với Yên Điệp Kiều cũng sẽ tham dự, bọn họ đại biểu cho vinh dự của Dược Minh công hội, không thể thua các thần dược sư khác.

Trước khi diễn ra đại hội, cấm chế ở bốn phía điện thành mở ra, điện thành nằm trên không của Thiên Nguyên Thành, mọi người trong Thiên Nguyên Thành đều khom lưng cung kính cúi chào nó, trên gương mặt mang theo sùng bái và tôn sùng.

Trong mắt của người dân trong thành, điện thành chính là thần thánh trong lòng bọn họ, là tồn tại chí cao vô thượng mà bọn họ không thể ở lại.

Liêu Dần cùng Phần Tĩnh Lương, Phần Tĩnh Hương cùng đi tới điện thành.

- Tiểu tử Thiên Long Môn kia được thần nữ mời, sớm đi vào trong điện thành rồi, thật sự là quá đáng giận, lần luyện đan đại hội này chúng ta sẽ cho hắn biết lợi hại.

Liêu Dần thập phần tức giận nói ra.

Nửa tháng trước bị Lăng Tiếu làm mất mặt, Liêu Dần vẫn nhớ kỹ mối thù này.

Phần Tĩnh Lương bên cạnh nói:

- Liêu ca nói không sai, chúng ta phải cho người khác biết rõ chúng ta lợi hại.

Ngừng một chút hắn nói:

- Nhưng mà ta nhận được tin tức tiểu tử kia được nhận làm khách khanh trưởng lão, muốn khiến hắn mất mặt không dễ dàng.

- Cái gì, tiểu... Tiểu tử kia đã làm khách khanh trưởng lão rồi, có sai làm hay không, chúng ta cũng chỉ là trưởng lão ngoại môn mà thôi, ngay cả điện thành còn chưa có tư cách đi vào.

Liêu Dần thập phần không công bằng hô lên.

Phần Tĩnh Lương nói:

- Mặc kệ nó, dù sao tất cả mọi người là trưởng lão, ai có thể thu được top ba thì lọt vào mắt của dược thần đại nhân, cho nên lần này ta nhất định phải vào top a, lúc đó có thể trở thành trưởng lão nội môn, tiểu tử kia càng không đáng nhắc tới.

Phần Tĩnh Lương nói lời này mang theo hương vị gạt người, Lăng Tiếu có thể sớm tiến vào điện thành, lại được phong làm khách khanh trưởng lão, người ta nhất định được dược thần tán thành, hắn còn muốn đè người ta một đầu chỉ sợ quá khó khăn.

Trong lòng hai người đầy biệt khuất, cũng biết mặt mũi này khó tìm trở về.

Người của Ma Hổ Tông bị Lăng Tiếu ngăn cản đi vào điện thành, vẫn đang ở lại Thiên Nguyên Thành.

Hôm nay bắt đầu luyện đan đại hội, Khương Đồ bảo Khương Huyễn đi tham

gia luyện đan đại hội này.

- Khương Huyễn, lần này ngươi tuyệt đối không được có vấn đề, bằng không mặt mũi Ma Hổ Tông chúng ta sẽ mất sạch, đám người Thiên Long Môn kia chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng!

Khương Đồ nhìn Khương Huyễn trịnh trọng nhắn nhủ.

Lần trước Khương Huyễn nổi điên khó hiểu, Khương Đồ cảm thấy kỳ quái, nhưng mà hắn không phát hiện Khương Huyễn có bất kỳ dị thường nào, cảm thấy lần trước có khả năng ngoài ý muốn.

Hôm nay là lần cuối cùng, nhất định phải làm ra thành tích tốt, hết sức tranh thủ được ba Chí Tôn dược thần xem trọng, đến lúc đó bọn họ có thể hướng ba người đề thân, gả Yên Điệp Kiều cho Khương Huyễn.

Cho nên Khương Đồ tuyệt không hy vọng Khương Huyễn lại ngoài ý muốn lần nữa.

Khương Huyễn gật đầu, nói:

- Ta tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó!

- Ân, mặc kệ lần luyện đan đại hội này thế nào, nhất định phải tận lực tiêu diệt đám người Thiên Long Môn ở đây, tốt nhất là có thể tiêu diệt Lăng Tiếu này, một khi hắn đứng vững chân trong Dược Minh công hội, khi đó tất cả khó làm.

Khương Đồ nói.

Nghe lời này Khương Huyễn không có tiếp lời của Khương Đồ, hai mắt mang theo ý cười lạnh.

Luyện đan đại hội bắt đầu, Lăng Tiếu ngồi trên bàn tiệc, dù ngồi trong tám tên thần dược sư cuối cùng, nhưng thân phận của hắn khác người ta.

Lần này là bình phán, chủ yếu chính là bình phán phẩm chất đan dược của các thần dược sư luyện ra như thế nào, chấm điểm cho bọn họ, dùng bình phán trình độ mạnh yếu của các thần dược sư.

Đồng thời cũng giám thị đám thần dược sư kia có ăn gian hay không.

Tóm lại Lăng Tiếu ngồi ở chỗ nầy chỉ là bình phán thôi.

Nhưng mà so với lúc trước, lần này khí thế của hắn mạnh hơn lúc tỷ thí nhiều lắm.

Mà Lăng Tiếu cũng là người cao ngạo, hắn cảm thấy mình đã nửa chân bước vào Chí Tôn dược thần, còn đi tham gia tỷ thí của đám người này chính là khi dễ người ta, hắn cảm thấy không ý nghĩa.

Mà Liêu Dần, Phần Tĩnh Lương và người Ma Hổ Tông nhìn thấy Lăng Tiếu ngồi trên trên bàn tiệc bình phán đều ngây ngốc.

Bọn họ biết rõ Lăng Tiếu được Dược Minh công hội phong làm khách khanh trưởng lão, khi ấy bon họ cho rằng Lăng Tiếu thông qua Dược Minh công hội tham gia tỷ thí, chuẩn đồng ý cho hắn gia nhập Dược Minh công hội mà thôi.

Nhưng mà không nghĩ tới Lăng Tiếu không chỉ gia nhập Dược Minh công hội, hơn nữa còn không tham gia tỷ thí lần này.

Đây chứng tỏ là cái gì?

Không cần nói, người ta đã vượt qua trước tất cả những thần dược sư trẻ tuổi

ở đây, đạt đượctư cách bình khởi bình tọa với những lão thần dược sư của Dược Minh công hội rồi, không cần phải tranh đoạt bài danh với bọn họ ở đây.

Cũng từ điểm này thấy được Lăng Tiếu được Dược Minh công hội xem trọng thế nào!

Liêu Dần cùng Phần Tĩnh Lương cảm thấy trái tim giá lạnh, nếu Lăng Tiếu nhắm vào bọn họ, bọn họ có quả ngon ăn sao? Bọn họ chỉ là hai trưởng lão ngoại môn của Dược Minh công hội, địa vị cũng không tính là cao!

Nghĩ đến chỗ nầy bọn họ đang suy nghĩ dù thế nào cũng phải tu bổ quan hệ với Lăng Tiếu mới được.

Người của Ma Hổ Tông cũng giật mình, nhưng cũng không sợ Lăng Tiếu báo thù bọn họ, tối đa chỉ cảm thấy hành động lần này không công mà thôi.

Bọn họ cũng không phải người Thiên Nguyên địa vực, không bị Dược Minh công hội gò bó ở đây.

Nhưng mà muốn tìm mặt mũi trở về là không dễ dàng.

Cả luyện đan đại hội phân thành ba lần tỷ thí, thứ nhất là trong một đống tài liệu dùng tốc độ nhanh nhất lựa ra tài liệu luyện đan, đây là thử trình độ quen thuộc của thần dược sư với đan phương, vừa nhìn thì đơn giản, nhưng đây là khảo thí cơ sở của mỗi người; thứ hai chính là so đấu khả năng khống hỏa, xem ai khống hỏa càng tinh diệu hơn, ít chướng ngại hơn, ai khống hỏa chuẩn xác nhất sẽ vượt lên trước, từ đó có thể thấy được năng lực khống chế của thần dược sư; cuối cùng mới là so đấu đan dược chỉ định, luyện chế thần đan hoàn mỹ nhất, lúc này mới là điểm quan trọng nhất!

Có thể thông qua ba hạng tỷ thí này lại thi đấu định ra khôi thủ, hạng hai,

hạng ba, các bài danh khác chẳng quan tâm.

Trải qua ba lần tỷ thí, Yên Điệp Kiều là đệ tử thân truyền của ba đại Chí Tôn dược thần, nhất cử đoạt khôi thủ, bài danh thứ hai rơi vào Thiên Tước địa vực Viêm tộc là thần dược sư chưa ddure ngàn tuổi Viêm Dương; bài danh thứ ba mới là Miêu Thanh Dược; mà Khương Huyễn chỉ đứng ngoài ba vị trí này, xếp hạng thứ tư; Phần Tĩnh Lương thành tích trung đẳng, mà Liêu Dần quá kém, luyện chế ra một bán thần đan cặn bã

Trong vài ngày này Lăng Tiếu cùng Quan Hạ ngồi gần nhau, bọn họ nói chuyện tâm đầu ý hợp.

Quan Hạ biết cách làm người, ngược lại không có đưa ra ý lôi kéo Lăng Tiếu, chỉ trở thành bạn vong niên, xem hắn như bằng hữu thân thiết bình thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2230 - Bình Phán Một Lần.

Lăng Tiếu cũng từ trong miệng Quan Hạ biết được không ít tình huống khó tin của Dược Minh công hội.

Trong lòng của hắn cũng có vài phần hảo cảm với Quan Hạ, nói không được ngày sau còn nhờ Quan Hạ này đấy.

Luyện đan đại hội kết thúc, thủ tịch bình phán trưởng lão Đằng Cổ Kỳ ban thưởng cho ba người đứng đầu, những thần dược sư khác được ban thưởng một ít thần tài.

Mà Viêm Dương và Khương Huyễn được thông tri đi gặp tam điện chủ Trác Hưng Hồng.

Lúc này khiến những thần dược sư khác hâm mộ!

Nhưng mà Viêm Dương cùng Khương Huyễn hai người có thể gặp Trác Hưng Hồng cũng không cảm thấy kích động gì, bởi vì sư phụ của bọn họ cũng là Chí Tôn dược thần, bọn bọn bái kiến Trác Hưng Hồng chỉ là làm cho phải phép mà thôi.

Mà Yên Điệp Kiều là nữ thần trong lòng của các nam nhân, ai cũng mơ tưởng cưới được nữ nhân tài sắc vẹn toàn này.

Khương Huyễn thì bị Lăng Tiếu khống chế, hắn đối mặt Trác Hưng Hồng cũng ứng phó qua chuyện, cũng không có đề cập chuyện liên hôn.

Mà Viêm Dương đi thẳng vào vấn đề.

Phải biết rằng Viêm tộc là một cổ tộc, thực lực cường đại không tầm thường, có thể phân cao thấp với Kim tộc, Ma Hổ tộc, bọn họ sống ở Thiên Tước địa vực, tộc nhân khống hỏa làm chủ yếu, có không ít tộc nhân là luyện dược sư, mà viêm tộc lão tổ chính là Chí Tôn dược thần hàng thật giá thạt, Viêm Dương được hắn chỉ điểm mới có thể ở tuổi này đi tới bước này.

Hắn một lô thần đan luyện ra hai viên, thực lực có thể so sánh với Yên Điệp Kiều, còn mạnh hơn Miêu Thanh Dược một trù.

Viêm Dương cũng tự nhận mình có đủ tiền vốn cưới Yên Điệp Kiều, Viêm tộc cùng Dược Minh công hội liên minh là cường cường liên thủ.

Về phần kết quả đề thân, Lăng Tiếu từ Khương Huyễn biết được Trác Hưng Hồng đúng là rất thưởng thức Viêm Dương, hơn nữa Viêm tộc xác thực cũng có thể kết thân với Dược Minh công hội bọn họ, quyết định tạm thời để Viêm Dương lưu lại, để hắn và Yên Điệp Kiều có dịp quen biết.

Về phần có thể nắm được tâm hồn thiếu nữ của Yên Điệp Kiều hay không phải xem bổn sự của Viêm Dương.

Trác Hưng Hồng tiếp kiến hai người xong, cũng tiếp kiến Lăng Tiếu một lần.

Trác Hưng Hồng từ trong miệng nhị sư huynh biết được Lăng Tiếu tồn tại, nghe nhị sư huynh khen hắn không dứt miệng, cho nên hắn cũng có tâm khảo thí Lăng Tiếu.

Kết quả Trác Hưng Hồng cũng bị những lập luận và kiến giải về luyện đan thuật của Lăng Tiếu chinh phục, cũng nhận định như nhị sư huynh với Lăng Tiếu, càng tán thành Lăng Tiếu cực cao.

Lăng Tiếu đã thấy qua Chí Tôn dược thần lão nhị và lão tam, về phần lão đại Sư Thượng Dương là đệ nhất nhân của Thiên Vực thì chưa từng gặp qua.

Đây không phải nói vũ lực của hắn mạnh nhất, mà là trình độ luyện đan của hắn, trong Thiên Vực này có Chí Tôn dược thần, nhưng mà hắn là đệ nhất.

Nếu không có Sư Thượng Dương, Dược Minh công hội tuyệt đối phát triển không được quy mô như hiện tại, bởi vì hắn là nhân vật sống từ cận cổ tới nay.

Thực lực của hắn đã sớm đạt tới Chí Tôn cao giai, trên Chí Tôn bảng hắn vẫn là nhân vật nổi danh luyện đan nhất. Mà đạt tới Chí Tôn cao giai cũng không phải dễ dàng.

Đây là đệ nhất nhân thần tượng của các luyện dược sư, cũng là người mà các dược thần khác tôn sùng.

Nhưng mà vị dược thần đệ nhất nhân này trừ khi người trong công hội gặp được hắn ra, những người khác muốn gặp hắn là không có khả năng, hắn nhiều năm qua đã không quan tâm thế sự.

Bây giờ tất cả sự vụ là do Liên Hạo Công và Trác Hưng Hồng hai người xử lý, mà hai người bọn họ cũng phóng quyền cho những thần dược sư dưới trướng, bọn họ chỉ xử lý một ít đại sự mà thôi.

Lăng Tiếu cũng không phải là không gặp được Sư Thượng Dương, nhưng nếu hắn chỉ vì trao đổi với đệ nhất nhân của Thiên Vực thì không cần, hắn chỉ xem chênh lệch của đối phương với truyền thừa dược thần của hắn chênh lệch như thế nào mà thôi.

Lăng Tiếu từ biệt Trác Hưng Hồng xong liền đi tới nơi bán đấu giá của công hội.

Trình độ long trọng của bán đấu giá này rất cao, đây là bán đấu giá nhắm vào các đại thế lực của Thiên Vực, những Thần Vương bình thường không có tư

cách đi vào.

Thần vật bọn họ đấu giá có giá trị liên thành, không có đủ hậu đài, muốn từ chỗ này mua được thần vật là không có khả năng.

Hơn nữa lần bán đấu giá này hơn hẳn các lần bán đấu giá trước đó, nó cũng không có chỗ ngồi tập trung, nó có các gian phòng riêng biệt, bán đấu giá lần này có kiến trúc hình tròn, trung ương mở rộng ra, phía trên chỉ có đấu giá sư và bồi bàn chuyên mang các vật phẩm đấu giá lên mà thôi, cửa sổ bốn phía bị lực lượng cách tuyệt, không nhìn thấy bên trong, đây là sương phòng chuyên dùng cho đấu giá, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng tám mươi sương phòng, cũng chỉ cung cấp cho bốn trăm thế lực hoặc là nhân vật nào đó đi vào mua sắm thần vật mà thôi, hơn nữa ai bán thần vật cũng không cần lo lắng bị phát hiện, cũng không cần sợ bị người ta nhìn chằm chằm vào, miễn cho lúc đi ra bị người khác cướp giết.

Cho nên thế lực bán đấu giá trong này cũng không cần lo lắng mà kêu giá, không cần sợ bị người khác ghi hận!

Lăng Tiếu thân là khách khanh trưởng lão, muốn có được một bao sương cũng không khó khăn gì.

Trong đấu giá hội cũng có bao sương chuyên dùng cho người của mình.

Vị trí này bình thường sẽ không mở ra cho người nào khác, cho nên cũng không ai dùng tới, tiện nghi cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đi vào bao sương thì lập tức phát hiện ra đám người Ma Hổ Tông.

Hiển nhiên bọn họ không biết đám người Lăng Phi đã lặng lẽ quay về Thiên Long địa vực rồi.

Lăng Tiếu khống chế Khương Huyễn cho nên nắm tung tích đám người Ma Hổ Tông rõ như lòng bàn tay, biết rõ tặc tâm của đám người này còn chưa chết.

- Đợi sau khi đấu giá xong cũng là lúc lấy mạng của các ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh trong lòng.

Người khác muốn tính toán hắn, hắn cũng tính toán người khác trong lòng, hơn nữa hắn biết rõ kế hoạch của người ta, người khác thì không biết hắn làm gì, đây chính là đầu cơ.

Bán đấu giá bắt đầu, một mỹ phụ đi vào trung ương bán đấu giá.

Mỹ phụ này ăn mặc bạo lộ, dáng người lung linh hấp dẫn nhiều tặc nhãn ở các bao sương, mỹ phụ này phát tác khí cơ băng cơ ngọc cốt, hấp dẫn vô tận, mà đôi mắt xuân thủy dễ thương của nàng càng khiến nhiều người ưa thích.

Nàng chính là sủng tỳ của Miêu Thanh Dược, Sầm Xuân Hoa, thực lực Thần Vương thấp giai.

Do nàng tới chủ trì đấu giá xác thật rất thích hợp, nàng cũng kíp nổ toàn trường.

Từng kiện thần vật khiến Thần Vương cao giai đỏ mắt xuất hiện trước mặt mọi người, rất nhiều thế lực cũng gọi giá.

Trong bán đấu giá này cạnh tranh rất kịch liệt.

Lăng Tiếu nhìn thấy rất nhiều đồ vật quý trọng, có ra tay vài lần nhưng không có đạt được.

Mặc dù hắn tương đối giàu có, nhưng mà trong mắt đại thế lực thì chưa đủ.

Đương nhiên chủ yếu là hắn trả giá không quá lớn, lại không gặp được đồ vật động tâm chân chính.

Quả nhiên không bao lâu ba gốc nguyệt hồn thần thảo cao cấp xuất hiện khiến hắn kinh hỉ không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2231 - Ngũ Thải Thần Thiên Thạch. (1)

Đây là thần thảo nhắm vào thần hồn rất khó gặp, cho dù là bán Thủy Thần cũng cực độ cần nó, nó rất trân quý.

Lăng Tiếu tham dư đấu giá kịch liệt, hắn thề phải có nguyệt hồn thần thảo.

Trải qua cạnh tranh, hắn cuối cùng vẫn trả giá cao hơn mọi người và đạt được thần thảo.

Phía sau có không ít thần vật kỳ dị, thậm chí ngay cả thần vật Chí Tôn cũng xuất hiện, bán đấu giá tới mức này đã đạt tới hi vọng của nhiều người.

Lăng Tiếu cũng tham dự đấu giá, nhưng sau đó chỉ cầm được một gốc Chí Tôn thần thảo, cái giá cũng quá xa xỉ.

Đến cuối cùng thần vật Chí Tôn áp trục cũng xuất hiện, giá trị đấu giá kinh người.

Sau ki Chí Tôn Thần Đan xuất hiện thì xuất hiện cục diện cực nóng, cái giá còn cao hơn lúc Lăng Tiếu mua rất nhiều, tuyệt đối không phải thế lực bình thường cầm được.

Lăng Tiếu nghĩ tới Chí Tôn Thần Đan chính là vật cuối cùng, không nghĩ đến lúc này còn xuất hiện thần vật Chí Tôn mà Lăng Tiếu nhất định phải có được.

- Kế tiếp chính là thần vật cuối cùng, mọi người trước tiên xem nó là cái gì a!

Sầm Xuân Hoa lúc này ném mị nhãn với bao sương các hướng, hai tay vỗ một cái, bồi bàn mang vật phẩm lên.

Sau đó bồi bàn kéo khăn che thần vật ra, một hào quang năm màu xuất hiện, hào quang này thu hút ánh mắt của người trong các bao sương.

Lúc bọn họ nhìn rõ thần vật là thứ gì đều không nhịn được kinh hô lên.

- Này... Đây chẳng phải là Ngũ Thải Thần Thiên Thạch sao, nó... Vì sao nó bị lấy ra đấu giá?

- Không sai, đây tuyệt đối là Ngũ Thải Thần Thiên Thạch chỉ có trong kết giới ngũ hành, là thần vật trấn tông a, không ngờ có người mang ra đấu giá, đúng là không ngờ được.

- Chỉ sợ cái giá không thấp đâu, thủ bút thật lớn, cũng không biết có chụp nó được không.

- Hảo hảo, này Ngũ Thải Thần Thiên Thạch dù chúng ta tiêu sạch thần tinh cũng phải có được, nhanh đấu giá đi.

Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, đây là thần vật chỉ có trong kết giới ngũ hành bên ngoài hư không mới có, cũng vô cùng hiếm thấy.

Một khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch dùng trấn giữ đại thế tông môn, ngưng tụ lực lượng ngũ hành, khiến cho thiên địa linh khí, lực lượng bổn nguyên trong tông minh nồng đậm và tinh thuần hơn cả tụ nguyên trận nhiều lắm.

Đối với siêu cấp thế lực mà nói, bọn họ đều mơ ước có được một khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, chỉ cần có được nó, có thể giúp số lượng Thần Vương của bọn họ tăng nhiều, có thể khiến thực lực của bọn họ tăng lên

nhanh hơn.

Nó trừ có tác dụng này ra, còn có một công dụng khác khiến Chí Tôn cũng phải động tâm.

Nó có thể đơn độc hấp thu một loại lực lượng thủy nguyên, tăng cường thần lực.

Phải biết rằng một khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch có thể giúp năm Chí Tôn thuộc tính khác nhau hấp thu lực lượng cho mình.

Mỗi một Chí Tôn muốn tăng chút lực lượng rất khó khăn, cần trải qua thời gian cực kỳ lâu dài, mà Ngũ Thải Thần Thiên Thạch này với Chí Tôn mà nói là đại bổ vật..

Nhưng mà khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch này cũng không phải rất lớn, lực lượng của nó không phải quá nhiều.

Nhưng đối với Lăng Tiếu muốn đột phá Chí Tôn mà nói, nó là thần vật thích hợp giúp hắn đột phá lên Chí Tôn, nếu không có khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch này, hắn không biết phải mất bao nhiêu năm mới đạt tới Chí Tôn đấy.

Cho nên dù hắn phải vận dụng bảo tàng của Hồn Phong chỗ cũng phải cầm được khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch này.

- Nếu tất cả mọi người biết nó là Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, vậy bắt đầu bán đấu giá a, giá khởi điểm một trăm tỷ thần tinh, mỗi lần tăng giá không thấp hơn mười tỷ thần tinh!

Sầm Xuân Hoa hét lên.

Một trăm tỷ thần tinh đối với giá trị của Ngũ Thải Thần Thiên Thạch mà nói

là thấp, nhưng đây chỉ là bắt đầu đấu giá mà thôi.

Âm thanh của Sầm Xuân Hoa vừa dứt thì có người ra giá.

- Ta ra một trăm năm mươi tỷ!

Thoáng cái tăng thêm năm mươi tỷ thàn tinh, đây tuyệt đối là đại thủ bút.

Sau đó có những người khác cũng ra giá, giá cách không ngừng tăng lên.

Lăng Tiếu cũng cảm thấy da đầu run lên, nếu như hắn cá nhân lấy ra một trăm tỷ thần tinh không có vấn đề gì.

Nhưng mà qua một lát đã là vài trăm tỷ thần tinh, đây đã vượt qua cái giá của Chí Tôn Thần Đan rồi.

Sau khi đạt tới ba trăm tỷ thần tinh, âm thanh tranh giá giảm nhiều, có thể thấy nhiều thế lực dừng bước.

Sau khi cái giá lên tới ba trăm năm mươi tỷ thần tinh, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng ra giá, hắn nâng giá lên bốn trăm tỷ thần tinh, bộ dáng nhất định phải có được.

- Ai tranh với bản cung, vậy phóng ngựa tới đi!

Lăng Tiếu quát lên trong lòng.

Hắn muốn đột phá trở thành Chí Tôn cũng có thể dùng Chí Tôn Thần Đan, nhưng mà Lăng Tiếu lại không muốn, dùng đan dược trùng kích sẽ ảnh hưởng tới căn cơ.

Mà Ngũ Thải Thần Thiên Thạch thì khác, nó chính là lực lượng bổn nguyên

nhất, căn bản sẽ không có tạp chất gì, là thật vật rất tốt cho việc đột phá Chí Tôn.

Chỉ cần có thể trùng kích Chí Tôn, dù giao ra bao nhiêu hắn cũng cảm thấy đáng giá.

Đến lúc đó dựa vào lực lượng của hắn trám số thần tinh này không thành vấn đè.

Bốn trăm tỷ thần tinh thực sự không phải là đỉnh, tiếp theo vẫn có người nâng giá.

Cuối cùng Lăng Tiếu hung ác một lần từ bốn trăm bốn mươi tỷ thần tinh tăng lên sấu trăm tỷ thần tinh.

Cái giá này đã vượt qua Chí Tôn Thần Đan rồi.

- Đúng là kẻ điên, sáu trăm tỷ thần tinh cũng có thể làm thành thần tinh đại trận, cũng đủ giúp mấy chục Thần Vương hấp thu tiến giai, cho dù là Chí Tôn chậm rãi luyện hóa cũng tăng lên không ít thực lực, hắn đúng là cam lòng xuất ra a!

Người trong một bao sương mắng.

- Cũng không phải thế, Ngũ Thải Thần Thiên Thạch này quá nhỏ, căn bản không đáng sáu trăm tỷ thần tinh, tính toán không tranh!

Thu được Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, Lăng Tiếu mừng như điên!

Hắn có năng lượng kết tinh của nguyên thủy thú, cũng là thần thái Chí Tôn, nhưng mà có Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, chỉ cần hắn chậm rãi luyện hóa nó, hắn đạt tới Chí Tôn nằm trong tầm tay!

Nếu như chỉ có thủy nguyên kết tinh dùng hấp thu năng lượng, chỉ sợ tối đa chỉ có thể đạt tới bán Thủy Thần mà thôi, bây giờ có được Ngũ Thải Thần Thiên Thạch thì hắn có thể nhảy lên Chí Tôn chính thức.

Mà thực lực chân thân đã đạt tới Thần Vương đỉnh phong, mà thần hồn của hắn đạt tới bán Thủy Thần, cơ sở có thể nói là vững chắc.

- Xuất huyết nhiều, đúng là xuất huyết nhiều, nhưng cũng đáng được!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, hắn cảm ứng lực lượng mênh mông bên trong, hắn hận không thể hấp thu lực lượng của nó.

Lăng Tiếu cũng không có lo lắng, thu hồi nó lại, sau khi mọi người đã rời đi hắn mới đi ra ngoài.

Hắn chưa đi được bao xa đã có người gọi hắn lại.

- Lăng trưởng lão xin dừng bước.

Lăng Tiếu khẩn trương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Miêu Thanh Dược cùng Sầm Xuân Hoa đi về phía hắn.

Lăng Tiếu nhìn Miêu Thanh Dược hơi chắp tay, nói:

- Thì ra là Miêu trưởng lão, không biết có chuyện gì?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2232 - Ngũ Thải Thần Thiên Thạch. (2)

Mới thu được Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, Lăng Tiếu có chút lo lắng có người cướp của mình, hắn cũng cảnh giác...

Chỗ này là trong điện thành, không ai dám làm càn ở đây.

- Có đại sự gì không, nhưng mà ta biết rõ Lăng trưởng lão mới tới Thiên Nguyên địa vực, muốn mời Lăng trưởng lão đi thăm thú một chút, ngươi có khả năng không biết sơn mạch bên ngoài Thiên Nguyên Thành của chúng ta, chỗ đó có không ít thần tài, qua hai ngày nữa chúng ta mang theo đám đệ tử lịch lãm, đến lúc đó ra và Sầm sư muội đều đi, không biết Lăng trưởng lão có nhã hứng đi hay không?

Miêu Thanh Dược nhiệt tình nói ra.

Sầm Xuân Hoa sóng mắt lưu chuyển, nói:

- Chúng ta năm nay thay những người kia, thuận tiện đi tìm một ít thần tài, chỗ đó thường xuyên xuất hiện thần tài cao giai.

Sầm Xuân Hoa sóng mắt lưu chuyển, càng không ngừng xem xét Lăng Tiếu, trong nội tâm xuân phong đại phóng.

- Tiểu gia hỏa thật tuấn tú, so với Miêu sư huynh còn có mị lực hơn, khó trách Yên sư muội động tâm a.

- Như vậy à? Nếu Miêu trưởng lão đã mời, vậy ta cũng đi một chút!

Lăng Tiếu nói ra.

Hắn có thể cảm giác được này Miêu Thanh Dược có cảm xúc bất mãn với hắn, không quản hắn che dấu tốt thế nào, nhưng mà ánh mắt đầy hận ý không cách nào che dấu được

Hắn thân làm Thần Vương đỉnh phong, có thực lực bán Thủy Thần, cũng không sợ Miêu Thanh Dược chơi hoa chiêu gì đó.

- Vậy là tốt rồi!

Miêu Thanh Dược vui vẻ nói.

- Ân, ta mới gia nhập công tự nhiên cũng nên làm việc thay công hội!

Lăng Tiếu cười nhạt.

- Lăng trưởng lão nói đúng, xem ra sau này chúng ta nên thân cận nhiều!

Miêu Thanh Dược cười nói.

Hai người lại bàn vài câu sau đó rời đi.

Lăng Tiếu trở về phòng của mình, cười lạnh nói:

- Hy vọng ngươi không nên sai lầm, bằng không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Miêu Thanh Dược nhìn bóng lưng Lăng Tiếu rời đi thì hung ác nói thầm:

- Muốn trách thì trách ngươi quá không thức thời, vài ngày sau chính là ngày

chết của ngươi!\

Hắn ngừng một chút nói thêm:

- Thật sự là đáng tiếc, thần dược sư trẻ tuổi như thế, còn là Thiên Thần Vương!

- Hắn chết còn chưa hết tội, ai bảo hắn dám nhắm vào Yên sư muội của Miêu sư huynh chứ!

Sầm Xuân Hoa phụ họa.

Miêu Thanh Dược không tiếp lời, mà là nói:

- Đợi người của Ma Hổ Tông nhìn thấy ta, tiểu tử kia có chết hay không còn phải xem bọn họ có năng lực thế nào đã.

Miêu Thanh Dược muốn thi triển độc kế mượn đao giết người với Lăng Tiếu, nhưng mà hắn vẫn không tìm được thanh đao tốt.

Hai ngày trôi qua thật nhanh, Miêu Thanh Dược xác thật đã triệu tập một đám đệ tử đi ra lịch lãm

Đệ tử lịch lãm không phải là đại sự gì, mỗi một thần dược sư đều có quyền lợi ném bọn họ đi ra ngoài, khiến bọn họ tăng cường năng lực chiến đấu của mình lên, tìm một ít linh thảo, gia tăng kinh nghiệm sinh tồn.

Nhưng mà luyện dược sư dù sao lấy luyện đan làm chủ yếu, nhưng mà vẫn phải tăng thực lực làm chủ yếu, tăng cường thực lực mới luyện đan dược cao hơn.

Nhưng ma trong rất nhiều đệ tử thực lực đều còn phi thường yếu, chỉ có thể

đi vào sơn mạch rèn luyện.

Nhưng mà tình huống bình thường những hộ vệ Thánh Hoàng chủ trì là được, thế nhưng mà Miêu Thanh Dược lại dẫn Sầm Xuân Hoa và vài tên Thần Vương trưởng lão đi theo.

Những đệ tử này được sủng ái mà lo sợ, bọn họ hy vọng nếu được Miêu Thanh Dược nhìn trúng và thu làm đồ đệ mới tốt

Miêu Thanh Dược chính là nhân vật thứ hai trong thế hệ này, còn là thần dược sư đấy.

Về phần Lăng Tiếu, rất nhiều đệ tử không biết, bằng không bọn họ khẳng định hy vọng được Lăng Tiếu nhìn trúng.

- Lăng trưởng lão, vừa tới Thiên Nguyên địa vực, về sau nói không chừng còn phải ở dài dài, cũng nên làm quen chung quanh một chút.

Miêu Thanh Dược tới gần Lăng Tiếu và nói ra.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Miêu trưởng lão nói đúng, xác thực đáng làm quen mới tốt, nhưng mà theo ta biết thần thảo bên ngoài Vạn Phong sơn mạch thần đã sớm bị tiền nhân thu rất nhiều rồi, càng không nghe nói có thần thảo cao giai.

Miêu Thanh Dược và Sầm Xuân Hoa thần sắc biến đổi, Miêu Thanh Dược vội vã che giấu cười to, nói:

- Những người kia chỉ là vô tri phán bừa, vực thẳm của Vạn Phong sơn mạch có không ít thần thảo cao giai, chẳng lẽ ta còn lừa ngươi sao?

- Ha ha, ta cũng cảm thấy Miêu sư huynh nói không sai!

Lăng Tiếu đầy thâm ý nhìn qua Miêu Thanh Dược.

Miêu Thanh Dược bị Lăng Tiếu nhìn thì lông tơ dựng đứng, trong lòng của hắn hoài nghi kế hoạch của mình có phỉa bị Lăng Tiếu đoán ra hay không.

Hắn vội vã tìm lấy cớ nói chuyện với Sầm Xuân Hoa.

Miêu Thanh Dược không hiểu sao có cảm giác tâm thần bất định, hắn cảm thấy ánh mắt của Lăng Tiếu quá sắc bén.

Nếu Lăng Tiếu biết rõ kế hoạch tiêu của hắn, vậy tại sao chưa ra tay?

Nghĩ đến chỗ nầy Miêu Thanh Dược đại định, vội vã tìm kế thoát thân, miễn cho phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì được không bù mất.

Vạn Phong sơn mạch nằm cách Thiên Nguyên Thành không xa, dùng thực lực Thần Vương của Lăng Tiếu cũng phải bay hai ngày mới tới.

Nhưng mà bọn họ hộ tống đệ tử, cho nên phải bay nửa tháng mới tới Vạn Phong sơn mạch.

Sở dĩ sơn mạch này gọi là Vạn Phong sơn mạch, không cần nói đúng cũng bởi vì nơi này có cây cối ngàn năm vạn năm trở lên, có rất nhiều cây cao vạn mét.

Những cây cối này là tài liệu kiến trúc thượng đẳng, cũng là tài liệu luyện chế linh khí cao giai.

Đám người Lăng Tiếu đi tới nơi này và nhìn qua chung quanh, nhìn thấy rừng cây hùng vĩ, núi non chập trùng, càng có thác nước tráng lệ.

Miêu Thanh Dược bảo những đệ tử này đi ra lịch luyện, sau đó mang theo Lăng Tiếu đi vào vực thẳm.

- Tốt, chúng ta chia nhau ra tìm thần thảo, bằng không cùng tìm được thần thảo thì không thể phân phối!

Miêu Thanh Dược đề nghị.

Sầm Xuân Hoa phụ họa.

- Không sai, nếu tìm được thần thảo, phân phối không đồng đều, tổn thương hòa khí thì không hay, chúng ta chia tách nhau ra, bằng thủ đoạn của mình đi, nếu ai không tìm được thần thảo cứ về trước, dù sao Lăng trưởng lão cũng biết được quay về, những đệ tử kia có người chiếu khán nên không cần lo lắng.

Lăng Tiếu có chút khó xử nói:

- Vậy không tốt, vạn nhất gặp gỡ thánh thú cao giai thì làm thế nào? Thực lực của ta mạnh hơn các ngươi, ta có thể chiếu cố an nguy của các ngươi, chia tách nhau ra thì khó giúp đỡ lắm, ta thấy ta vẫn nên đi cùng các ngươi đi, đến lúc đó tìm được thần thảo cứ chia các ngươi phần nhiều.

Lăng Tiếu làm sao không biết bọn này muốn chạy, hắn làm sao cho hai kẻ này được như nguyện chứ.

Miêu Thanh Dược vội vã nói:

- Vậy thì không cần, chúng ta dù đánh nhau không bằng Lăng trưởng lão nhưng tự tin vẫn có thể bảo vệ được mình, huống chi chúng ta tương đối quen thuộc địa hình của Vạn Phong sơn mạch! Vẫn nên chia ra mới tốt!

- Đúng vậy, nếu Lăng trưởng lão lo lắng, ta và Miêu sư huynh đi cùng nhau, như vậy cũng dễ chiếu cố nhau, Lăng trưởng lão ngươi thấy thế nào?

Sầm Xuân Hoa phụ họa.

- Như vậy ah... Ta không quá hiểu về Vạn Phong sơn mạch này, không biết thần thảo bao nhiêu! Nếu không ta trở về hộ pháp cho đám đệ tử đi, dù sao thần thảo trở về mua là được!

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc khó lựa chọn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2233 - Xem Ta Chơi Với Các Ngươi Thế Nào.

Miêu Thanh Dược thì lo lắng, nếu Lăng Tiếu thật làm vậy, kế hoạch của hắn không phải sôi hỏng bỏng không sao?

- Lăng trưởng lão đã tới rồi, cũng không thể trở về như vậy, ta nghe nói ở đằng kia có người tìm thấy thần thảo cao giai, có hỏa diễm thánh thú thập giai bảo vệ, người bình thường không có biện pháp lấy nó tới tay!

Miêu Thanh Dược chỉ vào một hướng của vực thẳm.

Hắn muốn lợi dụng thần thảo dẫn Lăng Tiếu đi tìm, đây là kế của hắn!

Lăng Tiếu cũng không nói nhiều với chúng, làm ra thần sắc do dợ.

- Tốt, ta sẽ đi tìm thần thảo, hai ngươi cẩn thận một chút, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta trở về cũng khó bàn giao.

- Lăng trưởng lão ngươi yên tâm đi, chúng ta sẽ không có việc gì đâu!

Miêu Thanh Dược vội vã nói.

- Đúng vậy a, chúng ta tới đây nhiều lần rồi, Lăng trưởng lão đại khái cứ yên tam tìm thần thảo!

Sầm Xuân Hoa nói.

Ai biết Lăng Tiếu nói một câu:

- Không bằng Miêu trưởng lão mang ta đi đi, nếu quả thật có thần thảo thì ta sẽ phân cho ngươi!

Miêu Thanh Dược nói một câu:

- Lăng trưởng lão nên đi tìm đi, ta muốn đi tìm thần thảo mình cần.

Nói xong hắn không nói nhiều với Lăng Tiếu cái gì, vội vã bay ra ngoài thật nhanh.

Sầm Xuân Hoa không chậm, nhìn Lăng Tiếu cười cười, cũng lập tức đuổi theo Miêu Thanh Dược.

- Trước tha các ngươi một mạng, lúc sau cho các ngươi đẹp mặt!

Lăng Tiếu nhìn bóng lưng hai người rời đi thì cười lạnh nói một câu.

Lăng Tiếu có nội gian Khương Huyễn, hắn nắm rõ hành tung người Ma Hổ Tông như lòng bàn tay.

Mà Miêu Thanh Dược cùng Ma Hổ Tông thương lượng cái gì thì Lăng Tiếu sớm đã biết rõ.

Hắn dám theo Miêu Thanh Dược đến đây đương nhiên là có chuẩn bị tốt.

Người khác muốn giết hắn, hắn làm sao không muốn tiêu diệt địch nhân tiềm ẩn chứ.

Lăng Tiếu cũng không có bay về phía Miêu Thanh Dược chỉ, hắn đáp xuống một ngọn núi, bắt đầu cảm giác Khương Huyễn tồn tại, cũng ra chỉ thị cho Khương Huyễn tiến hành hành động phản kích.

Xem ra lần này đùa bỡn lớn rồi!

Người của Ma Hổ Tông còn tiến vào Vạn Phong sơn mạch sớm hơn đám người Lăng Tiếu.

Bọn họ chỉ ẩn nấp khí tức, ẩn nấp thân hình, người bình thường không cách nào nhìn thấy bọn họ.

Khương Đồ cùng Miêu Thanh Dược lại truyền âm thạch nói chuyện với nhau, bọn họ nói rõ phương hướng của đối phương cho nhau biết.

Miêu Thanh Dược truyền âm cho Khương Đồ thì Khương Đồ lập tức ra lệnh cho người khác một tiếng, chuẩn bị đi giết Lăng Tiếu.

Trước đây bọn họ từ trong miệng Miêu Thanh Dược biết được đám người Lăng Phi nhân lúc mọi người tham gia luyện đan đại hội quay về Thiên Long địa vực rồi.

Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy phi thường đáng tiếc, bằng không nhất định phải lấy đám người Lăng Phi tiết hận!

Hôm nay đám người Lăng Phi không ở đây, vậy thì Lăng Tiếu trở thành đối tượng trọng yếu của bọn họ.

Bằng không Dược Minh công hội và Thiên Long Môn sau khi trở thành minh hữu, đối với Ma Hổ Tông bọn họ là chuyện không tốt.

- Đồ trưởng lão, Lăng Tiếu đã đến, trước tiên không cần lo lắng, ta cảm thấy có một diệu kế tốt hơn!

Khương Huyễn nói.

Khương Đồ lạ lùng địa nhìn Khương Huyễn nói

- Có diệu kế gì, ngươi nói xem!

- Đầu tiên chúng ta tiêu diệt Lăng Tiếu là có thể tiết hận, giảm thiểu một thần dược sư trẻ tuổi xuất sắc của Thiên Long Môn, nhất định là cần thiết, nhưng mà Thiên Long Môn thì khẳng định đoán được chúng ta làm, đến lúc đó miễn không được hai tông đại chiến, ta có một kế người Thiên Long Môn không hoài nghi lên chúng ta, lại có thể khiến Dược Minh công hội ghi hận Thiên Long Môn đấy!

Khương Huyễn nói.

- Úc, ngươi nhanh nói xem!

Khương Đồ hứng thú tăng nhiều.

Những người khác cũng có thần sắc hiếu kỳ, hiển nhiên là đồng ý với đề nghị này.

Khương Huyễn nói:

- Chúng ta trước tiên nên tiêu diệt Miêu Thanh Dược, lại giá họa cho Lăng Tiếu, như thế Dược Minh công hội cùng Thiên Long Môn nhất định thề bất lưỡng lập, ta biết rõ Miêu Thanh Dược là thủ tịch đệ tử của tam điện chủ Trác Văn Hồng, nếu đệ tử của hắn gặp chuyện không may, quả quyết sẽ không làm ngơ.

Người ở đây kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới kế sách thần kỳ của Khương Huyễn chính là tính toán lên người hợp tác với bọn họ.

- Khả năng có chút mạo hiểm ah!

Khương Đồ có chút nghi ngại nói.

Nếu như người ta điều tra ra hung thủ thật sự, biện pháp này quá mạo hiểm, hắn sợ kế hoạch không thành, ngược lại đắc tội Dược Minh công hội thì không xong.

- Chuyện này không có khả năng, chúng ta phái một người giả mạo dáng vẻ của Lăng Tiếu và sau đó diệt sát tên đó đi, cho dù Chí Tôn muốn truy tra cũng không dễ dàng, huống chi tới lúc đó chúng ta giải quyết Lăng Tiếu, chế tạo hiện trường giả bọn họ tiêu diệt nhau, vậy bảo đảm an toàn!

Khương Huyễn nói tiếp.

Khương Đồ có chút động tâm! Người của Ma Hổ Tông bọn họ đều là tâm ngoan thủ lạt, nhưng không có nghĩa là bọn họ không dám xuống tay với Dược Minh công hội.

Mấu chốt là giảm thiểu rủi ro xuống thấp nhất.

Lúc này có người lên tiếng, nói:

- Ta cảm thấy Khương Huyễn nói có lý, dù sao Miêu Thanh Dược muốn Lăng Tiếu chết, hwans bị Lăng Tiếu tiêu diệt cũng không có gì ngoài ý muốn, đến lúc đó chỉ cần chúng ta biến mất một ít vết tích, không ai biết chúng ta làm, vậy có thể an toàn rồi.

- Đúng vậy, Đồ trưởng lão, cách này tốt lắm, không nên bỏ qua!

Khương Huyễn tiếp theo khuyên bảo.

Khương Đồ do dự một chút và nói:

- Tốt, vậy làm theo ngươi nói đi, nhưng mà làm không chê vào đâu được, tuyệt đối không thể lưu lại chút manh mối nào!

Khương Huyễn nói biện pháp này quá hấp dẫn.

Một khi thành công, có thể khiến Thiên Long Môn cùng Dược Minh công hội sinh ra quan hệ đối địch, đến lúc đó hai đại thế lực tương tranh đều sẽ tiêu giảm thực lực của bọn họ, đối với Ma Hổ Tông bọn họ mà nói đây là chuyện tốt.

Người của Ma Hổ Tông sau khi trải qua thương nghị với nhau, phái một gã Thần Vương đỉnh phong giả thành Lăng Tiếu, cho hắn tiến lên tập sát Miêu Thanh Dược.

- Nhớ là chỉ được thành công không được thất bại!

Khương Đồ nhìn qua tên Thần Vương đỉnh phong nói ra, cố ý dặn dò một tiếng.

- Dạ Đồ trưởng lão, tên kia chỉ là Thần Vương trung giai, ta chém hắn là được!

Tên Thần Vương đỉnh phong ứng một tiếng, hắn bay qua hướng của Miêu Thanh Dược bên kia.

Miêu Thanh Dược và Sầm Xuân Phong rời khỏi Lăng Tiếu, lại bay lên một đỉnh núi cao, hơn nữa còn mang tin tức của Lăng Tiếu truyền cho người Ma Hổ Tông, để người Ma Hổ Tông truy sát Lăng Tiếu.

- Hy vọng tiểu tạp chủng này không nhìn thấy mặt trời ngày mai!

Miêu Thanh Dược tươi cười âm trầm.

- Sư huynh lần này Lăng Tiếu chết chắc, cho dù hắn là Thiên Thần Vương của Thiên Long Môn, đối mặt Ma Hổ Tông truy sát, nhất định trốn không thoát đâu.

Sầm Xuân Hoa nói ra.

Đang nói nàng lại dùng thân thể uyển chuyển áp sát Miêu Thanh Dược, giống như rắn quấn quanh người của hắn.

Miêu Thanh Dược ôm eo của nàng, đầu cúi xuống giữa núi đôi của nàng, hưởng thụ cảm giác mềm mại, nói:

- Ta không hy vọng có bất kỳ ngoài ý muốn, hy vọng người của Ma Hổ Tông không nên khiến ta thất vọng, bằng không Lăng Tiếu trốn thoát, chúng ta phiền toái không nhỏ, hắn sẽ hoài nghi lên người chúng ta.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2234 - Khoái Hoạt Tới Chết. (1)

Sầm Xuân Hoa bị Miêu Thanh Dược áp vào ngực, trong nháy mắt xuân phong tràn đầy, má ngọc trở nên đỏ hồng, bộ dáng quyến rũ hiển hiện ra.

Nàng ôm lấy đầu Miêu Thanh Dược, hít mạnh, nói:

- Ôi... Sư huynh ta cảm thấy Ma Hổ Tông sẽ không sai lầm đâu, chúng... Bọn chúng không có bán Thủy Thần sao? Không có khả năng ngay cả bán Thủy Thần còn không bắt được tên Lăng Tiếu kia.

Miêu Thanh Dược cười nói:

- Ngươi nói đúng, Lăng Tiếu tiểu tạp chủng phải chết, ai cũng không thể đụng tới Yên sư muội của ta.

Nói xong hắn xé rách quần áo của Sầm Xuân Hoa, lộ ra thân thể trắng bóng như ngọc, bộ ngực đầy đặn hiện ra ngoài.

Sầm Xuân Hoa nghe Miêu Thanh Dược nhắc tới Yên Điệp Kiều thì nội tâm không thích, nhưng mà nàng xuân thủ tràn trề, cũng xé quần áo của Miêu Thanh Dược, trong miệng ỏn ẻn nói:

- Úc, sư huynh nhanh... Nhanh yêu ta đi.

Nàng vặn vẹo thân thể uyển chuyển, bộ ngực đầy đặn, eo mảnh khảng, cặp mông tròn, trong rừng rậm có u cốc ẩn hiện rỉ nước.

Miêu Thanh Dược bóp mông của Sầm Xuân Hoa, ôm nàng cười nói:

- Yên sư muội, hôm nay sư huynh cao hứng, ngươi cứ tha hồ kêu la đi.

Miêu Thanh Dược lúc này xem Sầm Xuân Hoa trở thành vật thay thế Yên Điệp Kiều, hạ thân của hắn tiến vào trong u cốc đầy mật của Sầm Xuân Hoa.

Sầm Xuân Hoa trời sinh dâm đãng, bị Miêu Thanh Dược trùng kích u cốc, giọng rên rỉ vang vọng núi rừng, càng lúc càng sảng khoái.

Hai người đánh dã chiến rất kích thích, hoàn toàn không lo lắng bị người hay linh thú quấy nhiễu.

Bọn họ đều là Thần Vương, các giác quan vô cùng linh mẫn, một khi có chút gió thổi cỏ lay cũng kinh động bọn họ.

Huống chi ngọn núi này rất vắng vẻ, sớm dùng thần niệm dò xét chung quanh rồi, biết rõ chỗ này không có nguy hiểm và người nào khác, mới dám dừng lại ở đây.

Chỉ là bọn hắn dù là chặt cẩn, nhưng là theo đó không nghĩ đến một cổ nguy hiểm hơi thở lặng yên hướng về bọn hắn tới gần.

Tên Thần Vương đỉnh phong của Ma Hổ Tông lợi dụng bí thuật ẩn nấp cho nên từ từ tiến lại nơi này.

Tên Thần Vương đỉnh phong này tên là Nghiêm Mạc Phục, thế nhưng mà trong Thiên Long địa vực hắn chỉ là Thiên Thần Vương, thiện sử dụng kiếm khí, lại thích ám sát!

Hắn dùng tốc độ cực nhanh tiến tới đỉnh núi của Miêu Thanh Dược cùng Sầm Xuân Hoa và cẩn thận tiến về phía bọn họ.

Nghiêm Mạc Phục mới tới gần hai người cả ngàn mét, cũng xuyên thấu qua

tầng tầng ngăn cản, nhìn thấy hai người đang làm tình dâm đãng với nhau, hắn cũng được rửa mắt.

- Thật đáng khen, đúng là cẩu nam nữ đủ hào phóng, không ngờ trong lúc tính toán người khác còn ở đây phong lưu khoát hoạt!

Trong nội tâm Nghiêm Mạc Phục chế nhạo, tiếp theo hắn lại nghĩ:

- Nhưng mà tiểu nương này da thịt mềm mại, đúng là ngon miệng ah, giết quá đáng tiếc!

Ánh mắt của hắn loáng thoáng có hàn quang, thân hình nhanh chóng chuyển động, hắn như báo săn tiến tới gần con mồi.

Trường kiếm trong tay của hắn chỉ thẳng vào não của Miêu Thanh Dược.

Miêu Thanh Dược là Thần Vương trung giai, lực chiến đấu trong cùng giai cũng yếu hơn, mà Sầm Xuân Hoa thì không bằng cả hắn, nàng chỉ là Thần Vương thấp giai mà thôi.

Bọn họ không muốn kế hoạch bại lộ, cũng không có mang mang theo những người khác đi cùng, thế cho nên bây giờ Nghiêm Mạc Phục ám sát bọn họ cũng không có chút phản ứng nào cả.

Nghiêm Mạc Phục chính là Thiên Thần Vương, kỳ thật hắn là Thần Vương đỉnh phong, muốn ám sát hai người có thực lực kém hơn xa, đối với hắn mà nói quá dễ dàng.

Miêu Thanh Dược đang lúc hưng phấn nhất, trên mặt hết sức khoái ý.

Lúc hắn phát hiện có nguy hiểm thì kiếm của Nghiêm Mạc Phục đã đâm vào đầu của hắn rồi, tiếp theo kiếm thế biến đổi, chém đầu Miêu Thanh Dược vài

mảnh.

Hắn đạt tới cực khoái nên dù chết cũng không biết.

Máu tươi bắn tung tóe lên mặt của Sầm Xuân Hoa, nàng sợ hãi hét lên.

Nhưng đâu nghĩ tới vào lúc này lại có người ám sát mình chứ, hơn nữa còn không chờ nàng phản ứng, sư huynh của nàng chết trong lòng của nàng, nhìn thấy Miêu Thanh Dược mất đầu, nàng thiếu chút nữa nôn ra.

Sầm Xuân Hoa đẩy thi thể Miêu Thanh Dược ra, cả người lướt đi, nàng nhìn thấy là Nghiêm Mạc Phục, trên khuôn mặt hết sức kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi là người Ma Hổ Tông! Tại sao lại giết chúng ta!

Sầm Xuân Hoa hỏi.

Nàng và Miêu sư huynh liên hệ người của Ma Hổ Tông giết Lăng Tiếu, bây giờ thì tốt rồi, người ta không đi giết Lăng Tiếu, ngược lại còn giết bọn họ, khiến nàng khủng hoảng không thôi.

- Hắc hắc, đã nhận ra rồi, vậy lưu lại đây giúp bổn vương khoái hoạt đi!

Nghiêm Mạc Phục cười dâm đãng, trong nháy mắt đã lao nhanh tới, thoáng cái đã bóp cổ Sầm Xuân Hoa, hắn tiếp tục nói:

- Không nên phản kháng, nói không chừng ta sẽ lưu ngươi một mạng!

Lúc hắn nói, hắn dùng chân khí chấn nát quần áo, dương vật căng cứng của hắn cũng đâm vào u cốc không còn thứ gì che chắn của Sầm Xuân Hoa.

Sầm Xuân Hoa biết rõ mình không chịu nổi một kích của ngươi ta, dứt khoát

cũng không phản kháng làm gì, ngược lại cố gắng nghênh tiếp đối phương, hy vọng đối phương thật sự bỏ qua cho nàng.

- Ha ha, không tệ không tệ, đúng là đủ sướng!

Nghiêm Mạc Phục càng không ngừng bóp niết bộ ngực đầy đặn của Sầm Xuân Hoa.

Sầm Xuân Hoa xuân ý phóng đãng nói:

- Đại nhân, ngươi... Ngươi sảng khoái là tốt rồi, về sau Xuân Hoa sẽ đi theo phục thị đại nhân!

- Tốt lắm!

Nghiêm Mạc Phục thuận miệng đáp ứng.

Bọn họ cũng không biết, trong bóng tối có đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hai người, một lực lượng vô hình vô ảnh đang đi tới gần bọn họ.

Nghiêm Mạc Phục cũng không phải như Miêu Thanh Dược kia chỉ biết tha hồ hưởng thụ thời khắc kích tình này!

Đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cho Sầm Xuân Hoa, nhưng mà hắn trước tiên chỉ muốn khoát hoạt mà thôi!

Nhưng mà hắn không biết sau khi hắn giết Miêu Thanh Dược, không, hắn tốt hơn Miêu Thanh Dược không ít, ít nhất... Không cần phải đi chết ngay.

Lúc này hai đạo tỏa hồn chú vô hình vô ảnh tiến vào thần hồn của Nghiêm Mạc Phục cùng với Sầm Xuân Hoa.

Lực lượng thần hồn của Nghiêm Mạc Phục còn tính toán cường đại, nhưng mà trước thần hồn bán Thủy Thần thì vẫn chưa đủ nhìn, càng huống chi hắn càng trong trạng thái kích thích, hoàn toàn không có chút cảnh giác nào cả, muốn bị khống chế cũng không phải quá khó.

Sầm Xuân Hoa này là Thần Vương thấp giai thì không cần nói, không có bất kỳ phản kháng nào đã bị khống chế.

Trong nơi xa có một đạo thân ảnh đang lặng lẽ truyền tin tức về, âm thầm lặng lẻ rời đi.

Hai người bọn họ vẫn tiếp tục vận động như vậy không ngừng.

Không bao lâu sau có một đạo nhân ảnh từ một phương hướng khác lao tới đây cực nhanh.

Vài người này chính là Thần Vương đi cùng với Miêu Thanh Dược tới đây, bọn họ là hộ pháp cho đám đệ tử, cũng không có thuận theo Miêu Thanh Dược bên này.

- Người nọ hình như vừa rồi đi qua bên này, vì sao biến mất không thấy!

Người nọ thì thào.

Ngay lập tức thần niệm của người này khuếch tán ra, lập tức phát hiện khí tức lạ ở gần đó.

Hắn dẫn theo người khác đi tới bên này.

- Đây... Nữ không phải Sầm Xuân Hoa trưởng lão sao? Còn nam là ai?

Một tên Thần Vương của Dược Minh công hội kinh hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2235 - Khoái Hoạt Tới Chết. (2)

- Nàng không phải đi cùng với Miêu trưởng lão hay sao!

Một người hỏi thăm.

Bọn họ nhìn thấy hai người đang rên "Hừ hừ" đánh dã chiến với nhau.

Thần sắc của bọn họ trở nên cổ quái.

Ngay sau đó bọn họ quan sát chung quanh, ánh mắt một thi thể nằm trên đỉnh núi, thần sắc trong nháy mắt đại biến!

- Cẩu nam nữ!

Tên Thần Vương đỉnh phong lúc này quát lớn một tiếng, cầm trường thương đâm qua hai người.

Mà khi tên Thần Vương đỉnh phong ra tay, những người khác cũng ra tay.

Nghiêm Mạc Phục cùng Sầm Xuân Hoa lúc này thần sắc kinh hoàng phản kháng.

- Các ngươi làm gì, lão tử là người Ma Hổ Tông!

Nghiêm Mạc Phục là Thiên Thần Vương phản ứng cũng không chậm, né ra khỏi người Sầm Xuân Hoa và quát lớn.

Mà Sầm Xuân Hoa kinh hô:

- Vô... Vô Tình trưởng lão nhanh... Nhanh giết dâm tặc này, hắn... Hắn giết Miêu sư huynh!

- Cái gì, thật là đáng chết!

Tên gọi là Vô Tình trưởng lão mắng to một tiếng, gọi mọi người và cho thánh thú vây công Nghiêm Mạc Phục.

Nghiêm Mạc Phục dường như không phải đối thủ của những người này, rất nhanh bị đánh trọng thương, bị người của Dược Minh công hội khống chế.

Vô Tình hung ác nhìn qua Nghiêm Mạc Phục, vội vã đi phân biệt thi thể không đầu kia có phải là Miêu Thanh Dược hay không.

Quả nhiên hắn nhận ra thi thể không đầu kia chính là Miêu Thanh Dược.

- Hỗn đản, đôi cẩu nam nữ các ngươi mưu hại Miêu trưởng lão, đúng là chết không đáng tiếc.

Tên Vô Tình tức giận mắng một tiếng, muốn giết hai người.

Nhưng mà có tên khác đi lên ngăn cản, nói:

- Vô Tình trưởng lão không nên kích động, việc này quan hệ trọng đại, chúng ta phải mang bọn họ về báo cho điện chủ!

Ngừng một chút và hắn nói:

- Ta nhận ra người này, hắn đúng là người Ma Hổ Tông, trước hỏi rõ Sầm trưởng lão đi!

- Đúng... Ta không có mưu sát sư huynh ah, ta và sư huynh là thanh mai trúc

mã, hắn là nam nhân của ta, ta làm sao mưu hại hắn chứ, là tên này, là người Ma Hổ Tông muốn giết Miêu sư huynh, lại ô nhục ta, bọn chúng còn muốn giết Lăng Tiếu trưởng lão, đoạn tuyệt căn cơ truyền thừa của chúng ta, không tin các ngươi có thể lợi dụng sưu hồn chứng thực chuyện này!

Sầm Xuân Hoa lúc này hoa dung thất sắc nói ra.

Vô Tình do dự nói ra.

- Nhanh, trước trói chúnglaij, phế thực lực của hắn, lập tức quay về công hội và triệu tập trưởng lão khác tới, nhất thiết không cho chúng thực hiện được.

Vô Tình ý thức được tình huống khẩn cấp, phải nhanh chóng truyền tin tức này quay về công hội, bằng không hắn có mười cái mạng cũng không đủ cho điện chủ xử lý.

Mà Miêu Thanh Dược chính là đệ tử thân truyền của tam điện chủ, không ngờ trên địa bàn của mình bị người Ma Hổ Tông giết, đây chính là đại sự kiện.

Nếu không cách nào làm gì người Ma Hổ Tông, Dược Minh công hội bọn họ mất hết mặt mũi.

Mà chuyện này một Thần Vương đỉnh phong như hắn căn bản làm không chủ được, chỉ cảm thấy mau chóng báo tin tức này về cho cấp trên xử lý.

Vô Tình bảo người mang Nghiêm Mạc Phục cùng với Sầm Xuân Hoa nhanh chóng quay về công hội, mà hắn cũng mang theo hai người hộ tống những đệ tử kia về cùng, vạn nhất người Ma Hổ Tông muốn giết những đệ tử này, vậy đây là đại sự kiện.

Những đệ tử này không phải mạnh, nhưng bọn họ không ít người là đồ tử đồ

tôn của thần dược sư, hắn không gánh nổi tội danh này!

Ma Hổ Tông Khương Đồ không chờ tin tức Nghiêm Mạc Phục giết Miêu Thanh Dược, bọn họ đang đi tới nơi hạ lạc của Lăng Tiếu.

- Không phải nói tiểu tạp chủng đang ở bên này sao? Vì sao không có chút cảm ứng vậy?

Khương Đồ không nhịn được nói ra.

Căn cứ theo tin tức Miêu Thanh Dược cho hắn, Lăng Tiếu đang đi hướng này.

Nhưng mà bọn họ đuổi theo không phát hiện người nào, cũng hoài nghi Lăng Tiếu không ở nơi này.

Nếu không tìm được Lăng Tiếu, kế hoạch của bọn họ chẳng phải ngâm nước nóng sao?

Lúc này Khương Huyễn nói:

- Chỗ nầy lớn như vậy, hơn nữa thần niệm của chúng ta không phải tỏa ra khắp các nơi được, nếu Lăng Tiếu đi hướng khác, chúng ta căn bản tìm không thấy hắn, ta cảm thấy nên chia ba nhân mã ra, phân ba phương hướng đi tìm, như vậy có thể nanh tìm được hắn.

- Lăng Tiếu chính là Thiên Thần Vương, chia tách ra sợ rằng không ổn!

Một tên Thần Vương có bím tóc nói.

- Ngươi ngốc quá, Lăng Tiếu là Thiên Thần Vương, nhưng chúng ta có Khương Đồ trưởng lão thực lực bán Thủy Thần, tên Lăng Tiếu kia làm sao là

đối thủ, đừng trướng uy phong của người khác, diệt tự tin của mình!

Khương Huyễn bất mãn nói.

Khương Đồ do dự nói:

- Phương pháp này không tệ, phải mau chóng tìm được Lăng Tiếu và tiêu diệt hắn, bằng không Mạc Phục đắc thủ, chúng ta bên này chưa ra tay thì hâu họa không cùng.

Bọn họ có bảy người, trong đó có năm người thực lực bán Thủy Thần, mà Khương Huyễn và tên bím tóc chỉ là Thần Vương mà thôi, phân thành ba nhóm tìm tung tích của Lăng Tiếu không thành vấn đề.

Mỗi nhóm đều có bán Thủy Thần tọa trấn, bọn họ cũng không phải sợ, dù sao trong mắt bọn họ Lăng Tiếu chỉ là Thần Vương đỉnh phong mà thôi, làm so mạnh bừng bán Thủy Thần bọn họ?

Vì vậy Khương Đồ an bài xong, hắn và Khương Huyễn và một tên bán Thủy Thần ba người một nhóm, bọn họ phải bảo vệ Khương Huyễn an toàn mới là nhiệm vụ hàng đầu, còn lại là hai tên bán Thủy Thần một nhóm và cuối cùng là một tên bán Thủy Thần cùng tên Thần Vương bím tóc một nhóm.

Bọn họ chia ba hướng tìm tung tích Lăng Tiếu, phải mau chóng tìm được người.

Bọn họ đều có truyền âm thạch, một khi có tình huống gì thì thông tri người khác.

Bọn họ vừa chia tách ra, một đạo nhân ảnh trong rừng lướt qua một hướng.

Bóng người này lướt qua hướng nhóm của tên Thần Vương bím tóc mà đi,

đây là nhóm yếu nhất, cho nên dễ dàng ra tay trước, cũng không dễ dàng kinh động những người khác.

Thần Vương bím tóc và tên bán Thủy Thần phi hành một đoạn nhưng không có gặp được ai.

Tên Thần Vương bím tóc không nhịn được, nói:

- Sư thúc, ngươi nói có phải tiểu tử kia biết kế hoạch của chúng ta không?

Tên bán Thủy Thần trừng hắn và nói:

- Kế hoạch chỉ có chúng ta biết rõ, ngươi hoài nghi trong chúng ta có nội gian sao?

- Không, ta không phải có ý này, ta đoàn tiểu tử kia từ trên người Miêu Thanh Dược phát hiện cái gì đó, cho nên căn bản không có đi qua, vậy thì phiền toái!

Thần Vương bím tóc nói ra.

- Chắc không đâu, hắn dùng truyền âm thạch nói tiểu tạp chủng đã tới đây, khả năng hắn dùng bí pháp ẩn nấp khí tức, chúng ta nhất thời không tìm thấy hắn!

Tên bán Thủy Thần nói.

Miêu Thanh Dược tìm bọn họ hợp tác đủ thành ý, Ma Hổ Tông mới đáp ứng tiêu diệt Lăng Tiếu, hắn tin tưởng Miêu Thanh Dược sẽ không bán bọn họ.

Quả nhiên sau đó bọn họ rốt cuộc phát hiện có động tĩnh.

- Hắc hắc, tưởng che dấu rất khá sao? Đi ra cho ta!

Tên bán Thủy Thần cười lạnh một tiếng và đập một chưởng vào núi cao.

Oanh long!

Ngọn núi trong nháy mắt biến thành bụi phấn, một đạo nhân ảnh từ đó bay ra ngoài.

- Người Ma Hổ Tông, các ngươi muốn làm gì?

Người này chính là Lăng Tiếu.

- Ha ha, muốn làm gì, đương nhiên là giết ngươi rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2236 - Các Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách.

Ma Hổ Tông bán Thủy Thần cười to một tiếng, đánh ra song chưởng, hai phần không gian loạn lưu lướt qua phía Lăng Tiếu bên này, muốn một chiêu oanh sát Lăng Tiếu.

Chiêu thức của hắn còn chưa đánh ra hoàn toàn, một đạo thân ảnh ẩn hình phía sau hắn xuất hiện, một cường chiêu mạnh mẽ đánh vào người của hắn.

Tên bán Thủy Thần trong nháy mắt phát mộng!

Hắn đâu nghĩ mình còn chưa xuất chiêu, rõ ràng có người xuất chiêu rồi, hơn nữa công kích hoàn toàn không cho hắn cơ hội hoàn thủ, da thịt của hắn nổ nát, toàn thân đều là chưởng ấn, vết máu đàm đìa.

Tên Thần Vương bím tóc bị dư âm đánh bay ra ngoài, hắn nhìn qua sư thúc của mình trúng chiêu mà không hiểu gì, thân thể không ngừng vặn vẹo trên không trung, gương mặt của hắn đầy sợ hãi.

- Này... Xảy ra chuyện gì?

Tên bím tóc này kinh hô.

Chân thân của Lăng Tiếu trong nháy mắt tới trước mặt tên bím tóc này, một quyền đánh vào người tên bím tóc.

Tên bím tóc này không có thời gian phản ứng, trong nháy mắt máu tươi tung tóe.

Lăng Tiếu không có trực tiếp giết hắn, lập tức ba quyền hai cước đánh tên này bất tỉnh nhân sự.

Lúc này tên bán Thủy Thần cũng bị Lăng Tiếu đánh hấp hối, chỉ còn nửa hơi.

- Hừ, muốn giết ta, các ngươi còn không đủ tư cách!

Lăng Tiếu hợp hai làm một, trong nháy mắt tỏa hồn trong thức hải bắn ra ngoài.

Giết bọn này quá tiện nghi, không bằng khống chế bọn chúng, trở thành tử sĩ của hắn, ngày sau hắn có thêm không ít trợ thủ.

- Bên kia hình như có động tĩnh, chẳng lẽ là Cam trưởng lão tìm được người?

Thần niệm của Khương Đồ cảm giác được chấn động, động tĩnh ở xa xa hắn cũng cảm giác được.

- Hẳn là vậy, chúng ta lập tức đi qua xem!

Tên bán Thủy Thần nói.

- Chúng ta cách bọn họ xa một chút, không bằng trước để hai vị trưởng lão qua xem đi, bọn họ tương đối gần với Cam trưởng lão, nói không chừng chỉ bị thánh thú tập kích.

Khương Huyễn nói.

- Dứt khoát hỏi Cam trưởng lão đi, xem hắn có chuyện gì!

Khương Đồ nói một tiếng, liền lấy truyền âm thạch liên hệ với bên kia.

Khương Đồ thật lâu không thấy bên kia có hồi âm, nói:

- Hẳn thật sự là gặp chuyện không may? Còn chưa trả lời.

Hắn vừa cảm ứng được động tĩnh, hắn không tin đồng bạn bị giết ngay lập tức.

Đây chính là bán Thủy Thần, trừ phi là Chí Tôn hàng lâm, bằng không làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt bọn họ chứ.

- Chúng ta lập tức qua xem!

Khương Đồ trong nháy mắt đưa ra quyết định.

Nhưng mà hắn vừa dứt lời thì truyền âm thạch có hồi âm.

- Tốt, Cam trưởng lão không có chuyện gì, chỉ gặp thánh thú tập kích mà thôi, chúng ta vội vã đi tìm người nói sau.

Khương Đồ trong nháy mắt buông lỏng.

Nếu đồng bạn của mình thật sự bị giết chét, hắn có lý do hoài nghi mình đang nằm trong bẫy của người khác, hắn như thế nào cảm giác được có dự cảm không tốt.

Ở hương khác, hai tên huynh đệ La thị Ma Hổ Tông đang toàn lực tìm kiếm tung tích của Lăng Tiếu.

La Phong, La Môn, hai người đều có thực lực bán Thủy Thần, nhưng mà bọn họ không phải tinh tu ám thuộc tính, mà là tinh tu thủy thuộc tính.

Bọn họ cũng cảm ứng bên kia có động tĩnh, bọn họ lập tức cùng liên hệ với bên kia, nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Bọn họ nhận được tin tức không giống đám người Khương Đồ nhận được.

- Lão Cam gặp chuyện không may, chúng ta lập tức qua xem!

La Phong nhìn La Môn kinh hô.

Ngay lập tức bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất lao qua hướng Lăng Tiếu.

Bọn họ chỉ qua một lúc đã tới nơi đồng bọn gặp chuyện không may.

Bọn họ nhìn qua hai đồng bọn vẫn còn, trong nội tâm cũng buông lỏng, đồng thời bọn họ nhìn thấy Lăng Tiếu trước mặt, đôi mắt mang theo hào quang hung ác.

- Lão Cam xảy ra chuyện gì, hai người các ngươi không đối phó được tiểu tử này sao?

La Phong lạ lùng hỏi.

Hắn nhìn Cam Lâm Sở toàn thây đầy máu, tâm kinh không thôi, nhưng hắn biết rõ thực lực của Cam Lâm Sở tương đương bọn họ, bây giờ quá thảm.

Cam Lâm Sở lộ ra dị sắc nói với La Phong.

- Xác thực đối phó không được!

Nói xong hai chưởng của hắn đánh vào chỗ hiểm của La Phong.

Bang bang!

Ah ah!

Trong nháy mắt hắn động thủ Lăng Tiếu và thần hồn phân thân ẩn hình ra tay với La Môn..

Hai tiếng kêu thảm thiết vang vọng, La Phong cùng La Môn không có phòng ngự gì, bị đánh mà chẳng biết làm sao.

Bọn họ có thực lực bán Thủy Thần không sai, nhưng mà Cam Lâm Sở cùng Lăng Tiếu thần hồn phân thân cũng tương đương bọn họ, bọn họ muốn không bị thương cũng khó.

Lăng Tiếu thần hồn phân thân nhanh chóng đánh La Môn trọng thương, mất đi lực chiến đấu.

Mà Cam Lâm Sở sinh ra chút biến cố.

La Phong mặc áo choàng phòng ngự là bán Cổ Thần khí, hắn bị Cam Lâm Sở công kích cũng không bị thương bao nhiêu.

- Hỗn đản, lão Cam ngươi điêm rồi sao?

La Phong quát, tiếp theo hắn phát hiện tình huống đệ đệ của mình, lại mắng.

- Đi ra cho lão tử!

Nói xong hắn gọi thánh thú của mình ra, đây là Thôn Thiên Kình, thân hình khổng lồ hơn ngọn núi cao, nó bay trên không trung che khuất bầu trời, thần quang màu lam hiện ra rất chói mắt.

Thôn Thiên Kình là bá chủ trên biển, cái miệng rộng có thể nuốt hết tất cả.

Nó có thần thông dù không cách nào bằng hỗn độn thần thú thôn phệ vạn vật, nhưng mà uy lực của nó đủ khiến người ta sợ hãi, một khi bị nó nuốt vào thì thập tử vô sinh, dịch dạ dày của nó có thể hòa tan cả thần khí.

La Phong gọi Thôn Thiên Kình ra, lập tức bay qua hướng vị trí đệ đệ của mình, hắn muốn cứu đệ đệ trước nói sau.

Thế nhưng mà Cam Lâm Sở không cho hắn như nguyện, cũng gọi thánh thú ra, lại đối chiến với La Phong.

- Cam Lâm Sở, ngươi điên à!

La Phong tức nổ phổi, đâu nghĩ tới ngời một nhà công kích hắn không cần mạng thế nỳ.

Cam Lâm Sở căn bản không trả lời La Phong, thi triển từng chiêu tuyệt kỹ, muốn bắt La Phong.

Nhưng mà hứn bị Lăng Tiếu thu thập thảm, dù dùng thân đan khôi phục không ít chiến lực, nhưng muốn bắt La Phong làm không được.

- Nếu ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!

La Phong hung ác nói ra.

Trong lúc hứn toàn lực đối chiến Cam Lâm Sở, hắn không quên dùng truyền âm thạch xin Khương Đồ giúp đỡ.

Oanh long oanh long!

Bán Thủy Thần đối chiến kinh thiên động địa, núi sông thất sắc, không gian loạn lưu không ngừng hiên ra.

Bây giờ Lăng Tiếu đã bắt được La Môn, nhanh chóng lợi dụng tỏa hồn chú giam cầm.

Chỉ cần bên hắn có hai bán Thủy Thần tồn tại, vậy thì người Khương Đồ tới hắn vẫn có thể yên ổn.

Nhưng mà La Phong muốn cứu đệ đệ của mình, rõ ràng cho con Thôn Thiên Kình kia bay về hướng Lăng Tiếu, mà hắn một mình dây dưa với Cam Lâm Sở cùng thánh thú của người ta.

Thôn Thiên Kình há to miệng sinh ra hấp lực lớn, từng bụi bậm trong không gian tiến vào miệng của nó, ngay cả những cây cối mấy vạn mét bên dưới cũng bya lên, đều biến thành vật trong bụng của nó.

Mà Thôn Thiên Kình tới gần La Môn, không gian gần La Môn đều bị nuốt.

Lăng Tiếu không nhịn, chỉ có thể tạm thời đi tâm tư khống chế La Môn, trước tiêu diệt Thôn Thiên Kình rồi nói sau.

Thể tích của Thôn Thiên Kình rất khổng lồ, nhìn qua vô cùng hung hãn, nhưng nó cũng có nược điểm, chỉ cần rời khỏi nước biển thì tốc độ vô cùng chậm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2237 - Tự Tàn Sát. (1)

Chiến đấu cùng giai thì đây tuyệt đối là nhược điểm trí mạng.

Huống chi đối với Lăng Tiếu có tốc độ cực nhanh thì nhược điểm này quá rõ ràng.

Lăng Tiếu cho Thần Vương bí tóc khống chế được đối phó La Môn, hắn xách Kim Long Thương quấn lấy Thôn Thiên Kình, đồng thời dùng thần hồn công kích La Phong.

Một phần làm hai, đồng thời đối phó Thôn Thiên Kình cùng với La Phong, lại phải hoàn thành trước khi đám người Khương Đồ tới đây.

Phốc phốc!

Lăng Tiếu ra tay không lưu tình chút nào, Kim Long Thương đâm thủng da thịt dày đặc của Thôn Thiên Kình, từng vết máu hiện ra.

Thôn Thiên Kình lúc này lâm vào điên cuồng, trong miệng phun ra nhiều sòng nước về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ cắn môi, hắn vận dụng lực lượng lên tới đỉnh, long hình chiến khí bay lên, chiến lực của hắn so sánh với bán Thủy Thần bình thường.

Hắn cầm Kim Long Thương, nhân thương hợp nhất, trực tiếp đâm thẳng vào thân hình Thôn Thiên Kình, lại muốn đánh bạo Thôn Thiên Kình, không cho nó chút cơ hội phản kích nào

Oanh long!

Sóng nước của Thôn Thiên Kình chưa trùng kích tới trước người Lăng Tiếu thì Lăng Tiếu đã trực tiếp dùng Kim Long Thương đâm vào trong người nó, xuất hiện lỗ máu khổng lồ.

Sau một khắc Lăng Tiếu cầm lấy Kim Long Thương xuyên thẳng qua người của nó.

Thôn Thiên Kình không ngừng gào thét trên không, máu tươi chảy đầm đìa.

Lăng Tiếu lại dùng cường chiêu, đánh nó thành thịt nát.

Một bên khác, La Phong dù có bán Cổ Thần khí tương trợ, nhưng mà bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu vây công, hắn cũng thập tử vô sinh.

Lăng Tiếu muốn khống chế La Phong cũng không dễ dàng, chủ yếu là hắn phòng ngự chưa phá được, vậy khó có thể đánh hắn trọng thương, mà đầu là nơi trí mạng, chỉ cần đánh bại hắn mới bắt được

Lăng Tiếu không muốn đi khống chế, bởi vì đám người Khương Đồ tới càng lúc càng gần, đến lúc đó hắn ứng phó phí không ít tay chân, chỉ có thể giết La Phong trước.

Lúc này Lăng Tiếu cùng Cam Lâm Sở vùa giết La Phong thì Khương Đồ đã đi tới.

- La Phong, hỗn đản Cam Lâm Sở ngươi làm cái gì đó!

Khương Đồ chỉ thấy Cam Lâm Sở đang đối phó La Phong, mà không nhìn thấy Lăng Tiếu ẩn thân đánh bạo đầu La Phong.

Thần hồn của La Phong không có cơ hội chạy trốn, bị thần hồn của Lăng Tiếu kéo vào thức ải, lập tức bị Long Phượng Thần Cô tinh lọc và thu vào trong thần hồn của hắn.

Vừa vặn bổ sung lực lượng của thần hồn phân thân của Lăng Tiếu vừa tổn thất, thậm chí là tăng trưởng.

Khương Đồ nhìn thấy Cam Lâm Sở ra tay, lực lượng của hắn phi thường cường đại, trực tiếp đánh bay Cam Lâm Sở.

Khương Đồ đã tiếp cận Chí Tôn, hắn mạnh hơn bán Thủy Thần bình thường nhiuef.

- Lui đi, khôi phục thương thế!

Lăng Tiếu ra lệnh cho Cam Lâm Sở.

Cam Lâm Sở vốn bị hắn giày vò, lại đối chiến với La Phong một hồi, thần lực tiêu hao rất lớn.

Khương Đồ nhìn Cam Lâm Sở tới bên cạnh Lăng Tiếu và bộ dáng trung tâm đi theo sau lưng Lăng Tiếu thì sát cơ trong mắt của hắn nồng đậm.

- Thì ra gia hỏa ngươi là phản đồ, đáng chết!

Khương Đồ gào thét một tiếng, lực lượng toàn thân rót vào thần giáp, trong tay xuất hiện thanh đao hổ hìn, một con hổ vương màu đen xuất hiện bên cạnh.

Đây là ám ma hổ, thập giai đỉnh phong, chiến lực có thể so sánh với bán Thủy Thần bình thường, tỏa ra sát khí nồng đậm, người yếu vía bị nó dọa chết.

Tên bán Thủy Thần khác cũng gọi thánh thú ra, toàn thân vũ trang đầy đủ.

Mà Khương Huyễn cũng như thế, hắn biểu hiện bá khí mười phần, trực tiếp lướt qua Khương Đồ, nhìn qua Lăng Tiếu quát lên:

- Các ngươi mau mau đầu hàng, bằng không các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn.

Khương Huyễn dường như sốt ruột giết địch, cũng không sợ đối thủ cường đại hơn ắn..

Khương Đồ thấy hành động của Khương Huyễn thì bị dọa kêu to, vội vã đuổi theo.

- Khương Huyễn trở về cho ta, ngươi không phải đối thủ của chúng.

Tên bán Thủy Thần cũng vội vã bay theo, nhất định phải bảo hộ Khương Huyễn, nếu hắn gặp chuyện không may, khi trở về tông đó là tội lớn.

Lăng Tiếu dùng hồn lực công kích cũng thừa cơ đánh tới.

Kim Long Thương vô hình vô ảnh do Long Phượng Thần Cô tăng phúc đâm thẳng vào Khương Đồ.

Cam Lâm Sở cũng theo sát phía sau, mục tiêu chính là Khương Huyễn.

Lăng Tiếu muốn thu Khương Đồ và tên bán Thủy Thần này thành khôi lỗi, phải dùng thời gian ngắn nhất hàng phục bọn họ.

Vì phòng ngừa xảy ra ngoài ý muốn, Lăng Tiếu không thể không sử dụng Long Phượng Thần Cô tăng phúc, dùng tuyệt chiêu cực mạnh, không cho Khương Đồ nửa điểm cơ hội.

Mà bây giờ Khương Đồ sớm phòng ngự toàn thân rồi, cho dù dùng thần hồn ẩn thân công kích cũng không thể, mà dùng hồn lực công kích thì mười phần chắc chín là yên ổn.

Khương Đồ tập trung tất cả lực chú ý vào Khương Huyễn, hắn mắng trong lòng.

- Thật là ngu xuẩn, bản thân mình có thực lực gì mà dám sính cường.

Hắn không nghĩ tới Khương Huyễn lại dám xuất thủ trước, đúng là quá điên rồi!

Ở chỗ này thực lực yếu nhất chính là hắn, làm sao dám xông lên trước chứ?

Đương nhiên Khương Đồ nghĩ mãi không rõ đây chính là kế dụ địch của Lăng Tiếu.

Lập tức hắn kéo Khương Huyễn về, bỗng dưng thần hồn của hắn chấn động và đau đớn.

Thần hồn của bán Thủy Thần đã tiếp cận Chí Tôn, huống hồ hắn còn tu luyện bí pháp phòng ngự thần hồn, hắn có thể ngăn cản được thần hồn công kích.

Nếu như Lăng Tiếu không có sử dụng Long Phượng Thần Cô tăng phúc, tuyệt đối không cách nào làm gì được Khương Đồ, còn may Lăng Tiếu đã sử dụng rồi.

Trải qua Long Phượng Thần Cô tăng phúc thì hồn lực công kích của hắn sánh ngang một kích của Chí Tôn.

Phòng ngự của Khương Đồ cũng không chịu nổi một kích, phòng ngự trong

nháy mắt đã bị công phá.

Thần hồn của Khương Đồ bị công kích nên kêu thảm một tiếng, mà lúc này Cam Lâm Sở cũng đi lên công kích, bỏ qua Khương Huyễn tấn công Khương Đồ.

Oanh long oanh long!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, không gian loạn lưu xuất hiện rậm rạp, càng không ngừng nện vào người của Khương Đồ, cho dù có thần khí phòng ngự cao giai cũng không thể ngăn cản nổi.

Khương Đồ và ám ma hổ đều trúng chiêu, mà thánh thú của Cam Lâm Sở cũng ngăn cản thánh thú của Khương Đồ.

Về phần tên bán Thủy Thần khác cả kinh kêu to lên, vội vã thay Khương Đồ đón không ít công kích của Cam Lâm Sở.

Nhưng mà không nghĩ tới đợt tấn công thứ hai của Lăng Tiếu đã sớm chuẩn bị xong rồi.

Bồ đề thần cung trong tay, lục mang tinh khí thế đại thịnh, uy lực của nó ngưng tụ tới cực điểm, thần tiễn bắn thẳng ra ngoài.

Một đạo lưu tinh phá không bay thẳng tới, trực tiếp trùng kích tên bán Thủy Thần này.

Một mũi tên của Lăng Tiếu mang theo tất cả lực lượng bộc phát ra ngoài, mũi tên tấn công quá mạnh.

Quả nhiên tên bán Thủy Thần này đang bận đối phó công kích của Cam Lâm Sở cho nên không có tâm lực đi đối phó mũi tên.

Oanh long!

Tên bán Thủy Thần không kịp kêu thảm một tiếng đã bị mũi tên này bắn thành huyết tương.

Cam Lâm Sở tiếp theo lại truy kích Khương Đồ, mà Khương Đồ rõ ràng bị thương thần hồn lại phục hồi như cũ.

Hắn cũng không có lập tức phản kích Cam Lâm Sở, hắn nhanh chóng lui ra phía sau, cũng gọi ám ma hổ của mình quay về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2238 - Tự Tàn Sát. (2)

Sắc mặt của hắn kinh hoàng nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Ngươi... Ngươi dùng hồn lực công kích, không... Hẳn ngươi là người Hồn Tộc?

Khương Đồ bị thần hồn công kích, lại không biết Lăng Tiếu và Hồn Tộc có liên quan thì hắn sống quá uổng phí rồi.

- Ta là người tộc nào thì liên quan gì tới ngươi?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, hồn lực công kích xuất kích lần nữa, Long Phượng Thần Cô tăng phúc tiếp theo, lúc này khủng bố tới cực điểm.

Nhưng mà lần này Lăng Tiếu lại thất thủ, Khương Đồ có thể cảm ứng được thần hồn công kích, hơn nữa trong nháy mắt lợi dụng lực lượng không gian ngăn cản hồn lực.

- Khó trách lúc Khương Huyễn luyện đan lại thất thủ, hồn lực công kích của ngươi đúng là đáng sợ!

Khương Đồ bị hồn lực công kích của Lăng Tiếu đẩy lùi.

Hắn có thực lực bán Thủy Thần cao giai, bị hồn lực của Lăng Tiếu bức lui, hắn đã sinh lòng chạy trốn, nhưng mà bên cạnh còn có Cam Lâm Sở.

Lăng Tiếu không ngờ Khương Đồ vẫn còn hung tàn như vậy, có thể cảm giác ứng được hồn lực công kích của hắn, còn có thể chống cự, đây không phải là

phá hư kế hoạch của hắn hay sao/

Thần hồn phân thân của hắn hiện ra, đồng thời ẩn thân oanh kích Khương Đồ.

Hàng long chưởng đánh thẳng vào chõ hiểm của Khương Đồ, mà Cam Lâm Sở cũng lao tới công kích.

Đương nhiên Khương Đồ không có cảm giác được thần hồn phân thân cả Lăng Tiếu ở đâu, nhưng mà hắn sớm mang phòng ngự tăng lên cao nhất, đồng thời cũng thi triển tuyệt sát với Cam Lâm Sở trước mặt.

- Ta muốn các ngươi phải chết!

Khương Đồ lộ ra thần sắc hung ác gào thét to lên, thần đao trong tay chém thẳng xuống.

Mỗi một đao của hắn mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, từng không gian loạn lưu mang theo lực lượng hủ thực hiện ra.

Công kích đáng sợ như thế, giống như có thể phá vỡ thiên địa.

Nếu không phải Lăng Tiếu thần hồn phân thân đánh cho hắn trở tay không kịp, Cam Lâm Sở tuyệt đối phải chết.

- Người nào?

Khương Đồ bị đánh bay không hiểu, lập tức nhìn qua bốn phía quát to lên.

Lăng Tiếu lúc này không có trả lời hắn, lại lướt qua phía sau của hắn và oanh kích tiếp tục.

Khương Đồ đành phải dựa vào phòng ngự ngăn cản công kích của Lăng Tiếu, thỉnh thoảng tiến hành phản kích, thế nhưng mà lại không tìm được mục tiêu.

Cam Lâm Sở và thánh thú của hắn đối phó ám ma hổ, tuyệt đối không thể để Khương Đồ trốn đi.

- Đáng giận, tưởng lão phu không có năng lực tìm ra hay sao?

Khương Đồ xác thực không hổ là tồn tại tiếp cận Chí Tôn, hắn rống to một tiếng, bộc lộ toàn bộ khí thế củ hắn ra ngoài, từng đạo hổ sát chi khí tụ tập quanh người của hắn.

- Không tốt!

Lăng Tiếu phát hiện lực lượng khủng bố đang hàng lâm, lập tức cả kinh kêu to lên.

Yêu Hổ Ma Tiều!

Một con ám ma hổ hiện ra trên không trung, chúng há to miệng rống lên, không gian giống như nổ tung ngay lập tức.

Oanh long oanh long!

Từ vị trí của Khương Đồ kéo dài qua không gian mấy vạn dặm đều bị hủy diệt.

Cam Lâm Sở bị lực lượng của Khương Đồ đánh bị thương bay ra xa, mà thần hồn phân thân của Lăng Tiếu cũng bị thương không nhẹ, nếu không phải hắn có năng lực phòng ngự cường đại, lực lượng thần hồn đã tiêu tán.

Nhưng mà Khương Đồ xuất chiêu này cũng trả giá lớn, thần lực của hắn tiêu hao rất nhiều.

- Khương Huyễn chúng ta đi!

Khương Đồ không biết người ẩn thân có tồn tại hay không, hắn không dám mạo hiểm lưu lại đây, trực tiếp lướt đến chỗ Khương Huyễn và kéo tay Khương Huyễn, muốn dẫn Khương Huyễn trốn ra khỏi chỗ này rồi nói sau.

Nhưng mà lúc hắn muốn kéo Khương Huyễn tiến vào khe nứt hư không trốn đi, Khương Huyễn lại động thủ.

Trong tay hắn xuất hiện lưỡi đao sắc bén đâm thẳng vào cổ Khương Đồ.

Khương Huyễn ra tay nhanh như tia chớp, căn bản không cho người nào phòng bị, mà Khương Đồ cũng không có hoài nghi Khương Huyễn sẽ ra tay với hắn, lúc dao găm cắt qua cổ của hắn thì hắn mới phát hiện sát cơ của Khương Huyễn.

Khương Đồ phản ứng nhanh chóng, trong nháy mắt ném Khương Huyễn ra.

Nhưng mà Khương Huyễn ra tay quá đột ngột, trong nháy mắt hắn ném ra thì dao găm đã cắt qua da của hắn, trong nháy mắt máu tươi bắn ra ngoài, đồng thời một tia U Minh Quỷ Hỏa đang thiêu đốt làn da của hắn.

Đương nhiên Khương Đồ không có bị Khương Huyễn tiêu diệt, nhưng mà hắn sợ hãi hồn bất phụ thể.

Da thịt bị cắt, U Minh Quỷ Hỏa thiêu đốt vô cùng đau đớn, khiến hắn tiếp cận tử vong, hơn nữa còn bị người nhà đánh lén, nội tâm của hắn băng giá!

- Khương Huyễn ngươi muốn làm gì!

Khương Đồ phẫn nộ quát.

Khương Huyễn là người nào? Hắn là đệ tử thân truyền của Chí Tôn dược thần duy nhất của Ma Hổ Tông, còn là dòng chính Ma Hổ tộc của bọn họ.

Khương Đồ tin tưởng đám người Cam Lâm Sở phản bội Ma Hổ Tông bọn họ, nhưng tuyệt đối không tin tưởng Khương Huyễn sẽ phản bội Ma Hổ Tông.

Hắn không rõ đã xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy chuyện tới mức này quá điên rồi.

Khương Huyễn căn bản không trả lời hắn, bay thẳng đến bên cạnh Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không muốn Khương Huyễn bị Khương Đồ mang quay về Ma Hổ Tông, hắn là một gã thần dược sư a! Cũng không nên bỏ qua.

Thần hồn của hắn lại xuất hiện, lập tức loan cung cài tên bắn thẳng vào Khương Đồ.

Hắn bây giờ chỉ có thể giết Khương Đồ, khó bắt giữ gia hỏa này.

Khương Đồ vốn định bắt giữ Khương Huyễn quay về, hắn nhất định phải biết rõ đang xảy ra chuyện gì, người một nhà vì sao phản bội lại Ma Hổ Tông.

Thế nhưng mà thời điểm hắn hành động thì phát hiện lục quang bay thẳng tới.

Một mũi tên này do Lăng Tiếu dùng thần hồn phân thân bắn ra, uy lực của nó khủng bố có thể nghĩ.

Khương Đồ không hổ là bán Thủy Thần uy tín lâu năm, hắn biết rõ muốn tránh đã không còn kịp nữa, trong tay hắn cầm bán Cổ Thần khí ngưng tụ tất cả lực lượng của mình chém thẳng vào mũi tên đang bay tới.

Oanh long oanh long!

Trên không trung xuất hiện từng khe nứt không gian, từng đoàn hào quang sáng rực xuất hiện, rất nhiều lực lượng không gian lại nát bấy, vô số loạn lưu khuếch tán ra chung quanh.

Vào lúc tất cả tan đi, thân thể Khương Đồ đã bị hủy diệt, nhưng mà hắn có một hư ảnh phân thân, đã mượn cơ hội trốn vào trong hư không.

- Lăng Tiếu tiểu tạp chủng, thù này sớm muộn gì cũng phải báo!

Khương Đồ tức giận quát.

Lăng Tiếu bảo Cam Lâm Sở truy kích Khương Đồ nhưng lại bị ám ma hổ ngăn cản lại.

Rất hiển nhiên ám ma hổ cũng không có khế ước chủ tớ với Khương Đồ, cho dù thân thể Khương Đồ bị hủy nó cũng không có chết đi.

Lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu bị thương, vừa rồi hắn dùng tất cả lực lượng bắn ra một mũi tên, hồn lực đã không khỏe, không cách nào lưu phân thân của Khương Đồ lại đây, chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn rời đi.

Lăng Tiếu thở dài, nói:

- Thật sự là đáng tiếc, nhưng mà... Trốn thì trốn, hắn muốn lại khôi phục đến bán Thủy Thần là không còn khả năng.

Khương Đồ tổn thất chân thân, trừ phi hắn đoạt thân thể trùng tu, bằng không mơ tưởng đạt tới đỉnh phong như cũ, có thể nói hắn trong thời gian còn lại không đủ gây sợ.

Lo lắng duy nhất chính là Ma Hổ Tông có khả năng biết rõ hắn có Long Phượng Thần Cô thì liên tưởng hắn có liên quan tới Hồn tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2239 - Yêu Hổ Ma Tiều.

Nhưng mà bây giờ hắn lo lắng cũng không dùng được gì, hắn cần làm chỉ có cách tăng thực lực lên mà thôi

Chờ hắn đạt tới Chí Tôn, đối phương tới bao nhiêu hắn giết bấy nhiêu.

Huống chi bây giờ hắn có được Dược Minh công hội bảo vệ, trong Thiên Nguyên địa vực không ai thương hại hắn cả.

Về phần Miêu Thanh Dược đã chết, cho dù sư phụ Trác Hưng Hồng của hắn truy tra cũng chỉ biết hắn bị người Ma Hổ Tông giết, không quan hệ gì tới Lăng Tiếu cả.

Đến lúc đó Ma Hổ Tông cũng sẽ hứng lửa giận của Dược Minh công hội, ngày sau người của Ma Hổ Tông mơ tưởng bước nửa bước vào Thiên Nguyên địa vực này.

Mà ngoài Chí Tôn chiến đấu ra, Dược Minh công hội cũng sẽ liên minh với Thiên Long Môn, Ma Hổ Tông ngày tốt lành đã qua rồi!

Lúc này, tất cả cao tầng Dược Minh Công Hội đều tập trung ở đại điện.

Ngồi ở đây có một bộ phận là Thần Dược Sư, càng có không ít là võ giả Chí Tôn.

Hơn mười người bọn hắn đều là tồn tại cường đại nhất Dược Minh Công Hội, mỗi người một phát dậm chân cũng có thể khiến Thiên Nguyên Địa Vực lay động, có thể thấy được thế lực bọn hắn ngập trời thế nào rôi.

Mà ba tôn thần tọa, hai bên trái phải ngồi hai vị lão giả, bọn hắn rõ ràng là hai vị điện chủ của Dược Minh Công Hội, Liên Hạo Công cùng với Trác Hưng Hồng. Chỉ có vị trí chính giữa là không có người ngồi, đó là vị trí của đại điện chủ chí tôn vô thượng Sư Thương Dương, hắn cũng không xuất hiện trong lần hội nghị này.

- Hôm nay triệu tập mọi người đến, chính là muốn tuyên bố cho mọi người một tin tức quan trọng, kể từ hôm nay Dược Minh Công Hội chúng ta đoạn tuyệt bất luận một giao dịch linh thảo đan dược với Ma Hổ Tông, đồng thời Dược Minh Công Hội chúng ta cũng sẽ khai chiến với Ma Hổ Tông, ngày sau một khi phát hiện bất luận người nào của Ma Hổ Tông đều phải giết chết hết, mặt khác phong tỏa vực môn của Thiên Hổ Địa Vực, không cho bất luận người Thiên Hổ Địa Vực nào lui tới nữa.

Liên Hạo Công mang theo nộ khí nói.

Liên Hạo Công đưa ra quyết định này, không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh người

Lúc mọi người còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, Trác Văn Hồng đã ném ra một câu:

- Đệ tử Thanh Dược của Lão phu bị người Ma Hổ Tông giết, bọn hắn bây giờ còn đang đuổi giết Lăng Tiếu trưởng lão, muốn đuổi tận giết tuyệt hai đại Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất của chúng ta, quả thật đáng chết!

Lời này vừa nói ra, nguyên đám người trong đại điện liền vô cùng phẫn nộ!

Bọn hắn cuối cùng hiểu rõ vì sao Nhị điện chủ lại quyết định như vậy, thì ra đã xảy ra việc lớn.

Người nào không biết Miêu Thanh Dược là thân truyền đệ tử của Tam điện

chủ, hắn có khả năng sẽ trở thành một trong những người nối nghiệp tương lai của công hội, nhưng bây giờ rõ ràng bị giết, khó trách lại động can qua lớn như thế!

Về phần Ma Hổ Tông muốn đuổi giết Lăng Tiếu cũng là việc trong dự liệu, dù sao Lăng Tiếu cũng xuất thân từ Thiên Long Môn.

Thế nhưng, Lăng Tiếu đã gia nhập Dược Minh Công Hội bọn hắn thì chính là người của bọn hắn, Ma Hổ Tông còn dám hung hăng càn quấy như thế, ở trên địa bàn của bọn hắn giết người, đây quả thực là không để Dược Minh Công Hội bọn họ vào mắt mà!

Theo từng đạo chỉ lệnh truyền ra, Dược Minh Công Hội trực tiếp xuất động một gã Chí Tôn, hơn mười tên Bán Thủy Thần tiến đến vạn phong sơn mạch cứu trợ Lăng Tiếu, mặt khác lập tức truyền tin tức quyết liệt với Ma Hổ Tông khắp Thiên Nguyên Địa Vực, khiến người Thiên Nguyên Địa Vực cùng đối phó Ma Hổ Tông.

Sau khi mọi người tán đi, trong đại điện chỉ còn lại hai vị điện chủ và Yên Điệp Kiều.

- Lẽ nào lại như vậy, tên súc sinh kia một chút ý chí cũng không có, lại cùng người Ma Hổ Tông mưu hại Lăng Tiếu, kết quả trái lại bị người khác tiêu diệt, thật sự là mất mặt!

Trác Văn Hồng vẻ mặt đau lòng mắng.

Miêu Thanh Dược bị người Ma Hổ tộc giết có thể nói là tự mình chuốc lấy, hắn rõ ràng liên kết với người Ma Hổ Tông muốn hãm sát Lăng Tiếu, cuối cùng lại mất đi mạng nhỏ.

Những tin tức này, chính là do Trác Văn Hồng từ trong thần hồn của Sầm

Xuân Hoa tìm ra được.

Chuyện này quá mức ác liệt, Trác Văn Hồng tự nhiên không có ý tứ công bố ra, chỉ có thể đổ tất cả tiếng xấu lên người Ma Hổ Tông thôi.

Nhưng Ma Hổ Tông quả thật sẽ ra tay với Lăng Tiếu ra tay, mà Lăng Tiếu cũng là một thành viên của công hội bọn hắn

Hiện giờ Miêu Thanh Dược đã bị chết, bọn hắn tuyệt không hi vọng Lăng Tiếu lại gặp chuyện không may, bằng không bọn hắn không có biện pháp giao phó với Thiên Long Môn và Kim tộc, ngoài ra bọn hắn còn hy vọng có thể lung lạc Lăng Tiếu, khiến hắn triệt để ở lại trong công hội, thay thể Miêu Thanh Dược trở thành Chí Tôn trấn thủ công hội tương lai!

Bọn hắn sở dĩ quyết liệt với Ma Hổ Tông, ngoại trừ tỏ vẻ công hội cường đại, không sợ kẻ thù bên ngoài ra, còn có một tầng ý tứ khác, chính là muốn chuẩn bị toàn lực lôi kéo Thiên Long Môn, kết minh với bọn họ rồi.

- Vốn tiểu tử Thanh Dược là một hạt giống tốt, chỉ là ý chí lại không được phóng khoáng, hắn có kết cục này cũng là tự rước lấy, lần này Ma Hổ Tông cư nhiên lớn mật như thế, cũng đến lúc nên khiến bọn hắn biết rõ sự lợi hại của công hội chúng ta rồi! Ngược lại l hi vọng tiểu tử Lăng Tiếu kia không có việc gì, hắn trở thành Dược Thần đã là chuyện ván đã đóng thuyền, chúng ta dù thế nào cũng phải lưu hắn lại!

Liên Hạo Công nói.

- Ta xem tiểu tử kia rất cứng đầu, không phải một người chịu phản bội Thiên Long Môn, lòng của hắn chỉ sợ luôn hướng về Thiên Long Môn ah!

Trác Văn Hồng thở dài nói.

- Điểm ấy có chút đáng tiếc, nhưng anh hùng khó thoát ôn nhu hương, tất cả phải xem bổn sự của Kiều nhi rồi.

Liên Hạo Công nhìn Yên Điệp Kiều nói.

Yên Điệp Kiều liếc Liên Hạo Công nói:

- Nhị sư phó chuyện này liên quan gì đến ta chứ!

Trác Văn Hồng ở một bên cười nhạt nói:

- Đây quả thật là chuyện của ngươi, ngươi cũng trưởng thành rồi, có lẽ nên cân nhắc nhân sinh đại sự rồi.

Dừng chút hắn nói:

- Thiên Long Môn Lăng Tiếu và Viêm Tộc Viêm Dương đều là người trẻ tuổi không tệ, tương lai có hy vọng trở thành Dược Thần, coi như là xứng với ngươi, bất quá giữa hai người thì Lăng Tiếu càng có ưu thế hơn, nhưng sau lưng Viêm Dương lại có lão tổ tông Viêm Tộc làm chỗ dựa, đó cũng là nhân vật có thể sánh với bọn ta, có thể nói cả hai đều có ưu thế, nha đầu ngươi chọn một đi, bất quá... Nhất định phải khiến bọn hắn ở lại công hội, ngươi chính là hòn ngọc của ba lão gia hỏa chúng ta, không thể bị người mang đi được! Bằng không ba lão đầu chúng ta biết làm sao!

Trác Văn Hồng lời này ngược lại là nói thật, hắn tuy là nhìn trúng Miêu Thanh Dược, nhưn cũng sớm biết ý chí Miêu Thanh Dược có vấn đề, mà ba lão nhân bọn hắn chính thức yêu mến nhất chính là tiểu nha đầu Yên Điệp Kiều này, bởi vì nàng là người nối nghiệp mà ba người bọn họ cùng nhau trút xuống không ít tâm huyết bồi dưỡng, tuyệt đối không thể để nàng xuất giá sang nhà chồng được, phải vĩnh viễn ở lại Dược Minh Công Hội, vị trí của bọn hắn còn cần nàng đến kế thừa nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2240 - Ngươi Thật Tự Đại! (1)

- Ta... Ta không thèm chọn đâu, ta muốn vĩnh viễn ở lại hầu hạ ba vị sư phó!

Yên Điệp Kiều trên mặt hiện lên vài tia rặng mây đỏ đáp.

Trong đầu nàng chợt hiện lên một khuôn mặt tuấn tu, trong nội tâm rõ ràng đã lặng yên mở ra một khe hở vì người nọ rồi.

- Ha ha, như vậy rất tốt, chúng ta cũng không cần lo lắng về sau không có người nào chăm sóc lúc chúng ta chết nữa rồi!

Liên Hạo Công nhẹ vuốt râu bạc trắng cười nói.

- Nhị sư phó không được nói lời điểm xấu này!

Yên Điệp Kiều níu lấy râu Liên Hạo Công làm nũng nói.

- Ha ha, không nói, về sau sẽ không nói nữa.

Liên Hạo Công lộ ra vẻ hiền lành nói.

Trác Văn Hồng ở một bên cũng lộ ra vẻ vui mừng, đau đớn vì Miêu Thanh Dược cũng đã hòa tan.

Trong mắt bọn hắn, vị trí của Yên Điệp Kiều quả thật khó ai sánh bằng.

Cho dù bọn hắn muốn tìm nam nhân cho Yên Điệp Kiều, nhưng bọn hắn nhất định phải bảo đảm người nam nhân kia sẽ ở lại đây, cũng không thể để

người nối nghiệp mà bọn hắn bồi dưỡng bị bắt đi được, vậy thì cái được không bù cái mất rồi.

...

Ở vạn phong sơn mạch, người mà Dược Minh Công Hội phái đi cứu viện đã tìm được Lăng Tiếu.

Thân thể Lăng Tiếu phi thường chật vật, nhưng tánh mạng không lo, cũng khiến người công hội thở dài một hơi.

Đương nhiên, tất cả cái này đều là biểu hiện giả dối của Lăng Tiếu, hắn không sai biệt lắm đã giết chết toàn bộ người Ma Hổ Tông, bằng thực lực của hắn muốn khôi phục thương thế là việc rất dễ dàng.

Nhưng vì để cho người biết rõ hắn từng bị người Ma Hổ Tôngđuổi giết qua, hắn mới giữ lại bộ dáng chật vật này, càng có thể khiến công hội tin tưởng hắn hơn.

Lăng Tiếu bị người hộ tống quay về công hội, những người khác thì tiếp tục đuổi g iết người Ma Hổ Tông.

Vừa về tới công hội, Yên Điệp Kiều rõ ràng đã tự mình đi ra nghênh đón hắn.

Cái này khiến người công hội đều nhìn ra được chút khác thường!

- Lăng Tiếu ngươi không sao chứ!

Trong mắt Yên Điệp Kiều mang theo vẻ quan tâm hỏi

Không biết vì sao, lúc nàng nghe được Lăng Tiếu bình an trở về trong lòng

rõ ràng lại muốn nhìn thấy hắn, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi liền chạy ra nghênh đón hắn.

Nàng không cho rằng mình thích Lăng Tiếu, mà chỉ cảm thấy bản thân có chút hảo cảm với hắn thôi

Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ trước kia nàng có loại cảm giác này với sư huynh của mình ra, Lăng Tiếu là người thứ hai.

Ngày đó, lúc nàng nghe được sư huynh của nàng chết thì cảm thấy có chút khổ sở, nhưng nghe được Lăng Tiếu vẫn còn bị đuổi giết trong lòng lại càng thêm lo lắng, cho dù nàng không thừa nhận mình thích Lăng Tiếu, nhưng nàng lại thật sự không hi vọng Lăng Tiếu gặp phải chuyện không may.

- Kiều sư tỷ, ta là Bất Tử Thần mệnh cách, sao lại có chuyện được!

Lăng Tiếu trông thấy Yên Điệp Kiều liền nhịn không được trêu ghẹo cười nói.

Lời này nếu để cho thần côn Huyền Diệu nghe được, nhất định sẽ lập tức cải chính thay Lăng Tiếu "Là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách! ".

- Ha ha, ngươi thật là tự đại!

Yên Điệp Kiều tự nhiên cười nói, tiếp theo nàng còn nói:

- Không chết thì tốt rồi, bằng không cũng không biết nên nói với Thiên Long Môn thế nào nữa!

- Là thế sao? Chẳng lẽ ngươi không lo lắng chút nào sao?

Lăng Tiếu nhìn Yên Điệp Kiều hỏi.

Yên Điệp Kiều tâm hồn thiếu nữ run lên, trên mặt bỗng nổi lên rặng mây đỏ, may mắn được màn che lại, mới không bị Lăng Tiếu trông thấy, nàng vội vàng đáp:

- Ta không thèm lo lắng cho ngươi đâu, ngươi đi đại điện một chuyến, tam sư phó ta muốn gặp ngươi.

Dứt lời, lại mau chóng rời đi như bỏ trốn vậy

Nhìn bóng hình xinh đẹp kia, Lăng Tiếu cảm thấy còn sống thật sự thật tốt, hắn muốn vĩnh viễn như vậy.

Người khiến người phải đố kị như hắn, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, mới có thể khiến những người trêu chọc hắn nuốt hận tại chỗ, mà không phải hắn trở thành vong hồn dưới đao người khác!

Lăng Tiếu lần nữa đi tới công hội đại điện, Trác Văn Hồng ngồi ở phía trên, mà Yên Điệp Kiều lại nhu thuận đứng ở một bên, không thèm nhìn lấy Lăng Tiếu.

- Bái kiến Tam điện chủ!

Lăng Tiếu hành lễ với Trác Văn Hồng.

Trong lòng của hắn chung quy vẫn có chút tâm thần bất định, sợ mình chuyện mình trù tính bị Trác Văn Hồng biết được, vậy thì phiền toái lớn rồi!

- Miễn lễ!

Trác Văn Hồng đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Lăng Tiếu, chuyện Thanh Dược ủy khuất ngươi rồi!

- Ách... Tam điện chủ đây là?

Lăng Tiếu giả ngu nói.

Nhưng hắn không thể thừa nhận mình đã sớm biết được hành vi Miêu Thanh Dược làm với hắn. Bằng không chẳng phải là nói cho Trác Văn Hồng biết hắn đã sớm có phòng bị sao?

Trác Văn Hồng cười khổ một cái nói:

- Được rồi, việc này ngươi không biết cũng tốt.

Dừng chút hắn lại nói:

- công hội đã cùng thề bất lưỡng lập với Ma Hổ Tông, về sau chỗ này tuyệt sẽ không còn một người Ma Hổ Tông nào nữa, ngươi đại khái có thể yên tâm ở chỗ này, có cái gì cần thì ngươi có thể tìm Kiều nhi, công hội chúng ta nhất định sẽ xuất lực giúp ngươi trở thành Chí Tôn Dược Thần!

Trác Văn Hồng cũng áy náy đồ đệ của mình làm ra chuyện như vậy đối với Lăng Tiếu, hiện giờ cho Lăng Tiếu một hứa hẹn, cũng khiến trong lòng hắn dễ chịu hơn không ít a!

Lăng Tiếu đại hỉ nói:

- Đa tạ Tam điện chủ!

Đã có lời này của Trác Văn Hồng, ngày sau lúc hắn cần đến tài nguyên thì có thể lớn mật mở miệng rồi!

Tất cả lo lắng đều được giải quyết, Lăng Tiếu cũng có thể an tâm ở lại Dược Minh Công Hội rồi.

Hắn thay Dược Minh Công Hội luyện chế ra không ít thần đan, coi như là cống hiến với Dược Minh Công Hội, cũng khiến người khác biết rõ hắn quả thật là một gã Thần Dược Sư.

Đương nhiên, thần tài Lăng Tiếu cần để luyện đan đều là do công hội cung cấp cả, mà hắn mỗi lần luyện chế một lò đan dược, đan dược ngưng nhiều ra đều thuộc về hắn cả, hắn chỉ cần cống hiến ra một khỏa là đủ, mặt khác công hội còn cho hắn không ít tài nguyên coi như là tiền lương hằng tháng nữa.

Trong thời gian nàên Điệp Kiều ngược lại thỉnh thoảng lại đến gặp hắn, còn đưa ra yêu cầu muốn tỷ thí với Lăng Tiếu nữa.

Lăng Tiếu tự nhiên không cự tuyệt tuyệt, hắn cũng biết rõ luyện đan chi thuật của Yên Điệp Kiều quả thật rất bất phàm.

Quan trọng nhất là Yên Điệp Kiều ngoại trừ có được bổn nguyên hỏa diễm ra, nàng rõ ràng cũng có được Tịnh Lạc Phạm Đỉnh xếp hàng thứ ba trong cửu đại thần đỉnh.

Tịnh Lạc Phạm Đỉnh còn xếp trên cả Hắc Diệu Thần Đỉnh, công hiệu của nó tự nhiên cũng bất phàm.

Quanh thân nó hiện ra màu thuần trắng, có đường vân phong cách cổ xưa dày đặc lượn lờ, tựa hồ thỉnh thoảng hiển hiện ra cảnh tượng đặc dị, nó có ba chân, tám tai, đỉnh hình uyển chuyển trơn bóng, thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo, mang đến cho người cảm giác như đây là luyện đan thần đỉnh chuyên chế tạo cho nữ nhân vậy!

Mà trên thực tế, vào thời thái cổ, chủ nhân đời thứ nhất Tịnh Lạc Phạm cũng là một nữ cường nhân nổi danh.

Lăng Tiếu tuy rằng không cách nào hiểu rõ chỗ thần bí của nó, nhưng lúc

Hắc Diệu Thần Đỉnh và Tịnh Lạc Phạm Đỉnh đều xuất hiện, hai đại thần đỉnh rõ ràng tranh nhau tề minh, dị tượng hàng lâm, tựa hồ như hai đại thần đỉnh có xúc động muốn phân cao thấp vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2241 - Ngươi Thật Tự Đại! (2)

Cửu đại Hoang Cổ Thần Đỉnh, phân biệt là: Kình Thiên Đỉnh, Dung Địa Đỉnh, Tịnh Lạc Phạm Đỉnh, Hỗn Độn Lôi Đỉnh, Hắc Diệu Đỉnh, Kim Chung Thần Đỉnh, Thiên Cổ Đỉnh, Thánh Mẫu Thủy Đỉnh, Chú Khí Đỉnh, mỗi một cái đều có được lai lịch bất phàm, nhưng cũng không phải mỗi cái đều chuyên môn dùng để luyện đan.

Tựa như Thiên Cổ Thần Đỉnh do tổ tiên Cổ Tộc truyền xuống tác dụng lớn nhất chính là luyện cổ độc, mà Chú Khí Đỉnh lại chuyên dùng để chế tạo binh khí, còn có được lực công kích đáng sợ, những thần đỉnh khác cũng đều có diệu dụng, đương nhiên chúng cũng có thể dùng để luyện đan, chỉ là hiệu quả lại không giống nhau thôi.

Hai người thường xuyên qua lại luyện đan luận bàn, quan hệ có thể nói là tiến triển cực nhanh!

Mà yêu nghiệt Thần Dược Sư Viêm Dương của Viêm Tộc kia lại bị Yên Điệp Kiều lạnh nhạt.

Cuối cùng, hắn cùng với Yên Điệp Kiều ngả bài, bị Yên Điệp Kiều phát một tấm "Người tốt tạp" đuổi đi.

Viêm Dương tính tình ngược lại tiêu sái nói một câu:

- Ta sớm cũng biết là như vậy, ngươi thích chính là Lăng huynh ah!

Trong những ngày này, Viêm Dương thường đến tìm Yên Điệp Kiều, cũng coi như quen biết Lăng Tiếu, hai người tính tình hợp nhau, cũng trở thành

bằng hữu.

Cho nên, hắn mới nói như vậy, hắn là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê ah!

Viêm Dương trước khi rời đi, vẫn không quên mời Lăng Tiếu, hi vọng Lăng Tiếu có rảnh thì đến Viêm Tộc chơi, để hắn tận tình địa chủ.

Lăng Tiếu đương nhiên sảng khoái đáp ứng rồi, hắn thật cũng rất muốn đến Thiên Tước Địa Vực một lần.

Thế lực tông môn cường đại ở Thiên Tước Địa Vực cũng không nhiều lắm, nhưng Thượng Cổ gia tộc nhưng lại có vài nhà, ngoại trừ Viêm Tộc ra, Man tộc của Tiên Vu Dã cùng với tổ tiên Cổ Tộc cũng từng di cư đến đó vào thời Thượng Cổ

Cho nên, Lăng Tiếu ngày sau quả thật rất muốn đến Thiên Tước Địa Vực một lần.

Nhìn bóng lưng nghênh ngang rời đi của Viêm Dương, Lăng Tiếu nói khẽ với Yên Điệp Kiều ở bên:

- Kỳ thật Dương huynh không tệ, ngươi bỏ qua hắn thật có chút đáng tiếc.

Yên Điệp Kiều bất mãn đá Lăng Tiếu một cước nói:

- Hừ, đều là xú nam nhân có gì tốt đâu!

Không biết tại sao, càng tiếp xúc với Lăng Tiếu, nàng càng khó khống chế được dòng suy nghĩ của mình, tư thái tiểu nữ tử luôn tùy thời bị nam nhân này bức ra, khiến cho nàng không còn chút uy nghiêm nào nữa.

Trong khoảng thời gian này, nàng rốt cục có thể để xác định, nàng ở một chỗ với nam nhân này thật sự rất vui vẻ, rất thoải mái!

Nam nhân còn nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng mỗi một phương diện đều vượt xa nàng, hơn nữa ăn nói thú vị, lúc luyện đan lại thập phần chuyên chú phiêu dật, khiến cho nàng chậm rãi say mệ

Chỉ là nam nhân này tựa hồ chung quy vẫn cố ý giữ một khoảng cách với nàng, khiến cho nàng phiền muộn không thôi!

Nàng đường đường là đệ nhất mỹ nhân Thiên Nguyên Địa Vực, nam nhân theo đuổi nhiều vô số kể, nam nhân này lại hết lần này tới lần khác lại như không có cảm giác.

Nàng cảm thấy chẳng lẽ do mình che mặt, cho nên hắn không nhìn ra vẻ đẹp của nàng sao?

- Nam nhân cũng không phải đều thối đâu, giống ta đây, đầy người đều là mùi thuốc mà!

ăng Tiếu tự kỷ nói

.

- Ngươi đừng vờ vịt nữa, chúng ta trở về lại tỷ thí một chút, mỗi lần đều không thể một lần luyện thành ba khỏa, ngươi bây giờ đã có thể ngưng tụ thành bốn khỏa rồi, còn có... đạo lý hay không đây!

Yên Điệp Kiều không phục nói.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Không thể so được, Kiều sư tỷ ngươi đã rất cường đại rồi, rất nhiều người kém xa ngươi, ngươi nên cảm thấy đủ đi chứ!

Nói thật, Yên Điệp Kiều mới chỉ là đê giai Thần Vương, một lần có thể ngưng tụ thành hai khỏa thần đan đã rất rất giỏi rồi, đợi thực lực nàng tiến thêm, khẳng định có thể ngưng ra nhiều hơn nữa....

Thiên phú luyện đan của nàng không phải người thường có thể sánh bằng, Lăng Tiếu cũng thầm khen người nối nghiệp mà Tam đại Dược Thần chọn quả nhiên bất phàm.

- Khẩu thị tâm phi, ở trước mặt ngươi ta còn kém xa, có phải xem thường, không muốn tỷ thí với ta phải không?

Yên Điệp Kiều có chút bất mãn nói.

Lăng Tiếu khoát tay áo nói:

- Không có, Kiều sư tỷ ngươi quá lo lắng, kỳ thật ta cũng nên bế quan một thời gian ngắn, trùng kích bước tiếp theo rồi!

- Cái gì, ngươi... Ngươi muốn trùng kích Chí Tôn rồi sao?

Yên Điệp Kiều mở mắt thật lớn hoảng sợ nói.

- Thử xem a, một bước này cũng không dễ dàng, bao nhiêu người bị kẹt đến chết ở đây, ta cũng không biết có thể bước ra hay không nữa!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Tuy nói hắn đã chuẩn bị không sai biệt lắm, nhưng một bước Chí Tôn này thực sự không phải chỉ dựa vào dự trữ lực lượng là có thể tiến giai, còn phải

lĩnh ngộ với thiên địa lực lượng, cả hai tương xứng mới bước ra được một bước kia

Điều này cũng không hề dễ dàng a!

Tuy rằng Lăng Tiếu gần đây rất có lòng tin với mình, nhưng hắn cũng cho rằng mỗi một lần đều nước chảy thành sông, nhưng ở trước mặt cửa khẩu quan trọng nhất đời người này hắn cũng không chắc chắn!

Yên Điệp Kiều nghe Lăng Tiếu nói như vậy, trong mắt toát ra ánh sao, lộ ra vẻ sùng bái nói:

- Ngươi thật lợi hại, lúc này mới bao nhiêu ah, đã trùng kích Chí Tôn rồi, thật sự là người so với người tức chết người a!

Yên Điệp Kiều đọc thuộc lòng cổ kim sách sử, biết rõ chưa từng có người nào có thể tầm trăm tuổi đã trở thành Chí Tôn cả.

Cho dù Lăng Tiếu không biết có thể thành công hay không, nhưng cử động kia của hắn cũng đủ ghi vào sử sách rồi!

Nàng gần đây đều cảm giác mình đã là thiên tài đích thật rồi, nhưng so với Lăng Tiếu, chênh lệch lại không phải lớn bình thường a!

- Đó là tự nhiên, cũng không xem một chút bản thần sư là ai, ta chính là đệ nhất nhân từ xưa đến nay ah!

Lăng Tiếu ưỡn ngực nói.

- Như thế thật, vậy ta xin chúc ngươi một lần trùng kích thành công.

Yên Điệp Kiều cũng không phản đối, tiếp theo nàng lại hỏi:

- Vậy ngươi cần chuẩn bị gì không? Ta có thể hỏi sư phó bọn hắn thần vật Chí Tôn giúp ngươi đột phá!

- Không cần, an bài cho ta một nơi bế quan là được rồi!

Lăng Tiếu đáp.

Yên Điệp Kiều biết rõ Lăng Tiếu đã làm tốt chuẩn bị, cũng không nói gì thêm nữa, liền dẫn hắn tiến đến nơi bế quan.

Trong điện thành có không ít Chí Tôn Thủy Thần, trong đó đương nhiên cũng có các nơi bế quan cao cấp, có thể dùng để trùng kích cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần.

Nguyên Tháp, là thần tháp cao nhất trong điện thành, nghe nói đây chính là một kiện trấn thế Cổ Thần khí, cũng là nơi tụ tập Thiên Địa linh khí, bổn nguyên lực lượng trong điện thành.

Nguyên Tháp cao bảy bảy bốn mươi chín tầng, lực lượng mỗi một tầng tụ đều không giống nhau, là nơi tốt nhất để cường giả xuất sắc của công hội bế quan đột phá.

Nhìn xa xa Nguyên Tháp, chỉ thấy nó giống như lơ lửng mà lên, có chứa một loại cảm giác hư vô phiêu miểu, linh khí, nguyên khí hội tụ đến đều bị nó tầng tầng bao lung, rất giống một tiên thap. Một khỏa ngũ thải thần thiên thạch ở trên đỉnh tháp tản ra thần mang rực rỡ, khiến người không dám đơn giản nhìn thẳng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2242 - Cửu Đại Hoang Cổ Thần Đỉnh.

Lăng Tiếu trong nội tâm thầm khen:

- Khó trách Dược Minh Công Hội lại lấy ra khỏa ngũ thải thần thiên thạch loại nhỏ kia ra đấu giá, hóa ra là người ta không để nó vào mắt a!

- Nơi này là nơi chúng ta bình thường dùng để bế quan trùng kích tiến giai, ngươi hôm nay muốn vượt qua một bước kia, ít nhất phải đến ngoài tầng bốn mươi mới được, ta đây là lệnh bài lúc nhập tháp phải đưa ra, ngươi giao nó cho hộ tháp trưởng lão, hắn mới có thể cho ngươi vào!

Yên Điệp Kiều đưa một tấm lệnh bài cho Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu tiếp nhận lệnh bài cảm kích nói:

- Đa tạ ngươi, Kiều sư tỷ!

Ở nơi này đột phá, Lăng Tiếu càng thêm tin tưởng.

- Mau đi đi, ta chờ mong ngươi trở thành đệ nhất nhân từ xưa đến nay!

Yên Điệp Kiều khẽ đẩy Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu không nói nhảm thêm, nhẹ gật gật đầu, liền đi vào trong Nguyên Tháp.

Trông coi Nguyên Tháp chính là một gã trưởng lão Bán Thủy Thần, lúc Lăng Tiếu vừa tới gần, đôi mắt kia lại tỏa ra thần mang như điện quét qua

hắn.

Chỉ là ánh mắt này của hắn có lẽ Thần Vương bình thường sẽ có cảm giác áp bách, nhưng đối với Lăng Tiếu lại không có nửa điểm áp lực.

- Có lệnh bài nhập tháp không?

Hộ tháp trưởng lão sâu kín nói.

Lăng Tiếu hơi cúi người với hắn, sau đó liền đưa tới lệnh bài mà Yên Điệp Kiều cho hắn.

Hộ tháp trưởng lão kinh ngạc tiếp nhận lệnh bài, tiếp theo phức tạp nhìn Lăng Tiếu nói:

- Có thể tiến vào, ngoại trừ bảy tầng cao nhất, tầng khác ngươi có thể tùy ý.

Ngoại trừ bảy tầng cao nhất, có nghĩa là bốn mươi hai tầng còn lại hắn có thể tùy ý lựa chọn.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, sau đó đi nhanh vào trong Nguyên Tháp.

Hộ tháp trưởng lão quan sát lệnh bài một chút, lại nhìn thân ảnh Lăng Tiếu trong lòng thầm nói:

- Lệnh bài của Thần nữ sao lại ở trên người hắn, thật sự là kỳ quái! "

Ngay khi hắn sắp nghĩ đến điểm quan trong thì một đạo bóng hình xinh đẹp liền xuất hiện trước người hắn.

Hộ tháp trưởng lão vội vàng bắn lên từ trên mặt ghế thái sư, hành lễ với Yên Điệp Kiều:

- Ra mắt thần nữ!

- Không cần đa lễ, đưa lệnh bài cho ta đi!

Yên Điệp Kiều cười nhạt đáp.

- Vâng thần nữ!

Hộ tháp trưởng lão lập tức giao lệnh bài vừa rồi Lăng Tiếu đưa cho hắn cho Yên Điệp Kiều.

Kỳ thật, Lăng Tiếu cũng không biết, muốn vào Nguyên Tháp phải có điều điện, cần làm ra cống hiến với công hội, cống hiến càng lớn có thể đi vào cấp độ càng cao hơn.

Mà Lăng Tiếu mới chỉ làm khách khanh trưởng lão được ba tháng, cống hiến đối với công hội còn không coi là nhiều, dùng thân phận của hắn nhiều nhất chỉ tiến vào được 30 tầng dưới, các tầng ngoài 30 đừng mơ tới, chứ đừng nói chi đến tầng trên 40.

Yên Điệp Kiều đối với hắn xem như một phen dụng tâm lương khổ rồi, đáng tiếc hắn lại không hiểu được.

Lăng Tiếu đi vào Nguyên Tháp, lập tức cảm nhận được lực lượng nồng đậm ở đây.

Tầng tầng linh khí tinh thuần như sương mù, mê mang ướt át, hô hấp cũng cảm thấy lâng lâng

- Quả nhiên bất phàm, nếu tu luyện ở chỗ này cũng không kém tụ khí đại trận của Thiên Long Môn bao nhiêu ah!

Lăng Tiếu một đường đi đến, nhịn không được khẽ thở dài.

Chờ hắn đến tầng ngoài hai mươi đã có không ít bổn nguyên lực lượng hội tụ, cái này đã có thể thỏa mãn cho võ giả cảnh giới Thần Vương đột phá rồi.

Lăng Tiếu một hơi đi tới tầng thứ bốn mươi, phát hiện bổn nguyên lực lượng ở đây đã nồng đậm đến tình trạng vượt quá tưởng tượng.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng ở đây cơ hồ đã phi thường tiếp cận thủy nguyên lực lượng, dù là Bán Thủy Thần tu luyện ở chỗ này cũng dư dả.

Nếu như Lăng Tiếu muốn bước ra một bước kia thì bế quan chỗ này đã đủ rồi, nhưng hắn lại không thấy thỏa mãn, lại đi lên hai tầng trên.

Đi đến tầng bốn mươi hai, hắn rốt cục cảm nhận được loại cảm giác thủy nguyên lực lượng lúc bị lão tổ tông Lăng Hồng Vũ quán thâu rồi.

Thủy nguyên lực lượng chính là bản thăng cấp của bổn nguyên lực lượng, lộ ra càng thêm nồng đậm mênh mông, là lực lượng mà Chí Tôn phải hấp thú.

Đến nơi này, Lăng Tiếu cảm thấy phi thường hài lòng!

Tầng không gian này tương đối nhỏ một chút, chỉ vẹn vẹn có bảy gian bế quan thất, có ba gian đang đóng cửa, trên kỳ môn có cấm chế mà Chí Tôn bày ra, một khi đóng lại thì bất luận khí tức nào bên trong cũng không lộ ra ngoài, cho dù bọn hắn ở bên trong đột phá, cũng sẽ không gây nên bất luận động tĩnh nào ở bên ngoài cả.

Lăng Tiếu lựa chọn một gian trong đó đi sao, sau đó đóng cửa lại.

Bế quan thất này từ bên ngoài thoạt nhìn lớn đến không tính được, nhưng sau khi đi vào lại như vào một không gian khác vậy, lộ ra tương đối rộng rãi,

đủ cho bất luận kẻ nào sinh hoạt.

Lăng Tiếu cũng không nóng nảy lập tức bế quan, việc này quan hệ trọng đại, hắn nhất định phải hảo hảo chuẩn bị một chút.

Đầu tiên hắn phải làm chính là lần nữa tu luyện lại mỗi một loại thần kỹ của mình, khiến cho hắn hiểu rõ chúng hơn.

Đồng thời cũng tiêu hóa kinh nghiệm tất cả những trận chiến trong những năm gần đây để lục lọi ra phương thức chiến đấu của bản thân.

Như vậy sẽ trợ giúp cho hắn lĩnh ngộ cảnh giới, khiến hắn hiểu rõ ý cảnh và cách vận dụng hơn.

Một tháng qua đi, thân thể Lăng Tiếu ở vào một loại trạng thái thập phần phấn khởi, đối với tất cả chiêu trước không quen thuộc lắm trước kia giờ đã hiểu thông đạo lý.

Đây là hiệu quả khi tĩnh tâm tu luyện.

Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, sau đó hiểu được làm sao để phân tích nhận thức kinh nghiệm chiến đấu, từ đó khiến phương thức chiến đấu của mình trở nên càng thêm quỷ dị hay thay đổi, khiến người khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu hi vọng trong lúc tự học khiến cảnh giới Thần Vương đỉnh phong của mình trở nên càng thêm viên mãn, càng thêm củng cố.

Sau đó, Lăng Tiếu lại chuyên chú tinh tu Khống Thần Quyết, sơ lý thần hồn lực lượng, khiến hồn lực rở nên càng thêm tinh thuần hùng hậu.

Hắn lấy ra một cây Nguyệt Hồn thần thảo dùng vào, khiến thần hồn đã có được cảnh giới Bán Thủy Thần trung kỳ một lần hành động đạt đến hậu kỳ,

khiến thần hồn phân thân trở nên càng hung hãn hơn vài phần.

Thần hồn lực lượng càng cường đại, đối với việc hắn đi vào Chí Tôn sẽ càng thêm dễ dàng!

Tháng thứ ba tiến vào Nguyên Tháp, Lăng Tiếu rốt cục cũng lấy ra ngũ thải thần thiên thạch đã đấu giá được.

Ngũ Thải Thần Thiên Thạch có thể tụ lại năng lượng, mà bản thân nó cũng có rất nhiều thủy nguyên lực lượng.

Chỉ có điều những thủy nguyên lực lượng này đã cứng lại, nhất định phải từng chút một hấp thu luyện hóa nó mới có thể tăng cường thực lực.

Lăng Tiếu đã làm tốt chuẩn bị bế trường quan, đừng thấy Ngũ Thải Thần Thiên Thạch cũng không lớn lắm, nhưng thủy nguyên lực lượng nó ẩn chứa lại vô cùng khổng lồ.

Lăng Tiếu cảm thấy hấp thu một nửa lực lượng của nó là đủ rồi, lưu lại một nửa sau này còn dùng, đến lúc đó nó vẫn có thể dựa vào công hắn hấp thu lực lượng lần nữa khôi phục lại như ban đầu.

- Trước tích lũy lực lượng, dùng thần hồn Bán Thủy Thần của ta, hơn nữa hấp thu lực lượng muốn đạt tới Bán Thủy Thần là chuyện nước chảy thành sông, nhưng nếu thật muốn bước ra một bước kia, chỉ sợ chỉ dựa vào hấp thu lực lượng còn chưa đủ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2243 - Nguyên Tháp Bế Quan. (1)

Lăng Tiếu nhìn Ngũ Thải Thần Thiên Thạch trước mắt, dần dần nhắm mắt lại, như lão tăng nhập định vậy.

Lăng Tiếu hiểu rất rõ tình huống của mình, cũng sẽ không mù quáng trùng kích cảnh giới.

Hắn còn trẻ tuổi cũng không cần nóng vội, cứ tiến hành theo chất lượng, mới có thể tạo nên lực lượng cường đại để trùng chính cảnh giới, đến lúc đó toàn lực xông lên, tất nhiên có thể phá vỡ c trở ngại, thành tựu Chí Tôn chi cảnh chính thức!

Lăng Tiếu vận chuyển hai loại thần quyết không giống nhau, bắt đầu không ngừng. hấp thu lực lượng của Ngũ Thải Thần Thiên Thạch.

Năm loại lực lượng, chỉ vẹn vẹn có thổ mang lực lượng là không bị hắn hấp thu, mặt khác kim, hồng, lam, lục cái này bốn loại thủy nguyên lực lượng đều quấn quanh trên người Lăng Tiếu, bao hắn thành một đại kén bốn mau. Ngoại ra lực lượng trong Nguyên Tháp cũng không ngừng bị Ngũ Thải Thần Thiên Thạch tụ lung qua, mà thần công của Lăng Tiếu cũng bắt đầu tham lam hấp thu từng chút lực lượng nồng đậm kia vào cơ thể.

Độc Tôn Quy Nguyên Công của Lăng Tiếu có thể chuyển hóa vài loại lực lượng không đồng nhất thành lực lượng thống nhất, đều hội tụ vào trong năm sắc đan điền, khiến nó càng không ngừng lớn mạnh.

Ngũ sắc đan điền như một mảnh Hỗn Độn tinh thần, trong lực lượng mênh mông kia, có từng chút ngũ sắc thần quang, thoạt nhìn thập phần mê người.

Tam đại dị vật ở chính giữa thức hải Lăng Tiếu càng thêm khát vọng đạt được những thủy nguyên lực lượng kia, cái này có thể khiến chúng tiến giai nhanh hơn, sau khi chúng nhận được chỉ thị của Lăng Tiếu lập tức điên cuồng tranh giành nhau nguyên thủy lực lượng.

Trong lúc nhất thời, những lực lượng bốn mau bao vây lấy Lăng Tiếu lập tức trở nên bạc nhược yếu kém hơn không ít.

Bất quá, lực lượng trong Nguyên Tháp đã tích lũy vài vạn năm, cũng sẽ không dễ dàng bị Lăng Tiếu hấp thu hết như vậy, mà trước mặt Lăng Tiếu còn có một khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch, lực lượng của nó đã từng chút một lan tràn tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời đó, những lực lượng ôn nhuận kia càng không ngừng mang đến cho toàn thân hắn lực lượng tinh khiết bàng bạc, mỗi tấc thân thể như một lần nữa được tẩy lễ vậy, da thịt, kinh mạch, khiếu huyệt, tạng phủ, cốt cách... Đều bị những lực lượng này ngâm lấy, như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy, khiến người say mê thoải mái không thôi.

Thức hải hắn cũng bị ba loại lực lượng chiếm cứ, Tam đại dị vật phát ra ánh sáng rực rỡ, đều đang thỏa thích khiến mình lớn mạnh, tranh thủ cùng tiến giai với Lăng Tiế, mà thần hồn Lăng Tiếu tự nhiên cũng rất được lợi.

Những năm này Tam đại dị vật một mực tồn tại trong thức hải Lăng Tiếu, cung cấp cho Lăng Tiếu trợ giúp khó có thể tưởng tượng, mà bọn hắn cũng theo Lăng Tiếu lưu lạc bốn phía, đạt được thu hoạch mà chúng khó có thể tưởng tượng.

Tính toán ra, chúng không thiệt thòi chút nào cả, ngược lại còn lợi rấ nhiều.

Lấy tốc độ tiến giai của chúng, nếu chỉ sinh tồn ở một chỗ, không biết cần

tích lũy bao nhiêu ngàn năm, vạn năm mới có thể tiến thêm một giai nữa.

Bất quá, theo thực lực Lăng Tiếu càng ngày càng lớn mạnh, tác dụng của chúng cũng nhỏ hơn, trừ phi chúng cũng cùng Lăng Tiếu tiến giai, bằng không sớm muộn cũng sẽ bị Lăng Tiếu vứt bỏ mất.

Sau khi Lăng Tiếu trở thành Thần Vương, các loại bổn nguyên lực lượng có thể nói là hạ bút thành văn, mà lực lượng của bọn nó lại không thể nào tạo thành tổn thương quá lớn cho Thần Vương, chỉ có thể xuất kỳ bất ý mới có thể phát huy được lực lượng.

Chúng càng ngày càng lớn mạnh, linh trí càng ngày càng cao, tự nhiên không muốn thoát ly khỏi thức hải Lăng Tiếu rồi, chúng biết rõ chỉ có theo Lăng Tiếu, chúng mới có thể hưởng thụ càng nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Cho nên, chúng hiện giờ cũng cực độ muốn tiến giai, trở nên mạnh mẽ hơn!

Trong một gốc cây nhỏ, một tấm mặt mo mang theo dáng tươi cười nồng đậm lẩm bẩm:

- Lão hủ lúc trước thật sự là chọn đúng rồi, xem ra tiểu tử này có cơ duyên nghịch thiên, một ngày nào đó ta nhất định có thể khôi phục lại uy danh của Bất Tử Thụ!

Hiện giờ Lục Ông đã đạt tới cửu giai rồi, chỉ có đạt tới ngoài thập giai nó mới xem là Bất Tử Thụ chân chân chính chính, thụ nhũ trấp, thụ quả,... của nó mới có thể thể hiện ra tác dụng của cửu đại thần thụ chính thức.

Đến lúc đó, bất luận phàm nhân nào có thể ăn vào một chút tinh hoa của nó, đều có thể thành tựu Bất Tử Chi Thân!

Lăng Tiếu tự nhiên là không cách nào biết rõ nó suy nghĩ gì, hắn đã đắm

chìm vào bế quan hoàn toàn không biết tuế nguyệt, không biết ngoại giới xảy ra chuyện gì cả.

Hắn chỉ biết mình tựa hồ như lâm vào một trạng thái ngủ say, không biết phải đến khi nào mới có thể tỉnh dậy.

Lúc hắn đang vận hành thần công hấp thu lực lượng, thủy nguyên lực lượng tràn đầy ôn nhuận toàn thân hắn, khiến tâm cảnh của hắn dần dần tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong phảng phất hắn cũng hóa thân thành một đoàn thủy nguyên lực lượng, cùng chúng tồn tại vậy.

Hắn chỉ cảm thấy linh hồn, thân thể của mình đều thăng cấp đến tình tạng như Thương Vũ, theo Thương Vũ vận hành mà vận hành, nhộn nhạo trong khoái cảm không biết tên, cảm nhận được duệ lợi chi khí của Kim chi lực lượng, cảm nhận được sinh cơ bừng bừng của Mộc chi lực lượng bừng bừng sinh cơ, cảm nhận được mãnh liệt bành trướng của Thủy chi lực lượng, cảm nhận được nóng cháy của Hỏa chi lực lượng, cảm nhận được cực tốc cuồng bạo của Phong chi lực lượng... Tóm lại loại cảm thụ này thật sự thoải mái khó nói nên lời!

...

Vật đổi sao dời, ngày đêm thay đổi liên tục!

Năm năm đã vội vàng trôi qua, tràng cảnh biến hóa thế nhân khó lường.

Ở bên ngoài Nguyên Tháp thỉnh thoảng lại xuất hiện một bóng hình xinh đẹp xa xa nhìn qua, trong đôi mắt dễ thương kia nhộn nhạo lấy cảm xúc nói không rõ.

- Năm năm rồi, cảm giác thật lâu, không biết ngươi ở bên trong ra sao, chẳng lẽ đột phá một bước kia thật sự khó khăn như thế sao?

Nữ tử ăn mặc áo choàng Luyện Dược Sư rộng thùng thình kia nhẹ lẩm bẩm nói.

Nữ tử biến mất ở một góc không tên, tất cả lại khôi phục bình tĩnh.

Không ai chú ý tới, lực lượng bao phủ lấy Ngũ Thải Thần Thiên Thạch ở trên Nguyên Tháp đã mỏng manh hơn trước không ít, mà ánh sáng chói lọi của Ngũ Thải Thần Thiên Thạch lại càng kinh diễm thêm vài phần.

Mấy năm này, Dược Minh Công Hội tuyên bố chặt đứt liên hệ với Thiên Hổ Địa Vực đã tạo thành đại động tĩnh.

Những người Ma Hổ Tông dừng chân ở các nơi trên Thiên Nguyên Địa Vực đều bị các thế lực lớn của Thiên Nguyên Địa Vực chém giết, khiến cho không ít võ giả từ Thiên Hổ Địa Vực tới du lịch đều kinh hoảng không thôi, bọn hắn nhao nhao che giấu tung tích, không dám tự xưng là người Thiên Hổ Địa Vực nữa.

Dược Minh Công Hội có động tĩnh, khiến rất nhiều thế lực từng có giao dich với Ma Hổ Tông cũng đều không thể không chú ý, bảo trì khoảng cách với Ma Hổ Tông, mà những người ở địa vực khác cừu thị Ma Hổ Tông lại thừa cơ tại đục nước béo cò, giết người Ma Hổ Tông.

Cái này khiến Ma Hổ Tông không thể không lập tức triệu hồi người phân bố ở các vực để tránh cho tổn thất càng lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2244 - Nguyên Tháp Bế Quan. (2)

Mười năm, lại một cái mười năm!

Lăng Tiếu lúc này đã bế quan suốt hai mươi năm!

Cái này đối với hắn mà tuyệt đối là một lần bế quan dài nhất

Lúc trước, hắn ở Loạn Táng Không gian cũng chỉ tầm mười năm thôi.

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không một mực bế quan như vậy, kỳ thật hắn từ 16 năm trước đã khôi phục thanh tỉnh từ loại cảm giác tuyệt vời kia rồi.

Hắn cũng không trở thành tồn tại Chí Tôn như tưởng tượng, mà chỉ bước ra nửa bước thôi.

Nửa bước kia là cảnh giới người khác tha thiết mơ ước, nhưng cũng không phải cảnh giới Lăng Tiếu muốn.

Nửa bước này của hắn đã đạt đến cảnh giới viên mãn đỉnh phong, tuy nhiên lại thuy chung không thể phá tan điểm cổ chai cuối cùng kia.

Trong hai mươi năm này, hắn không chỉ hấp thu hơn phân nửa khối Ngũ Thải Thần Thiên Thạch kia, càng dùng vài gốc Chí Tôn thần thảo, nhưng vẫn không đạt đến một bước kia.

Đây quả thực khiến hắn có chút nóng nảy.

Đừng nhìn chỉ kém nửa bước, nhưng không biết sẽ vây khốn hắn bao lâu

nữa.

Bất quá thần hồn lực lượng của hắn ngược lại đã đạt đến cảnh giới đê giai Chí Tôn, nhưng sức chiến đấu lại không phải có thể sánh với một Chí Tôn chính thức được.

Về phần thiếu yếu lĩnh nào, Lăng Tiếu vẫn một mực khó mà cân nhắc rõ.

Về sau, hắn mới phát hiện lực lượng của hắn đã đủ rồi, chỉ là lĩnh ngộ cảnh giới còn không theo kịp, cho nên mới khiến hắn không cách nào đột phá một bước kia, mà thần hồn mặc dù có lực lượng Chí Tôn, lại không cách nào phát huy ra được sức chiến đấu của Chí Tôn chính thức.

Trải qua thời gian dài trầm tư và cân nhắc, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ vì sao mình không thể bước ra một bước kia.

Ngoại trừ cảnh giới không đủ ra, chủ yếu vẫn là do hắn chưa hề trao đổi qua với bất kỳ một Chí Tôn nào về kinh nghiệm đột phá, không biết Chí Tôn cần phải lĩnh ngộ đến cảnh giới thế nào mới có thể xưng là Chí Tôn nữa.

Cho nên, trong ba năm sau, Lăng Tiếu đã buông tha cho cơ hội trùng kích một bước kia, à bắt đầu chuyên chú đối với tu luyện thần kỹ.

Vận dụng tốt mỗi một thần kỹ, phát ra hoàn toàn uy năng mỗi một thần kỹ cũng có thể có được thần uy cường đại.

Đương nhiên, hắn đối với nắm giữ thần kỹ đã sớm phi thường thành thạo, hắn muốn tu luyện sáng tạo ra, tạo ra một loại thần kỹ chân chính thuộc về mình, một loại thần kỹ chiến đấu thích hợp với năm loại thuộc tính của hắn.

Sáng kỹ!

Đây là hành động vĩ đại không phải ai cũng có thể làm được, chỉ có những người thiên tư trác tuyệt, kinh tài diễm diễm mới có loại khả năng này!

Kỳ thật, vòa đời trước Lăng Tiếu đã sớm làm vậy rồi.

Mà tới kiếp này, hắn lại một mực chú trọng thần quyết quý giá, thần kỹ mà tiền nhân lưu lại để tu luyện, đẩy nhanh tốc độ tiến giai của bản thân.

Đối mặt thực lực tuyệt đối, võ kỹ dù cường đại trở lại cũng không làm được gì.

hiện giờ Lăng Tiếu đã đạt đến một bình cảnh không cách nào đột phá, cho nên hắn mới thử một hướng khác, xem thử có thu hoạch được gì không.

Trong quá trình hấp thu lực lượng vài chục năm, hắn đã có cảm ngộ rất sâu, đối với mình năm loại thuộc tính lực lượng mà mình tu luyện đã có một loại nhận thức khắc sâu, cảm nhận được năm loại lực lượng đã tu luyện tới cực hạn.

Cho nên, hắn muốn thử xem mình có thể dung hợp năm loại lực lượng với nhau, sáng chế ra thần kỹ thuộc về mình, để phát huy năm loại lực lượng kia đến cực hạn hay không.

Hắn vốn sửa sang trùng tu lại Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Bá Kiếm Tam Thức, Ngạo Tuyết Lục Quyết, Bá Long Thương Quyết... tất cả võ kỹ mà hắn từng luyện lại vài lần, tách ả tinh hoa của chúng.

Hắn định từ trong những võ kỹ kia, lấy chỗ tinh hoa bù khiếm khuyết, lại từ trong đó tìm kiếm hình thức chiến đấu mình cần, quy náp tất cả kinh nghiệm chiến đấu những năm qua lại cùng một chỗ, lại làm như luyện đan, ngưng tụ chúng cùng một chỗ, sinh ra một loại chiến đấu thần kỹ khác!

Trải qua ba năm mài hợp sáng tạo, Lăng Tiếu rốt cục đã có thu hoạch, một loại thần kỹ mới đã dần hiện ra.

Loại thần kỹ này tạm thời được Lăng Tiếu mệnh danh là "Đế Long Diệt Thiên Quyết", tổng cộng chia làm chín thức, mỗi một thức lại từ quyền, chưởng, thối, chỉ kết hợp, lấy kỳ thế, ngưng kỳ hình, dung kỳ hành sáng chế ra.

Chỉ có điều, Lăng Tiếu trước mắt cũng mới chỉ sáng chế ra được năm thức đầu.

Năm thức này chia làm: Đế Long Diệu Thế, Phệ Long Thôn Nguyệt, Băng Phá Sơn Hà, Phần Dương Phá Nhật, Cuồng Ảnh Tê Thiên.

Năm thứ phân biệt dùng kim mộc băng hỏa phong, năm loại thuộc tính lực lượng bất đồng sáng chế ra, trong đó lại dung hợp tất cả võ kỹ tinh hoa cùng một chỗ, mỗi một chiêu đều có lực công kích cường đại đáng sợ.

Thức thứ nhất: Đế Long Diệu Thế!

Chiêu này như Long trung đế chủ hàng lâm, kim quang đầy trời, chưởng ảnh mang theo lực lượng vô thượng, dùng chưởng hóa đao, kim chi lực lượng dùng hình mũi khoan mang theo khí tức sắc bén mạnh nhất, phá hủy tất cả, bày ra Đế Long chi uy vô thượng!

Chiêu này có thể nói là có lực phá hư đáng sợ nhất, không gian lực lượng tạo thành lực sát thương thật lớn!

Thức thứ hai: Phệ Long Thôn Nguyệt!

Chiêu này dùng mộc thuộc tính làm cơ sở, xứng dùng chưởng pháp đánh ra, mỗi một chưởng đều có chứa triền củ chi lực của mộc chi thuộc tính, công

kích chưởng ảnh không ngớt không dứt, hóa thành Thanh Long đột nhiên phệ nguyệt mà đi, thôn phệ tiêu diệt tất cả mọi sự vật.

Chiêu này phi thường phù hợp đối phó đối thủ lực lượng cương mãnh, có thể lấy nhu thắng cương, tứ lạng bạt thiên cân, cũng phù hợp đánh quần chiến!

Thức thứ ba: Băng Phá Sơn Hà!

Đây là bản tổng hợp thăng hoa từ tất cả chiêu thức của Thiên Sương Quyền, mang theo một đấm xuất ra, núi sông phá, uy lực vô cùng, có thể đóng băng vạn vật, diệt sạch tất cả sinh cơ, là một cường chiêu đáng sợ trảm tuyệt đối thủ.

Chiêu này dùng cương mãnh bá đạo làm chủ, không gian loạn lưu tạo thành lực phá hư đạt đến đỉnh điểm

Thức thứ tư: Phần Dương Phá Nhật!

Mặt trời vừa lên hừng hừng, dần hiện ra thần quang rực rỡ, từng đầu nắm đấm mang theo chiến ý cuồn cuộn, mỗi một quyền đều đủ để phá nhật hủy nguyệt, lực công kích đáng sợ hơn cả thức thứ ba, một khi trúng chiêu nhất định sẽ phải thi hủy người vong!

Chiêu này mang theo quyền ý của Cửu Dương Phần Thiên Quyền, nhưng uy lực lại càng thêm khủng bố!

Thức thứ năm: Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Đây là cuồng chiêu do Phong thuộc tính diễn biến đến tận cùng, một khi sử ra, trong phạm vi mấy vạn dặm đều sẽ có thân ảnh Lăng Tiếu tồn tại, như Vô Cực Phân Thân Thuật vậy, mà chân ảnh công kích của hắn lại từng đợt nối tiếp nhau, có thể đá ra vòi rồng mười ba cấp, trực tiếp xé mở gông xiềng

Thiên Địa, hành hạ tứ phá hủy vạn vật!

Chiêu này dùng tốc độ thân pháp làm phụ, dùng thối pháp làm chủ, có thể xuất kỳ bất ý mà giết địch chiến thắng, trong cùng giai không ai có thể chiến thắng tốc độ vô song, cùng với lực lượng đáng sợ trộn lẫn lấy tử sát khí kia!

Năm thức này mỗi thức đều lộ ra cực hạn năm loại thuộc tính mà Lăng Tiếu tu luyện, đã dung nạp tất cả sở học của Lăng Tiếu vào trong đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2245 - Đế Long Diệt Thiên Quyết! (1)

Có thể nói, năm thức này đã đại biểu cho lực lượng cực hạn mà hiện giờ Lăng Tiếu có khả năng đánh ra!

Về phần bốn thức còn lại, Lăng Tiếu lại định tương dung các thuộc tính lại đánh ra, tạo thành công kích thần kỹ do nhiều loại thuộc tính kết hợp độc nhất vô nhị!

Bốn thức này Lăng Tiếu đã có suy nghĩ đại khái, nhưng chân chính muốn được lại không phải chuyện nhất thời, hắn đầu tiên phải thông hiểu năm thức đầu, sau đó lại vận dụng trong thực tế, mới có thể lục lọi ra bốn thức cuối được.

Cho dù Lăng Tiếu tự nghĩ ra Đế Long Diệt Thiên Quyết còn không hoàn chỉnh, nhưng chỉ dựa vào năm thức đầu thôi đã cường đại hơn những đỉnh cấp thần công kia rồi, cũng coi là nửa bộ Cổ Thần quyết, một khi hắn hoàn thành bốn thức cuối, tuyệt đối sẽ là bất thế thần kỹ nổi danh thiên cổ!

Sau khi tạo ra ngũ thức, Lăng Tiếu rốt cục quyết định xuất quan!

- Cũng không biết đã qua bao lâu rồi nữa, một bước kia quả nhiên không phải dễ dàng đột phá như vậy a!

Lăng Tiếu vươn người mà đi, trên gương mặt anh tuấn lộ nụ cười nhạt lẩm bẩm.

Hắn không hề có nửa phần tang thương, ngược lại nhiều hơn một cổ khí thế nói không nên lời, mang đến cho người một loại cảm giác đại thế như thiên.

Trước kia khí tức hắn vốn nội liễm nhưng giờ lại không thế nữa.

Cái này chủ yếu là do thần hồn lực lượng của hắn đã đột phá cảnh giới Chí Tôn, nhưng lại không cách nào chính thức vận dụng, cho nên không cách nào áp chế thu liễm được.

Thực lực chân thân hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Bán Thủy Thần viên mãn, không kém Bán Thủy Thần thành danh từ lâu bao nhiêu, lại dựa vào sức chiến đấu gấp 55 lần, tuyệt đối có thể dẫm nát tất cả Bán Thủy Thần dưới chân.

Lăng Tiếu nhu hợp nắm loại thuộc tính lực lượng cùng với long hình chiến khí cùng một chỗ, khiến chiến lực tăng thêm đến mức 55 lần, thực lực càng hơn trước kia!

Cái này cũng do Lăng Tiếu đã luyện Cổ Hoàng Thần Công đến cực hạn, mà long huyết hắn từng hấp thu trong Hóa Long Trì cũng có trợ giúp rất lớn.

Nếu như hắn hóa thân thành Chân Long thì cũng không chỉ có 55 lần chiến lực, mà dù có gấp trăm lần chiến lực cũng không phải nói chơi.

Đương nhiên, Lăng Tiếu sẽ không làm thế rồi, hóa thân thành Long chính là thú rồi, ngay cả thân phận nhân tộc cũng quên mất thì thật là không hay!

Đồng thời, Lăng Tiếu đang hoài nghi hắn không cách nào bước ra một bước kia, phải chăng quan hệ đến việc hắn đã hai lần mất đi máu huyết.

Bất kể có phải hay không, lần này sau khi xuất quan, hắn quyết định tìm kiếm một ít thần vật đại bổ máu huyết ăn vào tính sau.

Còn nữa, hắn cũng nhất định phải tìm một vị Chí Tôn chính thức để giao lưu trao đổi, tốt nhất có thể luận bàn với hắn một chút, hiểu rõ bản thân đến cùng

thiếu khuyết loại lĩnh ngộ nào, để hắn mau chóng đền bù lại, bước qua một bước quan trọng kia.

Một khwacs Lăng Tiếu bước ra khỏi bế quan thất, hắn đột nhiên có một loại xúc động muốn mau chóng quay về Thiên Long Môn!

Lúc trước, hắn đón người nhà tới Thiên Vực, lại vội vàng nhận nhiệm vụ chạy đến Thiên Nguyên Địa Vực, thật sự trong lòng cũng có chút áy náy.

Bất quá, áy náy này cũng không mãnh liệt như lúc hắn chưa quay về Huyền Linh đại lục.

Bởi vì người nhà hắn đến Thiên Vực, thực lực là lúc đang đột nhiên tăng mạnh, khẳng định mỗi người đều đang cố gắng tu luyện.

Ngoài ra còn một nguyên nhân khác, đó là hắn phải trở về Hồn Tộc nhìn xem, hậu duệ Hồn Tộc đã thích ứng với sinh hoạt ở Thiên Vực chưa, đã lộ ra dấu hiệu Cổ Tộc sống lại chưa?

Tâm tình Lăng Tiếu có chút bức thiết, nhưng hắn vẫn không thể quay về

Hắn đã quyết định, không đạt Chí Tôn thề không quay về.

Bởi vì hắn không muốn cho Cổ Tộc bất kỳ một cơ hội nào diệt sát mình cả!

Lăng Tiếu vừa đi ra Nguyên Tháp, hộ tháp trưởng lão kia đã không nháy mắt lấy một cái nhìm chằm chằm Lăng Tiếu, phảng phất như muốn từ trên người Lăng Tiếu nhìn ra manh mối gì đó vậy.

Lăng Tiếu sau khi có chút thi lễ với hộ tháp trưởng lão liền tiêu sái rời đi.

Chỉ là hộ tháp trưởng lão kia lại đột nhiên ra tay với Lăng Tiếu từ sau lưng,

một quyền này của hắn rõ ràng dốc hết toàn lực, tất cả không gian lực lượng bên này đều hội tụ trên một quyền này của hắn, hiện ra từng đợt hào quang thuộc tính, một quyền đủ để sơn băng địa liệt rồi!

Lăng Tiếu tựa hồ như không có bất kỳ phản ứng nào đối với một quyền này, rõ ràng tiếp tục tiến về trước.

Phanh!

Long trời lở đất một đạo bạo tạc nổ tung chi tiếng vang lên.

Ở phụ cận Lăng Tiếu nổi lên một hồi lắc lư kịch liệt.

May mắn quyền kình của hộ tháp trưởng lão tập trung ở trên người Lăng Tiếu, nếu không nơi này sẽ bị một quyền kia phá hủy hết rồi.

Lúc tất cả lực lượng tiêu tán, thân ảnh Lăng Tiếu vẫn bước như bay về phía không xa, căn bản không bị chút tổn thương nào cả.

Hộ tháp trưởng lão há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt tản ra nghi hoặc nồng đậm.

- Cái này... Tiểu tử này lại cường đại như vậy rồi, điều này sao có thể!

Hộ tháp trưởng lão lẩm bẩm nói.

Hắn cảm ứng được khí tức mà Lăng Tiếu không ngừng tràn ra ngoài còn cường đại hơn hắn vài lần, cho nên cố ý ra chiêu thử xem thực lực Lăng Tiếu.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ tiến hành phản kích, hắn lại thừa cơ đánh với Lăng Tiếu mấy chiêu xem thử mình có nhìn lầm không

Thế nhưng người ta căn bản không cho hắn cơ hội này, thậm chí có thể nói là người ta trực tiếp bỏ qua hắn, cảm thấy hắn không phải đối thủ!

Vị hộ tháp trưởng lão này cảm thấy như bị nhục nhã vậy, đồng thời lại cảm thấy tiến bộ của Lăng Tiếu thật sự là quá lớn, khiến ngay cả Bán Thủy Thần đã rất gần Chí Tôn như hắn cũng khó mà bằng được!

- Thật sự là hậu sinh khả úy, khó trách có thể lọt vào mắt thần nữ!

Hộ tháp trưởng lão thở dài một tiếng, liền lần ngồi xuống nhắm mắt lại!

Lăng Tiếu vừa trở lại biệt viện của mình, trong biệt viện đã nhiều thêm một đạo bóng hình xinh đẹp.

- Ngươi rốt cục cũng xuất quan rồi?

Mỹ nhân ngoái đầu nhìn lại cười nói.

Lăng Tiếu thể xác và tinh thần như như bị điện giật, cả người ngây dại!

Mỹ nhân này đúng là Yên Điệp Kiều không sai, hắn và nàng đã ở chung thời gian không ngăn, hai người coi như là hảo hữu tri kỷ rồi, nhưng nàng hôm nay lại không giống

Hắn lần đầu tiên thấy nàng không mặc áo choàng Luyện Dược Sư, mà đổi thành một bộ đồ lụa mỏng hồng nhạt, che lại dáng cười uyển chuyển, nhưng khiến Lăng Tiếu ngạc nhiên nhất chính là hôm nay nàng lại không mang mạng che mặt!

Khuôn mặt xinh đẹp đến mức kinh tâm động phách kia khiến người sau khi liếc qua, rõ ràng không cách nào thoát ra được!

Đôi mắt như thu thủy, như một vũng u đầm thanh tịnh, chiếc mũi đẹp tinh xảo thẳng tắp trơn bóng, cặp môi khêu gợi mang theo hấp dẫn trong suốt như ngọc, mái tóc dài màu đen như thác nước, thỉnh thoảng lại tung bay, ngũ quan xinh xắn quả nhiên phối hợp đến hoàn mỹ vô hạ, khiến người thấy mà si mê khó quên.

Lăng Tiếu coi như là người từng thấy nhiều mỹ nữ, nhưng nữ tử xinh đẹp như Yên Điệp Kiều lại là lần đầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2246 - Đế Long Diệt Thiên Quyết! (2)

Trong ấn tượng của Lăng Tiếu nữ nhân tướng mạo có thể sánh với nàng cũng chỉ có bốn người Vân Mộng Kỳ, Liệt Như Ngọc, Liễu Phiêu Phiêu, còn có Trương Hiểu Ngữ từng gặp ở Thiên Thần Vương chi tranh, các nữ nhân khác của hắn đều kém hơn một chút.

Mà khí chất nàng lại không giống với bốn nữ nhân trong ấn tượng của Lăng Tiếu.

Vân Mộng Kỳ nhã nhặn lịch sự xuất trần uyển như tiên tử hạ phàm, Liệt Như Ngọc tính tình chân thật đáng yêu, Liễu Phiêu Phiêu lãnh ngạo cô phương như hoa hồng có gai, Trương Hiểu Ngữ lại mị hoặc tự nhiên, còn Yên Điệp Kiều lại gần gũi đáng yêu, khiến người nhịn không được xúc động muốn tới gần, muốn lập tức có được nàng.

Yên Điệp Kiều thấy Lăng Tiếu cứ nhìn nàng, trên mặt hiện lên một rặng mây đỏ, nàng trừng mắt liếc Lăng Tiếu trách cứ nói:

- Ngốc tử nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ sao?

Lăng Tiếu vừa xuất quan, đã có người thông tri Yên Điệp Kiều rồi!

Hiển nhiên ở trong điện thành, bất cứ chuyện gì cũng không thoát khỏi tai mắt của nàng được.

Từ biệt hai mươi năm, trái tim xao động của Yên Điệp Kiều đã dần dần rơi vào tay giặc rồi!

Từ lúc nàng nhận thức Lăng Tiếu, nàng đã chậm rãi hiểu được sự ưu tú của nam nhân này, nàng cũng không bài xích ở cùng một chỗ với nam nhân này, hơn nữa cảm thấy ở chung với hắn một loại cảm giác thập phần thư thái, buông lỏng, vui vẻ.

Có lẽ trước kia, nàng chỉ có chút sùng bái thưởng thức Lăng Tiếu thôi, nhưng từ khi Lăng Tiếu tiến vào trạng thái bế quan đã khiến nàng sinh ra cảm giác tưởng niệm, hơn nữa loại cảm giác này lại ngày càng mãnh liệt, khiến cho nàng phi thường khát vọng muốn gặp lại.

Tuy gần trong gang tấc, nhưng lại không cách nào gặp mặt hắn, loại cảm giác này thật sự khiến nàng rất khó chịu.

Nàng lúc này mới nhận ra, nàng đã thích nam nhân này rồi, hơn nữa còn là không thể vãn hồi!

Mỹ nữ yêu anh hùng!

Đây là chuyện từ xưa đến nay vẫn không thay đôi, cũng không có gì đáng giá ngạc nhiên cả!

Huống chi Lăng Tiếu bất kể là thực lực cường đại, hay là vẻ ngoài anh tuấn, đều đủ khiến bất luận nữ nhân nào cũng phải động lòng!

Hôm nay Yên Điệp Kiều thay đổi xiêm y, gỡ xuống khăn che mặt, chính là vì để Lăng Tiếu được thấy mặt xinh đẹp của mình.

Nàng cảm thấy trước kia có lẽ do mình mang áo choàng Luyện Dược Sư che mặt lại nên không cách nào hấp dẫn Lăng Tiếu, hiện giờ nàng thay đổi quả nhiên đã mang lại hiệu quả phi thường rõ rệt!

Lăng Tiếu cười khan thoáng một phát, khẽ vuốt mũi nói:

- Kiều sư tỷ ngươi thật xinh đẹp, ngay cả ta cũng không nhịn được.

- Thật vậy chăng? Ngươi không lừa gạt ta?

Yên Điệp Kiều lòng vui vẻ nói.

- Đương nhiên, bản thần sư được xưng là thành thật tin cậy tiểu lang quân, cũng không gạt người, nhất là nữ nhân xinh đẹp như ngươi!

Lăng Tiếu xuất quan tâm tình thật tốt, tự nhiên lộ ra bản tính, trực tiếp khiến Yên Điệp Kiều ngã rạp.

- Nói năng ngọt xớt, không biết ngươi đã lừa gạt bao nhiêu nữ nhân nữa!

Yên Điệp Kiều trách cứ nói.

Nàng mỗi một lời nói động tác đều mang theo phong tình vạn chủng, quả thực khiến người phải say mê!

Lăng Tiếu cười nhạt, chuyển dời chủ đề nói:

- Kiều sư tỷ ngươi sao biết ta xuất quan?

Trong lòng của hắn âm thầm cảnh cáo mình, ngàn vạn không thể lại trêu chọc nữ nhân, vẫn nên ít nói những lời như vậy thì hơn.

- Cái này có gì khó chứ!

Yên Điệp Kiều thấy Lăng Tiếu đột nhiên nói sang chuyện khác, có chút mất hứng, tiếp theo nàng nhìn Lăng Tiếu hỏi:

- Đã lâu như vậy, ngươi bước ra một bước kia chưa?

Yên Điệp Kiều hai mươi năm qua cũng không phải không thu hoạch gì, nàng đã đến cảnh giới trung giai Thần Vương, nàng có được Tam Đại Chí Tôn Dược Thần ủng hộ, tố chất thân thể đã sớm được điều chỉnh đến mức hoàn mỹ hơn bất kỳ thiên tài nào, tu luyện cũng làm chơi ăn thật.

Chỉ là thực lực nàng tăng mạnh nhưng vẫn nhìn không thấu Lăng Tiếu sâu cạn, nhưng nàng có thể cảm ứng được khí thế của Lăng Tiếu so với trước kia càng thêm bá đạo. Đứng ở trước mặt hắn, nàng cũng cảm thấy có một loại cảm giác áp bách, nàng biết rõ Lăng Tiếu nhất định có thu hoạch, chỉ là không biết có thật sự đạt đến một bước kia hay không thôi

Lăng Tiếu cười khổ một cái lắc đầu:

- Chỉ bước ra nửa bước, nửa bước sau còn không biết vượt qua thế nào, thật sự là hao tổn tâm trí ah!

Thấy thần sắc chưa đủ kia của Lăng Tiếu, Yên Điệp Kiều có chút tức giận nói:

- Còn tưởng rằng ngươi không thu hoạch được gì chứ, có thể tiến nửa bước đã phi thường rất giỏi rồi, ngươi bây giờ đã xem như cổ kim đệ nhất nhân rồi!

Bán Thủy Thần mới hơn 100 tuổi, quả thật có thể nói là lịch sử đệ nhất nhân.

Nàng phát hiện nam nhân này thật sự quá ưu tú, hắn không có khả năng không có nữ nhân thích, nàng nhất định nắm bắt lấy hạnh phúc của mình, miễn cho phải hối hận suốt đời!

- Cái này có là gì, mục tiêu của ta không phải thế!

Lăng Tiếu chẳng muốn đi so đo những thứ gọi là vinh quang mày, chỉ muốn mau chóng cường đại lên, có được lực lượng cường đại có thể khống chế vận mệnh của mìn, như vậy mới có thể tung hoành khắp Thiên Vực.

Yên Điệp Kiều và Lăng Tiếu trò chuyện một lát liền đưa ra yêu cầu Lăng Tiếu đi cùng nàng đến Thiên Nguyên chi thành một chuyến.

Lăng Tiếu không nghĩ nhiều, hắn bế quan đã lâu như vậy, đi ra ngoài đi lại, thư giãn thể xác và tinh thần một chút cũng tốt.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại không biết, hắn sau khi đi với nàng một chuyến đến Thiên Nguyên chi thành rõ ràng đã bị tất cả mọi người coi là phò mã gia của công hội.

Yên Điệp Kiều chính là thần nữ của Dược Minh Công Hội, là đệ nhất mỹ nhân ở Thiên Nguyên Địa Vực, đây là lần đầu tiên nàng thay đổi nữ sức xiêm y, bỏ xuống che mặt đi dạo với một nam tử

Coi như là mắt mù cũng có thể đoán ra, quan hệ giữa hai người nhất định không tầm thường.

Kỳ thật, Yên Điệp Kiều cũng muốn thông qua phương thức để nói cho Dược Minh Công Hội, người Thiên Nguyên Địa Vực biết rõ, nàng đã đã tìm được nam nhân trong lòng.

Mà Lăng Tiếu vẫn không rõ tình huống, chỉ cảm thấy đi dọc trên đường, người khác luôn nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ.

Hai mươi năm không gặp, Lăng Tiếu và Yên Điệp Kiều cũng không có gì xa cách, trò chuyện cực kỳ tự nhiên, nhất là nói đến luyện đan chi thuật thì hai người đều tràn đầy hứng thú.

Sau khi từ Thiên Nguyên chi thành trở lại điện thành, Lăng Tiếu đã lấy ra bộ phận thần đan mình luyện chế lúc bế quan giao cho công hội trưởng lão, đổi lấy thần tài thù lao bản thân cần thiết.

Đó cũng coi như là một ít cống hiến trước khi hắn rời khỏi Dược Minh Công Hội a!

Bất quá, trước khi rời đi, Lăng Tiếu vẫn cầu kiến hai vị điện chủ, cuối cùng lại do Liên Hạo Công đi ra tiếp kiến hắn.

Ba vị điện chủ hành tung phiêu miểu bất định, bọn hắn đều đã sớm ở Ngoại Vực tu luyện, mỗi một lần trở về cũng chỉ là một đạo thần niệm phân thân thôi.

Lăng Tiếu nói rõ ý đồ đến của mình cho Liên Hạo Công, hắn hy vọng có thể được một vị Chí Tôn tự mình giảng thuật cho hắn một ít điểm quan trọng khi đột phá cảnh giới Chí Tôn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2247 - Bản Thần Sư Được Xưng Thành Thật Tin Cậy Tiểu Lang Quân.

Liên Hạo Công thấy Lăng Tiếu chỉ dựa vào hai mươi năm ngắn ngủi đã đạt đến Bán Thủy Thần đỉnh phong, trong lòng vô cùng cảm khái, đồng thời cũng ý thức được Lăng Tiếu tiềm lực vô cùng cường đại, một khi hắn lớn lên, tương lai có lẽ không chỉ có thể đạt đến độ cao như hắn, thậm chí có thể sánh được với sư huynh cũng không chừng!

Vì vậy, hắn không chút suy nghĩ lập tức liền đáp ứng yêu cầu của Lăng Tiếu, hắn cũng không an bài người khác chỉ giáo Lăng Tiếu mà tự mình nói cho Lăng Tiếu một ít tâm đắc khi đột phá, cùng với yếu tố cần để thành Chí Tôn!

Có Liên Hạo Công tự mình chỉ điểm, Lăng Tiếu tự nhiên vô cùng mừng rỡ rồi.

Sau khi trải qua Liên Hạo Công kiên nhẫn chỉ điểm một phen, Lăng Tiếu rốt cục cũng ý thức được mình ở phương diện nào chưa đủ.

Hắn cũng hiểu rõ bước tiếp theo mình nên đi thế nào, mới có thể bước ra nửa bước mấu chốt kia rồi.

- Năm đó ta cũng dựa vào Chí Tôn thần đan mới đạt tới một bước kia, ta nói những điều này cũng chỉ là tạo điều kiện cho ngươi tham khảo một chút, mỗi người đi một đường khác nhau, cách đột phá cũng khác, tin tưởng ngươi muốn bước ra nửa bước kia cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi!

Liên Hạo Công cổ vũ nói.

Thế nào là Chí Tôn Thủy Thần?

Đó là tồn tại cường đại nhất đã tu cảnh giới võ đạo đến cực chí, bọn hắn không chỉ có thần năng hủy thiên diệt địa, đồng thời còn có được thần năng sáng tạo ra Thiên Địa mới.

Muốn bước ra một bước này, đầu tiên phải hiểu được lực lượng thuộc tính bổn nguyên mà mình tu luyện, hiểu được chỗ áo nghĩa tinh yếu chính thức của nó, ngoài hấp thu chúng ra đồng thời cũng có thể sáng tạo ra, tạo ra nguyên chi tràng cảnh thuộc về loại lực lượng này!

Điểm này nhất định phải phải về quy về thế giới chi lực lĩnh ngộ lúc ở Thiên Tôn giai, mà Chí Tôn chính là phải sáng tạo thế giới chi lực hư ảnh kia thành một tồn tại chân thật, phong phú, khiến chúng nó như sinh vật còn sống vậy, xem như là một loại công kích càng cường đại hơn, cái này xưng là Nguyên Chi Trụ Vũ lực lượng!

Từng Nguyên Chi Trụ Vũ lực lượng ngưng tụ thành một phiến không gian lực lượng, có thể sáng tạo ra rất nhiều thần hiệu, tạo thành lực sát thương lớn lao.

Mặt khác, Chí Tôn cũng có thể xé rách không gian, dẫn đạo ra không gian loạn lưu thuộc về thuộc tính của mình làm như thủ đoạn công kích, còn có có thể kéo bất luận kẻ nào vào trong hư không đó, khiến hắn vĩnh viễn mất phương hướng trong không gian hoang vũ, khó có thể tìm được đường về.

Bọn hắn còn có thể kéo dài qua không gian, xuyên thẳng qua hư vô không gian, lại có thể siêu thoát khỏi Nội Vực, đến Ngoại Vực sinh tồn...

Những điều này đều là yếu tố mà Chí Tôn phải có, chỉ có tồn tại lĩnh ngộ được những thủ đoạn công kích này mới có thể dần dần sờ đến cánh cửa Chí Tôn, từ đó đột phá.

Những điều này đều là một ít tình huống Lăng Tiếu biết được từ miệng Liên

Hạo Công.

Hắn thế nào cũng không nghĩ đến, Chí Tôn rõ ràng liên hệ đến cảnh giới Thiên Tôn, có quan hệ lớn lao đến thế giới chi lực.

Như lời Liên Hạo Công, Nguyên Chi Trụ Vũ lực lượng do Chí Tôn tạo thành cơ hồ giống như một thế giới chân thật vậy, cơ hồ có thể đạt tới tình trạng lấy giả làm thật rồi!

Đây là điểm thể hiện ra năng lực sáng tạo chính thức của Chí Tôn! Khác nhau rất lớn với Thần Vương.

Tương truyền vào thời Thái Cổ, vạn vật đều là do Thái Cổ Cự Thần ngưng tạo ra cả.

Chỉ là vấn đề này đã quá mức xa xôi, không cách nào khảo cứu thôi!

Đương nhiên, lời Liên Hạo Công nói chỉ là tâm đắc nhận thức của hắn, về cơ bản coi như giống người khác, nhưng nếu muốn chân chính đột phá, vẫn phải xem tình huống cụ thể của bản thân để định ra, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân, ngoại lực không cách nào giúp được.

Nếu như không lĩnh ngộ được những điều kia, coi như có dùng vào Chí Tôn thần đan cũng chưa chắc có thể trở thành Chí Tôn chính thức.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu đã có được lực lượng đột phá, nhưng không cách nào đột phá được.

...

- Đa tạ Nhị điện chủ chỉ điểm, Lăng Tiếu như được vén mây mù, cuối cùng cũng hiểu rõ nên làm thế nào rồi!

Lăng Tiếu khom người cảm kích nói với Liên Hạo Công.

Một gã Chí Tôn chỉ điểm trọng yếu cơ nào chứ, nhờ vậy mà khiến hắn bớt đi được không ít đường quanh co a!

Huống hồ lấy thân phận tôn quý của Liên Hạo Công lại tự mình chỉ điểm hắn, đây là việc vinh quang cỡ nào chứ!

Đổi lại người khác, có thể khiến Liên Hạo Công phái ra một tên Chí Tôn khác đi chỉ điểm thì ngươi đã phải tạ ơn rồi!

- Lăng Tiếu, không cần phải khách khí, dù hôm nay ta không chỉ điểm, ngươi cũng có thể từ trong miệng Chí Tôn Kim tộc biết được những điều này, lão phu cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân thôi.

Liên Hạo Công đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Đúng rồi, ngươi cảm thấy điều kiện các phương diện công hội chúng ta như thế nào? So với Thiên Long Môn hoặc Kim tộc các ngươi thì có phù hợp với ngươi hơn không?

Lăng Tiếu có chút hiểu rõ ý Liên Hạo Công, nhưng hắn vẫn rất chính diện đáp:

- Tất cả điều kiện trong công hội đều không hề thua kém Thiên Long Môn và Kim tộc, nhưng đối với Luyện Dược Sư chúng ta mà nói, nơi này tốt hơn bất kỳ nơi nào.

Dược Minh Công Hội lấy Luyện Dược Sư làm cơ sở, số lượng thần thảo, thú đan, thần tuyền ở đây tuyệt đối khó mà tưởng nổi.

Chỉ cần ngươi muốn, trong này về cơ bản đều có thể cung ứng cho ngươi,

điều kiện tiên quyết là ngươi có năng lực để đạt được.

Lăng Tiếu ở lại đây thời gian này đã hiểu rất rõ vấn đề.

Nếu như hắn ở chỗ này, hắn căn bản sẽ không thiếu tài liệu luyện đan, lại có Thần Dược Sư và Dược Thần để trao đổi, ở lâu tại chỗ này, nhất định có thể khiến hắn rất thuận lợi trở thành Chí Tôn Dược Thần.

- Ân, ngươi nói không sai, phóng mắt khắp Thiên Vực, thần tài không ai so được với Dược Minh Công Hội, có thể nói công hội chúng ta chính là thế lực giàu có nhất, điểm này không ai dám phản bác cả!

Liên Hạo Công thập phần tự tin nói, dừng chút hắn còn nói:

- Vậy ngươi có muốn lưu lại, trở thành cao cấp trưởng lão của công hội không, ngày sau đợi khi ngươi thành Dược Thần, còn có thể cho ngươi kế thừa một bộ phận quyền hành trong công hội chúng ta nữa!

Hấp dẫn, hấp dẫn trần trụi!

Trái tim Lăng Tiếu cũng không nhịn được bỗng nhảy lên!

Lời Liên Hạo Công nói không khoa trương chút nào, Dược Minh Công Hội không chỉ là thế lực giàu có nhất trong Thiên Vực, mà còn là thế lực cường đại nhất, bọn hắn cơ hồ có thể khiến cho tất cả thế lực trong Thiên Nguyên Địa Vực đều chịu đoàn kết lại.

Đây là chuyện không phải bất kỳ thế lực nào cũng làm được!

Một khi trở thành người nối nghiệp điện chủ Dược Minh Công Hội, ngày sau tài nguyên có thể hưởng thụ sẽ khổng lồ cỡ nào chứ, mà lực lượng hắn có thể khống chế cũng đạt đến một tình trạng vô cùng khủng bố.

Tin tưởng điều kiện như vậy đủ khiến rất nhiều người phải động tâm rồi.

Lăng Tiếu cũng không ngoại lệ, hắn gần đây định lực hơn người, nhưng lúc Liên Hạo Công đưa ra điều kiện này hắn vẫn do dự một chút, cũng không lập tức cự tuyệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2248 - Hấp Dẫn Trần Trụi! (1)

Liên Hạo Công chăm chú nhìn Lăng Tiếu, trong mắt lộ ra vài phần chờ đợi.

Trong những năm qua, bọn hắn một mực vẫn tìm kiếm thiên tài luyện đan kiệt xuất, nhưng có thể lọt vào mắt bọn hắn cũng chỉ có mỗi mình Yên Điệp Kiều, về phần Miêu Thanh Dược cũng chỉ là bổ sung thôi.

Mà Lăng Tiếu lại còn xuất sắc hơn cả hai người kia, đáng tiếc cũng không phải là thiên tài bọn hắn phát hiện ra trước, thế nên đã bỏ lỡ tiên cơ.

Hiện giờ, chỉ có thể dựa vào một ít thủ đoạn đặc thù để bù đắp tiên cơ thôi!

Lăng Tiếu hít sâu một hơi cung kính nói:

- Đề nghị của Nhị điện chủ quả thật khiến ta phải động tâm, nhưng... Ta cảm thấy ta vẫn nên làm khách khanh trưởng lão thì thích hợp hơn!

Lăng Tiếu uyển chuyển mà cự tuyệt!

Ở trước mặt hấp dẫn cực lớn như vậy hắn còn có thể hạ quyết tâm làm ra quyết định như vậy, điều này không phải người bình thường có thể hiểu được.

Liên Hạo Công không lộ ra nửa điểm không hài lòng, hắn lần nữa trầm giọng nói:

- Ngươi có thể nghĩ kỹ, nếu như ngươi lưu lại, chúng ta còn có thể gả Kiều nhi cho ngươi, giang sơn mỹ nhân đều có, đây chính là chính tưởng mà tất cả

mọi người đều tha thiết mơ ước a!

Lăng Tiếu đáp:

- Nhị điện chủ hảo ý của ngài ta tâm lĩnh, nhưng nhà ta ở Thiên Long địa vực, cha mẹ, thê nhi, ân sư thụ nghiệp của ta... Bọn hắn đều không muốn ta vì vinh quang cá nhân mà bỏ qua bọn hắn, bằng không ta chẳng phải sẽ như một người bất nghĩa, bất trung bất hiếu sao? Tin tưởng Nhị điện chủ có thể hiểu được nổi khó xử của Lăng Tiếu!

- Ha ha, tiểu tử ngươi không chỉ tu luyện, luyện đan đều xuất sắc, còn biết ăn nói, lão phu muốn không phục cũng không được ah!

Liên Hạo Công không có nửa điểm tức giận, ngược lại nở nụ cười.

Thông qua lần nói chuyện này, hắn biết rõ Lăng Tiếu thật sự không có lòng tiếp quản công hội của bọn hắn, mặt mũi của hắn là có chút lúng túng, nhưng hắn lại có thể nhìn ra Lăng Tiếu là người có tình có nghĩa, cũng xem như một chân nam nhân đường đường chính chính ah!

Nếu như Lăng Tiếu lập tức liền đáp ứng yêu cầu của hắn thì hắn ngược lại sẽ cảm thấy Lăng Tiếu không đáng tin cậy.

- Đa tạ Nhị điện chủ thông cảm, chỉ cần Lăng Tiếu ta ở đây một ngày, coi như là một thành viên công hội, lúc cần Lăng Tiếu, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ không trì hoãn nửa phần!

Lăng Tiếu chân thành nói.

Đổi lại người khác buông tư thái mời Lăng Tiếu gia nhập như Liên Hạo Công, nếu như Lăng Tiếu vẫn như vậy cự tuyệt, chỉ sợ người đã trở mặt rồi, nhưng Liên Hạo Công quả thật xem như là một người thông tình đạt lý!

- Có lời này của ngươi ta an tâm rồi, chờ ngươi trở thành Chí Tôn, Thiên Vực nơi nào cũng có thể đi, chút khoảng cách giữa Thiên Nguyên Địa Vực và Thiên Long Địa Vực đối với ngươi cũng không la gì, có thể nói qua lại căn bản không cần tốn quá nhiều thời gian, ngươi cũng không cần sợ bận không qua nổi! Ha ha!

Liên Hạo Công cười nhạt nói.

Từ xưa Chí Tôn khó thành, thiên thiên vạn vạn Thần Vương, Bán Thủy Thần bị kẹt đến chế ở một bước này, những người có thể vượt qua được, không ai không phải là loại kinh tài tuyệt diễm, mà có thể trở thành Chí Tôn Dược Thần đã ít càng thêm ít.

Trong Thiên Vực Chí Tôn Dược Thần chỉ có vài người như vậy, Liên Hạo Công không thể không sớm lấy lòng Lăng Tiếu, khiến Lăng Tiếu nghiêng về Dược Minh Công Hội bọn hắn

Đến lúc đó, uy danh Dược Minh Công Hội bọn hắn sẽ cao hơn một bậc, mà đợi sau khi Yên Điệp Kiều lớn lên, Dược Minh Công Hội nhất định sẽ đạt tới một loại rầm rộ trước nay chưa từng có.

"- Ân, Lăng Tiếu nhất định hết sức nỗ lực!

Lăng Tiếu đáp nhẹ nói.

- Bất quá... Ngươi về sau cách Kiều nhi xa một chút a!

Liên Hạo Công trầm ngâm nói.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu sẽ bị đồ đệ này của bọn hắn mê đến thần hồn điên đảo, nhưng tình huống giờ lại trái ngược, khiến lòng hắn càng thêm lo lắng!

Đồ đệ xuất sắc như vậy nếu như bị Lăng Tiếu bắt đi thì phiền toái rồi.

Cho nên, hắn không thể không nhanh chóng nhắc nhở Lăng Tiếu, để hắn giữ chút khoảng cách, tin rằng thời gian lâu cũng sẽ nhạt dần.

Lăng Tiếu nghe xong lời này của Liên Hạo Công, trong lòng có chút khó chịu.

Hắn biết rõ mình không nên đi trêu chọc những nữ nhân khác nữa, nhưng lúc ở cùng một chỗ với Yên Điệp Kiều, quả thật có chút không khống chế nổi mồm miệng, nhịn không được trêu chọc nàng vài câu!

Còn nữa, hắn càng tiếp xúc với Yên Điệp Kiều, càng xem nàng như một hồng nhan tri kỷ có thể thổ lộ tình cảm.

Hiện giờ tốt rồi, nhưng cũng không trách được Liên Hạo Công lại mở miệng cảnh cáo hắn a!

- Ân, Nhị điện chủ ta biết phải làm sao rồi!

Lăng Tiếu trầm giọng đáp, tiếp theo hắn còn nói:

- Ta muốn rời khỏi điện thành đến nơi khác một chút để lĩnh ngộ tinh yếu mà Nhị điện chủ, đợi ngày sau thành tựu Chí Tôn Dược Thần, tất nhiên lần nữa quay lại để báo đáp ân chỉ dẫn ngày hôm nay của Nhị điện chủ!

Lăng Tiếu trịnh trọng nói, coi như là một lời hứa hẹn đối với Liên Hạo Công!

- Ngươi có thể nói như vậy thì tốt rồi, nơi này có một ít Chí Tôn thần tài, đủ để ngươi tiêu xài đến lúc tiến giai Dược Thần rồi, chỉ mong ngươi chớ quên lời mình nói hôm nay!

Liên Hạo Công giao một cái Không Gian Giới cho Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu thành tựu Chí Tôn là chuyện trong tầm tay, mà luyện đan chi thuật của hắn cũng không cần Liên Hạo Công chỉ điểm gì, hiện giờ hắn cho Lăng Tiếu Chí Tôn thần tài, cái này xem như sớm nghiêm túc lôi kéo Lăng Tiếu, khiến Lăng Tiếu trước thiếu nợ nhân tình, ngày sau chắc chắn sẽ không quên Dược Minh Công Hội bọn hắn.

Tiềm lực Lăng Tiếu vô hạn, con đường tương lai còn rất dài, chút Chí Tôn thần tài đs Liên Hạo Công hắn vẫn cấp nổi!

Lăng Tiếu tuy được Liên Hạo Công cho Chí Tôn thần tài, nhưng lại không có bao nhiêu vui vẻ cả

Hắn ở chung với Yên Điệp Kiều mấy ngày này quả thật rất không tệ, đã có cảm giác hảo hữu tri kỷ, nếu bảo hắn về sau phải tránh xa nàng một chút, trong lòng của hắn chung quy vẫn thấy không thoải mái.

Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Mà Lăng Tiếu từ khi đến Thiên Vực vẫn phi thường khống chế tình cảm của mình, chưa bao giờ dễ dàng động tâm với một nữ nhân nào cả

Nhưng không thể phủ nhận hoa tâm của hắn vẫn luôn tồn tại, đối với mỹ nữ đều tự nhiên có một loại cảm giác muốn thân cận, nhưng vẫn luôn áp chế, không thu các nàng.

- Được rồi, đa tình từ cổ không dư hận! Bổn cung có lẽ nên tự trảm hồng trần mới đúng a!

Lăng Tiếu an ủi trong lòng.

Nữ nhân nhiều cũng là chuyện phiền toái, hắn quyết định đừng nên lưu luyến nữa

Sau khi hắn từ biệt Liên Hạo Công cũng không đi tìm Yên Điệp Kiều, mà định trực tiếp rời khỏi điện thành, đến các nơi Thiên Nguyên Địa Vực một chút.

Hắn về tới biệt viện của mình định từ biệt với mọi người rồi rời đi, nhưng hắn vừa trở về biệt viện đã ngây ngẩn cả người!

Yên Điệp Kiều rõ ràng ngồi bên trong, bàn tay trắng nõn chống cằm, đôi mắt dễ thương không nháy lấy một cái nhìn vào linh hoa trong sân, phảng phất lộ ra một loại thương cảm nói không nên lời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2249 - Hấp Dẫn Trần Trụi! (2)

Lăng Tiếu muốn đi không từ giã, nhưng hắn không thể rồi.

- Kiều sư tỷ sao ngươi lại tới đây?

Lăng Tiếu lộ ra rất tùy ý hỏi thăm

.

Từ lúc hắn xuất quan đến nay đã qua hơn một tháng, Yên Điệp Kiều thường xuyên đến tìm hắn, tình ý của nàng Lăng Tiếu sao lại không cảm thụ được. Chỉ là trong lòng có nỗi khổ a!

Hiện giờ, hắn không thể không cự tuyệt vị mỹ nhân này rồi.

- Sao hả, ta là sư tỷ ngươi, tới tìm ngươi không được sao? Có phải chê ta phiền không?

Yên Điệp Kiều nhẹ trừng mắt liếc Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu khoát tay áo cười:

- Ha ha, sao lại thế chứ, sư tỷ tới tìm ta, đó là vinh hạnh của ta ah, ta cao hứng còn không kịp đấy!

- Vậy sao? Vậy sau này ta sẽ sống ở gần cạnh ngươi, mỗi ngày đều tới tìm ngươi!

Ánh mắt Yên Điệp Kiều nhộn nhạo khác thường, trên mặt hiện ra chút rặng mây đỏ.

Tình ý trong lời này của nàng đã biểu hiện quá rõ ràng rồi, Lăng Tiếu còn nghe không hiểu là chuyện không thể nào.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể giả ngu cười nói:

- Cái này sao được, nếu các trường lão khác biết rõ, ta dù có mười cái mạng cũng không đủ dùng a!

Yên Điệp Kiều u oán liếc qua Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Ngươi... Ngươi có phải không thích ta không?

Dừng chút nàng lại nói:

- Ngươi đừng phủ nhận, ngươi có phải chuẩn bị rời đi không?

Lăng Tiếu muốn nói gì đó, yết hầu lại như nghẹn lại, khiến hắn không biết nên trả lời thế nào cả.

Hai người đối mắt với nhau, thời gian phảng phất như đông lại vậy.

Thật lâu sau, Lăng Tiếu nhẹ hít một hơi chém đinh chặt sắt nói:

- Ân, nhà của ta ở Thiên Long Địa Vực, vợ con ta đều ở đó, ta yêu các nàng, các nàng cũng yêu ta, ta phải bảo vệ các nàng một đời một kiếp.

Lăng Tiếu lời này không thể nghi ngờ là nói cho Yên Điệp Kiều biết hắn đã có vợ rồi, hơn nữa hắn cuối cùng vẫn phải trở lại Thiên Long Địa Vực sinh sống, không có khả năng vì nàng mà ở lại chỗ này được.

Lăng Tiếu không thể không hạ quyết tâm nói như vậy, bởi vì hắn thật tình không muốn dây dưa nữa.

Như vậy đối với Yên Điệp Kiều sẽ vô cùng bất công

Yên Điệp Kiều thể xác và tinh thần run lên, một loại cảm giác khó chịu hít thở không thông thiếu chút nữa đã khiến nàng té xỉu!

Trong mắt nàng nhộn nhạo hơi nước, chỉ là nàng cố nén không để cho nó chảy xuống thôi.

Nàng mang theo vẻ chờ đợi nói:

- Ta sớm biết nam nhân ưu tú như ngươi sao lại không có nữ nhân thích được, thì ra ngươi đã có thê nhi rồi, bất quá... Ta không ngại đâu, ngươi có thể mang các nàng đến điện thành, ta tin tưởng chúng ta sẽ ở chung rất hòa hợp, hơn nữa các nàng tu luyện chỗ này nhất định cũng không kém hơn Thiên Long Môn đâu!

Nàng không thể nào rời khỏi Dược Minh Công Hội được, nàng cả đời này đã chú định phải hầu hạ ba vị sư pho, cho nên nàng chỉ có thể đề nghị Lăng Tiếu mang vợ con hắn đến đây sinh sống thôi

Đó đã thể hiện ra sự rộng lượng của nàng rồ,

Có thể nói, nàng đã buông xuống tất cả ngại ngùng của một nữ nhân, chỉ vì có thể ở cùng một chỗ với Lăng Tiếu!

Không thể không nói Yên Điệp Kiều cũng là một nữ tử dám yêu.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Yên Điệp Kiều rõ ràng dám nói như vậy, quả thật cực kỳ kinh ngạc.

Hắn có thể cự tuyệt sao? Một khi cự tuyệt vậy quan hệ giữa hắn và Yên Điệp Kiều khẳng định sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lăng Tiếu do dự một chút nói:

- Kiều sư tỷ, ngươi có lẽ còn chưa biết ta là người thế nào, để ta ngồi xuống chậm rãi nói cho ngươi biết, đến lúc đó ngươi lại quyết định a!

Dứt lời, Lăng Tiếu ngồi xuống trên ghế đá đối diện Yên Điệp Kiều, hơn nữa lấy ra một vò rượu ngon tưới một miệng lớn.

Lăng Tiếu vừa định mở miệng nói chuyện thì Yên Điệp Kiều lại nói trước:

- Ta cũng muốn uống!

Lăng Tiếu vốn muốn khuyên hai câu, thế nhưng nhìn thần sắc kiên định của nàng, hắn vẫn lấy một vò đặt trước Yên Điệp Kiều ôn nhu nói:

- Rượu này rất mạnh, Kiều sư tỷ ngươi uống ít thôi đấy!

Yên Điệp Kiều đối với lời Lăng Tiếu nói như không nghe thấy, cũng như Lăng Tiếu vậy, mở niêm phong uống một miệng lớn.

- Khục khục...

Rượu mạnh mới vừa vào miệng, Yên Điệp Kiều đã bị sặc đến không ngừng ho lên.

Rượu này chính là liệt tửu Lăng Tiếu dùng các loại thánh thảo thần tài tự nhưỡng ra, mỗi một ngụm ngoại trừ chứa thần hiệu cường đại ra, nồng độ cũng không phải nặng bình thường, những Thánh Hoàng uống hai phần chỉ sợ cũng phải ngã ngay lập tức!

Yên Điệp Kiều là Thần Vương, nhưng nàng cũng rất ít uống rượu, loại liệt tửu tự nhưỡng như Lăng Tiếu càng chưa từng uống qua, bị sặc cũng không có gì kỳ quái cả!

Lăng Tiếu cười khổ một cái:

- Kỳ thật ta đến từ Huyền Linh đại lục xa xôi, đối với người của Thiên Vực mà nói, xem như là người hạ đẳng ti tiện, lúc ta ở Huyền Linh đại lục đã có một nữ nhân đầu tiên mà ta yêu thương, Vân Mộng Kỳ...

Lăng Tiếu nói một ít việc hắn trải qua từ lúc xuất đạo đến nay cho Yên Điệp Kiều nghe, đồng thời nàng nói hết tất cả nữ nhân của hắn cho Yên Điệp Kiều nghe, hắn cùng với các nàng đều đã từng chung qua hoạn nạn, tình cảm giữa bọn hắn cũng vì thế mà không vì thời gian trôi qua mà nhạt dần.

Hắn yêu các nàng, các nàng cũng không thể mất đi hắn, mà Lăng Tiếu hắn càng là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, tự kiến Tiếu Ngạo Cung, thể hiện ra một mặt cường hãn của một đời kiêu hùng.

Cho nên, hắn không có khả năng vì Yên Điệp Kiều nàng mà buông tha cho người yêu của mình, buông tha thiết cốt tranh tranh của bản thân để đền làm phò mã gia Dược Minh Công Hội!

Lời này của hắn cũng ám chỉ hắn là người rất hoa tâm, nữ nhân đã không ít, cũng không phải nam nhân tốt luôn một lòng gì cả!

Nếu như nàng thực muốn ở cùng hắn, vậy thì phải gả theo hắn, gả cho chó thì theo chó, nhất định phải cùng hắn quya về Thiên Long Môn sinh sống, bằng không bọn hắn vẫn nên dừng ở đây thì tốt hơn.

- Kiều sư tỷ, kỳ thật dùng điều kiện của ngươi, nam nhân theo đuổi nhiều vô số kể, anh hùng hào kiệt thiên hạ cũng rất nhiều, anh tài luyện đan cũng

không ít, nhất định có thể tìm được người tốt cho mình mà!

Lăng Tiếu lại uống một ngụm rượu nói.

Hắn ở trong lòng tự giễu:

- Mẹ nó, lại buông tha cho đệ nhất mỹ nhân như vậy, Bổn cung thật sự là quá vĩ đại!

Nói thật, Yên Điệp Kiều thực muốn đi cùng hắn thì Lăng Tiếu nhất định sẽ thu nàng, nhưng hắn cũng biết đó là chuyện khong có khả năng.

Yên Điệp Kiều nghe Lăng Tiếu nói xong, bị khiếp sợ đến thật lâu vẫn không nên lời

Không phải vì nàng cảm thấy Lăng Tiếu quá nhiều nữ nhân, mà là bị chuyện Lăng Tiếu dừng trải qua dọa cho chấn kinh!

Nàng một mực đều cho rằng Lăng Tiếu xuất thân ở Thiên Long Địa Vực, là truyền nhân dòng chính của Kim tộc, được Kim tộc và Thiên Long Môn dốc sức bồi dưỡng, mới sáng tạo ra một tồn tại yêu nghiệt thế này.

Thế nhưng nàng tuyệt đối thật không ngờ, Lăng Tiếu lại đến từ cổ đại lục Huyền Linh đại lục đã xuống dốc, hơn nữa dựa vào bản thân từng bước một đi đến bây giờ, trong đó đến cùng đã đã trải qua bao nhiêu khốn cảnh sinh tử, hắn đều có thể vượt qua tất cả, do vậy mới có thực lực như hôm nay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2250 - Hỏi Thế Gian Tình Là Chi?

Mặt khác, khiến nàng cảm động nhất chính là, Lăng Tiếu rõ ràng vì nữ nhân đầu tiên mình yêu ngàn dặm xa xôi tìm đến Thiên Vực, phần tình ý này, quả thực khiến nàng không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt nữa!

Nếu thế gian này có một người nam nhân vì nàng mà trả giá như vậy, nàng tình nguyện không cần thân phận người nối nghiệp công hội cũng muốn cùng nam nhân kia yêu nhau đến vĩnh viễn!

Ở thế giới dùng vũ lực lượng vi tôn này, ở thế giới luôn truy cầu cực chí, truy cầu vĩnh sinh này, rất nhiều người đều không tin tưởng sự tồn tại của tình yêu!

Rất nhiều lời thề non hẹn biển, rất nhiều lời thế sông cạn đá mòn!

Trong dòng thời gian buồn chán, lại có bao nhiêu người có thể giữ được phần tình cảm đó vẹn nguyên chứ.

Vì truy cầu lực lượng, vì đạt được các loại linh vật, bọn hắn có thể thư vứt bỏ tất cả mọi người, thậm chí còn có thể trở mặt thành thù!

Hỏi thế gian tình là chi?

Trên thế giới này lại có bao nhiêu người có thể đáp được chứ?

Trong con mắt của bọn họ chỉ có thực lực, chỉ sau khi vĩnh sinh mới có tư cách để yêu!

Bằng không, một khi người với người cách xa nhau, bất luận tình nghĩa gì đều chỉ là mây khói thôi.

Yên Điệp Kiều vừa nghĩ tới Lăng Tiếu đã từng nếm qua nhiều đau khổ như vậy, lại nghĩ tới bản tính Lăng Tiếu tuy có phong lưu, nhưng quá quá nặng tình, đa nghĩa, vì người yêu có thể trả giá tất cả, nước mắt của nàng không khỏi chảy xuống.

Cánh tay nàng run run đưa tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không né tránh, hắn biết rõ có một số việc quả thật phải giải quyết từ căn bản.

Bàn tay kiều nộn kia khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn cương nghị của hắn, một loại tình ý dâng trào!

- Thì ra ngươi khổ như vậy!

Yên Điệp Kiều ôn nhu nói.

Đều nói nữ nhân là thủy tố, Yên Điệp Kiều mặc dù được gọi là thần nữ, nhưng cũng là nữ nhân, cũng rất dễ dàng bị cảm động.

Lăng Tiếu nhẹ nắm lấy tay Yên Điệp Kiều phi thường chân thành nói:

- Kiều sư tỷ, ngươi là một nữ nhân xinh đẹp phi thường khéo hiểu lòng người, bất kỳ một cái nào nam nhân đều phải động tâm vì ngươi, ta cũng không ngoại lệ, nhưng nổi khổ tâm riêng của ta ngươi cũng đã hiểu, cho nên... Ta cảm thấy chúng ta vẫn nên bảo trì quan hệ bạn tốt như hiện giờ thì hơn, dù sao ta cũng là trưởng lão công hội, ngày sau có rảnh sẽ tới thăm ngươi, ta vẫn chờ ngày ngươi trở thành Dược Thần đấy!

Yên Điệp Kiều bị Lăng Tiếu nắm chặt tay như vậy tâm hồn thiếu nữ nhảy lên kịch liệt, một cổ cảm giác điềm mật, ngọt ngào tự nhiên sinh ra.

Thế nhưng nghe xong câu kế tiếp của Lăng Tiếu lại cảm thấy một hồi khó chịu!

Nàng lập tức giãy khỏi tay Lăng Tiếu, đứng lên trừng mắt nói với Lăng Tiếu nói:

- Ngươi là một tên lừa gạt, ta hận ngươi một đời một kiếp!

Yên Điệp Kiều quay người chạy đi,, giữa không trung chỉ còn lại những hạt nước lóng lánh tung bay

Lăng Tiếu tiếp nước mắt vào tay, nhìn nó tan trên lòng bàn tay mình, trái tim sắt đá kia cũng như mềm nhũn xuống!

Thiên Nguyên Địa Vực bao la vô biên, thế lực trải rộng các nơi, nhân khẩu cũng nhiều hơn địa vực khác không ít

Đây là một phúc địa cho Luyện Dược Sư, nơi có Luyện Dược Sư dĩ nhiên sẽ có không ít võ giả.

Từ Thượng Cổ đến nay các địa vực khác vẫn luôn có người chuyển đến sống ở đây.

Bọn họ đều là vì muốn kết giao Luyện Dược Sư, trợ bọn hắn nâng cao cảnh giới võ đạo, khiến con đường của bản thân tiến xa thêm một chút.

Nơi nào có người sẽ có giang hồ, chuyện vào nhà cướp của, đốt giết đánh cướp tùy thời đều xảy ra, nhất là trong sơn lĩnh có xuất hiện linh vật, thánh tài thì loại chuyện này càng không hiếm gặp.

Lúc này, ở một nơi gọi là Chấn Nhạc cổ sơn mạch, một người trẻ tuổi đang đi bộ giữa núi non, nhưng lại bị mười tên dong binh lưu khấu cho chặn đường.

Người trẻ tuổi này ăn mặc võ phục đơn giản, bộ dáng ngoại trừ đẹp trai một chút ra, dáng người lộ ra rắn chắc một chút ra, dường như cũng không có chỗ nào đặc biệt, không, trên mặt hắn còn treo móc dáng tươi cười cực kỳ bình tĩnh, khiến người có chút cảm giác tà mị.

Thực lực mười tên dong binh lưu khấu kia thực lực ngược lại cũng không tầm thường, dẫn đầu lại là một gã đỉnh phong Thánh Hoàng, những người còn lại có mấy người là Thánh Hoàng, còn lại là Thánh giả, mỗi người đều cưỡi thánh thú uy mãnh, cầm trong tay vũ khí dữ tợn, vây quanh lấy người trẻ tuổi, trên mặt đều treo dáng cười dữ tợn.

- Tiểu tử, tuổi còn trẻ đã dám chạy vào nơi rừng núi sâu thẳm nào, không thể không bội phục dũng khí của ngươi, lưu lại Không Gian Giới của ngươi đi, chúng ta tha cho ngươi một mạng!

Tên trang hán mặt sẹo cầm đầu cười khẩy nói, trên mặt hắn có một vết sẹo dài vô cùng dữ tợn.

Hắn cưỡi một đầu cửu giai cao giai tam đầu dịch thú, bao quát lấy người trẻ tuổi kia, trong mắt hắn thì tên trẻ tuổi lạc đàn này đã là cá nằm trên thớt rồi!

Đám bọn hắn chỉ là dong binh lưu khấu ở bên ngoài Chấn Nhạc cổ sơn mạch mà thôi, căn bản không phải đoàn đội dong binh cường đại gì cả, bọn hắn bình thường đều lựa chọn một ít võ giả thực lực không mạnh lắm hoặc lạc đàn để đánh cướp.

Như vậy nếu gặp phải người không quá mạnh mẽ sẽ không có quá nhiều phiền toái.

Như người trẻ tuổi trước mắt này có một loại cảm giác ung dung cao quý, bọn hắn đã cảm thấy đây là đệ tử từ một tông môn hoặc đại gia tộc nào đó đi ra lịch luyện, loại người này bình thường đều là tiểu dê béo, là đối tượng bọn hắn thích đánh cướp nhất.

Chỉ tiếc, bọn hắn lần này đã chọn nhầm đối tượng rồi!

Người trẻ tuổi trước mắt này là tiểu dê béo không sai, nhưng tuyệt đối không phải là loại tiểu dê béo người nào cũng có thể làm thịt!

Người trẻ tuổi kia lộ ra thần sắc không cho là đúng, trong Long mục hiện lên vẻ ác liệt:

- Đám các ngươi đánh cướp như vậy tuy thu nhập nhanh, nhưng mạng nhỏ cũng sớm mất, phải suy nghĩ cho kĩ đấy!

Sau khi người trẻ tuổi kia nói ra, tất cả mọi người đều phá lên cười.

- Ha ha, ngươi nghĩ rằng chúng ta người nào cũng cướp sao? Lãng đầu thanh như ngươi, chúng ta một năm cướp trên trăm đến lần cũng không xảy ra chuyện gì!

Đỉnh phong Thánh Hoàng dẫn đầu cười to nói.

Tiếp theo hắn ý bảo người bên cạnh, để người tiến đến bắt lấy người trẻ tuổi kia.

Một gã cao giai Thánh giả ra khỏi hàng, hắn cưỡi một đầu bát giai đỉnh phong đầu sư tử mã, vung vẩy lấy Lưu Tinh Chùy đi về phía người trẻ tuổi kia.

- Người trẻ tuổi rượu mời không uống thích uống rượu phạt, cái mạng nhỏ

của ngươi để lão tử để chấm dứt đi!

Cao giai Thánh giả kia cười lạnh một tiếng, Lưu Tinh Chùy trong tay đã nện tới mặt người trẻ tuổi.

Những người này bình thường đều là loại giết người không chớp mắt, vừa ra tay đã muốn đẩy người vào tử địa.

Một chùy này, người thực lực dưới Thánh Hoàng rất khó tiếp được, không gian lực lượng kia càng không ngừng đè ép về phía người trẻ tuổi

Người trẻ tuổi kia rõ ràng như không sợ hãi vậy, vậy mà không tránh không né, lúc chùy sắp nện đến trước mặt, hắn mới giơ tay lên, dựng lên một ngón tay điểm tới Lưu Tinh Chùy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2251 - Ngươi Nói Ai Là Đồ Đê Tiện? (1)

Người xung quanh đều hiện lên vẻ nhạo báng, bọn hắn cảm thấy đầu óc người trẻ tuổi này nhất định có vấn đề, lại muốn dùng một ngón tay để đỡ đỉnh cấp thánh khí, quả thực là không biết tốt xấu!

Thế nhưng sau một khắc tất cả bọn hắn đều ngây dại!

Phanh!

Chỉ thấy Lưu Tinh Chùy bát giai cao giai kia vừa tiếp xúc đến ngón tay kia, lập tức liền bị điểm cho chia năm xẻ bảy!

Tên dong binh kia lại càng bị giật mình, hắn giờ mới biết được người trẻ tuổi trước mắt này cũng không phải loại dễ khi dễ.

Những tên dong binh lưu khấu kia sau khi sợ ngây người một lát, tên đỉnh phong Thánh Hoàng cầm đầu lập tức quát:

- Cùng lên làm sạch hắn!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, tất cả Thánh Hoàng và Thánh giả đều động, bọn hắn phối hợp khăng khít, đồng loạt phát ra khí tức, phong tỏa lấy người trẻ tuổi kia, đồng thời cũng ra tay với hắn.

Một loạt động tác này đều diễn ra trong nháy mắt, nhanh đến khiến người khó có thể phản ứng.

Người trẻ tuổi kia coi như là Thánh Hoàng đỉnh phong cũng khó thoát khỏi

mười mấy người bọn hắn cùng phong tỏa, mà uy lực bọn hắn đồng thời ra tay lại càng khủng bố, thuộc tính lực lượng ngũ thải tân phân cùng từng cổ lực lượng không gian đánh đến khiến mặt đất bên này cũng sinh sinh đánh ra hố to mấy ngàn thước!

Rầm rập!

Lực lượng khủng bố tập trung vào này coi như là nửa Thần Vương cũng phải nhượng bộ lui binh!

Những người này không hổ là dong binh thường xuyên cùng nhau cướp giết, uy lực phối hợp ra tay quả nhiên bất phàm!

- Thật sự là đồ đê tiện, hi vọng Không Gian Giới không bị hủy diệt mới tốt!

Đỉnh phong Thánh Hoàng kia khinh thường nói.

- Ngươi nói ai là đồ đê tiện? Chỉ mặt hàng như người cũng xứng đến ăn cướp Bổn cung sao?

Một giọng nói sâu kín vang lên bên tai hắn, một bàn tay lập tức nắm cổ của hắn, khiến thể xác và tinh thần hắn đều run rẩy.

Răng rắc!

Đỉnh phong Thánh Hoàng kia sau khi vừa thấy rõ bắt lấy cổ hắn chính là người trẻ tuổi bị bọn hắn hợp kích, còn chưa kịp phản ứng thì cổ đã sinh sinh bị bẻ gãy rồi!

Linh hồn hắn trốn ra, lập tức cũng bị thần cô trên trán người trẻ tuổi kia hấp thu mất!

Theo cái chết của hắn, thú cưỡi của hắn cũng chết tại chỗ

Đám dong binh lưu khấu ở bốn phía, nguyên một đám thấy một màn như vậy, mỗi người đều như rơi vào hầm băng, khiến bọn hắn hiểu được người trẻ tuổi này cũng không phải là cá nằm trên thớt mặc bọn hắn mổ xẻ gì cả, mà là một đầu Mãnh Hổ ăn người!

Trốn!

Trong đầu bọn hắn chỉ có một ý niệm, lập tức phân tán ra chạy khắp tứ phía.

Bọn hắn cũng là người từng gặp phải vô số nguy hiểm, biết rõ chỉ có phân tán trốn mới có thể tăng thêm cơ hội!

Chỉ là người trẻ tuổi kia lại cường đại đến mức vượt quá tưởng tượng của bọn hắn!

- Các ngươi trốn được không?

Người trẻ tuổi kia sua khi sâu kín nói một câu, một cổ khí thế không hiểu từ trên người hắn bùng lên, không gian lực lượng bốn phía tựa hồ như bị hắn sai sử vậy, bay thẳng áp xuống người ở tứ phương.

PHỐC PHỐC!

Những không gian lực lượng này như núi cao vạn quân nện xuống, trực tiếp ép cho mười mấy người và đám thánh thú kia thành thịt vụn huyết thủy, tràng diện vô cùng dữ tợn buồn nôn đến cực điểm.

- Tâm tình Bổn cung vốn đã không tốt, các ngươi rõ ràng còn đến trêu chọc ta, thật sự là không biết sống chết!

Người trẻ tuổi kia sâu kín lẩm bẩm.

Long mục hắn nhìn thoáng qua phương xa, trong mắt lộ ra một cổ khổ sở khó nói nên lời!

Người trẻ tuổi này đúng là Lăng Tiếu rời khỏi điện thành một tháng trước.

Lúc trước, vốn muốn hảo hảo nói chuyện với Yên Điệp Kiều, để hai người bảo trì quan hệ tri kỷ trước kia, nhưng giờ lại biến khéo thành vụng, khiến Yên Điệp Kiều tức giận như thế, trong lòng của hắn vạn phần khó xử, đồng thời cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Có lẽ hắn không muốn thừa nhận, trong lòng của hắn cũng đã có chút thích vị sư tỷ này rồi!

Chuyện lúc trước tạm thời không đề cập tới, hôm nay Lăng Tiếu sau khi rời khỏi điện thành liền một đường hướng nam, cũng không mượn nhờ không gian trận, hắn định một đường lịch lãm rèn luyện mà đi, trước tiên buông lỏng tâm cảnh của mình, sau đó hi vọng mau chóng tiến vào cảm giác lĩnh ngộ, khiến bản thân có thể nhanh chóng đột phá đến một bước kia!

Không ngờ, vừa mới tiến vào vùng sơn mạch này đã gặp đám mao tặc không có mắt.

Lăng Tiếu sau khi thu vào Không Gian Giới của chúng liền bay thẳng vào trong sơn mạch, dục từ nơi này đi ngang qua.

Lăng Tiếu bế quan hai mươi năm, thực lực đã đạt đến bình cảnh cực lớn trước nay chưa từng có. Quan tạp này hắn không biết sẽ bị kẹt bao lâu nữa, có khả năng là một năm, cũng có khả năng là trăm năm hoặc ngàn năm, tóm lại tất cả phải xem vận mệnh hắn thế nào.

Lăng Tiếu định trước tiên điều chỉnh lại tâm cảnh ưu thương đã, bằng không sao có thể tĩnh tâm lĩnh ngộ cảnh giới mới được.

Chấn Nhạc sơn mạch là cổ sơn mạch, khoảng cách kéo dài qua thập phần dài, coi như là Thần Vương muốn từ nơi này đi xuyên qua cũng phải mất mấy tháng, nhưng với thực lực của Lăng Tiếu lại không cần lâu như vậy.

Bất quá, hắn hiện giờ ngược lại muốn ở trong vùng sơn mạch này tìm kiếm xem có thánh thú nào có thể đối luyện với hắn để thử xem uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết hắn mới sáng tạo ra!

Lăng Tiếu một bước mấy vạn dặm, trực tiếp vượt qua rất nhiều hùng sơn tuấn lĩnh, nhanh chóng đi vào vùng sơn mạch thánh thú chiếm đa số.

Thẳng đường đi tới, Lăng Tiếu buông lỏng tâm tình, cảm thụ định luận của vạn vật tự nhiên, cảm thụ được sự chuyển đổi của rất nhiều lực lượng.

Từ khi hắn bế quan tiến nhập vào trạng thái khiến hắn nắm giữ tất cả tinh túy trong năm loại thuộc tính lực lượng mà hắn tu luyện, hắn càng hiểu rõ đạo lý tương sinh tương khác của Ngũ Hành lực lượng.

Chỉ tiếc, hắn lại là Ngũ Hành thiếu thổ nhiều phong, cái này khiến hắn muốn sáng tạo ra Nguyên Chi Trụ Vũ lực lượng của mình đã khó càng thêm khó.

Đương nhiên thế giới chi lực vào thời kì Thiên Tôn kém Nguyên Chi Trụ Vũ lực lượng cả ngàn vạn lần, thế giới chi lực chẳng qua chỉ là căn cơ, mà khiến nó sinh động như chân thật.. nhất định phải phải có một loại thủy nguyên lực lượng khống chế sáng tạo mới được!

Cho nên, Lăng Tiếu lúc nào cũng muốn sớm chút lĩnh ngộ được sự tồn tại của loại cảnh giới này!

Chỉ là đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ có thể dựa vào chậm rãi cảm thụ, tích lũy mới có thể thấy hiệu quả!

Mấy ngày sau, Lăng Tiếu đi tới trên một núi cao, phóng mắt nhìn lại, có thể trông thấy vài đầu biến dị thánh thú sinh sống.

- Tốt rồi, ở ngay chỗ này luyện tập đi!

Lăng Tiếu thoả mãn tự nói một tiếng, liền phóng xuất khí thế của mình ra.

Vài đầu biến dị thánh thú ở bên kia lập tức tỉnh lại tử ngủ say, mỗi một đầu đều phát ra tiếng gào rút kinh thiên động địa.

Vài đầu này thình lình đều là biến dị Thiết Tích Báo, một đầu thập giai cao giai, hai đầu thập giai trung giai cùng với bốn đầu thập giai đê giai.

Thân thể chúng khổng lồ như núi, trên lưng có một cây cốt tích thứ to lớn, thoạt nhìn thập phần dữ tợn dọa người, đôi báo mục u lãnh kia lộ ra vẻ khát máu nồng đậm!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2252 - Ngươi Nói Ai Là Đồ Đê Tiện? (2)

Thiết Tích Báo là một loại biến dị thánh thú thổ thuộc tính, chúng cùng tụ tập chỗ này, mấy trăm ngọn núi cao quanh đây đều là địa bàn của chúng, thánh thú bình thường tuyệt đối không dám đơn giản xâm phạm.

Lăng Tiếu đột nhiên phóng ra khí tức lập tức khiến chúng đồng thời xuất động, có thể thấy áp lực Lăng Tiếu mang đến cho chúng lớn thế nào!

- Nhân loại mau chóng rời đi, bằng chúng ta sẽ ăn ngươi!

Đầu thập giai Thiết Tích Báo cầm đầu miệng phun tiếng người nói.

Chúng đều có thể cảm nhận được sự cường đại của Lăng Tiếu, vạn bất đắc dĩ chúng không muốn trêu chọc nhân loại như vậy.

- Đừng như vậy, ta chỉ muốn tìm các ngươi tới tỷ thí một chút, yên tâm đi, sẽ không lấy mạng của các ngươi đâu!

Lăng Tiếu nhìn đám Thiết Tích Báo kia nói.

Hiện giờ đối với săn giết thánh thú đã không bất kỳ hứng thú nào nữa, chỉ cần hắn thành tựu Chí Tôn Dược Thần, muốn thứ gì lại không có, cần gì phải gây khó dễ những thánh thú này chứ.

Đương nhiên, muốn tìm được thánh thú ngang tay với hắn cũng không dễ dàng như vậy, bình thường đạt tới đỉnh cấp thánh thú chúng đều sẽ không dễ dàng xuất hiện, trừ phi hắn tận lực đi tìm mới gặp phải tồn tại cường đại như vậy.

Hiện giờ vài đầu Thiết Tích Báo này lúc Lăng Tiếu ở cảnh giới Thần Vương là đã có thể đối phó rồi, mà Lăng Tiếu sở dĩ tìm tới chúng, cũng là vì thập giai thánh thú khó tìm, mà loại này thánh thú thổ thuộc tính chịu đòn tốt thế này càng khó tìm.

Huống hồ hắn cũng sẽ không toàn lực đối phó chúng, mà định tận lực áp chế cảnh giới luyện chiêu với chúng!

- Nhân loại thật cuồng vọng, ta ăn hết ngươi!

Một đầu Thiết Tích Báo thập giai trung giai giận dữ quát to một tiếng, cắn tới Lăng Tiếu.

Cho dù Thiết Tích Báo là thánh thú thổ thuộc tính, nhưng là nó thánh thú loại Báo, tốc độ kia cũng nhanh hơn cùng giai rất nhiều.

Thân ảnh của nó tuy khổng lồ, nhưng di động lại có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, lập tức đã đến trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, miệng lớn đã cắn phốc xuống.

Chẳng qua lúc nó cắn xuống, lại phát hiện Lăng Tiếu đã hoành chuyển qua bên kia rồi.

Thiết Tích Báo không cam lòng, tiếp tục đuổi cắn Lăng Tiếu, nhưng ngay cả một cọng lông của Lăng Tiếu cũng không chạm vào được.

Nó giận dữ lên, thuộc tính lực lượng rốt cục bạo phát ra, từng khối nham thạch cực lớn lăng không lơ lửng bắn tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười lạnh một cái, áp chế cảnh giới đến cao giai Thần Vương, quyền cước cùng sử dụng, đánh cho những nham thạch kia nát bấy, thậm chí có không ít bị hắn đá quay lại trúng vào Thiết Tích Báo, khiến nó đau nhức

kêu lên không thôi!

- Các ngươi cùng lên đi, bằng không ta làm thịt nó!

Lăng Tiếu không có chút áp lực, không khỏi cảm thấy có chút không kiên nhẫn nữa, sau khi nói một tiếng liền trực tiếp lướt đến bên cạnh người đầu thập giai trung giai Thiết Tích Báo kia, một kích cường đại đánh xuống, trực tiếp đánh cho đầu Thiết Tích Báo kia bay ra thật xa.

Quả nhiên, mấy đầu Thiết Tích Báo khác đều ý thức được sự đáng sợ của Lăng Tiếu, nhao nhao dựng lên lông tơ, từng tiếng gào rú vang lên.

Ngay sau đó, tất cả nham thạch ở bên này đều bị ảnh hưởng, nhao nhao lơ lửng lên, nện về phía Lăng Tiếu.

Nham thạch đầy trời, mỗi một khối vọt tới đều mang theo ngàn vạn quân lực, Thần Vương bình thường bị nện trúng sẽ phải trở thành thịt vụn!

Lăng Tiếu lại không chút sợ hãi, hắn cuồng tiếu một tiếng:

- Như vậy mới có chút kích tình, bằng không sẽ không thú vị

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, Đế Long Diệt Thiên Quyết rốt cục cũng xuất hiện.

Thức thứ nhất: Đế Long Diệu Thế!

Những đầu Thần Long cực lớn phá không mà ra, Đế Uy vô thượng tận hiện, Long ngâm chi âm rít gào nghìn vạn dặm, Long đằng vân vụ, kim quang lập loè, tàn sát bừa bãi Thiên Địa!

Những nham thạch trùng kích mà đến đều bị Kim Long chân thân chấn

thành bột mịn, căn bản không cách nào xúc phạm tới long thân một chút nào.

Từng chưởng ẩn như Kim Long xuyên phá không gian, đánh về phía phía bốn phương tám hướng, từng mặt không gian lực lượng cũng theo đó không ngừng ép tới.

Bảy đầu Thiết Tích Báo đều cảm ứng được một cổ áp chế đến từ bổn nguyên, da lông chúng dựng thẳng lên, tầng tầng hậu thổ vây quanh thân, ngăn cản lấy chưởng ảnh màu vàng đầy trời đánh úp tới.

Bang bang!

Từng tiếng nặng nề vang lên, từng khối mảnh đá không ngừng vẩy ra, phòng ngự hậu thổ của bảy đầu Thiết Tích Báo kia rõ ràng đều tan rã, mỗi một đầu đều bị đánh bay ra thật xa, máu tươi tung tóe rơi vãi đầy trời.

Cái kia bốn đầu Thiết Tích Báo thập giai đê giai rõ ràng bị đập chết tại chỗ, mà hai đầu Thiết Tích Báo thập giai trung giai càng trọng thương không dậy nổi, chỉ có đầu Thiết Tích Báo thập giai cao giai kia là gian nan bò lên.

Thiết Tích Báo thập giai cao giai giận dữ trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, lại mang theo vẻ hoảng sợ chậm rãi lui về phía sau quát:

- Ngươi... Ngươi không phải nói không giết chúng ta sao? Sao... Sao có thể gạt người, thật sự là nhân loại giảo hoạt!

Lăng Tiếu cũng ngây ngẩn cả người, hắn mở ra song chưởng của mình nhìn xem thì thào lẩm bẩm:

- Ta rõ ràng đã đè lại cảnh giới, lại không dùng ra Long hình chiến khí, lực đạo sao lại lớn như vậy! Chẳng... Chẳng lẽ uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết thật sự cường đại như thế sao?

Lúc Lăng Tiếu bế quan sáng chế ra Đế Long Diệt Thiên Quyết, chẳng qua chỉ suy diễn ra năm thức đầu, chính hắn cũng biết uy lực nó tuyệt đối bất phàm, nhưng không nghĩ tới vừa ra tay đã đánh tan phòng ngự của thập giai thánh thú, khiến hắn giật mình không thôi.

Cái này là hắn áp chế cảnh giới chỉ mới ở mức cao giai Thần Vương thôi đấy.

Hắn cảm thấy có thể phá phòng ngự của bọn nó cũng đã rất tốt rồi, nhưng kết quả thật sự bất ngờ.

Lăng Tiếu nhìn Thiết Tích Báo thập giai cao giai bị trọng thương kia nói:

- Vương của các ngươi ở đây là ai?

- Chẳng lẽ ngươi muốn tìm Vương của chúng ta đọ sức? Hảo hảo, ta cho ngươi biết, nó là Xích Kim Điểu Vương, ngươi dám đi đối phó nó sao?

Thiết Tích Báo cũng biết kế khích tướng nói.

- Xích Kim Điểu Vương? Ta ngược lại muốn xem nó có bao nhiêu lợi hại, nói cho ta biết nó ở đâu!

Lăng Tiếu nói.

Hắn nhất định phải thử ra uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết, đồng thời cũng hi vọng gặp phải kỳ phùng địch thủ, khiến hắn có thể suy diễn ra chiêu thức cường đại hơn!

- Nó ở Xích Kim Phong bên kia, chỗ đó có một cây Xích Kim Thụ cao nhất chính là nơi nó nghỉ lại!

Thiết Tích Báo hướng về một phương hướng nói.

Nó mới vừa dứt lời, Lăng Tiếu đã hóa thành như một trận gió lướt về phía càng xa hơn!

- Xích Kim Điểu Vương đã đã có được lực lượng cao giai, nhân loại như ngươi sao đối phó được, ngươi cứ đi qua chịu chết đi!

Thiết Tích Báo hơi có chút đắc ý nói.

Thế gian ngàn vạn Linh thú, đẳng cấp đều không đồng nhất, có linh thú huyết mạch bình thường, có biến dị linh thú, cũng có hậu duệ và chư thần thú từ thời Viễn Cổ thậm chí là Thái Cổ lưu truyền tới nay!

Tất cả ghi chép cũng không toàn diện, bởi vì theo thời đại thay đổi, rất nhiều biến dị linh thú cũng tầng tầng lớp lớp, khiến người khó có thể phân biệt ra chủng loại!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2253 - Uy Lực Của Đế Long Diệt Thiên Quyết. (1)

Mà Xích Kim Điểu Vương cũng là lần đầu Lăng Tiếu nghe nói, hắn cũng không biết biến dị điểu thú này có bộ dáng gì nữa.

Lăng Tiếu đi tới trước một tòa ngọn núi kỳ quái.

Ngọn núi này cao vút trong mây, ít nhất cũng cao mấy vạn mét, lộ ra phi thường đồ sộ dễ khiến người khác chú ý!

Chỉ là hấp dẫn người ta nhất cũng không phải độ cao, mà là nhan sắc nham thạch của nó, lại là kim hồng sắc giao thoa, ẩn chứa hai loại lực lượng thuộc tính bất đồng, thật sự khiến người phải kinh ngạc!

Mà cây cối linh thảo trên núi này hiển nhiên cũng là song thuộc tính.

Từ xưa cho rằng kim hỏa tương khắc, về căn bản có rất ít loại vật thuộc tính tương khắc như thế xuất hiện.

Thế nhưng ngọn núi trước mắt lại khiến Lăng Tiếu mở rộng tầm mắt.

Tuy nói Lăng Tiếu cũng à có đủ kim hỏa thuộc tính, nhưng hắn lại có các thuộc tính khác điều hòa tương dung, bằng không hai loại thuộc tính này sao có thể bình yên tu luyện thế được.

Ở trung ương ngọn núi này có một gốc đại thụ che trời, kim hỏa chi khí lượn lờ che trời, mang theo thần hà nồng đậm thập phần bắt mắt.

- Đây chính là Xích Kim Phong và Xích Kim Thụ rồi, chắc hẳn đầu Xích

Kim Điểu Vương kia ở ngay chỗ này a!

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, thần nhãn xuyên thấu qua tầng tầng nhánh cây, nhìn về trung ương Xích Kim Thụ.

Quả nhiên, chỉ thấy bên trong Xích Kim Thụ kia có một tổ chim rất lớn, giống như một cái bàn cực lớn vậy.

Sau khi nhìn xuyên qua tổ chim, Lăng Tiếu thình lình phát hiện Xích Kim Điểu Vương mà mình muốn gặp lại không thấy, ngược lại thấy được ba con Xích Kim Điểu còn nhỏ.

Thấy bọn nó vung vẩy đôi cánh chim bộ dạng ngược lại lộ ra thập phần đáng yêu, khiến người nhịn không được muốn bắt chúng đến bên người chơi đùa một phen!

Hậu duệ loại biến dị thánh thú hiếm thấy này nếu cầm đi ra bên ngoài đấu giá thì giá cũng không thua thì một món thần tài a!

Lăng Tiếu có chút tâm động, muốn thu lấy chúng, nhưng thấy bộ dáng chúng đáng yêu như vậy lại đổi ý.

Hắn cũng là người đã có con rồi, tư tưởng của hắn giờ cũng không như lúc trẻ, hắn hiểu được loại cảm giác máu thịt tương liên kia là sao. Nếu hắn mang ấu thú đi, chỉ sợ Xích Kim Điểu Vương kia nhất định sẽ phi thường thương tâm khổ sở a!

- Lúc nào ta cũng đa sầu đa cảm như vậy rồi, thật là!

Lăng Tiếu tự giễu một tiếng nói.

Ôi!!!!

Lúc này, một tiếng kêu Xi.. Xiiii... to rõ đã từng thật xa truyền tới.

Lăng Tiếu quay mặt nhìn sang, chỉ thấy một con chim khổng lồ song vuốt song vỹ từ phía chân trời lao gấp đến, trong miệng còn gắp lấy thi thể một đầu bát giai linh thú máu chảy đầm đìa.

Con chim khổng lồ kia có chút tương tự Phượng Hoàng, nhưng thân hình lại đầy đặn, càng giống thân thể Ưng loại thân thể, nhưng khiến người kỳ quái nhất là song vuốt hai bên trái phái nó lại có hai màu, một xích một kim, mà đuôi cũng có hai cái, cũng là một xích một kim, thật sự là một thân thể biến dị cực kỳ mâu thuẫn!

Xích Kim Điểu đi đến trước Xích Kim Thụ, sau khi vung thi thể bát giai linh thú vào tổ chung liền lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu phát ra thanh âm giống cái nói:

- Nhân loại lập tức rời đi, bằng không ngươi sẽ biến thành thức ăn trong miệng con ta đấy!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua đầu Xích Kim Điểu kia, hắn không có cảm thấy áp lực gì cả, có lẽ chỉ là thập giai đỉnh phong.

Hắn không khỏi có chút nghi hoặc:

- Chẳng lẽ cường đại nhất Chấn Nhạc sơn mạch chỉ có thế thôi sao?

Thập giai đỉnh phong, có thể so với Thiên Thần Vương, có lẽ Thiên Thần Vương bình thường sẽ có áp lực nhất định, nhưng đối với Lăng Tiếu lại không đáng để hắn chú ý.

Lăng Tiếu chính là Bán Thủy Thần viên mãn, lại phối hợp với tăng phúc chiến lực, coi như là thánh thú thập nhất giai, hắn cũng cảm thấy có lực đánh

một trận!

Ngay khi Lăng Tiếu thất vọng muốn rời đi, bầu trời bên kia rõ ràng lần nữa vang lên một tiếng to rõ, một đạo thân ảnh cực tốc trùng kích về phía Lăng Tiếu.

- Còn có một đầu Xích Kim Điểu!

Lăng Tiếu có chút hưng phấn hoảng sợ nói.

Đầu Xích Kim Điểu đến sau kia mới thật sự là Xích Kim Điểu Vương, nó là một đầu Xích Kim Điểu giống đực, rõ ràng có cảnh giới khủng bố thập nhất giai, nó có lẽ là một đôi với đầu Xích Kim Điểu giống cái trước mắt này.

Thân thể của nó so với con trước càng khổng lồ hơn vài phần, song sắc vũ linh tản ra thần quang rực rỡ, khấu vũ trên trán càng lộ ra chói mắt.

Nó khí thế hung hung, bay thẳng trùng kích tới Lăng Tiếu, cái mỏ bén nhọn mang theo khí kình sắc bén trực tiếp mổ đến.

Trong nháy mắt nó đã đến nơi, hai cổ khí thế cường đại hoàn toàn bất đồng khiến Lăng Tiếu kích động không thôi!

Hắn chính là muốn tìm loại thánh thú cường đại này để thí chiêu, mới có thể bày ra uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết được.

Thánh thú thập nhất cấp đã có thể sánh với một gã Chí Tôn Thủy Thần rồi, mà thánh thú trời sinh đã chiếm ưu thế rất lớn ở một phương diện nào đó, Lăng Tiếu cũng không dám khinh thường!

- Tới tốt!

Hắn sợ hãi rống một tiếng, tất cả chiến lực toàn bộ triển khai, một cổ đại thế lâm thiên, Đế Long Diệu Thế xuất hiện.

Lăng Tiếu dùng chưởng hóa đao, khí thế sắc bén của kim chi lực lượng như là một thanh Long Hình Kim Đao lăng không chém xuống, một đạo lực lượng không gian loạn lưu thật lớn hiện ra chém thẳng tới Xích Kim Điểu Vương.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một đạo Kim Long đao thế trực tiếp chém nứt cả phương Thiên Địa này, uy lực của nó quả nhiên cực kỳ mênh mông bàng bạc!

Lăng Tiếu chính là Bán Thủy Thần viên mãn, lực lượng do hắn dồn tất cả chiến lực chém xuống đủ để giết chết bất kỳ một gã Bán Thủy Thần thành danh lâu năm nào rồi.

Chỉ là một chiêu cường đại như thế lại không cách nào khiến Xích Kim Điểu Vương thập nhất giai kia khiếp đảm!

Chỉ thấy mỏ của đầu Xích Kim Điểu Vương kia hiện ra thần mang, hai loại lực lượng giao thoa một xích một kim giao thua đánh về phía Lăng Tiếu.

Tiếng nổ vang không ngớt không dứt, cơ hồ cuốn tất cả linh khí không còn chút nào, mà rất nhiều núi cao ở phụ cận đều rung chuyển không ngớt!

Đầu Xích Kim Điểu mái kia lại bảo vệ con và tổ chim của mình, không để những lực lượng kia lan đến!

Một chiêu tiêu tán, Xích Kim Điểu Vương vẫn đang trùng kích tới Lăng Tiếu, vũ linh một xích một kim mang theo hai cổ lực lượng vũ linh hoàn toàn bất đồng đánh tới.

Lăng Tiếu bị giật mình, thân ảnh hắn lập tức di chuyển trực tiếp lướt đến trên đỉnh cửu thiên, muốn cùng đầu Xích Kim Điểu này hảo hảo giết chóc một phen!

Trải qua sơ bộ thăm dò vừa rồi, uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết đã vượt quá hắn tưởng tượng, rõ ràng có thể chính diện đối oanh với thánh thú thập nhất giai mà không hề yếu thế.

Cho dù Xích Kim Điểu Vương chỉ là thập nhất giai đê giai, nhưng cũng không phải bất luận Bán Thủy Thần nào cũng có thể chống lại!

- Thật sự là không uổng công ta khổ chế nhiều năm, uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết tuyệt đối không kém cỏi bất luận một Cổ Thần quyết nào cả!

Lăng Tiếu ở trong lòng đắc ý thầm nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2254 - Uy Lực Của Đế Long Diệt Thiên Quyết. (2)

Hắn hiện giờ càng kiên định tín niệm sáng chế ra bốn chiêu cuối cùng, đến lúc đó hắn liền càng thêm tin tưởng có thể vượt cấp khiêu chiến rồi.

Xích Kim Điểu Vương phóng lên trời, tiếp cục đánh ra các loại công kích về phía Lăng Tiếu, phun ra hỏa diễm, phiến ra kim nhận.

Những công kích này quả thực là phô thiên cái địa, rậm rạp chằng chịt, khiến người căn bản khó lòng phòng bị!

Lăng Tiếu quay người lại, buông ra tất cả tay chân, Đế Long Diệt Thiên Quyết lại lần nữa hiện ra!

Lúc này hắn sử dụng chính là thức thứ hai Phệ Long Thôn Nguyệt!

Từng đợt chưởng ảnh nối tiếp nhau không ngừng đánh tan các loại công kích mà Xích Kim Điểu Vương đánh đến.

Nhưng Xích Kim Điểu Vương lại là thập nhất giai thánh thú, công kích lửa giận chính thức của nó tự nhiên không phải có thể đơn giản ngăn được, huống chi công kích một xích một kim của nó tựa hồ còn ẩn chứa một loại lực lượng mang tính hủy diệt khác.

Hỏa khắc kim, hai loại đều là lực lượng chủ công, do kim đi đầu, hỏa ở sau, hỏa lại dung kim, hóa thành một loại lực lượng hủy diệt hỏa thiêu kim.

Đây thực sự không phải là một loại lực lượng công kích dung hợp, mà là một loại lực lượng từ sinh đến hủy!

Như đại lượng kim khối ném vào giữa biển lửa, hỏa diễm đốt cháy kim khối, kim dịch hỏa thế lúc kim khối tan rã mới chính là lực lượng khiến người kiêng kị nhất

Một khi bất luận thứ gì lọt vào, hỏa diễm đáng sợ không những sẽ đốt cháy mất, mà còn bị kim dịch sôi trào bên trong hủy diệt không còn lại chút gì.

Cho nên nói, hai loại lực lượng tương khắc lúc triệt tiêu sẽ sinh ra phá hư chi lực rất lớn, đó mới là tồn tại cường đại nhất.

Đây cũng chính là chỗ khủng bố của Xích Kim Điểu!

Thần thể Lăng Tiếu bị những kim dịch hỏa thế kia trùng kích đến đau đớn không thôi, làn da rõ ràng sắp bỏng đến nơi!.

Nếu không phải thần thể hắn hiện giờ đã có thể sánh với phòng ngự của Cổ Thần khí bình thường thì chỉ sợ hơi dính một chút những lực lượng kia thôi đã thành cặn bã rồi.

- Lực lượng này thật khủng bố, rốt cuộc là làm thế nào mới tạo ra được phá hư chi lực cường đại như vậy.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ kinh hãi lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó, lực lượng hắn lần nữa đề thăng tới cực điểm, Đế Long Diệt Thiên Quyết đệ tam thức Băng Phá Sơn Hà!

Lăng Tiếu đánh ra từng nắm đấm như băng tinh, quyền thứ nhất đã có thể đóng băng vạn dặm, cản trở lực lượng của Xích Kim Điểu Vương lại.

Lăng Tiếu thừa cơ tăng cường công kích, từng đạo lực lượng không gian loạn lưu hiện ra, từng khối băng sơn đập tới Xích Kim Điểu

Rầm rập!

Băng chi lực lượng tạm thời chặn lực lượng kim dịch hỏa thế này, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt liền bị hòa tan mất.

Chỉ có điều Lăng Tiếu liên tục ra chiêu cũng đã tạo thành trùng kích cực lớn cho Xích Kim Điểu Vương, băng chi lực lượng cực độ âm hàn, khiến thân thể nó có chút đông lạnh không chịu nổi, mà băng sơn không gian loạn lưu lao tới càng nện cho nó đau nhức không thôi.

Từng tiếng Xi.. Xiiii.. to rõ không ngừng hét lên!

Nó nếu là thánh thú thập giai đỉnh phong, Lăng Tiếu chỉ bằng vào mấy quyền này thôi đã đủ giết chết nó rồi!

Thế nhưng nó lại là tồn tại thập nhất giai, tốc độ phản ứng nhanh cỡ nào, đại bộ phận phần công kích đều không cách nào đụng đến nó, chỉ có một bộ phận công kích khiến nó cảm thấy khó chịu, hủy diệt đi mấy cọng lông vũ của nó, khiến nó cực kỳ tức giận!

- Nhân loại đáng chết, rõ ràng có thể gây tổn thương đến ta, ta nhất định phải ăn tươi ngươi!

Xích Kim Điểu Vương tính tình cực kỳ nóng nảy, nó phát ra thanh âm bén nhọn, thân thể Lăng Thiên bay múa, song sắc vũ linh đầy trời càng không ngừng bắt ra, mà thân thể nó cũng không ngừng nhanh chóng biến ảo phương hướng tiếp cận Lăng Tiếu.

Nó lợi hại nhất cũng không phải là vũ linh công kích, mà là cái miệng bén nhọn mà thương trảo sắc bén.

Chỉ cần nó có thể đến gần nhân loại kia liền có thể mổ nát hắn, mà thương

trảo của nó lại có thể trảo cho tên kia thành huyết thủy.

Lăng Tiếu chiến ý dâng trào, ba thức đầu của Đế Long Diệt Thiên Quyết luân phiên dùng ra, rõ ràng đã đủ sức chống đỡ công kích của Xích Kim Điểu Vương.

Mặc dù bị không ít tổn thương, nhưng hắn có Cổ Hoàng Thần Công khôi phục vẫn có thể chịu được!

Xích Kim Điểu đã đột phá phòng ngự của hắn, cái miệng bén nhọn chọc tới hắn.

Cái miệng kia như có thể duỗi dài vô hạn vậy, trong nháy mắt mắt đã tới trước Lăng Tiếu.

PHỐC! Ah!

Lăng Tiếu muốn trốn lui rõ ràng cũng lại không trốn kịp, trước ngực lập tức bị mổ ra một lỗ máu lớn, dạ dày cũng bay ra, kim huyết càng không ngừng tung tóe, đau đến khiến hắn kêu thảm lên.

Nếu không phải thân thể của hắn có thể so với Cổ Thần khí thì dưới một mổ này, chỉ sợ đã tiêu đời rồi.

Xích Kim Điểu Vương cũng cực kỳ giật mình, dùng lực lượng của nó cho dù là thánh thú thập giai đỉnh phong cũng đã bị mổ cho nở hoa rồi, nhưng giờ lại không mổ chết được nhân loại này

Bất quá, nó cũng chỉ ngây ngươi một lát thôi, cái mỏ nhọn kia lại lần nữa xuất kích, lúc này lại cắn tới Lăng Tiếu.

- Mẹ nó, chủ quan rồi!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, Cổ Hoàng Thần Công dùng tốc độ cực nhanh khôi phục thương thế, tốc độ nâng lên đến cực hạn tránh nhanh ra thật xa.

Hắn thở phì phò tức, lại dùng vào hai khỏa thần đan, khôi phục thần lực đã tiêu hao.

Hắn cho rằng có thể đánh ngang tay với đầu Xích Kim Điểu Vương này, không ngờ người ta đột nhiên cận thân chọc tới, thật sự là ngoài ý liệu, khiến hắn bị trúng chiêu!

Tốc độ thánh thú thập nhất giai khủng bố cỡ nào chứ, tuyệt không phải ai cũng có thể tránh được.

Xích Kim Điểu Vương lại lần nữa đánh úp lại, Lăng Tiếu gào thét một tiếng, thế phải đánh cho đầu Xích Kim Điểu Vương này rơi xuống.

Thức thứ tư: Phần Dương Phá Nhật!

Liệt hỏa hừng hực, quyền ý cuồn cuộn, cửu sắc diễm dương như vòng tròn quay liên tục tề tụ, cuối cùng mỗi một vòng diễm dương rồi lại bộc phát toàn bộ, mỗi khi nổ một tiếng, đều nổ cho cả một phương không gian thành hư vô, vô số không gian loạn lưu không ngừng vẩy ra.

Cửu Dương cùng bạo phát uy lực đáng sợ thế nào có thể nghĩ.

Đây chính là một kích Lăng Tiếu đã dốc hết toàn lực, thế phải tiêu diệt đầu Xích Kim Điểu Vương này!

Xích Kim Điểu Vương lộ ra vẻ kinh hãi, hai cánh nó không ngừng vỗ lấy, vô số vũ linh như hỏa tiễn, kim nhận bắn tới Lăng Tiếu, đồng thời thân hình của nó càng không ngừng bay ngược mà đi, không dám bị những lực lượng hủy

diệt kia dính vào!

Chỉ là lực lượng của Lăng Tiếu lại vượt ngoài dự liệu của nó, liên tục nổ vang chín lần, nổ cho nó cũng không biết phải làm sao, không ít lông vũ đều bị nổ rớt xuống.

Ôi!!!!

Xích Kim Điểu Vương đau nhức kêu Xi.. Xiiii.. âm một tiếng, cánh trái nó rõ ràng bị tạc khiến máu chảy không ngớt, thiếu chút nữa đã bị phế sạch rồi!!

Mà Lăng Tiếu sử xuất một chiêu này thần lực têu hao cũng rất lớn, nhìn bộ dạng thở hổn hển của hắn là biết

Bất quá, một chiêu này lại có thể khiến Xích Kim Điểu Vương bị thương cũng đủ lộ ra chỗ khủng bố của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2255 - Kịch Chiến Xích Kim Điểu Vương.

Phải biết rằng nó chính là thập nhất giai thánh thú, đó là tồn tại có thể sánh với Chí Tôn chính thức a!

Huống chi tốc độ lui của Xích Kim Điểu Vương quá nhanh, bằng không nó cũng không chỉ bị thương nhẹ như vậy rồi.

Thấy Xích Kim Điểu Vương bị đánh cho tổn thương, Lăng Tiếu cảm thấy đây không phải đã chứng minh uy lực một quyền này của mình đã có thực lực trực tiếp khiêu chiến Chí Tôn Thủy Thần sao?

Đương nhiên, chỉ một chiêu này vẫn không thể giết được Xích Kim Điểu Vương, nhiều nhất chỉ khiến nó hơi kiêng kị thôi.

- Nhân loại đáng chết, ngươi đã triệt để khiến ta nổi giận rồi, ngươi đi chết đi!

Xích Kim Điểu Vương bị thương, hiển nhiên đã bị Lăng Tiếu triệt để chọc giận, tuyệt thế cường chiêu của nó rốt cũng cũng xuất hiện.

Chỉ thấy nó lăng không giương cánh, hai đạo lực lượng bất đồng từ người nó bay vọt lên, phân biệt tạo thành hai đầu điểu hình chiến ảnh cực lớn.

Đầu điểu hình chiến ảnh kia bảo phủ cả phương Thiên Địa này, cánh mở tung ra giống như hoàn toàn bao trùm lấy bốn phía vậy, dưới sự vung vẩy của Xích Kim Điểu Vương, hai đầu điểu hình chiến ảnh cùng lúc xông đánh về phía Lăng Tiếu.

Chúng một trước một sau không ngừng bay lượn, cuối cùng càng không ngừng giao thoa cùng một chỗ, tạo thành từng đoàn từng đoàn công kích đinh ốc song sắc.

Dưới thế công này, tất cả không gian quanh thân đều biến thành hư vô, tất cả đều bị những hỏa diễm này đốt thành cặn bã, mà kim duệ chi khí còn cắt không gian thành từng đạo lưỡi dao sắc bén mấy vạn trượng, cuối cùng lúc hội tụ lại hình thành lực lượng hủy diệt cực chí hỏa dung kim.

Trên chín tầng trời, bị quấy đến phong vân thất sắc, dị tượng xích kim liên tục kinh hiện!

Không gian phạm vi mười mấy vạn dặm đều bị năng lượng hỏa kim tràn ngập, Cửu Thiên bình chướng cũng như bị xé nứt, ngoại vực cương phong càng không ngừng trùng kích đến, khiến cho trên không Chấn Nhạc sơn mạch đều biến sắc, khiến tất cả sinh vật đều phủ phục sợ run.

Đây mới là một kích tuyệt sát của Xích Kim Điểu Vương, mới thể hiện ra thực lực chân chánh của thập nhất thánh thú.

Có thể tưởng tượng, vừa rồi nó chẳng qua chỉ đang trêu chọc Lăng Tiếu mà thhôi, hiện giờ mới là động thật!

Lăng Tiếu căn bản trốn không thể trốn, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể dồn tất cả lực lượng để phản kích ngăn lại kết cục phải chết.

- Bà mẹ nó, lực lượng tên này lại khủng bố như vậy!

Lăng Tiếu thần sắc đại biến sợ hãi rống lên.

Hắn vốn định để thần hồn phân thân đi ra ngăn lại một kích này, nhưng do dự một chút vẫn bỏ qua quyết định này.

Bởi vì hắn muốn bức bách ra uy lực của Đế Long Diệt Thiên Quyết, đều khiến chúng cho thành thạo, mà bây giờ cục diện sinh tử này mới là đá thử vàng tốt nhất, mặt khác hắn cũng muốn triệt triệt để để cảm thụ một chút hai loại hủy diệt lực lượng tương khắc mà Xích Kim Điểu Vương dùng ra đến cùng hình thành như thế nào, để tạo cảm ngộ cho hắn sáng tạo ra chiêu thức mới.

Có thể nói, Lăng Tiếu đây là dùng thân phạm hiểm, dùng thân thí chiêu, muốn rèn luyện chiêu thức mình sáng chế ra càng thêm hoàn mỹ, đồng thời lại muốn mượn cơ đi cảm ngộ chiêu thức mới.

Không thể không nói Lăng Tiếu là một người điên, rõ ràng cầm mạng của mình đi chơi!

Đương nhiên, hắn cũng đã kết luận Long Phượng Thần Cô có thể bảo trụ đầu của mình, lại có thần hồn phân thân tùy thời đi ra ứng lúc nguy hiểm nên mới dám như thế a!

Lăng Tiếu lập tức tăng khí tức lên đến cực hạn, Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ năm Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Lăng Tiếu thân thể xoay tròn, vô số thối ảnh điên cuồng quét ra, cùng lúc đó nguyên một đám thân ảnh hóa thành ngàn vạn, mỗi một cái bóng đều hóa thành một vòi rồng cấp mười ba cấp tốc xoay chuyển cuồng bạo, từng đạo lốc xoáy hiện ra, cuốn khiến hai loại lực lượng tương dung đánh đến của Xích Kim Điểu Vương không ngừng bay ra ngoài.

Rầm rập!

Trên chín tầng trời càng không ngừng bộc phát lên, vô số lực lượng không ngừng tung tóe khắp tứ phía.

Lực lượng mỗi một kích bắn ra đều đủ để khiến cho bất luận một gã Thần Vương nào cũng phải chết tại chỗ, mà Bán Thủy Thần bình thường tới gần khu vực bọn hắn chiến đáu chỉ sợ cũng thập tử vô sinh!

Xích Kim Điểu Vương là thập nhất giai đê giai, mà Lăng Tiếu là Bán Thủy Thần đỉnh phong, chiến lực lại mở ra toàn bộ, lực lượng cũng không hề kém Chí Tôn bình thường bao nhiêu cả.

Lực lượng va chạm giữa bọn hắn, đương nhiên vô cùng khủng bố, bằng không sao ngay cả Cửu Thiên bình chướng cũng bị phá vỡ chứ!

Lăng Tiếu dùng Cuồng Ảnh Tê Thiên cản trở đại bộ phận công kích của Xích Kim Điểu Vương, nhưng hắn cảm thấy còn chưa đủ, lực lượng của Xích Kim Điểu Vương quá kinh khủng,công kích từng đợt tiếp từng đợt phảng phất như không hề lo lắng lực lượng sẽ tiêu hao hết vậy.

- Đến đây đi, khiến công kích tiếp tục tới mạnh hơn liệt chút ít đi!

Lăng Tiếu chân thân đã là cả người đều là máu, nhưng chiến ý hắn lại lâm thiên, hắn khi hắn điên cuồng hét lên một tiếng thì Đế Long Diệt Thiên Quyết ngũ thức đều xuất hiện!

Thức thứ nhất: Đế Long Diệu Thế! Thức thứ hai: Phệ Long Thôn Nguyệt! Thứ thứ ba: Băng Phá Sơn Hà! Thức thứ tư: Phần Dương Phá Nhật! Thức thứ năm: Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Ngũ thức điệp gia, chưởng, quyền, thối toàn bộ đều dùng ra, muốn đánh vỡ cả thiên không, muốn đánh bại Xích Kim Điểu Vương!

Chiến đấu ở Cửu Thiên không gian không biết giằng co bao lâu, lực lượng càng không ngừng đang đối oanh, năng lượng ngũ thải tân phân càng không ngừng vẩy ra, như dị tượng kinh hiện, lộ ra vô cùng kinh diễm!

May mắn bọn hắn chiến đấu ở trên đỉnh Cửu Thiên, bằng không chỉ bằng vào lực lượng phá hoại cường đại của bọn hắn, chỉ sợ ngay cả Chấn Nhạc sơn mạch cũng bị hủy diệt không còn gì rồi.

Cũng không biết một người một thú đã liều mạng bao nhiêu chiêu, Cửu Thiên rốt cục dần dần lắng xuống, tất cả khôi phục bình tĩnh!

Xích Kim Điểu Vương cũng chưa chết, nhưng vũ linh trên người nó lại mất rất nhiều, máu tươi càng lưu lại không ít.

.

- Nhân loại, ngươi... Ngươi rất cường đại, nhưng muốn thắng ta ngươi còn không được!

Xích Kim Điểu Vương thét lên nói, đón lấy nó Xi..Xiiii..vài tiếng, liền kéo động lên thân hình trọng thương bay gấp về tổ chim của mình.

Mà ở một hướng khác trên Cửu Thiên, trên người Lăng Tiếu cũng không còn bao nhiêu tấc huyết nhục nguyên vẹn nữa, huyết dịch màu vàng càng không ngừng chảy đầm đìa xuống, trên người hắn lộ ra bạch cốt thật sâu, vô cùng dữ tợn đáng sợ!

Lăng Tiếu thần lực tiêu hao không còn chút nào, thân thể thiếu chút nữa đã không thể khống chế được mà rơi xuống.

Hắn vội vàng từ trong dược đỉnh lấy ra mấy khỏa thần đan lập tức nuốt chững xuống, mau chóng khôi phục một ít thần lực bảo vệ tánh mạng đã rồi nói sau.

- Thập nhất giai thánh thú quả nhiên cường đại, liều mạng cũng chỉ có thể bức lui nó thôi!

Lăng Tiếu cười khổ lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn khống chế thân thể chậm rãi bay xuống dưới, đồng thời nhanh chóng khôi phục lại thương thế.

Chỉ lúc hắn lướt xuống dưới một sơn lĩnh, hắn phát hiện nơi ngực hắn có một cổ lực lượng rõ ràng một mực phá hư lấy thân thể hắn, ngăn trở thân thể hắn khôi phục, khiến miệng vết thương khó có thể khép lại được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2256 - Hủy Diệt Lực Lượng Tương Khắc. (1)

Lăng Tiếu muốn cưỡng ép bức những lực lượng lưu lại kia ra, tuy nhiên lại phát hiện những lực lượng này có chút quỷ dị, khiến hắn tạm thời buông tha cho ý niệm bức ra.

Sau khi hắn chữa trị các thương thế khác, lại hấp thu không ít bổn nguyên lực lượng, mượn nhờ lực lượng thần đan khôi phục ba bốn thành sức chiến đấu.

Hắn cúi đầu nhìn về phía vết thương tạm thời không cách nào khép lại nơi ngực, chỉ thấy chỗ đó có một đoàn chất lỏng màu vàng như đang không ngừng sôi trào, khiến hắn đau đớn không thôi, mà lực phá hoại của nó lại muốn khuếch trương ra da thịt và tạng phủ bốn phía, cũng may vẫn có thể áp chế, không để cho nó thực hiện được!

Cũng chỉ có thân thể biến thái như Lăng Tiếu mới có thể chịu đựng được chất lỏng màu vàng không ngừng sôi trào trên người, đổi lại người khác đã sớm bị giày vò đến chết đi sống lại rồi.

Bất quá, cái này cũng phải nhờ đến lúc Lăng Tiếu tu luyện Cổ Hoàng Thần Công trước kia, đau khổ hắn nếm qua thường nhân khó mà bằng được, mà các cuộc chiến sinh tử không ngừng khiến tính nhẫn nại của hắn đã đạt đến một tình trạng người khác khó tưởng nổi.

Lăng Tiếu xem xét nhìn một chút kim huyết dịch thể kia, mang theo nghi hoặc nồng đậm lẩm bẩm nói:

- Đây là lực lượng công kích của Xích Kim Điểu Vương, chỉ là lại có chút cổ quái, lực lượng phá hoại không kém! Đây rốt cuộc là làm sao làm được?

Lăng Tiếu trăm mối vẫn không có cách giải, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, tinh tế đi nhận thức cổ lực lượng kia rốt cục là hình thành như thế nào.

Ánh mắt hắn vừa khép lại đã là ba ngày, lông mi hắn khi thì nhanh, khi thì thả lỏng, tựa hồ lâm vào trong suy tư thật sâu nào đó.

Ba ngày sau đó, Lăng Tiếu rốt cục mở mắt ra, một cổ lực lượng kia bị hắn cưỡng ép đẩy ra.

Lăng Tiếu theo tay khẽ vẫy, nắm cổ lực lượng kia ở trong tay, hắn nhìn những chất lỏng màu vàng kia cười nhạt:

- Thì ra tồn tại tương sinh tương khắc đều có đạo lý riêng, tương sinh có thể khiến lực lượng tăng lên, mà tương khắc lại có thể mang đến tính hủy diệt càng lớn hơn nữa! Khó trách công kích của Xích Kim Điểu Vương lại cường đại như thế, thì ra nó biết được lực lượng hủy diệt, cho nên lực công kích mới kinh khủng như vậy!

Lăng Tiếu lý giải được ảo diệu bên trong, tâm hỉ vô cùng, hắn có một loại cảm giác không thể chờ đợi được muốn thử xem lực lượng hủy diệt kia, xem thử mình có thể triệt để lĩnh ngộ nó, sáng chế ra Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu hay không!

Trong tay Lăng Tiếu nổi lên hai cổ lực lượng, tay trái hỏa mang, tay phải kim mang, hai cổ lực lượng càng không ngừng tới gần, nhưng kim mang lại rất nhanh đã bị bị ngọn lửa đốt cháy mất.

- Đến cùng phải làm sao mới bắt được chỗ mấu chốt, khiến kim chúc lực lượng không bị ngọn lửa triệt để đốt hủy mất đây?

Lăng Tiếu suy nghĩ sâu xa nói.

Kế tiếp, hắn một bên đi lại giữa núi non, một bên không ngừng thử khiến kim hỏa lực lượng va chạm, muốn tồi phát ra loại lực lượng hủy diệt kim dịch hỏa mang kia!

Trải qua hơn một tháng không ngừng cố gắng, Lăng Tiếu càng cảm giác được hắn đối với nguyên lý tương khắc hiểu cực kỳ rõ ràng, chỉ cần hắn có thể bắ được điểm kia, là hắn có thể khống chế được loại sức mạnh hủy diệt này rồi

Mặt khác, hắn không chỉ hiểu rõ nguyên lý tương khắc, mà còn hiểu được nguyên lý tương sinh, chậm rãi thể ngộ ra quy luật tướng sinh và tương khắc đối với loại người năm loại thuộc tính đồng tu như hắn, tuyệt đối có chỗ tốt rất lớn, đồng thời cũng có thể sáng chế ra cường chiêu đa trọng thuộc tính dung hợp như trong lý tưởng!

Lăng Tiếu bỏ ra nửa năm mới dần vượt qua Chấn Nhạc sơn mạch.

Nửa năm này hắn mặc dù không thể suy diễn ra bốn thức cuối cùng của Đế Long Diệt Thiên Quyết nhưng cũng đã nắm giữ được một loại cảm giác, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể sáng tạo ra được.

Mặt khác, hắn trong lúc này cũng không ngừng dùng ra nắm thức đầu, cải thiện chúng càng thêm hoàn mỹ, hơn nữa tu luyện chúng đến tình trạng cực kỳ nhuần nhuyễn.

Kỳ thật, hắn thật muốn sáng chiêu thì đã sớm làm được, nhưng hắn lại không muốn làm qua loa, hắn nhất định phải sáng chế ra tuyệt sát chiêu bá đạo tương dung nhiều thuộc tính hơn hẳn năm thức trước.

Chỉ có vậy mới có thể khiến hắn sau khi thành Chí Tôn tăng mạnh sức chiến đấu của mình.

Xuyên qua Chấn Nhạc sơn mạch, Lăng Tiếu cũng không đi vào thành trì, mà trực tiếp lướt đến trên đình Cửu Thiên, trực tiếp kéo ra không gian cấp tốc xuyên thẳng qua!

Hắn muốn dùng lực lượng của mình cảm thụ đủ loại lực lượng, khiến hắn có thể sớm ngày đạt đến hàng ngũ Chí Tôn chính thức!

Đồng thời, hắn cũng muốn cảm thụ cương phong cuồng bạo trên đỉnh Cửu Thiên, hi vọng mình có thể sớm ngày thích ứng với loại khủng bố kia của hư vô không gian ở Ngoại Vực!

Lăng Tiếu một đường hướng nam, đi về phía Thiên Tước Địa Vực.

Lăng Tiếu cũng không chọn tuyến đường quay về Thiên Long Địa Vực, hắn đã từng nói qua không đạt tới Chí Tôn sẽ không trở về, mà hắn ở Thiên Nguyên Địa Vực cũng tạm thời không cách nào đột phá, không bằng đi du lịch khắp nơi, có lẽ sẽ khiến hắn lĩnh ngộ được gì đó.

Hắn chọn đi đến Thiên Tước Địa Vực cũng là vị muốn đến địa bàn Man tộc xem thử có thể tìm được Tiên Vu Dã hay không.

Mấy chục năm trước, lúc hắn bị cuốn vào Loạn Táng Không Gian, Tiên Vu Dã đã đi Thiên Tước Địa Vực tìm kiếm tộc nhân, về sau vẫn không hề có tin tức, trong lòng của hắn không khỏi có chút lo lắng!

Mặt khác, hắn còn có một mục đích khác, đó là tiến vào một trong bát đại cấm địa ở Thiên Tước Địa Vực, Niết Bàn Không Gian.

Hắn từ trong rất nhiều cổ điển biết được Niết Bàn Không Gian đã từng xuất hiện qua Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính

Hắn chính là nhắm vào Thủy Nguyên Thạch mà đến.

Hắn lúc nào cũng nhớ đến chuyện muốn trợ lão tổ tông thoát khốn cả!

Hiển nhiên đạt được nhiều thêm một loại Thủy Nguyên Thạch cũng đại biểu cho bố trí xuống thủy nguyên đại trận lại tiếp cận thêm một bước.

Thiên Vực năm khối địa vực, mỗi một khối địa vực đều vô cùng bao la, coi như là Thần Vương muốn toàn lực phi hành vượt qua một khối địa vực chỉ sợ cũng cần đến mấy chục năm hoặc cả trăm năm.

Mà Lăng Tiếu lại xuất phát từ Dược Minh Công Hội ở trung tâm Thiên Nguyên Địa Vực, một đường đi bộ hướng nam, ở giữa còn bất chợt dưng lại trong một ít cổ sơn, tìm kiếm các thánh thú cường hãn để so chiêu, rèn luyện Đế Long Thiên Diệt Quyết do mình sáng chế ra!

Đi lần này hắn đã bỏ ra suốt năm năm, xuyên qua có vài Cổ Sơn mạch, khiêu khích hơn mười đầu thánh thú thập nhất giai, đã trải qua nhiều cuộc chiến sinh tử, mỗi một lần đều phải chật vật rút đi.

Nhưng sau mỗi lần đó hắn lại có thu hoạch lớn, không chỉ ngẫu nhiên tìm được một số gốc Chí Tôn thần thảo, còn khiến hắn đạt được càng nhiều kinh hỉ hơn trong việc sáng chiêu.

Trong năm năm này hắn đã sáng chế ra thứ sáu và thức thứ bảy, theo thứ tự là: Song Long Phong Sát, Liên Sinh Tịnh Đế.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2257 - Hủy Diệt Lực Lượng Tương Khắc. (2)

Song Long Phong Sát, là từ công kích thuộc tính tương khắc của Xích Kim Điểu Vương liên tưởng sáng tạora, nhưng chiêu này cũng không chỉ có hai loại thuộc tính hỏa kim giao hòa, còn nhiều thêm một loại Phong thuộc tính!

Đây là một thức chỉ chiêu, hai ngón cùng xuất, một hỏa một kim hóa ra hai đầu Chân Long giao thoa mà ra, giống như Song Long đoạt châu, cuối cùng lại hợp lại thành một, dung hóa xuất ra kim dịch hỏa thế, đạt tới loại lực lượng hủy diệt lúc hỏa dung kim, sau đó còn được Phong Long tương trợ, tăng cường tốc độ công kích, đạt tới uy lực khủng bố nhất kích tất sát!

Có thể nói, hỏa kim hai loại lực lượng tương dung là lực công kích chủ yếu, mà Phong thuộc tính chỉ dùng để phụ trợ thôi hóa, tăng cường lực lượng trùng kích, là hủy diệt công kích chi thuật do ba loại thuộc tính lực lượng kết hợp mà thành!

Nếu như nói một chiêu này là do quy luật tương khắc chế thành, vậy thì thức thứ bảy lại là tương sinh

Liên Sinh Tịnh Đế, nghe uy lực cũng không cường đại lắm, mà chiêu quả thật cũng không phải dùng lực công kích trứ danh, mà lấy phòng ngự làm chủ, công kích là phụ!

Băng có thể hóa thủy, thủy có thể sinh mộc, mộc có thể nhóm lửa.

Do Băng Chi Liên Hoa hóa thành phòng ngự bản thân, ngăn cản công kích cường đại của đối thủ, mà một khi Băng Chi Liên Hoa bị đối phương đánh vỡ, lập tức sẽ hóa thành sóng nước từ phòng thủ biến công kích, lại sinh ra thụ đằng dây dưa đối thủ, mà thế lửa lại thiêu cháy thụ đằng, một đợt sóng

tiếp nối một đợt sóng, tạo thành hiệu quả phòng ngự tương sinh, là một chiêu thức quỷ dị khiến người khó lòng phòng bị!

Chớ có xem thường hiệu quả này, nó là tầng tầng điệp gia lại, cuối cùng từ phòng chuyển công, có thể đạt tới uy lực khủng bố một lớp tam liên. Chiêu này khiến bất luận kẻ nào cũng khó mà tưởng nổi, đến lúc chết vẫn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Mà cái tên của nó cũng khiến người sinh ra cách nghĩ khinh miệt, rất có hiệu quả ám sát.

Hai chiêu này Lăng Tiếu đều từng sử dụng qua. Uy lực của nó có thể lay động thập nhất giai thánh thú, càng khiến trúng bị trọng thương không nhẹ.

Nếu không phải thực lực chân thân hắn kém một chút thì hai chiêu này đã có thể trực tiếp hoàn toàn phát nổ chúng rồi!

Hiện giờ, Lăng Tiếu tự tin dùng uy lực bảy thức này, hắn dám xưng là đệ nhị dưới Chí Tôn thì không người nào dám xưng là đệ nhất cả!

Năm năm qua đi, Lăng Tiếu cũng không mượn nhờ bất luận không gian trận nào, rốt cục cũng vượt qua vài Cổ Sơn mạch đến được vực môn của Thiên Tước Địa Vực.

Lăng Tiếu tấn thăng thành Bán Thủy Thần, thân phận Thiên Long địa vực Thiên Thần Vương của hắn đã không còn nữa, lệnh bài Thiên Thần Vương đã biến mất, may mắn hắn còn có huy chương Thần Dược Sư, cũng có thể miễn phí mượn nhờ vực môn tốc hành tiến đến Thiên Tước Địa Vực.

Siêu cấp tông môn trong Thiên Tước Địa Vực cũng không nhiều lắm, nhưng Cổ tộc lại có không ít, theo thứ tự là Viêm tộc, Man tộc, Cổ tộc, Thú Nhân tộc cùng với Vu tộc.

Viêm tộc là Cổ tộc cường đại nhất Thiên Tước Địa Vực, bọn hắn chủ tu hỏa thuộc tính, Viêm tộc lão tổ tông còn là tồn tại nổi danh với Dược Minh Công Hội Tam Đại Chí Tôn Dược Thần, hắn cũng là một gã Chí Tôn Dược Thần, mà nhất tộc bọn hắn không chỉ có phương diện luyện đan xuất sắc, mà đúc khí cũng phi thường lành nghề, trong tộc cũng có một tồn tại Chí Tôn Khí Thần.

Luyện đan và luyện khí đều là chức nghiệp được hoan nghênh nhất, Viêm tộc toàn bộ chiếm được, tộc lực tự nhiên phi thường cưỡng hãn rồi!

Trong Thiên Tước Địa Vực nó tuyệt đối là thế lực bá chủ!

Man tộc là chủng tộc lưu truyền từ thời Viễn Cổ đến nay, bọn hắn có được ưu thế huyết thống của Man Hoang Thần, thần lực lớn vô cùng, là dũng sĩ chiến đấu trời sinh.

Nhất tộc bọn hắn tuy xuống dốc không ít, nhưng cũng tuyệt không phải một ít thế lực nhỏ bé có thể khiêu khích, huống chi bọn hắn còn có một vị lão tổ tông là tồn tại nổi danh trên Chí Tôn Bảng, đủ để chấn nhiếp rất nhiều thế lực rồi!

Về phần Cổ tộc lại giống như Kim tộc, đều là chủng tộc chuyển đến từ Huyền Linh đại lục.

Bọn hắn ở chỗ này cũng không phải là Cổ tộc hùng bá Huyền Linh đại lục Nam Hoang thiếu chút nữa đã bị người diệt sạch lúc trước, ngược lại sinh hoạt an nhàn, vui sướng hướng quang vinh.

Mặc dù không hùng bá một phương địa vực giống như Kim tộc, nhưng thực lực của bọn hắn cũng đã có thể so với siêu cấp thế lực, tuyệt không phải loại bình thường dám đến trêu chọc!

Mà cổ độc của Cổ tộc càng người vừa nghe đã sợ mất mật, thường nhân căn bản không dám trêu chọc bọn hắn.

Về phần Thú Nhân nhất tộc, tổ địa của bọn hắn kỳ thật chính là ở Thiên Tước Địa Vực, mà Thú Nhân ở Thiên Long Địa Vực hoặc các địa vực khác đều là do bọn hắn chia lìa ra cả.

Tương truyền bọn hắn đã bị sớm diệt sạch, nhưng về sau mọi người mới biết được bọn hắn chỉ thu liễm tâm tính, bình thường dùng thân phận Nhân tộc xuất hiện, căn bản không phải thường nhân có thể phân biệt ra được.

Thú Nhân nhất tộc ở lại Thiên Tước Địa Vực vẫn sinh tồn ở các hiểm địa ác liệt nhất, rất ít đi ra chính thức giao lưu với Nhân tộc.

Thế nhưng thường thường những người trêu chọc bọn hắn đều sẽ có kết cục không tốt.

Về phần Vu tộc lai lịch lại tương đối thần bí, có người nói bọn họ là chủng tộc xưa nhất, cũng có người nói bọn họ là một chủng tộc mới phát, suy đoán từ xưa đến nay, nhưng lại không thể nào khảo cứu chân tướng sự thật.

Tất cả mọi người biết sự tồn tại của bọn hắn, nhưng lại không biết tộc nhân của bọn hắn sinh hoạt ở đâu.

Bọn hắn biết tối xem thiên tượng, dưới rành địa lý, chiêm tinh bói toán, mệnh lý mưa gió, tránh hung hóa cát, tựa hồ là tồn tại không gì không làm được.

Tộc nhân chủng tộc này làm việc đều cực kỳ ít xuất hiện, không ai biết sự hiện hữu của bọn hắn, mà người Vu tộc mà mọi người đều biết ở Thiên Tước Địa Vực chỉ có một mình Phục Nghĩa Chí Tôn mà thôi!

Nói đến Phục Nghĩa Chí Tôn, hắn còn là một vị nhân vật tuyệt đỉnh từ Thượng Cổ đến nay, hắn không chỉ là đệ nhất thần toán trong Thiên Vực, mà còn là đỉnh cấp Chí Tôn top 10 trên Chí Tôn Bảng, hắn một tay Phong Thần Bát Quái Chưởng có thể một tay Phong Thần diệt ma, càng có được chuyên chúc thần khí phong thiên bát quái, hắn có được thần uy kinh thiên động địa, mà bản thân hắn còn là một gã Chí Tôn Trận Vân Sư đỉnh cấp nữa.

Nếu muốn tìm Thần Vân Sư có thể bố trí xuống thủy nguyên đại trận, vậy thì Phục Nghĩa Chí Tôn tuyệt đối là một người trong đó.

Chỉ là Phục Nghĩa Chí Tôn từ trước đến nay như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, đã không biết bao nhiêu vạn năm không ai thấy qua hành tung của hắn rồi!

Nhiều năm qua người muốn tìm Phục Nghĩa Chí Tôn nhiều không kể xiết, tuy nhiên lại không nghe qua có ai thành công cả.

Ngoại trừ năm đại Cổ tộc ra, còn có một ít chủng tộc xuống dốc, có khả năng đã diệt sạch, không thể nào khôi phục lại huy hoàng năm đó nữa rồi.

Mà ngoài Cổ tộc ra, thế lực cường đại nhất Thiên Tước Địa Vực chính là Vạn Thú Minh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2258 - Cổ Tộc Thiên Tước Địa Vực. (1)

Vạn Thú Minh là tồn tại có thể sánh với Viêm tộc, cũng vì bọn họ chính là thế lực có được nhiều linh thú nhất trong Thiên Vực, người cầm quyền bọn hắn là một Thuần Thú Sư lợi hại nhất, một người có thể khống chế hàng trăm vạn linh thú, ai có thể địch nổi đây?

Thế lực tụ tập đại lượng Thần Thú Sư như vậy, nguyên một đám đều đứng xa mà trông, sợ chọc giận bọn hắn, người ta trực tiếp phái một đội linh thú đại quân đến tiêu diệt thì thảm rồi.

Đã từng có người của một siêu cấp thế lực muốn trấn áp những Thuần Thú Sư này, khiến cho bọn hắn quy hàng.

Thế nhưng cuối cùng lại bị thánh thú đại quân của người ta trực tiếp san bằng.

Trận chiến kia đã chấn kinh Thiên Vực, cũng chứng minh sự đáng sợ của Vạn Thú Minh.

Lăng Tiếu đi vào Thiên Tước Địa Vực, một cổ khí tức nóng hơn hẳn ở các địa vực khác đánh úp vào mặt.

Thiên Nguyên Địa Vực ở trung ương ngũ đại địa vực, khí hậu đông ấm hè mát, Thiên Long Địa Vực ở hướng đông, khí hậu ôn nhuận thanh sảng, Thiên Hổ Địa Vực ở hướng tây, khí hậu khô ráo thu thoải mái, Thiên Huyền Địa Vực ở hướng bắc, khí hậu lạnh như băng cực hàn, mà Thiên Tước Địa Vực ở vào phía nam, khí hậu tự nhiên vô cùng khốc nhiệt, là nơi tốt nhất cho võ g ỉa hỏa thuộc tính tu luyện.

Cho nên, số lượng Luyện Dược Sư ở Thiên Tước Địa Vực mặc dù so ra kém Thiên Nguyên Địa Vực, nhưng lại nhiều hơn địa vực khác không ít, mặt khác bọn hắn còn có số Luyện Khí Sư nhiều nhất Thiên Vực..

Có hai loại chức nghiệp này tồn tại, Thiên Tước Địa Vực cũng là nơi nhân khẩu lưu động khá nhiều.

Mặt khác Thiên Tước Địa Vực dân phong tương đối hung hãn, một lời không hợp liền đánh người

Cho nên người nào đi lại ở Thiên Tước Địa Vực đều phải cẩn thận, ngàn vạn không thể đơn giản trêu chọc vào chuyện linh tinh, miễn cho rước lấy họa sát thân!

Lăng Tiếu năm năm chưa từng tiến vào thành trị nhân loại nghỉ ngơi, vừa tới Thiên Tước Địa Vực, hắn phải hảo hảo cảm thụ một chút phong thổ ở đây rồi

Hắn đến thành trì cách gần vực môn, lựa chọn một chỗ thực khuyết giá cao đi tới.

Thực khuyết âm thanh huyên náo, thực khách vãng lai nối liền không dứt, sinh ý thập phần tốt.

Những võ giả đi đi lại lại này mỗi người đều tục tằng cao lớn, đều mang theo một cổ khắc nghiệt chi ý, khiến người sinh ra cảm giác chớ lại gần.

Bọn hắn uống cả chén lớn liệt tửu, lớn tiếng đàm luận lấy, khiến cho trong thực khuyết tràn đây âm thành ồn ào.

Lăng Tiếu cảm thụ nhân khí náo nhiệt này, cũng không có cảm thấy có gì không ổn, ngược lại cảm thấy rất tự nhiên.

Lăng Tiếu một mình uống rượu trong góc khuất, trong đầu lại đang suy tư bước tiếp theo nên đi thế nào.

Bước đầu tiên, hắn nhất định phải đến Man tộc xem thử Tiên Vu Dã đã trở về Man tộc hay chưa, sau đó lại tiến đến Niết Bàn Không Gian, dùng thực lực của hắn tiến vào cấm địa kia không dám nói có thể bình yên vô sự, nhưng hắn nhất định có thể rút đi mà không việc gì.

Nửa năm sau, Lăng Tiếu đã đi ra thực khuyết, rời khỏi tòa thành trì kia, hướng về phía tộc địa Man tộc mà đi.

Lăng Tiếu tốc độ mở tối đa, trực tiếp từ trên cao xuyên thẳng qua.

Hắn không muốn lại mượn nhờ bất luận không gian trận nào để chuyển di nữa, dùng tốc độ của hắn thì cũng không chậm hơn không gian trận bao nhiêu, đồng thời hắn cũng có thể mượn cơ hội để tu luyện, hấp thu càng nhiều lực lượng hơn nữa.

Chỉ là trong quá trình hắn đi đường, lại gặp phải một ít chuyện hắn không thể không quản đến.

Bởi vì hắn đang thấy một người Man tộc bị đuổi giết.

Trên không một mảnh sơn mạch hoang vu, chỉ thấy một gã thiếu niên cả người đều là máu đang huyết chiến với người khác!

Người trẻ tuổi này chỉ có thực lực trung giai Thánh giả đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu lại có thể sánh với cao giai Thánh giả bình thường, một thân phòng ngự càng tương đối cường hãn, thường nhân khó có thể địch nổi.

Đáng tiếc là hắn một mình cũng khó mà chống nổi, đối với sự vây công của bảy tám người vẫn không chịu nổi

Lăng Tiếu cũng trông thấy chiến lực mà người trẻ tuổi kia kích hoạt rõ ràng là man lực, mới dừng lại giúp hắn một phen

Hắn vừa vặn không biết làm thế nào để tiến vào Man tộc tộc, giờ gặp được người Man tộc này lại trợ giúp hắn rất lớn.

Đúng lúc này, phòng ngự của người trẻ tuổi Man tộc kia đã bị đánh vỡ, trên người nhiều chỗ tổn thương, lực phản ứng hạ xuống cực thấp, một gã cao giai Thánh giả của đối phương quát to:

- Dám can đảm cướp đi thánh thảo mà chúng ta phát hiện, cho dù ngươi là người Man tộc cũng phả chết!

Chuôi thần đao của đối phương chém xuống người trẻ tuổi Man tộc, hắn đã không còn lực né tránh hoặc phản kích nữa, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Chỉ là ngay một khắc này, hắn lại đột nhiên bị một đạo lực lượng từ trên trời giáng xuống hấp xả bay lên cao.

.

Những Thánh giả vây công tên người trẻ tuổi Man tộc kia chấn động, lập tức nhìn về hướng người trẻ tuổi Man tộc bị hút đi.

Chỉ thấy có một người trẻ tuổi khác xuất hiện, đúng là hắn đã cứu người trẻ tuổi Man tộc kia đi.

Người trẻ tuổi này thoạt nhìn chỉ mới hai mươi, lớn lên rất thần phong tuấn lãng, trên mặt treo nụ cười nhạt rất muốn ăn đòn!

- Ngươi rốt cuộc là người phương nào, dám can đảm quản chuyện của chúng ta! Chán sống sao!

Một gã cao giai Thánh giả trong đám người vây công người trẻ tuổi Man tộc kia chỉ vào Lăng Tiếu quát.

Lăng Tiếu chẳng muốn nói nhảm với bọn hắn, phất phất tay nói:

- Ta không quản các ngươi và hắn có ân oán gì, cứ như vậy coi như xong, các ngươi đi đi!

- Cái gì, tiểu tử này cướp đoạt cao giai thánh thảo của chúng ta, muốn chúng ta đi không có cửa đâu, mọi người cùng nhau xông lên chém hắn!

Tên cao giai Thánh giả kia hiển nhiên không thể chấp nhận lời Lăng Tiếu, lập tức giận dữ lên, là người đầu tiên chém tới Lăng Tiếu.

Người trẻ tuổi Man tộc kia không biết Lăng Tiếu vì sao lại giúp hắn, nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng không thể để người khác đỡ đao hộ hắn, hắn quát một tiếng nói:

- Ngươi tránh ra, để ta chặn hắn!

Thế nhưng hắn còn chưa tiến lên ngăn cản, chỉ thấy tên Thánh giả chém tới Lăng Tiếu đã như diều bị đứt dây bay đi không biết bao nhiêu vạn dặm rồi, ngay cả bát giai đỉnh cấp linh thú dưới chân hắn cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Những Thánh giả muốn bao vây nguyên một đám vội vàng dừng công kích, thần sắc trở nên vô cùng trắng bệch.

Bọn hắn rốt cuộc biết được người trẻ tuổi trước mắt này quả thật cường đại vượt ngoài ý liệu bọn hắn.

Trốn!

Trong đầu bọn hắn chỉ có ý niệm này, lập tức mang theo linh thú của mình trốn đi thật xa, sợ sẽ bị ném đi tận nơi nào như thủ lĩnh mình vậy.

Lăng Tiếu cũng mặc kệ bọn hắn, chỉ là một ít tranh đấu tầm thương, căn bản không đáng để hắn động thủ

Nếu không phải thấy đây là người Man tộc, hắn chỉ sợ đã coi như không trông thấy, trực tiếp từ nơi này đi qua, sao lại xen vào việc của người khác chứ!

Người trẻ tuổi Man tộc kia thấy đối thủ đã chạy trốn, lập tức thở dài một hơi, đồng thời lấy ra đan dược nuốt xuống, sau đó mới chắp tay cảm tạ Lăng Tiếu:

- Đa tạ vị đại nhân này ân cứu mạng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2259 - Cổ Tộc Thiên Tước Địa Vực. (2)

Đối mặt với người thực lực cường đại hơn mình, mặc kệ tuổi tác, bình thường đều phải tôn xưng một tiếng "Đại nhân" để bày ra tôn kính!

- Chẳng qua chỉ là tiện tay thôi!

Lăng Tiếu khoát tay áo không cho là đúng nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Ngươi là người Man tộc sao?

Người trẻ tuổi Man tộc kia cũng thành thật, gật đầu nói:

- Đúng vậy, tại hạ Tiên Vu Hưng Trạch!

Tiên Vu Hưng Trạch gần 200 tuổi, thực lực trung giai Thánh giả, thiên phú không xuất sắc lắm, chỉ có thể coi là trung-thượng đẳng!

Hắn ở chỗ này bị cướp giết, chính là vì hắn trong lúc lịch lãm rèn luyện đã đạt được một gốc bát giai cao giai linh thảo nên mới đưa tới sát cơ.

Nếu không phải Lăng Tiếu xuất hiện, bằng thực lực của hắn chỉ sợ khó có thể còn mạng.

- Tiên Vu Hưng Trạch, ngươi có thể mang ta về Man tộc các ngươi một chuyến không, ta vừa vặn có bằng hữu là người Man tộc các ngươi, muốn đi gặp hắn một lần, thuận tiện đi bái phỏng tộc các ngươi một chút.

Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề nói.

- Cái này... Chỉ sợ có chút không ổn đâu!

Tiên Vu Hưng Trạch lộ ra vẻ làm khó nói.

- Có cái gì khó khăn sao? Ngươi có thể trực tiếp nói với ta!

Lăng Tiếu hỏi.

Tiên Vu Hưng Trạch biết rõ Lăng Tiếu cường đại, nhưng hắn cũng không biết rõ về Lăng Tiếu, tự nhiên sẽ không mạo muội đáp ứng Lăng Tiếu, huống chi hắn tuy là người Man tộc, nhưng thực lực thấp kém, ở trong tộc không hề có tiếng nói a!

- Chủ yếu là do Hưng Trạch ở trong tộc địa vực thấp kém, không cách nào giúp đại nhân truyền lời a!

Tiên Vu Hưng Trạch cũng rất thành khẩn nói, dừng chút hắn lại hỏi:

- Không biết đại nhân là người phương nào, quen biết với bị nào trong tộc ta?

- Ta đến từ Thiên Long Địa Vực, là người Thiên Long Môn, họ Lăng tên Tiếu, vị bằng hữu Man tộc mà ta quen gọi là Tiên Vu Dã, hẳn là vào mấy chục trước mới quay về Man tộc các ngươi.

Lăng Tiếu nói.

- Ngài là nói vị bằng hữu kia là Tiên Vu Dã thúc thúc sao?

Tiên Vu Hưng Trạch hơi có chút kinh ngạc nói.

Lăng Tiếu nghe hắn ngữ khí có thể khẳng định Tiên Vu Dã đã trở về đến

Man tộc rồi.

- Ân, ta cùng với hắn xem như anh em kết nghĩa, lần này đến đây chính là muốn ôn chuyện với hắn!

Lăng Tiếu đáp.

Tiên Vu Hưng Trạch đối với lời Lăng Tiếu đã tin tám phần, bởi vì hắn biết tóc Tiên Vu Dã là một tộc thúc vào mấy chục năm trước từ Thiên Long Địa Vực quay về trong tộc, hắn ngược lại cũng may mắn được thấy mấy lần.

- Thì ra ngươi là huynh đệ của Dã thúc, Hưng Trạch ngược lại đã thất lễ.

Tiên Vu Hưng Trạch sau khi nói một tiếng, hắn lại nói:

- Ngươi đã là bằng hữu của Dã thúc, vậy ta theo nào cũng phải nghĩ biện pháp cho ngươi và hắn gặp mặt một lần, bất quá... Sắp tới chỉ sợ không được.

- Vì sao nói vậy?

Lăng Tiếu có chút khó hiểu hỏi thăm.

- Trong tộc sắp tới sẽ cử hành dũng sĩ đại hội, Dã thúc đã báo danh tham gia, chỉ sợ chỉ có qua dũng sĩ đại hội ngươi mới có thể gặp mặt hắn, nhưng thực lực Dã thúc thực lực còn chưa đủ cường đại, hắn tham gia dũng sĩ đại hội quá mạo hiểm rồi, chỉ sợ sẽ gặp chuyện không may ah!

Tiên Vu Hưng Trạch lộ ra vài phần nghiêm trọng nói.

Lăng Tiếu làm sao nghe không ra ẩn ý trong lời của Tiên Vu Hưng Trạch chứ, lúc này nói:

- Chúng ta xuống phía dưới đi, ngươi nói kỹ càng cho ta nghe thử.

Lúc trước, Tiên Vu Dã rời khỏi Thiên Long Địa Vực đã đột phá cảnh giới đê giai Thần Vương, về sau Lăng Tiếu lại tặng cho hắn một khỏa Thần Vương Đan, cũng mượn cơ hội đã trở thành trung giai Thần Vương.

Dùng thực lực của hắn, tin tưởng mặc kệ đi tới chỗ nào đều sẽ được tôn trong xưng đáng, cũng sẽ có được năng lực tự bảo vệ bản thân.

Hôm nay hắn trở về Man tộc hẳn sẽ là nhân tài được coi trọng mới đúng, sao nghe lời của Tiên Vu Hưng Trạch này lại như đã xảy ra đại sự gì đó.

Hai người tới hoang lĩnh phía dưới, Lăng Tiếu lấy ra một khỏa đại thánh đan để Tiên Vu Hưng Trạch nhanh chóng khôi phục thương thế.

Tiên Vu Hưng Trạch cảm tạ Lăng Tiếu một tiếng liền lập tức điều tức thương thế, trước khôi phục trạng thái mới có thể nói rõ ràng cho Lăng Tiếu nghe.

Nửa ngày sau, Tiên Vu Hưng Trạch khôi phục bảy thành, liền nói về chuyện dũng sĩ đại hội do Man tộc cử hành, hơn nữa còn nói một ít chuyện về Tiên Vu Dã.

Sau khi nghe Tiên Vu Hưng Trạch nói xong, Lăng Tiếu cuối cùng cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra Man tộc hiện giờ cũng đã có bệnh chung như rất nhiều các thế lực hoặc thế gia lớn, xuất hiện dấu hiệu phe phái nội đấu rồi!

Mà hệ phái mà Tiên Vu Dã trở về lại là phe phái đang bị đè ép, tình huống càng ngày càng không lạc quan.

Dũng sĩ đại hội chính là một loại đại hội tỷ thí do Man tộc thường xuyên cử hành, phân thành tỷ thí giữa các cấp bậc với nhau, còn dũng sĩ đại hội lần này lại là đọ sức giữa Thần Vương.

Người cảnh giới Thần Vương của hệ phái Tiên Vu Dã và Tiên Vu Hưng Trạch so ra thì yếu nhược hơn nhiêu, mà Tiên Vu Dã tham gia dũng sĩ đại hội lần này, khẳng định sẽ bị các Thần Vương cường đại của hệ phái khác đối phó.

Cho nên, Tiên Vu Hưng Trạch không khỏi lo lắng cho an nguy của Tiên Vu Dã cùng với các tộc thúc của mình.

Hiển nhiên một khi lên lôi đài nhẹ thì bị thương, nặng thì bỏ mình, đây là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa Tiên Vu Dã sau khi trở về trong tộc cùng từng phát sinh mâu thuẫn với một ít người hệ phái khác, cho nên Tiên Vu Hưng Trạch cảm thấy đối phương chắc chắn sẽ không buông tha Tiên Vu Dã.

Lăng Tiếu có chút thở dài một hơi, xem ra tình huống còn không quá xấu.

- Dũng sĩ đại hội tộc các ngươi khi nào bắt đầu?

Lăng Tiếu hỏi.

- Nhanh, còn nửa tháng nữa sẽ bắt đầu rồi, đến lúc đó sẽ cử hành trong tộc địa của chúng ta, loại đệ tử bình thường như ta ngay cả tư cách quan chiến cũng không có!

Tiên Vu Hưng Trạch có chút xấu hổ nói!

- Còn nửa tháng nữa có lẽ đủ để chạy về tộc các ngươi rồi chứ?

Lăng Tiếu hỏi.

Tiên Vu Hưng Trạch lắc đầu nói:

- Cho dù ta mượn nhờ không gian trận, trong một tháng cũng không về kịp!

- Ngươi nói cho ta biết, tộc địa các ngươi đi thế nào, ta mang ngươi trở về!

Lăng Tiếu trầm ngâm nói.

Hắn phải gặp Tiên Vu Dã đã rồi nói sau, cho dù không thể ngăn cản hắn tham chiến, nhưng ít nhất cũng phải đưa cho hắn chút chỗ dựa để đảm bảo không xảy ra chuyện xấu gì.

- Tộc địa chúng ta ở Man Hoang Lĩnh trên Man Hoang địa giơi, cách nơi này rất xa, chỉ sợ Thần Vương cũng không cách nào chạy về trong vòng nửa tháng a!

Tiên Vu Hưng Trạch nói.

- Ngươi chỉ cần nói cho ta biết hướng nào là được!

Lăng Tiếu chẳng muốn nói nhảm với hắn, lần nữa trịnh trọng hỏi thăm.

Tiên Vu Hưng Trạch bị ánh mắt sắc bén của Lăng Tiếu làm kinh ngạc một chút, tranh thủ chỉ chỉ một hướng, sau đó còn nói:

- Chúng ta có thể mượn nhờ không...

Hắn còn chưa dứt lời, liền cảm thấy thân thể đằng vân giá vũ lên, tốc độ kia nhanh đến khiến hắn cơ hồ không thể mở mắt ra nổi, kình phong chà xát khiến thân thể hắn cũng đau nhức không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2260 - Chạy Tới Man Tộc.

Một lát sau hắn mới cảm thấy phía trước tựa hồ có đồ vật gì đó thay hắn cản những kình phong kia lại mới có thể mở mắt ra lại!

Hắn liền phát hiện mình đã bị Lăng Tiếu keo bay lên trên chín tầng trời, mà hiện giờ ở trước hắn lại một cổ lực lượng chặn những kình phong kia lại, khiến hắn không chịu chút ảnh hưởng nào cả

Thế nhưng hắn lại có thể cảm nhận được mình đang lấy một loại tốc độ thập phần khủng khiếp xuyên thẳng qua trong không gian, ngay cả hắn cũng không rõ hiện giờ mình đang ở đây

Tiên Vu Hưng Trạch rốt cục ý thức được vị bằng hữu này của Tiên Vu Dã thúc thúc thực lực chỉ sợ đã đạt đến mức đăng phong tạo cực rồi!

- Dã thúc là Thần Vương, vị Lăng Tiếu đại nhân này hiển nhiên cũng không thua kém Thần Vương, nhưng mà... sao ta lại cảm thấy tộc độ của hắn còn nhanh hơn đại nhân cảnh giới Thần Vương rất nhiêu chứ?

Tiên Vu Hưng Trạch thầm nói.

Man Hoang Lĩnh là Cổ sơn mạch lưu truyền từ thời Thái Cổ đến nay, ở đây hùng sơn trùng điệp, so với các Cổ sơn mạch khác cũng nhiều hơn một cổ khí tức thái cổ, linh thú sinh tồn ở chỗ này hung hãn hơn nơi khác nhiều lắm

Mặt khác, nghe đồn ở đây còn có hậu duệ Hoang Thú sinh tồn, đây chính là tồn tại đỉnh cấp có thể so với thần thú, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn bất phàm.

Nơi này là tổ địa của Man tộc nhân, bọn hắn thế thế đại đại đều sinh tồn ở đây, man huyết của bọn hắn cũng là huyết mạch do Man Hoang Thần di truyền chảy xuôi xuống, có được thần hiệu tăng lên man lực và phòng ngự!

Từ xưa đến nay cảm giác mà Man tộc mang đến cho ngoại nhân đều là một chủng tộc phi thường đoàn kết nhất trí, bọn hắn một khi gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào cũng sẽ không vứt bỏ tộc nhân mà trốn, ngược lại sẽ cùng tộc nhân sóng vai chiến đấu đến cuối cùng.

Tôn chỉ chủng tộc bọn họ là sùng bái vũ lực, tôn sùng dũng sĩ cường đại.

Bọn hắn cách một thời gian ngắn đều sẽ cử hành dũng sĩ đại hội, cũng đều sẽ phân ra độ tuổi và thực lực để tỷ thí.

Theo thời đại thay đổi, Man tộc hiện giờ đã chia thành nhiều bộ lạc, mà mỗi bộ lạc đều có tù trưởng, bọn hắn quản lý trật tử các bộ lạc, đồng thời đều trung thành với tộc trưởng thủ lĩnh cao nhất của mình. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Chỉ là xung đột lợi ích giữa các hệ phái càng ngày càng nặng, khác nhau cũng càng lúc càng lớn, trước kia luận võ đại hội là để bày ra tinh thân dũng sĩ của Man tộc bộ lạc, nhưng giờ lại biến thành đại hội bài trừ đối lập, đả kích những bộ lạc khác.

Tiên Vu Dã vào mấy chục năm trước từ Thiên Long Địa Vực đi vào Thiên Tước Địa Vực, muốn trở về trong tộc, được tộc nhân tán thành, sau đó lại đón các tộc nhân bị sung quân khác quay về Thiên Vực sinh hoạt.

Không ngờ, hắn vừa về tới trong tộc, đã bị quấn vào tranh đấu bộ lạc, căn bản không cách nào thực hiện kế hoạch của mình.

Về sau, càng vì một nữ nhân, mà chọc phải một thân phiền toái, khiến hắn bị

người của bộ lạc bá đạo nhất hiện giờ theo dõi.

Đối phương chuẩn bị trong Thần Vương dũng sĩ đại hội lần này khiến hắn đẹp mắt.

Trên thực tế Tiên Vu Dã cũng rõ đối phương lần này chắc chắn sẽ không buông tha hắn, có khả năng sẽ giết chết hắn nữa.

Chỉ là vô luận như thế nào, trận chiến này hắn không chiến không được.

Bất kể là vì vinh quang bộ lạc, hay là vì nữ nhân kia, hắn đều không thể không chiến!

Hôm nay, chính là ngày Man tộc Thần Vương dũng sĩ đại hội bắt đầu rồi!

Ở trong Man tộc bộ lạc, trong một sân bãi cỡ lớn, ở đây đã tụ tập phần đông người các bộ lạc.

Mỗi người cấp bậc Thần Vương đều có thể báo danh tham gia khiêu chiến, phân ra dũng sĩ mạnh nhất ở từng cấp bậc, sau đó các tộc trưởng trong tộc sẽ ban cho dũng sĩ danh tiếng, lại có thể đạt được một số ban thưởng phong phú.

Mà dũng sĩ đại hội này càng là cơ hội để cô nương các tộc chọn lựa vị hôn phu, tất nhiên các cô nương Man tộc đều thích dũng sĩ cường hãn cả.

Tứ phương sân bãi phân thành năm chỗ tụ tập, trên mỗi một chỗ đều ngồi người Man tộc các bộ lạc.

Xem cờ xí treo trước bọn hắn là có thể phân biệt ra được bọn hắn rốt cuộc thuộc về bộ lạc nào.

Thác Bạt thị bộ lạc, Lê thị bộ lạc, Khấu thị bộ lạc, Ô thị bộ lạc cùng với Tiên Vu thị bộ lạc, trong đó Thác Bạt thị bộ lạc là thừa kế Vương tộc, thực lực của bọn hắn vẫn luôn là tồn tại cường đại nhất, tiếp theo là Lê thị bộ lạc, yếu nhất chính là Tiên Vu thị bộ lạc.

Tiên Vu Dã đang ở trong một đám người nhân số ít nhất, thực lực chỉnh thể yếu nhất kia.

Lúc này, tù trưởng bộ lạc Tiên Vu Dã, Tiên Vu Tây Túc đối diện hắn nói:

- Tiểu dã, một trận chiến này ngươi chớ có miễn cưỡngi, ngươi không phải đối thủ của Lê Đấu, hơn nữa gần đây hắn ra tay tàn nhẫn, hắn sớm đã có danh xưng dũng sĩ mạnh nhất, nhưng lần này hắn còn muốn chọc giận ngươi tham gia đại hội, cũng không có hảo tâm gì đâu!

Tiên Vu Tây Túc là Bán Thủy Thần, nhưng ính tình có chút yếu đuối, đây cũng là duyên cớ khiến Tiên Vu thị bọn hắn một mực đạt được ít lợi ích nhất.

Mấy chục năm không gặp Tiên Vu Dã, bộ dáng hắn cũng không có quá nhiều biến hóa, chỉ mặc bộ đồ đơn gian, lộ ra một thân cơ bắp to như cột điện, một mảnh gân xanh dài hẹp hiện ra, dữ tợn như xà vậy.

Khí thế của hắn so với mấy chục năm trước đã nâng cao một bước, đạt đến cảnh giới Thần Vương trung giai trung tầng.

Thực lực bực này, hơn nữa kích hoạt huyết mạch chi lực, có thể khiến hắn có được bổn sự vượt cấp mà chiến.

Huống chi Tiên Vu Dã sau khi trở về trong tộc đã nhận được chút bí pháp trợ giúp, khiến huyết mạch chi lực của hắn càng thêm nồng đậm, man lực tăng lên càng cường đại hơn, cao giai Thần Vương bình thường cũng khó mà đối

phó hắn.

Thực lực bực này trong đồng bậc là tồn tại phi thường cường đại, nhưng ở trong Man tộc lại không đặc biệt gì.

Bọn họ đều là tồn tại kích hoạt huyết mạch chi lực, chỉ là trình độ bất đồng, trong đó không hề ít yêu nghiệt Man tộc huyết mạch chi lực còn cao hơn Tiên Vu Dã không ít.

Còn dũng sĩ đại hội lần này, trong hàng ngũ trung giai Thần Vương đã có hai ba người không thua gì Tiên Vu Dã, mà trong đó càng có một người là trung giai Thần Vương đỉnh phong, huyết mạch chi lực của người này càng là tồn tại xuất sắc nhất đồng giai.

Người này chính là một trong các yêu nghiệt của Lê thị, Lê Đấu, cũng là địch nhân của Tiên Vu Dã.

Bởi vì trên đường Tiên Vu Dã quay về Man tộc, dưới sự trùng hợp đã trợ giúp qua Thác Bạt công chúa lịch lãm rèn luyện ở bên ngoài, cũng chính là con gái Thác Bạt Lệ Trân của tộc trưởng Man tộc bọn họ, hai người bởi vậy mà xảy ra mâu thuẫn.

Thế nhưng Thác Bạt công chúa vốn đã bị Lê Đấu coi như vị hôn thê rồi, sao lại chi phép chuyện thay đổi được.

Huống hồ Thác Bạt công chúa chính là Man tộc công chúa, lấy được nàng sẽ trở thành phò mã gia, uy vọng ở trong tộc tự nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2261 - Nguy Cơ Của Tiên Vu Dã. (1)

Mà Lê thị bộ lạc bọn hắn vốn gần với Thác Bạt bộ lạc, chỉ cần quan hệ thông gia với Thác Bạt bộ lạc, được Thác Bạt bộ lạc ủng hộ, uy vọng của bọn hắn ở trong tộc sẽ càng tăng cao.

Đây cũng chính là nguyên nhân Lê thị bộ lạc đối với Thác Bạt công chúa đã nguyện nhất định phải có.

Thế nhưng Thác Bạt công chúa sau khi thích Tiên Vu Dã lại thuyết phục tộc trưởng, để nàng và Tiên Vu Dã ở cùng một chỗ.

Những người khác của Thác Bạt bộ lạc vốn đều phản đối, nhưng sau khi tộc trưởng đồng ý với Thác Bạt công chúa thì không còn người nào dám phản đối nữa. Hiển nhiên uy vọng của tộc trưởng mới là chí cao vô thượng, ai dám phản bác bọn hắn chứ.

Lê thị bộ lạc cực kỳ tức giận, nhưng bọn hắn lại không dám khiêu khích uy nghiêm của tộc trưởng, liền chỉ có thể tìm cách khác.

Vì vậy, Lê Đấu liền bắn tiếng, muốn phân cao thấp với Tiên Vu Dã tại dũng sĩ đại hội, xem ai mới là dũng sĩ cường đại nhất trong cùng giai.

Kỳ thật, Lê Đấu chính là muốn mượn cơ hội tiêu diệt Tiên Vu Dã, đến lúc đó Thác Bạt công chúa còn không phải sẽ thuộc về hắn sao?

Không thể không nói dương mưu của Lê Đấu phi thường hữu hiệu, Tiên Vu Dã vì danh tiếng dũng sĩ nên không thể không dự thi!

Tiên Vu Dã trầm giọng đáp:

- Trận chiến này ta không thể tránh, cho dù chết, cũng không thể làm giảm uy danh Tiên Vu bộ lạc, càng không thể phụ một phen tình ý của công chúa đối với ta!

Tiên Vu Dã lời nói chém đinh chặt sắt, cũng không có bất kỳ chỗ trống để thương lượng.

Tiên Vu Tây Túc khẽ thở dài:

- Nếu ngươi có thể sớm trở về trong tộc, Tiên Vu bộ lạc chúng ta sao lại đến nước này, bất kể như thế nào, ngươi cũng phải tận lực bảo trụ tánh mạng của mình!

Tiên Vu Dã nhẹ gật gật đầu, ánh mắt nhìn sang một hướng, chỗ đó ngồi một người bộ dáng trẻ tuổi hơn hắn không ít.

Người nọ cũng đang nhìn về phía Tiên Vu Dã, trong mắt lộ ý khiêu khích nồng đậm.

Người này chính là Lê Đấu Lê thị bộ lạc, là một yêu nghiệt trong số Thần Vương trẻ tuổi, vẫn chưa tới ngàn tuổi đã có thực lực trung giai đỉnh phong, trình độ kích hoạt huyết mạch chi lực còn nồng đậm hơn Tiên Vu Dã vài phần.

Trận chiến này Tiên Vu Dã ở vào thế phi thường bất lợi.

Trên luận võ đài, nguyên một đám Man tộc đê giai Thần Vương đang không ngừng đối chiến lấy, lực lượng không ngừng trùng kích khắp nơi.

Nếu không phải có phòng ngự đại trận chỗ che chở thì nơi này đã sớm bị san

thành đất bằng rồi!

Từng đợt tiếng hoan hô càng không ngừng phập phồng lấy, nam chiến ý dâng trào, nữ lại thét lên không thôi.

Đều nói Man tộc nhân hung mãnh hiếu chiến, tôn sùng tinh thần dũng sĩ, tràng cảnh náo nhiệt hiện giờ chính là biểu hiện tốt nhất.

Theo từng tràng thi đấu diễn ra, dũng sĩ mạnh nhất cảnh giới đê giai Thần Vương do Thần Vương của Thác Bạt bộ lạc đạt được!

Thác Bạt bộ lạc không hổ là Vương thị bộ lạc, bọn hắn một mực chiếm cứ vị trí chủ đạo Man tộc, những bộ lạc khác tạm thời không cách nào lay động được.

Theo dũng sĩ đê giai Thần Vương được quyết ra, giờ cũng là lúc đến trận quyết đấu giữa dũng sĩ trung giai Thần Vương!

Dũng sĩ trung giai Thần Vương xuất chiến chỉ có mười mấy người, dũng sĩ nào trụ đến cuối cùng chính là người mạnh nhất!

Bởi vì Lê Đấu đã từng đạt được danh tiếng dũng sĩ mạnh nhất, cho nên hắn không cần xuất hiện đầu tiên, mà đến cuối cùng mới có thể ra tràng, phân cao thấp với người giành được thắng lợi liên tiếp.

Cho nên, Tiên Vu Dã nếu muốn phân cao thấp với Lê Đấu, hắn nhất định phải thắng liên tiếp, hơn nữa một mực lưu đến cuối cùng mới được.

Tiên Vu Dã đại biểu cho Tiên Vu bộ lạc, ở trong mắt những bộ lạc khác, bọn hắn chính là tồn tại nhược tiểu nhất, không đáng giá để nhắc tới!

Nhưng Tiên Vu Dã mới vừa lên tràng, lập tức đã liên tiếp đánh bại ba người,

lập tức khiến người những bộ lạc khác chú ý!

Lê Đấu híp mắt nhìn Tiên Vu Dã, trong thần sắc lộ ra sát cơ nồng đậm lẩm bẩm nói:

- Nhảy nhót đi, đợi lát nữa ngươi sẽ chết càng quang vinh! Dám đoạt nữ nhân với ta thật là không biết tự lượng sức mình!

- Dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc, Thác Bạt Lặc ta đến chiếu cố ngươi!

Một gã trung niên nam tử cường tráng không khác gì Tiên Vu Dã lướt vào luận võ tràng quát.

Thác Bạt Lặc thực lực trung giai Thần Vương hậu kỳ, huyết mạch chi lực cũng không hề yếu hơn Tiên Vu Dã, hắn vừa ra quyền đã là một kích toàn lực, quyền ảnh giống như núi cao đánh tới Tiên Vu Dã.

Man lực, là thể hiện của huyết mạch chi lực Man tộc, lực lượng mỗi một quyền như ngàn vạn quân, tuyệt đối có được lực phá hư cường đại nhất trong đồng bậc.

Tiên Vu Dã hiển nhiên so với trước kia càng thêm trầm ổn, đối mặt một kích đánh đến vẫn không sợ, cũng đáp trả Thác Bạt Lặc một quyền.

Bang bang!

Quyền kình cường đại như va chạm giữa núi cao, vô số hòn đá bắn tung tóe ra, nổi lên một mảnh bụi đất!

Trong chớp mắt, Tiên Vu Dã và Thác Bạt Lặc tiến đã tại trên lôi đài kịch chiến mấy trăm hiệp, hai người nhìn như lực lượng ngang nhau giống như, ai cũng không có chiếm được bình nghi.

Dựa theo mặt ngoài thực lực Thác Bạt Lặc mạnh hơn Tiên Vu Dã vài phần, nhưng Tiên Vu Dã lại có thể đánh ngang tay với Thác Bạt Lặc, cái này đã khiến người Tiên Vu bộ lạc phấn chấn không thôi rồi!

Đã bao nhiêu năm, Tiên Vu bộ lạc bọn hắn chưa từng xuất hiện một dũng sĩ, nếu Tiên Vu Dã có thể cướp lấy một danh xưng dũng sĩ mạnh nhất, đối với Tiên Vu bộ lạc bọn họ mà nói tuyệt đối là một chuyện phi thường vui vẻ.

- Sớm nghe nói Tiên Vu bộ lạc xuất hiện một dũng sĩ không tệ, hôm nay vừa thấy quả nhiên bất phàm, nhưng ngươi còn không phải đối thủ của ta! Bại cho ta!

Thác Bạt Lặc Tiến rống một tiếng, sử xuất ra một kích cường đại nhất của mình.

Chỉ thấy song chưởng hắn tụ một chỗ, song chưởng hợp thành quyền, lâm không nện về phía Tiên Vu Dã, một đạo Man Vương hư ảnh cường đại hiện ra, một cổ Man Hoang chi khí tràn ngập ra, một tòa núi cao cự đại như thiên như từ phía trên đập xuống!

Núi cao như thiên!

Tiên Vu Dã lần đầu cảm nhận được áp lực cực lớn, nếu không đỡ nổi một chiêu này, tuyệt đối sẽ sinh sinh bị đập thành thịt vụn mất.

- Nếu là ta lúc trước, khẳng định không cản được, nhưng... Ta đã lĩnh ngộ được một chút quyền ý tinh túy mà lão đại truyền thụ cho ta, chiêu này có gì đáng sợ chứ!

Tiên Vu Dã thầm nói một câu, tiếp theo hét lớn một tiếng, hai đấm ngưng kình đánh ra.

Quyền kình bàng bạc, mang theo quyền ý cuồn cuộn, uy lực khủng bố không thua thì công kích của cao giai Thần Vương.

Rầm rập!

Tòa núi cao kia bị quyền kình của Tiên Vu Dã trực tiếp đánh nát bấy, vô số nham thạch vẩy ra, nổi lên một hồi tro bụi!

PHỐC!

Thác Bạt Lặc Tiến bị Tiên Vu Dã đánh trúng mấy quyền, phòng ngự trên người hắn trực tiếp bị đánh phá, thân thể như diều đứt dây bay ra xa, máu tươi phiêu tán đầy trời!

Thác Bạt Lặc Tiến bại! Tiên Vu Dã lại chiến thắng!

Người các bộ lạc đều ồ lên!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2262 - Nguy Cơ Của Tiên Vu Dã. (2)

Bọn hắn đều rất rõ thực lực Thác Bạt Lặc Tiến, không nghĩ tới vẫn bại vào tya Tiên Vu Dã, nhất thời thanh âm nghị luận nhao nhao vang lên.

- Dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc này thật cường đại, rõ ràng có thể đánh bại Thác Bạt Lặc Tiến của Thác Bạt bộ lạc, nghe nói hắn là đến từ sung quân chi địa đấy?

- Đúng vậy a, vừa trở về mấy chục năm đã kích phát huyết mạch chi lực đến trình độ này, xem ra Tiên Vu bộ lạc sắp xuất hiện một dũng sĩ mạnh nhất rồi.

- Ha ha, cái này cũng chưa biết được, Lê Đấu dũng khí sĩ đã xem hắn là tình địch, cho dù hắn thắng đến cuối cùng chỉ sợ cũng không qua được cửa ải của Lê Đấu dũng sĩ a!

- Cũng đúng, ta nghe nói Thác Bạt công chúa vừa ý Tiên Vu Dã này, chẳng lẽ là kế sách Tiên Vu bộ lạc dùng ra vì bảo tồn danh tiếng bộ lạc sao?

- Bất kể nói thế nào, dũng sĩ của Tiên Vu bộ lạc biểu hiện cũng không tệ lắm, hi vọng hắn có thể thắng thêm mấy trận a!

Tiên Vu Dã sau khi đánh bại Thác Bạt Lặc Tiến, lại tiếp tục thắng liền mấy trận, trong đó có hai trận chiến đấu có chút gian nan, nhưng hắn vẫn dựa vào cảnh giới quyền ý đánh bại đối thủ.

Cũng bởi vì như thế, hắn cũng bị người nhìn ra mình đã lĩnh ngộ cảnh giới quyền ý, cũng vào thời khắc này hắn lọt vào trong mắt các tù trường.

Đợi một thời gian, Tiên Vu Dã nếu có thể lĩnh ngộ quyền ý tinh túy càng sâu tầng hơn, tin tưởng Man tộc bọn họ lại ra một vị tồn tại yêu nghiệt, mà Tiên Vu bộ lạc cũng sẽ nhờ hắn mà quật khởi!

Ngược lại Lê Đấu càng xem càng có chút lãnh ý!

Cho dù hắn không cho rằng chút quyền ý da lông mà Tiên Vu Dã lĩnh ngộ có thể thắng được hắn, nhưng lại có thể khiến hắn phải coi trọng hơn!

- Khó trách có thể lọt vào mắt Thác Bạt công chúa, xem ra vẫn có chút bổn sự, bất quá... Ngươi nhất định phải chết ở trên tay Lê Đấu ta!

Lê Đấu ở trong lòng thầm nói.

Ngay sau đó, đi ra đi lên đánh một trận cuối cùng với Tiên Vu Dã!

Lúc này, lão giả làm trọng tài kia sâu kín mở miệng nói:

- Các ngươi đều là dũng sĩ mạnh nhất của hai bộ lạc, trận này thi đấu chỉ có thể phân thắng bại, không thể luận sinh tử biết không hả?

Nếu như thực lực Tiên Vu Dã chỉ bình thường thì không đáng để hắn mở miệng nói như vậy rồi.

Thế nhưng tiềm lực mà Tiên Vu Dã biểu hiện ra quả thật có khả năng thay Man tộc bọn hắn bày ra một loại chiến lực cường đại khác, hắn nhất định phải ngăn cản Lê Đấu đánh chết Tiên Vu Dã.

Hiển nhiên chuyện giữa bọn hắn ở trong tộc đã huyên náo xôn xao rồi, người trọng tài như hắn cũng sớm nghe thấy.

- Vâng trưởng lão!

Tiên Vu Dã cung kính lên tiếng.

Lê Đấu lại lộ vẻ bất mãn:

- Quyền cước không có mắt, chúng ta phải dốc hết toàn lực mới có thể phân ra thắng bại, một khi hạ thủ lưu tình, danh xưng dũng sĩ mạnh nhất này cũng không hợp rồi, ta không tán thành yêu cầu của trưởng lão!

Tài phán trưởng lão nhíu mày nói:

- Coi như ngươi nói rất có lý, nhưng phương nào sớm nhận thua, tuyệt đối không thể hạ sát thủ, bằng không y theo tộc quy xử trí!

Lời Lê Đấu đầy vẻ ngạo mạn, hắn cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể nhắc nhở Tiên Vu Dã nếu đánh không lại thì nhận thua, đến lúc đó Lê Đấu tuyệt không thể nào hạ sát thủ được.

- Đây là tự nhiên, nếu như hắn hiện giờ nhận thua, ta sẽ không động đến hắn một chút nào!

Lê Đấu vẻ mặt khinh miệt nhìn Tiên Vu Dã nói, dừng chút hắn còn nói:

- Bất quá... Hắn phải rời khỏi Thác Bạt công chúa, được bao xa thì hay bấy xa, loại người yếu đuối thế này không xứng với nàng!

- Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ, ngươi không có tư cách này!

Lê Đấu lời này không chút khách khí, hơn nữa còn nói vậy ở trước mặt nhiều người, đơn giản là chọc giận Tiên Vu Dã, khiến Tiên Vu Dã tử chiến với hắn, đến lúc đó hắn tự tay giết chết Tiên Vu Dã, không ai nói gì được cả.

Tiên Vu Dã biết rõ là phép khích tướng, nhưng cũng chỉ có thể đáp:

- Có tư cách này hay không cũng không phải do ngươi nói, trận chiến hôm nay ta sẽ đường đường chính chính đnáh bại ngươi!

- Ha ha, vậy thì tới đi, tên dân đen đến từ sung quân chi địa?

Lê Đấu mang theo thần sắc cực độ ô nhục nói.

Lời này không thể nghi ngờ đã chọc giận Tiên Vu Dã, hắn để ý nhất chính là thân phận sung quân chi địa, một mực đang nỗ lực đưa tất cả tộc nhân đến sống ở Thiên Vực kiếp, hiện giờ Lê Đấu nhắc tới trước mặt hắn, quả thực là khó mà nhẫn nhục được nữa.

- Ngươi sẽ vì lời ngươi nói mà trả giá thật nhiều!

Tiên Vu Dã quát to một tiếng, chủ động ra chiêu với Lê Đấu!

Hắn ngay từ đầu đã vận dụng toàn lực, quyền ý lực lượng vừa mới lĩnh ngộ ra nương theo man lực hắn kích phát, mỗi một quyền đều mang theo thần uy hủy thiên diệt địa, đủ để khiêu chiến bất luận một cao giai Thần Vương nào!

Lê Đấu đã sớm quan sát Tiên Vu Dã chiến đấu, biết rõ Tiên Vu Dã lợi hại, hắn chọc giận Tiên Vu Dã, không có nghĩa là hắn khinh thị Tiên Vu Dã.

- Ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì mới là Man Vương thần lực chính thống!

Lê Đấu sâu kín nói một tiếng, khí thế bạo phát ra, lực lượng trung giai Thần Vương đỉnh phong đại thế lâm thiên, một Man Vương Thần hư ảnh xuất hiện ở sau lưng hắn, lộ ra vô cùng chân thật cao lớn.

Hắn cũng đánh ra một quyền, trực tiếp đối cứng với Tiên Vu Dã!

Rầm rập!

Lực lượng giao thoa, núi cao văng tung tóe, không gian vặn vẹo, khiến người xung quanh phải kinh hô lên.

Một chiêu qua đi, Tiên Vu Dã trực tiếp bị bức lui, hổ khẩu bị chấn đền chảy máu!

Ai mạnh ai yếu, lập tức đã thấy được

- Dân đen, Thác Bạt công chúa không phải ngươi có thể trèo cao được đâu, lập tức nhận thua, buông tha cho Thác Bạt công chúa, ta có thể tha cho ngươi một lần!

Lê Đấu cũng không nóng nảy đánh bại Tiên Vu Dã, hắn càng hi vọng không chiến mà khuất người!

Tiên Vu Dã cũng không đáp lời, trực tiếp dùng hành động chứng minh ý của bản thân

Vô số quyền kình, từng đợt quyền ảnh như núi cao trùng kích mà đi, khiến trên luận võ tràng đều tràn ngập uy lực đầy tính bạo tạc!

Cùng lúc đó, một cổ trọng khí lực tràng vạn lần bỗng nhiên hiện ra, ép tới khiến thân thể Lê Đấu hơi mất đi cân đối.

Lê Đấu biến đổi thần sắc, hắn không có ngờ tới Tiên Vu Dã không chỉ có biết quyền ý cảnh giới, còn có thể phóng xuất ra trọng khí lực tràng nữa.

Hắn muốn né tránh đã đã không kịp, lập tức tăng cường phòng ngự toàn thân trước tiên ngăn cản đợt công kích này của Tiên Vu Dã đã rồi nói sau!

Bang bang!

Lê Đấu bị Tiên Vu Dã đánh cho lui liên tục, tầng tầng phòng ngự quanh thân đều bị đánh ra từng dấu quyền, chấn khiến thân thể hắn đau đớn không thôi!

- Dân đen chết tiết, ngươi chọc giận ta, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Lê Đấu miêngj tràn ra vết máu, hiển nhiên đã chịu thiệt thòi, cái này khiến hắn vô cùng phấn nộ.

Chỉ thấy hư ảnh phía sau hắn lại lần nữa bành trướng vài phần, lực lượng lại lần nữa tăng cường, cưỡng ép giãy giụa khỏi trọng khí lực tràng của Tiên Vu Dã, lập tức liền phản kích Tiên Vu Dã, trọng quyền liên tục hiện ra, uy lực càng hơn quyền kình của Tiên Vu Dã vài phần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2263 - Tiên Vu Dã Chi Chiến!

Bang bang!

Từng đợt thanh âm nặng nề càng không ngừng vang lên, khiến người cảm thấy khó chịu như trùng kích vào nội tâm vậy

Trong nháy mắt, hai người đã kích đấu mấy trăm hiệp, tạm thời khó phân ra thắng bại!

Người Man tộc ở bốn phía liền bắt đầu ồ lên!

- Không nghĩ tới dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc lợi hại như thế, rõ ràng có thể đánh một trận với dũng sĩ mạnh nhất, huống chi thực lực của hắn còn kém hơn dũng sĩ mạnh nhất một đường, nhưng lại có cảnh giới chi thuật dựa vào, cực kỳ lợi hại ah!

- Đúng vậy a, xem ra hắn ngoại trừ huyết mạch chi lực không tệ ram lực lĩnh ngộ cũng mạnh hơn các lang nhi tộc ta một ít, cũng là người có thể đào tạo, tương lai thành tựu không thấp ah! Khó trách có thể lọt vào mắt Thác Bạt công chúa!

- Tuy là như thế, nhưng một trận chiến này vẫn phải thua thôi, thần lực của Lê Đấu dũng khí sĩ thủy chung vẫn luôn tốt hơn!

- Dũng sĩ mạnh nhất chỉ có một người, dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc thật đáng tiếc!

Một phen đối oanh qua đi, phòng ngự Tiên Vu Dã bị đánh phá, trên người nhiều hơn không ít quyền ảnh, máu tươi chảy đầm đìa, thần lực chợt hạ

xuống, tình huống không hề lạc quan!

Lê Đấu mặt ngoài không chật vật như vậy, bất quá cũng ít nhiều chịu chút tổn thương, Tiên Vu Dã đã tạo cho hắn không ít phiền toái a!

Hắn không nghĩ tới Tiên Vu Dã rõ ràng ngoài quyền ý cảnh giới ra, còn có thể thi triển ra trọng khí lực tràng!

Nếu không phải trọng khí lực tràng đối với Man tộc nhân vốn thích so đấu khí lực như bọn họ có ảnh hưởng không lớn thì, chỉ sợ hôm nay bại sẽ là Lê Đấu rồi.

Tiên Vu Dã mang theo ý chí chiến đấu bất khuất, kích phát tất cả tiềm lự của mìnhc, nhưng ở trước mặt tuyệt địa vẫn phí công!

Lê Đấu lần nữa toàn lực đánh ra tuyệt chiêu, Tiên Vu Dã miễn cưỡng ngăn cản, nhưng cả người cũng bị đánh bay ra ngoài, cốt cách trước ngực đều lõm xuống, máu tươi cuồng tóe ra!

Thấy một màn như vậy, người Tiên Vu bộ lạc cũng bắt đầu mắt nóng nảy!

Tiên Vu Tây Túc càng là muốn mở miệng thay Tiên Vu Dã!

Chỉ là hắn tuy là tù trưởng của bộ lạc nhỏ bé. nhưng tù trưởng của một bộ lạc cũng không thể làm lũng tính công chính khi luận võ được.

Lê Đấu tâm ngoan thủ lạt, rõ ràng đến trước Tiên Vu Dã dẫm một cước nát lồng ngực, khiến Tiên Vu Dã khó có thể mở miệng đầu hàng.

Tài phán trưởng lão ở bên cạnh bất mãn nhíu lông mày một cái, muốn mở miệng ngăn cản, nhưng Tiên Vu Dã rõ ràng còn phản kích.

Hắn hai đấm đánh tới đù Lê Đấu, muốn đánh gã chân của y Lê Đấu.!

Đáng tiếc, Lê Đấu lại không cho hắn cơ hội, nặng nề đạp xuống, trực tiếp dẫm nát mặt Tiên Vu Dãi.

- Dám cùng ta đoạt nữ nhân, hôm nay ta muốn ngươi chết!

Lê Đấu nảy sinh ác độc nói.

Ngay khi hắn sắp hạ thủ với Tiên Vu Dã thì vài đạo kinh hô vang lên:

- Dừng tay cho ta!

Tiếng kêu đến từ ba phương hướng, một phương hướng là tài phán trưởng lão, một cái khác thì đến từ tù trưởng Tiên Vu bộ lạc, mà tiếng cuối cùng lại từ bên ngoài vang lên.

Lê Đấu tựa như không nghe thấy, nhất định phải thống hạ sát thủ!

Nhưng lúc hắn còn chưa tiêu diệt được Tiên Vu Dã, chỉ cảm thấy ngực bị hung hăng đánh một quyền, thân thể lập tức liền bay ra ngoài, cuối cùng hung hăng nện lên trận vân quang mạc, chấn khiến quang mạc không ngừng run lên.

PHỐC!

Lê Đấu chỉ cảm thấy cơ hồ toàn thân đều tản mất rồi, một ngụm máu tươi phun ra, cả người hấp hối, tùy thời đều có thể tiêu đời.

Đối mặt với kinh biến bất thình lình, tất cả mọi người cũng đều ngây dại!

Ở trên luận võ đài có trận vân phòng ngự quang mạc, người ở bên ngoài

không cách nào tổn thương được người bên trong

Nhưng người ra tay cũng không phải tài phán trưởng lão ở bên cạnh, không thể không khiến người giật mình!

Bọn hắn vốn tưởng rằng là tù trưởng Tiên Vu Tây Túc của Tiên Vu bộ lạc ra tay, tuy nhiên lại phát hiện hắn cũng không ra tay.

Cuối cùng, bọn hắn mới kết luận, ra tay là người vừa từ phía chân trời bay vút đến

Chỉ là trận pháp phòng ngự đại trận này không chỉ có thể ngăn cản tất cả công kích từ Chí Tôn cấp trở xuống, cũng có thể ngăn cản lực lượng đến từ bên ngoài quấy phá.

Trừ phi thực lực người tới đã vượt qua Thần Vương, thành tựu cảnh giới Chí Tôn mới có thể từ bên ngoài công kích người bên trong.

Nghĩ đến đây, tất cả người Man tộc cũng hoài nghi chẳng lẽ có Chí Tôn phủ xuống sao?

Ánh mắt của bọn hắn đều rơi xuống trên thân người chạy tới, lại phát hiện rõ ràng là một người trung niên và ha người trẻ tuổi.

Trung niên nhân kia và một người trẻ tuổi trong đó hẳn là người Tiên Vu bộ lạc, điều này có thể từ phục sức mà phân biệt ra được, tên còn lại hẳn là người từ ngoài đến, cũng không phải người Man tộc bọn hắn.

Trong ba người này, ngoại trừ người ngoài kia, hai người Tiên Vu bộ lạc một là trung giai Thần Vương, mà tên còn lại chỉ là Thánh giả mà thôi, rất rõ ràng bọn hắn không có năng lực đả thương người trong trận.

Cuối cùng chỉ còn lại người từ ngoài đến kia thôi, dường như vừa rồi có một tiếng kinh hô là do hắn phát ra.

Tù trưởng Lê thị bộ lạc Lê Hữu Mã bỗng nhiên đứng lên quát:

- Ai, rõ ràng dám phá hư dũng sĩ đại hội tộc ta, nhất phải giết!

Lê Hữu Mã xông tới, triệt hồi phòng ngự trận pháp, lập tức chạy tới bên người Lê Đấu, trước cho Lê Đấu ăn vào Thần đan, bảo trụ tánh mạng hắn.

Lúc này, người từ bên ngoài đến kia cũng lập tức bay vút đến bên người Tiên Vu Dã.

Lúc người này muốn cho Tiên Vu Dã ăn Thần đan thì tên tài phán trưởng lão kia lại đột nhiên làm khó dễ quát:

- Người ở đâu ra, lại dám ở chỗ này làm càn!

Tài phán trưởng lão này chính là Bán Thủy Thần, hắn không biết người đột nhiên đến này là ai, nhưng hắn chỉ biết thực sự không phải là người Man tộc bọn hắn, ai biết hắn muốn làm gì!

Cho nên, hắn liền ra tay với người nọ, muốn bắt lấy người nọ đã rồi nói sau!

Không ngờ người nọ lại nhíu mày một cái, ôm Tiên Vu Dã lập tức bay lên cao, khiến công kích của tài phán trưởng lão thất bại, mà người nọ cũng thừa cơ ở trên không trung cho Tiên Vu Dã ăn vào Thần đan.

- Lão dã, thù này lão đại nhất định sẽ báo cho người!

Cứu Tiên Vu Dã chính là Tiên Vu Hưng Trạch cùng chạy đến với Lăng Tiếu.

Tiên Vu Hưng Trạch là người Tiên Vu bộ lạc, dùng thực lực của hắn vốn không có tư cách mang Lăng Tiếu đến dũng sĩ đại hội tràng để quan chiến.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại lộ ra thân phận người Kim tộc, đả động một vị Thần Vương tộc thúc của Tiên Vu Hưng Trạch cho nên mới có thể đuổi tới kịp lúc.

Cũng may mà vừa kịp lúc, bằng không Tiên Vu Dã đã bị đối phương dẫm nát đầu rồi!

Thấy Tiên Vu Dã bị thương nặng như thế, trong lòng Lăng Tiếu liền bốc lên một cổ liệt hỏa hừng hực.

Nói như thế nào thì Tiên Vu Dã cũng là huynh đệ của hắn, rõ ràng tổn thương thành như vậy, còn thiếu chút nữa đã bị giết, hắn mặc kệ đối phương là người nào, nhất định phải khiến cho hắn trả giá thật nhiều!

Vừa rồi hắn có thể cách phòng ngự trận pháp xuất kích, chính là trực tiếp dùng hồn lực ngưng hình đánh ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2264 - Giận Dữ Mắng Mỏ Người Man Tộc. (1)

Chỉ là hắn không công kích thức Hải Thần hồn Lê Đấu, mà làm bị thương thân thể Lê Đấu, lúc ấy hắn cũng không dốc hết toàn lực, chỉ muốn trước tiên cứu được Tiên Vu Dã đã nói sau, dù sao đây cũng là địa bàn đối phương, hắn nếu giết người, chỉ sợ sẽ trêu chọc đại phiền toái.

Thế nhưng mà, bây giờ nhìn thấy thảm trạng của Tiên Vu Dã, hắn cảm giác mình vừa rồi nên trực tiếp miểu sát người nọ mới đúng!

Ăn vào thần đan và thần tuyền, tình huống Tiên Vu Dã có chút khá hơn không ít, hắn mở mắt thấy được Lăng Tiếu liền cho rằng mình hoa mắt.

- Ngươi không cần nói gì cả, có ta đây rồi!

Lăng Tiếu nói với Tiên Vu Dã một tiếng, liền đáp xuống dưới.

Giờ phút này, người Man tộc cũng không ra tay với Lăng Tiếu, bọn hắn đều muốn biết người tới rốt cuộc là ai!

Hơn nữa bọn hắn cũng ý thức được người trẻ tuổi này chỉ sợ thực lực phi thường bất phàm, rõ ràng có thể tránh thoát khỏi một chiêu của tài phán trưởng lão, thực lực không thể nghi ngờ.

Lúc này, tù trưởng Tiên Vu bộ lạc Tiên Vu Tây Túc đã lướt tới hỏi:

- Vị bằng hữu kia, kính xin buông tiểu Dã ra.

Lăng Tiếu có thể từ Tiên Vu Tây Túc nhìn ra được Tiên Vu Dã hẳn là là

người cùng bộ lạc với hắn, lúc này nhẹ gật đầu, tạm thời buông Tiên Vu Dã ra, để hắn khôi phục rồi nói sau.

Lúc này, tài phán trưởng lão trầm giọng hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là người phương nào, rõ ràng dám phá hư dũng sĩ đại hội tộc ta?

- Vinh Lịch trưởng lão, nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì, bất kể là tộc nhân hay người ngoài dám phá hư dũng sĩ đại hội đều nhất định phải chết!

Lê thị tù trưởng Lê Hữu Mã giao Lê Đấu cho người bộ lạc chiếu cổ, hắn sau khi quát to một tiếng liền từng bước một đi về phía Lăng Tiếu, khí tức của hắn tập trung vào Lăng Tiếu.

Hắn đã nhìn ra thực lực người trẻ tuổi trước mắt này, hắn không dám lập tức động thủ, nhưng đây là địa bàn của bọn hắn, coi như là Chí Tôn bình thường đến đây, muốn chạy khỏi nơi này cũng là chuyện không thể nào!

- Đúng, mặc kệ hắn là ai nhất định phải chết!

Tù trưởng Khấu Lực An của Khấu thị bộ lạc quan hệ vô cùng tốt với Lê thị bộ lạc cũng mở miệng nói, hắn đi tới trên luận võ đài cùng Lê Hữu Mã tạo thành thế giáp công với Lăng Tiếu.

Lúc này, Tiên Vu Tây Túc không mở miệng không được:

- Vị bằng hữu kia không phải tộc nhân tộc ta, xem như người không biết không có tội, chuyện của hắn do Tiên Vu bộ lạc chúng ta gánh chịu đi!

- Hừ, Tiên Vu bộ lạc các ngươi lấy cái gì gánh chịu? Lê Đấu là dũng sĩ mạnh nhất, hắn bị người khác ám toán trọng thương, đây là khinh nhờn đối với tộc

nhân của ta, người này phải chết, mà hắn giúp chính là người Tiên Vu bộ lạc các ngươi, trừng phạt của các ngươi cũng tuyệt đối khó tránh khỏi!

Lê Hữu Mã thập phần không khách khí trừng mắt quát lạnh với Tiên Vu Tây Túc.

- Đúng vậy, ta cũng đồng ý với lời của Lê tù trường, mọi người nói có phải vậy không?

Khấu Lực An lên tiếng, còn kích động người mấy bộ lạc khác.

- Đúng vậy, hắn rõ ràng dám công nhiên phá hư dũng sĩ đại hội, tội phải chết!

- Nhất định phải xử quyết hắn, tước đoạt tư cách dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc, để bọn hắn trong vạn năm không thể lại tham dự dũng sĩ đại bỉ.

- Đây là quy củ lão tổ tông lưu lại, sao có thể để người tùy phá hoại chứ, giết hắn để răn đe đi!

- Đúng đúng, tuyệt đối không thể thả hắn rời đi, người Tiên Vu bộ lạc cũng phải bị nghiêm trị mới được!

Người Lê thị bộ lạc và Khấu thị bộ lạc nhao nhao phẫn nộ hưởng ứng lời Khấu Lực An.

Người Tiên Vu bộ lạc cả đám đều lộ ra vẻ tái nhợt, trong lòng cực kỳ lo lắng!

Chỉ có Lăng Tiếu lại không chút sợ hãi, hắn nhìn người Man tộc ở chung quanh cuồng tiếu.

Thanh âm Lăng Tiếu bí mật mang theo chút Long Uy, chấn khiến tất cả mọi người màng tai đều đau nhức, khí thế sinh sinh đánh tan hoàn toàn các khí tức tập trung vào hắn.

- Ta sớm nghe nói Man tộc là một chủng tộc dũng mãnh Vô Song, đoàn kết hữu ái, đối đãi khách nhân nhiệt tình hào phóng, hôm nay xem ra tất cả chỉ là hào nhoáng bên ngoài, các ngươi đều là một đám tiểu nhân vì tư lợi mà thôi!

Trên mặt Lăng Tiếu lộ nụ cười khẩy vô cùng khinh thường.

Lời này của hắn đã khơi dậy ngàn tầng sóng, tất cả người Man tộc đều phẫn nộ, nguyên một đám chỉ vào Lăng Tiếu mắng to, thậm chí có mấy người Man tộc xúc động muốn xông lên bắt lấy Lăng Tiếu.

- Thật sự là thật to gan, Man tộc chúng ta khi nào đến phiên ngươi đánh giá!

Lê Hữu Mã nổi giận mắng.

Khấu Lực An cũng phẫn nộ quát:

- Ngươi tiểu nhi vô tri này, ngươi nói như vậy chỉ khiến mình chết nhanh hơn thôi!

Lúc này, trên luận võ tràng lại có mấy người đi ra, nguyên một đám đều có thực lực Bán Thủy Thần, rất hiển nhiên đều chuẩn bị ra tay với Lăng Tiếu rồi.

Tiên Vu Tây Túc thập phần khẩn trương, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

- Nếu đây là đạo đãi khách của Man tộc các ngươi thì Lăng Tiếu ta tuyệt đối sẽ phụng bồi đến cùng, xem xem Man lực Man tộc các ngươi đến cùng có

bao nhiêu lợi hại, hay là long hình chiến khí của Kim tộc ta càng uy vũ!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, long hình chiến khí lập tức tăng lên.

Rống!

Một đầu vạn trượng Kim Long trùng thiên mà đi, Long ngâm nghìn vạn dặm, kim mang lóng lánh tứ phương, khiến người đều muốn cúng bái!

- Người Kim tộc!

Tất cả mọi người đều kinh hô lên.

Kim tộc và Man tộc bọn họ đều là Cổ Tộc, nhưng uy danh của Kim tộc ở Thiên Vực còn trên cả Man tộc bọn hắn.

- Thì ra vị này chính là bằng hữu của Kim tộc, có việc từ từ nói, miễn cho tổn thương hòa khí giữa hai tộc ta!

Một đạo thanh âm tục tằng sâu kín vang lên.

Ngay sau đó, có ba người đồng thời đi về phía Lăng Tiếu.

Ba người này người già ở chính giữa có khí thế cường đại nhất, hắn tuy nội liễm rồi, nhưng Lăng Tiếu liếc mắt liền thấy được thực lực của hắn không hề thua kém Khương Đồ từng giao thủ ở Thiên Nguyên Địa Vực, là một gã Bán Thủy Thần viên mãn hàng thật giá thật, cách Chí Tôn chỉ có một bước ngắn.

Mà hai người hai bên trái phái hắn thực lực cũng đều là Bán Thủy Thần, đều không phải Bán Thủy Thần bình thường có thể so sánh được.

Ba người này theo thứ tự là Thác Bạt thị tù trưởng, cũng đồng thời là tộc

trưởng Man tộc Thác Bạt Lý Khánh, mà ở tay trái hắn lại là tù trưởng Ô thị bộ lạc Ô Cổ Ngải, ở bên tay phải là Hộ Pháp trường lão Thác Bạt Hoài Ứng.

Thác Bạt Lý Khánh nói như vậy thực sự không phải là thế yêu, mà là đã động dung với lời châm chọc kia của Lăng Tiếu rồi.

Man tộc vốn là một chủng tộc đoàn kết hữu ái, nhiệt tình hiếu khách, nhưng theo thời đại thay đổi đã có biến hóa cực lớn.

Biểu hiện ra Thác Bạt bộ lạc vẫn là Vương tộc Man tộc, nhưng Lê thị bộ lạc lại vụng trộm kết minh với Khấu thị bộ lạc, đối với những bộ lạc khác tiến hành chèn ép, mà Tiên Vu bộ lạc chính là một phương bị bọn họ chèn ép, mới khiến cho Tiên Vu bộ lạc nhiều năm qua không cách nào tái hiện hùng phong!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2265 - Giận Dữ Mắng Mỏ Người Man Tộc. (2)

Thực lực Tiên Vu bộ lạc đã từng chỉ dưới Thác Bạt bộ lạc, đơn giản là Tiên Vu bộ lạc có một vị lão tổ tông cùng với mấy tên Chí Tôn vẫn lạc ở Ngoại Vực mới khiến cho thực lực của bọn hắn giảm nhiều.

Mà Tiên Vu bộ lạc gần đây trong các bộ lạc cũng thuộc trung lập, cũng không tham dự bất luận nội đấu gì.

Nhưng bởi vì như vậy, Lê thị bộ lạc sau khi cường đại lên liền muốn lôi kéo Tiên Vu bộ lạc, Tiên Vu bộ lạc cự tuyệt, bởi vậy nó liền đắc tội Lê thị bộ lạc, bị Lê thị bộ lạc vụng trộm cản trở rất nhiều, khiến cho lợi ích bọn họ đạt được càng ngày càng nhỏ, mới khiến cho Tiên Vu bộ lạc yếu hơn những bộ lạc khác rất nhiều.

Hôm nay Thác Bạt bộ lạc vẫn là Vương tộc, nhưng trung tâm đi theo bọn hắn cũng chỉ có Ô thị bộ lạc, Lê thị bộ lạc và Khấu thị bộ lạc đã không còn tuân phục nữa

Về phần Tiên Vu bộ lạc muốn dựa sát vào Thác Bạt bộ lạc, đây cũng là chuyện tốt, đáng tiếc Tiên Vu bộ lạc thực lực không bằng trước kia, thật sự là khiến tộc trưởng như Thác Bạt Lý Khánh cực kỳ phiền muộn.

Về sau, vẫn là nữ nhi hắn Thác Bạt Lệ Trân thay hắn làm ra quyết định, lựa chọn một dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc, chuẩn bị lôi kéo Tiên Vu bộ lạc, không thể để Lê thị bộ lạc và Khấu thị bộ lạc tiếp tục chèn ép họ nữa.

Mà thiên phú của tên dũng sĩ mới trở về Tiên Vu quả thật không tệ, có hi vọng trọng chấn uy vọng Tiên Vu bộ lạc, mà Lê thị bộ lạc muốn lấy nữ nhi của hắn, tất nhiên là muốn tiếp tục phát triển an toàn rồi.

Thác Bạt Lý Khánh sau khi liên tục cân nhắc, liền thành toàn quyết định của nữ nhi!

Ngay từ đầu Thác Bạt Lý Khánh cũng không coi trọng Tiên Vu Dã có thể chiến thắng được Lê Đấu, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, hắn đều lấy cớ cự tuyệt thông gia với Lê thị bộ lạc, lại có thể lôi kéo Tiên Vu bộ lạc trở về, như thế mới là mục đích thật sự của hắn.

Không ngờ, chuyện không khác tưởng tượng của hắn lắm, nhưng kế hoạch không cản nổi biến hóa, rõ ràng đột nhiên có người bên ngoài tham gia, hơn nữa còn là Kim tộc đến từ Thiên Long địa vực.

Cái này không thể không khiến Thác Bạt Lý Khánh cải biến kế hoạch.

Thác Bạt Lý Khánh mở miệng nói chuyện, người Man tộc bốn phía đều yên tĩnh lại, mà Lê Hữu Mã và Khấu Lực An lại lộ ra vẻ không cam lòng.

Lăng Tiếu nhìn Thác Bạt Lý Khánh cười lạnh nói:

- Ta cảm thấy không có gì để thương lượng cả, ta cùng với Tiên Vu Dã là huynh đệ, có người muốn giết bằng hữu của ta ta không thể ngồi yên không lý đến, ta không phải là người Man tộc máu lạnh các ngươi, rõ ràng thắng bại đã phân còn muốn hạ sát thủ, giết chết tộc nhân của mình, ta xem như đã kiến thức được sự "đoàn kết" của Man tộc các ngươi rồi, người Kim tộc chúng ta mặc cảm ah!

- Làm càn, rõ ràng dám nói với tộc trưởng chúng ta như thế!

Tộc trưởng Ô thị bộ lạc Ô Cổ Ngải phẫn nộ quát.

Thác Bạt Hoài Ứng ở bên cũng muốn ra tay với Lăng Tiếu.

Chỉ là Thác Bạt Lý Khánh lại khoát tay, dừng ở Lăng Tiếu nói:

- Cho dù ngươi là bằng hữu Kim tộc, nhưng ngươi dám can đảm một mình xông vào Man tộc ta, lại nói năng lỗ mãng, ta cam đoan chỉ cần ra lệnh một tiếng ngươi sẽ lập tức chết không có chỗ chôn, chẳng lẽ ngươi không sợ sao?

Lăng Tiếu cuồng tiếu nói:

- Người Kim tộc chúng ta có thể vi tộc nhân tùy thời đi chết, càng có thể vì huynh đệ liều lĩnh, Tiên Vu Dã là huynh đệ của ta, vì cứu hắn, ta có ngại gì sống chết, có gan thì tới đánh một trận, để ta xem một chút thử man lực Man tộc các ngươi có đáng sợ như vậy không?

- Cuồng vọng, ngươi trước nói xấu tộc quy của ta, lại ô nhục tộc trưởng và tộc nhân tộc ta như thế, ta không tha cho ngươi!

Lê Hữu Mã quyết định không thể để cho Thác Bạt Lý Khánh nói tiếp với đối phương, hắn nhất định phải ra tay, kích thích tất cả tộc nhân nhất trí đối ngoại, không thể bởi vì đối phương là người Kim tộc mà yếu thế, càng thừa cơ thể hiện ra tấm lòng công chính một lòng vì tộc của mình.

Lê Hữu Mã một thân man huyết kích hoạt đến đỉnh, lực lượng đạt đến đỉnh phong, bay thẳng đánh đến Lăng Tiếu.

Một quyền của Bán Thủy Thần có thể hủy diệt mấy tòa thành trì, mà lực lượng một quyền này của Lê Hữu Mã khủng bố cỡ nào, tuy đều tập trung vào Lăng Tiếu nhưng năng lượng tràn ra ngoài vẫn khiến người khác sợ hãi kêu lên một tiếng, nguyên một đám đều lui về sau

Những Bán Thủy Thần khác lập tức tạo ra lực lượng, bảo vệ người bộ lạc mình, không để bọn hắn chịu bất cứ thương tổn gì!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng nói:

- Hôm nay ta liền lĩnh giáo một chút man lực Man tộc các ngươi, xem có thật sự bá đạo như truyền thuyết không!

Lăng Tiếu hóp bụng ngưng quyền, đồng thời trực tiếp nghênh tiếp Lê Hữu Mã.

Người bình thường đối chiến với người Man tộc chưa từng có can đảm chọi ứng, hiển nhiên man lực cường đại hơn cùng giai quá nhiều, hơn nữa trình độ cứng rắn của một thân thổ thuộc tính cũng không phải thuộc tính công kích bình thường có thể phá được.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại dám can đảm trực tiếp đối cứng với đối phương, cái này ở trong mắt người Man tộc không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá!

Bang bang!

Quyền chạm vào quyền, không gian loạn lưu lập tức đều bạo liệt ra, vô số cuồng phong cuốn khắp tứ phía, những người cấp bậc Thần Vương nếu bị những lực lượng còn sót lại này đánh trúng, không chết cũng phải trọng thương!

Cũng may tài phán trưởng lão kia kịp thời lần nữa mở ra phòng ngự trận pháp, ngăn cản những không gian loạn lưu kia phá hư bốn phía.

Trận pháp phòng ngự này là do Chí Tôn bố trí xuống, dưới Chí Tôn giao chiến ở đây muốn phá đi cũng không hề dễ dàng.

Thế nhưng lực lượng của hai người này quá mức khủng bố, rõ ràng chấn khiến trận pháp cũng xuất hiện vết nứt.

Dưới một quyền, đã phân cao thấp!

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh trực tiếp đụng vào trên trận vân, nện đến khiến trận vân cũng lồi ra, thiếu chút nữa đã hoàn toàn vỡ toang mất!

Người Man tộc bốn phía ngưng mắt xem xét, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi!

Bọn hắn phát hiện người bị đánh lui rõ ràng là tù trưởng Lê Hữu Mã của Lê thị bộ lạc!

Bọn hắn người nào không biết sự cường đại của Lê Hữu Mã, đây chính là Bán Thủy Thần hậu kỳ, cách đỉnh phong chỉ có một bước, dùng man lực công kích tăng phúc, cũng không phải Bán Thủy Thần bình thường có thể so sánh được!

Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này lại vượt ngoài ý định, không chỉ lấy cứng chọi cứng, còn đánh lui tù trưởng của bọn hắn, phần lực lượng này khủng bố cỡ nào chứ!

- Không chịu nổi một kích!

Lăng Tiếu mang theo thần sắc cực độ khinh miệt khinh thường nhìn Lê Hữu Mã thổ huyết quát.

Lê Hữu Mã bụm lấy cánh tay máu chảy đầm đìa của mình, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, hắn không thể tin đối phương rõ ràng một kích đã phế đi cánh tay hắn.

Cần biết rõ cánh tay hắn đã dùng thổ thuộc tính bao trùm, coi như tay không tiếp lấy công kích của đỉnh cấp thần khí cũng sẽ không có việc gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2266 - Kiến Thức Sự Lợi Hại Của Người Kim Tộc Ta! (1)

Mà dù thực lực đối phương không kém hắn bao nhiêu, nhưng huyết mạch chi lực hắn quán chú coi như là Bán Thủy Thần viên mãn cũng có thể đánh lui a!

- Người Kim tộc thực lợi hại như vậy sao? Tiểu tử này rõ ràng chỉ mới hơn trăm tuổi, hắn... Hắn sao lại có lực lượng khủng bố như thế?

Lê Hữu Mã phi thường khó hiểu thầm nghĩ.

Lúc này, Khấu Lực An phục hồi tinh thần lại quát:

- Khinh người quá đáng, chẳng lẽ cho rằng Man tộc chúng ta không người sao? Cùng tiến lên tiêu diệt hắn!

- Đúng, hợp lực bắt hắn lại rồi nói sau!

Lại có một gã Bán Thủy Thần Lê thị bộ lạc hoảng sợ nói.

Dưới đề nghị của bọn hắn, mấy tên Bán Thủy Thần Man tộc đã vây Lăng Tiếu lại, hào khí đều đã tập trung vào Lăng Tiếu, muốn bắt lấy Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn mọi người chung quanh cuồng tiếu nói:

- Có đảm lượng đi ra Cửu Thiên một trận chiến, ta cho các ngươi kiến thức xem sự lợi hại của người Kim tộc!

Dứt lời, Lăng Tiếu bay lên trời, một quyền nặng nề đánh vào trận pháp phòng ngự.

Răng rắc!

Phòng ngự trận vân rõ ràng không chịu nổi một kích này của Lăng Tiếu, cứ thế bị đánh vỡ ra, vô số lực lượng nhộn nhạo bắn khắp bốn phía, khiến đám Man tộc Thần Vương đều kinh hô nhanh chóng thối lui ra sau.

.

Đám Bán Thủy Thần Man tộc nguyên một đám ngăn cản lấy lực lượng tản ra, miễn cho làm bị thương những người khác, hoặc phá hư hoàn cảnh nơi đây!

Những Thần Vương kia thấy Lăng Tiếu hung mãnh như thế, nguyên một đám đều kinh hô lên!

- Người Kim tộc này lại cường đại như thế, chẳng lẽ hắn là Chí Tôn sao?

- Ta cảm thấy hắn hẳn không phải là Chí Tôn, bằng không đám lão tù trưởng trong tộc nhất định sẽ đi ra ngăn cản hắn.

- Không nghĩ tới dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc rõ ràng nhận thức huynh đệ mạnh mẻ như vậy, chỉ tiếc người này quá cuồng vọng rồi, đã chú định sẽ không có kết cục tốt.

- Ta cảm thấy thân thể hắn hơi đơn bạc một chút, bất quá lớn lên thật sự anh tuấn, lực lượng thật cường đại, so với các dũng sĩ tộc ta còn mạnh hơn, là loại hình ta thích ah! Đáng tiếc!

- Đừng nói nhiều như vậy ữa, nhanh tránh xa một chút a, người này cùng các đại tù trưởng đối chiến, không phải chúng ta có thể xem.

Người Man tộc vừa nói, một bên càng không ngừng lui về phía sau, dư âm

chiến đâu giữa Bán Thủy Thần cực kỳ đáng sợ, còn chưa tới phiên bọn hắn quan chiến.

- Trốn nơi nào thì hôm nay cũng phải chết!

Lê tù trưởng dùng thần lực khôi phục thương thế, trong tay nhiều ra một cây thạch thương, truy kích theo Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó, lại có bốn gã Bán Thủy Thần đồng thời bay lên trời.

- Đặc Mạc, người trẻ tuổi này đến cùng là người nào, ngươi sao lại dẫn hắn đến đây?

Tiên Vu Tây Túc nghiêm túc trừng mắt quát một gã trung giai Thần Vương tâm thần bất định ở bên cạnh.

Trung giai Thần Vương này chính là người mang Lăng Tiếu, Tiên Vu Hưng Trạch tới, tên là Tiên Vu Đặc Mạc, là tộc thúc của Tiên Vu Hưng Trạch, ở trong bộ lạc hắn cùng với Tiên Vu Dã quan hệ cũng là tốt nhất.

Tiên Vu Đặc Mạc hiện giờ hối hận ah!

Hắn không ngờ tới Lăng Tiếu rõ ràng xúc động như vậy, lần đầu ra tay đả thương người, coi như là vì cứu Tiên Vu Dã cũng không cần ra tay hung ác như thế ah!

Nhưng lại còn khiêu khích tộc nhân của bọn hắn như vậy, cái này thật không xong rồi.

Nói không chừng còn liên lụy đến địa vị của bọn hắn ở trong tộc, đến lúc đó bọn hắn càng không dễ chịu.

Tiên Vu Đặc Mạc toát mồ hôi lạnh trừng mắt liếc Tiên Vu Hưng Trạch, mới đáp Tiên Vu Tây Túc:

- Tù trưởng, cái này... Lăng Tiếu đại nhân nói là bằng hữu của Dã đệ, cho nên... Cho nên ta liền dẫn hắn đến xem, không... Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này a!

Tiên Vu Tây Túc muốn nói gì đó thì Tiên Vu Dã mở mắt ra gian nan nói:

- Tù trưởng ngươi đừng trách Đặc Mạc đại ca, hắn... Hắn là lão đại trước kia ta nhận thức ở Thiên Long Địa Vực, hắn... Hắn cũng là vì ta nên mới làm vậy, nếu trong tộc trách tội xuống, ta... Ta sẽ một mình gánh chịu!

- Aizz, bây giờ không phải là vấn đề của cá nhân ngươi nữa rồi, Lê thị bộ lạc nhất định sẽ mượn chuyện này để đối phó chúng ta!

Tiên Vu Tây Túc vẻ mặt sốt ruột thở dài nói.

- Cái này... Vậy phải làm sao bây giờ, sớm biết như vậy như vậy ta... Ta đã không mang theo hắn về tộc rồi!

Tiên Vu Hưng Trạch vẻ mặt tự trách nói.

- Hiện giờ nói gì cũng đã muộn, hi vọng tộc trưởng niệm tình hắn là Kim tộc, có thể hảo hảo nói chuyện a!

Tiên Vu Tây Túc chỉ có thể mong đợi ở trên người Thác Bạt Lý Khánh.

Trên chín tầng trời sáu cổ khí tức Bán Thủy Thần quấy cho Phong Vân không ngừng biến ảo.

Một ít Chí Tôn trong Man tộc cũng đã dùng thần niệm phát hiện tình huống

bên này rồi, bất quá bọn hắn bình thường sẽ không đơn giản ra tay, xem trước xem là chuyện gì đã rồi nói sau, nếu như người của bọn hắn không địch lại, lại ra tay cũng không muộn!

Dù sao đây là địa bàn nhà mình, hậu bối của mình lấy nhiều khi ít còn không băng người ta, đó là một chuyện phi thường mất mặt, bọn hắn hiện giờ ra tay càng khiến người cảm thấy Man tộc bọn hắn dùng già lấn trẻ!

Lê Hữu Mã, Khấu Lực An, Ô Cổ Ngải, Thác Bạt Hoài Ứng, Lê Hữu Nhân năm tên Bán Thủy Thần hình thành một vòng vây, tầng tầng khóa chặt lấy Lăng Tiếu, khiến Lăng Tiếu có chắp cánh cũng khó mà bay được.

Bọn hắn đều không triệu hoán ra thánh thú, đều bởi vì thánh thú của bọn hắn cũng chỉ là thập giai, cường đại nhất cũng chỉ là thập giai đỉnh phong, không đạt tới thập nhất giai, ở loại tình huống này khó có thể phát huy ra được trợ giúp gì.

Bất quá, dùng thực lực năm người bọn hắn, muốn bắt được đối thủ cùng giai, dù cho hắn là người Kim tộc cũng không thay đổi được gì.

Nếu như như vậy mà còn bị đnáh bại gì mặt mũi Man tộc bọn hắn sẽ mất hết rồi.

- Hiện giờ ngươi bó tay chịu trói còn kịp, bằng không hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Ô Cổ Ngải cầm trong tay một thanh loan đao chỉ vào Lăng Tiếu nói.

- Cần gì nói nhảm với hắn, cho dù hắn là người Kim tộc Thiên Long Địa Vực, nhưng dám đến chỗ chúng ta hung hăng càn quấy, cũng chỉ còn đường chết!

Khấu Lực An phẫn nộ quát, tiếp theo hắn xuất thủ về phía Lăng Tiếu.

Mặt khác Lê Hữu Mã, Lê Hữu Nhân cũng cùng lúc ra tay với Lăng Tiếu.

Tam đại Bán Thủy Thần đồng thời ra tay, uy lực của nó khủng bố cỡ nào chứ.

Bọn hắn cho rằng người trẻ tuổi Kim tộc này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Người Man tộc dùng man lực trứ danh, mà dòng chính bọn hắn trên cơ bản đều là võ giả thổ thuộc tính, có huyết mạch chi lực tăng cường man lực, lực lượng bọn hắn đánh ra cực kỳ khủng bố.

Chỉ thấy ba phương hướng có ba ngọn núi khổng lồ trùng kích đến Lăng Tiếu, hoàn toàn ngăn chặn hết phương hướng né tránh của Lăng Tiếu.

Ba ngọn núi khổng lồ đều khủng bố như chiếm hơn phân nửa góc trời, mà lực lượng trùng kích tới lại khiến rất nhiều không gian lực lượng đều thành hư không, rất nhiều loạn lưu không gian trùng kích ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2267 - Kiến Thức Sự Lợi Hại Của Người Kim Tộc Ta! (2)

Cho dù Lăng Tiếu tốc độ vô song cũng mơ tưởng chạy trốn được.

Người Man tộc nguyên một đám cũng ngưng mắt, bọn hắn cũng đều cảm thấy Lăng Tiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Ha ha, tốt tốt, như vậy mới có chút đáng xem, cho các ngươi biết một chút về sự lợi hại của ta!

Lăng Tiếu cuồng tiếu một tiếng, chiến ý bành trướng.

Đế Long Diệt Thiên Quyết của hắn cũng đến lúc đại hiển thần uy rồi!

Hắn ngay cả thập nhất thánh thú cũng dám khiêu khích, sao lại sợ đám Bán Thủy Thần cùng giai chứ

Một đầu vạn trượng Kim Long trùng thiên thét dài, tiếng Long ngâm truyền khắp mấy vạn dặm, Cửu Thiên phong vân đều bị chấn cho tiêu tán.

Ba gã Bán Thủy Thần ra tay với Lăng Tiếu nguyên một đám đều bị sóng âm trùng kích cực lớn, màng tai một mực không ngừng cổ trướng, đau đến khó chịu không thôi.

Man tộc bọn hắn trọng phòng ngự, có thể lợi dụng tầng tầng Hậu Thổ lực lượng, khiến bất cứ địch nhân nào cũng khó có thể tổn thương đến nhục thể, nhưng đối phó âm ba công kích bất thình lình lại không cách nào phòng ngự được.

Ngay lập tức khi bọn hắn thất thần thì Lăng Tiếu đã bắt đầu phản kích!

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ nhất: Đế Long Diệu Thế!

Lăng Tiếu dùng chưởng hóa nhận, hướng tứ phương chém ra từng đạo Kim Duệ chi khí, trực tiếp cắt những cự sơn phong đánh tới như dưa hấu, khiến mảnh đá không ngừng vẩy ra

Một thức này đã thể hiện rõ ràng sự sắc bén của Kim Duệ chi khí, lực lượng vô kiên bất tồi kia vừa vặn phá hủy ba tòa cự sơn phong, mà những công kích loạn lưu kia càng là vì bọn hắn thất thần mà đình chỉ lại chớ đừng nói chi đến tổn thương Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không chỉ hủy đi những công kích đánh đến, càng thừa cơ đáp trả ba người.

Từng chưởng ảnh như kim sắc long hình chụp về phía Lê Hữu Mã, Lê Hữu Nhân cùng với Khấu Lực An, lực lượng không hề yếu hơn cự sơn phong bọn hắn vừa đánh đến, thậm chí còn kinh khủng hơn vài phần.

Ba người thực sự không phải là người bình thường, bọn hắn phản ứng rất nhanh, thần lực sau khi gạt bỏ tổn thương do sóng âm mang đến, lập tức ngưng tụ phòng ngự Hậu Thổ dày đặc chắn trước thân thể, bọn hắn tự tin người cùng giai muốn phá phòng ngự của bọn hắn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Điểm này chính là chỗ dựa khiến người Man tộc dừng ở thế bất bại khi đối chiến với người khác!

Lăng Tiếu ban đầu lúc đối chiến với Tiên Vu Dã, xem như đã sớm lĩnh giáo qua sự cường đại của phòng ngự Man tộc rồi.

Chỉ là lần này lại không giống giữa, Lăng Tiếu đã là đạt đến cảh giới Bán Thủy Thần viên mãn, hơn nữa chiến lực tăng phúc cũng đạt đến 55 lần, mà thần uy của Đế Long Diệt Thiên Quyết càng vô cùng cường đại, muốn phá phòng ngự này có khó gì đâu chứ!

Kim Duệ chi khí trực tiếp phá tan Hậu Thổ phòng ngự, đánh tới nhục thế của bọn hắn!

- Cái gì!

Ba người đều chấn động, bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ tới lực lượng của Lăng Tiếu lại khủng bố như thế.

Ba người nhao nhao lui lại, lực lượng càng không ngừng tập kết ngăn cản.

Rầm rập!

Sóng công kích cường đại càng không ngừng chấn động lấy, không gian cũng không ngừng sụp đổ.

Ba đạo nhân ảnh chật vật bị đánh bay ra thật xa, từng hạt huyết châu không ngừng phiêu đãng lấy, lộ ra thập phần chói mắt.

Trên người bọn hắn đều nhiều hơn nhiều chưởng ấn và nhiều đạo vết thương, thần thể cũng bị đánh cho lõm xuống, bộ dáng lộ ra vô cùng chật vật.

Ô Cổ Ngải cùng với Thác Bạt Hoài Ứng còn chưa ra tay vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Ba gã Bán Thủy Thần tương đương với bọn họ đồng thời ra tay, rõ ràng một chiêu đã bị đánh vỡ phòng ngự bị thương, đối thủ rốt cuộc có thực lực gì

chứ?

Trừ mấy người bọn họ ra, còn có người Man tộc đang quan chiến ở bốn phía, nguyên một đám đều kinh hãi không thôi!

Lăng Tiếu cũng không thừa cơ công kích, mỉa mai lắc đầu nói:

- Man lực cũng không gì hơn cái này, các ngươi đừng tìm mất mặt nữa, bằng không thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Những người này nói như thế nào cũng là tộc nhân của Tiên Vu Dã, Lăng Tiếu cũng không muốn làm quá tuyệt, nếu trực tiếp diệt sát bọn chúng sẽ chỉ khiến Tiên Vu Dã khó xử.

- Đừng tưởng rằng khiến chúng ta ăn chút thiệt thòi liền cho rằng mình đã thắng, Ô Cổ Ngải, Hoài Ứng chúng ta đồng loạt ra tay phong sát hắn đi!

Lê Hữu Mã thần sắc khó coi tới cực điểm quát.

Nếu Tiên Vu bộ lạc thực sự có bằng hữu mạnh mẽ như vậy, vậy uy vọng bọn hắn sẽ tăng mạnh, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Ô Cổ Ngải cùng với Thác Bạt Hoài Ứng không còn sjw lựa chọn, bọn hắn mặc dù không có hảo cảm gì với người Lê thị bộ lạc cùng với Khấu thị bộ lạc nhưng đó đều là tộc nhân, tuyệt đối không thể nhìn họ bị người khi dễ được.

Năm người phân thành năm phương hướng, tất cả nắm lấy thần khí lại một lần nữa xuất thủ với Lăng Tiếu.

Lê Hữu Mã cầm trong tay một cây thạch thương, mỗi lần ra một thương đều mang theo thương ảnh, phảng phất như có thể đâm xuyên cả trời; Khấu Lực

An lại dùng một thanh thần đao, mỗi một đao mang theo thần mang Hậu Thổ, chém cho Không Gian đều nghiền nát, từng đạo loạn lưu lực lượng hiện ra; Ô Cổ Ngải thì dùng một thanh loan đao, công kích vòng qua vòng lại hình rõ ràng có thể tới lui không ngừng giảo sát đối thủ, đến chết mới thôi; Thác Bạt Hoài Ứng là một thanh Hoàng Long thần thương, mỗi đạo thương ảnh đều mang theo Địa Thứ Long Ảnh gào thét, mặc dù không cách nào sánh với Long hình chiến khí của Lăng Tiếu nhưng uy lực của nó cũng thập phần đáng sợ; Lê Hữu Nhân lại dùng một cây thạch côn, mỗi một côn đều mang theo ngàn vạn quân lực, từng tòa núi cao theo côn ảnh đập xuống.

.

Năm người hợp kích, ở trên chín tầng trời bị quấy đến Phong Vân nổi lên bốn phía, càng dị tượng không ngừng lóe hiện.

Núi cao, thạch chùy, đao mang, thương ảnh các loại công kích sinh sinh chiếm hết không trung, tựa hồ như muốn phá nát Cửu Thiên bình chướng vậy.

Ngũ đại Bán Thủy Thần đồng thời xuất kích, lực lượng của bọn hắn đủ để sinh sinh phá hủy cả trăm vạn dặm

Cũng may bọn hắn đều ở trên cửu thiên, bằng không Man tộc tộc địa khẳng định sẽ bị hủy diệt mất.

Lăng Tiếu thân bị năm người hợp kích, giống như một chiến diệp thiên thuyền trong sóng lớn vậy, tựa hồ tùy thời đều sẽ bị hủy diệt mất!

Chỉ là ở trong loại hoàn cảnh này, chiến ý Lăng Tiếu lại càng lâm thiên, càng thêm sục sôi, có một loại dũng khí và tin tưởng lớn lao muốn đón gió phá sóng mà đi.

- Như vậy mới có chút ý tứ, đáng để ta phải nghiêm túc rồi!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ hai Phệ Long Thôn Nguyệt xuất hiện.

Chưởng pháp liên tục, tá lực đả lực, không chỉ hóa g iai đao thương lực lượng đánh đến hơn phân nửa, càng vân vê khiến chúng nát bấy, còn thuận tay dời công kích của bọn hắn đến trên người người khác, khiến bọn hắn tán loạn.

Bang bang!

Vô số Hậu Thổ lực lượng đụng thẳng vào nhau, phát ra một tiếng nặng nề kinh thiên động địa.

Năm người bọn hắn hợp lực thực sự không phải Lăng Tiếu thoáng cái liền có thể đối phó, bọn hắn dốc hết toàn lực, càng không ngừng tăng lớn lực công kích, muốn trấn áp Lăng Tiếu đã rồi nói sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2268 - Cho Các Ngươi Biết Một Chút Về Sự Lợi Hại Của Ta!

Lăng Tiếu thần lực vô biên, chiến ý đạt đến cực chí, Đế Long Diệt Thiên Quyết lại một lần nữa biến chiêu, chỉ lập tức thổ mang lực lượng đánh tới đã nhiều hơn một tầng tầng băng tinh dày đặc, đông lạnh khiến nhiệt độ Cửu Thiên đều hạ thấp, rất nhiều băng sơn, băng trùy từ trên trời giáng xuống phân biệt vọt tới năm người.

Năm người đối chiến với Lăng Tiếu không ngờ tới thuộc tính lực lượng của Lăng Tiếu chuyển biến nhanh như vậy, rõ ràng từ kim biến thành mộc, lại lập tức tức mộc biến thành băng, khiến bọn hắn căn bản không thích ứng kịp.

Huống chi những lực lượng công kích này càng vô cùng khổng lồ, nếu bọn hắn một chọi một nhất định sẽ bị đối phương đánh bại ngay trong vong hai ba chiêu.

Bọn hắn ý thức được người Kim tộc này quả thực quá biến thái rồi, khẳng định đã là cảnh giới Bán Thủy Thần viên mãn, hơn nữa sau khi tăng lên chiến lực lực lượng đã rất gần Chí Tôn rồi.

Cũng may năm người bọn họ hợp kích, phân hóa bớt lực công kích của đối phương mới khiến bọn hắn tạm thời khó khăn ứng phó được.

- Tên này chiến lực phi phàm, chúng ta đều dốc hết toàn lực giết hắn đi, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn!

Lê Hữu Mã càng đánh càng kinh hãi, trong nội tâm càng kiên định ý niệm muốn diệt trừ Lăng Tiếu.

Tuyệt chiêu của năm người nhao nhao dùng ra, năm tôn Man Vương thần ảnh từ trên chín tầng trời hiện ra, thân ảnh kia như người khổng lồ, tướng mạo dữ tợn tục tằng, thần thể đầy tính bạo tác giống như Ma Thần đến thế gian, mang theo cảm giác áp bách nồng đậm, khiến người phải kinh sợ!

Mỗi ngườ đều dùng ra thức tuyệt sát, uy lực so với trước kia càng mạnh hơn rất nhiều, phảng phất như muốn bóc cả phiến trời này xuống vậy!

Man Vương, là một Man Hoang cự thần, hắn lực lớn vô cùng, có thể di sơn đảo hải, phân thiên liệt địa, có được đại lực thần uy Quỷ Thần khó lường.

Thần ảnh của hắn tự nhiên có thể mang đến cho người một loại thần uy mênh mông lớn lao, trong đồng bậc cũng sẽ chịu không ít ảnh hưởng, từ đó khiến bọn hắn có cơ hội thừa dịp diệt sát đối thủ.

Chỉ là năm tôn Man Vương thần ảnh này lại không tạo thành bất luận ảnh hưởng gì cho Lăng Tiếu, Chân Long hư ảnh của Lăng Tiếu càng là đứng đầu cửu đại thần, đây là sinh vật cường đại nhất xuất hiện còn sớm hơn cả nhân loại, nó há lại sợ uy áp của Man Vương chứ!

Quay mắt về phía tuyệt sát chi chiêu kia, Kim Long trùng thiên gào thét, ngăn chặn áấy một chiêu kia

Thiên Địa vỡ tan, Cửu Thiên bình chướng cuối cùng cũng không chịu nổi va chạm, trực tiếp vỡ nát ra, từng đạo Cương Phong càng không ngừng điên cuồng cuống xuống.

Sáu người cũng không để ý tới những cương phong kia, thực lực của bọn hắn căn bản không sợ những lực lượng tràn tới này, trừ phi bọn hắn lao ra ngoài Cửu Thiên mới bị thương thôi.

Lăng Tiếu bị năm người dốc sức công kích, rốt cục ăn phải không ít đau khổ,

may mắn thân thể hắn đủ biến thái, bằng không hắn không chết cũng sẽ trọng thương không dậy nổi rồi.

Đây cũng là chỗ dựa khiến Lăng Tiếu dám can đảm không mượn hồn lực công kích hoặc là thần hồn phân thân đối phó với bọn hắn.

Bàn về lực lượng phòng ngự, Lăng Tiếu tuyệt đối hơn năm người kia nhiều lắm.

Nếu đổi lại thành người Kim tộc khác cũng chưa chắc vượt qua người Man tộc điểm này, nhưng người Kim tộc lại hơn ở chỗ tốc độ khôi phục thương thế cực nhanh.

- Nếu như các ngươi chỉ có vậy, vậy các ngươi bại đi!

Lăng Tiếu xẹt qua dáng cười lạnh lùng quát to một tiếng, chiêu thức lại một lần nữa biến hóa.

Liệt Hỏa hừng hực hiện ra, từng nắm đấm như Hỏa Long vọt ra, quyền ý cuồn cuộn lâm thiên, chín luân diễm dương đồng thời hiện ra, dị tượng bực này quả thực giống như tận thế vậy.

Chín luân diễm dương phân thành mấy phương hướng trùng kích mà đi, ngay sau đó liên tục nổ tung!

Rầm rập!

Đế Long Diệt Thiên thức thứ tư: Phần Dương Phá Nhật!

Một chiêu này tuyệt đối có thể xé trời, hủy thiên diệt địa, đốt cháy hết thảy!

Một chiêu này đủ để đánh bại năm người bọn hắn rồi, vốn là lạnh lẽo, lại

nóng lên, hơn nữa quyền ý lực lượng kia lại cực kỳ đáng sợ, phá vỡ tất cả lực lượng của bọn hắn, ngay cả Bán Cổ thần khí trong tay bọn họ cũng bị đánh đến rạn nứt.

Bọn hắn hoảng hốt đến cực điểm, bọn hắn ý thức được một chiêu này đã có sức mạnh sánh với Chí Tôn bình thường rồi.

Bọn hắn đều muốn chạy trốn, nhưng quyền kình tới quá nhanh, uy lực nổ tung quá mức cường đại, khiến bọn hắn căn bản không cách nào chạy trốn, đành phải kiên trì không ngừng tăng cường lực lượng phòng ngự để ngăn cản lấy.

Chỉ là Hậu Thổ phòng ngự của bọn hắn dưới cổ quyền ý này lại trực tiếp bị đánh sụp đổ mất.

Lại tiếp tục như vậy, năm người bọn hắn không chết chỉ sợ cũng phải tàn tật!

- Theo ta đồng loạt ra tay, cứu bọn họ xuống!

Thân là tộc trưởng Thác Bạt Lý Khánh chợt quát lên, hơn nữa là người đầu tiên gia nhập vào vòng chiến.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, Tiên Vu Tây Túc cùng với tài phán trưởng lão cùng hai người khác đồng thời vọt lên cao.

Bọn hắn đều có thực lực Bán Thủy Thần, mà Thác Bạt Lý Khánh càng là Bán Thủy Thần viên mãn, thực lực chân thật càng thêm đáng sợ.

Bọn hắn đồng thời ra tay, thổ thuộc tính lực lượng phô thiên cái địa đánh úp tới Lăng Tiếu, những núi cao, nham thạch, gai đá, cột đá... Rất nhiều công kích không giống nhau đều nhao nhao đánh tới!

Trên Cửu Thiên cũng bị quấy đến Phong Vân biến hóa, không gian không ngừng nát bấy.

Rầm rập!

Từng đợt nổ vang khiến trên chín tầng trời hiện ra một mảng lớn màu vàng đất, chiếu cho tộc địa Man tộc thanh một mảnh mờ nhạt, như được mặt trời về tây phổ chiếu vậy.

Đột nhiên nhiều ra năm tên Bán Thủy Thần hóa giải mất công kích của Lăng Tiếu khiến năm tên Bán Thủy Thần trước kia có thể thở gấp ra một hơi, đồng thời cũng tiến hành một vòng vây đánh Lăng Tiếu mới.

Lăng Tiếu tiêu hao không ít, hiện giờ lại bị công kích đột nhiên thêm vào đánh cho có chút không chịu nổi, mấy ngụm máu tươi lập tức phun ra, trên người cũng nhiều thêm không ít vết thương.

Cho dù hắn hiện giờ có bại cũng đủ để tử ngạo rồi.

Rõ ràng khiến Man tộc thập đại Bán Thủy Thần đồng thời ra tay đối phó hắn, đây quả thực là chiến tích vinh quang mà chỉ Chí Tôn mới có thể có được ah!

Thác Bạt Lý Khánh sớm biết người Kim tộc chiến lực bất phàm, hơn nữa năng lực phòng ngự không hề kém hơn Man tộc bọn hắn, có thể công có thể phòng, đây là hình dung về người Man tộc, cũng đồng thời là hình dung về người Kim tộc.

Nhưng Kim tộc số người tuy ít, nhưng mỗi người đều là nhân tài tinh anh, thực lực chỉnh thể so với Man tộc bọn hắn còn mạnh hơn một ít, nhưng nếu thật sự va chạm cũng không có gì phải sợ cả.

Thế nhưng hôm nay hắn mới phát hiện, người Kim tộc rõ ràng khủng bố như thế, một gã Bán Thủy Thần cùng giai với bọn hắn có thể dốc sức chiến đấu với nhiều người như thế, đây quả thực là một yêu nghiệt chính cống!

Nếu hôm nay không cách trấn áp được người này, không thể cải biến quan hệ với hắn, một khi người ta thành tựu Chí Tôn chi cảnh chính thức, khẳng định trong cảnh giới Chí Tôn cũng là tồn tại cực độ cường hoành, có lẽ tương lai vạn năm sau, trên Chí Tôn Bảng sẽ xuất hiện tên của hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2269 - Lấy Một Địch Mười Cuồng Ảnh Tê Thiên! (1)

- Đầu hàng đi bằng hữu Kim tộc, chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện, không cần tổn thương hòa khí!

Thác Bạt Lý Khánh phát ra ngữ khí hòa thiện nói.

Hắn thực không muốn giết Lăng Tiếu, nếu là địch với Kim tộc, cái này đối với Man tộc bọn họ là một chuyện thập phần bất lợi.

Lê Hữu Mã lại không cam lòng nói:

- Tộc trưởng, tuyệt không thể thả hổ về rừng ah!

"Hắc hắc, chờ các ngươi chính thức đánh bại ta đã rồi nói sau!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, toàn bộ thần lực bộc phát, chuẩn bị lấy một địch mười, bày ra hắn thần uy vô thượng của Đế Long Diệt Thiên Quyết.

Thức thứ năm: Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Thân ảnh Lăng Tiếu lập tức phân hoá ngàn vạn, tốc độ Vô Song phát huy đến cực chí, cảnh giới thân pháp càng đạt đến đỉnh, từng đợt thối ảnh bí mật mang theo thế tê thiên liệt địa cuốn ra vòi rồng cấp mười ba, quấy đến khiến thiên địa lực lượng đều trở nên vặn vẹo.

Những lực lượng giáp công bàng bạc kia đều bị vòi rồng do thối ảnh biến thành chà xát đến nát bấy, trùng kích khiến rất nhiều lực lượng không ngừng tung tóe.

Những núi cao, nham thạch, gai đá... tất cả ở trước mặt một kích này đều không chịu nổi, cũng không thể hình thành tuyệt sát chính thức đã bị tan rã mất, đồng thời còn bị di hoa tiếp mộc, chuyển dời không ít lự lượng đến trên người người khác, khiến bọn hắn đỡ không xuể!

- Cái này... Điều này sao có thể!

Thác Bạt Lý Khánh hoảng sợ nói.

Thanh âm của hắn vừa dứt, một đạo vòi rồng như Thiên Uy đã đánh tới, khiến hắn không thể không lập tức toàn lực ngăn cản.

Hắn vốn muốn đánh tan, nhưng lại bị chà xát khiến thân thể cũng tung bay lên, nếu không có tầng tầng Hậu Thổ phòng ngự ngăn cản, hắn chỉ sợ đã bị xoắn thành thịt vụn rồi.

Mặc dù như thế, Hậu Thổ phòng ngự hắn vẫn lấy làm ngạo cũng bị đạo đạo phong Nhận chém cho rạn nứt, không ít phong nhận cắt vào thân thể hắn, tạo thành thương tổn không nhỏ đối với hắn!

Thác Bạt Lý Khánh là người cảnh giới ngang Lăng Tiếu, nhưng cũng không đỡ được công kích của Lăng Tiếu huống chi những người khác.

Bọn hắn đều trúng phải công kích mãnh liệt, vòi rồng xoáy khiến bọn hắn đầu óc choáng váng, khiến phòng ngự bọn hắn bị, cát cho thần thể bọn hắn máu tươi chảy đầm đìa!

Ah ah!

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy đạo nhân ảnh nhao nhao chạy trốn ra phương xa, muốn mau chóng thoát khỏi những công kích khiến người khó ngăn cản này.

Chỉ là lớp công kích này của Lăng Tiếu quả thực là đắc thế không buông tha người, hóa thành đầy trời chi ảnh, rất nhiều vòi rồng vẫn đang tàn sát bừa bãi không ngớt!

Người Man tộc ở phương xa đang quan chiến càng lui ra thêm, nguyên một đám đều bị dị tượng như tận thế kia dọa cho thần sắc tái nhợt, có ít người thực lực kém lập tức bị dọa cho rơi từ trên cao xuống.

.

- Thật... Thật là đáng sợ, người này còn là người sao?

- Hắn không phải người Kim tộc sao? Sao lại có nhiều thuộc tính công kích như vậy, thật sự là một yêu nghiệt ah!

- Ta sao lại cảm thấy thực lực của hắn đã sánh được với Chí Tôn rồi, nếu hắn ra tay trên mặt đất, Man Hoang sơn mạch chúng ta cũng sẽ bị san thành đất bằng mất.

- Thủy lão trong tộc còn không ra tay sao? Các đại tù trưởng cũng không phải đối thủ của hắn ah, thật sự là khiến người mở rộng tầm mắt!

- Người như vậy không thể giết hắn, tốt nhất là nên giao hảo, cái này đối với tộc ta có chỗ tốt rất lớn a!

Những người Man tộc kia nhao nhao kinh hô nghị luận nói

Bọn hắn là lần đầu nhìn thấy tràng diện chiến đấu kịch liệt như thế, thực lực Thần Vương của bọn hắn ở trước mặt người ta chỉ sợ ngay cả một chút lực lượng còn sót lại cũng không cản được a!

Trong lúc vòi rồng tiếp tục tàn sát bừa bãi, một đạo thân ảnh y hệt tia chớp

từ trong tộc địa Man tộc vọt ra ngoài.

Người này tiện tay chúi xuống, Hoàng Thiên Hậu Thổ nhao nhao rơi đập, ép khiến cho những vòi rồng kia không động được nữa.

Gió rốt cục cũng dần bình tĩnh lại, Cửu Thiên cũng khôi phục bình tĩnh!

Mười tên Bán Thủy Thần hợp kích Lăng Tiếu, nguyên một đám chật vật chạy khắp nơi, mỗi người đều bị thương, y phục trên người đều tổn hại không chịu nổi, lộ ra chật vật đến cực điểm.

Trong đó bị thương nặng nhất chính là Lê Hữu Mã và Khấu Lực An, bọn họ là đối tượng mà Lăng Tiếu chủ công, thần thể cũng bị cắt khiến lộ ra bạch cốt, máu tươi chảy đầm đìa không ngớt, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả Bán Cổ Thần khí trong tay bọn họ cũng đều bị đánh nát mất.

Mà bị thương nhẹ nhất chính là Thác Bạt Lý Khánh cùng với Tiên Vu Tây Túc, độ công kích mà bọn hắn phải chịu nhỏ hơn một chút.

Mười người trông thấy thương thế của mình đều nhao nhao hít một hơi lạnh, trong nội tâm muốn không phục cũng không được.

Cho dù bọn hắn mười người liên thủ, cũng đều dốc hết toàn lực, cũng không phải đối thủ của người ta, cái này khiến trong lòng bọn hắn xấu hổ không thôi, đồng thời lại nổi lên một cổ tôn sùng với Lăng Tiếu.

Dù sao Man tộc nặng nhất chính là dũng sĩ, mà Lăng Tiếu có thể dùng lực lượng một người đánh bại mười người bọn hắn, không phải là dũng sĩ cường đại nhất sao?

Kỳ thật, thần lực của Lăng Tiếu cũng đã tiêu hao hết, cho dù người xuất thủ kia không xuất hiện, công kích của hắn cũng sẽ dừng lại.

Hắn có thể đánh lui bọn hắn, nhưng muốn đánh chết nguyên một đám vẫn có độ khó không nhỏ.

Trừ phi hắn vận dụng hồn lực hoặc sức mạnh của thần hồn phân thân!

Thác Bạt Lý Khánh cùng với nhừng người khác mang theo thân hình bị thường đi đến người đã ra tay, ngoại trừ Thác Bạt Lý Khánh ra, những người khác đều cúi người hành lễ:

- Bái kiến hộ tộc Thủy lão!

Lăng Tiếu cũng nhìn sang người nọ, đồng thời cũng thừa cơ đã uống đan dược khôi phục thần lực, trong nội tâm thầm nói:

- Đánh nhỏ thì đến già, già đánh không lại thì đến càng già hơn, có ý tứ!

Trong lòng của hắn minh bạch, Man tộc Chí Tôn Thủy Thần đến rồi!

Man tộc Chí Tôn bộ dáng còn rất trẻ tuổi, không có chút già nua, thoạt nhìn mới chỉ hơn bốn mươi, tướng mạo tục tằng mang theo thập phần cương nghị, dáng người cũng giống người Man tộc thập phần cường tráng cao lớn, thân mặc một cái áo ba lỗ đơn giản, cơ ngực lộ ra mang đến cho người một loại cảm giác áp bách vô hình!

Người này đúng là hộ tộc thủy lão tân tấn không bao lâu của Man tộc, Lê Nguy Sơn, là đê giai Chí Tôn Thủy Thần của Lê thị bộ lạc!

Hắn vừa rồi tùy ý ra tay đã phá tan cường chiêu Cuồng Ảnh Tê Thiên của Lăng Tiếu, Chí Tôn thần uy quả thật cường đại đến cực điểm!

Người Man tộc lấy một địch mười cũng không phải đối thủ Kim tộc, Man tộc Chí Tôn không thể không xuất hiện.

Bọn hắn không có ý tứ xuất động Chí Tôn thành danh nhiều năm, liền do Lê Nguy Sơn này đi ra ngoài dập tắt uy phong Lăng Tiếu, vãn hồi một ít mặt mũi tốt.

Nếu chuyện hôm nay truyền đi, danh tiếng Lăng Tiếu tất nhiên sẽ chấn động Thiên Vực, tên tuổi đệ nhất nhân dưới Chí Tôn tuyệt đối không thoát.

- Tộc trưởng, các ngươi đều lui xuống trước đi, các ngươi không phải là đối thủ của hắn!

Lê Nguy Sơn sâu kín nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2270 - Lấy Một Địch Mười Cuồng Ảnh Tê Thiên! (2)

Thác Bạt Lý Khánh còn chưa nói chuyện, Lê Hữu Mã cũng đã lớn tiếng nói:

- Nguy Sơn ngươi tuyệt đối không thể buông tha cho tiểu súc sanh này!

Tính toán ra, Lê Nguy Sơn này còn là chất nhi của Lê Hữu Mã, niên kỷ nếu so với Lê Hữu Mã còn nhỏ hơn một ít, nhưng thiên phú tu luyện của Lê Nguy Sơn trong Man tộc lại cực kỳ xuất sắc, cũng đột phá đến cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần sớm hơn Lê Hữu Mã một bước.

Thác Bạt Lý Khánh mày trầm giọng nói với Lê Hữu Mã:

- Hữu Mã ngươi phải tỉnh táo!

Tiếp theo nói với Lê Nguy Sơn:

- Bất kể như thế nào không thể quá khó xử hắn, nhân vật bực này trong Kim tộc nhất định là yêu nghiệt được trọng điểm tài bồi, chọc hắn, tương đương chọc Kim tộc, có một số việc chúng ta vẫn đừng nên làm quá tuyệt thì hơn.

Dứt lời, Thác Bạt Lý Khánh mang theo những người khác lui ra, để Lê Nguy Sơn xử lý việc này!

Lê Hữu Mã còn muốn nói gì đó, nhưng do dự một chút, vẫn không dám tiếp tục nhiều chuyện, chỉ nhìn Lăng Tiếu với vẻ tràn đầy oán độc!

Lăng Tiếu không chỉ đánh bị thương Lê Đấu, còn làm hỏng kế hoạch của bọn hắn, hắn không hận Lăng Tiếu là chuyện không thể nào.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới thực lực Lăng Tiếu lại khủng bố như thế, đánh cho thần thể hắn thành ra như vậy, muốn khôi phục chỉ sợ phải phí chút tay chân.

Trên chín tầng trời chỉ còn lại Lăng Tiếu và Lê Nguy Sơn, những người khác đều đã lui đi xa, mà người cảnh giới Thần Vương đều đã lui về, không dừng lại quan chiến, miễn cho bị ảnh hưởng đến, nếu vậy thì chỉ có đường chết.

Lê Nguy Sơn ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, trên mặt lộ ra vài phần nhạo báng nói:

- Bán Thủy Thần viên mãn, mới chỉ hơn trăm tuổi, Kim tộc bồi dưỡng được một nhân tài thật tốt, ngươi trước khôi phục thần lực đi, ta cho ngươi thời gian!

Để một Thủy Thần chính thức như hắn ra tay đối phó một tên Bán Thủy Thần, thật sự là có chút cất nhắc đối phương rồi.

Cho nên, Lê Nguy Sơn vẫn rất đại độ để Lăng Tiếu khôi phục thần lực, hắn muốn Lăng Tiếu thua tâm phục khẩu phục!

Kỳ thật trong lòng hắn, Lăng Tiếu bất kể có phải ở trạng thái viên mãn hay không, với hắn cũng đều không khác gì cả, cũng đều không chịu nổi một kích!

Hắn có thể cảm ứng được sự cường đại của Lăng Tiếu sau khi tăng lên thực lực, nhưng Bán Thủy Thần thủy chung vẫn là Bán Thủy Thần, cùng cảnh giới Chí Tôn chính thức còn chênh lệch cực lớn, căn bản không thể tính nổi.

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng:

- Vậy ta cũng không khách khí nữa!

Vừa rồi luân phiên đại chiến hắn quả thật tiêu hao quá lớn, trước mắt có cơ hội khôi phục chiến lực, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua rồi!

Hắn biết rõ đối phương là Chí Tôn Thủy Thần, nhưng hắn không hề khiếp đảm, ngược lại chiến ý dâng trào.

Cùng thập nhất giai thánh thú đối chiến nhiều lần, Lăng Tiếu đã cảm thấy rất không thú vị, tuy nói thánh thú có ưu thế của thánh thú, nhưng là nhân tộc mới là chủng tộc trí tuệ cao nhất, phương thức chiến đấu của bọn hắn mới là linh hoạt đa dạng nhất, ưu thế này cũng không phải thánh thú có thể sánh được.

Cho nên, Lăng Tiếu một mực muốn tìm một Chí Tôn đọ sức, mà Lê Nguy Sơn này lại đưa đến, quả thật là một đối thủ lý tưởng đối với hắn.

Tất nhiên một Chí Tôn mới tấn giai như Lê Nguy Sơn, đối với lĩnh ngộ cảnh giới khẳng định còn chưa sâu sắc, mà cảnh giới cũng không củng cố lắm, cái này đối với Lăng Tiếu quả thật là không còn gì tốt hơn.

Tốc độ Lăng Tiếu khôi phục cực nhanh, còn chưa tới một canh giờ, hắn đã khôi phục tất cả thương thế như lúc đầu, thần lực trong cơ thể cũng lần nữa tràn đầy.

- Đi thôi, chúng ta đi ra bên ngoài chiến, ở chỗ này ngươi không buông tay chân được!

Lăng Tiếu khiêu khích nói với Lê Nguy Sơn.

Lê Nguy Sơn nhãn thần co rụt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ngươi dám đi ra bên ngoài?

Bên ngoài, chính là chỉ bên ngoài Cửu Thiên, chính là hư vô không gian ở Ngoại Vực, là chiến trường chính thức của Chí Tôn!

Chỗ đó cương phong tàn sát bừa bãi, loạn lưu lực lượng càng không ngừng xuất hiện, bất luận kẻ nào dưới Chí Tôn cũng khó mà chịu được những lực lượng này trùng kích phải bạo thể mà vong, cho dù là Bán Thủy Thần có tư cách lao ra Ngoại Vực, nhưng bọn hắn cũng không dám, những lực lượng kia sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến thần thể, khiến bọn hắn không thể khống chế nổi, căn bản không cách nào tiến hành chiến đấu.

Mà Lăng Tiếu rõ ràng dám ra ngoài Ngoại Vực chiến đấu, điều này không khỏi khiến Lê Nguy Sơn giật mình!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, không để ý đến Lê Nguy Sơn, bay thẳng đến đỉnh Cửu Thiên.

Cửu Thiên bình chướng là cửa khẩu ngăn cách tất cả cương phong, loạn lưu lực lượng bên ngoài Tuyệt Vực, không đạt tới cảnh giới Chí Tôn không mấy người có thể đánh vỡ bình chướng này

Lăng Tiếu trực tiếp nện một quyền lên bình chướng kia, không gian bình chướng sau khi phát ra thanh âm điếc tai nhức óc thì một cửa động lập tức xuất hiện, đại lượng cương phong tiến đến!

Lăng Tiếu bỏ qua những lực lượng này, thoáng cái đã chạy ra khỏi Cửu Thiên, tới Ngoại Vực!

Ngoại Vực, là hư vô không gian mênh mông, nơi này là một mảnh không gian rộng lớn bao la bát ngát, các ngôi sao lập lòe, cương phong cuồng bạo càng không ngừng tàn sát bừa bãi, thỉnh thoảng có loạn lưu trùng kích mà qua, chúng giống như thiên thạch rơi đập xuống, bất luận một đạo loạn lưu nào cũng đủ trùng kích khiến bất kỳ thần thể Thần Vương nào cũng phải vỡ

toang rồi, ngẫu nhiên sẽ có lưu hỏa, kim thiết phiêu đãng mà qua, chúng đều là một ít dị vật tiên sinh trong thương vũ không gian, giá trị đều có thể sánh được với thánh tài.

Chỉ là lực lượng của bọn nó lại không phải bất luận kẻ nào cũng có thể hấp thú, chỉ có Chí Tôn mới có thể hấp thu lực lượng của bất kỳ thủy nguyên chi vật nào, mới có thể từ trong bất luận vật cuồng bạo nào nhiếp hấp ra lực lượng.

Ngoại Vực đã cách mặt trời và ánh trăng rất gần, hiện giờ có thể trông thấy rõ ràng sự hiện hữu của bọn nó,

Đợi sau khi đến Chí Tôn, có thể ở dễ dàng xuyên qua giữa hư không, bất luận kẻ nào cũng có thể chạy tới mặt trời và mặt trắng cả

Điều kiện tiên quyết là bọn hắn có thể thừa nhận được hai loại lực lượng Thái Dương, Thái Âm mà không bị ảnh hưởng.

Lăng Tiếu cũng không phải là lần đầu đến Ngoại Vực, cho nên đối với tràng cảnh này cũng không có gì giật mình, ngược lại bình tĩnh thong dong!

Hắn lúc trước đối chiến với thập nhất thánh thú đã từng đánh tới Ngoại Vực, cho nên mới biết rõ tình huống Ngoại Vực, hoàn cảnh nơi này thập phần mà ác liệt, nhưng đối với thần thể cưỡng hãn như hắn lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào cả.

Huống chi hắn cũng muốn sớm cảm thụ tình huống Ngoại Vực, để hắn chuẩn bị lúc tiến giai đến Chí Tôn.

Lăng Tiếu vừa đi ra, Lê Nguy Sơn cũng theo đó xuất hiện.

Hắn nhìn Lăng Tiếu bình tĩnh lăng không mà đứng, không bị những cương

phong kia dao động chút mảy may, không khỏi thu hồi thần sắc khinh miệt, trong nội tâm thầm nói:

- Khó trách có thể đánh bại tộc trưởng bọn hắn, chỉ bằng một phần phách lực này thôi người khác đã khó sánh bằng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2271 - Khiêu Chiến Chí Tôn. (1)

Chỉ có điều, cái này cũng chỉ khiến hắn xem trọng Lăng Tiếu thêm chút thôi, ở trong mắt Chí Tôn, bất luận kẻ nào dưới Chí Tôn chẳng qua chỉ là lâu mã thôi, cho dù nhảy nhót thể nào cũng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

- Ta thừa nhận thực lực ngươi phi thường không tệ, nhưng ngươi khi dễ đến trên đầu Man tộc chúng ta, không cho ngươi một chút giáo huấn không được, ngươi cảm thấy thế nào?

Lê Nguy Sơn vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu xẹt qua nụ cười lạnh nói:

- Nói cũng không được gì, vậy hãy để chúng ta hảo hảo đọ sức một phen, xem thử ngươi có tư cách giáo huấn ta hay không đi!

Dứt lời, Lăng Tiếu vượt lên trước xuất thủ với Lê Nguy Sơn!

Ở trước mặt Chí Tôn, Lăng Tiếu mặc dù có tự tin, nhưng lại không dám có chút buông lỏng và chủ quan, đánh đòn phủ đầu, tuyệt đối là biện pháp tốt nhất.

Như thế nhất định có thể đánh khiến đối phương trở tay không kịp!

Lăng Tiếu vừa ra tay đã dốc hết toàn lực, uy lực Cổ Thần quyết mà Đế Long Diệt Thiên Quyết bày ra đã vượt xa năng lực của bất kỳ một Bán Thủy Thần nào rồi.

Một mảnh Kim Long dài hẹp càng không ngừng gào thét thôn phệ về phía Lê Nguy Sơn, cương phong cùng với loạn lưu ở hư vô không gian đều bị vạn trượng Kim Long trùng kích cho hỏng mất.

- Quả nhiên có chút bổn sự, nhưng muốn khiêu chiến ta còn chưa đủ tư cách!

Lê Nguy Sơn cười nhạt một tiếng, chỉ nâng lên một tay, một bàn tay ấn qua, một cổ lực lượng bàng bạc lập tức hiện ra, trực tiếp đập tới mấy chục đầu Kim Long kia.

Rầm rập!

Mấy chục đầu vạn trượng Kim Long lập tức liên tiếp văng tung tóe, tán loạn mất!

Lực lượng một kích tùy ý của Chí Tôn đã khủng bố như thế rồi, quả nhiên cũng không phải Bán Thủy Thần có thể sánh bằng.

Tất cả điều này đều trong dự liệu của Lăng Tiếu, đây chỉ là đợt công kích thứ nhất của hắn, đợt công kích thứ hai lập tức điên cuồng đánh qua, lực lượng lại lần nữa tăng lên mấy phần, từng tòa băng sơn mang theo ngàn vạn quân lực xông tới, vô số băng trùy đâm ra.

Băng chi lực lượng vừa sử xuất, hỏa chi lực lượng sau đó cũng lập tức đến, từng vòng diễm dương càng không ngừng bộc phát lên, uy lực kia lại càng ngày càng lớn mạnh, thế lửa còn không ngớt, gió thổi đã lại đến.

Cuồng Ảnh Tê Thiên, trong hư vô không gian có cương phong có thể mượn nhờ tăng phúc, lực lượng đánh ra so với lúc cường mạnh hơn không chỉ một bậc.

Lê Nguy Sơn không nghĩ tới Lăng Tiếu rõ ràng vừa bắt đầu đã lập tức đánh

ra nhiều công kích mãnh liệt như vậy, hơn nữa mỗi mỗi kích càng ngày càng lớn mạnh, thuộc tính lại không giống nhau, khiến hắn ứng phó không xuể, nếu không phải hắn là Chí Tôn, chỉ bằng vào mấy chiêu này của Lăng Tiếu đã đủ để chém giết hắn rồi.

Lê Nguy Sơn trước mặt nhiều hơn một tòa núi cao ngăn cản lực lượng của Lăng Tiếu lại, đồng thời hắn dẫn dắt lực lượng Hoàng Thiên Hậu Thổ từ bốn phía xông tới, lực lượng của Lăng Tiếu đều triệt tiêu hết.

Đây là nguyên chi trụ vũ lực lượng của Lê Nguy Sơn, những Hoàng Thiên Hậu Thổ này đều là tồn tại chân thật, mang theo lực lượng ngàn vạn quân, phảng phất giống như trăm tòa núi cao mãnh liệt mà đến vậy.

Lực lượng Lăng Tiếu không cách nào hoàng toàn phá hủy mất Hoàng Thiên Hậu Thổ, nhưng cũng đủ để hoàn toàn cản lại Hoàng Thiên Hậu Thổ rồi.

Nói cách khác hiệu quả mấy chiêu điệp gia của Lăng Tiếu đã có sức mạnh chống lại một chiêu của Chí Tôn rồi!

Lê Nguy Sơn khẽ nhíu mày, cảm giác mình đã đánh giá thấp Lăng Tiếu rồi, phải động thật để cho hắn biết khác biệt giữa Chí Tôn và Bán Thủy Thần mới được!

- Đến đây liền kết thúc đi, lực lượng của ngươi tuy là vô hạn tiếp cận Chí tôn, nhưng mà chênh lệch một bước lại là chênh lệch giữa thiên và địa, bại cho ta đi!

Lê Nguy Sơn sâu kín mà nói một tiếng, khí thế của chí tôn rốt cuộc là lộ ra rồi.

Hết thảy cương phong cùng với loạn lưu ở phụ cận này lại là bị chấn đến tản mát ra xa, căn bản không cách nào lại đến gần mấy vạn dặm này chút nào.

Đây là khí tức của Chí tôn chân chính lộ ra, bá đạo dị thường chí cực, cho dù là Thần Vương đối mặt với khí thế như vậy đều phải bị trấn áp mà chết!

Lê Nguy Sơn xuất thủ, lực lượng giống như một cái sơn mạch chân thực từ trên đỉnh đầu Lăng Tiếu trấn áp mà đến, trăm tòa sơn nhạc kia đơn giản giống như là trời sập xuống, uy thế kia đơn giản là kinh khủng đến cực điểm.

Lăng Tiếu ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị phản kích đột nhiên này của Lê Nguy Sơn áp xuống, từng tòa sơn phong trong nháy mắt liền đem hắn bao phủ.

Chí tôn Thủy Thần, trong lúc cất tay nhấc chân chính là loại uy thế này, khó khách không thể để cho bọn họ xuất thủ ở bên trong Thiên vực, bằng không tất cả mọi hoàn cảnh sinh tồn đều phải bị bọn họ phá hoại hết, khó có thể lại có bất kỳ sinh cơ nào nữa rồi.

- Sẽ không dễ dàng chết như vậy đi, đây cũng không tốt trở về giao phó với tộc trưởng đâu!

Lê Nguy Sơn lộ ra cười lạnh lẩm bẩm nói.

Lê Nguy Sơn là Hộ tộc Thủy lão của Lê thị, đối với Lăng Tiếu trước đó cố ý đối phó với tù trưởng của Lê thị bộ lạc bọn họ hắn tự nhiên là rất rõ ràng, cho nên hắn đối với Lăng Tiếu căn bản không có hảo cảm gì.

Cho dù tộc trưởng nói tha Lăng Tiếu không chết nhưng mà hắn vẫn là ngoài thì nghe lời mà trong thì âm thầm làm, ai bảo tiểu tử này quá lớn lối, không cho hắn một chút giáo huấn, hắn sẽ càng lớn lối hơn!

Nếu hư Lăng Tiếu ăn không tiêu một chiêu này của hắn, vậy thì chết cũng đã chết, tin tưởng tộc trưởng của hắn cũng sẽ không vì một ngoại nhân mà nói nửa câu với Thủy lão như hắn; nếu như Lăng Tiếu có thể miễn cưỡng còn

sống tốt liền tính là hắn mạng lớn đi!

Dù sao mục đích đối phó Lăng Tiếu của Lê Nguy Sơn hắn chính là đáp trả đả kích.

Ai bảo chỗ này là địa bàn của Man tộc bọn hắn.

Chỉ là hắn còn chưa quá đắc ý, sơn nhạc oanh áp xuống kia bất thình lình xuất hiện biến hóa.

Oanh long oanh long!

Trăm tòa sơn nhạc áp hạ xuống kia cư nhiên phát ra chấn động kịch liệt, ngay lập tức trăm tòa sơn nhạc kia cư nhiên bị hoàn toàn oanh nát, từng đạo Kim Long từ dưới sơn nhạc gầm thét mà ra, cũng hướng về phía Lê Nguy Sơn trùng kích mà đi.

- Cái gì, cư nhiên còn có thể phản kích!

Lê Nguy Sơn ăn phải cả kinh mà nhẹ hô.

Trọng lực của trăm tòa sơn nhạc kia là khổng lồ như thế nào, Lê Nguy Sơn tự tin coi như là Chí tôn đồng giai với hắn đều phải bị áp đến thụ thương, bất luận kẻ nào dưới Chí tôn đều phải bị đập thành thịt nát rồi.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không chỉ có thể phá sơn nhạc của hắn, còn có thể phản kích, đây thật để cho hắn giật mình không nhỏ!

Bất quá hắn rất nhanh liền điều chỉnh lại, một tòa sơn nhạc phòng ngự kiên hậu ngăn ở trước mặt hắn, đem công kích của Lăng Tiếu đều ngăn chặn lại.

- Muốn một chiêu bại ta, ngươi còn không có năng lực này!

Lăng Tiếu thụ thương không nhẹ, nhưng mà Cổ Hoàng thần công lại là nhanh chóng khôi phục thương thế của hắn, hơn nữa toàn lực phá núi mà ra rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2272 - Khiêu Chiến Chí Tôn. (2)

Bất kể nói như thế nào Lăng Tiếu nhưng là đã đánh quá với thập nhất giai thánh thú, Lê Nguy Sơn muốn một chiêu đem hắn đánh bại căn bản là không thể nào.

Lăng Tiếu không hề ẩn giấu nữa rồi, hắn phải toàn lực ứng phó, bằng không chỉ có thể ngay cả thần hồn phần thân đều phải triệu hoán ra.

Nhưng mà bây giờ còn chưa đến trình độ kia, hắn còn muốn thử một lần lấy thực lực chân thân của mình dùng hết toàn lực rốt cuộc là đạt đến mức độ nào!

Lăng Tiếu rốt cuộc là ở một khắc Lê Nguy Sơn phòng ngự kia đánh ra Đế Long Diệt Thiên quyết đệ lục thức mà hắn mới sáng tạo: Song Long Phong Sát!

Song chỉ của Lăng Tiếu đều chỉ ra, lưỡng đạo lực lượng hoàn toàn bất đồng trong nháy mắt trùng kích mà đi.

Lưỡng sắc long hình chỉ mang này uẩn hàm hơn phân nửa thần lực của Lăng Tiếu, uy lực của nó là vô cùng kinh khủng, lại có Phong thuộc tính gia trì vào, lấy một loại tốc độ trùng kích cực hạn không đếm xỉa hết thảy cự ly không gian, ngay lập tức liền đến trước mặt Lê Nguy Sơn.

Lê Nguy Sơn hoàn toàn không ngờ tới tốc độ của một chỉ kia cư nhiên nhanh chóng như vậy, tốt ở trước mặt hắn có phòng ngự sơn nhạc kiên hậu như thần khí ngăn cản, bằng không hắn khẳng định đều phải bị trúng công kích.

Song lưỡng đạo lực lượng có màu sắc bất đồng này ở trước lúc oanh tới phòng ngự của hắn cư nhiên hợp lại làm một, chỉ mang đan vào nhau thành song sắc tương gian, lực lượng công kích kia lại lần nữa bành trước gấp hai!

Lê Nguy Sơn không kịp kinh ngạc, lực lượng của chỉ mang kia đã là hung hắc trùng kích ở trước phòng ngự sơn nhạc của hắn.

Oanh long oanh long!

Một kích kinh thiên động địa này hoàn toàn có thể so với một kích của Chí tôn xuất thủ, lực lượng bàng bạc kia đơn giản là hãi người chí cực.

Một chỉ này cư nhiên sinh sôi đem phòng ngự sơn nhạc của Lê Nguy Sơn trực tiếp xuyên thủng, thẳng đánh tới thân thể của hắn.

- Cái gì!

Lê Nguy Sơn cảm nhận được chỉ mang đã không cách nào ngăn cản liền phát ra tiếng kinh hãi.

Ngay lập tức thân ảnh của hắn trực tiếp bị oanh bay ra xa mấy vạn thước, thân hình của hắn càng không ngừng đụng vào trên những lực lượng loạn lưu kia, đều là đem rất nhiều loạn lưu chấn đến sụp đổ.

Mà ở trong hư vô không gian này chỉ mang kia liền giống như lưu tinh xẹt qua, lộ ra vô cùng rực rỡ chói mắt!

Uy lực của một chỉ này trực tiếp có thể đâm phsa thiên, có thể hủy diệt hết thảy tồn tại!

Đại giá một chiêu này của Lăng Tiếu là không nhẹ, nhìn bộ dạng hít thở kia đều có thể thấy được hắn tiêu hơn rất nhiều thần lực rồi.

- Hắc hắc, dám khi dễ bổn cung, ngươi còn không có tư cách này!

Lăng Tiếu phát ra tiếng cười lạnh nói.

Hắn tin tưởng một chỉ này đủ để khiến cho Lê Nguy Sơn kia ăn một trận rồi, để cho hắn rõ ràng là Bán Thủy Thần cũng không phải là tùy ý có thể khi dễ.

- Ta muốn giết ngươi!

Thanh âm của Liệt Như Ngọc từ nơi xa truyền lại, tiếng rống giận chấn thiên động địa kia chứng minh hắn hiện tại là tức tối đến cỡ nào rồi!

Hắn đường đường là Chí tôn cư nhiên bị một gã Bán Thủy Thần thương tổn, ngay cả thân thể đều bị xuyên thủng ra máu rồi, loại đau đớn kia để cho hắn cảm nhận được là chân thật như vậy, hơn nữa lực lượng uẩn hàm trên miệng vết thương kia lại còn càng không ngừng phá hoại thần thể của hắn, để hắn phải dùng hết toàn lực mới đem những lực lượng đó bức ra bên ngoài thân thể, đây đơn giản là để cho hắn thật khó có thể tiếp thụ!

Hôm nay hắn nếu không giết chết Lăng Tiếu, mặt mũi Chí tôn này của hắn liền hoàn toàn ném mất sạch rồi!

Lê Nguy Sơn dù là thụ thương nhưng mà tốc độ khôi phục của Chí tôn rất nhanh, chỉ là lực lượng hủy diệt của Lăng Tiếu quấy rối để cho hắn phải đợi một lúc mới có thể phản kích.

Man Vương thần quyền!

Một lần xuất thủ này của hắn đã là dùng chín thành thực lực rồi, tất muốn đem Lăng Tiếu nhất cử diệt sát để tiết mối hận trong lòng!

Chỉ thấy một quyền giống như là thạch quyền của cự nhân mang theo lực

lượng không thể so sánh hướng về phía Lăng Tiếu trùng phá tới.

Quyền này có chút đại thế khủng bố như một quyền xuất, thiên hạ kinh!

Không hổ là Chí tôn, bất kỳ một kích đều là không thể coi thường, quyền này nếu như ở dưới lục địa chỉ sợ bất kỳ một chỗ địa vực giới diện nào cũng phải tạo ngộ phá hủy cực lớn.

Đây là Thần quyết Man Vương thần quyền mà Man tộc lưu truyền xuống, đây nhưng là một trong những Cổ thần quyết khó gặp!

Lăng Tiếu đối mặt với thạch quyền vừa đơn giản vừa kinh khủng này cũng không dám liều mạng, bằng không chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Một quyền này dù là hết sức bá đạo nhưng đối với Lăng Tiếu mà nói còn ở trong phạm vi né tránh.

Bởi vì Lăng Tiếu là Phong thuộc tính, lại có thân pháp cảnh giới đạt tới hoàn mỹ, tốc độ một chút đều không thua kém Chí tôn chân chính.

Sau khi hắn miễn cưỡng tránh qua được một quyền này, Lê Nguy Sơn đã bắt được động hướng của hắn, lần nữa tỏa định khí tức, một đạo thần quyền khác lại oanh ra ngoài.

Song Lăng Tiếu lại giống như là hầu tử, thân pháp kia càng không ngừng chớp động, mỗi một lần đều có thể trốn qua công kích.

Đây để cho Lê Nguy Sơn hết sức tức tối, hắn cảm thấy Lăng Tiếu có thể tránh được công kích của hắn đơn giản liền là ô nhục.

Bất quá Chí tôn nhưng không chỉ có một chút khả năng như vậy mà thôi.

Lê Nguy Sơn nhíu lông mày một chút, thần nhãn lộ ra vài phần lệ mang âm tàn mà hét lên một tiếng:

- Không Gian Phong Tỏa!

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, hai bàn tay của hắn huy động ra từng đạo không gian lực lượng huyền ảo, cư nhiên sinh sôi tạo thành từng phiến thạch giới lao tù, bốn phương tám hướng đều có từng mặt tường đất hậu thực đối với Lăng Tiếu phong áp mà đi.

Trên dưới trái phải của Lăng Tiếu đều là bị Thổ nguyên lực lượng này phong tỏa ngăn cản lại, muốn tránh né lại cũng không còn khả năng.

Hắn vừa muốn oanh hủy một mặ không giản trong đó để đào thoát, Man Vương thần quyền của Lê Nguy Sơn kia lần nữa tấn công.

- Chết đi cho ta!

Lê Nguy Sơn hung ác quát lên.

Lăng Tiếu đã là không có đường lui rồi, phải cứng rắn đem một chiêu này ngăn cản lại.

Đế Long Diệt Thiên quyết đệ thất thức: Liên Hoa Tịnh Đế!

Chỉ thấy trước người Lăng Tiếu trong nháy mắt ngưng kết một đóa Tuyết Liên hoa vương, nó lớn như Thiên Tiên dao trì kia, phát tán ra băng hàn chi khí nồng đậm, từng tầng băng tầng hậu thực kia đem hắn bao phủ vào trung ương tránh bị trọng thương.

- Vùng vẫy giãy chết!

Lê Nguy Sơn cười lạnh nói.

Oanh long oanh long!

Thạch quyền không gì là không phá nổi, trực tiếp đem Tuyết Liên hoa vương kia của Lăng Tiếu chấn đến tầng băng kia không ngừng phá toái bắn tung tóe.

Bởi vì đây là một kích toàn lực của Lê Nguy Sơn, lực lượng kia tự nhiên không giống như bình thường rồi.

Mắt thấy thạch quyền kia đã nhanh đến trước người Lăng Tiếu, Lăng Tiếu lại vẫn là cắn răng kiên trì.

Bỗng dưng băng tầng vỡ vun kia hóa thành sóng nước đầy trời hướng về phái thạch quyền này hùng dũng trùng kích không ngừng, thạch quyền kia trực tiếp bị chấn đến tạm dừng vài phần, uy lực cũng giảm bớt không ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2273 - Song Long Phong Sát! Liên Hoa Tịnh Đế!

Chỉ là Thổ khắc Thủy, muốn dựa vào băng tầng cùng sóng nước này ngăn cản thạch quyền lộ ra có chút không đủ nhìn!

Lăng Tiếu lại tiếp tục lui lại, đã là thân bất do kỷ mà đập vào trên không gian tường bích kia rồi.

Nhưng nhìn ánh mắt bất khuất kia, cảm thụ lấy cái tín niệm kiên địa kia tựa hồ vẫn có hậu chiêu ngăn cản một kích này.

Quả nhiên sóng nước kia đột nhiên biến đổi, từ nước biến thành từng cái thanh sắc thụ đằng ngạnh sinh sinh đem thạch quyền này hoàn toàn phong tỏa lôi kéo.

- Cái gì, đây là Thần quyết gì?

Lê Nguy Sơn ở phía trước nhìn kinh biến liên tục này cũng không khỏi mà kinh hô lên.

Song hết thảy biến hóa này còn chưa dừng lại, lúc thạch quyền kia bị trói buộc thì dây thanh đằng đầy trời kia càng không ngừng hướng về phái Lê Nguy Sơn nhanh chóng lan tràn trùng kích tới.

Lê Nguy Sơn nghĩ không ra đây là thần quyết gì của Lăng Tiếu, hắn cũng không có thời gian đi suy nghĩ, lực lượng phòng ngự của hắn đã đem những dây thanh đằng này ngăn chặn lại.

Mộc dù khắc Thổ nhưng mà lực lượng của Lê Nguy Sơn lại ở trên Lăng

Tiếu, cho dù là những thanh đằng này cũng không có cách nào làm gì được hắn.

Đang lúc Lê Nguy Sơn muốn lần nữa xuất chiêu đem Lăng Tiếu giải quyết thì lại có một tầng biến hóa để cho hắn bất ngờ.

Một vòng hỏa diễm trong nháy mắt thiêu đốt lên, hơn nữa còn mượn lực lượng của những dây thanh đằng này trong nháy mắt tạo thành đại phiển hỏa hải thiêu đốt mà lên.

Mộc giúp hỏa thế, càng đốt càng thịnh, lực lượng điệp gia tăng phúc trực tiếp ở trước người Lê Nguy Sơn dẫn khởi lên thanh âm bạo tạc kinh hãi.

Lê Nguy Sơn bị sợ đến thất thanh, phòng ngự sơn nhạc của hắn cư nhiên ở dưới hỏa thế kinh khủng thiêu đốt này khiến cho rạn nứt rồi, rất nhiều hỏa diễm hướng về phía hắn bao phủ mà đến.

Lê Nguy Sơn bị quản chế, Lăng Tiếu thừa dịp vùng ra khỏi không gian trói buộc, cũng thừa dịp lấy ra mấy khỏa thần đan ăn vào nhanh chóng khôi phục thần lực.

Lăng Tiếu biết chiêu này có thể để cho Lê Nguy Sơn ăn một chút thiệt thòi, nhưng mà muốn đem hắn trọng thương đánh bại cơ hồ là không thể nào.

Đế Long Diệt Thiên quyết đệ lục thức Song Long Phong Sát lại một lần nữa oanh ra.

Liên tục hợp kích thuộc tính chi thuật, uy lực của nó cũng không kém công kích của Chí tôn bình thường, Lê Nguy Sơn cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Hỏa thiêu đến nơi, chỉ dựa vào thần thể!

Lê Nguy Sơn có thể nói là trước sau bị quản chế, phòng ngự Chí tôn của hắn lại cũng không ngăn được, bị đối phương áp lên mang đánh, còn trọng thương thần thể của hắn, để hắn tức giận không thôi!

Lê Nguy Sơn tập kết từng tầng lực lượng ngăn cản, hơn nữa đối với lực lượng của Lăng Tiếu tiến hành phân hóa tan rã, cuối cùng là giải quyết được khẩn cấp.

Mà Lăng Tiếu cũng là liên tục tiêu hao mấy lần, thần lực cũng không khoi phục được nhanh như vậy.

TIếp đó hắn lienf phải thừa nhận nộ hỏa phản kích của Lê Nguy Sơn rồi.

- Có thể đem ta bức đến như vậy, ngươi đủ để tự ngạo rồi!

Lê Nguy Sơn rống giận một tiếng, không gian phong tỏa lần nữa ngưng kết, sinh sôi đem Lăng Tiếu vây khốn, tiếp theo mấy quyền cuồng oanh xuống.

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu dùng hết lực lượng cuối cùng tiến hành ngăn cản nhưng mà vẫn bị oanh đến không biết phải làm sao, đau đớn không thôi!

Đánh xuống một lúc lâu, thần thế của Lăng Tiếu cũng là bị trọng thương cực lớn, thân hình đều bị oanh đến vặn vẹo, bạch cốt hiện ra hết, từng đoàn tiên huyết càng không ngừng chảy đầm đìa xuống, dáng vẻ cực kỳ chật vật!

- Cư nhiên còn không chết, thật là đủ ngoan cường!

Lê Nguy Sơn mang theo vẻ kinh ngạc nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Bất quá cũng chỉ là đến đây mà thôi!

Nói xong hắ lần nữa công kích tới Lăng Tiếu, vòng công kích lực lượng thứ hai đánh tới, tất muốn đem Lăng Tiếu oanh đến hài cốt không còn!

Lăng Tiếu phát ra cười khổ nói:

- Xem ra không dùng chút ít lá bài tẩy thật là không cách nào gọi nhịp với Chí tôn, bất quá... Có thể để Chí tôn thụ thương, chiến lực bây giờ của ta cũng hết sức không tệ rồi!

Lăng Tiếu đối với chiến lực cùng với Đế Long Diệt Thiên quyết của mình hết sức hài lòng.

Bởi vì Lê Nguy Sơn cũng không phải là Chí tôn bình thường, mà là loại Cổ tộc Chí tôn, có Man lực huyết thống, bất kể là công kích hay là phòng ngự đều xa xa vượt qua Chí tôn bình thường.

Hắn có thể đem Lê Nguy Sơn bức đến một bước này đã chứng minh thực lực của hắn có thể chống đỡ với Chí tôn bình thường rồi.

Về phần bất luận kẻ nào dưới Chí tôn lại há có thể là đối thủ của hắn được.

Đang ở lúc công kích của Lê Nguy Sơn rơi xuống, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu rốt cuộc xuất hiện.

Bất quá phân thân này của hắn như cũ dùng phương thức ẩn hình xuất hiện, lực lượng kia trong nháy mắt bạo trướng mấy chục lần, đối với thạch quyền có Lê Nguy Sơn tiến hành ngăn chặn!

Oanh long oanh long!

Trên hư không, mấy cái thạch quyền kia bị oanh toái, rất nhiều khối đá không ngừng văng ra tứ tung, đã trở thành bụi bặm trong hư không.

Thần sắc của Lê Nguy Sơn đại biến, hắn căn bản không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, thần quyền của mình cư nhiên đã bị phá tan.

Thần niệm của hắn không ngừng quét đọng, lại là phát hiện ở phụ cận chỗ này không có khí tức khác tồn tại a!

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người này có hộ pháp Chí tôn bảo vệ?

Lê Nguy Sơn tâm kinh vô cùng!

Càng đối chiến với Lăng Tiếu, Lê Nguy Sơn lại là không cách nào thích ứng được biến hóa liên tiếp này.

Bản thân Lăng Tiếu đã khó có thể ứng phó rồi, nếu là Lăng Tiếu thật có hộ thân Chí tôn bảo vệ, vậy hắn liền khó có thể làm được gì Lăng Tiếu rồi.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu thừa dịp Lê Nguy Sơn đang nghi hoặc đã là đến bên cạnh người hắn, đối với hắn tiến hành công kích mãnh liệt.

Phanh phanh!

Phòng ngự hậu thực ở trước người Lê Nguy Sơn trực tiếp bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu oanh đến xuất hiện từng cái dấu quyền, phòng ngự sơn nhạc kia trực tiếp bị oanh đến nứt ra, thần thể của Lê Nguy Sơn cũng là lập tức thụ thương!

Lê Nguy Sơn cuối cùng là bị trọng thương, cả người ngã bay ra ngoài, thần huyết cuồng thổ ra.

Lê Nguy Sơn ngược lại không hổ là Chí tôn, sau khi thất lợi trong chốc lát lại một lần nữa ngưng tụ lực lượng phòng ngự, từng đạo quyền mang hướng

về bốn phía càng không ngừng oanh ra.

Chỉ là những quyền mang này lại là không có bất kỳ mục tiêu nào, căn bản không thương tổn tới thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, bởi vì tốc độ của hắn đã mở ra đến tận cùng.

Mà chân thân Lăng Tiếu cũng là thừa dịp mà gia tốc khôi phục thương thế, trên khuôn mặt không có nửa điểm lo lắng.

- Ai, rốt cuojc là ai, đi ra cho ta!

Lê Nguy Sơn càng không ngừng nhìn chung quanh kinh quát lên.

Đối mặt với địch nhân không biết tên tổng sẽ có một loại cảm giác sợ sệt, Lê Nguy Sơn cũng không ngoại lệ!

Hắn có thể khẳng định đối phương có thực lực Chí tôn Thủy Thần, bằng không công kích của nhân gia làm sao sẽ dễ dàng phá được phòng ngự của hắn, hơn nữa còn đem hắn oanh thành trọng thương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2274 - Nguy Sơn Ta Nhận Thua Rồi! (1)

Nếu như hắn lại phản ứng chậm một chút, chỉ sợ hắn thật phải bị nhân gia trực tiếp oanh sát rồi.

Không ai trả lời câu hỏi của Lê Nguy Sơn, nhưng mà một khi hắn ngừng công kích lực lượng ra bốn phương, đối phương lại là tiếp tục ra tay, đem hắn oanh đến không biết làm sao, liên tục thụ thương.

Nếu không phải là phòng ngự của hắn kinh người, chỉ dựa vào thủ đoạn tập sát này của nhân gia liền nhất định là hẳn phải chết không nghi ngờ rồi!

Một Chí tôn biết ẩn thân công kích, hơn nữa không lộ bất kỳ khí tức nào ra ngoài, thủ đoạn này đơn giản là chưa bao giờ nghe nói cũng chưa bao giờ thấy qua!

Hắn cảm thấy cái này cùng bí thuật của U Ảnh tộc trên Thiên Long địa vực có chút tương tự, nhưng lại có khác biệt không nhỏ.

Loại bí thuật này đơn giản là vô địch rồi!

Lê Nguy Sơn sợ rồi!

Thủy Thần dù là Chí tôn cường giả đứng ở trên thiên vạn ức người, nhưng mà hắn còn không có cuồng vọng đến trình độ thiên hạ vô địch!

Đối mặt với Chí tôn cường đại hơn so với hắn, hắn như cũ sẽ có lúc vẫn lạc.

Nếu không từ Viễn cổ đến nay, mỗi thời đại đều sẽ có không ít Chí tôn xuất

hiện, lại đồng dạng có đại lượng chí tôn càng không ngừng vẫn lạc cũng chính là nguyên nhân này.

Chí tôn ở lúc đối mặt với một cái Chí tôn khác càng mạnh hơn so với hắn cũng vẫn là một cái tử lộ!

Lê Nguy Sơn càng không ngừng hướng bốn phía cuồng oanh, hắn muốn chạy trốn nhưng mà tốc độ của đối phương nhanh hơn so với hắn, lại càng có thể phong tỏa đường đi của hắn, đối với hắn tiến hành ngăn chặn, để hắn muốn chạy trốn cũng trốn không thoát!

Lê Nguy Sơn bị công kích liên tục mấy lần, thần thể là hủy rồi lại hủy, thần lực càng không ngừng giảm xuống.

Lê Nguy Sơn biết cứ tiếp tục như vậy nữa hắn nhất định là hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng mà bây giờ muốn chạy trốn lại trốn không thoát, đây nhưng là phải làm như thế nào?

Ánh mắt của Lê Nguy Sơn cuối cùng rơi vào trên người Lăng Tiếu ở không xa, phát hiện thương thế trên người Lăng Tiếu đã khỏi hẳn, hơn nữa khí tức đã khôi phục không ít, đây để cho hắn tâm kinh không dứt.

Nếu là Lăng Tiếu lại xuất thủ với hắn, hắn há lại sẽ còn đường sống sao!

Trong lòng hắn âm thầm lo lắng, muốn báo cho tộc nhân bọn họ lại không thể rồi, bởi vì đây là ở bên ngoài cửu thiên, truyền âm thạch đều phải bị cách tuyệt ra, trừ phi là người cùng tồn tại ở vực ngoại mới có thể nghe được tín hiệu cầu cứu của hắn.

- Thương thiên a, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Qua khi phụ người rồi!

Lê Nguy Sơn hết sức biệt khuất mà kêu lên.

Đầu tiên là bị một cái Bán Thủy Thần đả thương, lại là bị một cái đối thủ không biết tên đánh đến không biết làm sao, nếu như người khác thấy bộ dạng như vậy của hắn đều tuyệt đối hoài nghi hắn có phải là Chí tôn Thủy Thần hay không. Hắn thật muốn cầm khối đậu hũ đập chết chính mình rồi!

Dưới vạn bất đắc dĩ Lê Nguy Sơn rốt cuộc là buông xuống cái đầu cao ngạo của Chí tôn kia, đối với Lăng Tiếu cầu khẩn nói:

- Kim... Kim tộc bằng hữu, ngươi kêu người của ngươi dừng tay lại đi, Nguy Sơn ta nhận thua rồi!

Nếu lại không đầu hàng, tiếp tục tiêu hao như thế hắn thật muốn bị nhân gia tàn sát rồi.

Thương thế của Lăng Tiếu đã khôi phục được bảy tám phần, dù chật vật nhưng vẫn thong dong đi đến trước người Lê Nguy Sơn không xa nói:

- Vừa mới rồi ngươi không phải là muốn giết ta sao? Làm sao bây giờ muốn đầu hàng rồi!

Lời của Lăng Tiếu vừa dứt, thần hồn phân thân của hắn lại là công kích mãnh liệt một trận, dánh cho Lê Nguy Sơn hộc máu không ngừng.

Lê Nguy Sơn một bên cuồng oanh phản kích một bên nói:

- Là Nguy Sơn ta có mắt mà không thấy thái sơn, các ngươi thả ta một lần, ngươi sẽ là bằng hữu của Man tộc chúng ta, bằng không... Cho dù các ngươi giết chết ta, Thủy lão của Man tộc chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Còn có dũng sĩ của Tiên Vu bộ lạc kia cũng sẽ vì ngươi mà bị dính líu.

Bộ dáng của Lê Nguy Sơn dù là khôi ngô cao lớn, nhìn lại giống như là loại người tứ chi phát đạt, ý nghĩ đơn giản, nhưng thực tế lại cũng không giống như là bề ngoài, tâm tư của hắn vẫn cẩn mật, thoáng cái nói ra chỗ yếu của Lăng Tiếu!

Không sai, cho dù Lăng Tiếu đem Lê Nguy Sơn giết chết, Tiên Vu Dã chỉ sợ sẽ phải dính líu!

Đương nhiên Lăng Tiếu lúc đầu cũng liền không có nghĩ qua muốn giết chết Lê Nguy Sơn, bằng không Lê Nguy Sơn làm sao có thể còn sống đến bây giờ, sớm đã bị giết chết rồi!

- Muốn ta thả ngươi một lần cũng được, bất quá ta có điều kiện!

Lăng Tiếu thong dong nói.

- Điều kiện gì ngươi nói đi, nếu là chuyện vi phạm tộc ta, thứ cho ta bất lực!

Lê Nguy Sơn cũng là có một chút khí tiết nói.

- Yên tâm đi, điều kiện của ta rất đơn giản!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, liền đem yêu cầu của hắn nói ra:

- Đầu tiên ngươi phải thay ta bãi bình chuyện đại hội dũng sĩ, tuyên bố huynh đệ Tiên Vu Dã của ta là dũng sĩ mạnh nhất, tiếp theo sau này không cho phép lại làm khó người của Tiên Vu bộ lạc, bởi vì các ngươi là đồng tộc, nếu như ngày sau ta phát hiện huynh đệ của ta gặp phải cái đãi ngọ không công bằng gì, đến lúc đó sẽ không để cho Man tộc các ngươi sống tốt, tin tưởng một điểm này ngươi nên rõ ràng!

Thuận theo thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, thần hồn phân thân ở phụ cận

Lê Nguy Sơn lại đánh ra công kích đáng sợ, công kích này từ bên cạnh Lăng Tiếu đi sát qua, rõ ràng là cảnh cáo hắn.

Lê Nguy Sơn lần nữa bị sợ hãi kêu to một tiếng, vội vã đáp:

- Việc này ta đều có thể đáp ứng ngươi, còn có yêu cầu khác không?

Những việc này đối với hắn mà nói đều là chuyện nhỏ, bởi vì quyền lực của một vị Chí tôn như hắn ở bên trong tộc còn là rất lớn, quyết định một cái dũng sĩ mạnh nhất cùng với không áp bức Tiên Vu bộ lạc cũng không phải là chuyện lớn gì, dù sao không phải là chuyện phản bội bên trong tộc hắn là được rồi.

Lăng Tiếu còn thật không nghĩ đến quá nhiều điều kiện, bất quá thấy Lê Nguy Sơn còn thức thời, dứt khoát nhắc tới một cái điều kiện thêm vào:

- Man tộc các ngươi có Thủy Nguyên thạch Thổ thuộc tính hay không, ta muốn một khối!

- Cái... Cái gì, ngươi muốn Thủy Nguyên thạch của tộc ta, đây là không thể nào!

Lê Nguy Sơn vội vã đáp.

Lăng Tiếu nhìn phản ứng của Lê Nguy Sơn cũng biết Man tộc thật có Thủy Nguyên thạch Thổ thuộc tính rồi, lập tức mừng rỡ nói:

- Chẳng lẽ mạng của ngươi còn không đáng giá bằng một khỏa Thủy Nguyên thạch sao?

Lê Nguy Sơn chém đinh chặt sắt nói:

- Không sai, Thủy Nguyên thạch là căn cơ của tộc ta, so với mạng của ta còn trân quý hơn!

Lăng Tiếu trong nháy mắt nhíu mày lại, một cỗ sát ý trong nháy mắt lan tràn ra!

Lê Nguy Sơn bị sợ hãi kêu to một tiếng, hắn còn thật sợ Lăng Tiếu sẽ để cho người hạ sát thủ với hắn.

Hắn lại vội vàng nói:

- Ta dù không thể cho ngươi Thủy Nguyên thạch, nhưng mà ta biết chỗ nào có Thủy Nguyên thạch, không biết ngươi có dám đi lấy hay không?

- Chỗ nào có?

Lăng Tiếu gấp gáp nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2275 - Nguy Sơn Ta Nhận Thua Rồi! (2)

Niết Bàn không gian nhất định là có Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính!

Lê Nguy Sơn thốt ra.

Ai ngờ lời này của hắn vừa mới nói xong, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lập tức lần nữa phát động tiến công với hắn.

- Ngươi cho ta là người ngu a!

Lăng Tiếu khó chịu quát lên!

Niết Bàn không gian giống như Loạn Tàng không gian đều là một trong bát đại cấm địa, sớm có truyền văn nơi đó có Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính rồi.

Chỉ là từ trong miệng của Lê Nguy Sơn nói ra, rất rõ ràng là muốn Lăng Tiếu đi chịu chết đi!

Lăng Tiếu không cho hắn một chút nhan sắc xem một cái, còn cho Lăng Tiếu là người ngu rồi.

Lê Nguy Sơn không ngờ Lăng Tiếu phản ứng lớn như vậy, nhất thời lại bị đánh một trận, vội vã lần nữa lên tiếng nói:

- Ngươi... Ngươi nghe ta nói a, trừ Niết Bàn không gian còn có một địa phương có!

Lời này của hắn vừa dứt, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lần nữa ngưng oanh tập.

Lăng Tiếu trầm giọng nói:

- Còn dám đùa bỡn hoa dạng, lập tức để ngươi chết không có chỗ chôn!

Lê Nguy Sơn thầm mắng trong lòng:

- Lão tử vừa rồi không có nói sai, Niết Bàn không gian vốn là có Thủy Nguyên thạch a! Mẹ ơi, nói lời thực cũng là sai sao?

Hắn ở trước lúc trả lời Lăng Tiếu vội vã khôi phục một chút thương thế mới nói:

- Ta nghe nói ở trước đó không lâu trong Niết Bàn không gian kiếm được Thủy Nguyên thạch, hơn nữa từ trong Niết Bàn không gian còn sống đi ra!

Mắt của Lăng Tiếu nhảy lên nói:

- Nhanh đem lời nói hết, chớ nói một nửa với ta!

Lê Nguy Sơn vội vã nói:

- Nghe nói Thiên nữ của Vạn Thú minh đoạt được!

- Tin tức này có thể tin được hay không?

Lăng Tiếu trầm giọng hỏi.

- Có tám phần nắm chắc, Thiên nữ kia nhưng là thiếu nữ thiên tài có thể khu

sử Chu Tước, mà Niết Bàn không gian kia nghe nói là chỗ nghỉ ngơi của Chu Tước thần thú, Thiên nữ có Chu Tước thần thú trợ giúp muốn ra vào Niết Bàn không gian nhưng là dễ dàng, muốn thu được Thủy Nguyên thạch kia tự nhiên không phải là cái gì khó khăn!

Lê Nguy Sơn giiar thích nói.

Vạn Thú minh, Lăng Tiếu cũng là sớm hiểu qua một chút tình huống, biết là một thế lực liên minh khổng lồ do Tuần thú sư kiến tạo lê.

Chỉ là không nghĩ tới Thiên nữ của đối phương lại có bản lĩnh khu sử Chu Tước thần thú.

Lăng Tiếu âm thầm thở dài, Thiên vực thật là người tài ba dị sĩ nhiều không kể hết, loại người gì đều có a!

- Hi vọng tin tức mà ngươi nói chuẩn xác!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Chuyện tình giữa hai chúng ta tạm thời xong rồi, nhớ lấy lời mà ngươi vừa nói với ta, chúng ta bây giờ còn là bằng hữu, đừng vọng tưởng sau khi trở lại Man tộc các ngươi, triệu tập những Chí tôn khác đến hại ta, nếu không người của ta nhất định sẽ đem tin tức mang trở về Kim tọc, đến lúc đó ngươi liền trở thành tội nhân của Man tộc các ngươi!

Lăng Tiếu tự nhiên là phải cảnh cáo Lê Nguy Sơn một phen, tránh cho hắn lại trở mặt không nhận người.

Lê Nguy Sơn nghiêm túc nói:

- Man tộc nhân chúng ta nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra cái gì đều sẽ làm cả đấy!

Ngươi cứ yên tâm đi, sau này ngươi chính là bằng hữu của Man tộc ta, chỉ cần ngươi không thương hại Man tộc nhân chúng ta, mọi chuyện đều dễ nói!

Lăng Tiếu gật gật đầu:

- Đây là tự nhiên, như vậy chúng ta trở về trước, trnahs cho có một số người lo lắng!

Lúc này Lê Nguy Sơn mới thở ra một hơi, hắn một mực cẩn thận nhìn lấy bốn phía xem người ẩn hình rốt cuộc ở phương nào, nhưng mà bất kể hắn cảm ứng như thế nào lại chung quy không tìm được người, hắn phải nhận thấy một sự thật, lần này hắn thật là thua rồi!

Song ở lúc Lăng Tiếu đối chiến với Lê Nguy Sơn, trong Man tộc, TIên Vu bộ lạc thì là gặp phải cục diện bị thảo phạt.

Bởi vì Lăng Tiếu xuất thủ hại Lê Đấu, làm hỏng quy củ của đại hội dũng sĩ, lại hại tộc trưởng cùng chư vị tù trưởng của bọn họ, làm cho Hộ tộc Thủy lão đều đi ra, những tội danh này đều bị người của Lê thị bộ lạc cùng Khấu thị bộ lạc mạnh mẽ tính tên trên đầu Tiên Vu bộ lạc.

Mà Tiên Vu Dã tức thì bị cường án một cái tội danh phản bổi tộc, bị đám người Lê Nhĩ Mã cùng Khấu Lực An yêu cầu lập tức xử tử!

Người của Tiên Vu bộ lạc vẫn là bị áp đánh nhiều năm, hôm nay lại phát sinh chuyện tình như vậy, Tiên Vu Tây Túc thân là tù trưởng rốt cuộc là không cam lòng bị người của hai cái bộ lạc Lê thị cùng Khấu thị khi dễ, không muốn để tộc trưởng chủ trì công đạo, bằng không Tiên Vu bộ lạc bọn họ tuyệt đối không phục trừng phạt, mà bọn họ cũng sẽ liều chết mà mời ra một vị lão tù trưởng của bọn họ bế quan nhiều năm không ra vì bọn họ làm chủ.

Tiên Vu bộ lạc dù là sa sút rồi nhưng cũng không phải là một vị Chí tôn đều không có.

Lê thị bộ lạc cùng Khấu thị bộ lạc khinh người quá đáng, bọn họ đều không thể nhịn được nữa rồi.

Quả nhiên, sau khi Tiên Vu Tây Túc nói ra như thế, Lê Nhĩ Mã cùng Khấu Lực An kia không dám lại bức người thái quá, nhưng mà nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt Tiên Vu Dã mới bằng lòng cam tâm!

Bởi vì bọn họ có lý do chính đáng, Lăng Tiếu kia nhưng là bằng hữu của Tiên Vu Dã a!

Lăng Tiếu làm hết thảy tự nhiên là do Tiên Vu Dã thừa nhận rồi!

Lúc này trong đại doanh trướng ở bên trong tộc, tất cả tù trưởng cùng với không ít trưởng lão đều hội tụ tại đây, mà Tiên Vu Dã cũng bị hai tên cao cấp Thần Vương áp đến quỳ gối ở trước mặt mọi người.

- Tộc trưởng, chuyện đã vô cùng sáng tỏ rồi, người này cấu kết với ngoại nhân, mưu hại tộc nhân ta, tội đáng tru sát, nhưng mà Tiên Vu tù trưởng lại là bất nhẫn, vậy dứt khoát đem hắn phế đi, cũng trục xuất ra khỏi tộc ta vĩnh viễn không được trở về, trừng phạt này hẳn là nên đấy!

Lê Nhĩ Mã mang theo vẻ âm trầm nói.

Hắn bị Lăng Tiếu mấy lần làm mất mặt mũi, phần tức giận này nhất định phải giải tỏa, mà Tiên Vu Dã liền trở thành đối tượng phát tiết của hắn.

- Lê Nhĩ Mã, đây là quá mức rồi, Tiểu Dã hắn đã bị đánh bại rồi, Lê Đấu còn muốn tính mạng của hắn, bằng hữu của hắn là không biết chuyện, thay hắn xuất đầu cũng là có thể hiểu được, ta cảm thấy phạt Tiểu Dã diện bích trăm

năm không cho phép hắn bước ra khỏi tộc nửa bước là đủ rồi!

Tiên Vu Tây Túc vẫn là rất bảo vệ người của bộ lạc mình.

- Hừ hừ, bằng hữu của hắn nhưng là rất bất mãn đối với những lão gia hỏa chúng ta a, còn đả thương tộc trưởng, ô nhục tộc nhân ta, phần tội này không giết hắn coi như là niệm ở trên phần của Tây Túc tù trưởng ngươi rồi, ngươi đừng quá được một tấc tiến một thước!

Khấu Lực An ở một bên hừ lạnh nói.

Ngay lập tức mấy Bán Thủy Thần trưởng lão của Lê thị bộ lạc cùng với Khấu thị bộ lạc đều là lên tiếng muốn nghiêm khắc trừng phạt TIên Vu Dã.

Người của Thác Bạt bộ lạc cùng với Ô thị bộ lạc thì là không có người nào phát ngôn.

Tiên Vu Dã thì là nghênh đón ánh mắt của Thác Bạt Lý Khánh kiên định nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2276 - Tin Tức Của Thủy Nguyên Thạch. (1)

- TỘc trưởng, muốn giết mua chém liền nghe ngươi, nhưng mà... Còn thỉnh tộc trưởng nhất thiết chớ để Hộ tôn Thủy lão giết huynh đệ của ta, hắn nhưng là hậu bối mà Kim tộc trọng điểm bảo vệ, nếu như hắn xảy ra chuyện gì đó chính là đại chiến giữa hai tộc, còn thỉnh tộc trưởng nghĩ lại!

Tiên Vu Dã biết tội khó thoát, nhưng mà hắn vẫn lý trí nói ra lời trong lòng mình, đồng thời cũng không hi vọng Lăng Tiếu thật ở chỗ này xảy ra chuyện gì, bằng không hắn cho dù chết cũng sẽ không yên ổn.

Lúc này Thác Bạt Lý Khánh rốt cuộc sâu kín mà lên tiếng:

- Tiên Vu Dã, tội chết có thể miễn, nhưng mà tội sống khó tha, về phần phát định trách tội như thế nào vẫn là đợi sau khi hộ tộc Thủy lão trở về rồi lại nói, về phần thu hoạch của Tiên Vu bộ lạc sau này giảm đi một thành!

- Tộc trưởng, tiểu tạp chủng vừa mới rồi kia nhưng là thương hại đến ngươi, đây đồng đẳng với thương hại đến mặt mũi của tộc ta, làm sao có thể phán nhẹ nhàng như thế được, ta cảm thấy không cần thiết đợi hộ tộc Thủy lão trở về, ngươi có thể định tội rồi, về phần thu hoạch của Tiên Vu bộ lạc nên giảm đi ba thành, dù sao bọn họ cũng không dùng nhiều như vậy!

Lê Nhĩ Mã lần nữa lên tiếng nói.

Phải nói người này thật muốn đem Tiên Vu bộ lạc ép đến không còn đường đi, vốn Tiên Vu bộ dạng lấy được phân phói ích lợi liền đã ít rồi, lại giảm ba thành nữa, sau này bọn họ còn lấy cái gì tu luyện?

- Lê Nhĩ Mã ngươi đưng fkhinh người quá đáng, bộ lạc chúng ta lang nhi không ít, lại giảm ba thành, có phải là không để cho chúng ta sống hay không a, nếu như ngươi thực không dung được chúng ta, chúng ta có thể rời khỏi đây tự mình sống!

Tiên Vu Tây Túc tức giận mắng.

Coi như là tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, Lê Nhĩ Mã làm như thế đã chạm đến giới hạn cuối cùng của Tiên Vu Tây Túc rồi.

Lúc này Khấu Lực An thản nhiên nói:

- Giảm hai thành, một thành không đủ để bình dân phẫn, tôn nghiêm của tộc trưởng không thể bị lăng mạ liền coi như xong.

Ô Cổ Ngả cũng mở miệng nói:

- Kỳ thật chuyện này không có quan hệ bao nhiêu đến lang nhi của Tiên Vu bộ lạc, tộc trưởng giảm một tầng là đủ rồi, đều là lang nhi nhà mình, không thể tính toán với người trong nhà!

Lời này của Ô Cổ Ngả không nghi ngờ gì là đang cảnh cáo cùng nhắc nhở Lê Mã Nhĩ cùng Khấu Lực An đừng quá mức, đều là tộc nhân của mình còn muốn ép tới mức như thế, thật sự là không nên!

Lê Nhĩ Mã nhưng nghe ra ý chỉ chó mắng mèo của Ô Cổ Ngả, lập tức khuôn mặt cáu gắt lên nói:

- Chính bởi vì là lang nhi nhà mình nên cần phải hạn chế, chớ để tùy tiện kết giao với người không biết, tránh cho để toàn tộc nhân gặp tao ương!

- Đúng vậy, hôm nay nếu không có Hộ tộc Thủy lão ra mặt, chỉ sợ những lão

cốt đầu như chúng ta đều phải thây chôn tộc địa rồi!

Khấu Lực An phụ họa nói.

- Liền theo như lời ta mới nói, hết thảy đợi hộ tộc Thủy lão trở về rồi làm tiếp quyết định!

Thác Bạt Lý Khánh có chút phiền lòng nói.

Kỳ thật hắn muốn cùng Lăng Tiếu giao hảo, đây tương đương nhiều hơn với một cái bằng hữu Kim tộc, có lợi cho đi lại giữa hai đại Cổ tộc bọn họ, nhưng mà nháo đến cục diện này chỉ sợ đã không thể nào.

Tiên Vu Tây Túc rốt cuộc là thở ra một hơi, chỉ là nhìn Tiên Vu Dã lại đều là vẻ tiếc nuối.

Đây nhưng là dũng sĩ xuất sắc nhất của Tiên Vu bộ lạc bọn họ, chỉ cần có thể không ngừng tiếp tục cường đại, chung quy có một ngày sẽ vượt xa hắn, trọng chấn uy phong của bộ lạc bọn họ.

Hôm nay xem ra đã là không có khả năng rồi a!

Song, liền ở lúc này Lăng Tiếu cùng Lê Nguy Sơn hai gười từ vực ngoại trở về, trực tiếp đến bên ngoài đại doan trướng.

Đám người Thác Bạt Lý Khánh cảm ứng được khí tức của bọn họ đều là cùng nhau từ bên trong doanh trướng nhất nhất đi ra.

Bọn họ thấy Lăng Tiếu lại cùng nói cười với Lê Nguy Sơn, không giống như là địch nhân ngược lại giống như là lão bằng hữu nhiều năm gặp lại.

Đây để cho bọn họ không nghĩ ra được!

Về phần Lê Mã Nhĩ cùng với Khấu Lực An liền hiển lộ ra lo lắng bất an rồi, cái tình huống này nhưng trong tưởng tượng của bọn họ hoàn toàn không giống nhau a!

Bọn họ cảm thấy Lê Nguy Sơn xuất thủ, Lăng Tiếu nhất định là bị bắt rồi, là hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng mà bây giờ hai người lại thành bằng hữu, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, hưng người khác cũng đồng dạng không nghĩ ra, chỉ có người đương sự bọn họ mới rõ ràng.

Tiên Vu Tây Túc không nghi ngờ là người vui vẻ nhất, có lẽ bộ lạc bọn họ có thể tránh qua một kiếp, thậm chí còn có thể nhận được một chút ân huệ cũng nói không chừng.

- Nguy Sơn trưởng lão, các ngươi đây là?

Thác Bạt Lý Khánh mang theo nghi hoặc nồng đậm hỏi.

Lê Nguy Sơn thoáng qua vài tia mất tự nhiên cười nói:

- Ha ha, ta cùng Lăng thần sư là không đánh không nhận thức a! Nguyên lai hắn không chỉ là người của Kim tộc, còn là Thần dược sư nhận được Dược Minh công hội tán thành, còn là khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, sau này Lăng thần sư chính là quý khách của tộc ta, các ngươi phải hảo hảo chiêu đãi hắn mới được a!

Sau khi Lê Nguy Sơn cùng Lăng Tiếu đình chiến, Lăng Tiếu tiết lộ một chút thân phận của mình với Lê Nguy Sơn, tốt để cho Lê Nguy Sơn càng thêm úy kỵ sự hiện hữu của hắn.

Lời này nhưng có thể để cho Lăng Tiếu đạt được mục đích, đây coi như là biện pháp điều hòa vô hình trung trợ giúp cho Tiên Vu bộ lạc thoát khốn!

Bởi vì danh đầu Thần dược sư của hắn còn ở chỗ này, bất kể đi đến đâu đều đủ để bất kỳ thế lực nào lôi kéo kết giao.

Quả nhiên sau khi lời của Lê Nguy Sơn vừa mới dứt, những tù trưởng của Man tộc nhân này thần sắc lập tức biến đổi rồi!

Lăng Tiếu là người của Kim tộc? Hắn còn là Thần dược sư?

Kim tộc nhân không phải đều là Kim thuộc tính sao? Chẳng lẽ đầu năm nay người có Kim thuộc tính cũng có thể luyện đan rồi?

Đây đơn giản là để cho những man tộc nhân bọn họ đều có chút không hiểu được!

Bất quá người trước đây giao thủ qua với Lăng Tiếu đều biết rõ, Lăng Tiếu nhưng là thân hoài đa trọng thuộc tính.

Còn nữa lời này là từ trong miệng hộ tộc Thủy lão của bọn họ nói ra, bọn họ không có đạo lý không tin.

Lăng Tiếu nhìn những ánh mắt hoài nghi kia của bọn họ, một bộ áo choàng của Luyện dược sư trong nháy mắt phủ lên trên người hắn, khỏa thần huy chương kia lập tức treo ở trước ngực lộ ra rạng rỡ sinh huy!

Mọi người nhìn thấy Lăng Tiếu đột nhiên thay trang phục, nhìn lại Thần huy chương kia của Lăng Tiếu đã là không có nửa điểm hoài nghi rồi.

Ngay cả Lê Nguy Sơn cũng là như thế, vừa mới rồi hắn chỉ là nghe Lăng Tiếu nói, nhưng mà lại không quá tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu, bây giờ

không thể không tin tưởng a!

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2277 - Tin Tức Của Thủy Nguyên Thạch. (2)

Lê Nguy Sơn thầm mắng trong lòng:

- Tiểu tử này rốt cuộc là yêu nghiệt gì, lực chiến đấu biến thái như vậy cũng là đủ dọa người rồi, bây giờ còn là một gã Thần dược sư, chẳng lẽ hắn lợi dụng cái bí thuật gì đó che giấu tuổi tác, thực tế là lão yêu quái nào đó hay sao?

Không thể không nói sức tưởng tượng của Lê Nguy Sơn vô cùng phong phú!

Thác Bạt Lý Khánh lập tức tiến lên đối với Lăng Tiếu hết sức thành chí nói:

- Nguyên lai là Thần dược sư đại nhân của Thiên Nguyên địa vực Dược Minh công hội, Man tộc chúng ta thật là thất lễ, thất lễ a! Tộc trưởng ta hướng Lăng thần sư nói xin lỗi!

Thác Bạt Lý Khánh không hổ là tộc trưởng một tộc, phần lòng dạ này thật sự là để cho người khác không cách nào so sánh được.

Hắn vốn bất mãn với Lăng Tiếu vì đã can dự vào dũng sĩ đại hội của bọn họ, nhưng mà biết Lăng Tiếu là Kim tộc nhân liền tính tùy chuyện xem người, nếu không phải Lê Hữu Mã liên tục khiêu khích cũng sẽ không phát sinh chuyện sau này.

Hôm nay biết được hai tầng thân phận của Lăng Tiếu, đây để cho hắn càng mừng rỡ vì vị Hộ pháp Thủy lão này không làm gì Lăng Tiếu, bằng không Kim tọc cùng Dược Minh công hội cùng nhau đối phó bọn họ, chuyện này liền phiền toái lớn rồi.

Hắn nhưng nghe nói Thiên Nguyên địa vực Dược Minh công hội hiện tại là đang toàn diện đối địch với Ma Hổ tông của Thiên Hổ địa vực.

Dược Minh công hôi nhưng là thế lực cường đại nhất thiên vực đã được công nhận, Kim tộc lại là ở trên Man tộc bọn hắn, Man tộc bọn hắn cũng không nghĩ đến làm địch với thế lực loại này a!

Lúc này Lê Nguy Sơn lập tức hướng Lăng Tiếu giới thiệu Thác Bạt Lý Khánh, để cho Lăng Tiếu biết vị này là Man tộc tộc trưởng của bọn hắn.

Lăng Tiếu lập tức đáp:

- Thác Bạt tộc trưởng lại gặp mặt rồi, chúng ta cũng là không đánh thì không quen biết, chuyện hôm nay coi như xong, không biết Thác Bạt tộc trưởng thấy như thế nào?

Thác Bạt Lý Khánh vội vàng gật đầu nói:

- Tốt tốt, Lăng thần sư rộng lượng, nếu như chúng ta không đá ứng liền lộ ra vẻ quá thất lễ rồi!

Tiếp theo hắn lại nói:

- Đến đến, Lăng thần sư, Nguy Sơn trưởng lão, chúng ta tiến vào trong trướng uống cho thống khoái, chuyện hôm nay một bút liền cho qua!

Thác Bạt Lý Khánh kéo lấy Lăng Tiếu liền hướng đại doanh trướng đi vào.

Lăng Tiếu lại là đình chỉ thân thể nói:

- Thác Bạt tộc trưởng trước chớ gấp, đợi huynh đệ của ta rồi hẵng đi!

Nói xong hắn hướng về phía Tiên Vu Dã một mực bị áp lấy mà đi qua.

Thác Bạt Lý Khánh lập tức khẩn trương quát lên:

- Còn không nhanh thả dũng sĩ của Tiên Vu bộ lạc cho ta!

Người áp lấy Tiên Vu Dã lập tức cuống quít đem Tiên Vu Dã thả ra.

- Lão đại!

Tiên Vu Dã kích động mà kinh hô với Lăng Tiếu, trong hai mắt tràn đầy vẻ cảm kích, đồng thời cũng mang theo vẻ áy náy nồng đậm.

Nhiều năm trước lúc hắn rời khỏi Thiên Long địa vực, Lăng Tiếu vẫn là ở trong Loạn Táng không gian, nhưng mà hắn lại là biết Lăng Tiếu còn sống, nhưng mà đợi mãi cũng không thấy Lăng Tiếu từ bên trong đi ra, hắn cũng chỉ có thể từ biệt đám người Vân Mộng Kỳ, trước đi Thiên Tước địa vực tìm tộc nhân.

Hắn không nghĩ đến qua nhiều năm như vậy hắn còn chưa trở về gặp Lăng Tiếu, ngược lại là Lăng Tiếu đến tìm hắn, còn cứu hắn một mạng, hắn cảm kích đồng thời cũng cảm thấy khó chịu nổi.

Bất quá những năm này hắn trở lại trong tộc cũng là không rảnh rỗi, một lòng nghĩ đến đề cao thực lực để cho bộ lạc của mình cường đại lên, mới chưa có trở về Thiên Long địa vực.

- Cái gì cũng không cần nói, hai huynh đệ chúng ta có thể gặp nhau liền là chuyện tốt!

Lăng Tiếu dùng quyền đầu đánh vào bộ ngực của Tiên Vu Dã một cái nói.

Hắn hiểu được tính cách của Tiên Vu Dã, bên ngoài thô quánh có một khỏa trái tim thật thà trung thành, hắn sẽ không trách Tiên Vu Dã sau khi trở về trong tộc lại đem lão đại hắn quên đi.

- Vâng lão đại, ta... Ta có thể lần nữa gặp ngươi rất là cao hứng!

Tiên Vu Dã cũng không biết nói thế là tốt hay không nữa rồi.

Hắn bây giờ rốt cuộc ý thức đến lão đại này của hắn đã là nay không giống như xưa, không chỉ có thể giải trừ nguy cơ của hắn, nói không chừng cũng có thể đem nguy cơ của bộ lạc hắn giải trừ, hắn còn có thể có cái gì không cao hứng đây.

Lăng Tiếu nhìn Tiên Vu Dã gật gật đầu, sau đó đối với Thác Bạt Lý Khánh ở một bên nói:

- Lão Dã là huynh đệ kết bái của ta lúc ở Thiên Long địa vực, ta muốn hắn cùng uống rượu nói chuyện tình nghĩa với hắn một phen, không biết Thác Bạt tộc trưởng có thể cho phép hay không?

Thác Bạt Lý Khánh lập tức cười sang sảng nói:

- Dũng sĩ của Tiên Vu bộ lạc cũng là tộc nhân của ta, hắn là bằng hữu của Lăng thần sư, tự nhiên nên cùng ngồi, Tiên Vu Dã ngươi cứ ngồi ở bên cạnh Lăng thần sư, hảo hảo bồi tiếp hắn!

Lăng Tiếu không chỉ thực lực kinh người, còn là Thần dược sư, đây không thể không để cho Thác Bạt Lý Khánh phải hạ thấp tư thái a!

Huống hồ hộ pháp Thủy lão của bọn hắn cũng không làm gì được nhân gia, có thể tưởng tượng được Lăng Tiếu này rốt cuộc là có lá bài tẩy kinh người gì, để cho Hộ pháp Thủy lão đều phải cẩn thận bồi tiếp, hắn là tộc trưởng tự

nhiên sẽ không để cho Lăng Tiếu không cao hứng rồi!

Lê Nguy Sơn thì là thừa dịp nói:

- Ừ, vị dũng sĩ của Tiên Vu bộ lạc này liên tục thắng mười mấy tràng, danh hiệu dũng sĩ mạnh nhất lần này nên ban tặng cho hắn, Lê Đấu sớm đã có danh hiệu dũng sĩ mạnh nhất rồi, vì công báo thù riêng, ý đồ mưu hại đồng tộc huynh đệ, ta kiến nghị tộc trưởng miễn đi danh hiệu dũng sĩ mạnh nhất của hắn, phạt đánh năm trăm gậy, rục xuất khỏi tộc, trọn đời không được trở về bổn tộc!

- Cái gì!

Lê Hữu Mã thất thanh mà kinh hô.

Khấu Lực An cùng với người của Lê thị bộ lạc, Khấu thị bộ lạc ở bên cạnh hắn đều là giật mình không kém!

Nếu như lời này từ trong miệng của hộ pháp Thủy lão khác nói ra, đám người Lê Hữu Mã cùng Khấu Lực An có lẽ sẽ không quá giật mình, nhưng mà từ trong miệng của Lê Nguy Sơn nói ra liền không giống rồi.

Lê Nguy Sơn nhưng là Chí tôn Thủy Thần của Lê thị bộ lạc, tại sao có thể đem dũng sĩ của bộ lạc chính mình đày đi được.

Trong này rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì?

Vì sao để cho hộ pháp Thủy lão của bọn họ làm ra quyết định như vậy?

Sau khi Lê Hữu Mã thất thố trong chốc lát, lập tức bình tĩnh trở lại nói với Lê Nguy Sơn:

- Nguy Sơn ngươi điên rồi sao, Lê Đấu nhưng là dũng sĩ của tộc ta, tại sao có thể trục xuất hắn ra khỏi tộc được.

Lê Nguy Sơn là chất nhi của Lê Hữu Mã, hắn cũng không cố kỵ cái gì là Thủy lão với không Thủy lão, trực tiếp lên tiếng chất vấn nói.

Lê Nguy Sơn đạm mạc mà đáp:

- Tù trưởng, đây là Lê Đấu tự rước lấy, thực lực của dũng sĩ Tiên Vu bộ lạc vốn so với hắn thì yếu một ít, nhưng mà hắn cư nhiên lấy danh tiếng dũng sĩ mạnh nhất còn thượng tràng quyết đấu, đây vốn cũng không có cái gì, nhưng mà hắn lại còn tàn nhẫn muốn giết đồng tộc huynh đệ như vậy, cái này phải giết a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2278 - Thái Độ Chuyển Biến Nhanh Chóng! (1)

- Đây... Đây là dũng sĩ đại hội, sinh tử do trời định!

Lê Hữu Mã vô lực mà phản bác nói.

- Hừ, thắng bại đã phân liền nên dừng lại, hắn còn hạ tử thủ, không phải là lấy việc công báo thù riêng hay sao? Ngươi không cần nói nữa, còn thỉnh tộc trưởng làm ra quyết định!

Lê Nguy Sơn hừ lạnh nói.

Vừa nghĩ tới hộ pháp Chí tôn của Lăng Tiếu biết ẩn hình, Lê Nguy Sơn liền cảm thấy có chút lông tơ dựng đứng, nếu như không cho Lăng Tiếu một cái giao phó, chỉ sợ Lệ thị bộ lạc bọn họ ngày sau đều không được sống yên ổn a!

Cho nên hắn phải bỏ đi Lê Đấu, để Lăng Tiếu hài lòng, mới sẽ không tìm bọn hắn làm phiền.

Huống hồ bây giờ hắn biết được Lăng Tiếu là một gã Thần dược sư hàng thật giá thật, càng kiên định hơn cái quyết định này của hắn, nhất định phải giao hảo Lăng Tiếu!

Bởi vì cảnh giới của Lăng Tiếu đã là Bán Thủy Thần viên mãn, nếu như hắn có thể lại tiến thêm một bước, không chỉ trở thành Chí tôn, hơn nữa còn có thể trở thành DƯợc thần.

Đến lúc đó hai cái thân phận này của hắn sẽ để cho hắn trở thành một trong

những người tôn quý nhất trên Thiên vực, là nhân vật được mọi người nịnh nọt, nếu như bỏ qua loại nhân vật này, đây chính là tội của Man tộc bọn họ a!

Thác Bạt Lý Khánh lướt qua một tia cười nhạt nói:

- Hộ pháp Thủy lão nói cũng không sai, đem danh hiệu dũng sĩ mạnh nhất của Lê Đấu bỏ đi, sau này trọn đời không cho phép hắn trở về bổn tộc! Nếu như hắn ở bên ngoài dám lấy danh nghĩa của tộc ta làm ra chuyện gì mà bất lợi với tộc ta, dù xa cũng tất phải giết!

Lê thị bộ lạc cùng Khấu thị bộ lạc những năm này vẫn là ép chặt vương thất bộ lạc bọn họ a, hôm nay có cơ hội áp đánh bọn họ, Thác Bạt Lý Khánh quả quyết sẽ không bỏ qua rồi.

Thuận theo Thác Bạt Lý Khánh lên tiếng, thần sắc của Lê Hữu Mã tái nhợt đến cực điểm!

Hắn cũng không biết vì cái gì bất thình lình liền phát sinh ra loại chuyển biến này?

Hắn không cam lòng nói:

- Chuyện này ta sẽ bẩm báo với lão tù trưởng!

Lê Nguy Sơn trừng mắt liếc hắn một cái nói:

- Yên tâm, lão tù trưởng nhất định sẽ đồng ý với quyết định của ta đấy!

Tiếp theo hắn lại hướng Thác Bạt Lý Khánh nói:

- Tộc trưởng, Tiên Vu Dã trở thành dũng sĩ mạnh nhất, ta cảm thấy thu

hoạch sau này của bọn họ nên đề cao ba thành, những năm này bọn họ đã vì tộc ta mà làm ra nhiều cống hiến a!

Thác Bạt Lý Khánh nhíu mắt một chút, thoáng qua vài tia nghi hoặc, nhưng mà vô cùng sảng khoái mà đáp:

- Liền theo như ý tứ của Nguy Sơn trưởng lão mà làm!

Lê Hữu Mã đã bị tức nổ phổi rồi, Lê Nguy Sơn nhưng là Chí tôn Thủy Thần của Lê thị bộ lạc bọn họ, làm sao lại nói chuyện thay Tiên Vu bộ lạc rồi.

Lúc này người của những bộ lạc khác đều ý thức đến dị dạng của Lê Nguy Sơn, bọn họ suy đoán nói không chừng ngay cả Hộ pháp Thủy lão đều đã bị Lăng Tiếu này hàng phục rồi, bằng không làm sao sẽ bất thường như vậy?

Bất kể nói như thế nào, một hộ pháp Thủy lão nói ra, người của những bộ lạc khác cũng bắt đầu liên tục đồng ý rồi.

Lê Hữu Mã biết tiếp tục như vậy nữa thì mặt mũi đều bị ném mất sạch, lập tức cũng không quan tâm đến người khác thấy thế nào, vô cùng bất phẫn mà phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Khấu Lực An thì là tiến thối lưỡng nan, cuối cùng sau một phen do dự còn là không dám rời khỏi giống như Lê Hữu Mã.

Trên bàn rượu, Tiên Vu Tây Túc nhưng là vui mừng đến nở hoa, hắn đơn giản là không nghĩ tới sự tình cư nhiên sẽ biến thành dạng này, đơn giản là như mộng như ảo, cảm thấy có chút không chân thật rồi.

Không chỉ Tiên Vu Dã được phong làm dũng sĩ mạnh nhất, mà lợi ích phân phối của bọn họ đạt được nhiều hơn ba thành, đây đối với lang nhi của Tiên Vu bộ lạc mà nói nhưng là ân tứ cực lớn a!

Như thế nhưng để cho lang nhi của bộ lạc bọn họ gia tốc tu luyện, tin tưởng trong tương lai không xa nhất định có thể đuổi kịp những bộ lạc khác, trọng chấn hùng phong của Tiên Vu bộ lạc bọn họ!

Hết thảy những thứ này có thể nói là được lấy đến từ trên người trẻ tuổi đang ngồi ở kia a!

Trong lòng hắn thầm khen:

- Tiểu Dã thật là kết giao được một cái bằng hữu rất giỏi a!

Trên bàn rượu, Lăng Tiếu cùng Thác Bạt Lý Khánh, Lê Nguy Sơn cùng với những tù trưởng khác đều uống đến vô cùng tận hứng, phảng phất bất luận cái gì không thoải mái ở trước kia đều không để ở trong lòng rồi.

- Sớm nghe nói Man tộc nhân nhiệt tình hiếu khách, hôm nay vừa nhìn quả nhiên không phải nói điêu, uống rượu với các ngươi là vô cùng thoải mái a!

Lăng Tiếu vừa uống vừa nói.

Thác Bạt Lý Khánh cười to nói:

- Đây là tự nhiên, là bằng hữu của Man tộc chúng ta, chúng ta vĩnh viễn đều có thịt ngon, rượu ngon đối đãi, tuyệt không thể đối đãi không công bằng với bằng hữu, sau này Lăng thần sư chính là hảo bằng hữu của chúng ta, hoan nghênh tùy thời đến làm khách!

Có thể nói giao hảo với một Thần dược sư đối với Man tộc bọn họ mà nói cũng là một chuyện vui mừng.

Bởi vì bên trong tộc bọn họ ngay cả một tên Luyện dược sư cũng không có, càng đừng nói là Thần dược sư.

Nếu như Lăng Tiếu có thể thay bọn họ luyện chế một nhóm đan dược, đây khẳng định có thể để cho lang nhi bên trong tộc bọn họ đều là nhanh chóng tăng lên.

- Đây là nhất định rồi, ai bảo huynh đệ của ta là tộc nhân của các ngươi chứ, không nhìn thầy tu cũng phải xem mặt phật, các ngươi chính là bằng hữu ta nhất định kết giao rồi!.

Lăng Tiếu cười nói.

Lời này của hắn cho thấy ý tứ rất trực tiếp, ý là nói ta nhìn ở trên phần huynh đệ của ta mà kết giao bằng hữu với các ngươi, nếu như huynh đệ của ta có cái gì bị ủy khuất ở trong tộc các ngươi, mọi người dĩ nhiên không còn là bằng hữu nữa rồi, hơn nữa còn sẽ là địch nhân.

Người ở tràng đều nghe ra được ý tứ của Lăng Tiếu, bọn họ cho dù có chút bất mãn vì lời này của Lăng Tiếu nói rất rõ ràng nhưng mà cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đừng nhìn người trẻ tuổi ở trước mắt này luôn mang theo nụ cười hòa nhã, hơn nữa vóc người của hắn so với bọn họ còn nhỏ hơn một bậc, nhưng nếu thật chiến đấu thì lực lượng kia là vô cùng kinh khủng, bọn họ nhưng là lĩnh giáo qua rồi.

Ở trong mắt những người bọn hắn thì Lăng Tiếu chính là dũng sĩ mạnh nhất rồi!

Huống chi ngay cả Hộ tộc Thủy lão của bọn họ cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi, những người khác còn dám nói nhiều nửa câu sao?

Sau một bữa tiệc, khách chủ đều vui!

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Thác Bạt Lý Khánh vốn định an bài Lăng Tiếu ở doanh trướng lớn nhất, cùng hắn cùng nằm ngủ.

Bởi vì tập tục của Man tộc liền là như thế, có thể có được cơ hội ngủ chung doanh trướng với tộc trước, đó là một chuyện vô cùng vinh dự.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong, lông tơ không khỏi dựng đứng lên, lập tức lấy lý do còn muốn nói chuyện nhiều hơn với Tiên Vu Dã mà cự tuyệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2279 - Thái Độ Chuyển Biến Nhanh Chóng! (2)

Thác Bạt Lý Khánh chỉ có thể luyến tiếc, đồng thời giao phó Tiên Vu Tây Túc cùng Tiên Vu Dã chiêu đãi Lăng Tiếu, để cho Lăng Tiếu ở chỗ này chơi mấy ngày, hơn nữa chấp thuận nguyện ý đem công chúa gả cho Tiên Vu Dã hắn.

Tiên Vu Tây Túc tự nhiên là ước gì Lăng Tiếu vĩnh viễn ở chỗ này, chỉ là hắn cũng biết không thể nào, ngoài miệng còn là vô cùng vui vẻ mà nhận lời tộc trưởng.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã và người của Tiên Vu bộ lạc cùng nhau phản hồi lãnh địa của Tiên Vu bộ lạc.

Địa phương của năm đại bộ lạc bọn họ dù đều là ở man hoang sơn, nhưng mà lãnh địa cư ngụ lại cũng cách nhau khoảng cách không ngắn.

Sau khi trở lại Tiên Vu bộ lạc, Tiên Vu Tây Túc còn là địa biểu cho người của bộ lạc bọn họ lần nữa cảm tạ Lăng Tiếu một phen.

- Lần này nếu không phải Lăng thần sư kịp thời xuất hiện, Tiểu Dã liền xong rồi, bộ lạc chúng ta liền tổn thất một gã dũng sĩ mạnh nhất, thỉnh tiếp nhận một xá của ta đại biểu cho tất cả mọi người Tiên Vu bộ lạc.

Tiên Vu Tây Túc vô cùng nghiêm túc mà muốn khom người hành lễ với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhanh tay nhanh mắt đỡ Tiên Vu Tây Túc nói:

- Tiên Vu tù trưởng, nhất thiết đừng như vậy, ta cùng lão Dã là huynh đệ, ta cứu hắn cũng là nên, huống hồ thiếu chút nữa bởi vì ta liên lụy tới các ngươi, ngươi như vậy để cho ta làm sao chịu nổi a!

Tiên Vu Dã cũng ở một bên nói:

- Tù trưởng, ân tình của lão Đại ta sẽ báo đáp.

- Tốt tốt, tiểu Dã nhớ lấy hảo hảo nói chuyện với Lăng thần sư, ta liền không quấy nhiễu các ngươi nữa, đợi đến tối ta để mấy cô nướng giúp Lăng thần sư làm ấm giường!

Tiên Vu Tây Túc hết sức cao hứng mà nói một tiếng, liền mang theo mấy người khác trở về chỗ ở của riêng mình.

- Man tộc nhân các ngươi còn thật là nhiệt tình!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Đúng vậy a, sau khi ta trở về tộc, người của bộ lạc đối với ta đều không tệ, chỉ là người của những bộ lạc khác lại có chút lãnh đạm.

Tiên Vu Dã nhẹ thở dài nói.

Lăng Tiếu nghe ra được chỗ khó xử của Tiên Vu Dã, lập tức nói:

- Hết thảy đều lấy thực lực nói chuyện, chờ thực lực của ngươi áp lên trên đầu bọn hắn, bọn họ làm sao dám làm gì ngươi!

Tiên Vu Dã đối với lời này có thể hội sâu sắc, nặng nề gật gật đầu nói:

- Từ sau khi đi tới Thiên vực, ta mới phát hiện ra thực lực của mình rất yếu,

một mực khát vọng trở thành Thần Vương, nhưng mà sau khi đạt tới Thần Vương lại phát hiện còn không đủ, bây giờ cũng không biết mới có thể đứng đầu!

Cho dù Thác Bạt Lý Khánh đem danh hiệu dũng sĩ mạnh nhất ban cho hắn, nhưng mà hắn cũng không nhận thấy chính mình thật có thể mang được danh hiệu dũng sĩ này, hắn xác xác thật thật thua bởi Lê Đấu, đây là một cái sự thật không cần bàn cãi!

Trong lòng hắn còn có chút buồn bã, cũng hoài nghi chính mình đem tộc nhân ở cố địa đưa lên Thiên vực, hắn có thể bảo vệ được bọn họ chu toàn mọi vấn đề hay không.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Yên tâm, trước kia ngươi không phải là cảm thấy sau khi đạt tới Thần Vương cũng đã rất giỏi rồi sao? Bây giờ ngươi nhưng là trung cấp Thần Vương rồi, lại đi lên một bước thì có tư cách vấn đỉnh Thiên Thần Vương rồi, con đường này chung quy là từng bước đi đến, bất quá... Ngươi đã đến Thiên vực nhiều năm, là lúc trở về cố thổ một lần rồi, tránh để cho bọn họ lo lắng, dù sao Thiên vực rất lớn, muốn an trí bọn họ cũng dễ dàng, chỉ là muốn bọn họ trở về bên trong Man tộc các ngươi, ngươi còn cần cố gắng hơn!

Tiên Vu Dã lộ ra vẻ kiên định đáp:

- Ta biết phải làm sao!

Tiếp theo hắn đổi chủ đề nói:

- Lão đại, lúc trước ngươi ở Loạn Táng không gian đi ra như thế nào? Khi ấy nhưng là đem chúng ta đều dọa chết rồi!

Lập tức Lăng Tiếu lại đơn giản mà nói việc đã trải qua lần ấy.

Đây để cho Tiên Vu Dã than thở không thôi, cảm thấy lão đại thật là phúc lớn mạng lớn, ở trong loại tuyệt cảnh này vẫn có thể còn sống đi ra.

Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã nói chuyện hơn nửa ngày, Tiên Vu Dã liền mang theo Lăng Tiếu đi nghỉ ngơi.

Đến loại thực lực này như bọn họ có ngủ hay không thì cảm giác kỳ thật không có gì, bất quá Lăng Tiếu đại chiến mấy tràng xác thật có chút mệt mỏi, cần tìm địa phương tĩnh tâm một chút, cũng theo ý tứ của Tiên Vu Dã tiến vào đại doanh trướng.

Chỉ là hắn vừa tiến vào trong doanh trướng liền trợn tròn mắt!

Chỉ thấy mấy thiếu nữ diệu linh trần trụi ở trong doanh trướng của hắn di động, cả người phong doanh kiều nộn kia, bộ ngực thẳng tắp mượt mà kia, cái mông mập tròn kia, làn da quang khiết lộ ra vẻ khỏe mạnh kia, không một cái nào là không phô bày ra hấp dẫn nguyên thủy nhất!

Lăng Tiếu nuốt một chút nước miếng, một cỗ nhiệt hỏa trong nháy mắt tiêu thăng lên.

Hắn nhiều năm không cùng nữ nhân giao hợp qua, đột nhiên thấy cảnh tượng hương diễm như thế, hắn không có một điểm phản ứng kia liền là không phải nam nhân!

- Dũng sĩ tôn kính, đã chuẩn bị tốt nước thơm tắm rửa cho ngươi, thỉnh cho phép chúng ta thay dũng sĩ tắm rửa thay quần áo!

Bốn gã diệu linh thiếu nữ đều đạt tới cấp bậc Thánh giả đều là khom lấy thân thể nói với Lăng Tiếu.

Thanh âm yểu điệu kia ở trong tai Lăng Tiếu càng không ngừng quanh quẩn, để thân thể của hắn đều mềm hơn phân nửa!

Huống chi ở trong thùng nước tắm kia còn có một nữ tử cảnh giới Thần Vương, đôi mắt giống như trăng sáng kia đang ẩn tình đăm đắm nhìn Lăng Tiếu, ngũ quan của nàng phối hợp cũng không phải là kiều mỹ động lòng người, ngược lại là nhiều hơn một cỗ hương vị tư thế oai hùng mà nữ tử bình thường khó có, trên mái tóc cài không ít trân châu mã não, nơi tai mang theo một đôi viên nhĩ hoàn trong suốt tán phát ra từng điểm quang mang dụ người.

Nàng ngồi tắm ở trong thùng, lộ ra phần từ cổ trở lên, phần dưới đều bị thùng tắm che lại, để bất kỳ nam nhân nào đều không nhịn được mà có ý nghĩ kỳ quái, dục niệm hoành sinh!

Nữ nhân kia còn đối với Lăng Tiếu ném ra mấy cái mị nhãn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi mang theo ý khiêu khích phong tao nhập cốt!

Nữ nhân này cho Lăng Tiếu một loại hấp dẫn tuyệt đối của dị vực phong tình, cảm giác cùng với Ngọc Nhu Phỉ lúc mới nhìn thấy năm ấy vô cùng tương tự, để hắn có một loại vọng động rất muốn đem nàng đè xuống, đem nàng hung hăng trừng phục một phen!

Lăng Tiếu cũng là ở trong lúc sững sờ, mấy diệu linh thiếu nữ kia đã thay Lăng Tiếu cởi áo nới dây lưng rồi!

Chỉ là Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại, trong nháy mắt đem chúng nữ nhẹ nhàng chấn khai, cả người đã lướt ra ngoài đại doanh trướng, đồng lời lưu lại một câu:

- Xin thứ lỗi, ta đi lạc doanh trướng rồi!

Trên thực tế Lăng Tiếu đương nhiên không có lạc đường, đây nhưng là đại doanh trướng mà Tiên Vu Dã mang hắn đến, Tiên Vu Dã làm sao sẽ làm sai được.

Trong này nhất định có chỗ gì đó mà hắn không biết, hắn tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ liền làm a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2280 - Xin Thứ Lỗi, Ta Đi Nhầm Doanh Trướng Rồi!

Lăng Tiếu áp chế một chút tà niệm, rất nhanh tìm được Tiên Vu Dã ở không xa quát lên:

- Lão Dã, nữ nhân trong doanh trướng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Kỳ thật ở trước lúc tiến vào trong doanh trướng hắn có thể cảm ứng được ở bên trong đó có người, hắn còn cho là thị giả bình thường, nhưng mà lại đều là nữ nhân trần trụi, hắn phải hỏi rõ ràng là chuyện gì.

Tiên Vu Dã sửng sốt một chút cười nói:

- Lão đại ngươi làm gì mà sợ lớn hãi nhỏ thế, chỉ bất quá là mấy nữ nhân đã đem ngươi dọa đến hình dạng này?

- Chớ nói lời thừa với ta, mau nói đây là chuyện gì xảy ra, ai an bài chúng nữ đến bên trong doanh trướng của ta, muốn sắc dụ bổn lão đại sao?

Vẻ mặt của Lăng Tiếu bất phẫn nói.

Hắn thích nữ nhân thì không sai, diệu linh thiếu nữ xinh đẹp như vậy hắn cũng đồng dạng thích, nhưng mà hắn luôn luôn có nguyên tắc của mình, làm sao có thể thấy nữ nhân dáng vẻ nào đều xông lên được.

Hắn nghĩ đến đây có phải là Tiên Vu Tây Túc làm mỹ nhân kế với hắn hay không!

Đến lúc đó những nữ nhân này lại liên quan đến hắn, phiền toái kia cũng

không nhỏ đâu.

- Lão đại chớ gấp, ngươi trước nghe ta nói!

Tiên Vu Dã cười mỉm một tiếng, liền giải thích lên.

Nguyên lai việc này xác thật là Tiên Vu Tây Túc an bài, nhưng mà cũng không phải là hắn cường bức những nữ nhân này, mà là những nữ nhân này tự nguyện đi hầu hạ Lăng Tiếu.

Vì cái gì lại có chuyện tốt như vậy?

Bởi vì nữ nhân của Man tộc thích dũng sĩ cường đại, dáng người của Lăng Tiếu so sánh với Man tộc nhân bọn họ phải mỏng manh hơn không ít, nhưng mà lại có thực lực kinh người, có thể dồng thời đánh bại tộc trưởng cùng chư vị tù trưởng, ở trong mắt chúng nữ hắn chính là dũng sẽ cường đại nhất.

Cho nên chúng nữ cam nguyện hiến thân cho Lăng Tiếu, chỉ cầu một đêm hoan hảo!

Nếu như may mắn mà nói liền sẽ để cho chúng nữ mang thai hài tử của dũng sĩ mạnh nhất, như vậy hài tử tương lai của chúng nữ liền cực kỳ có khả năng có huyết thống ưu tú của dũng sĩ mạnh nhất, vì thế mà quang tông diệu tổ rồi!

Đương nhiên những nữ nhân này mỗi một cái đều sẽ là xử nữ, không phải là xử nữ liền không có tư cách hiến thân rồi.

Mà nữ nhân đang tắm trong thùng ở bên trong doanh trướng kia thì là nữ nhân đẹp nhất của Tiên Vu bộ lạc, cũng là nữ nhân có thiên phú cực kỳ xuất sắc, ánh mắt của nàng cực cao, người bình thường là không thể vào được mắt nàng.

Mà tràng diện Lăng Tiếu cùng Man tộc các đại Bán Thủy Thần bọn họ đại chiến bị nàng thấy được, cho nên hắn chủ động hướng tù trưởng yêu cầu hiến thân cho Lăng Tiếu.

Bởi vì đây là tập tục của Man tộc bọn họ, Tiên Vu Tây Túc tự nhiên là vui vẻ đáp ứng yêu cầu của nàng rồi!

Lăng Tiếu cường hãn như thế, lại là Kim tộc nhân, ngày sau hài tử của hắn khẳng định kế thừa ưu thế huyết mạch của hai tộc bọn họ.

Sau khi Lăng Tiếu nghe Tiên Vu Dã giải thích hết cũng cảm thấy có chút không thể hiểu được.

- Đây cuối cùng là cái tập tục gì a!

Lăng Tiếu vỗ trán mà không nói được gì.

Đối phương chỉ là đem hắn trở thành phối chủng để đối đãi, nếu như hắn không tự chủ được mình, ai biết nhi tử hoặc là nữ nhi ngày sau của mình liền mất đi quan ái của phụ thân là hắn a!

Đây tuyệt đối không phải là kết quả mà Lăng Tiếu muốn, hắn kiện định mà nhận thấy rằng huyết mạch ưu tú của hắn lại há có thể tùy tiện lưu ở ngoại tộc được.

- Lão Đại, nữ nhân của Man tộc chúng ta nhiệt tình dâng trào, ngươi cùng các nàng cùng nhau cũng không sai, chúng nữ lại sẽ không mất hết mặt mũi mà theo ngươi không tha!

Tiên Vu Dã ở một bên cười nói.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu kiên định nói:

- Việc này đừng nói nữa, lão Đại không phải là người tùy tiện!

- Tốt, nếu lão đại không thích thì coi như quên đi, ta để chúng nữ rời khỏi, bất quá chúng nữ chắc chắn sẽ vô cùng thương tâm đấy!

Tiên Vu Dã cũng không dám miễn cưỡng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu buông buông tay nói:

- Quên đi, tìm một cái sơn lĩnh không có người để ta đả tọa một chút là được rồi.

Tiên Vu Dã nghe theo an bài của Lăng Tiếu, tìm cho hắn một tòa sơn lĩnh không người để Lăng Tiếu một mình tĩnh tu.

Lăng Tiếu tìm một địa phương tĩnh tọa xuống, tĩnh tâm khôi phục trạng thái của mình, đồng thời nhớ lại tràng cảnh đối chiến với Lê Nguy Sơn, cảm thụ áp lực mà Chí tôn chân chính cấp cho hắn.

Chí tôn trong lúc cất tay nhấc chân đã đem lực lượng vận dụng đạt tới chí cực, lợi dụng nguyên chi lực lượng ngưng tạo vạn vật công kích, có thể để bất kỳ không gian lực lượng nào vì mình sở hữu, một cái ý niệm đều có thể phong tỏa trăm vạn dặm không gian...

Lăng Tiếu càng không ngừng thôi diễn, hi vọng có thể bắt được một tia cảm ngộ có thể để cho hắn đột phá.

Cuối cùng hắn nhớ lại thế giới lực đã lĩnh ngộ lúc trước ở cấp bậc Thiên Tôn, tổng cảm thấy thiếu hụt cái gì mà không cách nào để cho chúng nó từ hư cảnh biến thành sự vật chân chính tồn tại.

Hắn vốn dĩ vì chú nhập vào thần lực liền có thể để cho hắn đạt tới một bước

kia rồi, nhưng mà đây đã là thử trăm lần vẫn không hiệu quả.

Bây giờ hắn lại là bắt đầu có một tia linh quang rồi, liền là không cách nào đem nó bắt được.

Man tộc cũng không phải là đất tĩnh tu,hắn vừa mới minh ngộ được một tia, Tiên Vu Tây Túc cùng Tiên Vu Dã lại là đi tới đây rồ.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời bỏ cuộc, đợi đến ngày sau qua chiêu nhiều hơn với Chí tôn, tin tưởng nhất định có thể tìm được điểm mấu chốt mà hắn cần ka.

Sau khi Tiên Vu Tây Túc nhìn thấy Lăng Tiếu, không khỏi lại nói ra chuyện của mấy nữ nhân kia, trên khuôn mặt phần lớn là vẻ tiếc nuối, cảm thấy Lăng Tiếu không sủng hạnh nữ nhân của bộ lạc Tiên Vu bọn họ là tổn thất của bọn họ!

Lăng Tiếu cũng bị loại tư tưởng thông thoáng này khiến cho té xỉu rồi.

Lần này đến đây Tiên Vu Tây Túc là muốn thỉnh Lăng Tiếu đến trong trướng hắn làm khách.

Đây là một mặt đối đãi khách nhân nhiệt tình của Man tộc, Lăng Tiếu cũng để xuống dáng vẻ cùng bọn họ uống thỏa thích mấy ngày rồi lại nói.

Chỉ là đến trong trướng Lăng Tiếu lại thấy được nữ nhân trước đây tắm trong thùng đang đợi hắn.

Nữ nhân này mặc một bộ thịnh trang, trang phục được trang điểm xinh đẹp hiển lộ ra hết phong tình của Man tộc nhân, đôi mỹ mâu kia thỉnh thoảng ném đi thần sắc u oán tới Lăng Tiếu, phảng phất Lăng Tiếu chính là nam nhân bỏ đi.

Lăng Tiếu chỉ có thể đem nàng giống như không nhìn thấy rồi!

Không có biện pháp a, nam nhân ưu tú giống như hắn đi đến chỗ nào đều được một đống nữ nhân chủ động đi theo, hắn cần phải kiên định lập trường của mình, tuyệt đối không thể để cho mỹ sắc dụ dỗ a!

Lời của hắn nếu như bị những nữ nhân kia của hắn nghe được, nhất định sẽ phản lại mà nhổ cho hắn đầy mặt nước miếng.

Bữa tiệc bắt đầu không bao lâu, Thác Bạt Lý Khánh cùng với đám người Ô Cổ Ngả lại dẫn đội mà đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2281 - Lão Đại Không Phải Là Người Tùy Tiện! (1)

Đây để cho Tiên Vu Tây Túc mừng rỡ, tộc trưởng bọn họ nhưng là đã nhiều năm không đến Tiên Vu bộ lạc bọn họ a!

Tiên Vu Tây Túc đã minh bạch Tiên Vu bộ lạc bọn họ muốn lại trọng chấn hùng phong thì phải đem lập trường trung gian trước đó chuyển biến thành ủng hộ cho Vương thất bộ lạc.

Trên yến tiệc Thác Bạt Lý Khánh công khai mà tỏ vẻ để cho công chúa đồng ý phối cho Tiên Vu Dã, ngày sau Tiên Vu Dã chính là chuẩn phò mã gia của Man tộc bọn hắn rồi.

Tin tức này để cho người của Tiên Vu bộ lạc đều lấy làm phấn chấn!

Bất quá Thác Bạt Lý Khánh sở dĩ ở thời khắc này tuyên bố tin tức kia tự nhiên là để cho Lăng Tiếu nghe rồi.

Hơn nữa hắn còn ẩn ẩn tiết lộ một chút khó khăn của Man tộc bọn họ, nói phương diện đan dược của Man tộc bọn họ hết sức thiếu hụt, mỗi một lần đến thế lực khác mua đan được đều phải tốn một bút thần tinh rất lớn.

Tốn thần tinh không sợ, để cho bọn họ cảm thấy buồn bực nhất là muốn mua Thần đan thì là mật ít ruồi nhiều, có lúc cho dù có thần tinh cũng chưa chắc đã mua được.

Hắn nói như vậy tự nhiên là nói cho Lăng Tiếu, liền nhìn Lăng Tiếu có tức thời hay không.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra Lăng Tiếu trọng thị với Tiên Vu Dã, hôm nay Tiên Vu Dã đã là phò mã gia của Vương thất Man tộc bọn họ rồi, huynh đệ ngươi là Thần dược sư làm sao cũng phải tỏ vẻ một chút!

Thác Bạt Lý Khánh đã nói đến như vậy rồi, Lăng Tiếu lại không có tỏ vẻ thì nói không qua.

Hắn ở tại chỗ tỏ vẻ ở ngày đại hôn của Tiên Vu Dã sẽ đem cho Tiên Vu Dã một phần đại lễ, đồng thời sẽ luyện chế cho Tiên Vu bộ lạc một nhóm thánh đan, thần đan!

Đương nhiên những tài liệu này đều phải do Tiên Vu bộ lạc xuất ra.

Lăng Tiếu sở dĩ nói như vậy hoàn toàn là để cho Thác Bạt Lý Khánh thừa nhận chỗ tốt của Tiên Vu bộ lạc, ý tứ của hắn là thay Tiên Vu bộ lạc luyện đan mà thôi, sẽ không luyện đan cho bộ lạc khác.

Về phần Thác Bạt Lý Khánh làm sao thương lượng về vấn đề đan dược với Tiên Vu Tây Túc thì đây là chuyện của bọn họ.

Thác Bạt Lý Khánh cũng hiểu rõ muốn Lăng Tiếu vô công thay bọn họ luyện chế đan dược là không thể nào, Lăng Tiếu có thể nói đến như vậy đã là rất cho hắn mặt mũi rồi.

Bởi vì Lăng Tiếu không phải là Thần dược sư bình thường a, hắn còn là một gã Bán Thủy thần cảnh giới viên mãn, hơn nữa hắn còn nghe được Lê Nguy Sơn nói rằng chiến lực của Lăng Tiếu đã có thể so với Chí tôn bình thường rồi.

Đây để hắn phải hảo hảo mà đối đãi với Lăng Tiếu, tự nhiên không dám nói lên ý kiến phản đối gì rồi.

Cuối cùng Thác Bạt Lý Khánh cùng Tiên Vu Tây Túc thương nghị, tất cả tài liệu đều do bên trong tộc cung cấp, đan dược được luyện chế ra cho Tiên Vu bộ lạc một phần ba.

Thác Bạt Lý Khánh cho là hắn nói ra cái điều kiện ư đãi này, ai ngờ Tiên Vu Tây Túc khó được mà uy phong một hồi, liền cùng Thác bạt Lý Khánh mặc cả giá cả.

Tiên Vu bộ lạc bọn họ bị áp chế nhiều năm như vậy, cũng là lúc tìm về một chút chỗ tốt rồi.

Cho nên Tiên Vu Tây Túc một mực chắc chắn muốn một nửa, hắn nói đây tất hẳn là Lăng Tiếu cấp cho hôn lễ của Tiên Vu Dã, làm sao có thể quá ít được.

Sau khi Thác Bạt Lý Khánh trải qua một phen cân nhắc vẫn là đồng ý với yêu cầu của Tiên Vu Tây Túc.

Bất quá hắn căn dặn Tiên Vu Tây Túc nhất định phải để cho Lăng Tiếu luyện nhiều thêm chút ít đan dược, bằng không chỉ luyện một chút căn bản không đủ để phân chia, vậy thì không có ý tứ rồi.

Tiên Vu Tây Túc tự nhiên là đầy miệng đồng ý, việc này hắn chỉ cần bảo cho Tiên Vu Dã, tin tưởng không phải là cái vấn đề gì.

Sau khi chuyện này đã định, Tiên Vu Tây Túc liền tìm Tiên Vu Dã thương lượng.

Tiên Vu Dã mặt ngoài dù là đồng ý, nhưng mà hắn còn là nghe theo lời của Lăng Tiếu, hắn nhất định sẽ không miễn cưỡng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu phảng phất sớm đoán được chuyện này, liền nói với Tiên Vu Dã

để Thác Bạt Lý Khánh định ra ngày đính hôn, cũng sau khi hướng toàn tộc công bố hắn mới sẽ luyện đan, đây là muốn ép Thác Bạt vương thất cùng với Tiên Vu bọn họ mau chóng liên hợp ở chung một chỗ, Tiên Vu bọn họ mới ở trong thời gian ngắn không bị những bộ lạc khác khi phụ.

Lăng Tiếu làm như vậy cũng là mau chóng thay Tiên Vu Dã giải quyết chuyện sau này, để cho hắn ở lại bên trong Man tộc tạm thời sẽ không có chuyện gì.

Bằng không Thác Bạt Lý Khánh ở mặt ngoài thì cho phép nữ nhi của hắn gả cho Tiên Vu Dã, sau này lại là đổi ý, khi đó hắn không ở đây, Tiên Vu bộ lạc bọn họ còn không phải là bị cục diện áp bức giống như hôm nay sao?

Tiên Vu Dã không nghĩ đến Lăng Tiếu lại nghĩ được xa như thế, trong lòng vô cùng cảm kích Lăng Tiếu thay hắn suy nghĩ.

Cho nên Tiên Vu Dã đem lời này truyền đến cho Tiên Vu Tây Túc, Tiên Vu Tây Túc lại cùng Thác Bạt Lý Khánh đi thương lượng.

Thác Bạt Lý Khánh không biết đây là chủ ý của Lăng Tiếu hay là Tiên Vu Tây Túc, hắn biết nếu là không đáp ứng, Lăng Tiếu khẳng định cũng sẽ không thay Man tộc bọn họ luyện đan.

Cho dù Lăng Tiếu luyện đan vậy cũng chỉ sẽ lén đưa tặng cho Tiên Vu bộ lạc, sẽ không phân cho những bộ lạc bọn họ.

Bất quá Thác Bạt Lý Khánh cũng không phải là tùy ý đám người Lăng Tiếu đi chỉ huy làm việc như vậy, hắn cũng có tính toán của hắn.

Hắn đem cử hành hôn lễ được định ở sau nửa năm, hắn làm như vậy là để cho Lăng Tiếu sống ở bên trong Man tộc bọn họ nửa năm, trong nửa năm này liền phải thay Man tộc bọn họ luyện đna nhiều rồi.

Đối với cái yêu cầu này Lăng Tiếu còn thật không có biện pháp cự tuyệt.

Dù sao lấy thực lực bây giờ của hắn phân tâm nhị dụng không phải là vấn đề, thần hồn phân thân của hắn cũng có thể tu luyện hoặc luyện đan, hắn chỉ là một người nhưng chắc khác nào là hai tên Thần dược sư.

Thay Man tộc luyện đan nửa năm, Lăng Tiếu cũng có thể kiếm lấy rất nhiều chỗ tốt, hắn một lần ngưng đan sẽ có nhiều khỏa, đến lúc đó phân phối như thế nào còn không phải là do hắn nói sao?

Cho nên Thác Bạt Lý Khánh cùng Lăng Tiếu coi như là thông qua quan hệ với Tiên Vu Dã mà đạt thành hiệp nghị trong chốc lát.

Tiên Vu Tây Túc chuyên vì Lăng Tiếu lấy ra một tòa sơn phong tương đối hùng vĩ để Lăng Tiếu ở đây luyện đan.

Mà Thác Bạt Lý Khánh thì là hỏa tốc chạy trở về bổn tộc, hướng những bộ lạc khác triệu khai hội ngị, để cho người của bộ lạc chuẩn bị tài liệu.

Chỉ là Lê thị bộ lạc lại là rất có cốt khí, kiên quyết không cần Lăng Tiếu luyện đan, đồng thời tù trưởng Lê HỮu Mã kia cũng muốn thuyết phục Khấu thị bộ lạc cùng cự tuyệt với bọn họ.

Vốn Khấu Lực Ancũng muốn cùng Lê Hữu Mã cùng chung tiến lui.

Nhưng mà tin tức này lại bị những trưởng lão khác của Khấu thị bộ lạc biết được, liên tục nhảy ra chỉ trích Lê Hữu Mã ngăn cản bọn họ có được cơ hội thu lấy thần đan, cho dù chỉ là vài khỏa thần đan cũng có thể tạo nên vài cái Thần Vương dũng sĩ, bọn họ đều là yêu cầu tù trưởng không thể bỏ qua cơ hội như vậy.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2282 - Lão Đại Không Phải Là Người Tùy Tiện! (2)

Khấu Lực An cuối cùng chịu không nổi áp lực, chỉ có thể phụ họa theo yêu cầu của Thác Bạt Lý Khánh.

Quyết định này của hắn bị Lê Nhĩ Mã mắng to hắn không có cốt khí.

Nhưng mà sau khi trưởng lão của Lê thị bộ lạc biết được Lê Nhĩ Mã bỏ qua yêu cầu của Thác Bạt Lý Khánh, hắn cũng là bị tộc nhân nói không ít lời xấu, địa vị tù trưởng này của hắn bắt đầu có chút dao động rồi.

Tất cả bộ lạc của Man tộc liên tục cung cấp ra càng nhiều tài liệu luyện chế Thánh đan, Thần đan, cuối cùng đều giao vào trong tay Lăng Tiếu, hi vọng Lăng Tiếu có thể thay bọn họ luyện chế nhiều chút đan dược.

Sau khi Lăng Tiếu nhận được không gian giới chứa đầy tài liệu kia, thần niệm hướng vào bên trong quét mắt nhìn một cái phát hiện bên trong toàn là tài liệu Thổ thuộc tính.

Hắn không khỏi than thở một tiếng:

- Đáng tiếc, ta không tu luyện Thổ thuộc tính a!

Đống lớn tài liệu chỗ này xác thật đầy đủ cho rất nhiều võ giả Thổ thuộc tính tu luyện rồi, trong đó còn có không ít thần tài khó gặp, đối với Thần Vương mà nói đều là thần vật có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Những thứ này đều để cho Lăng Tiếu dùng luyện đan, đủ thấy nhu cầu khẩn cấp của Man tộc đối với đan dược rồi.

Bởi vì tộc bọn họ đều là tinh tu Thổ thuộc tính, lại không có kết giao với Luyện dược sư, đan dược xác thật là hết sức thiếu hụt a!

Ở trong một tòa cự phong khổng lồ, trên một chỗ tràng địa được khai thác rộng rãi có từng đạo cấm chế lực lượng đem phiến đất rộng rãi này đều bao trùm lại.

Những cấm chế lực lượng này hết sức cường đại, cho dù là Thần Vương cũng đừng mơ tưởng đem nó công phá, cho dù là Bán Thủy Thần cũng không dễ dàng mà phá được.

Ở dưới cấm chế thần quang này lại có hai tên thanh niên nhân giống nhau như đúc, một người thì đối diện với một tôn dược đỉnh luyện đan, tên còn lại thì là ở một bên tĩnh tọa suy nghĩ.

Người không biết đều còn cho rằng bọn họ là một đôi song bào thai.

Trên thực tế bọn họ đều là một người, chỉ bất quá một người là chân thân, tên còn lại thì là thần hồn mà thôi!

Nhưng mà chân thân cùng thần hồn lại đều là có huyết nhục tồn tại, thật sự là để cho người ta khó phân biệt ra được ai mới là chân thân, ai mới là thần hồn a!

Không cần nói, đây chính là tràng cảnh mà Lăng Tiếu một phân làm hai rồi.

Đang luyện đan cũng không phải là chân thân của hắn, mà là thần hồn của hắn, mà đạo thân ảnh minh tưởng kia mới là chân thân.

Thần hồn phân thân cần tích lũy hồn lực mới có thể đề cao thực lực, mà luyện chế đan dược chính là biện pháp tu luyện hồn lực tốt nhất.

Đại khái hồn lực của Luyện dược sư so sánh với võ giả đồng giai đều phải cường đại hơn một chút.

Lăng Tiếu dùng thần hồn phân thân luyện đan cũng chính là vì tăng lên hồn lực, đồng thời cũng là chuy luyện khống chế lực lượng của thần hồn phân thân.

Bởi vì thần hồn phân thân đã có thực lực Chí tôn rồi, chỉ là lại không có cách nào vận dụng một chút thần năng của Chí tôn, mà luyện đan vừa lúc để cho thần hồn phân thân của hắn trở nên càng ngày càng thêm chuyên chú, càng tốt để khống chế lực lượng tràn ra ngoài.

Về phần chân thân của hắn thì là đang không ngừng minh ngộ, suy nghĩ nguyên chi vũ trụ lực lượng kia là sáng tạo như thế nào, hơn nữa nên đem liệt phùng ẩn tàng ở trong không gian dễ dàng kéo ra, kéo ra không gian loạn lưu công kích cùng loại với thuộc tính của hắn, cùng với như thế nào từ trong vạn vật lấy ra lực lượng thủy nguyên kia...

Hết thảy những cái này đều đợi hắn từng bước từng bước mà đi lĩnh ngộ, mới có thể thuận lợi đột phá thành Chí tôn!

Lăng Tiếu bây giờ là định tâm lại, một điểm cũng không lo lắng cố ý đi đột phá Chí tôn, hết thảy thuận theo tự nhiên, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng được.

Thời gian nửa năm đối với sau khi tu luyện đạt tới cảnh giới vĩnh sinh chỉ giống như là trong nháy mắt, rất nhanh liền trôi qua.

Lăng Tiếu luyện chế rất nhiều thánh đan cùng thần đan, chính là hắn trước tiên thu hồi hơn phân nửa, cùng với đem những thứ tài liệu còn dư lại kia đều cất vào, sẽ lại không trả về nữa.

Hắn lấy ra không ít thần đan giao cho Tiên Vu Tây Túc, để cho hắn phân phối!

Mặt khác Lăng Tiếu lại từ trong trân tàng của mình lấy ra một bộ Cổ thần khí Thổ thuộc tính tặng Tiên Vu Dã, đương nhiên là đại lễ hôn khánh của hắn rồi.

Tiên Vu Dã tránh không được lại cảm kích mà khóc lóc với Lăng Tiếu một lần!

Từ khi hắn nhận Lăng Tiếu làm lão đại tới any, vẫn luôn là Lăng Tiếu chiếu cố hắn, hắn có thể có được thực lực hôm nay là do Lăng Tiếu cho, bằng không hắn còn ở cảnh giới Thánh Hoàng không biết khi nào mới có thể đột phá tới Thần Vương được.

Trong lòng hắn kiên định đợi đến sau khi chuyện của mình xử lý tốt nhất định phải tiếp tục đi theo bên cạnh lão đại.

Một là có thể làm mã tiền tốt cho lão đại, thay lão đại phân ưu một chút chuyện nhỏ, hai là cũng có thể thuận theo lão đại nhất khởi tiến giai, tin tưởng lão đại sẽ không đối đãi không công bằng với hắn.

Về phần Man tộc như thế nào phân phối một nhóm lớn đan dược mà Lăng Tiếu luyện chế thì đây là chuyện của bọn họ rồi.

Lăng Tiếu căn bản không muốn biết, hắn chỉ biết là đám cưới của Tiên Vu Dã sắp tới, trong lòng thay huynh đệ này của hắn cảm thấy cao hứng, đồng thời trong lòng cũng hoài niệm nữ nhân của mình rồi.

Trong lòng hắn nghĩ đợi đến sau khi chạy tới Vạn Thú minh một chuyến, sau khi gặp Thiên nữ kia một chút, nhìn một chút có thể tìm được Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính hay không, bất kể kết quả như thế nào hắn cũng sẽ trở

về Thiên Long địa vực.

Dù sao lấy thực lực của hắn, Chí tôn bình thường đã đủ để ứng phó, trừ phi là trung cấp Chí tôn trở lên mới sẽ để cho hắn cảm thấy khó đối phó.

Đại hôn của Tiên Vu Dã, án chiếu theo tục lễ của Man tộc, ở trung ương tộc địa cử hành câu hỏa đại hội.

Người của tất cả Man tộc đều cử tộc hoan khánh ba ngày ba đêm, lại ca lại múa, nhiệt náo phi phàm!

Lăng Tiếu trở thành thượng khách của Man tộc, cùng Thác Bạt Lý Khánh và các đại bộ lạc tù trưởng đều ngồi chung một chỗ, đầy đủ thể hiện ra tôn trọng của Thác Bạt Lý Khánh đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lần đầu cảm nhận được phong tục này của Man tộc, cũng là cảm thấy hết sức ngạc nhiên cùng vui vẻ.

Tại trường rất nhiều thanh niên nam nữ Man tộc đang cùng nhau nhảy múa, tựa hồ đang truyền lại tin tức gì đó.

- Lăng thần sư, ngươi cũng đi xuống khiêu vũ đi, chắc chắn sẽ có rất nhiều cô nương Man tộc thích ngươi a!

Thác Bạt Lý Khánh cười nói.

Tiên Vu Tây Túc cũng ở một bên nói:

- Đúng a Lăng thần sư, cô nương Man tộc của chúng ta nhưng là hết sức nhiệt tình, có rất nhiều người từ bên ngoài đến nhưng là đều muốn cưới cô nương Man tộc chúng ta làm vợ đó.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu, tiếp tục uống rượu của hắn, ánh mắt lại là rơi xuống trên người nữ tử trước đây từng hấp dẫn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2283 - Điệu Múa Của Tiên Vu Hương Mạt. (1)

Tiên Vu Hương Mạt, một nữ tử để cho người khác tưởng tượng liên miên, giống như là hương hoa, xác thật là hết sức để người động tâm.

Nàng ở trên vũ hội vặn vẹo vóc người giống như xà kia, bộ ngực cùng với cái mông căng tròn kia luôn mang theo hấp dẫn khổng lồ, đôi mắt nàng kia thấy ra nhãn thần vũ mỵ, lại càng tràn đầy thần sắc câu hồn đoạt phách, mỗi động tác, mỗi cái ánh mắt của nàng cơ hồ để cho Man tộc nhân tại tràng lâm vào điên cuồng.

Không ít nam tử Man tộc trẻ tuổi không ngừng hướng về phía nàng vây quanh, cùng nàng cộng vũ, hi vọng có thể khiến cho mỹ nhân chú ý!

Đáng tiếc ánh mắt của nàng một mực dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, tràn đầy vẻ chờ đợi!

Tiên Vu Hương Mạt nói như thế nào cũng là mỹ nữ xuất sắc nhất bên trong Man tộc, tướng mạo, thực lực của nàng đều không phải là nữ tử bình thường có thể so sánh được.

Nàng luôn luôn đối với chính mình vô cùng có tự tin, một mực hi vọng có thể đợi được một dũng sĩ mạnh nhất trẻ tuổi xuất sắc xuất hiện!

Nàng bây giờ còn chưa đến hai nghìn tuổi nhưng mà đã đạt tới trung cấp Thần Vương đỉnh phong, ở bên trong tộc đồng lứa không ai là đối thủ của nàng, cho nên một mức đến hiện tại đều không tìm được lang quân như ý.

Nàng đã quyết định chủ ý không gặp được người thích hợp sẽ không lấy

chồng.

Song Lăng Tiếu ngày đó ở trên dũng sĩ đại hội của Man tộc bọn họ đột nhiên xuất hiện, một chiêu liền đem Lê Đấu oanh đến gần chết, lập tức đưa tới sự chú ý của nàng.

Cho dù Lăng Tiếu nhìn đến hết sức anh tuấn, bá khí dị thường, là loại hình tình nhân trong mộng của rất nhiều nữ nhân.

Đáng tiếc chính là ở trog mắt cô nương Man tộc, bọn họ càng thích loại nam nhân cao lớn cường tráng, thô quánh cuồng dã kia hơn, mà Lăng Tiếu liền lộ ra vẻ đơn bạc, không đủ cường tráng, không giống như là một gã dũng sĩ chân chính.

Cho nên Lăng Tiếu ở trong mắt những cô nương của Man tộc, hắn ngược lại không phải là loại nam nhân hấp dẫn được bọn họ, ngược lại để cho bọn họ có một chút chán ghét.

Nhưng mà sau đó Lăng Tiếu lại là địa hiển thần uy, liên tục đánh bại rất nhiều tù trưởng cùng tộc trưởng của bọn họ, bày ra một mặt cực độ bá đạo uy mãnh, trực tiếp tù binh trái tim của rất nhiều nữ tử Man tộc!

Tiên Vu Hương Mạt chính là một trong những cô nương bị Lăng Tiếu triệt để tù binh, nàng phát hiện đây chính là nam nhân nàng muốn tìm.

Trẻ tuổi, bá khí, là dũng sĩ cường đại nhất, chỉ sợ cùng hắn có một đêm kích tình, có thể mang thai chủng của hắn nàng cũng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo ròi!

Chỉ là nàng luôn luôn đối với nam nhân khinh thường chủ động hiến thân, cư nhiên là đem Lăng Tiếu trực tiếp dọa chạy, đây để cho nàng bối rối vô cùng!

Nàng cảm thấy mị lực của mình không cách nào hấp dẫn Lăng Tiếu sao?

Hay là ngoại tộc nhân đối với cô nương Man tộc bọn họ không cảm thấy hứng thú đây?

Nhưng mà rõ ràng lúc nàng đi ra bên ngoiaf đều có rất nhiều người muốn đánh chủ ý tới nàng, điểm này chúng tỏ mị lực của nàng hẳn là vô cùng đầy đủ mới đúng.

Nàng không khỏi hoài nghi:

- Chẳng lẽ hắn không phải là một nam nhân chân chính?

Lăng Tiếu nếu như biết được ý nghĩ này của nàng, cho dù là bị tức chết ngay tại chỗ cũng phải đem nàng trừng phạt mới được!

Hắn là nam nhân đường đường chính chính, thê thiếp không ít, nhi tôn đều đã có, tại sao có thể bị người khác nghĩ thành không phải là nam nhân được?

Tốt ở chỗ Tiên Vu Hương Mạt lại là tìm Tiên Vu Dã hỏi một chút mới minh bạch, mới biết được Lăng Tiếu là một nam nhân chân chính, chỉ là một thời gian ngắn không cách nào thích ứng được tập tục của Man tộc bọn họ, không cách nào thích ứng được cô nương Man tộc nhiệt tình như lửa kia mà tính cách không bị gò bó kia mà thôi.

Nghe giải thích của Tiên Vu Dã, Tiên Vu Hương Mạt mới bỏ đi ý nghĩ Lăng Tiếu không phải là nam nhân. xem chương mới tại tunghoanh(.)com

Sau đó nàng biết được Lăng Tiếu là một gã Thần dược sư, đây càng đốt lên ý nghĩ nhiệt liệt truy cầu Lăng Tiếu của nàng.

Cô nương Man tộc bọn họ cùng những nhân tộc khác không giống nhau, bọn

họ lớn mật, nhiệt tình, đối với người mình yêu đều dám trực tiếp đi biểu lộ ra, sẽ không có cảm giác căng thẳng thẹn thùng gì.

Hôm nay thừa dịp hôn lễ của TIên Vu Dã cử hành câu hỏa đại hội, nàng lại một lần nữa hông hề giữ lại một mặt nhiệt tình kia của nàng mà biểu hiện ra với Lăng Tiếu, biểu hienj ra nàng có ái ý rất nồng đậm với Lăng Tiếu.

Chỉ thấy nàng tránh qua được tất cả nam nhân, vũ động bước nhảy ngân linh động nhân kia, từng bước từng bước hướng về phía Lăng Tiếu trên yến tiệc mà đi.

Mỗi đạo ánh mắt kia của nàng đều bắn ra yêu thích nóng bỏng, cánh tay, đôi chân mịn màng trong suốt như ngọc kia mỗi một chỗ đều là phát tán ra hấp dẫn nguyên thủy nhất.

Nàng đến bên cạnh Lăng Tiếu mà không cố kỵ đến ánh mắt của tộc trưởng cùng các tù trưởng ở bên cạnh, trực tiếp quấn lên Lăng Tiếu, ngón tay ngọc càng không ngừng trêu chọc vào chỗ nhạy cảm của hắn!

Đám người Thác Bạt Lý Khánh cùng với Tiên Vu Tây Túc đều lộ ra nụ cười hào sảng.

Thác Bạt Lý Khánh lại càng nhìn về phía Tiên Vu Hương Mạt, hướng về nàng giơ cao ngón tay cái nói:

- Hảo cô nương của tộc ta, ánh mắt thật là đủ tốt!

Thác Bạt Lý Khánh tự nhiên muốn cô nương Man tộc bọn họ có thể cùng Lăng Tiếu đặt lên quan hệ, tốt nhất là có thể đem Lăng Tiếu lưu lại đây.

Chỉ tiếc nữ nhi duy nhất của hắn đã gả cho Tiên Vu Dã rồi, thực lực của nữ nhi còn kém một chút, lại không thể xứng đôi với Lăng Tiếu được.

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, ở trên vũ tràng lại chợt hiện lên vài nữ tử mặc ngân sức thịnh trang, chúng nữ dù không được mỹ diễm giống như Tiên Vu Hương Mạt nhưng mà lại là mỗi người một vẻ, nhất là vóc người kia lại càng không cần nói, uốn éo hấp dẫn động nhân, đơn giản là có thể để cho bất kỳ nam nhân nào vì đó mà thèm thuồng không thôI!

Chúng nữ cư nhiên đều là xông hướng Lăng Tiếu mà đến!

Rất hiển nhiên chúng nữ cũng không cam tâm để cho Tiên Vu Hương Mạt một người độc chiếm dũng sĩ mạnh nhất này!

Chúng nữ cũng là cô nương đơn thân xuất sắc nhất của các bộ lạc, là cô nương mà mỗi một dũng sĩ đều khát vọng lấy được!

Nhưng mà chúng nữ đều hướng về phía Lăng Tiếu mà đến, đây để cho tất cả Man tộc dũng sĩ khổ sở không dứt.

Chỉ là bọn họ đều biết thực lực của Lăng Tiếu quá mức kinh khủng, căn bản không phải là bọn họ có thể gọi nhịp được, bằng không bọn họ liền muốn phát ra khiêu chiến với Lăng Tiếu mới thôi!

Một khi tiếp nhận khiêu chiến, chính là bày ra một mặt cường đại nhất của bọn họ, để những cô nương kia đối với bọn họ có vài phần kính trọng, vì thế mà tù binh trái tim kia!

Tiên Vu Hương Mạt một tay vuốt nhẹ lồng ngực của Lăng Tiếu, một tay cầm lên chén rượu, ở miệng chén nhẹ liếm một chút hướng về phía Lăng Tiếu đưa qua.

Lúc này mấy nữ tử kia cũng là liên tục nâng lên chén rượu ở phụ cận, làm ra cử động giống như Tiên Vu Hương Mạt, trong mỹ mâu phóng ra ý ẩn tình đăm đắm!

[/QUOTE]

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2284 - Điệu Múa Của Tiên Vu Hương Mạt. (2)

Được rồi, đối mặt với nhiều chén rượu như vậy, Lăng Tiếu cũng không biết bên làm như thế nào mới tốt nữa.

Ở trước những khuôn mặt xinh đẹp đang chờ mong này, Lăng Tiếu chỉ cảm thấy chính mình nếu như cự tuyệt bọn họ liền lộ ra quá tiểu gia tử rồi.

Bởi vì nhân gia cũng làm đến như vậy rồi, làm sao cũng phải cho bọn họ một điểm mặt mũi đi!

Đang ở lúc Lăng Tiếu cắn răng đem mấy chén rượu nhỏ này uống vào thì Thác Bạt Lý Khánh lại từ bên cạnh cười nói:

- Lăng thần sư ngươi cần phải cân nhắc cho kỹ, đây là phương thức mà cô nương Man tộc chúng ta biểu đạt tình yêu, ngươi uống rượu của các nàng chẳng khác nào đón nhận các nàng, tối nay các nàng sẽ là của ngươi, nhưng mà làm ngươi không thể quá tham lam, chỉ có thể lựa chọn một chén mà thôi.

Tiên Vu Tây Túc cũng ở một bên cười nói:

- Không sai, Lăng thần sư nhưng nhất thiết đừng cự tuyệt tất cả, bằng không đây chẳng khác gì là không cho Man tộc nhân chúng ta mặt mũi, sau này việc này truyền đi, người khác nói cô nương Man tộc chúng ta không biết chiêu nhân đãi kiến a!

Lời này của Tiên Vu Tây Túc không nghi ngờ gì là phá mất đường lui của Lăng Tiếu, ép Lăng Tiếu cần phải tuyển chọn một chén rượu uống vào, đây

cũng là để cho Lăng Tiếu từ trong chúng nữ lựa chọn ra một nữ nhân.

Mà lời của Tiên Vu Tây Túc dù có chút ý tứ cường bức Lăng Tiếu, nhưng mà lời này của hắn lại là lời thực, cô nương Man tộc bọn họ ở trên câu vũ đại hội hiến vũ hiến rượu chính là biểu đạt ái ý, Lăng Tiếu phải từ trong chúng nữ tuyển chọn một người, bằng không đó chính là không cho Man tộc bọn họ mặt mũi, xem thường nữ nhân của Man tộc bọn họ.

Đương nhiên, Lăng Tiếu nhất định không tuyển chọn mà nói, đám người Thác Bạt Lý Khánh cùng Tiên Vu Tây Túc cũng sẽ không dám làm gì hắn, nhưng mà trong lòng khẳng định không thích, không lại đem hắn trở thành bằng hữu, đổi là người khác bọn họ càng sẽ lập tức trục xuất ra Man tộc, bị liệt thành người vĩnh viễn không hoan nghênh.

Những quy củ cùng tập tục này Lăng Tiếu sớm đã nghe được Tiên Vu Dã nói qua rồi.

Hắn vốn nghĩ đến chính mình không đi xuống tham gia vũ hội thì sẽ không có chuyện gì rồi, ai có thể nghĩ đến những cô nương này cư nhiên vẫn không muốn bỏ qua cho hắn, để cho hắn buồn bực a!

Hắn kêu rên nói:

- Người lớn lên đẹp tria chính là dễ dàng chiêu phong dẫn điệp a!

Nếu như người khác biết được tâm tình này của Lăng Tiếu nhất định phải chém tên bị choáng đầu này!

Mỹ nhân tự động chui vào trong ngực, còn không cần hắn có trách nhiệm cư nhiên lại vẫn ủy khuất, điển hình chính là được tiện nghi còn khoe mẽ!

Lăng Tiếu ở dưới từng đôi mỹ mâu chờ đợi rốt cuộc là chịu không được nữa

rồi!

- Con mẹ nó, bổn cung còn sợ một nữ nhân hay sao, cùng lắm thì thu!

Lăng Tiếu bị nữ nhân bức đến bước này còn là lần đầu tiên, cuối cùng là cắn răng cầm lên một chén rượu ngửa đầu uống xuống.

Hắn vừa uống rượu xong, đám người Thác Bạt Lý Khánh, Tiên Vu Tây Túc rốt cuộc là lộ ra nụ cười vui vẻ!

Lăng Tiếu làm như vậy tương đương là cho Man tộc bọn họ mặt mũi, không có chán ghét nữ nhân của Man tộc bọn họ.

Chỉ là bộ dạng như vậy của hắn lại là để cho vài nữ nhân thất vọng mà về, nữ nhân u oán kia thật là để cho người ta không nhịn được mà đau lòng a!

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút kêu lên:

- Các ngươi đừng đi, ta kỳ thật có thể đều đem rượu uống hết!

Lăng Tiếu định phóng ra hết rồi, liền chính là nhập gia tùy tục, coi như là một tràng mộng cảnh mỹ diễm, chỉ cần hắn khống chế được tinh hoa của mình, không để huyết mạch lưu ra ngoài liền tốt rồi.

Lăng Tiếu ngẩng đầu nhìn nữ nhân lưu lại kia rõ ràng là Tiên Vu Hương Mạt, chỉ thấy một khuôn mặt mỹ diễm kia của nàng hiện lên vẻ đỏ bừng, để nàng tăng thêm vài phần hấp dẫn.

Lăng Tiếu còn thật không nghĩ đến cuối cùng lại vẫn lựa chọn Tiên Vu Hương Mạt, hắn không khỏi thầm nghĩ trong lòng:

- Chẳng lẽ đây là thiên ý sao?

Hắn thừa nhận ở lúc mới vừa rồi hắn chỉ là tùy ý cầm lên một cái chén rượu mà uống, cũng không quản là rượu của vị cô nương Man tộc nào.

Cuối cùng lại là lấy được rượu của Tiên Vu Hương Mạt, mà trước đó lại có va chạm với nàng trong chốc lát, đây không phải là thiên ý hay sao?

Tiên Vu Hương Mạt giống như là con mèo nhỏ ôn thuần mà biết điều đứng ở bên cạnh Lăng Tiếu thay hắn rót rượu, thỉnh thoảng lại dùng bộ ngực tràn đầy tính co dãn của nàng không ngừng cọ xát Lăng Tiếu, để cho hắn hỏa nhiệt không ngừng mênh mông lên.

Lăng Tiếu cùng đám người Thác Bạt Lý Khánh không ngừng đối ẩm, dùng cái này để cho giấu ý vọng động của mình.

Bị một nữ nhân mỹ diễm như vậy hấp dẫn, Lăng Tiếu không có phản ứng thì đó là không bình thường.

Dù sao đã quyết định là bất cứ giá nào rồi, vậy dứt khoát liền phóng túng chính mình một lần đi!

Ban đêm dần dần tối, vũ hội dần dần tiêu giảm nhiệt triều, tưng cái Man tộc nhân đều là say đến hồ đồ!

Lăng Tiếu cũng là có vài phần men say, thần sắc cũng trở nên vài phần khẩn cấp rồi.

Hắn nhiều năm không gần nữ sắc rột cuộc là sắp không áp chế được vọng động kia rồi.

Hắn bị Tiên Vu Hương Mạt dẫn đến trong một cái doanh trướng.

Một cái doanh trướng này là chỗ của Tiên Vu Hương Mạt, là doanh trướng

mà nàng dùng để tuyển nam nhân cộng độ lương tiêu!

Sau khi vừa tiến vào doanh trướng, Lăng Tiếu vốn định chủ động nói chuyện với Tiên Vu Hương Mạt, sau đó thì là cầm lấy bàn tay nhỏ bé, tiếp tục hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, tuần tự dần dần tiến đến hiệu quả nước chảy thành sông.

Bởi vì hắn đã uống rượu của nhân gia, tối nay nhất định phải chiếm thân thể của nàng, bằng không ngày mai nàng vẫn còn là xử nữ mà nói, nàng sẽ không còn mặt mũi mà sống ở trong Man tộc nữa.

Bởi vì hiện tượng trọng nam khinh nữ của Man tộc rất nghiêm trọng, nàng không bị mất trinh tiết thì sẽ chỉ trách nàng không hậu hạ tốt nam nhân, mà sẽ không trách nam nhân vô dụng.

Nhưng mà hắn phát hiện ra ý nghĩ của mình cư nhiên còn là bảo thủ rồi!

Bởi vì hắn còn chưa lên tiếng nói chuyện, Tiên Vu Hương Mạt đã là ôm cổ của hắn, chủ động tìm đến bờ môi, đem cái miệng của hắn lấp kín lại.

Không chỉ như thế, hắn phát hiện long môn của mình còn chưa kịp phòng ngự cư nhiên liền bị nhân gia công phá trọng địa rồi, bị lưỡi ngọc của nàng nhẹ nhàng câu dẫn đến không thể ngăn chặn nổi.

Từng trận nữ nhi hương say mê người không ngừng từ trên người Tiên Vu Hương Mạt tràn lan mà ra, mùi thơm kia không ngừng hướng lỗ mũi của Lăng Tiếu mà phóng tới.

Đây đơn giản là thôi hóa tửu túy của Lăng Tiếu càng thêm nồng đậm rồi.

- Quá trực tiếp!

Ở trong lòng Lăng Tiếu thầm nói một tiếng, tiếp theo lại tàn nhẫn mà thầm nghĩ:

- Nương môn này thật sự cho là bổn cung dễ bắt nạt sao? Nhất định để cho ngươi biết sự lợi hại của bổn cung!

Sau khi Lăng Tiếu thất thủ trong chốc lát, hắn bắt đầu phản kíchs rồi.

Hắn một hơi đem Tiên Vu Hương Mạt bắt lại, liền nắn mông nàng nặng nề bóp một cái.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2285 - Quá Trực Tiếp Đi!

Tiên Vu Hương Mạt không nhịn được mà phát ra một tiếng khinh khoái.

Thanh âm này đơn giản là muốn đem tất cả hỏa diễm của Lăng Tiếu đều đốt lên rồi.

Hai bàn tay kia thô bạo sờ lấy thân thể của Tiên Vu Hương Mạt, lại càng đem một thân xiêm y của nàng hung hăng xé rách.

Một đạo thanh âm xé vải vang lên, làn da quang khiết phía sau lưng lộ ra hết.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn đem nương môn này hung hăng xé hết y phục, muốn đem nàng triệt để trừng phục rồi lại nói, nhưng mà ở lúc mấu chốt này Tiên Vu Hương Mạt lại là nhẹ nhàng đẩy Lăng Tiếu ra.

- Làm sao lại do dự rồi?

Lăng Tiếu kéo Tiên Vu Hương Mạt lại, khiêu khích mười phần mà nói với nàng.

Nếu như bây giờ Tiên Vu Hương Mạt muốn thối lui, hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cho nữ nhân này nữa rồi, đã đem liệt hỏa của hắn câu lên, không chịu trách nhiệm dập lửa thì tuyệt đối là một hành vi vô cùng không có đạo đức, cho nên hắn không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

Tiên Vu Hương Mạt ngây ngốc mà nhìn Lăng Tiếu cười nói:

- Đừng gấp như vậy, tối nay ta là của ngươi, chỉ bất quá ta muốn cùng ngươi

trước tắm rửa thay quần áo đã, ta muốn trước rửa một thân dơ bẩn, đem một thân therethuanaf khiết nhất giao cho dũng sĩ mà mình thích!

Tình hỏa phóng ra từ trong mỹ mâu của nàng một chút cũng không giảm, lời ní ra một điểm đều không kín đáo.

Bỗng dưng Lăng Tiếu lại là đột nhiên phát hiện loại nhiệt tình không làm bộ, không hư ngụy của nữ nhân này thật tốt.

Nghe nói nữ nhân của Man tộc sau khi đem thân thể hiến cho dũng sĩ, bất kể là dũng sĩ kia có muốn nàng hay không, nàng sẽ cả đợi đều chờ đợi dũng sĩ kia, đến chết không thôi!

Đây chính là một mặt trung trinh của nữ nhân Man tộc, cũng chính là tư tưởng truyền thống mà bọn họ lưu truyền xuống, cũng không phải là ai đều có thể cải biến được.

Tư tưởng truyền thống như vậy lại là đi hướng mà nam nhân thích nhất.

Lăng Tiếu thừa nhận, bây giờ hắn động ý niệm muốn đem nữ nhân này thu nhận rồi.

Hắn làm sao nhẫn tâm sau khi đem thân thể của một nữ nhân đoạt lấy, ngược lại đem nàng vứt bỏ không đoái hoài được?

Lăng Tiếu thừa nhận chính mình đa tình bác ái, nhưng mà hắn lại không phải loại nam nhân bạc tình bạc nghĩa, thủy loạn chung khí!

Tiên Vu Hương Mạt đều đã nói như vậy, Lăng Tiếu còn có thể nói cái gì được.

Hắn nhẹ gật gật đầu nói:

- Hi vọng ngươi không hối hận với quyết định tối nay!

Trong mỹ mâu của Tiên Vu Hương Mạt phóng ra vẻ kiên quyết:

- Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!

Nói xong nàng vòng qua thân thể của Lăng Tiếu, tay đẹp càng không ngừng sờ vào da thịt rõ ràng kia của hắn, thỉnh thoảng lại trêu chọc nắm nhẹ, thật là tình thú mười phần.

Lăng Tiếu nhẹ nhắm mắt lại, tùy tiện để Tiên Vu Hương Mạt bày bố, khi tay đẹp của nàng chạm vào "Kim Long Thương" ở hạ thân hắn, còn vô cùng hư đốn mà lên xuống mấy cái.

Lăng Tiếu nhiệt hỏa bạo thịnh, thiếu chút nữa trụ không được mà muốn bắn ra rồi.

Tiên Vu Hương Mạt mang theo vẻ đỏ hồng xấu hổ mà nhẹ liếm bên tai Lăng Tiếu một chút lạc lạc thanh thanh nói:

- Thật to a!

Lăng Tiếu khi nào chịu qua nữ nhân trêu chọc như vậy, lập tức xoay người đem Tiên Vu Hương Mạt ôm ở trong lòng, sinh sinh đem dư vật trên người nàng xé rách hết.

Một cái dáng người co giãn tràn đầy hấp dẫn nguyên thủy lập tức triển hiện ra một đạo đường cong để cho huyết mạch trương lên, chỗ đứng thẳng kia lay động mang theo hai điểm hồng đào chói mắt, cái éo lại là co giãn mười phần, sáng trong nõn nã, mà giải đất thần bí kia thì là hương thơm tràn đầy rất dụ nhân, hai cái đùi đẹp thẳng tắp mượt mà lại càng dẫ động quang trạch người ta...

Lăng Tiếu đã sớm bị nhiệt huyết táo động đến sôi sùng sục không ngừng, mắt thần thấu ra để cho Tiên Vu Hương Mạt lại càng tim đập rộn lên.

Đang ở lúc nàng muốn kéo lấy Lăng Tiếu đi tới thùng nước tắm đã chuẩn bị tốt, Lăng Tiếu lại là một lần ôm nàng vào trong lòng, hai bước liền đi vào trong thùng tắm.

Trong thùng tắm đã sớm có không ít linh hoa hương thảo ngâm ở trong đó rồi.

Lúc vừa mới vào thì loại khí tức ôn nhuận kia trực tiếp ddiemr bạo hai khỏa trái tim không thể chờ đợi được nữa.

Bàn tay của Lăng Tiếu không chút nào thương tiếc mà nắm ở trên hai chỗ phong doanh mềm mại mà dùng sức nhào nặn, dưới miệng cúi xuống đem nụ hồng kia tha hồ ngậm lấy.

A a!

Từng đạo tiếng đê minh nhẹ nhàng kêu lên, để cho trong doanh trướng nháy mắt tràn đầy khí tức xuân ý.

Rất nhanh một đạo tiếng thét mang theo vài phần đau đớn, lại uẩn hàm vài phần lâu dài vang lên.

Nước hoa trong thùng gỗ kia nhanh chóng phóng ra rơi trên mặt thảm, một lớp tiếp một lớp đem thảm đều hoàn toàn làm ướt rồi.

Không bao lâu tiếng kêu thảm kia biến thanh âm phù dễ nghe càng không ngừng hồi đãng, nghe thấy để cho lòng người khó chịu!

Trong một đêm, thanh âm này cơ hồ là chưa có bình thường trở lại, phảng

phất giống như không biết mệt mỏi, càng không ngừng thư sướng vang lên.

Thùng nước tắm kia đã vỡ rồi, mà nước hoa kia càng là làm ướt một phiến thảm lớn, từng đáo hoa tươi mềm mại điểm lên trên thân thể nàng, lộ ra vẻ đặc biệt chói mắt mềm mại!

Ở Man tộc, bất kỳ một chỗ doanh trướng nào đều tương đương với căn phòng của mình, không được chủ nhân cho phép là tuyệt đối không thể tiến vào doanh trướng.

Đây là một loại quy củ, người nào cũng không thể dễ dàng phá hoại, bằng không liền gặp phải truy sát trừng phạt của những người khác.

Cho nên bất kể doanh trướng này là ở một góc nào cũng sẽ không dễ dàng có người đến quấy nhiễu, hoặc cố ý làm những hành vi như rình coi.

Ở một góc có một cái doanh trướng, ở phụ cận doanh trướng này đều không có những doanh trướng khác đóng ở chỗ này, tựa hồ những người khác đều cố ý là tách ra để làm gì, để cho chỗ doanh trướng này lộ ra đặc biệt an tĩnh.

Chỉ là người khác lại không biết, tối hôm qua thanh âm phát ra ở trong doanh trướng này nhưng là một đợt sóng tiếp một đợt sóng, một lớp sóng qua lại là một lớp sóng, cơ hồ không có dừng lại.

Ở trong doanh trướng một mảnh chật vật, thùng tắm vỡ vụn, kiều hoa tiên thảo tán lạc, thảm đã ướt sũng, hiển nhiên là giống như trải qua một phen kịch chiến.

Trên cái giường mềm duy nhất trong doanh trướng này có hai cái thân thể xích lõa nằm trên, bọn họ vẫn đan vào nhau cùng một chỗ, bình yên mà nằm ngủ.

Xem ra một đêm đại chiến hôm qua bọn họ cũng là tiêu hao rất nhiều thần lực, chính là lúc cần nghỉ ngơi khôi phục.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiên Vu Hương Mạt lại là tỉnh lại đầu tiên.

Nàng nhìn thấy nam nhân ở bên cạnh, hồng triều trên khuon mặt càng lộ ra rõ ràng, nàng mang theo vài phần e thẹn lên tiếng nói:

- Ngươi là nam nhân đầu tiên của ta, cũng sẽ là nam nhân cuối cùng của ta!

Nói xong nàng ở trên khuôn mặt của Lăng Tiếu hôn nhẹ một cái, liền nhẹ nhàng mà từ trên người Lăng Tiếu đi xuống, nhìn động tác vô cùng cẩn thận kia của nàng phảng phất không muốn kinh động Lăng Tiếu chút nào.

Chỉ là đạt tứi cảnh giới thế này của Lăng Tiếu, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào lại có thể qua được cảm giác hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2286 - Sau Này Ngươi Liền Đi Theo Ta Đi! (1)

Hắn khẽ mở bừng mắt, nhìn nữ nhân trần trụi kia đang mặc y phục, nhìn nàng như vậy tựa hồ giống như muốn một mình rời đi.

Trong lòng Lăng Tiếu mâu thuẫn!

Lời nói vừa rồi của nữ nhân kia không nghi ngờ là đả động đến chỗ mềm mại nhất trong lòng hắn.

Một nữ nhân vì một nam nhân mà cả đời thủy chung, phần trung trinh này đã đủ để cho bất kỳ nam nhân nào vì nó mà tâm động, vì nó mà thương tiếc rồi!

Nói lời thật, hắn đối với Tiên Vu Hương Mạt cũng không có tình cảm gì, nói nàng xinh đẹp nhưng so sánh với bất kỳ nữ nhân nào của hắn thì cũng không tìm ra địa chỗ quá xuất chúng nào.

Duy nhất đáng giá khen ngợi đúng là tính dụ dỗ của nàng vô cùng mạnh, có thể làm ra nhiều loại động tác không tưởng được, để cho Lăng Tiếu tha hồ lĩnh hội đến loại phóng túng kích tình kia mà ở trên người những nữ nhân khác đều khó có thể tìm được.

Coi như là Ngọc Liệt Diễm cùng với Vũ Mị Nương trời sinh mị cốt cũng không cách nào so sánh được, bởi vì chúng nữ là ngoại mị, mà Tiên Vu Hương Mạt thì là ngoại mị cùng nội mị thiên sinh đều có cả, đây cùng với tư tưởng truyền thống của Man tộc có quan hệ rất lớn.

Trải qua một đêm điên cuồng, hắn tựa hồ có chút mê luyến thân thể nữ nhân này rồi.

Lăng Tiếu mâu thuẫn chính là, hắn đối với Tiên Vu Hương Mạt có nhiều là tham muốn giữ lấy, mà không phải là tình cảm, thu nàng tự nhiên là không phải việc khó khăn gì, nhưng mà lại cảm giác chính mình đối với nàng có áy náy, nếu như không thu lại là cảm thấy nàng đã là nữ nhân của hắn, chẳng lẽ tùy ý để cho nàng cô độc sống ở chỗ này được sao?

- Quên đi, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, nếu đã trở thành nữ nhân của bổn cung liền không thể ủy khuất nàng!

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức có quyết đoán.

Hắn cũng không phải là loại nam nhân thủy loạn chung khí kia, đối với nữ nhân đã chiếm hữu không cách nào nhẫn tâm đem nàng vùi dập được.

Lăng Tiếu giơ tay lên, đem Tiên Vu Hương Mạt chuẩn bị mặc xong xiêm y hấp xả tới.

Tiên Vu Hương Mạt nhẹ hô một tiếng, thân thể không tự chủ hạ xuống trên người Lăng Tiếu.

Nàng nhìn thấy Lăng Tiếu đã ngủ dậy rồi, thẳng nhìn chằm chằm vào nàng, để nàng thoáng qua vài phần e thẹn.

- Ngươi tỉnh rồi! Ta thay ngươi mặc quần áo!

Tiên Vu Hương Mạt nhu thanh nói.

Man tộc nữ nhân, bình thường nhiệt tình phóng khoáng, đến trên gường lại càng là phong tao nhập cốt, để người ta không thể dừng lại, một khi người nào đã đoạt được nàng, nàng lại là sẽ ôn nhu quan tâm đối với nam nhân đó, sẽ không lại biểu hiện ra loại phong tao lúc còn đơn thân kia nữa, ngược lại là biểu hiện ra tương đối hiền tuệ đắc thể.

Đây đơn giản là loại hình nữ nhân lý tưởng nhất làm thê tử cho nam nhân.

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng nửa che nửa đậy kia của Tiên Vu Hương Mạt, hỏa lực mênh mông kia lần nữa lặng lẽ quật khởi, hắn cầm lấy vai của Tiên Vu Hương Mạt dùng ngữ khí bá đạo nói:

- Sau này ngươi liền đi theo ta!

Không có bất kỳ lý do, chỉ cần phục tuyệt đối liền có thể rồi!

Mỹ mâu của Tiên Vu Hương Mạt không nháy nhìn Lăng Tiếu, nội tâm chảy qua một đạo noãn lưu để nàng ấm áp, nàng còn cho là nam nhân này chỉ biết đoạt lấy một đêm của nàng, từ nay trở đi liền trời nam đất bắc rồi.

không nghĩ đến hắn lại sẽ trực tiếp nói ra lời như vậy.

Đây để cho Tiên Vu Hương Mạt cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì nữ nhân Man tộc bọn họ thích nhất chính phương thức biểu đạt trực tiếp, ngược lại không thích loại phương thức biểu đạt vòng vo kia.

- Đây sợ rằng không được, nữ tử tộc ta không thể dễ dàng gả ra ngoài.

Tiên Vu Hương Mạt mang theo vẻ xấu hổ đáp.

Nữ nhân bình thường của Man tọc nếu như không kế thừa huyết thống mà nói, địa vị của bọn họ sẽ rất thấp, căn bản đều sẽ là bị đem làm tỳ làm nô, hoặc là đưa cho những chủng tộc khác, tiến hành một loại liên minh giao dịch.

Nhưng mà nữ tử có kế thừa huyết mạch lực thì có địa vị tương đối cao hơn không ít, mà chúng nữ lại không dễ dàng gả ra ngoài, bình thường đều sẽ chiêu nạp thượng môn, hoặc là liên nhân giữa các bộ lạc, để cho đời sau kế

thừa huyết mạch.

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Ta nghĩ Tiên Vu tù trưởng hắn sẽ đáp ứng yêu cầu của ta, ngươi chỉ cần đáp ứng ta là được rồi!

Lăng Tiếu thân là quý khách của Man tộc, hắn muốn một nữ nhân mà nói chắc hẳn Tiên Vu Tây Túc sẽ không ngăn cản!

Tiên Vu Hương Mạt lộ ra vài phần động tâm, chỉ là lý trí của nàng vẫn chiến thắng.

Nàng nhẹ cúi vào lồng ngực của Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Ngươi có thể bày tỏ lời này ta đã làm tâm viên ý mãn rồi, ngươi là dũng sĩ cường đại nhất mà ta gặp qua, là loại hình àm ta thích, ta cũng muốn cùng ngươi vĩnh viễn sống với nhau, nhưng mà ta biết ngươi sẽ không vì ta mà ở lại Man tộc, ta dù muốn đi theo ngươi đến chân trời góc biển nhưng mà ta lại không muốn trở thành phiền toái của ngươi, hơn nữa gia nhân của ta đã ở bên tỏng tộc, ta bỏ rơi bọn họ không được, nếu như ngươi thật muốn ta vậy thì thỉnh thoảng trở về gặp ta một chút, ta sẽ vĩnh viễn vì ngươi mà sống, chờ ngươi đến sủng hạnh, ngươi chính là nam nhân duy nhất trong sinh mệnh của ta!

Thanh âm của nàng cũng không phải là rất điềm mỹ, nhưng mà nói đến lại là vô cùng chân thành động nhân, để cho Lăng Tiếu đều cảm thấy cảm động không dứt.

Lợi nữ nhân cam nguyện yên lặng chờ đợi mà không muốn để cho nam nhân tăng thêm bất kỳ một phần phiền não cùng trở ngại nào này đơn giản là loại hình vợ hiền tốt nhất!

Lăng Tiếu không nhịn được đem nàng ôm chặt, trực tiếp hôn lên môi nàng, dùng hành động biểu đạt một phần tâm ý kia của hán đối với nàng!

Trong doanh trướng lại một lần nữa tràn ngập âm phù hồi đãng không ngừng, thật lâu không tản đi!

Càng cùng với Tiên Vu Hương Mạt giao hòa, Lăng Tiếu lại càng khó bỏ rơi nữ nhân để cho hắn thoải mái đến tận xương cốt này.

Hắn phát hiện tình cảm đối với nàng phảng phất từ trong loại giao hòa này tìm được một loại cảm giác nồng đậm, tuy nói như cũ là chiếm cứ thân thể của nàng là chủ đạo, nhưng mà tình cảm lại đã từ từ phát sinh chuyển biến.

Vài ngày sau, hắn đã có thói quen nữ nhân này ở trên giường dâng trào đối với hắn, để cho hắn lĩnh họi loại kích tình khác biệt kia.

Mà lúc không ở trên giường hắn lại cảm nhận được sự cẩn thận, ôn nhu, quan tâm của nữ nhân này, một điểm này đều không kém hơn so với Bạch Vũ Tích một mực hầu hạ hắn.

Lăng Tiếu nhất định là sẽ rời khỏi Man tộc, nhưng mà Tiên Vu Hương Mạt lại không nói với hắn nửa câu oán trách, mỗi ngày chỉ là tha hồ làm tốt phần chuyện thân làm thê tử của nàng.

Từ sau khi cùng Lăng Tiếu giao hợp, dựa theo tập tục của Man tộc, nàng đã là thê tử của Lăng Tiếu.

Càng là như thế, Lăng Tiếu đối với nàng càng là áy náy, tổng cảm thấy không thể đem nàng mang trở về là phụ hết thảy những gì mà nữ nhân này làm cho hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2287 - Sau Này Ngươi Liền Đi Theo Ta Đi! (2)

Tuy nói đây là nàng tự nguyện nhưng mà Lăng Tiếu lại có ý nghĩ không giống.

Cuối cùng Tiên Vu Hương Mạt ngược lại khai đạo cho hắn một phen, để cho hắn tiếp nhận quyết định để nàng ở lại Man tộc.

Lý do thuyết phục của nàng vô cùng có lý, để cho Lăng Tiếu không thể cự tuyệt được nàng.

Thứ nhất, nàng biết Lăng Tiếu sẽ không vì nàng mà lưu lại, cho nên nàng không muốn quấn lấy Lăng Tiếu, nàng nói nam nhân ưu tú giống như Lăng Tiếu chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân thích, nàng không muốn nhìn đến Lăng Tiếu ân ái với nữ nhân khác, để Lăng Tiếu có tự do, mà nàng cũng không phải thương tâm khổ sở; thứ hai là y thieo tộc quy nàng không thể ly khai tộc mà đi, Lăng Tiếu dù có biện pháp mang nàng rời đi nhưng mà nàng không muốn để Lăng Tiếu khó làm, mà nàng cũng không muốn rời khỏi thân nhân, nàng muốn lưu lại với thân nhân của mình; thứ ba nàng không muốn Lăng Tiếu lo lắng, nàng cũng cần không gian tu luyện tốt hơn, đợi đến ngày sau thực lực cao hơn một tầng nàng sẽ tùy thời đi tìm hắn, mà nàng cũng hi vọng Lăng Tiếu có thể thỉnh thoảng đến gặp nàng...

Bất kể một điểm lý do nào nàng cũng là lấy Lăng Tiếu làm chủ mà đến cân nhắc, mà nàng cũng bày tỏ ra ý nghĩ trong long,f hi vọng Lăng Tiếu có thể tôn trọng lựa chọn của nàng.

Nữ tử Man tộc si tình nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ là một người yêu đến muốn sống muốn chết, bọn họ có thể vì người yêu hi sinh hết thảy cũng không nhất định muốn người yêu ở bên cạnh bọn họ.

Lăng Tiếu nghe lời nói của Tiên Vu Hương Mạt đã bị cảm động rồi, hắn còn lý do gì mà nói không được?

Thiên Long địa vực cùng Thiên Tước địa vực dù là cách nhau rất xa, nhưng mà chờ đến khi hắn đạt đến Chí tôn thì cự ly này liền không coi vào đâu rồi.

Nếu như hắn thật để ý đến nàng thì có thể thường xuyên đến Man tộc gặp nàng, nếu như đem nàng mang theo đến Thiên Long địa vực, nói không chừn nàng còn không thích ứng, còn không bằng để nàng ở lại bên trong Man tộc cùng thân nhân vui vẻ sống chung một chỗ.

Nghĩ thông suốt hết thảy, Lăng Tiếu liền đồng ý yêu cầu của Tiên Vu Hương Mạt.

Bất quá hắn vẫn là muốn cho Tiên Vu Hương Mạt một cái danh phận, hắn muốn hướng Thác Bạt Lý Khánh cùng với Tiên Vu Tây Túc tuyên bố Tiên Vu Hương Mạt là thê tử của hắn, để bọn họ sau này bất kể phát sinh chuyện gì đều không thể khi phụ nàng

Mặt khác Lăng Tiếu còn đem La Môn, Cam Lâm cùng với Thần Vương Tiểu Biện Tử kia thu phục được của Ma Hổ tông lưu lại, phân biệt bảo vệ an toàn cho Tiên Vu Hương Mạt cùng với Tiên Vu Dã.

Hơn nữa còn cho Tiên Vu Hương Mạt không ít thần đan cùng thần vật, để nàng có thể đột phá cao cấp Thần Vương, hơn nữa hướng cảnh giới càng cao tiến bước.

Bất kể như thế nào hắn không có ở bên cạnh nàng thì phải thay nàng làm một chút chuyện, mới có thể tỏ vẻ hắn quan tâm đến nàng.

Cũng bởi vì Lăng Tiếu thay nàng làm hết thảy, Tiên Vu Hương Mạt ở ngày sau đã trở thành nữ nhân được tôn trọng nhất bên trong tộc, liền ngay cả tộc

trưởng, tù trưởng cùng với những Thủy lão kia bên trong tộc đều đối với nàng lễ kính ba phần.

Sau khi giao phó hết thảy mọi chuyện, Lăng Tiếu rốt cuộc chuẩn bị bước lên con đường tìm Thủy Nguyên thạch.

Hắn đi tới Thiên Tước địa vực liền muốn tìm đến một loại Thủy Nguyên thạch mang trở về, coi như là thay lão tổ tông làm một ít chuyện, tận tâm ý của mình.

Ở trong doanh trướng của Man tộc tộc trưởng, Thác Bạt Lý Khánh ngồi ở trên ghế chủ trì, trái phải thì là Tiên Vu Tây Túc cùng Lăng Tiếu.

Lần này là Lăng Tiếu đến thương lượng với Thác Bạt Lý Khánh một chút có thể từ bên trong Man tộc mua được Thủy Nguyên thạch Thổ thuộc tính hay không.

Bởi vì chín loại Thủy Nguyên thạch, mỗi một loại đều cực kỳ khó tìm, hắn từ trong miệng của Lê Nguy Sơn biết được bên trong Man tộc hẳn là có Thủy Nguyên thạch Thổ thuộc tính, cho nên hắn muốn thử một lần cái cái giá gì mới có thể đả động được Man tộc đem Thủy Nguyên thạch lấy ra.

Nếu như nhân gia thật lòng không muốn lấy ra, vậy hắn cũng không có biện pháp cứng rắn mà đoạt rồi.

Bởi vì Thủy Nguyên thạch nhưng là so với Ngũ Thải Thần Thiên thạch còn trân quý hơn không ít, là vật trấn tộc của một tộc, chuyện liên quan đến việc sinh ra Chí tôn cũng không phải là dễ dàng liền sẽ lấy ra giao dịch được.

Lăng Tiếu gặp Thác Bạt Lý Khánh mà đem yêu cầu của mình nói ra:

- Thác Bạt tộc trưởng, ta nghe nói bên trong Man tộc các ngươi có Thủy

Nguyên thạch Thổ thuộc tính, không biết có dư thừa hay không, ta cần gấp một khối, có thể dùng bất kỳ cái gì trao đổi với ngươi.

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra thực sự là để cho Thác Bạt Lý Khánh cùng Tiên Vu Tây Túc sợ hãi nhảy lên.

Bởi vì Thủy Nguyên thạch nhưng là quan hệ đến mệnh mạch của Man tộc bọn họ, Lăng Tiếu nói lên yêu cầu như vậy không khỏi để cho bọn họ trở nên cảnh giác.

- Lăng thần sư ngươi nhưng đã nói lời này ở trước mặt ta, ta còn có thể làm sao không nghe thấy được, nếu như để tộc nhân khác nghe được bọn họ khẳng định sẽ không bỏ qua cho ngươi a!

Thần sắc của Thác Bạt Lý Khánh có chút âm trầm nói.

Tiên Vu Tây Túc cũng ở một bên nhắc nhở:

- Lăng thần sư, chuyện Thủy Nguyên thạch liên quan trọng đại, Thiên vực có thể đếm ở trên đầu ngón tay, ta nghĩ ngơi vẫn là đừng khó xử tộc trưởng rồi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Thác Bạt tộc trưởng, Tiên Vu tù trưởng các ngươi đừng lo lắng, ta không có ý tứ cứng rắn mà đến, chỉ là ta thật quá cần tới Thủy Nguyên thạch mới như vậy, nếu như các ngươi có nhiều một chút, cho dù là dùng Chí tôn thần đan để giao dịch cũng không phải là vấn đề, nếu quả thật không cầm ra được thì coi như quên đi, ta sẽ không miễn cưỡng các ngươi đâu!

Thác Bạt Lý Khánh cùng Tiên Vu Tây Túc nghe ra ý thành khẩn này của Lăng Tiếu đều là thở ra một hơi.

Thác Bạt Lý Khánh trầm ngâm một chút nói:

- Chuyện Thủy Nguyên thạch liên quan trọng đại, Man tộc chúng ta cũng là đủ dùng mà thôi, còn thỉnh Lăng thần sư bỏ qua!

Lăng Tiếu có chút thất vọng nói "Không quan hệ!", ngừng một chút hắn lại nói:

- Vậy quan hệ của các ngươi cùng Vạn Thú minh như thế nào? Ta nghe Nguy Sơn huynh nói bọn họ cũng có một gã Thiên nữ có thể triệu hoán Chu Tước thần thú, từng tiến vào trong Niết Bàn không gian thu được Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính?

- Đây... Quan hệ của chúng ta cùng Vạn Thú minh là bình thường, có lẽ nói có chút ác liệt, bất quá Nguy Sơn trưởng lão nói cũng không sai, ở vài chục năm trước xác thật nghe nói Thiên nữ của Vạn Thú minh từng vào Niết Bàn không gian, về phần có lấy được Thủy Nguyên thạch hay không thì chúng ta cũng không phải là rất rõ ràng.

Thác Bạt Lý Khánh đáp.

Tiên Vu Tây Túc ở một bên nói:

- Vạn Thú minh người người mắt cao hơn đỉnh, mỗi người thuần phục trăm ngàn thú, thích cùng thú làm bạn, dù sao cũng không quá thích cùng với những nhân tộc khác hợp quần, cho nên bọn họ ở trên địa vực chúng ta cũng không có đồng minh, ngược lại địch thủ không ít, bởi vì rất nhiều người là liệp sát linh thú, àm bọn họ lại là đề xướng cùng linh thú trở thành bằng hữu, không cho phép người khác sát thương linh thú, tự nhiên đắc tội không ít người rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2288 - Chạy Tới Vạn Thú Minh! (1)

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Thử hỏi một chút có người nào lại không muốn liệp sát linh thú, bọn họ còn thật đem linh thú đều coi như con dân của bọn họ, thật là không thể nói lý!

Tiên Vu Tây Túc hiển nhiên đối với người của Vạn Thú minh không có cái hảo cảm gì, nói chuyện hỏa khí mười phần.

Lăng Tiếu đúng là lý giải qua một chút tình huống căn bản của Vạn Thú minh, nhưng mà lại không biết còn có loại nhân tố này tồn tại.

Nếu như người của Vạn Thú minh không thích sống chung, vậy hắn muốn Thủy Nguyên thạch chỉ sợ sẽ không dễ dàng a!

Chỉ là bất kể như thế nào hắn cũng phải tranh thủ đi một phen, dù sao Thiên nữ của Vạn Thú minh kia là nữ nhân, lấy tướng mạo anh tuấn vô địch của hắn nói không chừng phải hi sinh một chút mà sử dụng mỹ nam kế rồi!

Lăng Tiếu lại hướng hai người bọn họ tìm hiểu một chút tình huống liên quan đến Vạn Thú minh, liền tính toán lên đường chạy đến địa bàn của Vạn Thú minh!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn rời khỏi đại doanh trướng, Thác Bạt Lý Khánh thâm ý sâu sắc nói:

- Nếu như Lăng thần sư có một ngày có thể thành tựu cảnh giới Chí tôn dược thần mà nói, có lẽ ta có thẻ hướng lão tổ tông của tộc ta nói một chút, có lẽ

có một chút cơ hội lấy được Thủy Nguyên thạch!

Lời này của Thác Bạt Lý Khánh nói cũng rất rõ ràng, lấy thân phận Thần dược sư bây giờ của Lăng Tiếu còn không đủ để cho bọn họ lấy ra Thủy Nguyên thạch, có lẽ sau khi Lăng Tiếu thành tựu Chí tôn Dược thần mới có tư cách này.

Bởi vì sau khi đợi Lăng Tiếu đạt tới một bước kia, bất kỳ Cổ tộc hoặc là đại thế lực nào đều muốn bợ đỡ hắn, muốn Thủy Nguyên thạch chắc hẳn cũng là có cơ hội nhất định.

Thác Bạt Lý Khánh trước đề tỉnh Lăng Tiếu một cái, coi như là toan tính cho ngày sau rồi!

Lăng Tiếu đương nhiên là có thể nghe ra ý tứ của hắn, mà cái nhắc nhở này nhưng cũng để hắn càng thực sự muốn thành tựu Chí tôn rồi.

Lấy thực lực Bán Thủy Thần của hắn cho dù có thể miễn cưỡng thử luyện chế Chí tôn thần đan, nhưng mà có thể sẽ lãng phí rất nhiều Chí tôn tài liệu, cần biết mỗi một gốc Chí tôn tài liệu nhưng là hết sức khó tìm, hơn nữa giá trị liên thành, có thể ít lãng phí vẫn ít lãng phí thì tốt hơn.

Cho nên lần này Lăng Tiếu cũng không gấp gáp thử luyện chế Chí tôn thần đan, dù sao còn kém một chân vào cửa kia, chỉ cần bước qua nửa bước cuối cùng, thành tựu Chí tôn, vậy cảnh giới Dược thần chính là nước chảy thành sông rồi.

Đợi đến sau khi đạt tới một bước kia, hắn có lẽ có thể lợi dụng thân phận này mà thuận lợi lấy được chín loại Thủy Nguyên thạch cũng nói không chừng.

Có ý nghĩ rồi, Lăng Tiếu kiên định tin tiệm liền ngược về Tiên Vu bộ lạc từ biệt Tiên Vu Dã cùng Tiên Vu Hương Mạt.

Chỉ là một lần này Tiên Vu Hương Mạt nghe được Lăng Tiếu muốn đi tới Vạn Thú minh, lại là đưa ra đề xuất để Lăng Tiếu mang nàng cùng đi, bởi vì nàng quen thuộc Thiên Tước địa vực, đối với người của Vạn Thú minh cũng có một chút hiểu biết.

Đương nhiên nàng cũng là muốn cùng Lăng Tiếu sống chung một đoạn thời gian rồi!

Tiên Vu Dã cũng định cùng Lăng Tiếu đi một chuyến, chỉ là sau khi nghe Tiên Vu Hương Mạt muốn đi cùng Lăng Tiếu. liền thức thời không lại nói lên yêu cầu này.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút liền đồng ý yêu cầu này của Tiên Vu Hương Mạt, bởi vì ngày sau hắn trở về Thiên Long địa vực sẽ không biết đến khi nào mới có thời gian đến thăm nàng, không bằng thừa dịp lúc này hảo hảo bồi dưỡng tình cảm với nàng một chút, coi như là bù đắp mấy ngày trong tương lai cho nàng.

Cho nên Lăng Tiếu liền mang theo Tiên Vu Hương Mạt chạy hướng địa bàn của Vạn Thú minh.

Người của Vạn Thú minh cự ngụ ở giải đất có sơn mạch dày đặc nhất, bọn họ đều không chiếm lĩnh bất kỳ một tòa thành trì nào, mỗi một người đều là thâm cư ở trong sơn mạch, mà tổng bộ của Vạn Thú minh thì là ở giữa Vạn Thú sơn mạch, đó là đệ nhất đại sơn mạch ở bên trong Thiên Tước địa vực, sơn mạch này tung hoành không biết bao nhiêu vạn dặm, sinh tồn linh thú đàn nhiều nhất, mà số lượng Thánh thú cũng là nhiều nhất trong các Cổ sơn mạch.

Nguyên nhân là Vạn Thú minh thâm cư nơi đó, không cho phép bất kỳ dong binh đoàn cùng bất kỳ thế lực nào đến Vạn Thú sơn mạch liệp sát linh thú, để linh thú có thể trưởng thành, sinh sôi nhiều lên.

Chỗ sơn mạch này có hơn phân nửa linh thú đều nghe theo triệu hoán của những Tuần thú sư ở Vạn Thú minh kia.

Nhất lệnh hạ, vạn thú xuất, thiên hạ kinh!

Đây đủ để chứng tỏ cường đại của Vạn Thú minh, đây là thế lực duy nhất ở Thiên Tước địa vực có thể sánh vai với Viêm tộc, ở bên trong Thiên vực cũng là tồn tại có tiếng tăm lừng lẫy.

Muốn từ Man Hoang lĩnh chạy tới Vạn Thú minh thì đường xá cong tương đối xa xôi, trong đó còn phải đi qua địa bàn của Viêm tộc.

Lăng Tiếu đang nhớ tới vị Thần dược sư Viêm Dương trẻ tuổi nhất Viêm tộc, dứt khoát liền đến Viêm tộc làm khách, gặp Viêm Dương một chút cũng tốt.

Đi ra bên ngoài nhiều thêm một cái bằng hữu là nhiều thêm một con đường, Thiên Long cũng không hi vọng bên cạnh chính mình đều là địch nhân mà không có bằng hữu.

Viêm thành là thành trì mà Viêm tộc trực tiếp quản hạt, trình độ phồn hoa kia không kém với Thiên Long thành, võ giả lui tới liên tục không dứt, lộ ra vẻ náo nhiệt phi phàm!

Lăng Tiếu mang theo Tiên Vu Hương Mạt tìm một chỗ tửu lâu yên tĩnh.

Hôm nay Lăng Tiếu thân mặc một bộ áo choàng Luyện dược sư của Dược Minh công hội, đây nhưng là áo bào chuyên chúc cho trưởng lão, mà trước ngực hắn có gắn lấy một khỏa huy chương Thần dược sư lộ ra vẻ vô cùng chói mắt.

Một bộ trang phục này của hắn là vô cùng để cho người ta chú mục, phàm là

chỗ mà hắn đi tới lập tức sẽ có không ít võ giả khẽ khom người hành lễ với hắn, bày ra ý tôn sùng với Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu không khỏi thầm nghĩ trong lòng:

- Xem ra sau này vẫn là thường xuyên mặc áo bào của Luyện dược sư mới tốt, có thể giảm bớt không ít phiền toái cũng có thể để cho người ta úy kỵ!

Tiên Vu Hương Mạt đi theo phía sau Lăng Tiếu cũng là cảm thấy hết sức tự hào, có thể có được nam nhân xuất sắc như vậy, nàng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Chưởng quỹ của tửu lâu trong lúc nhất thời nghênh đón Lăng Tiếu, chiêu đãi Lăng Tiếu đến vị trí tốt nhất ngồi xuống.

Nhân vật giống như Lăng Tiếu nhưng là khách nhân tôn quý bình thường muốn mời cũng mời không được.

Lăng Tiếu làm như vậy cũng là muốn để cho người của Viêm tộc chú ý, vì thế tốt cho việc liên hệ với Viêm Dương, bằng không hắn mạo muội đi bái phỏng sẽ để cho người ta cảm thấy có dụng tâm khác.

- Phu quân, ngươi thật nhận thức với người của Viêm tộc?

Tiên Vu Hương Mạt kể từ sau khi hiến thân cho Lăng Tiếu liền trở nên nhu tình như nước, nói chuyện cũng là cực kỳ thân thiết, không lộ ra bất kỳ ý làm bộ nào.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu cười mỉm nói:

- Ừ, ta biết được Viêm Dương, hắn là một Thần dược sư trẻ tuổi, chắc hẳn ở bên trong Thiên Tước địa vực có chút ít thanh danh?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2289 - Chạy Tới Vạn Thú Minh! (2)

- Phu quân thật là lợi hại, Viêm Dương Thần dược sư xác thật là Thần dược sư trẻ tuổi nhất trong vạn năm nay của Thiên Tước địa vực chúng ta, nhưng là thần tượng của tất cả người trẻ tuổi ở Thiên Tước địa vực, hơn nữa còn có rất nhiều nữ tử chung tình với hắn.

Tiên Vu Hương Mạt đối với Lăng Tiếu quăng đi vẻ si mê nói.

Nàng biết cường đại của Lăng Tiếu, nhưng mà lại không biết nguyên lai Lăng Tiếu cùng loại gia tộc như Viêm tộc cũng có đi lại.

Ở trên Thiên Tước địa vực, Viêm tộc nhưng là áp Man tộc bọn họ một bậc.

Đương nhiên luận đến lực chiến đấu cá nhân lại là khác biệt, chỉ là thế lực chỉnh thể của Viêm tộc xác thật so với Man tộc càng mạnh hơn không ít.

- Ta không phải đã nói với ngươi sao, ta là khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, sau đó liền biết được Viêm Dương, lấy thân phận của ta nhận thức mấy người đó không coi vào đâu, bây giờ còn không phải là kết giao bằng hữu với Man tộc các ngươi rồi sao?

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Đổi lại là lúc trước hắn có lẽ có chút hư vinh, cảm thấy rất có mặt mũi, bây giờ lại cảm giác được đó cũng không có gì mà khoe khoang.

- Hắc hắc, đúng thế, dũng sĩ mà ta nhìn trúng tự nhiên là lợi hại nhất đấy!

Tiên Vu Hương Mạt lộ ra vài phần đắc ý nói.

Hai người ở đây vừa uống rượu vừa hàn huyên.

Mà người bọn họ chờ cũng rốt cuộc đã chạy đến.

Lăng Tiếu là Thần dược sư, người có thể kinh động đến tự nhiên là nhân vật trọng yếu của Viêm thành rồi.

người đến là Viêm thành thành chủ Viêm Vô Phương, hắn nhận được tin tức bên trong Viêm thành lại có một vị Thần dược sư mặc áo choàng trưởng lão của Dược Minh công hội xuất hiện chỗ này, vội vàng mang người chạy tới bái phỏng vị Thần dược sư này.

Tuy nói bên trong Viêm tộc bọn họ cũng có Thần dược sư nhưng mà Dược Minh công hội chính là đệ nhất đại thế lực của Thiên vực, trưởng lão của bọn họ đi tới nơi này, Viêm tộc tự nhiên là muốn nghênh đón rồi!

- Không biết vị thần sư này giá lâm, Viêm Vô Phương không có tiếp đón từ xa, còn xin thứ tội!

Viêm Vô Phương ở thật xa đã chắp tay cười nói với Lăng Tiếu.

Người này mặt mũi chính trực, thoạt nhìn mang theo vài phần uy thế bá đạo, có thực lực cao giai Thần Vương.

Ở phía sau hắn còn có hai gã Thần Vương, cũng đều hành lễ đối với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt đều đứng lên, Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Vô Phương thành chủ không nên đa lễ, Lăng Tiếu ta cũng chỉ tiện đường đi

qua Viêm Thành, cho nên mới tới ngắm cảnh một chút, không nghĩ lại quấy rầy đến Vô Phương thành chủ, cũng xem là tại hạ đã thất lễ.

Viêm Vô Phương liền nói:

- Không dám không dám, Lăng thần sư có thể giá lâm Viêm Tộc ta là phúc của Viêm Tộc, không biết Lăng thần sư có đến phủ thành chủ một chuyến không, ta rất mong muốn được chiêu đãi Lăng thần sư và vị hiền lệ này!

Lăng Tiếu khách khí đáp:

- Cái này cũng không cần làm phiền Vô Phương thành chủ đâu.

Dừng chút hắn lại nói:

- Không biết Vô Phương thành chủ có thể dẫn kiến một chút không, tại hạ từng có chút giao tình không cạn với Viêm Dương thần sư, hôm nay đi ngang qua nơi này, không đến xem bằng hữu cũ cũng rất băn khoăn ah!

Viêm Vô Phương lập tức hiểu rõ ý của Lăng Tiếu, thì ra người ta là vì Viêm Dương Thần Dược Sư mà đến.

Tính ra thì Viêm Dương là bối phận cháu hắn, nhưng thân phận Viêm Dương còn tôn quý hơn vị thành chủ như hắn nhiều lắm.

- Đã như thế, Lăng thần sư càng lên đến quý phủ của ta, ta sẽ sai người đến tộc địa bẩm báo, tin tưởng Viêm Dương thần sư sẽ đích thân đi ra nghênh đón Lăng thần sư.

Viêm Vô Phương nói.

Lăng Tiếu là Thần Dược Sư, Thần Dược Sư huy chương trước ngực hắn

cũng sẽ không giả, Viêm Vô Phương hoàn toàn tin tưởng lời của Lăng Tiếu, đối đãi với Lăng Tiếu cũng đặc biệt khách khí nhiệt tình.

Lăng Tiếu không chịu nổi sự nhiệt tình của Viêm Vô Phương, mà hắn cũng không muốn ở lại đây bị người khác vây xem, vì vậy liền đáp ứng thỉnh cầu của Viêm Vô Phương, cùng hắn tiến đến phủ thành chủ.

Mà Viêm Vô Phương cũng lập tức phái một gã Thần Vương bên người chạy về Viêm Tộc đi bẩm báo chuyện của Lăng Tiếu.

Sau khi đến phủ thành chủ, Viêm Vô Phương lập tức sai người thiết yến khoản đãi Lăng Tiếu, đồng thời còn hỏi một ít chuyện giữa Lăng Tiếu và Viêm Dương.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng không giấu diếm, kể lại chuyện quen biết với Viêm Dương ở Dược Minh Công Hội lại một lần.

Viêm Vô Phương trong lòng cũng không nghi kị gì nữa, không hề hoài nghi Lăng Tiếu có động cơ bất lương gì không nữa

Viêm Vô Phương lại nhân cơ hội nhiệt tình chiêu đãi Lăng Tiếu, cùng Lăng Tiếu uống thả cửa trò chuyện vui vẻ, ý định trước kết thiện duyên với Lăng Tiếu đã tính sau

Nửa ngày trời sau, Viêm Tộc rốt cục cũng có người đến!

Người tới thực sự không phải là Viêm Dương, mà là dòng chính Viêm Tộc bối chữ Vô giống như Viêm Vô Phương, cũng là tộc thúc của Viêm Dương, Viêm Vô Thần.

Viêm Vô Thần là một tồn tại xếp hạng Thiên Thần Vương cấp độ trung đẳng ở Thiên Tước Địa Vực, hắn có thể đại biểu Viêm Dương tới gặp Lăng Tiếu,

hiển nhiên cũng thể hiện ra sự coi trọng của Viêm Tộc đối với Lăng Tiếu rồi.

Hiển nhiên ở trong mắt bọn hắn Thần Dược Sư nhiều nhất chỉ là một vị Thần Vương bình thường mà thôi, có một vị Thiên Thần Vương đi ra nghênh đón đã là cực kỳ tôn trọng rồi.

Thái độ của Viêm Vô Thần đối với Lăng Tiếu cũng không được nhiệt tình như Viêm Vô Phương, phảng phất như chỉ qua loa, rất lạnh nhạt hỏi Lăng Tiếu vài câu, lại nói một ít tình huống của Viêm Dương liền dẹp đường hồi phủ, rõ ràng ngay cả mời Lăng Tiếu đến Viêm Tộc bọn hắn làm khách cũng không có.

Tiên Vu Hương Mạt thấy thái độ Viêm Vô Thần như vậy liền thập phần khó chịu, cảm thấy bất bình thay Lăng Tiếu.

Chỉ là Lăng Tiếu lại không thèm để ý đến, dù sao đây là địa bàn đối phương vẫn nên điệu thấp một chút thì hơn.

Viêm Vô Phương ở trong tộc địa vị không cao nên cũng không nói thêm gì.

Lăng Tiếu rất nhanh cáo từ Viêm Vô Phương, mang theo Tiên Vu Hương Mạt vội vàng chạy tới Vạn Thú Sơn Mạch.

Lần này hắn mặc dù không gặp Viêm Dương, nhưng lại biết không lâu trước hắn đã mang theo tộc nhân đến Vạn Thú Sơn Mạch.

Bởi vì Viêm Dương nhìn trúng Thiên Nữ của Vạn Thú Minh, muốn theo đuổi nàng, nếu như hai đại thế lực lớn nhất Thiên Tước Địa Vực liên minh, nhất định sẽ trở thành một đoạn giai thoại.

Lăng Tiếu ngược lại hi vọng Viêm Dương có thể thành công, nói không chừng hắn có thể bắt tay từ trên người Viêm Dương, từ chỗ Thiên Nữ lấy

được một khối Thủy Nguyên Thạch, nếu vậy thì chuyến này không tệ rồi!

Chỉ là Thủy Nguyên Thạch đều là vật mà các thế lực lớn phải tranh gianh, sao có thể dễ dàng đạt được như vậy được.

Nhiệt phong từng đợt tiếp từng đợt thổi qua, khiến người cũng không khỏi trở nên có chút nóng nực khó chịu.

Ở dưới loại thời tiết này, bình dân trải qua tương đối gian khổ, thiếu nguồn nước cũng không phải là chuyện dễ chịu gì.

Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt đồng thời đi đường, cũng bị khí tức nóng rực kia ảnh hưởng, hai người đều rất dễ dàng trở nên xúc động, luôn cách chừng một ngày liền tìm một chỗ thâm sơn lão lâm phong lưu khoái hoạt, giảm nhiệt khí một phen.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2290 - Con Ruồi Đến Thăm. (1)

Ở trên đường cũng để lại không ít dấu chất khoái hoạt của hai người bọn họ!

Tiên Vu Hương Mạt bị Lăng Tiếu ôn nhuận nên càng thêm kiều diễm ướt át, bộ dạng thùy mị sau khi trở thành nữ nhân chính thức dần dần triển lộ ra, sự hấp dẫn của thiếu phụ cũng lộ rõ ràng.

Sau khi trải qua một đoạn thời gian, dựa vào tốc độ của Lăng Tiếu cuối cùng cũng chạy đến một thành trì ở gần Vạn Thú Sơn Mạch.

Tòa thành trì này nằm trong phạm vi quản hạt của Vạn Thú Minh, đó là một tòa thành trị mậu dịch tự do, Vạn Thú Minh sẽ không phái người nào đến đây trấn thủ cả, mà là do người ngoại lai thực lực cường đại chiếm hữu quản hạt, mà đại lượng thần tinh bọn hắn kiếm được đều cần giao nộp cho Vạn Thú Minh ba thành là được.

Lăng Tiếu vốn định trực tiếp chạy tới Vạn Thú Sơn Mạch, nhưng Tiên Vu Hương Mạt lại bảo Lăng Tiếu dừng lại nghỉ ngơi ở đây một lúc đã, từ đó có thể nghe ngóng tin tức về Viêm Dương và một ít tình huống gần đây của Vạn Thú Minh.

Bằng không Lăng Tiếu mạo muội xông vào Vạn Thú Sơn Mạch nhất định sẽ bị đàn thú trong Vạn Thú Sơn Mạch công kích, kinh động người Vạn Thú Minh, đến lúc đó thì phiền toái rồi.

Vào trong thành trì, có thể từ trong miệng rất nhiều võ giả biết được một ít tình huống, cũng tốt hơn mù quáng xâm nhập vào Vạn Thú Sơn Mạch.

Lăng Tiếu đã đổi lại một bộ võ phục bình thường, tạm thời không muốn quá đề cao, bằng không sẽ bị người xung quanh coi thành con cừu nhỏ, thầm chí còn muốn cắn một miếng khiến hắn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, hơn nữa cảm giác khi mặc áo choàng Luyện Dược Sư cũng không thoải mái bằng võ phục.

Đương nhiên có lúc cần thiết, hắn mới đổi lại áo choàng Luyện Dược Sư!

Nhưng Lăng Tiếu đổi về võ phục lại xuất hiện tệ đoan, bởi vì Tiên Vu Hương Mạt ở bên cạnh hắn quá mức hấp dẫn người.

Nàng một thân ngân sức trang phục lộng lẫy, lúc đi đi lại lại đều mang theo từng hồi chuông bạc, thập phần hấp dẫn người, hơn nữa bản thân nàng còn là một thiếu nữ xinh đẹp tràn đầy phong tình dị tộc, tự nhiên bị không ít sắc lang nhìn chằm chằm vào rồi.

Cũng may Tiên Vu Hương Mạt đối mặt loại tình huống đã sớm biết cách ứng phó.

Nàng trước đây đạt được Thần Vương Đan của Lăng Tiếu trợ giúp đã đột phá thành cao giai Thần Vương, khí tức của nàng phóng ra ngoài, dẹp tan đám người cứ nhìn chằm chằm vào nàng không buông.

Thần Vương, cũng không phải tùy ý chỗ nào cũng có, mà cao giai Thần Vương như Tiên Vu Hương Mạt, mặc kệ ở nơi nào đều là tồn tại phi thường cường đại, cũng không phải người bình thường dám trêu vào.

Quả nhiên, Tiên Vu Hương Mạt sau khi liên tục áp bách mấy người bay ra ngoài, không ít người liền tranh thủ tránh khỏi nàng, không dám lại nhìn thẳng nàng nữa.

Lăng Tiếu lộ ra thần sắc tán thưởng với Tiên Vu Hương Mạt, lấy thế đè

người như vậy mặc dù thoạt nhìn bá đạo, nhưng lại là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt tìm một gian tửu quán đi vào, tìm một góc khuất ngồi xuống, nghe đám người tam giáo cửu lưu ở đây đàm luận với nhau.

Quả nhiên, Lăng Tiếu rốt cục nhận được một ít tin tức hữu dụng với bản thân.

- Có nghe nói hay không, người Viêm Tộc khai chiến với Vạn Thú Minh!

- Không thể nào, chuyện như vậy sao chúng ta không nghe nói, làm sao ngươi biết được?

- Việc này cũng vừa xảy ra không lâu, nghe nói tân tấn Thần Dược Sư của Viêm Tộc, Viêm Dương muốn cầu hôn Thiên Nữ Vạn Thú Minh, nhưng lại bị cự tuyệt, vì vậy đã xảy ra xung đột

- Sao tình huống ta nghe lại không phải như vậy, ta nghe nói là Viêm Tộc có người phát hiện Chu Tước thần thú, muốn bắt thần thú, cho nên chọc giận người Vạn Thú Minh, hiện giờ người Vạn Thú Minh đang định tiêu diệt toàn bộ những người Viêm Tộc tiến vào Vạn Thú Sơn Mạch kia đấy.

- Chu Tước thần thú người nào không biết chỉ có Thiên Nữ Vạn Thú Minh mới có thể triệu hoán, rõ ràng dám ở trong Vạn Thú Sơn Mạch bắt thần thú, người Viêm Tộc cũng quá lớn gan đi nha!

- Tóm lại bây giờ chớ nên tới g ần Vạn Thú Sơn Mạch, bằng không chết cũng không biết tại sao đâu.

Người trong tửu lâu vừa uống rượu vừa lớn tiếng đàm luận.

Lăng Tiếu sau khi nghe được tin tức như thế liền không khỏi khẽ nhíu mày.

Hắn vốn còn muốn Viêm Tộc và Vạn Thú Minh có thể đậu vào một ít quan hệ, nhưng bây giờ xem ra lại hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của hắn, kế hoạch của hắn phải phá sản rồi.

- Chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu cũng ngồi không yên, hắn nói với Tiên Vu Hương Mạt một tiếng liền mang theo Tiên Vu Hương Mạt rời khỏi quán rượu.

Hắn mặc dù cũng không có giao tình quá sâu với Viêm Dương, nhưng hắn đối với người bằng hữu Viêm Dương này cảm giác rất không tệ, đối đãi người thẳng thắn, chân thành, làm người cũng rộng lượng, là một bằng hữu đáng kết giao.

Hiện giờ tình huống của hắn ở trong Vạn Thú Sơn Mạch chỉ sợ không được tốt lắm, hắn có lẽ nên đi giúp một tay!

Chỉ là Lăng Tiếu vừa mang theo Tiên Vu Hương Mạt ra khỏi quán rượu thì phiền toái đã đến thăm!

- Thiếu gia, chính là ả đàn bà thúi này, rõ ràng dám ra tay đả thương người

Một gã Thánh giả mang theo một đám người xuất hiện, chỉ vào Tiên Vu Hương Mạt nói với thanh niên hoa lệ ở bên cạnh.

Đám người này tổng cộng có hai ba mươi người, ăn mặc phục sức thống nhất, nhìn ra được bọn họ đều là người của một cổ thế lực lớn trong thành trì này.

Trong đó người trẻ tuổi cầm đầu rõ ràng là một gã đê giai Thần Vương,

ngoài ra còn có hai ba tên Bsn Thần Vương, còn lại đều có thực lực Thánh Hoàng và Thánh giả.

Thanh niên dẫn đầu kia vẻ mặt tà khí, cầm trong tay một cây hắc phiến, mặc một bộ quần áo đẹp đẽ quý giá, vừa nhìn đã biết là một công tử ca rồi.

Vừa rồi nói chuyện là thủ hạ vị công tử ca này, bình thường rất biết vuốt mông ngựa, ngược lại rất được công tử ca này thưởng thức.

Mà người này cũng biết thiếu gia hắn ưa thích đủ loại mỹ nữ, thực tế loại nữ tử dị tộc thế này thiếu gia càng thích, cho nên đặc biệt gọi thiếu gia hắn tới, mục đích chính là muốn khiến nữ nhân này đẹp mắt.

Quả nhiên, công tử ca này vừa thấy được Tiên Vu Hương Mạt, hai mắt lập tức bốc lên vẻ tham lam nồng đậm, phảng phất như hận không thể lập tức kéo Tiên Vu Hương Mạt qua mà hảo hảo sủng hạnh một phen vậy.

- Tiểu thư, ngươi đả thương thủ hạ ta, như thế nào cũng phải cho một câu trả lời thỏa đáng chứ, ngươi cảm thấy thế nào?

Vị công tử ca kia không nhìn thẳng Lăng Tiếu, rất là tiêu sái nói với Tiên Vu Hương Mạt.

Tiên Vu Hương Mạt vốn muốn trực tiếp động thủ đuổi đám người đáng ghét này đi rồi, nhưng Lăng Tiếu lại ở một bên đoạt hỏi trước:

- Ngươi muốn câu trả lời thế nào?

Công tử ca kia có chút chán ghét trừng Lăng Tiếu:

- Ở đây không có chuyện của ngươi, thức thời thì mau cút cho ta, đừng trở ngại ta nói chuyện với vị tiểu thư này.

Tên này dứt khoát liền coi như Lăng Tiếu như không khí mất rồi!

Công tử ca này thật ra là thiếu gia Tần gia, thế lực lớn nhất trong thành này, mà tòa thành trì này cũng là do Tần gia trông coi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2291 - Con Ruồi Đến Thăm. (2)

Người này tên là Tần Thăng Ấn, bất quá mới chỉ gần 5000 tuổi, có thể thành tựu cảnh giới Thần Vương, trong các thế lực ở đây cũng được coi là thiên tài rồi.

Tuy rằng không cách nào sánh với yêu nghiệt của siêu cấp thế lực, nhưng ở trong một phương thành trì cũng có tiền vốn để hung hăng càn quấy rồi.

Dùng thực lực của hắn căn bản không nhìn ra tu vị của Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt, đơn thuần nhìn từ độ tuổi thì hắn cảm thấy hai người trước mắt này mặc dù mạnh thế nào cũng không phải là đối thủ của Thần Vương như hắn.

Cho nên, hắn thấy Lăng Tiếu này còn đẹp trai hơn cả hắn liền tức giận, lúc này mới hét lớn với Lăng Tiếu.

- Ngươi dám mắng hắn, đi chết đi

Lăng Tiếu còn chưa nổi giận, Tiên Vu Hương Mạt ở bên cạnh hắn đã phát hỏa, nàng mắng một tiếng, nâng lên bàn tay trắng nõn hung hăng tát lên mặt Tần Thăng Ấn một cái.

Nàng thân là cao giai Thần Vương ra tay nhanh cỡ nào chứ, Tần Thăng Ấn căn bản ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trên mặt đã bị ăn một tát.

BA~!

Tần Thăng Ấn bị hung hăng tát một cái, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả

người bay ra thật xa, mấy cái răng cửa dính máu cũng vẩy ra ngoài.

Đám người đi theo Tần Thăng Ấn đều trợn tròn mắt, người ở xung quanh cũng sợ ngây người.

Tần Thăng ở trong thành này nổi danh bá đạo, thực lực của hắn lại phi thường cường đại, người bình thường cũng không dám trêu chọc hắn, nhưng giờ lại bị một nữ tử trực tiếp tát bay ra ngoài.

Có thể thấy được thực lực cô gái này đáng sợ cỡ nào!

- Ngươi... Ngươi có biết hắn... Hắn là đại thiếu gia của Tần gia chúng ta không, ngươi rõ ràng dám đánh hắn, ngươi đừng mong sống sót rời khỏi nơi này!

Một gã Bán Thần Vương run rẩy chỉ vào Tiên Vu Hương Mạt nói.

Những người khác không một ai dám đến đối phó Tiên Vu Hương Mạt đấy, ngay cả đại thiếu gia cũng không phải đối thủ, đám tôm cá nhãi nhép như bọn hắn lại càng không phải.

- Ta quản ngươi là người nhà ai, dám ô nhục nam nhân của ta thì không thể tha được!

Tiên Vu Hương Mạt trừng mắt hạnh quát.

Nàng một thân khí thế cao giai Thần Vương trực tiếp phóng ra ngoài, chấn cho đám tùy tùng của Tần Thăng Ấn đều bay ra ngoài.

Người xung quanh đều biết rõ nữ nhân xinh đẹp này thoạt nhìn trẻ tuổi, nhưng trên thực tế lại là loại thực lực phi phàm, nguyên một đám lập tức tản ra xa.

Nếu thật sự khai chiến, bọn hắn bị ảnh hưởng đến cũng chỉ có thể chết vô ích.

- Ngươi... Ngươi có biết ta là ai hay không? Ngươi dám đánh ta, ngươi chờ đó cho ta, ngươi nhất định sẽ phải hối hận!

Tần Thăng Ấn kia cũng biết rõ đối phương cường đại hơn hắn, không dám có suy nghĩ gì nữa, nhưng bị một cái nữ nhân đánh thành ra thế này lại không thể cứ như vậy cho qua được

Hắn nói một tiếng, rõ ràng liền bỏ chạy sang một hướng khác, nhất định là muốn đi tìm trợ thủ rồi.

- Phu quân, có cần bắt lấy hắn không?

Tiên Vu Hương Mạt hỏi Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Vốn định dĩ hòa vi quý, lấy đức thu phục người, nhưng xem ra có ít người muốn chết, cứ để hắn đi thôi! Vừa vặn ta có chút chuyện muốn tìm người chủ sự ở đây nói chuyện.

Lăng Tiếu muốn tìm Thiên Nữ của Vạn Thú Minh rất khó, giờ đã có người đưa đến tận cửa thì không còn gì tốt hơn rồi

Tiên Vu Hương Mạt không biết cách nghĩ của Lăng Tiếu, nhưng lại biết rõ thực lực Lăng Tiếu khủng bố cỡ nào, hơn nữa nàng là vợ của hắn, hắn nói gì nàng cũng đều sẽ không phản đối.

Hai người bước chậm trên đường, mà những người khác lại tránh bọn hắn như ôn thần vậy, xa được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Không ít người nhìn hai người bọn họ nhỏ giọng nghị luận gì đó.

- Hai người kia có phiền toái, rõ ràng dám đánh Tần gia Đại công tử, cái này khác gì đánh vào mặt Tần gia chứ, người Tần gia là loại cực kỳ bao che khuyết điểm a!

- Tần gia Đại công tử kia có thực lực Thần Vương, rõ ràng bị nữ nhân này một tát đánh bay, có thể thấy nhân gia thực lực phi phàm, mà xem trang phục của nàng thì hình như là nữ nhân Man tộc, nếu thật là như vậy, không biết người Tần gia có dám làm gì người ta không nữa.

- Cái này chưa biết được, ở đây cũng không phải địa bàn Man tộc, huống chi người Man tộc gần đây đều rất ít đến chỗ chúng ta, mà nam nhân trẻ tuổi kia cũng không giống người Man tộc, có lẽ đây chỉ là trùng hợp a!

- Bất kể nói thế nào, đợi lát nữa nhất định sẽ có trò hay để nhìn.

- Đây là đương nhiên, ngươi thấy bọn họ không chút sợ hãi không, nói không chừng là cửu nhân của Tần gia cũng nên.

- Nhỏ giọng một chút, đừng để người Tần gia nghe được, bằng không chúng ta gặp nạn mất.

Tần Thăng Ấn đi nhanh quay về cũng nhanh, vài đạo khí tức cường đại từ phía sau lưng hắn lao đến chỗ Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt.

Ngoại trừ Tần Thăng Ấn ra, rõ ràng còn đến năm người, có một người là cao giai Thần Vương, có hai người là trung giai Thần Vương, hai người khác là đê giai Thần Vương.

- Xú phiếu tử, rõ ràng dám đánh ta, Tam thúc ngươi phải làm chủ thay ta đấy!

Tần Thăng Ấn chỉ vào Tiên Vu Hương Mạt, nói với một người ở bên cạnh.

Người này chính là Tam thúc của Tần Thăng Ấn, tên là Tần Tranh Tấn, tu vị cao giai Thần Vương.

Tần Tranh Tấn vừa muốn mở miệng nói chuyện, nhưng trông thấy thực lực Tiên Vu Hương Mạt rõ ràng không kém gì hắn, lúc này liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Thăng Ấn đừng xúc động, nữ nhân này thực lực tương đương ta đấy!

Tần Tranh Tấn truyền âm cho Tần Thăng Ấn nói.

- Cái gì!

Thân thể Tần Thăng Ấn run rẩy thoáng một phát, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng!

Tần Thăng Ấn ban đầu cho rằng Tiên Vu Hương Mạt cường đại nhất cũng chỉ là trung giai Thần Vương, không ngờ lại có thực lực cao giai Thần Vương.

Tần gia bọn hắn cao thấp cũng chỉ có ba gã cao giai Thần Vương thôi, Tam thúc hắn chính là một người trong số đó.

Nếu sau lưng nữ nhân này còn có bối cảnh cường đại, vậy hắn chẳng phải đã đá trúng tấm thép rồi sao?

Bất quá, hắn thấy đối phương chỉ có hai người liền thở dài một hơi, ở đây chính là địa bàn của Tần gia, chắc hẳn bọn hắn cũng không dám làm gì.

Chỉ là không thể thu nữ nhân phong tình đặc biệt thế này dưới trướng, thật sự có chút đáng tiếc!

- Ha ha, tìm giúp đỡ thật nhanh nha, dám mắng nữ nhân của ta, nếu tự vả miệng ba trăm cái thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi!

Lăng Tiếu vẻ mặt cười lạnh nhìn Tần Thăng Ấn nói.

- Hỗn đãn, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ!

Tần Thăng Ấn nổi giận mắng.

Nữ nhân kia là cao giai Thần Vương hắn có chút sợ, nhưng nam nhân trẻ tuổi này chỉ là đối tượng mà nữ nhân kia bảo hộ, thực lực khẳng định không cao bao nhiêu, hắn không cần phải cho Lăng Tiếu mặt mũi.

- Ngươi muốn chết!

Tiên Vu Hương Mạt quát một tiếng, muốn ra tay đối phó Tần Thăng Ấn, nàng không cho phép người nào dám ô nhục nam nhân của mình cả.

Lăng Tiếu lại giữ nàng lại nói:

- Việc này cứ giao cho ta đi, bằng không thì người khác sẽ cho rằng ta là trai bao mất!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2292 - Bất Quá Là Hắn Xin Lỗi Chúng Ta! (1)

- Hai vị, nơi này là địa bàn Tần gia chúng ta, các ngươi đánh tiểu chất ta, nếu nhận lỗi với hắn thì coi như xong, bằng không thì trách chúng ta không khách khí!

Tần Tranh Tấn nhàn nhạt nói.

Hắn sờ không rõ chi tiết của hai người Lăng Tiếu, không dám mạo hiểm ra tay đối phó bọn hắn, huống hồ nữ nhân này chính là cao giai Thần Vương, đắc tội nàng đối với Tần gia bọn họ cũng không có chỗ tốt gì cả, cho nên định lui một bước dàn xếp ổn thỏa!

Chỉ là hắn lại xem thường Lăng Tiếu, dám mắng nữ nhân của hắn là "xú phiếu tử", Lăng Tiếu há sẽ đơn giản cho qua.

- Ân, phải nên xin lỗi!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói, tiếp theo hắn còn nói

- Bất quá là hắn xin lỗi chúng ta!

Thanh âm của hắn rơi xuống, ban tay nhẹ giơ lên, hóa chưởng thành trảo, một cái Long trảo màu vàng trảo tới Tần Thăng Ấn

Hàng Long Chưởng chi Cầm Long Trảo!

Rống!

Chỉ thấy một đầu Long Ảnh màu vàng đột nhiên gào thét mà ra, lập tức đã đến trước ngực Tần Thăng Ấn bắt lấy hắn, bọn người Tần Tranh Tấn còn không kịp phản ứng hắn đã bị hấp xả đến trước mặt Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nắm chặt lấy cổ Tần Thăng Ấn, một cổ lực lượng cường đại xiết chặt khiến hắn cơ hồ không thở nổi, lực áp bách đáng sợ kia khiến Tần Thăng Ấn thiếu chút nữa đã tè cả ra quần.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu không có thực lực gì, nhưng giờ vừa ra tay đã đơn giản bắt lấy hắn, thực lực bực này chỉ sợ còn cường đại hơn nữ nhân kia nhiều a!

- Ngươi làm gì, buông hắn ra cho ta

Tần Tranh Tấn quát to một tiếng, lập tức ra tay với Lăng Tiếu, muốn cứu Tần Thăng Ấn ra.

Một quyền này của hắn đánh đến bá đạo mười phần, chấn khiến không gian tứ phương không ngừng run run, nếu không phải hắn khống chế quyền kình tràn lan, chỉ sợ cửa hàng hai bên đường đều đã bị hủy diệt hết rồi.

Lăng Tiếu một tay nắm lấy Tần Thăng Ấn, một tay giơ lên nghênh đón quyền Tần Tranh Tấn đánh đến.

Ở trong mắt người khác, một quyền này của Tần Tranh Tấn đủ để bức lui Lăng Tiếu rồi.

Chỉ là bọn hắn đã sai lầm, Lăng Tiếu trực tiếp sinh sinh bắt lấy nắm đấm Tần Tranh Tấn đánh tới.

Tần Tranh Tấn chóng bị giật mình, uy lực một quyền này của hắn đủ để hủy diệt cả tòa thành trì này rồi, tuy nhiên lại bị nhẹ nhõm cho cầm chặt, đây là

khái niệm gì chứ?

Hắn muốn cấp tốc rút ra, nhưng lại phát hiện lực đạo bắt lấy hắn phi thường khổng lồ, khiến hắn không cách nào rút về được.

- Mau buông ta ra!

Tần Tranh Tấn quát một tiếng, một quyền khác lại đánh tới ót Lăng Tiếu.

Chỉ là hắn còn chưa đánh tới trước Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã cười lạnh nói:

- Thật sự là không biết tốt xấu!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, cánh tay cầm chặt Tần Tranh Tấn liền động!

Răng rắc!

Ah!

Thần thủ của Tần Tranh Tấn lập tức bị Lăng Tiếu bẻ gãy, tiếng xương cốt vỡ vụn khiến hắn đau đến mức phải kêu thảm.

Đám người Tần gia khác liền muốn đồng thời ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại quát to một tiếng:

- Cút cho ta!

Ngay sau đó đá Tần Tranh Tấn một cước, sinh sinh đá hắn bay ra ngoài.

Một gã trung giai Thần Vương tranh thủ thời gian muốn đón lấy Tần Tranh Tấn, nhưng lại bị cổ lực lượng kia phản chấn bắn bắn đi.

Những người khác chấn động, không một ai dám vọng động nữa!

Cao giai Thần Vương cũng không địch lại, huống chi mấy người bọn hắn cũng không phải cao giai Thần Vương? Ai dám đi khiêu chiến nhân gia chứ?

- Cho ngươi nhớ lâu một chút, không phải là người nào ngươi cũng có thể đắc tội đâu!

Lăng Tiếu nhìn Tần Thăng Ấn mang vẻ khẩn cầu sâu kín nói.

BA~ BA~!

Lăng Tiếu lập tức tát Tần Thăng Ấn vài cái, đánh cho mặt hắn biến hình, hàm răng trong miệng cũng bị đánh bay ra ngoài, mặt mũi tràn đầy máu tươi rất dọa người!

- Đại... Đại nhân, chúng ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, ngài... Ngài tha cho hắn một mạng đi!

Tần Tranh Tấn kéo lấy thân hình trọng thương trở về cầu xin Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không tiêu diệt Tần Tranh Tấn, chỉ khiến hắn ăn chút đau khổ, cho hắn biết lợi hại thôi.

Tần Tranh Tấn ử trong lòng mắng Tần Thăng Ấn một vạn lần, người nào không đắc tội, lại đi đắc tội cao thủ như vậy, quả thực là muốn chết!

Còn liên lụy đến hắn bị đánh cho trọng thương ngoài đường, thật sự là mất hết mặt mũi rồi!

Tần Thăng Ấn bị Lăng Tiếu đánh cho hồ đồ rồi!

Cho dù hắn cảm thấy rất khuất nhục, nhưng hắn lại không dám sinh ra nửa điểm tâm lý muốn trả thù, chỉ đang cầu nguyện đối phương đừng giết hắn là được rồi.

Trong lòng của hắn hận thấu tên tiểu tùy tùng kia, một khi hắn có thể còn sống trước tiên phải lấy tên kia ra khai đao mới được.

Người cường đại như vậy cũng dám dẫn hắn đến gây chuyện, thật sự là ăn no rãnh rỗi muốn chết mà!

Lăng Tiếu thấy thái độ Tần Tranh Tấn coi như cũng được, lúc này cười nhạt một tiếng, liền ném Tần Thăng Ấn ra ngoài như chó chết.

- Tới xin lỗi phu nhân ta, nếu nàng cảm thấy hài lòng ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Lăng Tiếu thản nhiên nói với Tần Thăng Ấn tràn đầy máu me.

Tần Thăng Ấn không dám giả chết, vội vàng từ trên mặt đất bò quỳ trước mặt Tiên Vu Hương Mạt dập đầu cầu xin tha thứ nói:

- Thực... Thực xin lỗi phu nhân, tất cả đều là lỗi của ta, xin ngài tha cho ta đi, xin ngài tha ta đi!

Tần Thăng Ấn một bên cầu xin tha thứ, một bên trùng trùng điệp điệp dập đầu, khiến mặt đất cũng lõm xuống, đủ thấy hắn thành ý không tệ!

Người ở phụ cần đều đã sớm tránh đi rất xa, không có mấy người dám xem Tần Thăng Ấn xấu mặt, bằng không chờ hắn khôi phục lại tìm bọn hắn gây phiền toái thì khổ rồi.

- Được rồi, ngươi cút đi!

Tiên Vu Hương Mạt cực kỳ chán ghét khoát tay áo nói.

Tần Thăng Ấn như được đại xa, liên tục cảm ơn vài tiếng ;iền tranh thủ thời gian quay đầu bỏ chạy, rõ ràng ngay cả Tam thúc của mình cũng lười quản đến.

Cốt khi tên này thật đúng là nhược đến đáng thương!

Tần Tranh Tấn cũng muốn mang người rời đi, nhưng Lăng Tiếu lại gọi hắn lại nói:

- Ngươi trước chớ đi, ta có việc hỏi ngươi!

Tần Tranh Tấn thân thể run rẩy thoáng một phát nói:

- Đại... Đại nhân xin mời ngài nói

- Tìm một chỗ khác đã, nơi này đông người không tiện nói chuyện lắm!

Lăng Tiếu nói.

- Tốt tốt... Đại nhân mời đi theo ta! Tần gia chúng ta có rất nhiều chỗ, chỉ cần đại nhân không chê là tốt rồi!

Tần Tranh Tấn cong cong thân thể thập phần cung kính nói.

Lần này mặc dù bị chút giáo huấn, nhưng có thể bợ đỡ được tồn tại cường đại bực này, đối với Tần gia bọn họ có lợi mà vô hại ah!

Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt theo Tần Tranh Tấn một đường chạy tới Tần gia trang.

Khác hai gã cao giai Thần Vương khác của Tần gia cùng với nhiều tên Thần Vương đồng thời xuất hiện, bọn hắn đều là tồn tại cường đại nhất Tần gia.

Bọn hắn còn tưởng rằng Lăng Tiếu định qua để đối phó Tần gia bọn hắn, cho nên nguyên một đám trận địa sẵn sàng đón quân địch, tựa hồ như muốn liều chiến đánh một trận vậy.

Tần Tranh Tấn sợ hãi kêu lên một cái, tranh thủ thời gian chạy tới giải thích với hai vị đại ca một phen.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2293 - Bất Quá Là Hắn Xin Lỗi Chúng Ta! (2)

Hiển nhiên một vị cường giả có thể lập tức chế phục hắn tuyệt không phải ba vị cao giai Thần Vương bọn hắn có thể đối phó được.

Nếu lần nữa đắc tội cao nhân, người ta xuất thủ tiêu diệt Tần gia, vậy thì muốn khóc cũng không có chỗ khóc rồi.

Tần gia tam huynh đệ, lão Đại Tần Tranh Quốc, lão Nhị Tần Tranh Kiều, lão Tam Tần Tranh Tấn, ba người đều là trụ cột của Tần gia, có bọn hắn ở trong thành nên tạm thời mới không ai dám khiêu khích bọn hắn.

Bọn hắn sau khi biết được Lăng Tiếu không có ý làm khó bọn hắn thì nguyên một đám mới thở dài một hơi.

Ngay sau đó, Tần Tranh Quốc lần nữa gọi Tần Thăng Ấn đến hung hăng giáo huấn trước mặt Lăng Tiếu một phen.

Cho đến khi Lăng Tiếu khoát tay áo, bảo bọn hắn đừng lãng phí thời gian nữa mới thôi.

Hắn chỉ có chuyện hỏi hỏi bọn hắn thôi, chẳng muốn so đo với bọn hắn làm gì.

Tần gia tam huynh đệ đón tiếp Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt vào trong đại sảnh, dâng lên thần vật, xem như nhận lỗi với Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt.

Lăng Tiếu mặc dù chướng mắt ít đồ của bọn hắn, nhưng vẫn bảo Tiên Vu

Hương Mạt cho thu vào, bằng không ba người Tần gia này khó có thể yên tâm a!

Sau khi Lăng Tiếu nhận lấy, bọn hắn mới cảm thấy Lăng Tiếu sẽ không truy cứu nữa!

- Ta hỏi các ngươi một chuyện, các ngươi trường kỳ ở phụ cận Vạn Thú Sơn Mạch, chắc hẳn rất quen thuộc người Vạn Thú Minh đúng không? Có biết người của Vạn Thú Minh không?

Lăng Tiếu đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Lúc này trên mặt ba người Tần gia lộ ra vài tia nghi hoặc, Tần gia lão Đại Tần Tranh Quốc nói:

- Người Vạn Thú Minh xưa nay cùng những người khác không hợp chắc hẳn vị đại nhân này cũng rõ, chúng ta cũng không quen biết bọn họ a!

Lăng Tiếu rõ ràng có thể nhìn ra được lời này có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đã đến loại cảnh giới này như hắn, đối với người cảnh giới thấp hơn cũng có thể có được năng lực nhìn mặt mà nói chuyện, phân biệt thật giả trong lời nói rồi.

Lăng Tiếu có chút phóng ra khí tức Bán Thủy Thần:

- Các ngươi đại khái có thể yên tâm, ta tìm người Vạn Thú Minh cũng không phải muốn đối đầu với bọn họ, mà là mộ danh đến đây bái kiến Thiên Nữ Vạn Thú Minh một chút, tại hạ là Dược Minh Công Hội Lăng Tiếu.

Dứt lời, Lăng Tiếu lại đổi một bộ áo choàng Luyện Dược Sư và đeo huy

chương lên.

Thời điểm mấu chốt, Lăng Tiếu cảm giác, thân phận này càng khiến người dễ tin phục hơn.

Quả nhiên, Lăng Tiếu cái này đột nhiên chuyển biến, lập tức làm cho Tần gia tam huynh đệ càng thêm chi kinh ngạc cùng với cung kính... mà bắt đầu.

- Thì ra là Lăng thần sư, thật sự là thất kính thất kính!

Tần gia tam huynh đệ lần nữa chắp tay hành lễ nói.

Nếu như Lăng Tiếu chỉ là Thần Dược Sư đương nhiên không đáng để bọn hắn cung kính như thế, nhưng thực lực kinh khủng của Lăng Tiếu mới khiến bọn hắn kiêng kị nhất

Mà thân phận Lăng Tiếu lộ ra càng khiến bọn hắn chấn động, hắn lại là Thần Dược Sư đến từ Dược Minh Công Hội, cái này không thể không khiến bọn hắn coi trọng!

- Hiện giờ các ngươi có thể nói cho ta một chút, các ngươi thật sự không thể liên hệ người Vạn Thú Minh sao?

Lăng Tiếu lần nữa nghiêm túc hỏi.

Tần gia tam huynh đệ sau khi liếc nhau một cái, Tần Tranh Quốc mở miệng lần nữa nói:

- Kỳ thật không dám giấu Lăng thần sư, chúng ta chính là ngoại môn trưởng lão của Vạn Thú Minh, chỉ là do thiên phú thuần thú của chúng ta không cao, cho nên bị an bài vào trong thành trì này quản lý tất cả, phụ trách một ít sự vụ.

Dừng chút hắn lại hỏi:

- Không biết Lăng thần sư chẳng lẽ quen biết Thiên Nữ sao?

Lăng Tiếu thật không nghĩ tới, đánh bậy đánh bạ rõ ràng đánh tới trên thân người Vạn Thú Minh rồi.

Lòng hắn nghĩ:

- Hẳn việc Vạn Thú Minh không chiếm cứ thành trì ở phụ cận chỉ là biểu hiện giả dối, trên thực tế khắp nơi đều an bài người bên ngoài của bọn hắn rồi?

Bất kể có phải hay không, chỉ cần có thể liên hệ với người Vạn Thú Minh vậy thì mọi chuyện đều dễ xử lý rồi.

- Ta với Thiên Nữ cũng không quen biết, nhưng ngưỡng mộ nàng đã lâu, lần này đến đây chính là có chuyện muốn bái phỏng nàng cùng với minh chủ các ngươi, không biết các ngươi có thể thay ta bẩm báo một tiếng hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Tần Tranh Quốc lộ ra vẻ làm khó nói:

- Chúng ta tuy là ngoại môn trưởng lão Vạn Thú Minh, nhưng trên thực tế trong minh lại là nhân vật tầng ngoài nhất, ngài muốn bái phỏng Thiên Nữ, đại sự bực này chúng ta bất lực a!

Tần Tranh Tấn cũng ở bên cạnh nói:

- Đúng vậy a Lăng thần sư, chúng ta bình thường muốn vào trong tổng minh cũng cực khó khăn, chớ nói chi đến gặp mặt Thiên Nữ, nàng chính là cháu

gái của lão minh chủ, trừ phi minh chủ chịu ra mặt mời, bằng không ngươi muốn gặp nàng cũng không dễ đâu!

Lăng Tiếu có thể nghe được bọn hắn nói thật, cũng không cần thiết gạt hắn làm gì.

Nếu thật sự vậy thì hắn chỉ có thể tự mình xông vào Vạn Thú Sơn Mạch rồi.

Lúc này Tần Tranh Kiều, một mực không nói chuyện nói:

- Nếu như Lăng thần sư thật muốn vào Vạn Thú Minh chúng ta..., chúng ta ngược lại có thể dẫn kiến, nhưng có thể gặp Thiên Nữ hay không thì chúng ta không dám cam đoan rồi.

Lăng Tiếu đại hỉ nói:

- Cái này không có vấn đề, sau khi chuyện thành công, không thể thiếu chỗ tốt cho các ngươi đâu.

Tần Tranh Quốc và Tần Tranh Tấn đều kinh ngạc nhìn Tần Tranh Kiều, không rõ hắn sao lại làm vậy.

Phải biết rằng bọn hắn muốn vào trong minh một lần cũng khó, sao có thể đáp ứng mang Lăng Tiếu đi vào được, vạn nhất chọc giận người trong minh, vậy bọn họ chẳng phải tiêu rồi sao.

Lúc này, Tần Tranh Kiều mới giải thích với bọn họ:

- Lăng thần sư là đến từ Dược Minh Công Hội Thiên Nguyên Địa Vực, ta nghĩ minh chủ cũng rất thích ý tiếp kiến Lăng thần sư, đại ca tam đệ các ngươi không cần phải lo lắng, kết quả xấu nhất cũng chỉ là bị cự tuyệt không gặp thôi, tin tưởng Lăng thần sư sẽ không trách tội chúng ta đâu.

Lăng Tiếu lúc này đáp:

- Đúng vậy, mặc kệ chuyện được hay không, ta cũng sẽ không trách các ngươi đâu!

Tần Tranh Quốc và Tần Tranh Tấn cũng không tiện nói gì nữa, Tần Tranh Kiều cũng đã nhận chuyện rồi, bọn hắn phản đối nữa chỉ sợ sẽ khiến Lăng Tiếu bất mãn.

Sau khi thương lượng một phen liền do Tần Tranh Kiều mang Lăng Tiếu và Tiên Vu Hương Mạt tiến đến Vạn Thú Sơn Mạch, xem có thể vào trong minh hay không

Đồng thời, Tần Tranh Kiều còn đề nghị Tiên Vu Hương Mạt thay đổi phục sức bình thường, đừng mang phục sức Man tộc người, như vậy rất dễ gây hiểu lầm.

Man tộc từng và Vạn Thú Minh từng có một ít ma sát, quan hệ cũng không được tốt lắm.

Tiên Vu Hương Mạt thấy Lăng Tiếu cũng đồng ý lời của Tần Tranh Kiều liền thuận theo đổi thành một bộ võ phục bình thường

Bởi vì nàng vóc dáng tương đối cao, lớn lên cũng khí khái hào hùng, sau khi đổi quần áo càng lộ ra tư thế hiên ngang, dáng người no đủ, có một phong vị khác thường.

Ba người bay thẳng đến Vạn Thú Sơn Mạch.

Sau khi đến ngoài sơn mạch, Tần Tranh Kiều lấy ra một chút hương phấn, rắc lên người mình một ít, tiếp theo lại đưa cho Lăng Tiếu nói:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2294 - Đuổi Tới Vạn Thú Sơn Mạch.

- Đại nhân, các ngươi cũng rắc lên một ít đi, hương phấn này là do trong minh chúng ta đặc chế, chỉ có rắc nó lên người thì ở trong sơn mạch mới không lo lắng bị linh thú công kích.

Lăng Tiếu cho dù không sợ những linh thú kia, nhưng vẫn làm theo ý Tần Tranh Kiều, rắc một ít hương phấn lên trên người, Tiên Vu Hương Mạt cũng làm theo.

Ba người một đường đi gấp, hướng vào sâu trong sơn mạch.

Vùng sơn mạch này phi thường bao la vô tận, nếu không quen, muốn tìm được chỗ Vạn Thú Minh tuyệt không phải chuyện dễ dàng gì.

Cùng lúc đó, Lăng Tiếu cũng cảm nhận được linh thú ở chỗ này quả thật nhiều hơn các sơn mạch khác không ít, trên mỗi toàn núi cao tựa hồ đều có linh thú chiếm cứ, càng có không ít linh thú tụ tập thành bầy ở cùng một chỗ.

Dong binh đoàn bình thường tiến vào đây, muốn săn giết linh thú, chỉ sợ sẽ bị linh thú giết chết tại chỗ ngay.

Mà theo Lăng Tiếu càng xâm nhập, khí tức cảm nhận được cũng càng thêm cường đại.

Vừa nghĩ tới Vạn Thú Minh hàng phục rất nhiều linh thú ở đây làm việc cho mình, bọn hắn quả thật đã có được tư cách khiêu chiến bất luận một thế lực đỉnh cấp nào rồi.

Mà Lăng Tiếu cũng từng suất lĩnh qua thánh thú đại quân san bằng Xà Nghĩa Quần, có thể hiểu rõ sự cường đại của Thuần Thú Sư.

Bỗng nhiên, hai đạo bóng dáng từ trong rừng cây bên dưới vọt lên.

Đây rõ ràng là hai đầu linh thú biến hóa, tướng mạo chúng có chút cổ quái, trên người còn một cặp cánh mỏng, có chút tương tự Dực nhân tộc, nhưng tuyệt đối không phải dực nhân, hẳn là thánh thú Bọ Ngựa biến thành, mà bọn hắn vẫn giữ lấy đôi cánh mà mình vẫn lấy làm ngạo mà thôi!

Chúng chắn ở bọn người Lăng Tiếu, trong đó một đầu Bọ Ngựa thét to:

- Người đến người phương nào?

Thấy thần sắc bọn nó hung lệ, tựa hồ như ngay cả ngoại môn trưởng lão Tần Tranh Kiều này cũng không biết vậy.

Vạn Thú Minh, sở dĩ xưng là "Vạn Thú" cũng là vì bọn hắn có thể thống lĩnh thiên thiên vạn vạn bầy linh thú

Cho nên, hộ minh trưởng lão của bọn hắn đều do các linh thú biến hóa đảm đương cả.

Hai đầu Bọ Ngựa biến hóa xuất hiện ở chỗ này cản đường cũng là chuyện bình thường!

Tần Tranh Kiều lấy ra một tấm lệnh bài nói với hai đầu Bọ Ngựa biến hóa kia:

- Hai vị trưởng lão, ta là ngoại môn trưởng lão Tần Tranh Kiều, cố ý mang Dược Minh Công Hội Lăng Tiếu Thần Dược Sư tiến đến bái phỏng minh chủ, kính xin hai vị trưởng lão thông truyền một tiếng.

- Minh chủ không rảnh gặp đám các ngươi đâu, tranh thủ thời gian rời đi đi!

Trong đó một đầu Bọ Ngựa biến hóa lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu ở bên cạnh mở miệng nói:

- Ta là có chuyện cần gặp minh chủ các ngươi, kính xin thông báo hộ a!

Lăng Tiếu cảm thấy có chút buồn bực, nói đạo lý với đám thánh thú này, chúng có thể hiểu không?

- Không quản ngươi có chuyện gì, hiện giờ minh chủ không ở đây, mau chúng rời đi mau, bằng không thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Đầu Bọ Ngựa biến hóa kia nói.

Lăng Tiếu còn muốn nói gì đó nhưng Tần Tranh Kiều đã ngăn cản Lăng Tiếu nói:

- Lăng thần sư chúng ta đi thôi, hai vị trưởng lão không cho chúng ta vào là có đạo lý của mình.

.

Tần Tranh Kiều biết rõ, hai đầu biến hóa thánh thú này nhất định là đại biểu của một vị Thuần Thú Sư, chúng không cho đi vào, cũng chứng minh đó là ý vị Thuần Thú Sư kia, tuyệt đối không thể miễn cưỡng.

Bằng không, chỉ sẽ nháo lớn chuyện chúng cũng mặc kệ hắn phải có phải là ngoại môn trưởng lão hay không.

Lăng Tiếu có chút không cam lòng, hắn đã đi tới Vạn Thú Sơn Mạch rồi, há

có thể dễ dàng rời đi, không tìm được Thiên Nữ, vậy Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính cũng sẽ không có được a!

- Ngươi đi về trước đi, ta ngược lại muốn xem mặt mũi người Vạn Thú Minh lớn cỡ nào!

Lăng Tiếu nói với Tần Tranh Kiều.

Tần Tranh Kiều nghe lời này của Lăng Tiếu lập tức thầm hô "Chuyện xấu! ", tiếp theo hắn vội vàng khuyên Lăng Tiếu:

- Lăng thần sư ngươi đừng vội, chúng ta đi ra ngoài rồi nói sau!

Đáng tiếc đã muộn, đầu Bọ Ngựa biến hóa kia tức giận rồi!

- Rõ ràng dám bất kính với Thú Minh chúng ta, ngươi đây là muốn chết!

Trong đó một đầu Bọ Ngựa biến hóa kinh quát, tiếp theo cánh tay nó chém xuống Lăng Tiếu, một đạo lưỡi đao Bọ Ngựa hư ảnh chém xuống Lăng Tiếu.

Đầu Bọ Ngựa biến hóa này mới chỉ là thập giai đê giai, cú chém của nó căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Lăng Tiếu cả

Lăng Tiếu nhẹ nhõm liền tránh được, hắn cũng không để ý tới hai đầu Bọ Ngựa này, trảo một cái về một phương hướng, một cái Kim Long trảo liền chụp tới một tòa núi cao ở ngoài vạn dặm.

- Cút tới cho ta!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, tay trảo kéo trở về, một đạo nhân ảnh lập tức liền bị long trảo kia bắt lại.

- Mau... Mau buông ta ra, bằng không ngươi chết không yên lành!

Một đạo thanh âm kinh hô vang lên.

Chỉ thấy người bị Lăng Tiếu chộp tới thân n hình thấp bé, tướng mạo thường thường, bất quá chỉ có thực lực cao giai Thánh Hoàng mà thôi.

Hai đầu Bọ Ngựa kia đánh tới Lăng Tiếu, muốn cứu lấy người bị chộp lấy kia cũng bị Lăng Tiếu cứ thế chấn khai.

- Mau bảo chúng nó cút ngay, bằng không ngươi sẽ phải chết!

Lăng Tiếu bắt lấy người nọ lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu đã sớm phát giác được có người chú ý đến hướng đi của bọn hắn rồi, cho dù ẩn nấp rất khá, nhưng ở Lăng Tiếu sao có thể lẩn trốn được.

Hắn có thể khẳng định, người này chính là Thuần Thú Sư, bằng không sao có thể khống chế những Bọ Ngựa này chứ.

Bất quá, dùng thực lực cao giai Thánh Hoàng của hắn lại có thể khống chế hai đầu linh thú thập giai, phần năng lực này phi thường không tệ, cho dù đối mặt với Thần Vương bình thường hắn cũng không cần sợ hãi.

Người nọ hiển nhiên cũng sợ chết, tranh thủ thời gian nói với hai đầu Bọ Ngựa:

- Các ngươi lui xuống trước đi!

Tiếp theo hắn nhìn về phía Tần Tranh Kiều nói:

- Tần Tranh Kiều, ngươi muốn tạo phản sao?

Tần Tranh Kiều lúc này mới nhìn rõ người nọ rốt cuộc là ai, thân thể hắn run rẩy thoáng một phát, tranh thủ thời gian nói với Lăng Tiếu:

- Lăng thần sư ngươi... Ngươi mau thả Thái Lang Thánh Sư ra!

Người bị Lăng Tiếu bắt tới tên là Hô Diên Thái Lang, là một gã Thuần Thú Sư có thể phục tùng thánh thú, cho nên giản xưng là Thánh Sư, ở trong Vạn Thú Minh thuộc về nội môn trưởng lão, mà hai đầu Bọ Ngựa kia chính là thánh thú hắn thu phục.

Tần Tranh Kiều cũng từng thấy qua Hô Diên Thái Lang mấy lần, cho nên mới nhận ra hắn.

Hô Diên Thái Lang thực lực mặc dù không cường đại, nhưng hắn là Thánh Thú Sư, thân phận này đại biểu cho địa vị của hắn trong Vạn Thú Minh cao hơn Tần Tranh Kiều rất nhiều.

Lấy thực lực hắn hiện giờ đã có thể hàng phục thập giai đê giai thánh thú, chờ sau khi hắn trở thành Thần Vương nói không chừng còn có thể hàng phục nhiều Thập giai thánh thú hơn nữa, đến lúc đó mang theo một chi thánh thú đại quân, Thần Vương bình thường sao có thể là đối thủ của hắn được.

Cho nên nói, bất luận Thuần Thú Sư nào địa vị trong Vạn Thú Minh đều cao hơn võ giả bình thường rất nhiều.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2295 - Lần Đầu Gặp Mặt Thuần Thú Sư Vạn Thú Minh. (1).

Đây cũng là duyên cớ Tần Tranh Kiều thấy Lăng Tiếu bắt lấy Hô Diên Thái Lang liền cảm thấy khẩn trương sợ hãi.

Lăng Tiếu bỏ Hô Diên Thái Lang ra, lạnh lùng thốt:

- Hiện giờ có thể dẫn ta đi gặp minh chủ các ngươi chưa?

Lăng Tiếu không muốn dễ dàng tức giận, nhưng hắn lại không chịu được người khác khinh miệt, hắn đường đường Dược Minh Công Hội trưởng lão đến đây, rõ ràng còn có người không bán mặt mũi, hắn không thể không vận dụng một ít thủ đoạn đặc biệt.

Huống chi dùng thực lực của hắn, thập nhất thánh thú còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ thập giai thánh thú sao?

Hô Diên Thái Lang sau khi được buông ra, lập tức kéo ra khoảng cách với Lăng Tiếu, hắn dữ tợn hoảng sợ nói:

- Ngươi nhất định phải chết!

Tiếp theo, hắn ngửa mặt lên trời phát ra một đạo thanh âm kỳ quái.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, từng đợt bạo động bắt đầu nổi lên.

Rống rống!

Từng tiếng thánh thú kinh hô vang lên, chấn khiến núi rừng bên này đều bắt

đầu rung chuyển.

Bỗng nhiên, chỉ thấy gần trăm đầu thánh thú đủ loại vọt ra, cường hãn nhất chính là hai đầu Bọ Ngựa thập giai đê giai vừa rồi, chúng hiện giờ đã biến trở về chân thân, ở bên người còn có ba đầu Bọ Ngựa khác, thực lực đều đạt đến thập giai, mà những thánh thú còn lại đều là tồn tại cửu giai cả.

Một đám đại quân như vậy, đồng loạt phát động công kích, cho dù là trung giai Thần Vương cũng phải chết không có chỗ chôn, mà cao giai Thần Vương cũng phải cẩn thận đối đãi.

Đây là chỗ cường hãn của Thuần Thú Sư, một gã thánh Thú Sư, quả thực có thể so với thiên quân vạn mã, khó trách Vạn Thú Minh có thể so sánh với đệ nhất gia tộc Viêm Tộc.

Bọn hắn canh giữ phiến núi non này, cho dù là Viêm Tộc cũng không dám đánh đến!

Lăng Tiếu biết rõ Hô Diên Thái Lang chưa từ bỏ ý định, rõ ràng còn dám triệu hoán càng nhiều thánh thú đến, hắn cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi muốn chết!

Ngay khi Lăng Tiếu tức giận, Tần Tranh Kiều đã tranh thủ thời gian ngăn cản nói:

- Lăng thần sư chúng ta vẫn nên đi thôi, Thái Lang Thánh Sư ở trong minh địavị không cao lắm, nhưng sư phó hắn lại là cao cấp trưởng lão, đắc tội hắn, ngươi về sau đừng mong tiến vào minh nữa.

- Hắc hắc, hiện giờ muốn đi không có cửa đâu, đều lên cho ta, tiêu diệt hắn!

Hô Diên Thái Lang hiển nhiên cảm thấy Lăng Tiếu chỉ là Thần Vương bình thường, muốn lấy lại danh dự, cho nên mới triệu hoán thánh thú đại quân đi ra đối phó Lăng Tiếu.

Không thể không nói Hô Diên Thái Lang quả thật là loại người không nói đạo lý, cảm thấy nơi này là địa bàn của Vạn Thú Minh bọn hắn, tất cả còn không phải do hắn định đoạt sao? Sao có thể bị một ngoại nhân khi dễ đến trên đầu được, cơn tức này nhất định phải hung hăng giải tỏa, để người này biết rõ sự lợi hại của Thuần Thú Sư!

Dưới mệnh lệnh của Hô Diên Thái Lang, những thánh thú kia cùng lúc công kích về phía Lăng Tiếu.

Công kích thuộc tính lực lượng ngũ thải tân phân từ bốn phương tám hướng đánh qua, chúng rõ ràng ngay cả Tần Tranh Kiều cũng công kích, quả thực là ngay cả ngoại môn trưởng lão cũng không để vào mắt.

- Ngươi muốn chết, ta thành toàn ngươi!

Lăng Tiếu rốt cục tức giận rồi, hắn vốn không muốn gây chuyện, nhưng đối phương lại không nói đạo lý như vậy, hắn cũng không khách khí.

Công kích của nhữn thánh thú này đối với hắn quả thật không có bất kỳ ảnh hưởng nào cả, mà Tiên Vu Hương Mạt ở một bên là cao giai Thần Vương, cũng có thể tự mình chiếu cố, Tần Tranh Kiều thì nhanh chóng rút lui, bởi vì hắn biết rõ việc này hắn cũng không có biện pháp ngăn trở.

Chỉ là trong lòng của hắn thập phần lo lắng, nếu Lăng Tiếu tiêu diệt Hô Diên Thái Lang, vậy thì Tần gia bọn hắn chỉ sợ cũng phải gặp tai ương, trong nội tâm cực kỳ hối hận vì đã mang Lăng Tiếu đến đây.

Hắn vốn tưởng rằng Lăng Tiếu là Dược Minh Công Hội Thần Dược Sư,

người trong minh chắc hẳn sẽ cho chút mặt mũi, nhưng hắn đã đoán sai.

Lăng Tiếu bỏ qua rất nhiều công kích, lại một lần nữa bắt Hô Diên Thái Lang vào tay:

- Vốn định tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi không biết hối cải, vậy thì đi chết đi!

Hô Diên Thái Lang vô cùng kinh hoảng, hắn không ngờ tới thực lực Lăng Tiếu lại đáng sợ như thế, nhiều thánh thú như vậy công kích rõ ràng không cách nào làm hắn bị thương, hắn bây giờ quả thật đang cực kỳ sợ hãi!

Hắn muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng bàn tay Lăng Tiếu đã siết chặt lấy cổ hắn!

- Mau dừng tay, bằng không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!

Một tiếng kinh hồ từ xa phương vang lên, một đạo nhân ảnh cấp tốc lướt về hướng này.

Nếu như người tới có thể khách khí một chút, Lăng Tiếu có lẽ thật sự cân nhắc tha cho Hô Diên Thái Lang một lần, nhưng ngữ khí của đối phương thật khiến hắn quá chán ghét, quả thực là cùng loại với Hô Diên Thái Lang, rõ ràng động một chút lại muốn giết người, khiến hắn thập phần không thoải mái.

- Mau... Mau thả ta, bằng... Bằng không ngươi khẳng định cũng phải...!

Hô Diên Thái Lang lộ ra vẻ hung lệ gian nan nói.

Xem ra hắn là sắp chết đến nơi còn không biết chữ chết viết như thế nào rồi.

Răng rắc!

Chữ cuối cùng của hắn còn chưa thốt ra thì đã có một tiếng vang lên, cổ của hắn sinh sinh bị bóp gãy!

- Thái Lang!

Người kia phát ra tiếng gào thét, lại nhanh nói tiếp:

- Ta muốn ngươi chết không yên lành!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, từng con Cự Nghĩ màu đen xuất hiện ở bên cạnh hắn, mỗi một con rõ ràng to như tòa núi nhỏ bay tới, có bốn cái cánh màu đen, râu dài cùng với đôi mắt to mang theo vẻ dữ tợn, lộ ra vô cùng dọa người.

Những Hắc Sắc Cự Nghĩ này rõ ràng là Phệ Huyết Cự Nghĩ biến dị, số lượng nhiều đến kinh người, ít nhất cũng có mấy trăm đầu, mỗi một đầu đều ngoài cửu giai, nhưng có một phần ba đã ngoài thập giai, càng có hai đầu Nghĩ Vương đã đạt đến thập giai cao giai.

Một cổ quân đoàn Phệ Huyết Cự Kiến đáng sợ như vậy quả thật có thể sánh với một thế lực cỡ trung rồi.

Tần Tranh Kiều ở phương xa nhìn xem thần sắc cũng trở nên vô cùng trắng bệch, hắn lẩm bẩm nói:

- Nghĩ trưởng lão đi ra, xem ra Lăng thần sư phiền toái lớn rồi, ta... Ta không thể lại lưu lại, phải trở về thương nghị với đại ca và Tam đệ việc dời tộc rồi!

Tần Tranh Kiều biết rõ lần này hắn mang Lăng Tiếu đến đây, đắc tội trưởng lão trong minh, Tần gia bọn hắn chỉ sợ cũng bị liên quan đến, nếu không trốn

thì xong đời mất!

Phải biết rằng địa vị những ngoại môn trưởng lão như bọn hắn ở trong minh rất thấp, không trốn không được ah!

Mạc Nghĩ, là một gã nội môn cao cấp trưởng lão Vạn Thú Minh, hắn có tu vị trung giai Thần Vương đỉnh phong, nhưng lại có được năng lực thuần nghĩ, sau khi hắn có một đầu thập giai đỉnh phong Nghĩ Vương liền ấp trứng ra được thiên thiên vạn vạn Phệ Huyết Cự Nghĩ.

Nhưng vì để Phệ Huyết Cự Nghĩ phát triển, chúng đều thôn phệ những con Phệ Huyết Cự Nghĩ thực lực tương đối yếu để tăng cường huyết mạch chi lực, gia tốc tiến giai.

Trăm đầu Phệ Huyết Cự Nghĩ này chẳng qua chỉ không đến một phần mười mà Mạc Nghĩ có, hắn còn có gần vạn đầu Phệ Huyết Cự Nghĩ nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2296 - Lần Đầu Gặp Mặt Thuần Thú Sư Vạn Thú Minh. (2)

Nếu như hắn triệu hoán ra toàn bộ, cho dù bất luận thế lực lớn nào cũng sẽ bị hắn dẹp yên, mà người của siêu cấp thế lực cũng phải kiêng kị không thôi.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Thuần Thú Sư Vạn Thú Minh, Thuần Thú Sư tuy ít, nhưng mỗi một người đều có được thực lực chống lại ngàn người.

Thử nghĩ một chút xem, một gã Thuần Thú Sư triệu hoán hơn mấy trăm ngàn thánh thú, có bao nhiêu người có thể một mình địch nổi chứ.

Dùng năng lực triệu hoán Phệ Huyết Cự Nghĩ của Mạc Nghĩ, cho dù chống lại Thiên Thần Vương hắn cũng không sợ.

Hắn chỉ cần trấn thủ phía sau, để đám Phệ Huyết Cự Nghĩ lên thay hắn ra tay thì Thiên Thần Vương cũng chỉ có nước tiêu đời!

Mạc Nghĩ phẫn nộ như vậy cũng bởi vì Hô Diên Thái Lang là đệ tử của sư huynh hắn, là sư điệt triệu hoán Phệ Huyết Cự Nghĩ, rõ ràng ở trước mặt khác hắn bị người tươi sống bóp chết, cái này bảo hắn sao không giận cho được.

Mạc Nghĩ nhìn không ra thực lực Lăng Tiếu, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức bảo hai đầu cao giai Nghĩ Vương mang theo không ít Phệ Huyết Cự Nghĩ xông trận đầu, cỗ lực lượng này đủ để bất luận gã cao giai Thần Vương nào cũng phải vẫn lạc tại chỗ rồi.

Lăng Tiếu nhìn đám Phệ Huyết Cự Nghĩ xông tới, nói với Tiên Vu Hương Mạt ở bên:

- Hương Mạt, ngươi lui về phía sau một chút, đợi ta thu thập hết đám Cự Nghĩ nào, xem Thuần Thú Sư bọn hắn phải chăng thực có được thánh thú vô cùng vô tận có thể triệu hoán ra hay không!

Không có thập nhất giai thánh thú, Lăng Tiếu sao có thể để ý đến được?

Coi như là đánh quần chiến, Lăng Tiếu cũng chưa từng luống cuống qua một chút nào.

- Phu quân ngươi yên tâm, ta có thể chiếu cố tốt cho mình mà!

Tiên Vu Hương Mạt rất hiểu chuyện nói.

Nàng biết rõ mình mặc dù không sợ những Phệ Huyết Cự Nghĩ trước mắt, nhưng nam nhân của mình đã mở miệng, nàng cũng không đoạt danh tiếng làm gì.

Lăng Tiếu động thủ!

Đối phó những Phệ Huyết Cự Nghĩ tràn đầy tính hung hãn này, hắn phi thường trực tiếp vận dụng hỏa thuộc tính công kích, một đạo không gian loạn lưu bị hắn xoẹt ra, vô số vẫn hỏa nện xuống đám Phệ Huyết Cự Nghĩ kia.

Rầm rập!

Một đạo không gian loạn lưu mấy vạn mét, vô số vẫn hỏa lực lượng, trực tiếp đánh cho cả phương Thiên Địa này một mảnh đỏ bừng, tiếng nổ tung quanh quẩn không dứt!

Xèo... xèo!

Biến cố đột nhiên xảy ra, cửu giai Phệ Huyết Cự Nghĩ xông lên phía trước nhất, liền bị những vẫn hỏa kia trùng kích tử thương hơn phân nửa, một mảnh tiếng Nghĩ kêu vang vọng không dứt!

Tần Tranh Kiều đã thối lui đến phương xa nhịn không được kinh hô một tiếng:

- Cái này... Lăng thần sư quả nhiên có thực lực Bán Thủy Thần, khó trách bá đạo như thế, chỉ là cho dù Chí Tôn đến nơi này cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra ah!

Dứt lời, hắn do dự một chút lập tức quay đầu dùng tốc độ cao nhất bay khỏi Vạn Thú Sơn Mạch.

Ở đây mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn đều không hi vọng dính líu gì đến

Mạc Nghĩ kia càng bị giật mình, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới Lăng Tiếu lại là tồn tại khủng bố như thế, một chiêu liền khiến mấy chục đầu Phệ Huyết Cự Nghĩ của hắn bị hủy diệt, nếu để cho hắn lại đánh vài chiêu, chỉ sợ chút Phệ Huyết Cự Nghĩ này của hắn đều sẽ phải tiêu đời rồi.

Trong lòng của hắn mặc dù có chút sợ hãi, nhưng còn không đến mức luống cuống.

Hắn hoảng sợ nói với Lăng Tiếu:

- Cư... nhiên lại là Bán Thủy Thần, ngươi... Ngươi chờ đó cho ta, ngươi không thoát khỏi Vạn Thú Sơn Mạch đâu!

Dứt lời, hắn rõ ràng không dám ứng chiến với Lăng Tiếu nữa, muốn mang theo Phệ Huyết Cự Nghĩ chạy trốn đã rồi nói sau, hắn cũng không muốn để Phệ Huyết Cự Nghĩ khi không lại chết sạch, đây chính là tâm can bảo bối

của hắn đấy.

Ở trước mặt chênh lệch cực lớn, Mạc Nghĩ vẫn hiểu được hay bỏ, hắn đã truyền tin tức cho sư huynh hắn, tin tưởng rất nhanh đã sẽ có người đến giúp đỡ, đến lúc đó cũng là lúc người này tiêu đời!

- Muốn chạy trốn sao? Không đơn giản như vậy đâu!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, Tỏa Hồn Chú nhanh chóng vọt vào thức hải hắn.

Nếu có thể khống chế một tên Thuần Thú Sư như vậy, với hắn mà nói c còn hơn khống chế không ít Thần Vương.

Mạc Nghĩ tuy có bầy Nghĩ bảo hồ, mà tọa kỵ của hắn lại là một đầu thập giai đỉnh phong Nghĩ Vương, cho dù là Thiên Thần Vương cũng khó có thể tới gần được hắn.

Đáng tiếc, hắn lại gặp phải Lăng Tiếu có hồn lực cường đại, bất kể là Lăng Tiếu muốn đuổi giết hắn, hay là muốn khống chế hắn, hoàn toàn đều dễ dàng, căn bản không cần phí quá nhiều tay chân!

Vốn Lăng Tiếu không muốn là địch với Vạn Thú Minh, nhưng chuyện cho tới bây giờ hắn lại không thể không đưa ra hạ sách này!

Không chế được Mạc Nghĩ này, chẳng khác nào đã đánh vào Vạn Thú Minh, hiểu được quy củ của Vạn Thú Minh, cái này đối với hắn chính là phương thức tốt nhất.

Mạc Nghĩ chỉ là trung giai Thần Vương đỉnh phong, rất nhanh liền bị Tỏa Hồn Chú của Lăng Tiếu cưỡng ép khống chế.

Mạc Nghĩ thu Phệ Huyết Cự Nghĩ của hắn vào, liền lướt đến bên người Lăng Tiếu khom người nói:

- Mạc Nghĩ bái kiến chủ nhân!

Tiên Vu Hương Mạt ở bên cạnh Lăng Tiếu bị động tác này của Mạc Nghĩ dọa cho sợ hãi kêu lên một tiếng, nàng không rõ đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra, người mới vừa rồi còn muốn đối phó phu quân nàng giờ rõ ràng chạy tới gọi phu quân nàng là chủ nhân!

Cũng may nàng không phải nữ nhân lắm miệng, biết rõ có một số việc có thể hỏi, có một số việc không thể hỏi, lúc phu quân nàng muốn nói cho nàng thì nàng tự nhiên sẽ biết thôi.

- Ân, trước thông tri người Vạn Thú Minh các ngươi đừng chạy tới bên này nữa!

Lăng Tiếu hạ mệnh lệnh nói.

Hắn đã cảm ứng được không ít khí thế cường đại từ mấy phương hướng chạy tới rồi, hắn tạm thời vẫn chưa muốn tiếp xúc với những người khác.

Mạc Nghĩ nhẹ gật đầu, lập tức ra lệnh vài đầu Phệ Huyết Cự Nghĩ tiến đến thông báo.

Tiếp theo, Lăng Tiếu và Mạc Nghĩ đi đến dưới một ngọn núi cao, Lăng Tiếu nghe Mạc Nghĩ trình bày toàn bộ tình huống cơ bản trong Vạn Thú Minh.

Lăng Tiếu rốt cũng cũng hiểu rõ Vạn Thú Minh, cũng biết nên làm thế nào mới gặp được Thiên Nữ rồi.

Thiên Nữ ở trong Vạn Thú Minh có quyền uy chí cao vô thượng, cho dù là

minh chủ cũng không thể chỉ huy được nàng.

Nàng là cháu gái của lão minh chủ, nàng quả thật có năng lực triệu hoán Chu Tước thần thú, cũng chính bởi vì như thế, thân phận của nàng ở trong Vạn Thú Minh cực kỳ đặc thù, mà nàng cũng là một người tu luyện Thuần Thú Tâm Kinh đến cực chí, có thể dùng thú ngữ trao đổi với bất luận linh thú nào, có thể triệu hoán Vạn Thú.

Thiên Nữ gần đây độc lai độc vãng, ngoại trừ lão minh chủ ra, những người khác muốn gặp nàng đều không dễ dàng, mà nàng trời sinh đã thân cận với linh thú, đều làm bạn với linh thú, muốn gặp nàng, nhất định phải được minh chủ phê chuẩn, hoặc là được nàng tán thành mới có thể.

Bằng không, nàng tuyệt đối sẽ không đi ra gặp người.

Đương nhiên, thực sự không phải là nàng lớn lên xấu không dám gặp người, trái lại nàng lại là loại quốc sắc thiên hương, tại Thiên Tước Địa Vực người từng thấy qua nàng đều khen không dứt miệng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2297 - Vạn Thú Sơn Mạch Kinh Biến! (1)

Bằng không, Viêm Dương thân là người nối nghiệp Viêm Tộc tương lai cũng sẽ không vạn dặm xa xôi chạy tới cầu hôn rồi.

Chỉ là Viêm Dương lần này đến đây cầu hôn, vốn tưởng rằng cho dù không thành công, cũng không có khả năng khiên quan hệ với Vạn Thú Minh trở nên căng thẳng.

Chỉ là hắn nghìn tính vạn tính vẫn xảy ra chuyện, hắn cầu hôn không thành, ngược lại còn gặp nguy hiểm, hôm nay đã bị người của Vạn Thú Minh bắt lại rồi.

Cũng chính vì xảy ra chuyện với Viêm Tộc cho nên Vạn Thú Minh hiện giờ mới tiến nhập trạng thái phong tỏa sơn mạch, không cho bất luận kẻ nào đi ra ngoài hoặc tiến đến, bởi vì bọn hắn biết rõ người Viêm Tộc nhất định sẽ đến đòi người.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu và Tần Tranh Kiều vừa đến đã bị Hô Diên Thái Lang ngăn trở.

Chỉ là Hô Diên Thái Lang không nói rõ nguyên nhân, tự cho mình quá cao, bởi vậy nên mới gặp chuyện!

Viêm Dương bị bắt, Viêm Tộc nhất định sẽ không chịu để yên, chắc hẳn đây sẽ là lần va chạm giữa hai đại hai đại siêu cấp thế lực của Thiên Tước Địa Vực, nhưng Vạn Thú Minh có vô số linh thú ở Vạn Thú Sơn Mạch làm chỗ dựa, bọn hắn đã dựng ở thế bất bại rồi, Viêm Tộc trừ phi xuất động Chí Tôn, bằng không đừng mơ đánh hạ được Vạn Thú Minh.

Huống chi Vạn Thú Minh cùng Viêm Tộc nổi danh, bọn hắn sao có thể không có Chí Tôn được, chắc hẳn thập nhất giai thánh thú cũng có không ít a!

Lăng Tiếu có ấn tượng không tệ với Viêm Dương, ít nhất cũng coi hắn như bằng hữu, trong lòng của hắn ngược lại muốn giúp Viêm Dương một chút, nhưng bằng lực lượng của hắn lại có hạn.

Hắn đánh không lại có thể trốn, nhưng muốn cứu người chỉ sợ còn không được.

Huống chi, hắn cảm thấy hắn vẫn nên gặp Thiên Nữ đã rồi nói sau.

Nghe nói Thiên Nữ khó gần người, chỉ thích trao đổi với linh thú, ngược lại không biết là nữ nhân bộ dáng thế nào, chắc hẳn muốn liên hệ với nàng sẽ không dễ a!

Nhưng ngay khi Lăng Tiếu đang tự hỏi bước tiếp theo nên làm như thế nào thì hắn lại nghe được một phương hướng truyền đến tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Rầm rập!

Một vòng hào quang hỏa hồng bừng lên ở một chỗ khác trong sơn mạch, chấn khiến phạm vi mười mấy vạn dặm đều sáng ngời.

Tất cả linh thú càng không ngừng phát ra tiếng Xi.. Xiiii... tất cả càng không ngừng từ trong các núi cao phóng ra, chúng đều vọt về hướng phát sinh chiến đấu kia.

Nhìn rất nhiều linh thú trên không trung, rậm rạp chằng chịt, đủ loại, ít nhất cũng có mấy vạn đầu, hơn nữa đây cũng chỉ là ở bên này thôi, còn có rất

nhiều linh thú vẫn chưa lộ diện.

Bất luận kẻ nào thấy một màn như vậy đều sẽ cảm thấy da đầu run lên, những linh thú này đủ để lay động bất luận một siêu cấp thế lực nào rồi.

Lăng Tiếu cũng bị tiếng chiến đấu và đám linh thú đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, lúc này mới hỏi Mạc Nghĩ:

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người Viêm Tộc đã đến?

Mạc Nghĩ lợi dụng truyền âm thạch tìm hỏi tình huống một chút, lúc này liền đáp Lăng Tiếu:

- Đúng vậy, Viêm Tộc đã suất lĩnh Viêm Vệ đến thú minh ta đòi người rồi.

Viêm Vệ, chiến đội cường đại nhất Viêm Tộc, một người đều có thực lực Thần Vương, là tồn tại có chiến lực mạnh nhất trong Thiên Tước Địa Vực, là chiến đội xuất sắc nổi danh cùng Giao Long chiến đội của Thiên Long Môn cùng với Huyền Quy chiến đội của Huyền Vũ Tông.

Viêm Tộc vận dụng Viêm Vệ, đủ thấy bọn họ thập phần quan tâm đến an nguy của Viêm Tộc, hơn nữa trong đó cũng sẽ có Chí Tôn cùng đến.

Bằng không chỉ bằng một đám Thần Vương muốn khiến Vạn Thú Minh khó coi còn không thể, mà động tĩnh vừa rồi bên kia ít nhất cũng là chấn động do Bán Thủy Thần chiến đấu gây ra.

- Chúng ta qua đi xem thử đi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền cùng Mạc Nghĩ cùng lướt đến phương hướng chiến đấu kia.

Về phần Tiên Vu Hương Mạt, Lăng Tiếu không muốn nàng phạm hiểm nên tạm thời thu nàng vào trong dược đỉnh.

Hắn sợ đến lúc phát sinh chiến đấu, hắn không thể chiếu cố được nàng.

Viêm Dương đến Vạn Thú Minh cầu hôn vì sao lại bị người Vạn Thú Minh bắt lấy?

Đối với chuyện này bên ngoài có rất nhiều ý kiến những không ai biết chuyện gì xảy ra.

Vấn đề này cũng chỉ có Viêm Dương cùng với người Vạn Thú Minh rõ ràng.

Nguyên nhân cũng phải do Viêm Dương, mà do một người mà Viêm Dương mang đến, người nọ gọi là Viêm Phúc, Hộ Pháp trường lão của Viêm Dương, hắn vô ý nói một câu đã rước lấy đại họa sát thân!

Đơn giản là Viêm Phúc ở trong Vạn Thú Minh lén lút nói với Viêm Dương một câu:

- Nếu như thiếu tông chủ có thể lấy được Thiên Nữ, mà Chu Tước thần thú lại là tọa kỵ của Thiên Nữ, đến lúc đó nó thuộc về Viêm Tộc tả, tộc của ta nhất định sẽ có được năng lực hiệu lệnh Vạn Thú!

Lúc hắn nói lời này, tự cho là không có ai, hơn nữa cũng chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, không ngờ lại bị người Vạn Thú Minh biết được.

Lúc bọn hắn bị người Vạn Thú Minh bắt vẫn không rõ vì sao lời hắn nói lại bị truyền ra.

Lúc ấy ấy hắn chú ý ở phụ cận cũng không có người nào a! Chương mới cập nhật tại doctruyen.org nhé các bạn.

Về sau, hắn mới biết được ở chỗ của bọn hắn có một đầu đê giai thử linh thú tồn tại.

Cũng chính vì thế nên mới gây ra sai lầm lớn, khiến hắn đến chết cũng không nhắm mắt ah!

Bởi vì bất kể là linh thú bao nhiêu giai, tuy không thể miệng phun tiếng người, nhưng ở trong Vạn Thú Minh, Thiên Nữ lại có thể sử dụng thú ngữ để trao đổi với chúng, có thể từ trên người chúng biết được đủ loại tin tức

Cho nên, người Vạn Thú Minh liền lập tức phái người ở trước mặt bọn người Viêm Dương tiêu diệt Viêm Phúc.

Nhưng Vạn Thú Minh đều không quá phân rõ phải trái, cũng không muốn giải thích với bất luận kẻ nào.

Viêm Phúc ở sau lưng bọn hắn nói ra loại người này, không thể nghi ngờ sẽ khiến người Vạn Thú Minh hoài nghi Viêm Tộc có ý đồ bất lương.

Người Viêm Dương mang đến thực lực đều không kém, nhưng ở trong địa bàn Vạn Thú Minh, bọn hắn muốn phản kháng cơ bản khó có khả năng.

May mắn người Vạn Thú Minh băn khoăn sự cường đại của Viêm Tộc, cho nên không giết Viêm Dương, mà bảo Viêm Dương phái người quay về Viêm Tộc, để Viêm Tộc sai người đến đàm phán việc này nên giải quyết như thế nào.

Lúc ấy, Lăng Tiếu vừa đến Viêm Tộc, người Viêm Dương phái trở về vẫn chưa quay về trong tộc, bằng không Lăng Tiếu cũng đã sớm biết được Viêm Dương xảy ra chuyện trong Vạn Thú Minh rồi.

Chỉ là không biết, Viêm Tộc đến đòi người, tại sao lại khai chiến với Vạn

Thú Minh.

Chỉ sợ là song phương có một số việc không thể đồng ý nha?

Ở một hướng khác trong Vạn Thú Sơn Mạch, có một chiến đội cưỡi Địa Liệt Viêm Hổ, bọn hắn nguyên một đám mặc hỏa thuộc tính thần giáp, cầm trong tay Hỏa thần khí, lộ ra vô cùng uy phong lẫm lẫm, khí phách dị thường!

Bọn hắn có hơn ba trăm chiến đội, đúng là Viêm Vệ của Viêm Tộc, chiến đội cường đại nhất tại Thiên Tước Địa Vực

Trong bọn hắn còn có 30 tên là Thiên Thần Vương của Thiên Tước Địa Vực, chiến lực mỗi người đều không tầm thường!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2298 - Vạn Thú Sơn Mạch Kinh Biến! (2)

Ngoài ra còn có mười tên Bán Thủy Thần trấn thủ, bọn hắn đều phóng xuất ra khí tràng cường đại, giam cầm cả phương thiên không này lại, khiến không gian không ngừng run rẩy.

Ở bên Vạn Thú Minh nhân số lại không nhiều, chỉ có vài chục người, hơn nữa cảnh giới Bán Thủy Thần cũng chỉ có hai ba người, còn lại đều là Thần Vương, nhưng bọn họ lại có vô số linh thú làm chỗ dựa.

Nhìn đàn thú rậm rạp chằng chịt phía sau bọn hắn, người bình thường cũng sẽ bị dọa đến chân mềm nhũn.

Ở phía trước đàn thú này thập giai thánh thú khoảng chừng hơn sáu bảy trăm đầu, còn có hơn mười đầu là biến dị thánh thú thập giai đỉnh phong, là tồn tại chiến lực có thể sánh với Bán Thủy Thần!

Chỉ những thánh thú này thôi cũng đủ để ngăn cản bất kỳ khiêu chiến nào rồi.

Mà vừa mới động thủ chính là một gã Bán Thủy Thần Viêm Tộc, hắn chống lại hai đầu thập giai đỉnh phong thánh thú.

Cái này chỉ là món ăn khai vị trước khai chiến, còn chưa chân chân chính chính triệt để đại chiến.

Nếu thật liều chết đại chiến, chỉ sợ tình thế sẽ cực kỳ bất lợi với Viêm Tộc.

Thế nhưng người Viêm Tộc rõ ràng không chút sợ hãi, rất hiển nhiên bọn

hắn cũng có chỗ dựa cường đại, bằng không bọn hắn đã sớm bị dọa lui rồi.

Quả thật, ở trên đỉnh Cửu Thiên có mấy đạo nhân ảnh áp trận trên không, khiến cho đội ngũ song phương đều cực kỳ khắc chế!

Bên phía Viêm Tộc rõ ràng xuất động ba vị Chí Tôn, một gã trung giai Chí Tôn, hai vị đê giai Chí Tôn.

Ba người này theo thứ tự là Viêm Thiên Bá, Viêm Cương Tu, Viêm Hạ Long, trong đó Viêm Thiên Bá ngoại trừ là trung giai Chí Tôn ra, còn là một gã Thần Khí Sư, ở trong Thiên Tước Địa Vực có uy danh cực cao.

Viêm Thiên Bá tướng mạo đường đường, thoạt nhìn bộ dáng chỉ là trung niên, khí thế thập phần bá đạo, rất hợp với tên của hắn; Viêm Cương Tu cùng với Viêm Hạ Long thì có vẻ già nua hơn không ít, nhưng một thân hỏa khí lại khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Bọn hắn có thể đồng thời hàng lâm Vạn Thú Sơn Mạch, đã đã chứng minh tầm quan trọng của Viêm Dương tại Viêm Tộc rồi.

Viêm Dương chính là thân truyền tử tôn mà Chí Tôn Dược Thần Viêm Tộc nhìn trúng, tuyệt đối không thể xảy ra bất luận điều gì ngoài ý muốn được.

Huống chi nơi này là tổng mộ của Vạn Thú Minh, không có Chí Tôn xuất đầu, chỉ sợ người Viêm Tộc bọn họ tới đây sẽ không có về a!

Mà ở bên phía Vạn Thú Minh chỉ có một gã đê giai đỉnh phong Chí Tôn áp trận, nhưng bên người Chí Tôn này lại đi theo hai đầu biến dị thánh thú, đều là tồn tại đạt đến thập nhất giai.

Chí Tôn này tên là Mã Nghiêm Khoan, là một gã đỉnh cấp Thuần Thú Sư, là sư đệ của lão minh chủ, trong Vạn Thú Minh có được địa vị chí cao vô

thượng.

Mã Nghiêm Khoan tướng mạo có chút khô khan, trên thân mặc một bộ xiêm y da thú, mặt xương gầy, tóc thưa thớt, thoạt nhìn đã chừng bảy mươi, nhưng khí huyết của hắn lại phi thường tràn đầy, nhãn thần lộ ra lệ khí đậm đặc

Ở bên người hắn là Vạn Thú Minh đương kim minh chủ Thân Khôn Báo, cũng là một gã đỉnh cấp Thuần Thú Sư, là thân truyền đệ tử của lão minh chủ, bộ dáng trung niên, đang mặc giáp da, tay cầm cây kèn màu sắc cổ xưa, có thực lực Bán Thủy Thần, tọa kỵ của hắn là một đầu biến dị Liệt Phong Báo thập nhất giai.

Năm người ở trên không, tràn đầy mùi thuốc súng!

- Mã Nghiêm Khoan, Thân minh chủ, ta nói lại lần nữa mau thả Viêm Dương nhà ta ra, bằng không Viêm Tộc chúng ta cùng Vạn Thú Minh các ngươi không chết không ngớt!

Viêm Thiên Bá nhìn chằm chằm vào hai người phía trước không xa nhàn nhạt nói.

- Viêm Thiên Bá, vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng rồi, muốn người, xuất ra thành ý của các ngươi, hiện giờ các ngươi giống trống khua chiên mà đến, chẳng lẽ cho rằng Vạn Thú Minh chúng ta dễ khi dễ hay sao?

Mã Nghiêm Khoan hừ lạnh một tiếng, tiếp theo còn nói:

- Viêm Tộc các ngươi tính toán thật tốt, lại muốn cưới Thiên Nữ của chúng ta, ngay cả Vạn Thú Minh chúng ta cũng mơ tưởng chiếm đoạt, thật sự là tính toán thật lớn, hôm nay chỉ bắt nhốt người đã là cho các ngươi mặt mũi rồi, bằng không chúng ta đã sớm giết đi rồi!

Quả thực, Vạn Thú Minh tuy có vô số linh thú trong sơn mạch để dựa vào, nhưng chân chính khai chiến với Viêm Tộc, không có đạt tới thánh thú đạt đến ngoài thập giai căn bản không có bao nhiêu uy hiếp, Vạn Thú Minh bọn hắn cũng phải suy nghĩ kĩ càng mới được.

Chỉ là bọn hắn không ngờ được Viêm Tộc rõ ràng gây chiến mà đến, không thể không khiến bọn hắn cẩn thận đối phó.

- Cho dù người Viêm Tộc chúng ta có chỗ đắc tội, nhưng các ngươi cũng quá công phu sư tử ngoạm rồi, lại muốn mười khỏa Chí Tôn thần đan cùng với 200 khỏa Thần Vương Đan, cho dù Viêm Tộc chúng ta muốn đơn giản lấy ra đều cũng khó có khả năng, huống hồ còn không biết có phải là người của Vạn Thú Minh các ngươi cố ý thêm tội lên trên đầu Viêm Tộc chúng ta nữa không!

Viêm Thiên Bá nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Bất quá chúng ta cũng không phải người không giảng đạo lý, chúng ta cho các ngươi 50 khỏa Thần Vương Đan lập tức thả người, đây đã là giới hạn của chúng ta rồi, thật sự không được, vậy thì chờ khai chiến đi!

Viêm Thiên Bá nói như vậy đã là nhượng bộ rồi, dù sao đây cũng là địa bàn của Vạn Thú Minh, trung giai Chí Tôn như hắn thực lực tuy cường đại, nhưng trong Vạn Thú Minh còn có tồn tại cường đại hơn, hắn không thể không suy nghĩ thay những người khác.

Nếu như Vạn Thú Minh thật sự không đồng ý, vậy cũng chỉ có thể vạch mặt thôi.

- Năm khỏa Chí Tôn thần đan, 150 Thần Vương Đan, bằng không không bàn nữa!

Thân Khôn Báo ngược lại thay Mã Nghiêm Khoan tiếp lời nói.

Viêm Tộc lại muốn chiếm đoạt Vạn Thú Minh bọn hắn, bọn hắn nếu không để Viêm Tộc xuất ra chút huyết thì sẽ bị cho rằng dễ khi dễ mất!

- Xem ra chỉ có đánh một trận!

Viêm Thiên Bá nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay hắn nhiều ra Liệt Diễm thần thương.

Đây là một thanh Cổ Thần khí chính thức, khiến khí thế của hắn lập tức tăng lên đến mức mạnh nhất, chấn khiến không gian bên này đều không ngừng run rẩy không ngớt.

- Muốn chiến liền chiến, ở trong Vạn Thú Sơn Mạch động võ, ta sẽ cho các ngươi biết rõ chữ chết viết thế nào!

Mã Nghiêm Khoan lạnh lùng nói.

Ba đầu thập nhất giai thánh thú ở bên cạnh hắn đều kinh rống lên, khí thế khổng lồ kia ép tới khiến không gian đều không ngừng sụp xuống.

Viêm Thiên Bá dẫn đầu xông ra ngoài Ngoại Vực, Viêm Cương Tu cùng với Viêm Hạ Long lập tức theo sát phía sau.

Mã Nghiêm Khoan chỉ huy ba đầu thập nhất giai thánh cũng trùng kích đi lên, mà Thân Khôn Báo cũng thổi kèn, khiến tọa kỵ của hắn Liệt Phong Báo đi theo Mã Nghiêm Khoan.

Theo mấy đại Chí Tôn cùng với vài đầu thập nhất giai thánh thú vọt tới Ngoại Vực chiến đấu, đại chiến trên Vạn Thú Sơn Mạch cũng đã bắt đầu.

Tiếng kèn của Thân Khôn Báo đã thổi lên thanh âm chiến đấu, tất cả thánh thú lăng không mà bay đều đồng thời xuất kích.

Viêm Tộc thập đại Bán Thủy Thần cùng với ba trăm Viêm vệ cũng không lui lại, đều phân tán ra xung phong liều chết tới tứ phía.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2299 - Họa Là Từ Miệng Mà Ra!

Bất quá mục tiêu của bọn hắn đều phi thường chuẩn xác, đó chính là những người của Vạn Thú Minh, những thánh thú kia không có người thúc dục, đến lúc đó cũng không còn gì nguy hiểm nữa

Chỉ là cách nghĩ của bọn hắn mặc dù tốt, nhưng muốn phá tan phòng ngự của nhiều thánh thú như vậy không thể nghi ngờ là việc khó như lên trời, huống chi những thánh thú kia phát động công kích càng phô thiên cái địa, đủ để diệt thần giết ma!

Từng tiếng thánh thú gào rú truyền khắp tứ phương, từng tiếng kinh bạo truyền khắp nơi, thuộc tính lực lượng ngũ quang thập sắc càng không ngừng vẩy ra, rất nhiều núi cao bên dưới đều bị lực lượng đánh cho thủng khắp nơi!

Nơi này là địa bàn của Vạn Thú Minh, bọn hắn có được ưu thế tuyệt đối, nhưng khai chiến chỗ này không thể nghi ngờ cũng sẽ phá hủy hoàn cảnh sinh tồn của mình.

Người Viêm Tộc thực lực cường đại, một người có thể đối phó một nhóm thánh thú, nhưng thánh thú của Vạn Thú Minh lại nhiều đến đáng sợ, quả thực là tre già măng mọc, giết hoài không hết!

Cái này đã chú định hai đại siêu cấp thế lực sau khi đánh xong một trận này nhất định sẽ tổn thất không nhỏ!

Mà lúc này, Lăng Tiếu mang theo Mạc Nghĩ đã lặng yên đến phụ cận chiến trường.

Trông thấy chiến đấu kịch liệt như thế, Lăng Tiếu biết rõ cái này đã vượt ra khỏi phạm vi hắn tưởng tượng rồi, hắn chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến mới quyết định tiếp theo nên làm gì!

Bất quá, hắn cảm thấy lưu lại cũng không có ý nghĩa quá lớn nữa, trải qua trận chiến này, hắn hỏi Thiên Nữ Thủy Nguyên Thạch còn có thể sao?

Ngay lúc hắn muốn rời đi, lại thấy một vòng thần mang kinh diễm từ một hướng vọt tới!

Viêm Tộc dám đến Vạn Thú Minh động thủ, nhất định là có chỗ dựa vào!

Bọn hắn ngoại trừ ba gã Chí Tôn ra, trong mười tên Bán Thủy Thần đã có hai người chiến lực tuyệt đối là tồn tại vô hạn tiếp cận Chí Tôn, mà bọn hắn lại cầm trong tay đê giai Cổ Thần khí chính thức, khiến bọn hắn ở trên binh khí chiếm ưu thế rất lớn, đại sát tứ phương!

Hai người này theo thứ tự là Viêm Tòng Quân cùng với Viêm Vô Trần, tọa kỵ đều là đỉnh cấp Địa Liệt Viêm Hổ, một người cầm trong tay hỏa liệt thần thương, tên còn lại thì à cầm trong tay hỏa vẫn thần chùy, đều là thần khí khủng bố cả!

Chỉ thấy lực lượng bọn hắn tiện tay đánh ra cũng không thua gì Chí Tôn bình thường, đám thánh thú bị bọn hắn đồ sát chết nhiều vô số kể.

Hai người bọn họ hung mãnh dị thường, không có nghĩa là thánh thú đại quân của Vạn Thú Minh ăn chay.

Bên phía Vạn Thú Minh cũng có vài đầu thập giai đỉnh phong thánh thú, chúng có được biến dị thần năng, đều có thể đánh ra công kích khiến người khó lòng phòng bị, giết chết không ít Viêm Vệ.

Có thể nói, một trận chiến này Viêm Tộc tiêu hao chính là Thần Vương, mà bên phía Vạn Thú Minh chỉ tiêu hao thánh thú thôi.

Theo tình hình xem ra, Vạn Thú Minh đã chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Nhưng Viêm Tộc lại không cam lòng thối lui như vậy, Viêm Tòng Quân xuyên thẳng qua đám thánh thú, hướng phía Thuần Thú Sư ở sau mà đi.

Ở trước những cao cấp Thánh Thú Sư kia, đều sẽ có thập giai đỉnh phong thánh thú ngăn cản, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được quyết tâm chém giết địch nhân của Viêm Tòng Quân, có hai gã Thuần Thú Sư bị hắn đâm dưới thương rồi.

Dù sao Thuần Thú Sư có năng lực triệu hoán phục tùng linh thú, nhưng ở phương diện tu luyện chiến đấu lại kém cùng giai không ít.

- Thật to gan, rõ ràng dám giết cao cấp trưởng lão của minh ta, ngươi sẽ chết không yên lành!

Thân Khôn Báo trấn thủ phía sau sợ hãi rống một tiếng, lại một lần nữa thổi kèn.

Trong những thánh thú đại quân kia lập tức phân ra không ít thánh thú cường đại liều chết xông tới Viêm Tòng Quân.

Mặt khác, có một đám Hoàng Độc Phong từ một phương hướng vọt ra, những Hoàng Độc Phong này khoảng chừng hơn vạn con, mỗi một con ít nhất đều ngoài bát giai, ường hãn nhất cũng đạt tới thập giai.

Chúng cùng lúc đâm ra độc châm mang theo khí tức vô cùng sắc bén đánh thẳng tới người Viêm Tộc.

Ah ah!

Thần Vương Viêm Tộc không phải mỗi người đều phòng ngự một tia không lọt, trong đó có hai ba mươi mấy tên Thần Vương bị những Hoàng Độc Phong này đâm cho thành gai nhím mà chết đi!

Lăng Tiếu ở phương xa nhân liền cơ hội thu thập lấy tất cả những thần hồn kia!

Trong hỗn chiến chẳng ai để ý đến hắn, huống hồ ở bên cạnh hắn còn có Mạc Nghĩ, những thánh thú kia sẽ không công kích bọn hắn.

Đúng vào lúc này, chân trời thoáng hiện thần quang kinh diễm, một vòng hỏa hồng chi sắc huyền hiện lên, một đạo thanh âm to rõ vang lên.

Ô ô!

Thanh âm này thanh thúy, mang theo ý xông lâm cửu tiêu, thế lửa hừng hực từ xa lan tràn đến, giống như một ráng đỏ đột hiện, một đạo thú ảnh lập loè, cực kỳ tươi đẹp rực rỡ giống như Phượng Vũ Cửu Thiên vậy

Theo tiếng kêu kia vang lên, đại bộ phận người và linh thú đều bị hấp dẫn.

Chỉ thấy hai đầu Thần Điểu giương cánh mà đến, một lớn một nhỏ, giống nhau như đúc, nhìn điểu thủ cũng không khác gì loài chim bình thường, nhưng mào đầu hỏa hồng dựng thẳng trên đỉnh đầu chúng lại tản ra hương vị cao quý, lông vũ bao trùm trên cổ dài như tạo thành từng mảnh lân giáp vô cùng kỳ lạ, hai cánh triển khai ra dài đến vạn mét, vũ linh kích động lấy một vòng ánh lửa, khí thế thập phần đáng sợ, cái đuôi dài cực kỳ diễm lệ, nhìn qua cực kỳ thích mắt, ánh mắt nó sắc bén, miệng bén nhọn, thương trảo sắc bén, không chỗ nào không lộ ra phong thái của một đời thần thú!

Chu Tước thần thú, thú trung Hoàng giả chí cao vô thượng cùng Chân Long, Ma Hổ, Huyền Vũ nổi danh!

Kỳ Lân, Hỗn Độn, Kim Ô, Thao Thiết, Côn Bằng bài danh đều dưới nó cả.

Nghe đồn có không ít thần thú đã bị diệt sạch, nhưng Chu Tước thần thú lại bị thế nhân biết đến, nó một mực còn sống, cũng không thần bí như các thần thú khác.

Chỉ là chỗ nó sinh hoạt lại là một trong các cấm địa nhân loại, không dễ dàng đến gần, càng đừng nói đến bắt nó đi!

Hôm nay, Chu Tước thần thú thoáng cái xuất hiện hai đầu, thực khiến thế nhân kinh ngạc!

Người của Thiên Tước Địa Vực đã sớm biết Thiên Nữ Vạn Thú Minh có được Chu Tước thần thú, nhưng lại không biết nàng có đến hai đầu Chu Tước thần thú, cái này khiến mọi người Viêm Tộc đều khiếp sợ không thôi!

Nếu như Chu Tước thần thú còn không có thành tựu thì không nói làm gì, nhưng hai đầu Chu Tước thần thú này bộ dáng đã là đại thành, nhất đầu có thể tích lớn hơn kia, nó thình lình đã là thập giai siêu giai, đã trở thành Chí Tôn thần thú thập nhất giai rồi!

Thập nhất giai trung giai đỉnh phong, dùng thực lực của nó hoàn toàn có thể khiêu chiến nhân loại cao giai Chí Tôn rồi.

Mà đầu nhỏ một chút kia lại là thập giai trung giai, chiến lực cũng không thua gì trung giai Thần Vương đỉnh phong hoặc là cao giai Thần Vương của nhân loại.

Ở trên lưng đầu Chu Tước thần thú kia có một nữ tử tóc dài, nàng đầu đội

Phượng vũ, mặc thần y do Phượng vũ đặc chế, khoanh tay mà đứng, đón gió phấp phới, tóc dài bồng bềnh, lộ ra vô cùng phiêu dật.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2300 - Chu Tước Và Thiên Nữ Hiện! (1)

Nói đến thân hình của nàng có vẻ hơi gầy, bộ ngực hơi nhỏ một chút, nhưng thẳng ở chỗ dựng thẳng, phần eo của nàng hết sức nhỏ, phảng phất như một tay đã có thể bắt được, bờ mông hơi vểnh, so với Tiên Vu Hương Mạt lại nhỏ hơn một chút, như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi như vậy đã không tệ rồi, cặp đùi ngọc trong suốt như ngọc lộ ra ngoài chính là chỗ mà nàng tự ngạo nhất, nó so với chân của thường nhân còn thon dài hơn vài phần, mỗi một tấc da thịt đều cực kỳ tinh khiết, mang theo cảm giác co dãn mà hữu lực.

Bất luận nam nhân nào cũng đều hy vọng có thể được một đôi thon dài, lại giàu lực lượng kia kẹp chặt lấy, loại cảm giác mỹ diệu kia sảng khoái cỡ nào chứ!

Lúc nàng tới gần một chút, khuôn mặt tròn trịa kia lại đập vào mắt!

Nàng không đẹp đến mức khiến người hít thở không thông như Vân Mộng Kỳ, Yên Điệp Kiều, Liễu Phiêu Phiêu, nhưng lại có một loại khí chất nhã nhặn lịch sự, ôn nhã, thanh thuần khiến người cảm thấy rất thân cận, như là tiểu muội nhà bên vậy, khiến người không nhịn được phải yêu thích!

Loại khí chất này cảm giác rất tương tự Tiêu Linh, nhưng Tiêu Linh là loại vẻ đẹp Không Linh, khiến người không dám khinh nhờn tổn thương, mà nàng lại là loại thân cận đến từ bổn nguyên, phảng phất như ai gặp qua nàng đều cảm nhận được nàng là một thiếu nữ nhà bên phi thường thiện lương tinh khiết, nhịn không được thân cận với nàng.

Nói tóm lại, nàng và Tiêu Linh cùng một chỗ mỗi người mỗi vẻ, nhưng lại có chỗ tương tự.

Nếu như mang nàng ra so với Vân Mộng Kỳ, Yên Điệp Kiều, nàng có lẽ mỹ mạo kém các nàng, nhưng trình độ được hoan nghênh lại có thể sánh ngang, thậm chí vượt qua các nàng.

Bởi vì loại khí chất này của nàng có lực hấp dẫn mà thường nhân khó ngăn được.

Nàng chính là một trong những người tôn quý nhất Vạn Thú Minh hiện giờ, cháu gái lão minh chủ, Thiên Nữ!

Không ai biết rõ nàng tên gọi là gì, lão minh chủ từ nhỏ đã gọi nàng là Thiên Nữ, mọi người trong minh đều xưng hô nàng như thế cả.

Ở bên cạnh nàng không xa, lại có một đầu Hỏa Phượng chở mấy người bị khống chế bay đến.

Mấy người bị khống chế này chính là Viêm Dương của Viêm Tộc cùng với mấy Hộ Pháp trường lão của hắn.

Lực lượng trên người bọn họ đều bị phong ấn, bộ dáng lộ ra rất chán chường, nhưng cũng không chịu tổn thương thực chất nào cả.

- Các ngươi đều đừng đánh nữa!

Nàng phát ra một đạo thanh âm mang theo vội vàng nói.

Thiên lại chi âm mang theo vẻ tinh khiết, ý quan tâm khiến người nghe phải động lòng thương tiếc!

Tất cả mọi người, tất cả thánh thú đều ngừng lại, lại đội ngũ đều tách ra

Giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Vạn Thú Minh tử thương không ít thánh thú,

nhưng bên phía Viêm Tộc cũng tổn thất một phần ba Viêm Vệ, có thể thấy trận chiến vừa rồi thảm trọng thế nào.

- Thiên Nữ ngươi sao lại mang bọn hắn ra?

Thân Khôn Báo lướt đến bên người Thiên Nữ mang theo vài phần bất mãn nói!

- Ta mang bọn họ chạy tới, là không muốn chúng bị thương tổn!

Thiên Nữ nhàn nhạt lên tiếng, tiếp theo đi đến bên người một đầu Cửu Vĩ Yêu Hồ bị thương.

Nàng nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ mang theo vẻ thương tiếc nói:

- Tiểu bạch ngươi có đau không, ta bôi thuốc cho ngươi, rất nhanh sẽ tốt thôi!

Nàng lộ vẻ quan tâm cực kỳ chân thành

Cửu Vĩ Yêu Hồ kia dùng trán khẽ dụi vào tay Thiên Nữ nói:

- Thiên Nữ, ta không sao, đa tạ ngươi và nữ hoàng đến xem chúng ta!

Lúc này, Viêm Tòng Quân thấy Viêm Dương bị trói lập tức hoảng sợ nói:

- Viêm Dương các ngươi không sao chứ?

Viêm Dương cười khổ lắc đầu nói:

- Gia gia, ta không có chuyện gì, các ngươi trước đừng xúc động, lần này

quả thật là chúng ta không đúng trước, trách không được người ta, thật sự là họa từ miệng mà ra ah!

Viêm Tòng Quân sớm đã được hồi báo mọi chuyện, hắn đáp:

- Bất kể như thế nào, Viêm Tộc chúng ta đã đầy đủ thành ý, là bọn hắn công phu sư tử ngoạm thôi!

Thân Khôn Báo bắt giữ bọn người Viêm Dương ở trên lưng Hỏa Phượng ra sau lưng, hắn nói với Viêm Tòng Quân nói:

- Người các ngươi chúng ta không đụng đến chút nào, trận chiến hôm nay là các ngươi khơi mào, hiện giờ ta liền tiêu diệt bọn hắn, cùng Viêm Tộc các ngươi không chết không ngớt!

Thân Khôn Báo thân là Vạn Thú Minh minh chủ, hắn gần đây đều không sợ người Viêm Tộc, mà người Viêm Tộc dám đánh chủ ý vào Vạn Thú Minh bọn hắn, bây giờ người ta lại giết đến tận cửa rồi, hắn quyết định triệt để vạch mặt với Viêm Tộc.

Hắn giơ tay lên, đánh tới bọn người Viêm Dương.

Hắn thân là Bán Thủy Thần, một kích toàn lực, đủ để đánh bọn người Viêm Dương đã mất đi lực lượng thành thịt vụn rôi.

- Thân Khôn Báo ngươi dừng tay cho ta, bằng không ta dẹp yên Vạn Thú Sơn Mạch các ngươi!

Viêm Tòng Quân giận dữ hét.

Hắn muốn tiến lên cứu viện, lại bị mấy chục đầu thánh thú ngăn cản lại.

Viêm Vô Trần cũng kinh quát;

- Dừng tay ah, bằng không các ngươi đều phải chết!

Người Viêm Tộc cả đám đều phẫn nộ đến cực điểm, bọn hắn lại một lần nữa phát động công kích mãnh liệt nhất tới thánh thú đại quân kia.

Thiên Nữ cũng thấy Thân Khôn Báo xuất thủ, nàng liền quát:

- Minh chủ buông tha bọn hắn đi, gia gia nói cho bọn hắn một chút giáo huấn là được rồi!

Chỉ tiếc, lời này của nàng căn bản không có chút sức thuyết phục nào cả, Thân Khôn Báo vẫn làm theo ý mình, cự chưởng kia đã đến trên đầu bọn người Viêm Dương, chỉ t hiếu chút nữa là giết chết bọn hắn rồi.

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một đạo thân ảnh như quỷ mị chợt động!

Thân Khôn Báo vốn không có ý không chết không ngớt với Viêm Tộc.

Dù sao Viêm Tộc cũng là thế lực lớn nhất Thiên Tước Địa Vực, Vạn Thú Minh bọn hắn tuy nói có thể nổi danh với Viêm Tộc.

Nhưng không có linh thú làm chỗ dựa, bọn hắn còn kém hơn Viêm Tộc không ít.

Huống hồ cho dù có linh thú làm chỗ dựa, nhưng Chí Tôn Dược Thần lão tổ tông kia của Viêm Tộc ở trong Thiên Tước Địa Vực có lực hiệu triệu kinh người, mà bọn hắn còn có gần mười tên Thần Dược Sư và Thần Khí Sư, lực triệu hoán cũng phi thường khủng bố.

Chỉ cần người ta đưa ra thần đan hoặc thần khí làm thù lao, chắc hẳn sẽ có

rất nhiều người gia nhập liên minh Viêm Tộc cùng thảo phạt Vạn Thú Minh bọn hắn.

Cũng chính vì thế, ngày đó sau khi Viêm Phúc khẩu xuất cuồng ngôn, người Vạn Thú Minh chỉ tiêu diệt hắn, lại không động đến những người khác.

Chỉ là hiện giờ hắn đã mất đi lý trí, bởi vì vừa rồi Viêm Tòng Quân giết chết hai gã, đây chính là hai gã cao cấp Thánh Thú Sư, mà người Viêm Tộc lại ở địa bàn Vạn Thú Minh bọn hắn đại khai sát giới, hắn đã quyết định không chết không ngớt với Viêm Tộc rồi.

Hắn gần đây biết rõ Thiên Nữ thiện lương, nhưng hắn mới là minh chủ Vạn Thú Minh, hắn mỗi khi làm một chuyện đều phải suy nghĩ cho vinh nhục Vạn Thú Minh, hiện giờ tuyệt đối không phải thời khắc nhân từ nương tay!

Dù sao cho dù buông tha người Viêm Dương, bọn họ và Viêm Tộc cũng sẽ không hòa hoãn được, vậy dứt khoát giết đã tính sau.

Người Viêm Tộc muốn xông qua cứu Viêm Dương, tuy nhiên lại bị rất nhiều thánh thú tầng tầng ngăn cản ở trước, khiến bọn hắn không thể theo kip!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2301 - Chu Tước Và Thiên Nữ Hiện! (2)

Ngay khi bọn người Viêm Dương sắp chết dưới tay Thân Khôn Báo thì một đạo thân ảnh cấp tốc di chuyển lấy tốc độ vô song từ một góc khuất vọt tới.

Chỉ thấy đạo nhân ảnh này như quỷ mị, xuyên qua thân thể rất nhiều thánh thú khổng lồ kia, những công kích hỗn loạn kia đều bị hắn tránh được.

Đạo nhân ảnh kia trực tiếp lướt đến trước bọn người Viêm Dương, mang bọn hắn vọt sang một nơi khác.

Ầm ầm!

Lúc người nọ mang người Viêm Dương vọt đi thì một kích long trời lở đất của Thân Khôn Báo cũng đánh xuống, chấn động khiến không gian bốn phương không ngừng sụp đổ, điếc tai không ngớt!

- Là ai, dám phá hỏng chuyện tốt của ta!

Thân Khôn Báo một chưởng thất bại, nhịn không được nộ rống lên.

Nếu như bị người Viêm Tộc cứu được bọn người Viêm Dương, vậy nhân và thánh thú của Vạn Thú Minh bọn họ chết trong trận chiến này không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Người nọ cũng không đáp lời, mà mang theo bọn người Viêm Dương vọt về phía Viêm Tộc.

Hắn tốc độ cực nhanh, những thánh thú kia rõ ràng đều không thể ngăn trở

được.

Bất quá, muốn đơn giản đến được bên phái Viêm Tộc thì không thể nào, vài đầu thập giai đỉnh phong linh thú dưới mệnh lệnh của Thân Khôn Báo lập tức công kích tới người nọ.

Thuộc tính lực lượng phô thiên cái địa đánh xuống, cho dù là Bán Thủy Thần cũng khó mà chịu nổi.

- Nhất định phải diệt bọn hắn!

Thân Khôn Báo thập phần bi phẫn quát.

- Xem ra không xuất chút lực thì không cứu được người rồi!

Người nọ cười khổ một tiếng, vận đủ kình ném bọn người Viêm Dương qua phía Viêm Tộc, cũng kêu lên với người Viêm Tộc:

- Mau đón lấy bọn hắn!

Bọn người Viêm Dương bị quăng ra ngoài, Viêm Dương đã thấy rõ người cứu hắn là ai rồi.

Hắn lộ ra vẻ mặt vẻ không thể tin được hoảng sợ nói:

- Lăng... Lăng thần sư?

Không sai, cứu Viêm Dương chính là Lăng Tiếu vẫn một mực tiềm phục ở một bên.

Vốn Lăng Tiếu không muốn ra tay, một khi ra tay, vậy cũng đại biểu cho hắn cùng với Vạn Thú Minh đứng ở mặt đối lập, càng thêm không có khả năng

được Thiên Nữ chào đón, mà Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính hắn cần chỉ sợ cũng khó đến được!

Nhưng hắn lại không đành lòng nhìn Viêm Dương bị người chụp chết trước mặt hắn!

Sau khi do dự một chút, hắn vẫn quyết định cứu người trước.

Dù sao Viêm Tộc là Thiên Tước Địa Vực đệ nhất Cổ Tộc, nói không chừng bọn hắn cũng sẽ có Thủy Nguyên Thạch.

Cứu được bọn người Viêm Dương, chẳng khác nào kết giao Viêm Dương, coi như cũng không lộ.

Lăng Tiếu sau khi vứt bọn người Viêm Dương ra ngoài, thân hình quay lại đi qua, ngăn cản vài đầu đỉnh phong thánh thú kia đánh đến

Hắn là Bán Thủy Thần viên mãn, chỉ kém một bước sẽ thành tựu cảnh giới Chí Tôn.

Công kích của những thập giai thánh thú đỉnh phong này không thua gì lực lượng Bán Thủy Thần bình thường, nhưng đối với Lăng Tiếu lại không phải thứ gì.

Hắn trực tiếp múa song chưởng, đánh ra mấy đạo Long Ảnh chưởng, Kim sắc Long Ảnh trực tiếp đối oanh với những lực lượng kia.

Rầm rập!

Lực lượng của Lăng Tiếu kinh người đến cực điểm, mà lực lượng vài đầu thánh thú này cũng khủng bố đến cực điểm, lực lượng đối oanh cùng một chỗ tạo ra lực bạo tác như muốn hủy diệt cả phương Thiên Địa này vậy, từng

mặt không gian đều không ngừng sụp xuống, hóa thành hư vô!

Chấn động cường đại khiến người và thánh thú ở phụ cận đều bị ảnh hướng phải tránh né tán loạn!

Tất cả mọi người đều nhìn sang hướng kia, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ!

Bởi vì vài đầu thánh thú đối phó Lăng Tiếu, trên người rõ ràng bị lực lượng phản chấn tàn phá thân thể, từng chưởng ấn đánh lên trên da thịt, máu tươi không ngừng vẩy ra.

Bọn hắn không ngờ tới người tới cường đại như thế, rõ ràng lấy một địch mấy mà vẫn chiếm được thượng phong, làm ra phản kích mãnh liệt.

Lúc này, Viêm Vô Trần đã giải cứu bọn người Viêm Dương, lập tức quát lên với người mình:

- Người của chúng ta được cứu về rồi, đừng liều mạng nữa!

Viêm Tộc đi lần này là vì cứu người, hiện giờ mục đích đạt được đương nhiên sẽ không dây dưa tiếp.

Viêm Tòng Quân là người đầu tiên thoát đi, đồng thời trợ Viêm Vệ gạt bỏ không ít Hoàng Độc Phong, mang theo hơn 100 Viêm Vệ còn lại lui về phía sau.

Bọn hắn muốn lập tức rút đi căn bản không dễ dàng như vậy, tầng tầng thánh thú bao quanh lấy bọn hắn, không dốc sức liều mạng thì căn bản không thoát được.

Thân Khôn Báo nhìn chằm chằm Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện quát:

- Ngươi cũng là người Viêm Tộc sao? Rõ ràng dám phá hỏng đại sự thú minh chúng ta, quả nhiên là chán sống!

Thân Khôn Báo có thể cảm ứng được sự cường đại của Lăng Tiếu, vừa rồi đối phương cùng vài đầu thập giai đỉnh phong thánh thú đối oanh một kích, không chỉ không bại, còn đánh bị thương thánh thú của hắn, phần năng lực naytf coi như là hắn cũng làm không được ah!

Mà đối mặt với đối thủ đột nhiên đi ra này, hắn biết là giúp đỡ của Viêm Tộc, nhưng thấy công kích vừa rồi của đối phương là kim thuộc tính, lại không giống như người Viêm Tộc, hắn không thể không lên tiếng hỏi xem đây là nhân vật phương nào, rõ ràng dám đối đầu với Vạn Thú Minh bọn họ!

- Tại hạ thực sự không phải là người Viêm Tộc, chỉ có điều cùng Viêm Dương huynh từng có chút ít giao tình nông cạn thôi

Lăng Tiếu lâm nguy không sợ nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Thường nói oan gia nên giải không nên kết, quý phương và Viêm Tộc đều là một phương bá chủ, các ngươi ở đây tử chiến, cũng chỉ tiện nghi cho thế lực khác thôi, cần gì phải thế chứ!

Lăng Tiếu khuyên cực kỳ chân thành.

Thân Khôn Báo nghe xong lời này liền phát hỏa, hắn vốn tưởng rằng đối phương là giúp đỡ mà Viêm Tộc mời đến, hoặc là người Viêm Tộc, nhưng giờ nghe thấy lại là một người không liên quan, rõ ràng dám tham gia hai đại siêu cấp thế lực đối chiến, quả thực là chán sống rồi!

Lúc này, Viêm Tòng Quân nói với Lăng Tiếu nói;

- Vị huynh đệ kia, ngươi vẫn nên đi qua bên phía chúng ta đi!

Tiếp theo hắn lại nói với Thân Khôn Báo:

- Thân Khôn Báo, việc này cứ như vậy đi, chúng ta đều thối lui một bước, chúng ta bồi thường 100 Thần Vương Đan, việc này như vậy bỏ qua, bằng không liều tiếp, các ngươi cũng không tốt hơn bao nhiêu, huống chi bọn tộc thúc của ta nhất định sẽ thắng, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng đấy!

Nếu như song phương đều không bày ra nội tình, đều thối lui một bước chính là lựa chọn tốt nhất.

Viêm Tòng Quân nói như vậy đã là rất cho Vạn Thú Minh mặt mũi, hắn sợ Chu Tước thần thú của Thiên Nữ sẽ tấn công bọn họ, nếu vậy chỉ sợ toàn quân phải bỏ mình lại chỗ này rồi!

.

Viêm Tòng Quân cũng biết rõ tình huống này, cho nên không thể không lựa chọn nhượng bộ!

- Ha ha, hiện giờ các ngươi còn không có biết rõ ràng tình huống, thánh thú đại quân minh đã hợp thành một phần ba, đã đủ để lưu các ngươi lại rồi, mà những lão gia hỏa kia nhà các ngươi, há có thể là đối thủ của sư thúc ta chứ!

Thân Khôn Báo thập phần đắc ý cuồng tiếu nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Thiên Nữ:

- Thiên Nữ để Chu Tước thần thú đi ra tiêu diệt toàn bộ bọn họ đi!

Hiện giờ linh thú trong Vạn Thú Sơn Mạch đã tập kết không ít, chỉ riêng ngoài cửu giai đã đến mấy vạn, mà ngoài thập giai cũng chừng một ngàn rồi, đó là còn chưa kể đến cửu giai trở xuống

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2302 - Ra Tay Cứu Người!

Đó chỉ mới là một phần ba số lượng trong sơn mạch, nếu những con ở phương xa đuổi tới, số linh thú sợ rằng sẽ quá 50 vạn.

Linh thú quân đoàn khủng bố bực này đủ để dẹp yên bất luận siêu cấp thế lực nào rồi, điều kiện tiên quyết là không kể mấy Chí Tôn của đối phương ở bên trong.

Hiện giờ Thân Khôn Báo bảo Thiên Nữ để Chu Tước thần thú ra tay, chỉ dựa vào thực lực thập nhất giai trung giai đỉnh phong của nó thôi cũng đủ để tiêu diệt tất cả mọi người Viêm Tộc rồi.

Có thể nói, Chí Tôn Viêm Tộc nếu xuống trễ, chỉ sợ mọi người Viêm Tộc đều phải vẫn lạc ở đây mất.

Đáng tiếc, Thân Khôn Báo tuy là người đứng đầu một minh, nhưng Thiên Nữ lại phảng phất như không nghe lệnh hắn, ngơ ngác nhìn Lăng Tiếu, trong mắt hiện lên vẻ mê mang phức tạp.

- Thiên Nữ ngươi đứng đó làm gì, còn không mau bảo Chu Tước thần thú ra tay!

Thân Khôn Báo lại một lần nữa kinh quát.

Đúng lúc này, Viêm Tòng Quân đã quát lên với người Viêm Tộc:

- Toàn lực phá vòng vây, ngày sau lại triệu tập đại quân dẹp yên Vạn Thú Sơn Mạch!

Viêm Tòng Quân không thể không bảo người rút lui, hắn là người đầu tiên ra tay với thánh thú ở phụ cận, Cổ Thần khí trong tay trực tiếp đánh ra lực lượng đáng sợ, muốn mở một đường máu.

Những người khác của Viêm Tộc cũng cùng lúc động thủ, bọn hắn chủ yếu là xé rách phòng tuyến, dùng chạy trốn làm chủ, không dám lại dừng lại dù chút một lát.

Thân Khôn Báo tức giận trừng mắt liếc Thiên Nữ, tiếp quát to:

- Giết, giết sạch bọn hắn cho ta!

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, tất cả thánh thú đại quân đều đồng loạt phát động tiến công.

Rầm rập!

Năng lượng phô thiên cái địa quả thật như muốn lật tung Cửu Thiên.

Đủ loại năng lượng khiến bầu trời trở nên thập phần chói mắt.

Về phần Lăng Tiếu cũng khó có thể chỉ lo thân mình, không ít thánh thú điên cuồng lao tới hắn.

Lăng Tiếu coi như tốc độ vô song, nhưng muốn tránh cũng không thể, trừ phi hắn vạch phá bình chướng Cửu Thiên, lao ra Ngoại Vực mới có thể tránh thoát.

Dù sao hiện giờ cả phương không gian nơi này đều bị các loại lực lượng cuồng bạo tràn ngập rồi.

- Tiểu tử kia dám phá hỏng đại sự của ta, ta tất phải khiến ngươi chết không

có chỗ chôn!

Thân Khôn Báo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Cùng lúc đó, hắn lập tức truyền âm cho vài loại biến dị đỉnh phong linh thú cường đại nhất vây quanh lấy Lăng Tiếu, muốn hoàn toàn tiêu diệt Lăng Tiếu.

Thập giai đỉnh phong Liệt Phong Báo, thập giai đỉnh phong Song Đầu Lân Xà, thập giai đỉnh phong Độc Nhãn Thú, thập giai đỉnh phong Phệ Kim Thử, thập giai đỉnh phong Hoàng Kim Sư, tổng cộng năm đầu thánh thú cường đại nhất vây đánh Lăng Tiếu.

Mỗi một đầu đều có thần năng đặc biệt của mình, ví dụ như Liệt Phong Báo thần năng gia tốc, cơ hồ cùng giai vô địch, ưu thế này đủ miểu sát đối thủ cường đại rồi; Song Đầu Lân Xà lại là một băng một hỏa song thuộc tính, một đầu thì nhả mưa đá công kích, một đầu lại phun hỏa diễm công kích, song thuộc tính giáp công khiến người khó lòng phòng bị; Độc Nhãn Thú lại có độc nhãn chứa thần năng có thể khiến người bất động, một khi bị thần quang độc nhãn của nó chiếu đến liền bị một cổ lực lượng không hiểu trói buộc lắm, trong thời gian ngắn khó có thể nhúc nhích một chút nào; còn cái răng vàng kia của Phệ Kim Thử có thể gặm nhấm vạn vật, cho dù là Vạn Niên Thần Thạch cứng rắn nhất cũng có thể gặm được; Sư Tử Hống của Hoàng Kim Sư càng có thể phá hủy vạn vật, khiến người khó lòng phòng ngự!

Ngũ đại biến dị thánh thú, mỗi một đầu đều có chiến lực sánh với Bán Thủy Thần bình thường, chúng cùng một chỗ đối phó Lăng Tiếu, đủ thấy Thân Khôn Báo để ý đến Lăng Tiếu thế nào.

Năm thân thể cao lớn vây quanh lấy Lăng Tiếu khiến hắn không còn đường nào để trốn cả.

Liệt Phong Báo trực tiếp cắn phốc tới Lăng Tiếu, răng nanh kia lộ đầy vẻ khát máu.

Tốc độ nó nhanh như tia chớp, Bán Thủy Thần bình thường chỉ sợ cũng khó mà tránh được.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng không phải Bán Thủy Thần bình thường, hơn nữa bàn về tốc độ, hắn có thể so với Chí Tôn bình thường, sao Liệt Phong Báo có thể đối phó được.

Bất quá, Lăng Tiếu trong lúc né tránh công kích của Liệt Phong Báo thì Độc Nhãn Thú lại phóng tới một đạo quang mang tinh khiết, một khi bị tia sáng này dính vào, hắn chỉ sợ cũng phải bị ảnh hưởng không thể cử động được

Cũng may Lăng Tiếu cũng không tự cho mình quá cao, bị những thánh thú này giáp công, hắn cũng biết khó có thể chém giết hết sạch chúng, hiện giờ chỉ có chạy trốn mới là thượng sách.

Trong lúc hắn tránh khỏi công kích của Độc Nhãn Thú còn phải né tránh công kích từ Song Đầu Lân Xà, Phệ Kim Thử cùng với Hoàng Kim Sư nhao nhao đánh tới, khiến hắn muốn tránh cũng không có cách nào.

- Là các ngươi bức ta đại khai sát giới đấy!

Lăng Tiếu rốt cục không định nhịn nữa, hắn hừ lạnh một tiếng, Đế Long Diệt Thiên Quyết liền bị hắn đánh ra, hắn nhất định phải giết cho máu chảy thành sông mới được.

Kim Long gào thét, kim chưởng như nhận, quân lâm thiên hạ, đuổi giết tứ phương!

Có vài Kim Long trùng kích tới đám thánh thú kia, phòng tuyến của bọn nó

lập tức bị phá vỡ, trong đó đầu Độc Nhãn Thú liền bị Lăng Tiếu một chưởng đánh cho mù mắt, khiến nó khó có thể lại tạo thành uy hiếp đối với hắn nữa, các thánh thú khác cũng bị đánh cho tổn thương, phải thối lui sang một bên.

Chỉ một chiêu, Lăng Tiếu đã làm bị thương nặng năm đầu thập giai đỉnh phong thánh thú, phần thực lực này quả thật cường đại đến đáng sợ!

Chỉ là ngoại trừ năm đầu thánh thú này ra, lại lục tục có bảy tám đầu thánh thú gia nhập vòng chiến, phát động đủ loại công kích đối với Lăng Tiếu, trong đó còn có một đầu là Độc Thánh Thú, độc nguyên đầm đặc kia quả thật vô cùng đáng sợ.

Lăng Tiếu vốn định phá vòng vây mà đi coi như xong, nhưng những thánh thú này phảng phất như chém không hết vậy, hơn nữa chúng cũng nhất định phải dồn hắn vào chỗ chết.

Nếu không phải thực lực của hắn hơn người, chỉ sợ đã sớm bỏ mạng tại chỗ này rồi.

- Các ngươi đã muốn chơi, vậy thì ta sẽ hảo hảo chơi với các ngươi!

Lăng Tiếu thật sự nổi giận rồi, hắn trực tiếp khai đao đối với đầu Độc Thánh Thú kia, trực tiếp một quyền đánh chết nó.

Lăng Tiếu cải biến phương hướng phá vòng vây, vọt tới Thân Khôn Báo, những thánh thú ngăn trở hắn căn bản đều không thể ngăn được công kích của hắn.

Những thánh thú kia dù sao cũng không phải nhân loại, phối hợp có thể dùng lộn xộn để hình dung, đối với Lăng Tiếu không tạo thành uy hiếp quá lớn.

- Rõ ràng dám đến đối phó ta, thật sự là có đảm lượng!

Thân Khôn Báo lại vững vàng, không có chút lo lắng nào cả, hắn giơ kèn trên tay lên nhẹ nhàng thổi một tiếng.

Ô ô!

Theo tiếng kèn cực kỳ có tiết tấu vang lên, lại có càng nhiều thập giai thánh thú trùng kích tới Lăng Tiếu, trong đó có uy hiếp cường đại nhất đối với Lăng Tiếu chính là thập giai Hoàng Độc Phong Hậu kia, phong châm của nó chính là vật độc nhất, sắc bén nhất thế gian!

Bởi vì cái gọi là hoàng phong vĩ thượng châm, nhất châm đoạn nhân hồn, sao có thể là hư danh được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2303 - Thập Nhất Giai Thứ Giáp Báo. (1)

Hoàng Độc Phong Hậu này suất lĩnh lấy mấy trăm Hoàng Độc Phong vây công lấy Lăng Tiếu, từng cây châm nhỏ mắt thường khó thấy được như hạt mưa không ngừng đâm tới Lăng Tiếu.

Những độc châm này đủ khiến bất cứ kẻ nào cũng phải bị độc chết tại chỗ rồi!

Thần sắc Lăng Tiếu cũng lần đầu trở nên nghiêm trọng, hắn kéo ra loạn lưu không gian cực lớn, cưỡng ép chuyển dời những lực lượng kia đi, hơn nữa còn tiến hành phản kích mạnh mẽ, diệt sát không ít Hoàng Độc Phong.

Cho dù hắn ở chỗ này xem như là tồn tại vô địch, nhưng bị nhiều thánh thú như vậy vây công cũng phải bị thương.

Cũng may thân thể của hắn thật sự đã mạnh mẽ đến mức đáng sợ, mới không trực tiếp bị đánh chết, bằng không đổi thành một Bán Thủy Thần khác đã sớm vẫn lạc tại chỗ rồi.

Bên kia tình thế người Viêm Tộc cũng phi thường không ổn, rất nhiều Viêm Vệ phá vòng vây mà ra, nhưng cũng vẫn lạc không ít người.

Cũng may Viêm Tộc số lượng Bán Thủy Thần không ít, đã cưỡng ép hộ tống Viêm Dương rút lui được khoảng cách không ngắn, tin tưởng kiên trì thêm chút nữa là có thể thoát ra khỏi Vạn Thú Sơn Mạch rồi.

Tình hình chiến đấu tương đối kịch liệt, thánh thú tử thương vô số, Viêm Vệ cũng dần dần giảm bớt, mà ngay cả Bán Thủy Thần cũng vẫn lạc hai người.

Va chạm giữa siêu cấp thế lực lớn quả thật cực kỳ khủng bố.

Lăng Tiếu đã không thể nào bận tâm đến sinh tử của người khác được nữa, hắn muốn chạy trốn cũng không phải rất khó, nhưng hắn đã bị triệt để chọc giận, trong nội tâm đã có tính toán mới.

Bắt lấy Vạn Thú Minh minh chủ, dùng đó để uy hiếp Thiên Nữ cầm Thủy Nguyên Thạch ra trao đổi, chắc hẳn là biện pháp tốt nhất hiện giờ rồi!

Sau khi có tính toán, Lăng Tiếu không hề ẩn dấu thực lực nữa, toàn lực bày ra Đế Long Diệt Thiên Quyết, đánh cho rất nhiều thánh thú phải nhao nhao nhượng bộ lui binh, càng có không ít bị oanh giết hoặc trọng thương.

Mà lúc sơ hở Lăng Tiếu lộ ra cũng có không ít hoàng độc châm đâm tới trên người Lăng Tiếu, đáng tiếc phá được khí kình phòng ngự của hắn nhưng lại không phá được thân thể có thể sánh với Cổ Thần Khí của hắn!

Dù sao những Hoàng Độc Phong này cũng chỉ có thực lực thập giai hoặc cửu giai, không đạt đến thập nhất giai thì khó mà làm bị thương hắn.

- Dám đâm ta, thật sự là rất tốt!

Thân thể Lăng Tiếu mặc dù chưa bị đâm tổn thương, nhưng lại khiến hắn sinh ra cảm giác đau đớn, khiến hắn phi thường tức giận.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ năm: Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Từng đạo vòi rồng cuốn lên, vô số độc phong châm bắn ngược tới thánh thú ở bốn phía, mà thân thể những Hoàng Độc Phong kia cùng với các thánh thú khác cũng bị cuốn bay lên, hằng hà chân ảnh bí mật mang theo từng đợt tử sát khí đầm đặc lan tràn ra, những lực lượng ăn mòn kia uy lực cực kỳ khủng bố không hề kém hơn độc phong châm một chút nào cả!

Rống rống!

Từng tiếng thánh thú gào rú không ngừng điên cuồng vang lên, chúng không phải trúng độc phong châm thì cũng bị Lăng Tiếu đá cho phá thân thể, bị những liệt sát khí kia trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể, ăn mòn đi sinh cơ, đau đến mức khiến chúng chết đi sống lại!

Lăng Tiếu sở dĩ ở chỗ này như vào chỗ không người, cũng là vì thực lực những thánh thú này kém hắn quá xa, mà hắn lại có tốc độ và thân thể biến thái, mới khiến cho hắn có thể hoàn toàn thong dong mặc dù bị vây hãm

Hắn không dùng đến thần hồn phân thân, cũng vì hắn còn chưa bị buộc đến tình trạng kia, thần hồn phân thân hiện giờ chính là chỗ dựa của hắn, cũng không thể sớm bạo lộ ra được.

Thân Khôn Báo thấy một màn như vậy tâm tình trở nên vô cùng âm trầm, hắn không nghĩ tới người trẻ tuổi đột nhiên giết ra này cư nhiên lại khủng bố như thế, bị nhiều thánh thú như vậy vây công vẫn có thể thong dong giết chóc, càng ngày càng tới gần hắn!

- Tưởng rằng Vạn Thú Minh ta chỉ có chút thực lực ấy sao? Thật sự là không biết tốt xấu!

Thân Khôn Báo mắt lộ lệ mang, tiếng kèn lại lần nữa vang lên.

Ở phía sau hắn có một đạo bóng dáng khổng lồ cấp tốc trùng kích qua, những linh thú ngăn cản ở trước đều bị thân hình cường tráng của nó sinh sinh đánh bay đi.

Đến rõ ràng là một đầu thập nhất đê giai thánh thú Thứ Giáp Báo, đây là linh thú khủng bố do Thân Khôn Báo triệu hoán đến từ bên kia.

Thân Khôn Báo có được hai đầu thập nhất giai thánh thú, phân biệt là Liệt Phong Báo và Thứ Giáp Báo, thập nhất giai Liệt Phong Báo kia đã tiến đến trợ Mã Nghiêm Khoan rồi, mà đầu Thứ Giáp Báo này trấn thủ ở một chỗ khác trong sơn mạch, hiện giờ mới cấp tốc đuổi tới.

Từng gai nhọn dựng thẳng lên quanh người nó, khiến nó lộ ra vô cùng dữ tợn hung hãn, nhìn khí thế nó xông lại, đây tuyệt đối là một Chí Tôn thánh thú không hề yếu!

Rống!

Thứ Giáp Báo đi tới bên người Thân Khôn Báo ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, khiến đám thánh thú chung quanh khủng hoảng một hồi!

Người Viêm Tộc đang chạy trốn ở phương xa cũng biết đã đến một đầu thánh thú càng kinh khủng hơn nên tốc độ chạy trốn càng đẩy nhanh lên!

Lúc này, Lăng Tiếu rốt cục cũng đã giết tới trước Thân Khôn Báo, Thứ Giáp Báo đột nhiên xuất hiện này quả thật khiến hắn cảm thấy rất ngoài ý muốn.

- Rốt cuộc cũng tới một đầu đủ nhìn rồi, bất quá... Còn chưa đủ để ngăn cản ta!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, thân thể tránh khỏi thánh thú đang cắn tới sau lưng, hơn nữa còn quay lại đạp cho nó một cước.

Thánh thú kia kêu thảm thiết một tiếng, trên trán cũng lõm xuống dưới, thân thể khổng lồ cũng bay ngược về sau.

Lăng Tiếu cũng mượn phản lực một cước này bắn về phía Thân Khôn Báo.

- Hắc hắc, thật là có can đảm lượng, Thứ Giáp Báo bắt hắn lại cho ta, ta

muốn sống, ta muốn thu phục hắn làm hộ pháp khôi lỗi cho ta!

Thân Khôn Báo vỗ nhẹ trán Thứ Giáp Báo nói.

Lúc thanh âm hắn vừa dứt, Thứ Giáp Báo liền cắn phốc tới Lăng Tiếu.

Thứ Giáp Báo tuy là thánh thú kim thuộc tính, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, tốc độ đã có thể so với Chí Tôn Phong thuộc tính, trong nháy mắt đã đến trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, cái miệng thật to như lỗ đen cực lớn cắn nuốt về phía Lăng Tiếu

Lăng Tiếu nhìn nó cười lạnh một tiếng, thần hồn phân thân rốt cục xuất động.

Bang bang!

Thần hồn phân thân trực tiếp vây quanh bên cạnh thân Thứ Giáp Báo, Đế Long Diệt Thiên Quyết dùng ra, một hồi công kích mãnh liệt, trực tiếp đánh bay Thứ Giáp Báo ra ngoài.

Rống rống!

Thứ Giáp Báo khí thế hung hung lập tức bị đánh cho hồ đồ, không ít nhục thứ trên người nó đã bị gãy, ngược lại nhục thể của nó lại cực kỳ mạnh mẽ, không bị đánh cho chảy máu.

Ở trong Vạn Thú Sơn Mạch, Thứ Giáp Báo không phải cường đại nhất, nhưng nó tuyệt đối là loại hung tàn nhất.

Nó nghe được triệu hoán của Thân Khôn Báo lập tức lao đến, muốn thay thú minh giết địch lập công.

Thế nhưng ngay cả thịt của địch nhân còn chưa cắn được một cái đã bị lực lượng không hiểu cho đánh cho không biết làm sao, cái này khiến nó tức giận không thôi.

Hộ thân lực lượng của nó càng không ngừng óng ánh vòng quanh bốn phía, báo mục không ngừng cảnh giác nhìn khắp nơi, tuy nhiên lại không phát hiện ra địch nhân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2304 - Thập Nhất Giai Thứ Giáp Báo. (2)

Thân Khôn Báo ở không xa cũng bị giật mình, hắn cũng không hiểu Thứ Giáp Báo sao lại đột nhiên bị đánh bay như thế!

- Hẳn là lại có Chí Tôn phủ xuống sao?

Thân Khôn Báo kinh hãi thầm nghĩ.

Vạn Thú Minh cũng không phải chỉ có Mã Nghiêm Khoan là Chí Tôn, thánh thú thập nhất giai cũng không phải chỉ mấy đầu này.

Đã đến loại cảnh giới như bọn hắn đều sẽ không dễ dàng xuất động, nếu như mọi chuyện đều cần Chí Tôn ra tay, vậy hậu bối để làm gì.

Hôm nay ở địa bàn của mình, lại có thiên quân vạn mã làm chỗ dưa, dưới tình huống ưu thế tuyệt đối mà Vạn Thú Minh vẫn không thể thủ thắng, vậy bọn họ cũng không thể nói gì hơn.

Hôm nay thập nhất giai thánh thú đã là tồn tại cường đại nhất trên chiến trường

Thế nhưng Thứ Giáp Báo vừa xuất chiến, còn chưa kịp kiến công đã bị đánh bay.

Điều này không khỏi khiến Thân Khôn Báo lo lắng phải chăng Viêm Tộc lại có Chí Tôn phủ xuống!

Đương nhiên, cho dù có Chí Tôn hàng lâm, hắn cũng sẽ không quá sợ hãi, từ

thương thế của Thứ Giáp Báo mà xem, thực lực Chí Tôn kia cũng không cường đại lắm, bởi vậy Thứ Giáp Báo mới có thể ứng phó được.

Huống hồ nếu xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, Chí Tôn trong minh sẽ buông tay mặc kệ sao?

Lại thêm Chu Tước thần thú của Thiên Nữ một mực ở bên đó, nó chính là thú trung chi hoàng, căn bản không tham dự chiến đấu, phảng phất như trong mắt tản ra khinh thường nồng đậm, những chiến đấu này không đáng để nó tham dự vậy!

Lăng Tiếu lợi dụng thần hồn phân thân đối phó Thứ Giáp Báo, hắn vốn tưởng rằng nắm chắc rồi, nhưng thần hồn phân thân của hắn rõ ràng lại bị Thứ Giáp Báo phát hiện!

Thứ Giáp Báo vọt về phía thần hồn phân thân của hắn, nếu như bị nhục thể của nó đánh tới, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu cũng khó mà chịu nổi.

May mắn Lăng Tiếu nhanh chóng né ra, lại một lần nữa cho Thứ Giáp Báo một phen công kích mãnh liệt.

Bất quá, Thứ Giáp Báo đã có phòng ngự, chỉ có thể đánh bay nó ra, không thể khiến nó trọng thương được.

Thứ Giáp Báo quay người trở lại, báo mục càng không ngừng chuyển động, lúc đầu rõ ràng không thể tìm ra chỗ thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, nhưng sau khi cái mũi của nó nhẹ ngửi một cái, rốt cục đã bắt được thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, đánh ra phản kích cường đại.

Nó gào rú một tiếng, nhục thứ quanh thân rõ ràng đều tản mát ra từng đoàn từng đoàn hào quang màu vàng chói mắt, từng cây chùy thứ mấy ngàn thước đánh tới thần hồn phân thân.

Mỗi một cây chùy thứ đều đủ để ám sát bất luận một gã Bán Thủy Thần nào rồi!

Thần hồn Lăng Tiếu không thể không tăng thực lực lên, ứng đối công kích của Thứ Giáp Báo.

Đối mặt loại tình huống này, Lăng Tiếu cũng không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì hắn biết rõ thần hồn phân thân của hắn tuy tàng hình, nhưng thánh thú cường đại lại có thể thông qua cảm ứng nào đó bắt bắt được sự hiện hữu của hắn.

Đây là chuyện mà Chí Tôn nhân loại không thể làm được.

Lúc trước, Lăng Tiếu từ Thiên Nguyên Địa Vực đuổi tới Thiên Tước Địa Vực, trong lúc hắn lịch lãm rèn luyện đối chiến v ới thập nhất giai thánh thú trong cổ sơn mạch đã từng bị một đầu thánh thú tìm được chỗ của thần hồn phân thân.

Rất hiển nhiên, Thứ Giáp Báo này cũng thông qua phương pháp như vậy để xác định phương hướng thần hồn phân thân của hắn.

Thần hồn phân thân sau khi bạo phát ra tất cả lực lượng, đánh ngang tay với Thứ Giáp Báo không thành vấn đề, thậm chí nếu hắn nguyện ý còn có thể triệt để tiêu diệt hắn nữa.

Lăng Tiếu sau khi đẻo thần hồn phân thân đối phó Thứ Giáp Báo thì chân thân hắn liền vọt tới Thân Khôn Báo.

Bắt lấy Thân Khôn Báo, tin rằng mọi chuyện ở đây cũng sẽ kết thúc

Chỉ là Thân Khôn Báo tuy là Thuần Thú Sư, nhưng hắn cũng là người đứng đầu một minh, nội tình chiến đấu của hắn cũng không phải người thường có

thể sánh bằng.

- Cho rằng ta dễ khi dễ sao? Ngươi sai mười phần rồi!

Thân Khôn Báo nhe răng cười một tiếng, ở bên cạnh hắn tập kết một đám quân.

Nhóm quân này đều là thánh thú thập giai, bất quá đạt tới thập giai đỉnh phong cũng không có bao nhiêu.

Đây cũng không phải là chỗ dựa khiến Thân Khôn Báo có thể bắt lấy Lăng Tiếu, nhưng hắn còn có hậu chiêu, những thánh thú này chẳng qua chỉ là dùng để tạm thời ngăn bước chân Lăng Tiếu thôi.

Kèn trong tay sau khi được hắn rót vào lực lượng đã xảy ra biến dị!

Nó rõ ràng biến lớn lên, như là một cái Cơ Thiên Cự Giác vậy, tản ra từng vòng lực lượng không hiểu, ẩn ẩn mang theo hồi âm vạn mã lao nhanh.

Cơ Thiên Chiến Giác, một Thượng Cổ thần khí của Vạn Thú Minh, có thần năng hiệu triệu Vạn Thú, đồng thời nó còn có một thần năng kahcs, đó chính là tiếng kèn của nó cũng có thể giết địch.

Thân Khôn Báo sai khiến nhiều thánh thú như vậy ngăn ở trước, chính là để cho hắn có cơ hội thi triển ra âm sát khủng bố!

- Dám phá hỏng đại sự minh ta, tử kỳ của ngươi đã đến rồi!

Thân Khôn Báo cười lạnh một tiếng, Cơ Thiên Chiến Giác đưa lên miệng, bắt đầu toàn lực thổi lên.

Ô ô!

Tiếng kèn chiến đấu như cổ mộ thần chung vang gấp lên, như tiếng chiến đấu kịch liệt khi thiên quân vạn mã giao chiến trên chiến trường Viễn Cổ vậy.

Chỉ thấy tất cả Thượng Cổ dị thú hư ảnh hiện ra, sư, hổ, báo, xà, ưng... cả đám cự ảnh đều xông về phía Lăng Tiếu.

.

Đây là thiên quân vạn mã chân chân chính chính, vạn thú triều dâng chính thức, loại âm ba công kích mang theo hư ảnh này không chỉ có thể đánh thẳng vào tạng phủ người khác, còn có thể trực tiếp xoắn hủy thân thể hắn.

Thánh thú ở phụ cận Lăng Tiếu đều đã tản ra, sợ bị tiếng kèn kia lan đến.

Lăng Tiếu lại bất thình lình bị lực lượng sóng âm làm cho giật mình, nếu như bị đợt sóng âm này đánh trúng, thân thể có thể sánh bằng đê giai Cổ Thần khí này của hắn cũng sẽ vỡ toang mất.

Đây tuyệt đối là một kích trí mạng, đủ để đánh cho hắn trọng thương rồi!

Cơ Thiên Chiến Giác kia chính là một kiện trung giai Cổ Thần khí chính thức, Lăng Tiếu mặc dù xem như trân tàng phong phú, nhưng ngoại trừ Long Phượng Thần Cô và Bồ Đề Thần Cung ra, không có kiện nào sánh bằng cả.

Chỉ là Long Phượng Thần Cổ chỉ dùng để phòng ngự đầu, không khiến hắn chịu bất cứ tổn thất nào thôi, là một bộ phận phòng ngự Cổ Thần khí, tác dụng chủ yếu của nó là tăng phúc hồn lực công kích; về phần tác dụng của Bồ Đề Thần Cung cũng không cần phải nói, Thần Tiễn chi uy của nó có thể lay động Chí Tôn, đáng tiếc lại không phải là Cổ Thần khí phòng ngự.

Lăng Tiếu cơ hồ không còn cách nào nữa, chỉ một lát nữa thôi hắn sẽ bị đánh

cho trọng thương, cuối cùng còn rơi vào kết cục bị bắt hoặc bị thánh thú thôn phệ.

Đây là nguy cơ cực lớn lầu đầu hắn gặp phải sau khi trở thành Bán Thủy Thần viên mãn.

Lần này hắn khinh địch rồi!

Cho rằng mình đã có chiến lực so được với Chí Tôn, lại có thần hồn phân thân làm chỗ dưa, cho dù là trong thiên quân vạn mã, hắn muốn lấy thủ cấp chủ tương cũng chỉ như lấy vật trong tút, hắn muốn bảo vệ tánh mạng trốn chạy cũng không phải việc gì khó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2305 - Cơ Thiên Chiến Giác Khủng Bố Giết Âm! (1)

Thế nhưng hắn lại không để ý đến sự thật nơi này là địa bàn của người ta, càng không để ý đến Thân Khôn Báo là Vạn Thú Minh minh chủ, Vạn Thú Minh và Viêm Tộc đều là siêu cấp thế lực lớn, sao có thể không có một ít chỗ dựa cường đại được chứ!

Hắn lại muốn bắt lấy Vạn Thú Minh minh chủ, quả nhiên là quá mức tự tin rồi!

Chỉ là, hiện giờ thực sự không phải lúc hối hận, trong lúc Lăng Tiếu cấp tốc lui về sau, ánh mắt không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm vào âm ba công kích tới.

Những thánh thú hư ảnh kia như còn sống, mang theo từng đạo thú rống đến tự Viễn Cổ, có thể chấn giết vạn vật!

Màng tai Lăng Tiếu vỡ toang ra, sau đó con mắt, cái mũi, miệng... thất khiếu đều chảy máu, lộ ra khủng bố đến cực điểm.

Một chiêu này còn chưa chính thức đến nơi, Lăng Tiếu đã trọng thương không nhẹ, đủ thấy sự khủng bố của nó rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu thật sự ngay cả chút cơ hội phản kháng cũng không có sao?

Không, hắn còn cơ hội, phương hướng hắn rút đi chính là chỗ thần hồn phân thân và Thứ Giáp Báo đối chiến.

Ngay khi sát âm cực tốc đánh tới trên người Lăng Tiếu, thần hồn phân thân

Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất, lôi kéo chân thân thối lui đến sau lưng Thứ Giáp Báo.

Thứ Giáp Báo còn không chưa ý thức được chuyện gì, muốn tiếp tục truy kích thần hồn phân thân của Lăng Tiếu.

Chỉ tiếc, nó đã lập tức bị sát âm thiên quân vạn mã kia bao phủ lấy rồi.

Rầm rập!

Từng đợt không gian lực lượng sụp đổ, vô số thú ảnh không ngừng giao thoa nổ tung, bình chướng trên đỉnh Cửu Thiên cũng bị chấn nứt, vô số cương phong tràn xuống, thổi lên vù vù, đủ để tạo thành tổn thương cực lớn đối v ới Thần Vương hoặc là thập giai thánh thú rồi.

Lúc lớp sát âm kia biến mất, Thứ Giáp Báo đã bị đánh bay đi thật xa, nhục thứ giáp trên người đã bị xoắn đứt gãy rất nhiều, da thịt quanh thân trở nên mơ hồ không chịu nổi, vết máu loang lổ đầm đìa khắp nơi!

Thứ Giáp Báo rõ ràng còn không chết, cho dù nó bị thương rất nặng, nhưng vẫn đang không ngừng phát ra tiếng gào thét, những đau đớn kia đã khiến nó mất đi đại bộ phận phần chiến lực, còn có thể miễn cưỡng phi hành, cái này đã chứng minh phòng ngự cường đại của thập nhất thánh thú rồi!

Nhìn thảm trạng của Thứ Giáp Bá, Lăng Tiếu thầm hô một tiếng may mắn!

Thứ Giáp Báo bị trùng kích chính diện đến, mà hắn cũng bị dư ba chấn cho bị thương không nhẹ, cũng may thần hồn phân thân của hắn kịp thời mang theo hắn trốn xa, mà phòng ngự của hắn cũng phát huy năng lực lớn nhất, ngăn cản dư âm kia lại, những thương thế trong cơ thể kia dùng Cổ Hoàng Thần Công liền có thể nhanh chóng chữa trị được rồi.

Thân Khôn Báo mắt trợn tròn nhìn tọa kỵ của mình, vẻ mặt thống khổ hô lên:

- Thứ Giáp Báo!

Hắn cầm Cơ Thiên Chiến Giác lướt tới Thứ Giáp Báo, nhất định phải bảo trụ lấy nó, không thể để cho đối phương thừa cơ giết đi được, đây chính là một trong các tọa kỵ hắn yêu nhất ah!

Chỉ là Lăng Tiếu há lại buông tha cho cơ hội tốt này!

Mục tiêu của hắn không ở chỗ Thứ Giáp Báo, mà vẫn ở trên người Thân Khôn Báo!

Thần hồn phân thân của hắn nhanh chóng lướt tới chỗ Thân Khôn Báo.

Thân Khôn Báo tâm thần có chút kinh loạn rồi, hắn không ngờ tới Lăng Tiếu rõ ràng lại tá lực đả lực, khiến yêu báo của hắn bị thương.

Mà hắn sở dĩ tiến đến chiếu cố Thứ Giáp Báo, cũng là vì hắn đã sai rất nhiều thánh thú che chở bản thân rồi, mà Lăng Tiếu lại ở phương xa, chắc hẳn đã bị tiếng kèn vừa rồi dọa cho kinh hãi, tuyệt đối không dám lập tức xông qua đối pho hắn.

Đáng tiếc, hắn nghìn tính vạn tính, nhưng lại tính sai phân thân Lăng Tiếu.

Giờ này Thứ Giáp Báo đã trọng thương, tiếp cận trạng thái hấp hối, nó muốn phát hiện ra thần hồn phân thân của Lăng Tiếu là việc không thể nào rồi!

Cái này cũng khiến Lăng Tiếu có được thời cơ tốt nhất để bắt giữ Thân Khôn Báo!

Lăng Tiếu nắm giữ thời cơ thập phần tốt, hơn nữa mục tiêu cũng thập phần minh xác.

Thân thể hắn không ngừng lướt động, vượt qua tất cả thánh thú, chúng căn bản không hề phát giác ra, hắn đã đến bên người Thân Khôn Báo.

- Muốn giết ta, ta cũng cho ngươi nếm thử thủ đoạn của ta xem sao!

Lăng Tiếu thì thào nói một tiếng, thần hồn phân thân thi triển ra Đế Long Diệt Thiên Quyết.

Bang bang!

Thân Khôn Báo cũng không biết chuyện gì xảy ra, trực tiếp bị một hồi lực lượng đáng sợ đánh cho không biết phải làm sao.

Lực lượng thần hồn phân thân Lăng Tiếu có thể sánh v ới Chí Tôn, hắn cũng không dám toàn lực đuổi giết Thân Khôn Báo, ngược lại khống chế lực lượng, chỉ giày vò hắn một chút thôi

Nếu giết Thân Khôn Báo, chỉ sợ Lăng Tiếu hắn cũng không cách nào rời khỏi Vạn Thú Sơn Mạch này được!

Ngay khi Lăng Tiếu dùng tốc độ ánh sáng bắt lấy Thân Khôn Báo thì Chu Tước thần thú kia rõ ràng lao về phía hắn, hơn nữa hắn còn nghe được một câu khiến hắn thập phần kinh quái:

- Ngươi... Ngươi là Lăng Tiếu Đại ca ca sao?

Lăng Tiếu đại ca ca?

Xưng hô này với Lăng Tiếu tựa hồ không có ai gọi hắn như vậy đi?

Có thể có, nhưng đó là hẳn thật nhiều năm trước lúc ở trong tộc, những hài tử còn nhỏ hơn so với hắn mới gọi hắn như vậy, có lẽ còn có những người hắn nhưng mà hắn cũng không nhớ được rồi.

Dù sao từ khi hắn thành danh tới nay tựa hồ chưa có ai gọi hắn như vậy.

Cho dù là những nữ nhân của hắn ngưỡng mộ hắn thì bình thường cũng sẽ không xưng hô hắn như vậy.

Không, còn có một người là Tiêu Linh gọi hắn như vậy, chỉ là nàng hẳn là ở Thiên Huyền địa vực xa xôi mới đúng, căn bản không thể nào xuất hiện được ở chỗ này!

Lời này nghe ở trong tai hắn lại là thân thiết như vậy, quen thuộc như vậy, nhưng mà hắn lại cảm thấy vô cùng xa xôi!

Lăng Tiếu một tay nắm lấy Thân Khôn Báo, quay đầu lại nhìn đầu Thần thú Chu Tước nhỏ bé kia, ở trên người nó đang đứng một nữ tử thanh thuần giống như là tiểu muội gần nhà.

Nữ tử này chính là Thiên nữ của Vạn Thú minh, khuôn mặt tinh xảo kia của nàng không trang điểm một chút son phấn, trong mỹ mâu thấu ra vài phần chờ mong!

Đây là một nữ nhân xinh đẹp khả ái, nhưng mà Lăng Tiếu phát thẹ là hắn chưa từng thấy qua nữ nhân này.

- Chẳng lẽ nàng muốn dùng mỹ nhân kế, để cho ta bỏ qua Thân Khôn Báo? Quá khinh thường bổn cung rồi, bất quá nhìn xem bé con này muốn làm gì rồi lại nói!

Lăng Tiếu thầm suy đoán ở trong lòng, tiếp theo hắn nhìn Thiên nữ của Vạn

Thú minh nói:

- Ách... Tiểu muội muội ngươi biết ta sao?

Lăng Tiếu gọi nàng là Tiểu muội muội đều bởi vì nhân gia gọi hắn là ca ca trước đi!

Huống hồ hắn nhìn ra niên kỷ của Thiên nữ nếu so với hắn còn phải nhỏ hơn ước chừng mười tuổi, gọi nàng là muội muội cũng không quá đáng.

Bất quá trong lòng hắn cũng là rất giật mình, thiên phú của Thiên nữ này cư nhiên biến thái như thế, lại đã là trung cấp Thần Vương rồi, so với những Thần thể kia lại cũng không kém bao nhiêu.

Trên Thiên vực này, thực sự là loại người kinh diễm gì đều có a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2306 - Cơ Thiên Chiến Giác Khủng Bố Giết Âm! (2)

Thiên nữ của Vạn Thú minh nghe được Lăng Tiếu thừa nhận xong, trên khuôn mặt kia thoáng qua vẻ vô cùng kích động.

Đang ở lúc Thiên nữ muốn nói chuyện, Thân Khôn Báo gian nan mà lên tiếng nói:

- Thiên... Thiên nữ còn không nhanh cứu ta!

Tâm muốn chết của Thân Khôn Báo đều đã có rồi!

Hắn không nghĩ chính mình có nhiều Thánh thú hộ thân như vậy cư nhiên bị nhân gia hai đánh ba đạp liền oanh đến thần thể của hắn bạo liệt, trọng thương không ngừng, hơn nữa lực lượng còn bị nhân gia gắt gao đè ép, muốn phản kháng khôi phục cũng không thể.

Hiện tại hắn chỉ có hi vọng Thiên nữ gọi Chu Tước xuất thủ cứu hắn.

Chỉ là Thiên nữu tựa hồ không đếm xỉa đến lời nói của hắn, mà là trên khuôn mặt tràn đầy kích động mà nhìn Lăng Tiếu nói:

- Đại ca ca, ngươi... Ngươi không nhớ ta sao? Ta là Huyên Huyên a!

Lúc Thiên nữ nói ra lời này phảng phất như thoát hết toàn bộ khí lực, lệ thủy trong mỹ mâu cuồng chảy ra, thân thể mềm mại mà ngồi ở trên lưng Chu Tước, trên khuôn mặt mang theo vẻ hết sức chờ đợi nhìn Lăng Tiếu, tựa hồ sợ Lăng Tiếu không nhận ra nàng.

- Huyên Huyên?

Lăng Tiếu đầu tiên là thoáng qua vẻ mờ mịt.

Hắn cảm thấy tên này rất quen thuộc, nhưng mà lại ở trong lúc nhất thời không nhớ rõ là nghe qua cái tên này ở đâu.

- Thiên... Thiên nữ còn sững sờ làm gì, mau cứu ta a!

Thân Khôn Báo lại một lần nữa kinh quát lên.

Đáng tiếc hắn lại một lần nữa bị Thiên nữ không để ý đến, Thiên nữ tiếp tục nói với Lăng Tiếu:

- Đại ca ca, ngươi chẳng lẽ không nhớ rõ trước kia cứu qua Huyên Huyên sao? Ngươi vì Huyên Huyên còn đem người xấu đánh chạy, còn mua y phục xinh đẹp cho Huyên Huyên, cho Huyên Huyên phòng lớn, còn để cho Cuồng Hổ thúc chiếu cố ta...

Thiên nữ nhẹ nhàng mà đem chuyện cũ nhất nhất thuật lại, lệ thủy tràn đầy trên mặt đã thấm ướt vạt áo của nàng, thanh âm của nàng cảm động lòng người, dáng vẻ nhu nhược động lòng người của nàng thực sự là để cho người nghe thấy đều rơi lệ, nghe đến đau lòng!

Ở trong trí nhớ Lăng Tiếu có một đoạn ký ức xa xôi từ từ tu phục lại!

- Có muốn học làm sao đánh người hay không?

- Vậy ngươi có thể đánh thắng bại hoại này sao?

- Đại ca ca ta không dùng tay cũng có thể đánh được hắn!

- THấy chưa? Ta không cần dùng tay như cũ đánh cho hắn răng rơi đầy đất.

- Đại ca ca, ta học cước pháp này của ngươi.

- Tốt, sau này đại ca ca dạy cho ngươi.

- Huyên Huyên nhà ngươi ở đâu? Đại ca ca đưa ngươi trở về có được không?

- Đại ca ca... Huyên Huyên không có nhà.

- Đừng khóc, sau này Đại ca ca liền mang ngươi theo, dạy ngươi tu luyện có được hay không?

Từng màn ký ức biến mất đã lâu, từng màn tràng cảnh để cho người ta khó có thể quên lại hiện lên giống như mới hôm qua!

Một tiểu nữ hài tử cùng kiếp trước của chính mình đồng bệnh tương liên, để cho Lăng Tiếu lúc mới đầu liền có một loại thân thiết từ trong tâm linh, những chuyện trải qua của hắn với nàng là tương tự như vậy, đáng thương như vậy, để cho hắn quyết định một đời bảo vệ nàng lớn lên thành người!

Chỉ tiếc sau một lần thất tung không hiểu, tiểu nữ hài tử kia liền biến mất không biết tung tích!

Lăng Tiếu từng để người nghe ngóng qua tin tức của nàng, nhưng mà lúc ấy thế lực của hắn có hạn, mà tiểu hài tử giống như nàng lại càng nhiều không đếm hết, muốn tìm nàng đơn giản là mò kim đáy biển.

Cuối cùng Lăng Tiếu phải bỏ qua!

Bởi vì từ trong miệng của Lý Cuồng Hổ hắn biết được lão nhân bắt nữ hài tử kia đi hẳn là đối với nàng không có ác ý gì, trong lòng hắn cũng cảm thấy

thoải mái hơn một chút.

Nhiều năm qua đi, Lăng Tiếu xác xác thật thật đã sớm đem tiểu cô nương kia cho là tử vong rồi! Hoặc là nói không muốn lại cố ý mà nhớ về hồi ức kia nữa!

Bởi vì khi ấy hắn cũng chỉ là thiếu niên, trải qua nhiều năm xông pha ma luyện, hắn một lòng theo đuổi lực lượng cực hạn, một lòng muốn tìm về Vân Mộng Kỳ, đem càng nhiều chuyện không tất yếu ném ra sau đầu.

Mà nay hắn lại không nghĩ tới, tiểu nữ hài tử thiên lương khả ái năm ấy đã lớn lên thành người, hơn nữa còn ở bên trong Thiên Tước địa vực gặp được nhau!

Tiểu nữ hài tử này chính là Hạ Huyên Huyên mà năm ấy Lăng Tiếu mới vào Tử Thiên tông cứu được từ trong tay người khác!

Khi ấy nàng tựa như một tiểu khất cái, rất là nghèo túng lôi thôi, nhưng mà nàng lại có một khỏa đồng tâm thuần chân, nhặt được đồ trả lại cho người khác còn bị người ta hiểu lầm là nàng trộm mất.

Đây mới có chuyện Lăng Tiếu bất phẫn xuất thủ, cũng đem nàng trở thành muội muội mà đối đãi.

Vốn sớm cảm thấy cả đời không thể nào gặp lại được nàng, nhưng mà bây giờ lại cực độ trùng hợp mà gặp lại nhau rồi.

Đây để cho hắn cảm thấy khó có thể tin!

Có lẽ trong nhân sinh tối tăm đã có chú định, có ít người, có một số việc căn bản không phải muốn quên là có thể quên được.

- Ngươi... Ngươi thật là Huyên Huyên? Đây... Đây làm sao có thể? Ngươi là như thế nào mà đi tới Thiên Vực được!

Lăng Tiếu vẫn là không tin mà kinh ngạc hỏi.

Hắn đang hoài nghi mình có phải là bị người khác mê hoặc tâm trí hay không, vì thể để hắn lâm vào trong mê thất.

Nhưng mà hắn có Long Phượng Thần Cô thủ hộ thần hồn, là không thể nào bị bất kỳ ngoại vật nào mê hoặc mới đúng.

- Đại ca ca, ta thật là Huyên Huyên a, ta còn nhớ khi ấy có Nhược Thủy tỷ tỷ, còn có Hiểu Quế thúc, ta đi tới chỗ này đều là gia gia lừa ta đấy, lão thật đáng ghét!

Vẻ mặt của Hạ Huyên Huyên mừng rỡ mà đáp, tựa hồ Lăng Tiếu nhớ tới nàng liền vô cùng cao hứng.

Nàng từ trên người Chu Tước bay lướt tới, hướng về phía Lăng Tiếu bay qua.

Lăng Tiếu mang theo Thân Khôn Báo không khỏi lui về phía sau vài phần.

Bây giờ song phương nhưng là ở trạng thái đối địch, tuy nói hắn có thể xác nhận nữ tử trước mắt này là Hạ Huyên Huyên năm ấy nhưng mà ai biết những năm này nàng có bao nhiêu biến hóa, nói không chừng nàng sẽ thừa dịp cứu Thân Khôn Báo.

Hạ Huyên Huyên nhìn Lăng Tiếu lùi về phía sau mà ngây ngẩn cả người, lệ thủy trong mỹ mâu lần nữa cuồng chảy ra, nàng ủy khuất nói:

- Đại ca ca, ngươi chán ghét ta sao? Có phải là bởi vì những năm này Huyên

Huyên không trở về tìm ngươi hay không, ngươi tức giận rồi?

Lăng Tiếu thoáng cái ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ đến bởi vì hắn lui về phía sau mà để cho Hạ Huyên Huyên thương tâm như vậy.

Nhìn bộ dạng yếu ớt động nhân của nàng, hắn cảm thấy tiểu nữ hài tử ngây thơ kia còn tựa như hôm qua vậy, không có một chút biến hóa, nàng vẫn thiện lương như vậy, để người thương tiếc như vậy!

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Huyên Huyên ngươi đừng khóc nữa, là lỗi của Đại ca ca, Đại ca ca hướng ngươi xin lỗi có được hay không!

Cử động mới vừa rồi của Lăng Tiếu hoàn toàn là ý thức đề phòng nhiều năm dưỡng thành của hắn, ở một cách tự nhiên liền trở nên cảnh giác, thật sự là có chút vô tâm!

Hạ Huyên Huyên đổi khóc thành cười nói:

- Đại ca ca ngươi... ngươi không sai, là Huyên Huyên không tốt, ngươi tha thứ cho Huyên Huyên có được hay không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2307 - Ta Là Huyên Huyên A!

- Ha hả, huynh muội chúng ta nhiều năm không gặp lại liền đừng nói những lời thương cảm như vậy, hôm nay có thể nhìn thấy tiểu ny tử ngươi lớn lên thành người, Đại ca ca cũng yên tâm nhiều lắm!

Lăng Tiếu nhích tới gần Hạ Huyên Huyên một chút hết sức chân thành nói.

Năm ấy Hạ Huyên Huyên chỉ là một tiểu nha đầu khả ái, không nghĩ đến bây giờ đã biến thành đại cô nương xinh đẹp rồi.

Bất quá Lăng Tiếu nhưng không có quá nhiều ý nghĩ sai trái, trong lòng hắn chỉ đem Hạ Huyên Huyên trở thành muội tử.

- Đúng rồi, Đại ca ca, ngươi có thể đem Báo thúc thả ra hay không? Hắn là người hung hăng một chút, bình thường đối với mọi người rất tốt!

Hạ Huyên Huyên rốt cuộc là nhớ tới Thân Khôn Báo mà thay hắn nói chuyện.

Hạ Huyên Huyên xưng Thân Khôn Báo là Báo thúc, cũng không phải là không tôn trọng hắn mà là nàng từ nhỏ đã xưng hô hắn như vậy, đây đã tạo thành thói quen rồi.

Ở bên trong minh cũng chỉ có nàng một người dám trực tiếp xưng hô Thân Khôn Báo như vậy.

Lăng Tiếu rõ ràng có chút do dự, bất quá hắn rất nhanh liền nghĩ thông suốt.

Nếu Hạ Huyên Huyên chính là Thiên nữ, mà Chu Tước thần thú cũng xác thật là tọa kỵ của nàng, như vậy hạ lạc của Thủy Nguyên thạch đang ở trên người nàng, mà nàng còn là tiểu muội muội mà hắn nhận thức lúc đầu.

Giữa huynh muội, hết thảy vấn đề đều dễ giải quyết rồi.

Lăng Tiếu đem Thân Khôn Báo thả ra, đem lực lượng áp lên trên người hắn triệt hồi, hơn nữa còn nói với Hạ Huyên Huyên:

- Huyên Huyên, ngươi có thể hay không để những linh thú kia đừng công kích người của Viêm tộc, Viêm Dương kia là một bằng hữu của ta!

Hiện tại trừ một nhóm Thánh thú vây quanh Lăng Tiếu ra, có đại bộ phận đều đang truy kích người của Viêm tộc, cứ tiếp tục như thế đại bộ phận người của Viêm tộc nhất định là không còn mạng rồi.

Nhưng mà có thể giữ được một ít thì tính là một ít đi, vậy coi như là làm người tốt đến cùng rồi.

- Đại ca ca, đều theo ngươi nói!

Hạ Huyên Huyên đối với lời của Lăng Tiếu đều là nghe theo, sau khi nàng đáp ứng một tiếng, lại đối với đầu Chu Tước thần thú ở không xa kia nói:

- Tước a di, ngươi để cho chúng nó đều đừng đuổi theo đi!

- Không thể như vậy, Thiên nữ... Hôm nay bỏ qua cho bọn họ là thả hổ về rừng, huống hồ bọn họ giết nhiều Thánh thú của chúng ta như vậy thì càng không thể để bọn họ rời đi!

Thân Khôn Báo đã phục dụng một gốc thần thảo khôi phục, vẻ mặt bất phẫn nói.

Tuy nói hắn có năng lực hiệu triệu rất nhiều linh thú nhưng mà không thể nào so sánh được với thú trung chi hoàng như Chu Tước.

- Báo thúc, gia gia nói không nên làm địch thủ với bọn họ.

Hạ Huyên Huyên đáp.

Không đợi Thân Khôn Báo nói thêm cái gì, đầu Chu Tước lớn hơn một chút kia đã giương cánh bay lên cao, trực tiếp lướt đến trên cửu thiên phát ra từng đạo tiếng đề minh rõ to, truyền đến mệnh lệnh vô thượng của nó!

Ô ô!

Chu Tước thần thú triển hiện ra hỏa diễm khí thế giống như dị tương hàng lâm, thật không hổ là điểu trung chi hoàng cao cao tại thượng!

Linh thú ở phương xa đang truy kích có bộ phận nghe được thanh âm của Lăng Tiếu bắt đầu tạm dừng lại, hơn nữa còn đồng thời gầm thét lên để truyền lại tin tức cho những linh thú khác!

Hống hống!

Từng đạo tiếng thú hống càng không ngừng vang lên, chấn đến bầu trời của Vạn Thú sơn mạch đều không ngừng trở nên lắc lư.

Những người của Viêm tộc đang chạy trốn kia rốt cuộc là phát hiện không có linh thú truy kích, từng người đều là thở ra một hơi.

Bọn họ tổng cộng đến hơn ba trăm người, hiện tại chỉ còn lại không tới năm mươi người, trực tiếp hao tổn hơn hai trăm Thần Vương.

Coi như là Viêm tộc nhà lớn nghiệp lớn cũng là tổn thất thảm trọng chí cực

rồi!

- Cuối cùng là trốn ra được rồi!

Viêm Vô Trần thân là Bán Thủy Thần có chút thoát hư nói.

Ở trước mặt mấy chục vạn linh thú này bọn họ đều chỉ có hi vọng chạy trốn, cho dù là Bán Thủy Thần cũng không dám khinh thường.

Mười tên Bán Thủy Thần của Viêm tộc đi tới đã mất đi một nửa, có thể thấy những thánh thú đại quân này là đáng sợ bậc nào.

Đáng thương nhất chính là bọn họ hi sinh nhiều người như vậy lại chỉ là trảm không tới mười lăm người của Vạn Thú minh mà thôi, địa bộ phận đều là giết những Thánh thú kia.

Đây đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là một đại đả kích!

Bên phía bọn họ là người chết mà bên phía đối phương là thú chết, tiêu hao như vậy trong thời gian dài là Viêm tộc bọn họ chịu không nổi a!

Đây cũng là nhiều năm qua không người nào dám dễ dàng đến trêu chọc Vạn Thú minh bọn họ.

Vẻ mặt của Viêm Dương bực dọc nói:

- Nếu không phải là ta ngược lại cũng sẽ không làm hại mọi người như vậy, thật là đáng giận chí cực!

Viêm Dương vốn định hướng Vạn Thú minh đề thân, hai đại siêu cấp thế lực kết minh thành tựu một đoạn giai thoại ở Thiên Tước địa vực.

Không ngờ lại là bởi vì một câu nói liền đưa tới tổn thất lớn như vậy.

Bất kể là ai đều sẽ cảm thấy hết sức khó chịu cùng không cam lòng!

Viêm Tùng Quân ở một bên vẻ mặt tức giận nói:

- Đều là tên Viêm Phúc ngu ngốc này, ở lúc nào thì không nói những lời kia mà hết lần này đến lần khác muốn ở trên địa bàn của người khác nói ra loại lời đó, đơn giản là chết không có gì đáng tiếc!

Ngừng một chút hắn lại quay đầ nhìn về phía Vạn Thú sơn mạch kinh quát lên:

- Tổn thất lần này không thể bỏ qua như vậy, trở về bẩm báo lão tổ tông, nhất định phải triệu hoán đại quân đi đến tiêu diệt Vạn Thú minh!

Những Viêm vệ khác của Viêm tộc đều là liên tục phụ họa tán đồng, một trận chiến này bọn họ bị đánh đến quá biệt khuất rồi!

Đã chết nhiều người như vậy lại là một điểm cũng không cách nào dao động được nửa điểm căn cơ của nhân gia, thật sự là buồn bực vô cùng!

- Nguy rồi, Lăng thần sư còn ở trong sơn mạch! Đây nhưng làm thế nào cho phải!

Viêm Dương đột nhiên kinh hô.

- Lăng thầ sư? Ngươi nói là người trẻ tuổi đã từng cứu ngươi?

Viêm Tùng Quân nhíu lông mày một chút hỏi.

- Không sai, hắn là bằng hữu mà khi ta ở Dược Minh công hội biết được, là

một gã Thần dược sư so với ta còn phải mạnh hơn nhiều lắm, hiện tại đảm nhiệm chức vụ khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, hơn nữa hắn còn là người của Thiên Long môn ở Thiên Long địa vực!

Viêm Dương đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Hắn là một người lưu lại, lại không thể chạy thoát được, đây là để cho Viêm Dương ta làm sao mà nhìn người khác.

- Cái bằng hữu này của ngươi không đơn giản như vậy, hắn có thể từ trong tay Thân Khôn Báo đem các ngươi cứu ra, vậy thì năng lực chạy trốn của hắn liền đầy đủ, thực lực của hắn nhưng là không yếu hơn so với chúng ta, thậm chí... Mạnh hơn vài phần a!

Viêm Tùng Quân nói.

- Đúng vậy a, Viêm Dương, chúng ta trở về trước, hết thảy do lão tổ tông làm chủ, cái bằng hữu này của ngươi hẳn là sẽ không có chuyện gì đấy!

Viêm Vô Trần nói thêm.

- Hi vọng là như vậy, bằng không cả đời này của ta đều sẽ áy náy!

Viêm Dương than thở nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2308 - Thiên Nữ Thiên Chân Vô Tà! (1)

Tiếp theo đoàn người Viêm tộc nhanh chóng rời khỏi phụ cận nơi này, chạy trở về Viêm tộc.

Về phần tam đại Chí tôn cùng bọn họ đi đến, bọn họ đều là không cần lo lắng, bởi vì loại giao thủ tầng thứ này căn bản không phải là bọn họ có thể tưởng tượng được.

Ở trong Vạn Thú sơn mạch, vẻ mặt của Thân Khôn báo không cam lòng cùng tức tối!

Vốn có thể đem người của Viêm tộc lưu lại toàn bộ, nhưng mà lại để cho không ít người bọn họ chạy mất, hơn nữa bọn hắn cũng mất đi mười mấy tên Tuần Thú sư.

Phải biết rằng bồi dưỡng mỗi một vị Tuần Thú sư so sánh với bồi dưỡng một gã Luyện dược sư hoặc Luyện khí sư còn phải khó khăn hơn nhiều.

Tuần Thú sư yêu cầu về thiên phú vô cùng cao, phải có cảm giác thân cận với linh thú, lại tu hành Tuần Thú tâm kinh của bọn họ mới có thể dần dần cùng càng nhiều linh thú mạnh hơn trao đổi, thu được hữu nghị của chúng nó, để cho chúng nó vô điều kiện mà giao ra.

Hôm nay lại mất đi mười mấy người nhưng là tương đương với một phần tư Thánh thú sư ở trong Vạn Thú minh bọn hắn, nhưng chớ xem thường chút người này, linh thú quân đoàn mà bọn họ suất lĩnh nhưng có thể so với thiên quân vạn mã đấy!

Vốn hết thảy đều nắm ở trong tay của hắn, nhưng mà Thiên nữ hết lần này đến lần khác không nghe theo lời của hắn, không để cho Chu Tước xuất thủ, nếu không người của Viêm tộc sớm đã diệt sạch!

Bây giờ thì tốt rồi, cư nhiên còn nghe lời của một ngoại nhân, để cho tất cả linh thú đều ngừng công kích.

Đây để cho hắn đều bị tức giận đến muốn hộc máu!

Lăng Tiếu cũng không ngờ tới Hạ Huyên Huyên ở trong Vạn Thú minh lại nổi tiếng như thế, lại ngay cả lời của Minh chủ đều không cần nghe, càng có thể hiệu triệu vạn thú, thật sự là để cho hắn cảm khái không thôi!

Ai có thể nghĩ được một tiểu nha đầu giống như tiểu khất cái năm ấy, hôm nay biến thân thành một Thiên nữ được vạn chúng chú mục.

Đang lúc Lăng Tiếu nói chuyện với Hạ Huyên Huyên, Thân Khôn báo lại trước hỏi:

- Thiên nữ, minh ta đã chết mười mấy vị Thánh thú sư, ngươi bỏ qua cho những người Viêm tộc kia, không làm... bọn họ thất vọng sao?

Kỳ thật ở trong lòng Thân Khôn Báo một mực đều vô cùng đố kỵ Hạ Huyên Huyên.

Bởi vì ở trước khi Hạ Huyên Huyên chưa đến Vạn Thú minh, hắn vẫn rất được lão minh chủ coi trọng, lão minh chủ đem phần cơ nghiệp này truyền cho hắn để hắn xử lý, đối với hắn cũng là quan ái có thừa!

Nhưng mà có một ngày lão Minh chủ lại mang theo một tiểu nữ hài tử trở về, nói đó là tôn nữ của hắn.

Từ đó trở đi địa vị của Thiên nữ liền bắt đầu định ra, lão Minh chủ cũng bắt đầu đem hết thảy tất cả sở hữu của mình truyền cho Thiên nữ, một thời gian sau lời nói của hắn cũng không có công dụng bằng lời của Thiên nữ.

Cho đến sau này Thiên nữ lại chiếm được tán thành của Chu Tước thần thú, đã trở thành Tuần thú sư chói mắt nhất bên trong Vạn Thú minh bọn ho, được mệnh là Thần Thú sư độc nhất vô nhị, danh dự có thể so với lão Minh chủ.

Cũng là từ đó mà bắt đầu, trong nội tâm cái Minh chủ là hắn này cũng không phải là rất sảng khoái rồi!

Hắn cảm thây hết thảy vinh dự này đều nên thuộc về hắn mới đúng, lại là bị Thiên nữ cướp đoạt hết rồi.

Bây giờ Thiên nữ vì một ngoại nhân mà làm ra chuyện này, hắn rốt cuộc là không nhịn được nữa mà chỉ trích Thiên nữ!

- Báo thúc không cần tức giận, hết thảy đều là Huyên Huyên không tốt, trở về ta sẽ nói với gia gia, để gia gia xử phạt ta là tốt rồi!

Hạ Huyên Huyên mang theo vài phần ủy khuất nói.

Thân Khôn Báo hận a!

Mỗi một lần Hạ Huyên Huyên mang lão Minh chủ ra, hắn căn bản vô lực đi phản kháng, tuy nói hắn là người đứng đầu một minh, nhưng mà lão Minh chủ một ngày khỏe mạnh, hắn liền vĩnh viễn không cách nào đi khiêu khích uy nghiêm của lão Minh chủ được.

Bởi vì lão Minh chủ nhưng là Chí tôn chân chính, mà uy vọng của hắn lại càng không thể so sánh được với lão, cả đời này của hắn đều là lấy lão Minh

chủ làm mục tiêu mà cố gắng, trong lòng hắn đối với lão Minh chủ nhưng là không có nửa điểm ý bất kính!

Thân Khôn Báo chỉ có thể thỏa hiệp nói:

- Tốt, việc này ngươi hướng lão Minh chủ nói rõ ràng!

Tiếp theo hắn lại nói:

- Mã sư thúc bây giờ đang đại chiến cùng người của Viêm tộc ở vực ngoại còn chưa trở về, nếu như hắn xảy ra chuyện gì thì lão Minh chủ sẽ rất tức giận, ngươi vẫn là để Chu Tước đi giúp hắn một tay đi!

- A, Mã gia gia đang chiến đấu với người khác a! Vậy bên cạnh hắn không phải là có vài vị thúc thúc tương trợ sao? Hẳn sẽ không có chuyện gì đâu!

Hạ Huyên Huyên đầu tiên là cả kinh, tiếp theo lại yên tâm mà nói.

Đừng nhìn Hạ Huyên Huyên có dáng vẻ rất ngây thơ, kỳ thật nàng còn không ngốc đâu.

Người khác muốn lệnh cho nàng đi làm chuyện gì nàng cũng đều cân nhắc được mất mới sẽ đi làm, bây giờ nàng cũng là tin tưởng Mã Nghiêm Khoan sẽ không có chuyện gì, bằng không nàng khẳng định để Chu Tước động thủ rồi.

- Mà thôi mà thôi, ngươi cái nha đầu này luôn thiện lương như vậy, nguyện ý mình bị thiệt thòi cũng không muốn đả thương người, tổng có một ngày ngươi sẽ hối hận.

Thân Khôn Báo đã là bị Hạ Huyên Huyên đánh bại rồi, khoát khoát tay, đối với Lăng Tiếu bất phẫn trừng mắt, hắn lê thân thể trọng thương hướng về

phía Thứ Giáp Báo mà đi.

Những người khác cũng là lập tức quét dọn chiến trường, đem những thánh thú chết đi kia nhất nhất an táng.

Tuần Thú sư bọn họ là bằng hữu của bất kỳ linh thú nào, bọn chúng chết di, bọn họ đều sẽ không lợi dụng bất kỳ bộ vị nào có giá trị của bọn chúng, mà là đem bọn chúng chôn cất xuống, đối với bọn chúng tỏ vẻ kính ý.

- Tước Nhi tỷ, ngươi mau đến gặp Đại ca ca, lúc trước nếu không phải có Đại ca ca cứu ta, ta đã bị người xấu đánh chết rồi!

Thân Khôn báo vừa ly khai, Hạ Huyên Huyên lập tức trở nên mừng rỡ, đối với đầu Chu Tước thần thú nhỏ một chút ở bên cạnh mình mà nói.

- Tiểu Huyên Huyên, vị này chính là ân nhân cứu mạng Đại ca ca mà ngươi thường nhắc tới sao? Ta cảm giác được lực lượng của hắn thật cường đại, bất quá so với mẹ ta còn kém hơn một chút!

Tiểu Chu Tước nhìn Lăng Tiếu mà miệng phun tiếng người nói.

- Đương nhiên, Đại ca ca có thể đem người xấu đánh bại, còn để Báo thúc bị thua, khẳng định lợi hại hơn so với ngươi!

Hạ Huyên Huyên kiêu ngạo mà đáp, phảng phất giống như tiểu Chu Tước tán dương Lăng Tiếu chính là tán dương nàng.

Lúc này đầu Chu Tước lớn hơn kia đem đôi ánh mắt sắc bén hướng về phía Lăng Tiếu nhìn lại nói:

- Ngươ có quan hệ gì với Long tộc? Vì cái gì mà trên người của ngươi uẩn hàm nhiều long huyết như vậy?

Dáng vẻ của Đại Chu Tước hết sức không hữu hảo, ngữ khí hết sức bức nhân!

Lăng Tiếu kinh ngạc hướng về phía đại Chu Tước nhìn lại, hắn không nghĩ đến long huyết khí tức trên người mình cũng bị nó cảm ứng được.

- Ta là người của Kim tộc ở Thiên Long địa vực, Kim Long nhất tộc là bằng hữu thế đại giao hảo của Kim tộc ta!

Lăng Tiếu rất nghiêm túc nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2309 - Thiên Nữ Thiên Chân Vô Tà! (2)

- Khó trách ngươi lại có long huyết nồng đậm như vậy, xem ra ngươi Long tộc giao tình không cạn, ngược lại đáng giá trở thành ca ca của Huyên Huyên!

Đại Chu Tước đình trệ ngữ khí lại một chút nói, hiển nhiên đối với trả lời của Lăng Tiếu còn là hài lòng.

Lăng Tiếu có thể nghe ra ý tứ của Chu Tước, rất hiển nhiên hắn nhận được tán thành của Long tộc mới đáng giá làm ca ca của Huyên Huyên, bằng không nó khẳng định sẽ không tán đồng.

Lăng Tiếu cũng rõ ràng Chân Long nhất tộc cùng Chu Tước nhất tộc từ lúc Thái cổ đã có quan hệ vô cùng không tệ, mà, Hỗn Độn, Kim Ô mấy tộc lại là tử địch của chúng nó.

Cho nên đại Chu Tước có thể tán thành Lăng Tiếu cũng là ở bên trong tầng quan hệ này.

Nếu như một thân long huyết của Lăng Tiếu là bởi vì tàn sát long tộc mà thu được, Chu Tước thần thú khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn.

- Đúng rồi, Đại ca ca, làm sao ngươi lại đi tới chỗ này? Chẳng lẽ ngươi biết ta ở đây cho nên mới đến tìm ta hay sao?

Hạ Huyên Huyên liên tục hỏi.

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Cái vấn đề này hẳn là ta hỏi ngươi mới thích hợp!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Hai huynh muội chúng ta tìm một cái địa phương hảo hảo hàn huyên một chút đi, ở chỗ này nói chuyện nhưng không thuận tiện!

- Tốt tốt, Đại ca ca ngươi theo ta đến đây, trở về chỗ của ta đi, nơi đó sẽ không có người đến làm phiền chúng ta!

Hạ Huyên Huyên rất là vui vẻ mà nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Đại ca ca ngươi cũng lên trên lưng Tước Nhi tỷ đi, nó phi hành nhưng rất nhanh!

- Ha hả, không cần, ta phi hành cũng không chậm đâu!

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn nói.

Chuyện cười, Thần thú là người nào cũng có thể tùy tiện ngồi lên được sao?

Tuy nói hắn có ngồi ở trên Chân Long thần thú cùng Kỳ Lân thần thú, nhưng mà không có nghĩa là hắn cũng có thể ngồi ở trên Chu Tước thần thú a!

Địa phương ở lại của Hạ Huyên Huyên vô cùng ưu mỹ hợp lòng người, đơn giản là giống như thế ngoại đào nguyên!

Đó là một hậu sơn động thiên cách tuyệt với rất nhiều hiểm hùng sơn nhạc, lại có cấm chế do Chí tôn bố trí, thường nhân căn bản khó có thể phát hiện được, càng đừng muốn dễ dàng tiến vào.

Ở chỗ cửa vào này còn có thập giai thần thú cường đại trấn thủ nơi đây!

Mà ở chỗ này đã là phúc địa của Vạn Thú sơn mạch rồi, cách chỗ này không xa chính là tổng bộ của Vạn Thú minh.

Sơn gian thác nước mà đứng, thanh tuyền đang đinh đinh đông đông mà chảy ra không ngừng, ở hai bên đều là linh thảo xanh tươi ướt át, lại có các loại linh hoa điểm đẹp vào trong đó, từng trận phương hương kia thấm đến tận phế phủ, mặt khác ở trên từng gốc thánh thụ không phải là quá cao lớn kia lại mang theo quả thực trong suốt dụ người, phát tán ra quang mang chói mắt, khiến cho chỗ này thần hà không dứt, phụ cận chỗ này thỉnh thoảng lại có vài con tiểu linh thú đang vui vẻ chơi đùa, ở chỗ xa lại có một gian trúc xá thanh nhã xây dựng ở trong đó, khiến cho trong thần cảnh này tăng thêm không ít sinh khí.

Xa xa nhìn lại chỗ này giống như là một bức tranh duy mỹ, để cho người ta cảm thấy thưởng tâm duyệt mục, kinh tán không dứt!

Hạ Huyên Huyên trở lại chỗ này giống tinh linh vui vẻ mà hát lên tiếng hát động nhân, mà hai đầu Chu Tước thần thú kia thì là biến hóa thành hình người, sau khi chúng nó hóa hình tuyệt đối là loại mỹ nhân tuyệt thế, mê đến để cho người ta hoa mắt.

Lăng Tiếu cũng không thể không thở dài, thần thú mà hắn nhìn thấy sau khi biến hóa không phải là suất cũng chính là mỹ, thật sự là để ngươi đố kỵ!

Đòng thời hắn thấy Hạ Huyên Huyên ở trong thế ngoại đào nguyên như thế, trong lòng cũng là hâm mộ vô cùng.

Nếu như hắn cũng tìm được một nơi có hoàn cảnh ưu nhã như vậy, để cho phu nhân của hắn đều ở chỗ này, chắc hẳn bọn họ đều sẽ hết sức thư thái, vui vẻ.

Mặt khác, hắn còn nghĩ tới ny tử Tiêu Linh này, nếu như nàng có thể gặp

mặt với Hạ Huyên Huyên, nhất định có thể trở thành bạn tốt không chuyện không nói.

Bởi vì bọn họ đều thuần khiết giống như một vũng thanh tuyền, thiện lương, thuần chân, khả ái.

Đến bên trong trúc xá, Hạ Huyên Huyên nhanh chóng lấy ra Thánh quả, thần tuyệt để cho Lăng Tiếu hưởng dụng.

Nhìn hai loại vật khó gặp này lại bị Hạ Huyên Huyên đem thành thức ăn bình thường, Lăng Tiếu không thể không cảm khái:

- Cả ngày ăn những thánh quả, thần tuyền này, muốn không cường đại đều khó a!

Bởi vậy đều có thể tưởng tượng được Hạ Huyên Huyên ở trong Vạn Thú minh xác thật rất được gia gia của nàng yêu thích!

- Đại ca ca, ngươi cảm thấy chỗ này của ta có đẹp hay không? Lúc ta phát hiện chỗ này ta liền thích chỗ này rồi, cho nên gia gia liền đem chỗ này cho ta, để một mình ta ở!

Hạ Huyên Huyên mang theo vài phần khoe khoang hỏi.

Lăng Tiếu cười nói:

- Rất đẹp, Đại ca ca đi tới chỗ này đều muốn ở đây lâu dài!

- Thật a! Vậy thì tốt rồi, Đại ca ca ngươi sau này sẽ ở chỗ này, chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Hạ Huyên Huyên kinh hỉ kêu lên, cả người đều nhảy lên rồi.

Nhìn ra được lúc trước Lăng Tiếu xuất thủ cứu nàng, liền ảnh hưởng đến cảm ơn cùng yêu thích cả đời của nàng đối với Lăng Tiếu!

- Ha hả, đây sợ rằng không được, tẩu tư của ngươi nhưng sẽ không đồng ý đấy!

Lăng Tiếu cười nói.

- Tẩu tử? Đại ca ca ngươi đã thành thân a?

Thần sắc của Hạ Huyên Huyên có chút ảm đạm hỏi.

- Đương nhiên, nam nhân giống như đại ca ca thì người nhìn người thích, hoa thấy hoa nở, tự nhiên là sớm thành thân, đúng rồi, Băng Nhược Thủy tỷ tỷ của ngươi cũng là một trong những phu nhân của ca ca!

Lăng Tiếu ngược lại không chú ý tới thần sắc của Hạ Huyên Huyên mà đáp.

Hạ Huyên Huyên cũng là sau khi thất thần trong chốc lát, lần nữa cười lên nói:

- Vậy thì tốt quá, có cơ hội ta nhất định phải đi gặp Nhược Thủy tỷ tỷ cùng Cuồng Hổ thúc!

- Đây nhất định là có cơ hội, dù sao đều ở trên Thiên vực rồi!

Lăng Tiếu đáp ứng một tiếng, tiếp theo lại đổi chủ đề:

- Ngươi là thế nào mới đi đến Thiên vực?

Lúc đó Hạ Huyên Huyên nhưng chỉ là một tiểu nữ hài tử chưa tới mười tuổi, nàng bị người không biết bắt đi, một lần biến mất này chính là hơn trăm

năm.

Nhưng mà hơn một trăm năm qua đi này nàng không chỉ đến Thiên vực còn thành tựu cảnh giới trung cấp Thần Vương, phần cơ duyên này thật sự là để cho hắn đều có chút đố kỵ rồi.

Bởi vì một thân thực lực này của hắn cũng là kinh qua cửu tử nhất sinh mới từ từ có được, không giống như những thiên sinh yêu nghiệt hoặc là dòng chính của siêu cấp thế lực, từ nhỏ nhận được bồi dưỡng tốt nhất, giảm thiểu càng nhiều ma luyện khó khăn cực khổ.

Cho nên Hạ Huyên Huyên liền bắt đầu nói những chuyện trải qua trong trăm năm này của nàng.

Năm ấy lúc nàng được Lăng Tiếu cứu, Lăng Tiếu có mua một cái trang viện ở Tử Thiên thành, để Lý Cuồng Hổ ở chỗ này thay hắn chiếu cố nàng.

Vốn nàng có một ngôi nhà, một Đại ca ca, một thúc thúc bảo vệ nàng, nàng liền cảm thấy vui vẻ, rất cao hứng rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2310 - Chuyện Cũ Của Hạ Huyên Huyên. (1)

Nhưng mà đột nhiên có một ngày, một vị lão gia gia xuất hiện ở trong viện tử, nàng liền tò mò hỏi lão gia gia này là ai.

Nhưng là lão gia gia này lại tò mò nàng vì cái gì có thể nói chuyện với con chim nhỏ này, nàng đương nhiên trả lời chân thực.

Nàng cũng không biết mình vì cái gì mà có cái năng lực này, chỉ cảm thấy có cảm giác rất thân thiết với nó, có thể cảm giác được hết thảy mà nó muốn biểu đạt.

Cũng chính là câu trả lời này để cho lão gia gia này đoán định nàng là Tuần Thú sư trời sinh, chỉ cần bồi dưỡng phù hợp nhất định thành châu báu!

Cho nên lão gia gia này liền dụ hoặc nàng, muốn đem nàng mang đi.

Mới đầu nàng là kiên quyết không muốn rời đi viện tử, bởi vì nàng đã đem Đại ca ca trở thành thân nhân duy nhất, tự nhiên không muốn đi cùng với lão gia gia xa lạ đột nhiên xuất hiện này.

Nhưng mà lão gia gia kia tựa hồ đối với nàng nhất định là phải có được, cuối cùng ngạnh sinh sinh mà đem nàng mang đi.

Khi ấy Lý Cuồng Hổ muốn xuất thủ ngăn cản, đang tiếc há lại là đối thủ của lão gia gia kia, nhân gia chỉ bất quá là đơn giản vẫy tay, hắn liền bất tỉnh nhân sư rồi.

Sau đó lão gia gia này liền mang nàng đi về phía danh sơn đại xuyên, để

nàng cũng với những tiểu linh thú kia tiếp xúc.

Nếu nàng thật là Tuần thú sư trời sinh, tâm linh có thể câu thông liên hệ được với bất kỳ một loại linh thú nào, nàng cũng phát heienj nàng vô cùng thích sống chung một chỗ với những linh thú kia, đem chúng nó trở thành bằng hữu đồng bạn của mình.

Cũng chính là bởi vì như thế nàng dần dần mà vui vẻ đi theo bên cạnh lão gia gia, dần dần đem Đại ca ca chốn giấu ở trong lòng rồi.

Huống chi khi ấy lão gia gia còn không ngừng quán thâu những ý thức cùng tư tưởng khác đối với nàng, nói nếu là dám lại nghĩ đến Đại ca ca của nàng, lão liền sẽ đi đem đại ca ca của nàng giết chết.

Nàng đương nhiên không muốn Đại ca ca xảy ra chuyện gì, nàng thiện lương chỉ có thể dùng mềm, nhưng mà nàng cũng hiểu được nói điều kiện, đó chính là muốn đi nhìn đại ca ca một lần cuối cùng mới chân tâm bái lão làm thầy!

Lão gia gia kia tự nhiên là lập tức đồng ý, lão thông qua tiếp xúc với Hạ Huyên Huyên, lại càng biết tiểu nha đầu này thật là linh trí trời sinh, có thể thân cận câu thông với bất kỳ linh thú nào, đúng là truyền nhân mà lão muốn, tất phải để cho nàng cam tâm tình nguyện mà theo lão rời đi.

Cho nên lão liền mang theo Hạ Huyên Huyên trước vấn an qua Lăng Tiếu.

Khi ấy Lăng Tiếu còn ở Tử Thiên tông học nghệ tu luyện, nhưng không biết khi ấy có người ở trên trời cao nhìn xuống hắn.

Sau khi Hạ Huyên Huyên nhìn thấy Lăng Tiếu, cho dù là vẫn có chút không tình nguyện nhưng vẫn là hết lòng tuân thủ lời hứa rời đi cùng với lão gia gia kia, hơn nữa bái lão làm thầy.

Chỉ bất quá lão gia gia kia lại là cải biến chủ ý, dứt khoát để nàng nhận lão là gia gia, đừng nói cái gì sư phụ với không sư phụ nữa.

Hạ Huyên Huyên dưới tiếp xúc với lão gia gia kia nàng cũng hiểu được lão gia gia này đối với nàng là tốt từ thật tâm, nội tâm cũng khát vọng có một cái gia gia, liền nhận lời xuống.

Tiếp đó nàng thuận theo gia gia nàng bốn bề du lịch, gia gia nàng truyền thần công, thần kỹ, cùng thần thuật câu thông linh thú cho nàng tu luyện...

Sau đó nàng mới biết gia gia này của nàng nguyên lai là lão Minh chủ của Vạn Thú minh ở Thiên vực, có thần lực chí cao vô thượng, có thể ngự giá vạn thú.

Khi ấy nàng còn rất nhỏ liền nói với gia gia nàng mang theo nàng đi Thiên vực xem một chút.

Gia gia nàng vốn là có ý này, lập tức mang nàng đi đến Thiên vực.

Cũng là sau khi đến Thiên vực, Hạ Huyên Huyên từ từ trưởng thành, tốc độ tiến giai rất nhanh, cũng nhận thức rất nhiều bằng hữu là linh thú, hiểu được bên trong Thiên vực có rất nhiều chuyện.

Sau đó, nàng muốn trở về đi gặp Đại ca ca của nàng, nhưng mà lại biết có nhiều chuyện đã là thân bất do kỷ rồi, mà nàng cũng sợ đại ca ca không thể nhận ra nàng nữa.

Mà thực lực của nàng cũng đã vượt xa người cùng lứa rồi, nàng sợ nàng lại xuất hiện ở trước mặt đại ca ca của nàng sẽ đả kích đến sự tin tưởng của hắn, để hắn sinh ra phức cảm tự ti.

Bởi vì nàng ở bên trong Thiên vực nhưng là gặp gỡ rất nhiều người cùng

tuổi, thực lực chênh lệch với nàng quá xa, cũng không dám làm bằng hữu với nàng, cho nên nàng cũng một mực rất ít giao thiệp với người khác, ngược lại là thỉnh thoảng cùng linh thú sống chung một chỗ rồi.

Cũng thông qua nhiều loại kỳ ngộ, nàng nhận thức được tiểu cr, càng thông qua tiểu Chu Tước mà biết được đại Chu Tước... Trong đó nhiều loại kỳ ngộ đều là người khác khát vọng mà không được.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong cũng là cảm khái không thôi.

Hạ Huyên Huyên nói xong chuyện của nàng liền tiếp đó truy vấn Lăng Tiếu là như thế nào mà đến Thiên vực, hơn nữa còn trở nên cường đại như vậy.

Trong mỹ mâu của nàng phóng ra ánh mắt sùng bái, nàng thầm nghĩ:

- Đại ca ca thật sự lợi hại, gia gia luôn bảo ta xuất sắc như vậy nhưng mà ta cảm thấy so với Đại ca ca thì kém xa rồi!

Lăng Tiếu cũng không giấu diếm cái gì, liền đem một chút chuyện hơn trăm năm nay của hắn đơn giản nói một lần với Hạ Huyên Huyên.

Nha đầu này nghe Lăng Tiếu một đường từ Tây Bắc xông đến Trung vực, lại từ Trung vực một đường giết tới Thiên vực, đủ loại khó khăn, khổ cực trải qua kia để cho nàng không nhịn được mà đau lòng thay Lăng Tiếu, lệ thủy một mực chảy xuống không ngừng.

- Đại ca ca ngươi thật thiên vị, ngươi vì tìm Mộng Kỳ tỷ tỷ mà đến Thiên vực, lại cũng không nghĩ tới Huyên Huyên!

Hạ Huyên Huyên trề môi mà vô cùng bất mãn nói.

Lăng Tiếu chỉ xem Hạ Huyên Huyên là tính tình trẻ con, hắn cười to nói:

- Ngươi nha đầu này, năm ấy vẫn là tiểu phiến nha, ca ca từng đi tìm ngươi nhưng mà thiên nhai mịt mờ, ta cũng không biết nên tìm ngươi như thế nào a!

- Hừ, ta bất kể, ta liền muốn ngươi lại tìm ta một hồi có được không?

Hạ Huyên Huyên làm nũng nói.

Nhìn bộ dạng thanh thuần khả ái kia của nàng, trong lòng Lăng Tiếu là một trận ấm áp, có một muội muội như vậy hắn cũng cảm thấy vô cùng không tệ.

Ngay lập tức Lăng Tiếu đem chủ đề chuyển lên trên người hắn nói:

- Huyên Huyên, lần này Đại ca ca đến chỗ của các ngươi kỳ thật là có chuyện muốn tìm ngươi giúp, thật không nghĩ tới âm sai dương thác, ngươi cái nha đầu này lại là Thiên nữ trong truyền thuyết, thật là để Đại ca ca cảm thấy ngoài ý muốn lại kinh hỉ!

- Đại ca ca ngươi nói đi, có cái gì cần ta giúp, ta nhất định toàn lực thay ngươi làm được!

Hạ Huyên Huyên nghe Lăng Tiếu có chuyện cần tìm, lập tức trở nên hưng phấn nói, phảng phất có thể giúp Lăng Tiếu chiếu cố, nàng liền cảm thấy hết sức vui vẻ rồi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn lên tiếng, một đạo thanh âm thương lão sâu kín vang lên:

- Ngươi cái tiểu oa nhi này, đừng tưởng đánh chủ ý lên tôn nữ của ta, bằng không lão phu nhưng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2311 - Chuyện Cũ Của Hạ Huyên Huyên. (2)

Thanh âm này giống như là thiên âm ở trong phiến không gian này hồi đãng không ngừng.

Thanh âm này chấn đến lỗ tai của Lăng Tiếu ông ông vang lên, để hắn cảm thấy khí huyết phiên đằng không dứt.

- Thật cường đại, đây chẳng lẽ chính là gia gia của Huyên Huyên hay sao?

Ở trong lòng Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Lăng Tiếu vừa mới nghe được lời nói của Hạ Huyên Huyên, gia gia nàng là lão Minh chủ Độc Cô Tấn của Vạn Thú minh, hắn liền đoán được vị lão gia tử kia nhất định là tồn tại Chí tôn.

Chỉ là không biết đạt tới đẳng giai nào mà thôi.

Hôm nay nghe được thanh âm của lão gia hắn ở dưới tình huống hắn không có phát hiện mà vang lên, hắn có thể khẳng định thực lực của lão gia tử này phải hơn xa hắn, hẳn không phải đơn giản như là Chí tôn bình thường, có thể đã là trung cấp trở lên rồi.

- Gia gia ngươi thật đáng ghét, dám dọa Đại ca ca, nhìn ta đem râu mép của ngươi nhổ sạch!

Hạ Huyên Huyên hết sức không vui mà lên tiếng nói.

Ở lúc thanh âm của nàng vừa dứt, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở

trước cửa của trúc xá.

- Ngươi cái nha đầu này, thật là vô công nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, lại nói chuyện cho người bên ngoài!

Người nọ cười khổ nói.

Lăng Tiếu thấy rõ diện mạo người này, một lão nhân hạc phát đồng nhan, tóc trắng râu trắng, trên khuôn mặt bình thường kia mang theo vẻ hiền lành giống như lão nhân gần nhà, nhưng mà trong đôi thần nhãn kia thời khác lóe lên một cỗ uy nghiêm vô hình, mặt khác ma y lão mặc trên người lại còn có không ít miếng chắp vá, hình tượng như vậy ngược lại giống với lão nhân nhà nghèo, nghèo đến ngay cả đồ mặc đều khó có thể được như bình thường.

Bất quá Lăng Tiếu đã thấy người của Vạn Thú minh từng người ăn mặc đều là rất cổ quái, cũng không phải là bọn họ không có thần tinh đi đổi lấy quần áo cần có, hoặc không có vệ giáp để mặc, mà tính cách cổ quái của Tuần Thú sư bọn họ là như vậy a!

- Lời này của gia gia ngươi cũng không đúng rồi, ta cùng Đại ca ca vốn là người một nhà, mà ngươi là cường hành thêm vào đấy!

Hạ Huyên Huyên bước lên hai bước đến bên cạnh lão gia tử, đỡ lấy lão mà bất mãn nói.

Lời này của lão gia tử lập tức bị Hạ Huyên Huyên cấp cho nuốt xuống rồi.

Vẫn đừng nói, đương nhiên nếu không phải lão cường hành thu Hạ Huyên Huyên làm tôn nữ, lão bây giờ không chừng còn là người cô đơn đó.

Lúc này Lăng Tiếu tiến lên đối với Độc Cô Tấn khom người hành lễ nói:

- Ra mắt lão gia tử!

Bất kể là từ góc độ gì Lăng Tiếu đều cảm thấy cần phải hướng Độc Cô Tấn hành cái đại lễ này, một là Độc Cô Tấn có thực lực Chí tôn, hai là lão là gia gia của Huyên Huyên, đương nhiên được hắn tôn trọng.

- Ngươi cái tiểu oa nhi này cũng hiểu được chút ít lễ phép, bất quá... Muốn đánh chủ ý lên tôn nữ của ta còn không đủ tư cách!

Sau khi Độc Cô Tấn tán thưởng Lăng Tiếu một câu, tiếp theo cảnh cáo mà nói, tựa hồ sợ Lăng Tiếu thật muốn đem Hạ Huyên Huyên bắt cóc.

- Lão gia tử ngươi nghĩ nhiều rồi, Huyên Huyên là tiểu muội của ta, ngươi chính là gia gia của ta, đều là người một nhà cả!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói.

Hạ Huyên Huyên ở một bên mừng rỡ cười nói:

- Đúng a, gia gia, sau này Đại ca ca cũng nhận ngươi làm gia gia, chúng ta chính là người một nhà! Ngươi nói như vậy có được hay không?

Lời này nếu như là người khác nói ra, Độc Cô Tấn chắc chắn sẽ không chút do dự nào mà cự tuyệt, thậm chí sẽ không cho bất kỳ mặt mũi nào mà đuổi người.

Độc Cô Tấn lão là người dễ dàng vậy sao?

Lão nhưng là Tuần Thú sư đệ nhất trong Thiên vực, là trung cấp Chí tôn đỉnh phong cường đại có mười mấy đầu thập nhất giai thánh thú làm chỗ dựa, là lão nhân vật đã sống gầm mười vạn năm rồi, cái tư cách này của lão trong Thiên vực không biết có bao nhiêu ngươi phải làm tôn tử của lão, thậm

chí là tằng tôn, chỗ mấu chốt là những người đó không có đủ tư cách mà thôi.

Mà nay Lăng Tiếu đối với Hạ Huyên Huyên nói như vậy, lão ngược lại không có phẩy tay áo bỏ đi đã là tương đối không sai rồi.

Bởi vì những người đó muốn đến gần lão nhất định là có mục đích, muốn mượn danh của lão để kiếm lấy chỗ tốt.

Độc Cô Tấn lạnh lùng nói:

- Tiếng gia gia này ta nhưng không gánh vác nổi, ngay cả minh chủ của Vạn Thú minh chúng ta cũng dám gây khó dễ, làm sao sẽ đem lão cốt đầu như ta để vào trong mắt được.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Đây không phải là lũ lụt xông đến Long Vương miếu, một nhà không nhận người một nhà sao?

Lăng Tiếu biết tình huống đại chiến vừa mới rồi, vị lão gia tử này đã là sớm nhìn ở trong mắt rồi, nếu như khi đó hắn thật diệt sát Thân Khôn Báo mà nói, chỉ sợ hắn lập tức đã bị vị lão gia tử này giết chết.

- Gia gia, ngươi không cần hung hăng với Đại ca ca nha, hắn cũng không phải là muốn như vậy đấy!

Hạ Huyên Huyên thay Lăng Tiếu nói.

- Ta còn không nói nha đầu ngươi, mỗi lần đối với lời của gia gia đều là trước mặt thì nghe lời mà sau lưng lại làm khác, làm hại bao nhiêu lão bạn già đều chết hết, chẳng lẽ ngươi không thay chúng nó thương tâm sao?

Độc Cô Tấn nhìn Hạ Huyên Huyên trách cứ nói.

Hạ Huyên Huyên bất mãn nói:

- Chém chém giết giết có cái gì tốt, bọn họ không phải là giải thích qua đây là vô tâm mà đến sao? Bây giờ thì tốt rồi, đã chết nhiều sư tử, báo tử, còn có đám bạch hồ chúng nó... Thật đáng thương đấy!

Hạ Huyên Huyên vừa nói lệ thủy vừa chảy nhanh xuống, bởi vì những thánh thú kia đều là nàng nhận thức, chúng nó là bằng hữu của nàng, chúng nó chết rồi, nàng thật là rất thương tâm.

- Còn đừng nói, tiểu tử này cũng giết không ít Thánh thú, ngươi còn đối với hắn làm sao cho tốt!

Độc Cô Tấn lập tức đem chủ đề chuyển lên trên đầu Lăng Tiếu nói.

Hạ Huyên Huyên nhìn thoáng qua Lăng Tiếu nói:

- Đại ca ca không biết chúng nó là bằng hữu của ta nha, bằng không hắn sẽ không đả thương chúng nó đâu! Đúng không Đại ca ca?

Lăng Tiếu lập tức đáp:

- Đúng vậy, nếu như biết chúng nó là bằng hữu của Huyên Huyên, ta nhất định sẽ hòa bình chung sống với chúng nó.

Độc Cô Tấn bị tức đến thất khiếu đều bốc khói rồi, hóa ra lão nuôi dưỡng giảng đạo tiểu nha đầu này nhiều năm như vậy bây giờ còn không thân cận bằng một tiểu tử đột nhiên xuất hiện.

Hạ Huyên Huyên cũng nhìn ra gia gia nàng không cao hứng rồi, lập tức lắc

lắc tay của lão làm nũng nói:

- Gia gia đừng tức giận a, cùng lắm thì sau này ta đều nghe lời của ngươi là được rồi, bằng không ta liền nhổ hết râu mép của ngươi!

Nghe lời này của Hạ Huyên Huyên, Độc Cô Tấn buông lỏng khuôn mặt xuống cười nói:

- Tốt lắm tốt lắm, mỗi lần ngươi đều là nói như vậy, nhưng mà lại có bao nhiêu lần nghe ta đâu, bất quá... Bây giờ tiểu tử này phỏng chừng có thể để ngươi nghe lời rồi.

Độc Cô Tấn đánh giá Lăng Tiếu, lão cũng khởi lên ký ức linh tinh liên quan đến Lăng Tiếu, không nghĩ tới một tiểu tử ở Huyền Linh đại lục ngay cả Linh Sư cũng không tới lại nhanh trưởng thành đến cảnh giới Bán Thủy Thần viêm mãn như vậy, hơn nữa còn có thực lực đối phó với Thánh thú thập nhất giai, thật sự là để cho lão mở rộng tầm mắt a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2312 - Vạn Thú Chí Tôn Độc Cô Tấn. (1)

Năm ấy, mục đích mà lão đến Huyền Linh đại lục là muốn tới đó tìm tung tích của những thần thú khác.

Bởi vì Huyền Linh đại lục là Cổ đại lục, từng có qua các loại thần thú ở đây, cho nên lão nhàn rỗi vô sự liền du lịch đến nơi đó, cũng ở trong lúc ngẫu nhiên phát hiện ra Hạ Huyên Huyên, cũng đem nàng thu làm người nối nghiệp.

Chỉ là khi ấy Hạ Huyên Huyên cũng không nguyện ý ngó ngàng tới nhân vật Chí tôn như lão, đây để cho lão cảm thấy buồn bực.

Sau đó mới biết được tiểu nha đầu này cư nhiên một mực cảm ân với Đại ca ca của nàng, nếu như không nhìn thấy hắn thì nàng sẽ không cam tâm tình nguyện mà nhận lão là gia gia.

Cuối cùng lão phải mang theo Hạ Huyên Huyên đi nhìn xem Lăng Tiếu một lần.

Khi ấy lão liền suy nghĩ, nếu như tư chất của Lăng Tiếu cao lên một chút mà nói, lão miễn cưỡng mà đem Lăng Tiếu cùng nhau đưa tới Thiên vực, đây để cho Hạ Huyên Huyên đều có thể toàn tâm toàn ý mà tu luyện Tuần Thú tâm kinh mà lão truyền thụ.

Nhưng mà sau khi lão thấy Lăng Tiếu liền vô cùng thất vọng.

Bởi vì Lăng Tiếu là năm loại thuộc tính đồng tu, mặc dù độ tinh khiết của mỗi loại thuộc tính đều rất cao, nhưng mà ngũ hành thiếu Thổ thêm Phong

cũng không phải là Hỗn Độn chi thể, liền để cho lão cảm thấy khó có thể đem Lăng Tiếu bồi dưỡng được, cho nên không đem Lăng Tiếu đi theo.

Bây giờ một lần nữa nhìn thấy Lăng Tiếu, Độc Cô Tấn mới biết năm ấy chính mình thật là nhìn nhầm rồi.

Tiểu tử này lại mới trải qua hơn một trăm năm liền đạt tới cảnh giới như thế, đơn giản là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả a!

Trong lòng lão ít nhiều có chút hối hận, nhưng mà lão càng để ý Hạ Huyên Huyên đừng bị tiểu tử này bắt cóc mới tốt.

Bởi vì qua nhiều năm như vậy, lão đã sớm đem Hạ Huyên Huyên trở thành giống như thân tôn nữ của lão mà chiếu cố, mà Hạ Huyên Huyên cũng không để cho lão thất vọng, không chỉ đem Tuần Thú tâm kinh của bọn họ truyền thừa tu luyện đến cực trí, càng nhận được tán thành của Chu Tước thần thú, để Vạn Thú minh bọn họ có thêm chỗ dựa càng cường đại, cũng để uy danh của Vạn Thú minh bọn họ càng lớn hơn trước đây, Vạn Thú minh chi danh cũng coi như là danh phù kỳ thực rồi!

- Nói đi, đến Vạn Thú minh chúng ta làm gì? Chính là vì cứu những tiểu tử của Viêm tộc kia?

Độc Cô Tấn nhìn về phía Lăng Tiếu nghiêm túc mà hỏi.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Kỳ thật ta cứu Viêm Dương chỉ bất quá là gặp đúng lúc mà thôi, hắn là một bằng hữu của ta, không thể thấy chết mà không cứu, lần này ta đi đến Vạn Thú minh là muốn tìm Thiên nữ, chỉ là thật không biết Thiên nữ chính là tiểu nha đầu năm ấy mà thôI!

- A, ngươi cùng muốn giống như tiểu tử kia của Viêm tộc, hướng tiểu nha đầu nhà ta đề thân?

Độc Cô Tấn có hứng thú mà hỏi.

Lão ngược lại là cảm thấy Lăng Tiếu ưu tú hơn so với Viêm Dương, nhưng mà lão lại cảm thấy Lăng Tiếu tính cách bừa bãi một chút, sợ lừa gạt được Hạ Huyên Huyên rồi lại để cho nàng chịu ủy khuất, cũng sợ tiện nghi cho thế lực của Lăng Tiếu.

Bởi vì Hạ Huyên Huyên nhưng là có năng lực có thể tuần vạn thú, lại có Chu Tước làm hộ thân linh thú, một hạng này cũng đủ để bất kỳ thế lực nào vì đó mà đỏ mắt.

Hạ Huyên Huyên nghe được lời nói của gia gia nàng, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ hồng nhuận, nàng quay mặt đi không dám nhìn Lăng Tiếu, trong lòng ít nhiều có chút thấp thỏm!

Kỳ thật tâm tư của nàng còn dừng lại ở trong cảm kích đối với Lăng Tiếu, mà trong lòng nàng thân nhất chính là Lăng Tiếu, nếu như Lăng Tiếu thật là đến đề thân, nàng sẽ cự tuyệt sao?

- Gả cho Đại ca ca chung quy tốt hơn so với nam nhân mà không nhận thức được, huống chi Đại ca ca lợi hại như thế.

Ở trong lòng Hạ Huyên Huyên thầm nghĩ.

Không ngờ Lăng Tiếu lại nói:

- Huyên Huyên là muội muội của ta, ta làm sao sẽ đánh chủ ý lên người nàng được!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ta nghe nói bên trong Niết Bàn không gian có Thủy Nguyên thạch, hơn nữa ta nghe nói Thiên nữ của Vạn Thú minh có Chu Tước thần thú có thể đi vào Niết Bàn không gian lấy được Thủy Nguyên thạch, cho nên lần này ta đến đây chính là vì Thủy Nguyên thạch mà đến.

Hạ Huyên Huyên nghe được câu trả lời của Lăng Tiếu, trong lòng không khỏi mất mác rồi.

Bất quá nàng rất nhanh lại nghĩ thông rồi:

- Đại ca ca là anh ta, ta là tiểu muội của hắn, sau này ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn, sẽ không lấy nam nhân khác làm chồng không được sao! Hắc hắc!

- Hảo tiểu tử, cư nhiên dám đánh chủ ý lên Thủy Nguyên thạch, chẳng lẽ ngươi không biết giá trị của Thủy Nguyên thạch là bao nhiêu sao?

Độc Cô Tấn lạnh lùng mà nói.

Ai ngờ lời này của lão vừa dứt, Hạ Huyên Huyên lại phản bác nói:

- Gia gia, những khối phá thạch kia có cái gì tốt, liền ngươi coi là trân bảo, nếu như Đại ca ca cần thì ta liền đi lấy cho hắn một khối lớn!

- Tiểu nha đầu ngươi biết cái gì, một khỏa Thủy Nguyên thạch không biết bao nhiêu đại thế lực đánh vỡ đầu đều mơ tưởng, gia gia bảo ngươi lấy cho ta một ngươi ngươi đều là không tình không nguyện, bây giờ tiểu tử này cần ngươi liền lấy cho hắn một khối lớn, ngươi có phải muốn đem gia gia tức chết mới bằng lòng cam tâm hay không a!

Độc Cô Tấn bị tức đến dậm chân nói.

Thủy Nguyên thạch có thể tích lũy đại lượng bổn nguyên lực lượng, nhất là khi ngưng tụ trở thành Thủy Nguyên lực lượng, đây chính là lực lượng mà Chí tôn đều muốn hấp thu.

Hơn nữa đối với võ giả có cảnh giới Bán Thủy Thần mà nói, bọn họ Thủy Nguyên thạch có thể nhờ đó đột phá mà nói, nhất định không cần lo lắng tình huống Thủy lực không đủ, có thể càng có trợ giúp bọn họ thuận lợi đột phá.

Đem Thủy Nguyên thạch trấn áp ở bên trong một đại thế lực có thể tăng cường nội tình của một đại thế lực, có thể chế tạo ra nhiều cường giả hơn.

Lực lượng của nó so với Ngũ Thải thần thạch càng thêm rõ rệt, lực lượng tụ đến càng thêm nồng đậm.

Cho nên rất nhiều đại thế lực đều muốn có Thủy Nguyên thạch, nhưng mà Thủy Nguyên thạch lại là ít lại càng ít, mỗi một khối đều được coi là đỉnh cấp Chí tôn thần tài, cũng không phải là muốn tìm liền có thể tùy ý tìm được.

Ở bên trong Niết Bàn không gian có Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính, đây chính là chuyện mọi người đều biết.

Rất nhiều người đánh chủ ý tới Niết Bàn không gian nhưng mà Niết Bàn không gian lại là tồn tại kinh khủng xếp hạng thứ ba trong bát đại cấm địa, so với Loạn Táng không gian còn kinh khủng hơn một bậc, cho dù là Chí tôn Thủy Thần đi vào bên trong đều muốn vẫn lạc.

Cho nên trong vô số vạn năm nay người muốn đánh chủ ý tới Thủy Nguyên thạch ở Niết Bàn không gian tiến vào đều là cửu tử nhất sinh, lâu ngày liền không có người nào dám lại vào trong đó tìm Thủy Nguyên thạch nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2313 - Vạn Thú Chí Tôn Độc Cô Tấn. (2)

Mà Niết Bàn không gian dù là cấm địa nhân loại nhưng mà nó lại là chỗ Chu Tước thần thú cư ngụ, nó nhưng không đếm xỉa đến hỏa tràng kinh khủng ở trong đó, có thể ở trong đó xuất nhập tự nhiên, Hạ Huyên Huyên có được Chu Tước thần thú cũng đại biểu nàng có tư cách xuất nhập Niết Bàn không gian rồi.

Cũng chính bởi vì như vậy, Hạ Huyên Huyên liền trở nên cái bánh thơm ngon rồi.

Vài năm gần đây nhưng là có không ít Chí tôn đến đây trực tiếp tìm Độc Cô Tấn, hi vọng Độc Cô Tấn có thể lấy cho bọn họ một khỏa Thủy Nguyên thạch, cũng đồng ý xuất ra thù lao hậu trọng, càng có không ít Chí tôn muốn trực tiếp đánh chủ ý lên người Hạ Huyên Huyên, nhưng mà lại trực tiếp bị Chu Tước dọa lui.

Độc Cô Tấn thân là gia gia của Hạ Huyên Huyên tự nhiên là người đầu tiên có được rồi.

Chỉ bất quá Độc Cô Tấn cũng không phải là võ giả Hỏa thuộc tính, coi như là chiếm được Thủy Nguyên thạch cũng có tác dụng không lớn, đây để cho lão buồn bực không thôi.

Tốt ở Hạ Huyên Huyên là Hỏa thuộc tính, coi như là để nàng ngày sau bước lên Chí tôn không còn lo lắng rồi.

Chỉ là ở trong Niết Bàn không gian còn có không ít Thủy Nguyên thạch, Hạ Huyên Huyên có sự trợ giúp của Chu Tước thần thú cho nên lão cũng không thiếu thứ này.

Độc Cô Tấn liền định đem Thủy Nguyên thạch mà lão mới lấy được kia trao đổi Thủy Nguyên thạch mà lão cần với Chí tôn khác.

Đây cũng là vì sao tin tức mà Hạ Huyên Huyên lấy được Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính để lộ ra ngoiaf, kỳ thật đây chính là Độc Cô Tấn cố ý mà làm, tính toán dụ những Chí tôn khác đến nhà.

Vốn Thủy Nguyên thạch cực độ khó gặp, cho dù lão để Hạ Huyên Huyên đến Niết Bàn không gian lấy nhiều mấy khối Thủy Nguyên thạch nhưng mà nàng chính là không chịu, chủ yếu là Chu Tước thần thú cũng không nỡ, đây chính là tinh hoa chi thạch mà chúng nó cũng cần hấp thu.

Cho nên sau khi Hạ Huyên Huyên lấy giúp lão một khối liền không qua lấy ra Thủy Nguyên thạch nữa.

Hôm nay nghe Hạ Huyên Huyên hào phóng như thế với Lăng Tiếu, muốn giúp Lăng Tiếu lấy một khối Thủy Nguyên thạch, đây để cho Độc Cô Tấn đố kỵ a!

Nói như thế nào hắn cũng bồi dưỡng tiểu nha đầu này hơn một trăm năm, bây giờ thì tốt rồi, cư nhiên đối với người khác còn tốt hơn gia gia là hắn, không khỏi ở trong lòng thầm hô: "Nữ nhân hướng ngoại a!".

- Gia gia, Lăng Tiếu ca ca vạn dặm xa xôi đến tìm ta, ta đương nhiên không thể cự tuyệt hắn a, cùng lắm thì... Cùng lắm thì ta lại lấy cho ngươi một khối nữa liền tốt rồi!

Hạ Huyên Huyên lại một lần nữa làm nũng với Độc Cô Tấn.

Nàng là hướng lấy Lăng Tiếu nhưng mà cũng rất quan tâm gia gia Độc Cô Tấn này.

- Tốt lắm tốt lắm, ngươi cái nha đầu này đừng lắc nữa, lắc đến cánh tay già của gia gia đều rơi ra rồi!

Độc Cô Tấn mỗi một lần bị tiểu nha đầu này lắc cánh tay làm nũng luôn rất dễ dàng liền mềm lòng xuống, ai bảo tiểu nha đầu này là tôn nữ hắn yêu thích nhất chứ.

- Hắc hắc, ta biết gia gia đối với ta tốt nhất, ngươi cũng không được lại trách Đại ca ca rồi!

Hạ Huyên Huyên đối với Lăng Tiếu quăng đi ánh mắt đắc ý cười nói.

Độc Cô Tấn không có đáp lời của Hạ Huyên Huyên, mà là hỏi Lăng Tiếu:

- Tiểu tử ngươi muốn lừa Thủy Nguyên thạch của Huyên Huyên còn phải qua một quan là ta đây, ngươi nói ngươi có thể lấy cái gì để trao đổi Thủy Nguyên thạch, nếu như không lấy ra một chút thành ý, ta là tuyệt đối sẽ không đáp ứng đâu!

Hạ Huyên Huyên lo lắng rồi, nàng còn muốn nói cái gì lại là bị Độc Cô Tấn trừng mắt một cái, sợ đến không dám nói chuyện rồi.

Gia gia nàng tựa hồ tức giận rồi, nàng không dám nói nhiều cái gì, chỉ có thể trước tiên chờ xem một chút rồi lại nói.

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Lão gia tử, Vạn Thú minh các ngươi nhà lớn nghiệp lớn, là chỉ là một cái vãn bối, thật sự là không biết các ngươi thiếu cái gì.

Vạn Thú minh nhưng là siêu cấp thế lực, lại có Chí tôn tọa trấn, trân tàng mà bọn họ sở hữu xác thật không phải là hắn có thể nghĩ được.

Độc Cô Tấn không có hảo khí nói:

- Ngươi biết là tốt rồi!

Tiếp theo Lăng Tiếu lại nói:

- Nếu không ta lấy Chí tôn thần đan trao đổi vớ các ngươi?

- A, ngươi có thể lấy được Chí tôn thần đan?

Độc Cô Tấn ngược lại là có chút kinh ngạc nói.

- Ta lấy không ra nhưng mà ta có biện pháp lấy được!

Lăng Tiếu đáp.

Ngay lập tức hắn lại không thể không đem áo bào Luyện dược sư mặc vào, đem huy chương Thần dược sư gắn ở trước ngực.

Lúc chiến đấu, áo choàng của Luyện dược sư xác thật có điều trở ngại, không có thuận tiện toàn lực xuất thủ, nhưng mà lúc không chiến đấu, áo choàng này lại là mặt mũi tốt nhất, có thể hù dọa không ít người.

Độc Cô Tấn cùng với Hạ Huyên Huyên ở trước mắt đều có chút kinh ngạc rồi.

Hạ Huyên Huyên lại càng lên tiếng kinh hô:

- Đại ca ca ngươi... Ngươi còn là Thần dược sư a!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Đúng rồi, lúc ở Tử Thiên Thành ngươi đã biết luyện đan rồi, Đại ca ca thật là toàn tài!

Độc Cô Tấn tử tế nhìn Lăng Tiếu một cái, vốn là vẻ khẽ kinh ngạc kia lại trở nên càng thêm chấn kinh vài phần nói:

- Tiểu tử ngươi là Thần dược sư của Dược Minh công hội?

Từ áo bào Luyện dược sư mà Lăng Tiếu mặc trên người có thể phân biệt ra được, đó là áo choàng Luyện dược sư độc hữu của Dược Minh công hội.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Không sai, coi như là trưởng lão của Dược Minh công hội đi, mặc dù tạm thời không có cách nào luyện chế ra Chí tôn thần đan, nhưng mà cũng có thể từ bên trong công hội đổi lấy mấy khỏa Chí tôn thần đan, lão gia tử lúc này ngươi hẳn là tin được ta đi!

Độc Cô Tấn nhăn nhẹ lông mày một chút, đối với Lăng Tiếu lộ ra vài phần nghi hoặc, một lát sau mới nói:

- Chí tôn thần đan là không kém, bất quá... Giá trị còn kém hơn so với Thủy Nguyên thạch!

- Lão gia tử, thế gian lại có mấy thứ thần tài có thể so với Thủy Nguyên thạch, trừ phi là có thể cầm những Thủy Nguyên thạch khác trao đổi, hoặc là mấy loại đỉnh cấp Chí tôn thần tài trong truyền thuyết kia mới được, ngươi nhận thấy là ta có sao? Thực lực như ta có thể lấy được Chí tôn thần đan đã là tương đối không tệ rồi, với lại ta không chỉ là lấy ra một khỏa, ta lấy ra cho ngươi năm khỏa thì như thế nào?

Lăng Tiếu buông buông tay mà bất đắc dĩ nói.

Xác thật, Thủy Nguyên thạch giá trị đỉnh thiên, căn bản không có mấy thứ thần vật có thể trao đổi cùng giá được với nó!

- Gia gia, ngươi không phải là nói chúng ta thiếu thần đan sao? Đại ca ca là Thần dược sư, để hắn thay chúng ta luyện thêm một chút thần đan không được sao!

Hạ Huyên Huyên từ bên cạnh ngắt lời nói.

Độc Cô Tấn trợn mắt nhìn Hạ Huyên Huyên một cái, cũng không có lập tức nói gì, bởi vì hắn cũng biết Lăng Tiếu nói chính là sự thật.

Lăng Tiếu dù là Thần dược sư, lại là Bán Thủy Thần, lấy năng lực của hắn sao có thể tùy tiện mà kiếm được vật lão cần, Chí tôn thần đan cũng là Chí tôn thần vật miễn cưỡng có giá trị có thể đến gần Thủy Nguyên thạch rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2314 - Đại Ca Ca Thật Là Toàn Tài! (1)

- Năm khỏa Chí tôn thần đan vẫn còn chưa bằng một khối Thủy Nguyên thạch!

Độc Cô Tấn nói.

Lúc nói ra một câu như vậy, thần sắc Lăng Tiếu có chút khó nhìn rồi.

Nếu như Độc Cô Tấn thật tuyệt tình như vậy, vậy hắn lại nên như thế nào cho phải đây?

Đang ở lúc Hạ Huyên Huyên lại chuẩn bị thay Lăng Tiếu nói chuyện, Độc Cô Tấn lại nói:

- Trừ phi ngươi có thể thay chúng ta luyện chế một ngàn khỏa thần đan, tài liệu tự mình ngươi xuất ra, bất kể là Thần Vương đan hoặc là những thần đan liệu thương khác đều có thể, ngươi có thể đáp ứng làm được, ta liền để tiểu nha đầu lấy một khối Thủy Nguyên thạch cho ngươi!

Một ngàn khỏa thần đan, số lượng này để Thần dược sư bình thường đến luyện chế chỉ sợ là không có công phu vài năm là không làm được.

Nếu như còn để chính hắn phải chịu bỏ ra những tài liệu luyện chế Thần đan này chỉ sợ lại càng gian nan, cũng không phải là vị Thần dược sư nào đều có nhiều tài liệu như vậy, huống chi ở trong quá trình luyện chế khó tránh khỏi sẽ luyện hư tài liệu, tài liệu cần phải chuẩn bị chỉ có thể nhiều không thể ít hơn.

Cái yêu cầu này của Độc Cô Tấn phải nói là vô cùng hà khắc a!

Bất quá so với một khỏa Thủy Nguyên thạch mà nói, cái yêu cầu này lại không tính là quá phận!

Tin tưởng lấy loại siêu cấp thế lực như Dược Minh công hội hoặc là Viêm tộc đều có thể lấy ra được.

Chỉ tiếc Lăng Tiếu chỉ bất quá là khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, hắn có thể thông qua Yên Điệp Kiều mà lấy được Chí tôn thần đan, nhưng mà một ngàn khảo thần đan này đều chỉ có thể dựa vào nỗ lực của hắn.

Những năm này hắn thay mấy loại thế lực như Thiên Long môn, Tiêu gia cùng với Liên Hoa giáo luyện chế ra không ít thần đan, từ đó cũng thu được đại bộ phần thần đan, trừ ra hắn trước đây hắn tiêu hao không ít liệu thương thần đan, trên người hắn còn có hơn sáu trăm khỏa, còn thiếu ba bốn trăm khỏa mới đạt tới yêu cầu của Độc Cô Tấn a!

Thoáng cái để hắn đem tất cả thần đan đều lấy ra, hắn cũng là đau lòng không thôi.

Độc Cô Tấn có chút đắc ý nhìn Lăng Tiếu, trong lòng thầm nghĩ:

- Ngươi tiểu tử này không phải là rất ngưu khí sao? Lại dám đánh chủ ý lên tôn nữ ta, không cho ngươi một chút nhan sắc nhìn một cái, ngươi còn xem lão phu không trị được ngươi!

- Gia gia, một ngàn khỏa nhiều lắm, nếu không... Nếu không liền để Đại ca ca lấy ra một trăm khỏa thần đan là được đi!

Hạ Huyên Huyên lại một lần nữa làm nũng thay Lăng Tiếu nói chuyện.

Ai ngờ chiêu thức mấy lần dùng đều được này lần này liền không được rồi, Độc Cô Tấn kiên định để cho Lăng Tiếu phải giao ra hồi báo nhiều như vậy mới được, bằng không tuyệt không cho phép nàng thay Lăng Tiếu đi lấy Thủy Nguyên thạch.

- Huyên Huyên a, ngươi chẳng lẽ không thấy lúc trước tiểu tử này giết nhiều thánh thú trong tộc ta như vậy sao? Còn giúp người của Viêm tộc bỏ chạy, người của Viêm tộc khẳng định sẽ quay lại làm phiền, đến lúc đó linh thú của sơn mạch chúng ta đều sẽ phải sinh linh đồ thán rồi, một ngàn khỏa thần đan này còn là tiên nghi cho hắn, nếu không phải nhìn ở phần ngươi nhận biết hắn, ta bây giờ liền diệt hắn rồi!

Độc Cô Tấn tận tình khuyên bảo mà nói.

Hạ Huyên Huyên còn có thể nói được cái gì nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tỏ vẻ nàng cũng không có biện pháp.

Độc Cô Tấn vón cũng có ý tứ gây khó khăn cho Lăng Tiếu một chút, không ngờ Lăng Tiếu lại nói:

- Huyên Huyên ngươi đừng khuyên lão gia tử nữa, cái yêu cầu này của lão vô cùng hợp lý, một ngàn khỏa thần đan này ta xuất ra!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Cho ta thời gian hai tháng, một ngàn khỏa thần đan liền có thể giao cho ngài, nhưng mà Chí tôn thần đan kia còn cần trở lại Dược Minh công hội mới có thể đổi lấy cho ngài, ta muốn cầu ở lúc ta giao ra một ngàn khỏa Thần đan, Huyên Huyên phải thay ta đi lấy Thủy Nguyên thạch, sau đó lão gia tử ngài liền một đường theo ta trở về Dược Minh công hội lấy Chí tôn thần đan.

Lăng Tiếu phải nói trước điều kiện, bằng không lão gia tử này lại đổi ý, hắn chính là khóc cũng vô dụng rồi!

Lần này Độc Cô Tấn cũng là sảng khoái mà đồng ý:

- Tốt, chỉ cần ngươi có thể giao trước một ngàn khỏa Thần đan, ta liền để tiểu nha đầu đi lấy Thủy Nguyên thạch cho ngươi!

Ngừng một chút lão lại nói:

- Tiểu tử ngươi thật có thể ở trong một hai tháng luyện chế ra một ngàn thần đan? Ngươi sẽ không lừa ta chứ?

Số lượng một ngàn khỏa thần đan tuyệt đối không ít, lão thật không tin Lăng Tiếu có thể luyện chế ra nhanh như vậy.

- Ha hả, tiểu tử dù bất tài nhưng là còn có chút hàng trữ tồn, lại luyện chế một chút bổ sung liền đủ rồi!

Lăng Tiếu cũng không có cái gì cần che giấu mà đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Bây giờ ta liền tìm một nơi luyện đan lấy tốc độ nhanh nhất luyện chế cho lão gia tử ngài!

Lăng Tiếu cũng là khẩn cấp cần Thủy Nguyên thạch, cho nên phải mau chóng hành động.

Độc Cô Tấn thưởng thức nhìn Lăng Tiếu một cái nói:

- Ngươi ở chỗ này của Huyên Huyên luyện đan là được rồi, ở chỗ này tuyệt đối không có người nào quấy nhiễu ngươi, hơn nữa Thiên địa dị tượng dẫn phát ra cũng sẽ không phá hoại được chỗ này chút nào!

Chỗ này của Hạ Huyên Huyên đã sớm được lão bày ra cấm chế, trừ Chí tôn cường đại hơn so với hắn, bằng không người nào cũng không phá hoại được chỗ này, coi như là thiên địa dị tượng mà Lăng Tiếu luyện đan dẫn phát ra đều là như cũ có thể cách tuyệt.

- Vậy thì tốt, lão gia tử này nhưng phải nhớ lời mình nói a!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức hướng về phía bên ngoiaf trúc xá xông ra, tìm một chỗ địa phương an tĩnh luyện đan.

- Đại ca ca!

Hạ Huyên Huyên muốn gọi lại Lăng Tiếu nhưng mà hắn đã đến chỗ xa.

- Đợi Đại ca ca luyện đan xong lại hảo hảo cùng ngươi nói chuyện!

Thanh âm của Lăng Tiếu ở trúc xá hồi đãng.

Độc Cô Tấn cũng là lộ ra vài phần án thưởng nói:

- Tiểu tử này tình tình ngược lại là gấp gáp, bất quá người trẻ tuổi liền nên có trùng kình như vậy, không giống như những lão đầu tử chúng ta a!

- Đều tại gia gia ngươi, ta quyết định rồi, trong một tháng không hề để ý đến ngươi nữa, sau này lấy được vũ linh của Tước di cũng sẽ không cho ngươi, hừ!

Hạ Huyên Huyên rất là tức giận mà trề ra cái miệng nhỏ nhắn khả ái nói.

Độc Cô Tấn gấp gáp nói:

- Đừng a, tiểu nha đầu này không phải là muốn mạng của gia gia sao, Chu

Tước vũ linh nhưng là ta đã sớm liền dự định rồi a!

Chu Tước vũ linh nhưng là chỗ bổn nguyên lực lượng của Chu Tước, mỗi một cái đều có thần uy cường đại, đây nhưng là thần vật có thể ngộ mà không thể cầu, Độc Cô Tấn cũng không muốn bỏ qua a!

- Hừ!

Hạ Huyên Huyên giương lên khuôn mặt cao ngoại nhẹ hừ một tiếng, lại không ngó ngàng tới Độc Cô Tấn nữa.

Độc Cô Tấn dù là nhân vật một đời Chí tôn nhưng mà đối phó với nữ hài tử còn là không có thủ đoạn, chỉ có thể là lo lắng rồi!

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2315 - Đại Ca Ca Thật Là Toàn Tài! (2)

Thế ngoại đào nguyên mà Hạ Huyên Huyên độc cư còn thật không nhỏ, giống như là một cái thành nhỏ, Lăng Tiếu muốn tìm một cái địa phương luyện đan cũng không khó.

Cuối cùng Lăng Tiếu tìm được một khối đất trống ở trên một cái tiểu sơn khâu mà bắt đầu luyện đan.

Vì tiết kiệm thời gian, Lăng Tiếu tính toán chân thân cùng phân thân đồng thời luyện đan.

Hắn trừ có Hắc Diệu đỉnh ra, lúc ở Dược Minh công hội hắn lại lấy thêm một tôn Thần giai đỉnh phổ thông, mục đích chính là vì phòng ngừa trường hợp lúc công khai luyện đan, không có thuận tiện sử dụng Hắc Diệu đỉnh.

Bởi vì Hắc Diệu đỉnh nhưng là một trong những Thượng cổ Thần đỉnh, bất kỳ Luyện dược sư nào nhìn thấy đều phải đỏ mắt, cho dù là Chí tôn cũng không ngoại lệ, cho nên phải cẩn thận đối đãi.

Bây giờ cũng rốt cuộc là bắt đầu có chỗ phải dùng rồi.

Chân thân Lăng Tiếu cùng phân thân phân khai ra cự ly không ngắn, lấy ra hai tôn thần đỉnh lập tức tiến vào trạng thái luyện đan.

Cảnh giới của Lăng Tiếu đã là Bán Thủy Thần viên mãn rồi, tốc độ luyện đan của hắn so với trước kia không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Huống chi bây giờ hắn nhưng là chân thân cùng thần hồn phân thân tách ra

luyện đan, chẳng khác nào có hai tôn đỉnh cấp Thần được sư đang đồng thời luyện đan, tốc độ lại càng so với Thần dược sư bình thường nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, căn bản không cách nào so sánh được.

Lấy tỉ lệ thành đan của Lăng Tiếu mà nói, tốc độ một mình hắn luyện có thể bằng được năm tên Thần dược sư đồng thời luyện đan!

Độc Cô Tấn một mực quan sát động thái của Lăng Tiếu,lúc lão thấy Lăng Tiếu một phân làm hai, tức thì bị chấn kinh đến không nói nên lời.

Lão là biết thiên phú của Lăng Tiếu đã rất biến thái rồi, lại là Thần dược sư, những thứ này đều đủ để xuất sắc hơn vài lần so với bất kỳ yêu nghiệt nào rồi.

Nhưng mà trước mắt lão cũng biết được là vẫn đánh giá thấp Lăng Tiếu!

- Đây... Đây là huyết nhục thần hồn, hơn lực lượng đã có thực lực của Chí tôn, tiểu... Tiểu tử này rốt cuộc là làm sao làm được, thật sự là quá biến thái rồi!

Ở trong lòng Độc Cô Tấn kinh hãi nói, tiếp theo lão lại nói:

- Chẳng lẽ tiểu tử này kiếm được cơ duyên Viễn cổ gì hay sao, nhưng mà từ Viễn cổ đến nay cũng không tháy ghi chép có yêu nghiệt biến thái như thế tồn tại đi!

Độc Cô Tấn đã là lão quái vật sống mười vạn năm rồi, kiến thức của lão không phải là người khác có thể so sánh được, ngay cả lão cũng bị chấn kinh thật sâu rồi, đủ thấy kinh ngạc mà Lăng Tiếu cho lão thật sự là quá lớn!

Ngay lập tức lão lại thấy thủ đoạn luyện đan như thần hồ kỳ kỹ kia của Lăng Tiếu, cũng là thật sâu tin tưởng Lăng Tiếu có thể ở trong thời gian ngắn hoàn

thành yêu cầu của lão.

Lão hối hận chính mình nên đem số lượng thần đan đề thăng lên gấp đôi cũng không quá đáng a!

- Thật là tính sai quá lớn rồi!

Độc Cô Tấn thầm hô nói, ngừng một chút lão lại lộ ra nụ cười mỉm nói:

- Còn may nha đầu Huyên Huyên này có quan hệ không tệ với tiểu tử này, đến lúc đó đem hắn lôi kéo đến Vạn Thú minh chúng ta, lo gì không có thần đan, chờ hắn thành tựu Chí tôn Thủy Thần, tiểu tử này ngay cả Chí tôn thần đan đều có thể luyện chế a, thật là kiếm được bảo rồi!

Độc Cô Tấn nhìn thấu tiềm lực của Lăng Tiếu mà đánh tính toán tốt, cư nhiên muốn đem Lăng Tiếu lưu lại.

Bất quá lão cũng chỉ là thử nghĩ một chút, trừ phi lão đem Lăng Tiếu giam lỏng, bằng không Lăng Tiếu làm sao sẽ ở Vạn Thú minh bọn hắn ở lâu dài được.

Lúc này lão từ chỗ này đi ra ngoài, trực tiếp lướt đến cửu thiên vực ngoại mà đi.

Mã Nghiêm Khoan cùng mấy đại Chí tôn của Viêm tộc chiến đấu đã đến hỏa nhiệt, riêng mình bị tổn thương không ít!

Mã Nghiêm Khoan có bốn đầu thập nhất giai Thánh thú, hai đầu trong đó nhưng là thập nhất giai trung cấp Thánh thú, hai đầu khác là thập nhất giai đê cấp Thánh thú, mà bản thân hắn lại có thực lực đê cấp Chí tôn đỉnh phong, cỗ lực lượng này đơn giản là có thể so với ngũ đại Chí tôn hàng lâm rồi!

Về phần bên phía Viêm tộc, Viêm Thiên Bá là trung cấp Chí tôn, Viêm Cương Tu cùng Viêm Hạ Long thì là đê cấp Chí tôn, mà trong ba người bọn họ cũng chỉ có Viêm Thiên Bá có một đầu thập nhất giai đê cấp Thánh thú, Thánh thú của Viêm Cương Tu cùng Viêm Hạ Long không đạt tới thập nhất giai ở chỗ này căn bản không cách nào dùng được.

Cũng chính là nói từ thực lực mặt ngoài thì thực lực ở bên phía Mã Nghiêm Khoan nếu so với bên phía Viêm tộc càng mạnh hơn vài phần, chỉ là Viêm Thiên Bá không hổ là Chí tôn thành danh đã lâu, hắn một người cầm lấy Cổ thần khí trụ lại hai đầu thập nhất giai trung cấp Thánh thú, gánh vác áp lực cho hai người khác.

Mã Nghiêm Khoan cùng hai đầu thập nhất giai đê cấp Thánh thú khác hợp lực đối phó Viêm Cương Tu cùng Viêm Hạ Long, nhìn lại là chiếm chút ít ưu thế, nhưng mà Mã Nghiêm Khoan là Tuần Thú sư, chiến lực kém hơn một chút so với hai người của Viêm tộc, đây cũng khiến cho trận chiến giữa song phương lâu mà không dứt.

Viêm Thiên Bá cùng hai đầu thập nhất giai trung cấp Thánh thú đối chiến thì là hung hiểm vạn phần, những thánh thú này có thể đạt tới thập nhất giai, thần năng đặc thù sở hữu đơn giản là để người ta khó có thể phòng bị, hơi chút không cẩn thận liền muốn nguy hiểm rồi.

Còn may Viêm Thiên Bá có Cổ thần khí, mới khiến cho chúng nó không dám dễ dàng đến gần người.

Bốn người năm thú ở vực ngoại này đều không biết đã đối chiến bao lâu rồi, mỗi một người đều không được tốt, đại lượng thần huyết đã là ở trong thương vũ này vẩy ra không ngừng.

Chiến đấu mà bọn họ tập quyển xuất ra, mỗi một kích đều có thể hủy đi phiến lớn địa vực ở bên trong Thiên vực, để cho nơi đó không có một ngọn

cỏ.

Nếu như Chí tôn giống như bọn họ đối chiến ở trong Thiên vực, chỉ sợ Thiên Tước địa vực đều muốn bị bọn họ phá hoại hết!

Đây là chiến đấu giữa Chí tôn, thần uy kinh khủng kia tuyệt đối không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Mã Nghiêm Khoan hết sức nấp ở phía sau Thánh thú, hắn lên tiếng quát:

- Các ngươi sống không được bao lâu nữa đâu, đợi sư huynh ta xuất mã, các ngươi toàn bộ đều phải ở lại chỗ này.

Mã Nghiêm Khoan cũng là hư trương thanh thế, hắn nào biết sư huynh hắn có thể đến giúp hắn một tay hay không a!

Dù sao hắn là không muốn lại tiêu hao như vậy nữa rồi, sợ bị đối phương đánh cái cá chết lưới rách, đem hắn trảm xuống.

Dù sao nhiệm vụ chủ yếu của hắn chính là trụ vững với tam đại Chí tôn này của Viêm tộc, sáng tạo cơ hội cho Thân Khôn Báo ở dưới sơn mạch mà thôi.

Hiện tại đã giao chiến ba ngày ba đêm rồi, tin tưởng thắng bại ở dưới sơn mạch đã phân ra, cho nen hắn mới nói như vậy.

- Hừ, ở trước lúc sư huynh ngươi đi tới ta nhất định phải trảm ngươi!

Viêm Thiên Bá cầm Cổ thần khí trong tay giống như một tôn chiến thần, càng không ngừng huy ra hỏa hải phần thiên kinh khủng, khiến cho hai đại thánh thú không thể đến gần người, hắn hừ lạnh một tiếng muốn đột phá hai đại thánh thú kia hướng về phía Mã Nghiêm Khoan giết đi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2316 - Vực Ngoại Chiến Trường.

Đáng tiếc hai đại thánh thú kia càng không ngừng phun ra công kích thuộc tính đáng sợ, ngạnh sinh sinh đem hắn phong tỏa lại.

Viêm Thiên Bá dù là mặc phòng ngự thần giáp nhưng mà cũng không thể ngạnh sinh sinh từ trong đó xuyên qua, bất đắc dĩ chỉ có thể lui về phái sau ngăn cản những công kích này.

Lại tiếp tục chiến đấu các ngươi cũng không kiếm được chỗ tốt, không bằng lúc này chúng ta dừng tay đi!

Mã Nghiêm Khoan lại nói.

- Nguy rồi, chúng ta trúng kế rồi!

Lúc này Viêm Cương Tu tựa hồ nghĩ đến điều gì mà kinh hô lên, tiếp theo hắn lại nói:

- Lang nhi tộc ta nhưng là ở dưới Vạn Thú sơn mạch, bọn họ có nhiều thánh thú làm chỗ dựa như thế, đây...

Viêm Thiên Bá cùng với Viêm Hạ Long đều hiểu được lời này của Viêm Cương Tu có ý gì rồi, thần sắc từng người đại biến.

- Mã Nghiêm Khoan, lang nhi tộc ta nếu như xảy ra chuyện gì, Viêm tộc chúng ta tất đều đến Vạn Thú sơn mạch các ngươi, đi, chúng ta trở về!

Viêm Thiên Bá tức tói rống lên một tiếng, muốn thoát ra thánh thsu trở về

Vạn Thú sơn mạch.

Nếu như người của Viêm tộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì, bọn họ dù phải động thủ ở dưới địa vực cũng muốn hủy đi căn cơ của Vạn Thú sơn mạch!

Mã Nghiêm Khoan cắn răng kinh quát lên:

- Lão bạn già đều liều mạng cho ta, đem toàn bộ bọn họ lưu lại!

Mã Nghiêm Khoan vốn không muốn tận toàn lực, nhưng mà những người này của Viêm tộc bị ép, thật sự là chuyện gì đều có thể làm ra, vậy hắn dứt khoát cùng bọn họ đánh đến cuối cùng, phân ra sinh tử mới thôi đi!

Chỉ là Chí tôn chân chính muốn tránh mà không chiến, Mã Nghiêm Khoan cùng thánh thú của hắn cũng khó có thể ngăn cản được.

Đang ở lúc đám người Viêm Thiên Bá muốn lại xông về địa vực thì lại có một người dẫn đầu từ cửu thiên bình chướng kia xông ra.

Sau khi đám người Viêm Thiên Bá thấy rõ người đến, lập tức lộ ra vẻ lo lắng!

- Sư huynh!

Sau khi Mã Nghiêm Khoan thấy người đến, không nhịn được mà kinh hô lên.

Người đến chính là Độc Cô Tấn từ trên địa vực chạy tới.

- Độc Cô Tấn ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Viêm Thiên Bá trầm mặt nhìn Độc Cô Tấn mà sâu kín nói.

Bên trong Thiên Tước địa vực có người nào mà không biết Độc Cô Tấn nhưng là vạn thú chi chủ, lão còn có không ít thập nhất giai thánh thú, nghe nói còn có hai đầu là thập nhất giai cao cấp thánh thú.

Nhân vật như vậy cơ hồ chính là tồn tại đỉnh thiên ở bên trong Thiên Tước địa vực rồi, ở bên trong Thiên vực cũng là tồn tại xếp vào hàng thượng đẳng.

Vạn Thú minh cũng tịnh không phải chỉ có hai vị Chí tôn là Độc Cô Tấn cùng với Mã Nghiêm Khoan.

Nhưng mà bình thường đạt tới cảnh giới Chí tôn nếu không phải là bế quan dài thì chính là đến vực ngoại tìm cơ duyên tu luyện, còn lại ở lại trong thế lực tọa trấn.

Huống hồ chuyện này liên quan đến đại sự giữa Vạn Thú minh cùng Viêm tộc, Độc Cô Tấn liền muốn tự mình tham gia xử lý.

Dựa vào thực lực của Vạn Thú minh bọn họ thủy chung kém hơn một đường so với Viêm tộc, nhưng là không tất yếu phải cùng Viêm tộc bọn họ không chết không thôi, nếu như vậy mà nói, không chỉ là tai nạn của Vạn Thú minh bọn hắn, cũng sẽ là tai nạn của Viêm tộc!

Lúc Viêm Thiên Bá, Viêm Cương Tu cùng Viêm Hạ Long thấy Độc Cô Tấn xuất hiện, cả người bọn họ đều là lạnh đi một lần.

Một vị không phải là nhân vật trên Chí tôn bảng lại là có thể rung chuyển tồn tại trên Chí tôn bảng.

Bọn họ muốn không khẩn trương sợ rằng đã là không thể nào.

- Đuổi tận giết tuyệt? Nếu muốn như vậy thì các ngươi làm sao có thể còn sống đến bây giờ!

Độc Cô Tấn cười lạnh nói.

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Chớ cho rằng chúng ta sẽ sợ các ngươi, cho dù chúng ta vẫn lạc rồi, các ngươi cũng trốn không thoát truy sát của tộc nhân ta!

Viêm Thiên bá quát to.

Vốn chạy tới Vạn Thú sơn mạch là muốn bức bạch người của Vạn Thú minh thả người, lường trước người của Vạn Thú minh không dám dễ dàng khai chiến, nhưng mà hết thảy đều ngoài ý liệu của bọn họ, nhân gia ngay cả mặt mũi của Viêm tộc bọn họ cũng không bán, thật sự là tính sai chí cực.

Mà bọn họ bị người của Vạn Thú minh chọc giận đến vực ngoại đại chiến, không có lưu lại bất kỳ Chí tôn nào ở phía dưới Vạn Thú sơn mạch tọa trấn, chỉ sợ người mà bọn họ mang đến đã là dữ nhiều lành ít rồi.

- Có một chút lời đừng nói quá như thế, nếu như các ngươi thật có thành ý đến đàm phán với chúng ta thì cũng sẽ không phái nhiều người như vậy đến Vạn Thú sơn mạch rồi, không phải là muốn thử bản lĩnh của chúng ta một lần sao?

Độc Cô Tấn lộ ra ý khinh thường nói, ngừng một chút lão lại nói:

- Bây giờ trở về cho lão bất tử ở trong tộc các ngươi biết, Độc Cô Tấn ta một ngày ở đây, đừng mong khi phụ Vạn Thú minh chúng ta không người!

Nói xong khí thế trên người Độc Cô Tấn lộ ra ngoài, chấn áp đến cương phong cùng loạn lưu ở bốn phía đều bắn đi tán loạn.

- Sư huynh cần gì nói phế thoại với bọn họ, sư huynh đệ chúng ta liên thủ diệt bọn họ đi!

Mã Nghiêm Khoan từ bên cạnh nói.

Viêm Thiên Bá cảm nhận được Độc Cô Tấn kia đã là cảnh giới trung cấp viên mãn vô cùng, xem ra là chuẩn bị đột phá lên một cấp rồi, trong lòng là chấn kinh không dứt.

Nếu như Độc Cô Tấn thật trở thành cao cấp Chí tôn, lại dựa vào lão khống chế thập nhất giai cao cấp thánh thú đến tương trợ, ở bên trong Thiên Tước địa vực còn có ai có khả năng làm gì được lão.

Đám người Viêm Thiên Bá biết lại tiếp tục dây dưa nữa chỉ sợ bọn họ đều sẽ vẫn lạc ở chỗ này rồi.

Ba người nhìn nhau một cái, Viêm Thiên Bá chắp tay với Độc Cô Tấn nói:

- Độc Cô minh chủ, lời nói hôm nay ta nhất định sẽ mang về nói cho lão tổ tông ta biết!

Nói xong ba người trực tiếp quay đầu từ vực ngoại không gian hướng về phía Viêm tộc tộc địa mà đi.

Bọn họ biết cho dù trở về Vạn Thú sơn mạch cũng khó có thể kiếm được chỗ tốt rồi, không bằng sớm rời khỏi một chút, tránh cho Độc Cô Tấn đổi ý đối phó bọn họ.

Mã Nghiêm Khoan có chút không cam lòng nói:

- Sư huynh ngươi bỏ qua cho bọn họ thế sao?

- Không bỏ qua cho bọn họ thì làm thế nào? Chẳng lẽ còn thật đem bọn hắn lưu lại, lão bất tử kia của Viêm gia nhưng sẽ liều mạng với chúng ta đấy, huống chi một lần này coi như là Viêm tộc đại bại mà về rồi, lại dám đem

chủ ý đánh tới Vạn Thú minh chúng ta, thật không biết sống chết!

Độc Cô Tấn hết sức khinh thường mà nói.

- Chẳng lẽ Viêm tộc còn có tính toán gì?

Mã Nghiêm Khoan có chút không hiểu nói.

- Còn có tính toán gì, không gì hơn là thử ngọn nguồn của chúng ta một chút, nếu như chúng ta dùng mềm, bọn họ liền sẽ tiến thêm một bước yêu cầu, mục đích của bọn họ không ở chỗ cứu người hay không, mà là Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính a!

Độc Cô Tấn híp lấy đôi mắt nói.

Mã Nghiêm Khoan lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2317 - Toán Kế Của Độc Cô Tấn. (1)

- Ta làm sao mà không nghĩ đến điểm này, người của Viêm tộc thật là tính kế tốt, nếu như lần này chúng ta lui nhường, vừa lúc để bọn họ cảm thấy chúng ta dễ khi phụ, mà chúng ta phản kích, bọn họ cũng có thể thử chỗ dựa của chúng ta, xem ra bọn họ sẽ không quên đi như vậy a!

- Hừ, ta nhiều năm không lộ diện, bọn họ còn cho là ta không ở đây, lần này ta đi ra chính là để cho bọn họ biết lão cốt đầu ta đây còn khỏe mạnh, hơn nữa không cần bao lâu còn có thể cao hơn một bậc, Viêm tộc không dám lại dễ dàng vọng động rồi, nếu như không ra khỏi dự liệu mà nói, bọn họ chắc chắn sẽ đến đây nói xin lỗi đấy!

Độc Cô Tấn khẳng định mà nói.

Độc Cô Tấn cùng lão tổ tông của Viêm tộc nhưng là nhân vật cùng thời đại, lão ít nhiều có chút hiểu rõ gia hỏa kia.

Viêm tộc có Thủy Nguyên thạch hay không lão không biết, nhưng mà lão biết một khối Thủy Nguyên thạch đối với gia tộc tu luyện Hỏa thuộc tính như Viêm tộc mà nói tuyệt đối là như hổ thêm cánh, càng có thể để cho thực lực chỉnh thể của bọn họ tăng thêm một tầng.

Lúc Viêm tộc phái người đến đề thân, Độc Cô Tấn liền biết ý định của bọn họ.

Chỉ là lão mới bắt đầu cũng không cự tuyệt, bởi vì Viêm tộc ở bên trong Thiên Tước địa vực xác thật là Cổ tộc cường đại nhất.

Nếu như liên nhân với bọn họ, đối với trạng thái ở nguyên một chỗ của Vạn Thú minh bọn hắn có chỗ tốt thật lớn, điều kiện tiên quyết là nam nhân của Viêm tộc cưới tôn nữ hắn phải lưu lại làm tôn nữ tế của bọn hắn, bằng không hết thảy miễn đàm phán!

Bởi vì Hạ Huyên Huyên nhưng là thiếu nữ thiên tài một tay lão bồi dưỡng, làm sao có thể dễ dàng chắp tay đưa cho thế lực khác được.

Huống chi Hạ Huyên Huyên cũng không phải là đại biểu cho cá nhân nàng mà thôi, còn đại biểu nàng có Chu Tước thần thú cùng năng lực triệu hoán vạn thú.

Cho nên Độc Cô Tấn đã là muốn Hạ Huyên Huyên vĩnh sinh đều là người của Vạn Thú minh bọn họ, tuyệt không cho phép người khác dụ dỗ.

Viêm tộc đề thân không được, ngược lại đã xảy ra chuyệ, xác thật ngoài dự liệu của tất cả người của Viêm tộc.

Cuối cùng phải cải biến sách lược thử nông sâu của Vạn Thú minh.

Chung quy cần nói đến, Viêm tộc để ý nhất vẫn là có thể lấy được Thủy Nguyên thạch hay không.

Một điểm này Độc Cô Tấn là hoàn toàn có thể khẳng định.

Hôm nay song phương khai chiến, trừ phi Viêm tộc có thể đại quy mô đến xâm lấn cướp đoạt Thủy Nguyên thạch, bằng không bọn họ chắc chắn sẽ cầu hòa.

Đối với cái trưởng mà nói, đại quy mô đến xâm phạm nhất định là đại chiến không chết không thôi, đối với Viêm tộc mà nói là cái được không bù đủ cái mất, mà cầu hòa dù là mất chút ít mặt mũi lại có thể cải thiện quan hệ với

Vạn Thú minh, vì thế lại đề xuất dùng những thứ khác trao đổi Thủy Nguyên thạch liền là biện pháp tốt hơn nhiều.

Trước bất kể Viêm tộc như thế nào, Độc Cô Tấn đều không nghĩ đến quyết liệt chân chính với Viêm tộc, cho nên mới bỏ qua cho đám người Viêm Thiên Bá.

Lão phải vì tương lai của Vạn Thú minh bọn họ mà đi suy nghĩ, mà một tràng va chạm lúc trước cũng là lão cố ý làm ra, lão chỉ là cho biết người của Vạn Thú minh bọn họ cũng không phải là người nào đều có thể khi dễ, cho dù là mạnh như Viêm tộc cũng không được!

Ở chỗ ở của Hạ Huyên Huyên, Hạ Huyên Huyên cả ngày nhìn Lăng Tiếu luyện đan ở trên gò núi không xa, mỹ mâu hiện lên vẻ sùng bái.

Tình cảm của Hạ Huyên Huyên đối với Lăng Tiếu kỳ thật rất đơn giản, đó chính là nàng cảm ân Lăng Tiếu từng làm qua hết thảy cho nàng, hơn nữa Lăng Tiếu cũng là người đầu tiên cho nàng ấm áp quan ái, cho nên nàng cả đời liền nhớ đến hắn, đem Lăng Tiếu trở thành người thân nhất.

Khi nàng gặp lại Lăng Tiếu, nàng tự nhiên là vô cùng mừng rỡ rồi.

Huống chi bây giờ thực lực của Lăng Tiếu đã cường đại như vậy, không cần lo lắng chênh lệch giữa nàng và hắn quá lớn, ngược lại nàng còn có chút theo không kịp bước chân của hắn.

Nàng bây giờ dù là có chút tính tình trẻ con, nhưng cũng là người hơn một trăm tuổi, có nhiều chuyện cũng hiểu, chuyện tình cảm cũng hiểu một chút.

Lúc đó gia gia nàng hướng nàng nhắc tới tìm nam nhân làm tu lữ, nàng liền vô cùng không thích, bởi vì nàng không có nam nhân mà mình yêu thích, đương nhiên không muốn cùng bất kỳ nam nhân chưa thấy qua mặt nào ở

chung một chỗ.

Bây giờ Lăng Tiếu xuất hiện không nghi ngờ là để trong nội tâm của nàng nổi lên một chút tâm tư lăn tăn rồi.

Đương nhiên không phải là nói nàng yêu thương Lăng Tiếu, mà là nàng thích đại ca ca của nàng, tâm tư của trẻ nhỏ là đơn giản nhất, thuần khiết nhất, tư tưởng của nàng đối với Lăng Tiếu còn dừng lại ở giai đoạn trẻ con.

Nàng bây giờ chỉ muốn nhìn thấy Lăng Tiếu ở bên cạnh nàng chính là vô cùng thỏa mãn rồi, vô cùng vui vẻ rồi!

Nếu như gia gia nàng nhất định phải để nàng tìm nam nhân làm tu lữ, nam nhân kia chỉ có thể là đại ca ca của nàng mà sẽ không phải là người khác!

Bởi vì nàng quanh năm đều là sống ở trong sơn mạch, đều là cùng linh thú chơi đùa, căn bản không có nhân loại nào là bằng hữu, đây cũng dẫn đến nàng có quyết định như vậy.

Bất quá tâm tư của nàng rất đơn thuần, chỉ cần vĩnh viễn có thể làm tiểu muội muội của đại ca ca là được, vĩnh viễn sống chung một chỗ với hắn liền thỏa mãn!

Chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua!

Lăng Tiếu rốt cuộc hoàn thành thần đan mà hắn muốn luyện chế, thậm chí có nhiều thêm một chút, để hắn lấy đó làm chuẩn bị cho khi cần!

Lăng Tiếu hợp hai làm một, rốt cuộc là thở ra một hơi.

Hơn một tháng không ngủ không nghỉ cuối cùng là đem ba bốn trăm viên Thần đan còn thiếu luyện chế xong, thần tài của hắn cũng là tiêu giảm đến

lợi hại a!

Nếu không phải là ở chỗ Man tộc kiếm được không ít tài liệu, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

- Đại ca ca ngươi luyện đan xong rồi?

Hạ Huyên Huyên tựa như một con tinh linh nhảy tới bên cạnh Lăng Tiếu mừng rỡ hỏi.

- Ừ, luyện xong rồi, tin tưởng lão gia tử có thể thực hiện lời hứa của lão!

Lăng Tiếu cười nói.

- Đại ca ca ngươi thật sự lợi hại, lại có thể một phân làm hai, hơn nữa ta cảm giác được hai người các ngươi đều có sinh mạng, giống như là song bào thai, đây là cái bí kỹ gì?

Hạ Huyên Huyên lộ ra vẻ sùng bái hỏi.

- Ha hả, đây là thần hồn phân thân, ngươi cũng có thể làm được a!

Lăng Tiếu cười nói.

- Ta là có thể làm được, nhưng mà lại không thể đánh ra lực lượng thuộc tính a, ngươi vì cái gì có thể làm được? Có thể dạy cho ta hay không?

Hạ Huyên Huyên rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Lăng Tiếu mà lắc nhẹ.

Lăng Tiếu ngửi thấy hơi thở thanh thuần của tiểu nha đầu Hạ Huyên Huyên này, nội tâm không có nửa điểm dị dạng, có chẳng qua là cảm giác ấm áp nhàn nhạt, có thể có một tiểu nha đầu khả ái như vậy làm muội muội cũng

không sai.

- Có thời gian ta sẽ dạy cho ngươi, mau mang ta đi gặp lão gia tử, làm chính sự khẩn yếu!

Lăng Tiếu thay đổi chủ đề nói.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2318 - Toán Kế Của Độc Cô Tấn. (2)

- Chỉ là không nghĩ đến vẫn còn chưa được tận nhân ý, hôm nay Vạn Thú cùng Vạn Thú coi như là ác liệt rồi, tình huống của Vạn Thú minh ta cảm thêm nguy hiểm, cho nên ta hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta, sau này nếu như Huyên Huyên có nguy hiểm, Vạn Thú minh ta có nguy hiểm, ngươi nhất định phải giúp nàng một tay, giúp Vạn Thú minh ta một tay, chỉ cần ngươi có thể đáp ứng ta, ta liền để cho Huyên Huyên thay ngươi đi lấy Thủy Nguyên thạch!

Độc Cô Tấn nói đến hết sức trịnh trọng, không có nửa phần bộ dạng nói giỡn.

Lão suy nghĩ xác thật là đã lâu rồi.

Lão là Chí tôn Thủy Thần, có thọ nguyên vô cùng vô tận, nhưng mà cho dù như thế lão cũng không dám bảo đảm chính mình vĩnh viễn có thể sống mãi.

Viễn cổ đến nay không thiếu Chí tôn Thủy Thần, nhưng mà bọn họ vì sao không thể còn sống sót, mà là diệt vong trong dòng sông lịch sử đây?

Đó chính là bởi vì sau khi đến cảnh giới Chí tôn cũng có chiến trưởng thuộc về Chí tôn, bọn họ đều không cam lòng tịch mịch, còn muốn tiếp tục không ngừng mà theo đuổi lực lượng cùng cảnh giới mạnh hơn, ở trong quá trình này tự nhiên là không tránh được phát sinh xung đột với Chí tôn khác, vậy vẫn lạc cũng là chuyện rất bình thường.

Mượn hiện tại Vạn Thú minh bọn họ cùng Viêm tộc mà nói, nếu như Viêm tộc thật lòng không chịu bỏ qua, khai chiến với Vạn Thú minh bọn họ, Chí tôn bọn họ đương nhiên là không thể không đếm xỉa đến rồi, tử chiến chính

là khó tránh khỏi!

Cho nên Độc Cô Tấn phải trước tiên thay Hạ Huyên Huyên cân nhắc rồi, bởi vì Hạ Huyên Huyên thật sự là quá đơn thuần rồi, sợ ngày sau bị người khác lừa gạt.

Hôm nay lão không có lựa chọn tốt hơn, chỉ có thể lựa chọn Lăng Tiếu coi như là người thủ hộ cho Hạ Huyên Huyên.

Thực lực của Lăng Tiếu nhìn đến còn chưa đủ cường địa, nhưng mà hắn thắng ở trẻ tuổi, thắng ở thiên phú xuất chúng, thắng ở một tầng quan hệ đã sớm nhận thức với Hạ Huyên Huyên, mà Hạ Huyên Huyên lại càng đối với hắn kính nể đến toàn tâm toàn ý.

Còn nữa lão đã thấy qua lực chiến đấu của Lăng Tiếu, cũng biết Lăng Tiếu sẽ nhất định có vốn liếng có thể bước lên Chí tôn, cho nên Lăng Tiếu là nhân tuyển lý tưởng nhất ở trong suy nghĩ của lão.

Thà nguyện không cần Chí tôn thần đan cũng muốn một cái chấp thuận của Lăng Tiếu, phải nói phần ánh mắt cùng bá khí này của Độc Cô Tấn là ít người có thể so sánh được.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ liền đáp:

- Lão gia tử ngươi nên biết ở lúc Huyên Huyên rất nhỏ, mạng của nàng chính là ta cứu, bởi vì tao ngộ của nàng đồng bệnh tương liên với ta, ta nhưng là rất thương nàng, đồng tình với nàng, vốn quyết định đem nàng bảo hộ lớn lên thành người, đem nàng trở thành thân muội muội của ta mà đối đãi, nhưng mà ngươi lại đến đoạt một phen, đem nàng từ bên người ta mang đi, ta cũng không có ý tứ quở trách lão gia tử, ngược lại là vui mừng vì Huyên Huyên có cơ duyên như vậy, bằng không đi theo bên cạnh ta chỉ sợ không biết đã ăn bao nhiêu cực khổ, cho đến ngày nay ta lần nữa gặp được nàng, ta vẫn đem

nàng trở thành muội muội của ta, trở thành người thân nhất của ta, ta đương nhiên là có nghĩa vụ tận cố gắng lớn nhất đi bảo vệ nàng, yêu thương che chở nàng, nhưng mà... Ta không phải là người của Vạn Thú minh các ngươi, hơn nữa thực lực cá nhân của ta hãy còn yếu, cũng không có tư cách gì có thể bảo vệ các ngươi, cho nên điều kiện của lão gia tử ngươi ta chỉ có thể đáp ứng một nửa!

Chuyện cười, một khối Thủy Nguyên thạch đã muốn đem hắn cùng sinh tử của Vạn Thú minh trói chặt ở chung một chỗ, Lăng Tiếu nhưng là không ngu như vậy!

Bất quá đối với Hạ Huyên Huyên là phát ra yêu thương che chở từ nội tâm, nếu như ngày sau nàng có nguy hiểm, hắn cũng sẽ chỉ cứu một mình nàng mà thôi!

Độc Cô Tấn híp mắt một chút, trầm mặc một hồi mới nói:

- Ngươi nói cũng không sai, để ngươi bảo hộ Vạn Thú minh ta bây giờ xác thật không đủ tư cách, nhưng mà không có nghãi là sau này không có tư cách, đương nhiên ta cũng sẽ không cường bức ngươi, ngươi liền thay ta bảo hộ tốt Huyên Huyên không bị khi phụ là được rồi.

Độc Cô Tấn cũng không miễn cưỡng Lăng Tiếu, nhưng mà trong lòng lão lại không có nửa điểm không cao hứng, trong lòng ngược lại là vô cùng đắc ý mà thầm nghĩ:

- Huyên Huyên là Thiên nữ của Vạn Thú minh, nàng khẳng định là cùng tồn tại với Vạn Thú minh chúng ta, ngày sau nếu thật có việc, ngươi còn có thể nhẫn tâm không đếm xỉa đến sao? Ha hả!

Độc Cô Tấn cũng là mưu cao kế sâu, Lăng Tiếu thủy cung vẫn là tính sai một nước a!

Sau khi Lăng Tiếu cùng Độc Cô Tấn đạt thành hiệp nghị, nội tâm của Lăng Tiếu vô cùng cao hứng, Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính rất nhanh có thể tới tay.

Chỉ là lời của Độc Cô Tấn lại một lần nữa dội cho Lăng Tiếu một gáo nước lạnh.

- Thủy Nguyên thạch ở Niết Bàn không gian, Chu Tước thần thú dù có thể xuất nhập tự nhiên nhưng mà muốn thu được Thủy Nguyên thạch cũng không phải là dễ dàng như vậy, ngươi tốt nhanah là theo Huyên Huyên đi một lần, có thể nhận được hay không còn phải xem cơ duyên của ngươi!

Sau khi Độc Cô Tấn nói xong liền phiêu nhiên mà đi.

- Còn phải tiến vào Niết Bàn không gian không gian mới được?

Lăng Tiếu buồn bực nói.

Nơi đó nhưng là một trong bát đại cấm địa, là tồn tại kinh khủng xếp hạng thứ ba, người đi vào cơ hồ là thập tử vô sinh.

Thật sự bất đắc dĩ Lăng Tiếu cũng không muốn tiến vào Niết Bàn không gian kia a!

Lăng Tiếu tìm được Hạ Huyên Huyên, đem lời của Độc Cô Tấn nói cho hắn nói lại một lần với nàng.

- Gia gia thật là, lấy một chút phá hạch là có chút nguy hiểm, nhưng mà cũng không phải không lấy được nha, làm gì mà cần Đại ca cùng nhau đi vào đây.

Hạ Huyên Huyên trề môi mà không tình nguyện nói.

- Làm sao? Thủy Nguyên thạch kia không dễ lấy sao? Huyên Huyên ngươi trung thực nói cho ta có phải là rất nguy hiểm hay không?

Lăng Tiếu nghiêm túc hỏi.

Hạ Huyên Huyên không thể làm gì khác hơn là hồi đáp:

- Trong Niết Bàn không gian kia là có nguy hiểm, ta chỉ là theo Tước a di đi vào một lần, thiếu chút nữa liền không ra được, bất quá Đại ca ca có thể yên tâm, có Tước a di mang theo ta đi vào nhất định có thể lại lấy Thủy Nguyên thạch cho ngươi đấy!

Lăng Tiếu có chút gặp khó rồi!

Nghe được ngữ khí kia của Hạ Huyên Huyên, Niết Bàn không gian kia xem ra là hung hiểm không ít a!

Cho dù là chỗ cư ngụ của Chu Tước, nhưng cũng có tồn tại để cho nó úy kỵ!

Rốt cuộc tiến vào hay không tiến vào, Lăng Tiếu có chút do dự!

Lăng Tiếu còn chưa có lựa chọn, Độc Cô Tấn sở dĩ cho hắn lựa chọn, tiến vào Niết Bàn không gian có nguy hiểm chính là để hắn cùng Hạ Huyên Huyên cùng nhau vào.

Nếu như hắn không vào mà nói, Độc Cô Tấn khẳng định là có cái nhìn khác với hắn, nói không chừng còn mượn cơ hội nói hắn không phải là nam nhân, còn không bằng một nữ tử.

Đây chỉ sợ đều là đang kiểm tra thử xem hắn là có thể vì Hạ Huyên Huyên làm ra hết thảy hi sinh hay không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2319 - Điều Kiện Của Độc Cô Tấn. (2)

Tốt!

Hạ Huyên Huyên biết điều mà đáp, tiếp theo nàng lại hỏi:

- Đại ca ca ngươi thật là rất cần Thủy Nguyên thạch kia sao?

Lăng Tiếu nặng nề gật gật đầu nói:

- Ừ, không tiếc hết thảy đại giá đều muốn có nó!

- Tốt, ta đây cũng không tiếc hết thảy đại gia thay Đại ca ca đem nó lấy tới tay!

Hạ Huyên Huyên ở một bên vô cùng kiên định mà nói.

- Ha ha, đại ca ca trước đa tạ ngươi!

Lăng Tiếu vui vẻ cười nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá ta không hi vọng ngươi để cho gia gia ngươi khó xử, lão nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy, ngươi phải hảo hảo kính trọng lão, yêu lão, cũng không thể dễ dàng để cho lão tức giận nữa có biết không?

Hạ Huyên Huyên giống như là một tiểu hài tử bị ủy khuất mà cúi đầu xuống nói:

- Đại ca ca ta biết rồi, kỳ thật ta lúc đầu là có chút ghét gia gia cường hành

mang ta rời khỏi Đại ca ca, nhưng mà sau đó ta biết gia gia đối với ta rất tốt, cho nên ta cũng rất yêu lão mà! Chỉ bất quá lão đối với Đại ca ca không tốt đi!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ đầu của Hạ Huyên Huyên một chút nói:

- Ta đương nhiên biết Huyên Huyên vĩnh viễn là hảo hài tử!

Hạ Huyên Huyên mang theo vẻ bất mãn nói:

- Đại ca ca, nhân gia mới không phải là hài tử, nhân gia là nữ nhân!

Nói xong còn cố ý hếch lên bộ ngực không tính là quá đầy đặn kia lấy đó bày ra phản đối.

Lăng Tiếu cười cười không hề lại nói thêm cái gì, ở trong mắt hắn Hạ Huyên Huyên chính là hài tử, là một tiểu muội.

Lúc này thanh âm của Độc Cô Tấn truyền tới:

- Đúng vậy a, tiểu nha đầu nhà ta đã lớn lên thành người rồi, là nên lập gia đình a!

- Gia gia ta quyết định rồi, cả đời đều không gả đi, ta muốn hầu hạ ngươi cả đời!

Hạ Huyên Huyên nhảy tới bên cạnh Độc Cô Tấn đỡ lấy cánh tay của lão nói.

Vừa mới rồi nàng nghe lời của Đại ca ca, nàng cũng biết mình có lẽ là đối với gia gia không đủ hiếu thuận? Cho nên nàng muốn từ một khắc này phải hảo hảo hiếu kính gia gia, không để Đại ca ca lại nói nàng nửa câu không tốt.

Độc Cô Tấn lộ ra vẻ hiền lành nhìn Hạ Huyên Huyên nói:

- Cái này sao được, nữ hài tử lớn lên rồi đương nhiên phải tìm một tu lữ tốt, như vậy ở trong kiếp sống dài đằng đẵng sẽ không tịch mịch đi!

Tiếp theo lão nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử, ngươi cảm thấy Huyên Huyên nhà ta có xinh đẹp hay không?

Lăng Tiếu thuận theo đáp:

- Cái này còn cần phải nói sao? Tiểu muội của ta đương nhiên đẹp, nếu như nàng chiêu thân không biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn muốn đoạt lấy đem nàng làm tu lữ đó.

Độc Cô Tấn nhẹ nhíu lông mày một chút, lão không ngờ tới Lăng Tiếu nói thẳng thắn như vậy, trong lòng nói chỉ đem tôn tữ của lão là muội muội mà không nghĩ trở thành tu lữ, trong lòng lão thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này xem thường tiểu nha đầu? Hoặc là xem thường Vạn Thú minh cúng ta sao?

Độc Cô Tấn mang theo chút bất phẫn nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nghĩ qua muốn kết hôn với Huyên Huyên sao? Nàng nhưng là Thiên nữ của Vạn Thú minh chúng ta, coi như là Thần dược sư trẻ tuổi nhất của Viêm tộc đều mơ tưởng cưới được nàng làm vợ, chẳng khác nào nhận được ủng hộ của Vạn Thú minh chúng ta, nhận được thủ hộ của Chu Tước thần thú!

Hạ Huyên Huyên cực kỳ xấu hổ mà chà chà chân nói:

- Gia gia ngươi nói cái gì, ta không để ý đến ngươi!

Tiếp theo nàng nhìn thoáng qua Lăng Tiếu liền chạy mất.

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Lão gia tử ngươi không nên thử ta a, Huyên Huyên xác thật là một hảo nữ tử hiếm có, nhưng mà nàng ở trong lòng ta liền là tiểu muội muội, để ta chiếu cố nàng một đời cũng có thể, nhưng mà ta không muốn nàng có gì sai sót, nữ nhân của ta đã không ít.

Lời của Lăng Tiếu nói cũng rất rõ ràng, cũng rất chân thành, không có một chút làm bộ!

Chân thực mà nói, Hạ Huyên Huyên có bối cảnh tốt, thiên phú tốt, càng có Thần thú thủ hộ, nhưng mà Lăng Tiếu lại há có thể nhìn ở trên những thứ này mà miễn cưỡng ở chung một chỗ với Hạ Huyên Huyên được.

Món nợ tình của hắn đã không ít, hắn không muốn lại lâm vào quá nhiều ràng buộc nữa rồi, hơn nữa hắn cũng muốn cùng Hạ Huyên Huyên vĩnh viễn giữ vững cái tình huynh muội này.

Độc Cô Tấn có thể phân biệt ra hư thực lời này của Lăng Tiếu, hắn không khỏi xem trọng Lăng Tiếu một chút, tiếp theo không hề thảo luận tới vấn đề này nữa, mà di chuyển chủ đề nói:

- Một ngàn thần đan mà ta muốn ngươi đã luyện xong rồi?

Lăng Tiếu cười cười, đem một cái không gian giới đưa tới trước người Độc Cô Tấn nói:

- Toàn bộ ở bên trong, mời lão gia tử nghiệm thu!

Độc Cô Tấn tiếp lấy không gian giới, thần thức hướng vào bên trong quét một cái, xác thật phát hiện một ngàn khỏa thần đan nhất nhất được chứa ở bên trong bình rồi.

- Còn không tệ, thật sự có tài!

Độc Cô Tấn khó được mà tán dương Lăng Tiếu một câu.

Lăng Tiếu ứng nói:

- Còn qua được đi, vậy lão gia tử có phải để cho Huyên Huyên thay ta lấy tới một khối Thủy Nguyên thạch hay không?

- Ha hả, chớ gấp chớ gấp, Thủy Nguyên thạch cũng không tốt lấy được a!

Sau khi Độc Cô Tấn đem không gian giới kia cất xong, lộ ra vẻ mặt giảo hoạt cười mỉm nói.

Lăng Tiếu có thể không gấp sao? Hắn nhưng là cần đi cứu người đó!

- Lão gia tử, ngươi cũng không thể qua cầu rút ván a!

Lăng Tiếu mang theo vài tia bất mãn nói.

- Ta có sao? Là điều kiện của ta chưa hoàn thành?

Độc Cô Tấn lộ ra thần sắc vô tội nói.

Lăng Tiếu nhẫn nhịn tức giận nói:

- Không phải là nói xong rồi sao, chỉ cần Huyên Huyên lấy được Thủy

Nguyên thạch, ngài liền đi theo ta đến Thiên Nguyên địa vực một lần, đến lúc đó Chí tôn thần đan không thể thiếu cho ngài đấy!

Ở trong lòng hắn thầm nhủ:

- Lão gia hỏa này không phải là muốn đổi ý chứ!

- Thiên Nguyên địa vực quá xa rồi, chân ta đã già rồi không nhúc nhích nổi, cũng không cùng ngươi đi lấy được!

Độc Cô Tấn có chút ít bộ dạng giở trò vô lại nói.

- Lão gia tử còn có yêu cầu gì cứ việc nói!

Lăng Tiếu trầm giọng nói, hắn nổi giận rồi, lừa hắn một ngàn thần đan cư nhiên còn muốn trở mặt!

Độc Cô Tấn cười a a nói:

- Đừng lo lắng, ta cũng không phải là không để cho Huyên Huyên lấy Thủy Nguyên thạch tới cho ngươi, chỉ là ta muốn đem điều kiện của ta đổi một chút mà thôi.

Ngừng một chút lão lại nói:

- Tương lai của Vạn Thú minh ta khẳng định là dựa vào Huyên Huyên rồi, chỉ là hài tử này tâm cơ đơn thuần, trừ cùng linh thú trao đổi ra, nàng chuyện khác đều không muốn làm, ta sợ vạn nhất có một ngày nào đó lão gia hỏa ta đây mất rồi, phần cơ nghiệp này của Vạn Thú minh thủ không được a!

Lăng Tiếu không có ngắt lời, im lặng đợi Độc Cô Tấn tiếp tục nói:

- Ta bây giờ muốn tìm một đồng minh đáng tin, có thể ở thời khắc mấu chốt giúp Huyên Huyên một tay, cũng là giúp Vạn Thú minh chúng ta một tay, vốn Viêm tộc tới cửa dề thân, ta cũn cố ý khảo sát phẩm tính của Viêm Dương kia một chút, trên căn bản là hài lòng với hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2320 - Điều Kiện Của Độc Cô Tấn. (1)

Bởi vì Lăng Tiếu ngoài miệng nói hắn là yêu thương che chở Hạ Huyên Huyên như vậy, vĩnh viễn đều không bằng được hành động mới tương đối thực tế.

Có lẽ một lần lựa chọn này của Lăng Tiếu chính là Độc Cô Tấn cố ý chế tạo ra, vẫn là không muốn Lăng Tiếu dễ dàng thu được Thủy Nguyên thạch!

Từ trong miệng Hạ Huyên Huyên biết được, Niết Bàn không gian là một thế giới hỏa hải, đến nơi này tràn đầy bổn nguyên hỏa diễm, độ nóng ở nơi này đã đạt tới trên vạn độ, bất kỳ người nào dưới Thần Vương đi vào lập tức phải trở thành tro tàn, cho dù là Thần Vương muốn ở bên trong mười ngày nửa tháng cũng là không thể.

Nơi này là một cái hỏa lò chi địa, trừ hỏa diễm ra còn có rất nhiều hỏa độc, một khi bị hút vào trên căn bản là khó có thể bài xuất ra ngoài thân thể, cuối cùng bị hành hạ mà chết.

Nàng từng cùng Chu Tước đi vào, không có hộ thể thần quang của Chu Tước nàng ngay cả tư cách tiếp cận nơi đó cũng không có, mà nàng có thể tiến giai đến bây giờ cũng là ở trong Niết Bàn không gian không gian thu được kỳ ngộ.

Một khi tiến vào trong Niết Bàn không gian liền sẽ bị lạc phương hướng, khó có thể tìm được cửa ra, cuối cùng sẽ phải vĩnh viễn bị vây ở bên trong.

Nơi đó dù được xưng là lãnh địa của Chu Tước, nhưng mà trải qua vô số vạn năm dị biến cũng sản sinh ra một loại hỏa thú đặc thù, những hỏa thú này đã là ảnh hưởng nghiêm trọng đến đất sinh tồn của Chu Tước, bởi vì chúng nó

cũng có tồn tại vượt qua thập nhất giia, hơn nữa số lượng kinh người, cho dù là Thủy Thần đi vào gặp phải chúng nó cũng là hung nhiều cát ít.

Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều nguy hiểm không biết rõ, là thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Lúc đó Hạ Huyên Huyên không chịu nổi hoàn cảnh ở bê trong, sau khi chiếm được Thủy Nguyên thạch liền vội vàng mà rời khỏi Niết Bàn không gian.

Nàng từng phát thệ không muốn tiếp tục tiến vào Niết Bàn không gian nữa, bên trong thật sự là quá khô khan, quá để người cảm thấy khó chịu rồi!

Nhưng mà một lần này vì Đại ca ca của nàng, nàng đã hạ định quyết tâm bất luận như thế nào cungxphair tiến vào một lần, thay Đại ca ca của nàng lấy được Thủy Nguyên thạch!

Cho nên Lăng Tiếu liền mang theo Hạ Huyên Huyên mà bước lên lộ trình đi tới Niết Bàn không gian!

Niết Bàn không gian cách Vạn Thú sơn mạch cũng không phải là rất xa xôi, lấy tốc độ của Chu Tước không cần một tháng là có thể đến rồi.

Chỉ là có một việc để cho Lăng Tiếu cảm thấy rất đau đầu, đó chính là Chu Tước thần thú lại không để cho hắn ngồi trên lưng.

Bất kể Hạ Huyên Huyên nói như thế nào đi nữa, nó chỉ là không chịu, bởi vì Thần thú có uy nghiêm cùng cao ngạo của nó, không thích nhân loại, có thể đi gần với chúng nó đã là vô cùng tốt rồi.

Lăng Tiếu không khỏi nghĩ tới Bại gia tử, nếu như nó ở bên cạnh tin tưởng cùng nó một đường tiến vào Niết Bàn không gian, nó cũng sẽ rất có thu

hoạch đấy!

Bởi vì Bại gia tử nhưng là Hỏa thuộc tính, hơn nữa thần thú ở trong hoàn cảnh đặc thù thì loại năng lực thích ứng không phải là nhân loại có thể so sánh được.

Bất quá bây giờ hắn cũng không nghĩ tới chạy về Thiên Long địa vực đem Bại gia tử mang đến đây, hắn không muốn lại lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Hắn có Si mị thiên hỏa châu giúp đỡ, chắc hẳn có thể thử thích ứng hoàn cảnh đầy hỏa diễm kia một chút.

Chỉ cần có thể sinh tồn ở trong này, vậy mọi chuyện đều dễ làm rồi.

Dọc theo đường đi Hạ Huyên Huyên tựa như là một con Bách Linh điểu, nói không ngừng với Lăng Tiếu, nàng phảng phất giống như không sợ cấm địa trong truyền thuyết kia.

Cũng khó trách, tiến vào một lần có thể bình an đi ra, đối với hoàn cảnh nơi đó chưa thể nói là rõ như lòng bàn tay nhưng mà có thể thích ứng được rồi, tự nhiên là không lo lắng như vậy.

Rốt cuộc Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên đến phụ cận của Niết Bàn không gian, phía dưới Niết Bàn sơn mạch.

Võ giả bình thường đi tới chỗ này tu luyện chỉ sợ không kiếm được chỗ tốt, lại là trước tiên bị hỏa độc kia hành hạ đến bất thành nhân dạng rồi.

- Đại ca ca, Tước a di không cho phép ngươi ngồi trên lưng nàng, đây làm thế nào cho phải? Vạn nhất tiến vào bên trong chúng ta phân tán, ngươi khẳng định lại khó có thể đi ra đấy!

Hạ Huyên Huyên cúi đầu xuống mất hết nhuệ khí nói.

Nếu như tiểu Chu Tước thì nàng có thể thuyết phục được, nhưng mà đầu Đại Chu Tước này lại như thế nào cũng không nghe nàng khuyên bảo, nàng cũng không có biện pháp.

Đến bên trong, tiểu Chu Tước kia cũng phải biến nhỏ thân hình lưu lại trên người đại Chu Tước, được nó bảo hộ mới không để cho kẻ khác thương hại.

Cho nên Hạ Huyên Huyên vô cùng lo lắng, một khi bọn họ đi vào Lăng Tiếu không có Chu Tước thủ hộ thì nên làm như thế nào cho phải a!

Lăng Tiếu đã ở cái vấn đề này mà cảm thấy phiền não, cho dù hắn tiến vào Niết Bàn không gian, không có trợ giúp của Chu Tước cũng không biết Thủy Nguyên thạch kia cụ thể ở đâu, hơn nữa tương đối dễ bị lạc phương hướng a!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Hạ Huyên Huyên nói:

- Để ta đến khuyên nó một chút!

Hạ Huyên Huyên gật gật đầu, liền mang theo tiểu Chu Tước đi tới phía trước, lưu lại đại Chu Tước cùng Lăng Tiếu câu thông!

Lăng Tiếu nhìn Chu Tước cao ngạo mà sâu xa nói:

- Chu Tước, ngươi là thần điểu cao cao tại thượng, là vạn thú chi hoàng, ta đối với ngươi nhưng là tôn kính vạn phần, ta biết Chu Tước nhất tộc các ngươi cùng Chân Long nhất tộc là thế đại đồng minh, mà ta năm ấy cũng kém một chút đã trở thành Long tộc thái tử, có thể nhìn trên mặt mũi của Long tộc mà mang theo ta tiến vào trong Niết Bàn không gian một chuyến hay không?

Nói xong, Lăng Tiếu đem khí thế của hắn thôi diễn ra, một cái kim sắc long ảnh giống như chân thật xuất hiện ở sau lưng của hắn càng không ngừng gầm thét lên.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay của Lăng Tiếu lại ngưng tụ ra một con hỏa hồng long ảnh, song lòng tề diệu, lộ ra vô cùng uy vũ cường hãn!

Chỉ sợ Chu Tước biết đây không phải là chân thật cũng nhịn không được mà nhìn long ảnh kia mở cánh kêu to mấy tiếng!

- Nhân loại, cho dù ngươi thân cận với Lăng Tiếu, ngươi cũng không có tư cách ngồi ở trên lưng ta!

Chu Tước mang theo vẻ vô cùng lạnh lùng nói.

Lăng Tiếu cũng không bỏ cuộc, hắn tiếp tục nói:

- Ta không chỉ thân cận với Chân Long nhất tộc, ta còn có một huynh đệ là Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, nó bây giờ đang ở Thiên Long địa vực, nếu như nó ở bên cạnh ta, ta cũng không cần cầu ngươi!

Nói xong Lăng Tiếu lại đem hình tượng uy vũ của Bại gia tử ngưng tụ ra.

Thần thú cũng chỉ có dựa vào thần thú đi chấn áp, chỉ có thông qua một chút thủ đoạn đặc thù để Chu Tước biết hắn đã từng cưỡi qua thần thú, cũng không phải là ham thích gì Chu Tước nó.

Đôi mắt sắc bén kia của Chu Tước nhìn đến Hỏa Kỳ Lân mà Lăng Tiếu ngưng tụ ra, khí thế hỏa diễm rõ ràng trướng lên gấp hai có thừa!

Sợ đến Lăng Tiếu đều cho là mình có phải đã chọc giận Chu Tước hay không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2321 - Đứng Ở Trên Lưng Chu Tước. (1)

- Ta có thể đáp ứng mang ngươi đi vào, nhưng mà ngươi cũng phải đáp ứng một điều kiện của ta!

Chu Tước thần thú rốt cuộc không kiên trì nữa!

Lăng Tiếu mừng rỡ, chỉ cần Chu Tước buông lỏng, vậy mọi chuyện đều dễ làm, hắn hỏi:

- Ngươi muốn điều kiện như thế nào? Chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ thay ngươi đi làm!

- Ngươi làm không được, nhưng mà Hỏa Kỳ Lân nhất tộc của ngươi lại có thể làm được

Chu Tước đáp một tiếng, tiếp theo mới nói:

- Ngày sau ngươi mang theo bằng hữu của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc đến gặp ta, ta muốn bọn họ cùng ta làm một chuyện!

- Chuyện này có phải là vô cùng khó làm hay không?

Lăng Tiếu trầm giọng hỏi.

- Đối với nhân loại các ngươi mà nói, chính là chiến đấu giữa tộc với tộc, ta muốn diệt sát Kim Ô nhất tộc!

Chu Tước thoáng qua sát cơ ngập trời nói.

- Diệt sát Kim Ô nhất tộc!

Lăng Tiếu lộ ra vẻ kinh hãi nó.

Kim Ô nhất tộc là một trong chín đại thần thú, xưng là con của mặt trời, thường xuyên ở trên mặt trời, cho dù là Thần Vương cũng không có cách nào trực tiếp phi hành đến nơi đó, chỉ có đạt tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần mới có thể tự do xuyên qua không gian vô tận, mới có thể đi tới biên giới mặt trời.

Chỉ là Hỏa chi lực lượng mà mặt trời uẩn hàm chỉ sợ so với Niết Bàn không gian đều là chỉ mạnh hơn chứ không kém, cho dù là Chí tôn Thủy Thần cũng không dễ dàng đi tới nơi đó.

Song Chu Tước lại muốn diệt sát Kim Ô nhất tộc, thật sự là để hắn kinh ngạc!

Bất quá Lăng Tiếu cũng biết giữa thần thú tộc cũng có chiến đấu, những Hoang cổ tân mật kia cũng không phải là hắn có thể hiểu được.

Lăng Tiếu nói:

- Ta chỉ có thể phụ trách mang theo nó đến gặp mặt với ngươi, nó có cùng các ngươi diệt Kim Ô nhất tộc hay không thì việc này ta cũng không cách nào khẳng định.

Lăng Tiếu cũng không dám nắm chắc, bởi vì quan hệ giữa hắn cùng Bại gia tử là huynh đệ, mà Kỳ Lân nhất tộc cũng sẽ không do người ngoài như hắn nói một câu liền được.

- Ừ, vậy thì tốt, chúng nó chắc chắn sẽ đáp ứng đấy!

Lăng Tiếu hết sức khẳng định mà nói, tiếp theo nó lại nói:

- Lên đi, đến bên trong nhất thiết đừng rời lưng ta, bằng không bị thiêu đốt mà chết cũng đừng trách ta rồi!

- Tốt!

Lăng Tiếu mừng rỡ mà đáp một tiếng, lập tức phi đến trên lưng của Chu Tước.

Đạp lấy Chu Tước mao vũ mềm mượt kia, trong lòng Lăng Tiếu cảm thấy một trận tự hào!

Chín đại thần thú hắn may mắn thấy qua bốn loại thần thú, hơn nữa còn cưỡi qua ba loại trong đó.

Đây nếu như nói ra chỉ sợ sẽ không có bao nhiêu người tin tưởng a!

Bởi vì mỗi một loại thần thú đều là khó thấy tung ảnh, Lăng Tiếu lại có thể cưỡi qua ba loại thật sự là để cho người ta khó có thể tin tưởng.

Chu Tước trong nháy mắt liền hướng về phía trước xông tới, tốc độ cực nhanh giống như lôi điện quang tốc!

Khi nó đến trước mặt hạ Huyên Huyên, Hạ Huyên Huyên đã thấy Lăng Tiếu đứng ở trên lưng nó liền lộ ra vẻ sùng bái nói:

- Đại ca ca ngươi làm như thế nào vậy? Quá lợi hại, Tước a di nhưng là ngay cả gia gia ta cũng không cho mặt mũi đấy, ngươi lại có thể thuyết phục nó, ngươi nhất định là Tuần Thú sư lợi hại nhất!

Độc Cô Tấn là Tuần Thú sư lợi hại nhất đương thế, trừ thần thú ra lão cơ hồ

có thể giao tiếp với bất kỳ thánh thú nào, nếu không ở bên cạnh lão không thể nào có được mười mấy đầu thập nhất giai thánh thú.

Đây nhưng là cường đại thánh thú mà nhiều năm qua lão tuần phục được.

Ngay cả lão cũng không cách nào tuần phục được Chu Tước, àm Lăng Tiếu lại có thể làm được một điểm này, tự nhiên là để cho Hạ Huyên Huyên vô cùng sùng bái rồi!

Vừa mới rồi nàng là dùng hết miệng lưỡi cũng không thể khuyên được Chu Tước đứng ở trên lưng của nó.

Lăng Tiếu không cho là đúng cười cười:

- Tước a di không giống như chúng ta nghĩ, thương ta nên mới mang theo ta đi vào, Huyên Huyên ngươi lên đây, chúng ta hiện tại liền đi vào.

Thời gian không đợi người, Lăng Tiếu muốn mau chóng thu được Thủy Nguyên thạch, thay lão tổ tông xuất ra một phần lực!

Niết Bàn không gian là một trong bát đại cấm địa, chỗ kinh khủng nhất của nó chính là hỏa diễm hừng hực.

Nó giống như là cả ngày lẫn đêm đang thiêu đốt thiên không chỗ này, muốn cùng thiên đối nghịch, giống như muốn phần thiên phá vũ, tiếng hỏa thế kia vù vù chợt hiện trùng thiên dọa người.

Nhì một phiến hỏa hải vân không đỏ rực kia tuyệt đối là một đại dị tượng kỳ quan, đẻ cho người ta thở dài không thôi!

Ở sơn mạch phía dưới Niết Bàn không gian này dù là hỏa độc tung hoành nhưng mà vẫn có rất nhiều dong binh ở phụ cận qua lại, có lẽ bọn họ nhận

thấy có cơ hội nhìn thấy Chu Tước thần thú cũng nói không chừng.

Một ngày này bọn họ quả nhiên thấy được một đạo hỏa diễm ảnh tử cực tốc hướng về phía Niết Bàn không gian xông qua.

không ít Thần Vương thấy một màn này đều là không nhịn được mà kinh hô lên!

- Mau nhìn, đó... Đó có phải là Chu Tước thần thú đang bay hay không?

- Quá nhanh rồi, căn bản không thấy rõ, bất quá nó là hướng về phía Niết Bàn không gian xông tới, trừ Chu Tước thần thú còn có thánh thú nào dám làm như vậy.

- Hẳn là Chu Tước thần thú a, các ngươi nhìn đó phiến động ra không phải là vũ sí thì là cái gì, hơn nữa hỏa diễm chi thế mà nó mang theo trừ Chu Tước thần thú ra sẽ không có thánh thsu khác có loại uy thế cùng tốc độ này!

- Thật không nghĩ đến sinh thời lại nhìn thấy được Chu Tước thần thú rồi, mặc dù chỉ là một đạo bóng dáng đều cảm thấy vinh hạnh rồi!

- Không được, ta muốn đuổi theo đi xem một chút, ta nhất định phải nhìn Chu Tước thần thú một cái!

Dong binh ở các nơi đều vô cùng hưng phấn, thậm chí còn có người cư nhiên hướng về phương hướng Chu Tước thần thú đuổi theo, đơn giản là hành vi không muốn sống.

Chỉ là bọn họ cũng là vô công mà thôi, cho dù là Chí tôn Thủy Thần nghĩ muốn đuổi kịp tốc độ của Chu Tước thần thú cũng không dễ dàng.

Huống chi Chu Tước thần thú kia đã là nhập vào trong Niết Bàn không gian,

bọn họ cũng chỉ là nhìn mà dừng bước thôi.

Càng đến gần Niết Bàn không gian, hỏa diễm khí thế nơi đó càng là hùng dũng, nhiệt độ ở chỗ này giống như lò lửa, cho dù là Thần khí bình thường đều muốn bị những hỏa diễm này hòa tan, đủ thấy đáng sợ của chỗ này!

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên ngời ở trên lưng Chu Tước thần thú vẫn có thể cảm ứng được hỏa thế hừng hực kia, lúc xâm nhập vào trong hỏa khẩu kia, người bình thường chỉ sợ đều cảm thấy hẳn phải chết không nghi ngờ, khẳng định bị sợ đến cả rắm đều phóng ra!

- Đại... Đại ca ca ngươi sợ sao?

Hạ Huyên Huyên nắm lấy chéo áo của Lăng Tiếu lên tiếng nói.

Lăng Tiếu nhìn Hạ Huyên Huyên thần sắc tái nhợt, nhăn nhẹ lông mày một chút nói:

- Huyên Huyên có phải là có cái gì không khỏe hay không?

Hạ Huyên Huyên nhẹ lắc lắc đầu nói:

- Không... Không có chuyện gì, liền... Liền là có chút sợ hãi!

Lăng Tiếu còn thật không nghĩ đến Hạ Huyên Huyên lại sẽ sợ, hắn cảm thấy nàng đã vào một lần rồi hẳn sẽ không có cái cảm giác đó mới đúng a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2322 - Đứng Ở Trên Lưng Chu Tước. (2)

Lăng Tiếu cầm tay của Hạ h, truyền qua một cỗ lực lượng yên ổn tâm thần của nàng nói:

- Yên tâm đi, Chu Tước thần thú nó sẽ bảo hộ chúng ta, hơn nữa có Đại ca ca ở đây, không có gì có thể thương hại được ngươi!

Thanh âm của Lăng Tiếu giống như là ma âm để cho Hạ Huyên Huyên dần dần khôi phục bình tĩnh.

Lúc này Chu Tước thần thú đã trực tiếp xông vào khu vực hỏa hải hừng hực!

Bồng bồng!

Hỏa diễm đáng ợ kia không ngừng phiên đằng thiêu đốt, hỏa xà kia không ngừng hướng Chu Tước thần thú tập quyển mà qua.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Lăng Tiếu tâm như bàn thạch, ổn như thái sơn, không có bất kỳ vẻ kinh hoảng gì.

Phần công phu trấn định này chỉ sợ là Chí tôn bình thường cũng không cách nào so sánh được.

Bởi vì Lăng Tiếu trưởng thành đến nay không biết đã gặp qua bao nhiêu tràng cảnh sinh tử, không biết xông qua bao nhiêu tử diện khủng bố, liền ngay cả khu vực cuồng bạo của Loạn Táng không gian kia đồng dạng cũng ở nơi đó ngốc đến mười năm.

Một cái hỏa hải này thì như thế nào có thể để cho hắn thất thố sợ hãi chứ!

Cho dù không có Chu Tước thần thú bảo hộ, Lăng Tiếu cũng có thể ở trong phiến hỏa hải này đi lại tự nhiên, bởi vì hắn có Thiên hỏa châu, hơn nữa còn là loại thiên hỏa châu đã tiến giai nhiều lần, đủ để bảo hộ hắn an toàn vô dạng ở nơi này rồi!

Hiện tại Si mị thiên hỏa châu ở trong thức hải hắn trở nên kích động, nó vô cùng khát vọng có thể hấp thu bổn nguyên hỏa diễm ở chỗ này, đây đối với nó mà nói tuyệt đối là một đại bổ phẩm.

Lăng Tiếu cũng là hừa dịp phóng khai thức hải, để Si mị thiên hỏa châu đem hỏa diễm ở bốn phía hấp thu tới, để cho nó trở nên càng thêm cường đại hơn.

Chỉ tiếc chính là có lực lượng của Chu Tước thần thú cách tuyệt, bất luận là Si mị Thiên hỏa châu cố gắng như thế nào cũng không cách nào đem hỏa diễm hấp thu được.

Lăng Tiếu chỉ có thể an ủi nó tạm thời đừng gấp, ở trong phiến không gian này tuyệt đối không thiếu lực lượng cho nó hấp thu.

Sau khi Chu Tước tiến vào chỗ này giống như cá gặp nước, ở chỗ này tha hồ phi hành xuyên qua, một chút đều không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Lăng Tiếu không khỏi thầm nghĩ:

- Thần điểu này không hổ là có danh xưng Hỏa thần, hỏa diễm này căn bản không cách nào tổn thương được nó!

Trải qua một lát sau, tình huống của Hạ Huyên Huyên tốt hơn nhiều lắm, liền lại bắt đầu nói chuyện không ngừng với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng thích nghe tiểu nha đầu này tâm sư, hắn còn không biết phải ở chỗ này phi hành bao lâu.

Bất quá hắn nghĩ ở chỗ này sẽ không như hắn ở Loạn Táng không gian phi hành lâu như vậy mới đúng, bởi vì Chu Tước quen thuộc tình huống ở chỗ này, hơn nữa nó còn là Thần thú thập nhất giai trung cấp đỉnh phong, tốc độ cực nhanh không phải là lúc trước hắn ở cảnh giới Thần Vương trong Loạn Táng không gian có thể so sánh được.

Thỉnh thoảng ở trong biển lửa này có từng điểm đen đang chớp động.

Lăng Tiếu còn chưa thấy rõ là cái gì lại là bị Chu Tước thần thú bay qua mà hấp thu lấy.

Mà tiểu Chu Tước ở sau lưng đại Chu Tước cũng thỉnh thoảng từ trên lưng nó bay xuống cắn nuốt những hắc điểm kia.

Lăng Tiếu không hiểu hướng Hạ Huyên Huyên hỏi:

- Huyên Huyên ngươi biết chúng nó đang ăn cái gì không?

- Đó là Hỏa độc trùng đi, là thức ăn của Tước a di chúng nó, bên trong uẩn hàm không ít lực lượng Hỏa bổn nguyên, mà những hỏa độc kia đối với Tước a di chúng nó mà nói có thể không cần để ý rồi!

Hạ Huyên Huyên ngoan ngoãn hồi đáp.

Lăng Tiếu nhẹ thở dài một tiếng:

- Nguyên lai là như thế!

Tiếp theo hạ Huyên Huyên lại nói:

- Bất quá ở chỗ này có rất nhiều hỏa thú đáng ghét, chúng nó rất hung hãn, lại muốn chiếm đoạt địa bàn của Tước a di, chỉ là chúng nó mỗi lần đều là bất lực trở về, đáng giận nhất chính là số lượng của chúng nó nhiều không đếm hết, giống như là giết mãi không hết, chúng nó cũng vừa đúng là ở phụ cận Thủy Nguyên thạch, cho nên muốn thu được Thủy Nguyên thạch liền phải giao chiến với những hỏa thú kia, lần trước Tước a di vì thay ta lấy Thủy Nguyên thạch mà thiếu chút nữa còn thụ thương.

Lăng Tiếu sớm nghe Hạ Huyên Huyên nói qua những hỏa thú kia, chỉ là hắn còn chưa thấy chúng nó có dáng vẻ như thế nào nên không tốt hạ định luận.

Nhưng mà chúng nó có thể để cho Chu Tước đều vì đó là úy kỵ liền có thể thấy là tồn tại kinh khủng cường đại đến bậc nào rồi.

Ở trong lúc nói chuyện, Chu Tước đã là phi hành không biết bao nhiêu vạn dặm rồi, hỏa thế càng lúc càng nồng đậm, nhan sắc hỏa diễm cũng là trở nên thâm hơn.

Đến cái khu vực này, đỉnh cấp Thần Vương cũng phải dừng bước, lại tiếp tục đi vào bên trong liền bị đốt thành cặn bã!

Lăng Tiếu không có nửa điểm kinh hãi, có chẳng qua là càng nhiều kinh hỉ, nếu như để hắn ở chỗ này tu luyện, để Thiên hảo châu ở chỗ này hấp thu bổn nguyên lực lượng tuyệt đối có thể lại tiến giai, nói không chừng ngày sau hỏa lực của hắn có thể lớn hơn nữa, nếu có đỉnh cấp thiên hỏa có thể trực tiếp uy hiếp đến Chí tôn đối với hắn mà nói tuyệt đối là như hổ thêm cánh đấy!

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu liền quyết định một phen, nhất định phải nghĩ biện pháp tăng lê đẳng giai của Thiên hỏa châu.

Đến lúc đó được lợi không chỉ là Thiên hỏa châu, hắn cũng sẽ nhận được

tăng trưởng của lực lượng đấy!

Chớp mắt Chu Tước phi hành đã ước chừng một tháng rồi, Hạ Huyên Huyên ở trên lưng nó đã không còn hoạt bát nữa, mà là trở nên trầm xuống rồi, nhìn ra được nàng hết sức ghét loại phi hành không giới hạn, ghét loại đường đi tịch mịch này.

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng như vậy của nàng cũng thật là đủ làm khó nàng, cũng không biết lúc trước nàng lần đầu tiên tiến vào là thế nào mà nhịn được.

- Huyên Huyên ngươi nếu cảm thấy buồn bực không bằng ngồi xuống tu luyện thần quyết, đây đối với trưởng thành của ngươi là có lợi, cũng không thể lãng phí thời gian a!

Lăng Tiếu đối với Hạ Huyên Huyên nói.

- Đại ca ca, ta cảm thấy nóng chết rồi, lại buồn bực, còn làm sao tĩnh tu a!

hạ Huyên Huyên đáp.

- Chính là bởi vì nhiệt, bởi vì buồn bực cho nên tĩnh tâm thì mát, thời gian cũng là qua mau!

Lăng Tiếu giải thích nói.

- Thật sao? Ta đây thử một lần xem sao!

Hạ Huyên Huyên nói một tiếng, liền bắt đầu ngồi xuống tu luyện thần quyết!

Dần dần tâm tính táo bạo của Hạ Huyên Huyên có thể bình tức trở lại, tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong!

Lăng Tiếu ở một bên hài lòng cười cười, tiếp theo hắn bắt đầu cảm ngộ lực lượng của hỏa nguyên nơi này, hi vọng có thể sớm ngày bước vào một bước Chí tôn kia.

Hắn chung quy cảm thấy tựa hồ có thể một chân liền đạp qua nhưng mà trong minh minh tổng có một đạo môn hạm vô hình đem hắn ngăn cản lại.

Hắn biết đây là bình chướng khó vượt qua nhất cả đời hắn, càng là như thế hắn càng không thể gấp gáp!

Ở trong những ngày tiếp đó, hắn càng không ngừng thôi diễn thế giới lực ra, đem nó không ngừng sống lại, lại quán chú thần lực, chỉ là thủy chung không cách nào đem chúng nó chế tạo thành vật còn sống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2323 - Tiến Vào Niết Bàn Không Gian.

Nhưng mà sau khi trải qua một phen cố gắng, hắn rốt cuộc là lục lọi đến một ít chỗ mấu chốt, đó chính là hắn tập trung quán nhập thần lực là lại giảm bớt một chỗ mấu chốt.

Đó chính là Nguyên chi vũ trụ lực lượng này dù do con người sáng tạo mà thành, cần phải mượn đại lượng thần lực ngưng hành nhưng mà lại khuyết thiếu khống chế của ý thức, không cách nào để chúng nó tiến hành công kích như vật sống, cũng chính là hắn quên rót vào thần hồn lực lượng, phải kết hợp giữa thần hồn lực lượng cùng thần lực mới có thể đem vật hữu hình biến thành sống lại, vì thế đạt tới công kích kinh khủng có tự chủ như một loại vật sống.

Đơn giản một chút mà nói những công kích này do hắn đến chủ đạo, liền phải có ý thức của hắn ở bên trong mới có thể khống chế công kích đánh ra tùy tâm sở dục.

Sau khi tham ngộ được một điểm này, Lăng Tiếu cơ hồ là mừng rỡ như điên, chỉ cần hắn lại tiến thêm một bước hoàn thiện cùng với có thể vận dụng những công kích loạn lưu phù hợp với thuộc tính của hắn ở trong không gian càng tốt hơn liền có thể bước ra một bước kia rồi!

Chỉ là lúc Lăng Tiếu còn chưa kịp cao hứng, Chu Tước thần thú lại phát ta một tiếng kinh khiếu.

Ô ô!

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên đều đồng thời trở nên khẩn trương, xem rốt cuộc là gặp phải chuyện gì.

Chỉ thấy khu vực hỏa hải ở bốn phía biến đến tương đối trở nên hỗn loạn, từng khỏa lực lượng giống như vẫn hỏa không ngừng phiên đằng đụng tới, liền ngay cả Chu Tước thần thú cũng không khỏi né tránh ra.

Những vẫn hỏa này cũng không phải đơn giản giống như hỏa diễm đơn thuần, cư nhiên là hỏa vẫn thạch chân chân chính chính, mỗi một khối lớn nhỏ không đồng nhất, lực lượng đụng tới lại là vô cùng khổng lồ.

Bất kỳ Thần Vương nào bị những hỏa vẫn thạch này đụng vào hẳn phải chết không nghi ngờ, cho dù là Bán Thủy Thần muốn ứng đón cũng không đơn giản!

Loại hỏa vẫn thạch thường niên ở bên trong hỏa hải bị thiêu đốt nhưng là đỉnh cấp thần tài chân chính, mỗi một khối đối với Thần khí sư mà nói đều là thần vật hiếm có.

Lăng Tiếu mừng rỡ, đến chỗ này không thu một chút Hỏa vẫn thạch lại há có thể để mất công hắn đến đây một lần!

Chỉ là nguy hiểm chân chính cũng theo đó xuất hiện rồi!

Hỏa vẫn thạch cũng là loạn lưu vẫn thạch ở trong không gian qua lại, chỉ là vào trong phiến hỏa hải này trường kỳ bị những hảo diễm kia ngày đêm thiêu đốt, những vẫn thạch này nếu như không bị hủy diệt liền đã trở thành Hỏa vẫn thạch bị co lại, Hỏa tinh hoa uẩn hàm trong đó la cực kỳ nồng đậm.

Đây nhưng là đỉnh cấp thần tài luyện chế Hỏa thuộc tính, mỗi một khối cầm đi bán cho những Thần khí sư đều tuyệt đối có thể lấy được một cái giá trên trời.

Chu Tước thần thú đông tránh tây trốn, nhẹ nhàng mà tránh qua được chỗ Hỏa vẫn thạch trùng kích dày đặc này.

Những lực lượng trùng kích này tuyệt đối có thể so với lực lượng một kích toàn lực của Bán Thủy Thần, tuy nói Chu Tước thần thú là thập nhất giai trung cấp nhưng mà đối mặt với đại lượng Hỏa vẫn thạch trùng kích cũng sẽ có một chút phiền toái.

Hơn nữa nó cũng không muốn ở chỗ này kéo dài, bởi vì nó biết sau khi xuyên qua phiến khu vực này, địch nhân ở chỗ này của nó liền sẽ xuất hiện.

Lăng Tiếu thì là không cam lòng bỏ qua cho những Hỏa vẫn thạch này như vậy, hắn muốn rời khỏi hộ thể thần quang của Chu Tước một chút, để hắn đi ra ngoiaf thu thập một chút Hỏa vẫn thạch, nhưng mà lại bị nó cự tuyệt.

Lăng Tiếu cũng bất đắc dĩ, chung quy không thể cường hành xông ra khỏi hộ thể thần quang của Chu Tước thần thú được, nếu là từ chỗ này của Chu Tước thần thú rời khỏi, đem hắn lưu lại ở chỗ này chính là một cái tử lộ rồi.

Cuối cùng Lăng Tiếu nhẹ hô:

- Quên đi, đợi lúc đi ra lại lấy những Hỏa vẫn thạch này đi, bây giờ vẫn là trước lấy được Thủy Nguyên thạch mới trọng yếu nhất.

Chu Tước thần thú lại phi hành được một lúc, Lăng Tiếu cũng phát hiện ra không ít Hỏa thần tinh, lại càng mừng rỡ vô cùng.

Nhưng mà những Hỏa thần tinh này lại chỉ là thức ăn trong miệng của hai đầu Chu Tước thần thú, bị chúng nó hấp thu bổ sung lực lượng.

Ở trong cái tuyệt địa này liên tục phát hiện ra thần vật ngược lại cũng là ở trong ý liệu.

- Chú ý, sắp đi tới chỗ mà hỏa diễm thú kia thường lui tới rồi!

Chu Tước thần thú phát ra nhắc nhở.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên đều là trở nên cảnh giác.

Tốc độ của Chu Tước thần thú đột nhiên tăng nhanh, hướng về phía khu vực có hỏa diễm đã trở nên thâm hơn xông vào.

Hỏa diễm chỗ này đã đủ để uy hiếp bất kỳ Chí tôn Thủy Thần nào rồi, hỏa diễm chỗ này tuyệt đối có thể xưng là kinh khủng đấy!

Đến chỗ này thiên hỏa châu trong thức hải của Lăng Tiếu cũng trở nên an tĩnh rồi, hiển nhiên hỏa diễm ở chỗ này cũng để nó trở nên úy kỵ, nói không chừng ở chỗ này còn sinh ra một loại Thiên hỏa châu còn cao giai hơn, mà giữa thiên hỏa châu lại là có thể cắn nuốt lẫn nhau để tiến giai.

Cho nên lực lượng thiên hỏa châu này của Lăng Tiếu hiển nhiên cũng không thể đối kháng với lực lượng nơi này.

Nếu như ở chỗ này Lăng Tiếu mất đi thủ hộ của Chu Tước thần thú, chỉ sợ cũng khó ở chỗ này sinh tồn lâu dài được a!

Ô ô!

Chu Tước thần thú phát ra tiếng tiêm khiếu chói tai, nó đột nhiên cải biến phương hướng hướng về một phương trong đó bổ qua, đôi vũ linh kia của nó cấp tốc huy vũ, hỏa diễm ở phụ cận này lại sinh sôi bị nó quạt đến hướng về phía trước dũng động qua.

Bồng bồng!

Thuận theo những hỏa diễm này xuất hiện trong chốc lát, ở phía trước rõ ràng xuất hiện một đầu quái thú toàn thân đều là hỏa diễm.

Quái thú này hẳn là Hỏa diễm thú mà Hạ Huyên Huyên nhắc tới rồi, chỉ thấy ngũ quan của nó không trọn vẹn, chỉ có một đôi mắt nhỏ cùng với một cái miệng nhọn, dáng vẻ tựa như chuột, thân hình như xà, từng phiến hỏa lân giáp bao trùm ở trên người nó, quanh thân nó tràn ngập tử sắc hỏa diễm nồng đậm, sinh mệnh khí tức cũng không phải là rất nồng đậm, rất hiện nhiên là một loại thú loại thoát biến còn chưa hoàn thiện!

Nó đã có lực lượng có thể so với tồn tại thập giai rồi, bay thẳng đến Chu Tước thần thú xông qua.

Chỉ là nó còn chưa tới trước Chu Tước thần thú lại là trực tiếp bị vũ linh của Chu Tước thần thú trùng đến thân hình tản mất.

Đang lúc Lăng Tiếu cho là Hỏa diễm thú kia ở dưới công kích của Chu Tước thần thú không chịu nổi một kích, lại phát hiện ra thân thể tán đi của nó cư nhiên tự động trọng tổ lại, rất nhanh lại khôi phục hình dạng trước đó, khí tức lại là một điểm cũng không giảm bớt, thậm chí còn có tăng cường.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Hạ Huyên Huyên ở một bên nói:

- Hỏa diễm thú vốn chính là những hỏa diễm này trường kỳ tích lũy biến hóa mà thành, nó ở chỗ này cơ hồ có thể có thân thể bất tử bất diệt, hơn nữa một một lần thân thể tán đi lại trọng tổ sẽ nhận được một lần cơ hội thoát biến, giống như là Tước a di cùng Tước nhi tỷ có Bất tử chi thân, chỉ cần một giọt máu đều có thể dục hỏa trọng sinh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2324 - Hỏa Diễm Thú. (1)

Chu Tước thần thú vốn liền có năng lực niết bàn trọng sinh, sau cửu sinh cửu tử mới có thể thoát biến trở thành thần thú đại thành, không nghĩ tới những Hỏa diễm thú ở trước mắt này nhưng cũng có loại năng lực giống như thế!

Bất quá Chu Tước thần thú hiển nhiên có năng lực đối phó với nó, ở lúc thân thể của nó trọng tổ thì một khỏa thú đan ở vị trí não bộ của nó chính là chỗ mấu chốt cuối cùng, thú đan này ẩn chứa đại lượng bổn nguyên lực lượng Hỏa thuộc tính, vừa lúc để cho Chu Tước thần thú cắn nuốt.

Chu Tước thần thú cực tốc xông qua, cái mỏ nhọn kia trực tiếp mổ ở giữa trán của còn Hỏa diễm thú kia, sinh sôi đem thú đan của nó lấy ra, cũng lập tức nuốt vào trong miệng.

- Xem ra những Hỏa diễm thú này chưa đủ...

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, long mục nhìn về phía trước kia trở nên kinh hãi.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện chi chít Hỏa diễm thú, chúng nó tựa hồ đạp hỏa mà đến, lại như từ trong lửa mà sinh ra, phát ra từng đạo thanh âm trầm thấp chói tai, trong song hỏa nhãn kia hiện lên lệ khí nồng đậm.

Bồng bồng!

Mấy trăm Hỏa diễm thú đều không thể miệng phun tiếng người, chúng nó

không có cái lý trí gì có thể nói, chỉ biết đồng bạn của mình bị giết thì đều là thù địch của chúng nó, phun ra hỏa diễm đáng sợ công kích về hướng Chu Tước thần thú.

Những lực lượng này khiến cho khu vực hỏa diễm vốn đã hung hiểm vạn phần trở nên càng thêm kinh khủng.

May mắn là những Hỏa diễm thú này cũng không có tồn tại đạt tới thập nhất giai, lấy năng lực của Chu Tước thần thú là có thể trực tiếp từ chỗ này trùng kích qua.

Hai cánh kia của nó giống như là thần khí sắc bén nhất, trực tiếp đem những Hỏa diễm thú ngăn ở phía trước cắt thành hai nửa.

Tốc độ của Chu Tước như quang như điện, chỉ ở trong nháy mắt liền xông qua những Hỏa diễm thú đang ngăn cản này, hướng về phía trước đi tới.

Chỉ là những Hỏa diễm thú này tựa hồ nhiều không đếm hết, mỗi một góc đều có xuất hiện, càng không ngừng hướng về phía Chu Tước thần thú truy kích tới.

Hạ Huyên Huyên ở trên lưng Chu Tước thần thú bị sợ đến liên tục la lên, mà thần sắc của Lăng Tiếu cũng trở nên nghiêm túc rất nhiều.

Hắn có thể cảm nhận được những Hỏa diễm thú này xuất hiện càng ngày càng nhiều, hơn nữa lực lượng kia lại càng lúc càng cường đại, đạt tới thập giai đỉnh phong đã không ít hơn mười đầu rồi.

Ở dưới hoàn cảnh này, lực công kích của chúng nó đã là có thể so với Chí tôn bình thường, kinh khủng chí cực!

Nếu không phải Chu Tước thần thú cũng là tồn tại Hỏa thuộc tính, nó nhất

định liền muốn vẫn lạc ở chỗ này!

Phía ngoài vẫn truyền văn rằng Niết Bàn không gian là lãnh địa của Chu Tước, bây giờ xem ra chỗ này đã phát sinh dị biến mà người khác không nghĩ tới!

Hỏa diễm thú gặp được càng ngày càng nhiều, Chu Tước thần thú cũng chỉ có thể tránh mà không chiến, nó ỷ vào lợi thế của tốc độ lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi công kích của những Hỏa diễm thú này.

Chỉ là ở phía trước Chu Tước rõ ràng xuất hiện hai đầu Hỏa diễm thú càng thêm khổng lồ, xem khí thế của bọn chúng hiển nhiên là đứng đầu của những Hỏa diễm thú này, thực lực đã đạt tới cảnh giới thập nhất giai.

Dáng vẻ của chúng nó đã trở nên càng thêm hoàn mỹ, ngũ quan đã tạo thành, lân giáp càng thêm kiên hậu, khí thế càng thêm hồn hậu.

Ở bên cạnh chúng nó còn đi theo không ít Hỏa diễm thú, mở ra trận hình tựa hồ muốn đem Chu Tước thần thú thiêu chết mới bằng lòng cam tâm.

- Lúc này nhưng rắc rối rồi, hai đầu Hỏa diễm thú này thật lợi hại, lần trước chính là chúng nó ngăn chặn Tước a di đi lấy Thủy Nguyên thạch, thiếu chút nữa thương tổn Tước a di rồi!

Hạ Huyên Huyên lo lắng mà kinh hô.

Hai đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai liền có thể để Chu Tước lâm vào hiểm cảnh, có thể nghĩ chúng nó là đáng sợ đến cỡ nào.

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên vô cùng ngưng trọng, hắn mặc dù biết ở trong Niết Bàn không gian này hung hiểm vô cùng, nhưng mà lại không nghĩ đến sinh vật ở chỗ này lại là kinh khủng như thế.

Theo suy đoán của hắn Hỏa diễm thú thập nhất giai khẳng định không chỉ có hai đầu này, muốn lấy được Thủy Nguyên thạch tuyệt đối là một cái lộ trình vô cùng gian nan nguy hiểm.

Nhưng mà đã đến đây, Lăng Tiếu không có đạo lý do dự, hắn phải tìm biện pháp giúp Chu Tước thần thú một tay mới được.

Lăng Tiếu đối với Hạ Huyên Huyên kinh quát lên:

- Huyên Huyên ngươi cùng Tước nhi tỷ tỷ ôm chặt vào, ngàn vạn lần đừng bị ném bay ra ngoài!

Lăng Tiếu ý thức được tình huống nghiêm trọng, phỉa làm ra chuẩn bị xấu nhất.

Một khi hộ thể thần quang của Chu Tước thần thú bị oanh phá, bọn họ đều phải gặp tao ương, nếu như Hạ Huyên Huyên bị ném ra ngoài hỏa diễm này chắc hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Hiện tại Chu Tước thần thú đã tiến vào trạng thái chiến đấu cường đại nhất, vũ linh công kích của nó mang theo hỏa diễm ngập trời đánh về hướng hai đầu Hỏa diễm thú kia.

Hỏa diễm ở phụ cận tựa hồ đều để cho Chu Tước thần thú sử dụng, tất cả hỏa diễm phát ta ra lực lượng trùng kích kinh khủng trước nay chưa từng có mà thiêu đốt lên.

Hỏa diễm thú dù là sinh vật sinh ra ở chỗ này nhưng mà chỗ này mới là lãnh địa chân chính của Chu Tước, nó mới là Hỏa thần!

Những thập giai Hỏa diễm thú xông đến kia trực tiếp bị Chu Tước thần thú oanh vào trong hỏa diễm mà đồng hóa mất, thú đan của chúng nó cũng trực

tiếp bị thiêu đốt thành cặn bã, muốn trọng sinh đã là không thể nào!

Trong một chiêu này đem hỏa khu vực ở phụ cận khuấy động đến phiên đằng không thôi, cũng tiêu diệt gần trăm đầu Hỏa diễm thú, hiển nhiên là Chu Tước thần thú cũng tức giận rồi!

Hai đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai kia cũng là bắt đầu động rồi, chúng nó sinh ra ở chỗ này đối với Hỏa lực lượng đều là miễn dịch, chúng nó đều ngăn cản vũ linh công kích của Chu Tước, trên người là rơi xuống rất nhiều lân giáp, nhưng mà còn không đủ để lấy mạng của chúng nó.

Chúng nó phát tán ra lệ khí nồng đậm bay thẳng đến Chu Tước thần thú mà cắn tới, lực lượng trùng kích kia hết sức cường đại chấn đến hộ thể thần quang của Chu Tước thần thú đều xuất hiện từng tia vết rách.

Chu Tước thần thú nộ hỏa đại thịnh, một đôi cánh trái phải giương ra, hóa thành lợi nhận đầy trời trực tiếp muốn đem hai đầu Hỏa diễm thú kia phân thây.

Chỉ là thân thể của chúng nó dù là bị cắt đến vỡ vụn nhưng mà lại có thể lấy một loại cực tốc khôi phục lại.

Chúng nó dùng thân thể dài dài hướng về phía Chu Tước thần thú quấn quanh mà đến, khiến cho Chu Tước thần thú trên dưới phiên đằng mà né tránh, để cho Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên ở trên lưng nó đều là mất đi thăng bằng, thiếu chút nữa rơi ra khỏi thân thể của nó.

Lăng Tiếu kinh rống lên một tiếng:

- Huyên Huyên ngươi nhất định phải giữ chặt lấy Chu Tước thần thú!

Thanh âm của hắn vừa dứt lập tức đem Bồ Đề thần cung lấy ra, hắn nhất

định phải đem một con Hỏa diễm thú trong đó bắn chết mới có thể tạm thời giải quyết nguy cơ trước mắt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2325 - Hỏa Diễm Thú. (2)

Chỉ là ở một khắc này, một đầu Hỏa diễm thú trong đó lại dùng thân thể nặng nề hoành quét trên lưng của Chu Tước thần thú, mục tiêu nhắm thẳng vào Hạ Huyên Huyên!

Lực lượng một kích này của Hỏa diễm thú cực kỳ kinh khủng, Chu Tước thần thú đã bị một đầu Hỏa diễm thú khác chế trụ lại, muốn lập tức tránh qua một kích này cũng không dễ dàng.

Đương nhiên là chiêu này có lẽ không thương tổn được Chu Tước thần thú, nhưng mà Hạ Huyên Huyên nhất định sẽ phải bị đánh rơi xuống hỏa hải vô biên này, tình huống hết sức nguy cấp!

- Cẩn thận!

Lăng Tiếu còn chưa kịp bắn tên, hét lên một tiếng, liều lĩnh nhảy về một bên khác của Hạ Huyên Huyên, ngăn ở trước mặt nàng không để nàng bị bất kỳ trùng kích nào!

Cả người Hỏa diễm thú kia hoành quét mà đến mang theo lực lượng rất lớn nặng nề nện ở trên hộ thể thần quang của Chu Tước, chấn đến hộ thể thần quang kia để rách ra rồi.

Một kích này cư nhiên đã có thể so với lực lượng của thập nhất giai trung cấp.

Thực lực của Hỏa diễm thú này cư nhiên kinh khủng, khó trách có thể cùng Chu Tước thần thú gọi nhịp.

Lực lượng phản chấn kia để thân thể của Chu Tước thần thú lắc lư không ngừng, mà vị trí Hạ Huyên Huyên đang đứng kia có một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên truyền tới.

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, giơ lên song chưởng trực tiếp phách về phía cỗ lực lượng kia, hắn tuyệt không cho phép thương tổn đến Hạ Huyên Huyên.

Oanh long oanh long!

Thanh âm kinh bạo cường đại vang lên không dứt, hỏa thế hừng hực kia hướng về bốn phía lan tràn mà ra.

Chu Tước thần thú đã là mượn cơ hội bay lướt tới bên cạnh một đầu thần thú khác, thương trảo trực tiếp trảo ở trên thân thể của đầu Hỏa diễm thú kia, đem những lân giáp kia trên thân thể của nó trảo đến rách ra không chịu nổi, đồng thời đầu tước hướng về chỗ trán của nó mổ tới.

Chỉ có đem thú đan của đầu Hỏa diễm thú này mổ bạo mới có thể đem nó diệt sát chân chính!

Mà một đầu Hỏa diễm thú khác thì là thừa cơ từ phía sau tiếp tục đánh lén Chu Tước thần thú.

Tử tế nhìn lại, trên lưng Chu Tước thần thú lại thiếu đi một người!

- Đại ca ca... Đại ca ca ngươi ở đâu rồi, ngươi đừng dọa ta a!

Hạ Huyên Huyên bình tĩnh trở lại hướng về bốn phía nhìn qua, làm sao còn có thân ảnh của Lăng Tiếu, không khỏi khóc lóc la lên.

Nguyên lai mới vừa rồi Lăng Tiếu thay Hạ Huyên Huyên ngăn chặn một kích kia, cả người bị chấn bay ra khỏi lưng của Chu Tước thần thú rồi.

Hỏa diễm ở chỗ này có thể đem bất luận kẻ nào ở dưới Chí tôn đốt thành cặn bã, cho dù là Bán Thủy Thần cũng khó chịu được.

Hạ Huyên Huyên dù biết thực lực của Lăng Tiếu hơn người, nhưng mà nàng lại không tin Lăng Tiếu có thể chịu được được hỏa diễm đáng sợ ở chỗ này thiêu đốt!

- Đại ca ca, là ta hại ngươi, ta đi chết theo ngươi!

Hạ Huyên Huyên khóc đến thương tâm chí cực, cư nhiên muốn từ trên lưng Chu Tước thần thú nhảy xuống.

Nhưng mà đầu tiểu Chu Tước kia lại hóa thành hình người gắt gao kéo Hạ Huyên Huyên lại nói:

- Tiểu Huyên Huyên đừng gấp, hắn hẳn còn sống, có thể đnag âm thâm trợ giúp mẫu thân một phen!

Lời này của tiểu Chu Tước quả nhiên hữu dụng, Hạ Huyên Huyên lập tức dừng lại động tác, nàng nhìn về phía tiểu Chu Tước hỏi:

- Tước nhi tỷ, ngươi nói là sự thật sao?

- Ừ, đương nhiên là thật, ta còn cảm nhận được khí tức của hắn ở phụ cận!

Tiểu Chu Tước đáp.

Lúc này Hạ Huyên Huyên cuối cùng là yên tâm rồi.

Xác thật sau khi Lăng Tiếu bị chấn bay ra ngoài cũng không chết đi, chỉ là rơi vào trong phiến hỏa hải này, những hỏa hải này đốt đến hắn đau nhức không thôi.

Cho dù hắn có Thiên hỏa châu trợ giúp nhưng là vẫn cảm giác được hết sức đau đớn nếu như ở chỗ này bị thiêu mười ngày nửa tháng chỉ sợ thân thể của hắn cũng phải bị tan rã!

Tốt ở thân thể của hắn vốn liền cường hãn, lại có trợ giúp của Thiên hảo châu, vẫn miễn cưỡng có thể ngăn dược, chỉ cần cho hắn thời gian đi hấp thu những hỏa diễm này, hơn nữa đem chúng nó luyện hóa chắc hẳn có thể ở chỗ này thích ứng được cũng nói không chừng.

Đáng tiếc chính là Lăng Tiếu còn không có cơ hội này liề bị không ít thập giai Hỏa diễm thú theo dõi.

Chúng nó bay thẳng đến Lăng Tiếu xông tới, muốn đem Lăng Tiếu cắn nuốt.

Lăng Tiếu cũng không dám chủ quan, hắn phải mau chóng giải quyết những Hỏa diễm thú này, trở lại bên cạnh Chu Tước thần thú, nếu như phân tán với nó, hắn còn thật không biết bước kế tiếp nên chạy đi đâu.

Lăng Tiếu từng ở trong khu vực cuồng bạo của Loạn Táng không gian sống qua, đã sớm trải qua thói quen ở cái không gian bị lực lượng cuồng bạo kia tràn ngập, những lực lượng hỏa diễm này đối với hắn mà nói tạm thời có thể trụ được.

Hắn bước ra bộ pháp, thân như quỷ mị hóa chỉ làm tiễn bay thẳng đến trán của những đầu Hỏa diễm thú kia mà điểm tới.

Hưu hưu!

Từng đạo hỏa sắc chỉ mang trưc tiếp xông hướng dưới trán của những Hỏa diễm thú kia.

Lực lượng phòng ngự của những Hỏa diễm thú này cũng không phải là rất

cường đại, đối với Lăng Tiếu mà nói cơ hồ là dưới một kích lập tức liền bạo.

Những Hỏa diễm thú này chỉ bất quá là thập giai đê cấp hoặc là trung cấp đối với Lăng Tiếu đương nhiên uy hiếp không lớn, mà những Hỏa diễm thú thập giai đỉnh phong kia liền để Lăng Tiếu cảm thấy đau đầu.

Chúng nó ở trong khu vực hỏa hải này như cá gặp nước, uy lực cường đại chí cực, cho dù là Bán Thủy Thần bình thường đều tuyệt không phải là đối thủ, công kích sóng lửa phun tập mfa đến kia một đợt tiếp nối một đợt, lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Còn có mấy đầu hoặc cắn hoặc đụng đều là muốn đem Lăng Tiếu vây khốn mà đụng chết mới bằng lòng cam tâm.

Sát cơ của Lăng Tiếu đại thịnh, bước ra bộ pháp vô song hướng về phương hướng Chu Tước thần thú mà đi.

Nhưng mà Chu Tước thần thú tựa hồ gặp phải phiền toái, lại có hai đầu thập nhất giai Hỏa diễm thú xuất hiện bức đến nó không ngừng viễn độn, tựa hồ nó giống như đã đem hắn quên mất rồi!

- Nguy rồi, nếu như Chu Tước thần thú chạy đi rồi, nhưng làm thế nào cho phải!

Lăng Tiếu thầm hô nói.

Ngay lập tức hắn không chút do dự tụ khởi lên thần nhãn nhìn về phương xa, thẳng đuổi theo Chu Tước thần thú.

Nhưng mà Chu Tước thần thú là thập nhất giai trung cấp đỉnh phong, tốc độ phi hành của nó là vô cùng nhanh chóng, Lăng Tiếu lại há có thể đuổi được nó sao?

Lăng Tiếu không chỉ đuổi không kịp, còn bị không ít Hỏa diễm thú vây đánh, để hắn phải cuống quít đột phá mà đi.

Chỉ là những Hỏa diễm thú này ở địa bàn của chính mình nên tốc độ rất nhanh, hơn nữa đều là quần vây mà đánh, muốn giết ra một cái đường máu không phải dễ dàng như vậy.

Càng huống chi những Hỏa diễm thú này cơ hồ là bất tử chi thân, nếu như không phá được thú đan của nó lập tức liền có thể khôi phục như cũ.

Lăng Tiếu chỉ có thể hi vọng không có thập nhất giai Hỏa diễm thú xuất hiện, bằng không hắn thật không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2326 - Lạc Nhập Hỏa Vực. (1)

Lúc này có mấy đầu Hỏa diễm thú thập giai đỉnh phong đã đem hắn tầng tầng vây quanh, chúng nó hợp lực phun ra sóng lửa hùng dũng chí cực bay thẳng đến Lăng Tiếu bao trùm lại.

Lăng Tiếu bị buộc phản kích, hắn vốn muốn lợi dụng Đế Long Diệt Thiên quyết nhanh chóng đem chúng nó tiêu diệt, nhưng mà linh quang lóe lên nghĩ tới thử lợi dụng lực lượng Nguyên chi vũ trụ công kích một chút.

Hắn nghĩ tới liền lập tức đi làm, song chưởng nhanh chóng mở ra, Hoang cổ thế giới lực từng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Những thụ mộc hoa thảo, kim sắc Lang Vương, Kỳ Lân thần thú, Kim Long thần thú, băng sơn, âm phong, hỏa sơn khẩu còn hoạt động kia nhất nhất triển hiện ra.

Chỉ là dựa vào điểm hư cảnh này đừng nói là diệt Hỏa diễm thú, muốn ở chỗ này khuếch tán mở ra cũng không thể!

Chỉ là thuận theo thần lực của Lăng Tiếu rót vào, một mảnh Hoang cổ thế giới này trong nháy mắt biến thành rộng mấy vạn thước, hoàn toàn bao phủ hỏa vực ở phụ cận này, lại thuận theo thần hồn lực lượng của hắn rót vào, thế giới kia lập tức có biến hóa mới.

Thụ hỏa hoa linh kia nhanh chóng sinh trưởng lên, kim sắc Lang Vương kia trường khiếu tê minh, Kỳ Lân thần thú bạo viêm mà đi, Chân Long thần thú đằng phi cửu thiên, băng sơn, âm phong đều trong khoảnh khắc hình thành, miệng núi lửa kia càng nghiêm trận mà đối đãi, tùy thời đều muốn bộc phát ra.

Hết thảy tràng cảnh này không giống như trước chỉ là công kích hư ảnh, rõ ràng là tồn tại vật thực ngưng hình, chúng nó giống như một mảnh không gian loạn lưu hướng về phía những Hỏa diễm thú kia bao phủ tới.

Nguyên chi vũ trụ này của Lăng Tiếu sở dĩ khó hình thành như thế đều là bởi vì hắn nhiều là loại thuộc tính đồng tu, mà thế giới lực trước kia của hắn nhưng là đỉnh cấp hoàng phẩm, muốn tham ngộ điểm mấu chốt nhất trong đó không phải là dễ dàng như vậy.

Nếu như lực lượng thuộc tính đơn thuần, chỉ sợ lấy lực lượng của Lăng Tiếu đã sớm lĩnh ngộ rồi.

Hôm nay lực lượng nguyên chi vũ trụ còn yếu ớt, còn chưa đầy đủ hoàn thiện, nhưng mà uy lực đã không thể xem nhẹ.

Chỉ là ở trong hỏa vực này những thụ hỏa hoa thảo, Kim lang, bawg sơn kia còn chưa phát huy ra uy lực chân chính đã bị thiêu đốt hết rồi, tốt ở Kỳ Lân thần thú cùng hỏa song thì uy lực ngược lại nhận được tương trợ, trực tiếp xông vào trong Hỏa diễm thú kia đem thân thể của chúng nó tàn sát bừa bãi đến phấn toái!

Nhưng mà một kích này cũng không đem thú đan của chúng nó triệt để kích bạo, chúng nó liền có cơ hội trọng sinh.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không hi vọng chúng nó sống lại, hắn đã nghĩ tới phương pháp thu chúng nó rồi.

Hắn trực tiếp lướt qua đem thú đan của chúng nó thu lại với nhau, lợi dụng lực lượng đem hỏa diễm ở phụ cận cách tuyệt ra, từng tầng băng tinh đem thú đan của chúng nó vững vàng đóng băng lại, để cho chúng nó khó có thể thu được hỏa diễm ở ngoại giới mà trọng tổ thân thể.

Băng phong rất dày này của Lăng Tiếu ở dưới nhiệt độ này rất khó trụ được lâu dài, hắn đem chúng nó đều thu vào trong dược đỉnh, đem chúng nó triệt để cách tuyệt phiến hỏa vực này, để chúng nó khó có thể sống lại!

Sau khi bắt được vài đầu Hỏa diễm thú thập giai đỉnh phong, Lăng Tiếu áp lực đại giảm, lập tức đột vây mà đi.

Hắn cũng không biết đã chạy bao lâu, hoàn toàn mất đi bóng dáng của Chu Tước thần thú, nhưng mà Hỏa diễm thú gặp được lại là một điểm cũng không ít, mà lực lượng hỏa diễm lại là càng ngày càng lớn, thiêu đốt đến hắn khó chịu không thôi.

Đây để cho hắn hoài nghi là mình có phải chạy tới địa bàn của Hỏa diễm thú rồi hay không.

Lăng Tiếu thật sự là không có biện pháp, hắn dứt khoát không nhúc nhích, chỉ cần có Hỏa diễm thú xuất hiện lập tức đem chúng nó kích sát.

Bởi vì Hỏa diễm thú linh trí không cao, chỉ hiểu được mù quáng tieesnc ông, phòng ngự rất là yếu ớt, để cho hắn dễ dàng mà oanh nát thú đan, hoặc trực tiếp đem nó đóng băng thu hồi.

Lăng Tiếu ngoài ý muốn phát hiện Thiên hỏa châu đối với thú đan của Hỏa diễm thú này cảm thấy hết sức hứng thú, lại truyền lại cho hắn tin tức muốn hấp thu.

Lăng Tiếu suy nghĩ một chút lập tức lấy ra một khỏa thú đan Hỏa diễm thú bị đóng băng, lòng bàn tay hắn phù hiện lên một vòng hỏa diễm hướng về phía thú đan kia tràn đi.

Tư tư!

Thú đan kia còn muốn mượn giúp hỏa diễm này tái sinh nhục thân, lại là sinh sôi bị hỏa diễm kia hấp thu phân hóa lực lượng, để nó căn bản không có hỏa diễm có thể mượn, còn đem lực lượng của thú đan hấp xả tiến vào trong thức hải.

Si mị Thiên hỏa châu phát ra ý vui mừng, hấp lực lập tức trở nên đại trướng, một đoàn hỏa diễm đem thú đan bao vây tha hồ đem lực lượng của thú đan này hấp thu.

Lăng Tiếu có thể cảm giác được thuận theo lực lượng của thú đan Hỏa diễm thú bị Thiên hỏa châu hấp thu, hỏa diễm nó triển hiện ra cư nhiên đồng hỏa với liệt hỏa chi thế của hỏa vực, giảm thiểu đau đớn về thân thể cho hắn.

Lăng Tiếu mừng rỡ, hắn tin tưởng chỉ cần Si mi Thiên hỏa châu hấp thụ nhiều thêm mấy khỏa thú đan, tin tưởng nhất định có thể hoàn toàn chống cự được lực lượng hỏa vực chỗ này, để hắn có thể ở chỗ này hành động tự nhiên, không cần tiêu hao thần lực quá lớn đi ngăn cản những hỏa thế kia rồi!

Chỉ là đang ở lúc Lăng Tiếu đắc ý, một đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai lặng lẽ xuất hiện!

Phiền toái lần này tuyệt đối là lớn rồi!

Cho dù chỉ là một đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai đê cấp, nhưng mà lực lượng của nó ở chỗ này là được tăng phúc, lực công kích tuyệt đối có thể so với đê cấp đỉnh phong, thậm chí là trực tiếp đạt tới trung cấp.

Lăng Tiếu tập trung hấp thu lực lượng thú đan lại là không chút nào phát hiện đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai này lặng lẽ đi tới.

Nó tựa hồ tương đối kiên nhẫn, mục quang kia thấu ra lệ khí ở chỗ này phát

ra quang huy nồng đậm!

Nó cách Lăng Tiếu chỉ bất quá là ngàn thước, bất thình lình gia tốc giống như là một cỗ hỏa lãng trùng thiên lăng không xông tới đây.

Sinh mệnh khí tức của Hỏa diễm thú vốn là cực yếu, hơn nữa chỗ này là địa bàn của nó, nó muốn tiềm ẩn thì còn thật không dễ phát hiện, huống chi thực lực của nó lại cường đại như thế.

Khi Lăng Tiếu phát hiện có động tĩnh thì đã là tránh không kịp, hắn kinh rống lên một tiếng, huy quyền ngăn cản.

Oanh long oanh long!

Va chạm giữa lực lượng đem hỏa vực này quấy phá đến phiên đằng không ngừng.

Một đạo nhân ảnh bị sóng lửa này trùng kích bay ra rất xa, những kim huyết phun ra kia trong nháy mắt liền bị hỏa diễm ở chỗ này bốc hơi hết! Lăng Tiếu thụ thương rồi!

Hắn không có biện pháp không thụ thương a, đối phương là thập nhất giai Hỏa diễm thú, lực lượng trùng kích đến kia cực kỳ khổng lồ, nếu không phải thân thể của hắn cũng đủ biến thái, một kích này đủ để lấy cái mạng nhỏ của hắn!

Lăng Tiếu đem thân thể thụ thương lui về phía sau, Cổ Hoàng thần công không ngừng khôi phục thương thế, đồng thời Bồ Đề thần cung xuất hiện trong tay, một cái Thần Tiễn Vũ đặt lên Bồ Đề thần cung trong nháy mắt hướng về phái Hỏa diễm thú kia bắn qua!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2327 - Lạc Nhập Hỏa Vực. (2)

Lăng Tiếu sở dĩ không dám lợi dụng Bồ Đề thần tiễn vũ kia đều bởi vì Hỏa thuộc tính chỗ này quá cuồng bạo, chính cái gọi là Hỏa khắc Mộc chỉ sợ cũng khó có thể phát huy ra uy lực chân chính của Bồ Đề thần cung, ngược lại sẽ đem Bồ Đề thần tiễn vũ có hạn dùng lãng phí, cho nên Lăng Tiếu phải đổi loại đỉnh cấp thần tiễn vũ đặc chế kia mà dùng.

Chỉ là thay lên thần tiễn vũ đặc chế lại là không thể phát huy ra uy lực chân chính của Bồ Đề thần cung.

Tốt ở thực lực của Lăng Tiếu xưa đâu bằng nay, cho dù không cách nào phát huy ra uy lực kinh khủng của Bồ Đề thần cung nhưng mà lực lượng của một mũi tên này nhưng cũng đạt đến uy lực có thể rung chuyển Chí tôn bình thường.

Bởi vì Lăng Tiếu đem tất cả lực lượng đều tăng lên, chiến lực kia tuyệt đối là vô cùng cường đại.

Thần tiễn vũ thẳng tập đến Hỏa diễm thú kia mà đi, chỉ là thần tiễn vũ kia vừa mới tới trước mặt Hỏa diễm thú kia lại đã bị hỏa diễm hừng hực ở phía trước nó đốt thành cặn bã!

- Ta ngất, quên mất những hỏa diễm này đã là có thể thiêu đốt bất kỳ thần khí gì rồi, trừ phi là Cổ thần khí mới có thể trụ được a!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, thân hình liên tiếp lùi về phía sau.

Cùng lúc đó song chỉ của hắn đều ra, hai đạo lực lượng chỉ mang hoàn toàn

bất đồng hướng về phái Hỏa diễm thú kia oanh tới.

Đế Long Diệt Thiên quyết thức thứ sáu: Song Long Phong Sát!

Hỏa đốt Kim dung, Phong trợ Kim chống hỏa thế, loại lực lượng hủy diệt chính diện này trùng kích đến trán của Hỏa diễm thú kia mà đi.

Hỏa diễm thú không chỉ không tránh mà mở mồm ra đem loại lực lượng này hấp thu vào.

Oanh long!

Uy lực một chỉ này của Lăng Tiếu có thể so với lực lượng của Chí tôn Thủy Thần chân chính, trực tiếp ở bên trong thân thể Hỏa diễm thú oanh bạo lên.

Thân thể của Hỏa diễm thú bị tạc đến tan nát, nhưng mà rất nhanh nó lại có thể dựa vào hỏa thế khôi phục thân thể.

Lăng Tiếu thì thừa cơ lần nữa đến gần, chỉ mang một lần nữa chỉ ra, uy lực so với trước mạnh hơn vài phần.

Một chỉ này mới là sát chiêu chân chính, một chỉ vừa mới rồi bất quá là kế nhiễu địch mà thôi!

Đây chính là thể hiện kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Lăng Tiếu, cũng là chỗ chiến đấu cao minh của hắn.

Quả nhiên một đầu Hỏa diễm thú có linh trí không cao này căn bản không cách nào tránh được, trán trực tiếp trúng một chỉ này của Lăng Tiếu.

Chỉ mang kia trùng phá phòng ngự cũng không phải là rất kiên hậu của Hỏa diễm thú kia, thẳng tập tới thú đan của nó.

Đương nhiên Lăng Tiếu muốn dựa vào một chỉ này liền đem Hỏa diễm thú kia đánh bại là không có khả năng, chỉ bất quá ảnh hưởng một chút động tác của nó, để nó khó có thể nhanh chóng khôi phục, cùng với ảnh hưởng đến tiến công của nó mà thôi.

Lăng Tiếu rống to một tiếng, Đế Long Diệt Thiên quyết lần nữa đánh ra, từng lực lượng uẩn hàm quyền ý cuồn cuộn trực tiếp đem phương không gian này đánh thành hư vô, mỗ một quyền đều là đem thân thể của Hỏa diễm thú này đánh vỡ, oanh nát!

Lăng Tiếu ngược lại là giống như phát ra tàn nhẫn, mỗi một quyền đều là mang theo tất cả thần lực, mỗi một quyền đủ để sơn băng địa liệt, hủy thiên diệt địa!

Cuối cùng đầu của Hỏa diễm thú kia cũng là bị Lăng Tiếu một quyền đánh bạo, thú đan kia muốn trọng tổ lực lượng tái sinh lại là bị Lăng Tiếu trực tiếp đóng băng lại, không cho nó nửa điểm cơ hội, cũng nhanh chóng thu vào trong dược đỉnh.

Bắt được đầu thập nhất giai Hỏa diễm thú này, Lăng Tiếu thở hổn hển một hơi, thần lực là tiêu hao quá lớn.

Hắn lập tức móc ra thần đan nuốt xuống, khôi phục không ít lực lượng, đồng thời Si mị Thiên hỏa châu tiếp tục hấp thu thú đan của Hỏa diễm thú tăng cường lực lượng, hết sức khiến cho hắn có thể thích ứng hoàn cảnh ở chỗ này.

Không biết vì sao sau khi đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai kia xuất hiện liền không có những Hỏa diễm thú khác chạy tới chỗ này, thật giống như trong lúc nhất thời đều biến mất.

Lăng Tiếu cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh, lập tức gia tốc hấp thu lực lượng

thú đan của Hỏa diễm thú.

Thuận theo mấy khỏa thú đan bị Thiên hỏa châu hấp thu, lực lượng của Thiên hỏa châu đại trướng, có không ít lực lượng tặng lại hướng về thần kiều của Lăng Tiếu hạ xuống.

Lăng Tiếu vô cùng kinh hỉ, hắn không nghĩ đến những thú đan của Hỏa diễm thú này lại để cho Thiên Hỏa châu trực tiếp tiến giai rồi.

Lực lượng mà nó tặng lại vừa lúc làm sâu hơn nội tình của hắn, để hắn lần nữa áp súc, một khi đột phá Chí tôn nhất định có thể củng cố cảnh giới.

Bởi vì bây giờ Thiên hỏa châu còn chưa đạt tới thực lực đồng đều với hắn, trừ phi lại tiến thêm một giai, lực lượng mà nó tặng lại mới có thể đem cảnh giới lực lượng của hắn phá khai ra, trực tiếp đạt tới cảnh giới Chí tôn.

Đương nhiên muốn lần nữa tiến một giai còn phải ở chỗ này hấp thu đại lượng lực lượng Hỏa thuộc tính, hoặc là hấp thu những thú đan của Hỏa diễm thú này.

Lăng Tiếu cũng không có quá gấp gáp, hôm nay thiên hỏa châu tiến giai cũng tốt để cho cảm giác bị nóng bỏng của hắn biến mất, hắn ở lại chỗ này chỉ là cảm thấy có chút nóng bức mà thôi, những cái khác đã không có cái gì không khỏe rồi.

Chỉ là muốn tiếp tục hướng vào bên trong đi vào, khu vực hỏa diễm lại càng mãnh liệt hơn thì hắn vẫn như cũ không chống đỡ được.

Hắn bây giờ không dám loạn động, tiếp tục hấp thu lực lượng thú đan của Hỏa diễm thú cùng với lực lượng hỏa diễm ở bốn phía, tràn đầy lực lượng của Thiên hỏa châu, đồng thời cũng là yên lặng chờ đợi Chu Tước thần thú tới đây tìm hắn.

Hắn tin tưởng Chu Tước thần thú đối với chỗ này vô cùng quen thuộc, không chỉ có thể thoát khỏi những Hỏa diễm thú kia còn có thể cảm ứng đến sự hiện hữu của hắn.

Chỉ là một mực dừng lại thời gian không ngắn, Chu Tước như cũ không đến tìm, đây để cho Lăng Tiếu có chút phiền não rồi.

Nếu như để hắn ở trong phiến hỏa vực rộng rãi này đi lung tung, cũng không biết khi nào mới là đi hết.

Hắn tùy ý Thiên hỏa châu tự hành hấp thu lực lượng ở chỗ này, đồng thời chuẩn bị hướng về bốn phía xem một chút có phát hiện cái thần vật gì hay không.

Nghe nói Thủy Nguyên thạch nhưng là ở địa bàn của Hỏa diễm thú, có thể hay không đã ở chỗ này?

Đang ở lúc Lăng Tiếu thông qua thần nhãn quét nhìn tình huống bốn phía, một cỗ nguy cơ khác lặng lẽ buông xuống.

Lăng Tiếu ở chỗ này quan sát một phen, thấy phụ cận khu vực này có Hỏa thần tinh cùng với Hỏa vẫn thạch, hắn nghĩ cũng không nghĩ lập tức đi qua đem chúng nó đều thu lại.

Hỏa thần tinh có thể bảo tồn hoàn hảo ở chỗ này nhưng là cực phần thần tinh, so với thần tinh bình thường có giá trị gấp mấy chục lần, đối với võ giả tu luyện Hỏa thuộc tính mà nói là thần tinh hấp thu tốt nhất, mà Hỏa vẫn thạch ở chỗ này có độ tinh thuần so với những thứ đã gặp ở trên đường kia thì cao hơn nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2328 - Hỏa Điểu Quỷ Dị. (1)

Sau khi hắn thu những thần tinh cùng Hỏa vẫn thạch này, lúc còn muốn tiếp tục đi tìm thì ở Thiên hỏa châu ở trong thức hải của hắn không ngừng kích động, phát ra tín hiệu khẩn trương cực kỳ kịch liệt.

- Chuyện gì đây!

Lăng Tiếu cũng theo đó trở nên khẩn trương lên.

Bỗng dưng một cỗ sóng lửa so với phụ cận càng thêm đặc nồng trùng kích lại đây.

Lăng Tiếu cho là có Hỏa diễm thú càng thêm đáng sợ hơn xuất hiện, vội vã bứt ra cuồng lui.

Chỉ là kỳ quái chính là sóng lửa này chẳng qua là dọa người mà thôi, cư nhiên lại toàn bộ rút lui trở về, hơn nữa tất cả hỏa diễm ở phụ cận lại toàn bộ hướng về một vị trí hùng dũng tuôn vào, tựa hồ có cái gì đang hấp dẫn chúng nó.

Lăng Tiếu cảm thấy vô cùng kỳ quái, mà Thiên hỏa châu trong thức hải của hắn càng nhảy lên lợi hại, cảm giác giống như có đại địch thủ đi đến.

Lăng Tiếu thấu qua những hỏa diễm kia nhìn đến, dần dần thấy được một bóng dáng mơ hồ.

Bóng dáng này tuyệt đối không phải là Hỏa diễm thú, mà là bóng dáng thú điểu, điểu thú ngẩng mặt, thân hình hơi gầy, hỏa sí phi phác.

Khi hỏa điều kia càng lúc càng gần thì Lăng Tiếu mừng rỡ:

- Chu Tước thần thú!

Đầu hỏa điểu đi tới này chính là cùng Chu Tước thần thú giống nhau như đúc, lộ ra vẻ huyễn lệ dị thường!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn nghênh đón thì thần sắc đột nhiên đại biến, đồng thời kinh quát lên:

- Không đúng, nó không phải là Chu Tước!

Ngay lập tức hắn nhanh chóng hướng về phía sau thối lui, trên người đã là toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Đầu hỏa điểu này cho dù giống như đúc với Chu Tước, nhưng mà nó lại là không có khí tức sinh mệnh nồng đậm như Chu Tước kia, hơn nữa nhan sắc của những vũ linh kia cũng là hoàn toàn không giống, trên lưng nó càng không có Hạ Huyên Huyên hoặc tiểu Chu Tước, ánh mắt sắc bén kia lại càng tràn đầy lệ khí nồng đậm, cảm giác cùng với Hỏa diễm thú kia không sai biệt nhiều lắm, nhưng mà lại so với Hỏa diễm thú thì kinh khủng hơn không ít.

Đây hoàn toàn là đã đạt tới cảnh giới kinh khủng thập nhất giai trung cấp rồi!

Đầu hỏa điểu này đem hỏa diễm ở phụ cận mấy vạn thước đều hút hết, để chỗ này đã trở thành không gian hư vô.

Mang mang theo vẻ tứ ngược nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, cũng không có trong lúc nhất thời khởi đầu tiến công mà là đắc ý ngửa mặt lên trời tê minh mấy tiếng.

Ô ô!

Thuận theo thanh âm của nó vừa dứt, Thiên hỏa châu ở trong thức hải của Lăng Tiếu càng không ngừng thúc dục hắn rời đi, nếu như hắn không đi thì chính nó sẽ phải xông ra thức hải mà chạy!

Lăng Tiếu cũng là không dám ở lại nữa rồi, đối mặt với hỏa điểu để Thiên hỏa châu thất thố như thế, hắn đã không có bất kỳ phần thắng nào, không trốn chính là một cái tử lộ!

Lăng Tiếu xoay người liền bắt đầu lợi dụng toàn lực mà chạy, tốc độ của hắn so ra đều vượt Chí tôn bình thường, nhanh đến ngay cả bóng người đều không lưu lại.

Chỉ là hắn nhanh nhưng hỏa điểu kia còn nhanh hơn, nó có năng lực giá ngự vạn hỏa, hai cánh nó huy một cái, vô số hỏa vũ lập tức từ hai bên Lăng Tiếu vòng qua đem đường đi của hắn tầng tầng phong tỏa, mà chân thân của nó cuối cùng là động rồi, lại bay thẳng đến đầu của Lăng Tiếu mổ tới.

Thực lực của Hỏa điểu này đã là thập nhất giai trung cấp, tốc độ của nó không biết so sánh với Lăng Tiếu nhanh hơn gấp bao nhiêu lần, chỉ là ngay lập tức liền bay tới trên bầu trời của Lăng Tiếu rồi.

Một cái mổ này chỉ sợ đê cấp Chí tôn nhất định là vỡ toang đầu mà chết, coi như là trung cấp Chí tôn tránh không được cũng là một cái tử lộ.

Bởi vì đầu của nhân loại là bộ vị trọng yếu nhất, một khi bị hủy đi hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lăng Tiếu chỉ là cảnh giới Bán Thủy Thần, hắn lại có thể trụ được lực lượng một phát mổ này của hỏa điểu hay không?

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy một trận đau đớn ở đỉnh đầu truyền tới, cả người bị trùng kích đến hướng xuống phía dưới rơi xuống.

Vạn hạnh chính là đầu của hắn không có chuyện gì, bởi vì có phòng ngự cường hãn của Long Phượng thần cô, đầu của hắn liền sẽ không bị tổn thương, trừ phi là có đỉnh cấp Cổ thần khí, bằng không đầu của Lăng Tiếu bất kể gặp phải trọng kích gì nhiều nhất chỉ là chấn đến đau mà thôi!

Ngược lại xem hỏa điểu kia cư nhiên bị lực lượng của Long Phượng thần cô trực tiếp chấn bay ra ngoài, cái mỏ kia của nó cư nhiên đều biến hình rồi, đau đến nó liên tiếp kinh khiếu không dứt.

Ánh mắt nó nhìn về phái Lăng Tiếu trở nên không giống như trước, nó vốn cảm thấy Lăng Tiếu không chịu nổi một kích, không ngừng một phát mổ này lại là mổ lên trên thiết bản, đau chết nó.

Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại, sờ sờ cái đầu còn đầy đủ, trong lòng mừng rỡ một tiếng:

- Con chim này thật đáng sợ, tẩu vi thượng sách!

Lăng Tiếu không dám lưu lại nữa liền chạy trốn, hắn nhưng là không có thực lực để gọi nhịp với hỏa điểu.

Lăng Tiếu trực tiếp hướng lấy phía dưới phương không gian này tiềm hành mà đi, đây là phương hướng mà thiên hỏa châu chỉ dẫn cho hắn, bất kể đúng hay không trước chạy rồi lại nói.

Lần này Lăng Tiếu đã là dùng hết tất cả lực lượng, hết tốc lực mà chạy trốn, tuyệt đối không thể lại bị hỏa điểu này nhìn chằm chằm vào, bằng không chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Hỏa điểu kia tựa hồ cũng đối với Lăng Tiếu sản sinh ra ý úy kỵ, lại ở trong lúc nhất thời không có đuổi theo.

Lăng Tiếu cũng không biết chạy đi bao lâu, phát hiện hỏa diễm ở phía dưới càng lúc càng nồng đậm, thiêu đốt đến hắn đau đớn không dứt, ngay cả lực lượng Thiên hỏa châu ở trên người hắn cũng không cách nào ngăn cản.

- Ta dựa vào, đây là hỏa diễm gì, ngay cả Chí tôn đều phải bị đốt chết!

Lăng Tiếu không thể không lại bay lên không ít cự ly, hắn biết đi xuống chút nữa tuyệt đối sẽ bị tử hắc hỏa diễm ở phía dưới nướng chín!

Không cần phải nói, tử hoắc hỏa diễm ở phía dưới tuyệt đối là hỏa diễm đỉnh cấp, Thiên hỏa châu vì sao muốn đem hắn mang đến chỗ này đây?

Đang ở lúc Lăng Tiếu không giải thích được, hắn thấu qua chút ít tử hắc hỏa diễm đặc nồng này nhìn lại phát hiện có một khối tử hắc sắc cự thạch.

Khối tử hắc sắc cự thạch này lộ ra vô cùng trầm hậu, những tử hắc sắc hỏa diễm kia phảng phất liền là phù hiện ở phía trên nó.

Lăng Tiếu có thể từ trên khối cực thạch này cảm nhận được Thủy Nguyên lực lượng nồng đậm, đây là một loại bổn nguyên lực lượng đã nồng đến cực hạn mới có thể tạo thành.

- Đây... Đây chẳng lẽ chính là Thủy Nguyên thạch!

Lăng Tiếu không nhịn được mà phát ra tiếng kinh hô.

Tim Lăng Tiếu đập nhanh, hắn chưa thấy qua Thủy Nguyên thạch nhưng mà có thể cảm giác được Thủy nguyên lực Hỏa thuộc tính nồng đậm ở chỗ này, đây nếu không phải là Thủy Nguyên thạch đều không có khả năng rồi.

Không nghĩ đến Thủy Nguyên thạch mà hắn cần lại xuất hiện ở dưới chân hắn, khó trách Thiên hỏa châu lại không kìm nén được vọng động cũng

muốn hướng chỗ này chạy tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2329 - Hỏa Điểu Quỷ Dị. (2)

Nếu như Thiên Hỏa châu có thể đem tử hắc hỏa diễm ở phụ cận Thủy Nguyên thạch này đều hấp thu hết, nó tuyệt đối có thể trưởng thành tới tồn tại càng thêm kinh khủng, đến lúc đó hỏa diễm của nó trực tiếp có thể đem Chí tôn Thủy Thần thiêu đốt thành cặn bã!

Ô ô!

Đang ở lúc Lăng Tiếu nghĩ biện pháp thu Thủy Nguyên thạch này thì tiếng kinh khiếu của hỏa điều kia đã truyền lại đây, một đạo hỏa ảnh hướng về phía hắn cấp tốc xong tới.

Lần này Lăng Tiếu là không thể né tránh nữa rồi, phải nghĩ biện pháp đuổi hỏa điểu này chạy đi, bằng không hắn không chỉ mất đi Thủy Nguyên thạch, còn muốn bị hỏa điểu này giết chết!

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu xuất hiện, một lần này tuyệt đối không thể giữ lại chút nào rồi.

Thần hồn phân thân sớm đã đạt tới thực lực Chí tôn, nhưng mà lại không có đủ loại thần thông của Chí tôn, nhưng mà nó lại có thể tăng lên mấy chục lần chiến lực, lại có Đế Long Diệt Thiên quyết có thể sử dụng, đủ để trụ vững với hỏa điểu này rồi!

Thần hồn phân thân oanh ra từng cái quyền đầu kinh khủng, cũng mượn hỏa lực ở phụ cận này tăng phúc, càng không ngừng oanh hướng hỏa điểu kia!

Hỏa điểu kia lộ ra vẻ khinh thường, hai cánh vỗ nhanh, vô số Hỏa lực lượng

đều là bị nó dẫn dắt tới đây, hỏa quyền mà Lăng Tiếu oanh ra cư nhiên bị nó sinh sôi đánh tan!

Lăng Tiếu ý thức được đùa lửa ở trước mặt nó đơn giản là ngu ngốc!

Hỏa điểu kia cấp tốc bay lướt đến trước thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, hỏa sí bay thẳng đến thắt lưng của Lăng Tiếu cắt tới, như muốn đem Lăng Tiếu trực tiếp cắt thành hai nửa.

Lăng Tiếu không tránh không né, nghênh đón lực lượng hỏa sí này của hỏa điểu đánh ra ngoài.

Hắn tin tưởng hỏa điểu này đồng dạng với những Hỏa diễm thú kia, thân thể đều không hoàn mỹ, đều là do hỏa diễm ngưng tụ mà thành, trừ hỏa thế hung mãnh ra cũng sẽ không có trùng kích thực chất quá lớn.

Oanh long oanh long!

Lực lượng cường đại đụng vào nhau, nắm tay của Lăng Tiếu không chịu bao nhiêu tổn thương, nhưng mà lại bị lực lượng của hỏa điểu kia cường hành chấn bay ra rất xa.

Mà hỏa sí của hỏa điểu kia hơi hơi tiêu tán một chút, trong nháy mắt lại hấp dẫn hỏa diễm ở phụ cận khôi phục lại.

Ở trong hoàn cảnh này, hỏa điểu cơ hồ là đứng ở thế bất bại, trừ phi Lăng Tiếu đối phó nó giống như với Hỏa diễm thú, có thể thương đến vị trí thú đan của nó.

Chỉ là lực lượng của hỏa điểu này nhưng không phải là Hỏa diễm thú có thể so sánh được, nó so với Hỏa diễm thú thập nhất giai trước đó cón phải cường đại hơn không chỉ gấp mười lần, hơn nữa linh trí nếu so với chúng nó còn

cao hơn.

Dưới tình huống này thần hồn phân thân của Lăng Tiếu cho dù có năng lực tăng lên chiến lực cũng không cách nào dễ dàng bắt lại nó.

Huống chi nó hoàn toàn là một bộ muốn đem Lăng Tiếu đưa vào chỗ chết, tựa hồ Lăng Tiếu có chỗ đáng giá để cho nó trọng thị.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đem Đế Long Diệt Thiên quyết phát huy đến cực hạn, lực lượng oanh ra vô hạn tiếp cận trung cấp Chí tôn, cùng với hỏa điểu kia chiến đến hết sức kịch liệt.

Hết thảy hỏa hải ở phụ cận này đều là bị quấy phá đến phiên đăng hùng dũng không ngừng.

Lăng Tiếu cho dù đã là toàn lực nghênh chiến rồi, hắn có thể ngăn cản được công kích của hỏa điểu này đã là vô cùng không tệ rồi, muốn bắt lại nó cơ hồ là không thể nào.

Lực lượng của thần hồn phân thân tiêu hao cực lớn, đã là nhiều lần thụ thương, hơi không cẩn thận thì thần hồn phân thân này sẽ bị hỏa điểu giết chết.

Ở một bên khác, chân thân Lăng Tiếu đã là làm xong hết thảy chuẩn bị, hắn đang suy nghĩ biện pháp đến gần bên cạnh hỏa điểu này lợi dụng Bồ Đề thần cung cùng Bồ Đề thần tiễn vũ làm ra phản kích tốt nhất!

Đây là Cổ thần khí duy nhất mà hắn lấy được, có thể bắn thương hỏa điểu này hay không đều ở một kích này!

Chỉ là tệ đoan lớn nhất của Bồ Đề thần cung liền là ở trong hoàn cảnh này chịu ảnh hưởng rất lớn, cho nên phải dựa vào khoảng cách đến hỏa điểu gần

nhất mới có thể bảo đảm một kích này đem nó kích sát.

Đương nhiên biện pháp tốt nhất chính là dùng thần hồn phân thân xạ kích, lực lượng của nó nếu so với chân thân còn cường đại hơn nhiều.

Nhưng mà không có thần hồn phân thân kiềm chế nó, chân lại há có thể là đối thủ của hỏa điểu kia được?

Bất quá ở trước lúc xạ kích, Lăng Tiếu thì là làm ra một cử động kinh người, Hắc Diệu thần đỉnh của hắn lại hướng về tử hắc hỏa diễm ở phía dưới bao phủ lại, hấp thu đại lượng tử hắc hỏa diễm ở mấy vạn dặm này tiến vào bên trong dược đỉnh!

Đổi lại là Cổ thần khí bình thường chỉ sợ còn chưa thu được những hỏa diễm này thì đã bị những hỏa diễm này hòa tan rồi, nhưng mà Hắc Diệu thần đỉnh cũng là đỉnh cấp Cổ thần khí đồng dạng với Long Phượng thần cô, là tồn tại cường hãn nhất trong tất cả thần khí.

Hắc Diệu đỉnh thu một đoàn hỏa diễm như vậy đủ để đem một gã Chí tôn Thủy Thần trực tiếp đốt thành cặn bã.

Lăng Tiếu vì sao muốn thu những hỏa diễm này? Sau một khắc lập tức có thể biết rồi!

Chỉ thấy Lăng Tiếu một tay đem Hắc Diệu đỉnh đã biến thành vô cùng khổng lồ kia nâng lên, khí thế kia có chút giống như cảm giác lực bạt sơn hà!

CŨng ở lúc này thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã là tiêu hao đến bảy tám phần, đã là vô lực tiếp tục chiến hỏa điểu, trong nháy mắt trở về trong thức hải của hắn, miễn cho bị triệt để diệt mất thần hồn phân thân, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi!

Hỏa điểu kia phát hiện thần hồn phân thân của Lăng Tiếu biến mất, mục tiêu lập tức nhìn vào trên chân thân Lăng Tiếu.

- Súc sinh đến đây, bổn cung hảo hảo đùa lửa với ngươi!

Lăng Tiếu giận dữ mà quát!

Thanh âm Lăng Tiếu vừa dứt, đem Hắc Diệu đỉnh kia nghiêng sang một bên, bàn tay hung hăng mà phách vào phía dưới đáy của Hắc Diệu thần đỉnh.

Thuận theo thủ chưởng của Lăng Tiếu võ vào phía dưới đáy của Hắc Diệu thần đỉnh, miệng đỉnh kia bỗng dưng bắn phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng giống như hỏa tinh thần nổ tung, vô số tử hắc hỏa đều là nhanh chóng hướng về phía hỏa điểu kia thiêu đốt qua.

Những tử hắc hỏa này hỏa thế cực lớn, chúng nó bạo oanh qua đem những tử hỏa bình thường kia đều nhấn chìm thay thế, nhiệt độ ở phục cận trong nháy mắt bạo trướng lên rất cao, cho dù là hộ thể thần quang của Chí tôn cũng phải triệt để bị thiêu đốt bốc hơi, Chí tôn cũng muốn chịu không nổi mà bị chôn sống thiêu chết!

Hỏa điểu kia tựa hồ đối với tử hắc hỏa kia cũng hết sức úy kỵ, kinh hô một tiếng muốn trốn đã là trốn không kịp rồi, toàn thân đều là bị thiêu đốt, lông chim hỏa sắc của nó càng không ngừng bị hòa tan, toàn thân đều muốn bị thiêu đốt mà hủy đi.

Về phần Lăng Tiếu ở một bên vốn định thừa dịp bắn tên, nhưng mà đồng dạng bị cỗ hỏa diễm đáng sợ này bắn tóe lên trên người cũng trở nên bị thiêu đốt, vội vã thu hồi Hắc Diệu thần đỉnh trước trốn ra xa một chút, đồng thời lợi dụng Thiên hỏa châu thoát khỏi những tử hắc hỏa này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2330 - Tử Hắc Hỏa Kinh Khủng, Thủy Nguyên Thạch Hiện!

Cỉ là hỏa thế của những tử hắc hỏa này lại là kinh người chí cực, hỏa diễm của Thiên hỏa châu lại không cách nào đem nó cắn nuốt sạch, ngược lại bị những tử hắc hỏa kia càng không ngừng thiêu đốt cánh tay của Lăng Tiếu, đã rất nhanh liền biến thành vẻ nám đen rồi, đau đến Lăng Tiếu liên tục kêu lên không dứt!

Hắn lại không thể không lợi dụng âm hàn chi khí của Tiên thiên âm phong châu cùng với lực lượng tuyệt đối băng lãnh của Băng thuộc tính, song tầng lực lượng đồng thời đem tử hắc hỏa này ức chế lại, cũng tính toán đem nó dập tắt, đáng tiếc vẫn là vô công!

Tử hắc hỏa này thực sự là quá cuồng bạo, lực lượng quá mức cực đoan rồi!

Nếu như tử hắc hỏa ở trên người hắn lại nhiều hơn một chút, chỉ sợ hắn đều phải triệt để bị đốt thành cặn bã!

- Con mẹ nó, dứt khoát chặt tay coi như xong!

Lăng Tiếu bị đốt đến mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa, đau đến khó chịu không thôi, cánh tay hắn liền muốn phế rồi, còn muốn hướng về phía những bộ vị khác trên thân thể hắn lan tràn đi, hắn hét lên một tiếng muốn đem cánh tay đều chém xuống.

Bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới Thần Vương, đoạn chi đều có thể khôi phục được, chỉ bất quá là thần lựccần tiêu hao cực lớn mà thôi!

Chỉ bất quá đang ở lúc Lăng Tiếu muốn làm như vậy, Thiên hỏa châu rốt

cuộc là phát ra tàn nhẫn mà đem tất cả lực lượng bạo phát ra, từng doàn thâm tử sắc hỏa diễm đem một chút tử hắc hỏa kia cường hành kéo vào thức hải muốn đem nó luyện hóa.

Bởi vì Thiên hỏa châu vừa mới tiến giai, lực lượng của nó bạo trướng, có lẽ đối phó không được đại lượng tử hắc hỏa nhưng mà đối phó với một chút tử hắc hỏa này vẫn còn có thể làm được.

Đem tử hắc hỏa này luyện hóa hấp thu đối với nó mà nói cũng là chỗ tốt cực lớn.

Lăng Tiếu cảm ứng tình huống thiên hỏa châu ở trong thức hải một chút, tử hắc hỏa kia đã bị nó cắn nuốt, nó còn phát ra cảm giác sảng khoái dư vị chưa hết.

Lăng Tiếu thở ra một hơi, nhanh chóng đem cánh tay bị thiêu đốt khôi phục như cũ.

Hắn lau một cái mồ hôi lạnh nói:

- Hỏa diễm này thật là kinh khủng, nếu có thể đem nó thu thập một chút, cho dù là cùng Chí tôn đối chiến cũng có thể đánh cho đối phương ứng phó không kịp, thậm chí có thể đem đối phương thiêu đốt mà chết!

Đnag ở lúc Lăng Tiếu nghĩ như vậy, hắn lại nghe được tiếng kinh khiếu của hỏa điểu kia.

Lăng Tiếu đại kinh:

- Như vậy còn không chết sao?

Hỏa điểu cũng là vật chủng được sinh ra ở chỗ này, nhưng mà nó lại là bắt

chước hình dạng cùng hình thức công kích của Chu Tước thần thú, ngược lại là để Lăng Tiếu cảm thấy kỳ quái.

Song, hỏa chi lực lượng của nó tối đa so với đẳng cấp của thiên hỏa châu cao nhất mà thôi, hẳn sẽ bị tử hắc hỏa kia hòa tan mới đúng.

Nhưng mà bây giờ còn nghe thấy tiếng tê minh của nó, đây không thể không để cho Lăng Tiếu kinh ngạc!

Lăng Tiếu xa xa nhìn lại, chỉ thấy một đạo hỏa ảnh không ngừng tránh né lấy, hai loại hỏa diễm càng không ngừng dây dưa với nhau, tử hắc hỏa đại chiếm thượng phong, mà ở dưới hỏa ảnh kia hiển hiện ra thú đan của hỏa điểu, không, nó không phải là thú đan mà là một khỏa hạt châu!

Một khỏa hạt châu viên ngọc sáng loáng bị hai loại hỏa diễm dây dưa, phát tán ra khí tức hỏa bổn nguyên đặc nồng, mà ở phía trên nó lại là bóng dáng của hỏa điểu kia, nó càng không ngừng vùng vẫy, càng không ngừng tụ hợp hỏa lực lượng nhưng lại là không cách nào thoáng cái tiêu hóa được những tử hắc hỏa kia, giống như là bị những tử hắc hỏa này thiêu đốt đến toàn thân thương tích, lại giống như là muốn đem tử hoắc hỏa này đồng hóa, hấp thu vào bên trong hạt châu kia!

Phải một lát sau thuận theo tử hắc sắc hỏa diễm bị hút vào bên trong hạt châu, bóng dáng của hỏa điểu kia trở nên chân thật lên không ít, hơn nữa nhan sắc lông chim ở trên người nó cũng dần dần phát sinh biến hóa.

Chỉ bất quá nó muốn thoáng cái thoát biến thành hỏa điểu chân chính còn không thể nào, phải cần tử hắc hỏa càng thêm khổng lồ mới có thể đạt tới.

Huống chi hạt châu kia cũng xuất hiện biến hóa, trên hạt châu lại xuất hiện vết rách rất nhỏ, hiển nhiên là hấp thu đồng hóa những tử hắc hỏa này đều muốn chịu không nổi rồi.

Lăng Tiếu thấy tình huống này không nhịn được mà kinh hô lên:

- Đây... Hỏa điểu này là do Thiên hỏa châu biến thành hay sao? Chẳng... Chẳng lẽ Thiên hỏa châu đạt tới cảnh giới nhất định còn có thể hóa hình?

Lăng Tiếu nghĩ tới Địa hỏa châu Cực Diễm Hình Hỏa trước kia đã luyện hóa chính là một loại châu thể có thể hóa hình, chỉ bất quá nó không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, chỉ là một cái hư hình mà thôi, không cách nào so với hỏa điểu này.

Mà khỏa châu ở trước mắt này đã biến hóa thành hỏa điểu, rất hiển nhiên cũng có loại thần năng này, hắn đang hoài nghi bây giờ Si mị Thiên hỏa châu của hắn có phải cũng có thể hóa hình hay không? Hoặc là sau khi đạt tới cảnh giới nhất định có thể trở thành sinh vật đơn độc tồn tại?

Bởi vì vạn vật đều có định luật, vật cực tất phản, đợi đạt tới trình độ nhất định có lẽ có thể tiến hóa ra sự vật khác cũng nói không chừng, bằng không thế gian làm sao sẽ có các loại sinh vật xuất hiện được.

Lăng Tiếu cuối cùng là hiểu được Si mị Thiên hỏa châu vì sao lại sợ hãi như vậy, nguyên lai hỏa điểu này chính là Thiên hỏa châu cùng loại với nó, muốn đem nó cắn nuốt tiến giai.

Mà những Hỏa diễm thú kia sở dĩ không tiếp tục xuất hiện có lẽ đều là bởi vì sự xuất hiện của Thiên hỏa châu này mà lui tránh!

Chỗ này là Niết Bàn không gian, như vậy khỏa Thiên hỏa châu này đã có thể hóa hình chiến đấu liền nên xưng là Niết Bàn thiên hỏa châu rồi, nói không chừng sau một lần tiến giai này thật có thể trở thành Chu Tước thần thú khác loại cũng nói không chừng, tên Niết Bàn này cũng là danh phù kỳ thực!

Bây giờ Lăng Tiếu muốn chạy trốn lấy mạng tuyệt đối là cơ hội tốt nhất,

nhưng mà Lăng Tiếu lại không muốn bỏ qua vọng động đem khỏa Thiên hỏa châu nghịch thiên này thu về cho chính mình!

Một khi không cách nào đem nó thu phục, vậy tuyệt đối là phải bị nó cắn trả mà chết đấy!

Lăng Tiếu không thể không cẩn trọng suy nghĩ rõ ràng, rốt cuộc nên hay không nên động thủ với khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu này!

Đây là cơ duyên nghịch thiên, cũng là nguy cơ hung hiểm nhất!

Si mị Thiên hỏa châu ở trong thức hải Lăng Tiếu lại là một mực thúc giục Lăng Tiếu rời khỏi, nó coi như là muốn lưu lại ở chỗ này tăng lên đẳng giai một chút nhưng mà cũng không muốn trở thành năng lượng cho Niết Bàn thiên hỏa châu tiến giai.

- Xem ra nó cũng khó có thể ở trong lúc nhất thời đem tử hắc hỏa luyện hóa, nếu là ta lại oanh ra tử hắc hỏ, có thể đem châu thể của nó đốt hủy hay không đây? Nếu là như vậy thì năng lượng của nó có bị phân hóa sạch hay không?

Lăng Tiếu không để ý tới thúc dục của Si mị thiên hỏa châu, đang tự cân nhắc lấy nên làm thế nào cho phải! Kỳ thật ở trong nọi tâm hắn là vô cùng hi vọng đem Niết Bàn thiên hỏa châu này bắt lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2331 - Niết Bàn Thiên Hỏa Châu. (1)

Bất kể, trước tiên lấy Thủy Nguyên thạch rồi lại nói!

Lăng Tiếu ở trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nên làm như thế nào mới lấy được Niết Bàn thiên hỏa châu này, cho nên tính toán trước lấy Thủy Nguyên thạch.

Thủy Nguyên thạch ở phía dưới bị rất nhiều tử hắc hỏa tầng tầng bao trùm lấy, Lăng Tiếu căn bản là không có cách nào đi tới gần, hắn cũng không muốn lại bị những tử hắc hỏa này thiêu đốt.

Cho dù hắn không có cách nào đến gần Thủy Nguyên thạch kia nhưng mà hắn lại có thủ đoạn đem Thủy Nguyên thạch kia lấy tới tay.

Lăng Tiếu đem Hắc Diệu thần đỉnh lại biến lớn một lần nữa, cũng hướng về phía Thủy Nguyên thạch ở phía dưới kia bao phủ tới.

Hắn đây là thu Thủy Nguyên thạch đồng thời cũng đem không ít tử hắc hỏa cùng thu vào.

Cho dù những tử hắc hỏa này có uy lực đốt hủy Cổ thần khí, nhưng mà ở trước đỉnh cấp Cổ thần khí như Hắc Diệu thần đỉnh vẫn là kém một bậc.

Oanh long oanh long!

Lúc khối Thủy Nguyên thạch kia bị hấp lực cường đại hút lên thì phát ra từng trận thanh âm trầm muộn, khiến cho tử hắc hỏa ở phụ cận nơi này đều trở nên vô cùng cuồng loạn.

Lăng Tiếu lại không thể không hướng về phía trên bay lên một đoạn, tránh cho dính vào những tử hắc hỏa này.

Thuận theo Thủy Nguyên thạch này từ từ bị hút lên, lại có từng khối tử hắc thần tinh từ vị trí của nó không ngừng bắn lên.

Lăng Tiếu kinh hỉ vô cùng, loại tử hắc thần tinh này tuyệt đối là tối tinh thuần nhất trong thần tinh, là tồn tại cực phẩm nhất, hắn há lại có thể bỏ qua được!

Tay của Lăng Tiếu vẫy một cái đem một khối tử hắc thần tinh trong đó hút đến lòng bàn tay, một cỗ lực lượng vô cùng nóng bỏng hướng về phía hắn quấn quanh mà đến.

- Còn tàn lưu lại tử hắc hỏa, lực lượng uẩn hàm thật không phải là đơn giản!

Lăng Tiếu cười mỉm một tiếng, trực tiếp đem tử hắc hỏa này chấn vỡ, đem lực lượng mà nó phát tán ra hấp thu vào.

Từng tia lực lượng cuồng nhiệt tiến vào trong thân thể của hắn, để hắn rõ ràng cảm thấy được lực lượng mà tử hắc thần tinh này uẩn hàm còn phải nồng đậm hơn gấp trăm lần so với cực phẩm Hỏa thần tinh!

Đây nhưng là thần tinh đã ở một thời gian dài bên cạnh Thủy Nguyên thạch, đã dính vào Thủy Nguyên lực, lực lượng uẩn hàm tự nhiên là vô cùng mênh mông rồi!

Đây đối với Thần Vương tu luyện Hỏa thuộc tính mà nói tuyệt đối không thể yếu hơn bao nhiêu so với lực lượng của một gốc Thần thảo!

Chỉ sợ mấy chục khỏa tử hắc thần tinh là có thể để một gã đê cấp Thần Vương trực tiếp đạt tới cảnh giới đê cấp Thần Vương đỉnh phong rồi!

Đồng thời còn có thể ngưng luyện ra từng tia tử hắc bổn nguyên hỏa diễm, tăng cường tính công kích của hỏa lực lượng!

Sau khi Lăng Tiếu cảm nhận được năng lượng mênh mông của những tử hắc thần tinh này lại càng mừng rỡ không thôi, bàn tay của hắn vung lên một cái đem chúng nó đều nhất nhất thu vào bên trong Hắc Diệu thần đỉnh.

Hắc Diệu thần đỉnh tổng cộng phân thành năm tầng, mỗi một tầng đều là có không gian bất đồng, tầng thứ nhất là lớn nhất, chỗ này đã bị hắn mở ra mấy khu vực, một khu vực dùng để cho người tĩnh tu, một khu vực chính là các loại thần tài trân quý, tử hắc thần tinh đã bị cất ở trong một khu vực này, một khu vực khác chính là đem tử hắc hỏa cùng với Thủy Nguyên thạch này chiếm cứ.

Nếu như không chia ra khu vực chỉ sợ Tiên Vu Hương Mạt cùng với Khương Huyễn ở trong dược định liền không có chỗ đặt chân rồi!

Chỉ là liền ở lúc đại bộ phận tử hắc thần tinh rơi vào trong thần đỉnh, Niết Bàn thiên hỏa châu ở chỗ xa kia lại có dị động, nó thế nhưng lợi dụng hỏa diễm trực tiếp đem tử hắc thần tinh kia tập quyển về phía nó.

Tử hắc thần tinh xuất hiện ở chỗ này không ít, Lăng Tiếu chỉ lấy một nửa, một nửa còn dư lại cư nhiên bị Niết Bàn thiên hỏa châu này cướp ăn rồi, thật là để cho Lăng Tiếu đau lòng không thôi!

- Thiên hỏa châu đáng ghét, chẳng lẽ nó cũng muốn hấp thu lực lượng của những Tử hắc thần tinh này?

Lăng Tiếu thầm mắng nói.

Ở lúc này một khối Thủy Nguyên thạch giống như một ngọn núi nhỏ kia rốt cuộc là bị Hắc Diệu thần đỉnh hoàn toàn thu vào.

Thuận theo khối Thủy Nguyên thạch này bị thu lấy, không gian ở phụ cận này trong nháy mắt trở nên loạn động, những tử hắc hỏa kia lại ẩn ẩn có dấu hiệu từ phía dưới xông lên.

Lăng Tiếu đem Hắc Diệu thần đỉnh thu lại, đã muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng nhìn Niết Bàn thiên hỏa châu ở không xa đã đem vết rách trên châu thể khép lại lại là hết sức không cam lòng!

Nếu như đem nso thu hồi lại, Si mị thiên hỏa châu cùng với nó dung hợp, khẳng định uy lực kinh thiên, cho dù là Cổ thần khí cũng có thể hòa tan a!

Đến lúc đó giao chiến với bất kỳ Chí tôn nào cũng chiếm ưu thế tuyệt đối!

Chỉ là cho dù Lăng Tiếu nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào đem Niết Bàn thiên hỏa châu kia thu phục a!

Bởi vì Si mị thiên hỏa châu của hắn khẳng định không có đẳng giai cao bằng Niết Bàn thiên hỏa châu, mà thực lực bây giờ của hắn cũng không đủ trực tiếp đem nó trấn áp, mà thần khí hắn có cũng không có một kiện có thể làm gì được nó, coi như là Hắc Diệu thần đỉnh cũng không có cách nào đem nó trực tiếp thu vào bên trong dược đỉnh, bởi vì nó đã sản sinh ra ý thức rồi, trừ phi nó nguyện ý mới có thể.

Sau khi Lăng Tiếu do dự một phen, đã biệt mình không làm được gì, không thể khác hơn là lập tức rời khỏi, bằng không tử hắc hỏa đang dâng lên kia liền muốn di động đem hắn thiêu đốt thành cặn bã!

Liền ở lúc này từng đạo tiếng tê minh to rõ kinh vang lên!

Ô ô!

Lăng Tiếu quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một đạo hỏa ảnh từ một phương hướng xông lại đây, ở trên hỏa ảnh này hiển nhiên còn có hai đạo nhân ảnh.

Lăng Tiếu mừng rỡ, vội vàng hướng về phía hỏa ảnh kia xông qua.

Đây rõ ràng chính là Chu Tước thần thú, nó lại cùng Hạ Huyên Huyên và tiểu Chu Tước đi đến tìm hắn.

Hạ Huyên Huyên thấy Lăng Tiếu bình yên vô sự lập tức khóc lóc mà nói:

- Đại ca ca... Đại ca ca!

Trước đây Chu Tước thần thú vì thoát khỏi những Hỏa diễm thú kia mà không thể không mang theo Hạ Huyên Huyên cùng với tiểu Chu Tước rời khỏi.

Bởi vì nó nhận thấy Hạ Huyên Huyên cùng tiểu Chu Tước mới là đối tượng mà nó trọng thị nhất, Lăng Tiếu bị oanh lạc thì nó cũng không thể trong lúc nhất thời cứu hắn, bằng không bị mấy đầu Hỏa diễm thú thập nhất giai kia bao vây lại, nó có lẽ còn có thể ứng phó đào thoát nhưng mà chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến an nguy của Hạ Huyên Huyên cùng với tiểu Chu Tước!

Lăng Tiếu lướt đến bên cạnh Chu Tước nhìn Hạ Huyên Huyên nói:

- Ha ha, có thể nhìn thấy các ngươi thật tốt rồi, bằng không ta còn không biết nên làm như thế nào cho phải.

Bỗng dưng Hạ Huyên Huyên liều lĩnh nhào vào trong ngực Lăng Tiếu khóc lên:

- Đại ca ca, xin... Xin lỗi, là ta thiếu chút nữa hại chết ngươi, ta... Ta cho là ngươi chết rồi!

Nha đầu này khóc đến chân tình lộ ra, để Lăng Tiếu ấm áp trong lòng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2332 - Niết Bàn Thiên Hỏa Châu. (2)

Lăng Tiếu vuốt nhẹ sau lưng Hạ Huyên Huyên nói:

- Đừng khóc, ta không phải là không có chuyện gì sao? Chỉ là lạc đường với các ngươi mà thôi, bây giờ chúng ta liền rời đi, ta đã lấy được Thủy Nguyên thạch rồi!

Từ khi tiến vào Niết Bàn không gian, Lăng Tiếu cũng không biết là trải qua bao nhiêu ngày rồi, có thể là một năm, cũng có thể là hai năm, nhưng mà có thể thu được Thủy Nguyên thạch đã là đạt được mục đích csủa chuyến đi này rồi.

Chỉ là đang ở lúc Lăng Tiếu để Hạ Huyên Huyên trở lại trên lưng Chu Tước thần thú, thì Chu Tước thần thú kia lại là phát hiện sự tồn tại của Niết Bàn thiên hỏa châu, cũng hướng về phái nó xông qua!

Lăng Tiếu quá sợ hãi mà kinh hô:

- Không nên qua đó a!

Niết Bàn thiên hảo châu có thể ngưng tụ thành hỏa điểu thấp nhất giai trung cấp, lực lượng của nó đã có thể xưng là kinh khủng!

Si mị Thiên hỏa châu của Lăng Tiếu vừa tiến giai, nếu là nó xuất ra lực lượng hóa hình chỉ sợ tối đa cũng là tiếp cận thập giai cao cấp mà thôi, nó sở dĩ không sợ hỏa diễm chỗ này tự nhiên là đồng chúc đồng nguyên với chúng nó, nó có thể mượn lực lượng của chúng nó tăng lên thực lực.

Cho nên cho dù Si mị thiên hỏa châu tiến giai rồi vẫn đối với Niết Bàn thiên hỏa châu này hết sức úy kỵ.

Nếu như Niết Bàn thiên hỏa châu này một lần nữa đột phá thành công, chỉ sợ nhất cử đạt tới thập nhất giai trung cấp đỉnh phong, thậm chí là thập nhất giai cao cấp cũng không phải là không thể.

Chỉ là quá trình thoát biến của nó cũng không phải là một sớm một chiều là có thể làm được, nhanh thì vài năm, chậm thì mấy trăm năm, thậm chí ngoài ngàn năm cũng không ngoài ý liệu.

Về phần Si mị Thiên hỏa châu trong thức hải của Lăng Tiếu sở dĩ có thể đột phá nhanh như vậy, một là đẳng giai của nó còn không tính là quá cao, đột phá lên tương đối dễ dàng một chút, hai là nó trường kỳ sống ở trong thức hải của Lăng Tiếu, chiếm được tinh thần dịch, thần hồn lực tẩy rửa của Lăng Tiếu đã có linh trí cao hơn, mà thực lực của Lăng Tiếu mỗi lần đại trướng nó cũng được đại lợi ích, đã sớm đạt tới bình cảnh, cho nên có thể ở trong thời gian ngắn hoàn thành đột phá không phải là vấn đề.

Niết Bàn thiên hỏa châu kia đang suy nghĩ biện pháp đối kháng với chút ít tử hắc hỏa kia, đồng thời cũng tính toán mượn tử hắc hỏa này tiến hành một lần thoát biến cùng đột phá mớ!

Chỉ là ngoài ý muốn còn là xuất hiện ở một khắc này, Chu Tước thần thú kia lại hướng về phía Niết Bàn thiên hỏa châu xông tới.

Lăng Tiếu cũng là bị kinh dọa đến cực điểm, Hạ Huyên Huyên nhưng là vừa mới trở lại trên lưng Chu Tước, nếu là thuận theo Chu Tước dính vào những tử hắc hỏa diễm kia há không phải là một cái tử lộ sao!

Lăng Tiếu trong nháy mắt từ phía sau truy kích, một cái long trảo hướng về phía Hạ Huyên Huyên bắt qua, tất muốn đem nàng bảo vệ lại.

Nhưng mà hắn xuất thủ có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng tốc độ của Chu Tước thần thú kia, ngay cả chéo áo của Hạ Huyên Huyên cũng không đụng tới được!

- Không nên!

Lăng Tiếu đã thấy Chu Tước thần thú xông vào trong tử hắc hỏa này, muốn đi cắn nuốt Niết Bàn thiên hỏa châu kia!

Tâm của Lăng Tiếu đã nhấc tới cổ họng rồi, hắn không chút do dự nào mà muốn hướng về phương hướng kia xông qua.

Phía trước nhưng là có đại lượng tử hắc hỏa, đây nhưng là vừa mới rồi từ trong dược đỉnh oanh ra đối phó với hỏa điểu, bây giờ thì tốt rồi, lại là trở thành táng hỏa của hắn!

Chỉ là khi Lăng Tiếu xông tới, một màn kỳ dị xuất hiện!

Chỉ thấy Chu Tước một to một nhỏ đã phân ra, đại Chu Tước há miệng ra ngậm lại khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu muốn chạy trốn, tựa hồ muốn đem nó cắn nuốt sạch, mà tiểu Chu Tước lại là đem tử hắc hỏa ở phụ cận toàn bộ hút hết không còn, Hạ Huyên Huyên lại là một điểm không không bị gì, trên người nàng mặc một bộ thần y có mang theo Chu Tước vũ linh phát tán ra lực lượng cường đại, đúng dịp đem nàng bao trùm lại, để nàng ở trong biển lửa này không bị ảnh hưởng một chút nào.

Lăng Tiếu trong nháy mắt dừng lại thân thể, nặng nề thở ra một hơi, hắn còn thật không nghĩ đến Chu Tước thần thú đã sớm có hậu chiêu rồi, thật là sợ đến hắn muốn kêu to một tiếng.

- Huyên Huyên ngươi lại đây, những tử hắc hỏa kia rất kinh khủng đấy!

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, long trảo lần nữa hiện ra, trong nháy mắt đem Hạ Huyên Huyên ở ngoài vạn dặm kéo lại.

- Đại ca ca ta không có chuyện gì, ta chỉ là cảm thấy có chút nóng!

Hạ Huyên Huyên nói.

- Ừ, chúng nó đang làm cái gì, những tử hắc hỏa kia cũng dám hấp thu? Cũng không sợ bị những hỏa diễm này thương tổn!

Lăng Tiếu chỉ chỉ hai con Chu Tước thần thú nói.

- Đại ca ca ngươi yên tâm, chúng nó bản thân chính là Hỏa thần chi thể, bất kỳ hỏa diễm đều không cách nào thương hại được chúng nó, những tử hắc hỏa này uẩn hàm lực lượng cực lớn, chính là tinh hoa mà chúng nó cần, có thể tăng lên thực lực của chúng nó!

Hạ Huyên Huyên giải thích nói.

Lăng Tiếu vỗ vỗ trán, mới nhớ tới Chu Tước thần thú có danh xưng là Hỏa thần, bất kể là hỏa diễm đặc nồng cỡ nào đối với chúng nó mà nói căn bản không có thương hại gì, thật sự là để cho hắn lo lắng quan tâm.

Chỉ bất quá Lăng Tiếu lại là hết sức quan tâm đến một khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu kia, nó cư nhiên bị Chu Tước thần thú sinh sôi nuốt xuống rồi.

Chu Tước thần thú càng không ngừng tê minh lên, từng trận hỏa diễm giống như sóng lửa hướng về bốn phía bắn ra ngoài, lực lượng chấn động vô cùng đáng sợ.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ lập tức kéo lấy Huyên Huyên lui ra, một khi bị lực lượng của nó liên lụy, bọn họ cũng chịu không được.

Tiểu Chu Tước thần thú cũng không có ngốc ở bên cạnh đại Chu Tước thần thú, nó lại hướng về những thứ tử hắc hỏa đang hiện lên kia xông qua, trực tiếp mở miệng muốn đem chúng nó đều hấp thu.

Lăng Tiếu coi như là mở rộng nhãn giới, thần thú không hổ là thần thú, thực sự không phải là thú loại bình thường có thể so sánh được, chúng nó thật là có được thiên phú được trời ưu ái!

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiểu Chu Tước đem đại bộ phận tử hắc hỏa cùng với những tử hắc thần tinh ở phía dưới tập quyển không còn, khí tức của nó thẳng ép thập giai trung cấp đỉnh phong, hiển nhiên những tử hắc thần tinh này đối với nó mà nói đều là bổ phẩm cực lớn, để nó vui vẻ tê minh lên.

Nó bay trở lại bên cạnh Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên, trên cánh cuốn lấy một đống tử hắc thần tinh đưa tới cho Hạ Huyên Huyên:

- Tiểu Huyên Huyên đem chúng nó thu lại đi, chúng nó đối với ngươi có chỗ tốt rất lớn!

Hạ Huyên Huyên cũng không khách khí, dùng không gian giới đem những tử hắc thần tinh này cất vào, đồng thời cười nói:

- Đa tạ Tước nhi tỷ tỷ, nếu không có ngươi trợ giúp, ta còn không có tiến giai nhanh như vậy đâu!

Xác thật lúc trước Hạ Huyên Huyên lần đầu tiên tiến vào Niết Bàn không gian bất quá là thực lực Thánh Hoàng, nhưng mà sau khi từ chỗ này đi ra ngoài nhất cử đạt tới cảnh giới trung cấp Thần Vương, chính là chiếm được Chu Tước thần thú tương trợ, chiếm được cơ duyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2333 - Ngô Đồng Thần Thụ. (1)

Mà tử hắc thần tinh ở trước mắt cũng đồng dạng là một loại thần vật, đối với nàng tu luyện Hỏa thuộc tính mà nói có chỗ tốt không gì sánh bằng.

- Tốt lắm, chúng ta đi về trước, nương thân của ta không có xong chuyện nhanh như vậy, người có thể mượn cơ hội đột phá!

Tiểu Chu Tước thần thú nói, tiếp theo nó nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi đến chỗ này, đem khỏa hạt châu kia dẫn tới, nương thân ta liền không tìm được nó, liền không ăn được nó rồi!

Lăng Tiếu sửng sốt một chút, tiếp theo khoát khoát tay nói:

- Chẳng qua là ngẫu nhiên gặp mà thôi!

Trong lòng Lăng Tiếu tràn đầy ý khổ sở, vốn định đem Niết Bàn thiên hỏa châu chiếm lấy cho mình, bây giờ thì tốt rồi, lại trở thành thức ăn trong miệng của Chu Tước thần thú.

Nghe ngữ khí này của tiểu Chu Tước chắc hẳn đại Chu Tước có thể mượn khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu này đột phá một giai, đến cảnh giới thập nhất giai cao cấp, đến lúc đó chiến lực của nó chỉ sợ là không có người hoặc thú nào có thể đối phó được rồi.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên ở dưới sự dẫn dắt của tiểu Chu Tước thần thú rời khỏi địa phương có đại Chu Tước này.

Mục đích của bọn họ là đi tới địa bàn của Chu Tước thần thú.

Tiểu Chu Tước hiển nhiên đối với chỗ này vô cùng quen thuộc, phương hướng nó lựa chọn hoàn toàn là tránh ra khỏi khu vực mà Hỏa diễm thú thường lui tới.

Ở trên đường đi, Lăng Tiếu cũng thừa dịp hỏi Hạ Huyên Huyên về địa bàn của Lăng Tiếu rốt cuộc là cái dáng vẻ gì, có thể hay không cũng là một phiến hỏa vực như vậy?

Nhưng mà câu trả lời của Hạ Huyên Huyên ngược lại là để cho Lăng Tiếu cảm thấy mới lạ, nơi đó cư nhiên là lục địa tồn tại ở trong hỏa vực, còn có một gốc hỏa thụ vô cùng cao lớn, một khỏa này chính là Ngô Đồng thần thụ một trong chín đại thần thụ!

Ngô Đồng thần thụ chính là thần thụ mà Chu Tước Phượng Hoàng chuyên dùng để cư ngụ, nó có dính khí tức cùng thuộc tính của thần thú, một khỏa Ngô Đồng thần thụ có thể để cho một gã võ giả trở thành Hỏa thần chi thể, có thể tăng trưởng thần lực cùng với thần năng khống hỏa có trợ giúp cực lớn, mặt khác nó còn có thần hiệu niết bàn khởi tử hồi sinh.

Cái niết bàn thần hiệu này nhưng là cùng với thần hiệu khởi tử hồi sinh của Bất Tử thụ lại có bất đồng, Thụ Phù Trấp, Thụ quả của Bất Tử thụ có thể để cho một người bị chết không sai biệt lắm sống lại, mà Ngô Đồng thần thụ lại không chỉ có thể để người vừa bị chết sóng lại, còn có thể để cho lực lượng của người nọ so với trước khi chết còn mạnh hơn, đạt tới thần hiệu niết bàn khởi tử hồi sinh, thực lực đại tăng.

Đương nhiên cũng không thể nói Ngô Đồng thụ liền cao giai hơn so với Bất Tử thụ, trên thực tế giữa chín đại thần thụ, Bất Tử thụ còn xếp hạng trước Ngô Đồng thụ.

Bởi vì Bất Tử thụ có thể để người phàm trực tiếp trường sinh bất tử, mà Ngô Đồng lại không có thần hiệu này.

Ngô Đồng trừ Ngô Đồng quả ra, cành của nó lại là đỉnh cấp thần tài để luyện chế thần khí Hỏa thuộc tính, thần khí luyện chế ra có thể khiến cho uy lực của Hỏa thuộc tính được tăng phúc không chỉ gấp mười lần.

Mà Ngô Đồng diệp thì là thần tài có thể tăng trưởng thần lực, cho dù là đối với Chu Tước mà nói cũng có thần hiệu tăng lên lực lượng, hoàn toàn đạt tới đẳng cấp Chí tôn thần tài.

Lăng Tiếu không khỏi chó chút kỳ vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy thần thụ ở trong truyền thuyết này, trong lòng hắn nghĩ:

- Nếu có thể thu được một chút Ngô Đồng quả, Ngô Đồng cành, Ngô Đồng diệp vậy thì sảng khoái rồi!

Không thể không nói Lăng Tiếu người này vĩnh viễn đều có một khỏa trái tim lòng tham không đáy.

Đương nhiên đây vốn chính là bản tính của bất luận kẻ nào, hắn chỉ là bản tính lộ ra ngoài mà thôi!

Trong hỏa vực không có tuế nguyệt, mà tốc độ phi hành của tiểu Chu Tước so ra kém đại Chu Tước, cho nên do nó dẫn Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên phi hành muốn đến địa bàn của chúng nó xác thật là tốn thời gian không ngắn a!

Hạ Huyên Huyên đã nói, nếu như đại Chu Tước thần thú mang theo bọn họ phi hành, chỉ sợ đã tới nơi muốn đến rồi.

Bởi vì thực lực giữa hai đại Chu Tước chênh lệch quá lớn, tốc độ phi hành

kia cũng chênh lệch hơn trăm lần, tự nhiên là chậm hơn rất nhiều.

Ở trong mấy ngày này Lăng Tiếu nhưng không có nhàn rỗi, vẫn để Si mị thiên hỏa châu không ngừng hấp thu hỏa diễm ở chỗ này, nhanh chóng tăng cường lực lượng, mà hắn một đường tham ngộ chỗ mấu chốt để đột phá Chí tôn.

Hắn đã tiến thêm một bước nắm giữ xé rách không gian loạn lưu tìm đến thủ đoạn chân chính là thuộc tính công kích cùng thuộc tính với hắn.

Đây đều là chỗ may mắn hắn được ở trong hỏa vực này, để cho hắn dầu tiên lĩnh ngộ vận dụng những hỏa chi lực lượng tạo thành loạn lưu hỏa vẫn công kích như thế nào.

Nhìn đến khí tức của hắn càng lúc càng bất ổ rồi, nhu cầu cấp bách tìm một địa phưng tiến thêm một bước tham ngộ những loại không gian loạn lưu công kích chi lực mấy thuộc tính khác.

Chỉ cần sau khi hắn hoàn toàn lĩnh ngộ, Chí tôn Thủy Thần chi vị đã là trong tầm mắt rồi!

Lăng Tiếu khẩn cấp mà muốn ngay lập tức chạy tới địa bàn của Chu Tước thần thú.

May mà trải qua phi hành thật lâu rốt cuộc thấy được một chỗ lục địa khu vực.

Lục địa khu vực kia liền tồn tại ở trong hỏa vực, vị trí của nó bốn phía đều là biển lửa, liền ở trên lục địa này lại là một điểm hỏa diễm đều không có, lộ ra vô cùng kỳ lạ!

Nhìn về phía xa xa, trên lục địa kia cư nhiên có rất nhiều loạn thạch sơn, còn

có một gốc hỏa hồng cự thụ chọc trời, phát tán ra trận trận hỏa sắc thần hà, lộ ra vẻ vô cùng thôi xán chói mắt.

Đây hẳn là Ngô Đồng thần thụ rồi!

Chỉ thấy một cái thân cây khỏe mạnh thẳng tắp mà lên, một mực đạt tới trên trăm thước mới mọc ra thêm rất nhiều cành đan chéo tung hoành, kết thành hình dạng tổ chim. Lá cây kia chi chít giống như là hồng châm bao trùm phiến lớn không gian, trên đó lờ mờ có thể thấy đừng quả tử tinh oánh thâm xích hồng, lộ ra kiều diễm ướt át, để cho người nhìn thấy mà thèm thuồng!

- Một gốc Ngô Đồng thần thụ thật tốt!

Lăng Tiếu không nhịn được mà thở dài nói.

Nói lời thực, chín đại thần thụ hắn chỉ thấy qua Bất Tử thụ, hơn nữa còn ở trong thức hải của hắn.

Bất Tử thụ này lúc đầu còn rất yếu ớt, cư nhiên bị một con tiểu Huyễn Yêu khiến cho không biết làm sao, hơn nữa nó một mực sống ở trong Hoang Tùng sơn mạch, lại cũng không người nào có thể nhận ra được nó là một trong chín đại thần thụ, đây chỉ có thể nói nó nhìn quá tương tự như phàm thụ bình thường, thật sự là không dễ phân biệt.

Hiện tại khỏa Ngô Đồng thần thụ này ngược lại là cực kỳ bắt mắt, nhìn một cái là có thể phân biệt được nó bất đồng với những phàm thụ khác.

Tiểu Chu Tước trực tiếp mang theo hai người xông vào phiến lục địa này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2334 - Ngô Đồng Thần Thụ. (2)

Lục địa không gian này ngược lại là không nhỏ, dõi mắt nhìn lại còn không thể nhìn thấy biên giới, chỉ là đáng tiếc chỗ này đều là loạn thạch, sinh vật sinh trưởng rất ít.

Đây cũng là không có biện pháp, ở trong hoàn cảnh ác liệt này có thể có sinh vật đã là vô cùng không tệ rồi, còn hi vọng xa vời cái gì đây?

Huống chi Chu Tước thần thú là Hỏa thần chi thể, chúng nó ở chỗ này chính là như cá gặp nước, chỉ cần cắn nuốt hỏa diễm ở chỗ này cũng đã đủ cho chúng nó một mực sinh tồn rồi, không cần quá nhiều những tư nguyên khác.

Lăng Tiếu từ trên lưng Chu Tước thần thú nhảy xuống, lập tức đến phía dưới khỏa Ngô Đồng thụ này.

Hắn nhìn Ngô Đồng thụ này thần sắc ở nên ngây ngốc!

Hắn rõ ràng phát hiện ở phía dưới Ngô Đồng thụ lại là Thủy Nguyên thạch làm thổ nhưỡng, từng cái rễ đâm sâu vào trong Thủy Nguyên thạch, từng đạo thụ căn giống như là long tu phượng vũ đan chéo tung hoành, đã sớm cùng với một khối Thủy Nguyên thạch cự đại thật sâu liền thành một thể, từng trận Thủy Nguyên lực Hỏa thuộc tính ngưng tụ ở chỗ này khiến cho lực lượng của phiến lục địa không gian này cực kỳ nồng đậm dị thường, bất kỳ Chí tôn Thủy Thần Hỏa thuộc tính nào đến chỗ này đều phải keei to "Thiên Đường" rồi.

Lăng Tiếu hoàn toàn không nghĩ đến trồng Ngô Đồng thụ này lại là lợi dụng Thủy Nguyên thạch, còn có loạn thạch ở phụ cận này cư nhiên có đại bộ phận là Hỏa vẫn thạch, thạch khối khác có phẩm giai đều không thấp, tùy

tiện đào một chút đi ra ngoài cũng để cho Luyện khí sư vì đó mà mừng rỡ.

Trừ cái này ra, ở trên Ngô Đồng thụ mang theo từng khỏa hỏa quả lóng lánh thấu ra hỏa mang, lộ ra dụ người chí cực.

Đây chính là Ngô Đồng quả đều có thần hiệu niết bàn, bất kỳ Chí tôn nào thấy đều muốn vì đó mà điên cuồng không thôi.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa không nhịn được đi tới đem những Ngô Đồng quả này đều thu vào.

Nhưng mà hắn lại không dám làm như vậy, khỏa Ngô Đồng thụ này tuyệt đối đã sản sinh ra thụ linh, cho dù hắn muốn hái Ngô Đồng quả cũng không có cái khả năng này.

Quả nhiên đúng lúc này Ngô Đồng thụ kia sản sinh biến hóa, từng cái cành cây giống như là long xà hướng về phía Lăng Tiếu bao vây lại.

Thần sắc Lăng Tiếu biến đổi, lập tức bứt ra cuồng lui.

Chỉ là tốc độ sinh trưởng của cành cây Ngô Đồng này lại là cực nhanh, trong nháy mắt liền muốn đem Lăng Tiếu quấn quanh.

Mà lúc này Bất Tử thụ ở trong thức hải của Lăng Tiếu rốt cuộc là chủ động hiện thân, Lục Ông lấy thân thể thụ linh xuất hiện, một cây lục trượng hướng về những cành cây của Ngô Đồng thụ kia huy vũ qua.

Ba ba!

Lục Ông cư nhiên đem cành cây của Ngô Đồng thụ này ngăn cản lại, hơn nữa còn rút đến cành cây kia nhanh chóng co rút lại.

Bất quá đây không có nghĩa là Ngô Đồng thụ liền quên đi như vậy, trong khoảnh khắc lại càng nhiều cành cây xông tới, mỗi một cái đều giống như long xà thế đến hung hăng, chúng nó hóa thành một con Chu Tước hướng về phía Lục Ông bao phủ xuống, đồng thời mang theo trận trận hỏa thế đáng sợ thiêu đốt qua.

Lăng Tiếu đại hãi, hắn phát hiện lực lượng một kích này của Ngô Đồng thụ hết sức đáng sợ, hơn nữa tốc độ nhanh đến kinh người, coi như là hắn cũng ngăn không được, trong lòng không khỏi thay Lục Ông mà lo lắng rồi.

Bởi vì Lục Ông trải qua nhiều năm khôi phục, cũng hấp thu rất nhiều bổn nguyên chi vật Mộc thuộc tính do hắn cung cấp, nhưng mà hắn lại biết đẳng giai của Lục Ông xa xa không cách nào so sánh với Ngô Đồng thụ, mà Ngô Đồng thụ này còn là Hỏa vật, Lục Ông lại không thể là ngăn được một kích này đâu.

Quả nhiên Lục Ông quái khiếu lên một tiếng, song chưởng mở ra, vô số thanh đằng chợt hiện, cùng hỏa cành kia đối oanh dây dưa lại với nhau, mà phản kích của Lục Ông lại là xuất hiện tình huống nghiêng về một bên, căn bản không ngăn cản được công kích của Ngô Đồng thụ!

- Ôi chao, Ngô Đồng ngươi thật là hảo thủ đoạn, khi phụ lão ca già yếu như ta đấy!

Lục Ông hết sức tức cười mà quái khiếu một tiếng, thân hình co lại, lại từ giữa khe hở của hỏa cành kia xông qua, thụ trượng trong tay bay thẳng đến thân cây Ngô Đồng thụ mà đâm đến.

Lục Ông nhìn đến là rất già nua, nhưng mà động tác của nó lại là linh hoạt mau lẹ, xuất thủ cũng là cực kỳ tấn mãnh!

Thân cây của Ngô Đồng thụ kia lại giống như không phòng bị chút nào bị

Lục Ông hung hăng đâm vào.

Chỉ là khi lục sắc năng lượng kia tiêu tán thì Ngô Đồng thụ kia lại là không có một chút tổn hại.

- Mà thôi mà thôi, thật là đánh không được Ngô Đồng ngươi rồi!

Lục Ông lại đặt mông ngồi ở dưới đất hết sức buồn bã nói.

Lăng Tiếu thời khắc chuẩn bị xuất thủ cứu Lục Ông trở về, hắn cũng không muốn Lục Ông bị Ngô Đồng thụ này giết chết a!

Tuy nói Lục Ông bây giờ đối với hắn có tác dụng không lớn, nhưng mà lưu lại nó đối với hắn cũng có chỗ dựa tuyệt đối bảo vệ tính mạng.

Liền ở lúc này ở trong thân Ngô Đồng thụ kia đi ra một đạo nhân ảnh.

- Ha ha, ngươi lão bất tử này không nghĩ đến lại sa sút đến tình trạng này, thực lực thật là kém đến hết mức a!

Một đạo thanh âm cười sang sảng thô quánh từ trong miệng của bóng người kia nói ra.

Nhân ảnh này rõ ràng là thụ linh của Ngô Đồng thụ, là một cái lão giả không sai biệt lắm với Lục Ông, nhưng mà da thịt quanh người lão đều là hiện lên vẻ thông hồng, giữa trán thấu ra hỏa quang sắc bén bá đạo.

Lăng Tiếu thoáng cái ngây ngẩn cả ngươi, nghe ngữ khí của chúng nó thật giống như đã sớm nhận biết nhau.

Lúc này tiểu Chu Tước thần thú hạ xuống ở trước Ngô Đồng thụ linh vui vẻ kêu lên:

- Ra mặt Ngô gia gia!

Hạ Huyên Huyên cũng ở một bên ngoan ngãn nói:

- Ra mắt Ngô gia gia!

Ngô Đồng thụ linh nhìn nhị nữ gật đầu cười nói:

- Tốt tốt, các ngươi trở về là tốt rồi, đỡ phải một mình lão gia hỏa này ở chỗ này buồn bực.

Ngừng một chút lão lại nói:

- Các ngươi đến một bên chơi đi, ta cũng lão bất tử này nói chuyện một chút, nghĩ lại cũng không biết đã bao nhiêu tuế nguyệt chưa gặp mặt!

- Tuế nguyệt không tha một ai, bản thân ta thụt lùi, ngươi lại là sống đến càng thêm thoải mái rồi!

Lục Ông nhìn Ngô Đồng cảm khái nói.

- Đúng vậy a, nhớ lúc đó ngươi nhưng là càng mạnh hơn so với ta, bây giờ thì tốt rồi, phong thủy luân chuyển!

Trên khuôn mặt của Ngô Đồng đều là vẻ hết sức đắc ý nói.

Lăng Tiếu cũng không thích nghe đến tình nghị giữa những thần thụ này, hắn chỉ là nghĩ tới một thân chí bảo của Ngô Đồng thụ, thầm nghĩ:

- Nhất định phải để Lục Ông kiếm một chút chỗ tốt mới được a!

Lăng Tiếu đến bên cạnh Hạ Huyên Huyên, nói với nàng một tiếng hắn muốn tiến vào trạng thái bế quan, để nàng tạm thời không nên quấy nhiễu hắn.

Hạ Huyên Huyên tự nhiên là rất nghe lời mà đồng ý, cũng chúc Lăng Tiếu phá quan thành công!

Lăng Tiếu ở trên khối lục địa này tìm được một chỗ rộng rãi, sau khi thiết kế một ít cấm chế phòng quấy nhiễu liền chuẩn bị tham ngộ chỗ mấu chốt của mấy loại thuộc tính khác, hơn nữa tính toán nhất cử đột phá cảnh giới Chí tôn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2335 - Điềm Báo Đột Phá. (1)

Hôm nay hắn là có tự tin trước nay chưa từng có, cảm thấy một lần này nhất định có thể thành tựu cảnh giới Chí tôn Thủy Thần.

Ở trước lúc này, Lăng Tiếu đem Si mị Thiên hỏa châu từ trong thức hải thả ra, để nó đi ra khu vực hỏa diễm ở bên ngoiaf hấp thu hỏa diễm lực lượng ở chỗ này, tăng cường lực lượng tự thân.

Chỉ là nó vừa mới xuất hiện, liền thiếu chút nữa bị tiểu Chu Tước thần thú ngậm vào trong miệng.

Còn may Lăng Tiếu kịp thời ngăn lại, bằng không Si mị Thiên hỏa châu này liền bị tiểu Chu Tước thần thú kia cắn nuốt sạch sẽ rồi!

Bởi vì Thiên hỏa châu có lợi hại đi nữa cũng không ngăn được tiểu Chu Tước cường hành cắn nuốt hấp thu a!

Sau khi để Si mị Thiên hỏa châu tự hành hấp thu lực lượng, Lăng Tiếu rốt cuộc có thể tĩnh tâm tham ngộ cảnh giới mới ròi.

Bởi vì hắn đã đem lực lượng Nguyên chi vũ trụ lĩnh ngộ, còn có không gian loạn lưu công kích Hỏa thuộc tính, phía sau còn kém Kim, Mộc, Băng, Phong bốn loại thuộc tính không gian loạn lưu lực lượng, xem như thế nào đi tham ngộ chưởng khống chúng nó rồi!

Trong không gian bất kỳ nào đều uẩn hàm chín đại thuộc tính lực lượng, bởi vì đây là thuộc tính lực lượng cơ bản nhất cấu thành thế giới, thiếu một thứ đều không được.

Cho nên sau khi đạt tới Chí tôn chính là có thể đem thuộc tính lực lượng thuộc về chính mình tùy thời dẫn xuất ra, trở thành lực lượng công kích cường đại nhất.

Mà không gian loạn lưu lực lượng chính là một loại lực lượng thiên nhiên khủng bố nhất thuộc về thiên tai, tỷ như Hỏa vẫn, nham thạch, Kim chi duệ khí, mưa đá... Hết thảy lực lượng đều ở trong không gian liệt phùng, đều sẽ từ vực ngoại bị dẫn dắt tới tạo thành lực sát thương tuyệt đối!

Nhân lực có lớn hơn nữa cũng khó có thể ngăn cản được tồi ngược của thiên tai, thần thể có cường hãn đi nữa cũng không cách nào ngăn cản được trùng kích loạn lưu cuồng bạo của vực ngoại!

Lăng Tiếu bây giờ muốn làm chính là như thế nào đi tmf không gian loạn lưu lực lượng thuộc về chính mình, hơn nữa đem nó khống chế vì chính mình sử dụng.

Thủ đoạn này sẽ phải có quan hệ với Thủy Nguyên lực, chỉ có cảm ứng đến tồn tại của Thủy Nguyên lực mới có thể tìm đến điểm thiết nhập kia, mới có thể đem lực lượng mà mình muốn mượn đến.

Lăng Tiếu đã có thể mượn được loạn lưu lực lượng Hỏa thuộc tính rồi, muốn tiếp tục tìm những loạn lưu lực lượng khác liền dễ dàng hơn nhiều rồi.

Chỉ thấy hắn tĩnh tu không lâu sau, các loại lực lượng sắc thái không ngừng ở quanh người hắn biến huyễn, thủ chưởng của hắn thì làm ra động tác kỳ dị, thỉnh thoảng lại có dị tượng phủ xuống, những dị tượng này chính là không gian loạn lưu lực lượng mà Lăng Tiếu tìm đến, cũng là chỗ Thủy Nguyên lực lượng mà hắn cảm ứng đến!

Chỉ cần có thể cảm ứng được chỗ của Thủy Nguyên lực, Lăng Tiếu liền có thể tiến vào mà hấp thu, khiến cho thần lực bên trong thân thể mình trở nên

càng thêm cường hãn, tiến đến nhất cử đột phá cảnh giới Chí tôn!

Muốn tham ngộ hết thảy này nhìn như đơn giản nhưng mà lại cũng không phải là một sớm một chiều liền có thể làm được.

Lăng Tiếu ngồi xuống lần này chính là thời gian dài ba năm, hắn giống như là pho tượng không đếm xỉa đến bất kỳ ngoại vật, tĩnh tọa ở trong đó không động đậy, cũng cảm ứng không tới bất kỳ khí tức nào của hắn.

Nếu như phàm nhân bình thường nhìn thấy được nhất định sẽ cho hắn là một người đã chết rồi.

Hạ Huyên Huyên ở chỗ xa buồn bực không thôi, nàng tuy là cũng tình tu một đoạn thời gian, lực lượng tăng trưởng không ít nhưng mà lại thủy chung quan sát lấy nhất cử nhất động của Lăng Tiếu, hi vọng Đại ca ca của nàng có thể mau chóng đột phá thành công.

- Đại ca ca còn cần phải bao lâu mới thành công a?

Hạ Huyên Huyên ngồi ở trên một khỏa loạn thạch, hai tay chống má, mỹ mông chớp động lên quang mang như ngọc mà lẩm bẩm nói.

Bây giờ ngay cả tiểu Chu Tước cũng đang tiến hành đột phá, không có ai nói chuyện với nàng liền trở nên phiền muộn rồi.

Hai lão thụ linh ở một bên lại là giống như không nói hết chuyện, một mực hàn huyên còn chưa ngừng.

Đúng lúc này trên lục địa rốt cuộc có động tĩnh, Thủy Nguyên lực Hỏa thuộc tính trên Thủy Nguyên thạch thạch kia cư nhiên bị hút về một phương hướng.

- Di, lại còn dám đoạt tinh hoa lực lượng của lão phu?

Ngô Đồng cùng Lục Ông nói chuyện phiếm đột nhiên hướng về một cái phương hướng nhìn qua kinh ngạc nói.

Lục Ông ở một bên vuốt nhẹ lấy râu dài nói:

- Tiểu hữu tuyệt đối là cổ kim đệ nhất nhân, tốc độ trưởng thành này thật là để người ta kinh thán, đáng tiếc một lần này ta không có ở trong thức hải của hắn, bằng không khẳng định có đại lợi ích a!

Bình thường Thần Vương đỉnh phong hoặc là Bán Thủy Thần muốn đột phá cảnh giới Chí tôn Thủy Thần phải cần có chuẩn bị đầy đủ.

Thứ nhát là cần hoàn cảnh có Thủy Nguyên lực lượng nồng đậm, phải đảm bảo có lực lượng hấp thu đẩy đủ nhất, mới có thể nhất cử đột phá cảnh giới; thứ hai là phải chuẩn bị Chí tôn thần tài phù hợp với chính mình để hấp thu, đây là vì để phòng ngừa chính mình trong lúc đột phá không đủ lực lượng, đột phá không thể tiếp tục, có Chí tôn thần tài chính là nhiều hơn một tầng bảo đảm để đột phá!

Còn nữa ở lúc đột phá cần có Chí tôn tùy thời hộ pháp an toàn chính mình, tránh gặp phải những lúc phát sinh ngoài ý muốn cũng tốt cho chiếu ứng kịp thời.

Bằng không đột phá thất bại nhưng là không chỉ cảnh giới bị thương tổn, có thể rơi vào kết cục cả đời không cách nào tiếp tục tiến giai được nữa, từ xưa đến nay nhưng không thiếu Bán Thủy Thần thất bại như vậy.

Lăng Tiếu ở thời khắc này đột phá, hắn cũng không mượn Chí tôn thần tài, đó là bởi vì lực lượng của hắn tích lũy đầy đủ rồi, kém chỉ là tham ngộ trên cảnh giới mà thôi.

Mà ở chỗ này cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác quấy nhiễu, huống chi còn có Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính ở chỗ này làm chỗ dựa, để hắn có Thủy Nguyên lực hấp thu đầy đủ.

Ở dưới loại hoàn cảnh này hắn còn không đột phá còn đợi khi nào!

Lăng Tiếu phóng khai tất cả kinh mạch, toàn lực tiếp thu Thủy Nguyên lực nồng đậm đến cực điểm ở chỗ này, hắn giống như là bông thấm nước một mực cuồng hấp không ngừng.

Lăng Tiếu dù là năm loại thuộc tính đồng tu nhưng mà Độc Tôn Quy Nguyên công của hắn lại có thể đem lực lượng thuộc tính đơn nhất chuyển hóa thành bất lỳ loại lực lượng nào mà hắn cần.

Cũng chính là nói hắn hấp thu chính là lực lượng Hỏa thuộc tính nhưng mà sau đến đến đan điền của hắn lại có thể phân hóa thành năm loại lực lượng thuộc tính bất đồng.

Đây cũng chính là chỗ thần kỳ khi kết hợp làm mới Độc Tôn Tà Vương thần công của Tà Đế cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Thủy Nguyên thạch không hổ là đỉnh cấp Chí tôn thần thạch, nó có thể ngày đêm tích lũy vô số Thủy Nguyên lực khiến cho trên lục địa không gian mà Chu Tước thần thú cư ngụ bốn phía đều tràn đầy Thủy Nguyên lực, mà bản thân nó lại uẩn hàm tinh hoa của vô số vạn năm ngưng tụ lại, lại cùng Ngô Đồng thụ hỗ trợ lẫn nhau, coi như là Thủy Nguyên lực mà Lăng Tiếu cần hấp thu kinh người cũng không cách nào đem chỗ này hút hết.

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2336 - Điềm Báo Đột Phá. (2)

Rất nhiều Thủy Nguyên lực Hỏa thuộc tính đem Lăng Tiếu bao lại thành một cái kén lớn, Thủy Nguyên lực mang theo nhiệt độ nồng liệt kia có thể đem Thần Vương bình thường trực tiếp bốc hơi.

Chỉ là những lực lượng này đối với Lăng Tiếu mà nói lại là hắn cần nhất, hắn là năm loại thuộc tính đồng tu, trong đó Hỏa thuộc tính cũng là một loại thuộc tính cường đại nhất mà hắn dựa vào, những Thủy Nguyên lực Hỏa thuộc tính này lại há có thể đốt thương hắn được?

Lăng Tiếu nhanh chóng hấp thu loại Thủy Nguyên lực lượng này, tất cả kinh mạch đều bị căng ra trướng lên vô cùng, lực lượng nơi từng cái kinh mạch giống như là hà thủy gầm thét, càng không ngừng hướng về đan điền quán thâu Thủy Nguyên lực vừa mới hút vào này.

Thủy Nguyên thạch lượng vốn chính là bản thăng cấp của bổn nguyên lực lượng, do đại lượng bổn nguyên lực lượng ngưng tụ mà thành, mỗi một điểm Thủy Nguyên lực lượng tương đương với mấy chục điểm bổn nguyên lực lượng.

Sau khi Lăng Tiếu hút vào nhiều bổn nguyên lực lượng như vậy, ngũ thải đan điền của hắn trong nháy mắt bị bành trướng mênh mông lên nhiều, vô số Thủy Nguyên lực Hỏa thuộc tính lập tức bị ngũ thải đan điền đồng hóa trở thành mấy loại lực lượng còn lại.

Khi ngũ thải đan điền bị cứng rắn bành trướng đến không cách nào khuếch trương được nữa thì những lượng lượng nhiều ra kia trong nháy mắt hướng về phía thần kiều của Lăng Tiếu trùng kích qua.

Hưu hưu!

Lực lượng mênh mông trực tiếp trùng kích thần kiều của Lăng Tiếu, mà ở thức hải của hắn thần hồn cũng lập tức hưởng ứng, đại lượng hồn lực đi xuống nghênh đón.

Thủy Nguyên lực lượng ở đan điền cùng thần hồn lực lượng bắt đầu giao hòa dung hợp ở chung một chỗ, bắt đầu sinh ra ngũ sắc thần lực tinh thuần!

Thần kiều của Lăng Tiếu lập tức bị tràn ngập một loại lực lượng vô cùng mênh mông bàng bạc, thần kiều còn chưa đầy kia lập tức trở nên trong suốt, điểm điểm ngũ sắc thần lực kia nhuộm đầy hơn phân nửa thần kiều!

Cũng thuận theo tiến hóa của nhiều thần lực như vậy, khí thế của Lăng Tiếu ở một khắc này bạo phát lên!

Oanh long!

Cảnh giới Bán Thủy Thần viên mãn của Lăng Tiếu trong nháy mắt bị xông phá!

Trùng kích kia giống như là hải khiếu ở bên trong thân thể của Lăng Tiếu không ngừng xông phá tới, từng cái kinh mạch, khiếu huyệt, tạng phủ, cốt cách... Mỗi một cái bộ vị đều bị những lực lượng này hoàn toàn tràn ngập lấy, chúng nó đều đồng thời hấp thu những lực lượng này khiến cho trở nên càng thêm kiên nhận, sinh mệnh lực càng mạnh, càng hoàn mỹ hơn1

Đây là một lần đoán thể mới, để thần thể lại một lần nữa thăng cấp, khiến cho trở thành tồn tại cao cao tại thượng chân chân chính chính, hoàn toàn thoát khỏi bất kỳ phàm chất nào, tấn thưng đến một loại thể chất hình thái hoàn mỹ!

Chỉ có loại thể chất này mới có thể thích ứng được lực lượng loạn lưu cuồng bạo ở vực ngoại kia mà không bị bất kỳ thương hại nào, chỉ có loại thể chất này mới được xưng là Nguyên thủy chi thần!

Giữa Thủy Thần cùng Thần Vương, Thủy Thần chính là một loại chân thần chân chân chính chính, mà Thần Vương cũng chỉ có thể xưng là ngụy thần!

Giữa hai cái có khác biệt giữa trời với đất, lực lượng tầng thứ cái trước cũng xa xa cường hãn hơn vô số lần so với cái sau, thần uy kia càng thêm mênh mông khó đoán!

Sau khi Lăng Tiếu đột phá cảnh giới vẫn không có lập tức tỉnh lại, vô số Thủy Nguyên lực vẫn đang không ngừng hướng thân thể hắn tập quyển mà đến, lực lượng kia như cũ là khổng lồ đến kinh người!

Ở trên lục địa không gian này đã tạo thành chấn động cực lớn, khí thế của hắn cho dù là động tĩnh của năm tên đê cấp Chí tôn đồng thời đột phá tạo thành đều không lớn như vậy.

Lục địa không gian đều là bị những Thủy Nguyên lực lượng này toàn chuyển đến độ theo đó run rẩy lên, vô số loạn thạch phiên phi không ngừng,

vô số Hỏa chi lực lượng ở bên ngoài hỏa vực càng là bị sinh sinh chấn đến bay ra rất xa.

Ngay lập tức trên phương lục địa không gain này hiện ra năm loại Thủy Nguyên lực bất đồng thuộc tính từ trên trời hạ xuống.

Năm loại lực lượng này dù lấy Hỏa thuộc tính làm đầu nhưng mà bốn loại lực lượng còn lại như cũ có thể xé rách không gian mà tới.

Loại thủ đoạn này rốt cuộc là kinh hãi chí cực, không hổ là Chí tôn, bất luận

ở dưới hoàn cảnh nào vẫn có thể mượn đến không gian lực lượng mà mình cần!

Cũng không biết qua đi bao lâu, loại dị tượng này cuối cùng là biến mất, lục địa không gian khôi phục bình tĩnh!

Một đạo nhân ảnh trùng thiên mà lên, trục tiếp lướt v ào bên trong hỏa vực kia, huy vũ ra cường chiêu khủng bố.

Chỉ thấy người này cư nhiên cũng không cần mượn hộ thể thần quang gì, trực tiếp sáp nhập vào trong hỏa vực này, mỗi một quyền đem những hỏa diễm này đều nhấc lên sóng lửa cuồn cuộn, phóng tới phụ cận hỏa vực này đều phiên đằng không ngừng.

Một con Hỏa Long ngưng hình giống như tồn tại chân thật, chúng nó gầm thét bốn phương, uy chấn thiên hạ!

Tiểu Chu Tước thần thú ở trong hỏa hải kia bị sợ hãi kêu to một tiếng, vội vàng từ trong hỏa vực xông ra quay trở về lục địa không gian, sợ bị từng đạo lực lượng đáng sợ này lan đến gần!

Hôm nay tiểu Chu Tước thần thú đã lại đột phá một giai, đạt tới cảnh giới thập giai cao cấp, thân thể hình dạng lớn thêm không ít, dáng vẻ trở nên càng thêm uy lẫm bất phàm rồi!

- Tước nhi tỷ tỷ ngươi cũng đột phá a?

Hạ Huyên Huyên hướng về phái tiểu Chu Tước thần thú lướt qua hỏ.

- Đúng a tiểu Huyên Huyên, ta đã ở cảnh giới trước kia dừng lại thời gian không ngắn rồi, nếu không phải đại ca ca của ngươi đi nhầm vào tử hắc hỏa địa đái kia, ta cùng nương thân cũng không tìm được chúng nó, bây giờ hấp

thu lực lượng của chúng nó, hỏa lực của ta càng thêm cường đại.

Tiểu Chu Tước vui vẻ mà đáp.

Nơi ở của tử hắc hỏa kia luôn luôn không ngừng biến đổi, cũng không phải là chỉ dừng lại ở một địa phương, Chu Tước chúng nó cần hấp thu các loại bổn nguyên hỏa diễm cao giai để tiến giai, mà tử hắc hỏa kia không nghi ngờ là một loại hỏa diễm tốt nhất đạt tới Thủy Nguyên lực, đối với chúng nó mà nói tuyệt đại bổ phẩm.

Những năm này đại tiểu Chu Tước một mực tìm kiếm tử hắc hỏa kia, nhưng mà lại vẫn tìm không được.

Nhưng mà sau khi Lăng Tiếu đến đây lại để cho chúng nó tìm được, hơn nữa còn gặp được một khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu, đúng lúc là thứ đề thăng lực lượng mà đại Chu Tước khát vọng đạt được.

Cho nên tiểu Chu Tước ngược lại là vô cùng cảm kích Lăng Tiếu.

- Ha hả, Địa ca ca chính là lợi hại, hắn bây giờ cũng đột phá cảnh giới cao hơn, thật là thay các ngươi cảm thấy cao hứng!

Hạ Huyên Huyên rất là cao hứng mà nói.

- Tiểu Huyên Huyên ngươi cũng phải nỗ lực, thực lực Đại ca ca của ngươi so sánh với ngươi mạnh hơn nhiều lắm, ngay cả ta cũng có chênh lệch rất lớn với hắn, ta cảm giác được lực lượng của hắn đều sắp cường đại giống như mẫu thân của ta rồi!

Tiểu Chu Tước nói.

- Ừ, ta cũng phải nỗ lực, không thể kéo chân của Đại ca ca!

Hạ Huyên Huyên nắm lấy bàn tay nhỏ nói.

Lúc này Lăng Tiếu ở trong hỏa vực phóng tiếng cười to lên, hiện tại tâm tình của hắn là thoải mái đến cực điểm!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2337 - Đột Phá Trở Thành Chí Tôn Thủy Thần!

Từ Thiên Thần Vương đỉnh phong vượt qua trở thành Chí tôn Thủy Thần là môn hạm lâu nhất mà hắn từ trước tới nay vướng mắc.

Bế quan hai mươi năm, lại là vài năm từ Thiên Nguyên địa vực chạy tới Thiên Tước địa vực, cuối cùng vài năm ở trong Niết Bàn không gian này, tính đến đã là ba mươi năm rồi.

Lợi dụng thời gian ba mươi năm hoàn thành một bước nhảy này đối với hắn mà nói là có chút lâu, nhưng mà đối với những võ gia khác mà nói đây đơn giản là kỳ tích, sáng tạo ra một loại kỳ tích ngắn nhất đột phá trở thành Chí tôn!

Từ Viễn vổ đến nay có bao nhiêu người từ Thần Vương đỉnh phong đến cảnh giới Chí tôn chỉ mất ba mươi năm đây?

Chỉ sợ bọn họ dùng thời gian ba trăm năm có thể bước ra một bước kia đã là vô cùng giỏi rồi, cũng không biết có bao nhiêu người chỉ có thể bước ra nửa bước, sau đó liền không thể tiến thêm bước nào, mà nửa bước sau đó nếu không có Chí tôn thần đan hoặc cơ duyên nghịch thiên lại càng đừng nghĩ đến dễ dàng bước qua.

Nếu như một gã Bán Thủy Thần dùng ba vạn năm mới thuận lợi đột phá Chí tôn, đây tuyệt đối không cần phải kinh ngạc, lại càng không cần cười nhạo, bởi vì đây mới chính là thời gian đột phá bình thường nhất a!

Cho nên nói thời gian mà Lăng Tiếu dùng để đột phá này đơn giản là một kỳ tích rồi!

Mà hắn lấy niên kỷ ước chừng 130 tuổi đạt tới một bước này, bản thân lại càng là một loại kỳ tích có một không hai.

Khi hắn trở lại Thiên vực chính là ngày hắn được vinh dự ghi vào sử sách!

Vinh diệu đệ nhất nhân từ xưa đến nay là thực chí danh quy rồi!

Lăng Tiếu đạt tới một bước này hắn mới cảm giác được thế giới này trở nên càng thêm rộng rãi, hắn cảm thấy nhất thiên nhất địa ở chỗ này đều chỉ là một cái địa phương nhỏ, thiên ngoại còn có thiên địa rộng rãi hơn đang chờ đợi hắn hàng lâm.

Đương nhiên hắn còn không có tự đại đến mình có thể vô địch khắp thiên hạ.

Hắn chỉ bất quá là bước ra bước đầu tiên trở thành tối cường giả mà thôi, trừ phi ngày sau hắn có thể đạt tới Chí tôn đỉnh phong mới có thể xưng bá Thiên vực!

Bởi vì hắn từ trong ký ức của Hồn Phong biết được, Cổ tộc nhưng là có không ít Chí tôn tồn tại.

Khi nào thật muốn cùng bọn họ gọi nhịp, nội tình chân chính của bọn họ mới sẽ triển hiện ra.

Nhớ lúc trước Hồn Phong cũng không sai biệt lắm có thể xưng làm đệ nhất nhân trên Chí tôn bảng, nhưng mà cuối cùng còn không phải rơi vào kết cục hài cốt không còn sao?

Cho nên Lăng Tiếu bây giờ vẫn cần không kiêu không ngạo mà đi tốt mỗi một bước.

Đương nhiên phong mang hiện tại của hắn đã có thể lộ ra ở trên Thiên vực

rồi, bằng không người khác đều không biết hắn là tồn tại nhất hào!

Chí tôn Thủy Thần, là cảnh giới mà bất kỳ võ giả nào đều mộng mị dĩ cầu!

Lăng Tiếu rốt cuộc là bài trừ vạn khó, dựa vào năng lực của mình từng bước từng bước mà đạt tới rồi!

Chân thân hắn đạt tới một bước này, mà thần hồn của hắn thì lại không tiến thêm một giai, chỉ bất quá là đạt tới đê cấp Chí tôn đỉnh phong!

Từ đê cấp Chí tôn cảnh giới so thành nhất cử đạt tới đê cấp đỉnh phong tuyệt đói là một bước nhảy rất lớn rồi.

Bởi vì chênh lệch giữa cảnh giới Chí tôn cùng Thần Vương có hào sâu cực lớn, hơn nữa đến một bước này thì lực lượng cần tích lũy là vô cùng khổng lồ, Chí tôn bình thường muốn từ sơ thành đạt tới hậu kỳ đỉnh phong còn không biết phải tiêu hao bao nhiêu ngàn năm hoặc vạn năm tích lũy.

Lăng Tiếu có thể ở trong đột phá khiến cho thần hồn đạt tới một bước kia đã coi như là nguyên nhân thần hồn trước đây của hắn so với chân thân cường đại hơn mà có, nếu như dể thần hồn của hắn nhất cử đột phá đến trung cấp, vậy hắn lại càng nghịch thiên ròi!

Đương nhiê Lăng Tiếu muốn đạt tới một bước kia cũng không coi là quá gian nan, một là tập trung tu luyện Khống Thần quyết làm lớn hồn lực, lại nhất cử đột phá, thời gian tiêu tốn tự nhiên sẽ không quá ngắn.

Đừng thấy đạt tới đỉnh phong rồi cách một bước kế tiếp nhìn như rất gần, nhưng mà bình cảnh mới là khó qua nhất!

Một cái biện pháp khác chính là tru sát Chí tôn Thủy Thần, đoạt lấy thần hồn của đối phương, tin tưởng đây là phương thức đột phá nhanh nhất, điều kiện

tiên quyết là Lăng Tiếu có thể gặp được địch nhân như vậy.

Bất quá trong cả đời này của Lăng Tiếu hắn sẽ thiếu hụt các loại địch nhân cường đại sao?

Ở trong Thiên vực nhưng là có không ít Cổ tộc cùng Hồn tộc là địch thủ, Chí tôn ở trong bọn họ cũng không ít.

Đương nhiên Lăng Tiếu nhưng không nghĩ tới lập tức quay lại đem tất cả Cổ tộc đều khiêu chiến, hắn còn không có tự đại đến trình độ này.

Hiện trong giai đoạn này hắn còn là muốn ổn định tâm thần cùng cảnh giới một chút, làm quen các loại thần năng của Chí tôn Thủy Thần một chút rồi lại nói.

Hắn còn thật không nghĩ đến một chuyến đi Niết Bàn không gian này thu hoạch được còn thật là không nhỏ a!

Đầu tiên là tìm được Thủy Nguyên thạch mà hắn muốn, lại thừa cơ đột phá trở thành Chí tôn Thủy Thần chân chính, hắn đã vô cùng thỏa mãn rồi!

Bước kế tiếp trừ trở về Thiên vực ra, vẫn là ở trước lúc trở về thành tựu Dược Thần, có hai cái thân phận này hắn liền trở thành một trong những người tôn quý nhất ở trong Thiên vực, cũng trở thành Chí tôn Dược Thần duy nhất ở bên trong Thiên Long địa vực!

Chỉ là hết thảy những cái này đều phải từ từ mà đến, cũng không thể nóng lòng nhất thời!

Lăng Tiếu từ trong hỏa vực bay trở lại trên lục địa không gian, Hạ Huyên Huyên lập tức chạy tới chúc mừng!

- Đại ca ca ngươi đã sắp đuổi kịp gia gia ta rồi, thật là quá lợi hại!

Ở trong lòng Hạ Huyên Huyên, hình tượng của Lăng Tiếu đã là vô cùng cao lớn.

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của Hạ Huyên Huyên cười nói:

- Ta còn kém gia gia ngươi xa!

Tiếp theo hắn lại nói:

- Huyên Huyên ngươi cũng phải tiếp tục cố gắng, cũng không thể thỏa mãn như vậy được!

Sau khi Hạ Huyên Huyên nhận được Ngô Đồng quả cải tạo đã vô hạn đến gần Hỏa thần chi thể, thiên phú này tuyệt không thua kém bất kỳ thiên tài yêu nghiệt nào, chỉ bất quá nàng không giống như người khác có khả năng chịu được tịch mịch một lòng tu luyện.

Bất quá nàng cũng có chỗ mạnh của nàng, đó chính là có thể khống ngự vạn thú, liền ngay cả Chu Tước thần thú cũng thân cận nàng, một điểm này đã đủ để cho nhiều người vì đó mà hâm mộ rồi!

- Ta biết rồi, sau này ta nhất định sẽ càng cố gắng!

Hạ Huyên Huyên cũng là rất nghe lời của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên đến trước mặt tiểu Chu Tước, lại cùng tiểu Chu Tước hàn huyên mấy câu, không có gì nhưng chỉ là hỏi mẫu thân của tiểu Chu Tước một chút có trở về hay không.

Bởi vì lực lượng của Niết Bàn thiên hỏa châu mà nó cắn nuốt kia cũng

không kém thực lực của nó bao nhiêu, nhưng nhất thiết đừng bị Niết Bàn thiên hỏa châu kia cắn trả mới tốt.

Bất quá lo lắng của Lăng Tiếu xác thật có chút quá rồi, đại Chu Tước dám làm như vậy tự nhiên có tự tin của nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2338 - Nói Chuyện Cũng Phải Nhìn Đến Lương Tâm A! (1)

Ba năm qua đi đại Chu Tước còn chưa trở về, bất quá nó cũng không có ngoài ý muốn, tiểu Chu Tước có thể cảm ứng được đến, cho nên nó cũng không lo lắng cái gì.

Lăng Tiếu cũng là triệt để yên tâm, bởi vì đây nhưng là thần thú đi theo Hạ Huyên Huyên, tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Huống hồ Chu Tước thần thú còn muốn tiêu diệt Kim Ô nhất tộc, nó có thể tiến một giai tự nhiên là chuyện tốt nhất.

Chỉ là Lăng Tiếu lại vô cùng không giải thích được, chẳng lẽ Chu Tước nhất tộc cũng chỉ còn lại hai đầu này thôi sao?

Nghi vấn này Lăng Tiếu cũng không tốt mở miệng hỏi, hắn lại là đến bên phía Lục Ông cùng Ngô Đồng.

Cho dù hắn đã đạt tới cái Chí tôn khỉ gió gì, nhưng mà không có nghĩa là hắn đã vô dục vô cầu.

Bất kể cảnh giới cao thấp, hắn vẫn là hắn, tâm tư không thể nào phát sinh biến hóa quá lớn.

Cho nên trước mắt có Ngô Đồng thần thụ ở chỗ này, nếu không kiếm một chút chỗ tốt đó há không phải là vô ích gặp nó một phen rồi sao?

- Hại vị lão nhân gia đang nói chuyện cổ kim lý thú gì vậy?

Lăng Tiếu cười chào hỏi.

Hắn còn thật không rõ ràng, giữa thần thụ cùng thần thụ cũng có tình hữu nghị sao? Đây cũng là giao tình của bọn họ?

Cần biết mõi một loại thần thụ đều là phân lạc ở mỗi một góc địa vực bất đồng, không thể nào sẽ sống chung một chỗ, chỉ là trước mắt Lục Ông cùng Ngô Đồng này lại giống như sớm biết nhau, trong lòng Lăng Tiếu không khỏi cảm thấy kỳ quái!

- Ha ha, tiểu hữu đáng mừng đáng mừng a, ngươi đã trở thành một gã võ giả nhân loại đỉnh cấp!

Lục Ông dẫn đầu cười to cung hạ nói.

Nhớ đến lúc trước lão vừa mới gặp Lăng Tiếu, hắn chỉ là một tên thiếu niên, thực lực thấp, khó vào trong mắt của lão.

Chỉ là khi ấy lão nhìn trúng thức hải của Lăng Tiếu khác với thường nhân, cho nên liền đến bên trong thức hải của hắn tĩnh dưỡng.

Thuận theo nhiều năm qua đi, thành tựu của Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới đến lão cũng ngưỡng mộ, mà lão đã từng ở trong thức hải của Lăng Tiếu lấy được rất nhiều chỗ tốt.

Tuy nói cảnh giới của lão chỉ đạt tới thập giai nhưng mà lão đã nhận được các loại ôn nhuận của tinh thần dịch cùng hồn lực kia, khiến cho lão càng thêm có nhân tính, căn cơ kia càng thêm hoàn mỹ, có lợi cho ngày sau gia tốc trưởng thành.

CHỉ là trong lòng lão có chút đáng tiếc, lần này Lăng Tiếu đột phá lão không thể ở trong thức hải của Lăng Tiếu, bằng không lão lại có thể từ trong đột

phá của Lăng Tiếu có thu hoạch rất lớn!

Cho nên nói lão bây giờ cũng không phải là rất hâm mộ Ngô Đồng so với lão còn có đẳng giai cao hơn, chờ lão ngày sau tìm được một chỗ sinh trưởng thích hợp, tốc độ tiến giai của lão sẽ rất nhanh, hơn nữa chắc chắn sẽ còn có tiền cảnh hơn so với Ngô Đồng.

- Ha hả, chỉ là may mắn mà thôi, những năm này phải đa tạ Lục Ông ngài trợ giúp a!

Lăng Tiếu mang theo vài phần cảm kích nói, tiếp theo hắn lại nhìn về phía Ngô Đồng ở một bên nói:

- Vị này chắc là Ngô Đồng lão gia tử rồi!

Cái thái độ kia của Lăng Tiếu cung kính chí cực!

Lục Ông vừa nhìn cái nụ cười này của Lăng Tiếu liền cảm thấy có chút dựng tóc gáy lên, bởi vì lão hiểu Lăng Tiếu, nụ cười này của hắn nhất định là muốn bắt đầu xảo trá rồi, trong lòng không khỏi có chút thay Ngô Đồng cảm thấy vui vẻ khi người gặp hoạn nạn!

- Tiểu hữu này nếu có thể từ trên người Ngô Đồng lấy xuống một sợi lông, lão hủ khẳng định bội phục đến dập đầu xuống!

Lục Ông thầm nghĩ ở trong lòng.

Lão nhưng là biết Ngô Đồng nổi danh giữ của, muốn từ trên người nó nhổ lông nhưng là tương đối không dễ dàng a!

Quả nhiên Ngô Đồng không cho Lăng Tiếu cái mặt mũi gì, chỉ là nhẹ đáp một tiếng "Ừ", liền không có trả lời Lăng Tiếu nữa.

Bởi vì Ngô Đồng thụ hàng năm sống ở trong phiến hỏa hải này, trên căn bản đều không gặp qua nhân loại, nó trừ thân cận Chu Tước thần thú ra, đối với sự tình khác cũng không có hứng thú quá lớn.

Lăng Tiếu hơi lộ ra vài phần ngượng ngùng nói:

- Ngô Đồng lão gia tử quả nhiên là uy nhiếp bát phương, khí thế như hồng giống như trong truyền thuyết, không ioongs như Lục Ông lão gia tử là uy nghiêm như hào mao thần thụ, lão thật sự là khó có thể so sánh với lão gia tử ngươi a, Lăng Tiếu hôm nay được thấy Ngô Đồng lão gia tử tuyệt đối là tam sinh hữu hạnh, Ngô Đồng lão gia tử thỉnh thụ tiểu tử một lễ!

Lăng Tiếu vừa nói vừa hướng Ngô Đồng chắp tay, khom ngời hành một cái đại lễ!

Lăng Tiếu là đối với Ngô Đồng nhún nhường dễ bảo uốn gối sao?

Đây đương nhiên là không thể nào, hắn dù là lấy tu võ làm chủ, nhưng mà thông minh của hắn cũng không thể xem thường!

Lời của hắn vừa dứt, Lục Ông liền chịu không được mà hét lớn:

- Này này, ta nói tiểu hữu, giao tình trăm năm của chúng ta, ngươi làm sao lại hướng về phía lão Ngô Đồng này mà nói chuyện, làm sao làm thấp mặt mũi của ta như thế? Ngươi nhìn ta một thân chính khí, nghi biểu đường đường, điểm kia so ra làm sao kém hồng lão quái kia được, tiểu hữu a, nói chuyện cũng phải có lương tâm a!

Lục Ông vừa nói, vừa cố gắng ưỡn lên cái thân còng kia, lấy đó bày ra uy nghiêm của lão!

Lúc này Ngô Đồng không thích rồi!

Lão nghe lời của tiểu tử này ngược lại là hết sức lọt tai, chính là phù hợp với hình tượng của lão, bây giờ ngược lại là bị Lục Ông gọi là "Hồng lão quái", đây không phải là hủy hoại lão sao?

Ngô Đồng đối với Lăng Tiếu cười nói:

- Tốt tốt, lời của tiểu hữu nói cũng rất lọt tai a, người nào mà không biết Ngô Đồng ta uy phong lẫm lẫm, bá khí phi phàm!

Tiếp theo lão lại nhìn về phía Lục Ông nói:

- Lão bất tử này gọi ai là Hồng lão quái vậy, ta đây là bá khí lộ ra ngoài có hiểu không? Có muốn bây giờ ta đốt ngươi một phen hay không, ngươi cái tên Lục mao quái này cũng dám so sánh với ta, còn là tiểu hữu tuệ nhãn như đuốc a!

Lăng Tiếu lập tức ở một bên xưng phải nói:

- Đó là đương nhiên, bất kể là người nào thấy Ngô Đồng lão gia tử đều sẽ so sánh với Lục Ông lão gia tử uy mãnh hơn nhiều lắm, ngài đứng ở bên cạnh lão một cái, lão còn thấp hơn ngài không ít đâu, mà một thân hỏa khí này của ngài càng có thể chấn nhiếp lòng người, cũng không phải là Lục Ông lão gia tử có thể so sánh đấy!

Ngô Đồng lộ ra cười to nói:

- Ha ha, không sai không sai a, lời của tiểu hữu thật sự là rất được lòng ta, rất được lòng ta a!

Lục Ông tức giận nói:

- Tiểu hữu, ngươi quá không phúc hậu rồi, vốn định thay ngươi kiếm mấy

khỏa Ngô Đồng quả cho ngươi nếm một chút, xem ra ngươi là không có lộc ăn, lại làm thấp đi lão hủ như vậy, uổng công lão hủ chí giao trăm năm với ngươi a!

Sắc mặt của Lăng Tiếu đau khổ nói:

- Lục Ông lão gia tử, ta cũng chỉ là theo như sự thật nói chuyện a, ngài xác thật thấp hơn so với Ngô Đồng lão gia tử nha, tốt lắm tốt lắm, ta không nói là được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2339 - Nói Chuyện Cũng Phải Nhìn Đến Lương Tâm A! (2)

Chỉ nghe Ngô Đồng kia lãng thanh nói:

- Tiểu hữu ngươi không cần khổ sở, trái cây của ta chẳng lẽ còn là Lục mao quái này nói không được liền thôi sao? Đến đến, lão hủ cho ngươi mấy khỏa nếm một chút!

Nói xong, tay của lão vẫy một cái, mấy khỏa Ngô Đồng quả trong suốt như hỏa ngọc liền xuất hiện ở trong tay lão hướng về phía Lăng Tiếu ném qua.

Lăng Tiếu áp chế khỏa trái tim đang đập thình thịch, hắn xoa xao đôi bàn tay, mắt lộ ra tinh mang nói:

- Đây... Đây làm sao không biết xấu hổ như vậy được?

Kỳ thật ở lúc hắn đang nói lời này đã là không khách khí mà đem những Ngô Đồng quả này ở trong tay Ngô Đồng nhanh chóng bắt tới tay, phảng phất giống như sợ Ngô Đồng đổi ý!

Một chiêu vỗ mông ngựa thượng thừa này của Lăng Tiếu quả nhiên là có hiệu quả vô cùng, cuối cùng nhất là lấy lui làm tiến, lại càng là thần hồ kỳ kỹ!

Ngô Đồng thụ linh nhưng là không có loại lừa bịp như nhân loại, không nghĩ đến xa như vậy, sau khi lão được Lăng Tiếu dâng tặng cho mấy câu tốt liền ném cho Lăng Tiếu năm khỏa Ngô Đồng quả, phải nói tên choáng đầu Lăng Tiếu này quá biết cách nói chuyện rồi!

Lục Ông ở một bên nhìn nụ cười bị Lăng Tiếu áp chế kia tựa hồ là hiểu được tâm tư của hắn, lập tức chỉ lấy Lăng Tiếu cười nói:

- Tiểu hữu a, nhân loại các ngươi thật là giảo hoạt, thật là giảo hoạt a!

Trong công phu mấy câu nói của Lăng Tiếu liền kiếm được mấy khỏa Ngô Đồng quả, đồng thời cũng cùng Ngô Đồng thụ linh mở ra chủ đề, chiếm được tán thành của Ngô Đồng thụ linh.

Nếu như là nhân loại khác muốn mượn cơ hội nói chuyện cớ Ngô Đồng, lão còn không chịu lên tiếng đâu, cũng sẽ không bởi vì mấy câu vuốt mông ngựa này mà đối với Lăng Tiếu đặc biệt hậu đãi!

Chủ yếu là Lăng Tiếu có thể đi tới lục địa không gian này, bản thân hắn chính là chiếm được tán thành của Chu Tước thần thú, cũng gián tiếp để cho Ngô Đồng đối với hắn có vài phần hảo cảm.

Mặt khác, sự xuất hiện của Lục Ông để lão càng thêm tò mò về Lăng Tiếu, mà lão cùng Lục Ông nói chuyện vài năm qua cũng đã hiểu rõ nhiều chuyện mà Lục Ông cùng Lăng Tiếu trải qua.

Cho nên tất cả tâm phòng bị của Ngô Đồng đối với Lăng Tiếu đã tiêu trừ!

Chỉ là lão trời sinh tính tình đối với sự vật mới mẻ đều là đặc biệt lãnh đạm, cho nên lúc mới bắt đầu không cho Lăng Tiếu mặt mũi mà thôi.

Không ngờ mấy câu nói của Lăng Tiếu chẳng những để cho Ngô Đồng cao hứng, càng kéo gần khoảng cách với lão, đây đơn giản là hóa mục nát thành thần kỳ a!

Sau khi trải qua một phen nói chuyện, Lăng Tiếu từ chỗ của Ngô Đồng lấy được vài cái Ngô Đồng cành cùng với vài phiến Ngô Đồng diệp.

Đây nếu để cho những Chí tôn khác nhìn thấy đều muốn đỏ mắt vô cùng rồi!

Người khác không biết phải phí bao nhiêu sức lực, kinh qua cái loại hung hiểm gì mới sẽ thu được Chí tôn thần tài.

Mà Lăng Tiếu liền dựa vào ba tấc lưỡi không nát liền kiếm được mười mấy thứ Chí tôn thần tài, đây để cho bọn họ làm sao chịu nổi a!

Lăng Tiếu cũng không phải là loại người lòng tham không đáy, sau khi chiếm được những Ngô Đồng quả, Ngô Đồng cành với Ngô Đồng diệp này, thấy tốt liền thu lại, không hề có một muốn mười rồi.

Lăng Tiếu còn cảm kích mà nói với Ngô Đồng:

- Ngô Đồng lão gia tử liền là hào phóng, vừa ra tay thật không phải như Lục Ông lão gia tử có thể so sánh được, lão nhưng là tiểu khí vô cùng, mỗi lần hướng lão muốn một chút gì đó đều ra sức khước từ a!

Ngô Đồng nghe lời này càng thêm hài lòng rồi, lô ra lão càng thêm hào phóng so với Lục Ông rồi!

Khuôn mặt của Lục Ông bị tức đến càng thêm xanh rồi, bất quá lão cũng không tốt nói nhiều cái gì, miễn cho bị Lăng Tiếu biếm thành không đáng giá một đồng.

Hôm nay Lăng Tiếu đã trưởng thành rồi, lão nhưng không có ý ứ lại dám uy hiếp, dù sao Lăng Tiếu mạnh hơn lão nhiều lắm, địa vị của lão đã trở nên có thể có, có thể không rồi.

Bất quá lão vẫn quyết định chủ ý lại ở với Lăng Tiếu một đoạn thời gian, nói không chừng Lăng Tiếu có thể tìm tới Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, đến lúc đó lão có thể mượn nó làm thổ nhưỡng, giống như Ngô Đồng thụ,

nhất định có thể lại phục hồi thịnh danh của Bất Tử thụ!

Lăng Tiếu ở bên trong lục địa không gian này di chuyển một vòng, lấy đi không ít Hỏa vẫn thạch, lại phát hiện có mấy gốc thần thảo có dính tinh huyết của Chu Tước thần thú.

Loại thần thảo này đối với Thần Vương mà nói nhưng là thần vật trân quý tuyệt đối, bên ngoài nhưng là có thần tinh cũng khó có thể mua được.

Mục đích chuyến đi này của Lăng Tiếu đã đạt tới rồi, hắn đã muốn rời khỏi chỗ này!

Bởi vì hắn ở lại chỗ này đã không còn chuyện gì để làm, cũng tạm thời không muốn luyện đan ở chỗ này, hắn muốn mau chóng chạy về Thiên Long địa vực, đem khối Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính này hiến cho trong tộc rồi lại nói, tránh cho bọn họ lo lắng!

Đồng thời hắn cũng muốn tiếp tục tìm hạ lạc của những Thủy Nguyên thạch khác, nhanh chóng hợp lại chín loại Thủy Nguyên thạch cứu ra lão tổ tông của hắn!

Lăng Tiếu hướng Hạ Huyên Huyên đưa ra quyết định trở về, nha đầu này như là cao hứng vô cùng!

- Thật tốt quá, ta cũng sắp ở chỗ này bị buồn bực chết rồi, chúng ta liền đi ra đi!

Hạ Huyên Huyên nhảy lên kinh hô, tiếp theo nàng hướng tiểu Chu Tước nói:

- Tước nhi tỷ tỷ chúng ta cùng đi ra ngoài chơi!

Chỗ này dù là địa bàn của Chu Tước thần thú nhưng mà không có nghĩa là

chúng nó vĩnh viễn sống ở trong này, chúng nó cũng thỉnh thoảng ra ngoài Niết Bàn không gian đi dạo buông lỏng một chút, cảm thụ hết thảy thế giới bên ngoài.

Chỉ là lần này tiểu Chu Tước lại nói:

- Tiểu Huyên Huyên ngươi đi ra ngoài trước, ta còn phải đợi mẫu thân trở về lại quyết định!

Cũng là đại Chu Tước hiện tại đang ở thời kỳ đột phá mấu chốt, tiểu Chu Tước lại như thế nào an tâm đi ra bên ngoài chơi được.

Hạ Huyên Huyên lộ ra thần sắc không muốn nói:

- Tước nhi tỷ, ta... Ta không nỡ rời ngươi, sau khi đợi Tước a di trở về, ngươi nhất định phải cùng a di đến gặp ta!

- Ừ, ta nhất định sẽ đi gặp ngươi!

Tiểu Chu Tước đáp, chỉ là ngừng một chút nó lại nói:

- Ta trước hộ tống các ngươi đi ra ngoài, các ngươi đều không biết được đường ra, huống hồ các ngươi nếu là gặp phải những Hỏa diễm thú kia liền phiền toái rồi.

Đối với quyết định này, Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên không có lý do cự tuyệt, bởi vì bọn họ xác thật không biết được đường đi ra bên ngoài.

Chỉ là lại nghĩ tới một vấn đề, đó chính là sau khi tiểu Chu Tước đưa bọn họ ra ngoài, lúc trở về gặp phải Hỏa diễm thú thì làm như thế nào?

Cần biết những Hỏa diễm thú kia nhưng là có tồn tại thập nhất giai, cho dù

tiểu Chu Tước đã đạt tới thập giai cao cấp rồi vẫn cùng chúng nó chênh lệch quá nhiều a!

Lăng Tiếu do dự một hồi nói:

- Nếu như ngươi hộ tống chúng ta đi ra ngoài, sau đó trở về cũng là một cái phiền toái, bằng không chúng ta chờ một chút, có thể Chu Tước a di cũng sắp trở về rồi.

Code:

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2340 - Thành Tựu Chí Tôn Dược Thần. (1)

- Yên tâm, những Hỏa diễm thú kia dù cường đại nhưng là ta cũng có biện pháp đối phó với chúng nó!

Tiểu Chu Tước không sợ mà nói.

Lăng Tiếu tự nhiên biết đây là tôn nghiêm của Chu Tước thần thú, hắn cũng không dám thật để cho tiểu Chu Tước này mạo hiểm.

Hạ Huyên Huyên cũng biết quan hệ lợi hại trong đó, lập tức cũng tán đồng lời nói của Lăng Tiếu:

- Tước nhi tỷ, Đại ca ca nói cũng đúng, Tước a di hẳn là sắp trở lại rồi, chúng ta chờ một chút cũng có thể đấy!

Cuối cùng Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên tạm thời bỏ đi ý niệm đi ra ngoài, không có đại Chu Tước thần thú hộ tống thủy chung không an toàn.

Lăng Tiếu cũng không thể từ vấn đề của một mình hắn mà cân nhắc, còn phải suy nghĩ cho an nguy của Hạ Huyên Huyên cùng tiểu Chu Tước thần thú.

Ở trong phiến không gian này nhàn nhã nhàm chán, Lăng Tiếu cũng không muốn tiếp tục tu luyện, cũng không muốn nghiên cứu Chí tôn Dược Thần, mà là bình tĩnh lại hảo hảo luyện đan.

Vốn hắn không muốn nhanh như vậy thử luyện chế Chí tôn thần đan, nhưng mà thời gian bây giờ phát tiết, vậy chỉ có thể luyện đan phát tiết nhàn hạ một

chút rồi,

Hắn cũng muốn tốt nhất có thể nhanh chóng luyện thành Chí tôn thần đan, đến lúc đó đi ra ngoài cũng thêm một cái thân phận kinh người, cũng tốt hiệu triệu những ngước khác đem Thủy Nguyên thạch đến trao đổi!

Ở lúc Lăng Tiếu rời khỏi Dược Minh công hội thì Nhị điện chủ Liên Hạo CÔng kia đã cho hắn một cái không gian giới, bên trong đó có một ít Chí tôn thần tài.

Những Chí tôn thần tài này nhưng là tính toán để cho Lăng Tiếu dùng khi đột phá Chí tôn.

Hôm nay vừa lúc để hắn dùng đến thử luyện chế đan dược Chí tôn tuyệt phẩm một chút.

Lăng Tiếu dù có truyền thừa của Chí tôn Dược Thần, nhưng mà ở lúc hắn luyện chế cũng không khỏi không cẩn thận, sợ luyện hủy một gốc Chí tôn thần tài, đây nhưng là đỉnh cấp thần vật nhưng muốn tìm đều tìm không được a!

Rốt cuộc ở sau nhiều lần thất bại, Lăng Tiếu cũng là may mắn mà luyện chế ra một khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược chân chân chính chính.

Một khỏa này cũng không phải là Chí tôn thần đan để tăng lên thực lực của Chí tôn, mà là đan dược tương đối bình thường ở trong Chí tôn tuyệt phẩm.

Đây chủ yếu là Chí tôn thần tài ở trong tay Lăng Tiếu không nhiều lắm, cũng không thể luyện chí ra Chí tôn thần đan càng tinh phẩm hơn.

Hắn có thể thành công mà ngưng đan đã là vô cùng tốt rồi, cũng để cho hắn trở thành một gã Chí tôn Dược Thần chân chân chính chính, ở trên Thiên

vực có vinh diệu cùng lực hiệu triệu chí cao vô thượng!

Chớp mắt đã trôi qua hơn nửa năm, đại Chu Tước thần thú như cũ không thấy trở về, Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên đã là đợi đến có chút không nhịn được nữa rồi.

Song một ngày này tiểu Chu Tước rốt cuộc là mang đến tin tức tốt cho bọn họ, đại Chu Tước rốt cuộc ở trên đường trở về, rất nhanh liền trở lại chỗ này.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên cũng rốt cuộc là trở nên cao hứng.

Đại Chu Tước thần thú trở về chứng tỏ bọn họ có thể rời khỏi chỗ này trở lại Thiên vực.

Ước chừng sau một tháng, đại Chu Tước thần thú rốt cuộc là về đến, khí thế của nó như thiên, hỏa thế đại trướng, triệt để bày ra khí thế của Hỏa thần chi uy.

Ô ô!

Nó đầu tiên là kinh khiếu lên mấy tiếng, cùng tiểu Chu Tước ở một chỗ cộng vũ, bày ra ý vui mừng khi gặp lại.

Sau đó nó mới hướng về phía Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên bay lướt tới.

Đối mặt với đầu đại Chu Tước thần thú này, Lăng Tiếu cơ hồ là có một loại vọng động muốn chiến với nó một trận, nhưng mà vừa nghĩ tới chênh lệch với nhân gia xa như vậy liền bỏ đi ý niệm này, bằng không chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi!

Đại Chu Tước thần thú đầu tiên là chào hỏi Hạ Huyên Huyên một tiếng, tiếp theo nó lại hướng Lăng Tiếu phun ra một khỏa hạt châu.

- Lăng Tiếu, đây là lễ vật cho ngươi, hi vọng sau khi ra ngoài nhất định phải để cho Hỏa Kỳ Lân cùng ta nhất khởi diệt Kim Ô nhất tộc!

Đại Chu Tước thần thú nói.

Lăng Tiếu nhìn hạt châu ở trước mắt này rõ ràng là Niết Bàn thiên hỏa châu kia!

- Đây... Đây làm sao có thể? Nó... Nó không phải là bị ngươi hấp thu sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc mà nhìn Niết Bàn thiên hỏa châu này nói.

Đại Chu Tước thần thú nói:

- Ta chỉ là hấp thu đại bộ phận tinh hoa của nó mà thôi, nó còn ẩn chứa không ít tinh hoa, so sánh với hỏa châu ở trong thức hải của ngươi yếu nhược hơn một chút, chỉ cần nó có thể tiếp tục ở lại chỗ này, sự trưởng thành của nó tuyệt đối so sánh với ở trong thức hải của ngươi càng nhanh hơn, nếu như ngươi không cần, ta nhưng để lại cho nữ nhi của ta!

Niết Bàn thiên hỏa châu kia muốn trốn nhưng mà lại bị lực lượng của đại Chu Tước giam cầm đến sít sao, căn bản là không di chuyển được.

Lăng Tiếu không nghĩ đến Niết Bàn thiên hỏa châu mà trước đó hắn một mực khát vọng cư nhiên vẫn còn, chỉ là bị hút ra đại bộ phận lực lượng, nhưng vẫn là một khỏa chí bảo nghịch thiên hiếm có a!

Muốn, vì cái gì mà không muốn!

Lăng Tiếu lập tức đem khỏa Niết Bàn thiên hỏa châu kia bắt vào trong tay, nó muốn vùng vẫy bay đi.

Nhưng mà thực lực của Lăng Tiếu xưa đâu bằng nay, mà thực lực của nó lại là đã bị giảm mạnh, muốn trốn tự nhiên là không thể nào.

Lăng Tiếu nhìn đại Chu Tước thần thú nói:

- Yên tâm, như ý nguyện của ngươi, ta liền mang ngươi đi gặp huynh đệ Hỏa Kỳ Lân của ta, về phần nó có nguyện ý cùng ngươi diệt Kim Ô nhất tộc hay không chính là chuyện của các ngươi rồi.

Đại Chu Tước cho hắn Niết Bàn thiên hỏa châu này chính là vì lời hứa này của hắn, Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không thất tín với nó.

- Tốt lắm, ngươi đã nhận được thứ ngươi cần rồi, chúng ta liền đi ra khỏi đây!

Đại Chu Tước thần thú cũng là lôi lệ phong hành, vừa trở về liền định đưa đám người Lăng Tiếu đi ra ngoài.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên tự nhiên là vui mừng chí cực, bọn họ đã muốn sớm rời khỏi rồi!

Ở trước lúc rời đi, Lăng Tiếu vẫn cùng Ngô Đồng thụ linh từ biệt, đồng thời cũng hỏi Lục Ông có muốn lưu lại hay không.

Lục Ông tự nhiên là không muốn lưu lại, ở trong hỏa vực không gian này căn bản là bất lợi cho tu hành trưởng thành của lão.

Ngược lại là Ngô Đồng hết sức không nỡ rời Lăng Tiếu, lại đem Lăng Tiếu làm thành tri kỷ, đều hận không được cùng Lăng Tiếu đi ra bên ngoài dạo một chút.

Nhưng mà lão cũng biết hiểm ác của thế gian bên ngoài, cũng sẽ không thật

cùng Lăng Tiếu đi ra ngoài.

Ở trước lúc ly biệt, Ngô Đồng lại cho Lăng Tiếu một ít Ngô Đồng quả, Ngô Đồng cành cùng với Ngô Đồng diệp, coi như là kết giao nhân loại Lăng Tiếu này thành bạn vong niên rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên là sau một phen than thở hoàn toàn không khách khí mà thu lại.

Một lần từ biệt này hắn không biết đến năm nào tháng nào lại gặp, Chí tôn thần tài của Ngô Đồng thụ này cũng không thể bỏ sót rồi!

Rốt cục phải rời khỏi Niết Bàn Không Gian!

Cũng như lúc đến, Đại Chu Tước thần thú chở Lăng Tiếu, Hạ Huyên Huyên cùng với Tiểu Chu Tước rời khỏi phiến không gian này.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2341 - Thành Tựu Chí Tôn Dược Thần. (2)

Tốc độ của Đại Chu Tước thần thú rõ ràng đã nhanh hơn trước mấy chục lần, nó như một đoàn ánh sáng lướt qua hỏa vực vậy, nó đi đến đâu những hỏa diễm kia rõ ràng tách ra hai bên, dọn ra cho nó một con đường để nó tự do phi hành.

Lăng Tiếu muốn không kinh ngạc cũng không được!

Đại Chu Tước thần thú này rốt cục có thể tùy tâm sở dục khống chế những hỏa diễm này lô hỏa thuần thanh rồi! Thật không hổ là Hỏa thần chi thể!

Dùng loại tốc độ này của Chu Tước muốn xuyên thẳng qua phiến hỏa vực này trở về Thiên Vực chỉ sợ phải mất hai ba tháng mới có thể.

Ở trên đường bọn hắn lại một lần nữa gặp được những hỏa diễm thú kia

Chỉ là chia tay ba ngày đã phải lau mắt mà nhìn, Đại Chu Tước thần thú và Tiểu Chu Tước thần thú thực lực đại trướng, chúng đều không muốn buông tha cho những sinh vật ở chỗ này xâm chiếm địa bàn chúng.

Vì vậy hai đại thần thú liền tiến hành một hồi đại càn quét với những hỏa diễm thú này, diệt sát không ít hỏa diễm thú, đồng thời cũng cắn nuốt không ít thú đan hỏa diễm thú.

Những thú đan này đối với Đại Chu Tước thần thú cũng không là gì, nhưng đối với Tiểu Chu Tước thần thú lại là một liều thuốc bổ cực lớn.

Mặt khác, Lăng Tiếu cũng gia nhập vào chiến đấu, chém hai đầu hỏa diễm

thú thập nhất giai đê giai, đối với thực lực trước mắt cảm thấy tương đối thoả mãn!

Ở trong quá trình này, Lăng Tiếu không khỏi lại thu đi một tí cực phẩm thần tinh coi như tiền lãi.

Nhưng mà khiến hắn kinh hỉ nhất chính là trong địa bàn hỏa diễm thú này hắn phát hiện ra một khối Thủy Nguyên Thạch so với khối Thủy Nguyên Thạch trước nhỏ hơn gấp đôi.

Niết Không Gian có Thủy Nguyên Thạch là sự thật mà mọi người đã sớm biết, mà Hạ Huyên Huyên cũng đã sớm nói qua trong địa bàn mà hỏa diễm thú chiếm lĩnh cũng có Thủy Nguyên Thạch.

Lúc trước, hắn cho là khối Thủy Nguyên Thạch hắn phát hiện kia là của hỏa diễm thú, nhưng giờ xem ra khối Thủy Nguyên Thạch này mới là Thủy Nguyên Thạch mà hỏa diễm thú chiếm giữ.

Thủy Nguyên Thạch xem như đỉnh cấp Chí Tôn thần tài, loại thần vật này không ai chê cả, Lăng Tiếu tự nhiên cũng không ngoại lệ rồi.

Có khối Thủy Nguyên Thạch này rồi, ngày sau ắt hẳn sẽ có tác dụng rất lớn đối với hắn.

Nếu quả thật có một ngày có thể chữa trị thủy nguyên lực của Huyền Linh đại lục, khôi phục bổn nguyên lực lượng và Thiên Địa linh khí, như vậy thì Tiếu Ngạo Cung vẫn là thực lực cự đầu ở đó.

Đến lúc đó để Thủy Nguyên Thạch này trấn trong Tiếu Ngạo Cung liền có thể gia tăng thêm nội tình của Tiếu Ngạo Cung, bồi dưỡng được càng nhiều cường giả hơn nữa.

Lăng Tiếu cũng không khỏi đắc ý nói vài tiếng:

- Chuyến này thu hoạch tương đối khá, thu hoạch tương đối khá ah!

Sau khi diệt đi không ít hỏa diễm thú cao giai, Đại Chu Tước thần thú liền đình chỉ tàn sát bừa bãi, nó rõ ràng không đuổi tận giết tuyệt.

Về sau, Lăng Tiếu mới hiểu được những hỏa diễm thú này là địch nhân của nó không sai, nhưng mấy con cao đẳng giai đều đã bị diệt hết, còn lại cũng không đủ gây sợ, đợi đến khi thực lực chúng lại tăng lên sẽ để Tiểu Chu Tước lại đến thu thập chúng.

Đây cũng là đối thủ mà Đại Chu Tước thần thú đặc biệt lưu lại để khảo nghiệm Tiểu Chu Tước, chiến thắng chúng, nuốt thú đan của chúng sẽ khiến thực lực Tiểu Chu Tước đại trướng a!

Đương nhiên, đó chẳng qua chỉ là suy đoán của Lăng Tiếu, hắn cũng chẳng muốn quan tâm đến dụng ý của Chu Tước thần thú làm gì.

Hơn hai tháng sau, dưới tốc độ phi hành khủng bố của Đại Chu Tước thần thú, rốt cục cũng đã ra ngoài Niết Không Gian.

Gặp lại nhật nguyệt, gặp lại núi rừng, gặp lại Vạn Thú... Loại cảm giác này quả nhiên là vô cùng thoải mái.

Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên đều nhịn không được kinh hô lên, bọn hắn hít một hơi thật sâu linh khí bên ngoài, chỉ cảm thấy vẫn là ở Thiên Vực càng khiến người vui sướng hơn!

- Đi thôi, chúng ta lập tức quay về gặp gia gia của ngươi, miễn cho hắn lo lắng!

Lăng Tiếu nói với Hạ Huyên Huyên.

Hạ Huyên Huyên vui vẻ gật gật đầu nói:

- Ân, chúng ta về đi về gặp gia gia, bất quá... Hắn khẳng định sẽ hỏi ta Thủy Nguyên Thạch, ta cũng không có để cho hắn a!

- Ha ha, yên tâm đi, lần này trở về ta sẽ đưa cho gia gia ngươi một ít lễ vật, hắn khẳng định sẽ rất vui vẻ!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

Dùng tốc độ của Chu Tước thần thú quay về Vạn Thú Sơn Mạch chỉ mất không đến ba ngày, so sánh với trước kia nhanh hơn không chỉ gấp mười lần!

Thực lực cảnh giới tăng lên, tốc độ dĩ nhiên sẽ tăng lên, thực lực cường đại mới thật sự là vương đạo!

Đổi lại Lăng Tiếu toàn lực phi hành, hắn cũng không thể đạt tới tốc độ như Chu Tước được, dù sao thực lực cũng kém nhau quá xa.

Không sai biệt lắm bốn năm, Vạn Thú Sơn Mạch cũng không có thay đổi gì.

Chắc hẳn trận chiến giữa Viêm Tộc và Vạn Thú Minh vào bốn năm trước cũng không gây ra quá nhiều gợn sóng.

Ở trong đó tự nhiên không thoát khỏi quan hệ đến việc Độc Cô Tấn tọa trấn nơi này rồi. Trong ruyền thuyết hắn có được hai đầu biến dị thánh thú thập nhất giai cao giai làm chỗ dựa, cho dù là Viêm Tộc muốn xâm phạm cũng phải hảo hảo suy nghĩ cẩn thận mới được.

Lúc bọn hắn vừa về đến chỗ của Hạ Huyên Huyên thì Độc Cô Tấn đã lập tức hiện thân.

Hắn vẫn như trước, bất quá giữa hai đầu lông mày lộ ra thêm vài phần sầu lo, hiển nhiên là đang bị chuyện gì đó làm phiền não rồi.

Bất quá, lúc hắn trông thấy Hạ Huyên Huyên vẫn thoải mái cười nói:

- Tiểu nha đầu lần này trở về còn sớm hơn tưởng tượng a!

Nhìn vẻ quan tâm nồng đậm của hắn đối với Hạ Huyên Huyên, quả nhiên là yêu mến Hạ Huyên Huyên thật tâm.

- Đương nhiên gia gia, tước a di thực lực đại trướng, tốc độ phi hành nhanh hơn nhiều lắm!

Hạ Huyên Huyên đối với Độc Cô Tấn không hề có chút đề phòng nói.

Nàng cũng coi Độc Cô Tấn là người mà mình ín nhiệm nhất, ở trong lòng địa vị song song với Lăng Tiếu!

Độc Cô Tấn và Hạ Huyên Huyên sau khi nói vài câu, ánh mắt dừng lại ở trên người Lăng Tiếu, ánh mắt có chút nhảy lên!

Lăng Tiếu cười tiến lên hơi cúi người với Độc Cô Tấn hô:

- Bái kiến lão gia tử!

Lúc trước hắn thật muốn cùng Hạ Huyên Huyên nhận thức gia gia tiện nghị này, nếu thế thì hậu trường của mình sẽ cứng rắn hơn nhiều, không ngờ Độc Cô Tấn lại không tiếp thụ đề nghị của hắn, cho nên hắn cũng chỉ có thể gọi Độc Cô Tấn là "Lão gia tử" thôi!

- Không nghĩ tới ah, tiểu tử ngươi nháy mắt đã đạt đến một bước nay, lão phu lúc trước đạt tới một bước này đã bỏ ra trọn vẹn 1 vạn 5000 năm, chậm hơn ngươi cả trăm lần, thật sự là người so với người tức chết người a!

Độc Cô Tấn cảm khái ngàn vạn nói.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Cũng chỉ là có chút may mắn thôi.

Tiếp theo, trong tay hắn nhiều ra hai khỏa ngô đồng thụ, hai cành ngô đồng chi cùng hai mảnh ngô đồng diệp đưa tới trước Độc Cô Tấn nói:

- Lão gia tử, chút lễ vật nhỏ này xem như vãn bối hiếu kính ngài, cảm tạ ngươi nhiều năm qua một mực chăm sóc dạy bảo Huyên Huyên, xin ngài không nên ghét bỏ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2342 - Quay Về Vạn Thú Sơn Mạch! (1)

Độc Cô Tấn lão mục đỏ lên, lập tức thấp tất cả thần vật qua.

- Hảo tiểu tử, lúc trước Huyên Huyên tiến vào trong Niết Không Gian cũng chỉ được Chu Tước thần thú cho nàng một khỏa ngô đồng thụ thôi, tiểu tư ngươi không ngờ ngay cả ngô đồng chi và ngô đồng diệp cũng lấy tới, hơn nữa khẳng định không chỉ có chút ấy, thật sự là rất có nghề a!

Độc Cô Tấn cuối cùng nhịn không được nữa tán dương Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đáp:

- Nếu không phải Huyên Huyên và Chu Tước thần thú dẫn ta đi vào ta cũng khó mà có được cơ duyên bực này, ta rất cảm kích các nàng!

Quả thực, nếu không có Hạ Huyên Huyên, hắn cũng sẽ không được Chu Tước thần thú dẫn đường đi vào, cũng sẽ không thuận lợi khiến hắn đạt được Thủy Nguyên Thạch, ngô đồng thần tài cùng với đột phá tới cảnh giới hiện giờ.

Nếu lúc trước hắn mạo muội một người đi vào Niết Không Gian, không nói có gặp phải hỏa diễm thú hay không, nhưng ít nhất cũng sẽ mất phương hướng trong dó không biết lúc nào mới có thể trở ra được.

- Ân, những lời này cũng không cần nói nhiều, ngươi có thể ghi ở trong lòng là tốt rồi, ngươi tới đây một chút, ta có việc muốn nói với ngươi!

Độc Cô Tấn không muốn đi hỏi cơ duyên của Lăng Tiếu, có một số việc căn

bản không thể hâm mộ được!

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu, theo Độc Cô Tấn đi đến bên kia, Hạ Huyên Huyên cũng thức thời quay về chỗ ở của mình nghỉ ngơi.

Độc Cô Tấn đưa lưng về phía Lăng Tiếu nhẹ nhàng thở dài nói:

- Viêm Tộc định tuyên chiến với Vạn Thú Minh ta?

Lăng Tiếu nghe ra được ngữ khí của Độc Cô Tấn tựa hồ không có chút sợ hãi.

- Chẳng lẽ là vì trận chiến bốn năm trước sao?

Lăng Tiếu có chút lo lắng hỏi thăm.

Nếu Viêm Tộc và Vạn Thú Minh toàn diện khai chiến, mặc kệ kết quả như thế nào, Vạn Thú Minh nhất định sẽ nguyên khí đại thương, mà Hạ Huyên Huyên cũng sẽ bị liên quan đến.

Đương nhiên, hắn cũng không lo lắng cho an nguy của Hạ Huyên Huyên lắm, có Chu Tước thần thú ở đó, ngoại trừ đỉnh cấp Chí Tôn ra không ai có thể làm gì được nàng.

Hắn chỉ là không muốn Hạ Huyên Huyên mất đi chỗ dựa Vạn Thú Minh này thôi.

Dù sao nàng từ nhỏ lớn lên chỗ này, nhất định sẽ có cảm tình, đến lúc đó nàng không lý nào sẽ một mình chạy trốn cả.

- Trận chiến bốn năm trước chẳng qua chỉ là dây dẫn nổ, ta vốn cho rằng bọn họ sẽ vì Thủy Nguyên Thạch mà hướng chúng ta chịu thua, đáng tiếc ta vẫn

đánh gia thấp tâm huyết những người Cổ Tộc này, bọn hắn rõ ràng ở bên ngoài Vạn Thú Sơn Mạch bắt đầu phong sát người và lính thú của Vạn Thú Minh chúng ta, chúng ta tự nhiên không thể nuốt xuống cơn tức này, bởi vậy đã phát sinh không ít xung đột.

Độc Cô Tấn giải thích nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Bọn hắn đến địa bàn chúng ta tự nhiên sẽ không chiếm được chỗ tốt, cái này cũng khiến Viêm Tộc bắt đầu quyết liệt với Vạn Thú Minh chúng ta, bọn hắn đang triệu hoán đội ngũ tiến hành thảo phạt Vạn Thú Minh đấy!

- Tình thế thật sự khẩn trương như vậy?

Lăng Tiếu nhíu thoáng lông mày nói.

Độc Cô Tấn cười khổ một tiếng:

- Còn khẩn trương hơn ngươi tưởng nhiều, một tháng sau Viêm Tộc muốn phát động tiến công Vạn Thú Minh ta rồi!

Tiếp theo, Độc Cô Tấn liền nói một ít động thái gần đây của Viêm Tộc cho Lăng Tiếu nghe.

Lăng Tiếu mới ý thức thì ra chuyện đã đến mức không thể nào vãn hồi rồi.

Viêm Tộc có một gã Chí Tôn Dược Thần, còn có một gã Chí Tôn Thần Khí Sư, phía dưới còn có không ít Thần Dược Sư và Thần Khí Sư, lực triệu hoán của bọn hắn ở Thiên Tước Địa Vực quả thật phi thường khổng lồ.

Còn nữa Viêm Tộc là đệ nhất Cổ Tộc trong Thiên Tước Địa Vực, có biết bao nhiêu người muốn muốn gia nhập vào thế lực của bọn hắn chứ.

Cho nên, bọn hắn triệu hoán thiên hạ, người nguyện cùng bọn họ thảo phạt Vạn Thú Minh sẽ trở thành thượng tân của Viêm Tộc, có thể được bọn hắn ban cho thần đan, thần khí!

Lúc Viêm Tộc bắt đầu công khai lên án Vạn Thú Minh, đã có không ít tán tu, dong binh, thậm chí là một ít thế lực từng có kết giao với Viêm Tộc đều tập kết lên, tổng cộng có gần hai mươi vạn đại quân tề tụ ở Viêm Thành!

Độc Cô Tấn đã sớm thông qua các thủ đoạn biết rõ Viêm Tộc quả thật tập kết được hai mươi vạn đại quân, mỗi một người đều có tu vị ngoài Thánh giả cả.

Trong mắt hắn tuy là đám ô hợp, nhưng đối với những người khác trong Vạn Thú Minh tuyệt đối là một uy hiếp cực lớn.

Tuy nói bọn hắn có thể có vài chục vạn linh thú làm chỗ dựa, nhưng đệ tử Vạn Thú Minh cũng chỉ có chừng hơn hai ngàn người thôi!

Nếu như những người này bị diệ, vậy thì linh thú đại quân sẽ không còn uy hiếp gì nữa rồi!

Hôm nay chỉ đợi Viêm Tộc ra lệnh một tiếng, những người này sẽ từ Viêm Thành giết đến Vạn Thú Minh bọn hắn.

Chỉ là hiện giờ tạm thời còn chưa có động tĩnh, bởi vì Viêm Tộc đã bắn tiếng với Vạn Thú Minh rồi, chỉ cần Vạn Thú Minh đáp ứng điều kiện của hai người bọn họ, Viêm Tộc sẽ bỏ qua chuyện thảo phạt Vạn Thú Minh.

Điều kiện thứ nhất là Vạn Thú Minh phải gả Thiên Nữ Hạ Huyên Huyên cho Thần Dược Sư trẻ tuổi nhất Viêm Tộc, Viêm Dương làm vợ.

Điều kiện thứ hai chính là Vạn Thú Minh phải giao ra Thủy Nguyên Thạch

hỏa thuộc tính để làm của hồi môn cho Hạ Huyên Huyên!

Chỉ cần đáp ứng hai điều kiện này, Viêm Tộc sẽ bỏ qua việc tuyên chiến với Vạn Thú Minh, nếu không, nhất định sẽ san bằng Vạn Thú Sơn Mạch!

Cùng lúc đó, rất nhiều Chí Tôn thủy lão Viêm Tộc đều đã xuất quan, hơn nữa tìm đến bằng hữu Chí Tôn Thủy Thần ở các nơi đến đây trợ trận, tất phải bắt cho được Vạn Thú Minh đệ nhất nhân Độc Cô Tấn!

Mặc kệ Viêm Tộc có năng lực như thế hay không, nhưng rất nhiều động thái đã cho thấy nếu như người Vạn Thú Minh không đáp ứng hai điều kiện này, giữa Viêm Tộc và Vạn Thú Minh nhất định phải có một trận chiến.

Hôm nay cách thời gian khai chiến còn không đến một tháng.

Trong một tháng này Vạn Thú Minh nếu không chịu thua Viêm Tộc, vậy thì đại chiến nhất định sẽ khó tránh khỏi.

SAu khi nghe Độc Cô Tấn nói xong, Lăng Tiếu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao hắn lại u sầu.

Chuyện này quả thật liên quan đến sinh tử tồn vong của Vạn Thú Minh, hơi không cẩn thận nhất định sẽ rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục ngay.

Cho dù Lăng Tiếu không có quan hệ gì với Vạn Thú Minh, nhưng sau khi hắn nhận biết Hạ Huyên Huyên, kỳ thật đã nhiều hơn một tầng liên quan gián tiếp rồi.

Độc Cô Tấn nói việc này cho hắn biết chính là vì để cho hắn cùng tồn vong với Vạn Thú Minh hay là bảo hắn mang Hạ Huyên Huyên cao chạy xa bay đây?

Lăng Tiếu còn chưa hỏi tới, Độc Cô Tấn nói ra ý của mình:

- Ngươi mang Huyên Huyên quay lại Thiên Nguyên Địa Vực đi thôi!

Lăng Tiếu không nghĩ tới Độc Cô Tấn rõ ràng làm ra quyết định này, có thể thấy trong lòng hắn Hạ Huyên Huyên quả thật chiếm một vị trí phi thường trọng yếu.

- Việc này không thể khác sao?

Lăng Tiếu hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2343 - Quay Về Vạn Thú Sơn Mạch! (2)

Độc Cô Tấn cười khổ nói:

- Người Vạn Thú Minh ta mặc dù không nhiều lắm, nhưng lại có được thiên thiên vạn vạn linh thú, nếu Viêm Tộc khai chiến với chúng ta, bọn hắn nhất định phải trả một cái giá thảm trọng, bọn hắn sở dĩ tạo ra thanh thế lớn như thế mục đích chính là muốn Vạn Thú Minh cúi đầu xưng thần.

Dừng một chút hắn hừ lạnh nói:

- Lão bất tử Viêm Tộc nghĩ thật hay, ta định như hắn mong muốn, tử chiến đến cùng với Viêm Tộc, xem bọn hắn có quyết tâm như vậy hay không.

Lăng Tiếu nghe rõ, Độc Cô Tấn không phải một người nguyện ý tùy tiện nhận thua cúi đầu, hắn cho dù bại, cho dù chết, cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng hai điều kiện này của Viêm Tộc!

Chí Tôn Thủy Thần có tôn nghiêm của mình, có thiết cốt của mình, tình nguyện chết trận, cũng không muốn cùi đầu thần phục người khác!

Lăng Tiếu không khỏi có chút bội phục Độc Cô Tấn!

Đổi lại là hắn đứng trên lập trường của Độc Cô Tấn cũng tuyệt đối không lùi bước!

- Viêm Dương là ta cứu, có lẽ ta có thể ngăn cản chuyện này xảy ra!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Viêm Dương là bằng hữu của hắn, nhưng Hạ Huyên Huyên mới là muội muội hắn, nếu như hai phe thật sự khai chiến, hắn đương nhiên là đứng bên Vạn Thú Minh rồi, nhưng hắn không hề hi vọng nhìn thấy kết quả này.

Độc Cô Tấn lắc đầu nói:

- Chuyện tới nước này đã không phải do tiểu tử kia làm chủ nữa, đây là quyết định của toàn Viêm Tộc, càng là quyết định của lão tổ tông bọn hắn, há có thể vì một Thần Dược Sư mà thay đổi lập trường chứ?

Lăng Tiếu lại cảm thấy Độc Cô Tấn nói rất có lý, nhưng hắn lại không cam lòng như vậy!

Ai biết Độc Cô Tấn cười lạnh nói:

- Ngươi có thể yên tâm, Viêm Tộc xâm phạm Vạn Thú Minh ta, bọn hắn cũng sẽ phải trả một cái giá thảm trọng, đừng cho là Vạn Thú Minh chúng ta không có bằng hữu trợ giúp!

Tiếp theo hắn lại nói:

- Ngươi chỉ cần đáp ứng ta hiện giờ mang theo Huyên Huyên tạm thời rời khỏi Thiên Tước Địa Vực là được, ta nghĩ ngươi cũng không hi vọng nàng bị tổn thương gì phải không?

Lăng Tiếu biết rõ hắn không có lựa chọn, hắn không muốn lưu lại cùng tồn vong với Vạn Thú Minh, bởi vì hắn và Vạn Thú Minh quan hệ không lớn, cho nên hắn cung không thoái thác, định mang Hạ Huyên Huyên rời khỏi nơi này, để miễn cho nàng bị tổn thương!

Về phần về sau lúc nàng biết rõ Viêm Tộc và Vạn Thú Minh đánh nhau sẽ lại nghĩ biện pháp trấn an nàng sau a!

Chỉ là Lăng Tiếu chung quy vẫn không cam lòng rời đi như vậy, hắn muốn đi dò xét ý Viêm Dương một chút, xem có thể khiến Viêm Tộc và Vạn Thú Minh biến chiến tranh thành tơ lụa hay không!

Lăng Tiếu muốn lập tức mang Hạ Huyên Huyên rời khỏi Vạn Thú Minh, Hạ Huyên Huyên lại có chút khó hiểu nhìn Lăng Tiếu nói:

- Đại ca ca chúng ta vừa trở về sao lại sốt ruột đi Thiên Nguyên Địa Vực thế? Ta muốn gặp gia gia trước đã rồi mới rời đi!

Lăng Tiếu cười nói:

- Huyên Huyên, ta muốn vội vã đưa Thủy Nguyên Thạch về, ngươi không muốn ở với Đại ca ca mấy ngày này sao? Đợi đến khi ta đưa Thủy Nguyên Thạch về Thiên Nguyên Địa Vực sẽ cùng người quay về thăm gia gia có được không?

Đôi mắt dễ thương của Hạ Huyên Huyên nhìn Lăng Tiếu chớp chớp nói:

- Đại ca ca ngươi không cần nói dối, trong thú minh có nguy cơ ta đã biết rồi, ta sẽ không cùng ngươi quay về Thiên Nguyên Địa Vực đâu, ta muốn ở cùng một chỗ với gia gia!

Dừng chút nàng còn nói:

- Ngươi không phải nói ta phải hiếu kính gia gia nhiều chút sao? Ta sao có thể vứt bỏ hắn một mình được!

Lăng Tiếu thoáng cái ngây ngẩn cả người, hắn không ngờ tới Hạ Huyên Huyên lại biết Vạn Thú Minh gặp nguy hiểm!

- Huyên Huyên ngươi làm sao mà biết được?

Lăng Tiếu phi thường khó hiểu hỏi thăm.

Hắn nói chuyện với Độc Cô Tấn không phải một Thần Vương như nàng có thể nghe lén được, nhưng nàng lại biết tin tức này, không thể không khiến Lăng Tiếu cảm thấy giật mình.

Hạ Huyên Huyên nhàn nhạt đáp:

- Đại ca ca, tất cả linh thú ở chỗ này đều là bằng hữu của ta, ta vừa về đến chúng đã nói những chuyện xảy ra gần đây cho ta rồi, cho nên ta mới biết được.

Lăng Tiếu giờ mới rõ, xem ra trong Vạn Thú Sơn Mạch này đều có tai mắt của Hạ Huyên Huyên, tiểu nha đầu này mặt ngoài thoạt nhìn ngây thơ chất phác, không có tâm cơ gì, nhưng nàng quả thực đã trưởng thành, biết rõ lợi dụng ưu thế của mình để làm ra ít bố trí!

Lăng Tiếu ôn nhu nói:

- Nếu ngươi đã biết, vậy thì nên hiểu rõ nỗi khổ tâm của đại ca ca, gia gia của ngươi cũng không hi vọng ngươi lưu lại ảnh hưởng đến hắn! Ngươi vẫn nên cùng ta quay về Thiên Nguyên Địa Vực đi thôi!

Hạ Huyên Huyên quật cường lắc đầu nói:

- Đại ca ca, gia gia một tay nuôi ta lớn, chính là gia gia của ta, sao ta có thể một mình chạy trốn, để mình hắn ở lại đây được? Huống chi ta còn nhiều bằng hữu linh thú như vậy, ta không hi vọng chúng đều chết hết, ta muốn lưu lại cùng chiến đấu với chúng!

Lăng Tiếu từ trong ánh mắt của Hạ Huyên Huyên nhìn ra quyết tâm của nàng, thấy được một mặt quật cường của nàng.

Lăng Tiếu biết rõ cho dù tiếp tục khuyên Hạ Huyên Huyên chỉ sợ cũng không có bất kỳ hiệu quả nào, trừ phi hắn ra tay đánh nàng ngất xỉu rồi mang đi, chỉ là hắn lại không phải làm như vậy.

- Huyên Huyên, ta có một biện pháp có lẽ có thể khiến Viêm Tộc không chiến mà bại, ngươi có muốn cùng Đại ca ca đi thử một lần không? Chương mới hơn tại DocTruyen.Org nhé các bạn

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

- Thật vậy chăng? Đại ca ca ngươi không phải đang lừa ta đấy chứ?

Hạ Huyên Huyên mang theo vẻ nghi hoặc nói.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đương nhiên, ta sao lại lừa ngươi được, ngươi trước hãy nghe ta nói!

Ngay sau đó, Lăng Tiếu liền nói kế hoạch của hắn cho nàng nghe!

Nha đầu kia quả nhiên đã bị hắn thuyết phục, lúc này có chút hưng phấn nói:

- Đại ca ca làm như vậy thật sự có thể giải quyết uy hiếp của Vạn Thú Minh sao?

Lăng Tiếu khẳng định gật gật đầu nói:

- Nếu như như vậy cũng không thể khiến Viêm Tộc kiêng kị thì cũng không còn cách nào nữa, đến lúc đó ta với ngươi cùng nhau lưu lại, giúp gia gia của ngươi một tay a!

- Tốt, chúng ta lập tức chiếu theo kế hoạch của Đại ca ca đi làm, nhất định

phải khiến Viêm Tộc biết khó mà lui mới được!

Hạ Huyên Huyên nắm chặt nắm đấm tin tưởng mười phần nói.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên định ra kế hoạch, lập tức mang theo hai đâu Chu Tước thần thú rời khỏi Vạn Thú Minh.

Độc Cô Tấn ở trên chín tầng trời nhìn thân ảnh bọn hắn rời đi, nhẹ nhàng thở dài một hơi:

- Cháu gái ngoan, hi vọng gia gia còn cơ hội gặp lại ngươi!

Độc Cô Tấn đã chuẩn bị tâm lý cho trường hợp xấu nhất, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ ngồi chờ chết!

Người Vạn Thú Minh bọn hắn gần đây không liên hệ với những người khác, nhưng không có nghĩa là bọn hắn không có minh hữu đáng tin cậy!

Tất cả mọi người không rõ ràng lắm, giao tình sâu nhất với Vạn Thú Minh thật ra chính là một Cổ Tộc khác của Thiên Tước Địa Vực, Cổ Tộc!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2344 - Dự Chiến Giữa Siêu Cấp Thế Lực!

Độc Cô Tấn đã liên hệ với Cổ Tộc, một khi Viêm Tộc thực muốn khai chiến với Vạn Thú Minh, Cổ Tộc bọn hắn sẽ từ bên ngoài tiến hành bao vây người Viêm Tộc, đến lúc đó thế tất sẽ khiến Viêm Tộc trả giá thảm trọng!

Đương nhiên, những chuyện này cũng không phải là Lăng Tiếu và người Viêm Tộc có thể biết được!

Độc Cô Tấn bảo Lăng Tiếu mang Hạ Huyên Huyên rời đi cũng chỉ là để ngừa vạn nhất thôi!

Chỉ là hắn lại không ngờ tới Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên lại làm ra một chuyện oanh động cả Thiên Tước Địa Vực.

Ở Viêm Thành, trong thành đã tụ tập đủ loại hào kiệt, bọn hắn có dong binh, có tán tu, có người các thế lực, thực lực đều không dưới cảnh giới Thánh giả.

Mảng lớn bóng người rậm rạp chằng chịt, nhìn sơ qua cũng có chừng hơn mười vạn người!

Những người này chính là người sau khi Viêm Tộc hiệu triệu thảo phạt Vạn Thú Minh đã lục tục đến đây tập kết!

Bọn hắn đều muốn đạt được phong thưởng của Viêm Tộc, hoặc được Viêm Tộc nhìn trúng, có thể gia nhập Viêm Tộc, đương nhiên trong đó khẳng định cũng không ít người muốn đục nước béo cò.

Những người này đang lặng yên chờ một tháng trôi qua, đến lúc đó liền có

thể hạo hạo đãng đãng tiến vào Vạn Thú Sơn Mạch trắng trợn giết chóc rồi!

Trong Viêm Tộc, tất cả Viêm Tộc đều đã mài tốt đao, đều muốn khai chiến với Vạn Thú Minh.

Bởi vì Viêm Tộc bọn hắn vào bốn năm trước phái ra ba gã Chí Tôn, mười tên Bán Thủy Thần cùng với ba trăm Viêm Vệ, tiến đếm Vạn Thú Sơn Mạch, cuối cùng chỉ có ba gã Chí Tôn, cùng với bốn gã Bán Thủy Thần và một số Viêm Vệ trở về được, những người còn lại đều bỏ mạng tại Vạn Thú Sơn Mạch!

Đây là sỉ nhục của Viêm Tộc bọn hắn, là tổn thất cực lớn với Viêm Tộc.

Cho nên, bọn hắn một mực đều muốn tìm cơ hội trả thù Vạn Thú Minh!

Sau đó, sau khi trải qua nhiều lần va chạm, lão tổ tông Viêm Tộc bọn hắn rốt cục cũng lên tiếng, muốn khai chiến với Vạn Thú Minh!

Sau khi tin tức này truyền ra, mọi người Viêm Tộc đều chấn phấn, muốn diệt tuyệt Vạn Thú Minh trả thục cho các tộc nhân Viêm Tộc đã vẫn lạc!

Đương nhiên, bọn hắn cũng biết Vạn Thú Minh không dễ đối phó, đây chính là siêu cấp thế lực có thể cùng Viêm Tộc nổi danh, bọn hắn không thể không dốc hết tất cả lực lượng đi đối phó.

Mọi người Viêm Tộc đều đã làm tốt chuẩn bị trước chiến tranh, chỉ đợi ra lệnh một tiếng liền có thể chỉ huy đại quân xông vào Vạn Thú Sơn Mạch!

Viêm Thiệu Khang, Viêm Tộc lão tổ tông, là một nhân vật kiệt xuất cùng thời với Độc Cô Tấn, là một trong các nhân vật được tôn sùng nhất tại Thiên Tước Địa Vực!

Thực lực của hắn trong Viêm Tộc cũng không phải cường đại nhất, chỉ là trung giai Chí Tôn đỉnh phong, nhưng địa vị trong tộc lại cao nhất.

Bởi vì hắn còn có danh xưng Dược Thần! Là một trong vài Chí Tôn Dược Thần tại Thiên Vực, danh tiếng chấn động khắp nơi!

Lần này quyết định khiêu chiến với Vạn Thú Minh, hắn quả thật cũng không mong muốn lắm.

Vạn Thú Minh nhân số tuy ít, nhưng nguyên một đám đều có khống thú chi năng, có thể lấy một địch trăm, bọn hắn muốn hạ Vạn Thú Minh tuyệt đối không dễ dàng.

Nhưng tất cả cao tầng trong tộc đều yêu cầu xuất chiến với Vạn Thú Minh, hắn cũng không thể không tỏ thái độ đồng ý, bởi vì hắn cũng hy vọng có thể cướp khối Thủy Nguyên Thạch kia của Độc Cô Tấn đến tay.

Trong Viêm Tộc bọn hắn cũng không phải không có Thủy Nguyên Thạch, mà là Thủy Nguyên Thạch trong tộc bọn hắn quá nhỏ, thủy nguyên lực tụ đến quá ít, đã sớm bị người đột phá cảnh giới Chí Tôn trong tộc hấp thu khiến càng ngày càng nhỏ rồi.

Những năm này bọn hắn vẫn tìm kiếm khắp Thiên vực nhưng không tìm ra một khối Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính nào cả, cái này khiến bọn hắn vô cùng sốt ruột.

Nếu như không có Thủy Nguyên Thạch, như vậy Bán Thủy Thần của Viêm Tộc bọn hắn muốn vượt qua một bước kia sẽ cực kỳ gian nan

Cho nên, bọn hắn biết rõ Thiên Nữ Vạn Thú Minh từ Niết Bàn không gian tìm được Thủy Nguyên Thạch liền nghĩ cách muốn chiếm khối Thủy Nguyên Thạch kia làm của riêng.

Đến tận giờ, bọn hắn không thể không áp dụng phương pháp cực đoan nhất để bức bách Vạn Thú Minh.

Bất quá Viêm Thiệu Khang ngược lại cơ trí hơn người, rõ ràng nghĩ ra chiêu lấy thế đè người, ý định dùng thanh thế cực lớn khiến Độc Cô Tấn phải đi vào khuôn khổ!

Bởi vì hắn cảm thấy Độc Cô Tấn nhất định sẽ suy nghĩ vì người và lính thú trong Vạn Thú Sơn Mạch, cuối cùng đáp ứng điều kiện của hắn.

Dù sao điều kiện của hắn rất rộng rãi, đã rất chiếu cố đến mặt mũi Vạn Thú Minh rồi.

Chỉ là hắn vẫn đánh giá thấp sự cao ngạo của Độc Cô Tấn.

Hôm nay cách ngày quyết chiến chỉ còn lại ba ngày, Vạn Thú Minh bên kia truyền đến tin tức, Vạn Thú Minh đã bắn tiếng rồi, bọn hắn đã tập kết trăm vạn linh thú thủ hộ Vạn Thú Sơn Mạch, chuẩn bị tử chiến một trận với Viêm Tộc!

Ai dám bước vào Vạn Thú Minh một bước tât sẽ máu tươi năm bước!

Đây là tuyên thệ trình trọng nhất của Vạn Thú Minh, là tuyên thệ nhắm vào hai mươi vạn đại quân mà Viêm Tộc hiệu triệu đến!

Trăm vạn linh thú, số lượng này khiến những người kia không khỏi phải suy nghĩ lại.

Dù sao những người bọn hắn dù kết hợp với đại quân Viêm Tộc nhiều nhất cũng chỉ chừng 30 vạn, so với số linh thú kia chênh lệch rất lớn, trừ phi mỗi người bọn hắn có thể đối phó ba bốn đầu linh thú thì mới có khả năng khiêu chiến Vạn Thú Minh!

Hơn nữa, Vạn Thú Minh tuy nói có trăm vạn linh thú, nhưng số lượng chân chính chỉ sợ không chỉ vaayk.

Số lượng này chỉ sợ là chỉ số đã đạt đến ngoài bát giai, nếu vậy thì trận này không cần đánh cũng được!

Quả nhiên, tuyên thệ này của Vạn Thú Minh đã tạo thành hiệu quả không nhỏ, trực tiếp khiến liên quân Viêm Tộc bớt đi mấy vạn người.

Không cần phải nói, những người này chính là những người muốn đục nước béo cò, bọn hắn biết rõ chuyện không thể làm, liền rời đi.

Chỉ là sau khi bọn hắn rời đi, Viêm Tộc lại truyền ra tin tức kinh người, Viêm Tộc đã triệu tập hai mươi lăm tên Chí Tôn tiến đến Vạn Thú Sơn Mạch rồi.

Tin tức này vừa mới công bố lập tức khiến mọi người phấn chấn, cũng ổn định quân tâm!

Hai mươi lăm tên Chí Tôn là cỗ lực lượng cường đại cỡ nào, nếu bọn hắn đồng loạt ra tay, Vạn Thú Sơn Mạch nhất định sẽ không còn sót lại chút gì!

Trong những Chí Tôn Thủy Thần này, ngoại trừ Viêm Tộc có mười lăm tên ra, có mười tên đều là do Viêm Tộc lão tổ tông Viêm Thiệu Khang dùng danh nghĩa Dược Thần hiệu triệu đến.

Có mấy người từng chịu ân huệ Viêm Thiệu Khang, cho nên tới trợ quyền, có mấy người lại muốn đạt được Chí Tôn thần đan, muốn cảnh giới tăng lên, cho nên bọn hắn liền chủ động chạy tới gia nhập.

Có mười người này gia nhập, Viêm Tộc liền không e ngại đám thập nhất thánh thú trong Vạn Thú Minh nữa!

Lại một ngày trôi qua, thời điểm Viêm Tộc đại quân đi đến Vạn Thú Sơn Mạch sắp đến!

Chỉ là vào ngày cuối cùng, phía trên Viêm Thành lại có một vị khách không mời!

Ô ô!

Một tiếng đê minh to rõ không ngừng quanh quẩn trên không Viêm Thành, một vòng ánh lửa như dị tượng hiện ra, khiến mọi người trong thành đều phải ngửa mặt lên nhìn

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2345 - Sớm Tập Kích! (1)

Khi tất cả người thấy rõ Hỏa Ảnh trên không trung thì đều trở nên hoảng hốt.

- Đó... Đó là vật gì, hỏa thuộc tính lực lượng thật cường liệt, ép tới khiến người thở không thông a!

- Là một đầu hỏa điểu a, đôi cánh kia giương ra thật lớn, sao có vẻ trông giống như Chu Tước thần thú trong truyền thuyết thế?

- Không... Nó... Nó chính là Chu Tước thần thú, là thần thú tọa kỵ của Thiên Nữ Vạn Thú Minh... Việc lớn không tốt, Vạn Thú Minh sớm đến tiến công, chúng ta chạy mau ah!

- Đầu Chu Tước thần thú này đã có thực lực thập nhất giai, thật... Thật cường đại, có thể gặp nó một mặt coi như chết mà không oán rồi

- Trốn cái gì mà trốn, Viêm Tộc nhất định sẽ phái Chí Tôn đi ra, Vạn Thú Minh thật có gan, rõ ràng dẫn đầu đến công Viêm Thành.

- Nó càng bay càng thấp rồi, ta... Ta hình như trông thấy trên lưng Chu Tước có người, trong đó có một người hẳn là Thiên Nữ!

Người trong Viêm Thành trở nên có chút hoảng hốt, đều sợ Chu Tước đột nhiên phát động tiến công bọn họ, những người này sao đỡ nổi một kích của nó chứ?

Nhưng lại có không ít tiếng thú rống từ trên không truyền xuống.

Rống rống!

Chỉ thấy từng đạo thú ảnh che trời từ mấy phương hướng lao đến, từng đạo thú rống kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc.

Đây rõ ràng đều là thánh thú thập nhất giai, mỗi một đầu đều vô cùng khổng lồ, khí thế vô cùng kinh người, hơn nữa tất cả đều là biến dị thánh thú, thậm chí còn có một số đầu là tuyệt chủng dị thú từ thái cổ lưu truyền đến nay!

Những thánh thú này tổng cộng có mười hai đầu, chúng triệt để bao phủ lấy Viêm Tộc, khí thế khát máu kinh khủng kia tán phát ra dọa khiến đùi người Viêm Tộc đều mềm nhũn, không ít người thực lực yếu bị dọa đến mức té cứt té đái, khiến cho mùi hôi trùng thiên.

Nguyên một đám người bắt đầu cướp đường mà trốn, bọn hắn đều ý thức được đây nhất định là Vạn Thú Minh sớm tiến công trước, hơn nữa còn xuất động thập nhất giai thánh thú, cái này thật là đáng sợ!

Liên quân tụ tập trong Viêm Thành lập tức hỗn loạn, từng tiếng kêu sợ hãi truyền đến, phảng phất như bọn hắn đã bị thánh thú công kích vậy.

Không bao lâu, liên quân bên ngoài Viêm Tộc rõ ràng đã ít đi một phần ba người.

Những thánh thú này lớn tiếng doạ người, đã khiến liên quân Viêm Tộc quân lính tan rã, khí thế đại ngã rồi!

- Người nào dám đến địa bàn Viêm Tộc ta làm càn!

Một tiếng rống từ phương xa truyền đến, mấy đạo thân ảnh mau lẹ lập tức thoáng hiện trên không Viêm Thành.

Người tới chính là Chí Tôn Thủy Thần của Viêm Tộc, Viêm Thiên Bá, Viêm Cương Tu cùng với Viêm Hạ Long, còn có mấy Bán Thủy Thần khác cũng theo đến!

Bọn hắn nhìn đám thập nhất giai thánh thú trên không trung thần sắc lập tức trở nên nghiêm trọng.

Bọn hắn không cần đoán cũng biết đây là người Vạn Thú Minh sớm đến đối phó bọn hắn rồi.

Viêm Thiên Bá, Viêm Cương Tu cùng với Viêm Hạ Long trong lòng vô cùng lo lắng, bọn hắn tuy muốn đại quân tiếp cận Vạn Thú Sơn Mạch, nhưng đối phương đột nhiên đột kích lại không biết, thật sự là một đại thất sách.

Nếu người Vạn Thú Minh thực liều lĩnh phát động tiến công, liên quân chắc chắc sẽ bị đánh cho trở tay không kịp, cuối cùng nhất định sẽ hoàn toàn tan tác.

Đến lúc đó kế hoạch triệu hoán thảo phạt Vạn Thú Minh của Viêm Tộc lần này tuyệt đối sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong Thiên Tước Địa Vực.

Ở trên Chu Tước thần thú là một nam hai nữ, nam thần phong tuấn lãng, tiêu sái phiêu dật, nữ tuyệt mỹ tú lệ, đều tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy.

Ba người này không phải là Lăng Tiếu, Hạ Huyên Huyên và Tiểu Chu Tước đã hóa hình sao?

Mà mười hai đầu thập nhất giai thánh thú kia đều quanh chung quanh người Đại Chu Tước thần thú, giống như hộ vệ bảo vệ xung quanh nó vậy.

Dưới phòng thủ nghiêm mật như thế, ai cũng khó có thể tổn thương được đến Hạ Huyên Huyên cùng với Tiểu Chu Tước.

Viêm Thiên Bá, Viêm Cương Tu cùng với Viêm Hạ Long đều chưa từng gặp qua Lăng Tiếu, chỉ cảm thấy có thể ở cùng một chỗ với Thiên Nữ nhất định là người Vạn Thú Min, nguyên một đám đều vô cùng cảnh giác, đồng thời đã truyền tấn để Chí Tôn Thủy Thần trong tộc chạy đến.

Bằng không chỉ bằng hơn mười đầu thánh thú của người ta thôi đã đủ giết cho Viêm Tộc người ngã ngựa đổ rồi!

Bọn người Lăng Tiếu lớn tiếng doạ người, đương nhiên là muốn ngăn cản liên quân Viêm Tộc áp hướng Vạn Thú Minh rồi.

Mà thập nhất giai thánh thú có một bộ phận là Chu Tước thần thú từ trong Niết Bàn Sơn Mạch hiệu triệu đến, có vài đầu là tráng đinh từ các cổ sơn mạch khác bị cứng rắn lôi đến

Hai đại siêu cấp thế lực chiến đấu, bình thường đều là so đấu chỗ dựa cường đại nhất.

Lăng Tiếu hiệu triệu những thập nhất giai thánh thú này đến tự nhiên không phải là để khai chiến với Viêm Tộc, mà là để chúng nó tới dọa trận, khiến hắn có tiền vốn đàm phán với Viêm Tộc.

Nếu như Viêm Tộc không chịu, như vậy bọn hắn chỉ có thể trước áp chế khí thế Viêm Tộc, đến lúc đó bọn hắn còn muốn cường công Vạn Thú Sơn Mạch thì phải hảo hảo xem lại rồi!

Lăng Tiếu đã trở thành Chí Tôn Thủy Thần, cho dù chỉ là Chí Tôn Thủy Thần đê giai, nhưng lực cảm ứng của hắn lại không thua bất luận một trung giai Chí Tôn nào cả, hắn liếc mắt liền có thể nhìn ra thực lực bọn người Viêm Thiên Bá.

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Tại hạ Lăng Tiếu, chính là khách khanh trưởng lão Dược Minh Công Hội, cũng là người Kim Tộc Thiên Long Địa Vực, từng gặp mặt Viêm Dương của quý tộc một lần, chuyến này đặc biệt đến đây gặp bằng hữu cũ, mấy vị đại nhân không cần lo lắng!

Lăng Tiếu hiện giờ mặc chính là một bộ áo choàng Luyện Dược Sư, một là biểu lộ thân phận, hai là dưới tình huống vạn bất đắc dĩ bằng không không muốn khai chiến với Viêm Tộc!

Lăng Tiếu vừa nói ra thân phận, lập tức khiến cho ba gã Chí Tôn Thủy Thần dò xét hắn, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Bọn hắn đương nhiên sẽ không vì Lăng Tiếu bày ra thân phận mà có vẻ mặt ôn hòa với hắn rồi, dù sao cử động lần này của Lăng Tiếu đã khiến bọn hắn phải cẩn thận.

- Ta mặc kệ các hạ là người nào, nhưng ngươi không chút kiêng nể chạy vào địa bàn Viêm Tộc, còn kinh hãi đến dân chúng Viêm Thành ta,, đây là cớ gì??

Viêm Thiên Bá trầm giọng hỏi.

Nếu như bên phía bọn hắn đầy nhân thủ thì không chừng đã lập tức xuất thủ với Lăng Tiếu rồi.

Dù sao Lăng Tiếu lần này thật quá mức khiêu khích, quá mức đường hoàng rồi!

Đúng lúc này, Viêm Tùng Quân ở sau lưng Viêm Thiên Bá tiến lên trước một bước nói:

- Thiên Bá thủy lão, hắn thật sự là bằng hữu của Viêm Dương, lúc chúng ta ở

Vạn Thú Sơn Mạch chính là do hắn xuất thủ tương trợ!

Viêm Tòng Quân lúc trước là một trong những Bán Thủy Thần đi cứu Viêm Dương, hắn đã từng thấy qua Lăng Tiếu.

Chỉ là không rõ Lăng Tiếu sao lại ở cùng một cõỗ với Thiên Nữ, lại quy mô xâm phạm Viêm Tộc bọn hắn.

Lúc trước hắn từng thấy qua Lăng Tiếu đại sát tứ phương, rõ ràng dám chính diện đi đối phó minh chủ Vạn Thú Minh minh chủ Thân Khôn Báo nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2346 - Sớm Tập Kích! (2)

Hắn vẫn cho rằng Lăng Tiếu có thể đã bị người Vạn Thú Minh giết chết hoặc là bắt giữ, nhưng giờ xem ra đều đã nghĩ sai rồi!

Hắn không khỏi suy nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu từ này được Thiên Nữ nhìn trúng, đã trở thành phò mã của Vạn Thú Minh sao?

Mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, hắn đã nói cho Viêm Thiên Bá, cứ để Viêm Thiên Bá đi giải quyết đi

Các Chí Tôn khác của Viêm Tộc nghe được tin lập tức hành động, bọn hắn cũng không lập tức bay lên trời, chỉ ơ bốn phía tùy thời ứng biến, một khi những thánh thú này phát động tiến công, bọn hắn nhất định sẽ trước tiên chém giết chúng, điều kiện tiên quyết là bọn hắn có năng lực như vậy.

Bọn hắn hiện giờ yên lặng theo dõi kỳ biến, trước để Viêm Thiên Bá nói chuyện với đối phương đã, có lẽ bọn họ là đến đáp ứng điều kiện của Viêm Tộc cũng không chừng

Viêm Thiên Bá nghe Viêm Tòng Quân nói xong liền híp mắt, quét một vòng quanh Chu Tước thần thú và Hạ Huyên Huyên đứng trên người nó, sau đó mới nói với Lắng Tiếu:

- Hẳn là ngươi đến làm bà mối cho Viêm Dương sao?

Viêm Thiên Bá hỏi câu này rất hay, hắn chính là muốn thông qua lời này để

Lăng Tiếu lộ ra ý đồ đến.

Lăng Tiếu lắc đầu nói:

- Ta cũng không có bổn sự làm bà mối!

Tiếp theo hắn chỉ chỉ Hạ Huyên Huyên nói:

- Ngươi nên biết nàng là Thiên Nữ Vạn Thú Minh, cũng là muội muội của ta, lần này đến đây chính là muốn nói chuyện với Viêm Tộc, chuyện giữa hai nhà các ngươi lúc trước cho qua có được không?

Bọn người Viêm Thiên Bá thần sắc phát lạnh, không nghĩ tới Lăng Tiếu lại vô lễ như thế, rõ ràng đến để điều đình.

Hai nhà bọn họ đều là thế lực lớn số một Thiên Tước Địa Vực, có thể nói là tồn tại nổi danh cùng Thiên Long Môn, so với Dược Minh Công Hội chỉ kém hơn một đường, mà trước mắt chỉ là một thiếu hơn hơn trăm tuổi, hắn dùng thân phận gì để giảng hòa chuyện này?

Trừ phi là nhân vật phía trước trên Chí Tôn Bảng mới có năng lực này.

Bất quá Viêm Thiên Bá ngược lại nhìn ra Lăng Tiếu tuổi còn trẻ đã có thực lực Chí Tôn, quả thực khiến hắn phải chấn động!

Hắn vừa muốn mở miệng thì Viêm Cương Tu đã hừ lạnh nói:

- Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, chỉ bằng ngươi cũng xứng hòa giải, thật sự là không biết tốt xấu!

Viêm Hạ Long ở bên cũng nói:

- Lưu Thiên Nữ lại, giải tán những thập nhất giai thánh thú này, bằng không các ngươi đừng mong rời khỏi đây!

Lăng Tiếu không để ý tới hai người bọn họ, mà nhìn Viêm Thiên Bá nói:

- Đây là đạo đãi khách của các ngươi sao? Nói như thế nào Viêm Dương cũng là do ta cứu, ta xem Viêm Tộc các ngươi là bằng hữu, thật tình không muốn đối địch với các ngươi!

Viêm Cương Tu và Viêm Hạ Long thấy Lăng Tiếu bỏ qua bọn hắn trong lòng căm tức, muốn tiến lên ra tay với Lăng Tiếu, nhưng khi nhìn đám thánh thú che khuất bầu trời kia lại không có can đảm đó!

- Viêm Dương là ngươi cứu không sai, nhưng Vạn Thú Minh lại giết nhiều Thần Vương trưởng lão của chúng ta, khoản nợ này không thể không tính toán!

Viêm Thiên Bá trầm giọng nói, tiếp theo hắn còn nói:

- Chỉ cần Vạn Thú Minh đáp ứng hai điều kiện của Viêm Tộc chúng ta, chúng ta đương nhiên sẽ không đối địch với Vạn Thú Minh rồi!

- Chúng ta sẽ không đáp ứng điều kiện của các ngươi đâu, nếu các ngươi lại càn quấy, đừng trách ta hiệu triệu thánh thú đại quân đến đây tiêu diệt Viêm Tộc các ngươi!

Hạ Huyên Huyên cuối cùng ở một bên mở miệng trách móc nói.

- Tiểu nha đầu khẩu khí thật lớn, đừng tưởng rằng có một đầu thần thú liền có thể coi thường người Viêm Tộc!

Viêm Cương Tu quát.

Viêm Hạ Long cũng ở một bên nói:

- Ngoan ngoãn làm con dâu Viêm Tộc ta đi, chúng ta vẫn sẽ coi trọng bồi dưỡng ngươi, còn có thể trọn đời giao hảo với Vạn Thú Minh, nếu không Vạn Thú Minh các ngươi nhất định phải bị diệt!

- Diệt Vạn Thú Minh chúng ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Hạ Huyên Huyên lộ ra nộ khí, tiếp theo nàng nói với một đầu Cửu Vĩ Thứ Vị Thú thập nhất giai trung giai ở bên:

- Vị thúc, cho bọn hắn biết chút lợi hại đi

Theo Hạ Huyên Huyên dứt lời, đầu Cửu Vĩ Thứ Vị Thú như viên cầu cự đại kia phát ra một tiếng kêu kỳ quái, nó lập tức như một viên cầu lăn tới chỗ Viêm Hạ Long.

Rầm rập!

Tốc độ nó cực nhanh, như một khỏa thiên thạch vạch phá bầu trời, mà theo nó nhấp nhô, trên không trung không ngừng phát ra trận trận nổ vang thanh âm, giống như thiên quân vạn mã trùng kích xuống vậy, thanh thế mênh mông, tiếng sấm cuồn cuộn.

Chỉ thấy trên không trung một mảnh lôi điện rậm rạp, một đoàn lôi điện phóng tới Viêm Hạ Long, lực lượng cực kỳ cường đại!

Chí Tôn Thủy Thần muốn ra tay trong Thiên Vực cũng phải cân nhắc, miễn cho phá hủy hoàn cảnh ở Thiên Vực, nhưng thánh thú lại không có ước thúc này, chỉ cần chúng muốn ra tay bất kể là ở đâu cũng đều liều lĩnh cả

Viêm Hạ Long chấn động, hắn phát hiện lực lượng của Cửu Vĩ Thứ Vị Thú

này quá mức khổng lồ, hắn muốn tiếp được là việc không thể.

Nhưng tại địa bàn của mình sao có thể không đánh mà chạy được!

Ngay khi hắn muốn kiên trì ra tay thì Viêm Thiên Bá đã dẫn đầu chắn ở trước hắn.

Viêm Thiên Bá không dám thật sự động thủ với Cửu Vĩ Thứ Vị Thú, hắn sợ sẽ phá hủy Viêm Tộc bên dưới.

Chỉ thấy hai tay của hắn kết ấn, loạn lưu không gian hỏa thuộc tính bốn phía hiện ra, hình thành từng đạo lực lượng giao thoa tung hoành, cuối cùng tạo thành một tấm lưới bao tới Cửu Vĩ Thứ Vị Thú.

Cửu Vĩ Thứ Vị Thú chính là lôi thuộc tính, nó bị hỏa võng o bao lại, nhưng từng đạo dòng điện trên người nó xuyên thấu qua hỏa võng vẫn đánh tới Viêm Hạ Long.

Viêm Thiên Bá muốn cứu viện nhưng đã không còn kịp, dòng điện kia trùng kích quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước Viêm Hạ Long.

Bên người Viêm Hạ Long có Viêm Cương Tu cùng với vài tên Bán Thủy Thần, Viêm Hạ Long không đở nổi một kích này sẽ liên lụy những người khác, hắn quyết đoán ra tay, mà Viêm Cương Tu ở bên cũng giúp hắn một tay.

Từng mặt hỏa mang không gian hiện ra sinh sinh địa giao thoa với lôi điện, phát ra từng tiếng nổ vang!

Ah ah!

Cửu Vĩ Thứ Vị Thú không hổ là tồn tại thập nhất giai trung giai, lôi thuộc

tính lại là thuộc tính công kích cường đại nhất thiên địa, Viêm Hạ Long và Viêm Cương Tu đều bị giật cho tung bay ra ngoài, mà vài tên Bán Thủy Thần bên người bọn hắn mặc dù sớm lui về phía sau, nhưng vẫn đang bị ảnh hướng đến, nguyên một đám bị giật khiến thân thể cháy đen, nhất là Viêm Hạ Long phải chịu lực lượng lớn nhất, hai tay đều bị giật cho đen thui, như sắp bị hủy đi mất.

Cửu Vĩ Thứ Vị Thú ngược lại một kích đắc thủ, lập tức thoát khỏi hỏa võng của Viêm Thiên Bá, nhanh chóng về tới bên người Hạ Huyên Huyên, một thân lôi điện chi lực lập tức thu lại, chín cái đuôi càng không ngừng đung đưa, tựa hồ đối với một kích vừa rồi cảm thấy phi thường hài lòng.

Nó còn chưa dốc hết toàn lực, bằng không nơi này đã biến thành một mảnh lôi hải rồi, Viêm Hạ Long khẳng định cũng sẽ mất mạng.

Viêm Thiên Bá tức giận quát:

- Tất cả Chí Tôn Thủy Thần hoặc thánh thú đều không được khai chiến trong Thiên Vực, ngươi có hiểu quy củ không!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2347 - Ngươi Là Đến Làm Bà Mối Cho Viêm Dương Sao. (1)

Viêm Tộc các ngươi và Vạn Thú Minh chúng ta không chết không ngớt, ta sẽ tử chiến đến cùng với Viêm Tộc, cho dù là liều mạng gây ra công phẫn cũng muốn phá hủy tất cả căn cơ Viêm Tộc các ngươi!

Trên người Hạ Huyên Huyên lộ ra một cỗ khí tức vô hình khác.

Hạ Huyên Huyên đối với Lăng Tiếu giống như tiểu muội, tinh khiết đáng yêu, nhưng không có nghĩa nàng là loại nữ tử ngây thơ ngớ ngẩn, người Viêm Tộc diệt Vạn Thú Minh các nàng, đối với nàng thì Viêm Tộc chính là tử địch, nàng có thể vì gia gia của nàng, vì Vạn Thú Minh trả giá tất cả, cho dù là hiện giờ quyết một trận tử chiến với Viêm Tộc cũng không ngại!

Còn nữa nàng căn bản không để ý đến quy củ không được ra tay trong Thiên Vực, cái này khiến người Viêm Tộc cực kỳ kiêng kị.

Nếu nàng thật sự hạ lệnh để đám thập nhất giai thánh thú này phát động tiến công ở Viêm Thành, Viêm Thành tuyệt đối không thể nào ngăn được, khẳng định sẽ phải bị hủy diệt mất!

Viêm Thiên Bá biệt khuất đến muốn chết, hắn nhìn người bị thương, thật muốn để tất cả thủy lão trong Viêm Tộc ra tay lưu Hạ Huyên Huyên và đám thánh thú này lại.

Thế nhưng nếu hắn thật sự làm vậy thì Thiên Tước Địa Vực khẳng định sẽ tiêu đời ngay, bởi vì tiểu nha đầu này căn bản không giảng quy củ ah!

Đến lúc đó, bọn hắn cho dù có thể thủ thắng, nhưng cơ nghiệp của Viêm Tộc

đều hủy, hơn nữa khẳng định ảnh hưởng đến không ít hậu bối tử tôn Viêm Tộc.

Đây nhất định là chuyện được không bù mất!

Đúng lúc này, mấy đạo nhân ảnh từ trong Viêm Tộc vọt ra.

Viêm Tộc lại tới bốn gã Chí Tôn Thủy Thần, trong đó còn có một gã là trung giai Chí Tôn đỉnh phong, đã vô hạn tiếp cận cao giai Chí Tôn rồi, khí tức cực kỳ bá đạo bàng bạc không chút thu liễm lại.

Bọn hắn thật không hổ là Cổ Tộc đệ nhất tại Thiên Tước Địa Vực!

Chỉ có điều trong mấy tên Chí Tôn này lại có một gã Thần Vương, mà Thần Vương này chính là Viêm Dương!

- Các ngươi thật to gan, rõ ràng dám động thủ trên Viêm Thành, chẳng lẽ cho rằng Viêm Tộc ta không người hay sao?

Một đạo thanh âm già nua chợt ông ông vang lên.

Nói chuyện chính là gã trung giai Chí Tôn đỉnh phong kia, cũng chỉ là Viêm Tộc lão tổ tông Viêm Thiệu Khang, một gã Chí Tôn Dược Thần!

Viêm Thiệu Khang thoạt nhìn bộ dáng chỉ trung niên.

Hắn vừa đến đây đã nhìn thẳng vào Chu Tước thần thú, trong mắt mang theo ý hưng phấn nồng đậm.

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng Viêm Thiệu Khang vẫn luôn phi thường muốn có một đầu Chu Tước thần thú trấn thủ tại Viêm Tộc bọn hắn.

Bởi vì Thiên Long Môn có Kim Long thần thú trấn thủ, Huyền Vũ Tông nghe nói cũng có Huyền Vũ thần thú làm chỗ dựa, về phần Ma Hổ Tông cũng không thể không có thần thú trấn thủ, Viêm Tộc bọn hắn cũng hy vọng có thể có được một đầu Chu Tước thần thú áp trận, để lộ ra uy phong của Viêm Tộc Cổ Tộc.

Chỉ tiếc, nhiều năm qua bọn họ tuy biết rõ sự tồn tại của Chu Tước thần thú, nhưng muốn tìm được chúng hoặc hàng phục chúng là việc khó như lên trời.

Chu Tước thần thú ở ngay trước mắt, Viêm Thiệu Khang tự nhiên cực kỳ quen mắt.

Mà lúc trước hắn bảo Viêm Dương hướng Vạn Thú Minh cầu hôn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải cưới Thiên Nữ làm vợ, cũng chính là muốn Chu Tước thần thú nhập chủ Viêm Tộc bọn hắn ah!

- Các ngươi khi Vạn Thú Minh chúng ta không người, ta coi như Viêm Tộc các ngươi không người!

Hạ Huyên Huyên chống đối nói với Viêm Thiệu Khang.

Chu Tước thần thú đã tiến giai thành thập nhất giai cao giai, thực lực của nó đã là tồn tại đỉnh cấp trong Thiên Vực rồi.

Hạ Huyên Huyên có nó thủ hộ, hoàn toàn có được tư cách khiêu chiến Chí Tôn Thủy Thần!

Lúc này, Viêm Dương ở một bên nhìn Lăng Tiếu thở nhẹ nói:

- Lăng Tiếu huynh ngươi đây là cớ gì??

Lăng Tiếu một mực xem Viêm Dương là bằng hữu, mà Viêm Dương đối với

Lăng Tiếu cũng phi thường bội phục.

Nhớ ngày đó lúc ở Dược Minh Công Hội, hắn vốn tưởng rằng có bản lĩnh đoạt hàng đầu, nhưng Lăng Tiếu đã trước tiên lọt vào mắt Dược Minh Công Hội điện chủ, phá lệ trực tiếp thu hắn làm khách khanh trưởng lão.

Sau đó, hắn cũng từ trong miệng Yên Điệp Kiều biết được Lăng Tiếu luyện thần đan có thể một lần ngưng tụ thành ba khỏa.

Huống chi Lăng Tiếu so với hắn và Điệp Kiều còn nhỏ tuổi hơn, sau đó qua tiếp xúc với Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Tiếu là một người phi thường không tệ, không chỉ là Thần Dược Sư, còn có thực lực Bán Thủy Thần, đáng để thiếu tông chủ Viêm Tộc tương lai như hắn buông tư thái để kết giao.

Từ khi Lăng Tiếu xả thân cứu hắn thoát khỏi hiểm cảnh, hắn càng cảm thấy quyết định lúc đó anh minh cỡ nào.

Chỉ là không nghĩ tới Lăng Tiếu giờ lại ở cùng Vạn Thú Minh, đứng ở mặt đối lập với Viêm Tộc, khiến hắn đồng thời giật mình còn cảm thấy đáng tiếc cho một người bằng hữu như thế.

Hiện giờ hắn hiểu rõ Lăng Tiếu sao lại đột nhiên đứng ở bên phía Vạn Thú Minh.

Lăng Tiếu nhìn Viêm Dương nói:

- Viêm Dương huynh, ta xem ngươi là bằng hữu, hôm nay đến đây cũng là dùng thân phận bằng hữu khuyên ngươi một tiếng, tất cả mọi chuyện giữa Viêm Tộc và các ngươi Vạn Thú Minh coi như bỏ qua đi, Huyên Huyên là muội muội ta thất lạc nhiều năm, ta phải đứng ở bên phía nàng, huống chi ngươi cũng thấy đấy, Huyên Huyên đã quyết tâm cùng tồn vong với Vạn Thú Minh rồi, nếu như các ngươi cố ý tiến công Vạn Thú Sơn Mạch, như

vậy hôm nay chúng ta dù thế nào cũng phải ngăn cản!

Dừng chút hắn lại phi thường chân thành nói:

- Nói thực ra, chúng ta hôm nay đã ôm quyết tâm phải chết mà đến, chính các ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút đi!

Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên chính là nghĩ ra phương pháp cá chết lưới rách này để bức bách Viêm Tộc đi vào khuôn khổ.

Bên phía bọn hắn có một đầu thập nhất giai cao giai thần thú, bốn đầu thập nhất giai trung giai thánh thú, tám đầu thập nhất giai đê giai thánh thú, mà bản thân Lăng Tiếu lại là một gã đê giai Chí Tôn Thủy Thần, một cổ thực lực như vậy đủ sức khiến Viêm Tộc phải kiêng kị rồi.

Chủ yếu nhất là Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên ôm quyết tâm muốn chết, một khi hợp lại bọn hắn có lẽ không cách nào tiêu chết tất cả Chí Tôn của Viêm Tộc, nhưng bọn hắn lại có cách chém giết rất nhiều người Viêm Tộc.

Cho nên, Chí Tôn Viêm Tộc không thể không suy nghĩ cân nhắc thật kỹ, đến cuối cùng bọn hắn cho dù thắng, đời đời con cháu Viêm Tộc nhất định sẽ phải chết không ít, nhất định sẽ dao động đến căn cơ Viêm Tộc bọn hắn!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Tiếu bảo Hạ Huyên Huyên gọi Chu Tước thần thú đi triệu hoán những thập nhất giai thánh thú này cùng đến.

Hắn cũng không tin người Viêm Tộc thật dám cùng bọn họ liều đến ngươi chết ta sống!

Dù sao nơi này đang ở trong địa bàn Viêm Tộc mà không phải nơi nào khác, Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc phải bận tâm rất nhiều ah!

Viêm Dương không nghĩ tới khẩu khí Lăng Tiếu lại tuyệt như vậy, hắn cũng không hiểu Thiên Nữ Vạn Thú Minh sao lại đột nhiên trở thành muội muội Lăng Tiếu nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2348 - Ngươi Là Đến Làm Bà Mối Cho Viêm Dương Sao. (2)

Chỉ là đại sự như Viêm Tộc khai chiến với Vạn Thú Minh cũng không tới phiên hắn quyết định, Viêm Thiệu Khang ở bên mở miệng nói:

- Tiểu tử ta không cần biết ngươi là ai, rõ ràng dám nói ra lời bực này, chẳng lẽ cho rằng âm mưu của mình sẽ thực hiện được sao?

- Có được hay không ta không biết, chúng ta ngay ở chỗ này, nếu như các ngươi thật muốn đi đến Vạn Thú Sơn Mạch, chúng ta sẽ lập tức phát động tiến công, không tin ngươi có thể thử xem!

Lăng Tiếu trầm giọng nói.

Viêm Thiệu Khang rất căm tức, hắn là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy tại Thiên Tước Địa Vực, rõ ràng lại bị một tên tiểu tử uy hiếp, hắn trừng mắt nhìn Lăng Tiếu nói:

- Tiểu tử ngươi có biết ta là ai không? Rõ ràng dám nói chuyện với ta như vậy!

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Ta không cần biết ngươi là ai, nếu như Viêm Tộc các ngươi đáp ứng thì coi như mọi chuyện đều tốt, nếu như không đáp ứng thì cư đọ sức là được!

Kỳ thật Lăng Tiếu đã biết rõ thân phận của Viêm Thiệu Khang, Hạ Huyên Huyên ở bên đã thấp giọng nói cho hắn biết rồi.

Nếu như đổi thành trước kia, Lăng Tiếu có lẽ sẽ tương đối cung kính Viêm Thiệu Khang, dù sao đây cũng là tồn tại cùng nổi danh với tam đại điện chủ Dược Minh Công Hội.

Thế nhưng hôm nay Lăng Tiếu đã có được tư cách ngồi ngang hàng với hắn, hắn há sẽ cho Viêm Thiệu Khang mặt mũi, phải biết rằng hiện giờ đang là lúc đối địch a!

- Lão tổ tông cần gì nói nhảm với hắn, lập tức triệu tập tất cả thủy lão lưu toàn bộ chúng lại đi!

Viêm Hạ Long phi thường mất kiên nhẫn nói.

Hắn d ùng thần đan, khôi phục thương thế nơi tay, chỉ là y phục trên người vẫn lộ ra chật vật không chịu nổi.

Bị thương trước mặt mọi người, hắn đối với Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên hận đến thấu xương, thật muốn bắt bọn hắn đến hung hăng sửa chữa một phen.

- Xem ra giáo huấn vừa rồi còn chưa đủ khiến ngươi khắc sâu a!

Lăng Tiếu lạnh lùng nói một tiếng, thần hồn phân thân lặng yên xuất hiện.

BA~!

Bỗng nhiên, khuôn mặt Viêm Hạ Long như thứ gì đó tát một cái, cả người hắn bay ra thật xa, máu tươi nơi khóe miệng cũng vẩy ra ngoài.

Đám thủy lão Viêm Tộc nguyên một đám đều trở nên khẩn trương, bọn hắn đều không rõ Viêm Hạ Long sao lại đột nhiên bị đánh như thế.

Ẩn hồn, bí kỹ hạng nhất cuối cùng của Khống Thần Quyết, quả thật khiến cho đại bộ phận phần người ăn phải thiệt thòi cũng không rõ chuyện gì xảy ra!

- Ai, rốt cuộc là ai cút ra đây cho ta!

Viêm Hạ Long ổn định thân thể, không ngừng quát to với bốn phía

Đáng tiếc, ở bên cạnh hắn đều là người Viêm Tộc, mà Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên còn có những thánh thú kia đều ở yên bên kia, thật sự không biết vừa rồi là ai đả thương hắn nữa!

- Có mấy lời không nên nói lung tung, nên biết họa là từ miệng mà ra đấy!

Lăng Tiếu híp mắt nói.

Người Viêm Tộc nguyên một đám đều trở nên khẩn trương, bọn hắn cũng hoài nghi có phải là có Chí Tôn Thủy Thần đáng sợ hơn tiềm phục ở bên này hay không?

Viêm Thiệu Khang không nói gì, thần niệm không ngừng qua lại chớp động, giống như muốn tìm ra người nọ vậy.

Cùng lúc đó, lại có không ít khí tức cường đại xuất hiện ở bên này, rất hiển nhiên là người Viêm Tộc và ngoại tộc Chí Tôn mà bọn hắn mời đến rồi.

Hai gã cao giai Chí Tôn sóng vai mà đến, bộ dáng hiên ngang thập phần thoải mái.

Hai người tới bên người Viêm Thiệu Khang rõ ràng đều có chút cung kính khom người hành lễ.

Cao giai Chí Tôn chính là tồn tại cao cấp nhất trong Thiên Vực, mà Viêm Thiệu Khang chẳng qua chỉ là trung giai Chí Tôn đỉnh phong, nhưng lại có thể khiến bọn hắn hành đại lễ như thế, điều này thật sự là thiên đại mặt mũi!

Hai tên cao giai Chí Tôn này, một người là một cây cột chống trời khác của Viêm Tộc, Viêm Diệp, hắn còn có một thân phận là Chí Tôn Thần Khí Sư, nhưng hắn lại là tôn tử của Viêm Thiệu Khang, nhỏ hơn Viêm Thiệu Khang vàoi bối phận, cho nên thực lực của hắn dù mạnh hơn Viêm Thiệu Khang nhưng vẫn hành đại lễ như thế cũng là bình thường; tên còn lại là cao giai Chí Tôn mà Viêm Thiệu Khang mời đến trợ quyền, Mao Lợi Đông, đã từng dừng ở trung giai Chí Tôn đỉnh phong như Viêm Thiệu Khang, về sau được Viêm Thiệu Khang đưa tặng Chí Tôn thần đan trợ hắn một lần hành động đạt đến cảnh giới cao giai, bởi vậy hắn thiếu nợ Viêm Thiệu Khang một phần nhân tình!

Bên phía Viêm Tộc nhân số Chí Tôn Thủy Thần tăng vọt, hai gã cao giai Chí Tôn càng có thêm lực uy hiếp

Bọn hắn đầu tiên đều nhìn vào Chu Tước thần thú, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì bọn hắn có thể cảm ứng được đầu Chu Tước thần thú này rõ ràng đã đạt đến cảnh giới thập nhất giai cao giai, dù là bọn họ cũng phải kiêng kị không thôi!

- Thái gia gia hiện giờ nên làm sao?

Viêm Diệp hỏi Viêm Thiệu Khang.

- Có thể làm gì nữa, người ta muốn bức chúng ta nhượng bộ ah, hơn nữa còn là nhượng bộ vô điều kiện, bằng không sẽ ở nơi này tử chiến với Viêm Tộc, kéo toàn bộ tộc nhân chúng ta đều chôn cùng a!

Viêm Thiệu Khang trừng mắt liếc Lăng Tiếu nói.

Vừa rồi hắn lợi dụng thần hồn hơn hẳn thường nhân quét qua nơi này một cái, dường như cảm ứng được chút gì đó, nhưng rất nhanh đã mất đi cảm ứng, hắn cảm thấy ẩn nấp ở chỗ này nhất đinh là cao thủ, hắn không thể không cẩn thận được.

Viêm Diệp thần sắc biến đổi, hắn nhìn về phía Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên nói:

- Chỉ bằng những thánh thú này của các ngươi đã muốn Viêm Tộc chúng ta trả giá thật nhiều sao? Thật sự là thật can đảm!

Dứt lời, trong tay Viêm Diệp đã nhiều ra một kiện Cổ Thần khí, đó rõ ràng là một thanh thần chùy, thần chùy lập tức liền lớn lên như ngọn núi, tản ra thuộc tính lực lượng nồng đậm, chấn khiến không gian đều run rẩy.

Đây là một kiện trung giai Cổ Thần khí, nó đủ để uy hiếp rất nhiều thánh thú ở đây rồi, huống chi Viêm Diệp còn là một gã cao giai Chí Tôn.

Viêm Diệp rõ ràng động, hắn tựa hồ không để ý nhiều, thần chùy trong tay nặng nề nện về phía Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên.

Một chiêu đánh tới, không gian lập tức nát bấy, không gian loạn lưu lập tức hiện ra, một vòng hỏa mang lóng lánh chướng mắt!

Chu Tước thần thú triển khai thần dực kêu lên giận dữ, một đầu thập nhất giai cao giai thánh thú Hỏa Phượng Hoàng ở sau lưng nó lập tức lao ra, thần vũ bắn nhanh tới thần chùy kia

Phượng Hoàng và Chu Tước vốn là đồng tộc, chỉ cần Phượng Hoàng trải qua chín lần niết bàn sẽ có cơ hội thoát biến thành Chu Tước thần thú chính thức,

đạt được Chu Tước vũ linh,

Đầu Hỏa Phượng Hoàng trước mắt này dường như đã có dấu hiệu rất tiếp cận Chu Tước thần thú rồi.

Nếu nó hoàn thành một lần nết bàn cuối cùng nhất định sẽ trở thành Chu Tước, nhưng lần nết bàn cuối cùng kia là cửa ải gian nan nhất, nó cũng không dám đơn giản bước ra.

Lúc này Chu Tước thần thú mời nó đến đây trợ trận, đã động ý hứa hẹn nó, trợ nó thoát biến, khiến nó biến thành Chu Tước thần thú chính thức!

Vũ linh công kích của Hỏa Phượng Hoàng vô cùng dày đặc, lập tức đánh cho lực lượng thần chùy tán loạn không chịu nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2349 - Họa Là Từ Miệng Mà Ra!

Cùng lúc đó, y đầu Phượng Hoàng này liền kêu lớn một tiếng, hóa thành một đạo hỏa diễm xông tới Viêm Diệp.

Bồng bồng!

Chỉ ở lập tức trên không trung lập tức nhuộm thành một cái biển lửa, Hỏa Phượng Hoàng và Viêm Diệp đối chiến cùng một chỗ.

Viêm Diệp thật không nghĩ tới đầu Hỏa Phượng Hoàng này lại có thực lực thập nhất giai cao giai, nếu như thêm đầu Chu Tước thần thú kia nữa, Viêm Tộc bọn hắn chưa hẳn đã đạt được chỗ tốt!

Rống rống!

Những thánh thú do Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên mang đến đều lên tiếng gào rú, một bộ muốn lập tức giết tới..

Chu Tước thần thú cũng huy vũ hỏa dực, khí thế hoàn toàn tán phát ra, từng đạo hỏa diễm như Hỏa Vũ bắn nhanh xuống dưới Viêm Thành!

- Hỗn đãn, mau cản lại cho ta!

Viêm Thiệu Khang khẩn trương, lập tức kinh hô một tiếng, không thể không ra tay ngăn cản hỏa diễm do Chu Tước thần thú vung vẩy xuống, bằng không những hỏa diễm kia rơi xuống thành trì bên dưới, Viêm Thành nhất định sẽ bị hủy diệt, càng sẽ có không ít người thương vong!

Viêm Thiệu Khang lợi dụng không gian liệt phùng chi lực, đưa những hỏa diễm do Chu Tước thần thú đánh ra vào không gian hư không.

Lúc này, Lăng Tiếu kinh quát:

- Là các ngươi động thủ trước, chúng ta hôm nay sẽ cùng các ngươi liều đến ngươi chết ta sống, xem xem Viêm Tộc các ngươi khủng bố cỡ nào!

Nhìn loại khí thế này của Lăng Tiếu, quả nhiên là muốn tử chiến một hồi với Viêm Tộc rồi!

Lần đại chiến này hết sức căng thẳng!

- Dừng tay, Viêm Diệp dừng tay cho ta, có việc gì từ từ nói!

Viêm Thiệu Khang cả kinh kêu lên.

Bọn hắn tuyệt đối không thể thật sự khai chiến với đám Lăng Tiếu ở chỗ này được!

Nếu quả thật như vậy, tất cả căn cơ của Viêm Tộc bọn hắn đều sẽ bị hủy mất!

Dù sao địa bàn của Viêm Tộc cũng ở ngay phụ cận Viêm Thành, tuy rằng Chí Tôn cấm chế ngăn cách, nhưng Chí Tôn đại chiến nhất định có thể bài trừ mất cấm chế kia, khiến tộc nhân bọn hắn bị thương.

Viêm Thiệu Khang không thể không sốt ruột, hắn vốn chỉ muốn Viêm Diệp thăm dò Lăng Tiếu một chút xem có thật muốn liều mạng với bọn họ hay không thôi.

Xem ra Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên thật không nói đùa với họ, dù là bỏ

qua quy củ cũng muốn gây áp lực với Viêm Tộc!

Viêm Diệp không thể không lui, nhưng Hỏa Phượng Hoàng lại không thuận theo muốn làm lớn một hồi với Viêm Diệp.

Dù sao Chu Tước thần thú mời nó đến đây, đây là lúc nó lộ ra trung tâm, đây chính là việc quan hệ đến nó có thể vượt qua bước Niết Bàn cuối cùng hay không, nó không thể không dốc sức bán mạng được!

- Ngươi còn không mau bảo nó đình chỉ tiến công!

Viêm Thiệu Khang hướng phía Lăng Tiếu quát.

- Là các ngươi ra tay trước, cùng lắm thì chiến một hồi, chúng ta ai sợ ai chứ!

Lăng Tiếu bảo Chu Tước thần thú tạm thời ngăn trở các thánh thú khác xuất động, nhưng lại không ngăn cản Hỏa Phượng Hoàng, chính là muốn để Viêm Tộc nhìn xem, bọn họ có can đảm khai chiến hay không!

Viêm Diệp cảnh giới cao, nhưng chiến lực lại không phải đỉnh tiêm, chỉ có thể đánh ngang tay với Hỏa Phượng Hoàng.

Sóng chiến đấu do bọn hắn phát ra lực trùng kích thật lớn, Cửu Thiên bình chướng cũng không ngừng vỡ tan ra, từng đạo Cương Phong loạn lưu trùng kích xuống. Lại tiếp tục như vậy, chiến đấu ảnh hướng đến bên dưới thì nguy lớn rồi

Tên cao giai Chí Tôn Mao Lợi Đông kia liền nhịn không được muốn gia nhập vòng chiến, ý định cùng Viêm Diệp bức lui Hỏa Phượng Hoàng.

Chỉ là lúc này, Lăng Tiếu lại lần nữa hạ lệnh bảo Chu Tước thần thú gọi Hỏa

Phượng Hoàng trở về, khiến Mao Lợi Đông kia phải vồ hụt.

- Chuyện giữa Viêm Tộc và Vạn Thú Minh coi như xong, dù sao cũng do Viêm Tộc các ngươi đã làm sai trước, không trách được Vạn Thú Minh, mà trước đó các ngươi không có chút thành ý, muốn lấy thế đè người, cuối cùng mới dẫn đến kết quả này, cái này không trách được bất luận kẻ nào!

Lăng Tiếu chậm lại ngữ khí sâu kín nói với Viêm Thiệu Khang.

- Hừ, chẳng lẽ lang nhi Viêm Tộc chúng ta chết không vậy sao?

Viêm Thiệu Khang cực kỳ bất mãn nói.

Hắn không nghĩ tới mình đường đường là Chí Tôn Dược Thần uy danh lan xa khắp Thiên Tước Địa Vực, rõ ràng bị hai người trẻ tuổi trần trụi uy hiếp, trong nội tâm vô cùng biệt khuất!

- Lúc trước nếu các ngươi bồi thường, thú minh chúng ta sao lại ra tay với các ngươi, hơn nữa thú minh chúng ta cũng đã chết rất nhiều thánh thú, chẳng lẽ chúng không phải chết vô ích sao?

Hạ Huyên Huyên lật lọng chất vấn.

- Súc sinh chết thì có làm sao!

Viêm Thiệu Khang khinh thường quát.

Ai biết hắn lời này vừa ra lập tức trêu chọc đại phiền toái, Chu Tước thần thú dẫn đầu bất mãn Xi.. Xiiii.. âm một tiếng, thánh thú còn lại cũng nhao nhao điên cuồng hét lên!

- Nhân loại các ngươi cũng không phải vật gì tốt, ăn sạch bọn hắn đi!

Chu Tước thần thú lên tiếng nói.

Mười hai đầu thánh thú rõ ràng toàn thể xuất động vọt tới người Viêm Tộc.

Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc nguyên một đám phóng lên trời, tổng cộng có hai mươi lăm người, khí thế của bọn hắn đều phong tỏa lấy phiến Thiên Địa này, muốn dẫn dắt những thánh thú này đến Ngoại Vực đại chiến.

Lăng Tiếu âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới Viêm Tộc thật sự mạnh mẽ như vậy, lập tức xuất hiện nhiều Chí Tôn như vậy, trong lòng của hắn cảm thấy ở tộc địa Viêm Tộc chỉ sợ vẫn còn có Chí Tôn tồn tại.

Hắn không thể không lập tức nói với Hạ Huyên Huyên:

- Huyên Huyên trước bảo chúng nó đừng xúc động, hiện giờ cơ bản có thể nói điều kiện với bọn họ rồi, cũng không thể một phát không thể vãn hồi được!

Hạ Huyên Huyên đối với Lăng Tiếu luôn là nói gì nghe nấy, lập tức bảo Chu Tước thần thú trấn an các thánh thú khác, trước khắc chế lệ khí, tạm thời không nên xúc động.

Chu Tước thần thú vẫn rất nghe lời Hạ Huyên Huyên, lúc này lại phát lệnh bảo các thánh thú đều không được lộn xộn.

Chỉ có điều chúng nguyên một đám nhìn Viêm Thiệu Khang đều hận không thể nuốt sống hắn!

Viêm Thiệu Khang tuy có Viêm Diệp và Mao Lợi Đông che chở, nhưng vẫn sợ đến đổ một thân mồ hôi lạnh, hắn đã có chút hối hận vì chọc giận những thánh thú này rồi!

- Chẳng lẽ cứ như vậy cho qua? Thật sự không cam lòng ah!

Viêm Thiệu Khang ở trong lòng thầm nói.

Mặt khác người Viêm Tộc cũng nổi tâm tư như vậy, bọn hắn lần này còn chưa xuất chiến đã bị người dọa đến không dám động, như vậy ngày sau còn dừng chân ở Thiên Tước Địa Vực thế nào được nữa?

Thế nhưng mà bọn hắn lại không thể không suy nghĩ cho an nguy tộc nhân, nếu đối phương thật sự liều lĩnh, hơn nữa đội hình lại tương đối cường hãn, không thể không khiến bọn hắn cẩn trọng đối đãi ah!

Không thể không nói kế hoạch mà Lăng Tiếu đưa ra với Hạ Huyên Huyên đã cho thấy hiệu quả.

Kế hoạch này của hắn tương đối mạo hiểm, nếu Viêm Tộc thực muốn tử chiến, những thánh thú này mặc dù có lực sát thương rất lớn, nhưng cuối cùng khẳng định cũng chỉ có nước thảm bại.

Dù sao đây là địa bàn Viêm Tộc, bọn hắn sẽ có rất nhiều chỗ dựa cường đại, mà hai mươi lăm tên Chí Tôn Thủy Thần trước mắt này chính là minh chứng tốt nhất.

Lăng Tiếu tới đây thật sự không muốn khai chiến với Viêm Tộc, chỉ muốn dọa người Viêm Tộc và liên quân một chút thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2350 - Đàm Phán Giằng Co! (1)

Trải qua lần này, rất nhiều người của liên quân đã thấy rõ một sự thật, Viêm Tộc có bận tâm!

Không ít người liên quân đã bắt đầu rút lui ra xa xa.

Trước mắt chỉ có hơn mười đầu thập nhất giai thánh thú, nhưng nếu Vạn Thú Chi Chủ Độc Cô Tấn đích thân tới, vậy thì chỉ sợ số lượng sẽ càng nhiều hơn nữa, muốn đối phó Vạn Thú Minh, những con tôm nhỏ bọn hắn còn chưa đủ tư cách!

Kỳ thật bọn hắn cũng rõ, Viêm Tộc sở dĩ hiệu triệu bọn hắn đến đây, chẳng qua chỉ là để tạo áp lực cho Vạn Thú Minh thôi!

Chính thức vẫn là đọ sức giữa Chí Tôn Thủy Thần, Chí Tôn Thủy Thần phương nào có thể thủ thắng, liền đại biểu cho thế lực phương đó sẽ thắng.

Hiện giờ tốt rồi, người ta đánh đến nhà, người Viêm Tộc lại bó tay bó chân, không ai dám chính thức liều chết cả!

- Chuyện cứ thế này, Viêm Tộc các ngươi nếu thực chịu dừng tay, ta cam đoan các ngươi cũng sẽ không lỗ lả, muốn Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính cũng không khó, nhưng Huyên Huyên đối với Viêm Dương huynh không có cảm tình gì, mà các ngươi lại náo thành ra như vậy, nàng càng không thể nào gả cho Viêm Tộc các ngươi được, các ngươi suy nghĩ thật kỹ đi!

Lăng Tiếu lui một bước nói.

Hiệu quả hắn muốn đã đạt được, lập tức chậm lại ngữ khí nói ra đề nghị, cũng không thể quá bức bách Viêm Tộc, bằng không thật sự khai chiến, đó cũng không phải là bản ý của hắn.

Kế hoạch khi nắm khi buông của Lăng Tiếu quả nhiên khiến người Viêm Tộc dễ chịu, lại cảm thấy thở dài một hơi.

Viêm Thiệu Khang cũng biết chuyện hôm nay nếu không cho hai người trẻ tuổi này một câu trả lời thỏa đáng, chỉ sợ tiếp tục giằng co cũng không phải biện pháp ah!

Hắn cũng biết muốn dựa vào liên quân áp bách Độc Cô Tấn đi vào khuôn khổ là chuyện không thể, chỉ có thể trước bàn điều kiện với người trẻ tuổi này a!

Thật sự không được liền trước ứng phó để bọn hắn rời đi, lại nghĩ biện pháp đối phó Vạn Thú Minh sau.

Bọn hắn lần này thật sự là xuất sư bất lợi, còn ở trước cửa nhà bị một cái hạ mã uy, thật sự là quá mất mặt danh tiếng Cổ tộc đệ nhất Thiên Tước Địa Vực a!

- Tốt, chỉ cần các ngươi giao ra Thủy Nguyên Thạch, mặt khác lại bồi thường một trăm tỷ thần tinh và 3000 gốc thần thảo, việc này cho qua!

Viêm Thiệu Khang đáp lời Lăng Tiếu.

Viêm Thiệu Khang ở Viêm Tộc nói một không hai, những người khác cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì với Viêm Thiệu Khang!

- Xem ra chỉ có thể tranh tài một hồi rồi!

Hạ Huyên Huyên lộ vẻ tức giận.

Viêm Thiệu Khang yêu cầu thế quả thực là công phu sư tử ngoạm, khiến người khó có thể tiếp nhận.

Nếu Độc Cô Tấn ở chỗ này, nhất định sẽ không nói hai lời, khẳng định phải đánh một hồi với Viêm Thiệu Khang.

Lúc này, Lăng Tiếu đột nhiên phá lên cười:

- Ha ha, vị lão gia tử này, ngươi còn không rõ ràng tình huống ah!

Dừng chút hắn còn nói:

- Ngươi có lẽ còn chưa hiểu rõ ý ta, muốn Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính, trừ phi các ngươi mang Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác ra đổi mới được, những điều kiện khác cũng đừng nói nữa. Chuyện giữa Viêm Tộc và Vạn Thú Minh là do các ngươi khiêu khích trước, mới tự nhận ác quả, cho nên Vạn Thú Minh không nợ Viêm Tộc các ngươi cái gì, cũng không cần bồi thường gì cả.

Lăng Tiếu nói lời này rất có khí phách, thập phần quả quyết, không cho Viêm Thiệu Khang nửa điểm tình cảm, bằng không người Viêm Tộc còn cho mình là phương chịu thiệt nữa.

Dù sao lúc trước cũng do người Viêm Tộc nói lung tung trong Vạn Thú Minh bởi vậy Vạn Thú Minh bắt bọn người Viêm Dương.

Mà người Vạn Thú Minh cũng không làm gì bọn người Viêm Dương, nhưng Viêm Tộc lại phái rất nhiều cao thủ tới đòi người, mà không phải là tâm bình khí hòa đưa ra ý trao đổi, cuối cùng mới dẫn đến việc người Viêm Tộc đánh một trận với Vạn Thú Minh, tử thương hơn hai trăm Thần Vương!

Hiện tại bọn hắn muốn trả thù Vạn Thú Minh, cảm thấy bọn hắn đuối lý trước, tự nhiên muốn thu chỗ tốt rồi.

Thế nhưng bọn hắn còn không nhận rõ sự thật, Lăng Tiếu và Hạ Huyên Huyên mang nhóm thập nhất giai thánh thú này đến đây, cũng không phải là để đầu hạng bọn họ.

Viêm Thiệu Khang giận dữ:

- Lời này của ngươi là ý gì, chẳng lẽ lang nhi Viêm Tộc chúng ta lại chết không vậy sao? Ta cho ngươi biết, nếu các ngươi không đáp ứng ta điều kiện này, ta...

Viêm Thiệu Khang còn chưa dứt lời, Chu Tước thần thú và những thánh thú kia đã lần nữa triển khai khí thế, một bộ muốn tử chiến đến cùng.

Viêm Thiệu Khang biệt khuất ah!

Hắn tung hoành vinh quang Thiên Vực nhiều năm, rõ ràng tại địa bàn của mình bị người khác uy hiếp, lại hết lần này tới lần khác không thể phát tác, trong nội tâm khó chịu đến muốn chết!

- Ngươi suy nghĩ thật kỹ, tất cả đều là do Viêm Tộc khơi mào trước, nếu như ngươi cố ý muốn bồi thường, như vậy chúng ta liền chiến đi!

Lăng Tiếu sâu kín nói, dừng thoáng chút hắn còn nói:

- Nếu như các ngươi chịu ngưng chiến, như vậy có thể giao dịch Thủy Nguyên Thạch, cũng đồng thời có thể đạt được tình hữu nghị của Dược Minh Công Hội và Thiên Long Môn chúng ta, cái này đối với Viêm Tộc các ngươi cũng là chuyện rất may mắn rồi, các ngươi cần gì phải giết địch một ngàn, tự tổn 800 chứ? Quả thật không sáng suốt a!

- Hừ, nói thật hay, chỉ bằng ngươi cũng có thể đại biểu cho Dược Minh Công Hội và Thiên Long Môn sao?

Viêm Thiệu Khang cực độ khinh thường hừ lạnh nói.

Hắn mặc dù có thể cảm ứng được Lăng Tiếu là một gã đê giai Chí Tôn Thủy Thần, nhưng hắn cũng không nhận ra chỉ bằng điểm ấy có thể khiến hai thế lực kia giao hảo với Viêm Tộc.

- Sai rồi, chỉ bằng ta có thể đại biểu được Dược Minh Công Hội và Thiên Long Môn giao hảo với Viêm Tộc các ngươi!

Lăng Tiếu rất khẳng định nói, tiếp theo khí thế của hắn phóng ra ngoài, một đầu Kim Long như chân thật gào thét bay lên, đồng thời trong tay hắn lại nhiều ra một đạo hỏa diễm như Hỏa Long, tiếp theo hắn mới lên tiếng:

- Viêm Dương huynh có lẽ sớm biết ta là một gã Thần Dược Sư hàng thật giá thật, cũng hiểu rõ ta là người Thiên Long Môn, không, phải nói ta cũng là người Kim tộc, ta vào không lâu trước đột phá Chí Tôn Thủy Thần, lại luyện chế ra Chí Tôn tuyệt phẩm đan dược, dùng tư cách Chí Tôn Dược Thần của ta, còn không đại biểu được hai thế lực lớn giao hảo với các ngươi sao?

Chí Tôn Dược Thần, danh xưng chí cao vô thượng này ở trong Thiên Vực cũng chỉ có mấy người có được.

Dù sao muốn đạt tới một bước này, điều kiện chủ yếu chính là bản thân võ giả phải có thực lực Chí Tôn Thủy Thần, mới có đủ năng lượng để luyện chế đan dược Chí Tôn tuyệt phẩm.

Võ giả đạt đến Chí Tôn Thủy Thần đã ít càng thêm ít, mà Luyện Dược Sư muốn đạt tới một bước này đã khó càng thêm khó.

Dù sao Luyện Dược Sư cả đời đều dùng luyện đan làm chủ, mà lúc đột phá cấp bậc, đa số đều nhịn không được phục dụng đan dược để đột phá, cũng chính vì luyện đan đã tốn hao đại lượng thời gian, lại dùng không ít đan dược tiến giai nên căn cơ sẽ không được vững chắc, còn muốn phẩm giai luyện đan và luyện võ đều tiến giai, tự nhiên sẽ phải cố gắng hơn thường nhân gấp mấy lần, lại có thiên phú kinh diễm mới làm được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2351 - Đàm Phán Giằng Co! (2)

Lăng Tiếu ở trước mặt mọi người nói hắn là Chí Tôn có lẽ sẽ có người tin, dù sao khí tức của hắn vẫn còn đó, chỉ cần người thực lực mạnh hơn hắn là có thể nhìn ra được, nhưng nếu nói hắn cũng là Dược Thần, bọn hắn vô luận thế nào cũng sẽ không tin.

- Ha ha, chỉ bằng tiểu tử ngươi mà cũng là Chí Tôn Dược Thần, vậy Chí Tôn Dược Thần trong thiên hạ này chẳng lẽ không phải đều đi đầy đường rồi sao!

Viêm Thiệu Khang dẫn đầu cuồng tiếu nói.

Ngay sau đó Viêm Tộc Chí Tôn ở cạnh hắn cũng theo đó bắt đầu mỉa mai.

- Nói lời này cũng không sợ đau đầu lưỡi, chẳng qua là may mắn có thể trở thành Chí Tôn, rõ ràng lại nói mình là Dược Thần, tường là da trâu nào cũng có thể thôi sao?

- Có lẽ hắn tưởng rằng thân phận Thần Dược Sư chính là Dược Thần nữa nha, thật sự là tiểu nhi vô tri!

- Mau chóng đáp ứng điều kiện của chúng ta đi, bằng không không cần biết ngươi là Dược Thần gì đó cũng phải chết thôi!

- Nếu không thì lưu lại tất cả những thánh thú này cho Viêm Tộc chúng ta, việc này cũng có thể coi như xong.

- Đề nghị này không tệ, lưu những thánh thú này lại, quả thật cũng đủ để bồi thường.

Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc dường như đều đã coi Lăng Tiếu như trò cười vậy, vốn không tin lời hắn nói.

Chỉ là lúc này, Viêm Dương lại mở miệng nói:

- Lão tổ tông, ta... Ta cảm thấy Lăng Tiếu huynh chắc có lẽ không nói dối đâu...

Dừng chút hắn lại nói:

- Lúc trước ta quen biết hắn ở Dược Minh Công Hội, Không trưởng lão đã nói với ta Lăng Tiếu huynh có thực lực Bán Thủy Thần, mà lúc đó hắn lại có thể một lò thần đan ngưng tụ thành hơn ba khỏa, dùng thủ đoạn như thế nếu thực lực lại tăng lên, trở thành Chí Tôn Dược Thần chắc có lẽ cũng không quá khó khăn. Huống chi Lăng Tiếu huynh dung nhan trác tuyệt, ngay cả hai đại điện chủ Dược Minh Công Hội đối với hắn cũng phải lau mắt mà nhìn, phá lệ trực tiếp phong hắn làm khách khanh trưởng lão, điểm này cũng đủ để chứng minh Dược Minh Công Hội coi trọng Lăng Tiếu huynh thế nào rồi!

Viêm Dương có lý do tin tưởng Lăng Tiếu, hắn không ngờ tới Lăng Tiếu vài năm không gặp rõ ràng đã đột phá Chí Tôn, lại căn cứ đủ loại dấu hiệu có thể chứng minh thủ đoạn luyện đan của Lăng Tiếu tuyệt đối hơn xa hắn, đã có thực lực lại có thiên phú luyện đan, hắn cảm thấy Lăng Tiếu trở thành Chí Tôn Dược Thần cũng là chuyện hợp lý!

Hắn vừa lên tiếng, thần sắc tất cả Chí Tôn Viêm Tộc đều chịu cứng ngắc.

Viêm Thiệu Khang ở một bên khẽ nhíu mày nói:

- Tiểu Dương, chuyện đó ngươi không nói lung tung đấy chứ? Không phải là giúp đỡ ngoại nhân nói chuyện chứ?

Nếu như Lăng Tiếu thật là Chí Tôn Dược Thần, vậy hắn không thể không cân nhắc lập trường một chút rồi.

Tuy nói hắn cũng là Chí Tôn Dược Thần, nhưng lại kết giao một gã Chí Tôn Dược Thần, lại có thể đậu vào hai thế lực bá chủ tại Thiên Vực, chuyện này tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến thanh thế Viêm Tộc bọn hắn, hắn cũng không thể không cân nhắc lại lời Lăng Tiếu rồi.

- Lão tổ tông, ta biết gì nên nói gì không nên, ở trước mặt ngươi ta cũng không dám nói dối, ta thấy... Không bằng coi như xong đi, nếu thật sự tranh đấu tiếp, đối với Viêm Tộc chúng ta cũng không có nửa điểm chỗ tốt nào cả!

Viêm Dương ở một bên cẩn thận từng li từng tí nói.

Tuy nói Viêm Dương cũng muốn báo thù thay người Viêm Tộc, nhưng nói thế nào cũng là Viêm Tộc bọn hắn đuối lý trước, cũng có thể nói là tự rước lấy, trách không được người khác ah!

Viêm Thiệu Khang lộ vẻ do dự, hiện giờ người Viêm Tộc đã chờ để xuất phát rồi.

Nếu thật sự cứ vậy cho qua, thì mặt mũi Viêm Tộc bọn hắn để đâu?

Nếu vẫn muốn liều tiếp thì đám thánh thú trước mắt này lại khiến hắn đau đầu, nếu không cách nào nháy mắt tiêu diệt bọn chúng thì đó chính là tai nạn của Viêm Tộc bọn họ.

So sánh ra thì rất nhiều người đều cảm thấy chỉ có hòa giải mới là biện pháp giải quyết tốt nhất, nhưng đối với đại gia tộc mà nói, có đôi khi mặt mũi còn quan trọng hơn cả tánh mạng a! Thật sự là một chuyện khiến người khó giải quyết!

Ở trên lưng Chu Tước thần thú, Hạ Huyên Huyên đã khẩn trương tới cực điểm.

Nàng lần này gượng chống đến nói chuyện với đám Viêm Tộc Chí Tôn này đã phi thường rất giỏi rồi, nàng hy vọng có thể đạt được kết quả như mình muốn!

Lăng Tiếu lặng yên nắm chặt tay Hạ Huyên Huyên, một tia lực lượng ôn hòa truyền tới.

Hạ Huyên Huyên chỉ cảm thấy một cổ an tâm trước nay chưa từng có, nàng liếc qua Lăng Tiếu, cảm thấy có Đại ca ca ở đây, tất cả mọi chuyện đều sẽ không có vấn đề gì nữa cả.

Viêm Thiệu Khang trầm ngâm hồi lâu sau, mới sâu kín hỏi thăm:

- Ngươi thật có thể lấy ra được Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính?

- Cái này phải xem Viêm Tộc các ngươi có Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác không mới được!

Lăng Tiếu bình tĩnh mà đáp.

Hắn nghe lời này của Viêm Thiệu Khang liền biết rõ tiếp theo sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều.

- Tốt, nếu như ngươi có được Thủy Nguyên Thạch, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp trao đổi với ngươi, nhưng Vạn Thú Minh phải bồi thường cho Viêm Tộc chúng ta năm mươi tỷ thần tinh và một ngàn gốc thần thảo, nếu ngươi không đáp ứng điều kiện này, cho dù hiện giờ khai chiến, Viêm Tộc chúng ta cũng sẽ không lùi nửa bước!

Viêm Thiệu Khang nói.

Mặt gia tộc không thể ném, Vạn Thú Minh nhất định phải cho một câu trả lời thỏa đáng, bằng không bọn hắn tình nguyện chiến đến cùng, đây chính là chỗ tôn nghiêm của gia tộc!

Viêm Thiệu Khang đưa ra quyết định này là vì vãn hồi chút mặt mũi, cho bọn hắn một bậc thang xuống đài, nếu như Lăng Tiếu điểm này cũng không đáp ứng, vậy đàm phán phải dừng lại thôi.

Lăng Tiếu cũng biết Viêm Thiệu Khang thối lui đến một bước này đã là cực hạn, lại không cảm thấy đủ, vậy thì hôm nay quyết không êm chuyện được.

- Năm mươi tỷ thần tinh và một ngàn gốc thần thảo chúng ta cũng không có.

Lăng Tiếu sâu kín nói.

Hắn vừa nói đến đây, người Viêm Tộc liền phóng khí tức ra ngoài, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Chỉ là Lăng Tiếu lại nói tiếp:

- Không biết dùng chút đồ này đến thay thế có được không?

Lăng Tiếu nói xong, trong tay đã nhiều ra một khỏa ngô đồng quả, một cành ngô đồng chi, một ngô đồng diệp cùng với mấy viên hỏa thiên thạch!

Ngô đồng thần thụ, một thân đều là bảo, ba thứ này của nó tuyệt đối là Chí Tôn thần tài, tuy nói có chút chênh lệch so với Viêm Thiệu Khang đề nghị nhưng nếu thêm vào những hỏa thiên thạch kia nữa thì cũng đủ rồi.

Người Viêm Tộc nguyên cả đám đều đỏ mắt, bởi vì bọn hắn đều nhận ra đây

là chí bảo của ngô đồng thần thụ.

Cái này đối với Chí Tôn tu luyện hỏa thuộc tính như bọn hắn mà nói tuyệt đối là thần vật khó lường a!

Về phần Viêm Diệp kia thấy mấy khối hỏa thiên thạch khổng lồ kia cũng cực kỳ đỏ mắt. Chừng đó đủ cho hắn luyện chế không ít thần khí rồi, coi như là dùng để luyện chế Cổ Thần khí cũng dư xài.

- Thái gia gia, đã... Nếu vị tiểu hữu này đã thức thời như vậy, ta thấy việc này dừng ở đây đi!

Viêm Diệp nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2352 - Ta Tiếp Nhận Lời Cầu Hòa Của Vạn Thú Minh Các Ngươi! (1)

Hắn thân là cao giai Chí Tôn, ở Ngoại Vực cũng gặp gỡ qua không ít hỏa thiên thạch, nhưng loại hỏa thiên thạch được rèn luyện đến không còn chút tạp chất trong Niết Bàn không gian này lại rất hiếm thấy, có thể nói loại này xưng là "Hỏa vẫn tinh thạch" cũng không đủ, mặt khác ngô đồng chi kia cũng có thể luyện chế ra Cổ Thần khí không tầm thường, cho nên hắn mới bức thiết như vậy.

Lúc này, Viêm Thiên Bá ở một bên nói:

- Ta cũng đồng ý lời Diệp trưởng lão..., dù sao vị tiểu hữu này cũng là Chí Tôn Dược Thần, chúng ta phải cho hắn chút mặt mũi!

Viêm Thiên Bá nhìn trúng chính là khỏa ngô đồng quả kia, Niết Bàn khởi tử hồi sinh, có thể đạt tới thần hiệu phá rồi lại lập, tất nhiên có thể khiến hắn có cơ hội trùng kích cảnh giới cao giai Chí Tôn!

Chỉ là không chỉ có hắn nhìn trúng ngô đồng quả, mà ngay cả bản thân Viêm Thiệu Khang cũng nhìn trúng ngô đồng quả, hắn kẹt ở trung giai Chí Tôn đỉnh phong đã thật lâu rồi.

Nếu như mạo hiểm Niết Bàn một lần, thực lực của hắn nhất định sẽ tiến một bước, tất cả bệnh kín trong người cũng được tiêu trừ, từ đó nâng cao một bước cũng không phải là không được.

Lúc này Viêm Thiệu Khang đã động tâm, những Thần Vương chết đi đã không cách nào sống lại, mà hắn còn có thể tiến giai, còn có thể phát triển Viêm Tộc càng thêm lớn mạnh

Nếu không đáp ứng, như vậy hắn sẽ bỏ lỡ mất cơ hội này.

Dù sao cửu đại thần thụ chỉ có một gốc, không có xuất hiện lặp lại, nói cách khác chỉ có Lăng Tiếu mới có thể xuất ra những ngô đồng thần vật này, người khác không thể nào làm được!

Trừ phi bọn hắn có thể tìm được ngô đồng thần thụ, chỉ là bọn hắn nếu có thể tìm được đã tìm từ lâu rồi, không cần phải chờ tới bây giờ. Đây chính là cơ duyên có thể gặp mà không thể cưỡng cầu ah!

Viêm Thiệu Khang nuốt nước miếng một cái đáp:

- Tiểu hữu quả nhiên hào sảng, ta tiếp nhận lời cầu hòa của Vạn Thú Minh các ngươi!

Đã có bậc thang xuống đài, mặt mũi Viêm Tộc bọn hắn cũng giữ được rồi, vậy chuyện lần này dừng ở đây thôi!

- Tốt, ta cũng tin tưởng người Viêm Tộc một lời Cửu Đỉnh, hi vọng tất cả hiểu lầm giữa quý tộc và Vạn Thú Minh đều xóa bỏ, cho dù không thể làm bằng hữu, cũng đừng nên là địch nhân!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền đưa thần vật trong tay mình tới chỗ Viêm Thiệu Khang.

Hắn không chút lo lắng Viêm Tộc sẽ đổi ý, bằng không việc này truyền đi, đối với danh dự Viêm Tộc bọn họ sẽ có đả kích rất lớn!

Mặt khác, hắn xuất ra những thần vật này không chỉ muốn thay Vạn Thú Minh giải quyết vấn đề, cũng hy vọng có thể giao hảo với Viêm Tộc, dù sao thực lực nội tình của Viêm Tộc cũng không phải chuyện đùa.

Nhiều địch nhân không bằng nhiều một người bạn ah!

Viêm Thiệu Khang thu những thần vật kia vào, trên gương mặt nghiêm trọng lộ ra dáng cười như gió xuân nói:

- Tiểu hữu thật phách khí, chuyện hôm nay liền xóa bỏ, từ nay về sau ngươi chính là bằng hữu của Viêm Tộc ta, không biết tiểu hữu có đảm lượng đến Viêm Tộc ta làm khách một chuyến không?

Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc đều nhìn Lăng Tiếu, bọn hắn đều muốn xem thử Lăng Tiếu có dám nhận lời hay không.

Dù sao mới vừa rồi còn là địch ta rõ ràng, nhưng bây giờ đã hóa thù thành bạn, nhưng đến cùng là thật hay giả, cũng không ai rõ ràng cả.

Cái này cũng chính là lúc xem thử dũng khí của Lăng Tiếu rồi!

Hạ Huyên Huyên ở bên người Lăng Tiếu kéo tay hắn khẽ lắc đầu, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Lăng Tiếu căn bản không để ý tới nàng, lập tức cười nói:

- Có gì mà không dám!

Lăng Tiếu tài cao mật lớn, hắn dám đến đối kháng Viêm Tộc cũng đã chứng minh điểm ấy, mà hắn lại tính toán tỉ mỉ, dẫn theo đám thập nhất giai thánh thú kia đến đây, làm ra bộ dáng liều lĩnh, khiến Viêm Tộc từng bước lâm vào vào bị động.

Người trẻ tuổi hữu dũng hữu mưu bực này thật sự là không nhiều lắm ah!

Dưới sự chú ý của đám Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc, Lăng Tiếu sau khi

nói với Hạ Huyên Huyên vài câu, liền một mình một người đi tới đám Chí Tôn Viêm Tộc kia.

- Đại ca ca ngươi bảo trọng đấy, ta về trước báo cho gia gia tin tức này đã!

Hạ Huyên Huyên do dự một chút nói với Lăng Tiếu một tiếng, liền dẫn Chu Tước thần thú cùng một đám thập nhất giai thánh thú rút lui khỏi Viêm Thành!

Lăng Tiếu không để Hạ Huyên Huyên cùng đến Viêm Tốc làm khác cũng là để phòng ngừa.

Nhưng người Viêm Tộc lại không thể nói gì, dù sao cũng chỉ có Lăng Tiếu đáp ứng đến làm khác, mà không phải là Thiên Nữ Vạn Thú Minh cũng đáp ứng.

Hôm nay quan hệ giữa hai thế lực vừa hòa hoãn, bọn hắn tạm thời không đụng chạm gì nhau cũng tốt, cứ để người trung gian như Lăng Tiếu hóa giải những ân oán này đi!

Đương nhiên, Lăng Tiếu biểu hiện ra vẫn là đứng bên phía Vạn Thú Minh, hôm nay hắn náo một trận cũng khiến Viêm Tộc cực kỳ mất mặt, mà hắn còn dám bình tĩnh đi bên người những Chí Tôn Viêm Tộc, quả thật phải khiến người lau mắt mà nhìn. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Viêm Tộc có mấy Chí Tôn đều ẩn ẩn lộ ra nộ khí muốn ra tay với Lăng Tiếu, nhưng Viêm Thiệu Khang không lên tiếng thì bọn hắn cũng không dám động.

- Vừa rồi Lăng Tiếu có nhiều chỗ đắc tội, thật sự là bất đắc dĩ, hiện giờ Lăng Tiếu xin nhận lỗi với các vị!

Lăng Tiếu bắt tay thập phần nghiêm túc xin lỗi Chí Tôn Viêm Tộc.

Nếu giải quyết được chuyện giữa hai thế lực kia, Lăng Tiếu buông chút mặt mũi cũng sẽ không tiếc.

- Thật sự là trẻ tuổi đầy hứa hẹn ah! Vốn tưởng rằng ta bồi dưỡng ra Tiểu Dương đã phi thường xuất sắc rồi, tương lai có cơ hội nối nghiệp ta hiện giờ xem ra Lăng tiểu hữu đã sớm không thua gì những lão bất từ chúng ta rồi a!

Viêm Thiệu Khang nhìn Lăng Tiếu đến gần cảm khái vô hạn nói.

Hắn nhìn Lăng Tiếu đang mặc một bộ áo choàng trưởng lão của Dược Minh Công Hội, còn đeo huy chương Thần Dược Sư, lại liên tưởng đến lời Viêm Dương nói lúc trước, có lẽ người trẻ tuổi trước mắt này thật sự đã có tư cách ngồi ngang hàng với hắn rồi.

- Viêm Dược Thần đại nhân thành danh nhiều năm, sao tiểu bối có thể so sánh được!

Lăng Tiếu cung kính nói một tiếng.

Viêm Thiệu Khang đối với thái độ của Lăng Tiếu cũng coi như thoả mãn, cũng không nói thêm gì, lập tức phát ra mời nói:

- Có thể nhận thức được một anh kiệt như tiểu hữu, cũng là vinh hạnh của Viêm Tộc ta, thỉnh đến Viêm Tộc ta một chuyến!

Dứt lời, Viêm Thiệu Khang dẫn đầu lao về hướng tộc địa Viêm Tộc, những người khác cũng theo sát phía sau.

Chỉ có Viêm Dương lưu lại đến bên người Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu huynh ngươi thật sự là hù chết ta a, nghĩ đến ngươi muốn là địch với Viêm Tộc ta, ta cho rằng mình đã mất đi một bằng hữu ấy chứ!

Lăng Tiếu cười to nói:

- Ta cũng không muốn ah, nếu không phải Huyên Huyên là muội muội ta, ta cũng sẽ không lâm vào vũng nước đục giữa hai nhà các ngươi làm gì, không có gì quan trọng hơn mạng nhỏ của mình mà!

Viêm Dương gật đầu nói:

- Kỳ thật ta cũng không muốn gia tộc đối địch với Vạn Thú Minh, hiện giờ kết quả này đã là tốt nhất rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2353 - Ta Tiếp Nhận Lời Cầu Hòa Của Vạn Thú Minh Các Ngươi! (2)

Dừng chút hắn lại nói:

- Đi thôi, đến trong tiểu viện gia tộc ta nghỉ vài ngày, chúng ta cũng tiện luận bàn luyện đan chi thuật một chút!

- tốt, chỉ cần trong tộc các ngươi có hảo tửu thịt ngon, ta không đi cũng không sao!

Lăng Tiếu trêu ghẹo nói.

- Đương nhiên là có, chỉ sợ ngươi sẽ chán thôi!

Viêm Dương cười nói.

Viêm Tộc chi địa có cấm chế thiên la địa võng do Chí Tôn Thủy Thần bố trí xuống, Chí Tôn bình thường muốn trực tiếp phá hư tộc địa của bọn hắn đều sẽ phải lọt vào sự phản kích của những cấm chế này.

Trong tộc địa bọn hắn hoàn toàn khác với tộc địa Kim tộc, Man tộc, cái sau khi cực kỳ đơn sơ, mà chỗ Viêm Tộc lại là từng đám kiến trúc hùng vĩ, lộ ra vô cùng xa hoa khí phái, như một tòa thành trì khác vậy, người đến người đi, lộ ra vô cùng náo nhiệt, đồng thời bọn hắn còn quy hoạch không ít đất trống dùng để luận võ diễn luyện, lại có không ít chỉ dùng để gieo trồng bồi dưỡng linh thảo...

Lăng Tiếu theo Viêm Dương đi đến nghênh khách lâu của Viêm Tộc, đây là nơi Viêm Tộc tiếp đãi khác quý từ ngoài đến, hiển nhiên bọn hắn đã tạm thời

buông xuống thành kiến đối với Lăng Tiếu, đã đáp ứng điều kiện của hắn, không hề có ích đối địch với Vạn Thú Minh nữa.

Bởi vì Lăng Tiếu là Chí Tôn Thủy Thần, lại có thân phận Dược Thần, bất kể thân phận là thật hay giả, chỉ bằng vào việc Lăng Tiếu hôm nay có thể cùng Thiên Nữ mang theo nhiều thập nhất giai thánh thú như vậy đến đây, đã đủ khiến Viêm Tộc bọn hắn cảm thấy Lăng Tiếu có thể ngồi ngang hàng với bất kỳ một Chí Tôn nào trong tộc rồi.

Huống chi Viêm Thiệu Khang rõ ràng tự mình ra mặt ở chỗ này chiêu đãi Lăng Tiếu, mấy thủy lão còn lại nguyên một đám đều không dám vô lễ.

Chỉ là Viêm Thiệu Khang chỉ để lại mấy người Viêm Diệp, Viêm Thiên Bá, Viêm Dương cùng với đương kim tộc trưởng Viêm Tộc Viêm Tùng Văn, còn có Mao Lợi Đông nữa.

Yến tiệc hảo tửu thịt ngon tự nhiên không thiếu được, mà Lăng Tiếu trước đây tuy đã đắc tội Viêm Tộc, nhưng hắn giỏi giao tiếp, đối với người ở chỗ này đều có thể không kiêu ngạo không siểm nịnh, trái phải trò chuyện với nhau thật vui.

Mà người Viêm Tộc cũng bắt đầu thăm dò thân phận Kim tộc của Lăng Tiếu, cho đến khi Lăng Tiếu nói ra tên mấy tộc lão trong tộc bọn hắn mới tin tưởng sự thật địa vị của Lăng Tiếu ởi trong Kim tộc không thấp.

Mấy người Viêm Tộc ở đây cũng bắt đầu tin tưởng, nếu như Lăng Tiếu thật sự có thận phận Chí Tôn Dược Thần, vậy hắn liền có tư cách đại biểu Kim tộc liên minh giao hảo với Viêm Tộc bọn họ, cũng có tư cách khiến quan hệ giữa Viêm Tộc bọn hắn và Dược Minh Công Hội lại tiến một bước.

Dù sao đa số Thủy Thần đã đến Ngoại Vực chiến trường, mọi người chung quy đều sẽ gặp gỡ, bên kia mới là chiến trường của Chí Tôn, có thể giao hảo

với người của hai thế lực lớn này, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại.

Mặt khác giữa loại siêu cấp thế lực này sẽ có các loại giao dịch, đối phương có thức mình muốn, mà bọn hắn lại có thức đố phương muốn, chỉ cần quan hệ không trở ngại, song phương giao dịch lẫn nhau, cùng có lợi cũng là một chuyện tốt.

Người Viêm Tộc nghĩ thông suốt điểm này, cũng không đi so đo chuyện Lăng Tiếu làm hôm nay nữa.

Hơn nữa, trước đây bọn hắn gây chiến muốn quyết chiến với Vạn Thú Minh mục đích cũng là vì Thủy Nguyên Thạch.

Nếu như Lăng Tiếu có thể lấy Thủy Nguyên Thạch ra giao dịch, vậy thì bọn họ cũng đã đạt được mục đích, lại không cần hao binh tổn tướng, ngẫm lại cũng là kết cục tốt nhất rồi.

Lúc trước, bọn hắn muốn toàn lực đối phó người Vạn Thú Minh, chẳng qua chỉ là muốn phô trương thanh thế, đồng thời cũng muốn nâng cao uy phong đệ nhất Cổ Tộc của mình.

Nhưng ở trước mặt lợi ích tuyệt đối, tất cả đều có thể bỏ qua.

Dù sao thẻ đánh bạc vừa rồi Lăng Tiếu lấy ra cơ hồ là độc nhất vô nhị, đủ để đả động tâm tư đám bọn hắn rồi.

Hiện giờ vấn đề duy nhất chính là làm sao mới có thể khiến Lăng Tiếu bằng lòng trao đổi Thủy Nguyên Thạch.

Rượu qua ba tuần, Viêm Thiệu Khang cũng trực tiếp cắt nhập chính đề nói:

- Lăng Tiếu tiểu hữu, Thủy Nguyên Thạch kia ngươi thật sự làm chủ được sao? Chỉ sợ Độc Cô lão đầu không sẽ đồng ý a?

Hắn cảm thấy vật trọng yếu như Thủy Nguyên Thạch có lẽ đang ở trên người Độc Cô Tấn, còn Lăng Tiếu chỉ là phô trương thanh thế thôi.

- Viêm Dược Thần đại nhân, ta dám nói như vậy tự nhiên là có nắm chắc rồi!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy ngươi muốn điều kiện gì mới có thể trao đổi?

Viêm Thiệu Khang nói, tiếp theo hắn lại bổ sung:

- Ta lấy ba khỏa Chí Tôn thần đan trao đổi với ngươi có được không?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Viêm Dược Thần đại nhân, Chí Tôn thần đan mặc dù không sai, nhưng chỉ cần có tài liệu thì tự ta có thể luyện chế, cái này không cần.

Dừng chút hắn còn nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là nếu bên phía các ngươi có Thủy Nguyên Thạch thuộc tính nào khác ta sẽ mang ra để trao đổi.

Trên người Lăng Tiếu có Thủy Nguyên Thạch, hơn nữa không chỉ một khối, mà có đến hai khối, hắn có thể xuất ra khối nhỏ để giao dịch, đổi đến một loại Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác.

Cho dù hắn có chút không bỏ, nhưng vì tánh mạng lão tổ tông, vì tương lai Huyền Linh đại lục, cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích thôi!

Mấy người Viêm Tộc nghe được ngữ khí khẳng định của Lăng Tiếu đã biết rõ Lăng Tiếu cũng không nói dối.

Huống chi Lăng Tiếu cũng nói không sai, Thủy Nguyên Thạch giá trị rất cao, ngoại trừ trao đổi giữa Thủy Nguyên Thạch ra, cũng chỉ có vài loại chí bảo tuyệt tích thế gian mới có giá trị ngang bằng.

Cho nên, Viêm Tộc muốn đánh chủ ý vào Thủy Nguyên Thạch của hắn, nhất định phải xuất ra một loại Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác mới được.

Viêm Diệp ở một bên cười nhạt nói:

- Tiểu hữu không sợ chúng ta cường đoạt sao?

Viêm Diệp thân là cao giai Chí Tôn, tự nhiên có tư cách ở chỗ này nói ra loại lời này rồi.

Lăng Tiếu cười nhạt:

- Ta tin tưởng Viêm Tộc còn không đến mức làm ra loại chuyện này với khách nhân của mình.

Dừng chút hắn lại nói:

- Bất quá ta dám đến Viêm Tộc các ngươi làm khách tự nhiên cũng chuẩn bị kỹ càng, có một số việc vẫn không nên nói rõ ràng thì tốt hơn

- Ha ha, Lăng tiểu hữu quả nhiên không phải người thường, phần công phu trấn định này, phần n dũng khí này thực không phải ai cũng có thể so được, nào, ta mời ngươi ba chén!

Viêm Diệp nở nụ cười nói, tiếp theo hắn uống liền ba chén, để bày ý nhận lỗi

với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng lập tức uống ba chén, cũng không để lời của Viêm Diệp ở trong lòng.

Hắn dám tới nơi này, tự nhiên có chuẩn bị vạn toàn, hơn nữa dùng thực lực của hắn muốn tự bảo vệ mình chắc hẳn không thành vấn đề.

Viêm Thiệu Khang do dự một hồi nói:

- Có phải là Thủy Nguyên Thạch thuộc tính gì cũng có thể đổi không?

Lăng Tiếu mừng rỡ nhìn Viêm Thiệu Khang nói:

- Đúng vậy, bất luận loại thuộc tính nào cũng được!

- Tốt, chỗ ta có một khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính, ta trao đổi với ngươi! Ngươi đi theo ta!

Viêm Thiệu Khang trầm giọng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2354 - Làm Khách Viêm Tộc.

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra ngoài phòng, chuẩn bị mang Lăng Tiếu đi lấy Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính.

Lăng Tiếu đại hỉ, lập tức vươn người đứng dậy đi theo sau lưng Viêm Thiệu Khang.

Một hồi lâu sau, Lăng Tiếu liền theo Viêm Thiệu Khang đến một nơi, sau đó hắn bị người Viêm Tộc tạm thời ngăn lại, bảo hắn chờ ở đây!

Lăng Tiếu sẽ không để ý, chỉ cần Viêm Thiệu Khang có thể lấy được ra thổ thuộc tính Thủy Nguyên Thạch thì tốt rồi.

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu ở bên kia cảm nhận được một cổ lực lượng bàng bạc đang bắt đầu khởi động, rất nhiều lực lượng thổ thuộc tính truyền ra ba động, mà mảnh địa giới này cũng theo đó bắt đầu chuyển động.

Ở tứ phương có không ít người bị động tĩnh này kinh động.

Dòng chính Viêm Tộc là võ giả hỏa thuộc tính, nhưng một ít bổng cung trưởng lão bọn hắn mời chào đến và một ít đệ tử chi thứ cũng có bộ phận là thổ thuộc tính, bọn hắn chính là ở bên này.

Lực lượng chỗ này bỗng biến động, bọn hắn không kinh hãi mới là lạ đấy.

Chỉ là bọn hắn sau khi nghe được mệnh lệnh của các trưởng lão khác liền đều yên tĩnh lại.

Viêm Thiệu Khang thân là Chí Tôn Dược Thần, hơn nữa Viêm Tộc bọn hắn lại là đệ nhất Cổ Tộc tại Thiên Tước Địa Vực, tự nhiên có được một ít nội tình không muốn người biết rồi.

Khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính này là lúc trước bọn hắn có được, bọn hắn vẫn đợi xem có ai có Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính không để lấy ra trao đổi.

Đáng tiếc là dù người khác thật sự có Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính cũng sẽ không lấy ra đổi, trừ phi là Chí Tôn tu luyện thổ thuộc tính mới có thể trao đổi như thế.

Bởi vì không cách nào trao đổi khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính này, bởi vậy dứt khoát liền lưu lại, cung cấp cho một ít trưởng lão cùng với chi thứ thổ thuộc tính dùng để tu luyện.

Chỉ là nếu tính ra thì tác dụng của khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính này ở trong tộc thật sự không lớn, có thể nói là gân gà.

Hôm nay Lăng Tiếu có được Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính, Viêm Thiệu Khang tự nhiên ước gì có thể lập tức giao dịch rồi.

Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính lớn hơn khối Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính loại nhỏ mà Lăng Tiếu thu được, nó thoạt nhìn không khác gì nham thạch bình thường cả, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ở phía trên khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính kia có một mảnh vằn dài hẹp cổ quái, như xảo đoạt thiên công vậy, nó không ngừng hấp thu thổ thuộc tính thủy nguyên lực, mang theo trận trận khí tức trầm trọng.

Lăng Tiếu nhìn xem nó mà lòng cực kỳ vui mừng, chuyến đi Thiên Tước một lần có thể tìm được hai khối Thủy Nguyên Thạch, có thể nói thu hoạch rất lớn ah!

Lúc trước, hắn muốn trao đổi với Man tộc Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính, nhưng bọn hắn lại không chịu, nhưng bây giờ đạt được trong tay Viêm Tộc, quả thật là phong hồi lộ chuyển rồi!

Viêm Thiệu Khang sảng khoái lấy ra Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính, hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Mang Thủy Nguyên Thạch của ngươi ra đi, đừng nói với ta là ngươi không mang trên người đấy chứ!

Đối với Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính, Viêm Thiệu Khang đã nguyện nhất định phải có, bằng không hắn cũng sẽ không lập lấy ra Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính như vậy rồi.

- Viêm Dược Thần đại nhân quả nhiên dứt khoát!

Lăng Tiếu lên tiếng, cũng lấy ra khối Thủy Nguyên Thạch loại nhỏ mà hắn đạt được.

Bọn người Viêm Thiệu Khang, Viêm Diệp vừa thấy khối Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính này nhãn thần liền lộ vẻ cực kỳ mừng rỡ.

Khối Thủy Nguyên Thạch này mặc dù nhỏ hơn khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính của bọn hắn một ít, nhưng lại lớn hơn khối trong tộc nhiều, nếu hai khỏa Thủy Nguyên Thạch đặt cùng một chỗ, nhất định có thể cho hỏa thuộc tính lực lượng trong Viêm Tộc trở nên vô cùng nồng đậm.

Cái này đối với những tộc nhân Bán Thủy Thần muốn đột phá Chí Tôn mà nói tuyệt đối là một đại chí bảo!

Bất quá, Viêm Thiệu Khang dù sao cũng là lão hồ ly, hắn đè nén xúc động nói với Lăng Tiếu:

- Khối Thủy Nguyên Thạch này này của ngươi nhỏ hơn không ít, Viêm Tộc chúng ta rất thiệt thòi ah!

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Đúng vậy a, ta cũng biết khối Thủy Nguyên Thạch này đổi thật không công bằng, vậy thì chờ để ta tìm thử xem có khối Thủy Nguyên Thạch nào cỡ chừng này không rồi lại đổi đi!

Lăng Tiếu là người ra sao. Sao có thể bị Viêm Thiệu Khang chiếm tiện nghi được.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, Viêm Thiệu Khang đã lập tức sửa lời:

- Được rồi được rồi, ta kết giao bằng hữu với Lăng tiểu hữu, Viêm Tộc chúng ta thiệt thòi chút cũng không sao!

Dứt lời, hắn đưa khối Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính kia về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười cười, cũng lập tức đưa khối Thủy Nguyên Thạch hỏa thuộc tính kia về phía Viêm Thiệu Khang.

Hai người từng người nhận được Thủy Nguyên Thạch đều cởi mở phá lên cười.

Sau đó, Lăng Tiếu tạm thời ở lại trong Viêm Tộc một thời gian.

Mà Viêm Thiệu Khang tựa hồ cũng cố ý khảo nghiệm xem Lăng Tiếu có phải là Chí Tôn Dược Thần hay không, còn đặc biệt đưa ra yêu cầu luận bạn luyện đan chi thuật với Lăng Tiếu một phen.

Không luận bàn còn may, sau khi luận bàn qua hắn mới biết được Lăng Tiếu đối với luyện đan chi thuật am hiểu không thua gì Chí Tôn Dược Thần thành danh đã lâu như hắn, thậm chí ở một ít chi tiết, thủ pháp tỉ mĩ còn quỷ dị khó lường hơn cả hắn, thủ đoạn càng thêm hoàn mỹ!

Lần này hắn thật sự tin tưởng Lăng Tiếu là Chí Tôn Dược Thần không chút nghi ngờ rồi!

Bắt đầu từ đó, hắn liền bảo cao thấp Viêm Tộc xem Lăng Tiếu như khách quý, mà hắn cũng luận giao ngang hàng với Lăng Tiếu.

Để tỏ lòng thành ý, Viêm Thiệu Khang còn tặng cho Lăng Tiếu một ít Chí Tôn thần tài, hi vọng Lăng Tiếu trở về tới Kim tộc và Dược Minh Công Hội sẽ nhắc tới chuyện hữu hảo giữa hai nhà.

Lăng Tiếu tự nhiên đáp ứng, có thể kết giao với thế lực như Viêm Tộc, tin tưởng Kim tộc và Dược Minh Công Hội cũng sẽ không chú ý.

Lăng Tiếu ở lại Viêm Tộc chừng nửa tháng, liền đưa ra cáo từ, hắn nhất định phải quay về Vạn Thú Sơn Mạch một chuyến mới được.

Viêm Thiệu Khang tuy liên tục giữ lại, nhưng Lăng Tiếu đã quyết ý nên cũng không cưỡng cầu nữa.

Lăng Tiếu rời khỏi Viêm Tộc, dùng tốc độ của hắn hiện giờ căn bản không cần mượn nhờ không gian trận cũng có thể trực tiếp xuyên thẳng qua không gian rồi, tốc độ so với không gian trận còn nhanh hơn không ít.

Đây chính là chỗ lợi hại chính thức của Chí Tôn Thủy Thần thoát ly phàm thể.

Một gã Chí Tôn Thủy Thần muốn đến một mảnh địa vực khác, cho dù không

đi vực môn, cũng có thể từ Ngoại Vực chi lộ xuyên thẳng qua.

Lăng Tiếu hiện giờ có thể nói là đường làm quan rộng mở, lần này sau khi trở về hắn có thể tranh công với Độc Cô Tấn lão gia tử rồi, đến lúc đó gõ hắn một ít Chí Tôn thần tài cũng không đủ a?

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu không khỏi có chút đắc ý!

Dù sao Chí tôn thần tài đối với hắn cũng rất khó có được, đây đều là thứ chỉ có đến Ngoại Vực không gian mới có thể tìm ra a!

Đợi sau khi giải quyết xong các vấn đề, không chừng hắn phải đến Ngoại Vực lưu lạc một phen, hiểu biết một chút về Thương Vũ thế giới chính thức mới được!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2355 - Trao Đổi Thủy Nguyên Thạch. (1)

Chẳng qua sau khi Lăng Tiếu vừa rời khỏi địa bàn Viêm Tộc, hắn rõ ràng phát hiện sau lưng có người đi theo.

Lăng Tiếu nhíu mày nói:

- Hắn là người Viêm Tộc muốn đợi sau khi ta rời đi sẽ đối phó ta a? Không đúng ah!

Lăng Tiếu có thể cảm ứng được hai gã đuổi phía sau hắn đều là Chí Tôn Thủy Thần, bất quá thực lực chỉ tương đương hắn thôi, ngược lại không đủ gây áp lực.

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng lẩm bẩm nói:

- Nếu đã đến vậy để ta hảo hảo luyện tập chút đi!

Hắn sau khi tiến giai thành Chí Tôn Thủy Thần, chỉ ở trong Niết Bàn không gian đối phó qua hai đầu hỏa diễm thú thập nhất giai thôi, còn chưa đối chiến qua với Chí Tôn Thủy Thần Nhân tộc bao giờ

Hôm nay chính là một cơ hội tốt, hắn không thể không quý trọng ah!

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức xông ra ngoài Cửu Thiên, dùng thân thể biến thái hiện giờ của hắn đã có thể so với đê giai Cổ Thần khí đỉnh phong rồi, những bình chướng kia đối với hắn đã không đáng kể nữa, mà Cương Phong loạn lưu ở Ngoại Vực cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào cho hắn cả.

Hai người đuổi theo phía sau Lăng Tiếu phát hiện Lăng Tiếu đột nhiên chạy ra khỏi Ngoại Vực, bọn hắn cũng đuổi theo sau.

Lăng Tiếu sau khi xông ra ngoài cũng không rời đi, mà đứng tại chỗ chờ hai người kia xuất hiện.

Hai người này Lăng Tiếu từng gặp mặt một lần, nhưng không quá chú ý bọn hắn, bởi vì bọn hắn thực sự không phải là người Viêm Tộc, mà là Chí Tôn Thủy Thần Viêm Tộc mời đến trợ quyền.

Một gã đê giai Chí Tôn đỉnh phong, một gã hẳn là vừa vào cảnh giới Chí Tôn không bao lâu, cảnh giới tựa hồ không ổn định lắm, hai người này phân biệt gọi Hồ Nhạc, Nham Động Cao.

Hồ Nhạc dáng người trung đẳng, tướng mạo thường thường, nhưng trên mặt đầy râu, vừa nhìn giống hệt như là một người thô lỗ. Hắn vốn là nhân vật thiên tài của một thế lực, nhưng lại bị người làm hại, bị đuổi ra khỏi sư môn, về sau đạt được cơ duyên, một lần hành động trở thành một trong các Thiên Thần Vương chấn động một thời, khi đó hắn phản hồi sư môn tiêu diệt tất cả những người từng hãm hại hắn, uy danh bắt đầu lan xa. Nham Động Cao lại là nhân vật thế hệ trước trong một thế lực tại Thiên Tước Địa Vực, hắn đã phí đủ tâm tư để trùng kích đến cảnh giới Chí Tôn, hắn muốn dựa vào thiên phú bản thân để tiến thêm một bước là chuyện không thể nào nữa, cho nên mới gia nhập vào đội ngũ thảo phạt Vạn Thú Minh lần này, chính là hy vọng có thể đạt được Chí Tôn thần đan do Viêm Thiệu Khang luyện chế, muốn khiến thực lực lại tiến thêm một bước.

Bọn hắn sở dĩ tìm đến Lăng Tiếu, là vì bọn hắn đều là Chí Tôn tu luyện thổ thuộc tính, mục tiêu của bọn hắn chính là Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính mà Lăng Tiếu vừa đạt được!

Bọn hắn biết được tin tức này, đương nhiên là thăm dò được từ trên người

tộc nhân Viêm Tộc rồi.

Vốn chuyện này không được truyền ra bên ngoài, nhưn Viêm Hạ Long không có chút hảo cảm với Lăng Tiếu, lúc Hồ Nhạc và Nham Động Cao nghe ngóng, hắn liền nói ra tin tức này với hai người họ, còn xúi giục bọn họ động thủ với Lăng Tiếu nữa.

- Hai vị sao lại đuổi theo tại hạ?

Lăng Tiếu hai tay ôm ở trước ngực một bộ khí định thần nhàn nhìn hai người nói.

Hồ Nhạc cười nhạt nói:

- Chúng ta chỉ là đến cùng các hạ kết giao bằng hữu, chỉ cần các hạ giao ra một kiện đồ vật, Hồ Nhạc ta ngày sau sẽ coi ngươi như huynh đệ, sao hả?

- Úc, hai vị cần gì? Chỉ cần tại hạ có, sẽ tận lực thỏa mãn nhu cầu của hai vị!

Lăng Tiếu đáp.

- Đưa Thủy Nguyên Thạch ngươi đạt được trong Viêm Tộc ra cho chúng ta đi, dù sao ngươi không phải tinh tu thổ thuộc tính, đối với ngươi cũng không có lợi g ì, chúng ta có thể cho ngươi một ít Chí Tôn thần tài và thần tinh để đền bù tổn thất có được không?

Nham Động Cao ở một bên cười nói.

Cùng lúc đó, hắn cùng với Hồ Nhạc đã tách ra hai phương hướng bọc lấy Lăng Tiếu, tự hồ chỉ cần Lăng Tiếu không đáp ứng lập tức sẽ lập tức ra tay đối phó hắn ngay. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoanh chấm com

Lăng Tiếu nhíu thoáng mày một cái, không nghĩ tới hai người này lại vì Thủy Nguyên Thạch thổ thuộc tính mà đến.

Lúc cùng với Viêm Tộc trao đổi Thủy Nguyên Thạch ngoại trừ vài tên Chí Tôn Viêm Tộc, cũng không có người ngoài a!

Không ngờ, tin tức này vẫn truyền ra, có thể khẳng định trong Viêm Tộc có người không muốn hắn dễ dàng mang Thủy Nguyên Thạch đi rồi!

Lăng Tiếu cười lạnh nói:

- Muốn Thủy Nguyên Thạch cũng được, các ngươi có Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác trao đổi là được rồi!

- Xem ra ngươi vẫn không rõ ý của chúng ta, giao ra Thủy Nguyên Thạch thả ngươi rời đi, bằng không... Đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

Hồ Nhạc nhe răng cười một tiếng, khí tức đê giai Chí Tôn đỉnh phong phong ra ngoài ép tới Lăng Tiếu.

Nham Động Cao cũng phóng xuất ra khí thế của hắn, tập trung lấy Lăng Tiếu, không cho Lăng Tiếu nửa điểm cơ hội chạy trốn.

Ha ha, chẳng lẽ các ngươi cho rằng có thể giữ được ta sao?

Lăng Tiếu vẫn ung dung cười nói.

Hắn cũng không có nửa điểm lo lắng, hai người này đối với hắn không hề có chút lực uy hiếp.

Nếu như hắn chỉ là đê giai Chí Tôn Thủy Thần bình thường, một mình Hồ Nhạc đủ bắt lấy hắn rồi

- Dù sao mới vào cảnh giới Chí Tôn vẫn kém đê giai đỉnh phong một khoảng cách rất lớn.

Thế nhưng Lăng Tiếu lại là Thiên Vực cổ kim đệ nhất nhân, chiến lực vốn có của hắn cũng tuyệt đối không phải Hồ Nhạc và Nham Động Cao có thể tưởng tượng được.

- Xem ra ngươi là định rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi?

Hồ Nhạc khẽ nhíu mày nói.

- Hồ lão đệ cần gì nói nhảm với hắn, cùng ta bắt lấy hắn!

Nham Động Cao hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu xuất thủ với Lăng Tiếu.

Trận chiến đầu tiên sau khi Lăng Tiếu tấn chức Chí Tôn Thủy Thần lặng yên khai hỏa!

Lăng Tiếu chân thân và thần hồn song song đều là đê giai Chí Tôn, chỉ là chân thân mới thành lập cảnh giới, mà thần hồn lại là đê giai đỉnh phong, vẫn là một mạnh một yếu.

Nhưng mình hắn đã tương đương với hai gã Chí Tôn rồi, huống chi hắn còn có Cổ Hoàng Thần Công có thể tăng phúc mấy chục lần chiến lực nữa.

Muốn động đến hắn trừ phi là cao giai hơn hắn, bằng không đừng mơ chặn được hắn.

Chỉ là Hồ Nhạc và Nham Động Cao lại cho rằng Lăng Tiếu chỉ là Chí Tôn sơ thành, lại mất đi đám thánh thú của Vạn Thú Minh trợ giúp, hai người bọn họ muốn bắt người còn không phải dễ dàng sao?

Nham Động Cao tính tình không tốt, đối với tiểu tử miệng còn hôi sữa như Lăng Tiếu cũng không để vào mắt, hắn cảm thấy Lăng Tiếu sở dĩ có thể đạt đến cảnh giới Chí Tôn nhất định là do nhận được truyền thừa nghịch thiên, hơn nữa chỉ là Chí Tôn sơ thành, chiến lực khẳng định không được tốt lắm.

Nham Động Cao là v ào mấy chục năm trước trở thành Chí Tôn Thủy Thần, cảnh giới một mực không vững chắc lắm, khí thế kém xa Lăng Tiếu, nhưng hắn lại không rõ ràng điểm này.

Chí Tôn Thủy Thần ra tay đều là kinh thiên động địa, tuyệt đối không phải Bán Thủy Thần có thể so sánh được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2356 - Trao Đổi Thủy Nguyên Thạch. (2)

Chỉ thấy Nham Động Cao song chưởng đều xuất hiện, trước người hắn lập tức xuất hiện mảng lớn thạch thứ loạn lưu, thạch thứ đáng sợ kia hóa thành thứ vũ đầy trời đánh tới Lăng Tiếu.

Không gian mà những thạch thứ này bao phủ trọn vẹn chiếm cứ mười mấy vạn dặm, thậm chí là mấy mươi vạn dặm, đủ để hủy diệt đi hơn mười thành trì rồi. Đây mới chỉ là lực lượng do Chí Tôn Thủy Thần tiện tay khẽ vẫy thôi đấy!

Lăng Tiếu chiến ý nghiêm nghị, có hai đối thủ cùng giai, vừa vặn để hắn lấy ra thử đao, hắn chỉ hi vọng hai tên này đừng bại nhanh quá mới tốt.

Lăng Tiếu cũng không đề thăng chiến lực, trực tiếp múa lấy thức thứ nhất Đế Long Diệt Thiên Quyết, Đế Long Diệu Thế đón nhận Nham Động Cao!

Kim Long gào thét trăm vạn dặm, khí thế bàng bạc khí thôn sơn hà vô cùng uy vũ bá đạo!

Rầm rập!

Vạn trượng Kim Long chi thân trực tiếp chấn khiến rất nhiều thạch thứ nát bấy sụp đổ mất, tiếng Long ngâm kinh khủng kia cùng với Long chưởng đánh tới Nham Động Cao.

Nham Động Cao vốn bị sóng âm chấn khiến đầu váng não trướng không thôi, mà những Kim Long chưởng ảnh kia đã lập tức đến trước người hắn, đánh lên trên người hắn, khiến thần thể của hắn bị lõm xuống, máu tươi tung

tóe ra!

Nham Động Cao liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bay ngược ra ngoài.

Hồ Nhạc lập tức kinh hãi, hắn không do dự lập tức lựa chọn động thủ, một đầu Địa Thứ Long hư ảnh lập tức lao tới sau lưng Lăng Tiếu.

Long khẩu khổng lồ thôn phệ tới Lăng Tiếu, muốn một chiêu hạ gục Lăng Tiếu.

Lực lượng Hồ Nhạc mạnh hơn Nham Động Cao rất nhiêu, uy lực do hắn ra tay tự nhiên cũng có tính uy hiếp hơn Nham Động Cao rất nhiều!

- Chỉ một đầu Địa Thứ Long cũng dám ở trước mặt ta diễu võ dương oai, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Lăng Tiếu khinh thường nói một tiếng, thân ảnh lướt động, lại là một hồi Kim Long chưởng đánh ra.

Kim Long khí thế uy vũ, đụng vào Địa Thứ Long kia, cũng tạo thành động tĩnh cực kỳ đáng sợ.

May mắn nơi này là Ngoại Vực, không cần lo lắng những lực lượng bắn ra sẽ phá hủy hoàn cảnh xung quanh.

Kim Long khí thế cực tràn đầy, trực tiếp phá tan Địa Thứ Long của Hồ Nhạc, tiếp theo gào thét về phía Hồ Nhạc.

Chỉ là Hồ Nhạc không chỉ có chút thủ đoạn ấy, hai đấm hắn đồng thời bay múa, lại có mấy đầu Địa Thứ Long từ tứ phương đánh giết ra, mặt khác lại có hai đầu trùng kích tới Lăng Tiếu, trong đó còn ẩn chứa lực trùng kích của

vô số loạn thạch.

Lăng Tiếu chiến ý đại thịnh, trực tiếp đón nhận những lực lượng này, trực tiếp bắt giết Địa Thứ Long, đánh tan những loạn thạch kia.

Lăng Tiếu không tăng thực lực lên thì có chút vô lễ rồi, nhưng nhục thân hắn vốn đã biến thái, ứng phó lực lượng của đê giai Chí Tôn đỉnh phong như Hồ Nhạc vẫn trong phạm vi, chỉ bất quá hắn cũng bị xung kích khiến có chút chật vật.

Đây dù sao cũng là nguyên chi trụ vũ lực lượng của Hồ Nhạc, lực lượng ẩn chứa cực kỳ bá đạo dị thường!

Hồ Nhạc thấy Lăng Tiếu có thể đỡ được công kích liền nổi giận gầm lên một tiếng:

- Vùng vẫy giãy chết, chuẩn bị chịu chết đi!

Hắn lăng không mà lên, đã đến trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, tay liền kéo ra hơn mười đạo loạn lưu không gian chi lực, vô số loạn thạch từ trong vết nứt không gian tràn ra ngoài.

Công kích của Chí Tôn Thủy Thần đều là thực chất cả, những loạn lưu thạch này cũng đều là tồn tại chân thật, mà không phải là hư ảnh ngưng tụ thành, lực trùng kích của chúng khổng lồ cỡ nào, có thể phá hủy cả mảng lớn khu vực.

Hồ Nhạc động thật sự rồi, bộ dáng hoàn toàn như muốn dồn Lăng Tiếu vào chỗ chết vậy!

Nham Động Cao ở bên cũng không nhàn rỗi, hắn ở bên đánh qua, phong kín tất cả đường lui của Lăng Tiếu, không để cho Lăng Tiếu nửa điểm cơ hội.

Nhưng mà vào lúc đó, Lăng Tiếu đã biến chiêu, Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ tư Phần Dương Phá Nhật!

Từng nắm đấm cực lớn như diễm dương trùng kích mà đi, một quyền hừng hực thế lửa phần thiên, một quyền cuồn cuộn chiến ý phá nhật!

Trong phiến hư vô không gian Ngoại Vực này, bắn ra lực lượng bá đạo cực kỳ chói mắt, tất cả đều phá hủy hoàn toàn loạn thạch lưu đánh đến!

Lăng Tiếu không đề thăng chiến lực, nhưng uy lực Đế Long Diệt Thiên Quyết cũng đủ để lay động đê giai Chí Tôn đỉnh phong rồi!

Dù sao lúc trước hắn ở cảnh giới Bán Thủy Thần đã dùng Đế Long Diệt Thiên Quyết đối phó với thập nhất giai thánh thú, càng giao thủ với Chí Tôn Man tộc, cũng chưa từng thua kém, đủ thấy uy lực khủng bố của Đế Long Diệt Thiên Quyết rồi!

Lực lượng bị bức ra khiến Hồ Nhạc cùng với Nham Động Cao đều vô cùng hoảng sợ!

- Lại lợi hại như thế, chúng ta không thể lại bảo lưu nữa, mau chóng tiêu diệt hắn!

Hồ Nhạc kinh hô với Nham Động Cao, tiếp tục gia tăng lực lượng ra tay với Lăng Tiếu.

Một mảnh Địa Thứ Long dài hẹp vô cùng hung mãnh, rất nhiều loạn thạch lưu càng không ngừng mạnh mẽ đâm tới, hoàn toàn bao phủ lấy Lăng Tiếu.

Nham Động Cao cũng kéo ra vô số thạch thứ, thạch thứ bén nhọn kia tuyệt đối có thể đâm thủng vạn vật, oanh hủy hết thảy!

Hai cổ lực lượng đê giai Chí Tôn điệp gia cùng một chỗ, vùng cương phong bên này bị tàn sát bừa bãi nhộn nhạo ra xa xa, những loạn lưu lực lượng cũng bị bức về phía xa.

- Tới hay lắm!

Đối mặt lực lượng hủy thiên diệt địa, dòng máu hiếu chiến của Lăng Tiếu sôi trào tới cực điểm, hắn sợ hãi rống một tiếng, hỏa quyền lại lần nữa xuất kích!

Rầm rập!

Lực lượng hủy diệt cuồng bạo càng không ngừng trùng kích, vô số loạn lưu đụng nhau, lực lượng tạo thành oanh động khuếch trương ra phạm vi cực lớn, nếu giờ đang ở dưới địa vực, nhất định có thể hủy diệt mảng lớn phạm vi, ảnh hướng đến hàng ngàn sinh linh rồi.

Đây chính là duyên cớ vì sao Chí Tôn Thủy Thần không thể ra tay trong Thiên Vực.

Cho dù tử chiến, cũng không thể hủy diệt nơi Nhân tộc sinh tồn, việc đó tương đương với hủy đường sống của hậu đại, bị tất cả võ giả căm thù, chắc chắn sẽ có càng nhiều Chí Tôn Thủy Thần ra tay diệt sát người vi phạm quy củ kia!

Ba người đại chiến, động tĩnh gây ra cực lớn, nhưng ở trong trụ vũ bao la bát ngát ngoài Ngoại Vực này lại lộ ra không chút ý nghĩa nào cả.

Hồ Nhạc và Nham Động Cao càng đánh càng kinh hãi, bọn hắn vốn tưởng rằng có thể đơn giản bắt được Lăng Tiếu.

Không ngờ, Lăng Tiếu chiến ý kinh người như thế, hơn nữa thuộc tính lực lượng giao thoa càng khiến người khó lòng ứng phó

Bọn hắn đều có chút hối hận đã tìmđến Lăng Tiếu, nhưng chuyện đến nước này, chỉ có thể kiên trì tiêu diệt Lăng Tiếu cho bằng được, cướp lấy Thủy Nguyên Thạch kia!

Lăng Tiếu đã đại khái nắm rõ thực lực hai người này rồi, bọn hắn tới tới lui lui đều là những công kích này, bọn hắn kỹ cùng rồi!

Lúc này mới là lúc Lăng Tiếu chính thức phản kích, nguyên chi trụ vũ lực lượng của Lăng Tiếu bộc phát.

.

Chỉ thấy các loại thủy nguyên lực lượng ở loạn lưu không gian bên này đều bị hắn ngưng tụ lại với nhau, chỉ thấy vô số thanh đăng tiên hoa hiện ra, càng có Kim Sắc Lang Vương, Hỏa Sắc Kỳ Lân, Kim Long Chân Long, mưa đá, gió lạnh, miệng núi lửa... đủ loại dị tương bị hắn dùng thủy nguyên lực ngưng tạo thành, chúng bí mật mang theo khí tức đến từ thái cổ, phân biệt đánh tới Hồ Nhạc cùng với Nham Động Cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2357 - Lực Địch Hai Đại Chí Tôn.

XIU.... XIU...! Rống rống!

Thần Vương là có thể lợi dùng thần lực tạo vật rồii, nhưng vật do Thủy Thần tạo thành mới có thể càng thêm chân thật, bất luận kẻ nào dưới Chí Tôn muốn phân biệt ra tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhìn xem các loại lực lượng chi vật bỗng nhiên hiện ra, Hồ Nhạc và Nham Động Cao đều chấn kinh!

Bọn họ cũng đều biết đây là nguyên chi trụ vũ lực lượng của Lăng Tiếu, nhưng cái này cũng hơi bị kinh khủng đi.

Những Thanh Đằng kia điên cuồng loạn trường cuốn tới bọn hắn, vô số hoa ăn thịt người lăng không hiện ra cắn tới đỉnh đầu.

Bọn hắn nhanh chóng phản kích, nổ nát những thanh đằng thực nhân hoa kia, nhưng chúng bị hủy rất nhanh lại dài ra, hơn nữa đầu biến dị Lang Vương cùng với hai đầu thần thú kia lại ở cạnh trùng kích qa, lực lượng của bọn nó có thể so với tồn tại thập nhất giai, mưa đá theo âm phong cuồng cạo, miệng núi lửa lại bộc phát như thiên tai, năm loại lực lượng toàn bộ đánh tới bọn hắn.

Những lực lượng này tuyệt đối không phải Lăng Tiếu năm đó ở cảnh giới Thiên Tôn hoặc Huyền Đế có thể so sánh được.

Hồ Nhạc và Nham Động Cao dốc hết toàn lực phòng ngự, bọn hắn đều là thổ thuộc tính, cảm thấy ở đồng bậc muốn phá được phòng ngự của bọn hắn

cũng không có nhiều người.

Nhưng những lực lượng của Lăng Tiếu lại cường đại kinh người, những Thanh Đằng kia trực tiếp quấn tới đầu bọn hắn, một đầu Lang Vương cùng và hai đầu thần thú kia càng trực tiếp phá tan phòng ngự của bọn hắn, lực lượng khác càng thoeo đó tràn đến, càng không ngừng tàn sát bừa bãi thần thể bọn hắn.

Bọn hắn toàn lực chống cự, vẫn bị đánh đến thương tích đầy mình, vết máu loang lổ, bộ dáng vô cùng chật vật không chịu nổi!

Bọn hắn cực kỳ sợ hãi, biết rõ lực lượng Lăng Tiếu quả thật hơn bọn hắn nhiều lắm!

Nếu lại cứ tiếp như thế, người chết sẽ chỉ là bọn hắn thôi!

Quả nhiên là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lỗ lớn rồi!

Hai người bọn họ cũng không biết có phải là tâm hữu linh tê hay không, sau khi ngăn cản lớp công kích này của Lăng Tiếu, rõ ràng tách ra hai hướng lập tức chạy trốn.

Bọn hắn cũng không biết xấu hổ xưng mình là Chí Tôn Thủy Thần, rõ ràng lại không có cốt khí trốn đi, thật sự khiến người quá thất vọng!

Bất quá, Lăng Tiếu há lại để bọn hắn như nguyện!

- Đã muốn đánh chủ ý vào ta, vậy thì lưu lại làm khôi lỗi cho ta đi!

Lăng Tiếu nhe răng cười một tiếng, thần hồn phân thân hiện ra, chân thân và thần hồn chia làm hai đường đuổi theo bọn hắn!

Lần này, Lăng Tiếu không chút giữ lại, mấy chục lần chiến lực bão tố tăng lên đến cực chí, phong lực lượng càng toàn lực triển khai.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ năm: Cuồng Ảnh Tê Thiên!

Ở Ngoại Vực là nơi cương phong tung hoành, lực lượng một chiêu này được tăng phúc không ít, trực tiếp đánh cho hai người Hồ Nhạc không rõ Đông Tây Nam Bắc, thần thể tổn hại nặng nề, thần huyết vẩy ra không ngớt!

- Tha... Tha mạng a!

Nham Động Cao đầu tiên chịu không được, đối với Lăng Tiếu phát ra tiếng ai khiếu cầu xin tha thứ.

Hồ Nhạc cũng không kiên trì được bao lâu, cũng là phải lên tiếng đầu hàng chịu thua:

- Ta... Chúng ta nhận thua rồi, thỉnh thả cho chúng ta một mạng đi!

Trong lòng Hồ Nhạc cùng Nham Động Cao hối hận muốn chết!

Bọn họ không nghĩ đến Lăng Tiếu tuổi còn nhỏ liền mạnh như thế, không chỉ đột phá cảnh giới Chí tôn Thủy Thần, liền ngay cả lực chiến đấu cũng là biến thái muốn chết, hoàn toàn lực áp đồng giai bọn họ.

Cần biết Hồ Nhạc đã là đê cấp Chí tôn đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới mới, thành tựu tồn tại càng cường hãn hơn. Mà giữa tân Chí tôn cùng Chí tôn lâu năm cũng có chênh lệch trên thực lực, nhưng mà ở trước mặt Lăng Tiếu lại là không hề thể hiện ra.

Nếu như biết Lăng Tiếu biến thái như thế, cho dù bọn họ lại thêm một cái Chí tôn đồng giai đến đây, bọn họ cũng không dám lại đánh lần nữa.

Lăng Tiếu sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?

Đáp án này nhất định là phủ định đấy!

Lăng Tiếu dù luôn luôn nhận thấy mình là người hiền lành, nhưng mà lúc đối mặt với địch nhân lại chư từng có nương tay qua!

Hồ Nhạc cùng Nham Động Cao trực tiếp bị chân thân cùng thần hồn phân thân của Lăng Tiếu oanh đến thần thể một lần lại một lần nữa bạo toái!

Đạt tới Chí tôn Thủy Thần, thân thể đã rất cường đại, coi như là bị hủy đi cũng có thể ở trong thời gian ngắn khôi phục, chỉ bất quá là cần tiêu hao rất nhiều thần lực mà thôi.

Mà cử động lần này của Lăng Tiếu chính là vì tiêu hao hết sạch thần lực của hai người, giảm bớt thần hồn lực của bọn họ, vì thế đem bọn họ nhất cử không chế.

Hai cái khôi lỗi tốt như vậy, bọn họ tự mình đưa đến cửa, Lăng Tiếu tự nhiên là muốn vui vẻ nhận lấy rồi!

Bây giờ hắn đạt tới Chí tôn Thủy Thần rồi, chính là cần càng nhiều trợ thủ thay hắn đi tìm Chí tôn thần tài cùng với Thủy Nguyên thạch.

Đồng thời đây coi như là thành viên nòng cốt để tổ kiến thế lực của mình, vì chính mình tung hoành Thiên vực hoặc là hoành hành vực ngoại tăng thêm càng nhiều bảo đảm!

Hồ Nhạc cùng Nham Động Cao cảm nhận được Lăng Tiếu là sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhưng mà bọn họ muốn trốn lại là không làm được, tốc độ cùng lực lượng của Lăng Tiếu không biết là gấp bọn họ bao nhiêu lần.

Cuối cùng bọn họ bị Lăng Tiếu oanh bạo không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc là không cách nào chống đỡ liền hấp hối rồi!

Bọn họ đều tuyệt vọng rồi, cũng đã nhận mệnh rồi!

Bất quá Hồ Nhạc kia lại muốn tự bạo cùng Lăng Tiếu đồng quy vô tận.

Đáng tiếc ở trước khi hắn tự bạo thì thần hồn của hắn lại là bị Tỏa Hồn Chú của Lăng Tiếu cường hành tỏa định lại.

Nham Động Cao kia cũng không ngoại lệ, rất nhanh đều bị Lăng Tiếu khống chế được.

Thoáng cái liền thu hai đại Chí tôn Thủy Thần, tâm tình của Lăng Tiếu cao hứng cực kỳ, có hai tên Chí tôn, hắn còn có nội tình!

Sau khi Lăng Tiếu thu hai người này, đắc ý cười cười:

- Xem ra vẫn giống như trước kia, bên trong đồng giai khó tìm đối thủ a!

Nói xong hắn phi hân hướng về phía Vạn Thú minh mà trở về.

Độc Cô Tấn ở Vạn Thú minh xa xa cũng sớm nhận được tin tức mà Huyên Huyên mang cho lão.

Lúc mới bắt đầu lão rất tức giận Lăng Tiếu mang theo Hạ Huyên Huyên mạo hiểm lớn như vậy, nếu là Viêm tộc thật sự liều lĩnh mà đem bọn họ lưu lại, bọn họ liền đừng nghĩ chạy được.

Còn may Hạ Huyên Huyên bình an trở về, trong lòng Độc Cô Tấn là vừa kinh vừa mừng, bởi vì chuyện đã được giải quyết viên mãn, hắn còn có thể nói được cái gì.

Bất quá lúc Lăng Tiếu trở về, Độc Cô Tấn vẫn là không nhịn được mà quở trách Lăng Tiếu một phen, nói hắn không nên mang theo Hạ Huyên Huyên cùng đi mạo hiểm, càng nhắc nhở sau này tuyệt đối không thể lại làm loại chuyện này.

Lăng Tiếu cũng là không có tranh công, ngược lại hạ thấp tư thái tùy ý Độc Cô Tấn tùy tiện nói mà không ngần ngại.

Bởi vì kính già yêu trẻ luôn luôn là truyền thống mỹ đức của hắn!

Cuối cùng Độc Cô Tấn cũng là mắng đến mệt mỏi, cũng không lại tính sổ Lăng Tiếu nữa, ngược lại cho Lăng Tiếu một cái không gian giới, bên trong cư nhiên chứa không ít thần tài, trong đó cũng bao gồm một ít Chí tôn thần tài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2358 - Cháu Ngoan A! (1)

Nhìn ra được Độc Cô Tấn lão gia tử còn là vô cùng cảm kích Lăng Tiếu vì Vạn Thú minh bọn họ làm hết thảy.

- Lão gia tử, ngươi còn có thần tài hay không, có cần ta lại giúp ngươi luyện chế một chút đan dược hay không?

Sau khi Lăng Tiếu đem không gian giới kia cất đi liền cười hỏi.

- Tạm thời không cần, lần trước kia đưa cho ta một ngàn khỏa kia cũng đủ cho những tiểu tử kia tiêu hao một ít thời gian rồi!

Độc Cô Tấn khoát khoát tay nói.

- Lão gia tử ngài cân nhắc rõ ràng chưa? Ta nhưng là phải trở về Thiên Nguyên địa vực?

Lăng Tiếu lại một lần nữa cường điệu nói.

- Đi đi, ngươi tiểu tử này can đảm quá lớn, ta không thể để cho Huyên Huyên rời đi cùng ngươi!

Độc Cô Tấn nói.

Trước đây lão vì nghênh đón quyết chiến với Viêm tộc mới bỏ được để cho Hạ Huyên Huyên rời khỏi lão, hôm nay nguy cơ đã giải trừ, lão tự nhiên không hi vọng Lăng Tiếu đem Hạ Huyên Huyên mang theo.

- Ừ, Huyên Huyên vẫn là ở lại bên cạnh lão gia tử ngài mới tốt, dù sao ta bây giờ đạt tới Chí tôn muốn đến gặp nàng cũng rất dễ dàng!

Lăng Tiếu nhẹ đáp.

- Ngươi không đến cũng không sao a!

Độc Cô Tấn tựa hồ ước gì Lăng Tiếu mau chóng rời đi, dường như sợ Lăng Tiếu bắt cóc Huyên Huyên.

Hạ Huyên Huyên ở một bên kiều thanh nói:

- Gia gia, ngươi đừng gấp gáp đuổi Đại ca ca đi như vậy, đợi chút nữa ngươi sẽ cầu xin đến trên người Đại ca ca đấy!

Độc Cô Tấn có chút khinh thường nói:

- Chuyện cười, tiểu tử này là may mắn trở thành Chí tôn Thủy Thần, nhưng mà cũng bất quá là vừa mới tiến giai mà thôi, ta nhưng có chuyện gì sẽ cầu đến trên đầu của hắn được.

Xác thật Độc Cô Tấn đối với Lăng Tiếu đột phá trở thành Chí tôn Thủy Thần cảm thấy rất kinh ngạc, đồng thời cũng vô cùng coi trọng tiền cảnh của Thiên Long, nhưng mà không có nghĩa là lão sẽ kéo xuống mặt mũi đến nịnh hót Lăng Tiếu, để Lăng Tiếu ở lại Vạn Thú minh bọn họ.

Hạ Huyên Huyên mang theo vài phần giảo hoạt nói:

- Gia gia, nếu như ta cho ngươi biết Đại ca ca kỳ thật đã là một gã Chí tôn Dược Thần hàng thật giá thật, ngươi có hay không cầu hắn thay Vạn Thú minh ta luyện đan đây?

- Chuyện cười, cho dù hắn là Chí tôn Dược...

Độc Cô Tấn không cho là đúng nói.

Chẳng qua là lời của hắn còn chưa nói xong, thần sắc liền cứng lại, sau đó nhìn Lăng Tiếu kinh hô:

- Tiểu nha đầu, ngươi... Ngươi nói hắn đã là Chí tôn Dược Thần?

Hạ Huyên Huyên cười nhẹ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp ngâng lên rất cao nói:

- Đương nhiên, ngươi cũng không nhìn Đại ca ca là ai, hắn ngay từ lúc ở Niết Bàn không gian liền thành tựu Chí tôn Dược Thần, nhưng là có thể cùng lão bất tử của Viêm tộc kia ngồi ngang hàng, gia gia ngươi nói, ngươi còn muốn cầu Đại ca ca hay không?

Ở trong mắt nàng phảng phất giống như hết thảy vinh dự của Lăng Tiếu chính là vinh dự của nàng, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý!

Độc Cô Tấn nhìn Lăng Tiếu, trên khuôn mặt gầy gò cứng nhắc kia lộ ra nụ cười có vài phần nhiệt thành, sau đó nhìn Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ngươi cái hài tử này cũng thật là, cư nhiên thành Chí tôn Dược Thần cũng không nói với gia gia một tiếng, có phải là đem gia gia trở thành người ngoài rồi hay không! Trung thực mà nói a, lúc trước ta vừa nhìn thấy ngươi liền cảm thấy là nhất biểu nhân tài, anh tuấn bất phàm, dung nhan trác tuyệt, phong lưu tiêu sái... Ngươi cùng Huyên Huyên lại là huynh muội, ta sớm đem ngươi trở thành giống như thân sinh tôn tử để đối đãi rồi a!

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên nghe thấy lão gia tử luôn luôn nghiêm cẩn lại nói ra một đống lời khen như vậy, lập tức là da gà đều nổi lên rồi.

Ở trong lòng Lăng Tiếu đổ mồ hôi nói:

- Luận đến công phu vỗ mông ngựa này, bổn cung so với lão gia tử thật sự là khác biệt giữa trời và đất a!

Hạ Huyên Huyên cười to nói:

- Ha ha, da mặt của gia gia ngươi thật dày, ngươi không phải là nói không muốn nhận Đại ca ca làm tôn tử sao? Làm sao bây giờ lại biến quẻ rồi?

Độc Cô Tấn vẻ mặt chính khí nói:

- Làm sao như vậy được, ta cho tới bây giờ đều chưa nói như vậy, nhất định là ngươi nhớ nhầm rồi, thiên tài giống như đại ca ca của ngươi là có một không hai, làm ca ca của ngươi cũng chính là làm tôn tử của ta liền thích hợp nhất a!

- Thật là bị ngươi đánh bại rồi, gia gia, ta còn là lần đầu tiên phát hiện tài ăn nói của ngươi thật tốt a!

Hạ Huyên Huyên cười nói.

Khuôn mặt của Độc Cô Tấn có chút trụ không được, vội vàng đối với Hạ Huyên Huyên khoát khoát tay nói:

- Đi đi, ngươi trước sang một bên chơi, ta và Đại ca ca ngươi nói vài lời.

- Bị ta nó trúng rồi sao, ta liền nói ngươi chắc chắc sẽ cầu đến đầu của Đại ca ca mà!

Hạ Huyên Huyên lại nói một tiếng với Độc Cô Tấn, sau đó đối với Lăng Tiếu cười cười, mới tung tăng mà rời đi.

- Hài tử này a, đều bị làm hỏng quen rồi!

Độc Cô Tấn nhìn Hạ Huyên Huyên rời đi, lau mồ hôi một cái nói, tiếp theo lão nhìn về phía Lăng Tiếu hóa ra nụ cười giống như tắm gió xuân nói:

- Cháu ngoan a, ngươi trở thành Chí tôn Dược Thần sao không sớm nói với ta một tiếng, cùng gia gia ta quá không để ý rồi a, đây nhưng là không được a! Nếu là lúc ngươi đi Viêm tộc có chuyện gì....

Độc Cô Tấn càng nói càng là đầu nhập vào, Lăng Tiếu thật sự là chịu không nổi mà ho nhẹ mấy cái nói:

- Khụ khụ... Lão gia tử trước tạm dừng một chút, ta tính toán trở về Thiên Nguyên địa vực đi rồi!

- Ai nha, hài tử ngươi làm sao có thể như vậy, Huyên Huyên nhưng là không hi vọng ngươi đi a, gia gia cũng không nỡ rời ngươi a!

Độc Cô Tấn đương nhiên không muốn để Lăng Tiếu hiện tại rời đi nha.

Chí tôn Dược Thần nhưng là loại người tôn quý nhất bên trong Thiên vực, bọn họ có thể luyện chế Chí tôn thần đan, nhưng là ở đâu cũng được hoan nghênh nhất đó a!

Độc Cô Tấn làm sao nghĩ tới Lăng Tiếu ở sau khi đột phá Chí tôn liền thuận thế trở thành Chí tôn Dược Thần, đây khiến cho lão bất ngờ.

Bằng không lúc trước Lăng Tiếu thuận theo muốn gọi lão là gia gia, lão khẳng định liền đáp ứng rồi.

Bây giờ lão phải đem mặt mũi kéo xuống cũng muốn cường hành nhận cái tôn tử Lăng Tiếu này a!

Có thể để một Chí tôn Dược Thần làm tôn tử của hắn là vinh dự bực nào, đây nhưng là phong quang thật lớn a!

Đương nhiên trọng yếu nhất vẫn là lão hi vọng Lăng Tiếu có thể tạm thời lưu lại thay lão luyện chế một ít Chí tôn thần đan rồi!

Nhìn Độc Cô Tấn lão gia tử chuyển biến thái đọ, Lăng Tiếu cũng là vô cùng không nói được gì rồi.

Hắn lại một lần nữa nói:

- Lão gia tử, ở trước lúc ta rời đi lại thay ngươi luyện chế một ít đan dược đi, bất quá tài liệu này vẫn cần ngươi cung cấp, ta nhưng không có biện pháp cầm ra!

Độc Cô Tấn lập tức giống như gà nhỏ mổ thóc mà liên tục gật đầu nói:

- Đương hiên đương nhiên, tài liệu này chúng ta xuất ra, chúng ta xuất ra! Ngươi liền ở chỗ này chờ ta đi lấy, ta lập tức đi chuẩn bị!

Nói xong Độc Cô Tấn lập tức biến mất ngay tại chỗ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2359 - Cháu Ngoan A! (2)

Lão thân là trung cấp Chí tôn, trân tàng khẳng định không ít, nhưng mà lão nhưng nghĩ tới chỗ tốt cho những người khác ở trong minh, tinh toán một lần đem đại bộ phận Chí tôn thần tài đều nhất nhất tụ tập ở chung một chỗ để Lăng Tiếu thay bọn họ luyện đan.

Phải biết rằng sau khi bỏ qua một lần cơ hội này, có trời mới biết khi nào Lăng Tiếu sẽ lại đến Vạn Thú minh bọn họ.

Nhìn Độc Cô Tấn vội vã rời đi, Lăng Tiếu cười khổ một tiếng cũng không nói cái gì.

Dù sao hắn nhìn ở trên mặt mũi của Hạ Huyên Huyên, chắc chắn sẽ thay Độc Cô Tấn lão gia tử luyện mấy khỏa Chí tôn thần đan, bằng không hắn cũng sẽ không lên tiếng mà hỏi rồi.

Đây coi như là trước lúc ly biệt làm một chút chuyện ở trong năng lực cho Vạn Thú minh đi!

Đây đối với hắn ngày sau mà nói, người của Vạn Thú minh coi như là một trong những minh hữu của hắn rồi.

Lăng Tiếu không khỏi thầm thở dài một tiếng:

- Thân phận Chí tôn Dược Thần này quả nhiên là có lực hiệu triệu kinh người, liền ngay cả lão gia tử đều thất thố như vậy, xem ra ngày sau ta phải hảo hảo lợi dụng một chút mới được!

Lúc Độc Cô Tấn lần nữa trở về liền đưa cho Lăng Tiếu một cái không gian giwois khác, bên trong có chứa thần tài còn thật khiến cho Lăng Tiếu kinh ngạc!

Quả nhiên không hổ là siêu cấp thế lực có thể tề danh với Viêm tộc, bọn họ đã truyền thừa vô số vạn năm, nội tình còn thật là tương đối phong hậu.

Huống chi bọn họ là Tuần Thú sư có thể ngự giá rất nhiều thánh thú ở Vạn Thú sơn mạch, bọn họ muốn thu hoạch các loại thần thảo tự nhiên là không có chuyện gì khó khăn rồi.

- Chỗ tài liệu này tùy tiện ngươi sử dụng, ta chỉ yêu cầu ngươi ít nhất thay ta luyện chế ra năm khỏa Chí tôn thần đan! Đây hẳn cũng đủ đi?

Độc Cô Tấn hỏi.

Mỗi một khỏa Chí tôn thần đan cần nhiều tài liệu không đếm hết, Độc Cô Tấn cũng không biết đan phương cụ thể, cấp cho Lăng Tiếu những trân tàng này cũng không đi tính toán có phải là cho Lăng Tiếu nhiều thầ tài hay không, chỉ hi vọng những thứ này có thể đổi lại cho lão năm khỏa Chí tôn thần đan liền thỏa mãn rồi!

Lăng Tiếu nhìn từng đống tài liệu đủ loại thuộc tính lộn xộn ở bên trong, ánh mắt đều sáng lên rồi.

Những thần tài này có không ít là Chí tôn thần đan cần đến, nhưng mà cũng có không ít lại không dùng dược, nhưng mà muốn luận đến số lượng cùng giá trị xác thật không chỉ là năm khỏa Chí tôn thần đan.

Đương nhiên một chút thần tài thiếu hụt ở bên trong hắn có thể từ trong Hắc Diệu thần đỉnh bù vào.

- Nếu lão gia tử tin được ta, năm khỏa Chí tôn thần đan kia liền để ở trên người của ta đi!

Lăng Tiếu vỗ ngực nói.

- Tốt tốt, còn cần gì cứ việc lên tiếng, ta nhất định sẽ không thoái thác đâu!

Độc Cô Tấn cao hứng mà nói.

Lăng Tiếu lộ ra vài phần khó xử nói:

- Xác thật còn cần một chút thú đan thập nhất giai cùng một chút nguyên tuyền khó gặp, ngài cũng biết ta là vừa mới đột phá Chí tôn không bao lâu, nhưng không có trân tàng về phương diện này a!

Độc Cô Tấn vội vàng đáp:

- Đúng đúng, ta cũng quên mất, chỗ của ta có, ta đây liền cho ngươi!

Cho nên Độc Cô Tấn lại lấy ra không ít Thánh thú đan cùng với một chút nguyên tuyền thế gian khó gặp giao vào trong tay Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu giống như bắt được chí bảo, hai mắt hiện lên tinh quang, trong lòng đã là vui đến nở hoa.

Hắn trọng thị nhất chính là những nguyên tuyền kia mà thôi, đây nhưng là những thủy nguyên tuyền dịch vô thuộc tính chỉ ngưng tụ ra ở trong những tuyệt địa hung hiểm, đối với Chí tôn Thủy Thần mà nói cũng là thần tuyền cực kỳ đỏ mắt.

Hắn không nghĩ đến Độc Cô Tấn lão gia tử lại có một hồ lớn như vậy, hắn luyện chế Chí tôn thần đan nhưng không cần nhiều như thế, xuất ra nhiều

như vậy còn không phải là tất cả quy về hắn sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lăng Tiếu hưng phấn dị thường, trong lòng thầm thở dài chính mình may mắn là Luyện dược sư, đây thật là được ăn ngon a!

Lăng Tiếu cũng không có lại lo lắng, lập tức để Độc Cô Tấn lão gia tử ở bên trong Vạn Thú sơn mạch tìm một nơi tuyệt hảo, khai phá ra động phủ mới tiến vào trạng thái luyện đan.

Luyện chế Chí tôn thần đan cần thời gian so sánh với thần đan bình thường phải dài hơn không ít, mỗi mỗi lần ngưng một lô đan ít nhất cần thời gian nửa tháng trở lên mới có thể làm được.

Mà ở trong này đều không thể có cái gì sai lầm, hơi không cẩn thận làm sai bất kỳ một trình tự nào, đây chính là hủy hoại rất nhiều thần tài khó gặp.

Nói tóm lại, muốn luyện chế đan dược Chí tôn tuyệt phẩm liền cần thực lực, thiên phú, tính nhẫn nại cùng với lực bền bỉ, thiếu một cái đều khó có thể luyện chế thành công!

Lăng Tiếu ngay từ lúc ở trong Niết Bàn không gian thành công luyện chế ra Chí tôn tuyệt phẩm đan dược chân chính, hắn tự nhiên có năm chắc tỷ lệ thành công để luyện chế Chí tôn thần đan rồi.

Hắn cũng không muốn đem những thần tài kia lãng phí, hắn nhưng là sẽ đau lòng đấy.

Chí tôn thần đan vốn là đan dược nghịch thiên, bên trong gia nhập vài loại thần tài nghịch thiên, lúc ngưng đan ở trên Vạn Thú sơn mạch ngưng tụ thành dị tượng thiên uy đơn giản là kinh khủng chí cực, tất cả linh thú ở trong sơn mạch đều bị sợ đến kinh hoảng chạy loạn lên.

Vô số dị tượng lực lượng hướng về địa phương Lăng Tiếu luyện đan trùng kích xuống, lực phá hoại tạo thành giống như uy lực của một gã Chí tôn toàn lực oanh xuống.

May mà Lăng Tiếu để Độc Cô Tấn bày ra cấm chế phòng ngự mới đem những lực lượng dị tượng này cách tuyệt, nếu không mà nói cũng sẽ tạo thành uy hiếp không nhỏ cho hắn.

Ở phía trên sơn mạch này có hai đạo nhân ảnh lăng không mà đứng, tựa hồ một điểm đều không sợ những dị tượng thiên uy này.

Hai người này chính là hai đại Chí tôn Thủy Thần Độc Cô Tấn cùng với Mã Nghiêm Khoan của Vạn Thú minh.

- Sư huynh, tiểu tử này yêu nghiệt như thế vì sao không để cho hắn lưu lại thay Vạn Thú minh chúng ta hiệu lực?

Mã Nghiêm Khoan mang theo vẻ mặt khẩn cấp nói.

Nếu như Vạn Thú minh bọn họ nhiều ra một vị Chí tôn Dược Thần, đó tuyệt đối là như hổ thêm cánh, tuyệt đối có thể đè ở trên Viêm tộc!

- Có một số việc cưỡng cầu không được, tiểu tử này chính là một con Chân Long tại thế thì như thế nào mà Vạn Thú minh chngs ta có thể vây được hắn.

Ánh mắt của Độc Cô Tấn thấu rõ sự đời mà sâu xa nói.

Mã Nghiêm Khoan lại là không chú ý tới, vẫn đang nhìn đến tòa sơn nhạc ở phương xa kia nói:

- Huyên Huyên nha đầu này cũng trưởng thành rồi, cũng là đến lúc lập gia đình, tư sắc vô song của nàng ngược lại xứng đôi với tiểu tử kia!

- Có một số việc không phải là ta với ngươi cảm thấy liền được, cũng là để người đương sự bọn họ cảm giác ngươi tình ta nguyện mới được, Huyên Huyên đói với tiểu tử kia ngược lại hoàn hảo, nàng là không có ý kiến, chỗ mấu chốt là tiểu tử kia chỉ xem Huyên Huyên là tiểu muội muội mà thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2360 - Luyện Chế Chí Tôn Thần Đan! (1)

Độc Cô Tấn mang theo vài phần cảm khái nói, tiếp theo lão lại nói:

- Kỳ thật bọn họ như vậy cũng tốt, ở trong nhân đồ đằng đẵng này cũng không nhất định không phải là tu lữ mới có thể quan hoài lẫn nhau.

Mã Nghiêm Khoan suy tư một chút, lập tức lộ ra vẻ minh ngộ cười nói:

- Vẫn là sư huynh nhìn thấu hết thảy!

Ở trong động phủ sơn nhạc, thân trên của Lăng Tiếu đã xích lõa rồi, hắn một thân mồ hôi đầm đìa, nhìn lại bộ dạng hết sức cực khổ.

- Luyện chế Chí tôn tuyệt phẩm đan dược thực sự là phí sức!

Lăng Tiếu đã đem Chí tôn thần đan luyện xong cất vào mà than thở nói.

Hắn dù là có thể luyện chế Chí tôn thần đan, nhưng mà là muốn đem từng gốc Chí tôn thần tài đã sắp trở thành yêu cùng với luyện hóa thập nhất giai thú đan tràn đầy lực lượng cuồng bạo, lực lượng cần tiêu hao thật sự là kinh người, tuyệt không phải là Chí tôn bình thường có thể kiên trì được, cũng khó trách cho dù Thần dược sư sau khi trở thành Chí tôn Thủy Thần cũng khó có thể trở thành Chí tôn Dược Thần.

Luyện dược sư bình thường muốn đạt tới một bước này, thực lực ít nhất phải là cảnh giới trung cấp Chí tôn mới có thể chịu được lực lượng tiêu hao để luyện chế ra Chí tôn tuyệt phẩm đan dược!

Lấy lực lượng hồn hậu vượt qua một bậc của Lăng Tiếu, Chí tôn thần đan mà hắn ngưng kết cũng không giống như thần đan bình thường có thể một lần ngưng tụ thành mấy khỏa, chỉ có thể luyện thành một khỏa mà thôi, hơn nữa đan dược kia còn không đạt tới trình độ hoàn mỹ lý tưởng mà hắn muốn, đủ thấy muốn trở thành Chí tôn Dược Thần còn không phải là dễ dàng.

Cũng may Lăng Tiếu từng có Chí tôn Dược Thần truyền thừa, để hắn ít phải đi đường vòng, mà thực lực bản thân hắn lại không kém mới có thể làm được như vậy!

Sau khi Lăng Tiếu luyện xong một khỏa, cũng không có lập tức tiếp tục luyện đan, hắn cũng phải nghỉ ngơi một hai ngày điều chỉnh trạng thái sau đó mối lần nữa luyện khỏa tiếp theo.

Chớp mắt ba tháng qua đi, Lăng Tiếu cuối cùng là đem năm khỏa Chí tôn thần đan mà Độc Cô Tấn yêu cầu luyện thành, mà hắn cũng luyện cho chính mình hai khỏa khác lấy đó để chuẩn bị khi cần.

Chỉ tiếc trong thần tài mà Độc Cô Tấn cho hắn dù còn thừa lại không ít nhưng mà còn thiếu mấy vị tài liệu Chí tôn thần tài mới có thể luyện ra mấy phần Chí tôn thần đan.

Bằng không hắn muốn luyện thêm mấy khỏa cho khôi lỗi của mình cũng tăng lên thực lực một chút, cũng tốt tăng cường chỗ dựa của mình!

Bất quá Chí tôn thần đan mặc dù nghịch thiên, nhưng mà muốn mượn nó tiến một cấp liền phải đạt tới lúc hậu kỳ hoặc đỉnh phong của cấp đó rồi phục dụng mới có thể đột phá, tỷ như nói Hồ Nhạc là đê cấp Chí tôn đỉnh phong phục dụng Chí tôn thần đan khẳng định có thể tiến một cấp, nhưng mà mới sơ nhập cảnh giới Chí tôn giống như Nham Động Cao phục dụng Chí tôn thần đan muốn tiến một cấp cơ hồ là không thể nào, tối đa cũng chỉ có thể đạt tới đê cấp Chí tôn đỉnh phong mà thôi.

Đây cũng không phải là nói thần hiệu của Chí tôn thần đan không tốt, mà là đạt tới một bước Chí tôn này, mỗi một đẳng giai cần phải tích lũy lực lượng cực kỳ khổng lồ, một khỏa Chí tôn thần đan cũng mơ tưởng để bọn họ dễ dàng mà nhảy qua một giai.

Lại nói, mỗi một loại đan dược tiến giai đều chỉ có thể phục dụng một lần, lúc phục dụng lần thứ hai đã không có cái thần hiệu đó nữa rồi.

Lăng Tiếu hết sức hài lòng mà đi ra khỏi động phủ, hắn có thể giao trả nhiệm vụ mà ly khai Thiên Tước địa vực trở về Thiên Nguyên địa vực rồi, hắn muốn trở về Dược Minh công hội trước đổi Thần huy chương một chút rồi lại nói.

Vạn Thú minh bởi vì có Hạ Huyên Huyên tồn tại cho nên Lăng Tiếu đối với Vạn Thú minh coi như là không tệ rồi.

Không chỉ ngăn cản liên quân của Viêm tộc tiến công, càng thay bọn họ luyện chế Chí tôn thần đan, phần nhân tình này người của Vạn Thú minh phải nhớ ở trong lòng.

Cho nên ở lúc Lăng Tiếu đem Chí tôn thần đan giao cho Độc Cô Tấn, Độc Cô Tấn liền mang theo Lăng Tiếu đến tổng minh chi địa của Vạn Thú minh, triệu tập người từ Thánh thú sư trở lên trịnh trọng tuyên bố Lăng Tiếu từ bây giờ trở đi vĩnh viễn là khách quý của Vạn Thú minh, cũng hướng Lăng Tiếu giới thiệu Mã Nghiêm Khoan, Thân Khôn Báo cùng với mấy tên tồn tại khác đạt tới Chí tôn.

Hành động lần này của Độc Cô Tấn là vì lôi kéo Lăng Tiếu, nâng lên mặt mũi của Lăng Tiếu, hai là vì người của Vạn Thú bọn họ ngày sau nếu là lại gặp Lăng Tiếu nhất định phải tôn trọng, không thể khinh thường chậm trễ.

Đương nhiên ở trong này cũng là để cho Thân Khôn Báo để xuống thành

kiến với Lăng Tiếu, sợ Minh chủ hắn còn nhớ thù Lăng Tiếu lúc trước bất kính đối với hắn.

Bây giờ Thân Khôn Báo biết thân phận Chí tôn Dược Thần này của Lăng Tiếu làm sao còn dám sinh lòng oán khí a! Hắn không lo lắng Lăng Tiếu ở trước mặt lão Minh chủ nói lời xấu liền a di đà phật rồi!

Đổi lời khác mà nói, Lăng Tiếu bây giờ đã trở thành tồn tại để hắn nhìn lên, là nhân vật có thể ngồi ngang hàng với lão Minh chủ, hắn tự nhiên là không dám có bất kỳ bất mãn gì rồi.

Huống chi Chí tôn thần đan mà Lăng Tiếu thay bọn họ luyện chế ở trong đó còn có một khỏa thuộc về hắn, hắn đối với Lăng Tiếu cảm kích còn không hết đâu.

- Thân minh chủ, ngày xưa có nhiều đắc tội, còn thỉnh ngươi bỏ qua!

Lăng Tiếu nâng lên chén rượu hướng Thân Khôn Báo chân thành nói.

Hắn dù là Chí tôn Dược Thần quý trọng nhưng là lại sẽ không khinh thường mà làm ra cái bộ dạng gì, bởi vì Hạ Huyên Huyên ngày sau còn sống ở chỗ này, có thêm một người chăm sóc cũng là chuyện tốt.

Thân Khôn Báo lộ ra vẻ hoảng sợ nói:

- Lăng... Lăng dược thần đại nhân nói quá lời, Khôn Báo đã không còn nhớ tới chuyện lúc trước rồi, ta còn phải cảm tạ trợ giúp của Lăng dược thần đại nhân với Vạn Thú minh chúng ta.

Sau khi Lăng Tiếu nâng chén với Thân Khôn Báo, coi như là xóa hết ân cừu, không hề lại có bất kỳ ngăn cách nào!

Mà Hạ Huyên Huyên cũng bởi vì nguyên cớ Lăng Tiếu, địa vị siêu nhiên của nàng ở Vạn Thú minh càng thêm vững chắc, mà Thân Khôn Báo cũng sẽ không dám đối với nàng có bất kỳ ý bất mãn gì rồi.

Một chuyến Lăng Tiếu đi đến Thiên Tước địa vực, đầu tiên là trợ giúp Tiên Vu Dã cùng với Tiên Vu bộ lạc bọn họ, sau đó đi tới Vạn Thú minh cứu Viêm Dương, gặp được Hạ Huyên Huyên lại tiến vào Niết Bàn không gian, trở thành Chí tôn Dược Thần, thu được Thủy Nguyên thạch, hóa giải quyết chiến giữa Viêm tộc cùng Vạn Thú minh!

Lăng Tiếu cảm thấy một chuyến đi này cũng coi như là đầy đủ mà về rồi!

Mà hành trình mới cũng sắp mở màn rồi!

Ở dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Hạ Huyên Huyên, Lăng Tiếu như vũ rời khỏi Vạn Thú sơn mạch!

Chỉ là ở lúc rời đi, Lăng Tiếu lại mang theo đại Chu Tước thần thú, mà tiểu Chu Tước thần thú thì là lưu lại ở bên cạnh Hạ Huyên Huyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2361 - Luyện Chế Chí Tôn Thần Đan! (2)

Đại Chu Tước thần thú chủ yếu còn là muốn gặp mặt với Hỏa Kỳ Lân thần thú ở trong miệng Lăng Tiếu thương nghị đại sự diệt Kim Ô nhất tộc.

Mà Lăng Tiếu sở dĩ không mang theo Hạ Huyên Huyên đều bởi vì hắn bây giờ không có thời gian nhi nữ tình trường, hắn phải nhanh chóng phản hồi bên trong tộc đem Thủy Nguyên thạch mà chính mình thu được nộp lên, xem một chút trong tộc có hay không đã kiếm được những Thủy Nguyên thạch loại khác.

Nếu như chưa đủ mà nói, lấy thực lực cùng thân phận hiện tại của hắn đã có thể giúp được một chút việc.

Đương nhiên chuyện gấp rút nhất bây giờ của hắn vẫn là trở lại Dược Minh công hội thay cái huy chương Thần dược sư này, chỉ có Dược Thần được Dược Minh công hội tán thành mới có lực hiệu triệu.

Chỉ là nghĩ đến khi trở về lại gặp Nhân Điệp Kiều, Lăng Tiếu nhưng không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.

Mỹ lệ của nàng, ôn nhu của nàng, cái thoáng nhìn của nàng đã là xâm nhập vào trong trái tim của hắn, hắn nhận thấy nàng chính là hồng nhan tri kỷ của hắn, có thể nói ra bất cứ chuyện gì trong lòng, nếu hắn thật muốn tiến thêm một bước, trừ phi hắn ở lại Dược Minh công hội, bằng không đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Bởi vì tam đại điện chủ kia đem nàng là người nối nghiệp, làm sao có thể để nàng rời khỏi Dược Minh công hội được?

Lăng Tiếu đem những suy nghĩ này vứt ra sau đầu, hết thảy trước tiên lấy mục tiêu cứu ra lão tổ tông là quan trọng nhất.

Lấy thực lực Chí tôn của hắn kỳ thật có thể ở vực ngoại bay thẳng đến phương hướng Thiên Nguyên địa vực mà phi hành.

Nhưng mà vực ngoại hung hiểm không ít, hắn tạm thời còn không muốn quá mức lớn lối, trước trầm xuống một đoạn thời gian, chờ hắn đem cảnh giới Chí tôn này đều hoàn toàn củng cố rồi lại nói.

Từ Vạn Thú minh bay hướng vực môn của Thiên Nguyên địa vực, Lăng Tiếu cũng bất quá dùng thời gian ước chừng một tháng, thời gian này so với hắn lợi dụng không gian trận còn phải nhanh hơn rất nhiều.

Đương nhiên đây chủ yếu vẫn là tốc độ của Chu Tước thần thú quá nhanh, nhưng không phải là công lao của hắn.

Ở trên đường đi, Lăng Tiếu còn đem Tiên Vu Hương Mạt đưa tới địa bàn của Man tộc.

Đối với Tiên Vu Hương Mạt, Lăng Tiếu càng nhiều là đối với nàng có một loại ham muốn giữ lấy nồng đậm, hắn sẽ không quên nữ nhân gợi cảm để cho hắn trầm mê này.

Hắn đáp ứng Tiên Vu Hương Mạt đợi đến sau khi hoàn thành chuyện hắn muốn làm nhất định sẽ trở về gặp nàng.

Ở trước ki Lăng Tiếu rời đi, Tiên Vu Hương Mạt lần nữa chủ động muốn cùng Lăng Tiếu hảo hảo ôn lại một phen mớ bằng lòng.

Nhìn bóng lưng Lăng Tiếu đi xa, nàng ôm lấy bộ ngực thương tâm mà lẩm bẩm nói:

- Dũng sĩ mà ta yêu, ngươi nhất định phải trở về gặp ta, ta sẽ vì ngươi mà chờ đợi cả đời đấy!

Lăng Tiếu tự nhiên là nhìn không được chân tình lộ ra của Tiên Vu Hương Mạt đối với hắn, sau khi hắn thông qua vực môn, không ngừng chạy về Dược Minh công hội.

Lần này khi hắn đi tới cửu thiên của Thiên Nguyên chi thành, mấy cỗ khí tức cường đại từ bốn phía xông ra.

Bốn gã Chí tôn Thái thượng trưởng lão, bọn họ chính là nhân vật canh giữ ở Thiên Nguyên chi thành cùng với Điện thành.

Bình thường đều sẽ không xuất hiện, đều là tiềm ẩn ở trong thành giống như thường nhân khó có thể phát hiện được.

Hôm nay Lăng Tiếu mang theo Chu Tước thần thú xông thẳng mà đến, bọn họ tự nhiên là đầu tiên phát hiện được, lập tức xông ra ngăn cản.

Lăng Tiếu cũng là quá mức gấp gáp, thế cho nên quên mất để cho Chu Tước thần thú biến thành hình người, khi đi tới trong thành mới cảm thấy chính mình quá mức đường đột rồi.

- Người nào dám xông vào Thiên Nguyên chi thành!

Một đạo thanh âm thương lão sâu kín mà ở trên cao không hồi đãng.

Chỉ thấy bốn gã lão giả từ mấy phương hướng đem Lăng Tiếu bao phủ lại.

Mấy người kia sau khi thấy rõ tọa kỵ của Lăng Tiếu rõ ràng là một đầu Chu Tước thần thú uy vũ, thần sắc trở nên vô cùng chấn kinh, đồng thời trong ánh mắt thấu ra vẻ hâm mộ đố kỵ nồng đậm.

Bất kể là một loại thần thú nào đều là độc nhất vô nhị, người nào có thể có một đầu liền đại biểu vinh dự chí cao vô thượng kia.

Bọn họ không nghĩ đến người trẻ tuổi này cư nhiên có thể thu được tán thành của Chu Tước thần thú, trong lòng thầm nghĩ:

- Người trẻ tuổi này rốt cuộc là nhân vật phương nào? Chẳng lẽ là người đến từ Thiên Tước địa vực?

Bởi vì bọn họ đều biết chỉ có Niết Bàn không gian ở trong Thiên Tước địa vực mới có Chu Tước thần thú lui tới, những địa phương khác còn tạm thời không phát hiện qua.

Lăng Tiếu nhìn bốn người ở trước mắt, phát hiện lực lượng thuộc tính dao động của bọn họ lại cũng không giống nhau, phân biệt là Thổ, Phong, Hỏa, Thủy bốn loại lực lượng, mà lão giả vừa mới nói chuyện ở trong đó rõ ràng đã đạt tới tu vi trung cấp Chí tôn, ba người còn lại phân biệt chỉ là thực lực đê cấp Chí tôn.

Để bọn họ âm thầm canh giữ Thiên Nguyên chi thành cùng Điện thành xác thật được tính là vô cùng trọng thị nghiêm phòng rồi.

Chỉ sợ bất cứ chuyện gì ở bên trong Thiên Nguyên chi thành cũng mơ tưởng mà qua được tai mắt của bọn họ.

Lăng Tiếu đã sớm mặc lên áo choàng trưởng lão của Dược Minh công hội, Thần huy chương cũng treo ở trước ngực, hắn hướng về phía bốn người chắp tay nói:

- Bốn vị đại nhân, tại hạ Lăng Tiếu, nhất thời không giữ đúng chừng mực mà bay vào thành, còn thỉnh bốn vị trưởng lão thứ tội!

- Ngươi chính là khách khanh trưởng lão Lăng Tiếu?

Trung cấp Chí tôn cầm đầu kia sâu kín mà hỏi.

Ánh mắt của lão rơi vào trên người Lăng Tiếu quét qua một phen, ánh mắt nhảy lên vẻ hết sức kinh ngạc.

Lăng Tiếu là khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội bọn hắn, mấy người bọn họ đương nhiên đều là rõ ràng.

Chẳng qua là bọn họ lại chỉ biết Lăng Tiếu là một gã Thần dược sư, còn là một gã Bán Thủy Thần tân tấn.

Chỉ là không nghĩ đến lúc này mới mười năm trôi qua, hắn lại nhất cử trở thành Chí tôn, hơn nữa còn mang theo Chu Tước thần thú trở về, đây để cho bọn họ vừa giật mình lại là thật sâu không giải thích được!

Cần biết Lăng Tiếu nhưng là người của Kim tộc, nếu như nói hắn có Chân Long thần thú đây còn có thể để bọn họ lý giải được, nhưng mà vì sao có thể nhận được tán thành của Chu Tước thần thú đây?

Bọn họ không hiểu, Lăng Tiếu tự nhiên cũng sẽ không tự động giải thích cho bọn họ.

Lăng Tiếu đưa ra lệnh bài trưởng lão của hắn, lần nữa chứng tỏ thân phận của mình.

Bốn vị Chí tôn này liền không có tiếp tục làm khó Lăng Tiếu rồi, ngược lại còn rất nhiệt tình cùng hắn trao đổi vài câu.

Bởi vì Lăng Tiếu trẻ tuổi như thế mà đã trở thành Chí tôn Thủy Thần, mà hắn lại là một gã Thần dược sư, lần này đến đây nói không chừng chính là vì

hướng tam đại điện chủ thỉnh giáo luyện đan chi thuật, muốn trở thành cảnh giới Dược Thần!

Nếu như hắn thật thành công, địa vị của hắn nhất định sẽ một đường thẳng tắp bay lên, bọn họ trước cùng Lăng Tiếu đánh tốt quan hệ nhất định là trăm lợi mà không có một hại!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2362 - Trở Lại Dược Minh Công Hội. (1)

Sau khi Lăng Tiếu cùng bọn họ hàn huyên mấy câu, liền để Chu Tước biến hóa trở thành hình người, chuẩn bị cùng hắn tiến vào tổng bộ Điện thành của Dược Minh công hội!

Chẳng qua là một tên trung cấp Chí tôn tên là Ngô Tuyên Lai lại chủ động yêu cầu cùng đi với Lăng Tiếu tiến vào Điện thành.

Đây cũng là để Lăng Tiếu có chút được sủng ái mà sợ rồi!

Bởi vì hắn cũng không phải là dòng chính của Dược Minh công hội, coi như là đã trở thành Chí tôn nhưng cũng chỉ là cảnh giới đê cấp mà thôi, làm sao có thể nhận được trọng thị của Chí tôn so với hắn còn cao giai hơn chứ?

Lăng Tiếu đương nhiên không biết lúc hắn đột phá trở thành Bán Thủy Thần đỉnh phong đã bị Nhị điện chủ Liên Hạo Công hạ xuống thông báo, đem Lăng Tiếu hắn trở thành nhân vật trọng yếu nhất mà đối đãi rồi.

Bởi vì Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng sớm đã biết Lăng Tiếu có tư cách bước lên Dược Thần, nếu không phải tâm Lăng Tiếu hướng về Kim tộc, bọn họ đều có tính toán đem Yên Điệp Kiều phối cho hắn, để hắn vĩnh viễn ở lại Dược Minh công hội.

Ngô Tuyên Lai sớm từ trong miệng hai vị điện chủ biết được hết thảy liên quan đến Lăng Tiếu, mới sẽ trọng thị Lăng Tiếu như thế.

Có Ngô Tuyên Lai đi cùng, sau khi Lăng Tiếu một đường tiến vào Điện thành lập tức nhận lấy ánh mắt của mọi người.

- Không biết Lăng trưởng lão lần này đến công hội là có chuyện gì? Xem lão Ngô ta có thể giúp được một chút chuyện hay không?

Ngô Tuyên Lai sau khi hàn huyên với Lăng Tiếu một hồi, cũng lộ ra vẻ tùy ý nhiều lắm.

Bởi vì Lăng Tiếu không phải là dòng chính của Dược Minh công hội, bình thường không cần lưu lại ở chỗ này, hôm nay hắn đột nhiên trở về nhất định là có việc.

Đương nhiên Ngô Tuyên Lai nói ra cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, có một số việc hắn là có thể làm chủ, nhưng mà có một số việc cũng không đến lượt hắn tùy ý nói chuyện được.

- Ha hả, còn thật không có cái đại sự gì, chỉ bất quá muốn gặp ba vị điện chủ một chút, xem một chút có thể đem huy chương Thần dược sư này của ta thay đổi hay không!

Lăng Tiếu cười mỉm đáp.

- Muốn thay huy chương Thần Dược sư....

Ngô Tuyên Lai còn chưa hoàn toàn đem lời nói hết lập tức ngây ngẩn cả người, hắn dừng chân lại nhìn Lăng Tiếu nghiêm túc hỏi:

- Lăng trưởng lão ngươi muốn thay huy chương Thần dược sư, đây sao có thể thay được? Đây nhưng là vinh dự cả đời a!

Ánh mắt của Ngô Tuyên Lai khẩn cấp nhìn đến Lăng Tiếu, tựa hồ nghĩ tới điều gì nhưng lại không dám khẳng định.

Lăng Tiếu đánh cái ha ha cười nói:

- Cái này lỗi thời rồi, cho nên liền thay một cái mới a! Bằng không không thể hiện ra thân phận của ta rồi!

Lời này của Lăng Tiếu nói đến hàm súc, nhưng mà lại đem ý đồ của hắn biểu hiện ra.

Thần nhãn của Ngô Tuyên Lai co rút một chút, tiếp tục bắn phát ra thần quang tinh dập nói:

- Chẳng... Chẳng lẽ Lăng Trưởng lão ngươi.. Ngươi đã là Dược Thần?

- Ha hả, đây cần phải để ba vị điện chủ tán thành mới được a!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Ngô Tuyên Lai há lại không nghe ra ý tứ của Lăng Tiếu, trong mắt tràn đầy vẻ kích động cùng kính nể.

Nếu như nói vừa mới rồi hắn đem Lăng Tiếu trở thành một thanh niên nhân có tiền cảnh để đối đãi mà nói, như vậy bây giờ hắn liền đem Lăng Tiếu trở thành người giống như hắn, không, hẳn là so với hắn còn tôn quý hơn.

Ngô Tuyên Lai không nghĩ đến chính mình để xuongs tư thái theo Lăng Tiếu một đường đi lên lại là vô tình nhận biết được một gã Chí tôn Dược Thần tân tấn.

Đây đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tình hết sức vinh dự a!

- Ta phải đi hướng ba vị điện chủ bẩm báo chuyện này, chắc hẳn sau khi bọn họ biết được nhất định sẽ rất cao hứng đấy!

Ngô Tuyên Lai nói một tiếng liền trước một bước hướng về phía công hội

đại điện chạy tới.

Bởi vì lấy thân phận của Lăng Tiếu không có thông báo mà nói còn không thể trực tiếp tiến vào đại điện đi gặp diện chủ.

Lăng Tiếu cười khổ một cái liền trước tiên trở về trụ sở ở trong Điện thành.

Cùng lúc đó tin tức Lăng Tiếu trở về Điện thành cũng đầu tiên truyền đến trong tai Yên Điệp Kiều.

Diện sa trên khuôn mặt của Yên Điệp Kiều sớm từ mười năm trước đã tháo xuống rồi, không có lại mang lên nữa, khuôn mặt hoàn mỹ kia có thể để bất kỳ nữ nhân nào vì đó mà hổ thẹn.

Nàng như cũ mặc áo choàng Luyện dược sư rộng rãi nhưng mà áo choàng này cũng không có cách nào che giấu dáng người có lồi có lõm, gợi cảm duy mỹ kia của nàng, đồng thời lại bày ra một cỗ khí chế khác biệt, khiến cho người ta dễ dàng sinh ra vọng động thèm muốn.

Mười năm trước nàng hướng Lăng Tiếu biểu lộ tấm lòng, Lăng Tiếu lại là vô tình mà xé hủy một mảnh chân thành của nàng, để nàng đau triệt nội tâm, trong nội tâm nàng cực hận Lăng Tiếu.

Mười năm trôi qua,, nàng đối với Lăng Tiếu như cũ nhớ mãi không quên, bởi vì hắn là nam nhân ưu tú đầu tiên được nàng nhìn trúng!

Hận ý trong nội tâm nàng đối với Lăng Tiếu đã sớm biến thành tư niệm vô hạn rồi!

Bởi vì nàng biết Lăng Tiếu sở dĩ cự tuyệt nàng đó là bởi vì chí của Lăng Tiếu không ở chỗ này, không muốn tham luyến hết thảy của Dược Minh công hội.

Nàng vốn dĩ cho rằng Lăng Tiếu sẽ không bao giờ trở lại Dược Minh công hội nữa, hôm nay chợt nghe đến tin tức hắn trở về, trên khuôn mặt kiều diễm kia hiện lên tiếu dung nồng đậm, đồng thời lại có từng giọt nước mắt rơi xuống!

Vui quá mà khóc!

Nàng cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là trở về gặp nàng, bằng không nàng nghĩ không ra hắn còn có chuyện gì lại trở về Dược Minh công hội.

Chỉ là nàng nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện ra Lăng Tiếu đến chỗ này tìm nàng, trong lòng lại bắt đầu tức giận rồi.

Bất quá nàng lại cảm thấy chỗ ở của nàng không cho phép ngoại nhân tiến đến, có lẽ Lăng Tiếu là vì thế mà bận tâm đi.

Cho nên sau khi nàng do dư một phen vẫn là chủ động đi tìm Lăng Tiếu.

Viện tử của Lăng Tiếu nàng đã đến vô số lần, tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Một khi Lăng Tiếu không rời khỏi Dược Minh công hội, không có vẫn lạc, cái viện tử này đều sẽ thuộc về hắn.

Lúc Yên Điệp Kiều còn chưa đi tới viện tử, Lăng Tiếu đã cảm ứng được khí tức quen thuộc kia của nàng, hơn nữa trước một bước đi ra ngoài viện tử nghênh đón.

Đối với Yên Điệp Kiều, trong lòng Lăng Tiếu rất là phức tạp, một phương diện cảm giác của hắn đối với nàng rất tốt, một phương diện khác hắn lại không thể vì nàng mà bỏ đi những thân nhân của mình.

Ở dưới hai cái lựa chọn này, Lăng Tiếu chỉ có thể lựa chọn cái sau rồi.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ kia, Lăng Tiếu vẫn cảm giác được phanh nhiên tâm động!

Không thể phủ nhận, sắc đẹp của Yên Điệp Kiều cùng Vân Mộng Kỳ có tư cách phân cao thấp, chỉ là khí chất kia lại là hoàn toàn bất đồng.

Đối với hắn nhìn quen không ít nữ tử mặc trù đoạn thanh lệ, lại nhìn thấy Yên Điệp Kiều mặc áo choàng Luyện dược sư còn có một phen phong vị khác biệt.

- Sư tỷ, đã lâu không gặp!

Vẻ mặt Lăng Tiếu lạnh nhạt nhìn Yên Điệp Kiều mang theo vẻ u oán nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2363 - Trở Lại Dược Minh Công Hội. (2)

Yên Điệp Kiều nhìn thấy Lăng Tiếu mà áp chế tình tự kích động cười mỉm đáp:

- Đúng là đã lâu không gặp!

Sau khi hai người nói một câu như vậy đột nhiên liền nguội lạnh rồi, tựa hồ cũng không biết nên nói như thế là tốt hay không nữa.

Sau khi trầm mặc một hồi, hai người lại nhất trí nói:

- Ngươi còn tốt chứ?

Hai người thoáng ngây ngẩn cả ngươi, tiếp theo nhìn đối phương đều nhất tề cười lên.

Hết thảy trở ngại của hai người đã ở trong một tiếng cười này tựa hồ hoàn toàn tiêu thất.

- Ta không tốt, ta thật không tốt, nhiều năm như vậy ngươi đều không có nghĩ tới ta sao? Đến bây giờ mới tới gặp!

Yên Điệp Kiều thoáng cái không khống chế được mà hướng về phía ngực của Lăng Tiếu xông qua, đôi bàn tay trắng như phấn càng không ngừng đánh lên người Lăng Tiếu mà khóc nói.

Nàng tựa hồ muốn đem hết thảy tình tự bất mãn đối với Lăng Tiếu đều một lần phát tiết ra.

Người ở bốn phía nghe thấy dị trạng này sau khi lén nhìn một cái, cổ co lại, lập tức biến mất trở nên tiềm ẩn, không dám lại nhìn lén chút nào nữa rồi.

Lăng Tiếu bị lệ thủy kia thấm đẫm vạt áo, chỗ mềm yếu nhất trong nội tâm bị xúc động, tay của hắn rốt cuộc là đưa ra ngoài, thong thả đem nữ nhân ôm vào trong lòng.

Chỉ là khi tay của hắn vừa đưa đến phần eo của nàng lại là bị nàng đẩy ra.

- Muốn chiếm tiện nghi của ta, ngươi cái tên quỷ đáng ghét này liền chỉ biết khi phụ ta!

Trên khuôn mặt của Yên Điệp Kiều hiện lên vẻ hồng nhuận, sau khi nàng nói một tiếng liền xoay người chạy trốn khỏi chỗ này.

Chỉ còn lại có Lăng Tiếu vẻ mặt không hiểu, hắn bật cười ha hả nói:

- Đây coi như là trùng phạt đối với ta sao?

Bất kể như thế nào, hắn bây giờ trở thành Chí tôn rồi, thời gian cần để đi lại giữa các địa vực đã là rút ngắn rất lớn rồi, nếu như Yên Điệp Kiều nguyện ý theo hắn cũng liền thuận theo tự nhiên đi.

Giống như là đối với Tiên Vu Hương Mạt, có thể thường xuyên đến gặp nàng một chút, tin tưởng nàng cũng nên cảm thấy thỏa mãn.

Sau khi hắn đạt tới Chí tôn Thủy Thần, tâm thái này đã là trở nên không giống lúc trước, mà đối với nữ nhân cũng không cần thiết giống như lúc trước phải là sau khi thu vào liền nhất định đem nàng thả vào hậu cung của mình.

Nói thật, người không an phận giống như hắn muốn ở một cái địa phương

sống vĩnh viễn chỉ sợ là không dễ dàng.

Giống như những nữ nhân kia của hắn sau khi được hắn đưa đến Thiên vực, cũng trên căn bản không có thời gian đi chiếu cố, thật sự là để cho hắn cảm thấy áy náy.

Cho nên Yên Điệp Kiều thật lòng muốn ở chung một chỗ với hắn vậy thì phải chịu được cảm giác tùy thời tách ra đi.

Trừ phi một ngày kia nàng cũng đạt tới hàng ngũ Chí tôn, đi lại giữa bọn họ có thể trở nên càng thêm dễ dàng thuận tiện, người nào muốn đều có thể chủ động đi tới gặp mặt để giải nỗi khổ tương tư là được.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, người tu võ hầu hết có thể nhẫn nại tịch mịch, bằng không lưu luyến quá nhiều hồng trần, muốn tăng lên thực lực nhanh hơn rất không dễ dàng đâu.

Sau khi Ngô Tuyên Lai trở về bẩm báo với điện chủ là Lăng Tiếu cầu kiến, Trác Hưng Hồng lập tức để Ngô Tuyên Lai đến mời Lăng Tiếu lên điện.

Chỉ là khi Ngô Tuyên Lai đến tìm Lăng Tiếu lại thấy được một màn Yên Điệp Kiều bổ vào trong lòng của Lăng Tiếu, khỏa trái tim không tranh giành này liền nhảy lên.

Hắn không nghĩ đến thần nữ của Dược Minh công hội bọn họ thật là triệt để bị Lăng Tiếu tù binh trái tim rồi.

Vừa nghĩ tới sau khi thân phận của Lăng Tiếu được tán thành, nếu như hắn lại lựa chọn kết hợp với thần nữ, như vậy địa vị của Lăng Tiếu ở trong công hội nhất định là khó có thể lay động a!

Tuy nói hắn là trung cấp Chí tôn, ở bên trong công hội có quyền nói chuyện

không nhỏ, nhưng mà hắn lại không phải là Luyện dược sư, đồ tử đồ tôn mà hắn thu ở bên trong công hội có địa vị cũng không cao.

Nếu như lần này có thể hảo hảo kết giao với Lăng Tiếu, nói không chừng địa vị một mạch này của hắn có thể ở trong công hội nhận được trọng thị a!

Sau khi Yên Điệp Kiều rời đi, Ngô Tuyên Lai mới xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, hắn giả bộ đối với chuyện vừa rồi một điểm đều không thấy, vẻ mặt nhiệt tình mà cười nói:

- Lăng trưởng lão, Đại điện chủ cùng Nhị điện chủ không có ở đây, chỉ có Tam điện chủ, hắn nghe nói ngươi cầu kiến lập tức liền để ngươi đi qua, ngươi theo ta đi tới!

Lăng Tiếu đối với Ngô Tuyên Lai khách khí nói:

- Làm phiền Ngô trưởng lão rồi!

- Làm phiền hay không làm phiền cái gì, ta và ngươi đều là người của công hội, sau này ngươi gọi ta một tiếng lão Ngô là được, đừng khách sáo như vậy!

Ngô Tuyên Lai cười nói.

- Ngô trưởng lão ngươi khách khí rồi, vãn bối làm sao dám vô lễ!

Lăng Tiếu đáp.

- Liền như vậy đi, nếu như ngươi xem thường lão phu, lão phu tự nhiên không trèo cao rồi!

Ngô Tuyên Lai nói.

Ngô Tuyên Lai nói đến phân thượng này rồi, Lăng Tiếu cũng không có ý tứ lại từ chối, lập tức nói:

- Được, vậy ta gọi ngươi là lão Ngô, ngươi gọi thẳng tên ta Lăng Tiếu là được.

- Ha ha, tốt, bây giờ mới đúng nha, nói như thế nào tất cả mọi người đều là người của công hội, đừng quá xem thành người ngoài rồi!

Ngô Tuyên Lai rất là cao hứng mà cười nói.

Tiếp theo Lăng Tiếu thuận theo Ngô Tuyên Lai đến trên đại điện của Dược Minh công hội.

Lăng Tiếu lại một lần nữa nhìn thấy Trác Hưng Hồng, hắn phát hiện ra Trác Hưng Hồng lần này không còn là thần hồn phân thân hàng lâm, mà là tồn tại chân thân.

Sau khi hắn thấy Lăng Tiếu cùng Ngô Tuyên Lai, lại từ trên chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt mang theo vẻ mỉm cười nghênh đón.

- Bái kiến Tam điện chủ!

Lăng Tiếu cùng Ngô Tuyên Lai vẫn là rất cung kính mà hành lễ vấn an.

Bởi vì Trác Hưng Hồng nhưng là Chí tôn Dược Thần thành danh đã lâu, còn là một gã trung cấp Chí tôn hậu kỳ, đủ để bọn họ hành lễ vấn an.

- Miễn miễn, Lăng Tiếu nhưng là có mấy năm không nghe tin tức của ngươi rồi, thật giống như ngươi chưa trở về Thiên Long địa vực a, những năm trước đây còn có người của Thiên Long địa vực đến đây tìm ngươi đó!

Trác Hưng Hồng rất là khách khí mà nói.

Vừa mới rồi hắn nghe Ngô Tuyên Lai hồi báo Lăng Tiếu là đến nghiệm chứng vị trí Dược Thần, hắn thật là hung hăng chấn kinh một phen.

TUy nói lúc trước hắn cùng hai vị sư huynh đều cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là có thể đi tới một bước này, nhưng mà cũng cảm thấy đây là chuyện tình ít nhất là mấy trăm năm hoặc ngàn năm sau.

Nhưng mà bây giờ mới qua bao lâu Lăng Tiếu lại là đi tới cảnh giới cùng vinh dự mà bọn họ phải dùng đến vạn năm mới đạt tới, thật sự là để cho hắn cảm khái vạn phần a!

Hắn bây giờ cũng không khỏi không bội phục thủ đoạn của Nhị sư huynh hắn, thật sớn liền đã phong Lăng Tiếu thành khách khanh trưởng lão, Lăng Tiếu coi như là người của Dược Minh công hội bọn họ rồi.

Khi thân phận Chí tôn Dược Thần của Lăng Tiếu được công bố, như vậy Dược Minh công hội bọn họ liền tăng thêm một gã Dược Thần, sức ảnh hưởng kia lần nữa đại trướng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2364 - Đây Coi Như Là Trừng Phạt Đối Với Ta Sao? (1)

Đến lúc đó sẽ có càng nhiều Luyện dược sư đến đầu nhập vào bọn họ, sẽ có càng nhiều cường giả dựa vào mà đến, địa vị của Dược Minh công hội bọn họ càng thêm không gì có thể phá nổi!

Lăng Tiếu còn thật không nghĩ đến người của Thiên Long môn sẽ đến tìm hắn, phỏng chừng có người muốn dò xét một chút hắn là có thể trở về được Thiên Long môn hay không rồi!

- Xem ra sau khi nghiệm chứng thân phận, phải nhanh một chút trở về một chuyến rồi!

Trong lòng Lăng Tiếu đã hạ định quyết tâm mà thầm nghĩ.

Tiếp theo hắn hướng Trác Hưng Hồng nói rõ nguyên nhân lần này hắn trở về công hội.

- Vừa mới rồi Tuyên Lai trưởng lão đã đến báo cáo, lúc đó ta còn hoài nghi, hôm nay lại thấy ngươi đi tới một bước này, xem ra ngươi đã là lòng tin mười phần rồi, bất quá ta vẫn muốn nói, nếu như không tới trung cấp Chí tôn, muốn trở thành Dược Thần sợ rằng không dễ dàng!

Trác Hưng Hồng vẫn rất thiện ý mà nhắc nhở Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Tam điện chủ ngươi nói cũng đúng, nhưng mà ta không cẩn thận đã trước luyện thành Chí tôn tuyệt phẩm đan dược rồi, cho nên có gan đến đây

nghiệm chứng thân phận một chút.

Lăng Tiếu biểu hiện ra tương đối tự tin, đây liền để cho Trác Hưng Hồng cùng với Ngô Tuyên Lai đều vì thế mà chấn kinh.

Bọn họ vốn dĩ cho Lăng Tiếu Lăng Tiếu muốn đến thử một chút mà thôi, không nghĩ đến Lăng Tiếu đã thật có thể luyện chế ra Chí tôn tuyệt phẩm đan dược rồi.

Trác Hưng Hồng từ trong ánh mắt của Lăng Tiếu thấy được lòng tin kiên định, lập tức liền theo ý của Lăng Tiếu, để Lăng Tiếu ở trước mặt hắn cùng với rất nhiều Thần dược sư trong công hội luyện chế Chí tôn tuyệt phẩm đan dược.

Chỉ có nhận được tán thành của bọn họ, danh hiệu Chí tôn Dược Thần này của Lăng Tiếu mới thật sẽ là danh phù kỳ thực, mới nhận được tán thành của mọi người trên Thiên vực, mới sẽ còn có lực thuyết phục!

Bằng không hắn coi như là để cho người khác tuyên truyền hắn là Chí tôn Dược Thần lại sẽ không có mấy ai tin tưởng.

Mà có nghiệm chứng của Dược Minh công hội lại là không giống như vậy, bởi vì Dược Minh công hội là đệ nhất đại thế lực của Thiên vực, đối với tất cả Luyện dược sư sư lại là công bình trọng thị nhất đẳng, lời nói của bọn họ để cho người ta có một loại lực thuyết phục.

Trác Hưng Hòng an bài một chỗ cho Lăng Tiếu dùng để luyện đna, đồng thời cho người triệu tập tất cả Thần dược sư cùng mấy trăm đệ tử được trọng thị đến quan lễ.

Yên Điệp Kiều tự nhiên cũng đi đến quan lễ rồi, nàng nhìn thấy Lăng Tiếu ở trên đài luyện đan uy lẫm bất phàm, trên mặt không khỏi mà hiện lên mây

hồng, rất hiển nhiên còn ở chuyện ôm ấp với Lăng Tiếu lúc trước mà cảm thấy xấu hổ.

Song khi biết được Lăng Tiếu muốn nghiệm chứng thân phận Chí tôn Dược Thần, trong nội tâm nàng là mừng rỡ cùng bội phục không nói nên lời!

Nhớ lúc trước nàng được ba vị sư phụ cho là người có cơ hội trở thành Chí tôn Dược Thần nhanh nhất.

Nhưng mà so sánh với Lăng Tiếu nàng liền lộ ra quang hoàn ảm đạm!

Bất quá Lăng Tiếu không phải là người khác, mà là nam nhân mà nàng nhìn trúng, trong lòng lại là hết sức tự hào!

Đồng thời nàng cũng hạ định quyết tâm nhanh chóng đuổi theo bước chân của Lăng Tiếu, đến lúc đó nàng liền giống như Lăng Tiếu trở thành Chí tôn Dược Thần, sẽ trở thành một đôi thần tiên bạn lữ để người hâm mộ, đó há không phải là thành tựu một đoạn giai thoại tuyệt mỹ sao?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thấy trở nên vui vẻ ngọt ngào.

Lúc này, người cần triệu tập tất cả đều có mặt rồi, Lăng Tiếu cũng bắt đầu nghiệm chứng danh hiệu vinh dự Chí tôn Dược Thần của hắn!

Lăng Tiếu thần phong tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, động tác luyện đan của hắn thuần thục tiêu sái, cả người thấu ra một cỗ khí thế phong phạm của một đời tông sư.

Mấy chục người xem ở bốn phía, mỗi người đều là nín thở nhìn thở nhìn Lăng Tiếu luyện đan, toàn bộ tinh thần chăm chú, mắt của bọn họ đều không nháy một cái, phảng phất đều không muốn bỏ sót mỗi một cái động tác.

Gần vạn năm đến nay nghiệm chứng vị trí Chí tôn Dược Thần trừ Lăng Tiếu ra, cũng chỉ bất quá có ba người mà thôi, trong đó còn có một người thất bại, hai người khác cũng đề luyện vài lần mới miễn cưỡng luyện thành Chí tôn tuyệt phẩm đan dược.

Hai người này phân biệt là một vị lão tổ tông của thế gia luyện đan ở bên trong Thiên Nguyên địa vực, một người còn lại là một vị Chí tôn Dược Thần của Thiên Hổ địa vực, hai người đều là nhân vật một đời, thông qua phấn đấu gian nan mới bước ra một bước kia.

Cùng với tuổi nhỏ như Lăng Tiếu liền đạt tới cảnh giới này đơn giản là không cách nào so sánh.

Nếu như Lăng Tiếu lần này nghiệm chứng thành công, hắn chỉ từ ưu thế tuổi tác này có thể áp đảo tất cả Chí tôn Dược Thần, thành tựu đệ nhất nhất trên lịch sử, có thể ghi vào sử sách rồi!

Người ở tràng có không ít đều biết Lăng Tiếu, nhưng mà quen thuộc với Lăng Tiếu lại không nhiều lắm.

Bọn họ chỉ biết Lăng Tiếu là người của Thiên Long môn ở Lăng Tiếu địa vực mà thôi.

Bất quá bọn họ cũng biết ở ba mươi năm trước Lăng Tiếu còn chỉ là một tên Thần Vương đỉnh phong, không ngờ ba mươi năm qua đi lại đã đem bọn họ ném về phía sau, trực tiếp trở thành Chí tôn, còn muốn nghiệm chứng Dược Thần chi vị.

Bọn họ trừ hâm mộ đố kỵ thật sâu ra, thật không biết nên suy nghĩ như thế nào.

Mà Quan Hạ thần dược sư sớm đã từng có quan hệ quen thuộc với Lăng

Tiếu thì là trong lòng âm thầm kinh hỉ!

Lúc trước đúng là hắn an bài trụ sở cho Lăng Tiếu, cũng là do hắn phong Lăng Tiếu trở thành khách khanh trưởng lão.

Hôm nay Lăng Tiếu thật muốn trở thành Chí tôn Dược Thần, lấy quan hệ của hắn với Lăng Tiếu, đến lúc đó hướng Lăng Tiếu chỉ đạo một chút luyện đan chi thuật chỉ sợ đối với hắn mà nói tuyệt đối là một chuyện đại hạnh a!

Luyện chế một lô Chí tôn thần đan cần thời gian tương đối dài, bọn họ không có một người nào cảm thấy không chịu được.

Bọn họ nhìn Lăng Tiếu theo thứ tự đem mỗi trình tự luyện đan làm đến hoàn mỹ không thôi, để cho bọn họ liên tục thầm khen không dứt, mà lúc nhìn thấy Lăng Tiếu bày ra một chút luyện đan chưởng pháp mà bọn họ chưa thấy qua, bọn họ lại càng thiếu chút nữa kinh hô lên.

Bọn họ đều không nhìn rõ luyện đan chi thuật này của Lăng Tiếu rốt cuộc là xuất thân từ nhà nào, nhìn đến cũng không phức tạp nhưng mà lại vô cùng hữu dụng, có thể tăng nhanh tốc độ đề luyện thần thảo cùng thú đan.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ phải có khống hỏa kỹ càng tinh thâm, hơi có chút không cẩn thận thì có thể thất bại ở phút chót.

- Chẳng lẽ đây là thủ đoạn luyện đan do Lăng thần sư tạo ra?

Bọn họ đều ở trong lòng để xuống câu hỏi trùng trùng.

Ngược lại là Trác Hưng Hồng lại là nhãn giới bất phàm, cảm giác được luyện đan chi thuật này của Lăng Tiếu có thể là thần thuật thất truyền đã lâu, là đến từ trong truyền thừa của Hắc Diệu thần đỉnh kia!

C

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2365 - Đây Coi Như Là Trừng Phạt Đối Với Ta Sao? (2)

Truyền nhân Yên Điệp Kiều của bọn họ cũng là một trong những người truyền thừa của Cổ Thần đỉnh Tịnh Lạc Phạm, nhưng mà lại cũng là khó có thể so sánh với Lăng Tiếu a!

- Thật là một tiểu tử để người ta khó có thể tưởng tượng a!

Trác Hưng Hồng thầm thở dài ở trong lòng.

Một lần luyện đan này, tinh thần lực của Lăng Tiếu tập trung đến trước nay chưa từng có, đây nhưng là nghiệm chứng liên quan đến vinh dự cả đời của hắn.

Hắn muốn một lần liền thông qua, không muốn lại liên tục thử luyện đan ở trước mặt mọi người, như vậy sẽ rơi xuống danh đầu của đệ nhất Dược Thần truyền thừa!

Bình thường Chí tôn Dược Thần đều cần tiêu tốn thời gian nửa tháng mới có thể ngưng kết thần đan.

Nhuwg mà Lăng Tiếu ở dưới sự phối hợp của thần hồn lực, lại sinh sôi đem thời gian rút ngắn còn một phần ba, chỉ dùng mười ngày liền bắt đầu tiến vào giai đoạn ngưng đan cuối cùng rồi.

Ngay lúc này thần lực của Lăng Tiếu đã tiêu hao đến hết sức cự đại rồi.

Bởi vì muốn luyện hóa những Chí tôn thần thảo kia, đây chính là thần thảo đã tiếp cận yêu rồi, đã có một chút linh trí nhất định, muốn đem chúng nó

luyện hóa cần tiêu hao không ít lực lượng, hơn nữa lại phải cẩn thận, cũng phải nắm chắc mới được, mà lực lượng uẩn hàm của thập nhất giai thú đan kia lại càng không cần phải nói, cho dù là lực lượng thiên hỏa đã tăng cường lên nhiều nhưng mà muốn đem nó luyện hóa cũng là phí không ít thần lực cùng thần hồn lực lượng mới được.

- Ngưng lại cho ta!

Thuận theo Lăng Tiếu đem một ít nguyên tuyền đảo nhập vào trong dược đỉnh, song chưởng của hắn hướng về phía trên hút lấy bổn nguyên lực lượng cùng với Thủy Nguyên lực nồng đậm ở chỗ này, ở lúc lực lượng bàng bạc kia hội tụ liền đem những lực lượng này sinh sôi phiên áp đến vào trong dược đỉnh.

Bồng bồng!

Lực lượng cường đại áp vào trong dược đỉnh, trong nháy mắt kinh bạo khởi lên từng trận thanh âm trầm muộn, giống như là tiếng sét giữa trời quang, để cho người ta vì thế mà chấn động!

Cùng lúc đó ở trên cửu thiên trong nháy mắt dị tượng giăng đầy, rất có cảm giác thiên uy kinh khủng tấn công.

Chỉ là ở cái luyện đan chi địa này sớm được mấy tên Chí tôn của Dược Minh công hội bày ra cấm chế cách tuyệt dị tượng, để cho chúng nó không cách nào tạo thành bất kỳ lực uy hiếp nào mà biến mất ở trên bầu trời rồi.

Hưu hưu!

Lúc song thủ của Lăng Tiếu mở ra miệng của dược đỉnh, từng đạo thần quang huyễn thải từ trong đó phù hiện ra, cùng lúc đó từng đạo dược hương để người cảm thấy mê say không dứt hướng về tứ phương nhẹ nhàng thoảng

qua, ngay lập tức một khỏa đan dược giống như mang theo linh tính nhẹ như lông từ trong dược đỉnh phù hiện lên.

Một khỏa Chí tôn thần đan chân chân chính chính, nó tràn đầy quang hoa chói mắt, tràn ngập khí tức Thủy Nguyên vô cùng nồng đậm, để người ta không nhịn được đều muốn xông tới đem nó một ngụm ăn vào.

Người ở xung quanh trừ Trác Hưng Hồng lộ ra vài phần kinh ngạc ra, ánh mắt của những người còn lại đều là trở nên nóng bỏng.

Một khỏa Chí tôn thần đan nhưng là thần vật mà bao nhiêu Bán Thủy Thần hay Chí tôn đánh vỡ đầu đều mơ tưởng đoạt được.

Hôm nay lại là sinh sinh bày ra ở trước mắt bọn hắn, trong lòng bọn họ vô cùng khát vọng chính mình nếu có thể có một ngày cũng luyện thành thần đan phẩm giai này đều coi như là không uổng cả cuộc đời này rồi!

Chirlaf bọn họ đều biết, lúc bọn họ đạt tới một bước kia, cũng là lúc vinh diệu cả cuộc đời bọn họ.

Chỉ tiếc chính là bên trong Thiên vực có rất nhiều Luyện dược sư, nhưng mà có thể đạt tới một bước kia nhưng cũng bất quá là rải rác mấy người, bọn họ còn không biết phải đi con đường dài bao lâu mới có thể đi đến được, có lẽ cả đời đều khó đạt tới a!

Lăng Tiếu đem khỏa Chí tôn thần đan kia cất vào, lau mồ hôi trên trán một chút, nhẹ thở ra một hơi, trong lòng thầm thở dài một tiếng:

- May là một lần ngưng tụ liền thành công, Chí tôn thần đan này còn thật là không dễ luyện!

Lăng Tiếu thu thập xong hết thảy, đem Chí tôn thần đan kia gioa vào trong

tay Trác Hưng Hồng nói:

- Tam điện chủ, mời nghiệm thu một chút!

Trác Hưng Hồng đem Chí tôn thần đan kia của Lăng Tiếu tiếp vào trong tay, hắn nhìn một cái là có thể đoán định khảo Chí tôn thần đan này của Lăng Tiếu đã coi như là thành công ngưng kết, danh hiệu Chí tôn Dược Thần thực chí danh quy rồi!

- Đan sắc nồng hậu, dược hương thuần chính, tuyệt đối là thần đan không sai, chỗ kém duy nhất chính là đan hình còn chưa đủ mượt mà, nhưng mà đã vô cùng tốt rồi, ngày sau ngươi nhất định là có thể vượt qua những lão gia hỏa chúng ta a! Ngươi xác thậ coi như là Dược Thần danh phù kỳ thực rồi!

Trác Hưng Hồng vô cùng khẳng định mà nói.

Trong lòng hắn lấy lúc chính mình từng trở thành Chí tôn Dược Thần mà so sánh với Lăng Tiếu, Chí tôn tuyệt phẩm đan dược mà hắn lúc đó ngưng tụ ra bất quá là bán thành phẩm mà thôi, sao có thể nhất cử liền ngưng tụ thành hình dạng đầy đủ như Lăng Tiếu được.

Bởi vậy có thể thấy tài nghệ ở lúc đó của hắn nhưng chênh lệch xa với Lăng Tiếu.

Duy nhất không đủ liền như hắn nói, đan hình mà Lăng Tiếu ngưng tụ ra có một chút thô ráp, ngưng kết còn không đủ bóng loáng mượt mà.

Đây cũng là Lăng Tiếu thành tựu Chí tôn Dược Thần thời gian không dài, khống chế còn chưa được đầy đủ hoàn mỹ, nhưng mà không trở ngại hắn hôm nay công thành danh toại rồi.

Ngay lập tức Trác Hưng Hồng liền đem Chí tôn thần đan trong tay đều đưa

cho Thần dược sư đang ngồi nhất nhất bình phẩm!

Những Thần dược sư này dù không cách nào ngưng tụ thành Chí tôn tuyệt phẩm đan dược, nhưng mà bọn họ là một trong những người nghiệm chứng, cũng có thể đủ hân thưởng Chí tôn thần đan một chút, đây đối với bọn họ mà nói cũng tuyệt đối là vô cùng hưng phấn, đối với bọn họ có tác dụng cổ vũ cực lớn!

Trác Hưng Hồng đã hạ định luận rồi, những người còn lại tự nhiên sẽ lại không có bất kỳ lời phản đối nào, liên tục gật đầu công nhận Lăng Tiếu.

- Lăng dược thần đại nhân có thể một lần liền ngưng kết thành Chí tôn thần đan, xác thật là tấm gương của chúng ta, ta đối với đánh giá của Tam điện chủ không có bất kỳ ý kiến nào!

- Đan dược này xác thật ngưng kết đến vô cùng tốt, những thứ chưa đủ kia căn bản là không ảnh hưởng đến toàn thể, không thương tổn đến dược hiệu, Lăng Tiếu thần sư cũng từ bây giờ trở đi nên đổi thành Lăng Tiếu dược thần đại nhân!

- Ừ, ta tán thành kết luận của Tam điện chủ cùng với chư vị Thần sư, chúc mừng Lăng Tiếu dược thần đại nhân!

- Ta cũng tán thành đánh giá của mọi người, Lăng Tiếu dược thần đại nhân thật sự là thiên phú dị bẩm, thật sự là để cho tấm gương mà chúng ta noi theo!

Từng câu cung húy từ trong miệng rất nhiều Thần được sư nói ra, cuối cùng bọn họ đều là hướng về phía Lăng Tiếu khom người xuống hành lễ một cái, coi như là thừa nhận thân phận vinh diệu tối thượng của Lăng Tiếu dược thần!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2366 - Chúc Mừng Lăng Tiếu Dược Thần Đại Nhân!

Trác Hưng Hồng đem khỏa Chí tôn thần đan kia giao trả lại trong tay của hắn trịnh trọng nói:

- Từ hôm nay danh hiệu Lăng Tiếu dược thân của ngươi bắt đầu thông báo thiên hạ, tên của Lăng Tiếu ngươi liền muốn động Thiên vực, thân là trưởng giả, ta hi vọng ngươi có thể lại tiếp tục cố gắng, đem luyện đan chi thuật làm đến tận mỹ tận thiện, cũng đem nó phát dương quang đại!

Lăng Tiếu nghiêm túc mà đáp:

- Vâng Tam điện chủ, Lăng Tiếu nhất định sẽ tiếp tục cố gắng!

Trác Hưng Hồng hài lòng mà vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu nó:

- Ngươi dù là người của Thiên Long môn, nhưng mà ngươi cũng là trưởng lão của công hội chúng ta, ba ngày sau cử hành phong tứ đại điển long trọng cho ngươi, lúc đó lại ban tặng cho ngươi huy chương Dược Thần, cũng phong ngươi thành vinh dự Phó điện chủ của công hội ta, ngươi thấy như thế nào?

Lời này của Trác Hưng Hồng vừa ra, người ở tràng đều hoàn toàn ngây dại!

Liền ngay cả Lăng Tiếu cũng lộ ra có chút không biết làm sao rồi!

Có thể được phong làm danh hiệu Dược Thần là chắc chắn rồi, nhưng mà đột nhiên được phong làm chức vụ "Vinh dự Phó điện chủ" của Dược Minh công hội, đây thật sự là để người chấn kinh không hiểu!

Phải biết rằng bên trong Dược Minh công hội trừ ba tên điện chủ ra nhưng là không có nghe nói qua chức vụ Phó điện chủ, mà Trác hưng Hồng lại làm ra quyết định như vậy thật sự muốn không để người ta chấn kinh cũng không được!

Lăng Tiếu vội vàng lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Tam điện chủ đây... Đây làm sao được? Lăng Tiếu là một thành viên của công hội thì đúng rồi, nhưng mà lại không có tư cách ngồi ở vị trí này a!

Ý tứ của Lăng Tiếu rất rõ ràng rồi, hắn co như là một thành viên của Dược Minh công hội mà thôi, hắn nhưng là không có làm ra cống hiến gì với Dược Minh công hội, làm sao có thể làm chức vụ này được.

Trước không nói hắn có chịu làm hay không, những người khác ở bên trong công hội cũng sẽ đối với hắn lòng sinh bất mãn a!

- Ngươi phải nghe rõ ràng, là Vinh dự Phó điện chủ, mà không phải là Phó điện chủ danh phù kỳ thực!

Trác Hưng Hồng cười chân thành mà nói, ngừng một chút hắn lại giải thích:

- Đây cùng với ý khách khanh của ngươi không sai biệt lắm, chỉ là mượn danh đầu của Lăng Tiếu ngươi dương danh công hội ta, mà ngươi lại có thể hưởng thụ các loại đặc quyền của công hội ta, đương nhiên ngươi có lúc cũng phải thay công hội làm ra một chút cống hiến mới được, nếu như có một ngày tâm của ngươi không ở công hội, danh hiệu này tự nhiên cũng sẽ phế đi!

Cái gọi là vinh dự Phó điện chủ nguyên lai cũng chỉ là treo một cái danh hiệu giống như khách khanh trưởng lão ở Dược Minh công hội mà thôi, trên thực tế quyền lực lại không lớn.

Bất quá đây có thể hưởng thụ các loại bổng lộc đãi ngộ bên trong công hội, đương nhiên cũng sẽ có một chút quyền lợi có hạn.

Nói tóm lại vinh dự Phó điện chủ ở bên trong công hội được bất luận kẻ nào đi sùng bái, trừ thỉnh thoảng cần đề luyện Chí tôn tuyệt phẩm đan dược cho công hội ra, liền không cần làm quá nhiều chuyện rồi.

Trác Hưng Hồng sử dĩ làm ra quyết định như vậy đương nhiên là muốn đem Lăng Tiếu trói chặt ở trên công hội bọn họ rồi.

Huống chi Lăng Tiếu trẻ tuổi như thế liền xuất sắc như vậy, tương lai nói không chừng còn có thể vượt qua hắn, đạt tới loại thủ đoạn luyện đan quỷ thần khó đoán giống như đại sư huynh hắn.

Trác Hưng Hồng đã nói đến như thế rồi, Lăng Tiếu đã không có lý do cự tuyệt.

- Nếu Tam điện chủ quan tâm như thế, ta đây lại thoái thác liền lộ ra vẻ kiêu ngạo rồi, Lăng Tiếu tất nhiên sẽ vì công hội làm ra nhiều công hiến!

Lăng Tiếu đối với Trác Hưng Hồng đáp.

- Ha ha, tốt tốt, công hội ta cuối cùng đã xuất ra vị Chí tôn Dược Thần thứ tư, thực sự là đáng mừng đáng vui a!

Trác Hưng Hồng hết sức cao hứng mà cười to nói.

- Chúc mừng Lăng Tiếu dược thần đại nhân vinh dự lấy được chức vụ Phó điện chủ!

Người ở tràng đều là đối với Lăng Tiếu nhất tề phát ra tiếng cung hạ.

Trong thần sắc bọn họ tràn đầy vẻ hâm mộ kính ngưỡng, có thể để điện chủ phá lệ phong chức cũng không có nhiều người, mà thoáng cái đi tới địa vị cao như thế lại càng là có một không hai.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại là làm được, có thể không để cho bọn họ nóng mắt sao?

Một ngày này danh hiệu vinh diệu của Lăng Tiếu đã trở thành Chí tôn Dược Thần bắt đầu hướng tới các nơi Thiên vực truyền đi.

Chí tôn Dược Thần hơn một trăm tuổi, Chí tôn Dược Thần nhận được Dược Minh công hội điện chủ tán thành, tin tức này lập tức ở bên trong Thiên vực khởi lên một trận toàn phong cuồng triều!

Người người đều muốn chiêm ngưỡng dung mạo của vị Chí tôn Dược Thần tân tấn này một chút, hắn rốt cuộc là tồn tại yêu nghiệt gì chứ?

Sau khi tin này khuếch tán ra ngoài, người chạy tới Thiên Nguyên chi thành càng thêm nhiều rồi, mà Thiên Long môn xa xa ở Thiên Long địa vực cũng đồng dạng gặp phải chuyện tình đồng dạng, người của siêu cấp thế lực đến cửa bái phỏng nhiều không đếm hết, không ít người đều mang theo trọng lễ đi đến, đều vì cầu kiến Lăng Tiếu một lần mà thôi.

Đây là phản ứng dây chuyền mà một Chí tôn Dược Thần dẫn đến, là những người khác không cách nào so sánh được.

Ba ngày sau, Lăng Tiếu thân mặc thịnh trang, ở trên Điện thành do Trác Hưng Hồng tự mình chủ trì nghi thức phong thưởng.

Lăng Tiếu từ đây trở đi đã trở thành vinh dự Phó điện chủ của công hôi, nhận được tôn kính của mọi người trong công hội.

Từ nay về sau, Lăng Tiếu còn được căn cứ quy củ ngồi ở trên hào xa do tám đầu cửu giai thánh thú kéo đi, ở trong Thiên Nguyên chi thành đi lại một vòng, để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng dung nhan của hắn.

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy dung nhan trẻ tuổi anh tuấn của Lăng Tiếu, từng người đều là kinh hãi vô cùng, càng có không ít thiếu nữ vì đó điên cuồng thét lên.

Chúng nữ cảm thấy nếu có thể được Lăng Tiếu thu làm thiếp thân tỳ nữ cũng đều là cam tâm tình nguyện rồi!

Chỉ là chúng nữ đều biết đây chỉ là một cái mộng tưởng tốt đẹp, dựa vào chúng nữ làm sao có thể nhập vào được mắt của Dược Thần đại nhân chứ?

Chỉ sợ chỉ có thần nữ Yên Điệp Kiều Thần dược sư ở bên trong công hội mới xứng đôi với nhân vật tráng niên tuấn kiệt như vậy đi!

Lăng Tiếu không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày giống như là Đế hoàng cao cao tại thượng hưởng thụ kính ngưỡng của thế nhân, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần hư vinh!

Cả người hắn đều cảm thấy có chút nhẹ nhàng, cảm giác thập phần hưởng thụ loại mỹ diệu này.

Chỉ bất quá hắn cũng biết cả đời này của hắn nhiều nhát chỉ có một lần này mà thôi, hắn cũng không muốn bị người khác một mực đều nhìn chằm chằm vào như vậy, những ánh mắt kia để hắn cảm thấy dựng tóc gáy.

Hắn thật sự sợ hãi bọn họ nhất loạt mà lên, đem hắn nuốt sống, vậy cũng không biết làm sao cho phải?

Sau một ngày, Lăng Tiếu liền tháo xuống trang phục, trở lên trên Điện thành.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2367 - Chỉ Sợ Ngươi Không Có Cái Đảm Lượng Này! (1)

Dung nhan của hắn cũng đã bị không ít người dùng ký lục thủy tinh châu ghi lại, sau này bất kể hắn đi tới đâu, chỉ cần là ngươi hơi có chút kiến thức sẽ nhận ra hắn là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu rồi!

Lấy thân phận của Lăng Tiếu, hắn vốn hẳn có thể thay đổi chỗ ở tốt hơn.

Nhưng mà Lăng Tiếu cân nhắc đến ngày sau mình ở Dược Minh công cũng có thời gian không nhiều, cho nên giảm bớt đi chỗ phong thưởng, như cũ sống ở bên trong viện tử tinh tế ở chỗ xa.

Hôm nay người ở trong viện tử này đều dựa vào Lăng Tiếu thành tựu Chí tôn Dược Thần đã là địa vị trở nên cao lên.

Ánh mắt bọn họ nhìn Lăng Tiếu trở nên vô cùng kính sợ.

Bọn họ là nhóm người đầu tiên ở chỗ này đi theo Lăng Tiếu, cũng sẽ là nhóm người được ân trạch đầu tiên, trong lòng bọn họ là vô cùng cao hứng.

Sau khi Lăng Tiếu trở lại trong cung, Yên Điệp Kiều đã đợi hắn ở đó.

Nàng giống như là tiểu tức phụ ở nhà chờ trượng phu trở về, thấy Lăng Tiếu lập tức mang theo nụ cười thỏa mãn đi ra ngoài nghênh đón, nàng đem một kiện phi phong hoa lệ ở trên người Lăng Tiếu lấy xuống nói:

- Như thế nào, cảm giác được vạn chúng chú mục rất tốt?

Lăng Tiếu cũng không cự tuyệt hầu hạ của Yên Điệp Kiều, cười đáp:

- Còn được đi, chủ yếu vẫn là người ở trong thành đều quá nhiệt tình rồi, để ta có chút được sủng ái mà lo sợ!

- Ngươi biết là tốt rồi, ngươi bây giờ là vinh dự Phó điện chủ rồi, sau này mỗi lời nói, cử động của ngươi đều đại biểu cho tôn vinh của công hội chúng ta, nên chú ý nhiều một chút!

Yên Điệp Kiều lên tiếng căn dặn nói.

Lăng Tiếu nhìn Yên Điệp Kiều gần trong gang tấc, ngửi thấy mùi thơm làm say lòng người trên người của nàng nói:

- Chỉ là vinh dự Phó điện chủ sao?

Yên Điệp Kiều không rõ Lăng Tiếu muốn nói cái gì:

- Vậy ngươi còn muốn như thế nào?

- Chẳng lẽ ta không được tính là phò mã gia của công hội sao?

Lăng Tiếu sờ sờ mũi xấu xa cười nói.

Yên Điệp Kiều đang mở nút áo cho Lăng Tiếu đột nhiên nghe được lời này của hắn, trên khuôn mặt lập tức hiện lên vẻ say hồng, nàng nghênh đón ánh mắt của Lăng Tiếu ẩn tình đăm đắm nói:

- Chỉ cần ngươi muốn làm tùy thời đều có thể, chỉ sợ ngươi không có cái đảm lượng này!

Sau khi Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều nhìn nhau một hồi, lập tức bại lui mà di chuyển ánh mắt nói:

- Nói đến ta cũng không thấy qua Đại điện chủ!

Yên Điệp Kiều đối với Lăng Tiếu tránh mà không đáp cảm thấy rất bất mãn, nhưng mà nàng cũng biết quan hệ của hai người dù là tiến một bước lớn nhưng vẫn có một đạo trở ngại chưa bài trừ, muốn Lăng Tiếu vì nàng mà lưu lại còn là không thể nào.

Trừ phi ba vị sư phụ kia của nàng nguyện ý để nàng đi theo Lăng Tiếu, bằng không bọn họ cũng chỉ có thể thủ lễ đối đãi như thế này.

- Đại sư phụ đã rời công hội nhiều năm, nghe nói là hình như đi vào cõi thần tiên vực ngoại, cũng không biết khi nào hắn mới sẽ trở về.

Yên Điệp Kiều đáp.

Trong lòng Lăng Tiếu trừ có chút đáng tiếc ra cũng không biết nên nói cái gì rồi.

Hắn xác thật muốn nhìn khuôn mặt của thủ tịch Dược Thần ở bên trong Thiên vực này một chút, nghe nói thủ đoạn luyện đan của lão có thể xưng là đệ nhất nhất bên trong Thiên vực, không có bất kỳ Dược Thần nào có thể so sánh được với hắn.

Cũng chính là bởi vì có sự hiện hữu của hắn, Dược Minh công hội mới phát triển đến quy mô như bây giờ, mới một mực đứng vững vàng chưa từng ngã xuống, ngược lại càng lúc càng phồn vinh thịnh vượng.

- Đúng rồi, Điệp Kiều, ta muốn tìm Thủy Nguyên thạch, có thể hay không hướng điện chủ hỏi một chút, bên trong công hội có trân tàng hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Thuận theo quan hệ của hắn cùng Yên Điệp Kiều tăng tiến, Lăng Tiếu cũng thay đổi cách xưng hô với Yên Điệp Kiều.

Dược Minh công hội thân là đệ nhất đại thế lực bên trong Thiên vực, tin tưởng chắc chắn sẽ có Thủy Nguyên thạch.

Bởi vì hắn đứng ở trong Điện thành này liền cảm ứng được các loại Thủy Nguyên lực nồng đậm, đây cũng không phải là chỉ dựa vào Ngũ Thải thần thiên thạch của Nguyên Tháp kia là có thể tụ đến được, tin tưởng chắc chắn sẽ có Thủy Nguyên thạch áp trận mới có cái hiệu quả này.

Nếu như hắn có thể lại từ bên tỏng Dược Minh công hội thu được một hai khối Thủy Nguyên thạch bất đồng thuộc tính, đây đối với hắn mà nói tuyệt đối là một đại thu hoạch, cho dù hắn thay Dược Minh công hội luyện nhiều Chí tôn tuyệt phẩm đan dược một chút cũng đáng rồi!

Yên Điệp Kiều nhẹ nhẹ cái mũi một chút mà đáp:

- Hẳn là có, nhưng mà cái này ta cũng không làm chủ được, phải hướng sư huynh thỉnh mới được.

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Ngươi bây giờ là Phó điện chủ rồi, có thể trực tiếp vào điện tìm sư phụ trực tiếp hỏi một cái minh bạch liền xong nha, bất quá Thủy Nguyên thạch nhưng là thần vật hiếm có, tin tưởng dù có cũng không nhiều, ngươi trước đừng ôm hi vọng quá lớn!

Lăng Tiếu gật gật đầu, hắn cũng biết Yên Điệp Kiều nói cũng chính xác, hắn quyết định chủ ý vội vàng tìm điện chủ hỏi cho rõ ràng.

Chỉ là trước lúc đi, Yên Điệp Kiều lại trái phải muốn Lăng Tiếu giải quyết

quan hệ giữa hắn với nàng.

Nàng tựa sát vào trong lòng Lăng Tiếu thâm tình nói:

- Tâm của ta ngươi đã biết rồi, cả đời này ta sợ rằng sẽ chỉ yêu một mình ngươi, ngươi nói nên làm như thế nào cho phải?

Kể từ lúc Lăng Tiếu trở về, một khắc kia khi Lăng Tiếu bị Yên Điệp Kiều ôm lấy, hắn liền bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm đối với Yên Điệp Kiều, cũng có biện pháp rồi.

Lăng Tiếu nhẹ nắm lấy bờ vai của nàng nói:

- Điệp Kiều, ngươi là thần nữ của công hội, nhất định cả đời này đều phải là người của công hội, là không thể nào rời khỏi công hội được, bằng không ngươi khẳng định phải xin lỗi với bồi dưỡng của ba vị điện chủ rồi có đúng hay không?

Yên Điệp Kiều liên tục gật đầu nói:

- Ừ, ba vị sư phụ đối với ta ân trọng như núi, ta tự nhiên là không thể rời khỏi bọn họ, bằng không ta liền trở thành một người bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu rồi!

Tiếp theo nàng than thở nói:

- Nếu như ta là một nữ tử nahf bình thường thì thật tốt, như vậy ta có thể liều lĩnh đi theo ngươi rồi!

- Ha hả, nếu như ngươi là một nữ tử nhà bình thường, chỉ sợ ngươi cũng không gặp được ta!

Lăng Tiếu cười nhạt nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Kỳ thật chúng ta bây giờ không còn lựa chọn, chỉ có một con đường có thể đi!

- Con đường nào?

Yên Điệp Kiều mang theo vài phần chờ mong nói.

Lăng Tiếu rất là nghiêm túc nói:

- Bây giờ ngươi liền ngoan ngoãn một chút mà sống ở chỗ này, chờ ta sau này có thời gian sẽ đến gặp ngươi, chúng ta giữa vững như vậy rất tốt, bằng không chính là chờ ngươi sớm ngày trở thành Chí tôn Dược Thần, tin tưởng đến lúc đó ba vị sư phụ cũng gò bó không được ngươi, cũng sẽ không lại xen vào chuyện của ngươi, mà đạt đến cảnh giới đó, khoảng cách giữa hai cái địa vực căn bản không còn là quá xa xôi, chỉ cần thời gian hai tháng cũng đủ để chúng ta gặp mặt rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2368 - Chỉ Sợ Ngươi Không Có Cái Đảm Lượng Này! (2)

Ngừng một chút hắn không nhịn được mà nhẹ thở dài nói:

- Lưỡng tình nếu là lâu dài lại há ở sớm tối, ngươi cảm thấy như thế nào?

Yên Điệp Kiều nghe được một tiếng thở dài cuối cùng của Lăng Tiếu, trái tim nhẹ nhàng rung lên, nàng khẩn trương vuốt ve Lăng Tiếu nói:

- Ngươi nói cũng đúng, lưỡng tình nếu là lâu dài lại há ở trong sớm tối, nhưng mà ta sợ không nhịn được sẽ nhớ ngươi, ta nhất định phải nhanh chóng cố gắng trở thành Chí tôn Dược Thần, đến lúc đó lại tìm cho ba vị sư phụ một truyền nhân! Bọn họ cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào ta không buông nữa!

- Ha hả, đây không thể được, có truyền nhân rồi ngươi cũng phải hảo hảo hiếu kinh ba vị điện chủ, nếu không bọn họ liền muốn đem ta đánh đến sống chết mới thôi!

Lăng Tiếu cười nói.

- Lăng Tiếu ngươi thật tốt, ba vị sư phụ nghe được nhất định sẽ rất vui!

Yên Điệp Kiều nhìn Lăng Tiếu động tình mà nói.

Ngay lập tức nàng ôm lấy cổ của Lăng Tiếu, điểm chân lên, đôi môi liền hướng về phía môi của Lăng Tiếu chạm tới!

Nhất hôn đính ước!

Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều tình đầu ý hợp, nhưng mà Lăng Tiếu cũng không thừa dịp đem nàng ăn mất.

Bởi vì bây giờ còn chưa đến trình độ nước chảy thành sông kia, còn trước tiên phải để ba vị điện chũ biết rõ mới được.

Nếu như tiền trảm hậu tấu, vạn nhất tam đại điện chủ biết rõ, lại không muốn để Yên Điệp Kiều cùng hắn ở chung một chỗ, vậy hắn há không phải là sẽ bị tam đại Chí tôn Dược Thần liên thủ cường lưu hắn lại chỗ này sao?

Đương nhiên đây cũng không phải là hắn bận tâm nhất, hắn chân chính để ý chính là một phần tình cảm này.

Tình ý giữa hắn cùng Yên Điệp Kiều tương đối thuần khiết, không có dục vọng cố ý chiếm hữu, liền như hồng nhan tri kỷ, tùy thời có thể có một đối tượng để giãi bày hết tất cả mọi chuyện cũng đủ thỏa mãn rồi, những cái khác hết thảy đều tạm thời không cần để ý.

Yên Điệp Kiều cũng là tâm vô tạp niệm, chỉ cần có thể cùng Lăng Tiếu sống chung ở một chỗ, nói chuyện nhiều một chút, thỉnh thoảng trao đổi chút tâm đắc luyện đan, nàng liền cảm thấy vô cùng sung sướng cùng hài lòng rồi.

Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều sau khi ở chung một chỗ một thời gian, liền nhất nhất tiếp kiến Thần dược sư cùng Thủy lão và cao cấp trưởng lão ở trong công hội đi đến trước cung.

Lăng Tiếu đối với bọn họ đều là hòa nhã vui vẻ, cũng không có mở ra cái bộ dạng của Chí tôn Dược Thần gì.

Càng đối với Công hội thủ tịch Thần dược sư Đằng Cổ Kỷ cùng với Quan Hạ trước kia đã nhận thức tới trao đổi một ít tâm đắc luyện đan.

Hai người tự nhiên là đối với tiếp kiến của Lăng Tiếu tràn đầy mừng rỡ cùng cảm kích.

Đây liền tương đương với Lăng Tiếu tự thân chỉ điểm cho bọn họ, để bọn họ ngày sau càng tăng thêm lòng tin thành tựu Dược Thần.

Thuận theo Lăng Tiếu bình dị gần gũi mà nhất nhất gặp mặt với đại bộ phận trưởng lão đi đến bái phỏng, thanh danh của hắn ở bên trong công hội cũng bắt đầu yên ổn vững chắc, chiếm được tán thành cùng tôn kính của trên dưới công hội.

Cùng lúc đó những người bọn họ thấy Thần nữ Yên Điệp Kiều giống như nữ chủ nhân, ở bên trong viện tử của Lăng Tiếu chiêu đãi bọn họ, lại càng để bọn họ chấn kinh vô cùng.

Bọn họ đều là suy đoán:

- Chẳng lẽ Lăng dược thần muốn kết hợp với Thần nữ ở chung một chỗ?

Nếu thật là như vậy mà nói, như vậy Dược Minh công hội bọn họ chỉ sợ sẽ xuất hiện một phen cục diện mới, thanh danh chắc chắn sẽ đại chấn Thiên vực a!

Yên Điệp Kiều sở dĩ không tránh né chỉ bất quá là muốn mượn miệng của những người khác hướng sư phụ nàng truyền đạt tâm ý của nàng đối với Lăng Tiếu mà thôi, tốt xem phản ứng của bọn họ rồi lại nói.

Mấy ngày tiếp đó, Lăng Tiếu cũng không lập tức chạy về Thiên Long địa vực, mà là chủ động tìm tới Tam điện chủ Trác Hưng Hồng hỏi tin tức liên quan đến Thủy Nguyên thạch.

Ở bên trong đại điện giống như thương vũ, Lăng Tiếu đã có thể ngồi xuống

nói chuyện với Trác Hưng Hồng rồi.

- Ngươi muốn tìm Thủy Nguyên thạch?

Sau khi Lăng Tiếu biểu lộ ra ý đến, Trác Hưng Hồng mang theo vài phần kinh ngạc nhìn Lăng Tiếu nói.

Thủy Nguyên thạch xác thật là đỉnh cấp Chí tôn thần tài mà mỗi một cái Chí tôn Thủy Thần đều hi vọng thu được, nhưng mà nó lại là vô cùng khó gặp, muốn thu hoạch lại đã khó càng thêm khó.

Rất nhiều siêu cấp thế lực đều chưa hắn đã có, mà Lăng Tiếu nói thẳng với hắn về vấn đề này cũng là để cho hắn cảm thấy Lăng Tiếu có chút ngây thơ rồi. Cho dù bên trong công hội có cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy ra a!

Lăng Tiếu gật gật đầu hết sức nghiêm túc nói:

- Không sai, cấp thiết cần nó, đối với ta vô cùng trọng yếu!

- Nếu như ngươi là thực lực Bán Thủy Thần cần nhờ Thủy Nguyên thạch đột phá thì có thể lý giải, nhưng mà bây giờ ngươi cần Thủy Nguyên thạch cũng chỉ có thể mượn lực lượng tăng nhanh tích lũy lực lượng mà thôi, nó không thể nào giúp ngươi tiến giai được, huống chi trình độ hiếm có của Thủy Nguyên thạch thì ngươi cũng biết, cho dù bên trong công hội có cũng không dễ dàng lấy ra cho ngươi dùng, chỉ sợ ngươi là Phó điện chủ cũng không ngoại lệ, bởi vì rất nhiều Thủy lão trong công hội chúng ta đều cần dựa vào chúng nó tích lũy lực lượng, hoặc là dùng để đột phá tiến giai!

Trác Hưng Hồng giải thích nói.

Đổi lại là người khác đến tìm hỏi hắn, hắn nhất định là trực tiếp đem người đuổi đi, lại như thế nào sẽ kiên nhẫn giải thích như thế.

Nếu như Lăng Tiếu có thể ở lại Dược Minh công hội bọn họ, kế thừa vị trí của bọn tựa hồ cũng không sai!

- Ta biết điện chủ khó xử, chỉ là ta quá cần nó cho nên mới mạo muội hỏi điện chủ, nếu như bên trong công hội có nhiều Thủy Nguyên thạch, hoặc là Thủy Nguyên thạch có tác dụng không lớn có thể cùng ta hoặc Kim tộc chúng ta trao đổi, thật sự mà không được thì coi như quên đi.

Lăng Tiếu nói.

Dược Minh công hội là đệ nhất đại thế lực của Thiên vực, dựa vào thân phận Chí tôn Dược Thần cùng Phó điện chủ của hắn không đủ để bọn họ đem Thủy Nguyên thạch lấy ra, mà Kim tộc ở phía sau hắn có lẽ có năng lực này, cho nên hắn mới nói một lần như vậy.

Trác Hưng Hồng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại kiên trì như vậy, chỉ là hắn nhưng cũng sẽ không dễ dàng bị Lăng Tiếu đả động, ngược lại là di chuyển chủ đề tìm hỏi một chút thân thế tình huống liên quan đến Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có chút không hiểu được Trác Hưng Hồng tại sao lại quan tâm đến chuyện của hắn.

Nhưng mà hắn cũng không muốn phật ý Trác Hưng Hồng, đều là có hỏi tất có đáp, không có quá mức cố ý đi giấu diếm cái gì.

Sau khi Trác Hưng Hồng đại khái hiểu rõ một ít tình huống của Lăng Tiếu lại thay đổi chủ đề:

- Bây giờ Điệp Kiều nhưng là ở cùng một cái viện tử với ngươi rồi, tuy nói các ngươi không cùng phòng nhưng mà ngươi ngoài nhìn đến đã xem ngươi là phò mã gia của công hội ta, ngươi nói việc này nên làm như thế nào?

Chuyện Yên Điệp Kiều vào ở trong viện tử của Lăng Tiếu đã sớm được truyền đến sôi sùng sục rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2369 - Ta Làm Sao Lại Khổ Như Vậy A! (1)

Lúc trước Lăng Tiếu khuyên Yên Điệp Kiều không nên vọng động, không nên làm chuyện mà không có tính toán, nhưng mà nàng lại đem thanh danh cả đời mình đều đổ lên trên đó, như cũ cố chấp vào ở trong viện tử của Lăng Tiếu.

Bọn họ dù không cùng phòng nhưng mà người hữu tâm lại có thể đoán được bọn họ là có cái quan hệ gì rồi.

Lăng Tiếu luôn luôn cảm thấy quân tử nên thản nhiên, nhưng mà bây giờ bị Trác Hưng Hồng hỏi một câu như vậy ngược lại lộ ra có chút trống rỗng rồi.

- Ách... Ta cùng Kiều sư tỷ chỉ là tham khảo một chút luyện đan chi thuật mà thôI!

Lăng Tiếu chần chờ một chút mà đáp.

- Ha hả, tham khảo luyện đan chi thuật có cần thiết đều ở chỗ của ngươi sao? Ngươi cho là ta dễ gạt phải không?

Trác Hưng Hồng cười lạnh mà quát lên.

Đệ tử của ba sư huynh đệ bọn họ đường đường là tam đại Chí tôn Dược Thần bên trong Thiên vực bồi dưỡng ra, cư nhiên làm ra dáng vẻ không phải Lăng Tiếu thì không lấy chồng, Lăng Tiếu lại còn dám pha trò muốn qua loa cho xong, hắn tự nhiên là tức giận rồi.

Đương nhiên hắn làm thế cũng là để cho Lăng Tiếu biết bọn họ trọng thị

Yên Điệp Kiều, không cho phép Lăng Tiếu dễ dàng đem Yên Điệp Kiều dụ dỗ, hơn nữa còn cần Lăng Tiếu cho một cái thuyết pháp rõ ràng, bằng không mặt mũi của bọn họ đặt ở nơi nào a!

Lăng Tiếu sờ sờ mũi một cái, cười khan nói:

- Kỳ thật... Ta cùng Điệp Kiều tương đối hợp nhau, đều đem đối phương là tri kỷ cả đời, cũng không có bất kỳ hành vi quá lễ tiết nào.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Tam điện chủ, ngươi khẳng định không hi vọng Điệp Kiều rời khỏi các ngươi, rời khỏi công hội, mà ta lại không thể vĩnh viễn ở chỗ này, cho nên... Tình huống liền là dạng như vậy!

Còn có thể nói cái gì đây, dù sao hắn sớm đoán được sẽ bị hỏi một câu này, vậy dứt khoát nói hết ra đi!

Hắn đã làm xong tiếp nhận bị Trác Hưng Hồng chỉ trích giống như cuồng phong bão vũ rồi.

Chỉ là Trác Hưng Hồng lại chỉ là cười khổ một tiếng:

- Coi như ngươi đủ thẳng thắn, Điệp Kiều nha đầu này từ nhỏ đã cố chấp, có chủ kiến của mình, những lão gia hỏa chúng ta lại không phải là loại cứng nhắc, có thể hiểu được nỗi khổ của các ngươi, bằng không ta đã sớm lệnh cưỡng chế ngươi từ trong Điện thành cút ra ngoài rồi.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ta một một khổ tư kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ, hôm nay xem ra hai người các ngươi đã đạt thành hiệp nghị rồi, ta đây liền nói thẳng đi, ngươi cưới

Điệp Kiều, ta đưa ngươi một khối Thủy Nguyên thạch thì như thế nào?

Lời này của Trác Hưng Hồng nói đến rõ ràng, lại uẩn hàm vìa phần bá đạo chi khí, tựa hồ không cho Lăng Tiếu phản bác.

Lăng Tiếu thoáng cái gặp khó rồi, hắn muốn cưới Yên Điệp Kiều là có thể, nhưng mà hắn không thể ở lại Dược Minh công hội a!

Vừa mới rồi hắn đã nói rất rõ ràng, chẳng lẽ Trác Hưng Hồng còn không hiểu được ý tứ của hắn sao?

Lúc Lăng Tiếu muốn trả lời, Trác Hưng Hồng lại nói:

- Ngươi trước đừng vội vàng trả lời, nghe ta nói xong.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ngươi cưới Điệp Kiều chẳng qua là để nàng càng thêm an tâm, để nàng có thể ổn định mà tu luyện tăng lên thực lực, mà không phải mất hồn mất vía ở bên người ngươi giống như bây giờ, quên mất nàng vẫn à người nối nghiệp của công hội chúng ta, đồng thời ta cũng sẽ không cường lưu ngươi ở bên trong công hội tọa trấn, ngươi có thể đi lại tự do, thậm chí cũng cho phép ngươi mang theo Điệp Kiều trở về Kim tộc mấy ngày, nhưng mà tương lai Điệp Kiều phải nhận vị trí của chúng ta, mà ngươi có thể từ bên cạnh phụ giúp, dù sao đợi Điệp Kiều đạt đến Chí tôn Dược Thần, hai người các ngươi đầy đủ để công hội tiếp tục cường dại, đương nhiên hết thảy phải lấy lợi ích của công hội làm chủ yếu, cũng không thể phế trừ hết thảy quy củ của công hội, phải để cho công hội truyền thừa kéo dài đi xuống, diều kiện như vậy đối với ngươi mà nói đã là vô cùng thoải mái rồi, nếu như ngươi không đáp ứng, vậy từ bây giờ trở đi ngươi không còn là người của công hội ta nữa, cũng không cho phép ngươi bước vào Thiên Nguyên địa vực nửa bước, Thần nữ của công hội ta không cho phép người khác lăng mạ đùa bỡn đấy!

Ngữ khí của Trác Hưng Hồng tràn đầy ý khẳng định, uy hiếp, muốn cùng Lăng Tiếu triệt để giải quyết quan hệ của hắn cùng Yên Điệp Kiều.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong liền tâm động rồi!

Điều kiện của Trác Hưng Hồng xác thực đủ ưu hậu cùng với chiếu cố cảm thụ của hắn rồi, nếu như hắn lại không đáp ứng, vậy hắn liền lộ ra vô cùng không thức thời!

- Nếu Tam điện chủ đã nói như vậy, Lăng Tiếu lại cự tuyệt liền không phải là nam nhân rồi, ta cưới Điệp Kiều!

Lăng Tiếu đáp, ở trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Vì Thủy Nguyên thạch lại hi sinh nhan sắc, ta làm sao lại khổ như vậy a!

Nếu để cho Trác Hưng Hồng nghe được tố khổ trong nội tâm của Lăng Tiếu, nhất định là một cái tát đem tiểu tử này đánh bay.

Bọn họ đường đường là Dược Minh công hội đệ nhất đại thế lực, Thần nữ đều ủy khuất gả cho hắn, lại còn dám tố khổ, đây chính là người khác muốn cầu cũng cầu không được đó.

Ngay lập tức Trác Hưng Hồng lại nói đến một chút thủ tục liên quan.

Đó chính là hôn sự của Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều chỉ có thể giới hạn ở mấy người cao tầng của công hội biết, cũng sẽ không hướng thế nhân tuyên bố.

Làm như vậy mục đích là để cho Yên Điệp Kiều tiếp tục bảo trì lấy hình tượng Thần nữ, không để những người khác của công hội tưởng tượng lan man mà thôi, đồng thời cũng để cho Lăng Tiếu tiềm ẩn ở phía sau màn, nếu

như tương lai công hội có cái gì đại biến, đến lúc đó Lăng Tiếu lại đứng ra ủng hộ Yên Điệp Kiều, như vậy sẽ nhận được kết quả không tưởng được.

Đây chỉ là muốn đem làm dự định trước mà thôi!

Sau khi hai người thương nghị, liền để Yên Điệp Kiều lên điện trưng cầu ý kiến của nàng!

Nàng nghe được chuyện Lăng Tiếu nguyện ý cưới nàng làm vợ, trên khuôn mặt hiện lên vẻ say hồng, cúi đầu không dám nhìn Trác Hưng Hồng cùng Lăng Tiếu, tương đương cam chịu với an bài của Trác Hưng Hồng rồi.

Trong lòng nàng kỳ thật là mừng rỡ vô cùng, cuối cùng là chờ đến được lúc thấy trăng sáng khi mây tan rồi!

Cho nên hôn sự của Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều âm thầm lặng lẽ cử hành ở trong Điện thành, người của Thiên Nguyên lãnh thổ căn bản không rõ ràng lắm đệ nhất Thần nữ của Thiên Nguyên địa vực bọn họ đã muốn xuất giá rồi!

Hôn lễ của Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều đơn giản mà điệu thấp.

Trừ Nhị điện chủ Liên Hạo Công chạy về ra, liền có máy tên Thủy lão cùng mấy tên Thần dược sư dòng chính rất có phân lượng trong công hội cùng nhau đến chứng kiến.

Những người khác một mực đều không rõ ràng lắm là Yên Điệp Kiều đã gặt cho Lăng Tiếu rồi.

Đương nhiên người của trên dưới công hội đã nhận định Thần nữ của bọn họ cũng chỉ có anh kiệt như Lăng Tiếu mới xứng đôi, huống chi Yên Điệp Kiều sớm đã vào ở trong viện tử của Lăng Tiếu rồi, quan hệ kia không cần nói

cũng biết!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2370 - Ta Làm Sao Lại Khổ Như Vậy A! (2)

Bởi vì ở trong thiên vực rất nhiều tu lữ là không cần cử hành lễ cưới gì, chỉ cần gạo đã nấu thành cơm, song phương không có cái ý kiến gì, cũng liền tính là quan hệ tu lữ, sẽ không có người nào đó nói hiềm ngôn hiềm ngữ đấy!

Đương nhiên nếu không phải Lăng Tiếu xuất sắc chói mắt như thế, thần nữ của bọn họ không công khai đi vào ở trong viện tử của Lăng Tiếu, chắc chắn sẽ bị người ta nói ra nói vào, bị những người khác của công hội bất mãn rồi.

Mà hôm nay Lăng Tiếu nhưng là vinh dự Phó điện chủ của bọn họ, quyền cũng không nhỏ, hơn nữa hậu đài cũng xứng đôi với thần nữ của bọn họ rồi, cũng là không còn cách nào khác.

Đương nhiên ở trong mắt bọn hắn Lăng Tiếu nếu là có thể vĩnh viễn ở lại công hội bọn họ lại càng là kết quả hoàn mỹ nhất!

Ở dưới sự chủ trì của hai đại điện chủ, Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều lặng lẽ thành thân, càng lặng lẽ tiến vào một khắc động phòng!

Vĩnh viễn tuyệt đẹp là để người đáng giá mong đợi nhất đấy!

Lăng Tiếu cũng là không ngoại lệ!

Chỉ là hắn dường như đối với động phòng đã là có kinh nghiệm tương đối đi?

Tất cả hộ vệ cùng thị nữ ở trong viện tử của Lăng Tiếu đều đã cho lui ra rồi, không có mệnh lệnh của hai người sẽ không có người nào dám đặt chân vào

chỗ này nửa bước.

Ở trong phòng chủ nhân, Yên Điệp Kiều giống như người phàm thân mặc đại hồng lễ phục, đỉnh đầu có hồng cân, một bộ dáng vẻ xấu hổ của tân nương, quy củ ngồi ở biên giới mép giường.

Lăng Tiếu lặng lẽ đi tới bên cạnh nàng, trên khuôn mặt hiện lên vài phần thỏa mãn mừng rỡ!

Trung thực mà nói, nữ nhân của hắn đã có không ít, hắn căn bản vô ý cùng Yên Điệp Kiều đột phá một tầng quan hệ này nhưng mà có một số sự tình còn là thân bất do kỷ.

Vì Thủy Nguyên thạch hắn quyết định đem "Hạnh phúc" cả đời của mình bán đi bất cứ giá nào rồi!

Lăng Tiếu đem hồng cái đầu của Yên Điệp Kiều lấy xuống, nhìn khuôn mặt hồng nhuẫn hoàn mỹ vô hạ ở trước mắt này, cả người bị hấp dẫn thật sâu.

Có thể lấy được nữ tử như hoa như ngọc, giống như thiên tiên như vậy về làm vợ, xác thật là để người cảm thấy tam sinh hữu hạnh!

- Điệp Kiều ngươi thật đẹp!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ lấy khuôn mặt mềm mại của Yên Điệp Kiều mà tán thán nói.

Yên Điệp Kiều cầm lấy tay của Lăng Tiếu nhu thanh nói:

- Nếu là ngươi cảm thấy ta đẹp, cũng không nên để ta chờ lâu như vậy rồi!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Bất quá như vậy cũng tốt, bằng không ta không xác định được ta có thật sự yêu ngươi hay không!

- Ừ, có thể để ngươi ủy khuất theo ta, là phúc khí của Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền nhẹ cầm lấy cái cằm nhỏ của Yên Điệp Kiều, khuôn mặt tuấn lãng đưa tới phía trước!

Yên Điệp Kiều lộ ra có chút khẩn trương, lông mi co rụt lại kia nhẹ nhàng run rẩy.

- Ta... Ta có chút sợ!

Yên Điệp Kiều có chút xấu hổ mà quay mặt sang một bên nói.

- Sợ cái gì? Yên tâm đi, ta sẽ rất ôn nhu đấy!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ mái tóc đẹp của Yên Điệp Kiều nói.

- Ừ, tới đi!

Yên Điệp Kiều nhẹ điểm một tiếng, lại nhắm mắt lại, nhẹ nắm nắm tay, một bộ mặc cho quân vương lăng nhục, không phải là bộ dạng quân vương ngắt lấy.

Lăng Tiếu cười khổ một cái nói:

- Buông lỏng một chút, nếu không chúng ta trước tiên tâm sự, bằng không ngươi sẽ không hiểu được cảm khác tuyệt đẹp một khắc đáng giá ngàn vàng.

Hắn nhìn bộ dạng bây giờ của Yên Điệp Kiều, thật giống như hắn chính là một đại sắc lang muốn đem con cừu nhỏ trốn không thoát nuốt vào trong

bụng, làm sao lại cảm thấy vô cùng tà ác a!

Yên Điệp Kiều nghe Lăng Tiếu nói như vậy ngược lại có trở nên có hứng thú, kéo lấy tay của Lăng Tiếu nói:

- Tốt tốt, ngươi nói một chút phu nhân của ngươi, cũng chính ta tỷ muội của ta, ai xinh đẹp nhất trong đó? Ai nghe lời ngươi nhất?

Lăng Tiếu trong nháy mắt có chút không lời rồi, hắn không nghĩ đến Yên Điệp Kiều lại có một mặt dí dỏm như vậy, lại hỏi hắn cái vấn đề nhàm chán này.

- Ách... Cái này không dễ nói đi!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần khó xử nói.

- Hừ, ta chỉ là muốn trước hiểu rõ một chút tình huống của tỷ muội ta, ngươi có phải hay không tính toán cả đời đều không muốn cho ta gặp mặt với các nàng?

Yên Điệp Kiều giận nói.

- Được rồi, để ta suy nghĩ trả lời thế nào đã!

Lăng Tiếu bất đắc dĩ đáp.

Luận tướng mạo tư sắc, Vân Mộng Kỳ là người đứng đầu trong chư nữ rồi, mà nghe lời nhất vẫn là Bạch Vũ Tích đem hắn trở thành thiếu gia mà hầu hạ, chỉ là những nữ nhân kia cũng vô cùng xinh đẹp, tất cả đều nghe lời của hắn.

Hắn không thể không cẩn trọng cân nhắc lại hồi đáp vấn đề của Yên Điệp

Kiều một chút, bằng không ngày sau lúc nàng cùng chúng nữ gặp mặt, vạch trần ngọn nguồn của hắn chính là đại sự đắc tội với người a!

Ở dưới mềm nắn rắn buông của Yên Điệp Kiều, Lăng Tiếu cũng chỉ có thể từ từ trả lời vấn đề của nàng.

Kết quả là một đêm động phòng này liền thành việc nói chuyện phiếm cười đùa, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến hoan thanh tiếu ngữ, tựa hồ đều không có nửa điểm xuân ý.

Ban đêm dần dần tối, ánh trăng lén lút tiến vào giữa tầng mây biến mất không thấy!

Hai người hàn huyên hơn phân nửa ban đêm, rốt cuộc là quần áo dần dần thoát ra, đèn sáp tắt lửa rồi!

Ngay lập tức ở trong màn đem đen như nước sơn này, chủ nhân trong phòng lại là truyền đến từng đạo thanh âm cọ xát.

- Đừng khẩn trương, chân mở ra một chút, ta muốn tiến vào trong rồi!

- Phu quân, ngươi... Ngươi phải hảo hảo mà yêu ta!

- Ừ, yên tâm đi, ta sẽ nhẹ thôi, sẽ hảo hảo yêu ngươi!

- A... Đau! Ừ ôi...

Tiếng oanh minh nhẹ nhàng càng không ngừng vang lên, ở trong phòng một mực đang hồi đãng không nghỉ.

Đêm hết, mặt trời lên, phương đông dần sáng, mặt trời treo cao, ánh mắt trời lại hạ xuống phía tây rồi!

Ba ngày ba đêm trôi qua, tiểu phu thê mới thành hôn ở trong phòng kia lại là chư từng đi ra khỏi phòng nửa bước!

Trong phòng bọn họ chỉ mặc áo ngủ đang tựa sát vào nhau, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hạnh phúc bất tận.

Mưa xuân qua đi, nam tư thế anh tư bộc phát, ăn mặc tùy ý lộ ra vẻ phóng túng, tà khí oai nghiêm, nữ càng thêm tư nhuận, càng thêm mỹ diễm không gì sánh được, để người ta nhìn một cái lập tức liền thèm thuồng.

Nàng chỉ mặc lấy một bộ áo lót, làn da trong suốt như ngọc để người ta hận không cắn được vài miếng, thánh nữ phong ở trước ngực trương lên, dần dần lộ ra trắng sáng, lại càng mê huyễn hấp dẫn chí cực!

Chỉ là trên thánh nữ phong no đủ này lại có một cái bàn tay sờ ở trên đó, nhìn lại là vô cùng gai mắt chọc người chán ghét a!

- Phu quân đừng nháo nữa, thật nhột!

Yên Điệp Kiều lộ ra vài phần nhăn nhó nói.

- Thừa dịp bây giờ còn có chút thời gian liền sờ cho đủ, bằng không cũng không biết khi nào lại có thể chạm tới nó!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần sắc lang cười nói.

- Thật là đáng ghét, ngươi đều đã sờ ba ngày ba đêm rồi, lại không đi ra ngoài sẽ bị sư phụ và những người khác cười cho!

Yên Điệp Kiều giận nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2371 - "hạnh Phúc" Cả Đời Bán Bằng Bất Cứ Giá Nào Rồi! (1)

- Tân hôn nha, bọn họ có thể lý giải đấy!

Lăng Tiếu dương dương tự đắc nói, hắn cảm thấy chính mình có chút đắm chìm trong ôn nhu của Yên Điệp Kiều rồi.

Luận công phu trên giường, Yên Điệp Kiều tự nhiên là kém hơn Tiên Vu Hương Mạt, nhưng mà tiếng hoan ái kia của nàng lại giống như oanh thanh đề minh, nghe đến để người ta có một loại tự nhiên vọng động, đơn giản giống như là độc dược đòi mạng.

Thế cho nên hắn ba ngày ba đêm này đều không muốn ra khỏi phòng, chỉ muốn hảo hảo làm quen từng đạo âm phù giống như thiên thần này một chút.

May mà thực lực bọn họ đều bất phàm, lại là Luyện dược sư, Yên Điệp Kiều ở đêm đầu tiên lúc hơi đau đớn vì phá thân, phục dụng vài khỏa đan dược liền giải quyết xong, bằng không nàng há lại chịu được hắn vùi dập như thế!

- Ngươi tính toán hồi Thiên Long môn sao?

Yên Điệp Kiều rúc vào trong ngực của Lăng Tiếu mang theo vài phần thần sắc không muốn mà nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Còn không vội như vậy, ít nhất cũng phải thay công hội luyện chút ít đan dược mới không biết xấu hổ mà rời đi đi!

- Thật a? Vậy ngươi là ở đây lâu hơn một chút, ta không nỡ xa ngươi!

Yên Điệp Kiều mừng rỡ hô nhẹ.

Lăng Tiếu nhẹ vuốt mũi của Yên Điệp Kiều một cái nói:

- Cô nàng ngốc, nếu như không nỡ liền đi theo ta đến Thiên Long môn chơi nha, dù sao Tam điện chủ đã nói, chỉ cần ngươi nhớ trở về công hội là được, cũng không phải là để ngươi đều sống cả đời ở đây không rời nửa bước!

Mỹ mâu của Yên Điệp Kiều đầu tiên là sáng ngời, tiếp theo lại ảm đạm một chút nói:

- Ta biết ngươi còn đại sự muốn làm, ta liền tạm thời không dây dưa với ngươi, ta còn phải tăng nhanh tu luyện, sớm ngày trở thành Chí tôn Dược Thần, như vậy ta mới cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta gần đi một chút.

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Sau khi ngươi trở về Thiên Long địa vực nếu là đem ta quên đi, ta liền hiệu triệu lực lượng của toàn bộ công hội diệt Thiên Long môn các ngươi!

Đáy lòng của Lăng Tiếu lạnh một trận, hắn nhìn khí thế tàn nhẫ mà Yên Điệp Kiều phát ra kia biết nàng thật sự có thể làm được điểm này a!

- Nói lời ngốc nghếch gì vậy, có thời gian ta liền sẽ đến gặp ngươi!

Lăng Tiếu mơn trớn nàng một chút rồi nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Nên rời giường rồi, ta đi nhận một chút nhiệm vụ luyện đan, luyện nhiều mấy khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược báo cáo kết quả nhiệm vụ, ta phải muốn mau chóng trở về Thiên Long môn một chuyến, bằng không bọn họ

đều cho là ta vui đến quên đường về rồi!

Lăng Tiếu nói đi liền đi, không có tiếp tục ở trên giường nữa.

Ngược lại là hiện tại Yên Điệp Kiều có chút không muốn đứng lên, nàng vừa nghĩ tới Lăng Tiếu rất nhanh liền rời khỏi, trong lòng liền đặc biệt khó chịu.

Bởi vì chỉ là mới tân hôn liền muôn chia lìa hai nơi rồi, đây để nàng thế nào chịu được.

Chỉ là nàng cũng biết Lăng Tiếu còn có chuyện trọng yếu hơn đi làm, nàng không lại nói nhiều cái gì nữa, nàng càng nên thay hắn suy nghĩ, thay hắn chia sẻ những cái này.

Lăng Tiếu ra khỏi viện tử, lập tức hướng hai vị điện chủ thân lĩnh nhiệm vụ, chuẩn bị thay công hội đề luyện mười khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược.

mười khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược nghe đến thì không nhiều lắm, nhưng mà phải biết rằng mỗi một gốc Chí tôn thần tài đều không phải dễ tìm như vậy, coi như là Dược Minh công hội nội tình đầy đủ cũng chỉ là mỗi vài năm mới sẽ cung cấp mấy khỏa Chí tôn thần đan đi bán đấu giá, bởi vậy có thể thấy được coi như là Chí tôn Thủy Thần muốn lấy ra một phần thần tài của Chí tôn tuyệt phẩm đan dược cũng không dễ dàng.

Hai vị điện chủ đều biết Lăng Tiếu đây là lần đầu thay công hội làm cống hiến, mà chờ sau khi hắn luyện thành mười khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược chắc hẳn cũng chính là lúc hắn phản hồi Thiên Long môn rồi.

Bọn họ cũng không có lý do cự tuyệt, bởi vì bọn họ đã buộc chặt Yên Điệp Kiều, coi như là đem Lăng Tiếu trói chặt ở trên Dược Minh công hội bọn họ rồi.

Sau khi Lăng Tiếu từ trong tay hai vị điện chủ lấy được thần tìa, liền ở trong chỗ luyện đan mà công hội khai phá cho hắn tiến vào trạng thái luyện đan, trnah thủ sớm ngày đem mười khỏa Chí tôn tuyệt phẩm thần đan luyện thành.

Dang ở lúc Lăng Tiếu muốn nhanh chóng chạy về Thiên Long môn, ở trong Kim tộc cũng phát sinh đại sự, đợi đến sau khi Lăng Tiếu trở về, một nộ hỏa bạo phát ra!

Lăng Tiếu ở Dược Minh công hội thời gian ước chừng nửa năm.

Hắn trừ luyện đan ra còn tận hết sức có thể rút ra thời gian nhiều một chút bồi tiếp Yên Điệp Kiều, sợ sau khi hắn trở về Thiên Long địa vực rồi cũng không biết khi nào mới có thể lại nhìn thấy nữ nhân ôn nhu như ngọc này nữa.

Trong thời gian này Lăng Tiếu đã đem mười khỏa Chí tôn tuyệt phẩm đan dược giao nộp rồi, đồng thời cũng thu hoạch được phần thưởng không nhỏ trong công hội.

Người ra, Trác Hưng Hồng cũng thực hiện lời hứa của hắn, lấy một khối Thủy Nguyên thạch Thủy thuộc tính giao cho hắn.

Khối Thủy Nguyên thạch Thủy thuộc tính này dù nhỏ một chút nhưng mà lại thắng ở hoàn chỉnh, không có bất kỳ thiếu sót nào, cũng có thể dùng để tổ thành Thủy Nguyên đại trận rồi!

Lúc này hắn đã có ba khối Thủy Nguyên thạch, cộng thêm Thủy Nguyên thạch Kim thuộc tính đã có của Kim tộc bọn họ như vậy là tổng cộng có bốn khối rồi, mà Kim tộc đã hành động hơn ba mươi năm tìm Thủy Nguyên thạch tin tưởng có điều thu hoạch, như vậy cách chín khối Thủy Nguyên thạch đã có cự ly rất gần rồi!

Lăng Tiếu liên tục mấy ngày cùng Yên Điệp Kiều điên loan đảo phượng, hai chân đều có chút mềm nhũn.

Một ngày này hắn rốt cuộc là tàn nhẫn quyết tâm chuẩn bị lên đường trở về Thiên Long địa vực.

Hắn rời đi quá lâu rồi, phải trở về cho tộc nhân một cái giao phó, trở về xem một chút thân nhân hắn mang đến rốt cuộc là có thích ứng với cuộc sống của Thiên vưc hay không, còn có những hậu duệ của Hồn tộc kia thì tình huống bây giờ như thế nào rồi?

Những việc này đều là chuyện tình mà hắn thời khắc đều vướng mắc!

- Điệp Kiều, ta phải trở về rồi, ngươi bây giờ phải đem tâm tư đặt ở trên tu luyện, chỉ cần thực lực tăng lên, luyện đan cũng sẽ trở nên nước chảy thành sông, nhất thiết ít mượn đan dược tăng lên thực lực mới tốt!

Lăng Tiếu đối với Yên Điệp Kiều nói lời từ biệt.

Yên Điệp Kiều thấu ra ý không muốn nồng đậm mà gật đầu đáp:

- Ta biết nên làm như thế nào, ngươi yên tâm trở về đi, nhớ lấy nhất định phải quay trở lại gặp ta, nếu như ngươi thật có quá nhiều chuyện bận rộn chưa xong, vậy ngươi phải phái người đưa thư cho ta, bằng không ta sẽ không nhịn được mà tới tìm ngươi!

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu nói:

- Ừ, ta sẽ nhớ tới ngươi, đợi sau khi ta làm xong mọi chuyện, lúc đó sẽ theo ngươi đi đến nơi nào đó du lịch một phen, như vậy chung quy là tốt rồi!

- Đây nhưng là ngươi nói, ta sẽ một mực đều nhớ lấy lời này của ngươi, chờ

ngươi đến hoàn thành nó!

Yên Điệp Kiều vô cùng nghiêm túc mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2372 - "hạnh Phúc" Cả Đời Bán Bằng Bất Cứ Giá Nào Rồi! (2)

Lăng Tiếu tiến lên ôm nàng, lại hôn lên trán nàng một chút mà đáp ứng, liền tính toán rời khỏi.

Yên Điệp Kiều cuối cùng là nhịn không được nhẹ khóc lên, bộ dạng như vậy thật sự là để người ta cảm thấy thương tiếc động nhân!

Lăng Tiếu nghe thấy tiếng khóc của nàng thiếu chút nữa không muốn rời khỏi, may mắn là hắn biết bây giờ cũng không phải là lúc nữ nhi tình trường, cắn răng một cái, lập tức rời khỏi Điện thành, lên đường trở về Thiên Long địa vực.

Ra khỏi Thiên Nguyên chi thành, Lăng Tiếu lập tức đem Chí tôn thần thú triệu hoán ra, hết tốc lực hướng về phía vực môn chạy tới.

Tốc độ của Chí tôn thần thú như quang như điện, nhanh đến cực hạn, phá tan rất nhiều vân tiêu.

Ước chừng tầm một tháng liền chạy đến vực môn trở về Thiên Long địa vực, Lăng Tiếu không ngừng lại lập tức mượn vực môn xuyên toa mà đi.

Lúc trước Lăng Tiếu thuận theo Lăng Không chạy tới Thiên Nguyên địa vực chỉ bất quá là vì một lần tỉ thí của Thần dược sư, không nghĩ đến sau khi đến Thiên Nguyên địa vực lại là ở bên này lưu lại mấy chục năm, chắc hẳn người ở bên trong Thiên Long môn hoặc trong tộc cảm thấy hắn có phải hay không đã bị Dược Minh công hội ra điều kiện hấp dẫn mà ở lại, không muốn trở về nữa rồi.

Bất kể là người ở bên trong môn hoặc bên trong tộc là có hiểu lầm hay không, Lăng Tiếu hắn tự hỏi tâm không hổ thẹn là được.

Trở lại địa bàn của Thiên Long địa vực, trong lòng Lăng Tiếu không khỏi sinh ra vài phần thân thiết, nội tâm hắn có lẽ đã đem chỗ này trở thành nơi cố hướng thứ hai của mình rồi!

Lăng Tiếu không có một chút tâm tư tạm nghỉ, mà lực lượng của Chu Tước thần thú cũng là hồn hậu vô cùng, để nó phi hành một năm rưỡi mà không cần nghỉ ngơi cũng không thành vấn đề.

Lăng Tiếu ở lúc đi qua phụ cận Liệt Viêm thương minh rất muốn đi gặp Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh, nhưng mà hắn vẫn kiềm chế được vọng động, tạm thời không đi gặp bọn họ rồi.

Món nợ tình hiện tại ở trên lưng hắn đã không ít a!

Vẫn trước đem đại sự trong tộc làm tốt rồi lại tính toán cái khác đi!

Liên tục chạy đi thời gian hai tháng, địa bàn của Thiên Long môn cuối cùng là xa xa nhìn thấy rồi!

Một lần này Lăng Tiếu nhưng sẽ không lỗ mãng giống như lúc trước chạy tới Thiên Nguyên chi thành, vội vàng để Chí tôn thần thú dừng lại, để nó biến hóa thành hình người rồi lại từ cửa thành đi vào bên trong, không kinh động đến thủ thành trưởng lão.

Chu Tước thần thú một mực rất ít lên tiếng nhìn thấy Vọng Long sơn mạch sâu xa nói:

- Long khí thật nồng đậm, tốt cho một cái long mạch địa hình, khó trách Kim Long nhất tộc sẽ sinh tồn ở chỗ này!

Giữa thần thú cùng thần thú đều có một chút cảm ứng không hiểu, nó có thể phát hiện được tồn tại của long khí cũng là bình thường!

- Kim Long nhất tộc là sinh tồn ở chỗ này, Kỳ Lân huynh đệ cũng bị ta mang đến chỗ này, chờ sau khi ngươi gặp hắn nhưng đừng quá thất vọng mới tốt!

Lăng Tiếu đáp.

Lúc trước Bại gia tử chỉ bất quá là thập giai trung cấp đỉnh phong, hắn rời khỏi mấy chúc năm nay chỉ sợ có thể tiến một giai cũng không tệ rồi, thực lực so với Chu Tước thần thú còn là kém đến quá xa.

Lăng Tiếu vốn định đem Chu Tước thần thú tạm thời để vào trong dược đỉnh, nhưng mà nó như thế nào cũng không chịu đi vào đó.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể mặc cho nó đi ở bên cạnh mình.

Chu Tước thần thú hóa thành nữ nhân quá hoàn mỹ, như một nữ tử phong vận thành thục, dáng người ma quỷ giống như tỷ lệ hoàng kim kia quá mức hấp dẫn động lòng người, làn da như ngọc lọ ra ngoài hiển lộ ra mị lực vô hạn, lại càng để người suy nghĩ miên man!

Nó đi theo phía sau hắn thì quá chói mắt rồi, vừa mới vào Thiên Long thành lập tức hấp dẫn tất cả mọi người quay đầu lại.

Nam nhân ở bốn phía từng cái đối với nó quăng đi ánh mắt tham lam tục tĩu, thật là hận không được lập tức đem nó đẩy xuống đất hảo hảo mà sủng hạnh một phen.

Chỉ là khí thế của Lăng Tiếu ẩn ẩn tràn ra, để cho bọn họ đều cảm giác được cảm giác áp bức trầm trọng, không có một người nào dám xuất đầu đàu bỡn Chu Tước thần thú đã hóa hình.

Song, cũng bởi như thế rốt cuộc có người bắt đầu chú ý tới Lăng Tiếu, bọn họ đều hoài nghi hắn có phải là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu tân tấn không bao lâu sao?

Bởi vì lúc trước Lăng Tiếu ở bên trong Thiên Nguyên chi thành nhưng là ở dưới đại sảnh đông người lộ mặt rồi, đã sớm bị người bên trong công hội dùng ký lục thủy tinh châu ghi lại, hơn nữa cầm đến các địa vực đi tuyên truyền công bố.

Thiên Long thành là một trong những đại thành có danh bên trong Thiên vực, lại là thành trì trực thuộc của thế lực mà Lăng Tiếu ở, tự nhiên đã sớm nhận được sự tích liên quan đến Lăng Tiếu trở thành Chí tôn Dược Thần!

Hôm nay ở chỗ này nhưng là bên trong phố lớn ngõ nhỏ đều truyền ra sự tích truyền kỳ liên quan đến hắn ở khắp nơi!

Chỉ là bản thân Lăng Tiếu còn không biết mà thôi.

Bất quá tai mắt của Lăng Tiếu tương đối không tầm thường, hắn chỉ là tùy ý nghe một chút liền biết người ở bốn phía đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hắn nói những cái gì rồi.

- Huynh đệ có phát hiện ra không, người trẻ tuổi kia hình như là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu đại nhân tân tấn a?

- Di, nhìn rất giống a, hắn không phải là còn ở Dược Minh công hội sao? Chẳng lẽ hắn đây là muốn trở về Thiên Long môn?

- Ta cảm thấy hắn nhìn giống nhưng chưa chắc đã là Lăng Tiếu đại nhân, ngươi nhìn hắn mặc cũng không phải là áo choàng của Luyện dược sư, có vị luyện dược sư nào mà không phải là cả ngyaf mặc loại áo choàng kia hiển lộ ra thân phận, có lẽ chỉ là trùng hợp đi!

- Đây nhưng là nói không chính xác, mấy chục năm trước Lăng Tiếu đại nhân nhưng là một trong những Thiên Thần Vương, là Thiên Thần Vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử, hắn mặc võ phục cũng không có gì kỳ quái, thật muốn đi qua bái kiến hắn một chút a, nếu như hắn nguyện ý để cho ta đi theo bên cạnh thì thật tốt!

- Nếu không thì đi qua hỏi một chút, dù sao lại không tổn thất cái gì, bất quá nữ nhân kia ở bên cạnh hắn thật là xinh đẹp gợi cảm, chỉ bất quá ánh mắt kia quá lạnh rồi, thật để người không chịu được!

Lúc đang có một số người muốn đi qua hỏi xem một chút người trẻ tuổi ở trước mắt này có thật sự là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu trong truyền thuyết hay không, bọn họ lại là đột nhiên mất đi thân ảnh của Lăng Tiếu cùng Chu Tước thần thú.

Lăng Tiếu cũng không muốn bị họ vây xem, cũng tạm thời không có tâm tư cùng bọn họ nhất nhất giao thiệp.

Lăng Tiếu mang theo Chu Tước thần thú đi thẳng tới phủ thành chủ.

Thiên Long thành thành thủ tự nhiên là nhận ra Lăng Tiếu rồi, lúc hắn nhìn thấy Lăng Tiếu cơ hồ muốn quỳ bái trên mặt đất liếm chân của Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu bây giờ nhưng là Chí tôn Dược Thần duy nhất của Thiên Long địa vực, hắn trở về sẽ khiên động nhân tâm rất nhiều người a!

Đoạn thời gian gần đây nhưng là có người của vô số thế lực đưa đến hạ lễ, đều muốn kết một cái thiện duyên với Lăng Tiếu a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2373 - Vinh Quy Thiên Long Môn!

Lăng Tiếu nói với thành chủ này mấy câu, sau đó liền vội vàng mượn không gian trận trở về Thiên Long môn.

Kỳ thực lấy thực lực Chí tôn của hắn hoàn toàn có thể trực tiếp đến chỗ của Thiên Long môn, nhưng mà hắn lại không muốn quá điệu cao, tránh cho người khác cho là hắn trở thành Chí tôn Dược Thần liền không đếm xỉa hết thảy quy củ!

Khi Lăng Tiếu vừa mới trở lại Thiên Long môn, tin tức hắn trở về lập tức giống như gió truyền khắp các góc của Thiên Long môn.

Thiên Long môn đã sớm nhận được sư giả do Dược Minh công hội phái tới tuyên cáo Lăng Tiếu trở thành Chí tôn Dược Thần, hơn nữa trở thành một vị vinh dự Phó điện chủ của công hội bọn họ.

Khi ấy người của tông môn bọn họ đều hoan khánh ba ngày ba đêm!

Bởi vì Lăng Tiếu nhưng là thuộc về người của Thiên Long môn bọn họ, mà một phần vinh dự này tự nhiên cũng thuộc về Thiên Long môn bọn họ rồi.

Những người trước kia từng có giao tình với Lăng Tiếu đều là mừng thầm không dứt, thân phận của Lăng Tiếu bạo trướng, bọn họ có lẽ cũng có thể dính một chút ánh sáng, mà những người đã đắc tội qua Lăng Tiếu kia lại là vô cùng ảm đạm thất sắc, nhất là người đã từng đi theo Thần thể phái.

Tuy nói hôm nay nội loạn bên trong Thiên Long môn đã ổn định rồi, nhưng mà vết rách từng đã có qua lại sẽ không dễ dàng bị san bằng như thế, mà

Lăng Tiếu lúc trước lại từng là người đấu đến kịch liệt nhất với Thần thể phái, thành tựu của hắn lại càng để cho địa vị của Kim tộc nhất hệ trở nên càng thêm không gì phá nổi.

Hôm nay Lăng Tiếu trở về có người vui có người buồn, nhưng mà phải nói vẫn là vui nhiều hơn buồn!

Thiên Long môn môn chủ Lăng Phi Vũ dẫn theo một đám cao cấp trưởng lão ra nghênh đón, không chỉ như thế, còn có không ít Bán Thủy Thần, thậm chí là Thủy lão cũng đều kinh động!

Lăng Tiếu còn chưa kịp tới chỗ của hắn liền cảm ứng được khí tức hạo hạo đãng đãng từ bốn phương tám hướng chạy tới, hắn cũng chỉ có thể tạm dừng lại, chờ bọn họ đi đến.

Bởi vì hắn nay đã không giống như xưa, có một ít thời điểm cũng phải xuất ra một điểm tư thái của Chí tôn Dược Thần đấy!

Tổng cộng đi đến có ba trăm người, còn có không ít cao cấp trưởng lão đã đi ra ngoài hoặc còn chưa nhận được tin tức liền tạm thời không kịp chạy tới đây, bằng không chắc chắn sẽ có nhiều người hơn đi ra nghênh đón Lăng Tiếu.

Về phần những Thần Vương trưởng lão bình thường kia tự nhiên không có tư cách gia nhập vào trong đội ngũ nghênh đón này.

Lăng Phi Vũ dẫn theo những người này đi đến chỗ Lăng Tiếu, lại hướng về phía Lăng Tiếu làm ra một cái động tác vô cùng mất thân thận.

Bọn họ đều là khom lấy thân thể đối với Lăng Tiếu tề thanh nói:

- Hoan nghênh Chí tôn Dược Thần vinh quy tông môn!

Hoan nghênh Chí tôn Dược Thần vinh quy tông môn!

Từng thanh âm này trùng phá cửu tiêu, chấn đến tai muốn điếc, khí thế vô cùng oai nghiêm!

Trừ mấy tên Thủy lão ra, những người còn lại đều là đối với Lăng Tiếu khom người hành lễ, trong đó bao gồm môn chủ Lăng Phi Vũ cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ!

Đủ thấy Lăng Tiếu trở thành Chí tôn Dược Thần là được người tôn sùng cỡ nào, được người sùng bái cỡ nào!

Huống chi Lăng Tiếu cũng không phải là Chí tôn Dược Thần bình thường, mà là Chí tôn Dược Thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử, đã là truyền kỳ được ghi vào trong sử sách, hắn trở về tự nhiên là để cho trên dưới Thiên Long môn vì đó mà kích động vạn phần rồi!

Người của Thiên Long sớm đã biết sự xuất sắc của Lăng Tiếu rồi, chiến lực của hắn áp chế đồng đại, bên trong Thiên Long môn trên dưới không có người nào là không bội phục hắn, mà hắn còn đoạt danh hiệu Thiên Thần Vương, càng ở trong đó tấn thăng hạng trước bốn trăm, hơn nữa hắn còn là Thần dược sư xuất sắc nhất bên trong tông môn.

Những vinh dự này đã sớm để cho Lăng Tiếu được hưởng ở bên trong Thiên Long môn rồi.

Chỉ là lúc trước nội đấu không ngừng, cho nên cũng không có người quá cố ý biểu hiện ra loại cuồng nhiệt sùng bái kia đối với Lăng Tiếu.

Hôm nay Lăng Tiếu nhất cử đạt tới địa vị của một số người tôn quý nhất bên trong Thiên vực, bọn họ bất kể là người nào cũng không áp chế được kích động mà sùng bái, mà những nhân vật cao cao tại thượng một mực ở bên

trong môn kia cũng bao gồm người từng là Thần thể phái, ở trước mặt hắn cũng phải cúi xuống cái đầu cao ngạo mà tỏ vẻ cam nguyện bái phục rồi!

Tâm tình của Lăng Tiếu có chút mênh mông, nhớ lúc trước hắn vừa đến Thiên vực còn bị người khác bắt tới đàu quáng, càng bị đưa đến bên trong Đấu Ngục tràng tỷ đấu, ở trong mắt người khác là không đáng giá một đồng!

Mà sau khi tới Thiên Long môn lại có không ít người đối với hắn khiêu khích không ngừng, để hắn bị buộc phải phản kháng!

Hôm nay hắn cuối cùng là lăn lộn ra một chút danh tiếng a, bất kể là ai ở trước mặt hắn đừng nghĩ đến đè được hắn một đầu, muốn khiêu khích người của hắn càng phải hảo hỏa xem xét một chút có tư cách này hay không a!

Lăng Tiếu ở dưới sự ủng hộ của mọi người đi về phía đại điện của Thiên Long môn.

Trên đường đi người của Thiên Long môn càng không ngừng vây lấy mà đến, bất kể là Thần Vương, Thánh Hoàng hoặc là những đệ tử có thực lực thấp khác đều muốn chiêm ngưỡng tôn nhan của Lăng Tiếu!

Thoáng cái, người đi theo Lăng Tiếu liền đạt tới số lượng mấy ngàn, hơn nữa còn tiếp tục gia tăng.

Lúc đến đại điện, chủ phong này đã bị nhân ảnh đông nghịt toàn bộ bao vây lại.

Cũng không ai cố ý đi đem bọn họ đuổi đi, bởi vì Lăng Tiếu trở về là một chuyện tình vô cùng vinhd ự, là chuyện tình đáng giá cao hứng, những chuyện tình mất hứng không nên làm rồi!

Chỉ bất quá đợi sau khi Lăng Tiếu tiến vào đại điện, rốt cuộc là trưởng lão

đem bọn họ giải tán, cũng tuyến bố sẽ đối với Lăng Tiếu cử hành phong tứ đại điển, để bọn họ không cần phải lo lắng không được nhìn thấy Lăng Tiếu đại nhân!

Đại bộ phận mọi người đều thối lui, chỉ có một ít bộ phận người có thể tiến vào bên trong đại điện nhìn thấy Lăng Tiếu.

Những người này không có một người nào mà không phải là cao cấp trưởng lão có tu vi Thiên Thần Vương trở lên, trong đó không thiếu Bán Thủy Thần trưởng lão, còn có mấy tên Chí tôn Thủy lão đi theo!

Trừ Lăng Phi Vũ ở thượng tọa, vị trí của Lăng Tiếu cùng mấy vị Chí tôn Thủy lão cũng đều có, mà vị trí của hắn càng ở trên bọn họ, còn lại Bán Thủy Thần cùng Thiên Thần Vương đều không có tư cách ngồi xuống!

- Lăng Tiếu thúc công, ngươi có thể trở về, toàn bộ trên dưới tông môn chúng ta đều vì ngươi mà cảm thấy kiêu ngạo cùng cao hứng a!

Lăng Phi Vũ đối với Lăng Tiếu nói.

Những năm này hắn là Thiên Long môn môn chủ, gắng sức quản lý, cũng là đem Thiên Long môn xử lý được ngăn nắp có đường lối, so với Lăng Thần lúc trước thì càng thêm phồn hoa rồi, mà bản thân hắn tựa hồ lộ ra có chút thành thục.

Nhớ lúc trước hắn cùng thúc công cùng nhau xông lên Phong Thần đàn, cùng nhau đoạt danh hiệu Thiên Thần Vương, chuyện đã qua còn rõ ràng như ở trước mắt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2374 - Địa Vị Siêu Nhiên. (1)

Mấy chục năm nhanh chóng qua đi, Tiếu thúc công của hắn đã là đem hắn xa xa vứt lại phía sau, cái môn chủ này của hắn ở trước mặt thúc công cũng chỉ có thể cẩn thận mà hầu hạ!

Tin tưởng đợi sau khi thúc công của hắn trở về trong tộc, địa vị của thúc công nhất định có thể tương đề tịnh luận với tộc trưởng rồi.

- Không tệ, Lăng Tiếu trưởng lão là vị Chí tôn Dược Thần thứ nhất bên trong Thiên Long môn chúng ta, cũng là vị Chí tôn Dược Thần duy nhất bên trong Thiên Long địa vực, thay Thiên Long môn chúng ta tranh thủ vinh dự thiên đại, sau này Lăng Tiếu trưởng lão có cần cái gì cứ việc phân phó lão Hà ta đi làm, lão Hà ta tuyệt đối toàn lực ứng phó thay ngươi đi làm!

Một gã đê cấp Chí tôn Thủy Thần sảng lãng nói.

Chỗ ngồi của người này không tính quá gần phía trước, nhưng mà cũng không phải là quá sau, hắn gọi là Hà Đông, là một gã cung bổng Thủy lão bên trong Thiên Long môn.

Trừ hắn ra, mấy người còn lại tất cả đều là cung bổng Thủy lão, đích hệ Thủy lão chân chính của Thiên Long môn thì ở trong địa bàn phía sau, đều sẽ không dễ dàng lộ diện.

Bọn họ bình thường ở trong trạng thái bế quan lâu dài, hoặc là đã giống như đi vào cõi thần tiên vực ngoại, mà Lăng Tiếu trở về quá đột ngột, đệ tử của bọn họ cũng không dám dễ dàng liền kinh động để bọn họ xuất quan.

Nếu như nói Lăng Tiếu chỉ là thân phận Chí tôn Thủy Thần, cũng sẽ không động đến vài tên Thủy lão tọa trấn tông môn đi ra nghênh tiếp, hắn có danh hiệu Dược Thần mới là nguyên nhân chủ yếu mà bọn họ bợ đỡ!

- Không sai a, Lăng Tiếu trưởng lão là Dược Thần của Thiên Long môn chúng ta, ngươi không quên nguồn gốc mà trở về tông môn, mấy lão gia hỏa chúng ta đều cao hứng, sau này liền dựa vào ngươi làm nhiều chút ít cống hiến cho tông môn rồi, mà những người chúng ta đều sẽ thay ngươi mà phất cờ chấn uy đấy!

- Ta sẽ không nói lời khách sáo gì, ta chính là hi vọng Lăng Tiếu trưởng lão có thể thay ta luyện Chí tôn thần đan, ngày sau ta liền lấy người làm đầu!

- Lão Cổ ngươi còn không biết nói chuyện a, nếu như ngươi muốn Lăng Tiếu trưởng lão thay ngươi luyện Chí tôn thần đan, ít nhất cần phải chuẩn bị Chí tôn thần tài nhiều một chút mới được, nếu là một phần này cũng chuẩn bị tốt rồi vậy thì không thể tốt hơn!

Mấy vị Thủy Thần ngươi một lời, ta một câu, không một người nào mà không thấu ra ý nịnh hót nồng đậm với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chắp tay cười nói:

- Mấy vị trưởng lão không phải khách khí, ta bây giờ liền đem lời nói ở chỗ này, ở bên trong Thiên Long môn ta nếu người nào có tài liệu của Chí tôn thần đan, chỉ cần chủ bị đầy đủ hai phần tài liệu trở lên, ta nhất định sẽ thay người đó luyện chế Chí tôn thần đan, lấy đó làm lớn mạnh thần y của Thiên Long môn ta!

Lời này của Lăng Tiếu vừa ra, người ở trong đại điện đều là nhất tề kinh hô một tiếng:

- Tốt!

Ánh mắt của bọn họ nhìn Lăng Tiếu trở nên vô cùng bóng bỏng khẩn cấp, trong lòng đều là đang suy nghĩ nên như thế nào đi chuẩn bị thần tài kia, tốt để thực lực của mình có thể lần nữa tăng lên một giai.

Cần biết Chí tôn Dược Thần quá ít, ở bên trong Thiên Long địa vực lại không có, mà Chí tôn thần đan liền lộ ra vẻ vô cùng thưa thớt trân quý, cũng không phải là người nào đều có cơ hội lấy tới một khỏa.

Lời này của Lăng Tiếu đơn giản là cho bọn họ ăn một khỏa định tâm hoàn rồi!

Bọn họ đều thầm thở dài trong lòng:

- Có Chí tôn Dược Thần ở bên cạnh thật là tốt!

Lăng Tiếu cùng với người ở trong tràng hàn huyên một phen lời nói khách sáo, sau đó liền tính toán trở về sơn phong của hắn đi gặp thân nhân!

Chỉ là lúc này hắn lại cảm ứng được không ít khí thế cường đại hướng về đại điện mà đến.

Lăng Tiếu kinh hô trong lòng:

- Khí tràng thật cường đại!

Hắn phát hiện khí tức của người đến phải hơn xa hắn, thực lực của những người này chỉ sợ đạt tới tồn tại trên trung cấp Chí tôn a!

Người ở tràng đều trở nên động rồi, đều là phân biệt đứng lên, đợi chờ người đến tiến vào đại diện.

Bọn họ đều có thể suy đoán được, dám ở bên trong môn không đếm xỉa hết thảy quy củ như thế chí có Thủy lão của Thần thể phái!

Sau một khắc, ở chỗ cửa vào đại điện liền nhiều ra sáu tên lão giả, bọn họ nhất tề hướng về phía trong đại điện tiến tới.

Khí thế của hai lên lão giả cầm đầu như thiên rõ ràng là sư bá Cơ Thần Siêu của Phương Bất Nhị, cũng chính là phụ thân của Cơ Thiên Phương, tên còn lại thì là sư phụ Vi Đồ của Phương Bất Nhị, hai người đều là người trọng yếu nhất của Thần thể phái, cũng là người có thực lực cường đại nhất, đều đạt tới thực lực trung cấp Chí tôn đỉnh phong, là lão Thủy Thần ở bên trong Thiên Long môn!

Bốn người còn lại cũng đều là Chí tôn Thủy Thần, từng người lão thái long chung, uy nghiêm mười phần!

Từ khí thế này của bọn họ nhìn đến, đám người Lăng Phi Vũ cảm thấy bọn họ giống như đang ép vua thoái vị, để cho bọn họ không khỏi toát ra một thân mồ hội lạnh!

Lăng Phi Vũ đang muốn lên tiếng nói chuyện, ánh mắt của Cơ Thần Siêu cùng Vi Đồ kia đã là đầu tiên rơi xuống trên người Lăng Tiếu.

Cơ Thần Siêu đầu tiên lên tiếng hỏi:

- Chắc hẳn ngươi chính là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu rồi?

Lăng Tiếu nghênh đón ánh mắt của Cơ Thần Siêu mà sâu kín đáp:

- Không sai, ta chính là Lăng Tiếu ra mắt mấy vị trưởng lão đại nhân!

Lăng Tiếu không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần sắc thong dong bình tĩnh,

không có một chút bởi vì khí thế hùng dũng kia của bọn họ mà bị dọa đến kinh hãi.

- Ha ha, quả nhiên là nhất biểu nhân tài, Thiên Long môn ta có ngươi ở chỗ này đó là phúc của Thiên Long môn chúng ta!

Vi Đồ ở bên cạnh Cơ Thần Siêu cười to lên nó.

Cũng thuận theo một tiếng cười này của hắn, mấy tên Thủy Thần khác cũng theo đó mà đem khí tức thu liễm lại, trên khuôn mặt lộ ra bộ dạng hòa thiện.

Bọn họ như thế mà đế chỉ bất quá là muốn thử một chút Chí tôn Dược Thần tân tấn này là nhân vật có bộ dáng gì, nếu như bị bọn họ dọa nạt, vậy thì lộ ra chỉ là hư danh rồi.

Bây giờ xem ra Lăng Tiếu quả nhiên là nhất biểu nhân tài, tiền đồ vô lượng a!

Vừa nghĩ tới trước kia những đồ tử đồ tôn của bọn họ giao thủ với dạnh nhân vật này, thật sự là có chút không biết tự lượng sức mình rồi!

Đồng thời cũng vui mừng vì lúc trước không có triệt để âm ĩ với Kim tộc, bằng không tổn thất chính là những người bọn hắn rồi.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ bất kể là vì chính mình mà suy nghĩ, hay là vì đệ tử truyền thừa một mạch của bọn họ mà suy nghĩ đều không thể không một lần nữa nịnh hót người của Kim tộc, nịnh hót Dược thần tân tấn này!

Cơ Thần Siêu cười mỉm nói:

- Thiên Phương con ta một mực lấy ngươi làm thần tượng, một mực cố gắng liều mạng tu luyện, lúc trước ta liền nghe nói đến Lăng Tiếu ngươi rồi, chớp

mắt ngươi đã cùng những lão bất tử chúng ta ngồi ngang hàng, thật là không tệ a, ta kiến nghị môn chủ nên hảo hảo phong thưởng cho Lăng Tiếu trưởng lão a!

Co

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2375 - Địa Vị Siêu Nhiên. (2)

Lăng Tiếu cười nói:

- Hai vị trưởng lão quá khen, Lăng Tiếu cũng bất quá là có chút năng lực, sau này còn muốn dựa vào chư vị trưởng lão chiếu cố nhiều hơn một chút.

- Tốt lắm, cũng không cần quá khách sáo, tất cả mọi người đều là người của tông môn, sau này đều là thân như huynh đệ, dĩ vãng hết thảy các loại mây khói đều coi như xong, những tiểu bối kia không hiểu chuyện còn thỉnh Lăng Tiếu trưởng lão đừng ghi nhớ ở trong lòng mới tốt!

Vi Đồ cười một tiếng, tiếp theo hắn lại nói một câu:

- Tên đệ tử bất tiết Phương Bất Nhị kia của ta đã bị ta tự mình tiễn đến tây thiên rồi!

Lời phía sau của Vi Đồ ít nhiều có chút ý tứ tự mình đánh mặt mình!

Nhưng mà không thể phủ nhận hắn đã làm đủ mặt mũi rồi, đem hết thảy trước kia đều bỏ xuống.

Nhớ lúc trước bên trong môn bình định nội loạn, Vi Đồ đem Phương Bất Nhị lưu ở trên sơn phong của hắn, cường hành bảo vệ Phương Bất Nhị một mạng.

Hôm nay Lăng Tiếu vinh dự mà về, địa vị xưa đâu bằng nay, vì để cho Lăng Tiếu tiêu trừ hết thảy cừu thị đối với Thần thể phái, Vi Đồ phải tự làm ra biểu hiện!

Bất kể Phương Bất Nhị có phải là bị hắn giết hay không, lời này của hắn đã cho thấy Phương Bất Nhị vĩnh viễn sẽ không tiếp tục xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cũng sẽ không lại xuất hiện người của Thần thể phái giống như Phương Bất Nhị muốn mưu đoạt vị trí môn chủ.

Cơ Phương Siêu cùng Vi Đồ xuất hiện, làm không khí trong đại điện không còn nhiệt liệt như lúc ban đầu.

Nhưng trong lòng Lăng Phi Vũ lại kích động vui sướng.

Tuy nói lúc trước hắn nhận chức môn chủ thay Lăng Thần, bình định nội loạn, nhưng hắn vẫn chưa từng buông cảnh giác với thần thể phái, cảm giác họ vẫn sẽ có hành động khiêu khích.

Hắn luôn muốn bái phỏng thủy lão của thần thể phái, cùng họ triển khai cuộc nói chuyện.

Đáng tiếc người ta chưa từng tiếp kiến hắn một lần, làm cho hắn không còn biện pháp.

Hiện tại Lăng Tiếu trở về, chỉ bằng vào thân phận trong vạn năm tới của Thiên Long môn tuyệt đối sẽ không tiếp tục phát sinh nội loạn thêm lần nữa.

Nếu Lăng Tiếu vẫn mãi cường đại, luôn trấn thủ Thiên Long môn, tin tưởng sẽ không có ai dám khiêu khích uy nghiêm của Kim tộc!

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái:

- Lăng Tiếu thúc công trở về, tông môn đại định, long uy của Thiên Long môn tuyệt đối càng tăng hơn trước kia!

Người trong đại điện cũng không lưu lại bao lâu, sau khi định ra nghi thức

gia phong cho Lăng Tiếu liền tán đi.

Lăng Tiếu vừa định quay về ngọn núi của mình, Trịnh Xán đã đi tới bên cạnh vui mừng nói:

- Dược thần trưởng lão, ngày sau luyện dược sư nhất mạch của Thiên Long môn nên do ngươi tới chủ trì.

Hiện tại Trịnh Xán hoàn toàn tâm phục khẩu phục đối với Lăng Tiếu, nhiều năm qua hắn có thể bước ra một bước chí tôn thủy thần đều nhờ có Lăng Tiếu ban tặng.

Nếu không phải Lăng Tiếu gia nhập Dược Minh công hội, trở thành khách khanh trưởng lão, Thiên Long môn cũng không dễ dàng lấy được mấy viên Chí Tôn thần đan, mà bên trong có một viên ban cho hắn, đây là nhờ nhiều năm qua hắn lao tâm lao lực cho Thiên Long môn, cung cấp vô số thần đan, đồng thời còn bồi dưỡng không ít luyện dược sư, được ban thưởng một viên, giúp hắn bước lên ngôi vị chí tôn.

Nhưng sau khi hắn trở thành chí tôn thủy thần đê giai, muốn thử luyện đan dược chí tôn tuyệt phẩm nhưng bị thất bại, điều này làm cho hắn bị đả kích nhiều lần.

Vốn tưởng rằng với nội tình tích lũy nhiều năm hắn có thể trở thành Dược thần, đáng tiếc hắn đã quá ngây thơ!

Mà nay Lăng Tiếu đã vượt qua hắn, trở thành chí tôn dược thần trẻ tuổi, hắn không muốn bội phục cũng không được.

- Ha ha, Trịnh lão khách khí, ngươi vẫn luôn là thủ tịch luyện dược sư của tông môn, tuy ta may mắn sớm hơn ngươi một bước, nhưng có thật nhiều sự tình vẫn còn cần lão nhân gia đến giải quyết tốt hơn, ta chỉ cần đi theo phụ tá

là tốt rồi!

Lăng Tiếu cười đáp, không đợi Trịnh Xán nói thêm đã nói tiếp:

- Trịnh lão, ta quay về thăm người nhà của ta trước, đợi lúc rảnh rỗi chúng ta tiếp tục trao đổi chút tâm đắc luyện đan có được hay không!

Trên mặt Trịnh Xán lộ vẻ vui mừng nói:

- Tốt tốt, lão phu tùy thời xin đợi dược thần đại giá quang lâm!

Lăng Tiếu không vì trở thành dược thần chí tôn mà trở nên ngạo khí, điều này làm trong lòng Trịnh Xán thập phần cao hứng, may mắn ngày trước mình kết giao thật tốt với Lăng Tiếu.

Hiện giờ Lăng Tiếu thành tựu dược thần, có thể cùng hắn trao đổi thuật luyện đan với hắn mà nói không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng hưng phấn, cũng là chuyện làm cho hắn cảm thấy bức thiết nhất.

Nếu hắn cũng có thể trở thành chí tôn dược thần, tuy không phong cảnh như Lăng Tiếu nhưng địa vị cũng sẽ đề cao thật lớn.

Lúc Lăng Tiếu vừa trở lại, trên đỉnh núi tụ tập thật nhiều người, có chút là thân nhân của hắn, có chút là trưởng lão hoặc chấp sự trên núi, nhưng còn có cả người của những ngọn núi khác, bọn họ đều đến lôi kéo làm quen với người thuộc đỉnh núi của Lăng Tiếu, muốn thông qua quan hệ mà kết giao với hắn.

Bọn họ vừa nhìn thấy Lăng Tiếu liền đồng loạt hành lễ ân cần thăm hỏi.

Lăng Tiếu đành phải vẫy tay cho họ tán đi, ở nơi này ồn ào như vậy thật sự không tốt lắm.

Hắn đi lên đỉnh núi, nhìn thấy người thân cùng thê tử liền cảm thấy thật vui vẻ.

Mộng Tích Vân lại oán giận hắn một phen, nói hắn mỗi lần rời đi đều là mấy chục năm, không hề quan tâm đến gia đình.

- Gia gia, vì sao gia gia không thấy già chút nào đâu, chúng cháu đứng chung một chỗ với ngài, người khác đều nghĩ ngài là ca ca hoặc đệ đệ của cháu đâu.

Một thanh âm thanh lệ vang lên.

Đó là một nữ tử thật thanh tú, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, làn da mịn màng, mái tóc còn có trang sức hình con bướm thật đáng yêu, xiêm y màu tím lộ ra dáng người uyển chuyển vô cùng tinh tế.

Lăng Tiếu nhìn nữ tử vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia bật cười:

- Tiểu nha đầu này là tiểu Vũ?

Không sai, nàng chính là cháu gái của Lăng Tiếu – Lăng Vũ.

Lăng Vũ cau mũi bất mãn nói:

- Gia gia thật không có lương tâm, lại có thể không nhận ra người ta!

Lúc này thanh niên anh tuấn bất phàm đứng bên cạnh nói:

- Gia gia có tân hoan, đã quên cháu gái, có gì lạ đâu!

Thanh niên mang theo vài phần ý tứ trêu chọc, dáng tươi cười tà mị như Lăng Tiếu, chính là cháu trai của Lăng Tiếu - Lăng Trạch.

- Thời gian biến chuyển, tiểu nha đầu đã trưởng thành, càng thêm xinh đẹp, tiểu Trạch cũng không kém, có được nửa phong phạm của gia gia năm xưa!

Lăng Tiếu cao hứng cười to, tiếp theo nhìn thoáng qua những nữ nhân lại chỉ vào Chu Tước thần thú nói:

- Đây là Chu Tước a di, đến tìm Tử Tử có việc, mọi người đừng suy đoán bậy bạ!

Lăng Tiếu nói chuyện nhận chân, mọi người cũng biết mình quá đa tâm mà thôi, vẻ mặt ảm đạm liền biến mất không thấy.

Ngay sau đó Lăng Tiếu an bài Chu Tước đến một địa phương thanh tĩnh, như vậy hắn có thể cùng người nhà từ từ ôn chuyện.

Lăng Tiếu đi vào điện vũ của mình, ngồi trên chủ vị, nhìn mọi người trong điện.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2376 - Gia Gia Thật Không Có Lương Tâm. (1)

Họ đều là thân nhân của hắn, là thê tử, không có người ngoài nào ở đây.

Trong những người này, Cuồng Tăng, Tà Đế, Lăng Chiến, Phượng Lăng Thiên vắng mặt, họ đều là phong tử tu luyện, đều đã ra ngoài lịch lãm.

Ghế bên dưới có mẹ của hắn, Phượng Tiêm Vận, Vân Mộng Kỳ, Thải Hà Nguyệt, Ngọc Nhu Phỉ, Cát Bội Hân…cùng các nữ nhân khác.

Nhìn thấy thực lực các nàng đều tăng lớn, Lăng Tiếu cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều!

Trong những nữ nhân này, ngoại trừ Vân Mộng Kỳ cùng Ngọc Nhu Phỉ, người tiến giai nhanh nhất là Phượng Tiêm Vận, thiên cổ thể của nàng cơ hồ ngang ngửa thần thể, từ thực lực thánh giả đã đạt tới thánh hoàng cao giai, cơ hồ mỗi vài năm tiến một giai, hơn nữa nàng cũng chưa từng dùng qua đan dược.

Chiếu theo tốc độ như thế, trong vòng trăm năm nàng sẽ có cơ hội đi lên giai vị thần vương!

Đến lúc đó chỉ bất quá nàng hơn hai trăm tuổi, có thể thành tựu thực lực thần vương trong Thiên Vực tuyệt đối là thiên tài yêu nghiệt nhất đẳng!

Tiếp theo là Đông Phương Tinh, nàng đã siêu việt những nữ nhân khác cao hơn mình, đạt tới thực lực thánh hoàng trung giai, triển lãm ra khí khái thiên chi kiêu nữ một đời của Đông Phương thế gia.

Ngoài ra những nữ nhân khác đã có thực lực thánh hoàng đê giai, đại bộ phận ở cảnh giới thánh giả cao giai, muốn bước lên thánh hoàng vẫn cần thêm một ít thời gian cùng lĩnh ngộ.

Về phần Bạch Nguyệt Mai thiên phú cũng kinh người, đã đạt tới tu vi thánh giả đỉnh, chỉ thiếu một bước đã tới thánh hoàng.

Lăng Duyệt cũng đã thay đổi, cùng Lăng Oánh đạt tới thực lực thánh giả trung giai.

Ngược lại tiềm lực của Lăng Vũ cùng Lăng Trạch khiến người phải nhìn với ánh mắt khác xưa, đã đạt tới thực lực thánh giả đê giai.

Hiện tại họ chỉ mới năm mươi đã đạt tới bước này, so với Lăng Tiếu ngày xưa cũng không kém bao nhiêu.

Chẳng qua về sau muốn tiến giai càng thêm khó khăn, bọn họ muốn theo kịp bước chân Lăng Tiếu càng có vẻ vô cùng gian nan.

Lăng Tiếu kể lại đại khái nguyên nhân hắn biến mất nhiều năm, muốn giải thích với họ rõ ràng để đừng ai nghĩ lung tung.

Với tuổi tác của họ đạt tới cảnh giới như bây giờ trong Thiên Vực đã là nhân vật thiên tài, mặc dù còn chưa thể so sánh với những đệ tử chân truyền Thiên Long môn, nhưng kém không bao xa.

Lăng Tiếu từ trong miệng mọi người biết được kể từ khi được đưa tới Thiên Vực cuộc sống của họ thật tốt lắm, được người của Thiên Long môn chăm sóc, tạm thời đang ở địa bàn ngoại thành, chậm rãi lớn mạnh.

Đương nhiên cũng có những người không an phận muốn đi lịch lãm tìm kiếm cơ duyên của chính mình.

Về phần đệ tử Lăng gia được Kim tộc thông qua huyết mạch nghiệm chứng thì được mạnh mẽ bồi dưỡng, tốc độ tiến giai cũng cực nhanh.

Lăng Tiếu cho người thân lui ra, lại triệu kiến một ít thủ hạ cùng bằng hữu đi theo hắn đến Thiên Vực.

Hàn Khai, Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Phong Nha, Độc Hạt Tử, Độc Ưng, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà…cùng nhiều mãnh tướng.

Sau khi họ đi vào Thiên Vực mới biết thực lực mình kém cỏi lót đáy, mấy chục năm qua không ra ngoài, đều bế quan cố gắng không ngừng đột phá.

Tuổi của Hàn Khai cao nhất, mặc dù có đan dược cùng thần tuyền của Lăng Tiếu tu chỉnh điều tiết, nhưng tốc độ tiến giai chậm nhất, hiện giờ chỉ đạt tới thánh hoàng đê giai đỉnh.

Ngày sau muốn thành tựu cảnh giới thần vương là người gian nan nhất.

Nhưng hắn hiện tại phi thường hài lòng với cuộc sống bây giờ, bởi vì tuổi thọ của hắn lại được tăng trưởng, thuật luyện đan nâng cao một bước, có thể luyện chế đại thánh đan, tiếp tục phát huy thuật luyện đan của hắn.

Hàn Khai say mê thuật luyện đan, bên trong Thiên Long môn có không ít đại thánh sư, còn có thần dược sư, hắn lại tỏa sáng mùa xuân mới, phi thường thỏa mãn với hiện trạng.

Diệp Vân Phong là người tu luyện liều mạng nhất, từ tu vi huyền đế trung giai trực tiếp đạt tới thánh giả đỉnh, không kém hơn nhóm nữ nhân của Lăng Tiếu bao nhiêu.

Vốn hắn có thể sớm một bước đạt tới cảnh giới thánh hoàng, nhưng hắn nghe theo lời dặn dò của Lăng Tiếu, tuyệt không tiếp tục dùng đan dược tiến

giai, nhất định phải dựa vào thực lực chính mình từng bước đi lên, trừ phi đi tới đại quan khẩn yếu mới có thể dùng đan dược.

Dù sao trên Thiên Vực không thiếu tài nguyên tu luyện, muốn thành tựu thánh hoàng là chuyện khá dễ dàng, có được tuổi thọ vô hạn muốn tiếp tục đột phá cũng không phải là việc gì khó.

Lại có được chí tôn dược thần như Lăng Tiếu bảo hộ, ngày sau ít nhất cũng đến cảnh giới thần vương, về phần cảnh giới chí tôn phải xem tiềm lực cùng ngộ tính của chính họ.

Tàn Báo từng hướng tới cảnh giới thánh giả, sau khi sống lại đã đạt tới tu vi thánh giả đê giai.

Hiện giờ đi tới Thiên Vực, kích phát tiềm lực thân thể, đạt tới thành hoàng trung giai, chỉ kém Phượng Tiêm Vận một bậc, ngang hàng với Đông Phương Tinh.

Mặc dù lúc còn ở Trung Vực Phong Nha có được một thân thể không tệ mà sống lại, nhưng phải trùng tu thực lực, hiện tại chỉ mạnh hơn ngày trước một chút, chỉ là thánh giả trung giai mà thôi.

Độc Hạt Tử tu luyện độc công, tư chất yếu hơn những người khác một ít, chỉ tới thánh giả, Độc Ưng tu luyện song chúc tính, lại phi thường khắc khổ liều mạng, đã tới thánh giả trung giai. Lý Cuồng Hổ cùng Lãnh Xà cũng như Độc Ưng, mà tám chiến tướng đã là thánh giả đê giai tu vi.

Mộc Hòe cùng Lăng Hà, Lăng Thương đã tăng lên rõ ràng, mỗi người đều trẻ trung hơn ngày xưa rất nhiều.

Giữa những người này tiến giai nhanh nhất lại là Viên Chiến Thiên, mấy năm trước đã tới thánh hoàng đỉnh, dù là Phượng Tiêm Vận cũng bị hắn áp

chế.

Tính cách Viên Chiến Tiên quái gở lại không hợp quần, bởi vậy bị không ít đệ tử Thiên Long môn chướng mắt.

Lúc ấy hắn mới đột phá thánh hoàng trung giai, bị đệ tử Thiên Long môn châm chọc hắn giống người vượn, vốn Viên Chiến Thiên không thèm chấp nhặt, nhưng đám người kia khinh người quá đáng, lại không ngừng khiêu khích hắn.

Viên Chiến Thiên cũng là người không sợ trời không sợ đất, lập tức ra tay giáo huấn bọn họ.

Trong những đệ tử này có ba gã là thánh hoàng trung giai, một thánh hoàng cao giai, nhưng cả nhóm người đều bị Viên Chiến Thiên đánh bại.

Nếu không phải hắn nương tay, hắn đã thủ tiêu nhóm người kia ngay tại chỗ.

Cũng bởi vì chuyện này gây nên phiền toái không nhỏ, cuối cùng do Lăng Cương ra mặt trực tiếp đem chuyện này áp xuống.

Nhưng cuộc chiến kia của Viên Chiến Thiên đã khiến không ít thần vương trưởng lão chú ý, đều nhìn ra được Viên Chiến Thiên là người thừa kế của Đấu Chiến Thánh Viên, thiên phú chiến đấu tuyệt đối là tuyệt đỉnh đương thời.

Có không ít người động tâm tư ái tài, muốn thu hắn làm môn hạ của chính mình.

Chỉ tiếc đều bị Viên Chiến Thiên vô tình cự tuyệt.

Bọn hắn cũng không có biện pháp, dù sao Viên Chiến Thiên là người trên

ngọn núi của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu có thân phận đặc cấp trưởng lão, còn được phong làm khách khanh trưởng lão của Dược Minh công hội, có thể làm cho Thiên Long môn thật sự xem trọng.

Sẽ không có ai muốn đi trêu chọc thiên thần vương cùng thần dược sư tiềm lực vô hạn như Lăng Tiếu.

Bọn hắn cũng nên may mắn lúc ấy không ép buộc Viên Chiến Thiên, bằng không hôm nay sẽ hối tiếc không kịp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2377 - Gia Gia Thật Không Có Lương Tâm. (2)

Hiện giờ Viên Chiến Thiên cũng không ở Thiên Long môn, đã một mình rời khỏi Thiên Long thành.

Không ai biết rõ hướng đi của hắn, hắn cũng không nói qua với ai.

Trước khi rời đi, hắn chỉ đem một khối sinh mệnh ngọc đồng giao cho Diệp Vân Phong, đợi khi nào Lăng Tiếu trở về giao lại cho hắn.

Cử động lần này của Viên Chiến Thiên là muốn báo cho Lăng Tiếu biết hắn còn sống, một ngày nào đó hắn sẽ trở về khiêu chiến Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe tin Viên Chiến Thiên đã rời khỏi Thiên Long thành cũng không cảm thấy kỳ quái, người kia không sợ trời không sợ đất, tuy nói thật dễ dàng trêu chọc phiền phức, nhưng hắn cũng không phải người đoản mệnh, hắn có được chiến lực cùng tiềm lực, một ngày nào đó sẽ làm kinh động Thiên Vực!

Viên Chiến Thiên rời khỏi làm cho Lăng Tiếu không khỏi nhớ đến thần côn Huyền Diệu.

Lúc trước khi Huyền Diệu rời đi, thực lực không có gì đặc biệt, không biết hiện tại hắn đã thế nào, có tìm được cơ duyên mà hắn muốn rồi không?

So sánh với Viên Chiến Thiên, Lăng Tiếu yên tâm hơn với Huyền Diệu, hắn biết thần côn làm việc luôn điệu thấp, lại biết giả thần giả quỷ, chắc là sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Lăng Tiếu hỏi thăm nhóm huynh đệ xong xuôi, vẫn cảm thấy tốc độ tiến giai của họ khá chậm.

- Hàn sư huynh, sau khi đến nơi này mọi việc vẫn tốt chứ?

Lăng Tiếu hỏi thăm Hàn Khai.

Hàn Khai vuốt râu cười nói:

- Tốt tốt, tốt vô cùng, lúc ở Trung Vực luôn tự cho rằng thuật luyện đan của mình đã vô địch đương thời, nhưng sau khi đi tới Thiên Vực mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng!

- Vậy là tốt rồi, chờ khi nào ta rảnh sẽ mang ngươi đến bên chỗ Trịnh lão, cho ngươi luận bàn nhiều với hắn một chút, tin tưởng rất ích lợi đối với ngươi!

Lăng Tiếu đề nghị.

Hàn Khai mừng rỡ đáp:

- Tốt, ta kính ngưỡng thần dược sư Trịnh Xán đã lâu, nếu có thể cùng hắn trao đổi thật sự là vinh hạnh của ta!

Hoa Hiểu Quế đột nhiên nói:

- Hàn lão, có phải ngươi lầm rồi hay không, chẳng lẽ ngươi không nghe nói hiện tại lão đại đã là chí tôn dược thần, còn mạnh hơn Trịnh thần sư, ngươi lại đi bỏ gần tìm xa, bỏ mạnh cầu yếu, thật sự không hiểu nổi ngươi đang suy nghĩ gì đây!

Hoa Hiểu Quế vừa nói ra lời này, thần sắc Hàn Khai cứng ngắc, sau đó vỗ

mạnh lên trán kêu to:

- Ôi, xem ra lão phu thật sự là già quá hồ đồ, thật sự là lão hồ đồ ah!

Tốc độ tiến giai của Hoa Hiểu Quế chậm hơn một chút, hắn luôn chuyên tâm thuật luyện đan, hiện giờ chỉ đạtt ới huyền đế cao giai, vẫn cách tu vi thánh giả khoảng cách không nhỏ.

Đường Cương Lĩnh cũng là như thế, nhưng không có nghĩa thành tựu của họ không lớn, bởi vì phải nhìn xem thân phận chuyên môn của bọn họ.

- Hắc hắc, hiện tại lão đại trở thành chí tôn dược thần, sau này chúng ta có hắn bảo hộ, muốn tung hoành không thành vấn đề!

Diệp Vân Phong cười nói.

- Nói không thể nói như thế, bây giờ ta còn chưa có nhiều thời gian, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, ta sẽ giới thiệu Trịnh lão nhận thức sư huynh của tiểu Quế, hắn là thần dược sư lâu năm, đã có tiềm chất trở thành dược thần, các ngươi được hắn chỉ điểm chỉ có trăm lợi mà không một hại.

Lăng Tiếu nói.

Hắn còn phải đi tìm Thủy Nguyên Thạch, hoàn thành tu bổ kế hoạch lớn Huyền Linh đại lục, cứu ra lão tổ tông.

- Lão đại, ngươi đừng chỉ lo lắng cho Hàn lão cùng tiểu Quế được không, ta cũng muốn nhận thức một vị thần khí sư, không biết có gì khó khăn?

Đường Cương Lĩnh có chút ngượng ngùng mở miệng nói.

- Việc này đương nhiên không thành vấn đề, để ta giới thiệu cho ngươi đến

dưới môn hạ Trương thần sư học nghệ đi!

Lăng Tiếu đáp, sau đó nhìn những người khác nói:

- Ở trên núi hẳn có thần vương đạo sư thích hợp cho các ngươi học tập, đến lúc đó ta cho họ chỉ điểm mọi người một chút, chuẩn bị cho các ngươi đột phá thần vương, không đạt thần vương dù sao cũng không được xem là cường giả.

Mọi người nghe xong đều rung động, một bước này đối với họ là khó hoàn thành nhất, bọn họ cũng biết trong Thiên Long môn có thật nhiều thánh hoàng đều bị vướng ở cửa ải này vô số năm tháng không cách nào đột phá.

Cũng may họ có Lăng Tiếu, có Thần Vương đan của hắn trợ giúp, muốn bước ra cũng không quá khó khăn, bọn họ chỉ cần không ngừng tăng lên thực lực, yêu cầu thấp nhất phải đạt tới thánh hoàng đỉnh, đến lúc đó dùng thần đan đột phá chỉ là chuyện rõ ràng.

Lăng Tiếu trò chuyện với họ nửa ngày, cho họ rời đi, đi gặp Thường Hạo Hữu.

Hiện tại Thường Hạo Hữu đã là đại quản gia của tòa núi nơi đây, được Lăng Tiếu tín nhiệm.

Thường Hạo Hữu đã đạt tới thần vương trung giai, muốn bước lên thần vương đỉnh cũng không bao xa.

Hắn rất sớm đã lựa chọn đi theo Lăng Tiếu, hiện tại mọi người rốt cục đã biết lựa chọn của hắn là chính xác, mà bản thân hắn khi nghe tin Lăng Tiếu trở thành chí tôn dược thần liền cao hứng mất ngủ suốt vài ngày, trong lòng càng thêm kiên định vĩnh viễn đi theo Lăng Tiếu.

- Thường sư huynh, gần đây trong tông môn có chuyện gì phát sinh sao?

Lăng Tiếu hỏi thăm.

Thường Hạo Hữu lộ vẻ cung kính đem những chuyện phát sinh những năm nay báo lại cho Lăng Tiếu nghe qua.

Sau khi nghe xong, Lăng Tiếu biết không quan hệ nhiều tới mình cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Chẳng qua khi nhắc tới tộc nhân của Lăng Tiếu, ngoại trừ những người được xét nghiệm huyết mạch được đưa vào trong tộc, những người huyết mạch không rõ ràng được an bài ra ngoại thành sinh sống, từng có chút quấy nhiễu nhưng đã được giải quyết xong xuôi.

Lăng Tiếu vốn định ở lại vài ngày bồi thân nhân của mình, nhưng Lăng Phi đột nhiên chạy đến triệu hắn trở về trong tộc.

Bởi vì hắn nghe được một việc làm cho hắn phi thường bi thống lẫn phẫn nộ!

Lăng Vệ đã chết!

Lăng Tiếu vừa nghe được tin tức này cơ hồ nổ bạo!

Có lẽ trong cuộc đời hắn Lăng Vệ cũng không thường xuất hiện, nhưng hắn lại cùng huyết mạch với lão tổ tông của Lăng Tiếu, để cho hắn cam nguyện gọi một tiếng thái gia gia.

Cảm giác máu mủ tình thâm không thể tùy tiện xóa bỏ.

Từ sau khi hắn nhận tổ quy tông, đều xem mỗi tộc nhân là thân nhân, mà Lăng Vệ, Lăng Bác, Lăng Khâu đối đãi với hắn rất tốt, làm cho hắn tôn kính

họ từ tận đáy lòng.

Lăng Vệ là chí tôn thủy thần hàng thật giá thật, như thế nào đột nhiên bị vẫn lạc đây?

Lăng Tiếu không thể thừa nhận sự thật này, hắn lớn tiếng hỏi:

- Ngũ ca, vì sao lại như vậy? Thái gia gia chết như thế nào?

Vẻ mặt Lăng Phi bi thống nói:

- Lúc Vệ lão tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch đã cùng người giao chiến, bị người giết chết!

Tiếp theo ánh mắt hắn lộ ra sát khí:

- Là người của Dực nhân tộc hạ độc thủ!

- Dực nhân tộc!

Lăng Tiếu nghiến răng nghiến lợi quát, sau đó lạnh lùng nói:

- Một ngày nào đó ta sẽ san bằng Dực nhân tộc!

Nhưng Lăng Tiếu có phẫn nộ cũng chỉ vô dụng, hắn cùng Lăng Phi quay về trong tộc, trong tộc đang sắp xếp kế hoạch đối phó với Dực nhân tộc, nhất định phải cho bọn hắn nợ máu trả máu!

Lăng Tiếu vội vàng chạy về trong tộc, đồng thời mang theo cả thần thú Chu Tước.

Bại Gia Tử đã được Lăng Tiếu an bài ở lại trong Vọng Long sơn mạch, cùng Kim Sắc Lang Vương, sư hổ biến dị với long mã sinh sống cùng nhau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2378 - Tình Huống Của Thủ Hạ Huynh Đệ.

Sở dĩ Lăng Tiếu không mang họ đi theo là bởi vì vào lúc đó thực lực của họ cũng không giúp được gì, thà rằng để cho họ ở lại trong núi non tự mình trưởng thành.

Lăng Tiếu quay về trong tộc, cũng không lập tức đi gặp tộc trưởng mà mang theo thần thú Chu Tước đi tìm Bại Gia Tử.

Họ luôn hoạt động ở gần chỗ của Kim Long nhất tộc, mặc dù nơi đó thích hợp cho linh thú kim hệ sinh tồn, nhưng Bại Gia Tử luôn có thú đan hấp thu, lại là bằng hữu của thập tam thái tử, vì vậy nên muốn ở lân cận làm hàng xóm.

Thần thú Chu Tước đi cùng Lăng Tiếu đến gần nơi đó, tựa hồ cảm nhận được áp lực, nhịn không được liền biến về chân thân ngửa mặt lên trời kêu vang.

U u!

Từng đạo hỏa diễm khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, khiến không khí nhanh chóng tăng lên.

Hống hống!

Tận sâu trong sơn mạch lập tức vang lên thanh âm thú rống, từng đạo thân ảnh khổng lồ từ trong dãy núi bay ra.

Gần trăm đầu kim sắc giao long, mỗi một đầu đều có dấu hiệu sắp hóa long,

long uy sơ lộ, long lân lóe sáng, khí thế bất phàm. Lúc này có không ít thánh thú kim hệ cường đại rậm rạp bao vây quanh Lăng Tiếu cùng thần thú Chu Tước.

Trong những đầu thánh thú kia còn có ba đầu giao long cùng hai đầu thánh thú kim hệ biến dị đạt tới mười một giai, có vài chục đầu vượt qua thập giai.

Đây là thánh thú bảo hộ địa bàn của Kim Long nhất tộc, họ đều dựa vào Kim Long tộc, ở trong mắt họ Kim Long tộc là hoàng tộc, đáng giá cho họ truy tùy đến chết.

Lăng Tiếu không nghĩ tới mình mang theo thần thú Chu Tước sẽ gây ra động tĩnh lớn như vậy. Ngay lúc hắn định nói chuyện với mấy đầu giao long, tận sâu trong núi lại vang ra thanh âm tiếng rống càng thêm khủng bố.

Đây mới thật là tiếng long ngâm, kim long từ trong núi đã đi ra.

Hơn mười đầu kim long mang theo khí thế khủng bố nháy mắt đã đến bên cạnh nơi này.

Nhìn thấy một mảnh thân ảnh khổng lồ dài mấy ngàn thước lóe lên kim lân sáng lóng lánh, chiếu sáng cả vùng sơn mạch mênh mông, trường hợp có vẻ thập phần đồ sộ.

Ở phía xa xa người của Kim tộc đều bị tiếng long ngâm làm chấn kinh.

Hơn mười chí tôn thủy thần do Lăng Bác cùng Lăng Khâu dẫn đầu nháy mắt đã từ trong tộc bay thẳng tới chỗ Kim Long tộc, bọn họ lo lắng đã xảy ra chuyện đại sự!

Lăng Tiếu lập tức phát ra một tiếng long ngâm, tiếp theo rống to:

- Mọi người không cần vọng động, đây chỉ là một bằng hữu mà ta mang đến!

Thật sự làm hắn hoảng hồn, nếu như đàn thánh thú tràn lên như ong vỡ tổ, hắn chỉ còn có nước bỏ chạy trối chết!

- Lão đại sao lại là ngươi, ngươi dẫn theo đầu Chu Tước này tới làm gì, còn dám khiêu khích hoàng uy tộc ta, thật là to gan!

Một đầu kim long phun tiếng người nói.

Thanh âm vừa hạ xuống, kim long lập tức biến hóa, chính là thập tam thái tử.

- Đây là hiểu lầm, trước tiên hãy nghe ta nói, ngươi cho mọi người lui xuống trước!

Lăng Tiếu nhanh chóng nói.

Lúc này một đầu kim long già lão nhất phát ra một tiếng long ngâm, toàn bộ giao long cùng thánh thú liền thối lui trở vào trong núi.

- Chu Tước nữ hoàng, ngươi đột nhiên đến tộc của ta có gì muốn làm!

Đầu kim long già lão kia âm lãnh hỏi.

Lăng Tiếu chưa từng gặp qua đầu kim long này, như vậy hắn chính là lão long vương của Kim Long tộc đi!

Thần thú Chu Tước thu liễm khí tức, nói:

- Lão long vương bệ hạ, Chu Tước có chuyện quấy rầy, đã không biết bao nhiêu năm không gặp mặt Long tộc các vị, nhất thời hưng phấn mà thôi.

Ngừng một chút lại nói tiếp:

- Ta đến đây là vì muốn gặp mặt vương tử của Hỏa Kỳ Lân bộ tộc, ta nghe nói hắn đang làm khách trong tộc của các vị!

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, bên trong lại truyền ra thanh âm tiếng kêu vang:

- Chu Tước nữ hoàng, ngươi tìm ta có chuyện gì!

Một đoàn hỏa ảnh mang theo đạo hào quang hoa mỹ trực tiếp bay tới bên người Lăng Tiếu, chính là Hỏa Kỳ Lân Bại Gia Tử.

Hiện tại khí tức của hắn càng cường đại hơn ngày trước, đã vượt qua thập giai trung giai đỉnh, đạt tới cao giai!

Ba chủng tộc thần thú hội tụ chung một chỗ, làm cho chí tôn thủy thần Kim tộc vừa chạy tới cũng đỏ mắt.

- Lão đại ngươi đã trở lại, lần sau ngươi muốn đi ra ngoài nhất định phải mang theo ta, ở lại nơi này buồn chết!

Bại Gia Tử thập phần bất mãn nói.

Lăng Tiếu thập phần thân thiết vuốt vuốt trán hắn nói:

- Được, lần sau mang ngươi cùng đi!

Sau đó hắn chỉ chỉ Chu Tước nói:

- Chu Tước a di có việc tìm ngươi, ngươi cùng nàng tâm sự đi, ta sẽ không quấy rầy, ta quay lại tìm ngươi sau!

Dứt lời hắn bay qua chỗ nhóm người Lăng Bác.

- Tiểu tử, rốt cục ngươi đã trở lại, trở lại thì thôi đi, còn làm ra động tĩnh lớn như vậy, tưởng rằng có người dám xâm phạm Kim tộc chúng ta đâu!

Lăng Bác nhìn Lăng Tiếu cười nói.

Chuyện Lăng Tiếu trở thành chí tôn dược thần họ đã sớm nhận được tin tức.

Họ còn đang lo lắng Lăng Tiếu sẽ bị Dược Minh công hội thu mua, không muốn quay về trong tộc.

Mấy năm trước họ phái người đến Dược Minh công hội tìm Lăng Tiếu, không ngờ nghe tin Lăng Tiếu đã đến Thiên Tước địa vực. Đối với tin tức này họ cũng không biết là thật hay giả, tóm lại ngày nào Lăng Tiếu chưa trở về họ đều không được an tâm.

Hiện tại hắn đã trở lại, bọn họ đã được yên lòng.

- Làm cho tộc trưởng các vị lo lắng.

Lăng Tiếu khom người hành lễ, sau đó nói:

- Thái gia gia…thật sự không được sao?

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, thần sắc nhóm người Lăng Bác đều thay đổi, nhìn sắc mặt họ thật khó xem, hiển nhiên cũng thật sự đau lòng vì chuyện này.

Luận theo bối phận, Lăng Vệ còn già lão hơn nhóm người Lăng Bác cùng Lăng Khâu rất nhiều, mà Lăng Vệ luôn có hình tượng hiền lành trong tộc, thật có nhân duyên, hắn đột nhiên vẫn lạc khơi dậy lửa giận của mọi người

trong tộc.

- Việc này chúng ta trở về rồi hãy nói đi!

Lăng Bác nói một câu, dẫn đầu bay trở về.

Lúc này Lăng Khâu nhỏ giọng nói với Lăng Tiếu:

- Tiếu nhi, thần thú Chu Tước là do ngươi khuất phục sao?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Không phải, nàng chỉ tới tìm Kỳ Lân thần thú có việc thương lượng, mà thần thú Kỳ Lân lại là huynh đệ của cháu, cháu chỉ đáp tuyến ở giữa mà thôi!

Lăng Khâu thở dài:

- Thật sự là đáng tiếc, nếu nàng chịu làm việc cho ngươi, chính là phúc phận của Kim tộc chúng ta!

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Nếu có thể tận khả năng kết giao quan hệ với nàng, đã sớm nghe nói trong Niết Bàn không gian của Thiên Tước địa vực có Thủy Nguyên Thạch tồn tại, nếu đi vào được trong Niết Bàn không gian lấy Thủy Nguyên Thạch hỏa hệ kia vào trong tay, vậy thật tốt quá!

Một Kim tộc lão giả nói:

- Không sai, nếu Tiếu nhi có thể tìm được Thủy Nguyên Thạch xem như lập công lớn!

Những năm gần đây Kim tộc một mực nghĩ đủ cách tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch cùng tìm kiếm thần trận sư biết bố trí Thủy Nguyên đại trận, cứu ra lão tổ tông. Đối với họ mà nói mỗi loại Thủy Nguyên Thạch đều cực kỳ trân quý, chỉ cần biết tung tích, có thể dùng đủ mọi biện pháp nhất định lấy tới tay.

Lăng Tiếu thản nhiên đáp:

- Cháu đã lấy được Thủy Nguyên Thạch hỏa hệ tới tay!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2379 - Ba Chủng Thần Thú Tề Tụ.

- Cái gì!

Hơn mười vị chí tôn của Kim tộc nháy mắt dừng phắt thân hình kinh hô lên.

Ánh mắt họ nhìn Lăng Tiếu tràn ngập vẻ không sao tưởng tượng nổi.

Bọn họ rải tin tức ra Thiên Vực nguyện ý dùng bất kỳ đại giới nào trao đổi Thủy Nguyên Thạch, lại để chí tôn thủy thần trong tộc đi ra hiểm địa vực ngoại tìm kiếm, hơn mười năm qua, ngoại trừ Thủy Nguyên Thạch kim hệ của bổn tộc, lại từ Huyền Vũ tông đổi được một Thủy Nguyên Thạch thủy hệ thì không tìm được thêm khối nào khác, có thể thấy được khó khăn lớn bao nhiêu.

Mà nay Lăng Tiếu lấy về được thêm một loại, thật làm họ giật mình không thôi.

Lăng Tiếu nói:

- Ngoài ý muốn kết giao với thần thú Chu Tước, nhờ nàng đưa cháu vào Niết Bàn không gian mới đạt được cơ duyên này, bằng không cháu cũng không nhanh như vậy đạt tới cảnh giới chí tôn thủy thần!

- Ha ha, thật sự là trời giúp Kim tộc ta, đã lấy được ba loại Thủy Nguyên Thạch kim, thủy, hỏa, tin tưởng chỉ cần tìm kiếm được sáu loại khác cũng sẽ không là việc gì khó!

Lăng Bác nhịn không được cười to nói.

- Phải, trong Dực nhân tộc cũng có Thủy Nguyên Thạch quang hệ, chờ tiêu diệt đám điểu nhân chết tiệt kia, như vậy sẽ lấy được tới tay!

Lăng Khâu hung hãn nói.

- Hiện tại Tiếu nhi đã về, với danh khí chí tôn dược thần của hắn, có thể giúp ngoại môn mời chào càng nhiều cường giả, nếu có được vài chí tôn tán tu gia nhập chúng ta, như vậy không cần sợ đám điểu nhân kia!

Một Kim tộc lão giả sâu kín nói.

Lúc này Lăng Tiếu mang theo vài phần kinh ngạc hỏi:

- Trong tộc đã lấy được Thủy Nguyên Thạch thủy hệ sao?

- Không sai, là đổi được từ Huyền Vũ tông, có vấn đề gì sao?

Lăng Bác đáp.

Lăng Tiếu cảm giác mình thiệt thòi lớn!

Hắn hi sinh "hạnh" phúc bản thân, nhờ vào việc trở thành phò mã Dược Minh công hội mà đổi được Thủy Nguyên Thạch thủy hệ, nhưng lại không cần dùng tới!

Lăng Tiếu lộ ra nụ cười khổ vỗ vỗ trán nói:

- Xem ra cháu chỉ có thể giữ lại cho mình dùng!

Lăng Bác nhướng mày hỏi:

- Sao vậy, ngươi cũng tìm được Thủy Nguyên Thạch thủy hệ hay sao? Điều này khó có khả năng đi?

Mỗi một loại Thủy Nguyên Thạch đều chỉ tồn tại ở không gian thuần thuộc tính, không phải người thường có thể lấy được, cho dù chí tôn thủy thần cũng tìm kiếm thập phần gian nan, nếu không cẩn thận sẽ phải chết ở trong những tuyệt địa này.

Hắn tin tưởng Lăng Tiếu nhờ sự trợ giúp của Chu Tước mà lấy được Thủy Nguyên Thạch hỏa hệ, việc này không có gì lạ, nhưng nếu Lăng Tiếu còn lấy được khối thủy hệ thật sự làm cho người ta khó có thể tin!

Lăng Tiếu cười nhẹ một tiếng nói:

- Quay về nghị sự đường rồi nói sau!

Nhóm người Lăng Bác mang theo nghi hoặc nồng đậm quay về trong nghị sự đường.

Lăng Tiếu vừa đi vào, lập tức lấy ra ba khối Thủy Nguyên Thạch đặt ngay trước mắt mọi người.

Hưu hưu!

Từng đạo thủy nguyên lực bắt đầu chớp động, lực lượng nồng đậm nháy mắt tràn ngập khắp toàn bộ đại sảnh.

Mọi người vừa ngồi xuống lập tức như bị lửa thiêu mông nhảy bật lên, đều lộ ra sắc mặt kinh hãi nhìn chằm chằm ba khối Thủy Nguyên Thạch trước mắt.

Nhìn ba khối Thủy Nguyên Thạch lớn nhỏ không đồng đều, miệng của họ há

hốc không cách nào khép lại.

Lực lượng Thủy Nguyên Thạch quá lớn, thiếu chút nữa đem đại sảnh phá tan, vì vậy Lăng Tiếu phải thu trở vào.

- Thủy Nguyên Thạch hỏa hệ ta lấy được từ Niết Bàn không gian, thổ hệ là ta dùng một khối hỏa hệ khác đổi ở chỗ Viêm tộc, khối thủy hệ là ta có được ở chỗ Dược Minh công hội, nếu khối thủy hệ trong tộc đã có thì ta lưu cho chính mình dùng!

Lăng Tiếu giải thích, sau đó đem hai khối hỏa cùng thổ hệ bỏ vào không gian giới đưa cho Lăng Bác.

- Đây…tiểu tử ngươi thật sự làm người thật vui mừng chấn kinh, một mình có thể tìm được ba loại Thủy Nguyên Thạch bất đồng, xem ra toàn bộ Kim tộc cũng không làm việc nhanh bằng tiểu tử ngươi, quả nhiên làm đám lão gia hỏa như chúng ta thật hổ thẹn!

Lăng Bác phục hồi lại tinh thần cảm khái nói.

Lăng Khâu cũng vui mừng:

- Đúng vậy, lúc trước đón ngươi về tộc thật sự làm đúng rồi, ngươi đúng là vượt ngoài dự liệu của mọi người, có ngươi trấn thủ trong tộc những lão gia hỏa như chúng ta cũng không còn gì đáng lo lắng.

Những thủy lão khác cũng mở miệng tán dương Lăng Tiếu, ánh mắt nhìn hắn vô cùng hiền lành lẫn vui mừng.

Bọn họ biết Lăng Tiếu sẽ giúp Kim tộc hưng thịnh huy hoàng thêm lần nữa!

- Tộc trưởng, chư vị trưởng lão, ta muốn biết thái gia gia chết như thế nào?

Lăng Tiếu hỏi thăm.

Lăng Bác cau mày định mở miệng, một thủy lão đã thở dài nói:

- Vệ trưởng lão bởi vì ta mà chết, nếu không phải ta lớn mật đề nghị Vệ trưởng lão đến Dực nhân tộc trao đổi khối quang hệ, hắn cũng sẽ không gặp phải bất trắc! Dực nhân tộc chết tiệt, sớm muộn gì ta nhất định phải thay Vệ trưởng lão báo thù!

Lăng Tiếu nhìn qua vị thủy lão kia, hắn biết vị này tên Lăng Dân, thực lực chí tôn đê giai đỉnh, mà căn cứ theo phán đoán của hắn thái gia gia Lăng Vệ là chí tôn trung giai. Hai người cùng đi đến Dực nhân tộc lại bị tổn thất mà về, có thể thấy được Dực nhân tộc không hổ là cổ tộc cường đại nhất trong Thiên Long địa vực.

Nội tình của bọn hắn chỉ sợ còn đáng sợ hơn Kim tộc vài phần, nếu không phải bọn hắn khinh thường kết đội cùng những bộ tộc khác, chỉ sợ trong Thiên Long địa vực cũng có phạm vi thế lực của bọn hắn!

Lăng Dân đem chuyện đã xảy ra đại khái kể lại cho Lăng Tiếu nghe qua một lần, làm cho Lăng Tiếu phẫn nộ tự trách không thôi.

Sở dĩ Dực nhân tộc dám hạ độc thủ với chí tôn thủy thần của Kim tộc, là bởi vì Lăng Tiếu gây ra!

Bởi vì theo lời kể của Lăng Dân, ban đầu mới đến địa bàn Dực nhân tộc, tuy bọn hắn kiêu căng vô lễ nhưng cũng không có sát ý, chỉ là không muốn cùng hai người họ giao dịch Thủy Nguyên Thạch mà thôi.

Nhưng sau khi có một vị vương tử xưng là Kiệt Đặc xuất hiện, hắn phi thường hằn thù Kim tộc nhân, cũng bởi vậy thái độ của Dực nhân tộc liền thay đổi.

Sau đó chí tôn thủy thần của Dực nhân tộc liền đi ra vây công bọn họ, mà Lăng Vệ vì che chở Lăng Dân chạy thoát nên bị chí tôn thủy thần của đối phương vây công mà chết!

Lăng Tiếu thiếu chút nữa nổ bạo, Kiệt Đặc kia chính là một trong những cổ tộc nhân vây giết hắn lúc từ Huyền Linh đại lục quay về Thiên Vực, là kẻ cuối cùng chạy trốn, không nghĩ tới bởi vì chính Lăng Tiếu khiến cho thái gia gia của hắn phải vẫn lạc!

Xét đến cùng là do Lăng Tiếu khi trước giết hai gã bán thủy thần của Dực tộc nhân mới tạo ra mầm tai vạ, nói cách khác bởi vì chuyện của hắn mà gián tiếp hại chết thái gia gia của hắn!

Lăng Tiếu không ngừng tự trách, nội tâm phát xuống thề độc:

- Ta nhất định phải san bằng Dực nhân tộc!

Đã có đại thù của Hồn tộc, Lăng Tiếu muốn chờ đợi thêm thời gian, chờ sau khi người của Hồn tộc trưởng thành tự bọn họ trọng chấn Hồn tộc, báo thù tuyết hận.

Hiện giờ xem ra việc diệt sạch Dực nhân tộc biến thành đại sự hàng đầu, mà U Ảnh tộc phải lui ra sau, chờ sau khi thực lực của hắn lại đề thăng một giai, đến lúc đó mới giết sạch chí tôn thủy thần của U Ảnh tộc, lưu lại người khác cho người của Hồn tộc chậm rãi báo thù.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2380 - Nhưng Không Thể Không Có Lăng Tiếu. (1)

Đương nhiên ngoại trừ hai bộ tộc này ra, Ma Hổ tộc cũng là đại địch hàng đầu!

- Tộc trưởng, chư vị trưởng lão, mối thù của thái gia gia không thể không báo!

Lăng Tiếu siết chặt nắm tay tràn đầy lửa giận nói.

Lăng Bác gật nhẹ đầu:

- Ngươi nói đúng, chúng ta đều đang chờ những người khác trở về, thương nghị nên làm sao tiêu diệt Dực nhân tộc, chí tôn thủy thần của họ không ít, đáng tiếc lão tổ tông bị vây khốn, bằng không chúng ta cần gì bị động như vậy đâu.

Lăng Hồng Vũ là cao thủ cường đại nhất Kim tộc, đã là chí tôn đỉnh, nếu có hắn Kim tộc xem như có được cột trụ, không người nào dám khiêu khích!

Nhưng hiện tại mất đi Lăng Hồng Vũ, mặc dù Kim tộc vẫn còn không ít chí tôn thủy thần, nhưng không đủ chiến lực, thật sự suy giảm thật lớn.

Hơn nữa bây giờ Kim tộc còn phái ra không ít chí tôn thủy thần đến vực ngoại tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch vẫn chưa trở về.

Nếu chỉ dựa vào mười mấy người chí tôn như họ muốn đi đối phó cả Dực nhân tộc, chỉ sợ sinh tử khó lường.

Lăng Tiếu cũng biết hai đại cổ tộc đối chiến không thể làm ra quyết định qua loa là xong, hơn nữa hắn đã kiến thức qua Dực nhân tộc cường đại, cho dù hắn có được hồn lực công kích cũng chưa chắc thắng được bọn hắn, mà ẩn hồn phân thân ở trước mặt bọn hắn cũng không có chỗ nào che thân.

Kim tộc nhân đều có được năng lực tăng thêm chiến lực, nhưng tốc độ của Dực nhân tộc thì không cách nào so sánh, hơn nữa tốc độ khôi phục so sánh với Cổ Hoàng thần công của Kim tộc thậm chí còn vượt qua.

Cho nên cuộc chiến với Dực nhân tộc phải suy tính thật kỹ càng.

- Việc này tạm thời chờ đợi, đợi sau khi những thủy lão khác trở về chúng ta tiếp tục cẩn thận thương nghị kế hoạch tiêu diệt Dực nhân tộc.

Lăng Bác nói, ngừng một chút lại nói tiếp:

- Tiếu nhi, hiện giờ ngươi thành tựu chí tôn dược thần, toàn bộ tộc nhân đều cảm thấy cao hứng, từ giờ trở đi ngươi có tư cách tham dự mỗi chuyện đại sự trong nghị sự đường, là một trong những vị thái thượng thủy lão, có thể điều phối trong tộc, đương nhiên chúng ta hi vọng lấy năng lực của ngươi có thể làm thêm nhiều cống hiến trong tộc, sau này ít đi làm chuyện mạo hiểm, ngươi không suy nghĩ cho mình cũng nên suy nghĩ cho sự phát triển của tộc nhân đi. Từ giờ trở đi trong tộc có thể không có Lăng Bác này nhưng không thể không có Lăng Tiếu ngươi!

Lời nói của Lăng Bác thập phần trịnh trọng, hơn nữa nói ở trước mặt các vị thủy lão, xem như đã định thân phận mới cho Lăng Tiếu.

Hiện tại Lăng Tiếu cũng không chú ý tới thân phận, thực lực cảnh giới đã đạt tới bước này, hắn nghĩ muốn thứ gì cũng dễ dàng có được, cũng không có vẻ quá vui mừng.

Lăng Tiếu có chút cảm động, nội tâm hắn quyết định luyện chế một nhóm đan dược, giúp thực lực tộc nhân đề thăng, tăng thêm vài phần nắm chắc khi quyết chiến với Dực nhân tộc.

- Tộc trưởng, chư vị trưởng lão, trong các ngươi có ai có đủ tài liệu thì giao cho ta, ta sẽ giúp luyện chế một ít Chí Tôn thần đan, giúp trong tộc có thêm vài vị chí tôn thủy thần hẳn là không thành vấn đề!

Lăng Tiếu nghiêm túc hứa hẹn.

Lăng Tiếu đã suy nghĩ kỹ, hắn nhất định phải ổn định lại, giúp trong tộc làm càng nhiều cống hiến.

Những người khác nghe được lời này đều lộ dáng tươi cười vui sướng.

- Tiếu nhi nói ra lời này thật làm người vui mừng, hiện tại chúng ta thu mua thần tài, cần phải gom nhiều tài liệu luyện Chí Tôn thần đan, chờ khi thực lực tộc ta tăng lên, đó là thời gian tiêu diệt Dực nhân tộc!

Lăng Bác cao giọng nói.

Lăng Khâu lên tiếng:

- Chúng ta cũng không thể bạc đãi Tiếu nhi, ngươi cần gì cứ việc nói, chúng ta tận lực thỏa mãn cho ngươi!

- Tạm thời ta chỉ có hai yêu cầu, thỉnh vài vị trưởng lão giúp ta bố trí cấm chế trận, có thể ngăn cách dị tượng của Chí Tôn thần đan, bằng không mỗi lần ngưng đan đều tạo ra dị tượng thần uy khủng bố, chỉ sợ Vọng Long sơn mạch cũng không chịu nổi!

Lăng Tiếu ngừng một chút, nói tiếp:

- Mặt khác nghi thức ban phong của ngoại môn cũng không cần cử hành, hư danh không quan trọng, đồng thời để Phi Vũ tuyên bố trong Thiên Vực, có vị bán thủy thần hoặc chí tôn thủy thần nào cần Chí Tôn thần đan thì mời họ gia nhập Thiên Long môn chúng ta, trở thành thủy lão cung phụng, ngày sau sẽ không thiếu Chí Tôn thần đan cho bọn họ!

Lời nói của Lăng Tiếu về công hay tư cũng làm mọi người khâm phục không thôi.

Nếu như nói trước kia họ chú ý Lăng Tiếu như một vãn bối cần bồi dưỡng, như vậy hiện tại họ đã xem hắn ngang hàng, thậm chí là đối đãi càng thêm trọng yếu.

Hai yêu cầu của Lăng Tiếu đối với họ mà nói căn bản không phải là việc gì khó, mà yêu cầu thứ hai càng làm họ thập phần hưng phấn.

Có thể mời chào càng nhiều chí tôn thủy thần, tuy là đưa tại danh nghĩa Thiên Long môn, nhưng dốc sức cho Kim tộc, điều này là chuyện thật tốt, có thể nhanh chóng lớn mạnh thực lực của họ.

Những thế lực có được chí tôn dược thần trong Thiên Vực cũng sử dụng thủ đoạn như vậy đến mượn sức lòng người, bằng không làm sao có thể khuếch trương lớn mạnh.

Có thật nhiều bán thủy thần gặp cổ bình không thể đột phá, mà chí tôn muốn đột phát một giai lại cần năm tháng quá dài lâu thậm chí không biết đến khi nào, mượn dùng thần đan là đường tắt tốt nhất.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều người biết dùng thần đan ảnh hưởng căn cơ, nhưng vẫn có vô số người muốn dùng đan dược để đột phá.

Thực lực càng mạnh muốn đột phá thêm một giai cũng không dễ dàng, mà

căn cơ không ổn có thể bù lại ở phương diện khác, nhưng nếu chỉ có được căn cơ mà không cơ duyên cũng khó thể tiến giai.

Đây cũng là lý do vì sao chức nghiệp luyện dược sư lại hấp dẫn đến như vậy đối với võ giả.

Sau khi Lăng Tiếu rời khỏi nghị sự đường, tìm Lăng Phi, đưa cho hắn một viên Chí Tôn thần đan, xem như cảm tạ hắn đã chiếu cố những năm gần đây.

Huống hồ ở trong tộc cảm tình giữa hắn cùng Lăng Phi là tốt nhất, tặng Chí Tôn thần đan cho Lăng Phi là rất bình thường.

Lăng Phi kích động cầm thần đan nói:

- Lão đệ, ta không biết nên nói gì mới được đây!

Nhớ ngày đó hắn đi cùng Lăng Tiếu đến Dược Minh công hội mua năm viên Chí Tôn thần đan cho trong tộc cùng ngoại môn, Kim tộc có ba viên, ngoại môn hai viên, tuy Lăng Phi là công thần mua được thần đan, nhưng không đủ tư cách được phân phối, hơn nữa thời gian hắn tiến giai còn thiếu, nên phân phối cho vị trưởng lão nào cần dùng hơn.

Cho nên viên thần đan Lăng Tiếu tặng cho hắn chính là tặng than trong ngày tuyết rơi, làm cho hắn vô cùng cảm kích.

- Ngũ ca nói gì đây, hai huynh đệ một đời, ta có thì ngươi sẽ có!

Lăng Tiếu vô cùng nghiêm túc nói.

Lăng Phi cười to:

- Tốt tốt, hai huynh đệ cả một đời, ngày sau lão đệ cần vi huynh trợ giúp, vi

huynh tuyệt đối làm theo!

Nhưng Lăng Tiếu không biết hắn cấp viên Chí Tôn thần đan cho Lăng Phi, quay lưng đã bị Lăng Phi giao cho một người khác mà hắn không nghĩ tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2381 - Nhưng Không Thể Không Có Lăng Tiếu. (2)

Mà người kia từ thực lực thần vương đỉnh tiến lên thủy thần đê giai, trở thành một thành viên quan trọng trong Kim tộc.

Đây là chuyện vượt ngoài dự liệu của Lăng Tiếu, nhưng cũng xem như là chuyện tốt.

Lăng Tiếu vì chuyện của Lăng Vệ mà tâm tình thập phần trầm trọng, hắn quay về nơi ở của mình, nội tâm không cách nào bình tĩnh.

Bất kỳ một chí tôn thủy thần nào cũng có được tuổi thọ vô cùng vô tận, mà Lăng Vệ là một trong những thủy lão cường đại của Kim tộc, bởi vì hắn mà chiến vong, bất kể thế nào hắn cũng phải báo mối thù này.

Lăng Tiếu lưu lại trong tộc hai ngày, vốn định chờ Bại Gia Tử cùng Chu Tước đi ra tìm hắn, nhưng không thấy động tĩnh, vì vậy hắn quay về ngoại môn, cùng người thân đoàn tụ nghỉ ngơi, chờ thêm thời gian mới tính tiếp.

Những năm gần đây hắn chạy ngược chạy xuôi, không có thời gian bồi cạnh người nhà, trong lòng thật sự áy náy.

Ở trên đỉnh núi của hắn có mở một đại đình viện cho người nhà ở lại, bên trong trang nhã, kỳ hoa dị thảo, mỹ nhân lượn lờ, tiếng đàn du dương, vô cùng hài hòa xinh đẹp.

Thanh âm tiếng cười đùa khúc khích vang lên, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thư tâm.

Lăng Tiếu vừa về đến trong sân viện, tâm tình hòa hoãn hơn thật nhiều.

Nhìn thấy những mỹ nhân oanh oanh yến yến, trong lòng Lăng Tiếu vô cùng tự hào, có thể khiến cho các nàng luôn đi theo hắn quả nhiên là phúc khí mà hắn đã tu luyện ba đời.

Lăng Tiếu về đến làm nhóm nữ nhân càng thêm vui vẻ.

Bình thường các nàng ngoại trừ tu luyện chỉ sống chung một chỗ trò chuyện cho qua thời gian, cuộc sống như vậy cảm giác như khuyết thiếu chút gì đó.

Hiện tại các nàng đều biết chính là khuyết thiếu nam nhân trong lòng mình yêu nhất. Có hắn ở đây, cuộc sống càng thêm phong phú mỹ mãn.

Lăng Tiếu trải qua một tháng sinh hoạt mơ mơ màng màng.

Cuộc sống như vậy thật sự làm người hâm mộ đến chết.

…

Trong sân viện, thanh âm tiếng đàn vừa dừng lại, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

- Tiếng đàn của Hân nhi đã xuất thần nhập hóa, có thể thôi miên lòng người, giết địch trong vô ảnh vô hình!

Lăng Tiếu khen ngợi.

- Phu quân quá lời, muội còn kém xa lắm đâu.

Cát Bội Hân khẽ cười đáp.

- Nghe xong tiếng đàn của muội một tháng, tâm tình của ta tốt hơn nhiều, tặng cho muội một cây đàn cổ, hi vọng muội có thể cho mọi người càng nhiều niềm vui!

Lăng Tiếu đưa một cây đàn cổ cho Cát Bội Hân.

Đây là một cây đàn bán cổ thần khí mà Lăng Tiếu chém giết một đỉnh thần vương tại Phong Thần đàn sau đó lấy được.

Cát Bội Hân nhẹ vuốt dây đàn, tươi cười nói:

- Đa tạ phu quân!

Dao Thanh Mẫn mang theo vẻ làm nũng nói:

- Phu quân thật thiên vị ah!

Ngọc Liệt Diễm liền nói:

- Phu quân sẽ không bất công, huynh ấy khẳng định đã chuẩn bị xong lễ vật cho chúng ta, nhưng có phần của muội hay không thì không biết.

Ngọc Liệt Diễm cùng Vũ Mị Nương luôn luôn khiêu khích với Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn không ngừng, giống như trời sinh đã đối đầu, nếu không phải Lăng Tiếu trở về các nàng cũng không ngồi chung một chỗ.

Dao Thanh Mẫn khiêu khích trừng mắt nhìn Ngọc Liệt Diễm, sau đó ôm cánh tay Lăng Tiếu lắc nhẹ nói:

- Phu quân hãy xem, nàng luôn khi dễ muội, huynh có giúp muội hay không!

Lăng Tiếu còn chưa nói chuyện, Phượng Tiêm Vận đã nói:

- Mọi người bớt tranh cãi, phu quân có khi nào bạc đãi qua các muội đây!

Lăng Tiếu cười nói:

- Vận nhi nói đúng, các nàng đều là tâm can của ta, dù bạc đãi chính mình cũng sẽ không bạc đãi các nàng đâu!

- Miệng của phu quân vẫn luôn ngọt như vậy, thưởng cho huynh một quả trái cây đây!

La Mỹ Anh cười khúc khích đứt một thánh quả cho Lăng Tiếu.

Ngay sau đó từng thanh âm tiếng cười vui vẻ không ngừng vang lên.

Lăng Tiếu rất hài lòng cuộc sống hiện tại, nhưng có một điều làm cho hắn cảm thấy tiếc nuối chính là Vân Mộng Kỳ vẫn không thể dung nhập vào trong tập thể.

Nàng đứng trên đỉnh núi, như Quảng Hàn tiên tử, cô độc phiêu nhiên.

Lăng Tiếu đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng ôn nhu hỏi:

- Mộng Kỳ, đang suy nghĩ gì đấy?

Vân Mộng Kỳ dựa vào lòng hắn, như thật hưởng thụ loại cảm giác này, nhẹ giọng nói:

- Muội nhớ sư phụ bọn họ!

Hiện giờ Vân Mộng Kỳ đã đạt tới thần vương trung giai đỉnh, thần thể thủy hệ nên tiến giai cực nhanh là điều nằm trong dự liệu.

Vị sư phụ mà nàng nhắc đến chính là vị sư phụ trong Liên Hoa giáo ở Thiên Huyền địa vực.

Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Mấy năm nay ủy khuất cho muội.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Ít nhất cũng chờ khi nào muội đạt tới thần vương cao giai rồi trở về, bằng không sư phụ cùng sư tỷ của muội sẽ trách móc ta!

- Yên tâm đi, muội sẽ không cáo trạng, chỉ cảm thấy…cảm thấy ở nơi đây không có chuyện gì để làm, có chút chán nản thôi!

Vân Mộng Kỳ nói.

Nếu Lăng Tiếu mỗi lần rời đi là mấy chục năm, còn không bằng để nàng quay về Liên Hoa giáo, dù sao ở nơi đó nàng càng thêm tự tại.

- Nếu là như vậy ta phái người hộ tống muội quay về Liên Hoa giáo một thời gian, có lẽ ở lại bên kia cũng ích lợi cho việc muội tu luyện, huống hồ với thực lực bây giờ của ta muốn đến Thiên Huyền địa vực tìm muội cũng không phải việc khó.

Lăng Tiếu thoáng chút do dự, cuối cùng làm ra quyết định.

Tuy hắn thật yêu Vân Mộng Kỳ nhưng hắn luôn tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Tuy Vân Mộng Kỳ là nữ nhân mà Lăng Tiếu yêu nhất, vốn muốn kề cận với nàng, nhưng sự tình không thể lưỡng toàn.

Vì lão tổ tông, Lăng Tiếu không thể không đồng ý quyết định của Vân Mộng Kỳ.

- Có phải huynh đang ước gì muội rời đi huynh? Để cho huynh ở lại đây tiếp tục phong lưu khoái hoạt?

Vân Mộng Kỳ nghe được Lăng Tiếu đáp ứng, trong lòng ngược lại có chút không vui.

Lăng Tiếu vuốt mũi nàng, nói:

- Muội nghĩ gì thế, muội cũng biết ta cần đi tìm Thủy Nguyên Thạch, còn phải quay về Huyền Linh đại lục cứu lão tổ tông, bằng không sẽ không còn kịp, ta sẽ thành tội nhân trong tộc, cho nên chúng ta chia lìa thời gian ngắn ngủi chỉ là vì ngày sau thôi.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Trước kia vì không biết muội ở đâu, cho nên dù phải đi khắp thiên sơn vạn thủy cũng phải tìm được muội, ở chung với muội, hiện tại ta biết muội ở nơi nào, với thực lực của ta muốn đi tìm muội còn không dễ dàng sao?

Vân Mộng Kỳ hiểu được nỗi khổ của Lăng Tiếu, cảm động hôn hắn.

Vân Mộng Kỳ cũng không có ý định lập tức rời đi, nàng muốn chờ đợi khi nào Lăng Tiếu cần đi xa hoặc bế quan thời gian dài nàng mới khởi hành.

Bởi vì lần này trở về nàng muốn đến một tuyệt địa trong Thiên Huyền địa vực.

Tuyệt Hàn tử địa, nằm ở tận sâu phía bắc Thiên Huyền địa vực, là một nơi cực kỳ rét lạnh, đóng băng trăm vạn dặm, không có một ngọn cỏ, nghe đồn

từng có hai loại thánh thú thái cổ băng thủy ẩn hiện.

Tuyệt Hàn tử địa còn là một trong tám cấm địa lớn của nhân loại, không ai dám dễ dàng đến gần nơi đó.

Sở dĩ Vân Mộng Kỳ muốn vào nơi đó là vì muốn tìm kiếm cơ duyên của mình, nàng phải nhanh chóng tiến giai, sớm một ngày đủ khả năng giúp đỡ được Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2382 - Túy Sinh Mộng Tử.

Nếu Lăng Tiếu biết Vân Mộng Kỳ có quyết định này, nói thế nào cũng sẽ không cho nàng rời đi.

Tử địa kia còn khủng bố hơn cả Loạn Táng không gian, chỉ bài danh sau Niết Bàn không gian, xếp hạng thứ tư trong tám đại cấm địa khủng bố.

Lăng Tiếu đã có hai lần đi vào cấm địa, hiểu rõ được sự kinh khủng của loại tuyệt địa này, nếu không cẩn thận sẽ hồn phi phách tán.

Lăng Tiếu bồi người nhà hơn một tháng, rốt cục nhận được tin tức của Lăng Phi, trong tộc đã chuẩn bị xong hai mươi mấy phần tài liệu luyện Chí Tôn thần đan, cần hắn đến luyện chế.

Ở bên ngoài lại có các loại thế lực lớn nhỏ đưa tới quà mừng, muốn nịnh bợ lấy lòng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đi ra ngoài gặp mặt bọn họ, cùng họ kết giao cũng là việc cần làm.

Nhưng hắn cũng quy định quy củ, muốn hắn luyện chế Chí Tôn thần đan không sao, nhưng nhất định phải dựa theo quy củ của hắn mà làm, bằng không mời họ đi thỉnh cao minh khác.

Những thế lực đi tới tặng quà có Tẩy Kiếm trang, Thần Phủ bang, Nhật Nguyệt tông, Liệt Viêm thương minh…hơn nữa đều do chí tôn thủy thần dẫn đội.

Những thế lực lớn này chỉ muốn kết giao tình nghĩa với Lăng Tiếu, hi vọng hắn giúp họ luyện chế Chí Tôn thần đan, hoặc ngày sau có thần đan đầu giá có thể ưu tiên giao dịch với bọn họ.

Mà quà tặng của họ đều là kỳ trân hiếm thế, đạt tới chí tôn phẩm cấp, bằng không thật sự xấu hổ ra tay.

Cho tới nay Thiên Long môn được công nhận là đệ nhất thế lực của Thiên Long địa vực, hiện giờ xuất hiện thêm một chí tôn dược thần, uy thế của Thiên Long môn tận trời, toàn bộ thế lực trong địa vực đều không ai còn dám nói nửa câu bất phục.

Sau khi đưa tiễn một nhóm khách nhân, Lăng Tiếu tiếp kiến một mình sứ giả Liệt Viêm thương minh.

Người dẫn đội không phải xa lạ, chính là Liệt Như Ngọc vẫn luôn có ý tứ với hắn, đồng hành còn có cô cô của nàng Liệt Hồng Oanh, về phần Chu Chỉ Tĩnh không thấy đến.

Đương nhiên ngoại từ hai người còn có một nam tử trung niên, khuôn mặt có ba phần tương tự với Liệt Vô Địch, nhưng bộ dáng còn bá đạo hơn vài phần.

Hắn chính là phụ thân của Liệt Vô Địch, gia gia của Liệt Như Ngọc tên Liệt Phần, một thủy thần chí tôn trung giai.

Ngoại trừ ba người này, còn có một người vượt ngoài ý liệu của Lăng Tiếu.

Chính là thiên thần vương Yến Việt!

Ban đầu ở Phong Thần Đàn, Yến Việt đối với Liệt Hồng Oanh nhất kiến chung tình, nhưng Liệt Hồng Oanh lại không có hứng thú với hắn.

Nhưng vào lúc tranh đoạt vị trí thiên thần vương, Liệt Hồng Oanh bị Yến Việt đánh bại, trong lòng lại rơi xuống tơ tình.

Về sau như thế nào lại ở chung một chỗ, đây là chuyện xưa của hai người bọn họ.

Liệt Như Ngọc vốn là một tiên nữ xinh đẹp vui tươi, hiện tại nhìn qua như một oán nữ si tình, làm cho người ta có cảm giác yếu đuối động lòng người.

Ánh mắt nàng nhìn Lăng Tiếu thật phức tạp khó hiểu.

Nàng từng muốn truy đuổi hắn, nhưng hắn vẫn luôn tránh né nàng.

Đợi mãi đến lúc hắn như muốn tiếp nhận, thế nhưng hắn lại không chút nào để ý, biến mất nhiều năm chưa từng thăm nàng lần nào, trong nội tâm nàng tràn đầy oán khí.

Lăng Tiếu cũng không phải thiếu niên ngây thơ, chỉ có thể đợi có thời gian hãy tâm sự sau với nàng.

- Vị đại nhân này, mời ngồi, Như Ngọc, Oanh cô, Yến đại ca, đã lâu không gặp, không nghĩ tới mọi người đều đến, vậy lưu lại chỗ ta chơi vài ngày rồi nói sau.

Lăng Tiếu chắp tay chào Liệt Phần, sau đó lại chào hỏi ba người khác.

Nhiều năm không gặp họ, trong lòng hắn cũng thập phần cao hứng vui vẻ.

- Nghe nói tân tấn chí tôn dược thần là nhân vật trẻ tuổi nhất trong lịch sử, hôm nay vừa gặp quả nhiên danh bất hư truyền.

Thanh âm Liệt Phần thật hào sảng nói.

Ánh mắt hắn nhìn Lăng Tiếu lộ ra vẻ tán thưởng, trên đường đến đây hắn đã nghe ba người đi theo không ngừng đánh giá Lăng Tiếu là “tuyệt thế yêu nghiệt”.

Lăng Tiếu khiêm tốn nói:

- Đại nhân quá khen, ta chỉ có chút vận khí hơn so với người khác mà thôi!

- Lăng Tiếu, cha ta thật ít thổi phồng người khác, ngươi đừng phật ý tốt của cha ta!

Liệt Hồng Oanh tùy tiện nói.

Yến Việt ở bên cạnh lên tiếng:

- Hồng Oanh, không được vô lễ, phải gọi là dược thần đại nhân!

Tính tình Yến Việt hào sảng, nhưng đối mặt với Lăng Tiếu hôm nay hắn cũng không dám có chút hành vi vượt rào, ngược lại có vẻ câu nệ hơn rất nhiều.

- Oanh cô nói đúng, đại nhân tán thưởng ta nên đón nhận.

Lăng Tiếu khẽ cười, tiếp theo nói:

- Yến đại ca, chúng ta là huynh đệ, sao lại biến thành khách khí như vậy đây, có phải nhiều năm không gặp lại quên mất tiểu đệ hay không?

- Lăng…dược thần đại nhân, làm sao có thể!

Yến Việt có chút kích động đáp.

Để cho một chí tôn dược thần tự xưng lão đệ, hắn phải cười suốt ba ngày ba đêm!

Lăng Tiếu đi tới vỗ vai Yến Việt, nói:

- Nếu ngươi tiếp tục gọi ta một tiếng đại nhân, từ nay về sau ta cùng ngươi không còn là huynh đệ!

Lăng Tiếu nói thật nhận chân, làm cho Yến Việt cảm động vô cùng.

- Huynh đệ tốt, lúc trước vi huynh có thể kết giao với ngươi thật sự là tam sinh hữu hạnh!

Yến Việt cũng không dây dưa, đấm nhẹ vào ngực Lăng Tiếu cười sang sảng nói.

Liệt Phần híp mắt, trong lòng thầm khen:

- Tiểu tử này quả nhiên thủ đoạn lợi hại, biết thu mua lòng người, ngày sau chỉ sợ thành tựu rất cao!

- Muội đã nói Lăng Tiếu sẽ không bao giờ không tiếp thu huynh đệ như huynh, huynh là một người nhát gan, thật sự hối hận lúc trước gả cho huynh!

Liệt Hồng Oanh mang theo vài phần bất mãn trừng Yến Việt nói.

- Ha ha, nguyên lai hai người đã thành tựu chuyện tốt, chúc mừng, quà mừng của hai người tiểu đệ phải bổ sung thôi!

Lăng Tiếu cười to nói.

- Đây là đương nhiên, ngươi chính là chí tôn dược thần, ra tay đừng quá khó

xem!

Liệt Hồng Oanh thẳng thắn nói.

Lăng Tiếu không chút để ý, cười đáp:

- Đây là tự nhiên, để ta giúp hai người luyện hai viên Chí Tôn thần đan, xem như làm quà tặng, vậy được rồi chứ!

Mọi người nháy mắt sợ ngây người!

Liệt Hồng Oanh chỉ trêu chọc Lăng Tiếu, không nghĩ tới hắn tưởng thật, còn đưa ra lời hứa hẹn, thật sự làm họ được sủng ái mà lo sợ!

- Lăng dược thần, ngươi đừng dọa nạt bọn họ, lễ vật quá quý trọng, họ nhận không nổi.

Liệt Phần nói, sau đó đưa qua không gian giới:

- Đây là chút lễ vật của Liệt Viêm thương minh, xin Lăng dược thần vui lòng nhận cho, hi vọng ngày sau có điều nhờ vả Lăng dược thần có thể nghĩ tới Liệt Viêm thương minh trước tiên, như vậy chúng ta đã vô cùng cảm kích!

Lăng Tiếu cũng không nhận không gian giới, nói:

- Lễ vật của ngươi ta không thể thu, kỳ thật ta cũng là khách khanh trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, lúc trước nếu không nhờ có các vị ta cũng khó mà trở về trong tộc, không tin ngươi có thể hỏi Như Ngọc, ta đã sớm nhận thức nàng đó thôi!

Xét đến cùng Lăng Tiếu chứng thật là nhờ Liệt Viêm thương minh mới có thể trở về Kim tộc, mà khi hắn ở lại trong thương minh, đối phương chưa

từng bạc đãi hắn, phần ân tình này Lăng Tiếu vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2383 - Ngày Sau Thành Tựu Chỉ Sợ Rất Cao!

Liệt Như Ngọc nghe Lăng Tiếu nói như vậy, trong lòng không khỏi ấm áp, nhưng vẻ mặt vẫn u buồn, nàng mang theo vài phần sắc mặt ủy khuất nói:

- Ai quen biết ngươi chứ!

Hiện tại nàng đã là thần vương đê giai đỉnh, chỉ còn chút nữa bước lên trung giai, hỏa thần thể quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lăng Tiếu có chút xấu hổ sờ sờ mũi cười nói:

- Như Ngọc, ta biết nàng giận ta, nhưng…mấy năm nay xảy ra không ít chuyện, ta chỉ vừa trở lại trong tộc thời gian gần đây thôi, còn không có thời gian đi thăm nàng.

Liệt Như Ngọc nghe Lăng Tiếu giải thích, trong lòng lập tức vui sướng, vẻ oán khí đã dịu đi không ít, nói:

- Ngươi thật không phải cố ý không đi thăm ta sao?

Lăng Tiếu giang tay nói:

- Bằng không nàng nghĩ một thân quang vinh của ta từ đâu mà có được, ta đã nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, gặp phải cửu tử nhất sinh mới lấy được chút cơ duyên, nàng nói ta dễ dàng sao?

Liệt Như Ngọc chợt hối hận.

Ngay lúc nàng định nói chuyện, Liệt Phần đã cười nói:

- Ta sớm nghe nha đầu Như Ngọc nói qua, ngươi là khách khanh trưởng lão của Liệt Viêm thương minh, nhưng khách khanh chỉ là khách khanh, với thân phận của ngươi đương nhiên không thèm để ý tới chức vị này.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nhưng ta nhìn thấy Lăng dược thần là người hào sảng, xem như thương minh chúng ta trèo cao, nhưng lễ vật ngươi phải tiếp nhận, đây là quà chúc mừng ngươi trở thành chí tôn dược thần, chúc mừng ngươi trở thành phó điện chủ Dược Minh công hội, nếu ngươi không thu thật sự là xem thường thương minh chúng ta!

Liệt Phần đã nói tới nước này, nếu Lăng Tiếu không thu thật sự là ngượng ngùng.

- Như vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh, ngày sau thương minh có điều cần, ta sẽ không chối từ!

Lăng Tiếu nhận lấy không gian giới đáp.

Chỉ cần có tài liệu hắn cũng không ngại việc luyện đan, hắn có thể tranh thủ thời gian luyện đan vài ngày, không khả năng đứng mãi trong phòng chế luyện cho qua ngày tháng.

Theo hắn biết toàn bộ luyện dược sư ngoài thánh giả hàng năm chỉ dùng một phần ba thời gian luyện đan, một phần ba dùng tu luyện, ngoài ra là nghỉ ngơi.

Liệt Phần hài lòng cười:

- Vậy là tốt rồi, nhưng mà…hiện tại thương minh chúng ta còn thiếu vài viên Chí Tôn thần đan, vậy…không biết Lăng dược thần có phương tiện hay không?

Nếu Lăng Tiếu không có quan hệ gì với Liệt Viêm thương minh, hắn quả quyết ngượng ngùng nói ra yêu cầu ngay lúc này.

- Gia gia, da mặt của ngài thật dầy!

Liệt Như Ngọc mang theo vẻ mặt bất mãn nói.

Lăng Tiếu cười đáp:

- Không sao, chỉ cần có đủ tài liệu thì giao cho ta, nhưng mà…có thể không thể luyện ra nhanh như vậy, mỗi khi luyện một viên cũng không dễ dàng, huống chi ta vừa quay về tông môn, phải cống hiến trước cho tông môn mới có thể luyện chế cho các ngươi.

Liệt Phần cũng không để ý lời của Liệt Như Ngọc, cười khan nói:

- Không sao không sao, chúng ta có thời gian, chỉ cần ngươi chịu đáp ứng là được, lão phu đại biểu Liệt Viêm thương minh tạ ơn Lăng dược thần!

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Ngươi hãy gọi tên của ta đi, ta cùng Như Ngọc là bằng hữu, Yến đại ca cùng Oanh cô lại là đại ca đại tẩu của ta, thật không đảm đương nổi xưng hô như vậy.

- Đây là cách gọi gì vậy, ta gọi hắn là dượng, gọi nàng là cô cô, mà ngươi gọi họ là đại ca đại tẩu, rõ ràng là khi dễ ta thôi, ta không đồng ý!

Liệt Như Ngọc kêu lên.

Tuy tính tình Liệt Hồng Oanh tùy tiện, nhưng hiểu tâm tư Liệt Như Ngọc, liền cười nói:

- Ôi, chúng ta mỗi người tự kết giao, tiểu nha đầu ngươi không cần sợ loạn bối phận, ảnh hưởng quan hệ giữa hai ngươi thôi!

Khuôn mặt Liệt Như Ngọc chợt đỏ lên, giậm chân nói:

- Oanh cô, cháu không thèm để ý tới cô cô!

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng của nàng, tâm tình tốt hơn không ít.

Ngay sau đó hắn cho người bày tiệc chiêu đãi đoàn người Liệt Viêm thương minh.

Lăng Tiếu làm như vậy là muốn báo cho người của Thiên Long môn biết hắn có cách nhìn khác với người của Liệt Viêm thương minh, ngày sau nếu họ có gì cần nhờ vả thì tận khả năng trợ giúp bọn họ.

Liệt Phần rất hài lòng thái độ của Lăng Tiếu, cũng nhìn ra được cháu gái mình có ý ái mộ đối với Lăng Tiếu.

Đổi lại trong dĩ vãng hắn khẳng định ngăn cản nàng, không cho nàng lui tới với một nam nhân đã có thê thiếp hợp bầy như thế.

Nhưng bây giờ không như ngày xưa, thân phận Lăng Tiếu quá mức tôn quý, nếu có thể thành chuyện tốt, đối với thương minh mà nói ưu đãi thật quá lớn, Liệt Phần không thể không động tâm.

- Chuyện của người trẻ tuổi cứ để cho họ đi giải quyết tốt hơn!

Trong lòng Liệt Phần thở dài nhủ thầm.

Tiệc rượu trôi qua, Lăng Tiếu an bài đoàn người ở lại trong Thiên Long môn vài ngày.

Sau khi sắp xếp xong nơi ở, Liệt Như Ngọc khẩn cấp kéo Lăng Tiếu ra ngoài.

- Huynh nói đi, rốt cục huynh có muốn lấy muội hay không?

Liệt Như Ngọc thật trực tiếp, thật bá đạo hỏi.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị dọa đến ngây người.

Hắn cười nhẹ nói:

- Bây giờ không phải do ta có muốn lấy muội hay không, mà là muội có muốn lưu lại bên cạnh ta hay không.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nữ nhân của ta không ít, đều từ Huyền Linh đại lục đón đến đây, điểm này chứng minh ta thật bác ái…

Hắn nói tới đây Liệt Như Ngọc không chút lưu tình ngắt lời:

- Không phải bác ái, là hoa tâm, là phụ lòng!

Lăng Tiếu thầm hô:

- Hình như ta cũng chưa từng trêu chọc nữ nhân đi!

- Muội hãy nghe ta nói xong đã!

Lăng Tiếu kêu lên một câu, lại nói tiếp:

- Bất kể là nguyên nhân gì, mấu chốt là bản thân muội mà thôi, bằng thân phận tiểu thư thương minh như muội, muốn có thanh niên tài tuấn thế nào mà không được đâu.

Liệt Như Ngọc lập tức nhào vào trong lòng hắn kêu lên:

- Nếu huynh không xuất hiện trong sinh mệnh của muội thì tốt biết bao, biết rõ huynh hoa tâm phụ lòng như vậy, nhưng muội cứ nhớ mãi không quên, muội hận huynh chết đi được!

Lăng Tiếu vỗ về mái tóc của nàng:

- Đi theo ta sẽ không trôi qua ngày lành, cần phải hiểu rõ!

- Nếu huynh trả lại trái tim cho muội, muội tuyệt đối sẽ không lựa chọn huynh!

Liệt Như Ngọc ôm chặt Lăng Tiếu nức nở.

- Được rồi, xem như ta sai lầm rồi được chưa?

Lăng Tiếu bất đắc dĩ cười, cúi đầu hôn lên môi Liệt Như Ngọc.

- Mơ tưởng, muội không thèm để ý tới huynh!

Liệt Như Ngọc mắng một tiếng, đẩy hắn ra bỏ chạy.

Lăng Tiếu nhìn theo bóng lưng của nàng cười khổ, biết áp lực của mình lại gia tăng vài phần, nợ tình thật không trả được ah!

Bất kể nói như thế nào đoàn người của Liệt Như Ngọc từ xa mà đến cũng là khách, Lăng Tiếu phải theo bồi tiếp họ vài ngày.

Về phần Liệt Phần cũng có người quen cũ trong Thiên Long môn, trực tiếp đi tìm chí tôn thủy thần cùng thời với hắn đến tiếp đãi.

Vài ngày sau Liệt Phần đưa ra ý kiến muốn quay về thương minh, chuẩn bị tốt tài liệu luyện chế Chí Tôn thần đan đưa tới cho Lăng Tiếu, nhờ hắn hỗ trợ luyện chế.

Mà Liệt Như Ngọc không muốn rời khỏi Lăng Tiếu nên đòi ở lại.

Liệt Hồng Oanh cùng Yến Việt trước tiên theo Liệt Phần trở về, đến lúc đó sẽ do hai người mang theo tài liệu luyện thần đan đưa tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2384 - Ta Hình Như Cũng Không Trêu Chọc Nữ Nhân Đi!

Liệt Như Ngọc vốn tưởng rằng sẽ có cơ hội ở riêng với Lăng Tiếu, không ngờ hắn đưa nàng tới chỗ nữ nhân của mình nhờ các nàng tiếp đãi, bản thân hắn vội vàng quay về trong tộc.

Liệt Như Ngọc buồn bực đến cực điểm, nhưng nàng cũng thay đổi sách lược, tính toán làm quen cùng mẫu thân của Lăng Tiếu trước rồi tính sau.

Chỉ cần lấy được niềm vui của mẹ hắn, còn sợ không vào được Lăng gia sao?

Mộng Tích Vân chưa từng cự tuyệt những nữ nhân muốn gả cho con trai mình, nhất là nhìn thấy bộ dáng đẹp như thiên tiên của Liệt Như Ngọc, chỉ sợ có mỗi Vân Mộng Kỳ có thể so sánh, bà tự nhiên thầm cao hứng không thôi.

Lăng Tiếu quay về trong tộc là vì bắt đầu luyện chế Chí Tôn thần đan, đồng thời Bại Gia Tử cùng Chu Tước hình như đã đạt tới hiệp thương nào đó, hắn cần phải tìm hiểu chút tình huống, xem hắn có thể giúp đỡ gì được hay không.

Lăng Tiếu trực tiếp đi tới nơi ở của Bại Gia Tử cùng Chu Tước.

- Lão đại, ngươi đã đến rồi!

Bại Gia Tử bổ nhào tới chỗ Lăng Tiếu kêu lên.

Ở bên trong núi non, bất kỳ linh thú nào cũng thích bảo trì bản thể, bởi vì

bọn họ cảm thấy như vậy sẽ càng thêm tự tại.

Lăng Tiếu khẽ cười hỏi:

- Phải, các ngươi nói chuyện thế nào?

Bại Gia Tử còn chưa lên tiếng, Chu Tước đã mang theo vẻ bất mãn nói:

- Lăng Tiếu, lúc trước vì sao ngươi không nói cho ta biết thực lực của Kỳ Lân vương tử kém như vậy, hơn nữa Hỏa Kỳ Lân bộ tộc cũng không ở trong này!

Lăng Tiếu giang tay cười nói:

- Là vì ngươi chỉ nói muốn gặp hắn mà thôi, lại không hỏi ta, ta làm sao biết ngươi có nhiều yêu cầu như vậy!

Bại Gia Tử xen vào:

- Chu Tước nữ hoàng, ngươi không nên trách lão đại, ngươi muốn tiêu diệt Kim Ô bộ tộc thật không dễ dàng, đợi sau khi bộ tộc của ta đều di cư đến đây, nhất định có thể đạt tới nguyện vọng của ngươi, Kỳ Lân bộ tộc chúng ta hưng thịnh hơn Chu Tước bộ tộc của ngươi nhiều lắm.

Bại Gia Tử nói chuyện rất có tự tin, không ngại mình thực lực yếu hơn mà kém thế.

Chu Tước nói:

- Tốt nhất nên nhớ kỹ chuyện ngươi đã đáp ứng với ta, ta nhất định sẽ giúp Kỳ Lân bộ tộc các ngươi trở về đỉnh phong, đến lúc đó nhất định phải cùng ta tiêu diệt Kim Ô bộ tộc!

Bại Gia Tử đáp:

- Đây là tự nhiên, Kỳ Lân bộ tộc cũng không có cảm tình gì với Kim Ô bộ tộc.

Lăng Tiếu nhân cơ hội hỏi:

- Ta có chuyện gì có thể giúp đỡ được các ngươi không?

- Lão đại, chuyện của thần thú bộ tộc ngươi tốt nhất đừng nên tham dự!

Bại Gia Tử hiển nhiên không muốn Lăng Tiếu dính líu vào vũng nước đục lần này.

Nhưng Chu Tước lại nói:

- Hắn rất cường đại, khả năng giúp đỡ được chúng ta rất nhiều, hơn nữa lại giảo hoạt, hiểu được làm sao lợi dụng thủ đoạn, có hắn đưa chúng ta đi tiêu diệt Kim Ô bộ tộc có lẽ rất tốt!

- Không được, ta đã đại biểu Hỏa Kỳ Lân bộ tộc đáp ứng với ngươi, không nên để lão đại theo hỗ trợ!

Bại Gia Tử kiên quyết nói.

Lúc này Lăng Tiếu mở miệng:

- Tử Tử, nếu ngươi xem ta là lão đại thì nghe lời của ta, lão đại hôm nay đã khác rồi, dù gặp đối thủ cường đại cũng có thể chiến thắng, nếu các ngươi phải quyết chiến với Kim Ô bộ tộc, thì gọi ta, bằng không ta sẽ không xem ngươi là huynh đệ!

Bại Gia Tử không muốn phản bác Lăng Tiếu, nhưng vẫn nhắc nhở hắn:

- Năng lực sinh sản của Kim Ô bộ tộc lợi hại nhất trong toàn bộ thần thú, số lượng rất nhiều, chiến lực lợi hại, lão đại, ta không muốn ngươi lâm vào nguy hiểm!

Lăng Tiếu vỗ vỗ hắn, nói:

- Sợ cái gì, lão đại cùng các ngươi giết vào nơi ở của bọn hắn, cướp đoạt bảo vật của bọn hắn!

- Kim Ô bộ tộc nổi danh nhất chính là Thái Dương Thần Thạch, đối với nhân loại các ngươi mà nói là bảo vật đỉnh cấp nhất, không kém hơn năng lượng trong Thủy Nguyên ẩn chứa đâu!

Chu Tước xen lời.

- Thái Dương Thần Thạch!

Lăng Tiếu kinh hô.

Đây là thần thạch đỉnh cấp thuần dương, có thể so sánh với lực lượng của Thủy Nguyên Thạch, lực lượng hỏa hệ ẩn chứa bên trong tuyệt đối là thuần chính nhất, đối với võ giả hỏa hệ là thần vật tu luyện tốt nhất, còn có thể giúp người ngưng tụ thành Thái Dương Thần Hỏa.

Chẳng qua muốn lấy được nó khó hơn lên trời, bởi vì nó tồn tại trên thái dương.

Không đạt tới thực lực chí tôn thủy thần, dù muốn đến gần thái dương cũng không được, mà dù là thủy thần đi tới đó, chỉ sợ cũng không chịu nổi ngọn lửa khủng khiếp ở địa phương kia.

Nghe đồn đãi nơi đó là lãnh địa của Kim Ô bộ tộc, cũng là địa phương có Thái Dương Thần Thạch.

Mà Kim Ô thần thú bởi vì trường kỳ sinh tồn trên thái dương, có được Thái Dương thần hỏa bổn nguyên, là loại hỏa diễm đỉnh cấp nhất, người thường tuyệt đối không thể gánh chịu được.

Nếu Lăng Tiếu vẫn còn ở cảnh giới thần vương, cho dù nghe được có Thái Dương Thần Thạch nhiều nhất chỉ có thể than thở mà thôi.

Nhưng hiện tại hắn đã là thủy thần chí tôn, đối với loại thần tài chí tôn kia đương nhiên là khát vọng vô cùng.

Huống hồ hắn còn tu luyện hỏa hệ, nếu có được Thái Dương Thần Thạch, cảnh giới của hắn tuyệt đối lại tiếp tục đề cao.

Đi tới cấp bậc hiện tại như hắn, muốn tăng lên thực lực vô cùng khó khăn, trừ phi có thần vật nghịch thiên sử dụng, bằng không hắn muốn tiếp tục tiến thêm một giai chỉ sợ phải đợi thêm ngàn năm nữa mới có thể đạt tới.

Ngoài ra Lăng Tiếu còn biết Thái Dương Thần Thạch có thể luyện chế thành cổ thần khí đỉnh cấp.

Thái Dương Thần Thạch từng xuất hiện vài lần trong lịch sử, đó đều là thần vật mà chí tôn đỉnh cấp từng đạt được, căn bản không phải ai cũng có thể lấy được nó.

Hiện tại Lăng Tiếu càng kiên định muốn cùng Bại Gia Tử, Chu Tước đi tới thái dương, tiêu diệt Kim Ô bộ tộc.

Tuy Kim Ô bộ tộc không có mâu thuẫn gì với hắn, nhưng hắn không thể không giúp đỡ Bại Gia Tử.

Vốn Long tộc cũng là tử đối đầu của Kim Ô bộ tộc, nhưng Kim Long tộc lại không cách nào đến gần được thái dương, bởi vì hỏa khắc kim, cho dù họ là thần thú cũng không chịu nổi Thái Dương thần hỏa.

Nếu Hỏa Long tộc cùng Thủy Long tộc đều có mặt tại nơi này, xác định sẽ gia nhập vào trận tuyến của Bại Gia Tử cùng Chu Tước bộ tộc đi đối phó Kim Ô bộ tộc.

Đây là cừu hận tích lũy từ thời thái cổ, thật sự không dễ dàng hóa giải.

Nói tới đây, Lăng Tiếu cảm thấy có thể để Long Nữ trợ giúp bọn họ một tay, chỉ cần ngày sau quay vê Huyền Linh đại lục, Long Nữ mang theo Bại Gia Tử cùng Chu Tước đi gặp long vương nói chuyện có lẽ có thể giúp đỡ được.

Bởi vì thủy khắc hỏa, Thủy Long tộc hoàn toàn có thể ngăn chặn lực lượng Thái Dương thần hỏa của Kim Ô tộc.

Nhưng hiện giờ Long Nữ được Kim Long tộc an bài vào một long đàm bế quan, nhất thời vẫn chưa thể đi ra.

Cho nên Lăng Tiếu chỉ có thể yêu cầu bọn họ lui việc này về sau một chút, hơn nữa việc tiêu diệt Kim Ô tộc cũng không thể nhất thời thực hiện.

Lăng Tiếu chỉ muốn nhân cơ hội lưu Chu Tước ở lại bảo hộ bên cạnh hắn, đợi sau khi tìm kiếm đầy đủ Thủy Nguyên Thạch, hắn sẽ dẫn nàng quay về Huyền Linh đại lục một chuyến liên hệ với hai chủng tộc thần thú khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2385 - Ước Định Giữa Các Thần Thú.

Nhưng Chu Tước không nghe theo an bài của Lăng Tiếu, muốn quay về Thiên Tước địa vực triệu tập bộ tộc trợ giúp tiểu Chu Tước gia tăng thực lực, thuận tiện cho ngày sau đại chiến.

Về phần ngày sau Hỏa Kỳ Lân bộ tộc nếu đến Thiên Vực, nàng sẽ đi tìm họ trợ giúp đề thăng thực lực càng thêm cường đại.

Bởi vì bên trong Niết Bàn không gian có đủ loại hỏa diễm thích hợp cho Hỏa Kỳ Lân bộ tộc sử dụng để tu luyện tiến giai.

Vốn Chu Tước muốn mang cả Bại Gia Tử rời đi, nhưng hắn không muốn rời khỏi Lăng Tiếu nên nàng đành phải bỏ qua, tự mình quay về địa vực.

Lăng Tiếu nhìn thấy Chu Tước đã rời khỏi, liền đi tới phòng luyện đan mà trong tộc chuẩn bị sẵn cho hắn.

Đây là một ngọn núi đơn độc, bên trong có một động phủ thật lớn, trên đỉnh núi bày ra cấm chế thiên la địa võng, có thể ngăn cản thần uy của thiên địa khi thần đan thành công ra đời.

Trước khi Lăng Tiếu bế quan, Lăng Bác cùng Lăng Khâu mang đến tài liệu đủ cho hắn luyện chế lúc cần thiết.

Ngay lúc Lăng Tiếu muốn đi vào phòng luyện đan, như nghĩ tới điều gì, hỏi thăm:

- Tộc trưởng, đại trưởng lão, hai người có biết tung tích của vài loại Thủy

Nguyên Thạch hay không? Nếu vẫn tìm kiếm không mục đích chỉ sợ không phải là biện pháp tốt!

Lăng Tiếu có thể nghĩ đến, đương nhiên Lăng Bác cùng Lăng Khâu cũng nghĩ qua.

Mấu chốt ở chỗ cho dù họ biết tung tích của những khối Thủy Nguyên Thạch khác, nhưng vẫn không có biện pháp lấy về.

- Việc này chúng ta đều biết, kỳ thật còn có vài loại Thủy Nguyên Thạch có tung tích, người trong Thiên Vực đều biết, chỉ là chúng ta khó thể lấy đến mà thôi!

Lăng Bác thở dài nói.

Lăng Tiếu ghi nhớ kỹ những địa phương mà Lăng Bác đã nói.

Nguyên lai trong Thiên Long địa vực còn có ba thế lực có Thủy Nguyên Thạch, trong đó Kim tộc có Thủy Nguyên Thạch kim hệ, Dực nhân tộc có quang hệ, mặt khác bộ tộc thần bí nhất là Mộc Văn tộc cũng có một khối mộc hệ.

Đây đều là cổ tộc thượng cổ, có được Thủy Nguyên Thạch cũng không gì kỳ lạ.

Hiện giờ Kim tộc đã có được bốn loại Thủy Nguyên Thạch kim, hỏa, thủy, thổ, nếu có thêm quang hệ cùng mộc hệ, như vậy đã được hơn phân nửa.

Muốn lấy được khối quang hệ khẳng định phải cướp đoạt, nhất định phải tiêu diệt Dực nhân tộc báo thù.

Về phần Mộc Văn bộ tộc đã phái người đi liên hệ, nhưng vẫn chưa nghe tin

tức truyền về, bởi vì bọn họ là một trong những chủng tộc thần bí nhất.

Ngoài những địa phương kia, còn có một loại ám hệ cũng có tin tức, nhưng nó lại nằm trong Ma Hổ tộc của Thiên Hổ địa vực.

Ma Hổ tộc cùng Kim tộc xưa nay đã mâu thuẫn, muốn lấy được Thủy Nguyên Thạch của họ là điều vô cùng khó khăn.

Huống hồ Ma Hổ tộc là cổ tộc cường đại nhất Thiên Vực, thực lực khủng bố thế nào cũng có thể biết được.

Năm xưa Kim tộc có được lão tổ tông trấn thủ có thể đối kháng với Ma Hổ tộc, hiện giờ phải tận lực điệu thấp, không thể dễ dàng trêu chọc Ma Hổ tộc.

Về phần hai loại Thủy Nguyên Thạch phong hệ cùng lôi hệ cực kỳ hiếm thấy, không ai biết ở đâu mới có được, chỉ có thể suy đoán phương hướng đại khái, vì thế việc này tạm thời không nhắc đến.

Hiện giờ Lăng Tiếu trở về, có thể dùng Chí Tôn thần đan trao đổi Thủy Nguyên Thạch trong Thiên Vực, nhưng cho dù người ta có cũng chưa chắc chịu mang ra, dù sao vẫn phải do chính mình đi tìm mới bảo đảm.

Lăng Tiếu ngẫm nghĩ, ghi nhớ trong lòng, mấy thế lực kia đều là mục tiêu mà hắn muốn tiêu diệt, xem ra ngày sau phải đi tìm bọn hắn gây phiền phức.

Bất quá ân oán giữa Mộc Văn tộc cùng Hồn tộc không lớn, lúc trước là do Hồn tộc khi dễ người ta, vì vậy mới bị người ta bỏ đá xuống giếng, cũng không thể oán trách được ai.

Đi vào trong động phủ, Lăng Tiếu lập tức bắt tay luyện chế thần đan.

Tài liệu của Thiên Long môn giao tới thật không ít, hơn nữa có chí tôn thần

tài do những thế lực khác đưa tới cho hắn, hắn cũng có ý định luyện chế nhiều hơn một chút chuẩn bị cho lúc cần đến.

Trong lúc luyện đan, hắn gọi về Khương Huyễn, để cho hắn ngồi bên cạnh quan sát mình luyện chế.

Khương Huyễn chính là thần dược sư nổi danh của Ma Hổ tông, thực lực thần vương trung giai, nếu bồi dưỡng thích đáng có lẽ sẽ có một ngày trở thành chí tôn dược thần.

Lăng Tiếu vì rút ngắn thời gian luyện đan, chia ra phân thân, đồng thời cùng luyện chế thần đan.

Nếu như những người khác nhìn thấy một màn này nhất định bị hù dọa nhảy dựng, đồng thời cũng ý thức được một mình Lăng Tiếu tương đương hai chí tôn dược thần!

Trong nháy mắt hơn nửa năm trôi qua, Lăng Tiếu đã luyện thành bốn mươi viên Chí Tôn thần đan, toàn bộ thần tài chí tôn của hắn cơ hồ đã dùng hết, không lãng phí bao nhiêu.

Hiệu suất cùng xác suất luyện đan thành công khủng bố như vậy tuyệt đối có thể làm cho toàn bộ chí tôn dược thần lâm vào chấn kinh.

Lăng Tiếu luyện xong thần đan cũng không lập tức xuất quan, mà đưa cho Hồ Nham một viên, để cho hắn đề thăng lên cảnh giới chí tôn thủy thần trung giai.

Hiện giờ Kim tộc đã trở thành đại địch của Dực nhân tộc, bên cạnh hắn nhất định phải có người giúp đỡ càng thêm cường đại mới bảo đảm. Chương mới nhanh nhất tại doctruyen.org nhé các bạn

Cùng lúc đó Lăng Tiếu còn một việc phải làm, chính là để Si Mị Thiên Hỏa Châu hấp thu Niết Bàn Thiên Hỏa Châu.

Vốn lực lượng của Niết Bàn Thiên Hỏa Châu vượt xa Si Mị Thiên Hỏa Châu, nhưng nó đã bị Chu Tước hấp thu lực lượng tích lũy suốt mấy vạn năm, khiến cảnh giới rơi xuống thật lớn, thậm chí còn kém hơn Si Mị Thiên Hỏa Châu.

Khi trước Chu Tước đưa Niết Bàn Thiên Hỏa Châu cho hắn chính là vì hi vọng Lăng Tiếu tuân thủ hứa hẹn đưa nàng tới gặp Hỏa Kỳ Lân.

Sau khi Lăng Tiếu lấy được Niết Bàn Thiên Hỏa Châu cũng không động tới nó, chỉ mạnh mẽ cưỡng chế nhốt vào trong dược đỉnh, đợi đến thời khắc này cho Si Mị Thiên Hỏa Châu cắn nuốt tiến giai, nhờ vậy hắn sẽ đạt được lợi ích.

Sở dĩ Lăng Tiếu kéo dài đến bây giờ là bởi vì hắn muốn củng cố lực lượng vừa tiến giai không lâu.

Bằng không sau khi Si Mị Thiên Hỏa Châu cắn nuốt xong Niết Bàn Thiên Hỏa Châu, lực lượng phản hồi sẽ bị hắn làm lãng phí, tạo thành ảnh hưởng không tốt cho thân thể hắn.

Vì vậy Lăng Tiếu dự tính để hai viên dị châu đều ra ngoài, lợi dụng Tiên Thiên Âm Phong Châu trói buộc Niết Bàn Thiên Hỏa Châu, sau đó cho Si Mị Thiên Hỏa Châu toàn lực hấp thu, như vậy là có thể thành công cắn nuốt nó.

Đã có quyết đoán, Lăng Tiếu lập tức hành động, lấy Niết Bàn Thiên Hỏa Châu ra khỏi dược đỉnh, mạnh mẽ kéo vào trong thức hải, bắt đầu hấp thu nó.

Thức hải của chí tôn thủy thần rộng lớn khôn cùng, như một thế giới, nơi này không phải là cảnh tượng hư vô đơn thuần mà có đủ loại cây cối, linh hoa, linh thú, âm phong, băng nhũ…hết thảy tồn tại như thế giới sự thật bên ngoài.

Trong cảnh tượng này có một gốc đại thụ che trời xanh um tươi tốt, linh khí bức người, còn có ba viên dị châu đang truy đuổi nhau bên trong, tản ra lực lượng mạnh mẽ.

Viên dị châu màu tím cùng màu xám đang bao vây viên màu đỏ đậm, tựa hồ muốn áp chế nó.

Đúng lúc này một đạo nhân ảnh chậm rãi xuất hiện, chính là thần hồn phân thân của Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2386 - Cắn Nuốt Niết Bàn Thiên Hỏa Châu.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Ở chỗ này của ta ngươi đừng mơ tưởng có khả năng phản kháng!

Hắn vung ra hai tay, lực lượng phong tỏa cường đại trực tiếp ngăn chặn viên dị châu gắt gao.

U!

Viên dị châu không chịu nổi ràng buộc, hóa thành hình dạng hỏa điểu muốn giãy thoát áp chế của Lăng Tiếu, chạy ra khỏi thức hải của hắn.

- Không tệ, còn có được thực lực thần vương cao giai bình thường!

Lúc này Si Mị Thiên Hỏa Châu cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu đồng thời phát lực.

Hỏa điểu nháy mắt suy yếu, không ngừng phát ra tiếng kêu bi minh, trong mơ hồ có vài phần xin buông tha.

Nếu là trước kia có lẽ Lăng Tiếu sẽ nhận lấy nó, bồi dưỡng súc tích cho nó theo mình.

Nhưng hiện tại nuôi dưỡng thêm một viên dị châu cũng không tác dụng bao nhiêu, không bằng hợp lại thành một khiến cho viên dị châu ban đầu trở nên càng thêm cường đại không tốt hơn sao?

Lực lượng của Niết Bàn Thiên Hỏa Châu bị cắn nuốt dần dần, thể tích chậm rãi biến nhỏ lại, lực lượng biến yếu, mà lực lượng của Si Mị Thiên Hỏa Châu liên tục tăng trưởng, tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn.

Rốt cục Niết Bàn Thiên Hỏa Châu ngày càng nhỏ, đã sắp hoàn toàn sụp vỡ tiêu tán.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Lăng Tiếu bế quan luyện đan đã qua hai năm thời gian.

Người của Kim tộc cùng trong Thiên Long môn đang chờ đợi Lăng Tiếu xuất quan, họ đều chờ đợi muốn chứng kiến Chí Tôn thần đan trong truyền thuyết.

Bởi vì bên trong Thiên Vực chí tôn dược thần quá ít, mà Thiên Long địa vực căn bản là không có, điều này làm cho thực lực địa vực yếu hơn những địa vực khác vài phần.

Nếu không phải Thiên Long địa vực có được những cổ tộc thực lực cường hãn như Kim tộc, Dực nhân tộc cùng Mộc Văn tộc, chỉ sợ đã sớm bị những địa vực cường đại khác chiếm lĩnh.

Đang bế quan bên trong động phủ, biến hóa trong thức hải Lăng Tiếu rốt cục dừng lại.

Si Mị Thiên Hỏa Châu đã thăng cấp, nhưng Niết Bàn Thiên Hỏa Châu cũng chưa tan mất, chỉ xuất hiện nhiều điểm vết rách mà thôi.

Lăng Tiếu đem Niết Bàn Thiên Hỏa Châu kéo ra, không tiếp tục kiềm chế nó.

Lăng Tiếu kéo Niết Bàn Thiên Hỏa Châu ra khỏi thức hải, bỏ vào trong dược đỉnh, bản thân hắn lập tức thu liễm tâm thần bảo vệ thức hải, chờ đợi Si Mị Thiên Hỏa Châu biến hóa.

Thiên châu dị vật tiến giai khác với nhân loại cùng linh thú, chúng chỉ cần có đủ lực lượng là có thể trực tiếp tiến hóa, không hề gặp phải cửa ải cổ bình.

Si Mị Thiên Hỏa Châu không ngừng kêu vang ông ông, thế lửa cường đại lan tràn khắp cả thức hải của Lăng Tiếu.

Thể tích của nó chậm rãi biến lớn hơn không ít, mà màu sắc đã biến dần sang tím đỏ, hỏa diễm cũng trở thành tím đỏ, đã sắp biến hóa thành màu tím đen.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lập tức đem hết thảy thức hải phòng ngự kiên cố, chỉ sợ bị lực lượng khủng bố phá hủy hoàn toàn.

Hắn có thể cảm ứng được ngọn lửa của dị châu có tính uy hiếp nhất định đối với chính hắn.

Nói cách khác ngọn lửa này có thể làm cho chí tôn thủy thần không chịu nổi.

Bất Tử Thụ cùng Tiên Thiên Âm Phong Châu phải tránh né xa xa, thực lực giữa đôi bên hoàn toàn chênh lệch kém xa trước kia.

Lực lượng Si Mị Thiên Hỏa Châu khuếch tán, cuối cùng ngưng tụ thành một đầu hỏa điểu.

Mà đầu hỏa điểu màu sắc bất đồng với Niết Bàn Thiên Hỏa Châu, lực lượng đã đạt tới mười một giai.

- Chẳng lẽ…Si Mị Thiên Hỏa Châu hấp thu lực lượng của Niết Bàn Thiên Hỏa Châu, cũng học xong năng lực “niết bàn” của nó?

Lăng Tiếu kinh hãi thở dài.

Hắn vừa phát ra cảm thán, Si Mị Thiên Hỏa Châu hóa thành hỏa điểu ngẩng đầu tê minh vài tiếng, giống như truyền lại tin tức cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nghe hiểu được ý tứ của nó, đúng vậy, nó đã học xong năng lực của Niết Bàn Thiên Hỏa Châu, xác thực mà nói lực lượng giữa hai dị châu đã bị đồng hóa.

Chỉ cần nó nguyện ý, ngày sau nó có thể dùng hình thái hỏa điểu xuất hiện, có thể tiếp tục hấp thu bổn nguyên hỏa diễm khác tiến hóa, nếu như có cơ duyên, còn có thể niết bàn vài lần, thậm chí trở thành sinh vật chân chính.

Ngay lúc Lăng Tiếu còn đang vui mừng, hắn đột nhiên cảm thấy lực lượng của Si Mị Thiên Hỏa Châu phản hồi khuếch tán.

- Trước tiên thu lực lượng rồi hãy tính!

Lăng Tiếu vui sướng thở nhẹ, lập tức tiến nhập trạng thái, tùy thời chuẩn bị nghênh đón lực lượng hấp thu, không thể lãng phí.

Thời gian trôi qua, lực lượng của Lăng Tiếu mơ hồ tăng trưởng.

Rất nhanh lại qua thêm một tháng.

Rốt cục lực lượng của Lăng Tiếu ngừng tăng trưởng, vẫn chưa tiến giai, nhưng lực lượng hùng hậu cường đại hơn không ít, chỉ cách trung giai không xa.

Nhưng có thể thấy được lực lượng Lăng Tiếu thu được vượt qua chí tôn thủy thần bình thường mấy chục năm thậm chí là trăm năm.

Hắn vừa đi ra động phủ, lập tức có tộc nhân thủ hộ báo tin về cho các thủy lão trong tộc.

Nhóm người Lăng Bác, Lăng Khâu lập tức chạy đến.

- Tiếu nhi, thế nào?

Lăng Bác lo lắng thấp thỏm hỏi thăm.

Lăng Khâu cũng mang theo vẻ chờ đợi nhìn Lăng Tiếu.

Bất kỳ luyện đan sư nào cũng có xác suất thành công hơn kém, đôi khi phải dùng mấy phần tài liệu mới có thể luyện chế thành một lò đan dược, nếu xác suất tốt, có thể dùng mỗi phần tài liệu đều ra đan dược, có thể luyện ra càng nhiều hơn nữa.

Lăng Tiếu chỉ mới tiến giai, họ lo sợ xác suất thành công quá thấp.

Họ không khẩn trương mới là lạ!

Lăng Tiếu có chút khó hiểu:

- Là ý tứ gì?

Lăng Khâu đáp:

- Đương nhiên là Chí Tôn thần đan, luyện thành bao nhiêu viên? Được năm viên hay không?

Lời của hắn xem như bảo thủ, có được năm viên cũng có thể xem là không hoàn toàn lãng phí tài liệu, nếu vượt qua năm viên xem như kiếm lớn!

Lăng Tiếu thoáng lặng người cười nói:

- Ta còn tưởng các vị hỏi chuyện gì, ta ra tay đương nhiên không thành vấn đề, nơi này có mười lăm viên cho trong tộc, mặt khác mười viên để ngoại môn an bài!

Khi Lăng Tiếu nói lời này, liền đem thần đan đặt trước mặt Lăng Bác cùng Lăng Khâu.

Hai người lập tức liền ngây dại.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu có thể luyện ra nhiều Chí Tôn thần đan như vậy, đây tuyệt đối ngoài ý liệu của bọn họ.

Đồng thời họ vô cùng vui mừng, hai mươi lăm viên thần đan đủ đem thực lực Kim tộc cùng Thiên Long môn tăng lên một số lượng không tưởng nổi.

- Số lượng thần đan này chúng ta lấy đi trước, bây giờ cũng nên tính toán sổ sách với đám lão gia hỏa ngoại môn kia, xem bọn hắn còn dám hung hăng càn quấy nữa hay không, còn muốn phản bội Kim tộc chúng ta, muốn Chí Tôn thần đan, phải xem thành ý bọn hắn như thế nào!

Lăng Bác thu lấy thần đan, thập phần đắc ý nói.

Lăng Tiếu chỉ cười, hắn cũng không nghĩ tới Lăng Bác lại có ý nghĩ này, lấy Chí Tôn thần đan uy hiếp thủy lão của thần thể phái.

Nhưng hắn cũng hiểu được Lăng Bác làm như vậy là chính xác, vừa có thể làm đám người kia thu liễm tính tình, còn có thể buộc họ trợ giúp Kim tộc đối phó Dực tộc nhân, như vậy sẽ càng gia tăng khả năng thắng lợi.

- Tiếu nhi, lần này ngươi đã lập công lớn, ngươi muốn ban thưởng vật gì,

chúng ta tận khả năng thỏa mãn ngươi!

Lăng Khâu nói.

Lăng Bác cũng nói:

- Không sai, chỉ cần trong tộc có, đều tùy ngươi lấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2387 - Ta Ra Tay Không Thành Vấn Đề!

Lăng Tiếu đã cung cấp hai khối Thủy Nguyên Thạch, xem như cống hiến thật lớn, hiện tại lại luyện ra hai mươi lăm viên Chí Tôn thần đan, đã thể hiện giá trị của hắn tới đỉnh núi.

Hiện tại Lăng Tiếu chỉ cần tăng nhanh thực lực, nhưng vấn đề này không ai giải quyết được cho hắn, dù sao thần đan do hắn luyện chế, trong tộc cũng không giúp được hắn chuyện gì.

Về phần thần khí, Kim Long thương cùng Băng Hỏa kiếm cũng nên thăng cấp, nhưng với thủ đoạn ngưng vật hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể tự mình thăng cấp cho vũ khí.

Vì thế hắn yêu cầu thần tài luyện khí kim hệ đạt tới cấp bậc chí tôn, cùng hai loại thần tài luyện khí băng hỏa hệ.

Lăng Bác cùng Lăng Khâu cũng không hỏi nhiều, họ đều biết hắn tu luyện nhiều loại chúc tính khác nhau, đương nhiên là có tác dụng riêng của hắn.

Bọn họ đương nhiên tận khả năng đáp ứng yêu cầu của Lăng Tiếu.

Cực Kim Diệu Thạch là một loại thần thạch tuyệt phẩm sinh sản bên cạnh Thủy Nguyên Thạch kim hệ.

Loại thần thạch này quanh năm tích lũy lực lượng Thủy Nguyên Thạch kim hệ, mang theo lực lượng kim hệ tinh thuần, có được đặc tính cứng rắn nhất của kim chúc, là thần tài dùng chuẩn bị luyện chế thần khí kim hệ đỉnh cấp hoặc là thần khí chí tôn.

Vạn Niên Băng Tinh Thạch là loại tinh thạch nằm trong lòng núi băng vạn năm không tan, có được lực lượng băng hàn tuyệt đối, người thường chạm vào phải chết, cho dù thần vương muốn lấy trong tay cũng phải bị đông thành tượng băng khó thể phá phong giãy thoát.

Đây cũng là một loại thần tài chí tôn, nếu gia nhập vào thần khí băng hệ có thể tăng thêm tính công kích cùng lực lượng băng giá của nó.

Hai loại thần vật này do Lăng Bác lấy trong trân tàng của bộ tộc đưa cho Lăng Tiếu.

So sánh với Chí Tôn thần đan mà nói hai loại thần vật này căn bản không tính là gì.

Về phần thần vật hỏa hệ, hắn đã có được Hỏa Vẫn Thạch thượng hạng, như vậy là đã đủ.

Lăng Tiếu quay trở vào trong động phủ, lần này hắn không dự định bế quan lâu dài mà chỉ muốn thử xem mình có thể đem thần binh thăng lên cấp bậc cổ thần khí hay không.

Mỗi một loại thần vật đều vô cùng cứng rắn, nếu muốn đem hòa tan nhất định phải có loại hỏa diễm cực hạn cùng lực lượng cường đại mới có thể làm được.

Tuy chí tôn thủy thần có được lực lượng, nhưng đa số không có hỏa diễm cực trí là chuyện bình thường. Cho nên nếu không có hỏa diễm cực trí hỗ trợ, bọn họ chỉ còn cách đi tìm thần khí sư.

Lăng Tiếu đi vào trong động phủ khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Băng Hỏa kiếm.

- Lão bằng hữu, đã lâu không gặp!

Lăng Tiếu cười khẽ vuốt ve thanh kiếm ôn nhu nói.

Từ sau khi đạt tới thần vương trung giai, Lăng Tiếu cơ hồ chưa từng dùng lại Băng Hỏa kiếm chiến đấu, bởi vì cấp bậc của nó còn quá thấp.

Nhưng nó cũng là thanh binh khí đầu tiên cùng hắn nhân khí hợp nhất, đối với hắn còn thân thiết hơn cả Kim Long thương không ít.

Tranh tranh!

Băng Hỏa kiếm nháy mắt bay ra khỏi tay Lăng Tiếu, tản mát ra từng đợt băng hỏa khí, vang lên thanh âm tê minh cực nhỏ, giống như đang đáp lại Lăng Tiếu, hơn nữa còn vui vẻ bay quanh người hắn một vòng.

Lăng Tiếu khẽ cười nói:

- Là ta lạnh nhạt ngươi, hiện tại tăng thêm cho ngươi chút tài liệu cho ngươi trở nên cường đại hơn, ngươi nguyện ý sao?

Băng Hỏa kiếm như nghe hiểu được lời của Lăng Tiếu, mũi kiếm khẽ cong xuống như đáp ứng yêu cầu của hắn.

Lăng Tiếu biết được nếu lần này Băng Hỏa kiếm đạt được phẩm cấp cổ thần khí, khí hồn tuyệt đối có thể hiển hiện ra.

Sau khi nhận được đáp ứng của Băng Hỏa kiếm, Lăng Tiếu đem Hỏa Vẫn Thạch cùng Vạn Niên Băng Tinh Thạch mang ra.

Lăng Tiếu đã là chí tôn thủy thần, có được Si Mị Thiên Hỏa ngay cả chí tôn cũng không ngăn cản được, song chưởng lật ra hai luồng hỏa diễm hướng

hai loại thần thạch thiêu đốt tới.

Bước đầu tiên cần đem hai loại thần thạch hòa tan, sau đó cho Băng Hỏa kiếm hấp thu, cuối cùng hắn nhỏ vào máu tươi như vậy có thể trợ giúp Băng Hỏa kiếm tiến giai.

Chỉ có máu huyết của chí tôn thủy thần mới có được công hiệu thần kỳ bậc này, dù máu huyết của thần vương cũng không có được năng lực như thế.

Lần đầu tiên sử dụng Si Mị Thiên Hỏa đã tiến hóa thật sự làm Lăng Tiếu chấn động, hai loại thần thạch vừa tiếp xúc đã hiện ra trạng thái bị hòa tan.

- Tốt…ngọn lửa thật đáng sợ!

Lăng Tiếu nuốt nước bọt tán thán.

Hắn không ngờ Si Mị Thiên Hỏa hiện tại cường đại như vậy, thật nhanh đã hòa tan hai loại thần tài chí tôn như thế.

- Băng Hỏa kiếm, mau tới đây!

Lăng Tiếu phục hồi lại tinh thần gọi Băng Hỏa kiếm.

Băng Hỏa kiếm lập tức bay tới, không dám đến gần hỏa diễm, chỉ sợ bị hòa tan rơi rụng.

- Nghĩ biện pháp hấp thu lực lượng bị hòa tan đi!

Lăng Tiếu lập tức ra lệnh.

Hắn không hiểu thuật đúc khí, chỉ đành để thần khí tự mình nghĩ biện pháp mà thôi.

Cũng may Băng Hỏa kiếm đã có kinh nghiệm hấp thu lực lượng binh khí khác tự mình tiến hóa, đã có được linh trí khí hồn, nó bay vài vòng quanh Lăng Tiếu, thân kiếm không ngừng run lên, tản mát ra hai loại lực lượng bất đồng, dẫn dắt lực lượng trong thần thạch hòa tan dựa vào thân thể nó.

Ngay sau đó từng đạo kiếm quang không ngừng lóe ra, một đầu hư ảnh Cửu Đầu Long Xà hiện lên.

Lăng Tiếu nhìn thấy một màn này biết mình đã làm chuẩn xác, hiện tại hắn chỉ cần tiếp tục hòa tan thần thạch là thành công.

Hắn vốn nghĩ rằng phải tiêu tốn nửa tháng thời gian, nhưng theo tốc độ hiện tại chỉ cần ba ngày là có thể hoàn toàn xử lý.

Tuy Băng Hỏa kiếm không ngừng đem lực lượng hấp thu, nhưng vẫn bị tràn lan ra ngoài không ít.

Nếu không phải Lăng Tiếu dùng lực lượng phong tỏa trong động phủ, chỉ sợ chúng đã tiêu tan vào trong thiên địa.

Khi hai khối thần thạch hoàn toàn tiêu tán, Băng Hỏa kiếm được lực lượng bao vây không còn thấy rõ hình dáng.

- Thành công hay không phải xem giờ phút này!

Lăng Tiếu quát nhẹ một tiếng, một giọt tinh huyết bức ra.

Hưu!

Giọt tinh huyết nháy mát bị hắn bắn tới chỗ Băng Hỏa kiếm.

Giọt tinh huyết mạnh mẽ xuyên qua đoàn lực lượng, xâm nhập vào trong

Băng Hỏa kiếm.

Ngay sau đó huyết quang trên Băng Hỏa kiếm đại thịnh, hấp lực mạnh mẽ, Cửu Đầu Long Xà tựa hồ sống lại, không ngừng rít gào, lực lượng bao vây chung quanh dần dần co rút lại, trực tiếp thu liễm vào trong thân kiếm.

Băng Hỏa kiếm không ngừng vặn vẹo giãy dụa, tựa hồ đang vô cùng thống khổ.

Lăng Tiếu biết giờ phút này Băng Hỏa kiếm sắp tiến hóa, đồng thời hắn có thể dùng thời gian này một lần nữa thay đổi ngoại hình của thanh kiếm.

Tay trái hắn tản ra băng lực lượng, tay phải hỏa lực lượng bao trùm thẳng tới thanh kiếm, đồng thời trong đầu hiện lên ngoại hình của thanh kiếm, nhất định phải dựa theo bộ dáng mà hắn thích nhất để ngưng hình.

Cuối cùng thần lực của hắn không ngừng truyền vào thanh kiếm, ngoại hình thanh kiếm không ngừng biến ảo.

Bỗng nhiên Băng Hỏa kiếm hiện lên ngoại hình vô cùng khốc huyễn, Lăng Tiếu chợt rống một tiếng, rút ra thần lực, mạnh mẽ đem ngoại hình thanh kiếm củng cố hoàn toàn.

Hưu hưu!

Quang mang trên thanh kiếm đại thịnh, một cỗ lực lượng kinh khủng ập tới, từng đạo kiếm khí hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2388 - Đúc Lại Thần Binh, Băng Hỏa Kiếm Tiến Giai.

Kiếm khí oanh thẳng lên vách động phủ phát ra từng thanh âm đinh tai nhức óc vô cùng khủng bố.

May mắn động phủ được bố trí cấm chế, bằng không đã hoàn toàn hủy diệt.

Đây tuyệt đối vượt ngoài uy lực của thần khí đỉnh cấp, đã lên tới uy lực của cổ thần khí đê giai!

Kiếm khí tán đi, kiếm quang thu liễm, hiện ra ngoại hình hoàn toàn mới mẻ của Băng Hỏa kiếm.

Vẫn là đao kiếm hợp nhất, nhưng chuôi kiếm đã biến thành bộ dáng long đầu phun châu, tôn quý đại khí, thân kiếm rộng lớn hơn không ít, một nửa như núi băng lóng lánh, hiện ra đao răng thật nhỏ, vô cùng sắc bén băng hàn, mơ hồ còn có long văn lượn lờ, có xu thế khí nuốt sơn hà, một nửa như phượng hoàng vũ động, hỏa diễm hừng hực, mũi kiếm sắc bén, nhìn qua như long phượng hòa minh, phong cách cổ xưa, mang theo hoàng uy hạo hãn, khí thế tôn quý dị thường.

Sở dĩ được gọi là cổ thần khí không chỉ vì nó là thần khí truyền lại từ thời thượng cổ, mà là thần uy có thể so sánh với lực lượng thượng cổ thời thịnh, đồng thời có thể nhận định chúng có thể truyền lưu thiên cổ, được liệt nhập làm cổ thần khí.

Hiện tại Băng Hỏa kiếm tiến vào hàng ngũ cổ thần khí đê giai đã rất tốt, bởi vì nó vốn chỉ đạt tới thần khí thập giai trung cấp mà thôi.

Nếu không phải nó đã sinh ra khí hồn, chỉ sợ không cách nào tiến giai như ngày hôm nay.

Bỗng nhiên hai đạo nhân ảnh từ trong thân kiếm thoáng hiện đi ra.

- Bái kiến chủ nhân!

Hai đạo nhân ảnh cùng nhau quỳ một gối kêu lên.

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm hai đạo nhân ảnh hư ảo, là một nam một nữ, nam có tướng mạo tương tự hắn ba phần, bộ dạng anh tuấn bất phàm, mái tóc chớp động quang huy tinh lam. Nữ xinh đẹp dị thường, dáng người gợi cảm đầy đặn, hỏa khí lượn lờ, mắt phượng lóe ra sát khí sắc bén.

Lăng Tiếu ngơ ngác nhìn đôi nam nữ, thiếu chút nữa cũng không hiểu xảy ra chuyện gì.

Cũng may hắn từng gặp qua khí hồn Hắc Diệu trong Hắc Diệu thần đỉnh, sau một thoáng thất thần liền phục hồi lại tinh thần.

Hiện giờ Băng Hỏa kiếm tiến hóa thành cổ thần khí, khí hồn rốt cục biến hóa, linh trí sơ lộ!

Lăng Tiếu hài lòng cầm Băng Hỏa kiếm tùy ý vũ động vài cái, từng đạo kiếm quang mang theo lệ mang cực kỳ sắc bén toát ra, thật sự là một thanh cổ thần khí thượng giai hiếm có.

Lăng Tiếu hài lòng cười nói:

- Không uổng công ta toàn lực trợ nó tăng lên, ha ha!

Đúc lại Băng Hỏa kiếm chỉ là kiện cổ thần khí đầu tiên, hắn còn muốn đúc

lại Kim Long thương.

Phẩm cấp của Cực Kim Diệu Thạch so với Hỏa Vẫn Thạch cùng Vạn Niên Băng Tinh Thạch cao hơn không ít, bởi vì nó là thần thạch song sinh với Thủy Nguyên Thạch, nếu luôn có lực lượng Thủy Nguyên Thạch cung cấp, nói không chừng nó có thể tiến hóa thành Thủy Nguyên Thạch.

Cho nên đem nó dung nhập vào Kim Long thương, phẩm cấp thanh thương phải mạnh hơn Băng Hỏa kiếm một ít.

Đương nhiên nó vẫn chưa thể trở thành cổ thần khí trung giai, bởi vì bị hạn chế do thực lực của Lăng Tiếu.

Kim Long thương ngưng hình lần nữa, ngoại hình càng khốc huyễn, nhìn qua thật sống động, mỗi khi vung lên đều nghe được thanh âm long ngâm, lực lượng đã tăng lên tới cổ thần khí đê giai đỉnh, chỉ kém một chút trở thành trung giai.

Nhưng với độ cứng rắn của Kim Long thương, dù đối chiến với cổ thần khí trung giai cũng không bị tổn thất.

Lăng Tiếu có chút thất vọng, thân thể của hắn có thể so với cổ thần khí đê giai đỉnh, cường độ như Kim Long thương, xem ra muốn dùng vũ khí đối chiến cũng không quá cần thiết.

Trừ phi hắn sáng chế ra thương quyết nào có uy lực so sánh được với Đế Long Diệt Thiên Quyết cùng đao kiếm hợp nhất!

Đế Long Diệt Thiên Quyết vẫn còn hai thức sau chưa hoàn thành, hiện tại Lăng Tiếu làm sao có tâm tư nghiên cứu, tất cả những chuyện này phải lui về sau rồi hẵng tính.

Hiện giờ hắn còn có một việc cần phải làm là đến địa phương hậu duệ Hồn tộc ở lại, xem mấy chục năm qua bọn họ trải qua thế nào.

Lăng Tiếu đi ra khỏi động phủ, chợt nghe được xa xa truyền đến từng đợt lực lượng cường đại dao động.

- Có người đột phá chí tôn!

Lăng Tiếu có chút kinh ngạc nói.

Hắn mới giao ra Chí Tôn thần đan vài ngày, cho dù là bán thủy thần có dùng nhưng cũng không thể nào đột phá trong thời gian ngắn như vậy mới đúng.

Nhưng có lẽ có chút người ngoại lệ cũng nói không chừng.

Nhưng ngay lúc Lăng Tiếu định quay người đi, bên kia truyền ra thanh âm, một đầu kim sắc giao long vương phóng lên cao, hình thành xu thế vạn trượng kim mang cực kỳ chói mắt bất phàm, ngay sau đó là một thanh âm tiếng cười sang sảng vang lên:

- Ha ha, cuối cùng để cho ta đột phá!

Thanh âm kia tràn ngập ý kích động, cũng tràn ngập vẻ khí phách!

Lăng Tiếu cũng không quá tò mò, nhưng vừa nghe thanh âm kia liền dừng bước, quay đầu nhìn lại lẩm bẩm:

- Thanh âm thật quen thuộc…chẳng lẽ là lão môn chủ đại ca?

Lúc này trong tộc đã có không ít người tụ tập nhìn về phương hướng kia.

Bỗng nhiên một đạo hư ảnh phóng lên cao, hướng chỗ mọi người lướt tới.

- Khí thế thật cường đại!

Lăng Tiếu không nhịn được than thở.

Hắn phát hiện người kia không chỉ đơn giản mới đột phá thủy thần, mà đã đạt tới thủy thần đê giai đỉnh.

Người kia chính là tiền môn chủ Thiên Long môn Lăng Thần!

Lúc trước khi hắn bị buộc thoái ẩn vẫn còn ở thực lực thiên thần vương đỉnh cảnh giới.

Sau khi hắn thoái ẩn đã trực tiếp bế tử quan, thề không tiến vào thủy thần chí tôn sẽ không xuất quan, hắn muốn đem ô danh suy tàn của mình gặp được tại ngoại môn xóa sạch, muốn trọng chấn hăng hái của một đời thiên kiêu trong Kim tộc ngày xưa!

Lăng Tiếu trở lại Kim tộc những ngày này không gặp mặt Tiêu Trân Thái nên không biết rõ sự tình của Lăng Thần.

Hắn thật hi vọng Lăng Thần thoát khỏi bóng ma thất bại bị đuổi xuống ngôi vị môn chủ mà thanh tỉnh trở lại lần nữa.

Hiện giờ Lăng Thần đột phá trở thành chí tôn thủy thần, nội tâm Lăng Tiếu cũng mừng thay cho hắn.

- Thật không hổ là người nổi bật trong thiên thần vương, tích lũy thật cường đại nên mới đột phá đến thực lực này.

Trong lòng Lăng Tiếu khen thầm.

Chỉ là hiện tại Lăng Tiếu còn không biết sở dĩ Lăng Thần có thể đột phá là

nhờ viên Chí Tôn thần đan mà hắn đã đưa cho Lăng Phi hai năm trước.

Đúng lúc này Lăng Tiếu nhìn thấy Lăng Phi đang bay nhanh về hướng Lăng Thần.

Lăng Tiếu kinh ngạc nghi hoặc nghĩ:

- Vì sao ngũ ca còn chưa đột phá đây?

Hắn có thể cảm ứng được thực lực của Lăng Phi cũng không khác gì hai năm trước, làm cho hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hắn cảm thấy có lẽ Lăng Phi còn chưa sử dụng nên cũng không nghĩ nhiều.

Hiện giờ chứng kiến Lăng Thần đột phá, Lăng Tiếu đương nhiên không thể thờ ơ, theo lý nên đến chúc mừng.

Lúc này đã có không ít người vây quanh Lăng Thần, mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Lúc này có người nhìn thấy Lăng Tiếu đang lăng không bay tới, lập tức hành lễ chào:

- Gặp qua Lăng Tiếu thúc công!

Ánh mắt của họ nhìn Lăng Tiếu càng thêm cung kính lẫn nhiệt tình hơn Lăng Thần rất nhiều.

Một chí tôn dược thần có thể sánh vai cùng chí tôn thủy thần cao giai, nổi bật vượt qua Lăng Thần thật sự vô cùng bình thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2389 - Lăng Thần Chí Tôn!

- Chúc mừng đại ca bước vào cảnh giới mới!

Lăng Tiếu từ thật xa đã chắp tay chúc mừng.

Lăng Thần có vẻ càng thêm trẻ tuổi, mái tóc có chút lôi thôi nhưng nhìn khí thế hiên ngang cùng bộ dáng trung niên cực kỳ tuấn lãng, đây chính là loại hình mà các thiếu phụ yêu thích nhất.

Lăng Tiếu nhìn thấy Lăng Tiếu lập tức hiện ra vẻ mặt tức giận, hắn vốn phi thường thưởng thức Lăng Tiếu, nhưng sau khi hắn trở lại trong tộc lại nghe nói sở dĩ hắn bị cách chức môn chủ là vì Lăng Tiếu đã ám chỉ qua trước mặt tộc trưởng.

Hắn vừa nghe được tin tức này lập tức vô cùng phẫn nộ.

Hắn cảm thấy mình xem trọng Lăng Tiếu như thế, mà Lăng Tiếu bỏ đá xuống giếng sau lưng, thật sự là một tiểu nhân đáng xấu hổ!

- Tiếu đệ, ngươi còn mặt mũi tới gặp ta sao?

Vẻ mặt Lăng Thần tức giận quát.

Lực lượng thủy thần đem mọi người chung quanh chấn ra xa, hướng ngay Lăng Tiếu áp bách tới!

Mọi người đều bật lui thật xa, chỉ có Lăng Tiếu vẫn bất động, nghi hoặc hỏi:

- Sao đại ca nói lời này?

- Sao nói lời này, ha ha, ngươi còn dám hỏi như vậy! Lúc trước có phải chính ngươi cáo trạng với tộc trưởng, nói ta không thích hợp làm môn chủ!

Lăng Thần vì quá tức giận nên không chú ý tới Lăng Tiếu không hề bị khí thế của hắn gây ảnh hưởng.

Bởi vậy có thể thấy được lực lượng của Lăng Tiếu không hề kém hắn, bằng không hắn sẽ không cuồng vọng như thế.

Lăng Tiếu cau mày định giải thích, Lăng Phi đã quát to:

- Đại ca muốn làm gì, không được vô lễ với Tiếu đệ!

Lăng Phi vừa định đi qua đã bị Lăng Thần ngăn cách ra xa.

- Ngũ đệ tránh ra, hôm nay ta sẽ dạy cho tên tiểu nhân không biết liêm sỉ này!

Lăng Thần quát một tiếng, tay không hướng Lăng Tiếu chụp tới.

Một kim sắc long trảo xuất hiện, trực tiếp trảo tới trước ngực Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Lăng Thần lại phẫn nộ như thế, ngay lúc hắn định ra tay, một đạo kình phong đã bắn tới đem long trảo của Lăng Thần đánh tan vô hình.

- Thần nhi, ngươi muốn làm gì!

Một thủy lão Kim tộc xuất hiện, quát hỏi Lăng Thần.

Vị thủy lão này chính là gia gia Lăng Đồ của Lăng Thần cùng Lăng Phi, thực lực chí tôn đê giai đỉnh.

Lăng Tiếu vừa luyện chế hai mươi lăm viên Chí Tôn thần đan cũng có phần của hắn, hắn làm sao cho phép Lăng Thần tổn thương đến Lăng Tiếu.

Lăng Đồ vừa xuất hiện, Lăng Bác cùng Lăng Khâu cũng đã tới.

- Gia gia, ngài đừng quản việc này, cháu phải giáo huấn tiểu tử này một chút, cháu sẽ không giết hắn, phải cho hắn biết không được đánh lén sau lưng người nhà của mình!

Vẻ mặt Lăng Thần bất mãn quát.

Lăng Đồ đang định trách mắng Lăng Thần, Lăng Tiếu đã giành nói trước:

- Xem ra đại ca có hiểu lầm với ta, nhưng nếu đại ca muốn giáo huấn tiểu đệ cũng được, ta cũng muốn biết thực lực đại ca tinh tiến như thế nào!

Lăng Tiếu dứt lời liền bay lên tận trời, trong nháy mắt đã xuyên qua bích chướng đi ra ngoài vực ngoại.

Lăng Thần thoáng lặng người nhìn Lăng Tiếu nhanh chóng biến mất trước mặt hắn, hiện tại mới ý thức được Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới chí tôn thủy thần.

- Này…điều này sao có thể!

Lăng Thần lộ ra vẻ mặt khó thể tin lẩm bẩm.

Lăng Thần được Lăng Phi đưa cho một viên Chí Tôn thần đan, giúp cho hắn đạt lên tới thực lực chí tôn thủy thần đê giai đỉnh hiện giờ.

Sở dĩ hắn có thể thành công, thần đan là đại trợ lực, quan trọng nhất là hắn lưu lại cảnh giới thần vương đỉnh thời gian không ngắn, vốn lúc hắn đảm nhiệm chức môn chủ đã có khả năng trở thành bán thủy thần, nhưng hắn một mực áp chế, thầm nghĩ tích lũy đầy đủ sẽ tiến thẳng vào chí tôn thủy thần.

Nhưng lúc hắn bế quan suốt mấy chục năm, hắn lại không dám bước thêm một bước, bởi vì việc bị cách chức môn chủ gây cho hắn đả kích quá lớn, tâm thần dao động, chỉ sợ cuối cùng rơi vào kết cục thất bại, làm cho mình bị tẩu hỏa nhập ma.

Suốt mấy chục năm hắn cố gắng thoát khỏi bóng ma, nhưng thầm nghĩ mình đối đãi Lăng Tiếu không tệ, nhưng Lăng Tiếu lại hại mình có kết cục như vậy, vì thế trong lòng sản sinh oán hận.

Khi hắn được Lăng Phi đưa cho một viên Chí Tôn thần đan, rốt cục đã lấy lại tự tin, gạt bỏ hết thảy tạp niệm tiến nhập vào thời điểm đột phá.

Có được thần đan trợ giúp trực tiếp đẩy hắn lên cảnh giới thủy thần, làm cho hắn đảo qua nỗi buồn bực trong lòng, lấy lại lòng tự tin ngày xưa.

Hôm nay hắn vừa xuất quan, có ý định lấy Lăng Tiếu lập uy, giáo huấn những gì Lăng Tiếu từng làm với hắn.

Nhưng hắn phát hiện thực lực Lăng Tiếu đã tương đương với mình, ra vẻ Lăng Tiếu còn tiến bộ sớm hơn hắn một bước!

Nội tâm của hắn bị đả kích thật lớn.

Tuy lúc trước Lăng Tiếu từ một thánh hoàng đạt tới thiên thần vương, quá trình hắn đều thấy rõ, cũng biết được thiên phú của Lăng Tiếu thật trác tuyệt.

Nhưng thủy thần là cánh cửa cao nhất, không phải ai cũng có thể bước ra,

hắn tin chắc Lăng Tiếu cũng phải trở thành bán thủy thần trước tiên, sau đó ngàn năm mới thành tựu thủy thần, chỉ như vậy đã có thể so sánh với những yêu nghiệt thời viễn cổ.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp sự biến thái của Lăng Tiếu.

Nhưng cho dù Lăng Tiếu đã trở thành thủy thần thì thế nào, bản thân hắn tự tin phải cường đại hơn Lăng Tiếu rất nhiều.

- Xem ra ta thật sự là xem thường ngươi, nhưng hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi!

Lăng Thần lạnh lùng nói một câu, bay thẳng ra ngoài vực ngoại.

Lăng Đồ muốn ngăn cản, nhưng Lăng Bác lên tiếng:

- Bỏ đi, cho bọn hắn tự đi giải quyết, bọn họ đều là nhân vật nổi bật của Kim tộc, rốt cục ai mạnh hơn cả ta cũng muốn biết, huống hồ chỉ là luận bàn lẫn nhau, có thể tăng tiến cảm tình giữa huynh đệ bọn họ!

- Không sai, trước kia chúng ta đối đãi Thần nhi tốt quá, làm cho hắn không gặp phải suy sụp, hắn phát tiết lên người Tiếu nhi đúng là có chút không ổn, nhưng từ sau khi Tiếu nhi trở về trong tộc, biểu hiện kinh người, chỉ sợ Thần nhi phải ăn mệt, cũng tốt cho người làm đại ca như hắn ngày sau phải khiêm tốn một chút mới tốt, đồng thời cũng cho hắn trọng chấn nhuệ khí ngày xưa, không thể vì chức môn chủ mà biến thành không còn ý chí chiến đấu!

Lăng Khâu u u nói.

- Nhưng nếu như bọn họ muốn đánh nhau sống chết thì sao bây giờ? Mặc kệ là ai xảy ra sự cố đều là tổn thất lớn của tộc chúng ta!

Lăng Đồ lo lắng đáp.

- Nếu lo lắng, không bằng chúng ta cũng đi ra xem, xem bọn họ còn có khí phách của chúng ta năm xưa hay không!

Lăng Bác thoáng do dự đề nghị.

Lăng Khâu cười đồng ý:

- Cũng tốt, vậy xem thử bọn họ ai mạnh hơn đi!

Dứt lời vài chí tôn thủy thần đều bay thẳng ra ngoài vực ngoại.

Lăng Phi cắn chặt răng bay theo, tốc độ của hắn mặc dù không nhanh như thủy thần, nhưng không chậm, hơn nữa hắn muốn phá tan bình chướng không gian vực ngoại vẫn đủ khả năng làm được.

Giữa không gian hư vô vô hạn tại vực ngoại, Lăng Tiếu cùng Lăng Thần đón gió đối diện, hai luồng kim sắc hào quang cường đại không ngừng nhấp nháy sau lưng hai người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2390 - Lăng Tiếu Chiến Lăng Thần.

- Lăng Tiếu, ngươi có biết ở trong mắt ta ngươi luôn là người nổi bật, tuy từ nhỏ ngươi không sống trong tộc, nhưng ta đối đãi ngươi như đệ đệ của mình, Kim tộc nhân chúng ta sở dĩ cường thịnh cho tới nay là nhờ sự đoàn kết! Nhưng ngươi lại nói bậy sau lưng của ta trước mặt tộc trưởng, cách làm người của ngươi làm ta cảm thấy trơ trẽn, hôm nay ta phải giáo huấn ngươi, cho ngươi phải ghi nhớ, ngày sau tuyệt đói không được phá hư đoàn kết giữa tộc nhân!

Lăng Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu cười nhẹ đáp:

- Lăng Thần đại ca, ta kính trọng cách làm người của ngươi, hôm nay mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì, ta đều thành toàn ngươi, nhưng ngươi cũng phải biết lời của ta có thể khống chế được quyết định trong tộc sao? Ngươi thật quá đề cao ta rồi.

Dừng một chút hắn quát:

- Đến đây đi, cho ta xem thử thực lực của một trong mười vị cường giả đứng đầu thiên thần vương bảng!

Lực lượng của Lăng Tiếu bạo phát, đem không gian chấn động mở ra, một đầu kim sắc chân long lăng không rít gào khắp mười vạn dặm!

Lăng Thần chiến ý túc sát quát:

- Lần này ra tay giáo huấn ngươi, hi vọng ngươi biết quay trở lại!

Giao long vương sau lưng Lăng Thần đã có dấu hiệu hóa rồng, có vẻ đặc biệt chói mắt bất phàm.

Một kim chưởng cùng một kim long rít gào đánh ra ngoài, toàn bộ lực lượng loạn lưu chung quanh bị kéo thẳng đánh tới trước.

Lăng Thần thầm khen một tiếng:

- Tiểu tử này quả nhiên cường đại!

Kim quyền của hắn bộc phát, một đầu kim sắc giao long hơn vạn thước tùy theo bay ra.

Oanh long!

Hai long đầu va chạm vào nhau, lập tức phát ra tiếng nổ mạnh cường đại, phong bạo tiêu tán vô hình, lực lượng loạn lưu bị quấy tung văng ra ngoài.

Chiêu đầu tiên chẳng qua thăm dò lẫn nhau một chút mà thôi, ngay sau đó là đối oanh như cuồng phong bạo vũ.

Một mảnh kim sắc long ảnh không ngừng dây dưa va chạm, lực lượng kinh khủng chẳng khác gì ngày tận thế, vô số kim sắc lực lượng vẩy ra tứ tán, đủ làm thần thể thần vương nứt toác, dù là bán thủy thần cũng không thể chống đỡ.

Khi nhóm người Lăng Bác đuổi tới thì đã thấy hai người đang giao chiến kịch liệt.

Bọn họ cảm thụ được lực lượng hai người va chạm, thật sự làm bọn họ có

chút kinh hãi.

Nhất là Lăng Đồ, vô cùng kinh ngạc.

Tuy hắn cho rằng Lăng Tiếu là yêu nghiệt, nhưng chỉ mới bước vào thực lực thủy thần, muốn chiến thắng Lăng Thần căn bản không có khả năng, thậm chí không chịu nổi Lăng Thần mười chiêu.

Nhưng khi hắn chứng kiến hai người đánh bất phân thắng bại, hắn vẫn bị chấn kinh không nhỏ.

Lăng Phi là người cuối cùng chạy tới, hắn miễn cưỡng đứng vững, nhìn cuộc chiến giữa hai người khác lộ ra vẻ cười khổ nói:

- Lần này chỉ sợ đại ca thiệt thòi!

Trong cuộc chiến bản thân Lăng Thần cũng âm thầm kinh hãi, hắn đã đề thăng thực lực lại không thể áp chế Lăng Tiếu, thậm chí còn bị bức lui liên tục về phía sau, làm cho hắn không thể không tận tâm ứng đối.

- Lăng Tiếu, ngươi quả nhiên không hổ là thiên tài chiến đấu muôn đời khó gặp trong tộc ta, nhưng thực lực sai biệt, ngươi không có cơ hội chiến thắng được ta!

Lăng Thần kinh quát một tiếng, nhấc lên toàn lực, chuẩn bị xuất thủ!

Lăng Thần đem lực lượng đẩy lên chí tôn đê giai đỉnh, nhờ vào đủ loại thần kỹ chiến đấu, mỗi chiêu mỗi thức đều có thể đánh đối thủ cùng giai thương tích đầy mình.

Kim Long quyền là thần kỹ cường đại mà Kim tộc lưu truyền xuống dưới, là quyền pháp đồng bộ với Cổ Hoàng thần công, tổng cộng chia thành mười

tám quyền, từng quyền chứa đựng thần uy kim long rít gào, lực phá hoại càng thêm khủng bố.

Lúc trước khi Lăng Tiếu trở về Kim tộc, hắn cũng biết quyền pháp này, nhưng đem so sánh với Cửu Dương Phần Thiên quyền thì quyền pháp kia sử dụng càng thêm thuận buồm xuôi gió, quyền ý đã lĩnh ngộ đến cực hạn, vì vậy Lăng Tiếu không tu luyện Kim Long quyền.

Hiện giờ Lăng Thần sử dụng Kim Long quyền làm cho Lăng Tiếu có chút hối hận.

Uy lực của Kim Long quyền không thua kém gì Cửu Dương Phần Thiên quyền, ngang ngửa với uy lực Hàng Long chưởng mà Kiều Phong truyền cho hắn, đều là thần kỹ thuộc kim chúc tính.

Nếu lúc trước hắn tu luyện, chỉ sợ lại có thêm môn thần kỹ bàng thân.

Hôm nay Lăng Thần đem Kim Long quyền phát huy thật tinh tế, mỗi quyền đều mang theo oai lực hủy thiên diệt địa, đánh đến loạn lưu hiện ra, như giao long tàn sát bừa bãi thiên không, hủy diệt hết thảy!

Lăng Tiếu vung song chưởng dùng cứng đối cứng với Lăng Thần, uy lực Hàng Long chưởng không kém, còn mang theo cả ý cảnh nên khiến uy lực càng tăng lên gấp đôi.

Nhưng dưới thực lực tuyệt đối của Lăng Thần, lần này Lăng Tiếu quả thật không chống cự được.

Phanh phanh!

Thân hình Lăng Tiếu bị hung hăng đánh bay ra thật xa, khóe môi toát ra kim sắc, hiển nhiên là bị nội thương.

- Bại cho ta!

Lăng Thần truy tới, như hóa thân thành giao long vương đập thẳng vào ngực Lăng Tiếu.

Giao long rít gào, khí thế như hồng, thẳng đem phong bạo chung quanh tản ra tứ tán, lực lượng cường hãn còn chưa đánh tới người Lăng Tiếu, đã làm cho hắn cảm thấy hít thở không thông.

Lăng Thần vốn nghĩ chiêu thức này có thể làm Lăng Tiếu nếm đau khổ, khiến cho Lăng Tiếu biết sự lợi hại của hắn.

Nhưng ngay khi quyền kình đánh tới trước mặt Lăng Tiếu, chợt phát hiện Lăng Tiếu đã biến mất trước mắt, một quyền này hoàn toàn thất bại.

- Cái gì!

Lăng Thần kinh hô một tiếng, lộ ra vẻ mặt khó thể tin.

Vừa rồi hắn rõ ràng đã tập trung thân ảnh Lăng Tiếu, nhưng khi sắp đánh trúng người kia lại đột nhiên phát hiện mất đi bóng dáng của hắn, phải biết lực lượng của hắn cường đại hơn Lăng Tiếu, cho dù Lăng Tiếu tăng lên chiến lực nhưng hắn vẫn cảm thấy sẽ khó thoát khỏi công kích của hắn mới đúng.

Hàng Long chưởng – Hàng Long Bái Vĩ!

Lăng Tiếu đã quấn ra sau lưng Lăng Thần, thừa dịp hắn còn đang kinh ngạc, đột nhiên làm khó dễ, như một đầu cự long vẫy đuôi, trực tiếp oanh thẳng tới sống lưng Lăng Thần.

Lăng Thần không kịp phản ứng, nhất thời như viên đạn pháo bay ra thật xa,

phun trào máu tươi.

Lăng Tiếu không buông tha người, lập tức liền truy kích tới, hướng Lăng Thần cuồng oanh một trận.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Lăng Thần đương nhiên bất phàm, ngay một khắc bị oanh bay hắn đã ý thức được mình quá khinh thường.

Ngay một khắc Lăng Tiếu truy kích tới, hắn lập tức quay người đánh trả, từng kim quyền mang theo quyền ý cuồn cuộn, uy lực lập tức tăng lên.

Thật nhiều kim quyền tuôn ra, vô số kim duệ loạn lưu công kích ép đến Lăng Tiếu không chỗ che thân.

Lăng Tiếu vốn định thừa cơ cho Lăng Thần nếm chút khổ sở, hiện tại xem ra không được, hắn phải thầm khen một tiếng:

- Phản ứng thật nhanh, còn ẩn chứa quyền ý thâm sâu, quả nhiên không hổ là cao thủ trước mười!

Không gian mấy chục vạn dặm đều bị long ảnh bao trùm, từng đạo long ngâm điên cuồng gào thét.

- Tăng lên chiến lực sao? Chúng ta chiến thêm một trận!

Lăng Thần gầm lên một tiếng giận dữ, rốt cục hắn đem toàn bộ chiến lực bạo phát.

Thức thứ mười hai Kim Long quyền!

Một mảnh long ảnh chia thành mấy phương hướng bao vây Lăng Tiếu, chiến ý chồng cùng một chỗ, lực lượng bạo phát khổng lồ, khiến phong bạo loạn

lưu không thể đến gần.

Mấy người đứng phía xa xem cuộc chiến đều không nhịn được tán thán.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2391 - Hoàng Uy Hạo Đãng!

- Xem ra chiến lực của tiểu Thần còn chưa sút giảm, đã không thua kém gì mấy lão gia hỏa chúng ta!

Lăng Bác lộ ra vài phần tán thưởng nói.

Lăng Khâu ở một bên gật đầu:

- Không sai, nhưng không biết tiểu tử Lăng Tiếu có thể đón đỡ được hay không, huyết mạch lực của hắn nồng đậm hơn tiểu Thần không ít, có thể đánh đồng với lão tổ tông đâu.

- Tiếu nhi không tệ, nhưng thực lực của hắn vẫn còn kém một chút, bằng không chỉ sợ Thần nhi không phải đối thủ của hắn!

Lăng Đồ vuốt râu nói.

Oanh long!

Lăng Tiếu bị đánh không ngừng thối lui, thân hình chật vật hơn trước rất nhiều, đã lộ ra dấu vết thất bại.

- Quả nhiên không giống bình thường, chỉ bằng lực lượng cường hãn này đủ áp chế người cùng bậc!

Lăng Tiếu vừa đón đỡ vừa nhủ thầm.

Lăng Tiếu không có ý định tiếp tục kéo dài, lực lượng bạo phát, không gian

sinh động như thời thái cổ đem Lăng Thần hoàn toàn bao phủ, đủ loại lực lượng ngũ hành hướng Lăng Thần công kích tới, làm cho hắn không cách nào ứng phó.

Thế công của Lăng Thần lập tức bị dừng lại, còn bị lực lượng cường hãn bức thối lui liên tục.

Lăng Tiếu biến chiêu lập tức cứu lại hoàn cảnh xấu, Lăng Thần bị buộc thối lui ra khỏi lực lượng nguyên chi thương vũ của Lăng Tiếu.

Bất kể là Lăng Thần hay Lăng Bác, những người khác vừa chứng kiến lực lượng nguyên chi thương vũ của Lăng Tiếu đều chấn động, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy lực lượng không gian cổ quái như thế.

Loại không gian có thể tạo thành ngũ hành sinh vật công kích giống như tái tạo một không gian mới, thật sự là quỷ dị, hơn nữa lực công kích thật cường đại, đủ so sánh với nguyên chi thương vũ không gian của chí tôn thủy thần thời viễn cổ, thậm chí còn vượt qua, đạt tới không gian lực hoàng cấp.

Lăng Thần cũng không kịp suy nghĩ, lập tức lộ ra nguyên chi thương vũ lực lượng.

Đây là một không gian hang ổ giao long, kim sắc giao long do nguyên lực ngưng tụ thành đang khoanh tròn bên trong, long xà không ngừng hô hấp, nhìn qua thật thị huyết dữ tợn dọa người, vạn long đều xuất hiện, hướng chỗ Lăng Tiếu đập tới, khí thế mãnh liệt, uy lực vô cùng cường hãn.

Hai lực lượng nguyên chi thương vũ va chạm vào nhau, biến thành khuếch tán, đồng thời trình diễn một bức cảnh tượng chiến trường thời viễn cổ!

Oanh long!

Lực lượng nổ mạnh, không gian sụp đổ, hết thảy đều bị dập nát.

Một đạo nhân ảnh bị hung hăng văng bay ra ngoài, kim huyết phun ra, nháy mắt biến mất.

Thân ảnh kia chính là Lăng Thần, hắn bị thương nặng, bức lui văng ra!

Nói cách khác vừa rồi đối chiến nguyên chi thương vũ hắn đã kém hơn một bậc!

- Lực lượng đại tạo hóa thật cường đại, chẳng qua cũng không thể thay đổi sự thật ngươi bị thua bại!

Lăng Thần cũng không bị đả kích, ngược lại khơi dậy chiến ý cường đại nhất.

Bí thuật – Hoàng Uy Hạo Đãng!

Đây là bí thuật tuyệt mệnh của Lăng Thần, có thể lợi dụng khí thế hoàng uy hạo đãng tập trung đối phương, tạo thành áp lực ngắn ngủi, khiến đối thủ phản ứng chậm chạp, không kịp thời đánh trả!

Lăng Tiếu không kịp đề phòng đã cảm thấy thân hình bị trói buộc khiến cho hắn cảm thấy không ổn, còn chưa kịp giãy thoát thì Lăng Thần đã công tới.

Thức mười tám Kim Long quyền!

Đây là một thức tuyệt sát, khiến những người đứng quan sát xa xa đều kinh hãi!

Nhóm người Lăng Bác nhìn thấy Lăng Thần ra tay không chút lưu tình hạ sát thủ, vừa muốn cứu trợ Lăng Tiếu đã không còn kịp nữa.

- Tiểu Thần sao có thể đối đãi với huynh đệ của mình như thế!

Lăng Đồ quát to.

Lăng Tiếu có thân phận gì? Hắn là chí tôn dược thần duy nhất của Kim tộc thậm chí là của Thiên Long địa vực, sao có thể chết dưới tay đường huynh của mình đây!

Nếu là như vậy chỉ sợ Lăng Đồ cũng không bảo hộ được Lăng Thần, chắc chắn sẽ bị những thủy lão khác trong tộc trừng phạt.

- Tiểu Thần thật quá mức!

Trên mặt Lăng Bác mang theo tức giận quát lớn.

Lăng Khâu cũng lộ ra vẻ mặt phi thường bất mãn.

Về phần Lăng Thần sau khi ra chiêu cũng có chút hối hận, Lăng Tiếu là người nổi bật trong giới trẻ tuổi Kim tộc, tương lai nhất định đi càng xa hơn, có lẽ có một ngày đi lên chí tôn bảng, hơn nữa hắn còn là một dược thần sư, nếu bản thân giết hắn chẳng phải là lớn chuyện?

Nhưng hết thảy đều đã muộn, còn muốn thu chiêu là chuyện không thể nào, chỉ hi vọng Lăng Tiếu dựa vào Cổ Hoàng thần công nặng nhất chỉ bị trọng thương là đỡ nhất.

Lăng Tiếu quả thật khinh thường, hắn không thể ngờ Lăng Thần có kỳ chiêu quỷ bí như vậy, có thể áp chế được động tác của hắn trong nháy mắt!

Cao thủ so chiêu, chuyện trong nháy mắt liền quyết định sinh tử cùng thắng bại!

Cho nên Lăng Tiếu đón nhận một chiêu công kích mãnh liệt của Lăng Thần, thần thể cơ hồ không chịu được, xuất hiện nứt nẻ, máu tươi không ngừng rỉ ra.

Nếu là những người khác nhận lấy chiêu này chỉ sợ đã bị trực tiếp oanh thành thịt vụn.

Hoàn hảo thân thể Lăng Tiếu đủ biến thái, còn có thể thừa nhận một chiêu này.

Khi hết thảy lực công kích đều tiêu tán, Lăng Tiếu đã bị oanh bay ra ngoài mấy vạn dặm, va chạm vào một loạt núi đá, đem núi đá đều làm vỡ nát.

Phốc!

Thần thể Lăng Tiếu cơ hồ muốn nứt vỡ, máu tươi phun trào, bộ dáng có vẻ vô cùng chật vật, khí tức cũng có chút hỗn loạn.

- Thiên thần vương trước mười, quả nhiên danh bất hư truyền!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần vẻ mặt khâm phục lẩm bẩm.

Những người phương xa nhìn thấy hắn không tử vong đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bộ dạng Lăng Thần vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên là không dám tin Lăng Tiếu chịu được một kích này.

Nhưng hắn cũng nới lỏng tâm thần, khẩu oán khí trong lòng giảm đi bảy tám, nhưng hắn sẽ không tiếp tục muốn giao hảo với Lăng Tiếu.

- Hôm nay tới đây thì thôi, ngươi không là đối thủ của ta, ân oán giữa ta và

ngươi xem như xong, nhưng ta sẽ không tiếp tục xem ngươi là huynh đệ của ta!

Lăng Thần thập phần kiên quyết nói.

Lăng Thần nói xong lập tức xoay người muốn về núi của mình, không muốn tiếp tục dây dưa với Lăng Tiếu.

Nhưng Lăng Tiếu làm sao chịu thua như thế.

Hắn vận chuyển thần lực, nháy mắt hồi phục lại, không còn lưu nửa điểm vết thương.

Trong mắt hắn hiện lên dị sắc, tốc độ tăng lên, trực tiếp lướt tới trước mặt ngăn chặn đường đi của Lăng Thần.

- Đại ca, mặc kệ ngươi có xem ta là huynh đệ hay không, cuộc chiến hôm nay vẫn chưa xong!

Lăng Tiếu sâu kín nói một câu, rốt cục không tiếp tục che giấu thực lực, xuất ra Đế Long Diệt Thiên quyết!

Đế Long Diệu Thế!

Một đầu thương long phá không bay ra, hoàng uy lấp loáng, long ngâm vang trời, long thân uốn lượn cường hãn, tàn sát hết thảy mọi vật chung quanh.

Lăng Thần bị một chiêu này trấn nhiếp, dùng toàn lực đón đỡ nhưng chỉ có thể thối lui, thần thể không ngừng hiện lên vết thương.

Hắn ý thức được một chiêu này của Lăng Tiếu khủng bố đến cực điểm.

- Đây là chiến kỹ gì vậy!

Trong lòng Lăng Thần kinh hô.

Hắn dùng hết toàn lực mới đón đỡ được một chiêu này của Lăng Tiếu, nhưng lại bị thương, làm cho hắn tức giận không thôi, quyết định tiếp tục giáo huấn Lăng Tiếu, phải cho hắn biết hết thảy phản kháng chỉ là vô ích.

Nhưng ngay lúc hắn còn chưa xuất chiêu, Lăng Tiếu lại biến chiêu thêm lần nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2392 - Trận Chiến Này Đến Đây Là Thôi!

Đế Long Diệt Thiên quyết – Phệ Long Thôn Nguyệt!

Lực lượng liên miên không dứt, trói buột khiến Lăng Thần không ngừng chống đỡ, nhưng không cách nào tránh né.

Ngay sau đó lắng xuống vô số băng hà, nhiệt độ nháy mắt hàn tới cực điểm, đủ đóng băng suốt mấy vạn dặm.

Thần sắc Lăng Thần biến đổi, hắn biết Lăng Tiếu tu luyện nhiều chúc tính, nhưng không biết mỗi hệ đều có được năng lượng kinh khủng như thế!

Nhưng một chiêu còn chưa đánh xuống, chiêu thức của Lăng Tiếu đã thay đổi, quyền ý cuồn cuộn, diễm dương hừng hực vòng vòng đan xen hướng Lăng Thần bao phủ tới.

Lăng Thần kinh hoảng lẫn sợ hãi.

Nếu như nói ba chiêu đầu hắn còn miễn cưỡng chống đỡ được, chỉ là phải cố hết sức mà thôi, nhưng chiêu thứ tư làm cho hắn biết không cách nào ngăn cản!

Trừ phi hắn lấy ra được cổ thần khí phòng ngự, bằng không hắn dựa vào cái gì đi ngăn cản lực lượng khủng bố kia đây?

Nhưng bản thân hắn từng là người đứng đầu Thiên Long môn, thần khí phòng ngự chỉ đạt tới cấp bậc bán cổ thần khí, còn không cường hãn bằng chính thân thể của hắn.

Đối diện với những chiêu thức liên miên kia, trong lòng hắn đã cam tâm tình nguyện nhận thua.

- Thật là một tên biến thái!

Lăng Thần vô lực hò hét.

Ngay lúc hắn vô lực chống đỡ, chỉ đợi hỏa quyền đánh trúng thân thể là thời khắc hắn chiến bại, là thời khắc chiến vong của hắn!

Nhưng đúng ngay lúc này, lực lượng hỏa diễm mãnh liệt tràn đến lại đột nhiên toàn bộ biến mất.

Lăng Thần ngây ngẩn cả người, hắn phát hiện Lăng Tiếu đã dừng lại cách hắn hơn ngàn thước.

Lăng Tiếu lộ ra vài phần thở dốc, tựa hồ như bị tiêu hao quá mức, chắp tay cười nói:

- Đại ca lợi hại, ta không làm gì được ngươi, xem như ta thua, trận chiến này tới đây thì thôi!

Lăng Thần không nghĩ tới Lăng Tiếu sẽ nói như vậy, có chút thẹn quá hóa giận nói:

- Ta không cần ngươi nhường nhịn giả vờ, ta còn chấp nhận được thua bại!

Lăng Tiếu cũng không tiếp tục giải thích, bởi vì sẽ có người giúp hắn nói ra.

Nhóm người Lăng Bác đi tới, Lăng Phi cũng bị Lăng Đồ kéo qua.

Không đợi Lăng Bác mở miệng, Lăng Đồ đã trách mắng:

- Tiểu Thần, nhanh giải thích với Tiếu nhi rồi nhận thua đi!

Lăng Thần cau chặt mày nói:

- Gia gia, vì sao cháu phải giải thích với tiểu nhân như hắn!

Lăng Đồ lộ ra thần sắc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Ngươi có biết hiện tại Tiếu nhi đã là dược thần, vừa rồi còn luyện chế hai mươi lăm viên Chí Tôn thần đan cho trong tộc, làm ra bao nhiêu cống hiến ngươi biết hay không, ngươi còn nhục mạ hắn như thế, thật sự là gia gia thất vọng, hiện tại có tộc trưởng cùng đại trưởng lão ở đây, trở về lập tức xử phạt ngươi đi!

Lăng Thần lập tức ngây dại.

Nhưng lời nói kế tiếp của Lăng Phi lại làm hắn muốn hộc máu.

- Đại ca, kỳ thật…viên Chí Tôn thần đan ta đưa cho ngươi là do Tiếu đệ đưa tới, vì sao ngươi lại đi hận thù Tiếu đệ đâu, đây là do ngươi không đúng!

Lăng Phi nói.

Lăng Tiếu cũng ngây ngẩn cả người, lộ ra vẻ cười khổ, hắn thật không nghĩ tới Lăng Phi lại làm như thế, còn giúp hắn nói chuyện.

- Tại sao lại như vậy đây?

Lăng Thần phát mộng, hắn biết mình đã gây ra sai lầm lớn.

- Bỏ đi, chúng ta chỉ là luận bàn mà thôi, không có tổn thương gì, đi về đi!

Lăng Tiếu khoát tay nói.

Giữa Lăng Tiếu cùng Lăng Thần nói ra chỉ là sự hiểu lầm.

Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không trở mặt với Lăng Thần, hiểu lầm chỉ cần giải thích rõ ràng, như vậy thì có thể hòa hảo như lúc ban đầu.

Nhưng Lăng Thần nghe xong mọi chuyện cảm thấy phi thường xấu hổ.

Lúc trước hắn vẫn luôn cho rằng hắn bị cách chức môn chủ là do Lăng Tiếu nói xấu sau lưng.

Hiện tại ngẫm lại lúc ấy Lăng Tiếu còn chưa có kỹ năng như vậy, có thể điều khiển quyết định của tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão.

Hiện giờ xem ra là do chư vị thủy lão trong tộc không hài lòng cách làm việc của hắn cho nên mới truyền ra quyết định như thế.

Hiện tại hồi tưởng lại, ban đầu hắn xử sự thật nương tay với đám người của Phương Bất Nhị.

Nếu hắn quả quyết một chút làm kinh sợ đám người kia, nội đấu cũng sẽ không dây dưa lâu như vậy, đều nhờ có Lăng Tiếu giúp hắn phân ưu khó khăn, hắn thật sự đã trách lầm Lăng Tiếu.

Hiện tại hắn còn đột phá chí tôn thủy thần cũng nhờ đan dược của Lăng Tiếu luyện ra, khiến cho hắn vô cùng áy náy, thật không còn mặt mũi gặp người.

Tuy Lăng Thần là người sĩ diện, nhưng làm việc cầm được buông được, nhận chân nói:

- Tiếu đệ ta…ta thật xin lỗi ngươi, vừa rồi làm bị thương ngươi, hiện tại ta

trả lại cho ngươi!

Dứt lời hắn vung tay vận kình vỗ vào ngực mình một chưởng.

Một chưởng này dù không lấy mạng của hắn nhưng đủ làm thần thể của hắn tan vỡ.

Nhưng ngay lúc một chưởng rơi xuống, Lăng Tiếu đã nhanh chóng giữ chặt tay hắn.

- Đại ca, giữa huynh đệ chúng ta làm gì có cừu hận sâu như vậy, huống chi ngươi là đại ca của ta, giáo huấn ta vài câu có đáng là gì? Ngươi không cần lưu trong lòng, bằng không sẽ làm ta cảm giác sâu sắc bất an!

Lăng Tiếu thập phần thành khẩn nói.

- Đúng vậy đại ca, dù sao Tiếu đệ cũng là lão đệ của chúng ta, giữa huynh đệ luận bàn một chút có là gì, đi, chúng ta trở về chúc mừng, hiện tại tộc của ta lại có thêm một vị thủy thần đâu, ha ha!

Lăng Phi cười nói.

Lúc này Lăng Bác cũng tươi cười nói:

- Nếu Tiếu nhi đã rộng lượng, tiểu Thần ngươi đừng để trong lòng, ngày sau huynh đệ các ngươi đồng lòng trấn thủ trong tộc, đem thần uy của tộc ta phát dương quang đại, uy chấn Thiên Vực, thành tựu đệ nhất cổ tộc không phải là tốt nhất hay sao!

Lăng Khâu cũng hưng phấn nói:

- Không sai không sai, lúc trước tiểu Thần đứng trước mười danh thiên thần

vương, mà chiến lực của Tiếu nhi vô song, có được thân phận dược thần, hai ngươi có thể tiến vào chí tôn thần bảng xác định có thể khôi phục uy danh xưa kia của Kim tộc chúng ta!

- Không sai, đến lúc đó Ma Hổ tộc sẽ không dám tiếp tục hung hăng càn quấy trước mặt chúng ta!

Lăng Đồ phụ họa đáp.

Tới nay tuy Kim tộc tiếng tăm lừng lẫy trong Thiên Vực, nhưng đi vào chí tôn thần bảng chỉ có ba người, mà bài danh cao nhất chính là lão tổ tông Lăng Hồng Vũ đang mắc nạn tại Huyền Linh đại lục, hai người khác đi xa vực ngoại, nhiều năm chưa về.

Nếu không phải họ còn lưu lại sinh mệnh ngọc đồng, mọi người đã nghĩ họ đã vẫn lạc.

Nếu hai người khác trở về trong tộc, bọn họ sẽ có biện pháp trợ giúp lão tổ tông thoát khốn.

Bọn họ cũng không nghĩ đến những lời nói vô tình hôm nay thật sự ứng nghiệm, ngày sau Lăng Thần cùng Lăng Tiếu đều danh chấn chí tôn thần bảng trong Thiên Vực, mà Lăng Tiếu lại trở thành nhân vật trong truyền thuyết không ai có thể so sánh.

Đoàn người quay trở về mặt đất, Lăng Bác lập tức triệu tập mọi người tuyên bố chuyện Lăng Thần trở thành chí tôn thủy thần, toàn tộc mở tiệc chúc mừng ba ngày đêm.

Mặt khác Lăng Bác tuyên bố thật nhiều phần thưởng dụ hoặc cho các tộc nhân, đem đan dược đỉnh cấp làm ban thưởng, mà bên trong Chí Tôn thần đan là thần vật làm người đỏ mắt nhất, thật nhiều thần vương đỉnh cùng bán

thủy thần đều đưa ra cống hiến, tranh thủ được vào mắt tộc trưởng cùng các vị thủy lão, có thể đạt được một viên Chí Tôn thần đan đột phá.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2393 - Không Cho Cách Chúng Ta Quá Xa.

Đồng thời Lăng Bác dặn dò Lăng Phi Vũ, chấp hành biện pháp ban thưởng cho ngoại môn Thiên Long môn tương tự, chuẩn bị thu mua trung tâm của người trong Thiên Long môn.

Làm cho mọi người không còn nghĩ đến chuyện nội đấu, không nghĩ đến lật đổ sự thống trị của Kim tộc bọn họ.

Thủy lão thần thể phái đã biết tình hình không thể cứu vãn, không tiếp tục đòi hỏi quyền lực khống chế Thiên Long môn, tiếp tục dựa vào Kim tộc để nhận thêm càng nhiều ưu đãi.

Vì thế vài thủy lão thần thể phái cùng nhau đi tới Kim tộc, buông tư thế tỏ vẻ trung tâm, lấy ra không ít trân tàng chí tôn cống hiến tỏ vẻ thành ý.

Tai họa ngầm nội đấu của Thiên Long môn xem như hoàn toàn giải trừ, quan hệ khôi phục hòa hợp chưa từng có từ trước tới nay. Đây đều là công lao của một mình Lăng Tiếu!

Từ đó về sau trong Thiên Long môn bắt đầu lưu truyền truyền thuyết về Lăng Tiếu, dần dần khuếch tán ra Thiên Long địa vực thậm chí là cả Thiên Vực.

Sau khi bắt tay giảng hòa cùng Lăng Thần, Lăng Tiếu mang theo Bại Gia Tử rời khỏi nội tộc.

Về phần thập tam thái tử của Kim Long tộc cũng không tiếp tục đi theo, với thực lực hiện tại của Lăng Tiếu nếu không có chân long mười một giai đi

theo hộ pháp chỉ vô dụng, mà chân long mười một giai lại không có vài người, tính tình vô cùng cao ngạo, không phải tùy tiện thì có thể chấp nhận đi theo Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu mang theo Bại Gia Tử quay về trên núi của mình ở ngoại môn.

Lúc này hắn mới biết Vân Mộng Kỳ đã lặng yên rời khỏi Thiên Long môn quay về Liên Hoa giáo ở Thiên Huyền địa vực.

Lăng Tiếu nhiều ít có chút tiếc nuối cùng mất mát, không nghĩ tới nàng thật sự nói đi là đi, còn mang theo cả Băng Nhược Thủy cùng Dao Thanh Mẫn.

Bởi vì hai nàng có cảm tình tốt nhất với Vân Mộng Kỳ, mà bản thân hai nàng còn tu luyện băng hệ, đi tới Thiên Huyền địa vực càng thích hợp tu luyện hơn nhiều.

Về phần hai nàng nguyện ý rời khỏi Lăng Tiếu chỉ đơn giản vì không muốn thua kém những nữ nhân khác của hắn, nhất định muốn nhanh chóng trở thành thần vương mới được.

Hiện tại khi hắn về trên đỉnh núi đã không còn vài người ở lại, đại đa số đều đã đi tu luyện hoặc vào trong sơn mạch lịch lãm, tranh thủ nhanh chóng tiến giai.

Chỉ còn lại Phượng Tiêm Vận, bản thân nàng cũng không thích tranh đấu với ai, làm việc chỉ tùy tính mà làm.

Lăng Tiếu có thể hiểu được tâm tình của nàng, chỉ ôn nhu nói:

- Muội chỉ cần chiếu cố gia đình là được, như vậy đã là hỗ trợ lớn nhất cho ta!

- Ân, muội biết huynh tài giỏi, muội cũng cố sức tăng lên, nhưng mặc kệ ngày sau thế nào không cho huynh cách chúng tôi quá xa, phải thường xuyên trở về, nơi này không có huynh thật sự không còn niềm vui đâu.

Phượng Tiêm Vận đáp, ngừng một chút mới nói tiếp:

- Mấy năm trước gia gia đã biết trong Thiên Tước địa vực có tiền bối tộc ta tồn tại, ông từng khuyên muội bồi ông đi một chuyến, nhưng muội cự tuyệt, không nghĩ tới ông lại thuyết phục được Thiên nhi dẫn ông đi Thiên Tước địa vực, muội thật sự lo lắng cho bọn họ.

- Cái gì, Thiên nhi cùng gia gia đến Thiên Tước địa vực? Vì sao muội không nói sớm cho ta biết!

Lăng Tiếu kinh hô.

Hắn đã trở về Thiên Long môn một thời gian, luôn không gặp mặt con trai mình, chỉ nghe nói ra ngoài lịch lãm, không ngờ là đi Thiên Tước địa vực!

- Huynh trở về rồi luôn bận rộn, muội làm sao dám nói để huynh thêm lo lắng, nhưng lúc đó muội có gọi hai vị trưởng lão Khang Văn cùng Khang Vũ đi theo hộ tống, tin tưởng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nhiều năm không nghe tin tức nên muội lo lắng mà thôi!

Phượng Tiêm Vận u buồn nói.

Lăng Tiếu cũng không phải quá lo lắng cho Phượng Lăng Thiên, bởi vì hắn hiểu con trai mình, có thể làm cho hắn bị thiệt thòi thật không mấy người.

Tin tưởng bọn họ quay về cổ tộc cũng là một chuyện tốt, nhưng cổ tộc quá thần bí, hơn nữa quá nhiều quy củ, không biết họ có thuận lợi nhập tộc hay không.

Lúc trước khi hắn ở bên Thiên Tước địa vực nếu biết họ cũng ở đó, nói không chừng đã đi tìm bọn họ hiểu biết chút tình huống.

Lăng Tiếu an ủi Phượng Tiêm Vận vài câu, chuẩn bị ra ngoài tiếp tục công việc của mình.

Trước khi rời đi, Lăng Tiếu lại luận công ban thưởng cho những trưởng lão ở trên đỉnh núi của hắn một phen.

Chỉ cần là người trên núi đều được ban thưởng đan dược, mà Lăng Cương lại được một viên Chí Tôn thần đan!

Điều này làm cho Lăng Cương mừng rỡ như điên.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Tiếu hào phóng như vậy, một viên Chí Tôn thần đan đem ra hội đấu giá phải có giá trên trời!

Lăng Tiếu lại rời khỏi Thiên Long môn, dự tính đi tới chỗ hậu nhân Hồn tộc xem họ sinh hoạt như thế nào.

Nhưng lần này rời đi, Lăng Tiếu không thể không mang theo một vị tuyệt thế mỹ nữ, người này chính là người vẫn luôn chơi xấu trong Thiên Long môn không chịu rời khỏi – Liệt Như Ngọc!

Sở dĩ Liệt Như Ngọc ở lại nơi này chỉ vì muốn ở chung với Lăng Tiếu thời gian lâu hơn.

Nhưng Lăng Tiếu lại cần luyện đan, khiến cho nàng chờ mãi suốt hai năm!

Không thể không nói tính tình Liệt Như Ngọc thập phần chấp nhất, rốt cục chờ được Lăng Tiếu đi ra.

- Muội còn tưởng rằng huynh không dám đi ra gặp muội đâu!

Liệt Như Ngọc bĩu môi nhìn Lăng Tiếu trách cứ.

Thật hiển nhiên, Lăng Tiếu có thể mang nàng cùng nhau quay về Liệt Viêm thương minh là một chuyện làm cho nàng phi thường vui sướng.

Lăng Tiếu cười nói:

- Nói gì đây, ta không phải vì chuyện luyện đan sao, ta còn phải bổ sung quà mừng cho Yến đại ca cùng cô cô của muội đâu!

- Không nghĩ tới con người của huynh vẫn biết trọng tình nghĩa, muội thật sự không nhìn lầm người!

Liệt Như Ngọc cười hài lòng nói.

- Đó là đương nhiên.

Lăng Tiếu lên tiếng, sau đó nói:

- Đừng chậm trễ, ta đưa muội về thương minh trước rồi nói sau!

Dứt lời Lăng Tiếu kéo tay Liệt Như Ngọc bay lên bầu trời, hướng Liệt Viêm thương minh bay tới.

Liệt Như Ngọc thuận thế ôm ngang eo hắn, trên mặt lộ ra thần sắc si mê.

Trong lúc Lăng Tiếu bế quan luyện đan, Liệt Viêm thương minh đã phái người đem tài liệu đến.

Sau khi Lăng Tiếu xuất quan, không chút khách khí thu lấy toàn bộ tài liệu, nhưng hắn không tiếp tục luyện đan mà trực tiếp đi thẳng tới Liệt Viêm thương minh.

Cho dù quan hệ giữa hắn cùng thương minh không tệ, nhưng ngoại trừ miễn phí hai viên Chí Tôn thần đan cho Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh, hắn chỉ đưa cho thương minh ba viên.

Từ Thiên Long môn đi tới Liệt Viêm thương minh, Lăng Tiếu chỉ dùng thời gian hơn nửa tháng.

Lăng Tiếu đi xuống Liệt Viêm thành, minh chủ Liệt Vô Địch suất lĩnh cao tầng Liệt Viêm thương minh đi ra nghênh đón, bên trong còn có ba thủy lão, quy cách này xem như thật cao.

Nhiều năm không gặp Liệt Vô Địch, hiện tại đã có thực lực bán thủy thần.

- Lăng dược thần giá lâm Liệt Viêm thương minh, là chuyện may mắn của chúng ta ah!

Liệt Vô Địch khom người cười nói.

Một nhân vật có thể làm cho cha của hắn là Liệt Phần phải tôn sùng, Liệt Vô Địch cũng không dám cậy già lên mặt.

Lăng Tiếu cười nói:

- Liệt minh chủ thật khách khí, dù sao ta cũng là khách khanh của thương minh, không nhận nổi lễ lớn như vậy của ngươi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2394 - Trọng Lâm Liệt Viêm Thương Minh. (1)

Liệt Vô Địch cười sang sảng:

- Ha ha, Lăng dược thần thật nhớ tình cũ, thương minh có được khách khanh như ngươi thật sự vinh hạnh! Nào, mời vào trong rồi nói sau!

Nội tâm Liệt Vô Địch vô cùng cảm khái, không nghĩ tới lúc trước thủ hạ tìm được một hậu duệ Kim tộc, cũng giúp sinh ý của thương minh càng thêm mở rộng.

Không chỉ kết giao thật tốt với Thiên Long môn, cùng Thiên Long môn làm thật nhiều giao dịch, mà bởi vì thân phận của Lăng Tiếu lại giúp thương minh lấn át được Nhật Nguyệt tông cùng Thần Phủ bang, mơ hồ có xu thế đuổi theo Tẩy Kiếm trang.

Đi vào bên trong thương minh, Lăng Tiếu gặp mặt không ít người quen, bên trong có cả nữ hán tử Liệt Như Ý.

Hiện tại Lăng Tiếu mới biết Liệt Như Ý cùng Liệt Như Ngọc là tỷ muội cùng cha khác mẹ, chênh lệch này thật sự làm cho hắn giật mình không thôi.

Nhưng hắn cũng chưa từng xem thường Liệt Như Ý, thủ đoạn kinh doanh của nàng không phải là ai cũng có thể so sánh.

Mặt khác Lăng Tiếu còn gặp được Sài Quán, hắn đã được triệu vào trong thương minh, trở thành chấp sự nội môn.

Không thể không nói mấy năm nay Lăng Tiếu đã xem nhẹ Sài Quán, người

này từng đi theo hắn từ khi hắn mới đến Thiên Vực.

Chỉ vì thực lực của Sài Quán quá yếu nên bị Lăng Tiếu lưu lại trong Liệt Viêm thành, lại bị hắn quên lãng từ lâu.

Nhắc tới làm cho Lăng Tiếu thật áy náy, cũng may Liệt Viêm thương minh giúp Lăng Tiếu chiếu cố Sài Quán, điều này làm cho hắn dễ chịu hơn không ít.

Bất quá thành tựu của Sài Quán chỉ có hạn, dù được Liệt Viêm thương minh chiếu cố chỉ đi tới thánh hoàng mà thôi, muốn tiếp tục tiến giai thật sự xa vời.

Bao năm nay Sài Quán vẫn luôn chú ý tin tức của Lăng Tiếu, mãi đến khi Lăng Tiếu trở thành thiên thần vương, hắn mới biết Lăng Tiếu đã cường đại như vậy, khó trách lại từ bỏ tiểu tốt vô dụng như hắn.

Cũng may lúc đó thương minh ổn định cho hắn ở trong nội môn, trở thành một chấp sự, xem như làm được những việc trong khả năng của hắn.

Hắn biết đây là nhờ lực ảnh hưởng của Lăng Tiếu đối với thương minh để cho hắn được lợi, như vậy hắn đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Mãi về sau nghe nói Lăng Tiếu trở thành dược thần, hắn càng thêm khiếp sợ lẫn bội phục.

Cho tới hiện tại gặp lại Lăng Tiếu, tâm tình của hắn vô cùng kích động.

Hắn không tham vọng quá đáng Lăng Tiếu có thể dẫn hắn cùng rời đi, chỉ hi vọng dính chút quan hệ ngày sau có thể thổi phồng với người khác cũng là chuyện vô cùng vui sướng.

Nhưng tâm tư hắn nghĩ như vậy, Lăng Tiếu thì không như thế.

Lăng Tiếu đi thẳng tới bên cạnh Sài Quán, Sài Quán cuống quýt quỳ xuống ấp úng:

- Bái…bái kiến dược thần đại nhân!

Khi đầu gối của hắn còn chưa chạm đất, Lăng Tiếu đã vững vàng cầm cánh tay của hắn, kéo hắn đứng lên.

- Sài Quán, giữa ta cùng ngươi không cần hành lễ lớn như vậy, những năm gần đây ta cũng không giúp gì được cho ngươi, sau này ngươi yên tâm ở lại thương minh, tin tưởng Liệt minh chủ cùng Liệt hội trưởng sẽ không bạc đãi ngươi!

Lăng Tiếu khuyến khích nói.

Lúc này Liệt Như Ý tỏ thái độ:

- Sài chấp sự rất có thiên phú trong phương diện quản lý, gần đây ta đã tính toán đưa hắn đến trong thương hội đảm nhiệm quản sự.

Lời này của Liệt Như Ý là bán mặt mũi cho Lăng Tiếu, với thực lực thánh hoàng của Sài Quán, bên trong Liệt Viêm thương minh chỉ có thể so sánh với thủ vệ, nhưng hắn được an bài chức vị nội môn chấp sự đã thật tôn trọng hắn, hiện giờ còn an bài hắn quản lý công việc, xem như hắn sẽ có không ít quyền lợi, nhận được càng nhiều chỗ tốt thực tế.

- Sài Quán, còn không nhanh đa tạ hội trưởng đại nhân.

Lăng Tiếu vỗ vỗ vai Sài Quán nói.

Sài Quán mừng rỡ, lập tức tỏ vẻ cảm tạ:

- Đa tạ hội trưởng, đa tạ hội trưởng!

Hắn không nghĩ đến vừa gặp lại Lăng Tiếu lại giúp bản thân đề thăng lên làm quản sự thương hội, đây là chức vị chỉ có bán thần vương trở lại mới được đảm nhiệm đâu.

Trong lòng hắn vô cùng cảm kích Lăng Tiếu.

Ngay sau đó Lăng Tiếu lại trò chuyện với Liệt Phần cùng Liệt Vô Địch bọn họ.

Liệt Như Ý cũng sai người bày tiệc khoản đãi, không khí liền vui vẻ lên.

Trong buổi tiệc, Lăng Tiếu đưa hai viên Chí Tôn thần đan cho Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh, điều này làm các thủy thần trong thương minh vô cùng đỏ mắt, thật hận không thể lập tức đoạt lấy.

Liệt Phần cùng Liệt Vô Địch cũng khao khát vô cùng, mặc dù Liệt Viêm thương minh phú giáp thiên hạ, nhưng muốn thu mua một viên Chí Tôn thần đan thật khó hơn lên trời.

- Lăng dược thần, Chí Tôn thần đan của thương minh…?

Liệt Vô Địch không tự chủ được buột miệng hỏi.

Những người khác đều nhìn Lăng Tiếu lộ ra vẻ chờ đợi.

Lăng Tiếu cười cười, giang tay nói:

- Ta đã cho các ngươi đó thôi!

Hắn vừa nói ra lời này mọi người liền ngây ngẩn cả người, biểu tình phi thường phấn khích.

Liệt Viêm thương minh khi trước phái Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh tặng dược tài luyện đan đến Thiên Long môn từ lâu.

Lúc ấy cũng có người tiếp nhận dược tài của họ, tổng cộng có mười phần, không nói có thể luyện chế mười viên thần đan, ít nhất cũng ba bốn viên đi!

Nhưng Lăng Tiếu đột nhiên cầm hai viên đưa cho Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh lại nói là đã cấp cho họ xong rồi.

Như vậy chẳng khác nào mười phần tài liệu chỉ có hai viên thần đan, xác suất thành công chỉ có một phần năm thôi sao?

Nhưng mà Lăng Tiếu đã nói hai viên thần đan kia là bổ sung quà mừng kết hôn cho Yến Việt cùng Liệt Hồng Oanh, sao có thể đem chuyện nhờ vả luyện đan nói nhập thành một đây?

Điều này thật khó trách thần sắc mọi người trong thương minh thật khó xem.

Liệt Hồng Oanh là người đầu tiên đứng lên bất mãn nói:

- Lăng Tiếu, ngươi làm vậy là ý gì? Chẳng lẽ hai viên thần đan làm quà mừng lại tính là thần đan đưa cho thương minh sao?

Yến Việt trách móc:

- Hồng Oanh, ngồi xuống nói chuyện!

Liệt Hồng Oanh thở phì phì ngồi xuống, nhìn chằm chằm Lăng Tiếu, nếu hắn không có lời giải thích hợp lý nàng sẽ không bỏ qua.

Lăng Tiếu cười khổ, nhìn Liệt Như Ngọc nói:

- Như Ngọc, muội còn không lấy ra, chỉ sợ từ nay về sau ta sẽ biến thành người không được hoan nghênh nhất tại thương minh đó!

Không sai, trên đường tới đây hắn đã đưa Chí Tôn thần đan cho Liệt Như Ngọc.

Hắn cảm thấy để cho nàng giao qua cho Liệt Phần hoặc Liệt Vô Địch là được, không cần phải đem chuyện này nói trên mặt bàn.

Không nghĩ tới Liệt Vô Địch lại khẩn cấp hỏi thăm, mới làm không khí biến thành vô cùng xấu hổ.

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người rơi xuống trên người Liệt Như Ngọc.

Liệt Như Ngọc ngạo kiều nói:

- Phụ thân thật là, người ta chỉ muốn cho cha một sự vui mừng ngạc nhiên, lại đi giáp mặt hỏi ra, thật sự là không lễ phép!

Dứt lời, nàng đem ba viên thần đan đưa ra, khiến sắc mặt mọi người đều hiện lên vẻ tham lam.

Liệt Vô Địch phục hồi lại tinh thần, xấu hổ nói:

- Lăng…Lăng dược thần, việc…việc này thật ngượng ngùng, ta thật sự không biết ngươi đã đưa cho Như Ngọc!

Lăng Tiếu khoát tay cười nói:

- Không có gì, ta có thể hiểu được tâm tình Liệt minh chủ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2395 - Trọng Lâm Liệt Viêm Thương Minh. (2)

- Nói rất đúng, đến, lão phu mời ngươi một chén, cảm tạ ngươi làm hết thảy cho thương minh chúng ta, ta sẽ để Vô Địch dâng một phần hậu lễ cảm tạ ngươi!

Liệt Phần đứng lên trịnh trọng nói.

Nơi này bối phận của Liệt Phần là cao nhất, hắn đứng lên, mọi người cùng bưng rượu đứng theo kính Lăng Tiếu.

Có vài viên Chí Tôn thần đan kia, thực lực thương minh có thể tiến thêm một bậc.

Lăng Tiếu cũng đứng dậy cạn chén với bọn họ.

Không khí yến tiệc lại sôi nổi lên.

Đêm đó Lăng Tiếu ở lại trong Liệt Viêm thương minh.

Hắn còn chưa kịp nghỉ ngơi, Liệt Như Ngọc đã lôi kéo Chu Chỉ Tĩnh đi vào trong sân viện của hắn.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai nàng cùng nhau đến, liền cảm thấy có chút đau đầu.

Bởi có câu nói khó nhất chính là tiêu thụ ân mỹ nhân.

- Hai nàng sao lại tới đây?

Lăng Tiếu cười hỏi.

- Hừ, nơi này là địa bàn của chúng ta, đương nhiên là có thể tới!

Liệt Như Ngọc hung hăng nói.

- Gặp qua dược thần đại nhân!

Chu Chỉ Tĩnh cúi người cung kính chào hỏi.

Lăng Tiếu cười khổ nhìn nàng nói:

- Chỉ Tĩnh không cần nhiều lễ như vậy, xem ra đã lâu không gặp, nàng đối với ta càng thêm khách khí!

Chu Chỉ Tĩnh nghe hắn nói như thế, nội tâm ngọt lịm, trong lòng nhủ thầm:

- Thật đúng như lời sư muội nói, hắn không hề thay đổi một chút nào!

Chu Chỉ Tĩnh vừa định mở miệng nói chuyện, Liệt Như Ngọc lại nói:

- Đó là đương nhiên, sư tỷ là đệ nhất mỹ nhân của thương minh, người theo đuổi vô số kể, nếu không phải nàng nhớ mãi không quên người nào đó, cũng đã lập gia đình từ lâu!

Lăng Tiếu vuốt mũi cười khan:

- Ha ha, lập gia đình là chuyện tốt thôi! Cũng không biết là anh kiệt thế nào mới xứng đôi với mỹ nữ như Chỉ Tĩnh!

Chu Chỉ Tĩnh u oán nói:

- Ta cảm thấy hiện tại rất tốt, vì sao nhất định phải lập gia đình đâu!

Liệt Như Ngọc trừng mắt trách cứ:

- Có phải huynh rất đắc ý hay không, có thể làm cho sư tỷ ngây ngốc chờ đợi!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh, sau đó làm ra động tác mà hai nàng không tưởng tượng được.

Lăng Tiếu lại có thể đem cả hai người đều ôm vào lòng mình.

Hắn ngửa mặt lên trời sâu kín nói:

- Ta biết tâm ý của hai nàng, nói thật ra ta cũng không để ý có thêm hai mỹ nhân làm thê tử của ta, nhưng…hai nàng phải rõ ràng, ở bên cạnh ta sẽ thật ủy khuất, bởi vì nữ nhân của ta thật không ít, ta yêu họ mà họ cũng yêu ta, nên ta không thể bỏ rơi người nào.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Huống hồ bây giờ ta còn hai sứ mạng phi thường trọng yếu cần đi hoàn thành, hai chuyện này nguy hiểm trùng điệp, nếu không cẩn thận ta rất có thể vẫn lạc, cho nên hai nàng đi theo ta phải tùy thời chuẩn bị mất đi ta.

- Huynh đừng làm muội sợ được không, hiện tại huynh đã là chí tôn thủy thần, còn có nhiệm vụ gì nguy hiểm phải làm huynh vẫn lạc!

Liệt Như Ngọc khẩn trương ôm chặt Lăng Tiếu nói.

Chu Chỉ Tĩnh nói:

- Từ xưa tới nay biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều thê thiếp hợp bầy, muội không để ý trở thành một thành viên trong bọn họ, ai bảo lòng của muội sớm thuộc về huynh đâu, mặc kệ huynh đang ở phương nào muội vĩnh viễn là của huynh!

- Cho dù là nhân vật trên chí tôn thần bảng cũng có thể vẫn lạc, thực lực của ta hiện tại có vẫn lạc cũng không có gì kỳ lạ, về phần ta cần đi làm nhiệm vụ gì hai nàng đừng quản, tóm lại ta không lừa hai nàng, hai người nên suy nghĩ kỹ càng.

Lăng Tiếu trịnh trọng nói, ba người lại ôm chặt lấy nhau.

…

Đêm, trên con sông hộ thành đèn đuốc sáng trưng, trên hoa thuyền chập chờn không ít nữ nhân mặc quần áo bại lộ, thanh âm tiếng cười đùa lả lơi vang lên.

Lăng Tiếu còn chưa uống vài chén rượu, đột nhiên cảm thấy có chút muốn say.

Đêm sắc lờ mờ, tiếng nhạc vang lên, vũ sắc động lòng người, hương rượu người say, mỹ nhân như ngọc!

Lăng Tiếu ở lại Liệt Viêm thương minh chừng nửa tháng mới có thể rời đi.

Lúc rời khỏi, ánh mắt lưu luyến của Liệt Như Ngọc cùng Chu Chỉ Tĩnh làm cho hắn thật sự cảm thấy không dám thừa nhận.

Lăng Tiếu tạm thời không muốn tiêu thụ ân mỹ nhân, quả quyết rời đi Liệt Viêm thương minh, chạy tới nơi an bài hậu nhân Hồn tộc.

Hậu duệ Hồn tộc được hắn an bài không xa, thuộc phạm vi Tẩy Kiếm trang, nhưng Tẩy Kiếm trang cũng không quản tới nơi đó.

Huống chi địa phương mà Lăng Tiếu mở ra thuộc một nơi bình thường nằm ngoại giới Quỷ Hồn sơn mạch.

Nơi đó thoạt nhìn như một nông trang nghèo khó, không ai chú ý, mà người đạt tới thần vương bình thường sẽ không đi vào loại thôn xóm này động thủ cướp bóc, như vậy sẽ làm mất thân phận.

Hơn nữa Lăng Tiếu đã lưu lại bán thủy thần thi ma bảo hộ nơi này, trừ phi gặp phải chí tôn đến, bằng không đừng hòng thương tổn được bọn họ.

Nếu người của Hồn tộc luôn yên ổn trong địa phương Lăng Tiếu ổn định thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ cũng cần thích ứng cuộc sống trong Thiên Vực, giao tiếp với những người khác, kiến thức thế giới bên ngoài, hiểu biết càng nhiều kỳ trân dị bảo, tăng thêm kiến thức lịch duyệt.

Cho nên khi họ rời tộc, đi ra bên ngoài, thân bất do kỷ, thật dễ dàng cùng người phát sinh ma sát.

Vân Thiên là đệ tử thứ hai của Lăng Tiếu, lúc hắn được nhận làm đệ tử chỉ có tu vi linh sư giai.

Tu vi này ở lại trong Thiên Vực chẳng khác gì một người thường, cho dù một kẻ hầu sai vặt đánh tạp thực lực cũng ngang hàng với hắn.

Nhưng lúc ấy hắn còn nhỏ, chỉ chừng mười tuổi mà thôi.

Lăng Tiếu mang theo Hồn tộc trở về Thiên Vực, được linh khí thiên địa

nồng đậm trợ giúp, thực lực người trong tộc nhanh chóng đề thăng lên.

Vân Thiên lại là thiên tài nổi bật trong hậu duệ Hồn tộc, từng được Lăng Tiếu chỉ điểm, thực lực càng tăng nhanh chóng.

Hơn mấy chục năm trôi qua, Vân Thiên đã là hán tử gần năm mươi.

Vân Thiên sớm được Lăng Tiếu dùng thần tuyền tẩy lễ, lấy tốc độ tu luyện của hắn tuy kém hơn thần thể biến thái, nhưng tuyệt đối không kém hơn đệ tử chân truyền của những siêu cấp thế lực.

Lấy độ tuổi như vậy đã đạt tới tu vi bán thánh, đã đủ cho hắn duy trì dung mạo hơn hai mươi tuổi.

Nhưng hôm nay thoạt nhìn hắn như lão nhân bảy tám chục tuổi, già nua vô cùng, sinh cơ đã sắp khô kiệt.

Trong Ma Hồn thành gần chỗ ở của người Hồn tộc, Vân Thiên bị người dùng xiềng xích khốn chặt thân hình, dán trên tường thành, thân hình tràn ngập vết thương, máu tươi không ngừng đổ xuống, bộ dáng chật vật thập phần khủng bố.

Rõ ràng hắn bị người bắt giữ, dùng thánh liên trói lại, muốn đem hắn treo chết tươi tại chỗ này!

Ở bên cạnh hắn còn có vài cỗ thi thể đã chết, chắc là không chống nổi tra tấn, đã đi trước Vân Thiên một bước.

Hiện giờ Vân Thiên chỉ cảm thấy không chịu được nữa, đan điền đã bị hủy diệt, không biện pháp khôi phục thương thế trên người, trạng thái kém đến cực điểm.

Trong lòng hắn thầm hò hét:

- Sư…sư phụ, Thiên nhi thật có lỗi với sự vun trồng của ngài, không…không thể khôi phục Hồn tộc!

Phàm là người đi ngang qua bên này nhìn thấy Vân Thiên đều chỉ trỏ, nghị luận sôi nổi.

- Thật sự là đáng thương, lại dám đắc tội Ảnh công tử, đúng là chán sống!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2396 - Hương Rượu Say Người.

- Còn không phải sao? Ở Ma Hồn thành ai không cấp Ảnh công tử vài phần mặt mũi, thật sự ăn gan hùm mật gấu, một kẻ đáng thương chẳng những bị cướp tu lữ, còn bị dán trên tường thành tươi sống mà chết!

- Ảnh công tử trúng ý nữ nhân không có mấy người không bị hắn chiếm được, nhưng tiểu nương môn kia cũng thật có cá tính, mấy ngày trước ta nghe nói nàng quyết chết không theo, đã tự sát bỏ mình!

- Hồng nhan họa thủy, sau này chỉ sợ không còn nữ nhân xinh đẹp nào dám đến nơi này.

- Lời tuy như thế, nhưng thủ đoạn của Ảnh công tử quá độc ác, chỉ sợ một ngày nào đó gặp phải ngoan thủ, cho hắn chịu được.

- Ngươi nói chuyện nhỏ giọng một chút, nếu bị nghe được thì phiền toái lớn!

Trong đám người vây xem đều lộ ra thần sắc thương hại, nhưng còn có cả châm chọc.

Ở bất kỳ địa phương nào, chỉ có cường giả mới là đạo lý, kẻ yếu vĩnh viễn đều sai lầm, không có chuyện gì có thể dùng đạo lý mà nói rõ ràng.

Vân Thiên cùng người của Hồn tộc luôn tuân thủ lời dặn của Lăng Tiếu, điệu thấp làm việc, không thể bại lộ thân phận Hồn tộc của bọn họ, ít nhất đợi sau khi đạt tới thần vương mới có thể lộ ra tinh mang.

Nhưng vì sao Vân Thiên bị bắt tới nơi đây, thừa nhận kết cục thảm hại như

thế?

Đây là vì có một lần Vân Thiên ra ngoài lịch lãm trở về, chuẩn bị mang theo tu lữ Lương Hoàn của mình mua một ít đồ dùng sinh hoạt tại Ma Hồn thành sau đó mới quay về trong tộc.

Hắn đã đi qua Ma Hồn thành rất nhiều lần, không cần lo lắng bị người của U Ảnh tộc phát hiện thân phận.

Nhưng lần này vấn đề không phải bởi vì hắn gây ra, mà vì thê tử Lương Hoàn tạo thành.

Nhắc tới Lương Hoàn, nàng cũng không phải thiên kim tiểu thư thế lực lớn, mà chỉ là nha hoàn của một gia tộc tại một thành trì nhỏ mà thôi.

Lần đầu tiên Vân Thiên gặp Lương Hoàn, nàng ăn mặc mộc mạc sơ sài, nhưng không che giấu được tư sắc thanh nhã động lòng người.

Lúc ấy nàng cùng tiểu thư bị một ít tên cường đạo đuổi giết, những người khác đều bị giết chết, mà nàng sắp bị người ô nhục.

Vân Thiên không chút do dự ra tay giết chết cường đạo, may mắn thực lực đám người kia không mạnh, bằng không hắn cũng không sám sính anh hùng.

Hơn nữa dù đối phương cấp bậc cao hơn, cũng không chịu được tinh thần lực của hắn oanh giết.

Lương Hoàn phát hiện người cứu mình là một thanh thiếu niên anh tuấn bất phàm, lập tức sinh lòng hảo cảm, mà tiểu thư cùng người trong gia tộc đều bị giết chết nên nàng cũng không thể quay trở về, vì vậy cam tâm làm tỳ nữ cho Vân Thiên, hầu hạ hắn một đời một thế!

Về sau hai người trở thành vợ chồng.

Vân Thiên mang Lương Hoàn ra ngoài du lịch một thời gian, muốn đem nàng về gặp mặt cha mẹ cùng tộc nhân, xem như chính thức thừa nhận thân phận của Lương Hoàn.

Nhưng lúc Vân Thiên mang theo Lương Hoàn vào Ma Hồn thành mau đồ vật đã xảy ra chuyện!

Ảnh Hoảng, là nhi tử của thành chủ Ma Hồn thành Ảnh Vĩnh Cao, được xưng Ảnh công tử, trời sinh háo sắc, lại vô cùng tàn nhẫn.

Lúc Vân Thiên cùng Lương Hoàn vừa mới vào thành không bao lâu đã gặp Ảnh Hoảng đang đi lang thang dạo chơi.

Ảnh Hoảng vừa nhìn thấy Lương Hoàn liền bị nàng hấp dẫn, lại nhìn ra thực lực hai vợ chồng không ra gì, nơi này là địa bàn của U Ảnh tộc, lão tử của hắn còn là thành chủ, vì vậy hắn hoành hành không chút bận tâm.

Vì vậy hắn đi tới trêu chọc Lương Hoàn, muốn bắt nàng về hưởng thụ một phen. Vân Thiên vốn không muốn gây chuyện sinh sự, nhưng Ảnh Hoảng quá đáng, vì vậy không nhịn được phải ra tay.

Những bằng hữu đi cùng Vân Thiên đều bị đối phương bắt giết, bản thân hắn bị bắt hủy diệt đan điền.

Bọn họ đều bị treo sống trên tường thành mãi cho tới khi chết mới thôi!

Lương Hoàn bị người của Ảnh Hoảng bắt quay về phủ thành chủ.

Nhưng Lương Hoàn không cam tâm chịu nhục nên cắn lưỡi tự vận.

Việc này vừa xảy ra vài ngày đã lập tức truyền ra dư luận xôn xao.

Bên trong Ma Hồn thành, một trung niên đang hung hăng quở mắng một thanh niên tu vi thánh giả trung giai.

- Hoảng nhi, chừng nào con mới nên thân một chút, cả ngày chạy loạn trong thành còn bắt giữ nữ nhân tùy tiện, có phải con cảm thấy cha ở trong thành đã là tồn tại vô địch rồi hay không? Nếu đối phương có hậu trường cứng rắn, chúng ta có chết cũng không biết chuyện gì xảy ra!

Trung niên phi thường tức giận quát.

Người này là thành chủ Ma Hồn thành Ảnh Vĩnh Cao, thực lực thần vương cao giai, mà thanh niên kia chính là Ảnh Hoảng.

Ảnh Hoảng không cho là đúng nói:

- Cha, cha nói gì vậy, chẳng qua là một nữ nhân còn chưa tới thánh giả, có gì phải sợ, con chỉ là muốn cho nàng tới bồi con một chút mà thôi, không nghĩ tới là kẻ không biết điều, giết thì đã giết, chẳng lẽ còn có ai dám đến chỗ chúng ta giương oai hay sao?

Ảnh Vĩnh Cao nhăn mày quát:

- Đồ hỗn trướng, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta là thành chủ thì có thể làm gì thì làm sao? Chẳng lẽ ngươi không nhớ vài chục năm trước nơi này đã chết hai vị thành chủ sao? Ngay cả tam thúc công cũng phải chết, cha của ngươi bị đẩy ra làm thành chủ chẳng khác gì là tìm cái chết. Cũng may địch nhân sớm rời đi, bằng không cha của ngươi cũng đã chết, làm sao còn cơ hội cho ngươi hung hăng càn quấy, cho ngươi biết từ hôm nay trở đi, muốn cướp nữ nhân cũng phải làm bí mật một chút, không được rêu rao như vậy, bằng không đừng trách ta ra tay!

Ảnh Hoảng mừng rỡ nói:

- Dạ, thưa cha!

Ngay lúc cha con bọn hắn đang nói chuyện, một người thật trùng hợp đi qua Ma Hồn thành, vừa đúng lúc hàng lâm nơi đây!

Một hồi lửa giận khủng bố sắp thiêu hủy Ma Hồn thành!

Lăng Tiếu rời khỏi Liệt Viêm thương minh, lập tức chạy tới nơi ở của hậu duệ Hồn tộc.

Nhưng trước khi đến, Lăng Tiếu đột nhiên nhớ tới hắn quên mua chút vật tư bên Liệt Viêm thành.

Vì thế hắn tính toán đi vào Ma Hồn thành mua một ít vật tư đưa tới cho hậu huệ Hồn tộc.

Nhưng không nghĩ tới hắn vừa đi vào Ma Hồn thành liền cho hắn nhìn thấy một màn khiến hắn nổi lên lửa giận ngập trời.

Kỳ thật lúc hắn mới vào thành, thấy được mấy cỗ thi thể bị treo trên tường cao, chỉ thoáng nhíu mày, cũng không cảm thấy có gì làm hắn kinh ngạc.

Thực lực Lăng Tiếu cao cường, lập tức cảm ứng được có người còn sống, vẫn còn lưu chút khẩu khí.

Nếu hắn ra tay giúp đỡ, người kia nhất định có thể sống lại.

Nhưng thiên hạ quá nhiều chuyện nhàn sự, hắn cũng không phải hạng người tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, nên không muốn quản tới, muốn đi thẳng vào trong thành.

Nhưng ngay một khắc hắn muốn vào thành, lại nghe được một thanh âm cực nhỏ vang lên bên tai hắn.

Thanh âm kia nhỏ như tiếng muỗi kêu, người bình thường căn bản không nghe được, nhưng Lăng Tiếu là ai?

Hắn chính là chí tôn thủy thần, trong phạm vi mấy chục vạn dặm chung quanh chỉ cần hắn muốn cảm ứng, bất luận thanh âm gì cũng không thoát khỏi thần niệm của hắn bao phủ, đều có thể cảm ứng thật rõ ràng.

Huống chi thanh âm kia chỉ cách hắn vài trăm thước, dù có thật nhỏ hắn vẫn nghe được.

- Sư…sư phụ…là…là ngài…sao?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2397 - Vân Thiên Chi Dương.

Thanh âm thật khẽ, nhưng nghe vào trong tai Lăng Tiếu như sấm sét giữa trời quang, đem vị chí tôn thủy thần như hắn đánh trúng ngây ra đương trường!

Hiện tại Lăng Tiếu chỉ mới có hai đệ tử, một là đại đệ tử Tân Lập, hiện tại thực lực thánh hoàng trung giai, tốc độ tiến giai cực nhanh, người bình thường không thể sánh bằng, đã được xem trọng trong Thiên Long môn, người còn lại chính là Vân Thiên.

Hiện giờ Tân Lập còn đang tu luyện trong Thiên Long môn, mà Vân Thiên đã mấy chục năm không gặp.

Nhưng thanh âm của Vân Thiên hắn vẫn nhớ thật rõ ràng, tuy rằng khàn đục gian nan, nhưng hắn theo bản năng vẫn cảm giác ra được.

Đây là thanh âm của đệ tử thứ hai đang gọi hắn.

Lăng Tiếu quay đầu nhìn lại tường thành, thần lực lập tức tập trung tướng mạo Vân Thiên.

Đan điền Vân Thiên bị phá, thân hình đã phế, toàn bộ lực lượng biến mất, tướng mạo đã biến chất nhưng hình dạng khuôn mặt cũng không thay đổi bao nhiêu, lờ mờ có thể thấy ra tuổi trẻ năm đó.

Hơn nữa Lăng Tiếu là chí tôn thủy thần, hắn có thể nhờ vào khí tức của Vân Thiên mà hình dung lại tướng mạo nguyên lai của Vân Thiên cũng không phải việc gì khó.

Nhưng hắn thật sự không tưởng tượng được người bị treo sống trên tường thành chính là đệ tử Vân Thiên của hắn!

Nếu không phải Vân Thiên dốc hết toàn lực gọi hắn, chỉ sợ hắn sẽ sơ sót đi qua, như vậy đệ tử của hắn sẽ bị treo chết trên tường thành!

- Thiên…Thiên nhi!

Lăng Tiếu không cách nào đè nén lửa giận trong lòng, rít gào một tiếng, thần trảo vung ra, lập tức mạnh mẽ đem thánh liên trói buộc trên người Vân Thiên chấn thành bột mịn, một tay vung ra kéo Vân Thiên tới gần.

Oanh long!

Một tiếng chấn vang khiến những người gần bên tường thành đều hoảng hốt, không biết là chuyện gì xảy ra.

Mà nhóm thành vệ tuần tra tường thành đều bị giật mình, bọn hắn lập tức biết có người cướp thi thể!

- Người nào lớn mật như thế, dám cứu đám người chết kia!

Trên tường thành lập tức vang lên thanh âm tiếng quát.

Đám thành vệ trên tường thành đều động, hướng chỗ Lăng Tiếu nhìn qua, đồng thời còn có người bay tới, muốn tra xét xem có phải đồng bọn của người chết hay không.

Lăng Tiếu mới tiếp được Vân Thiên, lập tức chứng kiến đám người kia bay xuống, hai mắt hiện lên lệ khí nồng đậm:

- Chết cho ta!

Một cỗ khí thế cường đại nháy mắt từ trên người hắn phát tán, hướng vài tên thánh giả đánh tới.

Phanh phanh!

Những người kia ngay cả tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra lập tức bị khí thế ép thành một bãi máu loãng nổ tung oa.

Những người chung quanh thấy một màn này đều kinh hoảng kêu lên, vội vàng có bao xa trốn bao xa.

Bọn hắn ý thức được nơi này sẽ có đại sự phát sinh, nếu không muốn bị liên lụy thì phải chạy trốn.

Nhưng bọn hắn cũng không thiếu người có gan lớn, muốn nhìn xem kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

- Lớn mật, lại dám nháo sự trong Ma Hồn thành, giết hắn cho ta!

Thánh hoàng đỉnh trên tường thành sợ hãi rống một tiếng, mang theo hơn mười người vọt xuống muốn bắt giữ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ôm Vân Thiên, không thời gian đi quản những người kia, hắn triệu ra Bại Gia Tử, mang theo sát ý dày đặc nói:

- Giết sạch bọn hắn cho ta!

Bại Gia Tử cảm nhận được lửa giận tràn đầy của lão đại, lập tức đáp:

- Dạ, lão đại!

Bại Gia Tử lập tức vọt tới, một đôi hỏa quyền nháy mắt đem đám người kia

đánh nổ bạo, huyết vụ tràn ngập, từng đợt tanh hôi bay khắp bốn phương.

Lăng Tiếu nhìn thấy thân thể gần như cạn kiệt của Vân Thiên, một nỗi đau đớn khoét tâm can ập tới, thiếu chút nữa làm cho hắn đau đớn đến hôn mê bất tỉnh.

Cả đời này hắn chỉ có hai đồ đệ, hắn luôn cảm thấy áy náy đối với bọn họ, bản thân làm sư phụ nhưng cũng chưa từng tận tâm dạy dỗ họ được bao nhiêu tri thức.

Hiện giờ hắn phát hiện đồ đệ lưu lạc tới nông nỗi này, trong lòng muốn rỉ máu, oán hận chính mình lúc trước vì sao lại bỏ mặc cho hắn lớn dần, bản thân hoàn toàn có thể gầy dựng hoàn cảnh tốt nhất cùng trưởng lão hộ pháp cường đại thủ hộ cho đồ đệ của hắn.

Nếu hắn làm như thế cũng không đến mức đề đồ đệ luân lạc như hôm nay!

Lăng Tiếu vô cùng hối hận.

Nhưng hắn biết bây giờ không phải lúc hối hận, việc khẩn cấp trước mắt cần cứu sống Vân Thiên, để cho hắn khôi phục như lúc ban đầu.

- Vân Thiên, có sư phụ ở đây ngươi sẽ không có việc gì!

Lăng Tiếu vội vàng nói một câu, lập tức lấy ra không ít thần tuyền, thần đan cùng thần thảo, bởi vì hoang mang lo sợ nên hắn không biết nên dùng vật nào cứu chữa Vân Thiên.

Nếu để cho người khác chứng kiến nhiều thần vật như vậy, chỉ sợ phải liều lĩnh xông tới cướp đoạt, thậm chí cả chí tôn thủy thần cũng phải động tâm.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu nhìn thấy một gốc hỏa sắc tinh quả, ánh mắt mở to:

- Ngô Đồng quả, chính là nó!

Lăng Tiếu lấy Ngô Đồng quả, mở miệng Vân Thiên bỏ vào, sử dụng lực lượng trợ hắn cắn nuốt xuống.

Ngô Đồng quả tiến vào miệng Vân Thiên, một cỗ lực lượng tinh thuần cuồn cuộn nháy mắt tán phát, từng đoàn ngọn lửa nồng hậu lập tức bừng lên trên thân thể Vân Thiên.

Chỉ thấy ngọn lửa giống như phượng hoàng niết bàn, vỗ cánh bay cao, đôi cánh mở ra, tựa hồ muốn kéo dài vô hạn, thể tích chậm rãi biến lớn, có vẻ vô cùng đồ sộ uy vũ.

Ánh lửa tận trời, lực lượng hạo hãn!

Nháy mắt khiến các cao thủ trong thành vội vàng hướng bên này bay tới.

Không ít người nhìn thấy lửa đỏ hiện hình, đều không nhịn được kinh hô.

- Đó là thần vật gì, lại có thể dẫn ra huyễn ảnh bậc này, chẳng lẽ là thần vật dính máu phượng hoàng hay sao?

- Mặc kệ là vật gì, tóm lại không thể tiện nghi cho người khác, nếu có thể đem lực lượng của hắn dẫn xuất toàn bộ thuộc về ta.

- Nhìn thấy cho rõ, nếu người nọ dám nháo sự trong thành đương nhiên phải có thủ đoạn, đừng hành động thiếu suy nghĩ tốt hơn!

- Vì sao ta cảm thấy được người nọ có chút giống chí tôn dược thần Lăng Tiếu đại nhân? Ta từng nhìn thấy hắn trên thiên thần vương bảng, chẳng lẽ chính là hắn thật hay sao?

- Mau, nhìn xem bên kia hình như là thần tuyền, thần thảo còn có thần đan, lực lượng thật nồng đậm, mau đi qua cướp đoạt!

Một đám bán thần vương, thậm chí là thần vương vừa nhìn thấy thần vật hiện thế, lại thấy bên cạnh Lăng Tiếu đặt nhiều thần vật, lập tức đỏ mắt.

Trước dụ hoặc tuyệt đối, không ai ngăn cản được, bọn hắn như mất đi lý trí vọt tới chỗ Lăng Tiếu, muốn đem đồ vật cướp vào trong tay rồi hẵng tính.

- Một đám vai hề cũng dám ở trước mặt lão đại ta càn rỡ!

Bại Gia Tử đã giết sạch nhóm thành vệ, liền quát một tiếng, trong tay hiện ra Hỏa Thần Kích, hướng mười mấy người kia đánh tới.

Hỏa Thần Kích oanh qua, ngọn lửa kinh khủng vừa dính vào người đám người nọ lập tức khiến bọn hắn kêu lên thảm thiết, rất nhanh bị thiêu cháy thành cặn bã.

Vài tên thần vương bị Bại Gia Tử đánh vỡ thần thể, bị thần hỏa thiêu hủy lên, muốn thoát khỏi thật khó khăn, làm cho bọn hắn hối hận tới cực điểm, muốn đoạt đường mà chạy.

Vào lúc đó trong thành chủ phủ lộ ra không ít khí tức khủng bố, một đám cường giả từ bên trong bay ra, rất nhanh đã lên bầu trời.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2398 - Giết Sạch Bọn Hắn Cho Ta!

- Người nào dám ở chỗ này càn rỡ, chán sống sao!

Thanh âm Ảnh Vĩnh Cao vang vọng không ngớt.

Sau lưng hắn còn đi theo vài tên càng cường đại hơn!

Mấy chục năm trước khi Lăng Tiếu ổn định hậu duệ Hồn tộc an cư ở bên này, hắn đã giết chết thành chủ Ma Hồn thành thời đó, về sau giết cả bán thủy thần được phái đi ra.

Chuyện này đã một lần kinh động chí tôn thủy thần của U Ảnh tộc, hơn nữa theo máu huyết lưu lại điều tra, bọn họ đã biết sự tồn tại của Lăng Tiếu.

Vì vậy mới có chuyện Lăng Tiếu liên tục bị đuổi giết.

Lúc ấy người của U Ảnh tộc trong Ma Hồn thành luôn cảm thấy bất an, chỉ sợ hậu nhân của Hồn tộc đến báo thù tuyết hận, không người nào dám đi ra ngồi lên vị trí thành chủ, chỉ sợ bản thân bị giết chết mà không biết vì sao.

Mà Ảnh Vĩnh Cao là người bị mạnh mẽ đẩy ra làm thành chủ, bằng không nhờ vào thực lực của hắn chưa có tư cách đảm đương thành chủ, bởi vì đây là cơ nghiệp duy nhất của U Ảnh tộc ở khu vực này, vì thế khá được xem trọng.

Ảnh Vĩnh Cao làm thành chủ chỉ là dùng mê hoặc ánh mắt người ngoài, U Ảnh tộc còn an bài vài cao thủ bảo hộ an toàn của hắn, bằng không Ảnh Vĩnh Cao đã kề cận cái chết nhiều lần.

Trong mấy cao thủ này có hai bán thủy thần tồn tại, bốn người là thần vương đỉnh.

Trừ phi là trên bán thủy thần đi tới, bằng không đừng mơ tưởng nháo sự trong Ma Hồn thành.

Hôm nay bọn hắn đột nhiên cảm nhận được có cỗ khí tức cường đại xuất hiện trong thành, lại cảm ứng được dị tượng kỳ lạ, vì vậy toàn bộ cao thủ trong thành chủ phủ đều xuất động.

Ma Hồn thành là cơ nghiệp của U Ảnh tộc, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khiêu khích cùng phá hư.

Trong những người này, Ảnh Hoảng cũng có đi theo, hắn thấy được người bị ra lệnh treo chờ chết bị cứu xuống, lập tức nhảy lên cao nổi giận quát:

- Ai cho các ngươi cứu hắn đi xuống, quả thật không đem bổn công tử để vào mắt!

Ảnh Vĩnh Cao có chút bất mãn trừng mắt nhìn con mình, trong lòng thầm mắng đầu óc hắn ngu ngốc, đây nhất định là đồng bạn của những người kia, đi cứu người là chuyện đương nhiên, bằng không vì sao phải đại khai sát giới.

Đồng thời trong lòng hắn phi thường bất mãn con hắn đã trêu chọc ra việc này.

Tuy nói nơi đây là địa bàn U Ảnh tộc, nhưng còn cách trong tộc khá xa, nếu thực lực đối phương cứng rắn bọn hắn sẽ bị tổn binh hao tướng.

Cho dù diệt sát được đối phương cũng mất nhiều hơn được, mà trong tộc sẽ bất mãn con của hắn, chỉ sợ vị trí thành chủ sẽ khó giữ được.

Bại Gia Tử quát to:

- Các ngươi là vật gì cũng xứng nói chuyện với lão đại của ta, xem ta làm thịt các ngươi!

Hỏa Thần Kích xoay chuyển, tiếp theo đánh ra một kích toàn lực oanh tới.

Ảnh Vĩnh Cao hừ lạnh nói:

- Ngươi là ai, cút cho ta!

Dứt lời hắn đánh thẳng tới Bại Gia Tử.

Oanh long!

Lực lượng cường đại va chạm nổ tung, vô số năng lượng vẩy ra bốn phía, thật nhiều kiến trúc bị đập vỡ, ngọn lửa lập tức liền bốc cháy lên.

Một bán thủy thần bên cạnh Ảnh Vĩnh Cao nhăn mày quát:

- Đây là bổn nguyên hỏa diễm, lập tức tiêu diệt!

Ngừng một chút hắn nói:

- Vĩnh Cao, khoan hãy xúc động, lên tiếng hỏi rõ ràng, nếu thật sự không được chúng ta bắt bọn hắn, dám phá hư Ma Hồn thành, thật sự là đáng giận!

Dứt lời hắn vung tay mở ra một khe không gian, đem ngọn lửa truyền vào bên trong.

Bại Gia Tử cầm Hỏa Thần Kích muốn đánh lên, lại bị Lăng Tiếu ngăn cản:

- Tử Tử trở về, ngươi không phải đối thủ của bọn họ!

Bại Gia Tử mang theo thần sắc không cam lòng nói:

- Lão đại, ta không sợ bọn hắn!

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu, nhìn thoáng qua Vân Thiên thản nhiên nói:

- Thiên nhi, vi sư sẽ lấy lại công đạo cho ngươi, yên tâm đi!

Lăng Tiếu không cần hỏi thăm rốt cục xảy ra chuyện gì, hắn đã biết chuyện gì diễn ra.

Vừa rồi khi Bại Gia Tử chém giết nhóm thành vệ cùng những thần vương đã chết, linh hồn đều bị Lăng Tiếu hấp thu, rất nhanh hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối.

Hắn không nghĩ tới thê tử của Vân Thiên bị người cướp đoạt, một cỗ lửa giận bạo phát!

Phải biết thê tử của Vân Thiên cũng như con dâu của hắn, là hậu bối thân thiết, không ngờ bị một đứa con của một thành chủ nho nhỏ bắt giữ, còn bị bức bách tự sát!

Đã thật nhiều năm hắn cũng chưa từng phẫn nộ như vậy, hôm nay hắn thề phải huyết tẩy người của U Ảnh tộc trong Ma Hồn thành!

Bại Gia Tử quay lại bên cạnh Lăng Tiếu, trong tay cầm Hỏa Thần Kích, tinh mang bức người, mà Lăng Tiếu nhìn qua thật bình thường, đôi mắt lộ ra uy thế giận dữ, làm lòng người phát lạnh.

Lúc này Ảnh Hoảng đi theo sau lưng Ảnh Vĩnh Cao, cùng hơn mười trưởng

lão khác đi xuống trước mặt Lăng Tiếu.

Ảnh Hoảng cảm thấy Lăng Tiếu cùng Bại Gia Tử thật trẻ tuổi, cho dù có thực lực thần vương cũng chẳng là gì, bên này có hai bán thủy thần tồn tại, không có chí tôn thủy thần đừng hòng quát tháo.

Vì thế hắn phi thường lớn mật trừng mắt quát:

- Ngươi đem người kia giấu đi đâu vậy? Mau giao ra đây, bằng không bổn công tử cũng đem ngươi dán lên tường thành phơi nắng mà chết!

- Hoảng nhi im miệng, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện!

Ảnh Vĩnh Cao trách móc con trai, tiếp theo nói:

- Hai vị là người phương nào, lại dám đến Ma Hồn thành nháo sự, nếu không có câu trả lời thỏa đáng, các ngươi đừng nghĩ rời đi nơi này!

Lăng Tiếu không để ý tới Ảnh Vĩnh Cao, híp mắt nhìn Ảnh Hoảng, ngay sau đó vung tay nói:

- Ngươi cút lại đây cho ta!

Một kim sắc long trảo nháy mắt hiện ra hướng Ảnh Hoảng chộp tới.

Tốc độ long trảo nhanh tới cực điểm, còn chưa tới một lần nháy mắt đã đi qua vài trăm thước chộp lên người Ảnh Hoảng.

Người bên cạnh Ảnh Hoảng còn chưa kịp phản ứng, trơ mắt nhìn long trảo chộp lấy hắn kéo tới bên người Lăng Tiếu.

Ảnh Hoảng còn chưa kịp kêu lên, đã bị Lăng Tiếu chộp cổ, xách lên cao, chỉ

cần Lăng Tiếu nhẹ nhàng phun kình hắn hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Hỗn đản, buông con ta!

Ảnh Vĩnh Cao sợ hãi rống lớn một tiếng, trong tay hiện ra một kiện thần khí chém tới.

Nhìn thấy chiêu thức của hắn sắp rơi xuống, Lăng Tiếu xách Ảnh Hoảng nghênh đón chiêu thức của hắn.

Nếu một chiêu này của Ảnh Vĩnh Cao tiếp tục chém xuống, như vậy Ảnh Hoảng sẽ bị hắn oanh thành thịt vụn.

Ảnh Vĩnh Cao bất đắc dĩ thu chiêu, trừng mắt:

- Ngươi đã biết ta là thành chủ nơi này, ngươi dám đụng tới con ta, ta cho ngươi chết không chỗ táng thân!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua Ảnh Vĩnh Cao, tiếp theo phá lên cười dữ tợn:

- Ha ha…nuôi con không biết dạy dỗ là lỗi của cha mẹ, ngươi dạy ra con trai tốt, lại dám động tới đồ đệ cùng con dâu của ta, hôm nay ta cho hắn nếm thử mùi vị bị phế tu vi, phơi nắng mà chết!

Dứt lời hắn vươn một ngón tay, một đạo năng lượng điểm tới.

- Không!

Ảnh Vĩnh Cao sợ hãi rống lớn.

Cùng lúc đó bán thủy thần bên cạnh hắn chợt động, toàn lực ra tay.

A!

Hắn căn bản không kịp cứu viện, đan điền Ảnh Hoảng lập tức bị phế sạch, một thanh âm tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Đi chết đi!

Tên bán thủy thần đã đi tới trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, hung hăng chụp xuống, muốn một chưởng đánh chết Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2399 - Ngươi Cút Lại Đây Cho Ta!

- Loại rác rưởi như ngươi mà cũng xứng đạp trên đầu ta, đi chết đi!

Lăng Tiếu thoáng cau mày, hồn lực vô hình vọt ra, trực tiếp oanh thẳng vào trong đầu tên bán thủy thần.

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lực lượng tên kia biến mất, thân thể nặng nề rơi xuống giữa không trung.

Mọi người cả kinh ngây dại!

Một bán thủy thần thậm chí cũng không chịu nổi ánh mắt của đối phương, không hiểu vì sao mất hẳn sinh cơ mà chết!

Lúc này một thần vương đỉnh bên cạnh Ảnh Vĩnh Cao tựa hồ nhận ra Lăng Tiếu, mang theo vẻ kinh hoảng nói:

- Hắn…hắn chính là hậu nhân Hồn tộc có mang theo ma cô!

- Cái gì, như thế nào chính là hắn!

Thân thể Ảnh Vĩnh Cao như rơi xuống hầm băng, hai chân mềm nhũn ra.

Mấy chục năm trước trong Ma Hồn thành liên tục tử vong hai thành chủ, chính là do thanh niên trước mắt gây nên, con của hắn lại đi đắc tội sát tinh kia, ngẫm lại làm hắn thật muốn chết.

- Mãn trưởng lão, mau…mau lên, mọi người cùng nhau giết chết hắn!

Ảnh Vĩnh Cao quát to.

Ai ngờ những người khác chỉ lấy tên bán thủy thần còn lại làm chủ yếu, hắn không ra lệnh ai dám đi lên, vừa rồi đã chết một bán thủy thần, bọn hắn dựa vào cái gì gọi nhịp với người ta!

- Các hạ chính là tân tấn chí tôn dược thần Lăng Tiếu đại nhân của Thiên Long môn?

Tên bán thủy thần kia vẫn còn có chút trấn định, mang theo vài phần kinh hoảng nhìn chằm chằm Lăng Tiếu hỏi.

Hắn chỉ muốn kéo dài thời gian chờ chí tôn thủy thần trong tộc chạy tới.

Lăng Tiếu coi thường hết thảy, đem Ảnh Hoảng ném cho Bại Gia Tử nói:

- Tử Tử, chặt đứt tứ chi hắn, đem hắn dán lên tường thành, để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

- Ngươi dám, ta liều mạng với ngươi!

Ảnh Vĩnh Cao sốt ruột rống lên một tiếng, liều lĩnh vọt tới.

- Vĩnh Cao trở lại cho ta!

Tên bán thủy thần nháy mắt bắt lấy Ảnh Vĩnh Cao quát.

- Yên tâm đi, các ngươi không ai chạy thoát, kết cục cũng như bọn họ!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua vài thi thể treo trên tường thành, lửa giận bừng lên, rốt cục bão nổi!

Lăng Tiếu chưa bao giờ tùy tiện nổi giận với người khác, cũng chưa bao giờ vô duyên cớ đi giết người.

U Ảnh tộc vốn là địch nhân của Hồn tộc, Lăng Tiếu sớm muộn cũng sẽ tiêu diệt bọn hắn.

Nhưng Lăng Tiếu đã suy nghĩ, hắn chỉ phụ trách tiêu diệt ngoài chí tôn, những người khác để lại cho Hồn tộc ngày sau chậm rãi tiêu diệt.

Có áp lực mới có thể làm cho Hồn tộc quyết chí tự cường, đây là nguyên nhân lúc trước Lăng Tiếu lưu lại họ ở tại đây.

Nhưng mà hiện tại Lăng Tiếu cực kỳ hối hận.

Ý định của hắn không sai, nhưng hắn lại xem nhẹ thực lực của Hồn tộc thật quá thấp, mặc dù hắn lưu chuẩn bị, nhưng chỉ canh giữ ở trong Hồn tộc, mà người bên trong một khi đi ra ngoài lại không có hậu thuẫn.

Vì vậy mới phát sinh chuyện Vân Thiên bị người khi phụ suýt nữa mất mạng!

Lăng Tiếu phải phụ trách với chính bản thân mình, cho nên những kẻ trước mắt đều phải chết, xem như hắn thay đồ đệ tiết hận!

Trong Thiên Vực có quy củ bất thành văn, chí tôn không thể dễ dàng động thủ trong Thiên Vực, phá hư địa giới hoàn cảnh sinh tồn của các địa vực.

Nhưng điều này giới hạn giữa cuộc chiến của các chí tôn mà thôi.

Nếu chí tôn muốn đối phó người thực lực kém hơn, căn bản không cần phá hư một ngọn cây cọng cỏ cũng có thể giết địch, tự nhiên không bị quy củ làm ảnh hưởng.

Cho nên Lăng Tiếu xuất thủ không chút bận tâm.

Khí thế cường đại bạo phát, hai tay hắn hóa thành trảo ảnh hướng mười mấy người chộp tới.

Tên bán thủy thần phản ứng nhanh nhất, muốn bức lui, nhưng vẫn bị một kim chưởng vỗ vào đan điền.

Phốc!

Hắn chỉ cảm thấy đan điền đau đớn, toàn bộ lực lượng tiết ra ngoài, mất đi lực lượng khổ tu muôn đời.

Những người khác cũng như hắn, tiếng kêu thảm thiết vang lên một mảnh, bị Lăng Tiếu phế đi đan điền, bị lôi kéo bay tới nện thẳng lên tường thành.

- Dám đụng tới đồ đệ của ta, các ngươi từ từ hưởng thụ đãi ngộ đồng dạng đi!

Lăng Tiếu vung ngón tay, từng đạo lực lượng ám kình trực tiếp đánh tới thân thể bọn hắn, đem tứ chi cùng kinh mạch cắt đứt, ghim thẳng vào trong tường thành, máu tươi rơi xuống dưới nhìn thật dữ tợn dọa người.

Chí tôn giận dữ, thi phục khắp nơi!

Mà nay Lăng Tiếu giận dữ, tường thành hóa thành thi, máu tươi lóa mắt!

- Lăng…Lăng Tiếu, ngươi dám hạ thủ tàn nhẫn ở Ma Hồn thành, lão tổ tông chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Bán thủy thần mang theo sắc mặt vô cùng oán độc nhìn Lăng Tiếu mắng.

- Tử Tử, thay ta đánh vỡ miệng hắn!

Lăng Tiếu không thèm nhìn hắn, trực tiếp phân phó Bại Gia Tử động thủ.

Bại Gia Tử thật hưng phấn quát:

- Được, ta đi!

Dứt lời hắn bay đến bên cạnh tên bán thủy thần trực tiếp oanh thẳng ra một quyền.

Hắn ra tay không phân nặng nhẹ, một quyền đánh mặt tên thủy thần biến dạng.

Tên bán thủy thần giãy dụa vài cái, không ngờ lại chết tại chỗ!

Không có biện pháp, đan điền của hắn đã bị phế bỏ, sinh cơ đã mất, làm sao nhận nổi một quyền của Bại Gia Tử.

- Lão đại, ta…ta đánh chết hắn!

Bại Gia Tử có chút ngượng ngùng gãi đầu nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đánh chết thì đánh chết, không có gì quan trọng!

Những người ở phương xa nhìn thấy một màn này lập tức tứ tán, có bao xa lăn bao xa.

Bọn hắn không dám tiếp tục nhìn xem, thật là đáng sợ, thật quá cường đại!

Bọn hắn sợ mình tiếp tục lưu lại, bị ngộ nhận là người của U Ảnh tộc vậy phiền toái lớn.

Mà những thành vệ của U Ảnh tộc chạy tới liền ngừng lại, thậm chí không có dũng khí xông tới, lập tức cút ra thật xa.

Không cần phải nói có người đã chạy về báo tin cho U Ảnh tộc.

Bên trong Ma Hồn thành, đường phố biến thành quạnh quẽ, không ít người thực lực cường đại bỏ chạy thật xa, mà dân chúng bình thường chỉ có thể đóng chặt cửa nhà, hi vọng chuyện giết chóc này nhanh chóng trôi qua.

Ảnh Hoảng lúc này đã sợ đến chết ngất!

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới mình bắt giữ mấy tên nhà quê lại nhảy ra vị sư phụ đáng sợ như vậy, trong lòng vô cùng hối hận!

Nhưng hiện tại hối hận có ích lợi gì, lực lượng đã mất, tứ chi chặt đứt, đã đau đớn muốn chết.

Cùng chung cảm thụ với hắn còn có cha hắn Ảnh Vĩnh Cao, hiện tại hắn hoàn toàn tuyệt vọng, nếu lúc trước hắn có thể ước thúc con mình, đừng quá háo sắc thì quá tốt.

Những thần vương khác đều hận chết Ảnh Hoảng, chỉ vì một nữ nhân lại làm cho lực lượng của bọn hắn bị phế sạch, quả thật còn khó chịu hơn giết chết bọn họ.

Nếu thủy lão trong tộc chậm trễ cứu viện, chỉ sợ họ chỉ còn con đường chết!

- Lão đại, cứ cho bọn hắn chậm rãi chết như vậy sao? Sao không giải quyết dứt khoát?

Bại Gia Tử đi tới gần hỏi.

- Muốn giết bọn hắn dễ như trở tay, nhưng ta muốn làm cho bọn hắn còn khó chịu hơn so với cái chết, Tử Tử, ngươi đi chế tạo chút không khí, đừng để cho bọn hắn an tĩnh như vậy!

Lăng Tiếu vừa nói vừa hỏa táng thi thể đồng bạn của Vân Thiên.

Lăng Tiếu tạm thời không để ý tới bọn hắn, bởi vì hắn đã nhận thấy được một chí tôn thủy thần của U Ảnh tộc âm thầm đi tới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2400 - Chí Tôn Giận Dữ, Thi Phục Khắp Nơi!

Người này cảnh giới chí tôn đê giai trung cấp, một trong hai thủy thần nổi tiếng mặt ngoài của U Ảnh tộc, tên Ảnh Lực, là chí tôn tu luyện hai chúc tính phong cùng thổ hiếm thấy.

Lúc trước cũng do hắn sử dụng máu huyết phát hiện ra Lăng Tiếu giết người của U Ảnh tộc.

Hắn không trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Tiếu, mà lợi dụng bí thuật u ảnh tiềm ẩn giữa không gian mà đến, chuẩn bị xuất kỳ bất ý cấp cho Lăng Tiếu một kích trí mạng!

Nhưng hắn đánh giá quá thấp lực cảm ứng của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã sớm từ chỗ Ảnh Ngạo biết được mấu chốt bí thuật U Ảnh tộc, cho nên khi Ảnh Lực vừa tiến tới gần đã bị hắn nhận ra.

- Nếu đã đến đây thì xuất hiện đi, đừng giấu đầu lộ đuôi!

Lăng Tiếu không lập tức động thủ, âm lãnh nói.

Ảnh Lực cả kinh, nhưng hắn không xuất hiện, hắn cảm thấy Lăng Tiếu chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

- Muốn ta bức ngươi đi ra sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, một đạo hỏa chỉ hướng một phương hướng điểm ra.

Hưu!

Hỏa mang không lớn, nhưng lại bức bách Ảnh Lực phải lặng yên xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu chừng ngàn thước.

- Lăng dược thần hàng lâm Ma Hồn thành ra tay với tiểu bối U Ảnh tộc chúng ta, không thấy là mất thân phận sao?

Ảnh Lực nhẹ nhàng phiêu phiêu ngoài ngàn thước sâu kín nói.

- Ha ha, đồ đệ của ta thiếu chút nữa bị đám tiểu tạp mao của các ngươi giết chết, chẳng lẽ bảo ta trơ mắt nhìn hắn chết hay sao? Huống chi lúc trước U Ảnh Ám Sát đoàn của các ngươi còn nhiều lần muốn ám sát ta, đừng cho rằng ta không biết là người của U Ảnh tộc, bằng không ta làm sao đi đối phó U Ảnh tộc các ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh đáp, tiếp theo còn nói:

- Chỉ một mình ngươi tới đây, là muốn đi tìm cái chết sao?

- Chẳng lẽ hắn đạt được ma cô chỉ là ngoài ý muốn? Không phải muốn giúp Hồn tộc báo thù?

Ảnh Lực nghi hoặc nghĩ thầm.

Hiện tại nghe Lăng Tiếu nói như vậy, hình như do người U Ảnh tộc đi trêu chọc hắn trước tiên, hắn mới giết người của bọn hắn?

Bất quá chuyện đến hôm nay có nói thêm lời gì chỉ vô dụng, hiện tại phải đoạt Long Phượng Thần Cô, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha!

- Bất kể nói như thế nào hôm nay ngươi đừng mong rời khỏi đây, đến đây đi,

để cho ta giải quyết dược thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử!

Ảnh Lực âm lãnh nói một câu, một đạo lực lượng cường đại hướng Lăng Tiếu bao phủ tới, hấp lực tràn ra, muốn đem Lăng Tiếu lôi kéo ra ngoài vực ngoại tử chiến cùng hắn!

Lăng Tiếu cũng tùy ý cho hắn lôi kéo, nhưng lưu lại Nham Động Cao, nói với Bại Gia Tử:

- Tử Tử canh chừng những người này, ai tới cứu bọn hắn thì giết ai! Ta sẽ trở lại!

Nham Động Cao là chí tôn đê giai, nếu U Ảnh tộc không còn chí tôn đi ra, bọn hắn đừng hòng cứu được người, đừng mong thương tổn được Bại Gia Tử!

- Dạ, lão đại, ngươi yên tâm đi, bọn hắn trốn không thoát đâu!

Bại Gia Tử trịnh trọng đáp.

Hôm nay Lăng Tiếu đã nghĩ phải giải quyết một chí tôn thủy thần của U Ảnh tộc, xem như bắt đầu bước đầu tiên diệt trừ bộ tộc kia!

Kỳ thật muốn chém giết Ảnh Lực, Lăng Tiếu chỉ cần cho Hồ Nhạc ra tay là được!

Hồ Nhạc là chí tôn trung giai, muốn giết Ảnh Lực hẳn không có vấn đề lớn.

Nhưng Ảnh Lực là người U Ảnh tộc, bí thuật u ảnh khẳng định bất phàm, tuyệt đối là thần kỹ ẩn trốn đệ nhất.

Cho nên Lăng Tiếu dự tính tự mình ra tay ổn thỏa hơn một chút, mà hắn

cũng muốn khống chế Ảnh Lực.

Như thế hắn sẽ hoàn toàn hiểu biết thực lực che giấu trong U Ảnh tộc nhiều hơn.

Trước kia hắn khống chế Ảnh Ngạo tuy là tiểu nhi tử của tộc trưởng U Ảnh tộc, nhưng người này chưa chắc biết rõ thực lực chân chính ẩn tàng của bộ tộc mình.

Mượn Kim tộc mà nói, nếu Lăng Tiếu chưa đạt tới chí tôn thủy thần, hắn cũng không biết trong tộc có bao nhiêu chí tôn tồn tại, cũng sẽ không có ai chủ động nói việc này với hắn.

Ảnh Lực cùng Lăng Tiếu nháy mắt bay ra vực ngoại, vô số phong bạo tàn sát bừa bãi, đủ loại không gian loạn lưu không ngừng cuồng ngược khắp chung quanh.

Ảnh Lực nhìn Lăng Tiếu mang theo vẻ khinh thường nói:

- Ngươi lại không trốn, thật sự vượt ngoài ý liệu của ta!

- Ha ha, đối phó ngươi ta không cần phải trốn!

Lăng Tiếu cười lạnh nói, sau đó nói tiếp:

- Đến đây đi, cho ta xem thử bí thuật u ảnh chân chính đáng sợ đến thế nào!

Ảnh Lực cau mày tức giận nói:

- Thật cuồng vọng, hiện tại ta cho ngươi nhìn xem bí thuật u ảnh lợi hại, đón đỡ đi!

Lời của hắn vừa dứt, liền biến mất trong không gian hư vô, không hề lưu lại chút khí tức.

Đây là tiềm độn tuyệt đối, thu liễm chân khí hoàn toàn, cho dù là người cao giai hơn Ảnh Lực cũng đừng mong phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Thần niệm Lăng Tiếu hoàn toàn tản ra, những nơi có khe hở không gian đều bị hắn bao phủ.

Mấu chốt của bí thuật u ảnh là nương cơ hội tiềm độn che giấu giữa khe hở không gian, tiến đến gần đối thủ, tiếp tục phát ra một kích trí mạng nhất!

Nhưng muốn trốn vào trong khe không gian, không có mấy người dám làm như vậy, một khi không cẩn thận bị thổi sang nơi khác, muốn quay về thật sự khó khăn.

Cũng chỉ có người của U Ảnh tộc nắm giữ tiết điểm giữa không gian mới có thể thi triển ra loại bí thuật quỷ dị này.

Đương nhiên cũng nhờ vào U Ảnh tộc tu luyện phong hệ, có thể dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua bên trong, mới có thể đạt tới hiệu quả công kích thần kỳ không ngờ.

Lăng Tiếu cau chặt mày, không ngừng tìm kiếm không bốn phía nhưng không phát hiện được động tĩnh.

- Tính bí mật thật đáng sợ!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Ngay sau đó Lục Nhãn Đồng tuôn ra tinh mang, trực tiếp xuyên thủng không gian quanh thân, nhìn thấu toàn bộ hoàn cảnh nơi này.

Thế gian có thần nhãn, mà hậu thiên thần nhãn của Lăng Tiếu là từ Huyễn Yêu yêu tinh hiếm thấy ngưng tụ mà thành, phối hợp cùng mộc hệ tinh thuần, ánh mắt không kém hơn thần nhãn trời sinh bao nhiêu.

Ảnh Lực đang không ngừng biến ảo phương vị tiến tới gần hắn, tìm kiếm cơ hội đánh lén tốt nhất.

Đạo ảnh tử mơ hồ kia đã bị Lăng Tiếu bắt giữ tới.

- Ta đã nói bí thuật U Ảnh tộc của các ngươi đối với ta chỉ vô dụng!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, hướng một chỗ toàn lực oanh ra một quyền.

Hắn vừa động thủ liền ra toàn lực, trực tiếp sử dụng Đế Long Diệt Thiên quyết, không có ý định cấp cơ hội giãy thoát cho Ảnh Lực.

Hắn nhất định phải mau chóng quay về Ma Hồn thành, bằng không trong U Ảnh tộc có cường đại hơn đi ra, Bại Gia Tử liền nguy hiểm.

Ảnh Lực cả kinh, hắn không dự đoán được Lăng Tiếu tìm được vị trí của chính hắn!

Hiện tại Ảnh Lực không còn thời gian suy nghĩ nhiều, một đạo tường đất nháy mắt chắn trước mặt, hơn nữa hai chân hắn nhanh chóng đá ra, vô số phong nhận thật lớn hướng Lăng Tiếu đâm tới.

Kim long đối phong nhận trực tiếp va chạm chung một chỗ, phát ra thanh âm nổ mạnh cường đại, đem hết thảy chung quanh chấn lay động không ngớt, vô số khe không gian xuất hiện.

Kim long đột phá phong nhận, nhưng không cách nào đem tường đất phá vỡ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2401 - Vực Ngoại Kích Chiến! (1)

- Ngươi chỉ bất quá gặp một lần may mắn mà thôi, lần sau không vận tốt như vậy!

Ảnh Lực sâu kín nói một câu, lại ẩn giấu.

Lần này khoảng cách giữa hắn cùng Lăng Tiếu rất gần, nháy mắt đi tới sau lưng Lăng Tiếu, tiến hành ám sát.

Cước ảnh của hắn hóa thành mũi nhọn mang theo xu thế lôi đình vạn quân đá thẳng vào yếu hại sau lưng Lăng Tiếu.

Khoảng cách giữa Lăng Tiếu cùng Ảnh Lực quá gần, ánh mắt còn chưa kịp cảm ứng liền cảm nhận công kích cường đại phía sau, hắn muốn lẩn tránh đã kém hơn một bước, bị Ảnh Lực hung hăng đá trúng vài cước!

Phanh phanh!

Lăng Tiếu nhân cơ hội bay ra thật xa, chỉ có như vậy mới có thể một lần nữa bắt giữ thân ảnh của Ảnh Lực.

Nhưng Ảnh Lực một kích thành công, lại ẩn giấu lần nữa, ngay sau đó khi xuất hiện đã ở trên đỉnh đầu Lăng Tiếu, đạp thẳng xuống thiên linh huyệt của hắn!

Lăng Tiếu dựng đứng tóc gáy, một cước này nếu giẫm xuống cho dù không gây thương tổn được hắn nhưng cũng tạo thành ô nhục thật lớn với hắn!

Lăng Tiếu không hề tránh né, nháy mắt tăng lên mấy chục lần chiến lực, hướng cước ảnh của Ảnh Lực oanh ra một quyền.

Một quyền này dẫn theo toàn bộ lực lượng bùng nổ của Lăng Tiếu, cho dù chí tôn đê giai đỉnh cũng phải bị đánh phát nổ!

Ảnh Lực không chút e ngại, hắn từ trên đánh xuống, mượn xu thế rơi xuống ngàn cân nặng lực lượng mạnh hơn chí tôn đê giai mấy lần, hơn nữa hắn tu luyện song hệ, năng lực có thể địch lại chí tôn đê giai đỉnh!

Nhưng ngay khi chân của hắn tiếp xúc với quyền kình của Lăng Tiếu, hắn mới biết được mình đã quá tự tin.

Răng rắc!

A!

Ảnh Lực chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác đau đớn tận tim truyền đến, chân của hắn đã bị quyền kình của Lăng Tiếu chấn gãy!

Trong lòng hắn hoảng hốt, lực lượng của hắn rõ ràng cường đại hơn Lăng Tiếu, Lăng Tiếu vì sao có được lực lượng mạnh mẽ như thế đây?

Lúc này hắn mới nhớ tới Lăng Tiếu còn là Kim tộc nhân, vì sao ngay cả chuyện trọng yếu như vậy mà hắn lại quên!

Kim tộc nhân có thần kỹ đề thăng chiến lực cường đại, đây cũng là nguyên nhân bọn họ nổi danh trong Thiên Vực!

Ảnh Lực nhanh chóng rút lui, lợi dụng thần lực chữa trị chân gãy, đồng thời song chưởng không ngừng cuồng oanh Lăng Tiếu muốn ngăn cản công kích của hắn.

Nhưng Lăng Tiếu không chỉ tu luyện kim hệ còn có phong hệ, tốc độ tăng cao còn nhanh hơn Ảnh Lực rất nhiều.

Công kích của Ảnh Lực căn bản không tổn thương được Lăng Tiếu, nháy mắt hắn đã quấn ra sau lưng Ảnh Lực, Đế Long Diệt Thiên quyết không chút lưu tình cuồng oanh thẳng vào sau lưng của hắn.

Ảnh Lực không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu đáng sợ như vậy, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị Lăng Tiếu đánh không biết làm sao, thần thể liên tục nứt toác, máu tươi điên cuồng vẩy ra.

Ảnh Lực không hổ là chí tôn thủy thần, trong loại tình huống này vẫn mượn cơ hội ẩn giấu vào khe không gian, thuận tiện khôi phục thương thế thật nhanh.

Bên dưới Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu, hắn cơ hồ không chỗ trốn tránh!

Ngay lúc Lăng Tiếu muốn hạ sát thủ, một cỗ nguy cơ từ sau đánh úp lại, làm cho hắn phải buông bỏ truy kích Ảnh Lực, đánh ra một chưởng!

Oanh long!

Lăng Tiếu điên cuồng oanh ra một trận, đem cả phiến không gian hư vô quấy đến long trời lở đất.

Nhưng khi toàn bộ công kích dừng lại, ngoại trừ hắn chung quanh không còn một bóng người nào.

Lăng Tiếu cau mày, dùng Lục Nhãn Đồng lướt nhìn chung quanh lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta cảm ứng sai lầm rồi!

Cũng trong nháy mắt hắn ngây người, Ảnh Lực lần thứ hai phản kích.

Hắn đã chữa trị thương thế, dùng cổ thần khí toàn lực đánh thẳng tới Lăng Tiếu.

Chỉ thấy uy lực một chiêu này thập phần khủng bố cùng quỷ dị, thật nhiều tường đất vây kín, bên trong còn có vô số phong nhân xoắn tới, thật sự làm người không thể tránh né, trực tiếp vây sát!

Lăng Tiếu chỉ còn một đường dùng cứng đối cứng!

- Thật đúng là cường đại, không hổ là người cổ tộc!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trong tay hiện ra Băng Hỏa kiếm.

Hai đạo công kích cường đại khuếch tán, đem phong nhận cùng tường đất mạnh mẽ đánh dập nát.

Ảnh Lực giật mình, không nghĩ tới Lăng Tiếu thay đổi công kích, mạnh mẽ phá chiêu của hắn, chấn hắn phải liên tục thối lui ra xa.

- Ngươi chỉ có chút cân lượng đó thôi sao? Nếu như không có hậu chiêu thì đi chết đi!

Lăng Tiếu cười dữ tợn, Băng Hỏa kiếm lăng không chém xuống.

Ảnh Lực giật mình muốn trốn vào khe không gian nhưng lại bị bài xích trở ra, chỉ có thể toàn lực đối kháng.

Phòng ngự trên người Ảnh Lực bị nứt vỡ, quần áo tiêu hủy, một lạnh một nóng làm hắn khó chịu tới cực điểm.

Bỗng nhiên một thanh Băng Hỏa kiếm đâm thẳng vào gáy hắn.

Một khi bị xỏ xuyên hắn hẳn phải chết không nghi ngờ!

Ngay lúc Lăng Tiếu sắp một kích thành công, thân ảnh giấu trong khe không gian lại động, mang theo xu thế hủy diệt đánh thẳng vào hậu tâm Lăng Tiếu, muốn cho hắn một kích trí mạng!

Nhưng ngay lúc người này sắp đắc thủ, lại đột nhiên xuất hiện một đạo nhân ảnh ngăn chặn trước mắt hắn.

Ngay lúc Lăng Tiếu muốn toàn lực giết chết Ảnh Lực, hắn vẫn luôn cảm thấy có người đang ẩn núp gần bên, sẽ tùy thời cho hắn một kích trí mạng, tuyệt đối không khả năng bỏ qua hắn.

Đối phương đang đợi cơ hội một kích giết chết, thật hiển nhiên biết được muốn ngay mặt đánh chết Lăng Tiếu không dễ dàng, cũng không muốn cho Lăng Tiếu chạy thoát.

Cho nên ngay nháy mắt Lăng Tiếu đánh giết Ảnh Lực, cũng là thời cơ tốt nhất tập kích Lăng Tiếu!

Nhưng hắn vẫn luôn cho rằng Lăng Tiếu chỉ có một mình, nhưng không biết Lăng Tiếu còn mang theo khôi lỗi bên người.

Hồ Nhạc là khôi lỗi hộ pháp cường đại nhất của Lăng Tiếu, có được thực lực thủy thần trung giai.

Hắn có thể đạt tới một bước này là nhờ Lăng Tiếu cho hắn sử dụng Chí Tôn thần đan.

Hồ Nhạc chắn ngay phía sau Lăng Tiếu, thổ lực lượng cường đại lập tức đem

chung quanh phong tỏa gắt gao, đồng thời hướng người đánh lén oanh ra vài thạch quyền như những ngọn núi cao giáng xuống!

Người đánh lén hoàn toàn không tưởng được gặp kinh biến, nhưng lực lượng của hắn đã dốc ra toàn lực, bất kể là ai xuất hiện cũng phải tiếp chiêu!

Oanh long!

Lăng Tiếu công kích Ảnh Lực, Hồ Nhạc tiếp chiêu kẻ đánh lén, tạo thành chung quanh không ngừng nổ tung, phong bạo loạn lưu xông tới đều tan nát, kình khí cơ hồ bao trùm mấy chục vạn dặm.

Nếu đang ở dưới mặt đất, thật không biết sẽ tiêu hủy bao nhiêu thành trì, diệt sát bao nhiêu nhân loại cùng linh thú.

Vừa rồi Ảnh Lực đã bị Lăng Tiếu đánh choáng váng, thần thể nổ bạo, hiện tại bị thêm một kích trí mạng càng làm hắn hoảng sợ mất hồn mất vía.

May mắn hắn vẫn ngăn trở được một kiếm của Lăng Tiếu, nhưng lại bị chém hơn phân nửa thần thể, máu tươi đầm đìa không dứt.

Mà Lăng Tiếu không cần lo lắng sau lưng, có Hồ Nhạc hỗ trợ hắn càng thêm tin tưởng.

Nhưng vừa rồi Hồ Nhạc cùng đối phương chống lại một chiêu, lực lượng truyền tới đem hắn lẫn Ảnh Lực đánh bay ra ngoài, làm cho hắn kinh hãi khó hiểu.

Không cần phải nói kẻ đánh lén thực lực ngang ngửa Hồ Nhạc, bằng không sao có thể sản sinh ra động tĩnh lớn như vậy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2402 - Vực Ngoại Kích Chiến! (2)

Lăng Tiếu cũng không nghĩ nhiều, có Hồ Nhạc kiềm chế đối phương, hắn phải lập tức bắt lấy Ảnh Lực, bằng không chờ bọn hắn trốn thoát hắn muốn tiếp tục bắt giữ Ảnh Lực sẽ không dễ dàng.

Lăng Tiếu không tiếp tục giữ lại lực lượng, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, trong nháy mắt oanh thẳng vào người Ảnh Lực đang trốn trong khe không gian.

Hiện giờ lực lượng của Ảnh Lực giảm thấp, lực phòng ngự kém hơn rất nhiều, muốn tránh thoát công kích toàn lực của Lăng Tiếu cơ hồ là không thể nào, hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, thần thể không ngừng bị đánh bạo.

Hiện tại hắn đã hoảng sợ, biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lăng Tiếu, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ còn con đường chết.

Nhưng hắn không chỉ một mình ở nơi này, hắn sớm biết vẫn còn đồng bạn ở gần bên.

Nhưng Lăng Tiếu tựa hồ sớm phát hiện, lại còn có thêm người giúp đỡ, điều này làm lòng hắn lạnh hơn phân nửa.

Nghĩ tới đây, hắn vừa cố gắng chống cự vừa nhìn một phương hướng kinh quát:

- Ảnh Phúc mau tới giúp ta!

Người đánh lén vừa rồi chính là một chí tôn thủy thần khác của U Ảnh tộc

tên Ảnh Phúc.

Thực lực của hắn cũng tương tự Hồ Nhạc, đã là chí tôn trung giai.

Trước kia Lăng Tiếu chém giết người U Ảnh tộc, biết trấn thủ trong tộc có hai thủy thần, một là Ảnh Lực, người còn lại là lão tộc trưởng U Ảnh tộc.

Hắn biết đây chỉ là mặt ngoài, mặc dù thời thượng cổ U Ảnh tộc tử chiến với Hồn tộc, vẫn lạc thật nhiều thủy thần, nhưng bọn hắn cũng là cổ tộc, cho dù là Ma Hổ tộc ngày trước cũng phải nhường nhịn ba phần.

Nội tình của bọn hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng, làm sao có thể trải qua nhiều năm như thế thực lực vẫn kém như thế đây?

Huống chi bọn hắn còn có thể ở gần địa bàn Tẩy Kiếm trang sừng sững nhiều năm không ngã?

Điều này hiển nhiên là vì Tẩy Kiếm trang cũng không làm gì được U Ảnh tộc!

Ảnh Phúc trẻ tuổi hơn Ảnh Lực rất nhiều, từng là một đời yêu nghiệt, nổi tiếng trên thiên thần vương bảng ngày trước, ngoại hiệu Ảnh Biên Bức, như một con dơi tới lui vô ảnh vô hình.

Mà hắn còn có một đầu Bát Nhãn Dạ Biên Bức biến dị, đây là một loài thú dị chủng cường đại thời viễn cổ, hiện giờ đã được hắn bồi dưỡng tới thực lực mười một giai đê cấp.

Bát Nhãn Dạ Biên Bức mang theo lực lượng thập phần quỷ dị, có thể làm người sản sinh choáng đầu hoa mắt, mê hoặc người khác mất đi thần trí.

Ảnh Lực vừa phát ra tiếng cầu cứu, Ảnh Phúc tạm thời không thoát được Hồ

Nhạc ngăn cản, phải triệu ra Bát Nhãn Dạ Biên Bức khiến cho nó đến trợ giúp Ảnh Lực.

Đây là một đầu dị thú viễn cổ song hệ phong ám, có được thần năng quỷ dị, đủ làm đối thủ cao giai chết dưới móng vuốt sắc bén của nó.

Nó phát ra tiếng rít vang, nháy mắt bay qua đầu Hồ Nhạc, trực tiếp vọt tới chỗ Lăng Tiếu, cặp trảo ngắn mang theo vẻ thị huyết hướng đỉnh đầu Lăng Tiếu chộp xuống.

Lăng Tiếu đang muốn dốc toàn lực bắt lấy Ảnh Lực, nhưng bị tập kích thình lình làm cho hắn kinh hoảng.

- Ta kháo, nhiều người giúp đỡ cường hãn như vậy!

Lăng Tiếu thầm mắng một câu, không thể không bỏ qua Ảnh Lực tránh sang một bên.

Lăng Tiếu quay đầu thấy rõ thân ảnh công kích lập tức giật mình.

Hắn gặp qua đủ loại thánh thú, lần đầu nhìn thấy thánh thú khủng bố như vậy, tám đôi mắt thật sự quá ghê tởm!

Nhưng Lăng Tiếu không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền xảy ra vấn đề.

Tám đôi mắt bắn ra tinh mang quỷ dị, từng vòng vựng quang không ngừng lóe ra, đánh thẳng vào thức hải Lăng Tiếu.

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm thấy đầu óc choáng váng, lực lượng bị tản mất, không còn chút trạng thái tác chiến, như mất hồn mặc người chém giết.

Bát Nhãn Dạ Biên Bức lại đánh tới, miệng há to lộ ra răng nanh âm sâm,

muốn đem Lăng Tiếu nuốt chửng.

- Lần này ngươi phải chết đi!

Ảnh Lực vừa chữa thương vừa mừng rỡ kêu lên.

Nhưng ngay sau đó hắn lại ngây dại.

Chỉ thấy đầu biên bức vừa đánh tới, Lăng Tiếu chợt động, một đạo chỉ quang bắn thẳng tới nó.

Hưu!

Chi!

Đạo chỉ quang nháy mắt bắn vào miệng biên bức, ngay lập tức liền nghe nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Tiếu chợt hồi tỉnh lại, nhanh chóng điểm ra vài đạo chỉ quang màu tím đỏ.

Thiên hỏa thiêu hủy hết thảy, thiên hỏa tiến giai đủ uy hiếp thủy thần, cũng đủ uy hiếp thánh thú mười một giai.

Đầu biên bức bị thiên hỏa bay vào trong bụng thiêu đốt, ngay lập tức bị đốt cháy lên, Lăng Tiếu còn bắn ra thêm vài ngọn lửa dính lên thân thể nó.

Ảnh Lực run rẩy lên, không chút nghĩ ngợi lập tức quay đầu muốn chạy trốn.

Ảnh Phúc chợt nghe được tiếng kêu thảm thiết của Bát Nhãn Dạ Biên Bức, lập tức thấy được tình cảnh bi thảm của nó, một cỗ lửa giận dâng trào:

- Bát Nhãn, vương bát đản chết tiệt, ta giết ngươi!

Ảnh Phúc rống to một tiếng, không tiếp tục dây dưa cùng Hồ Nhạc, xuyên qua không gian bay thẳng tới chỗ đầu biên bức, muốn giúp nó dập tắt lửa rồi tính sau.

Nhưng hắn muốn tiêu diệt thiên hỏa là không thể nào, hắn không có được lực lượng thủy hệ cực trí đi dập tắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu biên bức bốc cháy kêu to, bị đốt thành cặn bã.

Lăng Tiếu thừa dịp Ảnh Phúc không quản được hắn đã hướng Ảnh Lực truy tới.

Tốc độ của hắn nhanh hơn Ảnh Lực, hơn nữa Ảnh Lực trọng thương, muốn thoát khỏi hắn đuổi giết là không thể nào.

Lăng Tiếu không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, vừa truy tới gần Băng Hỏa kiếm chém qua, đem thần thể của hắn chém nát, thừa dịp hắn còn chưa khôi phục lập tức dùng hồn lực dũng mãnh tràn vào thức hải của hắn, thật nhiều tỏa hồn chú ngữ lao thẳng tới thần hồn của hắn, đem hắn khống chế!

Ảnh Lực là người của U Ảnh tộc, là tử đối đầu với Hồn tộc, hiểu thật rõ chỗ khủng bố của Hồn tộc.

Nhất là sau khi Lăng Tiếu xuất hiện, càng làm U Ảnh tộc lo lắng.

Cho nên bọn hắn không thể không tu luyện thuật phòng ngự thức hải vứt bỏ đã lâu.

Chỉ phải gia cố phòng ngự thức hải cũng có thể tránh được kết cục bị hồn lực của Hồn tộc công kích mà chết.

Đây là thần kỹ phòng ngự do tổ tiên U Ảnh tộc sáng chế từ thời thượng cổ.

Tuy không thể hoàn toàn đem hồn lực công kích ngăn cản, nhưng có thể tranh thủ được chút thời gian hòa hoãn, giảm bớt thật nhiều thương tổn.

Nhưng muốn được như vậy cũng phải ở thời kỳ thần hồn thần lực toàn thịnh sung túc mới đủ khả năng chống cự.

Mà Ảnh Lực đã bị Lăng Tiếu oanh kích tới mức thần lực tiêu hao không còn, lực lượng phòng ngự thức hải không chịu nổi một kích, bị hồn lực của Lăng Tiếu thô bạo tràn vào, đem thần hồn của hắn trói chặt lại, làm cho hắn không còn khả năng giãy dụa, cuối cùng chỉ có thể bị Lăng Tiếu khống chế.

Lúc này Ảnh Phúc đã phẫn nộ tới cực điểm khi chứng kiến Bát Nhãn Dạ Biên Bức tử vong.

Hồ Nhạc là võ giả thổ hệ, có thể dây dưa được Ảnh Phúc một lát nhưng không thể theo kịp tốc độ của hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ảnh Phúc đánh thẳng tới Lăng Tiếu.

Lúc này Lăng Tiếu đang toàn lực khống chế Ảnh Lực, căn bản không thể bận tâm bị Ảnh Phúc đánh lén.

Ngay lúc công kích của Ảnh Phúc rơi xuống sau lưng Lăng Tiếu, cuối cùng Lăng Tiếu đã khóa chặt được Ảnh Lực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2403 - Bát Nhãn Dạ Biên Bức.

Mà hắn cũng đem sơ hở lộ ra, không tránh được Ảnh Phúc tập kích!

- Giết Bát Nhãn của ta, ngươi chết đi cho ta!

Ảnh Phúc giận dữ ra tay, vô số phong nhận loạn lưu không chút lưu tình hướng Lăng Tiếu xoắn tới.

Oanh long!

Lăng Tiếu bị một cỗ lực lượng đáng sợ hoàn toàn bao phủ.

Ảnh Phúc là chí tôn trung giai, lực lượng khủng bố, huống chi hắn không chỉ xuất một chiêu mà là không ngừng oanh kích, phảng phất muốn diệt Lăng Tiếu thành bụi bặm mới cam tâm.

May mắn Hồ Nhạc kịp thời truy tới, lại ngăn trở Ảnh Phúc công kích, bằng không hắn còn chưa thu tay.

Nhưng Ảnh Phúc cảm thấy Lăng Tiếu hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên có thể an tâm đối phó Hồ Nhạc.

Cũng nhờ có Hồ Nhạc kiềm chế, Lăng Tiếu rốt cục lấy được cơ hội bảo mệnh.

Thân thể Lăng Tiếu có thể so với cổ thần khí đê giai đỉnh, nhưng bị một chiêu toàn lực của thủy thần trung giai hắn cũng không chịu nổi, thần thể bị nứt nẻ, tạng phủ bị chấn đến nát vỡ.

Nếu không phải trên đầu hắn có Long Phượng Thần Cô chống đỡ, đầu của hắn cũng đã bị nứt toác.

Bất luận người nào chỉ cần vùng đầu bị hủy diệt, sẽ vẫn lạc, Lăng Tiếu vẫn không ngoại lệ.

Có thể nói Long Phượng Thần Cô lại cứu hắn một mạng.

Lăng Tiếu vẫn còn vài phần thanh tỉnh, lập tức để Ảnh Lực đến hộ pháp bên cạnh hắn, cho dù Ảnh Phúc tập sát cũng có người chống đỡ.

Tốc độ khôi phục của Lăng Tiếu cực nhanh, so với chí tôn đê giai nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa hắn có Cổ Hoàng thần công giúp đỡ, thần lực lưu chuyển nhanh hơn người thường rất nhiều.

Nhưng công kích của chí tôn trung giai làm cho hắn thật kiêng kỵ, cũng làm cho hắn rõ ràng hiểu được chênh lệch giữa hắn cùng chí tôn trung giai thật sự rất lớn.

- Cũng may ta sớm bắt được hai khôi lỗi, bằng không phiền toái thật lớn!

Lăng Tiếu nhủ thầm.

Quả thật lúc khống chế người khác Lăng Tiếu cũng không thể đồng thời phòng bị, bằng không sẽ không để Ảnh Phúc dễ dàng đắc thủ.

Lăng Tiếu đã khôi phục thương thế, đưa thần đan cho Ảnh Lực khôi phục thần lực, mà bản thân hắn bắt đầu hành động vây giết Ảnh Phúc.

Nếu hiện tại hắn muốn giết Ảnh Phúc cũng không cần phí công phu, bởi vì hắn có hai biện pháp xử lý tên kia.

Một biện pháp là dùng hồn lực công kích, dù không thể miểu sát Ảnh Phúc cũng có thể tạo thành ảnh hưởng, để Hồ Nhạc xử lý hắn. Biện pháp còn lại là dùng Bồ Đề thần cung trực tiếp bắn chết hắn!

Nhưng Lăng Tiếu không nghĩ hoàn toàn giết chết hắn, chỉ muốn khống chế hắn như Ảnh Lực, giữ Ảnh Phúc bên người, đây là chí tôn trung giai, tuyệt đối là hộ vệ khôi lỗi cường đại nhất.

Lăng Tiếu phân thành hai, đem lực lượng nhấc tới đỉnh, chân thân cầm Băng Hỏa kiếm, thần hồn cầm theo Kim Long thương, cùng Hồ Nhạc vây quanh Ảnh Phúc.

- Dám đánh lén ta, hưởng thụ thịnh yến mà ta mang đến đi!

Lăng Tiếu điên cuồng hét một tiếng, chân thân cùng phân thân dốc hết lực lượng cùng Hồ Nhạc công kích tới.

Ảnh Phúc kinh hãi, vừa rồi hắn đánh trọng thương Lăng Tiếu, cảm thấy hắn phải chết không nghi ngờ, không ngờ bây giờ lại có thêm hai Lăng Tiếu, hơn nữa chiến lực làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp.

Ảnh Phúc thoáng do dự, lập tức đưa ra quyết định chạy trốn!

- Lăng Tiếu, ngươi thoát được hôm nay nhưng không thoát nổi ngày sau, U Ảnh tộc thề cùng ngươi không chết không ngừng!

Ảnh Phúc lưu lại hăm dọa, không quản tới sống chết của Ảnh Lực, trực tiếp thoát khỏi vây công, dùng tốc độ nhanh nhất tiềm độn.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Ảnh Phúc quả quyết như thế, chờ hắn muốn lấy Bồ Đề thần cung thì người kia đã lưu rất xa, khí tức ẩn giấu không còn cảm ứng được nữa.

Lăng Tiếu thoáng nhăn mày thầm than:

- Thật sự là đáng tiếc!

Sau đó hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Ảnh Lực cười nhạt nói:

- Nhưng…hết thảy còn chưa xong đâu!

Lời của hắn vừa dứt, Ảnh Lực liếc mắt nhìn Lăng Tiếu, gật gật đầu, liền chạy theo phương hướng Ảnh Phúc bỏ trốn.

Ảnh Lực rời đi, Lăng Tiếu cũng không kịp điều dưỡng, nhất định cần nhanh chóng mang theo Bại Gia Tử rời khỏi nơi này thật nhanh.

Bởi vì U Ảnh tộc đã liên hệ được với một lão tổ tông đi xa vực ngoại, mà người kia đứng trong chí tôn thần bảng.

Nếu không nhờ từ trí nhớ của Ảnh Lực biết được việc này, chỉ sợ hắn phải đi nhầm một bước, vĩnh viễn lưu lại Ma Hồn thành.

Việc khẩn cấp trước mắt hắn nhất định đem toàn bộ Hồn tộc dời vị trí, bằng không một khi bị người kia tìm tới, chỉ sợ sẽ gặp cảnh diệt tộc.

Lăng Tiếu cùng Hồ Nhạc quay trở về mặt đất.

Bên trong Ma Hồn thành cơ hồ đã trốn sạch, nhìn qua giống như một tòa tử thành không chút sinh khí.

Trước đó U Ảnh tộc phái không ít thần vương đi ra cứu người, muốn đem hai kẻ canh giữ ở tường thành xử lý.

Nhưng còn chưa cứu được người đã bị kéo vào trong khe không gian, vĩnh

viễn biến mất trong Thiên Vực.

U Ảnh tộc tựa hồ ý thức được có thêm thủy thần tồn tại, không tiếp tục đến cứu người, hình như đã bỏ mặc tộc nhân bị dán trên tường thành.

Ảnh Phúc cùng Ảnh Lực chạy tới một phương hướng khác mới đáp xuống, sau đó quay về trong tộc.

- Lão đại đã trở lại, vừa rồi lại có một đám liều lĩnh đi tìm cái chết, chỉ tiếc người tới quá ít, ta còn chưa kịp động thủ đâu!

Bại Gia Tử hưng phấn kinh hô.

- Giết sạch bọn hắn, lập tức rời đi!

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

Bại Gia Tử gật đầu, lập tức vung ra ngọn lửa đem đám người dán trên tường thành thiêu thành tro tàn.

U Ảnh tộc, là một nơi phong thủy cách Ma Hồn thành cũng không xa lắm.

Nơi này vẫn luôn là tổ địa của U Ảnh tộc, kỳ thật khá gần với tổ địa của Hồn tộc.

Đây cũng là nguyên nhân ngày trước giữa hai cổ tộc luôn xung đột nhiều nhất.

Địa phương của U Ảnh tộc không nhỏ, thậm chí cũng không kém hơn những siêu cấp thế lực bao nhiêu.

Người của U Ảnh tộc luôn dùng nơi này làm nơi nghỉ ngơi, dù ra ngoài lịch

lãm cũng sẽ không dùng thân phận chân thật gặp người.

Bọn họ là thế lực ẩn thế, không muốn bại lộ thân phận, là một chủng tộc điệu thấp.

Mặc dù bọn họ tự xưng là ẩn thế lực nhưng cũng không hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, ít nhất Ma Hồn thành chính là đại biểu cho căn cứ của bọn họ.

Bọn họ chẳng qua thu thập hết thảy lực lượng, âm thầm phát triển lớn mạnh, hi vọng có một ngày trọng chấn thần uy cường đại của cổ tộc thời thượng cổ.

Hiện giờ bên trong U Ảnh tộc đang có vài chí tôn thủy thần tụ họp cùng nhau.

Những chí tôn này chỉ xuất hiện sau khi Ảnh Phúc cùng Ảnh Lực quay trở về.

Người ngồi chủ vị chính là lão tộc trưởng đời trước của U Ảnh tộc, là một chí tôn trung giai đỉnh, tu vi tuyệt đối là cao nhất nhì nơi đây.

Vẻ mặt hắn giận dữ kinh quát:

- Thật sự là khinh người quá đáng, tiểu hỗn đản kia lại dám nháo sự trong Ma Hồn thành, còn để cho hắn thong dong chạy thoát, Ảnh Phúc, Ảnh Lực, các ngươi làm việc kiểu gì không biết!

Vẻ mặt Ảnh Phúc xanh mét nói:

- Tộc trưởng, tiểu tử kia thật sự rất quỷ dị, bên cạnh không chỉ có người giúp đỡ, còn có thể phân ra huyết nhục phân thân, chiến lực dị thường khủng bố, Bát Nhãn của ta cũng bị tiểu tử đó diệt sát!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2404 - Thật Sự Là Đáng Tiếc!

Ảnh Lực cũng nói:

- Thần thể của ta tuy đã khôi phục, nhưng mà…trong khoảng thời gian ngắn đừng mong tiếp tục tiến một bước!

Thần thể nhiều lần nứt vỡ sẽ tạo thành tổn thương thật lớn tới căn cơ, sẽ tổn thất không ít tinh huyết, mặt ngoài nhìn vào như không có chuyện gì, nhưng cất giấu bệnh riêng, nếu không tận tình dưỡng thương chỉ sợ phải dừng bước ở nơi này.

- Tiểu hỗn đản kia chỉ là tân tấn chí tôn, lại có được thực lực cùng người giúp đỡ cường đại như vậy, chẳng lẽ là hộ pháp trưởng lão mà Kim tộc nhân đưa cho hắn!

Lão tộc trưởng phẫn nộ nói.

Lúc này một thủy thần chí tôn cao giai lên tiếng:

- Nghe nói hắn là chí tôn dược thần duy nhất trong địa vực chúng ta, bên cạnh hắn có được hộ pháp cấp bậc cao cũng không thần kỳ.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ta chỉ muốn biết vì sao tộc chúng ta lại biến thành kẻ địch của hắn, chỉ phải hiểu biết nguyên nhân mới có thể giải quyết vấn đề!

Quyền lực của người này không kém lão tộc trưởng, bởi vì hắn cũng là đại

trưởng lão hai đời, thực lực còn cao hơn lão tộc trưởng.

Sau đó những vị thủy lão cùng tộc trưởng hiện tại đều bẩm báo nguyên nhân, không dám giấu diếm mảy may.

- Nếu nói như vậy sở dĩ tiểu hỗn đản kia trở ngại với tộc ta là bởi vì tiểu Ngạo gây ra?

Đại trưởng lão lộ thần sắc bất mãn nói.

- Sự kiện kia trôi qua đã lâu, mà tộc của chúng ta cũng bị gãy vài vị trưởng lão, mấy chục năm qua hắn chưa từng đi tìm chúng ta phiền phức, lần này có thể vì trùng hợp, con trai của Ảnh Vĩnh Cao bắt giữ đồ đệ của tiểu hỗn đản kia, bức chết thê tử của đồ đệ hắn, mới khiến cho hắn tức giận như vậy!

Tộc trưởng đương kim lên tiếng giải thích.

Hắn cũng không muốn đem toàn bộ tai họa trút lên người Ảnh Ngạo, dù sao đó cũng là tiểu nhi tử của hắn.

Người có mặt đều rõ ràng hai chuyện này quan hệ lớn lao, bởi U Ảnh tộc đắc tội Lăng Tiếu trước, sau đó lại tham lam Long Phượng Thần Cô của hắn, vì vậy mới khiến thù oán như hôm nay.

Chỉ là bọn hắn không làm gì được Lăng Tiếu, đã có hai chí tôn đi ra nhưng cuối cùng phải bỏ chạy, làm cho bọn hắn cảm nhận được sự tình ác liệt.

Trải qua thương nghị, mặc kệ làm sao xung đột với Lăng Tiếu, bọn hắn tuyệt đối không thể buông tha cho hắn, quyết định dốc hết thảy lực lượng đối phó Lăng Tiếu, lại phái người liên hệ với những cổ tộc khác, cuối cùng kéo cả Ma Hổ tộc xuống nước, bởi vì Ma Hổ tộc từng liên thủ đối phó Hồn tộc, rất xem trọng Long Phượng Thần Cô, mặt khác giữa Ma Hổ tộc cùng Kim tộc

còn có cừu hận không nhỏ.

Khi bọn hắn thương lượng việc này đều không nhìn thấy trong mắt Ảnh Lực hiện lên vài phần lệ mang, rất nhanh biến mất không thấy.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu đã mang theo Bại Gia Tử rời xa Ma Hồn thành.

Nhưng hắn cũng không đi tới chỗ ở của Hồn tộc mà đi về hướng ngược lại.

Mục đích chính là làm U Ảnh tộc không biết hắn muốn đi đâu.

Vạn nhất bị U Ảnh tộc truy tung biết được nơi ở của Hồn tộc, vậy thật nguy hiểm.

Hắn nhất định phải thật cẩn thận, không thể sơ sót.

Lăng Tiếu hạ xuống một dãy sơn mạch, mở một động phủ, lập tức triệu ra Vân Thiên.

Nếu không đem lực lượng dư thừa hút ra thân thể hắn, chỉ sợ hắn không phải niết bàn sống lại mà bị trướng lớn nổ chết, hồn phi phách tán.

Chỉ thấy hiện tại Vân Thiên đã khôi phục sinh cơ bàng bạc, quần áo đã bị hỏa diễm hủy diệt, cơ thể đỏ bừng, kinh mạch lưu động lực lượng mãnh liệt, tựa hồ tùy thời sẽ bị trướng bạo.

A a!

Hai tay Vân Thiên chống dưới mặt đất, không ngừng kêu thét, lộ ra bộ dáng hết sức thống khổ.

Trong mắt hắn mang theo tơ máu nói:

- Sư…sư phụ, đệ…đệ tử nóng quá, thật là khó chịu!

- Thiên nhi kiên nhẫn một chút, bảo vệ tốt tâm thần, đừng làm cho ngoại ma quấy nhiễu, vi sư đến giúp ngươi!

Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, một tay chộp xuống đỉnh đầu Vân Thiên.

Bàn tay của hắn nắm lấy đầu Vân Thiên, một cỗ hấp lực sản sinh, đem lực lượng dư thừa trong người Vân Thiên mạnh mẽ hấp thu đi ra.

Được Lăng Tiếu can dự, lực lượng của Vân Thiên liền phân hóa, màu đỏ trên thân dần dần nhạt hơn rất nhiều, kinh mạch dần dần thu liễm xuống.

Lăng Tiếu cảm nhận được khí tức Vân Thiên dần dần vững vàng, lập tức thu tay nói:

- Thiên nhi, bảo vệ chặt chẽ thiên linh, khơi thông huyệt khiếu kinh mạch, vạn lực quy nhất!

Không biết Vân Thiên có nghe được lời của Lăng Tiếu hay không, nhắm mắt co rút trên mặt đất, dù một loại phương thức kỳ quái tiến nhập thời điểm niết bàn cuối cùng.

Lăng Tiếu lui sang một bên, im lặng bảo hộ bên cạnh hắn, ánh mắt lộ ra vài phần may mắn.

Nếu không phải hắn cảm ứng được tình huống của Vân Thiên, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi hắn hấp thu bớt lực lượng cuồn cuộn kia, nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy được thật khổng lồ, không hổ là thần vật cấp bậc chí tôn.

Lăng Tiếu cũng tiến nhập trạng thái hấp thu lực lượng, luyện hóa cho mình dùng, cũng không thể để lãng phí.

Lực lượng Ngô Đồng quả thật hùng hậu, bằng không cũng không khả năng khiến người niết bàn sống lại.

Mấy ngày sau, Lăng Tiếu tỉnh lại trước tiên, thực lực đạt tới đê giai trung cấp.

Lăng Tiếu không nghĩ tới hắn cứu Vân Thiên một mạng lại giúp cho bản thân hấp thu lực lượng Ngô Đồng quả, thật sự làm hắn vô cùng kích động.

Lăng Tiếu nhìn qua Vân Thiên, hắn đã biến thành một hỏa kén, lực lượng cường đại bao vây hắn, tiến hành thuế biến niết bàn lần cuối cùng.

Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Thiên nhi, sau này vi sư tuyệt đối không bỏ mặc ngươi một mình trưởng thành, có trải qua mưa gió mới thấy được cầu vồng, nhưng không phải ai cũng thừa nhận được nổi!

Hắn đã quyết định mang Vân Thiên về Thiên Long môn bồi dưỡng, người của Hồn tộc cũng phải có an bài mới, không thể để họ sinh sống bên cạnh địa bàn của cừu nhân.

Đảo mắt trôi qua thêm nửa tháng, hỏa kén rốt cục đã có động tĩnh!

Một đầu hỏa phượng niết bàn trùng sinh trong lửa đỏ!

Hỏa phượng ngẩng cao đầu bất khuất cùng kiêu ngạo, ngay sau đó thân hình chậm rãi di chuyển, hỏa sí mở ra, vỗ ra hỏa mang cùng sinh cơ bừng bừng cường đại, theo sau ngẩng mặt lên trời tê minh, khí lực nhìn qua càng thêm

hoàn mỹ cường tráng.

Hỏa kén dần dần nứt vỡ, từng luồng bổn nguyên lực lượng cường đại khắp chung quanh tràn ngập cả động phủ, ánh lửa không ngừng lóe sáng.

Một đạo nhân ảnh chậm rãi xuất hiện, chính là Vân Thiên đã niết bàn sống lại.

Lăng Tiếu nhướng mày, hắn phát hiện lực lượng của Vân Thiên trướng cao, nhưng có một chút làm cho hắn khó hiểu, vì sao Vân Thiên vẫn giữ nguyên bộ dáng lão nhân như thế?

- Chẳng lẽ không thể phản lão hoàn đồng sao?

Trong lòng Lăng Tiếu khó sống nghĩ thầm.

Nhưng ngay lúc Vân Thiên chậm rãi đứng lên, trên người hắn chợt phát sinh biến hóa, làn da lại biến thành nứt nẻ.

- Đây…đây mới là thời khắc cuối cùng sao?

Lăng Tiếu thoáng kinh ngạc lẩm bẩm.

Chỉ thấy làn da trên người Vân Thiên bóc ra một tầng, hiện ra một tầng da mới bóng loáng như ngọc.

Bộ dáng của hắn biến thành anh tuấn trẻ tuổi, cơ thể ẩn chứa lực lượng cường đại cuồn cuộn, đây mới thật sự là niết bàn trùng sinh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2405 - Niết Bàn Nguy Cơ!

Nhưng còn một điều làm Lăng Tiếu cảm thấy không ổn, đó là mái tóc của Vân Thiên vẫn trắng xóa, không thay đổi trở lại thành màu đen ngày xưa.

- Thiên nhi, ngươi cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu thử hỏi.

Vân Thiên phục hồi lại tinh thần mang theo vẻ mặt kích động, quỳ sụp xuống nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của sư phụ!

Vân Thiên quả thật phi thường cảm kích Lăng Tiếu, hắn không chỉ là lão tổ tông Hồn tộc, còn là ân sư, dạy dỗ hắn, còn mang theo bộ tộc quay về tổ địa, để cho hắn mở rộng tầm mắt, để cho hắn có mục tiêu phấn đấu!

Hiện giờ trong lúc nguy hiểm nhất lại làm cho hắn sống lại, còn cho hắn lấy được thực lực càng thêm cường đại, không có ân tình nào còn lớn hơn ân tình này.

Nhưng dù sao vẫn có một chuyện lưu lại trong lòng hắn, đó chính là thê tử Lương Hoàn bị ô nhục mà chết, cho nên mái tóc bạc vẫn duy trì, không hề biến hóa.

Đây là do thương tâm mà tạo thành, lực niết bàn không thể thay đổi, mà bản thân ý thức của hắn cũng không muốn đi thay đổi.

Điều này cũng đã chú định một đời này của Vân Thiên là người bi thương, cô độc một đời, vẫn không hề tìm thêm bất kỳ nữ nhân nào, còn được hậu nhân xưng là "tình si"!

Lăng Tiếu chứng kiến Vân Thiên không có chuyện gì, cao hứng nói:

- Không nghĩ tới đảo mắt ngươi đã lớn rồi, mấy năm nay làm khổ các ngươi, là vi sư có lỗi với ngươi!

Vân Thiên lắc đầu nói:

- Không, việc này không liên quan tới sư phụ!

Hắn có thể trách Lăng Tiếu sao? Muốn trách là trách tên cặn bã thèm nhỏ dãi sắc đẹp của vợ hắn, có trách chỉ trách thực lực bản thân kém cỏi không thể bảo hộ nữ nhân của mình.

Hiện giờ hắn từ thực lực bán thánh đã đạt tới thánh giả cao giai, bước liên tục ba cấp, tốc độ đề thăng thật không chậm.

Đây là nhờ chí tôn thần tài dựng dục mà thành.

- Ân, từ nay về sau ngươi cùng sư phụ trở về tu luyện, ngươi cũng có sư nương, thúc bá, một vị đại sư huynh, tin tưởng họ sẽ hoan nghênh ngươi.

Lăng Tiếu vỗ vai Vân Thiên nói.

- Đa tạ sư phụ!

Trong mắt Vân Thiên lộ ra vẻ cảm kích, hắn biết sư phụ rốt cụcn hàn toàn tiếp nhận hắn.

Hắn chờ đợi ngày này đã thật lâu.

- Tốt lắm, chuyện quá khứ ngươi đừng nên suy nghĩ nhiều quá, những người đó vi sư đã giết thay ngươi, mà một ngày kia vi sư cùng ngươi chính tay diệt sạch U Ảnh tộc!

Lăng Tiếu nói một câu, lại tiếp:

- Đi thôi, quay về trong tộc, ta muốn dẫn họ di chuyển đến nơi khác sinh sống!

Lăng Tiếu nói xong đưa cho Vân Thiên một không gian giới, bên trong có không ít đồ vật, có vài bộ quần áo thay đổi.

Rời khỏi động phủ, Lăng Tiếu mang theo Vân Thiên dùng tốc độ cao nhất chạy về nơi ở của Hồn tộc.

Lăng Tiếu thu liễm khí tức, tốc độ chậm hơn ngày thường không ít, chủ yếu là vì không muốn bị người của U Ảnh tộc nhận ra.

Ba ngày sau Lăng Tiếu quay về nơi ở của Hồn tộc, nội tâm cảm khái không thôi.

Hắn từ trên cao nhìn xuống tộc nhân đang im lặng khoái hoạt sinh sống, đột nhiên sinh ra cảm giác an ủi lớn lao, giống như hắn cũng là một thành viên trong bọn họ, cùng nhau tồn tại.

Bản thân Lăng Tiếu cũng không rõ chính mình rốt cục có tính là người của Hồn tộc hay không, hắn có được trọng hồn nhưng trên người lại chảy huyết mạch của Kim tộc.

Cảnh luân hồi trong mơ là kiếp trước của hắn hay là tổ tiên Hồn Phong của

Hồn tộc, hay thật sự chỉ là cảnh trong mơ mà thôi đây?

Hiện giờ hết thảy chuyện này đều không trọng yếu, quan trọng là Lăng Tiếu đã xem họ là tộc nhân của mình, mà họ cũng xem hắn là lão tổ tông của họ là đủ rồi.

Lúc này có hai đạo nhân ảnh từ hai phương hướng bất đồng bay ra.

Hai đạo nhân ảnh đi tới trước mặt Lăng Tiếu quỳ một gối cung kính nói:

- Bái kiến chủ nhân!

Hai nhân ảnh này chính là hộ pháp mà Lăng Tiếu an bài bảo hộ Hồn tộc, Mạc Âm Ngưu cùng Sát Thiên.

Mạc Âm Ngưu chính là thiên thần vương của Thiên Huyền địa vực, thực lực phi phàm, mà Sát Thiên đã không còn bị Lăng Tiếu khống chế, nhưng hắn lại lựa chọn tử trung, hiện giờ đạt tới cảnh giới thần vương trung giai trung cấp.

- Đứng lên đi, mấy năm nay vất vả các ngươi!

Lăng Tiếu khuyến khích nói.

Trên mặt Mạc Âm Ngưu không chút cảm xúc dao động, mà Sát Thiên lại lộ ra vài phần kích động.

Những năm gần đây tuy hắn tận lực bảo hộ Hồn tộc, nhưng vẫn thường xuyên đến Ma Hồn thành tìm hiểu tin tức.

Hắn đã biết hiện tại Lăng Tiếu là chí tôn dược thần, làm cho hắn may mắn ngày trước sau khi Lăng Tiếu giải tỏa thần hồn chú ngữ vẫn lựa chọn đi theo

Lăng Tiếu.

Bằng không hôm nay hắn phải hối hận không thôi.

Lăng Tiếu mang theo Vân Thiên đi vào trong tộc.

Lúc này Vân Thiên lớn tiếng gọi:

- Các vị trưởng lão, phụ thân, bá bá, mau đến xem ai về đây!

Theo sau có vài cỗ khí tức khá mạnh từ trong một ít gian nhà bay vút ra.

Đi đầu chính là lão tộc trưởng Vân Sư Phúc, còn có đương kim tộc trưởng Vân Lợi, mặt khác đều là trưởng lão đức cao vọng trọng trong tộc.

Họ vừa nhìn thấy Lăng Tiếu liền kích động quỳ xuống kêu lên:

- Hoan nghênh lão tổ tông trở về!

Theo họ quỳ xuống những tộc nhân khác cũng phục hồi lại tinh thần quỳ xuống hô:

- Hoan nghênh lão tổ tông trở về!

Thanh âm không ngừng vang xa trong thôn xóm nho nhỏ nơi này.

Tâm tình Lăng Tiếu dị thường kích động lập tức nói:

- Tất cả đứng lên đi, không cần khách khí như thế!

Lời của Lăng Tiếu rơi xuống, trên mặt mọi người tràn đầy dáng tươi cười

kích động vui sướng.

Lăng Tiếu trở về Hồn tộc, mọi người không ngừng chúc mừng mở tiệc hoan nghênh.

Hắn phát hiện nổi bật nhất là đệ tử Vân Thiên đạt tới thực lực thánh giả cao giai, nếu trước khi hắn niết bàn như vậy người thực lực cao nhất là lão tộc trưởng Vân Sư Phúc cùng đương kim tộc trưởng Vân Lợi, đều có tu vi thánh giả trung giai đỉnh, mặt khác còn có vài trưởng lão đạt tới tu vi thánh giả.

Lăng Tiếu đột nhiên nghĩ đến với thanh danh hiện tại của hắn, muốn ở trong Thiên Long môn thu nhận môn đồ cùng khuếch trương dòng chính, mà trưởng lão thần vương trên núi của hắn thật không ít, cũng có các huynh đệ truy tùy, để cho họ thu nhận một nhóm tộc nhân Hồn tộc thiên phú cao làm đồ đệ không phải là không thể được.

Nói vậy có thể làm cho Hồn tộc cùng Thiên Long môn dung hợp cùng nhau, có thể tăng cường thực lực Thiên Long môn đồng thời làm thực lực người Hồn tộc tăng nhanh hơn, tuyệt đối là chuyện vẹn toàn đôi bên.

Nhưng sự tình quan hệ đến đại sự hai cổ tộc, ngoại trừ Lăng Tiếu nói qua với người của Hồn tộc một tiếng, còn phải cùng các thủy lão Kim tộc khai thông một phen.

Miễn cho ngày sau Hồn tộc lớn mạnh giữa hai tộc sản sinh mâu thuẫn thật sự phiền toái lớn.

Hơn nữa Hồn tộc từng là chủng tộc bị liên thủ tiêu diệt, trong Thiên Vực cừu gia không ít, không biết Kim tộc có nguyện ý tiếp nạp bọn họ hay không.

Vài ngày sau, hắn triệu tập các trưởng lão, đem ý tưởng muốn di chuyển nơi ở của bộ tộc nói cho mọi người.

Đã có chuyện của Vân Thiên, Lăng Tiếu không muốn để tộc nhân lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm thêm lần nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2406 - Vân Thiên Niết Bàn Sống Lại.

Mọi người hoàn toàn phục tùng lời của Lăng Tiếu, nghe được tai họa mà Vân Thiên gặp phải, không cần suy nghĩ liền đáp ứng đề nghị của Lăng Tiếu.

Đương nhiên lần này rời đi không có nghĩa vĩnh viễn không trở lại.

Nơi này từng là tổ địa của Hồn tộc, cũng sẽ là tổ địa của bọn họ.

Lăng Tiếu có Hắc Diệu thần đỉnh, muốn di chuyển toàn tộc cũng không phải việc khó khăn.

Đương nhiên Lăng Tiếu cũng lưu thời gian xử lý xong mọi chuyện nơi này.

Ngoài ra cũng sẽ lưu lại vài người chờ những người khác trở về, sau đó để Mạc Âm Ngưu cùng Sát Thiên hộ tống họ đến Thiên Long môn.

Lúc Lăng Tiếu quay về Thiên Long môn, hắn lại đến gần Ma Hồn thành chờ đợi một người xuất hiện.

Người này chính là Ảnh Lực đã bị hắn khống chế.

Đem sự tình đều dặn dò Ảnh Lực, Lăng Tiếu dùng tốc độ cao nhất quay về Thiên Long môn.

Lần này sau khi trở về, ngoại trừ giải quyết vấn đề ổn định cho Hồn tộc, cũng tới thời điểm nghĩ biện pháp cùng trong tộc thảo phạt Dực nhân tộc!

Cho dù thực lực của hắn có hạn nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước, thề phải huyết chiến đến cùng với Dực nhân tộc, báo thù tuyết hận cho thái gia gia!

Lăng Tiếu xuyên thẳng ra vực ngoại, từ vực ngoại chạy về hướng Thiên Long môn.

Từ biên duyên vực ngoại có thể đem hết toàn lực xuyên qua, có thể trở về Thiên Long môn nhanh hơn.

Cũng không cần lo lắng sẽ bị người truy được hành tung, so sánh mà nói an toàn hơn nhiều lắm.

Hắn nghe Ảnh Lực nói U Ảnh tộc đã hội tụ vài chí tôn thủy thần, xuất động một chí tôn cao giai, chỉ cần Lăng Tiếu dám xuất hiện sẽ lập tức bắt giết hắn, đồng thời liên hệ với những cổ tộc khác đem tin tức hắn có được Long Phượng Thần Cô khuếch tán ra ngoài.

Từ vực ngoại quay về Thiên Long môn chỉ dùng nửa tháng thời gian.

Lăng Tiếu rơi xuống trên địa giới Thiên Long môn, không lập tức quay về tông môn mà đến thành trấn gần Thiên Long môn nghiên cứu địa hình, chuẩn bị lựa chọn một nơi ổn định Hồn tộc, để họ được che chở nơi này.

Nơi này không thể cách Thiên Long thành quá xa, cũng không thể lựa chọn địa phương quá tốt, thực lực bọn họ còn yếu, nên chậm rãi lớn mạnh, không thể làm cho họ có thói quen khoe khoang huênh hoang!

Đi dạo qua một vòng Lăng Tiếu dừng lại ở một địa phương mới khai phát bên ngoài Thiên Long môn, nơi này có thật nhiều kiến trúc mới xây dựng chưa bao nhiêu năm.

Nơi này rất gần Thiên Long thành, đi bộ chỉ dùng chừng nửa ngày thời gian.

Hơn nữa nơi này cũng là địa phương liệt vào địa bàn Thiên Long môn, trên kiến trúc cao nhất có dấu hiệu của Thiên Long môn, đây phòng ngừa một ít kẻ không có mắt đến quấy rầy người sống tại đây.

Lăng Tiếu đáp xuống nơi đây, bởi vì hắn biết khu vực này từng được tông môn an bài cho tộc nhân của hắn ngày trước.

Lúc trước địa vị của Lăng Tiếu ở trong tông môn không thấp, nhưng cũng không đến mức tùy tiện người nào cũng cưỡng ép đưa vào Thiên Long môn, bằng không thật sự làm rối loạn an bài của tông môn.

Ngay lúc Lăng Tiếu vừa đáp xuống, lập tức có vài cỗ khí tức khởi động, ngay sau đó có vài người xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu.

- Bái kiến dược thần đại nhân!

Những người kia vừa thấy rõ mặt Lăng Tiếu lập tức quỳ một gối cung kính nói.

Những người này chính là trưởng lão được an bài bảo hộ tộc nhân của Lăng Tiếu.

- Ân, vất vả các ngươi, tất cả giải tán đi, tự ta đi một chút!

Lăng Tiếu lên tiếng.

Vài người khom mình chào, lập tức tản ra bốn phía.

Lúc này những người ở gần bên nhận ra Lăng Tiếu, liền tụ tập đến nhiệt tình chào hỏi.

Lăng Tiếu cũng không bày cái giá, thậm chí thái độ còn khá thấp chào hỏi họ.

Đừng xem thực lực họ chẳng ra gì, nhưng có người bối phận còn cao hơn hắn, lễ nghĩa không thể bỏ qua.

- Tiếu nhi tới rồi!

Lúc này Lăng Viễn từ phía xa bay tới ân cần thăm hỏi.

Lăng Tiếu lập tức nghênh đón:

- Đại bá!

Hiện tại Lăng Viễn có tu vi thánh giả trung giai, nhưng là thân đại bá của Lăng Tiếu nên chính hắn cũng không dám lãnh đạm.

Kỳ thật Lăng Viễn có thể theo hắn đi vào Thiên Long môn hoặc Kim tộc tu luyện, huyết mạch của hắn cũng được hoạt hóa, tiềm lực không thấp, muốn tiến lên thánh hoàng thậm chí là thần vương đều không thành vấn đề.

Nhưng hắn không bỏ qua được tộc nhân của mình, cam nguyện lưu lại đây tu luyện chiếu cố cho bọn họ.

- Ha ha, ta nghĩ tiểu tử ngươi đã quên chúng ta mất rồi, còn nhớ rõ đến thăm chúng ta, không tệ không tệ!

Lăng Viễn cũng không thay đổi thái độ đối với Lăng Tiếu chút nào.

- Sao lại thế đâu, chủ yếu là vì có quá nhiều chuyện cần đi làm thôi.

Lăng Tiếu đáp, sau đó hỏi:

- Đúng rồi, tam thúc đâu?

Lăng Viễn cười khổ nói:

- Tiểu tử kia từ sau khi đi vào Thiên Vực liền thay đổi tính nết, hiện tại không biết đã đi đâu lịch lãm!

Tam thúc của Lăng Tiếu là Lăng Thao, lúc trước khi hoạt hóa huyết mạch lực hắn lại không đạt được yêu cầu, vì vậy bị bài trừ ra khỏi dòng chính bộ tộc.

Lăng Thao bị đả kích không nhẹ, vì thế từ khi đó hắn thề nhất định phải mạnh mẽ, dù không trở thành dòng chính Kim tộc nhưng hắn cũng phải thành tựu thần vương, nhất định phải nổi danh trong Thiên Long địa vực.

Từ trong miệng đại bá biết được tu vi của Lăng Thao đã tới thánh giả cao giai, còn vượt qua cả đại bá.

Sau đó Lăng Tiếu lại gặp mặt Đông Phương gia cùng theo hắn đến Thiên Vực.

Tin tức Lăng Tiếu trở lại Thiên Long thành đương nhiên lập tức rơi vào trong Thiên Long môn.

Nhưng họ biết Lăng Tiếu đang ở chỗ của tộc nhân nên không đến quấy rầy hắn.

Lăng Tiếu ra lệnh thi công địa phương mới rầm rộ, không ai dám lãnh đạm, còn nói cho trưởng lão trong tông môn biết, sau đó phái ra không ít người tương trợ, dùng thời gian nhanh nhất đem nơi này xây dựng tốt.

Mà bản thân Lăng Tiếu quay về ngọn núi của mình trong tông môn.

Lần này Lăng Tiếu trở về chính thức tuyên bố thân phận Vân Thiên, để cho hắn đạt được phát triển tốt nhất, có thể nhanh chóng trở nên cường đại.

Trong lòng Vân Thiên thật cảm động những gì Lăng Tiếu đã làm, vô cùng cung kính đối với thân nhân của Lăng Tiếu.

Nhưng Lăng Tiếu nhận thấy được tính tình của hắn đã trầm mặc xuống, xem ra hắn không thể quên nỗi bi thương mất đi thê tử Lương Hoàn nên trầm lắng cả ngày.

Vì thế Lăng Tiếu còn cố ý cho nữ nhân của mình giới thiệu những nữ đệ tử xinh đẹp nổi bật trong tông môn kết bạn với Vân Thiên, hi vọng hắn sớm khôi phục lại tâm tính ngày xưa.

Lăng Tiếu hoàn toàn buông hết thảy sự tình, gọi Tân Lập, Lăng Oánh, Lăng Duyệt, Lăng Vũ, Lăng Trạch cùng Vân Thiên tới gặp mặt.

Hắn chuẩn bị chỉ điểm thần kỹ cho bọn họ, truyền thụ kỹ xảo chiến đấu, cùng tâm đắc tu luyện bản thân, để tương lai họ không cần đi quá nhiều đường vòng.

Lăng Tiếu còn dự định đem Đế Long Diệt Thiên quyết truyền cho họ, nhưng chỉ truyền thụ chiêu thức phù hợp với chúc tính mà họ tu luyện.

Nửa năm trôi qua, sáu người thu hoạch khá lớn, đều tìm kiếm được mục tiêu cùng phương hướng tu luyện.

Nửa năm sau rốt cục Lăng Tiếu đem người của Hồn tộc an bài vào ngoại ô Thiên Long thành, xem như có được nơi ở mới.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2407 - An Bài Mới.

Đồng thời Lăng Tiếu triệu tập đám người Vân Sư Phúc cùng Vân Lợi đến gặp mặt, giới thiệu Lăng Viễn cùng mấy vị trưởng lão Lăng gia cho họ quen biết, để họ chung sống hòa bình, ước thúc tộc nhân của mình không được gây chuyện, cố gắng tu luyện để ngày sau có thể đứng vững gót chân trong Thiên Vực.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu tuyển chọn hơn mười thiếu niên thiên phú cao trong Hồn tộc đến đỉnh núi của hắn bái sư học nghệ.

Lăng Tiếu cho họ bái nhập bên dưới Diệp Vân Phong, Tàn Báo, Độc Ưng bọn họ làm môn hạ.

Hắn cũng không có ý định thông báo việc này với trong tộc, miễn sản sinh lòng nghi kỵ.

Đồng thời hắn dặn dò nếu không gặp phải cảnh sinh tử tồn vong, không được sử dụng tinh thần lực công kích đả thương người, không cho phép họ trở thành kẻ địch của Thiên Long môn cùng Kim tộc.

Lăng Tiếu quay trở về trong tộc hỏi thăm tình huống xem có ai sử dụng Chí Tôn thần đan tiến giai thêm được một bước hay không.

Chủ yếu là vì hắn muốn hỏi thăm trong tộc khi nào an bài quyết định thảo phạt Dực nhân tộc, cuộc chiến này hắn tuyệt đối phải tham gia.

Đáng tiếc lần này hắn trở về, tộc trưởng Lăng Bác cùng đại trưởng lão Lăng Khâu đều đã bế quan, dùng Chí Tôn thần đan đột phá cấp bậc tiếp theo.

Bởi vì hai người vắng mặt nên những người khác trong tộc không thể tự mình làm chủ.

Lăng Tiếu đành phải đi tới nơi ở của Kim Long tộc, muốn tìm một chân long thần thú mười một giai theo hộ tống.

Chân long thần thú ngoại trừ chiến lực khủng bố, còn có năng lực triệu hoán vạn thú, có thể mượn sức tìm người giúp đỡ, làm kinh sợ thật nhiều người.

Nhưng hắn vừa định ra ngoài thì có người tìm đến.

Lăng Phi Vũ từ ngoại môn trở về trong tộc tìm hắn, báo cho hắn biết trong khoảng thời gian này có không ít thần vương cùng bán thủy thần đến gia nhập liên minh của Thiên Long môn, thậm chí còn có hai chí tôn thủy thần.

Những người này đều vì uy danh của Lăng Tiếu mà đến, hi vọng gặp hắn một lần, bằng không họ không thể an tâm, chỉ sợ sớm muội sẽ rời khỏi Thiên Long lần nữa.

Lăng Phi Vũ là môn chủ, tự nhiên hi vọng lưu lại nhân tài, nếu như họ có thể hiệu trung với Thiên Long môn là chuyện tốt nhất.

Đối với việc này Lăng Tiếu cũng không thể chậm trễ, dù sao hắn cảm giác mình phải cống hiến cho Thiên Long môn, mà nếu những người này có thể gia nhập liên minh, là vì nghiêng về phía hắn, hắn không thể không đi ra ngoài tiếp kiến một chút, xem như vỗ yên lòng người.

Người còn chưa đạt tới bán thủy thần đương nhiên không có tư cách đi gặp Lăng Tiếu, cũng không có tư cách bàn điều kiện quá hà khắc với Thiên Long môn.

Bởi vì Thiên Long môn là thế lực cường đại nhất trong Thiên Long địa vực,

rất nhiều người đều muốn gia nhập liên minh, huống chi hiện tại còn có thêm một chí tôn dược thần, uy vọng càng tăng thêm một tầng.

Muốn gia nhập liên minh những người này phải đi qua nhiều lần tuyển chọn, cuối cùng mới có thể được lưu lại trọng dụng, bằng không nếu để người của thế lực khác lẻn vào, ngày sau nhất định sẽ hỗn loạn.

Nhưng trong những thần vương kia, đã có một người mãnh liệt yêu cầu gặp Lăng Tiếu, người nọ còn nói Lăng Tiếu sẽ gặp hắn, bởi vì hắn là một thiên thần vương.

Tiềm lực của thiên thần vương thật lớn, theo tư cách mà nói có thể gặp mặt Lăng Tiếu.

Nhưng Lăng Phi Vũ lại nhìn không ra người này là ai, hơn nữa hắn cảm ứng được sinh cơ của người này đã không còn bao nhiêu, khí tức bất ổn, cảm giác như có vấn đề.

Ngay lúc Lăng Phi Vũ muốn đuổi hắn ra ngoài thì người kia biểu lộ thân phận, nguyên lai người này chính là Đinh Cô Độc!

Trong cuộc chiến thiên thần vương lần trước, Đinh Cô Độc chính là một đại hắc mã nổi bật!

Hắn có thực lực thần vương cao giai, cưỡi thiên hổ thập giai đỉnh, trực tiếp dùng yếu kháng mạnh chiếm được danh hiệu thiên thần vương.

Từ đó về sau thanh danh của hắn chấn động Thiên Long địa vực.

Nhưng bộ dáng của hắn khác hẳn ngày trước, làm Lăng Phi Vũ cũng không nhận ra.

Bởi vì từ bộ dáng tráng niên ngày xưa đã biến thành một lão nhân, thân hình câu lũ thật nhiều, không còn chút phong phạm của thiên thần vương.

Xác định thân phận của Đinh Cô Độc, nội tâm Lăng Phi Vũ vô cùng thổn thức.

Hắn cảm giác Đinh Cô Độc nhất định đã gặp phải phiền toái lớn.

Lăng Phi Vũ không còn do dự, đi bẩm báo với Lăng Tiếu, xem Lăng Tiếu có tiếp kiến Đinh Cô Độc hay không.

Lăng Tiếu nghe tin Đinh Cô Độc đến nhờ vả, không khỏi làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng hắn biết Đinh Cô Độc dù cao ngạo nhưng lại có tiền cảnh, quyết định cho hắn cơ hội dựa vào.

Chẳng qua trước đó hắn cần ứng phó mười mấy người khác, sau đó mới một mình tiếp kiến Đinh Cô Độc.

Trong mười mấy người kia, chỉ có hai người thực lực chí tôn, một là thủy thần đê giai đỉnh, một là thủy thần trung giai, tên gọi Dương Hải cùng Bàng Thống Các.

Hai người đều là tán tu, Dương Hải từng là dong binh vương tiếng tăm lừng lẫy, nhưng đã sớm lánh đời nhiều năm, tu vi vẫn gặp cổ bình không cách nào tiến thêm.

Dương Hải đứng trước mặt Lăng Tiếu cũng không lộ ra chút ngạo khí, ngược lại giống như người hầu khom lưng khuỵu gối, không nhìn ra nửa điểm khí khái chí tôn.

Lăng Tiếu thật sự hoài nghi Dương Hải xuất thân từ một người hầu.

Nếu để cho Dương Hải nghe được suy nghĩ trong lòng Lăng Tiếu, nhất định sẽ thầm khen:

- Người có ánh mắt!

Không sai, hắn xuất thân từ người hầu, đến từ một gia tộc ở tiểu địa phương.

Lúc trước hắn có một thân thiên phú, nhưng bởi vì xuất thân bần hàn, hơn nữa gương mặt khó xem, luôn luôn không tìm được cơ duyên tu luyện, làm cho hắn bỏ lỡ thời gian tuổi trẻ tốt nhất.

Lúc hắn còn trẻ, vô ý lấy được một không gian giới trên một người bị đuổi giết, bên trong có không ít thứ tốt, mới giúp cho hắn bước lên con đường tu hành.

Thiên phú hắn xuất chúng, nhanh chóng vượt qua thực lực võ giả bình thường.

Về sau hắn còn gia nhập không ít tiểu thế lực hoặc trung thế lực, học tập một thân bổn sự từ những người khác.

Nhưng hắn chưa từng được người trọng dụng, buộc phải đi làm dong binh tự do, tự mình tu luyện.

Nhưng sau khi trở thành dong binh, hắn hỗn như cá gặp nước, bởi vì tính cách người hầu của hắn tùy tiện bất cứ kẻ nào cũng có thể sai sử hắn, nên được các dong binh hảo cảm.

Vào thời gian này Dương Hải được đoàn trưởng chăm sóc chỉ điểm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, về sau đạt được kỳ ngộ, mới giúp cho hắn đạt được tu

vi hiện giờ.

Nhưng hắn đạt tới một bước này tiềm lực đã cạn, nếu không tiếp tục có cơ duyên nghịch thiên thì không cách nào tiến thêm một bước.

Nhiều năm qua hắn du lịch vực ngoại, luôn khổ tâm tìm kiếm cơ hội tiến giai nhưng không tìm thấy.

Cho nên hắn phải đến nhờ vả Lăng Tiếu, hi vọng tiếp tục tiến một giai, xem như cuộc đời này không còn nhiều tham vọng quá đáng.

Về phần Bàng Thống Các thì ngạo khí hơn rất nhiều, ngoại trừ lúc ban đầu chắp tay chào Lăng Tiếu, lập tức nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ luôn chờ đợi Lăng Tiếu nói chuyện với hắn, có chút bày ra cái giá.

Bàng Thống Các là thủy thần trung giai, lai lịch không rõ, đến cửa nhờ luyện đan, Lăng Phi Vũ cũng không tiện thay mặt Lăng Tiếu từ chối bên ngoài.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2408 - Người Đến Nhờ Vả.

Khi toàn bộ bán thủy thần đều lui ra ngoài, Lăng Tiếu trò chuyện với Dương Hải.

Hắn phát hiện Dương Hải tuy rằng phi thường cung kính hèn mọn, nhưng hắn mơ hồ nhận thấy được Dương Hải không đơn giản như mặt ngoài, người như thế rất biết mê hoặc người, trên thực tế tâm cơ rất nặng, muốn sử dụng cũng phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Ngược lại tính cách của Bàng Thống Các đều dễ dàng đem tâm tư bày ra trên mặt, muốn khống chế sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Bàng lão, tin tưởng ngươi biết quy củ của ta, ba phần tài liệu đổi một viên Chí Tôn thần đan, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Lăng Tiếu nhìn Bàng Thống Các hỏi.

Bàng Thống Các rốt cục mở mắt nói:

- Lăng dược thần, nếu ta có ba phần thần tài thì ta cũng không tự mình đến quấy rầy ngươi, đã trực tiếp chuyển giao cho môn chủ quý tông là được.

Lời nói của Bàng Thống Các đầy đủ khí thế, tựa hồ không hề cảm thấy ngượng ngùng vì thiếu thốn tài liệu.

Lăng Tiếu lạnh nhạt nói:

- Quy củ ta không thể phá hư, nếu không có ba phần thần tài, thứ cho ta vô

năng vi lực!

Bàng Thống Các cũng không lên tiếng, chỉ lấy ra thần vật nói:

- Nếu Lăng dược thần giúp ta luyện chế một viên Chí Tôn thần đan, như vậy Hỏa Liên Thần Tâm này thuộc về ngươi!

Chỉ thấy một đóa hỏa liên hai mươi bốn cánh xếp hình như trái tim đem chung quanh chiếu sáng đỏ bừng, từng đoàn năng lượng nóng rực tán phát, khiến nhiệt độ trong phòng tăng vọt gấp mấy lần.

Hỏa Liên Thần Tâm, thần vật mười một giai trung cấp, là thần vật chí dương chỉ xuất hiện trong hỏa diễm không gian, đây là đồ vật khiến toàn bộ võ giả tu luyện hỏa hệ phải điên cuồng.

Nó có thể so sánh với thiên hỏa châu, nhưng không có thần hiệu như vậy, ngoại trừ có thể tăng trưởng tu vi còn có thể giúp võ giả hỏa hệ ngưng tụ thành Hỏa Liên Chi Tâm, một khi ngưng tụ thành thì tốc độ tu luyện còn nhanh hơn người thường gấp mấy lần, thậm chí là hơn mười lần, có thể sánh bằng hỏa thần thể, đồng thời có thể làm cho bán thủy thần hỏa hệ đột phá lên chí tôn thủy thần!

Bàng Thống Các biết Lăng Tiếu là chí tôn hỏa hệ, tin tưởng cũng muốn có được Hỏa Liên Thần Tâm này.

Cho nên hắn không thu thập đủ ba phần thần tài mà dám đến yêu cầu Lăng Tiếu giúp hắn chế luyện Chí Tôn thần đan.

Lăng Tiếu nhìn thấy Hỏa Liên Thần Tâm, ánh mắt chợt co rụt lại.

Loại thần vật này hắn chưa từng gặp được trong Niết Bàn không gian, không ngờ bị Bàng Thống Các thu hoạch được, đúng là có đại cơ duyên.

Đáng tiếc Bàng Thống Các không phải chí tôn hỏa hệ, bằng không hắn sẽ không lấy ra đồ vật này.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Hỏa Liên Thần Tâm quả thật không tệ!

Bàng Thống Các nghĩ đã được việc, lộ ra dáng tươi cười đắc ý.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lăng Tiếu cũng làm nét tươi cười của hắn cứng lại.

- Nhưng chỉ bằng vào nó cũng không thể so sánh với một phần thần tài của Chí Tôn thần đan, ngươi cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu hỏi ngược lại.

Tuy Hỏa Liên Thần Tâm là đồ tốt, nhưng giá trị không sánh bằng một phần thần tài của Chí Tôn thần đan, không đủ lợi thế cho Lăng Tiếu giúp hắn luyện đan.

Trừ phi hắn lấy ra được thần tài chí tôn đỉnh cấp, như vậy còn có thể.

Bởi vì Ngô Đồng quả của Lăng Tiếu cũng không kém hơn Hỏa Liên Thần Tâm.

Bàng Thống Các nghĩ Lăng Tiếu là tân tấn chí tôn, đối với loại thần vật đồng nguyên nhất định rất thích, nhưng không ngờ Lăng Tiếu cự tuyệt, điều này làm cho hắn lo lắng.

Nói thật ra hắn muốn lấy Chí Tôn thần đan cũng không phải cho mình dùng mà cho bạn lữ sử dụng.

Bạn lữ của hắn tiến giai đến cảnh giới bán thủy thần đã không cách nào tiến thêm một bước.

Vì vậy hắn đến tìm Lăng Tiếu nhờ vả luyện Chí Tôn thần đan.

Hiện tại Lăng Tiếu không động tâm, vậy nên làm thế nào!

- Lăng dược thần, Hỏa Liên Thần Tâm mười vạn năm hiếm thấy, cho dù đi ra vực ngoại không gian cũng không thể tìm kiếm, có thể giúp người giảm bớt vạn năm tu luyện…

Bàng Thống Các vội vàng nói.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, Lăng Tiếu đã khoát tay ngắt lời:

- Bàng lão, ngươi không cần nhiều lời, tuy thần vật này hiếm thấy, nhưng ngươi cảm thấy ta còn thiếu thần vật hỏa hệ sao?

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ngươi đi thu thập đủ ba phần thần tài Chí Tôn thần đan rồi hãy đến tìm ta đi!

Lúc này Dương Hải ở một bên nói:

- Đúng vậy, lão Bàng, quy củ của dược thần đại nhân không thể phá hủy, dù sao lấy thực lực của ngươi cố gắng một chút thì có thể thu thập được thôi!

Sau đó hắn nhìn Lăng Tiếu nói:

- Dược thần đại nhân, từ nay về sau ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi, nếu ngươi cảm thấy được ta trung tâm, ngươi thưởng cho ta viên Chí Tôn thần đan, tiểu

nhất nhất định tận trung đến chết!

Dương Hải thật sự biết cuốn theo chiều gió, thật sự là rất giỏi đầu cơ.

Làm như vậy rất dễ dàng đạt được hảo cảm của người khác.

Nhưng ngoài mặt Lăng Tiếu tỏ ra vài phần thiện ý, kỳ thật trong lòng không cho là đúng, thật muốn trọng dụng Dương Hải còn phải xem ngày sau biểu hiện của hắn thế nào mới có thể quyết định.

Bàng Thống Các không biết nên nói gì, đứng lên, thần sắc mang theo vài phần khó xem nói:

- Vậy…vậy ngươi muốn ta làm như thế nào mới bằng lòng đáp ứng giúp ta luyện chế Chí Tôn thần đan?

Kỳ thật hiện tại Bàng Thống Các chỉ muốn rời đi, nhưng nhớ tới lời dặn của bạn lữ lại phải thay đổi lập trường hỏi.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Có chút quy củ không thể phá, bằng không ai cũng tới tìm ta luyện chế thần đan, ta làm sao có nhiều thần tài như vậy, hơn nữa các ngươi cũng nên rõ ràng muốn luyện đan cũng rất dễ thất thủ, không đủ tài liệu thì ta cũng không có cách nào.

Ngừng một chút hắn nói với Dương Hải:

- Dương lão, ngươi đã có thành ý thì lưu lại đi, nhưng phải nhìn xem biểu hiện sau này của ngươi, đồng thời ngươi cũng cần cung cấp thần tài chí tôn cho ta, ta không dám cam đoan có thể luyện chế cho ngươi trong thời gian ngắn hạn, nhưng chỉ cần ngươi vẫn đi theo ta, ta sẽ không bạc đãi người một

nhà!

Lăng Tiếu nói câu sau cùng cũng có ý tứ, một là thuận thế gõ Dương Hải một chút, cho hắn biết mình không dễ lừa dối như vậy. Hai là làm cho Bàng Thống Các hiểu được, tài liệu không đủ kỳ thật có thể đem chính mình bù vào, chỉ cần chịu đi theo cạnh hắn, hắn có thể giúp luyện Chí Tôn thần đan.

Điều này phải xem Bàng Thống Các có lĩnh ngộ ý tứ của hắn hay không.

Trong lòng Dương Hải trầm xuống, nhìn Lăng Tiếu trẻ tuổi như vậy, thật không dễ lừa thôi!

Lăng Tiếu để hai người lui ra, bọn họ có lưu lại hay không phải xem sự lựa chọn của họ, hắn không miễn cưỡng.

Đinh Cô Độc được dẫn vào phòng, Lăng Tiếu vừa nhìn hắn liền vô cùng kinh ngạc.

Nếu tính ra đây là lần thứ ba Lăng Tiếu gặp Đinh Cô Độc, lần đầu tiên là thời gian tranh đấu thiên thần vương bảng, lần thứ hai là trên đường chạy tới Thiên Nguyên địa vực, xảo ngộ hắn ở ngoài Đào gia thành đang đại chiến cùng thiên thần vương của Đào gia, mà lúc đó Lăng Tiếu từng ra tay trợ giúp hắn một phen, hiện tại chính là lần thứ ba.

Lần thứ hai gặp Đinh Cô Độc, Lăng Tiếu đã nhận thấy được chỗ cổ quái của thần công mà hắn tu luyện.

Hiện giờ gặp lại quả nhiên đã xác minh suy đoán của hắn lúc đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2409 - Hỏa Liên Thần Tâm.

Đinh Cô Độc hiểu biết tình huống của mình, nếu hắn không thể lợi dụng chút sinh mệnh lực cuối cùng đi đột phá cảnh giới chí tôn thủy thần, như vậy thần công tà môn kia sẽ cắn lại, một thân tu vi của hắn không ngừng rút lui, sinh mệnh lực không ngừng tiêu giảm cho đến chết!

Những năm gần đây hắn luôn đi qua không ít cổ thần sơn tìm kiếm thần tài thay đổi hiện trạng này.

Nhưng hắn vẫn không cách nào áp chế được, tình huống ngày càng thêm tồi tệ.

Hiện giờ hắn còn lưu chút khí tức thần vương đỉnh hoàn toàn chỉ là dồn hết một hơi, trên thực tế hắn chỉ còn thực lực thần vương cao giai mà thôi, mà không qua bao lâu nữa sẽ rơi xuống cảnh giới trung giai.

Nếu tiếp tục như thế hắn không muốn vẫn lạc là không khả năng!

Nhưng hắn chưa từng hối hận lựa chọn tu luyện tà công kia, bởi vì hắn muốn báo thù cho cha!

Vốn đại thù được báo, hắn đã không còn vướng bận, cũng đã cam chịu bất hạnh, muốn tìm một chỗ im lặng chờ chết là xong.

Nhưng trước đó không lâu hắn vô tình nghe được tin Lăng Tiếu đạt tới chí tôn dược thần, tâm tư của hắn cũng chuyển động.

Cho dù hắn một đời cao ngạo, nhưng chỉ vì tuổi trẻ bất hạnh mà ra, một khi

buông xuống cừu hận trong lòng, cũng không có nghĩa hắn thật sự muốn chết.

Nếu có cơ hội giữ được mạng sống, nói vậy bất luận kẻ nào cũng phải liều lĩnh nắm được cơ hội này.

Sở dĩ Đinh Cô Độc đến đây đưa ra điều kiện kỳ thật còn có một nguyên nhân khác.

Đó là Lăng Tiếu từng ra tay trợ giúp hắn giết chết kẻ thù giết cha hắn, cho nên hắn cũng mượn cơ hội báo đáp ân tình của Lăng Tiếu.

Đương nhiên nếu Lăng Tiếu không giúp hắn luyện chế Chí Tôn thần đan, hắn muốn báo đáp cũng chỉ là không khả năng.

Lăng Tiếu cảm thấy Đinh Cô Độc cùng Viên Chiến Thiên đều là một loại người, đều có tính cách vô cùng cao ngạo, cũng không hợp đàn, chỉ bất quá họ có một chỗ khác nhau đó là từ nhỏ Đinh Cô Độc từng chịu tổn thương, luôn không tin tưởng người khác, có thể nói là bệnh tự bế, không thích cùng người trao đổi. Mà Viên Chiến Thiên bởi vì ảnh hưởng khi lấy được truyền thừa của Đấu Chiến Thánh Viên, đã có dấu hiệu hóa thú, cho nên có ý thức bài xích nhân loại trời sinh.

Nhưng hai người đều có thiên phú siêu tuyệt, có được cơ duyên của chính mình.

Lăng Tiếu cũng thích phương thức nói chuyện thẳng thắn của Đinh Cô Độc, hắn cảm thấy được người như thế một khi tuyên bố nguyện trung thành, sẽ hoàn toàn quên mình phục vụ, tuyệt đối sẽ không phản bội.

- Nếu Chí Tôn thần đan có thể giúp ngươi thoát khỏi hiện trạng, ta lập tức cho ngươi!

Lăng Tiếu không chút do dự nói.

Ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu!

Loại tuyệt thế cô khách như Đinh Cô Độc, luôn chuyên chú trên đường võ đạo, thành tựu tương lai tuyệt đối không thua kém Lăng Tiếu, Lăng Tiếu làm sao có thể bỏ qua tùy tùng như thế.

Đinh Cô Độc nghe lời nói của Lăng Tiếu chợt ngây ra, kỳ thật bản thân hắn cũng không biết Chí Tôn thần đan có cứu được mạng của hắn hay không.

Môn tà công kia thật sự quá quỷ dị, tuy nói có thể tăng nhanh thực lực nhưng cũng rút giảm thực lực cực nhanh.

Vạn nhất ăn xong Chí Tôn thần đan, vẫn không thể thoát khỏi tình trạng này thì làm sao bây giờ?

- Nếu ngươi tin tưởng ta thì đem vấn đề của ngươi nói cho ta biết, nói không chừng có thể giải quyết từ phương diện khác!

Lăng Tiếu thử hỏi.

Hắn cũng muốn biết môn tà công của Đinh Cô Độc quỷ dị thế nào, lại có chỗ thiếu hụt đến nỗi muốn lấy mạng người.

Đinh Cô Độc thoáng do dự, vẫn đem tình huống giản lược kể lại một lần.

Tà công hắn tu luyện tên là Tử Kiếp thần công, là một môn thần công tàn quyết viễn cổ, tu luyện thần công kia có thể khiến tốc độ tiến giai nhanh chóng không thua kém thần thể, thậm chí còn nhanh hơn vài lần!

Nhưng mỗi khi tiến giai một lần, đều phải trải qua kiếp nạn như tử vong, nếu

không thể vượt qua, tùy thời đều hồn phi phách tán.

Hiện giờ hắn đã tu luyện thần công tới cực hạn, nhưng không có khẩu quyết tiếp tục tu luyện sau khi đột phá thủy thần, vì thế hắn chỉ có thể giữ lại ở cảnh giới thần vương đỉnh.

Nếu ở trong thời gian quy định không thể đột phá, như vậy lực lượng sẽ rút lui cực nhanh, cho tới khi nào tiêu hao sạch sẽ mà chết.

Kết quả cuối cùng nằm ở khẩu quyết không hoàn chỉnh kia, nếu không giải quyết được thì không cần nói gì khác.

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong cũng sợ ngây người, hắn hoàn toàn không nghĩ tới trên thế gian có loại tà công quỷ dị như thế.

Lăng Tiếu cảm thấy được có lẽ người sáng tạo ra Tử Kiếp thần công còn chưa kịp hoàn thành thì đã tử vong rồi đi!

Kỳ thật Đinh Cô Độc cũng có suy đoán như Lăng Tiếu.

Nhưng điều này đã không trọng yếu, quan trọng là hắn không khả năng tìm được khẩu quyết kế tiếp, bản thân hắn cũng không cách nào sáng tạo đi ra.

Như vậy phải xem còn có biện pháp nào khác đi giải quyết vấn đề của hắn hay không!

- Có lẽ đúng như lời của dược thần đại nhân, ta đã hết thuốc chữa, Đinh mỗ quấy rầy!

Đinh Cô Độc chắp tay nói một câu, thật dứt khoát xoay người muốn rời đi.

Lăng Tiếu vội vàng gọi hắn:

- Đinh huynh đừng sốt ruột, mặc kệ có biện pháp nào hay không cũng nên thử xem một lần, sao có thể buông tha đâu.

Sau đó trong tay hắn lấy ra một quả cây màu lục, chính là Bất Tử quả!

Đinh Cô Độc cảm nhận được quả cây kia thật bất phàm, trong lòng mơ hồ dấy lên ý chờ mong.

- Đi, tìm một chỗ thử xem sẽ biết!

Lăng Tiếu nói với Đinh Cô Độc.

Đây chính là Bất Tử quả, bất luận người nào ăn vào cũng có thần hiệu bất tử, không biết thần hiệu của nó có thể trấn áp được Tử Kiếp thần công hay không.

Đương nhiên, Lăng Tiếu dự tính lấy ra cả Bất Tử Thần Trấp, có thần hiệu của hai thần vật này, hai thứ cùng dùng, hắn không tin không thể giúp Đinh Cô Độc khôi phục sinh cơ.

Nếu thật sự không được hắn phải dùng thử Ngô Đồng quả, để Đinh Cô Độc niết bàn một lần!

Nhưng dùng Ngô Đồng quả một quả lại thiếu một quả, hắn phải tiết kiệm một chút, chuẩn bị khi cần đến.

Đinh Cô Độc không còn lựa chọn nào khác, chỉ đi theo Lăng Tiếu đến phòng bế quan.

- Đây là Bất Tử quả cùng Bất Tử Thần Dịch, ngươi cùng nhau ăn vào, nhìn xem có hữu hiệu hay không!

Lăng Tiếu đưa hai thần vật cho Đinh Cô Độc nói.

Sau khi Bất Tử Thụ Lục Ông đạt tới thần giai, Lăng Tiếu từ người hắn lấy xuống hai vật này, cũng không phải gõ lấy ở thời gian trước đó.

Đinh Cô Độc chấn kinh!

Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu tiện tay có thể xuất ra hai loại thần tài hiếm thấy thế gian như vậy, một trong chín đại thần thụ Bất Tử Thụ, phải cần bao nhiêu cơ duyên mới có thể gặp gỡ!

Đinh Cô Độc không khỏi dấy lên một tia hi vọng, hắn cảm giác lần này mình tìm Lăng Tiếu thật sự không sai lầm.

Hắn tiếp nhận hai thần vật, sau đó khoanh chân ngồi xuống, đưa thần vật nuốt vào.

Đinh Cô Độc nuốt vào hai loại thần vật, chỉ cảm thấy từng luồng sinh mệnh tinh hoa khổng lồ không ngừng tràn ngập khắp toàn thân hắn, sinh cơ đang tiêu hao của hắn rõ ràng bị ngừng lại.

Nhưng hai loại lực lượng cũng dây dưa lẫn nhau, cũng không lập tức trấn áp lẫn nhau, lộ ra cục diện giằng co.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2410 - Tử Kiếp Thần Công.

Đinh Cô Độc nhân cơ hội hấp thu bổn nguyên lực lượng cần thiết, muốn thúc đẩy bản thân trợ giúp lực lượng bất tử, muốn đem lực lượng ảnh hưởng sinh cơ của hắn hoàn toàn tiêu diệt.

Nhưng lực lượng bản thân hắn lại nhất trí với cỗ lực lượng quỷ dị kia, chẳng những không thể trấn áp nó ngược lại còn tăng cường lực lượng của nó, tiến hành phản kích đối với lực lượng bất tử.

Trong lúc nhất thời Đinh Cô Độc không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ tùy ý cho Bất Tử quả cùng Bất Tử Thần Dịch đi làm sạch lực lượng quỷ dị kia.

Không biết qua bao lâu, khi Đinh Cô Độc mở mắt, chỉ cảm thấy thể xác cùng tinh thần vô cùng thoải mái, giống như không còn bị loại lực lượng quỷ dị kia ảnh hưởng.

Bộ dáng của hắn cũng trẻ hơn không ít, rất có thần hiệu phản lão hoàn đồng.

- Đa tạ dược thần đại nhân tương trợ, ngày sau Đinh Cô Độc cam tâm đi theo ngươi, tận lực dốc sức!

- Tán đi một thân thần lực của ngươi!

Lăng Tiếu nhìn Đinh Cô Độc khẳng định nói.

Đinh Cô Độc nghe lời này của Lăng Tiếu hoảng sợ đến thần sắc trắng bệch.

Tán đi một thân thần lực cũng giống như phế bỏ đan điền, biến thành người thường, đây quả thật còn khó chịu hơn cái chết!

Trước kia hắn từng nghĩ tới biện pháp này, nhưng hắn đã quen làm cường giả, tình nguyện chết cũng không muốn làm như vậy.

Hiện giờ nghe được Lăng Tiếu nói ra, hắn cũng biết nếu mình không muốn chết chỉ còn con đường này có thể đi mà thôi.

Đúng lúc này Lăng Tiếu lại nói tiếp:

- Bất Tử Thần Dịch cùng Bất Tử quả đã làm cho ngươi có được tấm thân bất tử, cho dù mất hết tu vi nhưng vẫn bảo trì hiện trạng, sẽ không chết, ta có thể giúp ngươi trùng tu đan điền, chẳng qua ngươi cần phải tu luyện trở lại một thân thực lực, ngươi suy nghĩ một chút!

- Trùng tu sao?

Đinh Cô Độc lộ thần sắc buồn rầu nói.

Bình thường muốn lựa chọn trùng tu toàn bộ cường giả ngoài thần vương đều lựa chọn cướp lấy một thân thể mới để tu luyện lần nữa.

Bởi vì thân thể nguyên lai của bọn họ đã vượt qua thời kỳ tu luyện tốt nhất, sau khi tự phế còn muốn trùng tu thật khó hơn lên trời, mà thành tựu cũng không trở về đỉnh phong ngày trước.

Huống chi cần dùng không biết bao nhiêu thời gian, hắn vì mạng sống có lẽ chịu được nổi, nhưng Lăng Tiếu còn cần phế nhân như hắn sao?

Trong lúc nhất thời Đinh Cô Độc không biết nên làm thế nào mới đúng.

Hắn chưa từng nghĩ tới đi chiếm cứ thân thể người khác trùng tu, bởi vì hắn rất khinh thường hành vi này.

Nhưng hắn đã dùng Bất Tử Thần Dịch cùng Bất Tử quả, lãng phí thần tài vô ích, tuy lưu lại mạng của hắn, nhưng hắn làm sao đi báo đáp Lăng Tiếu đây?

- Dược thần đại nhân, đây là trân tàng cả đời của Đinh mỗ, tặng cho ngươi, tuy không bằng thần vật của ngươi, nhưng mà…

Đinh Cô Độc lấy không gian giới đưa cho Lăng Tiếu nói.

Nhưng hắn còn chưa nói xong Lăng Tiếu đã ngắt lời:

- Nghe lời ta, ngươi có thể một lần nữa đạt tới cảnh giới bây giờ, có lẽ tăng thêm một tầng cũng không phải việc khó!

Thân hình Đinh Cô Độc thoáng run run, mang theo vẻ mặt khó thể tin hỏi:

- Thật…thật sự có thể sao?

Hắn không phải không biết sau khi tán công, cho dù có thần đan hoặc thần tuyền cũng khó thể làm thân thể tàn phế trở lại đỉnh phong, càng khỏi nói tiếp tục tiến thêm một bước.

Nếu là người khác nói ra hắn nhất định sẽ không tin tưởng, nhưng chí tôn dược thần đã nói hắn tin!

Vừa rồi Lăng Tiếu lấy ra hai loại thần vật hiếm thấy cho hắn dùng, Lăng Tiếu không có lý do gì lừa dối hắn.

- Đương nhiên có thể, chỉ cần ngươi tin được ta, sau khi tán công không cần qua bao lâu thì có thể khôi phục!

Lăng Tiếu khẳng định đáp.

Đinh Cô Độc nghe xong lời này không còn do dự, lập tức quỳ một gối đáp:

- Mạng của ta từ nay về sau là của dược thần đại nhân!

Đinh Cô Độc đã không còn vướng bận, tùy tiện Lăng Tiếu an bài thế nào hắn cũng không sao cả.

Lăng Tiếu mừng rỡ, dù phải trả chút đại giới nhưng đạt được một người hầu trung tâm cũng là đáng giá.

Huống chi hắn nắm chắc giúp Đinh Cô Độc tăng thêm một bậc, mà với tiềm lực của người này muốn trở thành chí tôn không phải việc khó.

Đinh Cô Độc cũng dứt khoát, vừa nói xong lập tức tản mất một thân thần lực trước mặt Lăng Tiếu.

Phanh phanh!

Thân thể Đinh Cô Độc không ngừng phát ra thanh âm trầm đục, lỗ máu bừng lên, rất nhanh biến thành huyết nhân, một thân tu vi hoàn toàn biến mất.

Thân thể hắn suy sút rất nhiều, cũng may còn lực lượng bất tử lưu sinh cơ cho hắn, hơn nữa dung mạo cũng không biến hóa bao nhiêu.

Lăng Tiếu lập tức đỡ hắn dậy, cho hắn uống thần tuyền, trước tiên điều dưỡng tốt thân thể rồi tính sau.

Từ giờ trở đi Đinh Cô Độc đã biến thành người phàm hoàn toàn, không còn chút sức mạnh.

- Ngươi yên tâm đi, ta nói được thì làm được!

Lăng Tiếu thật thưởng thức tính cách của Đinh Cô Độc, hắn nói một câu, sau đó gọi Thường Hạo Hữu dẫn Đinh Cô Độc đi an bài ổn định.

Sau khi hai người rời khỏi, Lăng Tiếu thoáng trầm tư một chút, sau đó cho người tuyên bố hắn tạm thời quay về trong nội tộc, ai muốn tìm hắn thì chờ thêm thời gian.

Lăng Tiếu muốn quay về trong tộc luyện chế đan dược hồi phục cho Đinh Cô Độc, cùng khuất phục một đầu chân long mười một giai.

Đồng thời hắn muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của Dương Hải cùng Bàng Thống Các, xem bọn hắn có thành ý hay không.

Huyết mạch lực của Lăng Tiếu thật nồng đậm cùng gần gũi với Long tộc, hắn không cần Lăng Bác dẫn đường, tự mình đi thẳng tới long sào.

Lăng Tiếu cũng không phải lần đầu tiên đi vào long sào, những chân long cấp bậc không cao đều sản sinh cảm giác thân mật trời sinh với hắn, thật tự nhiên bay tới gần hắn phát ra tín hiệu thiện ý.

Lăng Tiếu cười khẽ vuốt vuốt thân thể tiểu chân long, trực tiếp đi vào tận sâu trong.

Trong chốc lát sau, thập tam thái tử dùng chân thân bay ra hưng phấn nói:

- Lão đại, ngươi tới đón ta ra ngoài sao?

Thực lực hiện tại của thập tam thái tử đạt tới thập giai đỉnh, chiến lực không thua kém bán thủy thần.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Nhiệm vụ của ngươi bây giờ là nhanh chóng tu luyện tốt hơn, ta nghĩ tìm long vương bệ hạ tiến cửa một đầu chân long cường đại khác theo giúp ta một thời gian!

Thập tam thái tử lộ ra thần sắc ủy khuất nói:

- Lão đại, tuy rằng ngươi đã cường đại, nhưng ta cũng trở nên mạnh mẽ thôi!

- Ha ha, nếu không chúng ta thử xem?

Lăng Tiếu cười nói.

Thập tam thái tử rục rịch nói:

- Tốt tốt, nhưng nếu ta khống chế lực đạo không tốt, chỉ sợ làm bị thương lão đại ngươi!

Lăng Tiếu cười cười, không nói chuyện, trực tiếp phóng xuất ra khí thế áp thẳng về hướng thập tam thái tử.

Thập tam thái tử chỉ cảm thấy có một cỗ áp lực đánh úp lại, trực tiếp đánh bay thân thể khổng lồ của hắn ra ngoài.

Thập tam thái tử cũng không bối rối, ngược lại rống to một tiếng, đuôi rồng vẫy động hướng Lăng Tiếu đánh tới.

Thân thể Lăng Tiếu nhẹ nhàng tránh thoát va chạm của hắn, một cước giẫm trên lưng hắn, đem thân thể dài mấy ngàn thước đạp rơi dưới đất.

Oanh long!

Trên mặt đất bụi tung mù mịt, mặt đất nứt nẻ.

Động tĩnh quá lớn khiến chân long trong long sào đều bị kinh động bay ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2411 - Đinh Cô Độc Tán Công.

Thập tam thái tử bị một cước của Lăng Tiếu khiến hắn đau đớn, thân hình không thể nhúc nhích.

Một lúc lâu sau hắn mới bò ra, kinh hô:

- Lão đại ngươi thật lợi hại, ta không phải đối thủ của ngươi!

Thập tam thái tử biết Lăng Tiếu đã lưu tình, dù hắn sử dụng bổn nguyên lực lượng chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Lăng Tiếu.

- Thập tam thái tử, khách khanh, các ngươi đang làm gì đó?

Long vương hóa thành hình người hỏi.

Lăng Tiếu chắp tay đáp:

- Gặp qua long vương, ta chỉ luận bàn với thập tam thái tử mà thôi!

Thập tam thái tử nói:

- Phụ vương, lão đại thật lợi hại, đã siêu việt lực lượng của con, hắn nói muốn ngài đề cử cho hắn một long thái tử càng mạnh hơn nữa, nhưng con cảm thấy trong các thái tử không còn ai so được với lão đại rồi, chỉ sợ chỉ có các long thúc mới có tư cách đi theo lão đại!

Long vương nghe xong nhìn Lăng Tiếu nói:

- Thực lực khách khanh tăng lên thật nhanh, trong nhân tộc chỉ sợ cũng không người nào có thể so sánh, nhưng mà…trong Long tộc chúng ta cũng không có vài người thực lực tương đương hoặc cao hơn ngươi, hơn nữa chỉ sợ họ không muốn đi theo ngươi ra ngoài đâu!

- Long vương, ngài không hỏi thăm qua sao biết được, ta dự tính đi ra vực ngoại một lần, có lẽ họ hi vọng theo ta kiến thức một phen cũng không chừng, như vậy mới có lợi cho họ tiến thêm một bước thôi!

Lăng Tiếu nói.

- Ha ha, xem ra ngươi không đạt mục đích thì không chịu cam tâm, cũng được, ta cho ngươi gặp vài vị tộc đệ, ngươi có được họ chấp thuận hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi!

Long vương cười nói, sau đó tiếp tục:

- Ngươi đi theo ta, các ngươi đều giải tán đi!

Mọi người đều tản ra, Lăng Tiếu đi theo long vương vào sâu bên trong.

Nơi đó chính là cấm địa của Long tộc, cho dù là tộc trưởng Kim tộc hoặc người khác đi vào đều chưa chắc vào được nơi này.

Địa phương kia có cấm chế cường đại ngăn cách, thông qua con đường kia như rơi vào một không gian khác thật rộng lớn, núi cao ánh vàng rực rỡ vô cùng chói mắt.

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm:

- Long sào thật tốt, kim hệ bổn nguyên lực lượng nơi này thật sự quá thịnh vượng, khẳng định có Thủy Nguyên Thạch kim hệ trong này.

Hống!

Long vương ngửa mắt ngâm dài một tiếng, một đạo hư ảnh xoay quanh trên không trung, lực lượng cường đại bàng bạc vô cùng.

Lăng Tiếu giật mình, lỗ tai bị chấn đến ông ông khó chịu.

Hắn ý thức được long vương chỉ tùy ý rống lên, nếu hắn thật sự dùng thiên phú, chỉ sợ dù là Lăng Tiếu cũng bị chấn đến nứt vỡ thần thể.

Đây mới thật sự là uy lực của thiên phú thần thông Long tộc long ngâm!

Thanh âm của long vương vang lên, ở phương xa có vài thanh âm cũng rống to.

Ngay sau đó long vương hóa thành bản thể hướng phương kia bay vào.

Lăng Tiếu đối diện hai chân long thần thú nhưng không hề lộ chút kinh hoảng, ngược lại đem toàn bộ chiến lực phóng thích ra, một đầu hư ảnh kim long rít gào bay tới.

Thân hình hắn bay lên, Hàng Long chưởng hướng hai đầu chân long đánh qua.

Hai chân long thực lực mười một giai đê cấp, Lăng Tiếu không dám có chút khinh thường, vừa ra tay liền dùng toàn lực, không ngại làm bị thương bọn họ.

Phanh phanh!

Tốc độ Lăng Tiếu cực nhanh, nháy mắt đánh ra hai chưởng, hung hăng đánh thẳng vào mặt chân long.

Hai chưởng này đủ sức đánh chí tôn đê giai bị thương nặng, nhưng hai chân long chỉ khẽ lắc lư thân hình, nhanh chóng dùng long vĩ quét ngang người hắn.

Lực lượng khiến không gian chung quanh sụp đổ hỏng mất.

Lăng Tiếu không dám cùng họ cứng đối cứng, lực lượng kia cường đại hơn hắn rất nhiều.

Hắn lao tới bên sườn một chân long, Hàng Long chưởng như cuồng phong bạo vũ không ngừng oanh ra, muốn đánh bại một đầu chân long trước rồi tính sau.

Nhưng hai chân long tựa hồ phối hợp thật khắng khít, lúc Lăng tiếu hướng một người xuống tay, chân long còn lại phun ra một đạo kim quang, khí thế hùng hậu dọa người.

Lăng Tiếu đành phải bỏ qua tiến công, bức lui ra sau.

Hai chân long tách ra hai bên, hướng Lăng Tiếu truy kích tới, tốc độ không kém hắn bao nhiêu.

- Thần thú quả nhiên là cường hãn!

Lăng Tiếu thầm khen một tiếng, lập tức đánh ra Đế Long Diệt Thiên quyết.

Hai chân long cùng nhau gào thét, kim mang đại thịnh, chiến lực tăng lên tới đỉnh, cùng Lăng Tiếu hỗn chiến chung một chỗ, khiến cả mảnh không gian không ngừng chao đảo.

Oanh long oanh long!

Thật nhiều lực lượng không ngừng vẩy ra, từng thanh âm tiếng nổ mạnh kinh động bốn phương!

Hai đầu chân long bị oanh bay ra ngoài, thân thể có không ít vết máu, rơi không ít long lân, thật hiển nhiên đã bị Lăng Tiếu mạnh mẽ bức lui!

Bất quá Lăng Tiếu không cho rằng hắn có thể đánh bại hai chân long, bởi vì họ còn chưa sử dụng long châu.

Trong lòng Lăng Tiếu không ngừng kêu khổ:

- Ta chỉ tuyển một người thôi ah, vì sao lập tức đi ra hai người đây, không phải đều nói thần thú vô cùng cao ngạo sao? Vì sao cũng lấy nhiều khi ít, thật sự quá hố cha đi!

Hai chân long tựa hồ bị Lăng Tiếu chọc giận, lại đong đưa thân hình hướng Lăng Tiếu đập tới.

Lăng Tiếu dựa vào tốc độ bản thân, không đánh bừa với họ, luôn xuyên qua giữa khe hở bên sườn đánh lên thân thể họ đau đớn không thôi, mà họ lại không làm gì được hắn, thật sự làm họ muốn phát điên!

Bọn họ đều không nhịn được phun ra long châu.

Uy lực long châu dị thường khủng bố, dù là thân thể của Lăng Tiếu nếu bị đánh trúng đều phải lập tức bị nổ tung.

Lúc này long vương rốt cục mở miệng nói:

- Hai vị tộc đệ lui ra!

Hai chân long không cam lòng gào thét một tiếng, nuốt lại long châu lui ra

ngoài.

Lăng Tiếu thở ra một hơi nhẹ nhõm, nếu họ liều lĩnh phun long châu hắn chỉ còn đường chạy trối chết!

- Vậy có xem là vượt qua kiểm tra rồi không?

Lăng Tiếu nghi hoặc tự nhủ.

Có một chân long mười một giai, lại dựa vào long châu là có thể so sánh với thủy thần trung giai, xem như là thần thú hộ thân cường đại.

- Ngũ đệ, khách khanh có xứng cho ngươi đi theo hắn không?

Lúc này long vương nhìn một đầu chân long bên cạnh chưa xuất thủ hỏi.

Đầu chân long này uy mãnh hơn hai chân long kia không ít, lực lượng còn cường đại hơn một giai, là tân tấn mười một giai trung cấp.

Mạnh hơn một giai, lực lượng không thể so sánh, huống chi còn có thể tăng lên gấp trăm lần chiến lực.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm hô:

- Long vương không phải muốn cho hắn đối phó ta đi, chẳng phải là quá tôn trọng ta rồi!

Chân long kia cười lạnh một tiếng:

- Nếu hắn có thể chịu được mười long trảo công kích, ta đi cùng hắn ngàn năm không thành vấn đề!

Thanh âm vừa dứt, hắn hóa thành hình người, mấy chân long khác cũng hóa hình người.

Người này bộ dáng trung niên như long vương, đứng chung một chỗ nhìn khá tương tự, dáng vẻ đường đường, là một nam nhân uy mãnh hiếm có.

- Khách khanh, ngũ đệ của ta nói chỉ cần ngươi chịu được hắn mười trảo, nguyện ý theo ngươi đi ra ngoài!

Long vương nói, ngừng một chút lại nói tiếp:

- Ngươi cần suy nghĩ kỹ càng, thực lực của hắn mạnh hơn ngươi rất nhiều, hắn ra tay thường không biết nặng nhẹ, vạn nhất làm ngươi bị thương thật không tốt!

- Mười trảo?

Lăng Tiếu nghi hoặc, tiếp theo cất cao giọng nói:

- Được, đến đây đi, mười trảo thì mười trảo, nếu ta bại thì ta không tiếp tục miễn cưỡng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2412 - Long Ngũ Khủng Bố.

- Ha ha, nhân loại ngươi cũng thật có đảm lượng, cho dù là tộc trưởng Lăng Bác của các ngươi cũng không chịu được mười trảo của ta, hắn hẳn là cường đại hơn ngươi không ít, ngươi còn dám tiếp nhận, tốt tốt, vậy ngươi nhìn xem tốt lắm!

Người kia cười to nói.

Hắn đứng hàng thứ năm, được xưng Long Ngũ, những thái tử khác đều phải gọi hắn là tộc thúc.

Thanh âm của hắn vừa rơi xuống, thân ảnh lập tức biến mất, ngay sau đó một long quyền khủng bố từ đỉnh đầu Lăng Tiếp đập xuống.

Long quyền giống như vẫn thạch nện xuống, mang theo lực lượng khủng bố cực điểm giáng xuống dưới.

Lăng Tiếu vừa kịp phản ứng thì long quyền đã đi tới đỉnh đầu, hắn muốn tránh né đã không kịp nữa.

Oanh long!

Chỉ vừa va chạm Lăng Tiếu đã bị đánh rơi xuống giữa kim sơn.

Long Ngũ có chút buồn bực nói:

- Tiểu tử kia chẳng lẽ không chịu nổi đi!

Long vương mang theo ngữ khí trách cứ nói:

- Ngũ đệ, chẳng lẽ ngươi không thể chú ý lực lượng một chút, hắn kết giao với Hỏa Kỳ Lân tộc cùng Chu Tước tộc, chứng minh hắn là nhân loại có đại số phận, ngươi đi theo hắn khẳng định có ích cho tộc ta, ngươi ra tay…chỉ sợ hắn đã bị ngươi đánh chết, vậy phải làm sao đây!

Long vương vừa dứt lời một đạo thân ảnh đã bay lên.

Chỉ thấy Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Lực lượng thật khủng bố, nếu không có Long Phượng Thần Cô chắn đỡ, đầu của ta đã phát nổ!

Ngay sau đó hắn nhìn long vương dấy lên chiến ý vô cùng cường đại nói:

- Đây mới là thần thú mà ta thích, mười trảo, hiện tại mới một quyền, đừng mong dễ dàng đánh bại ta!

Lăng Tiếu nói xong, thần hồn phân thân hiện ra, hướng Long Ngũ quát:

- Đến đây đi!

Theo sau hắn đánh thẳng tới Long Ngũ, đồng thời xuất ra Đế Long Diệt Thiên quyết.

Đế Long Diệu Thế!

Băng Phá Sơn Hà!

Chiêu thức bất đồng, hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng hướng Long Ngũ oanh xuống, từng đạo lực lượng loạn lưu khủng bố từ khe không gian bắn ra.

Long Ngũ cười nói:

- Ha ha, ta thưởng thức tính cách của ngươi, nhưng đừng bị ta đánh sợ!

Long Ngũ ra quyền, lực lượng khôn cùng, nháy mắt đánh tan chiêu thức của Lăng Tiếu, hơn nữa còn có không ít lực lượng đánh về phía hắn.

Lăng Tiếu cảm ứng được lực lượng của Long Ngũ thu liễm hơn vừa rồi không ít, hiển nhiên là do người ta cố ý hạ thủ lưu tình!

Phần Thiên Phá Nhật Nhị Trọng Kích!

Chân thân cùng phân thân đồng thời xuất ra thức thứ tư Đế Long Diệt Thiên quyết, trong hỏa quyền ẩn chứa thiên hỏa, một khi đánh trúng thân thể Long Ngũ bị thiên hỏa thiêu trúng, hắn cũng sẽ chịu khổ sở.

Long Ngũ vốn cường đại hơn Lăng Tiếu rất nhiều, nhưng hắn cũng phúc hậu, e ngại dùng bản thể lực lượng sẽ đánh chết Lăng Tiếu, cho nên hóa thành hình người, xem như không chiếm nhiều tiện nghi khi đối chiến với hắn.

Đã giảm bớt thực lực nhưng Lăng Tiếu dùng cả chân thân lẫn phân thân vẫn không chiếm thượng phong, đủ thấy rõ Long Ngũ khủng bố thế nào.

Nhưng khi phân thân của Lăng Tiếu bộc phát ra toàn bộ lực lượng đã tương đương với chí tôn trung giai, hơn nữa lực lượng nguyên chi thương vũ của hắn lại cường hãn, rốt cục làm cho Long Ngũ ý thức được mình gặp phiền toái không nhỏ.

Oanh long oanh long!

Thanh âm đinh tai nhức óc như trời sụp đất nứt, chấn đến bốn phương đều

chao đảo!

Long Ngũ không ngừng ra quyền đem đại bộ phận lực lượng đều đánh tan, nhưng vẫn bị lực lượng đẩy ra cả ngàn thước, mà kim sắc hộ tráo trên thân đã xuất hiện vết rách, hiển nhiên hắn đã nếm thiệt thòi với chiêu thức này của Lăng Tiếu.

Nhưng một chiêu này còn chưa dứt, phân thân của Lăng Tiếu lại tăng thêm một đợt công kích thứ hai, muốn đánh cho Long Ngũ trở tay không kịp!

Rốt cục Long Ngũ không chịu được nữa, tiếng long ngâm vang ra, âm ba kinh khủng như sóng gầm trực tiếp đem lực lượng nguyên chi thương vũ của Lăng Tiếu hủy diệt hơn phân nửa, lực lượng giảm thấp xuống!

Thân hình hắn chớp động, nháy mắt tuôn ra hai quyền, trực tiếp đánh bạo lực lượng của Lăng Tiếu, một quyền đánh thẳng vào giữa ngực Lăng Tiếu.

Phân thân của Lăng Tiếu hoảng hốt, nhanh chóng rút lui, không dám dùng cứng đối cứng với Long Ngũ, bằng không thần thể chắc chắn phải bị đánh phát nổ.

Long Ngũ kinh quát:

- Đã qua sáu chiêu, còn bốn chiêu, chống qua được xem như ngươi thắng!

Dứt lời lực lượng của hắn tăng lên không ít, tốc độ càng nhanh hơn, đã đuổi theo Lăng Tiếu liên tục xuất ra quyền kình đập xuống.

Phân thân của Lăng Tiếu không thể lui, chỉ có thể lựa chọn phòng ngự.

Thứ thứ bảy Đế Long Diệt Thiên quyết – Thiên Sinh Tịnh Đế!

Chỉ thấy trước mặt Lăng Tiếu hình thành một đóa tuyết liên hoa vương, đem long quyền bao trùm lại.

Phanh phanh!

Quyền kình cường đại nháy mắt đánh vỡ tuyết liên hoa vương, quyền kình vẫn hướng tới thần thể Lăng Tiếu đánh tới.

Băng hóa thủy, thủy hóa mộc, hai tầng lực lượng phòng ngự đem long quyền tản hơn phân nửa, cuối cùng lại tóe phát hỏa diễm, trực tiếp đem kim lực lượng hoàn toàn hủy diệt.

Long Ngũ nheo mắt, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chiêu này của Lăng Tiếu cường hãn như vậy, có thể đón đỡ quyền kình đã gia tăng chiến lực của hắn.

- Còn có ba chiêu, xem chiêu!

Long Ngũ bạo rống một tiếng, liền xuất thủ, lực lượng đề thăng hơn không ít.

Nhưng ngay lúc hắn vừa xuất chiêu, một đạo chỉ mang cấp tốc bắn tới.

Long Ngũ phản ứng hơn người, thân hình tung bay lên tránh thoát chỉ mang đánh lén.

Nhưng ngay khi hắn nghĩ mình tránh thoát một chiêu này của Lăng Tiếu, lại có một đạo chỉ mang từ phương hướng khác đánh lại, mà đạo chỉ mang hắn né tránh lại chủ động quay trở về.

Hai đạo chỉ mang thập phần quỷ dị, một đỏ một vàng dây dưa xen vào một chỗ, tốc độ nhanh tới cực hạn, cơ hồ còn lộ ra lực hủy diệt dày đặc!

Thức thứ sáu Đế Long Diệt Thiên quyết – Song Long Phong Sát!

Lần này tốc độ hai đạo chỉ mang nhanh đến cực điểm, nếu không phải Long Ngũ đã đề thăng thêm lực lượng, muốn tránh thoát thật không dễ dàng.

Long Ngũ rống một tiếng vung hai tay oanh tới.

Nhưng đúng lúc này hai đạo chỉ mang chia thành vô số tia nhỏ, phát nổ như khói hoa, phân ra vô số phương hướng đem hắn hoàn toàn bao vây!

Long Ngũ không cách nào đánh tan toàn bộ tia chỉ mang kia, chỉ có thể vận khởi phòng ngự đem lực lượng kia ngăn cách ra, hắn tin chắc lực lượng kia không thể tổn thương được hắn.

Nhưng lực lượng kia cực kỳ khủng bố, kim mang phòng ngự lại bị lực lượng kia phá hủy, tiếp tục bay về hướng Long Ngũ.

Khi lực lượng tiếp xúc lên long lân, lại phát ra thanh âm ti ti, theo sau lực lượng mạnh mẽ xuyên vào long lân, tổn thương tới thân thể Long Ngũ!

Hống hống!

Long Ngũ bị lực lượng kia xuyên vào thân thể, rốt cục phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, lập tức hóa thành bản thể, long thân không ngừng quay cuồng trên không, chút hỏa diễm kia không ngừng thiêu hủy, rất có xu thế sẽ cháy lan ra!

Nếu không phải long lân của hắn là thần vật kiên dày nhất trong thiên hạ, chỉ sợ hiện tại hắn đã bị thiêu thành tro tàn!

Long vương bị một màn này làm cả kinh nhảy dựng lên, kinh quát:

- Khách khanh, nhanh…mau đem ngọn lửa trên người ngũ đệ thu về, bằng không hắn sẽ chết!

Lăng Tiếu cũng run rẩy, hắn không nghĩ tới ngọn lửa của Thiên Hỏa Châu sau khi tiến giai lại khủng bố như vậy, khiến lực lượng hủy diệt càng thêm uy thế, ngay cả chân long thần thú mười một giai trung cấp cũng có thể uy hiếp được, thật sự vượt ngoài sự dự liệu của hắn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2413 - Hàng Phục Long Ngũ – Phượng Niết Thần Đan.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc cho hắn đắc ý, thế lửa trên người Long Ngũ đã bắt đầu muốn lan tràn, khiến cho hắn càng kêu to thê thảm.

Lăng Tiếu vội vàng vẫy tay, đem ngọn lửa trên thân Long Ngũ hút trở về.

Chỉ cần hủy diệt thế lửa, kim lực lượng không còn lại bao nhiêu tác dụng.

Quả nhiên sau khi Lăng Tiếu diệt lửa, lực lượng còn sót lại bị Long Ngũ bức bay ra ngoài, thân hình dần dần bình ổn trở lại.

Lúc này ánh mắt hắn nhìn Lăng Tiếu ẩn chứa vẻ kiêng kỵ.

Vừa rồi bị gây sức ép đã lấy đi nửa mạng của hắn, hắn thật không dám tiếp tục thử xem một lần!

Lăng Tiếu nói:

- Không thương tổn tới ngươi chứ!

Lời này rõ ràng như vô nghĩa, thân hình Long Ngũ có không ít địa phương bị tổn thương, làm sao không bị thương tổn.

Long Ngũ vẫn kiên cường nói:

- Chỉ là chút lửa kia…làm sao tổn thương được ta!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Lăng Tiếu vội nói, tiếp theo hỏi:

- Vậy có tính là tại hạ vượt qua kiểm tra không?

Long Ngũ còn chưa đáp, long vương đã nói:

- Ân, chiến lực khách khanh bất phàm, ngày sau để Long Ngũ đi theo ngươi đi!

Long Ngũ không dám làm trái ý tứ của long vương, đồng thời cũng hiểu được Lăng Tiếu đáng giá cho hắn đi theo, ít nhất nhân loại trước mắt không yếu ớt như trong tưởng tượng.

Lăng Tiếu tươi cười rạng rỡ, đầy vẻ vui mừng.

Có một đầu chân long mười một giai trung cấp tương trợ, trong Thiên Vực có nơi nào hắn không thể đến.

Điều này đối với hắn mà nói càng thêm hoàn hảo khi đi diệt sát Dực nhân bộ tộc!

Nhưng trước đó hắn cảm thấy phải đem thần hồn phân thân của mình đề thăng thêm một giai, như vậy càng thêm nắm chắc.

Nếu hắn có được thần thảo thần hồn chí tôn, sẽ không thành vấn đề.

Đáng tiếc thần thảo loại này vô cùng hiếm thấy, hắn hoàn toàn không có trữ hàng.

Một biện pháp khác là giết chết chí tôn thủy thần, hấp thu lực lượng thần hồn, như vậy có thể giúp phân thân của hắn tiếp tục tiến thêm một bước.

Nghĩ tới đây hắn càng thêm kiên định đề thăng thực lực cho thần hồn.

Hắn mang theo Long Ngũ rời long sào, quay về trong nội tộc.

Lăng Tiếu không lập tức về ngoại môn mà đi vào phòng luyện đan, chuẩn bị giúp Đinh Cô Độc luyện chế một loại thần đan đặc thù, trợ giúp hắn hồi phục lực lượng, thậm chí càng tiến thêm một bước.

Trong truyền thừa của Hắc Diệu thần đỉnh có đủ loại phối phương của dược thần, bên trong có một loại gọi là Phượng Niết thần đan, có thể ngưng trợ đan điền, hồi phục lực lượng.

Sở dĩ Lăng Tiếu có được thành tựu hôm nay, đều nhờ quan hệ với Hắc Diệu thần đỉnh.

Nếu không có thần đỉnh trợ giúp, hắn đừng mong sáng tạo lịch sử, sáng tạo kỳ tích.

Đương nhiên điều này cũng có quan hệ đến thật nhiều cơ duyên hắn từng gặp được.

Nếu thực lực hắn không trướng lên, như vậy cảnh giới luyện dược sư của hắn đừng mong đề thăng nhanh như thế.

Bên trong phòng luyện đan, động tác của hắn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thân hình phiêu dật, lộ ra phong phạm của một đại tông sư.

Một gốc thần thảo màu đỏ hình dáng như mào phượng bay ra, khi va chạm vào hỏa diễm liền hóa thành ảnh tử phượng hoàng giãy dụa muốn thoát đi.

Đây chính là một gốc Phượng Quan Huyết Thảo đã tiếp cận phẩm cấp chí tôn.

Bất kỳ thần thảo nào cũng đã bắt đầu có "thần linh", đều hiểu được tránh né tai họa, là thượng hạng trong thần thảo.

Mà gốc Phượng Quan Huyết Thảo được xem như chí tôn thần tài.

Ngay khi Phượng Quan Huyết Thảo muốn bay khỏi dược đỉnh, một cỗ hào quang cấm chế vô hình mở ra trên dược đỉnh, phong ấn nó bên trong, khiến nó không cách nào chạy thoát.

Đúng lúc này một đạo hỏa xà bắn lên lập tức đem nó thiêu hủy.

Phượng Quan Huyết Thảo còn lợi dụng thần lực duy trì thêm một lát, dần dần héo rút xuống, một chút tinh hoa tinh hồng như máu nhẹ nhàng rơi vào bên trong dược đỉnh.

Luyện chế đan dược ngoài tuyệt phẩm, không chỉ cần kỹ năng, gặp phải tình huống như vậy nếu thất thần sẽ rất dễ làm cho một lò đan dược phá hủy.

Mà luyện chế Chí Tôn thần đan còn cần dùng nhiều thần tài chí tôn làm chủ yếu, lực lượng của chúng thật cường hãn, nếu thủ đoạn của luyện dược sư không đủ, chúng muốn chạy trốn cũng không phải việc khó.

Cho nên muốn trở thành thần dược sư hoặc chí tôn dược thần không phải chuyện dễ dàng.

Lăng Tiếu đã thói quen với cảm giác luyện đan này, thủ đoạn càng thêm thành thạo, càng thêm tùy tâm sở dục.

Theo thú đan luyện hóa, thần tuyền rót vào, một lò đan dược dần dần ngưng kết.

Lăng Tiếu nhìn hai viên thần đan đang ngưng tụ thành, nhủ thầm:

- Phượng Niết thần đan không hổ là thần đan đỉnh cấp, với khả năng của ta chỉ ngưng kết được hai viên, lực lượng này hẳn phải cường đại hơn Thần Vương đan nhiều đi!

Lăng Tiếu thu lại thần đan đi ra khỏi động phủ.

Hắn đi xem Lăng Bác cùng Lăng Khâu đã xuất quan hay chưa.

Đáng tiếc hai người đều muốn bước lên thủy thần trung giai, nếu không phải tốn hao vài năm thời gian chỉ sợ sẽ không xuất quan.

Hai người cũng không phải lập tức bế quan dùng thuốc, mà phải đem toàn bộ lực lượng tăng lên cảnh giới viên mãn, sau đó dùng đan dược, tranh thủ thành công đột phá.

Ngay lúc Lăng Tiếu dự định rời khỏi nội tộc trở ra ngoại môn, Lăng Thần đột nhiên đến tìm hắn.

- Tiếu đệ, ngươi muốn tìm tộc trưởng?

Lăng Thần hỏi.

Hiện tại Lăng Thần đã trở thành thái thượng thủy lão, không còn vẻ suy tàn, nhìn qua vinh quang tỏa sáng hơn rất nhiều.

- Đại ca, ta muốn tìm tộc trưởng, muốn hỏi thăm khi nào thảo phạt Dực nhân tộc, cướp lấy Thủy Nguyên Thạch quang hệ. Nhưng tộc trưởng cùng đại trưởng lão đều bế quan, xem ra còn phải đợi thêm vài năm!

Lăng Tiếu đáp.

Lăng Thần gật nhẹ đầu nói:

- Ân, Tiếu đệ, ta hiểu được tâm tình của ngươi, nhưng ngươi có biết sự cường đại của Dực nhân tộc hay không?

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Ngươi đến chỗ ta tâm sự một chút, đại tẩu đã lâu không gặp ngươi.

Lăng Tiếu gật gật đầu, đi theo Lăng Thần đến chỗ ở của hắn.

Nhiều ngày không gặp Tiêu Trân Thái, thực lực nàng đã tăng lên một bậc, đạt tới cảnh giới thần vương cao giai.

Xem ra không lo chuyện ngoại môn chuyên tâm tu luyện, thực lực sẽ tăng lên nhanh hơn.

- Tiếu đệ đã đến sao, hiện tại ngươi là người bận rộn, nhưng có rảnh cũng tới chỗ đại tẩu ngồi chút thôi!

Tiêu Trân Thái nhìn Lăng Tiếu nói.

- Ha ha, đại tẩu chê cười, thật sự là sự tình không ít, nhưng sau này ta sẽ đến thăm đại tẩu nhiều hơn, nếu đại tẩu cảm thấy buồn có thể gọi các đệ muội đến chơi với ngươi thôi!

Lăng Tiếu cười đáp.

- Vậy thật tốt, bằng không đại tẩu ngươi cả ngày không biết làm gì.

Tiêu Trân Thái cười nói:

- Huynh đệ các ngươi tán gẫu, ta đi pha trà.

Dứt lời nàng liền đi ra ngoài lưu không gian cho hai người.

Tiếp theo Lăng Thần giải thích cho Lăng Tiếu nghe qua tình huống của Dực nhân tộc, để cho hắn hiểu rõ hơn sự cường đại của bọn họ.

Địa bàn Dực nhân tộc nằm tại Quang Minh thần thành, nơi đó cấm hết thảy nhân tộc cùng thánh thú đến gần, là thành trì chuyên chúc của Dực nhân tộc.

Bọn hắn độc lập, chưa từng cùng người khác họ giao dịch kết hôn.

Bọn hắn tự xưng là Thần tộc, cho rằng mình cao quý hơn nhân tộc cùng thú tộc, khinh thường làm bằng hữu với bất cứ chủng tộc nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2414 - Nói Chuyện Với Lăng Thần. (1)

Quang Minh thần thành chẳng qua chỉ là nơi một ít Dực nhân tộc bình thường sinh hoạt, mà nơi đó có một vực môn, nối thẳng vực ngoại, Dực nhân tộc ở lại trong một lục địa không gian ở vực ngoại, nơi đó mới là tổ địa của bọn hắn.

Bọn hắn là chủng tộc lưu truyền từ thời viễn cổ tới nay, cũng giống như Ma Hổ tộc, là cổ tộc hạng nhất hạng nhì Thiên Vực. Trong lịch sử bọn hắn từng nhiều lần giao thủ với Ma Hổ tộc, có thắng có bại.

Nhưng từ sau khi Kim tộc quật khởi, Dực nhân tộc đột nhiên thu liễm, không còn tiếp tục đối chọi gay gắt với Ma Hổ tộc.

Đồng thời bọn hắn không tiếp tục hoành hành trong Thiên Vực, tựa hồ đã đem tinh lực bỏ vào vực ngoại.

Mấy năm nay những chí tôn thủy thần du lịch ở vực ngoại đều hiểu rõ ràng, thực lực Dực nhân tộc chẳng những không suy sụp, thậm chí uy danh còn truyền bá.

Chí tôn bình thường đừng mong dễ dàng đến gần bọn hắn, bằng không với tính cách cao ngạo của bọn họ thật dễ dàng phát sinh xung đột, cuối cùng bị Dực nhân xử lý.

Mà Lăng Vệ đi tới cửa muốn giao dịch Thủy Nguyên Thạch quang hệ, đương nhiên là bị bài xích.

Cũng may uy danh của Kim tộc cũng làm Dực nhân tộc kiêng kỵ vài phần,

nếu không phải Kiệt Đặc vương tử đột nhiên xuất hiện, Dực nhân tộc cũng không vây giết Lăng Vệ.

Lăng Thần giải thích việc này với Lăng Tiếu, muốn ngăn cản hắn đừng nên vọng động.

Trong tộc muốn đối phó Dực nhân tộc, nên chậm rãi kế hoạch, tuyệt đối không thể xung đột chính diện, bằng không Kim tộc chẳng những không tiêu diệt được Dực nhân tộc ngược lại còn bị đối phương diệt sát, tổn thất thảm trọng, vậy thật không đáng.

Tuy nói Kim tộc có Kim Long tộc dựa vào, nhưng Kim Long tộc chỉ trấn thủ trong Vọng Long sơn mạch, sẽ không cùng Kim tộc đi tấn công Dực nhân tộc.

Bởi vì ở thời kỳ viễn cổ Kim Long tộc đã chết quá nhiều người, khả năng sinh sản lại kém, họ không còn chịu được chiến tranh diệt sát.

Cho nên một ngày nào họ chưa khôi phục được nguyên khí, họ sẽ không dễ dàng gây chiến.

- Đại ca, chẳng lẽ mối thù của thái gia gia bỏ qua hay sao?

Lăng Tiếu nghe xong cau mày nói.

Lăng Thần nhìn ra Lăng Tiếu bất mãn, nói:

- Kim tộc không phải kẻ hèn nhát, có cừu oán đương nhiên phải báo, nhưng hiện tại tuyệt đối không phải lúc.

- Vậy khi nào mới đến lúc!

Lăng Tiếu trầm giọng hỏi.

Lăng Thần đáp:

- Ít nhất phải qua trăm năm, mà ngươi giúp trong tộc luyện chế thêm một ít Chí Tôn thần đan, tiếp tục bồi dưỡng thêm nhiều thủy thần, tăng thêm nội tình cho tộc ta, đến lúc đó cho dù chúng ta chết trận, còn có người có thể trấn thủ trong tộc, không đến mức đại loạn!

Lăng Thần từng làm môn chủ, ánh mắt nhìn vấn đề quả thật còn lâu dài hơn Lăng Tiếu một ít.

Lăng Tiếu nghe xong thần sắc trở nên ác liệt, thậm chí Lăng Thần đã chuẩn bị tâm lý sẽ chết, có thể thấy được Dực nhân tộc quả nhiên khủng bố hơn trong tưởng tượng rất nhiều!

- Đại ca nói đúng, là do tiểu đệ quá mức lỗ mãng, nếu trong tộc cùng ngoại môn còn có được thần tài chí tôn, ta nhất định đem hết toàn lực thay mọi người luyện chế càng nhiều Chí Tôn thần đan.

Lăng Tiếu thật nghiêm túc nói.

- Ân, việc này trưởng lão trong tộc đều rõ ràng, họ đã đi vực ngoại tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch đồng thời cũng kiếm thần tài, mà ngoại môn sẽ tăng thêm lượng thu mua, đến lúc đó phải phiền toái ngươi cống hiến cho Thiên Long môn nhiều hơn.

Lăng Thần đáp, tiếp theo còn nói:

- Hôm nay ta tìm ngươi kỳ thật là muốn cùng ngươi thương lượng một chút, đi tìm một khối Thủy Nguyên Thạch mộc hệ.

Thần sắc Lăng Tiếu vui vẻ nói:

- Đại ca biết nơi nào có khối mộc hệ sao?

Theo hắn biết Mộc Văn tộc có Thủy Nguyên Thạch mộc hệ, nhưng vị thủy lão đi trao đổi tay không mà về, bởi vì không tìm được nơi ở của Mộc Văn tộc.

Bây giờ nghe Lăng Thần nói như vậy, tựa hồ biết được khối mộc hệ kia đang ở đâu.

Vạn Yêu sâm lâm không phải chỉ có được Huyễn Yêu Vương mười một giai tồn tại mà làm cho người ta nghe tên liền sợ mất mật.

Bởi vì loại Huyễn Yêu cấp bậc này cũng sẽ không thường xuyên xuất hiện đối phó người đi vào Vạn Yêu sâm lâm.

Nơi này ngoại trừ có Huyễn Yêu, còn có ba loại yêu vật hiếm thấy trên thế gian, thực lực không kém Huyễn Yêu, một là Truy Hồn Yêu, một là Huyết Hung Yêu, ngoài ra còn có Quỷ Thụ Yêu.

Truy Hồn Yêu là linh thú quái quỷ biết ẩn hình, đối với các sinh vật có linh hồn đều có hứng thú, một khi phát hiện sẽ theo săn giết cắn nuốt linh hồn.

Bình thường những kẻ gặp phải Truy Hồn Yêu đều đã chết, bởi vì vậy chỉ có trước khoảnh khắc tử vong mới thấy được bộ dáng của nó.

Huyết Hung Yêu là linh thú hung hãn nhất trong Vạn Yêu sâm lâm, huyết khí dày đặc còn mang theo vẻ tà ác, một khi bị dính vào đều kích thích ra một mặt tà ác trong lòng, biến thành lệ khí hung tàn, cuối cùng tuyệt đối vì tự ngược mà chết.

Huyễn Yêu thích ăn não người, Huyết Hung Yêu thích uống máu, người nào bị nó săn giết đều khô cạn máu huyết mà chết.

Về phần Quỷ Thụ Yêu nhìn qua chẳng khác gì cây cối bình thường, nhưng trời sinh yêu linh, thích chủ động công kích bất kỳ sinh vật nào, đem lặc chết tươi, hút đi sinh cơ, tráng kiện yêu linh.

Người bình thường không cách nào phân biệt được sự tồn tại của nó, thật dễ dàng rơi vào trong cạm bẫy.

Cũng chính bởi vì có thật nhiều dị chủng thiên địa hiếm thấy như bốn loại yêu quái kia, cho nên nơi này mới được gọi là Vạn Yêu sâm lâm.

Mặc dù không được liệt vào một trong tám đại cấm địa, nhưng còn hơn hẳn cấm địa, làm cho người ta sợ hãi không dám đến gần.

Nhưng hung địa bậc này lại có được thần vật khiến người đỏ mắt, cũng có người mạo hiểm sinh mạng xâm nhập vào sâm lâm tìm kiếm Ma Huyễn Hoa, Huyễn Yêu Tinh, Hồn Yêu Thảo, Huyết Đàm Trì…thậm chí là Thủy Nguyên Thạch mộc hệ!

Nơi đó không ít thần vật, đại bộ phận người cũng từng đạt được thần vật mang ra ngoài.

Chẳng qua những người đi ra cuối cùng đều vẫn lạc vô cùng khó hiểu.

Những ai dám đi vào Vạn Yêu sâm lâm đều là người có dũng khí hơn người, hoặc là thực lực bất phàm, hoặc là đã sớm không màng đến sinh tử.

Lăng Thần kể cho Lăng Tiếu nghe qua về Vạn Yêu sâm lâm, cũng không phải có ý để hắn một mình đi vào nguy hiểm, mà là dự tính cùng hắn lên đường.

Nghe trong truyền thuyết ở nơi mà Quỷ Thụ Yêu tụ tập có được Thủy Nguyên Thạch mộc hệ tồn tại.

Bọn họ có thể đi thử xem một lần.

Nhưng chuyến đi này hung hiểm trùng điệp, cho dù là chí tôn thủy thần cũng không dám dễ dàng đặt chân tới.

Cho nên ý kiến này của Lăng Thần tuyệt đối phi thường mạo hiểm, khó trách hắn chỉ kéo Lăng Tiếu cùng nhau thương lượng, bởi vì sợ bị tộc nhân khác ngăn cản.

Hắn cảm thấy với thực lực thủy thần hiện tại của hắn, những yêu quái gì đó muốn đến gần căn bản là không khả năng.

- Thế nào Tiếu đệ, có đảm lượng cùng ta đi một chuyến hay không!

Lăng Thần từng thua bại trong tay Lăng Tiếu, có lòng tự tin lớn lao với thực lực của hắn, nếu có thể cùng nhau hành động thì cơ hội càng lớn.

Cảm ơn bạn tuấn anh đã ủng hộ truyện tại DocTruyen.Org nhé!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2415 - Nói Chuyện Với Lăng Thần. (2)

Nhưng hắn không hiểu rõ thân phận của Lăng Tiếu đã khác hẳn ngày xưa, nếu để cho tộc nhân hay biết xác định sẽ không cho phép Lăng Tiếu bồi hắn đi mạo hiểm.

Lăng Tiếu tươi cười nói:

- Đại ca đã có tin tưởng, tiểu đệ đương nhiên là không chối từ!

Người khác nghe nói phải đi vào Vạn Yêu sâm lâm tuyệt đối là bị dọa đến mềm nhũn, nhưng Lăng Tiếu lại cao hứng tươi cười, làm cho người ta cảm thấy hắn có vấn đề.

Lăng Tiếu đương nhiên là không có vấn đề gì, mà hắn đột nhiên nghĩ ra biện pháp giúp thần hồn của mình tiến giai.

Không sai, chính là bên trong Vạn Yên sâm lâm, mục tiêu Truy Hồn Yêu cùng Hồn Yêu Thảo!

Truy Hồn Yêu thích hấp thu linh hồn, thân hình có hồn lực dày đặc, đối với Lăng Tiếu mà nói là thuốc bổ thật lớn, mà Hồn Yêu Thảo cũng là thần thảo hồn loại thần giai, đối với hắn có tác dụng lớn.

Nếu tìm được Hồn Yêu Thảo đạt tới cấp bậc chí tôn, vậy hắn không muốn tiến giai cũng khó.

Hơn nữa hắn có Long Phượng Thần Cô, có thể đề phòng hồn lực công kích, còn có thể ngăn chặn hết thảy huyễn thuật, nói cách khác Truy Hồn Yêu

cùng Huyễn Yêu khủng bố kia đối với hắn mà nói không hề có chút uy hiếp!

Về phần Huyết Hung Yêu cùng Quỷ Thụ Yêu với hắn mà nói không đáng giá nhắc tới, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.

- Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, chúng ta lập tức xuất phát, mau chóng tìm được Thủy Nguyên Thạch mộc hệ nói sau!

Lăng Thần hưng phấn nói.

Sau khi hắn đột phá chí tôn, chỉ mới đánh qua một trận với Lăng Tiếu, hắn thật muốn đến Vạn Yêu sâm lâm đại triển thần uy một phen, cho yêu vật biết sự lợi hại của hắn!

Trạng thái này của Lăng Thần chỉ là muốn tìm hung vật thử chiêu mà thôi.

Đương nhiên hắn cũng muốn xuất một phần lực tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch cho bộ tộc.

- Đại ca, việc này không thể gấp, để ta giải quyết xong một việc ta sẽ tới tìm ngươi, dù sao cũng không gấp vài ngày!

Lăng Tiếu nói, theo sau như nghĩ ra chuyện gì lại nói tiếp:

- Đại ca, Huyễn Yêu biết huyễn thuật mê hoặc, Truy Hồn Yêu lại biết thuật truy hồn ẩn hình tập kích, Huyết Hung Yêu cùng Quỷ Thụ Yêu nhân số nhiều, ngươi phải làm sẵn chuẩn bị, bằng không nhất định sẽ gặp phải phiền toái, việc này không thể không phòng!

- Ngươi nói đúng, ta phải đi chuẩn bị một ít thần vật phòng ngự, nhất định phải ra khỏi Vạn Yêu sâm lâm, tìm được Thủy Nguyên Thạch mộc hệ!

Lăng Thần đáp.

Lăng Tiếu cùng Lăng Thần trò chuyện bàn bạc thêm một lúc mới quay về ngoại môn.

Khi hắn về tới ngoại môn, Dương Hải cùng Bàng Thống Các vẫn chưa rời đi, Dương Hải giống như đã xem Lăng Tiếu là chủ yếu, không ngừng kết giao thật tốt với người trên đỉnh núi, nhất là hạ mình đi đút lót Thường Hạo Hữu, hỏi thăm sở thích của Lăng Tiếu. Về phần Bàng Thống Các có vẻ thật sốt ruột, nhất định đòi gặp mặt Lăng Tiếu mới bằng lòng rời khỏi.

Lăng Tiếu nghĩ nghĩ, lại tiếp kiến hai người lần nữa.

- Dược thần đại nhân, nhiều ngày không gặp, Dương Hải vạn phần tưởng niệm!

Dương Hải khom người thập phần nghiêm túc vỗ mông ngựa nói.

Nghe được lời hắn Lăng Tiếu nổi da gà, trong lòng thầm mắng:

- Hỗn đản này thật sự là chí tôn thủy thần sao? Con mẹ nó thật tiện!

Đây tuyệt đối là một thủy thần không có chút tôn nghiêm nào mà Lăng Tiếu từng gặp qua.

Bàng Thống Các khá thẳng thắn, nghiêm túc nói với Lăng Tiếu:

- Lăng dược thần, chúng ta dứt khoát đi, rốt cục ngươi muốn ta làm gì mới bằng lòng giúp ta luyện chế Chí Tôn thần đan? Chẳng lẽ thật sự muốn ta đi theo ngươi mới nguyện ý giúp sao?

Lăng Tiếu khẽ lắc đầu nói:

- Trước đó ta đã nói thật rõ ràng, hoặc là thu thập đủ ba phần thần tài, hoặc là lưu lại Thiên Long môn làm trưởng lão cung phụng, chỉ cần làm đủ cống hiến ta tận lực thỏa mãn yêu cầu các ngươi, nhưng…hiện tại các ngươi chỉ cần đáp ứng ta một sự kiện, ta lập tức giúp các ngươi luyện chế Chí Tôn thần đan thế nào?

- Thật sao?

Dương Hải cùng Bàng Thống Các đều hô lên.

Lăng Tiếu gật đầu:

- Thật sự!

Ngay lúc Bàng Thống Các khẩn cấp định đáp ứng, ánh mắt Dương Hải chợt lóe:

- Dược thần đại nhân, chỉ cần ngươi phân phó, nếu ta có thể làm nhất định đem hết toàn lực giúp ngươi làm được!

Lời này của hắn có lưu lại đường lui, nếu có thể làm mới đi làm, nếu không làm được thì không còn biện pháp!

Bàng Thống Các cũng không quá ngu ngốc, nghe Dương Hải nói như vậy hắn liền nghĩ tới có lẽ chuyện Lăng Tiếu yêu cầu thật sự không dễ dàng!

- Không biết Lăng dược thần muốn chúng ta làm việc gì?

Bàng Thống Các hỏi.

Lăng Tiếu cười nhẹ nói:

- Việc này không khó, gần đây ta muốn đến Vạn Yêu sâm lâm một chuyến, muốn tìm một ít đồ vật, không biết các ngươi có dám đi cùng ta một chuyến hay không?

Lăng Tiếu vừa nói ra lời này, thần sắc đang tươi cười của Dương Hải chợt cứng lại, thân hình còn run rẩy lên. Mà thần sắc Bàng Thống Các phát lạnh, lập tức nhíu mày.

- Dược thần đại nhân, ngươi…ngươi thật không nói lầm? Ngươi thật muốn đi Vạn Yêu sâm lâm?

Dương Hải hỏi.

Lăng Tiếu trịnh trọng nói:

- Đúng vậy, ta muốn đi Vạn Yêu sâm lâm, không biết ngươi còn dám đi theo giúp ta hay không? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!

Dương Hải do dự, người nào không biết Vạn Yêu sâm lâm là một địa phương khủng bố, cho dù chí tôn đi tới cũng chỉ dám ở vòng ngoài, không ai dám đi vào tận sâu trong.

So sánh với Chí Tôn thần đan mà nói lưu trữ mạng sống quan trọng hơn.

Mà Bàng Thống Các lại vang vang nói:

- Được, ta bồi Lăng dược thần đi một lần, chờ sau khi đi ra ngươi nhất định phải giúp ta luyện chế thần đan, tuyệt không nuốt lời!

Lăng Tiếu nhìn thoáng qua hắn gật đầu:

- Đây là tự nhiên, nhưng ngươi phải cung cấp thần tài kia cho ta mới được!

- Thành giao!

Bàng Thống Các đáp.

Vì hoàn thành nhu cầu cho bạn lữ, hắn quyết định bất cứ giá nào, tuy Vạn Yêu sâm lâm thật khủng bố, nhưng với chí tôn trung giai mà nói nếu muốn chạy trốn cũng không phải là không được!

Lăng Tiếu gật nhẹ đầu:

- Ta thưởng thức loại tính cách này của Bàng lão!

Sau đó hắn nhìn qua Dương Hải với ánh mắt đầy thâm ý.

Dương Hải bị Lăng Tiếu nhìn có chút dựng tóc gáy, nhưng cũng đã khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn.

Kỳ thật lấy thân phận hiện tại của Lăng Tiếu, trực tiếp gọi người đưa Đinh Cô Độc đến gặp hắn vẫn tốt hơn.

Nhưng tính tình hắn không câu nệ chuyện nhỏ, đồng thời đang cần thu mua lòng người, cho nên hắn trực tiếp đi tìm Đinh Cô Độc.

Đinh Cô Độc được an bài ở lại trong một độc viện, mặc dù hơi nhỏ một chút nhưng hoàn cảnh xinh đẹp lại tĩnh mịch im lặng, là một nơi nghỉ ngơi tĩnh tâm khó được.

Ở trong viện, Đinh Cô Độc đang vung một thanh phàm kiếm, giống như đang luyện tập kiếm kỹ nào đó.

Chỉ tiếc bây giờ hắn chỉ là một người bình thường, xuất ra kiếm kỹ có hình nhưng vô thần, không hề có chút lực lượng, hoàn toàn chỉ xem đẹp mắt mà

thôi.

Nhưng trên mặt hắn không có chút suy bại, ngược lại vẻ mặt chuyên chú, vung ra kiếm kỹ càng thêm phiêu dật, mơ hồ ẩn chứa kiếm thế vô hình.

Lăng Tiếu nhìn thấy một màn này không khỏi lộ ra vài phần tán thưởng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2416 - Thật Sự Là Tiện Ah!

Người kia tự phế tu vi, nhưng không lộ ra chút bộ dáng thất vọng, khiến cho Lăng Tiếu cảm thấy được hắn là một nhân vật thiên tài, có thể thu phục người như vậy với hắn mà nói tuyệt đối là một sự may mắn.

- Đinh huynh mỗi ngày siêng năng luyện tập, có thể trở thành thiên thần vương không phải chuyện ngẫu nhiên!

Lăng Tiếu dứt lời đã xuất hiện trước người Đinh Cô Độc không xa.

Đinh Cô Độc thu kiếm, hơi khom người nói:

- Gặp qua dược thần đại nhân, khiến cho ngươi chê cười!

Lăng Tiếu nhìn bộ dáng hờ hững của hắn, tựa hồ không hề sốt ruột Lăng Tiếu có luyện chế đan dược khôi phục thần lực cho mình hay không, tâm tính thế này thật sự là hiếm thấy.

- Sau này ngươi trực tiếp gọi tên của ta đi, không cần khách khí như vậy!

Lăng Tiếu nói.

Đinh Cô Độc vẫn kiên trì:

- Không, nếu ta lựa chọn đi theo ngươi, sau này ngươi là chủ nhân của ta, ta không thể không trung thực hoặc bất kính!

Lăng Tiếu hiểu được tính tình hắn, vì vậy nói:

- Vậy ngươi cũng như những người khác gọi ta là phong chủ hoặc thiếu gia đi.

Ngừng một chút trong tay hắn hiện ra viên thần đan đưa tới:

- Viên đan dược này là Phượng Niết thần đan, dùng Phượng Quan Huyết Thảo làm tài liệu chủ yếu luyện chế thành, chẳng những cho ngươi hồi phục đan điền, đồng thời giúp ngươi khôi phục một thân tu vi, cầm lấy đi!

Đinh Cô Độc hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh, bàn tay run run đã bán rẻ nội tâm kích động của hắn!

Mấy ngày nay hắn cố gắng làm cho mình bình tĩnh thong dong, muốn làm cho mình quên hết thảy, nội tâm hắn đã chuẩn bị dự cảm xấu nhất.

Hiện giờ có được thần đan Lăng Tiếu luyện chế, hết thảy giả tạo của hắn đã lộ ra nguyên hình.

Hắn thật sự khát vọng khôi phục thực lực, khôi phục phong phạm kiêu ngạo tự tin ngày xưa!

Hắn cầm lấy Phượng Niết thần đan, quỳ xuống nói:

- Đa tạ thiếu gia ban thưởng!

Hắn quỳ thật sự hoàn toàn, chứng minh hắn đã nguyện trung thành một đời với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không ngăn cản hắn, thản nhiên nhận hắn quỳ bái, bởi vì Lăng Tiếu thật sự đã cứu hắn một mạng, có thể thừa nhận được đại lễ này!

Lăng Tiếu kéo hắn đứng dậy, nói:

- Ta sẽ cho Hạo Hữu an bài cho ngươi một phòng bế quan, lần sau gặp ngươi, hi vọng ngươi khôi phục đỉnh phong, thậm chí còn tăng thêm một tầng!

- Yên tâm đi thiếu gia, ta tuyệt sẽ không làm cho ngươi thất vọng!

Đinh Cô Độc trịnh trọng nói.

- Ân, ngươi không cần tiếp tục luyện Tử Kiếp thần công, sau khi dùng đan tốt nhất tu luyện thần công khác, bằng không tiếp tục phát sinh dị biến, chỉ sợ vô lực thay đổi càn khôn!

Lăng Tiếu dặn dò.

Đinh Cô Độc gật đầu, ghi nhớ lời của Lăng Tiếu, mà trong không gian giới của hắn cũng có được thần công dùng tu luyện sau này.

Lăng Tiếu nói thêm vài câu với hắn, quay về sân viện của mình, bồi tiếp nhóm nữ nhân vài ngày, cho người vào trong tộc mời Lăng Thần đến, chuẩn bị đi Vạn Yêu sâm lâm.

Chờ sau khi Lăng Thần đi ra, hắn dẫn theo Long Ngũ, Dương Hải cùng Bàng Thống Các cùng nhau xuất phát.

Về phần Bại Gia Tử, Hồ Nhạc cùng Nham Động Cao vẫn ở trong dược đỉnh phòng ngừa cứu viện.

- Đại ca đã chuẩn xong hết thảy chưa?

Lăng Tiếu hỏi thăm Lăng Thần.

- Không thành vấn đề, chúng ta chỉ cần tìm kiếm chỗ của Quỷ Thụ Yêu là

được, những yêu vật khác có thể tránh thì tránh, tin tưởng chúng cũng không làm gì được chúng ta!

Lăng Thần đáp, hắn nhìn qua Dương Hải cùng Bàng Thống Các lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lăng Tiếu giới thiệu đôi bên nhận thức.

Lăng Thần nhìn thấy Lăng Tiếu tìm được hai chí tôn đến tương trợ, càng thêm tin tưởng.

Vạn Yêu sâm lâm nằm ở giao giới Thiên Long địa vực cùng Thiên Tước địa vực, nơi này có không gian bích chướng ngăn cách, đem Vạn Yêu sâm lâm ngăn cách ra, không cho nhân loại lẫn yêu thú bên trong tiếp xúc, tránh làm cho nhiều người bị hại.

Đây là do chí tôn thượng cổ bày ra trận pháp không gian bình chướng, nhờ có sự tồn tại của không gian bích chướng làm chư yêu phải co đầu rút cổ trong Vạn Yêu sâm lâm, không thể ra ngoài làm hại nhân gian.

Đồng thời chỉ có người nào đạt tới cảnh giới thần vương trở lên mới có thể đi vào, phàm là người tu vi thấp hơn thì không thể được, mà yêu vật muốn đi ra sẽ bị trận pháp oanh kích.

Trận pháp không gian bích chướng quả thật có được thần lực nghịch thiên!

Nhóm người Lăng Tiếu đã đi tới trước không gian bích chướng.

Bọn họ từ trên cao nhìn xuống vùng đất hoang vắng không bóng người, cảm nhận được cỗ yêu khí tận trời, làm thần sắc họ trở nên ác liệt.

Thân hình Dương Hải thoáng run rẩy, trong lòng có chút hối hận đi theo

Lăng Tiếu đến nơi này.

Bởi vì hung danh của Vạn Yêu sâm lâm lan xa, mặc dù có không ít người vẫn còn sống ra ngoài, nhưng đại bộ phận mọi người rơi vào cảnh điên dại hoặc tử vong.

Tuy hắn là chí tôn thủy thần, nhưng vẫn cảm thấy trái tim rét lạnh, một cỗ cảm giác khủng bố vô hình lan tràn khắp thân thể hắn.

Lăng Tiếu liếc mắt nhìn Dương Hải, phát hiện ra dị trạng của hắn, cười nhẹ nói:

- Dương lão, nếu ngươi cảm thấy sợ hãi, có thể hiện tại rời đi!

Nếu như Lăng Tiếu nói câu này với riêng một mình hắn, Dương Hải nhất định sẽ quay đầu bước đi, tuyệt không nói thêm lời nào.

Nhưng hiện tại có mặt vài người ở nơi này, nếu hắn bỏ đi chẳng phải uy danh quét rác, đã đến nước này không còn chấp nhận cho hắn rút lui!

- Dược thần đại nhân chê cười, chỉ là Vạn Yêu sâm lâm mà thôi, nhớ ngày đó ta từng xâm nhập Thiên Nhãn Chi Hải vẫn còn sống rời khỏi đâu!

Dương Hải lộ ra vài phần dũng khí nói.

Thiên Nhãn Chi Hải, một trong tám đại cấm địa, xếp hạng thứ bảy, nằm ở vực biển giao giới giữa Thiên Huyền địa vực cùng Thiên Nguyên địa vực, nơi đó có Thiên Nhãn Tuyền Qua, một khi bị lốc xoáy hút vào, tuyệt đối là mười phần tử vong.

Lúc Dương Hải còn ở cảnh giới thần vương bị Thiên Nhãn Chi Hải hút vào, về sau may mắn đạt được cơ duyên mới khiến cho hắn đột phá được chí tôn

thủy thần.

Mà sự kiện này chính là sự tích quang vinh mà hắn vẫn kiêu ngạo cả đời.

Nhưng từ trong miệng hắn nói ra lại không ai tin tưởng.

Dù sao ai cũng nhìn thấy vẻ sợ hãi của hắn, nếu đã đi vào Thiên Nhãn Chi Hải, sao bây giờ nhát gan như vậy đây?

Kỳ thật cũng không trách được hắn, ngày trước hắn chỉ lầm xông vào Thiên Nhãn Chi Hải, mà thiếu chút nữa chết tại đó, trải qua thật nhiều may mắn mới thoát ra ngoài, khiến cho hắn trở nên sợ hãi, thề tuyệt đối không trở lại vùng đất kia.

Ngay khi Dương Hải định giải thích, Lăng Thần nói:

- Chúng ta vào đi thôi, bằng thực lực của chúng ta, thật không tin không làm gì được đám yêu vật bên trong!

Lăng Thần vận khởi hộ tráo, trực tiếp mạnh mẽ xông vào không gian bích chướng.

Lăng Tiếu cũng xông vào, Long Ngũ cùng Bàng Thống Các theo sát phía sau.

Dương Hải do dự một lúc lâu, lẩm bẩm:

- Bổn chí tôn từng nhập qua Thiên Nhãn Chi Hải, chỉ là Vạn Yêu sâm lâm làm gì được ta!

Dứt lời hắn cũng vọt đi vào.

Mọi người dừng lên trên Vạn Yêu sâm lâm, nhìn cổ lĩnh cự phong mênh mông vô bờ xa xa, rừng rậm dày đặc, một cỗ yêu khí thổi qua, thanh âm ô ô như ma quỷ gào thét, làm người nghe được rét lạnh không thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2417 - Vạn Yêu Sâm Lâm.

Địa vực này bảo trì được khu rừng rậm nguyên thủy nhất, mang theo cỗ khí tức thái cổ ập đến, làm người ta có cảm giác như quay về thời đại thái cổ.

- Yêu khí thật nồng đậm, còn thêm vẻ hoang khí, khó trách làm cho người ta sợ hãi đâu!

Lăng Thần thì thào lẩm bẩm.

Lăng Tiếu cũng thật đồng ý:

- Cũng chỉ có loại địa phương này mới duy trì được thú loại thượng cổ, xem ra thánh thú mười một giai ở đây phải đông như kiến cỏ!

- Căn cứ ghi chép Quỷ Thụ Yêu tồn tại ở Quỷ Thụ Lĩnh tận sâu trong phía đông nam, chúng ta qua đi, một khi tìm được lập tức trở về!

Lăng Thần nói.

Lúc này Bàng Thống Các mở miệng hỏi:

- Rốt cục các ngươi muốn tìm loại thần vật gì mà phải đến tìm Quỷ Thụ Yêu?

Quỷ Thụ Yêu dễ tiếp xúc nhất giữa các yêu vật, chỉ cần có thần khí tin tưởng muốn đối phó chúng hẳn không thành vấn đề.

Nhưng Bàng Thống Các cùng Dương Hải còn không biết mấy người Lăng

Tiếu cần đến nơi này tìm kiếm thần vật gì đâu.

Lăng Tiếu mở miệng đáp:

- Chúng ta muốn tìm Thủy Nguyên Thạch mộc hệ!

Bên trong rừng rậm mênh mông, vài đạo thân ảnh lướt nhanh như thiểm điện, trực tiếp xuyên qua không gian mà đi, cơ hồ mỗi bước mười vạn dặm, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Linh thú, thánh thú dưới rừng rậm còn chưa kịp cảm giác được khí tức của bọn họ thì thân ảnh họ đã biến mất không thấy.

Mấy đạo thân ảnh tựa hồ không rảnh bận tâm linh vật cao giai nơi này, thậm chí kể cả thần vật mà thánh hoàng cùng thần vương phải đỏ mắt, bọn họ cứ thế vội vàng đi qua.

Bên trong Vạn Yêu sâm lâm bát ngát, có thánh thú mười một giai, đột nhiên có người bên ngoài đến xâm nhập vào lĩnh vực của bọn hắn, đem bọn hắn chọc giận, khiến bọn hắn vọt ra muốn đem người xâm nhập cắn nuốt sạch sẽ.

Hống hống!

Mấy thanh âm thú rống vang lên, bên dưới rừng rậm tao động, vài đầu thánh thú khổng lồ vọt ra.

Bọn hắn không có chút ý tạm dừng, bay thẳng tới nhóm người Lăng Tiếu.

- Ha ha, tới vừa lúc!

Lăng Thần cất tiếng cười to, một giao long vương từ sau lưng hắn dâng lên, khí tức chí tôn bộc phát, vài chiêu kim quyền oanh tới.

Dương Hải mở miệng:

- Đừng dây dưa cùng bọn hắn, bằng không ngày càng nhiều thánh thú chạy ra, chúng ta trốn không thoát đâu!

Dương Hải sinh tồn nhiều năm ở cổ núi non, kinh nghiệm vô cùng phong phú, ở giữa sơn mạch hung hiểm bậc này hắn vẫn duy trì ý thức cảnh giác cao nhất, hắn hiểu được không thể sớm khai chiến tại đây, bằng không sẽ hấp dẫn càng nhiều thánh thú xuất hiện, bọn họ còn chưa đi tới mục đích đã bị vây công đến chết.

Lăng Tiếu nhăn mày nói:

- Tùy thời ứng phó!

Lăng Tiếu vừa dứt lời, Long Ngũ đã động.

- Để cho ta đối phó bọn hắn!

Long Ngũ chiến ý dâng trào, hắn chỉ vừa rời khỏi long sào, là lúc muốn đại hiển thần uy!

Hống!

Long Ngũ gào thét một tiếng, long ngâm cường đại chấn đến nhóm thánh thú kinh hãi, thân hình khổng lồ bị chấn ép xuống dưới rừng cây bên dưới.

Lăng Thần chưa đối chiến được vài chiêu đã bị quấy nhiễu, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, khó chịu muốn chết!

Long uy không thể xâm phạm, đây chỉ nói với thánh thú bình thường, có thể trực tiếp trấn áp chúng không dám vọng động.

Nhưng thánh thú ở đây đều lưu lại từ thời viễn cổ thậm chí là thái cổ, hoang khí nồng nặc, tính tình thập phần hỏa bạo, cũng không quá sợ hãi chân long nhất tộc, tuy tạm thời còn bị áp chế nhưng rất nhanh đã vọt lên, trực tiếp khiêu khích hướng Long Ngũ rít gào nhào đến.

Long Ngũ nhe răng cười lạnh:

- Nhìn thấy bổn hoàng còn dám kêu to, đi chết đi!

Long Ngũ không hóa chân thân, trực tiếp xông thẳng tới, long quyền vung ra, quyền kình cường đại còn hơn uy lực cổ thần khí, trực tiếp đem hai đầu thánh thú đánh phát nổ.

Hai đầu thánh thú khác muốn táp lấy hắn, nhưng bị hắn tránh qua, chờ khi hắn xoay người lại hai chân giẫm mạnh hai cước, mở ra lỗ máu thật lớn trên mặt bọn chúng, đau đến chúng sợ hãi kêu to không thôi.

Chiến lực của Long Ngũ như thiên, chỉ vài lần ra tay đã đem vài đầu thánh thú hành hạ đến chết, máu tươi không ngừng vẩy ra, thập phần dữ tợn chói mắt, mùi máu tanh nồng nặc vô cùng.

- Long Ngũ, lấy thú đan lưu trữ giúp ta, đừng nuốt!

Lăng Tiếu nhìn Long Ngũ đại sát tứ phương kinh quát.

- Được rồi, ta giữ lại cho ngươi!

Long Ngũ không cho là đúng nói, ngừng một chút mới nói tiếp:

- Thân thể bọn nó đều vỡ, bằng không có thể lưu lại cho nhân loại các ngươi, đáng tiếc gần đây ta không khẩu vị, bằng không đều ăn hết!

Dương Hải cùng Bàng Thống Các đều chấn kinh, bọn hắn không nghĩ tới nam nhân uy vũ đi theo bên cạnh Lăng Tiếu lại khủng bố như vậy, đồng thời đều hiểu được có được chiến lực cường hãn như thế bọn hắn sẽ được an toàn hơn.

Trong lòng hai người đều nhủ thầm:

- Người này không phải là chân long thần thú biến thành đi? Vừa rồi hẳn là long ngâm âm ba!

Lăng Thần lộ ra vẻ mặt hâm mộ vô cùng, hắn biết rõ đây chính là chân long thần thú mười một giai, bậc chiến lực như thế chỉ có mười một giai mới có.

Bên trong Kim tộc chỉ có hai ba người có được chân long thần thú cấp bậc này hộ thân ah!

Hống hống!

Ngay lúc Long Ngũ thu lại thú đan, giao vào tay Lăng Tiếu, phương xa vang lên thanh âm thú rống, chấn đến cả không gian chao đảo.

Từng đầu thánh thú khổng lồ vọt tới, số lượng nhiều đến dọa người, trong đó có không ít mười một giai tồn tại, uy thế làm người cảm thấy mềm nhũn chân tay.

- Đó…đó là Hoang Lôi Điêu, mẹ nó tới thật nhanh, ta…chúng ta mau chạy đi!

Dương Hải thấy rõ bên trong có một đầu mười một giai không nhịn được kinh hô.

Hoang Lôi Điêu chính là dị chủng thái cổ, đầu đại điêu uy thế như thiên,

mang theo lôi lực thật khủng bố, ít nhất phải tới mười một giai trung giai, khó trách Dương Hải kinh hoảng như thế.

Bàng Thống Các cũng nhìn thấy vài đầu thánh thú làm hắn run lên, đó là Xích Huyết Báo biến dị, Đằng Xà Vương thái cổ, Cực Quang Hùng Sư…

Không chỉ có hai người bọn họ, thậm chí cả Lăng Tiếu cùng Lăng Thần đều hoảng hốt.

Bọn họ đều biết nơi này có thánh thú mười một giai rất nhiều, hiện tại sau khi đi vào cảm thấy mình vẫn đánh giá thấp rừng rậm thời thái cổ này, đây quả thật là thánh thú nhạc viên, lại có nhiều thánh thú khủng bố như thế, thậm chí một ít loại tuyệt chủng cũng có thể chứng kiến.

Khó trách đi vào đều cửu tử nhất sinh, thật sự còn hung hiểm hơn những cổ sơn mạch khác vạn phần!

Chỉ có Long Ngũ không chút sợ hãi, đôi mắt còn bốc lên lệ khí hung hãn nồng đậm, muốn hóa thành chân thân đại chiến một hồi.

- Mau…nhanh đi xuống bên dưới rừng rậm, che giấu khí tức, đừng lộ ra địch ý, chỉ có như thế chúng nó mới giảm bớt sát ý!

Dương Hải phục hồi lại tinh thần mở miệng kêu lên.

Ngay sau đó hắn là người đầu tiên lao xuống dưới.

Mấy người khác không chút suy nghĩ vọt theo sau, chỉ có Long Ngũ có chút không cam lòng đi theo.

Một ít thánh thú gần bên đuổi theo, những thánh thú khác xoay vần trên không trung một lúc, lại xảy ra một ít xung đột lẫn nhau, sau đó dần dần tán

đi.

Bọn hắn cũng không khẩu vị với nhân loại, bởi hình thể họ quá nhỏ không đủ nhét kẽ răng, trừ phi địa bàn bị xâm nhập, nếu không bọn hắn cũng sẽ không chủ động công kích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2418 - Thánh Thú Nhạc Viên.

Nhưng vẫn còn vài đầu thánh thú đuổi theo không ngừng phát động công kích, khiến khu vực này hỗn loạn không thôi.

Long Ngũ thật sự không nhịn được, hắn đường đường là vương thúc Long tộc, sao có thể bị những đầu thánh thú cấp bậc thấp hơn hù dọa tới đâu.

Hắn dừng lại, hướng những thánh thú kia trực tiếp vung quyền giết chết.

- Được rồi Long Ngũ, bây giờ không phải lúc tranh khí phách!

Lăng Tiếu hô.

Long Ngũ cùng Lăng Tiếu là quan hệ ngang hàng, nhưng trước khi rời tộc đã được long vương căn dặn qua, cho nên lời của Lăng Tiếu hắn vẫn nghe theo.

Đoàn người thu liễm khí tức, bắt đầu xuyên qua giữa rừng rậm, đồng thời cảnh giác nhìn quanh bốn phía, chú ý hết thảy động tĩnh.

Bọn họ đã xâm nhập Vạn Yêu sâm lâm, yêu vật tùy thời sẽ xuất hiện, tuyệt đối không thể phớt lờ!

Mọi người không rảnh bận tâm tìm kiếm thánh vật trong này, thẳng theo phương hướng đông bắc đi tới.

Nhờ có Dương Hải từng làm qua dong binh, cuối cùng họ tránh thoát không ít thánh thú công kích, chỉ ngẫu nhiên gặp phải vài đầu thánh thú, bằng thực lực của họ có thể hoàn toàn tốc chiến tốc thắng, không làm ra động tĩnh quá

lớn.

Nhưng theo bọn họ xâm nhập ngày càng sâu hơn, cây cối càng thêm dày đặc che trời, độc chướng lan tràn, mùi hôi tanh cùng độc khí ăn mòn đủ làm người nháy mắt tử vong!

Đây rõ ràng đều là độc khí bổn nguyên, một khi dính vào tuyệt đối không dễ dàng khu trừ, mà chỉ sợ cả thần vương cũng bị tra tấn mà chết.

Dương Hải càng thêm lo lắng:

- Đã tới địa bàn của Quỷ Thụ Yêu hay chưa?

- Đây hẳn là Thanh Lựu độc, đừng hít vào, bằng không phải lở loét mà chết!

Lăng Thần mở miệng nói.

Với thực lực chí tôn của họ, hộ tráo có thể ngăn cản độc chất ảnh hưởng, nhưng vẫn có thể chứng kiến hộ tráo bị ăn mòn biến thành màu xanh đen, giống như tùy thời đều sẽ dính vào trong thân thể bọn họ.

Càng đi độc chướng càng dày đặc còn xuất hiện một mảnh đầm lầy.

Hống!

Một đầu yêu thú lộ ra hàm răng âm sâm sắc bén, nhìn qua như hắc động sâu thẳm, lộ ra độc khí dày đặc, miệng còn chưa tới độc khí đã phun ra, đủ ăn mòn thế gian vạn vật.

Mọi người hoảng sợ bật lui ra sau, đều bay bổng lên không trung.

Nhưng tốc độ của Lăng Thần chậm hơn một chút, độc khí đã sắp ập về phía

hắn.

Nhưng hắn lâm nguy không hãi, toàn bộ lực lượng bộc phát, một kim quyền nhanh chóng oanh ra ngoài.

Quyền thế cuồn cuộn, lực lượng vô cùng uy mãnh, như một đầu giao long vương rít gào bắn ra.

Oanh long!

Độc chướng bắn qua liền bị một quyền đánh văng tới hướng miệng khổng lồ kia, trực tiếp nổ tung.

Lăng Thần cũng không nhân cơ hội rút lui, ngược lại chiến ý dâng trào, liên tục đánh ra mấy quyền, trực tiếp đem phiến đầm lầy oanh vỡ lật ngược, khiến độc chướng cuồn cuộn tản ra ngoài.

Lúc này lại có tiếng thú rống truyền tới, ngay sau đó giữa đầm lầy xuất hiện từng đầu Thanh Lựu cự ngạc!

- Thanh Lựu Độc Ngạc!

Dương Hải rùng mình kinh hô.

Hắn biết được loại cá sấu này hung tàn vô cùng, độc khí dày đặc, làm cho người ta né tránh còn không kịp.

Nếu chỉ là độc ngạc cửu giai hoặc thập giai cũng không đến nỗi làm cho hắn thất thố như vậy, bởi vì hắn nhìn thấy có vài đầu Thanh Lựu Độc Ngạc mười một giai vọt ra, bên trong còn có Thanh Lựu Độc Ngạc Vương, đã đạt tới mười một giai trung giai đỉnh!

Quanh thân của chúng còn có trên trăm đầu cửu giai hoặc thập giai, đem bọn họ tầng tầng vây khốn.

- Đi, đi nhanh lên, đừng cùng chúng nó dây dưa!

Dương Hải kinh hô, trong tay hiện ra một lam sắc tam giác thuẫn bài, đem toàn thân đều phòng ngự kín kẽ, làm xong tính toán xấu nhất.

Nhưng bọn họ muốn thối lui đã không còn kịp nữa, đầu Thanh Lựu Độc Ngạc Vương gào thét một tiếng phát ra tín hiệu công kích.

Gần trăm đầu Thanh Lựu Độc Ngạc đồng loạt phun ra độc chướng đáng sợ, hoàn toàn đem cả không gian nơi này biến thành màu xanh đen, độc chất đủ làm cho bán thủy thần bị ăn mòn mà chết!

Cũng may Dương Hải đã lấy ra cổ thần khí đê giai phòng ngự bảo hộ mới ngăn cách được độc chất kia.

Lăng Thần đang triền đấu với một đầu Thanh Lựu Độc Ngạc mười một giai, bị độc chất hoàn toàn bao vây, không ngừng thẩm thấu vào hộ tráo của hắn, khiến hắn bắt đầu cảm thấy đầu hoa mắt choáng.

- Không tốt, độc chướng này thật đáng sợ, nhất định phải mau chóng thoát khỏi!

Lăng Thần kinh hô trong lòng.

Nhưng ngay lúc hắn định lao ra, Thanh Lựu Độc Ngạc đối chiến cùng hắn đã vung đuôi hướng hắn quét tới.

Lăng Thần không thể tránh né, đành kiên trì đánh ra một quyền bắn bay đuôi của nó trở về.

Nhưng lực lượng của chiếc đuôi không kém, trực tiếp đụng bay thân thể hắn ra xa, khiến tạng phủ của hắn đều sôi lên, phun ra ngụm máu tươi.

Cũng ngay lúc này độc khí đã nhân cơ hội ăn mòn thân thể hắn.

Ti ti…

May mắn cường độ thân thể hắn cũng thật cường hãn, tuy bị độc khí dính vào nhưng vẫn có thể cứng rắn chịu đựng, không cho nó tiếp tục xâm nhập vào trong thân thể.

- Không tốt!

Lăng Thần thầm quát một tiếng, lập tức vận kình bức độc ra khỏi thân thể, nếu không hắn sẽ xui xẻo lớn!

Đúng lúc này, hai đầu Thanh Lựu Độc Ngạc thập giai đột nhiên táp thẳng về phía hắn.

Phản ứng của Lăng Thần cũng thật nhanh, nhưng hắn đang bức độc khí nên động tác thoáng chậm hơn một chút, nhìn thấy hai đầu độc ngạc tập kích tới trước mắt liền vung tay chụp chết chúng nó.

Đúng một khắc này đầu Thanh Lựu Độc Ngạc mười một giai lại công kích tới, miệng khổng lồ đã tới trước mặt Lăng Thần, độc khí cuốn qua, làm Lăng Thần không sao chịu nổi.

Hắn vừa định tránh né, nhưng động tác chậm hơn rất nhiều, nhìn thấy mình sắp rơi vào trong miệng độc ngạc, từ trên lướt xuống một thân ảnh trực tiếp giẫm nát lên phía trên miệng độc ngạc.

Phanh!

Miệng khổng lồ bị giẫm đạp nặng nề khép lại, ngay sau đó một đạo hỏa sắc kiếm quang hiện lên, hung hăng chém thẳng lên người nó.

Đây chính là cổ thần khí, mỗi kiếm đủ phân kim đoạn ngọc, phá núi liệt địa.

Nhưng chém lên người độc ngạc mười một giai, lại chỉ chém rụng vài khối thanh lân giáp của nó, lưu lại vết kiếm nhợt nhạt trên người nó mà thôi.

Lăng Tiếu hú lên quái dị:

- Mẹ nó, thân thể cứng rắn như thế!

Lăng Tiếu không quản được nhiều, lập tức toàn lực oanh chém xuống dưới, hỏa diễm không ngừng đem độc khí nơi này thiêu hủy lên.

Độc ngạc mười một giai kêu rú điên cuồng, thân hình bốc lên, đuôi vặn vẹo quét lên Lăng Tiếu trên lưng nó.

Lăng Tiếu bất chấp hết thảy, bay lên cao, hướng Lăng Thần bay tới, đem Lăng Thần kéo lên, hỏa diễm đỏ bừng lấy hắn làm trung tâm lan tràn khắp chung quanh.

Thiên hỏa chính là khắc tinh của độc chướng, lập tức thiêu hủy tan ra, mà Thanh Lựu Độc Ngạc thập phần chán ghét khí tức hỏa diễm kia, đều không dám tiến tới gần.

Chúng nó đều sôi nổi truy đánh Bàng Thống Các cùng Dương Hải, mà Thanh Lựu Độc Ngạc Vương đang đối chiến với Long Ngũ.

Long Ngũ đem đầu độc ngạc vương áp chế sít sao, từng quyền đem thân thể nó đánh thối rữa không chịu nổi, mà không ít độc ngạc mười một giai ở gần muốn đến hỗ trợ nhưng vô ích mà lui.

Độc khí của chúng căn bản không làm gì được Long Ngũ, mà bọn hắn muốn cắn hoặc va chạm hắn đều không đuổi kịp tốc độ của hắn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2419 - Kích Đấu Thanh Lưu Độc Ngạc.

Về phần Dương Hải có thần khí trợ giúp, thoát được nhanh nhất, hắn oanh giết vài đầu độc ngạc dưới mười một giai liền lập tức lẩn ra thật xa.

Thực lực của Bàng Thống Các bất phàm, ứng phó thập phần thong dong, hắn cũng không đánh bừa mà chỉ chú ý động tĩnh của Lăng Tiếu, nếu Lăng Tiếu gặp nguy hiểm hắn sẽ xuất thủ giúp đỡ.

Nhưng khi nhìn thấy Lăng Tiếu quả quyết ra tay, lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Tiếu, hắn biết độc ngạc không làm gì được người kia.

Lăng Tiếu ném Lăng Thần qua chỗ Bàng Thống Các nói:

- Bàng lão bảo hộ giúp đại ca của ta rời khỏi nơi này trước, ta sẽ đi sau!

Lăng Thần quay đầu lại kinh hô:

- Tiếu đệ ngươi làm gì?

Lúc này Bàng Thống Các đã bắt lấy Lăng Thần, cứng rắn kéo hắn cách xa vùng độc chướng bao phủ.

Mà Lăng Tiếu quay trở lại, đối diện đàn độc ngạc không có nửa phần khiếp ý.

Mà đàn độc ngạc không dám tới gần Lăng Tiếu, chỉ phun ra độc khí bao phủ tới hắn, nhưng không làm được gì hắn mảy may.

Lăng Tiếu nhìn thấy Long Ngũ đã đánh độc ngạc vương chìm vào trong đầm lầy, thầm thở dài tự nhủ:

- Không có thánh thú mười một giai cao giai xuất hiện, đừng mong bức Long Ngũ hóa thành bản thể chiến đấu ah!

Lăng Tiếu ở lại nơi này không phải vì muốn chém giết độc ngạc, mà vì muốn lấy độc nguyên bổn nguyên của đầm lầy – Thanh Lựu Độc Đằng!

Loại độc nguyên này dù là thần vương cũng không dám động tới, mọi người đều phải rời xa, nhưng vì sao hắn phải lấy nó?

Hắn không dùng tới nhưng người bên cạnh có thể dùng.

Phượng Tiêm Vận, Độc Hạt Tử cùng con trai hắn đều chơi độc, loại độc cao giai này với họ mà nói là bổ vật, đúng lúc lấy về cho họ dùng làm thủ đoạn sát chiêu!

Thân hình Lăng Tiếu thật nhẹ nhàng xuyên qua đàn độc ngạc, bay thẳng tới cạnh đầm lầy.

Dọc đường hắn đem toàn bộ độc ngạc ngăn trở đều chém giết, thu lấy thi thể, máu huyết của chúng có thần hiệu kháng độc, để người nhà luyện hóa độc vật sẽ có một tầng an toàn bảo đảm, không sợ bị cắn trả lại.

Nhìn thấy Lăng Tiếu sắp lấy Thanh Lựu Độc Đằng tới tay, một đầu độc ngạc mười một giai liều lĩnh cắn tới.

Không còn cách nào, Lăng Tiếu phải nhanh chóng tránh né, mà chiếc đuôi cũng bám theo đánh úp tới.

Lăng Tiếu vừa thối lui vừa cười lạnh nói:

- Cho dù thân thể ngươi là tường đồng vách sắt, cũng phải đem ngươi đốt thành cặn bã!

Ngón tay hắn điểm ra, chỉ mang trực tiếp đánh úp về hướng đuôi của độc ngạc.

Oanh long!

Uy lực một chỉ của Lăng Tiếu ẩn chứa lực hủy diệt kinh khủng nhất thế gian, cho dù long lân cũng không gánh chịu được, lân giáp của độc ngạc làm sao đón đỡ nổi.

Hống hống!

Độc ngạc bị một chỉ xuyên thủng đuôi, lực lượng hủy diệt lập tức tan ra thiêu đốt thân thể nó, khiến nó đau đớn điên cuồng giãy dụa, cuối cùng vọt xuống dưới đầm lầy.

Tư tư!

Dù đã xông vào đầm lầy nhưng vẫn không thể dập tắt được ngọn lửa, ngược lại còn bị độc chất thúc đẩy lực lượng kia thiêu đốt không còn.

Lăng Tiếu vừa lấy đi mấy quả trứng độc ngạc, những độc ngạc gần đó giống như điên cuồng hướng hắn đánh tới.

Vô số độc chướng bắt đầu khởi động, toàn bộ oanh thẳng tới Lăng Tiếu, cho dù chí tôn đê giai cũng phải biến sắc!

Cũng may thân thể Lăng Tiếu tràn đầy thiên hỏa chí dương, vừa lúc khắc chế độc chất, khiến chúng không thể đến gần được hắn mảy may!

Lúc này Long Ngũ đã hung hăng đánh hai độc ngạc mười một giai trung giai chìm vào giữa đầm lầy, bên trong có một con trực tiếp tử vong, mà thân thể Thanh Lựu Độc Ngạc Vương bị đánh nát, máu tươi vẩy ra không ngừng.

Long Ngũ bay lên trời, hướng đàn độc ngạc đang xông tới chỗ Lăng Tiếu, mở ra miệng rồng, một đạo thanh âm long ngâm vang ra.

Hống!

Giống như có một đầu kim sắc chân long thực chất rít gào bay lên, trực tiếp đem đàn độc ngạc đánh bay, vài đầu còn chưa tới mười một giai bị trực tiếp chấn bạo mà chết, hai mười một giai hoảng sợ run rẩy không ngừng!

Trong nháy mắt này Long Ngũ cùng Lăng Tiếu đã nhanh chóng chạy xa.

Lăng Thần, Dương Hải cùng Bàng Thống Các đã đi tới một nơi khác, bọn họ vốn định chờ đợi Lăng Tiếu cùng Long Ngũ chạy đến lại cùng đi, không ngờ đột nhiên nhảy ra hơn mười đầu độc thánh thú, bức bách họ phải tiếp tục chạy trốn.

Mà khi Long Ngũ cùng Lăng Tiếu chạy về phương hướng kia cũng đã không còn nhìn thấy thân ảnh của bọn họ.

Lúc này đột nhiên nhảy ra một ít độc xà mãng, hắc độc nghĩ, vạn cước ngô công…những thánh thú đã đạt tới mười một giai liên tục xuất hiện, quả thật làm người choáng váng!

- Chết tiệt, đại ca bọn hắn rốt cục đi đâu vậy!

Lăng Tiếu mắng một câu, lại gọi Long Ngũ hóa chân thân, ngay lập tức kinh sợ đám độc vật vội vàng bỏ chạy.

Vốn tưởng rằng để Long Ngũ hóa ra bản thể có thể áp chế những thánh thú khác bỏ đi, không ngờ trái lại càng hấp dẫn thật nhiều thánh thú cao giai xuất hiện, giống như không hề bị bổn nguyên lực lượng của Long Ngũ áp chế.

Hống hống!

Long Ngũ vô cùng bất mãn không ngừng rống to, thanh âm long ngâm chấn rung mười vạn dặm, long uy càng thêm khủng bố, muốn đem thánh thú dám ngăn cản hắn đánh bay.

Bất kể như thế nào chân long thần thú vẫn là thú hoàng bộ tộc cường đại nhất, mà những thánh thú kia tuy đã ngăn cách thật lâu, còn là thú loại thời viễn cổ thậm chí là thái cổ lưu lại, nhưng bị long uy cường đại áp bách, liền sản sinh nỗi sợ hãi tận sâu trong đáy lòng.

Lúc Long Ngũ muốn đại khai sát giới, Lăng Tiếu kinh quát:

- Còn không đi thì đợi đến bao giờ! Chúng ta không có thời gian tiêu hao ở nơi này!

Long Ngũ có chút không cam lòng rống to một tiếng, vọt tới một đầu thánh thú, long thân hung hăng đụng bay thánh thú kia sang một bên, mang theo Lăng Tiếu bay về phương xa.

Những thánh thú còn lại sợ hãi rống lên, nhưng không dám tiếp tục truy kích Long Ngũ.

Nhưng Lăng Tiếu lại không biết phương hướng của hắn đã trái ngược với phương hướng của ba người Lăng Thần bỏ chạy.

Cứ như vậy nhóm người chia tách hai phương, đều gặp phải nguy cơ hoàn toàn khác hẳn.

Rời khỏi khu vực đầy độc vật, Lăng Tiếu lập tức lấy ra Truyền Âm Thạch tìm kiếm tung tích của ba người Lăng Thần nhưng Truyền Âm Thạch không có chút động tĩnh.

Lăng Tiếu nhíu mày, bắt đầu cảm ứng hành tung của ba người trong phạm vi trăm vạn dặm.

Nhưng nơi này cổ mộc che trời, từ trường cường đại ngăn cách thần thức của hắn, căn bản không cảm ứng được bao xa, không phát hiện được thân ảnh người nào.

- Lần này nguy rồi, vạn nhất bọn họ gặp phải yêu vật phải làm thế nào!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói.

Hắn không e ngại yêu vật, nhưng những người khác không có năng lực như hắn.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiếu phải tăng nhanh tốc độ tìm kiếm hành tung của ba người.

- Đúng rồi, có lẽ đại ca bọn họ chạy tới phương hướng của Quỷ Thụ Lĩnh, đến lúc đó nhất định gặp lại họ!

Lăng Tiếu nói một câu, gọi Long Ngũ bay tới phương hướng kia.

Nhưng mới phi hành không bao xa, Lăng Tiếu cùng Long Ngũ đành đáp xuống dưới đất xuyên qua giữa rừng rậm.

Bởi vì trên không trung nơi này có quá nhiều linh thú bá chủ không trung, ngay cả hắn cùng Long Ngũ cũng phải né tránh.

Hắn phát hiện mình lại gặp phải Hoang Lôi Điêu mười một giai trung cấp từng gặp qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2420 - Huyết Hung Yêu Hiện! (1)

Tuy nói Long Ngũ có thể đối chiến với nó, nhưng nếu không cần va chạm vẫn tốt hơn, mục tiêu của họ chỉ là Thủy Nguyên Thạch mộc hệ mà thôi.

- Vạn Yêu sâm lâm còn chưa xuất hiện yêu vật đã khủng bố như thế, khó trách cả chí tôn cũng không muốn vào đây, thật sự là đáng sợ!

Trong lòng Lăng Tiếu nhủ thầm.

Hắn cùng Long Ngũ xuyên qua rừng rậm, ngẫu nhiên gặp gỡ thánh thú cũng không uy hiếp hai người bao nhiêu.

Lăng Tiếu nhân cơ hội vét chút thần tài, xem như phong phú trân tàng của mình.

Lăng Tiếu vốn có ý định tìm kiếm một ít ấu thú của hoang thú cùng viễn cổ dị thú cùng nhau mang đi, nhưng dọc đường không phát hiện, mà hắn cũng không có thời gian đi tìm kiếm.

Vạn Yêu sâm lâm cực kỳ rộng lớn, hai người đi suốt ba ngày vẫn không đến Quỷ Thụ Lĩnh.

Mà lúc này đã thấy xuất hiện một ít Phệ Nhân Hoa, còn có chút yêu loại thực vật cổ quái.

Một ngày này, hai người đi tới mảnh đất sơn lĩnh tràn ngập huyết khí lượn lờ, mùi máu tanh không ngừng phiêu đãng, ngẫu nhiên còn chứng kiến được thi thể thánh thú khắp nơi.

Chúng đã không còn sinh mệnh lực, thân hình biến thành khô quắt, giống như có một lớp da bao quanh bộ xương khô.

Thú đan trên trán chúng vẫn được bảo trì đầy đủ vô cùng.

Ngoài ra có không ít xương trắng vỡ tan, đều là hình dạng khung xương của đủ loại linh thú.

Cảnh tượng này giống như mảnh đất tử vong, làm người ta cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Lăng Tiếu ngửi được khí tức khác thường, một cỗ yêu khí nồng đậm, trong đầu hắn chợt nghĩ ra:

- Đây là địa bàn của Huyết Hung Yêu?

Hắn cúi người quan sát những thi thể thánh thú, quả thật phát hiện chúng đã không còn giọt máu nào, mà trên người có một miệng vết thương, máu huyết tựa hồ bị hút phệ từ nơi đó.

Lăng Tiếu do dự một thoáng, đem toàn bộ thú đan thu vào.

Vào lúc này Long Ngũ phát ra thanh âm cảnh giác:

- Nơi này có thứ đồ vật làm người thật chán ghét!

Khí tức của Long Ngũ chợt lóe lên, nếu gặp phải thánh thú không phải đối thủ của hắn thì chúng sẽ không dám vọng động, trừ phi chúng cảm thấy mình có thực lực đối chiến với Long Ngũ.

Lăng Tiếu cũng cảm giác dị trạng, mùi máu tanh kia càng lúc càng gần.

Sưu!

Một đạo ảnh tử lướt qua phía trước, nháy mắt xuyên vào trong rừng rậm sâu thẳm, ngay cả Lăng Tiếu cũng không bắt giữ được đó là vật gì.

Long Ngũ nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền oanh thẳng về phương hướng kia, bên kia nháy mắt hóa thành bột mịn, lộ ra một mảnh trống không cùng mùi máu tanh như ăn mòn không khí.

- Cái gì vậy, lại không đánh trúng!

Long Ngũ có chút bất mãn lẩm bẩm.

Lăng Tiếu nhìn phương hướng kia cảnh giác, trong lòng có chút rùng mình.

Hắn khẳng định nơi này là địa bàn của Huyết Hung Yêu, nhất định phải lập tức rời đi, bằng không bị bò lên tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Đó chính là hung vật xui xẻo, dính vào phiền toái không ngừng, hơn nữa hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Tiếu không quá sợ hãi, bởi vì hắn có thiên hỏa khắc chế vạn vật thế gian, nhưng hắn chỉ sợ Long Ngũ sẽ xảy ra chuyện mà thôi.

Mặc dù Long Ngũ là chân long, là chủng tộc chiến đấu cường đại nhất thế gian, nhưng gặp phải loại yêu vật quỷ dị kia, hắn cũng vô năng vi lực, hơn nữa hắn còn tu luyện kim hệ.

- Long Ngũ, chúng ta…

Lăng Tiếu vừa kinh hô.

Nhưng lời của hắn chưa nói xong, liền phát hiện dưới chân Long Ngũ lan tràn một huyết chưởng, khiến hắn trợn trừng mắt, nhất thời nói không ra lời.

Huyết chưởng nhanh chóng chộp vào người Long Ngũ, nháy mắt hóa thành một đoàn huyết vụ bao trùm Long Ngũ.

- Long Ngũ!

Lăng Tiếu sợ hãi rống một tiếng, muốn ra tay trợ giúp hắn.

Long Ngũ rống to một tiếng, khí thế nháy mắt bừng lên, mạnh mẽ đem đoàn huyết vụ chấn bay ra.

Nhưng huyết vụ thập phần quỷ dị, lại hóa thành huyết xà cắn tới trên người Long Ngũ.

- Cút cho ta!

Long Ngũ quát lớn, chấn huyết vụ hóa thành hư vô.

Cùng lúc đó hắn hướng một phương hướng bắn qua, trong miệng phát ra một đạo kim mang, nhắm về hướng toát ra huyết chưởng.

Oanh long!

Thanh âm tiếng nổ mạnh cường đại, đem cự mộc hủy diệt, đá vụn không ngừng vẩy ra tứ tán, một đạo ảnh tử bắn lên không trung.

Lúc này Lăng Tiếu rốt cục thấy rõ hình ảnh của nó!

Đó thật sự là một đầu yêu quái!

Thân hình nó như rắn rết, vùng đầu lại như ống hút không ngừng khua miệng, tổng cộng là mười tám miệng máu, tựa hồ chính là đầu của nó, không có khí quan nào khác, quanh thân đều là huyết nhục đỏ bừng, cảm giác thập phần ghê tởm khó xem.

Thân thể nó không lớn, tựa hồ có thể thu phát tự nhiên, làm cho người ta cảm giác thập phần quỷ dị.

Chỉ thấy nó loạng choạng mười tám miệng máu, chớp động thân hình đồng thời có hai miệng máu phân ra hướng Long Ngũ cùng Lăng Tiếu tập kích tới, tốc độ nhanh như mũi tên bay ra!

Huyết Hung Yêu, được gọi là "yêu", chính là dị loại trong nhiều thú loại lại có dị năng thập phần tà ác.

Bên trong Vạn Yêu sâm lâm có thật nhiều tà vật yêu loại thời viễn cổ thập phần hiếm thấy, chứng thật là một mảnh rừng rậm nguyên thủy chưa từng có người đặt chân!

Bộ dạng Huyết Hung Yêu huyết nhục đỏ tươi, nhìn qua thập phần quỷ dị khó xem, nếu là ai nhìn thấy đều ghê tởm buồn nôn.

May mắn Lăng Tiếu là người có kiến thức rộng rãi, mà Long Ngũ là thần thú nên còn có thể chịu được.

Nếu là người khác chỉ sợ đã mềm chân té xỉu.

Lăng Tiếu đem miệng máu thiêu hủy, hắn vốn định thả thiên hỏa trực tiếp đem ống thịt lẫn con quái vật kia trực tiếp thiêu hủy rụng.

Nhưng quái vật ứng biến vô cùng nhanh nhẹn, lại trực tiếp làm đứt đoạn ống thịt, đồng thời tránh thoát bị thiên hỏa tiếp tục lan tràn thiêu hủy.

Bên kia Long Ngũ oanh nổ miệng máu kia, miệng máu lại hóa thành tiểu Huyết Hung Yêu tươi sống trực tiếp bám lên người hắn, muốn từ khe hở long lân hút phệ máu huyết của hắn.

Long Ngũ khí thế bộc phát, kim mang không ngừng vờn quanh thân thể, từng đạo kim nhận đem tiểu Huyết Hung Yêu hoàn toàn chém nát.

Chỉ nháy mắt bị hoãn lại, Huyết Hung Yêu đã hóa thành một đạo ảnh tử biến mất trước mặt.

Lăng Tiếu vung tay đánh ra hỏa chưởng, liệt hỏa nồng đậm đem cây cối chung quanh thiêu hủy, lửa lớn dâng lên hừng hực.

Lăng Tiếu cũng không biết có thiêu đốt được Huyết Hung Yêu hay không, bởi vì tốc độ của nó cực nhanh, nơi này còn là địa bàn của nó, muốn giết nó thật không dễ dàng.

Trừ phi hắn dùng hỏa diễm đem mấy trăm ngọn núi nơi này thiêu cháy, bằng không cũng không bức bách nó xuất hiện được.

Bất quá hắn đã gặp qua Huyết Hung Yêu, biết lợi hại của nó thế nào, trong lòng lại trở nên trấn định tự tin.

Thiên hỏa của hắn là thần vật khắc chế vật chí tà tốt nhất, có thiên hỏa trong người, những yêu vật kia đừng hòng đến gần thân thể của hắn.

Chẳng qua tình huống của Long Ngũ có chút dị thường, hắn không ngừng vung ra kim mang, tựa hồ còn chưa thoát khỏi tiểu Huyết Hung Yêu, giống như đã bị nó ký sinh trong người.

- Long Ngũ, thế nào?

Lăng Tiếu cau mày hỏi.

Long Ngũ lần đầu tiên lộ ra thần sắc không cam lòng nói:

- Hình như có đồ vật gì đó đi vào trong cơ thể, trong lúc nhất thời không thể bức ra ngoài! Nó đang chậm rãi cắn nuốt máu huyết của ta, thứ đáng chết này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2421 - Huyết Hung Yêu Hiện! (2)

Lăng Tiếu ý thức được sự tình không tốt, Huyết Hung Yêu chuyên hấp thu máu huyết sử dụng, hiện tại nhập vào người Long Ngũ, muốn hút khô máu huyết của hắn!

Cho dù Long Ngũ là chân long thần thú, nhưng đối phó với vật nhỏ như ký sinh trùng thật sự không biện pháp.

- Ngươi thả lỏng tinh thần, ta dùng thiên hỏa giúp ngươi!

Lăng Tiếu nói.

Dứt lời hắn cũng không quản Long Ngũ có cự tuyệt hay không, đặt một tay lên người hắn, hỏa diễm nhanh chóng lướt quanh người Long Ngũ một vòng.

Long Ngũ không dám nhúc nhích, hắn thập phần chán ghét ngọn lửa kia, nhưng hắn biết Lăng Tiếu đang trợ giúp hắn, sẽ không đả thương thân thể hắn.

- Lăng Tiếu, nó đang ở trong huyết mạch của ta, ta bức nó tới cổ tay, ngươi trực tiếp dùng thiên hỏa thiêu hủy, nhất định phải bức nó đi ra!

Bị thiên hỏa xâm nhập, tiểu Huyết Hung Yêu trong cơ thể Long Ngũ có dị động, Long Ngũ lập tức lợi dụng lực lượng bức tiểu Huyết Hung Yêu chạy tới cổ tay trái, chuẩn bị cho Lăng Tiếu hỗ trợ.

Lăng Tiếu mừng rỡ, một tay nắm lấy Long Ngũ, một cỗ chí dương hỏa diễm trực tiếp xuyên vào cổ tay hắn.

Hí!

Quả nhiên bị thiên hỏa thiêu đốt, một chút máu huyết bắn đi ra, nháy mắt hóa thành tiểu Huyết Hung Yêu rất nhanh bỏ chạy.

Lăng Tiếu đã sớm chuẩn bị, tự nhiên không cho nó chạy thoát, ngón giữa bắn ra, một chút hỏa diễm nháy mắt bắn tới.

Tiểu Huyết Hung Yêu nháy mắt bị ngọn lửa thiêu hủy thành hư vô, không còn tồn tại.

Long Ngũ lộ ra vài phần hung hãn nói:

- Đó rốt cục là vật gì, quả thật là ký sinh trùng!

Lăng Tiếu đáp:

- Không sai, nó thật sự là ký sinh trùng, chỉ cần có một giọt máu là nó có thể không ngừng lớn dần sống lại, có thể tiềm phục bên trong cơ thể, đem bất luận người nào cùng thú tộc nào hút thành thây khô mà chết, vừa rồi những thi thể thú loại chúng ta nhìn thấy là chuyện tốt do nó làm ra!

Long Ngũ không khỏi rùng mình, Long tộc tuy được xưng là chủng tộc chiến đấu cường hãn nhất, nhưng đối mặt với loại vật tà yêu nhỏ xíu kia thật sự không còn biện pháp.

- Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi, mấy thứ này quá ác tâm, thật làm nhục thân thể vạn kim của ta!

Long Ngũ nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Cũng không cần như thế, nếu không ngươi nghỉ ngơi một chút, ta xông vào nơi này một lần, nhìn xem có thật là có đi không về hay không!

Kiến thức yêu vật kia, Lăng Tiếu ngược lại không muốn rời khỏi, nghe đồn đãi trong này có Huyết Đàm Trì, đó chính là thần đàm ah!

Huyết Đàm Trì, chính là đàm trì do huyết dịch mà Huyết Hung Yêu bóc ra hội tụ hình thành, trải qua vô số vạn năm tích lũy, theo truyền thuyết có thể ngưng tụ thành Thần Huyết Châu, mỗi Thần Huyết Châu đủ bổ sung toàn bộ máu huyết bị tổn thất của một thần vương, cũng có thể làm máu huyết thần vương bạo tăng, khiến huyết nhục càng thêm sinh cơ sức sống, rất tốt cho tiến giai, cho dù chí tôn mất nhiều máu cũng có thể trợ giúp khôi phục, đủ thấy Thần Huyết Châu vô cùng trân quý.

Ngoài ra nơi đó còn có thể hoạt hóa huyết mạch lực, tăng cường huyết mạch lực thêm cường đại!

Có thể nói Huyết Đàm Trì đối với cổ tộc mà nói tuyệt đối là giúp họ hoạt hóa huyết mạch thêm lần nữa, tăng cường thêm huyết mạch lực!

Đã thật nhiều năm có nhiều chí tôn cổ tộc đi tới nơi này muốn tìm Huyết Đàm Trì nhưng không có kết quả.

Hoặc đã chết trong bụng thánh thú, hoặc bị yêu vật tập sát, thế cho nên ở trong lịch sử chỉ có hai ba người đạt được cơ duyên đến Huyết Đàm Trì.

Nhưng những người đó đã sớm không còn trên đời này.

Long Ngũ cũng không miễn cưỡng, hắn biết mình muốn đi qua thật không khả năng, chẳng thà nghe theo Lăng Tiếu nghỉ ngơi một chút.

Lăng Tiếu thu lại Long Ngũ, tự mình đi về phía trước.

Hắn cảm nhận tận sâu trong truyền ra khí tức yêu huyết nồng đậm, nói vậy địa bàn của Huyết Hung Yêu ở tại nơi này, mà ở chỗ vừa rồi chỉ là ngoại vi mà thôi.

Quanh thân Lăng Tiếu nổi lên hỏa diễm, đề phòng Huyết Hung Yêu thừa dịp tập kích.

Lăng Tiếu đi thẳng tới, thần niệm không ngừng lướt qua, ngẫu nhiên phát hiện một ít loạn cốt cùng thi thể, nhưng không nhìn thấy Huyết Hung Yêu xuất hiện.

- Chẳng lẽ đều bị ta dọa chạy?

Trong lòng Lăng Tiếu nghi hoặc nói.

Quả thật Lăng Tiếu đường hoàng như thế, một thân hỏa diễm chí dương thiêu đốt không ngừng, tự nhiên đem tà vật khu trừ không dám đến gần.

Đi thêm chốc lát, Lăng Tiếu rõ ràng cảm nhận được có tàn hồn nhân loại tồn tại!

Lăng Tiếu cau mày, đem chút tia tàn hồn tiêu diệt, sau đó liếc mắt về một phương hướng, phát hiện có một cỗ thi thể nhân loại nằm ở đó.

Lăng Tiếu nhanh chóng đi qua, phát hiện người kia chết đã lâu, sau khi thành tựu thần thể thi thể cơ hồ không hủ bại, tuy đã bị hút khô máu huyết nhưng thi thể vẫn bảo tồn, chỉ bị biến thành khô quắt lại.

- Có thể đi tới nơi này cũng là chí tôn thủy thần, người này xem ra là cường giả, chỉ là không biết thời đại nào mà thôi!

Lăng Tiếu thì thào một câu, ánh mắt dừng lại trên ngón tay người kia, phát

hiện có một không gian giới vẫn nguyên vẹn nằm tại đó.

- Trần về trần, đất về đất, nếu ngươi đã sớm ra đi, vậy ngươi cũng nên tiêu tan! Hết thảy của ngươi ta sẽ giúp ngươi bảo quản!

Lăng Tiếu khẽ thở dài, hút lấy không gian giới, đồng thời bắn ra tia hỏa diễm đem thi thể kia hỏa táng.

Thần niệm của Lăng Tiếu lướt vào trong không gian giới, lập tức cả kinh ngây dại.

Bên trong có thật nhiều thần tài, cho dù là chí tôn cũng không ít, nhìn thấy khiến hắn hoa mắt, hơn nữa còn có chút trứng thú, chút thần vật kỳ lạ, còn có ba kiện cổ thần khí.

- Chẳng lẽ hắn là chí tôn cao giai hay sao? Lại có thể thu được nhiều thần vật như vậy!

Lăng Tiếu nhủ thầm.

Bên trong Vạn Yêu sâm lâm quả thật có rất nhiều thần vật, nhưng nguy hiểm trùng điệp, không phải người nào cũng có thể lấy được.

Chỉ tiếc người này lại chết dưới tay Huyết Hung Yêu, quả nhiên làm cho người ta cảm thấy thật không đáng giá!

Nhưng Lăng Tiếu cảm khái thì cảm khái, nhặt được tiện nghi có sẵn vẫn thập phần cao hứng!

Chỉ dựa vào số thần vật này cũng đủ cho hắn luyện chế vài viên Chí Tôn thần đan.

Giá trị của không gian giới thật quá lớn.

Lăng Tiếu nhặt được tiện nghi, bắt đầu không ngừng tìm tòi, hi vọng có thể nhìn thấy có thêm chí tôn khác vẫn lạc ở nơi này, thu hoạch được di vật của đối phương.

Nhưng đúng ngay lúc này, ở gần bên có từng luồng huyết khí đang phiêu đãng tới, vài đại ảnh tử phiêu động sau lưng hắn, không chút động tĩnh, mà bản thân Lăng Tiếu giống như không hề phát hiện.

Một cỗ nguy cơ thật lớn lặng yên bao phủ đến!

Lực cảm ứng của Lăng Tiếu thật khác hẳn người thường!

Hắn cảnh giác nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy giữa rừng cây tựa hồ có động tĩnh, ngay lúc hắn định ra tay lại phát hiện chút huyết khí kia lại biến mất.

Trong lòng Lăng Tiếu tự nhủ:

- Hay là vừa rồi ta thu liễm thiên hỏa nên chúng không còn bận tâm sao? Xem ra dùng thân thể làm mồi dẫn dụ chúng tự đến mới được!

Lăng Tiếu thu liễm thiên hỏa, chậm rãi đi tới.

Hiện tại hán đã đem toàn bộ thần niệm triển khai đến lớn nhất, một khi có bất kỳ động tĩnh hắn tuyệt đối lấy xu thế lôi đình đem yêu vật bò lên lập tức hủy diệt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2422 - Huyết Đàm Trì.

Nhưng dù cho thần niệm của hắn vô cùng cường đại, nhưng đôi khi cũng không linh mẫn như thế.

Chỉ thấy dưới chân hắn thoáng hiện chút màu đỏ lặng lẽ di chuyển về phía hắn.

- Ân?

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy dưới chân khác thường, hắn cúi đầu vừa nhìn, lại phát hiện hai ống thịt đang bò lên hai chân hắn, hơn nữa lập tức hóa thành miệng máu hướng đùi hắn cắn xuống.

Đây rõ ràng là miệng máu của Huyết Hung Yêu, cũng là hai đầu của nó, mà nó đang tiềm phục sau lưng Lăng Tiếu không xa.

- Loại thủ đoạn này thật sự làm người không thể đề phòng, nhưng mà…đối với ta vô dụng!

Lăng Tiếu cười lạnh, hai chân tự động hiện lên ngọn lửa, nháy mắt đã đem hai miệng máu thiêu hủy, ngọn lửa vẫn đang kéo dài tới hai ống thịt.

Nhưng Huyết Hung Yêu vẫn luôn nhanh chóng làm đứt đoạn ống thịt, không để ngọn lửa lan tràn lên khuôn mặt nó.

Lần này Lăng Tiếu sẽ không để cho nó tiếp tục chạy thoát, một long trảo nháy mắt chộp thẳng tới.

Tê tê!

Một yêu vật như cục thịt núc ních đỏ tươi bị năng lượng cường đại bắt giữ, ống thịt lay động, có vẻ vô cùng ghê tởm dữ tợn, nó điều khiển ống thịt hướng Lăng Tiếu táp tới.

- Bạo cho ta!

Lăng Tiếu hét lớn một tiếng, chưởng kình siết chặt, đem Huyết Hung Yêu bóp thành vỡ nát.

Phanh!

Huyết Hung Yêu kia nháy mắt hóa thành đoàn máu loãng vẩy ra tứ phía.

Nhưng Lăng Tiếu đã sai lầm, sau khi bóp vỡ Huyết Hung Yêu, một chút máu huyết lại hóa thành từng tiểu Huyết Hung Yêu hội tụ cùng một chỗ gầy dựng lại thân thể, hơn nữa nhanh chóng chui vào mặt đất lập tức biến mất không thấy, mà có vài tiểu Huyết Hung Yêu hướng Lăng Tiếu bắn tới, đánh thẳng vào khuôn mặt hắn.

- Lại đã quên thứ này có thể sống lại, khó trách làm cho nhiều thánh thú cùng cường giả đều phải khiếp đảm!

Lăng Tiếu tự nhủ một tiếng, một nét hỏa diễm thoáng hiện tán phát trước người hắn.

Tiểu Huyết Hung Yêu vừa dính vào lập tức bị thiêu hủy thành hư vô.

- Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nhất định phải nhanh chóng tìm được Huyết Đàm Trì, đến lúc đó tụ họp với đại ca bọn họ!

Lăng Tiếu thì thầm, thân hình hướng chỗ mùi huyết khí nồng nặc nhất bay qua.

Theo Lăng Tiếu toàn lực xuất động, những Huyết Hung Yêu cường đại khu vực này bắt đầu hội tụ chung một chỗ.

Chúng nó tuyệt đối không cho phép bất cứ sinh vật nào đến gần trung tâm địa bàn của chúng.

Huyết ảnh di động, nhân ảnh truy theo!

Vài đại nhân ảnh đồng loạt xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu, chúng đã là thi thể, không còn sinh khí, chỉ còn lại tử khí dày đặc, còn có một cỗ yêu huyết khí quỷ dị, giữa ánh mắt lộ ra lệ khí cùng huyết quang đỏ đậm.

Vài đạo nhân ảnh chia thành mấy phương hướng bổ nhào tới Lăng Tiếu, trong tay cầm cổ thần khí, uy lực không kém lực lượng chí tôn đê giai.

- Đây…đây là có chuyện gì!

Lăng Tiếu nghi hoặc, thân ảnh bật lui ra sau thật xa, hắn không rõ vài nhân ảnh này bị vật gì khống chế.

Hắn hoài nghi là Huyết Hung Yêu, nhưng sau khi chúng hút khô máu huyết của nhân loại vì sao còn có thể khiến thi thể phát huy ra chiến lực cường đại như vậy đây?

Chẳng lẽ linh trí của Huyết Hung Yêu đã có thể khống chế hết thảy chuyện này sao?

Ý nghĩ của Lăng Tiếu không sai, Huyết Hung Yêu được gọi là “Yêu” tự nhiên đã sản sinh yêu linh, cấp bậc cao thì có thể khống chế vật chết làm

thân thể chiến đấu cho chúng, hơn nữa chúng có thể cướp lấy thần hồn tiếp thu trí nhớ của họ khi còn sống để chiến đấu.

Nhưng chúng chiếm lấy những thi thể này, nhưng không cách nào tái hiện lực lượng chúc tính của họ khi còn sống, chỉ có thể lợi dụng huyết khí của chúng khởi động lực lượng chiến đấu.

Khi chúng đồng thời phát động công kích, từng đoàn huyết quang hiện ra, mang theo cỗ sát khí dày đặc, làm cho người ta cảm thấy được vô cùng ghê tởm tanh hôi.

Khôi lỗi dù sao vẫn là khôi lỗi, chúng vận dụng chiêu thức chiến đấu của cường giả kia khi còn sống nhưng chỉ có hình mà vô thần, đối với Lăng Tiếu căn bản không tạo được uy hiếp nào.

Lăng Tiếu cười lạnh, ngón tay không ngừng điểm ra, vài đạo hỏa diễm trực tiếp oanh thẳng lên người chúng.

Hỏa diễm vừa bốc cháy, Huyết Hung Yêu lập tức kêu lên quái dị, ngay sau đó lập tức thoát ly những thi thể kia trốn chạy.

Mà Lăng Tiếu đem thần vật cùng không gian giới của những thi thể kia thu vào.

- Xem ra có thiên hỏa ở đây, Huyết Hung Yêu quả nhiên không đáng được nhắc tới!

Lăng Tiếu cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng khi chân chính Cự Huyết Hung Yêu xuất hiện, lại có thật nhiều Huyết Hung Yêu từ khắp bốn phương tám hướng bao phủ đến.

Một đầu Cự Huyết Hung Yêu chân chính đã đạt tới mười một giai trung cấp đỉnh.

Nó đã có trăm miệng máu, đầu của nó không ngừng co duỗi gào thét, từng luồng huyết khí đáng sợ không ngừng cuồn cuộn bốc lên, mà thân thể khổng lồ như núi cao, những nơi đi qua tràn ngập máu tươi tinh hồng dày đặc, giống như có dòng máu luôn lưu chuyển không ngừng, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Mà chung quanh nó còn có mấy trăm Huyết Hung Yêu, tựa hồ vẫn còn đang gia tăng.

Cho dù Lăng Tiếu tài cao gan lớn, nhìn thấy cũng vô cùng ghê tởm, chỉ muốn nôn mửa không dứt.

- Tới tốt lắm, vừa lúc bưng cả ổ!

Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, Cửu Dương Phần Thiên quyền oanh thẳng ra, từng hỏa quyền mang theo quyền ý ngập trời hướng đầu Huyết Hung Yêu khổng lồ oanh tới.

Lăng Tiếu cảm thấy có lực lượng thiên hỏa tuyệt đối có thể giết chết chúng, bây giờ hắn đang vô cùng tự tin!

Nhưng lần này chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, hỏa quyền rơi xuống trước Cự Huyết Hung Yêu, huyết quang thoáng hiện, bay thẳng tới đè ép hỏa quyền, giống như huyết sóng ngập trời ập tới, huyết quang vô cùng tanh hôi chói mắt.

Tư tư!

Hỏa quyền cường đại của Lăng Tiếu lại bị huyết quang hoàn toàn tiêu diệt!

- Cái gì!

Lăng Tiếu kinh hô, thần sắc lộ vẻ kinh hãi.

Ngay một khắc Lăng Tiếu sững sờ, Cự Huyết Hung Uy phát uy, trăm miệng máu đồng loạt hướng Lăng Tiếu phun ra huyết dịch đỏ tươi bao trùm tới.

Lực lượng của nó còn cường đại hơn hắn, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đi tới đỉnh đầu hắn.

Lăng Tiếu lập tức bộc phát toàn bộ lực lượng, Cửu Dương Phần Thiên quyền không ngừng oanh tới, muốn đem huyết dịch quỷ dị bắn tan.

Oanh long!

Huyết sóng quả nhiên bị đánh tan, nhưng không toàn bộ tiêu diệt, có một chút huyết dịch hóa thành vài tiểu Huyết Hung Yêu dựa vào thân thể hắn.

Chúng nó giống như ký sinh trùng đói khát, đem hết toàn lực muốn thôn phệ hắn!

Ngọn lửa của hắn bắt đầu khởi động lên, nhưng vẫn không thể đem tiểu Huyết Hung Yêu thiêu hủy toàn bộ, trong lòng không khỏi hoảng hốt:

- Chẳng lẽ loại này nùng tới mức cực hạn không thể tan sao?

Ngay lúc hắn tăng lớn hỏa lực, Cự Huyết Hung Yêu lại phun ra huyết sóng, khiến Lăng Tiếu hoảng sợ thối lui về phía sau.

Nhưng hiện tại hắn muốn rút lui thì đã muộn, Huyết Hung Yêu khắp bốn phía vươn dài ống thịt hướng Lăng Tiếu bao vây tới, mạnh mẽ đem toàn bộ đường lui của hắn ngăn chặn lại.

Lúc Lăng Tiếu muốn giết ra đường máu, huyết sóng đã áp xuống trực tiếp đánh hắn rơi xuống mặt đất.

Lực đánh của huyết sóng thật lớn mang theo tử khí dày đặc, đây rõ ràng là thứ diệt ngọn lửa của hắn.

Hiện tại quanh thân hắn đều bị huyết dịch bao vây, đồng thời cũng bị sát khí áp chế hỏa diễm, khiến hắn bị đè ép dưới đất khó thể giãy thoát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2423 - Ác Chiến Huyết Hung Yêu.

Hắn vừa đem hết toàn lực bay ra hơn mười thước lại bị một cỗ huyết sóng áp xuống, huyết sóng hóa thành vô số Huyết Hung Yêu đem hắn lôi kéo hấp phệ!

Cùng lúc đó Lăng Tiếu cảm thấy có nhiều miệng máu đang cắn lấy da thịt hắn, rất nhanh cắn nuốt huyết dịch của hắn.

- Không tốt!

Lăng Tiếu quát một tiếng, thiên hỏa châu cấp tốc vận chuyển, hỏa lực cường đại đem Huyết Hung Yêu không ngừng thiêu hủy, mà Tiên Thiên Âm Phong Châu rốt cục phát huy tác dụng, đem tử khí ẩn chứa trong huyết dịch hấp thu không còn, khiến chúng không áp chế được thiên hỏa, đồng thời còn tăng cường lực lượng của dị châu!

Bồng bồng!

Tử xích hỏa diễm bừng bừng cháy lên, đem huyết dịch cùng Huyết Hung Yêu chung quanh đều thiêu hủy tan rã.

Mà Cự Huyết Hung Yêu phát ra thanh âm rít lên, ống thịt rốt cục hướng Lăng Tiếu quấn tới, từng miệng máu hướng đầu của hắn táp xuống.

Cự Huyết Hung Yêu đã tới mười một giai trung cấp, lực lượng cùng huyết nhục thật sự phi thường, lại làm cho hỏa diễm không thể tiêu hủy trong nhất thời, bên trong một ống thịt trói buộc thân thể Lăng Tiếu, một miệng máu khác lại bao trùm vào đầu hắn, muốn đem hắn hoàn toàn cắn nuốt!

Lăng Tiếu muốn giãy dụa chạy trốn cũng không có cách nào, cứ như vậy bị Cự Huyết Hung Yêu bắt giữ!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy khó chịu vì bị trói buộc, mà trên đỉnh đầu là một cái miệng máu đang há to ra, một hương vị khó chịu khiến hắn muốn nôn ra.

Nhưng mà cho dù hắn muốn nôn cũng phải giải quyết nguy cơ trước mặt này đã.

Con Huyết Hung Yêu quá lợi hại, khó trách không ít Chí Tôn tới đây trước cũng bị tổn thất mà quay về, huyết lãng của chúng có thể dập lửa, vậy còn có lực lượng nào có thể khắc chế chúng đây?

Lăng Tiếu không thể ngồi không mà chẳng làm cái gì, hắn phải lập tức phản kích, bằng không hắn phải chết.

Hắn nhìn cái miệng này muốn ăn thịt hắn, muốn uống máu của hắn, nhưng mà may mắn trên đầu có Long Phượng Thần Cô che chắn cho hắn, không có bị cái miệng khổng lồ này nuốt chửng.

May mắn thiên hỏa châu của hắn đã tiến giai, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần cũng có thể bị thiêu đốt thành tro, mà Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể hấp thu tử sát chi khí.

Vốn Tiên Thiên Âm Phong Châu có thể thôn phệ tử sát chi khí của Huyết Hung Yêu, hỏa diễm của thiên hỏa có thể lao tới mà không bị dập tắt, chỉ cần một mồi lửa dính vào người Huyết Hung Yêu thì bọn chúng chắc chắn sẽ bị thiêu đốt thành tro tàn!

Mà thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lúc này đã xuất hiện.

Vào thời khắc này không phải lúc ẩn giấu thực lực, nếu không hắn có thể bỏ

mạng tại nơi đây.

Lực lượng của hai viên thiên châu có thể áp chế Huyết Hung Yêu, mà Lăng Tiếu nhanh chóng thoát khỏi trói buộc, Huyết Hung Yêu không cam lòng phun huyết lãng qua phía Lăng Tiếu, nó muốn hút khô máu của nhân loại này mới thôi!

Lăng Tiếu vào lúc này dùng Cửu Dương Phần Thiên Quyền oanh sát con Huyết Hung Yêu ở đối diện, giết ra một con đường máu, không thể bị đám Huyết Hung Yêu này quấn quanh.

Rốt cuộc thần hồn phân thân của hắn cũng có thể phát huy, Đế Long Diệt Thiên Quyền thức thứ tư Phần Thiên Phá Nhật trực tiếp đánh vào đầu của Huyết Hung Yêu.

Oanh long oanh long!

Lăng Tiếu vô cùng tức giận, thiếu chút nữa lửa giận thiêu đốt sạch nội tạng của hắn rồi.

Thần hồn phân thân cũng nhanh chóng tăng chiến lực lên cao nhất, thực lực bức thẳng Chí Tôn trung giai, lại dùng Đế Long Diệt Thiên Quyền oanh sát Huyết Hung Yêu, uy lực của nó quá khủng bố.

Núi cao của phiến thiên địa này bị phá hủy, con Huyết Hung Yêu vào lúc này bị oanh sát thành cặn bã, vô số máu đen bắn ra ngoài, trên mặt đất có một hố to xuất hiện, vô số hoa diễm bắn ra tứ tung biến nơi này thành bình địa!

Huyết Hung Yêu ở bốn phía cũng bị hỏa diễm ảnh hưởng nên chết rất nhiều, số còn lại may mắn chạy thoát.

Mà phương hướng chúng chạy trốn cũng bị Lăng Tiếu phát hiện, bởi vì dù chúng bỏ chạy nhưng yêu huyết chi khí tàn dư vẫn lưu lại trong không khí.

Mà những con Huyết Hung Yêu không có trúng chiêu chết ngay cũng hóa thành vô số Huyết Hung Yêu nhỏ hơn trốn đi, lực lượng giảm nhiều.

Lăng Tiếu không lập tức đuổi theo, hắn phải suy nghĩ kỹ đối sách, tuyệt đối không thể tay không quay về như vậy!

- Xem ra Huyết Hung Yêu đạt tới ngoài thập nhất giai mới thật sự rất nguy hiểm, nếu không có lấy lưỡng đại dị châu, hôm nay ta là hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lăng Tiếu nội tâm thở dài, hắn ngừng một chút và nghĩ ngợi, nói:

- Tại sao lại quên tên kia chứ?

Sau khi hắn dứt lời, bên cạnh hắn có một đạo thân ảnh hiện ra, đây không phải bại gia tử sao?

- Lão đại, cuối cùng ngươi vẫn cho ta ra ngoài thông khí rồi!

Bại gia tử thập phần hưng phấn nói:

Rất hiển nhiên nó ở trong dược đỉnh buồn bực muốn điên rồi!

Kỳ lân thần hỏa của bại gia tử uy lực rất mạnh, có nó trợ giúp có thể giải quyết được các quấy rầy nhỏ, có lúc còn có tác dụng phụ trợ đấy.

- Không chỉ cho ngươi ra ngoài thông khí, còn phải giúp lão đại tiêu diệt một ít hung vật, diệt bao nhiêu cứ diệt!

Lăng Tiếu nhắc nhở.

Bại gia tử nhìn qua bốn phía, nói:

- Ân, chỗ nầy có một cổ yêu tà chi khí, bất quá... Ta Hỏa Kỳ Lân nhất tộc không sợ nhất chính là việc này cái gì, có ta ở đây lão đại ngươi có thể yên tâm!

Lăng Tiếu cười cười, nói:

- Hy vọng ngươi khiến ta bớt lo!

Nói xong Lăng Tiếu lại gọi ra một ít thần thi ma..

Những thần thi ma này mang ra khỏi loạn táng chi địa, tổng cộng có mấy chục con, mỗi con đều có thực lực Thần Vương thấp giai đỉnh phong, càng có bốn con bán Thủy Thần.

Những thi ma này không có tính mạng chi lực, cũng không sợ đám Huyết Hung Ma hấp phệ.

Cho bọn chúng đối phó đám Huyết Hung Yêu là rát tốt, mà bản thân bọn chúng cũng có chiến lực cường đại.

Lăng Tiếu không hy vọng xa vời bọn chúng có thể giết sạch Huyết Hung Yêu, nhưng mà bọn chúng có thể kiềm chế không ít Huyết Hung Yêu thì hắn có thể chuyên tâm đối phó đám mạnh hơn, đồng thời hắn cũng muốn bọn chúng mở đường, tra ro tình huống!

Phía sau Lăng Tiếu động có tám thi ma lao qua hướng đám Huyết Hung Yêu rút đi.

Lăng Tiếu cùng bại gia tử đi theo phía sau, mau chúng tiến vào huyết nê trì.

Trên đường đi Lăng Tiếu cũng phát hiện không ít linh thảo huyết hệ, chúng là thần vật tẩm bổ máu huyết, hắn thu tất cả lại.

Trên đường đi không có Huyết Hung Yêu cường đại, chỉ có ít tiểu ngư lai tạp mà thôi, bị bại gia tử thiêu đốt không còn!

Những thi ma này lại tiêu diệt đám Huyết Hung Yêu nhỏ yếu, bởi vì chúng không có khí huyết để thôn phệ nên bị thi ma đánh thành bãi máu, lực lượng giảm đi rất nhiều.

Chẳng lẽ chỉ có Huyết Hung Yêu nhỏ yếu sao? Không thể nào!

Trong lòng Lăng Tiếu nghi ngờ.

Trên đường đi hắn không có nhìn thấy Huyết Hung Yêu cường đại nào.

Kỳ thật dùng uy lực khủng bố của Huyết Hung Yêu lúc trước đủ khiến bất cứ Chí Tôn Thủy Thần suy sụp, hắn tiến thẳng vào nơi này chẳng khác gì không nể nang Huyết Hung Yêu!

Nhưng mà đây là địa bàn của Huyết Hung Yêu, bọn chúng tuyệt đối không bận tâm cho Lăng Tiếu diệt sát, bọn chúng đang mở thế trận chờ Lăng Tiếu đi vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2424 - Huyết Hung Yêu. (1)

Hai ngày sau, rốt cuộc Lăng Tiếu cũng đi tới nơi có khí huyết mạnh nhất.

Nơi này bốn phía là núi cao, ở trên đất có vô số kỳ hoa dị thảo tẩm bổ khí huyết, hắn hái được không ít á thánh hoặc thánh thảo, thậm chí còn có một ít thần vật nằm ở nơi hung hiểm.

Lăng Tiếu nhìn thấy những thánh thảo và thần vật này thì đỏ mắt, đây chính là tài liệu chữa thương tốt nhất.

Hắn muốn thu thập tất cả những linh thảo này, thấp giai thì cứ cho chúng sinh trưởng, cao giai thì hắn dùng luyện đan.

Mà phía trước những linh thảo này có một cái đầm đầy máu tươi, khí huyết nồng đậm, thật sự khiến người ta chấn động tâm thần!

Đây chính là Huyết Đàm Trì trong truyền thuyết!

Lăng Tiếu ở xa nhìn thấy đầm máu này, mùi huyết tinh nồng đậm bao phủ bốn phía, khí huyết trùng thiên khiến huyết dịch trong người của hắn bị dẫn động.

Nhưng mà cái đầm máu này lại độc nhất vô nhị của thế gian, tuyệt đối người nào cũng muốn ngâm mình trong đó một lần.

Lăng Tiếu có cảm giác không thể chờ đợi được nữa.

Nhưng mà hắn biết nguy cơ chính thức chính là vào lúc này.

Rất nhiều Huyết Hung Yêu rốt cuộc lại xuất hiện một lần nữa, từng con vây quanh hắn và bại gia tử vào bên trong, hương vị huyết tinh kia không có tán đi, còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Những con Huyết Hung Yêu này ít nhất cũng phải mấy ngàn con, hơn nữa đạt tới thập nhất giai còn tới mười con, chúng lúc này há to cái miệng đỏ tươi ra, bọn chúng không ngừng dọa nạt Lăng Tiếu.

Đây là một con Huyết Hung Yêu Vương, thân thể của nó khổng lồ, khí huyết nồng dậm, phát tán lệ khí đỏ rực

Con Huyết Hung Yêu Vương này cũng đủ bá khí, nó không có tự mình ra tay, mà là cho đám thủ hạ ra tay với Lăng Tiếu cùng bại gia tử.

- Tử tử chú ý, không nên bị chúng nuốt sống đấy!

Trong tay Lăng Tiếu cầm băng hỏa kiếm, mà thần hồn phân thân cũng đã xuất hiện.

Bại gia tử nhìn thấy bọn chúng cũng không có chút khiếp đảm nào cả, trong nháy mắt hóa thành bản thể, nói:

- Lão đại ngươi yên tâm đi, ta sẽ xé nát chúng ra đấy.

Bại gia tử gào rú một tiếng, lúc này một đạo hỏa mang từ trong miệng bay ra ngoài, trực tiếp bắn thẳng vào con Huyết Hung Yêu Vương!

Nhưng mà còn chưa tới trước mặt đám Huyết Hung Yêu Vương thì huyết lãng đã bao phủ nó lại, trong nháy mắt hỏa diễm bị dập tắt.

Nhìn thấy cảnh này chiến ý của bại gia tử cũng được kích thích, thân thể không ngừng lao qua phía trước.

Nhưng mà thời điểm này dưới chân của Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện vô số huyết thủ, giống như huyết ngục có vô số oan hồn bao phủn, vô số tử sát chi khí và huyết thủ lao thẳng tới.

Lăng Tiếu phản ứng nhanh chóng, trong tay cầm băng hỏa kiếm chém ra vô số chiêu, chém chúng gãy đoạn hoàn toàn.

Nhưng mà những huyết thủ này giống như vô tận, càng không ngừng mở rộng ra, bọn chúng nhanh chóng kéo Lăng Tiếu cùng bại gia tử, muốn nhanh chóng dùng huyết thủ này khốn chết bọn họ.

Những thần thi ma cũng gặp kết cục như vậy, lực lượng của chúng không cahcs nào thoát khỏi huyết thủ nên bị trói lại.

Lăng Tiếu lợi dụng hỏa diễm phòng ngự bản thân, những huyết dịch bao phủ hắn bị đốt bốc hơi, mà Tiên Thiên Âm Phong Châu cũng bắt đầu phát huy tác dụng của nó, thôn phệ toàn bộ huyết sát và tử sát chi khí.

Tiên Thiên Âm Phong Châu lúc này rất kích động, Si Mị Thiên Hỏa Châu cũng lao ra ngoài, nó không muốn yếu kém hơn chút nào, bây giờ có rất nhiều tử sát chi khí cung cấp cho nó, nó tự nhiên càng cao hứng không chịu nổi rồi.

Huyết dịch và tử sát chi khí không cách nào áp chế được thiên hỏa, chúng bị thiên hỏa thiêu đốt không còn.

Lăng Tiếu chém băng hỏa kém ra chung quanh, mỗi một kiếm chém những huyết thủ này đóng băng

Có thiên hỏa và Tiên Thiên Âm Phong Châu thập nhất giai tương trợ, đủ khiến Lăng Tiếu bảo trì lợi thế bất bại.

Nếu như có Chí Tôn khác ở đây thì chính là tử lộ, bởi vì những huyết dịch này tùy thời có thể biến thành Huyết Hung Yêu thôn phệ máu huyết của bọn họ.

Lăng Tiếu khí thế đại chấn, vốn định giải cứu bại gia tử, cũng may thần hỏa của nó bảo vệ nên không có bị thương gì, nhưng mà thực lực giảm đi, không có tác dụng gì!

Lăng Tiếu cùng bại gia tử đều bay lên không trung, mà đám Huyết Hung Yêu thập nhất giai đã phát động công kích, bọn chúng lúc này há to miệng hút mạnh.

Lăng Tiếu cũng không có khách khí cái gì, hắn cầm băng hỏa kém chém những huyết khí đang bắn tới không còn, mà những huyết dịch này muốn hóa thành Huyết Hung Yêu hấp thu máu huyết của hắn thì bị thiên hỏa thiêu đốt, đốt bọn chúng bốc hơi không còn gì.

Mà bại gia tử bên này hỏa mang đại thịnh, thiêu đốt huyết dịch cực nhanh.

Nhưng mà thực lực của nó là thập giai cao giai, vẫn bị những huyết thủ quấn quanh.

Nó biết đám yêu vật này rất mạnh, nó không có biện pháp đối phó.

Trước đó nó thề son sắt sẽ giúp Lăng Tiếu, bây giờ ngược lại thì biến thành phiền toái của Lăng Tiếu.

Nó hnanh chóng bị cái miệng to lớn thôn phệ.

Nó lúc này không thể nhịn được rống to lên, nó cầu cứu Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không thể không quay lại chém giết tới chỗ của bại gia tử, những

huyết thủ kia bị chém rất nhiều, những cái miệng máu kia cũng bị thiêu đốt co rút trở về.

- Cút đi cho ta!

Thân ảnh của Lăng Tiếu lúc này đã động, kiếm mang quét qua và những huyết thủ chung quanh bại gia tử bị chém đứt.

Cũng may thân thể của đám Huyết Hung Yêu không có cường đại, nếu như thân thể của chúng cứng rắn như Cổ Thần khí thì bại gia tử lần này phải chết rồi.

- Yêu vật dáng chết, xem thánh hỏa chi quang của ta đây!

Bại gia tử thoát khốn thì vô cùng tức giận, cái sừng trên trán của nó sáng lên, nó rốt cuộc cũng dùng sát chiêu của mình.

XIU....XIU...!

Bại gia tử có lực công kích mạnh nhất chính là cái sừng của mình, mà ngọn lửa kia cũng vô cùng khủng bố, trực tiếp bắn trúng những con Huyết Hung Yêu kia, thiêu đốt thafh cho bụi.

Đám Huyết Hung Yêu còn lại không dám tới gần bại gia tử, mà bại gia tử lại không muốn bỏ qua bọn chúng, hỏa diễm thiêu đốt chúng ngay.

Những Huyết Hung Yêu này há miệng phun huyết lãng muốn ngăn cản hỏa diễm này.

Thực lực của bại gia tử đúng là có hạn, nó xem như đã dùng lực lượng bổn nguyên, cũng chỉ có thể thiêu đốt huyết lãng nhưng không cách nào bắn trúng người của Huyết Hung Yêu.

Lăng Tiếu nhìn qua bại gia tử quát lên.

- Tử tử ngươi vào trước đi!

Lăng Tiếu biết rõ bại gia tử là không cách nào làm gì được đám Huyết Hung Yêu, không cần thiết cho nó dong dài.

Bại gia tử cũng không dám lại thể hiện, chỉ nghe theo Lăng Tiếu trở vào trong dược đỉnh.

Lăng Tiếu cũng không có bận tâm nào, xách băng hỏa kiếm chém ra, thế kiếm mạnh mẽ, chém thẳng vào đám Huyết Hung Yêu kia.

Hôm nay hắn muốn chém Huyết Hung Yêu Vương, sau đó lại thu huyết đàm trì.

Nhưng mà hắn vẫn đánh giá thấp Huyết Hung Yêu, bọn chúng không chỉ lợi dụng huyết lãng công kích, ngay cả thân thể cũng đầy huyết khí nồng đậm, những huyết khí này có thể hấp thu huyết dịch trong người của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy huyết dịch trong người đang sôi trào lên, còn không ngừng tuôn ra ngoài, muốn phá tan mạch máu lao ra ngoài, cảm giác bành trướng khó chịu này khiến hắn từ trên không trung rơi xuống đất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2425 - Huyết Hung Yêu. (2)

Vào thời khắc này thần hồn phân thân ẩn nấp thật lâu cũng phát uy, nó tấn công đám Huyết Hung Yêu gần nhất, Đế Long Diệt Thế Quyền hỏa diễm hừng hực nện vào một con Huyết Hung Yêu thập nhất giai, con Huyết Hung Yêu bị đánh tan nát.

Oanh long oanh long!

Đám Huyết Hung Yêu khác không biết xảy ra chuyện gì, trực tiếp bị Lăng Tiếu đánh hủy thân thể!

Hấp lực lên người chân thân Lăng Tiếu giảm nhiều, hắn lập tức có cảm giác được giải thoát, nâng tay lên và khe nứt không gian mấy vạn trượng hiện ra, vô số hỏa diễm từ trên thiên ngoại lao thẳng xuống, càng không ngừng nện vào người của đám Huyết Hung Yêu!

Hắn muốn chém tận giết tuyệt, nhưng mà hắn biết chuyện này là không thể.

Chân thân cùng phân thân càng không ngừng công kích, thế lửa hừng hực vẫn thiêu đốt nồng đậm, rất nhiều Huyết Hung Yêu thấp giai bị thiêu đốt mà chết, có không ít thì trốn được bao xa thì trốn thật xa.

Chỉ có những con đạt tới thập nhất giai mới có thể dặp tắt lửa mà thôi!

Nhưng mà đám Huyết Hung Yêu lúc này đã không thành quân, ưu thế đại quân đã mất, ưu thế hiện tại nằm trong tay của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu và thần hồn phân thân lúc trước không có lộ ra cái gì, đột nhiên

tập kích tuyệt sát mới có được thần diệu như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất Lăng Tiếu có thể đánh cho đám Huyết Hung Yêu không kịp trở tay.

Nhưng mà hắn tiêu diệt Huyết Hung Yêu còn không có khả năng, con Huyết Hung Yêu Vương thập nhất giai đỉnh phong nổi giận rồi.

Nó hét to lên, hơn ngàn cái miệng máu há ra, nó không có e sợ chút hỏa diễm nào cả, nó vọt thẳng tới trước mặt Lăng Tiếu, cái miệng của nó mang theo huyết tinh nồng đậm, sinh ra khí tức rất tanh hôi!

Lăng Tiếu trái trốn phải né, muốn tránh qua những công kích này, thế nhưng mà miệng của con quái vật này quá nhiều, hắn chỉ có thể ở tại chỗ mà thôi, không thể thoát ra.

Lăng Tiếu dùng toàn lực muốn chém đứt những cái miệng này, thế nhưng mà băng hỏa kiếm của hắn chém lên thì chỉ lưu lại dấu ngấn màu bạc mà thôi, mà không cách nào chém đứt được!

Lăng Tiếu lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy, Huyết Hung Yêu Vương này quả nhiên quá đáng sợ.

Qua một lát những cái miệng này không ngừng lao tới, Lăng Tiếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thân thể như vỡ tan, lực lượng trói buộc quá lớn.

Sau đó thần hồn của hắn đã tiêu diệt rất nhiều Huyết Hung Yêu, trực tiếp công kích con Huyết Hung Yêu Vương này.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu Song Long Phong Sát!

Phân thân của Lăng Tiếu lập tức triển khai chém giết, cho dù là Huyết Hung Yêu Vương thập nhất giai đỉnh phong cũng không cách nào chịu được lực lượng hủy diệt mạnh nhất này.

Tê tê!

Con Huyết Hung Yêu Vương này tức giận, nhưng mà trong nháy mắt Huyết Hung Yêu Vương phát ra tiếng hét thật to, những cái miệng vây quanh Lăng Tiếu co rút lại.

Lăng Tiếu một kích đắc thủ, chân thân và phân thân cùng xuất ra một chiêu, hắn muốn diệt sát Huyết Hung Yêu Vương này!

Nhưng mà làm thế chỉ kích thích lực lượng cường đại nhất của Huyết Hung Yêu Vương, huyết lãng thao thiên không ngừng quét qua các nơi!

Huyết Hung Yêu Vương thập nhất giai cao giai quá khó chơi, vừa hung ác vừa khủng bố.

Thiên địa bị nhuộm thành một cái màn máu, máu tươi quay cuồng, người ta cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Lăng Tiếu và phân thân không ngừng rút lui, bọn họ tránh huyết lãng nên bay lên thật cao, mọi người cảm thấy khung xương như rạn nứt, lực lượng vô cùng khủng bố.

Bản thân Lăng Tiếu tương đương Cổ Thần khí thấp giai, thân thể vô cùng cứng rắn, lại bị những Huyết Hung Yêu nhanh chóng hút máu của hắn.

Mà thần hồn phần thân của hắn tiềm ẩn, những huyết dịch này bay ra ngoài thì phân thân của hắn biến thành huyết nhân, đồng thời cũng bị Huyết Hung Yêu tập kích như chân thân!

Tình hình của Lăng Tiếu vô cùng nguy cấp.

Trong thời khắc này thần hồn phân thân của Lăng Tiếu hóa thành vô hình, nhanh chóng tiến vào giữa thức hải, hồn lực được bảo tồn thật nhiều, không đến mức triệt để sụp đổ, cũng sắp bị Huyết Hung Yêu thôn phệ huyết nhục.

Nhưng mà những tiểu Huyết Hung Yêu này bị nó thu vào trong thức hải.

Nhưng mà bọn chúng chết cũng thật nhanh, thiên hỏa châu nhanh chóng đốt chúng thành tro tàn.

Mà lúc này chân thân của Lăng Tiếu mau chóng khôi phục thân thể, đồng thời phải lui ra phía sau, Huyết Hung Yêu lại quấn quanh, vô số miệng máu cắn xé về phía Lăng Tiếu, trong nháy mắt lực hấp phệ tăng lên, huyết khí tuôn ra ngoài.

Ah ah!

Lăng Tiếu cảm thấy tính mạng của mình trôi qua nhanh chóng, máu huyết càng không ngừng bị xói mòn, bằng không hắn cũng như lúc trước cứu giúp lão tổ tông, mất máu quá nhiều.

Năm đó hắn thật vất vả mới bổ sung được một nửa huyết mạch, nếu tiếp tục như vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lăng Tiếu dốc sức liều mạng toàn lực áp chế, hắn thúc dục lực lượng thiên hỏa tới mức tận cùng, hỏa điểu trùng thiên thiêu đốt cái miệng máu..

Nhưng mà Huyết Hung Yêu Vương quả thật quá mạnh, cho dù bị thiêu đốt thế nào cũng không rút trở về, giống như nó quyết tâm hút chết Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu càng ngày càng lo lắng, bỗng dưng hắn nghĩ ra biện pháp bổ cứu,

thần hồn phân thân xuất hiện, đồng thời bồ đề thần cung trong tay, trong nháy mắt hắn cài tên và bắn thẳng vào Huyết Hung Yêu Vương!

Lần này là bồ đề thần tiễn chân chính, hoàn toàn phát huy ra uy lực của bồ đề thần cung, một đạo hào quang sáng ngời như mặt trời xuất hiện, mà lực lượng thì vô cùng mãnh liệt, giống như mặt trời thiêu đốt.

Con Huyết Hung Yêu Vương yêu trí đã cực kỳ cao thâm, nó ý thức được mũi tên này đáng sợ, ý định lợi dụng cái đuôi quét qua.

Nhưng mà mũi tên nay quá nhanh, cho dù là Chí Tôn cao giai muốn tránh cũng không dễ dàng.

Oanh long!

Rốt cuộc Huyết Hung Yêu Vương cũng trúng chiêu, nó rống to lên, huyết hoa bắn ra bốn phía.

Mà Lăng Tiếu bị hấp thu hơn phân nửa khí huyết đã vận chuyển thiên hỏa tới mức tận cùng, hắn thở ra một hơi.

Bộ dáng của hắn bây giờ vô cùng chật vật, thần sắc vô cùng tái nhợt, hơi thở cũng trở nên bất định, có thể thấy mất đi khí huyết này với Lăng Tiếu mà nói thật sự là tổn thất to lớn.

Nếu như không được bổ sung, hắn muốn đột phá Chí Tôn trung giai Thủy Thần Cảnh là không thể nào!

- Huyết Hung Yêu, hôm nay bản cung phải tiêu diệt ngươi!

Lăng Tiếu hung ác hét lên thật to.

Lăng Tiếu lúc này tức giận chưa từng có.

Lúc trước cho dù bị đánh trọng thương thì hắn cũng khỏi hẳn, nhưng mà máu huyết bị mất đi rất khó bù trở về, nhất là hắn đạt tới Chí Tôn Thủy Thần Cảnh, mỗi một giọt máu huyết đều rất quý trọng.

Hắn lúc ở Huyền Linh đại lục bị lão tổ tông hút máu huyết đi, ít nhất... Được không ít thủy nguyên chi lực bồi thường giúp hắn tăng trưởng tu vị, giúp hắn bổ sung không ít khí huyết, sau đó hắn dùng không ít thần vật mới có thể khôi phục lại được.

Hôm nay hắn bị con Huyết Hung Yêu Vương này rút đi hơn phân nửa máu huyết, đây là dao động căn cơ của hắn đấy, chuyện này hắn sao không tức giận cho được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2426 - Tình Huống Nguy Cấp Của Lăng Tiếu.

Hắn biết rõ dựa vào một mũi tên bồ đề thần cung của hắn thì chỉ gây tổn thương cho Huyết Hung Yêu Vương mà thôi, muốn nó biến mất là không có khả năng, huống chi gần đó có không ít Huyết Hung Yêu còn không có biến mất đấy.

Quả nhiên sau khi con Huyết Hung Yêu Vương này bị thương, rất nhanh nó lại hội tụ huyết dịch đang tán đi lại trọng tổ thân thể.

Nó bây giờ càng cuồng bạo hơn, rõ ràng lợi dụng những cái miệng kia hấp thu phân thân của Lăng Tiếu và bồ đề thần tiễn, nó áp gãy bồ đề thần tiễn.

Lăng Tiếu đau lòng không thôi.

Hắn từ Phong Thần đàn cổ điện tìm được ba cây bồ đề thần tiễn, bây giờ bị hủy một cây, bây giờ chỉ còn lại hai cây mà thôi!

Bởi vì sao khi hư hao khó mà tìm được thứ gì khác thay thế nó.

- Chết đi, chết đi cho ta!

Lăng Tiếu tức giận đến cực điểm, rốt cuộc đã muốn giết nó rồi!

Dược đỉnh trong tay của hắn biến hóa hình dạng, hơn nữa càng biến càng lớn, từ trên cao áp xuống.

Huyết Hung Yêu Vương không biết Lăng Tiếu muốn làm gì, nhưng mà nó không muốn cho Lăng Tiếu xuất chiêu, vừa rồi nó bị thương đã vô cùng khó

chịu rồi.

Cả ngàn cái miệng máu của nó mở ra, vô số huyết lãng bắn thẳng về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sớm có phòng bị rồi, hắn dùng tốc độ nhanh nhất cả đời né qua chiêu này.

Sau đó hắn đối diện con Huyết Hung Yêu Vương, hắn dùng miệng dược đỉnh oanh sát Huyết Hung Yêu Vương!

Bồng bồng!

Dược đỉnh kêu lên một tiếng trầm đục, một đạo hắc hỏa từ trong dược đỉnh bắn ra ngoài.

Hắc hỏa này không phải là hỏa diễm Lăng Tiếu hấp thu trong niết bàn không gian sao?

Nó còn khủng bố hơn Si Mị Thiên Hỏa nhiều lắm, đây chính là hỏa diễm do Thủy Nguyên Thạch ôn dưỡng, cho dù Chí Tôn cao giai Thủy Thần cũng không thừa nhận nổi hỏa diễm này.

Mà trên khu vực này toàn là yêu vật, mà hỏa diễm này chính là khắc tinh của chúng.

Hắc hỏa hàng lâm khiến vô số thiên hỏa từ các nơi hội tụ lại đánh lên người Huyết Hung Yêu Vương.

Huyết Hung Yêu Vương dường như cảm nhận được uy hiếp, dáng vẻ của nó run run, cả ngàn cái miệng phun máu tươi ra ngoài, muốn ngăn cản hắc hỏa.

Nhưng mà máu tươi của nó không có tác dụng gì cả, không làm được cái gì, huyết lãng bị hoa diễm thiêu đốt bốc hơi, vô số hắc hỏa bắn tới.

Tê tê!

Huyết Hung Yêu Vương liên tục kêu rên, Huyết Hung Yêuở gần đó tập trung lại vẫn còn ba bốn ngàn con, vừa rồi Lăng Tiếu chỉ diệt không tới một phần ba Huyết Hung Yêu mà thôi!

Bọn chúng cùng phun huyết lãng của mình ra ngoài, muốn dập tắt hỏa diễm ở trên địa bàn của chúng. Bằng không bọn chúng cũng phải chôn vùi trong này.

XIU....XIU...!

Vô số cột máu phun ra, tràng cảnh này quá quỷ dị và tà ác.

Lăng Tiếu sợ hắc hỏa không đủ, vì vậy hắn tăng thêm không ít, đồng thời cũng cho thiên hỏa châu xuất hiện, nó hóa thành một con hỏa điểu thiêu đốt đám Huyết Hung Yêu chung quanh.

Hai bút cùng vẽ, toàn bộ Huyết Hung Yêu bị tiêu diệt ở nơi này!

Tư tư!

Hắc hỏa không hổ là hỏa diễm cao nhất thế gian, mặc kệ những huyết lãng kia rất mạnh, lực lượng kinh khủng, nhưng sau khi nó trúng phải hắc hỏa thì lập tức bốc hơi đi.

Rốt cuộc hắc hỏa cũng tới trước Huyết Hung Yêu Vương, con Huyết Hung Yêu Vương này hoảng sợ kêu to lên!

Nó muốn nhanh chóng trốn ra khỏi nơi này, bằng không nó sẽ bị hắc hỏa này thiêu đốt chết không còn.

Nhưng mà nó đã đánh giá thấp hắc hỏa này, tử sát chi khí sung mãn trong phiến thiên địa, lại có vô số yêu khí và cây cối lại có tác dụng thúc hóa hắc hỏa thiêu đốt.

Mà hắc hỏa này dính vào người thì nó nổ tung ngay!

Trong nháy mắt hỏa diễm này lan ra chung quanh.

Đám Huyết Hung Yêu chung quanh nghênh đón tai nạn lớn nhất của chúng!

Phạm vi ngàn vạn dặm chung quanh nhanh chóng biến thành biển lửa, hắc hỏa càng cháy càng hung mãnh, càng cháy càng lớn, đám Huyết Hung Yêu dù chạy ra xa nhưng dính vào một chút thì tiêu tán ngay lập tức, cho dù là con Huyết Hung Yêu Vương cũng không ngoại lệ, nó muốn chạy trốn nhưng vẫn không thể thoát được hắc hỏa, kết cục của nó chính là từ từ tan biến!

Lăng Tiếu nhìn qua một màn này thì thở dài, nói:

- Cuối cùng vẫn diệt sạch!

Nhưng mà sau đó Lăng Tiếu nhìn qua hướng huyết đàm trì, lại phát hiện hắc hỏa có xu hướng kéo dài qua hướng huyết đàm trì!

- Bà mẹ nó, mệnh căn của bản cung không thể bị hủy a!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, cầm dược đỉnh dùng tốc độ nhanh nhất lao qua huyết đàm trì.

Đồng thời hắn cũng thu hồi hắc hỏa ở gần huyết đàm trì.

Mà thiên hỏa châu ở xa xa đang khu trừ đám Huyết Hung Yêu, tuyệt đối không thể cho chúng chạy đi.

Lăng Tiếu hạ xuống bên cạnh huyết đàm trì, ngửi được mùi máu tươi nồng đậm của chúng, thật sự hận không thể lập tức ngâm vào trong huyết đàm trì này một phen, đồng thời khôi phục máu huyết tổn thất của mình.

Lúc này hắn nhanh chóng thu thập thần vật và thánh dược ở chung quanh huyết đàm trì.

- Đồ tốt này đều là của ta, ha ha!

Lăng Tiếu cười to một tiếng.

Nhưng mà sau khi thu một chút thì hắn lẩm bẩm.

- Thánh thảo và thần tài ở nơi này sinh trưởng tốt như vậy, nhất định là được huyết đàm trì này trợ giúp, nếu biến khu vực chung quanh huyết đàm trì thành ruộng tốt, lại đào cả khối bảo địa này đi, ngày sau hảo hảo bồi dưỡng, tin tưởng sẽ bồi dưỡng được rất nhiều thần vật bổ sung khí huyết.

Nghĩ đến đây tâm tư Lăng Tiếu khẽ động!

Hắn nhìn vùng đất chung quanh huyết đàm trì và vui vẻ không thôi, hắn hưng phấn tới cực điểm, hắn muốn thu tất cả thần vật và bảo địa ở đây!

Quản huyết đàm trì gì đó, hắn cũng sẽ mang đi, một chút chỗ tốt cũng không lưu cho người ngoài.

Không thể không nói khẩu vị của hắn đúng là quá lớn a!

Không có biện pháp, huyết đàm trì này với bất cứ cổ tộc nào cũng phải đỏ

mắt, mà hắn thân là người của Kim tộc cùng Hồn tộc, huyết đàm trì này tuyệt đối quá trọng yếu.

Nếu như mang nó trở về, vậy chuyến đi này không tệ.

Lăng Tiếu nói là làm, hắn tìm được một gốc thần dược Huyết Yêu Hoa Vương, sau đó thôn phệ nó.

Nó chính là Chí Tôn thần tài, có tác dụng bổ sung khí huyết cường đại, còn có thể tẩm bổ khí huyết.

Hiện tại Lăng Tiếu nhìn qua dãy núi bị thiêu đốt, phát hiện mấy vạn dặm quanh đây không có ngọn cỏ nào cả, vô số Huyết Hung Yêu đã bị biển lửa thôn phệ.

Nhưng mà đột nhiên Lăng Tiếu phát hiện thế lửa không ngừng lan ra xa hơn.

Khu vực này là rừng rậm nguyên thủy, cây cối cỏ dại không ít, mà hắc hỏa là hỏa diễm chí cường, trong hoàn cảnh như thế thiêu sạch nơi này cũng không có gì khó, một khi có gió lớn thổi qua, chỉ sợ nơi này biến thành địa ngục.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiếu cũng gấp lên, hắn tuyệt đối không cho hắc hỏa tiếp tục phá hủy rừng rậm nguyên thủy ở nơi này nữa.

Bởi vì trong nơi này còn có vô số sinh linh đang sinh tồn đấy, nếu như triệt để phá hủy nơi này, sẽ tổn thương thiên hòa!

Hắn cũng phát hiện toàn bộ Huyết Hung Yêu đã bị tiêu diệt, bây giờ lại thu hồi hắc hỏa rồi nói sau.

Lăng Tiếu chấn động, cầm theo dược đỉnh lăng không bay lên, quát:

- Thu cho ta!

Dược đỉnh lúc này thu hắc hỏa không còn chút nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2427 - Mệnh Căn Của Bản Cung Không Thể Hủy A.

Dược đỉnh không hổ là Cổ Thần khí cao cấp, nhưng nó có diệu dụng hơn cả tấn công, nếu lợi dụng tốt vẫn có thể là đại sát khí to lớn!

Nếu có người nào từng cầm qua Hắc Diệu thần đỉnh mà biết Lăng Tiếu xem thần khí chuyên luyện đan là đại sát khí, không biết nên khóc hay nên cười a.

Sau khi thu toàn bộ hắc hỏa xong, mấy chục ngọn núi ở khu vực này bị thiêu rụi, cảnh vật hoang tàn thê lương xuất hiện!

Cũng bởi vì lần thiêu hủy này, vạn yêu sâm lâm ít đi một yêu vật tà ác.

Lăng Tiếu quay trở lại huyết đàm trì, gọi bại gia tử ra.

Bại gia tử nhìn qua chung quanh, nghi ngờ nói:

- Lão đại, đám yêu vật kia đâu?

- Đã bị lão đại ngươi giải quyết rồi, ngươi ở gần đây xem có con nào còn sót không, phải tiêu diệt sạch cho ta!

Lăng Tiếu nói.

Huyết Hung Yêu đúng là yêu vật khủng bố, nếu như có thể diệt sạch thì đó là chuyện tốt.

- Dạ lão đại!

Bại gia tử ứng một tiếng, cái mũi của nó động động, rời khỏi Lăng Tiếu, tìm còn đám Huyết Hung Yêu còn sót lại.

Lăng Tiếu nhìn qua huyết đàm trì, thánh thảo thần tài ở chung quanh, hắn bắt đầu thu thập.

Bây giờ hắn muốn hưởng thụ thần uy chân chính của huyết đàm trì, nhìn xem có thể bổ sung khí huyết và tiến thêm một bước không!

Lăng Tiếu trước khi đo vào trong huyết đàm trì thì quan sát xem bên trong còn Huyết Hung Yêu tồn tại hay không.

Hắn ném một con thần thi ma vào trong huyết đàm trì dò xét.

Mà thần thi ma đi vào một lúc cũng không có sinh ra cái gì khác lạ cả.

Lăng Tiếu quan sát một lát và ói:

- Xem ra chỗ này không có Huyết Hung Yêu tồn tại!

Xác thực, Huyết Hung Yêu không phải ở trong huyết đàm trì.

Huyết đàm trì này có thể nói là máu huyết dư thừa của chúng hội tụ lại, bọn chúng còn phiền chán không thèm hấp thu huyết dịch ở đây đấy.

Hơn nữa huyết dịch nơi đây còn là phế khí không cần thiết của chúng, bọn chúng cần chính là huyết dịch tươi sống của sinh vật khác!

Lăng Tiếu thu hồi thần thi ma, sau đó nhảy vào trong huyết đàm trì.

Huyết đàm trì này trải qua không biết bao nhiêu vạn năm tích lũy, có lẽ có vài trăm vạn năm rồi, hơn nữa chiều sâu cũng không ít, hắn vừa tiến vào đá

bị nhấn chìm.

Trong nháy mắt lỗ chân lông của Lăng Tiếu cảm thấy dễ chịu, huyết dịch của hắn bắt đầu biến dị.

Chỉ thấy huyết dịch ở chung quanh sôi lên sùng sục, huyết dịch cũ chảy ra ngoài, mà không ít máu huyết mới tiến vào người của hắn.

Lăng Tiếu cảm thấy huyết dịch của mình sôi trào lên, hắn cảm giác thân thể như nóng lên rất khó chịu!

- Phải có tác dụng, ta phải buông lỏng thể xác và tinh thần, không thể đi bài xích!

Lăng Tiếu mặc niệm mtooj câu, liền vận chuyển Cổ Hoàng Thần Công "Luyện huyết", huyết mạch của hắn càng ngày càng dễ chịu, nội tâm của hắn cũng buông lỏng, không để ý nóng bỏng trong người.

Im lặng như thế, Lăng Tiếu giống như đang nằm ngủ, tùy ý cho huyết dịch của mình liên hệ với huyết dịch trong đầm, tổn thất máu huyết cũng từ từ được khôi phục lại, cũng khiến khí huyết của hắn tăng thêm một bước.

Cùng lúc đó huyết mạch Kim tộc của Lăng Tiếu dường như biến thành một con kim long, mà kim long này càng có dấu hiệu tiến hóa!

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Lăng Tiếu cảm thấy mình có cảm giác hít thở không thông, giống như muốn phun thứ buồn bực trong lòng ra!

Rốt cuộc hắn nhịn được nữa, trực tiếp lao ra khỏi huyết trì.

Một tiếng long ngâm vang vọng bốn phương, một con kim long cao vạn trượng bay thẳng lên không trung gào thét, lộ ra dáng vẽ uy vũ bất phàm!

Mà tiếng rống này không thua kém gì chân long thần thú thập nhất giai thấp giai đỉnh phong rống lên!

Những Chí Tôn Thủy Thần bị tiếng rống này công kích khó mà chịu nổi!

Uy lực của một chiêu này rất khủng bố, lực lượng của Lăng Tiếu thì sao?

Chuyện này không cần hoài nghi, giai vị của hắn dù không có biến hóa, nhưng mà huyết mạch Kim tộc của hắn đạt tới cảnh giới hoàn mỹ!

Có thể nói Lăng Tiếu hôm nay có huyết mạch chi lực tuyệt đối cao nhất trong Kim tộc!

Dùng tác dụng tăng chiến lực của Cổ Hoàng Thần Công từ năm mươi lăm lần đã tăng vọt lên bảy mươi lần, chiến lực cực kỳ khủng bố, vô hạn tiếp cận chân long thần thú gia trì gấp trăm lần!

Không chỉ như thế, huyết nhục và thần hồn cũng được đề cao, đó là thiên phú của Hồn tộc, thức hải của hắn mở rộng ra, dung nạp thần hồn càng nhiều, không gian tiến giai càng rộng lớn, hồn lực công kích của hắn cũng trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa thần thồn của hắn đạt tới Chí Tôn thấp giai viên mãn, chỉ cần có nhiều hồn lực hơn thì hắn liền có thể trực tiếp đạt tới Chí Tôn trung giai Thủy Thần.

Huyết đàm trì này rất thần kỳ!

Lăng Tiếu gần như điên cuồng với nó!

Hắn sớm đạt được long huyết kích hoạt huyết mạch chi lực, từng được trong tộc nhận định có huyết mạch nồng đậm nhất.

Hôm nay lại được huyết đàm trì tăng phúc, mới xem như đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

Mặc dù cảnh giới của hắn không tăng lên, nhưng mà lực chiến đấu thì tăng nhiều.

Thực lực của hắn vốn có thể địch lại Chí Tôn thấp giai đỉnh phong đã không nói chơi, bây giờ chiến lực tăng thêm mười mấy lần, Chí Tôn thấp giai đỉnh phong trực tiếp tàn sát, mà gặp những Chí Tôn trung giai Thủy Thần cũng có lực bảo vệ tính mạng.

Lúc thực lực của hắn đạt tới thấp giai đỉnh phong, cho dù là Chí Tôn trung giai Thủy Thần cao hơn hắn một cấp cũng có lực chiến một trận!

Lăng Tiếu cảm nhận được bành trướng lực lượng tại sôi sục lấy, tốt muốn tìm một so với hắn cao giai đối thủ hảo hảo luyện luyện tay ah!

Nhưng mà bây giờ hắn không có đắc ý quên hình.

Hắn phải mau chóng tìm được Lăng Thần, Dương Hải và Bàng Thống.

Lúc này Lăng Tiếu dang hai tay ra, có hạt huyết châu trong tay tỏa ra huyết khí nồng đậm.

Đây là thần huyết châu ngưng tụ trong huyết đàm trì này, là hắn vừa mới ra ngoài tiện tay cầm lấy.

Thần huyết châu này với Thần Vương hoặc là Chí Tôn Thủy Thần có tác dụng lớn.

Lăng Tiếu tự mình lẩm bẩm:

- Nếu như lão tổ tông có thể hấp thu thần huyết châu, nói không chừng có thể kéo dài khí huyết mấy ngàn năm, có lẽ là khôi phục đến đỉnh phong a?

Nghĩ đến đây Lăng Tiếu lại vào trong huyết đàm trì mò được không ít thần huyết châu, còn lưu lại thật nhiều thần huyết châu tĩnh dưỡng trong đó!

Hắn sợ thu lấy toàn bộ thần huyết châu sẽ phá hủy huyết đàm trì thì không tốt.

Sau đó bại gia tử đến bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Lão đại, tìm được đám tiểu yêu ta đã thiêu chết cả rồi.

Lăng Tiếu gật đầu, nói:

- Vậy là tốt rồi, nếu như chúng trốn thoát thì thật sự bị quấy rầy rồi.

Nói xong sau hắn cũng không nhìn qua bại gia tử, xách theo băng hỏa kiếm bắt đầu đào đất chung quanh thần huyết trì.

Băng hỏa kiếm trong tay của Lăng Tiếu là cự kiếm, trực tiếp cắm vào mặt đất, hắn lập tức bay vòng quanh khu vực này một vòng.

Ngay sau đó hắn giơ tay và quát:

- Lên cho ta!

Một long trảo cực lớn thu lấy khu vực này, một đạo lực lượng cường đại kéo khu vực này lên.

Một quyền của Chí Tôn Thủy Thần có thể đánh vỡ ngôi sao, một chưởng có thể phá nhật nguyệt, một trảo của Lăng Tiếu cầm một khu đất lớn thì có cái

gì chứ?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2428 - Huyết Đàm Trì Thần Kỳ.

Oanh long oanh long!

Khu đất này bị kéo lên, chung quanh rung động không dứt, địa chấn xuất hiện ở chung quanh, tiếng nổ ầm ầm không dứt.

Không qua bao lâu khối đất này bị Lăng Tiếu hút lên, mang huyết đàm trì cùng với rất nhiều thần thảo tài nguyên trên đó thu đi, không có bị tổn hại cái gì!

Lăng Tiếu thu nó vào trong dược đỉnh, trong này có lực lượng bổn nguyên rất nồng, bọn chúng trưởng thành rất tốt, sẽ không xảy ra vấn đề.

Nhìn thấy hắn đào cái hố to như vậy, hắn nhìn qua chung quanh bị đốt cháy đen không còn gì, cười khổ nói:

- Ta xem như trừ hại cho khu vực này, tin tưởng qua hơn ngàn năm chỗ này sẽ khôi phục sinh cơ.

Nói xong hắn gọi bại gia tử một tiếng, lại gọi Long Ngũ cùng đi ra, tiếp theo đi tới hướng quỷ thụ yêu.

Nhưng mà sau đó truyền âm thạch của hắn có tiếng nói vang lên, là tiếng Dương Hải cầu cứu.

- Dược Thần chủ nhân, nhanh... Nhanh tới cứu mạng a!

Tâm thần của Lăng Tiếu biế hóa nhanh chóng, lập tức bay qua hướng truyền

âm.

- Dương lão các ngươi ở đâu? Nhanh cho ta biết, ta sẽ tới tìm các ngươi!

- Ta... Chúng ta... Ah!

Dương Hải dường như phi thường khẩn trương, còn chưa nghe hắn nói cái gì thì đã có tiếng hét thảm vang lên.

- Dương lão... Dương lão mau trả lời, bọn ngươi ở đâu?

Lăng Tiếu hỏi nhanh nhưng không ai trả lời.

Thần sắc Lăng Tiếu cực kỳ khó coi, nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, vậy đại biểu tình huống của Lăng Thần tuyệt đối không xong, nếu thật sự là như vậy, hắn cũng không cách nào bàn giao với Tiêu Trân Thải ah!

Lăng Tiếu lúc này ngơ ngác, rừng rậm to lớn muốn tìm người không dễ dàng, bởi vì nơi này hoang khí quá nặng, lại có các loại cổ thụ núi cao chế tạo chướng ngại, còn có hơn nhiều khí tức thánh thú hỗn loạn, muốn dựa vào cảm ứng tìm được bọn họ không dễ dàng.

Nhưng mà hiện tại hắn chẳng quản nhiều như vậy, hắn thu hồi bại gia tử, bảo Long Ngũ biến lại chân thân, trực tiếp bay lên không trung, bắt đầu tìm kiếm chung quanh mấy chục vạn dặm, nhìn xem có phát hiện bọn họ hay không.

- Đám người đại ca đang ở đâu, thật là đáng chết!

Lăng Tiếu thầm mắng.

Sau đó Long Ngũ đột nhiên lên tiếng nói:

- Ta cảm nhận được bên kia có khí túc quen thuộc, không biết có phải là đồng hành của ngươi hay không?

Nhân loại có thể thông qua thần niệm tìm người, mà thú loại nhưng cũng có cảm ứng đặc thù của mình, cũng có thể tìm người quen.

Lăng Tiếu cũng mặc kệ Long Ngũ nói là thật là giả, lập tức nói:

- Mặc kệ, mau mang ta đi qua nhìn xem!

Sau khi hắn ra lệnh, Long Ngũ hóa thành kim quang bay qua hướng bên đó.

Trong một khu vực đá vụn to lớn, Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống ba người gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Sau khi bọn họ tách ra khỏi Lăng Tiếu, bọn họ bị nhiều thánh thú truy kích.

Vốn có cao thủ như Dương Hải ở dây thì không có vấn đề gì quá lớn...

Nhưng mà không phải như vậy!

Truyền văn không có bao nhiêu người nhìn thấy hình dáng của Truy Hồn Yêu!

Có người nói nó chỉ là một đám hồn lực chứ không có thân thể, có thể biến hóa thành các loại hình dạng; cũng có người ta nói nó dáng vẻ rất nhỏ, nhỏ như con chuột vậy, nó có thể ẩn hình, có thể công kích linh hồn tất cả sinh vật, cũng có người nói bọn chúng có dáng vẻ nhân loại...

Tóm lại người nhìn thấy qua hình dạng của Truy Hồn Yêu gần như đã chết hết.

Đây là yêu vật công kích rất quỷ dị, tuyệt đối không người nào có thể phòng, chết oan chết uổn!

Lăng Thần, Dương Hải và Bàng Thống đều là Chí Tôn Thủy Thần, thần hồn của bọn họ có năng lực ngăn cản công kích rất mạnh mẽ.

Những thánh thú thập giai đỉnh phong công kích thần hồn bọn họ là không có khả năng.

Bọn họ một đường trúng rất nhiều hồn lực công kích của Truy Hồn Yêu, nhưng mà đều có thể hóa giải toàn bộ

Nhưng mà bọn họ quá xem thường Truy Hồn Yêu.

Trong đám Truy Hồn Yêu có những con tuổi già chừng mấy vạn tuổi, hồn lực sẽ không biến yếu, đạt tới thập nhất giai, muốn công kích thần hồn của bọn họ quá dễ dàng.

May mắn ba người đã tu luyện Cổ Hoàng Thần Công luyện thức đã sửa chữa của Lăng Thần, thức hải phòng ngự cực mạnh, còn đủ ứng phó được, mà hắn lúc trước lại cho Dương Hải cùng với Bàng Thống nón trụ thần khí ngăn cản thần hồn công kích

Nón trụ này chính là trân tàng của Thiên Long Môn, Lăng Thần muốn lấy ra cho Lăng Tiếu một cái.

Thế nhưng mà trước đó Lăng Tiếu lại cự tuyệt, mà hắn cũng không có dùng tới.

Bây giờ vào lúc quan trọng, đám người Lăng Thần, Dương Hải cùng Bàng Thống đều mang theo hai cái nón trụ này nên giữ được mạng.

Cho nên bọn họ mới ở trong địa bàn Truy Hồn Yêu nhịn được tới bây giờ.

Thời điểm Dương Hải liên lạc với Lăng Tiếu thì nón trụ đã không thừa nhận nổi công kích của Truy Hồn Yêu nên vỡ tan.

Thần hồn của hắn bị công kích cho nên mới la lên.

Nhưng mà bọn họ cũng không chết, công kích của Truy Hồn Yêu không đủ khả năng một kích giết bọn họ.

Trừ phi là thập nhất giai trung giai hoặc cao giai Truy Hồn Yêu mới có lực công kích mạnh như vậy.

Thần hồn bị thương nên đám người Dương Hải quát lên.

Lăng Thần không ngừng hét thảm, một khi thần hồn bay ra ngoài thì chắc chắn phải chết với đám Truy Hồn Yêu này.

- Mau chạy đi, ta... Ta sắp không chịu được rồi!

Bàng Thống công kích bốn phía, nhưng mà thần hồn không ngừng bị công kích, hắn sắp điên lên rồi!

Dương Hải và hắn tình huống không tốt đi đâu cả, hai mắt của hắn đỏ hồng, lại không tìm thấy mục tiêu công kích nên rất biệt khuất.

Mà Lăng Thần chỉ sợ khó kiên trì được nữa, phòng ngự của hắn không ngăn cản được bao lâu.

Ba đầu thánh thú bên cạnh bọn họ vẫn bình an vô sự, nhưng mà bọn chúng muốn rời khỏi nơi đây là không thể nào.

Bởi vì lúc bọn chúng ra khỏi nơi đây, giống như bị cái gì đó trói buộc lại, sinh sinh kéo trở lại mặt đất.

Bọn họ muốn lao ra ngoài nhưng lại bất lực. Lực lượng sôi trào khó mà làm được gì, mà bọn họ thời khắc nào cũng bị công kích thần hồn, bọn họ đã không rãnh tiếp ứng.

Lăng Thần càng táo bạo lên, hắn càng không ngừng đánh ra bốn phía, muốn tiêu diệt ngọn nguồn làm ra chuyện này.

Vào lúc này lại xuất hiện một lỗ đen, hấp thu lực lượng của bọn họ đi mất.

Chuyện này khiến bọn họ càng thêm bất lực, tinh thần cũng sắp sụp đổ rồi

Dương Hải đã té trên mặt đất và ngồi ôm đầu.

Ngay sau đó là Bàng Thống cũng không chịu nổi, ngũ quan của hắn có vết máu tràn ra, té trên mặt đất.

Lăng Thần muốn giúp nhưng bất lực, hắn đột nhiên phi thường hối hận vì sao mình lại lao vào trong vạn yêu sâm lâm tìm kiếm mộc Thủy Nguyên Thạch.

Cuối cùng thức hải của hắn cũng bị công phá, vô số lực lượng kim sắc đâm vào thần hồn của hắn, hắn thống khổ khó nhịn được!

May mắn hồn lực công kích thật sự của Truy Hồn Yêu không phải nhắm vào Lăng Tiếu, bằng không hắn không cách nào thừa nhận nổi! Mà thần hồn của bọn họ có lực phòng ngự cường đại nên vẫn còn chống đỡ được.

Nhưng mà nếu tiếp tục như vậy, cho dù là phòng ngự gì cũng bị đánh tan, sẽ bị Truy Hồn Yêu tiêu diệt.

- Nhanh... Các ngươi mau đi cầu cứu Tiểu đệ đi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2429 - Địa Bàn Truy Hồn Yêu. (1)

Lăng Thần bảo trì tia thanh tỉnh cuối cùng ra lệnh cho Giao Long màu vàng.

Dương Hải và Bàng Thống cũng nghe được lời này của Lăng Thần, biết rõ Lăng Thần có biện pháp hữu dụng, cũng ra lệnh cho thánh thú của bọn họ bay lên không trung làm ra động tĩnh khiến Lăng Tiếu biết bọn họ ở nơi này.

Bởi vì Truy Hồn Yêu sợ nhất chính là bổn nguyên thiên hỏa, chỉ cần Lăng Tiếu đi tới đây thì bọn họ sẽ được giải nguy!

Nếu như thánh thú hộ thân có thể mang bọn họ rời khỏi đây thì quá tốt, đáng tiếc lại bị lực lượng không hiểu kéo xuống, không thể rời khỏi chỗ nầy.

Bọn họ cũng không biết thánh thú có bị như thế không.

Bọn chúng biết tình huống nguy cấp nên gào rú một tiếng, đều bay lên không trung.

Mà lần này bọn chúng không có bị ngăn cản, trực tiếp bay thẳng lên đỉnh núi.

Bọn chúng cũng mặc kệ quấy nhiễu thánh thú gì đó, dốc sức liều mạng không ngừng gầm rú.

Mà lúc này Lăng Tiếu cùng Long Ngũ quả nhiên cảm ứng được động tĩnh bên này, dùng tốc độ nhanh nhất bay qua hướng bên đó.

- Đại ca nhất thiết không thể có việc ah! Long Ngũ mau hơn nữa!

Lăng Tiếu khẩn trương đến cực điểm, hắn không ngừng thúc dục Long Ngũ tăng tốc độ lên.

Dùng tốc độ của Long Ngũ có thể nhanh chóng như thiểm điện, không gian trong cự ly gần nó có thể nhảy qua thật nhanh.

Mà những thánh thú muốn ngăn cản đều bị Long Ngũ bỏ qua sau lưng.

Qua một hồi Lăng Tiếu đi tới địa bàn của Truy Hồn Yêu, nhìn thấy Lăng Thần, Dương Hải cùng Bàn Thống và ba ba đầu thánh thú đang bị thánh thú khác vây đánh.

Lăng Tiếu lòng nóng như lửa đốt, hắn nhìn Long Ngũ quát:

- Long Ngũ ngươi trợ giúp bọn chúng, ta đi xuống dưới xem một chút.

Đi tới chỗ nầy Lăng Tiếu đã cảm ứng được khí tức yếu ớt của đám người Lăng Thần, Dương Hải và Bàng Thống, chẳng suy nghĩ nhiều, bay ra khỏi người của Long Ngũ xuống dưới.

Vào lúc hắn đáp xuống thì hắn cảm giác thức hải có nguy cơ bao phủ, mà thân thể của hắn không bị khống chế kéo xuống, bị một đạo hấp lực lớn kéo thẳng xuống một bụi câu..

Định lực của Chí Tôn Thủy Thần rất cường đại, nhưng vẫn bị lực lượng này trói buộc rơi thẳng xuống đất.

Cùng lúc đó một đạo hồn lực từ bốn phương tám hướng lao tới, muốn chui vào thức hải của hắn.

- Đây là địa bàn của Truy Hồn Yêu!

Trong nháy mắt Lăng Tiếu đã nghĩ tới cái gì đó, hắn đổ mồ hôi lạnh.

Những yêu vật này công kích thức hải, muốn tiến vào thức hải của Lăng Tiếu đã bị Long Phượng Thần Cô ngăn cản ở bên ngoài, hơn nữa còn hấp thu ngược lại, căn bản không có tạo thành nửa điểm thương hại với Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu rơi xuống mặt đất, chỉ thấy Lăng Thần, Dương Hải và Bàng Thống cách đó không xa bị vùi dập không thuộc về người, gương mặt vặn vẹo dữ tợn.

Hồn lực của Truy Hồn Yêu này không cách nào giết chết bọn họ, nhưng vẫn có thể vùi dâp bọn họ, cuối cùng chỉ sợ rút thần hồn của bọn họ ra và thôn phệ.

Lăng Tiếu lướt qua, nói:

- Đại ca nghe chỉ thị của ta a, buông lỏng thể xác và tinh thần, thuận theo ý niệm của ta.

Giọng của Lăng Tiếu vang vọng trong khu vực rừng cây này, cũng chấn động khiến Lăng Thần, Dương Hải cùng Bàng Thống thanh tỉnh lại, nghe theo chỉ thị của Lăng Tiếu!

Trong nháy mắt bọn họ buông lỏng, bọn họ bị ý niệm của Lăng Tiếu thu vào trong dược đỉnh.

Chỉ cần thoát khỏi công kích của Truy Hồn Yêu ẩn hình này, bọn họ tạm thời không có nguy cơ gì, sau đó nghĩ biện pháp giúp bọn họ khôi phục lại.

Lúc này Lăng Tiếu mới trấn định lại, trên mặt cười lạnh, nói:

- Bản cung vừa tiêu diệt sào huyệt Huyết Hung Yêu, Truy Hồn Yêu lại đi ra gây khó dễ cho ta, vừa vặn ta dùng các ngươi tiến giai đi.

Cảnh giới thần hồn của Lăng Tiếu đã đạt tới thấp giai viên mãn, hơn nữa thức hải đã mở rộng ra vài lần, hồn lực công kích cũng tăng lên trong phạm vi lớn.

Chỉ cần hắn hấp thu thêm một ít hồn lực, vừa vặn có thể trợ giúp hắn đạt tới Chí Tôn trung giai Thủy Thần, tới lúc đó dù hắn đối mặt Chí Tôn trung giai Thủy Thần cũng không đủ gây sợ!

Lăng Tiếu đứng tại chỗ, sau khi hấp thu không ít hồn lực, rõ ràng không có động tĩnh nào khác, chuyện này khiến hắn cảm thấy buồn bực!

Lăng Tiếu thì thào tự nói:

- Chẳng lẽ biết bản cung lợi hại nên trốn rồi?

Nói xong Lăng Tiếu dùng lục đồng tử quan sát chung quanh, cơ hồ tất cả những thứ vô hình hữu hình đều hiện ra trong mắt của hắn!

Sau đó sắc mặt của hắn đại biến, hắn thấy rõ cái gì khiến hắn chấn kinh như vậy?

Chỉ thấy chung quanh hắn là vô số bóng dáng yêu vật đang di động thật nhanh, bọn chúng cũng không có hình dạng thực chất, mà là như mây khói vậy, có ngũ qun kỳ dị, không có thân thể, giống như tàn hồn của nhân loại sau khi chết đi.

Bọn chúng không ngừng di động, đại đa số đều di chuyển chung quanh hắn, chúng bộ dáng giương nanh múa vuốt, vô cùng hung tàn!

Lăng Tiếu chấn kinh không phải hình dáng của bọn chúng, mà là số lượng của bọn chúng quá khủng bố.

Ở gần hắn đã có số lượng cả vạn con, bọn chúng giống như cô hồn dã quỷ, càng không ngừng dùng tốc độ nhanh nhất xẹt qua, người nào nhìn thấy thì lông tóc cũng dựng đứng.

Những con Truy Hồn Yêu cao giai thì hình thể tương đối lớn, còn có thể hóa thành đủ loại hình dạng, hồn lực dao động to lớn, trong đó có hai ba con đang phun kim quang công kích thức hải của hắn.

Lăng Tiếu có được Long Phượng Thần Cô trợ giúp, đối với công kích này có thể nói là miễn dịch.

Đồng thời Long Phượng Thần Cô này có thể chuyển hóa công kích thần hồn cho hắn sử dụng, đây là bổ phẩm tốt nhất!

Lăng Tiếu lúc này vô cùng hưng phấn, nếu hắn có thể hấp thu đám Truy Hồn Yêu ở chỗ này, như vậy thành tựu thần hồn Chí Tôn trung giai là chuyện dễ dàng.

Lăng Tiếu nghĩ tới đây, lập tức không khách khí muốn thu toàn bộ Truy Hồn Yêu này lại.

Hắn vận chuyển Khống Thần Quyết, Long Phượng Thần Cô bắn ra thần quang, một đạo hấp lực cũng sinh ra hấp thu đám Truy Hồn Yêu này vào trong thức hải của hắn.

Đám Truy Hồn Yêu này cũng không cao giai lắm, Lăng Tiếu muốn đối phó chúng quả thật quá dễ dàng.

Nhưng mà đám Truy Hồn Yêu cứ như thế ít đi hơn bốn ngàn con.

Chúng trừ hồn lực ra thì không có lực phòng ngự gì, thật sự rất dễ dàng thu thập.

Chúng cũng không tính là quá cường đại, dùng cấp bậc của Lăng Tiếu mà nói hấp thu toàn bộ chúng mới có thể đột phá.

Nhưng mà thời điểm hắn muốn hấp thu thật nhiều thì đám Truy Hồn Yêu chung quanh đã hoảng sợ bỏ chạy tứ tán.

- Xem ra chúng cũng biết bổn cung không dễ chọc, không ngờ lại trốn đi.

Lăng Tiếu cười nhạt nói ra.

Hắn cũng không lo lắng đám Truy Hồn Yêu này trốn thoát, hắn đã tính trước cả rồi.

Nơi này là địa bàn của chúng, nhưng hắn là lại cảm ứng được bên này có được hồn lực khổng lồ, chính là tồn tại cường đại này mới có thể hấp thu hắn từ trên không trung xuống.

Mà Lăng Thần, Dương Hải và Bàng Thống mới bị nó trấn áp sau đó bị đám Truy Hồn Yêu nhỏ yếu giày vò như vậy.

Nếu như có thể hấp thu Truy Hồn Yêu này, hồn lực của Lăng Tiếu chắc chắn sẽ tăng lên thật lớn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2430 - Địa Bàn Truy Hồn Yêu. (2)

Lăng Tiếu cất bước đi qua hướng bên đó.

Hắn còn chưa bước đi thì phát hiện ở nơi đây có rất nhiều linh thảo cao cấp chuyên về thần hồn, cũng có không ít đã đạt tới Thánh Giai.

Linh thảo thần hồn ở bên ngoài rất hiếm thấy, cho dù có thần tinh muốn mua cũng không dễ dàng.

NHưng mà trong địa bàn của Truy Hồn Yêu lại có không ít linh thảo loại này, làm cho Lăng Tiếu rất mừng rỡ.

Hắn hiện tại không dùng được, nhưng mà những hậu nhân Hồn tộc mà nói số linh thảo này giúp bọn họ tu luyện lên cảnh giới rất cao.

Lăng Tiếu chưa bao giờ bỏ qua nhữn thứ này, những linh thảo cấp thấp được thu vào trong được đỉnh, mà linh thảo cao cấp lại thu lại cho người Hồn tộc tu luyện.

Vào thời khắc này phía trước có bạo động, một sinh vật có hồn lực đậm đặc đi tới đây.

Lăng Tiếu cảm nhận được khí thế bất phàm, lập tức cảnh giác lên.

Thời điểm hắn nhìn rõ sinh vật đi tới thì không nhịn được kinh hô lên.

- Cái này... Đây chẳng lẽ là Quỷ Hồn Thú trong truyền thuyết!

Đây là một thánh thú hơi mờ, nó lớn lên giống như mã thú, toàn thân đen kịt, bộ lông của nó sáng ngời, trên trán còn có một cái sừng, hai mắt chớp động thần sắc quỷ ý, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "Xuyyyyyy" thật dài!

Nếu như người không có ánh mắt còn cho rằng nó là con ngựa kỳ dị, trên thực tế nó chính là Quỷ Hồn Thú!

Sở dĩ gọi nó là Quỷ Hồn Thú, đó là bởi vì nó có thể nửa ẩn hình thể, tốc độ chạy siêu nhanh, lại có trảo giống như quỷ hồn, mà sùng của nó có thể công kích hồn lực, cho nên được gọi là "Quỷ Hồn Thú"!

Lúc trước ở tổ địa Hồn tộc nghĩ lại là nơi của Quỷ Hồn Thú, cho nên chỗ đó gọi là Quỷ Hồn sơn mạch.

Nhưng mà nhiều năm qua không ai nhìn thấy Quỷ Hồn Thú, mà Lăng Tiếu cũng không có tâm tư đi tìm kiếm.

Hiện tại tốt rồi, trước mắt là một con Quỷ Hồn Thú, nhưng cũng không phải Quỷ Hồn Thú bình thường, nó đạt tới thập giai trung giai.

Nếu là vài chục năm trước, Lăng Tiếu nói cái gì cũng muốn thu con Quỷ Hồn Thú này!

Đây chính là tọa kỵ của đại quân Hồn tộc thời kỳ thượng cổ, xưng là quỷ hồn chiến đội, xưng hùng tung hoành Thiên Vực không ai địch nổi!

Nếu không phải liên thủ với rất nhiều cổ thú, quỷ hồn chiến đội tuyệt đối có thể xung là tunh hoành vô địch.

Nhưng mà thời gian qua đi, quỷ hồn chiến đội sớm bị tiêu diệt sạch sẽ, mà tất cả Quỷ Hồn Thú bị phát hiện sẽ bị tiêu diệt ngay.

Cho nên tất cả mọi người cho rằng Quỷ Hồn Thú có khả năng đã bị diệt sạch, hoặc là tồn tại trong khu vực núi non xa xôi nào đó không ai biết.

Hôm nay trước mặt Lăng Tiếu lại xuất hiện một con Quỷ Hồn Thú cấp bậc không thấp, quả thực khiến Lăng Tiếu vô cùng ưa thích!

Đáng tiếc nó với hắn bây giờ quá yếu rồi, nếu đạt tới thập nhất giai mới tốt.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng có ý định thu phục nó, đến lúc đó đưa cho đệ tử của hắn cũng không tệ.

Quỷ Hồn Thú này nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu và lỗ mũi càng không ngừng phun khí tức, ánh mắt mang theo lệ khí nồng đậm, nó hí dài, lập tức lao thẳng tới Lăng Tiếu.

Động như gió, nhanh như điện!

Đây là từ ngữ hình dung tốc độ của Quỷ Hồn Thú!

Nó mặc dù chỉ có thực lực thập giai trung giai, nhưng mà tốc độ không thua gì thập giai cao giai.

Đáng tiếc tốc độ của nó mặc dù nhanh nhưng mà trong mắt Lăng Tiếu lại không đáng nhắc tới.

Lăng Tiếu quét qua, một đạo lực lượng không gian quét tới, sinh sinh bóp cổ của nó.

Thở phì phò!

Con Quỷ Hồn Thú này càng không ngừng giãy dụa kêu lên, dường như không ngờ nhân loại trước mắt cường đại như vậy.

- Đừng kêu, thần phục ta thì ta sẽ tha mạng cho!

Lăng Tiếu nói một câu, bàn tay lúc này ném Quỷ Hồn Thú xuống đất.

Phanh!

Trên mặt đất bụi mù tung bay, Quỷ Hồn Thú bị ném xuống đất nên bị thương không nhe,

Lăng Tiếu đã sớm ký khế ước với kim sắc lang vương, nhưng từ khi hắn trở thành Thiên Thần Vương đã giải trừ khế ước với kim sắc lang vương.

Không phải hắn không muốn thu thánh thú làm hộ thân linh thú, mà là hắn và kím sắc lang vương ở chung đã lâu, đã có được tình hữu nghị, cho dù giải trừ khế ước thì kim sắc lang vương cũng không khác gì hộ thân linh thú của hắn, sẽ không phản bội.

Mà Lăng Tiếu làm như vậy chủ yếu là do hắn thường xuyên ra vào hiểm cảnh, vạn nhất xuất hiện bất trắc cũng không thể liên lụy kim sắc lang vương chết theo hắn!

Hôm nay hắn muốn Quỷ Hồn Thú thần phục hắn, cũng không có ký khế ước gì, mà là muốn dùng vũ lực khiến nó cam nguyên đi theo!

Đối với một ít thánh thú dã tính khó thuần, muốn thuần phục chúng không dễ dàng, đại đa số thời điểm cho dù chết chúng cũng không thần phục, trừ phi bọn họ có thể lợi dụng bổn nguyên thân cận với chúng mà thôi.

Lăng Tiếu vốn tu luyện hồn lực, hắn có thể phóng xuất bổn nguyên thân cận với Quỷ Hồn Thú này không khó, huống chi hắn còn có long uy cường đại, có thể khiến cho rất nhiều thánh thú cam tâm tình nguyện thần phục!

Thời điểm hắn muốn dùng lực lượng áp bách Quỷ Hồn Thú, sừng của Quỷ Hồn Thú bắn ra một đạo hồn lực cường đại.

XÍU...UU!!

Một kích hồn lực này vô cùng bất phàm, cho dù là Thần Vương đỉnh phong cũng không chịu nổi, cho dù là bán Thủy Thần cũng phải tránh phong mang.

Nhưng mà đối với Lăng Tiếu mà nói không tính là cái gì, bị Long Phượng Thần Cô dễ dàng hấp thu đi.

- Đừng giãy chết, hồn lực của ngươi không thể làm ta tổn thương đâu.

Lăng Tiếu cười nhạt nói ra.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn dùng hồn lực áp bách Quỷ Hồn Thú thần phục, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió rít gào..

Lăng Tiếu cũng không biết là vật gì, trở tay đánh một chưởng.

Phanh!

Chỉ thấy một khối nham thạch bị đánh thành bụi phấn.

Nhưng mà đây chỉ là bắt đầu mà thôi, chỉ thấy gần đó có không ít loạn thạch chấn động, chúng giống như bị cái gì đó khống chế nện thẳng vào Lăng Tiếu.

Những công kích này trùng kích mang theo không gian loạn lưu, uy lực của chúng cũng cực kỳ cường đại.

Lăng Tiếu nhíu mày, quay người lại và thối ảnh biến ảo không ngừng, dùng

xu thế gió thu quét lá vàng đánh tan số loạn thạch này.

Mà lúc này con Quỷ Hồn Thú cũng được giải thoát, nó đứng dậy và phi nước đại.

Lăng Tiếu nhìn qua nó bỏ chạy, cũng không có vội vàng gì.

Chỉ cần nó ở gần dây, đừng hòng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Hiện tại hắn trước tiên đi thu đám Truy Hồn Yêu rồi nói sau, đây chính là Truy Hồn Yêu thập giai đỉnh phong, gần vô hạn tiếp cận thập nhất giai, với hắn mà nói đây là thuốc bổ không tệ.

Chúng còn hiểu được các ngự vật đối phó hắn, đúng là có chút thủ đoạn.

Nếu như là bán Thủy Thần ở đây, sợ rằng bị thủ đoạn này đập chết.

Đáng tiếc muốn đối phó Lăng Tiếu thì còn kém thật nhiều.

Bàn tay của Lăng Tiếu liên tục dò xét, hắn bắt lấy đám Truy Hồn Yêu trốn ở chung quanh ra, mặc cho chúng giãy dụa và thu vào trong thức hải, tạm thời chứa đựng lại, khi có thời gian mới luyện hóa chúng.

- Chẳng lẽ đám Truy Hồn Yêu chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Lăng Tiếu cười nhạt lẩm bẩm.

Nếu thật sự là như thế, hắn có thể tung hoành không cố kỵ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2431 - Quỷ Hồn Thú Kinh Hiện.

Thời điểm hắn vừa dứt câu thì ở bên cạnh có tiếng động truyền tới.

Động tĩnh này rất lớn, khu vực này chấn động mạnh, giống như có thiên quân vạn mã đột kích!

Lại là Quỷ Hồn Thú đột kích, nhưng lúc này không chỉ có một con, mà là năm con Quỷ Hồn Thú, bọn chúng có con đã đạt tới thập nhất giai, càng càng có một con đạt tới thập nhất giai trung giai, nhìn qua rất là uy mãnh!

Lăng Tiếu nhìn qua năm con Quỷ Hồn Thú này, ánh mắt hiện ra thần sắc tham lam, đây tuyệt đối là thánh thú khiến hắn động tâm!

Mà con ở chính giữa uy mãnh không thua kém gì chân long hay kỳ lân, giống như con Long Mã mà Lăng Tiếu đã thu phục lúc trước, hắn nhìn thấy càng ưa thích.

Chỉ tiếc những năm gần đây hắn tiến giai quá nhanh, những thánh thú lúc trước thu được bị ném lại quá xa, hiện tại trừ Long Ngũ, ngay cả bại gia tử cũng rất ít khi giúp đỡ hắn được.

Nếu như hắn thu được một con Quỷ Hồn Thú ở bên người, tự nhiên sẽ như hổ thêm cánh.

Hắn càng ưa thích những thánh thú có thể dùng hồn lực công kích, nó thập phần phù hợp với tâm ý của hắn.

Nhưng mà trước khi thu phục bọn chúng, Lăng Tiếu không thể không giữ

vững tinh thần tranh tài với chúng mới được!

- Phóng ngựa tới đi, ta sẽ cho các ngươi biết bổn sự của bổn cung!

Lăng Tiếu khinh miệt nhìn qua mấy con Quỷ Hồn Thú vẫy tay cười nói.

Hắn vừa mới dút lời, bốn con Quỷ Hồn Thú đã động, chỉ thấy chúng cùng lao qua phía hắn, hai vó trước nện xuống, một kích này chẳng thua gì Chí Tôn thấp giai Thủy Thần ra tay, không gian xuất hiện khe hở loạn lưu.

Bốn đầu Quỷ Hồn Thú cùng dùng tám vó nện xuống!

Thời điểm Lăng Tiếu vừa kịp phản ứng thì vó của chúng đã tới trước mặt của hắn rồi.

Lăng Tiếu phản ứng cũng kinh người, hắn ngửa mặt lên trời rống to.

Rống!

Sóng âm cường đại tan vó của chúng nện xuống, cũng đánh bay chúng ra xa.

Cùng lúc đó hắn giống như quỷ mỵ động thủ.

Chưởng của hắn như gió, lực lượng như trời đất, càng không sợ đối kháng chính diện với chúng, chưởng ảnh của hắn nện xuống liên tục.

Bang bang!

Lăng Tiếu đánh xuống mấy chưởng, đánh chúng bay ra thật xa, nhưng mà chúng cũng không có bị thương bao nhiêu, chúng nhanh chóng ổn định thân hình lại.

Thân thể của chúng còn cường hãn hơn yêu thú nhiều lắm.

Chúng ổn định thân hình sau đó quay đầu đạp thẳng vào Lăng Tiếu, chúng cùng nện xuống, muốn giết Lăng Tiếu mới cam tâm!

Chúng không có dùng hồn lực công kích, dường như biết rõ Lăng Tiếu miễn dịch với hồn lực công kích, trực tiếp dùng thân thể đối kháng.

Chúng có được thiên phú hồn lực công kích, đó là do ông trời ban ân, lại khiến chúng nó có được phong thuộc tính với tốc độ cực nhanh, tuyệt đối là phi thường có ưu thế, cho nên chúng cũng có thể công kích rất mạnh.

Chúng cũng chỉ lợi dụng những ưu thế này giết địch.

Chúng vốn dựa vào những điểm này là có thể vượt cấp giết chết nhân loại mạnh hơn chúng, thế nhưng mà chúng gặp được quái thai như Lăng Tiếu.

Hắn không chỉ có được thiên phú hồn lực, cũng có tốc độ phong thuộc tính, còn có thân thể cường hãn, càng có được lực lượng mà chúng không có, có thể nói các điểm này đều vượt qua chúng!

Chúng muốn đối phó Lăng Tiếu, thực lực không có vượt xa Lăng Tiếu thì không làm được.

Lăng Tiếu thân thể như du long qua lại giữa chúng nó, từng chưởng ảnh mang theo kim long bay ra đánh chúng bay ra ngoài lần nữa.

Còn lần này Lăng Tiếu không chỉ có như vậy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất phân ra mấy phân thân cùng đánh chúng.

Vài con Quỷ Hồn Thú bị Lăng Tiếu đánh cho huyết nhục mơ hồ, cuồng khiếu không thôi!

Mà con Quỷ Hồn Thú thập nhất giai trung giai vẫn lạnh lẽo nhìn qua, nó cũng không có tấn công cái gì, dường như cảm thấy Lăng Tiếu không đáng cho nó ra tay.

Thẳng đến khi Lăng Tiếu đánh bay mấy đồng bạn của nó, nó mới tức giận hí dài.

Nhưng mà nó vẫn bảo trì kiên nhẫn, không chút nóng giận, bởi vì nó biết rõ các đồng bạn của nó còn chưa có bại.

Quả nhiên chúng bị Lăng Tiếu thu thập xong thì nhao nhao lui lại, nhưng không có nghĩa là chúng sợ, chúng có ý định dùng công kích mạnh nhất giết địch.

Hồn lực công kích mới là thủ đoạn công kích mạnh nhất của chúng, mặc kệ có hữu hiệu hay không thì chúng cũng đánh cược một lần!

XIU....XIU...!

Mấy hồn lực cường đại chui thẳng vào trong thức hải của Lăng Tiếu.

Trúng phải hồn lực công kích này thì thần hồn của Chí Tôn trung giai cũng bị phá hủy.

Lăng Tiếu cũng cảm ứng được hồn lực này công kích, cũng có thể cảm ứng được chỗ khủng bố của chúng, ngay cả phòng ngự của Long Phượng Thần Cô cũng trở nên bất định!

Nếu như Long Phượng Thần Cô thất thủ thì làm sao bây giờ?

Hắn chẳng phải bị hồn phi phách tán chứ?

Cũng may thời điển hồn lực công kích vào trong Long Phượng Thần Cô thì Long Phượng Thần Cô cũng phát huy phòng ngự mạnh mẽ và sự thần kỳ của nó.

Đại bộ phận phần hồn lực công kích không cách nào chui vào thức hải của hắn, mà là bị Long Phượng Thần Cô đỡ được, có một bộ phận bị nó hấp thu chuyển hóa sau đó cung cấp cho hắn luyện hóa.

- Đến đây đi, công kích nhiều một chút, bản cung đang chờ đây!

Lăng Tiếu nhìn xem chúng cười nói.

Những con Quỷ Hồn Thú cũng rất nghe lời, chúng không cam lòng, lại tiếp tục phát động công kích lần nữa, đáng tiếc lần này cũng vô dụng!

Sau thượng cổ, Hồn Phong chính là Chí Tôn đỉnh cấp, là một trong những người cường đại nhất của Thiên Vự, Long Phượng Thần Cô là Cổ Thần khí do hắn tự tay chế tác, có thể ngăn cản công kích của Quỷ Hồn Thú cấp thấp này cũng không tính là cái gì.

Cho dù là thập nhất giai cao cấp cũng có thể ngăn cản lại, trừ phi là đạt tới thập nhất giai đỉnh phong mới có khả năng công phá!

Quỷ Hồn Thú công kích vài lần và vô dụng, rốt cuộc con Quỷ Hồn Thú thập nhất giai trung giai cũng hí dài.

Mà mấy con Quỷ Hồn Thú bị thương mới phi thường không cam lòng lui ra phía sau, chúng vẫn trừng mắt với Lăng Tiếu đầy không cam lòng.

Chúng không rõ nhân loại này có tồn tại thần hồn hay không?

Vì sao thần hồn không bị chúng quấy nhiễu?

Trong mắt của chúng cũng chỉ có thú loại mới không có thần hồn, không bị hồn lực của chúng quấy nhiễu.

Mà con Quỷ Hồn Thú thập nhất giai trung giai chậm rãi đi lên phía trước, nó ngẩng cao đầu cao ngạo lên, cái sừng của nó cũng dài và to lớn hơn mấy con kia, trên đó có hồn lực đậm đặc bao phủ!

- Xuyyyyyy, nhân loại ngươi dám xâm nhập vào địa bàn của chúng ta, tội đáng phải chết! Nhưng mà bổn vương tử niệm ngươi vi phạm lần đầu nên tha mạng cho ngươi, rời khỏi đây nhanh lên cho ta, bằng không bổn vương tử tựu sẽ giẫm chết ngươi, tin tưởng ngươi cũng không phải đối thủ của ta!

Con Quỷ Hồn Thú phun ra một hơi, lúc này dùng tiếng người nói chuyện.

Lăng Tiếu sững sờ, hắn không nghĩ tới Quỷ Hồn Thú lãnh huyết trứ danh lại thiện lương tha cho hắn một lần.

Theo những gì nhân loại biết, nếu mang Quỷ Hồn Thú so với thánh thú khác còn khủng bố hơn nhiều lắm.

Chúng có thể giết người vô ảnh vô hình, mà thánh thú khác không có khả năng này, cho nên hung danh của chúng sớm lan xa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2432 - Bản Cung Chuyên Thu Vương Tử. (1)

Quỷ Hồn Thú tự nhiên cũng muốn giết Lăng Tiếu, nhưng nó quan sát nãy giờ cũng biết nhân loại này quá quỷ ý, Truy Hồn Yêu và đồng bạn của nó cũng không làm gì được, nó hiểu muốn lưu nhân loại này lại là khó có khả năng.

Huống chi nó đã sớm biết rõ trên địa bàn của nó còn có một con chân long thần thú, thế nhưng mà lại đi cùng với nhân loại này.

Nếu nó toàn lực diệt sát nhân loại này, vậy phải đại chiến với chân long thần thú.

Hồn lực của chúng không cách nào diệt sát thần thú, cho nên nó lui một bước tính toán tha cho nhân loại này.

Lăng Tiếu nhìn qua Quỷ Hồn Thú trầm ngâm một chút và cười nói:

- Nếu như ngươi cam nguyện thần phục ta, ta sẽ rời khỏi đây!

Quỷ Hồn Thú tức giận gào lên, móng trước đạm mạnh xuống xuất hiện hai cái hố sâu, nói:

- Xuyyyyyy, nhân loại ngươi lập lại lần nữa! Ta chính là vương tử điện hạ cao quý, sao có thể thần phục ngươi chứ.

- Hắc hắc, Bổn cung chuyên môn thu vương tử, ngươi nhìn qua chân long thần thú đi, nếu long tộc long vương còn phải đi theo tùy tùng ta, ngươi là Quỷ Hồn Thú vương tử đi theo tùy tùng ta mới là vinh hạnh to lớn đấy.

Lăng Tiếu chỉa chỉa vào Long Ngũ bay lượn phía trên và cười lạnh nói.

Long Ngũ đã cứu Lăng Thần và thánh thú của ba người kia, cũng cắn chết đám thánh thú khác.

Nó cũng không có xuống, mà là bay trên không trung cứu viện.

Quỷ Hồn Thú vương tử bị Lăng Tiếu nói lời này chọc giận rồi, nó gào rú một tiếng, không hề nói nhảm với Lăng Tiếu, công kích Lăng Tiếu.

Tốc độ của nó như quỷ ảnh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Lăng Tiếu, sừng của nó đâm vào ngực Lăng Tiếu.

Cho dù Lăng Tiếu sớm có phòng bị nhưng mà tốc độ của hắn không cách nào so sánh được với Quỷ Hồn Thú là thập nhất giai trung giai a.

Phanh!

Lăng Tiếu cảm thấy ngực đau đớn, thân thể bị đánh bay ra xa, ngực lõm xuống sau đó phun máu tươi.

Quỷ Hồn Thú vương tử không muốn cứ như vậy, tiếp tục truy kích, từng bóng dáng khiến người ta hoa mắt hiện ra, thân thể của Lăng Tiếu còn chưa có ổn định thì móng trước của con Quỷ Hồn Thú này đã nện xuống.

Thân thể của Lăng Tiếu mất đi cân đối, nhưng mà hắn biết đây là thời điểm mấu chốt phản kích, một tiếng long ngâm vang lên!

Rống!

Sóng âm khủng bố xuất hiện, trực tiếp khiến núi non chung quanh rung động, vô số cổ thụ biến thành bụi phấn.

Mà con Quỷ Hồn Thú sắp nện vào Lăng Tiếu cũng bị trùng kích, lỗ tai của nó như vỡ nát, thân hình mất cân đối.

Lăng Tiếu nhân cơ hội này thay đổi càn khôn, bảy mươi lần chiến lực toàn bộ bạo phát ra ngoài, thương thế trên người khôi phục nhanh chóng, đồng thời một đạo thối ảnh nện vào người Quỷ Hồn Thú vương tử.

Phong Thần Thối vẫn là cường chiêu thích hợp nhất với Lăng Tiếu, từng chiêu thối ảnh mang theo âm sát tử khí đánh thẳng vào người Quỷ Hồn Thú vương tử.

Quỷ Hồn Thú vương tử vốn bị sóng âm của long ngâm công kích, nó hơi dừng lại thì bị công kích như mưa to gió lớn của Lăng Tiếu đánh trúng, quả thực là khiến nó không chịu nổi.

Nó hoàn toàn không ngờ tới nhân loại này lại cường đại như vậy, hoàn toàn không thua nó bao nhiêu.

Lăng Tiếu cũng phải nhờ vào huyết đàm trì lúc trước tăng cường thiên phú của huyết mạch, tăng sức chiến đấu, lực chiến đấu có thể bức thẳng Chí Tôn trung giai, đối mặt với Quỷ Hồn Thú vương tử hắn vẫn có được đầy đủ lực lượng!

Nhưng mà Quỷ Hồn Thú vương tử cấp bậc và lực lượng lại trên hắn một cấp, Lăng Tiếu chiếm chút tiện nghi là không tệ, muốn bằng vào những thứ này đánh Quỷ Hồn Thú vương tử bị thương nặng là không dễ dàng!

Quỷ Hồn Thú vương tử bị đánh bay ra xa, những âm sát tử khí lượn lờ quanh người của nó, khiến nó cảm thấy có chút bực bội, nhưng mà không đủ trí mạng.

Nó kêu một tiếng, tiếp tục công kích Lăng Tiếu, vũ khí cực kỳ cường đại của

nó là chân, lực đá khủng bố, cùng đối chiến với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu liều mạng với nói, trực tiếp trùng kích trên không trung.

So sánh lực lượng đơn thuần Lăng Tiếu còn kém hơn một chút, mà Lăng Tiếu thì thắng ở đa dạng và linh hoạt, khiến cho Quỷ Hồn Thú vương tử khó lòng phòng bị, nhưng mà tốc độ của nó vẫn tránh thoát nhiều chiêu của Lăng Tiếu.

Trong lúc nhất thời một người một thú đánh trên không trung tối tăm trời đất.

Long Ngũ và ba đầu thánh thú khác xem cuộc chiến, mà đám Quỷ Hồn Thú bên dưới cũng nhìn chằm chằm vào, đang chờ thắng bại!

Mà lúc này thỉnh thoảng có một hai đạo lực lượng quét qua nơi đây, lực lượng này cho dù là Long Ngũ cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Đây là địa bàn của Truy Hồn Yêu, trong sương mù màu xám không ngừng có dao động, bên trong có âm thanh quỷ khóc khiến người ta sợ hãi, ai nghe cũng sởn gai ốc.

Ở gần có vô số Truy Hồn Yêu đang phiêu đãng, chúng giống như hộ vệ thủ hộ nơi này, đồng thời cũng có vài chục con Quỷ Hồn Thú đang nghỉ lại ở đây!

Tất cả mọi người chỉ biết Truy Hồn Yêu tồn tại, nhưng mà bọn họ không biết Truy Hồn Yêu cùng Quỷ Hồn Thú là tồn tại cộng sinh với nhau.

Mà ở nơi này có được thần vật tẩm bổ và tăng trưởng thần hồn, mà loại thần vật này đều hữu dụng với cả hai sinh vật như chúng.

Mà ở đây có quá nhiều Truy Hồn Yêu và Quỷ Hồn Thú cường đại canh giữ, cũng không phải ai cũng có thể tiếp cận được.

Cũng bởi vì có sự tồn tại cường đại như nơi đây cho nên trong địa bàn mấy chục vạn dặm này mới có thể có khu vực cấm không này!

Trước đó Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống bị kéo xuống cũng là đi vào địa bàn của chúng.

Về phần vài đầu thánh thú của đám người Lăng Thần thì chúng muốn cũng có thể lưu chúng lại, nhưng mà bọn chúng không để ý mà thôi!

Hôm nay Lăng Tiếu và Quỷ Hồn Thú vương tử giao chiến, chúng đều chú ý tới.

Lăng Tiếu tự nhiên không phát giác ra, dùng thực lực của hắn còn không cách nào biết được tồn tại như vậy.

Hắn hôm nay đại chiến với Quỷ Hồn Thú vương tử vô cùng thoải mái.

Quỷ Hồn Thú vương tử trừ tốc độ nhanh và thân thể cường đại ra, cũng không có chút thuộc tính công kích này, tạo thành nguy hiểm với hắn giảm đi thật nhiều, mà hồn lực công kích của nó không có hiệu quả với hắn, cho nên Lăng Tiếu mới có thể ứng phó nổi.

Hắn tăng lên bảy mươi lần chiến lực, mà lực lượng đánh ra vô cùng khủng bố, bức thẳng chiến lực Chí Tôn trung giai.

Lăng Tiếu càng đánh càng hưng phấn, mà Quỷ Hồn Thú vương tử thì càng ngày càng không nắm chắc, không biết thắng nổi không.

Mà cường chiêu của Lăng Tiếu càng ngày càng khó quấn, mà nó cảm thấy

có lực lượng quỷ dị ăn mòn sinh mệnh lực của nó, khiến nó cực kỳ không thoải mái!

Nó Xi..Xiiii một tiếng, thân thể lao qua cạnh Lăng Tiếu, nó không dây dưa với Lăng Tiếu nữa, bay thẳng tới một khu núi cao ẩn nấp.

Lăng Tiếu quát một tiếng:

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu thể hiện lực lượng của mình, dùng các loại công kích vật lý bao phủ Quỷ Hồn Thú vương tử, thỏa thích đánh lên người của nó!

Cho dù thân thể của nó vô cùng dày, trúng nhiều công kích như vậy nó cũng ăn thiệt thòi.

Những Quỷ Hồn Thú xem cuộc chiến nhìn thấy vương tử của chúng bị thương, đều la hoảng lên, đồng loạt tiến tới chỗ Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2433 - Bản Cung Chuyên Thu Vương Tử. (2)

Lúc này Long Ngũ vẫn xem cuộc cheiens cũng lập tức gia nhập vòng chiến, thể hiện uy thế thú hoàng của nó, long thân chấn động, trực tiếp đánh mấy con Quỷ Hồn Thú thất linh bát lạc.

Quỷ Hồn Thú vương tử không có cứu viện, trực tiếp bị Lăng Tiếu hành hạ thật nhiều, thân thể của nó không ngừng chảy máu.

Nó càng không ngừng kêu thảm thiết, càng thống khổ không chịu nổi!

- Thần phục ta đi!

Lăng Tiếu nói với Quỷ Hồn Thú vương tử.

Quỷ Hồn Thú cùng trong thánh thú cùng giai không tính là quá cường đại, nhưng mà tốc độ của nó nhanh nên vượt qua các nhược điểm, mà hồn lực công kích của nó mới là thứ khiến Lăng Tiếu nhìn trúng.

Muốn đối phó địch nhân thì nó là lựa chọn tốt nhất!

- Xuyyyyyy, ngươi... Nhân loại ngươi mơ tưởng đi!

Quỷ Hồn Thú vương tử quát ầm lên.

Nó càng không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi Lăng Tiếu công kích, nhưng lại không có dễ dàng ah!

- Xem ra ngươi muốn chết!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, tiếp tục gia tăng lực công kích.

Mà vào lúc đó trong động phủ tối tăm ở núi cao xuất hiện một cái chân vô cùng khổng lồ.

Cái chân này không có bóng, là do hồn lực ngưng tụ mà thành, người thường căn bản không phát hiện được.

Nó từ trên cao đạp xuống, nó mang theo uy thế khổng lồ không gì sánh kịp!

Thời điểm Lăng Tiếu cảm ứng được thì đã chậm!

Phanh!

Lăng Tiếu bị một chân này nện từ trên không bay xuống đất.

Quỷ Hồn Thú vương tử thoát khỏi, nhanh chóng chạy đi, cũng không dám đi khiêu chiến Lăng Tiếu.

Mà Long Ngũ bên kia bị lực lượng vô hình trói buộc, cũng không cách nào diệt sát đám Quỷ Hồn Thú!

Long Ngũ lúc này kích động, nó kích phát chiến lực gấp trăm lần, nó muốn trực tiếp thoát khỏi uy thế đáng sợ này, long thân chấn động, từng đạo không gian loạn lưu hiện ra, rất nhiều kim mang đánh thẳng vào núi cao.

Cùng lúc đó nó nhanh chóng bay qua phía Lăng Tiếu bị đánh rơi xuống, không thể khiến Lăng Tiếu gặp chuyện không may!

Lăng Tiếu bị một cước đạp từ trên cao xuống, thân thể lún vào một nửa ngọn núi mới dừng lại.

Thân thể của hắn cường đại nhưng vẫn rạn nứt ra, thân thể biến thành huyết nhân màu vàng.

Lăng Tiếu cố nén đau đớn cười khổ, nói:

- Đây... Trong nơi này quả nhiên còn tồn tại cường đại hơn, bằng không nhiều năm qua cũng không có ai dám dễ dàng tiến vào nơi này.

Lăng Tiếu lúc này cảm ứng được lực lượng chấn động rất cường đại!

Hôm nay hắn suýt nữa bị đánh chết đã chứng minh suy đoán này!

Hồn lực công kích không chỉ có thể tấn công thức hải của người ta, đồng thời còn có thể ngưng hình công kích như tấn công vật lý.

Những con Truy Hồn Yêu cấp thấp chỉ hiểu cách dùng Truy hồn châm công kích, mà đám Truy Hồn Yêu cao cấp cùng với Quỷ Hồn Thú thì có thể ngưng hình công kích.

Mà hồn lực công kích do Quỷ Hồn Thú ngưng hình không mạnh bằng lúc vô hình vô ảnh, nhưng cần thực lực đạt tới thập nhất giai cao giai mới làm được, bằng không tuyệt đối sẽ không có hồn lực mạnh như vậy.

Điểm này chỉ bằng giao chiến với Quỷ Hồn Thú vương tử vừa rồi có thể đoán ra được, hồn lực của Quỷ Hồn Thú vương tử còn chưa ngưng hình công kích.

Lăng Tiếu nhanh chóng chữa trị thân thể, đồng thời đang suy tư làm sao ứng phó tình hình này.

Nơi này có tồn tại cường đại như vậy ở lại, hắn muốn khiêu chiến đối phương thật không dễ dàng.

Long Phượng Thần Cô chỉ giúp hắn không chết, nhưng muốn đối phó tồn tại cường đại kia vẫn dựa vào hắn mà thôi.

Cũng may hắn bên canh hắn còn có Long Ngũ, nếu như Long Ngũ dùng lực lượng bổn nguyên, tin tưởng đủ tàn sát nơi này rồi.

Nhưng mà hắn chiếm được tiện nghi sao?

Thời điểm này Long Ngũ đã đi tới ngọn núi bị đánh tan này, đi tới trước mặt Lăng Tiếu hỏi:

- Ngươi còn chưa chết sao?

Long Ngũ là long tộc vương tử, thái độ của nó với Lăng Tiếu là ngang hàng hoặc mang theo chút ngạo khí, không giống như thập tam thái tử xưng hô Lăng Tiếu là lão đại.

Lăng Tiếu cười cười, khôi phục thương thế, đi tới lắc lắc đầu nói:

- Vẫn còn sống được!

Hồn lực ngưng hình công kích vẫn kém so với công kích vô hình, sở dĩ hắn bị thương như vậy là do đụng vào núi thôi, nếu như không phải đụng vào núi, thân thể của hắn cũng không rạn nứt.

Hồn lực công kích khác với tất cả công kích thuộc tính, cho nên không thể nhập làm một.

- Vậy là tốt rồi, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ta trở về đúng là khó bàn giao với đại ca đấy!

Long Ngũ đáp.

Lăng Tiếu cười cười không có nói tiếp, hắn cảm ứng được có không ít Truy Hồn Yêu đang lao qua bên này.

Có lẽ chúng cho rằng Lăng Tiếu bị một kích vừa rồi giết chết, muốn thừa cơ tới phân chia thần hồn của Lăng Tiếu.

Nhưng mà chúng ăn cắp gà không được còn mất nắm thóc, bị Lăng Tiếu hấp thu.

Chỉ tiếc cũng không có Truy Hồn Yêu cường đại xuất hiện, bằng không hắn có thể nếm thử tăng cấp bậc thần hồn lên, như vậy lực lượng của hắn thêm một phần bảo đảm.

Thời điểm Lăng Tiếu hấp thu gần trăm con Truy Hồn Yêu đi thì hồn lực cường đại lại hiện ra, vẫn là một chân đạp xuống.

Nhưng mà công kích này cho dù kẻ nào cũng không thấy được, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần cũng không thể cảm ứng, chỉ có như Lăng Tiếu là người tinh tu hồn lực mới có thể cam ứng được hồn lực chấn động.

Ngay cả Long Ngũ bên cạnh hắn là thần thú cũng không cách nào cảm ứng được!

Lăng Tiếu lo lắng nhìn Long Ngũ hô:

- Long Ngũ chạy mau, công kích tới rồi.

Dứt lời hắn dẫn đầu bay qua, mà Long Ngũ thì không biết tình huống như thế nào, đành phải nghe theo Lăng Tiếu né qua.

Nhưng mà một cước này lại đuổi theo Lăng Tiếu đang chạy trốn, dường như không có giết chết Lăng Tiếu thì không cam tâm!

Lăng Tiếu trốn một lúc thì biệt khuất quát:

- Đừng tưởng rằng bổn cung thật sự không làm gì được ngươi! Xem chiêu!

Rốt cuộc Lăng Tiếu cũng phản kích, hắn chém đánh ra từng đạo hỏa quyền cường đại, đánh thẳng vào một chân này!

Thiên hỏa là khắc tinh của yêu vật, cũng là khắc tinh của linh hồn, loại hồn lực công kích này có thể xuyên thấu tất cả, nhưng mà Lăng Tiếu lại cảm ứng được nó, mà thiên hỏa chính là thứ có thể đốt sạch hồn lực!

Ầm ầm!

Hỏa mang cường đại thiêu đốt sạch hồn lực nện xuống.

Lăng Tiếu một kích đắc thủ, lập tức vui mừng như điên, hắn biết rõ thiên hỏa lại giúp hắn thoát hiểm lần nữa.

Nếu như là công kích thuộc tính khác, cho dù hắn có thể cảm ứng được hồn lực tồn tại, thực sự không thể nào phá hủy hồn lực công kích.

Lăng Tiếu dứt khoát dừng lại, hắn cười lạnh và nói:

- Long Ngũ, dứt khoát mang theo ta vây hang ổ của chúng.

Dứt lời hắn nhảy lên lưng của Long Ngũ, lại bay thẳng tới địa bàn của Truy Hồn Yêu cùng với Quỷ Hồn Thú.

Nếu như hồn lực của đối phương không thể làm gì được hắn, hắn tự nhiên muốn thử khiêu chiến chúng, lại hấp thu Truy Hồn Yêu khiến cho thần hồn tiến giai, về phần Quỷ Hồn Thú so đo sau đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu còn không có tới gần thì có hai đạo hồn lực mạnh mẽ xuất hiện, một là bàn chân nện xuống, lực lượng còn mạnh hơn lúc trước vài lần, một cái khác là bàn tay công kích, cùng bao phủ lấy Lăng Tiếu cùng Long Ngũ.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai đạo hồn lực kinh khủng này thì sợ hãi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2434 - Hồn Lực Công Kích.

Như hai đạo hồn lực khủng khiếp này chỉ sợ có thể trực tiếp miểu sát Chí Tôn trung giai Thủy Thần, cho dù là Chí Tôn cao giai cũng phải bị thương!

Lăng Tiếu không thể không dùng toàn lực ngăn cản hai chiêu khủng bố này.

Muốn đối phó với hai đại sát chiêu hồn lực này, Lăng Tiếu chỉ có thể theo hai hướng, hắn sợ chỉ dựa vào Thiên hỏa công kích căn bản là không làm gì được những lực lượng này a!

Một cỗ hấp lực cường đại từ thần hồn của Lăng Tiếu bạo triển ra, hắn muốn đem những công kích hồn lực hút vào trong Long Phượng thần cô, từ đó được lợi cho hắn, cũng giảm những công kích hồn lực kia, tốt để cho hỏa quyền của hắn đem chúng nó nhất nhất hủy đi!

Long Phượng thần cô không hổ là đỉnh cấp Cổ thần khí ở Thượng cổ, nó ở dưới chỉ huy của thần hồn Lăng Tiếu phá ra hấp lực cường đại quả nhiên là cường hãn, trong nháy mắt liền đem những công kích hồn lực kia hút sạch hơn phân nửa, còn dư lại thì là bị Cửu Dương Phần Thiên quyền của Lăng Tiếu oanh bạo.

- Đây là lực lượng gì, bổn vương đều cảm ứng không tới!

Long Ngũ mang theo vẻ hết sức biệt khuất nói.

Nó nhưng là đường đường long tộc vương thúc, là một trong những thần thú tộc cường đại nhất thế gian, lại không cách nào biết những công kích lực lượng kia tồn tại, giúp không được Lăng Tiếu chuyện gì, tự nhiên là vô cùng

bất phẫn rồi.

Nguy cơ đã giải trừ nhưng mà Lăng Tiếu lại là lần nữa quay trở về địa bàn của Truy Hồn Yêu, bay thẳng đến địa phương có hồn lực dao động mà hạ xuống, hắn không dám đi tới nơi có hồn lực dao động mãnh liệt nhất, hắn biết nơi đó mới là chỗ nguy hiểm nhất, cần phải hảo hảo cân nhắc.

Hắn cảm thấy trước đem những Truy Hồn Yêu đang ẩn nấp ở ngoại vi này đều hấp thu hết, lại tìm một cái địa phương luyện hóa rồi lại nói!

Những Truy Hồn Yêu này đều ẩn nấp ở trong một ít loạn thạch hoặc cây cối, thường nhân trên căn bản là không phát hiện được.

Lăng Tiếu có Lục Nhãn Đồng, lại có thể cảm ứng được dao động của hồn lực, tự nhiên là có thể đem chúng nó nhất nhất tìm ra.

Lăng Tiếu giống như phát ra tàn nhẫn, không để ý tới tồn tại cường đại nơi vực thẳm kia, dùng sức đem mấy ngàn con Truy Hồn Yêu ở phụ cận này đều nhất nhất hút vào, những hồn loại Thánh thảo hoặc Thần thảo kia đều bị hắn nhất nhất thu hết!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy dự trữ nơi thức hải càng lúc càng nồng, những hồn lực kia đã có không ít những mà hắn chung quy cảm thấy không đủ!

Nhiều hơn một chút nữa, lại tìm nhiều hơn một chút mới được! Lăng Tiếu giống như là liệp báo tìm mồi, càng không ngừng ở phụ cận sơn nhạc di chuyển, tìm càng nhiều Truy Hồn Yêu đến hấp thu.

Chỉ là Truy Hồn Yêu tựa hồ nhận được triệu hoán nào đó, cư nhiên đều liên tục hướng về nơi có hồn lực dao động nồng đậm nhất bay qua, để cho Lăng Tiếu chỉ có thể bắt được một bộ phận đê giai Truy Hồn Yêu mà thôi.

Lăng Tiếu bây giờ là muốn bắt cũng bắt không được bao nhiêu rồi, để cho hắn có chút buồn bực không dứt!

Nếu như bây giờ hắn muốn đem những điểm dự trữ kia để luyện hóa hồn lực, tuy nói có thể để hắn tiến giai nhưng mà tuyệt đối không đến trình độ đầy đủ vạn vô nhất thất.

Lăng Tiếu phải hảo hảo tính toán có tiến tiếp tục tiến về phía trước hay không, hướng lấy địa phương có hồn lực dao động nồng nhất kia đi tới?

Long Phượng thần cô cũng không phải là thể ngăn chặn được hết thảy hồn lực, nếu như chỗ đó có tồn tại càng thêm cường hãn, nếu như bị công phá phòng ngự, hắn cũng là chết lềnh bềnh.

Nhưng mà mục đích đi tới chỗ này của hắn đúng là muốn lại thu được càng nhiều hồn lực, chỉ cần lại tích lũy nhiều một chút, hắn có thể hài lòng mà rời khỏi, không lại ở chỗ này dây dưa tiếp.

- Mẹ ơi, sợ cái lông a, cùng lắm thì lại đến một lần hỏa thiêu Truy Hồn Yêu cùng Quỷ Hồn thú!

Lăng Tiếu cắn răng, chuẩn bị tiếp tục liều mạng đi về phía trước!

Đây nhưng là quan hệ đến vấn đề thần hồn của hắn tiến giai, tuyệt đối không thể cứ do dự rồi!

Chỉ là hắn còn chưa đi được mấy bước, hai đọa bóng dáng lại là xuất hiện ở phía trước hắn.

Đây rõ ràng là hai đầu Quỷ Hồn thú, một đầu trong đó Lăng Tiếu nhận biết được, chính là Quỷ Hồn thú Vương tử đã giao thủ qua với hắn, ở cổ nó có một chỗ lông đen đã bị hắn thiêu mất rồi, một đầu Quỷ Hồn thú khác thì lộ

ra càng thêm cường tráng nhiều lắm, hơn nữa hồn lực trên độc giác kia càng không ngừng xoáy động lộ ra vô cùng nồng đậm cường đại.

Quỷ Hồn thú Vương tử đi ở phía sau nó nửa bước, tựa hồ nó cũng không có địa vị cao bằng đầu Quỷ Hồn thú kia!

Đầu Quỷ Hồn thú này mới là vương giả chân chính, là một đầu thập nhất giai cao cấp cường đại.

Mà trước đây Lăng Tiếu liên tục bị giẫm đạp cũng chính là kiệt tác của đầu Quỷ Hồn thú Vương này!

Long Ngũ trừng mắt nhìn đầu Quỷ Hồn thú Vương này, lại đối với Lăng Tiếu nói:

- Thực lực của nó rất cường đại, ngươi đến phía sau ta đi!

- Không cần lo lắng, ta xem chúng nó muốn làm cái gì!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói.

Hai đầu Quỷ Hồn thú này đến phía trước cách Lăng Tiếu cùng Long Ngũ trăm thước, Quỷ Hồn thú Vương kia sâu kín mà lên tiếng nói:

- Nhân loại, chúng ta đã cho ngươi rời đi rồi còn muốn như thế nào?

- Vừa mới rồi dẫm đến sảng khoái, bây giờ mới nói cho phép chúng ta rời khỏi, các ngươi nói cũng quá dễ dàng đi!

Lăng Tiếu phản bác mà cười mỉm nói.

Chúng nó xuất hiện ở chỗ này cũng không có lập tức phát động tiến công,

nghĩ đến là có chỗ bận tâm rồi.

Bất kể chúng nó là có ý nghĩ gì, Lăng Tiếu cũng phải hảo hảo nói với chúng nó một chút, xem có chỗ tốt gì có thể mò tới hay không!

Quỷ Hồn thú vương kia còn chưa nói chuyện, Quỷ Hồn thú vương lại là tê khiếu lên nói:

- Ngươi cho rằng chúng ta sợ các ngươi sao? Chỉ cần Vương của ta ra lệnh một tiếng, đại quân tộc ta lập tức đem các ngươi đạp bằng!

Ở lúc lời của nó vừa dứt, bốn phía quả nhiên xuất hiện không ít Quỷ Hồn thú, có vài đầu đạt tới tồn tại thập nhất giai, những đầu khác thì là thập giai, cửu giai, có nhiều đến mấy trăm đầu.

Đồng thời ở ngoại vi lại có không ít Truy Hồn Yêu đi cùng, có vài đầu cũng đạt tới tồn tại thập nhất giia, hồn lực hết sức bạc bạc kinh nhân!

Đây để cho Lăng Tiếu thấy đến đều đỏ mắt vô cùng, loại Truy Hồn Yêu này đủ để miểu sát bất kỳ Chí tôn Thủy Thần nào, cho dù trong lúc nhất thời không miểu sát được cũng có thể tươi sống đem thần hồn của bọn họ cắn nuốt sạch!

Bất quá Lăng Tiếu cảm ứng đến Truy Hồn Yêu chân chính cường đại nhất hắn là không ở đây, hẳn là còn ở địa phương dao động mãnh liệt kia.

- Các ngươi muốn hù dọa chúng ta sao?

Lăng Tiếu còn chưa mở miệng, Long Ngũ lại là kinh hống lên một tiếng.

Long uy cường đại kia của nó lóe ra kim mang chói mắt, để tất cả thú loại đều sinh ra một loại khủng hoảng cùng thần phục đến từ bổn nguyên!

Quỷ Hồn thú ở bốn phía đều không ngoại lệ, chúng nó thiếu chút đều muốn bò lổm ngổm quỳ xuống, chỉ có Quỷ Hồn thú đạt tới thập nhất giai trở lên mới có thể không bị những long uy này ảnh hưởng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2435 - Quỷ Hồn Thú Vương Hiện! (1)

Quỷ Hồn thú vương kia cũng là trường khiếu một tiếng, để cho những con dân kia của hắn đều không cần phải sợ Chân Long chi uy này, bởi vì nó mới là thú trung chi vương chỗ này!

- Long Vương, đây là địa bàn của chúng ta, mơ tưởng muốn sính uy!

Quỷ Hồn thú vương đạp lấy chân trước giận trừng mắt nhìn Long Ngũ quát lên.

Thực lực của nó so sánh với Long Ngũ cường đại hơn, nó một điểm cũng không sợ Long Ngũ, nhưng mà nó lại cũng biết Chân Long nhất tộc không thể theo lẽ thường mà luận, nếu như chiến đấu lên, nó cũng không nhất định chiếm được chỗ tốt!

Chỉ là ở trước những con dân này của nó, nó không được có nửa điểm thua kém!

Lời của nó vừa dứt, Quỷ Hồn thú ở phụ cận đều là nhất tề gào thét lên, phảng phất đều là muốn bảo vệ uy nghiêm của vương chúng nó!

Long Ngũ lại là tê khiếu lên một tiếng, nó chịu không được những tộc loại cấp thấp này khiêu khích long uy của nó, muốn cho chúng nó một điểm nhan sắc mà nhìn một chút!

Lúc này Lăng Tiếu lại là lên tiếng nói:

- Ngươi cho là chỗ này là địa bàn của các ngươi thì ta liền không làm gì

được các ngươi sao? Ta đây liền đem chỗ này của các ngươi triệt để hủy đi, xem các ngươi còn dám lớn lối hay không!

Nói xong hắn đem Thiên hỏa châu triệu hoán ra, để nó hóa thành một con hỏa điểu ở trên bầu trời này tê minh lên mấy tiếng.

Hỏa điểu thập nhất giai, hỏa diễm lực lượng của nó là vô cùng kinh khủng, chính là khắc tinh của những hồn thú hồn yêu này!

Trước đây Huyết Hung Yêu kia có thể lợi dụng tử sát chi khí vô cùng nồng đậm áp chế thiên hỏa này, nhưng mà những Quỷ Hồn thú cùng với Truy Hồn Yêu ở trước mắt này lại dựa vào cái gì có thể áp chế được thiên hỏa cao giai như vậy!

Hỏa điểu bay vòng phương viên mấy ngàn thước lập tức hỏa diễm đại thịnh, hỏa quang chiếu rọi đến thông hồng một mảnh, nhiệt độ trong nháy mắt dâng cao lên.

Những Quỷ Hồn thú kia bị sợ hãi kêu to một tiếng, lập tức trốn ra xa xa, mà những Truy Hồn yêu cao giai kia lại càng thoát được nhanh nhất, có một chút đê giai thì là bị dính một điểm hỏa lực, lập tức bị thiêu đốt hủy diệt rồi!

Quỷ Hồn thú vương kia cùng với Quỷ Hồn thú vương tử đều là bay lên, trong miệng càng không ngừng tê minh, nhưng mà lại không thể làm được gì. Hồn lực của chúng nó sao có thể đủ diệt hỏa a, lại không có lực lượng thuộc tính có thể dùng, muốn dùng hắc động do hồn lực làm ra đem những lực lượng này di chuyển cũng khó.

Lăng Tiếu cũng là biết đến thì dừng, để hỏa điểu trở lại bên cạnh hắn, hắn còn thật không muốn đem chỗ này hủy đi đâu.

- Ta muốn rời khỏi chỗ này tùy thời có thể làm được, ta muốn hủy diệt chỗ

này cũng có thể tùy thời làm được, các ngươi cảm thấy thế nào?

Lăng Tiếu bay lên, một khuôn mặt người xấu mà nhìn chúng nó.

Quỷ Hồn thú vương kia rốt cuộc là lộ ra vẻ động dung.

Nếu như là những nhân loại khác, nó có thể lợi dụng hồn lực diệt sát, có thể lợi dụng Man lực giết chết.

Nhưng mà nhân loại ở trước mắt này không chỉ có Chân Long bảo hộ, lại có phòng ngự hồn lực công kích, còn có thiên hỏa khắc chế chúng nó, đơn giản là để cho chúng nó cảm thấy vô kế khả thi a!

- Ngươi rốt cuộc là muốn làm sao?

Quỷ Hồn thú vương giận dữ hét lên!

- Hắc hắc, ta không muốn làm gì cả, để vương tử điện hạ bên cạnh ngươi đi theo ta bôn tẩu tứ xứ một chút, mặt khác tìm một chút thần vật tăng trưởng hồn lực cho ta, chúng ta liền lập tức rời khỏi chỗ này thì như thế nào!

Lăng Tiếu cười nói.

Nhìn bộ dạng bây giờ, hắn là bắt được nhược điểm của những Quỷ Hồn thú kia rồi, có thể thừa dịp kiếm chỗ tốt!

- Không thể nào! Vương tử tộc ta làm sao có thể đi theo ngươi được!

Quỷ Hồn thú vương phẫn nộ quát.

Vương tử này nhưng là người nối nghiệp tương lai của tộc chúng nó, làm sao có thể để nó đi theo nhận loại này.

- Ta mang nó đi tứ xứ một chút, còn có lợi cho trưởng thành của nó, ngày sau ta cũng có thể để nó trở về chỗ này, ngươi nhìn Long thúc này cũng là đi theo bên cạnh ta, như thế mới có thể tăng trưởng lịch duyệt, đề cao kiến thức, luôn ở trong một cái địa phương thì có ích lợi gì!

Lăng Tiếu khuyên bảo nói.

Bất kể ngươi nói như thế nào, chúng ta sẽ không đáp ứng đâu!

Quỷ Hồn thú vương cự tuyệt nói, tiếp theo nó lại nói:

- Chúng ta có thể để ngươi ở chỗ này tùy ý ngắt lấy một chút thần thảo, đây là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta!

- Ta muốn ngắt lấy thần thảo ở chỗ này là dễ dàng, chẳng lẽ các ngươi còn có thể làm được gì ta sao?

Lăng Tiếu cười nhạt nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Nếu như ngươi không đáp ứng, ta lập tức để nó đem chỗ này của các ngươi thiêu hủy, tin tưởng các ngươi cũng sẽ không để ý có đúng không!

Lúc Lăng Tiếu đang nói, chỉ hướng tòa hắc vụ liễu nhiễu ở chỗ không xa, nơi có hồn lực dao động cực kỳ cường đại.

Hắn có thể khẳng định nơi đó tuyệt đối là có thần vật hồn lực kinh người tồn tại, để cho hắn rất muốn đi đến tìm tòi đến tột cùng a!

- Gan ngươi thật lớn!

Quỷ Hồn thú vương giận mà không biết làm gì quát lê.

Nó thật muốn trực tiếp xông tới đem Lăng Tiếu tươi sống giết chết, nhưng mà Chân Long kia lại bảo hộ ở bên cạnh hắn, thật sự là để cho nó có chút buồn bực không thôi!

Lúc này Quỷ Hồn thú vương tử kia nói:

- Ta đi theo ngươi có chỗ tốt gì?

Lăng Tiếu thoáng cái ngây ngẩn cả người, hắn còn thật không nghĩ đến Quỷ Hồn thú vương tử này lại còn chủ động lên tiếng hỏi thăm rồi.

Đây nhưng là chứng tỏ có đoạn mở đầu cho trò vui a!

- Chỗ tốt đương nhiều là nhiều rồi, trừ cái ta mới nói vừa rồi là có thể đi khắp các nơi nhìn tận thiên hạ thương sinh ra, còn có thể đủ để ngươi có rất nhiều thú đan nuốt vào tiến giai, nói không chừng rất nhanh liền có thể vượt qua Vương ở bên cạnh ngươi rồi, mà ngươi đi theo ta, ta cũng sẽ không ký kết khế ước với ngươi, nếu như lúc nào ngươi muốn trở về chỗ này mà nói, ta tùy thời đều có thể để ngươi trở về đấy!

Lăng Tiếu gia tăng lực dụ hoặc nói.

Quỷ Hồn thú vương lại là không mong muốn như vậy, nó trừng mắt nhìn vương tử một cái nói:

- Nhân loại từ xưa tới nay liền giảo hoạt vô cùng, ngươi đừng nghe lời của hắn!

Lúc này Long Ngũ cũng giúp Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho là ta cũng làm theo lời của hắn hay sao? Hắn nhưng là Nhân Hoàng ứng thừa thiên vận mà sinh, ngươi đi theo hắn chỉ có có chỗ tốt

không có chỗ xấu đấy!

Tiếp tục nó lại đối với Lăng Tiếu nói:

- Đem Hỏa Kỳ Lân vương tử đều gọi ra đi, nếu không chúng nó sẽ không tin tưởng!

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền đem Bại gia tử triệu hoán ra, cũng để nó biến trở về chân thân!

Bại gia tử ở trước mặt chúng nó là thấp giai hơn một chút, nhưng mà thần thú chi uy kia lại tựa hồ không kém, hơn nữa lực lượng hỏa diễm kia đồng dạng bất phàm.

- Lão đại, ngươi là để ta tiêu diệt bọn chúng sao?

Bại gia tử hướng về phía những Quỷ Hồn thú kia gầm nhẹ một tiếng, sau đó hướng Lăng Tiếu hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2436 - Quỷ Hồn Thú Vương Hiện! (2)

Lăng Tiếu vỗ vỗ thân thể của Bại gia tử nói:

- Cái này đợi một chút rồi lại nói, trước xem bọn họ có thức thời hay không.

Tiếp theo hắn nhìn Quỷ Hồn thú vương cùng vương tử kia nói:

- Đây là vương tử của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, nó là huynh đệ của ta, ta chưa bao giò đối đãi không công bằng với nó, chỉ cần ngươi đi theo bên cạnh ta, ta cũng sẽ đồng dạng không đối đãi không không bằng với ngươi!

Lúc này Bại gia tử có chút không thích nói với lão đại hắn:

- Chúng nó những thứ quỷ đen như quạ này có cái gì tốt, ngươi muốn tiểu đệ tìm cho ngươi mấy đầu càng uy mãnh hơn không phải tốt sao?

Quỷ Hồn thú vương không thích mà nói:

- Ngươi có gan nói lại một lần!

- Nói thì nói, có gì đặc biệt hơn người, các ngươi chính là chủng tộc bị bỏ rơi, ngay cả thiên phú lực lượng cũng không có, ở trong chư tộc các ngươi là yếu nhất!

Bại gia tử rất là kiêu ngạo mà nói.

- Ta dẫm chết ngươi!

Quỷ Hồn thú vương chịu không nổi người khác ô nhục tộc loại của chúng nó, rốt cuộc là tức giận rồi!

Chỉ thấy nó giống như một trận gió thổi qua, trong nháy mắt liền đến trước người Bại gia tử, hướng về phía Bại gia tử nặng nề dẫm xuống.

May là Long Ngũ ở một bên đồng dạng đều đang cảnh giác, long vĩ mở ra hướng về phía Quỷ Hồn thú vương hoành quét qua.

Nếu như nó tiếp tục hướng Lăng Tiếu giẫm đạp xuống, nó sẽ phải ăn một đuôi này của Long Ngũ, tuyệt đối là cái được không bù đủ cái mất đấy!

Tốc độ của Quỷ Hồn thú vương cực nhanh, trong nháy mắt bay lên, tránh qua được một kích này của Long Ngũ, đồng thời cái cự đề ảnh tử tiếp tục đạp xuống.

Long Ngũ đã là hoành thân ở phía trước, căn được một kích này của Quỷ Hồn thú vương, long khu khổng lồ kia của nó lại cũng bị đạp đếm hạ xuống.

Long Ngũ đại giận, tất cả chiến lực của nó toàn bộ mở ra, kim mang thiểm diệu thiên không hướng về phía Quỷ Hồn thú cắn tới.

Tốc độ của Quỷ Hồn thú như quang như điện, Long Ngũ cũng không thể trong lúc nhất thời cắn được nó, bị nó dẫm cho vài cước, để cho Long Ngũ liên tục rống giận.

Mấy cái Quỷ Hồn thú còn lại ở bên kia đều muốn xông lên đi tới đối phó Lăng Tiếu cùng Bại gia tử rồi.

Mà Lăng Tiếu lại ở lúc này quát lên với Quỷ Hồn thú vương:

- Ngươi lại tiếp tục lớn lối, ta đem cái ổ này của các ngươi đều đốt hủy!

Ở thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, hỏa điểu bắn phát ra hỏa lực kinh khủng, rất nhiều hỏa vũ linh hướng về tứ phương kích xạ ra, hỏa thế trong nháy mắt hừng hực thiêu đốt hơn phân nửa thiên không, sợ đến những Quỷ Hồn thú kia tản mát ra khắp nơi.

Chúng nó sợ nhất đúng là bổn nguyên thiên hỏa lực lượng, cho dù cai giai tới đâu cũng không muốn dính vào thiên hỏa này một đinh nửa điểm, bằng không chúng nó liền không có cách nào đem hỏa diễm này dập tắt, đó chính là một cái tử lộ rồi.

Quỷ Hồn thú vương kia cảm nhận được thiên hỏa kia thiêu đốt, lập tức buông ra nhảy lùi về phía sau, không lại cùng Long Ngũ dây dưa. Chương mới nhất tại d o c t r u y e n. o r g nhé các bạn

Nhưng mà Long Ngũ lại là không muốn khuất phục như vậy, nó rốt cuộc là tế ra long châu, lực lượng kinh khủng kia ở chỗ này kinh bạo lên, long uy vô thượng hạo hạo đãng đãng, lực lượng thẳng ép thập nhất giai cao cấp!

Quỷ Hồn thú vương kai rốt cuộc là lộ ra vẻ kinh hoảng.

Nếu như Thiên hỏa này của Lăng Tiếu cùng Long ngũ đều là cùng nhau muốn hủy diệt địa bàn này của chúng nó, chúng nó cũng là không có cách nào ngăn cản được, đây nhưng là thế nào cho phải!

- Dừng lại đi, nhân loại, ta nguyện ý đi theo bên cạnh ngươi!

Quỷ Hồn thú vương tử dẫn đầu lên tiếng kinh quát lên.

Lúc trước nó sở dĩ hỏi Lăng Tiếu có chỗ tốt gì, kỳ thật nó đã muốn cùng Lăng Tiếu đi ra thế giới bên ngoài xem một chút nha.

Đến cảnh giới này của chúng nó, linh trí kỳ thật cùng với nhân loại không có

bao nhiêu khác biệt rồi, đối với rất nhiều sự vật không biết đều là cực kỳ tò mò.

Mà hắn đối với Lăng Tiếu cũng cảm thấy rất hứng thú, lúc trước cùng Lăng Tiếu chiến một trận để cho nó cảm thấy hết sức sảng khoái, bên cạnh Lăng Tiếu nhưng có Chân Long thần thú đi theo, nó cho dù đi theo Lăng Tiếu cũng không tính là làm mất đi mặt mũi của vương tử Quỷ Hồn thú nhất tộc chúng nó.

Hôm nay lại nhìn thấy Lăng Tiếu triệu hoán ra vương tử của Hỏa Kỳ Lân nhất tộc thì lại càng thêm động tâm rồi, cần biết rằng có thể được Kỳ Lân nhất tộc tán thành đều là có đại vận đạo mới có tư cách này.

Cho nên nó tin tưởng lời của Long Ngũ, nhân loại ở trước mắt này hẳn có một mặt độc đáo, mà một điểm tối trọng yếu là nhân loại này còn có thiên phú hồn lực rất cường đại, cùng Quỷ Hồn thú nhất tộc chúng nó rất tương tự, cái này mới là nguyên nhân nó cam tâm tình nguyện đi theo!

Bây giờ tình huống hết sức nguy hiểm, nếu như nhân loại ở trước mắt này để Thiên hỏa hủy đi tộc địa của chúng nó, tuyệt đối là để chúng nó khó có thể tiếp nhận, không bằng trực tiếp lựa chọn rời đi với nhân loại thì tốt hơn, dù sao hắn nói có thể tùy thời để nó trở về chỗ này.

Lăng Tiếu cũng là biết nhưng cố ý không nghe, còn là đổi ý rồi, cũng không đáp lời.

Hỏa điểu tiếp tục thiêu đốt tứ phương khiến cho địa bàn của Quỷ Hồn thú cùng Truy Hòn yêu càng không ngừng bốc cháy, mà Long Ngũ thì là đem Quỷ Hồn thú thú vương kia đánh cho chật vật không chịu nổi, một điểm phong độ của vương giả đều không còn nữa.

Bởi vì Quỷ Hồn thú vương không có bất kỳ lực lượng thuộc tính nào, mà

hồn lực của nó căn bản không thể làm gì được Long Ngũ, mà Long Ngũ đem long châu phun ra, uy lực của nó tuyệt đối kinh khủng chí cực, vượt giai mà chiến là chuyện quá bình thường.

Long Ngũ bất kể là ở trên thân thể hay là trên lực lượng đều là vượt qua Quỷ Hồn thú vương, hơn nữa tốc độ cũng đại trướng, dưới loại tình huống này Quỷ Hồn thú vương làm gì còn phần thắng!

Quỷ Hồn thú vương bị lực lượng Kim thuộc tính của Long Ngũ oanh nổ thân thể đến bị thương rất nặng, mà hắn đối với phản kích của Long Ngũ lại căn bản là chuyện không thể, căn bản không thương tổn tới Long Ngũ.

Long uy mênh mông, chiến lực như thiên!

Long tộc là chủng tộc có lực chiến đấu cường đại nhất thế gian, chúng nó là sủng nhi của trời cao, ưu thế được trời ưu ái kia tuyệt đối không phải là bất kỳ thánh thú nào đều có thể gọi nhịp được.

Quỷ Hồn thú vương tử càng phát ra lo lắng, nó đối với Lăng Tiếu lần nữa lên tiếng nói:

- Nhân loại, mau dừng lại đi, ta nguyện ý thần phục ngươi, chỉ cần ngươi chịu bỏ qua cho Vương của ta, bỏ qua cho tộc loại khác của ta!

Hiện tại đại hỏa đã đem hết thảy ở phụ cận đều thiêu đốt lên, lại tiếp tục như vậy thì chỗ này tất hủy!

Quỷ Hồn thú vương tử bất kể là từ nguyên nhân nào, nó đều không thể không đối với Lăng Tiếu cúi xuống cái đầu cao ngạo!

Ai nói thú loại thì không có tình cảm?

Thú loại giống như chúng nó có linh trí càng cao, tình cảm cũng là vô cùng phong phú!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2437 - Làm Bạn Với Ta Xông Pha Thiên Hạ! (1)

Lăng Tiếu cảm nhận được chân thành của Quỷ Hồn thú vương tử, cũng cảm thấy hắn là không sai biệt lắm, hắn nhưng thật không có ý tứ hủy đi chỗ này.

- Đều dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu đối với Long Ngũ cùng Hỏa điểu quát lên!

Thuận theo thanh âm của hắn vang lên, Long Ngũ có chút không cam lòng mà rống giận một tiếng, bỏ qua cho Quỷ Hồn thú vương, mà hỏa điểu kia cũng là ngừng lại công kích hỏa linh.

Lăng Tiếu lại đối với hỏa điểu ra hiệu một chút, đem những hỏa diễm kia của nó đều nhất nhất hấp thu trở về.

Lúc này hắn nhìn về phía Quỷ Hồn thú vương kia, nó đã bị Long Ngũ tàn bạo đến thân thể tiên huyết chảy xuống không ngừng, dáng vẻ hết sức chật vật!

Ngược lại Long Ngũ thì là khí thế giảm xuống, long châu kia là chỗ chứa bổn nguyên lực lượng của nó, mỗi một kích đều có tác dụng tăng phúc cực lớn, tiêu hao tự nhiên là hết sức lớn.

- Bây giờ có thể hảo hảo nói chuyện sao?

Lăng Tiếu hết sức bình tĩnh mà nói.

Quỷ Hồn thú vương hết sức không cam lòng mà lãnh hống lên một tiếng,

tiếp theo nhìn vương tử nói:

- Một mình ngươi quyết định đi, nhưng mà ngươi tuyệt đối không thể để những thú loại khác xem thường tộc loại chúng ta!

- Yên tâm đi Vương, ta nhất định sẽ không làm yếu đi uy phong của tộc ta!

Quỷ Hồn thú vương tử rất nghiêm túc mà đáp.

Quỷ Hồn thú vương ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, Quỷ Hồn thú ở phụ cận cũng theo đó tề khiếu lên, tựa hồ đều đang vì Quỷ Hồn thú vương tử mà tiễn đưa.

Quỷ Hồn thú vương tử cũng thuận theo trường khiếu lên mấy tiếng, nó xông qua, cùng Quỷ Hồn thú vương cọ xát thân thể một chút, mới đến bên cạnh Lăng Tiếu nói:

- Chủ nhân, sau này ta liền đi theo bên cạnh ngươi, hi vọng ngươi sau này để ta có cơ hội có thể lại trở về chỗ tộc ta!

Lăng Tiếu mừng rỡ cười cười, sau đó tiến lên vuốt nhẹ cái trán của Quỷ Hồn thú vương tử nói:

- Yên tâm đi, ta đã nói sẽ không đối đãi không công bằng với ngươi, chờ lúc ngươi đi theo bên cạnh ta có thành tựu tốt rồi, liền để cho ngươi trở lại chỗ này!

- Đa tạ chủ nhân!

Quỷ Hồn thú vương tử đáp.

Lăng Tiếu nói:

- Sau này ngươi liền giống như Bại gia tử gọi ta là lão Đại đi, ta gọi ngươi là Quỷ Hồn, làm bạn với ta xông pha thiên hạ, để ngươi sớm một ngày trở thành tồn tại càng mạnh hơn!

Quỷ Hồn thú vương tử dùng trán cọ xát Lăng Tiếu một chút, tiếp theo trường khiếu lên, coi như là tán thành với Lăng Tiếu rồi!

Tâm tình của Lăng Tiếu kích động a!

Rốt cuộc là hàng phục được một đầu Quỷ Hồn thú rồi, hơn nữa còn là vương tử, tồn tại thập nhất giai trung cấp, lấy hồn lực công kích của nó tuyệt đối có thể để cho người ta vì đó mà văn phong táng đảm!

Bất quá sau khi đi ra bên ngoài hắn tuyệt đối không thể để cho Quỷ Hồn thú vương tử lấy chân thân gặp người, bằng không tất chọc đến họa sát thân!

Đương nhiên ở lúc đối mặt với đối thủ không có uy hiếp thì không cần như thế!

Lăng Tiếu nhận được Quỷ Hồn thú vương tử đi theo, vậy tiếp đó liền dễ làm rồi!

Lấy thủ đoạn lừa dối của Lăng Tiếu, đối với Quỷ Hồn thú vương nói đã là bằng hữu của tộc chúng nó, làm sao cũng phải cho hắn một chút lễ vật đặc biệt đi, bằng không không đủ ý tứ a!

Quỷ Hồn thú vương không cách nào cự tuyệt liền cho phép Lăng Tiếu đến địa phương có hồn lực dao động cực lớn ở không xa kia, để Lăng Tiếu ở phụ cận lựa chọn hồn loại thần thảo!

Lăng Tiếu nhìn Quỷ Hồn thảo mà Quỷ Hồn thú chuyên ăn sinh trưởng ở chỗ này, kích động đến độ sắp nhảy lên rồi.

Những thứ này không phải là những hồn loại linh thảo ở bên ngoài có thể so sánh được, đây đối với linh hồn mà nói nhưng là có tác dụng tăng cường cực lớn, đồng dạng có thể để thức hải khuếch trương vô số lần, là linh thảo mà bất kỳ một võ giả nào đều muốn thu được.

Bởi vì mạnh yếu của linh hồn cũng ảnh hưởng cực đại đến thiên phú tu luyện cùng lực lĩnh ngộ của võ giả đấy!

Đồng thời chúng nó cũng có thể giúp Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các bọn họ khôi phục thần hồn lực lượng, tu bổ tổn thương!

Huống chi phụ cận này còn có rất rất nhiều Truy Hồn yêu đang di chuyển, cũng chính là có tồn tại của chúng nó mới có thể đủ uẩn dưỡng ra nhiều Quỷ Hồn thảo như vậy!

Quỷ Hồn thú vương tử đã nói với Lăng Tiếu để hắn không nên xuất thủ với những Truy Hồn yêu kia, bởi vì Lăng Tiếu thu chúng nó chẳng khác nào để Quỷ Hồn thú nhất tộc bọn họ mất lương thảo.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc Truy Hồn yêu bị Lăng Tiếu đối phó thì Quỷ Hồn thú nhất tộc liền đi đối phó với Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu cuối cùng hiểu được nguyên do trong đó, cũng không có ý tứ lại xuất thủ với những Truy Hồn yêu này.

Lăng Tiếu đi một vòng cũng không phát hiện ra bên trong những Quỷ Hồn thảo này có tồn tại vượt qua thập nhất giai, đây để cho hắn buồn bực không thôi!

Chỉ cần có một gốc Quỷ Hồn thảo đạt tới Chí tôn cấp là hắn có thể đủ để cho thần hồn lực lượng lại tăng thêm một tầng!

Trong lòng hắn là vô cùng đáng tiếc, vô cùng muốn liều lĩnh mà bắt mấy đầu Truy Hồn yêu cường đại lại luyện hóa.

Tốt ở Quỷ Hồn thú vương cũng không có đối đãi không công bằng với bằng hữu như hắn, nó trở về trong cái động phủ có hồn lực ba động cường đại kia lấy ra một chút thần vật để Lăng Tiếu vì đó mà mừng rỡ như điên!

- Vương tử tộc ta đi theo bên cạnh ngươi, ngươi chính là bằng hữu của tộc ta, những thứ này coi như là lễ vật của tộc ta đưa cho ngươi, hi vọng ngày sau ngươi có thể đối xử tử tế với vương tử của tộc ta, đợi nó một ngày trở về tiếp nhận vị trí của ta!

Quỷ Hồn thú vương đối với Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu nhìn thứ ở trước mắt nước miếng đều thiếu chút nước chảy ra rồi.

- Tốt tốt, ngươi yên tâm đi, ta sẽ xem Quỷ hồn như thân huynh đệ của ta đấy!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền khẩn cấp mà đem những thứu kia thu vào!

Những thứ này vì sao có thể để Lăng Tiếu kích động như thế?

Bởi vì chính là Chí tôn thần tài có thể để thần hồn của hắn tăng lên một tầng cảnh giới a!

Đồng dạng là Quỷ Hồn thảo nhưng mà ba gốc ở trước mắt này tuyệt đối là vương phẩm trong Quỷ Hồn thảo, hồn lực phát tán ra hết sức cường đại, để Lăng Tiếu tàn nhẫn muốn lập tức phục dụng xuống.

Trừ cái này ra còn có một khối thạch đầu đen thui tầm thường.

Người bình thường nhìn thấy thạch đầu này tuyệt đối sẽ cho là một khối đá

vô cùng bình thường, sẽ không có chỗ đặc biệt gì, vì thế đem nó ném đi!

Nhưng mà Lăng Tiếu lại biết đây tuyệt đối là đỉnh cấp tuyệt phẩm trong thạch, là Dưỡng Hồn thạch có thể so sánh với Ngũ Thải thần thạch!

Dưỡng Hồn thạch có thể dưỡng hồn, tráng hồn, tụ hồn... Tóm lại đối với người tu luyện hồn lực mà nói tuyệt đối là tồn tại có giá trị trăm ức thần tinh trở lên.

Chỗ này có thể có nhiều Truy Hồn yêu như vậy, lại có được Quỷ Hồn thú ở chỗ này sinh sống quả nhiên là có được điều kiện thiên nhiên độc đáo, mà Dưỡng Hồn thạch này chính là tồn tại hấp dẫn chúng nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2438 - Làm Bạn Với Ta Xông Pha Thiên Hạ! (2)

Khối Dưỡng Hồn thạch này cũng không tính là quá lớn, rất hiển nhiên chỉ là một khối tầm thường ở trong động phủ kia mà thôi, nơi đó tuyệt đối còn sẽ có càng nhiều Dưỡng Hồn thạch lớn hơn nữa.

Bằng không Quỷ Hồn thú vương cùng những Truy Hồn yêu thập nhất giai kia sẽ không canh giữ ở chỗ này.

Lăng Tiếu tu luyện đến cảnh giới hôm, Dưỡng Hồn thạch này đối với hắn vẫn có tác dụng, có thể giúp thần hồn lực của hắn càng nhanh biến mạnh hơn!

Chỉ là Lăng Tiếu có Khống Thần quyết, chỉ cần hắn giết địch thủ, có thể hấp thu thần hồn của người khác lớn mạnh hồn lực của mình rồi, Dưỡng Hồn thạch này cung cấp trợ giúp cho hắn lộ ra vẻ yếu ớt hơn nhiều.

Nhưng là đây đối với Hồn tộc mà nói tuyệt đối có thể coi như là vật trấn tông đến cung dưỡng rồi.

Có nó ở đây, Hồn tộc tuyệt đối có thể lại một lần nữa quật khởi lên, lần nữatrọng chấn Cổ tộc chi uy tuyệt không phải là vấn đề.

Lăng Tiếu nhận được những thần vật này tuyệt đối là tâm viên ý mãn rồi!

Một chuyến đi Vạn Yêu sâm lâm này coi như là đã không tệ rồi.

Lăng Tiếu đem chúng nó đều cất vào, cũng không gấp gáp lập tức rời khỏi chỗ này.

Hắn muốn hảo hảo bế quan một thời gian ngắn, tốt để cho thần hồn thực lực của hắn lại tiến một giai, như thế ở trong Vạn Yêu sâm lâm liền lộ ra càng thêm an toàn nhiều lắm!

Đương nhiên ở trước lúc này hắn còn là để cho Lăng Thần, Dương Hải cùng Bàng Thống Các đi ra, đem thần hồn thương thế của bọn họ trị thương tốt rồi lại nói!

Bọn họ dù là Chí tôn Thủy Thần, thần hồn lực lượng cũng không phải là đặc biệt cường hãn, cho nên dùng Quỷ Hồn thảo đạt tới thần giai liền đủ để đem thương thế của bọn họ trị liệu tốt, không cần phải vận dụng đến ba gốc đạt tới Chí tôn cấp kia.

Sau khi bọn họ triệt để khôi phục lại thần hồn bị thương, rốt cuộc là quét qua vẻ đồi phế, đều là một vẻ mặt không thể tưởng tượng mà nhìn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sờ sờ mặt của mình nghi ngờ nói:

- Làm sao, trên mặt ta có vết bẩn nào sao?

Ba người nhất tề lắc lắc đầu, sau đó Lăng Thần tiến lên một bước vỗ vỗ bả vai của Lăng Tiếu cảm kích nói:

- Đa tạ ngươi Tiếu đệ, nếu không có ngươi chúng ta thật muốn vẫn lạc không sai rồi, những Truy Hồn yêu kia chính là quá quỷ dị!

Dương Hải cùng Bàng Thống Các cũng đều đối với Lăng Tiếu ném đến vẻ cảm kích cùng bội phục.

Bọn họ đều biết thực lực của Lăng Tiếu so với bọn hắn tựa hồ không yếu, nhưng mà lại có thể cứu bọn hắn ở trong lúc nguy nan, lại có thể đem hồn thương của bọn họ trị lành, phần khả năng này không phải là bọn họ có thể

so sánh được.

Bọn họ cũng mới ở lúc này một lần nữa lấy thái độ nghiêm túc đối đãi với Lăng Tiếu!

Trước đây bọn họ đều cảm thấy Lăng Tiếu bất quá là Chí tôn Dược Thần, đáng giá đi theo nhất chính là thủ đoạn luyện đan nghịch thiên!

Hôm nay xem ra Lăng Tiếu còn không chỉ là luyện đan xuất sắc, hắn còn có chỗ dựa mà bọn họ không biết, đủ để cho hắn có thể đi lại ở trong Vạn Yêu sâm lâm!

Nhìn lại từng đầu Quỷ Hồn thú biết công kích thần hồn ở bốn phía đều là đối với bọn họ không có nửa điểm địch ý, phảng phất đem bọn họ giống như không tồn tại, bọn họ lại càng đem Lăng Tiếu thành kinh nhân thiên nhân!

Đây nhưng là thú tộc vô cùng hung hãn, lại đi theo bọn họ ở chỗ này, còn cho phép Lăng Tiếu ngắt lấy Quỷ Hồn thảo mà bọn nó chuyên dùng để ăn, thật sự là để bọn họ nghĩ mãi mà không rõ Lăng Tiếu rốt cuộc là lợi dụng thủ đoạn gì mới làm được!

- Đại ca không cần nói lời như vậy, đến chỗ này chúng ta đều là giúp lẫn nhau, nói không chừng lần sau ta gặp hiểm cảnh còn phải dựa vào các ngươi giúp ta!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Các ngươi ở bốn phía chỗ này đi dạo một chút, ta tính toán bế quan mấy ngày lại cùng các ngươi lên đường chạy hướng địa bàn của Quỷ Thụ yêu kia!

- Dược Thần chủ nhân lúc này bế quan sao?

Dương Hải hết sức không hiểu nhẹ hô.

Bàng Thống Các cũng là nhăn nhẹ lông mày một chút, không rõ Lăng Tiếu là bế quan cái gì!

Bởi vì thực lực của Lăng Tiếu cách đột phá cấp tiếp theo còn rất xa, cho dù bế quan cũng không thể trùng kích được bước kế tiếp đi!

Lăng Thần biết Lăng Tiếu là không thể theo lẽ thường mà luận, lập tức cười nói:

- Ừ, ngươi đi đi, chúng ta ở chỗ này chờ ngươi xuất quan!

Lúc này Lăng Tiếu nhìn về phía Bàng Thống Các, phát hiện huyết khí của hắn cư nhiên cùng với lúc tiến vào Vạn Yêu sâm lâm chênh lệch rất nhiều, cho nên lên tiếng hỏi:

- Bàng Đại, trước đây có phải ngươi bị thương hay không?

Bàng Thống Các còn chưa trả lồi, Dương Hải lại ở một bên nói:

- Ai, sau khi chúng ta tách ra với ngươi, lão Bàng nhiều lần thay chúng ta đoạn hậu, nhiều lần chịu thương, cũng tổn thất không ít máu huyết, là chúng ta kéo chân của lão Bàng a!

Lăng Thần cũng từ bên cạnh gật đầu nói:

- Không sai, Bàng lão vì chúng ta hảo tổn rất lớn, đợi trở về bên trong môn ta nhất định hảo hảo bồi thường Bàng lão, Tiếu đệ ngươi cũng phải thay đại ca hảo hảo cảm tạ hắn!

Bàng Thống Các lại là khoát khoát tay nói:

- Giống như là Lăng dược thần nói, đến chỗ này chúng ta cần phải tương trợ lẫn nhau, bằng không cũng chỉ có thể vẫn lạc ở chỗ này, điểm tổn thất này của ta không coi là cái gì, dù sao ta cũng không hi vọng xa với lại tiến thêm một bước rồi!

Lăng Tiếu cuối cùng là hiểu được, nguyên lai Bàng Thống Các là vì chiếu cố cho an nguy của Lăng Thần cùng Dương Hải mới hao tổn máu huyết, khó trách thần sắc lại khó coi như thế.

- Đây xác thật là nên cảm tạ Bàng lão, hắn có thể theo chúng ta đến chỗ này đã là chịu vất vả rồi, đây là Thần Huyết châu hẳn là có thể giúp ngươi khôi phục máu huyết!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền lấy ra một khỏa Thần Huyết châu đưa tới trước mặt Bàng Thống Các.

Thần sắc của Bàng Thống Các trong nháy mắt trở nên kích động, hắn đem Thần Huyết châu kia nhận lấy, kinh hỉ nói:

- Thật tốt quá, đa tạ Lăng dược thần, có Thần Huyết châu này ta khôi phục không phải là vấn đề.

Tuy nói mới vừa rồi hắn không thèm để ý, trên thực tế hắn cũng không muốn để chính mình vô duyên vô cớ tổn thất tinh huyết, đây đối với trạng thái của hắn nhưng là có ảnh hưởng rất lớn.

Lăng Thần cùng Dương Hải thấy Lăng Tiếu thuận tay liền lấy ra Thần Huyết châu, đều có chút nóng mắt rồi.

Thần Huyết châu nhưng là có thể tăng trưởng máu huyết, đối với bọn họ mà nói cũng là thần vật hiếm có a!

Bất quá tương truyền chỉ có trong Huyết đàm trì mới sẽ ngưng tụ ra loại thần vật này, Lăng Tiếu làm sao lại có được?

Chẳng lẽ Lăng Tiếu đã tìm được Huyết đàm trì rồi sao?

Nhưng mà nơi đó lại là địa bàn của Huyết Hung yêu, tính nguy hiểm nhưng là một điểm cũng không thua kém với địa bàn của Truy Hồn yêu này a!

Bao nhiêu năm qua nhưng là không có nghe nói qua có người có thể tìm được Huyết đàm trì, hơn nữa từ nơi đó còn sống đi ra a!

Lăng Tiếu cũng không muốn giải thích với bọn họ cái gì, ại lấy ra hai khỏa Huyết Thần châu đưa cho mỗi người một khỏa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2439 - Dược Thần Chủ Nhân Đúng Là Thần Nhân!

- Đây là tình cờ mà đoạt được, đồ tốt mọi người cùng nhau chia sẻ, đều nhận lấy đi!

Lăng Tiếu nói.

Lăng Thần cùng Dương Hải đều là vô cùng kích động a!

Bọn họ càng khẳng định là Lăng Tiếu tuyệt đối tìm đến Huyết đàm trì rồi, thực sự là để bọn họ hâm mộ vô cùng a!

- Tiếu đệ, Huyết Thần châu này nhưng là trân quý vô cùng, ngươi nhưng tiết kiệm một chút a!

Lăng Thần nói.

Hắn là sợ Lăng Tiếu không biết được giá trị của Huyết Thần châu này, tùy tiện cầm đi đưa cho người không đáng giá nhận được a!

Dương Hải lại là ở một bên cười khan một chút nói:

- Đúng vậy a Dược Thần chủ nhân, Thần Huyết châu này ngươi còn là giữ lấy phòng khi cần đi!

Nhìn ra được lời này của hắn ít nhiều là có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

- ĐƯợc rồi, các ngươi cũng đừng nói lời thừa, ta có thể lấy ra cho các ngươi, chính mình đương nhiên còn tồn trữ, mau thu hồi lại đi, bằng không ta thật

đổi ý!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói.

Trong lòng hắn hào sảng nói:

- Bổn cung đưa ra ngoài cái gì thì sẽ có thu hồi lại đấy!

Lăng Tiếu nói như vậy, Lăng Thần cùng Dương Hải cũng là không hề tiếp tục khách khí với hắn nữa.

Lăng Tiếu lại giao phó mấy câu, liền ở một chỗ bên trong sơn nhạc mở ra một cái động phủ, tiến nhập trạng thái bế quan, tranh thủ để thần hồn đột phá tầng thứ trung cấp!

Ở chỗ này chỉ còn lại có Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các rồi.

Dương Hải đối với Lăng Thần thở dài:

- Lăng Thần môn chủ, Dược Thần chủ nhân đúng là thần nhân, phụ cận chỗ này nhưng là địa bàn của Truy Hồn yêu, chúng ta nhưng là bị vùi dập thảm rồi, hắn đến liền giải quyết xong vấn đề, còn để cho những Truy Hồn yêu kia không lại công kích chúng ta, cũng để những Quỷ Hồn thú này cùng chúng ta bình yên tương xử, thật quá không thể tưởng tượng rồi!

Dương Hải sở dĩ hướng tới Lăng Thần mà khen Lăng Tiếu, kỳ thật cũng là muốn mượn miệng của Lăng Thần thăm dò Lăng Tiếu rốt cuộc còn có chỗ nào hơn người, vì cái gì có thể làm được một điểm này.

Bàng Thống Các ở một bên cũng là cực kỳ có hứng thú mà muốn nghe một chút Lăng Thần nói như thế nào.

Bọn họ đều là thành tựu Chí tôn Thủy Thần nhiều năm, đối với những nhân tài mới xuất hiện kia cũng không phải là quan chú rất nhiều, cho dù là Lăng Tiếu trở thành đệ nhất Chí tôn Dược Thần của Thiên Long địa vực, bọn họ đối với hắn cũng không hiểu được nhiều!

Bởi vì thời gian Lăng Tiếu quật khởi quá nhanh, thật sự là để cho người ta cảm thấy khó có thể tin.

Lăng Thần lộ ra vài phần tự hài cười nói:

- Trung thực mà nói, Tiếu đệ nhà ta chính là một cái quái thai, ta cũng không biết hắn rốt cuộc có bao nhiêu lá bài tẩy!

Sau khi Lăng Thần cảm khái một tiếng liền bắt đầu nói ra một chút sự tích vinh dự của Lăng Tiếu sau khi trở về Kim tộc!

Dương Hải cùng Bàng Thống Các đều là không có nửa điểm uy nghiêm của Chí tôn Thủy Thần, ngồi xuống đất mà nghe Lăng Thần nói ra sự tích liên quan đến Lăng Tiếu!

Sau khi bọn họ nghe một lần, nhất thời đem Lăng Tiếu kinh làm thiên nhân, nội tâm đối với Lăng Tiếu càng phát ra cung kính rồi!

Không phải là Thần thể lại có tốc độ tấn thăng còn nhanh hơn so với Thần thể, còn chưa tới trăm năm liền từ thực lực Thánh Hoàng đạt tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần, còn từng là một trong những Thiên Thần Vương, lại là vinh dự Phó điện chủ của Dược Minh công hội... Các loại chuyện tình mà thường nhân khó có thể làm được này lại đều là phát sinh ở trên người Lăng Tiếu!

Bọn họ rốt cuộc cũng hiểu được Lăng Thần nói Lăng Tiếu là một quái thai, lời này thật là một điểm cũng không có nói sai a!

Vốn Dương Hải lựa chọn đi theo Lăng Tiếu chỉ là tạm thời làm ra cái dáng vẻ, đợi đến khi thu được Chí tôn thần đan do Lăng Tiếu tưởng thưởng liền lựa chọn một cơ hội rời khỏi. Tin tưởng lúc đó Lăng Tiếu cũng là không thể làm gì được hắn rồi!

Phải nói Dương Hải cũng là một nhân vật lão gian cự hoạt!

Chỉ là bây giờ nghe Lăng Thần nói ra sự tích của Lăng Tiếu, nội tâm lặng lẽ trở nên phát sinh.

Nếu như trung thành đi theo một chủ nhân yêu nghiệt như vậy, tương lai hắn có thể hay không so sánh với cảnh tượng bây giờ càng thêm phong quang? Hoặc là nói còn có thể lại hướng lên trên một hai bước có lẽ cũng không phải là vấn đề lớn a!

Về phần Bàng Thống Các cũng là có tâm tư giống như vậy, hắn cảm thấy có lẽ có thể phụ thuộc vào Lăng Tiếu phụng Lăng Tiếu làm chủ thì cũng là một lựa chọn vô cùng không tệ.

Chỉ là hắn luôn luôn cùng với bạn già của hắn tiêu diêu thành thói quen rồi, còn thật không có thói quen đi theo bên cạnh người khác.

Bất quá hắn lại là nghĩ tới cho dù không đi theo bên cạnh Lăng Tiếu cũng phải thừa cơ cùng Lăng Tiếu đánh tốt quan hệ rồi lại nói.

Lăng Tiếu đã tiến vào bế quan trong chốc lát rồi, tự nhiên là không cách nào biết được biến hóa của Dương Hải cùng Bàng Thống Các đối với hắn.

Lăng Tiếu đợi một ngày thần hồn đột phá cảnh giới trung cấp Chí tôn này đã lâu rồi.

Hắn dù có sự trợ giúp của Khống Thần quyết, chỉ dựa vào tu luyện từng chút

một mà lớn mạnh thần hồn lực thì còn không biết đến năm nào tháng nào mới có thể đủ để đột phá.

Một đường đến đây hắn đều là hấp thu linh hồn của địch nhân hoặc là hấp thu hồn loại linh thảo để lớn mạnh hồn lực, cũng mới khiến cho thần hồn lực lượng của hắn nếu so với tiến giai của nhục thân thì càng thêm mau chóng.

Bây giờ hắn cũng là chuẩn bị đem chút ít lực lượng của Truy Hồn yêu hấp thu đến cùng với hồn lực công kích của Quỷ Hồn thú chuyển hóa mà đến, lại phối hợp với một gốc Chí tôn Quỷ Hồn thảo, tuyệt đối có thể để hắn tiến giai rồi!

Bởi vì thần hồn của hắn đã kẹt tại đê cấp Chí tôn đỉnh phong một thời gian không ngắn rồi, tích lũy đã hoàn toàn đầy đủ, chỉ là kém một chút năng lượng duy trì mà thôi!

Lăng Tiếu ngồi xuống tiến nhập vào trạng thái tĩnh tu, lúc đem tâm khí đều điều chính đến tốt nhất, hắn liền đem những hồn lực đã hấp thu dự trữ kia bắt đầu luyện hóa.

Từng đoàn hồn lực nhìn không tới, sờ không được không ngừng oánh nhiễu nhập vào trên thân thần hồn của Lăng Tiếu, cung cấp từng điểm cho hắn lớn mạnh hồn thân, đề cao hồn lực!

Thuận theo càng ngày càng nhiều hồn lực bị hắn tịch quyển không còn, thần hồn lực lượng của hắn rốt cuộc là có một loại cảm giác muốn xông phá trói buộc, muốn tiến hành một loại thoát biến mới rồi!

Lăng Tiếu vận khởi lên Khống Thần quyết, không ngừng sáng tạo ra cơ hội đột phá, khiến cho thần hồn của hắn thiểm thước ra từng trận lực lượng sáng rỡ, khí thế kia càng không ngừng tăng lên cao.

Đang ở lúc thần hồn sắp tiến giai, Lăng Tiếu nhanh chóng đem một gốc Quỷ Hồn thảo đã chuẩn bị tốt ném vào trong miệng.

Bỗng dưng có một cỗ hồn lực cường đại tinh thuần trong nháy mắt trùng kích gia trì lên trên thần hồn của Lăng Tiếu, khiến cho thần hồn của hắn trong nháy mắt trở nên càng thêm cường đại vô cùng, khí tức hồn lực kia trong nháy mắt xông phá bình cảnh, trực đạt cảnh giới trung cấp Chí tôn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2440 - Thần Hồn Tiến Giai. (1)

Chỉ là sau khi đạt tới cảnh giới này thì lực lượng của Quỷ Hồn thảo kia như cũ còn chưa hấp thu hết, như cũ có rất nhiều lực lượng không ngừng hướng về thức hải của hắn trùng kích đi.

Thần hồn Lăng Tiếu liền là người đến thì không cự tuyệt, đem những năng lượng này một tia không dư thừa mà hấp thu sạch sẽ, cũng đem chúng nó nhất nhất chuyển hóa thành lực lượng của mình!s

Thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu ở một khắc này lần nữa bạo trướng lên!

Thần hồn của Lăng Tiếu vốn đang ở đê cấp Chí tôn đỉnh phong một thời gian rất lâu, mà nhục thể của hắn ở lúc trước biến mạnh, thần hồn lại là vẫn không có đột phá.

Nguyên cớ trong đó chỉ là thiếu hụt một cái thời cơ, hôm nay có lực lượng hấp thu được của Truy Hồn yêu cùng với lực lượng của Quỷ Hồn thảo, cả hai hướng thêm vào không chỉ là trực tiếp đột phá, lại càng một bước đạt tới trung cấp Chí tôn cảnh giới trung tầng.

Nhưng chớ xem thường chênh lệch giữa sơ kỳ cùng với trung tầng, đây chính là chênh lệch lớn lao ở trên thực lực đấy!

Bởi vì đạt tới một bước Chí tôn Thủy Thần này, mỗi tăng cường một tiểu giai, đó cũng cần có thời gian ngàn năm tích lũy mới có thể đạt tới.

Lăng Tiếu có thể vừa đột phá liền nhất cử đạt tới cảnh giới này thực sự là đáng mừng đáng vui đấy!

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, Lăng Tiếu mở bừng mắt, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười xán lạn, vẻ vui mừng kia khó có thể che đậy chút nào!

- Rốt cuộc lại đột phá rồi, kẹt đến thật là cực khổ!

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi tự nói.

Thần hồn phân thân đạt tới cảnh giới hôm nay, hắn càng có thêm chỗ dựa cường đại, tuyệt không phải là Chí tôn Thủy Thần bình thường hoặc là thập nhất giai thánh thú có thể làm gì được hắn,

Hơn nữa chiến lực tăng lên bảy mươi lần của hắn đối với trung cấp Chí tôn đỉnh phong cũng là có thể có lực chiến một trận, lại phối hợp với những lá bài tẩy kia, nói không chừng còn có thể nhất chiến mà thắng!

Nghĩ đến đây, nụ cười của Lăng Tiếu càng nồng hơn rồi, tự tin cũng là càng thêm cường đại!

Hắn kiên trì tin tưởng lại không cần bao lâu, tên của Lăng Tiếu hắn liền có thể đủ để khắc lên Chí tôn bảng kia rồi!

Lăng Tiếu thong dong mà xuất quan, Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các đã sớm ngồi chờ lâu rồi.

Bọn họ nhìn khuôn mặt tươi cười của Lăng Tiếu, đã biết trong lần bế quan ngắn này của Lăng Tiếu nhất định là có điều thu hoạch được.

- Đại ca, Dương lão, Bàng lão, chúng ta nên tiếp tục lên đường thôi, lần này chúng ta tuyệt đối không thể lại làm ra cái sai lầm gì rồi!

Lăng Tiếu đối với bọn họ nghiêm túc nói.

Lăng Thần lộ ra vài phần xấu hổ nói:

- Ngươi nói cũng đúng, đại ca quá vọng động rồi, từ nay trở đi chúng ta hết sức tránh xa những thánh thú cường đại kia, nhanh chóng chạy đến Quỷ Thụ lĩnh.

Nếu không phải hắn mấy lần khiêu chiến một ít thánh thú xem thử thực lực của hắn, cũng sẽ không để cho bọn họ lâm vào trong hiểm cảnh.

- Ừ, hiện tại chúng ta liền lên đường!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, sau đó kêu gọi Quỷ Hồn lại đây!

Thuận theo thanh âm hắn vừa dứt, một trận tiếng bước chân từ chỗ xa truyền tới.

Chỉ thấy một Quỷ Hồn thú hùng tuấn nhanh chóng xông tối, trong nháy mắt liền đến trước mặt Lăng Tiếu.

Quỷ Hồn thú nhưng là có thần năng bán ẩn thân, nếu như ở dưới bóng đêm, người bình thường căn bản là nhìn không thấy được sự hiện hữu của nó, đây là chiến kỵ tốt nhất để chiến đấu vào ban đêm!

Lăng Tiếu vuốt nhẹ ở cổ của Quỷ Hồn thú vương tử một chút nói:

- Chúng ta liền muốn rời đi rồi, ngươi còn có vấn đề gì hay không?

- Hồi bẩm lão đại, ta không có vấn đề gì!

Quỷ Hồn thú vương tử mang theo vẻ hưng phấn nói.

Quỷ Hồn thú nhất tộc chúng nó một mực sinh tồn ở chỗ này, nó thân là

vương tử của Quỷ Hồn thú, cũng là chưa từng rời đi khỏ phiến thổ địa này, tối đa cũng bất quá là ở trong phiến rừng rậm này đi lại mấy ngày mà thôi.

Bây giờ có thể đi theo Lăng Tiếu rời khỏi tộc địa, đi bốn phía xem một chút, kiến thức các loại thú tộc, mở rộng kiến văn cũng là cực độ hưng phấn!

Lăng Tiếu cũng là đáp một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Ngươi nhưng biết địa bàn của Quỷ Thụ yêu kia ở đâu không?

- Quỷ Thụ yêu? Lão đại là nói những Quỷ Thụ biết công kích kia sao?

Quỷ Hồn thú vương tử kinh ngạc mà hỏi.

Lăng Tiếu nghe được liền cao hứng rồi, hắn có thể cảm giác được Quỷ Hồn thú vương tử hẳn là biết được địa bàn của Quỷ Thụ yêu, lập tức gật đầu đáp:

- Không sai, chính là một ít Quỷ Thụ biết công kích!

Quỷ Hồn thú vương tử nói:

- Lão đại, chỗ kia nhưng là rất tà môn, ta cảm thấy các gươi vẫn đừng đi thì tốt hơn, một khi bị chúng nó trói lại, sẽ bị tươi sống mà khốn trụ chết! Lúc còn trẻ ta xông nhầm vào trong đó, nếu không phải là Vương đem ta cứu ra, ta tuyệt đã là đã chết rồi!

Ngừng một chút nó còn lộ ra một chút lo lắng nói:

- Ta nghe nói Huyễn Yêu tộc kia cũng sinh tồn ở trong đó, chúng nó nhưng là đối với nhân loại các ngươi có lực sát thương càng lớn a!

Cái gì, Huyễn Yêu cũng ở bên trong Quỷ Thụ lĩnh kia sao?

Lăng Thần ở một bên không nhịn được mà kinh hô.

Dương Hải cùng Bàng Thống Các đều là lộ ra vẻ động dung!

Đúng như Quỷ Hồn thú vương tử đã nói, Huyễn Yêu đối với nhân loại bọn họ nhưng là có lực sát thương càng lớn, một khi khống chế được tâm thần của bọn họ, bọn họ liền chỉ có một con đường chết, hoặc là trở thành khôi lỗi của Huyễn Yêu chúng nó!

Nếu như Huyễn Yêu cùng Quỷ Thụ yêu đều ở chung một chỗ, phiền toái của bọn họ sẽ càng gia tăng!

Bởi vì bản thân Quỷ Thụ yêu liền có lực lượng công kích thuộc tính cường đại, dựa vào mấy người bọn họ muốn đối phó đã là rất khó rồi, lại thêm Huyễn Yêu, thế trận này có thể nghĩ được là kinh khủng đến bực nào rồi!

Quỷ Hồn thú vương tử không ngó ngàng tới Lăng Thần, mà là nói với Lăng Tiếu:

- Lão đại, không cần mà nói, ta cảm thấy vẫn không đi thì tốt hơn!

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Huyễn Yêu trừ biết huyễn thuật ra, căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào, chúng nó chưa đủ để lo nghĩ, những Quỷ Thụ kia lại càng chưa đủ để sợ, Thiên hỏa của ta có thể đem chúng nó triệt để thiêu đốt!

Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các nghe dược lời này, bất an trong lòng lập tức tiêu trừ sạch rồi.

Bọn họ không biết vì sao đột nhiên đối với Lăng Tiếu sản sinh ra một cái cảm giác tin tưởng lớn lao, phảng phất Lăng Tiếu nói chưa đủ để sợ liền là

không cần phải sợ!

Cảnh giới của mỗi người bọn họ ở đây nhưng đều là ở trên Lăng Tiếu a, bây giờ lại lấy Lăng Tiếu cầm đầu mà làm theo rồi.

Phải nói Lăng Tiếu trời sinh liền có khí chất lãnh tụ, hơn nữa còn để người ta sinh ra một loại sùng bái.

- Tốt lắm, nếu lão đại ngươi có lòng tin này, ta liền mang theo các ngươi đi tới đó một lần, bất quá cách chỗ của chúng ta còn có khoảng cách không ngắn, phải trải qua không ít chỗ của chủng tộc khác, các ngươi nhất thiết phải cẩn thận, nhưng đừng tùy ý trêu chọc chúng nó, bằng không có thể phiền toái lớn lắm!

Quỷ Hồn thú vương tử đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2441 - Thần Hồn Tiến Giai. (2)

- Ừ, yên tâm đi, chúng ta sẽ không trêu chọc chúng nó, nếu như chúng nó trêu chọc đến chúng ta, đó chính là phiền toái lớn của chúng nó!

Lăng Tiếu thoáng qua thần mang tự tin nói.

Ngay lập tức hắn tung mình ngồi ở trên người của Quỷ Hồn thú vương tử, nhất kỵ đương thiên liền ở phía trước dẫn đường chạy tới Quỷ Thụ lĩnh!

Địa bàn của Quỷ Thụ yêu cách địa bàn của Quỷ Hồn thú có cự ly nhưng không ngắn!

Có Quỷ Hồn thú vương tử ở đây dẫn dường, đám người Lăng Tiếu nhưng là ít phải đi đường vòng, cũng tránh được phát sinh xung đột với rất nhiều thánh thú.

Chỉ là Lăng Tiếu có lúc nhìn thấy một chút thần vật, lại không nhịn được xuất thủ, đem những thần vật kia thu hồi.

Thỉnh thoảng lại gặp phải phiền toái, còn may đoàn người bọn họ cũng đủ cường đại, lại có Chân Long thần thú như Long Ngũ ở đây, đều là không gặp gỡ đại hung hiểm gì.

Về phần có tồn tại cường đại vượt qua thực lực của bọn họ, Quỷ Hồn thú vương tử sẽ dẫn bọn họ đi đường vòng, không có trêu chọc những tồn tại kinh khủng kia.

Sau hơn nửa tháng đi như thế, rốt cuộc là đến phụ cận Quỷ Thụ yêu.

Lúc này Bất Tử thụ Lục Ông trong thức hải của Lăng Tiếu càng không ngừng truyền đến tin tức cho Lăng Tiếu, lão cư nhiên đối với khí tức lực lượng ở chỗ này có độ phù hợp rất lớn, rất muốn đi đến chỗ này một chút!

Bây giờ Lăng Tiếu nhưng không thể để lão đi ra, an ủi lão một phen, cuối cùng lão cũng an tĩnh lại.

Quỷ Hồn thú vương tử dừng lại một một chỗ, nó nhìn một mảnh rừng rậm ở phía trước cực kỳ rậm rạp, lên tiếng nói:

- Phía trước chính là địa bàn của Quỷ Thụ, chúng nó nhìn đến thì giống với những cây cối bình thường, nhưng là mỗi gốc đều biết công kích người, hơn nữa còn biết di động, thật sự là quá khó chơi rồi, Huyễn Yêu Vương kia cũng ở gần đây, mà chõ này tùy thời cũng sẽ có Huyễn Yêu đi ra.

Trừ Lăng Tiếu ra, thần sắc của Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các đều trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Bọn họ nhưng là biết sự kinh khủng của hai loại yêu vật này, một khi dính vào, đó tuyệt đối là muốn mạng người a!

- Nếu không các ngươi đều vào trong dược đỉnh của ta đi, ta tự mình sẽ đối phó với những yêu vật này?

Lăng Tiếu nhìn bọn họ hỏi.

Lăng Tiếu nói như vậy cũng là vì tốt cho bọn họ, hắn một người thì không sao rồi, nhưng mà muốn hắn chiếu cố cho bọn họ, hắn cũng sợ có cái gì ngoài ý muốn phát sinh a!

Lăng Thần nắm chặt tay nói:

- Huyễn Yêu trừ biết huyễn thuật mê hoặc người ra, lực lượng của chúng nó cũng không cường đại, mà Quỷ Thụ yêu thì phiền toái một chút, một ít Quỷ Thụ yêu có đẳng cấp cao chỉ sợ là Cổ thần khí cũng trảm mà không hủy được chúng nó, bất quá... Nếu đã đi tới chỗ này rồi, nếu mà không đi kiến thức một phen thật sự là cảm thấy đáng tiếc!

Dương Hải cũng ở một bên cười nói:

- Không sai, chỉ là Huyễn Yêu, Quỷ Thụ lại há có thể dọa sợ chúng ta, nếu là để cho người khác biết chúng ta đi tới chỗ này đều không dám tới đối mặt, đây chính là bị cười đến rụng răng rồi!

Dương Hải nói như thế nào cũng từng là Dong binh vương, nếu như không có một chút quyết đoán tự nhiên là không thể nào.

Bàng Thống Các tự nhiên không cần phải nói, hắn là trung cấp Chí tôn Thủy Thần, thực lực quyết định hết thảy, bất kể gặp phải tình huống gì hắn có tự tin tuyệt đối!

- Tốt lắm, chỗ này có Phá Huyễn dược thủy, các ngươi đều bôi vào một chút, đừng bị Huyễn Yêu mê hoặc! Bất quá gặp gỡ Huyễn Yêu Vương kia, Phá Huyễn dược thủy này chỉ sợ cũng không tạo nên tác dụng gì, đến lúc đó hết thảy liền xem các ngươi có thể bảo vệ được bản tâm hay không, bât quá các ngươi yên tâm, có ta ở đây, bất kỳ huyễn thuật nào đều không đủ để sợ!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền cho bọn họ mỗi người một bình dược thủy.

Các loại thần vật bên trong Thiên vực đều không khuyết thiếu, Phá Huyễn dược thủy này cũng là Lăng Tiếu ở trong những năm này thu hoạch được một ít dị vật mà lấy ra, vẫn còn tồn trữ đấy, cũng rất ít khi dùng đến.

Bây giờ đi tới chỗ này chính là lúc dùng đến rồi!

Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các đều là mừng rỡ vô cùng, có Phá Huyễn dược thủy này sợ hãi của bọn họ đối với Huyễn Yêu kia lập tức tiêu trừ rất nhiều, có thể để bọn họ nhìn thấy hết thảy huyễn tượng mà không bị mê hoặc.

Bất quá gặp gỡ Huyễn Yêu đạt tới thập nhất giai, những Phá Huyễn dược thủy này còn thật không tạo nên tác dụng gì.

Bởi vì loại tồn tại này có thể trực tiếp mê hoặc thần hồn của bọn họ, mà không phải chỉ đơn giản là ánh mắt.

Mặt khác, bọn họ ở chỗ này còn phải bịt kín ánh mắt, chỉ có thể lợi dụng thần niệm đi cảm ứng hết thảy, tuyệt đối không thể cùng Huyễn Yêu đối mắt, bằng không nguy hiểm vẫn tồn tại.

Về phần Quỷ Thụ yêu chỉ có thể dùng Man lực giải quyết rồi, chỉ cần không gặp phải những thứ đẳng giai cao hơn so với bọn hắn, bọn họ cũng sẽ không sợ hãi rồi.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, bọn họ liền hướng tới Quỷ Thụ lĩnh kia mà đi.

Nếu chỗ này thật tồn tại Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, như vậy nó liền nên tồn tại ở giải đất trung tâm Quỷ Thụ lĩnh, do Quỷ Thụ yêu cường đại nhất kia chiếm cứ lấy.

Lúc này Lăng Tiếu đã đem Quỷ Hồn thú vương tử cất vào, ngược lại là đem Bại gia tử triệu hoán ra, mà Long Ngũ lại là vẫn chưa từng tiến vào trong dược đỉnh!

Có chúng nó ở chỗ này, ảo cảnh của Huyễn Yêu căn bản không cách nào làm nên tác dụng gì.

Bại gia tử có Thần hỏa có uy lực có thể so với thiên hỏa, mà Long Ngũ lại là đẳng cấp cực cao, lực lượng như thiên, những Quỷ Thụ yêu kia tuyệt không thể nào dễ dàng bắt được nó.

Lăng Tiếu cùng hai thú đi trước, Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các khẩn trương theo sau.

Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu mở ra, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào Quỷ Thụ lĩnh ở phía trước, hắn rõ ràng thấy được từng gốc thụ mộc thương lục biến thành, từng gốc yêu quỷ thụ mộc màu đen, ở trên thân cây kia lại hiển háo ra từng cái khuôn mặt giống như yêu ma, lộ ra vẻ vô cùng khủng bố âm sâu!

Một mảnh sinh cơ lẫm nhiên ở trước mắt đều là biến thành vô cùng đen nhánh, giống như đến cửu u địa ngục, yêu ma chi khí cực kỳ nồng đậm.

Cảm giác đầu tiên của Lăng Tiếu liền cảm thấy một mảnh địa phương quỷ quái như vậy không thể nòa có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính được, bằng không làm sao sẽ sinh sản ra loại yêu vật này?

Chúng nó tựa hồ đã nhận lấy ảnh hưởng nào đó, cảm thụ không tới bất kỳ sinh cơ bừng bừng nào của Mộc thuộc tính.

Sau khi mấy người vừa đạp chân lên phiến địa phương này, đều là bị tràng cảnh ở chỗ này chấn kinh rồi!

Chỉ thấy trên chút ít cây cối ở đây trói chặt vô số cỗ thi thể hoặc cốt hài, để người ta cảm thấy giống như là đi vào hình tràng quỷ dị, đều cảm thấy sợ đến nổi da gà!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2442 - Quỷ Thụ Lĩnh. (1)

Lúc này Lăng Tiếu phân biệt truyền âm cho bọn họ nói:

- Những thứ này đều là Quỷ Thụ yêu, các ngươi cần phải chuẩn bị ứng chiến rồi, chúng nó tùy thời sẽ công kích chúng ta, bất kể như thế nào các ngươi nhất thiết không thể cách ta khỏi một trăm thước, như vậy ta tùy thời có thể lợi dụng thiên hỏa chiếu cố đến các ngươi!

Ba người liên tiếp đáp lời Lăng Tiếu, đều là lấy Cổ thần khí của chính mình ra, thời khắc chuẩn bị ứng chiến!

Lúc này Bất Tử thụ Lục Ông ở trong thức hải Lăng Tiếu càng phát ra kích động, tựa hồ ở chỗ này có thần vật gì đáng giá để cho lão động tâm.

- Lục lão, chỗ này đến tột cùng có cái gì đáng giá ngươi hưng phấn như thế?

Thần hồn của Lăng Tiếu đối với Lục Ông hỏi.

Lục Ông gấp gáp đáp:

- Những thụ yêu này đều có bổn nguyên lực mà ta muốn, ta muốn đem chúng nó nhất nhất hấp thu, như vậy ta có thể nhanh chóng tiến giai rồi!

- Chúng nó đều nhiễm tà khí, đã thành yêu rồi, ngươi cũng có thể hấp thu chúng nó sao? Như vậy ngươi có thể cunxh biến thành yêu quái giống như chúng nó hay không?

Lăng Tiếu hỏi.

Lục Ông lộ ra vẻ ngạo nhiên nói:

- Chúng nó chỉ cần có Mộc tinh hoa liền có thể bị lão hủ hấp thu, huống chi chúng nó đã biến chất rồi, lão hủ hấp thu tinh hoa của chúng nó cũng sẽ không cảm thấy có cảm giác tội lỗi!

- Được, ngươi đã muốn liền đi ra đi, bất quá... Ngươi có thể cho ta biết chỗ này của Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính hay không?

Lăng Tiếu hỏi Lục Ông.

Lục Ông chính là một trong chín đại thần thụ, Thủy Nguyên lực lượng đối với chúng nó cần tự nhiên là có lực cảm ứng độc đáo, cho nên Lăng Tiếu mới hỏi như vậy.

Lục Ông nhíu mày một chút nói:

- Chỗ này xác thật là có tinh hoa Mộc thuộc tính cường đại, nhưng mà cũng đồng dạng bị một cỗ lực lượng khác xâm nhập vào, chắc hẳn không phải là Mộc thuộc tính chi thạch mà ngươi muốn tìm, bằng không chúng nó được Mộc thuộc tính chi thạch uẩn dưỡng tuyệt đối không thể nào sẽ biến thành hình dạng như vậy.

- Tốt lắm, ngươi đi ra ngoài đi, bất quá ta cho ngươi biết, chỗ này nhưng là tồn tại Huyễn Yêu, nhưng chớ bị Huyễn Yêu lại khống chế nữa, bằng không ngươi lại muốn xui xẻo!

Lăng Tiếu cảnh báo cho Lục Ông.

Quả nhiên khi Lục Ông nghe được hai chữ Huyễn Yêu, khuôn mặt trở nên càng thêm xanh lè rồi!

Lúc trước lão sinh trưởng trong Mê Huyễn cốc ở Huyền Linh đại lục, chính là bị một con Huyễn Yêu nhị giai mê hoặc, thế cho nên để lão mê man mấy trăm năm, hơn nữa còn làm nhiều chuyện thương thiên hại lý.

Hiện tại hồi tưởng tới liền cảm thấy hết sức uất ức, nso đường đường là một trong chín đại thần thụ, cư nhiê bị huyễn thuật khống chế, đây đơn giản là một loại ô nhục!

- Yên tâm đi, những năm này lão hủ đã có thuật bài trừ mê hoặc của nó, nó đừng mơ lại mê hoặc lão hủ được nữa, nếu là lại để cho lão hủ gặp gỡ, nhất định sẽ không tha thứ cho nó!

Lục Ông hết sức tức giận nói.

- Được rồi, ngươi có thể tự bảo vệ liền được rồi, còn lại để cho ta!

Lăng Tiếu cười nói.

Tiếp theo hắn rời khỏi thức hải, để Lục Ông hóa thành một điểm lục mang hướng về phụ cận hạ xuống.

Người ở bên cạnh Lăng Tiếu đều che mắt lại nhưng mà vẫn có thể cảm giác được khác lạ, liên tục đều trở nên cảnh giác.

Thuận theo sự xuất hiện của Lục Ông, lão lập tức không khách khí mà hướng về phía Quỷ Thụ yêu một mực án binh bất động mà bắt đầu tiến công.

Quỷ Thụ yêu ở phụ cận đẳng giai còn rất thấp, chúng nó còn chưa phản ứng lại liền bị thanh đằng của Lục Ông nhất nhất giảo thành nát bấy, một ít tinh hoa Mộc thuộc tính rơi lả tả đều là bị lão cường hành hấp thu.

Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống các nghe được động tĩnh đều

là khẩn trương lê.

- Không cần lo lắng, lão là trước giúp chúng ta đánh vỡ thăng bằng ở chỗ này, tin tưởng rất nhanh liền sẽ có thứ xuất hiện đáng giá cho chúng ta động thủ!

Lăng Tiếu nói.

Giao chiến giữa thụ linh cùng thụ yêu lộ ra vẻ vô cùng kỳ lạ, chúng nó đều là lợi dụng cành cây, dây mây của riêng mình làm ra công kích cường đại nhất, hoặc quấn, hoặc hoành, hoặc giảo...

Phụ cận sơn lĩnh này đều là trở nên dao động bất an, vô số Quỷ Thụ yêu tề động, đều là muốn đối phó với người ngoài đến xâm lăng.

Chỉ là chiến lực của Lục Ông hết sức cường hãn, Quỷ Thụ ở phụ cận này đều là bị nó hút hủy thụ than, yêu linh tận tán mà hủy đi.

Có không ít Quỷ Thụ tựa hồ ý thức đến sự cường đại của Lục Ông, lại hết sức tức cười mà hướng lấy nơi xa chạy trốn.

Để người nhìn thấy đều cảm giác chúng nó không giống như là thực vật, càng giống với thú tộc hơn.

Có không ít Quỷ Thụ yêu thì là đem mục tiêu chuyển đến lên đám người Lăng Tiếu, từng căn hắc sắc thụ cành cư nhiên giống như có sinh mệnh hướng về phía bọn họ triền nhiễu mà tới, muốn đem bọn họ nhất nhất trói lại.

Chúng nó không chỉ hiểu được bắt người, còn hiểu được đem người cường hành quất chết, siết chết.

Đối với những Quỷ Thụ yêu đê giai này căn bản không đáng giá cho đám

người Lăng Tiếu động thủ, Bại gia tử ở một bên gào thét một tiếng lập tức đối với chúng nó phun ra một ngụm hỏa mang, đem chúng nó nhất nhất thiêu đốt thành tro tàn!

Chính là Lục Ông đang cùng với những Quỷ Thụ yêu kia triền đấu bị dọa đến nhảy lên, vội vã rời xa những hỏa diễm này.

Hỏa khắc Mộc, đây nhưng là định luật hằng cổ bất biến, nhất là đối mặt với bổn nguyên hỏa diễm, lão lại càng phải cẩn thận tránh xa một chút!

Chỉ trong một hồi, Quỷ Thụ yêu trong mấy tòa sơn nhạc ở phụ cận toàn bộ bị tiêu diệt hoặc bị đuổi chạy rồi.

Lục Ông lộ ra vô cùng hưng phấn, đã hướng về phía chỗ sâu Quỷ Thụ lĩnh kia đuổi theo qua, tựa hồ không đem những Quỷ Thụ yêu này hấp thu sạch sẽ thì không bỏ qua.

Hơn nữa lão cũng không sợ ở trong đó có tồn tại càng mạnh hơn.

Bởi vì nó là một trong những thần thụ, ở trong thụ loại cũng chẳng khác gì là Long Ngũ cùng Bại gia tử ở trong thú loại, chiếm lấy ưu thế tuyệt đối.

Lúc này, Lăng Tiếu đối với Lăng Thần nói:

- Đại ca, chỗ này nhưng không có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, một chuyến này của chúng ta nhất định là vô công mà về rồi!

Lăng Tiếu đem tin tức này báo cho Lăng Thần biết là để hắn trước làm tốt chuẩn bị trong lòng, miễn cho đến cuối cùng lại là một tràng vô ích, sợ tâm tình của hắn không được tốt.

Ai ngờ Lăng Thần cười khổ một cái nói:

- Ta biết Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính há lại dễ dàng tìm được như vậy sao, ta vốn chính là thử vận khí một lần mà thôi!

- Đại ca có thể nghĩ như vậy là tốt!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo lại hỏi:

- Chúng ta còn muốn tiếp tục đi vào hay không?

- Đã đến rồi liền xông vào xem một chút, xem có thần vật gì không!

Lăng Thần ứng nói.

Lúc này nơi xa truyền tới trận trận thanh âm kinh thiên động địa.

Chỉ thấy hai khỏa thụ mộc cư nhiên không ngừng lớn lên, đang kịch liệt dây dưa quật lấy đối phương.

Dương Hải ở một bên không nhịn được kinh hô:

- Thật là mở rộng tầm mắt, thụ cùng thụ cũng đánh nhau!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2443 - Quỷ Thụ Lĩnh. (2)

- Đây thì có cái gì kỳ quái, chúng nó đã thành yêu, nhưng là không phải thụ mộc bình thường a!

Bàng Thống Các ở một bên nói.

- Lục thụ kia thật giống như là đang trợ giúp chúng ta, Tiếu đệ, đây chẳng lẽ là một trong những trợ thủ của ngươi?

Lăng Thần nghi ngờ hướng Lăng Tiếu hỏi.

- Ha hả, là ta nhận thức được, bất quá nó cũng không phải là thụ yêu!

Lăng Tiếu lấp lửng cười nói.

Hắn cũng không muốn nói ra lai lịch của Lục Ông, bằng không bọn họ tuyệt đối đều là đỏ mắt vô cùng.

Lúc này Lục Ông đang cùng với một gốc Quỷ Thụ yêu có thực lực tương đương đối chiến.

Vốn lão cảm thấy ổn định mà thắng, lại đột nhiên giết ra hai khỏa Quỷ Thụ yêu càng mạnh hơn, chúng nó hợp lực với nhau đem lão trói lại, muốn cường hành đem lão kéo thành nát bấy!

Chỉ là Lục Ông không hổ là một trong những thần thụ, thụ đằng cùng thụ thân của lão không phải là những Quỷ Thụ yêu này có thể so sánh được, hơn nữa tốc độ sinh trưởng nếu so với bọn chúng thì nhanh hơn không biết bao

nhiêu lần.

Ba khỏa Quỷ Thụ yêu chúng nó không trói buộc được lão, ngược lại là bị thụ cành của lão cắm vào trong thân cây, đem bổn nguyên Mộc tinh hoa của chúng nó hấp thu.

Lão dù hiển hóa ra lực lượng cường đại, nhưng mà Quỷ Thụ yêu này là tầng tầng ra không hết, hơn nữa đẳng giai cũng là càng lúc càng cao.

Cuối cùng bức đến Lục Ông cư nhiên nhìn thấy mà chạy, tên choáng này còn hướng về đám người Lăng Tiếu chạy trở về.

- Tiểu hữu, số lượng chúng nó nhiều lắm, ta không trụ được! Các ngươi trước giúp ta trụ một chút!

Lục Ông quái khiếu một tiếng, lại trốn ở phía sau đám người Lăng Tiếu.

Đám người Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các nhìn thụ mộc nhân tính hóa này thật là có chút dở khóc dở cười rồi.

Phía trước lại chạy tới mười mấy khỏa cự thụ cao chọc trời, thân cây của chúng nó còn chưa động, những cành cây kia đã không ngừng sinh trưởng quấn quanh mà đến.

Bại gia tử nhất kỵ đương thiên, trong miệng không ngừng phun ra hỏa diễm đem những cành cây quấn quanh mà đến này nhất nhất thiêu đốt đến co rút trở về.

Những Quỷ Thụ yêu kia còn không ngừng phát ra âm thanh quái dị, không dám tiếp tục đi tới, cũng nhanh chóng rút lui về phía sau!

Đúng lúc này có vài đạo bóng dáng ở trên cành cây của Quỷ Thụ yêu chi chi

tra tra mà trao đổi cái gì đó.

Tử tế nhìn lại, kia rõ ràng là mấy con Huyễn Yêu, đẳng giai của chúng nó cũng không thấp, cái đầu kia giống như là nhân loại phối hợp với khí quan quỷ dị, đáng chú ý nhất chính là một đôi lục nhãn yêu dị cùng với cái miệng rộng thị huyết.

Bình thường mà nói đẳng giai của Huyễn Yêu đều là sẽ không quá cao, nhưng mà Vạn Yêu sâm lâm này lại là tồn tại từ Viễn cổ, có hoang khí cùng với một chút năng lượng đặc thù có thể để chúng nó cường hóa tiến giai.

Cũng không biết chúng nó đang trao đổi cái gì, sau đó liên tục hướng về đỉnh của những cành cây kia mà đi, hơn nữa đồng thời hướng về phía đám người Lăng Tiếu nhìn lại.

Mấy đạo lục mang lóe ra, từng cỗ huyễn thuật chi lực quỷ dị đang gia trì ở trên thân thể đám người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu có trợ giúp của Long Phượng thần cô, đối với những hồn lực công kích hoặc là huyễn thuật mê hoặc này đều là một mực không đếm xỉa đến, sẽ không thụ bất kỳ tập kích nào.

Mà Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các thì là cảm giác được một chút dị dạng, Phá Huyễn dược thủy của bọn họ đều là phát huy tác dụng, bị lạc trong chốc lát rất nhanh lại có thể để cho bọn họ thanh tỉnh lại.

- Huyễn Yêu xuất hiện rồi, Bại gia tử bắt chúng nó cho ta!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

Bại gia tử đáp một tiếng:

- Yên tâm đi lão Đại, chúng nó đều trốn không thoát đâu!

Nói xong, nó tung mình một cái liền hướng về phía Quỷ Thụ yêu ở nơi xa bắn tới, hỏa diễm kinh khủng kia trong nháy mắt thiêu đốt tứ phương, khiến cho những Quỷ Thụ yêu kia lại một lần nữa lui về phía sau.

Bại gia tử không muốn bỏ qua cho chúng nó, trực tiếp bay vọt đến trên những Quỷ Thụ yêu này, thần hỏa lần nữa đánh xuống, những Quỷ Thụ yêu kia vừa mới bị dính vào lập tức bị thiêu đốt đến phát ra trận trận thanh âm quái quỷ, mà Huyễn Yêu ở trên cành cây kia tức thì bị sợ đến không biết làm sao, liên tục từ cành cây nhảy xuống, muốn mau chóng trốn chạy!

Chỉ là chúng nó trừ huyễn thuật ra, thiên phú ở những phương diện khác liền là rất kém, căn bản không thể nào so sánh được với Bại gia tử.

Chúng nó muốn chạy trốn căn bản không thể nào, đều là bị Bại gia tử một trảo bắt một con, đều là bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, càng không ngừng kêu thảm lên.

Khi đám người Lăng Tiếu chạy tới, bốn con Huyễn Yêu đã là bị Bại gia tử chế phục rồi.

Nhìn bốn con Huyễn Yêu có bộ dạng giống như trẻ sơ sinh này, Lăng Tiếu liền cảm thấy ghê tởm!

Nhớ lúc trước ở trong Mê Huyễn cốc gặp phải đầu Huyễn Yêu kia, nó nhưng là chuyên ăn não tương của nhân loại a!

- Những Huyễn Yêu này thật là quá khó coi, tựa như trẻ sơ sinh, để người nhìn đến không thích ứng được!

Bàng Thống Các nhăn nhẹ lông mày một chút nói.

- Bàng lão nói cũng đúng, bất quá trên người chúng nó còn là có chút đồ tốt đấy!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, lập tức dùng khí kình đem chúng nó đánh chết, sau đó lấy yêu tinh cùng với yêu nhãn của chúng nó.

Hai loại đồ vật này nhưng là đồ tốt, chính là Lăng Tiếu cần có.

Song, Lăng Tiếu giết vài đầu Huyễn Yêu này rốt cuộc gặp phải phiền toái rồi.

Ở chỗ sâu có một chỗ loạn thạch cương, chỗ này không có bất kỳ một gốc Quỷ Thụ thụ nào, nhưng mà lại có không ít Huyễn Yêu, chúng nó đều là đang quỳ ở trên mặt đất, trong miệng đang không ngừng chi chi tra tra mà nói cái gì.

Ở một chỗ của loạn thạch cương có cự nham thạch nhô ra, bên cạnh đó có hai đầu Huyễn Yêu Vương già nhất.

Chúng nó ngồi xổm ở bên cạnh thần nham thạch bóng loáng này, nhìn mặt đá của thần nham thạch bóng loáng sáng chói kia thoáng qua hung mang nồng đậm!

Chỉ thấy ở trên thần nham thahcj kia lại thiểm hiện ra các loại cảnh tượng đám người Lăng Tiếu chạy tới.

Mặt của Thần nham thạch giống như là một mặt gương bóng loáng, lại có loại dị tượng này thật sự là để người ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi!

Nếu như người nhận biết được một khối Thần nham thạch như vậy, bọn họ nhất định sẽ mừng rỡ như điên, bởi vì nó chính là Huyễn Nhãn Cảnh thạch ở trong truyền thuyết.

Nó không chỉ có thể tiếp thu đến bất kỳ ảnh tượng tràng cảnh gì ở trong mười vạn dặm, lại có thể lấy nó làm huyễn nhãn, bày ra nghịch thiên ảo cảnh, cho dù là Chí tôn Thủy Thần bị ảo cảnh này khốn vào đều là cửu tử nhất sinh!

Không chỉ như thế, ảo cảnh này còn có thể đủ mê hoặc ánh mắt của bất kỳ thú tộc nào, cũng khiến chi chúng nó rơi vào trong ảo cảnh mà không biết.

Hai đầu Huyễn Yêu Vương này thấy được Huyễn Yêu nhất tộc chúng nó bị giết, đều là một khuôn mặt tức giận.

Chúng nó lại biết những bất phàm của những nhân loại này, hơn nữa còn có một đầu Hỏa Kỳ Lân thần thú kia để cho chúng nó úy kỵ, chúng nó phải chuẩn bị lợi dụng Huyễn Nhãn Cảnh thạch này để bày ra thiên la địa võng, đợi đám người Lăng Tiếu xông vào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2444 - Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, Nhập Ảo Cảnh! (1)

Chỉ thấy chúng nó quay người lại đối diện với những Huyễn Yêu khác kinh khiếu một phen, liền đem chúng nó giải tán rời đi, mà hai đầu Huyễn Yêu Vương chúng nó thì là đồng thời bắn ra bốn đạo lục mang tráo hướng về phía trên Huyễn Nhãn Cảnh thạch kia!

Từng vòng huyễn thuật quỷ dị không cách nào nhìn tới được bắt đầu lấy Huyễn Nhãn Cảnh thạch kia làm trung tâm tán khai ra.

Hết thảy tình cảnh ở trong vòng mười vạn dặm này đều bắt đầu phát sinh một loại biến hóa khác, để người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Đám người Lăng Tiếu bất tri bất giác, bọn hojmootj mực đi tới, hết thảy tràng cảnh trước mắt liền toàn bộ thay đổi, hơn nữa bọn họ cũng phát hiện đồng bạn ở bên cạnh chính mình cư nhiên toàn bộ biến mất, giống như đã bị lạc mất phương hướng, trở nên vô cùng mê ma.

Lăng Tiếu có trợ giúp của Long Phượng thần cô, cũng đồng dạng lâm vào trong khốn cảnh.

Ở trước mắt hắn rõ ràng là tình cảnh quen thuộc từng xuất hiện qua, chính là tràng cảnh Hoang Tùng sơn mạch ở trên Huyền Linh đại lục lúc trước.

Không chỉ như thế, ở trước mắt hắn còn xuất hiện Kim sắc Lang Vương, Bại gia tử, Long nữ, lại cò Vân Mộng Kỳ, Vi Đại Nhi cùng với đám người Lãnh Xà.

Bọn họ lại toàn bộ hướng về phía Lăng Tiếu mà công kích tới.

Lăng Tiếu nghi ngờ nói một tiếng:

- Ảo cảnh này chân thật như vậy sao?

Hắn lui về phía sau, đồng thời Lục Nhãn Đồng không ngừng phát tán ra lục quang, nhưng mà vẫn không có bất cứ tác dụng gì, người cùng thú ở trước mắt vẫn còn tồn tại.

- Lại nhìn không thấu, đây làm sao có thể?

Thần sắc của Lăng Tiếu trở nên nghiêm túc lên kinh hô.

- Lăng Tiếu, ngươi là kẻ phụ lòng, ta vì chờ đợi nhiều năm, ngươi lại không đến tìm ta, còn tìm nhiều nữ nhân như vậy làm lão bà, ta giết ngươi!

Vân Mộng Kỳ mang theo lam kiếm, vẻ mặt phẫn nộ mà hướng về phía hắn giết tới.

Vi Đại Nhi cũng là cầm kiếm trảm đến kinh hô nói:

- Đệ đệ, ngươi không cần tỷ tỷ nữa sao? Nhiều năm như vậy cũng không trở về gặp ta, có phải hay không là chán ghét tỷ tỷ rồi!

Lăng Tiếu cho dù nhận thức được người ở trước mắt là ảo cảnh, nhưng mà lại không biết vì sao cảm thấy là chân thật như vậy, có một loại cảm giác để cho hắn cảm thấy áy náy đau lòng.

Lãnh Xà, Kim sắc Lang Vương, Bại gia tử cùng với Long nữ ở một bên khác đều là đối với hắn thế đến hung hung, một điểm tình cảm cũng không lưu, đều là muốn đem hắn đánh giết.

Lăng Tiếu càng không ngừng lùi về phía sau, thần sắc càng không ngừng

biến huyễn, nhãn mang không ngừng bạo xạ ra, trong lòng càng là phát ra lo lắng!

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến ảo cảnh này cư nhiên chân thật như thế, để hắn cũng nhìn không ra, hơn nữa lực lượng đánh đến kia để cho hắn cảm ứng đến là chân thật như vậy, nếu như hắn không lùi, nhất định phải nhận lấy công kích mãnh liệt mà thụ thương!

Đang ở lúc hắn nhịn không được mà đem bọn họ giết chết, một cỗ đau đớn từ thâm tâm để hắn khó chịu vô cùng, phảng phất giống như thật đúng là tru sát người yêu của mình.

- Lòng ngươi thật nham hiểm, cư nhiên ngay cả chúng ta cũng muốn giết, chúng ta đều là mắt mù nhìn nhầm người rồi!

Vân Mộng Kỳ chết mà phục sinh nói.

Vi Đại Nhi cũng là nói:

- Ngươi đã không cần tỷ tỷ nữa rồi, ta đây cũng không cần đệ đệ nhẫn tâm như ngươi!

Bọn họ lại một lần nữa tấn công, lực lượng càng mạnh hơn lúc trước!

- Ta cũng không tin phá không được các ngươi!

Lăng Tiếu cắn răng, dứt khoát nhắm mắt lại, kinh hô lên một tiếng trực tiếp lợi dụng hồn lực cảm ứng tính chân thực hết thảy.

Huyễn Nhãn Cảnh thạch là một loại thần thạch kỳ lạ vô cùng khó gặp, nó có thể xem thấy hết thảy động tĩnh cùng tình cảnh trong phương viện mười vạn dặm, lại có thể nó làm mắt trận bày ra nghịch thiên ảo cảnh!

Ảo cảnh tạo thành tuyệt đối không phải là loại mê hoặc ánh mắt hoặc linh hồn người khác giống như huyễn thuật bình thường mà khiến cho người ta sinh ra ảo giác đơn giản như vậy!

Nó trừ có loại thần hiệu kia ra, còn có thể cường hóa tính chân thật, khiến cho bất kỳ thần nhã nào đều đừng mơ xem thấu thật giả của huyễn thuật này, còn có thể mang theo tình cảm của bất luận kẻ nào hoặc thú loại vào trong ảo cảnh, để bọn họ dần dần bị lạc mất phương hướng mà không biết.

Nếu như chỉ là một loại huyễn thuật do Huyễn Yêu bình thường bày ra huyễn hoặc người bình thường có lẽ không cách nào cường đại đến cái trình độ này, nhưng mà huyễn cảnh do hai đại Huyễn Yêu Vương bố trí thì uy lực của nó lại càng tăng phúc đến đến đáng sợ, cho dù là Chí tôn Thủy Thần đều đừng tưởng dễ dàng mà thoát ra khỏi ảo cảnh này quấy nhiễu.

Lăng Tiếu cho dù là có Lục Nhãn Đồng cũng không cách nào nhìn thấu ảo cảnh này, liền có thể thấy được chỗ đáng sợ của ảo cảnh này rồi.

Vạn bất đắc dĩ Lăng Tiếu chỉ có thể nhắm mắt lại, tính toán lợi dụng thần hồn đi cảm ứng hết thảy, muốn làm đến loại không nhìn hết thảy huyễn cảnh mà nhìn thấu bản chất!

Chỉ là cho dù hắn nhắm mắt lại vẫn cảm nhận được công kích tràn đầy sát cơ nồng đậm kia, hết thảy ảo cảnh ở trước mặt hắn vẫn là tồn tại giống như chân thật, cũng không có vì vậy mà biến mất.

- Đây... Đây làm sao có thể? Đây tuyệt đối không phải là thật!

Lăng Tiếu kinh hô lên một tiếng, lần nữa tránh qua được công kích của bọn họ.

Chỉ là bọn họ tựa hồ trở nên dị thường lợi hại, lại có thể đuổi theo tốc độ của

hắn, tiến hành các loại phong sát tàn nhẫn nhất đối với hắn.

Để Lăng Tiếu cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là lực lượng công kích thuộc tính của bọn họ lại là cùng người người ở hiện thực giống nhau, Vân Mộng Kỳ oanh ra chính là Thủy thuộc tính, rất nhiều loạn lưu cự lãng giống như hải khiếu trùng kích mà đế; Vi Đại Nhi thì là lực lượng Hỏa thuộc tính, các loại Vẫn hỏa không ngừng từ trên trời hạ xuống...

Bọn họ lại tất cả đều đạt tới thực lực Chí tôn Thủy Thần, lục lượng đánh ra kia đều để cho Lăng Tiếu cảm thấy khó có thể chống đỡ!

Lăng Tiếu thật sự là bị bức đến không đường có thể lui, phải cùng bọn họ giao thủ, nhưng mà tổng cảm thấy bọn họ chính là tồn tại chân thực, cũng không dám hạ sát thủ với bọn họ.

Kỳ thật tâm trí của Lăng Tiếu cũng đã là nhận lấy quấy nhiễu mới sẽ xuất hiện tình huống này.

Mà lúc này hắn muốn vận hành Long Phượng thần cô thoát ra loại ảo giác này, lại phát hiện Long Phượng thần cơ cư nhiên giống như không có động tĩnh, cũng không nghe hắn khu sử rồi!

- Chẳng lẽ đây là huyễn thuật do Huyễn Yêu Vương đánh ra? Nhưng mà cho dù như thế cũng không thể làm cho Long Phượng thần cô một điểm phản ứng đều không có a!

Lăng Tiếu hết sức không hiểu thầm nghĩ.

Một cái không chú ý, trên người Lăng Tiếu liền nhiêu ra mấy đạo kiếm vết, Vân Mộng Kỳ chiến lực mạnh nhất, đả thương Lăng Tiếu cũng là nhiều nhất.

Bọn họ đều không có một điểm thương tiếc, từng chiêu bá đạo, kiếm kiếm

đoạt mệnh.

Lăng Tiếu thật sự là bị bức đến không còn biện pháp, các loại lực lượng cường đại thi triển ra chống đỡ công kích của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2445 - Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, Nhập Ảo Cảnh! (2)

Lăng Tiếu dần dần đều muốn bị lạc mất phương hướng, hai mắt đều trở nên đỏ hồng lên, một cỗ lệ khí chợt hiện ra, ngay cả thân phận của bọn họ đều giống như muốn quên đi, muốn đem bọn họ triệt để diệt sát.

- Đến a đến a! Các ngươi đều là ảo giác, ta cũng không tin các ngươi là giết không chết đấy!

Lăng Tiếu kinh rống lên, đánh ra Đế Long Diệt Thiên quyết, muốn triệt để hủy diệt bọn họ.

Lăng Tiếu lực lượng như thiên, từng quyền chấn thiên động địa đem bọn họ nhất nhất đánh cho thân thể bạo toái, nhưng mà hắn cũng bị Chân Long thần thú kia đụng đến thân thể rách ra.

Loại cảm giác đau đớn kia để cho Lăng Tiếu càng phát ra cảm nhận đây tuyệt đối là tồn tại chân thật.

Lăng Tiếu cùng bọn họ giết đến hôn thiên ám địa, thần lực tiêu hao đến vô cùng khổng lồ, thần thể là bạo rồi lại bạo, khí tức càng không ngừng nhanh chóng giảm xuống.

Đang ở lúc hắn sắp chống đỡ không được, trường kiếm của Vân Mộng Kỳ đã là chĩa thẳng mặt của hắn mà đến, chỉ ở trong nháy mắt liền muốn đâm vào đầu của hắn rồi.

Lăng Tiếu đại kinh, hắn muốn lui nhanh nhưng mà lại phát hiện thân thể của mình tựa hồ bị lực lượng gì đó trói buộc lại, cư nhiên không thể di chuyển

được nữa.

- Xong!

Lăng Tiếu trong nháy mắt khôi phục vài phần thanh minh, ở trong lòng kinh hô.

Đang ở lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Long Phượng thần cô ở trên trán Lăng Tiếu rốt cuộc là có động tĩnh rồi!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ánh mắt sáng lên, hết thảy ảo cảnh lại bắt đầu biến mất, để hắn thấy rõ hết thảy bản chất tràng cảnh.

Người hướng về hắn đâm tới kia cũng không phải là Vân Mộng Kỳ, mà là Bàng Thống Các, gã giống như giết đến đỏ mắt, liều lĩnh mà công kích lại đây.

- Bàng lão dừng lại cho ta!

Lăng Tiếu rống to một tiếng, hai bàn tay đã kẹp vào Cổ thần kiếm của Bàng Thống Các đánh đến, ngăn trở Cổ thần kiếm đâm vào trước mặt hắn.

Nhưng mà lực lượng kiếm phong đi cùng mà đến kia cũng là để cho mặt mũi của Lăng Tiếu đau nhức vô cùng!

Bởi vì thực lực của Bàng Thống Các nhưng là trung cấp Chí tôn chân chính, lực lượng nhưng là vô cùng cường hãn!

Bàng Thống Các quát khẽ một tiếng, Cổ thần khí trong tay xoay chuyển cấp tốc, đem thủ chưởng của Lăng Tiếu cắt nát, lại đối với bụng của Lăng Tiếu đá một cước.

Lăng Tiếu phun ra một ngụm tiên huyết, cả người muốn bay về phía sau lại là bị rất nhiều thụ đằng của Quỷ Thụ yêu chặt chẽ trói lại, để hắn không cách nào lui về phía sau được.

Bàng Thống Các lần nữa hướng về Lăng Tiếu thứ sát mà đến, phảng phất một điểm đều không nhận ra Lăng Tiếu, muốn đem Lăng Tiếu giết đi cho thống khoái!

Lăng Tiếu thụ thương, lại bị trói buộc, muốn ở trong thời gian ngắn trốn ra khỏi chỗ này đã là không thể nào, thần hồn phân thân của hắn phải đi ra cứu trợ rồi!

Thần hồn phân thân của hắn đã là cảnh giới trung cấp Chí tôn, một điểm cũng không yếu hơn so với Bàng Thống Các, nếu như toàn lực khai chiến mà nói, Bàng Thống Các tất bại không nghi ngờ!

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không muốn thương hại hắn, chỉ có thể trước đem hắn chế trụ, đợi đến chân thân thoát khốn rồi lại nói.

Bởi vì trừ Bàng Thống Các ra, còn có rất nhiều Quỷ Thụ yêu đối với hắn điên cuồng công kích, từng cái cành cây kia càng không ngừng hướng về thân thể hắn trói buộc siết chặt lại mãnh liệt, như muốn đem hắn trực tiếp siết chết mới thôi!

Lực lượng của những Quỷ Thụ yêu này nhưng là vô cùng cường đại, còn là tồn tại Thụ Yêu Vương đạt tới thập nhất giai!

Bất quá Lăng Tiếu đã mượn Long Phượng thần cô thấy rõ hết thảy bản chất, hồi phục thanh minh, đây hết thảy đều không còn là cái vấn đề gì.

Chỉ là hắn có chút không giải thích được Long Phượng thần cô vừa mới rồi vì sao không bị hắn chỉ huy phát uy mà thôi!

Phân thân Lăng Tiếu kiềm chế Bàng Thống Các, nguy hiểm đã là đại giảm, chân thân của hắn trong nháy mắt bắn phát ra thiên hỏa cường đại, lập tức đem những cành cây của Quỷ Thụ yêu này thiêu đốt lên.

Những cành cây của Quỷ Thụ yêu kia ở dưới thiêu đốt của thiên hỏa trong nháy mắt đoạn liệt mở ra, chúng nó liên tục co rút trở về những thụ chi thụ đằng kia, tất cả đều là lộ ra vẻ vô cùng khủng hoảng, muốn xa xa tránh ra Lăng Tiếu.

Trên cành cây của chúng nó cũng đang đứng mấy con Huyễn Yêu, tựa hồ chúng nó cũng không hiểu Lăng Tiếu vì sao có thể thoát ra ảo cảnh do Vương của chúng nó thi triển, chúng nó muốn lợi dụng huyễn thuật tự thân lần nữa mê hoặc Lăng Tiếu lại là không làm được rồi.

Lăng Tiếu bị ăn không ít khổ, khí tức giảm mạnh, nhưng mà hắn muốn đối phó với mấy con Huyễn Yêu này còn là có thể.

Chỉ thấy hắn thuận tay hướng về chúng nó điểm xạ qua, chỉ mang kia giống như lưu tinh lướt đến, trực tiếp trùng kích lên trên người chúng nó, lập tức đem chúng nó oanh tạc hủy diệt rồi.

Mà chỉ mang hỏa diễm của Lăng Tiếu cũng là nhanh chóng ở trên những Quỷ Thụ yêu này thiêu đốt lên, để chúng nó càng không ngừng phát ra thanh âm quỷ dị, chúng nó đều nhanh chóng đoạn liệt đi bộ vị bị cháy kia, hướng về nơi xa chạy trốn.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm tới chúng nó, hắn bây giờ là muốn cứu những người khác rồi lại nói.

Nguy hiểm nhất bây giờ chính là Bại gia tử, nó cư nhiên bị Long Ngũ đánh đến bán chết rồi, mà Lăng Thần cùng Dương Hải đều đang cùng Long Ngũ đối chiến, cũng là bị thu thập đến cực thảm.

Nếu không phải Long Ngũ cũng bị rất nhiều Quỷ Thụ đằng triền nhiễu lấy, chỉ sợ Bại gia tử, Lăng Thần cùng với Dương Hải đều đã bị nó giết chết toàn bộ rồi.

Lăng Tiếu thở ra một hơi, chỉ cần không có người nào vẫn lạc liền là chuyện tốt rồi.

Lăng Tiếu biết bây giờ đi qua giúp bất luận kẻ nào trong bọn họ tuyệt đối là chuyện vô ích, bọn họ cũng nhận không ra hắn, ngược lại sẽ đối với hắn đại đả xuất thủ.

Trừ phi phải đem ảo cảnh chỗ này bài trừ mới có thể đem bọn họ giải cứu ra.

Lăng Tiếu vội nuốt một khỏa thần đan, lập tức suy nghĩ phương pháp giải quyết, Lục Nhãn Đồng của hắn càng không ngừng bắn tán loạn mà ra, muốn tìm được hết thảy chỗ căn nguyên.

Vừa rồi hắn diệt mấy con Huyễn Yêu, mà ảo cảnh này vẫn còn tồn tại, liền chứng tỏ không phải là chúng bày ra ảo cảnh rồi, xem ra còn có Huyễn Yêu càng mạnh hơn tồn tại, bằng không cũng không bố trí được nghịch thiên ảo cảnh này, để hắn cũng bị mê hoặc.

Đúng lúc này Long Phượng thần cô ở trên trán Lăng Tiếu đối với hắn truyền lại một đoạn tin tức chỉ thị.

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút, thuận theo phương hướng mà Long Phượng thần cô chỉ thị cảm ứng qua, quả nhiên là cảm ứng được nơi đó có không ít khí tức yếu ớt của Huyễn Yêu.

- Ngươi là nói mắt trận đang ở chỗ đó sao?

Lăng Tiếu thấp giọng lẩm bẩm nói.

Long Phượng thần cô nhẹ nhàng lóe lên mấy đạo quang mang, lấy đó hồi ứng lời của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn một chút những người khác tạm thời không chết được, hắn lập tức đứng thẳng lên, nhanh chóng hướng về phương hướng mà Long Phượng thần cô chỉ dẫn bắn nhanh mà qua.

Long Phượng thần cô nhưng là đỉnh cấp Chí tôn thần khí, dù là tán thành Lăng Tiếu nhưng mà nó lại vẫn không có hiện ra khí hồn của nó trao đổi với Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2446 - Kịp Thời Phá Huyễn Thuật!

Cũng không phải là bởi vì độ phù hợp của Lăng Tiếu với nó không tốt, mà là thực lực trước kia của Lăng Tiếu quá yếu, cho dù nhận được tán thành của nó, nó cũng sẽ không chủ động câu thông với Lăng Tiếu.

Thuận theo thực lực của Lăng Tiếu đại trướng, thần hồn lực lượng cũng là càng ngày càng cường hãn, nó cũng cuối cùng là dần dần tán thành tân chủ nhân Lăng Tiếu này, cũng bắt đầu chủ động thay Lăng Tiếu phân ưu một chút nan đề rồi.

Vừa mới rồi Lăng Tiếu sở dĩ không cách nào điều khiển được nó chính là bởi vì nó đang truy tìm chỗ huyễn nhãn của huyễn trận này, cuối cùng rốt cuộc là bị nó tìm được.

Tốc độ của Lăng Tiếu cực nhanh, hơn nữa lại có Lục Nhãn Đồng cùng Long Phượng thần cô nhìn ra hết thảy huyễn cảnh, không hề lại bị khốn nhiễu nữa.

Khi hắn chyaj tới chỗ của Huyễn Yêu Vương kia, từng gốc Quỷ Thụ cao chọc trời liên tục xuất thủ với hắn, đều không cho phép hắn lại tiến về phía trước nửa bước.

Chỉ thấy vô số cành cây không ngừng hướng về phía Lăng Tiếu triền nhiễu quật đến, tạo thành thiên la địa võng muốn triệt để đem hắn lưu lại.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, Băng Hỏa kiếm xuất hiện ở trong tay bắt đầu trắng trợn đem những cành cây này nhất nhất trảm hủy.

Nhưng mà khi Băng Hỏa kiếm của hắn trảm ở trên những thụ thân kia lại

phát hiện những cành cây này cường nhận vô cùng, ngay cả Cỏ thần khí của hắn cũng có thể ngăn cản được, chỉ là bị trảm ra từng đạo kiếm vết mà thôi, nếu không có hỏa diễm thiêu đót, chúng nó nói không chừng trong nháy mắt liền đem Lăng Tiếu bắt lại.

Cho dù lực lượng của Lăng Tiếu vô cùng cường đại, xuất chiêu tuyệt nhanh nhưng mà vẫn không chịu nổi vô số cành cây của Quỷ Thụ yêu ở chỗ này, hắn liên tục bị quất vài cái, thần thể cơ hồ đều có một loại cảm giác nứt ra.

Có thể thấy được những Quỷ Thụ yêu này là có bao nhiêu kinh khủng rồi!

Lăng Tiếu vốn muốn thế phá trúc hướng về phương hướng Long Phượng thần cô chỉ dẫn là trùng sát qua.

Nhưng mà hắn đánh giá quá thấp lợi hại của những Quỷ Thụ yêu này rồi, cho dù mỗi một kiếm của hắn đều uẩn hàm lực lượng vô thượng cùng với rất nhiều thiên hỏa hừng hực như cũ không có biện pháp bức bách chúng nó chạy trốn giống như lúc trước.

Chúng nó giống như muốn dùng hết tất cả biện pháp đều phải đem hắn lưu lại, không cho phép hắn xông phá chỗ này chạy đến trọng địa của Huyễn Yêu.

Kỳ thật những Quỷ Thụ yêu chúng nó đều là sớm bị Huyễn Yêu mê hoặc rồi, đều là nghe theo chỉ thị của Huyễn Yêu.

Đây cũng là nguyên nhân mà chúng nó liều lĩnh ngăn cảm hắn tiến về phía trước.

Bất quá Lăng Tiếu là cứu người như cứu hỏa, một khắc cũng không muốn dừng lại ở chỗ này.

- Si mị đi ra cho ta!

Lăng Tiếu vạn bất đắc dĩ chỉ có thể đem thiên hỏa châu triệu hoán ra, để nó hóa thành hình dạng hỏa điểu gia tăng hỏa lực công kích.

Hỏa điểu vừa mới xuất hiện lập tức hóa thành một đạo hỏa ảnh hướng về những Quỷ Thụ yêu kia tập quyển qua.

Hỏa thế của nó đại trướng, rất nhanh liền biến thành một mảnh hỏa hải khổng lồ bao phủ bầu trời của phiến thiên địa này, khiến cho phiến thiên không này đều là trở nên ánh hồng lên, nhiệt độ trở nên vô cùng nóng bỏng.

Những Quỷ Thụ yêu kia trong nháy mắt bị thiên hỏa này thiêu đốt đến càng không ngừng bốc cháy lên, cành cây kia càng không ngừng bị co rút đoạn liệt.

Những thụ mộc này không ngừng phát ra thanh âm bá bá thanh thúy, khiến cho hỏa thế càng ngày càng nồng đậm lên.

Lăng Tiếu trong nháy mắt chiếm được giải thoát, không còn đi quan tâm tới hỏa điểu, tùy ý nó tiếp tục thương tổn tới những Quỷ Thụ yêu kia, mà lúc này Lục Ông lại lần nữa từ trong thức hải của hắn đi ra, truyền lại tin tức cho Lăng Tiếu, lão muốn cùng Si mị thiên hỏa châu thương nghị một chút, cũng không thể đem tất cả đồ vật ở chỗ này đều hủy, chỗ này có tinh hoa Mộc thuộc tính mà lão cần, đối với tiến giai của lão có chỗ hữu dụng.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm đến lão, rất nhanh liền xông đến một mảnh loạn thạch cương kia.

Lúc này trên loạn thạch cương đã là không có bất kỳ một con Huyễn Yêu nào nữa rồi, chúng nó đều không biết đã ẩn nấp đến chỗ nào.

Đáng tiếc chính là cho dù chúng nó ẩn nấp có tốt hơn đi nữa cũng không trốn qua được cảm ứng của Lăng Tiếu, bởi vì chúng nó không hiểu được thu liễm khí tức.

Chúng nó chỉ bất quá là tiềm ẩn ở trong những khe hở của loạn thạch mà thôi.

Về phần có hai đầu Huyễn Yêu Vương còn muốn âm thầm hạ huyễn thuật với Lăng Tiếu, chỉ thấy mấy đạo lục mang hướng về phái Lăng Tiếu bắn nhanh mà tới.

Lúc Lăng Tiếu muốn phản ứng thì lục mang kia đã đánh lên trên người rồi.

Lăng Tiếu có Long Phượng thần cô trợ giúp, hắn là không hề bị bất kỳ mê hoặc nào.

Cho nên huyễn thuật của Huyễn Yêu Vương này vẫn là mất đi hiệu quả đối với hắn.

- Huyễn thuật đối với ta đã không có bất kỳ tác dụng gì, các ngươi chịu chết đi cho ta!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, muốn xuất thủ với hai đầu Huyễn Yêu Vương kia, đem chúng nó diệt sát.

Chỉ là lúc hắn muốn động thủ thì lại phát hiện lực lượng trên người mình vì vài đạo lục mang này trói buộc lại, đem thân thể của hắn gắt gao siết chặt để cho hắn không di chuyển được chút nào, hơn nữa lục mang kia còn càng thu càng chặt, như muốn đem thần thể của hắn đều muốn siết bạo mà chết rồi!

Đây nhưng là hai đầu Huyễn Yêu Vương có lực lượng cường đại nhất, trừ có thể bày ra huyễn thuật cường đại ra, còn có một chút thần năng đặc thù.

Bằng không chúng nó có thể đến được loại cảnh giới này mà không có một điểm năng lực tự vệ cơ hồ là không thể nào.

Lăng Tiếu bị những lực lượng trói buộc càng thu càng chặt này khiến cho khó chịu đến cực điểm, khiến cho hắn đau đớn đến liên tục phát ra tiếng kêu thảm.

Hắn bây giờ mới biết mình khinh thường, vốn dĩ vì đối phó với những Huyễn Yêu không có chút lực chiến đấu gì này, thuận tay là có thể đem chúng nó tiêu diệt, không ngờ vẫn trúng chiêu lâm vào trong nguy cơ!

Hai đầu Huyễn Yêu Vương kia có một đầu từ trong khe đá bắn nhanh mà ra, tốc độ kia nhanh đến kinh người, liền trong thời gian nháy mắt cũng chưa tới đã đến trước người Lăng Tiếu.

Con Huyễn Yêu Vương này cao lớn giống như một người bình thường, cái đầu to lớn kia, hai con mắt to yêu dị màu lục cùng với cái miệng rộng thị huyết kia đều là thấu ra một cỗ cảm giác để cho người ta kinh khủng.

Sau khi nó phát ra một tiếng quái khiếu, mở to cái miệng rộng kia ra bay thẳng đến đầu của Lăng Tiếu cắn xuống, muốn trực tiếp hút hết não tương của Lăng Tiếu.

Phải nói Huyễn Yêu này là một loại chủng tộc hết sức tàn nhẫn!

Đối mặt với cắn xé kinh khủng này, Lăng Tiếu còn thật là lo lắng Long Phượng thần cô cũng là không chịu nổi, bị Huyễn Yêu Vương này trực tiếp cắn nát phòng ngự!

Ở nguy cơ quan đầu, Lăng Tiếu vẫn phát huy ra tâm trí lâm nguy bất loạn của hắn!

- Cút cho ta!

Lăng Tiếu đối diện với Huyễn Yêu kia rống giận một tiếng, thanh âm long ngâm đáng sợ kia trong nháy mắt trùng kích mà ra.

Chiến lực của Lăng Tiếu bạo trướng lên bảy mươi lần, thanh âm long ngâm kia tuyệt đối là kinh khủng dị thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2447 - Kích Sát Huyễn Yêu! (1)

Chỉ thấy một con Kim sắc Chân Long bay thẳng đến Huyễn Yêu Vương kia trùng kích tới, đem thân thể của nó trực tiếp chân bay ra rất xa, giữa không trung lưu lại một bãi huyết dịch hung ác tanh hôi.

Huyễn Yêu có thiên phú huyễn thuật, đây cũng khiến cho nó ở trên phương diện lực chiến đấu thân thể tồn tại thiếu sót thật lớn.

Cho dù chúng nó đã đạt tới đẳng giai kinh khủng là thập nhất giai cao cấp, nhưng mà chiến lực chân chính chỉ sợ đều không cường đại bằng một gã đê cấp Chí tôn Thủy Thần.

Cho nên một tiếng hống này của Lăng Tiếu trực tiếp đem con Huyễn Yêu Vương kia chấn thành trọng thương.

Những Huyễn Yêu khác đều là bị một tiếng hống này của Lăng Tiếu khiến cho sợ hãi kêu to một tiếng, còn có mấy con Huyễn Yêu thấp giai một chút bị chấn đến chết ngất đi, những thứ khác thì là bị chấn đến càng không ngừng ngã xuống đất kêu thảm.

Phải nói uy lực một hống này của Lăng Tiếu thực sự là kinh thiên động địa, dọa người chí cực!

Cũng là một hống này để cho hai đại Huyễn Yêu Vương bị ahr hướng, lực lượng trói buộc rõ ràng yêu đi vài phần, bị hắn sinh sôi chấn thoát ra.

Lăng Tiếu đã được thoát khốn, Băng Hỏa kiếm nắm trong tay lập tức triển khai đại sát lục.

Trường kiếm của hắn không ngừng huy vũ, vô số đạo kiếm khí hướng về loạn thạch cương ở bốn phía bắn nhanh qua, trực tiếp thứ sát những Huyễn Yêu đang còn thống khổ lăn lộn.

Chỉ ở trong nháy mắt này loạn thạch cương lập tức bị Lăng Tiếu oanh đến hỗn loạn vô cùng, những khối đá kia càng không ngừng văng tung tóe bay ra, từng trận bụi đất ở chỗ này tản ra khắp nơi, từng con Huyễn Yêu bị hắn vô tình mà ngược sát hết.

Một con Huyễn Yêu Vương trong đó không bị thương cùng với vài con Huyễn Yêu đạt tới thập nhất giai liên tục nhảy lên, từng đạo lực lượng lục mang công kích không ngừng oanh hướng Lăng Tiếu.

Những lục mang công kích này nhưng là không kém, cùng với lực lượng của Chí tôn Thủy Thần đều có thể so sánh được, nhất là lượng lượng mà Huyễn Yêu Vương kia công kích càng là cường hãn, để cho Lăng Tiếu đều cảm thấy áp lực đại tăng rồi.

Lăng Tiếu kinh hống một tiếng, lực lượng Nguyên chi thương vũ của hắn trong nháy mắt chợt hiện khai ra, đem những lục mang này liên tục bao phủ vào trong đó, đem chúng nó đều đối oanh hóa giải.

Chỉ có lực lượng của Huyễn Yêu Vương kia trực tiếp đạt tới trước người hắn, thẳng tập lồng ngực của hắn mà đến, đem hắn kích bay ra rất xa, bộ ngực cũng xuất hiện hai miệng vết thương.

- Ta dựa vào, gia hỏa này lại cường hãn như vậy!

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, trong nháy mắt phục hồi thương thế.

Đang ở lúc hắn muốn phản kích thì Huyễn Yêu Vương kia lăng không hướng về phía hắn xông tới, tốc độ kia thật ngay cả Lăng Tiếu cũng vì đó mà

chặc lưỡi không dứt!

Nó lộ ra vẻ hung ác bay thẳng đến Lăng Tiếu trảo tới, cái móng vuốt nhỏ kia mang theo vẻ sắc bén vô cùng.

Nếu là bị trảo vào chỗ cổ, tuyệt đối là phải mất đầu đấy!

Lăng Tiếu thi triển lại kế cũ, thanh âm long ngâm lại một lần nữa kinh hống lên.

Song con Huyễn Yêu Vương này lại là nhận được giáo huấn của con trước kia, cư nhiên sớm có đề phòng, không chỉ phong bế nhĩ thức, còn nhanh chóng triệt lui về phía sau, tròng mắt cũng thừa cơ bắn ra hai đạo lục mang công kích.

Vừa lùi vừa công này khiến cho nó giống như là tuyệt thế cao thủ, để cho người ta vì đó mà thở dài không thôi!

Băng Hỏa kiếm trong tay Lăng Tiếu vung nhanh, đem lục mang công kích này ngăn cản lại.

Đúng lúc này ở xung quanh hắn lại bắn đến không ít công kích lục mang, uy lực của nó cũng không thể xem thường.

Lăng Tiếu tiếp tục sử xuất toàn lực hóa giải những công kích này, đồng thời đối với chúng nó trảm đi lực lượng phản kích đáng sợ!

Những Huyễn Yêu này trừ biết công kích bằng mắt ra, còn có tốc độ thiểm động cực nhanh, trừ những đê giai Huyễn Yêu đã trốn xa ra, những con có thực lực thập nhất giai đều có thể đủ miễn cưỡng tránh được công kích của Lăng Tiếu.

Phân thân Lăng Tiếu bên kia như cũ biết huyễn thuật chưa được bài trừ, chân thân Lăng Tiếu bên này lại tiếp tục gia tăng đại lực lượng, muốn đem Huyễn Yêu Vương ở chỗ này giết chết, như vậy ảo cảnh mới sẽ được bài trừ.

- Quỷ Hồn đi ra cho ta!

Lăng Tiếu không thể không đem Quỷ Hồn thú triệu hoán ra.

Quỷ Hồn thú vương tử nhưng là tồn tại thập nhất giai trung cấp, tốc độ vô song, thay hắn chia sẽ một chút công kích của những Huyễn Yêu này cũng là cực có trợ giúp, tốt để cho hắn có thể toàn lực trảm sát hai đầu Huyễn Yêu Vương kia.

Quỷ Hồn thú vương tử nhận được chỉ thị của Lăng Tiếu, lập tức hóa thành một trận gió hướng về mấy con Huyễn Yêu còn lại ở bên kia giẫm đạp tới.

Tcos độ của Quỷ Hồn thú vương tử cực nhanh, hơn nữa lực lượng tuyệt đối so sánh với những Huyễn Yêu này cường đại hơn nhiều lắm, Huyễn Yêu không có Quỷ Thụ yêu tương trợ, chúng nó tự nhiên là khó ngăn được trùng kích của Quỷ Hồn thú vương tử.

Rất nhanh mấy đầu Huyễn Yêu khác kia liền bị nó trùng kích đến thất linh bát lạc, còn có hai đầu bị cự đề của nó trực tiếp giẫm thành tương thịt!

Áp lực của Lăng Tiếu đại giảm, rốt cuộc là có thể chính diện ứng đối với Huyễn Yêu Vương kia rồi.

Huyễn Yêu Vương vừa mới bị trọng thương kia cũng khôi phục lại, hai đầu Huyễn Yêu Vương đã là ở chung một chỗ chuẩn bị cùng nhau đối phó với Lăng Tiếu.

Chúng nó trừ sử dụng công kích bằng mắt ra, cư nhiên lại bày ra một loại

thiên phú công kích khác.

Chỉ thấy chúng nó hóa thành Huyễn Yêu ảnh đầy trời, mỗi một đạo bóng dáng đều giống như tồn tại chân thật, chúng nó đều là hướng về Lăng Tiếu vây giết mà qua.

Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu cư nhiên cũng là không phân biệt ra được đâu là phân thân đâu mới là chân thân rồi.

Huyễn thuật phân thân của chúng nó lại đạt tới cảnh giới chí cao lấy giả loạn thật!

Chỉ là muốn dựa vào cái này đối phó với Lăng Tiếu còn là chưa đủ, tình trnajg lực công kích yếu nhược của chúng nó là không cách nào cải biến được.

Lăng Tiếu cười nhạt một tiếng:

- Phân thân thuật ta cũng biết, lần này các ngươi chết chắc!

Lăng Tiếu liền ở một khắc này hóa thành từng đạo phân thân hướng về phía Huyễn Yêu Vương trùng kích qua.

Oanh long oanh long!

Phiến loạn thạch cương này bị Lăng Tiếu triệt để oanh đến đảo lộn một mảnh, vô số khối đá càng không ngừng văng tung tóe nát bấy, rất nhiều bụi trần bốc lên không ngừng, còn có rất nhiều lực lượng loạn lưu của hắn hướng bốn phía bắn tung tóe không ngừng.

Những Huyễn Yêu ở chỗ xa nhìn xem kia cũng là bị tai ương mà chết, hai đầu Huyễn Yêu kia cũng là bị Lăng Tiếu bức đến phân thân hủy hết, mà

chân thân cũng rốt cuộc lộ ra vẻ vô cùng kinh hoảng, cư nhiên muốn chạy trốn khỏi chỗ này.

Chỉ là Lăng Tiếu lại như thế nào để cho chúng nó chạy được.

Hắn liên tục điểm ra hai đạo Song Long Phong Sát chỉ mang, nahnh chóng hướng về phương hướng chúng nó chạy trốn oanh tới.

Hai con Huyễn Yêu Vương rốt cuộc là trốn cũng không thể trốn, bị chỉ mang đáng sợ này bắn trúng, đều là kinh hô một tiếng, chết lềnh bềnh tại chỗ rồi!

Hai con Huyễn Yêu Vương đều đã chết hết, những Huyễn Yêu này đã không đủ để làm sợ rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2448 - Kích Sát Huyễn Yêu! (2)

Những Quỷ Thụ yêu kia tức thì bị hỏa điểu do Si mị thiên hỏa châu biến thành thiêu đốt đại bộ phận, có không ít đã là chạy trốn, cơ hồ là bị đốt đến không thành quân!

Lần này, hành trình đi Vạn Yêu sâm lâm của Lăng Tiếu hoàn toàn là hoành quét tứ yêu kinh khủng nhất chỗ này.

Nếu để cho những người khác biết được chiến tích này của hắn chỉ sợ đều phải kinh thành thiên nhân rồi!

Huyết Hung yêu kinh khủng nhất là có thể tích huyết hóa yêu, lặng lẽ nhập vào bên trong thân thể của bất kỳ một sinh vật nào đều muốn hút hết huyết dịch, khiến cho bất cứ sinh vật nào cũng phải huyết tận nhân vong; Truy Hồn yêu thì là diệt linh hồn nhân loại vô hình vô ảnh, khiến cho người ta khó có thể phòng bị, cuối cùng hồn diệt nhân vong; Quỷ Thụ yêu thì là có thể có thụ chi thụ đằng vô cùng vô tận trói bắt bất kỳ sinh vật nào, vì thế đem bọn họ đều tươi sống siết chết; Huyễn Yêu thì là đánh ra huyễn thuật quỷ dị, để cho người bị lạc mất thần trí, mà tự tàn sát lẫn nhau, tiêu hao tất cả lực lượng mà chết!

Bốn loại yêu vật này bất kể là một loại nào đều để người ta vì đó mà cố kỵ, không dám dễ dàng trêu chọc.

Lăng Tiếu thì là họa hại so với chúng nó còn kinh khủng hơn, mới đến Vạn Yêu sâm lâm một chuyến liền toàn bộ gặp được bốn loại yêu vật kinh khủng này, cũng không biết là vận khí của hắn quá tốt hay là quá xấu rồi!

Cũng may mắn thủ đoạn thực lực của hắn đều cực kỳ biến thái, vùa lúc đều

có thể khắc chế được những yêu vật này, cũng mới hữu kinh vô hiểm mà đem chúng nó nhất nhất đều thu thập hết!

Lăng Tiếu thở ra một hơi, hết thảy ảo cảnh ở phân thân bên kia của hắn rốt cuộc là triệt để biến mất, không có bất kỳ người nào thương vong, nhưng mà trừ Long Ngũ trạng thái còn tốt ra, những người khác đều là đã bị trọng thương, khí tức vô cùng hỗn loạn không chịu nổi, thần lực cơ hồ tiêu hao không còn, nếu là lại chậm một điểm nữa không chừng thật sự có người muốn vẫn lạc rồi.

Phân thân Lăng Tiếu lưu lại bảo họ bọn họ, để bọn họ trước khôi phục một chút năng lực rồi lại nói.

Bất quá thương tích của Bại gia tử là nặng nhất, phải mau chóng cho nó dùng thú đan cùng với một chút thần vật, để nó khôi phục một chút lực lượng mới được.

Đnag ở lúc Lăng Tiếu thu thập chiến trường, lúc sắp đi trở lại bên kia rõ ràng là có điều phát hiện!

- Di, đây là nham thạch gì, cư nhiên còn có thể tàn lưu mà không hủy?

Lăng Tiếu mang theo vẻ nghi hoặc hướng về khối nham thạch còn đầy đủ vô khuyết kia nhìn qua.

Loạn thạch cương ở trong phương viên mấy vạn dặm này hoàn toàn bị đối chiến mới vừa rồi của hắn cùng Huyễn Yêu tàn sát bừa bãi đến thiên sang bách khổng rồi, cơ hồ là sơn nhạc ở phụ cận này ddeuf bị san thành đất bằng, tất cả nham thạch đều hóa thành bụi phấn.

Nhưng mà ở chỗ này lại có một khối cự nham thạch có chiều rộng ước chừng mấy chục thước vẫn còn đầy đủ vô khuyết ở trong loạn thạch cương,

nhìn như một điểm đều không bị phá hủy, mà hết thảy ở xung quanh nó đều đã bị hủy diệt rồi.

Đây liền lộ ra nó đặc biệt dễ thấy rồi.

Lăng Tiếu bay lướt qua, hắn phát hiện mặt đá này lại sáng trong dị thường, liền giống như là một cái mặt gương phát tán ra quang mang chói mắt.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ mặt đá này một chút, chỉ cảm thấy xúc cảm vô cùng trơn bóng thoải mái, giống như là cảm giác cầm trên một tấm gương, không có nửa điểm thô ráp.

- Đây rốt cuộc là thạch tài gì? Nếu như là thạch kính bình thường thì sẽ không có loại năng lực kiên nhận như vậy, ở dưới công kích của ta lại không có một chút hư tổn.

Lăng Tiếu tự mình lẩm bẩm, ánh mắt thấu ra ý không giải thích được nồng đậm.

- Quên đi, bất kể là thạch tài gì khẳng định đều có chỗ bất phàm, trước thu hồi rồi lại nói!

Lăng Tiếu tính toán đem cự nham thạch này thu vào.

Lúc này Quỷ Hồn thú vương tử nhanh chóng đến bên cạnh Lăng Tiếu, nó kinh hô:

- Lão đại, đây nhưng là đệ nhất thần thạch Huyễn Nhãn Cảnh thạch độc nhất của Huyễn Yêu tộc!

- Huyễn Nhãn Cảnh thạch?

Lăng Tiếu đáp một tiếng, long nhãn co lại, lập tức lóe ra tư liệu liên quan đến Huyễn Nhãn Cảnh thạch!

- Không sai, chỉ cần ngươi đứng ở bên cạnh nó, tưởng tượng vị trí một phương hướng bất kỳ ở phụ cận, nó lập tức có thể hiện ra tràng cảnh nơi đó cho ngươi nhìn xem, lại có thể mượn nó để bày ra đại huyễn trận mê hoặc tất cả chủng tộc!

Quỷ Hồn thú vương tử ở một bên giải thích nói.

Lăng Tiếu cũng nghe nói qua thần hiệu của Huyễn Nhãn Cảnh thạch, lập tức hắn nhìnqua Huyễn Nhãn Cảnh thạch kia, sau đó trong đầu nghĩ đến tràng cảnh ở phương hướng phân thân bên kia.

Huyễn Nhãn Cảnh thạch kia quả nhiên là thoáng qua quang mang kỳ dị, sau đó trên mặt đá xuất hiện tình huống của phân thân Lăng Tiếu cùng với mỗi một người ở bên kia, Long Ngũ cùng phân thân của hắn đang bảo hộ cho Lăng Thần, Dương Hải, Bàng Thống Các đang liệu thương, mà Bại gia tử đang nằm ở trong vũng máu thấu ra thần sắc không cam lòng!

Hết thảy tràng cảnh này còn là trạng thái động, cũng không phải là trạng thái tĩnh, có thể thấy được nhất cử nhất động ở bên kia, không có nửa điểm làm giả hư huyễn.

Một điểm này phân thân Lăng Tiếu liền ở bên đó, chân thân Lăng Tiếu hoàn toàn có thể biết được tình hình bên kia!

Lăng Tiếu mừng rỡ như điên mà kinh hô:

- Thực sự là Huyễn Nhãn Cảnh thạch, thật là phát đạt rồi!

Hắn còn thật không nghĩ đến diệt Huyễn Yêu nhất tộc rồi còn có thể có được

thu hoạch này, thật sự là để cho hắn cảm thấy không uổng công chuyến này a!

Mặt khác hắn cũng cuối cùng là hiểu được vừa mới rồi lúc trúng huyễn thuật, Lục Nhãn Đồng của hắn không cách nào nhìn thấu hết thảy bản chất, nguyên lai chính là Huyễn Nhãn Cảnh thạch ở chỗ này trấn áp, ảnh hưởng đến thần nhãn của hắn, cũng ảnh hưởng đến tâm trí của hắn.

Bởi vì Huyễn Nhãn Cảnh thạch này làm mắt trận có thể tăng phúc tính chân thật cho ảo cảnh, cũng với tạo thành các loại ảo giác, cho dù là những Chí tôn Thủy Thần có thần nhãn cũng là không cách nào nhìn xuyên qua được.

Huyễn Yêu có Huyễn Nhãn Cảnh thạch này hoàn toàn là như hổ thêm cánh, để chúng nó có thể ở chỗ này một mực bình yên vô sự mà sinh tồn.

Cũng may là Lăng Tiếu có Long Phượng thần cô bảo hộ thức hải cùng thần hồn, có thể ngăn cản được ảo cảnh do Huyễn Nhãn Cảnh thạch này sinh ra, bằng không tất cả bọn họ đều phải vẫn lạc ở chỗ này rồi.

Lăng Tiếu vui vẻ mà đem khối Huyễn Nhãn Cảnh thạch này đào lên, sau đó thu vào trong dược đỉnh.

Đối với người khác mà nói Huyễn Nhãn Cảnh thạch này có lẽ chỉ là có thể trở thành thạch kính xem xét trong mười vạn dặm, giá trị cũng không phải là rất lớn, nhưng mà đối với người biết huyễn thuật như Lăng Tiếu mà nói, đây truyệt đối là một tôn chí bảo!

Nếu như tương lai đem nó trấn thủ ở trên địa giới mà hắn bố trí, bất kể là bất kỳ Chí tôn Thủy Thần nào đi đến đều đừng nghĩ có thể đột phá được ảo cảnh của hắn, đến lúc đó cũng chỉ là tùy ý cho hắn xâm lược rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2449 - Thu Hoạch Huyễn Nhãn Cảnh Thạch. (1)

Nghĩ đến chỗ này Lăng Tiếu ẩn ẩn trở nên hưng phấn, có nó có phải là đại biểu cho hắn ở một lúc nào đó có lẽ đã là vô địch thiên hạ rồi?

Hắn không dám nghĩ tiếp nữ, đây chính là sẽ khiến cho hắn kiêu ngạo.

Hắn mang theo Quỷ Hồn thú vương tử cấp tốc chạy về phía thần hồn phân thân, nhanh chóng lấy ra không ít thú đan để Bại gia tử cắn nuốt, còn có một chút thần tài Hỏa thuộc tính đối với nó đều có đại tác dụng.

Cũng may nó là thần thú, sinh mệnh lực cực độ kiên cường, bị Quỷ Thụ yêu cùng Long Ngũ đối phó, cả người cơ hồ muốn xong rồi.

- Tử Tử, còn trụ được không?

Lăng Tiếu rất là đau lòng mà vuốt nhẹ trán của Bại gia tử hỏi.

Bại gia tử gian nan giương lên huyết nhãn, khó khăn đáp:

- Lão... Lão đại, ta còn không chết được!

- Vậy thì tốt, ngươi trước nghỉ ngơi một chút, tranh thủ sớm ngày khôi phục như cũ!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền đem nó đưa vào trong dược đỉnh, để nó hảo hảo liệu thương.

Về phần những người khác thụ thương rất nặng, nhưng là chỉ cần thần lực

khôi phục như cũ, thần thể của bọn họ có thể tự động phục hồi, vấn đề cũng không coi là quá lớn.

Chỉ là bọn họ muốn ở trong thời gian ngắn lại tiến thêm một bước cơ hồ là không thể nào, cần phải hảo hảo tĩnh tu một đoạn thời gian triệt để khôi phục thần lực máu huyết rồi lại nói.

Lăng Tiếu thụ thương cũng không nhẹ, sau khi hắn thu hồi phân thân cũng phải bắt đầu tĩnh tu mấy ngày, triệt để phục hồi thần lực cùng thương thế đã tiêu hao!

Chớp mắt mấy ngày trôi qua, đoàn người cũng rốt cuộc khoi phục được bảy tám phần trạng thái rồi.

Lăng Tiếu cùng Long Ngũ càng là khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, hoàn toàn không có bất kỳ trạng thái mệt mỏi nào.

Lăng Thần đến bên cạnh Lăng Tiếu than thở nói:

- Một chuyến đi này thật là hung hiểm, vốn dĩ coi như thực lực không tệ rồi nhưng mà đến cái cấm địa này đơn giản là không đủ nhìn, xem ra còn cần tu luyện thêm nhiều mới được a!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Nếu như không phải có ngươi đi theo, ta thật là có đi mà không có về rồi!

Dương Hải cũng đi lại nói:

- Đúng vậy a, Dược Thần chủ nhân thần lực vô biên, thực sự là để ta bội phục từ tận đáy lòng, ngươi đã cứu chúng ta một mạng, Dương Hải ta đem lão cốt đầu này ngày sau liền thế chết đi theo bên cạnh chủ nhân!

Dương Hải nói xong liền đối với Lăng Tiếu cung kính khom người thật sâu, dáng vẻ hết sức thành chí nghiêm túc!

Bàng Thống Các nói chuyện ngược lại là thẳng thắn:

- Đa tạ Lăng dược thần, ngày sau có chuyện cần còn thỉnh tùy tiện phân phó, lão Bàng ta có nói hai lời!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Không cần nói nhiều về việc này nữa, vốn chính là ta yêu cầu các ngươi đi đến, chuyện ta đã đáp ứng các ngươi đợi sau khi ra khỏi chỗ này nhất định sẽ thực hiện, cũng chỉ là trợ giúp lẫn nhau mà thôi, mọi người sau này đều là bằng hữu đi!

Lăng Tiếu nói như vậy, mấy người bọn họ thật cảm thấy cảm động!

Tiếp theo Lăng Tiếu lại đối với Lăng Thần nói:

- Đại ca ngươi chính là ở chỗ này tìm xem một chút đi, xem có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính hay không, phỏng chừng khả năng không lớn, về phần những thần vật khác đều bị chiến đấu của chúng ta hủy diệt rồi, chỉ sợ là không có, thật sự đáng tiếc!

Bất kể có hay không, đã đi tới chỗ này rồi, Lăng Tiếu tự nhiên là muốn hảo hảo tìm tòi một phen.

Lăng Thần bắt đầu ở gần đây di chuyển, coi như là đào vạn thước đất cũng muốn đem chỗ này lật lên một lần rồi lại nói.

Dương Hải cùng Bàng Thống Các đều là giúp việc, đến một phương hướng khác tìm tòi.

Chỉ có Lăng Tiếu không động, hắn đang cảm ứng tồn tại của Bất Tử thụ Lục Ông!

Nếu như nói muốn tìm được thần vật Mộc thuộc tính nhanh nhất, chính là không phải lão thì không còn ai nữa rồi.

Vài ngày trôi qua cũng không thấy lão có động tĩnh gì, cũng không biết lão hấp thu bao nhiêu tih hoa của Quỷ Thụ yêu rồi.

Phụ cận này bị phá hủy đến tan nát, tất cả Quỷ Thụ yêu đều hủy thì đã hủy, trốn thì đã trối, trong trăm tòa sơn nhạc đều là trọc lóc một mảnh, lộ ra hết sức hoang lương vô cùng.

Lăng Thần đem những sơn nhạc này đều thuận tay tồi hủy, tìm kiếm mỗi một góc, không bỏ qua mỗi một điểm cơ hội.

Đúng lúc này một điểm lục mang xông từ một góc sơn nhạc mà đến.

Lục mang này hóa thành một vị lão nhân, chính là Bất Tử thụ Lục Ông!

- Uy uy, các ngươi đừng phá hoại chỗ này có được hay không, không biết là sẽ dọa đến lão nhân sao?

Lục Ông mang theo vẻ hết sức bất mãn lên tiếng.

Lăng Tiếu nhìn Lục Ông, phát hiện lão tựa hồ trở nên có chút không giống với lúc trước, thật giống như so sánh với trước kia càng thêm cường đại không ít.

Lão một mực ở trong thức hải của hắn uẩn dưỡng, bây giờ có biến hóa tự nhiên là bị hắn cảm ứng đến được.

- Lục lão này một mực không xuất hiện, bây giờ vội vàng chạy ra nói không chừng tìm được cái thần vật gì a!

Lăng Tiếu híp mắt nhìn Lục Ông mà thầm nghĩ trong lòng.

Lăng Thần biết Lục Ông là một trong những trợ thủ của Lăng Tiếu, chỉ là hắn cũng suy đoán không ra thân phận của lão đầu này, nhưng nhìn ở trên mặt mũi của Lăng Tiếu, hắn cũng là dừng lại, không lại tiếp tục đối với sơn nhạc ở phía dưới tiến hành phá hoại nữa.

Lăng Tiếu đi tới chỗ Lục Ông cười nói:

- Lục lão, ngươi đang ồn ào cái gì thế, chúng ta muốn tìm Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, ngươi không giúp thì coi như quên đi, còn ở chỗ này đảo loạn a!

- Ta không phải đã nói sao, chỗ này không có Mộc thuộc tính chi thạch, các ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa!

Lục Ông tức giận mà nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Cho dù không có Thủy Nguyên thạch, chúng ta cũng có thể tìm một cái gì khác đi!

Lục Ông lộ ra vài phần lo lắng nói:

- Ở chỗ này không có thần vật gì a, các ngươi đừng có làm loạn có được hay không?

- Chỗ này đã thành tử địa rồi, làm loạn một chút lại có quan hệ gì.

Lăng Tiếu không cho là đúng nói.

Lục Ông vội vã khoát tay nói:

- Như vậy sẽ đem cái ta muốn phá hoại rồi, nhìn ở trên phần lão hủ những năm này giúp ngươi, liền đứng phá loạn nữa đi!

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng khẩn trương của lão cũng biết phụ cận này nhất định là có thứ tốt rồi, bằng không lão tuyệt đối sẽ không để ý như vậy.

- Nói đi Lục lão, phụ cận này có thứ gì tốt, chúng ta cùng nha chia sẻ một chút!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Lục Ông nhìn nụ cười thật giảo hoạt của Lăng Tiếu cũng biết là lão lại trúng kế của Lăng Tiếu rồi!

Lục Ông cười khan một chút nói:

- Những thứ này đều là bổn nguyên tinh hoa Mộc thuộc tính, không thích hợp với nhân loại các ngươi, đối với lão hủ ngược lại là có chút tác dụng, tiểu hữu ngươi sẽ không còn muốn đánh chủ ý tới nó đi!

- Làm sao lại không được, ta chỉ muốn nhìn một chút nó là cái gì, đối với chúng ta vô dụng tự nhiên sẽ không lấy của ngươi!

Lăng Tiếu đáp.

- Thứ này không phải là dễ nhìn nha!

Lục Ông rõ ràng là không muốn để cho Lăng Tiếu biết đây là cái gì.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2450 - Thu Hoạch Huyễn Nhãn Cảnh Thạch. (2)

- Được rồi!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, tiếp theo ngẩng đầu hướng về phía Lăng thần nhìn lại nói:

- Đại ca đem chỗ này đều hủy đi, xem một chút có Thủy Nguyên thạch hay không!

- Đừng... Đừng a, các ngươi đây là muốn hủy mệnh căn của ta a!

Lục Ông vội vã hiện lên vẻ mặt khóc tang nói, tiếp theo lão mới mười phần không tình nguyện mà nói:

- Tiểu hữu là ngươi nói đó a, tuyệt đối không thể cướp đồ của ta a!

- Yên tâm đi, ta cũng không phải là loại người kia! Mau mang theo chúng ta đi xuống xem một chút đi!

Lăng Tiếu sảng khoái mà đáp.

Lục Ông cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn mang theo Lăng Tiếu đi tới địa phương mà lão phát hiện mấy ngày nay.

Lăng Tiếu hướng về những người khác chiêu hô một tiếng, liền thuận theo chỉ dẫn của Lục Ông mà đi.

Đây là một cái sơn câu vực thẳm ở dưới hai tòa sơn nhạc kẹp lấy, kia rõ ràng

có một cái sơn tuyền cũng không phải rất rộng rãi đang lưu động.

Sơn tuyền này cũng không phải là chỗ Lục Ông muốn mang Lăng Tiếu đi tới, mà chỗ đầu nguồn của sơn tuyền này mới thật sự là chỗ có thần vật.

Chỗ đầu nguồn kia rõ ràng là sơn động do thiên nhiên mà thành, miệng động không ngừng chảy ra những tuyền thủy này, tuyền thủy này lộ ra rất kỳ vật, nhan sắc lại là mặc lục sắc mang theo một loại lực lượng kỳ dị.

Đám người Lăng Tiếu thuận theo Lục Ông tiến vào trong tuyền động kia, trực tiếp đi vào trong bụng của sơn phong.

Sau khi đến bên trong, đám người Lăng Tiếu mới kiến thực được thứ tốt chân chính là cái gì.

Chỉ thấy địa phương xông ra không ít tuyền thủy kia lại là một vũng mặc lục trì đàm, ở bên đàm có từng gốc tiểu thụ mọc cao không đến nửa thước, mà ở giữa trì đàm lại có bảy đóa mặc lục thần hoa nở rộ, phát tán ra thần quang thôi xán chói mắt, từng trận lực lượng sinh cơ nồng đậm tràn đầy cả trong động tuyền.

- Quỷ Thụ yêu này sao nhỏ như vậy? Chẳng lẽ đây là chỗ sinh trưởng của Quỷ Thụ yêu sao? Còn có bảy đóa hoa kia là cái gì, thật giống như chưa từng nghe nói qua a!

Dương Hải không nhịn được nhẹ hô.

Bàng Thống Các ở một bên đáp:

- Chúng nó là cây non của Quỷ Thụ yêu, nhưng mà chúng nó còn chưa có thành yêu, chúng nó sở dĩ ở chỗ này trưởng thành chỉ sợ là cùng với những mặc lục tuyền thủy kia có liên quan đi!

Tất cả mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm vào bảy đóa thần dược kia, chỉ thấy trên hoa tâm của nó có từng đoàn uân nhân chi khí nhiễm sinh, mặc lục khí tức kia tựa như tạo thành hình dạng tiên nữ đang không ngừng nhảy lên vũ điệu linh động, lộ ra vô cùng kỳ diệu!

Lăng Thần nhẹ khen nói:

- Bảy đóa hoa này hình dạng như hà liên, nhưng lại có chỗ khác biệt, kỳ diệu nhất chính là thần khí của nó đã ngưng thần rồi, tuyệt đối là Chí tôn thần tài a!

Lăng Tiếu càng không ngừng mà suy ghĩ, ở trong ấn tượng của hắn cư nhiên cũng không không thể tìm ra danh dưng có liên quan đến bảy đóa thần hoa này.

Bởi vì trong địa thiên thế giới có đủ các loại đồ vật, lại ở trong các loại đồ vật này sinh ra thần vật không giống nhau, hoặc là dị hóa mà sinh trưởng, rất nhiều thứ đều không phải là bọn họ có thể phân biệt được ra.

Lúc này Lục Ông mở miệng nói:

- Đây là Mặc Liên Tiên hà, cũng có thể gọi là Mặc Liên yêu hao, là thần vật hiếm thấy có Thủy Mộc hai loại thuộc tính, là do mặc tuyền cùng với Mộc thuộc tính nơi đây hội tụ mà sinh,

Theo lời nói của Lục Ông, mọi người mới chú ý tới bốn phía thành động ở nơi này có từng mảnh thụ căn giống như long cầu, đan xen tung hoành, chỗ thụ căn bọn chúng chảy ra từng điểm lục sắc tinh hoa hướng trì đàm này hội tụ mà đến, cũng khó trách có thể tiên sinh ra thần vật song thuộc tính bực này rồi.

Mà Lục Ông chân chính để ý cũng không phải là bảy đóa thần hoa, mà là

tinh hoa dịch Mộc thuộc tính hội tụ mà đến ở chỗ này.

Những thứ này cơ hồ đều là thụ trấp do lão thụ căn vài ngàn năm, thậm chí là vài chục ngàn năm trở lên tích xuất ra, cũng có bổn nguyên lực lượng Mộc thuộc tính, đối với lão mà nói là thần vật chân chính!

Nếu như lão có thể đem mộc thuộc tính tinh hoa đều hấp thu, lão tuyệt đối có thể lên cấp trở nên mạnh mẽ, khôi phục thần uy của Bất Tử thụ!

Đồng thời lão cũng sinh ra ý nghĩ muốn ở chỗ này cắm rễ sinh trưởng.

Bởi vì nơi này là một phiến rừng rậm nguyên thủy lưu truyền từ hoang cổ tới nay, còn có rất nhiều hoang khí cùng Thủy Nguyên lực lưu lại, đối với lão mà nói là đất sinh tồn tốt nhất!

Lão cũng là sau khi đi theo Lăng Tiếu, lần đầu tiên sinh ra ý niệm rời khỏi Lăng Tiếu!

Bởi vì lão vào trong thức hải của Lăng Tiếu uẩn dưỡng liền là hi vọng có thể nhanh chóng khôi phục, hơn nữa mượn khí vận của Lăng Tiếu mà lây nhiễm chút ánh sáng, đồng thời lại được tinh thần dịch của Lăng Tiếu uẩn dưỡng, khiến cho lão càng thêm nhân tính hóa, có linh trí cao hơn!

- Nơi này có không ít thụ nhũ trấp mấy vạn năm trở lên, tất cả mọi người lấy một chút đi! Về phần bảy đóa thần hoa kia chúng ta lại thương nghị một chút, các ngươi cảm thấy như thế nào?

Lăng Tiếu đề nghị nói.

Lăng Tiếu nhưng là không có ý tứ đem những thứ này hoàn toàn nuốt hết, đó lộ ra vẻ quá không hiền hậu rồi!

Lục này Lục Ông nóng nảy, lão vội vàng nói::

- Tiểu hữu ngươi cũng không thể như vậy a, ngươi đã nói là không đoạt đồ đạc của ta, làm sao ngươi lại đổi ý rồi!

Lăng Tiếu trấn an lão nói:

- Lục lão đừng nóng vội, chúng ta chỉ là lấy một chút mà thôi, cũng không phải là thu hết của ngươi, nơi này có nhiều người như vậy, người thấy là có phần, ngươi cũng không có ý tứ chiếm lấy toàn bộ đi!

Lục Ông nhổ một ngụm ở trong lòng nói: "Đây cũng là lão hủ tự mình phát hiện a, làm sao lại thành cùng nhau phát hiện rồi, nói chuyện có thể đừng không giảng đạo lý như vậy hay không a!

Lục Ông cũng không có ý tứ nói cái gì rồi, bởi vì toàn bộ nhân loại ở chỗ này đều cường đại hơn so với lão, lão cũng không có lực lượng mà ăn một mình rồi.

Lão cũng biết mang Lăng Tiếu tới nơi này đều sẽ không có chuyện tốt, cũng là nguyên nhân mà lúc trước lão làm thế nào đều không muốn để cho Lăng Tiếu biết đến.

Những người khác nghe thấy Lăng Tiếu nói như vậy tự nhiên là mừng rỡ vô cùng rồi, những thụ nhũ trấp mấy vạn năm này cũng là thần dịch chữa thương hiếm thấy, đối với bọn họ mà nói cũng là có hiệu quả nhất định.

Bọn họ riêng mình phân ra đi thu thập một chút thụ nhũ dịch.

Những thần vật này không có ai ngại ít, nhất định là càng nhiều càng tốt rồi.

Lục Ông ở một bên nhìn đến là vô cùng đau lòng a, trong lòng nhưng là vô

cùng hối hận mang Lăng Tiếu đi tới nơi này.

Lúc này Lăng Tiếu cũng đang suy nghĩ phân phối bảy đóa thần hoa này như thế nào.

Thần hoa Thủy Mộc hai loại thuộc tính nhất định sẽ có thần hiệu không tưởng tượng được, huống chi đã ngưng hình thành yêu linh rồi, đây tuyệt đối là quá khủng khiếp rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2451 - Mặc Liên Tiên Hà.

Nói không chừng tùy tiện một đóa cũng có thể chế tạo ra một cái thần thể Thủy Mộc song thuộc tính, có lẽ ăn nó vào còn có thể sinh ra trí tuệ của yêu, tăng cường thiên phú lĩnh ngộ, như vậy cũng là kiếm lớn rồi!

Trước mắt bọn họ chỗ này có bốn người, nhưng có bảy đóa hoa, là không thể chia đều rồi!

Mà Lăng Tiếu cũng chưa từng nghĩ tới muốn chia đều với bọn họ, bởi vì người đều là ích kỷ, hắn tính toán cho Dương Hải cùng Bàng Thống Các một đóa, đây tuyệt đối là đã vô cùng hào phóng rồi!

Đổi lại là người khác đối mặt với loại Chí tôn thần vật này chỉ sợ phụ tử đều muốn trở mặt rồi.

Về phần đại ca Lăng Thần, hắn chuẩn bị cho gã hai đóa, mà hắn một mình chiếm ba đóa, đây tuyệt đối là phương pháp phân phối tốt nhất đi!

Đợi đến khi mấy người bọn họ lần nữa trở lại, Lăng Tiếu đang muốn nói phương thức phân phối trong lòng hắn, Bàng Thống Các lại là mở miệng trước nói:

- Lăng dược thần, nơi này cũng không phải là do chúng ta phát hiện, ngươi có thể cho chúng ta lấy thụ nhũ trấp này đã rất hiền hậu rồi, bảy đóa thần hoa này chúng ta vốn không nên nghĩ tới, nhưng mà bạn già của ta nàng là tinh tu Mộc thuộc tính, thần hoa này đối với nàng có lẽ có thần hiệu nhất định, ta muốn dùng Hỏa Liên thần tâm của ta đổi một đóa có được hay không?

Dương Hải cũng từ bên cạnh nói:

- Lão Bàng nói không sai, bảy đóa thần hoa này tự mình ngươi thu là được!

Hắn là tinh tu Thủy thuộc tính, Mặc Liên Tiên Hà này có lẽ đối với hắn hữu dụng nhưng mà cũng kém hơn so với Chí tôn thần đan mà Lăng Tiếu luyện cho hắn.

Cho nên hắn cũng muốn bán một cái chỗ tốt cho Lăng Tiếu, trở về Lăng Tiếu mới có thể mau chóng thay hắn luyện chế Chí tôn thần đan a!

Lăng Thần vốn chính là tinh tu Kim thuộc tính, tuy là không dùng được nhưng hắn đối với giá trị của bảy đóa Mặc Liên Tiên Hà này cũng rất hiểu rõ, bất quá hắn cũng rất hào phóng nói:

- Đúng a Tiếu đệ, ngươi là Dược Thần, những thần vật này ở trong tay ngươi mới phát huy ra tác dụng càng cường đại, theo ta được biết, ngươi cũng có tu luyện hai loại thuộc tính Băng Mộc, có lẽ bọn nó có thể cho ngươi thu hoạch không nghĩ đến, ngươi liền thu lấy toàn bộ đi!

Lăng Tiếu không nghĩ tới bọn họ thật đúng là có thể bỏ xuống được, cư nhiên đều nhường cho hắn rồi.

Lăng Tiếu cũng không lại sĩ diện với bọn họ, bởi vì đoạn đường này đi tới cũng là cứu qua bọn họ đi!

- Như vậy đi, ta liền chiếm chút tiện nghi, Bàng lão ngươi cầm Hỏa Liên thần tâm cho ta, ngươi lấy một gốc Mặc Liên Tiên Hà, chờ sau khi ta trở về lập tức luyện chế Chí tôn thần đan cho ngươi, không cần thêm vào những thù lao khác, về phần Dương Hải ngươi đi theo ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, Chí tôn thần đan cũng là không thể thiếu ngươi, mà đại ca ngươi tuy là không dùng được Mặc Liên Tiên Hà này nhưng mà ngươi lấy một đóa

cũng là nên, nếu không phải ngươi đề nghị đi tới nơi này, chúng ta cũng sẽ không có kỳ ngộ bậc này! Về phần năm đóa khác ta liền không khách khí với các ngươi.

Lăng Tiếu trầm ngâm một chút nói.

Sau khi mọi người nghe xong đề nghị của Lăng Tiếu đều không có bất kỳ dị nghị nào, liền bắt đầu đem bảy đóa Mặc Liên Tiên Hà này thu rồi!

Sau khi thu xong bảy đóa Mặc Liên Tiên Hà, Lăng Tiếu còn không quên thu đại bộ phận tuyền thủy ở chỗ này, đây nhưng là thần tuyền mà thụ nhũ trấp tinh hoa chảy ra, hiệu quả liệu thương tự nhiên là không tệ.

Mà nguyên nhân Lăng Tiếu thu chúng nó cũng không phải là cái này, mà là tính toán tồn trữ đến bên trong dược đỉnh uẩn dưỡng những thần tài kia, khiến cho chúng nó có thể thành tục tiến giai càng nhanh hơn.

Lúc này Lục Ông nhìn Lăng Tiếu có chút muốn nói lại thôi, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Lăng Tiếu cùng Lục Ông quen biết trăm năm, cho dù không phải tâm ý tương thông nhưng mà tuyệt đối là có chút cảm ứng, hắn liếc thấy được lão nhất định là còn có chuyện rồi.

- Lục lão có phải còn có thứ tốt gì giấu ta hay không?

Lăng Tiếu cười mị mị nhìn Lục lão hỏi.

Lục Ông lắc đầu mà không nói được gì rồi!

- Ngươi có phải hay không là có ý kiến với chuyện ta mới làm? Trung thực nói a, Lục lão làm người cần phải rộng lượng hào phóng một điểm nha, nhìn

chỗ này của ngươi còn có nhiều bổn nguyên tinh hoa Mộc thuộc tính như vậy, cũng đủ cho ngươi hấp thu một trận đi!

Lăng Tiếu cho là Lục Ông không cao hứng rồi, phải khuyên bảo một câu.\

Lục Ông không có đáp lại lời của Lăng Tiếu, mà nhìn ba người khác một chút, thoáng qua vài phần do dự.

Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các đều bết bọn họ muốn nói chuyện, cũng không có chuyện của bọn họ, liền thức thời trước rời khỏi chỗ này.

- Lục lão nói đi, có chuyện gì mà nhìn ngươi lúng túng như vậy!

Lăng Tiếu nói.

Lúc này Lục Ông mới cảm khái nói:

- Tiểu hữu a, nhớ lại ta cùng ngươi một đường cũng có trăm năm, những năm này ta và ngươi coi như là giúp đỡ quan chiếu lẫn nhau, hôm nay ngươi đã là nhân tộc Chí tôn, có khả năng thông thiên triệt địa, lão hủ cũng là tương đối vui mừng, lúc trước lão hủ không nhìn nhầm ngươi a!

- Ha hả, những năm này cũng may mắn có mấy lần cứu mạng của Lục lão!

Lăng Tiếu khách khí cười nói.

Trước lúc hắn còn chưa trở nên mạnh mẽ, Lục Ông xác thật lợi dụng năng lượng của lão tương trợ cho hắn nhiều lần, một điểm này hắn còn là một mực để ở trong lòng.

Bất quá hắn bồi thường cho Lục Ông cũng không ít, trừ dùng tinh thần dịch

uẩn dưỡng lão ra, những năm này nhưng là tìm đến cho lão không ít thần vật có tinh hoa Mộc thuộc tính để lão hấp thu, bằng không lão làm sao có thể tiến giai đến một bước như bây giờ được.

Lục Ông cũng là không dám tự cho mình có công lao:

- Những thứ này đều còn là tiểu hữu ngươi có đại vận đạo, cũng không phải là công của một mình lão hủ a!

Ngừng một chút lão lại nói:

- Kỳ thật ta có chuyện muốn nói với ngươi, hi vọng tiểu hữu có thể đáp ứng!

- Lục lão ngươi có nói thẳng đi, chúng ta ai cũng như ai mà!

Lăng Tiếu rất là rộng lượng mà đáp.

Thấy Lục Ông khó xử như thế, Lăng Tiếu đều muốn nghĩ tới đem dược đỉnh của mình lấy đến chật ních một chút rồi, sợ gia hỏa này muốn Mặc Liên Tiên Hà của hắn.

Nếu như Lục Ông biết tâm tư này của Lăng Tiếu, nhất định vô cùng bất mãn nói: "Lão hủ cũng không phải là gia hỏa lòng tham không đáy giống như ngươi a!".

Lục Ông nói:

- Ta muốn ở lại chỗ này không đi nữa!

Lăng Tiếu hơi sững sờ, tiếp theo thần sắc nghiêm tục lại nói:

- Ngươi là nói một mực mực lưu lại chỗ này?Hay là chỉ lưu lại một đoạn thời

gian?

Không biết vì sao trong lòng Lăng Tiếu đã có một loại cảm giác khó chịu, tựa hồ đã biết được lựa chọn của Lục Ông nhưng mà hắn vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2452 - Tiểu Hữu A, Ngươi Liền Bỏ Qua Cho Lão Hủ Đi! (1)

Lục Ông nhẹ thở dài nói:

- Ta thân là Bất Tử thụ, là thiên địa dị chủng biến thành, sớm hiểu âm dương nhật nguyệt, thông hiểu thiên mệnh, lúc trước lựa chọn đi một đường với ngươi kỳ thật cũng là tư tâm hướng đến, bởi vì ta đã cảm giác được ngươi có thể mang cho lão hủ đại cơ duyên, để cho ta càng trở lại thời khắc đỉnh phong, hôm nay quả nhiên là giống như ta dự đoán, tiểu hữu dù là lúc cát lúc hung, nhưng mà cát lớn hơn hung, mỗi lần đều có thể gặp hung hóa cát, vậy mới có thành tựu ngày hôm nay, thiên nhiên tuyền động này chính là từ Hoang Cổ thiên nhiên ngưng tụ thành, hội tụ Mộc linh chi mạch, đối với lão hủ là đất đặt rễ tốt nhất, cho nên lần này lão hủ quyết định không lại đi theo tiểu hữu nữa, tính toán vĩnh viễn ở lại chỗ này, hi vọng tiểu hữu có thể hiểu được khổ tâm của lão hủ!

Lục Ông dù là thụ linh nhưng cùng Lăng Tiếu quen biết trăm năm, đối với Lăng Tiếu đã có một loại ý không nỡ, bây giờ lão làm ra lựa chọn này kỳ thật cũng là sau khi trải qua một phen suy nghĩ, mới cùng Lăng Tiếu nói ra quyết định này.

Lăng Tiếu sớm đoán được quyết định của Lục Ông, nhưng mà nghe chính miệng lão nói ra vẫn cảm thấy có vài phần khó chịu cùng không muốn.

Hắn là một người trọng tình cảm, đối với hết thảy thuộc về hắn cũng sẽ không có mới nới cũ, ngược lại là ở càng lâu càng là có tình cảm.

Hôm nay hắn dù không muốn phân khai với Lục Ông nhưng mà hắn cũng biết Lục Ông ở lại chỗ này xác thật là lựa chọn tốt nhất!

- Lục lão, thật lòng cảm tạ ngươi nhiều năm quan chiếu ta như vậy, ngươi đã có quyết định rồi, hi vọng ngươi sớm ngày trở thành tồn tại uy vũ giống như Ngô Đồng lão gia tử!

Lăng Tiếu đối với Lục Ông khẽ khom người một chút, lại một lần nữa tỏ vẻ cảm tạ nói.

Mấy năm nay trợ giúp của Lục Ông đối với hắn không lớn, nhưng mà trong quá trình khi hắn trưởng thành lại có trợ giúp khổng lồ không thể chối bỏ, đây để hắn đối với Lục Ông làm lễ khom người!

Lục Ông nghe được Lăng Tiếu tán đồng quyết định của lão, lập tức cảm thấy thở ra một hơi.

Lão nhưng là một trong chín đại thần thụ, bất kể nhân loại nào đều hi vọng đem lão lấy cho riêng mình, để cho lão cung cấp trợ giúp vô cùng vô tận, mà lão đã từng gặp phải nhiều lần bóc lột của Lăng Tiếu, nhưng đây cũng là căn cứ dưới điều kiện trao đổi, lão cũng không cảm thấy có cái gì. Chỉ là khi lão thật muốn rời khỏi, lão sợ Lăng Tiếu sẽ không để cho lão rời đi.

- Tiểu hữu không cần khách khí, lão hủ dù ở đặt rễ ở chỗ này nhưng vĩnh viễn cũng nhận ngươi là một cái bằng hữu nhân loại, nếu có ngày cần đến lão hủ, lão hủ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lão hủ ở chỗ này chúc tiểu hữu ngày sau có thể đi lên nhân tộc tối cường, lão hủ cũng sẽ vì tiểu hữu mà vinh dự đấy!

Lục Ông chân thành nói.

- Ha hả, có lời này của Lục lão liền đủ rồi!

Lăng Tiếu cười cười, tiếp theo xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Lục lão, ngươi xem chúng ta cũng là giao tình nhiều năm, bây giờ đã sắp vĩnh biệt rồi, ngài không tỏ vẻ một chút?

Khuôn mặt của Lục Ông trong nháy mắt xanh lại nói:

- Tiểu hữu a, tất cả của lão hủ đều đã cấp cho ngươi rồi, ngươi còn muốn làm như thế nào a!

Lăng Tiếu lại cười nói:

- Hắc hắc, Lục lão a, ngươi cũng biết ta nhiều huynh đệ, hơn nữa cừu nhân cũng là rất nhiều, bất kể là ta hay là bọn họ tùy thời đều sẽ có nguy hiểm sinh mạng, một chút trước kia ngươi lưu cho ta làm sao đủ dùng, không bằng ngươi đem thụ nhũ trấp, quả thụ, thụ căn những thứ nso đều lưu cho ta một nghìn phần liền đủ rồi, ngươi cũng biết, ta là người luôn luôn không tham lam a!

Lời này của Lăng Tiếu vừa mới nói xong, Lục Ông trực tiếp ngã trên mặt đất, lục nhãn trợn lên, lục dịch cũng phun ra rồi.

- Uy uy, Lục lão không cần phải giả chết như vậy, những năm này ngươi hấp thu bao nhiêu tinh thần dịch của ta còn cho là ta không biết a, ta chỉ là không muốn tình toán với ngươi mà thôi, bây giờ ngươi vì một điểm đồ vật còn giả chết với ta, ngươi tên choáng đầu này quá không hiền hậu đi!

Lăng Tiếu hết sức bất mãn mà kêu lên!

Lục Ông thiếu chút nữa muốn trực tiếp bị lời này của Lăng Tiếu trực tiếp tức chết rồi!

Lão là sống ở trong thức hải của Lăng Tiếu mà uẩn dưỡng, nhưng mà tuyệt đối không có hấp thu qua tinh thần dịch của hắn a!

Lão ở trong lòng khóc lên reo hò: "Tiểu hữu, lương tâm của ngươi ở đâu a!"

Lục Ông cũng là đủ lưu manh, trực tiếp nằm trên mặt đất không dậy nỏi, lienf giả trang đến chết, tin tưởng Lăng Tiếu cũng không làm gì được lão!

Lăng Tiếu cười lanh một tiếng nói:

- Lục lão, nguôi cho là giả chết là được sao? Có tin ta bây giờ đem râu mép của ngươi nhổ sạch hay không, tin tưởng như vậy cũng đủ số lượng mà ta muốn rồi!

Lục Ông trong nháy mắt từ trên mặt đất đứng lên giận trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, cỗ khí thế một đi không trở lại kia tựa hồ thật muốn cùng Lăng Tiếu hảo hảo giao chiến một phen!

Lăng Tiếu cũng không yếu thế, một mực cùng Lục Ông giận trừng mắt!

Phải một lát sau, sắc mặt của Lục Ông dẫn đầu suy sụp xuống, lộ ra một vẻ mặt cầu khẩn nói:

- Tiểu hữu a, ngươi bỏ qua cho lão phu đi, mỗi dạng một ngàn phần đây không phải là muốn đem lão cốt đầu của lão hủ ta sao.

Lăng Tiếu khó chịu nói:

- Lục lão a, ngươi ít giả bộ cho ta, Mộc thuojc tính tinh hoa ở chỗ này cũng đủ cho ngươi một mực cường đại tiếp, liền muốn một điểm đồ vật của ngươi, còn ở chỗ này khóc đến chết đi sống lại, đơn giản là đem trăm năm giao tình kia của chúng ta khinh thường không nhớ rồi, bổn cung thật là nhìn nhầm bằng hữu như ngươi rồi, bổn cung cũng không cần nữa, ngươi lưu lại tự mình hưởng thụ đi!

Lăng Tiếu một bộ vô cùng đau đớn, đơn giản là bị người thân nhất của chính mình phản bội đến khó chịu như vậy!

Lục Ông thoáng cái trợn tròn mắt!

Đây dường như lão có chút oan đi, lão không nói là không cho a, chỉ là số lượng mà Lăng Tiếu yêu cầu quá khổng lồ rồi, lão phải làm như vậy a!

Lão vón dĩ muốn mặc cả với Lăng Tiếu một phen, cuối cùng đua lòng một chút đều cấp cho Lăng Tiếu ước chừng một trăm phần liền xong rồi.

Bây giờ tốt lắm, tên choáng đầu này lại không cần.

Lão nên cảm thấy cao hứng mới đúng, nhưng mà nghe Lăng Tiếu nói đến không chịu nổi, lão có một loại cảm giác không chốn dung thân a!

Mắt thấy Lăng Tiếu liền muốn đi ra khỏi động khẩu rồi, Lục Ông không thể không vội vàng gọi hắn lại nói:

- Tiểu hữu, ngươi nói cũng đúng, là lão hủ hổ thẹn với ngươi, ngươi lại đây đi, lão hủ đáp ứng yêu cầu của ngươi!

Lăng Tiếu dừng lại thân hình, hơn nữa trong nháy mắt lướt trở lại bên cạnh Lục Ông cười nói:

- Đây mới là hảo bằng hữu của ta nha, nhanh lấy ra đi, trời chuẩn bị tối rồi, ta còn phải chạy trở về!

Lục Ông nhìn bộ dạng sắp chảy nước miếng của Lăng Tiếu, lại biết là trúng kế của hắn rồi!

Lão cười khổ một cái nói:

- Lão hủ dù là ở trong thức hải của ngươi sống trăm năm, nhưng mà vĩnh viễn đều không học được tới nửa phần giảo hoạt của tiểu hữu a!

Vừa nói đồng thời lão vừa đem thụ trấp, thụ quả, thụ căn lấy ra cho Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2453 - Tiểu Hữu A, Ngươi Liền Bỏ Qua Cho Lão Hủ Đi! (2)

Những thứ này đều là lão tích lũy nhiều năm qua, mỗi lấy ra một chút lão đều là đau long vô cùng a!

Lăng Tiếu nhìn bộ dạng của lão buồn cười như vậy, lại là sinh sôi mà nhịn lại, trong lòng thầm nghĩ: "Lục lão vẫn quá thần chuân rồi, ở lại chỗ này cũng không có câu tâm đấu giác, cũng không có người nào dám dễ dàng tới đây tìm, tin tưởng lão có thể sớm ngày đạt tới đỉnh phong a!

- Được rồi Lục lão, ta và ngươi tương giao một tràng, liền đánh cái năm mươi phần trăm đi, những cái này cũng đủ cho ta dùng rồi!

Lăng Tiếu ngăn trở Lục Ông lấy ra tiếp mà nói.

Dưới mắt những thứ này đều có mấy trăm phần rồi, đối với hắn mà nói cũng là đủ dùng lâu rồi!

Huống hồ Lục Ông sinh trưởng ở chỗ này, hắn tùy thời đều có thể tìm đến lão đi! Cũng không phải là sau khi chia tay sẽ không tìm thấy nó nữa!

Nếu như Lục Ông biết suy nghĩ của Lăng Tiếu, chỉ sợ đều muốn bị tức đến thụ thân rữa nát mà chết rồi!

Tên choáng đầu này tuyệt đối là gia hỏa lòng tham không đáy a!

Lục Ông không biết ý nghĩ của Lăng Tiếu, còn có chút cảm kích Lăng Tiếu đối với lão nâng lên cái tay cao quý!

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn rời khỏi sơn đọng này, Lục Ông còn là gọi hắn lại nói:

- Tiểu hữu, lão hủ còn có một dạng đồ vật cho ngươi, đây là một phần ba thụ tâm của ta, ngươi có lẽ còn có một lần đại kiếp, nó hẳn là có thể giúp ngươi độ qua một kiếp! Đợi tìm cơ hội ngươi liền ăn nó vào đi!

Bất Tử thụ nhũ trấp, Bất Tử thụ quả, Bất tử thụ căn, những thứ này đều là một mực tích lũy tồn tại ở trên người Bất Tử thụ Lục Ông, có thể không ngừng tái sinh, số lượng cũng tuyệt đối không phải là ít!

Mà Thụ tâm của Bất Tử thụ lại chỉ có một khỏa, đây là chỗ sinh mệnh tinh hoa chân chính của lão.

Cũng chính là nói Lục Ông lấy ra một phần ba Bất Tử thụ tâm ra, đây tương đương là một phần ba sinh mệnh tinh hoa của lão.

Đây không chỉ là đại biểu cho lực lượng ở bên trong của lão, còn đại biểu cho Bất Tử ý chí, Bất Tử linh hồn của lão!

Chỉ cần Lăng Tiếu đem nó ăn vào, cho dù một ngày kia ngay cả đầu của hắn đều bị hủy diệt, nhưng mà chỉ cần còn một chút tinh huyết hoặc linh hồn tồn tại, vẫn có cơ hội một lần nữa sống lại!

Đây là chỗ thần kỳ của Bất Tử chi tâm, cũng chính là chỗ siêu cấp thần hiệu của cửu đại thần thủ!

Nếu có người có thể đem trọn một khỏa Bất Tử chi tâm đều thu hoạch, cũng đem nó phục dụng xuống, người nó liền sẽ có sinh mệnh vô cùng vô tận, cũng là vĩnh viễn bất hủy bất diệt, chỉ cần có một điểm máu huyết hoặc là da thịt hoặc là linh hồn... Đều có thể một lần nữa trọng sinh sống lại!

Trừ phi là bị diệt đến một điểm bụi trần đều không còn, đó mới có thể vĩnh viễn biến mất ở trên thế giới này!

Lục Ông đem một phần ba Bất Tử chi tâm cho Lăng Tiếu, đây tuyệt đối là cho Lăng Tiếu một cái mạng khác, mà chính lão cũng là hao tổn hơn phân nửa tinh hoa, không biết cần tích lũy bao nhiêu năm mới sẽ phục hồi lại được.

Lăng Tiếu cảm nhận được khí tức nhanh chóng suy yếu của Lục Ông, đột nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng cùng cảm động!

Hắn luôn luôn cảm thấy Lục Ông tiểu khí nhát gan muốn chết, bây giờ lão lại lấy ra một phần ba Bất Tử chi tâm cho hắn, đây là một phần hậu lễ lớn bực nào a!

Lục Ông nhìn Lăng Tiếu chần chừ mà không tiếp lấy Bất Tử chi tâm của lão, thần sắc trở nên khó coi lên nhiều:

- Chẳng lẽ tiểu hữu còn chê ít?

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Không... Lục lão, Bất Tử chi tâm này ta không thể nhận, đây nhưng là một phần ba cái mạng già của ngươi, Lăng Tiếu ta cũng không phải là người nhìn bằng hữu sống chết mà không đoái hoài, mất đi nó rồi, ngươi còn phải cần một thời gian rất dài mới có thể bồi bổ được nguyên khí a!

Lục Ông nghe được một lần chân thành này của Lăng Tiếu, nội tâm cũng là cảm thấy hết sức vui mừng rồi!

- Cầm lấy đi, chỗ này có vô số thụ căn tích lũy tinh hoa, chỉ cần lão hủ cắm rễ ở chỗ này, không đến trăm năm là có thể đầy đủ khôi phục, huống chi

ngày sau lão hủ không có ở bên cạnh ngươi, cho dù muốn giúp ngươi cũng là bất lực, đây coi như là lễ vật của bạn vong niên chúng ta, mời tiểu hữu cứ nhận lấy đi!

Lục Ông nói, ngừng một chút lão lại nói:

- Nếu hư tiểu hữu cảm thấy nó quá quý trọng, như vậy ngày khác có thể tìm đến Mộc thuộc tính chi thạch mà nói, nếu là có dư thừa liền đem nó đưa đến cho lão hủ, đây đối với lão hủ mà nói cũng là một chuyện đại hạnh!

Lăng Tiếu thấy Lục Ông nói như thế cũng không lại từ chối nữa, đem một phần ba Bất Tử tâm kia tiếp lấy, chỉ cảm thấy một cỗ sinh cơ vô cùng nồng đậm truyền tới, cảm giác ôn nhuận kia hết sức sảng khoái!

Lăng Tiếu gật gật đầu thật sâu nói:

- Lục lão ngươi an tâm sống ở chỗ này, ta nhất định sẽ tìm được Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, đến lúc đó sẽ chuẩn bị cho ngươi một khỏa!

- Ha hả, được rồi, chúng ta liền đừng giống mấy bà mẹ rồi, đây cũng không giống như tính cách của ngươi, đi nhanh đi!

Lục Ông cười cười, phất phất tay nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Vậy ngài bảo trọng rồi, ta đi đây!

Nói xong Lăng Tiếu nhìn Lục Ông một cái thật sâu, cầm Bất Tử chi tâm dứt khoát xoay người rời khỏi cửa động này.

Đang ở sau khi Lăng Tiếu vừa mới rời khỏi, thân thể của Lục Ông trong

nháy mắt hư nhược ngã xuống đất, lão lộ ra vẻ cười khổ lẩm bẩm nói:

- Một phần ba trái tim, muốn bồi bổ trở về làm gì dễ dàng, bất quá có thể để tiểu hữu tránh qua một lần đại kiếp cũng không uổng ta với ngươi quen biết một tràng rồi!

Nói xong lão lập tức biến thành một gốc tiểu thụ, bắt đầu tráng đại lớn lên, lập tức đem rất nhiều tinh hoa Mộc thuộc tính ở chỗ này liên tục tụ tập hấp thu, rất nhanh nó càng không ngừng trưởng thành lên, cuối cùng thụ đỉnh đem sơn động kia đều phá mở ra, lập tức lộ ra ở trên sơn nhạc, hơn nữa trở thành một gốc cổ thụ chọc trời hết sức khổng lồ, thấu ra từng trận khí tức sinh mệnh bất tử, phát tán ra lục sắc thần quang thôi xán.

Từng đạo thần quang tạo thành thiên địa dị tượng khiến cho bầu trời ở phụ cận chỗ này đều vì đó mà hùng dũng vân động!

Lăng Tiếu đã cùng ba người Lăng Thần hội hợp, nhìn một màn này trong lòng càng là cảm khái ngàn vạn!

Từ hôm nay trở đi, trong thức hải của hắn liền thiếu đi Bất Tử thụ, nhưng mà trong tay của hắn lại nhiều ra một phần ba khỏa Bất Tử chi tâm, hắn vẫn cảm thấy cùng tồn tại với Lục Ông!

Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các đều là thấy được phong thái sát na của khỏa thần thụ này, trong lòng đều đang thầm nghĩ: "Đây chẳng lẽ là một trong chín đại thần thụ hay sao?"

Bọn họ cho dù cảm thấy là một trong chín đại thần thụ, nhưng mà cũng biết là có quan hệ lớn lao với Lăng Tiếu, bọn họ đều sẽ không đánh chủ ý lên khỏa thần thụ này, lại càng sẽ không đi tuyên truyền ra!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2454 - Bất Tử Chi Tâm, Biệt Ly Thương Cảm! (1)

Bất tri bất giác, Lăng Tiếu đã ở trong lòng bọn hắn chiếm cứ vị trí hết sức trọng yếu rồi.

Đám người Lăng Tiếu rời khỏi chỗ này cũng không có lập tức liền rời khỏi Vạn Yêu sâm lâm.

Mà là tính toán ở chỗ này tiếp tục tìm một ít thần tài, đây đối với bọn hắn mà nói đều là cơ hội cực kỳ khó gặp.

Bởi vì bọn họ đã đi qua mấy đại yêu địa đều bình yên vô dạng rồi, chỉ cần không đi trêu chọc những tồn tại kinh khủng đạt tới thập nhất giai cao cấp thánh thú kia, bọn họ trên căn bản không có cái nguy hiểm gì có thể nói!

Cho dù bọn họ gặp phải bầy thánh thú, không đánh lại còn không chạy được sao!

Đương nhiên cũng không phải là nói trong Vạn Yêu sâm lâm trừ vài đầu đại hung yêu này liền không có những yêu vật kinh khủng khác.

Có một ít yêu loại không biết rõ vẫn tồn tại, chẳng qua là bọn họ không thể nào nhất nhất gặp được, còn nữa, chỗ này còn có các loại độc vật, độc nguyên rất kinh khủng, có một ít cũng xác thực là không phải bọn họ ứng phó được, như thế liền không thể không tránh đi xa xa.

Có Quỷ Hồn thú vương tử này dẫn đường, lại có Long Ngũ ở bên cạnh hộ vệ, bọn họ cũng là tìm được không ít thánh thú tranh đấu, đoạt lấy không ít thần vật!

Trong đó Lăng Thần cũng rốt cuộc thỏa mãn nguyện vọng muốn tìm được thánh thú có thực lực tương đối đối chiến của hắn, có thể thống thống khoái khoái mà đánh vài tràng, thoáng chốc trong lòng vô cùng vô cùng vui vẻ!

Về phần Dương Hải cùng Bàng Thống Các cũng là không có cái gì hứng thú, bọn họ chỉ để ý Lăng Tiếu sớm một chút ra ngoài, cũng tốt để Chí tôn thần đan của bọn họ vào tay a!

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng không biết là nguyên nhân gì, kể từ sau khi rời khỏi Quỷ Thụ lĩnh liền là trầm mặc ít nói, rất ít trao đổi với người khác, mà phàm là gặp gỡ thánh thú cường đại hắn chung quy sẽ đầu tiên đứng ở phía trước xuất chiến, mà bọn họ cũng rốt cuộc kiến thực được lực chiến đấu biến thái dị thường cùng với thủ đoạn sát lục hung tàn kia của hắn!

Bọn họ mới phát hiện sự cường đại của Lăng Tiếu xa xa vượt qua tưởng tượng của bọn họ, Dương Hải lại càng nhận rõ sự thật, Lăng Tiếu nếu như đối chiến với hắn, cho dù cảnh giới của hắn nếu so với Lăng Tiếu cường đại hơn một điểm chỉ sợ hắn còn không phải là trụ được mười chiêu của Lăng Tiếu; về phần Bàng Thống Các dù không có loại cảm giác này nhưng mà đã đem Lăng Tiếu trở thành loại người đồng giai có thể cùng hắn phân cao thấp.

Bọn họ càng là kiến thức được sự cường đại của Lăng Tiếu, càng là bị phong thái của hắn thuyết phục.

Bởi vì Lăng Tiếu là Chí tôn Dược Thần, quang hoàn này đã đủ để đè ép tất cả ngọn nguồn của bọn họ, mà bây giờ lực chiến đấu lại biến thái như thế, đây đơn giản là tồn tại khó gặp nhất trong tất cả Luyện dược sư.

Bởi vì Luyện dược sư chuyên chú luyện đan, mà ở lúc tiến giai bình thường sẽ dùng đại lượng đan dược, vì thế khiến cho căn cơ của tự thân bịn họ bấp bênh, thực lực so với đồng giai kém hơn rất nhiều.

Bây giờ Dương Hải đã là hạ định quyết tâm rồi, an tâm đi theo bên cạnh Lăng Tiếu, hắn tin tưởng Lăng Tiếu sẽ không đối đãi không công bằng với hắn.

Bởi vì tâm tính của Lăng Tiếu hắn cũng là có biết được chút ít, đối nhân cũng là được a.

Bàng Thống Các thì là để thấp tư thái cùng Lăng Tiếu luận giao, muốn đem Lăng Tiếu trở thành bạn vong niên đến đối đãi, tuyệt đối không thể giao ác với hắn!

Lúc này Lăng Tiếu đang cầm lấy Băng Hỏa kiếm đem một đầu thập nhất giai trung cấp thánh thú trảm thành hai nửa, tiên huyết hải lượng ở trên bầu trời vẩy ra, mùi vị tanh hôi để người cảm thấy ác tâm.

Thân hình Lăng Tiếu nhẹ lướt, đem thú đan của thánh thú kia lấy ra, trên khuôn mặt một mực hiện lên một vẻ cười mỉm:

- Tụ tán ly hợp là chuyện thường trong nhân sinh, đến cảnh giới này của ta còn không để xuống được, thật sự là không nên, lấy thực lực của ta muốn đi gặp người nào còn không phải là nhẹ nhàng sao? Huống chi lão đầu này lại không phải là nữ nhân của ta, cần gì phải không nỡ rời lão được, ha ha, thật là buồn cười, buồn cười a!

Lăng Tiếu bỗng dưng lại cười to lên, để cho người khác đều vì thế mà không hiểu!

- Tiếu đệ gặp được chuyện gì cao hứng rồi?

Lăng Thần ở không xa hỏi.

Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc đầu không nói gì, chỉ là cảm thấy giết được thống

khoái, ngừng một chút hắn lại nói:

- Đi thôi, chúng ta tìm địa phương luyện chế hai khỏa Chí tôn thần đan cho Dương lão cùng Bàng lão, có thể quay trở lại rồi!

Lăng Tiếu tính toán ở trong Vạn Yêu sâm lâm này luyện đan bởi vì Thủy Nguyên lực ở chỗ này tương đối nồng đậm, chỉ cần tìm một chỗ địa bàn của thánh thú không quá cao giai liền không cần phải lo lắng bị làm nhiễu loạn cái gì rồi.

Dương Hải cùng Bàng Thống Các ở không xa đều là bị lời này của Lăng Tiếu nện đến muốn ngất rồi.

Bọn họ đợi một ngày này đã có hơn một năm, không phải là cảm thấy lâu mà là cảm thấy quá nhanh!

Đây đối với những Chí tôn có thọ nguyên vô hạn như bọn hắn mà nói chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Đoàn người bọn họ ở một chỗ sơn nhạc không có cao giai thánh thú thường lui tới mà dừng lại.

Lăng Tiếu cũng không cần khai phá động phủ gì, trực tiếp ở trên mặt đất bày ra cấm chế cách tuyệt cường đại liền có thể.

Lăng Tiếu đối với Dương Hải cùng Bàng Thống Các nói:

- Các ngươi đem Chí tôn thần tài cùng thần tài bình thường mà các ngươi có đều lấy ra đi, ta nhìn xem có những thứ là ta cần dùng đến, bằng không chỉ dựa vào trân tàng của ta cũng không phải là đủ được!

Bàng Thống Các đầu tiên là khẩn cấp mà đem thần tài hắn có đều lấy ra, chỗ

của hắn không sai biệt lắm coi như là gom góp đủ hai phần Chí tôn thần tài rồi, về phần Dương Hải liền muốn ít hơn nhiều lắm, hắn dù từng là Dong binh vương nhưng mà thực lực lại không có cường đại như Bàng Thống Các, thần tài bình thường thu thập được rất nhiều nhưng mà Chí tôn thần tài lại là có hạn, đây cũng là nguyên nhân mà hắn lựa chọn đi theo bên cạnh Lăng Tiếu chỉ cầu lấy Chí tôn thần đan!

Sau khi Lăng Tiếu thu hồi thần tài của bọn họ liền nói:

- Không bao lâu nữa Chí tôn thần đan mà các ngươi cần liền có thể luyện xong, nhẫn nại đợi mấy ngày đi!

Bàng Thống Các cùng với Dương Hải đều là kích động mà hưng phấn lên, trên khuôn mặt đều là ý vui mừng không dứt!

Lăng Tiếu có huyết nhục thần hồn, tương đương với có nhiều hơn một cái phân thân chân thực.

Mà một cái phân thân này thực lực còn ở trên chân thân, đây tuyệt đối là có một không hai ở trên Thiên vực rồi!

Hắn một người chẳng khác nào là hai người, cũng chính là tương đương với hai đại Chí tôn Dược Thần.

Tin tức này nếu như là để người khác biết, tuyệt đối vì đó mà chấn kinh sùng bái không dứt!

Lăng Tiếu cũng không phải là muốn khoe khoang cái gì, hắn ở trước mặt Lăng Thần, Dương Hải cùng với Bàng Thống Các ba người triển hiện ra cảnh tượng luyện đan chấn động, như thế chỉ vì rút ngắn thời gian luyện đan mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2455 - Bất Tử Chi Tâm, Biệt Ly Thương Cảm! (2)

Chỉ thấy hai cái Lăng Tiếu ở cách không xa đồng thời luyện đan, thật để cho bọn họ mở rộng nhãn giới, nội tâm thầm xưng kỳ không thôi!

Chỉ là ngắn ngủi trên dưới mười ngày, Lăng Tiếu liền trước sau ngưng kết hai khỏa Chí tôn thần đan, loại tốc độ thành đan này cực nhanh, đơn giản là để cho người ta vì thế mà chặc lưỡi, hơ nữa trong quá trình đó không có nửa điểm sai sót, không hủy đi bao nhiêu gốc thần tài, hơn nữa một lần liền ngưng đan thành công!

Bọn họ dù không thấy qua những Chí tôn Dược Thần khác luyện đan nhưng mà cũng biết tỷ lệ thành công của bất kỳ Luyện dược sư nào luyện đan đều có hạn, đây cũng là nguyên nhân mà mỗi vị Luyện dược sư trước lúc thay người khác luyện đan đều thu nhiều phần tài liệu.

Lăng Tiếu đem hai khỏa Chí tôn thần đan cầm vào trong tay, phân biệt giao cho Dương Hải cùng Bàng Thống Các.

- Bàng lão, một lần này cực khổ ngươi rồi, đây là các ngươi nên được!

Lăng Tiếu đầu tiên là đối với Bàng Thống Các nói, tiếp theo lại nhìn Dương Hải nói:

- Dương lão, ngươi là còn muốn đi theo bên cạnh ta không, bây giờ cân nhắc rõ ràng vẫn còn kịp!

Bất kể nói như thế nào, thông qua tiếp xúc trong chốc lát, cảm giác của Lăng Tiếu đối với hai người bọn họ còn là được, nhất là Bàng Thống Các tính tình

thẳng thắn, không có quá nhiều dục vọng, mà Dương Hải làm người liền linh hoạt khôn khéo nhiều lắm, muốn chân chính để hắn thần phụ không phải dễ dàng.

Nếu như hắn không phải thật tâm thần phục, Lăng Tiếu lưu hắn ở bên cạnh cũng không có ý nghĩa gì, một chuyến này tác dụng của hắn dù là không phải rất lớn, nhưng mà Lăng Tiếu hắn đã nói là làm, nói luyện Chí tôn thần đan cho bọn họ liền luyện, nhưng là không có nuốt lời!

Dương Hải biết bây giờ là lúc hắn lựa chọn, một khi lựa chọn nhưng liền không có cơ hội quay đầu rồi.

Bằng không Lăng Tiếu ngày sau thế lớn, mà hắn phản bội Lăng Tiếu, Thiên vực kia dù lớn khẳng định liền không có chỗ dung thân cho hắn, bởi vì lực hiệu triệu của Chí tôn Dược Thần là vô cùng kinh khủng đấy!

Dương Hải chỉ là hơi chần chừ một chút, liền lập tức khom người đáp:

- Dương Thần chủ nhân, Dương Hải nguyện ý cả đời chỉ phụng ngươi là chủ, đi theo bên cạnh chủ nhân!

Lăng Tiếu rất hài lòng với chuyển biến này của Dương Hải, lập tức gật đầu nói:

- Tốt, ngày sau ngươi liền ở lại bên cạnh ta thay ta làm việc, nếu như có lúc ngươi thật muốn rời khỏi thì tùy thời đều có thể, ta cũng không miễn cưỡng ngươi!

Lăng Tiếu thu Dương Hải chỉ là nhiều thêm một phần lực lượng, là sẽ không đem hắn trở thành tâm phúc để đối đãi đấy!

- Dương Hải tất nhiên sẽ không phản bội chủ nhân!

Dương Hải trịnh trọng nói.

Hắn cũng hiểu được muốn lập tức lấy được tín nhiệm của Lăng Tiếu hoàn toàn là không thể nào, đây hết thảy đều cần hắn lấy hành động thực tế đi chứng minh!

Lăng Tiếu lại đối với Lăng Thần nói:

- Đại ca, ngươi vừa tiến giai cảnh giới Chí tôn không lâu, hơn nữa đã dùng qua một lần Chí tôn thần đan rồi, lại dụng nữa cũng không có hiệu quả gì, sau này tiến giai đều phải dựa vào một mình ngươi, tin tưởng lấy thiên phú của ngươi hết thảy những thứ này không phải là vấn đề!

Lăng Thần cười sang snagr nói:

- Ha ha, đây là tự nhiên, đại ca đột phá cả đời này nhưng rất ít mượn đan dược, dù không được biến thái như tiểu tử ngươi nhưng mà ta nói như thế nào cũng từng là một đời kiêu tử, mục tiêu bây giờ của ta nhưng là vạn năm sau phải trùng kích Chí tôn bảng!

Lăng Tiếu chân thành nói:

- Ta tin tưởng đại ca nhất địn có thể làm được đấy!

Trên Chí tôn bảng đều là tồn tại cường địa nhất ở bên trong Thiên vực, một người đều đại biểu cho tồn tại cơ hồ vô địch hậu thế, đây nhưng là mộng tưởng cả đời của Chí tôn Thủy Thần, người nào có thể bước lên bảo tọa kia tất nhiên là thời khắc vinh dự nhất cả đời rồi.

Lăng Thần hiện nay chỉ là đê cấp Chí tôn Thủy Thần, hắn bây giờ liền có loại hùng tâm tráng chí này, phần chí khí này nhưng là không nhỏ a!

Dương Hải cùng Bàng Thống Các ở một bên nghe thấy thì không có nửa điểm ý tứ xem thường, ngược lại cảm thấy Lăng Thần rất có loại khả năng này!

Bởi vì chiến lực của Lăng Thần dù không biến thái bằng Lăng Tiếu, nhưng mà tuyệt đối không kém bao nhiêu, một khi đã trở thành cao cấp Chí tôn Thủy Thần nhất định là loại cường hãn nhất ở bên trong đồng giai!

Bất quá ở trong lòng bọn họ, Lăng Tiếu trở thành tồn tại trên Chí tôn bảng có khả năng nhiều hơn!

Bởi vì càng là kiến thức được sự cường đại của Lăng Tiếu, càng là nhìn không thấy sâu cạn của hắn, cảm thấy Lăng Tiếu phảng phất có thần lực cùng lá bài tẩy dùng mãi không hết, dùng đến bất tận!

Đoàn người bọn họ ở chỗ này ước chừng một năm, rốt cuộc là rời khỏi Vạn Yêu sâm lâm rồi!

Sau khi ra khỏi Vạn Yêu sâm lâm, trừ Lăng Tiếu ra, những người khác đều là nặng nề thở ra một hơi!

Bọn họ cảm khái lại có thể từ trong Vạn Yêu sâm lâm được so với một trong những cấm địa còn sống mà đi ra, hơn nữa còn thu hoạch được không ít thần vật, kiến thực được những yêu vật kinh khủng kia, coi như là chuyến đi này không tệ rồi!

Bàng Thống Các đầu tien là cáo từ với Lăng Tiếu:

- Lăng dược thần, chúng ta liền phân khai, ngày sau nếu có chuyện gì cần, ngươi phái người đi đến Khai Phong địa giới Khoát Hương Các thông tri một tiếng, lão Bàng ta tuyệt đối không nói hai lời!

- Có lời này của ngươi liền đủ rồi, lúc này từ biệt!

Lăng Tiếu vui mừng mà chắp tay nói.

Có thể kết giao được Chí tôn Thủy Thần thẳng thắn trọng tình nghĩa như Bàng Thống Các, hắn cũng cảm thấy hết sức vui vẻ.

Lúc này Bàng Thống Các lại cùng Lăng Thần và Dương Hải nói một câu từ biệt, mới lướt lên trên cửu thiên trực tiếp bay đi!

Nhìn bộ dạng rời khỏi hết tốc lực cũng biết hắn là một lòng rời đi rồi!

- Đi, chúng ta cũng trở về đi thôi!

Lăng Thần nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền mang theo Dương Hải cùng Lăng Thần một đường trở về Thiên Long môn rồi lại nói!

Trên đường đi Lăng Tiếu thì là hướng Dương Hải hỏi một chút tình huống của vực ngoại.

Thực lực của Dương Hải mặc dù chỉ là đê cấp Chí tôn, nhưng mà hắn đạt tới cảnh giới này đã mấy vạn năm rồi, cũng đi lại vực ngoại một đoạn thời gian muốn tìm kiếm được một chút cơ duyên, chỉ là đáng tiếc thực lực có hạn, lại là không có thu hoạch quá lớn, ngược lại là bị những nguy hiểm của vực ngoại kia dọa sợ đến trở về trong Thiên vực!

Lăng Thần đối với tình huống của vực ngoại cũng muốn hiểu rõ một chút, cũng nghe được Dương Hải nói đến xưng kỳ!

Tuy nói bọn họ đều có thể tùy thời chạy đến vực ngoại, nhưng mà bọn họ đối

với không gian vực ngoại kia đều không biết nhiều thứ, nếu như không cẩn thận mà đặt chân vào một ít hiểm địa, cho dù bọn họ là Chí tôn cũng chỉ là một cái tử lộ rồi!

Cho nên nghe một chút những thứ mà Dương Hải thấy được nghe được đối với bọn hắn ngày sau xông ra vực ngoại sẽ có trợ giúp lớn lao!

Sau khi Lăng Tiếu cùng Lăng Thần nghe được giải thích của Dương Hải, đối với vực ngoại kia càng thêm tràn đầy tò mò, rất muốn để xuống hết thảy mà đi ra bên ngoài xông pha một phen rồi lại nói!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2456 - Tình Hình Vực Ngoại! (1)

Vực ngoại có vô số không gian, lục địa không gian, loạn lưu không gia, ngũ hành không gian, hắc động không gian, lôi điện từ trường...

Rất nhiều không gian đều tràn đầy lực lượng cùng kỳ vật không giống nhau, có rất nhiều không gian giống như chết, cũng có không ít không gian có sinh vật chủng tộc, càng nhiều chính là có rất nhiều thần vật chưa thấy qua, lại không khuyết thiếu những đỉnh cấp Chí tôn thần tài đã tồn tại mấy chục vạn năm, thậm chí trăm vạn năm trở lên.

Chỉ là ở trong các loại không gian này đều sẽ tràn đầy các loại nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền sẽ chết không có chỗ chôn rồi!

Mặt khác, chạy tới vực ngoại còn có một nguy cơ rất lớn, đó chính là vấn đề về phương hướng!

Rất nhiều người ở vực ngoại nếu là lạc đường mất phương hướng, không có cách nào lại phân biệt được phương hướng trở lại Thiên vực, như vậy tuyệt đối muốn vĩnh viễn ở lại không gian vực ngoại mà sinh tồn rồi!

Từ cổ chí kim đã có không ít Chí tôn Thủy Thần bị lạc ở vực ngoại mà không cách nào trở về bên trong Thiên vực được.

Đương nhiên, càng nhiều là vẫn lạc ở vực ngoại không gian, vĩnh viễn không cách nào mai táng ở cố thổ!

Lão Dương, ngươi có nghe nói qua ở không gian nào có Thủy Nguyên thạch hay không?

Lăng Thần hướng Dương Hải ở một bên hỏi.

Dương Hải cười khổ một cái lắc lắc đầu nói:

- Đường mà ta đi qua cũng là đường mà tiền nhân đã đi, nếu là có Thủy Nguyên thạch cũng sớm bị người khác lấy rồi, đương nhiên có một chút cấm địa không gian ta cũng không dám vào, có thể ở trong chút ít không gian cấm địa này sẽ tồn tại đi, cái này ai lại biết rõ được!

Lăng Thần lộ ra vẻ cảm khái nói:

- Ngươi nói vậy cũng đúng, nếu như là có Thủy Nguyên thạch từ lâu đã bị đào móc đi, làm gì còn đến lượt chúng ta!

Dương Hải có chút ngạc nhiên mà hỏi:

- Kim tộc các ngươi là tinh tu Kim thuộc tính, làm sao lại muốn thu thập những Thủy Nguyên thạch thuộc tính khác?

Dương Hải cũng biết lời này có chút mạo muội, nhưng mà hắn đã đem mình trở thành người hầu của Lăng Tiếu rồi, nếu như có thể có cơ hội thay Lăng Tiếu gánh vác một chút chuyện trong khả năng cũng là nên.

- Chúng ta tất nhiên là có đại tác dụng, bất kể là loại Thủy Nguyên thạch nào chúng ta đều cần, nếu như ngươi có bằng hữu biết được chỗ nào có Thủy Nguyên thạch hạ lạc, ngươi liền cho chúng ta biết đi!

Lăng Tiếu lên tiếng nói.

Lăng Tiếu tự nhiên không thể nào cái gì cũng đều nói rõ cho Dương Hải được, bởi vì quan hệ trong này rất nhiều, không thể phát sinh cái sai lầm gì!

Dương Hải do dự một chút nói:

- Kỳ thật bản thân ta là biết chỗ nào có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính!

- Cái gì? Làm sao ngươi còn không sớm nói ra!

Lăng Tiếu cùng Lăng Thần đều là mang theo vẻ bất mãn kinh hô.

Dương Hải lộ ra vài phần ngượng ngùng nói:

- Cho dù ta biết là có nhưng mà... Cũng không dám dễ dàng nói ra, nhưng mà bây giờ ta lựa chọn đi theo chủ nhân tự nhiên sẽ không lại giấu diếm nữa rồi, ngừng một chút hắn lại nói:

- Kỳ thật Mộc Văn tộc hẳn là có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính!

Lăng Tiếu cùng Lăng Thần nghe Dương Hải nói xong, nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị rồi!

Mộc Văn tộc có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, đây đối với một ít siêu cấp mà nói cũng không phải là cái bí mật gì, bọn họ còn biết Mộc Văn tộc có trấn tộc thần thụ Cửu Thải Lung Linh thần thụ đấy!

Dương Hải nhìn bộ dạng như vậy của Lăng Tiếu cùng Lăng Tiếu, cũng không cảm thấy rằng không có thú vị, mà là tiếp tục nói:

- Người của Mộc Văn tộc thần bí nhất, giống với Dực nhân tọc đều là không thích ở chung với những nhân tộc khác, cho nên bọn họ luôn luôn không có bằng hữu, muốn từ trong tay bọn họ thu được Thủy Nguyên thạch kia tuyệt đối là không thể nào, nhưng mà lão Dương ta đã từng là Dong binh vương, ở trong rất nhiều Cổ sơn mạch xông pha qua, có một lần ngoài ý muốn cứu được một gã bằng hữu là người của Mộc Văn tộc, cũng may mắn đi vào Mộc

Văn tộc một chuyến!

Nói đến chỗ này, Lăng Tiếu cùng Lăng Thần trong nháy mắt thần sắc trở nên kinh ngạc, đều là song song nhìn chằm chằm vào Dương Hải.

Lăng Tiếu lại càng trầm giọng nói:

- Lão Dương, ngươi thật cùng Mộc Văn tộc có giao tình?

Dương Hải đáp:

- Là một chút giao tình, nhưng mà cũng không phải là rất sâu, ta cũng không có biện pháp để bọn họ lấy ra Thủy Nguyên thạch a!

Lăng Thần ở một bên có chút kích động nói:

- Có giao tình là tốt rồi, chỉ cần có thể gặp được tộc trưởng của Mộc Văn tộc, chúng ta có thể cùng bọn họ giao dịch a!

- Đúng vậy, Dương lão, việc này ngươi phải giúp chúng ta a!

Lăng Tiếu lập tức nói.

Lời của Dương Hải đích xác là sự thật,hắn từng ở trong một chỗ Cổ sơn mạch cứu qua con của tộc trưởng Mộc Văn tộc, vì thế nhận được hữu nghị của Mộc Văn tộc.

Hắn cũng là có may mắn được đi vào tộc địa của Mộc Văn tộc một lần.

Mộc Văn tộc sinh tồn ở trong chỗ sâu Cổ sơn mạch cực kỳ nổi danh ở Thiên Long địa vực, nơi đó gọi là Linh Lung sơn mạch!

Nơi đó không phải là cấm địa gì nhưng mà ở chỗ sâu nơi đó lại đã sớm bị Chí tôn của Mộc Văn tộc dùng cấm chế cường đại cách tuyệt rồi, không đạt tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần đừng mong có thể tìm được tộc địa của bọn họ.

mà coi như là Chí tôn Thủy Thần biết được bọn họ ở chỗ nào cũng không dám cứng rắn xông vào.

Mộc Văn tộc là một chủng tộc điệu thấp sống xa mọi người, nhưng đây chính là một trong những Cổ tộc, bọn họ có thể tồn tại từ Viễn cổ đến bây giờ, so với những tộc loại như Hồn tộc, U Hồn tộc đều phải lâu hơn, nội tình kia có thể nghĩ được.

Nghe nói người trong Mộc Văn tộc đều có lung linh tâm, có thể cảm nhận được tâm tư tốt xấu của người khác đối với bọn họ.

Cũng chính là bởi vì Mộc Văn tộc từng cùng với nhân tộc khác tiếp xúc, hiểu rõ tâm tư hiểm ác của những nhân tộc khác mới lựa chọn cách tuyệt nhân thế, rất ít khi xuất hiện ở trong thành trì của nhân tộc khác.

Loại tính cách của Dương Hải lại có thể thu được tiếp kiến của Mộc Văn tộc, trở thành bằng hữu, thật sự là khó được a!

Kim tộc từng phái người đi tới Mộc Văn tộc nghĩ biện pháp đổi lấy Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, chỉ tiếc là bị người của Mộc Văn tộc vô tình cự tuyệt!

Kim tộc dù hào xưng là Cổ tộc cường đại nhất Thiên Long địa vực, nhưng mà lại cũng không dám cường hành cướp bóc a!

Hôm nay Lăng Tiếu cùng Lăng Thần nghe được Dương Hải cùng Mộc Văn tộc có tầng quan hệ này, tự nhiên là hi vọng có thể lợi dụng tốt.

Huống chi Dương Hải nếu là không có nắm chắc tiếp xúc với người của Mộc Văn tộc, cũng sẽ không nói hồ loạn.

- Chủ nhân, ta giúp các ngươi đến gặp người của Mộc Văn tộc là có thể, nhưng mà có thể hay không để bọn họ đem Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính giao dịch với các ngươi thì ta cũng không dám nói trước!

Dương Hải trước tiên đem lời xấu nói ra trước.

Hắn dù muốn giúp Lăng Tiếu, nhanh chóng lấy được tín nhiệm của Lăng Tiếu, nhưng mà cũng không dám làm thái quá a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2457 - Tình Hình Vực Ngoại! (2)

- Ừ, không vấn đề gì, chỉ cần có thể gặp được người của Mộc Văn tộc, mọi chuyện đều dễ nói!

Lăng Tiếu mừng rỡ đáp.

Lăng Thần cũng ở một bên kích động nói:

- Chúng ta liền nhanh chóng phản hồi về trong tộc cùng với những trưởng lão khác thương nghị một phen, xem bọn hắn nói như thế nào!

Ngay lập tức ba người tăng thêm tốc độ trở về Thiên Long môn.

Vừa mới trở lại bên trong Thiên Long môn, Dương Hải đã bị Lăng Tiếu lưu lại trên sơn phong của hắn, sau đó Lăng Tiếu cùng Lăng Thần thì là nhanh chóng chạy về trong tộc.

Lúc này Kim tộc tộc trưởng Lăng Bác cùng với Đại trưởng lão Lăng Khâu đã xuất quan rồi.

Trạng thái của bọn họ cực tốt, trên khuôn mặt mang theo nụ cười hài lòng, nhìn ra được bọn họ đều bởi vì đột phá mà cảm thấy vô cùng cao hứng a!

Khi bọn họ lần nữa nhìn thấy Lăng Tiếu, trong con mắt đều là vẻ hiền lành hết sức!

- Nghe nói hai tiểu tử lớn mật các ngươi lại chạy đến Vạn Yêu sâm lâm, thật là không biết chữ chết viết như thế nào a!

Đại trưởng lão Lăng Khaia mang theo vài phần chỉ trích nói.

Hai người trước mắt đều là hậu bối xuất sắc nhất của Kim tộc bọn họ, bọn họ tuyệt đối không hi vọng hai người này xảy ra chuyện gì.

Lăng Thần dẫn đầu đứng ra nhận lỗi nói:

- Đại trưởng lão, muốn trách thì ngươi cứ trách ta đi, là ta yêu cầu Tiếu đệ đi theo ta.

Lúc này Lăng Bác cũng lên tiếng nói:

- Thần nhi a, xuất phát điểm của ngươi là vì tốt cho trong tộc, nhưng mà ngươi không có nghĩ qua Tiếu nhi là hi vọng của mọi người bên trong tộc ta, làm sao ngươi có thể mang hắn cùng đi mạo hiểm được, lần sau lại thế này nữa tuyệt phạt ngươi không nhẹ!

Lúc Lăng Thần đi đến Vạn Yêu sâm lâm liền hối hận mang theo Lăng Tiếu cùng đi rồi, xác thật như lời của tộc trưởng, Lăng Tiếu là hi vọng của Kim tộc bọn hắn, là tân tinh chói mắt nhất trong Thiên Long môn, là hi vọng của mọi người, nếu như xảy ra chuyện gì, hắn chính là tội nhân trong tộc a!

- Vâng, Thần nhi biết sai, thỉnh tộc trưởng cùng Đại trưởng lão trách phạt!

Lăng Thần khom lấy thân thể hết sức thành khẩn mà nhẫn lỗi nói.

Lúc này Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Tộc trưởng, Đại trưởng lão, các ngươi cũng đừng quở trách đại ca nữa, là ta yêu cầu đi theo hắn, dù sao bây giờ chúng ta đều trở về rồi, lại không có tổn thất gì, việc này coi như xong đi!

- Tiếu nhi a, ta sớm đã nói với ngươi, bây giờ một thân ngươi quan hệ đến phát triển lớn mạnh ngày sau của toàn tộc chúng ta, tuyệt đối không thể làm việc không suy nghĩ, càng không thể lấy thân phạm hiểm, trong Vạn Yêu sâm lâm nhưng là hiểm địa của yêu vật, cao giai thánh thú, thực lực của các ngươi dù không sai nhưng mà ở chỗ này tuyệt đối không phải là các ngươi bây giờ có thể xông vào được, lần này có thể bình an trở về coi như là các ngươi có vận khí tốt!

Lăng Bác tận tình khuyên bảo mà nói.

Lăng Khâu cũng ở một bên nói:

- Đúng vậy a, những loại chuyện này ngày sau cho dù chúng ta những lão cốt đầu này tự thân đi động thủ cũng tuyệt đối không thể để ngươi đi mạo hiểm!

Nếu như là để bọn họ biết Lăng Tiếu cùng Lăng Thần hai người không chỉ ở trong Vạn Yêu sâm lâm xông pha hơn nửa năm, còn diệt mấy đại hung yêu, không biết bọn họ còn có thể nói như vậy hay không.

Lăng Tiếu cũng biết bọn họ nói như vậy là vì tốt cho hắn, nhưng mà hắn luôn luôn chính là một người không an phận, để hắn một mực sống ở chỗ này làm một cái Chí tôn Dược Thần được vạn người kính ngưỡng, không cần phải đi làm chuyện gì, chỉ sợ đều muốn trực tiếp bị nhàm chán mà chết đi rồi.

Bây giờ Lăng Tiếu cũng không muốn phản bác bọn họ, nghe qua cũng liền quên đi.

Lăng Tiếu đổi chủ đề nói:

- Tộc trưởng, Đại trưởng lão, lần này chúng ta đến tìm các ngươi chủ yếu là có một việc muốn cùng các ngươi thương nghị một chút.

Tiếp theo hắn liền đem tin tức mà Dương Hải quen biết với người của Mộc Văn tộc, có thể cùng Mộc Văn tộc nói chuyện báo cho hai người bọn họ.

Hai người nghe được tin tức này lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Lăng Bác nói:

- Bằng hữu kia của ngươi có nắm chắc mang theo chúng ta gặp được Mộc Văn tộc tộc trưởng hay không? Phải biết rằng lần trước chúng ta phái những trưởng lão khác đi còn bị bọn họ đóng cửa đó!

- Hắn nói có thể gặp mặt, nhưng mà thành công hay không vẫn phải dựa vào chúng ta!

Lăng Tiếu đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Nếu như chúng ta thật có thể gặp được bọn ho, liền phải lấy ra thành ý mười phần, hơn nữa tốt nhất là có thể hợp ý, lấy ra thứ bọn họ muốn mà đổi lấy thần vật chúng ta cần, bằng không muốn đổi Thủy Nguyên thạch của bọn họ tuyệt đối không dễ dàng!

Lăng Thần ở một bên cười nói:

- Cũng đúng, chỉ cần lấy ra được thần vật mà bọn họ muốn, mới có thể đả động được bọn họ.

- Các ngươi nói đều có đạo lý, chỗ mấu chốt là có ai biết bọn họ sẽ thiếu cái gì đây? Bọn họ là chủng tộc tinh tu Mộc thuộc tính, nhưng là bọn họ cũng không thiếu thần vật Mộc thuojc tính, còn có Cửu Thải Linh Lung thần thụ giúp đỡ, trừ phi có thể lấy ra một loại thần thụ chi vật khác cùng bọn họ trao đổi mới còn có khả năng!

Lăng Bác trầm giọng nói.

- Đúng vậy a, tộc bọn họ nhưng là so với Kim tộc ta còn có lịch sử lâu đời hơn, nội tình vô cùng cường hãn, cũng không thiếu thần vật gì a!

Lăng Khâu cũng là cảm thán nói.

- Ta cũng không tin bọn họ không thiếu hụt cái gì, thật sự không được liền để Tiếu đệ thay bọn họ luyện thêm mấy khỏa Chí tôn thần đan, bọn họ tổng chung quy là sẽ động tâm đi!

Lăng Thần có chút không cho là đúng nói.

Lăng Tiếu cũng là nghe được lời kia của Lăng Bác, tâm tư động một chút:

- Một loại thần thụ chi vật khác sao, chẳng lẽ thật muốn ta lấy ra Bất Tử chi tâm đi đổi sao?

Bất Tử chi tâm chính là chỗ lực lượng căn nguyên của Bất Tử thụ, tin tưởng lấy ra, người của Mộc Văn tộc nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà Lăng Tiếu ít nhiều có chút không nỡ, đây nhưng là lễ vật cuối cùng là Lục Ông cho hắn a!

Hơn nữa lão còn nói thêm là hắn còn có một tràng đại kiếp, cần có Bất Tử chi tâm này để tránh kiếp nạn!

Bất kể rồi, những năm này đều đi tới đây rồi, có cái kiếp nạn gì mà ta tránh không được đây? Trước cầm đi đổi Thủy Nguyên thạch cứu ra lão tổ tông rồi lại nói.

Lăng Tiếu hạ định quyết tâm mà thầm nghĩ.

- Chúng ta có lẽ có thể đàm phán với bọn họ một chút, ta có một loại thần thụ chi vật khác!

- Tiếu nhi, đây nhưng là thật sự?

Lăng Bác cùng Lăng Khâu đều là nhất tề kinh hô.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Ừ, chuyện này ta đương nhiên sẽ không nói giỡn rồi!

Lăng Thần ở một bên đã là tin lời của Lăng Tiếu, hắn cũng có thể khẳng định khỏa lục thụ cắm rễ ở trong Vạn Yêu sâm lâm kia tuyệt đối chính là một trong chín đại thần thụ!

Chỉ là hắn cũng không cách nào phân biệt ra được đó là loại thần thụ nào mà thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2458 - Thương Nghị Chuẩn Bị Đi Đến Mộc Văn Tộc .

- Tốt lắm, chúng ta liền đi đến Mộc Văn tộc cùng bọn họ đàm phán một chút, mặt khác chúng ta phải chuẩn bị các loại Chí tôn thần tài Mộc thuộc tính, chỉ cần bọn họ cần đến thì hết sức thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, cần phải đem Thủy Nguyên thạch giao dịch được!

Lăng Bác vỗ bàn nói, tiếp theo lại nói:

- Tiểu nhi, ngươi đi về trước hỏi bằng hữu kia của ngươi một chút, xem hắn có biết Mộc Văn tộc cần nhất cái gì hay không, chúng ta trước tiên làm tốt chuẩn bị rồi lại nói!

- Vâng tộc trưởng!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, lập tức xoay người trở về bên phía Thiên Long môn.

Trở lại trên sơn phong của hắn, Lăng Tiếu lại lần nữa triệu kiến Dương Hải, hướng hắn hỏi một chút tình huống tỉ mỉ về Mộc Văn tộc.

Dương Hải cũng là đối với Lăng Tiếu biết thì nói hết, đem những thứ hắn biệt đến đều nói ra.

Dương Hải đối với Mộc Văn tộc so với bọn hắn hiểu rõ hơn một chút, nhưng là những tin tức này cũng có tác dụng không phải là rất lớn.

Đáng giá duy nhất cho Lăng Tiếu trọng thị vẫn là một điểm người của Mộc Văn tộc có thể cảm ứng ra tâm tư của người khác, nếu là hơi chút để bọn họ

cảm ứng đến ý bất mãn, vậy tuyệt đối là trực tiếp trở mặt không nhận người.

Cho nên đàm phán lần này tốt nhất là phải cân thành thật ý, không thể làm ra cái sai lầm gì, tuyệt không thể giao cho người có tâm kế rất nặng đi làm!

- Là người thì ai cũng có một điểm tâm cơ, nếu là không có dục vọng sẽ bị người khác tính kế rồi, bất quá thẳng thán đàm phán cũng là có thể làm được, việc này phải cẩn thận mới được, tuyệt đối không thể mang theo quá nhiều người đi, hai ba người đi tới đó liền không sai biệt lắm!

Lăng Tiếu thầm tính toán ở trong lòng.

Bỗng dưng hắn nghĩ đến một đạo bóng dáng xinh đẹp, tiếp theo thoáng qua vài phần cười nhạt nói:

- Có lẽ cô nàng kia có thể giúp ta một chút!

Lăng Tiếu cũng không có lập tức hành động, mà là lưu ở trên sơn phong hảo hảo ngây ngốc mấy ngày.

Hắn trực tiếp tìm được mẫu thân Mộng Tích Vân, tính toán đem một phần hậu lễ cho nàng!

Mộng Tích Vân như cũ là bộ dạng thiếu phụ, nàng có nhi tử xuất sắc như vậy, dung nhan muốn già đi cũng khó a!

Bất quá thiên phú tu luyện của nàng cũng không phải là rất xuất chúng, hơn nữa nàng cũng không có cố gắng giống như những người khác, dù có các loại tư nguyên của Lăng Tiếu phụ giúp, nhưng mà nàng đến bây giờ còn chỉ là tu vi Huyền Đế đỉnh phong mà thôi, cách thành Thánh đều có một cự ly không ngắn a!

Bởi vì có một chút cảnh giới cũng không phải là đan dược có thể để cho người ta trực tiếp đột phá được, giống như đạt tới Thánh giả trở lên còn cần đối với lực lượng đẳng giai có cảm ngộ nhất định mới có thể mượn trợ giúp của đan dược mà tiến giai.

Những nàng dâu kia đều là đang thay nàng cảm thấy lo lắng, nhưng mà nàng hết lần này đến lần khác vẫn đều không thèm để ý!

Nàng từng chỉ là một cái Huyền Sĩ nho nhỏ, có thể đạt tới cấp bậc Huyền Đế này đã là để nàng cảm thấy khó có thể tưởng tượng rồi, cũng không hi vọng xa vời nhiều lắm.

Huống chi bây giờ nàng cũng là cùng mấy tôn nhi ở chung một chỗ đã là quen rồi, đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn cùng vui vẻ rồi!

- Tiếu nhi, hôm nay làm sao có rảnh rỗi đến gặp mẹ rồi!

Mộng Tích Vân mang theo vẻ mặt vui mừng nói.

Bây giờ tôn nhi đều trưởng thành rồi, đều không cần nàng quan tâm, nàng cũng là thanh nhàn đến có chút buồn bực!

- Mẹ, cha ở đâu rồi?

Lăng Tiếu kêu lên một tiếng, lại thuận miệng hỏi.

Mộng Tích Vân tức giận nói:

- Đừng nhắc đến hắn, bây giờ là chán ghét lão bà ta rồi, giống như là tiểu tử ngươi, cơ hồ là vài năm mới thấy mặt một lần, có thể đều đem hoàng kiểm bà ta đều quên rồi a!

Lăng Tiếu đến bên cạnh Mộng Tích Vân cười nói:

- Ai dám nói mẹ ta là hoàng kiểm bà, người nọ nhất định là mắt mù rồi, mẹ nhưng là so với cô nương hai mươi tuổi còn xinh đẹp hơn đó!

Mộng Tích Vân cười đến nở hoa nói:

- Ngươi tiểu tử này chính là giỏi nhất làm người ta vui vẻ, khó trách ngươi tìm nhiều con dâu tốt như vậy a!

Ngừng một chút nàng lại nói:

- Tiếu nhi, ngươi bây giờ chỉ có Thiên Nhi, Duyệt nhi, Oanh nhi hai cái nhi tử cùng một nữ nhi, ngươi cảm thấy hài lòng rồi sao?

- Thiên nhi nhất định là có tiền đồ, tương lai nhất định không kém ta, Duyệt nhi cũng đã chữa được bệnh xấu rồi, thành tựu tương lai không bằng Thiên nhi nhưng mà cũng không kém, Oánh nhi sớm muộn phải lập gia đình, chỉ là nàng bây giờ nhãn giới không thấp a, không biết nàng sẽ coi trọng vị tráng niên tài tuấn nào, có ba bọn họ là ta hài lòng rồi a! Huống chi còn có Lăng Vũ cùng Lăng Trạch hai tiểu gia hỏa kế thừa tất cả của ta, cũng đầy đủ rồi!

Lăng Tiếu thuận theo mà đáp.

- Hài lòng cái đầu ngươi a, ta và cha ngươi liền có mỗi cái nhi tử ngươi, mà ngươi cùng cha ngươi đều là tu luyện cuồng, hàng năm đều không ở bên cạnh mẹ, bây giờ Thiên nhi, Duyệt nhi bọn họ đã lớn lên rồi, liền ngay cả Tiểu Vũ cùng Tiểu Trạch cũng không còn nhỏ rồi, một người đều không ở bên cạnh mẹ, mẹ rất phiền muộn a!

Mộng Tích Vân nhẹ thở dài nói.

- Mẹ cứ yên tâm đi, Duyệt nhi cũng là nên thành thân rồi, xem hắn có cô nương nào vừa ý hay không ta liền để cho hắn lập tức thành thân, lại cho ngươi vài cái tằng tôn nhi, tằng tôn nữ, ngươi cũng không còn thanh nhàn như vậy nữa a!

Lăng Tiếu cười nói.

Hắn một mực đều biết rõ mẫu thân của hắn rất muốn chơi với hài tử, lại nghe ngữ khí bây giờ của nàng, cho nên mới nói ra kiến nghị này!

Lời dù nói như vậy, nhưng là Duyệt nhi giống như tính tình phong lưu, lại là không chung tình, từ trước tới giờ không thấy hắn đem cô nương nào đến cho ta gặp mặt, chỉ sợ muốn hắn thành thân cũng chỉ là miễn cưỡng thông qua, không có chỗ tốt gì a!

Mộng Tích Vân cảm thán nói.

Lăng Tiếu lại nói:

- Ta đây để cho Thiên nhi cùng Nguyệt Mai lại sinh một đôi long phượng thai cho ngươi chơi đùa một chút!

Ngươi cho là long phượng thai thật dễ sinh như vậy a, hơn nữa Thiên nhi cũng giống như ngươi, đều là vài năm mới gặp được hắn, muốn để hắn và Nguyệt Mai sinh con không biết phải chờ đến khi nào!

Mộng Tích Vân nói, ngừng một chút nàng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu nói:

- Tiếu nhi, ngươi nhiều nàng dâu như vậy, chúng nữ kỳ thật mỗi người đều muốn có hài tử, nếu không ngươi lại cho ta thêm mấy tôn tử tôn nữ, như vậy mẹ cũng không còn tịch mịch thanh nhàn như vậy nữa a!

Ánh mắt của Mộng Tích Vân thấu ra chờ đợi vô hạn, loại ánh mắt này nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, để hắn cảm thấy đều dựng tóc gáy lên rồi.

Kỳ thật cái vấn đề này hắn đã sớm nghĩ qua rồi, chỉ là hắn không có hỏi qua chúng nữ, mà chúng nữ cũng không nói với hắn, huống chi bây giờ tôn tử tôn nữ cũng đã lớn như vậy rồi, lại muốn hài tử, những cái bối phận này cũng thật là đủ loạn đi!

- Mẹ, lời này chúng ta nói thì có thể, đừng nói với bọn họ, nếu như lại cùng bọn họ sinh ahif tử vậy thì đều loạn rồi!

Lăng Tiếu có chút ngượng ngùng nói.

Một lần nữa cảm ơn bạn leuleu đã ủng hộ truyện đêm khuya tại DocTruyen.Org cho anh em đọc ạ:)

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2459 - Giúp Mẫu Thân Đề Thăng Thực Lực. (1)

- Đây có cái gì loạn, không phải đều là con của ngươi, đời sau của Lăng gia chúng ta sao?

Mộng Tích Vân lớn tiếng nói, ngừng một chút lại nói:

- Tiếu nhi, ngươi không biết nữ nhân a, đến độ tuổi nhất định ai mà không muốn có một hài tử ở bên cạnh, trước kia nhìn bộ dạng của Vũ Tích, Hân nhi bọn họ hâm mộ Vận nhi cùng Thải Hà Nguyệt, ta biết là chúng nữ cũng đều muốn có hài tử, chúng nữ nhất định nguyện ý muốn, chẳng lẽ ngươi liền nhẫn tâm để cho chúng nữ cả đời đều chỉ vì ngươi mà sống sao? Ngươi không thể ích kỷ như vậy a!

Mộng Tích Vân dạy bảo Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu duy nhất của Thiên Long địa vực, để cho Chí tôn Dược Thần này một điểm thở mạnh cũng không dám thở ra, thật sự là để cho người khác mở rộng tầm mắt a!

Lăng Tiếu nghe lời của mẫu thân hắn cũng cảm thấy có vài phần đạo lý, trong lòng nghĩ lại, có lẽ thật nên cùng các nàng hảo hảo hàn huyên một chút về cái vấn đề này rồi!

Bởi vì hắn thường xuyên ở bên ngoài, không có ở bên cạnh chúng nữ, nếu như chúng nữ có hài tử, có lẽ lúc hắn không có ở đây sẽ có ký thác cùng an ủi tốt hơn!

Lăng Tiếu cùng Mộng Tích Vân nhàn rỗi nói chuyện một hồi, mới trở về chủ đề chính nói:

- Mẹ, việc này ta sẽ cùng các nàng hảo hảo thương lượng một chút, ta bây giờ có đồ vật đưa cho ngươi!

Vừa nói đồng thời Lăng Tiếu liền đem Mặc Liên Tiên Hà lấy được từ địa bàn của Quỷ Thụ yêu đem ra, đưa đến trước mặt Mộng Tích Vân.

- Tiếu nhi, đây là thần vật gì cư nhiên kỳ diệu như thế?

Mộng Tích Vân biết mỗi lần nhi tử nàng đều sẽ mang đến cho nàng đồ vật bất phàm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vật thần kỳ như thế.

Chỉ thấy uân nhân chi khí huyền phù ở trên Mặc Liên Tiên Hà giống như là tiên nữ đang nhảy múa, thực sự là dụ nhân chí cực!

Đây là Mặc Liên Tiên Hà, là một loại thần vật cho dù là Thủy Thần đều vì thế mà động lòng, cũng chính là thần vật thích hợp cho mẹ tu luyện!

Lăng Tiếu giải thích nói.

Mộng Tích Vân lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ai yêu, Tiếu nhi, ta biết ngươi hiếu thuận, nhưng mà thần vật trước kia ngươi cho ta đều còn chưa dùng được bao nhiêu đâu, ngươi cho ta thần vật quý giá như vậy ta cũng chỉ là lãng phí mà thôi, ngươi vẫn là giữ lấy cho chính mình dùng đi!

Cảnh giới của Mộng Tích Vân không cao nhưng mà kiến thực lại không cạn rồi, loại thần vật này dựa vào cảnh giới hiện tại của nàng hấp thu, chỉ sợ cũng chỉ là lãng phí rất lớn, đạo lý này nàng vẫn hiểu đấy!

- Mẹ, nó là Thủy Mộc song thuộc tính, phù hợp nhất với ngươi, đương nhiên một mình gươi hấp thu có thể sẽ có chút lãng phí, ta tính toán để Vận nhi

cùng Vũ Tích cùng ngươi đem lực lượng của nó hấp thu hết, đó hẳn là được rồi.

Lăng Tiếu nói.

Trước khi hắn lấy ra Mặc Liên Tiên Hà đã nghĩ kỹ biện pháp rồi.

Cảnh giới của mẫu thân hắn xác thật có hạn, nếu là hấp thu Chí tôn thần tài này tuyệt đối là lãng phí lực lượng rất lớn, nhưng mà thêm Phượng Tiêm Vận tinh tu Mộc thuộc tính cùng Bạch Vũ Tích tinh tu Thủy thuộc tính cùng nhau hấp thu, tin tưởng có thể phân phối được không sai biệt lắm, huống chi hắn cũng ở một bên thay bọn họ hộ pháp, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ xảy ra đường rẽ gì đấy!

Mộng Tích Vân lộ ra vẻ do dự, nàng nhưng là biết loại thần vật này cực độ khó gặp, cho nàng dùng lộ ra vẻ đại tài tiểu dụng a!

- Mẹ, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, nhi tử ngươi bây giờ nhưng là Chí tôn Dược Thần, muốn cái thần vật gì mà không có, vẻn vẹn là Mặc Liên Tiên Hà này ta còn có vài gốc!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lại lấy ra mấy gốc Mặc Liên Tiên Hà khác cho Mộng Tích Vân nhìn một chút.

Lúc này Mộng Tích Vân mới cười nói:

- Được rồi, một mảnh hiếu tâm của con ta, mẹ liền thu lấy rồi, thực lực của ta cũng là nên đề thăng rồi, miễn cho càng già càng kéo chân các ngươi!

Lăng Tiếu thấy Mộng Tích Vân đồng ý mới thở ra một hơi, cũng lộ ra vui vẻ không ít!

Những năm này hắn quá không để ý đến người bên cạnh, nhất là mẫu thân hắn, mới đạt tới Huyền Đế đỉnh phong.

Cái này nếu như nói ra nàng là mẫu thân của hắn, chỉ sợ một vạn người thì một vạn lẻ một người đều sẽ không tin.

Bởi vì đường đường là mẫu thân của Chí tôn Dược Thần, lại chỉ là Huyền Đế đỉnh phong, đây đơn giản là một chuyện không thể nói lý!

Lăng Tiếu còn có chuyện cần làm, hắn chỉ có thể nắm chặt thời gian để mẫu thân sớm hấp thu lực lượng của Mặc Liên Tiên Hà này, để nàng sớm đạt tới tu vi Thánh giả, như thế nàng mới sẽ có nhiều thọ nguyên hơn, mới có thể lại tiếp tục cường đại.

Lăng Tiếu đem Phượng Tiêm Vận cùng với Bạch Vũ Tích triệu tập lại, đều phân biệt nói rõ với chúng nữ, phân tích tình huống, cần phải phối hợp tốt, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào!

Hôm nay Phượng Tiêm Vận đã là cao cấp Thánh Hoàng, mà Bạch Vũ Tích chỉ là trung cấp Thánh giả đỉnh phong, nhưng mà thực lực này đều phải ở trên Mộng Tích Vân, do hai người bọn họ phụ giúp cùng nhau hấp thu Chí tôn thần tài này cũng tuyệt đối có thể để cho bọn họ được lợi không ít.

Lăng Tiếu cùng bọn họ đi đến bế quan thất, truyền cho bọn họ một chút kinh nghiệm hấp thu Mặc Liên Tiên Hà, cùng với những chuyện cần chú ý ở lúc bọn họ hỗ trợ, để cho lúc bọn họ giúp đỡ lẫn nhau hấp thu không xảy ra cái đường rẽ gì!

- Tốt lắm, những thứ này các ngươi đều phải nhớ rõ ràng, gặp phải cái hung hiểm gì tuyệt đối không thể kinh hoảng, mọi chuyện đều có ta!

Lăng Tiếu hết sức trịnh trọng nói.

Tam nữ đều là nhất tề gật gật đầu, đã đem tất cả chú ý của Lăng Tiếu nói ra đều ghi nhớ ở trong lòng.

Mộng Tích Vân dẫn đầu tiến vào trạng thái điều chỉnh, là Phượng Tiêm Vận cùng với Bạch Vũ Tích cũng bắt đầu tĩnh tọa ở trái phải hai bên nàng, phân biệt làm tốt chuẩn bị!

Lăng Tiếu cầm Mặc Liên Tiên Hà trong tay, thời khắc chuẩn bị hướng miệng của mẹ hắn đưa vào!

Mặc Liên Tiên Hà này cũng được dưng là Mặc Liên Yêu Hà, thần hiệu mà nó có Lăng Tiếu cũng không rõ ràng lắm, về phần sẽ phát sinh biến hóa gì hắn cũng không biết, hắn không thể không ở một bên hộ pháp cho bọn họ.

- Tiếu nhi tới đi!

Mộng Tích Vân nhắm mắt lại nhàn nhạt nói.

Nàng nhẹ mở miệng ra, Lăng Tiếu trong nháy mắt liền xuất thủ đem Mặc Liên Tiên Hà chấn tan, đem tinh hoa kia hướng về trong miệng mẫu thân hắn mà chuyển vào.

Lúc Mộng Tích Vân vừa mới đem Mặc Liên Tiên Hoa kia nuốt vào trong miệng, trong nháy mắt bắn ra từng đạo quang mang thuộc tính của hai loại Thủy Mộc, đem bế quan thất này đều bao phủ lại, lực lượng mênh mông bàng bạc bắt đầu ở trong thân thể nàng lưu chuyển.

Cùng lúc đó Thủy Mộc hai loại thuộc tính lực lượng ở trên đầu của Mộng Tích Vân đã bắt đầu hội tụ trở thành một đạo bóng hình xinh đẹp uyển chuyển đang thanh xảo vũ động, nhìn hết sức thần kỳ!

Mà linh hồn của Mộng Tích Vân cũng bắt đầu ở một khắc này phát sinh cảm

giác kỳ diệu, năng lực lĩnh ngộ của nàng trong nháy mắt tiêu thăng lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2460 - Giúp Mẫu Thân Đề Thăng Thực Lực. (2)

Một chút bình cảnh Huyền Đế đỉnh phong thường này kia trong nháy mắt giống như là hồng thủy vỡ đe, lập tức bị trùng kích đến sụp đổ, đẳng giai lực lượng kia trong nháy mắt xông lên trên mà đi!

Lực lượng của Thánh giả đã đạt tới rồi, nhưng mà trong nháy mắt lại đạt tới thực lực của trung cấp Thánh giả, mà thực lực kia còn đang tiếp tục cuồng trướng lên!

Mộng Tích Vân nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày đẳng giai lực lượng của nàng không ngừng cuồng trướng, loại cảm giác kia để cho nàng cảm thấy vô cùng kỳ diệu, sảng khoái!

Nhưng mà cái cảm giác này chỉ là tiếp tục sau một đoạn thời gian lại phát hiện đan điền, kinh mạch, khiếu huyệt của nàng lại đều không cách nào dung nạp được những lực lượng cuồng bạo kia nữa, toàn thân đều có một loại cảm giác đau đớn bị phình to ra, thật giống như cả người thiếu chút nữa đều muốn bạo chết rồi!

Nàng lộ ra vẻ thống khổ, khí tức có chút hỗn loạn rồi!

Đúng lúc này Lăng Tiếu kinh quát lên:

- Vận nhi, Vũ Tích lập tức giúp mẹ hút lấy lực lượng của nàng!

Thuận theo thanh âm của hắn rơi xuống, Phượng Tiêm Vận cùng với Bạch Vũ Tích đồng thời xuất thủ, tương trợ Mộng Tích Vân!

Tùy tiện để Phượng Tiêm Vận cùng với Bạch Vũ Tích tương trợ Mộng Tích Vân, lực lượng nhiều ra của nàng trong nháy mắt chiếm được nơi di chuyển, phân biệt hướng về phía trên thân hai người đi tới.

Mặc Liên Tiên Hà nhưng không phải là Chí tôn thần tài bình thường, lực lượng mà nó uẩn hàm tự nhiên là vô cùng khổng lồ.

Mộng Tích Vân, Phượng Tiêm Vận cùng với Bạch Vũ Tích ba người phân ra hấp thu lực lượng của nó đều lộ ra vẻ thập phần đầy đủ có thừa.

Phượng Tiêm Vận vốn là ở cao cấp Thánh Hoàng rồi, lực lượng nàng hấp thu đến nếu so với Bạch Vũ Tích thì nhanh hơn nhiều lắm, đem lực lượng Mộc thuộc tính nhiều ra của Mộng Tích Vân hấp thu lấy, lực lượng của nàng cũng là lập tức nhanh chóng tăng lên; cảnh giới của Bạch Vũ Tích tăng lên cũng không chậm, trực tiếp tiến vào tu vi cao cấp Thánh giả, hơn nữa còn hướng về phía trước tiến bước!

Bọn họ đều được bóng hình xinh đẹp kia ảnh hưởng, lĩnh ngộ đối với cảnh giới cư nhiên đều đang không ngừng phi thăng lên, tựa hồ đã đem hết thảy lĩnh ngộ cần thiết của cảnh giới muốn tiến giai trước một bước nhận thức đến.

Cũng chính là nói, bọn họ đối với bình chướng cảnh giới muốn đột phá trong tương lai đều đã bài trừ rồi, chỉ cần không ngừng tích lũy lực lượng, tăng lên thực lực tuyệt đối là không có cái chướng ngại gì có thể nói!

Lúc này Mộng Tích Vân cùng Bạch Vũ Tích lại đã muốn hướng thực lực Thánh Hoàng trùng kích rồi!

Mà Phượng Tiêm Vận càng là hướng cảnh giới Thần Vương mà bước đi, đây đơn giản là ba người nhất tề tiếp tục đột phá đại đẳng giai!

Lăng Tiếu không nghĩ đến Mặc Liên Tiên Hà này lại uẩn hàm lực lượng mênh mông tinh thuần như thế, thoáng cái đem bọn họ đẩy tới loại cảnh giới này, đơn giản là để cho hắn vì thế mà chặc lưỡi không thoi!

Bất quá hắn đã là ý thức được bổn nguyên lực lượng ở chỗ này không đủ để cho ba người bọn họ đồng thời đột phá!

Bởi vì Phượng Tiêm Vận đột phá cản giới Thần Vương cần có lực lượng cực kỳ khổng lồ, nếu như nàng trước một bước đem lực lượng của hai người khác hút đi, hai người kia sẽ phải sắp thành công mà thất bại, thậm chí còn ảnh hướng đến cảnh giới của bọn họ hạ thấp xuống!

Lăng Tiếu nhăn nhẹ lông mày một chút, đơn thủ hướng về một cái phương hướng vẫy một cái, trong nháy mắt hấp thu đại lượng bổn nguyên lực lượng ở bên ngoài bế quan thất tập quyển mà đến, đồng thời một cái tay khác của hắn đã nhiều ra ngàn vạn thần tinh, đều đem chúng nó chất nát, hóa thành vô số bổn nguyên lực Vô thuộc tính tràn ngập khắp chỗ này!

Chỉ ở trong nháy mắt trong bế quan thất này liền tràn ngập rất nhiều Thủy Mộc bổn nguyên lực lượng.

Tam nữu cũng cảm nhận được biến hóa của khí tức chỗ này, đều là phóng kahi đan điền tận tình hấp thu lực lượng ở chỗ này, đem đẳng giai của mình liên tục đẩy vào.

Lúc này bàn tay của Lăng Tiếu lại động một lần nữa, đem ba người bọn họ lập tức phân ra, hơn nữa thiết hạ cấm chế cách tuyệt, để cho bọn họ riêng mình hấp thu đột phá, không thể để cho bọn họ tương hỗ lôi kéo với nhau.

Nhìn bọn họ đều đã bình ổn lại khí tức, Lăng Tiếu cũng là thở ra một hơi, tiếp đó là sẽ không còn có gì nguy hiểm rồi.

Hắn lặng lẽ đi ra khỏi bế quan thất, để cho bọn họ ở bên trong tự hành đột phá là được.

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng:

- Mặc Liên Tiên Hà này cư nhiên là thần kỳ vô cùng, phỏng chừng là đạt đến trung cấp đỉnh phong Chí tôn thần tài rồi, thần hiệu này thật là cường đại đến kinh người, nhất là để cho người lĩnh ngộ vận dụng lực lượng trên đẳng giai, thật là có năng lực quỷ thần khó lường a!

Ngừng một chút hắn lại nsoi:

- Có lẽ có thể để Sát Thiên cũng tấn thăng một chút, hắn là Thủy Mộc song thuộc tính, hơn nữa thực lực đã không yếu, hẳn có thể đem một nửa lực lượng của Mặc Liên Tiên Hà này hấp thu, tiến giai đến Thần Vương đỉnh phong cũng không phải là nói chơi, một nửa lực lượng khác để ta nhờ vào đó cảm thụ một chút đi!

Lăng Tiếu đem Sát Thiên triệu hoán ra.

Sát Thiên này từng ở trên Huyền Linh đại lục làm chức cung chủ, trước đó cũng là nhân vật cấp độ nhất phương bá chủ, dù là bị Lăng Tiếu khống chế mang theo đến Thiên vực nhưng mà lại cũng mượn thế của Lăng Tiếu đạt tới cảnh giới trung cấp Thần Vương, hơn nữa đã thoát ra khống chế của Lăng Tiếu, hắn cũng không lựa chọn phản bội Lăng Tiếu mà là tiếp tục cam nguyện đi theo bên cạnh Lăng Tiếu, hôm nay cũng chiếm được tán thành của Lăng Tiếu rồi.

- Ra mắt cung chủ!

Sát Thiên vẫn có thói quen xưng hô với Lăng Tiếu như vậy.

- Ân miễn đi, chúng ta đi bế quan thất một chuyến, ta có một dạng đồ vật muốn cho ngươi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền dẫn Sát THiên đến một cái bế quan thất khác.

Lăng Tiếu là người tôn quý nhất bên trong Thiên Long môn, hắn muốn điều động bất kỳ tư nguyên gì ở bên trong Thiên Long môn trên căn bản không có bất kỳ người nào dám nói nửa câu.

Trừ phi bọn họ không muốn lăn lộn ở trong Thiên Long môn, bằng không gặp được Lăng Tiếu đều phải tất cung tất kính đấy!

Sát Thien nghe được Lăng Tiếu có đồ vật đưa cho hắn, cũng biết tuyệt đối là loại thần vật hữu ích đối với hắn, nội tâm đã là vô cung kinh hỉ!

- Tà Đế thật là thu một cái hảo đồ đệ a! Đi theo cung chủ ngược lại cũng chung quy sẽ có một ngày đuổi theo Tà Đế đấy!

Sát Thiên ở trong lòng kiên định mà thầm nghĩ nói.

- Sau khi đến bế quan thất, Lăng Tiếu lại lấy ra một gốc Mặc Liên Tiên Hà đưa cho Sát Thiên để hắn hấp thu.

Sát Thiên đối mặt với cái thần vật này cũng là đỏ mắt vô cùng, lại không thể thiếu một phen lời nói cung húy với Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu cũng không quan tâm, chỉ cần người nào trung thành đi theo hắn, hắn tuyệt đối sẽ không đối đãi không công bằng với kẻ đố.

Sát Thiên ăn vào Mặc Liên Tiên Hà, tình hình cũng giống như Mộng Tích Vân, trên đỉnh đầu phù hiện ra bóng hình xinh đẹp vũ động, thần hồn của hắn nhanh chóng được rửa sạch, đối với lĩnh ngộ trên cảnh giới trong nháy

mắt ở tốc độ cực nhanh tăng lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2461 - Sụ Thần Kỳ Của Mặc Liên Tiên Hà. (1)

Không chỉ như thế, lực lượng của Sát Thiên cũng lấy một loại bôn lôi chi thế cuồng trướng lên, rất nhanh liền đạt tới trung cấp Thần Vương đỉnh phong, hơn nữa hướng cao cấp Thần Vương bắt đầu trùng kích!

Hắn là Thần Vương có thể chứa được không ít lực lượng của Mặc Liên Tiên Hà, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn tiêu hóa hết, còn có không ít lực lượng không có chỗ phát tiết.

Lăng Tiếu không khách khí, bàn tay đặt lên đỉnh đầu của Sát Thiên, giống như hắn tiến vào phân chia hấp thụ lực lượng của Mặc Liên Tiên Hà kia!

Lăng Tiếu đột nhiên chỉ cảm thấy ở chỗ thần hồn của mình có một loại cảm giác mỹ diệu vô cùng, tựa như lạc nhập vào trong tiên cung dao trì, chiếm được tiên thủy tẩy rửa tinh thuần mênh mông, tất cả ám tật dơ bẩn của thần hồn đều nhất nhất bị thanh lý sạch, hơn nữa thần hòn lại giống như bay lên tới cửu thiên vực ngoại, cảm nhận được hư vô phiêu miểu của vực ngoại, cảm nhận được hão đãng liên miên của Thủy chi lực lượng, sinh cơ bừng bừng của Mộc thuộc tính, cảm nhận được một loại quá trình chuyển đổi của thế gian vạn vật sinh trưởng cùng với diệt vong!

Loại quá trình cảm thụ tuyệt đẹp này khiến cho Lăng Tiếu đối với các loại lĩnh ngộ lực lượng cảnh giới đều có một tầng nhận thức mới!

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu rốt cuộc là trở về lại hiện thực rồi!

Lực lượng bên trong thân thể hắn đã là tăng cường không ít, dù không tiến giai nhưng mà đạt tới đê cấp Chí tôn hậu kỳ, cách đỉnh phong đã không còn xa rồi.

Nhìn lại Sát Thiên, hắn lại đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, loại tốc độ tiến giai này cho dù là Thần Vương đan cũng là không có cách nào đi so sánh được a!

Bất quá hắn cũng chỉ có thể dừng lại ở một bước này, muốn trùng kích Bán Thủy Thần hoặc là Thủy Thần còn thiếu không ít lực lượng, còn cần tiến thêm một bước tu luyện cường đại đi xuống, muốn lại hướng lên một bước tuyệt đối là không khó rồi!

Có thể nói, Sát Thiên đã trước một bước lĩnh ngộ được điểm mấu chốt của cảnh giới Chí tôn Thủy Thần rồi, hắn ngốc ở cảnh giới Thần Vương đỉnh phong sẽ không quá lâu, chỉ cần lại tích lũy thời gian ước chừng trăm năm, hắn tuyệt đối có tư cách trùng kích lên, có lẽ là qua vài chục năm, có những cơ duyên khác cũng có thể trước một bước bước lên cảnh giới Bán Thủy Thần.

Phải nói loại Chí tôn thần tài có cấp bậc như Mặc Liên Tiên Hà này đều là vật mà Chí tôn Thủy Thần đều đỏ mắt.

Lăng Tiếu dù là không đem nó hấp thu nhưng là cũng hiểu rõ được chỗ thần kỳ của nó, cũng nhận được tiên linh kia giúp đỡ, để lĩnh ngộ của hắn tiến lên một bước rồi.

Lăng Tiếu bước ra ngoài bế quan thất, để Sát Thiên tiết tục củng cố lực lượng, mà trên khuôn mặt hắn tràn đầy thần thái tự tin, đối với con đường tương lai càng thêm kiên định rồi!

Kỳ thật lấy hắn bây giờ muốn đạt tới đê cấp đỉnh phong cũng dễ dàng, trong tay của hắn còn có Hỏa Liên thần tâm chưa cắn nuốt, đây tuyệt đối có thể để thực lực của hắn lại tiến thêm một bước.

Nhưng mà tăng lên quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt gì, tốt nhất còn

phải tích lũy một đoạn thời gian, đối với hắn mà nói mới sẽ càng thêm đầy đủ nhiều lắm.

Hỏa Liên thần tâm này vẫn lưu lại đến khi hắn đột phá trung cấp Chí tôn Thủy Thần lại cắn nuốt mới sẽ phát huy ra tác dụng chân chính của nó đi!

Sau khi đem cảnh giới của mấy người tăng lên, Lăng Tiếu liền lại một lần nữa quay trở về trong tộc, cùng tộc trưởng và Đại trưởng lão lại thương nghị về chuyện đi tới Mộc Văn tộc, sau đó hắn liền nhanh chóng rời khỏi tộc.

Hắn trực tiếp lướt lên chín tầng trời, phá mở bình chướng kia tiến vào vực ngoại.

Vô số cương phong loạn lưu ở vực ngoại tàn sát bừa bãi, vô số lực lượng cuồng bạo đang phiên đằng lướt qua, mỗi một loại lực lượng đều có thể so với lực lượng công kích của Bán Thủy Thần bình thường, Thần Vương đến chỗ này đều muốn lập tức vẫn lạc, mà đại bộ phận Bán Thủy Thần cũng đều chịu không nổi trùng kích của loại lực lượng hỗn loạn này quấy nhiễu.

Lăng Tiếu chạy tới vực ngoại cũng không phải là muốn xông pha vực ngoại mà đi, mà là muốn chạy tới Thiên Huyền địa vực.

Chí tôn Thủy Thần ở vực ngoại cũng không thụ ảnh hưởng của những lực lượng này, có thể trực tiếp thông qua không gian xuyên toa nhanh chóng chạy tới những địa vực khác.

Điều kiện tiên quyết là ở ngoại vi Thiên vực cửu thiên phi hành liền được rồi, nhất thiết không thể cách quá xa, bằng không bị lạc phương hướng tuyệt đối là một chuyện phiền toái lớn.

Lăng Tiếu cũng là muốn sớm một chút làm quen hoàn cảnh của vực ngoại, nói không chừng ngày sau phải đi tới chỗ này tìm Thủy Nguyên thạch.

Lăng Tiếu cưỡi ở trên người Quỷ Hồn thú vương tử, cực tốc xuyên toa ở vực ngoại này, đồng thời cũng lợi dụng thần mục nhìn xem bốn phía, quan sát tình hình của vực ngoại này.

Hắn nhìn thấy chỗ này đều là các loại loạn lưu lực lượng thuộc tính đang trùng kích chợt hiện, thỉnh thoảng cũng có mấy loại thuộc tính lực lượng đan chéo vào nhau tung hoành sản sinh ra loại biến dị nào đó, lại có các loại hình thái biến hóa đang phù động sinh ra...

Lăng Tiếu yên tĩnh quan sát hết thảy, đồng thời cũng đang cảm ngộ đến tất cả biến hóa không giống nhau này, thuận tiện cũng thôi diễn tương sinh tương khác của năm loại thuộc tính mà chính mình tu luyện, tương hỗ dung hợp đại đạo!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt liền qua hai mươi ngày.

Lăng Tiếu cùng Quỷ Hồn thú vương tử rõ ràng đã từ Thiên Long địa vực chạy tới Thiên Huyền địa vực rồi.

Tốc độ cần đi tới chỗ này đã là giảm xuống gấp đôi có thừa.

Một là ở vực ngoại gấp rút lên dường cũng là phi hành theo đường thẳng, không gian xuyên toa so với ở bên trong thiên vực phải dễ dàng hơn, hai thì là tốc độ của Quỷ Hồn thú vương tử cực nhanh, mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy chạy tới chỗ này.

Lăng Tiếu đến Thiên Huyền địa vực cũng không phải là đến tìm Vân Mộng Kỳ, hắn là chuẩn bị đến Tiêu gia tìm Tiêu Linh đấy!

Tiêu Linh có Không Linh chi thể, hơn nữa thiên tính thuần chân vô tà, tâm tư so với Hạ Huyên Huyên càng thêm không có tạp niệm, vô cùng dễ dàng để người ta sinh ra một loại cảm giác thân cận tự nhiên.

Bất kể là ai cùng nàng quen biết trao đổi đều sẽ không nhịn được mà đau lòng thương tiếc nàng, mà nàng cũng sẽ không sinh ra ý niệm bất lương cùng dục vọng đối với bất luận kẻ nào.

Lăng Tiếu đi tìm nàng chính là muốn để cho nàng thay Kim tộc đàm phán trao đổi với Mộc Văn tộc!

Tiêu gia ở bên trong Thiên Huyền địa vực cũng là danh môn vọng tộc, thực lực nội tình kia đều có thể xưng là hàng ngũ siêu cấp thế lực.

Chỉ là bọn họ ở mấy chục năm trước từng cùng Hà Đồ tông phát sinh qua chiến đấu đại quy mô.

Khi ấy nếu không phải đám người Lăng Tiếu mang theo người của Thiên Long môn đến tương trợ, Tiêu gia bọn họ liền gặp khó khăn lớn rồi!

Cho đến khi Thiên Long môn phái đại quân đi đến tương trợ, cung để cho bọn họ có thể thoát khỏi khốn cảnh!

Sau đó Lăng Tiếu lại cùng Vân Mộng Kỳ ở Liên Hoa giáo gặp nhau, hơn nữa ở dưới sự dẫn dắt của hắn khiến cho Liên Hoa giáo tuyên bố cùng Tiêu gia trở thành đồng minh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2462 - Sụ Thần Kỳ Của Mặc Liên Tiên Hà. (2)

Cũng chính là như vậy mới chấn hám Hà Đồ tông, để bọn họ không dám tiếp tục động thủ với Tiêu gia.

Bởi vì Liên Hoa giáo ở bên trong Thiên Huyền địa vực nhưng là một trong những siêu cấp thế lực gần với Huyền Vũ tông nhất, bọn họ kết minh với Tiêu gia tự nhiên là để cho Hà Đồ tông có áp lực không nhỏ rồi!

Tiêu gia có được phát triển bình yên lại vì trước đó nhận được trợ giúp của Thần Vương đan do Lăng Tiếu luyện chế cho bọn họ, khiến cho bọn họ lại khôi phục phồn thịnh như xưa!

Lúc Lăng Tiếu đến bầu trời của Tiêu gia liền để cho Quỷ Hồn thú vương tử hóa thành hình người.

Sau khi Quỷ Hồn thú vương tử hóa thành người, cả người lộ ra vẻ hết sức âm trầm, để người ta nhìn đến giống như là một võ giả tinh tu Ám thuộc tính, trên thực tế lại cũng không phải là như thế.

Lúc Lăng Tiếu cùng Quỷ Hồn thú vương tử hạ xuống trên thiên không của Tiêu gia, lập tức có người có thể cảm ứng được bọn họ.

- Vị cao nhân nào hàng lâm Tiêu gia ta?

Một đạo thanh âm thương lão sâu kín ở một góc vang lên.

Ngay lập tức một đạo nhân ảnh lặng lẽ xuất hiện ở phía trước không xa Lăng Tiếu cùng với Quỷ Hồn thú vương tử.

- Tiền bối biệt lai vô dạng a!

Lăng Tiếu đối với người tới chắp tay cười nói.

Hắn là cố ý phóng thích ra khí tức, bằng không người của Tiêu gia đừng mơ dễ dàng phát hiện ra được hắn hàng lâm ở chỗ này.

Mà người xuất hiện ở trước mắt chính là Tiêu gia lão tổ Tiêu kính Nhân mà Lăng Tiếu đã từng có duyên gặp mặt một lần.

Dáng vẻ của lão cùng với trước kia không có biến hóa gì, Lăng Tiếu nhìn một cái liền nhận ra lão.

Tiêu Kính Nhân kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, trong con mắt hơi co lại một chút kinh hô:

- Ngươi... Ngươi là Thiên Long môn Thần dược sư Lăng... Lăng Tiếu!

Trí nhớ lực của Chí tôn Thủy Thần cũng là tương đối cường hãn, cơ hồ là nhìn qua sẽ không quên, Tiêu Kính Nhân nhìn thấy Lăng Tiếu sở dĩ giật mình như thế chủ yếu vẫn là biến hóa của Lăng Tiếu thật sự quá lớn!

Không phải là tướng mạo của Lăng Tiếu biến hóa lớn mà là thực lực của hắn biến hóa thật sự quá lớn, chỉ là để lão khó có thể tin!

Lão tinh tường nhớ kỹ mấy chục năm trước Lăng Tiếu chỉ là cảnh giới đê cấp Thần Vương đi, hiện tại mới ngắn ngủi mấy chục năm lại trực tiếp đạt tới đê cấp Chí tôn Thủy Thần! Lão đều hoài nghi hai mắt của mình có phải có vấn đề rồi hay không!

Bất quá vừa nghĩ tới ở vài năm trước nghe được một đoạn tin tức mà bên phía Thiên Nguyên địa vực truyền tới, Chí tôn Dược Thần tân tấn là Thiên

Long môn Lăng Tiếu, là Chí tôn Dược Thần trẻ tuổi nhất lịch sử, phá vỡ thần thoại từ xưa tới nay, lão liền tin tưởng chính mình hẳn là không nhìn nhầm người rồi!

- Chính là Lăng Tiếu, Tiêu tiền bối biệt lai vô dụng a!

Lăng Tiếu cười mỉm mà nói.

Tiêu Kính Nhân lập tức cười sang sảng nói:

- Ha ha, ta còn khỏe, Lăng dược thần có thể hàng lâm Tiêu gia ta thực sự là phúc của Tiêu gia ta a!

Tiêu tiền bối nói đùa rồi, lần này ta đến đây là muốn gặp Linh nhi một chút, không biết có thuận tiện hay không?

Lăng Tiếu nói.

- Thuận tiện, có cái gì mà không thuận tiện, kỳ thật ở mấy chục năm trước Linh nhi đã từng đi đến Thiên Long môn tìm ngươi, đáng tiếc khi ấy ngươi không ở chỗ đó, vài chục năm đến nay người mà cô nàng này nhớ nhất chính là gia gia kia của nàng, tiếp theo chính là ngươi rồi, liên ngay cả phụ thân nàng cũng chưa từng được nàng ghi nhớ ở trong lòng a!

Tiêu Kính Nhân nhưng là vô cùng hoan nghênh mà nói.

Liền dựa vào thân phận hôm nay của Lăng Tiếu, bất kể đi tới chỗ nào đều muốn trở thành thượng khách, Tiêu Kính Nhân cũng không dám xem thường a!

Huống chi lão còn đang suy nghĩ, nếu như có thể để cho Lăng Tiếu thay Tiêu gia bọn họ luyện chế mấy khỏa Chí tôn thần đan, như vậy thực lực của

Tiêu gia bọn họ lập tức liền bạo trướng, đến lúc đó có thể vượt qua Hà Đồ tông rồi, thậm chí thẳng áp đến Liên Hoa giáo cũng không phải là vấn đề.

- Vậy thì tốt, liền làm phiền tiền báo mang theo ta đi gặp Linh nhi một chút đi!

Lăng Tiếu đáp.

Tiêu Kính Nhân làm ra một cái động tác mời, mang theo Lăng Tiếu đi xuống Tiêu gia tộc địa ở phía dưới.

Bất quá Lăng Tiếu yêu cầu lão đừng làm ra động tĩnh quá lớn, hắn không muốn để quá nhiều người biết hắn xuất hiện ở chỗ này.

Tiêu Kính Nhân cũng hiểu được Lăng Tiếu đối với những người khác của Tiêu gia có ấn tượng cực kém, dứt khoát không để cho tộc nhân khác biết, chỉ báo cho bai ba cái Chí tôn Thủy Thần khác của Tiêu gia đi đến gặp mặt Lăng Tiếu mà thôi.

Lăng Tiếu rốt cuộc là nhìn thấy cô nàng Tiêu Linh này rồi.

- Lăng... Lăng Tiếu ca ca!

Tiêu Linh đang luyện kiếm đột nhiên thấy Lăng Tiếu xuất hiện lập tức kinh hỉ kêu lên.

Lăng Tiếu nhìn nữ tử đã càng ngày càng thêm xinh đẹp, trong lòng lập tức cảm thấy hết sức vui vẻ.

- Linh nhi, thật lâu không gặp, ngươi thật là càng lúc càng đẹp!

Lăng Tiếu không chút nào keo kiệt mà khen ngợi nói.

Xác thật Tiêu Linh ở trên mỹ mạo cũng không hoàn mỹ được như Vân Mộng Kỳ cùng Yên Điệp Kiều, nhưng mà nàng lại thấu ra một cỗ khí chất so với chúng nữ càng thêm mê người, đó tuyệt đối là một loại cảm giác thân cận thuộc về bổn nguyên.

Hôm nay nàng mặc một bộ tử y, đem dáng người uyển chuyển kia của nàng câu khởi ra đến lung linh hữu trí, chỗ đáng lồi thì lồi, đáng nhỏ liền nhỏ, phối hợp đến hết sức thoải mái duy mỹ.

Nàng giống như là một con hồ điệp bay đến, lại trực tiếp xông vào trong lòng của Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu ôm lấy mỹ nhân nhào đến này, trong lòng hắn không hề có tạp niệm, có chẳng qua là ý yêu thương vô hạn!

- Ô ô.. Lăng Tiếu ca ca ngươi thật nhẫn tâm, nhiều năm như vậy cũng không đến gặp Linh nhi, Linh nhi hận chết ngươi a!

Tiêu Linh lại phóng thanh khóc lên.

Lăng Tiếu vuốt nhẹ mái tóc mềm ở sau lưng Tiêu Linh mang theo hiềm ý nói:

- Xin lỗi Linh nhi, là Lăng Tiếu ca ca không tốt, Lăng Tiếu ca ca sớm nên đến gặp ngươi mới phải.

Tiêu Kính Nhân cùng với hai tên Chí tôn Thủy Thần khác đều thức thời mà lui ra, để hai người có không gian nói chuyện.

Một lúc lâu sau Tiêu Linh mới từ trong lòng của Lăng Tiếu ngẩng đầu lên nói:

- Kỳ thực ta không trách Lăng Tiếu ca ca, ta biết Lăng Tiếu ca ca có đại sự muốn làm, không thể vì Linh nhi mà làm lỡ địa sư của ngươi, Linh nhi chỉ là hi vọng Lăng Tiếu ca ca có thể có thời gian liền đến gặp Linh nhi một chút liền đủ rồi!

Nhìn bộ dáng động lòng người kia của Tiêu Linh, ý yêu thương trong lòng Lăng Tiếu càng nồng hơn!

Hắn giúp nàng lau đi nước mắt cười nói:

- Tốt, Lăng Tiếu ca ca đáp ứng ngươi, sau này nhất định sẽ đến gặp ngươi nhiều hơn!

Ngừng một chút hắn lại nói, vài chục năm không gặp, cảnh giới của Linh nhi tiến bước thực nhanh a, đều đã là thực lực Thần Vương rồi!

Nhớ đến lúc trước một lần cuối cùng hắn gặp Tiêu Linh là ở sáu mươi năm trước.

Mấy chục năm qua đi, Tiêu Linh đã là sắp một trăm tuổi, mà nàng đã từ trung cấp Thánh giả đạt tới tu vi Thần Vương, tốc độ tiến giai này không thể nói là không nhanh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2463 - Tái Kiến Tiêu Linh! (1)

Đây cũng nhìn ra được bồi dưỡng của lão tổ tông Tiêu gia đối với nàng cũng là rất tận tâm tận lực rồi.

- Ta cũng là muốn sớm ngày có thể trợ giúp Lăng Tiếu ca ca, hi vọng chính mình có thể càng thêm cường đại lên!

Tiêu Linh ngay thẳng mà đáp.

- Ha hả, Linh nhi ngươi thật tốt, trước mắt Lăng Tiếu ca ca còn thật có chuyện cầu ngươi giúp một chút, không biết Linh nhi có chịu giúp Lăng Tiếu ca ca hay không a!

Lăng Tiếu cười nói.

Tiêu Linh liên tục gật đầu nói:

- Lăng Tiếu ca ca ngươi nói đi, bất kể chuyện gì Linh nhi nhất định sẽ giúp ngươi!

- Vậy thì tốt!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, liền đem ý đến của hắn nói một lần với Tiêu Linh!

Tiêu Linh dù là ngây thơ nhưng nàng không ngốc, có thể phân biệt ra được tốt xấu của sự tình, cũng có thể phân biệt ra được tính nghiêm túc mà chuyện Lăng Tiếu nói!

- Lăng Tiếu ca ca muốn ta đàm phán với người của Mộc Văn tộc, để bọn họ đem Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính kia giao dịch cho ngươi đúng không?

Tiêu Linh chớp động mắt to hỏi.

- Đúng vậy, người của Mộc Văn tộc không thích trao đổi cùng câu thông với những nhân tộc khác, cần phải tìm một tiểu nha đầu ngây thơ khả ái giống như là Linh nhi, bọn họ mới sẽ tin tưởng lời nói của ngươi!

Lăng Tiếu sờ sờ đầu của Tiêu Linh nói.

Tiêu Linh có chút bất mãn mà nhăn nhẹ cái mũi nói:

- Lăng Tiếu ca ca thật đáng ghét, nhân gia không phải là tiểu nha đầu nữa, nhân gia là đại cô nương rồi, phụ thân cùng với mẹ luôn thay ta tìm nam nhân, nhưng mà ta mới không cần, ta chỉ cần Lăng Tiếu ca ca!

- Nha đầu ngốc, ngươi coi như là Đại cô nương, ở trong mắt Lăng Tiếu ca ca vẫn là tiêu nha đầu.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo lại hỏi:

- Mẹ ngươi lại ép ngươi lập gia đình sao?

Nói đến mẫu thân của Tiêu Linh, Lăng Tiếu thoáng qua một trận chán ghét.

Lúc đó Tiêu Linh còn thiếu chút nữa bị cái mẫu thân ngu ngốc này hại cả đời rồi.

Nhớ tới việc này, Lăng Tiếu liền hết sức không thoải mái!

- Nàng không ép ta, có lão tổ tông ở đây, người bên trong tộc đều đối với ta cung kính có thừa, ta không thích thì bọn họ người nào cũng không cường bức được ta!

Trên khuôn mặt Tiêu Linh thoáng qua vài phần kiên quyết.

Xem ra mấy chục năm qua đi, nàng cũng so sánh với trước kia hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Tiếp theo nàng lại nói:

- Lăng Tiếu ca ca, ta cũng muốn cầu ngươi một chuyện có được hay không?

- Ngươi nói đi, chỉ cần Lăng Tiếu ca ca làm được, tuyệt đối không nói hai lời!

Lăng Tiếu cũng là dùng lời trước đó của Tiêu Linh mà đáp.

Tiêu Linh do dự một chút nói:

- Ta nhớ gia gia, ta muốn đi tìm hắn!

- Gia gia ngươi?

Lăng Tiếu sửng sốt một chút đáp một tiếng, mới nhớ tới Kiều Phong chỉ có duyên gặp mặt qua một lần.

Kiều Phong nhưng là tồn tại trước mười trên bảng Thiên Thần Vương, một tay Hàng Long chưởng uy bá Thiên Long địa vực, là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy.

Chỉ là hôm nay trên Thiên Thần Vương bảng ở Thiên Long địa vực đã sớm

không còn tên của hắn.

Không biết là hắn đã vẫn lạc rồi hay là đã trở thành Bán Thủy Thần hoặc Chí tôn Thủy Thần?

Nhớ lúc trước Kiều Phog đem Tiêu Linh giao cho hắn, giống như là dặn dò hậu sự.

Lăng Tiếu liền cảm thấy hắn nhất định là phải có đại sự cần đi làm rồi, thậm chí là có thể tìm địch nhân cường đại quyết một trận tử chiến.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Thiên vực lại là rộng lớn vô biên như vậy, Lăng Tiếu há lại biết hắn ở chỗ nào?

Bất quá Tiêu Linh yêu cầu hắn làm việc này, hắn liền nhất định cố gắng thay nàng làm được!

Lấy lực hiệu triệu hiện nay của hắn, cùng với quan hệ nhân mạch rộng lớn, tin tưởng chỉ cần Kiều Phong còn sống thì có thể tìm được hành tung của hắn.

- Ta đã rất lâu chưa gặp được gia gia rồi, ta rất nhớ hắn a!

Tiêu Linh vừa nói, trong mắt vừa lấp lánh lệ hoa.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Linh nhi đừng khóc, Lăng Tiếu ca ca đáp ứng ngươi, nhất định sẽ tìm được gia gia của ngươi, để hắn đoàn tụ với ngươi.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Gia gia ngươi lúc trước có lưu lại cho ngươi sinh mệnh ngọc đồng không?

Nếu có sinh mệnh ngọc đồng, như vậy muốn tìm Kiều Phong sẽ lộ ra vẻ dễ dàng nhiều lắm.

Chỉ tiếc Kiều Phong còn thật không lưu lại cho Tiêu Linh sinh mệnh ngọc đồng a!

Lăng Tiếu ở trong Tiêu gia ước chừng một tháng.

Hắn nhìn ở trên phần của Tiêu Linh, không cho Tiêu gia một điểm tỏ vẻ thật sự là nói không qua.

Tiêu gia lấy ra tích lũy nhiều năm qua để cho Lăng Tiếu thay bọn họ luyện chế mấy khỏa Chí tôn thần đan, Tiêu gia bọn họ đối với Lăng Tiếu cảm ân đãi đức a!

Có mấy khỏa Chí tôn thần đan này Tiêu gia bọn họ là có thể chế tọa ra vài vị Chí tôn Thủy Thần, thực lực tuyệt đối là bay vọt về chất!

Lăng Tiếu đem Tiêu Linh mang đi rồi, Tiêu gia lão tổ tông Tiêu Kính Nhân cũng không nói nhiều cái gì, chỉ là dặn dò Lăng Tiếu sớm ngày đem Tiêu Linh đưa về là được.

Tiêu Linh nhưng là Không Linh chi thể, nàng nhưng là tồn tại có nắm chắc trở thành Chí tôn Thủy Thần nhất trong tương lai của một đời trẻ tuổi Tiêu gia, Tiêu gia bọn họ cũng không muốn để nàng rời khỏi Tiêu gia đâu.

Lăng Tiếu vốn muốn đi gặp Vân Mộng Kỳ, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn là bỏ đi cái ý niệm này.

Bây giờ tìm Thủy Nguyên thạch mới là đại sự hạng nhất, nhưng chuyện khác

hắn cũng phải để xuống rồi.

Mang theo TIêu Linh đi đến vực ngoại, đem nàng bảo vệ ở trong lòng, cùng nàng cưỡi lên Quỷ Hồn thú vương tử hướng về phía Thiên Long môn chạy về.

- Lăng Tiếu ca ca thật lợi hại, ngươi bây giờ đã cường đại giống như lão tổ tông nhà ta rồi sao?

Tiêu Linh nhinftinhf hình vực ngoại kia không nhịn được mà kinh hô lên nói.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Tổng có một ngày Linh nhi ngươi cũng có thể làm được.

- Ừ, xem ra ta còn chưa đủ cố gắng, Lăng Tiếu ca ca so với ta không lớn hơn ta bao nhiêu nhưng mà đã lợi hại như vậy, cũng không biết đến lúc nào mới có thể đuổi kịp bước chân của ngươi a!

Tiêu Linh than thở nói.

- Con đường tu luyện không thể làm quá gấp, tốt nhất vẫn là tuần tự dần dần mà tiến, ca ca những năm này chỉ bất quá có chút cơ duyên mới đi đến một bước này, cho nên Linh nhi ngươi không cần lo lắng, phải từng bước từng bước mà đi đến, nghe theo lời của lão tổ tông nhà ngươi, sớm muộn có một ngày đuổi theo ca ca ta.

Lăng Tiếu nhắc nhở nói.

- Ừ, ta nghe Lăng Tiếu ca ca đấy!

Tiêu Linh ngoan ngoãn đáp.

Trên đường đi, hai người vừa nói cười chạy trở về Thiên Long môn.

Lúc trở lại bên trong tộc, Lăng Tiếu trước để Tiêu Linh đi cùng với Tiêu Trân Thải, sau đó mới tìm Lăng Bác, Lăng Khâu phục mệnh.

Tiếp đó chính là quyết định khi nào lên đường đi đến Mộc Văn tộc rồi, cùng với những việc này nên giao cho ai đi làm sẽ tốt hơn.

Hai tộc đều là Cổ tộc, bọn họ muốn gặp Mộc Văn tộc tộc trưởng lý ra nên phái một thành viên hết sức trọng yếu bên trong tộc đi tới, thậm chí là Lăng Bác tự thân đi tới cũng sẽ không cảm thấy tự hạ thấp thân phận.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2464 - Tái Kiến Tiêu Linh! (2)

Nhưng mà bọn họ đều biết rõ người của Mộc Văn tộc luôn luôn không thích tiếp xúc với những nhân tộc khác, đi nhiều người chắc chắn sẽ gặp chuyện không may, hơn nữa cũng không nhất định cần người có cùng thân phận đi gặp Mộc Văn tộc.

Chỉ cần bày ra thành ý cùng chân thành của Kim tộc bọn họ, như vậy hết thảy liền là đầy đủ rồi.

Cuối cùng Lăng Bác cùng với Lăng Khaia quyết định đem việc này toàn quyền giao cho Lăng Tiếu đi làm!

Bởi vì Dương Hải là người đi theo Lăng Tiếu, mà Tiêu Linh lại chỉ nghe lời của Lăng Tiếu, còn nữa lấy thân phận Chí tôn Dược Thần duy nhất bên trong Thiên Long địa vực của hắn cũng đủ để bày ra trọng thị với Mộc Văn tộc rồi.

Lần này, hành trình đi Mộc Văn tộc không có cái gì nguy hiểm, bọn họ cũng không cần quá mức lo lắng cho an nguy của Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu cũng không cự tuyệt nhiệm vụ này, hắn cũng rất muốn kiến thức một chút người của Mộc Văn tộc rốt cuộc là có dáng vẻ gì, xem bọn họ rốt cuộc có chỗ thần bí nào.

Đương nhiên hắn cũng khát vọng có thể kiến thức một chút Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia rốt cuộc là có bộ dáng như thế nào.

Lăng Bác cùng Lăng Khâu vô cùng nghiêm túc mà gia phó cho hắn mấy câu, sau đó liền để Lăng Tiếu tự hành quyết định khi nào xuất phát đi tới Linh

Lung sơn mạch.

Ba ngày sau đó Lăng Tiếu liền đem Tiêu Linh, Dương Hải đều gọi lại, xuất phát đi đến Linh Lung sơn mạch.

Lần này Lăng Tiếu trừ Quỷ Hồn thú vương tử còn đem theo Long Ngũ, Bại gia tử cùng nhau lên đường.

Tuy nói chuyến này không có đại hung hiểm, nhưng mà cũng không thể không phòng bị một chút, vạn nhất đối phương trở mặt không nhận người, phiền toái kia há không phải là lớn sao!

Có Long Ngũ ở đây, Lăng Tiếu cũng cảm thấy an tâm một chút, bởi vì phải bảo hộ cho an nguy của Tiêu Linh.

Linh Lung sơn mạch này là lấy Cửu Thải Linh Lung thần thụ mà mệnh danh, nó từ viễn cổ liền sinh trưởng ở chỗ này, bị Mộc Văn tộc chiếm cứ làm của mình, mà sơn mạch kia cũng vì vậy lấy Linh Lung làm tên rồi!

Phiến Cổ sơn mạch kia dù không hung hiểm bằng Vạn Yêu sâm lâm nhưng mà cũng tồn tại không ít cao giai thánh thú.

Mộc Văn tộc ở chỗ sau của Linh Lung sơn mạch, chỗ này liền có thiên nhiên bình chướng phòng ngự, bình thường thực lực Chí tôn Thủy Thần trở xuống đừng nghĩ thông qua phòng ngự thiên nhiên của Cổ sơn mạch này mà tìm được tộc địa của Mộc Văn tộc bọn họ.

Lăng Tiếu có Dương Hải dẫn đường ngược lại cũng là bớt đi rất nhiều phiền toái, rất nhanh liền hàng lâm đến trên bầu trời cách tộc địa của Mộc Văn tộc không xa.

- Phong chủ, ngàn vạn lần nhớ lấy, bất kể gặp phải chuyện gì cũng không thể

động khí với người của Mộc Văn tộc, càng không thể động sát cơ, một khi như thế bọn họ liền sẽ cảm ứng đến, lập tức sẽ làm ra quyết định đuổi đi hoặc là trực tiếp diệt sát, bọn họ chung quy thích đem nguy cơ giết từ trong trứng nước, chỉ cần ngươi lấy tâm thái bình hòa đi đối mặt với bọn họ, kỳ thật bọn họ cũng là tương đối dễ nói chuyện, chỉ bất quá bọn họ thích trực lai trực vãng, nói chuyện có chút không qua suy nghĩ, ngươi đừng để ở trong lòng là được.

Dương Hải lần nữa dặn dò Lăng Tiếu.

Hắn bây giờ đã không gọi Lăng Tiếu là chủ nhân, mà là sửa lại xưng hô, đây cũng là Lăng Tiếu yêu cầu.

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp:

- Yên tâm đi, hết thảy toàn bộ do ngươi cùng Linh nhi đi giao thiệp với bọn họ, ta chỉ là ở một bên nghe mà thôi.

Chuyện lần này liên quan trọng đại, Lăng Tiếu sẽ không làm việc không suy nghĩ, mà là để Tiêu Linh cùng Dương Hải đi đàm phán, vậy mọi chuyện đều dễ noi!

- Tốt, vậy các ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta đi trước cùng bọn họ tiếp xúc một chút, xem bọn hắn có nguyện ý tiếp kiến các ngươi hay không, nếu như ngay cả một cửa này không qua được, vậy ta cũng không có biện pháp!

Dương Hải đáp.

Ngay lập tức hắn liền phi hướng Mộc Văn tộc ở bên kia, đồng thời lợi dụng một chút thủ đoạn đặc thù truyền lại tín hiệu nào đó, để cho người của Mộc Văn tộc biết được.

Bởi vì tộc địa của Mộc Văn tộc có cấm chế cách tuyệt cường đại, không có bọn họ cho phép không ai dám dễ dàng cường hành đi vào.

Cũng không qua bao lâu, Dương Hải lần nữa phản hồi, mà thuận theo hắn mà đến còn có một gã nam tử ăn mặc hết sức kỳ dị.

Nam tử này bộ dạng trung niên, tu vi cảnh giới chỉ là Bán Thủy Thần, trân đầu hắn có nón lá, người mặc lấy một bộ y phục do một chút thụ diệp đặc thù dệt thành, lộ ra da thịt rất khá, làn da lại hiện lên màu xanh nhạt, lờ mờ còn có thể thấy từng cái văn lộ thâm sắc, cùng với làn da của nhân tộc khác có khác biệt cực lớn.

- Phong chủ, đây là Trát Khắc Nhĩ, do hắn đem mang theo chúng ta đi vào, Trát Khắc Nhĩ, vị này là chủ nhân Lăng Tiếu của ta, đương kim Chí tôn Dược Thần duy nhất bên trong Thiên Long địa vực, cũng là Chí tôn Dược Thần trẻ tuổi nhất bên trong Thiên vực!

Dương Hải lấy thân phận người trung gian hướng hai người giới thiệu.

Lăng Tiếu nhìn Trát Khắc Nhĩ kia vấn an nói:

- Trát Khắc Nhĩ ngươi khỏe, làm phiền ngươi rồi!

Trát Khắc Nhĩ mang theo thần sắc hết sức đạm mạc liếc Lăng Tiếu một cái, cũng không ngó ngàn tới Lăng Tiếu mà là đối với Dương Hải nói:

- Dương Hải đại nhân mang theo bọn họ cùng nhau đi vào đi!

Lăng Tiếu ăn một cái lạnh nhạt thật cũng không cảm thấy có cái gì, dù sao có thể tiến vào Mộc Văn tộc là được rồi.

Chỉ là Tiêu Linh ở bên cạnh lại phát ra thanh âm kỳ quái nói:

- Người này rất kỳ quái, trên người lại có thanh văn.

Lăng Tiếu cùng Dương Hải bị lời này của Tiêu Linh khiến cho sợ hãi nhảy lên, nếu là vì vậy mà đắc tội với nhân giá há không phải là vừa mới xuất sư liền xong rồi sao!

Còn may Trát Khắc Nhĩ kia chỉ là quay đầu lại kinh ngạc nhìn Tiêu Linh một cái, cũng không tức giận, tiếp tục dẫn đường ở phía trước.

Lăng Tiếu lúc này mới thở ra một hơi, vội vã truyên âm nói với Tiêu Linh:

- Linh nhi nói chuyện chú ý một chút!

Tiêu Linh thè lưỡi ra với Lăng Tiếu, hướng hắn làm một cái mặt quỷ không cho là đúng!

Đám người Lăng Tiếu thuận theo Trát Khắc Nhĩ bay tới bên trong thụ lâm của một phiến cổ mộc chọc trời.

Trát Khắc Nhĩ kia đối với một khỏa cự thụ ở trong đó niệm niệm mấy từ mà để cho người ta nghe không hiểu.

Phải một lát sau, thân cây của khỏa cự thụ kia hóa hiện ra một mảnh cửu sắc quang mang, hình thành một cái quang môn lớn nhỏ như người bình thường.

Một màn thần kỳ này coi như là Lăng Tiếu đã thấy quen việc đời rồi cũng vì thế mà kinh ngạc không dứt!

- Dương Hải đại nhân mời!

Trát Khắc Nhĩ đối với Dương Hải ngược lại là hết sức hữu lễ, để Dương Hải đầu tiên đi vào trước.

Dương Hải quay đầu nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, sau khi thấy Lăng Tiếu gật đầu mới bước chân vào trong quang môn kia.

Sau đó Trát Khắc Nhĩ cũng còn là để Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đi vào trước, hắn mới theo sau đi vào.

Quang môn này rõ ràng là một cái không gian trận hết sức đặc thù, sau khi bọn họ đi vào lập tức bị truyền tống đến trong một phương không gian khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2465 - Mộc Văn Tộc! Cửu Thải Linh Lung Thụ!

Đây rõ ràng là một phiến thế ngoại đào nguyên hết sức xinh đẹp!

Ánh vào tầm mắt đầu tiền là một mảnh lục nộn thảo tùng, trên thảo tùng lại điểm lên từng chút linh hoa màu sắc không đồng nhất, thỉnh thoảng có thể thấy được mấy con thỏ trắng, linh dương nhảy qua nhảy lại, lại có phi đểu ở trên bầu trời bay qua minh khiếu, có chút cảm giác thi tình họa ý của điểu ngữ hoa hương; không xa lại có không ít cây cối ốc xá, cùng với tộc nhân của Mộc Văn tộc đang đi lại chỗ này khiến cho trên phiến ốc thổ này tràn đầy sinh khí.

Song, bắt mắt nhất vẫn là trung ương của phiến không gian rộng lớn này có một khỏa thụ mộc cũng không phải là rất cao độc lập sinh trưởng ở bên trong, bốn phía trừ linh thảo dị hoa cùng với mấy con thải dương ra thì không có vật khác, từng trận cửu thải thần hà kia không ngừng thiểm động chiếu rọi lấy mảnh thổ địa này, khiến cho thời khắc đều tràn đầy vẻ mê huyễn!

Không cần nói, khỏa thụ lấp lánh ra cửu thải thần amng kia chính là Cửu Thải Linh Lung thần thụ rồi.

Cửu Thải Linh Lung thần thụ hào xưng là có thể phân biệt được bất cứ sinh vật nào tốt xấy, người cùng thú trường kỳ ở dưới nó tu luyện có thể nhận dược thần quang của nó tẩy lễ, khiến người có linh lung tâm, có thể biết lòng người, có thể phân biệt thiện ác, biết được thiên dịa, hiệu lệnh vạn thụ...

Nó ở trong chín đại xếp hạng thứ hai, chỉ thấp hơn đệ nhất Bồ Đề thần thụ, so với Bất Tử thần thụ cùng với Ngô Đồng thần thụ xếp hạng đều cao hơn!

Đương nhiên không phải là nói năng lực của nó so với hai loại kia mạnh hơn, kỳ thật chín đại thần thụ có thần hiệu riêng, cũng không luận xếp hạng trước sau, những xếp hạng này chỉ bất quá là người hiểu chuyện án chiếu theo thần uy đối với nhân lại là làm ra xếp hạng mà thôi.

Bởi vì Linh Lung thần thụ có thể để cho người ta có được linh lung tâm, cho nên đối với bất kỳ tu luyện giả nào mà nói, có thể để cho bọn họ ở trên đột phá có trợ giúp cực lớn, cho nên bài danh tương đối cao!

- Đây là Cửu Thải Linh Lung thần thụ, thật là thần kỳ vô cùng, nhưng so với Lục Ông lão đầu kia dễ nhìn hơn rất nhiều!

Lăng Tiếu không khỏ thầm khen ở trong lòng.

Hắn cũng không dám có bất kỳ ý niệm không thuần khiết nào trong đầu, bởi vì ở chỗ này tâm tư của hắn tùy thời đều có thể bị người khác nhìn thấu.

Tiêu Linh ở một bên cũng là than thở không dứt, chỉ có Dương Hải đã là sớm thấy qua, lộ ra bình tĩnh thong dong nhiều lắm, nhưng mà ánh mắt của hắn vẫn thấu ra vài phần mê luyến!

Lăng Tiếu nhìn Cửu Thải Linh Lung thụ kia, khoảng cách kia nhìn như rất gần, kỳ thật lại là cấp cho hắn một loại khoảng cách thập phần xa xôi, phảng phất tùy thời đều có thể tiếp xúc được nhưng lại tựa hồ vĩnh viễn cũng tiếp xúc không tới.

Sau khi thất thần trong chốc lát, Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đều đi theo Dương Hải, thuận theo Trát Khắc Nhĩ hướng về một gian ốc xá ở phía trước mà đi.

Người của Mộc Văn tộc thấy nhân tộc từ bên ngoài đến, đều là lộ ra vẻ tò mò.

Mộc Văn tộc bọn họ ở trên biểu hiện bên ngoài là cũng các loại nhân tộc khác giống nhau, nhưng mà từng cái thanh văn trên da thịt lại là hiển lộ ra thân phận đặc thù của bọn họ!

Vừa đi được một lúc, có vài người cấp tốc lướt tới đây đem đoàn người bọn họ ngăn lại!

- Trát Nhĩ Khắc, là người nào cho ngươi quyền lợi mang những ngươi này tiến vào?

Người đến bất thiện, còn chưa đến liền trực tiếp mở miệng chất vấn rồi.

Tổng cộng có sáu người đến, một gã Bán Thủy Thần cùng với năm tên cường giả có thực lực Thần Vương!

Người vừa mới lên tiếng chất vấn chính là Bán Thủy Thần có thực lực tương đương với Trát Nhĩ Khắc.

Trát Nhĩ Khắc đáp:

- Bọn họ là khách nhân của khách quý Dương Hải đại nhân mang đến cầu kiến tộc trưởng, tộc trưởng đã cho phép tiếp kiến rồi!

- Dương Hải đại nhân?

Bán Thủy Thần kia nghi hoặc một tiếng, liền đem ánh mắt chuyển đến trên người Dương Hải, ngay lập tức hắn liền hướng lấy Dương Hải khom người xuống một chút nói:

- Nguyên lai là ân nhân của tộc ta, Khắc Minh thất lễ!

Trên khuôn mặt của Dương Hải tràn đầy nụ cười nói:

- Ha ha, ta cho là Khắc Minh huynh đệ không còn nhớ Dương Hải ta nữa rồi.

- Làm sao lại như vậy được, nếu là bằng hữu của Dương Hải đại nhân mang đến hẳn là không có cái vấn đề gì, các ngươi vài đi!

Trát Khắc Minh nhìn thoáng qua hai người ở phía sau Dương Hải liền lên tiếng cho đi tiếp.

Mấy tên tộc nhân của Mộc Văn tộc ở phía sau hắn lại luôn mang theo ý cảnh giác, nhưng mà khi ánh mắt của bọn họ dừng lại ở trên người Tiêu Linh lại là thoáng qua vài phần kinh ngạc.

Trát Khắc Nhĩ dẫn đám người Dương Hải đi tới một chỗ ốc xá rộng rãi hình tròn do rất nhiều cành cây thiên nhiên kết thành.

Ốc xá này nhìn đến hết sức mới lạ, để Lăng Tiếu cùng với Tiêu Linh đều là thở dài mà xem.

Nhìn những cành cây thụ diệp thanh thúy mặc lục thiên nhiên đan xen vào nhau ở chung một chỗ này để người ta cảm thấy là thuận mắt thoải mái như vậy.

Cái ốc xá này chính là phòng ốc để tộc nhân Mộc Văn tộc ở lại, so với ốc xá của những nhân tộc khác xác thật lộ ra mới lạ nhiều lắm!

Bất quá ở trong mắt rất nhiều người nhìn tới đây chính là một cái ổ chim, xưng là ốc xá xác thật là có chút miễn cưỡng.

Đây là Mộc Văn tộc như cũ đừng lại ở lúc vật chất văn minh thời thượng cổ, cùng với nhận thức của các nhân tộc khác ở bên ngoài hiển lộ ra lạc hậu phong kiến rất nhiều rồi.

Ở bên trong phòng đã có năm người của Mộc Văn tộc ngồi đó, bộ dạng của bọn họ lộ ra vẻ hết sức thương lão, làn da kia cơ hồ cùng với vỏ của thụ mộc giống nhau như đúc, đều nhăn lại với nhau đến hết sức khó coi, kỳ quái hơn chính là tứ chi của bọn hắn lại tựa hồ đã biến hóa thành cành cây, ở trên đs còn mọc ra lá cây!

Lăng Tiếu hết sức khiến cho chính mình giữ vững được tâm như trực thủy, nhưng mà nhìn thấy một màn này đều phải bị chấn kinh không dứt!

Bọn họ đây nhưng là có dấu hiệu muốn hóa làm thụ mộc a!

Lão giả ngồi ở tầng trung ánh mắt giống như điện hướng về phía Lăng Tiếu bắn thẳng mà đến, lập tức lên tiếng nói:

- Ngươi đối với bộ dạng này của chúng ta rất giật mìn đúng không?

Thần sắc của Lăng Tiếu hơi hơi biến đổi, lập tức cũng không giấu diếm mà gật đầu nói:

- Vâng, Kim tộc hậu bối Lăng Tiếu sơ kiến chư vị tiền bối Mộc Văn tộc, có nhiều chỗ đắc tội còn thỉnh bỏ qua!

Lăng Tiếu cũng không phải là loại người trông mặt mà bắt hình dong, rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm thái thong dong của mình đáp.

Tiếp đó ánh mắt của lão giả cơ trí kia lại nói:

- Ngươi là vì Thủy Nguyên thạch của tộc ta mà đến, chuyện này ta đã biết, không cần phải lại nói nữa, chúng ta sẽ không đổi đâu!

- Không sai, nếu không phải nhìn đến ân nhân của tộc ta mang đến, chúng ta cũng sẽ không tiếp... Di, tiểu nữ oa này cư nhiên có Không Linh chi tâm!

Một vị lão giả ở dưới tay lão giả kia lại mở miệng nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2466 - Thủ Đoạn Thần Kỳ Của Mộc Văn Tộc! (1)

Chỉ là lời của hắn mới nói một nửa, ánh mắt quét qua người Tiêu Linh lập tức phát xuất ra thanh âm kinh ngạc.

Còn lại mấy lão giả bên kia ở trong mắt lập tức bắn ra mấy đạo lục sắc nhãn mang hướng về phái Tiêu Linh nhìn qua.

Tiêu Linh chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được bọn họ đều không có ác ý, lập tức mở miệng nói:

- Mấy vị lão gia gia, các ngươi gọi ta là Linh nhi được rồi!

Tiếp theo Tiêu Linh lộ ra nụ cười ngây thơ vô tà hỏi:

- Mấy vị lão gia gia thật kỳ quái a, trên người các ngươi vì sao lại sinh trưởng ra thụ diệp vậy?

Lăng Tiếu cùng Dương Hải ở một bên bị lời này của Tiêu Linh khiến cho sợ đến không biết làm sao rồi, bọn họ lại không tốt ở trước mặt trách cứ Tiêu Linh không hiểu chuyện.

Rõ ràng ở trước khi tiến vào Mộc Văn tộc, bọn họ liền hết sức căn dặn để Tiêu Linh không nên nói ra những lời nói không tôn kính tộc nhân Mộc Văn tộc, nhưng mà nàng phảng phất giống như không nhớ tới dặn dò của bọn họ, lại ở trước mặt mấy vị Chí tôn Thủy Thần của Mộc Văn tộc nói ra loại lời này, có thể không để người ta tâm kinh đảm chiến sao?

Ai ngờ mấy lão giả kia lại không tức giận, tộc trưởng Mộc Văn tộc ngồi ở

thượng thủ lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói:

- Một nữ oa có Không Linh chi tâm, ngươi dám nói ra vấn đề mà tất cả nhân tộc đều không dám nói, nếu như là những nhân tộc khác, chúng ta tất nhiều là không tha cho bọn họ, nhưng mà nữ oa ngươi nói ra lại không có nửa điểm khinh bỉ, có chỉ là lòng hiếu kỳ, chúng ta sẽ không trách tội ngươi.

Ngừng một chút hắn lại nhìn Dương Hải cùng Lăng Tiếu nói:

- Các ngươi có thể đi ra ngoài rồi, vị nữ oa này có thể lưu lại bồi chúng ta nói chuyện!

Trát kHắc Nhĩ đang đứng lập tức đối với Dương Hải cùng Lăng Tiếu làm ra một cái động tác mời, liền như vậy mà bị mời ra ngoài.

Lăng Tiếu buồn bực vô hạn, hắn nói như thế nào cũng đường đường là Chí tôn Dược Thần, lại hai ba câu nói liền bị người của Mộc Văn tộc đuổi ra rồi, đây quá biệt khuất đi!

Bất Tử thụ cùng Ngô Đồng thụ hai vị lão gia tử thấy ta cũng không có đại bài như vậy a!

Lăng Tiếu ở trong lòng không nói được gì mà thầm nghĩ.

Khi hắn sắp đi ra ngoài phòng lại truyền tới thanh âm của tộc trưởng Mộc Văn tộc nói:

- Tiểu oa nhi của Kim tộc dừng bước, ngươi gặp qua Bất Tử thụ cùng Ngô Đồng thụ?

Lăng Tiếu hơi sửng sốt một chút, quay đầu đáp:

- Tiền bối ngươi đang nói cái gì vậy?

- Ngươi không lừa được ta đâu, ta có thể nhìn thấu bất luận chuyện gì trong lòng ngươi suy nghĩ, vừa mới rồi ngươi nói là đã gặp qua Bất Tử thụ cùng Ngô Đồng thụ có đúng không?

Ánh mắt kia của tộc trưởng Mộc Văn tộc phảng phất xuyên thủng tâm tư của Lăng Tiếu nói.

Lúc này những người khác của Mộc Văn tộc đều là lộ ra vẻ động dung.

- Ha hả, nếu bị tiền bối nhìn thấu rồi, vãn bối cũng không có cái gì mà không thể thừa nhận, không sai, ta xác thật gặp qua hai vị lão gia tử bọn họ.

Lăng Tiếu cười cười đáp.

Kỳ thật hắn vừa mới suy nghĩ chính là vì thử một chút những người của Mộc Văn tộc này có thật là có thể suy đoán ra tâm sự của hắn hay không, một lần thử này quả nhiên ứng nghiệm rồi, đồng thời cũng để cho mục đích của hắn đạt được.

- Vậy ngươi cũng lưu lại đi, các ngươi có lẽ đều là người có duyên với tộc ta, đều ngồi xuống đi!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc lên tiếng nói.

Dương Hải không nghĩ đến biến hóa này nhanh như vậy, hắn lập tức đối với tộc trưởng Mộc Văn tộc nói:

- Đa tạ tộc trưởng cho ngồi!

Đúng lúc này cành cây của ốc xá kia lại chớp động, một cái cành cây nhanh

chóng kết thành ba chiếc ghế.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh lại là một lần nữa bị chấn kinh một phen.

Thủ đoạn này của Mộc Văn tộc đơn giản là để cho người ta vì thế mà chặc lưỡi, quả thật là có dị năng hiệu lệnh vạn thụ!

- Trò chơi thật hay, mấy vị lão gia gia, đây là làm sao làm được?

Tiêu Linh giống như là tính tình trẻ con vỗ tay cười nói.

- Ha hả, nếu như ngươi ở lại tộc ta, chúng ta cũng có thể cho ngươi biết là như thế nào mà làm được!

Một vị THủy lão của Mộc Văn tộc hiền lành cười nói.

- Tâm ý của vị gia gia này ta tâm lĩnh rồi, ta còn muốn đi tìm gia gia ta, ta cũng có người nhà, không thể ở lại chỗ này của các ngươi.

Tiêu Linh rất là trực tiếp mà cự tuyệt nói, tiếp theo lại nói:

- Nếu như các ngươi đổi Thủy Nguyên thạch cho Lăng Tiếu ca ca, ta liền lưu lại một đoạn thời gian thì như thế nào?

- Ha hả, ta biết nha đầu ngươi là thuyết khách của Kim tộc tiểu oa nhi này, nhưng mà Thủy Nguyên thạch cũng là căn bản của tộc ta, đây là không thể đổi đấy!

Một gã lão giả khác của Kim tộc cười đáp.

Nhìn ra được những lão giả của Mộc Văn tộc ở chỗ này đều đối với Tiêu Linh hết sức yên tâm, đều là có lời liền nói thẳng ra.

Lăng Tiếu cũng là vui mừng vì hắn không ngại ngàn dặm đem Tiêu Linh mang tới đây, bằng không ngay cả tư cách nói chuyện chỉ sợ cũng không có.

Tiêu Linh lộ ra vài phần thất vọng, tiếp theo nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Lăng Tiếu ca ca, mấy vị lão gia gia này đã nói rồi, Thủy Nguyên thạch của bọn họ là không thể đổi, chúng ta đừng miễn cưỡng bọn họ, chúng ta đây liền cáo từ đi!

Vừa nói, đồng thời Tiêu Linh đã đứng lên, thế muốn rời đi.

Lăng Tiếu có chút không rõ, hắn vừa mới nghĩ biện pháp để chính mình lưu lại, bây giờ Tiêu Linh lại trực tiếp nói ra muốn rời đi như vậy.

Đang ở lúc hắn không giải thích được, Tiêu Linh còn hết sức cười khẽ mà trừng mắt nhìn Lăng Tiếu, tựa như truyền lại ám hiệu gì đó.

Lăng Tiếu cũng đứng lên nói:

- Như vậy Lăng Tiếu liền làm phiền rồi, Dương Hải chúng ta đi thôi!

Lúc này mấy lão nhân của Mộc Văn tộc đều là lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng là không nghĩ tới chuyện lại sẽ có biến hóa thế này.

Vốn quyền chủ động đã là nắm ở trong tay bọn họ, nhưng mà lại là bị Tiêu Linh một cái bất ngờ không kịp ra tay đánh loạn rồi.

Tộc trưởng Mộc Văn tộc lập tức lên tiếng giữ lại nói:

- Cho dù giao dịch không được Thủy Nguyên thạch, ba vị cũng có thể lưu lại ở tộc ta chơi mấy ngày, tộc ta còn có không ít thần vật Mộc thuộc tính có thể trao đổi với các ngươi.

Tiêu Linh đối với tộc trưởng Mộc Văn tộc rất là hữu lễ nói:

- Đa tạ lão gia gia hậu ái, nhưng mà Lăng Tiếu ca ca ta gấp rút tìm Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, không tiện ở lâu, còn thỉnh bỏ qua rồi!

Lăng Tiếu cũng thuận theo lời này của Tiêu Linh mà nói:

- Đúng vậy a, lúc trước ta đi vào trong Niết Bàn không gian gặp được Ngô Đồng lão gia tử, Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính của ta chính là từ chỗ của lão lấy được, vốn dĩ vì thế mà đi đến quý tộc có thể lấy ra một chút thần vật của lão nhân gia Ngô Đồng giao dịch với các ngươi, xem ra các ngươi cũng nhìn không thuận mắt rồi! Chúng ta liền cáo từ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2467 - Thủ Đoạn Thần Kỳ Của Mộc Văn Tộc! (2)

Bất kể là Mộc Văn tộc có cần thần tài của Ngô Đồng thụ hay không, nhưng mà Lăng Tiếu lại trước đem Ngô Đồng thụ mang ra rồi lại nói, đó nhưng là một trong chín đại thần thụ a.

Chỉ có như thế hắn mới có tư cách cùng bọn họ ngang hàng mà đàm phán, nhìn bọn họ có thật không thể trao đổi Thủy Nguyên thạch hay không!

- Kỳ thật các ngươi muốn đổi Thủy Nguyên thạch cũng không phải là không thể được, việc này chúng ta cũng không làm chủ được, nếu các ngươi thông qua khảo nghiệm, chiếm được tán thành của thần thụ, các ngươi có thể giao dịch Thủy Nguyên thạch với tộc ta rồi!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc phải lui bước mà nói.

Sau khi biết Tiêu Linh là Không Linh chi thể, Mộc Văn tộc bọn họ kỳ thật đã có động tác chú ý đến nàng rồi, mà lại biết Lăng Tiếu cư nhiên đã gặp qua hai đại thần thụ khác lại càng để cho bọn họ động tâm không thôi!

Bọn họ xác thật không muốn kết thúc giao đàm lúc này với Thiên Long cùng Lăng Tiếu!

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn! (Cùng đường thì lại xuất hiện hi vọng)

Lăng Tiếu một mức lo lắng khó có thể hoàn thành nhiệm vụ trong tộc giao phó, không nghĩ đến Mộc Văn tộc lại đột nhiên lên tiếng nguyện ý giao dịch Thủy Nguyên thạch rồi.

Chỉ cần lê tiếng liền đầy đủ rồi, sợ nhất sẽ là người khác sống chết cũng không nguyện ý trao đổi, bọn họ cũng không cách nào cường đoạt a!

- Không biết cần điều kiện gì mới có thể? Chỉ cần chúng ta làm được nhất định hết sức thỏa mãn các ngươi!

Lăng Tiếu bất động thanh sắc hỏi.

Tộc trưởng Mộc Văn tộc cũng là không nói vòng vo, trực tiếp nói:

- Nói ra rất đơn giản, nhưng mà muốn làm được chỉ sợ không dễ dàng.

Ngừng một chút hắn mới nói:

- Các ngươi chỉ cần tìm được Cửu Thải Linh Lung thần thụ, chỉ cần nó nguyện ý vì các ngươi cung cấp Thủy Nguyên thạch, tộc ta sẽ không có bất kỳ ý kiến gì đấy!

- Tìm Cửu Thải Linh Lung thần thụ? Nó không phải là ở chỗ này sao?

Dương Hải một mực ít lên tiếng không nhịn được mà hỏi một tiếng.

Tộc trưởng Mộc Văn tộc lại là vuốt vuốt râu dài nói:

- Nhìn như gần ngay trước mắt, thật thì xa tận chân trời, đây phải xem tạo hóa của các ngươi!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Như thế nào? Các ngươi có muốn thủ một lần hay không?

- Thử liền thử, đây có cái gì a, ta nhưng là ngay cả Bất Tử thụ cùng Ngô Đồng thụ hai vị lão gia tử đều đã gặp qua, ta cũng không tin Cửu Thải Linh Lung thần thụ không chịu gặp ta!

Lăng Tiếu sảng khoái đáp ứng.

Tiêu Linh ở một bên cũng nói:

- Ta cũng muốn cùng thần thụ tiếp xúc một chút!

- Tốt, chỉ cần các ngươi có thể tìm được Cửu Thải Linh Lung thần thụ, nhận được tán thành của nó, liền thay tộc ta làm một chuyện, Thủy Nguyên thạch có thể miễn phí để cho các ngươi mang đi!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc hào sảng mà đáp.

Lăng Tiếu nhìn dáng vẻ khẩn cấp của tộc trưởng Mộc Văn tộc, không khỏi cảm thấy tựa như trúng kế khích tướng rồi!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc nhìn thoáng qua Lăng Tiếu, tựa như biết hắn có nghi hoặc, lập tức lại nói:

- Tiểu oa nhi của Kim tộc ngươi đại khái có thể yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi mạo hiểm, chỉ bất quá là để các ngươi thay tộc nhân ta mang theo một câu nói đến Cửu Thải Linh Lung thụ mà thôi!

Lúc này Lăng Tiếu, Tiêu Linh cùng với Dương Hải lại càng không giải thích được rồi.

Bất quá tộc trưởng Mộc Văn tộc cũng không có giải thích, mà là đợi Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đáp ứng rồi lại nói.

- Chỉ là mang theo câu hỏi mà thôi, không có vấn đề!

Lăng Tiếu đáp ứng xuống.

- Ngươi nói không tính, nữ oa này nói mới tính!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc không coi trọng Lăng Tiếu, ngược lại là rất coi trọng Tiêu Linh.

Lúc trước hắn sở dĩ muốn đơn độc lưu lại Tiêu Linh chính là bởi vì Tiêu Linh có Không Linh chi tâm, là người có khả năng đến gần Cửu Thải Linh Lung thụ nhất.

Lăng Tiếu tuy nói đã gặp qua Bất Tử thụ cùng Ngô Đồng thụ, nhưng mà bọn họ lại không phải là rất coi trọng hắn.

Tiêu Linh tựu nhiên là gật đầu xác nhận, chỉ cần có thể giúp Lăng Tiếu, nàng sẽ không trì hoãn đấy!

- Tốt, bất kể các ngươi là người nào tìm được Cửu Thải Linh Lung thụ, nhớ kỹ nói với nó, "Có phải là đã bỏ quên con dân của nó rồi hay không", chỉ cần mang theo câu nói này đến, Mộc Văn tộc chúng ta tất có thù lao trọng hậu! Các ngươi cũng sẽ là khách quý của Mộc Văn tộc chúng ta, nếu như tìm không được, vậy các ngươi liền trở về đi thôi, liền không lại đến Mộc Văn tộc chúng ta!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc nói.

- Tốt, nhất ngôn vi định!

Lăng Tiếu đáp ứng nói.

Ngay lập tức tộc trưởng Mộc Văn tộc để Trát Khắc Nhĩ dẫn Lăng Tiếu, Tiêu Linh cùng với Dương Hải ra khỏi ốc xá, trở lại trên phương thảo trước kia.

Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia như cũ ở không xa lấp lánh thần quang, trận trận thần hà kia cho người ta một loại cảm giác say mê nhàn tĩnh.

Trác Khắc Nhĩ lên tiếng nói:

- Cửu Thải Linh Lung thần thụ là ở chỗ này, các ngươi đi qua đi, nếu có thể nói chuyện với nó, coi như là các ngươi hoàn thành nhiệm vụ!

- Đơn giản như vậy, Lăng Tiếu ca ca chúng ta liền đi qua đi!

Tiêu Linh hưng phấn mà kêu lên.

Trát Nhĩ Khắc đối với Tiêu Linh lộ ra nụ cười khó gặp:

- Tiểu cô nương, thần thụ dù ở trước mắt nhưng mà ngươi nhất định cần phải dụng tâm mới có thể tìm được nó, vận mệnh của tộc ta chính là ở trên người ngươi rồi!

Sau khi Lăng Tiếu nghe xong lại càng trở nên nghi hoặc không giải thích được, Lục Nhãn Đồng của hắn tụ mục hướng về phía Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia nhìn lại, nhưng mà vẫn không phát hiện ra có chỗ dị thường nào a!

Sau khi Trát Nhĩ Khắc rời đi, Lăng Tiếu mới đối với Dương Hải hỏi:

- Lão Dương, đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Hải buông buông tay cười khổ nói:

- Trung thực mà nói ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá ta nghĩ bọn họ sẽ không lừa chúng ta.

- Được rồi, chúng ta đi qua đi, xem một chút thần thụ này rốt cuộc có chỗ gì kỳ diệu!

Lăng Tiếu nói.

Ngay lập tức hắn liền dẫn đầu mang theo Tiêu Linh cùng với Dương Hải hướng về phương hướng kia đi qua.

Mắt thấy Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia liền ở không xa, dựa vào cước trình của bọn họ không tới một khắc chung hẳn là có thể đi tới rồi, nhưng mà chuyện kỳ quái phát sinh.

Bọn họ đã đi qua nửa cái thời thần, như cũ cùng Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia có một đoạn cự ly, bọn họ thật giống như một mực đều đứng nguyên tại chỗ, đều chưa từng đi tới gần Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia!

Ba người Lăng Tiếu bắt đầu phát hiện khác lạ của nơi này, đều là bắt đầu trở nên có chút cấp bách lên.

- Lăng Tiếu ca ca, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, làm sao cũng không đến gần được nó?

Tiêu Linh hết sức không hiểu hỏi.

Lăng Tiếu cười khổ một cái lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra, có thể khoảng cách ở trước mắt nhìn đến dù gần nhưng mà trên thực tế nó lại cách chúng ta rất xa, chúng ta trực tiếp thử phi hành đi qua một lần!

Nói xong hắn kéo lấy tay của Tiêu Linh liền hướng phía trước gia tốc bay qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2468 - Tìm Kiếm Cửu Thải Linh Lung Thụ. (1)

Dương Hải cũng lập tức theo sát ở phía sau mà đi.

Chớp mắt lại là hai cái thời thần qua đi, bọn họ như cũ ở trên thảo nguyên này nhanh chóng bay đi, Cửu Thải Linh Lung thần thụ kia như cũ ở chỗ không xa phát tán ra trận trận thần hà!

- Xem ra thật là có cổ quái! Không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Lăng Tiếu dừng lại hạ xuống nói.

- Phong chủ, phải nghĩ biện pháp khác, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp!

Dương Hải nhăn nhẹ lông mày một chút nói.

Lúc này, bọn họ đã rời xa địa bàn của Mộc Văn tộc rồi, nếu là tiếp tục phi hành cũng không biết là đi đến nơi nào.

- Lăng Tiếu ca ca, vừa mới rồi bá bá kia không phải nói nói dụng tâm cảm ngộ một chút sao? Chúng ta cũng có thể thử một lần đấy!

Tiêu Linh đề nghị nói.

- Ngươi nói cũng không sai, chúng ta có lẽ đã bị mê hoặc, dụng tâm đi cảm thụ Cửu Thải Linh Lung thần thụ một chút có lẽ thật có thể đủ tìm được sự hiện hữu của nó!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Nói xong, ba người đều là nhắm mắt lại bắt đầu lợi dụng thần niệm quét lấy hết thảy ở bốn phía này, cảm thụ tồn tại của Cửu Thải Linh Lung thần thụ.

Chỉ là Lăng Tiếu lại là phát hiện chỗ này chỗ này vẫn giống như nhìn bằng mắt thường, thảo địa, hoa tùng, tiểu linh vật... Đều tồn tại, liền ngay cả Cửu Thải Linh Lung thần thụ cũng ở đây, cũng không có phát hiện ra chỗ dị thường nào.

- Nếu như có Lục lão ở đây mà nói, cũng không cần cố hết sức như thế, lão nhất định có thể giúp ta cảm ứng được!

Lăng Tiếu mở bừng mắt lẩm bẩm nói.

Lúc này hắn ngoảnh mặt nhìn lại, lại phát hiện Tiêu Linh trước đó ở bên cạnh hắn đã không thấy bóng dáng rồi, chỉ có Dương Hải còn ở nguyên chỗ này.

Thần sắc của Lăng Tiếu trong nháy mắt đại biến, lập tức đối với Dương Hải quát lên:

- Lão Dương, Linh Nhi đi đâu rồi?

Dương Hải nhìn đông nhìn tây một cái, sau đó gấp gáp đáp:

- Vừa... Vừa mới rồi còn ở chỗ này, làm sao đột nhiên liền biến mất rồi?

Lăng Tiếu trong nháy mắt giận dữ:

- Chẳng lẽ là những tên Mộc Văn tộc kia làm trò quỷ!

Dương Hải lập tức khoát tay nói:

- Không... Sẽ không, bọn họ luôn luôn tâm tính ngay thẳng, sẽ không làm những thứ âm mưu quỷ kế này!

Dương Hải nhưng là sợ Lăng Tiếu phát khởi cuồng phong bão vũ, đó nhưng là phiền toái rồi.

Ở chỗ này nhưng là địa bàn của Mộc Văn tộc, cho dù Lăng Tiếu lại lợi hại hơn nữa cùng đừng mong ở chỗ này sính cường, đây nhưng là đối với Dương Hải hắn mà nói cũng không muốn Lăng Tiếu cùng Mộc Văn tộc phát sinh cái xung đột gì a!

- Nếu như không phải là bọn họ, còn có ai có thể vô thanh vô tức ở trước mặt chúng ta đem người bắt đi! Nhất định là bọn họ nhìn trúng Không Linh chi thể của Linh nhi mới làm như vậy, không được, ta nhất định phải đi tìm bọn họ đòi người!

Lăng Tiếu hết sức tức tối mà nói.

Hắn đã sớm phát hiện ra Mộc Văn tộc đối với Tiêu Linh có cách nhìn khác, bọn họ nói lên yêu cầu như vậy nhất định là vì mê hoặc ánh mắt của hắn, vì thể đem Tiêu Linh bắt đi.

Đang ở lúc Lăng Tiếu muốn trở về bên phía Mộc Văn tộc, Dương Hải ngăn ở trước người hắn nói:

- Phong chủ đừng gấp, đây nhất định là hiểu lầm đấy!

- Hiểu lầm cái gì, ở đây rõ ràng là có âm mưu, bằng không làm sao sẽ phát sinh ra chuyện như vậy được, Mộc Văn tộc bọn họ là muốn để cho chúng ta tìm Cửu Thải Linh Lung thần thụ, nhưng mà bọn họ vốn cùng Cửu Thải

Linh Lung thần thụ một mực ở chung một chỗ, không thể nào không biết sự hiện hữu của nó, càng không cần chúng ta mang theo lời này, đây tuyệt đối là một cái bẫy!

Lăng Tiếu phẫn nộ quát, tiếp theo hắn đối với Dương Hải nói:

- Lão Dương ngươi tránh ra, bằng không đừng trách ta trở mặt không nhận người!

Quan ái của Lăng Tiếu đối với Tiêu Linh liền như thân muội muội của mình, tuyệt đối không cho phép nàng xảy ra chuyện gì, cho nên mới tức tối như thế.

Dương Hải cũng không có tránh ra, mà là tiếp tục nói:

- Phong chủ, ngươi phải tin tưởng ta, Mộc Văn tộc tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, chúng ta trở về cùng bọn họ hảo hảo nói một chút, nếu như Linh nhi tiểu thư có chuyện gì, Dương Hải ta nguyện ý đền mạng cho nàng.

Dương Hải hiểu rõ người của Mộc Văn tộc, nói đến chém đinh chặt sắt.

Vẻ mặt Lăng Tiếu âm trầm, cũng không tiện nói với Dương Hải cái gì, bởi vì Dương Hải nói đến phân thượng này có thể chứng minh Dương Hải đối với Mộc Văn tộc là hoàn toàn tín nhiệm, đây để cho hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Người đi theo mình lại tín nhiệm người khác vô điều kiện, mà không phải là đứng về phía hắn, xác thật là để người khó có thể tiếp nhận được.

Lăng Tiếu nhìn Dương Hải một cái thật sâu, liền muốn quay trở lại Mộc Văn tộc hỏi một cái minh bạch.

Lúc này Dương Hải lại tiếp tục nói:

- Phong chủ, ngươi suy nghĩ một chút, lấy thực lực của ta và ngươi, coi như là cao cấp Chí tôn Thủy Thần ở chỗ này đều đừng nghĩ vô thanh vô tức mà đem Linh nhi tiểu thư mang đi, mà không để cho chúng ta một điểm phát hiện cũng không có, không có đạo lý này a!

- Ngươi muốn nói cái gì?

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút nói.

Hắn lãnh tĩnh lại, ngược lại cũng cảm thấy Dương Hải phân tích có chút đạo lý.

Dựa vào lực cảm ứng của hắn xác thật là người so với hắn caogiai hơn đều đừng nghĩ dễ dàng đem người ở bên cạnh hắn mang đi a!

- Ta... Ta là cảm thấy có thể là Cửu Thải Linh Lung thụ kia làm ra chuyện như vậy hay không đây?

Dương Hải thấp thỏm mà suy đoán nói.

- Cửu Thải Linh Lung thần thụ?

Lăng Tiếu hướng về phía Cửu Thải Linh Lung thầ thụ nhìn qua lẩm bẩm nói.

- Đúng vậy a, nếu như không phải là nó, còn có ai có thể làm đến vô thanh vô tức mà đem Linh nhi tiểu thư bắt đi được!

Dương Hải lập tức đáp.

Dương Hải nhìn Lăng Tiếu, trong mắt nhiều thêm vài phần chờ đợi, hắn thật

lòng hi vọng Lăng Tiếu không nên đổ tội cho Mộc Văn tộc a!

Lăng Tiếu nghĩ một chút, sâu xa nói:

- Có lẽ ngươi nói đúng, chỗ này có cổ quái, Linh nhi có thể thật bị Cửu Thải Linh Lung thụ bắt đi rồi, có lẽ nàng đã nhìn thấy Cửu Thải Linh Lung thụ cũng nói không chừng!

Suy nghĩ cẩn thận một điểm này, Lăng Tiếu cảm thấy trách nhầm Dương Hải rồi, lập tức mang theo áy náy nói:

- Xin lỗi lão Dương, vừa mới rồi là ta có chút lo lắng, trách nhầm ngươi rồi!

Biết sai có thể sửa, đây là một trong những ưu điểm của Lăng Tiếu!

Cho dù là đối đãi với tùy tùng của mình, Lăng Tiếu cũng sẽ không đem sai liền cho thành đúng, để bọn họ vô duyên cớ bị ủy khuất!

Dương Hải liên tục khoát tay nói:

- Phong chủ cũng là quan tâm tới Linh nhi tiểu thư mà thôi, đây không có cái gì.

- Như vậy đi, ngươi đi về trước cùng Mộc Văn tộc câu thông việc này một chút, cho dù không phải là bọn họ làm cũng không thoát khỏi quan hệ, ta ở chỗ này tìm xem, thật sự không được lại trở về hội hợp!

Lăng Tiếu nói.

Dương Hải cũng biết lời này của Lăng Tiếu nói không sai, Mộc Văn tộc khẳng định là biết chuyện gì xảy ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2469 - Tìm Kiếm Cửu Thải Linh Lung Thụ. (2)

Hắn gật gật đầu đối với Lăng Tiếu an ủi một tiếng:

- Phong chủ yên tâm đi, Linh nhi tiểu thư hẳn là không có chuyện gì đâu!

Nói xong, hắn mới lập tức hướng con đường trở về mà bay nhanh.

- Chẳng lẽ thật là Cửu Thải Linh Lung thụ đem Linh nhi mang đi rồi?

Lăng Tiếu dừng ở nguyên chỗ nhìn Cửu Thải Linh Lung thụ ở không xa mà lâm vào trong trầm tư.

Thần niệm của hắn càng không ngừng quét đi, nhưng mà như cũ không có bất kỳ phát hiện nào.

Hắn lại một lần nữa nhắm mắt lại, một lát sau mở ra cũng là không nhìn thấy Tiêu Linh xuất hiện.

- Làm sao đây? Chẳng lẽ thật trở về tìm người của Mộc Văn tộc tính sổ hay sao?

Lăng Tiếu lộ ra có chút gấp gáp nói.

Bỗng dưng hắn tựa như nghĩ tới điều gì, vỗ ót một cái, tiếp theo kinh hô:

- Đúng a, ta dù không có Lục lão đi theo nhưng mà còn có một phần ba trái tim, tin tưởng nó hẳn là cảm ứng được tồn tại của Cửu Thải Linh Lung thụ đấy!

Ngay lập tức hắn lấy ra một phần ba Bất Tử chi tâm kia, đem nó cẩn thận cầm trong tay, hắn vận chuyển lực lượng Mộc thuộc tính của hắn cùng nó khẩn mật liên hệ ở chung một chỗ.

Lăng Tiếu sở dĩ có thuần Mộc thuộc tính chi thể toàn bộ bởi vì hắn từng cùng Lục Ông là một thể, hắn đã ở trong bất tri bất giác lây dính một cỗ Bất Tử chi khí nồng đậm rồi.

Khi lực lượng Mộc thuộc tính của Lăng Tiếu cùng với Bất Tử chi tâm kia cộng minh, chuyện kỳ dị liền phát sinh!

Chỉ thấy một phần ba Bất Tử chi tâm kia hóa thành một đoàn năng lượng lặng lẽ mà nhập vào vị trí tâm tạng của hắn biến mất không thấy!

Sau khi Lăng Tiếu cảm ứng đến thì đã chậm, một cỗ Bất Tử chi khi mênh mông tinh thuần bắt đầu từ vị trí tâm tạng của hắn tràn ra, đem tất cả cơ năng toàn thân hắn đều tư nhuận lên, sinh cơ mênh mông bừng bừng kia dị thường khổng lồ, khiến cho Lăng Tiếu đều cảm thấy hồn nhiên thư sướng hẳn lên.

Ta lại đem lực lượng của Bất Tử chi tâm hấp thu, bây giờ nhưng không có đồ vậy trao đổi với Mộc Văn tộc rồi!

Lăng Tiếu không nhịn được nhẹ thở dài.

Một phần ba Bất Tử chi tâm đối với người bình thường mà nói còn có thần hiệu tăng lên lực lượng, nhưng mà Lăng Tiếu là Chí tôn Thủy Thần, lực lượng cần hấp thu cực kỳ khổng lồ, mà lúc Lục Ông cho hắn cái Bất Tử chi tâm này còn chỉ là thập giai, ngay cả thập nhất giai đều chưa đạt tới, lực lượng kia đối với Lăng Tiếu mà nói tự nhiên không tính là quá khổng lồ.

Thần hiệu của nó chú trọng ở trên lực lượng Bất Tử mà thôi!

Ngày sau Lăng Tiếu cho dù bị diệt đến thân thể không còn da thịt, thần hồn cũng bị bạo chết, chỉ cần có một tia huyết nhục tồn tại hắn vẫn có thể dựa vào cỗ Bất Tử chi khí này một lần nữa ngưng tụ thân thể, trọng sinh lại!

Đây mới chính là chỗ thần hiệu của Bất Tử chi tâm, tương đương với cho Lăng Tiếu một lần cơ hội bất tử.

Khi Lăng Tiếu đem lực lượng của Bất Tử chi tâm kia hoàn toàn tiêu hóa, hắn lập tức cảm ứng được một cỗ lực lượng không hiểu hàng lâm đến trên người hắn, tựa hồ là bị lực lượng nào đó dẫn dắt để hắn giống như tiến vào không gian trận, hoặc là giống như tiến vào vực môn, sau một khắc liền thân ở một cái địa phương khác.

Chỉ thấy ở chung quanh hắn đều là từng cỗ hoang lương chi khí đánh đến, rất nhiều âm phong tràn ngập rít lên, thảo tùng trên mặt đất đã biến thành một mảnh tử tịch, rất nhiều loạn thạch bụi trần bốc lên, giống như là một mảnh tử địa!

- Đây là đâu?

Lăng Tiếu hết sức không hiểu mà tự hỏi.

Đột nhiên hắn thấy được ở phái trước lại có một đạo bóng hình xinh đẹp, đó không phải là Tiêu Linh thì là ai.

- Linh nhi!

Lăng Tiếu kinh kêu lên.

Ngay lập tức hắn liền hướng tới phương hướng Tiêu Linh lướt qua.

- Lăng Tiếu ca ca ngươi cũng đến rồi!

Tiêu Linh quay đầu nhìn Lăng Tiếu lập tức kinh hỉ kêu lên.

- Ừ, ngươi là thế nào đi đến chỗ này?

Lăng Tiếu thấy được Tiêu Linh liền an tâm, liền thuận miệng hỏi.

- Ta cũng không biết, ta chỉ là nhắm mắt lại muốn nhìn đến Cửu Thải Linh Lung thụ, sau đó liền xuất hiện ở chỗ này, ta không thấy Lăng Tiếu ca ca liền cảm thấy có chút sợ!

Tiêu Linh đến bên cạnh Lăng Tiếu nói.

- Nguyên lai là như thế!

Lăng Tiếu đáp một tiếng, liền bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Hắn phát hiện phiến tử tịch chi địa này trừ hoang lương vô cùng ra lại không có sinh cơ gì, nhưng là ở phía trên chỗ này lại là lấp lánh từng đoàn Cửu thải thần hà!

Trừ cái này ra, ở giữa Cửu thải thần hà lại có một đoàn ô vân hòa trộn ở bên trong, tựa hồ đang cùng với Cửu thải thần hà kia đối kình, mà ô vân kia đã chiếm cứ thượng phong rồi, Cửu thải thần hà kia thì tựa như là đang đau khổ duy trì, chỉ sợ sớm muộn sẽ bị đoàn ô vân này hoàn toàn cắn nuốt sạch!

Lăng Tiếu ca ca, ta cảm giác được ta là bị người gọi đến chỗ này, nhưng mà ta đi tới chỗ này lại không thấy người nọ xuất hiện, thật là kỳ quái!

Tiêu Linh ôm cánh tay của Lăng Tiếu nhỏ giọng nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu cũng không nói gì, hắn đã cảm ứng được một chút đầu mối, chỗ này chỉ sợ có liên quan đến Cửu Thải Linh Lung thụ!

Bởi vì hắn hấp thu Bất Tử chi tâm, có một chút cảm ứng giữa Bất Tử với các thần thụ khác.

Cảm ứng kia ở chỗ này hiển lộ ra dị thường kịch liệt rõ ràng.

- Cửu Thải Linh Lung thụ ngươi nhất định là ở chỗ này đi?

Lăng Tiếu nhìn lên không gian quỷ dị ở chỗ này một chút mà hét lên hỏi.

Lời của Lăng Tiếu ở chỗ này hồi đãng, nhưng mà lại không nhận được trả lời.

Tiêu Linh cũng là mở mắt ra nhìn chung quanh, mắt to kia càng không ngừng lưu chuyển mang theo thập phần khẩn trương cùng mong đợi.

- Chẳng lẽ cảm ứng của ta sai rồi?

Lăng Tiếu có chút hoài nghi nói.

Bỗng dưng từ phía trên hắn bắn nhanh xuống một đạo Cửu thải thần hà.

Lăng Tiếu đem Tiêu Linh bảo hộ ở phía sau, cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào một đạo cửu thiên thần hà kia!

Chỉ thấy cửu thiên thần hà kia hội tụ thành một đạo nhân ảnh dần dần hiển hóa thành rõ ràng.

Đây rõ ràng là một mỹ phụ thân mặc cửu thải hà y, ngũ quan cùng dáng người của nàng vô cùng giống nhân loại, chỉ là tứ chi kia của nàng lại có rất nhiều cành cây rễ cây, hiển nhiên là một đạo thụ nhân!

Lăng Tiếu minh xác mà khẳng định, đây hẳn là thụ linh của Cửu Thải Linh

Lung thụ rồi!

- Ngươi hẳn chính là Cửu Thải Linh Lung thụ?

Lăng Tiếu hỏi.

Cửu Thải Linh Lung kia mang theo vẻ phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh, cuối cùng ánh mắt nhưng ngừng lại ở trên người Lăng Tiếu lên tiếng nói:

- Nhân loại, làm sao ngươi lại có Bất Tử chi khí nồng đậm như thế?

Lăng Tiếu trực tiếp đáp:

- Đó là bởi vì ta gặp qua Bất Tử thụ, lão còn ở trong thức hải của ta uẩn dưỡng một đoạn thời gian!

Đôi mỹ mâu kia của Cửu Thải Linh Lung thẳng tập đến nội tâm của Lăng Tiếu, trên khuôn mặt kia ngay lập tức biến háo mấy cái mới than thở nói:

- Xem ra Bất Tử lão gia hỏa kia còn thật sống chung với ngươi, bất quá lão có thể đem một phần ba Bất Tử chi tâm giao cho ngươi thật sự là đại cơ duyên của ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2470 - Tai Nạn Của Cửu Thải Linh Lung! (1)

- Ha hả, ta cùng Bất Tử thụ là bạn vong niên rồi!

Lăng Tiếu cười đáp một tiếng, tiếp theo hắn hướng Cửu Thải Linh Lung nói:

- Kỳ thật chúng ta đến lần này...

Lời của hắn còn chưa nói xong, Cửu Thải Linh Lung liền đánh gãy lời nói của hắn mà nói:

- Ngươi không cần nói ta cũng rõ ràng, các ngươi cần Thủy Nguyên thạch đúng không?

Lăng Tiếu cười khổng một cái, buông buông tay nói:

- Đúng vậy!

Cửu Thải Linh Lung này còn thật là có thần uy của Linh Lung, ngay cả lời còn chưa nói lại đã bị nó xuyên thủng rồi, ở trước mặt nó hắn thật sự là một điểm bí mật cũng không có rồi.

- Thủy Nguyên thạch là có, nhưng mà ta lại không thể cho ngươi!

Cửu Thải Linh Lung trực tiếp cực tuyệt nói.

- Chẳng lẽ không thương lượng được sao?

Lăng Tiếu hết sức buồn bực mà hỏi.

- Có thể thương lượng! Chỗ mấu chốt là ngươi không đủ tư cách, thực lực của ngươi quá yếu! Nếu không phải là ngươi có lực lượng của Bất Tử chi tâm cảm ứng được chỗ này, ngươi vĩnh viễn không thể nào đi tới thế giới của ta, mà nữ hài có Không Linh chi thể kia thực lực cũng quá yếu, thật sự là đáng tiếc!

Cửu Thải Linh Lung lộ ra vài phần buồn bã nói.

- Đừng thấy ta thực lực không tốt, nhưng mà khi làm việc tuyệt đối không hàm hồ, nói đi, muốn có điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được tất sẽ thay ngươi đi làm!

Lăng Tiếu vỗ ngực hỏi.

Tiêu Linh ở một bên giúp đỡ nói:

- Đúng a, Lăng Tiếu ca ca của ta nhưng là lợi hại, nhưng đừng xem thường hắn a!

Cửu Thải Linh Lung ngẩng đầu lên, chi chỉ một mảnh ô vân kia ở phía trên nói:

- Thấy những thứ màu đen kia không? Chúng nó là Phệ Thiên Hoàng, thực vật trên thế gian này không có gì là chúng nó không cắn nuốt được, cho dù là thần thụ có thụ linh như chúng ta vẫn là không ngăn được chúng nó cắn nuốt, không cần bao lâu nữa ta sẽ bị chúng nó cắn nuốt hết, nếu như ngươi có thể giúp ta diệt trừ chúng nó, vậy lấy một khối Thủy Nguyên thạch cho ngươi cũng không có gì, đáng tiếc bây giờ ta cần phải dựa vào Thủy Nguyên thạch duy trì sinh mệnh của ta! Thiếu một khói đối với ta mà nói liền ít đi một phần lực lựng duy trì, ta tùy thời đều có thể chống đỡ không được.

- Phệ Thiên Hoàng?

Lăng Tiếu lộ ra vài phần động dung kinh hô!

Đây nhưng là một loại Viễn cổ thú trùng trong truyền thuyết, ở thời kỳ Viễn cổ nghe nói đã bị diệt tuyệt rồi, không nghĩ đến lại còn tồn tại!

Chúng nó là quần cư thú trùng, số lượng kia là không phải là lớn bình thường, mà là vô cùng khổng lồ!

Bình thường đều sẽ là hơn trăm vạn, hơn ngàn vạn kết bầy xuất động, ở trên lịch sử có ghi, nhiều nhất từng xuất hiện qua trên trăm ức Phệ Thiên Hoàng, không tới một tháng liền trực tiếp đem tất cả linh vật của một cái Cổ sơn mạch hoàn toàn cắn nuốt sạch.

Kể tử lúc đó tất cả mọi người đối với Phệ Thiên Hoàng này là nói đến liền biến sắc!

Chúng nó dù là đối với thực vật cảm thấy hứng thú nhất, nhưng mà chỗ chúng nó đi đến cho dù là chỗ có nhân loại cư ngụ đều không chịu nổi loại tai nạn này, bởi vì chúng nó ngay cả người đều có thể trực tiếp cắn nuốt.

Bởi vì tính nguy hại của Phệ Thiên Hoàng này thực sự quá lớn, nếu là tùy ý để cho chúng nó không ngừng lớn mạnh sinh sôi tiếp, chỉ sợ bên trong Thiên vực tuyệt đối sẽ không còn tồn tại bất cứ sinh vật chủng tộc nào!

Cho nên Viễn cổ Chí tôn Thủy Thần liền cùng rất nhiều thú tộc liên hợp chung một chỗ đối với những Phệ Thiên Hoàng này tiến hành một lần quét sạch vây giết.

Cũng là một lần được xưng là Diệt Hoàng chiến dịch đó mới đem Phệ Thiên Hoàng kia diệt tuyệt sạch, không để cho chúng nó tiếp tục sống sót, nguy hại đến thế gian!

Không ngờ Lăng Tiếu cùng với Cửu Thải Linh Lung lần đầu gặp mặt lại là nghe thấy loại hoang trùng đã tuyệt tích này, cả người đều không khỏi có chút dựng tóc gáy lên.

- Như thế nào? Có phải là sợ rồi hay không, tin tưởng ngươi cũng không có dũng khí đi gọi nhịp với chúng nó!

Cửu Thải Linh Lung lộ ra vài phần tịch lạc nói.

Nó bị Phệ Thiên Hoàng này đã hành hạ không biết bao nhiêu năm, nếu không phải thần lực của nó vô biên, thật sớm đã bị cắn nuốt rồi!

- Ha hả, sợ? Bổn cung chưa từng sợ qua cái gì, không phải là Phệ Thiên Hoàng thôi sao? Ta đi giúp ngươi diệt chúng nó!

Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại lộ ra một nụ cười nói.

- Đừng thể hiện, ngươi nếu như biết Phệ Thiên Hoàng liền nen rõ ràng sự kinh khủng của chúng nó! Cho dù nhân loại cường đại hơn ngươi, bọn họ cũng không dám đi trêu chọc, liền dựa vào thực lực bây giờ của ngươi càng đừng mong đi làm được gì chúng nó, đi cũng chỉ là chịu chết mà thôI!

Cửu Thải Linh Lung nói.

- Ta cảm thấy ngươi nên tin tưởng ta, ngươi đã biết rõ sắp không trụ được rồi, sao không để ta giúp ngươi một chút chứ, ngươi nên rõ ràng ta không có nói lời giả dối, ta là chân tâm thật ý muốn giúp ngươi một tay đấy!

Lăng Tiếu hết sức chân thành mà nói.

Cửu Thải Linh Lung có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, có thể khẳng định được những lời này của hắn là thật hay giả!

Phệ Thiên Hoàng dù là kinh khủng nhưng mà chúng nó đã từng bị diệt sát qua, đây liền chứng tỏ chúng nó cũng có nhược điểm, chỉ cần bắt được cái nhược điểm này chúng nó đều là nhất định sẽ bị tiêu diệt đấy!

Cửu Thải Linh Lung xác thật cảm nhận được cường đại cùng tự tin cùng với ý chân thành trong lời nói kia của Lăng Tiếu, đay cũng là để cho nó không rõ Lăng Tiếu là lấy tự tin từ chỗ nào.

- Ngươi nói một chút xem, ngươi dùng cái biện pháp gì giúp ta, nếu như ngươi có thể nói ra một cái biện pháp, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi!

Cửu Thải Linh Lung có chút dao động mà nói.

Lăng Tiếu cười nhạt một chút, bàn tay mở ra, một đạo hỏa diễm trong nháy mắt ở trong lòng bàn tay hắn phù động nhảy lên.

- Phệ Thiên Hoàng cho dù có lợi hại đi nữa nhưng mà chúng nó cũng chịu không nổi hỏa công của ta đúng không?

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Cửu Thải Linh Lung kia cười to nói:

- Ha hả, chẳng lẽ ngươi không rõ chúng nó số lượng cực kỳ kinh người sao? Những thứ đang cắn nuốt thụ thân của ta nhưng không chỉ là mười vạn hoặc mấy chục vạn, mà là mấy ngàn vạn Phệ Thiên Hoàng, cho dù là lại đến vài nhân loại giống như ngươi đều lợi dụng hỏa công cũng đừng mong có thể giúp được ta, cuối cùng chỉ sợ còn luân lạc đến kết cục bị chúng nó cắn nuốt mà chết thôI!

- Mấy ngàn vạn!

Lăng Tiếu trong nháy mắt mở to hai mắt mà kinh hô.

Hắn còn thật không nghĩ đến lại sẽ có số lượng nhiều như vậy, mà Cửu Thải Linh Lung này lại có năng lực đem chúng nó ngăn cản, mà không bị lập tức cắn nuốt hết.

- Không sai, nếu không phải ta có cửu thải thần hà tích lũy trăm vạn năm đem chúng nó cách tuyệt ra, ta đã là sớm bị chúng nó cắn nuốt rồi, chúng nó thực sự quá kinh khủng!

Cửu Thải Linh Lung than thở nói.

Lăng Tiếu trầm tư một chút hỏi:

- Chúng nó liền ở phía trên sao? Ta như thế nào cảm giác được dường như cách chúng rất xa?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2471 - Tai Nạn Của Cửu Thải Linh Lung! (2)

Vốn cách các ngươi rất xa, ở trên một cái lục địa không gian khác của vực ngoại, các ngươi bây giờ nhìn thấy chỉ bất quá là một cái thụ căn trong Cửu Thải Linh Lung ở chỗ này mà thôi!

Cửu Thải Linh Lung đáp.

Lăng Tiếu triệt để không nói được gì rồi, hóa ra bọn họ là ở trong một gốc cây của Cửu Thải Linh Lung, thật sự là không cách nào tưởng tượng được.

Mà Cửu Thải Linh Lung lại không có ở trong Thiên vực này, mà là đang ở trên lục địa không gian của một cái vực ngoại khác, khó trách bọn họ một mực cảm giác được nó cách bọn họ rất gần nhưng mà trên thực tế lại là vô cùng xa xôi, bất kể đuổi theo như thế nào cũng đuổi không kịp.

Hết thảy căn nguyên nguyên lai là như vậy.

Xem ra Mộc Văn tộc một mực hộ thủ cũng chỉ là một cái thụ căn của Cửu Thải Linh Lung, nhưng mà lại cũng để cho bọn họ lây nhiễm linh lung chi khí, để bọn họ có dị năng không giống nhau.

Về phần Cửu Thải Linh Lung sở dĩ không dể cho người của Mộc Văn tộc trợ giúp chắc hẳn chính là người của Mộc Văn tộc đều là Mộc thuộc tính, bọn họ căn bản không giúp được nó, ngược lại để bọn họ đều đi chịu chết.

Bởi vì Phệ Thiên Hoàng đối với lực lượng Mộc thuộc tính cơ hồ là miễn dịch, hơn nữa còn sẽ đối với tộc nhân của Mộc Văn tộc lây nhiễm mộc khí càng thêm cảm thấy hứng thú, ngay cả bọn họ cũng sẽ tiêu diệt.

Mấy ngàn vạn Phệ Thiên Hoàng thật sự là phiền toái lớn a!

Lăng Tiếu than thở nói.

- Biết là tốt, được rồi, các ngươi đã đến chỗ này liền đưa cho các ngươi một chút cơ duyên xem như hồi lễ đi!

Cửu Thải Linh Lung cũng không muốn tiếp tục tham khảo, nói một tiếng, liền đối với Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh truyền tống ra một vòng cửu thải thần quang.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh chỉ cảm thấy có một loại lực lượng không hiểu gia thân, để cho bọn họ có một loại cảm giác không nói nên lời.

Nhất là Tiêu Linh, trên người nàng lại bắn ra cửu thải lực lượng cường đại, cả người nhẹ bay lên, ở chỗ tâm tạng càng không ngừng hấp thu lực lượng thần bí!

- Không Linh chi thể quả nhiên là phù hợp nhất với linh lung chi khí của ta, ngày sau hài tử ngươi sẽ có thần năng thiết phá nhân tâm, nhìn ngươi có thể tiếp tục giữ vững một khỏa không linh chi tâm!

Cửu Thải Linh Lung nói xong, thân ảnh của nó bắt đầu trở nên đạm bạc, tựa hồ muốn biến mất ở chỗ này.

- Ngài trước đừng đi, những lão gia gia kia có lời để ta nói với ngươi, bọn họ nói ngươi có phải là đã quên con dân bọn họ rồi hay không!

Tiêu Linh nhớ tới giao phó của tộc nhân Mộc Văn tộc, đối với Cửu Thải Linh Lung nói.

- Nhớ hay không nhớ lại có cái gì khác biệt đâu, bọn họ quá mức chấp nhất

rồi, một mực bảo thủ, thế cho nên thân thể đều phát sinh dị biến, nếu không phải bây giờ tự thân ta khó bảo toàn, ta còn có thể giúp bọn họ một phen, đáng tiếc!

Cửu Thải Linh Lung than thở nói.

- Cửu Thải Linh Lung trước đừng đi, ta nên làm như thế nào mới có thể tìm được ngươi, ta có biện pháp có thể giúp ngươi đấy!

Lăng Tiếu bình tĩnh lại kinh hô!

Thân thể của Cửu Thải Linh Lung đã là sắp biến mất, nghe lời này của Lăng Tiếu nó còn là lần nữa phát xuất một điểm lực lượng, hướng về phía Lăng Tiếu lại bắn ra một điểm năng lượng đi qua nói:

- Đây là Linh Lung diệp của ta, nếu như ngươi thật có biện pháp, chờ ngươi đến vực ngoại nó sẽ chỉ dẫn phương hướng cho ngươi tìm được ta, nhớ kỹ, thời gian của ta đã không nhiều lắm rồi, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ trăm năm, ngươi thật muốn giúp ta liền nhanh hết sức đi!

Thuận theo lời của nó nói xong, Cửu Thải Linh Lung đã biến mất ở trước mắt bọn họ.

Mà vị trí của Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, bọn họ lại một lần nữa trở lại trên thảo nguyên, như cũ nhìn thấy một khỏa thần thụ phát tán ra cửu thải thần hà ở không xa!

Nó hẳn chính là thụ căn kia biến thành, mà đay chẳng qua là một cái ảnh chiếu chân thực của Cửu Thải Linh Lung thụ mà thôi, nó cũng không tồn tại ở trên phiến địa thổ này!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy hết thảy vừa mới phát sinh là không chân thật như

vậy, hắn nắm Linh Lung diệp ở trong tay mới cảm thấy hết thảy đây đều là thật thật tại tại mà phát sinh!

Lăng Tiếu ca ca, Linh Lung thụ kia thật đáng thương, chúng ta nhất định phải giúp nó một chút!

Tiêu Linh lắc lắc cánh tay của Lăng Tiếu lộ ra vẻ cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ kiên định gật gật đầu nói:

- Yên tâm đi, ta nhất định có thể giúp được nó đấy!

Vì Thủy Nguyên thạch, Lăng Tiếu coi như là lên trời xuống đất cũng phải nghĩ biện pháp mà đi làm.

Huống chi trong lòng hắn đã có một cái kế hoạch, chỉ cần hắn đi chuẩn bị một chút, lại chạy tới vực ngoại nhất định có thể giúp Cửu Thải Linh Lung thụ một tay đấy!

Liền ở lúc này Dương Hải dẫn theo tộc trưởng của Mộc Văn tộc cùng với mấy tên Chí tôn Thủy Thần khác chạy tới đây.

- Phong chủ, Linh nhi tiểu thư, các ngươi đều không có chuyện gì đi!

Dương Hải ở không xa liền kinh hô hỏi.

- Chúng ta không có chuyện gì!

Lăng Tiếu đáp.

Lúc này người của Mộc Văn tộc nhìn Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đều là lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tộc trưởng Mộc Văn tộc kia lại càng trực tiếp hỏi:

- Các ngươi nhất định là gặp thần thụ rồi có đúng không? Bằng không trên người các ngươi không thể nào có được Linh Lung chi khí!

Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đều là gật gật đầu, biểu thị ra thừa nhận.

Mấy lão nhân Mộc Văn tộc ở trước mắt này có được Linh Lung chi khí đều là không kém, cho dù bọn họ không nói, mấy người này cũng có thể cảm ứng được biến hóa trong nội tâm của bọn họ, biết được sự tình đại khái.

Bất quá Lăng Tiếu đột nhiên cảm thấy hắn thật giống như có thể cảm ứng được đến năng lực tâm linh cảm ứng mà mấy người này hướng tới hắn, tựa hồ chỉ cần hắn muốn tránh qua những lực lượng cảm ứng này đều có thể làm được, đồng thời hắn cũng phát hiện hắn có năng lực đồng loại, chỉ bất quá không có cường đại như bọn họ mà thôi.

Tỷ như hắn nhìn về phía Dương Hải xác thật có thể phát hiện ra tâm tư lo lắng chân thành kia của Dương Hải, cùng với cảm thụ vui vẻ của Dương Hải khi hai người bọn hắn không có chuyện gì.

Hết thảy cảm giác này để cho hắn cảm thấy dị thường kỳ diệu.

Tiêu Linh ở một bên lên tiếng nói:

- Mấy vị lão gia gia, bây giờ tình huống của Linh Lung thần thụ có chút không tốt, nó tạm thời không cách nào liên hệ với các ngươi, các ngươi đừng trách nó!

- Chúng ta làm sao lại trách nó chứ, nó là thần linh của chúng ta, chúng ta cam nguyện vì nó mà hiến dâng hết thảy!

Mấy vị lão nhân của Mộc Văn tộc đều là lộ ra vẻ thành tâm nói.

Tiếp theo tộc trưởng của Mộc Văn tộc khẩn trưởng hỏi:

- Ngươi vừa mới nói tình huống của nó không tốt? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Cho các ngươi biết cũng không giúp được cái gì, nó đã để cho Lăng Tiếu ca ca giúp nó, các ngươi liền an tâm đợi đi, Lăng Tiếu ca ca sẽ thay nó giải quyết phiền toái, đến lúc đó nó lại sẽ một lần nữa trở về bên cạnh các ngươi!

Tiêu Linh hết sức nghiêm túc mà nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2472 - Ta Nhất Định Có Thể Giúp Được Nó Đấy!

Mấy vị lão nhân của Mộc Văn tộc đều là nhìn Lăng Tiếu mà lộ ra vẻ nghi hoặc vô cùng.

Bọn họ thật sự không nghĩ ra Cửu Thải Linh Lung thụ nhưng là thần thụ là bọn họ kính ngưỡng, là thần thụ mà Mộc Văn tộc bọn họ lấy đó sinh tồn, làm sao đột nhiên muốn một ngoại nhân đến thay nó giải quyết phiền toái đây?

Nhưng mà bọn họ lại có thể cảm nhận được lời này của Tiêu Linh một điểm cũng không giống như nói dối.

Lăng Tiếu vuốt vuốt Linh Lung diệp trong tay nói:

- Nó xác thật gặp phải một chút phiền toái, những phiền toái này vừa lúc chỉ có ta có thể giúp được nó, cho nên nó liền ủy thác cho ta!

Lăng Tiếu có Linh Lung diệp ở trong tay, mấy vị lão nhân của Mộc Văn tộc là triệt để tin tưởng lời nói của Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh.

Ánh mắt của bọn họ nhìn hai người đều là hữu hảo nhiệt tình hơn nhiều lắm.

- Nếu như tiểu hữu có thể thay thần thụ giải quyết phiền toái, ngươi chính là ân nhân của toàn tộc Mộc Văn tộc chúng ta, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ nghe theo bất kỳ chỉ thị nào của tiểu hữu!

Tộc trưởng Mộc Văn tộc hết sức trịnh trọng mà nói.

Ở trong mắt của hắn, Cửu Thải Linh Lung là chỗ dựa của bọn hắn, Lăng

Tiếu có thể giúp được nó chính là giúp bọn họ, lão nói như vậy xác thật là ở trong tình lý!

- Ngài khách khí rồi, ta cũng bất quá là vì Thủy Nguyên thạch mà thôi!

Lăng Tiếu khiêm tốn mà đáp một tiếng.

Ngay lập tức mấy vị lão nhân Mộc Văn tộc này liền thỉnh mời Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh lại trở về chỗ cư ngụ của bọn họ, cũng cho người đưa lên thụ nhũ trấp thượng đẳng để cho bọn họ dùng để uống!

Mấy vị lão nhân của Mộc Văn tộc lại càng gọi lên đại biểu của tộc nhân bọn họ tới, giới thiếu bọn họ cho Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh nhận thức.

Đây tương đương với Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đã đạt được hữu nghị của Mộc Văn tộc!

Phần hữu nghị này lại càng vượt qua một điểm giao tình kia của Dương Hải cùng Mộc Văn tộc, để Dương Hải ở một bên nhìn đến vô cùng hâm mộ a!

Cuối cùng ở dưới thỉnh mời của bọn họ, Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh liền lưu lại chỗ này mấy ngày, kiến thức một chút các loại tập tục phòng tình của Mộc Văn tộc bọn họ, cũng cùng bọn họ giao dịch một chút đồ dùng cần thiết hàng ngày cùng thần vật.

Lăng Tiếu cùng Tiêu Linh đều có Linh Lung chi khí, có thể cùng bất kỳ người nào của Mộc Văn tộc nói chuyện vui vẻ, đây lại tăng thêm thế lực đồng minh cường đại của Lăng Tiếu ở bên trong Thiên vực!

Ba người Lăng Tiếu ở lại Mộc Văn tộc mấy ngày, liền đề xuất cáo từ!

Bọ họ ở lại chỗ này đã là không dùng được nữa, không bằng sớm một ngày

giải quyết khó khăn của Cửu Thải Linh Lung, thu được Thủy Nguyên thạch mới là trọng yếu nhất!

Lúc đám người Lăng Tiếu rời đi, tộc trưởng Mộc Văn tộc tự mình đem bọn họ đưa đến ngoài tộc, đủ thấy trọng thị của bọn họ đối với đám người Lăng Tiếu rồi.

Đám người Lăng Tiếu coi như là hài lòng mà về, dù là không có được Thủy Nguyên thạch nhưng mà biết được hạ lạc của nó, cũng là có một đường hi vọng.

Còn nữa bọn họ từ bên trong Mộc Văn tộc cũng trao đổi được không ít thần vật Mộc thuộc tính, đây cũng là một bút thu hoạch!

Về phần thu hoạch lớn nhất chính là Tiêu Linh, Không Linh chi thể của nàng cùng với Cửu Thải Linh Lung thụ có cảm giác thân cận bẩm sinh, Linh Lung chi khí nhận được càng tốt, để nàng đã có được Linh Lung chi tâm có thể nhận biết được tâm tư người khác càng cường đại, có được năng lực ý thức vượt mức quy định!

Lăng Tiếu cũng giống với nàng là nhận được Linh Lung chi khí, chỉ là đáng tiếc hắn đã là trước tiên bị lực lượng của Bất Tử thụ chi tâm chiếm lấy tâm tạng rồi, Linh Lung chi khí kia không thể hấp thu được một phần ba, chỉ có thể phán đoán ra ý niệm thiện ác của người khác mà thôi.

Đương nhiên gặp phải những võ giả có thực lực bình thường hắn cũng có thể đem tâm tư của đối phương đoán ra được một hai.

Đây coi như là đã thu hoạch vô cùng không tệ rồi.

Lăng Tiếu mang theo Tiêu Linh cùng Dương Hải cấp tốc chạy về Thiên Long môn phục mệnh.

Lăng Tiếu biết, muốn có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính phải chạy tới vực ngoại một chuyến rồi.

Hành trình vực ngoại hung hiểm vô cùng, hắn phải trước tiên chuẩn bị thật đầy đủ, hiểu rõ càng nhiều tình huống của vực ngoại lại làm ra hành động!

Lúc ở trên đường, Lăng Tiếu tìm hỏi Tiêu linh có hay không muốn trở về Tiêu gia, cô nàng kia lại là nhớ tới chuyện của gia gia nàng, tính toán ở lại bên trong Thiên Long địa vực tìm hạ lạc của gia gia.

Lăng Tiếu hứa hẹn với Tiêu Linh, đợi đến trở lại Thiên Long môn, lợi dụng Thiên Long môn cùng lực hiệu triệu của Chí tôn Dược Thần hắn tuyên bố tin tức, ở các nơi trên Thiên Long địa vực tìm kiếm hạ lạc của Kiều Phong, vì thế thay Tiêu Linh tìm được Kiều Phong hoàn thành tâm nguyện của nàng!

Tiêu Linh nghe lời nói của Lăng Tiếu lộ ra rất vui vẻ, còn thừa dịp Lăng Tiếu không chú ý len lén hôn lên hai má của Lăng Tiếu một chút, để sắc mặt của Lăng Tiếu đều hồng lên!

Đây tuyệt đối không phải là xấu hổ, mà là cảm thấy Tiêu Linh này hôn rất là thuần khiết, không có những tạp niệm khác, mà ý nghĩ không chính đáng của hắn lại là bị Tiêu Linh phát hiện ra.

Tiêu Linh nói một câu:

- Lăng Tiếu ca ca, ngươi có phải muốn để cho Linh nhi hôn nhiều mấy cái hay không a!

Vẻ mặt của Lăng Tiếu hồng lên, ho nhẹ nói:

- Linh nhi muốn đi đâu!

- Lăng Tiếu ca ca đừng xấu hổ, Linh nhi kỳ thật cũng rất muốn hôn ngươi, chỉ sợ Lăng Tiếu ca ca tức giận!

Tiêu Linh nháy đôi mắt to nói.

Lời này vừa ra, Lăng Tiếu thiếu chút từ trên lưng Quỷ Hồn ngã xuống.

Hắn phát thệ luôn luôn chỉ đem Tiêu Linh thành muội muội để đối đãi, tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ sai trái nào a!

Tiêu Linh nói như vậy lại càng để cho hắn không có đất dung thân, thật giống như hắn là phạm nhân lừa gạt thiếu nữ a!

Cuối cùng khiến cho Lăng Tiếu không thể không tự mình phi hành, không dám cùng Tiêu Linh cùng ngồi trên tọa kỵ, cảm giác bị nhìn xuyên tâm tư thật sự là quá không được tự nhiên rồi!

Dương Hải vốn ở không xa cười trộm, nhưng là bị mấy câu nói của Tiêu Linh nói ra lời ở trong lòng hắn cũng là thần sắc đại biến, lập tức chắp tay cầu xin tha thứ, hơn nữa rời xa nha đầu Tiêu Linh này.

Tiêu Linh ngồi ở trên Quỷ Hồn vui vẻ phát ra từng trận tiếng cười ngân linh, ở vực ngoài này quẫy động không ngừng.

Lúc đám người Lăng Tiếu chạy trở về Thiên Long môn, Lăng Tiếu đầu tiên là để cho Thường Hạo Hữu thay hắn làm chuyện tìm kiếm Kiều Phong.

Tiêu Linh thì là ở lại trên phong bồi tiếp mẹ hắn cùng nữ nhân của hắn, mà hắn thì là lập tức phản hồi bên trong tộc đi hồi báo thu hoạch được trong chuyến đi Mộc Văn tộc!

Tin tức Lăng Tiếu trở về đã là đầu tiên truyền tới trong tộc rồi.

Lúc hắn vừa hạ xuống, Lăng Bác đã là để người gọi hắn đến nghị sự đường.

Lúc Lăng Tiếu đi tới nghị sự đường, chỗ này đã ngồi đầy Thủy lão của Kim tộc, từng người đều là mang theo vẻ chờ đợi nhìn Lăng Tiếu, hi vọng Lăng Tiếu có thể mang đến tin tức tốt cho bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2473 - Thuyết Phục Đi Đến Vực Ngoại! (1)

Lăng Tiếu quét mắt nhìn bọn họ một cái, lắc đầu nhẹ thở dài nói:

- Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta không trao đổi được Thủy Nguyên thạch!

Nhất thời tất cả Thủy lão của Kim tộc đều là phát ra một đạo thanh âm than thở nặng nề, trên khuôn mặt đều là vẻ thất vọng vô cùng!

- Mỗi một khối Thủy Nguyên thạch đều là thần vật trọng yếu nhát của các đại thế lực, nếu như không dư thừa thì người nào cũng sẽ không lấy ra giao dịch.

Lăng Bác thở dài nói.

Lăng Khâu cũng ở một bên ói:

- Không sai, xem ra muốn tụ tập chín đại Thủy Nguyên thạch thật sự là quá khó có thể làm được, ta xem... Không bằng chúng ta trực tiếp đến Huyền Linh đại lục đi, đem lão tổ tông cứu ra!

- Kỳ thật lấy thần lực của lão tổ tông, hắn muốn thoát khỏi khốn cảnh tuyệt đối là dễ dàng, hắn sở dĩ không thoát than chính là bởi vì không muốn hủy đi Huyền Linh đại lục, nơi đó nhưng là tổ địa của chúng ta, tâm tư hoài niệm kia của lão tổ tông không phải là chúng ta có thể lý giải đấy!

Lăng Bác lại nói.

Người ở tràng đều là vẻ mặt mất hết nhuệ khí, rất hiển nhiên là đối với lòng tin thu thập đủ loại Thủy Nguyên thạch đã là dao động rồi!

Lúc này Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Mặc dù không giao dịch được Thủy Nguyên thạch nhưng mà ta biết chỗ nào có Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính rồi, chỉ bất quá chuyện này có chút khó khăn, phải tự mình ta đi làm mới được.

Lời này của hắn vừa dứt, mọi người liền cùng nhau hướng về phía hắn nhìn lại, đều là dâng lên vẻ kích động.

- Lời này là thực sự?

Lăng Bác hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Thực sự, nhưng mà ta phải tự mình đi vực ngoại một chuyến!

- Cái này không được, thực lực bây giờ của ngươi còn yếu, đến vực ngoại còn không đủ để tự vệ, việc này ngươi có thể giao cho bất luận kẻ nào ở trong chúng ta đi làm, ngươi tuyệt đối không thể mạo hiểm!

Lăng Khâu lập tức bắt đầu ngăn cản nói.

Những người khác đều là liên tục phụ họa, đều kiến nghị Lăng Tiếu không nên vọng động, việc này nên giao cho người ở trong bọn họ đi làm thì tốt hơn.

Bởi vì thân phận của Lăng Tiếu đã là nay không giống xưa rồi, tuyệt đối không thể dễ dàng đi mạo hiểm.

Hắn nhưng không chỉ là Chí tôn Dược Thần duy nhất của Kim tộc cùng Thiên Long môn, hắn còn là Chí tôn Dược Thần duy nhất bên trong Thiên Long địa vực.

Kể từ sau khi hắn trở thành Chí tôn Dược Thần, Thiên Long môn bên kia đã không lại có bất kỳ thanh âm tranh đấu nào nữa, càng không có bất kỳ thanh âm phản đối Kim tộc bọn họ nắm quyền, có thể nói là một mảnh hài hòa a!

Mặt khác, bên ngoài Thiên Long môn còn có rất nhiều người muốn gia nhập vào, lại càng không thiếu Thần Vương, thậm chí là Bán Thủy Thần, bọn họ đều là vì danh đầu của Lăng Tiếu mà đến.

Trong vài năm ngắn ngủi, thanh uy của Thiên Long môn bọn họ đã là lần nữa tăng lên gấp đôi, thực lực lại tăng lên một bậc, ở bên trong Thiên Long địa vực cơ hồ không có bất kỳ thế lực nào mà đuổi kịp bóng lưng rồi!

Lăng Tiếu sớm đoán được cục diện sẽ là như vậy, lập tức bất động thanh sắc nói:

- Chuyện này có liên quan đến Cửu Thải Linh Lung thụ, chỉ cần ta có thể haofn thành nhiệm vụ mà nó hạ đạt thì có thể lấy được Thủy Nguyên thạch Mộc thuộc tính, trừ ta tự mình đi hoàn thành ra, các ngươi ai đi cũng không có tác dụng!

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người ở tràng hoàn toàn ngây ngẩn cả người!

Bọn họ đều không nghĩ đến việc này lại còn có một tầng quan hệ này ở bên trong.

Từng người bọn họ đều là trở nên do dự, bọn họ đều muốn thay Lăng Tiếu đi vực ngoại tìm kiếm, nhưng mà lại cùng Cửu Thải Linh Lung nhấc lên quan hệ, bọn họ liền không có biện pháp rồi.

Lăng Tiếu sở dĩ không đem nguy cơ của Cửu Thải Linh Lung thụ nói ra, hoàn toàn là bởi vì Phệ Thiên Hoàng quá kinh khủng!

Nếu như bọn họ nghe được hắn là vì diệt Phệ Thiên Hoàng mà đi, bọn họ tuyệt đối là cực lực ngăn cản, tuyệt đối không cho phép hắn đi ra mạo hiểm đấy!

Sinh mệnh của lão tổ tông cố nhiên trọng yếu, nhưng mà tầm quan trọng của Lăng Tiếu hắn đã không kém với lão tổ tông rồi.

- Các vị trưởng lão, kỳ thật các ngươi không cần lo lắng, thực lực của ta có thể các ngươi còn chưa đủ rõ ràng, hôm nay ta liền để cho các ngươi xem sự cường đại của ta, trừ cao cấp Chí tôn ra, không người nào có thể làm gì được Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu để cho bọn họ an tâm, sau khi nói một tiếng liền đem thần hồn phân thân triệu hoán ra.

Chân thân cùng phân thân của hắn đồng thời thả ra khí tức khiến cho bên trong ngị sự đường này đều bị chấn đến lắc lư lên.

Mấy người nhìn phân thân của Lăng Tiếu đều là nhất tề kinh hô:

- Trung cấp Chí tôn Thủy Thần!

Bọn họ một mực đều biết Lăng Tiếu có huyết nhục thần hồn, nhưng mà lại không phải là mỗi người đều rõ ràng thực lực của huyết nhục thần hồn nguyên lai còn ở trên chân thân, lại đã đạt tới tầng thứ trung cấp Chí tôn Thủy Thần rồi!

- Lần này ta cũng không chỉ là một người rời đi, ta sẽ mang theo Long Ngũ cùng với tọa kỵ Quỷ Hồn ta mới thu, chúng nó đều có thực lực thập nhất giai

trung cấp, tin tưởng cho dù gặp gỡ cao cấp Chí tôn hoặc là một chút khó khăn khác đều có thể vượt qua được, thỉnh tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão cho phép ta đi vực ngoại một chuyến!

Lăng Tiếu hết sức nghiêm túc mà nói!

Thực lực mà Lăng Tiếu triển hiện ra đã là xa xa vượt qua không ít người ở trong tràng rồi, thần sắc bọn họ có mừng rỡ, có hâm mộ, có phức tạp...

Bọn họ đều là tồn tại sống vài vạn năm rồi, mới miễn cưỡng đạt tới tu vi hôm nay.

Nhưng mà Lăng Tiếu lúc này mới bao nhiêu đã đạt tới độ cao của bọn họ rồi, thậm chí là vượt qua bọn họ, hơn nữa còn có lĩnh vực khác hơn xa bọn họ, đơn giản là để cho bọn họ không cách nào tưởng tượng đến hắn tột cùng là làm sao làm được a!

Người ở tràng còn có thể nói cái gì đây?

Lấy thực lực như vậy của Lăng Tiếu xông pha vực ngoại so với bất luận kẻ nào ở tràng trong bọn hắn đều phải có tự tin nhiều lắm, bởi vì hắn còn có một con Chân Long thần thú thập nhất giai trung cấp hộ vệ.

- Được rồi, nếu Tiếu nhi tự tin như thế, chúng ta đây liền thương nghị một chút đi, có phải hay không liền do hắn đi vực ngoại một chuyến!

Lăng Bác vui mừng mà cười nói.

Lăng Tiếu cũng không có bởi vì thành tựu cao mà tuyển chọn ở chỗ này làm Thái thượng Thủy lão hưởng thụ cảm giác đứng trên vạn người, ngược lại chủ động yêu cầu đi làm những chuyện tình nguy hiểm này, phần tâm tính này xác thật là cường giả mới có thể có, cũng khó trách hắn trẻ tuổi như thế

liền bước đến một bước này, thành tựu của hắn tuyệt không phải là ngẫu nhiên a!

Lăng Bác vừa mới dứt lời, mấy vị trưởng lão cũng là liên tục đồng ý.

Hội nghị kết thúc, Lăng Bác để đại bộ phận người thối lui, chỉ để lại Lăng Khâu cùng Lăng Tiếu, hắn còn có một chút lời muốn nói với Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2474 - Thuyết Phục Đi Đến Vực Ngoại! (2)

- Tiếu nhi, ngươi đã muốn xông pha vực ngoại, chúng ta liền nói với ngươi một chút tình huống của vực ngoại, tránh cho ngươi sau khi đến vực ngoại đi sai đường liền khó có thể lại quay đầu rồi!

Lăng Bác nói.

Lăng Khâu cũng ở một bên nói:

- Không sai, vực ngoại họa phúc đan xen, nhưng mà đại bộ phận mọ người là họa nhiều hơn phúc, đây hết thảy đều phải xem tạo hóa của cá nhân ngươi nữa!

Lăng Tiếu đối với hai người cung kính mà đáp:

- Ta cũng muốn nghe một chút tình huống về vực ngoại, còn thỉnh tộc trưởng cùng đại trưởng lão báo cho.

Hai người đối với thái độ này của Lăng Tiếu đều là vui vẻ từ đáy lòng.

Không kiêu ngạo không nóng nảy, cái tính cách này mới là tâm tính thành đại sự!

Cho nên Lăng Bác cùng Lăng Khâu liền phân biệt hướng Lăng Tiếu nói ra một chút tình huống đại khái của vực ngoại.

Bọn họ bắt đầu nói một chút chuyện cùng với những thứ trước kia hắn nghe được từ chỗ Dương Hải đều không sai biệt lắm, các loại không gian quỷ dị

tầng tầng không ra, các loại sinh vật nhiều không kể xiết...

Trừ cái này ra, Lăng Tiếu rốt cuộc là nghe được một ít tin tức hữu dụng.

Đó chính là sau khi vực ngoại trải qua vô số tiền bối xông qua, rốt cuộc là được tiền nhân làm ra bốn con đường vực ngoại có thể đi, phân biệt là Đông, Nam, Tây, Bắc tứ đại vực lộ.

Bốn cái vực lộ này đều là con đường mà rất nhiều Chí tôn Thủy Thần từng đi qua, mỗi một chỗ không gian chi địa đều là do bọn họ lục soát qua, các loại nguy hiểm đã là hạ xuống thấp nhất, có thể cung cấp hậu nhân ven theo bốn phương hướng này tiếp tục xông lên, khai thác ra vực lộ mới, phát hiện vực ngoại thần vật mới!

Mặt khác, từng có rất nhiều nhân loại tộc chủng cường đại ở trên Thiên vực đã là hướng ra ngoài Thiên vực phát triển ồi.

Bọn họ tìm được lục địa không gian sinh tồn mới, đem nó chiếm làm lãnh địa, đem cả tộc đều dời qua đó, các thế hệ định cư ở chỗ này, phát triển thành đất sinh tồn mới.

Trong đó Dực nhân tộc ở trên Thiên Long địa vực chính là một trong những chủng tộc đại biểu cho loại này, bọn họ đã sớm ở vực ngoại tìm được không gian lục địa thích hợp cho bọn họ sinh tồn phát triển, cho nên bọn họ ở lại bên trong Thiên vực chỉ có một bộ phận nhỏ tộc nhân mà thôi, đại bộ phận người đã là đến vực ngoại không gian rồi.

Đương nhiên trừ Dực nhân tộc ra, nghe nói Ma Hổ tộc của Thiên Hổ địa vực cũng sớm đoạt lấy vực ngoại không gian, còn có một ít Chí tôn Thủy Thần sớm ở thời kỳ thượng cổ đã lưu ở bên ngoài, bọn họ cũng có đất cắm rễ.

Có một chút địa phương khá hơn cũng không phải là chỉ một tộc nhân chiếm

cứ, mà là do rất nhiều Chí tôn Thủy Thần từ viễn cổ cho tới thượng cổ dời qua đó ở, bọn họ trải qua vô số năm sinh sôi đời sau cũng khiến cho những lục địa không gian kia nhân khí cực vượng, cưởng giả rất nhiều, bọn họ đã sớm không được tính là người của Thiên vực nữa, mà là được người của Thiên vực xưng là vực ngoại chi dân!

Bọn họ sở dĩ tuyển chọn ở vực ngoại sinh tồn tự nhiên là ở vực ngoại phát hiện ra điều kiện tốt hơn bên trong Thiên vực mới lưu lại, còn nữa cũng có rất nhiều Chí tôn Thủy Thần từng vì tránh né cừu gia mới chạy trốn ra ngoài vực ngoại, vạn bất đắc dĩ mới sống cuộc sống ở vực ngoại.

Tóm lại người có các loại ý nghĩ đều có, thuận theo rất nhiều không gian lục địa bị phát hiện, người sinh hoạt ở vực ngoại cũng càng ngày càng nhiều, trên con đường vực ngoại ở bốn cái phương hướng liền có rất nhiều lục địa không gian có danh tiếng.

Tồn tại của những lục địa không gian này cũng để cho Chí tôn Thủy Thần ở bên trong Thiên vực xông ra vực ngoại có một nơi có thể nghỉ ngơi.

Bằng không một mực ở vực ngoại không giới hạn lên đường, con đường tịch mịch kia thủy chung sẽ để cho người ta điên cuồng mà chết!

Lăng Bác cùng với Lăng Khâu đối với Lăng Tiếu là dặn dò tỉ mỉ, đến vực ngoại trừ đi làm nhiệm vụ mà Cửu Thải Linh Lung hạ đạt ra, tuyệt đối phải điệu thấp làm việc, hết sức cần tránh khỏi các loại dụ hoặc, tuyệt đối không thể lấy thân mạo hiểm, đi làm những chuyện tình nguy hiểm kia.

Bởi vì trước kia có rất rất nhiều Chí tôn Thủy Thần chính là không chịu nổi những hấp dẫn này muốn đi tranh đoạt những thứ Chí tôn thần tài xuất hiện kia mới dẫn đến kết cục vẫn lạc.

Lăng Tiếu đem lời của bọn họ âm thầm ghi nhớ ở trong lòng, cũng hiểu

được chuyến đi này của hắn chắc hẳn vô cùng gian nan, phải cần làm nhiều thêm một chút chuẩn bị lại đi tới vực ngoại mới được!

- Tiền nhân của tộc ta chạy hướng Thiên vực không ít, rất nhiều Thủy lão đạt tới trung cấp hoặc cao cấp trở lên cũng không nghĩ sống ở trong Thiên vực, mà là chạy tới vực ngoại tìm kiếm cơ duyên, vẫn lạc hơn phân nửa người, có non nửa người lạc ở vực ngoại không trở về, chỉ có số ít Thủy lão trở về, bọn họ cũng không muốn lại xông vào vực ngoại nữa, bằng không có thể để bọn họ đi dẫn đường cho ngươi!

Lăng Bác nhẹ thở dài nói.

- Đúng vậy a, vực ngoại hung hiểm vô cùng, cũng là con đường tranh bá của Chí tôn Thủy Thần, trên Chí tôn thần bảng kia đại bộ phận nhân vật kỳ thật đã sớm đi đến vực ngoại, cho nên ngươi vạn sự cần phải cẩn thận, mặt khác ngươi phải chú ý tới Ma Hổ tộc, Dực nhân tộc, Thực nhân tộc... Những chủng tộc hung hãn này, bọn họ nhưng là lược đoạt giả của vực ngoại, một khi bọn họ phát hiện ra thần vật gì, bọn họ tổng sẽ muốn đoạt nó, mà ngươi thân là người của Kim tộc chúng ta càng phải cẩn thận hơn nữa, người của tộc ta từng cùng bọn họ phát sinh qua không ít chiến đấu, có thể nói bọn họ là địch nhân của chúng ta, ngươi một thân một mình lên đường tuyệt đối không thể hành sự không suy nghĩ!

Lăng Khâu cũng ở một bên giao phó nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Tộc trưởng, Đại trưởng lão các ngươi cứ việc yên tâm, chuyến này ta nhất định có thể thuận lợi mà về đấy!

- Vậy thì tốt, ta bây giờ mang ngươi đi tộc phổ chi địa nhìn một chút, có rất nhiều tiền bối tộc ta lưu lạc ở vực ngoại, nếu như ngươi có thể gặp được bọn

họ, bọn họ có lẽ có thể giúp ngươi một tay, cũng hi vọng ngươi và bọn họ cùng nhau trở về.

Lăng Bác nói.

Ngay lập tức hắn cùng Lăng Khâu mang theo Lăng Tiếu đến Kim tộc cấm địa.

Cấm địa này nhưng là có cấm chế cách tuyệt do mấy tên Chí tôn Thủy Thần bày ra, không phải địch hệ Thủy lão trọng yếu trong tộc thì không thể tiến vào.

Ở bên trong là một cái toàn tộc tộc phổ chi địa, do đỉnh cấp trấn tộc Cổ thần khí Kim Long Đàn trấn áp.

Nơi đó có thần bia giống như Phong Thần bảng phát tán ra từng trận kim quang cường đại chói mắt, một cỗ long khí tôn quý ở trên đó liễu nhiễu không ngừng, trên đó còn khắc lên từng cái danh tự có thực lực Thần Vương trở lên ở bên trong tộc.

Dõi mắt nhìn lên, chỉ thấy chi chít, số lượng lộ ra vô cùng nhiều, mà ở trên đỉnh cao nhất rõ ràng lưu lại chính là đại danh của Lăng gia lão tổ tông Lăng Hồng Vũ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2475 - Chuẩn Bị Đi Tới Vực Ngoại! (1)

Đây cũng là hiển lộ ra Lăng Hồng Vũ ở bên trong Kim tộc l một người có tư cách tối lão, thực lực cường đại nhất, uy vọng cao nhất.

Mà ở phía dưới người này một chút, trái phải lại có hai cái tên, bọn họ thì là tồn tại khác của Kim tộc có tên trên Chí tôn thần bảng.

Chỉ là đáng tiếc, bọn họ đi đến vực ngoại nhiều năm đều chưa từng trở về, cũng không biết là bị lạc ở vực ngoại hay là không muốn trở về Thiên vực nữa.

Bọn họ cũng không có chết đi, một điểm này có thể từ trên cái tên đang thiểm thước của bọn họ là có thể đoán định được rồi, những người bị chết kia, tên ở trên đó đều sẽ ảm đạm vô quang.

Mà Lăng Tiếu cũng nhìn thấy tên của hắn, rõ ràng chỉ có thể xếp hạng ở thượng tầng bia đá trong tất cả danh tự, cách đỉnh tầng còn có không ít cự ly!

- Tiếu nhi, điểm một chút tinh huyết ra, đem tinh huyết uàng với bàn tay của ngươi đặt ở trên Kim Long Đàn, đi cảm ứng tên của chư vị Thủy lão!

Lăng Bác phân phó nói.

Lăng Tiếu không hỏi nhiều, dựa theo chỉ thị của Lăng Bác đi làm!

Thuận theo tiên huyết của hắn nhỏ ở trên Kim Long Đàn, lúc lại đưa bàn tay đặt ở trên đó, Kim Long Đàn kia trong nháy mắt bắn ra long khí cường đại đem Lăng Tiếu bao phủ vào bên trong.

Lăng Tiếu trong nháy mắt cảm ứng được danh tự của mấy tên Chí tôn Thủy Thần vừa mới nhìn thấy kia.

Trong bỗng nhiên hắn chỉ cảm thấy huyết mạch bên trong thân thể hùng dũng, một cỗ lực lượng không hiểu gia trì ở trên người hắn, để hắn cảm thấy đối với những cái danh tự kia sản sinh ra một loại cảm giác thân cận trời sinh, mà từng cái hình ảnh bắt đầu ở trong trí óc hắn lướt qua.

Tiếp tục một lúc sau, lực lượng kia mới biến mất không thấy.

Mà lúc này Lăng Tiếu đã đem danh tự cùng tướng mạo của tất cả Chí tôn Thủy Thần đều ghi nhớ ở trong đầu!

Sau này hắn đến vực ngoại một khi gặp được người của bổn tộc, nhất định có thể dựa vào huyết mạch cảm ứng, cùng với vừa mới nhìn thấy mà nhận ra tộc nhân của mình.

- Hiện tại minh bạch là chuyện gì xảy ra chưa?

Lăng Bác hỏi.

Lăng Tiếu gật gật đầu nói:

- Ừ, hiểu rồi, Tiếu nhi sau khi đến vực ngoại nếu như gặp phải Thủy lão của tộc ta, nhất định là có thể nhận ra được.

- Vậy tốt rồi, mặt khác ta ại cho ngươi hai vật!

Lăng Bác nói một tiếng, trong tay của hắn lập tức xuất hiện hai kiện thần vật.

Một là một bộ kim sắc thần giáp giống như là từng phiến long lân thiểm diệu lộ ra thần lực vô cùng cường đại, đây rõ ràng là một bộ Kim thuộc tính

phòng ngự Thần Vệ giáp; một cái khác là một cái viên bàn, ở bên trong viên bàn có chỉ kim khẽ lắc lư, nhìn không ra chỗ kỳ lạ gì.

- Một là Long Lân giáp, trung cấp đỉnh phong Cổ thần khí, do long lân đặc chế mà thành, cho dù là đỉnh cấp Cổ thần khí cũng có thể ngăn lại được đại bộ phận thần lực công kích, một kiện khác là Chỉ Kỳ thần bàn, là có thể để ngươi đến vực ngoại tìm được các phương hướng vực lộ mà đi, cùng với cần dùng đến lúc trở về, cũng đừng đem nó làm mất, bằng không rất dễ dàng để ngươi bị lạc ở vực ngoại.

Lăng Bác cẩn trọng mà nói ra.

Lăng Tiếu cũng không có cự tuyệt, đem hai dạng thần vật này cất vào:

- Đa tạ tộc trưởng ân tứ!

- So sánh với hết thảy ngươi làm được bên trong tộc thì đây tính là cái gì!

Lăng Bác nói.

Tiếp theo ba người ra khỏi tộc phổ chi địa, lại hàn huyên một hồi liền để Lăng Tiếu rời khỏi.

Lăng Tiếu cũng không có đi ra khỏi tộc, mà là tính toán ở bên trong tộc lưu lại hơn nửa năm, tính toán trước luyện chế một nhóm thần đan rồi lại nói, một bộ phận do bên trong tộc đi chi phối, một bộ phận khác thì là để hắn dùng lúc đi vực ngoại.

Thời gian nửa năm rất nhanh liền qua đi, Lăng Tiếu lần nữa xuất quan.

Sau khi hắn xuất quan liền lập tức đem tất cả thú loại đi theo hắn triệu tập tới.

Long Ngũ thập nhất giai trung cấp, lực chiến đấu có thể so với cao cấp; Quỷ Hồn thập nhất giai trung cấp, có hồn lực công kích độc nhất vô nhị cùng thần năng ẩn thân và tốc độ siêu nhanh; Bại gia tử thập giai cao cấp, thần thú chi hỏa cùng thiên hỏa có uy lực tương đương; Còn có Mãnh Nam, Long Mã cùng Tiểu Kim.

Mãnh Nam, Long Mã cùng với Tiểu Kim nghe được Lăng Tiếu rốt cuộc nhớ tới chúng nó, tính toán mang theo chúng nó đi xông xáo đều là hưng phấn vô cùng!

Chúng nó đều là nguyện ý đi theo Lăng Tiếu tiến lên, cho dù chết cũng không hối hận!

Lăng Tiếu nhận được khẳng định của chúng nó liền đem chúng nó đều thu vào trong dược đỉnh, chờ đến vực ngoại nếu là có cơ duyên thích hợp nhất định để cho chúng nó hưởng thụ khoái cảm gia tốc đề thăng một phen, mặt khác cũng muốn đem chúng nó huấn luyện thành chiến đấu hình thánh thú, để chúng nó phối hợp lẫn nhau sát địch chế thắng, có thể cùng đối thủ cao giai gọi nhịp.

Sau khi Lăng Tiếu mang theo chúng nó liền chạy tới bên ngoài, trở lại trên sơn phong của hắn cùng đám nữ nhân của hắn từ biệt!

Những năm này không ngừng bôn ba, Lăng Tiếu cảm thấy đối với chúng nữ hết sức áy náy.

Cho nên hắn tính toán sau khi nghỉ ngơi hai tháng lại lên đường, thuận tiện cùng với những nữ nhân của hắn thương nghị việc sinh ra hài tử tử một chút, người nào trong bọn họ muốn liền để người đó mang thai hài tử của hắn, cũng để sau khi hắn đi xa, bọn họ có sinh mệnh ký thác cùng an ủi mới.

Sau khi Lăng Tiếu cùng mấy người Cát Bối Hân, Bạch Vũ Tích nói ra, bọn

họ đều là biểu đạt hàm súc muốn có ý nghĩ sinh con, chỉ có Đông Phương Tinh cùng Vi Đại Nhi là không muốn, bọn họ đều muốn toàn lực tu luyện, đợi sau khi đạt tới cảnh giới Thần Vương lại suy nghĩ đến cái vấn đề này.

Lăng Tiếu cũng không miễn cưỡng, cũng là theo ý tứ của bọn họ, sau đó để xuống hết thảy hảo hảo mà làm bạn với các nàng hai tháng.

Đang ở lúc hắn muốn lên đường rời khỏi Thiên Long môn, Viên Chiến Thiên đột nhiên trở lại Thiên Long môn!

Lúc trước Viên Chiến Thiên được Lăng Tiếu mang đến Thiên vực chỉ bát quá là tu vi Thánh giả, trong nháy mắt ba bốn mươi năm qua đi, thực lực của hắn lại tăng đến cảnh giới Bán Thủy Thần, đây đơn giản là để cho Lăng Tiếu đều phải kinh ngạc!

Trước đây lúc hắn từ Thiên Nguyên địa vực trở về liền nghe người của hắn nói Viên Chiến Thiên đã đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng đỉnh phong muốn rời khỏi Thiên Long môn đi ra ngoài rèn luyện.

Không ngờ lúc này mới đi ra ngoài một lần, thời gian bất quá cách nhau ước chừng hai mươi năm, thực lực của hắn lại bạo trướng đến một bước này, thiên phú cùng cơ duyên này tuyệt đối không kém hơn Lăng Tiếu hắn bao nhiêu a!

Viên Chiến Thiên cũng không phải là trở về một mình, hắn còn mang theo hai đầu thánh thú hóa hình trở về, một đầu là Kim Cương Viên Vương thập giai đỉnh phong, một đầu khác thì là Thông Tí Thiết Hầu Vương thực lực cư nhiên so với Kim Cương Viên Vương còn phải cường đại hơn, đã là đạt tới tồn tại thập nhất giai đê cấp!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2476 - Chuẩn Bị Đi Tới Vực Ngoại! (2)

Kim Cương Viên Vương cùng với Thông Tí Thiết Hầu Vương đều là trái phải bảo hộ Viên Chiến Thiên, đều lấy hắn làm chủ, mang theo vẻ hung hăng tàn nhẫn vô cùng, để người bên cạnh không dám dễ dàng đi tới gần!

- Viên huynh, ngươi thật là để ta quá giật mình rồi, ngươi mới tới Thiên vực bao lâu liền đã đạt tới cảnh giới mà người khác đều không cách nào đạt được, ta thật thay ngươi cảm thấy cao hứng!

Lăng Tiếu vô cùng chân thành mà nói.

Viên Chiến Thiên híp mắt nhìn Lăng Tiếu, trong mắt thoáng qua vài tia chiến ý cường đại, nhưng mà rất nhanh lại biến mất rồi.

Hắn lên tiếng nói:

- Vốn dĩ là có thể đuổi theo thực lực của ngươi, tính toán cùng ngươi chiến một trận, không nghĩ đến ta vừa rời núi ngươi lại tiến giai, trở nên càng mạnh rồi, xem ra ta muốn lại chiến một trận với ngươi còn cần thời gian không ngắn!

- Lấy tốc độ của ngươi chỉ sợ không đến trăm năm liền đuổi kịp rồi, đến lúc đó ta và ngươi lại chiến một trận!

Lăng Tiếu nói.

Hắn cũng rất muốn cùng với Viên Chiến Thiên đồng giai lại chiến một tràng, trong lòng cũng vô cùng hi vọng Viên Chiến Thiên có thể sớm ngày đạt tới

cảnh giới giống như hắn.

- Ừ, nhất ngôn vi định!

Viên Chiến Thiên lạnh lùng nói, ngừng một chút hắn lại nói:

- Lần này ta đến đây một là cảm tạ ngươi mang theo ta đến Thiên vực, bằng không ta cũng đừng mơ mà thu được cơ duyên lớn hơn nữa của tộc ta, hai là đến xem một chút ngươi có tiến bước hay không, nếu như còn dậm chân tại chỗ ta và ngươi liền chiến trước một trận thỏa mãn tâm nguyện, chẳng qua là ngươi còn ở trên ta, một trận chiến này tạm thời để sau, đợi đến sau khi ta từ vực ngoại trở về hi vọng ngươi có thể trở nên mạnh hơn, chớ bị ta vượt qua, bằng không một trận chiến này chỉ sợ đều phải vô hạn kéo dài rồi!

Lăng Tiếu sững sờ nhìn Viên Chiến Thiên, trên khuôn mặt lộ ra có chút tinh thải.

Viên Chiến Thiên bị Lăng Tiếu nhìn như vậy có chút ngượng ngùng nói:

- Có cái vấn đề gì sao?

Lăng Tiếu cười to lên nói:

- Ha ha, xem ra huynh đệ ta là tâm linh tương thông a!

Viên Chiến Thiên mang theo vài phần lạ lùng nhìn Lăng Tiếu, không rõ lời này của hắn là có ý gì.

Lúc này Lăng Tiếu mới giải thích nói:

- Ta cũng đang định đi tới vực ngoại, chỉ là không biết ta và ngươi có thể đi cùng đường hay không đây?

Nếu như Viên Chiến Thiên còn là thực lực trước kia, Lăng Tiếu tự nhiên không muốn để hắn đi vực ngoại, lấy thực lực như vậy của hắn căn bản không chịu nổi, nhưng mà bây giờ hắn đã có thực lực Bán Thủy Thần, lại có hai đại thánh thú hộ pháp, tin tưởng đến vực ngoại cũng không dễ dàng ăn thiệt thòi.

Lại nói, Viên Chiến Thiên có lòng tin đến vực ngoại nhất định là có môn đạo của hắn, đây tự nhiên không cần hắn lo lắng cái gì!

Trên khuôn mặt lạnh lùng kia của Viên Chiến Thiên thoáng qua vài tia tiếu dung nói:

- Ngươi cũng đi vực ngoại? Tính toán khi nào lên đường?

Lăng Tiếu trầm tư một chút nói:

- Đại khái còn cần ước chừng một năm, chỉ là không biết chúng ta có cùng đường hay không!

- Chắc chắn là cùng đường, lần này ta xuất hành cũng là không có mục đích, ta liền chờ ngươi cùng nhau đồng hành đi!

Viên Chiến Thiên nói.

- Tốt lắm, có Viên huynh một đường cùng đi, tin tưởng hành trình vực ngoại tuyệt đối sẽ không tịch mịch đấy!

Lăng Tiếu cười nói.

Có Viên Chiến Thiên gia nhập, tâm tình của Lăng Tiếu thật tốt.

Ngày đó hắn liền cùng Viên Chiến Thiên đối ẩm một phen, sau đó liền cùng

người của hắn từ biệt, mới bắt đầu lên đường rời khỏi Thiên Long môn.

Lăng Tiếu cũng không lập tức đi tới vực ngoại chi lộ, mà là trước chạy tới Thiên Tước địa vực làm một chuyện quan trọng!

Lần nữa đi đến Thiên Tước địa vực, Lăng Tiếu trực tiếp đến Vạn Thú sơn mạch tìm cô nàng Hạ Huyên Huyên này.

Lăng Tiếu ở mấy năm trước đã là thượng khách của Vạn Thú minh rồi, hắn đến đây tự nhiên là nhận lấy một phen chiêu đãi nhiệt tình.

Độc Cô Tấn lão gia tử không có ở đây, lão đã bế quan đi trùng kích quan đạo cuối cùng rồi, một mực đều chưa có xuất quan.

Hạ Huyên Huyên lại nhìn thấy Lăng Tiếu tự nhiên là vô cùng mừng rỡ, một mực ôm cánh tay của Lăng Tiếu không tha, dáng vẻ thân mật kia để cho Lăng Tiếu đều có chút cảm thấy không chịu nổi.

Lăng Tiếu theo nàng hàn huyên một ngày, sau đó mới hỏi vào chính đề:

- Huyên Huyên, Tước nhi tỷ làm sao không ở bên cạnh ngươi? Còn có Tước a di ở đâu?

Tước nhi tỷ tự nhiên là chỉ tiểu Chu Tước thần thú, Tước a di thì là chỉ đại Chu Tước thần thú rồi!

Hạ Huyên Huyên nháy động ánh mắt sáng ngời hỏi:

- Đại ca ca chẳng lẽ còn muốn Thủy Nguyên thạch sao?

Lăng Tiếu cười cười, nhẹ vuốt chiếc mũi tinh xảo của Hạ Huyên Huyên một cái nói:

- Đừng đem đại ca ca nghĩ đến tham lam như vậy có được hay không, ta chỉ là muốn lại đi vào Niết Bàn không gian một chuyến, lần này không phải là muốn tìm Thủy Nguyên thạch, mà là muốn thu nhiều hỏa diễm một chút, có đại tác dụng!

- Nguyên lai là như vậy a, ta còn cho là ngươi lại muốn tìm Thủy Nguyên thạch, những phá thạch đầu kia không dễ tìm a!

Hạ Huyên Huyên đáp, tiếp theo nàng mới nói:

- Tước nhi tỷ bị Tước a di mang theo tu luyện tiến giai rồi, đều đã thật lâu không đến chơi với ta, thật là nhàm chán đến chết!

- Như vậy a, vậy ngươi có thể liên hệ với chúng nó hay không, Đại ca ca còn cần chúng nó mang đi, tránh cho bị lạc ở trong Niết Bàn không gian!

Lăng Tiếu có chút chờ đợi nói.

Nếu như không có Chu Tước dẫn đường, cho dù hắn là Chí tôn Thủy Thần cũng không muốn bước vào Niết Bàn không gian kia.

Một khi bị lạc phương hướng cũng không biết khi nào mới có thể từ bê trong đi ra được.

- Đây có thể thử một lần, nhưng mà ta cũng không dám bảo đảm a!

Hạ Huyên Huyên nói.

- Vậy là được rồi, ngươi nhanh thử một lần! Vật này đối với Đại ca ca rất trọng yếu!

Lăng Tiếu thúc giục nói.

- Đây phải cần đến Niết Bàn sơn mạch bên kia mới được, Đại ca ca ngươi mang ta đến đó đi!

Hạ Huyên Huyên gật đầu đáp.

Lăng Tiếu không lại nói phế thoại với nàng, mang theo nàng nhanh chóng chạy về phía Niết Bàn sơn mạch.

Niết Bàn sơn mạch là địa phương tiếp cận Niết Bàn không gian nhất, Chu Tước thần thú thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở chỗ này, đây đã là chuyện sớm được người chứng thực qua.

Sau khi Lăng Tiếu mang theo Hạ Huyên Huyên chạy đến Niết Bàn sơn mạch, Hạ Huyên Huyên lấy ra Chu Tước vũ linh, sau đó giọt một điểm máu huyết của nàng lên trên đó, liền đối với nó mà lẩm bẩm:

- Tước a di ngươi nghe Huyên Huyên nói chuyện không? Huyên Huyên cùng Đại ca ca có chuyện tìm ngươi, ngươi mau mau đi ra đi!

Chu Tước vũ linh kia bắn ra trận trận hỏa mang, tiếp theo một hồi sau mới ảm đạm lại.

- Đại ca ca chúng ta đợi ở chỗ này đi, tin tưởng Chu Tước a di đã nhận được lời của ta, rất nhanh liền sẽ chạy đến đây!

Hạ Huyên Huyên nói.

- Đa tạ Huyên Huyên!

Lăng Tiếu cảm kích nói.

- Đại ca ca thật là đáng ghét, ngươi nói như vậy để cho nhân gia cảm thấy rất

tức giận đó!

Hạ Huyên Huyên nhăn nhẹ chiếc mũi thanh tú mà bất mãn nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2477 - Xem Ra Huynh Đệ Ta Là Tâm Ý Tương Thông A!

- Ha hả, là Đại ca ca không đúng, sau này Đại ca ca không bao giờ nói lời như vậy nữa!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Thế này mới đúng!

Hạ Huyên Huyên mới hài lòng mà cười nói.

Ngay lập tức hai người liền đợi ở Niết Bàn sơn mạch chờ Chu Tước thần thú xuất hiện.

Hạ Huyên Huyên cùng Lăng Tiếu cùng ở chung một chỗ rất vui vẻ, Lăng Tiếu cũng có thể cảm nhận được khoái nhạc của nàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Nàng lúc thì hàn huyên với Lăng Tiếu một hồi, lúc thì lại ở phụ cận trao đổi với những đê giai linh thú hoặc cao giai linh thú kia.

Năng lực tuần thú của nha đầu này còn thật không phải là nói chơi, rất nhanh ở bên cạnh nàng liền tụ tập không dưới mười đầu linh thú cùng thánh thú.

Những đầu linh thú kia đều giống như là bé ngoan, đều nghe lời của nàng, nghe chỉ thị của nàng, đi ngắt lấy một ít linh thảo thánh dược cho nàng!

Sau khi chơi xong, nàng lại ngoan ngoãn trở về bên cạnh Lăng Tiếu, nói ra các loại chuyện thú vị, cũng quấn lấy Lăng Tiếu đòi hắn giảng rất nhiều

chuyện cho nàng.

Hạ Huyên Huyên giống như là bách linh điểu khoái hoạt, nàng tổng sẽ mang cho người ta một loại hưởng thụ khoái nhạc thanh tân.

Lăng Tiếu cũng là bị nàng lây nhiễm, nụ cười trên khuôn mặt mấy ngày liên tục đều chưa biến mất qua.

Đợi ước chừng bảy ngày sau, Chu Tước thần thú rốt cuộc là xuất hiện!

Bất quá lần này nó cũng không mang theo tiểu Chu Tước thần thú, mà là một đầu Chu Tước thần thú khác. Nhìn thấy Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên liền nói:

- Có chuyện gì sao?

Lăng Tiếu lập tức nói:

- Ta muốn vào trong Niết Bàn không gian thu một chút hỏa diễm!

Đối phó với Phệ Thiên Hoàng phải có hỏa công, đó là lực lượng tương khác mà chúng nó sợ nhất!

Bất quá uy lực của hỏa diễm bình thường căn bản không thể thu thập được những Phệ Thiên Hoàng kia, số lượng của chúng nó là cực kỳ kinh khủng.

Lăng Tiếu tuy nói có thiên hỏa trợ giúp nhưng mà hắn cũng không có lòng tin đối phó được với mấy ngàn vạn Phệ Thiên Hoàng kia!

Cho nên hắn tính toán đến chỗ này mượn hỏa diễm cường đại nhất, chỉ có tử hắc hỏa diễm mới có thể đủ đem Phệ Thiên Hoàng kia toàn bộ tiêu diệt!

Trước đó trong dược đỉnh của Lăng Tiếu cũng có tử hắc hỏa,nhưng mà lúc đối phó vứi Huyết Hung yêu đã sử dụng một lần, có một ít hỏa diễm dù được thu lại nhưng mà hoàn toàn không đủ để đối phó với Phệ Thiên Hoàng kia.

Lại nói, hắn thu nhiều tử hắc hỏa một chút, một là có thể để cho Bại gia tử hấp thu tiến giai, hai là có thể để Si mị thiên hỏa châu hấp thu tăng lên lực lượng.

Như thế mà nói, đợi đến khi Bại gia tử đạt tới thập nhất giai, uy lực của nó có thể để Phệ Thiên Hoàng chịu không nổi, lại thêm vào lực lượng của Si mị thiên hỏa châu cùng với tử hắc hỏa kia nhất định có thể thu thập được Phệ Thiên Hoàng rồi!

Cũng chính là tính toán như vậy, Lăng Tiếu mới chạy tới Niết Bàn không gian này thu hỏa diễm!

- Mang theo ngươi vào cũng có thể, nhưng mà ngươi thiếu ta một lần nhân tình, ngày khác cần phải trả lại cho ta!

Chu Tước thần thú cũng không có cự tuyệt, nhưng mà nó ại đưa ra điều kiện.

- Không vấn đề gì, kỳ thật ta thu hỏa diễm này cũng là vì huynh đệ Hỏa Kỳ Lân kia của ta, tin tưởng những hỏa diễm kia đối với nó tiến giai có đại tác dụng, nó biến mạnh giúp ngươi đối phó Kim Ô nhất tộc há không phải là tốt hơn!

Lăng Tiếu sảng khoái mà đáp.

- Tốt, ngươi đi lên đi, chúng ta lập tức vào!

Chu Tước thần thú dứt khoát mà đáp, tiếp theo nó lại nói với Hạ Huyên Huyên:

- Huyên Huyên nha đầu, nếu như người không muốn vào cũng có thể, ta để Nhị muội ở lại chỗ này cùng ngươi!

- Tốt tốt, Nhị a di ở chỗ này bồi tiếp ta là được rồi, ta liền không đi theo Đại ca ca tiến vào đâu, ở bên trong đó quá khó chịu rồi!

Hạ Huyên Huyên lập tức mừng rỡ nói.

Nàng biết Lăng Tiếu lần này vào trong là có chuyện để làm, hơn nữa cũng không cần nàng dẫn đường, cho nên cũng không có quấn lấy Lăng Tiếu không tha.

Một đầu Chu Tước thần thú thập nhất giai trung cấp khác kỳ thật là thập nhất giai cao cấp Phượng Hoàng ở trong Niết Bàn sơn mạch này biến thành.

Nó ở dưới sự trợ giúp của Chu Tước thần thú tiến hành một lần niết bàn cuối cùng, nhận được thoát biến đã trở thành thần thú chân chính, nhưng mà đại giá của một lần niết bàn này thì là để cho thực lực của nó lùi xuống một cấp.

Nhưng là đối với nó mà nói lại là vô oán vô hói, thực lực thụt lùi một giai ngược lại để cho huyết mạch của nó trở nên tinh thuần, trở thành thần thú, để nó có được huyết thống của thú hoàng tộc, lực chiến đấu kia như cũ cũng không kém nó ở lúc cao cấp, đợi sau khi thực lực của nó lại phản hồi cao cấp vậy thì sẽ xa xa vượt qua chiến lực trước kia, đó liền lộ ra vô cùng hoàn mỹ rồi!

Lăng Tiếu nhảy lên của Chu Tước thần thú, thuận theo nó tiến vào trong Niết Bàn không gian.

Lăng Tiếu thì là thuận tiện đem Bại gia tử triệu hoán ra, để nó ở chỗ này tận tình hấp thu tinh hoa hỏa diễm ở đây.

Quả nhiên Bại gia tử đối với loại hoàn cảnh này lộ ra vô cùng cao hứng, lập tức tham lam mà hấp thu những hỏa diễm này để tích lũy lực lượng.

Lăng Tiếu cũng thừa dịp hướng Chu Tước thần thú hỏi về tình huống của tiểu Chu Tước cùng Ngô Đồng thần thụ.

Tiểu Chu Tước đang ở chỗ này tu luyện tích lũy lực lượng, khiến cho nó mau chóng đạt tới thập nhất giai.

Nó muốn bước qua một bước này, đại Chu Tước nhận thấy nó ít nhất còn cần thời gian không ngắn.

Về phần Ngô Đồng thụ tự nhiên vẫn là như cũ, nó là loại thần thụ đã thành tinh, đã quen vượt qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, sống ở chỗ này cũng cảm thấy không có cái gì.

Chu Tước thần thú kể từ sau khi trở thành tồn tại thập nhất giai cao cấp, tốc độ kia không phải là trước kia có thể so sánh được, mang theo Lăng Tiếu bay đến cực nhanh, không tới nửa tháng liền dẫn Lăng Tiếu đến chỗ sâu Niết Bàn không gian.

Trình độ nồng đậm của hỏa diễm ở chỗ này đã đủ để bất kỳ Chí tôn Thủy Thần nào đều vì thế mà không chịu nổi rồi.

Bất quá muốn tìm đế tử hắc hỏa diễm kia rất không dễ dàng, đây chính là ở trên vị trí đặc thù trong một loại không gian nào đó mới sẽ xuất hiện.

Đại khái ở chỗ này di chuyển ước chừng một tháng, Chu Tước thần thú rốt cuộc là thay Lăng Tiếu tìm được một khu vực có tồn tại tử hắc hỏa diễm rồi.

Chỗ có tử hắc hỏa diễm này tuy không nhiều như trước đây Lăng Tiếu thu Thủy Nguyên thạch, nhưng mà cũng vô cùng khổng lồ rồi, hắn muốn thu hết

cũng tuyệt đối không có khả năng.

Lăng Tiếu đem đại bộ phận vị trí ở trong tầng thứ nhất của dược đỉnh đều dọn dẹp đi, đem tử hắc hỏa diễm ở chỗ này hấp thu vào.

Lúc Lăng Tiếu đang thu hỏa diễm liền phát hiện ra tử hắc Hỏa thần tinh, nhưng mà lại không phát hiện ra Thủy Nguyên thạch, cảm thấy hết sức đáng tiếc!

Hắn hôm nay cũng không có Thủy Nguyên thạch Hỏa thuộc tính, chỉ có một khỏa Thủy Nguyên thạch Thủy thuộc tính, đối với hắn mà nói cũng không phải là thần thạch tốt nhất để hấp thu lực lượng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2478 - Cáo Biệt Lúc Rời Đi! (1)

Sau khi Lăng Tiếu thu tử hắc hỏa cũng thừa dịp hướng Chu Tước thần thú hỏi xem nó có nguyện ý đi theo hắn đến vực ngoại một chuyến hay không?

Hắn vốn định thuyết phục được đầu Chu Tước thần thú này cùng đi với hắn mà nói, vậy phần thắng coi như là càng lớn rồi.

Đáng tiếc hắn lại là bị Chu Tước thần thú vô tình cự tuyệt.

Bởi vì nó phải lưu lại để giám sát tiểu Chu Tước thần thú tiếp tục cường đại.

Hắn không thể khuyên bảo Chu Tước thần thú theo hắn cùng đi thì cũng liền thôi đi, ngược lại là bị nó khuyên bảo Bại gia tử lưu lại đây, ở chỗ này còn có thể giúp Bại gia tử tăng lên thực lực.

Nói đến Bại gia tử cơ hồ là dao động tồi, muốn lưu lại ở chỗ này tu luyện mạnh lên.

Còn may tâm ý của nó đủ mạnh, vẫn là lựa chọn cùng Lăng Tiếu đi đến vực ngoại rèn luyện xông xáo, đợi sau khi trở về lại đến chỗ này cũng không muộn.

Đương nhiên chuyến này của Bại gia tử cũng là hi vọng có thể tìm được Kỳ Lân nhất tộc cùng những loại thuộc Kỳ Lân chúng nó.

Sau khi ra khỏi Niết Bàn không gian, Lăng Tiếu vốn định mang theo Hạ Huyên Huyên trở về Vạn Thú sơn mạch, chỉ là nàng lại không muốn trở về, muốn ở lại bên này sống chung một chỗ với Chu Tước thần thú.

Lăng Tiếu đối với Hạ Huyên Huyên cũng tương đối yên tâm, có Chu Tước thần thú bảo hộ nàng, còn có ai có thể dễ dàng thương tổn đến nàng được.

Lăng Tiếu cùng Hạ Huyên Huyên từ giã, Hạ Huyên Huyên lại một lần nữa lộ ra vẻ vô cùng khổ sở.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn quyết tuyệt mà rời khỏi nàng, đi đến Man tộc.

Man tộc có Tiên Vu Dã, Tiên Vu Hương Mạt mà hắn vướng mắc, một là huynh đệ của hắn, một là nữ nhân của hắn, ở trước lúc rời khỏi Thiên vực hắn cần phải đi gặp bọn họ một lần.

Lăng Tiếu đã là khách quý của Man tộc, hắn năm ấy lấy nhất lực địch mấy đại tù trưởng cùng với Man tộc Thủy lão của bọn họ đã là một sự tích uy mãnh trên dưới đều biết, đã sớm được Man tộc nhân khắc sâu vào trong lòng rồi, cũng cho đó là dũng sĩ cường đại nhất.

Lại nói tin tức Lăng Tiếu đã trở thành Chí tôn Dược Thần, tức thì sau khi bọn họ biết được nhưng là đem hắn xem thành thiên nhân, mà có thể có oại bằng hữu này đơn giản là vinh hạnh của Man tộc bọn họ!

Mà Tiên Vu Dã may mắn trở thành huynh đệ của Lăng Tiếu cùng với nữ nhân Tiên Vu Hương Mạt của Lăng Tiếu thì trở thành nhân vật nóng bỏng của Man tộc bọn họ, Tiên Vu bộ lạc bọn họ cũng không còn là bộ lạc bị áp bức, ngược lại là được người của những bộ lạc khác bợ đỡ nịnh hót.

Lăng Tiếu hàng lâm không chỉ là mấy đại tù trưởng ra nghênh đón, liền ngay cả lão tộc trưởng cùng một ít Thủy lão của Man tộc bọn đều đi ra hoan nghênh, lộ ra vô cùng náo nhiệt.

Lăng Tiếu chỉ muốn gặp Tiên Vu Dã cùng Tiên Vu Hương Mạt một chút, nhưng mà ngăn không được nhiệt tình như vậy của những người khác, cũng

cùng bọn họ ở chung một chỗ cuồng hoan một buổi tối.

Tửu hậu hội giai nhân, dạ sắc liêu nhân tâm!

Lăng Tiếu lại một lần nữa mà hưởng thụ phần cuồng dã kia của Tiên Vu Hương Mạt, để hắn cảm nhận được loại điều tra nhân sinh chân đế đã lâu kia!

Tiên Vu Hương Mạt không phải là nữ nhân đẹp nhất trong tất cả nữ nhân của hắn, nhưng mà nàng lại có một ưu điểm mà tất cả nữ nhân của hắn không cách nào so sánh được, dưới giường có Bạch Vũ Tích ôn nhu quan tâm như vậy, trên giường lại có hấp dẫn cuồng nhiệt của Ngọc Liệt Diễm cùng với Vũ Mị Nương, thật sự là cực phẩm nhất rồi!

Lăng Tiếu cùng nàng sống chung ở một chỗ càng phát ra không nỡ rời nhân gian vưu vật này!

Ba ngày sau Lăng Tiếu cùng Tiên Vu Dã từ biệt!

- Lão Dã những năm này ngươi tiến giai cũng rất nhanh, đã là trung cấp đỉnh phong, bước đột phá kế tiếp không cần quá lâu!

Lăng Tiếu chắp tay sau lưng đứng ở trên đỉnh cự sơn sâu kín mà nói.

Tiên Vu Dã ở bên cạnh hắn sờ sờ đầu cười ngây ngô nói:

- Chênh lệch của ta với lão đại quá xa, ta còn là hi vọng có thể đi theo bên cạnh lão đại ngươi, chỉ là sợ kéo chân của ngươi rồi!

Trước kia hắn còn có tư cách có thể phân cao thấp với Lăng Tiếu, hôm nay lại là bị kéo dài ra đến chênh lệch như thiên địa, nội tâm của Tiên Vu Dã cũng là hết sức cảm khái a!

- Ngươi theo ta không nhất định là lựa chọn tốt nhất, ngươi không phải là còn muốn suy nghĩ thay tộc nhân ngươi sao? Nhanh chóng đột phá đẳng giai tiếp theo liền trở về tộc địa của ngươi một chút đi, tin tưởng tộc nhân ở chỗ này sẽ không phản đối rồi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Tiên Vu Dã gật gật đầu nói:

- Lão đại nói cũng đúng, nói ra hét thảy đây đều phải cảm kích ngươi, nếu không phải có ngươi thì ta cũng sẽ không có ngày hôm nay a!

- Ta cũng chỉ trợ giúp ngươi nhất thời, giúp không được ngươi cả đời, ta đây sẽ phải đi vực ngoại, cũng không biết khi nào mới trở về, ngươi nhất định phải thay ta chiếu cố Hương Mạt, đợi đến ngày ta trở về, nếu như nàng bị cái ủy khuất gì, ta đầu tiên bắt ngươi hỏi chuyện!

Lăng Tiếu dặn dò nói.

- Lão đại ngươi muốn tới vực ngoại sao?

Tiên Vu Dã kinh ngạc mà hỏi một câu, tiếp theo lại cười nói:

- Cũng đúng, dựa vào thực lực của lão đại, bất kể là đến chỗ nào đều có thể uy chấn dương danh, chúc lão đại ngươi sớm ngày thuận lợi trở về!

Lăng Tiếu nhẹ vỗ vào bả vai của Tiên Vu Dã nói:

- Yên tâm đi, lão đại của ngươi là ai, thiên hạ này không có chuyện gì có thể làm khó được ta!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Ngươi tiếp tục cố gắng, tổng có một ngày ngươi cũng sẽ đạt tới cảnh giới như ta, ta đi trước đây!

Nói xong Lăng Tiếu liền trùng thiên mà lên, biến mất ở phiến thiên địa này.

Lăng Tiếu đi tới một trạm Thiên Nguyên địa vực sau cùng rồi.

Thiên Nguyên địa vực Thần nữ Yên Điệp Kiều là tất cả mọi người của Thiên Nguyên địa vực đều mong cầu.

Lúc đi tới Điện thành, Nhị điện chủ cùng Tam điện chủ đều ra nghênh đón, sau khi hàn huyên một phen Lăng Tiếu liền cáo từ đi gặp Yên Điệp Kiều.

Hai người trò chuyện tâm sự một ngày, sau đó Lăng Tiếu liền ở trong ánh mắt không nỡ của Yên Điệp Kiều mà trở lại Thiên Long môn.

Vừa đến Thiên Long môn hắn liền tìm Viên Chiến Thiên cùng nhau hướng vực ngoại mà đi, không lại gặp chúng nữ.

Vực ngoại vô ngần, mênh mông như hải, không gian vô số, nguy cơ nặng nề!

Lấy Thiên vực làm trung tâm phân thành bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, có bốn cái vực ngoại chi lộ đều là do tiền nhân tiền bối thăm dò ra, hệ số nguy hiểm là thấp nhất rồi.

Chỉ là hệ số nguy hiểm thấp nhất cũng không phải là sẽ không có hung hiểm, ngược lại những vực lộ cho dù là một cái nào đều sẽ có hung hiểm nhất định, chỉ có tránh qua những hung hiểm này mới sẽ đi xa được hơn một chút.

Đương nhiên có rất nhiều Chí tôn thực lực bình thường ngay cả hung hiểm đều tránh không được, rất dễ dàng liền vẫn lạc, có lẽ chỉ có thể trở về Thiên vực không dám đi xa hơn một chút.

Cho nên nói những chỉ số hung hiểm này chỉ là tương đối với những địa phương khác của vực ngoại mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2479 - Cáo Biệt Lúc Rời Đi! (2)

Lăng Tiếu cưỡi ở trên Quỷ Hồn, lại mang theo Long Ngũ, Viên Chiến Thiên, Kim Cương Viên Vương cùng với Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng bước hứng đông phương tiến đến Đông vực lộ!

Căn cứ từ trên cổ tịch ghi chép của những Thủy lão Kim tộc kia, ở trên vực lộ này có chỉ số hung hiểm là cao nhất, có các loại không gian quỷ dị tỷ như không gian hắc động, cuồng phong loạn từ trường...

Những không gian này đều ở phụ cận vực lộ, nếu như không tránh ra mà bị tập quyển vào, tuyệt đối là thập tử vô sinh rồi!

Trừ những không gian này ra, trên mỗi một cái vực lộ đều phải chú ý tới những lược đoạt giả của vực ngoại, bọn họ không khác gì với lưu khấu, chuyên môn cướp đoạt trân tàng của những võ giả có thực lực yếu hơn bọn họ.

Cho nên bình thường đi tới vực ngoại đều là kết bạn mà đi mới sẽ cảm thấy an toàn, nếu như Chí tôn Thủy Thần một thân một mình mà không phải là loại thực lực kinh người cũng không dám dễ dàng lên đường.

Con đường hung hiểm nhất này, người đi không chỉ không ít, ngược lại là nhiều nhất đấy!

Bởi vì họa phúc đi đôi, trừ những hung hiểm kia ra, ở trên con đường này lại là có rất nhiều thần vật khó gặp, để cho người ta tranh đến vỡ đầu chảy máu.

Cái đáng nhắc tới khác chính là Dực nhân nhất tộc tồn tại ở không gian vực

ngoại cũng là ở trên vực lộ này.

Hôm nay Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên đã ở trên cái vực lộ này chạy được thời gian nửa năm, đã là rời xa Thiên vực rồi.

Trên đường đi tạm thời còn chưa gặp gỡ hung hiểm quá lớn, không gian loạn lưu kia cùng với các loại lực lượng cuồng bạo đều không làm gì được bọn họ.

Mặt khác bọn họ cũng phát hiện không ít thần tài, đều có lợi cho tu luyện hoặc dùng để luyện khí, còn có các loại bổn nguyên năng lượng đoàn, bất kể là đối với người hay thú đều có chỗ tốt cực lớn.

Nếu như Thần Vương có thể ở chỗ này xông xáo, thu hoạch được những bổn nguyên năng lượng đoàn này là có thể nhanh chóng tăng lên cảnh giới.

Viên Chiến Thiên, Kim Cương Viên Vương cùng với những thánh thú kia của Lăng Tiếu đố với những lực lượng này đều cực kỳ khát vọng, nhất nhất không khách khí mà đem những năng lượng này hấp thu tu luyện, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, bọn họ riêng mình đã có tăng lên một bước nhỏ.

Tốc độ tiến giai như vậy thật sự là quá mức cường đại khó gặp rồi.

Vực ngoại không hổ là hư vô không gian rộng lớn có vô số thần vật ngay cả Chí tôn Thủy Thần cũng nhịn không được mà xông vào thăm dò.

Lúc này Lăng Tiếu cùng mấy người Viên Chiến Thiên đến trên một chỗ lục địa huyền phù nghỉ ngơi, mà Kim Cương Viên Vương, Mãnh Nam cùng với Tiểu Kim thì là ở không xa tham lam hút lấy những thứ Kim nguyên chi khí kia lớn mạnh thực lực.

- Vực ngoại xác thật là một khối bảo tàng chi địa chưa từng bị đào móc, loại

lực lượng bổn nguyên này còn thật là chỗ nào cũng có!

Lăng Tiếu không nhịn được mà kinh thán nói.

Viên Chiến Thiên cũng sâu sắc cảm thấy như vậy mà gật đầu nói:

- Không sai, chỉ tiếc chỉ có người có thực lực cường địa mới có thể ở chỗ này trường kỳ phi hành, bây giờ ta cũng cảm thấy có chút miễn cưỡng, bất quá ta thích rèn luyện trong hoàn cảnh nguy hiểm này.

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Đều nói vực ngoại lược đoạt giả rất cường đại, rất hung hãn, làm sao đến bây giờ còn chưa xuất hiện, tay ta đều phát ngứa lên rồi!

Lăng Tiếu đang muốn đáp lời, thần niệm đột nhiên chuyển động, lập tức cười mỉm nói:

- Ngươi còn thật là miệng quạ đen, nói cái gì liền đến cái đó!

Viên Chiến Thiên mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Lăng Tiếu, tiếp theo ánh mắt nhẹ híp lại, một cỗ chiến ý cường đại phát ra.

- Sách sách, những thánh thú yếu như thế lại xuất hiện ở chỗ này, thật là thú vị!

Một đạo thanh âm âm sâu ở một góc vang lên.

Thanh âm này ở phụ cận không gian khu vực hồi đãng nhưng mà lại chưa từng thấy bất kỳ cái thân ảnh nào, phảng phất người nọ còn ở xa trên bầu trời, lại như đã gần trong gang tấc!

- Gia hỏa giả thần giả quỷ, đi ra cho ta!

Viên Chiến Thiên dù chỉ là tu vi Bán Thủy Thần nhưng lại sớm muốn cùng Chí tôn Thủy Thần chiến một trận rồi, đợi đến phát ngứa rồi.

Sau khi hắn được Lăng Tiếu nhắc nhở lập tức phát hiện ra chỗ tiềm ẩn của người đến.

Thanh âm của hắn vừa dứt, kim bổng trong tay hắn trong nháy mắt hướng về một cái phương hướng đập ra ngoài.

Kim Bổng kia đã sớm được tăng lên toàn diện, uy lực có thể so với đê cấp Cổ thần khí, nó hóa thành một cây cột chống trời trực tiếp đánh tới một chỗ hư vô không gian.

Uy lực của Kim Bổng kia cường đại nhưng mà thực lực của người tiềm ẩn lại càng mạnh hơn, một cái hắc sắc thủ chưởng chợt hiện thuận tay đem Kim Bổng này tiếp lấy.

- Thần khí không tệ, chỉ tiếc là Kim thuộc tính, nhưng mà cầm đi bán cũng không sai!

Thanh âm kia lần nữa vang lên, một đạo hắc u ảnh tử rốt cuộc xuất hiện.

Người này mặc một cái hắc sắc đấu bồng, một thân hắc sắc liễu nhiễu, tướng mạo thấy không rõ ràng, hiển nhiên là Chí tôn Thủy Thần tinh tu Ám thuộc tính.

Hắn có thể đơn thủ bắt được Kim Bổng của Viên Chiến Thiên cũng không có gì kỳ quái, bởi vì hắn có thực lực đê cấp Chí tôn hậu kỳ.

Chỉ là Viên Chiến Thiên chiến ý như thiên, đang lo không có đối thủ, hắn

đưa đến trước cửa vừa lúc để Viên Chiến Thiên phát tiết buồn bực!

Viên Chiến Thiên hét lên một tiếng:

- Có bản lĩnh thì ngươi lấy đi!

Thuận theo thanh âm của hắn vừa dứt, uy lực của Kim Bổng kia lại lần nữa đại trướng, cư nhiên càng tự động biến dài biến lớn, muốn đem người đến kia chấn bay ra.

- Liền điểm thực lực này còn muốn đối phó với bổn Chí tôn, ngươi quá xem mình là cao minh rồi!

Người nọ lạnh lùng nói một tiếng, bàn tay gắt gao chế trụ Kim Bổng, một cái thủ chưởng khác lại càng hướng về Viên Chiến Thiên vỗ tới, một đạo hắc lưu không gian hướng về phía hắn trực xông mà xuống.

Viên Chiến Thiên sớm có phòng bị, hắn hét lên một tiếng, lực lượng đề thăng tới cao nhất, kim quyền đại thịnh, lại không tránh không né, nghênh đón hắc lưu không gian kia, trực tiếp đem nó đập nát.

Oanh long!

Người nọ nhìn thấy cự ảnh của Đấu Chiến Thánh Viên uy vũ ở phía sau lưng Viên Chiến Thiên, không nhịn được kinh hô lên một tiếng:

- Truyền thừa của Đấu Chiến Thánh Viên sao? Quả nhiên có chút môn đạo!

Người này hiển nhiên là bắt đầu nghiêm túc rồi, một đạo hắc vụ không gian lập tức tràn ra khắp nơi, đem phụ cận chỗ này đều biến thành vô cùng đen nhánh khó nhìn, càng có một dạo lực lượng giống như là xúc thủ hướng về phía Viên Chiến Thiên trói buộc mà đến.

Những hắc sắc xúc thủ này biến hóa cực nhanh, trong nháy mắt đem Viên Chiến Thiên bao vây quấn chặt rồi.

Lăng Tiếu muốn động thủ nhưng mà hắn lại phát hiện Thông Tí Thiết Hầu Vương kia lại không động, dáng vẻ hết sức thong dong, rất hiển nhiên là hết sức có lòng tin đối với Viên Chiến Thiên.

Quả nhiên ở trong hắc vụ kia trong nháy mắt kim mang đại thịnh, kim quang vạn trượng, một đầu cực viên ảnh tử chợt hiện sinh sôi mà trùng phá hắc vụ cùng với vùng vẫy phá hủy những hắc sắc xúc thủ kia, một cái kim quyền một đi không trở lại mà oanh ra, trực tiếp đem hắc vụ này hoàn toàn đánh tan!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2480 - Hành Trình Vực Ngoại. (1)

Một tiếng kinh bạo nổ vang, không gian bốn phía vỡ vụn sụp đổ, kim duệ chi khí cuồng tiêu tàn sát bừa bãi bát phương!

Người mặc đấu bồng kia cư nhiên bị Viên Chiến Thiên đẩy lùi ngoài trăm thước.

Chiến lực của Viên Chiến Thiên giờ phút này lại trực tiếp tăng lên tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần bình thường, thân hình của hắn trở nên lớn lên không ít, cả người cơ hồ viên hóa hết rồi!

Viên Chiến Thiên một chiêu đắc thế, lập tức mang theo Kim Bổng lại hướng về phía người nọ truy kích qua, một côn lăng thiên nện xuống, lực lượng nhưng là phá thiên liệt địa, vỡ vụn tinh thần!

- Nguyên lai còn có đề thăng bí thuật, bất quá ngươi thủy chung không phải là Chí tôn Thủy Thần, nhìn xem ta giết tên nhân viên như ngươi!

Người nọ bị người thấp hơn mình một cái cảnh giới bức lui liền tức giận không dứt, hắn rống giận một tiếng, rốt cuộc là bắt đầu động thật rồi.

Kim Bổng của Viên Chiến Thiên huy vũ đánh mạnh, mà người nọ thì là từng cái hắc chưởng oanh ra, hai người giao chiến cực kỳ kịch liệt, đem loạn lưu ở bốn phương tàn sát bừa bãi đến không ngừng bắn tung tóe ra.

Viên Chiến Thiên cư nhiên cùng đối phương đánh đến không phân cao thấp, thật sự là để cho Lăng Tiếu thấy đến kinh thán không dứt.

- Viên huynh quả nhiên là chiến tướng trời sinh!

Lăng Tiếu không nhịn được mà thầm nghĩ.

Nhớ lúc trước hắn ở Bán Thủy Thần cũng có thể cùng đê cấp Chí tôn đánh một trận, nhưng cũng chỉ là có thực lực không sai biệt lắm với Viên Chiến Thiên hiện tại.

Có thể thấy lúc trước ở thực lực Địa Hoàng, hai người đều có thế đánh nang tay, hôm nay ở bên trong cùng giai mà nói chắc hẳn chênh lệch cũng tuyệt không lớn, thắng bại có thể còn chưa biết bao nhiêu đâu.

Sau một phen giao chiến, tệ đoan của Viên Chiến Thiên liền lộ ra, khí thế của hắn bắt đầu giảm xuống không ít, mà đối phương thì là càng đánh càng mạnh, đã là đem Viên Chiến Thiên đè ngược lại rồi!

Cũng là ở lúc này Thông Tí Thiết Hầu Vương kia rốt cuộc là xuất thủ rồi.

Thông Tí Thiết Hầu Vương có thực lực thập nhất giai đê cấp đỉnh phong, một đôi thông trường thiết tí vô cùng cường hãn, cho dù là trung cấp Cổ thần khí như cũ có thể lực chống mà không bị thương.

Chỉ thấy hai tay của nó giống như kéo dài ra vô hạn mà xuất kích, trực tiếp oanh đánh đến trên thân người mặc đấu bồng kia.

Người nọ phản ứng cũng là nhanh chóng, thân thể hướng về phía sau lộn lại, tránh quá được công kích của Thông Tí Thiết Hầu Vương.

Thông Tí Thiết Hầu Vương thân thể lướt qua, quyền ảnh như thiên cuồng oanh ra ngoài.

Viên Chiến Thiên chiếm được một tia cơ hội thở dốc, những vết thương trên

người kia cũng không để hắn cảm thấy sợ hãi, ngược lại là để cho hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi sục.

Hắn muốn tìm đúng là cảm giác đại chiến đã lâu này.

Đang ở lúc Viên Chiến Thiên nghỉ ngơi, lại có một cỗ hắc vụ từ một cái phương hướng khác hướng về phía hắn hùng dũng mà đến, hắn lại là vẫn không cảm giác được, còn đang hết tốc lực mà khôi phục thần lực.

- Muốn đánh lén sao?

Lăng Tiếu một mực không động thủ cười lạnh một tiếng, rốt cuộc là bắt đầu chuyển động!

Chỉ thấy Băng Hỏa kiếm xuất hiện ở trong tay hắn, thủ chỉ giương ra, Băng Hỏa kiếm giống như là được dẫn dắt háo thành thiểm điện bắn nhanh về đoàn hắc vụ kia.

Hắc vụ kia trong nháy mắt bị đánh tan, đang lúc Lăng Tiếu muốn cùng với Thông Tí Thiết Hầu Vương muốn đánh giết người nọ lại có một nhóm người đi tới.

Trên mỗi một cái vực lộ đi vực ngoại đều sẽ tồn tại lược đoạt giả.

Những lược đoạt giả này đều là lấy cướp đoạt tài vật của những Chí tôn Dược Thần Thủy Thần xông vào vực lộ kia mà sống.

Như vậy mới có thể lấy phương pháp nhanh nhất tích lũy các loại thần vật mà bọn họ cần có, đồng thời cũng có thể đem thần vật lấy được từ vực ngoại mà bọn họ không cần đem đến giao dịch lâm thời của lục địa không gian mà giao dịch những thần vật mà mình cần.

Hôm nay Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên rốt cuộc là đụng phải đợt lược đoạt giả thứ nhất hàng lâm.

Lược đoạt giả mới bắt đầu xuất hiện chỉ bất quá là người phụ trách đi trước mà thôi, mà phái sau lục tục xuất hiện mới là những thành viên khác của bọn họ.

Những người này đều là vực ngoại chi dân, mà bọn họ đều là võ giả Ám thuộc tính, thực lực của mỗi một người đều không kém đê cấp Chí tôn, cường địa nhất thì có ba tên trung cấp Chí tôn đỉnh phong.

Bọn họ ở chỗ này tổng cộng có tám người, liên tục từ trong hư vô lướt ra, từng người đều là mặc đấu bồng, cũng không thấy được chân diện mục, còn có mấy đầu thánh thú Ám thuộc tính uy vũ gầm thét lên.

Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng với người xuất hiện đầu tiên kịch liệt giao thủ, mà Lăng Tiếu cũng là người xuất hiện thứ hai đối chiến lên, sau đó đột nhiên xuất hiện sáu người cùng với sau đầu thập nhất giai thánh thú, xác thật để cho bọn họ kinh ngạc!

Sáu người đem đám người Lăng Tiếu bao vây lại, một gã trung cấp Chí tôn đỉnh phong trong đó sâu kín lên tiếng nói:

- Thúc thủ chịu trói, lưu các ngươi tự sinh tự diệt, bằng không để các ngươi nhất nhất hồn phi phách tán.

Lúc này Lăng Tiếu đem đối thủ của hắn nhanh chóng bức ra, mà Thông Tí Thiết Hầu Vương cũng là nhanh chóng lui về bên cạnh Viên Chiến Thiên, đem Viên Chiến Thiên bảo hộ ở bên cạnh.

Lăng Tiếu đã là đem Mãnh Nam, Tiểu Kim thu vào, mà bên cạnh hắn còn có Long Ngũ cùng Quỷ Hồn đã hóa hình, bên cạnh Viên Chiến Thiên là Thông

Tí Thiết Hầu Vương cùng với Kim Cương Viên Vương đã sắp tiến vào thập nhất giai, tổng cộng là hai người bốn thú.

Chỉ từ mặt ngoài xem ra, bọn họ nếu so với tám người cùng sáu thú của đối phương phải yếu hơn rất nhiều.

Nhưng mà trên thực tế lại thật sẽ là như vậy sao?

- Đây đã hài lòng ngươi chưa, thật là cái miệng quạ đen!

Lăng Tiếu đối với Viên Chiến Thiên ở một bên cười nhẹ nói.

Viên Chiến Thiên dù là không sợ hãi nhưng mà lại biết tình hình đối với bọn họ hết sức bất lợi, hắn đối với Lăng Tiếu nói:

- Không nghĩ đến những lược đoạt giả này nhân số không ít, hơ nữa còn lợi hại như thế, xem ra chúng ta chỉ có liều chết chiến một trận rồi!

- Các ngươi còn muốn giãy chết, vậy toàn bọ liền đi chết đi!

Lược đoạt giả dẫn đầu kia sâu kín nói.

Cùng lúc đó hắn hướng về phía đồng bạn của mình làm một cái thủ thế, ý bảo đồng bạn của hắn cùng xuất kích!

- Các ngươi bảo vệ chính mình là được rồi, Long Ngũ, Quỷ Hồn theo ta xuất kích, tốt nhất có thể lưu lại một cái mạng chó của bọn họ, ta có chỗ dùng!

Lăng Tiếu kêu lên một tiếng, rốt cuộc là xuất động rồi.

Hống hống!

Lăng Tiếu cùng Long Ngũ đồng thời phối hợp, thanh âm long ngâm kinh khủng kia xông ra, hai cái Kim Long âm ba vô cùng đáng sợ hướng về phía những lược đoạt giả này trùng kích tới.

Nhất thời bọn họ chỉ cảm thấy huyết dịch phiên đằng không ngừng, lỗ tai cũng bị chấn đến bạo liệt, thân thể đều bị khí thế đáng sợ này trùng đến ngã bay ra, Lăng Tiếu cầm lấy Băng Hỏa kiếm tốc độ đề thăng đến cực hạn, lăng không hướng về một gã trung cấp Chí tôn đỉnh phong ở trong đó trảm xuống.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2481 - Hành Trình Vực Ngoại. (2)

Long Ngũ không hiện ra chân thân, trực tiếp lấy long quyền trảo hướng hai tên lược đoạt giả ở trong đó, lực lượng kia đáng sợ chí cực!

Về phần Quỷ Hồn hiện lên vẻ cười lạnh hóa thành chân thân, hồn lực công kích của nó một phân làm hai đồng thời hướng về phía hai tên lược đoạt giả trùng kích mà đi.

Về phần Viên Chiến Thiên, Thông Tí Thiết Hầu Vương cugf với Kim Cương Viên Vương thì là nhất tề xông hướng những thánh thú kia của đối phương.

A a!

Tám tên lược đoạt giả này, lập tức có sáu tên nhận lấy oanh tập mãnh liệt, bị đánh đến không biết làm như thế nào.

Hai tên lược đoạt giả khác đang lúc muốn gia nhập chiến đấu thì thần hồn phân thân của Lăng Tiếu tạm thời bỏ qua lược đoạt giả dẫn đầu kia, đầu tiên đem bọn họ đánh đến thần thể bạo liệt không chịu nổi.

Thực lực của hai người này yếu nhất, phân thân Lăng Tiếu thật muốn diệt sát bọn họ đơn giản là dễ dàng nhất.

Lăng Tiếu không muốn lưu lại loại người thực lực kém này, trực tiếp đem đầu của bọn họ đánh bạo, cũng đem thần hồn của bọn họ ngay lập tức liền cắn nuốt sạch.

Lược đoạt giả dẫn đầu kia cũng bị đánh đến hồ đồ rồi, khi thần thể của hắn

khôi phục như cũ lại phát hiện ra thủ hạ của hắn cư nhiên từng người lâm vào cục diện bị đánh.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Lược đoạt giả dẫn đầu kia kinh hãi nói.

Bọn họ ở chỗ này cướp đoạt nhiều năm, loại Chí tôn nào đều thấy qua, nhưng mà những người ở trước mắt này thực lực rõ ràng không như thế nào, làm sao lập tức đánh cho bọn họ ứng phó không kịp rồi.

- Bọn họ quá mạnh rồi, chúng ta rút lui!

Lược đoạt giả dẫn đầu kia hết sức biệt khuất hạ đạt mệnh lệnh kêu lên.

Người có thực lực cường đại vừa mới đánh lén kia, hắn đều không biết rõ như thế nào, mà nay vừa mới khai chiến tình thế liền nghiêng về một bên, lại không rút lui liền muốn không kịp rồi!

Chỉ là hán bây giờ muốn chạy trốn đã là không kịp, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã giải quyết hai người yếu nhất, lại một lần nữa ẩn thân đến bên cạnh hắn, Đế Long Diệt Thiên quyết trực tiếp lại hướng hắn oanh kích mà đi!

Lược đoạt giả dẫn đầu kia cũng là có chút ít bản lĩnh, sau khi ăn một lần thiệt thòi, phóng thích ra tuyệt chiêu phản kích cường đại nhất, liều mạng mà hướng về bốn phía oanh sát, bất kể đối phương ở chỗ nào đều sẽ bị hắn oanh trúng!

Hắn làm như vậy chỉ là muốn đem phân thân Lăng Tiếu bức lui mà thôi, muốn thương đến phân thân Lăng Tiếu cơ hồ là không thể nào, mà hắn cũng không thèm để ý có thể giết địch, lại mượn cơ hội muốn chạy trốn.

Song, Lăng Tiếu tốc độ vô song, lại có đề thăng chiến lực bảy mươi lần, cho dù hắn là trung cấp Chí tôn đỉnh phong cũng đừng mong chạy trốn được truy kích của Lăng Tiếu.

Đế Long Diệt Thiên quyết thức thứ tư Phần Thiên Phá Nhật!

Lăng Tiếu không cho địch nhân nửa điểm cơ hội thở dốc, phân thân đánh ra một chiêu bá đạo như thế, đem hư vô không gian ở phụ cận đều đánh cho bạo liệt ra, rất nhiều loạn lưu hỏa vẫn oanh đập mà ra.

Tên lược đoạt giả dẫn đầu kia trực tiếp bị Lăng Tiếu bá đạo thương tổn đến thân thể không ra hình dạng rồi!

Lược đoạt giả dẫn đầu kia trong lòng khó chịu muốn chết, hắn mãi đến bây giờ còn chưa biết địch nhân rốt cuộc ở chỗ nào.

Bọn họ là Ám thuộc tính, có thể ở trong hư vô không gian này ẩn giấu thân hình, nhưng mà so sánh với đối phương đơn giản giống như là phòng nhỏ nhìn thấy nhà lớn rồi!

Một bên khác, chân thân Lăng Tiếu đối phó với người nọ liền cùng hắn đánh đến ngang tài ngang sức.

Bởi vì thực lực của chân thân Lăng Tiếu nếu so với phân thân thì yếu hơn nhiều lắm, coi như là tăng lên bảy mươi lần chiến lực nhưng cũng chỉ là có thể cùng trung cấp Chí tôn bình thường đối chiến mà thôi, đối phương nhưng là trung cấp Chí tôn đỉnh phong, hắn vừa mới rồi dù là xuất kỳ bất ý mà chiếm được thượng phong, nhưng mà sau khi đối phương điều chỉnh lại được, đánh đến liền bắt đầu cố hết sức rồi.

- Tiểu tử, có chút bản lĩnh, cư nhiên lấy thực lực đê cấp liền có thể để cho ta ăn thiệt thòi, ngươi đúng là người đầu tiên rồi!

Lược đoạt giả kia hung ác cười nói, ngay lập tức hắn thi triển ra sát chiêu kinh khủng, chỉ thấy song chưởng của hắn cuồng phách, từng đám ma vân hùng dũng hướng về phía Lăng Tiếu bao phủ mà đi, từng cổ hủ thực sền sệt đem Lăng Tiếu sinh sôi trói buộc ở trong đó.

Trong loại hủ thực tính đặc nồng này cư nhiên uẩn hàm bổn nguyên độc nguyên đáng sợ, thường nhân một khi dính vào hắn là độc phát thân vong!

Lăng Tiếu nhăn lại lông mày một chút, lực lượng thiên hỏa càng không ngừng ở quanh thân hắn thiêu đốt, đem những lực lượng tà ác này của đối phương nhất nhất thiêu đốt.

Lược đoạt giả kia kinh hô:

- Đáng chết, ngươi lại có bổn nguyên chi hỏa!

Bổn nguyên chi hỏa vừa lúc khắc chế lực lượng bổn nguyên chi độc của hắn, là lực lượng mà hắn ghét nhất.

- Nếu như thủ đoạn của ngươi chỉ có vậy, vậy thì bại đi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, nhất chỉ liên tục điểm nhanh ra, từng đạo song sắc chỉ mang hướng về phía lược đoạt giả kia bắn nhanh mà qua.

Lược đoạt giả kia cũng không sợ, trong tay nhiều ra một thanh Cổ thần khí đại đao, trái phải huy trảm, đem mấy đạo chỉ mang này của Lăng Tiếu đều ngăn chặn lại.

Chỉ là chỉ mang này của Lăng Tiếu chỉ bất quá là kế nhiễu địch, tốc độ của hắn đề thăng tới cực điểm, Băng Hỏa kiếm trong tay đã hướng về phía thắt lưng người nọ trảm qua, lực lượng của một băng một hỏa hóa thành một long một phượng trùng kích mà đi, một điểm cũng không thua kém lực lượng của

trung cấp Chí tôn trung tầng toàn lực oanh ra!

Người nọ cũng là phản ứng nhanh chóng, đại đao trong nháy mắt liên tục huy trảm, đem kiếm chiêu của Lăng Tiếu nhất nhất ngăn cản lại, lại càng chấn đến Lăng Tiếu lui về phía sau không ít khoảng cách!

Chênh lệch trên thực lực quả nhiên không phải là thoáng cái có thể san bằng được.

May là bên phía Long Ngũ đã là kết thúc chiến đấu trước tiên, nó dù không hóa thành chân thân nhưng mà lực lượng của nó so với bất kỳ một gã trung cấp Chí tôn đỉnh phong nào còn phải đáng sợ hơn nhiều lắm.

Hai tên Chí tôn Thủy Thần kia đối chiến với nó, bị nó lấy thế bẻ gãy đánh đến thần thể càng không ngừng bạo toái, liền ngay cả Cổ thần khí cũng bị Long Ngũ trực tiếp đánh nát rồi.

Khi bọn họ ý thức được người ở trước mắt này chỉ sợ là một đầu hóa hình hung thú thì bọn họ đã là bị tàn bạo đến sắp chết rồi.

Nếu không phải Lăng Tiếu hạ lệnh lưu bọn họ còn sống, Long Ngũ liền trực tiếp đem bọn họ đánh cho hồn phi phách tán.

Mà bên phía Quỷ Hồn, tốc độ giải quyết cũng đồng dạng là vô cùng mau lẹ, hồn lực công kích của nó là người bình thường khó có thể đề phòng được.

Thần hồn của hai tên Chí tôn kia bị công kích lập tức mất đi hơn phân nửa chiến lực, mà Quỷ Hồn háo thành bản thể trực tiếp lợi dụng tốc độ cực nhanh trùng đến thân thể bọn họ, đem bọn họ tươi sống mà dẫm bạo.

Khi bọn họ muốn phản kích thì hồn lực của Quỷ Hồn lại một lần nữa hàng lâm, thật sự là để cho bọn họ cảm thấy vô cùng bị động không đường lựa

chọn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2482 - Hành Hạ Lược Đoạt Giả.

Liên tục bị Quỷ Hồn hành hạ mấy lần như vậy, thần hồn cùng thân thể của bọn họ đã là trọng thương khó chữa, mất đi lực chiến đấu, bị bắt giữ lại.

Về phần một bên khác, Viên Chiến Thiên mang theo Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng Kim Cương Viên Vương thì là cùng những thánh thú kia càng đấu đến tương đối kịch liệt.

Thực lực của Viên Chiến Thiên dù là yếu một chút, nhưng mà lại có thể đem thánh thú thập nhất giai đê cấp đánh bại.

Chỉ là hắn cũng bỏ ra không ít đại giá, thần lực tiêu hao quá lớn, thần thể phục hồi trở nên lộ ra gian nan nhiều lắm.

Thông Tí Thiết Hầu Vương thì là bày ra lực chiến đấu cường đại của nó, một đôi thiết tí lại sinh sôi mà đem một đầu thánh thú trong đó xé thành hai nửa.

Tràng diện máy chảy đầm đìa kia thật sự lộ ra quá máu tanh, quá tàn nhẫn rồi!

Duy nhất bị thua thiệt chính là Kim Cương Viên Vương, nó dù là lực lớn vô cùng nhưng mà chênh lệch trên đẳng giai thật sự là quá lớn, nó thiếu chút nữa đã bị một đầu Hắc Cự Nghĩ trong đó cắn chết, nếu không phải Long Ngũ kịp thời xuất thủ tương trợ, nó đừng nghĩ có đường sống!

Vốn là một phương ở vào thế bất lợi, tuyệt địa phản kích lại là trở thành một phương chiếm ưu thế tuyệt đối, thật sự là để người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được!

Một phương lược đoạt giả đại bọ phận người đã bị thu thập hết rồi, những thánh thu kia ở dưới gia nhập của Long Ngũ cũng là bị giết đến tan rã!

Sau khi thần hồn Lăng Tiếu đem lược đoạt giả dẫn đầu kia bắt lại, tên lược đoạt giả kia đang đối chiến với chân thân Lăng Tiếu cũng rất nhanh liền trụ không được ẩn hình công kích của thần hồn phân thân, bị Lăng Tiếu bắt lại.

Tám tên lược đoạt giả có hai tên bị ngược sát, có sáu tên bị bắt giữ, thật sự là lộ ra bi kịch vô cùng đáng cười!

Phải nói thực lực của đoàn người Lăng Tiếu nhìn đến cũng không phải là rất cường đại, nhưng mà thật muốn tê sát mà ra, tuyệt đối để người ta cảm thấy kinh ngạc đấy!

Lăng Tiếu sở dĩ muốn lưu lại sáu người ở trước mắt này tự nhiên là muốn đem bọn họ biến thành khôi lỗi quân đoàn của hắn rồi!

Ở trên vực lộ tràn đầy nguy cơ này, ở trong vực ngoại tràn đầy hung hiểm vô hạn này nhiều thêm một phần lực lượng là hơn một phần an toàn.

Đối với những lược đoạt giả tới cướp đoạt bọn họ này, Lăng Tiếu sẽ không có bất kỳ lòng thương xót nào, đem bọn họ nhất nhất khống chế, có thể hiểu được càng nhiều tình huống ở phụ cận, cũng có thể lấy làm khôi lỗi hộ vệ cho bọn họ, tác dụng nhiều chỗ.

Sau khi Lăng Tiếu mất một phen công phu liền đem bọn họ nhất nhất thu làm khôi lỗi, tâm tình lộ ra vui sướng không ít.

Nửa năm nay đều là khó có thể nhìn thấy nhân ảnh người khác, khó được những người này tự mình đưa đến để cho bọn họ luyện tay giải quyết một chút buồn bực cũng là chuyện tốt.

Viên Chiến Thiên là truyền thừa giả của Đấu Chiến Thánh Viên, chỉ có càng đánh càng hăng, qua một trận chiến này hắn dù là thụ thương không nhẹ nhưng mà thu hoạch cũng tuyệt đối không ít.

Tình huống nghiêm trọng nhất chính là Kim Cương Viên Vương, cơ hồ đã là ở trạng thái hấp hối rồi.

Tốt ở Lăng Tiếu có thập nhất giai thú đan Kim thuộc tính, hiện tại cho nó phục dụng vừa lúc để nó đọt phá Chí tôn, thành tựu tồn tại thập nhất giai thánh thú.

Thánh thú tiến giai không có nhiều phiền toái giống như nhân loại, cần lĩnh ngộ cái này, lại phải lĩnh ngộ cái kia, chúng nó chỉ cần đem lực lượng không ngừng tích lũy đi cường hóa lực lượng thú đan cùng với lực lượng nhục thân liền có thể tiến giai rồi.

Kim Cương Viên Vương này đã sớm là thập giai đỉnh phong, nửa năm nay lại hấp thu không ít bổn nguyên lực lượng Kim thuộc tính, hiện tại lại dùng khỏa thập nhất giai thú đan Kim thuộc tính này một là có thể để cho nó khôi phục thương thế, hai là có thể mượn cỗ lực lượng này trực tiếp tiến giai.

Ước chừng sau mấy ngày Viên Chiến Thiên khôi phục lực lượng, thực lực của hắn lại có chút ít tinh tiến, cách Bán Thủy Thần hậu kỳ đã không xa rồi.

Hắn chỉ càn thông qua chiến đấu ma luyện không ngừng, sau mỗi một lần chiến đấu luôn luôn có thu hoạch được.

Đây chính là một trong những nguyên nhân hắn có thể tiến giai nhanh như vậy, cũng là chỗ thiên phú của Đấu Chiến thánh thú.

Sau đó Kim Cương Viên Vương cũng là có thể khôi phục, thực lực thì là cao hơn một tầng, đã trở thành tồn tại thập nhất giai đê cấp thánh thú, để nó ở

vực ngoại vô biên này có được năng lực tự vệ phi hành.

- Đều nghi ngơi tốt chưa? Chúng ta đây liền lên đường!

Lăng Tiếu hướng Viên Chiến Thiên hỏi.

- Có thể lên đường!

Viên Chiến Thiên rất dứt khoát mà đáp.

- Ừ, chúng ta đến giao dịch chi địa ở phụ cận không xa xem một chút, nghe nói sẽ tụ tập không ít Chí tôn, giao dịch đều là Chí tôn thần tài, bản thân ta muốn mở rộng tầm mát một chút!

Lăng Tiếu nói.

Tuy nói nhiệm vụ thiết yếu của Lăng Tiếu là nhanh chóng chạy tới chỗ của Cửu Thải Linh Lung, nhưng mà vị trí Linh Lung diệp chỉ dẫn cũng không biết khi nào mới có thể đi tới, hắn cũng không thể ở trong một ngày một đêm mà chạy tới, thỉnh thoảng ở trên đường gặp thứ tốt gì cũng tuyệt không thể bỏ qua, mà hắn từ lược đoạt giả dẫn đầu Hắc Yêu kia biết đợc cách chỗ này không xa có một chỗ lục địa không gian, nơi đó hàng năm đều sẽ có người ở chỗ này giao dịch Chí tôn thần tài.

Mà tài vật đám người Hắc Yêu đoạt đến cũng đa phần là lấy đi tới nơi này giao dịch đổi lấy cái bọn họ cần.

Cái lục địa không gian này nhưng là một chỗ không gian sinh tồn chi địa ở vực ngoại, do mấy tên cao cấp Chí tôn chiếm đoạt nắm giữ, bất luận kẻ nào giao dịch ở chỗ này đều phải nộp thần tinh nhập tràng, bằng không không cho phép vào bên trong.

Có Hắc Yêu ở phái trước dẫn đường, đám người Lăng Tiếu đều là dễ dàng tránh qua rất nhiều đường vòng không cần thiết, mấy hôm sau liền đi đến chỗ giao dịch lục địa không gian.

Lục địa không gian này cũng không phải rất lớn, nhưng mà lại tràn đầy các loại lực lượng cấm chế cường đại, đem rất nhiều loạn lưu ở vực ngoài đều cách tuyệt ra.

Đây hiển nhiên là một chỗ lục địa không gian do người tạo thành, cũng không phải là thiên nhiên tạo thành.

Lúc đám người Lăng Tiếu tiến vào chỗ này lại là phát hiện ở chỗ này có không ít cư dân.

Bọn họ nhân số không nhiêu, nhân số chỉ so ra mà vượt mỗi một cái thành trì ở bên trong thiên vực, nhưng mà thực lực của bọn họ lại là cực kỳ cường hãn, Thánh Hoàng, Thần Vương căn bản là tùy tiện có thể thấy!

- Những người này đều là hậu đại của Chí tôn Thủy Thần lưu lại nơi đây, bọn họ đều nhận được tư nguyên bồi dưỡng tốt nhất, lấy tốc độ nhanh nhất trở thành tối cường giả!

Hắc Yêu giải thích nói, tiếp theo hắn chỉ một địa phương có lực lượng dao động cực kỳ nồng đậm nói:

- Bên kia là quảng trường giaodichj, chỉ có đạt tới cảnh giới Chí tôn, giao nộp ngàn vạn thần tinh mới có thể vào bên trong!

Lăng Tiếu không khỏi có chút chặc lưỡi, chỉ bất quá là phí vào tràng liền muốn ngàn vạn thần tinh rồi, khẩu vị liễm tài của những người này còn thật là đủ lớn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2483 - Cao Cấp Chí Tôn Ngăn Cản. (1)

Bất quá đạt tới cảnh giới Chí tôn rồi cũng sẽ không quan tâm đến ngàn vạn thần tinh này nữa.

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên dưới sự dẫn dắt của Hắc Yêu đến quảng trường giao dịch.

Bất luận kẻ nào đến trước ngàn thước quảng trường giao dịch này đều không cho phép lại phi hành vào bên trong, đều phải đi bộ mà qua, bằng không liền là vì thế khiêu khích quy củ của quảng trường giao dịch, nhưng là muốn gặp phải tàn sát.

Nhân số ở trong quảng trường giao dịch này nhưng không tính là ít, lại có gần trăm tên Chí tôn Thủy Thần ở chỗ này giao dịch thần vật với nhau.

Một cỗ lực lượng như vậy tuyệt đối là có thể so với bất kỳ một cỗ thế lực cấp bậc bá chủ nào ở Thiên vực rồi.

Nghe giải thích của Hắc Yêu, bọn họ có một số người là giống như đám người Lăng Tiếu đến từ Thiên vực, nhưng càng nhiều người là Chí tôn Thủy Thần đã sớm sinh hoạt ở vực ngoại rồi.

Bọn họ thỉnh thoảng ở vực ngoại xông xáo tìm kiếm được thần vật, lại đã có những lục địa không gian giao dịch này đến giao dịch những thứ mình cần!

Chỗ lục địa không gian này chỉ bất quá là một loại không gian chi địa bình thường thường xuyên thấy nhất ở vực ngoại, có một chút đại hình lục địa không gian là viễn cổ chi dân chiếm cứ phát triển trở thành đất sinh tồn mới,

loại giao dịch chi địa này mới càng thêm đại khí, số lượng Chí tôn xuất hiện nhiều vô cùng, thực lực càng thêm cường đại!

Cho dù Lăng Tiếu trước khi đến Viên Chiến Thiên đối với những chuyện này có nghe nói một chút nhưng mà khi chân chính nhìn thấy vẫn là kinh ngạc một phen.

Bởi vì Chí tôn ở trong Thiên vực khó hiện, mà ở chỗ này lại là thoáng cái nhìn thấy nhiều như vậy, xác thật là có chút tiêu hóa không được.

Nếu như những Chí tôn Thủy Thần khác ở vực ngoại không gian mang theo đại quân chạy đến bên trong Thiên vực, đem nó chiếm lĩnh thì nên ứng phó như thế nào?

Ý nghĩ này của Lăng Tiếu chỉ là thoáng qua một cái mà thôi, bởi vì rất nhiều người ở vực ngoại này đều là từ trong Thiên vực chạy tới vực ngoại sinh tồn, có thể nói Thiên vực là tổ địa cố hương của rất nhiều người ở vực ngoại này, bọn họ cho dù phải đi về cũng chỉ là trở về xem một chút, tuyệt không thể nào đem nó chiếm lấy!

Lại nói, người của các đại thế lực trong Thiên vực cũng không phải là ngồi không, nhân vật trên Chí tôn bảng kia từng người kiêu dũng thiện chiến, cường đại vô cùng, không phải là nói người nào muốn cường đoạt liền có thể đoạt được.

Thần vật giao dịch ở chỗ này nhất nhất đều là cấp bậc Chí tôn, đều là lấy vật đổi vật, sẽ không cầm thần tinh đi suy xét mua lấy được, Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên ở chỗ này đi một vòng đều là phát hiện rất nhiều bảo bối, có không ít là thần vật dị chủng mà bọn hắn đều chưa từng thấy qua, thật sự là để cho bọn họ mở rồng tầm mắt!

Cuối cùng Lăng Tiếu dùng đến một ít Chí tôn thần tài mà bọn hắn không

dùng tới của đám người lược đoạt giả lấy ra trao đổi với Chí tôn ở nơi này thu được không ít vật thích hợp.

Trong đó có hai loại là Kim thuộc tính đối với Viên Chiến Thiên đột phá cảnh giới Chí tôn có chỗ tốt rất lớn.

Viên Chiến Thiên cũng là rất không khách khí mà tiếp lấy tặng phẩm của Lăng Tiếu, hắn đã quen với ân huệ của Lăng Tiếu đối với hắn, chỉ là người như hắn không thiện dùng ngôn từ để biểu đạt ý cảm ơn mà thôi.

Trừ những thứ Chí tôn thần tài đều là khó gặp mà trao đổi được ra, còn có một ít chỗ buôn bán sẽ có giao dịch Chí tôn thần tài.

Những thứ thần tài thường thấy này chỉ cần xuất ra thần tinh đều là có thể mua vào.

Lăng Tiếu cũng là không khách khí mà đi mua sắm một phen, hắn là Chí tôn Dược Thần, loại thần tài nào đến trong tay của hắn đều có chỗ hữu dụng.

Đang ở lúc đám người Lăng Tiếu muốn rời khỏi giao dịch lục địa không gian này, Lăng Tiếu lại phát hiện ở trên người bọn họ cư nhiên lại đi theo vài cái đuôi.

- Chẳng lẽ chỗ này còn có lược đoạt giả công khai?

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Hắn bất động thanh sắc mà truyền âm cho Viên Chiến Thiên, liền nahnh chóng từ lục địa không gian này xông hướng vực ngoại mà đi.

Quả nhiên sau khi bọn hắn lấy hết tốc lực rời đi, mấy cái đuôi kia rõ ràng cũng truy kích ra.

Tốc độ mà đám người Lăng Tiếu xông ra ngoài cũng là không chậm, nhưng mà người đuổi theo mà đến tốc độ càng thêm nhanh, cư nhiên trước một bước ngăn ở trước đám người Lăng Tiếu.

Người đuổi theo ra ngoài này rõ ràng chỉ có hai người nhưng mà thực lực của hai người này lại là tương đối bất phàm, trong đó còn có một người rõ ràng là cao cấp Chí tôn, tên còn lại thì là trung cấp Chí tôn.

Loại cấp bậc cao cấp Chí tôn này ở vực ngoại đều là nhân vật tuyệt đỉnh bá chủ, hắn cư nhiên lại theo dõi đám người Lăng Tiếu, cũng không biết có phải là đám người Lăng Tiếu quá mức xui xẻo hay không, hay là bọn họ quá gây chú ý rồi.

- Không biết hai vị có chuyện gì?

Lăng Tiếu nhẹ nhíu mày hỏi.

Cao cấp Chí tôn a!

Đây nhưng là cho Lăng Tiếu áp lực không nhỏ đâu.

- Thông đại ca, chính là người này cướp đoạt giết người của chúng ta, nếu không phải ta thoát được nhanh đều phải mạng vẫn ở trên tay hắn rồi, ta là tuyệt đối sẽ không nhớ sai khí tức của hắn!

Trng cấp Chí tôn này chỉ vào Hắc Yêu đi ở phía sau Lăng Tiếu quát lên.

Cao cấp Chí tôn kia híp lấy ánh mắt, lướt qua sát cơ nồng đậm nói:

- Cư nhiên ngay cả người của Hồng Xà hội chúng ta đều dám đoạt, thật là không muốn sống nữa rồi a!

Người này cũng là dứt khoát, sau khi hắn hét lên một tiếng liền bay thẳng đến Hắc Yêu bắt tới, một cái hỏa sắc cự chưởng trong nháy mắt mà tới, lực lượng bá đạo dị thường.

Coi như là đám người Lăng Tiếu sớm có phòng bị nhưng mà lúc thật sự đối mặt thì muốn phản ứng ngăn lại là không dễ dàng.

Lăng Tiếu không thể không để cho Hắc Yêu đem chiêu này đỡ lại.

Oanh long!

Hắc Yêu bị một chiêu của đối phương trực tiếp đánh cho thần thể đều nổ tung lên, tiên huyết tung tóe đầy trời!

- Không nghĩ đến là chuyện do gia hỏa này chọc đến, xem ra cũng là không giải thích được rồi, nhanh chóng đem bọn họ dọa lui mới tốt!

Lăng Tiếu lui về phía sau không xa, hắn thầm thầm nói ở trong lòng một tiếng, lập tức để thần hồn phân thân lặng lẽ lướt đi ra ngoài.

- Lăng Tiếu làm sao đây? Người này quá cường đại!

Thần sắc của Viên Chiến Thiên cũng lộ ra vẻ ngưng trọng nói.

- Không có chuyện gì, hắn lật không nổi cái sóng gió gì!

Lăng Tiếu an ủi nói, tiếp theo hắn đối với Quỷ Hồn nói:

- Quỷ Hồn ngươi phối hợp với ta đồng loạt ra tay, đem bọn họ dọa lui rồi lại nói!

Hồng Xà hội là một thế lực bang hội ở trên Đông vực lộ do rất nhiều Chí tôn

Thủy Thần kết hợp lại mà thành.

Bọn họ do mấy người cầm đầu cường đại nhất làm lãnh tụ, lại lôi kéo những Chí tôn khác gia nhập vào liên minh, trở thành đồng minh, cùng nhau tương trợ, tìm kiếm càng nhiều thần vật khó gặp, thăm dò không gian càng thần bí.=

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2484 - Cao Cấp Chí Tôn Ngăn Cản. (2)

Bọn họ trừ mấy thủ lĩnh tối cao ra, những người khác đều là người người ngang hàng, nhưng mà mỗi một người lại phải tuân thủ quy củ nhất định, một khi gia nhập liên minh không thể dễ dàng rời khỏi, bằng không bị xem là phản đồ bị những người khác truy sát.

Bọn họ chỉ vì lợi ích mà kết hợp nhưng mà có thể đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau, là một loại hình tổ chức thế lực kiểu mới.

Ở trên Đông vực lộ này cũng không phải chỉ có Hồng Xà hội, còn có những bang hội khác, ở trong những bang hội này thì Hồng Xà hội có nhân số nhiều nhất, thực lực đều là bất phàm, là tồn tại bài danh thượng hào.

Đám người Hắc Yêu là lược đoạt giả, lựa chọn đối tượng cướp đoạt là rất trọng yếu, bọn họ bình thường không dám hạ thủ với những thế lực bang hội kia.

NHưng mà bọn họ lúc trước cướp đoạt mấy người của Hồng Xà hội kia kỳ thật cũng không tính là thành viên chân chính của Hồng Xà hội, mà là chuẩn bị gia nhập Hồng Xà hội mà thôi.

Trên thân mấy người kia nhưng không có tiêu chí của Hồng Xà hội, cho nên bọn họ mới dám xuống tay a!

Kết quả ở trong mấy người này còn thật có một người là người của Hồng Xà hội, đến lúc đám người Hắc Yêu biết được thì đã chậm, bọn họ đã giết hai người, thù đã là kết xuống, vậy dứt khoát một chút đem người diệt khẩu liền tốt lắm.

Sau đó đám người Hắc Yêu vẫn bị một người trong đó chạy trốn được.

Người chạy trốn kia chính là trung cấp Chí tôn Thủy Thần Lam Hoa Cảnh ở trước mắt này.

Hôm nay Hắc Yêu bị nhân gia nhận ra, mà đối phương còn có cao cấp Thủy Thần ở chỗ này, đây nhưng là phiền toái rất lớn a!

Lăng Tiếu để Hắc Yêu trước một bước ngăn lại một kích nén giận của đối phương, thần thể đều bạo liệt rồi, chênh lệch trên thực lực quá xa.

Lăng Tiếu biết bọn họ muốn trốn là trốn không thoát, chỉ có thề chết liều mạng, ngược lại là lựa chọn tốt nhất.

Lại nói bên phía Lăng Tiếu cũng không phải là không có nửa điểm cơ hội phản kích, nếu là thề chết phản kích, ai chết vào tay ai cũng nói không chừng đâu.

Thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, độc giác kia của Quỷ Hồn lập tức oanh ra hồn lực vô hình vô ảnh xông hướng cao cấp Chí tôn Thông Bất Dịch kia.

Thông Bất Dịch kinh hô:

- Cư nhiên là loại Quỷ Hồn thú đáng chết!

Hắn thầm mắng một tiếng, thần hồn lập tức tiến vào trạng thái phòng ngự nghiêm cẩn.

Đạt tới một bước cao cấp Chí tôn này, lực lượng thần hồn kia tuyệt đối không phải là bất kỳ trung cấp Chí tôn nào có thể so sánh được, có biện pháp ứng đối hồn lực rất cường đại, cũng không phải là dễ dàng liền bị diệt sát rồi.

Nếu là xuất kỳ bất ý có lẽ có thể tạo thành lực sát thương mạnh hơn, nhưng mà bây giờ lại là bị Thông Bất Dịch nhận ra thân phận của Quỷ Hồn, hắn tự nhiên là sẽ có phòng bị rồi.

Hắn đem thập nhất giai trung cấp thánh thú của hắn triệu hoán ra, Lam Hoa Cảnh ở bên cạnh hắn cũng là tiến vào trạng thái chiến đấu.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã là lặng lẽ mà đến, nhích tới gần Thông Bất Dịch lập tức thi triển ra Đế Long Diệt Thiên quyết, đánh cho Thông Bất Dịch ứng phó không kịp.

Thông Bất Dịch liền muốn tốc chiến tốc quyết, trước đem Quỷ Hồn thú kia giết chết, giải trừ nguy cơ rồi lại nói, nhưng mà đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ không hiểu hàng lâm, để cho hắn phải tiến vào trạng thái phòng ngự cường đại nhất.

Oanh long oanh long!

Thần hồn Lăng Tiếu toàn lực xuất chiêu, rất nhiều loạn lưu đều là bị oanh đến chợt hiện ra, lực lượng bao phủ ở phía trên Thông Bất Dịch, oanh tạc đến Thông Bất Dịch đều không ngừng mà thối lui.

Thông Bất Dịch vừa muốn bảo vệ cho thần hồn, một bên lại muốn phòng ngự cái công kích mạc danh mà đến này, cư nhiên để cho hắn lộ ra co chút hoảng loạn rồi. Thông Bất Dịch cũng không đơn giản, hắn phán đoán ra phương hướng xuất kích của thần hồn Lăng Tiếu, thi triển ra lực lượng phản kích cường đại, đem hết thảy không gian xung quanh hắn hoàn toàn phong tỏa oanh tạc không ngừng.

Vô số thụ mộc thanh đằng bố trí đầy ở chung quanh hắn, từng căn thụ thân giống như kinh thiên trụ không ngừng hoành quét bốn phía, bất luận kẻ nào đừng nghĩ có thể đi đến gần.

Thánh thú của hắn đã là phối hợp với Lam Hoa Cảnh hướng về đám người Lăng Tiếu giết qua.

Nhưng mà sau một khắc thần sắc của hắn liền đại biến.

Bởi vì bên phía đối phương đột nhiên nhiều ra năm tên Chí tôn Thủy Thần, hơn nữa có hai người còn là trung cấp Chí tôn Thủy Thần, trực tiếp đem thánh thú của hắn cùng với Lam Hoa Cảnh bao vây oanh giết.

Thông Bất Dịch vốn cảm thấy lấy thực lực của hắn đem những người ở trước mắt này tùy ý tàn sát không phải là vấn đề gì.

Nhưng mà bây giờ đối phương lại có một đầu Quỷ Hồn thú khó quấn, lại có một cao thủ biết ẩn thân làm cho hắn phân thân không ngừng, mà thánh thú cùng đồng bạn của hắn rơi vào hiểm cảnh để cho hắn vô cùng tức tối, lại không có cách nào khác!

- Các ngươi dừng tay cho ta, nếu là dám giết Lam lão đệ của ta, các ngươi liền gặp phải truy sát không ngừng của Hồng Xà hội chúng ta!

Thông Bất Dịch vừa hét lên vừa hướng Quỷ Hồn trùng kích mà đến, muốn đem nó diệt sát, hết thảy đầy liền dễ làm rồi!

Chỉ là thần hồn phân thân của Lăng Tiếu lại là đem hắn gắt gao ngăn chặn, nhưng là có chút lộ ra lực bất tòng tâm rồi.

- Đáng chết, thật muốn ép ta, ngay cả ngươi cũng giết!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, dứt khoát thu hồi thần hồn phân thân, tính toán lợi dụng hồn lực trực tiếp đem Thông Bất Dịch giết chết cho xong chuyện.

Lúc này Thông Bất Dịch đã là đuổi tới Quỷ Hồn, mặt hắn lộ ra vẻ hung ác quát lên:

- Súc sinh, chết đi cho ta!

Nói xong một cái lục sắc thủ chưởng hình thành một phương không gian lao tù đem phương hướng di động của Quỷ Hồn gắt gao định trụ, cũng muốn đem Quỷ Hồn tươi sống bóp chết!

Liền ở một khắc này, Long Ngũ một mực không động rốt cuộc là xuất chiêu, nó trong nháy mắt hóa thành chân thân, tất cả chiến lực đề thăng tới cao nhất, một đạo thanh âm long ngâm trùng kích mà ra, đem hết thảy không gian ở phụ cận chấn đến phá toái!

Thực lực của Thông Bất Dịch dù cường đại nhưng mà tặp phải thanh âm long ngâm kinh khủng này cũng bị chấn đến màng tai trướng lên, thân hình vội vàng triệt thoái về phía sau.

- Cái gì, chân... Chân Long thần thú!

Thông Bất Dịch kinh hô.

Long Ngũ cả người mở ra, một cái miệng mở lớn, một đạo kim quang mấy vạn thước hướng về phía Thông Bất Dịch trùng kích mà đi.

Thông Bất Dịch ngược lại là không e sợ, tay không phách ấn mà ra, muốn đem kim quang này oanh hủy.

CHỉ là thần hồn của Lăng Tiếu đã quy vị, hồn lực lấy hết toàn lực đánh ra, lại có Long Phượng thần cô tăng phúc, một thanh Kim Long Thương cự đại vô ảnh thẳng đánh mà đi, oanh hướng thức hải thần hồn của Thông Bất Dịch.

Quỷ Hồn thú cũng không có nhàn rỗi, vô số truy hồn châm cũng là hướng về phía thức hải của Thông Bất Dịch thứ sát mà đi.

Công kích hồn lực đáng sợ nhất chính là không phát hiện ra được sự hiện hữu của nó, hơn nữa lại là chuyên môn đối phó với thần hồn yếu hại mà đi, một khi trúng chiêu xác thật là khó có thể khôi phục được.

Lần này Thông Bất Dịch gặp phải bi kịch rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2485 - Dọa Lui Cao Cấp Chí Tôn! (1)

Hắn còn chưa đem lực lượng của Long Ngũ triệt tiêu, thần hồn lại là đột nhiên gặp phải hai phần hồn lực cường hãn trùng kích, để cho thần hồn phòng ngự của hắn đều triệt để bị hủy diệt, bị trực tiếp oanh thành trọng thương!

Đang ở trong lúc hắn kêu thảm, kim quang của Long Ngũ lại là đem hắn bao phủ lại, hai phía đánh tới coi như là cao cấp Chí tôn đều phải nuốt hận đi!

Lúc này Lam Cảnh Hoa cùng với thánh thú của Thông Bất Dịch thì là bị lược đoạt giả mà Lăng Tiếu thu phục vây sát rồi.

Khi kim quang của Long Ngũ nổ tung ra, hết thảy loạn lưu cương phong ở chung quanh đều muốn hóa thành hư vô, hết thảy đều đang không ngừng mà hồi đãng không nghỉ, chỗ tốt lớn nhất khi chiến đấu ở vực ngoại liền là không sợ hủy diệt hết thảy, bởi vì hết thảy ở chỗ này vốn đều là hư vô không gian cùng với rất nhiều loạn lưu tồn tại, sẽ không làm thương người khác, cũng sẽ không diệt đi những sinh vật khác cùng với sinh tồn chi địa!

- Các ngươi chờ đó cho ta, Hồng Xà hội chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Thông Bất Dịch lại không chết, hắn chỉ là bị trọng thương, nhập vào trong một cái hư vô không gian mà biến mất không thấy.

- Viên huynh, chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này!

Lăng Tiếu đối với Viên Chiến Thiên gọi lại nói.

Viên Chiến Thiên minh bạch tính nghiêm trọng của chuyện này, gật gật đầu, thuận theo Lăng Tiếu cùng nhau hướng về một cái phương hướng khác nhanh chóng rời xa chỗ này.

Bọn họ có thể đem Thông Bất Dịch dọa lui đã là may mắn rồi.

Bởi vì Thông Bất Dịch không biết bọn họ có các loại chỗ dựa, nếu như đối phương ở lúc bắt đầu liền mang theo càng nhiều Chí tôn Thủy Thần tới đây, bọn họ đừng nghĩ có thể dễ dàng thoát thân như thế.

Nếu là lần sau lại bị đối phương nhận ra, bọn họ chỉ sợ là không có dễ dàng như vậy.

Trong lòng Lăng Tiếu cũng là buồn bực vô cùng, vừa bắt mấy khôi lỗi hộ vệ, không ngờ lại là gặp phải phiền toái lớn hơn nữa.

Hắn từ trong những khôi lỗi này biết được Hồng Xà hội nhưng là có mấy trăm thành viên, ở trên Độc vực lộ này cũng là tồn tại có tiếng tăm lừng lẫy, càng có hai đại Chí tôn Thủy Thần đỉnh phong tọa trấn, đều là tồn tại cường đại nhất ở trên vực lộ này.

Trừ phi đám người Lăng Tiếu lập tức quay đầu không lại tiếp tục tiến về phía trước, bằng không bọn họ chắc chắn sẽ lại gặp truy sát của Hồng Xà hội.

Bời vì địa vị của Thông Bất Dịch ở bên trong Hồng Xà hội nhưng là không thấp, hắn chạy trốn rồi liền sẽ lợi dụng thủ đoạn đặc thù đem chuyện ở chỗ này truyền cho những thành viên khác, để bọn họ đều thông tập đám người Lăng Tiếu, hơn nữa còn sẽ đối với bang hội của hắn phát ra huyền thưởng lệnh, người nào có thể đem bọn họ diệt sát sẽ nhận được thù lao rất cao!

Những thứ này đều là thủ đoạn mà bang hội thường dùng để diệt sát địch

nhân.

Đám người Lăng Tiếu liên tục chạy nửa tháng, ở một chỗ có không ít không gian loạn lưu vẫn thạch tạm thời dừng lại nghỉ ngơi.

- Viên huynh, xem ra ngươi phải mau chóng đột phá mới được, bằng không ngừng đừng nghĩ lại một đường đi tới!

Lăng Tiếu mang theo vẻ hết sức nghiêm túc nói.

Hôm nay hắn biết gian nan hung hiểm của cái vực lộ này, lấy thực lực của bọn họ còn lộ ra miễn cưỡng, nếu như Viên Chiến Thiên không có đột phá trở thành Chí tôn chân chính, chỉ sợ lại đi tiếp hắn cũng là phân thân không ngừng đi chiếu cố cho Viên Chiến Thiên được.

Viên Chiến Thiên nhíu lông mày một chút nói:

- Cho dù mượn thần tài ta cũng chỉ có thể đạt tới Bán Thủy Thần đỉnh phong, lại muốn tiến thêm một bước chỉ sợ còn không được!

Viên Chiến Thiên cũng là không nghĩ đến trên vực lộ này cường giả nhiều như thế, tình huống của bọn họ đã phát sinh thay đổi, nếu như hắn không tiến giai, muốn tiếp tục đi theo Lăng Tiếu thật là không được.

Trừ phi hắn bây giờ trở về, bằng không thật tùy thời có thể có xuất hiện ngoài ý muốn!

- Đây là Chí tôn thần đan, ăn nó đi, tuy nói đối với ngươi sẽ có ít nhiều trùng kích, nhưng mà những ảnh hưởng này sớm muộn có thể bù đắp lại đấy!

Lăng Tiếu lấy ra một khỏa Chí tôn thần đan đưa tới trước mặt Viên Chiến Thiên nói.

Lăng Tiếu nhưng là biết tiến giai của Viên Chiến Thiên giống như hắn cơ hồ là không cần dùng đan dược trợ giúp, nhưng mà bây giờ tình thế bức bách, đã là cũng không phải do bọn họ lựa chọn.

- Ừ, đợi đến sau khi ta đột phá nhất định phải ở chỗ này giết đến thống khoái!

Viên Chiến Thiên lộ ra chiến ý nồng đậm quát lên.

- Đó là tự nhiên, không có ai có thể dễ dàng ngăn cản được chúng ta tiến lên phía trước!

Lăng Tiếu cũng là lòng tin mười phần mà đáp.

- Bất quá đột phá ở chỗ này có thể không ổn hay không?

Viên Chiến Thiên lại có chút lo lắng nói.

- Yên tâm đi, có ta ở đây hết thảy không phải là vấn đề!

Lăng Tiếu hiện lên nụ cười thong dong nói.

Bí thuật hắn tu tập nhiều năm rốt cuộc là ở một khắc này có thể lần nữa có chỗ dùng rồi!

Bà La Vạn Cảnh, đây là một môn Thượng Cổ huyễn thuật, là Lăng Tiếu đạt được ở trong di chỉ Sa Vực Thánh Dương Giáo Huyền Linh đại lục.

Lăng Tiếu tu tập nó nhiều năm, nhưng số lần sử dụng lại rất ít.

Ngày nay thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, đối với thủ đoạn vận dụng huyễn thuật tự nhiên càng thêm tinh thông rồi.

Ở trong Ngoại Vực này, khắp nơi đều tràn đầy nguy cơ, hơn nữa lại chọc vào Hồng Xà Hội, tùy thời đều sẽ bị đối phương tìm được.

Đến lúc đó, ảnh hưởng đến Viên Chiến Thiên đột phá thì quả thật phiền toái lớn rồi.

Đối với huyễn thuật bình thường mà nói, muốn vây khốn Chí Tôn cường đại nhất thời nửa khắc còn có thể, nhưng muốn triệt để vây khốn bọn ho, vậy thì phải có tạo nghệ rất sâu đối với huyễn thuật mới làm được.

Nhưng bất luận huyễn thuật gì đối với cường giả trời sinh có thần nhãn đều không đáng là gì cả, bọn hắn có thể khám phá tất cả hư vô ảo cảnh!

Nhưng hiện giờ Lăng Tiếu có lòng tìn huyễn thuật của mình đã có thể phong sát bất kỳ một Chí Tôn Thủy Thần nào rồi.

Bởi vì hắn từ chỗ Huyễn Yêu đã đạt được Huyễn Nhãn Cảnh Thạch

Huyễn Nhãn Cảnh Thạch không những có thể khiến hắn quan sát được bất cứ tràng cảnh nào trong mấy vạn đặm, cũng có thể dùng nó làm trận nhãn để bố trí xuống huyễn cảnh nghịch thiên, khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải chịu ảnh hưởng, vĩnh viễn khốn trong huyễn ảnh!

Nếu không có chỗ dựa cường đại như Long Phượng Thần Cô, vậy thì chỉ có nước bỏ mạng trong huyễn cảnh thôi!

Lăng Tiếu ở bên này bố trí xuống ảo cảnh cường đại, đủ để khiến Viên Chiến Thiên an tâm ở chỗ này đột phá.

Mặt khác, trong lòng Lăng Tiếu cũng có kế hoạch, nếu Hồng Xà Hội thật sự có người đến tìm bọn hắn thì quả thật đúng như hắn mong đợi.

Hắn cũng muốn biết một chút xem thủ đoạn huyễn thuật mà mình bố trí xuống phải chăng cũng có được năng lực nghịch thiên, khiến hắn có thêm một quân bài sát thủ cường đại.

Lăng Tiếu sau khi bố trí xuống huyễn thuật ở chung quanh nơi này liền lấy Huyễn Nhãn Cảnh Thạch ra trấn áp trong huyễn trận, lại để cho Viên Chiến Thiên tiến hành đột phá ở cách đó không xa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2486 - Dọa Lui Cao Cấp Chí Tôn! (2)

Về phần Thông Tí Thiết Hầu Vương cũng đã có được tư cách đột phá, bất quá nó hiển nhiên phải đợi sau khi Viên Chiến Thiên đột phá thành công, lại thôn phệ thú đan tiến hành đột phá tiến giai.

Chỉ cần Viên Chiến Thiên cùng với trợ thủ của hắn đều tiến giai, Lăng Tiếu cũng sẽ yên tâm dẫn hắn một đường xông cửa giết địch mà đi.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Viên Chiến Thiên liền tiến nhập vào trạng thái điều chỉnh, mau chóng phục dụng Chí Tôn thần đan tiến hành đột phá.

Lăng Tiếu ngồi trước Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, quan sát tất cả động tĩnh bên này, tùy thời làm tốt chuẩn bị nghênh địch.

Chí Tôn Thủy Thần càng cường đại, thủ đoạn thần thông cũng càng rộng.

Thông Bất Dịch thân là cao giai Chí Tôn, ở trong Ngoại Vực vô hạn này cũng có chút danh tiếng, hắn tuy trọng thương viễn độn, nhưng vẫn có thể tìm kiếm được chí tôn thần tài để hồi phục.

Hắn là qua nửa tháng sau liền liên lạc với một đội nhân mã Hồng Xà Hội, cũng lợi dụng cách hao tổn máu huyết để biết được phương hướng chạy trốn đại khái của bọn người Lăng Tiếu, sau đó hoả tốc dẫn người đuổi theo.

Lần này, Thông Bất Dịch tổng cộng dẫn theo mười một người đến đây, mỗi một người đều là thanh viên Hồng Xà Hội, trên phục sức đều đeo một huy chương xà màu đỏ để bày tỏ thân phận của mình.

Ngoại trừ Thông Bất Dịch ra, còn có một tên có tu vị cao giai Chí Tôn, mười người còn lại thì trung giai và đê giai không đều.

Tên cao giai Chí Tôn kia gọi là Tào Thao Thương, cùng Thông Bất Dịch tuy là cùng giai, nhưng chiến lực lại ở trên Thông Bất Dịch, hơn nữa hắn càng có được một kiện cao giai Cổ Thần khí trường thương tâm ý tương thông với hắn, khiến cho hắn có thể phát huy thực lực một cách tối đa.

Dù sao có rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần không có được một kiện binh khí tiện tay có thể tăng lên chiến lực của mình, không cách nào chống lại hắn được, có vài lúc chỉ có thể tay không xuất chiến thật sự rất bất tiện.

Ở điểm này thì Tào Thao Thương chiếm ưu thế hơn các Chí Tôn khác nhiều lắm.

- Lão Thông, ngươi nói những lược đoạt giả kia rõ ràng có Kim Long thần thú bảo vệ?

Tào Thao Thương hỏi Thông Bất Dịch ở bên.

- Đương nhiên, chẳng lẽ ta có thể nhìn nhầm sao, ta còn thiếu chút nữa đã bị nó đả thương nặng, đây chính là tồn tại thập nhất giai trung giai, một khi lại đề thăng thêm một giai nữa, tuyệt đối là có thể tung hoành Ngoại Vực rồi!

Thông Bất Dịch đáp.

Hắn có thể thuyết phục Tào Thao Thương theo hắn đến đây, chính là vì Tào Thao Thương tu luyện kim thuộc tính, đối với Chân Long thần thú kim thuộc tính tất nhiên sẽ rất có hứng thú.

- Kim Long thần thú, nghe nói đây là chuyên tọa chỉ những người Kim tộc mới có được a, lúc trước Lăng Thái Sơ chính là dựa vào nó để quét ngang

Ngoại Vực cơ hồ vô địch thủ, nếu không phải cá tính hắn quá mức cao ngạo, cũng sẽ không bị rất nhiều Chí Tôn cùng nhau đuổi giết, đến nay đã vạn năm cũng không nghe qua tin tức gì của hắn, cũng không biết có phải hắn đã quay về Thiên Vực không gian hay không nữa. Hôm nay lại có Kim Long thần thú xuất hiện, không biết có phải là người Kim tộc lại đến nữa không!

Tào Thao Thương lộ ra vài phần chờ mong nói.

- Ngươi nói không sai, nếu như lão Tào ngươi có thể bắt lấy Kim Long thần thú kia, đợi sau khi nó tiến giai nhất định có thể giúp ngươi đạt được vị trí thủ lĩnh a!

Thông Bất Dịch ngữ khí hơi vài phần cung kính kiêng kị nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá mọi chuyện đều phải cẩn thận, đối phương còn có một đầu Quỷ Hồn Thú và một gã cao thủ ẩn dấu, trước đó vài ngày ta đã ăn phải một lần thiệt thói lớn đấy.

- Hồn lực công kích quả thực quá mức quỷ ý, đã nhiều năm rồi không xuất hiện qua người có thủ đoạn này, chẳng lẽ là người chủng tộc kia lại lần nữa quật khởi sao?

Tào Thao Thương mang theo vài phần bận tâm nói.

- Khả năng chỉ là di cô, thực lực đại khái chỉ tầm trung giai, lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần lập tức dùng thủ đoạn lôi đình nhất định có thể diệt sát toàn bộ bọn hắn!

Thông Bất Dịch lộ ra vẻ âm tàn nói.

- Hi vọng như thế đi, cũng không biết bọn hắn đã trốn đi xa chưa nữa!

Tào Thao Thương khẽ thở dài.

Mấy ngày sau, bọn hắn rốt cục dựa vào thủ đoạn cao thâm mạt trắc, một đường đuổi tới được khu vực phụ cận bọn người Lăng Tiếu.

- Máu tươi của ta cảm ứng được bọn hắn có lẽ ẩn nấp ngay phụ cận chỗ này, nói không chừng đây chính là ổ của bọn họ rồi!

Thông Bất Dịch cảnh giác nhìn bốn phía truyền âm cho những người khác nói.

Lúc này, bọn hắn nguyên một đám nhao nhao gọi ra thánh thú của mình, tiến vào trạng thái cực kỳ cẩn thận.

Đối phương có Chân Long thần thú cường hãn nhất, bọn hắn không thể có chút lơ là nào được.

Chỉ là bọn hắn cũng không biết, bọn hắn sắp đi vào trong một huyễn cảnh cường đại, con đường tử vong chờ đợi bọn hắn đã bắt đầu!

Ở trong huyễn trận, Lăng Tiếu phát ra một tiếng cười lạnh nói:

- Quả nhiên đuổi theo, thật sự là Âm Hồn Bất Tán, bất quá... lại hợp ý ta!

Lực lượng của hắn rót vào trong Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, lập tức thôi phát lực lượng huyễn trận tăng phúc, khiến huyễn trận tiến nhập vào trạng thái cường đại nhất.

Bọn người Thông Bất Dịch và Tào Thao Thương lập tức bị huyễn thuật ảnh hưởng, bất kể là ánh mắt hay thần hồn đều bị mê hoặc.

Bọn hắn sinh ra ảo giác, thấy được cừu nhân trước kia, hoặc là bị thân nhân

đuổi giết, hoặc là tiến nhập vào một tuyệt cảnh khiến bản thận bị dọa đến hồn bất phụ thể...

Bọn họ lạc khỏi đồng bạn bên cạnh, hoặc là chém giết lẫn nhau mà không hề hay biến.

Tổng cộng tiến vào huyễn trận có mười hai người, không có một người nào có thể nhận ra huyễn trận tồn tại cả.

Thông Bất Dịch và Tào Thao Thương thực lực cường đại nhất, bọn hắn không chỉ chém giết mấy đồng bạn, mà hiện giờ còn đang điên cuồng đánh nhau mà không hề hay biết.

Bọn hắn trông thấy đối phương đã biến thành một người khác, tâm trí đã hoàn toàn không thể khống chế, ra sức toàn lực chém giết.

Lăng Tiếu xuyên thấu qua Huyễn Nhãn Cảnh Thạch nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt này, trong lòng vô cùng mừng rỡ!

- Có được Huyễn Nhãn Cảnh Thạch tương đương với nhiều hơn một siêu cấp đại sát khí, cho dù là Chí Tôn Thông Thiên rơi vào trong này, không phá được huyễn trận của ta cũng chỉ còn đường chết!

Lăng Tiếu hết sức cao hứng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, hắn sai thần hồn của mình lặng yên tiến nhập vào chiến trường, chuẩn bị sớm chấm dứt trận chiến đấu này.

Vật của mấy tên Chí Tôn Thủy Thần chết đi bị hắn thu lấy từng cái vào túi, thần hồn cũng bị hắn hấp thu hết toàn bộ, không lãng phí một chút nào cả.

Có mấy tên đang ở trong trạng thái hấp hối, đều bị hắn khống chế toàn bộ,

khiến khôi lỗi đại quân của hắn càng thêm phong phú.

Cuối cùng chỉ còn lại Thông Bất Dịch và Tào Thao Thương rô, bọn hắn vẫn đang liều mạng đánh nhau như tử địch vậy!

Thông Bất Dịch cũng không phải đối thủ của Tào Thao Thương, thần thể toàn bộ phát nổ, chỉ còn lại thần hồn bay lượn.

- Đáng tiếc một vị cao thủ như vậy!

Lăng Tiếu âm thầm cười khổ một tiếng, cắn nuốt sạch thần hồn của Thông Bất Dịch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2487 - Huyễn Thuật Chi Uy.

Hắn vốn định thu nhập Thông Bất Dịch vào dưới trướng, nhưng vẫn muộn một bước!

Tào Thao Thương không có đối thủ, nhưng ảo giác của hắn vẫn không biến mất, vẫn đang điên cuồng đánh loạn vào không gian bốn phía.

Bất kể là võ giả cường đại cỡ nào, năng lượng cũng đều sẽ có cực hạn, Tào Thao Thương cũng sẽ không ngoại lệ!

Ngay khi Lăng Tiếu cảm thấy Tào Thao Thương kiệt lực, hắn âm thầm lặng lẻ phát động tiến công với Tào Tháo, muốn triệt để tiêu hao chút lực lượng cuối cùng của Tào Thao Thương sau đó bắt lấy hắn!

Chỉ là đúng vào lúc này, Tào Thao Thương đã không trụ được nữa lại đột nhiên bắn ra một cổ lực lượng cường đại, Cổ Thần khí trong tay rõ ràng đánh về phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu bị giật mình, hắn hiện giờ thế đang ẩn hình, người bình thường sao có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn được!

Bất quá lực lượng một kích này lộ ra có chút quỷ dị, tựa hồ cũng không đạt tới lực lượng một kích toàn lực của cao giai Chí Tôn, nhiều nhất chỉ là trình độ một kích của trung giai Chí Tôn đỉnh phong thôi!

Lăng Tiếu lông mao dựng đứng, lực lượng bạo đến đỉnh điểm nhất, toàn lực ngăn lấy một kích này.

Ầm ầm!

Lăng Tiếu bị một kích này chấn cho bay đi thật xa, hổ khẩu cũng rung lên vỡ toang ra.

Mà Tào Thao Thương rõ ràng không truy kích, mà nắm lấy Cổ Thần khí trùng kích ra khỏi trận.

Lăng Tiếu cảm giác khí tức Tào Thao Thương đã vô cùng suy yếu, phát hiện thần sắc hắn vẫn đang trong trạng thái ngốc trễ, ánh mắt xẹt qua vẻ nghi hoặc nồng đậm:

- Hắn sao lại còn lực lượng chạy trốn? Chẳng lẽ đây là thần khí hộ chủ?

Lập tức Tào Thao Thương đã bay đi xa, Lăng Tiếu không thể không hoảng sợ nói:

- Long Ngũ ở đâu, mau ngăn hắn lại cho ta!

Nếu để cho tên cao giai Chí Tôn nà chạy thoát, vậy thì tổn thất lớn rồi!

Theo thanh âm nồng đậm rơi xuống, Long Ngũ nhanh chóng từ một hướng khác vọt ra, cũng nhổ ra kim mang tới vị trí Tào Thao Thương, muốn đánh bay Tào Thao Thương.

Chỉ là uy lực Cổ Thần khí của Tào Thao Thương quả nhiên là bất phàm, rõ ràng có thể mang theo Tào Thao Thương tiếp tục gia tốc rời đi, khiến cho một kích của Long Ngũ không có bất kỳ hiệu quả nào cả.

Trong chớp mắt Tào Thao Thương đã ra ngoài huyễn trận, thần trí khôi phục vài phần thanh minh, hắn liều mạng dốc sức chạy đi, trong lòng lại thầm mắng:

- Chết tiệt!

Trong hư không vô hạn, có một chỗ loạn thạch không gian chi địa, một gã cao giai Chí Tôn đang dựa vào cao giai Cổ Thần khí của mình nhanh chóng chạy đi.

Ở xa xa phía sau hắn còn nghe được tiếng gào thét đáng sợ của Chân Long.

Tào Thao Thương vô cùng kinh hoảng, nhiều năm qua đây là lần đầu hắn gặp phải đối thủ đáng sợ như thế.

Hắn rõ ràng đã rơi vào huyễn cảnh không cách nào thoát ra được, đây tuyệt đối là hiểm cảnh hung hiểm nhất hắn gặp phải trong ngàn năm qua.

Dùng thực lực của hắn mà nói, huyễn thuật do Chí Tôn bình thường bố trí xuống khó mà mê hoặc được bản tâm hắn!

Lần này may mắn có Cổ Thần khí hợp nhất với thể xác và tinh thần hắn trợ giúp, ngay khi sắp bị đối phương diệt sát đã tự động hộ chủ, mang theo hắn thoát đi huyễn cảnh, thật sự là may mắn đến cực điểm!

- Những người này rốt cục là ai, rõ ràng có thể bố trí xuống huyễn trận cường đại như thế, chẳng lẽ là đồ đệ của người nọ sao?

Tào Thao Thương liền ăn vào thần đan khôi phục hao tổn, trong lòng thập phần biệt khuất thầm nghĩ.

Vốn tưởng rằng chiếu theo lời Thông Bất Dịch, đối phương ngoại trừ có hồn lực công kích quỷ dị ra, thực lực chân thật cũng không đáng nhắc đến.

Hiện giờ tốt rồi, người ta ngoại trừ hồn lực công kích ra, còn có thể bố trí xuống huyễn thuật cường đại, hơn nữa đã sớm bày xuống trận pháp, chỉ đợi

bọn hắn đến để một mẻ hốt gọn.

Hắn đường đường cao giai Chí Tôn Thủy Thần, rõ ràng ngay cả một cọng lông người ta cũng chưa đụng được đã phải thập phần chật vật chạy trốn, việc này nếu truyền đi chỉ sợ mặt mũi hắn đều sẽ mất hết.

Bất quá, giờ hắn đã không còn thời gian đi suy nghĩ vấn đề này nữa, vẫn nên mau chóng rời khỏi đây rồi nói sau.

.

- Cái nhục ngày hôm nay, ngày khác tất sẽ hoàn trả gấp 10 lần!

Tào Thao Thương ở trong lòng nảy sinh ác độc nói.

Cao giai Chí Tôn Thủy Thần coi như trọng thương, nhưng nếu muốn chạy đi thì Lăng Tiếu và Long Ngũ đều không làm gì được cả.

Lăng Tiếu thầm kêu một tiếng đáng tiếc, phân thân liền lại một lần nữa trở về trong thức hải chân thân.

Hôm nay Viên Chiến Thiên đã tiến nhập giai đoạn đột phá, thời gian này sẽ không chấm dứt nhanh, hắn còn phải nhờ đan dược chi lực lĩnh ngộ đến tất cả yếu điểm của Chí Tôn Thủy Thần nữa.

Lăng Tiếu biết rõ người chạy trốn kia trong thời gian ngắn sẽ không lại dẫn người đến, hắn liền khống chế mấy người đã không còn lực chiến đấu, hơn nữa bắt đầu tiêu hóa hấp thu thần hồn lực lượng.

Những thần hồn này đều đạt đến cấp độ Chí Tôn, đối với hắn chính là siêu cấp thuốc bổ, có thể nhanh chóng lớn mạnh thần hồn lực lượng của mình.

Cường địch đã gây, tùy thời đều sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng, tăng lên mỗi một phần lực lượng đều thêm một phần đảm bảo

Lăng Tiếu trong lúc Viên Chiến Thiên đột phá cũng nắm chặt tu luyện tích lũy lực lượng.

Mấy tháng sau, Viên Chiến Thiên rốt cục thành công đột phá.

Thiên Địa dị tượng do đột phá đưa tới khiếp sợ tứ phương, chỉ thấy nhiều Thiên Lôi đáng sợ bí mật mang theo lôi minh cuồn cuộn đánh tới hắn.

Rầm rập!

Từ trong hư vô không gian hiện ra một mảnh lôi điện dài hẹp thô như trụ trời đánh tới vị trí Viên Chiến Thiên.

Lăng Tiếu nhìn một màn khủng bố này, lập tức thu dọn đồ đạc chạy đi xa xa!

- Cái này... đột phá rõ ràng còn dẫn tới Thiên Lôi đến thế gian, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lăng Tiếu mang theo thập phần vẻ nghi hoặc nói.

Mảng lớn Thiên Lôi này đủ để hoàn toàn hủy diệt cả một mảng Cổ Sơn mạch rồi, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần bình thường cùng với thập nhất thánh thú cũng khó mà chống lại được!

Lúc này Thông Tí Thiết Hầu Vương ở bên phát ra thanh âm bén nhọn nói:

- Thánh Vương Tử chính là thiên địa sinh ra, mỗi lần đột phá đại quan tự nhiên sẽ bị thiên khiển tai ương, nếu như ngay cả thiên khiển cũng chịu không được, vậy hắn sẽ tan thành mây khói, bất quá... Sau khi sống qua

thiên khiển, sự cường đại của hắn cũng không phải chúng ta có thể sống được!

Thông Tí Thiết Hầu Vương trong mắt mang theo vẻ lo lắng nồng đậm.

Lực lượng Thiên Lôi đáng sợ này ngay cả nó cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ hi vọng Thánh Vương Tử có thể ngăn cản được ah!

Đây là một đạo thiên tạp, một khi Viên Chiến Thiên bước qua, trong Chí Tôn cùng giai sẽ khó gặp phải địch thủ, cho dù là gặp gỡ người cao giai hơn hắn cũng có lực đánh một trận!

Ở trong Thiên Lôi Hải, Viên Chiến Thiên đã hóa thân thành Đấu Chiến Thánh Viên chính thức rồi.

Thân thể hắn đã phồng lớn lên mấy lần, toàn thân phủ lấy bộ lông ánh vàng rực rỡ, lộ ra vô cùng chói mắt, ngửa mặt lên trời đấm ngực gầm thét, đồng thời không ngừng phản kích những thiên lôi đánh tới kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2488 - Thiên Khiển Viên Chiến Thiên Đột Phá! (1)

Nhưng thiên lôi này thật sự nhiều lắm, thoáng cái đánh xuống nhiều như thế khiến da thịt hắn tróc ra tung tóe, máu tươi cuồng tung tóe phiêu tán đầy trời.

Hắn càng không ngừng gào thét, càng không ngừng phản kháng lấy, nhưng càng đánh thiên uy càng đại thịnh, lực lượng Thiên Lôi càng thêm khủng bố dị thường.

Lăng Tiếu ở phía xa nhìn thấy một quyền này, da đầu đều run lên.

- Chẳng lẽ hắn muốn biến hóa thành Đấu Chiến Thánh Viên sao?

Lăng Tiếu âm thầm tặc lưỡi thầm nghĩ.

Viên Chiến Thiên quả thật đã tiến hóa thành Đấu Chiến Thánh Viên rồi, đợi sau khi hắn ngăn được đợt Thiên Lôi này, nhất định sẽ có được sức chiến đấu càng thêm hung hãn hơn nữa.

Thông Tí Thiết Hầu Vương và Kim Cương Viên Vương đều không ngừng kêu ré lấy, chúng đều muốn tiến lên trợ giúp Viên Chiến Thiên, nhưng chúng biết loại thiên khiển này mình cũng bất lực.

- Loại Thiên Lôi lực lượng này thập phần ường đại tinh thuần, nếu ta để thần hồn phân thân xông vào rửa một phen, tin tưởng sẽ có trợ giúp a!

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Kỳ thật, hắn là sợ Viên Chiến Thiên chịu không được, khiến thần hồn của

hắn đi vào giúp một tay, đồng thời lại có tẩy trừ tạp chất trong thần hồn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện rồi!

Rống rống!

Viên Chiến Thiên đã bị đánh đến không còn nguyên hình, tiếng rào rú lộ ra cực kỳ thê thảm đau đớn, nó vẫn đang cắn răng kiên trì ngăn cản, kim bổng xuất hiện ở trong tay, cùng hắn tiếp thụ lấy Thiên Lôi tẩy lễ!

Lăng Tiếu sau khi do dực một phen, rốt cục gọi về thần hồn phân thân của mình, trực tiếp vọt tới đạo thiên lôi kia.

Rầm rập!

Lực lượng những Thiên Lôi kia vô biên mênh mông, thần hồn Lăng Tiếu lập tức bị đánh khiến đau đớn không thôi.

May mắn thần hồn phân thân của hắn đã là trung giai Chí Tôn, có thể thừa nhận được được những thiên lôi kia oanh kích.

Nếu thần hồn lực lượng của hắn vẫn chỉ ở đê giai, chỉ sợ vừa mới tiến vào thiên lôi đã bị đánh cho tán loạn rồi.

Thần hồn Lăng Tiếu trực tiếp xông đến bên người Viên Chiến Thiên, trực tiếp nghênh đón trước Thiên Lôi trên đỉnh đầu Viên Chiến Thiên, Đế Long Diệt Thiên Quyết đánh ngược tới những Thiên Lôi kia.

Thiên Lôi ở phụ cận Viên Chiến Thiên bị ngăn trở, hắn đã có cơ hội thở dốc, rất nhanh liền vận chuyển lực lượng khôi phục thương thế.

Lúc Lăng Tiếu nghênh đón những lực lượng kia đánh đến, thân thể bị những lực lượng Thiên Lôi kia tẩy rửa một lần, những hồn lực tạp chất hấp thu từ

người khác đều bị bài trừ ra khỏi cơ thể, hồn lực trở nên càng thêm tinh thuần, thân thể trở nên càng thêm hoàn mỹ vô khuyết!

Chỉ là ngay khi hắn cho rằng mình có thể nhẹ nhõm chống đỡ những thiên lôi này thì từ trong hư vô không gian lại lóe ra lực lượng càng thêm bàng bạc, từng đạo Thiên Lôi chi uy rõ ràng đạt đến cường độ của trung giai Chí Tôn rồi!

- Bà mẹ nó, đây là có chuyện gì, rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn rồi!

Lăng Tiếu hú lên quái dị, chỉ cảm thấy áp lực đại tăng, bị thân thể đánh cho càng ngày càng đau nhức, cũng bắt đầu có chút cảm giác không chịu nổi rồi!

Lăng Tiếu có một loại tinh thần bất khuất, đối mặt lực lượng càng cường đại, hắn cũng không lập tức lùi bước, hắn triển khai ra toàn bộ bảy mươi lần chiến lực, từng cái Long quyền đánh lên trên, ra sức đối kháng với những Thiên Lôi kia!

- Còn phải chống đỡ bao lâu ah! Cứ tiếp tục như vậy ta chỉ có thể rút lui!

Lăng Tiếu phát hiện những lực lượng Thiên Lôi này theo lực lượng hắn gia tăng mà cũng trở nên càng thêm cường đại hơn.

- Ngươi lui xuống đi, ta đã tốt rồi!

Lúc này, thanh âm của Viên Chiến Thiên sâu kín vang lên nói.

Chỉ thấy giờ phút này khí tức Chí Tôn của hắn đã bắt đầu ổn định, lực lượng tăng vọt lấy, trong mắt lộ ra ý tự tin nồng đậm.

- Vậy ngươi nhất định phải chịu đựng ah, ta vẫn chờ đánh một trận với ngươi đấy!

Lăng Tiếu nói một tiếng, nhanh chóng rút lui khỏi khu vực Thiên Lôi, không lại tiếp tục chống đỡ thay Viên Chiến Thiên nữa!

Thần hồn Lăng Tiếu nhanh chóng trở về trong thức hải, cả người mới cảm thấy trở nên sảng khoái.

Những tạp chất trong thần hồn hấp thu từ người khác đều đã bị thanh lý sạch sẽ, thần hồn lực lượng trở nên càng thêm tinh thuần cường hãn.

Lúc này, Viên Chiến Thiên lại lần nữa gặp phải Thiên Lôi đánh xuống, hắn mỗi khi đánh ra một quyền, vung ra một gậy đều đánh cho những Thiên Lôi kia phải tán loạn, mà những Thiên Lôi lực lượng rơi xuống trên người hắn cũng đã ít tạo thành ảnh hưởng với hắn hơn.

Thông Tí Thiết Hầu Vương và Kim Cương Viên Vương nhìn xem một màn này, thần sắc khẩn trương rốt cục buông lỏng không ít, chúng đều cho rằng Viên Chiến Thiên nhất định có thể xông qua Thiên Khiển!

Từng đạo Thiên Lôi liên tục đánh xuống, rốt cục cũng dần tan mất.

Viên Chiến Thiên kiệt lực mỏi mệt, bản thân bị trọng thương, nhưng hắn quả thật đã gắng gượng qua được Thiên Khiển, có thể trở thành một Đấu Chiến Thánh Viên chính thực đạt tới Chí Tôn!

Rống!

Viên Chiến Thiên ngửa mặt lên trời thét dài, một cổ kim mang từ trên người hắn tóe phát ra, khí thế kia khiến không gian bốn phía đều nhộn nhạo mở ra.

Thân thể Viên Chiến Thiên dần nhỏ lại, chậm rãi khôi phục bộ dáng hình người, khí tức cũng đều hoàn toàn thu liễm.

Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng với Kim Cương Viên Vương nhanh chóng bay vút tới Viên Chiến Thiên.

Lăng Tiếu cũng đi theo, lấy ra thần đan để Viên Chiến Thiên khôi phục lại.

- Viên huynh không nghĩ tới lại bị ngươi đuổi theo ah!

Lăng Tiếu thập phần cảm khái nói.

Viên Chiến Thiên tốc độ tiến giai cực kỳ kinh khủng, ngay cả hắn cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Viên Chiến Thiên không có nửa điểm hưng phấn, vẫn vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Ta và ngươi còn có chênh lệch, bất quá trận chiến giữa ta và ngươi cũng không xa nữa đâu!

- Ha ha, ta thập phần chờ mong!

Lăng Tiếu cười to đáp, dừng chút hắn còn nói:

- Mau chóng khôi phục thương thế đi, tin tưởng đang có không ít địch nhân chờ chúng ta đi qua đấy.

- Hi vọng bọn hắn càng nhiều càng tốt, bằng không ta sẽ cảm thấy rất không thoải mái!

Viên Chiến Thiên sâu kín ứng một câu, liền nhắm mắt lại chữa thương.

- Đồ biến thái này!

Lăng Tiếu ở trong lòng cười mắng.

Kế tiếp, bọn người Lăng Tiếu cũng không nóng nảy chạy đi, mà đợi sau khi Thông Tí Thiết Hầu Vương cũng tiến giai mới lại một lần nữa lên đường!

Lăng Tiếu hấp thu thần hồn của Thông Bất Dịch, đã hiểu được sự cường đại của Hồng Xà Hội, còn có đủ loại hiểm yếu trên vực lộ nữa.

Nếu bọn hắn tiếp tục hướng đông mà đi tuyệt đối là sẽ gặp lại Hồng Xà Hội, nhất định phải làm tốt chuẩn bị tùy thời ứng chiến.

Đối với Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên vốn hiếu chiến mà nói, đây chính là còn đường mà bọn hắn chờ mong, như vậy mới không tịch mịch a!

Chỉ là bọn hắn cũng không rõ ràng lắm, thịnh yến dọc theo con đường này tuyệt đối sẽ khiến bọn hắn cả đời khó quên được!

Bất luận một vực lộ nào cũng là do tổ tiên nhiều lần lưu lạc qua sau đó mới thành đường, tính nguy hiểm thấp hơn đi loạn trong các khu vực khác nhiều

Nhưng trên đường vẫn có trở ngại không nhỏ, rất nhiều Ngũ Hành loạn lưu không gian chi lực vẫn tạo thành phiền toái không nhỏ đối với Chí Tôn bình thường.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2489 - Thiên Khiển Viên Chiến Thiên Đột Phá! (2)

Bọn người Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên đi qua những khu vực này, cũng đụng phải không ít phiền toái, nhưng đối với bọn họ đều không có ảnh hưởng quá lớn!

Trên đường đi, Lăng Tiếu cũng nhận được không ít thần tài, đối với hắn mặc dù không có tác dụng quá lớn, nhưng lại có thể dùng để luyện đan, hoặc là đấu giá, đều là một khoản tiền rất lớn.

Về phần vài đầu thánh thú theo hắn cùng đi cũng hấp thu được không ít bổn nguyên lực lượng, tốc độ phát triển cũng cấp tốc tăng vọt lấy.

Mặt khác, Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên một đường đến đã gặp được không đợt tập kích.

Những người này cũng không dám quang minh chính đại ra tay, đều là lựa chọn đánh lén trí mạng, muốn xuất kỳ bất ý diệt sát bọn người Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên.

Chỉ là năng lực cảm ứng của Lăng Tiếu cường đại cỡ nào, đều sớm một bước phân biệt được bọn hắn, triển khai một hồi giết chóc vô tình!

Đám người đó cường đại nhất chỉ là trung giai Chí Tôn đỉnh phong, đối với bọn họ không tạo thành uy hiếp quá lớn, bộ phận bị Lăng Tiếu khống chế, cũng có đại bộ phận bị bọn hắn vô tình giết chết hết.

Lăng Tiếu hấp thu thần hồn của bọn hắn, biết được bọn hắn do thu được tin tức Hồng Xà Hội truy nã bọn họ nên mới mạo hiểm tới giết, nuốn mang đầu

của bọn hắn đi lĩnh thưởng!

Lăng Tiếu có được lấy đủ loại át chủ bài cường đại, đủ để hắn xông xao Ngoại Vực rồi, mà Viên Chiến Thiên sau khi tiến giai trong cùng giai cơ hồ đã vô địch thủ, liên tục chiến đấu khiến hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

- Viên huynh, trong lục địa không gian ở không xa đã có đại quân chờ chúng ta tiến đến, ngươi có muốn xông ha không?

Lăng Tiếu hỏi Viên Chiến Thiên.

- Xông, vì sao không xông, dù sao có cao giai Chí Tôn thì cứ để ngươi đối phó!

Viên Chiến Thiên rõ ràng khó được ẩn dấu nói.

Ba đợt đội ngũ lúc trước nhân số cũng không nhiều, cũng không cường hãn lắm, mà ở phía trước chính là nơi người Hồng Xà Hội tập kết, tin tưởng chờ đợi bọn hằn tuyệt đối là tồn tại vô cùng cường đại.

- Muốn ta đối phó bọn hắn, ta cũng không nắm chắc, chúng ta vẫn nên thay đổi tuyến đường đi!

Lăng Tiếu trực tiếp giang tay ra đáp.

Lăng Tiếu vẫn có chút tự biết lấy mình, hắn tuy đã khống chế không ít khôi lỗi Chí Tôn, nhưng lại không có người nào đạt đến cao giai, cứng đối cứng với người Hồng Xà Hội chỉ sợ chỉ có đường chết!

- Cứ theo ngươi nói đi!

Viên Chiến Thiên dứt khoát đáp.

- Ân, bên phải chúng ta phải vượt qua một mảnh tiêu thạch không gian, bên trong tiêu thạch vô cùng dày đặc, hơn nữa có được trọng khí lực tràng đáng sợ, muốn từ nơi ấy đi vòng qua, phiền toái nhất định sẽ không nhỏ, mà bên trái lại là lỗ đen không gian, người đi vào chưa từng thấy ai đi ra, xem ra chúng ta không còn lựa chọn nào khác rồi!

Lăng Tiếu đứng lại lấy phân tích lộ tuyến một chút nói.

- Ngươi nói chỉ như nói nhảm, nếu ngươi không đi bọn hắn sẽ đến đấy!

Viên Chiến Thiên nói một tiếng, liền lướt về phía bên phải.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng nói:

- Ngươi không phải rất muốn chiến đấu sao, ta chỉ cho ngươi một cơ hội biểu hiện thôi, sao người khác tới rồi, ngươi lại đi trước thế!

Lăng Tiếu nói xong đồng thời cũng theo Viên Chiến Thiên chui vào trong tiêu thạch không gian.

Một phương hướng khác tổng cộng có hai mươi mấy tên Chí Tôn Thủy Thần cưỡi thánh thú hạo hạo đãng đãng giết tới đây.

Đó đều là người Hồng Xà Hội, người cầm đầu chính là Tào Thao Thương chạy trốn lúc trước, ở bên cạnh hắn rõ ràng còn có hai tồn tại cùng giai với hắn, những người khác thực lực đều từ đê giai đến trung giai.

- Ta cho là bọn họ thật đúng là dám bỏ qua Hồng Xà Hội chúng ta, xem ra bọn hắn cũng biết sợ đấy!

Một gã cao giai Chí Tôn ở bên người Tào Thao Thương cười lạnh nói.

- Đúng vậy, ta cho là bọn họ thật sự có rất nhiều át chủ bài đâu đấy, Tào huynh ah, ngươi muốn ta lấy ra cả Phá Huyễn Cảnh, cũng đừng để nó không có đất dụng võ mới tốt đấy!

Một tên cao giai Chí Tôn khác nói với Tào Thao Thương.

Hai người này phân biệt gọi Khúc Chấn Lộ, cái khác thì là Hướng Quang Minh, ở trong Hồng Xà Hội địa vị ngang với Tào Thao Thương, bọn hắn đều là Ngoại Vực Chí Tôn, đã sớm lưu lạc tại đông vực lộ nhiều năm.

Tào Thao Thương mang theo vẻ lạnh lùng nói:

- Lão thông bọn hắn đều chết hết, chẳng lẽ ta còn lừa các ngươi sao, bọn hắn trốn vào tiêu thạch không gian, nhất định là muốn đi đường vòng, có lẽ là vào trong đó bày huyễn trận chờ chúng ta đến cũng nên, không thể chủ quan được!

- Tiêu thạch không gian này phiền toái không ít, muốn bày huyễn thuật không có khả năng, đương nhiên chúng ta không nên đi vào toàn bộ, ta và lão Tào, lão Hướng đi vào là được rồi, những người khác ở chỗ này trông coi, lại phái người thông tri người trong hội, nếu bọn hắn đi ra từ đầu kia tiêu thạch không gian thì bắt giết bọn hắn!

Khúc Chấn Lộ nhíu mày nói.

- Lão Khúc nói đúng, trong đó còn có đồ vật bọn hắn không tưởng được đang chờ bọn hắn, có chúng ta đi vào là đủ rồi!

Hướng Quang Minh gật đầu đáp.

Tào Thao Thương cũng không có ý kiến gì, dù sao tình huống bên trong phi thường phức tạp, những người khác đi vào chỉ sợ dữ nhiều lành ít, không

bằng để mấy người mạnh nhất bọn hắn đi vào cũng đủ rồi.

Sau khi quyết định xong, Tào Thao Thương, Khúc Chấn Lộ cùng với Hướng Quang Minh liền đuổi theo bọn người Lăng Tiếu đi vào.

Tiêu thạch không gian, bên trong tự nhiên tồn tại vô số tiêu thạch loạn lưu, từng khỏa nham thạch cự đại như cả nửa ngọn núi cao ở chỗ này càng không ngừng xông tới không ngớt, từng khối mảnh đá càng không ngừng vỡ toang vẩy ra, phát ra từng tiếng bạo.

Còn có một cổ trọng khí lực tràng cường đại, có được trọng lực khủng bố mấy chục vạn lần, bất luận một Thần Vương nào vừa đến đây, chỉ sợ sẽ lập tức bị trọng lực này ép thành huyết thủy ngay, cho dù là Chí Tôn ở chỗ này phi hành cũng lộ ra thập phần gian nan.

Bọn người Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên sau khi đi vào, lập tức từ trên không trung đáp xuống.

Cùng lúc đó, vô số tiêu thạch loạn lưu cũng điên cuồng nện tới bọn hắn.

Quỷ Hồn dẫn đầu đùng tốc độ trứ danh cũng không chịu nổi cổ áp lực này, phát ra từng tiếng "Thở phì phò", bộ dáng lộ ra vô cùng chật vật.

- Trở lại cho ta!

Lăng Tiếu lập tức triệu hoán Quỷ Hồn lại.

Quỷ Hồn lập tức bắt được liên lạc với Lăng Tiếu, bị Lăng Tiếu thu vào trong dược đỉnh.

Lúc này, mấy khối cự nham thạch điên cuồng nện tới Lăng Tiếu, lực xông tới mỗi một kích đều phi thường khủng bố.

Lăng Tiếu phân tâm phía trước, cự nham thạch kia sắp nện vào người hắn, Long Ngũ ở bên cạnh hắn đã biến trở về chân thân, bay thẳng đến những nham thạch kia gầm thét một tiếng.

Rống!

Rầm rập!

Những tiêu thạch kia lập tức bị tiếng long ngâm đáng sợ chấn cho nát bấy.

Long Ngũ thân hình bãi xuống, dùng thân thể mang Lăng Tiếu bay ra ngoài, đồng thời lợi dụng thân thể cường hãn của nó không ngừng quét bay tất cả loạn thạch ở đây, đánh cho chúng nát bấy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2490 - Bị Đuổi Giết. (1)

Viên Chiến Thiên, Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng với Kim Cương Viên Vương ở bên kia cũng đều bị trùng kích như vậy, nhưng thân thể của bọn hắn đều dị thường cường hãn, mà Thông Tí Thiết Hầu Vương càng tiến giai đến thập nhất giai trung giai, cặp thiết tí của nó quả thật là vô kiên bất tồi, có thể quét ngang tất cả tiêu thạch.

Lăng Tiếu quay đầu lại nhìn bọn hắn quát:

- Viên huynh các ngươi nhanh đến trên người Long Ngũ đi, mau chóng rời khỏi nơi này, bọn hắn dường như đã đi vào rồi.

Viên Chiến Thiên biết tình thế nghiêm trọng, cũng không khách khí với Lăng Tiếu, bảo Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng với Kim Cương Viên Vương biến hóa, tung nhảy đến trên người Long Ngũ.

Trong khí tràng khủng bố bực này, Long Ngũ đã triển khai tất cả chiến lực của nó ngăn chặn lại mọi thứ.

Long vỹ nó bãi xuống, trùng kích xuống phía dưới, nhưng tốc độ kia rất rõ ràng đã giảm xuống gấp trăm lần, lại phải chống lại đám tiêu thạch kia không ngừng trùng kích, có thể nói là vạn dặm đều cảm thấy nửa bước gian nan!

Chỉ bằng vào bản thân Long Ngũ muốn nhanh chóng tiến lên phía trước rời khỏi nơi này chỉ sợ không dễ dàng, rất dễ bị người phía sau đuổi theo a!

- Viên huynh chúng ta giúp Long Ngũ giúp một tay, toàn lực thay nó cho

ngăn cản những tiêu thạch kia đi!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói với Viên Chiến Thiên.

Dứt lời, hắn dẫn đầu đứng trên Long thủ không ngừng đánh tan những tiêu thạch trùng kích đến.

Viên Chiến Thiên, Thông Tí Thiết Hầu Vương cùng với Kim Cương Viên Vương đều nhao nhao ra tay trợ Long Ngũ.

Ngũ đại Chí Tôn thực lực cường đại cưỡng ép ở trong tiêu thạch không gian xé mở ra một con đường thật dài trùng kích tới phía trước.

Lực lượng thân thể Long Ngũ không hề thua kém cao giai Chí Tôn nhân loại, sau khi trở ngại được giảm bớt tốc độ tự nhiên được đẩy nhanh hơn không ít rồi.

Nhưng tốc độ Tam đại cao giai Chí Tôn ở phía sau trùng kích mà đến lại càng thêm nhanh.

Bọn hắn mới thật sự là cao giai, hơn nữa đối với tiêu thạch không gian này quen thuộc hơn bọn người Lăng Tiếu nhiều lắm.

Ba người bọn họ tạo thành hình tam giác, ba cổ khí thế không giống nahu rõ ràng giao thoa cùng một chỗ, hình thành hào quang phòng ngự cường đại, rõ ràng cưỡng ép bức mở những tiêu thạch trùng kích đến, khiến bọn hắn đều không bị những tiêu thạch kia ảnh hưởng đến, càng không cần đánh nát những tiêu thạch kia mới có thể tiến lên.

- Rõ ràng còn có thể chạy thoát, xem ra thật đúng là có chút bổn sự, bất quá bọn hắn muốn tránh được chúng ta truy kích là chuyện không thể nào!

Khúc Chấn Lộ cười lạnh nói.

Hắn là tinh tu thổ thuộc tính, đã từng tiến vào nơi này tu luyện trọng khí lực tràng, ở chỗ này hắn tự nhiên là như cá gặp nước, trợ Tào Thao Thương cùng với Hướng Quang Minh thế như chẻ tre đuổi tới phía trước.

Tốc độ bọn người Lăng Tiếu tuy nhanh hơn lúc mới vào không ít, nhưng vẫn chưa đủ, cứ tiếp tục như vậy rất nhanh sẽ bị đuổi kịp mất.

- Bọn hắn tới thật nhanh, bất quá bọn hắn cũng không nhiều người lắm, không bằng chúng ta dừng lại đánh với bọn hắn một trận đi!

Viên Chiến Thiên đề nghị nói.

- Người của bọn hắn không nhiều lắm, nhưng ngươi không cảm ứng được khí thế bọn hắn sao? Bằng lực lượng của chúng ta đối phó một người đã lộ ra cố hết sức, chớ nói chi đến tất cả bọn họ!

Lăng Tiếu nói.

Nếu như Quỷ Hồn có thể ở chỗ này không việc gì, vậy thì còn có sức liều mạng, dù sao hồn lực công kích của nó cũng không yếu hơn hắn, có thể giúp hắn chế trụ một người.

Thế nhưng hiện giờ trong trọng khí lực tràng này nó không thể làm được gì, Long Ngũ miễn cưỡng có thể ngăn cản một người, mà hắn và Viên Chiến Thiên lại không địch nổi đối phương a!

Mặt khác trong khôi lỗi hắn thu cũng không có cao giai, đối với người ta cũng không có bất kỳ uy hiếp nào ah!

Lăng Tiếu tâm tình lộ ra có chút lo lắng, bọn hắn chạy đến nơi đây, vốn

muốn lợi dụng địa hình để trốn, hiện giờ xem ra lại tự trói chân mình rồi.

Ngay khi bọn hắn không có biện pháp, phía trước bọn hắn bỗng có dị động.

Tiêu thạch không gian, ngoại trừ vô số tiêu thạch loạn lưu ra, còn có trọng khí lực tràng, đối với Chí Tôn bình thường mà nói, nơi này tuyệt đối là một chỗ hung hiểm, không có chút năng lực sẽ phải bỏ mình tại chỗ này.

Nhưng ngoại trừ những nguy hiểm này ra, ở đây vẫn còn nguy hiểm khác.

Cự Thạch Nhân, đây là một loại dị chủng không phải người không phải thú, chúng không có sinh mệnh khí tức, nhưng lại có thể dựa vào thôn phệ Thạch Nham mà sống.

Chúng lớn lên có chút tương tự nhân loại, nhưng lạ lớn như núi, hơn nữa toàn thân đều do đá tạo thành, lực lớn vô cùng, tùy tiện một quyền đủ để hủy diệt núi sông, tùy tiện một cước đủ để giẫm bạo tinh thần!

Cái này đủ để chứng minh sự khủng bố của những Cự Thạch Nhân này rồi!

Chúng bình thường sẽ không chủ động công kích bất cứ sinh vật nào, nhưng bất cứ sinh vật nào nếu tiến vào địa bàn của bọn nó, chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hôm nay bọn người Lăng Tiếu đã bay vào địa bàn của bọn nó.

Lăng Tiếu từ trong trí nhớ của những tàn hồn hấp thu được tự nhiên biết rõ trong tiêu thạch không gian có Cự Thạch Nhân.

Bọn hắn cũng bất đắc dĩ mới trốn tới chỗ này, dù sao Cự Thạch Nhân tuy cường hãn, có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng có thể mượn nhờ chúng để ngăn cản truy binh phía sau!

Ở phía trước bọn người Lăng Tiếu xuất hiện nguyên một đám Cự Thạch Nhân như núi cao, thân hình chúng rất tương tự nhân loại, có đầu có thân có tứ chi, nhưng lại không có nửa điểm sinh cơ, tất cả đều là do Thổ Nham màu xám tạo thành, giống như pho tượng điêu khắc mà thành vậy, lộ ra rất kỳ quái.

Chúng không bị trọng khí lực nơi này ảnh hưởng, có thể tùy ý đi lại, động tác chúng thập phần cơ giới hoá, nguyên một đám đang tiện tay nắm lấy những tiêu thạch trùng kích đến cắn nuốt, phát ra từng tiếng "Răng rắc" cực kỳ chói tai!

Long Ngũ vốn muốn mượn nhờ tốc độ trực tiếp bay vút qua nơi này, tuy nhiên lại khiến Cự Thạch Nhân phát hiện.

Chúng rõ ràng tiện tay bắt lấy tiêu thạch bay đến điên cuồng nện về phía Long Ngũ.

- Long Ngũ coi chừng!

Lăng Tiếu thần sắc đại biến hoàng sợ nói với Long Ngũ.

Hắn phát hiện những tiêu thạch nện đến này lực lượng khủng bố dị thường, nếu bị đập trúng thì khó mà chịu đựng nổi.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng những Cự Thạch Nhân không có tánh mạng này không có lực cảm ứng, hơn nữa tốc độ khẳng định phi thường chậm chạp, muốn tránh thoát đi hẳn không phải là vấn đề.

Nhưng giờ hắn biết mình đã hoàn toàn sai lầm, nơi này là địa bàn của bọn nó, tự nhiên là có ưu thế và phương thức chiến đấu của riêng mình rồi.

Long Ngũ cũng không có chút sợ hãi, nó gào rú một tiếng, long thân quấn

quanh, không ngừng đánh cho những tiêu thạch kia thành bột mịn.

Bọn người Lăng Tiếu và Viên Chiến Thiên cũng nhao nhao ra tay, thay nó chia sẻ những áp lực này.

Chỉ là Cự Thạch Nhân ở bên này rất nhiều, phóng mắt xem xét ít nhất cũng có mấy trăm, chúng đều đồng loạt điên cuồng ném tiêu thạch tới bọn hắn, hơn nữa cũng có không ít Cự Thạch Nhân trùng kích qua, hoàn toàn phong tỏa lấy con đường của bọn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2491 - Bị Đuổi Giết. (2)

Tiêu thạch đầy trời bất kể là vị Chí Tôn Thủy Thần nào ở chỗ này đều cảm thấy da đầu run lên, khó có thể ứng phó nổi.

Tam đại cao giai Chí Tôn Thủy Thần đuổi theo phía sau đều nhao nhao dừng thân hình lạ, không tiếp tục đuổi theo nữa.

- Những người cao to này tuy không có trí tuệ gì, nhưng muốn vượt qua cửa ải của chúng cũng không dễ, chờ bọn hắn không chịu được nữa chúng ta lại ra tay bắt lấy, tin tưởng trên người bọn họ sẽ có không ít thứ tốt!

Khúc Chấn Lộ cười lạnh nói.

Trong ba người này, lấy hắn cầm đầu, dù sao thực lực của hắn cũng mạnh hơn hai người khác một chút.

- Vạn nhất bị bọn hắn vượt qua thì làm sao?

Tào Thao Thương hận không thể lập tức đi qua bắt lấy bọn người Lăng Tiếu.

Hắn nhìn đầu Chân Long thần thú kim thuộc tính đã cực kỳ đỏ mắt rồi.

Nếu hắn có thể thu phục nó, cho dù là Khúc Chấn Lộ cũng phải kiêng kị hắn ba phần!

Hướng Quang Minh giống như nhìn thấu tâm tư Tào Thao Thương cười nói:

- Lão Tào là khẩn trương đầu Chân Long thần thú kia a, yên tâm đi, Chân

Long thần thú thân thể vô cùng cường đại, hơn nữa chúng vô cùng cao ngạo, hiện giờ chúng ta đuổi qua cho dù thu thập được bọn hắn thì người cũng không thể hàng phục Chân Long thần thú được, không bằng trước hết để nó nếm chút khổ sở, đợi đến lúc ngươi đi qua cứu nó, nói không chừng nó sẽ cảm kích ngươi cũng nên!

- Muốn hàng phục nó cũng không dễ dàng, xem trước một chút đi! Nói không chừng bọn hắn sẽ bị những người cao to này nện thành thịt vụn cũng nên!

Khúc Chấn Lộ lại nói.

Tam đại cao giai Chí Tôn đều không tiến vào địa bàn của Cự Thạch Nhân mà là chờ bọn người Lăng Tiếu tiêu hao không sai biệt lắm mới đi vào bắt bọn họ.

Hôm nay bên phía bọn Lăng Tiếu tình huống đã tương đối nguy hiểm

.

Những tiêu thạch trùng kích mà đến kia vốn đã đủ phiền toái, lại thêm những Cự Thạch Nhân nhân này nện tới, khiến bọn hắn ứng phó cực kỳ chật vật.

Bọn người Lăng Tiếu theo Long Ngũ không ngừng ngăn cản những tiêu thạch nện tới kia, đều bị chấn khiến khí huyết sôi trào không thôi.

Long Ngũ đã không cách nào phi hành được nữa, bởi vì đã bị những Cự Thạch Nhân kia vây quanh lấy.

Trừ phi có thể hủy diệt chúng mới có thể thoát khỏi phiên khu vực này được.

- Long Ngũ ngươi biến trở về hình người, như vậy sẽ không dễ bị đánh

trúng, chúng ta lợi dụng tốc độ nhanh chóng vượt qua bọn chúng, nếu quả thật không tránh thoát, sẽ phá hủy thạch tâm ở phần bụng chúng, bằng không công kích những nơi khác cũng không có ích gì!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

Cùng lúc đó, hắn còn triệu hồi ra ba gã khôi lỗi Chí Tôn, bọn hắn có thực lực trung giai, hơn nữa còn là tinh tu thổ thuộc tính, có trợ giúp bọn hắn mở một sinh lộ!

Long Ngũ nghe theo Lăng Tiếu phân phó, biến trở về hình người, áp lực giảm nhiều, Long quyền điên cuồng đánh ra, phá tan những tiêu thạch kia, ở phía trước nhất mở đường cho bọn người Lăng Tiếu.

Chỉ là những Cự Thạch Nhân kia đã đến gần, một Cự Thạch Nhân trong đó giơ thạch quyền lên đánh qua Long Ngũ.

Long Ngũ thân hình chấn động cũng cùng nó đối oanh một quyền.

Ầm ầm!

Một quyền này qua đi, một cánh tay Cự Thạch Nhân trực tiếp bị Long Ngũ phế bỏ, nhưng thân hình nó lại không dao động chút nào, cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào cả..

Một thạch quyền khác của nó lại lần nữa nện xuống, hơn nữa cánh tay bị hủy diệt rõ ràng tụ lại tiêu thạch ở phụ cận lần nữa hồi phục như cũ.

Long Ngũ tựa hồ không nghĩ tới nó lại không làm gì được Cự Thạch Nhân, lúc này lại lần nữa tăng lên thực lực, điên cuồng nện đến Cự Thạch Nhân.

Lăng Tiếu muốn nhắc nhở Long Ngũ đánh và thạch tâm nơi phần bụng Cự

Thạch Nhân, nhưng hắn cũng gặp phải công kích của Cự Thạch Nhân.

Chỉ thấy trong đó có một gã Cự Thạch Nhân giơ một khối tiêu thạch hung hăng nện tới hắn.

Lăng Tiếu bùng lên bảy mươi lần chiến lực, dùng tốc độ cao nhất tránh thoát khối tiêu thạch kia nện tới, nhưng từ hướng khác lại có một khối nện qua, khiến hắn không thể không ra quyền phá hủy nó.

Một quyền long trời lở đất, một quyền tan vỡ không gian!

Tiêu thạch kia bị đánh nổ nát, nhưng áp lực mang đến cho Lăng Tiếu lại rất cường đại, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Thân thể của hắn nặng nề đụng vào trên một khối tiêu thạch, quanh thân đều cảm thấy đau đớn!

Hắn còn không có cơ hội thở dốc, một cự quyền đã nện xuống, lực lượng cực kỳ khủng bố, hoàn toàn có thể đánh Chí Tôn bình thường thành thịt vụn!

Kỳ thật, tốc độ một kích của Cự Thạch Nhân cũng không nhanh, nếu là một nơi khác bên ngoài, bất kỳ một Chí Tôn thần thủy nào cũng có thể tránh được, nhưng chỗ này lại có trọng khí lực tràng đáng sợ, hành động của bất luận kẻ nào đều bị áp chế, người có thể tránh thoát một quyền này căn bản không nhiều lắm.

Lăng Tiếu nếu không phải có thể tăng lên bảy mươi lần chiến lực, lực lượng có thể so với trung giai Chí Tôn, lại có thêm Phong thuộc tính thì đừng mơ mà tránh được.

Lăng Tiếu thoát khỏi một kích kia, thân hình bắn tới vị trí bên hông Cự Thạch Nhân, tay phải dồn tất cả lực lượng, bay thẳng đến phần bụng Cự

Thạch Nhân toàn lực đánh ra một quyền.

!

Ầm ầm!

Cự Thạch Nhân kia tuy phòng ngự kinh người, nhưng dưới một kích toàn lực của Lăng Tiếu, phần bụng nó vẫn bị đánh cho "Lõm" xuống dưới, lộ ra thạch tâm đầy hành thổ chi khí nồng đậm!

Thạch tâm này là nơi mấu chốt uẩn dục Cự Thạch Nhân, nó tương đương với thú đan của linh thú, nhưng nó lại có thể bị võ giả tinh tu thổ thuộc tính trực tiếp hấp thụ những thạch tâm năng lượng này lớn mạnh tu vị bản thân, còn có thể dựa vào thạch tâm cảm ngộ ảo diệu trọng khí lực tràng trong đó.

Bất quá muốn từ trên người những Cự Thạch Nhân này cướp lấy thạch tâm quả thật cực kỳ gian nan.

Chỉ sợ chưa tiêu diệt Cự Thạch Nhân trước tiên đã bị Cự Thạch Nhân và tiêu thạch nện thành thịt vụn rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên từ trong các trí nhớ mà hắn hấp thu biết được việc này, hắn chỉ cần cướp lấy thạch tâm này, hoặc là hủy thạch tâm này đi thì Cự Thạch Nhân sẽ liền bị hủy diệt ngay!

Lăng Tiếu long trảo thò ra, trực tiếp sinh sinh rút ra khỏa thạch tâm kia.

Nhưng lại bị Cự Thạch Nhân kia hung hăng nện xuống một quyền!

May mắn hắn đã sớm một bước lấy thạch tâm ra, bằng không trúng một quyền này, chỉ sợ thần thể hắn cũng phải bị thương nặng.

Đương nhiên, giờ còn không phải lúc đắc ý, nơi này quả thật quá nhiều Cự Thạch Nhân, muốn hủy diệt từng cái tuyệt đối không có khả năng, phải mau chóng chạy khỏi nơi này mới là chính đạo.

Cự Thạch Nhân khác lần nữa đánh đến, lại có các Cự Thạch Nhân khác nện tiêu thạch quá, nhiều mặt bao bọc, cơ hồ khiến Lăng Tiếu khó có thể tránh né.

Hắn chỉ có thể đủ lợi dụng toàn lực chống đỡ những công kích kia.

PHỐC!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy ngực một buồn bực, một ngụm máu tươi phun ra, cả người bị đụng đến váng cả đầu!

- Quả nhiên là nơi hung hiểm, cứ tiếp tục như vậy chúng ta khó có thể chạy thoát ah

Lăng Tiếu lo lắng thầm nói một tiếng, sau đó trong lúc né tránh cũng chú ý đến tình huống người khác.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2492 - Xông Địa Bàn Cự Thạch Nhân..

Long Ngũ vẫn đang dùng man lực đối kháng với những Cự Thạch Nhân kia, mà bọn người Viên Chiến Thiên lại có ba gã khôi lỗi của hắn tương trợ mới miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng tình huống vẫn phi thường hung hiểm!

- Xem ra không liều không được!

Lăng Tiếu sợ hãi rống một tiếng, mặc kiện trung giai Cổ Thần khí Long Lân Giáp mà Lăng Bác ban cho hắn lên người, lại gọi thần hồn ra.

Hắn chân thân mặc Long Lân Giáp, cầm trong tay Kim Long Thương, giống như Chiến Thần tăng lực lượng tới cực hạn

Hắn đã từng vào Loạn Táng Không Giang, đã từng chịu qua trọng khí lực tràng áp chế, hôm nay tình huống càng nghiêm trọng hơn trước, hắn phải toàn lực ứng phó mới được!

Hắn dùng tốc độ cao nhất, Kim Long Thương đâm vào thạch tâm phần bụng Cự Thạch Nhân mà đi.

Thần hồn phân thân của hắn ẩn hình, không bị những Cự Thạch Nhân kia phát hiện, có thể trực tiếp tới gần phần bụng chúng, mọc ra hoặc hủy diệt thạch tâm của chúng.

Kể từ đó, Lăng Tiếu cuối cùng bắt đầu đẩy mạnh về trước, rời khỏi nơi này có hi vọng rồi.

- Ồ, tiểu tử kia ngược lại là kỳ quái, rõ ràng có thể liền hủy năm đầu Cự

Thạch Nhân, đây chính là chuyện trung giai Chí Tôn cũng khó làm được a!

Khúc Chấn Lộ ở phía xa quan sát phát ra thanh âm kinh ngạc nói.

Tào Thao Thương cũng khẽ thở dài:

- Hắn chỉ là đê giai, nhưng lại có thể bộc phát ra tu vị trung giai, xem chiến khí của hắn hẳn là Kim tộc nhân, Kim Long có lẽ chính là hộ thân thần thú của hắn!

- Quản hắn là người nào, tóm lại có chúng ta ở đây, bọn hắn muốn chạy khỏi nơi này cũng không dễ như vậy!

Hướng Quang Minh nói.

- Vẫn nên cẩn thận chút mới tốt, một khi bọn hắn có năng lực thực sự phá vòng vây, chúng ta lập tức ra tay!

Khúc Chấn Lộ híp mắt nói.

Lúc này, hắn đã gọi về thánh thú thổ thuộc tính của mình ra, đó là một đầu Độn Địa Thánh Thử, nó ở chỗ này cũng không chịu bao nhiêu ảnh hưởng, còn có thể lợi dụng tốc độ dễ dàng thoát khỏi công kích của tiêu thạch và Cực Thạch Nhân.

Đây cũng chỗ dựa cường đại của Khúc Chấn Lộ lúc còn chưa đạt đến cảnh giới cao giai dùng đề vượt qua chỗ này!

Hiện giờ hắn triệu hoán nó ra, chính là vì phòng ngừa bọn người Lăng Tiếu chạy trốn.

Chân thân và phân thân Lăng Tiếu cùng một chỗ phối hợp, lập tức liền hủy

mấy cổ Cự Thạch Nhân, đồng thời rống lên với Long Ngũ:

- Long Ngũ ngươi chuyên đánh phần bụng chúng là được, đừng có chọi cứng với chúng làm gì.

Long Ngũ tuy có một thân lực lượng, nhưng đối cứng với những Cự Thạch Nhân này thật sự phi thương bất lợi, tiêu hao cũng tương đối lớn, mà hắn cũng chịu chút tổn thương, chẳng qua chỉ cố nén thôi!

Lăng Tiếu giết về phía bọn người Viên Chiến Thiên.

Vô số cỗ Cự Thạch Nhân càng không ngừng đánh đến, khiến hắn cũng trúng không ít quyền, mắt nổi đầy đom đóm.

Kim Cương Viên Vương cũng bị thương không nhẹ, nếu không có Thông Tí Thiết Hầu Vương đã cùng với ba gã khôi lỗi Chí Tôn thổ thuộc tính ở đây, tuyệt đối không có khả năng chống đến giờ rồi, mà chiến lựcViên Chiến Thiên sau khi tiến vào Chí Tô quả nhiên là kinh người, rõ ràng một dùng lực một người phá hủy hai Cự Thạch Nhân, mà các đòn đánh đến cũng bị hắn dựa vào thân thể cường hãn chống đỡ hết.

Lăng Tiếu có thần hồn trợ giúp, miễn cưỡng đến được phụ cận Viên Chiến Thiên, kêu lên với Viên Chiến Thiên:

- Các ngươi trước vào trong Dược Đỉnh, ta và Long Ngũ mang bọn ngươi rời đi!

- Không cần, ta có thể chịu được, chúng ta tranh thủ thời gian tiến lên trước đi!

Viên Chiến Thiên là một người hiếu chiến bất khuất, liền cự tuyệt lời đề nghị của Lăng Tiếu!

Hắn dẫn theo kim bổng, càng không ngừng quét ngang tứ phương, phá huỷ rất nhiều tiêu thạch, lại lợi dụng kim bổng đâm thẳng vào chỗ hiểm phần bụng Cự Thạch Nhân, mỗi một động tác đều gọn gàng mà linh hoạt, cương mãnh bá đạo!

Chỉ tiếc về mặt lực lượng lại hơi kém một chút, nếu hắn ở cảnh giới trung giai Chí Tôn, tất nhiên có thể quét ngang Cự Thạch Nhân ở đây!

Lăng Tiếu biết rõ tính cách Viên Chiến Thiên, cũng không khuyên nữa, lập tức cùng bọn hắn tác chiến, tiến tới gần chỗ Long Ngũ, định cùng nhau phá vòng vây mà ra!

Lúc này Kim Cương Viên Vương lần nữa kéo chân sau, bị một Cự Thạch Nhân nện cho huyết nhục bạo liệt, thương thế lần nữa tăng thêm.

Viên Chiến Thiên không muốn bỏ qua nó, liền tiếp lấy Cự Thạch Nhân bên cạnh nó, hơn nữa thập phần cuồng nộ chiến đấu với Cự Thạch Nhân.

- Viên huynh đừng cậy mạnh nữa, trước tiên thu Viên Vương lại đi!

Lăng Tiếu kêu to với Viên Chiến Thiên.

Viên Chiến Thiên có thể phục hồi tinh thần lại, liền dựa theo ý Lăng Tiếu thu Kim Cương Viên Vương lại.

Không còn Kim Cương Viên Vương liên lụy, đám người Lăng Tiếu đã tụ hợp với Long Ngũ, dần dần trùng kích ra khỏi địa bàn của Cự Thạch Nhân.

Long Ngũ lực lượng vô song, thông qua chỉ thj của Lăng Tiếu, chuyên môn đánh vào phần bụng của Cự Thạch Nhân, mỗi hai ba quyền liền có thể giải quyết được một Cự Thạch Nhân.

Do nó đến phụ trách mở đường, tất cả áp lực đều dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà thần hồn phân thân của Lăng Tiếu ẩn hình cũng có chỗ tốt rất lớn, vĩnh viễn không sợ bị địch nhân biết và cảm giác được.

Những Cự Thạch Nhân này dù lợi hại, cũng là một loại sinh vật không có trí tuệ, chúng căn bản không biết sự tồn tại của thần hồn Lăng Tiếu, lại bị Lăng Tiếu liên tục hủy đi không ít Cự Thạch Nhân.

Mà Viên Chiến Thiên cùng với Thông Tí Thiết Hầu Vương lại phụ trách mở đường hai bên, ngăn cản tiêu thạch do những Cự Thạch Nhân kia nện đến, mà tam đại khôi lỗi của Lăng Tiếu lại phụ trách hiệp trợ cứu viện, một khi Long Ngũ, Lăng Tiếu hoặc Viên Chiến Thiên xuất hiện nguy cơ, bọn hắn sẽ tiến lên trợ giúp.

Có thể nói, bọn hắn trong lúc cứu viện Long Ngũ, Lăng Tiếu cùng với Viên Chiến Thiên, thần thể và thần lực sẽ tiêu hao rất lớn.

Bọn hắn tuy là trung giai Chí Tôn thổ thuộc tính, nhưng cũng phải trả một cái giá rất lớn, bọn họ đều vô điều kiện chấp hành lấy mệnh lệnh của Lăng Tiếu, không chút bận tâm đến an nguy bản thân, thánh thú của bọn hắn cũng huyết nhục vẩy ra, đã có hai đầu vẫn lạc mất.

Cũng may là chỉ chết hai đầu thánh thú, nhưng lại khiến bọn người Lăng Tiếu thông qua được hơn nửa địa bàn của những Cự Thạch Nhân này, cách xuyên rời khỏi địa bàn Cự Thạch Nhân đã không còn quá xa nữa.

- Lão Khúc, chúng ta không thể đợi được nữa, những Cự Thạch Nhân kia tựa hồ không làm gì được đám bọn chúng cả!

Xa xa Tào Thao Thương lộ có chút lo lắng quát.

- Không có nghĩ tới những tiểu tử này rõ ràng có chút bổn sự, vậy thì không đợi nữa, lập tức đuổi theo bọn hắn!

Khúc Chấn Lộ nhíu mày đáp, tiếp theo hắn nói với Độn Địa Thánh Thử:

- Tiểu nhị xuất phát, đuổi theo bọn hắn!

XÍU... UU!!

Độn Địa Thánh Thử trong trọng khí lực tràng vẫn lộ ra vô cùng nhẹ nhàng, nó mang theo Khúc Chấn Lộ, Tào Thao Thương cùng với Hướng Quang Minh bay thẳng về phía Cự Thạch Nhân.

Nó dựa vào ưu thế tốc độ, xảo diệu tránh thoát khỏi tiêu thạch nơi này và công kích của Cự Thạch Nhân.

Chỉ trong nháy mắt nó đã đi được đoạn đường không ngắn.

Bất quá, bọn hắn cũng đừng mơ không gặp phải chút trở ngại nào liền đuổi kịp bọn người Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2493 - Truy Binh Tới Gần. (1)

Những Cự Thạch Nhân kia điên cuồng nện ra tiêu vũ đầy trời, vẫn khiến Tam đại cao giai Chí Tôn bọn hắn phải nhao nhao ra tay đánh cho những tiêu thạch kia nát bấy.

Lực lượng bọn hắn đã đăng phong tạo cực, ra tay tự nhiên là kinh thiên động địa, lại lộ ra thong dong bình tĩnh hơn rất nhiều.

May mắn những Cự Thạch Nhân kia không có bất kỳ tư tưởng nào cả, không biết cái gì gọi là nguy hiểm, cho nên cho dù bọn hắn có cường đại hơn thì chúng vẫn điên cuồng đánh tới.

- Những người cao to này thật là phiền toái, chúng ta toàn lực ra tay đi!

Khúc Chấn Lộ nhíu mày quát.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, ba người bọn họ cùng lúc bắn ra thần lực cường đại hơn, ba cổ lực lượng thuộc tính không giống nhau phân biệt ba phương hướng đánh ra.

Rầm rập!

Bọn hắn dốc hết toàn lực, xông qua khỏi địa bàn của những Cự Thạch Nhân này có thể nói là vô cùng mau lẹ.

Bọn người Lăng Tiếu đối phó những Cự Thạch Nhân này cũng càng ngày càng có tâm đắc, đã có thể xông qua hơn phân nửa địa bàn Cự Thạch Nhân, chỉ cần kiên trì chốc lát nữa thì tuyệt đối có thể thoát thân rồi.

Nhưng đột nhiên cảm ứng được khí thế đáng sợ từ sau lưng truyền đến, những tiếng kinh bạo kinh thiên động địa kia khiến bọn hắn lập tức cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi.

- Nguy rồi, bọn hắn đã đuổi tới!

Lăng Tiếu hoảng sợ nói.

- Cùng lắm thì cùng bọn họ liều mạng!

Viên Chiến Thiên vẫn không sợ quát.

- Không được, chúng ta thực lực kém quá xa, lại có những Cự Thạch Nhân này ngăn cản, chúng ta tuyệt đối chỉ có đường chết!

Lăng Tiếu lập tức đáp.

- Nhưng giờ không còn cách nào nữa rồi!

Viên Chiến Thiên cau mày nói.

Lăng Tiếu trầm mặc lại, trong lòng của hắn cấp tốc tính toán xem nên giải quyết tình huống trước mắt này như thế nào.

Long Ngũ có thể đối phó một người, mà hắn nếu vận dụng hồn lực công kích thì tuyệt đối có thể đối phó một người, nhưng người khác nên giải quyết thế nào đây!

- Được rồi, trực tiếp liều mạng, có lẽ còn có một đường sinh cơ!

Lăng Tiếu sau khi so đo một lúc, rốt cục hạ quyết tâm!

- Viên huynh thông qua nơi này sẽ an toàn hơn nhiều rồi, ngươi và Hầu Vương đi trước một bước, đến Thanh Nguyệt không gian chờ ta, ta lưu lại đối phó bọn hắn

Lăng Tiếu quả quyết đáp, tiếp theo nhìn Viên Chiến Thiên lại muốn nói gì đó, hắn đã mở miệng nói:

- Ngươi đừng nói gì cả, ta có biện pháp chạy trốn, ta và ngươi còn có một trận chiến chưa xong nữa đấy!

Viên Chiến Thiên nắm thật chặt kim bổng trong tay, do dự một chút nhẹ gật đầu, sau đó nói với Hầu Vương:

- Chúng ta đi!

Viên Chiến Thiên biết có lưu lại cũng chỉ là vướng víu, khiến Lăng Tiếu phân tâm, không bằng dứt khoát rời đi, có lẽ đúng như Lăng Tiếu nói, Lăng Tiếu có thể thong dong đào thoát!

Lăng Tiếu lại để cho Long Ngũ hộ tống Viên Chiến Thiên tiến thêm một đoạn, mà hắn lại bắt đầu chuẩn bị nghênh địch.

- Thần hồn phân thân không thể đánh chết bất luận người nào trong bọn họ cả, vậy chỉ có thể lợi dụng hồn lực tổn thương thần hồn một người trong đó, lại nghĩ biện pháp tiêu diệt một tên khác, tên Chí Tôn thổ thuộc tính kia là mục tiêu hàng đầu, có hắn ở đây, hai người khác mới có thể thong dong đuổi theo, không có hắn và đầu Thánh Thử kia, bọn hắn muốn lập tức bắt lấy ta và Long Ngũ tuyệt đối không hề dễ dàng!

Lăng Tiếu rất nhanh tính toán kế hoạch trong lòng, liền gọi thần hồn phân thân trở về.

Hắn cũng không dây dưa với những Cự Thạch Nhân kia nữa, dốc hết toàn lực không ngừng triệt thoái về phía sau.

Chỉ là thực lực chân thân hắn lại hơi yếu, bị những Cự Thạch Nhân và tiêu thạch kia ngăn cản rất khó có thể rút đi, nếu không phải còn có Tam đại trung giai Chí Tôn khôi lỗi thổ thuộc tính che chở, hắn chỉ sợ đã bị thương rồi.

Tam đại cao giai Chí Tôn tới gần đã phát hiện ra bọn người Viên Chiến Thiên rời đi trước một bước, lúc này lại một lần nữa đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

- Tiểu tạp chủng, các ngươi trốn cũng không thoát đâu, lưu lại cho lão tử!

Tào Thao Thương hét lớn.

- Ba lão cẩu, có bản lĩnh thì đuổi theo đi!

Lăng Tiếu dứt khoát thả ra, nổi giận mắng bọn hắn.

Lăng Tiếu lời này lập tức chọc giận ba người bọn họ, Khúc Chấn Lộ lộ ra sát ý đậm đặc nói:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay ngươi phải chết không toàn thây!

- Ta cảm thấy vẫn nên biến hắn thành một cổ thây khô khôi lỗi mới tốt!

Hướng Quang Minh ở bên cạnh phụ họa nói.

Trong lúc nói chuyện, bọn hắn đã đến gần Lăng Tiếu vạn mét, đã đủ phạm vi để công kích rồi!

Tào Thao Thương dẫn đầu nhịn không được xuất thủ, kim thương trong tay hắn hung hăng chọc tới Lăng Tiếu, một đạo kim mang như cầu vồng bắn tới Lăng Tiếu.

Đổi thành nơi khác, một kích này đủ để oanh sát Lăng Tiếu rồi.

Dù sao Lăng Tiếu chỉ là đê giai, ở trong phạm vi công kích của hắn đừng mơ mà tránh khỏi được.

Thế nhưng nơi này là tiêu thạch không gian, có vô số tiêu thạch đang bay loạn lấy, lại có Cự Thạch Nhân ở chỗ này tạo thành trở ngại tự nhiên.

Một chiêu này của hắn còn chưa đánh tới trước Lăng Tiếu đã bị rất nhiều tiêu thạch cản trở hơn phân nửa lực lượng, lại có Cự Thạch Nhân chủ động phản kích, sinh sinh cản lấy một chiêu này của hắn.

Nhìn xem một màn này, Tào Thao Thương lộ ra vô cùng phiền muộn!

Long Ngũ sau khi hộ tống bọn người Viên Chiến Thiên rời đi một đoạn đường, lại lần nữa trở về bên người Lăng Tiếu.

Nó hóa thành hình người, xuyên thẳng qua giữa các Cự Thạch Nhân, nếu so với bất luận kẻ nào đều lộ ra nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Dù sao nó có được gấp trăm lần chiến lực, đủ để cho nó thoát khỏi ảnh hưởng nơi này rồi.

Lăng Tiếu cũng lui về phía Long Ngũ, hắn không muốn rời khỏi nơi này, nơi này tuy bất lợi với hắn nhưng cũng sẽ có trói buộc với ba người kia!

Chỉ cần hắn lợi dụng thoả đáng, nói không chừng có thể tàn sát ba người này!

Đương nhiên, hắn tàn sát không được đối phương, vậy hắn vf Long Ngũ khẳng định sẽ phải xui xẻo!

- Tiểu tử ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!

Khúc Chấn Lộ cười lạnh nói một tiếng, hắn rốt cục xuất thủ.

Cự Thạch Nhân ở đây rõ ràng không công kích hắn, chỉ ra tay với Tào Thao Thương cùng với Hướng Quang Minh ở một bên.

Hắn khống chế tiêu thạch bên này bắn về phía Lăng Tiếu.

Những tiêu thạch này như thiên thạch đập tới, tốc độ cực kỳ nhanh, hơn nữa lực lượng cũng cực kỳ khủng bố, một khi bị nện trúng tất thành thịt vụn không thể nghi ngờ!

Lăng Tiếu muốn né tránh cũng không còn kịp, may mắn ba gã trung giai Chí Tôn Thủy Thần bên cạnh hắn đồng thời ra tay, hoàn toàn phá vỡ mất một chiêu này.

Ầm ầm!

Vô số mảnh đá vẩy ra, những lực lượng còn sót lại nện khiến Lăng Tiếu cảm thấy đau nhức không thôi!

Lăng Tiếu liên tục nhanh chóng thối lui, hắn còn phải đối phó với công kích của những Cự Thạch Nhân kia, trong nội tâm nghi hoặc:

- Tên này rõ ràng không bị Cự Thạch Nhân công kích? Có cổ quái!

Lăng Tiếu đương nhiên không biết Khúc Chấn Lộ sớm hấp thu qua không ít khỏa thạch tâm, hắn đem chính mình trạng thái đều hóa đá ra, tự nhiên là có

thể làm cho những... này Cự Thạch Nhân cảm thấy đồng nguyên tồn tại, tựu cũng không đối phó hắn Hacker nữ vương đến từ Tinh Tế đọc đầy đủ

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2494 - Truy Binh Tới Gần. (2)

Khúc Chấn Lộ cưỡi Độn Địa Thánh Thử đã là đi tới phụ cận Lăng Tiếu, song chưởng hắn như ma thủ, rõ ràng có thể khống chế tất cả tiêu thạch xung quanh để sử dụng nện tới ba gã trung giai Chí Tôn khôi lỗi của hắn.

PHỐC PHỐC!

Mấy tên trung giai Chí Tôn này đã sớm bị thương không nhẹ, thần lực tiêu hao hầu như không còn rồi, hiện giờ tự nhiên khó có thể đỡ nổi công kích của cao giai Chí Tôn như Khúc Chấn Lộ, thần thể nhao nhao bạo liệt ra, máu tươi không ngừng vẩy khắp nơi!

Ba người gian nan mà chữa trị thần thể, nhưng những Cự Thạch Nhân kia lại không chút lưu tình đánh bọn hắn thành thịt vụn, triệt để tiêu đời!

Lăng Tiếu cũng không muốn lãng phí mất thần hồn của ba người kia, nhanh chóng hấp thu tất cả lại.

- Tiểu tử rõ ràng không trốn, chết đi cho ta!

Khúc Chấn Lộ đã đến cách Lăng Tiếu ngàn mét, hắn tay không nắm chặt, một cái thạch chưởng do tiêu thạch tụ thành đập về phía Lăng Tiếu.

Lực một chưởng này cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lăng Tiếu!

Lúc này, Long Ngũ rốt cục quay trở về tới bên người Lăng Tiếu, lập tức thay Lăng Tiếu ra tay, ngăn lại một chưởng này!

Một cái Long quyền nghênh tiếp thạch chưởng kia, lập tức đối oanh tạo thành một hồi năng lượng bạo phát.

Lăng Tiếu cũng vào thời khắc này lập tức xuất thủ, thần hồn lực lượng ngưng tụ của hắn hành một thanh Kim Long Thương vô kiên bất tồi xông đánh tới thần hồn của Khúc Chấn Lộ.

Một kích này đã dùng đến thần hiệu tăng phúc của Long Phượng Thần Cô, thần lực công kích tuyệt đối là đạt đến biên độ công kích của thần hồn lực lượng cao giai rồi!

Khúc Chấn Lộ đang chuẩn bị lại lần nữa ra tay thì chỉ cảm thấy một cổ dự cảm bất tường xông đến.

Hắn vẫn chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra thì chỉ cảm thấy thần hồn truyền đến một hồi vô cùng đau đớn.

Ah!

Hắn đau nhức kên rên lên, tiếng kêu đau đớn kia khiến Tào Thao Thương và Hướng Quang Minh ở phía sau đuổi đến đều xiết chặt, tranh thủ thời gian lao nhanh đến vị trí kia, ý định bảo vệ lấy hắn, tuyệt không thể để cho hắn gặp chuyện không may.

Mà lúc này, Lăng Tiếu nhanh chóng gọi ra thần hồn phân thân, cũng bắn nhanh về phía Khúc Chấn Lộ.

- Nhất định phải tiêu diệt tên này!

Lăng Tiếu trong lòng nảy sinh ác độc quát.

Thần hồn của hắn cũng giống như hai người Tào Thao Thương cùng với

Hướng Quang Minh, đi đến bên người Khúc Chấn Lộ.

Thần hồn Khúc Chấn Lộ mặc dù bị trọng thương, nhưng còn không chí mạng, nói như thế nào thì hắn cũng là cao giai Chí Tôn Thủy Thần, thực lực đã đạt đến mức đăng phong tạo cực rồi.

Trừ phi Lăng Tiếu đạt tới thực lực cùng giai với hắn thì mới có khả năng trực tiếp miểu sát Khúc Chấn Lộ.

Tào Thao Thương cùng với Hướng Quang Minh thực lực tuy cùng giai với Khúc Chấn Lộ, nhưng bọn hắn lại không phát giác ra được thần hồn Lăng Tiếu đang tới gần.

- Đi chết đi a!

Thần hồn Lăng Tiếu dữ tợn quát to một tiếng, lập tức hạ sát thủ.

Chỉ là vào lúc đó, hộ thân Độn Địa Thánh Thử của Khúc Chấn Lộ lại tiến công thần hồn phân thân của hắn.

Xèo... xèo!

Ngayu khi nó thét lên, một đạo cột sáng màu vàng đất cũng phun tới.

Đây chính là một đầu Độn Địa Thánh Thử thập nhất giai trung giai đỉnh phong, lực lượng một kích của nó cũng không hề đơn giản!

- Nguy rồi, bị nó phát hiện!

Thần hồn Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, hắn đã là biết rõ mình đã bị Độn Địa Thánh Thử này phát hiện hành tung rồi!

Thánh thú không giống nhân loại, chúng có được cảm giác nhân loại không cách nào bằng được, có vài loại quả thực có thể phát hiện được hành tung của thần hồn Lăng Tiếu.

Thần hồn Lăng Tiếu không thể không ra tay ngăn cản lấy lực lượng của Độn Địa Thánh Thử.

- Người nào!

Tào Thao Thương cùng với Hướng Quang Minh đồng thời khi đối phó Cự Thạch Nhân vẫn đang dò xét tất cả động tĩnh ở chung quanh.

Độn Địa Thánh Thử sẽ không vô duyên vô cớ mà phát động công kích, hơn nữa công kích này còn bị đón đỡ.

Bọn hắn lập tức biết có người dấu diếm thần niệm bọn hắn, đi tới bên này rồi.

Độn Địa Thánh Thử đã quyết tâm không cho Lăng Tiếu tới gần Khúc Chấn Lộ, liên tục phát động tiến công tới hắn.

Hướng Quang Minh lấy ra một tấm gương quát lên:

- Thứ gì đó mau hiện ra cho ta!

XÍU... UU!!

Mặt gương của hắn bắt tới vị trí thần hồn Lăng Tiếu, thoáng hiện ra một vòng tia sáng trắng chói mắt

Lăng Tiếu đã muốn chạy thoát, nhưng so ra vẫn kém tốc độ tia sáng này bắn tới.

Phân thân của hắn bị thần kính của đối phương chiếu tới liền hiện ra.

Hướng Quang Minh trông thấy thần hồn Lăng Tiếu lập tức kinh ngạc nói:

- Sao lại là ngươi! Đọc truyện mới hơn tại DocTruyen.Org nhé các bạn

Hắn thấy chân thân Lăng Tiếu vẫn còn đứng bên kia, hiện giờ lại chiếu thấy một người giống như đúc, thật sự khiến hắn giật mình không thôi.

- Có thể là song bao thai, bất kể rồi, giết!

Tào Thao Thương sợ hãi rống một tiếng, xách thương đâm tới thần hồn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biết rõ muốn tru sát Khúc Chấn Lộ đã không thể nào nữa, lập tức gọi thần hồn phân thân trở về.

Tào Thao Thương một chiêu thất bại, lúc này nhìn thần hồn Lăng Tiếu chia làm một đoàn hồn lực biến mất, hắn động dung nói:

- Cái này... Đây là huyết nhục thần hồn!

- Đừng kêu nữa, tranh thủ thời gian mà ra tay tiêu diệt bọn chúng, để lão Khúc ở chỗ này chữa thương!

Hướng Quang Minh kinh quát một tiếng, thần kính trong tay phát ra vầng sáng chiếu về phía Lăng Tiếu.

Hiện giờ, thần quang này không chỉ đơn thuần là khiến hiện ra dấu tích nữa, mà ẩn chứa lực công kích của một cao giai Chí Tôn, một khi bị đánh trúng cũng không phải chuyện đùa!

Đạo lực lượng này trực tiếp làm vỡ nát rất nhiều tiêu thạch, đánh về phía Lăng Tiếu.

May mắn Long Ngũ đã sớm một bước ngăn cản đạo lực lượng này lại.

- Long Ngũ chúng ta rút lui!

Lăng Tiếu quát lên với Long Ngũ.

Đối phương có hai đại cao giai Chí Tôn, bọn hắn căn bản không thể làm gì được cả, nếu không rút lui thì chỉ còn đường chết thôi.

Long Ngũ nghe Lăng Tiếu chỉ thị, nó lướt đến bên người Lăng Tiếu, mang theo Lăng Tiếu dùng tốc độ cao nhất chạy đi.

Nó đã nhổ ra Long Châu, lực lượng bộc phát lên, tốc độ kia quả thực là nhanh như thiểm điện, đánh bay vô số Cự Thạch Nhân ra ngoài.

- Mẹ ơi, đầu Chân Long này lợi dụng sức mạnh Long Châu, mau, lão Hướng mau đuổi theo, nhất định phải lưu bọn chúng lại!

Tào Thao Thương một bên dùng tốc độ cao nhất đuổi theo, một bên vô cùng lo lắng kinh hô.

Hắn muốn nhất chính là đầu Chân Long thần thú này, nếu để cho nó chạy thoát, vậy không biết phải đến năm tháng nào mới tìm lại được.

Hướng Quang Minh tự nhiên cũng muốn giúp Tào Thao Thương, nhưng không có Khúc Chấn Lộ và Độn Địa Thánh Thử mở đường phía trước, bọn hắn không chỉ phải chịu trọng khí lực tràng ảnh hưởng, còn đụng phải tiêu thạch cùng với Cự Thạch Nhân ở phụ cận oanh kích, tốc độ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Lúc hai người bọn họ xuyên qua địa bàn những Cự Thạch Nhân này, đã không còn thấy thân ảnh Lăng Tiếu và Long Ngũ đâu nữa!

- Lão Tào chúng ta đừng đuổi theo nữa, quay lại xem lão Khúc thế nào rồi!

Hướng Quang Minh chẳng muốn đuổi tiếp nữa, hắn biết rõ có đuổi chỉ sợ cũng không có kết quả gì, vì vậy đề nghị nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2495 - Chạy Trối Chết!

- Không được, chúng ta không thể buông tha bọn hắn, bằng không muốn lại bắt giữ sẽ rất khó khăn!

Tào Thao Thương vội vàng đáp.

- Vậy tự ngươi đuổi theo đi, tiểu tử kia có Chân Long tương trợ, thực muốn chạy trốn, ta và ngươi không thể nào đuổi kịp đâu, không bằng trở về liên hệ các huynh đệ khác, phục giết bọn hắn trên vực lộ a!

Hướng Quang Minh đáp.

- Ân, vậy được, ngươi về trước mang lão Khúc đi ra đi, đợi ta đuổi theo một đoạn, thật sự không được thì chúng ta lại trở về tụ hợp!

Tào Thao Thương thủy chung vẫn có chút không cam lòng, sau khi đáp một tiếng liền đuổi theo hướng Lăng Tiếu và Long Ngũ rời đi.

Hướng Quang Minh nhìn thân ảnh Tào Thao Thương rời đi lắc đầu nói:

- Tiểu tử kia vô cùng quỷ dị, lão Khúc cũng chịu thiệt rồi, ngươi rõ ràng còn đuổi theo, quả thực là muốn chết!

Lăng Tiếu được Long Ngũ lôi kéo chạy trốn, lại qua địa bàn của Cự Thạch Nhân, chỉ cần né được những tiêu thạch kia đánh tới tự nhiên có thể nhanh chóng rời đi rồi.

Chỉ là Lăng Tiếu không muốn đi chung đường với Viên Chiến Thiên, sợ dẫn

tới truy binh đối phó bọn người Viên Chiến Thiên vậy thì cái được không bù cái mất rồi.

Cho nên, hắn lựa chọn một phương hướng khác chạy trốn, càng thêm rời xa vị trí vực lộ.

Trọn vẹn chạy suốt ba ngày, Lăng Tiếu và Long Ngũ rốt cục ngừng lại nghỉ ngơi, mà tiêu thạch ở chỗ này đã không còn nhiều nữa, mà trọng khí lực tràng cũng không rõ ràng lắm.

- Ở chỗ này đánh một trận với tên kia đi!

Lăng Tiếu nói với Long Ngũ.

- Ân, chỉ một nhân loại, ta có thể đối phó được hắn!

Long Ngũ tương đối tự tin đáp.

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới Tam đại cao giai Chí Tôn chỉ có một người đuổi tới, cái này với hắn mà nói quả thật bớt đi rất nhiều áp lực!

- Không thể chủ quan, đối phương còn có hộ thân thánh thú nữa đấy!

Lăng Tiếu nuốt thần đan điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất nói.

Lúc này Tào Thao Thương nắm lấy một cây thần thương chậm rãi từ trong không gian đi ra, quanh thân hắn tản ra kim mang, mang theo vẻ mặt hàn tuấn nói:

- Trốn ah, sao không trốn nữa, chẳng lẽ thật sự cho rằng mình có năng lực chạy trốn sao?

Hôm nay không rơi vào ảo trận, lại không ở trong phạm vị Cự Thạch Nhân, Tào Thao Thương có tin tưởng mười phần, muốn bắt giết Lăng Tiếu, hàng phục Chân Long thần thú cũng không nói chơi.

- Ha ha, ngươi thật đúng là lớn mật, chẳng lẻ không nhớ rõ uy lực huyễn trận kia sao? Ngươi bây giờ trông thấy đều là huyễn cảnh đấy!

Lăng Tiếu vẻ mặt cười nhạt nhìn Tào Thao Thương nói.

Quả nhiên, Tào Thao Thương nghe nói như thế, lập tức trở nên có chút khẩn trương.

Bất quá hắn cũng rất nhanh điều chỉnh lại:

- Hừ, chạy trốn nhiều ngày như vậy, ngươi còn thời gian bày huyễn trận sao, để mạng lại cho ta!

Tào Thao Thương sợ hãi rống một tiếng, trường thương trong tay đâm ra, đánh thẳng đến Lăng Tiếu.

Lực lượng vô cùng bàng bạc, thẳng quan Nhật Nguyệt Tinh Thần, thật không hổ là cao giai Chí Tôn!

Long Ngũ gào thét một tiếng, thân thể nhoáng cái biến về chân thân, Long Châu thôn nạp về trước, lực lượng kinh thiên động địa ngăn cản một kích kia của Tào Thao Thương lại.

- Tốt một đầu Chân Long thần thú, thần phục ta đi! Chỉ có ta mới xứng làm chủ nhân của ngươi!

Tào Thao Thương càng thêm thưởng thức sự uy mãnh của đầu Chân Long kia hơn rồi.

Hắn nói một tiếng, liền gọi ra thánh thú thập nhất giai trung giai đỉnh phong của hắn ra.

Đây là một đầu Hoàng Kim Sư mạnh mẽ, toàn thân tản ra hào quang vàng chói, thân thể như núi lộ ra uy mãnh dị thường!

- Ăn tiểu tử kia cho ta!

Tào Thao Thương bảo Hoàng Kim Hùng Sư đi đối phó Lăng Tiếu, mà hắn lại tự mình đối chiến với Chân Long thần thú.

Tào Thao Thương tự nhận là dùng thực lực của hắn đi đối phó với Chân Long thần thú thấp hơn một giai vẫn có thể, dù nó có lợi dụng lực lượng Long Châu cũng thế.

Mà Lăng Tiếu chỉ là đê giai, cho dù có được huyết nhục thần hồn, cũng mơ tưởng làm bị thương được Hoàng Kim Hùng Sư!

Chỉ là hắn lại không biết chỗ đáng sợ chính thức của Lăng Tiếu, hắn cũng không phải chỉ biết bố huyện trận, mà chiến lực cũng là tồn tại vô địch trong cùng giai!

Lăng Tiếu lần nữa gọi ra thần hồn phân thân, lúc này hắn cũng không tàng hình nữa, trực tiếp xông về phía Hoàng Kim Hùng Sư, lợi dụng Đế Long Diệt Thiên Quyết đối chiến với nó.

Thiên Hỏa hừng hực khiến Hoàng Kim Hùng Sư khó chịu không thôi, chỉ là nó cũng không dễ đối phó như vậy, tiếng Sư Tử Hống của nó cơ hồ khủng bố như tiếng Long ngâm, chấn khiến thần hồn Lăng Tiếu thiếu chút nữa đã tán loạn mất.

Chỉ là Lăng Tiếu cũng không phải để thần hồn phân thân huyết chiến tới

cùng với đối phương, đây chỉ là chiêu thức nhiễu địch, sát thủ chính thức chính là ở chỗ chân thân hắn.

Bồ Đề Thần Cung đã hiện ra trong tay chân thân hắn, bảy mươi lần chiến lực tăng lên, đã tập trung vào khí tức của Hoàng Kim Hùng Sư, chuẩn bị đánh chết nó.

Lăng Tiếu vốn muốn bắn Tào Thao Thương, nhưng dùng lực lượng của hắn còn chưa đủ để làm gì Tào Thao Thương, huống chi người ta còn có cao giai Cổ Thần khí, nếu làm hỏng mất Bồ Đề Thần Tiễn Vũ thì thật đáng tiếc!

XÍU... UU!!

Lục mang tiễn ảnh cường đại bắn về phía Hoàng Kim Hùng Sư.

Tào Thao Thương cảm ứng được sự bất phàm của lực lượng này, hắn liếc qua, tiếp theo hét lên:

- Hùng Sư cẩn thận đấy!

Hắn muốn đi qua ngăn cản lấy lục mang kia, nhưng Chân Long thần thú lại vô cùng khó chơi, sinh sinh cản trở đường đi của hắn.

Hoàng Kim Hùng Sư đối chiến với thần hồn Lăng Tiếu, sau khi nghe được Tào Thao Thương nhắc nhở cũng cảm ứng được lực lượng đang đánh lén tới mình.

Nó dựa vào động tác nhanh nhẹn của mình nhảy lên tránh né.

Thần hồn phân thân tiếp tục gia tăng Thiên Hỏa công kích, đánh cho nó mấy quyền, chỉ tiếc Thiên Hỏa lại không thể gây ảnh hưởng quá nhiều đối với nó.

Hoàng Kim Hùng Sư tránh thoát tiễn ảnh, cho rằng mọi sự thuận lợi, không ngờ tiễn vũ kia lại lặng yên vòng tới sau nó.

Ầm ầm!

Hoàng Kim Hùng Sư vẫn quá chủ quan, bờ mông bị Bồ Đề Thần Tiễn bắn trúng một mũi tên, bị oanh bạo khiến hơn phân nửa thân thể đều thối rữa, máu tươi càng không ngừng vẩy ra ra, khiến nó đau đớn phải cuồng khiếu không thôi!

- Tạp chủng chết tiệt, ta giết ngươi!

Tào Thao Thương thấy một màn như vậy liền rống lên, lúc này cưỡng ép tăng tốc thoát khỏi công kích của Long Ngũ giết về phía Lăng Tiếu.

Long Ngũ lại ở phía sau tiếp tục dây dưa truy kích, nhưng chênh lệch nửa điểm lại không cách nào đuổi đến được.

Tào Thao Thương dùng thương hóa côn, lăng không nện phía đầu Lăng Tiếu

Đinh đương!

Lăng Tiếu nào chịu nổi lực lượng một kích của cao giai Chí Tôn, đầu trực tiếp bị đánh cho choáng váng, thân thể lập tức bị nện xuống, liên tục chấn cho rất nhiêu tiêu thạch thành phấn vụn

Một côn này có thể diệt sát bất luận kẻ nào dưới cao giai Chí Tôn rồi!

Thế nhưng Tào Thao Thương lại cảm giác rõ ràng Lăng Tiếu lại không chết, trên đầu của hắn sinh ra một cổ phản lực cường đại cản trở lực lượng Cổ Thần thương của hắn lại.

- Tiểu tạp chủng này có thật nhiều thứ tốt, ta nhất định phải tiêu diệt hắn!

Tào Thao Thương lộ ra vẻ tham lam nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2496 - Bắt Lấy Tào Thao Thương. (1)

Lúc này, Long Ngũ đã lại lần nữa đột kích, lực lượng Long Châu tản mát ra lực lượng diệt thiên bao phủ đến Tào Thao Thương.

Tào Thao Thương không thể không quay người đối kháng Long Ngũ, ý định nhất định phải đánh cho đầu Chân Long này tàn phế, mới có thể hảo hảothu thập tên tiểu tạp chủng kia

Chỉ là Hoàng Kim Hùng Sư đáng thương kia bị bắn bạo hơn phân nửa thân thể, còn chưa khôi phục lại đã bị Song Long Phong Sát do thần hồn Lăng Tiếu đánh ra phá tan phòng ngự, lực lượng hủy diệt xâm nhập vào trên người nó.

Rống rống!

Hoàng Kim Hùng Sư bị lực lượng hủy diệt kia đốt khiến thân thể đau đớn không thôi, khiến nó không ngừng híz-khà-zzz.

Tào Thao Thương lại một lần nữa phân tâm, khiến hắn bị long vỹ quét ngang, bị nện bay ra ngoài.

Chân thân Lăng Tiếu lần nữa trồi lên, đòn vừa rồi quả thực khiến hắn cực kỳ sợ hãi, nếu không có Long Phượng Thần Cô trợ giúp thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Long Phượng Thần Cô này thực sự là bảo bối cứu mạng của hắn ah!

Thần hồn Lăng Tiếu một chiêu đắc thủ, cũng không hề ra tay với Hoàng

Kim Hùng Sư nưa, nó đã khó có thể thoát khỏi được Thiên Hỏa, kết quả chết chắc rồi!

Thần hồn trở về vị trí cũ, Lăng Tiếu sau khi nuốt một khỏa thần đan và một gốc Quỷ Hồn Thảo khôi phục thần lực, trên mặt lộ vẻ tự tin nói:

- Dám một mình đến đây đuổi giết, vậy ngươi vĩnh viễn lưu lại đây đi!

Lăng Tiếu hồn lực toàn bộ lao ra, lại một lần nữa mượn nhờ Long Phượng Thần Cô tăng phúc lực lượng, Kim Long Thương vô ảnh phá vỡ hư không bay thẳng đến chỗ Tào Thao Thương đang đối chiến với Long Ngũ.

Tào Thao Thương nào biết đâu rằng Lăng Tiếu biết bí thuật hồn lực công kích, mà hắn lại đang kịch chiến với Long Ngũ, thức hải ngay cả chút phòng ngự cũng không có, trực tiếp bị hồn lực kim thương chọc cho bị thương thần hồn!

Ah!

Hắn ôm đầu kêu thảm một tiếng, thân thể lập tức mất đi lực công kích và phòng thủ, Long Ngũ liền nhân cơ hội tàn sát bừa bãi đi qua, long trảo hung hăng đập xuống.

Thần thể Tào Thao Thương dưới một kích cường đại này liền nứt vỡ.

Tào Thao Thương bị dọa đến vỡ mật, hắn mới nhớ tới Thông Bất Dịch chết đi đã từng nói qua với hắn, tiểu tử trước mắt này biết bí thuật hồn lực công kích, hắn sao lại quên mất điều này chứ.

Hắn hiện giờ đã hối hận lại một mình đuổi tới, vốn tưởng rằng chỉ cần ngăn được Chân Long thần thú, lại để hộ thân thánh thú của hắn ăn tiểu tạp chủng kia thì dễ làm rồi.

Hiện giờ, hắn quả thật cực kỳ hối hận a!

Thần thể hắn rất nhanh chữa trị lại, thân hình nhanh chóng rút lui khỏi nơi này, không có ý định dây dưa tiếp nữa.

- Tới dễ dàng, muốn chạy trốn lại khó đấy!

Lăng Tiếu tự nhiên sẽ không để hắn lần nữa chạy trốn rồi.

Hắn gọi Quỷ Hồn ra, đồng thời phát động hồn lực công kích đánh về phía Tào Thao Thương!

Tào Thao Thương đã bị thương, tốc độ chạy đi không còn nhanh nữa, thần hồn hắn mặc dù tiến nhập trạng thái phòng ngự, nhưng bị Lăng Tiếu và Quỷ Hồn cùng nhau công kích thì phòng ngự cũng không có tác dụng gì cả.

Thần hồn hắn lại lần nữa bị trọng thương, khiến hắn ôm đầu kêu thảm thiết không ngớt, tổn thương lần này đã càng thêm nặng nề.

Long Ngũ truy đánh tới, Long vỹ hung hăng hất lên, đánh cho hắn đập vào tiêu thạch, thần thể cũng bắt đầu văng tung tóe ra.

Long Ngũ không dễ dàng buông tha hắn, mà tiếp tục truy đánh tới, lại một hồi oanh kích bay xuống như mưa.

Tào Thao Thương thần thể bị ngược đãi bạo toái, máu tươi tung tóe không ngớt, khí tức đã hạ xuống cực điểm.

Lần này, thần khí của Tào Thao Thương muốn mang hắn rời đi đã không thể nữa, nó bị Lăng Tiếu gắt gao ngăn chặn, khiến nó căn bản không thể động đậy được.

Dù sao nó chỉ là một kiện thần khí, mất đi Tào Thao Thương chủ đạo, nó không đủ gây sợ, lần trước chẳng qua chỉ là do Lăng Tiếu chủ quan mới để cho nó mang theo Tào Thao Thương chạy thoát đi thôi.

Tào Thao Thương độc thân đến đây, dưới sự phối hợp của Lăng Tiếu và Long Ngũ đã bị hành hạ cho đang hấp hối.

Lăng Tiếu đại hỉ:

- Chết ba cái trung giai khôi lỗi, được một gã cao giai Chí Tôn rất đáng giá!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền thi triển Tỏa Hồn Chú, khống chế lấy Tào Thao Thương.

Lăng Tiếu cũng rốt cục cũng có một gã cao giai Chí Tôn khôi lỗi, khiến hắn trên vực lộ lại nhiều thêm một phần đảm bảo!

Lăng Tiếu sau khi cầm xuống Tào Thao Thương rốt cục có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút rồi.

Liên tục tiêu hao đối chiến, khiến hắn cũng cảm thấy chịu không nổi, thật sự là quá mỏi mệt rồi.

Mấy ngày sau, Lăng Tiếu không chỉ khôi phục trạng thái, hơn nữa thần hồn lực lượng còn trực tiếp đạt đến trạng thái trung giai đỉnh phong.

Thần hồn hắn đạt đến bước này nhanh như vậy, đều bởi vì đoạn đường này đã hấp thu được không ít thần hồn Chí Tôn Thủy Thần, trong đó còn có thần hồn của cao giai Chí Tôn như Thông Bất Dịch, bởi vậy lớn mạnh rất nhanh, mà lúc trước được Thiên Lôi tẩy lễ khiến lực lượng càng thêm vô cùng tinh thuần, ba ngày trước hắn lại hấp thu thần hồn của ba gã trung giai Chí Tôn vẫn lạc mới mượn nhờ những hồn lực này một lần hành động thành công đạt

đến trung giai đỉnh phong cũng là chuyện đương nhiên.

Lăng Tiếu sau khi khôi phục liền để Tào Thao Thương dùng Quỷ Hồn Thảo khôi phục thương thế, lại dẫn hắn cùng với Long Ngũ, Quỷ Hồn mau chóng rời khỏi phiến tiêu thạch không gian này.

Khu vực phiến tiêu thạch không gian này chiếm cứ cũng không nhỏ, mà Lăng Tiếu lại lựa chọn hướng rời khỏi vực lộ, muốn trở lại vực lộ tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy rồi.

Hắn một đường mà đi, lại gặp được không ít bầy thánh thú cường đại thổ thuộc tính, cùng với một ít Cự Thạch Nhân khác, khiến hắn phải vừa chiến vừa chạy trốn.

Đương nhiên đoạn đường này tuy hung hiểm những cũng gặt hái được không ít luyện khí thần tài, đều là thần tài hiếm thấy bên ngoài khó mà tìm được.

Không chỉ như thế, hắn còn tại một ít khu vực cảm ứng được có Chí Tôn Thủy Thần ở trong phiến khu vực này lưu lạc hoặc tu luyện.

Những Chí Tôn Thủy Thần này tự nhiên là thổ thuộc tính rồi, bọn hắn có thể mượn nhờ hoàn cảnh này để khiến bản thân trở nên càng thêm cường đại!

Bất tri bất giác, Lăng Tiếu đã đi ra khỏi tiêu thạch không gian, đến một khu vực không gian khác càng thêm hung hiểm.

Lăng Tiếu vừa mới cảm thấy mảnh không gian này có dị thường thì bọn hắn đều thân bất do kỷ bị lực lượng không gian kia hút vào.

Lăng Tiếu, Long Ngũ cùng với Quỷ Hồn đều là tồn tại cường đại bất phàm, nhưng vẫn không chịu nổi lực lượng kia quấy nhiều, đủ thấy mảnh không gian này quỷ dị và cường đại cỡ nào rồi!

Vù vù!

Một không gian cuồng phong tàn sát bừa bãi không ngớt, mang theo tiếng gào thét đáng sợ điếc tai không dứt!

Bạo phong không gian, là một khu vực không gian nguy hiểm nhất trên đông vực lộ.

Bạo phong lực ở đây khủng bố dị thường, bạo phong cấp mấy trăm đã vượt qua thiên tai rồi, có thể cuốn lấy bất cứ thứ gì trên đời, khiến nó biến mất trong khu vực không gian bao la bát ngát này!

Lăng Tiếu mang theo Long Ngũ và Quỷ Hồn xuyên qua tiêu thạch không gian, bọn hắn không biết lại đi tới chỗ giao tiếp với bạo phong không gian nên lập tức bị những bạo phong kia cuốn qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2497 - Bắt Lấy Tào Thao Thương. (2)

Lăng Tiếu đã gặp qua không biết bao nhiêu lần sinh tử, vào lúc này hắn cũng không quá bối rối, trong nháy mắt lập tức phát ra cảm ứng trước tiên gọi Long Ngũ và Quỷ Hồn trở về, tuyệt đối không thể lạc nhau được.

Bọn hắn tuy cường đại, nhưng sau khi lạc đường lực lượng sẽ bị phân tán, nguy cơ gặp phải tất nhiên sẽ không thể dễ giải quyết, mà muốn lại lần nữa tụ lại thì đã khó càng thêm khó.

Lăng Tiếu lập tức bị những bạo phong kia chà xát khiến đầu óc choáng váng, mà thần thể hắn lại bị xoắn khiến đau nhức không thôi.

Nếu không phải thân thể hắn biến thái hơn Chí Tôn bình thường rât nhiều thì chỉ sợ vừa vào đây đã bị xoắn thành một vũng máu rồi.

Mặc dù như thế nhưng thần thể hắn vẫn bị lực lượng bạo phong đáng sợ phá hủy lấy, cũng may hắn còn Long Phượng Thần Cô cùng với một kiện Long Lân Thần Giáp, dưới tình huống nhiều tầng phòng ngự, mới khiến cho hắn có thể bảo vệ chỗ hiểm, mà không đến mức lập tức tiêu đời.

- Bà mẹ nó i, đây rốt cuộc là không gian quái quỷ gì, lực lượng gió ở đây lại khủng bố như thế!

Lăng Tiếu ở trong lòng mắng thầm.

Hắn như một chiếc thuyền nhỏ trong mưa to gió lớn, thân thể một chút lực khống chế cũng không có, bị cuốn vào trong một không gian không biết tên.

Hắn cực lực giãy dụa muốn ổn định thân hình, nhưng vẫn cảm thấy không làm nên chuyện gì, đầu chóng mặt không chịu nổi, bụng cực kỳ khó chịu, cơ hồ như muốn phun ra cả tạng phủ.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn ổn định lại thần thể thì Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải hắn cuối cùng cũng bắt đầu phát huy ra thần hiệu của mình, Phong thuộc tính chi lực đồng nguyên bắt đầu gia thân trên người Lăng Tiếu, khiến thân hình hắn nhẹ chậm lại, có thể một lần nữa ổn định thân thể, không bị xóc nảy nữa.

Cùng lúc đó, Tiên Thiên Âm Phong Châu còn hướng ra bốn phía điên cuồng hấp lực lượng Phong thuộc tính, châu thể tản mát ra quầng trăng mờ, nó "Boong boong" phát ra tầng suất âm thanh kỳ lạ lộ ra vô cùng hưng phấn và tham lam.

Tam đại dị vật đi theo Lăng Tiếu đều trước sau có cơ duyên của mình, đạt được cơ hội tiến giai.

Nhưng trong tam đại dị vật thì Tiên Thiên Âm Phong Châu lại lộ ra yếu kém hơn rất nhiều.

Si Mị Thiên Hỏa Châu cũng không cần nói, trước đây hút đi đại bộ phận lực lượng của Niết Bàn Thiên Hỏa Châu có thể tiến một đại giai, mà Bất Tử Thụ cũng đạt được bảo địa thích hợp cho nó sinh trưởng, có thể lạc địa sinh căn rồi.

Mà Tiên Thiên Âm Phong Châu nhiều năm qua lại chưa từng được tiến giai mạnh mẽ.

Hôm nay trong bạo phong không gian này có Phong thuộc tính bổn nguyên lực lượng độc nhất vô nhị mà nó cần, có thể khiến nó thỏa thích hấp thu trở nên mạnh mẽ rồi.

Lăng Tiếu tự nhiên không có tâm tư đi quản đến nó, nó hấp thu được càng nhiều, đối với hắn cũng có càng nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Hắn hiện giờ đang tận lực hồi phục lại cảm giác chóng mặt buôn nôn ban nãy.

Sau khi qua trọn vẹn một canh giờ, Lăng Tiếu mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc này, hắn chú ý tới khu vực gió bão tàn sát bừa bãi này vô cùng rộng rãi, trên cơ bản không thấy được vật gì ở ngoài ngàn mét cả.

Có lẽ ở nơi này cũng không có bất cứ vật gì cả, dù sao muốn sinh tồn trong hoàn cảnh khắc nghiệt thế này quả thật rất khó khăn.

Cho dù là Chí Tôn hoặc sinh vật Phong thuộc tính cũng đừng mơ yên ổn tu luyện ở chỗ này.

- Sao lại lọt vào nơi quỷ quái này chứ, nếu không có Tiên Thiên Âm Phong Châu, chỉ sợ lúc này không biết đã bị cuốn đi nơi nào rồi, thật sự là quá không may mắn!

Lăng Tiếu thập phần xui xẻo mắng.

Lăng Tiếu nhìn bốn phía một hồi, sau đó liền nghĩ cách rời khỏi nơi này.

Không ngờ, Tiên Thiên Âm Phong Châu giống như biết rõ ý đồ của Lăng Tiếu, không ngừng phát ra tín hiệu, tựa như nói muốn Lăng Tiếu lưu lại, cũng muốn giãy dụa ra khỏi thức hải của hắn.

- Đúng rồi, trong không gian thế này, nói không chừng sẽ có Thủy Nguyên Thạch Phong thuộc tính cũng nên, ta có thể ở chỗ này tìm tòi một phen, cũng

để cho Tiên Thiên Âm Phong Châu hấp thu lực lượng ở đây, để nó tiến giai rồi nói sau, dù sao hiện giờ đi ra ngoài cũng sẽ bị người Hồng Xà Hội nhắm vào!

Lăng Tiếu linh quang lóe lên nói.

Tuy nói hắn nóng lòng chạy tới chỗ Cửu Thải Linh Lung Thụ, nhưng cũng không vội, dù sao nó còn có thể trụ được trăm năm nữa, mà hắn đuổi tới Ngoại Vực đến nay mới chỉ có ba năm thôi, vẫn còn không ít thời gian.

Hơn nữa cho dù giờ hắn quay về vực lộ cũng chỉ có đường chạy trốn, không bằng lưu lại đây, hắn cũng tiện đi tìm kiếm những loại Thủy Nguyên Thạch khác.

Sau khi hạ quyết định, Lăng Tiếu bắt liên lạc với Tiên Thiên Âm Phong Châu, hắn cũng không thể để Tiên Thiên Âm Phong Châu rời khỏi thức hải hắn được, bằng không hắn sẽ lại cực kỳ chật vật.

Hắn chỉ cho Tiên Thiên Âm Phong Châu biết rõ hắn tạm thời sẽ không rời khỏi đây, bảo nó cứ thỏa thích hấp thu Phong thuộc tính bổn nguyên lực lượng, đồng thời cũng hi vọng nó có thể cho hắn chỉ thị, tìm được chỗ Phong thuộc tính nồng nặc nhất nơi này, xem thử có Thủy Nguyên Thạch hay không.

Tiên Thiên Âm Phong Châu tự nhiên lập tức đáp lại Lăng Tiếu, nó chỉ cần có thể ở tại chỗ này trở nên mạnh mẽ thì cái gì cũng nguyện ý cả.

Vì vậy, Lăng Tiếu liền từ mặc cho Tiên Thiên Âm Phong Châu ở chỗ này điên cuồng hấp lực lượng, mà hắn cũng chuyển hóa không ít lực lượng vào trong thần kiều, khiến thần lực được tích lũy thêm nhiều

Tốc độ chuyển hóa hấp thu quả thật cực kỳ kinh người, so ra vượt qua tốc độ

lúc hắn hấp thu bình thường đến mấy chục lần.

Tiên Thiên Âm Phong Châu giống như một con sói hoangđã đói bụng rất lâu, điên cuồng thôn phệ những lực lượng kia, loại thiên tài địa bảo như nó không có hạn chế cổ chai gì cả, cũng sẽ không có hạn chế dung nạp, chỉ cần có lực lượng liền có thể thu lấy toàn bộ.

Cái này cũng khiến cho Lăng Tiếu thu được lợi ích rất lớn, khiến cho hắn cũng muốn ở lại chỗ này, tĩnh tu thêm một thời gian ngắn.

Chỉ là ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên liền biến mất, hắn cũng không thật sự làm như vậy, mà xâm nhập theo hướng mà Tiên Thiên Âm Phong Châu cảm ứng được.

Ở chỗ này phi hành cũng không gian nan như ở tiêu thạch không gian, tiêu thạch không gian có trọng khí lực tràng, lại có tiêu thạch nện tới, nhưng ở đây lại có vòi rồng khủng bố, chỉ cần không dùng thần lực ổn định thân thể thì rất nhanh sẽ bị cuốn đi mất tăm ngay.

Cho nên, Lăng Tiếu thời khắc đều cực kỳ cẩn thận, không dám có chút chủ quan!

Cứ như thế, hắn liền hành tẩu theo sự chỉ dẫn của Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Đi lần này liền mất suốt một tháng, Lăng Tiếu không biết đã đi bao xa, cũng may hắn đã sớm trải qua loại nhàm chán này rồi, bằng không hắn đã sớm không thể chịu nổi loại tra tấn thế này rồi.

Một đường mà đến, tạm thời không có phát hiện gì cả, ngược lại Tiên Thiên Âm Phong Châu đã sắp tiến giai, tin tưởng qua không bao lâu nữa nó liền có thể tiến giai rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2498 - Bạo Phong Không Gian Kim Long Cuồng Bạo Phong. (1)

Mà hôm nay bạo phong ở phụ cận hắn đã ngày càng thêm đậm, chà xát khiến thân thể hắn vô cùng đau đớn, ngay cả tầm mắt cũng bị rút ngắn, con mắt thỉnh thoảng cũng bị híp lại để tránh những phong nhận kia cắt vào.

Nếu trên người hắn không có Long Lân Thần Giáp, chỉ bằng vào thân thể cường hãn đi ngăn cản thì khó mà chịu nỗi những bạo phong này điên cuồng tập kích đến rồi.

- Cái này khi nào mới đến cùng ah!

Lăng Tiếu có chút khổ không thể tả nói.

Thần lực hắn tiêu hao còn lớn hơn ở tiêu thạch không gian nhiều lắm, nếu như chỉ dựa vào thần lực bản thân hắn sao có thể chống đỡ lâu như vậy được, cũng may mắn mà có Tiên Thiên Âm Phong Châu không ngừng hấp thu những lực lượng này, cung cấp thần lực cho hắn.

Lúc này Tiên Thiên Âm Phong Châu bỗng nhiên trở nên vô cùng kịch liệt.

Loại cảm giác này giống như gặp phải Thiên Châu đồng nguyên vậy.

Lăng Tiếu không thể không lập tức cẩn thận, hắn i trong lòng thầm nói:

- Chẳng lẽ ở đây cũng có Thiên Châu sao?

Hắn nhìn lại bốn phía, chỉ tiếc lại chỉ có thể nhìn trong vòng trăm mét, xa hơn chút nữa lại không cách nào nhìn thấu được.

Bạo phong vẫn cực kỳ mãnh liệt, phong nhận cường đại như do tuyệt thế cao thủ xuất chiêu vậy.

Bỗng nhiên, một cổ phong mang từ một hướng ập qua.

Phong mang này là vòi rồng, nhưng vòi rồng này lại không phải màu xám hoặc màu trắng như bình thường, mà là màu vàng vong, bí mật mang theo một cổ lực lượng vô cùng uy mãnh trùng kích đến.

Phong nhận cuốn quanh thân nó như một đầu Kim Long đung đưa hao bào lấy vậy, cái kia từng đạo phong nhận vô cùng sắc bén giống như đỉnh cấp Cổ Thần khí, bất kỳ vật gì một khi bị cắt trúng tất sẽ thành cặn bã ngay.

Nó cao đến cả vạn mét, phong nhận vàng óng ánh từ thật xa tập kích đến, uy lực của nó nếu so với bất kỳ một đợt gió nào bên này đều khủng bố hơn nhiều lắm.

Lăng Tiếu nhìn một màn này thần sắc vô cùng tái nhợt, hắn không chút suy nghĩ lập tức dùng tốc độ cao nhất lui về phía sau.

Vòi rồng kia rất rõ ràng là hướng về phía hắn mà đến!

- Cái này... Đây tuyệt đối là Kim Long Cuồng Bạo Phong trong truyền thuyết, không phải nói chỉ có trong Kim phong không gian mới có sao? Tại sao ở chỗ này cũng có?

Hắn từ trong trí nhớ các Chí Tôn nhận được rất nhiều tri thức, trong đó kể cả loại đỉnh cấp Phong Bạo trong truyền thuyết này, đây chính là thiên tai mang tính hủy diệt mà ngay cả đỉnh phong Chí Tôn cũng phải kiêng kị a!

Lăng Tiếu toàn thân có thể so với trung giai Cổ Thần khí, hắn lại mặc Long Lân Thần Giáp, tương đương với song tầng phòng ngự, nhưng ở trong Kim

Long Cuồng Bạo Phong, Long Phượng Thần Cô chỉ sợ cũng khó mà bảo toàn hắn.

Lăng Tiếu chỉ hận sinh ít hai chân, chỉ thị Tiên Thiên Âm Phong Châu lui về phía sau, kích phát tất cả lực lượng lên đến cực hạn.

Vòi rồng kia thật sự đuổi theo hắn không bỏ, tốc độ di động của nó cũng cực kỳ nhanh, càng ngày càng tiếp cận Lăng Tiếu rồi.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy trên người bị vô số phong nhận cắt khiến cực kỳ khó chịu, Long Lân Thần Giáp đã bắt đầu xuất hiện nhiều vết rách.

Chỉ cần vòi rồng kia tới gần thêm chút nữa thì hắn tất cả xong đời ngay.

- Nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ!

Lăng Tiếu đã lo lắng tới cực điểm, thần lực tăng lên tới cực điểm, ngay cả hai đại dị châu cũng cung cấp lực lượng đến cho hắn

Ngay khi Lăng Tiếu sắp bị Kim Long Cuồng Bạo Phong cuốn lấy thì phía trước hắn thình lình xuất hiện dị tượng!

Lăng Tiếu vốn đã tuyệt vọng, trông thấy dị tượng này hắn liện triệt để buông tay!

Vốn tuyệt cảnh còn có một đường sinh cơ, nhưng giờ ngay cả chút sinh cơ cuối cùng cũng bị đoạn tuyệt!

Kim Long Cuồng Bạo Phong là thiên tai đỉnh cấp thế gian, người gặp phải nó về cơ bản là thập tử vô sinh rồi.

Nếu không phải Lăng Tiếu có được Tiên Thiên Âm Phong Châu sớm cảnh

báo phát hiện ra Kim Long Cuồng Bạo Phong đánh úp lại thì hắn sao có thể kịp bức lui chứ!

Chỉ là hắn theo chỉ thị của Tiên Thiên Âm Phong Châu chạy trốn, không ngờ lại lâm vào chỗ chết chính thức

Chỉ thấy ở phía trước hắn thình lình lại có một đợt bạo phong màu sắc khác.

Loại cuồng bạo phong này Hắc Sắc Phong Bạo chân chính, từng đoàn từng đoàn lực lượng Hắc Sắc vô cùng nồng đậm, lộ ra tính ăn mòn cường hãn, sức gió bá đạo không thua gì Kim Long Cuồng Bạo Phong, cũng là một vòi rồng độ cao cả vạn mét.

Hắc Sắc Phong Bạo cũng đánh tới chỗ hắn, hai đại đỉnh cấp Phong Bạo một khi giáp công mà đến, Lăng Tiếu coi như là tồn tại số một số hai trên đương kim Chí Tôn Bảng cũng phải tan biến trong hai cổ Phong Bạo này thôi.

- Thiên muốn diệt Lăng Tiếu ta ah!

Lăng Tiếu lần đầu lộ ra vẻ vô cùng tuyệt vọng.

Cho dù Lăng Tiếu đối mặt với các tuyệt địa gian nan, hoặc đối mặt với đối thủ cường đại hơn cũng chưa từng tuyệt vọng như giờ!

Chỉ là ngay khi hai đại bạo phong đến gần, Tiên Thiên Âm Phong Châu ở trong thức hải hắn không ngừng nhảy lên, càng không ngừng ý bảo Lăng Tiếu tiến đến Hắc Sắc Phong Bạo kia.

Lăng Tiếu đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng, nhắm mắt vọt vào Hắc Sắc Phong Bạo kia.

Lăng Tiếu vốn đã chuẩn bị nghênh đón kết cục bị xoắn chết rồi.

Không ngờ lúc hắn rơi vào trong Hắc Sắc Phong Bạo lại không có loại cảm giác này, ngược lại sinh ra cảm giác như được bảo hộ vậy, khiến trái tim căng thẳng của hắn lập tức yên ổn lại.

Ngay khi hắn muốn mở mắt ra, một hồi trùng kích mãnh liệt lập tức khiến thân thể hắn như lúc vừa nhập vào phiến không gian này vậy, trở nên xóc nảy quay cuồng.

Rầm rập!

Không chỉ như vậy, loại cảm giác này càng ngày càng kịch liệt, đã vượt qua phạm trù thiên tai rồi, quấy chấn khiến hắn trực tiếp hôn mê.

Lăng Tiếu cũng không biết đây chính là kết qua do hai đại đỉnh cấp thiên tai Phong Bạo đối chiến nhau tạo thành!

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lăng Tiếu mới sâu kín mở mắt ra, một cổ cảm giác vô cùng đau đớn ập đến.

Hắn mở mắt thình lình phát hiện toàn thân mình đều đã thối rửa, mà kiện Long Lân Thần Giáp kia cũng rạn nứt, thần lực hoàn toàn biến mất, đã không có nửa điểm quang mang!

- Cũng... Cũng may, giữ được mạng nhỏ đã phải cảm tạ trời đất rồi!

Lăng Tiếu gian nan cười khổ một tiếng.

Hắn vốn đã ôm lòng phải chết, hôm nay xem ra cái mạng này cuả hắn thật là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách rồi, rõ ràng còn có thể may mắn còn sống, thật sự là rất đáng ăn mừng!

Lăng Tiếu miễn cưỡng vận khởi Cổ Hoàng Thần Công, toàn lực mà chữa trị

thương thế, biết rõ ràng tình huống nơi này đã rồi tính sau!

Một canh giờ sau, hắn miễn cưỡng đứng người lên, mới phát hiện Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải hắn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay khi hắn tìm kiếm, mới thình lình phát hiện nó rõ ràng nó lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, tản ra từng đợt Phong thuộc tính bổn nguyên thỏa thích hấp thu lấy lực lượng Hắc Sắc bạo phong, đồng thời lại phân ra một cổ che chở quanh thân hắn, không để cho hắn có cảm giác xóc nảy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2499 - Bạo Phong Không Gian Kim Long Cuồng Bạo Phong. (2)

- Chẳng lẽ hai đại phong bạo đối chiến, là Hắc Sắc Phong Bạo này chiến thắng sao?

Lăng Tiếu suy đoán nói.

Ngay khi hắn muốn lấy ra thần đan khôi phục thần lực và thương thế thì ánh mắt yên lặng nhìn chằm chằm vào một khối đá hắc sắc lơ lửng phía trước.

Hòn đá này thoạt nhìn không có gì lạ, nhưng những bạo phong kia đều vòng quanh nó, nhưng lại không có một chút phong nhận nào rơi trên bề mặt nó cả..

Trái tim Lăng Tiếu không nhịn được nhảy lên, lập tức lộ vẻ mừng rỡ:

- Cái này... Đây chẳng lẽ là Thủy Nguyên Thạch Phong thuộc tính sao?

Lăng Tiếu đi vào vực lộ chính là để tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch mộc thuộc tính, đồng thời cũng mong đợi có thể tìm được các loại Thủy Nguyên Thạch thuộc tính khác, như vậy thì hoàn mỹ hơn nhiều.

Mà khối trước mắt này tựa hồ đúng là Thủy Nguyên Thạch, há có thể không khiến Lăng Tiếu cảm thấy mừng rỡ.

Chỉ là hắn cẩn thận phân biệt lại thấy thứ này tựa hồ có gì đó không giống với Thủy Nguyên Thạch, hắn không cảm nhận được thủy nguyên chi lực Phong thuộc tính mãnh liệt tản ra từ nó, ngược lại ở phụ cận nó lại tụ lại rất nhiều thủy nguyên chi lực Phong thuộc tính, điểm này ngược lại có đặc tính

rất giống Thủy Nguyên Thạch.

Cùng lúc đó, chính giữa những Phong thuộc tính thủy nguyên chi lực tụ tập đến kia lại ẩn chứa một cổ lực lượng hắc sắc ăn mòn khác.

Loại lực lượng này cũng giống với Hắc Sắc Phong Bạo mà Lăng Tiếu nhìn thấy lúc trước.

- Chẳng lẽ đây là Hắc Phong Thần Thạch tạo thành Hắc Sắc Bạo Phong?

Ánh mắt Lăng Tiếu co rút lại hơi chút hoảng sợ nói!

Hắc Phong Thần Thạch, là đỉnh cấp Thần Thạch gần với Thủy Nguyên Thạch Phong thuộc tính, nó cũng có thể tụ tập thủy nguyên chi lực, nhưng thủy nguyên chi lực nó tụ tập lại không tinh thuần, mà là thủy nguyên chi lực đặc thù ẩn chứa lực lượng hắc phong hủ thực!

Lăng Tiếu càng xem càng cảm thấy đây là Hắc Phong Thần Thạch không thể nghi ngờ, bằng không cũng sẽ không tạo thành Hắc Sắc Bạo Phong kia rồi

Mặt khác hắn lại nghĩ tới đoàn Kim Long Cuồng Bạo Phong kia, nó tuyệt đối có khả năng tồn tại một khối Kim Long Phong Thạch!

Hai loại Thần Thạch này đều cực độ hiếm thấy, cũng chỉ ồn tạ trong truyền thuyết, lịch sử trước đến giờ chỉ mới xuất hiện qua có một hai lần thôi!

- Khó trách Tiên Thiên Âm Phong Châu lại dẫn ta đến đây, hóa ra là nó và Hắc Phong Thần Thạch này là vật đồng nguyên, đều có chứa đặc tính âm phong hủ thực, cũng không sợ bị tổn thương!

Lăng Tiếu bừng tỉnh đại ngộ nói.

Giờ này khắc này, tâm tình của hắn thật tốt!

Tiên Thiên Âm Phong Châu đang hấp thu những lực lượng còn sót lại của Hắc Sắc Bạo Phong để tiến giai, đợi sau khi nó tiến giai xong, hắn lại thu khối Hắc Phong Thần Thạch kia vào, đây tuyệt đối là siêu cấp đại thu hoạch.

Nếu có thể lại tìm được khối Kim Long Phong Thạch kia, vậy thì thu hoạch lần này tuyệt đối không kém hơn đạt được khối Thủy Nguyên Thạch, thậm chí giá trị còn vượt hơn nữa!

Kim Long Phong Thạch đối với thánh thú kim phong thuộc tính như tiểu kim và mãnh nam mà nói chính là thần vật đỉnh cấp tốt nhất, có thể cải tạo thân thể chúng, gia tốc tốc độ hấp thu tăng lên lực lượng

Lăng Tiếu muốn thu khối Hắc Phong Thần Thạch kia vào tay, nhưng hắn lại không thể thoát khỏi sự bảo vệ của Tiên Thiên Âm Phong Châu nên chỉ đành đợi sau khi Tiên Thiên Âm Phong Châu tiến giai mới thu lấy.

- Đúng rồi, ta cũng là Phong thuộc tính, vốn có thể mượn nhờ hoàn cảnh nơi này để làm bản thân càng mạnh hơn, nói không chừng còn có thể thích ứng với sức gió nơi này, đồng thời lại có thể khiến tốc độ nhanh hơn và vận dụng công kích Phong thuộc tính càng thuần thục!

Lăng Tiếu trong lúc nhàm chán liền định trước tiên yên tĩnh tăng lên thực lực một chút lại tính sau.

Dù sao nhất thời cũng không rời khỏi đây được, vậy thì cứ dứt khoát gia tốc tích lũy lực lượng thôi!

Đã có ý định này, Lăng Tiếu lập tức buông ra toàn tâm, vận chuyển thần công hấp thu toàn bộ Phong thuộc tính bổn nguyên cùng với thủy nguyên chi lực ở bên này vào đan điền mình.

Phong thuộc tính lực lượng cuồng bạo ở đây không phải người bình thường có thể hấp thu được, nhưng Lăng Tiếu đã sớm phù hợp với Tiên Thiên Âm Phong Châu, có được một ít lực lượng đặc thù của nó, có thể tinh lọc những phong thuộc lực lượng này, chuyển hóa nó thành Phong thuộc tính lực lượng tinh thuần nhất khiến hắn có thể hấp thu.

Lăng Tiếu ở chỗ này tĩnh tu không biết bao lâu, tựa hồ hai ba tháng, lại tựa hồ đã qua một năm.

Tóm lại nơi này không có ngày đêm thay đổi, căn bản không biết thời gian trôi qua thế nào.

Cảnh giới Lăng Tiếu vốn ở đê giai Chí Tôn trung tầng, hiện giờ đã có giấu hiệu rảo bước đến hậu kỳ rồi.

Dưới hoàn cảnh lực lượng thuần túy nhất này, chỉ cần có thể hấp được những lực lượng này, quả thật nhanh hơn tu luyện ở bất kỳ nơi nào khác.

Lăng Tiếu cũng không nóng lòng cầu thành, hắn không cho rằng chỉ dựa vào đơn thuần hấp thu những lực lượng này liền có thể khiến hắn đạt tới đê giai đỉnh phong, trừ phi hắn có đầy đủ thời gian ở lại chỗ này lâu dài.

Tiên Thiên Âm Phong Châu một mực không đột phá, hắn lộ ra có chút lo lắng, sợ trễ thời gian đi tìm Cửu Thải Linh Lung Thụ.

Hắn không cách nào an tâm tu luyện được nữa, lại không tiện thúc giục Tiên Thiên Âm Phong Châu, liền chỉ có thể tĩnh tâm đi cảm thụ đặc tính chính thức của Phong thuộc tính lực lượng, xem hắn có thể nắm giữ loại thân pháp và thủ đoạn công kích như bạo phong thế này hay không.

Nếu có thể như thế, cảnh giới thân pháp của hắn nhất định sẽ lại tăng lên một tầng, có thể chính diện giao phong với trung giai Chí Tôn mà đứng ở thế bất

bại rồi.

Lăng Tiếu thả thể xác và tinh thần, toàn tâm toàn ý đi cảm thụ bạo phong, tật, cạo, cuốn... Đủ loại đặc tính không ngừng diễn biến lấy.

Lăng Tiếu không ngừng cảm ngộ, càng không ngừng đi minh tưởng, không ngừng thôi diễn.

Thời gian dần qua, hắn chỉ cảm thấy mình như hòa mình vào trong bạo phong, đã trở thành một phần tử của bạo phong, theo những bạo phong này không ngừng tật động...

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc Lăng Tiếu lại lần nữa mở mắt ra, hắn thình lình phát hiện mình không biết đã ở nơi nào rồi!

Hắn rõ ràng theo những bạo phong kia không ngừng phiêu đãng trong phiến không gian này, sớm đã chạy ra khỏi phạm vi mà Tiên Thiên Âm Phong Châu thủ hộ hắn rồi

- Ta... Ta rõ ràng có thể thích ứng được với phong tốc và phong suất rồi!

Lăng Tiếu nhịn không được hoảng sợ nói.

Chỉ là ngay khi hắn thất thần, hắn thân thể lại bị bạo phong cuốn qua khiến bốc lên cao, quanh thân lại bị phong nhận mãnh liệt cắt lấy.

Nếu như là trước kia thì Lăng Tiếu đã bị quét cho không biết phải làm sao rồi

Nhưng bây giờ hắn lại không có nửa điểm kinh hoảng, hắn rõ ràng cảm thấy loại cảm giác này hắn có thể nắm giữ được, chỉ cần động theo quỹ tích của nó, hắn sẽ không bị những phong nhận kia tổn thương nữa, cũng có thể

mượn nhờ hướng gió để gia tốc phi hành, cũng có thể tìm được phong nhãn trong từng đợt bạo phong này để ổn định thân hình, không bị quấy nhiễu đến nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2500 - Hắc Phong Thần Thạch Lĩnh Ngộ Bạo Phong Ảo Diệu.

Lăng Tiếu điều chỉnh thân thể, chân đạp phong nhãn, thân mượn phong hành, rõ ràng rất nhanh cực tốc phi hành trong phiến khu vực này.

Vù vù!

Lăng Tiếu vô cùng đắc ý, hắn giống như hóa thành một hồi bạo phong năng lượng vậy, ở chỗ này có thể tự do thoải mái mà phi hành, không hề lo lắng bị tổn thương và quấy nhiễu gì nữa

Đồng thời, tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn trước gấp mấy lần, ở chỗ này hắn quả thực giống như Phong Thần chân chính vậy, có thể mượn nhờ hoàn cảnh nơi này, diệt sát bất cứ địch nhân nào, dù đối phương có là cao giai Chí Tôn cũng như thế!

- Ha ha, sảng khoái, đây chính là phong áo nghĩa chính thức, cực hạn phong tốc chính thức!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói.

Lăng Tiếu sau khi đắc ý xong, muốn quay trở lại tìm kiếm Tiên Thiên Âm Phong Châu lại thình lình cảm ứng được bên này có khí tức Nhân tộc tồn tại!

Bạo phong không gian, từ trước đên nay vốn là không gian tuyệt địa.

Bất luận người nào tiến vào đây về cơ bản đều cửu tử nhất sinh, có thể chạy đi đều là đỉnh cấp Chí Tôn cả, nhưng chỉ có người Phong thuộc tính mới có khả năng này, hoặc là có được dị bảo Phong thuộc tính giống như Lăng Tiếu,

có thể ở chỗ này không bị những bạo phong kia tập kích.

Lăng Tiếu đột nhiên cảm ứng được một tia khí tức Nhân tộc, những khí tức này là trộn lẫn theo bạo phong cuốn tới đây.

- Chẳng lẽ còn có người đang mượn nhờ hoàn cảnh nơi này tu luyện sao?

Lăng Tiếu mang theo vẻ nghi hoặc lẩm bẩm.

Lăng Tiếu do dự một chút, vẫn không định xen vào việc của người khác làm gì.

Hiện giờ phiền phức của hắn đã đủ nhiều rồi, vạn nhất lại trêu chọc phải tồn tại đáng sợ nào đó, vậy thì cực kỳ bất lợi rồi!

Lăng Tiếu cảm ứng được phương hướng Tiên Thiên Âm Phong Châu, mở ra phong bộ thần kỳ, hóa thành một phần tử của bạo phong, biến mất tại chỗ.

Lăng Tiếu cũng không biết, lúc hắn vừa biến mất, một đạo nhân ảnh thình lình liền xuất hiện ngay vị trí hắn đứng lúc trước.

Người nọ là một lão giả cao gầy, một đầu tóc trắng mất trật tự phiên tán lấy, che đậy khuôn mặt hắn, khiến không thấy rõ được dung mạo chân thật, thân thể thon dài kia mặc một bộ áo dài mày xam, tay áo đang không ngừng mà phiêu đãng lấy, thân hình hắn như thả lỏng, đứng ở giữa bạo phong rõ ràng cũng không chút chịu ảnh hưởng.

Loại cảm giác phong khinh vân đạm này, cho dù là hiện giờ là Lăng Tiếu đã có điều lĩnh ngộ cũng không thể hiểu rõ.

- Rõ ràng đi, chẳng lẽ còn có gia hỏa quen thuộc bạo phong không gian này hơn cả lão phu sao? Hơn nữa phương hướng đi còn là phương hướng có khả

năng xuất hiện Hắc Sắc Phong Bạo nhất, quả thực là không biết sống chết!

Lão giả kia sâu kín nói một tiếng, liền biến thành một trận gió cũng theo đó biến mất.

Lăng Tiếu ở trong bạo phong, bắt đầu có ý thức đạp lên trên quỹ tích của phong mà động, tốc độ này quả thật vượt xa lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Loại tốc độ này tự nhiên cũng chỉ có thể thi triển trong loại không gian này, nếu đến nơi khác, không có những bạo phong này để mượn lực, tốc độ tự nhiên sẽ hạ thấp.

Lăng Tiếu diễn luyện hai loại thân pháp này đến tình trạng thành thạo, đã vượt qua loại cảnh giới thân pháp rồi, tiến hóa thành một loại cảnh giới bộ pháp càng thêm hoàn mỹ.

- Họa phúc tương y, lời này không sai chút nào, ở chỗ này có thể tăng lên tốc độ thân pháp, tuyệt đối đại thu hoạch, dùng thân pháp hiện giờ phối hợp với tăng phúc chiến lực, có lẽ ta có thể thẳng truy trung giai Chí Tôn đỉnh phong, nếu như ở chỗ này, cao giai Chí Tôn cũng đừng mơ làm gì được ta!

Lăng Tiếu lộ ra dáng tươi cười vô cùng mừng rỡ nói.

Hắn tiếp tục chạy như điên, thân pháp không ngừng biến ảo phương vị, những Bạo Phong Nhận này không thể tổn thương đến hắn một chút nào cả.

Cũng không biết bay vút bao lâu, Lăng Tiếu về tới vị trí của Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Chỉ thấy lúc này nó rốt cục đã tiến giai rồi, vô số Hắc Sắc Bạo Phong không ngừng mãnh liệt trào tới nó, sức gió bên này cũng đều bị nó cắn nuốt sạch!

Dưới nó toàn lực hấp thú, nơi này cũng tạo thành một Phong Bạo cự hình khác, giống như là Hắc Sắc Phong Bạo Lăng Tiếu trông thấy lúc trước vậy, chỉ là uy lực nếu so với Hắc Sắc Phong Bạo trước kia thì nhỏ hơn một chút, xem như là một Hắc Sắc Phong Bạo bản đơn giản hóa.

Lăng Tiếu còn có thể cảm ứng được trong những Hắc Sắc Phong Nhận này ẩn chứa hủ thực chi lực vô cùng đầm đặc, những hủ thực chi lực này tuyệt đối có thể khiến bất luận một Chí Tôn nào cũng phải kiêng kị, một khi dính vào, tuyệt đối đừng mơ dễ dàng thoát được.

Điều này đại biểu Âm Sát tử khí của Tiên Thiên Âm Phong Châu đã triệt để tiến giai, cũng giống như Si Mị Thiên Hỏa Châu lúc trước vậy, đạt đến cấp độ có thể uy hiếp được Chí Tôn Thủy Thần rồi.

Lăng Tiếu không tới gần Tiên Thiên Âm Phong Châu, để nó tự hành tiến giai, đợi sau khi nó tiến giai mới là lúc hắn thu hoạch.

Hắn hiện giờ chuyển ánh mắt đến chỗ Hắc Phong Thần Thạch cách đó không xa, chỉ có nó là không bị Tiên Thiên Âm Phong Châu quấy nhiễu, vẫn yên lặng lơ lửng ở đó như trước

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay, hai mắt hiện quang nói:

- Hiện giờ không thu còn chờ đến khi nào!

Hắc Phong Thần Thạch cũng không phải mỗi thời khắc đều tạo thành Hắc Sắc Phong Bạo, nó muốn hình thành thiên tai vòi rồng, cũng phải trải qua năm dài dài dòng diễn biến mới làm được.

Nó đối oanh với Kim Long Cuồng Bạo Phong kaiddax tiêu hao hết tích lũy vài vạn năm qua rồi, muốn trong thời gian ngắn lại hình thành Hắc Sắc Phong Bạo là chuyện không thể nào.

Lăng Tiếu không cần tốn nhiều sức liền thu được nó vào trong dược đỉnh.

.

Thừa dịp này, Lăng Tiếu lại đi lòng vòng bên này, xem thử có thể tìm được Kim Long Phong Thạch hay không.

Chỉ là hắn tìm mấy lượt những lại không thể tìm thấy, không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

- Được rồi, đợi sau khi Tiên Thiên Âm Phong Châu đột phá lại tìm tiếp!

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, lại trở lại phụ cận Tiên Thiên Âm Phong Châu.

Lúc này, Tiên Thiên Âm Phong Châu rốt cục đã tiến giai xong, từ châu thể màu xám lúc trước biến thành một khỏa châu thể màu đen nhánh, Hắc Phong đầm đặc tản ra lộ ra vô cùng quỷ dị tà ác.

Theo Lăng Tiếu tới, Tiên Thiên Âm Phong Châu kia vui sướng quấn quanh Lăng Tiếu vài vòng, sau đó liền chui vào trong thức hải hắn.

XIU.... XIU...!

Lúc nó tiến vào thức hải Lăng Tiếu liền bắt đầu phản hồi cho hắn đại lượng lực lượng

Lăng Tiếu đã sớm biết rõ sẽ có loại tình huống này nên lập tức tiến nhập trạng thái toàn diện hấp thu.

Không hề nghi ngờ, lực lượng mà Tiên Thiên Âm Phong Châu này phản hồi tự nhiên là vô cùng cường đại, trực tiếp khiến Lăng Tiếu trùng kích đến cảnh giới đê giai Chí Tôn viên mãn, cách trung giai cũng chỉ còn một bước ngắn

nữa thôi.

Về phần thần hồn lực lượng cũng nhận được tăng cường, nhưng lại không cách nào mượn nhờ lực lượng này một lần hành động đột phá đến cảnh giới trung giai Chí Tôn, nhưng đã vô cùng tiếp cận rồi.

Lăng Tiếu có thể một mực cực nhanh đột phá trở nên mạnh mẽ, tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ đến hai khỏa dị châu trong thức hải.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2501 - Thu Hoạch Cự Đại! (1)

- Rất tốt, chỉ cần lại củng cố một thời gian ngắn, liền có thể đột phá lên một giai rồi!

Lăng Tiếu nắm chặt nắm đấm cười hưng phấn nói.

Tiếp theo, hắn liền hỏi thăm Tiên Thiên Âm Phong Châu xem thử có cảm nhận được sự tồn tại của Kim Long Cuồng Bạo Phong hay không.

Tiên Thiên Âm Phong Châu tự nhiên có cảm ứng phi thường mẫn cảm đối với lực lượng đồng nguyên, muốn nó ở chỗ này tìm kiếm đồ vật có quan hệ đến Phong thuộc tính đương nhiên rất dễ dàng, mặt khác nó thực lực tăng nhiều, càng lộ ra vô cùng tự tin, chỉ thị Lăng Tiếu đi đến một phương hương.

Sau khi phi hành một đoạn đường, Lăng Tiếu cuối cùng cũng gặp được Kim Long Phong Thạch hắn mong chờ.

Nó như hình rồng Long, lóe ra từng đợt kim phong chi khí vô cùng bén nhọn, khiến thường nhân khó có thể nhích tới gần được.

- May mắn lực lượng của nó đã tiêu tán rồi, bằng không quả thật không cách nào thu lại được!

Lăng Tiếu thoả mãn nói.

Có khối Kim Long Phong Thạch này rồi, đối với hắn, đối với tiểu kim cùng với mãnh nam đều sẽ có được chỗ tốt rất lớn!

Lăng Tiếu hấp thu kim phong lực lượng ở bên này một phen, sau đó mới thu Kim Long Phong Thạch vào.

Hai khỏa đỉnh cấp Thần Thạch này cộng lại còn trân quý hơn Thủy Nguyên Thạch Phong thuộc tính nhiều lắm.

Lăng Tiếu lạc nhầm vào bạo phong không gian này nhưng thu hoạch đạt được lại không cách nào đánh giá.

Đây là tuyệt thế cơ duyên mà coi như là những đỉnh phong Chí Tôn kia cũng phải sợ hãi thán phục ah!

Lăng Tiếu chỉ cần dùng hai khỏa Thần Thạch này làm cơ sở, tìm một chỗ thanh tịnh tĩnh tu vạn năm, chỉ sợ tuyệt đối sẽ trở thành đỉnh phong Chí Tôn chính thức, có thể vùng vẫy bốn phương, không người có thể địch rồi!

Dù sao hai loại Thần Thạch này có thể khiến hắn ngưng tụ thành Hắc Sắc Phong Bạo cùng với Kim Long Cuồng Bạo Phong, hai loại công kích, sát thương trong cùng bậc quả thật vô cùng cường đại.

Chỉ là nếu Lăng Tiếu thật sự làm như vậy thì hắn đã không việc gì phải cực khổ đến Ngoại Vực để tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch rồi.

Lăng Tiếu sau khi thu hai đại Thần Thạch liền tìm tòi trong bạo phong không gian một phen, còn ngoài ý muốn thu thập được một ít vật Phong thuộc tính quý hiếm nữa.

Nhưng so với hai đại Thần Thạch thì quả thật kém rất xa, nhưng đối với Thần Vương hoặc Chí Tôn Phong thuộc tính mà nói đều là thứ tốt ức tinh khó cầu.

Ở chỗ này ngây người đoán chừng có một hai năm thời gian, Lăng Tiếu rốt

cục bảo Tiên Thiên Âm Phong Châu chỉ dẫn hắn rời khỏi nơi này quay về vực lộ

- Cũng không biết Viên huynh ra sao rồi, hi vọng hắn không việc gì!

Lăng Tiếu nghĩ đến an nguy của Viên Chiến Thiên liền dùng tốc độ cao nhất bay vút ra ngoài bạo phong không gian.

Cũng không biết chạy như bay bao lâu, Lăng Tiếu rốt cục cảm nhận được gió thôi trong bạo phong không gian giảm bớt đi rất nhiêu, có lẽ đã đến bên ngoài khu vực bạo phong không gian rồi.

Gió thổi ở đây so với trong kia yếu hơn rất nhiều, nhưng đối với người bình thường thì vẫn thập phần mà cường đại, một khi rơi nơi này sẽ giống như Lăng Tiếu lúc đầu vậy, bị thôi bay sâu vào trong.

Trừ phi có được dị vật hộ thể hoặc là Phong thuộc tính Chí Tôn thấu hiểu quỹ tích bạo phong thì mới có khả năng bình yên vô sự!

Chỉ là ngay khi Lăng Tiếu muốn đi ra ngoài thì hắn thình lình phát hiện có người từ trong khu vực bạo phong đuổi qua đến đây, hơn nữa tốc độ càng nhanh chóng tuyệt luân, chỉ trong nháy mắt đã đuổi đến cách hắn ngàn mét

- Người nào đáng sợ như thế!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nói một tiếng, lập tức trở nên cảnh giác.

Người có thể đi lại tự nhiên nơi này tự nhiên là thế hệ phi phàm, hắn hoài nghi có phải là người cảm ứng được lúc trước hay không.

Ngay khi hắn dừng lại một chút, người nọ rốt cục đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Người này đúng là lão giả xuất hiện lúc trước, một đầu tóc bạc bay múa, trên mặt treo vẻ bình tĩnh thong dong, từ ngũ quan của hắn có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng anh tuấn năm nào, thân hình hắn cao gây, hắn chắp tay nhàn nhã đi đến.

Lăng Tiếu nhìn người này, nội tâm vô cùng kinh hãi, hắn rõ ràng không thấy rõ đối phương đạt đến cảnh giới nào, mang đến cho hắn một loại cảm giác mênh mông khó lường.

Không chỉ có như thế, Tiên Thiên Âm Phong Châu trong thức hải hắn lại truyền đến cho hắn tin tức, trên người đối phương cũng có dị bảo Phong thuộc tính như hắn.

- Ồ, chàng trai trẻ tuổi như vậy, rõ ràng có thể ở chỗ này như cá gặp nước thật sự là khó được!

Lão giả này nhìn Lăng Tiếu phát ra thanh âm kinh ngạc nói.

- Cũng may không phải địch nhân!

Lăng Tiếu ở trong lòng hít một tiếng, liền thi lễ với lão giả kia một cái sau đó ý định rời đi.

- Tiểu tử chậm đã!

Lão giả mở miệng kêu to nói.

- Đại nhân còn có chuyện?

Lăng Tiếu tận lực hạ thấp tư thái nói, đồng thời hắn cũng đang âm thầm cảnh giác.

- Tiểu tử ngươi không cần khẩn trương, lão phu chỉ hiếu kỳ ngươi rõ ràng có thể sinh tồn trong bạo phong không gian này thôi, quả thực là dị số! Trên người của ngươi có lẽ có dị bảo Phong thuộc tính a!

Lão giả cười nhạt nói, trong lòng của hắn thầm nói:

- Hẳn là tiểu tử này thật sự không biết Phong Thanh Dương ta?

Lăng Tiếu không nghĩ tới lão giả này nói chuyện trực tiếp như thế, lập tức cũng không tiện giấu diếm, với thực lực của lão giả này, hắn che giấu ngược lại sẽ khiến đối phương chán ghét, không bằng trực tiếp thừa nhận, xem lão rốt cục muốn làm gì.

- Đại nhân nói cũng đúng, trên người tiểu tử xác thật có chút biện pháp có thể sinh tồn ở trong Bạo Phong, để đại nhân chê cười rồi!

Lăng Tiếu đáp.

- Ha ha, ta còn tưởng ngươi không dám thừa nhận, bất quá người trừ cái dị bảo này ra, ở chỗ này khẳng định cũng có thu hoạch không nhỏ, cư nhiên lĩnh ngộ được Bạo Phong thân pháp, bằng không dựa vào thực lực của ngươi đừng mong có thể đi lại dễ dàng ở chỗ này như thế!

Phong Thanh Dương cười nói.

- Là có thu hoạch được một chút, nếu như đại nhân không có chuyện gì nữa thì tiểu tử xin cáo từ trước!

Lăng Tiếu nói, đồng thời nghĩ thầm:

- Bạo Phong thân pháp sao? Danh tự này không tệ.

- Tiểu tử nhà ngươi gấp cái gì, chẳng lẽ là sợ lão đầu ta cướp dị bảo của ngươi sao?

Phong Thanh Dương mang theo vài phần không vui nói.

Ở trên Đông vực lộ này, có biết bao nhiêu người muốn nói chuyện với hắn, hắn đều khinh thường, bây giờ hắn để xuống tư thái nói chuyện với tiểu tử này, thế mà tiểu tử này lại không biết điều.

Lăng Tiếu khua khua tay cười nói:

- Sao lại thế chứ, tiểu tử có thể quen biết đại nhân là vinh hạnh của tiểu tử, chỉ là tiểu tử có việc gấp cần phải đi tới Thanh Nguyệt không gian, cho nên…. Mong đại nhân lượng thứ cho!

- À, vậy ý của ngươi là nói ngươi biết ta sao?

Phong Thanh Dương ngạc nhiên hỏi.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Ha ha, đại nhân uy vũ bất phàm, thần công cái thế, thần lực vô biên…. Ta biết rõ đại nhân chính là lão tiền bối thành danh đã lâu, tiểu tử chỉ mới xuất đạo, kiến thức vẫn còn hạn chế, đương nhiên làm việc không thể uy phong bằng đại nhân.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2502 - Thu Hoạch Cự Đại! (2)

- Ha ha, tiểu từ nhà ngươi cũng thật là thú vị, nói qua nói lại thì ngươi vẫn không nhận ra ta, tốt, rất tốt!

Phong Thanh Dương vô cùng hưng phấn nói, sau đó hắn lại nói:

- Ngươi muốn đi Thanh Nguyệt không gian sao, đi, ta và ngươi đi một chuyến, ta cũng tiện đường đi vào trong đó, nhiều năm không nói chuyện với người khác, có thể quen biết tiểu tử thú vị như ngươi cũng đỡ buồn.

Lăng Tiếu không nghĩ tới da mặt lão giả này lại dày đến thế, lại muốn đi cùng một đường với hắn, trong lòng hắn khinh bỉ nói: "đầu óc của lão già này có phải có vấn đề hay không, thật tưởng mình là nhân vật tuyệt đỉnh sao?".

Lăng Tiếu cũng chỉ dám khinh bỉ ở trong lòng, nhưng lại không dám nói ra ngoài miệng.

Hắn mang theo vẻ tươi cười nói:

- Có đại nhân đi cùng tiểu tử, tự nhiên là vinh hạnh của tiểu tử rồi!

- Ừ, coi như là ngươi thức thời, nếu không xem trọng ngươi có thể lĩnh ngộ Bạo Phong thân pháp, ta sẽ không có hứng thú đối với tiểu tử nhà ngươi, đi thôi, nhìn thử thân pháp của ngươi rốt cục có đạt tới một bước kia không?

Phong Thanh Dương đáp một tiếng, liền bắt đầu vượt qua Lăng Tiếu, dùng thân phán hướng về không gian Bạo Phong lướt đi ra ngoài.

Lăng Tiếu nhìn thân pháp gần như hoàn mỹ của lão giả, nhất thời cảm thấy ngứa ngáy, cũng bộc phát toàn bộ lực lượng đuổi theo lão giả kia.

Một già một trẻ nhanh chóng di chuyên trong Bạo Phong không gian, đều hóa thành chớp nhoáng, nhẹ nhàng bất định, nhanh như gió.

- Tốc độ của lão giả này thật nhanh, bất luận ta đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp bước chân của hắn!

Trong lòng Lăng Tiếu âm thầm bội phục nói.

Phong Thanh Dương vẫn chậm rãi, dáng vẻ vô cùng thư thả, nhưng tốc độ kia lại nhanh đến mức người khác căn bản không thể nào đạt được.

Bất quá Phong Thanh Dương ngược lại có chút kinh ngạc đối với việc Lăng Tiếu có thể đuổi kịp bước tiến của hắn:

- Tuy nói ta thả chậm tốc độ, nhưng tiểu tử này lại có thể theo sát, cũng đã lĩnh ngộ Bạo Phong thân pháp đến tinh túy rồi, khó trách có thể tự do đi lại ở chỗ này, có tiền đồ hơn những đệ tử không nên thân của ta!

Hai người cũng không biết bay lướt bao lâu, lại là một trước một sau ra khỏi Bạo Phong không gian.

- Ha ha, thống khoái, tiểu tử ngươi thật không tệ đó!

Phong Thanh Dương ổn định thân hình cười to nói.

Lăng Tiếu cũng dừng lại, mang theo vài phần thở gấp nói:

- Tốc độ của đại nhân quả nhiên vô song, tiểu tử mặc cảm không bằng!

Hắn vốn nghĩ lĩnh ngộ Bạo Phong áo nghĩa, tốc độ ở trong Bạo Phong không gian tự nhiên có thể so với cấp bậc cao cấp Chí tôn.

Không ngờ ở trước mắt lão giả này lại để hắn biết rõ đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Xem ra không chỉ có hắn có thể thu được một ít cơ duyên mà người khác không thể nào lấy được mà thôi, người khác cũng có thể có được cơ duyên của bọn họ.

- Ít vỗ mông ngựa đi, đúng rồi, tiểu tử ngươi tên gọi là gì, không biết là nơi nào lại có thể bồi dưỡng ra một tiểu yêu nghiệt như ngươi thế này, rõ ràng chưa sống đến hai trăm tuổi mà đã có được tu vi cùng lực lĩnh ngộ thế này.

Phong Thanh Dương tán dương nói.

- Tiểu tử tên là Lăng Tiếu, chỉ là một vô danh tiểu tốt mới tới vực ngoại mà thôi, không đáng được đại nhân để trong lòng!

Lăng Tiếu đáp.

- Danh tự thật là xứng đôi với dáng vẻ của tiểu tử nhà ngươi, sắc mặt vui cười

Phong Thanh Dương nói.

- Ha ha, để đại nhân chê cười rồi, không biết tôn xưng của đại nhân là gì?

Lăng Tiếu thừa dịp hỏi.

- Ngươi đã không nhận ra lão phu thì lão phu sẽ không nói, đợi sau này bản thân ngươi sẽ biết.

Phong Thanh Dương nói một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Đi thôi, chỗ này cách Thanh Nguyệt không gian không gần, chúng ta vừa gấp rút lên đường vừa nói chuyện.

Lăng Tiếu gật gật đầu, liền thuận theo Phong Thanh Dương cùng hướng về Thanh Nguyệt không gian.

Thanh Nguyệt không gian là một không gian cư ngụ chi địa của vực ngoại chi dân tương đối có danh khí trên Đông vực lộ.

Chỗ đó còn lớn hơn cả Thiên Vực, thực lực của tất cả mọi người nếu so với Thiên vực còn phải cường đại hơn, là chỗ mà nhiều thủy thần chí tôn thời Viễn cổ, thậm chí Thượng cổ đến cư trụ, đồng thời cũng là một không gian tương đối có danh khí mà vực ngoại cường giả tụ tập nghỉ ngơi.

Đồng thời cũng có không ít bang hội lớn tụ tập ở trong Thanh Nguyệt không gian, dùng chỗ đó làm căn cứ tổng bộ, mà Hồng Xà hộ phân bố tại đó ít hơn, bọn hắn là cắm rễ ở một cái không gian khác.

Cho nên lúc Lăng Tiếu gọi Viên Chiến Thiên chạy đi, chính là để cho hắn đi tới Thanh Nguyệt không gian, như vậy sẽ không lo lắng bị người của Hồng Xà chú ý, nguy hiểm cũng ít đi vài phần.

Thanh Nguyệt không gian, từ chỗ xa nhìn lại liền giống như một ánh trăng màu xanh, lộ ra rực rỡ chói mắt.

Lúc Lăng Tiếu thuận theo Phong Thanh Dương đi tới phía trước bình chướng không gian, hắn đã nghĩ muốn tách khỏi Phong Thanh Dương.

Trên đường đi lão giả này nói rất nhiều, khiến lỗ tai của hắn muốn dài ra.

Lăng Tiếu hoài nghĩ lão giả này có phải đã ngàn năm không cùng người khác nói chuyện, một mực nói mãi không ngừng.

- Ta nói Lăng tiểu tử, ngươi ở bên ngoài làm gì chứ, tuy nói với tốc độ của ngươi đủ để tự bảo vệ mình, nhưng không có hậu thuẫn phía sau sẽ dễ đắc tội với khác. Hay là ngươi gia nhập Thanh Phong Minh chúng ta đi, bảo đảm ngươi có thể đi một mạch trên đường đi mà không gặp trở ngại.

Phong Thanh Dương đề nghị nói.

- Ha ha, đa tạ đại nhân, ta xin nhận tấm chân tình…. Cái gì, đại nhân ngài vừa nói là Thanh Phong Minh sao?

Lăng Tiếu suy nghĩ muốn đáp qua loa cho xong chuyện, nhưng đột nhiên nhớ tới ba chữ "Thanh Phong Minh" lại khiến hắn kinh ngạc.

Thanh Phong Minh chính là đại liên minh, đại bang phái số một số hai trên Đông vực lộ, cũng là tổ chức lớn nhất trong Thanh Nguyệt không gian, thực lực Hồng Xà kém hơn không chỉ một đỉnh nửa điểm, căn bản là không đáng nhắc tới.

Đây cũng là lý do mà Lăng Tiếu đột nhiên nghe lão giả nói hắn là người của Thanh Phong Minh mới cảm thấy kinh ngạc như thế.

- Xem ra tiểu tử ngươi đã biết rõ Thanh Phong Minh chúng ta rồi, thế nào, muốn hay không muốn gia nhập, ta sẽ cho ngươi ưu đãi, không cần người khác đảm bảo hay là giao nạp phí nhập môn.

Phong Thanh Dương có chút tự đắc nói.

Chỉ là lúc Lăng Tiếu đang muốn trả lời Phong Thanh Dương, lại có không ít khí tức cường đại đang tiến về hướng này.

Những người này hiển nhiên là cũng muốn đi tới Thanh Nguyệt không gian như bọn họ.

Lăng Tiếu nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc trước mặt, rõ ràng chính là Khúc Chấn Lộ và Hướng Quang Minh trước đây đã truy sát hắn.

- Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Lăng Tiếu thầm mắng trong lòng.

Hắn rất muốn lập tức trốn đi, nhưng như vậy sẽ càng khiến người khác chú ý, liền mượn thân ảnh của Phong Thanh Dương tránh qua ánh mắt bọn hắn, xem có thể trốn qua một kiếp này hay không a!

Chỉ là Phong Thanh Dương lại cố tình nói lớn tiếng, lại không có chút bận tâm, tựa hồ là phát hiện dị dạng của Lăng Tiếu, lập tức quát lên:

- Lăng tiểu tử, ngươi trốn cái gì mà trốn, chỉ là một ít người của Hồng Xà hội mà thôi, sợ cái gì chứ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2503 - Bạo Phong Thân Pháp Phong Thanh Dương.

Lời nói của Phong Thanh Dương lập tức kéo đến chú ý của những người đang phóng tới kia.

Khúc Chấn Lộ là người đầu tiên quát:

- Người nào dám can đảm xem thường Hồng Xà chúng ta?

Lúc hắn nói xong lời này liền nhìn thấy Lăng Tiếu, lập tức giận dữ nói:

- Thì ra là tiểu tử nhà ngươi, không nghĩ tới ngươi thực chạy trốn tới nơi này, thật sự là địa ngục không lối đi ngươi còn muốn tiến vào, hôm nay sẽ bắt ngươi trả giá cho việc đã đả thương ta!

Khúc Chấn Lộ trực tiếp bỏ qua Phong Thanh Dương, lướt nhanh về phía Lăng Tiếu, khí thế chặt chẽ kiềm chặt Lăng Tiếu.

- Nguy rồi, vẫn bị phát hiện.

Lăng Tiếu kinh hô một tiếng, cũng không quản Phong Thanh Dương, trực tiếp triển khai thân pháp chạy trốn.

Cho dù tốc độ của hắn nhanh hơn nhiều, nhưng cũng chỉ tương đương tốc độ trung cấp Chí tôn đỉnh phong mà thôi, tốc độ còn có chút chênh lệch so với cao cấp Chí tôn.

Lúc Khúc Chấn Lộ phát hiện ra hắn, đám người Hứa Quang Minh cũng phát hiện ra Lăng Tiếu.

Trong nháy mắt, hai đại cao cấp Chí tôn cùng với một ít Chí tôn khác liền mau chóng đuổi tới hướng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không cách nào thoát khỏi kèm cặp của Khúc Chấn Lộ và Hứa Quang Minh, bị ngăn cản ở trong không gian không có đường lui.

- Tiểu tử, không nghĩ tới tìm ngươi nhiều ngày vẫn không thấy, bây giờ lại tự mình đưa tới cửa, thật sự là không tốn chút công sức, hôm nay sẽ cho ngươi biết kết cục khi đả thương lão tử!

Khúc Chấn Lộ chính là hận Lăng Tiếu thấu xương.

Hắn đường đường là cao cấp Chí tôn, thế nhưng lại không giải thích được mà bị thương tổn thần hồn, còn thiếu chút bị giết chết, nếu không có những người khác tương trợ, chỉ sợ hắn thật sự đi đời.

Lúc này Lăng Tiếu liền triệu hoán đội quân khôi lỗi hộ vệ của hắn cùng với Long Ngũ, Tào Thao Thương ra đối chiến.

Khúc Chấn Lộ và Hứa Quang Minh đều biết Tào Thao Thương đi truy kích Lăng Tiếu, nhưng vẫn không nghe được bất cứ tin tức gì.

Bây giờ lại bỗng nhiên xuất hiện thật làm bọn họ sợ hãi kêu to một tiếng, rõ ràng còn phát động tấn công đối với bọn hắn, thật khiến bọn họ không thể giải thích được.

Tào Thao Thương dữ tợn cười nói:

- Ai động vào chủ nhân của ta đều phải chết.

Hắn vũ động Cổ Thần Thương, dốc toàn lực oanh sát đối với Khúc Chấn Lộ ở trước mặt.

Thực lực của hắn cũng không hề thua kém so với Khúc Chấn Lộ, Khúc Chấn Lộ bị đánh đến mức trở tay không kịp, bắt đầu có chút yếu thế.

- Lão Tào, ngươi điên rồi, cư nhiên lại dám phản bội bang hội.

Khúc Chấn Lộ vừa chống đỡ vừa phẫn nộ mắng.

Hướng Quang Minh ở một bên quát lên:

- Lão Khúc, lão Tào có thể đã bị tiểu tử kia khống chế rồi, để ta đến thử xem sao, nhìn thử có thể giúp hắn khôi phục thanh tỉnh lại không, ngươi đi đối phó tiểu tử kia đi!

Quang minh ánh sáng!

Hướng Quang Minh nói xong, trong tay liền xuất hiện một kiện Thần Kính, Thần Kính lấp lánh quang hoa, trực tiếp chiếu về phía Tào Thao Thương.

Quang Minh ánh sáng này của hắn là thần quang có thể tịnh hóa cùng chiếu hiện hết thảy vật tà ác

Tào Thao Thương bất ngờ phát động tấn công đối với bọn hắn, Hướng Quang Minh cảm thấy hắn nhất định là bị tà vật gì đó khống chế.

Nhưng mà lúc hắn dùng Quang Minh ánh sáng chiếu lên trên người Tào Thao Thương, Tào Thao Thương lại không có một chút phản ứng, vẫn mang theo trường thương đâm thẳng về hướng bọn hắn.

Hướng Quang Minh sợ hãi kêu to một tiếng, vội vã nhanh chóng quay trở về, miễn cho bị chịu khổ.

Tào Thao Thương là đối thủ cùng cấp với Hướng Quang Minh, lúc đánh

nhau tự nhiên là vô cùng kịch liệt.

Về phần Khúc Chấn Lộ đang muốn tấn công về hướng Lăng Tiếu, Long Ngũ liền phun ra Long Châu đánh về hướng hắn, ngăn được công kích đánh về phía Lăng Tiếu của hắn.

Những người khác thì là tiến vào trong hỗn chiến, tràng diện tương đối kịch liệt, các loại lực lượng thuộc tính rực rỡ đem vực ngoại không gian này đều oanh bạo đến phiên đằng không ngớt.

Phong Thanh Dương đứng ở phía xa xem xét, trong mắt của hắn mang theo vẻ hứng thú nói:

- Tiểu tử này thật sự vượt ra ngoài dự liệu của ta, cư nhiên còn giấu bảo bối ở trong người, còn có cả Kim Long, mà lại mang họ "Lăng", xem ra chính là người của Kim tộc, nhưng mà…. Nhưng sao hắn lại mang đặc tính gió chứ? Cổ quái, trong này khẳng định có gì đó cổ quái!

Phong Thanh Dương vốn định xuất thủ tương trợ Lăng Tiếu, nhưng nhìn thấy Lăng Tiếu có năng lực phản kích, liền tạm thời trước nhìn xem Lăng Tiếu giải quyết như thế nào, đồng thời hắn cũng muốn biết rõ Lăng Tiếu còn bao nhiêu con bài chưa lật có thể làm cho hắn cảm thấy thích thú.

Lăng Tiếu tạm thời không có chuyện gì, nhưng mà hắn không tiếp tục chạy trốn nữa, mà là đang lên kế hoạch làm sao để bắt hết những người này.

Không thể không nói gan của hắn luôn luôn rất lớn, cư nhiên lại dám chính diện giao phong với Cao cấp Chí Tôn.

Trong lòng Lăng Tiếu thầm tính toán, xem thử loại bỏ người nào trước thì tốt hơn.

Cuối cùng Lăng Tiếu vẫn lựa chọn xử lý Khúc Chấn Lộ trước, bởi vì Khúc Chấn Lộ cùng với Độn Địa Thánh Thử của hắn đối phó với Long Ngũ đã chiếm ưu thế rất lớn, cho dù Long Ngũ lợi dụng lực lượng của Long Châu nhưng xem ra vẫn còn chưa đủ.

- Các ngươi đã muốn tìm chết thì ta liền thành toàn cho các ngươi, Quỷ Hồn theo ta cùng xuất kích!

Lăng Tiếu lướt qua lệ mang lẩm bẩm nói.

Quỷ Hồn ở bên cahj hắn cùng với hắn đồng dạng lập tức phát động công kích hồn lực vô hình vô dạng đối với Khúc Chấn Lộ, trực tiếp hướng tới thức hải của Khúc Chấn Lộ mà trùng kích qua.

Lăng Tiếu vốn dĩ cho là lấy công kích hồn lực lần này có thể trực tiếp đem Khúc Chấn Lộ đánh thành trọng thương, như vậy Long Ngũ có thể thừa cơ hội bắt hắn lại.

Chỉ là lần công kích này lại ngoài ý liệu của Lăng Tiếu, sau khi Khúc Chấn Lộ bị công kích chỉ là kêu đau một tiếng, rõ ràng còn có thể duy trì chiến lực, giống như là không bị thương tổn quá lớn.

- Tiểu tạp chủng, ngươi tưởng là ta không đề phòng gì sao? Nếu không ta đã sớm chết rồi.

Khúc Chấn Lộ hướng về phía Lăng Tiếu dữ tợn cười quát lên.

Lần trước đó hắn đã ăn thiệt thòi rồi, sớm biết Lăng Tiếu có công kích hồn lực, cho nên hắn đã sớm có chuẩn bị, đầu khôi mà hắn mang theo trên đầu chính là thần khí có thể phòng ngự công kích của hồn lực.

Cái thần khí phòng ngự này vô cùng khó gặp, ở trong các nơi giao dịch

nhưng là đều không dễ tìm, mà đây là do một bằng hữu của Khúc Chấn Lộ vừa vặn sưu tầm được, cho nên hắn liền trao đổi để lấy.

Chẳng qua là khi thần khí phòng ngự thần hồn này gặp phải công kích do Lăng Tiếu và quỷ hồn hợp lực lại vẫn bị đánh xuyên, không hoàn toàn phòng ngự được.

Cái này chứng minh thần khí phòng ngự này chẳng qua chỉ có tác dụng nhất định mà thôi, đẳng giai kia nhưng là sợ rằng không tính là quá cao, chỉ cần Lăng Tiếu cùng quỷ hồn lại tiếp tục phát động vài lần là có thể đánh vỡ thần khí phòng ngự này.

Nhưng mà Khúc Chấn Lộ sẽ không để Lăng Tiếu cùng quỷ hồn có cơ hội như vậy lần nữa, hắn đã để Độn Địa Thánh Thử quấn lấy Long Ngũ, mà hắn lại công kích về hướng Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2504 - Đối Chiến Với Khúc Chấn Lộ. (1)

Đặc tính của Khúc Chấn Lộ chính là Chí tôn Thổ thuộc tính, chỉ thấy Chiến Phủ trong tay hắn trảm ra một đạo không gian liệt phùng đáng sợ, vô số vẫn thạch từ trong liệt phùng phóng ra nện về hướng Lăng Tiếu, lực lượng kia đủ để miểu sát bất luận kẻ nào phía dưới Cao cấp Chí Tôn.

Rất hiển nhiên Khúc Chấn Lộ đã hận Lăng Tiếu thấu xương, tuyệt đối sẽ không tiếp tục để cho Lăng Tiếu có một chút cơ hội sống sót.

- Thủy chung vẫn là yếu một chút, đợi lão phu…

Phong Thanh Dương nhìn một màn này lẩm bẩm một tiếng, chính là đang muốn đi trợ giúp Lăng Tiếu.

Chỉ là ngay sau đó hắn lại đột nhiên nhìn thấy một gã Lăng Tiếu khác bất thình lình xuất hiện, ngăn cản cường chiêu của Khúc Chấn Lộ.

Mắt của lão Phong Thanh Dương khẽ nhướng lên, thoáng qua vài phần ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử này thật sự là để cho người khác liên tục kinh hỉ a!

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu chính là Trung giai Chí tôn đỉnh phong, lại nâng cao chiến lực lên bảy mươi lần, đã là có lực lượng phân cao thấp với cao cấp Chí tôn bình thường rồi.

Lăng Tiếu huy vũ Đế Long Diệt Thiên quyết mạnh mẽ hướng về phía Khúc Chấn Lộ cuồng oanh mà đi, cư nhiên sinh sinh đem cao cấp Chí tôn thành

danh đã lâu như Khúc Chấn Lộ ngăn cản lại.

- Cho là ta dễ bị bắt như thế sao? Hôm nay các ngươi đều lưu lại hết đi!

Chân thân Lăng Tiếu dữ tợn nở nụ cười, lập tức phân phó Quỷ Hồn phát động công kích hồn lực đối với mấy Chí tôn còn lại ở bên kia, trợ giúp khôi lỗi Chí tôn của hắn có thể đem đối thủ nhất nhất trảm sát.

Long Ngũ triển khai toàn bộ chiến lực, Độn Địa Thánh Thử kia ở dưới long uy của nó, căn bản không chống cự được bao lâu liền bị Long Ngũ cắn chết.

Sau khi Long Ngũ giải quyết xong Độn Địa Thánh Thử, vốn định đi tới trợ giúp Lăng Tiếu, nhưng mà Lăng Tiếu lại để hắn gia nhập vào trận chiến của những người khác, giải quyết hết những người còn lại.

Lần này Lăng Tiếu không có ý định tiếp tục khống chế khôi lỗi nữa, hắn muốn giết chết tất cả bọn họ, sau đó hấp thu thần hồn của bọn hắn để giúp cảnh giới thần hồn của hắn trực tiếp nâng lên cảnh giới Cao cấp Chí Tôn, hết thảy liền an toàn hơn nhiều rồi!

Tào Thao Thương đang cùng Hướng Quang Minh đánh đến bất phân thắng bại, chiến lực của Tào Thao Thương mạnh hơn Hứa Quang Minh một ít, nhưng điểm chênh lệch này gần như không đáng kể, bọn họ không đánh đến thời khắc sinh tử thì tuyệt đối không thể phân ra ai mạnh ai yếu.

Còn những người khác, trước có quỷ hồn âm thầm khởi động công kích hồn lực đối với bọn họ, khiến những thần hồn của đối phương từng người một đều bị thương, bị con rối Chí tôn của Lăng Tiếu kích sát từng cái một, mà sau khi Long Ngũ tham gia vào vòng chến đấu lại càng chiếm ưu thế tuyệt đối, hoành quét những người bên phía đối phương.

Chân thân của Lăng Tiếu lại lợi dụng uy lực của Long Phượng thần cô, đem

thần hồn của Chí tôn đã chết đi nhất nhất thu vào bên trong, một người cũng không hề bỏ qua.

Thần hồn của Lăng Tiếu cùng Khúc Chấn Lộ chiến một trận chính là chỗ đáng xem lớn nhất, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Tiếu chính diện khiêu chiến với một cao cấp Chí Tôn.

Dĩ vãng hắn luôn dựa vào Long Ngũ trợ giúp hoặc là lợi dụng huyễn trận mới có thể ngăn chặn được cao cấp Chí tôn, thế nhưng bây giờ hắn lại có thể sử dụng thực lực của bản thân mình để đối chiến.

Ở trong Bạo Phong không gian, Lăng Tiếu đã ngộ ra Bạo Phong thân pháp, tốc độ được đề cao gấp mấy lần, mà lực lượng thần hồn của hắn lại đạt tới trung cấp Chí tôn đỉnh phong, có thể nâng chiến lực lên bảy mươi lần, nên đã có được khả năng đối chiến với Cao cấp Chí tôn.

Chỉ thấy hắn gió theo mây, mây theo long, khi hắn tấn công cư nhiên mang theo hắc sắc phong bạo nồng đậm, hắc sắc phong bạo kia kéo theo hắc sắc phong nhận đáng sợ, cùng với tính ăn mòn đặc nồng đã khiến mấy vạn không gian xung quanh đều bị giảo phá đến nghiêng trời lệch đất, không gian không ngừng sụp đổ xuống!.

Khúc Chấn Lộ đã đánh ra hết mọi lợi thế của mình, cư nhiên cũng không làm gì được Lăng Tiếu, còn bị Lăng Tiếu bức đến chật vật không chịu nổi, thật sự nháo đến không thể chấp nhận được!

Hắn không hề nghĩ đến Lăng Tiếu ngoại trừ công kích hồn lực ra, cư nhiên còn có phân thân cường đại hung hãn, trực tiếp ngăn cản được công kích của hắn, thật sự là khiến hắn vừa buồn bực vừa sợ hãi.

- Tiểu tử này thật đáng sợ, cần phải dùng toàn lực kích sát hắn, nếu không bị thua thì sau này ta sẽ không thể đối mặt với người khác.

Khúc Chấn Lộ ngầm hạ quyết tâm hung ác nói.

Sau khi có quyết đoán, Khúc Chấn Lộ quyết định sử dụng toàn lực đánh ra sát chiêu, lực lượng được đề thăng tới đỉnh phong, xuất ra sát chiêu chân chính!

- Tiểu tạp chủng, ngươi thật sự khiến ta cảm thấy rất bất ngờ, nhưng cũng chỉ tới mức đó mà thôi!

Khúc Chấn Lộ rống giận một tiếng, sau khi bức lui công kích của Lăng Tiếu, tất cả thần lực đều được tăng lên mấy lần, lực lượng Thổ thuộc tính ở bốn phía càng không ngừng tụ tập mà đến.

Thạch Nhân biến!

Chỉ thấy Khúc Chấn Lộ cư nhiên lại hóa thân thành một Cự Thạch nhân, thân hình trở nên vô cùng cao lớn, tứ chi cùng thân hình đều lập tức hóa đá, lực lượng vô cùng hùng hậu, tình hình kia thật sự là quỷ dị vô cùng!

Một cỗ trọng lực lập tức lan tràn khắp mấy vạn dặm, khiến tốc độ của Lăng Tiếu đều bị giảm đi rất nhiều.

Biến hóa bất thình lình của Khúc Chấn Lộ khiến Lăng Tiếu sợ hãi kêu to một tiếng, cư nhiên có thể biến thân đạt đến loại tình trạng này còn là lần đầu tiên hắn gặp phải thần kỹ kinh người như thế!

Sau khi Khúc Chấn Lộ thạch hóa, động tác đã thong thả hơn rất nhiều, nhưng lực lượng của hắn lại tăng lên hơn gấp bội.

Thạch Quyền Phách Thiên!

Khúc Chấn Lộ hung hăng đánh về hướng Lăng Tiếu, thạch quyền cường đại

giống như vô số núi cao từ trên núi rơi xuống, lực lượng thật sự là bá đạo như thiên, có thể hủy diệt bất kỳ lực lượng tinh thần gì.

Vô số cự thạch đáng sợ bao phủ ở trên đỉnh đầu của Lăng Tiếu, trọng lực khí tràng đáng sợ một điểm đều không kém hơn bao nhiêu so với trong Tiêu Thạch không gian, áp đến hắn căn abrn không cách nào tránh né ra được, chỉ có thể ngạnh sinh sinh mà đem công kích của Khúc Chấn Lộ ngăn cản lại.

Hồn lực có thể xuyên thấu qua tất cả mọi trở ngại, đánh ra lực lượng công kích vô hình đối với linh hồn của người khác, nhưng là cũng cùng dạng sẽ gặp phải cường giả trực tiếp phong tỏa không gian không cho thần hồn trốn thoát!

Khúc Chấn Lộ đã biết rõ phân thân của Lăng Tiếu chính là huyết nhục thần hồn, ngay từ lúc phát động tiến công đã bắt đầu lặng lẽ đánh ra không gian phong tỏa, để ngăn ngừa việc thần hồn của Lăng Tiếu hóa thành hồn lực vô hình trốn thoát.

Hiện giờ quả nhiên là hắn đã đi đúng một bước này.

Thần hồn của Lăng Tiếu trừ phi là mạnh mẽ phá được không gian phong tỏa, bằng không thì đừng mơ có thể lập tức rời khỏi chỗ này.

- Ha ha, ngươi trốn không thoát đâu, đợi ta tiêu diệt thần hồn của ngươi sẽ tiêu diệt chân thân của ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2505 - Đối Chiến Với Khúc Chấn Lộ. (2)

Sau khi Khúc Chấn Lộ thạch hóa, tự tin của hắn của đại trướng. Phát ra cười lạnh hô lên, từng cái thạch quyền cường đại không ngừng công kích về hướng thần hồn của Lăng Tiếu, làm cho hắn không thể nào phá hủy không gian phong tỏa kia để trốn khỏi chỗ này.

Thần hồn của Lăng Tiếu đang toàn lực ngăn cản, nhưng đã sắp chống đỡ không được bao lâu nữa, lực lượng của Khúc Chấn Lộ lúc này thật là đáng sợ!

- Xem ra cũng chỉ có như vậy thôi!

Lúc Lăng Tiếu lo lắng nhưng cũng khong quá kinh hoảng, trong tay của hắn nhiều ra Bồ Đề Thần Tiễn, chỉ cần một mũi tên của hắn đem không gian phong tỏa đánh nát sẽ tạo ra một khe hở, liền có thể dùng hóa thồi lui về trong thức hải rồi.

Bồ Đề thần tiễn vũ giống như lưu tinh lướt qua hướng về phương hướng chiến đầu trùng kích tới.

Oanh long oanh long!

Thần Tiễn Vũ kia trực tiếp nổ tung ở phía trên không gian bình chướng, lập tức phát ra âm thanh hủy diệt đáng sợ.

Một mũi tên này có thể bắn rơi bất kỳ trung cấp Chí Tôn đỉnh phong nào, nhưng cư nhiên lại không thể nào bắn nát không gian phong tỏa.

- Đáng chết, lực lượng còn kém một chút!

Lăng Tiếu thầm mắng nói.

Không gian phong tỏa do Cao cấp Chí Tôn bày ra cố nhiên không phải lực lượng bình thường có thể phá tan trong nháy mắt, hắn không thể không lập tức phát ra cầu cứu với Long Ngũ, làm cho hắn lại đây phá nát không gian phong tỏa này.

Chẳng qua là Long Ngũ muốn đuổi kịp lại đây còn cần một khoảng thời gian, hiện giờ thần hồn của hắn đã bị đánh cho tan tác, lực lượng đã hư nhược vô cùng, khiến chân thân của Lăng Tiếu cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

- Long Ngũ, nhanh lên nào!

Thần sắc Lăng Tiếu lộ ra khó coi vô cùng, hò hét với Long Ngũ phía đối diện, hy vọng Long Ngũ mau chóng chạy tới trợ giúp, bằng không tổn thất sẽ rất lớn.

Một khi huyết nhục thần hồn bị hủy đi, Lăng Tiếu đương nhiên sẽ không vì vậy mà chết mất.

Bởi vì mỗi một lần Lăng Tiếu đều sẽ lưu lại một ít thần hồn ở trong thức hải dùng để bảo đảm an nguy.

Huyết nhục thần hồn bị hủy, hồn lực còn dư của Lăng Tiếu cũng có thể giúp hắn sửa lại huyết nhục thần hồn một lần nữa, chẳng qua là cần phải có thời gian tích lũy rất lâu, thậm chí có khả năng khó có thể tiếp tục khôi phục lại trạng thái đỉnh phong như bây giờ.

Cho nên Lăng Tiếu tuyệt đối không hy vọng huyết nhục thần hồn này bị hủy.

- Muốn đợi cứu viện sao? Không có khả năng!

Khúc Chấn Lộ biết rõ ý đồ của Lăng Tiếu, hắn kiêu ngạo cười một tiếng, lại một lần nữa toàn lực công kích.

Trong vòng mấy vạn không gian hoàn toàn bị vẫn thạch từ trên trời giáng xuống bao trùm, cho dù là Chí tôn Thủy Thần ở chỗ này cũng đều sẽ bị nện thành tương thịt.

Long Ngũ vẫn còn cách một chút nữa mới tới được, thân hồn của Lăng Tiếu đã triệt để tuyệt vọng rồi!

- Đáng chết!

Chân thân của Lăng Tiếu đã nắm chặt nắm tay, coi như là đã triệt để buông thả cho phân thân thần hồn.

Chẳng qua là vào một khắc này, một đạo thanh sắc phong bạo bất thình lình trở nên điên cuồng.

Vù vù!

Trận cuồng phong này giống như thiên tai phong bạo, ngay lập tức liền đem không gian phong tỏa của Khúc Chấn Lộ giảo phá thành phấn toái, mà những vẫn thạch từ trên trời rơi xuống kia của Khúc Chấn Lộ tức thì bị những thiên tai phong bạo này tập quyển đến bắn tung tóe ra bốn phương, lại có rất nhiều là trực tiếp bị giảo thành tê phấn không còn tồn tại.

Bản thân Khúc Chấn Lộ tức thì bị cỗ phong bạo này quất khiến bay ngược ra ngoài.

- Này… Đây chẳng lẽ là Thanh Phong thần đến!

Thân thể Khúc Chấn Lộ chính là đã hóa đá, hắn là một cự thạch nhân, trọng lực là vô cùng khổng lồ, thế nhưng cũng bị trận phong bạo này đánh bật ra, hơn nữa trên người hắn lại một hiện từng đạo vết tích phong nhận đáng sợ, trực tiếp khảm rách trên thạch thân của hắn.

Thần sắc của Khúc Chấn Lộ vô cùng khó coi, hắn nghĩ tới một tồn tại vô cùng khủng bố.

Thần hồn của Lăng Tiếu vô cùng kinh hỷ, trong nháy mắt không gian phong tỏa này bị hủy, liền nhanh chóng trở về trong thức hải chân thân.

Lăng Tiếu nghĩ cũng không nghĩ lập tức lấy ra Quỷ Hồn thảo nuốt xuống, lại nhanh chóng hấp thu những hồn lực do Long Phượng Thần Cô thu lại khôi phục vết thương cho thần hồn.

Lúc này rốt cục Lăng Tiếu đã thấy rõ ai đã cứu hắn một mạng.

- Không nghĩ tới lão gia hỏa lưỡi dài này lại lợi hại như vậy, chỉ một chiêu liền đánh bại Cao cấp Chí Tôn.

Trong lòng Lăng Tiếu kinh hô.

Không sai, xuất thủ tương trợ Lăng Tiếu không phải ai khác, mà chính là Phong Thanh Dương, người đi cùng với Lăng Tiếu tới Thanh Nguyệt không gian.

- Có thể ngưng tụ thành cự thạch nhân chứng tỏ lực lượng của ngươi cũng không tệ, bất quá ngươi lại dám ở ở trước mặt lão phu mà phô trương thanh thế, ngươi thật quá là cuồng ngạo!

Phong Thanh Dương sâu kín nói một tiếng, một tay tùy ý vẫy vẫy, một đạo thanh sắc long quyển phong trong nháy mắt liền hướng tới Khúc Chấn Lộ

cuồng quét mà đi.

A a!

Thạch thân của Khúc Chấn Lộ vốn đã muốn sụp đổ. Trực tiếp bị lưỡi dao thanh phong của Phong Thanh Dương trảm thành từng khối, toàn bộ đều bị hủy diệt!

Thần thể của Khúc Chấn Lộ bị đánh nát, hắn lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, rốt cục nhận rõ người trước mắt này là ai.

- Phong… Phong minh chủ, xin tha mạng…. Ta… ta là người của Hồng Xà hội!

Khúc Chấn Lộ đối với Phong Thanh Dương cầu xin nói.

Hắn căn bản ngay cả trốn cũng không dám thử, bởi vì hắn biết rõ, trước mặt Phong Thanh Dương này, không ai có thể mơ tưởng chạy trốn khỏi truy kích của hắn, đơn giản liền xin tha có lẽ còn có một cơ hội sống sót.

- Xem ra ngươi nhận ra ta, nhưng mà…. Hồng Xà hội các ngươi còn không có tư cách để cho ta phải úy kỵ.

Phong Thanh Dương hờ hững nói một tiếng, bàn tay chặt chẽ nắm lại.

Đoàn long quyển phong kai vì thế mà co rút, phong tốc đạt tới cực hạn, thanh phong nhận sắc bén đến cực điểm.

Khúc Chấn Lộ chỉ là kêu thảm một tiếng, liền bị những thanh phong nhận này triệt để giảo sát thành một bãi huyết thủy, ngay cả thần hồn của hắn cũng hoàn toàn bị phá hủy không còn một tia.

Lúc Long Ngũ chạy tới, Khúc Chấn Lộ đã hoàn toàn bị giết chết.

- Nhân loại thật cường đại.

Long Ngũ nhíu mày nhìn Phong Thanh Dương âm thầm nói

Ở một bên khác, những người còn lại của Hồng Xà cũng bị khôi lỗi của Lăng Tiếu giết chết, chỉ có Tào Thao Thương và Hướng Quang Minh vẫn đang sinh tử bác đấu.

Bất quá, lúc Hứa Quang Minh cảm ứng được khí tức của Khúc Chấn Lộ đã biến mất liền triệt để luống cuống.

Liền ở lúc hắn đang kinh hoảng thất thần, Tào Thao Thương lại không chút lưu tình liên tục đâm lên trên người hắn mấy thương, đem thần thể của hắn đều xuất hiện vài lỗ máu.

Hướng Quang Minh nhịn đau đớn, Thần Kính lại một lần nữa phát huy, chiếu vào làm ánh mắt của Tào Thao Thương bị chói không mở ra, khiến Tào Thao Thương trong nháy mắt lui về phía sau phòng ngự, để tránh bị Hứa Quang Minh đánh trọng thương!

Chẳng qua là Hướng Quang Minh chỉ đánh ra một chiêu, cư nhiên lại xoay người chạy trốn, nhìn dáng vẻ của hắn gần như không dám lưu lại đây nhiều thêm một chút nào!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2506 - Phong Thanh Dương Ra Tay. (1)

- Muốn chạy trốn sao?

Phong Thanh Dương ở phía xa cười lạnh một tiếng, ngón tay điểm nhẹ, một đạo thanh sắc chỉ mang trực tiếp xuyên qua khoảng cách không gian, đánh thẳng tới trước Hướng Quang Minh.

Hướng Quang Minh bị sợ đến lập tức dùng Thần Kính ngăn cản lại, đáng tiếc đây căn bản không đủ để ngăn cản một kích này của Phong Thanh Dương, Thần Kính kia bị xuyên thủng hủy diệt, hướng vào bên trong thần thể Hướng Quang Minh bạo liệt.

Thần thể Hứa Quang Minh bị trọng thương, nhưng còn chưa có triệt để chết hẳn, hắn vẫn muốn vùng vẫy trước khi chết, nhất định phải sống sót!

Nhưng hắn đột nhiên lại phát hiện, thần thể hắn mới tổ hợp cự nhiên lại không chịu khống chế của mình, mà là bị một cỗ phong bạo cường đại cuốn ngược về phía sau.

Hướng Quang Minh bị phong bạo này làm cho nghiêng trời lệch đất, đầu váng mắt hoa, căn bản không cách nào khống chế được thân hình.

- Lăng tiểu tử, người bắt cho ngươi rồi, là người đến xử trí hay là để ta giúp ngươi trực tiếp giải quyết!

Phong Thanh Dương hướng về Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ách… Nếu có thể thì cứ giao cho tiểu tử đến xử lý đi!

Lăng Tiếu xoa xoa đôi bàn tay đáp.

Hắn một mực có thể cảm giác được sự bất phàm của Phong Thanh Dương, nhưng vẫn không nghĩ đến lại cường đại đến mức này, càng là đem lực lượng Phong thuộc tính vận dụng đến đăng phong tạo cực, đơn giản là để cho hắn đều vì thế mà nhìn lên không thôi!

- Tốt, ngươi đã có hứng thú, liền đem hắn để cho ngươi xử trí!

Phong Thanh Dương nói một tiếng, thuận tay vẫy một cái liền đem đoàn long quyển phong đang vây khốn Hướng Quang Minh khống chế lại đây.

Khi thanh phong biến mất, thân thể của Hướng Quang Minh còn giống như một cái vòng xoáy cấp tốc xoay tròn không ngừng.

Lăng Tiếu không chút khách khí đối với Hướng Quang Minh cuồng oanh một trận, đem thần thể của hắn đánh đến lại khó có thể tu phục được hết sức chính là lúc khống chế hắn!

Chỉ là sau một phen ra sức đánh của Lăng Tiếu, ngược lại là để cho Hướng Quang Minh khôi phục không ít thanh tỉnh, hắn vụng trộm lộ ra nụ cười tuyệt nhiên dữ tợn nói:

- Muốn giết ta, vậy ngươi liền chết cùng ta đi!

Hướng Quang Minh tự biết là khó chạy thoát rồi, cho nên liều mạng dùng một điểm năng lực tự bạo cuối cùng cũng muốn đồng quy vu tận với Lăng Tiếu!

Lăng Tiếu cũng là không nghĩ đến Hương Quang Minh sẽ đột nhiên sắp chết mà vùng vẫy, hắn còn chưa tránh ra, Hướng Quang Minh đã là triệt để tự bạo rồi.

Oanh long!

- Lăng tiểu tử!

Phong Thanh Dương hơi chút không chú ý liền nghe thanh âm tự bạo để hắn kêu lớn lên!

Chỉ là cho dù hắn là thần lực vô biên cũng đừng mong có thể ở một khắc này trợ giúp được Lăng Tiếu.

Uy lực tự bạo của cao cấp Chí tôn nhưng là vô cùng đáng sợ, may mắn là Hướng Quang Minh đã bị trọng thương không nhẹ, lực lượng là có chỗ giảm bớt, nhưng mà cũng đủ để tạc chết bất kỳ người nào dưới cao cấp Chí tôn rồi.

Phong Thanh Dương cũng cảm thấy thực lực đê cấp Chí tôn của Lăng Tiếu há lại có thể còn sống được?

- Thật là đáng chết!

Phong Thanh Dương vô cùng tự trách mà phẫn nộ quát!

Lăng Tiếu bị giết ngay trước mắt chính mình, như thế chính là ô nhục lớn nhất đối với hắn a!

Khi hết thảy khói bụi đều tiêu tán, Lăng Tiếu rõ ràng không bị chết!

Chỉ bất quá thần thể của ahwns đều bị triệt để tạc hủy, đầu vẫn đầy đủ vô khuyết, hắn chính là đang nổ lực tu phục thần thể.

Lăng Thái Sơ, vị này nhưng là tồn tại bài danh trước hai mươi trên Chí tôn bảng của Kim tộc, chỉ kém lão tổ tông Lăng Hồng Vũ của Kim tộc hai đời,

coi như là tồn tại cấp bậc lão tổ tông của Kim tộc.

Vị này từng được coi là thiên tài xuất sắc sau Lăng Hồng Vũ, ở sau khi đi lên Chí tôn bảng liền đi ra vực ngoại, nhiều năm qua cũng chưa từng trở về.

Lăng Tiếu cũng là từ trong tộc phổ chi địa mà biết được một chút tin tức tài liệu của vị lão tổ này bên trong tộc.

Hắn không nghĩ đến lại ở chỗ này gặp được một vị đỉnh cấp Chí tôn nhận thức được một trong những lão tổ của hắn, đây cũng được coi là thu hoạch ngoài ý muốn!

- Nguyên lai đại nhân cùng Thái Sơ lão tổ nhà ta quen biết nhau, đây thật đúng là duyên phận a!

Lăng Tiếu lập tức trở nên thân thiết mà nói.

Nếu là từ trong miệng của Phong Thanh Dương biết được hạ lạc của lão tổ tông, đây ngược lại coi như là một kiện hảo sự, có lẽ vị lão tổ tông này có những Thủy Nguyên thạch thuộc tính khác, có thể càng thêm nhanh cứu lão tổ tông Lăng Hồng Vũ của hắn ra.

- Ha hả, đúng vậy, đây là duyên phận, bất quá... Tiểu tử ngươi ngược lại là cổ quái đến hận a, lại đa trọng thuộc tính đồng tu, còn có cái thần cô đeo ở trên đầu của ngươi nhưng là bảo bối, không nghĩ đến nó còn có ngày lại được nhìn thấy ánh sáng, hi vọng ngươi không nên lại để cho nó đi theo con đường cũ rồi!

Phong Thanh Dương cười nhạt nói.

Ánh mắt cơ trí kia của lão phảng phất đều đã xuyên thủng tất cả bí mật trên người Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu sờ sờ mũi cười khan nói:

- Đây cũng là tiểu tử tình cờ có được!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Đúng rồi, đại nhân ngươi đã là huynh đệ của tổ tiên ta, ta đây chung quy nên xưng hô ngài như thế nào đây? Một mực gọi đại nhân, đây lộ ra quá thất lễ rồi!

- Ừ, tiểu tử ngươi đã nói như vậy rồi, vậy lão phu liền cho ngươi biết là tốt, lão phu gọi là Phong Thanh Dương!

Phong Thanh Dương hết sức tự ngạo mà nói.

Danh đầu Phong Thanh Dương của hắn nhưng là vang xa ở vực ngoại, người không biết cũng không nhiều.

Xác thật sau khi Phong Thanh Dương nói ra tên của lão, ánh mắt của Lăng Tiếu trợn lên thật lớn, miệng cũng là trương lên thật to, thần sắc tràn đầy vẻ khoa trương.

Phong Thanh Dương, ba chữ này Lăng Tiếu nhưng là như sấm bên tai rồi!

Kể từ sau khi Lăng Tiếu đến Thiên vực, đối với những nhân vật thành danh kia đều đã có một cái hiểu biết căn bản, trong đó bao gồm những danh hào của Thiên Thần Vương cùng với trăm tên đỉnh cấp Chí tôn trên Chí tôn bảng đều là nhất nhất ghi nhớ ở trong lòng.

Mà Phong Thanh Dương chính là một người được bài danh trước mười trên Thiên vực Chí tôn bảng, xếp hạng còn ở trên Thái Sơ, thành danh còn phải sớm hơn nhiều so với Thái Sơ, coi như là nhân vật cấp Thượng cổ cùng thời

đại với lão tổ tông Lăng Hồng vũ!

Đương nhiên những cái này cũng không phải là chỗ mà Lăng Tiếu đối với Phong Thanh Dương "Như sấm bên tai", mà là ở trong ký ức thần hồn của những vực ngoại Chí tôn hắn hấp thu được cơ hồ đều có đại danh của Phong Thanh Dương cùng với tài liệu về hắn!

Trên Đông vực lộ, trong tất cả các bang hội, Thanh Phong minh tiếng tăm lừng lẫy nhất trong đó chính là Phong Thanh Dương một tay sáng lập, cũng đem nó phát dương quang đại, trở thành đại liên minh, đại bang hội số một số hai trên Đông vực lộ!

Có thể nói Thanh Phong minh nhưng là thế lực cấp bá chủ ở trên Đông vực lộ, so với Hồng Xà hội thì cường đại hơn nhiều lắm, mà Phong Thanh Dương thân làm minh chủ tự nhiên là uy danh truyền xa, người không biết hắn nhưng là đã ít lại càng ít.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2507 - Phong Thanh Dương Ra Tay. (2)

Đây cũng là nguyên nhân mà sau khi Lăng Tiếu nghe được ba chữ "Phong Thanh Dương" lại kinh ngạc như thế!

Đây hưng là nhân vật đỉnh cấp có danh xưng Phong Thần a, không nghĩ tới hắn cư nhiên cùng nhân gia đồng hành hai tháng mà hắn còn chán ghét nhân gia là trường thiệt phụ a! (Trường thiệt phụ: đàn bà nói nhiều)

Nếu như để cho người khác biết chỉ sợ đều muốn đem người đó đều tươi sống đánh chết!

Loại đỉnh cấp ngưu nhân này nhưng là người khác muốn bợ đỡ cũng bợ đỡ không tới, cư nhiên còn ngại nhân gia là "Trường thiệt phụ", thực sự thật là thiên lôi đánh xuống a!

- Hắc hắc, Lăng tiểu tử, có phải cảm thấy quen biết được lão phu rất tự hào hay không a!

Phong Thanh Dương vuốt nhẹ chòm râu trắng cười nói.

Lăng Tiếu bình tĩnh trở lại mà vỗ mông ngựa nói:

- Nguyên lai là Phong tiền bối, tiểu tử nhưng là đối với ngươi kính ngưỡng giống như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt a!

- Ừ, coi như là tiểu tử ngươi còn có một chút nhãn lực, bằng không ngươi liền cho là lão phu khốn kiếp!

Phong Thanh Dương nói, tiếp theo lão lại nói:

- Ta vừa mới hỏi ngươi có muốn gia nhập Thanh Phong minh chúng ta hay không a, dựa vào năng lực của tiểu tử ngươi nói không chừng rất nhanh còn có thể làm đến phong thanh thủy khởi, đến lúc đó liền để cho ngươi làm một cái Phó minh chủ chơi một chút, trên cái vực lộ này còn có người nào dám khiêu khích ngươi!

- Làm một cái Phó minh chủ chơi một chút?

Lăng Tiếu nhẹ hô.

Phó minh chủ của Thanh Phong minh cũng là không biết bao nhiêu cao cấp Chí tôn, thậm chí là Chí tôn đỉnh phong đều mơ tưởng đến làm một chút, cũng không thấy bọn họ có phúc phận này!

Không nghĩ tới lão gia hỏa này còn thật là để mắt đến hắn.

Phong Thanh Dương vốn dĩ cho rằng Lăng Tiếu sẽ đáp ứng, không ngờ Lăng Tiếu lại là lắc lắc đầu nói:

- Đa tạ hảo ý của Phong tiền bối, tiểu tử lần này đi đến đây là có chuyện trong người, thật sự là không tiện gia nhập bất kỳ liên minh bang phái nào!

- Ngươi có phải cảm thấy gia nhập Thanh Phong minh liền cảm giác là phản bội Kim tộc của ngươi rồi hay không? Ngươi cũng đã biết Thanh Phong minh này nhưng là lúc trước lão phu cùng tổ tiên Lăng Thái Sơ các ngươi cùng nhau thành lập, tên kia nói đi liền đi, nhiều năm qua cũng không biết đi nơi nào, phải thay hắn tìm người nối nghiệp đi, tiểu tử ngươi lại vừa lúc biết được Bạo Phong thân pháp của ta, lại là hậu bối tử tôn của gia hỏa kia, nếu như ngươi thật nguyện ý lưu lại, ngày sau vị trí minh chủ Thanh Phong minh này nói không chừng sẽ là của ngươi rồi! Vực ngoại không giống với Thiên

vực, ngươi gia nhập Thanh Phong minh, tộc nhân các ngươi sẽ càng cao hứng, sẽ không ngăn cản ngươi, chờ sau khi ngươi ổn định ở Thanh Phong minh, người của Kim tộc các ngươi muốn đi cái vực lộ này có Thanh Phong minh ta bảo hộ, đó há không phải là an toàn nhiều lắm hay sao?

Phong Thanh Dương thao thao bất tuyệt mà nói một phen.

Nhìn ra được lão tương đối có thành ý để Lăng Tiếu lưu lại gia nhập Thanh Phong minh bọn họ.

Bởi vì lão nhìn ra được tiềm lực của Lăng Tiếu quá lớn, lớn đến để cho đỉnh cấp Chí tôn như lão đều vì đó mà hân thưởng không dứt!

Nếu như Lăng Tiếu gia nhập, đợi đến lúc Lăng Tiếu đạt tới đồng giai tuyệt đối lại là một tôn đỉnh cấp nhân vật uy bá vực ngoại!

Đúng như Phong Thanh Dương nói, lão cực lực thỉnh mời Lăng Tiếu như vậy, trừ lão hân thưởng đối với Lăng Tiếu ra cũng có quan hệ lớn lao tới Lăng Thái Sơ.

Lăng Tiếu hiểu được Phong Thanh Dương nói đến rất có đạo lý, hắn suy nghĩ một chút cũng không tiện làm mất mặt mũi của Phong Thanh Dương, lập tức nói:

- Tiểu tử gia nhập Thanh Phong minh là có thể, nhưng mà tiểu tử tạm thời không thể làm được bất cứ chuyện gì cho Thanh Phong minh, ta cnf phải tìm huynh đệ của ta nhanh chóng đem nhiệm vụ làm tốt, hết thảy mọi chuyện đều đợi đến sau khi tiểu tử làm xong chuyện này rồi lại nói, bằng không tiểu tử thật chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!

- Ha ha, trên Đông vực lộ này có bao nhiêu người muốn gia nhập Thanh Phong minh chúng ta mà không được, ngươi cư nhiên còn giảng điều kiện

với lão phu, ngươi thực sự là người đầu tiên trong vạn năm đến nay mà lão phu gặp phải a!

Phong Thanh Dương cười to nói, tiếp theo lão lại nói:

- Được rồi, nhìn ở trên phần của Thái Sơ liền để cho ngươi nha nhập vào, ngươi cũng có thể lợi dụng hết thảy quan hệ bên trong minh đi làm việc ngươi muốn, chỉ cần không tổn thất bất luận cái lợi ích gì ở bên trong minh là được, mặt khác để cho những người khác bên trong minh thay ngươi làm việc nhưng là phải trả tiền thù lao, việc này ta sẽ từ từ nói cho ngươi biết, đi thôi, đến tổng bộ của minh chúng ta xem một chút!

Nói xong lão liền hướng phương hướng Thanh Nguyệt không gian lướt qua.

Lăng Tiếu đem những khôi lỗi Chí tôn kia thu vào, sau đó nhảy lên trên người của Quỷ Hồn mang theo Long Ngũ hóa hình hướng về phía Phong Thanh Dương đuổi theo.

Hắn bây giờ còn chưa khôi phục lại trạng thái, thật sự là không cách nào so sánh tốc độ được với vị lão gia tử này!

Lăng Tiếu thuận theo Phong Thanh Dương đi dến bên trong Thanh Nguyệt không gian, hoàn cảnh chỗ này xác thật nếu so với Thiên vực còn tốt hơn rất nhiều, Thủy Nguyên lực kia cũng phải tinh thuần nồng đậm hơn không ít, khó trách có không ít Chí tôn sau khi rời khỏi Thiên vực liền không muốn lại quay về nữa.

Rất nhiều Cổ sơn mạch, rất nhiều thành trì mà nhân loại ở lại, thiên tài địa bảo vô số... Ở trong loại lục địa không gian này lại là một điểm đều không thiếu hụt!

Chỗ này chính là vực ngoại chi dân sinh tồn cư ngụ, phần lớn đều uẩn hàm

tử tử tôn tôn của Chí tôn huyết mạch sinh hoạt ở chỗ này, thực lực chỉnh thể của bọn họ nếu so với Thiên vực phải mạnh hơn không ít, số lượng nhân khẩu ngược lại là ít hơn Thiên vực rất nhiều.

Đại đa số người ở chỗ này coi như là có huyết thống của người ở Thiên vực, chỉ là đã trải qua vô số vạn năm trước rồi, bọn họ cũng sẽ không tự cho mình là người của Thiên vực rồi.

Ở chỗ này có không ít liên minh bang phái kiến tạo ở bên trong, Thanh Phong minh chính là liên minh bang hội cường đại nhất ở bên trong Thanh Nguyệt không gian này.

Địa bàn của Thanh Phong minh kiến lập vô cùng rộng lớn đại khía, từng tràng thành điện giống như cổ bảo tự hiện lộ ra vẻ tôn quý dị thường, võ giả lui tới từng người lộ ra uy lẫm bất phàm.

Khi bọn họ thấy Phong Thanh Dương xuất hiện ở trên bầu trời chỗ này, lập tức có người kinh hô:

- Minh chủ trở về rồi, cung nghênh Minh chủ trở về!

Sau khi thanh âm này vang lên, ở trên phiến địa phương này lập tức vang lên vô số thanh âm vui sướng, lộ ra địa vị của Phong Thanh Dương ở chỗ này là vô cùng cao thượng!

- Lăng tiểu tử, ngươi nhìn chỗ này của lão phu như thế nào?

Phong Thanh Dương nhìn Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu tán thán nói:

- Vô cùng cường đại, vô cùng tốt, khó trách tất cả mọi người ở trên vực lộ

này nói tới Thanh Phong minh không có một người nào là không tôn sùng không thôi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2508 - Thanh Phong Minh! Thanh Nguyệt Không Gian!

- Ha ha, coi như là tiểu tử ngươi thức thời, bây giờ cảm thấy gia nhập Thanh Phong minh là rất tự hào hay không a?

Phong Thanh Dương cười nói.

- Ha hả!

Lăng Tiếu cười cười, nhẹ gật gật đầu coi như trả lời.

Trung thực mà nói, hắn bây giờ thật lòng đối với gia nhập cái thế lực gì đều không có hứng thú, chỉ là không tiện làm mất mặt mũi của Phong Thanh Dương, hắn trước đáp ứng cũng chỉ là treo cái tên mà thôi.

Vực ngoại dù là có vô số thiên tài địa bảo, có vô số tư nguyên có thể khai thác, nhưng mà hắn một mực muốn trở về cuộc sống ở Thiên vực.

Mục tiêu hôm nay của hắn đã trở nên có chút bất đồng rồi, hắn muốn vấn đỉnh con đường đỉnh phong nhưng là không nhất định phải đi tới những địa phương không muốn tới khác mới có thể làm được.

Hắn càng muốn vĩnh viễn thủ hộ ở bên cạnh những thân nhân kia của hắn, không muốn lại cùng bọn họ phân khai!

Xông pha sinh tử của những năm này đã để cho hắn sản sinh ra cảm giác buồn chán mệt mỏi.

- Xem ra tiểu tử ngươi còn có chút nghĩ một đằng nói một nẻo rồi, bất quá

không khẩn yếu, thời gian dần dần ngươi sẽ hiểu được không có chỗ dựa thế lực thì ở vực lộ này tuyệt đối là nửa bước khó đi!

Phong Thanh Dương nói một tiếng, liền mang theo Lăng Tiếu đến bên trong Minh chủ đại điện.

Những người kia thấy Lăng Tiếu đi theo Phong Thanh Dương mà đến, từng người đều là tràn đầy vẻ tò mò, đồng dạng lại mang theo ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Bọn họ đều đang tò mò người trẻ tuổi này là ai lại có thể được Minh chủ bọn họ tự mình tiếp đãi, ở loại tình huống này bình thường đều là những đỉnh cấp nhân vật kia mới có loại tư cách này đi, người trẻ tuổi này có tài đức gì lại có thể có được đãi ngộ như vậy!

Lăng Tiếu căn bản không nghĩ đến đi theo Phong Thanh Dương vào trong Thanh Phong minh còn gặp được một người quen cũ, càng gặp phải một chút chuyện phiền toái!

Thanh Phong minh, bên trong Minh chủ tổng điện!

Phong Thanh Dương ngồi ở trên vị trí Minh chủ, ở dưới hắn lại có mấy Chí tôn Thủy Thần thâm tàng bất lộ.

Bọn họ đều là những người ở lúc đầu tiên cùng nhau sáng lập Thanh Phong minh với Phong Thanh Dương, là nhân vật cấp bậc nguyên lão, còn có hai người là tồn tại Phó minh chủ.

Mấy người bọn họ đối với Lăng Tiếu được mang theo trở về cảm thấy hết sức hiếu kỳ.

Bọn họ đang hoài nghi:

- Tiểu tử này chẳng lẽ là con tư sinh của Minh chủ? Hoặc là đệ tử mới thu nhận hay sao?

Lăng Tiếu nếu là nghe được lời này chỉ sợ đều bị té xỉu ngay tại chỗ rồi!

- Đến đến, ta giới thiệu cho các ngươi, tiểu tử Lăng Tiếu này là hậu bối tử tôn của Thái Sơ huynh đệ, đến từ Kim tộc trong Thiên vực chúng ta, là một tiểu tử thú vị mà ta gặp được ở trong Bạo Phong không gian, sau này ta liền để hắn gia nhập Thanh Phong minh chúng ta, các ngươi liền chiếu cố hắn nhiều hơn một chút!

Phong Thanh Dương hướng lấy những người khác giới thiệu nói.

Nghe Phong Thanh Dương giới thiệu, mấy tên lão giả ở tràng liền có hứng thú.

Bọn họ cùng Phong Thanh Dương kỳ thật đều là đến từ Thiên vực, nhưng mà bọn họ cũng đã có nhiều năm chưa trở về, một là bọn hắn ở bên kia đã không còn vướng mắc, hai thì chính là đã quen cuộc sống ở trong Thanh Nguyệt không gian này.

Những năm này Chí tôn Thủy Thần từ Thiên vực đi đi ra cũng không ít, nhưng mà đáng giá để Minh chủ bọn họ mang trở về nhưng chỉ có một người Lăng Tiếu, mà hắn lại là tử tôn của huynh đệ Lăng Thái Sơ của bọn họ, mỗi người bọn họ liền lộ ra nhiệt tình nhiều lắm.

Trong đó có một lão nhân tên là Ninh Thần Cương lại càng đối với Lăng Tiếu lộ ra thân thiết nhiều lắm, hơn nữa hướng Phong Thanh Dương thỉnh để cho lão tự mình hảo hảo đối với Lăng Tiếu nói một chút quy củ ở bên trong minh.

Phong Thanh Dương biết dụng tâm của Ninh Thần Cương, liền gật đầu đồng

ý yêu cầu của Ninh Thần Cương.

- Lăng tiểu tử, ngươi liền cùng Thần Cương hảo hảo nói một chút, trước quen thuộc hoàn cảnh ở chỗ này!

Phong Thanh Dương đối với Lăng Tiếu nói.

Lăng Tiếu theo Ninh Thần Cương đi xuống, lấy một cái huy chương bên trong minh gắn lên hiển lộ thân phận của hắn mới tốt đi lại tự do ở bên trong minh, đồng thời có thể ở trên vực lộ liên hệ với bất kỳ đồng minh, đồng bạn nào ở bên trong minh.

Ở trong ngoài minh, bất kể là người nào muốn người khác làm việc đều phải trả tiền thu lao đầy đủ, hoặc là thiếu nợ nhân tình, ngày sau lúc người khác cần trợ giúp ngươi phải thay đồng minh xuất thủ tương trọ.

Tóm lại ở bên trong liên minh hoặc là bang hội có thể giúp đỡ lẫn nhau, hai bên tương hỗ, nhưng mà đề phải dưới động cơ lợi ích mới được, bằng không sẽ không có người nào vô duyên vô cớ đi trợ giúp, cũng có rất ít người vô tư cống hiến!

Trừ phi đã ở bên trong liên minh trở thành thành viên cao cấp, giống như là tồn tại cấp bậc Phó minh chủ như Ninh Thần Cương mới có thể dựa vào uy danh trực tiếp ra lệnh cho những Chí tôn khác vô điều kiện đi làm việc.

Đương nhiên ở lúc thấy người của liên minh chính mình gặp phải nguy hiểm, bất luận ở dưới cái tình huống gì đều phải tận lực đi tương trợ minh hữu của mình.

Đây coi như là tiêu chuẩn đồng minh cơ bản nhất, nếu như không làm được một điểm này lập tức sẽ bị người của liên minh bang hội chế tài trừng phạt!

Những chuyện này đều là Ninh Thần Cương nói cho Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu kỳ thật cũng từ trong ký ức của những người Hồng Xà hội mà thu hoạch được những tin tức này, lại nghe lời nói của Ninh Thần Cương coi như là hiểu rõ chỗ khác biệt giữa đại thế lực và minh hội bang quy!

Chẳng qua là Lăng Tiếu lại không rõ Ninh Thần Cương lại vì cái gì đói với hắn nhiệt tình như vậy, chuyện nhỏ này chỉ cần tùy tiện an bài một hai người đến đây nói cho hắn biết là được rồi, làm sao cần phải mất công đại giá như Phó minh chủ hắn đây.

Ninh Thần Cương cũng nhìn thấy nghi hoặc trong ánh mắt của Lăng Tiếu, lập tức cười nói:

- Lăng Tiếu, có phải hay không cảm thấy ta đối với ngươi nhiệt tình quá độ rồi?

Lăng Tiếu vội vã khoát tay nói:

- Làm sao lại như vậy được, chỉ là cảm thấy loại chuyện nhỏ này không dám làm phiền Ninh phó minh chủ mà thôi!

- Ha hả, nếu như là người khác thì ta tự nhiên không thích đi ngó ngàng tới, nhưng mà ngươi là hậu bối tử tôn của Thái Sơ đại ca, lão thái gia như ta tự nhiên muốn đi quan chiếu nhiều hơn một chút, ta cũng không có nói dối ngươi, nếu như không có Thái Sơ đại ca thì đã sớm không có Ninh Thần Cương ta rồi, lại càng sẽ không có hết thảy hôm nay của ta, Thái Sơ đại ca không chỉ là lão đại kết bái của ta, lại càng là ân nhân cứu mạng ta nhiều lần, cho nên ta vì ngươi làm chút chuyện này cũng không có cái gì, còn có ngươi nếu như cảm thấy lão tao đầu như ta còn được, liền gọi ta là Ninh lão hoặc lão thái gia cũng được, ta là sữ không để ý, ngày sau cho dù Phong lão đại không bảo kê ngươi, ta cũng sẽ nhất định bảo họ cho ngươi!

Ninh Thần Cương lộ ra vẻ trìu mến cười nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2509 - Chẳng Lẽ Ở Trên Chí Tôn Còn Có Cảnh Giới Sao? (1)

Trong lời nói của lão có thể nghe ra được tôn kính cùng cảm kích của lão đối với Lăng Thái Sơ là phát ra từ nội tâm!

Lăng Tiếu nghe được lời nói của Ninh Thần Cương, cuối cùng là hiểu Ninh Thần Cương vì cái gì lại đối với hắn nhiệt tình như vậy, nguyên lai đều là nhìn ở trên phân thượng vị lão tổ này của hắn.

Lăng Tiếu hỏi:

- Ninh... Ninh lão, ngươi nhưng biết Thái Sơ lão tổ hiện tại ở đâu không?

Ninh Thần Cương nghe Lăng Tiếu không gọi lão là "Lão thái gia", cũng là thoáng qua vài phần thất vọng, bất quá ngay lập tức liền giấu đi.

Lão lắc lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết hắn đi đâu, đã rất nhiều năm không nghe nói qua tin tức của hắn.

Ngừng một chút lão lại nói:

- Khi ấy hắn nói muốn đi đến cuối cùng vực ngoại, xông vào rất nhiều không gian kinh khủng của vực ngoại, truy cầu đột phá cuối cùng đi!

- Truy cầu đột phá cuối cùng? Chẳng lẽ ở trên Chí tôn còn có cảnh giới sao?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Hắn cũng không nghĩ đến vị lão tổ tông này lại cường hãn như vậy, lại có loiaj đại bá khí này, muốn đi tới tận đầu vực ngoại, còn muốn xông vào rất nhiều không gian chi địa hung hiểm.

Theo Lăng Tiếu được biết, vị lão tổ tông này nhưng là còn đang sống, lão cũng từng được coi là thanh niên thiên tài đệ nhất ở trong tộc, chỉ bất quá bây giờ cái danh thanh niên thiên tài đệ nhất này đã bị Lăng Tiếu hắn vượt qua rồi.

- Hẳn là có đi, võ không giới hạn, ai lại dám nói Chí tôn chính là đỉnh phong đây! Việc này tạm thời không phải là ngươi có thể tiếp xúc, chờ ngươi đến cảnh giới này của chúng ta liền sẽ hiểu được, ở phía trển hẳn còn có tồn tại mạnh hơn đi!

Ninh Thần Cương thở dài nói, tiếp theo lão lại nói:

- Ta mang ngươi đi dạo trong minh một chút, để ngươi làm quen một chút hoàn cảnh, đồng thời ngươi có chuyện gì muốn làm đều có thể nói với ta, ta để cho những người khác giúp ngươi lưu ý một chút!

Lăng Tiếu cảm ơn một tiếng, liền đem chuyện muốn tìm Viên Chiến Thiên nói với Ninh Thần Cương, để cho lão an bài người đi tìm xem có tin tức của Viên Chiến Thiên hay không.

Thanh Nguyệt không gian không nhỏ, Lăng Tiếu để cho Viên Chiến Thiên ở trong này chờ hắn nhưng mà lại không nói địa điểm cụ thể, muốn tìm được hắn nhưng rất không dễ dàng.

Đương nhiên giữa hắn cùng Viên Chiến Thiên đều là có lưu lại khí tức lẫn nhau, chỉ cần khoảng cách không tính là quá xa liền có thể cảm ứng được tồn tại của đối phương.

Nhưng mà Lăng Tiếu đến Thanh Nguyệt không gian lại là không có loại cảm giác này, hắn hoài nghi Viên Chiến Thiên có phải đã rời khỏi Thanh Nguyệt không gian đến những địa phương khác rồi hay không.

Tóm lại trước để người của Thanh Phong minh giúp hắn tìm xem một chút, như vậy cũng tốt!

Lăng Tiếu ở bên trong Thanh Phong minh sống hai ngày, trên căn bản quen thuộc hoàn cảnh ở chỗ này, chỉ là hắn thủy chung so với người ở trong này bảo trì một khoảng cách, cũng không nghĩ qua xâm nhập hiểu rõ bất luận kẻ nào, cũng không muốn một mực đặt chân ở chỗ này.

Chỉ là hắn không có ý định giao thiệp quá nhiều với người ở chỗ này, nhưng mà có lúc chính là thân bất do kỷ.

Bởi vì hắn đột nhiên thấy được một đạo thân ảnh quen mát, nhưng là ở trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi là ai.

Người nọ không chỉ là một người mà thôi, ở sau lưng nàng còn đi theo vài người như muốn chạy ra vực ngoại mà đi.

Chỉ bất quá Lăng Tiếu lại là suy đoán, mấy người đi theo sau lưng nàng dường như muốn ngăn cản nàng rời khỏi, mà không phải là muốn cùng đi với nàng.

Những người này đều là từ bên trong Thanh Phong minh đi ra, bọn họ hẳn đều là người của Thanh Phong minh, chỉ là không biết khởi lên cái tranh chấp gì.

Lăng Tiếu do dự một chút cũng không có lập tức đuổi theo, hắn lẩm bẩm nói một tiếng:

- Sẽ không ở chỗ này gặp được nàng đi? Có thể chỉ là trùng hợp đi!

Bọn họ một trước một sau xông ra khỏi bình chướng của Thanh Nguyệt không gian đến trên vực ngoại, mà thân ảnh quen thuộc với Lăng Tiếu kia lại là bị mấy người đi theo bao vây lại.

- Tiểu sư muội, ngươi cần gì phải giấu chúng ta rời đi như vậy, chẳng lẽ ngươi không nhớ lời dặn của sư thúc sao? Sau này ngươi liền an tâm sống ở chỗ này đi, đừng nghĩ đến trở về cố thổ kia của ngươi nữa!

Trong những người ngăn cản kia, một gã nam tử trẻ tuổi tuấn lãng cầm đầu mang theo vẻ cười tà hướng với nữ tử bị bao vây ở bên trong nói.

Nam tử trẻ tuổi này một thân thanh sam, khí vũ bất phàm, đầu tóc phiêu dật linh động, cả người phát tán ra một cỗ khí tức tà mị.

Nam tử này còn có thực lực trung cấp Chí tôn Thủy Thần, còn là tiểu đồ đệ Việt Chiêu Phong của Thanh Phong minh Phó minh chủ Lệnh Phong Nghĩa.

Việt Chiêu Phong có danh hiệu "Tiểu Phong Thần", từng được nhận qua chỉ điểm của minh chủ Phong Thanh Dương, học được vài phần tinh túy của Bạo Phong thân pháp, ở bên trong Thanh Phong minh cũng là nhân vật công tử ca nhất hào.

Bất kể là dung mạo của hắn hay là thế lực ở sau lưng hắn xác thật là bạch mã vương tử trong mơ của đại đa số nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử bị hắn ngăn cản rõ ràng là một tuyệt sắc mỹ nữ, nàng có một khuôn mặt phối hợp với ngũ quan hoàn mỹ, có dáng người giống như ma quỷ để cho tất cả nữ nhân đều vì đó mà đố kỵ hâm mộ, bất kể nhìn như thế nào đều rất dễ dàng để cho bất kỳ một nam nhân nào quỳ gối ở dưới váy.

Chỉ là trên khuôn mặt nàng có một cỗ khí tức lạnh như băng cự người ngoài ngàn dặm, giống như là tuyết mai cao ngạo cô phương tự thưởng!

Nếu như Lăng Tiếu đuổi theo đến đây nhất định có thể nhận ra nàng rõ ràng là Liễu Phiêu Phiêu từng quen biết ở trong Loạn Táng không gian!

Nàng cũng từng dược coi là đệ nhất mỹ nhân của Thiên Long địa vực!

Lúc đó nàng cùng Lăng Tiếu tách ra, nàng chỉ là Thiên Thần Vương đỉnh phong, mà thực lực hôm nay của nàng đã đạt tới một bước Chí tôn Thủy Thần rồi!

Chỉ là Liễu Phiêu Phiêu lại vì sao sẽ xuất hiện ở Thanh Nguyệt không gian đây?

- Mời tránh ra, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!

Liễu Phiêu Phiêu lạnh lùng đối với Việt Chiêu Phong quát lên.

- Lớn mật, ngươi lại dám nói chuyện như vậy với Việt sư huynh, còn không ngoan ngoãn nghe lời của Việt sư huynh trở về với chúng ta.

- Không sai, đừng ỷ vào chính mình có vài phần tư sắc liền mở cái gì má hồng, Việt sư huynh có thể để ý đến ngươi đây chính là phúc phận của ngươi!

- Đúng vậy a, Việt sư huynh cũng là vì tốt cho ngươi, nếu như một mình ngươi trở về chỉ sợ còn chưa đến cố thổ đã bị những lược đoạt giả kia gian sát rồi!

- Việt sư huynh chính là lòng dạ quá mềm, nếu như là người khác thì đã sớm đem nàng bắt lại rồi, cần gì phế miệng lưỡi với nàng!

Những người này mồm năm miệng mười mà nói, không một người là không hướng tới Việt Chiêu Phong mà nịnh hót.

Bên phía Việt Chiêu Phong tổng cộng có tám người, hắn cùng với hai người khác là trung cấp Chí tôn, năm người còn lại chỉ là đê cấp Chí tôn.

Bọn họ đều là lấy Việt Chiêu Phong làm chủ, tận lực đi nịnh hót đồ đệ mà Phó minh chủ Lệnh Phong nghĩ này yêu thích nhất.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2510 - Chẳng Lẽ Ở Trên Chí Tôn Còn Có Cảnh Giới Sao? (2)

Liễu Phiêu Phiêu không để ý tới lời nói của những người này, trực tiếp triển khai tốc độ muốn xông thẳng mà qua.

Liễu Phiêu Phiêu chỉ là thực lực đê cấp Chí tôn Thủy Thần, nhưng mà lực lượng tốc đọ nàng bộc phát ra lại là vô hạn đến gần tốc độ của trung cấp Chí tôn, muốn trực tiếp sấm quan mà đi.

Đáng tiếc Việt Chiêu Phong có danh xưng "Tiểu Phong Thần", thực lực cùng tốc độ của hắn tự nhiên là hơn xa Liễu Phiêu Phiêu rồi.

Hắn nháy mắt liền ngăn ở trước người Liễu Phiêu Phiêu:

- Tiểu sư muội, ngươi hẳn là rõ ràng sư thúc đã có ý đem ngươi đồng ý phối xứng làm vợ ta, ngươi rời khỏi như vậy ta sẽ rất thương tâm đấy!

- Lại không tránh ra đừng trách ta không khách khí!

Liễu Phiêu Phiêu nó một tiếng, một thanh hàn kiếm xuất hiện ở trong tay nàng chỉ vào Việt Chiêu Phong nói.

Thần sắc kia tràn đầy lãnh nhược băng sương cùng với ý tuyệt nhiên vô cùng.

- Việt sư huynh cần gì khách khí với nàng như vậy, nương môn này tự cho là cao minh, điểm thực lực này cũng dám ở trước mặt người khác lớn lối, thật là không biết sống chết!

Một nữ tử đê cấp Chí tôn mang theo vẻ đố kỵ nói.

Nữ tử này bất kể là trên thực lực cùng tướng mạo đều là thượng giai, nhưng mà so với Liễu Phiêu Phiêu vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Đây khó trách nàng sẽ đối với Liễu Phiêu Phiêu khó chịu như vậy, bên trong ánh mắt tràn đầy ý oán độc!

Việt Chiêu Phong muốm động thủ đã sớm động thủ rồi, chỉ có hắn biết thân phận của Liễu Phiêu Phiêu, hắn nhưng có điều bận tâm!

Chỉ là hắn không động thủ, Liễu Phiêu Phiêu lại là đầu tiên động thủ lên:

- Tránh ra cho ta!

Trong lúc nàng quát lạnh, thần kiếm trong tay hướng về phía đầu của Việt Chiêu Phong liền trảm tới, rất nhiều phong nhận loạn lưu trong nháy mắt cùng đi mà ra.

Liễu Phiêu Phiêu xuất thủ không chút lưu tình, một kiếm đã là đánh ra toàn lực của nàng.

Việt Chiêu Phong nhíu lại lông mày một chút, thân hình thoáng một cái đem chiêu này của Liễu Phiêu Phiêu nhẹ nhàng né tránh ra.

Liễu Phiêu Phiêu đương nhiên không nghĩ là có thể thương tổn đến Việt Chiêu Phong, nàng chỉ bất quá là muốn ép hắn tránh đường, nàng dễ dàng lập tức rời khỏi mà thôi.

- Tiểu sư muội, ngươi quá không hiểu chuyện rồi!

Việt Chiêu Phong nói một tiếng, tiếp theo trầm giọng nói:

- Đem nàng mang về cho ta!

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, những người khác lại một lần nữa hướng về phía Liễu Phiêu Phiêu đuổi theo.

Tốc độ của Liễu Phiêu Phiêu cho dù nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng trung cấp Chí tôn, trực tiếp bị dây dưa lại, mà những người khác đuổi theo lại đây lại càng đồng thời lợi dụng không gian phong tỏa, thẳng áp đến nàng không di chuyển được, nghĩ muốn chạy trốn đã là không thể nào!

- Thả ta ra, ta không có bất kỳ quan hệ gì với các ngươi, mau thả ta ra!

Liễu Phiêu Phiêu hết sức bất phẫn mà phẫn nộ quát.

- Tiện nhân, gia nhập Thanh Phong minh chúng ta liền phải nghe lời của Việt sư huynh, bây giờ ta liền cho ngươi một điểm giáo huấn, đừng cho là có chút tư sắc đã rất giỏi rồi.

Nữ tử đố kỵ Liễu Phiêu Phiêu kia mắng một tiếng, giơ tay lên liền hướng lấy Liễu Phiêu Phiêu tát tới.

Chỉ là tay của nàng còn chưa tới trên mặt của Liễu Phiêu Phiêu, trên mặt nàng lại trước tiên bị một cái tay khác tát cho một cái!

Nàng thoáng cái liền bị tát bay ra ngoài, một ngụm tiên huyết đều văng tung tóe mà ra.

- Nàng còn chưa đến phiên ngươi giáo huấn!

Việt Chiêu Phong đem nàng tát bay cũng trừng mắt nhìn nàng quát lên.

Nàng ôm lấy má, thở mạnh cũng không dám, ánh mắt kia nhìn Liễu Phiêu

Phiêu càng thêm đố kỵ rồi!

- Tiện nhân này có cái gì tốt, Việt sư huynh cư nhiên bảo vệ nàng như vậy!

Nàng kia ở trong lòng bất phẫn mà mắng nói.

Việt Chiêu Phong nhìn Liễu Phiêu Phiêu nói:

- Tiểu sư muội, tính nhẫn nại của ta có hạn, sư phụ ngơi đã thương thảo tốt với sư phụ ta rồi, đợi đến lúc nàng trở về chính là ngày ngươi gả cho ta, hôm nay ngươi muốn đi mà không từ giã thì ta như thế nào hướng sư phụ ngươi giao phso, như vậy ngươi cũng sẽ để cho ta rất thương tâm, theo ta trở về có được không?

Việt Chiêu Phong mang theo ý thâm tình nhìn Liễu Phiêu Phiêu, ánh mắt ưu buồn kia xác thật là có thể mê đảo không ít nữ nhân.

Đáng tiếc đối với với hắn chính là băng sơn mỹ nhân Liễu Phiêu Phiêu, nhân gia trực tiếp không đếm xỉa đến, hơn nữa rất là không khách khí nói:

- Sư phụ ta là sư phụ ta, huống chi nàng cũng không nói với ta những lời như vậy, ngươi mau thả ta ra, cho dù ta chết cũng sẽ không gả cho ngươi, ngươi mau chết cái tâm này đi!

Việt Chiêu Phong lần nữa bị Liễu Phiêu Phiêu không khách khí mà cự tuyệt, trên khuôn mặt kia đều trở nên hung ác hẳn lên nỏi:

- Chẳng lẽ ngươi thật ép ta trước tiên gạo nấu thành cơm rồi mới nguyện ý theo ta trở về sao?

- Việt sư huynh nói cũng đúng, nương môn này liền là phẩm hạnh như vậy, nếu như ngươi đem nàng đè xuống, để nàng biết ngươi lợi hại, nàng chắc

chắn sẽ rất nghe lời.

Một gã Chí tôn nhìn thô lỗ từ bên cạnh phụ họa nói.

Lại có một người cười dâm nói:

- Đúng vậy a, nữ nhân đều là một bộ tính tình này, lúc chưa đem bọn họ làm gì liền là một bộ dạng thiên tiên, sau khi làm rồi liền là một bộ phong tao!

Liễu Phiêu Phiêu nghe được những lời tục tĩu này của bọn họ, trên khuôn mặt đều hiện lên vẻ cáu giận.

Nếu không phải là thực lực của nàng có hạn, nhất định liền đem những người này đều nhất nhất giết sạch.

Nàng rất là hối hận khi cùng với sư phụ một đường đến bên này tu luyện, vốn muốn đợi sau khi sư phụ nàng trở về lại trở lại Thiên vực, nhưng mà nàng đột nhiên nhận được một đạo tin tức thông tập, để nàng khẩn cấp mà muốn rời khỏi Thanh Nguyệt không gian đi tìm người bị thông tập kia.

Mà tin tức thông tập kia tự nhiên là Hồng Xà hội tuyên bố ra, người bị thông tập kia cũng chính là Lăng Tiếu!

Nàng không biết Lăng Tiếu đã ở hai ngày trước đến Thanh Nguyệt không gian, lại càng đến làm khách bên trong Thanh Phong minh các nàng, mà ở mới vừa rồi nàng lại cùng Lăng Tiếu gặp thoáng qua lại là không biết.

Việt Chiêu Phong đã là có chút mất đi kiên nhẫn nói:

- Tiểu sư muội, là ngươi tự nguyện trở về với ta hay là giống như bọn họ vừa mới nói, đợi sau khi ta động phòng với ngươi lại bắt ngươi trở về!

- Có bản lĩnh người liền giết ta đi!

Liễu Phiêu Phiêu vẻ mặt bất khuất mà quát lên.

- Xem ra ngươi là lựa chọn cái sau rồi!

Trên khuôn mặt của Việt Chiêu Phong rốt cuộc là trở nên đáng sợ, đây cũng là một âm u nhất khác với bề ngoài tuấn lãng của hắn.

Nữ nhân mà hắn muốn có được còn chưa bao giờ thất thủ qua, hôm nay cũng không ngoại lệ!

Nói xong, hắn một tay liền hướng bộ ngực của Liễu Phiêu Phiêu bắt tới, tính toán trước để Liễu Phiêu Phiêu thử lợi hại của một chiêu long trảo thủ này!

Liễu Phiêu Phiêu chỉ cảm thấy một cỗ xấu hổ phẫn nộ dâng lên trên đầu, trong mỹ mâu đều toát ra hỏa diễm:

- Nếu như ngươi dám đụng ta một chút, ngày sau tất để ngươi sống không bằng chết!

- Ta không những muốn đụng vào ngươi một chút, còn muốn ăn ngươi!

Việt Chiêu Phong đã là mất đi lý trí, dữ tợn cười nói một tiếng, tay cơ hồ là áp sát đến trước vạt áo của Liễu Phiêu Phiêu rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2511 - Tái Kiến Liễu Phiêu Phiêu. (1)

- Ha ha, tốt, ngươi có long hình chiến khí, ta liền dùng hộ thân thánh thú!

Sau khi Hồ Công cười to một tiếng, ở phía sau người lão bất thình lình xuất hiện hai đạo u hắc ảnh tử.

Đây rõ ràng là hai đầu Cổ Vương khổng lồ, bộ dáng hung ác của chúng nó tràn đầy ý thị huyết.

Hai đầu Cổ Vương này phát ra thanh âm quái khiếu, hướng về phía Lăng Tiếu phác phệ mà đến, từng trận cổ độc cũng đi cùng càng không ngừng tản mát ra, cho dù là Thần Vương cũng chịu không được loại cổ độc này.

- Đi đi!

Lăng Tiếu cười nhạt mà nói một tiếng, long hình chiến khí kia cũng xông ra ngoài.

Long hình chiến khí phi phàm, nó thuận theo Lăng Tiếu tiến giai cũng tăng lên không ít chiến lực, đã là đạt tới lực lượng trung cấp đỉnh phong.

Mà hai đầu Cổ Vương này cũng chỉ là thập nhất giai trung cấp, cách trung cấp đỉnh phong còn có không ít khoảng cách.

Chúng nó cổ độc bá đạo, có thể lực địch trung cấp đỉnh phong, nhưng mà đối mặt với long hình chiến khí, chúng nó căn bản không có tồn tại ưu thế, bởi vì long hình chiến khí căn bản không sợ độc nguyên chi khí.

Chỉ thấy long hình chiến khí kia giống như là Chân Long gầm thét tàn sát bừa bãi, đem hai đầu Cổ Vương khổng lồ thon dài kia trùng đến liên tục đảo lộn tê minh.

Luận đến lực công kích, Cổ Vương lại như thế nào là đối thủ của Chân Long được!

- Hảo tiểu tử quả nhiên cường đại, đón thêm một trảo của ta!

Hồ Công thì là thừa cơ ra tay tấn công, lão kinh quát lên một tiếng, song trảo nhanh chóng xuất ra.

Sát Độc Bách Trảo!

Một lần xuất thủ này của Hồ Công chính là dùng hết toàn lực, vô số cái trảo ảnh kia mang theo sát độc chi lực nồng đậm, một khi bị những sát độc này dính vào, cho dù là Chí tôn Thủy Thần đều khó có thể chống cự, độc phát thân vong!

Lão tự nhiên không phải là muốn giết Lăng Tiếu, mà là lão có bản lĩnh hạ đọc tự nhiên cũng có bản lĩnh thu hồi độc, lão chỉ là để cho Lăng Tiếu chịu chút hành hạ, để cho hắn biết kết cục không đếm xỉa đến lão nhân gia mà thôi.

Cổ độc đầy trời tập quyển mà đến, không gian phương viên này đều là triệt để bị nhiễm một tầng mặc lục, tựa như trăm cổ xuất thế, để cho người ta nhìn đến ác tâm khó chịu!

Bị cổ độc nhập nhập vào người, không cẩn thận là muốn bị cổ độc hủ thực, còn có khả năng sẽ bị cổ trùng kia khống chế thần thể, không cách nào bài xuất ra ngoài cơ thể mà bị người chế trụ!

- Đây là đạo của Cổ tộc, quỷ dị khó đoán, người nào cũng đều không dám dễ dàng trêu chọc rồi!

Lăng Tiếu lại là một điểm cũng không sợ, đến một bước này như hắn đã là bách độc khó xâm, chí hàn chí nhiệt đều không cách nào thương tổn đến thân thể hắn chút nào rồi.

Bất quá hắn nhưng cũng không có cứng rắn ăn một chiêu này, mà là đạp động Bạo Phong thân pháp, hóa thành một trận phong bạo tiêu biến ở trước mặt Hồ Công.

Hồ Công một chiêu thất bại không khỏi thầm nghĩ: "Truyền văn tiểu tử này năm loại thuộc tính đồng tu, trong đó bao gồm Phong thuộc tính, xem ra một điểm cũng là không giả, không liều cái mạng già này là không áp được hắn!"

Chiêu thứ ba, Hồ Công lựa chọn bộc phát ra tất cả lực lượng!

- Tiểu tử chú ý, một chiêu này bại ngươi!

Hồ Công đối với Lăng Tiếu nhắc nhở một tiếng, cổ độc quanh người tràn ra, một đầu hư ảnh Cổ Vương lắc lư mà ra.

Vạn Cổ Phệ Thiên!

Rất nhiều Cổ Vương nhanh chóng bắn ra, đem phương viên mười mấy dặm nơi này đều bao phủ lại, nhất nhất hướng về phía Lăng Tiếu trùng kích qua, vô số cổ độc mang theo ý hủ thực đáng sợ đủ để Chí tôn đỉnh phong đều nhượng bộ lui binh rồi!

Lăng Tiếu cho dù tốc độ vô song cũng muốn bị những cổ độc này bao trùm xuống, nghĩ muốn chạy đã là không thể nào, chỉ có thể dùng cứng đối cứng rồi!

- Phong ấn cho ta!

Lăng Tiếu thoáng qua vài phần nghiêm túc!

Đối với lão đầu tử ở trước mắt này hắn không cảm thấy có bất kỳ lực uy hiếp nào, bởi vì đối phương là loại lấy Cổ nhập Thần, hơn phân nửa thời gian đều tiêu tốn ở trên luyện cổ, lực chiến dấu cũng là dựa vào những cổ độc này, lực lượng đơn thuần chỉ sợ cùng với thực lực trung cấp đỉnh phong như hắn không sai biệt lắm mà thôi!

Mà một kích ở trước mắt này đối phương xác thật dùng hết toàn lực, hắn cũng không thể quá mức lớn lối cuồng vọng, phải cho lão đầu kia một điểm mặt mũi, đem chiêu này của lão đầu phá đi!

Chỉ thấy Băng Hà quyền của Lăng Tiếu oanh ra, một mảnh băng lam chi sắc bắt đầu bắn phát mà đi, từng cái băng quyền mang theo quyền ý chợt hiện, vô số Minh Tuyết hàn kình bắt đầu đóng băng bốn phía.

Nhiệt độ không gian ở phụ cận này đều trong tức khắc trở nên rét lạnh vô cùng.

Rất nhiều Cổ Vương, độc cổ tê minh mà tới đều là bị đóng băng đến không cách nào di chuyển, nhất nhất bị băng phong lại, tạo thành một mảnh thế giới giống như băng điêu.

Thần sắc của Hồ Công đại biến, nghĩ cũng không nghĩ lập tức bứt ra cuồng lui!

- Uy, tiểu tử ngươi muốn đông lạnh chết lão đầu ta a!

Thân thể Hồ Công càng không ngừng đánh run lập cập mà quái khiếu nói.

Minh Tuyết chi kình mà Lăng Tiếu luyện hóa cũng không phải là đơn giản, sau đó lại ở trước Băng Long luyện hóa một ít chí hàn băng khí, cho dù là Minh Tuyết hàn kình của Băng Minh cũng không cách nào so sánh được với hắn.

Hôm nay coi như Hồ Công thân là cao cấp Chí tôn cũng chịu không nổi những hàn khí này bức tập, có thể thấy được có bao nhiêu cường đại rồi!

Lăng Tiếu thu quyền, một phiến băng tinh kia lại vẫn là lấp lánh phát ra ánh sáng, hàn khí bức nhân liễu nhiễu.

Sau một khắc, thân thể Lăng Tiếu nhẹ nhàng di động, trong miệng hắn nhẹ quát lên:

- Vỡ cho ta!

Thanh âm của hắn tựa như quân vương hàng lâm, có một loại vận vị ngôn xuất pháp tùy, khiến cho băng tinh trong mười mấy vạn dặm này nhất nhất phá toái, những cổ độc kia cũng thuận theo những băng tinh này vỡ vụn mà độc tính mất hết.

Sau khi những hàn khí này biến mất, Hồ Công mới thở ra một hơi, hắn có thể cảm ứng được nếu như mình bị băng phong, chỉ sợ cũng đừng nghĩ có thể trốn ra được.

- Tiểu tử ngươi chính là quái thai, đừng đánh nữa!

Hồ Công la lên nói.

Lão bây giờ làm sao còn dám cùng Lăng Tiếu gọi nhịp, bây giờ lão đã xác định lời của Phượng Lăng Thiên là không sai, phụ thân của hắn xác thật là còn mạnh hơn so với lão tộc trưởng ta a!

- Có thể không đánh tự nhiên là tốt nhất!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

Hắn đem long hình chiến khí thu về, hai đại Cổ Vương kia thì là huyết ngân đầy người, hoàn toàn không phải là đối thủ của long hình chiến khí.

Khó trách Tiểu Thiên hài tử này lấy ngươi làm thần tượng, xem ra hắn là chính xác rồi, bất quá hắn vẫn ở lại Cổ tộc chúng ta làm Thiếu tộc trưởng mới thích hợp nhất, luyện cổ chi lực của hắn không người sánh bằng, Thiên Cổ đỉnh của tộc ta cũng chuẩn bị truyền thụ cho hắn!

Hồ Công đối với Lăng Tiếu nói.

Lão nói như vậy đúng là hi vọng Lăng Tiếu có thể đồng ý Phượng Lăng Thiên một mực lưu lại ở trong Cổ tộc, đây là hi vọng cho Cổ tộc bọn họ trong tương lai trở nên càng mạnh hơn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2512 - Tái Kiến Liễu Phiêu Phiêu. (2)

- Thiên Cổ đỉnh, không nghĩ đến còn thật tồn tại ở trong Cổ tộc!

Lăng Tiếu thầm nghĩ ở trong lòng.

Đây nhưng là một trong chín đại Thiên Đỉnh, xếp hạng vị trí thứ bảy, là truyền thừa thần đỉnh của Cổ tộc.

Lúc đó Lăng Tiếu tìm được chỉ bất quá là Thánh giai phảng chế Thiên Cổ đỉnh mà thôi.

Cổ tộc có thể đem Thiên Cổ đỉnh này truyền cho nhi tử Phượng Lăng Thiên của hắn, đây hienernhieen là chứng tỏ Cổ tộc thật lòng muốn lưu Phương Lăng Thiên lại, đem hắn trọng điểm bồi dưỡng rồi.

- Chuyện của Thiên nhi ta luôn luôn không quản, lời của ta thì hắn chưa chắc đã nghe, ngươi có thể thuyết phục hắn là được, hắn quyết định cái gì ta không để ý!

Lăng Tiếu buông buông tay nói.

Xác thật nhi tử của hắn từ nhỏ đã có chủ kiến, loại đại sự này vẫn là do nhi tử hắn đến quyết định là tốt rồi.

- Có lời này của ngươi là được rồi, Tiểu Thiên nhất định sẽ ở lại bên trong tộc chúng ta đấy!

Hồ Công rất là khẳng định mà nói

- Ừ, hi vọng là như thế, ta bây giờ muốn đi gặp Thiên nhi, không biết có thuận tiện hay không?

Lăng Tiếu đáp một tiếng rồi hỏi.

- Ha hả, có cái gì mà không thuận tiện, đi thôi, tiểu tử kia còn muốn trở về Thiên Long địa vực đó! Ngươi đến vừa lúc.

Hồ Công cười mỉm đáp.

Thiên Độc phong, có bách độc chi vật đang sinh tồn.

Độc Xà, Độc Nghĩ, Độc Hạt... Rất nhiều loại thánh thú có độc tính cường đại ở chỗ này, bất quá chúng nó đều chỉ là độc vật phụ thuộc, chân chính độc liệt nhất thì là Cổ Vương!

Chỗ này có mấy đầu Cổ Vương đều đạt tới tồn tại thập nhất giai, lại càng không thiếu thập giai, cửu giia, chúng nó đều là cắn nuốt những độc vật này mà sống.

Ở chỗ này tràn ngập các loại mùi vị lạ, chính là cái gốc để hấp dẫn bách độc.

Trong phương viên mấy trăm tòa sơn nhạc bao quanh Thiên Độc phong là cấm địa của Cổ tộc, Cổ thuật cùng thực lực không đạt đến cảnh giới nhất định căn bản không cách nào thích ứng mà đi tới gần được.

Hôm nay Lăng Tiếu đang cùng Hồ Công hàng lâm đến thượng không Thiên Độc phong.

Lăng Tiếu nhìn xuống rất nhiều là độc vật, đều là cảm thấy một trận cảm giác ác tâm phiên giang đảo hải.

Nhưng mà hắn lại thấy một thiếu niên giống như hắn ở chỗ này có thể thoải mái di động, thậm chí đuổi theo những độc thánh thú kia chạy loạn bốn phía.

- Ta nói Xà huynh, Nghĩ huynh, Hạt huynh ba vị các ngươi đừng chạy loạn a, ta chỉ là muốn một điểm huyết tinh độc nha của các ngươi mà thôi, lại không giết các ngươi, gấp cái gì!

Thanh niên kia nhanh chóng mà truy kích độc vật đang chạy trốn ở phía trước mà kinh quát lên.

Thanh niên anh tuấn này trên người lắc lư một đầu kim sắc thánh thú tựa như cổ tựa như thôn, mang theo một cỗ cảm giác vô cùng yêu dị, thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới cao cấp Thần Vương, mà hắn nhìn lại còn chưa tới hai trăm tuổi, loại thiên tư này ở trong Thiên vực đều là hết sức khó gặp.

Nhìn thân ảnh sung mãn sức sống kia, Lăng Tiếu vô cùng thỏa mãn mà cười lên.

Nhi tử này của hắn từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ hư đốn, đến hôm nay đều là người làm cha cũng vẫn là như thế, cũng thiệt thòi cho Bạch Nguyệt Mai có thể phóng túng được hắn như thế.

Hắn không khỏi vui mừng Lăng Vũ, Lăng Trạch hai cái hài tử kia không yêu thích đùa bỡn độc vật giống như Phượng Lăng Thiên, bằng không độc vật trong thiên hạ này đều muốn tao ương rồi.

- Tiểu Thiên hài tử này thiên sinh chính là tài liệu luyện cổ, hơn nữa hắn còn là thân hoài Kim Tàm Cổ chi thể, là thể chất khó gặp tôn quý nhất của Cổ tộc ta, hắn lưu lại ở trong tộc ta, thành tựu Chí tôn thần vị không xa rồi, hơn nữa còn sẽ thống ngự vạn cổ thành tựu một đời Cổ Vương mới!

Hồ Công nhìn Phượng Lăng Thiên vô cùng hài lòng mà nói.

Cổ tộc nhân dù không ít, nhưng loại thể chất giống như Phượng Lăng Thien lại là không có, cho nên sau khi lão phát hiện ra Phượng Lăng Thiên liền lập tức hướng tộc nhân tuyên bố phong hắn làm Thiếu tộc trưởng rồi.

- Hi vọng như ngươi nói đi, dù sao hắn thích làm cái gì đều tùy hắn đi, hắn biết mình cần gì, ta cũng hi vọng Hồ Công ngươi đừng cường hành lưu hắn, bằng không chỉ nhận được phản ngược!

Lăng Tiếu khuyên bảo một tiếng, liền hướng tới phương hướng Phượng Lăng Thien lướt qua.

Lăng Tiếu áp chế cảnh giới tu vi, bất thình lình hướng về Phượng Lăng Thiên đánh lén xuất thủ, Băng Hà quyền giống như là tật vũ đầy trời hạ xuống.

Phía sau đầu Phượng Lăng Thiên có tiếng gió, phản ứng tương đối nhanh nhẹn, Kim Tàm Cổ Vương hư ảnh phía sau người đột nhiên quang mang đại thịnh, có từng pheiens phòng ngự hậu giáp giống như là gai xương chợt hiện, sinh sôi đem phòng ngự của hắn đề cao mấy lần, đủ đẻ đem người đánh lén mà đến chấn bay.

Hắn nhưng phát hiện người đến phía sau chỉ bất quá là tu vi trung cấp Thần Vương, thua xa so với hắn rồi!

Chỉ là khi quyền kình của đối phương đánh vào phía sau lưng của hắn thì phòng ngự Kim Tàm Cổ Vương của hắn cư nhiên bị sinh sôi đánh nát.

Chỉ cảm thấy một cỗ băng hàn chi ý truyền tới, một cỗ kình lực cường đại trực tiếp xông vào phía sau lưng hắn, một quyền đem hắn kích bay đến hộc máu.

Không cần hoài nghi, đây chỉ là một kích lực lượng của trung cấp Thần

Vương, nhưng mà lại uẩn hàm cảnh giới vô thượng quyền ý, hơn nữa kỹ xảo oanh đánh tương đối tinh diệu, vừa dịp tránh qua chỗ phòng ngự cường đại nhất của Kim Tàm Cổ Vương kia.

- Ngươi cho là phòng ngự của ngươi rất kiên hậu sao? Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, vĩnh viễn không nên quá tự tin..., không nên đem phía sau lưng để lại cho địch nhân, ngươi đây là đang tìm chết!

Lăng Tiếu sâu kín mà nói một tiếng, tiếp theo lại giống như quỷ mị hướng về phía Phượng Lăng Thiên xuất thủ.

Hắn như cũ áp chế cảnh giới, chỉ lấy lực lượng trung cấp Thần Vương đối phó với Phượng Lăng Thiên, nhưng mà lực lượng đánh ra lại là một điểm cũng không thua kém so với cao cấp Thần Vương.

- Cha!

Phượng Lăng Thiên tung mình xông lên kinh hỉ quát.

Chỉ là Lăng Tiếu lại sẽ không hạ thủ lưu tình đối với hắn, Băng Hà quyền nhất hướng vô dịch mà đánh ra, một cỗ lực lượng băng hàn phong tỏa tứ phương, đem rất nhiều băng tinh ngưng kết ở chung một chỗ, sinh sôi đem mấy ngàn thước ở phía trước Phượng Lăng Thiên đều đóng băng lại.

Phượng Lăng Thiên không ngờ tới cha hắn sẽ đến chỗ này, nhưng mà hắn cũng biết cha hắn là đang khảo nghiệm chiến lực của hắn, hắn không dám chậm trễ, lực lượng cao cấp Thần Vương kia dâng lên, hư ảnh Kim Tàm Cổ ở phái sau lưng hắn một lần nữa ngưng thật, lờ mờ có một cỗ vương giả chi khí yêu dị phát tán ra.

Hắn hét lên một tiếng, kim quyền xuất kích, từng tầng kim hậu giáp mang theo mũi nhọn bao trùm ở trên quyền đầu của hắn, tập hướng phụ thân hắn,

đồng thời cũng mang theo quyền ý xuất kích, có thể lực động Thần Vương đỉnh phong!

Phượng Lăng Thiên những năm này đều là đi nam xông bắc, kinh qua vô số hiểm cảnh, mài luyện một thân chiến lực cường đại.

Lực lượng bây giờ của hắn so với lúc trước Lăng Tiếu ở đồng giai một điểm đều không yếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2513 - Ngươi Tính Là Cái Thứ Gì! (1)

Hai phụ tử ở chỗ này kịch chiến, từ trên Thiên Độc phong liền đánh lên chín tầng trời, từng đạo quang mang lực lượng càng không ngừng văng tung tóe ra, mỗi một cái quyền ảnh đều như thiên thạch chợt hiện, lực lượng hủy diệt sơn hà!

Từng quyền đối oanh, phát ra thanh âm trầm muộn dị thường.

Lăng Tiếu dù là áp chế đẳng giai lực lượng nhưng mà hắn đối với nhi tử của hắn vẫn hiển lộ thoải mái có thừa.

- Cảnh giới quyền ý của ngươi còn chưa lĩnh ngộ đến tinh túy, ngươi hảo hảo cảm thụ một chút quyền ý của vi phụ!

Lăng Tiếu nhíu lông mày một chút, hét lên một tiếng, lực lượng trong hai cái quyền đàu bất thình lình bạo trướng mấy lần, mỗi một cái băng quyền dẫn động vạn thước băng nhạc hướng về phía Phượng Lăng Thiên đánh tới.

Quyền ý ngập trời kia lại tựa như đem không gian hiện tại đều oanh đến đảo lộn, rất nhiều Băng lực lượng phong tỏa tứ phương oanh hướng Phượng Lăng Thiên!

Phượng Lăng Thiên cũng là tính tình bướng bỉnh, hắn hét lên một tiếng, lực lượng rõ ràng lại nhấc lên một bậc, từng cái quyền đầu mang theo kim giáp càng không ngừng đem những băng nhạc này hủy diệt oanh bạo!

Nhưng mà hắn rõ ràng phát hiện quyền ý kình lực được uẩn hàm bên trong những băng quyền này đại đại vượt qua lực lượng của hắn, sinh sôi đem hắn

chấn đến liên tục lùi lại, cuối cùng càng là bị rất nhiều băng tinh nhanh chóng kết hợp ở chung một chỗ đem hắn đóng băng lại!

Trong những băng kình này như cũ uẩn hàm từng tia Minh Tuyết hàn kình, Phượng Lăng Thiên cư nhiên bị đông lạnh đến không cách nào phá phong được!

Hồ Công cực nhanh đi tới kinh hô:

- Ta nói Lăng Tiếu ngươi đây là làm gì, cư nhiên đem Tiểu Thiên đóng băng lại?

- Hồ Công không cần lo lắng, ta chỉ là cho hắn một điểm giáo huấn, để cho hắn biết đạo lý thiên ngoại hữu thiên, tránh cho hắn kiêu ngạo!

Lăng Tiếu đáp.

Hồ Công lại là bất mãn nói:

- Đó cũng không thể làm như vậy a, trong băng hàn kình này của ngươi nhưng là có bổn nguyên lực lượng, vạn nhất...

Lời của lão còn chưa nói xong, băng tầng đang đóng băng Phượng Lăng Thiên kia đột nhiên trở nên đen tuyền lên, sau một khắc băng tinh kia đều là đang nứt vỡ ra.

Phượng Lăng Thiên thoát khốn ra kinh hô:

- Lạnh chết ta!

Thân thể của Phượng Lăng Thiên nhảy về phía trước, một cỗ kim quang thiểm hiện đem rất nhiều hàn khí khu trừ, dáng vẻ lộ ra hết sức tức cười.

Lăng Tiếu lạ lùng nhẹ lẩm bẩm:

- Độc nguyên của tiểu tử này còn là có chút bá đạo, cư nhiên có thể phá được băng tầng!

Hồ Công ở một bên nghe được lời này của Lăng Tiếu lập tức bất mãn nói:

- Như thế nào, xem thương Cổ độc của chúng ta sao?

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Sao thế được!

Lúc này Phượng Lăng Thiên bay lướt lại đây đối với Lăng Tiếu hành lễ vấn an nói:

- Ra mắt phụ thân, làm sao ngươi đến đây?

- Ta đến xem ngươi một chút thực lực có tiến triển hay không! Hôm nay vừa nhìn vẫn là bộ dáng cũ, xem ra thời gian ngươi phân tâm nhiều lắm!

Lăng Tiếu bày ra uy nghiêm của phụ thân hắn nói.

Chỉ là bất kể nhìn như thế nào cùng Phượng Lăng Thiên đều giống như là huynh đệ, ngược lại không giống như là đối thoại giữa cha con.

Phượng Lăng Thiên không dám phản bác, hắn biết phụ thân luôn luôn nói một không hai, nếu như hắn dám phản đối nửa lời chỉ sợ sẽ bị thu thập.

Hồ Công ở một bên nói:

- Lăng Tiếu, Tiểu Thiên hắn đã rất nỗ lực rồi, hắn tu luyện Cổ tộc thần công của chúng ta, một khi Cổ thể đại thành cũng đủ thiên hạ vô địch!

- Hồ Công ngươi cũng là Cổ thể đại thành đi, cũng không thấy ngươi thiên hạ vô địch?

Lăng Tiếu không thể không đối với Hồ Công nghi hoặc một tiếng.

- Ngươi... Đến đến, chúng ta lại đánh ba ngày ba đêm, vừa mới rồi ta còn chưa có dùng toàn lực đâu!

Hồ Công hết sức bất phẫn mà nói.

- Ngươi xác định?

Lăng Tiếu oai nghiêm mà nói.

Hồ Công quát to:

- Đương nhiên là xác định rồi, bất quá hôm nay hai phụ tử các ngươi gặp mặt, ta liền thả cho ngươi một đường, nhớ lấy sau này nói chuyện cẩn thận một chút, nếu không ta để Cổ Vương nuốt sống ngươi!

Nói xong lão lại xám xịt bay đi!

Phượng Lăng Thiên ở một bên cười trộm, hắn biết vị lão tộc trưởng của hắn chỉ sợ là ăn thiệt thòi của cha hắn rồi!

- Phụ thân chính là cường đại, nhiều năm qua như vậy vẫn là cao ca mãnh tiến, bất quá ta cố gắng như thế nào cũng khó có thể đuổi kịp bước chân của hắn!

Phượng Lăng Thiên ở trong lòng vô cùng cảm khái nói.

- Ngươi xác định ở lại Cổ tộc rồi sao?

Lăng Tiếu nhìn Phượng Lăng Thiên hỏi.

Phượng Lăng Thiên thấy thần sắc nghiêm túc của phụ thân hắn, lập tức nhẹ gật gật đầu nói:

- Ta cảm thấy chỗ này thích hợp cho ta trưởng thành, đợi sau khi ta đột phá Chí tôn cũng muốn giống phụ thân đến vực ngoại xông pha!

- Nếu quyết định rồi thì hảo hảo đi làm, bọn họ là tộc nhân của ngươi, ngươi liền hảo hảo đối đãi với bọn họ, tận một phần lực của ngươi đi! Ngươi cũng trưởng thành rồi, ngươi có con đường của ngươi, vi phụ cũng không can thiệp ngươi, nhưng mà Vũ, Trạch hai cái hài tử này phải ở lại bên Thiên Long môn, về phần Nguyệt Mai ngươi liền nhìn xem nên làm thế nào, bất quá nhớ kỹ thường xuyên trở về gặp mẹ cùng nãi nãi của ngươi, bọn họ đều rất nhớ ngươi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt mà nói.

Phượng Lăng Thiên nhất nhất đem những chuyện này ghi nhớ, hắn cũng biết trên vai hắn đã nhiều hơn một phần sứ mạng!

Còn may, lấy thực lực hôm nay của ngươi nên dùng nhieuf thời gian trên tu luyện, luyện cổ chỉ là thiên môn chi đạo, muốn trở thành tồn tại cường đại nhất chỉ có lực lượng cực hạn mới là chính đạo, tự mình ngươi nên nắm chắc rõ ràng, đừng cả ngày giống như là hài tử!

- Vâng phụ thân, ta nhớ rồi!

Phượng Lăng Thiên thành thật mà đáp.

Vi phụ chuẩn bị đến vực ngoại một chuyến, lần này đi ra ngoài không biết khi nào mới sẽ trở về, nhớ lấy mau chóng cường đại lên, bảo vệ người mà chính mình cần phải bảo vệ, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào khi phụ, bằng không ngươi đừng nói là nhi tử của Lăng Tiếu ta!

Lăng Tiếu nói một tiếng, đem một quả không gian giới ném cho nhi tử hắn.

Bên trong không gian giới này có rất nhiều thần tài, cũng đủ cho nhi tử hắn tu luyện tới cảnh giới Thủy Thần!

- Bảo vệ người mà chính mình phải bảo vệ!

Thần sắc của Phượng Lăng Thiên trở nên ngưng trọng lên.

Không biết vì cái gì hắn tổng cảm thấy chuyến đi này của phụ thân hắn có một loại cảm giác bất tường, tựa hồ phụ thân hắn sẽ tao ngọ bất trắc gì đó.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Phượng Lăng Thiên gặp mặt một chút, liền rời đi mà tiến đến Thiên Nguyên địa vực.

Thiên Nguyên địa vực cùng Thiên Hổ địa vực giao phong, trên thực tế lại cùng hắn có chút quan hệ.

Lúc trước nếu không phải hắn cùng với người của Ma Hổ tông quyết liệt cũng sẽ không sinh ra nhiều chuyện ở sau này.

Hôm nay Yên Điệp Kiều đã là Thiếu điện chủ của Dược Minh công hội rồi, một nữ nhân như nàng phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, nghĩ một chút Lăng Tiếu đều thay nàng cảm thấy cực khổ rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2514 - Ngươi Tính Là Cái Thứ Gì! (2)

Một lần này hắn đi tới Dược Minh công hội chủ yếu là vì cho nàng một điểm an ủi cùng cổ vũ, đồng thời cũng xem một chút Dược Minh công hội có cần trợ giúp gì hay không.

Hắn nói như thế nào cũng coi như là Vinh dự Phó điện chủ của công hội đi!

Chỉ là sau khi Lăng Tiếu đến Điện thành lại phát hiện tình huống chỗ này có khác lạ.

- Phó điện chủ đến, Lăng Tiếu Phó điện chủ đến!

Một gã Luyện dược sư ở trong Điện thành nhìn thấy Lăng Tiếu không nhịn được mà kinh hô lên.

Những người khác cũng liên tục phát hiện ra thân ảnh của Lăng Tiếu, thần sắc đều trở nên hưng phấn chào hỏi.

Lăng Tiếu là nhân vật truyền kỳ bên trong Thiên vực, lấy không tới trăm tuổi thành tựu Chí tôn Dược Thần, là thần tượng của tất cả Luyện dược sư bên trong Thiên vực!

Sự xuất hiện của hắn lập tức dẫn tới một mảnh náo nhiệt kích động bên trong Điện thành.

Lăng Tiếu đối với bọn họ còn là rất nhiệt tình mà trả lời mấy câu, ngay lập tức hướng về bên trong đại điện chạy qua.

Trên đường đi hắn không gặp phải cản trở nào, trực tiếp chạy tới trước đại điện.

Quả nhiên như hắn dự đoán, Yên Điệp Kiều cũng là gặp được một chút phiền toái, lại có người hướng nàng đề thân.

Yên Điệp Kiều cùng Lăng Tiếu thành thân căn bản không có công bố ra ngoài, nữ nhân xinh đẹp giống như nàng không người nào đề thân mới là kỳ quái.

Ở trong đại điện này trừ Yên Điệp Kiều ra còn có mấy tên Thần dược sư trưởng lão của Dược Minh công hội, mặt khác còn có ba người thì là người bên ngoài công hội.

Trong ba người này có một gã thanh niên anh tuấn bất phàm, hắn mặc một bộ bạch sam lộ ra phong thái nho nhã, trong hổ nhãn kia lộ ra thần sắc cao ngạo khó có thể che giấu, khí tức của trung cấp Chí tôn Thủy Thần cảnh giới kia căn bản không có ẩn tàng, mà hai người đứng ở bên cạnh hắn rõ ràng đều là tồn tại cao cấp Chí tôn Thủy Thần.

Loại thực lực này liền hiển lộ ra thân phận tôn quý của ba người bọn họ rồi!

Lúc Lăng Tiếu đến cửa điện, do dự một chút vẫn không có lập tức tiến vào, mà là thu liễm khí tức khiến cho người nào cũng không phát hiện được sự hiện hữu của hắn.

Hắn muốn nhìn xem người nào có gan lớn như vậy lại dám đào góc tường của hắn, chẳng lẽ là không muốn sống nữa rồi.

Lúc này chỉ nghe thanh niên có thực lực trung cấp Chí tôn kia nói với Yên Điệp Kiều:

- Hôn sự này là Đại sư phụ của ngươi hứa xuống, chắc hẳn ngươi sẽ không phản lại đi?

Nam tử trẻ tuổi này thái độ cao ngạo, phảng phất cũng không đem cái Thiếu điện chủ là Yên Điệp Kiều để vào trong mắt.

Ở bên trong Thiên vực, nhân vật hoặc thế lực có thể không đếm xỉa đến Dược Minh công hội cơ hồ là không có mấy, mà người trẻ tuổi này rõ ràng dám làm như vậy, chắc hẳn là hậu đài khẳng định rất cứng đi!

- Ta không biết Đại sư phụ khi nào nói chuyện này với các ngươi, ta đã có trượng phu, việc này ngày sau sẽ nói ra, các ngươi nếu như đến Dược Minh công hội chúng ta làm khách, chúng ta hoan nghênh, nếu là đến sinh sự thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Yên Điệp Kiều cao giọng nói.

Nàng như cũ là mặc một bộ áo choàng của Luyện dược sư, cái áo choàng rộng rãi kia khó che giấu vóc người ngạo nhân uyển chuyển của nàng, khuôn mặt phong hoa tuyệt địa kia thấu ra một cỗ anh khí để cho người ta nhìn thấy càng có vị đạo.

- Ha hả, xem ra ngươi còn chưa biết rõ ràng, lúc trước Đại sư phụ của ngươi ở Lôi Tinh không gian gặp khó, chính là người của Lôi gia chúng ta cứu hắn, cho nên hắn vì cảm ơn Lôi gia chúng ta mới làm ra quyết định như vậy, không tin mà nói, chỗ này có ký lục thủy tinh châu, ngươi đại khái có thể xem một chút.

Người trẻ tuổi kia cũng không tức giận, sau khi nói một tiếng, đem một khỏa ký lục thủy tinh châu ném ra.

Khỏa ký lục thủy tinh châu kia ở trong đại điện bắt đầu phát tán quang mang,

từng đoạn hình ảnh ở trong đó không ngừng lướt qua.

Trong đó có một người chính là Đại sư phụ Sư Thương Dương của Yên Điệp Kiều, vị này ở bên trong Dược Minh công hội, ở bên trong Thiên vực đều là nhân vật được tôn sùng nhất.

Nhìn hắn cùng người trong thủy tinh châu này quen biết còn tính là khách khí hữu hảo, mà người trẻ tuổi kia lúc rảnh rỗi lại xuất hiện ở chỗ này, hiển nhiên chứng minh lời nói của người trẻ tuổi này nhưng không giả.

Ít nhất hắn thật có quen biết thấy qua mặt của Sư Thương Dương đấy!

Trên khuôn mặt của Yên Điệp Kiều xuất hiện vài phần động dung.

Đại sư phụ của nàng đã nhiều năm không về rồi, nàng hướng hai vị sư phụ khác hỏi về chuyện này, bọn họ cũng là ít có nhắc tới.

Không nghĩ đến đã đi đến bên phía vực ngoại Lôi Tinh rồi.

Bây giờ nàng hoàn toàn tin tưởng Đại sư phụ của nàng đối với người trẻ tuổi trước mắt này làm ra chấp thuận, đem nàng đồng ý gả cho đối phương rồi.

- Như thế nào, lúc này ngươi hẳn là tin tưởng ta nói không sai đi?

Người trẻ tuổi kia nghiền ngẫm mà nói.

Người trẻ tuổi này chính là tử tôn dòng chính của bá chủ Lôi gia trên Lôi Tinh không gian, ở trong Lôi gia có thân phận cực cao, tên là Lôi Lạc Quân, còn hai tên cao cấp Chí tôn kia thì là hộ pháp trưởng lão của hắn.

Lôi gia ở trên Nam vực lộ là nhất phương bá chủ, ở chỗ sâu Nam vực, vô cùng đến gần Hỗn Độn lôi khu kia, bọn họ đại đa số thân có Lôi thuộc tính,

có lực công kích cực kỳ cường đại.

Truyền văn bọn họ là vực ngoại cổ tộc di cư từ Thiên vực ra vực ngoại sớm nhất, có thể ngược dòng đến thời đại viễn cổ, đây đủ thấy sự cường đại của Lôi gia bọn họ.

Yên Điệp Kiều nhẹ gật gật đầu nói:

- Ta tin tưởng lời của ngươi, nhưng mà chuyện này ta không đụng đén, Đại sư phụ của ta căn bản không biết ta đã thành thân, nếu như có thể mà nói, công hội chúng ta sẽ làm ra bồi thường với các ngươi đi!

Yên Điệp Kiều ẩn nhiên có vài phần phong phạm của thượng vị giả, lời nói ra cũng là thấu ra vài phần ý uy nghiêm.

- Hừ, ta xem ngươi là cố ý thoái hôn có đúng không, ở trước lúc đến đây ta liền nghe ngóng rõ ràng, ngươi đến nay chưa lập gia đình!

Lôi Lạc Quân bất mãn mà hừ lạnh nói, tiếp theo hắn lại nhìn thoáng qua Yên Điệp Kiều nói:

- Lúc đó nếu không phải là Đại sư phụ của ngươi khổ cầu ta đáp ứng hôn sự này, ta mới không thích đến chỗ này đâu, ngươi còn có vài phần tư sắc, bất quá thực lực lại không ra gì, ngươi làm tiểu thiếp của ta đi, sau này Dược Minh công hội điện chủ do ta đến ngồi, ngươi liền làm một cái Phó điện chủ là tốt rồi!

Ngữ khí của Lôi Lạc Quân tương đối bá đạo, hoàn toàn là một bộ do ta mà làm.

Người của Dược Minh công hội ở tràng lập tức giận tím mặt lên.

- Các ngươi đi ra ngoài, coi như là Đại sư phụ của ta đồng ý với các ngươi, ngươi tìm hắn đến nói lại với ta, chỗ này không hoan nghênh các ngươi!

Yên Điệp Kiều vỗ bàn đứng lên giận trừng mắt Lôi Lạc Quân nói.

Lời này của Lôi Lạc Quân đơn giản là đang ô nhục nàng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2515 - Một Chiêu Đẩy Lui Bảy Người. (1)

Những người khác của Dược Minh công hội tất cả đều là đứng lên, đồng thời có mấy cỗ khí tức của Chí tôn Thủy Thần ở chỗ này bao phủ lại.

Hai người ở bên cạnh Lôi Lạc Quân đều là hừ lạnh một tiếng, hai cỗ khí tức cao cấp Chí tôn lập tức tập quyển bên trong đại điện, khiến cho mấy tên Thần dược sư có thực lực yếu đều nhịn không được mà ngã ngồi xuống đất.

- Xem ra lời của Sư Thương Dương ở bên trong Dược Minh công hội cũng không dùng được a!

Lôi Lạc Quân lộ ra vẻ vô cùng thất vọng nói, tiếp theo lại nói:

- Chỗ này dù là địa bàn của các ngươi nhưng mà các ngươi lại không biết thế lực của Lôi gia chúng ta ở Lôi Tinh không gian, ta nghe nói Dược Minh công hội các ngươi đang đối địch với Ma Hổ tộc, nếu như Lôi gia chúng ta tương trợ Ma Hổ tộc, Dược Minh công hội các gươi liền bị xóa tên ở chỗ này cũng không phải là vấn đề.

- Khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ là cho rằng Dược Minh công hội chúng ta không người rồi sao!

Một đạo thanh âm phiêu miễu ở chỗ này sâu kín vang lên.

Ngay lập tức ở trên chỗ ngồi điện chủ xuất hiện một đạo thân ảnh, người này chính là Nhị điện chủ Liên Hạo Công.

Lần này Liên Hạo Công chính là lấy chân thân trở về, đang dùng một khuôn

mặt giận dữ mà trừng mắt với mấy người ở phía trước.

- Ta xem là ai, nguyên lai là Liên trưởng lão ngươi!

Vẻ mặt của Lôi Lạc Quân bình tĩnh thong dong mà nói.

- Các ngươi cường lưu đại ca của ta ở Lôi Tinh không gian của các ngươi, hôm nay còn dám phái người đến mưu đoạt cơ nghiệp của Dược Minh công hội ta, gan thật là lớn!

Một thân khí tức của Liên Hạo Công bạo phát ra hét lớn.

Cùng lúc đó mấy cổ khí tức của Chí tôn Thủy Thần ở trong đại điện đều xuất hiện, có mấy người đi vào chỗ này, khí tức tỏa định ba người Lôi Lạc Quân, đại chiến hết sắc căng thẳng!

- Nhị sư phụ, đây là chuyện gì xảy ra?

Yên Điệp Kiều trong lúc nhất thời không hiểu ra được.

Trong ẩn ẩn nàng tựa như hiểu một chút chỗ mấu chốt, nhưng còn là muốn hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Những năm này không phải là ngươi một mực truy vấn hạ lạc của Đại sư phụ sao, hắn kỳ thật đang ở Lôi Tinh không gian, bị người của Lôi gia bọn họ nhốt lại, để hắn thay Lôi gia bọn họ luyện đan, những năm này chúng ta không thời khắc nào là không muốn cứu về đại sư phụ của ngươi, nhưng mà thực lực của Lôi gia quá cường hoành, chúng ta căn bản không hề có biện pháp, không nghĩ đến bọn họ lại lấn đến trên địa bàn của chúng ta, hôm nay trước bắt ba người bon họ đổi lấy đại ca!

Liên Hạo Công giải thích nói.

Thân thể yêu kiều của Yên Điệp Kiều chấn động, trong mỹ mâu phóng ra vẻ khó có thể tin, nàng không nghĩ đến trong đó còn có chuyện này.

- Ha hả, không nghĩ đến các ngươi đã biết!

Lôi Lạc Quân không phủ nhận mà cười nói.

- Hừ, các ngươi nhốt đại ca của ta, nhưng mà lại không biết hắn đã sớm có bí thuật truyền lại tin tức này, những năm này nếu không phải là đang tích lũy lực lượng thì đã sớm đến Lôi Tinh không gian cứu người rồi, hôm nay các ngươi đã đưa đến cửa thì vừa lúc, bắt lấy bọn hắn cho ta!

Liên Hạo Công hừ lạnh một tiếng mà hạ lệnh.

Thần lực của mấy tên Chí tôn Dược Minh công hội đồng thời tỏa định ba người Lôi Lạc Quân, cũng đồng thời hướng về ba người bọn họ bắt tới.

- Xem ra các ngươi còn không biết sự thật!

Lôi Lạc Quân sâu kín mà nói một tiếng, lôi điện quanh thân bắt đầu bắn tung tóe ra.

Hai tên cao cấp Chí tôn ở bên cạnh hắn cũng đồng thời phát lực, lôi đình lực cường đại sinh sôi đem bên trong đại điện này chấn đến không ngừng lắc lư.

Mấy tên Chí tôn Thủy Thần của Dược Minh công hội còn chưa tới gần đối phương đã bị sinh sôi mà khiến cho thân thể dừng lại!

Bọn họ có thể cảm ứng đến Lôi đình lực trước mắt này uẩn hàm lấy lực sát thương lớn lao, để cho bọn họ cảm nhận được uy hiếp nồng đậm, hơn nữa hai người đối phương là cao cấp Chí tôn, bọn họ phải có điều bận tâm!

Một khi khai chiến ở chỗ này chỉ sợ Điện thành sẽ ở trong khoảnh khắc mà bị phá hủy hoàn toàn!

Muốn động thủ chúng ta phụng bồi, bất quá... Nếu như ta đem nó bóp nát, Sư Thương Dương lập tức liền bị giải quyết rồi, các ngươi nhưng cân nhắc cho rõ ràng!

Trong tay Lôi Lạc Quân nhiều ra một khối sinh mệnh ngọc đồng mà cười lạnh nói.

Trong lúc nhất thời người của Dược Minh công hội không có một người dám vọng động!

- Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!

Liên Hạo Công nắm chặt tay trầm giọng nói.

- Ha ha, yêu cầu của chúng ta rất đơn giản, đem nữ nhân này gả làm tiểu thiếp cho ta, Lôi gia chúng ta làm chủ Dược Minh công hội, Sư Thương Dương tự nhiên vô lo rồi! Bằng không các ngươi liền chờ nhận lấy tin hắn chết đi!

Lôi Lạc Quân vô cùng đắc ý cười nói.

Đang ở lúc Yên Điệp Kiều cùng với Liên Hạo Công lâm vào cảnh lưỡng nan.

- Không thể nào!

Một đạo thanh âm không tán đồng từ bên ngoài cửa điện truyền tới.

Ba chữ này khanh thương hữu lực, nói đến dị thường kiên định khí phách!

Lăng Tiếu từ bên ngoài điện tiến đến, cơ hồ là trong một bước liền đi đến giữa Yên Điệp Kiều cùng với Liên Hạo Công!

- Phu quân!

Mỹ mâu của Yên Điệp Kiều run rẩy, không nhịn được kinh hô.

Nếu như không có nhiều người ở tràng như vậy, nàng đều nhịn không được mà muốn ngã vào lòng Lăng Tiếu rồi.

Gần đây phát sinh không ít chuyện tình để cho nàng dị thường mệt mỏi, nàng mới biết được chức vị điện chủ này không phải là dễ làm như vậy.

Có thời gian an tĩnh lại, nàng càng hi vọng Lăng Tiếu ở bên cạnh giúp nàng một phen, có lẽ là cho nàng một điểm ủng hộ cùng cổ vũ cũng tốt.

Chỉ là từng năm qua đi đều chưa từng nhìn thấy hán tử phụ lòng này đến gặp nàng, trong lòng nàng tương đối khó chịu.

Hôm nay chợt thấy hắn xuất hiện tự nhiên là vô cùng kích động rồi.

- Tiểu tử, ngươi lúc này đến có ích lợi gì!

Liên Hạo Công nhẹ thở dài nói.

Hắn biết ltcos thực lực Chí tôn Thủy Thần, nhưng mà Lăng Tiếu xuất hiện ngược lại khiến cho tình thế bây giờ càng thêm có chút biến đổi mới.

Lôi Lạc Quân cung hai người ở phía sau hắn đều đang đánh giá Lăng Tiếu đột nhiên xuất hiện này, bất quá bọn họ thấy thực lực của Lăng Tiếu tuy là bất phàm nhưng mà cũng không đạt tới trình độ uy hiếp bọn họ, lập tức cũng không để ở trong lòng rồi.

Lại nói bọn họ có con bài chưa lật ở trên atay, cũng không sợ Dược Minh công hội sẽ làm gì bọn họ.

- Ta nếu không đến, ngay cả lão bà của ta đều bị a miêu a cẩu này làm phiền rồi!

Lăng Tiếu nhu tình nhìn thoáng qua Yên Điệp Kiều nói.

Lời này vầ ra, Lôi Lạc Quân híp híp thần nhã, mắt thoáng qua sát cơ nói:

- Tạp chủng mới đến kia còn thật không biết trời cao đất rộng!

- Lời này nên đưa cho ngươi, chỗ này là Dược Minh công hội chúng ta, còn chưa đến phiên các ngươi ở chỗ này diễu võ giương oai, không muốn chết liền lập tức cút đi, không bao lâu nữa chúng ta sẽ đi Lôi Tinh không gian đem đại điện chủ cứu ra!

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhìn thẳng vào Lôi Lạc Quân quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2516 - Một Chiêu Đẩy Lui Bảy Người. (2)

Không biết vì sao Lôi Lạc quân đối mắt với Lăng Tiếu chỉ cảm thấy tựa như là bị một con Chân Long hướng về hắn bổ tới, để đáy lòng hắn cư nhiên có chút ít cảm giác khiếp sợ!

- Có chút môn đạo!

Lôi Lạc Quân ở trong lòng thầm nói một tiếng, tiếp theo hắn đối với Liên Hạo Công nói:

- Liên trưởng lão, lập tức đem tạp chủng này đuổi đi, không, vẫn là đem hắn bắt giữ lại giao cho bọn họ đến phát lạc đi!

Nói xong hắn vẫy vẫy sinh mệnh ngọc đồng trong tay, ý là nói Liên Hạo Công nếu không theo lời hắn đi làm liền bóp nát sinh mệnh ngọc đòng này, đến lúc đó Sư Thương Dương tất vẫn mạng rồi!

Còn không đợi đến Liên Hạo Công lên tiếng nói chuyện, Lăng Tiếu lại là tiến lên phía trước một bước cười lạnh nói:

- Có bản lĩnh ngươi liền bóp nát xem một chút, tùy tiện cầm một cái sinh mệnh ngọc đồng liền đi dọa gnuowfi a!

Ngừng một chút hắn lại nói:

- Thực lực của Lôi gia các ngươi là không kém, nhưng mà các ngươi không có một Chí tôn Dược Thần, lão tổ tông nhà ngươi sẽ vì ngươi mà đem một Chí tôn Dược Thần giết chết sao? Ngươi cho ngươi là Thiếu tộc trưởng Lôi

gia a, ta nhổ vào, ngươi chỉ bất quá là thứ xuất đệ tử, nếu như không có Chí tôn thần đan của Đại điện chủ, ngươi ngay cả tư cách bước vào trung cấp Chí tôn cũng không có một phần nào! Ngươi đến Dược Minh công hội chúng ta chỉ bất quá là muốn tìm một cái biện pháp nhanh chóng có thể trở thành người đứng đầu nhất phương thế lực, bởi vì ngươi biết không cách nào kế tục Lôi gia gia chủ chi vị, cho nên mới làm như vậy.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết được!

Lôi Lạc QUân thoáng cái bối rối, hắn không nghĩ đến người ở trước mắt này tựa hồ giống như cũng biết lai lịch của hắn, ở trước mặt mọi người đem hắn vạch trần, để cho hắn có chút không biết làm sao mà trả lời.

- Quân thiếu!

Một gã cao cấp Chí tôn ở bên cạnh nhẹ quát lên, để Lôi Lạc Quân hồi thần lại!

- Lăng Tiếu ngươi nói đều là sự thạt?

Liên Hạo Công cũng là kinh ngạc mà nhìn Lăng Tiếu hỏi.

- Tự nhiên là thật, địa vị của hắn ở Lôi gia còn coi là không tệ, chỉ tiếc dã tâm của hắn quá nhỏ, nhưng mà lại không có bổn sự so sánh với thiếu tộc trưởng bọn họ, chỉ có thể lui mà cầu cái thấp hơi, muốn lấy danh nghĩa của Đại điện chủ tới lừa lấy chức vị điện chủ của công hội!

Lăng Tiếu gật gật đầu đáp, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá bọn họ ở bên trong Thiên Nguyên địa vực còn có mười mấy trợ thủ, cũng không phải là một người đi đến, sinh mệnh ngọc đồng kia chỉ bất quá là một cái tín hiệu, một khi bóp nát...

- Đủ rồi, tạp chủng ngươi từ chỗ nào biết được chuyện này!

Lôi Lạc Quân không nhịn được kinh quát lên.

- Hừ, chuyện ta biết được so với ngươi tưởng tượng còn nhiều hơn, lập tức từ chỗ này cút ra ngoài cho ta, trở về cho Lôi gia của các ngươi biết, Lăng Tiếu ta không lâu nữa sẽ đem Đại điện chủ của chúng ta thỉnh trở về, để bọn họ trước hảo hảo khoản đãi tốt Đại điện chủ của chúng ta, nếu như hắn có chuyện gì, nhất định là Lôi gia các ngươi gà chó không yên!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, tràn đầy sát ý đằng đằng mà nói!

Lăng Tiếu có Linh Lung chi tâm, chỉ cần hắn dụng tâm liền có thể nhìn thấy tâm tư của bất luận kẻ nào.

Mà hết thảy suy nghĩ của Lôi Lạc Quân ở trước mắt tự nhiên là trốn không thoát cảm ứng của hắn rồi.

- Khẩu khí thật lớn!

Lôi Lạc Quân gầm lên một tiếng, lôi điện lực ở bốn phái bắn ra, đem cái bàn ở giữa đại điện đều đánh thành tê phấn!

- Như thế nào? Thẹn quá hóa giận rồi? Nếu không thì ta cho ngươi một cơ hội, chúng ta đến vực ngoại qua một hai chiêu, xem ngươi có tư cách ở chỗ này lớn lối hay không!

Lăng Tiếu mang theo ý khinh thường cực độ mà quát lên.

- Tốt tốt, không nghĩ đến ở địa phương này còn đụng phải người không biết trời cao đất rộng như ngươi, ta và ngươi đi ra vực ngoại chiến một trận, ta sẽ để ngươi biết chữ chết viết như thế nào, đợi sau khi chúng ta thu thập ngươi,

Dược Minh công hội các ngươi cũng trốn không thoát, đến lúc đó chúng ta có thể tương trợ người của Ma Hổ tộc, đem ngươi của các ngươi ở chỗ này nhất nhất giết hết!

Lôi Lạc Quân thoáng qua sát cơ quát lên.

Ngay lập tức hắn hướng về hai người ở phía sau ý bảo một cái, liền hướng bên ngoài đại điện lướt gấp ra ngoài.

Liên Hạo Công muốn hạ lệnh ngăn bọn họ lại, lại là bị Lăng Tiếu ngăn cản lại nói:

- Nhị điện chủ, tùy ý bọn họ đi ra ngoài đi, bọn họ một người cũng trốn không thoát!

Nói xong Lăng Tiếu liền muốn hướng vực ngoại lướt ra ngoài, chỉ là lúc này Yên Điệp Kiều lại là kéo tay hắn lại.

- Đừng đi, bọn họ lợi hại như vậy...

Yên Điệp Kiều hết sức lo lắng nói.

Lăng Tiếu nhẹ vỗ vỗ lưng bàn tay của nàng nói:

- Yên tâm đi, chỉ là mấy tiểu tạp ngư, vừa lúc để cho ta sử dụng, ngày sau tốt cho cứu ra Đại sư phụ của ngươi!

- Thật có thể cứu được Đại sư phụ của ta?

Yên Điệp Kiều hô khẽ.

- Đương nhiên, chẳng ẽ ngươi không tin ta sao?

Lăng Tiếu đáp.

- Ta đương nhiên tin tưởng ngươi, ngươi nhất định phải chú ý an toàn, nhất thiết đừng miễn cưỡng!

Yên Điệp Kiều dặn dò nói.

Lăng Tiếu gật gật đầu, sau đó hướng về phía Liên Hạo Công nói:

- Nhị điện chủ, trở về ta lại hướng ngươi giải thích!

Nói xong thân hình hắn giống như một ngọn gió hướng về bên ngoài đại điện phiêu nhiên bay đi.

Con mắt của Liên Hạo Công nhảy lên hô khẽ:

- Tiểu tử này cư nhiên đạt tới tầng thứ trung cấp rồi, tốc độ tấn thăng này cũng quá nhanh đi!

Nhớ lúc trước hắn thấy Lăng Tiếu chỉ là Thần Vương đỉnh phong, khi ấy hắn liền cảm thấy tốc độ tiến giai của Lăng Tiếu đã quá mức kinh người rồi, hôm nay lại bất quá trong trăm năm ngắn ngủi Lăng Tiếu lại đạt tới tầng thứ trung cấp Chí tôn, lại càng để cho hắn chặc lưỡi không dứt!

- Nhị sư phụ, ngươi không mang theo những Thủy lão khác ra xem một chút sao?

Yên Điệp Kiều lắc nhẹ cạnh tay của Liên Hạo Công nói.

Liên Hạo Công nhìn thoáng quá Yên Điệp Kiều mà bất đắc dĩ nói:

- Ngươi cái nah đầu này yên tâm đi, ta sẽ không để cho tiểu tử kia gặp

chuyện không may đấy!

Nói xong hắn hướng về phía những người khác ý bảo một cái, sau đó hắn cũng phi ra khỏi bên ngoài đại điện, hướng về vực ngoại xông ra ngoài.

Dược Minh công hội tự nhiên không chỉ là có chừng này điểm thực lực rồi, nhưng mà phần lớn mọi người ở vực ngoại cùng thế lực của Thiên Hổ địa vực đối kháng, chỉ chừa lại một bộ phận người đang tọa trấn ở trong công hội.

Ở trong nhiều người như vậy chỉ có một lão giả cao cấp Chí tôn mà thôi, mà những Chí tôn khác đều là đê cấp tới trung cấp không đều.

Vực ngoại hư vô không gian.

Nhân mã của Lôi Lạc Quân đã triệu tập lại với nhau, tổng cộng có mười sáu người, trừ hai tên cao cấp Chí tôn trước đó ra, đại bộ phận còn lại đều là tầng thứ trung cấp Chí tôn, chỉ có thiểu số là đê cấp Chí tôn.

Những người bọn họ cũng không phải là tất cả đều đến từ Lôi Tinh không gian, trong đó có một nửa là người đi theo bị bọn họ ở trên đường thu phục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2517 - Một Lần Gặp Nhau.

Lăng Tiếu nộ kích Lôi Lạc Quân trừ để cho bnj hắn tạm thời lui ra khỏi Điện thành, có một nguyên nhân khác chính là hắn muốn đem những người này nhất nhất đều thu!

Hôm nay đại địch còn chờ đợi, Chí tôn khôi lỗi của hắn đã không còn bao nhiêu người rồi, mà những Thần thi ma từ trong Loạn Táng không gian mang theo ra có lực chiến đấu phổ biến yếu nhược chút ít, cho nên hắn muốn hàng phục càng nhiều khôi lỗi mới có thể đủ để trong đại chiến ở tương lai có nhiều chỗ dựa cùng nội tình hơn!

Lăng Tiếu hạ xuống vực ngoại nhìn thoáng qua người ở chung quanh một chút, đều là hài lòng mà thầm nghĩ nói: "Còn không tệ, có thể lại bổ sung nhiều một chút người rồi!

- Tiểu tử, ta không cần biết ngươi là người nào, ngay lập tức thần phục ta, ta liền xem như chuyện gì cũng chưa có phát sinh qua!

Lôi Lạc Quân nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu sâu kín nói.

Lúc này người của Lôi Lạc Quân lập tức đem Lăng Tiếu vây lại, chỉ đợi Lôi Lạc Quân ra lệnh một tiếng liền sẽ đồng thời xuất thủ đem Lăng Tiếu bong tỏa cầm sát.

- Ha hả, ngươi cho là liền dựa vào một chút người này liền ăn định ta rồi?

Lăng Tiếu bình tĩnh mà cười lạnh nói.

- Chẳng lẽ ngươi còn có thể dựa vào sức một người đối phó với chúng ta hay sao?

Lôi Lạc Quân cười nhạt một tiếng, tiếp theo lại âm trầm nói:

- Ngươi phá chuyện tốt của ta, ta không lập tức giết ngươi đã là nhân từ đối với ngươi rồi, nhưng đừng có không biết tốt xấu!

Lúc này Liên Hạo Công đã mang theo hai mươi người đồng thời xông ra.

- Đừng cho rằng Dược Minh công hội chúng ta không người rồi!

Liên Hạo Công kinh quát lên.

- Điểm người này của các ngươi chúng ta còn thật không để vào mắt!

Lôi Lạc Quân như cũ vô cùng bình tĩnh mà nói, tiếp theo hắn lại hướng về tên cao cấp Chí tôn ở bên cạnh ý bảo một cái.

Tên cao cấp Chí tôn kia lập tức hiểu ý, trong miệng lẩm bẩm động đậy, bất thình lình ở phương thiên địa này lại nhiều thêm mấy chục đạo thân ảnh.

- Khôi lỗi?

Lăng Tiếu cùng Liên Hạo Công đều là nhẹ ho một tiếng.

Xuất hiện ở trước mắt rõ ràng là từng tôn khôi lỗi không có sinh mệnh lực, nhưng mà mỗi một tôn đều chớp động từng đạo lôi điện lực giống như là đang sống, lộ ra dị thường quỷ dị!

- Đây chẳng lẽ là Lôi Điện khôi lỗi độc hữu của Lôi gia các ngươi?

Kiến thức của Liên Hạo Công vẫn là rộng hơn so với Lăng Tiếu, liền lập tức có suy đoán.

- Liên trưởng lão cũng là biết hàng, không sai, đây chính là Lôi Điện khôi lỗi độc hữu của tộc ta, lực chiến đấu của chúng nó hoàn toàn không thua kém bất kỳ trung cấp Chí tôn nào, thử hỏi một chút, liền dựa vào chút người này của các ngươi có thể ngăn được chúng ta sao?

Lôi Lạc Quân cười nhạt nói.

Nếu như không có những khôi lỗi này hắn còn thật không dám liền dựa vào chút người này mà đến Dược Minh công hội đâu.

- Ha hả, khôi lỗi cũng không chỉ là ngươi có mà thôi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng đem khôi lỗi của hắn triệu hoán ra.

Thuận theo thanh âm của Lăng Tiếu vừa dứt, rất nhiều khôi lỗi cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những khôi lỗi này cũng không phải là những hoạt khôi lỗi mà Lăng Tiếu dùng hồn lực khống chế, mà là Thần thi ma do hắn từ trong Loạn Táng không gian mang theo ra.

Số lượng của những Thần thi ma này ước chừng đạt tới hơn trăm cỗ, thực lực đẳng giai của mỗi một cỗ đều không giống nhau.

Luận thực lực Thần thi ma có lẽ không phải là đối thủ của Lôi Điện khôi lỗi, bởi vì Lôi Điện khôi lỗi có thể sản sinh ra đại lượng công kích Lôi Điện thuộc tính, mà Tử sát chi khí của Thần thi ma căn bản là không cách nào thương hại được chúng nó.

Tốt ở Lôi Điện khôi lỗi của đối phương bất quá là ước chừng năm mươi cỗ, mà bên phía Lăng Tiếu lại thắng ở trên số lượng, hoàn toàn có thể lấy hai địch một, ở trên số lượng liều chết với đối phương rồi.

Từng người ở tràng đều là trở nên chấn kinh, trong đó cũng bao gồm Liên Hạo Công!

Nếu không phải hiểu rõ Lăng Tiếu là một gã Luyện dược sư chân chính, hắn cũng sẽ cho rằng Lăng Tiếu là một gã Khôi lỗi sư!

- Tiểu tử này rốt cuộc là được cái truyền thừa gì lại có thể thu được nhiều Chí tôn khôi lỗi như vậy!

Liên Hạo Công ở trong lòng thầm nghĩ nói.

Hắn không tin Lăng Tiếu sẽ luyện chế ra tà ác khôi lỗi này, vậy thì chỉ có một cái khả năng chính là thu hoạch được ở trong bí cảnh truyền thừa rồi.

Thần sắc của đám người Lôi Lạc Quân cũng hoàn toàn trở nên kinh hoảng.

Bọn họ vốn dĩ cho rằng có Lôi Điện khôi lỗi làm chỗ dựa có thể hoàn toàn ăn định những người này của Dược Minh công hội rồi.

Không nghĩ lại là phát sinh ra biến cố như vậy, hoàn toàn là ở ngoài tưởng tượng của mọi người!

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc là ai?

Lôi Lạc Quân âm trầm mà hỏi.

- Ta là ai cũng đã không trọng yếu, quan trọng là các ngươi toàn bộ lưu lại đây đi!

Lăng Tiếu nhàn nhạt mà nói một câu, tiếp theo phất phất tay nói:

- Sát!

Lăng Tiếu đã tính toán đem những người này đều trở thành khôi lỗi ở dưới sựu khống chế của mình, tự nhiên sẽ không để cho bọn họ chạy trốn, lập tức hạ lệnh quát lên.

- Tiểu tạp chủng, ngươi cho là dựa vào những khôi lỗi vô dụng này có thể đối kháng với chúng ta sao? Ta làm thịt các ngơi, những khôi lỗi này đều là của ta! Giết cho ta!

Lôi Lạc Quân lại không trốn, ngược lại là mắng một câu, phất phất tay kinh quát lên.

Cùng lúc đó người ở bên cạnh hắn đều bắt đầu chuyển động, trong tay từng người đã nhiều ra thần khí, bên cạnh cũng xuất hiện từng đầu thánh thú cường đại uy mãnh!

- Nhị điện chủ, các ngươi trước không nên động, trước phong tỏa phụ cận này, nhất thiết không thể để bọn họ rời đi!

Lăng Tiếu truyền âm cho Liên Hạo Công nói một tiếng, cũng đem tam đại thánh thú của hắn triệu hồi ra.

Nói xong, chân thân cùng phân thân của hắn đều chia ra, phân biệt hướng về hai cái phương hướng bất đồng đánh tới.

Lăng Tiếu tính toán tốc chiến tốc quyết, không cho đám người Lôi Lạc Quân nửa điểm cơ hội chạy trốn.

Chân thân Lăng Tiếu trực tiếp giết hướng Lôi Lạc Quân, gia hỏa này cư

nhiên dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn, phải để cho gã ăn chút đau khổ mới được.

Bên cạnh Lôi Lạc Quân là một đầu biến dị Phi Thiên Hổ, nhìn lại tương đối uy mãnh bất phảm, đạt tới thập nhất giai đê cấp đỉnh phong, quanh thân có lôi điện chớp động không ngừng, hổ sí không ngừng tật vũ, tốc độ không thua kém bất kỳ thập nhất giai trung cấp thánh thú nào.

Trong tay Lôi Lạc Quân thì là một thanh Lôi Thương, có tử sắc lôi điện lực liễu nhiễu không nghỉ.

Thực lực bản thân Lôi Lạc Quân cũng phi phàm, Lôi Đình lực thủy chung là lực lượng bá đạo nhất trong thiên địa này, hắn lôi y gia thân, cả người tựa như hóa thành Lôi Thần hướng về phía Lăng Tiếu oanh sát tới.

- Tiểu tạp chủng chịu chết đi!

Lôi Lạc Quân đối với Lăng Tiếu đã phá hoại chuyện tốt của chính mình là hận đến cực điểm, vừa ra tay chính là dùng hết toàn lực, rất nhiều lôi điện từ trên trời giáng xuống, lực lượng oanh bạo kia có thể hủy thiên diệt địa, để cho người vì thế mà đảm hàn tâm kinh!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2518 - Bổn Cung Chỉ Là Bán Nghệ Không Bán Thân A!

Đối thủ bên trong đồng giai ở dưới loại lôi điện oanh tập này không có mấy người có thể ngăn cản được.

Oanh long oanh long!

Lôi Lạc Quân ở trước lúc xuất thủ liền đã là lôi thanh nổ vang rồi, từng điều thiên lôi từ trong không gian chợt hiện, oanh bạo đến rất hiều không gian đều hóa thành tê phấn.

Lôi Lực Vô Biên!

Chiêu này vừa ra, thiên địa biến sắc, lôi điện vô biên, oanh tạc tứ phương.

Lăng Tiếu cảm nhận được lực lượng của Lôi Lạc Quân này cư nhiên đã có thể so sánh được với trung cấp Chí tôn đỉnh phong rồi.

Lấy lực lượng trung cấp Chí tôn sơ nhập của hắn có thể bộc phát đến một điểm này đã chứng minh Lôi gia Lôi thể đáng sợ rồi!

- Nếu như lúc ta còn chưa đạt tới trung cấp đỉnh phong, ngươi còn có thể đủ lực chiến với ta một trận, hiện tại ngươi quá yếu rồi!

Lăng Tiếu sâu kín mà nói một câu, xích thủ không quyền hướng về phía bên trong lôi hải kia xông vào, từng cái Băng Hà quyền oanh ra đem rất nhiều Lôi thương đánh bạo.

Những lôi điện lực cường hãn kia rơi lên trên người hắn cho hắn một chút

cảm giác đau đớn, nhưng mà lại không để cho hắn cảm thấy nửa tia uy hiếp!

Ai bảo nhục thể của hắn đã có thể so sánh với cao cấp Cổ thần khí rồi!

Nếu như Lôi Lạc Quân là cao cấp Chí tôn còn có thể để cho hắn một chút thương tổn!

Lăng Tiếu quyền kình cuồn cuộn, lực lượng bàng bạc, sinh sôi phá mở ra rất nhiều lôi điện lực, đạt tới trước người Lôi Lạc Quân, một cái băng quyền lăng thiên oanh ra.

băng tinh này uẩn hàm lấy Minh Tuyết hàn kình chi lực, cư nhiên có thể đem lôi điện kia đều sính ôi đóng băng lại.

- Đây làm sao có thể!

Lôi Lạc Quân kinh ngạc, thân hình bạo thối tránh ra.

Hắn có thể cảm nhận được những lực lượng băng hàn này cư nhiên có thể uy hiếp đến an nguy của hắn, hơn nữa còn đem lôi lực bá đạo của hắn đóng băng lại, thật sự là quá ngoài dự liệu của hắn rồi.

Bất quá đơn thuần lấy băng tinh muốn bao phủ lôi điện của hắn là không thể nào, duy nhất có thể cính là thực lực của đối phương so với hắn cường đại hơn nhiều lắm.

- Điểm thực lực này đã muốn đến Thiên vực càn rỡ, chết đi cho ta!

Lăng Tiếu gầm lên một tiếng, cả người phát tán ra băng hàn chi khí cường đại, Băng Hà quyền liên tục oanh ra, rất nhiều băng sơn, băng trùy, băng hà nhất nhất mà bạo hiện hướng về phía Lôi Lạc Quân bao phủ mà đi.

Rất nhiều Minh Tuyết hàn kình đóng băng tứ phương không gian, khiến cho nhiệt độ cấp tốc giảm xuống!

- Quân thúc cứu ta!

Lôi Lạc Quân đại hãi, hắn biết chiến lực của Lăng Tiếu ở trên xa hắn, lại tiếp tục đối chiến hắn hẳn phải chết không nghi ngờ, lập tức lên tiếng cầu cứu.

Một gã cao cấp Chí tôn cách chỗ này không xa một mực không động thủ rốt cuộc là muốn chuyển động rồi.

Hắn một mực không xuất thủ chính là vì phòng ngừa người của Dược Minh công hội gia nhập chiến đấu, đồng thời cũng là vì bảo hộ cho chu toàn của Lôi Lạc Quân.

Lôi Lệnh Quân lăng không lướt tới, rất nhiều lôi đình chi lực hàng lâm, những lực lượng này nếu so với Lôi Lạc Quân còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm, những lôi điện này mỗi một điều đều uẩn hàm thiên uy kinh khủng, trung cấp Chí tôn đừng mơ tưởng có thể đi đến gần, cho dù là cao cấp Chí tôn cũng phải hảo hảo mà xem xét một chút!

- Hừ, ta chờ ngươi đã lâu!

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu một mực chờ cơ hội quát lạnh một tiếng, rốt cuộc là hướng đến Lôi Lệnh Quân đi tới tương trợ Lôi Lạc Quân giết qua.

Thần hồn Lăng Tiếu ẩn thân căn bản không phải là thường nhân có thể phát hiện được, tốc độ của hắn lại càng vô song, mang theo thối thế cường hãn sinh sôi phá vỡ mà vào bên trong lôi trì của Lôi Lệnh Quân, hướng về phía Lôi Lệnh QUân đạp tới.

Mắt thấy Lôi Lệnh Quân đã đến phái trước Lôi Lạc Quân đột nhiên bị cuồng

oanh của lực lượng cùng cảnh giới, để hắn vì thế mà đại kinh!

- Tiểu nhân phương nào đi ra cho ta!

Lực phản ứng của Lôi Lệnh Quân kinh người, thần hồn Lăng Tiếu vừa vào trong phạm vi của hắn lập tức phát hiện ra mà hét lên một tiếng.

Phiến lớn lôi lực ở trước người hắn chớp động như xà, đem quanh thân hắn đều bảo hộ đến nghiêm mật, sinh sôi ngăn lại cước thích của Lăng Tiếu.

Bất quá cả người hắn cũng bị chấn bay ra, hơn nữa bị ngăn trở lại không cách nào tương trợ được Lôi Lạc Quân nữa.

Lôi Lạc Quân phát hiện ra Lôi Lệnh QUân cư nhiên không chạy tới, chỉ có một mình hắn tiếp tục đối diện với công kích của Lăng Tiếu.

Phi Thiên Hổ của hắn đã là bị Mãnh Nam quấn lấy, không có cách nào trợ giúp hắn.

- Là ngươi ép ta, hôm nay ta liền để cho ngươi nhìn một chút cái gì là lực lượng công kích đáng sợ nhất của Lôi thuộc tính!

Lôi Lạc Quân bị Lăng Tiếu khiến cho chật vật không chịu nổi, trên người bị không ít thương tích, đồng thời đã có dấu hiệu bị băng tinh bao trùm.

Hắn dữ tợn hét lên một tiếng, tất cả lực lượng nổ tung ra, rất nhiều lôi điện từ trong không gian liệt phùng chợt hiện mà ra, mà trên tay hắn cũng nhiều thêm mấy khỏa Thiên Lôi Tử!

- Thiên Lôi đồng bạo!

Lôi Lạc Quân cười lạnh một tiếng, mấy khỏa thập giai Thiên lôi Tử ở trong

tay hướng về phía Lăng Tiếu ném ra, mà rất nhiều lôi điện lực cũng hướng về phía Thiên Lôi Tử mà đi, khiến cho đạt tới hiệu quả tăng phúc oanh bạo.

- Không tốt!

Lăng Tiếu nhíu mày một chút, hét lên một tiếng, Bạo Phong thân pháp đề thăng tới cực hạn, bảy mươi lần chiến lực bộc phát ra, cực nhanh tránh qua những Thiên Lôi Tử đập đến này.

Chỉ là khoảng cách giữa Lăng Tiếu cùng Lôi Lạc Quân khá gần, những Thiên Lôi Tử kia vẫn là nổ tung trước khi hắn tránh ra.

Oanh long oanh long!

Thập giai Thiên Lôi Tử tự nhiên là không cách nào thương tổn đến Lăng Tiếu, nhưng mà có lôi điện lực của Lôi Lạc Quân toàn lực điệp gia oanh tập liền không giống, cho dù là cao cấp Chí tôn đều phải nuốt hận tại chỗ!

- Ha ha, tiểu tạp chủng, đừng cho là cường đại hơn một chút so với ta thì ta liền không đối phó được với ngươi!

Lôi Lạc Quân đắc ý cười to nói.

Khi hết thảy lôi điện lực tràn lan tiêu biến, hắn lại không phát hiện ra bóng dáng của Lăng Tiếu.

- Chẳng lẽ là bị nổ thành tro rồi?

Lôi Lạc Quân nghi ngờ nói.

Bỗng dưng sau lưng của hắn truyền tới một cỗ băng hàn chi lực khiến cho thân thể của hắn lập tức có cảm giác tê dại, rất nhiều băng tinh từ dưới hai

chân của hắn bao trùm lại.

- A! Cút cho ta!

Lôi Lạc Quân la lên một tiếng, thần lực cấp tốc chuyển động, rất nhiều lôi điện lực hàng lâm muốn đem những băng tinh này hoàn toàn oanh hủy.

Oanh long oanh long!

Rất nhiều thiên lôi đánh xuống nhưng mà lại giống như bị một cái băng quyền chợt hiện trực tiếp đánh đến bay ra.

Cái băng quyền này giống như là thiên quyền, lực lượng bá đạo vô cùng, có thể so sánh với lực lượng của cao cấp Chí tôn Thủy Thần, lôi đình lực cũng ở trong lúc nhất thời không cách nào hàng lâm ở trên ngươi Lôi Lạc Quân được.

Vẻ mặt của Lôi Lạc Quân như tro tàn, thần lực của hắn càng không ngừng vận chuyển, lấy lôi lực tự thân đem những băng tinh này đánh tan.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2519 - Thu Được Thủy Nguyên Thạch Phong Thuộc Tính. (1)

Nhưng mà những băng tinh này lại là từng tầng bao trùm mà đến, vô cùng kiên hậu, hơn nữa hàn khí kia là trực tiếp xâm nhập vào cốt tủy, xâm nhập thức hải, đóng băng thần hồn!

Hắn tránh né một hồi, không cách nào thoát khỏi những băng tinh này, lập tức bị đóng băng thành tượng đá, vẻ mặt, động tác đều là đông cứng lại.

Lăng Tiếu cũng không lo lắng đem hắn đống kết chết, Minh Tuyết chi kình càng không ngừng liên tục đánh ra, đem tượng đá phong đến càng thêm kiên hậu.

- Hô, không nghĩ đến lại sẽ có thập giai Thiên Lôi Tử!

Lăng Tiếu thở ra một hơi, cấp tốc mà vận chuyển Cổ Hoàng thần công đem cánh tay thụ thương phục hòi lại như cũ.

Một kích vừa mới ròi kia xác thật là oanh đến thân thể của hắn đều có chút tổn hại, nếu không phải là tốc độ của hắn nhanh chóng, kịp thời tránh qua được đại bộ phận lực lượng oanh tạc, hắn chỉ sợ đều phải chịu trọng thương rồi.

Lăng Tiếu cũng không tin Lôi Lạc Quân có thể phá phong, cho dù phá hắn cũng không thể dễ dàng thoát ra hoặc khu trừ Minh Tuyết chi kình, bởi vì Lôi Lạc Quân cũng không phải là thể chất Băng thuộc tính hoặc Hỏa thuộc tính.

Lúc này Lăng Tiếu đem mắt hướng tới trên người Lôi Lệnh Quân cùng với

một gã cao cấp Chí tôn khác, bọn họ mới là khối xương khó gặm nhất.

Lăng Tiếu đóng băng Lôi Lạc Quân, để hai cái Thần thi ma đem hắn canh giữ, một khi có bất kỳ dị động nào lập tức tiến hành ngăn sát!

Lăng Tiếu mới đem mắt hạ xuống trên thân những người khác.

Còn lại mười mấy người kia cùng những Lôi Điện khôi lỗi đang toàn lực ứng phó với rất nhiều Thần thi ma của Lăng Tiếu.

Thần thi ma uẩn hàm lấy tử sát chi khí nồng đậm, hơn nữa bất ky công kích đều mà miễn dịch, từng cái đều là toàn lực tê sát cho đến khi hoàn bị trảm bạo thi thể mới dừng lại, mới ẽ mất đi lực chiến đấu.

Song, Thần thi ma bởi vì ở trên lực chiến đấu bị thua kém, chỉ có thể đem mấy tên đê cấp Chí tôn Thủy Thần tạo thành khốn nhiễu, những cái khác đều bị Lôi Điện khôi lỗi cùng với những trung cấp Chí tôn kia ngăn cản lại, thậm chí đã là hủy đi vài cỗ Thần thi ma rồi, có mười mấy cỗ đã là bị trọng thương, lực chiến đấu đã không còn bao nhiêu.

Tiếp tục như thế, một trăm Thần thi ma này của Lăng Tiếu có lẽ còn phải bị đối phương phản ngược tiêu hủy.

Ở bên phía phân thân Lăng Tiếu, hắn đã gắt gao đem Lôi Lệnh Quân kia áp chế.

Lôi Lệnh Quân là cao cấp Chí tôn hậu kỳ, nhưng mà Lăng Tiếu lại là tất cả chiến lực toàn bộ mở ra, nhưng đủ cường đại giống như hắn, thậm chí ở dưới sự phối hợp của Đế Long Diệt Thiên quyết, Lôi Lệnh Quân đã là sơ hiển dấu vết thất bại rồi.

Nếu không phải lôi lực công kích cùng với lực phòng ngự của hắn kinh

người, Lăng Tiếu sớm có thể đem hắn đánh thành tương thịt ròi.

Thần hồn lực lượng của Lăng Tiếu có thể lực địch Chí tôn đỉnh phong, mà Lôi Lệnh Quân ỷ vào tu luyện Lôi thuộc tính cũng có loại chiến lực này, người của Lôi gia từng người đáng sợ không phải là nhân vật dễ đối phó.

Hiện tại để Lăng Tiếu chính là một cái cao cấp Chí tôn Lôi Nguyên Sử khác đang khống chế Lôi Điện khôi lỗi.

Mấy cỗ Thần thi ma kia chính là do một tay hắn hủy đi.

Ở bên cạnh hắn còn có một đầu thập nhất giai trung cấp Lôi Xà, trên thực lực chỉ kém hơn một bậc so với Lôi Lệnh Quân, huống chi hắn còn là một Khôi Lỗi sư, địa vị ở Lôi gia là không thua kém so với Lôi Lệnh Quân.

Chỉ thấy Lôi Chùy trong tya hắn đặc biệt cường đại, một một chùy hạ xuống đều có thể đem một cỗ Thần thi ma đánh đến bạo liệt nát ra.

Lúc này Lôi Lệnh Quân hướng về phía hắn hét lên một tiếng:

- Nguyên Sử mau đi cứu Quân thiếu!

Lúc này Lôi Nguyên Sử mới phát hiện Lôi Lạc Quân cư nhiên đã bị đóng băng rồi.

Hắn vốn dĩ cho rằng bằng vào thực lực của Lôi Lạc Quân hẳn có thể đem tiểu tử kia oanh sát mới đúng a, bây giờ cư nhiên bị đóng băng lại, thật sự là không nên a!

- Tiểu tạp chủng, lập tức đem Quân thiếu thả ra, bằng không không chỉ hủy thân thể của ngươi, còn muốn lấy ra thần hồn của ngươi hành hạ mà chết!

Lôi Nguyên Sử mang theo Lôi Chuy hướng về phía Lăng Tiếu lướt tói quát lên.

- Hắc hắc, đó cũng phải xem cân lượng của ngươi một chút rồi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trong tay nhiều ra U Ảnh thần kiếm hướng về phía Lôi Nguyên Sử trảm qua.

Lăng Tiếu muốn tốc chiến tốc quyết, Bạo Phong thân pháp cấp tốc chuyển động, từng đoàn cụ phong chợt hiện quét đến thiên địa đều loạn lên, từng đạo hắc sắc tử sát phong nhận hướng về phía Lôi Nguyên Sử phách trảm tới.

Lông mày của Lôi Nguyên Sử nhăn lại một cái, không ngờ tới lực lượng trung cấp Chí tôn đỉnh phong ở trước mắt này cư nhiên mạnh như vậy, lực lượng tăng lên kia cư nhiên có thể để cho hắn cảm nhận được uy hiếp, hơn nữa lực lượng Băng thuộc tính tựa hồ chuyển biến thành lực lượng Phong thuộc tính quỷ dị.

- Bất kỳ lực lượng tà ác nào ở dưới lôi đình hạo hãn của ta đều bị hủy diệt!

Lôi Nguyên Sử hét lên một tiếng, trên đầu hắn có rất nhiều lôi lực hàng lâm, Lôi Chùy cuồng oanh tứ phương, lôi đình lực hướng về phái những cụ phong kia của Lăng Tiếu oanh tập đến.

Oanh long oanh long!

Lôi điện lực quả nhiên cường hãn, sinh sôi đem cụ phong cùng tử sát chi khí của Lăng Tiếu hoàn toàn oanh hủy.

Những lôi điện lực kia bắn lên trên người Lăng Tiếu so với lực lượng của Lôi Lạc Quân lúc trước còn phải cường hãn hơn nhiều, để Lăng Tiếu đều cảm thấy đau đớn đến nhếch miệng.

Đổi lại thành cao cấp Chí tôn bình thường đối chiến với Lôi Nguyên Sử chỉ sợ trong một chiêu liền muốn rơi xuống hạ phong rồi.

Đây là chỗ đáng sợ của Lôi tộc chiến thể, lực lượng lôi đình không hổ là lực lượng kinh khủng nhất trên thế gian.

- Triệt để biến mất cho ta đi!

Lôi Nguyên Sử một chiêu đắc thế, khí thế đại chấn, hắn hét lên một tiếng, Lôi Chùy lại lần nữa vũ động hướng về phía Lăng Tiếu hung hăng đập xuống.

Lôi Phá Thương Khung!

Từng con lôi xà gào thét mà ra, ở trong phương thiên địa mấy vạn dặm này đều là hóa thành một phiến lôi trì, những Thần thi ma bị lan đến gần kia đều muốn bị oanh thành tiêu hôi rồi!

Lôi điện dày đặc ở bốn phía di động, Lăng Tiếu căn bản không có biện pháp trực tiếp phá vỡ mà vào trong công kích của Lôi Nguyên Sử, ngược lại bị chấn đến liên tục lùi về phía sau không ngừng.

Ở trên lực lượng đẳng giai, Lăng Tiếu vẫn là kém một bậc!

Nhưng mà đây không có nghĩa là hắn sẽ thua, hết thảy đây mới là vừa bắt đầu, hắn chuẩn bị động thật sự rồi!

U Ảnh thần kiếm bị hắn thu lại, Đế Long Diệt Thiên quyết đệ thất thức Liên Hoa Tịnh Đế hiện ra, tạo thành lực phòng ngự thật dày ngăn ở phía trước người hắn.

Oanh long oanh long!

Những lôi lực này đã là uẩn hàm thiên lôi chi lực cường đại nhất, lực công kích dị thường kinh khủng, đem Băng thuẫn của Lăng Tiếu trong nháy mắt liền kích vỡ, những Minh Tuyết hàn kình kia đều bị kích tán tan ra.

Lôi lực lần này cư nhiên ngay cả phòng ngự nhục thể của hắn đều phá mở ra, Lăng Tiếu nhịn xuống mà đem lực lượng đề thăng tới cực hạn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2520 - Thu Được Thủy Nguyên Thạch Phong Thuộc Tính. (2)

Lăng Tiếu biết đối phương là vận dụng bổn nguyên lôi lực mạnh nhất rồi, hắn hét lên một tiếng, đem lực lượng phòng ngự chuyển thành lực lượng phản kích trùng kích ra ngoài.

Băng hóa Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, liên tục tạm trọng kình sinh sôi đem lôi điện của Lôi Nguyen Sử phá tan, hơn nữa còn dư lại phản kích lăng lệ, những hỏa diễm kia hóa thành hình dạng Long, Phượng hướng về phía Lôi Nguyên Sử thiêu đốt qua.

- Cư nhiên còn có lực phản kích, khó trách có thể đem Quân thiếu bắt lại, bất quá ngươi chỉ là đau khổ vùng vẫy mà thôi!

Sau khi Lôi Nguyên Sử hừ lạnh một tiếng, lôi lực tiếp tục cuồng hạ xuống, đem phương viên hết thảy không gian đều chấn thành hư vô chân không, toàn bộ là lôi xà cuồng bắn, mỗi một kích đủ để kích bạo nhục thân của trung cấp Chí tôn, đủ để cho bất kỳ kẻ ca cấp Chí tôn nào lạc bại mà chạy.

Lăng Tiếu biết đây đã là toàn bộ lôi lực của Lôi Nguyên Sử rồi, đủ để đem thân thể của hắn kích bạo.

Cho nên hắn phải trước một chiêu quyết phân thắng bịa, bằng không bại vong chỉ có thể là hắn.

Bỗng nhiên hắn triệt thoái ra phía sau vạn thước, phía sau xuất hiện năm loại màu sắc thuộc tính, thân thể có rất nhiều lưu ly quang thải lóe ra, khí tức liên tục kéo lên, năm đầu Chân Long có màu sắc hoàn toàn bất đồng hội tụ mà ra.

- Có thể bức ra tuyệt chiêu của ta giết ngươi, ngươi đủ để tự ngạo rồi!

Lăng Tiếu sâu kín mà nói một tiếng, song chưởng hắn hợp nhất làm quyền hướng về phía trước oanh ra ngoài.

Đế Long Diệt Thiên quyết đệ bát thức Ngũ Long Hợp Nhất!

Màu sắc của ngũ long không đồng nhất, Chân Long cường đại gầm thét trùng kích mà ra, phương thiên địa này đều là bị tàn sát đến đảo lộn không ngừng, lực lượng đáng sợ kia tuyệt đối xa xa vượt qua lực lượng của trung cấp Chí tôn đỉnh phong, thậm chí là cao cấp Chí tôn bình thường cũng không cách nào so sánh được, muốn đỡ xuống một chiêu này cũng không dễ dàng.

Chân thân Lăng Tiếu không chỉ đánh ra một chiêu này, phân thân của hắn cũng đồng thời đánh ra chiêu này, tính toán đồng thời đem hai đại cao cấp Chí tôn bắt lại, không muốn lại tiếp tục trì hoãn.

Một chiêu Ngũ Long Hợp Nhất này cũng không phải là lúc mới bắt đầu liền hợp nhất oanh tạc, mà là do ý niệm của Lăng Tiếu khống chế, chúng nó trước tiên có thể tự mình tấn công, đến cuối cùng mới sẽ kết hợp ở chung một chỗ, làm ra công kích có tính hủy diệt cuối cùng.

Chỉ thấy lôi hải ở trước mắt thôi tiến mà vào đều là bị năm đầu Chân Long này công kích bừa bãi đến càng thêm cuồng bạo, những lôi điện lực kia nhất nhất bị năm loại lực lượng bất đồng triệt tiêu, khiến cho phiến không gian này trở nên càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Lôi Nguyên Sử bị những lực lượng này chấn đến thần thể đều đảo lộn rồi, hắn cảm nhận được đáng sợ trong một chiêu này của Lăng Tiếu, thần sắc khó coi đến cực điểm, Lôi Chùy càng phát lực mà cuồng oanh lên.

Chỉ là cuối cùng Ngũ Long hợp nhất kia hóa thành một đầu Chân Long càng

thêm đáng sợ, sinh sôi phá mở những lôi hải này, bay thẳng đến hắn cắn nuốt mà đến, khiến cho hắn lộ ra vẻ chấn kinh.

- Cút ra cho ta!

Lôi Nguyên Sử dùng hết tất cả lực lượng, rất nhiều lôi điện tổ thành một đầu lôi xà đồng dạng cường đại hướng về phía đầu ngũ sắc Chân Long này đối đụng mà đi.

Oanh long oanh long!

Một phiến không gian này giống như là muốn sinh sôi đều bị hủy diệt, càng không ngừng chấn đãng không ngừng, lực lượng đáng sợ khiến cho người ở xung quanh liên tục thối lui, không ít khôi lỗi đều là bị tiêu diệt ở trong những dư ba này.

- Phó điện chủ hắn... Hắn thật cường đại a, cư nhiên có thể đối chiến với người nọ!

- Chúng ta chỉ biết là hắn luyện đan lợi hại, nhưng mà lại không biết lực chiến đấu của hắn cư nhiên cường đại như vậy, hắn mới bao nhiêu tuổi a, chẳng lẽ là một vị nhân vật Viễn cổ chuyển thế hay sao?

- Đúng vậy a, có Phó điện chủ ở đây, một trận chiến hôm nay chúng ta thắng định rồi!

- Chỉ là chúng ta đắc tội với người của Lôi gia, sau này bọn họ cùng người của Ma Hổ tộc liên hợp lại, công hội chúng ta liền phiền toái rồi.

- Xem ra cần phải sớm làm chuẩn bị mới được, nếu như sau này Phó điện chủ ở lại công hội của chúng ta, thực lực của chúng ta cũng có thể trở nên càng thêm cường đại không ít!

Rất nhiều Chí tôn Thủy Thần của Dược Minh công hội quan chiến liên tục kinh hô nghị luận, bọn họ đều không nghĩ đến Lăng Tiếu trừ thủ đoạn luyện đan thông thiên ra, cư nhiên lực chiến đấu cũng là cường hãn như thế!

Liên Hạo Công cũng không khỏi kinh tán ở trong lòng: "Tiểu tử này còn thật là một quái vật a!".

Sau khi tuyệt chiêu của Lăng Tiếu cùng Lôi Lệnh Quân, Lôi Nguyên Sử đụng vào nhau, một trận chiến này rốt cuộc đến điểm biến chuyển phân thắng bại rồi.

Lôi Lệnh Quân đầu tiên là bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu oanh đến đầu choáng mắt hoa, căn bản không cách nào tìm được địch nhân ở đâu, ở dưới loại tình huống này hắn đã là bị thụ thương nhiều chỗ, phá mở ra tất cả phòng ngự, thần thể cuối cùng là bị tổi hủy, trngj thương khó khỏi ròi.

Lúc hắn muốn khôi phục thương thế cũng là bị Lăng Tiếu triệt để đóng băng lại, hắn muốn phá phong tuyệt đối không dễ dàng như thế.

Về phần Lôi Nguyên Sử còn may mắn một chút, hắn cùng Lăng Tiếu liều mạng một chiêu, thần thể là gặp phải trọng thương, nhưng mà còn có lưu lực bảo hộ thần thể, bởi vì nhục thể của hắn đều là lôi điện lực tẩy rửa qua, cùng với phòng ngự bình thường của Lôi Điện khôi lỗi tương đối cường hãn, mà Lăng Tiếu ở trên đẳng giai hơi yếu hơn hắn một bậc, mặc dù lực lượng bộc phát ra vô cùng kinh khủng nhưng hắn vẫn là ngăn được.

- Lôi Điện khôi lỗi hộ pháp!

Lôi Nguyên Sử bị một chiêu này của Lăng Tiếu khiến cho sợ rồi, hắn phải nhanh chóng khôi phục thương thế, lập tức đối với chút ít Lôi Điện khôi lỗi dang đối chiến với Thần thi ma kia triệu hoán lại ngăn cản Lăng Tiếu.

Thuận theo tiếng triệu hoán của hắn hạ xuống, bốn cỗ Lôi Điện khôi lỗi thoát ra khỏi Thần thi ma hướng về phía Lôi Nguyên Sử lướt qua.

Quanh thân chúng nó lấp lánh lôi điện lực cường đại, mỗi một đạo đều không thua kém công kích của trung cấp Chí tôn Thủy Thần, cho dù là Chí tôn Thủy Thần đồng giai cùng chúng nó đơn độc đối chiến cũng phải hảo hảo mà cân nhắc một chút.

Thần lực của Lăng Tiếu sau một chiêu Ngũ Long hợp nhất cũng là có một chút suy yếu, nhưng mà nội tình của hắn tuyệt đối không phải là người nào có thể so sánh được, thần lực quanh thân so với thường nhân hồn hậu hơn không chỉ mười lần.

Hắn muốn thừa dịp Lôi Nguyên Sử trọng thương mà đem gã bắt lại.

Bạo Phong thân pháp của hắn chớp động, tránh qua được bốn cỗ Lôi Điện khôi lỗi kia, lập tức đối với Lôi Nguyên Sử oanh ra Minh Tuyết hàn kình cường đại nhất.

Đế Long Diệt Thiên quyết đệ tam thức Băng Phá Sơn Hà!

Sau khi thuận theo Lăng Tiếu hấp thu Minh Tuyết hàn kình, uy lực của một chiêu Băng Phá Sơn Hà đánh ra bội tăng.

Chỉ thấy như có cửu thiên băng hà đảo ngược mà xuống, đem phương viên mấy vạn dặm này đều đóng băng lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2521 - Mang Theo Mỹ Nữ Xông Pha Vực Lộ! (1)

Từng tầng băng tinh kiên hậu càng không ngừng bao trùm mà lên, tạo thành băng phong lao tù tự nhiên nhất, thường nhân căn bản là khó có thể phá diệt được.

Cho dù là mấy tôn Lôi Điện khôi lỗi kia cũng là sinh sôi bị đóng băng lại.

Lúc này Lăng Tiếu mới lên tiếng kêu lên:

- Nhị điện chủ, đem những người khác đều lưu lại, một người đều không cho phép chạy trốn!

Thuận theo thanh âm của Lăng Tiếu hạ xuống, Liên Hạo Công lập tức hạ lệnh:

- Giết cho ta!

Liên Hạo Công sớm không nhịn được nữa rồi, Dược Minh công hội bọn họ ở Thiên vực xưng bá nhiều năm, liền ngay cả Ma Hổ tộc cùng Ma Hổ tông cũng không bán mặt mũi, hôm nay bị người khác lấn đến trên đầu tự nhiên là muốn đánh trở về.

Những người đi theo Lôi Lạc Quân kia từng người đều trở nên kinh hoảng, lại đều là bất kể sống chết của Lôi Lạc Quân, Lôi Lệnh Quân cùng Lôi Nguyên Sử mà phân tán bỏ chạy.

Chỉ là Lăng Tiếu cùng người của Dược Minh công hội sẽ không để cho bọn họ như nguyện.

Lăng Tiếu trực tiếp dùng thần hồn phân thân phi tốc đem mấy tên trung cấp Chí tôn Thủy Thần trọng thương bắt giữ lại.

Mấy người này đều là Lăng Tiếu cảm thấy có thực lực tương đối không tệ, là người của Lôi gia, khống chế bọn hắn tương đương với khống chế nhiều hơn mấy tên khôi lỗi đồng giai khác, lực chiến đấu đầy đủ cường đại.

Những người khác bị người của Dược Minh công hội trảm sát, dù sao hắn có thể đem thần hồn của bọn họ nhất nhất hấp thu hết.

Một trận chiến này không có gì phải lo lắng, rốt cuộc là bên phía Dược Minh công hội hạ màn!

Sau khi Lăng Tiếu hấp thu mấy tên Chí tôn Thủy Thần bị giết kia, liền để cho những người khác đem mấy tên Chí tôn Thủy Thần bị bắt giữ kia lưu lại.

- Nhị điện chủ, các ngươi về trước, đi, những người này giao cho ta xử lý đi!

Lăng Tiếu không muốn để cho người của Dược Minh công hội biết hắn có thể khống chế hoạt khôi lỗi, cho nên tính toán để bọn họ rời đi.

Liên Hạo Công một mực quan sát Lăng Tiếu, phát hiện Lăng Tiếu chỉ là đem người của Lôi gia đóng băng lại mà thôi, cũng hiểu được Lăng Tiếu còn có ý định khác, lập tức gật đầu nói:

- Ân, vậy ngươi tự mình cẩn thận một chút, đừng thả hổ về rừng!

Nói xong hán còn dẫn những người khác trở về Thiên vực.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Lăng Tiếu lập tức ở phía bày ra huyễn trận để ngừa người khác tới đây quấy nhiễu hắn khống chế những người ở trước mắt.

- Những người này đều là Lôi thuộc tính, lực chiến đấu phi phàm, có thể vì ta cung cấp không ít hỏa lực a!

Lăng Tiếu vô cùng hài lòng mà nói một tiếng, liền từ Lôi Lệnh Quân có thực lực cường đại nhất mà bắt đầu khống chế.

Lăng Tiếu cũng không dám thoáng cái hoàn toàn giải phong cho hắn, mà là sau khi đem băng tầng chi lực của hắn giảm đi vài phần, lại lợi dụng hồn lực xông vào trong thức hải của hắn hạ Tỏa Hồn Chú!

Ở trong thức hải của Lôi Lệnh Quân đã là bị Minh Tuyết hàn kinh băng phong lại, ngay cả thần hồn đều đang ra sức vùng vẫy cùng chống cự cuối cùng.

Chỉ tiếc thân thể của hắn trước đó trọng thương, thần hồn cũng bị liên lụy, bằng không tất có thể dẫn động thiên lôi ý đem băng phong này triệt để hủy đi.

Khi Lôi Lệnh Quân thấy Tỏa Hồn Chú của Lăng Tiếu tiến vào, hắn còn muốn phản kháng.

Nhưng mà thần hồn của hắn đều đang phát run căn bản không phải kháng được bao nhiêu, lập tức bị Tỏa Hồn Chú tỏa định lại rồi.

Lăng Tiếu theo thứ tự đem những người của Lôi gia nhất nhất khống chế, hơn nữa đem chuyện của Lôi gia mà bọn họ biết nhất nhất hỏi ra.

Hắn biết được tin tức mà hắn muốn, mới hài lòng đem bọn họ đều thu vào, để cho bọn họ khôi phục trạng thái.

- Lôi Nguyên Sử kia chỉ bất quá là một gã Khôi lỗi sư trong Lôi gia, Lôi gia còn có không ít cao giai Khôi lỗi sư, nghe nói có mấy trăm Lôi Điện khôi

lỗi, đây cũng là nguyên nhân mà Lôi gia cường đại, xem ra muốn cứu Đại điện chủ phải phí không ít tay chân!

Lăng Tiếu nhíu mày lẩm bẩm nói.

Hắn bây giờ mới hiểu rõ Lôi gia là một trong những bá chủ vực ngoại, bên trong tộc có vài tồn tại Chí tôn đỉnh phong, bên trong tộc cao thủ như mây, ở trên Nam vực lộ cho dù là người của Ma Hổ tộc cũng đối với bọn họ lễ nhượng ba phần.

- Nếu như đem bọn họ bắt lại, để cho bọn họ trở về bên trong Lôi tộc trong ứng ngoại hợp, cứu ra Sư Thương Dương hẳn không phải là chuyện khó khăn, khó là khó ở Sư Thương Dương hẳn là bị hạ loại cấm chế gì đó, một khi rời khỏi Lôi Tinh không gian có lẽ liền xảy ra vấn đề, những cái này phải từ từ tính toán mới được!

Lăng Tiếu lẩm bẩm nói một tiếng, liền thu thập xong hết thảy trước tiên trở về Dược Minh công hội.

Sau khi Lăng Tiếu trở về Điện thành, Yên Điệp Kiều lập tức liều lĩnh mà bổ vào trong lòng của Lăng Tiếu, thật lâu không có rời ra.

Người đi lại ở bên trong Điện thành cũng rốt cuộc biết nguyên lai Thiếu điện chủ của bọn họ đã có người trong lòng, phá đi từng tia ảo tưởng còn tàn lưu trong lòng bọn họ.

Yên Điệp Kiều là nữu thần của nam tử đơn thân trên dưới Dược Minh công hội, đồng thời cũng là đệ nhất mỹ nhân được công nhận bên trong Thiên Nguyên địa vực, người nào mà không muốn tù binh trái tim của nàng, vì mình mà sở hữu.

Chỉ là nhiều năm qua vô số anh hùng tuấn kiệt lại là không thể nào lọt vào

mắt nàng, không nghĩ tới lại là bị Phó điện chủ của bọn họ thu rồi.

Bất quá nghĩ một chút Phó điện chủ của bọn họ là Chí tôn Dược Thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử, loại thân phận này cũng xác thực xứng đôi với Thiếu điện chủ bọn họ rồi.

Lăng Tiếu nhẹ vỗ lấy sau lưng của Yên Điệp Kiều nói:

- Thật là nhiều người đang nhìn chúng ta đó, hình tượng của ngươi nhưng hủy rồi!

Yên Điệp Kiều ngẩng đầu lên, khuôn mặt hoàn mỹ kia hiện lê vẻ đỏ hồng xấu hổ nói:

- Ta mới bất kể như vậy, ta muốn cho mọi người biết ngươi là phu quân của ta, bỏ đi ý niệm của bọn họ, đỡ phải sau này luôn bị việc này làm phiền!

- Ha hả, vậy tùy ngươi, chúng ta trước vào đại điện rồi lại nói!

Lăng Tiếu cười mỉm mà vuốt sống mũi của nàng một cái nói.

Yên Điệp Kiều nhẹ điểm môt tiếng, liền ngoan ngoãn mà ôm cánh tay của Lăng Tiếu hướng về đại điện đi tới.

Một đường đi đến tất cả mọi người đều thấy được một màn này, từng người đều là lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Đó... Đó là Thiếu điện chủ cùng Phó điện chủ sao? Ta không có hoa mắt chứ?

- Hoa mắt cái gì, xác thật là hai vị điện chủ bọn họ, bọn họ quả nhiên là kim đồng ngọc nữ, khó trách Thiếu điện chủ nhiều năm qua cự tuyệt nhiều người

theo đuổi như vậy, nguyên lai là cùng Phó điện chủ ở chung một chỗ!

- Cũng chỉ có thanh niên tài tuấn như Phó điện chủ mới xứng với Thiếu điện chủ, nếu như Phó điện chủ ở lâu dài trong công hội chúng ta, sau này công hội chúng ta sẽ trở nên càng thêm cường đại.

- Không sai, cho dù ba vị lão điện chủ thối vị rồi, có hai vị điện chủ trẻ tuổi này thượng vị tất có thể khiến cho công hội chúng ta tăng lên một tầng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2522 - Mang Theo Mỹ Nữ Xông Pha Vực Lộ! (2)

Từng vị Luyện dược sư ở bên trong Điện thành đều là đang sôi nổi mà nghị luận.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Yên Điệp Kiều đến đại điện, Liên Hạo Công đã ngồi ở vị trí điện chủ chờ bọn hắn đến rồi.

- Lần này tiểu tử ngươi ngược lại là tới kịp thời, bằng không còn thật là bị những người này của Lôi tộc gây khó dễ rồi!

Liên Hạo Công nhìn dáng vẻ thân mật của hai người ngược lại là thoáng qua vài phần vui mừng.

Lăng Tiếu cười cười nói:

- Ta nghe nói công hội cùng với người của Ma Hổ tộc đối địch với nhau?

- Không chỉ là như thế mà thôi, mà là toàn bộ người của Thiên Nguyên địa vực cùng người của Thiên Hổ địa vực mâu thuẫn với nhau, bất quá đại chiến chân chính là ở trên vực ngoại chiến trường!

Liên Hạo Công nói đến đây không khỏi lông mày nhíu lại.

- Thế nhưng ác liệt đến loại trình độ này rồi!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói.

Cái này ngược lại không giống như ngươi nghĩ, chỉ bất quá người của lưỡng

đại địa vực đến vực ngoại tìm đồ vật, một khi gặp gỡ người của đối phương đều sẽ đại đả xuất thủ, tuyệt đối sẽ không lưu lại nửa điểm tình cảm, công hội chúng ta bị không ít người của Ma Hổ tộc giết, cũng là như thế nên Tam điện chủ bọn họ mới mang theo một số nhân mã cố thủ vực ngoại, hướng về người của Thiên Hổ địa vực phản kích, hôm nay còn chưa phát sinh ra chính diện đột phá đại quy mô, bất quá lường trước thì đã không còn xa nữa rồi!

Liên Hạo Công nói xong, tiếp theo hắn lại nói:

- Vẫn là nói một chút ngươi đối với những người kia của Lôi tộc làm như thế nào rồi? Có diệt cỏ tận gốc hay không, nhất thiết đừng lưu lại nửa điểm cơ hội người người điều tra ra, bằng không công hội chúng ta tất có phiền toái lớn.

- Cái này thì Nhị điện chủ ngươi có thể yên tâm, ta chỉ là để bọn họ cho ta biết một ít chuyện về Lôi gia mà thôi, hôm nay Đại điện chủ bị vây ở Lôi gia, chủ yếu là bởi vì bị một gã lão tổ tông của Lôi gia cấm cố, muốn cứu hắn ra mà nói là tuyệt đối không cách nào làm cứng được, bằng không Đại điện chủ nhất định sẽ có phiền toái!

Lăng Tiếu đáp.

- Đáng giận, năm ấy ta cùng đại ca đi ra ngoài tìm thần tài, bất hạnh chọc tứi người của một ít bang hôi, đem trưởng lão mà chúng ta mang theo đều giết, đang ở lúc hai người chúng ta rơi vào hiểm cảnh thì người của Lôi gia xuất thủ tương trợ chúng ta, sau đó Đại ca cảm ơn bọn họ, lưu lại thay bọn họ luyện chế Chí tôn thần đan, đồng thời để ta trước tiên trở về công hội, không nghĩ tới Lôi tộc lại là loại người hèn hạ này, đem Đại ca của ta cường lưu lại, bức hắn luyện đan, tin tức này ta đã sớm biết rồi, chỉ là Lôi gia thế lớn, chúng ta không dám dễ dàng vọng động mà thôi!

Vẻ mặt của Liên Hạo Công bất phẫn nói.

- Lôi gia xác thật cường đại, còn may Nhị điện chủ ngươi không có loạn động, bọn họ không chỉ có số lượng Chí tôn không ít, hơn nữa dòng chính Lôi gia từng người đều có bản lĩnh vượt giai mà chiến, người tầm thường căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ xưng bá Nam vực lộ nhiều năm!

Lăng Tiếu đáp.

Hắn từ chỗ đám người Lôi Lạc Quân chiếm được không ít tin tức, đối với Lôi gia xem như là rõ như lòng bàn tay.

- Vậy làm thế nào, chẳng lẽ cứ mặc cho Đại sư phụ bị bọn họ khống chế sao?

Yên Điệp Kiều lo lắng lên tiếng nói.

- Hừ, những năm này chúng ta không ngừng chiêu mô hạo thủ, muốn tích lũy lực lượng đến Lôi tộc đi đòi người, bây giờ lại bị người của Ma Hổ tộc kiềm chế, muốn cứu người khó khăn rồi, thật là đáng giận!

Liên Hạo Công không cam lòng nói.

- Nhị điện chủ không nên lo lắng, chuyện cứu ra Đại điện chủ liền giao cho ta đi!

Lăng Tiếu nói.

- Một tấm chân tình này của ngươi ta tâm lĩnh rồi, lợi hại của Lôi tộc ngươi cũng biết, đừng làm chuyện hi sinh vô vị, ngươi vẫn là hảo hảo đối đãi với Kiều nhi đi, ngày sau uy danh của công hội còn phải dựa vào hai người các ngươi phát triển tiếp.

Liên Hạo Công là biết sự lợi hại của Lăng Tiếu, nhưng mà cũng không nhận

thấy là hắn có năng lực cùng Lôi tộc gọi nhịp.

- Nhị điện chủ, ta nói thật, chuyện cứu Đại điện chủ ta có tám phần nắm chắc, hôm nay mấy người kia của Lôi gia đã ngoan ngoãn nghe lời của ta, chỉ cần ta để vào trong Lôi gia tất nhiên là có thể cùng Đại điện chủ liên hệ, đến lúc đó dĩ nhiên là dễ dàng thoát thân rồi!

Lăng Tiếu nghiêm túc nói.

- Ngươi nói thật?

Con mắt của Liên Hạo Công nhảy lên nói.

Yên Điệp Kiều cũng ở một bên trông chờ nói:

- Phu quân ngươi thạt có thể cứu Đại sư phụ của ta trở về sao?

- Đương nhiên là sự thật!

Lăng Tiếu rất là khẳng định nói.

- Tốt tốt, ánh mắt của Kiều nhi quả nhiên không tệ, nếu như ngươi có thể đem đại ca của ta cứu ra, chức vị điện chủ này coi như là để cho ngươi cũng không sao!

Liên Hạo Công hết sức cao hứng mà nói.

- Cái này liền miễn đi, ta cũng là một phần tử của công hội, còn là phu quân của Điệp Kiều, Đại điện chủ coi như là trưởng bối của ta, cứu hắn ra là nên làm, bất quá ta cần hảo hảo chuẩn bị một phen lại đi tới Lôi tộc!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói.

Lăng Tiếu ở lại Dược Minh công hội nửa tháng, trong một nửa tháng này hắn cùng Yên Điệp Kiều hảo hảo ôn tồn một phe, để Yên Điệp Kiều tận hưởng niềm vui thú của một nữ nhân.

Nửa tháng sau, Lăng Tiếu liền phản hồi Thiên Long môn.

Hắn đã hiểu được không ít chuyện, Thiên Nguyên địa vực cùng Thiên Hổ địa vực khai chiến, mà không ít người của Kim tộc đã ở bên Nam vực lộ cùng Diệt Long hội do đám người Ba Mạc, Ảnh Mã tổ chức khai chiến.

Hắn cần phải nhanh chóng chạy tới vực ngoại, tận năng lực lớn nhất của hắn đi trợ giúp người của gia tộc cùng với Dược Minh công hội, mặt khác lại phải nghĩ biện pháp cứu ra Đại điện chủ Sư Thương Dương.

Hắn trở về Thiên Long môn một chuyến chủ yếu là chờ đợi Vũ Bất Phàm đến.

Lần này đến vực ngoại hắn cần mượn đại vấn thế của Vũ Bất Phàm cùng chiến lực của hắn.

Thời gian mười năm ước định không sai biệt lắm sắp trôi qua, tin tưởng Vũ Bất Phàm đã là đến cảnh giới Chí tôn Thủy Thần rồi.

Lấy thiên sinh chiến thể của Vũ Bất Phàm, vượt giai mà chiến là hoàn toàn không nói chơi.

Lại nói, đến vực ngoại có rất nhiều bổn nguyên thần vật có thể cung ứng cho Vũ Bất Phàm tăng nhanh tiến giai, đối với hắn có chỗ tốt rất lớn.

Một khi Vũ Bất Phàm trở nên mạnh hơn, Lăng Tiếu cũng sẽ không có năm chắc trăm phần trăm có thể chiến thắng hắn!

Nhân vật như vậy tổng sẽ có một ngày ngao du thương khung, Lăng Tiếu tự nhiên không thể nào khiến cho hắn thần phục, chỉ có thể trước đánh tốt quan hệ, mượn thế mà lên đi!

Đương nhiên, nếu như một ngày kia Vũ Bất Phàm trở lại đối phó hắn, hắn cũng không phải là cái sàng mềm, tin tưởng Vũ Bất Phàm cũng biết Lăng Tiếu có thể đánh bại hắn một lần thì có thể đánh bại hắn lần thứ hai!

Bất kể nói như thế nào, Lăng Tiếu hắn đã là đi ở phía trước Vũ Bất Phàm rồi!

Sau khi Lăng Tiếu phản hồi Thiên Long môn, Vũ Bất Phàm còn chưa cầm tín vật đến tìm hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2523 - Thu Hai Tên Điểu Nhân! (1)

Hắn không lo lắng Vũ Bất Phàm sẽ nuốt lời, cho nên liền tiến vào trạng thái bế quan.

Một lần bế quan này hắn cũng không phải là muốn đột phá cảnh giới cao cấp Chí tôn, mà là muốn tham ngộ Đế Long Diệt Thiên quyết đệ cửu thức, cùng với nhìn xem có thể hay không ma luyện thương quyết hoặc kiếm quyết đem uy lực của Kim Long Thương cùng với Băng Hỏa kiếm phát huy đến mạnh nhất!

Có lúc cũng không phải là cần tiến giai mới có thể mạnh hơn, có chiến kỹ phi phàm cũng là chỗ mấu chốt quyết định thắng bại rồi!

Những năm này Lăng Tiếu đã là nếm được vị ngọt của Đế Long Diệt Thiên quyết rồi, tự nhiên là muốn đem cửu thức đều thôi diễn viên mãn, bày ra lực chiến đấu cường đại nhất.

Mặt khác Kim Long Thương cùng với Băng Hỏa kiếm đều là có chiêu thức tương đối có thể dùng, nhưng mà Lăng Tiếu tổng cảm thấy còn không bằng Đế Long Diệt Thiên quyết, cho nên hắn tính toán lại sáng tạo chiêu mới để theo đuổi bước chân của Đế Long Diệt Thiên quyết hiện nay.

Ma luyện chiến kỹ thuộc về chính mình ở lúc đối địch mới có thể đủ để đem chiến lực mạnh nhất của hắn đánh ra.

Lăng Tiếu phân phó những người khác xong, nếu như Vũ Bất Phàm đến tìm lập tức báo cho hắn, mà hắn thì đến động phủ bế quan độc hữu bên trong tộc bắt đầu thôi diễn chiêu thức.

Đế Long Diệt Thiên quyết đệ cửu thức thì Lăng Tiếu đã có một chút manh mối rồi.

Đây là sau khi hắn từ Băng tộc trở về thì có ý nghĩ này, chỉ là trong lúc nhất thời cũng không nghĩ nên làm như thế nào đi thôi diễn ra!

Hôm nay thừa dịp còn có chút ít thời gian, hắn là phải hảo ahor suy nghĩ một chút mới được.

Trong động phủ bế quan, Lăng Tiếu đem hết thảy khí tức băng hàn phóng thích ra, cảm ứng lưu động của những hàn khí này, tiến vào trong một loại trạng thái không hiểu.

Những hàn khí này ở dưới thao túng của ý niệm hắn đang không ngừng phiêu động, khiến cho trong động phủ lớn như vậy đều bị phru đầy một tầng băng tinh bạch sa mong manh, một cỗ băng hàn chi ý tuyệt đối có thể để cho Chí tôn Thủy Thần ở trong đó đống lạnh đến chết lặng không chịu nổi, bất luận kẻ nào dưới Chí tôn ở chỗ này đều muốn sinh sôi bị đông lạnh mà chết.

Những thứ này nhưng là Minh Tuyết hàn kình bổn nguyên nhất của Lăng Tiếu, mỗi một điểm đều uẩn hàm khí kình băng hàn nhất.

- Băng hàn chi kình là có thể khiến cho người sinh ra cảm giác tê dại, nhưng mà loại ý cảnh phong tỏa kia của Băng Đại Hùng có bất đồng lớn, chúng nó rốt cuộc là làm sao làm được như vậy đây?

Lăng Tiếu lâm vào trong khổ tư.

Hắn muốn Đế Long Diệt Thiên quyết sinh ra một loại cảnh giới phong tỏa, khiến cho đối phương dưới điều kiện tiên quyết không cách nào tránh thoát được, đem đối thủ nhất cử diệt sát.

Bất quá loại ý cảnh phong tỏa này thật giống như không dễ lĩnh ngộ như vậy!

Lăng Tiếu liên tục cân nhắc tìm tòi suốt một tháng cũng không cách nào lĩnh ngộ ra một chút môn đạo!

- Không đúng, ta lấy khí thế của Băng sinh ra sẽ để đối thủ có điều phát hiện, hơn nữa còn là đạt tới hiệu quả tê dại địch nhân, không phải là hiệu quả của phong tỏa không gian, là cảm giác hoàn toàn bất đồng, ta sai rồi, hẳn là lấy thế chấn áp phong tỏa mới đúng, thử xem một chút!

- Vẫn không đúng, lấy thế chấn áp chỉ là có thể đối với đối thủ có thực lực yếu hơn so với mình, nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn lại không dùng được rồi, nên như thế nào mới đạt tới ý cảnh phong tỏa đây, thật là đau đầu a!

- Lấy Băng lục cùng thế tổ hợp với nhau không biế lại sẽ như thế nào!

Lăng Tiếu càng không ngừng thử các loại phương pháp, các loại thôi diễn, vẫn không đạt được ý cảnh phong tỏa, không khỏi để cho tâm tình của hắn có chút phiền loạn rồi.

- Quên đi, có một số việc là không miễn cưỡng được, trước thử tu luyện thương pháp cùng kiếm pháp một chút đi!

Lăng Tiếu không thể không bỏ qua sáng tạo Đế Long Diệt Thiên quyết đệ cửu thức.

Luyện chiêu dễ dàng, sáng tạo chiêu khó!

Từ xưa tới nay tất cả chiến kỹ đều là những nhân vật kinh tài tuyệt diễm kia mới sáng tạo ra, Lăng Tiếu bị kẹt ở một quan khẩu cuối cùng cũng là có thể

hiểu được.

Một khi chờ hắn đem một thức cuối cùng tạo thành, Đế Long Diệt Thiên quyết này chắc chắn sẽ trở thành siêu cường thần kỹ độc nhất vô nhị!

Mà Đế Long Diệt Thiên quyết có thể mỗi một chiêu đều phân tách sử xuất, mỗi một chiêu đều cường đại vô cùng, đây đã là khai sáng lịch trình chiến kỹ mới rồi.

Hôm nay hắn lại muốn sáng tạo thương quyết, chỉ có thể trước từ Phách Long thương quyết diễn luyện ra mà thấu hiểu được huyền ảo tinh yếu kia, lại xem những điểm tinh yếu ở trong rất nhiều trân tàng thương quyết mà hắn thu thập được, lại sáng tạo ra thương kỹ chân chính thuộc về chính hắn!

Thương, lấy cương mãnh bá đạo làm chủ, là vương giả trong các loại vũ khí, nên bày ra vương sát chi khí của nó, mà Phách Long thương quyết lại vừa vặn đạt tới môt điểm này, đã là một loại thương quyết vô cùng hoàn thiện cường đại rồi, nhưng so với Đế Long Diệt Thiên quyết của ta mà nói vẫn còn kém không chỉ một bậc, nếu thương pháp lấy đâm, vẩy, chọc... Các loại thủ đoạn công kích, có lẽ hóa phức tạo thành đơn giản mới có thể đạt tới một kích hữu hiệu nhất, mới có thể sinh sản ra bá đạo chi uy lớn nhất!

Lăng Tiếu vừa tự lẩm bẩm vừa vũ động trưởng thương, lĩnh ngộ thương quyết tinh yếu.

Lăng Tiếu đem một thân thần lực áp chế, chỉ lấy thủ đoạn bình thường không ngừng lặp đi lặp lại mà đâm, vẫy, chọc.. Làm những động tác đơn giản nhất, mỗi ngày lặp lại trên vạn thương.

Loại thương thức cơ sở nhất này mới là nguyên tố cần thiết để sáng tạo ra bất kỳ thương quyết nào!

Đạt tới loại cảnh giới này của Lăng Tiếu, mỗi một chiêu mỗi một thức đều đạt tới trình độ hóa hủ thực thành thần kỳ, chiêu thức muốn sáng tạo ra cũng phải kinh thiên địa khiếp quỷ thần mới có thể phù hợp với thân phận của hắn.

Nháy mắt đã qua hơn nửa năm, Lăng Tiếu rốt cuộc là có lĩnh ngộ, học được một thương một kiếm, uy lực của nó như cũ có cùng uy lực với Đế Long Diệt Thiên quyết rồi.

Lúc Lăng Tiếu còn muốn tiếp tục lĩnh ngộ lại có người đến quấy nhiễu, bẩm báo Vũ Bất Phàm tìm đến.

Lăng Tiếu bỏ qua tiếp tục sáng tạo chiêu thức, ra khỏi tộc địa chạy tới Thiên Long môn.

Vũ Bất Phàm đang được Thường Hạo Hữu chiêu đãi, hắn như vũ là bộ dạng đơn giản, nhưng mà khí tức càng phát ra nội liễm, hắn ngồi ở chỗ này cơ hồ giống như không cảm ứng tới sự hiện hữu của hắn, tựa như dung nhập vào trong thiên địa, cùng thiên địa thời khắc hợp nhất!

Đây là chỗ bất phàm của Hỗn Độn chiến thể, hắn trời sinh chính là sủng nhi của thiên địa, có được chiếu cố của thượng thiên, khiến cho các loại lĩnh ngộ nếu so với thường nhân thì nhanh hơn nhiều!

- Chúc mừng Vũ huynh bước vào cảnh giới Thủy Thần!

Bất kể thực lực của Vũ Bất Phàm tiềm ẩn rất tốt, Lăng Tiếu vẫn có thể nhìn một cái liền biết được Vũ Bất Phàm là xưa đâu bằng nay, bước nhập vào cảnh giới Chí tôn Thủy Thần rồi.

Cảnh giới này của hắn còn không phải là đơn giản như mới bước vào Chí tôn, mà là giống như Lăng Tiếu lúc trước trực tiếp đạt tới đê cấp Chí tôn

đỉnh phong, cách cảnh giới trung cấp Chí tôn đã không còn xa rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2524 - Thu Hai Tên Điểu Nhân! (2)

Lăng Tiếu cũng không khỏi cảm khái ở trong lòng: "Hỗn Độn chiến thể quả nhiên không phải là hư dnah, tốc độ này thật để cho người ta đỏ mắt vô cùng!

Vũ Bất Phàm đứng dậy đối với Lăng Tiếu lộ ra nụ cười thân thiết nó:

- Đây cũng là phúc do Lăng huynh đưa tới, bằng không Bất Phàm đâu có ngày hôm nay!

Lúc trước hắn ở trong Hỗn Độn không gian, nếu không phải Lăng Tiếu đột nhiên xông vào, hắn cũng sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, hơn nữa nhất cử đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, mà nay lại càng để hắn thuận lợi đến tầng thứ đê cấp Chí tôn!

Trong lòng hắn còn là tương đối cảm kích Lăng Tiếu đấy!

- Vũ huynh, ta và ngươi liền không cần phải khách khí như vậy, đến đến, mau ngồi xuống, xem một chút mười năm qua ngươi có thu hoạch được cái gì!

Lăng Tiếu nhiệt tình mà nói.

- Thu hoạch tự nhiên là có chút ít, nhưng mà càng nhiều hơn là cảm khái Thiên vực đất rộng của nhiều, thật sự không phải là Huyền Linh đại lục có thể sánh bằng, để ta đều có chút vui đến quên trời đất rồi!

Vũ Bất Phàm đáp.

Tiếp theo hắn liền đơn giản nói ra một ít du lịch thu hoạch những năm này.

Lăng Tiếu cũng là nhẫn nại nghe hắn nói, chỉ là ở lúc thích đáng chen vào một hai câu mà thôi, cấp cho Vũ Bất Phàm tôn trọng lớn nhất.

- Thiên Long địa vực là ta đi đến không sai biệt lắm, đang muốn đến những địa vực khác hảo hảo đi dạo một chút, nghe nói Thiên Huyền địa vực có Huyền Vũ thần thú tồn tại, còn có Thiên Hổ địa vực đã từng xuất hiện qua Bạch Hổ thần thú, đây nhưng đều là tọa kỵ mà ta hướng tới.

Vũ Bất Phàm cười nhẹ nói.

- Dùng thực lực của Vũ huynh, muốn đi đến chỗ nào đều đã rất dễ dàng, bất quá lúc trước ta đã nói với ngươi, ta cần ngươi cùng ta đi đến vực ngoại một lần, không biết Vũ huynh có thể đi cùng hay không?

Lăng Tiếu nói vào chính đề.

- Ta thiếu Lăng huynh hai phần nhân tình, hôm nay Lăng huynh có có lệnh, ta tự nhiên là vui vẻ phụng bồi, vực ngoại ta cũng đã hướng tới rất lâu rồi,lúc trước đột phá đã từng đến vực ngoại xem một lần, xác thật là để cho ta mở rộng nhãn giới, chỉ là vực ngoại mênh mông vô bờ, ta sợ bị lạc phương hướng!

Vũ Bất Phàm đáp.

- Cái này Vũ huynh đại khái có thể yên tâm, tiền nhân đã ở vực ngoại tìm ra bốn cái vực lộ bất đòng thông hướng vực ngoại rồi, chỉ cần tuần tự đi lại trên những vực lộ này sẽ không sợ bị lạc phương hướng, cũng giảm thiếu các loại nguy cơ.

Lăng Tiếu nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bấ quá chuyến đi này không thể thiếu được cần nhờ đến chiến lực của Vũ huynh giúp ta một phen, sinh tử đều sẽ ở trong một tuyến, Vũ huynh nhưng cần cân nhắc rõ ràng, bất kể ngươi làm ra cái quyết định gì, Lăng Tiếu tuyệt đối sẽ tôn trọng Vũ huynh đấy!

- Ha ha, Lăng huynh ngươi nên biết quyết định của ta, ta còn muốn mai chóng đuổi theo cảnh giới của ngươi, lại cùng ngươi hảo hảo chiến đấu một tràng, các loại nguy hiểm ma luyện của vực ngoại vừa lúc nghiệm chứng một chút thực lực hôm nay của ta!

Vũ Bất Phàm cười to nói.

- Tốt, đã như vậy, vậy chuẩn bị mấy ngày, chúng ta liền đi vực ngoại một lần, hi vọng có thể sớm đem ba loại Thủy Nguyên thạch khác thu hoạch tới tay!

Lăng Tiếu tương đối vui vẻ nói.

Hắn biết Vũ Bất Phàm cũng là loại người không cam chịu tịch mịch, Vũ Bất Phàm đáp ứng cùng hắn đồng hành đã là ở trong dự liệu của hắn.

Chuyến đi này có trợ giúp của Vũ Bất Phàm, hắn hẳn sẽ thoải mái nhiều lắm!

Vực ngoại vực lộ có bốn cái, mỗi một cái đều là tuyến đường an toàn do tiền nhân sau nhiều lần kinh lịch mới thăm dò ra.

Tuyến đường an toàn này chỉ là tương đối so với hư vô không gian mà nói, trên đường đồng dạng tồn tại các loại bất an.

Nếu như không thể né tránh những bất an hoặc có năng lực đi ứng phó, vực lộ này đồng dạng là không dễ đi.

Hôm nay Nam vực lộ đã trở thành tuyến đường có tình thế khẩn trương nhất, Chí tôn Thủy Thần bình thường đều không dám ở trên con đường này di chuyển.

Cho dù là lược đoạt giả cũng không thể không cải biến con đường cướp đoạt, đủ thấy được Nam vực lộ xác thật không dễ đi.

Hôm nay Nam vực lộ nhưng phân làm bốn nhóm nhân mã cường đại nhất, giữa hai bên tiến hành diệt sát đối phương tàn khốc nhất.

Bốn nhóm nhân mã này thì lấy chiến đấu giữa Thiên Nguyên địa vực cùng Thiên Hổ địa vực là chói mắt nhất, khác thì là Kim tộc cùng với người của Thiên Long môn ở Thiên Long địa vực đối chiến với Diệt Long hội vừa mới tổ hợp thành.

Thiên Nguyên địa vực lấy người của Dược Minh công hội làm chủ, đã tụ tập ba trăm Chí tôn Thủy Thần của Thiên Nguyên địa vực rồi, tiến hành vây sát Chí tôn Thủy Thần của Thiên Hổ địa vực.

Ba trăm Chí tôn Thủy Thần chỉ là số lượng đầu tiên, Dược Minh công hội Tam điện chủ càng tuyên bố, người nào gia nhập bên phía bọn họ có thể thu được Chí tôn thần đan trực tiếp tiến giai, dùng cái này hấp dẫn vực ngoại Chí tôn gia nhập liên minh, cùng nhau đối kháng với người của Thiên Hổ địa vực.

Cỗ lực lượng này của Dược Minh công hội nhìn lại hết sức cường đại, nhưng mà nhân mã lấy Ma Hổ tông cầm đầu cũng hết sức cường hãn, bất kể là ở trên lực chiến đấu hay nhân số cư nhiên còn ẩn ẩn áp được Dược Minh công hội một đầu.

Khiến cho tình thế hôm nay của Dược Minh công hội trở nên tương đương nghiêm nghị nhiều lắm.

Mặt khác bên phía Kim tộc, Thiên Long môn lấy Lăng Thái Mông cùng Lạc Đông Thăng làm chủ, tổ thành Thiên Long minh, tổng cộng xuất ra trăm tên Chí tôn Thủy Thần vây sát Diệt Long hội do Ba Mạc cùng Ảnh Mã tổ thành.

Diệt Long hội mới bắt đầu chiêu lãm không ít người, nhưng mà Thiên Long minh xuất hiện, sau đó cùng bọn họ liều chết chiến vài trận, song phường đều có tổn thất, mà Diệt Long hội cũng là bại nhiều thắng ít, nhưng là bọn họ giống như có hậu viện cuồn cuộn không dứt, cư nhiên cũng có thể thỉnh thoảng bổ sung nhân số, khiến cho bọn họ một mừng cùng Thiên Long môn tử đấu không ngừng.

Cũng chính là những nhân mã này ở Nam vực lộ bắt đầu đại chiến khiến cho con đường này trở nên hung hiểm nhất.

Vốn đã là rất ít người đặt chân lên Nam vực lộ, nhưng mà bây giờ lại hết lần này đến lần khác có hai người không biết tốt xấu mà hướng Nam vực lộ đi đến.

Hai gã thanh niên nhân này một người tuấn lãng bất phàm, phiêu dật hiên ngang, là loại hình nam nhân mị lực để cho nữ nhân vừa gặp đã yêu, một người mặc ma y, tướng mạo bình thường nhưng mà lại cho người ta một loại cảm giác như đại nam hài gần nhà.

Hai người bọn họ đều là hướng Nam vực lộ phi hành, ở trên đường thỉnh thoảng gặp mấy không gian bổn nguyên lực lượng đều bị bọn họ nhất nhất hấp thu tăng cường thực lực.

Trong đó tên ma y thanh niên kia lộ ra vô cùng quỷ dị, thủ đoạn hấp thu kia tương đối đáng sợ, cư nhiên ngay cả một chút lực lượng cuồng bạo cũng đều hấp thu.

Chỉ thấy ở thân hình hắn cư nhiên tự hình thành một cái đại hắc động, hắc

động này càng không ngừng cấp tốc xoay chuyển đem hết thảy lực lượng bốn phía cuồng tập mà đến, bất kể là lực lượng dạng gì đều bị cuốn vào trong hắc động biến mất không thấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2525 - Kinh Hiện Chí Tôn U Ảnh Tộc. (1)

Thanh niên anh tuấn ở một bên thì là híp lấy ánh mắt, thầm nghĩ trong lòng: "Vũ huynh quả nhiên đã lĩnh ngộ ra Thôn phệ thần thông, xem ra ngày sau sẽ không quá tịch mịch rồi!".

Thanh niên anh tuấn này cùng ma y thanh niên kia chính là Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm.

Chuyến đi này của Lăng Tiếu có ba mục đích, một là tương trợ Thiên Long minh cùng với Dược Minh công hội, hai là đi tới Lôi gia cứu ra Đại điện chủ Sư Thương Dương; ba là tìm Thủy Nguyên thạch.

Mà Vũ Bất Phàm đúng là trợ thủ mà hắn thỉnh tới trợ giúp.

Hành trình Nam vực lộ lần này Lăng Tiếu đã làm xong tính toán trường kỳ phiêu bạt bên ngoài rồi.

Nếu như không thể đem Diệt Long hội trảm sát, không thể đem người của Ma Hổ tộc kích lui cùng với không cứu ra Sư Thương Dương, hắn thề không trở về Thiên vực.

Hắn đây là quyết định ép mình phải đem những nhiệm vụ này hoàn thành, đồng thời cũng là vì ma luyện thực lực chính mình.

- Lực lượng bổn nguyên ở vực ngoại quả nhiên không ít, cứ tiếp tục như vậy không cần mấy chục năm ta nhất định có thể lại tiến một giai!

Vũ Bất Phàm không chút nào che giấu hưng phấn của mình mà nói với Lăng

Tiếu.

- Ha ha, dùng năng lực của Vũ huynh, tiến giai chỉ là tiểu ý tứ, huống chi một lần này chúng ta lưu lại ở vực ngoại một đoạn thời gian rất dài, cũng đủ cho ngươi không ngừng cường đại!

Lăng Tiếu cuồng tiếu nói.

- Ừ, ta còn rất mong đợi có thể cùng Lăng huynh lại chiến một trận!

Vũ Bất Phàm lòng tin mười phần nói.

- Yên tâm, một trận chiến này tin tưởng sẽ không cần bao lâu!

Lăng Tiếu nhẹ đáp một tiếng, tiếp theo ánh mắt hắn nhẹ nhíu lên nói:

- Bất quá trước mắt còn là trước tiên giải quyết một chút phiền toái nhỏ này đi!

Nói xong Lăng Tiếu hướng về một cái phương hướng nhẹ điểm ra một chỉ.

Một chỉ này không có bao nhiêu lực sát thương nhưng mà lại đem người đang âm thầm tieenfm ẩn kia tìm ra.

- Ha hả, lực phản ứng còn thật không tệ!

Một đạo thanh âm cười lạnh sâu kín mà vang lên.

Lúc này năm tên Chí tôn Thủy Thần cưỡi lấy thánh thú không giống nhau xuất hiện ở chỗ xa.

Trên thân năm người này đều liễu nhiễu một cỗ hắc sát khí tức, mà thánh thú phía dưới cũng đều là Ám thuộc tính, người cầm đầu nọ cưỡi chính là Hắc Ma Hổ, đây hiển nhiên là tọa kỵ chuyên dùng của tộc nhân Ma Hổ tộc.

- Người của Ma Hổ tộc! Đến vừa lúc, Vũ huynh, đây có thể để cho ngươi luyện tay một chút rồi!

Lăng Tiếu kinh ngạc nói một tiếng, tiếp theo tựa như rất bình thản mà nói với Vũ Bất Phàm.

Đổi lại thành Chí tôn Thủy Thần bình thường, gặp phải người của Ma Hổ tộc đều là có bao xa lui bấy nhiêu xa.

Bọn họ là địch nhân nổi danh thị huyết hung tàn, chỉ cần bọn họ nhìn chằm chằm vào đều sẽ không có kết cục gì tốt.

- Ừ, ta đang cần luyện tay một chút, có thể đưa đến cửa là tốt nhất!

Trong mắt Vũ Bất Phàm lộ ra ánh sao hưng phán mà đáp.

Năm người của Ma Hổ tôc từng người lập tức trở nên phẫn nộ.

Cho dù là địch nhân của bọn họ, nhìn thấy bọn họ đều sẽ hiển lộ ra vẻ kinh hoảng, hai người trước mắt này cư nhiên không trốn, cũng không khẩn trương, ngược lại là chẳng đem bọn họ để vào trong mắt như thế, thật sự là bọn hắn tức giận.

- Hai tên tiểu tử chưa dứt sữa lại dám nói mà không biết thẹn, đem bọn họ bắt lại cho ta, ta muốn tù cấm bọn họ, đem bọn họ ngàn đao vạn quả mà chết!

Người cầm đầu nọ sâu kín mà nói.

Người này cưỡi Hắc Ma Hổ, cầm trường thương trong tay, thân mặc vệ giáp, khí thế oai nghiêm, rõ ràng là tồn tại đã đạt tới trung cấp Chí tôn đỉnh phong, tên là Khương Liệt Văn, ở dưới tay hắn có một người là trung cấp Chí tôn, ba người là đê cấp Chí tôn.

Bọn họ chỉ bất quá mà Ma Hổ tộc nhân tuần thị ở bốn phía nơi này, một là vì lôi kéo một ít người gia nhập vào bên Thiên Hổ địa vực bọn họ, hai là vì thanh trừ một chút Chí tôn Thủy Thần đến trợ giúp Dược Minh công hội.

Cho nên bọn họ đụng phải Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cũng là động lên sát cơ nồng đậm.

Một là hắn nhận ra một người trong đó chính là Chí tôn Dược Thần Lăng Tiếu duy nhất của Thiên Long địa vực, mà Lăng Tiếu chính là người của Thiên Long môn.

Hắn cũng không rõ ràng lắm chiến lực của Lăng Tiếu, mặc dù Lăng Tiếu cũng đạt tới tầng thứ trung cấp nhưng mà hắn nhận thấy đẳng giai thực lực của Luyện dược sư đều là do đan dược thần vật tăng lên, lực chiến đấu nhất định là kém mạnh.

Về phần một người khác chỉ là thực lực đê cấp Chí tôn, lại càng không được hắn để vào trong mắt.

Lúc này bốn gã Chí tôn Thủy Thần ở dưới tay hắn cưỡi lấy thánh thú của mình đem hai người bọn họ vây sát lại.

Lăng Tiếu cũng không tính xuất thủ, hắn chuẩn bị xem một chút sau khi Vũ Bất Phàm đạt tới cảnh giới Chí tôn Thủy Thần rốt cuộc là cường đại đến trình độ nào.

- Các ngươi cùng nhau đến đối phó ta đi, bằng không các ngươi liền không

còn cơ hội rồi!

Vũ Bất Phàm tương đối lạnh nhạt mà nhìn bốn người vây quanh nói.

- Khẩu khí thật lớn, trảm một tên tiểu tử như ngươi thì một mình ta là đủ rồi!

Một gã Chí tôn Thủy Thần cưỡi trên lưng Ma Giáp Báo kinh hống một tiếng, liền hướng tới Vũ Bất Phàm trảm sát mà tới.

Thực lực của người này không kém, cũng đạt tới đê cấp Chí tôn Thủy Thần đỉnh phong, vừa ra tay chính là dùng hết toàn lực, một cỗ hắc sát chi khí tràn ra bốn phía, Lang Nha Bổng kia giống như thiên trùy rơi đập, chiêu thức chưa tới, không gian bốn phía đã là đen nhánh một mảnh, vô số không gian đã là nát bấy rồi.

Từng đầu hắc sắc báo sảnh tứ bốn phương vây sát mà đến, lực lượng tạo thành quả thật là bàng bạc bất phàm!

- Ngươi là Chí tôn Thủy Thần đầu tiên chết trong tay ta!

Trên khuôn mặt bình thường kia của Vũ Bất Phàm phù hiện lên vài phần hung lệ, hắn sâu kín nói một tiếng, hai bàn tay của hắn điệp gia đan chéo nhau, một cái hắc động xoay tròn từ từ phù hiện ra.

Cái hắc động này từ nhỏ biến lớn, trong nháy mắt giống như một cái động sâu không đáy thần bí, cho người ta một loại cảm giác âm sâu.

Thuận theo cái hắc động này chợt hiện, một cỗ lực hấp phệ mãnh liệt chợt hiện mà ra.

Sau một khắc, mọi người chỉ thấy từng đầu hư ảnh báo hình cư nhiên bị hắc động này trực tiếp hấp thu tiến vào bên trong, lại không tạo ra nửa điểm gợn

sóng.

Cùng lúc đó hấp lực cường đại kia còn đem tên đê cấp Chí tôn kia cùng với Ma Giáp Báo hấp phệ đến hướng về hắc động mà đi.

Người nọ rốt cuộc là lộ ra vẻ vô cùng kinh hoảng:

- Đáng chết, đây rốt cuộc là lực lượng gì!

Thuận theo thanh âm của hắn hạ xuống, Lang Nha Bổng của hắn không ngừng vũ động, lực lượng cường đại nhất hướng về hắc động kia oanh đạp tới, như muốn đem động phủ này phá hủy!

- Ta đã nói, ngươi là Chí tôn đầu tiên chết trong tay ta, ta sẽ cho ngươi chết thống khoái!

Vũ Bất Phàm sâu kín mà nói một câu, thân hình hắn lướt động, hắc động kia cũng theo hắn mà chuyển động nhanh hơn, hướng về tên Chí tôn Thủy Thần kia nghên đón.

Hỗn Độn thần thú thần thông cắn nuốt vạn vật!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2526 - Kinh Hiện Chí Tôn U Ảnh Tộc. (2)

Chỉ thấy hắc động kia lực lượng đại thịnh, cửa động trở nên càng thêm lớn, hấp lực càng thêm cuồng bạo, ở trong vòng vạn thước có một ít vật đều là không tự chủ được mà hướng về phía hắc động bay qua.

Ngươi ở chung quanh từng cái đều cảm nhận được đáng sợ của cỗ hấp lực này, đều là lợi dụng thần lực ổn định thân thể, nhưng mà Chí tôn cùng Ma Giáp Báo cách hắc động gần nhất kia lại là đụng phải lực hấp phệ đáng sợ nhất, muốn lùi về phía sau đã là không kịp rồi!

Người nọ cùng Ma Giáp Báo sinh sôi bị hắc động thật lớn kia trực tiếp hấp thu vào.

Chỉ ở trong thời gian nháy mắt, bọn họ liền sinh sôi biến mất ở trước mắt mọi người, biến mất đến vô tung vô ảnh!

Mấy người kia của Ma Hổ tộc trong nháy mắt giống như lọt vào trong hầm băng, một cỗ hàn ý từ trong lòng dâng lên!

Loại sát phạt này đơn giản là để cho người ta chưa bao giờ nghe nói đến, chưa bao giờ thấy đến, thật sự là quá quỷ dị, thật sự đáng sợ!

- Đáng chết, cùng nhau hợp lực kích sát tiểu tử quỷ dị này cho ta!

Khương Liệt Văn lộ ra vài phần ngưng trọng mà kinh quát lên.

Ba tên Chí tôn Thủy Thần kia đều là bình tĩnh trở lại, lập tức thi triển ra sát chiêu cường đại nhất hướng về phía Vũ Bất Phàm phát động viễn trình công

kích.

Bọn họ không dám đi tới gần Vũ Bất Phàm, sợ bước lên kết cục mới vừa rồi của tên đồng bạn kia!

- Đến phải mãnh liệt hơn một chút đi!

Khuôn mặt của Vũ Bất Phàm lộ ra vài phần si chiến chi khí, song chưởng không ngừng phù động, lực lượng đang không ngừng tăng lên, hắc động đang biến lớn, hấp lực đang không ngừng mà mở rộng ra, đem rất nhiều công kích đều hấp thu vào, để cho bất kỳ công kích nào cũng không đến được gần thân thể của hắn chút nào.

Thôn phệ thần thông vốn chính là thần thông độc hữu của Hỗn Độn thần thú!

Chúng nó dựa vào thần thông này có thể cắn nuốt thiên hạ vạn vật, cho dù là sơn nhạc, băng hà, lôi điện... Chỉ cần chúng nó muốn cắn nuốt đều có thể cắn nuốt.

Lăng Tiếu từng ở Thiên Huyền địa vực gặp qua Hỗn Độn thần thú, đầu tiên là bị người của Băng Đao minh trọng thương, sau đó lại bị Kim Long thập tam thái tử thu thập.

Thần thể của Hỗn Độn thần thú bị Lăng Tiếu thu hoạch được, Lăng Tiếu chỉ lấy một bộ phận máu huyết cùng thú đan, những thứ khác liền toàn bộ giao cho Vũ Bất Phàm.

Mười năm qua đi, Vũ Bất Phàm đã đem thần thông này của Hỗn Độn thần thú lĩnh ngộ.

Rất nhiên nhiên hắn chính là từ trong tinh huyết bàng bạc kia của Hỗn Độn thần thú mà lĩnh ngộ ra.

Thôn phệ thần thông mà Vũ Bất Phàm bày ra cơ hồ giống như đúc so với Hỗn Độn thần thú, bất đồng duy nhất chính là Vũ Bất Phàm cũng không có lợi dụng thanat hể trực tiếp hấp thu, mà là đem nó chuyển hóa đến trong hư vô không gian, thủ đoạn lộ ra phải càng thêm hoàn mỹ không ít so với thập giai Hỗn Độn thần thú lúc trước.

Một gã Chí tôn cùng Ma Giáp Báo vừa mới bị hắn hấp thu chính là bị giảo vào trong hư vô hắc động.

Đó là không gian thần bí nhất, kinh khủng nhất, bất kẻ là ai tiến vào bên trong cơ hồ là cửu tử nhất sinh, khó tìm được đường ra.

Loại thủ đoạn cao thâm này thật sự là hãi nhân chí cực!

Lăng Tiếu ở một bên nhìn, ánh mắt cũng không khỏi có chút cuồng loạn, hắn có thể từ trong hắc động kia cảm nhận được từng tia uy hiếp!

Tạo nên đối thủ như vậy không biết là nên cao hứng hay phải nói là xui xẻo, có lẽ hắn hẳn là bằng hữu của ta!

Lăng Tiếu ở trong lòng mà phức tạp thầm nghĩ.

Hắn cùng Vũ Bất Phàm hoàn toàn không đạt tới một tầng thổ lộ tình cảm, thủy chung đối với Vũ Bất Phàm có vài phần phong bị, bởi vì gã cùng Viên Chiến Thiên không phải là một loại người.

Vũ Bất Phàm trời sinh chính là hoàng giả, là tồn tại tuyệt đối không cam chịu tịch mịch, một khi hắn cường đại đến trình độ nào đó có lẽ mới sẽ đem dã tâm của hắn hiển lộ ra.

Lăng Tiếu cho dù có Linh Lung chi tâm cũng không cách nào nhìn thấu tâm tư của Vũ Bất Phàm, hắn đã hóa thành hỗn độn, cách tuyệt hết thảy khí cơ.

Ba tên Chí tôn cùng thánh thú kia đồng thời hướng về Vũ Bất Phàm viễn trình, những lực lượng kia đều bị hắc động của Vũ Bất Phàm hấp thu cắn nuốt, căn bản không tạo thành thương hại gì đối với hắn.

Bất quá Vũ Bất Phàm cũng không phải dễ dàng giống như trong tưởng tượng, muốn đề cao hắc động cắn nuốt này cũng là dựa vào thần lực đi trợ giúp. chương mới hơn tại doctruyen.org nhé.

Nếu như chỉ thủ không công mà nói, Vũ Bất Phàm cũng phải chịu không nổi nhiều công kích như vậy, sớm muộn lộ ra dấu vết bại lui!

Khương Liệt Văn kia cũng phát hiện ra điểm này, lập tức quát to:

- Gia tăng tiến công, hắn hẳn là rất nhanh sẽ không chịu nổi đâu.

- Ha hả, chẳng lẽ ngươi cho là chỉ như vậy thôi sao?

Vũ Bất Phàm cười lạnh một tiếng, rốt cuộc là lần nữa biến đổi thủ đoạn công kích.

Chỉ thấy hắn đem hắc động kia cư nhiên hướng về phía ba người đẩy qua, giống như là một cái hắc sắc toàn qua bọc hướng bọn họ, lực hấp phệ kia lại là một điểm cũng không giảm!

Ba người kia bị sợ đến hồn phi phách tán, lập tức phân tách ra.

Tên trung cấp Chí tôn trong đó gầm lên một tiếng, từ trên người thánh thú nhảy xuống, tay cử đại đao cuồng trảm xuống:

- Giả thần giả quỷ, chết đi cho ta!

Lực lượng của tên trung cấp Chí tôn này so với người trước đó thì bá đạo

hơn nhiều lắm, từng đạo hắc sắc đao ảnh xé rách trường không mà đến, tựa như một đầu hắc xà gầm thét tê giảo, đem bốn phía của Vũ Bất Phàm đều phong tỏa lại.

Lực lượng của trung cấp Chí tôn nếu so với Vũ Bất Phàm thì cường đại hơn, hắn có thể đỡ được một chiêu này này không liền có thể thấy được thực lực của hắn là cường đại đến bực nào.

Vũ Bất Phàm hơ lộ ra vẻ nghiêm túc, song chưởng kết ấn, lại một cái hắc động nữa phù hiện ra, đem lực lượng kia hấp phệ.

Nhưng mà đây chỉ là khúc dạo đầu, ngay lập tức ở bốn phương không gian này có từng cái hắc động giống như là hắc sắc cự nhãn phù hiện, lực hấp phệ kia đột nhiên bạo trướng lên nhiều, từng đoàn thôn phệ chi lực xoay tròn đem loạn lưu cương phong ở phụ cận mười mấy vạn dặm đều thôn phệ lại, đã tạo thành một cỗ thôn phệ phong bạo!

Trọn vẹn tám cái thôn phệ hắc động ở chung quanh Vũ Bất Phàm phù hiện ra, hai cái hắc động trong đó đã hướng những người khác bao tới, bao gồm Khương liệt Văn cũng đụng phải hai cái hắc động bao phủ cắn nuốt.

Tên trung cấp Chí tôn lúc trước đến trảm sát Vũ Bất Phàm trong nháy mắt đại kinh, lực lượng của hắn lại đều bị hấp phệ, cả gười cũng thiếu một chút bị thôn phệ.

May mà cỗ hấp phệ chi lực này hắn miễn cưỡng có thể ngăn cản được, lập tức cấp tốc bạo lui ra.

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Vũ Bất Phàm sâu kín mà nói một tiếng, cả người bước ra bộ pháp kỳ dị, tốc độ kia cư nhiên có thể truy kích được trung cấp Chí tôn Thủy Thần kia.

Thuận theo Vũ Bất Phàm động, hai cái hắc động ở bên cạnh hắn cũng trở nên phiêu động.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2527 - Lửa Giận Ngập Trời!

Vũ Bất Phàm trong nháy mắt duổi theo tên trung cấp Chí tôn chạy trốn này, một tay hắn giơ cao mà hạ xuống, bàn tay kia liền hướng về phía trước đẩy một cái, lực lượng trong nháy mắt tăng cường mười mấy lần, hấp phệ chi lực hướng đầu của đối phương cấp tốc hút tới.

Tên trung cấp Chí tôn kia bị dọa đến vỡ mật, lập tức thi triển toàn lực bạo khởi phản kích cường đại nhất, đem hắc động này của Vũ Bất Phàm phá diệt.

Chỉ tiếc hết thảy đây đều chỉ là uổng công, một cái tay khác của Vũ Bất Phàm lại chuyển động, một cái thôn phệ hắc động khác lực lượng nhanh chóng tăng lên, đem trung cấp Chí tôn này sinh sôi hấp phệ đến gần hơn, chỉ thiếu chút nữa là có thể đem hắn triệt để hút vào trong hắc động rồi.

- Đáng chết, ta cũng không tin ngươi thật có thể cắn nuốt được tất cả mọi thứ mà không diệt, Hắc Xà bạo cho ta!

Trung cấp Chí tôn này ở trong lúc tuyệt vọng rốt cuộc là đã hạ định quyết tâm, cư nhiên để cho đầu tọa kỵ thập nhất giai Hắc Văn Xà của hắn tự bạo.

Hắc Văn Xà là hộ thân thánh thú cùng hắn ký kết khế ước chủ tớ, chủ nhân muốn nó chết thì nó phải chết!

Hắc Văn Xà tê minh một tiếng, thân thể khổng lồ kia đang vặn vẹo, lực lượng đang phát tán ra, thú đan của nó bắt đầu tự bạo rồi.

Một đạo thanh âm đáng sợ kinh bạo mà vang, lực lượng đáng sợ đem bốn

phía không gian này đều oanh bạo đến phiên đằng không nghỉ.

Lăng Tiếu ở chỗ xa đều không thể không vận khởi lực lượng đem chính mình bảo hộ lại, không bị những lực lượng tự bạo kia bắn trúng người hắn chút nào.

- Không biết Vũ huynh có trụ được một kích này hay không!

Trog lòng Lăng Tiếu nghi hoặc thầm nghĩ.

Nếu như hắn ở cùng cảnh giới với Vũ Bất Phàm, gặp một kích như vậy hắn khẳng định cũng phải bị trọng thương đấy!

Thôn phệ hắc động ở bốn phía này đã biến mất, Khương Liệt Văn không có chuyện gì, hắn là trung cấp Chí tôn đỉnh phong có thể tránh qua thôn phệ của những hắc động này, nhưng mà hai tên đê cấp Chí tôn khác cùng với thánh thú của bnj họ đã không còn bóng dáng rồi.

- Đáng chết, tiểu tử này chẳng lẽ là do Hỗn Độn thần thú biến thành hay sao?

Khương Liệt Văn ở trong lòng suy đoán mà mắng nói.

Hiểu được thôn phệ thần thông, Khương Liệt Thần ở trên tấ cả sử ký ghi chép chỉ có Hỗn Độn thần thú mới có thể làm được mà thôi, cho nên hắn mới có suy đoán như vậy.

Tên trung cấp Chí tôn kia để thánh thú của mình tự bạo, chật vật mà trốn trở lại bên cạnh Khương Liệt Văn, thần thể của hắn cũng bị thương tổn không nhỏ, chính là tai họa do Hắc Xà của hắn tự bạo gây ra.

- Đại nhân, người nọ thật quỷ dị, bất quá Hắc Xà tự bạo hẳn là đem hắn trọng thương rồi!

Trung cấp Chí tôn này lộ ra vẻ may mắn nói.

Khi bên phía kia mây khói tiêu tan, ở chỗ xa lộ ra một đạo thân ảnh, một bộ ma y như cũ, nhưng mà lại có nhiều chỗ bị tổn thương, khó che giấu chút ít chật vật của hắn.

- Xem ra sơ chiến còn chưa đủ hoàn mỹ a!

Vũ Bất Phàm hướng về phía Lăng Tiếu cười khổ một tiếng.

Hắn vận chuyển thần công, quanh thân phù hiện lên ngũ hành quang mang, ngũ đại thần thú phù hiện ở phía sau lưng hắn, khí tức của hắn trực ép trung cấp Chí tôn, hắn bước ra bộ pháp nhanh chóng hướng về phía Khương Liệt Văn cùng trung cấp Chí tôn kia giết tới.

Một lần này là hắn không lợi dụng Thôn phệ hắc động, cái đó tiêu hao thần lực quá lớn, hơn nữa còn không nhất định có thể đối phó được với hai trung cấp Chí tôn ở trước mắt, cho nên hắn đổi lại dùng lực lượng của Cực Hóa Thủy Thiên châu!

Đây là một loại lực lượng mà Lăng Tiếu đã từng kiến thức qua, chỉ là hôm nay trải qua cải biến của Hỗn Độn lực lượng, lực lượng Thủy chi bản nguyên này càng thêm cường hãn rồi.

Từng cái lam sắc chưởng ấn hướng về phía hai người bao phủ xuống, như có Huyền Vũ thần thú đột nhiên hàng lâm!

- Đây... Đây chẳng lẽ là Hỗn Độn chiến thể trong truyền thuyết!

Khương Liệt Văn nhưng là nhân vật đã sống mấy vạn năm, nhãn giới tự nhiên không thấp, vừa nhìn thấy kỳ quan do Vũ Bất Phàm tạo thành lập tức kinh hô.

Bất quá trước mắt bọn họ không có thời gian đi khẳng định, mà là đồng thời đại chiến với Vũ Bất Phàm.

Khương Liệt Văn vốn không muốn tham chiến, nhưng là sau khi kiến thức được sự cường đại của Vũ Bất Phàm, hắn rốt cuộc là phải bắt đầu trở nên trọng thị, hắn muốn bắt sống Vũ Bất Phàm, lại lợi dụng tà thuật khống chế của bọn họ, đem hắn khống chế vì Ma Hổ tộc bọn họ sử dụng thì càng hoàn mỹ.

Vũ Bất Phàm lấy một địch hai, hơn nữa thực lực của hai người đều ở trên hắn, mới bắt đầu cư nhiên đều rơi xuống hạ phong.

Lăng Tiếu ở trong lòng không khỏi thất kinh:

- Đây mới là Hỗn Độn chiến thể đại thành, hắn rốt cuộc là đem thiên phú của hắn bày ra rồi!

Nhớ lúc trước Lăng Tiếu ở đê cấp Chí tôn đỉnh phong, lấy lực lượng thân thể cũng chỉ có thể đối phó với trung cấp Chí tôn bình thường, trung cấp Chí tôn đỉnh phong như Khương Liệt Văn hắn cũng không có nắm chắc, phải dựa vào thần hồn phân thân mới được.

Chỉ thấy Vũ Bất Phàm bước ra bộ pháp kỳ dị, huy động chưởng pháp huyền ảo, đem Cực Hóa Thủy chi lực tăng lên đến cực hạn, ẩn ẩn lại có Hỗn Độn lực đang phù động ra, bày ra lực chiến đấu siêu cường đại.

Bất quá hắn ở trên cảnh giới thủy chung vẫn yếu một bậc, bị Hổ thương của Khương Liệt Văn phá mở phòng ngự, liên tục đâm hai thương.

Hắn cũng ở một khắc này mới rõ ràng rơi xuống hạ phong.

- Hỗn Độn chiến thể là lợi hại, nhưng mà ngươi còn kém một chút, tiểu tử

ngươi biết điều một chút thần phục Ma Hổ tông chúng ta đi! Chúng ta có thể đem ngươi tăng lên một tầng!

Khương Liệt Văn chiến lực cường đại, đem Vũ Bất Phàm đánh cho từng bước bại lui, một gã trung cấp Chí tôn khác liền thành kẻ ngồi xem!

Ở trong lúc Khương Liệt Văn lại một chiêu đánh đến, Lăng Tiếu rốt cuộc là xuất thủ!

Hắn lướt động thân hình giống như là cụ phong thổi qua, không tới một cái nháy mắt đã đến sau lưng Khương Liệt Văn, Phong Thần thối hướng về sau lưng hắn nặng nề đá xuống.

Khương Liệt Văn vừa cảm ứng đến nguy cơ, lập tức liền nhận lấy trọng cước này, cả người bổ về phía trước hộc máu, nguy cơ của Vũ Bất Phàm lập tức được giải!

- Vũ huynh, một người khác giao cho ngươi, hắn vẫn là do ta đến đối phó đi!

Lăng Tiếu đối với Vũ Bất Phàm nói.

Vũ Bất Phàm nhếch miệng cười một tiếng nói:

- Chênh lệch về đẳng giai còn là không cách nào bù đắp, bất quá cũng là để cho ta nhìn thấy ngọn nguồn của chính mình, vậy người kia liền giao cho ta là tốt rồi!

Nói xong Vũ Bất Phàm liền hướng lấy một gã trung cấp Chí tôn khác lướt qua.

Lăng Tiếu sâu sắc nhìn Vũ Bất Phàm một cái, hắn có thể khẳng định Vũ Bất Phàm còn chưa xuất ra toàn lực, Hỗn Độn lực lượng kia mới là lực lượng

cường đại nhất của hắn.

- Có lẽ phải tới lúc hắn gặp sinh tử tồn vong mới sẽ phóng thích ra đi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ nói.

Lúc này Hổ thương của Khương Liệt Văn đã hướng về phía cổ họng của Lăng Tiếu đâm thẳng tới:

- Chết đi cho ta!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2528 - Phiêu Phiêu Tỷ Theo Ta Đi! (1)

Trong lúc Khương Liệt Văn cho rằng cấp bậc của Lăng Tiếu mặc dù cường đại hơn Vũ Bất Phàm nhưng mà hắn vẫn cho rằng Lăng Tiếu không mạnh bằng Vũ Bất Phàm.

Luyện Dược Sư chính là Luyện Dược Sư, căn cơ làm sao bằng hỗn độn ciến thể được.

Nhưng mà hắn đâm tới một đâm này lực lượng mười phần, hắn muốn chém giết Lăng Tiếu ngay, làm cho Kim tộc cùng Thiên Long Môn đau lòng một phen, lại hợp lực bắt lấy hỗn độn chiến thể này.

Nhưng mà hắn không biết Lăng Tiếu so với Vũ Bất Phàm còn là đối thủ kinh khủng hơn.

Hắn nhìn thấy Hổ Qua muốn đấm vò mặt Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã lại tiến lên công kích Hổ Qua!

- Cái gì!

Khương Liệt Văn kinh hô trong lòng.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Lăng Tiếu lại dám lấy tay không tiếp quyền của Hổ Qua, đây quả thực là phải chết không thể nghi ngờ.

Ba!

Nhưng mà bàn tay của Hổ Qua cùng Lăng Tiếu tiếp xúc với nhau thì tay của

Hổ Qua bị gãy.

Thần sắc của hắn đại biến, thời điểm hắn định lui ra phía sau thì tay của Lăng Tiếu đã đấm thẳng vào ngực của hắn rồi!

Phanh!

Ngực của Khương Liệt Văn lồng ngực bị Lăng Tiếu đánh một chưởng, hắn kêu lên thảm thiết, thần thể giống như sắp vỡ tung!

Khương Liệt Văn bị dọa đến hồn phi phách tán, hắn muốn gầy dựng lại thân thể và bỏ chạy thật mau, đồng thời còn kêu Hắc Ma Hổ lao lên ngăn cản giúp hắn.

Hắc Ma Hổ là thập nhất giai trung giai, nó gào thét xông qua phía Lăng Tiếu.

Chỉ là Lăng Tiếu triển khai thân pháp như bão tố, hắn muốn tiêu diệt Khương Liệt Văn trước.

- Không, không nên giết ta!

Khương Liệt Văn lúc này thần sắc khủng hoảng hét to lên.

- Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, một băng quyền đánh ra đóng băng Khương Liệt Văn.

Trước tiên cứ đóng băng đối thủ đã, qua lát nữa khống chế dễ dàng hơn nhiều lắm.

Về phần Hắc Ma Hổ thì Lăng Tiếu cũng không có giết, hắn trực tiếp đóng

băng nó lại.

Lúc này này minh tuyết hàn kính và thiên châu đều là lực lượng bổn nguyên chí cực, bất kể là người hoặc thú, không quản thủ đoạn cường hãn thế nào, đừng mơ tưởng có thể phá phong thoát ra được.

- Vũ huynh đừng hạ sát thủ, ta muốn hắn sống!

Lăng Tiếu lúc này nhìn qua Vũ Bất Phàm quát lên.

Thời điểm Vũ Bất Phàm đã áp tên Chí Tôn kia vào tuyệt cảnh, đánh đối phương chật vật không chịu nổi.

- Tốt, cho ngươi sống!

Vũ Bất Phàm ứng một tiếng, tăng lực công kích lên, hắn đánh nổ thân thể của đối thủ, mà chính hắn cũng bị không ít vết thương, nhưng mà tốc độ khôi phục của hắn không kém gì Lăng Tiếu.

Mà tên Chí Tôn trung giai sớm khí thế yếu đi, lúc đối chiến đã bó tay bó chân, cuối cùng bị Vũ Bất Phàm bắt giữ lại giao cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không khách khí đóng băng tên này lại, nhìn qua Vũ Bất Phàm nói:

- Vũ huynh hộ pháp thay ta, ta muốn thu phục bọn chúng.

Vũ Bất Phàm có vài phần kỳ dị, hắn không có hỏi nhiều mà gật gật đầu, liền rời xa Lăng Tiếu và hộ pháp cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không có làm lỡ thời gian bao nhiêu, hắn khống chế hai người trước mắt lại.

Sau đó Lăng Tiếu lập tức đọc trí nhớ của hai người này, biết rõ trên đường đi nam vực đã xảy ra chuyện gì.

- Thì ra Diệt Long Hội có được ủng hộ của Ma Hổ tộc, khó trách Thái Mông lão tổ cùng Lạc lão không cách nào diệt trừ chúng, thế lực của Ma Hổ tộc dùng tây vực làm chủ, nam vực không có bao nhiêu người, nhung mà hiện tại chuyển qua hướng nam vực, muốn tiêu diệt toàn bộ Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực, thuận tiện giải quyết Thiên Long Môn, bọn chúng mới từ hai hướng xâm lấn tới, quả nhiên là dã tâm quá lớn mà!

Lăng Tiếu lúc này ngưng trọng lẩm bẩm.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Ma Hổ tộc đã cường đại đến mức này, nhưng mà ý định tiêu diệt Chí Tôn của Thiên Nguyên sau đó khống chế Thiên Nguyên địa vực và toàn bộ Luyện Dược Sư, lại chậm rãi xâm chiếm địa vực khác.

Ma Hổ tộc có khẩu vị bực này là do người của Ma Hổ tộc đã càng ngày càng mạnh, càng có lão tổ tông vốn đã chết quay về, khiến cho bọn chúng tin tưởng tăng lên gấp đôi.

- Thì ra Ma Hổ Tông đã cường đại đến bực này, nhất định phải mang tin tức này báo cho tam điện chủ cùng Thái Mông lão tổ tông mới được!

Lăng Tiếu đột nhiên lo lắng.

Ngay sau đó hắn gọi Vũ Bất Phàm lại, bắt đầu đuổi gấp qua khu vực Chsi Tôn của Thiên Nguyên địa vực tập hợp.

Hai người phi hành mấy ngày sau, gặp gỡ một ít Chí Tôn Thủy Thần đang giao chiến.

Bọn họ nhìn thấy là người của Thiên Nguyên địa vực người và Thiên Hổ địa vực giao phong.

Lúc này người của Thiên Nguyên địa vực đang lâm vào khốn cảnh, chiến lực phổ biến không phải đối thủ củ Thiên Hổ địa vực.

Cũng may Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm kịp thời xuất hiện, có hai đại thiên kiêu này gia nhập nên chậm rãi khôi phục nguyên khí.

Cuối cùng mười hai người của Thiên Hổ địa vực bị giết chết, thần hồn của bọn chúng bị Lăng Tiếu hấp thu, thần hồn cũng tăng lên một chút.

Tám người của Thiên Nguyên địa vực có hai người chết, còn có sáu người còn sống, nhưng đều bị thương không nhẹ.

- Đa tạ phó điện chủ và bằng hữu này giúp đỡ!

Sáu người của Thiên Nguyên địa vực này có một người nhận ra Lăng Tiếu, hắn tiến lên cảm tạ Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm.

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Ngô trưởng lão khách khí, ngươi có thể dẫn ta đi gặp tam điện chủ không?

- Không có vấn đề, nhưng mà đường này không hổ, đám tạp chủng Thiên Hổ địa vực càng ngày càng hung tàn, một khi chúng ta có dị động, bọn chúng giống như sớm biết rõ, ta hoài nghi trong chúng ta có nội gian!

Tên Ngô trưởng lão vỗ ngực đáp.

- Những chuyện này gặp tam điện chủ rồi nói sau.

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

Trong lòng của hắn nói thầm:

- Cho dù có nội gian cũng không nên lớn tiếng như vậy, đây không phải đánh rắn động cỏ sao!

Sau đó được mấy người này dẫn dắt, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm rốt cuộc đi tới căn cứ địa của Thiên Nguyên địa vực.

Đây là không gian lục địa không lớn, ở gần có không ít Chí Tôn đang dò xét ngừa địch nhân xâm phạm.

Có người dẫn đường, Lăng Tiếu tự nhiên thuận lợi đi vào không gian này.

Lăng Tiếu cảm ứng được khí tức người trong đây có không ít người hỗn loạn, hiển nhiên là trọng thương chưa khỏi.

Lúc này rốt cuộc Lăng Tiếu rốt cục phát hiện Liên Hạo Công, Trác Hưng Hồng vài tên Chí Tôn đỉnh phong đang ngồi cùng nau, trong đó có một người chính là lão tổ tông Lăng Thái Mông.

- Bái kiến Thái Mông lão tổ, hai vị điện chủ!

Lăng Tiếu mừng rỡ nói.

- Ngươi tiểu tử này sao chạy tới đây? Không phải cho ngươi ở trong tộc sao?

Lăng Thái Mông không khách khí trách móc Lăng Tiếu.

Lúc trước hắn rời khỏi trong tộc đã phân phó đám người Lăng Bác không được cho Lăng Tiếu ra ngoài.

Bởi vì thân phận của Lăng Tiếu quá mức trọng yếu, đối với phát triển của Kim tộc không cần nói cũng biết, cho nên bọn họ tuyệt đối không hy vọng Lăng Tiếu đến ngoại vực này, nếu xảy ra chuyện gì, đây tuyệt đối là tổn thất cực lớn.

Lăng Tiếu đi chuyến này không có nói cho đám người tộc trưởng.

Lăng Tiếu cười khan nói:

- Ta cũng muốn xuất lực cho tộc ta, bảo ta yên tĩnh trong tộc thì ta không làm được, kính xin lão tổ tông thứ lỗi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2529 - Phiêu Phiêu Tỷ Theo Ta Đi! (2)

- Ngươi tiểu tử này, chẳng lẽ ngươi không biết tương lai của tộc ta đặt lên người của ngươi sao, không được, ta lập tức bảo người mang ngươi về tộc!

Lăng Thái Mông phản đối nói.

- Ta xem như vậy đi, hắn đã tới, bây giờ trở về thì không an toàn.

Liên Hạo Công lúc này cười nói:

- Huống chi hắn tới đây không có chuyện gì, nửa năm trước tiểu tử này đã giải quyết chuyện của công hội và Lôi tộc.

Vì vậy Liên Hạo Công nói ra chuyện Lôi tộc tính toán nuốt dược minh công hội như thế nào cho mọi người nghe.

Tất cả mọi người nghe được Lăng Tiếu có trên trăm thần thi ma, ánh mắt trở nên cuồng nhiệt.

Lăng Thái Mông hiển nhiên không ngờ Lăng Tiếu có chỗ dựa bực này, nói:

- Đi a, nếu ngươi không sợ chết, vậy ngoan ngoãn ở lại đây đi, nhưng mà không thể rời khỏi ta.

- Dạ lão tổ tông, đúng rồi, ta có một việc cần nói với các ngươi một chút.

Lăng Tiếu đại hỉ nói một tiếng, lại vào chính đề, đưa nói tin tức trong trí nhớ người Ma Hổ tộc cho mọi người nghe một lần.

- Cái gì, Ma Hổ tộc dã tâm thật lớn, bọn chúng muốn liều đây mà!

Trác Hưng Hồng trầm giọng quát.

- Khó trách Ma Hổ tộc thu liễm nhiều năm như vậy, xem ra muốn thống trị của Thiên Vực, hiện tại bắt đầu công kích Thiên Nguyên địa vực là vì nô lệ các Luyện Dược Sư, cung cấp đan dược cho người Ma Hổ tộc sử dụng, thật sự là khẩu vị quá lớn!

Liên Hạo Công sát cơ nồng đậm nói ra.

Hai người bọn họ thực sự không phải là tồn tại cường đại nhất Thiên Nguyên địa vực, nhưng mà có quyền lên tiếng nhất, vài tên Chí Tôn đỉnh phong bên cạnh đều nghe bọn họ chỉ huy, thủ hộ bọn họ an toàn.

- Xem ra cần thiết triệu tập đại quân của các địa vực khác rồi.

Thiên Nguyên địa vực có một tên Chí Tôn đỉnh phong nói.

Lăng Thái Mông lại nói:

- Cũng phải có người tin tưởng chúng ta nói mới được, bằng không bị người của Ma Hổ tộc cắn ngược thì không đáng.

- Đúng vậy, việc này chúng ta phải tính toán thật kỹ mới được.

Liên Hạo Công đáp.

Lúc này Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Không biết người Thiên Hổ địa vực ở nơi nào?

- Bọn chúng cách chúng ta không quá xa, chính là căn cứ không gian ở phía nam, ngăn cản chúng ta tiến vào nam vực, đồng thời thỉnh thoảng vây giết chúng ta, có thể nói đường đi tới nam vực đã bị phong tỏa rồi!

Trác Hưng Hồng đáp.

- Vậy bọn chúng đại khái bao giờ tới đây khiêu khích?

Lăng Tiếu lại hỏi.

Lúc này Lăng Thái Mông không khách khí nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm gì, ngươi có bản lĩnh tiêu diệt bọn chúng sao?

- Nếu như có thể thì ta đúng là muốn thử một chút!

Lăng Tiếu trầm ngâm nói ra.

Hắn nói ra lời này thần sắc của mọi người trở nên cổ quái, ánh mắt của bọn họ nhìn qua Lăng Tiếu đầy khó hiểu.

Một gã Chí Tôn trung giai, mà là Luyện Dược Sư, có cái gì mà diệt sát mấy trăm Chí Tôn Thủy Thần đây? Quản chi là nhân vật Chí Tôn bảng top mười cũng không dám nói như vậy.

Đây quả thực là mơ mộng hão huyền!

- Ha ha, Lăng dược thần đang nói giỡn mà!

Lúc này có mấy người là một Chí Tôn cao giai mở miệng cười nói.

Mà tên Chí Tôn cao giai này có khí tức quang minh lưu chuyển, cho người ta cảm giác không thể xâm phạm, khiến người ta cảm thấy hắn là người phi thường chính nghĩa.

Hắn mang theo tươi cười khiến người ta dễ dàng sinh ra ý thân cận.

Minh Quang Chí Tôn, đây là cường giả thành danh nhiều năm của Thiên Nguyên địa vực.

Tuy hắn không có đạt tới đỉnh phong, nhưng mà hắn có một thanh Minh Dương Thần kiếm là Cổ Thần khí đỉnh cấp, có thể so với U Ảnh thần kiếm của Lăng Tiếu, chiến lực tăng lên gấp đôi, cho nên hắn cường đại không thua gì Chí Tôn đỉnh phong.

Lăng Tiếu nhìn qua Minh Quang thì cười nhạt.

- Vị tiền bối này vì cái gì cảm thấy ta đang nói đùa?

- Chúng ta nhiều người như vậy còn ở chỗ này không có diệt được người của Thiên Hổ địa vực, ngươi một mình lại làm được sao? Đây cũng không phải là luyện đan, sao có thể do ngươi điều khiển.

Minh Quang cười nhạt nói.

Xác thực tại Thiên Nguyên địa vực có hai nhân vật nổi danh trên Chí Tôn bảng, theo thứ tự là Nghiêm Sấm Vương và Thạch Cao Sơn, hai người này bài danh theo thứ tự là sáu mươi và chín mươi bảy, thực lực không thua gì Lăng Thái Mông cùng Lạc Đông Thăng hai người, bọn họ cũng không có khẩu khí như vậy với Lăng Tiếu.

Ánh mắt của Lăng Tiếu nhìn qua Minh Quang vài lần, nói:

- Tiền bối nói rất có đạo lý, nhưng mà có tiền bối ở chỗ này, chúng ta muốn thắng người Thiên Hổ địa vực là không thể nào.

Ánh mắt Minh Quang nhảy lên, nói:

- Lăng dược thần ngươi có ý gì?

- Ta nghe Ngô trưởng lão nói, thời điểm mỗi lần chúng ta hành động thì đối phương đều biết, nói nơi đây có nội gian...

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Hỗn đản, ngươi dám nói ta là nội gian!

Minh Quang thẹn quá hoá giận quát.

- Tiếu nhi không được nói bậy, đây là Minh Quang Chí Tôn, là tiền bối thanh danh đã lâu, một thân chính khí nghiêm nghị, ở ngoại vực là người vào sinh ra tử đối chiến Thiên Hổ địa vực!

Lăng Thái Mông trách móc Lăng Tiếu.

Mà Nghiêm Sấm Vương vẫn không mở miệng lúc này nói:

- Đúng vậy, tiểu tử ngươi mới tới đã nói nội gian, Minh Quang không phải loại người này!

Lại có mấy người nói chuyện thay Minh Quang, thần sắc Minh Quang càng bình tĩnh lại.

Minh Quang cười nói:

- Lăng dược thần nói lời này chẳng lẽ không cho rằng Ngô trưởng lão đang vu oan ta sao? Ta nghĩ Ngô trưởng lão mới là nội gian, bằng không ngươi mới đi tới đâu làm sao lại nói loạn như vậy.

Lúc này thần sắc người chung quanh biến đổi, đều cảm thấy Minh Quang nói phi thường có đạo lý.

- Ta đi bắt hắn!

Thạch Cao Sơn trầm giọng nói.

- Ngươi mặt ngoài thì chính khí, không hổ là một lão hồ ly, đã là nội gian còn muốn cắn ngược một cái, có muốn ta bức một nửa ám thuộc tính của ngươi ra không, quang ám thể rất hiếm thấy đấy, nhưng mà ngươi lại che dấu một nửa ám thuộc tính, xác thực là làm khó ngươi rồi!

Lăng Tiếu nhìn thẳng Minh Quang sau đó đi lên một bước.

- Ngươi... Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Thần sắc Minh Quang khẩn trương quát.

- Ha ha, ta nói bậy sao? Ngươi đặt truyền âm thạch ngay ngực không phải nội gian thì là cái gì, Ma Hổ tộc Khương Ám Quang!

Lăng Tiếu đi lên một bước và cười nói, sau đó một tay nắm ngực của Minh Quang.

Minh Quang giống như sớm có phòng bị, nhanh chóng lui ra sau, không có bị Lăng Tiếu bắt được.

Lăng Tiếu đi lên và dùng băng quyền đánh một cái.

Minh Quang xuất hiện quang thuẫn bao phủ thân thể, ngăn cản một quyền của Lăng Tiếu, nhưng mà thân thể của hắn bị đẩy lùi ra xa.

- Hai vị điện chủ, chẳng lẽ ngươi cũng tin tưởng tiểu tử này?

Minh Quang nhìn qua Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng quát.

- Xem ra ngươi còn chưa tỉnh ngộ, ngươi cũng xem là người Thiên Nguyên địa vực, nhưng mà phụ thân ngươi chính là thủy lão của Ma Hổ tộc, mà mẫu thân của ngươi là người Thiên Nguyên địa vực, sau khi sinh ngươi ra thì vẫn ở Thiên Nguyên địa vực nhiều năm, về sau ngươi mới gặp phụ thân của ngươi, mới đạt được phụ thân ngươi tài bồi khai phát quang ám thể, thực lực mới đột nhiên tiến nhanh, nhưng là vì ngươi có quang thuộc tính, không tốt ở trong Ma Hổ tộc, cho nên vẫn sinh hoạt ở Thiên Nguyên địa vực, lần này hai địa phương giao chiến, ngươi chính là nội ứng!

Lăng Tiếu vừa nói chuyện trực chỉ bản tâm của Minh Quang.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2530 - Ngũ Long Quy Nhất! (1)

Minh Quang vừa ngăn cản vừa biến sắc, hắn đã nghĩ gì mà chỉ lo chạy trốn, bằng không ở đây chỉ có con đường chết.

- Không nghĩ tới ngươi biết rõ về ta như vậy, Lăng Tiếu dược thần, Ám Quang ta nhớ kỹ ngươi.

Minh Quang quát một tiếng, sau đó quang thuộc tính tách ra che phủ ánh mắt Lăng Tiếu, lợi dụng tốc độ nhanh nhất lui ra khỏi đây

- Đừng cho hắn trốn!

Lăng Thái Mông lên trước ngăn cản.

Ngay sau đó hắn dùng lực lượng cường đại nhất truy kích Minh Quang.

Nhưng mà dường như Minh Quang sớm có lưu phòng bị, hai lực lượng khác nhau bắn ra ngoài, một hào quang sáng tối giao thoa, một đạo khí tức đáng sợ tỏa ra ngoài, tốc độ của Minh Quang tăng lên bay ra ngoài.

- Cái gì, tên này còn che dấu thực lực?

Lăng Thái Mông giật mình nói ra.

Hắn cảm nhận được lực lượng của Minh Quang đã đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, tốc độ cũng tăng lên vài lần, hắn đuổi theo không kịp.

Lúc này Nghiêm Sấm Vương cùng với Thạch Cao Sơn đồng thời truy kích,

nhưng tốc độ lại không kịp.

- Các ngươi chờ xem, các ngươi sẽ nhanh chóng bị Ma Hổ tộc của ta diệt hết!

Minh Quang ở xa đắc ý nói vọng về.

Thực lực của hắn sớm đạt tới cấp độ đỉnh phong, nhưng lại dùng thủ đoạn đặc thù áp chế cảnh giới, vào lúc đó mới bạo phát ra, tâm cơ đúng là thâm trầm.

Nhưng mà thời điểm hắn cho rằng mình đã trốn ra xa, một đạo lực lượng băng hàn tuyệt thế bắn tới.

Đạo lực lượng này xuất hiện không có dấu hiệu, làm cho Minh Quang không có phòng bị nên ăn một chiêu, bị đánh lui ra phía sau.

- Người nào!

Minh Quang sợ hãi kêu lên, hắn không dám dừng lại mảy may, chuẩn bị tháo chạy tiếp.

Một tiếng cười lạnh vang lên.

- Phản đồ ngươi đừng mong thoát được.

Từng băng quyền hiện ra, mỗi một quyền mang theo lực lượng Chí Tôn đỉnh phong, áp chế Minh Quang dừng lại, hắn không thể nào trốn đi được.

- Đáng chết, xem ta diệt ngươi!

Thần kiếm trong tay Minh Quang xuất hiện, dùng toàn lực chém ra.

Sát Na Quang Âm!

Đây chính là Minh Dương Thần kiếm của hắn, thần quang như thiểm điện, trong nháy mắt sinh ra lực lượng khai thiên tích địa, kiếm quang sắc bén dọa người!

Thần hồn của Lăng Tiếu vẫn tàng hình, nhưng mà Minh Quang giống như cảm nhận được phương hướng của Lăng Tiếu, một kiếm chém vào bụng Lăng Tiếu.

Đinh đương!

Tiếng giao thoa vang vọng, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu không tránh được nên trúng một kiếm, máu tươi chảy ra ngoài.

May mắn thần hồn và than thể của Lăng Tiếu cực kỳ cứng rắn, bằng không một kiếm này đã chém hắn thành hai nửa.

Minh Quang ăn cả kinh, nhưng hắn không rảnh phân tâm, bởi vì hắn đã cảm nhận được ba đại Chí Tôn đỉnh phong đã tới gần, nhất định phải chạy trốn mới được.

Cho dù hắn có bản lĩnh thông thiên cũng mơ tưởng có thể thoát được ba Chí Tôn đỉnh phong đuổi giết.

- Không nghĩ tới người mà chúng ta tín nhiệm chính là nội gian, ngụy trang đúng là quá tốt.

Nghiêm Sấm Vương tức giận quát một tiếng, một trảo chụp thẳng vào Minh Quang.

Một trảo này như ngọn núi nhỏ, giống như móng vuốt sắc bén của thần ưng,

một trảo này có thể đánh nát núi sông.

- Hừ, còn nghĩ tới chỉ bằng các ngươi có thể lưu ta lại sao?

Minh Quang cũng không sợ, hắn hừ lạnh một tiếng, Minh Dương thần kiếm trong tay chém ra, chém vỡ một trảo này.

Đồng thời lực lượng quang ám của hắn bạo phát ra ngoài, quanh người có khí kình quang ám bao phủ, giống như Quang Minh chính là thần linh có được quang và ám bảo hộ, nhìn qua rất quỷ dị.

Thời Gian Đảo Lưu!

Nhật nguyệt phân âm dương, lực lượng của quang chính là một trong các lực lượng chí dương, mà lực lượng ám chính là lực chí âm, Âm Dương hợp, thời gian nghịch chuyển!

Vào lúc này nhật nguyệt không ngừng lưu chuyển, không gian xuất hiện vặn vẹo quỷ dị, thời gian giống như đang trôi qua, mọi người cảm thấy sức mạnh to lớn đang hàng lâm lên đầu của mình, khiến cho bọn họ cảm thấy thời gian biến hóa khó hiểu, một cảm giác khủng hoảng xuất hiện trong lòng của bọn họ.

Vào lúc bọn họ thất thần, kiếm quang của Minh Quang chém ra như mưa, lực phá hoại cường đại chém vào ba Chí Tôn đỉnh phong và phân thân của Lăng Tiếu, hắn không có hạ sát thủ mà là tiếp tục chạy trốn!

- Các ngươi chờ em, thời điểm chúng ta hàng lâm Thiên Long địa vực, các ngươi rất nhanh sẽ bị giết chết!

Minh Quang đắc ý kêu gào không dứt.

Lúc này Lăng Tiếu, Lăng Thái Mông, Nghiêm Sấm Vương cùng với Thạch Cao Sơn bạo phát tốc độ nhanh nhất, muốn truy kích nhưng đã không kịp.

- Là người thật đáng sợ!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Trong sát na vừa rồi, Lăng Tiếu cơ hồ cảm giác thần hồn phân thân của mình cũng bị đối phương tiêu diệt, hơn nữa loại lực lượng quỷ dị này khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Ba người khác vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên đều là bị thủ đoạn này của Minh Quang làm khiếp sợ.

- Quang ám thể, quả nhiên cường đại, có thể âm dương hợp nhất, là trừ hỗn độn chiến thể ra thì đây là thể chất cường đại nhất!

Lăng Thái Mông khẽ thở dài.

- Đúng là đáng chết, lần sau lại cho ta nhìn thấy hắn, chắc chắn sẽ chém đầu chó của hắn!

Nghiêm Sấm Vương vô cùng phẫn nộ nói ra.

Thạch Cao Sơn cũng buồn bả nói:

- Thực lực của người này quá mạnh, lần sau gặp lại phải dốc toàn lực đuổi giết, không thể cho hắn nửa phần cơ hội, hiện tại chúng ta di chuyển thôi, khả năng người của Thiên Hổ địa vực sẽ cho đại quân tiếp cận!

- Lão Thạch sợ bọn chúng làm gì, chúng ta sẽ tử chiến với bọn chúng, dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi!

Nghiêm Sấm Vương khó chịu quát.

- Hừ, chúng ta tự nhiên không sợ cái gì, nhưng mà đối phương nhiều người hơn chúng ta, chúng ta lại phải chiếu cố an nguy của hai vị diện, quyết không thể hành động theo tình cảm!

Thạch Cao Sơn hừ lạnh nói.

- Ta nhìn ngươi là sợ chết, không dám thay Thiên Nguyên địa vực chúng ta tử chiến!

Nghiêm Sấm Vương tính tình rất lớn, mang theo thần sắc tức giận nói ra.

- Ngươi...

Thạch Cao Sơn muốn phản bác.

Lúc này Lăng Thái Mông nói:

- Hai vị, bây giờ chúng ta không phải nội chiến, nhất định phải mau chóng nghĩ kế sách đối địch.

Thời điểm này Liên Hạo Công và đám người Trác Hưng Hồng cũng bay tới.

- Lăng Tiếu, sao ngươi biết hắn là nội gian?

Liên Hạo Công hỏi Lăng Tiếu.

Mọi người mang ánh mắt nhìn qua Lăng Tiếu, mặt mũi đầy nghi hoặc.

Minh Quang một thân chính khí là Chí Tôn thành danh của Thiên Nguyên

địa vực, bất kể là ai cũng không nghĩ tới hắn là nội gian cả, nhưng mà Lăng Tiếu lại xuyên thủng tên nội gian này, đúng là khiến bọn họ không tưởng tượng nổi.

Đối diện mọi người nghi hoặc Lăng Tiếu khoát tay cười nói:

- Ta lúc tới đây có bắt mấy người Ma Hổ Tông, sưu hồn của bọn họ biết được.

- Không đúng, người như Minh Quang thì người Ma Hổ Tông người bình thường không biết hắn tồn tại, hẳn là ngươi giết dòng chính của Ma Hổ Tông đúng không?

Nghiêm Diêm Vương lập tức nói. (Tên đúng là Nghiêm Diêm Vương, chương trước ghi sai Diêm thành Sấm)

- Dù sao Minh Quang là người Ma Hổ tộc, tên là Khương Ám Quang, ngày sau tất cả mọi người phải cẩn thạn, về phần Tiếu nhi nhà ta làm sao nhìn thấu, hắn không muốn nói thì thôi!

Lăng Thái Mông nói thay Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, mỗi một người đều có bí mật của mình, lần này Lăng Tiếu đã lập đại công!

Liên Hạo Công gật đầu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2531 - Ngũ Long Quy Nhất! (2)

- Bây giờ là thời điểm nhất trí đối ngoại, nói những chuyện này không có ý nghĩa gì!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hắn lại nói:

- Các vị tiền bối nên nghĩ làm sao đối địch đi.

Lăng Tiếu vốn định ôm công, hắn định bố trí ảo trận tập sát ở đây, nhưng mà nghĩ lại vẫn không làm vậy.

Thứ nhất là chưa chắc người nơi đây tin tưởng, thứ hai hắn cũng không muốn bạo lộ át chủ bài của mình trước mặt nhiều người, việc này xem ra chỉ có thể do hắn nói với lão tổ tông.

Mọi người lại đi vào không gian ngồi xuống, mà Lăng Thái Mông kéo Lăng Tiếu qua một bên và nói:

- Đội ngũ chúng ta không ở chỗ này, ngươi nên đi cùng ta thôi, vốn định kết minh với bọn họ tiêu diệt Diệt Long Hội, xem ra bản thân bọn họ khó bảo toàn rồi.

Lăng Tiếu do dự và nói:

- Dạ lão tổ tông, nhưng mà ta phải nói với hai vị điện chủ đã.

Lăng Tiếu cảm thấy người của Thiên Hổ địa vực không dễ dàng tấn công chính diện, người của Thiên Nguyên địa vực cũng không phải ăn chay, nếu

hai phe đại chiến nhất định có kết quả lưỡng bại câu thương, người của Thiên Hổ địa vực ăn không ngon, bằng không lúc trước an bày Khương Ám Quang ở đây gài bẫy Thiên Nguyên địa vực làm gì?

- Ân đi thôi, nói chúng ta tiêu diệt Diệt Long Hội sẽ trợ giúp một tay.

Lăng Thái Mông đáp.

Lăng Tiếu gật gật đầu, hắn đi qua gặp Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng nói rõ tình huống.

Liên Hạo Công cùng với Trác Hưng Hồng cũng hiểu, hiện tại Kim tộc cũng đang thụ địch, không có khả năng giúp bọn họ bao nhiêu, bọn họ cổ vũ Lăng Tiếu vài câu sau đó cho Lăng Tiếu rời đi.

Lăng Tiếu theo Lăng Thái Mông đi, Vũ Bất Phàm tự nhiên đi theo Lăng Tiếu.

Lăng Thái Mông lúc trước tới đây chỉ mang ba người theo, ba người này đều là cao thủ nhất đẳng của Kim tộc.

Bọn họ sáu người đi vào trong ngoại vực, đi tới hướng đóng quân của Thiên Long Minh.

Nhưng mà mấy người đi được một đoàn đường, thần sắc Lăng Thái Mông biến hóa quát:

- Đáng chết, người của Diệt Long Hội tới tìm chúng ta, cũng mang người vây giết Thiên Long địa vực, nhất định là do nội gián Minh Quang truyền tin tức chúng ta rời khỏi cho người Hổ tộc, bọn chúng định cầm Kim tộc chúng ta khai đao, các ngươi đi nhanh lên, chỉ bằng lão Lạc căn bản không chịu nổi.

Nói xong Lăng Thái Mông cho chân long hiện ra, hóa thànhmột thần long dài vạn mét bay đi.

Kim long này tăng chiến lực lên cực hạn, tốc độ nhanh tới tận cùng bay về.

Trong không gian ngoại vực phương xa, Lạc Đông Thăng dẫn theo người Thiên Long Minh đại chiến Diệt Long Hội.

Vốn ngăn cản người Diệt Long Hội không có chuyện gì, nhưng bây giờ đột nhiên có người từ Thiên Hổ địa vực tới trợ giúp, khiến cho Thiên Long Minh lâm vào hiểm cảnh, chết không ít người.

Lạc Đông Thăng bất đắc dĩ đành hạ lệnh cho mọi người trốn đi, không thể bị đối phương một mẻ hốt gọn.

Khi đám người Lăng Thái Mông mang theo Lăng Tiếu trở về, rốt cuộc tụ hợp với Lạc Đông Thăng.

Hơn một trăm Chí Tôn đã tổn thất một phần ba.

Nếu như không trốn chỉ sợ chết hơn phân nửa.

- Thái Mông đi mau, bọn chúng thế lớn!

Lạc Đông Thăng nhìn Lăng Thái Mông hoảng sợ nói.

- Đáng giận, chúng ta tụ hợp tại Thiên Nguyên địa vực!

Lăng Thái Mông cả kinh mắng một tiếng, không thể không đồng ý cách làm của Lạc Đông Thăng.

Bọn họ không hy vọng trong tộc tông xảy ra chuyện gì.

- Các ngươi đi được sao? Tất cả phải chết!

Tốc độ của Ảnh Mã nhanh nhất, hắn hung hăng cười to.

- Ta cản phía sau, các ngươi rút lui đi!

Lạc Đông Thăng quát.

Dứt lời hắn cưỡi hắn Hỏa thần điểu bay qua phía Ảnh Mã.

Lúc này Lăng Thái Mông muốn hạ lệnh rút đi thì Lăng Tiếu bên cạnh hắn cưỡi chân long bay lên.

- Ảnh Mã, tử kỳ của ngươi tới rồi.

Dứt lời Lăng Tiếu đã triệu hoán thần ma thi ra ngoài.

Ảnh Mã nghe được giọng của Lăng Tiếu thì thân hình ngừng lại, sắc mặt tức giận nói:

- Ngươi... Tiểu tạp chủng ngươi cũng tới, đáng chết.

Ảnh Mã biết rõ tùy thân của Lăng Tiếu mang theo không ít Chí Tôn Thủy Thần, hơn nữa Lăng Tiếu thần hồn thực lực vô cùng cường đại, hắn một người căn bản không địch nổi, đang suy nghĩ lui lại.

Lúc này quát một tiếng dọa lùi một tên Chí Tôn đỉnh phong, đương thời chỉ có Lăng Tiếu mà thôi.

Lạc Đông Thăng vf Lăng Thái Mông cũng không ngờ tới Lăng Tiếu có lực chấn nhiếp cỡ này, nhưng mà vừa nhìn thấy tám mươi thần thi ma thì ánh mắt của bọn họ sáng ngời.

Bọn họ cảm thấy Ảnh Mã rút đi có liên quan lớn lao tới thần thi ma.

- Hảo hảo, không nghĩ tới Lăng Tiếu ngươi có khôi lỗi này, chúng ta không lo nữa, lập tức quay trở lại, giết sạch đám tạp chủng kia!

Lạc Đông Thăng vô cùng hưng phấn nói ra.

Cộng thêm thần thi ma của Lăng Tiếu thì nhân số không thua gì đối phương, cho nên Lạc Đông Thăng mới có tin tưởng này.

Lăng Thái Mông cũng tin tưởng mười phần nói:

- Đúng vậy, khó trách tiểu tử ngươi tự tin như vậy, rõ ràng có bực thủ đoạn này, chúng ta có lòng tin tất thắng rồi.

Lăng Tiếu nhạt cười một tiếng nói:

- Ta nghĩ bọn chúng sẽ không lập tức đuổi theo, chúng ta cũng không nóng nảy đi tìm bọn chúng, chúng ta trước đổi vị trí đi, ta có biện pháp khiến chúng có đi không về.

- Có thật không?

Lạc Đông Thăng và Lăng Thái Mông hoảng sợ nói ra.

Nếu như trước đó Lăng Tiếu nói lời này, bọn họ sẽ nghĩ khác, không cho rằng là như vậy.

- Ảo trận!

Lăng Tiếu nói.

- Ảo trận bình thường tác dụng với Chí Tôn tác dụng không lớn!

Lăng Thái Mông nói ra.

- Tự nhiên không phải ảo trận bình thường, đợi lát nữa các ngươi sẽ tinh tường, ta tuyệt đối có thể xoay chuyển thế cục hiện tại!

Lăng Tiếu tin tưởng mười phần nói.

- Tiểu tử này rất tà môn, cho hắn thử đi, có lẽ chúng ta có thể không cần chết thêm người nào, có thể tiêu diệt Diệt Long Hội này đấy!

Lạc Đông Thăng liếc mắt nhìn Lăng Tiếu nói.

- Tốt, theo ý ngươi nói đi, dù sao có nhiều khôi lỗi của ngươi như vậy, ngược lại cũng không sợ đám người kia!

Lăng Thái Mông gật gật đầu đáp.

Nói xong bọn họ lui tới không gian khác, cho Lăng Tiếu bố trí ảo trận nghịch thiên.

Ở xa có một trăm sáu chục tên Chí Tôn đuổi tới, trong đó Ba Mạc là tồn tại trên Chí Tôn, còn có một nhân vật trên Chí Tôn bảng của Thiên Hổ địa vực Chí Tôn tên là Điêu Phong Chí Tôn đỉnh phong.

Ba Chí Tôn đỉnh phong cường đại cở nào, nếu không phải kiềm chế Lạc Đông Thăng cùng Lăng Thái Mông, thắng bại không cần nói, nếu như không có Lăng Tiếu, người Thiên Long Minh không có phần thắng.

Ảnh Mã sợ hãi quay về đội ngũ.

- Ảnh Mã, sao ngươi bối rối như vậy!

Ba Mạc cau mày nhìn qua Ảnh Mã.

- Đừng... Đừng đuổi theo, tên tiểu tạp chủng kia đến rồi!

Ảnh Mã kinh hồn chưa định nói ra.

- Tiểu tạp chủng nào?

Ba Mạc trầm giọng nói.

- Chính là Kim tộc Lăng Tiếu, là kẻ được truyền thừa của Hồn tộc, có thể lợi dụng hồn lực công kích, cũng có thể khống chế khôi lỗi, bên cạnh của hắn tùy thời có một đống lớn khôi lỗi vừa rồi hắn còn triệu hoán ra gần trăm thần thi ma, hắn một người có thể đấu trăm người của chúng ta, hơn nữa Lăng Thái Mông đã quay về, lại đuổi theo sợ không lạc quan!

Ảnh Mã giải thích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2532 - Tai Nạn Phệ Thiên Hoàng.

- Hừ, phế vật vô dụng, hắn cho dù khống chế khôi lỗi thì thế nào, những tử vật kia chẳng có gì đáng sợ cả, chúng ta cũng có, lập tức đuổi theo, phái người tùy cơ tiêu diệt bọn chúng, không thể cho chúng và người Thiên Nguyên địa vực tụ hợp!

Thiên Hổ địa vực Điêu Phong bất mãn hừ lạnh nói, hắn lại nói:

- Hắn tới vừa vặn, có thể bắt hắn thì đoạt truyền thừa.

Ảnh Mã bị chửi mà không dám phản bác, hôm nay hắn là người cô đơn, nhất định phải mượn nhờ thế lực đối phương trả thù, cho dù như thế nào hắn cũng phỉa nhịn, huống chi thực lực của Điêu Phong còn hơn xa hắn.

Hắn nói sang chuyện khác:

- Chúng ta cũng có khôi lỗi?

- Tự nhiên có, mau đuổi theo bọn họ, nhất định phải tiêu diệt bọn chúng.

Điêu Phong thập phần ngạo nghễ nói.

- Nhưng mà phương hướng chúng rút đi là hướng Thiên Nguyên địa vực, chúng ta đuổi theo không?

Ảnh Mã lại nói.

- Cái gì, ít nói nhảm, đuổi theo mau!

Điêu Phong nói ra, phất phất tay dẫn người đuổi theo người Thiên Long Minh.

Ánh mắt Ảnh Mã lóe ra thần sắc câm phẫn, nhưng vẫn không dám lộ ra.

Ba Mạc truyền âm cho Ảnh Mã nói

- Lão Mã, chúng trước tiên tiêu diệt bọn chúng đã, ngày sau chúng ta sẽ đi tới nơi khác tổ kiến bang hội, không cần nhìn sắc mặt của bọn chúng.

- Lão Mạc, ngươi nói đúng, ta trước nhịn đi, đợi sau này phanh thây xé xác tên này!

Ảnh Mã đáp.

Chuyến người này đuổi theo thật nhanh, mau chóng tiêu diệt Thiên Long Minh để chấm dứt hậu hoạn.

Đến lúc đó Thiên Hổ địa vực và Diệt Long Hội liên hợp, chính là lúc Thiên Nguyên địa vực gặp tai nạn.

- Đáng chết, bọn chúng thoát đi cũng nhanh!

Điêu Phong mắng, sau đó lại nói:

- Đều là ngươi vô dụng, nếu có thể cuốn lấy bọn chúng một lát, bọn chúng làm sao trốn được.

- Điêu Phong, bây giờ không phải lúc nói lời này, bọn chúng cải biến phương hướng, rõ ràng không có tụ hợp với người Thiên Nguyên địa vực, chúng ta tăng thêm tốc độ tất nhiên có thể giết bọn chúng.

Ba Mạc mở miệng nói.

Đối với Ba Mạc nói chuyện thì Điêu Phong không có ý tứ phản bác, đó là bởi vì Ba Mạc tại Chí Tôn bảng bài danh cao hơn hắn, hắn không dám đắc tội người mạnh như vậy.

Bọn họ tiếp tục truy kích, nhưng mà đây cũng là tai nạn của bọn họ.

Trên đường đi không gian nam vực, đám người Lăng Tiếu tụ tập ở nơi này.

Vì nơi đây có không gian loạn lưu ngăn cách tự nhiên, muốn tiến tới phải phí chân tay mới được.

Bọn họ chọn nơi này chính là khiến người Diệt Long Hội không hoài nghi gì, làm cho đối phương cảm thấy bọn họ đang chạy trốn.

Mà sau khi vào không gian loạn lưu này, bọn họ tìm kiếm nơi có loạn thạch nghỉ ngơi.

Lúc này Lăng Tiếu cũng nhanh chóng bố trí ảo trận, chuẩn bị nghênh đón người của Diệt Long Hội tới.

- Không nghĩ tới tiểu tử này có thể ngưng tụ hình chiếu chiến thần, có thể so với những Thủy Thần viễn cổ!

Lăng Thái Mông khẽ thở dài.

Lạc Đông Thăng nói:

- Xem ra tương lai của Thiên Long Môn chúng ta giao cho hắn không có vấn đề gì rồi.

- Nói thì nói như thế, mấu chốt là tiểu tử này quá không an phận, bảo hắn ở lại trong Thiên Long Môn là ít có khả năng, ta sợ ngày sau hắn như đại ca ra ngoài ngoại vực, không biết bao nhiêu vạn năm còn chưa thấy quay về!

Lăng Thái Mông đáp.

- Ân, trước tiên tiêu diệt đám người Diệt Long Hội đi, miễn cho bọn chúng ngày sau sinh thêm sự cố.

Lạc Đông Thăng nói.

Một hồi lâu sau, Lăng Tiếu rốt cục đã bố trí xong ảo trận.

- Hy vọng đúng như ngươi nói, uy lực của ảo trận này cường đại mới tốt.

Lạc Đông Thăng nhìn qua và nói.

Thời điểm này Lăng Thái Mông nói:

- Bọn chúng đã xông tới.

Chỉ thấy Điêu Phong xung trận ngựa lên trước, mang theo Ba Mạc, Ảnh Mã và trên trăm tên Chí Tôn cưỡi các loại thánh thú xông vào, bắt đầu tiến vào khu vực ảo trận của Lăng Tiếu.

- Ta đã cảm ứng được người Thiên Long Minh ở nơi này, bọn chúng không có trốn, nhất định là muốn lưu lại đây quyết chiến, xem ra bọn chúng không buông tha giãy dụa, như thế rất tốt!

Điêu Phong thập phần tự mãn nói.

- Trước có gấp đi qua, ta cảm giác, cảm thấy có chút không đúng!

Ảnh Mã vội vàng kêu to.

Hắn tới ngoại vực nhiều năm, bản năng cảm ứng nguy hiểm vượt xa người thường.

Chỉ tiếc Điêu Phong vô tình quát:

- Lá gan của ngươi quá nhỏ, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ cái gì?

- Không, bọn chúng chắc chắn có tính toán, chúng ta không thể đi vào!

Ảnh Mã kiên định quát.

- Hỗn đản, ta nhìn ngươi là không muốn sống, cút đi cho ta!

Điêu Phong thập phần không kiên nhẫn quát lên, bắt lấy Ảnh mã.

- Muốn bắt ta, ngươi còn chưa có tư cách này, ta không đi chịu chết với các ngươi, lão Mạc ngươi tin thì đi theo ta!

Ảnh Mã vốn là phong thuộc tính, Điêu Phong muốn bắt hắn cũng không dễ dàng, hắn dễ dàng lui ra ngoài, hơn nữa còn nói với Ba Mạc.

- Mặc kệ có nguy hiểm gì, dùng thực lực của chúng ta đã đủ đối kháng, Thần Phủ Bang của ta không thể chết vô ích, hôm nay ta muốn trả thù!

Ba Mạc lần này cũng không nói giúp Ảnh Mã, hắn ứng một tiếng, hắn nói xong thì rảo bước đi thẳng về phía trước.

- Lạc Đông Thăng, Lăng Thái Mông đều xuất hiện đi, hôm nay là ngày chết của các ngươi.

Điêu Phong cũng mặc kệ Ảnh Mã, hắn quát lên.

Hai người đi vào, những người khác cũng nhao nhao theo sau.

Cùng lúc đó bọn họ nhin thấy cảnh vật biến hóa.

Có ít người nhìn thấy cừu nhân của mình, có ít người thì là đụng phải tâm ma tập kích, bọn họ nhao nhao tự giết lẫn nhau, xem người bên cạnh là địch thủ, không muốn sống đuổi giết!

Nhất thời trong ảo trận này có hơn một trăm Chí Tôn tiến hành chém giết thảm thiết.

Điêu Phong cùng với Ba Mạc thực lực cường đại nhất, bọn họ đồng thời ra tay tiêu diệt vài tên Chí Tôn Thủy Thần.

Bọn họ còn tưởng rằng là người của Thiên Long Minh, đúng là giết rất cao hứng.

Tâm ý của bọn họ rất cứng rắn, nhưng mà đối mặt ảo trận trước mặt thì bó tay!

Ảo trận này có uy lực mạnh mẽ, không chỉ có thể ảnh hưởng tâm trí, càng có thể khiến người lâm vào điên cuồng lên.

Điêu Phong và đám người Ba Mạc tiến vào trận thì lập tức mất đi lý trí, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng tự giết lẫn nhau mà thôi.

Mà nhìn qua Lăng Tiếu, Lăng Thái Mông cùng với Lạc Đông Thăng mừng như điên.

- Cái này... Ảo trận này quả nhiên khủng bố, ngay cả Điêu Phong cùng Ba

Mạc cũng bị vây khốn, bọn chúng hiện tại giết hơn mười người, tốt, tốt! Sớm biết tiểu tử ngươi có thủ đoạn nghịch thiên như vậy, ta sớm mang theo ngươi ra ngòi.

Lăng Thái Mông vô cùng mừng rỡ nói ra.

Lạc Đông Thăng cười nói:

- Ảo trận bình thường đối phó võ giả bình thường, nhưng mà ảo trận này chỉ đối phó được Chí Tôn một lúc thôi, nhưng mà ảo trận này quá mạnh, giống như vẽ rồng điểm mắt, ảo trận như vật sống, ai cũng đừng mong thoát ra được.

- Không, chúng ta còn xem nhẹ một người, lão tổ tông, ngươi nhanh đi qua giết Ảnh Mã, hắn có khả năng phát hiện chút gì đó!

Thần sắc Lăng Tiếu ngưng tụ quát.

- Đúng vậy, rõ ràng không có bóng dáng của Ảnh Mã, tên này đã sớm rút đi, chẳng lẽ hắn phát hiện ảo trận, ta đi bắt hắn!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2533 - Thiêu Đốt Triệt Để Cho Ta! (1)

Lăng Thái Mông cũng phát hiện không đúng, lập tức ứng một tiếng, cưỡi chân long thần thú đi ra ngoài chém giết Ảnh Mã.

Nhưng mà Lăng Thái Mông vẫn chậm một bước, Ảnh Mã có được thiên nhãn chi tâm, hắn có thể cảm ứng không đúng, hắn cũng thấy rõ người tiến vào ảo trận không ngừng giết chóc lân nhau, thần sắc hắn đại biến nói:

- Ảo trận, nhất định là ảo trận, đáng chết ta phải tìm ra trận nhãn, bằng không thì chết toàn bộ.

Tuy Ảnh Mã ước gì Điêu Phong đi chết đi, nhưng mà trước măt sbonj họ không sống được thì hắn cũng phải chết.

Hắn mở thiên nhãn chi tâm và gương mặt dữ tợn, nói:

- Bất kể là ảo trận gì cũng có trận nhãn, hiện ra cho ta!

Ảnh Mã quát một tiếng, mang thiên nhãn chi tâm ném lên không trung, một đạo lực lượng đánh vào vào trong thiên nhãn chi tâm, chiếu thẳng vào trận nhãn của Lăng Tiếu.

- Ha ha, tìm được!

Ảnh Mã quát một tiếng, sau lưng của hắn xuất hiện một cây thương, bát kỳ thương đánh thẳng vào trận nhãn của Lăng Tiếu.

Một chiêu này là một kích đỉnh phong của Ảnh Mã, lại là phong thuộc tính,

tốc dộ cực nhanh, trong nháy mắt đã phá vỡ không gian đâm thẳng vào trận nhãn của Lăng Tiếu.

- Thừa dịp hiện tại lập tức giết sạch bọn chúng, ảo trận bị phá!

Lăng Tiếu lập tức phát giác được Ảnh Mã phản kích, nhìn Lạc Đông Thăng quát một tiếng, lập tức thoát ra xa.

Lăng Tiếu vẫn thập phần tiếc nuối, hắn không nghĩ tới Ảnh Mã còn có thủ đoạn bực này, khiến cho hắn không cách nào tiêu diệt toàn bộ người trước mặt.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này Diệt Long Hội tiêu hao hai ba mươi người, trọng thương hơn mười người, đủ giảm áp lực to lớn lên bọn họ.

- Sát!

Lạc Đông Thăng quát một tiếng, tức suất lĩnh người Thiên Long Minh giết qua.

Người của Diệt Long Hội còn chưa tỉnh thần lại, đám người Lạc Đông Thăng đã tập trung toàn bộ hỏa lực đánh chết mười mấy người.

Rầm rập!

Sóng công kích khủng bố áp đảo, rất nhiều không gian sụp đổ, vô số lực lượng bắn ra và tay chân cụt bay bốn phía.

Từng đạo thần hồn biến thành cô hồn dã quỷ.

Lúc này một hấp lực mạnh mẽ hâp thu thần hồn nơi này, không thần hồn nào thoát được.

- Đáng chết, chúng ta trúng ảo thuật, lập tức giết, giết sạch đám Thiên Long Minh này.

Điêu Phong phục hồi tinh thần lại, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

- Hôm nay ta sẽ chém yêu nhân ngươi.

Lạc Đông Thăng nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ lực lượng của hắn đánh thẳng vào Điêu Phong.

Lực lượng bàn bạc khiến người ta rét lạnh.

Điêu Phong bị dọa cuống quít lên, hắn bị đánh bay ra ngoài, máu tươi tung tóe.

Thời điểm Lạc Đông Thăng muốn tiếp tục truy kích thì Ba Mạc cũng đã phục hồi tinh thần lại, hắn một búa chém một tên của Thiên Long Minh thành hai nửa.

- Lạc Đông Thăng đối thủ của ngươi là ta!

Ba Mạc quát một tiếng, bay qua phía Lạc Đông Thăng.

Hai người đều là người trên Chí Tôn bảng, lực lượng tương đương, lập tức triển khai giết chóc cường đại nhất, chấn đắc người bốn phía tránh xa, không bị ảnh hưởng.

- Lạc Đông Thăng là cường đại nhất, nếu như ta và Ba Mạc liên thủ trảm hắn, vậy Thiên Long Minh bị phế một nửa!

Điêu Phong nói thầm một tiếng, liền nhìn qua bốn phía, ý niệm lóe lên, lúc này xuất hiện một đám khôi lỗi.

Những khôi lỗi này có Nhân tộc cũng có Thú tộc, mi tâm có huyết sắc ấn ký, đây là tiêu chí của Tà Huyết Giáo.

Tà Huyết Giáo là thế lực tông môn gần với Ma Hổ Tông của Thiên Hổ địa vực, nhưng mà Tà Huyết Giáo lại phục tùng Ma Hổ Tông, lấy Ma Hổ tộc vi tôn, cho nên Chí Tôn của bọn họ mới gia nhập trận chiến hôm nay.

Điêu Phong đúng là nhân vật đỉnh cấp của Tà Huyết Giáo, trong Tà Huyết Giáo có quyền lực tuyệt đối, hắn có tám mươi khôi lỗi, mỗi con đều là Chí Tôn.

Vừa vặn bù trừ được thần thi ma của Lăng Tiếu, khó trách lúc trước Ảnh Mã khuyên bảo hắn không nghe, chính là có chỗ dựa bực này.

Có được đám khôi lỗi này tiếp viện, số lượng đã vượt qua Thiên Long Minh.

Cùng lúc đó Điêu Phong cũng giết qua phía Lạc Đông Thăng, chuẩn bị cùng Ba Mạc chém giết Lạc Đông Thăng.

Điêu Phong vận dụng hai thanh cốt đao, đều làm từ xương của thánh thú thập nhất giai, gia nhập đại lượng thần tài hiếm có ngưng luyện mà thành, lại có bổn mạng chi huyết ôn dưỡng, uy lực của nó sánh được với Cổ Thần khí cao giai.

Lạc Đông Thăng lấy một địch hai nên lâm vào hạ phong, nhưng mà có một người lúc này đang biến hóa.

Lăng Tiếu né qua một kích của Ảnh Mã, Ảnh Mã không có lực truy kích, bởi vì Lăng Thái Mông đã giết qua.

Mà Lăng Tiếu không có lập tức tham chiến, chỉ cho thần thi ma xuất kích, mặt khác cũng triệu hoán ba mươi mấy khôi lỗi Chí Tôn ra trợ giúp người

Thiên Long Minh vây giết Diệt Long Hội.

Trong đại chiến cấp bậc này, Lăng Tiếu cũng không hy vọng xa vời có thể cứu sống bao nhiêu người.

Mỗi một người đều dùng toàn bộ nội tình của mình, đây là thời khắc chiến đấu sinh tử.

Lăng Tiếu cất kỹ huyễn nhãn cảnh thạch, cùng tiểu kim chém giết địch nhân, đối phó thánh thú của đối phương.

Lăng Tiếu đã sớm dạy bảo tiểu kim thuật hợp kích với bại gia tử.

Tiểu kim có thể lợi dụng ưu thế thiên nhãn của mình định trụ đối thủ một thời gian, mà bại gia tử cùng thời gian đó chém giết địch thủ.

Hai thú đều có phong thuộc tính, đều là thánh thú biến dị, chiến lực phi phàm.

Về phần Long Mã, Lăng Tiếu tạm thời không cho nó tham chiến, tất bởi vì nó không phải loại hình chiến đấu.

Vũ Bất Phàm không cần Lăng Tiếu xin giúp đỡ, tự nhiên cũng gia nhập chiến đấu, hỗn độn chiến thể của hắn bày ra hoàn mỹ trong chiến đấu, từng lỗ đen khổng lồ hiện ra thôn phệ đối thủ.

Thời điểm hắn chém giết hai người và thôn phệ mấy khung xương, rốt cục cũng có đối thủ cường đại chú ý và giết qua.

Thực lực hai phe không kém nhau, vừa ra tay là máu nhuộm thương khung.

Ở hậu phương Lăng Tiếu điên cuồng thôn phệ thần hồn của các Chí Tôn

Thủy Thần.

Thần hồn của hắn kẹt ở cao cấp thời gian không ngắn, trong đó hắn không ít lần hấp thu thần hồn nhưng không thấy điểm giới hạn, hôm nay chỉ chỉ cần thần hồn tăng nhiều, hắn có thể đi vào cao cấp hậu kỳ, khiến cho thần hồn và lực lượng của hắn tăng lên cao.

Mà thần hồn phân thân chỉ cần có đầy đủ thần hồn thì nó tiến giai mạnh hơn cả chân thân.

Long Phượng Thần Cô trên trán không ngừng hấp thu thần hồn, một bên lại lợi dụng hồn lực công kích trợ giúp người Thiên Long Minh chém giết đối thủ, sau đó hấp thu thần hồn.

Chỉ qua một hồi Lăng Tiếu liền tính cả vừa rồi giết Chí Tôn Thủy Thần hấp thu toàn bộ, những thần hồn này đạt tới ba bốn mươi người, đầy đủ cho hắn hấp thu và luyện hóa.

Long Phượng Thần Cô của hắn tỏa ra lực lượng kỳ dị, rất nhiều thần hồn bị thần cô tinh lọc và loại bỏ, trực tiếp hội tụ vào trong thần hồn của hắn, khiến cho thần hồn của hắn tăng nhiều.

Thần hồn của Lăng Tiếu tăng lên, nhưng mà đây là chiến trường hung hiểm, một khi có địch nhân phát hiện hắn thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên người của Diệt Long Hội có hai tên Chí Tôn thấp giai sợ chết phát hiện Lăng Tiếu bên này, bọn chúng vốn tránh né chiến đấu, tận lực giảm bớt tỷ lệ thương vong, không nghĩ lại phát hiện bên cạnh có người.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2534 - Thiêu Đốt Triệt Để Cho Ta! (2)

Hai người nhìn nhau, một người trong đó quát:

- Tiểu tử này trốn ở bên cạnh khẳng định không có thực lực gì, hai người chúng ta hợp lực chém hắn.

- Tốt, bên cạnh hắn có mấy thần thi ma và thánh thú, dẫn chúng rời đi trước đi!

Tên còn lại nói, lập tức cho thánh thú của mình phóng qua thu hút thần thi ma của Lăng Tiếu.

Tên còn lại cũng như vậy, chỉ cần dẫn thần thi ma rời đi, bọn họ cảm thấy có thể chém giết người trẻ tuổi này.

Quả thật sau khi dẫn mấy thần thi ma rời đi, hai người bọn họ đồng thời oanh kích Lăng Tiếu.

Hai đạo năng lượng khác nhau đánh lên người của Lăng Tiếu, cho dù Chí Tôn trung giai không tránh trốn cũng cho nó đánh lên người.

Rầm rập!

Khi họ công kích đánh lên người của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu rõ ràng không nhúc nhích, sinh sinh chịu cường chiêu của hai người.

- Tiểu tử này đầu óc hẳn là có vấn đề, rõ ràng không né?

Một người khó hiểu nói.

- Thật đúng là có khả năng, hoặc là hắn bị thương, do những khôi lỗi này bảo vệ nên không tham chiến, thật sự là tiện nghi chúng ta!

Tên còn lại đắc ý nói ra.

Chẳng qua thời điểm này bọn họ không còn đắc ý được nữa, bọn họ phát hiện người trẻ tuổi này vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của bọn họ nhìn nhau.

- Chẳng lẽ hắn còn có thần giáp phòng ngự, ta cũng không tin không thể chém ngươi, ngươi còn không chết.

Một người trong đó quát lên, thần đao trong tay chém lên đầu của Lăng Tiếu.

Thời điểm chém lên đỉnh đầu của Lăng Tiếu, Lăng Tiếu bỗng nhiên ngẩng đầu, một tay cầm thần đao của hắn.

Người nọ kinh hãi, hắn không nghĩ tới người này có thể ngăn một kích tất sát của hắn, hắn muốn bứt ra lui ra phía sau, Lăng Tiếu đã ra tay.

Phanh!

Lăng Tiếu đánh ra một quyền đơn giản, sinh sinh đánh nát thân thể tên này, mà thần hồn của hắn bị Long Phượng Thần Cô hấp thu mất.

- Mạnh mẻ như vậy!

Tên còn lại sợ hãi, lập tức lui ra sau.

Lăng Tiếu nhìn qua tên này và cười nhạt, nói:

- Ngươi thoát được sao?

Sau khi Lang Tiếu nói xong, hồn lực công kích của Lăng Tiếu đã trùng kích qua.

Người nọ phát ra tiếng hét thảm, thần thể lập nổ tung, thần hồn còn sót lại bị Lăng Tiếu hấp thu mất.

Lăng Tiếu giết hai người, nói:

- Không ngờ hậu kỳ, cho dù là Chí Tôn đỉnh phong, ta cũng có thể chính diện đọ sức với các ngươi.

Ngay sau đó ánh mắt của hắn nhìn qua bốn phía, rốt cục phát hiện ở xa có chiến đấu kịch liệt nhất, Lạc Đông Thăng lâm vào hiểm cảnh, bị Ba Mạc cùng Điêu Phong đánh lui liên tục, đã sắp thủ không được!

- Lạc lão, ta tới giúp ngươi!

Lăng Tiếu truyền âm cho Lạc Đông Thăng, thần hồn phân thân lập hiện ra, tiến qua chỗ ba tên Chí Tôn bảng.

Lạc Đông Thăng không có thời gian đáp lại Lăng Tiếu, hắn chỉ dùng toàn lực ngăn cản hai người.

- Lạc Đông Thăng, ta sẽ huyết tế ngươi!

Điêu Phong cười lạnh một tiếng, cốt đao chém ra, chém vào lưng của Lạc Đông Thăng.

Điêu Phong lúc này chém rất mạnh, cốt đao đày huyết khí quỷ dị, có thể dẫn động huyết lực trong cơ thể của ngươi ta, do đó đạt tới ảnh hưởng trạng thái

chiến đấu.

Lúc này Lạc Đông Thăng đã bị trọng lực khí tràng của Ba Mạc làm giảm tốc độ, mà Ba Mạc lại công kích chính diện.

Trong lúc này Điêu Phong đã xuất kích, Lạc Đông Thăng căn bản không tránh né, hai vai bị tổn thương.

Ah!

Lạc Đông Thăng kêu thảm một tiếng, hắn phản kích Điêu Phong điên cuồng.

Nhưng màBa Mạc lúc này chém qua phía hắn, một búa đập thẳng vào đầu của Lạc Đông Thăng.

Nếu như Lạc Đông Thăng không tránh được, tất nhiên sẽ bị một chiêu này chém giết.

Lạc Đông Thăng chật vật lui ra phía sau, may mắn né qua nhưng mà lồng ngực vẫn bị Khai Thiên Phủ chém vỡ, thần huyết không ngừng bắn ra ngoài.

Lúc này Điêu Phong lại đánh lén, cốt đao chém thẳng vào ót của Lạc Đông Thăng.

Lạc Đông Thăng cảm ứng được nguy cơ, nhưng mà hắn không kịp phản kích.

Cũng may thời khắc mấu chốt thần hồn của Lăng Tiếu rốt cục tiến đến, Đế Long Diệt Thiên Quyết đánh lén vào lưng của Điêu Phong.

Phốc!

Đột nhiên Điêu Phong bị trúng lực lượng mạnh mẽ, thân hình bay ra ngoài, phun máu tươi rất nhiều.

Lạc Đông Thăng chỉ cảm thấy áp lực giảm nhiều, vừa vặn ngăn cản cường chiêu của Ba Mạc, nhưng mà bị đánh bay ra xa.

- Lạc lão, ngươi an tâm đối phó Ba Mạc, đằng sau đã có ta.

Thần hồn của Lăng Tiếu truyền âm cho Lạc Đông Thăng, lại giết qua Điêu Phong.

Hắn hiện tại đang tàng hình, lực lượng đã nâng lên cao nhất, ngay từ đầu đã toàn lực xuất kích đánh Điêu Phong, đánh Điêu Phong phát mộng!

Điêu Phong căn bản không biết địch nhân ở đâu, nhưng mà thân thể đang bị công kích điên cuồng.

May mắn hắn đang mặc Cổ Thần giáp cao cấp, bằng không hắn hiện tại đã bị đối phương đánh bại.

- Bọn chuột nhắt phương nào đi ra cho ta!

Điêu Phong tức giận quát một tiếng, huyết khí quanh người dao động mạnh, bao phủ hắn vào trong, cốt đao của hắn không ngừng chém loạn.

- Tà Huyết Giáo của các ngươi nổi danh tà ác, các ngươi mới thật sự là bọn chuột nhắt, đi chết đi!

Thần hồn của Lăng Tiếu lướt qua, vừa mắng xong đã dánh tan huyết khí, từng quyền đánh lên người Điêu Phong, cơ hồ đánh nát thần giáp của hắn.

Điêu Phong bị đánh thổ huyết, cực kỳ phiền muộn.

Nhưng hắn đường đường là nhân vật trên Chí Tôn bảng, bị một đối thủ không biết ở đâu hành hạ như vậy.

- Tạp chủng, ta nhất định sẽ bầm thây của ngươi thành vạn đoạn!

Điêu Phong tức giận quát một tiếng, huyết khí quanh người của hắn trướng lên, song chưởng không ngừng bất ấn, rất nhiều huyết quỷ hiện ra.

Lăng Tiếu không biết Điêu Phong muốn làm gì, nhưng mà hắn muốn dùng một kích toàn lực tiêu diệt Điêu Phong để trừ hậu hoạn!

Lăng Tiếu vận chuyển khí kình, chân long năm màu gào thét kêu lên, lực lượng bàng bạc không ngừng vận chuyển.

Nhưng mà tụ chiêu của Điêu Phong nhanh hơn hắn một bậc, hắn quát một tiếng

- Huyết Sát Thiên Bạo!

Hắn quát lên, khí huyết quanh người của hắn bạo lên, những khí huyết này mang theo sát khí ăn mòn, bất luận vật thể sinh mạng gì cũng có thể bị ăn mòn, hơn nữa huyết dịch cũng bị hắn hấp thu.

Lăng Tiếu chấn kinh một tiếng, hắn bị thương một ít, nhưng mà không nguy hiểm tính mạng, những huyết sát này gặp thiên hỏa căn bản không có khả năng làm hắn bị thương, mà Tiên Thiên Âm Phong Châu lại hấp thu sát khí này.

Chỉ có Điêu Phong thi triển một chiêu này mục đích đã đạt được, huyết dịch dính lên người Lăng Tiếu, Lăng Tiếu tàng hình hiện ra rõ ràng.

- Thì ra là tiểu tạp chủng ngươi, ta sẽ nuốt sống ngươi.

Điêu Phong nhìn thấy Lăng Tiếu, trợn mắt mắng một tiếng, hắn cầm cốt đao chém Lăng Tiếu.

- Ha ha, ngươi cho rằng nhìn thấy ta thì có bản lĩnh giết ta sao? Ngươi quá ngây thơ!

Lăng Tiếu thong dong cười nhạt.

Lực lượng của Lăng Tiếu đạn được tăng trưởng, đạt tới hậu kỳ, chỉ cần tiến thêm một bước là đỉnh phong, trở thành tồn tại quát tháo Thiên Vực.

Nhưng mà hắn ở hậu kỳ chi cảnh lại bạo phát mấy chục lần chiến lực, tuyệt đối đã có thể đối chiến chính diện với Chí Tôn đỉnh phong chân chính.

Những năm qua hắn cùng giai vô địch, hôm nay đối mặt với người trên Chí Tôn bảng cũng tin tưởng mười phần, đầy chiến ý!

- Kiếm đến!

Thần hồn của Lăng Tiếu khẽ vẫy tay, chân thân của hắn ném thần kiếm qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2535 - Cứu Được Cửu Thải Linh Lung Thụ.

Hiện tại hắn muốn đường đường chính chính diệt sát Điêu Phong.

Về phần những người khác hắn cũng không lo lắng, có Thần Thi Ma của hắn và khôi lỗi sống, đủ để đánh Diệt Long Hội lưu lại đây.

Mà người của Diệt Long Hội lúc gặp ảo trận đã chết không ít, về sau ảo trận bị phá, lại bị người của Thiên Long Minh diệt mười mấy người, trọng thương không ít người, ưu thế nằm trong tay Thiên Long Minh.

Nếu như như vậy còn không thắng được, người của Thiên Long Minh đập đầu vào đậu hủ chết đi.

Cho nên Lăng Tiếu cũng yên lòng chiến một trận với Điêu Phong!

- Rất tốt, ta không ngờ ngươi tiểu tử ngươi có bí thuật này, nhưng mà muốn phân cao thấp với ta không thể nghi ngờ là đi tìm chết!

Điêu Phong chính là nhân vật trên Chí Tôn bảng, tâm ý vô cùng kiên định, tuy hắn bị Lăng Tiếu hành hạ một trận, nhưng mà không có chí mạng, hắn khinh thường nói một câu, một viên huyết đan xuất hiện, hắn ném vào miệng khôi phục thương thế.

- Vậy cứ tới đây đi!

Thần hồn của Lăng Tiếu cầm U Ảnh thần kiếm, thân thể hóa thành vòi rồng quét qua.

Trong không gian này hình thành phong bạo mấy vạn mét, chà xát vô số không gian loạn lưu tan vỡ, rất nhiều không gian cũng vỡ tan.

Phong bạo chính là tai nạn, lực lượng vô cùng khủng bố!

- Tiểu tử này là phong thuộc tính, phải nhất kích tất sát, không cho hắn nửa điểm cơ hội!

Điêu Phong nói thầm trong lòng, huyết khí quanh người không ngừng ngưng tụ, sau lưng của hắn xuất hiện một ma ảnh.

Lăng Tiếu lúc Điêu Phong phát động tiến công đã dẫn đầu xuất kích!

Đối mặt với đối thủ cấp bậc này, Lăng Tiếu không có nửa phần khinh thị, tuyệt đối phải trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt Điêu Phong, không để cho hắn nửa phần cơ hội.

U Ảnh thần kiếm xuất kích, từng đạo phong bạo quét qua Điêu Phong, những phong nhận này vô cùng lăng lợi, mà kết hợp với ăn mòn khủng bố của phong bạo này, đủ trực tiếp diệt sát bất cứ Chí Tôn cao giai nào.

Lực lượng của Điêu Phong cũng khôi phục thất thất bát bát, hắn không lùi mà tiến tới, cốt đao của hắn quét qua mang theo sát ý khôn cùng.

Huyết Nha Nộ Xoắn!

Từng đạo huyết nhận giao thoa với phong bạo màu đen, rất nhiều lực lượng bắt đầu vẩy ra, phát ra tiếng nổ không dứt.

Thời điểm giao thủ Lăng Tiếu phát hiện mình tăng lên tới năm mươi lần chiến lực cũng miễn cưỡng đối kháng chính diện với Điêu Phong, nâng lên năm mươi lăm lần chiến lực thì nhẹ nhõm không ít.

Mà Điêu Phong cũng tăng cường thêm sức lực, nhưng mà hắn phát hiện đối phương cũng tăng thực lực lên thì vô cùng kinh hãi.

Lực lượng của hai người va chạm, đao kiếm giao thoa không ngớt, tạm thời không ai chiếm được tiện nghi.

- Tiểu tạp chủng, không ngờ con có thủ đoạn này, nhưng mà ngươi cũng chỉ có thế mà thôi.

Điêu Phong phẫn nộ quát.

Hắn đã mất đi nhẫn nại, hắn ý định dốc toàn bộ nội tình của mình ra bắt lấy Lăng Tiếu lại, lại hợp lực với Ba Mạc tiêu diệt Lạc Đông Thăng mới được.

Huyết Lạc Ma Lao!

Rốt cuộc Điêu Phong cũng dùng chiêu áp đáy hòm, lực lượng của hắn tăng lên gấp mấy lần, thân thể giống như yêu ma, cốt đao giao thoa chém tới, từng đạo huyết lãng từ bốn phương tám hướng quét qua Lăng Tiếu.

Mỗi một đạo huyết lãng ẩn chứa lực lượng khiến người ta khiếp sợ, làm cho người ta như lâm vào cửu u địa ngục, gặp phải chém giết tàn khốc nhất.

Đao này mang theo lực lượng đáng sợ, còn mang theo cảm xúc mặt trái đậm đặc, có thể khiến thần kinh của người ta thác loạn, tinh thần sụp đổ, mất đi lý trí, do đó tạo thành tổn thương tâm thần cho đối thủ.

Điêu Phong chính là dựa vào đao kỹ đáng sợ này bước vào Chí Tôn bảng.

Lăng Tiếu tâm như bàn thạch, thần hồn cùng thân thể đã là một thể, không bị những cảm xúc mặt trái này ảnh hưởng không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng cho hắn.

U Phong Cuồng Trảm!

Lăng Tiếu dùng bảy mươi lần chiến lực, dùng kiếm kỹ lấy được từ U Ảnh tộc giết qua, một kiếm chém ra bốn mươi chín kiếm, mỗi một kiếm mang theo u phong mạnh mẽ, chém vỡ huyết lãng.

Huyết khí thao thiên!

Phong Lâm Cửu Thiên!

Hai người dùng tuyệt chiêu mạnh nhất đối chiến, khiến cho không gian bị huyết lãng xâm nhập, vô số không gian nát bấy, rát nhiều không gian loạn lưu sinh ra.

Tiếp theo là bức hai người ra.

- Hảo tiểu tử, có thể ngăn ra nhiều chiêu như vậy đúng là cso bổn sự, ngươi đã có tư cách chiếm cứ vị trí trên Chí Tôn bảng, nhưng mà so với ta còn kém một chút, nếu ngươi gia nhập Tà Huyết Giáo của ta, ta hôm nay tha cho ngươi một mạng!

Điêu Phong nói với Lăng Tiếu.

- Ha ha, chỉ bằng chút thực lực của ngươi mà muốn ta quy thuận, ngươi có biết ta là ai không? Ta là Kim tộc Lăng Tiếu, còn có thân phận dược thần, các ngươi quy hàng ta không sai biệt lắm!

Lăng Tiếu cười to nói ra.

- Thì ra ngươi còn có thân phận như vậy, ta đây giết ngươi chẳng phải là lời lớn sao!

Điêu Phong cười âm tàn, lại xuất chiêu!

Chiêu thức của hắn vô cùng quỷ dị, cũng biểu thị hắn trực tiếp bạo phát hoàn toàn.

NHưng mà bên cạnh hắn có ba huyết châu nhỏ, mà huyết châu này không ngừng vặn vẹo biến hình, dần dần biến thành hình người, sau đó biến thành hình thái của Điêu Phong, điểm khác biệt toàn thân do huyết khí ngưng tụ mà thành, chỉ có huyết khí chứ không có khí tức sinh mệnh.

Lăng Tiếu nhìn tháy màn này là giật mình, hắn không biết Điêu Phong làm cái gì, nhưng mà hắn cảm thấy trong nụ cười lạnh của Điêu Phong ẩn dấu lòng tin cực lớn.

- Ngươi có thể đánh với ta như vậy, nhưng mà không biết ngươi có thể đồng thời đối phó bốn người như ta không!

Điêu Phong cười lạnh một tiếng, thần niệm khẽ động, ba gã huyết nhân bên cạnh lao qua phía Lăng Tiếu.

Trong tay của chúng cũng cầm cốt đao, động tác của mỗi con không giống nhau, nhưng mà thực lực không kém Điêu Phong bao nhiêu.

Đây là bí thuật ngưng huyết thành nhân, đây mới là thứ cam đoan Điêu Phong có thể đứng vững trên Chí Tôn bảng.

Mỗi khi ngưng tụ một nhân hình cần nhiều máu huyết, khiến khí huyết của mình bành trướng tới trình độ nhất định mới có thể thi triển ra bí thuật tà ác này.

Đây là bí mật bất truyền của Tà Huyết Giáo, chỉ có hai ba người mới được phép tu luyện.

Mà Điêu Phong có thể ngưng tụ ra ba huyết nhân, chuyện này hắn hấp phệ máu huyết của nhiều Chí Tôn Thủy Thần và thánh thú thập nhất giai mới làm được.

Nếu một phân thân bị hủy cũng tổn thất một phần tư máu huyết của hắn, tạo thành ảnh hưởng không nhỏ cho bản thể của hắn.

Cho dù sau khi dùng chiêu này hắn phải dùng toàn lực.

Lực lượng của bốn người rất đáng sợ, tiến hành công kích Lăng Tiếu mạnh mẽ.

Lăng Tiếu lâm vào ngạc nhiên ngắn ngủi, liền phục hồi tinh thần lại, hắn nói thầm trong lòng.

- Có thể đứng trên Chí Tôn bảng quả nhiên không ai lương thiện, nhưng mà muốn dựa vào số lượng thủ thắng là không thể nào.

Lăng Tiếu thi triển tốc độ lên tới tận cùng, tốc độ tuyệt đối khủng bố hơn Ảnh Mã nhiều.

Hắn né qua vây sát của Điêu Phong, U Ảnh thần kiếm trong tay chém giết toàn lực.

Giờ khắc này Lăng Tiếu mới dùng thực lực chân chính,, thân thể của hắn hóa thành gió, phong bạo màu đen lúc này tàn sát bừa bãi, không ai dám vào trong vòng xoáy của phong bạo.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2536 - Bế Quan Đột Phá. (1)

Vô số phong nhận màu đen bắn ra, mỗi một đạo ẩn chứa uy lực khôn cùng.

Điêu Phong hiển nhiên không nghĩ tới Lăng Tiếu lúc này bộc phát ra lực lượng đáng sợ như vậy, hắn và ba bộ phân thân không thể làm gì Lăng Tiếu.

Hắn và phân thân công kích bốn phía, muốn bức Lăng Tiếu dừng lại.

- Đúng là đáng chết, tiểu tử này chẳng lẽ là nuốt đan dược tăng tốc sao!

Điêu Phong thập phần phiền muộn nói thầm.

Cho dù là võ giả nào gặp được đối thủ phong thuộc tính, gặp loại tốc độ này rất khó đấu, một lực lượng công kích cường hãn hiện ra, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Lăng Tiếu hiện tại còn nhanh hơn võ giả phong thuộc tính nhiều, càng khiến người ta sợ hãi, huống chi lực lượng công kích của hắn bá đạo như vậy.

Nhưng mà kiếm quang của hắn chém lên huyết nhân xuất hiện nhiều vết kiếm, máu huyết giảm nhiều.

- Vừa rồi ta còn chưa dùng toàn lực, cho ngươi đắc ý một chút, hiện tại ngươi có thể ngăn cản bao nhiêu công kích chứ!

Lăng Tiếu nói một câu, bộ pháp càng lúc càng nhanh hình thành phong bạo ở đây, tàn sát bừa bãi phiến thiên địa này.

Điêu Phong càng ngày càng có cảm giác vô lực, hắn sinh ra cảm giác không biết làm sao.

Mặc kệ hắn thi triển thực lực thế nào, không làm tổn thương Lăng Tiếu được cũng chẳng là gì cả, ngược lại còn bị phân thân chém không ít kiếm, nếu tiếp tục như vậy ba phân thân sẽ bị hủy diệt.

- Mẹ kiếp, tiểu tử này chẳng lẽ là truyền nhân của Phong Thanh Dương sao, tốc độ nhanh như vậy!

Điêu Phong thầm mắng một câu, hắn cầm hai thanh cốt đao múa loạn, sau đó muốn thu hồi ba huyết nhân về.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã biết ý đồ của hắn, cho nên hắn toàn lực đánh thẳng vào một huyết nhân.

Vô số kiếm quang bắn ra xoắn giết huyết nhân này thành vô hình, một giọt máu tươi cũng không còn lại.

- Hỗn đản, ngươi dám diệt phân thân của ta!

Điêu Phong tức giận quát lên.

Một đạo phân thân như vậy ngưng tụ lực lượng vô số năm của hắn, một phân thân tương đương với một phần tư máu huyết của hắn, phân thân bị phá huỷ thì hắn bị thương không nhẹ!

Thiên hạ không có khả năng có thuật phân thân hoàn mỹ, đều cùng một nhịp thở với chân thân.

- Hừ, ta không chỉ có muốn tiêu diệt phân thân của ngươi, ngay cả ngươi ta cũng giết.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, lại đuổi giết Điêu Phong.

Công kích của hắn khó lòng ngăn cản.

Điêu Phong toàn diện phòng ngự, nhưng mà hắn vẫn không ngừng bị thương.

- Tiểu tạp chủng ngươi nhớ kỹ cho ta, quát nữa ngươi sẽ trả đủ!

Điêu Phong tức giận mắng một câu, hắn laop qua phía Ba Mạc cùng Lạc Đông Thăng.

- Muốn chạy trốn sao? Không có dễ dàng như vậy!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, một đạo hàn băng kình bắn ra bốn phía, đóng băng một tầng băng dày ngăn cản trước mặt của đối thủ.

Lực lượng bổn nguyên chí hàn này khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Lực lượng của Điêu Phong đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, tốc độ chạy trốn của hắn cực nhanh, tốc độ tăng lên phi thường đáng sợ, nhưng mà cũng bị hàn khí này đông cứng lại.

Nhưng mà hàn khí này dù lạnh hơn nữa, muốn dựa vào chúng ngăn cản hắn là không thể.

- Xem ra muốn phong tỏa toàn diện không dễ dàng.

Lăng Tiếu nói thầm một tiếng, hắn lại đánh thẳng vào lưng của Điêu Phong.

Ầm ầm!

Thân hình của Điêu Phong lướt tới trước, máu tươi chảy dầm đìa, đồng thời chạy tới trước nhanh như chó nhà có tang, hắn hét lớn:

- Ba Mạc cứu ta!

Mà Ba Mạc đang giao chiến với Lạc Đông Thăng nghe được Điêu Phong kêu to, lập tức ăn cả kinh, hắn thật sự không nghĩ tới là người nào có thể khiến Điêu Phong kêu cứu như vậy

Trong đầu của hắn hiện ra thân ảnh của Lăng Thái Mông, hắn cảm thấy chỉ có Lăng Thái Mông mới có thực lực bức ép Điêu Phong tới mức sinh tử.

Lạc Đông Thăng cũng nghe được Điêu Phong kêu cứu, cho dù hắn hiện tại đã bị thương không nhẹ, nhưng mà hắn vẫn nghĩ biện pháp ngăn cản Ba Mạc, giúp cho Lăng Tiếu chém Điêu Phong, như vậy bọn họ mới đạt được thắng lợi toàn diện.

Lạc Đông Thăng dùng toàn lực cuối cùng, vô số sóng lửa từ trời giáng xuống ngăn cản Ba Mạc.

Khí thế cuồn cuộn có thể hủy diệt tinh thần, đốt cháy vạn vật.

Ba Mạc cũng hiểu được làm thế nào, hắn cũng không có liều mạng với Lạc Đông Thăng, lập tức bay qua hướng của Điêu Phong.

Kỳ thật trong lòng của hắn vẫn muốn chém Lạc Đông Thăng, bây giờ Lạc Đông Thăng bị thương chính là cơ hội khó có được.

Nhưng mà cho dù hắn giết Lạc Đông Thăng cũng cần có thời gian, cũng không phải là một chiêu hai chiêu là có thể chém đối thủ.

Hắn không thể không lui, trước trợ giúp Điêu Phong một tay sau đó ổn định

trận tuyến.

Nhưng mà hắn muốn trợ giúp Điêu Phong lại phát hiện Điêu Phong bị đối thủ đánh một kích, đán rơi trước mặt của hắn.

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy Lăng Tiếu đang giết tới, ánh mắt của hắn co rụt lại nói:

- Tại sao là tạp chủng này?

Nói thật hắn ấn tượng với Lăng Tiếu vốn không sâu, nhưng mà sau này hắn tổ hợp với Ảnh Mã, nghe Ảnh Mã lải nhải nhiều nhất chính là Lăng Tiếu, cho nên hắn cũng có ấn tượng sâu với Lăng Tiếu.

Đạt được Hồn tộc truyền thừa. tiểu tử này còn là dược thần, mặt khác còn có phân thân tàng hình có chiến lực Chí Tôn đỉnh phong!

Lăng Tiếu lăng không chém tới, tính cả Ba Mạc vào trong đó, muốn cùng chém cả Ba Mạc.

- Thật sự là can đảm!

Ba Mạc tức giận quát một tiếng, dùng Khai Thiên Phủ chém thẳng qua phía Lăng Tiếu.

Ba Mạc tu luyện thổ thuộc tính cho nên lực lượng rất lớn, Lăng Tiếu toàn lực đánh ra một kích bị hắn trực tiếp đỡ được, thân thể chỉ lui ra phía sau vài bước mà thôi.

Cùng lúc đó khí tràng trọng lực của hắn bao phủ thần hồn của Lăng Tiếu vào bên trong, mà Lạc Đông Thăng muốn đánh lén phía sau thì tốc độ cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, hắn chỉ có thể dừng lại, dùng đan dược khôi phục,

lại mau chóng phối hợp với phân thân đối chiến!

- Lạc lão ngươi không sao chớ?

Lăng Tiếu cũng đình chỉ tiến công, nhìn qua hướng Lạc Đông Thăng hỏi thăm.

Lạc Đông Thăng lắc lắc đầu nói:

- Ta còn chưa chết được, chúng ta cùng tiến lên, lưu bọn chúng lại.

- Ba Mạc ngươi đối phó tiểu tử khó chơi này đi, ta đối phó Lạc Đông Thăng!

Điêu Phong nuốt đan dược xong, liền nhìn qua Ba Mạc nói một tiếng, muốn ra tay với Lạc Đông Thăng.

- Không bằng ta đối phó ngươi đi!

Giọng nói này từ xa truyền tới, chỉ thấy Lăng Thái Mông tay cầm kim thương cưỡi chân long thần thú bay tới.

Lúc này thần sắc Ba Mạc cùng với Điêu Phong biến đổi lớn.

Lăng Thái Mông gia nhập, không thể nghi ngờ khiến tình thế đại biến, người của bọn họ lâm vào hoàn cảnh xấu.

- Lão tổ, Ảnh Mã bị ngươi tiêu diệt?

Lăng Tiếu nhìn qua Lăng Thái Mông hỏi.

- Hắn thoát đi rất nhanh, nhưng mà hắn muốn khôi phục thần lực không có

thời gian trăm năm là không có khả năng!

Lăng Thái Mông lắc đầu đáp.

- Thật sự là đáng tiếc, chúng ta liên thủ chém hai tên này!

Lăng Tiếu nói một tiếng, U Ảnh thần kiếm chém ra một chiêu.

Lạc Đông Thăng cũng ra tay, lực lượng của hắn dù khôi phục sáu thành, nhưng mà vẫn có thể ngăn cản đối thủ.

Lăng Thái Mông múa kim thương và cùng chân long thần thú gia nhập trận doanh.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2537 - Bế Quan Đột Phá. (2)

- Rút!

Ba Mạc quát một tiếng, hắn dẫn đầu rút lui đi.

Một Lạc Đông Thăng đã khiến hắn không chịu nổi, nếu tính thêm Điêu Phong bị thương thì làm sao đối phó được Lăng Thái Mông và chân long thần thú, Ba Mạc hắn căn bản không có lòng tin chiến thắng.

Về phần những người khác, có lẽ nghe được hắn quát cũng bỏ chạy cho nhanh a.

Điêu Phong cũng biết ưu thế đã không còn bên mình nữa, khi Ba Mạc quát lên thì hắn dùng bí thuật toàn lự chạy trốn, cũng lưu ngoan thoại::

- Các ngươi nên ngoan ngoãn lui lại Thiên Vực địa vực đi, bằng không các ngươi sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Hai đại Chí Tôn đỉnh phong muốn toàn lực chạy trốn, Lăng Tiếu có lẽ có thể toàn lực truy kích, nhưng mà muốn thắng thì không dễ dàng.

- Cho bọn chúng đi, quay trở lại giết người khác.

Lăng Thái Mông cũng quả quyết, lập tức nói với Lăng Tiếu cùng Lạc Đông Thăng.

Lăng Tiếu cùng Lạc Đông Thăng không có dị nghị gì, lập tức bay qua chiến trường bên kia chém giết Chí Tôn của Diệt Long Hội.

Kỳ thật thời điểm bọn họ tới thì người Diệt Long Hội đã toàn diện bại lui.

Có chân thân của Lăng Tiếu và Vũ Bất Phàm gia nhập, thực lực dưới Chí Tôn cao giai đều bị bọn họ chém giết, không tồn tại hình thức liều chết, ngược lại là cục diện nghiêng qua một phía.

Ngay từ đầu Lăng Tiếu dùng ảo trận đã giết được không ít người và khí thế của Diệt Long Hội, mà Lăng Tiếu lại cho Thần Thi Ma và khôi lỗi sống tấn công cùng.

Đại quân của hắn đầy đủ chiến lực, có mấy ngăn cản mấy Chí Tôn cao giai, lại cùng người Thiên Long Minh chém giết Chí Tôn của Diệt Long Hội.

Về phần Điêu Phong triệu hoán khôi lỗi xương khô lực sát thương còn thấp hơn cả Thần Thi Ma, cho nên cũng không giúp được người Diệt Long Hội bao nhiêu.

Người của Diệt Long Hội binh bại như núi đổ, hơn phân nửa người bị chém giết.

Thời điểm Ba Mạc gọi lui lại thì bọn họ không nghĩ nhiều, toàn lực bỏ trốn.

Nhưng mà Lăng Tiếu, Lăng Thái Mông và Lạc Đông Thăng sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường.

Tốc độ của bọn họ tăng lên thật nhanh, phân thành ba hướng chém giết người của Diệt Long Hội.

Người của Diệt Long Hội bị giết sợ hãi, cả đám bỏ trốn thật nhanh, chỉ hận mẫu thân sinh ra ít đi hai cái chân.

Qua không bao lâu người của Diệt Long Hội bị mọi người càn quét, rất

nhiều xương khô bị tiêu diệt.

Một trận chiến này bên Thiên Long Minh đạt được đại thắng, chỉ chết không tới mười người, mà Diệt Long Hội chết hai phần ba, còn một phần ba bị không ít tổn thương, thoát thì thoát, muốn tụ tiếp tục tụ hợp lại đối phó Thiên Long Minh cũng không dễ dàng như trước.

Người của Thiên Long Minh tới ngoại vực lâu như vậy, rốt cục xả được ác khí, cùng cười to.

- Tiếu nhi, ngươi đúng là phúc tinh của tộc ta, nếu ngươi không đến, chúng ta sợ rằng bị đối phương toàn diệt.

Lăng Thái Mông cũng hiếm khi tươi cười khen ngợi Lăng Tiếu.

Lạc Đông Thăng cũng cảm khái, nói:

- Ngươi đã có được tư cách vấn đỉnh Chí Tôn bảng, nếu như ngươi chém được Điêu Phong kia, Thiên Long Môn chúng ta lại nhiều ra một người trên Chí Tôn bảng.

- Hai vị lão gia tử đừng nên rót bùa mê cho ta, Ba Mạc cùng Ảnh Mã đều trốn rồi, lần sau muốn giết quá khó.

Lăng Tiếu đáp.

- Bọn chúng muốn ngóc đầu dậy chỉ có thể gia nhập trận doanh của Thiên Hổ địa vực, chúng ta có thể tụ hợp với người của Thiên Nguyên địa vực, bằng không bọn họ có khả năng bị người Thiên Hổ địa vực công phá!

Lăng Thái Mông đáp.

- Đúng vậy, Ba Mạc cùng Ảnh Mã muốn tụ hợp với người khác không thể nào, chắc chắn sẽ cùng các Chí Tôn khác đi tới nam vực, bọn chúng chỉ có thể gia nhập Thiên Hổ địa vực mà thôi, bằng không muốn ngóc đầu dậy là quá khó!

Lạc Đông Thăng cũng đồng ý nói ra.

- Đã như vầy chúng ta cứ đi tụ hợp với người của Thiên Nguyên địa vực đi, cùng ngăn cản người của Thiên Hổ địa vực, đồng thời mang âm mưu của Ma Hổ tộc truyền vào Thiên Vực, hy vọng có thể triệu tập người đối phó Thiên Hổ địa vực!

Lăng Tiếu đáp.

- Tiếu nhi chủ ý này không tệ, khiến người địa vực khác phòng bị Ma Hổ tộc người, tan vỡ dã tâm của bọn chúng!

Lăng Thái Mông đáp.

Trong lòng Lăng Thái Mông cảm khái tử tôn của mình đúng là quá yêu nghiệt rồi, không chỉ có vũ lực kinh người, ngay cả luyện đan và thông minh cũng hơn người.

Yêu nghiệt bực này cho dù là thời đai nào, chỉ sợ cũng là tồn tại kinh diễm nhất.

- Ma Hổ tộc có âm mưu gì?

Lạc Đông Thăng khó hiểu hỏi thăm.

Lăng Thái Mông nói ngắn gọn, mang chuyện phản đồ và chuyện ở Thiên Nguyên địa vực nói ra cho Lạc Đông Thăng nghe.

- Dã tâm đúng là lớn quá, bọn chúng không sợ no chết sao?

Lạc Đông Thăng híp mắt quát.

- Kế hoạch của bọn chúng chỉ sợ không phải mới ngày một ngày hai đâu, mà là trước muốn khống chế Luyện Dược Sư ở Thiên Nguyên địa vực, vì lớn mạnh thực lực của Ma Hổ tộc, sau đó lại tiến công địa vực khác!

Lăng Thái Mông đáp.

- Lão tổ tông nói đúng, hiện tại chúng ta chỉ có thể trước tiên tấn công Ma Hổ tộc mới được, không thể cho Thiên Nguyên địa vực xảy ra chuyện được.

Lăng Tiếu đồng ý nói ra.

Lăng Tiếu, Lăng Thái Mông, Lạc Đông Thăng nghỉ ngơi khôi phục một ngày, lại bay qua phía Thiên Nguyên địa vực.

Tại không gian lục địa mới vào nam vực, người của Thiên Hổ địa vực đã trú đóng ở đây.

Nhân số của bọn họ nhiều hơn người ở Thiên Nguyên địa vực, khoảng bốn trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, so với Thiên Nguyên địa vực còn nhiều hơn trăm người.

Mặc khác còn có một đội do Điêu Phong dẫn đội tương trợ Ba Mạc, Ảnh Mã đi vây giết người Thiên Long Minh.

Bọn họ có ý định trước diệt người của Thiên Long Minh sau đó thu nạp người của Ba Mạc cùng với Ảnh Mã gia nhập vào đây, khi đó có thể tiêu diệt người của Thiên Nguyên địa vực.

Nhưng mà kế hoạch không theo kịp biến hóa, vốn Khương Ám Quang bị người ta vạch tội, rồi sau đó lại truyền tới tin tức Diệt Long Hội bị tiêu diệt.

Chuyện này khiến người của Ma Hổ tộc chấn động!

Tại Thiên Hổ địa vực, Khương Ám Quang đang khom người, cung kính thi lễ trước nam tử áo đen.

Nam tử áo đen này dáng người cao và cường tráng, thời khắc nào cũng có khói đen quấn thân, cho người ta cảm giác bất định, càng khiến người ta không nhìn thấy bộ dangs.

- Ngươi nói tất cả là vì Lăng Tiếu của Thiên Long địa vực mà ra?

Bóng đen kia hỏi thăm.

- Vâng thưa phụ thân đại nhân, ta không biết vì sao hắn biết thân phận của ta, nhưng mà vừa rồi Điêu Phong truyền tin tức tới nói rõ thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thực lực Chí Tôn đỉnh phong, còn có không ít Thần Thi Ma dựa vào, mặt khác hắn còn có thể bố trí ảo trận cao cấp, cũng vì thế mà đám người Điêu Phong mới bại, nếu như hắn chưa bị diệt, chính là chướng ngại lớn của chúng ta!

Khương Ám Quang đáp.

- Bổn sự đúng là không nhỏ, nhưng mà càng như vậy thì càng phải diệt trừ!

Bóng đen kia cười lạnh nói ra.

- Nhanh chóng tập trung người đi Thiên Nguyên địa vực, bọn chúng sắp tới rồi, đây là thời điểm thanh trừ bọn chúng!

Khương Ám Quang nhíu mày nói:

- Người Lôi tộc tới?

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2538 - Tin Tức Của Viên Chiến Thiên. (1)

- Ân, bọn chúng muốn từ chỗ của chúng ta cạo được một ít Luyện Dược Sư, tự nhiên phải biểu hiện thành ý, nhưng mà cũng phải phòng bọn chúng! Địa bàn của Thiên Nguyên địa vực không thể cho bọn chúng nhúng chàm.

Bóng đen kia đáp.

Ở phương diện khác, người của Lăng Tiếu đã đi tới Thiên Nguyên địa vực rồi.

Lăng Tiếu thay người Thiên Nguyên địa vạch trần thân phận của Khương Ám Quang, chính là Minh Quang nội gián, người của Thiên Nguyên địa vực đã chuyển di trận địa, không hề dừng lại ở không gian lúc trước, sợ bị đối phương vây quét.

Lăng Thái Mông cùng Liên Hạo Công có liên hệ truyền âm, muốn biết chỗ của bọn họ không khó.

Bọn họ xem như minh hữu, ở cùng trận tuyế, có lúc khi trọng yếu còn có thể giúp nhau.

Đám người Lăng Tiếu và người Thiên Nguyên địa vực tụ hợp, người của Thiên Nguyên địa vực nghe được Thiên Long Minh đã triệt để thanh trừ Diệt Long Hội thì khiếp sợ!

Bọn họ vài ngày trước còn nghe Lăng Thái Mông xin giúp đỡ từ người của Thiên Nguyên địa vực bọn họ.

Không nghĩ tới qua mấy ngày, Diệt Long Hội đã bị Thiên Long Minh diệt!

Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng luân phiên truy vấn, Lăng Thái Mông nói công lao của Lăng Tiếu quá lớn.

Thiên Nguyên địa vực có không ít Chí Tôn cường đại nghe Lăng Tiếu có thể bố trí ảo trận nghịch thiên, nhìn qua Lăng Tiếu càng thuận mắt.

Phải biết ảo thuật đã thất truyền mấy vạn năm rồi, cho dù tồn tại cũng chỉ là ảo thuật bình thường, như Lăng Tiếu có thể bố trí ảo trận nghịch thiên thì không có ai cả.

Mà uy lực của ảo trận bọn họ biết rõ, khó trách Diệt Long Hội bị diệt.

Ảo trận tuy uy lực bất phàm, nhưng mà có không thiếu kỳ vật phá giải nó được.

Người của Thiên Hổ địa vực hiện tại đã có chuẩn bị, chỉ sợ ảo thuật không còn bao nhiêu tác dụng.

Lăng Tiếu cũng nói rõ những chuyện này cho người khác nghe, khiến bọn họ muốn Lăng Tiếu bố trí ảo trận nhưng bị dội nước lạnh.

- Nếu ngay từ đầu ngươi giúp bọn ta đối phó người Thiên Hổ địa vực thì không có nhiều phiền toái như vậy, ngươi làm gì ẩn dấu chứ?

Nghiêm Diêm Vương bất mãn nói.

Lúc trước Lăng Tiếu tìm bọn họ trước, nếu như Lăng Tiếu nói cho bọn họ nghe hắn có ảo trận cao cấp, trợ bọn họ giết địch, bọn họ cũng không sợ người Thiên Hổ địa vực.

- Đúng vậy a, nói cho bọn họ ta là được rồi, bây giờ ảo trận không có hiệu quả, thật sự là quá lãng phí!

Thạch Cao Sơn thở dài.

Bọn họ nói chuyện, không thể nghi ngờ cũng là lập trường của bọn họ, căn bản không cân nhắc suy nghĩ của Lăng Tiếu cùng Thiên Long Minh.

Lăng Tiếu khoát tay nói:

- Lúc trước ta nói rồi, ta có thể diệt bọn chúng, nhưng mà các ngươi không tin.

Nghiêm Diêm Vương cùng với Thạch Cao Sơn nghe Lăng Tiếu nói lời này thì bị sặc.

Đúng thế, lúc trước Lăng Tiếu vừa tới đã nói là hắn có thể diệt trừ người của Thiên Hổ địa vực, bọn họ chỉ cảm thấy Lăng Tiếu đang khoác lác mà thôi.

- Các ngươi cứ bố trí trận pháp đi, bởi vì bọn chúng không nhất định biết được các ngươi gia nhập chúng ta, có lẽ cũng đáng thử một lần!

Trác Hưng Hồng mang theo tâm lý may mắn nói ra.

- Có lẽ vô dụng, người Thiên Hổ địa vực và Diệt Long Hội người liên minh, tự nhiên bọn chúng cũng nghĩ tới chúng ta liên minh với nhau!

Lạc Đông Thăng mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, không biết nên nói như thế nào.

- Ta cảm thấy được, kỳ thật chúng ta có thể chủ động xuất kích!

Lăng Tiếu do dự nói ra.

- Chủ động xuất kích? Đây không phải là đi tìm chết hay sao? Thiên Hổ địa vực bên kia có nhiều người hơn chúng ta, nếu như địa vực chúng ta không phải có nhiều cao thủ ra ngoại vực, cũng không cần sợ bọn chúng.

Một gã Chí Tôn cao giai của Thiên Nguyên địa vực nói rõ.

- Ta cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện được.

Nghiêm Diêm Vương tán thành đề nghị của Lăng Tiếu.

- Đúng vậy, cho tới bây giờ là chúng khiêu khích chúng ta, chúng ta giết qua thì bọn chúng khẳng định không kịp phòng bị.

Ánh mắt Thạch Cao Sơn có tinh quang bắn ra.

- Dù sao sớm muộn gì cũng chiến một trận, không bằng đánh cho thống khoái.

Lăng Thái Mông quát to.

- Chỉ là nói như vậy, nhưng mà tổn thất quá thảm trọng!

Liên Hạo Công có chút do dự.

Những Chí Tôn Thủy Thần ở đây không phải là tồn tại cường đại nhất của Thiên Nguyên địa vực, nhưng bọn họ đều là nhân vật danh chấn một phương, nếu như làm vậy sẽ có rất nhiều người tổn thất, sẽ khiến Thiên Nguyên địa vực xuất hiện thời kì giáp hạt!

Tuy nói bọn có rất nhiều người Chí Tôn lánh đời không ra, hoặc đi ngoại vực, nhưng mà trước mắt là thời kỳ yếu nhất.

Hắn không thể không băn khoăn, đồng thời cũng sợ thất bại!

- Việc này không vội, chúng ta từ từ nghiên cứu rồi nói sau!

Trác Hưng Hồng cũng mở miệng nói rõ.

Trong lòng của hắn cũng có băn khoăn, nguy hiểm quá lớn!

Một khi có cái gì không đúng, có khả năng bọn họ sẽ chết ở nơi này!

Lăng Tiếu cũng biết họ suy nghĩ tiêu cực, nhưng mà hắn cảm thấy ngồi chờ chết không bằng chủ độngt tấn công đấy.

Lại nói nếu để cho đối phương chuẩn bị sung túc, bọn họ chủ động xuất kích cũng chẳng được gì.

- Nếu như các ngươi không dám xuất kích bây giờ, vậy... Các ngươi nên quay về Thiên Nguyên địa vực đi, tối thiểu bọn chúng cũng không dám động thủ trong Thiên Vực, bằng không các ngươi sống ở đây làm cái gì?

Lăng Tiếu do dự nói ra lời trong lòng.

Hắn nói lời này mỉa mai khiến người can đảm của Thiên Nguyên địa vực xấu hổ.

Người ở đây biến sắc, trong nội tâm thập phần không thoải mái!

Dù sao bọn họ đều là Chí Tôn, tâm tính vô cùng kiên định, tuyệt không phải lời lẽ là dao động được.

Hôm nay Lăng Tiếu nói ra lời này chẳng khác gì kim đâm vào tim bọn họ.

- Tốt, nếu Lăng dược thần còn không sợ chết, chúng ta sao có thể co đầu rút cổ, cùng liều với người của Thiên Hổ địa vực đi!

Nghiêm Diêm Vương cuối cùng vẫn nhiệt huyết quát to.

Thạch Cao Sơn cũng nói:

- Tốt, giết liền giết, cho người Thiên Hổ địa vực biết rõ người Thiên Nguyên địa vực không phải bọn chúng có thể khi dễ.

- Tốt, chúng ta cùng xuất kích, giết bọn chúng không kịp trở tay, nhất định phải giết bọn chúng quay về Thiên Hổ địa vực!

- Đúng, sợ chết là cháu trai, dù sao hiện tại có Thiên Long Minh hỗ trợ, chúng ta nhất định sẽ đánh thắng Thiên Hổ địa vực.

- Ta sẽ đi giết bọn chúng không còn manh giáp!

- Ta sẽ đi giết bọn chúng không còn manh giáp!

Đám Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực lúc này hăng máu lên, ý chí chiến đấu sôi sục, chủ động xuất chiến.

Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng cười khổ nhìn nhau, trong lòng bọn họ không thể không phục phép khích tướng của Lăng Tiếu có tác dụng quá lớn.

- Hai vị điện chủ, nếu tất cả mọi người có lòng tin như thế, các ngươi cảm thấy có thể thực hiện không?

Lăng Tiếu nhìn qua Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng hỏi.

Liên Hạo Công trầm ngâm nói:

- Tốt, nếu mọi người đã quyết tâm, chúng ta cũng nên liều sinh tử với bọn chúng!

- Được, Thiên Long Minh chúng ta sẽ toàn lực tương trợ!

Lăng Thái Mông tỏ rõ lập trường.

Kim tộc cùng Ma Hổ tộc vốn có thù, mà trước đó người của Thiên Hổ địa vực ủng hộ Diệt Long Hội đối phó bọn họ, thù này đã kết càng sâu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2539 - Tin Tức Của Viên Chiến Thiên. (2)

Cho nên hiện tại có thể mượn nhờ Thiên Nguyên địa vực đối phó người Ma Hổ tộc, Lăng Thái Mông cớ sao không làm.

- Một trận chiến này không thể bỏ qua, ta cảm thấy hai vị điện chủ không nên tham chiến, ở hậu phương ủng hộ chúng ta là được!

Lăng Tiếu lại mở miệng nói.

- Như thế nào, ghét bỏ hai lão gia hỏa chúng ta kéo chân sau các ngươi sao?

Trác Hưng Hồng nhìn Lăng Tiếu nói ra.

- Như thế nào như vậy chứ, ta chỉ cảm thấy hai vị điện chủ là hạch tâm của chúng ta, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm gì, có các ngươi trấn thủ phía sau, cũng có thể khiến chúng ta buông tay buông chân chiến đấu!

Lăng Tiếu nói.

Nói thật ra, hắn thật tâm không tin sức chiến đấu của Luyện Dược Sư, cho nên không bằng bảo bọn họ ở hậu phương, miễn cho những người khác phân tâm chiếu cố bọn họ.

Lăng Tiếu nói lời này tuy hàm súc, nhưng mà Liên Hạo Công cùng với Trác Hưng Hồng đúng là khó chịu.

Tất cả mọi người là Luyện Dược Sư, dựa vào cái gì mà một hậu bối nói bọn họ chiến đấu không được?

Nhưng mà bọn họ còn chưa nói chuyện, người của Thiên Nguyên địa vực đồng ý cách nói của Lăng Tiếu, nhao nhao khuyên bảo hai người bọn họ lưu lại.

Hai người cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể thỏa hiệp thôi.

- Ngươi tiểu tử này nhớ kỹ hôm nay đi, nếu không còn sống trở về, ta nghĩa Yên nhi sẽ không tha cho ngươi đâu!

Liên Hạo Công vỗ vai Lăng Tiếu nói ra.

- Đúng vậy, nếu ngươi không trở lại, ta sẽ bảo Yên nhi tái giá, do ngươi xử lý đi.

Trác Hưng Hồng cũng phụ họa.

- Hai vị điện chủ các ngươi đang quan báo tư thù a!

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, cười nói:

- Yên tâm đi, trận chiến này chúng ta sẽ đắc thắng thôi.

Ngay sau đó hai đinệ chủ tạm biệt người Thiên Nguyên địa vực vài câu, liền bắt đầu hành động.

Trước khi bọn họ lền đường bọn họ đều thu hồi thánh thú, cũng ăn đan dược che dấu khí tức, liền bay qua hướng Thiên Hổ địa vực bên kia.

Đây là đánh lén, tuyệt đối là tập sát thảm liệt nhất.

Có thể nói đây đại biểu cho hai địa vực va chạm với nhau, cuối cùng ai thắng ai thua cũng ảnh hưởng tới Thiên Vực.

Trên đường đi, Lăng Tiếu lại đề nghị sau khi tới địa bàn của đối phương, lập tức dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay giết vào Thiên Hổ địa vực, tuyệt đối không cho bọn chúng chút cơ hội nào, phải tất trong lần tấn công đầu tiên đánh cho Thiên Hổ địa vực tổn thất thảm trọng, như thế càng có lợi cho bọn họ tuyệt sát sau đó.

Người ở đây không ai ngu cả, đương nhiên nghe hiểu đề nghị của Lăng Tiếu rất tốt, cả đám đồng ý.

Âm thầm đánh lén, không bằng trực tiếp dùng thủ đoạn dễ nhất diệt sát đối thủ.

Chỉ cần giảm bớt địch nhân, lại có thể lớn tiếng doạ người, chiếm cứ ưu thế!

Tại khu vực của người Thiên Hổ địa vực, bọn họ mất đi Khương Ám Quang làm nội ứng, bọn họ cũng không biết người Thiên Nguyên địa vực hành động.

Bọn họ đang chờ người Lôi tộc tụ hợp lại, liền có thể chính diện vây giết người Thiên Nguyên địa vực.

Nhưng mà người Lôi tộc chậm chạp không tớ khiến bọn họ cảm thấy buồn bực.

Khương Ám Quang lại hỏi phụ thân của hắn.

- Phụ thân, còn chờ như vậy không phải biện pháp, ta cảm giác đám người Thiên Nguyên địa vực kia cũng đang chờ hậu viện.

- Trước mặt thực lực tuyệt đối âm mưu gì cũng uổng công, việc này ngươi không cần lo lắng, bên kia truyền tin ba ngày sau sẽ tới, đến lúc đó chính là lúc đám người Thiên Nguyên địa vực phải diệt vong!

Bóng đen nói ra, lại nói thêm:

- Nhưng mà cũng nhờ ngươi phối hợp tác chiến giết gần trăm người của Thiên Nguyên địa vực, bằng không chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng rồi.

- Những chuyện này là ta nên làm.

Khương Ám Quang ứng một tiếng, hắn nói:

- Đám người Diệt Long Hội cũng không chịu thần phục chúng ta, Ba Mạc cùng với Ảnh Mã chỉ nguyện ý lưu lại giúp chúng ta, đợi sau khi xong việc bọn chúng sẽ thoát đi.

- Ha ha, sau khi trận chiến này chấm dứt, bọn chúng không lưu cũng phải lưu lại, việc này ngươi không cần lo lắng!

Bóng đen kia cười lạnh nói.

Thời điểm Khương Ám Quang đang định nói cái gì đó, bỗng nhiên bóng đen quát lạnh.

- Có người lẻn vào, nhanh bảo mọi người đề phòng.

- Phụ thân, có phải người Lôi tộc không?

Khương Ám Quang cũng cảm ứng, nhưng không có phát hiện cái gì, hắn nói trong lòng:

- Phụ thân có lực cảm ứng quả nhiên là kinh người!

- Không đúng, đáng chết là người của Thiên Nguyên địa vực, nhanh nghênh chiến!

Bóng đen không có áp giọng nữa, hắn quát to lên.

Trong lúc nhất thời người của Thiên Hổ địa vực phân tán các nơi hẻo lánh không rõ chuyện gì, nhưng sau khi nghe nhắc nhở thì khẩn trương lên.

Cũng vào thời khắc này, một tiếng giạn dữ quát lên:

- Sát!

Rầm rập!

Sau khi giọng này quang lên thì tiếng nổ từ bốn phương tám hướng hiện ra.

Vẫn hỏa, mưa đá, sóng nước, đá lăn... Rất nhiều lực lượng cuồng bạo bao phủ phạm vi mười vạn dặm, thậm chí là trăm vạn dặm.

Những lực lượng này ẩn chứa lửa giận của người Thiên Nguyên địa vực, cũng là lửa giận của người Thiên Long Minh.

Thiên địa run lên, không gian sụp đổ, lực lượng cuồng bạo quát qua các nơi.

Người Thiên Hổ địa vực đại bộ phận bị lực lượng này dánh trúng, bọn họ không kịp kêu la đã tan biến thành tro bụi.

Từng bóng người chật vật từ trong khu vực cuồng bạo bay ra ngoài.

- Hỗn đản, mọi người đừng hoảng hốt, phản kích cho ta!

Phụ thân của Khương Ám Quang làm dê đầu đàn, phóng lên trời giận dữ hét lên.

Nhưng mà bốn phương tám hướng có lực lượng bao trùm, vô số lực lượng đang xoắn giết người Thiên Hổ địa vực, hắn nói căn bản không có tác dụng gì.

Những người bị tập kích vẫn lạc hơn mười người, đa số là bị thương hoặc nhiều hoặc ít.

Trọng yếu nhất bọn họ bị lực lượng này làm kinh hãi.

Bọn họ căn bản không biết địch nhân có bao nhiêu, giống như có thiên quân vạn mã, khiến bọn họ không thể sinh ra tâm đối kháng.

Vị trí nơi này người Thiên Nguyên địa vực không biết mới đúng, bọn họ cho rằng người Thiên Nguyên địa vực chỉ thủ chứ không tấn công, không có khả năng chọn chủ động xuất kích.

Nhưng mà hiện tại đã khác, bọn họ trọng thương, khiến cho bọn họ mất đi ý chí chiến đấu, thậm chí suy nghĩ phải trốn đi.

- Phụ thân là người của Thiên Nguyên địa vực và người Kim tộc, đáng chết, bọn chúng quả nhiên liên thủ đối kháng chúng ta!

Khương Ám Quang quanh người có quang ám nhị khí quấn thân, thân thể càng yêu dị, mà hào quang xuyên thấu qua rất nhiều bình chướng nhìn thấy chuyện đang diễn ra.

- Xem ra ta đánh giá thấp tính nhẫn nại của bọn chúng, giết cho ta! Ai cũng không được trốn, ai trốn phải chết!

Phụ thân của Khương Ám Quang quát lên, bàn tay của hắn quét qua một hướng, bóp một gõ Chí Tôn của Thiên Hổ địa vực muốn chạy trốn vào trong tay, sinh sinh bóp người này thành thịt vụn

Khương Điển, trên Chí Tôn bảng là tồn tại nổi danh, đứng thứ tám, so với Ba Mạc, Lạc Đông Thăng, Nghiêm Diêm Vương và Thạch Cao Sơn còn cao hơn không ít.

Hắn cũng là lão tổ tông của Ma Hổ tộc, trong tộc xếp trong tam cường.

Sau khi hắn giết một người xong, người của Thiên Hổ địa vực hoảng sợ kêu to một tiếng, quả thật là không dám chạy trốn, đồng thời bắt đầu phản kích, ngăn cản người của Thiên Nguyên địa vực tiến công.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2540 - Viên Chiến Thiên Bị Bắt.

Lúc này, Nghiêm Diêm Vương hét to nói:

- Giết, giết sạch đám tạp chủng Thiên Hổ địa vực này đi!

Nghiêm Diêm Vương tay cầm mâm tròn, cưỡi một con song đầu kim báo lao qua giết người Thiên Hổ địa vực.

- Giết, đánh chết đám gia hỏa lòng muôn dạ thú này đi!

Thạch Cao Sơn cũng quát một tiếng, cưỡi thánh thú giết qua.

Lăng Thái Mông cùng với Lạc Đông Thăng cũng hnahf động, thừa dịp hỗn loạn đánh chết đám người Thiên Hổ địa vực.

Người của Thiên Nguyên địa vực và người của Thiên Long Minh cũng đỏ mắt, xung phong giết qua.

Trong lúc sinh tử tồn vong, ai cũng không che dấu thực lực, đều là toàn lực xuất kích, chém giết địch nhân!

- Thật sự là thật can đảm, còn dám tập kích chúng ta, hôm nay cho các ngươi xóa tên khỏi Thiên Nguyên địa vực!

Khương Điển quát một tiếng, bên cạnh hắn xuất hiện một con ma hổ vương, cầm hổ kích.

Cùng lúc đó ở bên cạnh có thêm hai người, hai người này vừa hiện thân, lập

tức có hai mươi mấy đầu thánh thú ám thuộc tính xuất hiện.

Hai người này là tuần thú sư của Thiên Hổ địa vực, tác dụng của bọn họ rất cường đại, một người khống chế hơn mười đầu thánh thú thập nhất giai, có thể so với mười tên Chí Tôn Thủy Thần.

Mặt khác có khôi lỗi khung xương của Tà Huyết Giáo gia nhập.

Khương Ám Quang vào lúc này bộc phát lực lượng chân chính, quang ám hai chủng lực lượng giao thoa, khiến cho hắn có được thực lực đọ sức với nhân vật trên Chí Tôn bảng.

Hai đại địa vực giết chóc triển khai toàn diện.

Mặc kệ chiến dịch này ai thắng ai thua cũng ghi vào sử sách.

- Vũ huynh, tất cả phải xem bổn sự của ngươi a, ngươi bảo trọng!

Lăng Tiếu nhìn Vũ Bất Phàm nói một tiếng sau đó nhảy vào vòng chiến.

Vũ Bất Phàm cười nhạt, nói:

- Cơ hội khó được, chiến lớn như vậy là ta thích nhất.

Vũ Bất Phàm chính là võ cuồng, rốt cục bộc phát thực lực chân chính, thần thông thôn phệ hiện ra.

Vừa rồi người Thiên Nguyên địa vực đánh lén đắc thủ, hơn bốn trăm người đồng loạt ra tay, diệt hơn mười người của Thiên Hổ địa vực, trọng thương hơn một trăm người, ưu thế đảo qua bọn họ.

Nhưng mà Thiên Hổ địa vực bên này không dễ gặm như vậy.

Ngay từ đầu bọn họ hơi loạn, nhưng mà sau khi Khương Điển chấn nhiếp thì bọn họ đã có ý niệm chém giết trong đầu, trong đám người này không thiếu yêu nghiệt.

Trừ Khương Điển, Khương Ám Quang hai phụ tử ra, còn có Khương Không, Ô Cốt Lãnh, Ba Mạc ba người này là người trên Chí Tôn bảng, chiến lực không cần nói cũng biết.

Mặt khác còn mười mấy người Ma Hổ tộc, bọn họ có bổn sự chiến đấu vượt cấp.

Hỗn chiến chính thức, giết chóc chính thức, va chạm toàn diện mạnh mẽ.

Hào quang năng lượng năm màu cuồng bạo bắn ra bốn phía, bên ngoài hoàn toàn biến thành không gian loạn lưu, cương phong từng hồi.

Chư thần chém giết, thánh thú tề minh, máu tươi không ngừng bắn ra, rất nhiều tàn chi hiện ra, tràng cảnh rất thảm khốc.

Giữa chiến trường ai cũng không dám cam đoan an nguy của mình, cho dù mạnh như Lăng Tiếu cũng không có nắm chắc.

Sau khi hắn chém giết một người của Thiên Hổ địa vực thì sau lưng của hắn có ba đạo công kích đánh tới.

Cho dù tốc độ của hắn vô song cũng trúng chiêu.

Nếu không phải thân thể của hắn cường hãn, hắn tuyệt đối sẽ trọng thương.

Tốc độ của Lăng Tiếu trong hỗn chiến có không ít tác dụng, mà hồn lực công kích vĩnh viễn là dựa vào của hắn.

Rất nhiều địch nhân bị thần hồn công kích mất đi sức chiến đấu, lại bị Lăng Tiếu hoặc Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực lập tức hạ sát thủ.

Lăng Tiếu toàn thân nhuốm máu, chiến ý trùng thiên, hắn đã trở thành chiến thằng đáng sợ.

- Tiểu tạp chủng, đều là vì ngươi, hôm nay ta phải chém đầu chó của ngươi!

Một giọng nói vang lên, một lực đạo công kích cường đại chém lên đỉnh đầu của Lăng Tiếu.

Khương Ám Quang vẫn ghi hận Lăng Tiếu trong lòng, hắn vốn tiềm ẩn trong Thiên Nguyên địa vực, có thể tiêu diệt từng người của Thiên Nguyên địa vực.

Nhưng mà bởi vì Lăng Tiếu xuất hiện đánh vỡ kế hoạch của hắn, khiến cho hắn chỉ đành phải giết được một phần tư người của Thiên Nguyên địa vực mà thôi, còn hơn ba trăm người không chết, không thương cân động cốt, khiến cho Thiên Hổ địa vực bây giờ tổn thất thảm trọng!

Tất cả là do tiểu tử trước mặt này, hắn phải chém Lăng Tiếu mới hả giận.

Quang ám nhị khí kẹp lấy đáng sợ khí kình hướng lấy Lăng Tiếu đỉnh đầu chém xuống.

Trong chiến trường hỗn loạn này, tùy thời tùy khắc đều phải cảnh giác cao độ, để ngừa bị địch nhân thừa dịp xông vào!

Vào thời khắc này, Lăng Tiếu đã không kip triệu hoán thần hồn ra, trong tay cầm U Ảnh thần kiếm ngăn cản.

Đinh đương!

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy lực lượng đáng sợ từ chuôi kiếm truyền tới, chấn đắc hổ khẩu của hắn có máu bắn ra tung tóe, U Ảnh thần kiếm thiếu chút nữa rời tay.

Bản thân hắn bay ngược lại, máu tươi tung toé.

Khương Ám Quang một kiếm mang theo uy lực vô cùng đáng sợ.

Tuy Khương Ám Quang sớm biết Lăng Tiếu có được thần hồn phân thân, nhưng trong lúc nhất thời hắn không nhớ ra chuyện này, chỉ lo dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt Lăng Tiếu.

Nhưng mà do hắn phân tâm, thần hồn của Lăng Tiếu đã tới bên cạnh hắn dùng thủ đoạn tuyệt sát.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu Song Long Phong Sát!

Lăng Tiếu vừa ra tay chính là sát chiêu, không để cho Khương Ám Quang nửa điểm thời cơ thở dốc.

Hai con phong long đánh thẳng vào thần thể của Khương Ám Quang.

Thực lực của Khương Ám Quang vô cùng kinh người, nhưng mà không có đoán được mình sẽ bị đánh lén.

Phanh!

Trên người Khương Ám Quang trúng một kích, thần quang hộ thể bị xuyên thủng, nhưng mà trên người của hắn sớm có thần giáp gia thân, lực lượng hủy diệt đánh vỡ thần giáp, còn kém một chút là xâm nhập thân thể của Khương Ám Quang.

- Đáng chết, quên tiểu tử này còn có phân thân chi thuật!

Khương Ám Quang mắng thầm.

Cùng lúc đó hắn vội vàng đánh lực lượng hủy diệt này thành xơ xác, đồng thời lập tức tiến vào trạng thái phòng ngự, quang ám chi khí giao thoa không ngớt.

Lăng Tiếu thềm kêu một tiếng "Đáng tiếc" và lập tức tấn công điên cuồng, Đế Long Diệt Thiên Quyết không lưu tình đánh thẳng vào người Khương Ám Quang.

Khương Ám Quang bị đánh đầu óc choáng váng, máu tươi càng bắn ra như mưa.

Nhưng mà hắn không phải không có lực hoàn thủ, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thần kiếm xoay chuyển nhanh chóng chém ra lực lượng khác biệt, bắt buộc Lăng Tiếu không thể không lui ra xa.

- Tiểu tạp chủng, ta sẽ đánh ngươi hiện nguyên hình!

Khương Ám Quang nổi giận gầm lên một tiếng, đồng tử một quang một ám của hắn hiện ra, có thể khám phá hư vô, tà vật, ảo ảnh, tất cả không thể giấu hắn được.

Vào lúc này hắn nhìn thấy thần hồn phân thân của Lăng Tiếu, trong cầm thần kiếm vung vẩy.

Âm Dương Nghịch Lưu!

Khương Ám Quang có được quang ám thể, là thần thể đáng sợ gần với hỗn độn chiến thể, mà võ kỹ của hắn lại chính là Âm Dương thần kiếm quyết khó

gặp.

Một kiếm này của hắn có thể khiến thời gian đảo chiều, trái ngược với lẽ thường, có thể xoắn giết tất cả.

Lăng Tiếu trong nháy mắt này có cảm giác sinh cơ của bản thân như bị xói mòn, hắn có cảm giác khủng hoảng khó hiểu.

Âm Dương không thể nghịch, thời gian không thể nghịch, nhưng mà một kiếm trước mặt này có thể nghịch chuyển!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2541 - Giải Cứu Viên Chiến Thiên. (1)

Bỗng nhiên trong thức hải của Lăng Tiếu có không gian hỗn độn sinh ra phản ứng, một loạt quy luật biến hóa hiện ra, một cảm giác hiểu ra sinh ra trong lòng.

Lăng Tiếu giống như lâm vào cảm giác kỳ dị, trong miệng lẩm bẩm:

- Mọi sự vạn vật đều có định luật, chính là lẽ thường, chính là thiên lý, ngươi nghịch chuyển âm dương, tội đáng tru!

Thời điểm một kiếm của Khương Ám Quang tới trước mặt của hắn, Lăng Tiếu lập tức tỉnh ngộ lại, hóa thành một cơn gió tránh thoát một kích trí mạng!

Cùng lúc đó hắn lập tức phản kích mạnh mẽ, kim quyền như rồng đánh thẳng vào Khương Ám Quang.

Khương Ám Quang phản ứng cực nhanh, kiếm kỹ xoay lại nhanh chóng, xoắn giết Lăng Tiếu thành cặn bã!

- Tiểu tạp chủng, hôm nay thiên vương lão tử tới thì ngươi cũng chết.

Khương Ám Quang dữ tợn cười một tiếng, lại xuất chiêu.

Âm Dương Thác Loạn!

Đột nhiên không gian và thời gian thác loạn, khi thì thời gian rút lui, khi thì không gian co rút lại, một cảm giác thác loạn sinh ra trong lòng Lăng Tiếu,

khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Mà không gian hỗn độn trong thức hải của hắn cũng bị ảnh hưởng, nhưng mà từng sợi khí tức hỗn độn lập lòe, bình ổn thời gian không gian trật tự lại.

- Nhiễu loạn quy luật thời gian cũng bỏ đi, còn vọng tưởng thay đổi tất cả thời gian và không gian, giết cho ta!

Lăng Tiếu nói một câu, từng băng quyền hiện ra.

Băng sơn, băng hà, mưa đá... Hình thành thế giới băng giá, tất cả đều dừng lại, cho dù là thời gian không gian cũng bị đông cứng.

Leng keng!

Kiếm khí xuất hiện một tầng băng phát ra tiếng vỡ vanh mạnh mẽ, khiến cho rất nhiều băng tinh bắn ra tung tóe, kiếm khí quang ám cũng vỡ tan.

Những kiếm khí còn lại bị Lăng Tiếu đánh tan.

Khương Ám Quang đình chỉ công kích, hắn híp mắt nói:

- Ngươi không có bị âm dương ảnh hưởng, chẳng lẽ trên người của ngươi có dị bảo gì sao?

Dùng uy lực Âm Dương thần kiếm quyết của hắn, hoàn toàn có thể phân cao thấp với nhân vật trên Chí Tôn bảng.

Nhưng mà hắn phát hiện kiểm kỹ của mình trước mặt Lăng Tiếu hoàn toàn không có hiệu quả, trong lòng của hắn đúng là cả kinh rồ.

- Ha ha, mặc kệ có dị bảo gì, có thể đối phó cho ngươi là được!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thân pháp biến hóa thật nhanh, một đạo vòi rồng màu đen xuất hiện, từng đạo phong nhận màu đen bao phủ lấy Khương Ám Quang.

Tốc độ của Lăng Tiếu tăng lên tới cực đỉnh, hắn muốn chủ động xuất kích ra tay với Khương Ám Quang.

Tốc độ của Lăng Tiếu có thể nói là vô song, trừ phi là Phong Thanh Dương ở chỗ này, bằng không những Chí Tôn phong thuộc tính bình thường đừng mơ tưởng vượt qua hắn.

Bên này vòi rồng tràn ngập, vô số phong nhận màu đen cũng xoắn giết Khương Ám Quang.

Khương Ám Quang đối mặt công kích như vậy cũng không có kinh hoàng, nhưng mà kiếm thức của hắn biến đổi, đổi thành công thủ nhiều mặt.

Quang thuẫn ám nhận!

Chung quanh người của hắn có hai màu quang ám hiện ra, từng quang thuẫn hình tròn bao phủ lấy hắn ngăn cản vô số phong nhận từ bốn phương tám hướng xoắn giết tới.

Rầm rập!

Lăng Tiếu đã dùng toàn lực, bảy mươi lần chiến lực mở ra đánh thẳng vào quang ám thuẫn của Khương Ám Quang, đánh chúng thành bột mịn.

Từng tiếng vỡ tan đinh tai nhức óc vang vọng, rất nhiều lực lượng còn sót lại bắn ra bốn phương tám hướng.

Khương Ám Quang bị Lăng Tiếu công kích đánh tan toàn bộ phòng ngự trên

người, trên người xuất hiện không ít dấu chân, thần giáp phòng ngự cũng bị rạn nứt không ít.

- Đáng chết, tốc độ của tiểu tạp chủng này làm sao nhanh như vậy chứ, rõ ràng ngay cả ta cũng không theo kịp.

Khương Ám Quang thầm mắng một tiếng, lập tức chuyển thủ thành công.

Quanh người của hắn bí mật mang theo một ít quang ám chi khí bao phủ, mỗi đạo kiếm khí thập phần khủng bố, có thể cắt nát vạn vật, vỡ vụn ngân hà, muốn đánh phong bạo thành nhiều mảnh.

Âm Dương Phân Hóa!

Những kiếm khí này bức người, cho dù phong bạo của Lăng Tiếu có thể cuốn đi tất cả, nhưng mà bản thân nó cũng bị cắt nhiều chỗ, chém thẳng lên người Lăng Tiếu, máu tươi chảy dài.

Lăng Tiếu bị ép lui ra sau thật nhanh, không dám tiếp tục công kích nữa.

Vào lúc này, Lăng Tiếu hiểu mình và Khương Ám Quang xem như thắng bại khó phân, không đánh tới khi sinh tử cuối cùng thì không phân được thắng bại.

Lăng Tiếu thất kinh, nói:

- Quang ám thân thể quả nhiên cường hãn, kiếm quyết của hắn càng quỷ dị, đương thời hiếm thấy, dùng thực lực của hắn vào Chí Tôn bảng đã không khó khăn.

Khương Ám Quang cũng kinh hãi nói thầm:

- Tiểu tạp chủng này quả nhiên có chút bổn sự, khó trách có thể trợ Thiên Long Minh diệt Diệt Long Hội, hôm nay không trừ hắn, ngày khác hắn sẽ là họa của Ma Hổ tộc.

Thời điểm Lăng Tiếu cùng Khương Ám Quang đều muốn dốc lực lượng đánh giết tới cuối cùng, lại có một người gia nhập vào vòng chiến, mục tiêu chính là Lăng Tiếu.

Tốc độ của người này cực nhanh, công kích cũng cực mạnh, đủ để bất cứ Chí Tôn đỉnh phong nào đó bị trọng thương.

Lăng Tiếu sau lưng sinh ra cảnh giác, thân thể lóe lên, hắn muốn nhanh chóng né qua một kích này.

Nhưng mà chiêu thức này như ảnh tùy hình, lực lượng bao phủ hắn, không giết hắn thề không bỏ qua.

Cùng lúc đó Khương Ám Quang cũng nhân cơ hội dùng toàn lực chém giết Lăng Tiếu.

Hai đạo lực lượng này vây giết, Lăng Tiếu cho dù tốc độ nhanh hơn nữa cũng đừng mong thoát chết.

Lăng Tiếu lúc này cảm thấy áp bách vô hình sinh ra, loại cảm giác nguy cơ này khiến hắn kinh hãi.

Một đạo ý cảnh phong ấn sinh ra, ý cảnh này hắn lĩnh ngộ thật lâu nhưng không được, trong lúc này sinh ra cảm giác thanh minh.

- Phong tỏa không gian!

Lăng Tiếu nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo lực lượng không hiểu sinh ra.

Lăng Tiếu đang bị bức vào tuyệt cảnh thì lĩnh ngộ một loại ý cảnh, có thể khiến cho không gian ở gần bị phong tỏa ngắn ngủi, do đó khiến cho đối thủ hành động chậm chạp, có thể tiến hành phản giết đối thủ.

Lăng Tiếu từng khổ cầu lĩnh ngộ ý cảnh này, nhưng mà bây giờ trước mặt hai đại cao thủ vây giết, hắn lại nắm được cảm giác lĩnh ngộ.

Hắn ngay từ đầu dùng lực lượng băng hàn đông cứng không gian chung quanh lại để áp chế hành động của đối thủ, lại tiến hành đánh chết.

Hiện tại hắn hiểu được trước đó mình đã đi sai hướng, ý cảnh phong tỏa không phải là như vậy.

Kỳ thật muốn phong tỏa không gian nhất định phải lấy ý niệm đi dẫn động lực lượng nguy thủy, dùng nó ngăn cản không gian thay đổi liên tục, khiến cho đối phương không thể nắm được chút lực lượng nào, trong một chớp mắt có thể khiến cho đối phương mắt đi năng lực nắm giữ, sinh ra một loại cảm giác không biết nên làm thế nào, do đó khiến cho bọn họ tiến vào một cái lồng giam, khiến cho bọn họ bị "Phong tỏa", không cách nào sinh ra ý niệm phảng khán trong đầu.

Loại ý cảnh phong tỏa này càng lĩnh ngộ sâu thì hiệu quả phong tỏa càng cường đại.

Lăng Tiếu đã sơ bộ hiểu được cảm giác này, lập tức dẫn động kim, mộc, băng, hỏa, phong năm loại lực lượng nguyên thủy khiến chúng dừng lại, đồng thời cũng khiến lực lượng áp bách giảm nhiều, cho dù hai người đánh hội đồng cũng phải sinh ra cảm giác không khống chế được.

Đánh lén chính là Ảnh Mã, hắn lợi dụng bát kỳ thương tập kích Lăng Tiếu, muốn phối hợp Khương Ám Quang đánh chết Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2542 - Giải Cứu Viên Chiến Thiên. (2)

Trong nhiều người ở đây, hắn hận nhất chính là Lăng Tiếu, nếu không phải Lăng Tiếu thì huynh đệ của hắn không chết, U Ảnh tộc cũng không bị tiêu diệt.

Hôm nay cho dù phải chết thì hắn cũng muốn đánh chết Lăng Tiếu trước rồi nói sau.

Chẳng qua khi hắn và Khương Ám Quang dùng cường chiêu đánh tới trước người Lăng Tiếu thì dường như có lực lượng gì đó phong tảo không gian ngăn cản hắn lại, khiến cho lực lượng của bọn họ bị chế trụ, không cách nào tiếp tục truy kích!

Lăng Tiếu cũng nắm lấy cơ hội này, lập tức toàn lực ra tay với hai người, không để cho bọn họ nửa điểm cơ hội.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ tám Ngũ Long Hợp Nhất!

Lăng Tiếu bạo phát toàn bộ thực lực, một thức chung cực hiện ra, năm chân long năm màu hiện ra, bao phủ Ảnh Mã cùng Khương Ám Quang vào trong và xoắn giết.

Ngũ long hợp nhất, mỗi một con có lực lượng cường đại, đủ để tàn sát tất cả, sau khi ngũ long hợp nhất, một kích kia mang theo lực lượng cường đại khủng bố.

Rầm rập!

Phong tỏa ngắn ngủi đủ để quyết định thắng bại của cao thủ.

Oanh tạc đáng sợ đánh nát không gian mười vạn dặm chung quanh, nhiều loại năng lượng đáng sợ bốc lên ngùng ngục!

Thời điểm năng lượng tán đi, Lăng Tiếu thở hổn hển không ngừng.

Một chiêu này là toàn lực của hắn, không lưu nửa điểm chỗ trống, cần phải tiêu diệt cả hai người này.

Quả nhiên hai phe nhìn ra phương xa, có hai người đã là vết thương chồng chất, thần huyết chảy đầm đìa, bạch cốt thật sâu, bộ dáng vô cùng chật vật, mà khí tức của bọn họ suy yếu không chịu nổi, rất hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

Bọn họ vận chuyển thần lực khôi phục thương thế, đồng thời không ngừng lui ra xa xa.

Giờ khắc này bọn họ rất sợ Lăng Tiếu, không nghĩ tới Lăng Tiếu lại có lực lượng đáng sợ như thế, còn có cường chiêu phong tỏa không gian, thật sự khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

Lăng Tiếu hít sâu một hơi, lực lượng bốn phía quét qua, khôi phục vài phần trạng thái, lại đuổi giết Khương Ám Quang.

Hôm nay trong mắt hắn Khương Ám Quang uy hiếp vượt qua Ảnh Mã.

Nhưng mà Khương Ám Quang thập phần giảo hoạt, hắn lao tới khu vực đông người giao chiến, hắn lại dùng cường chiêu ngăn cản Lăng Tiếu, một bên lại bay tới chỗ người của hắn, khiến cho hắn đạt được thời gian giảm xốc.

Trong loạn chiến này, mặc kệ ai mạnh ai yếu, chỉ cần là địch nhân sẽ phải toàn lực đánh chết.

Thần hồn của Lăng Tiếu không làm gì được Khương Ám Quang, đành phải hiệp trợ người Thiên Nguyên địa vực diệt sát người Thiên Hổ địa vực.

Hôm nay chiến đẫu đã tới hồi gay cấn.

Khương Điển chính là cường đại nhất trong đám người ở đây, một người có thể địch hai người trên Chí Tôn bảng, hơn nữa còn chiếm thượng phong.

Nghiêm Diêm Vương cùng với Thạch Cao Sơn đồng thời đối chiến hắn, đều cảm thấy áp lực thật lớn, nhiều lần suýt nữa bị Khương Điển diệt sát.

Cuối cùng Lạc Đông Thăng không thể không gia nhập vòng chiến, ba người đồng thời nghênh chiến Khương Điển mới có thể ngăn cản Khương Điển lại.

Về phấn nhân vật Chí Tôn bảng của đối phương phải dựa vào Lăng Thái Mông và hai ba tên Chí Tôn đỉnh phong đi đối phó.

Cuộc chiến đỉnh phong trong lúc nhất thời khó phân ra thắng bại, nhưng mà những người khác chiến đã đã có kết quả.

Người bên Thiên Nguyên địa vực đúng là lớn tiếng dọa người, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, hơn nữa còn có chân thân của Lăng Tiếu và Vũ Bất Phàm là viện binh mạnh mẽ, khiến cho thắng lợi nghiêng qua Thiên Nguyên địa vực bên này.

Nếu không phải trong Ma Hổ tộc có mấy người thực lực cường hãn, chém giết không ít Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực thì chỉ sợ bọn họ đã chết cả.

Một trận chiến này chiến đấu thời gian không dài nhưng mà máu nhuộm các

nơi.

Chí Tôn hai bên giảm bớt, đây là cuộc chiến quyết định, mỗi khi thiếu một người thì thực lực giảm bớt một phần.

Thiên Nguyên địa vực và người của Thiên Long Minh cộng lại chết bảy mươi người, mà Thiên Hổ địa vực thì chết gần hai trăm người, chênh lệch càng kéo càng lớn, Thiên Nguyên địa vực đã có dấu hiệu ăn sạch Thiên Hổ địa vực.

Lúc giết chóc đỏ mắt thì lực lượng khủng bố nổ tung.

Phiến không gian ngoại vực này run rẩy.

Trong quá trình này chân thân của Lăng Tiếu không ngừng lợi dụng Long Phượng Thần Cô thu thập thần hồn, bất kể là địch quân hay là đồng minh.

Bởi vì làm thế thần hồn của hắn mới có thể tiến thêm một bước.

Hôm nay người của Thiên Hổ địa vực đã triệt để mất đi tin tưởng chiến đấu, đại đa số là hai ba người vây giết một người, bọn họ đã sinh ra thoái ý.

Nhưng mà đầu lĩnh của bọn họ không có ra lệnh, bọn họ chỉ có thể liều mạng mà thôi.

Lúc này thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đa đuổi giết Khương Ám Quang, chuẩn bị phân sinh tử với Khương Ám Quang!

Nhưng là Ba Mạc lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Khương Ám Quang, thay hắn tiếp được một kích của Lăng Tiếu!

- Lập tức cho người lui lại, bằng không sẽ toàn quân bị diệt!

Ba Mạc vừa nghênh chiến với Lăng Tiếu, vừa nói với Khương Ám Quang.

Khương Ám Quang nhìn quét qua chiến trường, nội tâm lạnh giá, bọn họ đã không còn ưu thế nào đáng nói.

Bất đắc dĩ hắn đành phải lướt tới bên người phụ thân, thay phụ thân hắn tiếp một người.

- Phụ thân, người của chúng ta nhanh chịu không được!

- Phế vật, tất cả đều là phế vật, chỉ có đám người như Thiên Nguyên địa vực còn không đánh lại, làm sao nhất thống Thiên Vực!

Khương Điển vô cùng khó chịu nói ra một tiếng, hắn một chưởng đẩy lùi Nghiêm Diêm Vương.

- Đám Thiên Hổ địa vực các ngươi dã tâm quá lớn cũng không sợ no chết à!

Lạc Đông Thăng đón công kích của Nghiêm Diêm Vương, rất nhiều sóng lửa thiêu đốt Khương Điển.

- Hừ, ta nhớ kỹ các ngươi, lần sau gặp lại ta nhất định sẽ giết sạch các ngươi!

Khương Điển cũng hiểu không thể làm gì đáng người này, lập tức hạ lệnh:

- Các ngươi rút lui, ta sẽ bọc hậu thay các ngươi.

Khương Điển vẫn đảm đương một phía, hắn không có dẫn đầu chạy trốn, hắn lưu lại ngăn cản đại quân Thiên Nguyên địa vực, khiến người khác đi đầu rời khỏi.

Thời điểm này mọi người rút lui đi, trong tay hắn xuất hiện thần khí.

Thần khí này là một thanh trường thương, nhưng mà trên đỉnh đầu trường thương là một đầu lâu màu đen, khác với đầu thương nói nó là quyền trượng còn chuẩn xác hơn.

Nhưng mà thân trượng này quá dài một ít, trên thân trượng khắc Hắc Xà Ma Hổ, có rất nhiều u hồn kêu gào không dứt, cho người ta cảm nhận được khí tức tà ác.

Ma hồn phù đồ!

Khương Điển rót tất cả lực lượng vào trên ma trượng, đầu lâu kia bắn ra vô số lệ quỷ.

Ô ô!

Những lệ quỷ này giống như sống lại, ngàn vạn con xuất hiện, bay thẳng vào thức hải của nhiều Chí Tôn Thiên Nguyên địa vực.

- Mọi người cẩn thận, đây là phệ hồn trượng, đừng cho thứ này tiến vào ý thức hải, chúng sẽ tạo thành tổn thương thần hồn.

Lạc Đông Thăng kiến thức rộng rãi, lập tức nhắc nhở.

Người của Thiên Nguyên địa vực biến sắc, đạt tới một bước này của bọn họ cho dù thân thể bị hủy cũng không sao, mà là bị thương thì chính là nội thương khó trị nhất, cho nên không thể cho chúng xâm nhập thần hồn được.

Nhưng mà có hơn mười Chí Tôn thực lực yếu và phòng ngự chậm chạp, bị những lệ quỷ này xâm nhập vào thức hải, bị thôn phệ hao tổn thần hồn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2543 - Đối Chiến Với Chí Tôn Đỉnh Phong. (1)

Ah ah!

Bọn họ ôm đầu hét thảm thiết, chiến lực lập tức lui giảm.

Người của Thiên Nguyên địa vực nhao nhao lui ra phía sau, đồng thời dốc hết thủ đoạn tiêu diệt lệ quỷ này.

Người của Thiên Hổ địa vực nhân cơ hội này lui lại rất nhanh.

Nhưng mà đồ vật tà ác khó chơi với rất nhiều người kia, đối với Lăng Tiếu mà nói không có nửa điểm tổn thương, Long Phượng Thần Cô của hắn có thể giúp ngăn cản lệ quỷ, còn có thể tinh lọc chúng cho hắn sử dụng.

Khương Điển cũng phát giác được Lăng Tiếu quỷ dị, ánh mắt nhìn qua hắn, ánh mắt hiện ra thần sắc tham lam.

- Quả nhiên là Long Phượng Thần Cô, ha ha, hôm nay nó là của ta!

Thời điểm thượn cổ Ma Hổ tộc cũng tham gia đối phó qua Hồn tộc, Khương Điển lại là lão tổ của Ma Hổ tộc, kiến thức tự nhiên phi phàm, lập tức nhận ra Lăng Phượng Thần Cô của Lăng TIếu.

Hắn cười lớn một tiếng, cũng không quan tâm người khác, bay thẳng đến chỗ Lăng Tiếu.

Khương Điển chính là bài danh mười tám trên Chí Tôn bảng (*Là 18 chứ không phải thứ 8, tác giả lúc trước viết nhầm), đây là tồn tại sững sững trên

thế giới.

Lực lượng của hắn vô cùng cường đại, tuyệt không phải giống như đám Chí Tôn đỉnh phong.

Một chiêu của hắn bao phủ cả thiên địa, làm cho Lăng Tiếu sinh ra cảm giác rung động không thể trốn.

Chân thân của Lăng Tiếu không thể trốn, nhưng mà thần hồn phân thân của hắn lại nhanh chóng đánh tới, hỏa quyền mang theo thiên hỏa hừng hực, mang theo quyền ý cuồn cuộn đánh tới.

Rầm rập!

Quyền chưởng giao thoa, lực lượng đáng sợ tỏa ra ngoài, rất nhiều lực lượng đang bắn ra bốn phía.

Lăng Thái Mông và Lạc Đông Thăng cũng lao qua phía chân thân của Lăng Tiếu.

Bọn họ cũng đều biết Lăng Tiếu an nguy ý vị như thế nào, bọn họ không cho phép Lăng Tiếu bị Khương Điển chém giết.

Cũng nhờ có thần hồn phân thân ngăn cản, khiến cho chân thân của Lăng Tiếu tạm thời giảm bớt nguy cơ.

Lăng Tiếu thầm đổ mồ hôi lạnh, chuyện này là do áp lực của Khương Điển gây ra cho hắn quá lớn.

- Có chút thủ đoạn, nhớ kỹ hảo hảo bảo vệ Long Phượng Thần Cô này, lần sau ta sẽ đi lấy.

Khương Điển hét lớn một tiếng sau đó buông ta tập sát chân thân của Lăng Tiếu, hắn lại ra tay với thần hồn phân thân của Lăng Tiếu.

Ai cũng không có ngờ tới Khương Điển chuyển biến nhanh như vậy, hắn ra tay với thần hồn phân thân của Lăng Tiếu không ai kịp phản ứng, đối phương cho phệ hồn trượng bay thẳng tới đỉnh đầu củ thần hồn phân thân.

Phệ hồn trượng trời sinh có năng lực hấp thu thần hồn, lúc thần hồn phân thân của Lăng Tiếu kịp phản ứng, muốn hóa thành hồn lực thì bị hấp phệ không thể nhúc nhích được.

Phanh!

Ah!

Phệ hồn trượng hạ xuống, thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đã rạn nứt rất nhiều, rất nhiều máu tươi bắn ra bốn phía, đồng thời thần hồn của hắn hóa thành sợi hồn lực tiêu tán đi.

Thần hồn của Lăng Tiếu cũng là thân thể huyết nhục, phòng ngự có thể so sánh với Cổ Thần khí cao giai, tuyệt không phải người thường có thể làm gì được.

Nhưng mà đâu trượng của Khương Điển có thể đánh bại thần hồn phân thân của Lăng Tiếu!

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên thần hồn của Lăng Tiếu bị trọng thương như vậy, ngay cả chân thân của hắn cũng bị ảnh hưởng, nhịn không được ôm đầu hét thảm lên.

Thời điểm thần hồn phân thân tán loạn thì có một ít thần hồn quay về chân thân Lăng Tiếu.

Nhưng mà phệ hồn trượng của Khương Điển tỏa ra lực lượng yêu dị, quấn toàn bộ thần hồn của Lăng Tiếu vào trong thân trượng.

- Ha ha, thần hồn huyết nhục này đã hấp thu mấy trăm thần hồn Chí Tôn, rất tốt, rất tốt!

Khương Điển cười như điên sau đó rút lui.

Lăng Thái Mông và Lạc Đông Thăng đồng thời truy kích, nhưng mà không thể ngăn được.

Người của Thiên Hổ địa vực đã thuận lợi rút lui, càng không có ai lưu được Khương Điển.

- Tiếu nhi ngươi thế nào rồi?

Lăng Thái Mông vô cùng khẩn trương hỏi Lăng Tiếu.

Lạc Đông Thăng và Vũ Bất Phàm cũng đi tới bên người Lăng Tiếu, bảo hộ hắn.

- Còn... Còn chưa chết được!

Lăng Tiếu vô cùng gian nan nói.

Thần hồn phân thân của hắn bị diệt, trong thức hải của hắn còn lưu lại chút thần hồn, nhưng mà thần hồn vẫn trọng thương, tạm thời không cách nào sử dụng thần hồn công kích được, hoặc lại ngưng tụ thành thần hồn huyết nhục đối chiến với người khác.

Không chỉ có như thế, nếu như hắn không cách nào bổ sung thần hồn trở về, sẽ ảnh hưởng tới đường tiến giai, cũng tạo thành tổn thương lớn lao.

- Nhanh, nhanh chóng khôi phục lại, chỗ của ta có thần thảo bổ sung thần hồn, ngươi cầm lấy đi ăn đi!

Lăng Thái Mông lấy ra mấy thần thảo bổ sung thần hồn ra

Lạc Đông Thăng, Nghiêm Diêm Vương cùng với Thạch Cao Sơn cũng lấy ra thần vật bổ sung thần hồn.

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói:

- Đa tạ mọi người, ta... Ta có cả rồi.

Dứt lời, hắn lập tức từ trong Long Phượng Thần Cô lấy ra vài đạo thần hồn luyện hóa, khiến cho hắn khôi phục thần hồn.

Qua một hồi lâu, thần sắc của hắn khôi phục vài phần huyết sắc!

Mọi người nhìn thấy vậy mới yên lòng.

- Tốt, hiện tại chúng ta nên quay về tụ hợp với hai vị điện chủ, phải báo cáo chiến thắng này với bọn họ, cho bọn họ cao hứng lên!

Nghiêm Diêm Vương hưng phấn nói ra.

Thạch Cao Sơn cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhờ có Lăng dược thần nhắc nhở mới có thể chiến thắng lần này, lúc này người của Thiên Hổ địa vực cũng không dám hung hăng càn quấy nữa đâu.

Những người khác cũng tươi cười phụ họa, nhưng mà không có bao nhiêu vui vẻ thắng lợi.

Mặc dù lần này chiến thắng, nhưng mà cũng chết gần trăm người, càng có đại bộ phận người bị thương không nhẹ.

Trong tình huống này, bọn họ còn cao hứng nổi sao?

Bọn họ không phải e ngại tử vong, mà là e ngại bằng hữu và người thân chết đi, lưu lại bi thương cho bọn họ.

Khá tốt bọn họ là phương thắng lợi, người của Thiên Hổ địa vực chết rất nhiều người, xem như dao động căn cơ của bọn họ.

Trải qua lần này, tin tưởng bọn họ sẽ phải ước lượng bản thân trước khi ra tay với Thiên Nguyên địa vực.

Một đoàn người chưa quay về tìm kiếm Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng, Liên Hạo Công cùng với Trác Hưng Hồng đã chạy tới

Bọn họ hiển nhiên không cam lòng với trận chiến này, cho nên không thể chờ đợi được đi tới đây.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy người của mình hoặc nhiều hoặc ít bị tổn thương, chật vật không chịu nổi thì cả kinh.

- Đám người Thiên Hổ địa vực kia đầu rồi?

Liên Hạo Công tâm thần bất định hỏi thăm.

- Chẳng lẽ thất bại sao?

Trác Hưng Hồng lo lắng nói.

- Ha ha, hai vị điện chủ ngươi quá xem thường chúng ta, đám tạp chủng

Thiên Hổ địa vực đã bị chúng ta đánh bại bỏ chạy cả rồi, bọn chúng chết không ít người, một trận chiến này chúng ta thắng lợi!

Nghiêm Diêm Vương vô cùng cười hưng phấn nói.

Thạch Cao Sơn cũng tươi cười phụ họa.

- Đúng vậy, một trận chiến này đánh rất thống khoái, đám tạp chủng Thiên Hổ địa vực bị chúng ta đánh phát mộng rồi, xem bọn chúng còn dám tới khiêu khích chúng ta hay không.

- Đúng vậy, còn tưởng rằng Thiên Hổ địa vực có bao nhiêu trâu bò, thì ra cũng là hổ giấy mà thôi, nếu không phải bọn chúng chạy nhanh, tất nhiên bị chúng ta giết không còn mảnh giáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2544 - Đối Chiến Với Chí Tôn Đỉnh Phong. (2)

- Cũng nhờ Lăng dược thần đề nghị, mới có thể giết bọn chúng trở tay không kịp, chúng ta nên cảm tạ hắn mới đúng.

- Đúng vậy, Lăng dược thần chính là phúc tinh của Thiên Nguyên địa vực chúng ta, trận chiến này đại thắng thì Thiên Hổ địa vực còn muốn xâm phạm, trừ phi là liều cả vốn mới được! Nhưng mà chúng ta cũng không sợ bọn chúng đâu.

Thiên Nguyên địa vực hưng phấn nói ra, bọn họ nhìn qua Lăng Tiếu với ánh mắt đầy cảm kích.

Giờ khắc này bọn họ cảm thấy tự ngạo vì chiến thắng.

- Hảo hảo, thật sự là tốt!

Liên Hạo Công kích động quát lên.

Trác Hưng Hồng cười to nói:

- Cuối cùng cũng xả được ác khí, lúc này chúng ta nên khánh công đi.

- Ta cảm thấy chúng ta không nên thư giãn, chỗ cường đại nhất của bọn chúng không chỉ có như vậy, dùng lòng muông dạ thú của bọn chúng, nói không chừng sẽ nhanh chóng ngóc đầu dậy!

Lăng Tiếu nhắc nhở nói ra.

Hắn lúc này thần sắc tái nhợt, thân thể nhìn qua rất suy yếu!

Thần hồn chính là căn bản con người, bị thương thì khó khôi phục lại.

- Đúng vậy, đám người Thiên Hổ địa vực chắc chắn không dễ dàng lui lại như vậy, nói không chừng lần sau sẽ mang tới nhiều đội ngũ hơn, mọi người nên cảnh giác mới tốt!

Nghiêm Diêm Vương phụ họa.

Lúc này mọi người cũng khôi phục bình tĩnh lại.

Bọn họ cũng biết Lăng Tiếu và Nghiêm Diêm Vương nói không có sai, người của Ma Hổ tộc không chịu ăn thiệt thòi.

Lần này ăn thiệt thòi lớn như vậy, chắc chắn sẽ lại tới!

- Ồ, Tiếu nhi sắc mặt kém như vậy, chẳng lẽ trọng thương sao?

Liên Hạo Công nhìn qua Lăng Tiếu lo lắng hỏi.

Lăng Tiếu lắc đầu cười nhạt nói:

- Không phải đại sự gì, ta tự mình giải quyết được.

- Ngươi bị tổn thương thần hồn, hai vị điện chủ nói không chừng có thàn đan trị hết thần hồn đấy!

Lăng Thái Mông nói ra.

- Cái gì, tổn thương thần hồn chính là đại sự, không được, ta vừa vặn có Hồi

Hồn Thần Đan, ngươi nhanh ăn vào!

Trác Hưng Hồng kinh hãi nói ra, đồng thời cầm hai viên đan dược cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng không cự tuyệt cái gì, đành đánh phải cảm tạ vài câu.

Sau đó một đoàn người bay vào không gian chi địa, Thiên Nguyên địa vực cùng Thiên Long Minh cũng phân chia ra, ý định quay về nơi của mình.

Chiến đấu tới bây giờ đã chấm dứt, bọn họ cũng an tâm quay về Thiên Vực nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

- Tiếu nhi người cùng ta quay về đi!

Lăng Thái Mông nhìn Lăng Tiếu nói ra.

Lăng Tiếu đáp:

- Lão tổ tông, ta còn có chuyện cần làm, tạm thời cũng không quay về cùng ngươi được.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc còn muốn làm gì, dùng trạng thái của ngươi bây giờ muốn bảo vệ mình quá khó khăn, ngươi có nghe lời lão tổ tông ta hay sao?

Lăng Thái Mông trầm giọng nói.

Lăng Tiếu là dược thần duy nhất của Kim tộc, an nguy của hắn quan hệ trọng đại, cho nên Lăng Thái Mông không muốn khiến Lăng Tiếu ở ngoại vực mạo hiểm, huống chi Lăng Tiếu hôm nay còn bị thương thần hồn cơ chứ.

Lăng Tiếu lại nói:

- Lão tổ tông ngươi yên tâm tốt, ta sợ chết hơn ai khác, ta sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ, ta chỉ muốn dẫn bằng hữu đi dạo bốn phía, rất mau trở về, dùng thực lực của ta, đánh không lại vẫn có thể chạy trốn mà.

- Ngươi tiểu tử ngươi không thể khiến người ta bớt lo, Khương Điển đã nhận định ngươi rồi, sẽ phái người truy nã ngươi, nếu ngươi đi lại ở ngoại vực, vậy...

Lăng Thái Mông tiếp tục khuyên.

- Lão tổ tông ngươi yên tâm tốt, tự ta hiểu chừng mực, thật sự không được, ta sẽ lập tức quay trở lại!

Lăng Tiếu rất là kiên định nói.

- Tính toán, Thái Mông, Lăng Tiếu này có thành tựu hôm nay liên quan không nhỏ tới lá gan của hắn, dám liều dám xông, mới lấy được cơ duyên! Do hắn đi thôi!

Lạc Đông Thăng nói thay Lăng Tiếu.

Lăng Thái Mông rốt cuộc cho Lăng Tiếu hành động một mình.

Người Thiên Long Minh cũng lui lại, mà Liên Hạo Công thì tiến lên nói với Lăng Tiếu:

- Mọi thứ làm theo khả năng, ngàn vạn chớ miễn cưỡng!

Hắn biết rõ Lăng Tiếu có khả năng đi tới Lôi tộc, nghĩ cách cứu đại ca của hắn ra, hắn cảm kích Lăng Tiếu thật lòng.

- Yên tâm đi Nhị điện chủ, ta biết rõ nên làm như thế nào, các ngươi mọi sự cẩn thận, nên chú ý người của Thiên Hổ địa vực đấy, tốt nhất nên gọi người quay về, phòng hộ cẩn thận thì tốt hơn.

Lăng Tiếu nói một tiếng.

Ngay sau đó hắn liền dẫn Vũ Bất Phàm tách ra khỏi người của Thiên Nguyên địa vực.

Một chuyến này hắn không chỉ trợ giúp người Thiên Long Minh cùng Thiên Nguyên địa vực đối phó Thiên Hổ địa vực, còn có chuyện trọng yếu cần làm.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm tìm một không gian yên tĩnh, hai người bắt đầu khôi phục một thời gian ngắn.

- Vũ huynh, ta phải khôi phục thương thế một lúc, làm phiền ngươi hộ pháp thay ta!

Lăng Tiếu nói với Vũ Bất Phàm.

- Đi thôi, giảm bớt nội thương!

Vũ Bất Phàm khoát khoát tay nói ra.

Lăng Tiếu không có biện pháp bố trí ảo trận, thần hồn của hắn quá yếu, không cách nào khu động ý thức bày trận, chỉ có dựa vào Vũ Bất Phàm và khôi lỗi hộ pháp.

Hắn hiện tại nhất định phải hấp thu thần hồn trong Long Phượng Thần Cô mới được, lại ngưng tụ thần hồn phân thân, bằng không chuyến đi lần này sẽ càng gian nan hơn.

Tổn thương của Lăng Tiếu còn nặng hơn mọi người nghĩ nhiều lắm, thần hồn phân thân chúa đa số thần hồn của hắn, chỉ có số ít hồn lực lưu lại trong thức hải.

Nếu là người khác bị trọng thương như vậy, chỉ sợ thần kinh sẽ thất thường, tu luyện bị ảnh hưởng.

Lăng Tiếu nhập định xong, lập tức móc quỷ hồn thảo, u hồn thần tuyền và đan dược của Trác Hưng Hồng cho ra nuốt vào.

Những thần tài chữa thương này có thể khiến cho giảm bớt tổn thương và khôi phục thần hồn.

Lăng Tiếu vận chuyển Khống Thần Quyết chữa thương, luyện hóa dược lực của chúng.

Lăng Tiếu qua một lúc thở dài, nói:

- Lần này thật sự là lỗ lớn, không nghĩ tới phục dụng nhiều thần vật như vậy vân đau đớn như thế, hồn lực khôi phục không nhiều, xem ra là do thần hồn của ta mạnh hơn người khác quá nhiều, nhất định phải luyện hóa thật nhiều thần hồn mới được, hy vọng đừng có lại xảy ra sai lầm gì.

Lăng Tiếu lại nhắm mắt, hắn từ trong Long Phượng Thần Cô rút thần hồn ra luyện hóa.

Tổng cộng chết hơn ba trăm người, nhưng mà trong đó còn bị người ta tiêu diệt thần hồn, có một bộ phận Lăng Tiếu không có thu thập được, những thần hồn này lực lượng tương đối cường hãn.

Thần hồn hư nhược từ từ được chữa trị, lập tức lớn mạnh, cảm giác cũng tốt hơn trước.

Nhưng mà lại không thể khôi phục đỉnh phong, những thần hồn này còn chưa đủ, sau khi luyện hóa hai trăm thần hồn, Lăng Tiếu phát hiện thần hồn của hắn chưa tới sáu thành, thực lực kém hơn chân thân không ít.

Lăng Tiếu vô cùng buồn bực!

Hắn không nghĩ tới Khương Điển lại tạo thành tổn thương với hắn lớn như vậy.

- Đúng là đại ý, người trên Chí Tôn bảng đúng là phi phàm, tên kia càng khủng bố, lần sau gặp lại nê trốn thì tốt hơn!

Thần sắc Lăng Tiếu biến hóa nói ra.

Thần hồn của hắn đã có năng lực khiêu chiến Chí Tôn đỉnh phong rồi.

Nhưng mà trên thực tế gặp được tồn tại đỉnh cấp như Khương Điển thì hắn vẫn không chịu nổi một kích.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2545 - Bức Lui Chí Tôn Đỉnh Phong. (1)

Phệ hồn trượng của đối phương còn là thứ tà ác chuyên thôn phệ thần hồn nữa.

Lăng Tiếu hiện tại nhớ tới, lúc trước Ma Hổ tộc và các tộc khác đối phó Hồn tộc thì phệ hồn trượng này tạo thành tổn thương lớn lao với người Hồn tộc!

Phệ hồn trượng, tên như tác dụng, chuyên hấp thu thần hồn, cho dù Lăng Tiếu dùng hồn lực công kích cũng bị phệ hồn trượng hấp thu đi, không cách nào tạo thành tổn thương cho đối thủ.

Có thể nói phệ hồn trượng này chính là thần khí chuyên khắc chế Hồn tộc.

Đây cũng là nguyên nhân thầ hồn của Lăng Tiếu bị đánh tan nhưng không cách nào quay trở về được, mà bị phệ hồn trượng hấp thu đi, cho nên làm cho hắn hiện tại khôi phục rất gian nan.

Lăng Tiếu lại triệu hoán thần hồn phân thân ra, hắn không cách nào hình thành huyết nhục thân thể, chỉ là hư ảnh, thực lực cũng chỉ là Chí Tôn trung giai mà thôi, đây là thực lực sau khi hấp thu hơn hai trăm thần hồn đấy, làm cho hắn cảm thấy vô lực.

Lăng Tiếu biết rõ muốn khôi phục đỉnh phong phải dựa vào tu luyện chậm rãi, hai là hấp thu thật nhiều hồn lực.

Cho dù là biện pháp nào thì hắn cũng không làm được bây giờ.

Khá tốt hắn có Khống Thần Quyết chữa thương, bằng không hắn muốn sau

khi khôi phục còn tiến giai là không có khả năng.

Vũ Bất Phàm đi tới hỏi:

- Thế nào khôi phục chưa?"

Lăng Tiếu cười khổ nói:

- Không có dễ dàng như vậy, nhưng mà không chết được, đi thôi, tin tưởng dọc theo con đường này rất đặc sắc, không biết Vũ huynh có dám xông với ta không?

Hắn phá hư chuyện tốt của Ma Hổ tộc, Ma Hổ tộc chắc chắn không bỏ qua cho hắn.

Mà nam vực mặc dù không phải đại bản doanh của chúng, nhưng mà lực ảnh hưởng không ít, chỉ cần bọn chúng hạ lệnh truy nã thì có nhiều người đi ra vây giết hắn.

Cho nên hắn có thể khẳng định trên con đường đi nam vực này hung hiểm hơn lúc đi đông vực nhiều.

Thời điểm ở đông vực có Thanh Phong minh bảo vệ, mà thực lực Hồng Xà Hội không thể so sánh với Ma Hổ tộc.

Lại nói hắn chọn vuốt râu hùm của Lôi tộc, không cẩn thận là rơi vào kết cục bị vạn lôi oanh đỉnh, hắn không nhịn được nhắc nhở Vũ Bất Phàm một câu, xem Vũ Bất Phàm có dám xông vào cửa tử với hắn không.

- Từ khi ta theo ngươi đi ra ngoại vực, ta sẽ nghe theo Lăng huynh phân phó, huống chi như vậy mới giúp ta đột phá nhanh lên!

Vũ Bất Phàm thong dong trả lời.

- Như thế rất tốt, chúng ta đi thôi, thừa dịp bọn chúng cho rằng chúng ta không xuất hiện ở nam vực, mau chóng rời khỏi khu vực này!

Lăng Tiếu đáp.

Ngay sau đó hắn triệu hoán chân long ra, hai người cùng cưỡi chân long rời đi.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm ngồi trên người thần thú sau đó trò chuyện với nhau.

Đồng thời Lăng Tiếu cũng cảm thụ phong tỏa ý cảnh, hắn muốn hiểu thấu triệt cảm giác này, nhưng mà không có thành thạo đơn giản như vậy.

Hắn hiểu được nếu khi hắn hiểu rõ ý cảnh này, nhất định có thể phong tỏa thiên địa, tùy ý hành hạ người khác.

Đây tuyệt đối là ý cảnh phi thường cường hãn, thực sự không phải là thường nhân có thể lĩnh ngộ được.

Mà Vũ Bất Phàm ở bên cạnh tĩnh tọa lâm vào trạng thái huyền diệu, dường như dung hòa vào không gian ngoại vực, khiến người ta không đoán ra sự tồn tại của hắn.

Đây là chỗ bất phàm của hỗn độn chiến thể, bọn họ trời sinh chính là ứng với hỗn độn sinh ra, thời khắc nào cũng hợp nhất với thiên địa, có thể gia tốc lĩnh ngộ lực lượng, khiến cho tốc độ tiến giai tăng lên thật nhanh.

Không chỉ có như thế, có đôi khi có thể phát giác được hố đen nhu hòa ở ngay bên cạnh, một cảm giác quỷ dị, tang thương, xa xưa hiện ra.

Đi vài ngày cũng không gặp nguy cơ quá lớn, nhiễn nhiên gặp một ít không gian loạn lưu, chân long có thể tránh thoát dễ dàng.

Một ngày này trước mặt bọn họ xuất hiện nhiều khí tức cường đại.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm nhao nhao giật mình tỉnh lại.

- Khoảng chừng hơn một trăm người, chẳng lẽ là người Thiên Hổ địa vực hay sao?

Thần sắc Lăng Tiếu âm trầm xuống nói ra.

Vũ Bất Phàm thở nhẹ nói:

- Hẳn không phải, bọn chúng không phải tới hướng rút đi, chúng ta nhất định phải tránh một chút, nếu đối phương có ý xấu chúng ta không chịu nổi.

Tuy Vũ Bất Phàm tự tin hơn người, nhưng mà đối mặt đị quân một hai trăm người thì hắn cũng không cho rằng có thể liều chết được.

- Không kịp, bọn chúng chạy qua phía chúng ta.

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức tiệu hoán khôi lỗi ra hết.

Vốn có hơn bốn mươi khôi lỗi, hôm nay chỉ còn lại ba mươi con, lúc trước chiến đấu đã chết hơn mười con.

Người tới rất nhanh, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu.

Đoàn nhân mã này uy vũ bất phàm, cầm thần khí trong tay, người mặc thần giáp, cưỡi thánh thú lôi hệ, mang theo khí tức lôi đình cương mãnh bá đạo, làm cho người ta phải ghé mắt nhìn.

Bọn họ giống như thiên binh thiên tướng, cảm giác áp bách khiến người ta khó chịu nổi.

- Ồ, sao lại là Lạc Quân ngươi?

Một giọng nói trong đội nhân mã kia truyền tới.

Một đoàn người này là người Lôi tộc, dẫn đầu có là hai tên Chí Tôn đỉnh phong và một tên Chí Tôn trung giai đỉnh phong.

Hai người cường đại nhất khí tức nội liễm, mà tên Chí Tôn trung giai đỉnh phong khí tức phóng ra ngoài, từng đạo lôi điện chi lực óng ánh quấn quanh không ngớt, cho người ta cảm giác chớ lại gần.

Mà người nói chuyện là tên Chí Tôn trung giai đỉnh phong, tên là Lôi Lạc Đình, chính là thiếu tộc trưởng Lôi tộc, trời sinh lôi thể, chiến lực không phải chuyện đùa, tuyệt đối không phải Lôi Lạc Quân có thể so sánh với.

Hắn dẫn đôi hình tới Thiên Hổ địa vực giúp một tay, cầm lấy Thiên Nguyên địa vực, cạo Luyện Dược Sư của Thiên Nguyên địa vực đi, mang những Luyện Dược Sư này về trong tộc luyện đan cho bọn họ.

Nhưng mà bọn họ muốn kéo dài thời gian tới Thiên Hổ địa vực chính là bọn họ không tin người Thiên Hổ địa vực, hy vọng người Thiên Hổ địa vực và Thiên Nguyên địa vực lưỡng bại câu thương, bọn họ có thể chiếm tiện nghi.

Nhưng mà Lôi tộc từ không gian lôi điện xa xôi đi tới, có lẽ không có quá nhiều tiện nghi, tuyệt đối không hy vọng trở thành pháo hôi cho Thiên Hổ địa vực!

Bọn họ lần này đáp ứng lời mời đi đánh chiếm Thiên Nguyên địa vực, không nghĩ nghĩ bây giờ xuất hiện biến cố, nhận được tin tức người Thiên Hổ địa

vực lại thua.

Thực lực cổ tộc bọn họ không kém, nhưng khai chiến với Thiên Nguyên địa vực là không quá tốt.

Cho nên bọn họ vẫn phải đi tới tìm người Thiên Hổ địa vực, hy vọng có thể tiếp tục hợp tác.

Nhưng mà bọn họ chưa tìm được người Thiên Hổ địa vực thì tìm được đám người Lăng Tiếu.

Mà Lăng Tiếu sớm triệu hoán người của Lôi gia đi ra, ngược lại giảm bớt không ít phiền toái cho Lăng Tiếu.

Lôi Lạc Quân không có lệnh của Lăng Tiếu thì không trả lời Lôi Lạc Đình.

- Ngươi có phải bị ngốc hay không, còn dám không trả lời ta!

Lôi Lạc Đình cau mày quát.

Lúc này Lăng Tiếu cũng phục hồi tinh thần lại nói thầm trong lòng.

- Không nghĩ tới lại gặp người Lôi tộc, vậy vừa vặn.

Trong lòng Lăng Tiếu khẽ động, lập tức truyền lệnh cho Lôi Lạc Quân mở miệng.

- Đại ca, sao các ngươi tới đây?

Lôi Lạc Quân lộ ra vẻ kinh ngạc kêu lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2546 - Bức Lui Chí Tôn Đỉnh Phong. (2)

Lúc này cả đám người và khôi lỗi thi lễ với người Lôi tộc.

- Bái kiến thiếu tộc trưởng cùng hai vị đại nhân!

- Ta còn tưởng rằng các ngươi không nhận thiếu tộc trưởng ta đấy!

Lôi Lạc Đình mang theo vài phần bất mãn, hắn lại nói:

- Tại sao các ngươi tới đây, không phải bảo các ngươi đi tiền trạm ở Thiên Nguyên địa vực sao?

- Đại ca, các ngươi tới rất đúng lúc, chúng ta thiếu chút nữa đã chết oan chết uổng đấy.

Lôi Lạc Quân đến trước mặt Lôi Lạc Đình tố khổ.

- Xảy ra chuyện gì? Hẳn là người của Thiên Nguyên địa vực không chịu vào khuôn khổ sao?

Lôi Lạc Đình khó hiểu hỏi thăm.

- Há chỉ không chịu đi vào khuôn khổ, quả thực là không xem mạng Sư Thương Dương ra gì, ta tới uy hiếp bọn chúng, bọn chúng lại tuyên bố tiêu diệt chúng ta, nếu không phải ta chạy nhanh, các ngươi không gặp ta rồi.

Lôi Lạc Quân đáp.

- Bọn chúng thật sự là lớn mật, bọn chúng có lực lượng gì?

Lôi Lạc Đình cau mày phẫn nộ quát.

- Đại ca các ngươi có chỗ không biết, Thiên Nguyên địa vực và Thiên Hổ địa vực liên hợp với nhau rồi, không, hẳn là Thiên Nguyên địa vực bị người Thiên Hổ địa vực khống chế, cho nên bọn chúng hiện tại làm gì đi quan tâm Sư Thương Dương chết sống thế nào!

Lôi Lạc Quân giải thích.

- Ngươi nói cái gì? Thiên Nguyên địa vực bị Thiên Hổ địa vực khống chế rồi? Điều đó không có khả năng, có phải ngươi gạt ta hay không?

Lôi Lạc Đình nhìn chằm chằm vào Lôi Lạc Quân trầm giọng quát.

Trước đó không lâu, người Thiên Hổ địa vực còn liên hệ với bọn họ, bọn họ biết rõ người Thiên Hổ địa vực vừa thua trong tay người Thiên Nguyên địa vực, làm sao như giải thích của Lôi Lạc Quân được chứ.

- Ta làm sao có thể lừa ngươi chứ, người Thiên Nguyên địa vực không lâu trước đó đã rơi vào tay giặc, hiện tại là do người Ma Hổ tộc nói tính toán, chúng ta không thể không lập tức quay về trong tộc, nơi đó chính là địa bàn của người ta, chút người của ta còn không đủ nhét kẻ răng của bọn chúng đấy.

Lôi Lạc Quân khổ sở đáp, hắn lại nói:

- Đúng rồi, đại ca, sao các ngươi tới đây? Chẳng lẽ muốn đi tới dược minh công hội sao? Ta thấy thôi đi, quay về nghĩ kế khác thì tốt hơn.

Lúc này một tên Chí Tôn đỉnh phong mở miệng nói:

- Lạc Quân ngươi nói những lời này là thật? Nếu có nửa câu lừa gạt, ngươi biết kết cục rồi đấy.

Tên Chí Tôn đỉnh phong này rất trẻ tuổi, giống như phản lão hoàn đồng, tóc tím, lông mi dài, âm thanh lại mang vẻ già nua.

Hắn tên là Lôi Chấn, là tồn tại mạnh mẽ trong Lôi tộc, một tên Chí Tôn đỉnh phong khác thì bộ dáng già yếu, tên là Lôi Vạn Long, bối phận trong Lôi tộc rất cao.

- Lôi Chấn trưởng lão, ta nói chuyện là thật!

Lôi Lạc Quân rất trịnh trọng nói nói.

Lúc này thần sắc Lôi Lạc Đình, Lôi Chấn cùng với Lôi Vạn Long biến đổi.

- Hai vị trưởng lão thấy thế nào?"

Lôi Lạc Đình nhìn Lôi Chấn cùng với Lôi Vạn Long hỏi.

- Việc này không nên vội kết luận!

Lôi Vạn Long rất lão đạo, hắn nói một tiếng, lại hỏi Lôi Lạc Quân không ít vấn đề.

Lôi Lạc Quân đều dựa theo lời Lăng Tiếu trả lời, đầu mâu dần dần dẫn vào Thiên Hổ địa vực.

- Đúng rồi, chúng ta trước khi rời đi, nghe nói người của Thiên Hổ địa vực và người Thiên Nguyên địa vực sẽ kết hợp với nhau, muốn đối phó người nào đó, không phải là muốn đối phó Lôi gia chúng ta sao?

Lôi Lạc Quân biểu lộ hiểu ra nói lại.

Lúc này thần sắc Lôi Lạc Đình, Lôi Chấn cùng Lôi Vạn Long càng trở nên khó coi.

Lôi Chấn tính tình nóng nảy quát:

- Lẽ nào lại như vậy, thì ra người Ma Hổ tộc cũng muốn đối phó cả chúng ta.

- Khó trách Khương Điển thúc ta vội vả tới như vậy, thì ra là chờ chúng ta đi chịu chết!

Lôi Lạc Quân sát cơ đậm đặc quát.

Lôi Vạn Long không có phát biểu ý kiến, ánh mắt nhìn qua người bên cạnh Lôi Lạc Quân.

Ánh mắt của hắn như lôi xà, người nào bị nhìn chằm chằm vào cũng khó chịu.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm không dám dị động gì cả, bọn họ cảm thấy bị nhìn thì thần sắc mặc dù lạnh nhạt, nhưng mà đáy lòng vẫn khân trương.

Nhất là Lăng Tiếu, hắn sợ Long Phượng Thần Cô bị đối phương nhận ra, vậy thì phiến lớn!

Khá tốt, ánh mắt Lôi Vạn Long đảo qua xong chỉ dừng lên người hắn một chút và đảo đi.

Thời điểm Lôi Vạn Long đảo qua Vũ Bất Phàm, Lôi Vạn Long dừng lại.

- Hai người các ngươi tới đây cho ta!

Đột nhiên Lôi Vạn Long mở miệng chỉ vào Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm quát.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đều khẩn trương lên, hai người nói thầm:

- Chẳng lẽ bị nhận ra?

- Vạn Long trưởng lão ngươi muốn làm gì? Bọn họ là tiểu đệ ta thu mà thôi!

Lôi Lạc Quân thăm dò hỏi thăm.

- Chẳng lẽ ngươi không thấy bọn họ đặc biệt sao? Mới hai trăm tuổi đã là Chí Tôn Thủy Thần, chính là yêu nghiệt trong yêu nghiệt đấy, thiên tài yêu nghiệt như vậy chọn tùy tùng ngươi, ta thấy chưa hẳn a!

Lôi Vạn Long nói.

- Nếu Vạn Long trưởng lão gọi các ngươi, các ngươi cứ tới đi, nói không chừng chính là phúc khí của các ngươi đấy.

Lôi Lạc Quân nhìn qua Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm nói ra.

Lúc này Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cùng tiến lên.

Ánh mắt người Lôi tộc nhìn qua Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm thì đầy kinh ngạc, hiển nhiên đều không quá tin tưởng hai người này còn trẻ như vậy mà có thực lực bất phàm.

- Đại ca, hai vị trưởng lão, đây là hai huynh đệ thiên tài trợ giúp ta đấy, vị này chính là Vũ Tiếu, vị này chính là Vũ Phàm, đừng nhìn bọn họ trẻ tuổi, kỳ thật bọn họ là đoạt thể trọng tu đấy, hai người các ngươi nhanh qua bái kiến thiếu tộc trưởng, còn có Vạn Long trưởng lão, Chấn trưởng lão!

Lôi Lạc Quân giới thiệu.

Đoạt thể trọng tu, có thể đoạt thân thể hài nhi, tìm kiếm thể chất tốt nhất cho mình, do đó có thể trùng tu từ nhỏ, khiến cho đột phá cảnh giới kiếp trước không làm được.

Người Lôi tôc nghe Lôi Lạc Quân nói lời này thì bừng tỉnh đại ngộ, nếu như là đoạt thể trọng tu, đạt được bước này cũng không có khiến người ta khó hiểu.

- Bái kiến thiếu tộc trưởng, Vạn Long trưởng lão, Chấn trưởng lão!

Lăng Tiếu và Vũ Bất Phàm cùng khom người nói.

- Đúng vậy, cho dù là đoạt thể trọng tu, cũng cần đại nghị lực mới dám làm như thế, hơn nữa có thể hai trăm năm đạt tới bước này, có thể thấy các ngươi đời trước thực lực rất mạnh!

Lôi Vạn Long khen ngợi, lại nói:

- Các ngươi nguyện gia nhập Lôi tộc chúng ta?

- Đa tạ hảo ý Vạn Long trưởng lão, hai huynh đệ chúng ta được Lạc quân huynh đệ tương trợ, mới có thể thoát hiểm cảnh, chúng ta nguyện theo hắn một thời gian, nhưng mà tạm thời không có ý định gia nhập Lôi tộc!

Lăng Tiếu mở miệng đáp.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Hoặc có lẽ bây giờ là lúc tốt nhất đánh vào lòng của kẻ địch.

- Hừ, ngươi cũng đã biết Lôi tộc chúng ta là bá chủ nam vực a!

Lôi Vạn Long có chút bất mãn nói.

- Vạn Long trưởng lão, hai vị này huynh đệ này là bằng hữu của ta, ta sớm hỏi qua bọn họ rồi, bọn họ vô tình ý gia nhập thế lực nào, sợ bị ước thúc, ta xem sau việc này hỏi sau!

Lôi Lạc Quân khuyên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2547 - Đại Loạn Chi Tượng.

- Vạn Long trưởng lão đã có ý mời chúng ta gia nhập Lôi tộc, đây là vinh hạnh của các ngươi, nếu còn cự tuyệt, có phải không xem Lôi tộc chúng ta vào mắt không!

Lôi Lạc Đình trầm giọng quát.

Đây là hai thiên tài, nói không chừng tương lai có thể đạt tới đỉnh phong, Lôi tộc bọn họ chào đón tự nhiên là chuyện tốt, nhưng mà nếu không thức thời thì đừng trách bọn họ ra tay độc ác.

- Hai vị huynh đệ các ngươi suy nghĩ thật kỹ, chỉ cần tiến vào Lôi tộc chúng ta, tất nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi!

Lôi Lạc Quân bất đắc dĩ cũng phụ họa theo.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cố ý lộ ra vài phần bất mãn, nhưng vẫn cố nén xuống.

Lăng Tiếu mở miệng nói:

- Muốn chúng ta gia nhập cũng có thể, nhưng mà nhất định không được hạn chế tự do của chúng ta, bằng không chúng ta có chết cũng không theo.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm nửa đẩy nửa đưa, sau đó gia nhập trận doanh của Lôi tộc.

Mà hai người này gia nhập thì Lôi Vạn Long lộ ra vẻ vui vẻ, cảm thấy kéo

được cho Lôi tộc người có tiềm lực.

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng:

- Lão nhân này xem như có ánh mắt!

Sau đó đoàn người Lôi tộc tìm không gian an ổn dừng lại.

Lôi Lạc Đình, Lôi Lạc Quân, Lôi Vạn Long và Lôi Chấn tụ tập cùng nhau thương thảo công việc.

Người Lôi tộc đều cho rằng bị người Thiên Hổ địa vực đào hố cho bọn họ nhảy vào, cho nên bọn họ cũng hận người Thiên Hổ địa vực thấu xương, ngược lại tạm thời buông chuyện tiến công dược minh công hội.

- Đúng rồi, Vũ Tiếu cùng Vũ Phàm đã từng bị người Thiên Hổ địa vực đuổi giết, bọn họ biết rõ âm mưu của Thiên Hổ địa vực nhất, có thể cho hai người này nói đi!

Lôi Lạc Quân đề nghị.

Mọi người không phản đối, bọn họ hiện tại cũng không rõ ràng tình huống, nhất định phải hỏi cho rõ mới đưa ra hành động kế tiếp thế nào.

Vì vậy Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đã được triệu kiến.

Lăng Tiếu liền bắt đầu tính toán kế hoạch lý gián.

Chỉ cần thuyết phục người Lôi tộc phản bội Thiên Hổ địa vực, liền có thể nhất cử lưỡng tiện, không những giải quyết nguy cơ cho Thiên Nguyên địa vực, còn có thể khiến bọn chúng chó cắn chó, lưỡng bại câu thương!

- Ngươi nói xem người Ma Hổ tộc vì sao âm mưu đối phó Lôi tộc chúng ta?

Lôi Lạc Đình nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu.

Chẳng biết tại sao, hắn nhìn thấy Lăng Tiếu liền có cảm giác khó chịu, có thể là hắn cảm thấy nhân phẩm hay khí chất của Lăng Tiếu bất trên hắn, rõ ràng tốt hơn thiếu tộc trưởng Lôi tộc như hắn, khiến cho nội tâm của hắn có chút không công bằng a!

Nếu như Lăng Tiếu có thể nghe được tiếng lòng của Lôi Lạc Đình thì hắn nhất định hô to:

- Đẹp trai cũng là cái tội!

- Các ngươi có khả năng không biết, hôm nay Ma Hổ tộc thế đại, bọn chúng đã khống chế Thiên Hổ địa vực, có thể nói Thiên Hổ địa vực đã là thiên hạ của bọn chúng, huynh đệ của ta chính là người của Thiên Hổ địa vực đi ra, cũng bởi vì không tuân theo lệnh của chúng nên bị đuổi giết, không nhờ có Lạc quân huynh đệ, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ...

Lăng Tiếu bắt đầu nói ra.

Nhưng mà hắn chưa nói xong thì Lôi Lạc Đình không khách khí ngắt lời.

- Không phải cho ngươi nói những lời nhảm nhí này, nhanh nói điểm chính.

Lăng Tiếu đành nói:

- Bọn chúng thống trị Thiên Hổ địa vực, tất cả mọi người phải nghe theo hiệu lệnh, phải đi cắn nuốt Thiên Nguyên địa vực, sau đó lại đi đánh chiếm ba địa vực khác, hoàn thành kế hoạch nhất thống Thiên Vực, mưu đồ sự nghiệp vĩ đại, ngày nay bọn chúng đã thuận lợi cầm được Thiên Nguyên địa

vực, mà người Lôi tộc muốn chiếm tiện nghi ở Thiên Nguyên địa vực, đây chẳng khác gì khai chiến với bọn chúng, sở dĩ bọn chúng tập trung người tới chính là muốn chôn giết bọn ngươi, bởi vì mục tiêu sau đó của chúng là xứng bá ngoại vực, muốn thống trị các nơi! Lôi tộc các ngươi... Cũng không ngoại lệ!

Sau khi Lăng Tiếu nói xong, người ở đây đã tức giận rồi.

- Hỗn đản, đám chó chết này dám xưng bá ngoại vực, quả nhiên là không biết mình là cái gì đây mà!

Lôi Lạc Đình lập tức mắng to.

- Đúng vậy, bọn chúng tính toán như vậy, tất cả đều có chút ít dơ bẩn, không ngờ muốn xưng vương, xem ra bọn chúng quá mức tự tin rồi.

Lôi Chấn quát.

Mà Lôi Vạn Long có chút nghi hoặc nhìn qua Lăng Tiếu nói:

- Bọn chúng thực sự có dã tâm này? Chẳng lẽ bọn chúng không rõ, thực khai chiến với Lôi tộc sẽ có kết cục gì sao?

Lôi Vạn Long tâm tư cẩn thận, mọi sự đặc biệt cẩn thận, hắn cũng là trí giả trong nhóm.

Lăng Tiếu đối mặt câu hỏi này không thể không đáp.

- Bọn chúng đương nhiên sẽ không lập tức khai chiến với Lôi tộc, bọn chúng có ý định thôn phệ tất cả lực lượng của Thiên Vực, đến lúc đó cho dù là Lôi tộc cũng không dám dễ dàng khiêu chiến với chúng, về phần lúc này các ngươi tới cạo Luyện Dược Sư ở Thiên Nguyên địa vực, cho nên Ma Hổ tộc

không thể không sớm ngăn các ngươi, thật sự không được, bọn chúng sẽ cùng người Thiên Nguyên địa vực vây giết các ngươi, thử nghĩ đi, các ngươi từ không gian lôi điện xa xôi chạy tới đây, đến nơi đây còn có ưu thế gì đáng nói?

- Đúng vậy, dược minh công hội là cơ cấp có nhiều Luyện Dược Sư nhất ở Thiên Vực và ngoại vực, ai đạt được bọn chúng chẳng khác gì có vô số đan dược, có thể không ngừng giúp người đó cường đại lên, người Ma Hổ tộc lúc trước nhìn trúng điểm này mói khai đao, nếu như cho bọn chúng có thồi gian phát triển, chế tạo ra càng nhiều cường giả, thu phục nhiều địa vực hơn, vậy Lôi tộc chúng ta chưa hẳn là đối thủ của bọn chúng.

Lôi Lạc Quân phụ họa, hắn còn nói thêm:

- Lúc trước bọn chúng biết ta là người Lôi tộc, nhưng mà bọn chúng vẫn hạ sát thủ với ta, có thể thấy bọn chúng quả nhiên không sợ.

- Lẽ nào lại như vậy, chẳng lẽ cho rằng người Lôi tộc dễ khi dễ như vậy sao, chúng ta lập tức tìm bọn chúng giết tới cửa!

Lôi Chấn nổi giận nói.

- Khó trách bảo người chúng ta tới nhanh, Khương Điển lúc này đoạn liên hệ với chúng ta, xem ra là muốn đùa nghịch đây mà!

Lôi Vạn Long híp mắt nói. Hắn hiện tại cũng đã tin tưởng Lăng Tiếu nói rồi, hắn cho dù cẩn thận, cũng không nghĩ tới Lôi Lạc Quân đã thành khôi lỗi của người khác.

- Hai vị trưởng lão, vậy các ngươi cho rằng nên làm như thế nào?

Lôi Lạc Đình hỏi.

Hắn hiện tại tuy căm tức, vốn lúc này muốn tới bắt một iots Luyện Dược Sư trở về, xem như đại công đầu tiên sau khi hắn lên làm thiếu tộc trưởng.

Không muốn rơi vào bẫy, cũng may gặp phải đám người Lôi Lạc Quân, bằng không bọn họ chết thế nào còn không biết!

Lôi Vạn Long và Lôi Chấn đều trầm mặc xuống, còn không biết nên phát biểu ý kiến thế nào.

Đây là đại sự, một khi quyết định sai lầm, cái giá phải trả rất lớn đấy.

- Hôm nay tiến về tới Thiên Nguyên địa vực, chờ chúng ta là liên quân của hai địa vực, ta thấy nên quay về hỏi tộc trưởng đi.

Lôi Vạn Long đánh vỡ yên lặng nói.

Hắn có suy nghĩ này rất bảo thủ, nhưng mà là biện pháp ổn thỏa nhất.

- Vạn Long trưởng lão, nếu như chúng ta xám xịt quay về, Lôi tộc chúng ta uy danh chắc chắn quét rác, ta làm thiếu tộc trưởng cũng ảnh hưởng không tốt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2548 - Âm Mưu Phục Kích. (1)

Lôi Chấn nói ra, hắn lại nói:

- Ta cảm thấy nên đi đường vòng, trực tiếp giết đến Thiên Nguyên địa vực bắt một đám Luyện Dược Sư sau đó quay về cũng không muộn! Bọn chúng ở một chỗ chờ chúng ta, nhưng mà chúng ta đột nhiên tới địa bàn của chúng, chắc chắn bọn chúng không đoán được.

- Không thể, đại bộ phận Luyện Dược Sư của Thiên Nguyên địa vực đã bị bắt tới Thiên Hổ địa vực, cho dù chúng ta đường vòng đến Thiên Nguyên địa vực cũng tay không thôi!

Lôi Lạc Quân lập tức lên tiếng nói.

- Vậy trực tiếp giết tới Thiên Hổ địa vực đi, khiến cho chúng biết rõ kết cục khi đùa bỡn Lôi tộc là thế nào!

Lôi Chấn lại nói.

- Chủ ý này cũng không phải sai, Thiên Hổ địa vực là bản doanh của chúng, nếu như đánh gãy răng của Ma Hổ tộc, xem như xả ác khí.

Lôi Lạc Đình cười lạnh đồng ý.

- Nếu như các thật sự muốn làm như vậy, hai huynh đệ chúng ta nguyện ý dẫn đường, chúng ta biết rõ địa bàn của Ma Hổ tộc ở đâu!

Lăng Tiếu thừa cơ nói ra.

Hắn nói thầm trong lòng:

- Nếu như có thể mượn nhờ người Lôi tộc đối phó Ma Hổ tộc, ta sẽ thừa cơ tìm kiếm ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, vậy quá hoàn mỹ!

- Làm thế quá liều lĩnh, ta nghe nói lão tổ của Ma Hổ tộc là nhân vật có thể so sánh với tộc trưởng Lôi tộc chúng ta đấy!

Lôi Vạn Long không quá đồng ý nói.

- Vạn Long trưởng lão không cần lo, tên lão tổ kia từ nhiều năm trước đã đồng quy vu tận với một lão tổ của Kim tộc Thiên Long địa vực rồi!

Lăng Tiếu đáp.

- Chuyện này là thật?

Lôi Vạn Long mắt bắn tinh quang quát.

- Chắc chắn 100%, việc này sớm không còn la bí mật gì!

Lăng Tiếu khẳng định gật đầu.

- Đã như vầy, vậy cũng nên thử một lần, nhưng mà phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể chờ đại quân của đối phương quay về, bằng không chúng ta sẽ không tốt.

Lôi Vạn Long đáp.

- Tốt, đã như vậy chúng ta đi đường vòng tiến lên, nhất định phải làm cho Ma Hổ tộc biết rõ người Lôi tộc chúng ta lợi hại!

Lôi Lạc Đình nói ra.

Ngay sau đó một đoàn người bắt đầu tính toán đường đi, cùng với tính toán rất nhiều nhân tố, khiến cho việc này không có ngoài ý muốn xảy ra.

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng đắc ý, nếu như kế hoạch này thành công thì không ngững là bọn họ, hai cổ tốc sẽ trở mặt thành thù, còn có thể khiến hắn thu lợi, kế hoạch quá hoàn mỹ.

Một ngày sau đó, người Lôi tộc rốt cục đã chọn ra lộ tuyến, ý định xuyên qua một khu vực không gian loạn lưu, vượt qua chỗ có khả năng xuất hiện đại quân, chạy tới Thiên Hổ địa vực.

Trên đường đi Lôi tộc đã sớm phái người dò đường, trước tra ra xem phía trước có an toàn thông hành hay không, cùng với có gặp thế lực khác hay không.

Sau khi xác định an toàn và không gặp người nào khác, đại quân mới có thể từ sau chạy đến.

Bọn họ mọi người thu liễm khí tức lại, cần phải che dấu hành tung, mau chóng đuổi tới Thiên Hổ địa vực.

Ở hướng khác của nam vực, đám người Khương Điển, Khương Ám Quang lại không biết Lôi tộc đã bị lừa gạt chạy tới hang ổ của bọn họ.

Những ngày này Khương Điển sở dĩ không có liên hệ với Lôi tộc, nguyên nhân chủ yếu cũng là do người Lôi tộc kéo dài hành trình, chậm chạp không có đuổi tới tập hợp với bọn họ đối phó người Thiên Nguyên địa vực, thế cho nên khiến cho bọn họ thảm bại một lần.

Một nguyên nhân khác là hắn tiến vào bế quan ngắn ngủi, hấp thu thần hồn

của Lăng Tiếu luyện hóa thành hung hồn!

Phệ hồn trượng của hắn có thể luyện hóa bất cứ thần hồn nào, hơn nữa có thể biến chúng thành lệ quỷ, có thể hấp thu thần hồn.

Hiện tại hắn xuất quan muốn liên hệ với người Lôi tộc thì phát hiện không liên lạc được.

- Phụ thân đại nhân thế nào rồi? Đám người Lôi tộc có tới hay không? Bọn chúng có khả năng định nhặt đồ ăn sẵn, một chút thành ý đều không có!

Khương Ám Quang nói với Khương Điển.

Khương Điển híp mắt lắc đầu, nói:

- Rõ ràng liên lạc không được, xem ra cái giá đỡ của bọn chúng lớn không phải bình thường a.

- Đám hỗn đản kia, nếu bọn chúng tới sớm chút thì chúng ta không tổn thất lớn như vậy!

Khương Ám Quang mắng, hắn lại nói:

- Vậy kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu không về trước đi, chỉnh đốn rồi nói sau.

- Đầu tiên chờ chút đã, nếu không thể liên hệ được, liền lập tức quay trở lại, ngày sau nghĩ biện pháp trả nhục nhã hôm nay!

Khương Điển đáp.

- Đều là tiểu tạp chủng Lăng Tiếu kia cả, ngày ấy phụ thân chỉ hủy thần hồn

phân thân của hắn, lần sau thấy hắn thì phải chém đầu chó của hắn!

Khương Ám Quang nghiến răng nghiến lợi nói.

Thiên Vực địa vực có năm khối địa vực, Thiên Long ở phía đông, Thiên Tước ở phía nam, Thiên Hổ ở phía tây, Thiên Huyền ở phía bắc, Thiên Nguyên là trung tâm!

Năm địa vực này có khí hậu không giống nhau.

Thiên Hổ địa vực so với các địa vực khác có núi đồi chiếm đa số, chiếm diện tích rất lớn, chỗ cho nhân tộc sinh tồn không nhiều, xuất hiện cảnh thú nhiều người ít.

Chuyện này cũng tạo nên tình cảnh sinh hoạt gian nan cho nhân loại ở Thiên Hổ địa vực, muốn thu hoạch được linh vật, thánh vật là không dễ dàng.

Cũng vì như thế, dân phong ở Thiên Hổ địa vực cường hãn hơn nhiều lắm, nam nữ già trẻ luyện võ, trình độ võ giả chỉnh thể cao hơn các địa vực khác.

Ma Hổ tộc là cổ tộc cường đại nhất ở Thiên Hổ địa vực, có thể ngược dòng tìm hiểu thời viễn cổ, trải qua vô số năm sinh tồn, nhiều đời cường thịnh đến nay, trở thành thế lực bá chủ ở Thiên Hổ địa vực, thế lực khác phải thần phục bọn họ, nghe lệnh bọn họ.

Nghe đồn Ma Hổ tộc đã sớm chiếm được không gian chi địa ở phía tây, chuyển dời không ít tộc nhân vào đó sinh tồn, người Thiên Hổ địa vực lưu lại căn cứ địa khắp cả địa vực.

Nhưng mà chỗ này căn cứ địa này có thực lực cường đại, có được rất nhiều cường giả Chí Tôn trấn thủ, tuyệt không giống như người dực nhân tộc tộc nhân nhỏ yếu ở lại, cường đại chuyển di!

Địa bàn của Ma Hổ tộc địa nằm trong Ma Hổ sơn mạch, sâu trong đó là tộc địa của Ma Hổ tộc, ở ngoại vi chính là Ma Hổ Tông tông, cả hai giống như Kim tộc trông coi Thiên Long Môn.

Ma Hổ sơn mạch này có mây đen bao phủ, chưa có từng có ánh mặt trời có thể chiếu xạ tới, cho người ta cảm giác âm trầm.

Đại bộ phận người Ma Hổ tộc cùng Ma Hổ Tông tu luyện ám thuộc tính, cho nên bọn họ trong hoàn cảnh đặc thù này mới có thể tăng thực lực lên nhanh hơn.

Lăng Tiếu dẫn đám người Lôi Lạc Quân và hơn một trăm tám mươi Chí Tôn của Lôi tộc đi tới giết vào tộc địa Ma Hổ tộc.

Thế lực cường hãn như vậy khiến người ta khiếp sợ.

- Ma Hổ tộc cũng như Lôi tộc chúng ta, tồn tại từ viễn cổ, nội tình của chúng không yếu hơn Lôi tộc chúng ta bao nhiêu, không quản khỉ gió bọn chúng chuyển di người vào không gian chi địa, nhưng mà không thể khinh thường thực lực của chúng! Mà đại quân mạnh nhất đã đi ngoại vực, bằng không ta tuyệt đối không dám đột kích hang ổ của Ma Hổ tộc!

Hiện tại tiến vào Thiên Hổ địa vực, Lôi Vạn Long dặn dò nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2549 - Âm Mưu Phục Kích. (2)

- Vạn Long trưởng lão, ngươi đang trướng khí thế cho người khác, diệt uy phong của mình, bọn chó chết này cho dù là cổ tộc viễn cổ, nhưng mà khi lôi đình phủ xuống, bọn chúng cũng phải hồn phi phách tán!

Lôi Chấn không cho là đúng nói ra.

Hắn là người tự ngạo, cũng tự tin tuyệt đối lôi thuộc tính của mình.

Bởi vì võ giả ám thuộc tính sợ nhất là lôi điện, hỏa diễm khắc chế, mà Lôi tộc lại là lôi điện, Lôi Chấn cảm thấy tiêu diệt bọn chúng là đương nhiên.

Mọi người lúc này đi vào trong Thiên Hổ địa vực, hơn nữa còn đi thẳng tới địa bàn của Ma Hổ tộc.

Lăng Tiếu lần đầu tiên đi vào Thiên Hổ địa vực, nhưng mà hắn sớm quen thuộc Thiên Hổ địa vực rồi.

Bởi vì hắn từng hấp thu thần hồn của người Ma Hổ tộc, hắn có được trí nhớ của đối phương, cho nên hắn mới dẫn người Lôi tộc đi đùng đường.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đi một góc, truyền tín hiệu cho nhau.

Đoàn người đi tới Ma Hổ sơn mạch, nhưng mà nhân số quá nhiều, thực sự không phải là dễ che dấu như vậy, mà trong Ma Hổ tộc cũng có tồn tại cường đại trấn thủ, cho nên phát hiện ra bọn họ.

Sâu trong Ma Hổ tộc có một động phủ, có một Chí Tôn Thủy Thần già nua

đi ra.

Lão giả này tay cầm quải trượng, thân thể cong cong, tóc và lông mi thật dài, dài tới tận hông, trên mặt nếp nhăn thô ráp như vỏ cây, nhìn ra được người này là lão quái vật sống vô số năm.

Lão giả này nhìn lên bầu trời, ánh mắt như xuyên thủng tầng mây, nhìn qua người Lôi tộc.

- Mở ra ma vân phòng ngự trận, có địch tập kích!

Lão giả này nện quải trượng quát lên.

Giọng của hắn già nua, nhưng mà âm thanh rất lớn, chấn đắc toàn bộ người Ma Hổ tộc nghe rõ ràng.

- Là giọng của lão tổ tông, hắn nói có địch tập kích, mọi người nhanh đề phòng!

- Mau mở ma vân phòng ngự trận, chẳng lẽ là người của Thiên Nguyên địa vực giết qua hay sao?

- Không thể nào, Khương Điển lão tổ tông không phải tự mình dẫn theo người đi tới ngoại vực chém giết chúng sao? Chẳng lẽ Khương Điển lão tổ tông thất bại? Điều đó không có khả năng a!

- Trước đừng nói nhiều như vậy, có thể kinh động Ngụy Chinh lão tổ tông, địch nhân chắc chắn rất khủng bố, tất cả mọi người nhanh nghênh địch đi!

Người Ma Hổ tộc thần sắc kinh biến lộn xộn kêu lên, nhưng mà nhanh chóng trấn định.

Tố chất của bọn họ đã hợp cách, sẽ không dễ dàng hỗn loạn như phàm nhân.

- Những tạp chủng này đúng là có bổn sự, rõ ràng phát hiện chúng ta, không cần che dấu, lập tức dẫn động thiên lôi đánh nổ bọn chúng đi!

Lôi Chấn sâu kín nói một tiếng, không hề ẩn nấp khí tức, phóng thích lực lượng ra.

- Tới tiên đánh mạnh vào, Thiên Vực không phải nói Chí Tôn Thủy Thần không được động võ sao? Chúng ta hết lần này tới lần khác làm như vậy, nhìn xem người Thiên Vực có thể làm gì chúng ta?

Lôi Lạc Đình phụ họa cười lạnh một tiếng, quanh người có lôi điện màu tím quấn quanh.

Khi hắn nói vọng lên, rốt cuộc người Lôi tộc cũng phóng xuất khí tức cường đại.

Một trăm tám mươi Chí Tôn Thủy Thần bộc phát khí thế khiến thiên địa gió nổi mây phun, giống như dị tượng hàng lâm!

Rầm rập!

Bỗng nhiên mây đen trên bầu tời chấn động, lôi điện dài hẹp như rắn hiện ra, từng đạo khí tức chấn đắc tứ phương, khí thế như vạn mã bôn đằng, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, lôi đình giận dữ!

Vô số lôi điện màu tím từ trên trời giáng xuống, một phiến lôi hải chiếm cứ không trung, lôi điện dày đặc ẩn ẩn như có ai chỉ huy, nện thẳng vào tộc địa Ma Hổ tộc..

Một trăm tám mươi tên Chí Tôn Thủy Thần đồng thời xuất kích, lực lượng

này rất đáng sợ.

Mà trước khi lôi điện đánh xuống, trên không của Ma Hổ tộc có bình chướng phòng ngự hiện ra, mây mù ăn mòn lôi điện, bao phủ phòng ngự địa bàn của Ma Hổ tộc, ngăn cản lôi điện ở bên ngoài!

Đây là đại trận đỉnh cấp, do mấy chục viên thú đan thập nhất giai và mấy trăm viên thú đan thập giai, vô số thú đan cửu giai tạo thành, bất kể là Chí Tôn Thủy Thần nào tới đây cũng đừng mong phá hư đại trận!

Đây là nội tình của những cổ tộc truyền thừa xa xưa.

Không có một chút thực lực mà tới khiêu chiến bọn họ, chỉ sợ ngay cả phòng ngự cũng không phá được, vậy thì làm sao bàn chuyện tiêu diệt bọn họ chứ?

Cũng may người Lôi tộc nhân số tương đối nhiều, đều là tồn tại đỉnh cấp, bọn họ có lực lượng vượt xa người thường, hơn nữa lôi thuộc tính chính là lực công kích cường đại nhất thế giới, từng đợt công kích mạnh mẽ đánh nứt đại trận phòng ngư.

- Đáng chết, chẳng lẽ đám người này là Lôi tộc sao, vì sao bọn cúng ra tay với chúng ta chứ, tất cả mọi người đi ra cho ta, cùng trụ vững trận pháp, tuyệt đối không thể cho trận pháp bị phá, lập tức phái người thông tri Khương Điển quay về.

Khương Ngụy Chinh ngửa mặt lên trời quát một tiếng, lúc này thân hình thẳng lên, hơn nữa giơ quải trượng lên thi triển lực lượng khủng bố, khiến cho đại trận phòng ngự gia tăng không ít!

Hắn ở trong Ma Hổ tộc bài danh thứ hai, so với Khương Điển còn lợi hại hơn một phần, là tôn tại top mười trên Chí Tôn bảng.

Ma Hổ tộc có hai người chiếm cứ vị trí top mười Chí Tôn bảng, cũng chính là thứ giúp danh tiếng bọn họ là cổ tộc cường đại nhất Thiên Vực!

Cũng may một lão tổ của Ma Hổ tộc đã đồng quy vu tận với lão tổ tông của Kim tộc, bằng không có người này trấn thủ, Lôi Vạn Long cũng không dám tới đây làm gì.

Ma Hổ tộc cho Chí Tôn Thủy Thần ra ngăn cản, rõ không ngờ còn có gần năm mươi người, có thể nghĩ nội tình của Ma Hổ tộc cường hãn cỡ nào.

Đại bộ phận người do Khương Điển dẫn đội đi ra ngoài ngoại vực, hơn nữa ngoại vực còn có địa bàn của Ma Hổ tộc, nơi này chỉ là một phần thực lực của Ma Hổ tộc mà thôi.

- Hỗn đản, Lôi tộc chẳng lẽ điên rồi, bọn chúng dám lớn mật đối phó chúng ta?

- Có trời mới biết những tên điên này nghĩ gì, ngăn cản chúng, không thể bị chúng phá đại trận, bằng không hậu bối ở đây sẽ bị diệt.

- Tranh thủ thời gian triệu hoán người khác tới, bọn họ ở Thiên Vực động thủ, không sợ bị tất cả Chí Tôn ở Thiên Vực liên thủ thảo phạt hay sao?

- Mau mau ra tay, trước ngăn cản chúng nói sau, nếu qua chuyện này, chúng ta phải đòi Lôi tộc cho câu trả lời.

Đám Chí Tôn của Ma Hổ tộc kinh hãi, bọn họ là lão quái vật chưa xuát quan, hoặc là tân tấn Chí Tôn Thủy Thần, đối mặt với tập kích đáng sợ này bọn họ cũng kinh hãi, nhao nhao ra tay gia cố trận pháp!

Không ít Thần Vương của Ma Hổ tộc cũng ra tay, có thể tận lực xuất lực.

Dĩ vãng là người của Ma Hổ tộc đối phó người khác, ngày nay bị người ta giết tới tận cửa, chuyện này khiến bọn họ có cảm giác nguy cơ đậm đặc, nếu như không cẩn thận thì bọn họ phải chết toàn bộ.

Cách đó không xa người Ma Hổ tộc cũng cảm ứng được nguy cơ, lại có hơn mười tên Chí Tôn và Thần Vương cùng bay tới Ma Hổ tộc bên này.

Nhưng mà chút người này như muối bỏ biển, nhất định trở thành pháo hôi!

Lôi đình rung trời, uy lực khôn cùng!

Đại trận phòng ngự của Ma Hổ tộc vẫn không thể nào ngăn cản được nhiều Chí Tôn Thủy Thần đồng thời xuất kích như vậy, nó đã bị phá hủy.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2550 - Lăng Nhục, Tàn Sát Bừa Bãi. (1)

Rất nhiều lôi điện hình thành lôi hải, không ngừng giáng thẳng xuống, đánh tộc địa của Ma Hổ tộc thành ngàn vết lở loét, những người Ma Hổ tộc thực lực yếu không nhịn được đã biến thành bột mịn.

Công kích luân phiên như vậy, đia bàn của Ma Hổ tộc cơ hồ bị hủy hết, vô số ngọn núi và lầu các bị hủy, từng miệng hố sâu hiện ra, khiến cho phiến sơn mạch này lắc lư, không gian sụp đổ.

Rất nhiều linh thú, thánh thú trong sơn mạch hoảng loạn lên, rống lên từng tiếng vô lực.

Mà những thánh thú ám thuộc tính thập nhất giai của Hắc Ma hổ và các thánh thú khác bay lên, cùng phát động công kích vào người Lôi tộc dám phá hư địa bàn của chúng.

- Những con súc sinh này cũng dám làm càn, diệt chúng cho ta.

Lôi Chấn nói một tiếng, lại phân một bộ phận người đi ứng phó thánh thú, những người khác tiếp tục công kích địa bàn của Ma Hổ tộc.

Lăng Tiếu thì nhân cơ hội này truyền âm cho Vũ Bất Phàm.

- Vũ huynh đợi lát nữa chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh, có cơ hội thì thoát khỏi nơi này, do bọn chúng đánh nhau đi.

Vũ Bất Phàm đáp:

- Yên tâm đi, ta biết rõ nên làm như thế nào, ta sẽ làm việc theo hoàn cảnh!

Hắn lại nói:

- Lăng huynh ra chiêu này quá ác độc!

Vũ Bất Phàm xem như có nhận thức mới với Lăng Tiếu, Lăng Tiếu không chỉ có chiến lực đáng sợ, ngay cả trí tuệ cũng khiến người ta sợ hãi.

Một chiêu mượn đao giết người này quả thực vô cùng ác độc, thoáng cái đã đánh nát hang ổ của Ma Hổ tộc!

Nếu để cho đám người Khương Điển biết là Lăng Tiếu làm, nhất định là sẽ đại phát tức giận lôi đình, mà người Lôi tộc sau khi biết rõ sẽ tức giận thổ huyết.

Lăng Tiếu cười nhạt không nói, hắn quan sát tất cả, trong lòng của hắn thầm nghĩ:

- Hủy thân thể của ta, ta hủy tổ địa của các ngươi, vậy cũng thu chút tiền lãi, hy vọng có thể tìm được Thủy Nguyên Thạch, lúc này mới đủ bổ sung tổn thất cho ta.

Thời điểm này có một đạo thân ảnh bay tới, hắn cưỡi một một đầu Hắc Ma Hổ Vương uy phong lẫm lẫm, mặc hắc giáp, khí thế như cầu vồng, trên người có nhiều lôi điện đáng sợ, quải trượng trong tay ngăn cản nhiều lôi điện.

- Người Lôi tộc các ngươi muốn làm gì!

Người này chính là lão tổ tông Ma Hổ tộc Khương Ngụy Chinh, hắn nhìn qua người Lôi tộc giận dữ hét lớn.

Khương Ngụy Chinh quanh năm tọa trấn trong Ma Hổ tộc, nhưng mà hắn hiểu rất nhiều chuyện ở bên ngoài.

Khương Điển mang theo người xuất chinh Thiên Nguyên địa vực, hơn nữa liên hệ với Lôi tộc cùng đi.

Nhưng mà không nghĩ tới Lôi tộc không có liên thủ với Ma Hổ tộc đối phó Thiên Nguyên địa vực, lại giết tới tổ địa của bọn họ?

Trong lúc này hắn nghĩ đến chuyện Thiên Hổ địa vực bại trong tay Thiên Nguyên địa vực, lúc này hoài nghi có phải do người Lôi tộc đánh bại Ma Hổ tộc bọn họ chứ không phải dược minh công hội a?

- Các ngươi còn có mặt mũi hỏi chúng ta muốn làm gì? Không công để cho chúng ta đi một chuyến, còn không đặt Lôi tộc chúng ta vào mắt, muốn đối phó chúng ta, lão thất phu hôm nay Lôi tộc diệt Ma Hổ tộc các ngươi!

Lôi Lạc Quân tỏ thái độ đầu tiên, hơn nữa còn toàn lực đánh Khương Ngụy Chinh.

Đám người Lôi Lạc Đình, Lôi Vạn Long cùng với Lôi Chấn không nghĩ tới Lôi Lạc Quân có dũng khí như thế, đối mặt nhân vật khủng bố như vậy còn dám xuất thủ trước, khiến cho bọn họ lau mắt mà nhìn.

Khương Ngụy Chinh thực lực phi phàm, quải trượng của hắn vung lên quét ngang lực lượng của Lôi Lạc Quân, hắn lại muốn nói chuyện thì Lôi Lạc Quân đã tiếp cận trước mặt hắn, thần khí đâm thẳng vào đầu Khương Ngụy Chinh.

- Thật can đảm, ta trước diệt ngươi, sau đó lại tính sổ với các ngươi!

Khương Ngụy Chinh thành danh nhiều năm, hắn đã thật lâu không có ra tay

giết người.

Hôm nay một tiểu bối Chí Tôn trung giai lại dám giương oai với hắn, làm cho hắn tức giận, thân hình né qua một kích của Lôi Lạc Quân, quải trượng đâm thẳng vào mặt của Lôi Lạc Quân.

Lôi Lạc Quân không có thời gian phản ứng và bị đối phương đánh trúng.

Nhưng mà Lôi Vạn Long đã ra tay.

- Ta nghe nhân vật Chí Tôn bảng của Thiên Vực thực lực cường hãn, có phong thái vô địch, hôm nay do lão phu lĩnh giáo thực lực của các hạ.

Trong tay Lôi Vạn Long cầm một thanh lôi kiếm, chém thẳng về phía Khương Ngụy Chinh

Lôi Vạn Long cũng là Chí Tôn đỉnh phong, hắn là một trong những người khống chế lôi điện cường đại nhất thế gian, tương đương có tự tin đối phó cường giả cùng giai.

- Vậy ngươi thử xem!

Khương Ngụy Chinh buông tha công kích Lôi Lạc Quân, hắn quát một tiếng, quải trượng xoay tròn ngăn cản kiếm chiêu của Lôi Vạn Long.

Lôi Vạn Long ra tay giải nguy cơ cho Lôi Lạc Quân, nhưng mà hắn cũng bị Khương Ngụy Chinh đánh bay ra ngoài.

Lúc này Lôi Lạc Đình lên tiếng quát:

- Giết, thỏa thích giết sạch đám tạp chủng này đi, chúng ta phải phá hủy tất cả.

Lôi tộc Chí Tôn tiếp tục công kích điên cuồng, Ma Hổ sơn mạch biến mất hơn phân nửa, người của Ma Hổ tộc tử thương vô số, tiếng kêu thảm khắp nơi.

Người của Ma Hổ tộc cũng điên cuồng lên, mở tất cả trận pháp ra, từng chích sát trận tập kích lại, nhưng cũng không cải biến được kết cục bị tàn sát.

Chí Tôn của Ma Hổ tộc và Chí Tôn của các tông môn phụ thuộc cũng tới đây, nhưng mà chưa phát động công kích đã bị tiêu diệt một nửa.

Nếu không phải thánh thú trong Ma Hổ sơn mạch ngăn cản cho bọn họ, chỉ sợ toàn quân bị diệt.

- Mau mau, triệu hoán khôi lỗi cùng xuất kích!

Một gã tộc nhân Ma Hổ tộc cả kinh kêu lên.

Quả nhiên không ít người triệu hồi khôi lỗi, số lượng chừng hai ba trăm, đều có thể so với Chí Tôn Thủy Thần!

Đáng tiếc chúng không có thuộc tính công kích, không thể tạo thành áp lực quá lớn cho người của Lôi tộc, nhưng mà giảm bớt nguy cơ diệt tộc cho bọn họ, khiến cho người Lôi tộc không thể tạo thành công kích thống nhất như vừa rồi, lôi lực phân tán có thể giúp bọn họ công kích.

Trong huyết mạch người Ma Hổ tộc ẩn chứa năng lực đặc thù, bọn họ có thể sinh trưởng ra vân hổ, tăng sức chiến đấu rất lớn.

Có rất nhiều thánh thú và khôi lỗi tương trợ, người của Ma Hổ tộc cũng khôi phục chút tin tưởng, thế chết cũng phải chém giết người của Lôi tộc.

- Giết, giết sạch đám tạp chủng này, bọn chúng giết chúng ta nhiều tộc nhân

như vậy, ngày sau nhất định phải giết tới không gian lôi điện, diệt tộc của bọn chúng.

- Đúng vậy, đám tạp chủng này đáng chết, hôm nay giết một không lỗ, giết hai có lời!

- Hận ah, thê nhi của ta đều chết, ta muốn giết đám hỗn đản này.

- Đây là đại kiếp nạn đầu tiên của Ma Hổ tộc chúng tam nhất định phải gắng gượng qua được, ngày khác mới có thể báo đại thù.

Chí Tôn của Ma Hổ tộc đã mất đi lý trí, dốc hết thủ đoạn công kích Chí Tôn của Lôi tộc.

Lôi tộc cũng phải tiến hành cận chiến, không thể tiêu diệt sạch người Ma Hổ tộc.

Ma Hổ tộc có khôi lỗi, người Lôi tộc cũng có được rất nhiều lôi điện khôi lỗi, người Lôi tộc vẫn chiếm đại ưu thế.

Nhưng mà một lão yêu quái của Ma Hổ tộc và Khương Ngụy chinh, thực lực phi thường cường đại, hắn nhảy vào giữa người Lôi tộc và một chiêu diệt một người, thủ đoạn cực kỳ cường hãn khủng bố!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2551 - Lăng Nhục, Tàn Sát Bừa Bãi. (2)

Người này nhìn qua trẻ tuổi hơn Khương Ngụy Chinh một chút, nhưng mà thực lực không yếu hơn bao nhiêu.

Lôi Chấn không thể không ra tay ngăn cản người này.

Nhưng mà đối phương không liều mạng với hắn, chỉ lo đuổi giết người khác, còn tránh né đuổi giết của Lôi Chấn, không có chính diện ứng chiến.

- Ngăn cản hắn cho ta, cùng chém lão cẩu này!

Lôi Chấn tức giận, hắn và hai tên Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc cùng truy sát lão yêu quái này.

- Hôm nay các ngươi đều đi chết đi!

Lão yêu quái này cũng không sợ, phát ra ngoan thoại, bộc phát chiến lực cường đại, tốc độ và lực lượng tăng lên mấy lần, dùng một địch ba.

Một trận chiến này ưu thế nằm bên người Lôi tộc, mà người của Ma Hổ tộc cho dù dùng toàn lực cũng hữu khí vô lực, không cách nào xoay chuyển trời đất!

Trong tình hình chiến đấu hỗn loạn này, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm mượn cơ hội đối phó người Ma Hổ tộc giết vào mật đất của Ma Hổ tộc.

Mà Lăng Tiếu cũng nhân cơ hội triệu hoán khôi lỗi trở về dược đỉnh.

Tất cả chuyện này thần không biết quỷ không hay, cho dù là người Lôi tộc cũng không rõ ràng vì sao Lôi Lạc Quân biến mất, không có người nào chú ý tới hành tung của hắn.

Bởi vì đang ở trạng thái chiến đấu sinh tử, còn có người nào dám phân tâm cơ chứ.

- Vũ huynh chúng ta tách ra tìm đi, nhìn xem có thể tìm được ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch hay không, một khi tìm được thì chúng ta lập tức rời đi, không nên gặp mặt người Lôi tộc!

Lăng Tiếu nói với Vũ Bất Phàm.

Vũ Bất Phàm gật đầu nói:

- Chú ý một chút, lão gia hỏa của Lôi tộc không đơn giản, hắn sẽ chú ý tới chúng ta.

- Ân, đều chú ý!

Lăng Tiếu ứng một tiếng sau đó lướt qua hướng khác.

Thủy Nguyên Thạch bình thường là thần vật trấn tông, sẽ đặt ở nơi trọng yếu, do trận pháp bảo vệ, tuyệt đối không thể nào cho người khác tới gần.

Địa bàn của Ma Hổ tộc đã bị hủy hết, rất nhiều trọng địa cũng xuất hiện lôi điện quấn quanh.

Người của Ma Hổ tộc còn sống chạy khắp bốn phương tám hướng, làm sao dám ở lại đây.

Lăng Tiếu một đường đi tới, gặp gỡ mấy Thần Vương của Ma Hổ tộc bị

thương, trực tiếp diệt sát bọn chúng, hơn nữa hấp thu thần hồn của chúng và tìm hiểu tình huống Ma Hổ tộc.

- Hổ Huyết Trì, Hắc Vân Động chính là trọng địa của Ma Hổ tộc, Thủy Nguyên Thạch có khả năng đặt ở Hắc Vân Động!

Lăng Tiếu nói thầm trong lòng.

Chẳng qua khi hắn chạy tới Hắc Vân Động thì phát hiện nơi này biến thành đất bằng, mặt đất còn có hố sâu, có rất nhiều lực lượng thiên lôi bắn ra.

- Mẹ kiếp, chẳng lẽ Thủy Nguyên Thạch cũng bị phá hủy rồi!

Lăng Tiếu tức giận mắng to.

Ngay sau đó hắn nhảy vào hố sâu này, phải tìm cho ra Thủy Nguyên Thạch.

Thời điểm Lăng Tiếu điên cuồng tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch thì một đạo nhân ảnh lặng lẽ bay tới đây..

- Sao tiểu tạp chủng này xuất hiện ở đây.

Người nọ nghi hoặc một tiếng, cùng bay xuống hố sâu.

Khí tức người này rất ẩn nấp, người thường căn bản không phát hiện ra, mà thần hồn của Lăng Tiếu chưa khôi phục đến đỉnh phong, căn bản không phát giác ra hắn.

Người này có khói đen quấn thân, xem xét đã biết là người của Ma Hổ tộc.

Nhưng mà hắn không theo tộc nhân khác chém giết địch nhân trên trời, mà là tới hố sâu này, hiển nhiên có tính toán gì đó!

Động tác của hắn rất mau lẹ, nhưng không có lập tức đuổi theo Lăng Tiếu, mà là đi theo sau lưng chú ý động tĩnh của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đang tìm kiếm Thủy Nguyên Thạch, lực chú ý tập trung vào hố này, không có phát giác khác thường sau lưng!

Hắn càng không ngừng đẩy loạn thạch ra, thanh lý một ít chướng ngại, hy vọng tìm được Thủy Nguyên Thạch.

- Ta không phải ám thuộc tính, không cách nào cảm ứng được ám thuộc tính thủy nguyên lực, bằng không đã biết được Thủy Nguyên Thạch có bị hủy hay không rồi.

Lăng Tiếu lo lắng nghĩ thầm.

Hắn sợ Thủy Nguyên Thạch bị lôi đình oanh kích vừa rồi phá hủy.

Sau khi hắn đẩy rất nhiều loạn thạch ra, nhưng lại không hề có thu hoạch, không khỏi cảm thấy đúng như hắn suy nghĩ vậy, nơi đây không có Thủy Nguyên Thạch hoặc là đã bị hủy!

Thời điểm hắn buông tha tìm kiếm, hắn lại phát hiện dưới chân truyền đến có cảm giác khác thường, từng lực lượng ăn mòn ti tí bao phủ chân của hắn.

Lực ăn mòn này rất đậm đặc, nó có thể ăn mòn thân thể cường hãn của Lăng Tiếu, khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Lăng Tiếu cúi đầu xem xét, chỉ thấy khối đá dưới chân đen như mực.

Hắn kinh hỉ nói:

- Ám thuộc tính thật nồng đậm, Thủy Nguyên Thạch chắc dưới nền đất!

Lăng Tiếu đang định phá vỡ nơi đây, sau lưng đột nhiên có cảm giác nguy cơ hiện ra.

Lăng Tiếu cảm thấy lông tơ dựng thẳng lên, hắn không nghĩ gì mà phóng lên, tránh thoátmột kích trí mạng!

Ầm ầm!

Lăng Tiếu vừa rời khỏi, vị trí hắn vừa đứng nổ tung, hố sâu dưới đất văng lên.

Người nọ không có truy kích Lăng Tiếu, mà là lại thò hắc chưởng chụp vào hố sâu.

Chỉ thấy một hòn đá không lớn bị hắn cầm lên, quanh người của tảng đá này có thủy nguyên chi khí đậm đặc, những lực lượng này mang theo lực ăn mòn đáng sợ, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần cũng cũng không dám dễ dàng dính vào.

Nếu không phải thân thể Lăng Tiếu cường hãn hơn người thường, vừa rồi hắn dính vào thì thân thể đã bị hủy!

Khối đá này nhanh chóng biến mất trước mặt, hiển nhiên là bị người nọ thu lại.

Lăng Tiếu lúc này xoay người nhìn thấy diện mạo của kẻ này, thần sắc lập tức trở nên vô cùng khiếp sợ!

- Là Hắc Ma!

Lăng Tiếu không nhịn được kêu lên.

Hắn không nghĩ tới người trước mặt chính là Hắc Ma nhiều năm không thấy.

Hắc Ma chính là môn chủ Hắc Ma Môn ở trung vực Huyền Linh đại lục, cũng là đồ đệ của Tàn Báo, nhiều năm trước đi ra ngoài tới cứ điểm Thiên Vực, lại thông đồng với âm bà của Âm Bạt Tông, cướp lấy yêu tử chi tâm, rời khỏi cứ điểm tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu đã lâu năm chưa gặp qua Hắc Ma, thiếu chút nữa quên đi nhân vật số má này!

Không ngờ tại địa bàn của Ma Hổ tộc lại gặp được hắn, còn bị hắn lấy đi Thủy Nguyên Thạch vừa rồi, đúng là nhân sinh thật tình cờ.

- Hắc hắc, Lăng Tiếu, không, Lăng dược thần từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe đấy chứ!

Hắc Ma thu hồi Thủy Nguyên Thạch thì cười nói.

Hắc Ma hiển nhiên vô cùng quen thuộc tin tức về Lăng Tiếu, hắn những năm này tại Ma Hổ tộc tiềm tu, nhưng với thiên tài yêu nghiệt cùng tớ từ một nơi vẫn chú ý, Lăng Tiếu quá mức chói mắt, không cách nào không làm cho hắn xem trọng a!

Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu trong một trăm năm ngắn ngủi lại có thành tựu thế này, ngay cả hắn cũng phải khen Lăng Tiếu trong lòng.

Nhưng bọn họ trời sinh là đối đầu, cho dù kính nể đối phương, cũng phải diệt sát đối phương.

Hôm nay Hắc Ma thực lực còn tăng nhanh hơn cả Lăng Tiếu, đã đạt tới Chí Tôn cao giai, khiến cho Lăng Tiếu khiếp sợ!

Hắn biết rõ Hắc Ma thiên phú cường đại, hơn nữa là nhân vật kiêu hùng tâm ngoan thủ lạt, nhưng là hắn không nghĩ tới Hắc Ma còn tăng lên nhanh hơn cả hắn.

- Mang Thủy Nguyên Thạch giao ra đây, bằng không hôm nay ngươi hẳn phải chết!

Lăng Tiếu không có thời gian dây dưa với Hắc Ma, tất cả lực lượng bạo phát ra, tiến vào trạng thái mạnh nhất, nói với Hắc Ma.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2552 - Nộ Sát!

- Ta biết rõ ngươi lợi hại, nhưng ngươi không có bổn sự đối phó ta!

Hắc Ma nói một tiếng xong hắn gọi tọa kỵ xuất hiện.

Rống!

Một tiếng gào thét vang lên, một âm thanh sát phạt cường đại vang vọng.

Tuy Lăng Tiếu đã sớm có chuẩn bị, nhưng mà vẫn bị sóng âm chấn động lui ra sau, màng tai run lên đau đớn, đồng thời long khí tự động bảo hộ.

Lăng Tiếu ổn định tâm thần, nhìn thấy tọa kỵ của Hắc Ma thì thất thanh kêu to lên.

- Hắc... Hắc long!

Bên cạnh Hắc Ma là chân long thần thú hắc long, hơn nữa cấp bậc đạt tới thập nhất giai cao giai, không kém gì chân long thần thú kim thuộc tính của Lăng Thái Mông, so với với Long Ngũ còn mạnh hơn nhiều.

- Hắc hắc, cũng không phải chỉ có Kim tộc mới có chân long thần thú, Hắc Ma ta cũng có được! Nuốt hắn cho ta!

Hắc Ma vô cùng đắc ý cười lạnh một tiếng, đứng trên chân long công kích Lăng Tiếu.

Hắc long này đi lên trước, mở to cái miệng cắn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức lui ra phía sau, hơn nữa còn kêu người.

- Người đâu mau tới đây, nơi này có dư nghiệt Ma Hổ tộc muốn chạy trốn.

Nếu như Lăng Tiếu thần hồn không có tổn thương thì hắn có nắm chắc đánh một trận với Hắc Ma và hắc long này, hiện tại hắn không có bất kỳ phần thắng nào!

Cho nên hắn chỉ có thể dựa vào người Lôi tộc phía trên cùng đối phó Hắc Ma!

Cùng lúc đó hồn lực công kích trong thức hải lao ra, lại trải qua Long Phượng Thần Cô tăng phúc đánh vào thức hải Hắc Ma.

Nhưng mà công kích của hắn như đá ném vào biển, không có hiệu quả gì.

Trên trán Hắc Ma cũng có thần cô màu đen, dường như chuyên khắc chế hồn lực công kích.

- Tiểu tử giảo hoạt, lần sau đừng cho ta gặp lại ngươi, bằng không ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hắc Ma nhếch miệng cười lạnh nói một câu sau đó cưỡi hắc long bay đi.

Người Lôi tộc phát hiện bên này, muốn truy kích nhưng tốc độ hắc long quá nhanh.

Nhưng mà Lôi tộc thiếu tộc trưởng Lôi Lạc Đình lại hứng thú với hắc long.

- Hắc long nha, hảo hảo, chỉ cần ta làm thịt nó, lấy long châu, vậy thì ta có thể dễ dàng bồi dưỡng ra một con chân long rồi!

Dứt lời hắn mang theo mấy người đuổi theo Hắc Ma.

Hắn cưỡi Giao Long lôi thuộc tính tiếp cận hóa long, thực lực cũng có tu vị thập nhất giai cao giai, quanh thân lôi điện từng hồi lao qua.

Bên cạnh hắn là một gã Chí Tôn đỉnh phong và hai tên Chí Tôn cao giai, chính là trưởng lão thiếp thân của hắn.

Thực lực như vậy đuổi theo Hắc Ma có lẽ có thể bắt hắn được.

- Rút lui, nhanh bảo hộ lão tộc trưởng rút lui, mối thù hôm nay Ma Hổ tộc ghi nhớ, ngày sau sẽ diệt Lôi tộc các ngươi!

Khương Ngụy Chinh bức ra khỏi Lôi Vạn Long sau đó quát một tiếng, liền cùng Hắc Ma Hổ Vương bay tới hướng Hắc Ma.

Khi Khương Ngụy Chinh kêu lên sợ hãi, lão yêu quái khác cũng bứt ra khỏi đám người Lôi Chấn công kích bay theo hướng của Hắc Ma.

Người của Ma Hổ tộc còn lại không nhiều lắm cũng đuổi theo, rõ ràng chạy theo hướng của Hắc Ma, muốn che chở Hắc Ma rời khỏi.

Lăng Tiếu ở xa nhìn qua màn này, thập phần khó hiểu lẩm bẩm.

- Hắc Ma tại sao biến thành lão tộc trưởng của Ma Hổ tộc? Thật sự cổ quái!

Lăng Tiếu cũng không có truy kích, mà là liên hệ Vũ Bất Phàm sau đó bay qua hướng khác.

Cho dù hắn rất tiếc hận không có đoạt được ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, nhưng mà biết được hạ lạc của nó rồi.

Nếu là lúc trước hắn sẽ truy kích đấy, nhưng hiện tại hắn chưa khôi phục thực lực, hắn không dám lỗ mãng.

Thời điểm người Lôi tộc đuổi giết Hắc Ma, đám người Khương Điển sớm nhận được tin tức, vội vàng dẫn người từ ngoại vực nhanh chóng quay về.

- Lôi tộc đáng chết, bọn chúng dám hủy diệt tộc địa của chúng ta, ta nhất định phải bầm thây bọn chúng thành vạn đoạn!

Khương Điển cưỡi Hắc Ma Hổ Vương gào thét.

Khương Ám Quang mang theo tùy tùng bay qua, hắn thập phần khó hiểu nói:

- Tại sao Lôi tộc lại công kích chúng ta? Đừng nói là có hiểu lầm gì đó a?

- Hiểu lầm hay không nói sau, bọn chúng dám công kích tộc địa của chúng ta, toàn bộ hủy đi, hai vị thúc gia đã mang theo lão tộc trưởng phá vòng vây rời đi, chúng ta tăng thêm tốc độ, nhất định không thể khiến lão tộc trưởng gặp chuyện không may!

Khương Điển thập phần lo lắng nói.

Nhưng mà Khương Ám Quang trầm giọng nói:

- Phụ thân đại nhân, ta thấy chúng ta không nên vội vả đuổi theo!

- Có ý gì?

Khương Điển khó hiểu hỏi thăm.

- Từ khi kẻ gọi là lão tộc trưởng quay về, tộc của ta tình huống phát sinh

biến hóa, hắn dường như muốn khống chế tộc ta thêm lần nữa, ta hoài nghi hắn là kẻ giả mạo, thầm nghĩ muốn đoạt quyền mà thôi!

Khương Ám Quang suy đoán nói ra.

Khương Điển trầm mặc, hắn không nghĩ tới con của hắn sẽ nói ra lời này, nhưng mà hắn cảm thấy có đạo lý.

Hắn nghĩ những năm gần đây sau khi nghênh đón lão tộc trưởng quay về, lão tộc trưởng kia biểu hiện không quá mức để ý chuyện trong tộc, nhưng lại âm thầm liên hệ rất nhiều thủy lão, càng lừa dối hai tộc thúc đi theo.

Lúc ấy hắn cảm thấy lão tộc trưởng này đã từng là người mạnh nhất trong tộc, giao tình với hai tộc thúc rất tốt, nhưng vẫn có chút manh mối phát giác ra, vị lão tộc trưởng này đúng là muốn khống chế quyền lực trong tộc.

- Truyền lệnh xuống, chúng ta thả chậm tốc độ!

Khương Điển suy nghĩ một lúc nói ra.

Ma Hổ tộc xong đời, Ma Hổ sơn mạch trở thành hố sâu, linh thụ, linh thú đã chết bảy tám phần, mà Ma Hổ Tông cách Ma Hổ tộc gần đây cũng bị phá hủy thất thất bát bát.

Tộc nhân Ma Hổ tộc cũng tử thương vô số, xem như truyền thừa của Ma Hổ tộc gặp tai nạn lớn nhất từ trước tới nay.

Chuyện này khiếp sợ Thiên Hổ địa vực, thậm chí là truyền khắp Thiên Vực!

Một cổ tộc truyền thừa mấy hàng chục vạn năm có truyền thuyết bất bại bây giờ lại có vết nhơ trên người.

Mà Ma Hổ tộc cùng Lôi tộc là hai cổ tộc ở cách xa nhau kết thành tử thù.

Nhưng mà đầu sỏ gây ra chuyện hôm nay đang vui vẻ chạy ra xa.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đi dường vòng chạy đi.

Lăng Tiếu tin tưởng đám người Khương Điển sau khi quay về chắc chắn sẽ tử chiến với người của Lôi tộc.

Về phần kết quả như thế nào thì Lăng Tiếu tạm thời không cân nhắc.

Duy nhất làm cho Lăng Tiếu cảm thấy đáng tiếc chính là không thể nào lấy được ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, bằng không chuyện này càng hoàn mỹ.

- Lăng huynh ngươi nói người cướp ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch từng là môn chủ Hắc Ma Môn Hắc Ma sao?

Vũ Bất Phàm kinh ngạc hỏi.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là hắn, hôm nay xem ra hắn và Ma Hổ tộc có chút uyên duyến, bằng không người của Ma Hổ tộc cũng không dè chứng như vậy.

- Điều này cũng đúng, nhưng mà Thủy Nguyên Thạch bị hắn lấy đi, về sau chúng ta muốn lấy lại chỉ sợ không dễ dàng!

Vũ Bất Phàm nói.

- Đây cũng là chuyện không có biện pháp, bọn chúng thực lực cường đại, chúng ta tạm thời không cách nào cưỡng đoạt, chờ ngày sau ta khôi phục rồi

tính tiếp, hiện tại chúng ta nên đi xử lý một chuyến, có lẽ chỗ đó cũng có lôi thuộc tính Thủy Nguyên Thạch đấy!

Lăng Tiếu đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2553 - Thần Hồn Bị Nhốt. (1)

- Tất cả nghe ngươi an bày, ta chỉ phụ trách trợ thủ!

Vũ Bất Phàm không sao cả.

Hắn làm việc này xem như trả nhân tình cho Lăng Tiếu, thứ hai là ngoại vực hung hiểm, đồng thời mượn nhờ thủy nguyên khí ở ngoại vực lớn mạnh mình, lại thông qua các loại chiến đấu giúp mình cường đại lên.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm ngồi trên thánh thú bay đi.

Vào lúc bọn họ tiến vào một địa điểm không có không gian lục địa nào đó, lại xuyên qua rất nhiều không gian loạn lưu, ngẫu nhiên lại tìm kiếm thần tài, lại gặp nơi có thủy nguyên khí nồng đậm thì hấp thu thỏa thích.

Thời điểm tiến vào sâu trong nam vực, đám người Lăng Tiếu bắt đầu gặp gỡ bọn cướp.

Nhưng mà đám người chướp đoạt này không có Chí Tôn đỉnh phong, cũng không phải đối thủ của hai thiên kiêu này, có một bộ phận bị Lăng Tiếu khống chế thành khôi lỗi, có một bộ phận thì bị Vũ Bất Phàm triệt để thôn phệ vào lỗ đen không đáy.

Hai người bách chiến bách thắng nhưng không lưu lại quá nhiều uy danh, bởi vì bọn họ không có lưu người sống để tuyên dương sự tích của bọn họ.

Đảo mắt lại qua ba năm, lực lượng thần hồn của Lăng Tiếu dần dần địa hồi phục, từ sáu phần tăng lên tám phầm, rõ ràng cảm thấy tốt hơn thật nhiều.

Vũ Bất Phàm hiện tại vận dụng thần thông thôn phệ thuận buồn xuôi gió, mà lực lượng của hắn tiến vào viên mãn, muốn tiến thêm một bước không xa.

Hắn có thần thông thôn phệ giúp đỡ, khiến cho hắn ở ngoại vực như cá gặp nước, hắn hấp thu thủy nguyên lực tốc độ nhanh hơn Lăng Tiếu gấp mấy lần.

Nếu như Lăng Tiếu không có hai đại dị vật cùng tương trợ, đúng là không cách nào so sánh với hỗn độn chiến thể đấy.

- Vũ huynh, lần này chúng ta đi dạo Lưu Kim không gian đi, nhìn xem có thần tài phù hợp giao dịch hay không!

Lăng Tiếu đề nghị nói ra.

Vũ Bất Phàm cũng không phản đối ý của Lăng Tiếu, gật gật đầu đồng ý.

Lưu Kim không gian là không gian lục địa, là khu vực danh tiếng ở nam vực, võ giả qua lại giao dịch không ít, mà bản địa cũng có không ít dân cư.

Trong không gian lục địa này bình thường đều có chợ giao dịch, ngẫu nhiên sẽ có chút ít thần vật hiếm gặp xuất hiện, mọi người thường lấy vật đổi vật.

Lăng Tiếu lần này tới đây không phải tâm huyết dâng trào, hắn xác thực là cần tìm kiếm thần tài chữa trị thàn hồn.

Bằng không hắn đột phá tới Chí Tôn cao giai chỉ sợ sẽ phi thường gian nan, thậm chí là không thể đột phá.

Hắn cách đó không lâu vừa vặn tìm được tin tức trong thần hồn của tên cướp nói về Lưu Kim không gian, ngẫu nhiên có người cầm thần vật chữa trị thần hồn ra giao dịch, cho nên hắn tới đây thử thời vận!

Lưu Kim không gian còn nhỏ hơn Thiên Vực không ít, nhưng cũng bằng một phần năm của Thiên Vực, nhân khẩu thì ít, nhưng mà thực lực chỉnh thể thì mạnh hơn Thiên Vực một bậc!

Lưu Kim không gian này có Lưu Kim Bang cường đại nhát, trong đó lại có những thế lực nhỏ chiếm đóng.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm mang theo đấu bồng che mặt, đi vào đây khiến không ai nhận ra.

Hôm nay Ma Hổ tộc tuyên bố lệnh truy nã đã truyền tới, ở ngoại vực có rất nhiều không gian có hình ảnh của bọn họ, vì ngăn ngừa phiền toái, cũng nên che dấu dung mạo.

Hai người tiến vào đây xong, rất nhanh đã tìm được nơi giao dịch cỡ lớn.

Nơi này là do Lưu Kim Bang chưởng quản, không đạt tới Chí Tôn thì không cách nào vào đây.

Mỗi một Chí Tôn đi vào đều phải giao nạp thần tinh mới đi vào.

Tiến vào đây võ giả ít đi rất nhiều, mà khí tức nội liễm, thực lực phi phàm.

Bọn họ cố định ngồi trên đất nhắm mắt dưỡng thần, trước mặt bày các đồ vật, còn có rất nhiều thần khí cung cấp cho người giao dịch xem.

Lăng Tiếu truyền âm cho Vũ Bất Phàm nói:

- Vũ huynh ngươi có thể tùy tiện đi xem đi, nếu có phù hợp cứ nói với ta.

Bàn về phương diện trân tàng, chỉ sợ Vũ Bất Phàm không bằng hắn.

Mà Vũ Bất Phàm giết người là không thấy máu, ngay cả không gian giới của đối phương cũng nuốt sạch, muốn có thu hoạch thì không dễ dàng.

- Ta sẽ không khách khí với ngươi.

Vũ Bất Phàm cũng không cự tuyệt.

Hắn có hỗn độn chiến thể tuy là trời sinh thần thể, nhưng mà lực lượng tiến giai cần thiết cao gấp năm lần người khác, cho nên có thể có thần vật ngũ hành thích hợp với hắn, hắn tuyệt đối không muốn buông tha, mà Lăng Tiếu lại có khả năng giúp đỡ hắn giao dịch.

Thời điểm hai người đang đi xem quầy hàng, một người mang theo vẻ tươi cười đi tới, nói:

- Hai vị đại nhân xem xét rất lạ mặt, khẳng định là lần đầu tiên tới nơi này a, ta rất quen thuộc với nơi này, không biết các ngươi cần thiết giao dịch thần vật gì, ta có thể giúp các ngươi tìm được, tại đây không có, có lẽ ta cũng giúp liên hệ giúp các ngươi.

Lão nhân kia tướng mạo bình thường, dáng người cũng thấp bé, nhưng mà trước ngực có huy chương tiêu chí lưu kim, hiển nhiên là người của Lưu Kim Bang.

Nhưng mà tướng mạo của hắn xấu xí, trên mặt không có vẻ đứng đắn, nhưng hắn là Chí Tôn Thủy Thần, thật sự không thể nhìn người nhìn bề ngoài a.

- Không biết ngươi xưng hô như thế nào?

Lăng Tiếu không vội đuổi người, hắn hạ thấp tư thái hỏi.

Lão nhân kia dường như thụ sủng nhược kinh, nói:

- Tiểu lão đầu chính là quản sự Lưu Hoa Đồng, hai vị cứ gọi ta là lão Lưu.

- Vậy làm phiền lão Lưu ngươi dẫn chúng ta xem bốn phía, chúng ta đều có hứng thú với các loại thần tài.

Lăng Tiếu đáp.

Lưu Hoa Đồng không nghĩ tới gặp gỡ một người giàu có, tươi cười càng đậm, hắn mang theo Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đi vào thông đạo, hơn nữa bắt đầu giới thiệu thần vật ở mỗi quầy hàng.

Kỳ thật đối với các loại thần vật này Lăng Tiếu rõ như lòng bàn tay, cũng không cần Lưu Hoa dẫn đường.

Nhưng mà cân nhắc đối phương là rắn rít địa phương, có một số việc vẫn cần hắn hỗ trợ.

Sau khi đi một vòng, Lăng Tiếu cũng nhiều lần ra tay giao dịch không ít thần vật.

Hắn thân là dược thần, mặc kệ là thần tài gì cũng có tác dụng với hắn, nhưng hắn chỉ giao dịch những thứ hiếm có khó tìm và đồ vật cần thiết cho Vũ Bất Phàm.

Lưu Hoa Đồng nhìn thấy Lăng Tiếu tùy ý ra tay, lòng hắn rất mừng rỡ, bởi vì chứng minh sau khi giao dịch thành công, hắn cũng có thể đạt được một ít thu nhập.

- Này lão Lưu, ta nghe nói chỗ các ngươi có giao dịch thần vật chữa trị thần hồn, ta đi một vòng sau không phát hiện ra?

Lăng Tiếu tùy ý hỏi thăm.

- Ách, cũng có một ít, nhưng mà cấp bậc không cao lắm, không có khả năng hiệu quả với hai vị địa nhân, chỉ có tác dụng với tiểu bối Thần Vương mà thôi!

Lưu Hoa cùng chần chờ nói ra.

- Chẳng lẽ không có cao giai một chút? Ví dụ như Thất Hồn Yêu Hoa?

Lăng Tiếu tiến thêm một bước hỏi.

- Thì ra đại nhân tới đây vì Thất Hồn Yêu Hoa, thứ này có thì có, nhưng mà...

Lưu Hoa Đồng lộ ra vẻ khó làm.

- Lưu lão ngươi nói đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Lăng Tiếu mừng rỡ trong lòng, lập tức hỏi thăm, đồng thời trong tay hắn xuất hiện hai gốc thủy thuộc tính Chí Tôn thần tài, đây là hối lộ Lưu Hoa Đồng.

Lưu Hoa Đồng lộ ra sắc mặt thân thiết, lập tức mở miệng nói những gì hắn biết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2554 - Thần Hồn Bị Nhốt. (2)

- Thất Hồn Yêu Hoa chính là đồ vật do một mình Diệt Hồn lão quỷ có, hắn vạn năm qua cầm hai gốc ra giao dịch, loại thần vật này đối với bất cứ Chí Tôn nào cũng là đồ vật đáng quý, nó có thể khiến thần hồn của người ta tăng lên thật nhanh, có trợ giúp hiệu quả tu luyện nhanh hơn, thứ hai có thể giúp người bị diệt thần hồn hoặc tổn thương ăn vào là khôi phục lại, có thể nói Thất Hồn Yêu Hoa là vật bất cứ kẻ nào cũng muốn có.

Lưu Hoa Đồng giải thích.

Hắn nói những lời này Lăng Tiếu cũng hiểu, nhưng mà hắn vẫn kiên nhẫn nghe Lưu Hoa Đồng nói xong.

- Hôm nay Diệt Hồn lão quỷ đã bắn tiếng, ai có thể xuất ra hai gốc Chí Tôn thần tài đỉnh cấp mộc thủy như Thất Hồn Yêu Hoa, hắn sẽ mang một gốc Thất Hồn Yêu Hoa cuối cùng giao dịch ra ngoài!

Lưu Hoa Đồng nói, hắn bổ sung một câu:

- Mỗi một chủng Chí Tôn thần tài đỉnh cấp hiếm thấy bực nào, muốn dùng hai đổi một, cũng không bao nhiêu người nguyện ý làm, nhưng mà tin tức này sau khi truyền ra ngoài thì có nhiều người đã chuẩn bị tốt, ý định đổi Thất Hồn Yêu Hoa tới tay.

- Hai gốc Chí Tôn thần tài đỉnh cấp!

Lăng Tiếu cười lạnh.

Chí Tôn thần tài vốn không nhiều lắm, nhưng mà đạt tới đỉnh cấp càng hiếm thấy, trừ phi là Chí Tôn đỉnh phong mới có mà thôi.

Lăng Tiếu thu hết những năm này, hắn cũng không tìm được vài gốc, huống chi đối phương còn cần hai loại là thủy mộc thuộc tính đấy.

- Ta khuyên hai vị đại nhân đừng nên lẫn vào, ta nghe nói lần này có không ít người nguyện phải có Thất Hồn Yêu Hoa, trong đó có không ít nhân vật nổi tiếng, không có mấy người dám tranh Thất Hồn Yêu Hoa với bọn họ đâu!

Lưu Hoa Đồng khuyên.

- Cái này không nhọc lão Lưu ngươi hao tâm tổn trí, ngươi nói cho ta biế Diệt Hồn lão quỷ ở đâu, hoặc là bọn họ chuẩn bị giao dịch ở đâu, ta đến lúc đó sẽ đi qua!

Lăng Tiếu nói.

- Lần này cử hành ở Lưu Kim đấu giá hội, đến lúc đó do Lưu Kim đấu giá hội bảo vệ an nguy cho Diệt Hồn lão quỷ, mà muốn đi vào bán đấu giá, tự nhiên phải giao nạp thần tinh ra! Thời gian đại khái là môt tháng sau!

Lưu Hoa Đồng nói ra.

- Tốt, chúng ta sẽ chờ một tháng, hai gốc thần thảo này cho ngươi, kính xin ngươi dẫn chúng ta tới gần chỗ bán đấu giá, lại an bài chỗ nghỉ ngơi cho chúng ta!

Lăng Tiếu sảng khoái đáp, hơn nữa hai gốc thần thảo này là thưởng cho Lưu Hoa Đồng.

Lưu Hoa Đồng đại hỉ, lúc này đáp:

- Không có vấn đề, hai vị mời đi theo ta, cam đoan an bài cho hai vị nơi yên tĩnh nhất.

Lưu Hoa Đồng nói một câu liền không có nói nhảm, mang theo Lăng Tiếu cùng cùng Vũ Bất Phàm đi tới phòng nghỉ ngơi.

Không bao lâu bọn hắn đi tới trước một lầu các xa hoa.

- Nơi này là nơi chuyên môn tiếp đãi khách như hai vị đại nhân, bên trong mỗi mỗi phòng đều có trận pháp ngăn cách, có thể ngăn chặn người khác rình coi, có thể cung cấp nơi yên tĩnh cho hai vị, một tháng sau bắt đầu đấu giá, ta sẽ thông báo cho hai vị, mà bán đấu giá cách đây không xa, từ nơi này cũng costheer nhìn thấy.

Lưu Hoa Đồng nói ra.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cảm thấy mới lạ, Lưu Kim Bang này quả nhiên có khác, không ngờ kiến tại lầu các có trận pháp phủ kín cho Chí Tôn Thủy Thần nghỉ ngơi!

Cần biết mỗi Chí Tôn Thủy Thần có thể tự hành bố trí cấm chế ngăn cách người ta rình coi, nhưng mà đối mặt với kẻ mạnh hơn mình nó chẳng dùng được gì.

Nhưng mà trận pháp ngăn cách thì khác, nếu bị xuyên qua thì trận pháp sẽ cảnh báo, nhắc nhở người trong trận, do đó đạt hiệu quả đề phòng người khác.

- Chỗ của các ngươi có thần trận sư sao?

Lăng Tiếu tùy ý mà hỏi thăm.

- Xem ra hai vị đúng là lần đầu tiên tới đây, người nào không biết phó bang chỉ Lưu Kim Bang ở Lưu Kim không gian, không, cả nam vực là trận vân sư cao cấp chứ.

Lưu Hoa Đồng tùy tiện nói ra..

Lăng Tiếu lại hỏi

- Này lão lưu ngươi có thể dẫn kiến ta với đại sư này không?

Hắn nói một câu:

- Đương nhiên không thiếu chỗ tốt cho ngươi.

- Chuyện này, có chút khó ah! Phó bang chủ từ trước đến nay không thích ai tới gần, quanh năm nghiên cứu trận pháp, ta cũng không nhất định gặp hắn được.

Lưu Hoa Đồng lộ ra vẻ làm khó.

- Ân, ta hiểu khó xử của ngươi, nhưng mà ngươi nếu như có thể dẫn kiến ta tới đại sư này, ta tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi!

Lăng Tiếu nói rất nghiêm túc.

Lưu Hoa Đồng đã nhìn thấy Lăng Tiếu ra tay, có thể nói là trân tàng phong phú, nếu như làm xong việc này, có thể có không ít chỗ tốt.

Lưu Hoa Đồng do dự nói ra:

- Ta làm hết sức mà thôi, ta cũng không dám đánh cược!

- Đi, vậy làm phiền lão Lưu!

Lăng Tiếu đáp.

Hắn nói thầm trong lòng:

- Muốn bố trí thủy nguyên trận nhất định phải tìm được Thần giai trận vân sư, mà không biết phó bang chủ Lưu Kim Bang năng lực như thế nào!

Lăng Tiếu tập hợp đủ chín đại Thủy Nguyên Thạch, nhưng mà chỉ thiếu trận vân sư đỉnh cấp.

Cho nên Lăng Tiếu nghe được trong Lưu Kim không gian có được thần cấp trận vân sư, có thể kết bạn với trận vân sư này cũng có lợi cứ không có chỗ hỏng.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm lựa chọn gian phòng xong, liền tới đại sảnh ngồi uống rượu và ăn ít thức ăn, cũng hy vọng nghe được tin tức nào đó.

Nhưng mà người có thể đi vào đây đều làChí Tôn Thủy Thần, bọn họ trao đổi cái gì cũng truyền âm, người khác căn bản không cách nào có thể nghe bọn họ nói gì.

Sau đó bọn họ quay về phòng nghỉ ngơi.

- Chỉ sợ không khôi phục được mười phần thì ta khó mà ngưng tụ huyết nhục thần hồn, ta nhất định phải có được Thất Hồn Yêu Hoa!

Lăng Tiếu nghĩ trong lòng.

Thất Hồn Yêu Hoa là Chí Tôn thần tài đỉnh cấp, công hiệu của nó phi thường cường đại.

Hắn chỉ mong có được Thất Hồn Yêu Hoa, chỉ cần đạt được nó thì hắn có thể khôi phục trong thời gian ngắn nhất!

Thần hồn của Lăng Tiếu hiện tại khó khôi phục mười phần như lúc trước, không có ngoại vật trợ giúp là không được.

Vận chuyển Khống Thần Quyết khôi phục thần hồn, hắn phải tranh thủ thời gian tăng được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng mà thời điểm thần hồn nhàn rỗi, Lăng Tiếu đưa ý thức tiến vào không gian hỗn độn tìm hiểu ý cảnh trong đó, hắn hiện tại đã ý thức được phải nhah chóng đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, sau đó hắn mới có thể tìm hiểu cách nào bước vào cảnh giới truyền thuyết kia.

Nếu có một ngày hắn hoàn toàn khống chế không gian hỗn độn, vậy có ý nghĩa hắn là siêu cấp Chí Tôn Thủy Thần rồi!

Đương nhiên muốn đạt tới cảnh giới này không biết phải trải qua năm nào tháng nào.

- Tạo vật thế giới, có lẽ ta nên nếm thử gia tăng thêm nguyên tố trong không gian này, có lẽ có thu hoạch không tưởn!

Lăng Tiếu lớn mật suy đoán.

Hắn lợi dụng thần hồn hư không ngưng vật, chế tạo thành đủ loại linh thụ, linh thảo, linh thú, khiến chúng nó ở lại trong không gian hỗn độn.

Cho dù hắn chỉ tạo ra tử vật, cho dù dính chút ít khí tức hỗn nguyên là sinh

ra đôi chút linh tính, nhưng cuối cùng vẫn diệt vong.

- Còn vô dụng, cảm giác, cảm thấy ta chưa tìm hiểu ra điểm mấu chốt trong đó.

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, sau đó rời khỏi thế giới hỗn độn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2555 - Uy Lực Của Kim Long Đàn.

Lúc này hắn đã cảm ứng được ngoài cửa có người tìm hắn.

Lăng Tiếu đi qua mở cửa, chỉ thấy Lưu Hoa Đồng đang chờ ở bên ngoài.

- Lão Lưu đã có kết quả chưa?

Lăng Tiếu mang theo vài phần chờ đợi.

Lưu Hoa Đồng khoát tay, nói:

- Lão Lưu ta bỏ hết vốn liếng cũng không gặp được đại sư a.

Lăng Tiếu lợi dụng lung linh chi tâm cảm ứng, lập tức phát hiện Lưu Hoa Đồng nói lời này không sai, nhưng mà hắn còn phát hiện hắn cất dấu một chút tiểu tâm tư.

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Đã như vầy, vậy không hề khiến lão Lưu khó xử, dù sao chúng ta sau khi đấu giá chấm dứt sẽ rời đi, đợi cơ hội sau đi!

Lưu Hoa Đồng không nghĩ tới Lăng Tiếu trước sau thái độ biến hóa lớn như vậy, hắn vốn định đắn đo lộ ra một chút tin tức, sao đối phương đột nhiên không có hứng thú?

- Kỳ thật ngươi muốn biết cũng có biện pháp!

Lưu Hoa Đồng lại bám vào hy vọng này, hy vọng có thể khiến cho Lăng Tiếu hứng thú.

NHưng hắn không biết Lăng Tiếu đã biết rõ biện pháp của hắn rồi, lúc này khoát khoát tay nói:

- Thôi vậy, dù sao ta tìm vị đại sư chỉ là ngưỡng mộ phong thái của hắn mà thôi, ngược lại cũng không có đại sự gì.

Hắn lại đổi chủ đề:

- Lão Lưu, còn cách đấu giá bao lâu?

- Bảy ngày sau chính là ngày đấu giá!

Lưu Hoa Đồng đáp, hắn lại hỏi một câu:

- Đại nhân thật không cần gặp đại sư?

- Không cần!

Lăng Tiếu khoát tay đáp.

Lưu Hoa Đồng đi rồi, Lăng Tiếu lại quay về phòng lần nữa.

- Thì ra đại sư kia hứng thú với Thất Hồn Yêu Hoa a, chuyện này không dễ xử lý!

Lăng Tiếu khó xử nghĩ thầm.

Hắn từ nội tam của Lưu Hoa Đồng tâm biết được vị đại sư kia tên là Lưu Sa

Đồ, mà đại sư này cũng cần Thất Hồn Yêu Hoa.

Trận vân sư cùng Luyện Đan Sư có một điểm giống nhau, chính là bọn họ cần tinh thần lực, hồn lực yêu cầu rất cao.

Cho nên Lưu Sa Đồ này muốn lợi dụng Thất Hồn Yêu Hoa lớn mạnh thần hồn của mình, khiến cho hắn thời điểm khắc trận vân có tác dụng lớn hơn.

Lăng Tiếu phát hiện điểm này thì có chút khó xử.

Hắn có việc cầu vị đại sư này, nhưng mà hắn nguyện phải có Thất Hồn Yêu Hoa, hắn rất khó xử.

- Tính toán, nước đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cùng lắm sau khi ta lấy được Thất Hồn Yêu Hoa thì tìm hồn thảo đền bù cho hắn, lại nói cũng không biết hắn có khả năng bố trí thủy nguyên trận là đại trận đỉnh cấp hay không!

Lăng Tiếu than nhẹ một câu, hắn ngồi xuống khôi phục hồn lực.

Rất nhanh, thời gian đấu giá đã tới.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đều đi ra khỏi lầu các, mà Lưu Hoa Đồng cũng đi tới đưa bọn họ vào đấu giá hội lớn nhất Lưu Kim không gian.

Đấu giá hội bình thường chỉ bán đồ bình thường, nhiều thứ dung thần vật làm chủ, thánh vật căn bản không đưa lên mặt bàn.

Diệt Hồn lão quỷ rất tin tưởng vào Lưu Sa Bang nên đưa Thất Hồn Yêu Hoa phó thác cho nơi này đấu giá., bởi vì Lưu Sa Bang là thế lực có uy tín chuyên bảo hộ người ủy thác tới cùng.

Đấu giá hội sắp bắt đầu đã có nhiều khí tức cường đại hàng lâm.

Lăng Tiếu cảm ứng được thực lực của những người này thâm bất khả trắc, còn có mấy khí tức cho hắn cảm giác áp bách.

- Ngoại vực rộng lớn bao la bát ngát, thật không biết có bao nhiêu người đạt tới Chí Tôn Thủy Thần a!

Vũ Bất Phàm than nhẹ nói ra.

- Đây là tự nhiên, nghe nói có vô số tiền nhân tiến vào nơi không biết, nói không chừng có địa phương cường đại hơn Thiên Vực đấy!

Lăng Tiếu phụ họa, hắn lại nói:

- Chúng ta đi vào thôi.

Lưu Hoa Đồng đã rời khỏi, hắn chỉ phụ trách mang Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đến đây.

Hắn cũng chẳng muốn nói với Lăng Tiếu làm sao tìm kiếm Lưu Sa Đồ.

Loại chuyện này không lợi hắn không làm.

Nhưng mà hắn không rõ kỳ thật Lăng Tiếu đã sớm biết cách nào tìm được người rồi.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm mang đấu bồng, đứng ngồi ở một góc không ai chú ý.

Rất nhiều người ăn mặc như bọn họ, dường như không muốn bị người ta nhận ra thân phận.

Không bao lâu về sau có ba khí tức cường đại từ phương xa bay tới.

Ba người này có một là lão già, trong đó người chính giữa mặc quần áo và trang sức kỳ dị, quần áo tỏa ra khí tức huyền bí và hình dáng như trận đồ, đườn vân sống động, cho người ta cảm giác khó nói rõ, giống như dây không phải y phục, mà là một bộ trận đồ gia thân.

Không cần phải nói, lão giả này chính là trận vân sư nổi danh cả Lưu Kim không gian và nam vực, Lưu Sa Đồ.

Hắn tướng mạo có chút xấu xí, mắt hãm sua, cái mũi ưng, tóc muối tiêu, mặt khô gầy, thần sắc cũ móc, cho người ta cảm giác chớ lại gần.

Ở bên cạnh hắn có hai người khí tức sâu như biển, ăn mặc bình thản, nhưng mà giơ tay nhấc chân có khí thế hàng lâm, hai người này rõ ràng đều là Chí Tôn đỉnh phong.

Ba người này trên ngực có huy chương Lưu Kim, hiển nhiên là người của Lưu Kim Bang.

Ba người này đi vào với bộ dáng rất bình thản, giống như xem mọi người như không khí.

Lăng Tiếu nhìn qua rành mạc, nói thầm:

- Thì ra đó là phòng ngự chiến y, không biết có năng lực cường đại hay không?

Ba người này sau khi đi vào, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cũng đi vào trogn đấu giá hội.

Cái này đấu giá hội không có bất kỳ ghế lô đáng nói, toàn bộ là tại một đại sảnh ở trong, nơi này có ngồi xuống vị, đầy đủ dung nạp 500 người sân bãi.

Ở chỗ này bốn phía có không ít người của Lưu Kim Bang, bọn họ phụ trách an toàn.

Mặc kệ là người nào tiến vào đây đều được tuân thủ quy củ, tuyệt đối không thể sinh sự ở đây, bằng không tất sát!

Bốn phía nơi này còn có trận pháp cường đại bảo hộ, có thể thừa nhận công kích của Chí Tôn mà không bị hủy diệt!

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đi lên vị trí của mình.

Đấu giá hội qua một lúc mới bắt đầu, nhưng mà chung quanh có không ít hơn trăm Chí Tôn Thủy Thần, thực lực cũng rất cường đại.

Những người này tính cả người Lưu Kim Bang, còn có thế lực Chí Tôn khác ở Lưu Kim không gian, càng có Chí Tôn ở bên ngoài.

Trong hơn trăm người này có vài tên là Chí Tôn đỉnh phong, bọn họ là tồn tại cường đại nhất trong ngoại vực, có lẽ tới đây vì Thất Hồn Yêu Hoa, đương nhiên cũng có khả năng là vì thần vật khác.

Đấu giá hội không cử hành riêng cho Thất Hồn Yêu Hoa, đồng thời cũng đấu giá một ít thần vật khác.

Sau một lúc lâu, rốt cục có một thiếu phụ xinh đẹp bước vào.

Thiếu phụ này bộ dáng chừng ba mươi và đầy tao nhã, nàng người mặc lụa hơi mỏng, mơ hồ có thể thấy được làn da non mịn cả nàng, nàng ném mị nhãn đều có thể khiến Chí Tôn Thủy Thần động tâm!

Mỹ nữ đấu giá sư này thực lực bán Thủy Thần.

Giọng nói thanh thúy của nàng vang lên, đấu giá hội rốt cục bắt đầu.

Đấu giá hội này có không ít Chí Tôn thần tài hiếm thấy, còn có Cổ Thần khí cao cấp, thượng cổ thần quyết, thần kỹ, các loại kỳ trân hiếm lạ.

Những thứ này là đồ vật ưa thích của Chí Tôn Thủy Thần, mỗi vật đấu giá đều có giá co.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm xem như người kiến thức và tài đại khí thô, nhưng mà những thứ này kém nhất thì mỗi một kiện thần vật đều có giá tương đương thượng đẳng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2556 - Húc Nhật, Băng Thủy.

Bọn họ cung cấp thần tinh có thể tương ứng một cái tinh mạch, số lượng khủng bố dọa người.

- Thật sự là không đến Thiên Vực không biết thực lực mình yếu, không đến ngoại vực không biết rằng mình nghèo rớt dái!

Vũ Bất Phàm vô cùng cảm khái.

Lăng Tiếu tràn ngập đồng cảm nói:

- Đúng vậy, ngoại vực tư nguyên nhiều, những người này đều sống mấy vạn năm trở lên, lưu lạc ngoại vực nhiều năm, thu hoạch rất nhiều thần vật, trân tàng tự nhiên là vô cùng phong phú.

Lăng Tiếu khống chế rất nhiều khôi lỗi, hắn tin tưởng trân tàng của mình nhiều hơn đám người này nhiều, nhưng mà hắn không muốn tranh mấy thứ vô vị.

Có ratas nhiều thần vật, Lăng Tiếu cũng ra tay mấy lần, cuối cùng cũng đạt được ba bốn thần vật.

Những thứ này với hắn mà nói là thu hoạch không tệ.

- Kế tiếp sẽ đấu giá phòng ngự chiến y của Lưu Sa Đồ đại sư, phòng ngự chiến y này dùng da của Thanh Lân Nhạc thập nhất giai cao giai đặc chế thành, hơn nữa Lưu Sa Đồ đai sư trước mắt là thần văn sư, chỉ càn kích hoạt trận vân thì không những ngăn được công kích của Chí Tôn đỉnh phong, còn

có năng lực sát phạt cường hãn, người dưới Chí Tôn đỉnh phong cũng có thể ngăn cản rất tốt, phòng ngự chiến y này chỉ giao dịch hai chủng loại thủy, mộc Chí Tôn thần tài đỉnh cấp, hoặc là Thất Hồn Yêu Hoa cũng có thể trao đổi!

Mỹ phụ kia giọng nói trong trẻo, lắc mông nói ra.

Giọng của mỹ phụ vang vọng, người trong hội trường chấn động mạnh.

- Phòng ngự chiến y của Lưu Sa Đồ đại sư cũng mang ra bnas, nghe đồn chỉ có hắn và bang chủ Lưu Kim Bang có một kiện mà thôi, xác thực có được năng lực phòng ngự vô cùng cường hãn.

- Sa Đồ đại sư vì cái gì cần thủy, mộc hai chủng thần thảo chứ? Nhưng hắn tu luyện kim thuộc tính ah!

- Ngươi không hiểu a, Sa Đồ đại sư đang cần Thất Hồn Yêu Hoa, hắn muốn thủy, mộc hai chủng thần thảo này cuối cùng chính là trao đổi Thất Hồn Yêu Hoa của Diệt Hồn lão quỷ, hoặc là Diệt Hồn lão quỷ muốn phòng ngự chiến y này thì phải đưa Thất Hồn Yêu Hoa cho hắn!

- Sa Đồ đại sư đúng là đánh chủ ý tốt, kể từ đó những kẻ muốn có Thất Hồn Yêu Hoa phải cân nhắc rõ giữa phòng ngự chiến y và Thất Hồn Yêu Hoa cái nào thích hợp hơn.

Thất Hồn Yêu Hoa cùng phòng ngự chiến y đều là thần vật Chí Tôn đỉnh cấp, thần vật khác nhau nên hiệu quả khác nhua.

Thất Hồn Yêu Hoa có công hiệu với thần hồn, đối với những người cần tăng trưởng thần hồn hoặc là bị thương thần hồn, tác dụng của nó đương nhiên tốt hơn phòng ngự chiến y; nhưng mà với những Chí Tôn thường xuyên vào sinh ra tử mà nói, phòng ngự chiến y này tuyệt đối là thần y bảo vệ tính

mạng, tăng thêm cơ hội sống sót cho mình.

Tương đối mà nói giá trị chỉnh thể của phòng ngự chiến y cao hơn Thất Hồn Yêu Hoa một bậc!

Cho nên phòng ngự chiến y vừa lấy ra, lập tức có người muốn nó, ai cũng muốn đạt được phòng ngự chiến y này.

Thời điểm lấy phòng ngự chiến y ra thì Lưu Sa Đồ buồn bả nói:

- Phòng ngự chiến y này xem như toàn bộ của cải của lão phu rồi, cần tiêu hao thú đan thập nhất giai cùng thần lực bản thân kích hoạt, một khi mở trận pháp chiến y ra có thể tiến vào trạng thái vô địch, cho dù là xuất nhập không gian hiểm địa gì cũng được, điểm này mọi người nên tin tưởng nhân phẩm của ta.

Hắn lại nói thêm:

- Ta lấy phòng ngự chiến y ra mục đích chính là Thất Hồn Yêu Hoa của Diệt Hồn lão quỷ, Diệt Hồn lão quỷ không bằng chúng ta trực tiếp trao đổi đi, miễn lãng phí thời gian của mọi người.

Nói xong ánh mắt của hắn nhìn qua một góc.

Ở hướng đó có người mang đấu bồng, trên gương mặt có khí tức huyền ảo lờ mờ, làm cho người ta không rõ tướng mạo.

Người này thân hình cao gầy, khí tức cực kỳ nội liễm, hắn như dung nhập vào thiên địa, không người nào chú ý tồn tại của hắn.

Tất cả mọi người nhìn theo ánh mắt Lưu Sa Đồ, ánh mắt của bọn họ đầy kinh ngạc.

- Chẳng lẽ hắn chính là Diệt Hồn lão quỷ hay sao? Đây là độc hành hiệp tiếng tăm lừng lẫy ở nam vưc, tính cách của hắn phi thường cổ quái, động một chút lại giết người.

- Thất Hồn Yêu Hoa so sánh với chiến y mà nói, phòng ngự chiến y này càng trân quý hơn một chút, nếu ta có thì ta lập tức đổi với hắn.

Người ở đây nhao nhao truyền âm với đồng bạn của mình.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm nhìn qua phía Diệt Hồn lão quỷ.

Chẳng biết tại sao Lăng Tiếu đột nhiên có cảm giác vô cùng quen thuộc, từ bổn nguyên khiến tâm ý của hắn kích động lên.

Diệt Hồn lão quỷ mở miệng với Lưu Sa Đồ.

- Ta không có hứng thú với phòng ngự chiến y.

Diệt Hồn lão quỷ giọng nói già nua, lộ ra vẻ khó nghe, đồng thời hắn cũng không lưu tình cự tuyệt đề nghị của Lưu Sa Đồ.

Lưu Sa Đồ dường như sớm biết kết quả này, lúc này cũng không miễn cưỡng, hắn nói với người khác.

- Nếu ngươi không cần, vậy cho các vị ở đây đấu giá đi, tin tưởng mọi người ngồi đây chắc chắn sẽ xuất ra thủy, mộc Chí Tôn thần tài đỉnh cấp, vừa vặn cho ta đổi Thất Hồn Yêu Hoa!

Lưu Sa Đồ ý tứ này rất rõ ràng, nếu không vì cần thần vật đổi Thất Hồn Yêu Hoa, hắn chắc chắn sẽ không giao dịch chiến y.

Lúc này mỹ phụ đấu giá sư nói:

- Sa Đồ đại sư nói rất rõ ràng rồi, vậy ta công bố Thất Hồn Yêu Hoa và bảo y sẽ cùng đấu giá với nhau, tin tưởng mọi người biết giá trị và công dụng của chúng, ai muốn phòng ngự chiến y vậy mang ra đổi Thất Hồn Yêu Hoa đi, lại chuyển giao cho Sa Đồ đại sư là được, nếu như không có Thất Hồn Yêu Hoa, chỉ sợ Sa Đồ đai sư không thỏa mãn a! Hai kiện thần vật cùng đấu giá, ít nhất cần hai thủy mộc Chí Tôn thần tài đỉnh phong, hoặc là xuất ra thân vật giao dịch khiến hai người thỏa mãn.

- Thiên Diệp Thủy Liên một cây, Vạn Niên Thụ Căn một cây! Đổi Thất Hồn Yêu Hoa!

Lúc này này có một tên Chí Tôn đỉnh phong nói ra.

Cùng lúc đó hắn ném thần vật ra cho mọi người thấy.

Tất cả mọi người nhìn qua, ánh mắt nóng rực.

- Vị này hình như là phó cung chủ Thiên Thủy Cung Thủy Vô Sinh đại nhân, Thiên Thủy Cung chính là thế lực sánh ngang Lưu Kim Bang thực a, khó trách phách lực lớn như vậy.

- Thế nào Diệt Hồn lão quỷ, hai gốc thần tài này thỏa mãn khẩu vị của ngươi không?

Thủy Vô Sinh nhìn qua Diệt Hồn lão quỷ nói ra.

Thủy Vô Sinh nhìn qua trẻ tuổi, dung mạo cũng tương đối anh tuấn, nhưng mà nói chuyện ẻo lả, cho người ta cảm giác nổi da gà.

Nhưng mà không ai dám nói hắn thế nào, nói hắn là nam nhân ẻo lả chính là đi gặp quỷ sớm.

Diệt Hồn lão quỷ còn chưa nói gì, có một người nói trước:

- Hai thứ này của ngươi không tệ, nhưng mà so với Huyễn Thần Tuyền và Khô Mộc Vạn Nhĩ Đằng, dùng để đổi Thất Hồn Yêu Hoa đưa cho Sa Đồ đại sư.

Hai thần vật này hiện ra, cũng khiến người trong đại sảnh chú ý, làm cho mọi người sợ hãi thán phục không thôi.

Loại thần vậ này người bình thường không thấy được, bây giờ có thể nhìn thì mọi người rất hưng phấn rồi.

Lúc này Lưu Sa Đồ cũng lấy ra hai kiện thủy mộc Chí Tôn thần tài đỉnh phong ra..

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2557 - Khống Chế Hướng Dẫn. (1)

Thời gian ngắn ngủi đã có năm sáu người tiến hành đấu giá, cùng bày ra thẻ đánh bạc của mình, chờ lấy Diệt Hồn lão quỷ quyết định.

Diệt Hồn lão quỷ bản thân không có nửa điểm lo lắng, dường như không có trông cậy vào đám người này xuất thứ tốt ra.

- Diệt Hồn lão quỷ ngươi quyết định muốn thần vật của ai?

Lưu Sa Đồ không chờ được nói ra.

Mấy người kia thì có hai ba người tới vì phòng ngự chiến y của hắn, hắn đương nhiên hy vọng Diệt Hồn lão quỷ lựa chọn thần vật trong hai ba người này.

Mọi người khẩn trương lên, nhìn qua Thất Hồn Yêu Hoa rốt cuộc là của ai.

Diệt Hồn lão quỷ nhìn qua mọi người, thời điểm định mở miệng thì có người nói.

- Diệt hồn đại nhân đừng vội, ta dùng một đổi một, ngươi xem gốc thần thảo này có được hay không!

Nói xong ở một hướng có một gốc thần dược trôi nổi trên không trung.

Lúc này một đạo hào quang lam lục đồng thời hiện ra, một loại khí tức khác thường khởi động, khiến cho người ở đây đưa mắt nhìn qua.

- Cái này... Đây là thần thảo gì, không ngờ linh tính mười phần, đã có dấu hiệu hóa yêu ah!

- Thủy, mộc thuộc tính thật đậm, hẳn là một gốc thần tài biến dị song thuộc tính, giá trị của nó có lẽ không kém Thất Hồn Yêu Hoa a! Khó trách dám nói dùng một đổi một.

- Ân, hoa linh nhảy múa bồng bềnh, cho người ta cảm giác như cử hà phi thăng, thực sự là đồ tốt, đây là thần thảo hiếm có chưa từng xuất hiện, thằng này đúng là vận khí tốt.

- Chỉ tiếc là song thuộc tính, so với một thuộc tính thì tác dụng suy giảm nhiều, nhưng mà dường như rất phù hợp yêu cầu của Diệt Hồn lão quỷ a.

Mọi người nhao nhao mở miệng nghị luận.

Song thuộc tính thần thảo cực kỳ hiếm thấy, đạt tới mười vạn năm càng hiếm hơn, đây cũng là nguyên nhân bọn họ kinh ngạc.

Gốc thần vật này hiện ra, ánh mắt Diệt Hồn lão quỷ cùng với Lưu Sa Đồ nhìn qua thần thảo kia, đều lộ động dung.

- Đây là thần vật gì?

Diệt Hồn lão quỷ mang theo vài phần dồn dập nói ra.

- Đây là Mặc Liên Tiên Hà, có thể rửa thần hồn, có thể cho người ta hiểu ra thiên địa, càng có thể tăng trưởng tu vị, ta chỉ có một cây, có thể một đổi một với Hồn Diệt đại nhân không?

Xuất ra vật ấy chính là Lăng Tiếu, hắn mang theo vài phần chờ đợi hỏi.

Thất Hồn Yêu Hoa quan hệ tới việc hắn khôi phục thần hồn, Lăng Tiếu cũng không thể không cầm thứ tốt ra đổi.

Mặc Liên Tiên Hà này chính là thần vật vô cùng kỳ lạ, công hiệu rất rõ ràng.

Diệt Hồn lão quỷ không chút suy nghĩ lập tức nói:

- Tốt, ta và ngươi đổi!

- Chậm đã, các hạ chẳng lẽ không có hứng thú với phòng ngự chiến y sao?

Lưu Sa Đồ nhịn không được mở miệng hoảng sợ nói ra.

Hắn rất cần Thất Hồn Yêu Hoa, ngay cả phòng ngự chiến y theo hắn nhiều năm cũng lấy ra, nếu không thể đổi được thì mặt mũi không tốt, chủ yếu nhất hắn cần phải tăng trưởng thần hồn a!

Lăng Tiếu đáp:

- Phòng ngự chiến y của Sa Đồ đại nhân tuy phòng ngư vô song, ta đương nhiên cũng muốn, nhưng mà ta càng cần Thất Hồn Yêu Hoa, kính xin Sa Đồ đại nhân thứ lỗi.

- Chẳng lẽ không có chỗ thương lượng sao?

Lưu Sa Đồ trầm giọng hỏi.

Lúc này lão giả áo xám bên cạnh nói:

- Các hạ thực cần đồ vật thần hồn, chúng ta có thể cầm thứ khác cho ngươi, gốc Mặc Liên Tiên Hà này không bằng đổi phòng ngự chiến y, Thất Hồn Yêu Hoa tặng cho đại sư được chứ?

- Đúng vậy, nếu như ngươi có thể trao đổi, Lưu Kim Bang chúng ta sẽ nhớ nhân tình này, Sa Đồ đại sư cũng nhớ kỹ!

Một lão giả ảo vàng khác phụ họa.

Hai người này là người bảo hộ của Lưu Sa Đồ, nên đương nhiên phải nói giúp hắn.

- Thực xin lỗi mấy vị đại nhân, ta thật sự là không có Thất Hồn Yêu Hoa không thể!

Lăng Tiếu rất là khẳng định nói.

Tuy phòng ngự chiến y không tệ, nhưng mà hiện tại cần chữa trị thần hôn gấp, bởi vì nó ảnh hưởng tới tương lai của hắn.

Lưu Sa Đồ và ba người khác sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nhìn Lăng Tiếu với ánh mắt bất thiện.

- Nếu như Sa Đồ đại nhân thực cần thần thỏa tăng trưởng thần hồn, gốc Quỷ Hồn Thảo Vương này có lẽ phù hợp với đại nhân đấy.

Lăng Tiếu lại lấy một gốc thần thảo khác ra.

Lúc trước Lăng Tiếu tại Vạn Yêu Sâm Lâm hàng phục Quỷ Hồn vương tử, Quỷ Hồn Vương đã tặng hắn ba gốc Quỷ Hồn Thảo Vương, hắn dùng hai gốc, chỉ còn lại một gốc mà thôi.

Quỷ Hồn Thảo Vương chính là Chí Tôn thần tài, dược hiệu của nó yếu hơn Thất Hồn Yêu Hoa một ít, nhưng cũng là thần thảo hồn loại hiếm có.

Lăng Tiếu đưa tặng chính là vì giao hảo với Lưu Sa Đồ đại sư.

Nếu như người ta chướng mắt thì hắn cũng không có cách nào.

Có một số việc không thể nào vẹn toàn cả.

- Quỷ Hồn Thảo Vương!

Không chỉ có Lưu Sa Đồ kinh ngạc, ngay cả người khác cũng kinh ngạc.

Nếu như bọn họ không có được Thất Hồn Yêu Hoa, Quỷ Hồn Thảo Vương này với bọn họ mà nói là lựa chọn không tệ.

- Không biết các hạ trừ muốn Thất Hồn Yêu Hoa ra, còn cần thần vật gì không, ta muốn đổi Quỷ Hồn Thảo Vương này!

Phó cung chủ Thiên Thủy Cung nói ra.

Một tên Chí Tôn khác nói:

- Đúng vậy, các hạ còn muốn vật gì, chúng ta trao đổi!

Trong lúc nhất thời có vài người muốn trao đổi Quỷ Hồn Thảo Vương với Lăng Tiếu.

Đây là thần thảo hồn loại quá hiếm thấy, đạt tới cấp Chí Tôn càng ít ỏi.

- Các ngươi mò mẫm trách móc cái gì, người ta đang nói với lão nhân ta đấy.

Lưu Sa Đồ có chút bất mãn mở miệng nói ra, hắn lại nói:

- Gốc Quỷ Hồn Thảo Vương này của ngươi là không tệ, nhưng còn không bằng Thất Hồn Yêu Hoa, như vậy đi, ngươi xuất ra hai gốc, phòng ngự chiến

y của ta cho ngươi.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Tại hạ chỉ có một cây, quỷ hồn thảo khác cấp bậc không cao như vậy.

- Vậy ta chỉ có thể dùng thần vật khác đổi với ngươi, Thất Hồn Yêu Hoa liền tặng cho ngươi đi!

Lưu Sa Đồ cũng không muốn tiếp tục ngăn cản người ta giao dịch, đành phải lui một bước mưu cầu Quỷ Hồn Thảo Vương.

- Đa tạ Sa Đồ đại sư!

Lăng Tiếu chắp tay đa tạ, sau đó đi qua phía Diệt Hồn lão quỷ.

Lúc này Diệt Hồn lão quỷ cũng lấy Thất Hồn Yêu Hoa ra.

Thất Hồn Yêu Hoa chớp động hào quang bảy mười, bảy cánh hoa bao bọc cùng chỗ, chính giữa còn có khí tức tinh khiết hiện ra, khiến cho người ta cảm thấy mê muội.

Nó vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người cảm giác thần hồn của mình nhảy lên, đều có xúc động muốn thôn phệ.

Ánh mắt Lăng Tiếu trở nên bức thiết.

- Chúng ta dùng một đổi một, cầm đi đi!

Lăng Tiếu cầm Mặc Liên Tiên Hà đổi với Diệt Hồn lão quỷ, sau đó thu thần vật về.

Tất cả mọi người nhìn qua Lăng Tiếu cùng Diệt Hồn lão quỷ đều cảm thấy nội tâm phức tạp.

- Các hạ hảo hảo bảo vệ tốt Thất Hồn Yêu Hoa này ah!

Diệt Hồn lão quỷ nói một tiếng thì đi ra ngoài phòng đấu giá.

Ánh mắt Lăng Tiếu hoảng sợ nhảy lên, nói:

- Diệt Hồn lão quỷ này là huyết nhục thần hồn!

Hắn cảm ứng thần hồn khác xa người thường, Diệt Hồn lão quỷ tràn ngập huyết khí, cảm giác như thân thể chân thật, nhưng mà hồn lực dao động khó che dấu được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2558 - Khống Chế Hướng Dẫn. (2)

Sau khi Diệt Hồn lão quỷ đi ra ngoài, lập tức có không ít người từ sau cùng đi ra ngoài.

Mọi người đều biết muốn phát sinh chuyện gì, cũng không có vách trần.

- Nói xong chưa, các hạ cần thần vật gì, ta tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngươi.

Lưu Sa Đồ nhìn qua Lăng Tiếu.

- Gốc thần vật này tặng cho Sa Đồ đại nhân cũng được, ta cũng muốn tâm sự với đại sư, có chuyện cần nhờ Sa Đồ đại sư trợ giúp!

Lăng Tiếu rất hào phóng nói ra.

- Lão phu chỉ biết khắc tranh vẽ trận, cái khác không giúp được.

Lưu Sa Đồ nói thẳng trước.

Ý của hắn nói chỉ cần là vẽ trận đồ thì được, chuyện khác hắn không giúp.

- Ta biết rõ!

Lăng Tiếu nói một câu.

- Tốt, nếu vậy ngươi đi theo lão phu đi, tin tưởng tạm thời không có người nào dám động tới ngươi!

Lưu Sa Đồ đạm mạc ứng một tiếng sau đó thu phòng ngự chiến y lại, sau đó đi ra gian phòng sau phòng đấu giá.

Đám người muốn dánh chủ ý lên Lăng Tiếu ở đây chỉ có thể nhẫn nại chờ bên ngoài phòng đấu giá.

Bọn họ không có đảm lượng sinh sự ở đây, bằng không Lưu Kim Bang sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đi tới gian phòng phía sau, Lưu Sa Đồ đi thẳng vào vấn đề.

- Nói đi, cần ta hỗ trợ cái gì?

- Ta nghe nói Sa Đồ đại sư là một gã trận vân đại sư lợi hại, cho nên muốn thỉnh đại sư vẽ trận pháp giúp ta!

Lăng Tiếu nói.

- Trận pháp dễ nói, ngươi khắc trận gì, khắc ở đâu?

Lưu Sa Đồ tùy ý nói.

Hắn ở nam vực này có thanh danh đệ nhất trận vân sư, đây không phải gọi loạn.

- Thủy nguyên đại trận!

Lăng Tiếu nói.

- Tốt thủy nguyên... Cái gì ngươi nói cái gì thủy nguyên đại trận?

Lưu Sa Đồ tùy ý ứng một tiếng, đột nhiên lại ý thức được cái gì đó, thân thể run rẩy hỏi lại một câu.

- Chính là thủy nguyên đại trận!

Lăng Tiếu nói lại lần nữa.

- Ngươi khẳng định không phải nói đùa? Những Thủy Nguyên Thạch bình thường chỉ cần bố trí một chút cấm chế hoặc trận pháp đơn giản là tự động hấp thu thủy nguyên lực, nếu như vậy căn bản không đáng cho ta ra tay.

Lưu Sa Đồ đáp.

- Không, ta nói là tập hợp đủ chín đại Thủy Nguyên Thạch, sau đó bố trí thủy nguyên đại trận, khiến cho chúng sinh ra thủy nguyên lực, hình thành kết giới bảo vệ không gian đại lục!

Lăng Tiếu lại giải thích.

- Tập hợp đủ chín đại Thủy Nguyên Thạch, các hạ khẳng định không nói đùa?

Lưu Sa Đồ kích động nói ra.

Bất luận là thế lực nào đạt được một khối Thủy Nguyên Thạch cũng không tệ rồi, nếu trước người trước mặt tập hợp đủ chín đại Thủy Nguyên Thạch vậy thì khó lường, dù hắn lf trận vân đại sư cũng thèm muốn.

Lăng Tiếu nhìn ra tâm tư của Lưu Sa Đồ, nhưng đổi lại là ai cũng kích động, Lưu Sa Đồ cũng không có sinh ra ý động thủ cướp bóc, nếu không hiện tại Lăng Tiếu khẳng định lập tức chạy trốn.

Nơi này chính là địa bàn của người ta, người ta muốn hạ hắn thì quá dễ dàng.

- Sa Đồ đại nhân trước đừng kích động, ta khẳng định không có chín đại Thủy Nguyên Thạch, đó là thần tài, cho dù là bất cứ thế lực bá chủ nào cũng khó tìm một khối Thủy Nguyên Thạch, ngươi cho rằng ta có sao?

Lăng Tiếu nói.

- Vậy ngươi còn nói bố trí thủy nguyên đại trận, ngươi đây không phải lừa dối ta sao?

Lưu Sa Đồ bất mãn quát.

- Không, ta tuyệt không lừa ngươi, ta mặc dù không có chín đại Thủy Nguyên Thạch, nhưng mà đã có người toàn lực đi gom, có lẽ trăm năm, ngàn năm sau mới gom được, nhưng mà còn cần một trận vân đại sư bố trí thủy nguyên đại trận, không biết đại sư ngươi có thể bố trí nó được không?

Lăng Tiếu lại nói.

Lưu Sa Đồ thần sắc khôi phục lại, nói:

- Thì ra còn chưa gom, nhưng mà các hạ nói vậy rõ ràng là đại sự, hẳn là thật sự muốn kiến tại cổ không gian đại lục khổng lồ sao?

- Chuyện này đại sư không càn hỏi, ta chỉ thay mặt cấp trên nói chuyện với Sa Đồ đại nhân mà thôi, nếu như đại sư có thể hiểu rõ, chúng ta sẽ ước định, thù lao không thiếu ngươi đâu!

Lăng Tiếu cũng không biết nói thêm cái cái gì cho hợp.

Lưu Sa Đồ cũng hiểu đối phương che dậy, cũng không tiếp tục truy vấn, hắn

nói:

- Đại trận viễn cổ bực này ta không có biết, ngươi thỉnh người khác cao minh hơn đi!

Lăng Tiếu lợi dụng lung linh chi tâm trực tiếp xuyên thủng tâm tư Lưu Sa Đồ, hiểu hắn nói là sự thật.

- Đã như vầy, vậy quấy rầy, gốc Quỷ Hồn Thảo Vương này đưa cho đại sư kết giao làm bằng hữu đi!

Lăng Tiếu đem Quỷ Hồn Thảo Vương đưa đến trước người Lưu Sa Đồ.

Lưu Sa Đồ thâm ý sâu sắc nhìn qua Lăng Tiếu, cũng không khách khí thu Quỷ Hồn Thảo Vương lại.

- Trong thiên hạ có thể bố trí thủy nguyên đại trận chỉ sợ đã không tồn tại, nhưng mà nếu ngươi có thể tìm hai ba thần trận sư đồng cấp với ta liên thủ có lẽ sẽ hiểu rõ!

Lưu Sa Đồ còn nói thêm.

Lăng Tiếu nhìn qua Lưu Sa Đồ, nhẹ gật đầu nói:

- Đa tạ đại sư bẩm báo, ngày khác nếu cần hỗ trợ, kính xin Sa Đồ đại sư vui lòng xuất thủ tương trợ!

- Chuyện này nói sau!

Lưu Sa Đồ thản nhiên nói.

Lăng Tiếu cũng không dây dưa nhiều, đang muốn chào từ biệt, Lưu Sa Đồ

lại nói:

- Không bằng lưu lại đây mấy ngày đi!

Lăng Tiếu hiểu Lưu Sa Đồ nói lời này có ý gì, chắp tay nói:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh!

Hôm nay nếu như hắn và Vũ Bất Phàm lập tức rời khỏi Lưu Kim không gian, chỉ sợ sẽ bị người ta đuổi giết, tuy nói hắn không sợ người khác, nhưng vì giảm bớt phiền toái, hắn cũng quyết định ở chỗ này bế quan mấy ngày này khôi phục thần hồn tổn thương mới rời đi.

Như thế cho dù là Chí Tôn đỉnh phong đến đây truy kích, hắn cũng hoàn toàn không sợ.

Sau đó Lưu Sa Đồ bảo người an bài gian phòng cho Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu cũng gọi Vũ Bất Phàm tới, tạm thời lưu lại trong Lưu Kim không gian.

Những người đánh chủ ý lên người Lăng Tiếu cũng biết Lưu Sa Đồ chỉ sợ cố tình che chở cho hắn, cũng không tốt động thủ trong Lưu Kim không gian, đành phải nhao nhao rời đi.

Ngược lại Lăng Tiếu có chút tiếc nuối không có nói chuyện với Diệt Hồn lão quỷ một phen, hắn cảm giác cảm thấy Diệt Hồn lão quỷ này cho hắn cảm giác rất quen thuộc.

Trừ đối phương có huyết nhục thần hồn ngưng tụ thân thể ra, có lẽ còn có cảm giác cộng minh khác.

Nhưng mà chuyện có nặng nhẹ, hắn không dám xác định, hắn cũng chẳng muốn đi tìm kiếm Diệt Hồn lão quỷ để xác nhận.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm tạm thời ở trong địa bàn Lưu Kim Bang quản hạt.

Lăng Tiếu nói với Vũ Bất Phàm một tiếng, bảo hắn chú ý đề phòng, hắn tiến vào trạng thái bế quan.

Nơi này chuyên môn có nơi bế quan, bốn phía bố có trận pháp có thể chống cự người khác quấy rầy, mà hắn lại là người được Lưu Sa Đồ chiếu cố, cho nên rất yên lòng tiến hành bế quan.

Lăng Tiếu điều tức một lúc sau đó cầm Thất Hồn Yêu Hoa ra.

Thất Hồn Yêu Hoa này có hoa hồn phiêu động, từng đợt hồn lực tinh khiết hiện ra, có một loại cảm xúc thôn phệ.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn thôn phệ thì Thất Hồn Yêu Hoa bắn ra một đạo hồn lực cường đại vào thức hải của hắn.

Nhưng mà hồn lực này mang theo công kích đáng sợ, nếu như người không cẩn thận sẽ bị thương thần hồn, do đó gốc Yêu Hoa này sẽ trốn chạy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2559 - Giết Người Đoạt Kiếm.

May mắn Lăng Tiếu có Long Phượng Thần Cô ngăn cản được, hắn miễn bị tổn thương.

- Thất Hồn Yêu Hoa có cổ quái!

Lăng Tiếu nhíu mày, ngay sau đó hắn chấn động, thiên hỏa hiện ra. 1664: Đây cũng ưa thích của bổn cung

Lăng Tiếu chính là Chí Tôn dược thần, hắn muốn luyện hóa một cây thần thảo vô cùng dễ dàng.

Nhưng mà Thất Hồn Yêu Hoa có thiên tính kỵ cái nóng, vừa dính nóng sẽ héo rũ ngay, cho nên thần dịch tiết ra.

Anh anh!

Gốc Thất Hồn Yêu Hoa này phát ra tiếng thút thít nỉ non giống như trẻ con, giống như đang cầu xin tha thứ, lúc này hồn lực chấn động vô hình hiện ra.

Hồn lực này tuyệt đối không phải là do Thất Hồn Yêu Hoa.

Người khác có lẽ cảm ứng không ra hồn lực tồn tại, nhưng mà đối với Lăng Tiếu mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

- Quả nhiên có cổ quái!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thiên hỏa thiêu đốt, hồn lực này muốn tán đi.

Sau khi thiêu đốt sạch hồn lực này, Lăng Tiếu không chút suy nghĩ hấp thu vào bụng, luyện hóa Thất Hồn Yêu Hoa này.

Lăng Tiếu ngồi xuống, bắt đầu toàn lực luyện hóa Thất Hồn Yêu Hoa và khôi phục hồn lực.

Trong một sơn mạch của Lưu Kim không gian có một động phủ, một người mang mặt nạ lẩm bẩm:

- Rõ ràng diệt hồn lực của ta, tiểu tử này quả nhiên có chút cổ quái! Nhưng mà gốc Mặc Liên Tiên Hà này đúng là đồ tốt, có lẽ có thể giúp ta bước ra một bước sau cùng, đồng thời rửa dơ bẩn trong thần hồn của ta.

Hắn dừng một chút, cảm khái nói:

- Bao nhiêu vạn năm qua, ta rốt cục có thể trở về đi báo thù, tộc nhân bị diệt năm đó, chờ ta báo thù a!

Dứt lời người gỡ mặt nạ xuống, chỉ thấy một gương mặt dữ tợn hiện ra, có thể dọa người nhát gan kinh hồn táng đảm đấy.

Thật sự không phải người này khó nhìn, mà là vết kiếm trên má trái quá đáng sợ, nó giống như con rết vậy, vết thương dữ tợn dọa người.

Nếu không phải có vết kiếm này, ngũ quan của hắn phối hợp là một mỹ nam tử a.

Ai lại biết rõ đây chính là gương mặt thật cua Diệt Hồn lão quỷ cơ chứ?

Trong phòng bế quan, thần hồn của Lăng Tiếu giống như phi thăng vậy, hồn lực khôi phục nhanh chóng, một đoàn tinh thần dịch nhanh chóng lấp đầy trong thức hải, lại nhanh chóng chuyển hóa thành thần lực, làm cho thần hồn

được tẩy rửa, một loại cảm giác thoải mái mỹ diệu tới cực điểm.

Hấp thu rất nhiều hồn lực, thần hồn lực lượng không ngừng tăng lên.

Cùng lúc đó từng sợi lực lượng huyết khí tăng lên nhanh chóng, ngưng tụ trên thần hồn của hắn.

Hư ảnh thần hồn không ngừng ngưng tụ lại, rất nhiều huyết khí bao bộc thần hồn của hắn, thần hồn nhanh chóng ngưng tự máu thịt.

Thần hồn của Lăng Tiếu hấp thu rất nhiều tinh thần dịch, hồn lực cùng với huyết khí bao vây cho nên tiến hành khôi phục bước cuối cùng.

Cùng lúc đó một chút hỗn độn chi khí trong thế giới hỗn độn bay ra ngoài, rót vào trong thần hồn của Lăng Tiếu, một chút hỗn độn chi khí bị thần hồn của hắn hấp thu đi, khiến cho lực lượng thần hồn của hắn có cảm xúc tang thương cổ xưa.

Lăng Tiếu say mê trong quá trình khôi phục này, hoàn toàn không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Thời gian nửa năm qua đi, những tên Chí Tôn đánh chủ ý Lăng Tiếu cũng sớm mất đi tính nhẫn nại và rời đi.

Bởi vì bọn họ biết rõ chắc chắn là bế quan hấp thu Thất Hồn Yêu Hoa rồi, chờ đợi thêm nữa cũng chẳng được gì, bọn họ cũng không có nhiều thời gian như vậy chờ ở đây.

Trong phòng bế quan, Lăng Tiếu tỉnh lại.

Lúc này có hai thân ảnh Lăng Tiếu từ trong phòng bế quan ra ngoài, ai nhìn từ bên ngoài cũng không phát hiện được đâu là chân thân, đâu là phân thân.

Bởi vì hai thân thể là hai thân thể huyết nhục, là thật sự tồn tại, cũng không phải hư ảnh ngưng tụ thành.

Qua hồi lâu một thân thể đã tiến vào trong người của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này vô cùng thoải mái nói ra:

- Ha ha, Chí Tôn đỉnh phong, Thất Hồn Yêu Hoa quả nhiên đủ thần kỳ, khó trách có rất nhiều người động tâm như vậy, Mặc Liên Tiên Hà đúng là đáng giá đổi đi.

Hôm nay Lăng Tiếu được hồn lực của Thất Hồn Yêu Hoa trợ giúp, không chỉ khôi phục hồn lực, còn ngưng tụ huyết nhục phân thân, càng khiến cho thần hồn tăng thêm một bước, một lần hành động đạt tới Chí Tôn đỉnh phong.

Giờ khắc này hắn có thể nương tựa vào thần hồn phân thân đối chiến đám người chờ ở ngoại vực rồi.

Hắn khôi phục tươi cười tự tin ngày xưa, hắn có thể cảm giác được thần hồn cường đại, thực lực của chân thân ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Cảm ứng này không quá rõ ràng nhưng nó thật sự tồn tại.

Tin tưởng không qua bao lâu hắn liền có thể đột phá bước vào Chí Tôn cao giai.

- Lần này đi tới không gian lôi điện có nắm chắc một chút.

Lăng Tiếu nói một câu sau đó đi ra khỏi phòng.

Vũ Bất Phàm đã sớm chờ ở bên ngoài.

Hắn nhìn qua Lăng Tiếu đang tươi cười thì nói:

- Xem ra lần này ngươi thu hoạch không ít!

- Là có một chút, nhưng mà ta thấy Vũ huynh dường như cách đột phá bước tiếp theo thật gần, quả nhiên đáng mừng!

Lăng Tiếu cười đáp.

- Chúng ta đừng khiêm nhường nữa, đi thôi, nên ra đi!

Vũ Bất Phàm nói.

- Ân, nhưng mà trước khi đi chúng ta phải nói với người của Lưu Kim Bang một tiếng!

Lăng Tiếu đáp.

Sau đó bọn họ nhờ người Lưu Kim Bang cáo từ Lưu Sa Đồ, liền rời khỏi Lưu Kim không gian.

Nhưng mà lúc bọn họ rời đi, tin tức bọn họ ra ngoài cũng truyền ra ngoài.

Lúc Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm vừa mới ra khỏi Lưu Kim không gian, bọn họ cảm ứng được mười khí tức đáng sợ bao phủ bọn họ.

- Xem ra có ít người còn rất kiên nhẫn, chờ hơn nửa năm không buông bỏ.

Vũ Bất Phàm cười lạnh nói.

- Do bọn chúng cứ tới, ta đang ngứa tay, vừa vặn cầm bọn chúng giải buồn.

Lăng Tiếu cười nói.

Chỉ thấy một nam tử trung niên hiện ra trước mặt Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm.

Nam tử nay chính là phó cung chủ Thiên Thủy Cung Thủy Vô Sinh trên đấu giá hội ngày đó.

Hắn mặc một bộ áo trắng, tóc bay múa, tay cầm bạch phiến, hiển thị rõ phong thái không bị trói buộc.

- Không biết chư vị ngăn đường đi của hai chúng ta là muốn làm gì?

Lăng Tiếu mở miệng hỏi.

- Các ngươi đừng có che lấp diện mạo nữa, các ngươi chính là Lăng Tiếu dược thần và một tên đòng bạn bị Ma Hổ tộc truy nã!

Thủy Vô Sinh giọng nói ẻo lả chỉ vào Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm.

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm nhìn nhau, cũng tháo đấu bồng xuống.

- Nếu các hạ đã biết rõ là chúng ta, chẳng lẽ là muốn thay Ma Hổ tộc bắt chúng ta sao?

Lăng Tiếu hỏi.

- Đúng là có tâm tư này, nhưng mà thân phận Lăng dược thần xuất hiện ở đây, Ma Hổ tộc cho ra thù lao cũng rất mê ngươi đấy.

Thủy Vô Sinh trả lời, hắn lại mở quạt ra phê phẩy.

- Nhưng mà ta không có hứng thú với phần thưởng này, chủ yếu là ta hứng thú với Lăng dược thần mà thôi, nếu như ngươi nguyện ý gia nhập Thiên Thủy Cung của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ phi thường hoan nghênh, hơn nữa ngày sau Ma Hổ tộc biết rõ ngươi ở Thiên Thủy Cung, bọn chúng cũng không dám thế nào.

- Hảo ý của các hạ ta tâm lĩnh, ta là người Kim tộc, không thể nào gia nhập Thiên Thủy Cung của các ngươi, kết giao bằng hữu thì không sao.

Lăng Tiếu từ chối nhã nhặn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2560 - U Ảnh Tộc Diệt Tộc.

- Xem ra Lăng dược thần không có hứng thú với Thiên Thủy Cung của ta rồi! Cứ như vậy đi, giao Thất Hồn Yêu Hoa ra đây, chúng ta cũng không làm ngươi thế nào!

Thủy Vô Sinh lại nói.

Lăng Tiếu cảm ứng được tâm tư của Thủy Vô Sinh, đối phương không chỉ cần có Thất Hồn Yêu Hoa đơn giản như vậy.

- Thật sự là chỉ cần Thất Hồn Yêu Hoa sao?

Lăng Tiếu cười lạnh hỏi ngược lại.

- Đương nhiên còn cần Lăng dược thần giao toàn bộ Chí Tôn Thần Đan ra đây!

Thủy Vô Sinh còn nói thêm.

- Ha ha, nếu ta không theo thì sao!

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Vậy đừng trách chúng ta dùng sức mạnh!

Thủy Vô Sinh không có cảm thấy ngoài ý muốn, phất tay cho người bao vây nơi đây, sau đó còn nói:

- Hai người các ngươi có lẽ chiến lực đều phi phàm. Nhưng mà chúng ta lại có nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn hy vọng xa vời thoát được sao? Ta khuyên các ngươi không nên phản kháng mới tốt!

- Ha ha, chỉ bằng chút người của các ngươi còn muốn ăn chúng ta sao, ngươi quá ngây thơ!

Lăng Tiếu cười to một tiếng, sau đó bên cạnh hắn xuất hiện năm mươi tên Chí Tôn Thủy Thần.

Những người này chính là Chí Tôn khôi lỗi Lăng Tiếu bổ sung trong ba năm qua, bọn chúng đều là người cướp đoạt, bị hắn khống chế được, hiện tại có tổng cộng bảy mươi người, hắn chỉ mang năm mươi người ra, còn lưu lại hai mươi người.

Thần sắc Thủy Vô Sinh vẫn bình tĩnh thong dong cũng đại biến, người khác cũng bối rối.

- Ngươi ưa thích lấy nhiều khi ít đúng không? Đúng lúc, đây cũng là ưa thích của bản cunga thích!

Lăng Tiếu cười nói.

- Không nghĩ tới Lăng dược thần có thủ đoạn bực này, khó trách dám hai người trực tiếp xông ngoại vực, xem ra là sớm có chuẩn bị, nếu Lăng dược thần không muốn tương trợ, vậy thì thôi, xem như ta không phát hiện các ngươi! Chúng ta đi!

Thủy Vô Sinh cũng là nhân vật kiêu hùng, trong tình huống này hắn cũng bình tĩnh khó được.

- Các hạ quá không có đặt chúng ta vào mắt, các ngươi đã muốn ăn cướp,

vậy cũng chuẩn bị bị phản ăn cướp, giao Thiên Diệp Thủy Liên và Thập Vạn Niên Thụ Tâm ra đây, bằng không các ngươi lưu lại nơi này.

Lăng Tiếu cười nhạt nói.

- Ha ha, ta biết rõ ngươi có năng lực lưu chúng ta lại, nhưng mà ngươi có nghĩ kỹ hay chưa, ta có thể bao vây ta lại, nhưng mà ta phá vòng vây rất dễ dàng, ngươi có tin hay không?

Thủy Vô Sinh cười cười, sau đó khí tức của hắn tỏa ra ngoài.

Khí tức Chí Tôn đỉnh phong quét qua, hơn nữa còn áp qua Lăng Tiếu.

Chỉ có khí tức này mà muốn lấn Lăng Tiếu quả thực không có khả năng, huống chi Lăng Tiếu thần hồn lực lượng đã khôi phục, còn tăng cao một bước.

- Vô dụng, đừng phản kháng vô dụng!

Lăng Tiếu hoàn toàn không bị ảnh hưởng nói.

- Vậy sao? Vậy ta trước bắt ngươi lại, xem bọn ngươi có thể làm gì ta?

Thủy Vô Sinh sâu kín nói một tiếng, thân hình lóe lên, biến mất trước mặt.

Vào lúc này, bên người Lăng Tiếu xuất hiện vòng xoáy, muốn thôn phệ hắn.

Đây là Thủy Vô Sinh ra tay, thân là Chí Tôn đỉnh phong, tiện tay là có thể dẫn động lực lượng công kích mạnh mẽ.

- Ngươi đang tự tìm đường chết!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, thần hồn phân thân xuất hiện!

Thủy Vô Sinh là phó cung chủ Thiên Thủy Cung, thực lực đăng phong tạo cực, vừa ra tay chính là long trời lở đất!

Nếu như thần hồn của Lăng Tiếu còn chưa khôi phục thì không cách nào địch nổi, nhưng mà bây giờ hồn lực không chỉ khôi phục còn đạt tới đỉnh phong, lại phối hợp với bảy mươi lần chiến lực còn sợ đối thủ sao?

Thần hồn của Lăng Tiếu vừa mới xuất hiện, lập tức đánh tan công kích của Thủy Vô Sinh.

Thủy Vô Sinh vừa muốn chụp vào đỉnh đầu Lăng Tiếu, đột hiên cảm nhận được lực lượng chấn động mạnh, hắn không chút suy nghĩ lập tức lui ra phía sau.

Lăng Tiếu lúc này hạ lệnh:

- Bắt giữ bọn chúng lại.

Hắn vốn không muốn đắc tội thế lực Thiên Thủy Cung, nhưng mà đối phương lấn lên đầu của hắn, không cho hắn biết chút nhan sắc, lại chẳng phải khiến người ta cho rằng hắn dễ khi dễ sao!

- Ngươi dám, nếu ngươi làm tổn thất bất cứ người nào của ta, Thiên Thủy Cung của ta và các ngươi không chết không ngớt.

Thủy Vô Sinh lúc này giọng nói bén nhọn quát lên.

Thánh thú hộ thân của hắn xuất hiện, trên người hắn có thần giáp phòng ngự, bạch phiến biến mất, tay cầm trường kiếm màu xanh.

- Người Ma Hổ tộc ta cũng giết không lầm, Thiên Thủy Cung của các ngươi ta còn không đặt vào mắt!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, lập tức lao tới chiến đấu.

Thần hồn phân thân của hắn ẩn hình, Đế Long Diệt Thiên Quyết lặng yên đánh tới.

Một công kích hình rồng bá đạo hiện ra, uy lực đạt tới mức đáng sợ.

Thủy Vô Sinh chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng có chân long lao tới, khí thế đáng sợ.

- Chuyện này... Đang xảy ra chuyện gì? Ai ẩn giấu ở chỗ này!

Thủy Vô Sinh kinh kêu một tiếng, trường kiếm như cầu vồng chém qua chung quanh.

Từng kiếm kỹ chém ra không dứt, rất nhiều sóng nước không ngừng hội tụ lại, hình thành thủy triều ngập trời đánh thẳng vào đám chân long.

Rầm rập!

Cường chiêu va chạm không ngớt, rất nhiều lực lượng va chạm bắn ra ngoài.

Cho dù Thủy Vô Sinh rất tự tin cũng cảm thấy huyết nhục sôi trào, một cảm giác hít thở không thông rất khó chịu xuất hiện, trường kiếm trong tay bị chấn động rời tay.

Thủy Vô Sinh không nghĩ tới ở bên cạnh còn có một đối thủ âm thầm ẩn hình mà hắn không biết.

- Đáng chết, khó trách Lăng Tiếu dám tùy ý tu hành ở ngoại vực, hóa ra là có hộ pháp bực này!

Thủy Vô Sinh nghĩ thầm trong lòng, lập tức quát:

- Tất cả mọi người rút lui cho ta!

Có như vậy đối thủ áp chế hắn, hắn đừng muốn Lăng Tiếu hạ sát thủ, còn đối với phương còn có nhiều như vậy giúp đỡ, nếu không trốn tựu là người ngu!

- Còn thoát được sao? Tất cả lưu lại đi!

Lăng Tiếu cười lạnh, chiến lực tăng lên một bậc, từng đạo lực lượng đáng sợ như bài sơn đảo hải hiện ra, bao phủ Thủy Vô Sinh triệt để.

Khôi lỗi của Lăng Tiếu lấy nhiều khi ít, cũng tiến hành vây giết đám Chí Tôn Thủy Thần của Thiên Thủy Cung, không có người nào thoát được.

Thủy Vô Sinh bị đánh huyết khí sôi trào, thần giáp trên người rạn nứt.

Hắn hiện tại mới phát hiện thực lực của đối phương hơn xa hắn, làm cho hắn căn bản không có lực đánh trả.

- Lăng dược thần nhanh... Nhanh cho người dừng tay, ta nhận thua, ta sẽ giao Thiên Diệp Thủy Liên và Thập Vạn Niên Thụ Tâm!

Thủy Vô Sinh cố gắng phòng ngự và nói ra.

- Hiện tại đã chậm! Bại cho ta!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, lúc này tiến công cuối cùng!

Thủy Vô Sinh này có lẽ là vừa vào Chí Tôn đỉnh phong không bao lâu, đối chiến với hắn không có áp lực gì đáng nói.

Lại nói hắn đang cố gắng che dấu át chủ bài của mình, hắn không tin lời của Thủy Vô Sinh.

- Là ngươi bức ta, cho nên đi chết đi!

Thủy Vô Sinh sợ hãi rống một tiếng, đưa ra phản kích cuối cùng.

Hắn dốc toàn lực, thần lực to lớn xuất hiện, chung quanh hình thành thủy triều mênh mông, lực trùng kích vô cùng cường đại, rất nhiều kiếm lãng quét qua bốn phía, mỗi một đạo kiếm lãng có thể chém ngang tinh thần, quét ngang đại địa.

Thần hồn của Lăng Tiếu cảm nhận được một kích này của Thủy Vô Sinh đáng sợ, không thể không tiến hành trạng thái phòng ngự cường đại, từng đạo kim quyền đánh nát kiếm lãng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2561 - Các Thế Lực Tới Giúp. (1)

Nhưng mà sau khi thi triển một kích này, Thủy Vô Sinh lập tức mang theo thánh thú hộ thân chạy thật nhanh.

Hắn xé rách không gian, bỏ lại nhiều thủ hạ, tuyệt đối không thể bị Lăng Tiếu bắt giết được.

Chỉ tiếc đối thủ của hắn là Lăng Tiếu, luận tốc độ hắn còn kém xa Lăng Tiếu.

- Ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn chịu trói đi!

Lăng Tiếu quát một tiếng, phong tỏa ý cảnh hiện ra, bao phủ không gian của Thủy Vô Sinh lại, khiến cho hắn lập tức cảm thấy thân hình như bị định trụ.

Lăng Tiếu lập tức thừa cơ ra tay, nắm đấm nện vào người của Thủy Vô Sinh.

Bang bang!

Thủy Vô Sinh không rõ xảy ra chuyện gì thì thần giáp vỡ nát, thần thể bạo toái không chịu nổi.

Lăng Tiếu cũng không có lập tức dừng lại, hắn tăng thêm lực công kích, đánh thân thể Thủy Vô Sinh khó khép lại mới thôi.

Một trận chiến này căn bản không có quá nhiều lo lắng, Thủy Vô Sinh bị Lăng Tiếu bắt giữ.

Thủy Vô Sinh và thủ hạ không ai trốn thoát, hết thảy bị bắt giữ lại.

Lăng Tiếu lập tức áp giải những người này rời đi, đợi đến nơi yên tĩnh lại khống chế bọn họ.

- Thủy Vô Sinh này đúng là dê béo a!

Lăng Tiếu ngồi kiểm kê tài sản và thỏa mãn.

Sau khi hắn khống chế Thủy Vô Sinh, cầm tài sản của Thủy Vô Sinh ra thì hắn phát hiện trân tàng của Thủy Vô Sinh rất phong phú, hắn vô cùng vui sướng.

Cuối cùng hắn cầm mọt gốc Thiên Diệp Thủy Liên giao cho Vũ Bất Phàm, hắn còn cầm không gian giới của đám người khác đưa cho Vũ Bất Phàm luôn.

Xem như thù lao Vũ Bất Phàm theo hắn đoạn đường này

Vũ Bất Phàm cũng không khách khí, trước đây thời điểm cướp tài sản thì Lăng Tiếu đều phân cho hắn một ít, hắn cũng không khách khí.

Lại nói trên đấu giá hội thấy đám Chí Tôn giàu nứt đố đổ vách, hắn cũng phải chú trọng tích lũy trân tàng, đồng thời đổi lấy rất nhiều thần tài mà hắn còn thiếu.

Thời điểm Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm sắp rời đi, Lăng Tiếu lúc này nhìn qua một phía và quát.

- Ai xuất hiện đi, ta đã phát hiện ngươi!

XÍU...UU!!

Cùng lúc đó Lăng Tiếu điểm qua, một đạo thiên hỏa thiêu đốt tới.

Nhưng mà hướng hắn chỉ không có người xuất hiện, chỉ có một giọng nói vang lên.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc là ai, từ nơi nào có được Long Phượng Thần Cô!

Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm cảnh giác, bọn họ không nghĩ tới có người ở gần, bọn họ thiếu chút nữa đều không có đoán ra.

- Ta là ai không sao cả, nhưng mà ta biết ngươi ở đâu!

Lăng Tiếu quát một tiếng, lục quang trong mắt bắn ra, hắn nhìn thấy một thân ảnh

- Ngươi... Ngươi rõ ràng cũng biết ẩn hồn!

Lăng Tiếu động dung hoảng sợ nói ra.

Lăng Tiếu không nghĩ tới ngườinày có thể lợi dung huyết nhục thần hồn, đồng thời còn biết thủ đoạn che dấu.

Đây chính là lần đầu tiên hắn xuất đạo gặp được chuyện này

- Ngươi rõ ràng phát hiện ra, ngươi chính là người Hồn tộc ta sao?

Lúc này ở phương khác có một thân ảnh lướt tới, ẩn hồn và người này dung hợp làm một.

Người tới chính là Diệt Hồn lão quỷ mang mặt nạ.

Hôm nay lực lượng của hắn từ Chí Tôn cao giai hậu kỳ đạt tới đỉnh phong, thực lực nâng cao một bước.

Thân hình Lăng Tiếu run rẩy lên, khó tin nói ra:

- Ngươi cũng là người Hồn tộc?

Hồn tộc sớm suýt bị diệt tộc vào thời đại thượng cổ, mà hậu duệ Hồn tộc cũng do Lăng Tiếu tìm được.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện một Hồn tộc Chí Tôn đỉnh phong, đúng là khiến hắn giật mình không thôi.

- Thử xem chẳng phải sẽ biết!

Diệt Hồn lão quỷ nói một câu, hồn lực công kích của hắn hiện ra.

Chỉ thấy một vô ảnh u trảo chụp vào đầu Lăng Tiếu.

U trảo này là do thần hồn ngưng tụ ra, trực tiếp đánh úp thức hải của người ta, người bình thường căn bản không cảm ứng được.

Lăng Tiếu vốn thiện dùng hồn lực công kích, hắn có thể cả nhận được một kích của Diệt Hồn lão quỷ cường đại.

Nếu là Chí Tôn cao giai bị trúng một chiêu này, chỉ sợ thần hồn bị diệt mà chết.

Lăng Tiếu thần hồn lực lượng cũng bắn ra, một thanh băng hỏa kiếm bắn ra ngoài.

Bang bang!

Hồn lực giao phong vô hình, từng lực lượng nặng nề va chạm, không gian loạn lưu cũng bị ma diệt.

Một trảo một kiếm không ngừng giao thoa, ai cũng không có làm gì được ai.

Hai người khống chế hồn lực đạt tới đăng phong tạo cực.

Đây là đọ sức vô hình, trừ người có thể cảm ứng được hồn lực ra thì không ai phát hiện được.

- Tiểu tử ngươi hồn lực quả nhiên dã đạt tới đỉnh phong, dừng ở đây.

Diệt Hồn lão quỷ nói một tiếng, liền đưa hắn âm u quỷ trảo thu hồi đi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không có vì thế mà dừng lại, hắn hét lớn một tiếng:

- Ngươi không phải Diệ Hồn, ngươi gọi là Hồn Diệt đúng không?

Dứt lời băng hỏa kiếm của hắn mạnh hơn, bay thẳng tới đỉnh đầu Diệt Hồn lão quỷ chém mạnh xuống.

- Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao biết ta?

Thân hình Diệt Hồn lão quỷ khẽ run lên và quát to, một hồn thuẫn hiện ra ngăn cản một trảm của Lăng Tiếu.

- Phản đồ, cũng bởi vì ngươi, tộc của ta mới diệt vong, ngươi còn có mặt mũi nói mình là người Hồn tộc, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ!

Lăng Tiếu hai mắt tức giận quát lên, một đạo khí tức không rõ hiện ra trên người của hắn, hắn dường như biến thành người khác -- Hồn Phong!

- Ngươi... Ngươi là đại ca!

Thân hình Diệt Hồn lão quỷ run rẩy lên, khó tin kinh hô.

- Ta không có đệ đệ như ngươi, ta giết ngươi!

Lăng Tiếu gào thét, hồn lực lợi dụng Long Phượng Thần Cô tăng phúc, Kim Long Thương cùng băng hỏa kiếm xuất kích, lực lượng đạt tới đỉnh phong, vô cùng đáng sợ.

- Không... Đại ca, ta không phải phản đồ, năm đó ta bị người ta lừa gạt, ngươi nghe ta giải thích!

Diệt Hồn lão quỷ kinh hoàng đáp, hắn vừa tốn tránh hồn lực của Lăng Tiếu công kích.

- Ngươi đến địa ngục mà giải thích với tộc nhân đi!

Lăng Tiếu tức giận quát một tiếng, thần hồn phân thân trực tiếp xuất hiện đánh thẳng vào Diệt Hồn lão quỷ.

Trong thời thượng cổ, cách hôm nay đã qua trăm vạn năm, mà Hồn tộc thì diệt vong cách năm sáu chục vạn năm trước, xem như biến cố kết thúc thượng cổ, bắt đầu thời kỳ cận cổ.

Năm đó Hồn tộc bị nhiều tộc công hãm, trừ chư tộc Chí Tôn Thủy Thần dốc toàn lực ra, còn có chuyện khác đưa tới nguy cơ diệt tộc của Hồn tộc!

Vào lúc đại quân các tộc tiếp cận, Hồn Phong đã cho tộc nhân chuẩn bị đầy đủ, bởi vì hắn biết rõ các tộc liên thủ cũng khó đánh thắng được Hồn tộc.

Nhưng mà chỉ vì một người, bởi vì hắn quyết định chần chờ, do đó khiến cho

tộc nhân bị người ta vây sát.

Đó chính là đệ đệ thân sinh của Hồn Phong, Hồn Diệt!

Hồn Diệt là huynh đệ được Hồn Phong tín nhiệm nhất, lúc ấy hắn đưa ra một tin tức nói dối quyết định vận mệnh cả Hồn tộc.

Hắn lúc ấy nói các tộc liên thủ là tới đây đàm phán hòa bình, mà không phải đến đánh Hồn tộc.

Cũng bởi vì câu nói dối này, khiến cho Hồn Phong quyết định chần chờ, cuối cùng khiến cho Hồn tộc cơ hồ bị diệt tộc.

Hôm nay Diệt Hồn lão quỷ chính là thân đệ của Hồn Phong.

Lăng Tiếu cũng bởi vì là Hồn Phong chuyển thế, hắn cảm ứng được khí tức của Hồn Diệt rất quen thuộc, rốt cục kích thích đoạn trí nhớ sâu trong thần hồn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2562 - Các Thế Lực Tới Giúp. (2)

Hắn lúc này gần như điên cuồng, thần hồn phân thân toàn lực đuổi giết Hồn Diệt.

Bàn về năng lực chiến đấu, Hồn Diệt làm sao là đối thủ của Lăng Tiếu có bảy mươi lần chiến lực chứ.

Nhưng mà Hồn Diệt là huyết nhục thần hồn, bất kể là thân thể hay thần hồn đều đạt tới đỉnh phong, hắn một phân thành hai, toàn lực chống đỡ công kích của Lăng Tiếu.

- Đại ca ngươi nghe ta giải thích, ta ngày đó bị phiến tử lừa gạt!

Hồn Diệt chỉ phòng ngự chứ không dám hoàn thủ.

Nếu không phải hắn có thần giáp cao cấp, hắn đã bị Lăng Tiếu đánh bại rồi.

Hắn hiện tại chấn động lui ra phía sau, không ngừng phòng ngự.

nhưng mà Lăng Tiếu càng đánh càng hăng, bảy mươi lần chiến lực bộc phát không phải Chí Tôn đỉnh phong bình thường có thể so sánh.

Băng phá sơn hà! Phần thiên diệt nhật!

Lăng Tiếu liên tục toàn lực dùng Đế Long Diệt Thiên Quyết, Hồn Diệt cuối cùng không chịu nổi thổ huyết, hơn nữa chân thân bị đóng băng khó chịu, thần hồn càng bị thiên hỏa thiêu đốt, không thể không quay về thức hải lần nữa.

- Đại ca ngươi hãy nghe ta nói ah!

Hồn Diệt toàn bộ phòng ngự, thần thuẫn trong tay không ngừng phòng ngự và quát lên.

- Đi chết đi, đi sám hối với tộc nhân đi!

Khí thế của Lăng Tiếu tăng lên rất cao, tất cả lực lượng bộc phát, chân long năm màu bộc phát.

Hồn Diệt chỉ cảm thấy thân hình của mình dừng lại, không cách nào nhúc nhích được.

- Bỏ đi bỏ đi, hôm nay ta lấy cái chết chuộc tội!

Hồn Diệt vốn định giãy dụa, nhưng mà do dự vẫn quyết định buông tha.

Những năm này du đãng ngoại vực tâm linh của hắn bị tra tấn thật nhiều, nếu không phải vì muốn một ngày đạt tới đỉnh phong, quay trở về Thiên Vực báo thù cho tộc nhân, hắn cũng đã sớm tự sát tạ tội!

Hôm nay chết trong tay đại ca của hắn, hắn xem như không oán không hối.

Ngũ long hiện ra sau lưng Lăng Tiếu, khí tức bàng bạc lăng thiên, phiến không gian này sôi trào

Đế Long Diệt Thiên Quyết ngũ long hợp nhất!

Lăng Tiếu không hề giữ lại lại muốn thi triển một kích tất sát với Hồn Diệt, một đầu chân long ngũ sắc bay thẳng đến Hồn Diệt.

Ba!

Chân long chưa tới gần Hồn Diệt thì mặt nạ của hắn bị khí thế chấn nát, lộ ra gương mặt dữ tợn bên trong.

Lúc một kích này tới trước Hồn Diệt thì Lăng Tiếu thấy rõ gương mặt Hồn Diệt, thân hình đột nhiên run lên, hai tay lập tức khống chế một kích này bay qua hướng khác.

Ầm ầm!

Âm thanh cuồng bạo vang vọng bên tai Hồn Diệt, mà hắn bị ảnh hưởng bay ra ngoài, cũng không bị thương quá lớn.

- Ta làm sao thế này?

Lăng Tiếu lực lượng suy yếu, cũng phục hồi tinh thần lại, hắn không rõ ràng vừa rồi làm cái gì.

Mà Vũ Bất Phàm xem cuộc chiến càng không rõ chuyện gì xảy ra.

- Trên người Lăng Tiếu có mật bí còn không ít!

Vũ Bất Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Hồn Diệt ổn định thân hình, lo được lo mất hỏi:

- Đại ca không giết ta, đại ca ngươi có phải tha thứ cho ta không?

Hắn không có nửa điểm phong phạm cường giả, thần sắc khát vọng được tha thứ khi làm sai.

- Ngươi là Diệt Hồn lão quỷ?

Lăng Tiếu mang theo vẻ nghi hoặc nhìn qua Hồn Diệt.

Vừa rồi hắn bị bản thể còn lại khống chế, hắn căn bản không biết xảy ra chuyện gf.

Nhưng mà hắn nhớ rõ Hồn Diệt tiến tới và hắn phát hiện ra.

- Ngươi không phải đại ca? Tại sao ngươi không phải đại ca!

Hồn Diệt kêu lên sợ hãi, hơn nữa bay qua hướng Lăng Tiếu.

- Đứng lại, ngươi muốn làm gì, tới gần là ta không khách khí!

Lăng Tiếu nhìn qua Hồn Diệt lạnh lùng nói.

- Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác sao, ngươi thực không phải đại ca!

Hồn Diệt dừng lại, nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu quát lên.

Lăng Tiếu không nói gì, Long Phượng Thần Cô tỏa ra hào quang bao phủ, một đoạn trí nhớ khó hiểu hiện ra trong lòng của hắn.

Đột nhiên hắn nhớ lại chuyện gì đang xảy ra, hắn cũng biết rõ người trước mắt là Hồn Diệt, cũng chính là đệ đệ hai đời trước của hắn.

Nhưng mà hôm nay vật đổi sao dời, hắn không phải Hồn Phong, mà là Lăng Tiếu, rốt cuộc có phải hắn luân hồi chuyển thế hay không thì hắn không thể truy cứu.

- Ngươi là Hồn Diệt, ngươi vì cái gì chưa chết!

Lăng Tiếu tức giận từ đáy lòng quát lên.

Hôm nay hắn không có không khống chế như vừa rồi, nhưng mà hắn hiểu Hồn tộc bị diệt cũng quan hệ tới tên trước mặt này, cho nên nhịn không được chất vấn.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Hồn Diệt kinh hô lần nữa.

- Ta bây giờ không phải là Hồn Phong, nhưng mà ta có khả năng là hắn, ngươi là phản đồ, làm hại tất cả tộc nhân bị chôn giết, ngươi vì cái gì còn sống tốt vậy!

Lăng Tiếu quát một câu, hắn nhìn qua Hồn Diệt với ánh mắt tức giận.

Lăng Tiếu rất thống hận phản đồ bán đứng tộc nhân như thế này.

Bỗng nhiên Hồn Diệt bức tóc điên cuồng lên, nói:

- Là phiếu tử kia cả, nếu không phải ta tin lời của nàng nói, cũng không truyền sai tin tức, ta là tội nhân, ta là tội nhân, ta nhất định phải giết tiện nhân kia, giết cả tộc của nàng, giết.

Hồn Diệt lúc này tỏa ra sát khí đậm đặc, hắn gào thét và bay ra xa.

Lăng Tiếu hơi sững sờ, sau đó không chút suy nghĩ, thần hồn phân thân xuất hiện, đuổi theo Hồn Diệt nổi giận gầm lên.

- Ngươi trở lại cho ta!

Lăng Tiếu quát lên còn mang theo long uy, chấn đắc không gian chấn động

dữ dội, thân hình Hồn Diệt bị chấn động bay ra ngoài.

Hồn Diệt bị chấn đắc đầu óc đau đớn không thôi, nhưng mà cũng khôi phục lại.

- Ngươi... Ngươi không phải đại ca của ta, ngươi chẳng lẽ là truyền nhân của hắn?

Hồn Diệt khôi phục thương thế, nhìn qua Lăng Tiếu nói.

- Có lẽ hai đời trước ta và hắn là một người, nhưng mà chuyện của ngươi ta biết rõ, hiện tại cho ngươi cơ hội giải thích.

Lăng Tiếu bình tĩnh nhìn qua Hồn Diệt nói ra.

Hắn lợi dụng lung linh chi tâm nhìn thấu tâm tư của Hồn Diệt, Hồn Diệt xác thực là sống trong áy náy, đối với sự kiện kia đã thành tâm bệnh lớn nhất của hắn, có lẽ hắn thật sự bị người khác hãm hại.

Hồn Diệt thống khổ nói:

- Ta biết ngay đại ca đã... Mất, nói với ngươi chẳng được gì, ngươi hảo hảo sống thay cho đại ca của ta đi, đại thù của tộc ta sẽ do ta báo.

- Ngươi báo cái gì báo, qua nhiều năm như vậy ngươi đã làm được cái gì rồi, đã qua bao nhiêu năm, ngươi mới bàn báo thù, không chê quá muộn sao?

Lăng Tiếu trừng mắt Hồn Diệt quát.

Hồn tộc đã biến mất mấy chục vạn năm, trước mắt Hồn Diệt mới nhớ tới đi báo thù đúng là vớ vẩn..

THân hình Hồn Diệt cứng đờ, lập tức bộ dáng thất hồn lạc phách thở dài.

- Đúng vậy a, đã qua nhiều năm như vậy, ngay cả ta cũng không biết trôi qua bao lâu, ta nên đi nơi nào? Ta nên đi nơi nào đây?

- Ngươi tỉnh táo cho ta, nói cho ta biết những năm này xảy ra chuyện gì, năm đó kẻ lừa gạt ngươi là ai!

Lăng Tiếu trầm giọng quát.

Hồn Diệt nhìn qua Lăng Tiếu sau đó nói:

- Có rượu hay không?

Lăng Tiếu do dự vẫn ném cho hắn bình rượu mạnh.

Hồn Diệt cầm vò rượu, ngửa mặt lên trời nói:

- Đại ca, năm đó đều là ta sai, là ta sai khi tin phiến tử kia, nếu không phải nàng, Hồn tộc chúng ta cũng không bị đám tạp chủng kia liên thủ diệt sát, vết kiếm trên mặt của ta là do nàng ta chém, ta hận không thể ăn thịt nàng...

Rốt cuộc Hồn Diệt nói nguyên nhân gây ra diệt tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2563 - Tin Tức Kiều Phong.

Trong miệng hắn nói phiến tử chính là nữ nhân cổ tộc, cũng là nữ nhân mà Hồn Diệt ưa thích, tên là Mộ Lạc Trần, là mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy ở Thiên Vực lúc đó.

Lúc ấy Hồn Diệt chỉ có thực lực bán Thủy Thần, mà Mộ Lạc Trần là Chí Tôn chính thức.

Hồn tộc trước khi đại chiến với các tộc, Mộ Lạc Trần xuất hiện bên người Hồn Diệt, cuối cùng thành công hấp dẫn Hồn Diệt, làm cho Hồn Diệt kéo dài thời gian Hồn tộc xuất binh, hơn nữa từ trong miệng Hồn Diệt biết được hướng đi của Hồn tộc, thế cho nên cuối cùng Hồn tộc bị các tộc liên thủ diệt sát thành công.

Nếu không phải Hồn Diệt tin lời nữ nhân này, nói với đại ca hắn Hồn Phong tin này, Hồn tộc chưa chắc sẽ có cục diện như thế.

Hồn Diệt là tiểu đệ đệ của Hồn Phong, Hồn Phong cũng yêu mến hắn có thưa, cũng rất tin tưởng Hồn Phong nói, cho nên mới xảy ra bi kịch này.

Thời điểm Hồn tộc bị các tộc chém giết, Hồn Diệt mới biết được Mộ Lạc Trần chính là nội gián.

Nhưng mà hắn biết rõ đã vô dụng, bị Mộ Lạc Trần không nể mặt, trực tiếp ném ra ngoài ngoại vực tự sinh tự diệt!

Hồn Diệt chỉ là bán Thủy Thần, bị trọng thương ném ngoại vực vào giữa không gian loạn lưu, Mộ Lạc Trần cho rằng hắn phải chết không thể nghi

ngờ.

Cũng may Hồn Diệt mạng lớn, hắn dưới tình huống thân thể suýt hủy diệt, rơi vào một không gian quỷ dị, về sau may mắn đạt được cơ duyên không nhỏ, may mắn có thể sống lại, hơn nữa nhân họa đắc phúc ngưng tụ huyết nhục thần hồn.

Về sau hắn trải qua vô số năm thăm dò, rốt cục có thể thoát ly không gian kia, quay ra ngoài ngoại vực, hơn nữa xông ra thanh danh Diệt Hồn lão quỷ.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Hồn Diệt lại trải qua nhiều chuyện như vậy, trong nội tâm của hắn đồng tình.

Nhưng mà đồng tình thì đồng tình, có chút trách nhiệm hắn không gánh nổi.

- Những năm này ngươi phiêu đãng ở bên ngoài, không muốn trở về báo thù sao?

Lăng Tiếu nghe được Hồn Diệt nói xong thì hỏi lại.

- Muốn, ta bao giờ cũng không muốn trở về trả thù, nhưng mà bằng thực lực của ta muốn diệt sát bọn chúng là không thể nào, cho nên ta vẫn nhẫn nhịn, vẫn liều mạng tu luyện, mới đạt tới cảnh giới hôm nay, ta vốn định hiện tại quay về báo thù, nhưng lại gặp gỡ ngươi, cho nên mới dừng lại nghiên cứu!

Hồn Diệt hai tay vò đầu nói ra.

Lăng Tiếu trầm mặc rồi thở dài, nói:

- Chuyện đã qua rồi, ngươi sai không phải nói đền bù là có thể đền bù, hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, đầu tiên ngươi tiếp tục làm độc hành hiệp đi, bản thân tự quay về báo thù, nhưng mà lựa chọn này khẳng định là ngu xuẩn

nhất, thứ hai lựa chọn theo ta,m U Ảnh tộc đã bị ta diệt, nhưng mà còn Ma Hổ tộc, dực nhân tộc, bọn chúng mới là cường đại nhất!

Hắn còn nói:

- Hơn nữa Hồn tộc của ta năm đó chưa có bị diệt sạch, năm đó đã lặng lẽ chuyển một bộ phận tộc nhân rời đi, ta đã mang bọn họ về tộc địa rồi.

- Cái này... Đây là thật?

Hồn Diệt mừng rỡ hoảng sợ nói.

- Ân, bọn họ hiện tại còn yếu ớt, còn chưa đủ trọng chấn uy danh của tộc ta, nếu như ngươi lựa chọn đi theo ta, ngươi trước tiên có thể quay về tộc địa, đợi đến ngày khác ta làm xong việc ở đây, chắc chắn dốc hết sức diệt Ma Hổ tộc cùng dực nhân tộc!

Lăng Tiếu nói.

Hồn Diệt cũng tin tưởng Lăng Tiếu không nghi ngờ, hắn nhận định nam nhân trẻ tuổi này chính là đại ca luân hồi chuyển sinh, tuy đã thay tên nhưng trí nhớ vẫn còn, bằng không đối phương cũng không có khả năng biết rõ chuyện hắn làm...

- Ta nghe ngươi, ta quay về trong tộc trước, ta nhất định phải dùng trân tàng những năm này bồi dưỡng tộc nhân, khiến cho bọn họ cường đại nhanh hơn!

Hồn Diệt nói.

- Như thế là tốt rồi, qua ít ngày ta sẽ quay về, hy vọng ngươi tại tộc địa chờ, bằng không cả đời này ngươi đừng nói mình là người Hồn tộc nữa!

Lăng Tiếu đáp, dừng một chút hắn lại nói:

- Ngươi cũng đừng nghĩ đi tìm nữ nhân kia trả thù, chỉ cần nàng còn sống, nàng sẽ phải trả giá!

- Ta biết rõ!

Hồn Diệt đáp.

Ngay sau đó hắn lấy trân tàng nhiều năm ra đưa cho Lăng Tiếu, trong đó có một ít thần thảo hiếm có.

Lăng Tiếu chỉ thu một ít mà thôi, bảo Hồn Diệt quay về Thiên Vực.

- Không cần biết ngươi là ai, nhưng mà ngươi được Long Phượng Thần Cô của đại ca tán thành, lại có trí nhớ của hắn, ngày sau ngươi chính là thân đại ca của ta! Ngươi nhất định phải bảo trọng!

Hồn Diệt nghiêm túc nói một câu, liền quay người đi về Thiên Vực.

Lăng Tiếu nhìn qua Hồn Diệt đi xa, trong nội tâm có cảm giác buồn miên man, giờ khắc này hắn dường như biến thành Hồn Phong.

Qua hồi lâu Lăng Tiếu bình tĩnh lại.

Hồn tộc về sau có Hồn Diệt che chở, hắn hiện tại cũng yên tâm đi không gian lôi điện.

- Đi thôi Vũ huynh!

Lăng Tiếu lướt tới bên cạnh gọi Vũ Bất Phàm.

Vũ Bất Phàm cũng không có hỏi nhiều, gật đầu đi theo Lăng Tiếu.

Không gian lôi điện nằm ở chỗ sâu nhất nam vực, bọn họ là bá chủ của nam vực, chưa có người nào dám khiêu chiến bọn họ.

Ở các nơi trong không gian có vực môn cỡ lớn đi thông tới không gian lôi điện.

Nhưng mà Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm lại không có làm như vậy, bọn họ vẫn dựa vào phi hành bay đi, vừa hấp thu thủy nguyên lực tăng trưởng tu vị, một bên cảm thụ quỷ dị của ngoại vực, mặt khác lại thỉnh thoảng gặp được người tham lam cướp đoạt, cuối cùng nhưng ngươi kia kết cục có thể nghĩ.

Lại qua hai năm, Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm rốt cục đi tới gần không gian lôi điện.

- Chỉ cần vài ngày là có thể đi tới không gian lôi điện, ở chỗ này đã cảm ứng được lôi điện chấn động đậm đặc!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

Tới bây giờ bọn họ đã tốn sáu năm mới tới được đây.

Nếu bọn họ vượt qua tất cả vực môn, tối đa cũng chỉ cần mấy tháng là tới được đây.

Lăng Tiếu nghĩ tới đám người Lôi Lạc Đình, Lôi Vạn Long, Lôi Chấn không biết có quay về hay chưa.

Nếu như bon họ quay về, vậy đối với kế sách cứu viện Sư Thương Dương lực cản to lắm.

- Lăng huynh chỉ sợ phải dừng một chút rồi, ta khả năng sắp đột phá!

Vũ Bất Phàm nói ra.

Lăng Tiếu cười nói:

- Chúc mừng Vũ huynh, ngươi cứ đột phá đi, ta sẽ hộ pháp cho ngươi.

Lăng Tiếu cũng không có kinh ngạc, hắn sớm biết Vũ Bất Phàm đến biên giới đột phá.

Những năm gần đây trên đường đi Vũ Bất Phàm thôn phệ thần thông kinh người, có thể tích lũy nhanh hơn hắn, mà hỗn độn chiến thể của hắn luôn dung hợp thiên địa, không cần tận lực đi lĩnh ngộ cái gì thì có thể tự nhiên hiểu ra cách vận dụng, khiến cho hắn không có bình cảnh.

Hai người an ổn ở gần nơi này, Lăng Tiếu bố trí ảo trận, hộ pháp thay Vũ Bất Phàm, khiến hắn an tâm đột phá.

- Vũ huynh lần này sau khi đột phá, chiến lực chỉ sợ rất kinh người a.

Lăng Tiếu tại trong lòng thầm nghĩ.

Hắn mặc dù có thể dốc sức chiến đấu Chí Tôn đỉnh phong, nhưng mà đối mặt tốc độ đột phá đáng sợ của Vũ Bất Phàm thì hắn vẫn cảm thấy áp lực mạnh, khiến cho chân thân của hắn sắp đột phá lên cao giai.

Lần này Vũ Bất Phàm đột phá cần thời gian không ngắn, Lăng Tiếu cũng tiến vào trạng thái tĩnh tọa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2564 - Khúc Nhạc Dạo Chinh Chiến.

Hôm nay các phương diện của hắn cần hoàn thiện, nhưng mà phải không ngừng cảm ngộ mới có thể khiến cho hắn tiến thêm một bước.

Phong tỏa ý cảnh và lực lượng hỗn độn cũng cần cảm ngộ, khi đó chiến lực của hắn mới tăng lên nhiều!

Hôm nay phong tỏa ý cảnh của hắn đạt tới cấp độ càng sâu hơn, đối thủ cùng giai chỉ cần bị phong tỏa liền có thể khiến bọn họ dừng lại trong nháy mắt ngắn ngủi.

Cường giả Chí Tôn đối chiến, thường thường một nháy mắt đủ phân thắng bại rồi.

Cho nên phong tỏa ý cảnh này rất kỳ diệu.

Mặt khác lực lượng trong thế giới hỗn độn hắn cũng có thể mượn được.

Lăng Tiếu không rõ bản thân mình khi nào mới có thể vận dụng được sợi hỗn độn này, nhưng mà hắn không có miệt mài theo đuổi, chỉ cần thường xuyên quan sát lĩnh ngộ là đủ. Hắn nắm giữ hỗn độn chi lực vận dụng vào chiêu thức là được, khi đó chiến lực của hắn rất khủng bố.

- Mấy năm qua thế giới hỗn độn không ngừng hấp thu lực lượng ở bên ngoài, cũng nhận được một chút tăng cường, nhìn qua mặc dù không rõ ràng, nhưng mà quả thật là có tồn tại, hôm nay hỗn độn chi lực đã có uy lực sinh diệt rồi, nhưng mà lực lượng hai chân khiến lực lượng của chúng càng khủng bố, nhưng mà thực lực càng không ngừng tăng nhanh, nhưng mà trong nháy

mắt lực công kích tăng lên nhiều, như vậy mới có thể một chiêu chế địch, nếu như thời gian dung hợp quá chậm, nhưng mà không cho địch nhân cơ hội.

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Thời điểm này phải nếm thử dung hợp chiêu thức, hắn cảm ứng được lực lượng ngũ hành gia tăng nhanh chóng.

Những lực lượng ngũ hành này hình thành phong bạo, tầng tầng bao vây, từng đạo lực lượng bàng bạc bao phủ các nơi.

Thời điểm lực lượng ngũ hành giao hội, rõ ràng hình thành lực lượng ngũ hành tàn phiến, chúng tụ tập lại với nhau, tạo thành vòng xoáy năm màu, giống như thiên địa dị tượng, nhưng mà lại cảm thấy tươi cười đẹp đẽ, đồng thời lộ ra phong cách tang thương cổ xưa.

Lăng Tiếu trợn mắt nói:

- Ngũ hành chi lực, hỗn độn chi khí, thằng này quả nhiên là gặp may mắn, ngay cả đột phá cũng có động tĩnh bực này, thật không hổ là thể chất cường hãn nhất thế gian.

Lực lượng hỗn độn là lực lượng thần kỳ nhất thế gian, truyền thuyết nó là thiên địa sơ phân, âm dương mở ra, truyền thuyết nó là khởi nguyên của tất cả mọi vật, còn có truyền thuyết nói nó là lực lượng đáng sợ nhất thế gian, có thể hủy diệt vạn vật...

Hiện tại lực lượng bao phủ chung quanh, nó hóa thành năm loại lực lượng bổn nguyên, mà năm loại lực lượng này tụ tập thành các loại lực luongj khác.

Nhưng mà hôm nay Vũ Bất Phàm lại dung hợp ngũ hành cưỡng ép tạo thành

vòng xoáy hỗn độn, tụ tập lại thành hỗn độn cung cấp năng lượng cho hắn dùng.

Đây là lực lượng đoạt thiên địa tạo hóa.

Có thể đoán được chỉ cần Vũ Bất Phàm có thể bước vào Chí Tôn cao giai thì hắn gần như vô địch thế gian!

Ngay cả Lăng Tiếu chỉ sợ mình không có tự tin đơn đả độc đấu với hắn.

Lăng Tiếu nhìn qua dấu hiệu này lần đầu tiên.

Nhưng mà trong nháy mắt thế giới hỗn độn trong người của hắn đã có phản ứng.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy thế giới hỗn độn trong thức hải bắt đầu vận chuyển theo lực lượng năm màu này.

Vũ Bất Phàm đột phá ở khu vực không gian vững chắc.

Nhưng mà nơi này cách không gian lôi điện không xa, dùng tốc độ của bọn họ chỉ cần mấy ngày là đi tới đây.

Cho dù Lăng Tiếu cùng Vũ Bất Phàm đã sớm tìm tòi nơi này không có người.

Nhưng mà đột phá của Vũ Bất Phàm động tĩnh quá lớn.

Trên đầu của hắn có một vòng xoáy lớn xuất hiện, từng lực lượng nằm màu hội tụ lại với nhau, tạo thành đị tượng trong không gian này.

Vũ Bất Phàm đột phá tạo thành lực lượng hỗn độn to lớn, động tĩnh thật sự

là quá lớn, mà những lực lượng này rất nhiều sinh vất khát vọng.

Chỉ cần các loại sinh vật chung quanh có thể hấp thu được một chút hỗn độn, bản thân của chúng có đột phá lớn lao.

Rống rống!

Những thánh thú chung quanh gào rú không ngớt, rất nhanh đã tụ tập hai ba chục đầu thánh thú thập nhất giai thấp giai, trong đó có hai con là thập nhất giai cao giai.

Trong đám thánh thú này có một con là lôi điện tử ưng, một con là Lôi Giao Long.

Chung quanh người lôi điện tử ưng có lôi điện màu tím, một thân lông cánh cũng máu tím, mỗi một cộng lông là một lưỡi đao sắc bén, ánh mắt sắc bén lập lòe, bộ dáng uy vũ bất phàm

Lôi Giao Long thì có bảy tám phần dấu hiệu hóa rồng, toàn thân có lôi điện bốn phía, nó giống như một con chân long thu nhỏ, khí tức cuồng bạo mang theo long uy, thánh thú chung quanh không dám tới gần.

Chúng nhìn chằm chằm vào lực lượng hỗn độn, ánh mắt đầy tham lam.

Có vài con thánh thú đã không chịu nổi, chúng đi vào trong vòng xoáy thì bị xoắn nát thành bãi máu.

Chúng có khát vọng to lớn với lực lượng ngũ hành.

Chúng đã có linh trí không thấp, chúng cũng tỉnh táo làm việc!

Chúng rất thông minh, có những con bắn thú đan ra thổ nạp, đang nhích tới

gần hỗn độn từng chút một.

Chúng có ý định chỉ cho thú đan nhiễm khí tức hỗn độn, như vậy thú đan của chúng nhanh chóng cường đại lên.

Nhưng mà thú đan của chúng bạo lộ ra ngoài rất nguy hiểm, thú đan không cẩn thận bị phá thì chúng vẫn lạc ngay.

Nhưng mà đối mặt cơ duyên vạn năm, cho dù mạo hiểm thì cũng đáng liều mạng.

Ảo trận của Lăng Tiếu có ảnh hưởng tới sinh vật sống, những thánh thú nỳ cho thú đan đi qua nên không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi những thú đan này nhiễm khí tức hỗn độn, bắt đầu trở nên thôi sáng rực rỡ, lực lượng không ngừng tăng trưởng.

Những thánh thú này tiến vào trạng thái hưng phấn, chúng thỏa thích hấp thu lực lượng.

Hai con thánh thú lôi thuộc tính bắt đầu bất an.

Chúng luôn là bá chủ không gian này, có được lực lượng mạnh mẽ nhất

Chúng không cách nào hấp thu lực lượng ngũ hành, lại không muốn trơ mắt nhìn thánh thú khác mạnh lên uy hiếp địa vị của chúng.

Vì vậy chúng chúng lập tức dẫn động thiên lôi công kích đám thánh thú khác.

Đối với chuyện này Vũ Bất Phàm cùng Lăng Tiếu đều không rõ ràng lắm.

Một đang lo đột phá, một thân bất do kỷ tiến vào trong đốn ngộ.

Lăng Tiếu vận chuyển thế giới hỗn độn trong thức hải, hắn cũng cảm giác được đám thánh thú đang hấp thu hỗn độn, mà Vũ Bất Phàm hấp thu lực lượng hỗn độn này và xả ra khiến cho hỗn độn chi khí không ngừng gia tăng.

Lăng Tiếu cảm nhận được lực lượng hỗn độn không ngừng rót vào trong thế giới hỗn độn của hắn, những sinh vật tron thế giới hỗn độn này không ngừng ngưng thực, thời gian sinh tồn của chúng dài hơn, hơn nữa càng có thể phồn diễn ra hậu đại, từ một biến thành hai, một lớn một nhỏ, đặc biệt thần kỳ.

Không chỉ có như thế, những linh thảo thời gian sinh trưởng dài hơn, cả thế giới hỗn độn tiến vào quá trình thoát biến.

Lăng Tiếu quan sát cả quá trình, trong nội tâm sinh ra cảm ngộ khó hiểu.

Nhiều năm qua hắn vẫn tìm kiếm điểm mấu chốt trong đó.

Rầm rập!

Trong quá tình mấu chốt này, từng đợt lôi điện không ngừng âm vang, sinh sinh đánh đoạn quá trình đốn ngộ của hắn.

Lăng Tiếu phục hồi tinh thần lại, thầm mắng một tiếng:

- Đáng chết, đám khốn nạn này đứng đánh gãy quá trình đốn ngộ của Vũ huynh mới tốt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2565 - Đại Quân Tiếp Cận.

Lăng Tiếu lập tức nhìn qua phía Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, đã phát hiện bốn phía có nhiều thánh thú thập nhất giai, càng có hai đầu thánh thú lôi thuộc tính đang công kích không gian này.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức cho Thủy Vô Sinh và khôi lỗi khác công kích đám thánh thú này.

Không ít thánh thú hưởng thụ quá trình nhiễm khí tức hỗn độn, chúng cũng không biết có rất nhiều cường giả xuất hiện, thú đan của chúng bị những cường giả này đánh nát, chúng lập tức vẫn lạc.

Cho dù là loại thú nào, thú đan vẫn là năng lượng kết tinh của chúng, một khi lọt bị phá hư hoặc hao tổn sẽ ảnh hưởng tới sinh mạng của chúng.

Thủy Vô Sinh thì mang theo vài tên Chí Tôn cao giai công kích lôi điện tử ưng và con Lôi Giao long, không cho chúng tiếp tục phá hư nơi này.

Hai con thánh thú này không có ham chiến, trực tiếp quay đầu trốn đi.

Tốc độ của chúng cực nhanh, đám người Thủy Vô Sinh không có đuổi kịp.

Lăng Tiếu không có hứng thú với chúng, hắn hiện tại có nhiệm vụ quan trọng nhất là bảo vệ Vũ Bất Phàm đột phá.

Hắn hiện tại nhìn qua phía Vũ Bất Phàm, phát hiện những hỗn độn chi khí rõ ràng không có bị lôi điện đánh tán đi, lại hội tụ lần nữa.

Nhìn thấy một màn này hắn yên lòng lại.

Nếu như Vũ Bất Phàm đột phá bị đánh gãy, vậy hắn cũng không biết nên tự xử thế nào.

- Đông tĩnh nơi này quá lớn, phải làm bố trí mới được!

Lăng Tiếu lẩm bẩm.

Hắn không có biện pháp che đậy khí cơ đột phá của Vũ Bất Phàm, nhưng mà ngăn cản cảm biến khiến đám thánh thú chú ý.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là dẫn tới Chí Tôn Thủy Thần đi ngang qua phát hiện, càng khiến người ta biết rõ tình huống nơi đây, chỉ sợ hắn cũng khó có thể đoán trước việc gì xảy ra.

Lăng Tiếu bay qua, một phân thành hai, toàn lực bạo phát, hắn hấp thu loạn thạch chung quanh lại, bố trí một tường đá ở nơi này, ngăn cản những màu sắc của lực lượng tỏa ra ngoài.

Tối thiểu có thể ngăn được lực lượng bắn ra ngoài, đám thánh thú và nhân loại nhất thời khó có thể phát hiện ra nơi này.

Không chỉ có như thế, Lăng Tiếu còn mang Tiên Thiên Âm Phong Châu phóng xuất sát khí ra, hình thành sát khí ăn mòn màu đen bao trùm những tường đá này, làm cho người ta không nhìn ra ảo diệu trong đó.

Cho dù là kẻ nào cũng không nhìn ra ảo diệu của nó, cũng không cách nào nhìn thấy bên trong là chuyện gì.

Lăng Tiếu lại triệu hoán toàn bộ khôi lỗi ra, bảo chúng đứng trong trận pháp sẵn sàng nghênh địch, một khi có người hoặc thú xông tới, nhất định trực

tiếp diệt sát đi.

Lăng Tiếu cũng không vi thế mà trầm tĩnh lại, chính hắn ngồi giữa tâm trận, thời khắc chú ý đến động tĩnh bốn phía, một khi có biến tốt thì hắn sẽ làm phản ứng nhanh nhất.

- Nơi này quá gần không gian lôi điện, nếu để cho người của Lôi tộc phát hiện, vậy thật phiền phức!

Lăng Tiếu có dự cảm không tốt.

Lôi tộc là bá chủ nam vực, bọn họ thực lực mạnh mẽ không nói nổi.

Lăng Tiếu cũng không có nắm chắc trận pháp có thể duy trì được trước đối thủ cường đại.

Một khi kinh động lão quái vật của Lôi tộc, đối phương có lẽ có một ít thủ đoạn thông thiên phá trận, đến lúc đó ngăn được hay không là chuyện khác.

"- Mặc kệ, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn!

Lăng Tiếu khẽ cắn răng nói ra.

Vũ Bất Phàm đột phá thời gian không ngắn, lại qua nưa tháng, chỗ này tích lũy hỗn độn chi lực khủng bố mà Lăng Tiếu khó có thể ngăn cản nó được.

Lăng Tiếu không thể không tu bổ, khiến cho những hỗn độn chi quang không bắn ra ngoài.

Nưng mà thủy nguyên chi lực không ngừng hướng qua phía này vẫn hấp dẫn không ít thánh thú đi tới.

Những thánh thú này tiến vào giữa trận, hoặc là tự giết lẫn nhau mà chết, hoặc là bị chính khôi lỗi của Lăng Tiếu giết chết, chỉ có một số ít đi vào có thể thoát ra được mà thôi.

Chúng chỉ miễn cưỡng ngăn cản ảo trận, cho nên vừa mới tiến vào đã ý thức được nguy hiểm nên chạy đi.

Lăng Tiếu cũng không có cho người đuổi bắt, tiếp tục lưu thủ nơi này.

Lăng Tiếu vẫn hy vọng Vũ Bất Phàm có thể nhanh chóng đột phá đi, nhưng mà như vậy quá không thật.

Quả nhiên qua vài ngày sau có một đám Chí Tôn Thủy Thần bay tới hướng này.

Lăng Tiếu thông qua Huyễn Nhãn Cảnh Thạch phát hiện đám người tới chính là người Lôi tôc.

Bởi vì chỉ có người Lôi tộc mới có lôi điện quấn thân, mà thánh thú cưỡi cũng là lôi thuộc tính.

Mà đầu thánh thú của tên đứng đầu đang cưỡi chính là lôi điện tử ưng đã chạy thoát lúc trước.

Lôi tộc xuất động người không nhiều, tổng cộng chỉ có hai mươi mấy người, mỗi một người đều cưỡi thánh thú lôi điện, bộ dáng uy vũ bất phàm.

Thực lực đa số không cao, hiển nhiên đều là một ít tân tấn Chí Tôn Thủy Thần, chỉ có mấy người thực lực hơi mạnh mà thôi.

Mà người cưỡi lên người Lôi Điện Tử Ưng thì cường đại nhất, thực lực đạt tới Chí Tôn cao giai hậu kỳ.

- Tử ưng, ngươi xác định vòng xoáy hỗn độn ngươi phát hiện ở phía trước?

Tên Chí Tôn cao giai hỏi Lôi Điện Tử Ưng.

- Đúng vậy, tuyệt đối chính là bên này, nhưng mà hiện tại xem ra đã sinh ra biến hóa rồi.

Con Lôi Điện Tử Ưng đáp.

- Ân, ngũ hành thủy nguyên lực vẫn tuôn qua phía đó, nhưng mà không nhìn ra động tĩnh gì, đích thị là những người kia bố trí cấm chế ngăn cách rồi, rốt cuộc là kẻ nào dám tới không gian lôi điện của chúng ta sinh sự đây?

Tên Chí Tôn cao giai cũng không có tùy ý vọng động.

Con Lôi Điện Tử Ưng nói:

- Những người kia thực lực không tầm thường, ngay cả ta và Lôi Giao Long cũng bị cưỡi chế rời đi, ngươi mang ít người như vậy chỉ sợ không tốt.

- Hừ, đây là địa bàn Lôi tộc chúng ta thì ai dám xằng bậy, chán sống sao?

Tên Chí Tôn cao giai cao ngạo nói ra, dừng lại và nói với người khác:

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút, chúng ta nên đi xa một chút.

Dứt lời bọn họ lại kéo xa khoảng cách với nhau ra.

Lăng Tiếu ở giữa Huyễn Nhãn Cảnh Thạch nhìn thấy động tĩnh của đám người này.

- Ta đã bố trí xuống ảo trận, có thể mê hoặc ánh mắt bọn chúng, không phát hiện động tĩnh bên này, nhưng mà lực lượng khởi động thì khó dấu được, bọn chúng vẫn đi qua bên này, nhưng mà chỉ cần bọn chúng bước vào trong ảo trận thì bọn chúng sẽ bị bắt lại, chỉ hy vọng đám người này không ai phát hiện ra ảo trận!

Lăng Tiếu lo lắng nói thầm trong lòng.

Nhưng mà đám người này hắn không có lo lắng, hắn chỉ lo lắng nếu kinh động thêm người Lôi tộc thì phiền toái lớn.

Hắn có thể khẳng định đám người này chỉ đi tiên phong mà thôi, một khi có người phát hiện, bọn họ chắc chắn sẽ truyền tin cho người Lôi tộc khác.

- Không cần đi quá gần, phía trước có cổ quái, ta tận mắt thấy không ít gia hỏa tự giết lẫn nhau bên trong.

Lôi Điện Tử Ưng mở miệng nói ra.

Chí Tôn cao giai vung tay lên cho đám người sau lưng dừng lại, sau đó nói với Lôi Điện Tử Ưng.

- Ngươi nhìn một chút, có nhìn ra tình huống gì không?

Lôi Điện Tử Ưng hét lên, sau đó ánh mắt ưng của nó có hào quang màu tím lóe lên.

Ánh mắt của nó rất sắc bén, mắt của nó có thể khám phá ra một ít ảo trận bình thường.

DocTruyen.Org cảm ơn bạn tuấn anh đã góp truyện rất nhiệt nhé.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2566 - Trước Đại Chiến.

Nhưng mà Lăng Tiếu bố trí ảo trận được Huyễn Nhãn Cảnh Thạch tăng phúc rất lớn, uy lực của nó cực kỳ khủng bố, cho dù là Lôi Điện Tử Ưng cũng không nhìn thấu.

- Vẫn như cũ, chẳng lẽ nơi này thật sự phát sinh biến hóa gì đó, hoặc bị người ta phá hư rồi?

Lôi Điện Tử Ưng nói ra.

- Vậy trực tiếp đi vào, ta cũng không tin phía trước có nguy hiểm gì mà đám người chúng ta không ứng phó được!

Tên Chí Tôn cao giai nói một tiếng, lại mang người bay tới phía trước.

Nhưng mà bọn đám người này tới gần thì dẫn động thiên lôi gia thân, khiến cho bên này hình thành lôi hải nhỏ.

Nếu như là tà vật thì chắc chắn sẽ không thể ẩn nấp được, bất luận chướng ngại gì cũng bị lôi điện đánh thành bột mịn.

Rầm rập!

Tia chớp lóe lên, tử điện bắn khắp nơi!

Một đoàn người trực tiếp tiến vào ảo trận do Lăng Tiếu bố trí.

Có những lôi điện này bảo vệ, bọn chúng không có bị trận pháp mê hoặc.

Những lôi điện này có thể giúp bọn chúng bảo trì thanh tĩnh.

- Lôi điện có thể phá vạn tà, có thể hủy vạn vật! Đúng là danh bất hư truyền, ảo trận của ta đã không có bao nhiêu uy lực, đám người này đúng là cẩn thận!

Lăng Tiếu ở trên Huyễn Nhãn Cảnh Thạch thở dài, sau đó hắn ra lệnh:

- Động thủ đi!"

Đám khôi lỗi trong ảo trận đã động thủ.

Tên Chí Tôn cao giai phản ứng nhanh nhất, lập tức nhìn thấy có người llao qua, quát:

- Lập tức chuẩn bị chiến tranh!

Lăng Tiếu chỉ huy đám khôi lỗi chiến đấu, lực lượng phô thiên cái địa bao phủ đám người Lôi tộc.

Những khôi lỗi này ngay từ đầu đã dùng toàn lực, nhân số lại gấp ba lần Lôi tộc, cho nên đồng thời xuất kích dẫn động thực lực khủng bố.

- Đáng chết, toàn bộ rút lui!

Tên Chí Tôn cao giai sợ hãi quát to.

Trong tay hắn cầm lôi thương, quanh người có thần giáo phòng ngự, cưỡi Lôi Điện Tử Ưng lui lại thật nhanh.

Cơ hồ tất cả người Lôi tộc kinh hãi, bọn họ muốn lui ra sau nhưng không kịp, có không ít người bị lực lượng này nhấn chìm.

- Hỗn đản ah, dám giết người Lôi tộc chúng ta, các ngươi chán sống rồi!

Tên Chí Tôn cao giai giận dữ hét lên.

Hắn toàn lực chống đỡ những lực lượng này, miễn cưỡng bảo vệ mấy tiểu bối lui lại.

Nhưng mà lực lượng chênh lệch quá lớn, Lăng Tiếu đã cho Thủy Vô Sinh là Chí Tôn đỉnh phong mang vài khôi lỗi mạnh nhất tập kích.

Thực lực tên Chí Tôn cao giai tương đối hùng hậu, có thể ngăn cản được Thủy Vô Sinh công kích, thậm chí còn bức lui Thủy Vô Sinh.

Nhưng mà thực lực của hắn có hạn, không cách nào bảo vệ người khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu bối bị đánh chết.

- Hỗn đản ah, ta không quản các ngươi là kẻ nào, Lôi tộc chúng ta nhất định nghiêng hết mọi biện pháp đuổi giết tất cả các ngươi tới chết.

Tên Chí Tôn cao giai hai mắt đỏ hồng lên quát lớn, liền cưỡi Lôi Điện Tử Ưng chạy đi thật nhanh

Hắn nhất định phải trốn, nhất định phải thông tri tộc nhân khác tới cứu viện.

Lần này Lăng Tiếu không muốn buông tha cho kẻ nào cả, thần hồn phân thân đã truy kích theo rồi.

Lăng Tiếu thi triển tới tận cùng, đuổi theo một người một thú, lập tức triển khai giết chóc vô tình.

- Có người tới gần!

Lôi Điện Tử Ưng nhìn thấy thần hồn của Lăng Tiếu, nó xi thật dài, lập tức gia tốc tránh né công kích Lăng Tiếu.

Nhưng mà vẫn trễ một chút, một người một thú đã bị đánh trúng, Lôi Điện Tử Ưng chết ngay lập tức.

Tên Chí Tôn cao giai bị dọa phá gan, hắn quát một tiếng:

- Muốn giết ta không có cửa đâu!

Dứt lời trong tay hắn xuất hiện mười khỏa Thiên Lôi tử, ném ra bốn phía.

Thiên Lôi tử có uy lực không ai dám xem thường, Lăng Tiếu chỉ có thể tránh né lui ra phía sau.

Rầm rập!

Đây là Thiên Lôi tử thập nhất giai, uy lực oanh tạc quá lớn, phiến không gian này phải chấn động vài lần.

Lăng Tiếu dùng thần quang hộ thể ngăn cách lực lượng này ra ngoài, cũng không bị bao nhiêu tổn thương.

Nhưng mà bởi vì bị Thiên Lôi Tử trở ngại, tên Chí Tôn cao giai đã biến mất bóng dáng rồi.

- Lần này thật sự phiền toái lớn, Vũ huynh ah Vũ huynh, nếu ngươi không đột phá, đại quân Lôi tộc tới ta cũng không ngăn cản được!

Lăng Tiếu thở dài trong lòng.

Lăng Tiếu cảm ứng được Vũ Bất Phàm hiện tại đang gần hoàn thành tích lũy

lực lượng, chỉ có đạt tới trình độ nhất định thì hắn sẽ phá quan mà ra.

Nhưng mà thể chất của Vũ Bất Phàm khác xa người thường, cũng không biết cần tích lũy bao nhiêu lực lượng hỗn độn mới có thể chính thức đột phá.

Lăng Tiếu đang lo lắng, mà tên Lôi tộc Chí Tôn cao giai kia dùng tốc độ nhanh nhất quay về không gian lôi điện.

Trong không gian lôi điện bốn phía có lực lượng quấn quanh, từng tử lôi lóe lên không dứt, đây là phòng ngự tự nhiên hình thành, người thường căn bản không dám tới gần.

Cũng chính bởi vì như thế nên nơi này mới được gọi là không gian lôi điện.

Người ở lại nơi này chỉ có người Lôi tộc mà thôi, bọn họ từ viễn cổ đã cắm rễ ở đây, trở thành tộc nhân cổ tộc tinh khiết nhất.

Hậu duệ của bọn họ không có hỗn huyết với người khác, đều là dùng lôi thể làm chủ, nhưng mà thường thường sẽ có lôi thần thể xuất hiện.

Bởi vì huyết mạch thuần khiết, lại có không gian chi địa tu luyện, cho nên Lôi tộc vẫn mạnh mẽ như thế, cũng khiến bọn họ làm bá chủ nam vực.

Tên Chí Tôn cao giai dùng tốc độ nhanh nhất trở về, lập tức tiến vào một linh mạch toàn linh vật lôi điện.

Nơi này có rất nhiều kiến trúc cổ, tán lạc ở các ngọn núi, đúng là trọng địa của Lôi tộc, xưng là Lôi sơn lãnh địa!

Những lôi phong này có thể tiếp dẫn thiên lôi hàng lâm, có thể khiến bọn họ mượn nhờ thiên lôi tẩy luyện thân thể của mình.

Tên Chí Tôn cao giai trực tiếp bay qua nơi này khiến không ít người chú ý.

Một tên Chí Tôn nghênh đón hỏi:

- Lôi Đông trưởng lão ngươi xảy ra chuyện gì?

- Lập tức dẫn ta đi gặp lão tộc trưởng, ta có chuyện gấp báo cáo!

Tên Lôi Đông Chí Tôn cao giai vội vàng đáp.

Tộc nhân của hắn biết rõ chuyện không đơn giản, lập tức dẫn đường phía trước.

- Lão tộc trưởng, Lôi Đông có việc gấp cầu kiến!

Tên Chí Tôn dẫn đường cung kính nói vào trong động phủ.

Một hồi lâu sau cửa động phủ từ từ mở ra, một giọng nói truyền ra.

- Tiến vào nói đi!

Tên Chí Tôn dẫn đường gật đầu với Lôi Đông một cái, Lôi Đông đi một mìn vào.

Nhưng mà hắn cũng không dám xâm nhập, chỉ vào trong động phủ mười mét thì dừng lại.

Không phải hắn không muốn đi tiếp, mà là phía trước có một lôi hải bộc phát, mà những lôi điện này lực lượng vô cùng đáng sợ, người bình thường hơi dính vào sẽ không chịu nổi.

Nơi này là cấm địa chính thức của Lôi tộc, cũng là nơi cho lão tộc trưởng ở lại.

- Lôi Đông bái kiến lão tộc trưởng!

Lôi Đông cung kính thi lễ với lôi hải.

- Có chuyện gì vội vã gặp ta?

Trong lôi hải có giọng nói truyền tới.

- Bẩm lão tộc trưởng, tử ưng của ta không lâu trước đây phát hiện bên ngoài không gian lôi điện của chúng ta có vòng xoáy ngũ hành hình thành hỗn độn, về sau ta dẫn người tiến tới đó nghiên cứu, lại phát hiện thế lực khác ẩn mình, đã giết hơn hai mươi tộc nhân của chúng ta, Lôi Đông may mắn đào thoát, đặc biệt bẩm báo lão tộc trưởng, xin ngài định đoạt!

Lôi Đông nói ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2567 - Hỗn Chiến Tập Sát.

- Thật lớn mật, dám giết người Lôi tộc của chúng ta!

Người nọ tức giận quát một tiếng, một đạo lôi điện màu tím từ trong lôi hải bắn ra ngoài.

Lịch đại lão tộc trưởng đều có chiến lực đỉnh phong, sức chiến đấu của bọn họ rất cường hãn.

Bọn họ thường xuyên được thiên lôi tẩy luyện thân thể, khiến cho bọn họ có thân thể rất cường hãn, không có người nào so được.

Đây chính là nguyên nhân bọn họ trong cùng cấp bậc rất cường hãn.

Trước đây sở dĩ đám người Lăng Tiếu trong thời gian ngắn có thể giết được người của Lôi tộc, chủ yếu là bởi vì đám người này là vừa vào Chí Tôn, chỉ đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, hơn nữa có Lôi Đông dẫn đội, cũng không nghĩ sẽ có nguy hiểm gì.

Lại nói đám người này tự tin quá mức, cảm thấy đạt tới cấp Chí Tôn thì có thể ứng phó tất cả.

Nhưng mà trước mặt thực lực tuyệt đối bọn họ phải trả cái giá đắt!

Lăng Tiếu cho đám khôi lỗi chém giết đám người kia, bởi vì nhân số gấp ba lần nên cùng oanh kích rất khủng bố, cho dù thân thể mạnh hơn nữa cũng biến thành cặn bã.

Lăng Tiếu cũng phiền muộn, bởi vì đánh quá mãnh liệt, không thu được bao nhiêu thần hồn.

Nhưng mà chuyện hắn buồn bực nhất chính là Vũ Bất Phàm vẫn đang tụ tập lực lượng, chậm chạp không có dấu hiệu đột phá, tiếp tục như vậy thì cuối cùng sẽ có chuyện.

Từ khi bắt đầu bế quan tới bây giờ đã qua một tháng rồi.

Vòng xoáy hỗn độn hình thành một tháng, rất nhiều lực lượng hỗn độn đã tụ tập lại, đủ để cho rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần bình thường đột phá vài chục lần.

Lăng Tiếu không thể không kinh ngạc Vũ Bất Phàm nội tình thật sự là quá kinh khủng!

Bỗng nhiên Lăng Tiếu cảm thấy một đạo khí tức cường hãn đang lao qua phía này.

Tốc độ của đối phương cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước không gian này.

Thời điểm Lăng Tiếu cảm ứng được đối phương thì đối phương đã vào ảo trận rồi.

Tốc độ này không kém gì thần hồn của hắn thi triển thân pháp tới mức tận cùng.

- Người nào khủng bố như thế!

Lăng Tiếu kinh hô trong lòng, lập tức nhìn chằm chằm vào Huyễn Nhãn Cảnh Thạch, muốn nhìn rõ là người nào.

Nhưng mà chỉ thấy đối phương giống như lôi thần, quanh người có lôi điện màu tím quấn quanh không ngớt, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ thân hình, mà không cách nào thấy rõ dung mạo đối phương.

Người này một mình tiến vào, mà lôi điện chi lực của hắn giống như đám người lúc trước, có thể ngăn cản ảo thuật.

Lăng Tiếu suy đoán đối phương có lẽ đã phát hiện ra.

Hắn vẫn chú ý đối phương, phát hiện người ta chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không biết có bị ảo trận ảnh hưởng hay không.

Nhưng mà qua một lát lôi điện của người này đã chấn động.

Rầm rập!

Những lôi điện khủng bố này có thể hủy diệt thiên địa, khiến cho không gian bốn phía cuồng bạo lên.

Đồng thời đối phương lao thẳng qua phía Lăng Tiếu.

- Không tốt, hắn cũng không bị ảo trận ảnh hưởng!

Lăng Tiếu thầm quát một tiếng, lập tức cho thần hồn phân thân ngăn cản đối phương.

Đồng thời hắn cũng lập tức ra lệnh cho nhiều khôi lỗi công kích.

Lăng Tiếu có thể khẳng định người trước mặt thực lực quá kinh khủng, tuyệt không phải Chí Tôn đỉnh phong bình thường đơn giản như vậy.

Hắn ngay từ đầu lập tức công kích tất cả mọi người, lực lượng khủng bố bao

phủ phiến thiên địa này.

Âm thanh cuồng bạo vang lên không dứt, rất nhiều lực lượng đủ diệt tinh cầu.

- Quả nhiên có mai phục!

Người trong lôi điện hừ lạnh, rõ ràng không sợ, hóa thành lôi điện lóe qua các nơi.

Những nơi hắn đi qua thì lôi điện đã dánh nổ tung khôi lỗi Chí Tôn thành cặn bã.

Mà những người khác không cách nào đứng vững được, không cách nào tìm được mục tiêu công kích.

XIU....XIU...!

Lão tộc trưởng Lôi tộc hóa thành thiên lôi xuyên qua đám người, từng đạo lôi điện bổn nguyên hiện ra.

Một gã khôi lỗi bị hắn đánh nát.

- Dám giết người Lôi tộc của ta, hôm nay ta giết sạch các ngươi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc lão quát to lên.

Bỗng nhiên lôi điện chi lực tỏa ra bốn phía, đánh thẳng vào đám khôi lỗi.

Thần hồn của Lăng Tiếu có cảm giác vô cùng kinh hãi, lôi điện bổn nguyên là khắc tinh của thần hồn.

Nếu không phải thần hồn của hắn ngưng tụ ra thân thể huyết nhục, chỉ một đám lôi điện trong đó đã đủ diệt sát hắn.

- Không thể cho hắn tiếp tục chém giết, bằng không mấy chục khôi lỗi ta tích lũy mấy năm qua sẽ không còn!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng sau đó tăng thêm tốc độ bay qua phía lão tộc trưởng Lôi tộc.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu Song Long Phong Sát.

Mấy đạo chỉ mang cường đại đánh thẳng vào lão tộc trưởng Lôi tộc.

- Cặn bã, không có gì hơn cái này!

Lão tộc trưởng Lôi tộc quả nhiên lực phản ứng kinh người, hắn quát một tiếng, cũng điểm ra mấy đạo hắc quang đánh tan chỉ quang của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu không nghĩ tới đối phương phản ứng nhanh như vậy, nhưng mà hắn cũng không nhụt chí, lại tiếp tục tấn công mới.

Kim long diệu thế!

Một con kim long hiện ra đánh giết qua phía lão tộc trưởng Lôi tộc.

Lực lượng của Lăng Tiếu càng ngày càng tăng cường, đã tăng lên tới năm mươi lần chiến lực, ý định trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt người này.

Bằng không chiến đấu mạnh mẽ bực này diễn ra càng lâu, càng khiến Vũ Bất Phàm đột phá bị ảnh hưởng và không an toàn.

Sớm biết Vũ Bất Phàm đột phá có động tĩnh lớn như thế, hắn tuyệt đối sẽ

không cho hắn đột phá ở không gian này.

Cho dù thực lực lão tộc trưởng Lôi tộc rất cường hãn, nhưng mà trước công kích vô hình của Lăng Tiếu vẫn làm hắn không chịu đựng nổi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc liên tục bị Lăng Tiếu đánh mấy cái bay ra ngoài, mà hắn không nhìn thấy bóng dáng của Lăng Tiếu.

Lão tộc trưởng Lôi tộc kinh hãi, nói:

- Đây rốt cuộc là người nào, không ngờ có thể tàng hình công kích, nhưng mà vọng tưởng như vậy là đối phó được ta, không có khả năng đâu.

Thiên Lôi Cuồng Lao!

Lão tộc trưởng Lôi tộc phóng xuất lực lượng ra, thân hình già nua của hắn đột nhiên hùng vĩ, thân thể cao tới mấy mét, không chỉ có như thế, trên người của hắn có rất nhiều lôi điện giáng xuống, hình thành lao tù mấy vạn mét, từng đạo lôi điện không ngừng tàn sát bừa bãi các nơi.

Bất cứ người hay thú ở chung quanh chỉ cần bị những lôi điện này đánh trúng thì thần hình câu diệt.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu có thể soi sánh với Cổ Thần khí đỉnh cấp, sinh sinh đánh tan lôi điện nhưng cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, làm cho hồn lực của hắn giảm xuống không ít.

Nếu tiếp tục bị lôi điện oanh kích, thần hồn phân thân của hắn có khả năng bị đánh chết.

Lăng Tiếu chống đỡ và lão tộc trưởng Lôi tộc nương theo cảm ứng nhạy cảm phát giác phương vị của Lăng Tiếu.

- Ta nhìn ngươi trốn chỗ nào! Đi chết đi a!

Lão tộc trưởng Lôi tộc quát lên một tiếng, khống chế rất nhiều lôi điện đánh qua phía Lăng Tiếu.

Lôi tiêu thiên tai!

Từng viên lôi điện hội tụ lại, lực lượng đáng sợ đan vào nhau lập lòe, từng viên bao phủ thần hồn của Lăng Tiếu.

Mỗi một viên lôi cầu cũng có thể khiến cho một tên Chí Tôn cao giai vẫn lạc!

- Ta sẽ dùng toàn lực so chiêu với ngươi!

Lăng Tiếu bị kích thích ý chí chiến đấu, thét dài một tiếng, triển khai toàn bộ bảy mươi lần chiến lực, hàng long chưởng đánh ra, đánh nát từng viên lôi cầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2568 - Đại Chiến Đỉnh Cấp. (1)

Rầm rập!

Hai đại cường giả giao thủ khiến cho không gian này xuất hiện vặn vẹo bất thường.

Mà Vũ Bất Phàm đang được bảo hộ vào lúc này bước vào điểm mấu chốt!

Lực lượng hỗn độn khổng lồ hóa thành năm màu, trực tiếp hủy diệt cấm chế do Lăng Tiếu bố trí xuống, rất nhiều lực lượng không ngừng hội tụ vào người Vũ Bất Phàm.

Lúc này rát nhiều Lôi tộc Chí Tôn đuổi tới.

Bọn họ tới hơn trăm người, dùng thánh thú tốc độ nhanh nhất lao tới đây.

Bọn họ đã sớm bị lão tộc trưởng Lôi tộc bỏ lại phía sau.

Lúc bọn họ tới thì phát giác lực lượng ngũ hành hội tụ thật nhanh qua một hướng.

- Phía trước có động tĩnh, mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo, lão tộc trưởng đang ở bên kia, tin tưởng đã tìm được đám người kia rồi.

Lôi Đông đối với tất cả mọi người kinh quát.

- Lôi Đông, chỗ đó thật sự có vòng xoáy hỗn độn xuất hiện sao?

Một Chí Tôn đỉnh phong bên cạnh Lôi Đông hỏi thăm.

- Tử ưng chưa từng gạt ta, nhưng mà không biết vòng xoáy hỗn độn này tạo ra dị vật hoặc là có người cố ý dẫn động tộc nhân chúng ta mắc bẫy!

Lôi Đông đáp.

- Cũng sẽ không có người nào có thể tạo thành vòng xoáy hỗn độn đâu, nhất định là có đại cơ xuất hiện, bị người khác phát hiện ra trước, chúng ta nhanh chóng đi qua trợ giúp lão tộc trưởng đi!

Tên Chí Tôn đỉnh phong nói một tiếng, lập tức cưỡi thánh thú lao qua một phía.

Chân thân của Lăng Tiếu lúc này buông lỏng một hơi.

- Cuối cùng vẫn đột phá, bằng không tiếp tục như vậy ta sẽ không được, lão gia hỏa này quá biến thái.

Lúc thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đối chiến với lão tộc trưởng Lôi tộc thì hắn phát giác được vòng xoáy hỗn độn dị động.

Thần quang năm màu chiếu sáng cả một vòng không gian, từng sợi khí tức hỗn độn được nhồi vào, tản mát khí thế không ai có thể kháng cự được.

- Sức mạnh trong hỗn độn rốt cuộc là cái gì, ta đúng là muốn nhìn một chút.

Lão tộc trưởng Lôi tộc trong nháy mắt ngây người ra, liền quát một tiếng, bay qua phía Vũ Bất Phàm.

- Lưu lại cho ta!

Tốc độ thần hồn của Lăng Tiếu nhanh tới tận cùng, thân pháp tăng lên cực hạn, công kích phía sau của lão tộc trưởng Lôi tộc.

Nhưng mà lão tộc trưởng Lôi tộc vô tâm ham chiến, hắn triệu hồi Thiên Lôi thú ra ngăn cản lực lượng của Lăng Tiếu đánh tới.

Thiên Lôi thú, nó là thánh thú cổ xưa sinh ra trong thiên lôi, sức chiến đúa của nó có thể so với thần thú, có thể triệu hoán thiên lôi.

Hình dạng của nó cổ quái, uyển chuyển như bóng, da thịt không lông, nó giống như lôi cầu, có rất nhiều lôi điện chi lực đang quấn quanh người của nó.

Nó trúng lực lượng của Lăng Tiếu nên bay ra một khoảng cách, rõ ràng không có bị tổn thương gì.

Lúc này nó hét dài, từng đạo thiên lôi hiện ra nện vào người Lăng Tiếu.

Lực lượng lôi điện này không có yếu hơn lão tộc trưởng Lôi tộc, đánh thần hồn phân thân của Lăng Tiếu đau đớn.

Những thiên lôi này là bổn nguyên lôi điện chi lực, nếu không phải Lăng Tiếu nhưng tụ thân thể huyết nhục, tùy tiện một kích cũng đánh hắn không chịu nổi.

- Rốt cuộc là vật gì, đi ra cho ta!

Lão tộc trưởng Lôi tộc một tiếng, đánh ra một trảo vào hỗn độn.

- Định trụ nó cho ta!

Chân thân Lăng Tiếu đối với những khôi lỗi còn sống khác quát lên.

Rất nhiều khôi lỗi bảo hộ ở phía trước Vũ Bất Phàm một lần nữa đồng thời xuất kích, sinh sôi đem lôi trảo của Lôi tộc lão tộc trưởng oanh tán.

Chân thân Lăng Tiếu thì là lướt đến phía trước Vũ Bất Phàm, U Ảnh thần kiếm ở trên tay bắt đầu cấp tốc xoay chuyển đem rất nhiều lực lượng bắn tung tóe mà đến ngăn cản lại.

- Vũ huynh đột phá nhanh một chút a!

Lăng Tiếu gấp gáp hô lên ở trong lòng.

Nếu như lại không đột phá, hắn thật là sắp trụ không nổi!

- Chẳng lẽ là động tĩnh do có người đang đột phá tạo thành?

Lôi tộc lão tộc trưởng ngăn lại những khôi lỗi công kích kia, rút lui về phía sau một chút khoảng cách nhẹ quát lên, ngừng một chút lão lại nói:

- Không thể nào, có thể là có người đang đoạt lấy Hỗn Độn thần vật ở nơi đó, ta tất phải cướp vào tay!

Lôi tộc lão tộc trưởng không lại giấu diếm nữa rồi, trong tay lão nhiều ra một đôi lôi trùy, đây chính là bổn mạng Cổ thần khí của lão đã làm bạn với lão mười mấy vạn năm.

Lôi Công Cuồng Nộ!

Lôi trùy giao thoa phát ra thanh âm tranh tranh, rất nhiều thiên lôi phá không mà ra, uy lực của chúng nó đạt tới một loại cực hạn khủng bố, đủ để tồi hủy bất cứ sinh vật nào rồi.

Những lực lượng này giống như là diệt thế chi uy của thiên thần lôi công

trừng phạt, mỗi một đạo lôi đình đều là uẩn mà vô thượng bổn nguyên lực lượng hủy diệt, sinh sôi đem công kích hợp lực của rất nhiều khôi lỗi phá tan ra, hơn nữa đem bọn họ trực tiếp oanh thành bộ dạng giống như than cháy.

Có vài người thực lực yếu trực tiếp bị oanh đến bạo thể mà vong, chỉ có một bộ phận còn có thể miễn cưỡng trụ được.

Lăng Tiếu lập tức để Thủy Vô Sinh cùng mấy tên cao cấp Chí tôn đồng thời xuất kích, mà chân thân chính hắn cũng là bộc phát ra bảy mươi lần chiến lực gia nhập vào trong hàng ngũ hợp kích, hết sức vì Vũ Bất Phàm tranh thủ càng nhiều thời gian.

Chỉ là không xong chính là Lôi tộc đã có bảy, tám tên cường giả đạt tới hàng ngũ cao cấp Chí tôn đến chỗ này.

- Lão tộc trưởng ở bên này, chúng ta lập tức đi qua trợ giúp hắn!

Một gã Chí tôn đỉnh phong tên là Lôi Minh quát lên.

- Lão tộc trưởng chiến lực cái thế, nhưng mà địch không được quá nhiều người của đối phương, chúng ta mau giết!

Lôi Đông cũng hét lên một tiếng, đều là bạo khởi lên tốc độ nhanh nhất trùng kích qua.

Trong bảy, tám tên Chí tôn Thủy Thần này thì hai tên là Chí tôn đỉnh phong, còn lại đều là cao cấp Chí tôn.

Đó là còn chưa bao gồm đám người Lôi Vạn Long cùng với Lôi Chấn chưa trở về, đây là chỗ nội tình cường đại của Lôi tộc.

Thần hồn Lăng Tiếu phát hiện ra khác lạ mà kinh hô:

- Nguy rồi, Lôi tộc đại quân đến!

Thần hồn Lăng Tiếu trong lúc nhất thời không cách nào đột phá rất nhiều thiên lôi công kích của Thiên Lôi thú này, những thiên lôi này đối với thần hồn của hắn có lực thương hại lớn lao, để hắn ứng đối đến cũng có chút buồn bực.

Hiện tại Lôi tộc đại quân đến, hắn phải bộc phát ra toàn lực, hóa thành một trận hắc sắc phong bạo sinh sôi đem những thiên lôi ở trước mắt này tập quyển mà xé rách ra một đạo liệt phùng dài dài, sau đó liền thừa dịp trùng bay ra ngoài.

Thần hồn Lăng Tiếu trực tiếp xông đến phía sau Lôi tộc lão tộc trưởng, lập tức thi triển ra Đế Long Diệt Thiên quyết đệ bát thức Ngũ Long Hợp Nhất.

Một con ngũ sắc Chân Long dài dài gầm thét trùng kích mà ra, thân hình khổng lồ phóng ra tứ phương, đem Lôi tộc lão tộc trưởng nuốt chửng.

Lôi tộc lão tộc trưởng kia chiến lực thật sự là biến thái, coi như là thần hồn Lăng Tiếu bạo phát ra bảy mươi lần chiến lực thì vẫn có thể vũ động lôi chùy, diễn hóa ra rất nhiều thiên lôi phản kích, đem một kích tuyệt cường này của Lăng Tiếu ngăn cản lại.

Bất quá Lôi tộc lão tộc trưởng cũng là lộ ra cả kinh vô cùng:

- Người này rốt cuộc là ai, cư nhiên có loại chiến lực kinh khủng này, nếu như là Lôi tộc đại địch thủ ta liền phiền toái rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2569 - Đại Chiến Đỉnh Cấp. (2)

Một kích của Lăng Tiếu không đắc thủ cũng không có ham chiến, tính toán bất kể như thế nào cũng phải đem Vũ Bất Phàm bảo hộ rời khỏi.

Bằng không bị những người đó của đối phương tạo thành thế vây đánh vậy thì vạn sự không ổn rồi.

Ở một khắc này Vũ Bất Phàm rốt cuộc là đột phá tới thời khắc cuối cùng, chỉ là bất thình lình ở phụ cận này dị biến đột nhiên hiện ra!

Ở trên phương không gian này bỗng nhiên xuất hiện một cái hắc sắc cự động, một cỗ hấp lực đáng sợ tuyệt cường đản sinh ra.

Cỗ hấp lực này vô cùng kinh khủng, chỉ ở trong nháy mắt liền đem một ít đê cấp Chí tôn sinh sôi mà hút vào trong đó, càng có một chút trung cấp Chí tôn khôi lỗi cũng là thân thể bất ổn, cũng muốn bị hấp xả hướng về phía hắc động kia rồi.

Chân thân Lăng Tiếu cũng là thiếu chút nữa không kịp đề phòng liền muốn bị hấp lực đáng sợ của cỗ hắc động này hấp xả bay vào trong đó.

- Đây... Đây là Thôn Phệ thần thông?

Lăng Tiếu kinh ngạc nói một tiếng, vội vã định trụ thâ thể, cũng đem tất cả khôi lỗi của hắn hấp thu lại, tránh cho bọn họ đều bị hút vào trong hắc động biến mất.

Hắn cho đây là uy lực đáng sợ sau khi Vũ Bất Phàm đột phá tạo thành,

nhưng mà sau một khắc hắn lại kinh hô:

- Không đúng, tuyệt không phải là Vũ huynh gây nên, có cổ quái!

Lăng Tiếu phát hiện Vũ Bất Phàm đang ở phía sau ngồi xuống hấp thu Hỗn Độn chi khí, chỉ bất quá là đến biên giới của đột phá mà thôi!

Lăng Tiếu không dám suy nghĩ nhiều, lực lượng của thần hồn cùng chân thân kết hợp lại với nahu, phòng ngừa chân thân bị hắc động này hấp thu vào, sau đó hướng về phương hướng Vũ Bất Phàm xông qua, muốn đem Vũ Bất Phàm mang đi.

Chỉ là bất thình lình lại có một cái hắc động xuất hiện ở bên cạnh Vũ Bất Phàm.

Lăng Tiếu đại kinh hãi quát lên:

- Vũ huynh mau tỉnh lại, phía sau ngươi có nguy hiểm!

Chỉ là Vũ Bất Phàm giống như không nghe thấy, vẫn ngồi ở đó tiến hành đột phá cuối cùng, liền như vậy bị hắc động kia thôn phệ biến mất không thấy!

- Vũ huynh1

Lăng Tiếu hét lên một tiếng, thần hồn cùng phân thân đồng thời xuất kích, hai cái cự long trảo hướng về phương hướng kia trảo qua, hi vọng có thể đem Vũ Bất Phàm cứu ra.

Chỉ là hai cái long trảo của hắn sau khi nhập vào trong hắc động kia, hấp lực đại tăng, cư nhiên muốn đem chân thân cùng thần hồn của hắn đều sinh sinh mà hấp vào trong hắc động.

Lăng Tiếu bất đắc dĩ chỉ có thể đem long trảo chi khí đoạn tuyệt, cùng lúc đó hắn lập tức bạo khỏi thân hình, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Bởi vì Lôi tộc lão tộc trưởng ở phía sau hắn đã dẫn động rất nhiều thiên lôi hướng về phía hắn oanh tập lại.

Nếu không phải Lăng Tiếu tránh được nhanh một chút, hắn liền bị những lôi điện này oanh đến tiến vào trong hắc động kia rồi.

- Ai, chỉ hi vọng Vũ huynh cát nhân thiên tướng!

Chân thân cùng thần hồn Lăng Tiếu nhanh chóng lui về phía sau.

Hắn nhìn từng cái hắc động phù hiện kia hướng về phía những người bên phía Lôi tộc bao phủ qua, để những người đó đều lộ ra vẻ vô cùng kinh hoảng.

Phụ cận Lôi tộc lão tộc trưởng kia cũng có một cái hắc động thật lớn đột nhiên hiện ra.

- Thứ quỷ quái gì đây, phá cho ta!

Lôi tộc lão tộc trưởng cũng là đủ tự tin, lão rống giận một tiếng, lôi trùy lần nữa giao nhau, lôi điện đáng sợ giống như mưa khunh tiết mà hướng về cái hắc động kia cuồng oanh đi.

Oanh long oanh long!

Vạn đạo lôi đình chi lực mang theo lực hủy diệt vô cùng đáng sợ đánh vào trong một cái hắc động kia.

Một kích tuyệt thế này để Lăng Tiếu ở không xa cũng cảm nhận được một cổ

cảm giác trong lòng nguội lạnh.

Hắn thầm nghĩ ở trong lòng: "Lão gia hỏa này thật là đáng sợ!".

Lực lượng một kích này cho dù là thần hồn phân thâ của Lăng Tiếu đạt tới bảy mươi lần chiến lực chỉ sợ cũng khó có thể tranh phong với đối phương!

Đây là thực lực chân chính của Lôi tộc lão tộc trưởng, một vị lão quái vật đã sống gần hai mươi vạn năm, thần lực tích lũy đã là đạt tới một loại cảnh giới kinh khủng, tuyệt không phải là lực lượng dựa vào bí thuật tăng lên của hắn là có thể ngang hàng được với đối phương.

Cái hắc động thật lớn kia sinh sôi bị những lôi đình lực này xé rách.

- Đi!

Lăng Tiếu chỉ có một cái ý niệm, phải lấy tốc độ nhanh nhất trốn khỏi chỗ này, bằng không đợi lão gia hỏa này hồi khí lại, hắn chỉ sợ lại khó có thể chạy trốn rồi.

Thần hồn Lăng Tiếu kéo lấy chân thân dùng Bạo Phong thân pháp toàn lực chạy trốn, trong nháy mắt liền đến bên ngoài trăm vạn dặm!

Lăng Tiếu không có vì vậy mà dừng lại, mà là tiếp tục toàn lực chạy trốn, có bao nhiêu nhanh liền trốn bấy nhiêu nhanh, có bao nhiêu xa liền trốn bấy nhiêu xa!

Lăng Tiếu cũng không biết đã chạy bao lâu, ngay cả hắn cũng không cách nào phân biệt ra được đây rốt cuộc là cái phương hướng nào rồi.

Nhưng mà hắn lại có thể rõ ràng mà nhìn được ở trên cái phương hướng này có rất nhiều lôi điện lực đang chớp động, thỉnh thoảng lại có lôi điện lực

oanh kích xuống, để cho hắn cảm thấy chính mình có phải là ngộ nhập Lôi Điện không gian rồi hay không.

Hắn cũng không tiếp tục xâm nhập, hắn lợi dùng thần hồn cảm ứng bên ngoài trăm vạn dặm, phát hiện cũng không có ai đuổi theo mới yên tĩnh lại.

- Vũ huynh, ta xin lỗi ngươi a!

Lăng Tiếu ngửa mặt lên trời trường khiếu nói.

Vũ Bất Phàm bị hắc động kia cắn nuốt mà dừng, cách tuyệt hết thảy sinh cơ, càng không cách nào dùng truyền âm thạch liên hệ được, để Lăng Tiếu cảm thấy vạn phần áy náy.

Dĩ vãng vài lần đều là Vũ Bất Phàm thay hắn hộ pháp đều không có chuyện gì, đến lượt hắn hộ pháp cho Vũ Bất Phàm lại là xuất hiện chuyện tình như vậy, đây là hắn hộ pháp bất lợi a!

Trong lòng Lăng Tiếu là hối hận vô cùng!

Hắn đã là dùng hết toàn lực nhưng mà động tĩnh do Vũ Bất Phàm tạo ra thật sự là quá lớn, thật sự là hắn không cách nào dự liệu trước được.

Ứng phó với người của Lôi tộc thì hắn đã liều mạng rồi, nhưng mà hắc động bất thình lình xuất hiện này thật sự là quả quỷ dị rồi, để cho hắn đều cảm thấy bất ngờ.

- Đúng rồi, đó là Thôn Phệ thần thông, nếu như không phải là Vũ huynh tạo thành, chẳng lẽ là.. Là phụ cận có Hỗn Độn thần thú hay sao?

Lăng Tiếu đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng mà suy đoán nói!

- Bất kể như thế nào, hi vọng Vũ huynh cát nhân thiên tướng đi!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói.

Tuy nói hắn cùng Vũ Bất Phàm còn xa xa chưa đạt tới loại trình độ hảo bằng hữu, hảo huynh đệ giao tâm, nhưng mà cũng quen biết nhau vài năm, tình hữu nghị coi như là nhiều đi.

Mắt thấy hắn bị hắc động hút đi, họa phúc khó lường, trong lòng trừ áy náy ra cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn bây giờ cũng chỉ có thể hướng một cái phương hướng tốt mà suy nghĩ, hi vọng Vũ Bất Phàm có thể cát nhân thiên tướng rồi.

Lăng Tiếu thu thập lại tâm tình một chút, tìm một cái địa phương khôi phục một chút trạng thái.

Ba ngày sau hắn bắt đầu suy nghĩ nên như thế nào lại trở về Lôi Điện không gian đi cứu Sư Thương Dương.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2570 - Quay Về Huyền Linh Đại Lục.

Hôm nay thân phận của hắn đã trước một bước bị bại lộ, sợ rằng không tiện lại trực tiếp đi vào Lôi Điện không gian cứu người, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Từ người của Lôi tộc đại quân trước đây nhìn lại, đám người Lôi Lạc Đình hẳn là còn chưa trở về, bằng không bọn họ chắc chắn sẽ xuất hiện, nếu không chỉ có thể để cho Lôi Lạc Quân ẩn giấu trở về lại bày ra kế cứu người?

Lăng Tiếu khổ tư kế sách.

Hơn nửa ngày sau Lăng Tiếu vẫn là phủ quyết cái quyết định này.

Bởi vì Lôi Lạc Quân sau khi đi vào Lôi Điện không gian, hắn không cách nào liên hệ được với Lôi Lạc Quân.

Trừ phi là hắn cũng thuận theo tiến vào trong Lôi Điện không gain mới thuận tiện làm việc.

Bằng không đả thảo kinh xà, hết thảy kia nhưng đều không dễ làm rồi!

Trước yên lặng một chút, nhìn một chút lại có thể tìm được biện pháp tốt đi vào trong hay không đi!

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói.

Bỗng dưng hắn cảm ứng được mấy cỗ khí tức không kém ở phía trước, lại có

trận trận lôi minh chi âm oanh hưởng ra, hắn không nhịn được mà ẩn giấu đi qua.

Chẳng lẽ phụ cận này có người của Lôi tộc?

Lăng Tiếu suy đoán nói.

Nếu là như thế mà nói, vậy bước kế tiếp của hắn liền dễ làm rồi!

Lăng Tiếu tiềm ẩn khí tức, hướng về phía trước từ từ đi tới gần.

Ở phụ cận này lực lượng lôi điện đặc biệt nồng đậm, may mắn chính là những thứ này có thể chỉ là một ít lực lượng ngoại vi, còn không đối với hắn tạo thành thương hại gì, hắn hoài nghi ở phụ cận này khẳng định có lôi hải to lớn hoặc không gian tràn đầy lôi điện, hẳn không phải là Lôi Điện lục địa không gian mà Lôi tộc nhân ở, mà là một phiến không gian khu vực đồng dạng đi!

Ở phụ cận này có mấy tên Chí tôn Thủy Thần đang đối phó với mấy đầu thánh thú Lôi thuộc tính, tựa hồ đang tranh đoạt cái gì.

Đoàn người này tổng cộng có năm người, có ba tên nam tử, hai người nữ tử cùng với thánh thú của bọn họ, hai tên nam tử cùng một nữ tử đều là đê cấp Chí tôn, bọn họ tương đối trẻ tuổi một chút, có một nam một nữ là trung cấp Chí tôn, đều là bộ dạng trung niên.

Lăng Tiếu phát hiện trong năm người này lại lấy một nữ tử tướng mạo tương đối trẻ tuổi làm chủ, đều đang bảo hộ nàng, hết sức để cho nàng không bị thương hại.

Niên kỷ của nữ tử này cư nhiên bất qua là tám trăm tuổi, nếu như lấy niên kỷ của thường nhân đi so sánh, nàng đương nhiên coi như là lão bà rồi, nhưng

mà lấy đẳng giai Chí tôn Thủy Thần đi xem xét, nàng tuyệt đối là tồn tại vô cùng trẻ tuổi.

Chí tôn Thủy Thần không tới ngàn tuổi, bất kể là ở nơi nào đều sẽ là nhân vật bất thế yêu nghiệt.

Nữ tử này nhìn lại bất quá là bộ dạng hơn hai mươi, ngũ quan phối hợp đến đúng chỗ, một đầu tóc tím bay múa, phóng ra một cỗ anh tư oai hùng, vóc người ngạo nhân kia được phủ lên một bộ tử sắc thần giáp mỏng, lộ ra cánh tay cùng đùi đẹp như ngó sen, để cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều không khỏi thầm khen một tiếng: "Vưu vật thật khêu gợi!".

Lăng Tiếu cũng không nghĩ đến sẽ gặp được loại nữ nhân cực phẩm này, nàng có thể kém hơn một phần so với Vân Mộng Kỳ, Liệt Như Ngọc, nhưng mà cỗ anh tư cùng thân hình mỹ lệ độc hữu này của nàng tuyệt đối không phải là bọn họ có thể so sánh được, cũng chỉ có dáng người của Ngọc Nhu Phỉ hoặc Ngọc Liệt Diễm mới có thể so sánh được với nàng.

Đổi lại là Lăng Tiếu vừa mới xuất đạo, hắn thấy mỹ nữ đẳng cấp này lập tức muốn lộ ra hình dạng giống như trư ca rồi.

Hắn hiện tại thì nữ nhân dạng gì mà chưa thấy qua, trong hậu cung chính mình từng người đều là giống như thiên tiên, không có một người có tư sắc thua kém tử phát mỹ nữ này.

Sau khi Lăng Tiếu quan sát một lúc, phát hiện bọn họ đang vì một chút lực lượng lôi vụ bổn nguyên ở phía trước mà khởi lên tranh đoạt.

Một đoàn lôi vụ bổn nguyên này hết sức khổng lồ, bất kể là người hoặc thú có Lôi thuộc tính đều có thể trực tiếp hấp thu tăng cường thực lực.

Hơn nưa những lôi vụ lực lượng này không giống những lực lượng bổn

nguyên Lôi thuộc tính khác là khó có thể hấp thu, lực lượng bổn nguyên Lôi thuộc tính bình thường lúc hấp thu sẽ gặp phải thống khổ bị lôi phệ, mà cái lôi vụ lực lượng này tương đối mà nói thì ôn hòa hơn nhiều lắm, hơn nữa cực kỳ dễ dàng luyện hóa.

Vốn mấy người của Lôi tộc này đã là chiếm hết thượng phong rồi, chỉ là bất thình lình từ không gian khác xuất hiện một đầu Lôi Giao Long!

Đầu Lôi Giao Long này thập phần uy vũ bá khí, trực tiếp đế một đạo Long ngâm gầm thét, chấn đến không gian bốn phía đều trở nên kinh bạo.

Đầu Lôi Giao Long này gióng như sắp hóa long để cho Lăng Tiếu nhìn đến đặc biệt quen thuộc, hẳn là lúc trước đây Vũ Bất Phàm đột phá tạo thành vòng xoáy Hỗn Độn, đầu Lôi Giao Long kia đột nhiên cùng Lôi Điện Tử Ưng đồng thời giết đến.

Đầu Lôi Giao Long này đã là tồn tại thập nhất giai cao cấp, toàn lực bộc phát mà nói có thể so với thực lực cao cấp Chí tôn hậu kỳ.

Những Lôi tộc nhân ở trước mắt này từng người là trở nên kinh hãi rồi.

Thực lực cường đại nhất bên phía bọn họ cũng bất quá là một trung cấp Chí tôn đỉnh phong cùng với một hậu kỳ mà thôi.

So với Lôi Giao Long này thực lực đẳng giai kém qua xa, trực tiếp đối chiến mà nói, tính mạng của năm người bọn họ là có lo lắng a!

Đầu Lôi Giao Long này không có ý cùng với những Lôi tộc nhân kia đối chiến, mà là bay thẳng đến một đoàn lôi vụ lực lượng kia trùng kích mà qua, muốn đem những lực lượng này trực tiếp cắn nuốt sạch.

Chỉ là ở phụ cận còn có hai đầu thánh thú không cam lòng mà muốn ngăn

cản, nhưng là bị long vĩ của nó quét qua, trực tiếp hoành kích đến bay ra ngoài.

Sau đó nó bay thẳng đến đoàn lôi vụ bổn nguyên lực lượng kia cắn nuốt mà đi.

- Lôi Long thật thần tuấn, ta vừa lúc thiếu một tọa kỵ như ngươi, thần phục ta, ta tha ngươi không chết!

Cũng không biết là tử phát mỹ nữ kia là vô tri hay là có lá bài tẩy cường đại, cư nhiên không sợ đầu Lôi Giao Long kia, hướng về phía nó liền trảm sát qua.

- Lôi Nhã trở về cho ta, đó là cao cấp Lôi Giao Long, chúng ta mau rút lui!

Trung niên nam tử kia trong nháy mắt ngăn ở phái trước tử phát mỹ nữ, kéo lấy nàng liền bỏ chạy.

- Nói giỡn, đầu Lôi Giao Long này thực lực cường đại, cho dù năm người bọn họ liên thủ cũng không thể đem nó đánh thành thương tổn, vị Đại tiểu thư này lại không biết nông sâu muốn xuất thủ với đầu Lôi Giao Long kia.

- Ngũ thúc ngươi sợ cái gì, ta có Tỏa Lôi Thằng, nhất định có thể đem nó trói lại đấy!

Nữ tử được gọi là Lôi Nhã có chút không cam lòng mà nói.

Đồng thời trong tay nàng nhiều ra một cái thằng tác tử sắc như điện, kiên nhận vô cùng.

Cái thằng tác này lấy tỏa lôi làm tên, có thể nghĩ được uy lực vài phần rồi.

Cái thằng tác này là cao cấp Cổ thần khí do một gã lão tổ Chí tôn Thủy Thần của Lô tộc luyện chế ra, một khi bị thằng tác này khốn trụ lại coi như là Chí tôn đỉnh phong cũng khó có thể trong lúc nhất thời vùng vẫy ra được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2571 - Lưu Công Kể Chuyện Xưa.

Cho nên Lôi Nhã này mới có tự tin như thế.

Chỉ là nàng cũng không suy nghĩ một chút nàng là loại thực lực gì, mà Lôi Giao Long kia là loại thực lực gì, dựa vào nàng cầm lấy Tỏa Lôi Thằng chỉ sợ đều khó có thể đem nó tỏa định lại đi.

- Loại mạo hiểm này không được, chúng ta lập tức đi, bằng không đợi sau khi nó hấp thu lôi vụ bổn nguyên, chugns ta muốn chạy cũng chạy không được!

Trung niên nhân này tên là Lôi Tà cứng rắn mang theo Lôi Nhã rời đi.

Một trung niên phụ nữ khác đồng thời bảo hộ hai tên đê cấp Chí tôn trẻ tuổi một chút cũng trốn chạy rời đi.

Chỉ tiếc đầu Lôi Giao Long kia lại là không hi vọng bọn họ rời đi, sau khi nó một ngụm cắn nuốt hơn phân nửa bổn nguyên lôi vụ, liền quay đầu lại hướng tới phương hướng của Lôi Nhã xông tới.

- Nhân loại, ngươi muốn khốn tỏa ta sao? Ta trước ăn ngươi!

Đầu Lôi Giao Long này phát ra thanh âm bào hao chói tai nói.

Cùng lúc đó trong cái miệng máu của nó phun ra một đạo lôi điện lực khổng lồ, hướng về phía Lôi Nhã cùng Lôi Tà kia oanh tạc mà qua.

Đạo lôi đình chi uy này tương đối kinh khủng, lôi lực uẩn hàm trong đó đủ

để diệt sát bất kỳ cao cấp Chí tôn nào rồi.

- Không tốt, Lôi Nhã ngươi đi mau, để ta cản nó!

Lôi Tà kinh rống một tiếng, đem Lôi Nhã đẩy ra rất xa, hắn thì là đem hộ thân thánh thú Điện Thứ thú của hắn triệu hoán ra, đồng thời bạo phá ra toàn bộ lôi lực.

Chỉ là cho dù hắn cùng với Điện Thứ thú đồng thời xuất kích vẫn là không cách nào ngăn cản được một đạo lôi điện lực kinh khủng này, sinh sôi bị oanh đến ngã bay đi, thần thể, thú thể đều là da rách thịt bắn tung tóe, thần huyết chảy đầm đìa không ngừng!

- Ngũ thúc, Lôi Giao Long ngươi đáng chết, còn thật cho là ta trói không được ngươi sao? Tỏa Lôi Thằng hiện cho ta!

Lôi Nhã quát lên một tiếng, kiện Tỏa Lôi Thằng kia sau khi được nàng quán chú lực lượng tự háo thành một điều lôi điện lực hướng về phía Lôi Giao Long kia quấn quanh mà đi.

Cái Tỏa Lôi Thằng này giống như có linh tính, càng không ngừng tạo thành hình dạng vòng tròn hướng về phía long thủ của Lôi Giao Long bao phủ xuống.

Chỉ cần đem long thủ của Lôi Giao Long này trói lại, nó liền mất đi một nửa lực chiến đấu, huống chi uy lực của Tỏa Lôi Thằng không chỉ là như thế, còn có thể càng xiết càng chặt, đem bất kỳ sinh vật bị trói lại nào sinh sôi xiết bạo!

Chỉ là đầu Lôi Giao Long này lại như thế nào sẽ bị nó dễ dàng khốn tỏa như vậy được.

Chỉ thấy đầu Lôi Giao Long kia lần nữa gầm thét một tiếng, vạn đạo lôi điện lực khuynh tiết mà xuống, từng đạo lôi điện dày đặc sinh sôi đem Tỏa Lôi Thằng này bao phủ.

Lôi Nhã đang thao túng Tỏa Lôi Thằng lập tức mất đi quyền khống chế với nó, để nàng lộ ra vẻ kinh hoảng.

- Tỏa Lôi Thằng lên cho ta, khốn sát nó cho ta!

Thần lực của Lôi Nhã càng không ngừng quán thâu ra ngoài, bàn tay không ngừng kết ấn muốn đem Tỏa Lôi Thằng kia triệu hồi về, nhưng mà lôi điện lực quá mạnh, đã sớm đem Tỏa Lôi Thằng kia oanh đến không biết bay đi nơi nào rồi.

- Tiểu nha đầu, muốn khốn sát Giao Long đại gia ta, ngươi còn không có bản lĩnh này!

Sau khi Lôi Giao Long kia gầm thét một tiếng, long vĩ mở ra hướng về phía Lôi Nhã hoành quét tới.

Lực lượng hoành tảo thiên quân đáng sợ này một khi đánh trúng Lôi Nhã nhất định để cho thần thể của nàng bạo liệt mà chết.

- Tiểu Nhã còn sững sờ ở đó làm gì, mau cùng chúng ta trốn đi!

Trung niên phụ nữ kia hét lên một tiếng, một đạo lực lượng thất luyện hướng về phía Lôi Nhã quấn quanh mà tới, đem nàng vộ vàng kéo ra, mà hai tên đê cấp Chí tôn khác cùng thánh thú của bọn họ thì là bắt đầu toàn lực xuất kích, muốn đem Lôi Giao Long này ngăn cản lại.

Chỉ là Lôi Giao Long knày đã động nộ rồi, lần nữa phát động công kích đáng sợ, những lôi đình lực kia tựa như bị nó khống chế càng không ngừng hướng

về phía trước oanh tập mà đến.

Hai tên đê cấp Chí tôn kia cùng thánh thú của bọn họ cơ hồ không phải là đối thủ của nó, lập tức bị oanh đến thần thể cháy xém như than, thần huyết cuồng bắn không ngừng.

Nếu không phải trung niên phụ nữ kia cấp bách kéo bọn họ ra trốn qua được đại lượng công kích thì bọn họ hẳn là phải chết không nghi ngờ rồi.

Hộ thân thánh thú của trung niên phụ nữ này là một đầu Lôi Tử Điêu, có được tốc độ có thể so với Phong thuộc tính, lại đem theo năm người đồng thời bay nhanh mà chạy.

Mà phương hướng chạy trốn của bọn họ lại chính là phương hướng mà Lăng Tiếu ở lại.

- Chạy tới bên phía ta rồi, ta là nên bỏ đá xuống giếng hay là nhìn xem một chút?

Lăng Tiếu còn có chút ít do dự nói.

Hắn do dự một chút, tựa như nghĩ tới hảo chủ ý gì đó, trên mặt hiện lên cười gian nói:

- Quên đi, bổn cung là chính nhân quân tử, làm sao có thể làm ra chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn được.

Ở lúc những người kia của Lôi tộc đi tới gần, Lăng Tiếu lập tức tiềm ẩn chạy trốn đến một cái phương hướng khác, để cho bọn họ tạm thời không phát hiện được.

Bởi vì thực lực của Lăng Tiếu ở trên bọn họ, hắn không muốn để cho bọn họ

phát hiện, bọn họ hẳn còn là không có năng lực thần niệm mạnh như vậy!

Đầu Lôi Giao Long kia sát khí đằng đằng cấp tốc trùng kích mà đến, long thần bay thẳng đến Lôi Tử Điêu kia đụng vào mà đi.

Lôi Tử Điêu dựa vào tốc độ miễn cưỡng tránh được, nhưng mà Lôi Giao Long lại mang theo thiên lôi công kích hướng về bọn họ oanh tập đến, khiến cho tốc độ của Lôi Tử Điêu giảm nhiều, mà năm người kia chống đỡ đến tương đối chật vật không thôi.

- Các ngươi ai cũng trốn không thoát!

Lôi Giao Long lần nữa gầm lên, rốt cuộc là đề thăng hết tốc lực, tốc độ đề thăng một mảng lớn, đuổi theo Lôi Tử Điêu một ngụm liền cắn nuốt xuống.

Mấy người ở trên lưng Lôi Tử Điêu đại kinh, liên tục từ trên lưng Lôi Tử Điêu phi lướt mà ra, mà Lôi Tử Điêu kia cũng lại không trốn qua được, bị Lôi Giao Long hung hắn cắn vào một phát, đau đến nó tê minh không dứt, tiên huyết chảy đầm đìa.

- Tử Điêu!

Trung niên phụ nữ kia vô cùng đau lòng quát lên.

Lôi Giao Long kia đem Lôi Tử Điêu hung hăng ném đi, liền đem Lôi Tử Điêu gần chết ném bay, sau đó lại một lần nữa đem mục tiêu chuyển lên người Lôi Nhã.

Lôi Tà kia miễn cưỡng khôi phục thương thế quát:

- Các ngươi mang theo Lôi Nhã trốn a, ta trảm nó!

Lực lượng của Lôi Tà bộc phát đến cực điểm, lôi đao phát ra thanh âm tranh tranh, lôi điện chi lực vô biên cuồng trảm mà ra!

Lôi Tà dùng hết toàn lực, lấy lực công kích Lôi thuộc tính của hắn, nếu như đối với những vũ giả có thuộc tính khác tuyệt đối là thực lực ngạo thị ở trên bọn họ, lực lượng đã là đạt tới cao cấp Chí tôn bình thường rồi.

Mỗi một đạo lực lượng trảm phá hư không, ở trong không gian để lại từng đạo đao ngân khủng bố giống như kinh hồng.

Thánh thú của hắn cũng là càng không ngừng phun ra lực công kích lôi điện đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2572 - Lại Hiến Máu.

Chỉ là bản thân Lôi Giao Long này cũng là Lôi thuộc tính, hơn nữa so với bọn họ đều phải cường đại hơn, đối vơi bản thân lôi điện chi lực thì đại bộ phận miễn dịch, lực lượng không ở trên nó thì há có thể tổn thương được nó.

Long thân nó không ngừng phiên đằng dao động, long lân trên người lóe ra đem rất nhiều lôi điện lực chấn thành bắn tung tóe bay ra, mà trên người nó ngay cả một đạo vết thương cũng không có lưu lại.

Nhục thể của nó có thể so với cao cấp Cổ thần khí, công kích bình thường không đến cao cấp Cổ thần khí muốn phá thân thể nó căn bản không dễ dàng.

Nó là triệt để bị chọc giận, tốc độ đề thăng tới cực hạn, long vĩ hoành quét, trực tiếp đem Lôi Tà cùng thánh thú của hắn đang muốn tránh ra sinh sôi quét đến bạo lên.

Phanh! Phanh!

Hai đạo tiếng kinh bạo vang lên, thần thể của Lôi Tà tận hủy, ngay cả đầu đều bị đập đến bạo liệt, mà thánh thú của hắn cũng là thú thể hủy hơn phân nửa, sau khi tê minh một tiếng cũng thuận theo Lôi Tà mà chết.

- Ngũ thúc a!

Lôi Nhã nhìn một màn này vô cùng bi ai mà la lên nói.

Nàng muốn xông qua cùng với Lôi Giao Long kia liều mạng, nhưng mà

trung niên phụ nữ kia lại đã là kéo lấy tay của nàng quát lên:

- Tiểu Nhã đi a!

Trung niên phụ nữ kia cũng không đoái hoài đến vùng vẫy của Lôi Nhã, kéo tay nàng cấp tốc trốn chạy.

Hai tên đê cấp Chí tôn khác đã là bị dọa đến vỡ mật rồi, có bao nhiêu nhanh trốn bấy nhiêu nhanh, cũng không dám đi làm cái gì anh hùng cứu mỹ nhân rồi!

Chỉ là Lôi Giao Long kia là phát ra tàn nhẫn, nó liên tục phun ra hai khẩu lôi điện cường đại truy kích hai người kia, trực tiếp đem bọn họ oanh chết.

Đẳng giai lực lượng chênh lệch quá xa, bọn họ căn bản là khó có năng lực phản kháng được.

Lúc này trung niên phụ nữ kia mang theo Lôi Nhã đã là trốn ra không ít khoảng cách, nhưng mà bọn họ không có một chút thoải mãi, tiếp tục mà chạy như điên.

Hống hống!

Thanh âm long ngâm liên tục gầm thét dọa người chí cực, Lôi Giao Long kia cực nhanh mà xông tới, tựa hồ thật không có ý định bỏ qua cho Lôi Nhã.

Trung niên phụ nữ kia vô cùng lo lắng, mà Lôi Nhã cũng là bị sợ đến thần sắc tái nhợt cực kỳ.

- Thiến di, nếu không... Nếu không ngươi trước trốn đi, ngươi không cần lo cho ta!

Lôi Nhã biết đầu Lôi Giao Long này là vì nàng mà đến, thật sự là không có ý tứ lại liên lụy tới phụ nữ trước mắt này rồi.

- Tiểu Nhã đừng ngốc nữa, ngươi đi đi, để cho ta ngăn cản nó!

Trung niên phụ nữ kia cuối cùng vẫn kiên định lập trường, quyết định bảo hộ ở trước mặt Lôi Nhã.

Nàng đem Lôi Nhã toàn lực đẩy ra rất xa, mà nàng dứt khoát ngăn cản đầu Lôi Giao Long này, thi triển ra một kích toàn lực của nàng!

Lôi Từ Điện Võng!

Một cái lôi điện từ võng giao nhau sản sinh ra lực lượng đan xen cực đại, tạo thành điện võng lôi tường phủ kín, ngăn cản ở phía trước Lôi Giao Long.

Cùng lúc đó, Lôi kiếm trong tay nàng càng không ngừng tật huy ra từng đạo kiếm nhận dung nhập vào trong lôi từ điện võng kia, sih ra cường chiêu điệp gia công thủ vẹn toàn, thề phải đem Lôi Giao Long kia ngăn cản lại.

Lăng Tiếu ở trong ẩn giấu không khỏi thầm khen:

- Võ giả Lôi thuộc tính đều rất cường hãn a, đổi lại là người khác hoặc là thánh thú khác, gặp phải bọn họ đều đừng nghĩ có thể kiếm được chỗ tốt, chỉ tiếc lực lượng còn là quá yếu rồi!

Chỉ thấy một một đầu Lôi Giao Long hung mãnh kia sinh sôi mà đem lôi từ điện võng này xông phá ra, lôi từ điện võng của trung niên mỹ phụ kia căn bản không cách nào thương hại đến đầu Lôi Giao Long này chút nào.

Thần sắc của trung niên mỹ phụ này trở nên vô cùng thảm bạch, nhưng mà nàng cũng biết bây giờ không phải là lúc để sợ hãi, trong tay nàng đã nắm

lấy năm khỏa thập nhất giai Thiên Lôi tử rồi.

Thiên Lôi tử vốn là khó có thể luyện chế, nếu không phải trong tộc bọn họ có hai ba vị tộc lão có tỷ lệ luyện chế thành công cao, Lôi tộc bọn họ cũng sẽ không có nhiều Thiên Lôi tử như vậy, lấy thân phận của nàng, năm khỏa thập nhất giai Thiên Lôi tử này đã là cực hạn mà nàng có rồi!

- Nghiệt súc, đi chết đi cho ta!

Sau khi Trung niên phụ nữ kia hét lên một tiếng, năm khỏa Thiên Lôi tử toàn bộ hướng về phía Lôi Giao Long đang phác phệ mà đến ném tới.

Uy lực của năm khỏa Thiên Lôi tử cùng nhau nổ tung là kinh khủng bậc nào, đây tuyệt đối không đơn giản như một cộng một.

Oanh long oanh long!

Phương thiên địa này giống như bị trực tiếp nổ đến lật tung lên, lôi điện hỏa hoa tràn đầy mấy chục vạn không gian chi địa, để cho hết thảy sự vật ở phụ cận đều bị hủy diệt, liền ngay cả trung niên phụ nữ dẫn bạo Thiên Lôi tử này cũng đều bị liên lụy bao phủ vào.

Lôi Nhã đã ở bên ngoài trăm dặm trong nháy mắt phóng thanh khóc lớn:

- Thiến di! Thiến di!

Tiếng khóc bi thương không giúp được gì như thế của nàng để cho người ta cảm thấy đau triệt tâm phế!

- Ngũ thúc, Thiến di, là ta xin lỗi các ngươi a, nếu không phải ta tùy hứng kéo các ngươi đến chỗ này tìm thần vật gì đó, cũng sẽ không để cho các ngươi vẫn lạc rồi, đều là tại ta, đều là tại ta a!

Lôi Nhã không ngừng tự trách mà nói.

- Tiểu Nhã, đừng... Đừng tự trách, chạy mau!

Một đạo nhân ảnh hướng về phía nàng lảo đảo mà lướt tới.

Đây chính là trung niên phụ nữ kia, nàng bây giờ là tóc tai tán loạn, quanh thân tất cả đều là máu, thần thể cũng là rách ra đến cực thảm, để người ta không dám nhìn thẳng vào.

Tốt ở lúc nàng ném ra Thiên Lôi tử liền nhanh chóng lui về phía sau, hơn nữa trên người đã mặc phòng ngự thần giáp tạo thành tầng tầng phòng ngự.

Lúc này mới để cho nàng ở trong nháy mắt nổ tung kia miễn cưỡng tránh qua được một kích chí mạng, nhưng mà cũng để cho nàng thân thụ trọng thương, thần giáp cũng đều hủy diệt hoàn toàn rồi.

Lôi Nhã thấy thân nhân của nàng không chết, lập tức cao hứng cực kỳ, liền tục gật gật đầu, chuẩn bị đi tới kéo nàng tới.

Chỉ là một đạo thân hình khổng lồ bất thình lình đánh đến, cái miệng lớn như bồn máu kia hướng về phía trung niên phụ nữ đang chạy trốn trong nháy mắt giảo phệ mà tới.

Lôi Nhã trợn to ánh mắt, liều mạng mà thét lên chói tai:

- Thiến di, cẩn thận phía sau!

Cùng lúc đó nàng toàn lực hướng về phía Lôi Giao Long không chết kia mà oanh kích qua.

Chỉ tiếc khoảng cách đến chỗ nàng là khá xa, mà lực lượng của nàng cũng

không đủ cường đại, căn bản chỉ là đang làm điều vô ích mà thôi!

Trung niên phụ nữ kia cũng là phát hiện ra khác lạ, nàng lộ ra quyết tâm liều chết quyết tuyệt, chuẩn bị tự bạo đan điền cũng phải kéo lấy đầu Lôi Giao Long này cùng nhau chôn cùng!

Chỉ là ở lúc thiên quân nhất phát này, một đạo lực lượng trói buộc lấy trung niên phụ nữ kia, đem nàng nhanh chóng kéo ra tránh khỏi cái miệng máu giảo phệ xuống kia.

Trung niên phụ nữa kia không biết là chuyện gì xảy ra, mà Lôi Nhã thì là mừng rỡ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2573 - Là Vĩnh Hằng. (1)

Cùng lúc đó một đạo thân ảnh cao ngất xuất hiện ngăn ở trước mặt đầu Lôi Giao Long này, một đạo long hình chiến khí hóa thành một con Chân Long chân chính hướng về đầu Lôi Giao Long kia gầm thét trùng kích mà đi.

Đầu ngũ thải Chân Long này tựa như uẩn hàm Hỗn Độn chi khí, lộ ra vô cùng bá đạo thương kính, thanh âm hống lên của nó so với Lôi Giao Long kia còn phải kinh khủng hơn nhiều lắm, sợ đến đầu Lôi Giao Long kia cấp tốc dừng lại thân thể, hơn nữa sau đó co lại!

- Thú Hoàng đại nhân!

Đầu Lôi Giao Long kia kinh hống lên một tiếng, cư nhiên không dám phản kháng, bị ngũ thải Chân Long này phác giảo, cuồng tứ lấy thân thể, đau đến nó điên cuồng hống lên không dứt!

Lôi Nhã cùng với trung niên phụ nữ được kêu là Lôi Thiến ở chỗ xa nhìn một màn này đều là trở nên vô cùng kinh hãi.

- Thiến di, đó... Đó là Chân Long thần thú sao?

Trong mỹ mâu của Lôi Nhã phóng ra vài phần dị thải hỏi.

- Là Chân Long thần thú, bất quá... Bộ dạng của nó không giống như thật thể.

Sau khi Lôi Thiến đáp một tiếng, nàng lại nói:

- Thừa dịp có người thay chúng ta ngăn cản, chúng ta đi nhanh đi!

Lôi Thiến lấy ra thần đan cùng thần thảo khôi phục nuốt xuống, khôi phục lại một chút trạng thái, muốn mang theo Lôi Nhã một đường rời khỏi.

Chỉ là Lôi Nhã lại nói:

- Thiến di đừng gấp, ngươi nhìn hắn hẳn là đến cứu chúng ta, đầu Lôi Giao Long kia đã là không dám lớn lối, chúng ta an toàn rồi, trước xem một chút rồi lại nói, như thế nào cũng phải cảm tạ người ta một tiếng đi!

- Tiểu Nhã a, tồn tại cường đại loại này không cần điểm cảm ơn này của chúng ta, chúng ta trước tiên trở về bên trong tộc rồi lại nói!

Lôi Thiên cẩn thận mà nói.

Ai biết người đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là địch thủ hay là bằng hữu đây?

Chỉ là Lôi Nhã lại một lần nữa tùy hứng mà nói:

- Thiến di chớ gấp, Lôi Điện không gian chúng ta đang ở phụ cận, người này hẳn là biết chúng ta là người của Lôi tộc, tin tưởng sẽ không làm loạn, chờ xem một chút, thật sự không đúng, chúng ta liền đi!

Lôi Thiến bất đắc dĩ chỉ có thể tùy ý nàng, bởi vì thân phận của Lôi Nhã ở trong tộc bất phàm, không phải là nàng có thể chỉ huy được.

Có thể sử dụng long hình chiến khí này đối chiến trừ Lăng Tiếu ra còn có người nào.

Hắn vốn định đợi Lôi Thiến kia bị Lôi Giao Long cắn nuốt mới lại ra tay,

nhưng mà hắn vốn là một người thiện lương nha, do dự một chút vẫn là đem Lôi Thiến đều cứu ra.

Hắn đối với Lôi Giao Long đã dần dần bình tĩnh trở lại quát lên:

- Thần phục ta, ta giúp ngơi trở thành Chân Lôi Long!

- Ngươi không phải là Thú Hoàng đại nhân, nhưng là thế nào lại uẩn hàm nhiều long khí như vậy, ngươi nhất định là cắn nuốt qua máu huyết của Thú Hoàng đại nhân tộc ta, ta chỉ cần nuốt nhân loại ngươi cùng với long khí này nhất định có thể hóa thân thành Chân Long ròi!

Lôi Giao Long ý thức được thân thể đang tàn sát nó bất quá là một đạo long hình chiến khí, lực lượng kia cùng nó không có chênh lệch nhiều, đối với lực lượng của nó có trình độ áp chế nhất định, nhưng mà bởi vì long khí không phải là tồn tại chân thật, không có nó tổn tương trí mạng thì ngược lại để cho nó nổi lên tham niệm!

Nó đã là vô hạn đến gần dấu hiệu hóa long rồi, nhưng mà muốn hóa long chân chính còn không biết đến năm nào tháng nào đi.

Nếu như có thể lại thu được bổn nguyên long huyết cùng long khí nồng đậm, nói không chừng nó liền có cơ hội rồi.

Nó bào hao tê hống một tiếng, khiến cho chính mình thoát ra áp chế của lực lượng, nhục thân đem long hình chiến khí chấn bay ra, đồng thời muốn hướng về phía long hình chiến khí này cắn nuốt mà đi.

- Muốn nuốt long khí của ta, ngươi còn non một chút!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, long hình chiến khí bạo trướng lực lượng, trực tiếp cùng với Lôi Giao Long kia đồng thời cứng đối cứng đại chiến lên.

Bây giờ Lăng Tiếu cũng không lo lắng hắn sẽ bị người khác nhận ra thân phận, bởi vì dung mạo trên khuôn mặt hắn đã là hoàn toàn không giống với trước kia rồi.

Hắn ở vừa mới rồi đã phục dụng một loại thần hoa tên là Dịch Dung Hoa, có thể khiến cho người ta ở bên trong một tháng thay đổi dung mạo mà không bị bất luận kẻ nào có thể nhìn ra được.

Loại Dịch Dung Hoa khó gặp này là Lăng Tiếu từ trong trân tàng của một lược đoạt giả thu hoạch được.

Đối với cường giả bình thường mà nói, đây là một loại thần thảo gân gà, nhưng mà ở một lúc nào đó, loại Dịch Dung Hoa này còn thật là có thể phát huy ra một chút tác dụng thần kỳ.

Hiện tại dung mạo của Lăng Tiếu như cũ là anh tuấn bất phàm, đây nhưng là hắn tham chiếu hình dạng của Long tộc Thập Tam thái tử hóa hình mà đến.

Long tộc hóa hình từng người đều là anh vĩ bất phàm hoặc là xinh đẹp như hoa, đều lộ ra rất hoàn mỹ, mà Lăng Tiếu luôn luôn truy cầu phong nhã tự nhiên cũng là đem hắn biến thành bộ dạng hoàn mỹ rồi.

Muốn hắn biến thành bộ dạng so với trước kia còn khó coi hơn, chỉ sợ chính hắn chịu không được!

Long hình chiến khí của Lăng Tiếu bị hắn gửi vào một tia Hỗn Độn chi khí, khiến cho uy lực của nó tăng nhiều, đã là có thể cùng với thập nhất giai cao cấp thánh thú so sánh được rồi.

Mới bắt đầu còn có thể đấu với đầu Lôi Giao Long này không phân cao thấp, nhưng mà nó bởi vì không phải là thật thể, uy lực thi triển ra còn là so với Lôi Giao Long kém hơn một lần, không cách nào đem Lôi Giao Long triệt

để áp chế xuống, để Lôi Giao Long dần dần mà chiếm lại một chút thượng phong.

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến ở nơi xa quan chiến cư nhiên một lần nữa trở nên tâm kinh.

- Tiểu Nhã đi nhanh đi, ngời nọ có thể không ngăn được đầu Lôi Giao Long này, hắn chỉ là thực lực trung cấp đỉnh phong, cùng với thực lực Ngũ thúc ngươi không sai biệt lắm mà thôi!

Lôi Thiến khuyên bảo nói.

Lôi Nhã có chút dao động rồi, nàng nhưng là vừa mới gặp phải tình huống sinh tử ly biệt, ây giờ nàng cũng thật sự không muốn lại gặp phải nguy cơ bị Lôi Giao Long kia truy sát rồi.

Nhưng mà nàng lại cảm thấy người khác cứu bọn họ, chạy trốn như vậy có quá không để ý đến đạo nghĩa hay không.

Nàng do dự một chút, cắn cắn đôi môi nói:

- Chúng ta đi nhanh đi!

Cuối cùng ở dưới lựa chọn sinh tử, nàng vẫn lựa chọn quý trọng mạng sống của mình mới khẩn yếu.

Chỉ là ở một khắc này, phía trước lại là hét lên một thanh âm rống giận:

- Thần phục ta, bằng không ngươi liền chết đi cho ta!

Lăng Tiếu rốt cục là động chân cách rồi, lực lượng của hắn bạo phát lên, đem long hình chiến khí kia thu lại, chính mình động thủ.

Hắn tựa như háo thành một đoàn hắc sắc cụ phong, từng đạo phong lãng cao vạn thước đặc nồng sền sệt, rất nhiều phong nhận mang theo hủ thực hướng về phía Lôi Giao Long kia bao phủ mà đi.

Lôi Giao Long này gào thét một tiếng, dẫn động thiên lôi cuồng tập mà xuống.

Phong bạo cùng lôi điện quấn vào nhau, khiến cho không gian thiên địa này đều vì đó mà đảo lộn không ngừng, giống như là thiên địa dị tượng để cho người ta nhìn mà chặc lưỡi không dứt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2574 - Là Vĩnh Hằng. (2)

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến liên tục thối lui ra rất xa, nhưng mà bọn họ vẫn cảm nhận được sự kinh khủng của hai cỗ lực lượng này.

- Thực lực của người này thật là khủng khiếp a, cư nhiên có thể cùng Lôi Giao Long chính diện chiến đấu!

Lôi Nhã không khỏi kinh ho.

- Ừ, vừa mới rồi trong nháy mắt hắn bộc phát ra kia để cho ta đều cảm thấy sợ hãi, có lẽ đầu Lôi Giao Long kia thật không phải là đối thủ của hắn!

Lôi Thiến cũng là cảm khái nói.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ một gã trung cấp Chí tôn đỉnh phong vì sao có thể bạo phát ra thực lực đáng sợ như vậy, đơn giản là so với những yêu nghiệt vượt giai mà chiến trong tộc bọn họ đều không thua kém nhiều lắm!

Oanh long oanh long!

Lực lượng giao nhau, phát ra thanh âm va chạm cường đại, rất nhiều phong nhận lôi điện hướng về tứ phương bắn ra tung tóe.

Lăng Tiếu lấy lực lượng chân thân bạo phát ra bảy mươi lần chiến lực, mỗi một cước phong nhận đều uẩn hàm lực lượng hủ thực nồng đậm, sinh sôi đem thân thể của Lôi Giao Long kia đá bạo.

Mà hắn cũng bị rất nhiều thiên lôi oanh đến đau đớn không dứt, trên thân thể

có từng chỗ vết thương nám đen!

- Còn may thân thể của bổn cung không kém hơn so với ngươi, bằng không còn thực sự phải để thần hồn đi ra mới có thể đối phó được với ngươi!

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Đầu Lôi Giao Long kia vốn là bị năm khỏa thiên lôi tử oanh thương trước, lại bị long hình chiến khí tàn sát một phen, thực lực hiện tại ít nhất bị giảm xuống hai thành, nó cùng Lăng Tiếu đầy đủ trạng thái đối chiến căn bản là không kiếm được chỗ tốt.

Long lân trên người nó từng mảnh lần lượt rơi xuống, từng cái cước ấn rơi ở trên người hắn, tử sát chi khí đang xâm nhập nhục thể cùng sinh cơ của nó, để nó đau đến chết đi sống lại!

Nhưng mà nó là thánh thú Lôi thuộc tính, những lôi đình lực kia là lực lượng đáng sợ nhất thế gian, có thể đem những tử sát chi khí kia hủy diệt khu trừ mới để nó không đến nỗi nhanh như vậy liền bị hủ thực mà chết rồi.

Một người một thú này đang kịch liệt giao chiến, cũng không biết tiếp tục sau bao lâu, những lôi điện lực kia lộ ra càng phát ra vô lực, mỗi một đạo hạ xuống đều có lực lượng yếu kém hơn nhiều.

Hống hống!

Lôi Giao Long kia rốt cuộc là chịu không nổi, lộ ra khiếp ý, sau khi gầm thét mấy tiếng, long vĩ hướng về phía Lăng Tiếu hoành quét mấy cái, sau khi không có thương đến Lăng Tiếu chút nào, liền không hề lại luyến chiến, chuẩn bị chạy trốn!

- Ngươi trốn không thoát, thần phục ta đi, ta có thể để ngươi trở thành Lôi

Long chân chính!

Thanh âm của Lăng Tiếu giống như có kèm theo ma âm, mang theo lực hấp dẫn nồng đậm, long huyết của hắn đang bàng bạc mà sôi sục lên, để hắn tựa như hóa thành một đầu Chân Long thần thú, hung hăng mà áp chế ở trên thân Lôi Giao Long này.

Hai chân của Lăng Tiếu sinh sôi mà giẫm đạp lên trên người của Lôi Giao Long kia, cước lực kia uẩn hàm lực lượng kinh khủng, đem long lân cùng với thân thể của nó đều đạp đến bạo liệt, tiên huyết chảy đầm đìa không ngừng.

Lôi Giao Long đau nhức, liên tục gầm thét mấy tiếng, cả người uốn éo, long vĩ càng không ngừng hoành quét, long trảo cuồng trảo, nhưng mà lại không thoát ra được tàn bạo của Lăng Tiếu đối với nó.

Những tử sát chi khí kia ở khắp nơi xâm nhập vào trong nhục thân của nó, khiến cho nhục thân da thịt của nó bị hủ thực đến không ngừng héo rút rồi.

Đầu Lôi Giao Long kia sinh ra cảm giác sợ hãi vô cùng, nhưng mà nó thân là thánh thú cao đẳng giai, đã là vô hạn tiếp cận tồn tại Chân Long, làm sao có thể dễ dàng thần phục người được.

Cho dù đối phương có long huyết long khí của Thú Hoàng nhất tộc chúng nó, nó cũng đồng dạng không sợ, cho dù là chết cũng không thể mất đi cao ngạo của Giao Long nhất tộc chúng nó!

- Nhân loại đáng giận ngươi đừng mơ tưởng, ta là sẽ không khuất phục ngươi!

Lôi Giao Long gầm lên một tiếng, lại một lần nữa tụ tập tất cả thiên lôi chi lực, tính toán làm ra phản ứng cuối cùng.

- Ngươi xác định ngươi không khuất phục ta sao?

Lăng Tiếu sâu kín mà nói một tiếng, đem khỏa long châu đoạt được từ trong Hỗn Độn không gian lấy ra.

Hiện tại ở giữa hắn cùng Lôi Giao Long có vô số hắc sắc phong bạo cùng tử sắc thiên lôi dày đặc đan chéo nhau, hắn cũng không lo lắng bị hai nữ nhân kia của Lôi tộc phát hiện ra tình huống của hắn cùng Lôi Giao Long.

Long châu này vừa hiện ra, Lôi Giao Long kia lại càng kích động liên tục gầm thét không ngừng, trong long mục thấu ra vẻ tham lam nồng đậm!

Bất kỳ chi nhánh thánh thú nào có uẩn hàm huyết mạch Long tộc đều có một loại khát vọng có thể một ngày kia thành tựu Thú Hoàng chân chính, thành tựu Chân Long thần thú nhất tộc chân chính, như vậy đại biểu cho huyết mạch của chúng nó đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, thành tựu thần thú kiêu ngạo cao nhất.

Lôi Giao Long này khổ tu vô số vạn năm cũng là muốn một ngày kia có thể tiến hóa thành Chân Long thần thú.

Hôm nay nó dù là tiếp cận dấu hiệu hóa long nhưng mà chỉ dựa vào tu luyện dĩ vãng cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể tích lũy được huyết mạch nồng đậm đến trình độ hóa long.

Nếu như nó có thể thu được một khỏa long châu ở trước mắt mà nói, nó tất nhiên có thể ở trong thời gian ngắn hoàn thành thoát biến cuối cùng, hơn nữa không phải gặp bất kỳ thống khổ hoặc tai nạn nào trong quá trình thoát biến.

Lôi Giao Long nhìn lấy vẻ khát vọng nói:

- Ngươi thật tàn sát Chân Long đại nhân của Thú Hoàng nhất tộc chúng ta,

ngươi sẽ không sợ Thú Hoàng nhất tộc chúng ta tiến hành truy sát đối với ngươi sao?

- Ta cùng Kim Long, Thủy Long của Thú Hoàng nhất tộc các ngươi đều là bằng hữu, mà ta còn là khách khanh tướng quân của hai tộc này, ta còn tiến qua Hóa Long trì tẩy lễ, bằng không cho dù ta tàn sát Chân Long của Thú Hoàng các ngươi, hút long huyết của nó, cũng không thể luyện hóa ra long huyết nồng đậm như vậy, long châu này là ta tình cơ đoạt được, ta muốn hóa long mà nói thì đã sớm trở thành Long tộc thái tử rồi, ngươi nhìn hình dạng hóa long này của ta!

Sau khi Lăng Tiếu sâu kín mà nói một tiếng, rốt cuộc còn là biến thành bộ dạng nửa Long nhân cho Lôi Giao Long nhìn xem.

Hắn ở trong lòng thầm nghĩ:

- Sớm biết đem Long Nữ mang theo, như vậy liền không cần phế nhiều miệng lưỡi như thế rồi!

Lăng Tiếu năm xưa tiến vào Hóa Long trì, khiến cho hắn một khi kích hoạt long hình chiến khí tăng lên chiến lực thì hắn sẽ hóa thành trạng thái bán long nhân, hắn vẫn đối với bộ dạng kia có chút không thích ứng, tốt ở sau đó hắn đột phá đến cảnh giới Thần Vương là có thể đem bộ dạng này khống chế được, không cần phải biến thân nữa.

Hôm nay vì hàng phục Lôi Giao Long hắn phải một lần nữa biến trở về hình dạng này.

Một lần này, cả đầu hắn đều biến thành một khỏa long thủ khổng lồ, mà thân hình của hắn cũng trở nên khổng lồ rất nhiều, từng phiến long lân bao trùm lên trên thân thể, tựa hồ tùy thời hắn có thể hóa thành một đầu Chân Long thần thú, nhìn lại cực kỳ uy vũ!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2575 - Thổ Sát Hung Địa.

Biến thân lần này để cho Lăng Tiếu cảm nhận được so sánh với trước kia thì không giống, tựa hồ biến thành loại hình dạng này, long huyết, long khí của hắn càng thêm mênh mông, thân thể lực lượng càng thêm cường đại.

Lôi Giao Long kia cảm nhận được một cỗ huyết mạch áp chế đến từ bổn nguyên, khiến cho lực lượng của nó cũng hơi co lại một hai thành.

Còn may nhân loại ở trước mắt này không phải là Lôi thuộc tính, bằng không nó càng phải bị áp chế càng thêm lợi hại.

Lúc này Lôi Giao Long đối với lời nói của Lăng Tiếu có một loại cảm giác tín nhiệm.

- Ngươi thật là khách khanh tướng quân của Thú Hoàng nhất tộc?

Lôi Giao Long hỏi.

- Ta lừa con Giao Long ngốc ngươi làm gì, bổn cung cùng Kim Long Vương và Thủy Long Vương đều đã gặp mặt qua, thái tử cùng công chúa của bọn họ còn có một dạo làm tọa kỵ cho ta, chẳng qua là thực lực của chúng nó không hơn ta, ta mới để cho chúng nó đều lưu lại tộc địa, không có mang theo, nếu không phải nhìn ở ngươi có vài phần dấu hiệu hóa long, long huyết còn coi như thuần chính, cho ngươi một cơ hội hóa long, bằng không ta lập tức làm thịt ngươi, cần gì nói nhiều lời thừa với ngươi như vậy! Ngươi cho là bổn cung thèm muốn ngươi a, ngươi nếu là không cần long châu này, ta đây cho Long Mã nuốt!

Sau khi Lăng Tiếu mắng một tiếng, đem Long Mã triệu hoán ra.

Long Mã cảm nhận được lực lượng của Long châu, đồng dạng là liên tục trường khiếu lên, một bộ tàn nhẫn không thể lập tức đem Long châu này thôn phệ xuống.

- Lão Đại, long... Long châu này là chuẩn bị cho ta sao?

Long Mã nào có nửa điểm bộ dạng cao ngạo, hoàn toàn là bộ dạng nịnh hót đối với Lăng Tiếu mà nói, đầu ngựa càng không ngừng nhẹ dụi vào thân thể của Lăng Tiếu lấy đó bày ra ý thân cận.

Thực lực của Long Mã đã là thập nhất giai đê cấp cảnh giới trung tầng rồi, hơn nữa long huyết chi lực cũng không kém hơn so với Lôi Giao Long này, nếu là nó nuốt long châu này cũng có thể đủ hóa long.

Chỉ là Lăng Tiếu một mực do dự có nên đem Long châu này đem cho Long Mã ăn vào hay không.

Nếu như hắn cho Long Mã ăn rồi, hắn liền ít đi một thớt vạn lý câu, lại thêm một cái Chân Long thần thú.

Trung thực mà nói, Chân Long hắn thấy nhiều đến nỗi đều cảm thấy có chút chán rồi, mà Long Mã là khí vận thần câu ở trong truyền thuyết, là tọa kỵ của hoàng giả, cũng là cực độ khó gặp, hắn cũng càng là thích bộ dạng này của Long Mã a!

Cho nên hắn vẫn không có cho Long Mã ăn vào Long châu, không để cho nó thành tựu Chân Long.

Hôm nay hắn gặp được đầu Lôi Giao Long này, tâm tư vừa chuyển động, có lẽ đem Lôi Giao Long này thu phục, để cho nó biến thành một đầu Lôi Long

thần thú chân chính, như vậy nhất định tương đối uy vũ oai phong đi!

- Không, Long Mã ngươi quá yếu rồi, cho ngươi là lãng phí thật lớn a, nhân loại, không... Lão Đại, ta nguyện ý thần phục, ngươi cho ta nuốt xuống đi!

Đầu Lôi Giao Long kia cũng không để ý đến thương thế trên người rồi, lập tức đối với Lăng Tiếu vô hạn mà để xuống tư thái nói.

Nó thật sợ Lăng Tiếu cầm Long châu ở trong tay ném vào trong miệng của Long Mã đáng chết kia a, như vậy nó nhất định phải hối hận đến điên cuồng đấy!

Bây giờ nó cũng không nói gì đến cao ngạo tôn nghiêm của thú tộc rồi, trước thu được Long châu mới là đại sự thiết yếu a!

- Lão đại, ngươi cũng không thể tiện nghi cho ngoại nhân a! Lão mã nhiều năm qua đi theo ngài vô oán vô hối, ngươi nhẫn tâm đối đãi với lão mã như vậy sao?

Long Mã cơ hồ đều muốn khóc lên nói.

- Ta ngất, tiết tháo của các ngươi ở đâu rồi a! Bất quá là một khỏa Long châu mà thôi, có cái gì lớn lao!

Lăng Tiếu không khỏi ở trong lòng đối với hai cái gia hỏa này hung hăng mà khinh bỉ một phen.

Nếu như Long Mã cùng Lôi Giao Long nghe được lời này của Lăng Tiếu chỉ sợ đều tàn nhẫn mà đem hắn đập bẹp một trận rồi!

Gia hỏa này thật là nói chuyện mà không biết mệt mỏi a!

Thú Hoàng là chí cao vô thượng của chúng nó, nếu có thể trở thành Thú Hoàng nhất tộc, đó là vinh dự cả đời của chúng nó.

Long châu này có thể giúp nó thoát biến trở thành thần thú, thành tựu huyết mạch hoàn mỹ mà cả đời chúng nó theo đuổi!

Chúng nó bợ đỡ Lăng Tiếu như thế cũng là ở trong tình lý.

Nếu như để xuống tôn nghiêm mà có thể để cho chúng nó giảm đi vô số vạn năm tu luyện, đối với chúng nó mà nói đó là hoàn toàn đáng giá.

- Long Mã ngươi đừng gấp, không thể thiếu chỗ tốt của ngươi được!

Lăng Tiếu đối với Long Mã nói.

- Đa tạ lão Đại, vậy ngươi cho ta ăn nó đi!

Long Mã nuốt một ngụm khẩu khí nói.

- Đừng, lão Đại a, thực lực của ta so với nó mạnh hơn, huyết mạch so với nó mạnh hơn, chỉ cần ta trở thành Thú Hoàng nhất định có thể bảo hô ngươi tung hoành vực ngoại thiên địa!

Lôi Giao Long vội vã nói.

Nó đã quên mất là vừa mới rồi còn cùng Lăng Tiếu đấu tới ngươi chết ta sống, bây giờ lại liên tục gọi là là "lão Đại", tên choáng đầu này xác thật cũng đủ vô sỉ!

- Hừ, ngươi coi là cái gì, lão Đại còn để ta tiến vào trong Hóa Long trì, ta là tiểu đệ Tiểu Mã ca trung thành nhất của hắn!

Long Mã vô cùng khinh thường mà nói.

- Ta chỉ nhìn hành động! Đi theo bên cạnh ta đi, ngày sau người nào hầu hạ bổn lão Đại được tốt, long châu này liền giao cho người đó đi!

Lăng Tiếu hết sức có nắm chắc mà nói với Lôi Giao Long.

- Lão Đại ngươi yên tâm, ngươi nói ta đi hướng đông ta liền không đi hướng tây, trung thành của ta đối với ngài thì ngài sớm đã biết, trước cho ta nuốt xuống long châu đi!

Long Mã dẫn đầu bày tỏ nói.

Lôi Giao Long lại cũng không cố chấp nữa, một nhân loại cùng với Thú Hoàng nhất tộc chúng nó có uyên duyên lớn lao, là một Nhân Hoàng chân chính, là đáng giá để nó đi theo, nó quả đoán mà đáp:

- Lão Đại yên tâm đi, ngày sau ngươi bảo ta ăn người nào ta liền ăn người đó, ta sẽ không để ngươi thất vọng đâu!

- Ừ, nhớ lấy lời ngươi nói, nếu như ngày sau ngươi không nghe lời của ta, ta không chỉ sẽ không đem long châu cho ngươi, còn sẽ giết chết ngươi, lột long cân của ngươi, đoạt long huyết của ngươi!

Lăng Tiếu hết sức nghiêm túc mà nói.

- Vâng, Lão Đại!

Lôi Giao Long đáp..

- Tốt, vậy ngươi hóa thành hình người đi!

Lăng Tiếu phân phó nói.

- Biến thành hình người có cái gì tốt, quá nhỏ...

Lôi Giao Long có chút bất mãn nói, chẳng qua là nó nhìn bộ dạng âm trầm xuống của Lăng Tiếu, vội vã sửa lời nói:

- Biến thành hình người tốt, dáng vẻ hình người uy vũ nhất rồi, ta thích nhất!

Nói xong nó lập tức biến nhỏ thân thể khổng lồ, hóa thành bộ dạng một trung niên nhân.

Bộ dạng như vậy của nó tương đối khôi ngô cườn tráng, da thịt để lộ ra ngoài có không ít vết thương, cho nó tăng thêm vài phần cảm giác sát khí!

- Thật là một cái mã thí tinh!

Long Mã ở một bên hết sức khó chịu mà mắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2576 - Địa Long Chi Khí.

Long châu chỉ có một khỏa, bây giờ đầu lôi Giao Long này cùng nó cạnh tranh, là đối thủ của nó, tự nhiên sẽ không cho Lôi Giao Long sắc mặt tốt rồi.

- Cũng không biết người nào là thất xú mã!

Lôi Giao Long trả lời lại một cách mỉa mai nói.

Mũi của Long Mã tức khí phun ra quát:

- Ngươi nói cái gì, ngươi dám miệt thị Long Mã ta, ngươi không muốn sống nữa rồi a!

- Làm sao, muốn cùng bổn Giao Long chiến một trận sao?

Lôi Giao Long hướng về phía Long Mã khiêu khích mà nói.

Long Mã muốn xông tới nhưng mà nó vẫn dừng bước lại nói:

- Ta không so đo với ngươi, ngày sau lão Đại nhất định sẽ đem Long châu cho ta đấy!

- Cái này còn phải coi lại, lão Đại nhất định sẽ tuyển chọn ta đấy!

Lôi Giao Long tự tin mà nói.

- Tốt lắm, đừng ầm ĩ nữa, Long Mã trước trở về đi!

Lăng Tiếu nhẹ nói một tiếng, đem Long Mã thu hồi vào trong dược đỉnh, ngay lập tức bàn tay hướng về phía Lôi Giao Long vỗ qua.

Lôi Giao Long ý thức muốn tránh nhưng còn là ổn định lại thân hình.

- Đừng khẩn trương!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức đem tử sát chi khí tàn lưu ở trên thân Giao Long nhất nhất hấp thu trở lại, không để nó ẩn nấp ở bên trong thân thể Lôi Giao Long, như thế sẽ ảnh hưởng đến thương thế nhục thân cùng sinh cơ của Lôi Giao Long.

Lúc này Lôi Nhã cùng với Lôi Thiến đang một mực quan chiến đều trở nên vô cùng lạ lùng rồi.

Bọn họ không thấy có bất kỳ thiên lôi oanh tập nào, chỉ có rất nhiều hắc sắc cụ phong ở phía trước càng không ngừng xoay chuyển cấp tốc, ngăn cản ánh mắt của bọn họ, để cho bọn họ không thấy rõ ràng tình huống ở bên trong.

- Thiến di, ngươi nói Lôi Giao Long kia có phải là muốn bại rồi hay không? Cũng không nghe được âm thanh chiến đấu nữa rồi!

Lôi Nhã không nhịn được hỏi.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá lấy tình huống bây giờ xem ra Lôi Giao Long kia là không có năng lực tiến công, chỉ là không biết người nọ đang làm cái gì, chầm chậm không đem lực lượng tản ra, ta cũng không có cách nào cảm ứng được tình huống trong đó!

Lôi Thiến đáp.

- Nếu không... Nếu không chúng ta đi qua xem một chút?

Lôi Nhã do dự nói.

Lôi Thiến vội vã ngăn cản nói:

- Tiểu Nhã đừng vọng động, những hắc sắc phong kia uẩn hàm lực hủ thực đáng sợ, chỉ sợ lôi lực của chúng ta đều không cách nào ngăn cản được, chúng ta còn là trước tiên chạy đi mới tốt, ước chừng người nọ không có chuyện gì rồi!

- Đây... Được rồi, chỉ là Ngũ thúc bọn họ bị chết oan rồi, đều là tại ta a!

Lôi Nhã nhớ lại đám người Lôi Tà chết đi, không khỏi ảm nhiên thương thần.

- Đừng suy nghĩ nhiều, đi lại ở vực ngoại, mỗi một ngày đều sẽ có người chết, sau khi trải qua chuyện lần này ngươi phải cẩn thận một chút, nhất thiết không thể làm việc không suy nghĩ!

Lôi Thiến ngữ tâm trọng trường mà nói.

Cùng lúc đó nàng kéo lấy tay của Lôi Nhã liền muốn rời khỏi chỗ này.

Ở lúc này hắc sắc phong bạo đang xoay chuyển cấp tốc ở chỗ xa kia dần dần tiêu thất, lộ ra hai đạo nhân ảnh.

- Thiến di, bọn họ... Bọn họ xuất hiện!

Lôi Nhã kinh hô.

- Chúng ta đi nhanh đi, hắn cũng không phải là người của Lôi tộc chúng ta!

Lôi Thiến kéo lấy Lôi Nhã bắt đầu lướt gấp đi.

Chỉ là Lăng Tiếu cùng Lôi Giao Long trong nháy mắt liền đến trước mặt của chúng nữ.

- Như thế nào, cứu các ngươi một mạng, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có sao?

Lăng Tiếu cười nhạt mà nhìn Lôi Nhã cùng Lôi Thiến nói.

Lôi Thiến đem Lôi Nhã bảo họ ở phía trước đối với Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, chúng ta là người của Lôi tộc, nếu như các hạ muốn thù lao mà nói, tùy thời đến Lôi Điện không gian của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo trọng tạ ngươi!

Lúc này Lôi Nhã thấy rõ diện mạo của Lăng Tiếu đã dịch dung qua, trái tim không khỏi rung lên, sắc mặt hơi hồng thầm nghĩ: "Nam nhân thật tuấn tú!".

Lăng Tiếu liếc mắt một cái nhìn nhị nữ ở trước mắt, lập tức xuyên thủng tất cả tâm tư của bọn họ rồi.

Lòng đề phòng của Lôi Thiến là rất nặng, mang theo phòng bị nồng đậm, mà Lôi Nhã thì là mang theo càng nhiều tò mò cùng ý hân thưởng.

- Xem ra bổn cung phải hi sinh dáng vẻ anh tuấn vô địch của ta rồi!

Lăng Tiếu lộ ra bộ dạng tương đối bất đắc dĩ thầm thở dài nói.

- Ta biết các ngươi là Lôi tộc nhân, ta còn biết ngươi gọi là Lôi Thiến, mà vị tiểu thư xinh đẹp này thì gọi là Lôi Nhã đúng không?

Lăng Tiếu mang theo vài phần tà mị nói.

- Ngươi... Ngươi làm sao lại nhận ra chúng ta được?

Lôi Thiến cùng Lôi Nhã kinh hô.

Lôi Thiến mang theo vẻ khẩn trương nói:

- Các hạ rốt cuộc là ai?

- Ha hả, ta cùng Lôi Lạc Quân coi như là bằng hữu đi, nghe hắn nói có một chút người mà hắn tương đối trọng thị, bất quá lúc đầu ta không dám khẳng định là các ngươi hay không, nhưng mà các ngươi vừa mới xưng hô với nhau đúng dịp ta nghe được, cho nên mới biết là các ngươi, nếu không phải nhìn ở trên phân thượng của Lôi Lạc Quân, ta tự nhiên sẽ không quản sống chết của các ngươi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói, tiếp theo hắn lại chỉ chỉ Lôi Giao Long ở một bên nói:

- Lôi Giao Long này đã bị ta thu phục rồi, các ngươi nếu là bất mãn liền đánh nó một trận tiết giận một chút đi, bất quá... Không thể giết nó!

- Ngươi quen biết Lạc Quân thúc của ta?

Lôi Thiến cùng Lôi Nhã lại là nhất tề kinh hô.

- Ha ha, trước đây rất lâu cùng hắn đánh qua mấy tràng, sau đó hắn bị ta đánh đến mặt mày xanh lè, coi như là không hòa thuận đi!

Lăng Tiếu cười to nói.

- Lạc Quân thúc cũng không phải là đối thủ của ngươi, khó trách ngươi có thể thua thập Lôi Giao Long đáng giận này, nó lại giết Ngũ thúc của bọn ta,

ta nhất định phải... Phải đánh chết nó!

Sau khi Lôi Nhã nhẹ hô một tiếng, liền hướng tới Lôi Giao Long xông qua, tay đẹp giơ lên dùng toàn lực hướng về phía Lôi Giao Long oanh phách qua.

Phanh phanh!

Lôi Giao Long không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Lôi Nhã hung hăng mà đánh một trận xả giận.

Lôi Giao Long nhưng là thập nhất giai cao cấp thánh thú, da dày thịt béo, cho dù là Lôi Nhã dùng Cổ thần khí cũng không lấy được mạng của nó.

Lúc này Lôi Thiến lại hướng Lăng Tiếu hỏi:

- Không biết các hạ xưng hô như thế nào? Ta làm sao không nghe Lạc Quân nhắc tới ngươi?

Lôi Thiến như cũ là không có buông lỏng lòng cảnh giác với Lăng Tiếu.

- Tại hạ Phong Tiêu, là một gã vô danh tiểu tốt, Lôi Lạc Quân không đề cập đến ta đó là bởi vì hắn còn là bại tướng dưới tay ta, đương nhiên không có ý tứ đem chuyện này tuyên dương ra ngoài.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo hắn hỏi:

- Lần này ta là ứng ước mà đến, Lôi Lạc Quân cùng ta ước định ở đây lại so đấu một tràng, đáng tiếc ta chờ hắn hơn nửa tháng cũng không thấy hắn xuất hiện, chẳng lẽ hắn khiếp sợ rồi?

Lôi THiên cũng không biết lời này của Lăng Tiếu là thật hay giả, chỉ có thể đáp:

- Lạc Quân hắn có việc đi làm rồi, đến nay còn chưa trở về.

- Ha hả, ta biết ngay, hắn lần này nhất định sẽ lâm trận bỏ trốn đấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2577 - Hấp Thu Hốn Độn Chi Khí.

Lăng Tiếu không thèm để ý mà cười một tiếng, sau đó liền hướng tới Lôi Nhã đang đánh Lôi Giao Long nói:

- Lôi Nhã tiểu thư được rồi, lại đánh nó sẽ chết đấy!

- Ta cầu ngươi để ta giết nó đi!

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu lộ ra vẻ cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Không được, đầu Lôi Giao Long này ta thật vất vả mới đem nó thu phục được, dù sao ta còn chưa có Hộ thân thánh thú, vừa lúc để cho nó đi theo bên cạnh ta!

- Cần gì phải là một đầu này, ngươi có thể tìm một đầu khác đấy!

Lôi Nhã không cam lòng nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Chỉ cần ngươi để ta giết chết nó, Lôi tộc chúng ta nhất định đồng ý bồi thường để ngươi hài lòng!

Lăng Tiếu lại cười nói:

- Nếu như Lôi tộc các ngươi có thể đưa lên cô nương xinh đẹp giống như Lôi Nhã tiểu thư làm tu lữ cho ta, đây có lẽ có thể cân nhắc một chút.

Lời này của Lăng Tiếu nói cũng rõ ràng, trên khuôn mặt của Lôi Nhã phù hiện vẻ say hồng nói:

- Nhân gia cũng không có xinh đẹp như ngươi nói đi!

- Trước kia ta còn là nghe Lôi Lạc Quân nói hắn có cháu gái này không chỉ là thiên phú xuất chúng, hơn nữa dung mạo lại càng tuyệt mỹ, hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên là thế, Lôi Nhã tiểu thư không cần khiêm tốn!

Lúc Lôi Nhã còn muốn nói cái gì, Lôi Thiến lại đoạt trước nói:

- Tiểu Nhã, đầu Lôi Giao Long này là nhân gia thu phục, ngươi đừng tùy hứng nữa, chúng ta cũng nên trở về đi, tránh cho tộc nhân lo lắng.

Nói xong nàng không khỏi mà tiến lên phía trước kéo lấy Lôi Nhã liền rời đi.

Chỉ là Lôi Nhã lại là đối với Lăng Tiếu nói:

- Phong Tiêu, ngươi... Ngươi nếu là tìm Lạc Quân thúc mà nói, không bằng đến Lôi Điện không gian chúng ta làm khách, một là chúng ta có thể báo đáp ngươi, hai là ngươi cũng có thể chờ Lạc QUân thúc của ta!

- Tiểu Nhã, hắn nhưng là đến tìm Lạc Quân thúc của ngươi quyết đấu đấy!

Lôi Thiến không thể không ở một bên nhắc nhở Lôi Nhã.

Lôi Nhã phản bác nói:

- Ta biết, nhưng mà bọn họ hẳn chỉ là tỉ thí, sẽ không phân sinh tử, bằng không Phong iêu hắn làm sao lại cứu chúng ta đây

- Lôi Nhã tiểu thư ngươi xác thật là thiện lương, quên đi, ta vẫn là không đi,

tránh cho các ngươi cho ta là địch nhân của Lôi tộc các ngươi.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Đúng rồi, những lôi vụ bổn nguyên ở phía trước các ngươi thu hồi đi thôi! Tránh cho lãng phí!

- Lão Đại, lôi vụ bổn nguyên là của ta!

Lôi Giao Long lập tức lo lắng truyền âm cho Lăng Tiếu nói.

- Gấp cái gì, đợi chuyện của lão Đại làm thành, không thể thiếu chỗ tốt của ngươi!

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi thật muốn đem Lôi vụ bổn nguyên kia cho chúng ta sao?

Lôi Nhã mang theo vẻ kinh ngạc hỏi.

Lôi Thiến cũng là ở một bên lộ ra vẻ khó có thể tin.

Bọn họ là biết Lăng Tiếu không phải là Lôi thuộc tính, nhưng mà hắn đồng dạng có thể đem những lôi vụ bổn nguyên này thu thập lại, sau đó tiến hành giao dịch với võ giả Lôi thuộc tính, có thể thu được thần vật xa xỉ.

Nhưng mà đối phương mắt cũng không nháy một cái mà đưa cho bọn họ, thật sự là để cho bọn họ không thể tin được.

Lăng Tiếu buông buông tay nói:

- Nếu các ngươi không muốn, ta nhưng là để Lôi Giao Long đi hấp thu!

- Đừng, chúng ta muốn, vốn là chúng ta phát hiện, đều là con Ác Giao đáng giận này lại đây tranh đoạt hấp thu mới thành như vậy đấy!

Lôi Nhã lập tức đáp, tiếp theo nàng hướng về Lôi Thiến nói:

- Thiến di, chúng ta lại chạy tới tìm xem một chút, Lôi vụ bổn nguyên hẳn là còn ở đó!

Lôi Thiến cũng không chần chờ, cùng Lôi Thiến chạy lại chỗ phương hướng trước kia tìm lôi vụ bổn nguyên còn dư lại.

Lăng Tiếu nhìn bóng lưng của bọn họ nói:

- Các ngươi trốn không hoát lòng bàn tay của ta!

Ngay lập tức Lăng Tiếu đem Lôi Giao Long thu vào trong dược đỉnh, để nó trước khôi phục thương thế rồi lại nói.

Lăng Tiếu cũng không có lập tức rời khỏi, mà là tùy tiện tìm một khối huyền thạch ngồi xuống, lấy ra một đàn liệt tửu hào ẩm lên.

Nhùn bộ dạng này giống như là tiêu diêu du hiệp phong túng, thấu ra một cỗ cảm giác thoải mái lười biếng.

Lấy hình dạng này của hắn, bất kể là thiếu nữ hay là thiếu phụ thành thục đều là thống sát!

- Người thành thật giống như ta cũng làm ra chuyện lừa người, thật sự là bị bức đến bất đắc dĩ a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói.

Nếu như để cho người khác nghe được lời này của hắn, chỉ sợ từng người đều mở miệng mắng lớn:

- Ngươi cái choáng đầu này lừa người còn ít sao? Đừng có vô sỉ như vậy có được hay không?

Không qua bao lâu Lôi Nhã cùng Lôi Thiến liền lần nữa trở lại.

- Phong Tiêu ngươi còn ở đây a! Ngươi và chúng ta cùng nhau trở về Lôi Điện không gian có được hay không? Chúng ta muốn hảo hảo báo đáp ngươi!

Lôi Nhã thoáng qua vẻ khổ sở, lộ ra hết sức nhiệt tình mà nói.

Lôi Thiến cũng nhiều ra một tia tiếu dung nói:

- Không sai, nếu là bằng hữu của Lạc Quân, đó cũng là khách nhân của Lôi tộc chúng ta, ngươi lại đã cứu chúng ta, coi như là ân nhân của chúng ta rồi, để cho chúng ta hảo hảo khoản đãi ngươi!

Từ vẻ mặt của hai người nhìn lại, bọn họ hẳn là kiếm được không ít lực lượng lôi vụ bổn nguyên, đủ để cho tâm tình bọn họ sáng sủa trở lại.

Nhất là Lôi Nhã, nàng nhìn tới Lăng Tiếu mà hiện lên vài phần bộ dạng hoa si, phảng phất tàn nhẫn không thể cùng Lăng Tiếu gấp rút cùng gối dạ đàm!

Đương nhiên không phải là nói nàng đã là yêu Lăng Tiếu rồi.

Mà là Lăng Tiếu là nam nhân nàng nhìn thấy qua hoàn mỹ anh tuấn nhất, thực lực của hắn lại cường đại như vậy, đồng thời lại ở trong lúc nguy nan

cứu bọn họ, coi như là cho nàng lưu lại một cái ấn tượng cùng hảo cảm sâu sắc.

Bởi vì nữ nhân có cường đại đi nữa cũng là một loại động vật cảm tính!

- Vẫn là không cần, nếu Lôi Lạc Quân không có ở trong Lôi Điện không gian, ta đi tới đó cũng không có ý tứ gì, lại nói ta cứu các ngươi cũng chỉ là việc nhấc tay, huống chi còn để ta thu phục được đầu Lôi Giao Long này, coi như là một chút bồi thường đối với ta rồi!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói một tiếng, liền đứng thẳng người lên, làm ra một bộ muốn rời đi.

Nhị nữ thấy Lăng Tiếu thật muốn rời đi, coi như là triệt để đối với hắn buông xuống bất kỳ phòng bị.

Nếu như Lăng Tiếu thật đối với bọn họ có âm mưu, chỉ sợ sẽ không như thế mà rời khỏi đi!

Đương nhiên bọn họ cũng không nghĩ ra đây là kế lạt mềm buộc chặt của Lăng Tiếu mà thôi!

Lôi Nhã kia vội vàng tiến lên ngăn ở trước người Lăng Tiếu nói:

- Phong Tiêu ngươi đừng đi nha, chẳng lẽ ngươi là chán ghét Lôi tộc chúng ta sẽ chiêu đãi không chu toàn sao?

Trong mỹ mâu của nàng phóng ra ánh mắt động lòng người, lấp lánh lên vẻ chân thành cùng chờ đợi, để cho bất kỳ nam nhân nào đều khó có thể cự tuyệt được hảo ý của nàng.

Lôi Thiến cũng lên tiếng nói:

- Đúng a, chúng ta cũng là một mảnh thành tâm, còn thỉnh cầu Phong Tiêu ngươi đừng cự tuyệt, bằng không chúng ta sau này như thế nào hướng Lạc Quân giao phó!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2578 - Hỗn Độn Cự Kiển Phá, Kinh Hiện Bất Phàm!

Từ lời nói của Lăng Tiếu xem ra, bọn họ suy đoán dù là đối thủ của Lôi Lạc Quân nhưng tuyệt đối là loại bằng hữu dùng võ quen biết, không phải là tử địch chân chính.

Cho nên bọn họ đối với Lăng Tiếu lộ ra yên tâm nhiều lắm.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ do dự nói:

- Được rồi, đã như vậy ta đây đi Lôi tộc các ngươi một lần, bất quá ta cũng chỉ có thể ở lại mấy ngày, nếu như Lôi Lạc Quân không xuất hiện, ta cũng sẽ không chờ hắn nữa.

- Thật tốt quá, chúng ta liền đi thôi!

Lôi Nhã vô cùng mừng rỡ mà kinh hô.

- Ừ, đi nhanh đi, gần đây chuyện quỷ dị ở vực ngoại quá nhiều, chúng ta còn là phản hồi trong tộc rồi lại nói!

Lôi Thiến nói.

Cho nên Lăng Tiếu liền thuận theo nhị nữ liền đi tới Lôi Điện không gian.

Ở trên đường Lôi Nhã càng không ngừng đối với Phong Tiêu hỏi đông hỏi tây, lộ ra đối với hết thảy nội tình của Lăng Tiếu đều vô cùng tò mò, mà Lôi Thiên thì là chú ý lắng nghe.

Lăng Tiếu tự nhiên là tùy ý mà bịa đặt một ít sự thật.

Hắn có thể xuyên thủng tâm tư của nhị nữ, muốn lừa dối bọn họ tật sự là quá dễ dàng.

Lúc này Lăng Tiếu cũng thùa cơ mà hỏi một vấn đề nói:

- Không biết bên trong Lôi tộc các ngươi có Dược Thần đại nhân hay không?

Lôi Nhã lập tức thốt ra nói:

- Có a, ngươi muốn Chí tôn thần đan sao? Đây sợ rằng có chút khó khăn, bất quá nếu như người thật cần thiết, ta có lẽ có thể vì ngươi mà lấy tới một khỏa!

Lôi Thiến ở một bên nhìn Lăng Tiếu một cái, lại thêm vào phần cảnh giác, bất quá tiếp đó nghe lời nói của Lăng Tiếu lại biến mất không thấy.

- Ta là muốn luyện chế một khỏa Chí tôn thần đan, nhưng mà Dược Thần bình thường còn thật không thể thỏa mãn yêu cầu của ta, bởi vì ta trử Phong thuộc tính ra còn có Kim thuộc tính, cần Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính mới được, những năm này ta đã đi khắp vực ngoại, cũng tìm được hai ba vị Dược Thần đại nhân, nhưng mà bọn họ lại đều không thể luyện chế ra loại thần đan song thuộc tính này, thế cho nên những năm này ta vẫn kẹt ở cảnh giới trung cấp đỉnh phong mà không cách nào đột phá, ai!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài mà nói.

- Nguyên lai ngươi là song thuộc tính đồng tu chi thể, khó trách chiến lực lợi hại như vậy, chỉ là ngươi không có Lôi thuộc tính, tại sao lại thu đầu Lôi Giao Long kia?

Lôi Nhã lộ ra vẻ sùng bái cùng vài phần không giải thích được nói.

- Không ai quy định nhân loại cùng thánh thú có thuộc tính bất đồng với nhau là không thể tổ hợp lại ở chung một chỗ cả, đầu Lôi Giao Long này ta cảm thấy còn không tệ, ta Phong trợ Lôi thế, phối hợp ở chung một chõ, cho dù là cao giai hơn so với ta cũng đừng nghĩ có thể làm gì được ta!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Phong Tiêu quả nhiên là người phi thường, Phong trợ Lôi thế, Lôi cùng Phong thuận, ám hợp thiên đạo, xác thật là có thể phát huy ra uy lực không tưởng được!

Lôi Thiến ở một bên tán thán nói.

- Ngươi quá khen rồi, ta đây chỉ là nói mò, ha ha!

Lăng Tiếu hào phóng cười nói.

Dị thải trong mỹ mâu của Lôi Nhã liên tục lóe lên, trong lòng đối với Lăng Tiếu lại càng là hân thưởng vô cùng rồi.

- Đúng rồi, Phong Tiêu, ngươi muốn Chí tôn thần đan Song thuộc tính, Dược Thần kia của tộc ta nhất định có thể thay ngươi luyện chế, bất quá ta phải hỏi mới biết được có thể luyện chế cho ngươi hay không!

Lôi Nhã nói.

- Đa tạ rồi, dù sao ta cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, ngươi cũng đừng quá miễn cưỡng, dù sao sớm muốn ta cũng có thể bước ra một bước kia đấy!

Lăng Tiếu tùy ý mà nói.

Tiếp đó mấy ngày, Lăng Tiếu càng nhị nữ triệt để thân quen.

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu càng lúc càng nhiệt tình, mà Lăng Tiếu sẽ không để ý thỉnh thoảng rót cho nàng một chút mê hồn thang, khiến cho nàng thỉnh thoảng cười đến vui vẻ.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi có chút cảm giác tội lỗi nói: "Bổn cung cũng không phải là cố ý lừa ngươi, muốn trách thì trách Lôi tộc nhân các ngươi thái quá rồi, giảm lỏng Đại điện chủ, ta cũng chỉ có thể ra hạ sách này rồi!

Lôi Thiến đối với Lăng Tiếu cũng là triệt để yên tâm, dù sao nàng cảm thấy Lăng Tiếu bây giờ là không đối với bọn họ bất lợi, đợi sau khi tiến vào Lôi Điện không gian của bọn họ, nơi đó là địa bàn của bọn họ, lại càng không cần lo lắng Lăng Tiếu tâm hoài bất quỹ rồi!

Trải qua mấy ngày gấp rút lên đường, ba người bọn họ rốt cuộc là đến bên ngoài Lôi Điện không gian rồi.

Rất nhiều Lôi Điện oánh nhiễu lấp lánh, mỗi một đạo thiên lôi đều đủ để đem Bán Thủy Thần trực tiếp oanh bạo, thậm chí có một chút thiên lôi dày đặc cũng đủ để đê cấp Chí tôn bình thường chịu không được.

- Phong Tiêu, chỗ này chính là Lôi Điện không gian của Lôi tộc chúng ta, ngươi cảm thấy như thế nào?

Lôi Nhã chỉ vào Lôi Điện không gian mang theo vài phần tự hào nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Lôi tộc các ngươi là vực ngoại bá chủ, Lôi Điện không gian này lại càng nổi tiếng vực ngoại, cái thiên nhiên bình chướng này liền để cho người bình

thường không chịu nổi rồi, xác thật là lục địa không gian thích hợp nhất cho Lôi tộc các ngươi sinh tồn!

- Không sai, nếu không phải là thần kỳ của Lôi Điện không gian này cũng sẽ không để cho tộc ta một mực phồn vinh thịnh vượng, đi thôi, chúng ta vào!

Lôi Nhã đáp một tiếng, liền dẫn đầu hướng về phía Lôi Điện không gian xông vào.

Thiên lôi mà Lôi Điện không gian này uẩn hàm xác thật không kém, để Lăng Tiếu cũng có thể cảm nhận được từng tia lôi lực bổn nguyên ở trong đó.

Đây xác thật là chỗ tu luyện tốt nhất cho bất kỳ võ giả Lôi thuộc tính nào.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: " Lôi Điện không gian này chính là một chỗ tu luyện bảo địa, khó trách Lôi tộc nhân từ viễn cổ liền cắm rễ ở chỗ này rồi, chỗ này nhất định là có Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính, bất quá muốn từ trong tay bọn họ đoạt lấy, đây không nghi ngờ là khó như lên trời!

Lôi Điện không gian so với Lưu Kim không gian trước kia còn phải nhỏ hơn một phần, nhưng mà sinh tồn ở chỗ này trên cơ bản không có ngoại tộc, có chẳng qua là Chí tôn Thủy Thần có chút giao dịch với Lôi tộc mà thôi.

Cũng chính là nói, tất cả mọi người ở bên trong Lôi Điện không gian này đều là uẩn chứa Lôi tộc huyết mạch.

Lôi tộc nhân lấy mấy ngàn vạn mà tính toán, lại có bảo địa trời sinh có thể tu luyện, có thể nghĩ được bọn họ vì sao có thể xưng bá Nam vực lộ.

Đây là một trong những Cổ tộc đứng đầu từ thời Viễn cổ đến nay.

Sau khi Lăng Tiếu vừa tiến vào chỗ này lập tức cảm nhận được không ít khí

tức của Chí tôn Thủy Thần từ trên người hắn quét qua.

Hắn ở trong lòng kinh thán: "Mặc dù sớm từ trong ký ức của Lôi tộc nhân biết tình huống ở chỗ này của bọn họ, nhưng còn là tận mắt nhìn thấy mới biết sự thật a! Số lượng Chí tôn Thủy Thần của bọn họ chỉ sợ có thể so sánh với số lượng của một khối địa giới bất kỳ nào trong Thiên vực rồi, thậm chí còn có thể nhiều hơn, khó trách có thể nháy mắt liền điều động một trăm Chí tôn Thủy Thần viễn chinh, còn may lúc trước hai vị điện chủ không có xuất lĩnh đại quân đến cứu Đại điện chủ, bằng không chỉ sợ đều là có đi mà không có về rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2579 - Thuyết Phục Võ Bất Phàm. (1)

Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã cùng với Lôi Thiến tiến vào Lôi Điện không gian.

Lôi Nhã là Lôi Thần chi thể mà Lôi tộc trọng điểm bồi dưỡng, địa vị cực kỳ bất phàm, thời khắc nàng xuất nhập đều có người quan sát...

Lúc này bọn họ vừa mới tiến vào Lôi Điện không gian lập tức có mấy tên Chí tôn Thủy Thần nghênh đón mà đến.

- Nhã muội ngươi trở về rồi, lại không trở về, chúng ta liền phải đi ra ngoài tìm các ngươi rồi!

Một gã tử phát thanh niê tuấn lãng hết sức quan hoài mà hỏi.

Người trẻ tuổi này có thực lực đê cấp Chí tôn đỉnh phong, tuổi bất quá là hơn hai ngàn, coi như là một tôn nhân vật cấp độ yêu nghiệt.

Hắn gọi là Lôi Thang Kiệt, là một trong rất nhiều người theo đuổi Lôi Nhã.

Bọn họ cùng tộc nhân đã sớm phân thành rất nhiều phái hệ rồi, huyết mạch dù nhất trí nhưng mà tuyệt không phải là cận thân thông hôn.

Lại nói, Lôi tộc có bí pháp đặc thù, coi như là hài tử do cận thận thông hôn sinh ra cũng sẽ không bị ngu ngốc, có thể để cho hài tử bảo trì huyết mạch ưu tú.

- Thang Kiệt có chuyện gì sao?

Thần sắc của Lôi Nhã có chút lãnh đạm nói.

Nàng bây giờ còn không giống như khi trao đổi nhiệt tình hoạt bát với Lăng Tiếu, nhiều hơn một cỗ lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm.

Lôi Thang Kiệt tựa hồ đã quen rồi, lập tức giải thích nói:

- Trước đó vài ngày ở bên ngoài Lôi Điện không gian chúng ta có địch nhân không biết tấn công, ngay cả lão tộc trưởng cũng bị kinh động, bên trong tộc cũng đã chết không ít người, ta là lo lắng các ngươi sẽ gặp phải những người đó!

- Cái gì, ngươi nơi nào mà lớn mật như vậy, lại dám xuất thủ với người của Lôi tộc chúng ta, chẳng lẽ không muốn sống nữa rồi! Những người đó chẳng lẽ không bị lão tộc trưởng giết chết sao?

Vẻ mặt của Lôi Nhã tức tối nói.

Lôi Thiến cũng ở một bên trầm mặt nói:

- Tình huống bây giờ như thế nào?

- Những người đó đã chạy trốn, ngay cả lão tộc trưởng cũng không làm gì được bọn họ, gần đây các ngươi vẫn ít đi ra ngoài mới tốt, đúng rồi... Đám người Tà thúc cùng đi ra ngoài với các ngươi đâu rồi?

Lôi Thang Kiệt nói.

Ánh mắt của hắn quét ở trên mặt Lăng Tiếu một cái, trong mắt thoáng qua vài phần đố kỵ:" Gia hỏa này là ai, chẳng lẽ cũng là người theo đuổi Nhã muội? Tốt nhất là không phải, bằng không đừng trách ta khách khí rồi!

- Chúng ta gặp gỡ Lôi Giao Long công kích, mấy người bọn họ đã chết rồi!

Lôi Nhã mang theo vài phần bi thương nói, ngừng một chút nàng lại nói:

- Tốt lắm, ta trở về rồi, ngươi đi đi, ta muốn mang theo khách nhân trở về biệt viện.

- Cái gì, bọn họ đã chết!

Mấy người cùng đến với Lôi Thang Kiệt đều là kinh hô.

Lôi Thiến ở một bên gật gật đầu nói:

- Việc này ta sẽ hướng tộc trưởng khai báo rõ ràng, chỉ là ngoài ý muốn!

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến không có ngó ngàng tới bọn họ, mang theo Lăng Tiếu hướng lấy một phương hướng mà đi.

Chỉ là ở lúc Lăng Tiếu muốn đi theo, Lôi Thang Kiệt lại là ngăn ở phía trước Lăng Tiếu, ngoảnh sang hỏi Lôi Nhã:

- Nhã muội, người này là ai? Hắn hẳn không phải là Lôi tộc nhân chúng ta đi!

- Hắn là khách nhân do ta mời đến, không liên quan đến ngươi, ngươi tránh ra đi!

Lôi Nhã không vui nói.

- Ngươi nên rõ ràng, bên trong Lôi tộc là không cho phép tự tiện mang theo người xa lạ tiến vào đấy!

Lôi Thang Kiệt có chút bất mãn nói.

- Việc này còn chưa đến phiên ngươi quản, hắn là ân nhân cứu mạng của ta, ta mời hắn đến bên trong tộc làm khách thì có gì là không thể, lại nói, hắn là bằng hữu của Lạc Quân thúc, ngươi không có tư cách quản!

Lôi Nhã không chút khách khí mà nói.

Nàng đối với Lôi Thang Kiệt quấn lấy đã là thấy phiền toái rồi.

Lôi Thang Kiệt phản bác nói:

- Bây giờ là thời kỳ phi thường, ở trước lúc không xác định được hắn là ai, ta không cho phép hắn đi tới biệt viện của ngươi, không bằng do ta đến an bài hắn trước tạm trú ở chỗ khách bên ngoài đến đi.

- Không để ý đến ngươi, Phong Tiêu, chúng ta đi thôi!

Lôi Nhã không muốn tranh biện với Lôi Thang Kiệt, lui về sau mấy bước, một phen kéo lấy tay của Lăng Tiếu muốn đi.

Lôi Nhã đột nhiên kéo lấy tay của Lăng Tiếu đơn giản là đổ thêm dầu vào lửa đối với Lôi Thang Kiệt, hắn nhất thời phát hỏa lên!

- Ngươi lập tức bỏ tay của Nhã muội ra!

Lôi Thang Kiệt đối với Lăng Tiếu giận dữ hét lên.

Lăng Tiếu có chút vô tội thầm nghĩ: "Hình như là nàng kéo lấy tay của ta đi, ta làm sao lại có lỗi rồi!

- Thang Kiệt ngươi phát điên cái gì!

Lôi Nhã trừng mắt nhìn Lôi Thang Kiệt đáp.

- Nhã muội ngươi hẳn rõ ràng, tộc ta là không cho phép cùng người ngoại tộc thông hôn đấy!

Lôi Thang Kiệt trầm giọng nói.

- Đó... Đó lại như thế nào, hắn chỉ là ân nhân cứu mạng của ta, lại không là gì!

Lôi Nhã có chút mất tự nhiên mà nói.

Cùng lúc đó nàng không khỏi nới lỏng tay của Lăng Tiếu, ánh mắt lộ ra vẻ tịch lạc.

Lúc này Lôi Thiến đối với Lôi Thang Kiệt nói:

- Thang Kiệt ngươi đừng làm càn, vị này là bằng hữu của Lạc Quân thúc, hơn nữa ở vực ngoại còn cứu chúng ta một mạng, bằng không chúng ta cũng không trở về được, ngươi đối đãi với khách nhân như vậy há không phải là lộ ra Lôi tộc nhân chúng ta không độ lượng rồi.

- Ta bất kể hắn là ai, chỉ cần hắn không phải là Lôi tộc nhân thì không thể đi đến biệt viện của Nhã muội, chỉ có thể cư ngụ ở ngoại tân chi địa, nếu như gian tế của địch nhân, phần tội này chúng ta cũng không đảm đương nổi, nếu như Nhã muội ngươi khư khư cố chấp, ta chỉ có thể để tộc lão đi định đoạt rồi!

Lôi Thang Kiệt xác thật là đủ ngoan cố, lại là nửa bước không nhường!

- Quên đi, đừng vì ta mà thương tổn hòa khí, ta xem ra vẫn là đi thôi!

Lăng Tiếu buông buông tay nói.

- Không được, Phong Tiêu ngươi đã cứu mạng của ta cùng Thiến di, chúng ta tuyệt không thể để ngươi chịu ủy khuất!

Lôi Nhã kiên quyết mà nói một tiếng, tiếp theo trong tay nàng nhiều ra một thanh Lôi kiếm chỉ vào Lôi Thang Kiệt nói:

- Lập tức tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!

- Tốt tốt, ngươi cư nhiên vì một ngoại nhân lại đối với ta như vậy!

Lôi Thang Kiệt hết sức khó chịu mà nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Là nam nhân liền cút ra cho ta, chỉ cần ngươi qua được quan của ta, ta để ngươi cùng Nhã muội đi vào.

- Thang Kiệt ngươi đừng tự kiếm mất mặt!

Lôi Thiến cũng có chút tức giận mà quát lên.

Lăng Tiếu là loại thực lực gì, đây chính là tồn tại mà ngay cả thập nhất giai cao cấp Lôi Giao Long cũng có thể tàn sát, thế nào mà loại đê cấp Chí tôn đỉnh phong như Lôi Thang Kiệt có thể so sánh được, nàng nói như vậy cũng là vì tốt cho Lôi Thang Kiệt.

Lôi Nhã cũng là hứng thú dạt dào mà nói:

- Phong Tiêu hảo hảo đánh hắn một trận, tránh cho hắn giống như ruồi nhặng mà cứ quấn lấy ta, thật là đáng ghét đến chết!

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Vốn là ta không muốn đắc tội với bất luận kẻ nào của Lôi tộc các ngươi, nhưng mà vị bằng hữu này lại mấy lần làm khó tại hạ, ta đây liền giống như ngươi mong muốn là được rồi, đến vực ngoại đi, ta nhường ngươi mười chiêu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2580 - Thuyết Phục Võ Bất Phàm. (2)

Nói xong, Lăng Tiếu chắp tay háo thành một trận gió nhẹ lần nữa lướt ra vực ngoại.

Lúc Lôi Thang Kiệt muốn động, một gã trung cấp Chí tôn ở bên cạnh hắn nói:

- Hắn mạnh hơn so với ngươi, thật không thể làm việc không suy nghĩ!

Đối thủ mạnh hơn so với ta nhưng mà chết ở trong tay ta cũng không dưới năm người rồi!

Lôi Thang Kiệt vô cùng tự tin mà nói một tiếng, lập tức truy kích đi ra ngoài.

Người ở bên cạnh hắn từng cái đều đi theo.

- Tới đi, Lôi Lạc Quân cùng ta đánh qua vài lần, nhưng mà mỗi lần đều bị ta đánh thành đầu heo, ngươi là chất nhi của hắn, ta đây cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, nhường ngươi mười chiêu, nếu như có thể thương tổn đến ta coi như là ngươi thắng!

Lăng Tiếu hướng về phía Lôi Thang Kiệt rất là khinh miệt nói.

- Đủ cuồng vọng, nhưng mà... Ta sẽ để cho ngươi hối hận vì đến Lôi Điện không gian chúng ta đấy!

Lôi Thang Kiệt trầm mặt mà nói một tiếng, lập tức không hề có dấu hiệu mà hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

Lôi Đình Vạn Quân!

Chỉ thấy thủ chưởng của hắn tràn đầy lôi điện chi lực, mỗi một đạo như có lực lượng ngàn vạn quân hướng tới Lăng Tiếu oanh bạo mà đến.

Chiêu thức chưa tới nhưng mà đã tạo thành lực phá hoại vô cùng cường đại, đem rất nhiều không gian đều bạo liệt hoàn toàn, trong phương viên mấy vạn dặm lôi lực cuồng bạo vô cùng.

- Thật là hèn hạ!

Lôi Nhã không nhịn được mà mắng.

- Không có chuyện gì, qua chiêu giữa cao thủ chính là chuyện trong tức khắc, nếu như Phong Tiêu ngay cả chiêu nay đều tránh không được, vậy hắn cũng sẽ không đem đầu Loi Giao Long kia thu phục được rồi!

Lôi Thiến ở một bên đáp, ngừng một chút nàng lại nói:

- Bất quá Thang Kiệt xác thật là không tệ rồi, tiểu Nhã ngươi vì sao vẫn không có hứng thú đối với hắn vậy?

- Cái bộ dạng tự cho là đúng kia của hắn để ta rất chán ghét, lại nói hắn quá làm phiền người khác!

Lôi Nhã không vui mà đáp.

- Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, tộc ta là không thể thông hôn với ngoại tộc, cho dù thông hôn cũng phải là Lôi thuộc tính, hơn nữa còn phải ở trong Lôi gia chúng ta, trở thành người của Lôi gia chúng ta, ngươi nhưng đừng quên quy củ của tổ tông định ra!

Lôi Thiến nhắc nhở nói.

Thần sắc trên khuôn mặt Lôi Nhã là âm tình bất định mà đáp:

- Thiến di, ta biết rồi!

Quả nhiên một chiêu này của Lôi Thang Kiệt dù là cường đại nhưng mà Lăng Tiếu lại là phong khinh vân đạm mà né qua.

Lấy tốc độ của hắn, võ giả Phong thuộc tính không đạt tới cao cấp Chí tôn đừng nghĩ có thể đuổi được hắn.

- Phong thuộc tính, khó trách có thể tự tin nhường cho ta mười chiêu như thế, nhưng mà ở trước vô tình lôi điện của ta, ngươi cũng là một cái tử lộ!

Lôi Thang Kiệt ẩn ẩn động sát tâm, lực lượng lại một lần nữa bạo tăng lên.

Thiên Lôi địa hỏa!

Bỗng nhiên, Thiên lôi từ trên trời mà hạ xuống, trong những thiên lôi này lại có không ít lôi hỏa đi cùng, đem không gian ở phụ cận đều bao phủ oanh tập xuống.

Phạm vi công kích của một kích này cực kỳ rộng lớn, cho dù là tốc độ của Lăng Tiếu có nhanh hơn nữa, Lôi Thang Kiệt cũng cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là tất phải trúng chiêu!

Nhưng mà Lăng Tiếu thân như khinh yến, thân thể ở trong những lôi điện địa hỏa này tránh đông né tây, một điểm cũng không bị những lực lượng này dính vào một đinh nửa điểm.

- Ngươi liền chỉ có chút khả năng này hay sao?

Lăng Tiếu tương đối khinh thường mà nói.

- Khốn kiếp, ngươi chọc giận ta, để ngươi nếm một chút lợi hại của Bôn Lôi đao!

Lôi Thang Kiệt không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại nhanh đến trình độ như vậy, không thể không đem Cổ thần khí của mình lấy ra.

Bôn Lôi Nộ Trảm!

Lôi Thang Kiệt nhân đao hợp nhất, hóa thành từng đạo lôi mang lôi lệ phong hành đáng sợ hướng về phía đỉnh đầu của Lăng Tiếu trảm xuống.

Một kích này giống như là Lôi Công hàng lâm, thanh thế cực kỳ hạo đãng không ngừng, đã là có thể uy hiếp đến trung cấp Chí tôn Thủy Thần bình thường rồi.

- Có chút bộ dáng, nhưng mà cũng chỉ là trông thì đẹp nhưng không dùng được!

Lăng Tiếu lần nữa cười lạnh nói.

Thân hình hắn càng không ngừng biến huyễn, từng tia liệt phùng ở trong đao chiêu lóe ra không ngừng, mà những lôi điện lực kia căn bản không cách nào dính vào hắn một đinh nửa điểm, đã bị phòng ngự khí kình của hắn đánh tan ra.

Hắn ở trong lòng nhẹ hô: "Lôi thể trời sinh liền khác với thường nhân, đều có bản lĩnh vượt giai mà chiến a!

Lăng Tiếu dù là khi dễ Lôi Thang Kiệt, đó là bởi vì thực lực của hắn so với Lôi Thang Kiệt thì cường đại hơn nhiều lắm, nếu như thực lực của hắn giống

như Lôi Thang Kiệt chỉ sợ cũng phải phí một phen tay chân mới có thể ứng phó được a!

Lôi Thang Kiệt nộ hỏa vô cùng, hắn thi triển toàn lực hướng về phía Lăng Tiếu không ngừng công kích tới.

Mà Lôi Nhã lại ở không xa hô lớn:

- Chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu, chiêu thứ bảy... Chiêu thứ mười rồi, Lôi Thang Kiệt ngươi còn chưa dừng lại đi!

Nàng một mực đếm đến mười chiêu nhưng mà Lôi Thang Kiệt như vũ không có dừng công kích, mà là tiếp tục đối với Lăng Tiếu cuồng oanh không ngừng.

- Thật sự là một tên tiểu nhân, Phong Tiêu cho hắn một điểm nhan sắc nhìn xem!

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu la lên nói.

Lôi Thang Kiệt ước chừng liên tục cuồng oanh trăm chiêu, nhưng mà ngay cả một cọng lông của Lăng Tiếu cũng không chạm tới được, trong lòng hắn vô cùng buồn bực...

Tiến công cường đại luôn luôn thành công của hắn coi như là trung cấp Chí tôn cũng chịu không được, nhưng mà đối với trung cấp Chí tôn Phong thuộc tính lại không có nửa điểm tác dụng rồi.

Hắn không khỏi mắng lớn:

- Có bản lĩnh ngươi đừng trốn, nếu như ngươi có thể chính diện ăn ta một chiêu, việc này liên quên đi!

- Tốt, ta đây liền không tránh nữa!

Lăng Tiếu cũng là rất tùy ý mà đáp.

Ngay lập tức hắn đứng lại không nhúc nhích, chờ đợi một chiêu tuyệt sát của Lôi Thang Kiệt.

- Tốt, đây là bản thân ngươi tự tìm, không trách được ta!

Trên khuôn mặt của Lôi Thang Kiệt hiện lên vẻ đắc ý quát lên.

Hai tay hắn nắm lấy chuôi của Bôn Lôi đao, bắt đầu hướng lên phía trên tiếp dẫn thiên lôi, mà lôi lực tự thân cũng bắt đầu toàn bộ bạo phát ra, trong bỗng nhiên bên cạnh hắn lôi minh điện oanh, từng đạo lôi thanh kinh bạo không ngừng, từng đạo lôi điện đang giao nhau sinh ra lực hủy diệt, xa xa nhìn lại tựa như xuất hiện một bộ hoàn cảnh mạt thế kinh khủng.

- Ha hả, nhìn lại còn là một chiêu không tệ!

Lăng Tiếu khen một câu phát ra từ nội tâm.

Một chiêu này ở thức mở đầu liền có loại uy thế này đã chứng minh cường đại của chiêu này rồi.

Lấy lực lượng của Lôi Thang Kiệt thi triển ra, lại phối hợp với thiên lôi lực xác thật có lực lượng có thể rung chuyển trung cấp Chí tôn đỉnh phong bình thường, cho dù không đủ đem người nọ giết chết, ít nhất cũng sẽ khiến người nọ trọng thương.

- Ngộ tính của Thang Kiệt quả nhiên bất phàm, lại lĩnh ngộ Hám Thiên quyết đệ nhất thức do lão tổ tông lưu lại!

Lôi Thiến kinh hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2581 - Toàn Lực Chuẩn Bị. (1)

- Có gì đặc biệt hơn ngươi, bất kể hắn cố gắng như thế nào cũng căn bản không thể nào là đối thủ của Phong Tiêu!

Lôi Nhã không cho là đúng nói.

Nhưng nhìn ở thần sắc khẩn trương của nàng, rõ ràng cũng là đang thay Lăng Tiếu cảm thấy có chút lo lắng.

Bất kể nói như thế nào uy lực thần quyết mà lão tổ tông lưu lại này, mọi người trên dưới bên trong tộc bọn họ đều rõ ràng.

Lôi Thang Kiệt lĩnh ngộ một chiêu cũng đủ để đem người so với hắn cao giai hơn trảm sát.

Nàng đương nhiên biết Lăng Tiếu sẽ không bại ở một chiêu này, mà là sợ hắn bị thương mà thôi!

Trong bất tri bất giác, nội tâm nàng đã lặng lẽ có bóng dáng của Lăng Tiếu.

- Chịu chết đi cho ta, tiểu tử vô tri!

Lôi Thang Kiệt đã là tụ kình hoàn tất, cả người hắn tựa như hóa thành lôi điện hình người, quanh thần đều biến thành tử sắc lôi điện lực, sau khi hét lên một tiếng, Bôn Lôi đao trong tay hướng về phía Lăng Tiếu cuồng trảm xuống.

Bỗng nhiên chỉ thấy một phiến lôi hải tựa như từ trên trời sập xuống, đem

mười mấy vạn dặm trong phương thiên địa này đều bao phủ lại, từng đạo đao mang cuồng bạo mang theo lực lượng hủy diệt giảo sát mà đến.

Nhất đao diệt vạn vật, hủy thiên địa!

Đây là Hám Thiên thức Cổ thần quyết mà một lão tổ tông của Lôi tộc sáng tạo ra!

Lôi điện vô biên, đao kinh cuồng bạo hướng tới Lăng Tiếu bao phủ mà xuống, hắn cư nhiên liền ở tại chỗ không có tránh né ra.

- Phong Tiêu mau tránh ra a!

Lôi Nhã la lên nói.

Một chiêu này dù đáng sợ nhưng mà có thể khiến cho Lăng Tiếu sợ hãi sao? Đây hiển nhiên là không thể nào rồi!

Khi một chiêu này hạ xuống trên đỉnh đầu của hắn, Lăng Tiếu rốt cuộc là bắt đầu chuyển động!

Thân thể hắn nhẹ nhàng xoay vòng lên, mới bắt đầu nhìn lại thì rất chậm, đồng thời từng vòng gió mạnh bắt đầu từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, bỗng nhiên từng cỗ hắc sắc phong bạo chợt hiện, mà thân hình của Lăng Tiếu đã chuyển động nhanh đến để cho người ta không thấy được rõ ràng, hắc sắc phong bạo bắt đầu nồng đậm đến cực điểm.

Mấy vạn đạo hắc sắc phong bạo cao vạn thước trùng thiên mà lên, đem những lôi điện vô biên cùng lôi đao oanh xuống kia nhất nhất mà tập quyển ra bốn phương tám hướng.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ của hai chiêu giao nhau không ngừng, vô số lôi điện lực đều bị sinh sôi mà oanh tản mát ra, mà hắc sắc phong bạo lại là càng lúc càng nồng đậm rồi.

Lôi Thang Kiệt chỉ cảm thấy chính hắn đều có chút không bị khống chế mà cuốn đến thuận theo phong bạo này xoay chuyển lên.

- Không... Đây làm sao có thể!

Lôi Thang Kiệt phát ra thanh âm khó có thể tin nói.

Đang ở lúc hắn muốn triệt thoái về phía sau, hắc sắc phong bạo kia đã đem hắn bao trùm, đem hắn cuốn đến không phân biệt được đông tây năm bắc!

Hắn chỉ cảm thấy giống như rơi vào trong long quyển phong, cả người trở nên vô cùng hỗn loạn khó chịu, thân thể một điểm đều không khống chế được, tùy ý cho những phong nhận này đang tàn sát bừa bãi vào hắn.

Bất quá hắn ngược lại không cảm nhận được đau đớn gì, nhưng mà lại phát hiện sinh mệnh lực của mình tựa hồ đang trôi qua.

Nhưng mà bất kể hắn có cảm giác gì, hắn giống như là sơn dương chịu tội, mặc người chém giết rồi!

Mấy tên Chí tôn của Lôi tộc đang quan chiến từng người mở to hai mắt nhìn, cái miệng mở lớn, lộ ra một bộ thần sắc khó có thể tin.

Hiển nhiên là bị một chiêu này của Lăng Tiếu khiến cho chấn kinh!

- Ta đã nói Thang Kiệt hắn không thể nào là đối thủ của Phong Tiêu được!

Lôi Nhã hóa lo lắng thành vui vẻ cười nói.

Lôi Thiến mang theo vài phần lo lắng nhìn Lôi Nhã một cái, trong lòng thầm thở dài nói: "Hi vọng tiểu Nhã đừng đi vào con đường của những nữ nhân trước kia a! Bằng không kết cục sẽ rất thảm đấy!".

- Nguy rồi, Phong Tiêu có thể giết Thang Kiệt hay không, như vậy liền phiền toái rồi!

Lôi Nhã lại kinh hô.

Lôi Thiến nói:

- Phong Tiểu hẳn là người có chừng mực, hắn biết phải làm sao đấy!

Phải một lát sau, hắc sắc phong bạo tàn sát thiên địa bừa bãi kia dần dần dừng lại, rất nhiều tử sát chi khí hủ thực cũng dần dần mà bắt đầu thu lại.

Bóng dáng của Lăng Tiếu cùng Lôi Thang Kiệt đã xuất hiện!

Chỉ thấy Lăng Tiếu như cũ chắp tay sau lưng mà đứng, tay áo nhẹ bay, dáng vẻ phong khinh vân đạm, tựa hồ vừa mới rồi không có động thủ.

Mà dáng vẻ của Lôi Thang Kiệt liền thảm rồi, thân thể của hắn còn đang thuận theo quán tính mà xoay tròn, thần giáp trên người đã là sụp đổ xuống, thân thể cơ hồ đều là xích lõa, mắt trắng dã, khóe miệng phun ra bọt mép, một bộ hình dạng cá chết, lộ ra cực kỳ chật vật không chịu nổi.

- Thang Kiệt!

Mấy người đi cùng Lôi Thang Kiệt lập tức hét lên, hướng về phía hắn phi lướt tới.

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến cũng chạy qua, bất quá bọn họ là đến bên cạnh

Lăng Tiếu.

Lôi Nhã lo lắng mà hỏi:

- Phong Tiêu ngươi không có chuyện gì chứ?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Lời này ngươi nên đi hỏi hắn mới đúng.

Lôi Nhã hơi sửng sốt một chút, tiếp theo cười nói:

- Hắn cho dù chết đi ta cũng không muốn để ý tới hắn đâu.

- Tiểu Nhã sao lại nói như vậy!

Lôi Thiến trợn mắt nhìn Lôi Nhã một cái nói, tiếp theo nàng hướng tới Lăng Tiếu nói:

- Ngươi không đem hắn làm gì chứ?

- Yên tâm đi, chỉ là cho hắn một chút giáo huấn mà thôi!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, việc này đến chỗ này liền xong rồi!

Lôi Thiến nói.

Lăng Tiếu cũng không muốn lại dây dưa nữa, gật gật đầu thuận theo Lôi Thiến cùng Lôi Nhã ại đi vào Lôi Điện không gian.

Về phần Lôi Thang Kiệt kia sau một trận chiến này trong lòng đã hạ xuống tâm ma, lòng tin triệt để bị Lăng Tiếu hủy diệt, muốn lại tiến thêm một bước cơ hồ đã là rất xa vời rồi.

Hắn cũng không được Lăng Tiếu nhớ ở trong lòng, hắn chỉ là một trong những người Lăng Tiếu đối phó qua mà thôi, hiển lộ ra nhỏ bé không đáng kể, ngay cả một vị trí ở trong lòng hắn cũng không có.

Biệt viện của Lôi Nhã ở trên một tòa sơn phong, phòng ốc cũn là do Lôi Từ mộc xây dựng mà thành, xung quanh đều là trồng đầy các loại thánh thảo, thánh hoa Lôi thuộc tính.

- Lôi Nhã ngươi để người chiêu đãi Phong Tiêu một chút, ta đi bên trong tộc hồi báo chuyện này một chút, thuận tiện hiểu rõ một chút bên trong tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lôi Thiến nói một tiếng liền rời khỏi chỗ này.

Lôi Nhã thấy Lôi Thiến rời khỏi, trên khuôn mặt lộ ra vài phần tiếu dung, tựa hồ ước gì Lôi Thiến đi nhanh một chút.

- Phong Tiêu, ta mang ngươi đi bốn phía xem một chút, ngươi nhất định sẽ thích chỗ của chúng ta đấy!

Lôi Nhã khó được cùng Lăng Tiếu ở chung một chõ, nàng đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Lôi Nhã đi tới gần Lăng Tiếu lập tức truyền tới trận trận nữ tử đạm hưng, khuôn mặt như kiều hoa của nàng xác thật có mị lực câu hồn đoạt phách, khó trách có thể để cho những thanh niên kia của Lôi tộc vì nàng mà điên cuồng!

Lăng Tiếu do dự một chút gật gật đầu nói:

- Tốt, ta cũng đúng lúc muốn kiến thức đặc sắc của Lôi Điện không gian một chút!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2582 - Toàn Lực Chuẩn Bị. (2)

Có một số việc không thể làm quá gấp, hắn phải mau chóng tù binh trái tim của Lôi Nhã, lại thực thi kế hoạch cứu người của hắn.

Hôm nay hắn đã là bước đầu thu được hảo cảm của Lôi Nhã rồi, chỉ cần lại hơi bày ra thủ đoạn, tất nhiên có thể để nàng báo phục ở dưới ma chưởng của hắn.

Sau đó Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã ở phụ cận mà chầm chậm đi dạo.

Lôi Nhã cùng Lăng Tiếu đứng chung một chỗ giống như là thần tiên bạn lữ, để cho người ta cảm thấy vô cùng xứng đôi.

Chỗ bọn họ đi đến bị những người khác của Lôi tộc nhìn thấy, đều không khỏi sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng mà bọn họ cũng rõ ràng, Lôi tộc nhân bọn họ là không cho phép dễ dàng cùng với ngoại tộc thông hôn, cho dù Lôi Nhã cùng đối phương thân thiết cũng là không có kết quả gì.

Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu tùy ý di động, chỉ cho Lăng Tiếu không ít địa phương của Lôi tộc, tỷ như nơi nào là Lôi tộc trọng địa, nơi nào là chỗ ở bình thường của Lôi tộc, nơi nào là chỗ tiếp đại khách từ bên ngoài đến...

Tâm tình nàng tựa hồ rất vui vẻ, trên khuôn mặt thỉnh thoảng phóng ra nụ cười như hoa nở rộ, lộ ra đặc biệt vui mừng.

Mà Lăng Tiếu nói chuyện hài hước vô cùng, lại có một cỗ cảm giác để người

ta cảm thấy thân cận, thật sự là nam nhân cấp bậc sát thủ nữ nhân, đem Lôi Nhã dụ dỗ đến vui vẻ cũng là ở trong tình lý.

- Phong Tiêu ngươi mau nhìn, bên kia chính là Thiên Lôi sơn, là địa phương tu luyện của một đời thanh niên chúng ta, nơi đó thường xuyên tiếp dẫn thiên lôi tẩy lễ, có thể khiến cho Lôi tộc nhân chúng ta thức tỉnh Lôi thể, năm ấy ta cũng từng ở chỗ đó tẩy lễ qua, cũng là khi đó tỉnh lại Lôi Thần chi thể của ta đấy!

Lôi Nhã chỉ vào một tòa cao phong mà nói.

- Lôi tộc các ngươi quả nhiên là kỳ địa bất phàm, khó trách có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài như vậy!

Lăng Tiếu tán thán nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá bộ dạng xinh đẹp mỹ lệ giống như Lôi Nhã tieur thư ngược lại cũng không nhiều, lợi hại giống như ngươi lại càng ít, chỉ là đáng tiếc Lôi tộc nhân các ngươi không cho phép cùng ngoại tộc thông hôn, bằng không Phong Tiêu ta như thế nào cũng phải theo đuổi Lôi Nhã tiểu thư làm tu lữ của ta rồi, đáng tiếc đáng tiếc a!

Lời này của Lăng Tiếu nói đến vô cùng rõ ràng, để khuôn mặt của Lôi Nhã trong nháy mắt phiến hồng lên, nàng xẩu hổ ôm má nói:

- Phong Tiêu ngươi thật cảm thấy ta xinh đẹp sao?

Lời cung kính nàng nghe nhiều, nhưng mà không biết vì sao nghe được Lăng Tiếu nói nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ thư thái.

- Đương nhiên, ngươi là nữ tử đẹp nhất mà ta gặp qua, giống như là minh nguyệt hạo hãn thánh khiết minh lượng, tựa như là Bách hoa vương kiều

diễm du nhân, kể từ lần đầu ta nhìn thấy ngươi thiếu chút nữa khó có thể tự kiềm chế rồi! Tốt ở Phong Tiêu ta tu luyện nhiều năm, tâm tính còn là tốt, bằng không đã là luân hãm rồi!

Lăng Tiếu vô cùng cảm khái mà động tình nói.

Hắn thâm tình đăm đắm mà nhìn Lôi Nhã, ánh mắt dường như thẳng tập vào phương tâm của nàng.

Lôi Nhã chỉ cùng Lăng Tiếu đối mắt một cái, liền đem đầu chôn ở lồng ngực bạo mãn kia của nàng, trái tim nàng không khỏi đập nhanh không ngừng, trong lòng nàng xấu hổ mà thầm nghĩ: "Hắn... Hắn như thế nào có thể trực tiếp như vậy!".

Lăng Tiếu cầm láy cằm của Lôi Nhã, đem mặt của nàng giương lên nói:

- Cho dù chúng ta không thể ở chung một chỗ, nhưng trong lòng ta đã có hình bóng của ngươi, cái này nhưng phải làm như thế nào đây?

Lôi Nhã kinh ngốc rồi!

Nàng hoàn toàn không ngờ tới Lăng Tiếu cư nhiên rõ ràng bày tỏ ra như thế.

Dĩ vãng nam nhân mà nàng tiếp xúc, từng người đều là hàm súc mà biểu đạt ái luyến chi ý ở trong nội tâm hắn đối với nàng.

Song Lăng Tiếu lại là đi một hướng khác, đơn đao xông thẳng vào, xông vào trong trái tim của nàng, để nàng khó có thể đi cự tuyệt!

Thử hỏi một nam nhân cường đại như thế, lại là nam nhân anh tuấn như thế đứng ở trước mặt ngươi, trực tiếp nói ra những lời trong tâm như thế, chỉ sợ đổi lại là bất kỳ một nữ nhân động tình nào đều đừng nghĩ có thể kháng cự

được.

Mắt thấy khuôn mặt anh tuấn kia của Lăng Tiếu cách nàng càng lúc càng gần, trái tim của Lôi Nhã cơ hồ đều muốn nhảy ra, nàng khẩn trương vô cùng, dứt khoát nhắm mắt lại, không lại tiếp tục nhìn đến Lăng Tiếu nữa.

Chỉ là Lăng Tiếu lại ở lúc này rời bỏ nàng, cũng nhẹ thở dài nói:

- Ta không muốn hủy ngươi, chúng ta vẫn là hảo bằng hữu thì tốt hơn!

Lôi Nhã mở bằng mắt nhìn Lăng Tiếu, trong lòng chỉ cảm thấy nam nhân này đối với nàng thật chân thành a!

Nàng đã là tùy ý để hắn mơn trớn rồi, hắn lại còn vì nàng mà suy nghĩ, lại càng để nàng cảm động không thôi!

Nhưng mà ở trong lòng nàng lại có một loại cảm giác mất mát đây là nam nhân đầu tiên mà nàng sinh ra hảo cảm, nhưng mà trong tộc quy định lại không cho phép chúng nữ cùng với người ngoại tộc thông hôn.

Cái này cũng chú định nàng cùng Lăng Tiếu là hữu duyên vô phận.

- Ừ, chúng ta là hảo bằng hữ!

Lôi Nhã thu thập một chút tâm tình nói.

Nàng dù là đối với Lăng Tiếu có hảo cảm nhưng còn chưa đến loại trình độ đối với hắn tình sâu như biển.

- Đúng rồi, ngươi khi nào có thể hỏi giúp ta một chút Chí tôn thần đan kia có thể luyện chế hay không? Ta đã ở đây mấy ngày rồi, Lôi Lạc Quân hẳn sẽ không xuất hiện, ta cũng là nên rời đi!

Lăng Tiếu chuyển chủ đề nói.

- A, làm sao muốn đi nhanh như vậy!

Lôi Nhã hô khẽ.

- Đúng vậy a, ta sợ lưu lại càng lâu, đối với ngươi càng không thể dứt ra được, không bằng sớm ngày rời đi, không để cho ngươi có thêm nhiều phiền não, ta cũng có thể sớm ngày đem ngươi quên đi, an tâm tu luyện!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói.

- Được tồi, chúng ta trước trở về biệt viện đi, ta liền tiến vào bên trong tộc đi hỏi một chút xem.

Lôi Nhã có chút mất mác mà nói.

Ngay lập tức nàng cùng Lăng Tiếu quay trở lại biệt viện của nàng, để Lăng Tiếu trước tạm thời ở đó, mà nàng thì là đi đến trọng địa trong tộc.

Lăng Tiếu lập tức ngồi xuống, thần hồn xuất khiếu, ẩn thân dduoir theo Lôi Nhã.

- Một lần này trước tiên là biết rõ ràng tình huống của Đại điện chủ, còn phải nghĩ biện pháp cứu ra!

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Lôi Nahx vốn là hậu bối được Lôi tộc trọng điểm bồi dưỡng, hơn nữa nàng còn là một gã Chí tôn Thủy Thần, địa vị hết sức bất phàm, biệt viện của nàng cách trọng địa trong tộc vô cùng gần.

Cho nên Lăng Tiếu đi theo Lôi Nhã rất nhanh liền đến Lôi tộc trọng địa.

Chỗ này chính là chỗ ở của tộc trưởng, bốn phía đều là lôi sơn, thường có thiên lôi đánh xuống, thỉnh thoảng lại có Lôi thú thường lui tới.

Ở trong núi lại có từng tòa tử sắc cổ lâu các hùng vĩ, lộ ra vô cùng đại khí thương kính, ẩn ẩn có từng trận thanh âm lôi minh vang lên, tựa như cổ mộ thần chung kia du dương.

Đi lại ở chỗ này cơ hồ đều là võ giả cấp bậc Thần Vương trở lên, chợt có Thánh Hoàng võ giả, bọn họ cũng chỉ được coi là hộ vệ người hầu bình thường mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2583 - Chém Băng Tộc Chí Tôn.

Lăng Tiếu cũng không khỏi cảm khái sự cường đại của Lôi tộc, coi như là Kim tộc bọn họ cùng Thiên Long môn kết hợp ở chung một chỗ cũng khó có thể so sánh với nhân gia a!

Lôi Nhã tiến vào trong một tòa đại điện hùng vĩ nhất, Lăng Tiếu vốn định đuổi theo nhưng mà lại phát hiện bên trong ẩn ẩn truyền tới khí tức đáng sợ, cơ hồ không thua kém hắn, mà ở trước đại điện lại có Lôi thú hộ vệ, hắn sợ theo sát mà đi có thể sẽ bị phát hiện.

Hắn do dự một chút vẫn là tạm thời lưu ở bên ngoài chờ đợi một chút rồi lại nói.

Ước chừng một thời gian sau, Lôi Nhã từ bên trong lướt ra, trên khuôn mặt nhiều ra vài phần nụ cười đắc ý mà lẩm bẩm nói:

- Lần này cuối cùng không phụ phó thác của Phong Tiêu rồi, ta nhất định phải giúp hắn lấy tới Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính!

Ngay lập tức Lôi Nhã rời khỏi chỗ này, hướng tới một cái phương hướng khác ở sau đại điện mà đi.

Không bao lâu, Lôi Nhã lại đến Thiên Lôi sơn mà trước đây nàng mang theo Lăng Tiếu đi qa.

Thiên Lôi sơn này quanh thân oánh nhiễu từng tia lôi điện lực, mỗi một đạo lôi điện lực uẩn hàm điện lực cực kỳ cường đại, võ giả bình thường tiếp xúc tất chết không nghi ngờ.

Cũng chỉ có loại Lôi thể kia mới có thể đủ mượn lực lượng ở chỗ này tu luyện cường hóa thân thể.

Sau khi Lôi Nhã đi tới Thiên Lôi sơn này, lập tức hướng tới sườn núi ở mặt bên hạ xuống.

Ở giữa sườn núi này có một cái động phủ liễu nhiễu lôi điện, trước động phủ có cường giả cấp bậc Bán Thủy Thần canh giữ, người bình thường căn bản không thể đi tới gần.

Khi Lôi Nhã đi tới, mấy tên Bán Thủy Thần ở trước động phủ lập tức hành lễ với nàng nói:

- Ra mắt Lôi Nhã tiểu thư!

- Ừ, đây là lệnh bài của tộc trưởng, các ngươi để ta vào gặp Sư dược thần!

Lôi Nhã đáp một tiếng, liền đưa ra một khối Lôi lệnh mà nói.

Lăng Tiếu đang ở trong ẩn thân trong nháy mắt đánh một cái kích động, hắn còn thật không nghĩ đến Đại điện chủ Sư Thương DƯơng này là bị Lôi tộc vây ở dưới Thiên Lôi sơn.

Tuy nói Lôi tộc nhân đều biết bọn họ nhốt một vị Chí tôn dược thần sư, nhưng mà cũng không có mấy người biết rõ ràng thần dược sư kia nhốt ở đâu, liền ngay của Lôi Lạc Quân cũng chỉ là suy đoán ra mấy cái địa phương có khả năng, trong đó cũng bao gồm Thiên Lôi sơn này.

Lôi Nhã biết được chỗ này chỉ sợ cũng chẳng qua là vừa mới đi gặp Lôi tộc tộc trưởng mới biết được Sư Thương Dương ở chỗ này đi.

Sau khi Lôi Nhã vào bên trong, Lăng Tiếu cũng muốn theo sát mà vào,

nhưng mà đột nhiên trong cấm chế đột nhiên truyền đến một cỗ lực lượng cấm chế cường đại, đem động phủ cách tuyệt phong bế lại.

Nếu như hắn muốn cứng rắn xông vào, nhất định sẽ bị lực lượng này ngăn cản, hơn nữa có thể đem tưng tích của hắn bại lộ ra.

- Biết được chỗ này là đủ rồi, trở về còn phải nghĩ biện pháp!

Lăng Tiếu không dám lưu lại quá lâu, nếu như có Lôi tộc Chí tôn phát hiện được hành tung của hắn vậy thì phiền toái rồi.

Thần hồn Lăng Tiếu nhanh chóng trở lại bên phía chân thân hợp hai làm một.

- Thiên Lôi sơn, bên trong tất nhiên còn có Chí tôn cao thủ bảo hộ, tuyệt không thể mạo muội làm việc, phải chuẩn bị kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ mới được a!

Lăng Tiếu tự lẩm bẩm nói, liền lâm vào trong trầm tư.

Hắn bây giờ quan trọng nhất là trước gặp được Sư Thương Dương, trước hiểu rõ tình huống của lão, mới tốt để nghĩ biện pháp cứu ra.

Bất kể là dạng nào cuối cùng hắn cũng có thể tiến vào trong Thiên Lôi sơn một chuyến, đến lúc đó chỉ sợ chính là thời khắc cuối cùng bạo lộ thân phận rồi.

Sau khi qua ước chừng hai cái thời thần, Lôi Nhã mới một lần nữa quay trở về trong biệt viện.

Chỉ là tâm tình giờ phút này của nàng không tốt lắm, giống như là bị cái ủy khuất gì đó.

- Lôi Nhã tiểu thư làm sao vậy? Có phải là chuyện kia không dễ làm? Nếu như vậy thì coi như là quên đi, dù sao ta cũng nhìn thoáng ra rồi!

Lăng Tiếu hỏi.

- Tức chết ta, lão ngoan cố kia cư nhiên không thức thời! Ta rõ ràng cho lão nhiều chỗ tốt như vậy lại còn cự tuyệt thỉnh cầu của ta!

Lôi Nhã mắng nói.

- Ách... Lão ngoan cố? Bên trong tộc các ngươi có Dược Thần đại nhân sao? Nếu như vậy coi như quên đi, ta biết mỗi một vị Dược Thần đều là tính tình có chút cổ quái, bọn họ không muốn luyện đan, người khác còn thật không cách nào miễn cưỡng được!

Lăng Tiếu thuận theo lời của Lôi Nhã mà nói.

- Ngươi còn thật là nói đúng rồi, Dược Thần thì rất giỏi sao? CÒn không phải là bị Lôi tộc chúng ta giam lỏng sao, đợi chậm một chút ta dẫn thiên lôi hạ xuống cho hắn chịu đựng, nhìn xem có luyện chế Chí tôn thần đan cho ta hay không!

Lôi Nhã không giữ được miệng, đem bí mật trong tộc bọn họ nói ra.

- Lôi tộc các ngươi còn thật là đủ vô sỉ đấy!

Lăng Tiếu ở trong lòng khinh bỉ nói, tiếp theo hắn đối với Lôi Nhã nói:

- Có một số việc miễn cưỡng không được, ta xem coi như là xong đi, dù sao một chuyến này có thể quen biết được tiểu thư xinh đẹp như Lôi nhã ta đã rất thỏa mãn rồi! chương mới nhất tại doctruyen.org nhé.

Mê hồn thang của Lăng Tiếu đối với Lôi Nhã còn là rất hiệu quả, khuôn mặt của nàng hồng lên nói:

- Ngươi đừng gấp, lão ngoan cố kia tổng có thời gian như vậy, đợi lúc thiên lôi hội tụ, lúc đó hắn phải chịu đựng, đến lúc đó tinh thần ý chí của hắn yếu kém nhất, ta nhất định sẽ để cho hắn thay ngươi luyện đan.

- Lôi Nhã tiểu thư đối với ta thật tốt, nếu như ngươi không phải là Lôi tộc nhân thì tốt biết bao!

Lăng Tiếu thâm tình nhìn Lôi Nhã nhẹ thở dài nói.

Lôi Nhã lộ ra ý e thẹn nói:

- Ngươi đã cứu ta một mạng, ta báo đáp cho ngươi cũng là nên đi!

- Nguyên lai Lôi Nhã tiểu thư là vì báo ân ta mới làm như vậy a! Ai! Xem ra là ta tự mình đa tình rồi, ta đi, ta đã nói không cần các ngươi báo đáp!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, liền làm ra bộ dạng muốn rời đi.

Lôi Nhã lập tức tiến lên kéo tay của Lăng Tiếu nói:

- Ngươi... Ngươi đừng như vậy nha, ta... Ta là thật tâm muốn vì ngươi mà chuẩn bị Chí tôn thần đan, cũng không phải thuần túy là vì báo ân a!

- Vậy ngươi không vì báo ân thì là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi sẽ thích một lãng tử đến đi vô định như ta sao? Đây là không thể nào đấy!

Lăng Tiếu tự cười nhạo nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Ta còn là đi thôi, không hi vọng lại thấy ngươi vì ta mà bị ủy khuất!

- Đừng... Ngươi đừng như vậy! Ta... Ta không muốn ngươi đi!

Lôi Nhã tâm loạn như ma mà kéo lấy Lăng Tiếu nói.

- Thật sao? Ngươi thật không muốn ta đi? Ta quá cao hứng rồi!

Lăng Tiếu mừng rỡ kinh hô một tiếng, sau đó trở tay đem tay của Lôi Nhã kéo lại, đem nàng kéo vào trong lòng, môi dày hung hăng hôn lên trên ngọc môi của nàng.

Lôi Nhã trong nháy mắt ngây dại rồi!

Nàng chỉ cảm thấy quanh thân chính mình giống như bị điện lưu cường đại oanh tập, để nàng cảm thấy tê dại không chịu nổi, cả người khẽ run rẩy lên, loại cảm giác kia để nàng kỳ quái không nói nen lời, có chút kháng cự, nhưng lại thích nhiều hơn, thật sự là để cho nàng không cách nào hình dung!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2584 - Một Mình Xông Băng Tộc. (1)

Đồng thời nàng cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại đối với nàng làm ra hành vi như vậy.

Đầu lưỡi của Lăng Tiếu nạy mở hàm răng trắng của nàng, thẳng đảo hoàng long mà đi, đôi tay kia giống như là có ma lực nhẹ vuốt lên thây thể đầy khêu gợi này, cảm thụ cảm giác cực kỳ co giãn tuyệt đẹp kia, hạ thân hắn trong nháy mắt có phản ứng.

- Thiệt thòi lớn rồi, bổn cung hi sinh nhan sắc chỉ vì Đại điện chủ, đợi sau khi lão nhân gia hắn đi ra nhất định phải hảo hảo bồi thường cho ta mới được, bất quá... Lôi Nhã này cũng là cực phẩm nữ nhân, đáng tiếc ta vô phúc tiêu thụ a!

Lăng Tiếu ở trong lòng vô cùng đau đớn nói.

Nếu như nam nhân khác nghe được lời này của Lăng Tiếu nhất định là người người đều muốn đem tên tiểu nhân vô sỉ này bổ sống!

Tên choáng đầu này đơn giản là được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, nếu có bản lĩnh ngươi đổi cho ta đến hi sinh a, chúng ta là không ngần ngại đấy!

Đang ở lúc hô hấp của Lôi Nhã có chút dồn dập, muốn hồi ứng Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đột nhiên đẩy Lôi Nhã ra lộ ra vẻ khủng hoảng nói:

- Đáng chết, ta làm sao làm ra chuyện mạo phạm với Lôi Nhã tiểu thư như vậy, ta là cầm thú a, ngươi đánh ta đi, ta... Ta chỉ là nhất thời cao hứng, đắc ý quên mình rồi, tuyệt đối không phải là cố ý đi mạo phạm ngươi!

Nàng nhìn đến Lăng Tiếu, nhớ lại cảm giác mỹ diệu mới vừa rồi kia, đồng thời lại cảm thấy khẩn trương giống như làm một chuyện tình không muốn người khác nhìn thấy!

- Quên đi, việc này không trách ngươi!

Lôi Nhã đáp một tiếng, ngoảnh mặt nhanh chóng trở về phòng của nàng.

Nhìn Lôi Nhã rời đi, Lăng Tiếu hiện lên vài phần tiếu dung đắc ý.

Chỉ là bỗng nhiên ở phía sau người hắn truyền tới một cỗ khí tức mờ mịt, một đạo thanh âm thương lão ở bên tai hắn vang lên nói:

- Ta bất kể ngươi là ai, lập tức rời xa Lôi Nhã!

Thanh âm này tràn đầy khí tức u lãnh, để cho người ta có một loại cảm giác như rơi vào trong hầm băng, để người tương đối khó chịu.

Lăng Tiếu đối với chính mình thầm mắng một tiếng "Khinh thường!", tiếp theo hắn xoay người lại hướng về một cái phương hướng nhìn lại, chỉ thấy một lão ẩu đang cầm lấy cây chổi nhẹ nhàng mà quét lá rơi trong viện tử.

Lăng Tiếu nhìn lão ẩu này đã đạt tới cao cấp Chí tôn hậu kỳ, hơi khom người xuống một chút nói:

- Ra mắt tiền bối, vừa mới rồi ta chỉ là vô tình mạo phạm mà thôi!

- Mạo phạm thì đã mạo phạm rồi, lại không đi, ngươi liền không cần phải đi nữa!

Lão ẩu kia đối với Lăng Tiếu ném tới thần sắc bức nhân nói.

Lăng Tiếu không thể làm gì khác hơn là buông buông tay nói:

- Tốt, ta vốn cũng muốn đi, nếu như tiền bối không hoan nghênh, ta đây liền đi!

Nói xong, Lăng Tiếu lần này thực sự bay lên, muốn rời khỏi Lôi Điện không gian.

Lúc này Lôi Nhã lại từ trong phong một lần nữa xông ra quát lên:

- Phong Tiêu ngươi đừng đi!

- Tiểu Nhã ngươi không thể tùy hứng, chẳng lẽ ngươi đã quên quy củ của tổ tông rồi!

Lão ẩu kia đối với Lôi Nhã quát lên.

- Tổ nãi nãi, ta không quên, ta... Ta chỉ là hảo bằng hữu với Phong Tiêu, hắn... Hắn vừa mới rồi không phải là cố ý đấy!

Lôi Nhã lo lắng nói.

- Xem dáng vẻ nói năng lộn xộn bây giờ của ngươi, ngươi đã bắt đầu thích hắn rồi, nếu như hắn không đi, ta lập tức liền giết hắn!

Lão ẩu xuyên thủng lòng người, tự nhiên là sẽ không cho Lăng Tiếu cơ hội lại hấp dẫn Lôi Nhã nữa.

Lôi Nhã nhìn Phong Tiêu lộ ra vẻ khó xử.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng nói:

- Lôi Nhã tiểu thư, vị tiền bối này, quấy nhiễu rồi!

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lập tức hướng lên bầu trời xông tới, rời khỏi Lôi Điện không gian!

- Phong Tiêu!

Lôi Nhã kinh hô một tiếng, muốn đuổi theo đi ra.

Lão ẩu kia bất thình lĩnh xuất thủ, đem Lôi Nhã cầm cố lại, không có để cho nàng đuổi theo ra.

- Không cho phép ngươi đuổi theo, ngươi cùng hắn là không thể nào ở chung một chỗ, ngươi cùng hắn sống chung càng lâu, ngươi sẽ hãm nhập càng sâu, đến lúc đó thống khổ chỉ có mình ngươi!

Lão ẩu kia khuyên bảo nói.

- Nhưng mà... Nhưng mà ta cảm thấy hắn thật rất tốt!

Lôi Nhã lộ ra vẻ khổ sở nói.

- Ta biết, Tổ nãi nãi cũng là người từng trải, hiểu được cảm giác mới bắt đầu động tình của ngươi, bất quá chờ ngươi trải qua một thời gian liền sẽ từ từ đem hắn quên mất!

Lão ẩu nói, nàng thầm nghĩ trong lòng: "Loại nam nhân hoa ngôn xảo ngữ này là không nên tin tưởng nhất, ta sẽ để cho hắn vĩnh viễn biến mất ở trong sinh mệnh của ngươi đấy!".

Lăng Tiếu vừa mới đến cửu thiên, lập tức phát hiện ra mấy cỗ khí tức cường hãn hướng về phía hắn truy kích tới.

- Xem ra muốn tìm địa phương trốn tránh rồi lại hành sự là không có khả năng rồi, trước tiên tới vực ngoại đem bọn họ thu thập rồi lại nói!

Sau khi Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, liền gia tốc xông hướng vực ngoại mà đi.

Lăng Tiếu cũng không có trực tiếp dừng ở phụ cận của Lôi Điện không gian, mà là hướng về nơi xa trốn đi.

- Hắn thật muốn đi, chúng ta mau đuổi theo!

Lôi tộc nhân truy kích ra kinh hô một tiếng, liền gia tốc đuổi theo hướng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cố ý đình trệ một chút tốc độ, để cho bọn họ đuổi đến gần một điểm lại gia tốc rời xa bọn họ, khiến cho bọn hắn chỉ có thể xa xa mà nhìn, muốn đuổi theo lại không kịp, nhưng mà không đuổi theo thì lại cảm thấy khoảng cách không tính là xa.

Sau khi tiêu hao một ngày một đêm như vậy, Lăng Tiếu rốt cuộc là tạm nghỉ lại.

Mấy đạo thanh âm phá gió truyền tới, mấy đạo nhân ảnh lập tức đem Lăng Tiếu bao vây lại.

- Chạy a, làm sao ngươi không chạy, thật là để cho chúng ta đuổi đến đủ mệt đấy!

Một gã Lôi tộc nhân hết sức bất phẫn trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Lăng Tiếu nhận ra được tên Chí tôn Thủy Thần này là trước đây cùng Lôi Thang Kiệt ở chung một chỗ, mặt khác còn có hai người cũng là như thế, chỉ

có hai người nữa là hắn chưa thấy qua, nhưng mà hai người này lại là cao cấp Chí tôn Thủy Thần.

Hai tên cao cấp Chí tôn Thủy Thần, ba tên trung cấp Chí tôn Thủy Thần, xuất ra thế trận như vậy đối phó với Lăng Tiếu coi như là để mắt đến hắn!

- Ta đã rời khỏi, các ngươi còn muốn làm thế nào!

Lăng Tiếu nhìn bọn họ một cái trầm giọng nói.

- Không thế nào cả, chỉ là muốn mượn đầu của ngươi dùng một chút mà thôi!

Tên trung cấp Chí tôn vừa mới nói chuyện kia lại cười nói.

- Lôi tộc nhân các ngươi đều là loại người vong ân phụ nghĩa sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Hừ, đối phó với loại người tâm hoài bất quỹ như ngươi cần gì phải giảng giải cái ân nghĩ gì, đợi ta trảm ngươi thay Thang Kiệt tiết hận!

Người nọ hét lên một tiếng, một thanh Lôi Phủ xuất hiện ở trong tay, lập tức liền hướng tới đỉnh đầu của Lăng Tiếu bổ tới.

Lực lượng bàng bạc, lôi điện lực đáng sợ từ trên đổ xuống, từng đạo thanh âm trầm muộn vang lên không dứt.

- Các ngươi đã không bỏ qua cho ta, vậy các ngươi cũng đi chết đi cho ta là tốt rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2585 - Một Mình Xông Băng Tộc. (2)

Lăng Tiếu thoáng qua sát cơ nồng đậm, thân hình bỗng biến huyễn, trong nháy mắt tránh qua được một đọa Lôi phủ mang này, thâ thể đã xuất hiện ở trước người trung cấp Chí tôn kia, một cái phong cước hung hăng mà đá vào bụng hắn.

- Cẩn thận!

Cao cấp Chí tôn kia của Lôi tộc kinh hô, đồng thời cũng động thủ tương trợ trung cấp Chí tôn này.

Chỉ tiếc tốc độ của Lăng Tiếu nhanh đến kinh người, cũng không phải là bọn họ có thể đuổi được.

Dưới bụng của tên trung cấp Chí tôn kia bị một chân này của Lăng Tiếu đá bạo thần thể, đau đến hắn kêu thảm lên.

Cùng lúc đó, tử sát chi khí nồng đậm kia hướng về phía thần thể của hắn nhanh chóng tràn ngập, khiến cho sinh mệnh của hắn đang nhanh chóng tiêu giảm, thần thể khó có thể trọng tụ.

Động tác của Lăng Tiếu không có dừng lại, lại một cước quét ngang về phía đầu của trung cấp Chí tôn này.

Đầu của tên trung cấp Chí tôn này nhất thời giống như dưa hấu rơi xuống đất kinh bạo thành từng đoàn huyết tương, nhìn đến ghê tởm, hung ác!

Cong kích của mấy tên Lôi tộc nhân còn lại cũng bắt đầu rơi xuống trên

người Lăng Tiếu, lôi điện đáng sợ kinh bạo lên, đủ để diệt sát bất kỳ cao cấp Chí tôn nào rồi.

- Ta đã thiệt thòi bị chiếm tiện nghi rồi, các ngươi lại còn tận lực bức bách, vậy các ngươi liền nhất nhất lưu lại làm khôi lỗi cho ta đi!

Lăng Tiếu có chút phát hỏa, không có ý định lưu tình với bọn họ, trực tiếp đem thần hồn phân thân triệu hoán ra, đồng thời hướng về mấy tên Chí tôn Thủy Thần này oanh kích.

Mấy người này thực lực dù là bất phàm nhưng thế nào lại là đối thủ của hai cái Lăng Tiếu.

Bọn họ đều còn chưa biết chuyện gì xảy ra liền bị lực lượng đáng sợ oanh tập, đánh bạo thần thể, đều là bị đóng băng đến không cách nào di chuyển được rồi.

Chiến đấu này chỉ ở trong chốc lát liền hoàn toàn bị giải quyết.

Hai tên cao cấp Chí tôn mắt cao hơn trán kia đều là buồn bực vô cùng, bọn họ còn chưa phát huy ra chiến lực đã bị giam giữ, đây cũng là không chỗ kêu oan a!

Sau khi Lăng Tiếu bắt lại bọn họ, lập tức phí một phen tay chân đem bọn họ nhất nhất khống chế lại.

- Là các ngươi đưa biện pháp đến cửa cho ta, cũng không nên trách ta a!

Lăng Tiếu đắc ý nói.

Sau khi Lăng Tiếu khống chế được bọn họ, lập tức phái một người trở về Lôi Điện không gian mà đi.

Chỉ cần đem lão ẩu kia bắt lại, hắn là có thể tiếp tục tiến hành mỹ nam kế đối với Lôi Nhã rồi, chỉ cần có thể có một cơ hội gặp được Sư Thương Dương, hắn có thể nghĩ được biện pháp cứu người.

Một điểm mấu chốt khác là muốn biết rõ ràng trong Thiên Lôi sơn đến tột cùng là sẽ có loại tồn tại cường đại gì tọa trấn.

Căn cứ vào ký ức của những Lôi tộc nhân này chỉ là nói bên trong bụng Thiên Lôi sơn là chỗ luyện chế Lôi Điện khôi lỗi, hẳn là một vị nhân vật cấp bậc lão tổ ở trong này tọa trấn, về phần có những người khác ở bên trong hay không thì bọn họ cũng không quá rõ ràng.

Bởi vì Lôi tộc tộc quy sâm nghiêm, không phải là dòng chính trọng yếu là không thể nào biết được những chuyện này.

Bất quá Lăng Tiếu lại từ bọn họ biết được Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc đã là triệt để giao ác rồi.

Đám người Lôi Lạc Đình, Lôi Vạn Long, Lôi Chấn ở năm trước đã chạy tới thiên vực vực ngoại, muốn cùng Ma Hổ tộc liên thủ diệt Thiên Nguyên địa vực, sau đó tù binh rất nhiều Luyện dược sư trở về phục vụ cho Lôi tộc bọn họ.

Chỉ là đến bên đó cho rằng là bị Ma Hổ tộc nhân lừa dối một phen, bọn họ bất phẫn liền hủy tổ địa của Ma Hổ tộc, sau đó thì là bị đại quân của Ma Hổ tộc ngăn cản mà đại chiến lên.

Một trận chiến này song phương đều tử thương không ít người, đại quân Lôi tộc chiến lực phi phàm nhưng mà người của Ma Hổ tộc cũng không coi là yếu, cuối cùng hai đội nhân mã là lưỡng bại câu thương, mà Lôi tộc càng chết đi một gã Chí tôn đỉnh phong Lôi Chấn, chính là bị Khương Điển trảm sát!

Lôi tộc có thể nói là tổn thất không nhỏ a!

Không chỉ như thế, Ma Hổ tộc nhân lại càng triệu tâm tộc nhân ở trên Tây vực lộ đi tới truy sát người của Lôi tộc, còn có đối với bang hội khác tuyên bố thông tập lệnh, người nào giết được một cái Lôi tộc nhân đều được thù lao phong hậu, khiến cho không ít bang hội cùng lược đoạt giả đều gia nhập vào trận doanh truy sát.

Lôi tộc nhân đi tới Thiên vực cũng không cam chịu yếu thế, bọn họ xưng bá Nam vực lộ nhiều năm cũng có không ít đồng minh, lập tức triệu tập không ít người, song phương lần nữa khai chiến liều đến ngươi chết ta sống!

Chỉ là tiêu hao dông dài như vậy không phải là biện pháp, một nhóm Lôi tộc nhân kia đã ở trên đường chuẩn bị trở về Lôi tộc rồi.

Đợi đến sau khi chỉnh đốn, nghe được người trong tộc đưa ra quyết định rồi.

- Xem ra muốn tăng nhanh hành động cứu người rồi, bằng không đợi những người đó trở về, đề phòng của Lôi tộc nhân sẽ càng thêm nghiêm mật!

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, liền tĩnh tâm chờ đợi lão ẩu kia đem theo người đi đến.

Lão ẩu kia là cao cấp Chí tôn hậu kỳ, thực lực ngược lại còn tính là được, nhưng mà đối với hắn cũng không có uy hiếp quá lớn.

Chỉ là không biết nàng có thể mang theo trợ thủ càng mạnh tới hay không mà thôi.

Ba ngày sau, lão ẩu kia quả nhiên đến!

Đi một đường với nàng đồng dạng là một gã cao cấp Chí tôn hậu kỳ, một lão

đầu tử thương lão giống như nàng.

- Lôi Lâm, tiểu tử kia ở nơi nào? Cư nhiên dám lớn lối để cho ta tự thân đến đây mới chịu thả người!

Lão ẩu kia nhìn cao cấp Chí tôn mà Lăng Tiếu thả ra quát lên.

- Liền ở phía trước không xa rồi, bất quá hắn rất cường đại, hai vị trưởng lão các ngươi nhưng phải chú ý một chút!

Cao cấp Chí tôn được kêu là Lôi Lâm nói.

- Chỉ là thực lực trung cấp đỉnh phong hắn liền đối phó được với các ngươi, hẳn là dựa vào đầu thập nhất giai cao cấp Lôi Giao Long này đi, là ta khinh thường, bây giờ ta cùng Quế ca đi đến, hắn là trốn không thoát rồi!

Lão ẩu vô cùng tự tin mà nói.

- Không sai, at nghe nói Lôi Nhã thích đầu Lôi Giao Long kia, vừa lúc mang nó trở về đưa cho nàng đi!

Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh lão ẩu nói.

Vừa nói, đồng thời bọn họ đã đến vị trí mà Lăng Tiếu chờ đợi.

- Tiền bối biệt lai vô dạng a!

Lăng Tiếu đối với lão ẩu kia cười nói.

- Hừ, gan ngươi thật lớn, cư nhiên dám bắt người của Lôi tộc chúng ta, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa rồi!

Lão ẩu trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

- Lời này của ngươi nhưng oan uổng a, ta nghe theo phân phó của ngươi mà rời khỏi, ngươi cư nhiên còn để người đến truy sát ta, ta bắt bọn họ thì có cái gì là không thể?

Lăng Tiếu buông buông tay lộ ra vẻ mặt vô tội nói.

- Coi như ngươi có lý, ngươi đem người thả ra, ta để cho ngươi rời khỏi!

Lão ẩu trầm giọng nói.

- Trừ cái này ra, còn phải đem đầu Lôi Giao Long đã thu phục kia giao ra đây!

Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh lão ẩu nói.

- Ha hả, Lôi tộc nhân các ngươi còn thật là bá đạo a!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2586 - Long Hình Chiến Khí Chi Uy! (1)

- Thì lại như thế nào, đừng nói là ngươi không biết lựa chọn đường sống nha?

Lôi Tiếu Quế khinh thường mà quát lên.

- Ta xác thật không có đường lựa chọn, người liền giao lại cho các ngươi!

Lăng Tiếu buông buông tay, sau đó đem cấm chế trên mấy người bị khống chế kia toàn bộ giải khai, để bọn họ trở lại bên cạnh lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế.

- Coi như là ngươi thức thời, ngay cả Lôi Giao Long kia cũng triệu hoán ra đi, nó chỉ có thể là hộ thân thánh thú thuộc về Lôi tộc chúng ta!

Lôi Tiếu Quế lại nói.

- Vậy có phải ngay cả trân tàng của ta đều đưa cho ngươi hay không, cho cho phép ta rời khỏi chỗ này?

Lăng Tiếu tiếp tục cười lạnh nói.

- Ngươi còn thật là nói đúng...

Lôi Tiếu Quế kia thuận theo mà đáp.

Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, lão ẩu kia lại là kinh hô lên:

- Quế ca cẩn thận!

Nàng la lên vẫn là chậm, bốn gã Lôi tộc nhân kia phân biệt hướng về nàng cùng Lôi Tiếu Quế đồng thời xuất kích.

Bốn gã Lôi tộc nhân này vốn đều đã bị Lăng Tiếu khống chế, Lăng Tiếu sở dĩ để bọn họ trở lại bên cạnh hai người tự nhiên là thừa dịp hai người chưa có chuẩn bị, giết hai người ứng phó không kịp rồi!

Lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế hoàn toàn không nghĩ đến Lôi tộc nhân của bọn họ lại phản bội bọn họ, cho dù bọn họ thực lực thông thiên cũng là không có bao nhiêu phòng bị, gặp phải cuồng tập của bốn người kia.

Phanh phanh!

Bốn người xuất thủ cự ly gần, lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế đều là bị oanh đến hộc máu bay ra ngoài.

Bất quá hai người bọn họ cũng là có chút nội tình, cư nhiên thân có phòng ngự vệ giáp, không bị trong lúc nhất thời bị oanh sát.

Nhưng mà đây chỉ là đợt công kích thứ nhất, bốn người bọn họ liên thủ tiếp tục thi triển toàn lực công kích, hướng lấy lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế kia cuồng oanh mà đi.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu chuẩn bị lợi dụng hồn lực công kích oanh thương hai người, khiến cho hai người mau chóng bị bắt lại.

Nhưng mà khi hồn lực của hắn rơi vào trong thức hải của hai người, cư nhiên bị lôi điện lực uẩn hàm ở bên trong thức hải của đối phương oanh diệt mất.

- Lôi tộc nhân hàng năm ở dưới thiên lôi chi lực tu luyện quả thật là để cho bọn họ khác với thường nhân, không chỉ là thần thể cường hãn, liền ngay cả thức hải thần hồn cũng có loại uy lực phòng ngự này, bất quá cũng chỉ là chống cự vô công mà thôi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, liền để cho thần hồn phân thân ẩn thân mà ra.

Hắn không hi vọng xảy ra cái sai lầm gì, tuyệt đối bằng thời gian nhanh nhất đem hai người này bắt lại.

- Đáng chết, ngươi rốt cuộc dùng cái tà thuật gì khống chế bọn họ, ta giết ngươi!

Lão ẩu tự nhiên là không tin bọn họ sẽ tự mình phản bội, duy nhất có thể chính là bọn họ bị khống chế.

- Lão bà tử đừng nói lời thừa với hắn, chúng ta liên thủ mau chóng đem tiểu tạp chủng kia giết chết, bọn họ hẳn là sẽ tốt rồi.

Lôi Tiếu Quế kinh quát lên.

Thực lực hai người bất phàm, đồng thời ứng phó với liên thủ của bốn người, còn lộ thong thả có thừa.

Lại nói, hai người bọn họ biết hợp kích chi thuật, phối hợp lại uy lực có thể so với Chí tôn đỉnh phong, lại càng có dấu hiệu chuyển bại thành thắng.

Bọn họ không muốn giết tộc nhân của mình, đang muốn liên thủ xuất thủ với Lăng Tiếu.

Nhưng mà thần hồn của Lăng Tiếu lại là trước một bước xuất thủ với bọn họ.

Quyền pháp bá đạo trùng thiên mà ra, như có Kim Long hàng lâm, gầm thét tàn sát bừa bãi tứ phương, đem những lôi điện lực kia nhất nhất nghiền nát oanh bay.

Thần hồn của Lăng Tiếu đã là Chí tôn đỉnh phong chân chính, lực lượng so với hai người bọn họ cường đại hơn không ít, hơn nữa Lăng Tiếu còn tăng lên chiến lực, bọn họ há có thể ngăn cản.

Bọn họ bị Kim Long kia trùng kích đến liên tục hộc máu không ngừng, bị sợ đến hồn bất phụ thể!

- Còn có người ẩn giấu, chúng ta không phải đối thủ, đi mau!

Lôi Tiếu Quế đối với lão ẩu kia kinh quát lên.

- Đi!

Lão ẩu kia cũng là không dám dừng lại, dẫn động trận trận thiên lôi phòng ngự muốn thừa cơ chạy trốn.

- Để các ngươi chạy mất, ta làm sao còn lăn lộn được a!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, Bạo Phong thân pháp khởi động, chiến lực bộc phát đến đỉnh, lực lượng cuồng ngược tứ phương.

Ở dưới thực lực tuyệt đối, lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế căn bản là khó có thể ngăn cản được, sinh sôi mà bị ngược đãi đến thần thể bạo liệt ra, cuối cùng sinh sôi bị Lăng Tiếu đóng băng vây khốn.

Hôm nay Lăng Tiếu có thần hiệu ẩn thân, lại có thực lực đỉnh phong, có thể nói là đã đứng ở điểm cao nhất ở vực nội vực ngoại rồi, coi như là gặp phải tồn tại trên Chí tôn bảng hắn cũng có thể chính diện chiến một trận, rốt cuộc

là ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết bao nhiêu phần đâu.

Hai tên cao cấp Chí tôn hậu kỳ này đều còn chưa đạt tới đỉnh phong há có thể chạy thoát được Lăng Tiếu.

Sau khi Lăng Tiếu khống chế được bọn họ, lại từ trong ký ức của bọn họ thu được tin tức ngoài ý muốn.

Ở bên trong Thiên Lôi sơn ngoại trừ có lão tổ luyện chế Lôi Điện khôi lỗi ra còn có mấy đệ tử đi theo học luyện khôi lỗi mà thôi, không có những tồn tại cường đại khác ở bên trong.

Bởi vì trong Thiên Lôi sơn có rất nhiều Lôi Điện khôi lỗi có thể so với Chí tôn giai, người nào muốn tấn công nơi đó không nghi ngờ gì là một lựa chọn vô cùng sai lầm, lại nói ở chỗ này là địa bàn của Lôi tộc bọn họ, người nào dám đến vuốt râu hùm của bọn họ.

Cho nên theo lý căn bản không cần trọng binh phòng thủ.

Trừ cái này ra, nhân vật lão tổ ở trong Thiên Lôi sơn kia cư nhiên là thân ca ca của vị lão ẩu này, tên là Lôi Vô Cực, là một gã Khôi lỗi sư cường đại nhất, thực lực lại càng đạt tới cảnh giới đỉnh phong, cho dù là Lôi tộc lão tộc trưởng đều phải kính hắn vài phần.

- Lúc này thì dễ làm rồi, chỉ cần để nàng đem hắn đánh lạc hướng, ta có thể thừa dịp thi cứu, đương nhiên bây giờ nhiệm vụ của ta là mau chóng xác nhận tình huống của Đại điện chủ!

Lăng Tiếu hết sức hưng phấn mà nói.

Sau khi có tính toán, Lăng Tiếu liền để lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế khôi phục một chút thương thế, sau đó cùng nhau trở về Lôi Điện không gian.

Hắn muốn nắm chặt thời gian ở trước khi đám người Lôi Lạc Đình trở về đem người cứu ra.

Lăng Tiếu trở lại Lôi Điện không gian cũng không khiến cho người nào để ý, bởi vì lúc trước hắn chính là do Lôi Nhã mang trở về, không có ai cảm thấy hắn có vấn đề gì.

Mà lần này lại có hai người là lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế đi chung, những người khác lại không dám hỏi han cái tình huống gì rồi.

Ở trong biệt viễn của Lôi Nhã, Lôi Nhã đang vô tình mà đi đi lại lại, cả người không có hoạt bạt cùng đáng yêu như thường ngày.

- Tổ nãi nãi thiệt là, nhân gia rõ ràng cùng Phong Tiêu chỉ là hảo bằng hữu, nàng vì cái gì không cho phép chúng ta gặp nhau! Phong Tiêu làm người tốt, đối với ta lại chân thành, hắn biết rõ Lôi tộc không cho phép cùng ngoại tộc thông hôn, vì không muốn quấy nhiễu đến ta đã sớm muốn rời khỏi, chẳng qua là... Ta có điểm không nỡ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2587 - Long Hình Chiến Khí Chi Uy! (2)

Lôi Nhã bĩu môi lên có một chút bất mãn mà tự nói.

Lôi Nhã có thể không yêu Lăng Tiếu, nhưng mà trong lòng đãn đối với hắn có hảo cảm, đem hắn nhớ kỹ thật sâu.

Không thể phủ nhận, Lăng Tiếu là đối với nữ nhân vẫn rất rất có nghề.

- Nha đầu lại đang trách tổ nãi nãi rồi!

Thanh âm của lão ẩu ở bên tai Lôi Nhã nhẹ vang lên.

Lôi Nhã đối với lão ẩu xuất quỷ nhập thần đã là quen rồi, lời của nàng không thành thật mà nói:

- Ta nào có a!

- Ha hả, ta nhưng là nhìn ngươi lớn lên, ngươi suy nghĩ cái gì mà ta không rõ ràng sao!

Lão ẩu đi lại cười nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ngươi nhìn ta đem người nào mang đến đây!

- Người nào ta cũng không muốn gặp, tổ nãi nãi, ta trở về phòng đây!

Lôi Nhã cũng không thèm nhìn mà nói.

- Nếu Lôi Nhã tiểu thư không muốn gặp ta, ta đây liền đi!

Thanh âm của Lăng Tiếu dương dương tự đắc mà vang lên.

- Phong Tiêu là ngươi!

Lôi Nhã nhanh chóng quay người lại kinh hỉ nói.

- Ha ha, làm sao không phải là ta được!

Lăng Tiếu cười nói.

- Ngươi... Ngươi làm sao trở về rồi? Tổ nãi nãi đây là chuyện gì xảy ra?

Lôi Nhã ngoài kinh hỉ ra lại là tương đối không hiểu mà hỏi.

Rõ ràng tổ nãi nãi nàng không cho phép Lăng Tiếu cùng nàng ở chung một chỗ a, làm sao đột nhiên lại có chuyển biến như vậy, xác thật là để nàng cảm thấy không hiểu được.

- Lúc trước là tổ nãi nãi không đúng, ta không nên đem Phong Tiêu đuổi đi, ta biết giữa các ngươi không có cái gì, ta cũng tin tưởng Tiểu Nhã ngươi không quên mất tộc quy, mà Phong Tiêu người này phẩm tính ta cảm thấy còn không tệ, để cho ngươi vui vẻ lại, ta dứt khoát để người đem hắn tìm về, đỡ phải ngày sau ngươi ghi hận tổ nãi nãi!

Lão ẩu giải thích cười nói.

- Thật sao? Ta biết tổ nãi nãi đối với ta tốt nhất!

Lôi Nhã kinh hô một tiếng, đến trước người lão ẩu hôn nàng một cái bày tỏ mừng rỡ trong lòng.

- Tốt lắm, các ngươi nói chuyện với nhau đi, lão bà tử ta cũng không quấy nhiễu nữa rồi!

Lão ẩu cười một tiếng, liền biến mất ở trước hai người.

Trong biệt viện chỉ còn lại có Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã, hai người cũng không có nói chuyện liền cứ nhìn đối phương như vậy.

Cuối cùng Lôi Nhã đỏ mặt mà bại lui.

- Ngươi... Ngươi làm gì mà nhìn nhân gia như vậy!

Lôi Nhã e thẹn nói.

- Ta chỉ là cảm thấy mấy ngày không gặp Lôi Nhã tiểu thư, cảm thấy giống như tưởng niệm cách ba thu, thừa dịp có thời gian liền nhìn nhiều một chút, đợi đến ngày sau không thể gặp lại nữa, ta cũng có thể nhớ lấy tướng mạo của ngươi đi!

Lăng Tiếu lại bắt đầu rót mê hồn thang nói.

Lôi Nhã chỉ cảm thấy ở trong tâm khảm có một đạo cảm giác ngọt ngào chảy qua, để nàng cảm thấy hết sức vui vẻ.

- Ngươi đừng lại nói những lời ngọt như vậy, bằng không tổ nãi nãi lại đuổi ngươi rời đi!

Lôi Nhã đáp.

- Sẽ không, nàng lúc trước là hiểu lầm ta, ta giải thích rõ ràng, nàng sẽ không đuổi ta đi nữa!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy cũng tốt, một lần này ngươi chuẩn bị ở đây bao lâu?

Lôi Nhã mừng rỡ mà nói.

- Lần này ta trở về trừ muốn gặp ngươi ra, chính là muốn ngươi có thể lần nữa vì ta cầu việc luyện chế Chí tôn thần đan, nếu như thuận tiện mà nói thì mang theo ta đi gặp Dược Thần đại nhân kia, ta cũng không tin không đả động được hắn!

Lăng Tiếu nói.

- Vì ngươi cầu luyện Chí tôn thần đan thì có thể, nhưng là... Nhưng là ta không thể mang ngươi đi theo gặp Dược Thần đại nhân kia, đây là quy củ trong tộc, ta cũng không dám làm hỏng, thật xin lỗi a!

Lôi Nhã nhẹ nhàng mà xin lỗi nói.

- Như vậy a, ngươi lại giúp ta hỏi xem một chút đi, thật sự không được thì coi như quên đi!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần thất vọng nói.

- Ừ, một lần này ta nhất định sẽ thay ngươi lấy tới Chí tôn thần đan song thuộc tính, bất quá những tài liệu kia ngươi phải chuẩn bị tốt!

Lôi Nhã nắm tay lại nói.

- Tài liệu ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi, ta trước giao cho ngươi!

Lăng Tiếu đem một cái không gian giới lấy ra giao cho Lôi Nhã nói.

- Ngươi liền tin tưởng ta như vậy, không sợ ta lấy rồi sẽ không trả lại cho ngươi sao?

Lôi Nhã trêu ghẹo nói.

- Đây có cái gì phải sợ, cách làm người của Lôi Nhã tiểu thư ta tự nhiên là tin tưởng được, nếu như ngươi muốn tất cả trân tàng của ta, ta đều cam nguyện dâng lên!

Lăng Tiếu ra vẻ không có gì mà nói.

Lôi Nhã thật là bị những lời mật ngọt này của Lăng Tiếu rót đến cười liên tục không ngừng.

- Đúng rồi, sau này ngươi gọi nhân gia là Tiểu Nhã thì được rồi!

Lôi Nhã đỏ mặt mà nhỏ giọng nói.

Lăng Tiếu thành công đem Lôi Nhã mê đến thần hồn điên đảo, mỹ nam kế của hắn đã là thành công một nửa rồi.

Lôi Nhã lại một lần nữa đến Thiên Lôi sơn thay hắn cầu Chí tôn thần đan, mà lão ẩu gọi là Lôi Tiếu Phượng kia thì là chủ động xuất hiện, muốn cùng nàng đi tới.

Lôi Nhã lúc mới đầu không giải thích được nhưng mà Lôi Tiếu Phượng lại nói tên Khôi Lỗi sư bên trong Thiên Lôi sơn kia là đại ca của nàng, cũng là tổ gia gia của Lôi Nhã, Lôi Nhã mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lôi Nhã cùng Lôi Tiếu Phượng và vị Khôi lỗi sư kia cũng đã không biết cách bao nhiêu đời rồi, không rõ ràng lắm quan hệ trong đó cũng là trong tình lý.

- Đúng rồi, ngươi không phải là muốn thay Phong Tiêu cầu lấy Chí tôn thần đan sao? Dứt khoát ngay cả hắn đều gọi đi luôn đi!

Lôi Tiếu Phượng nói.

- Đây... Đây có thể sao? Nơi đó là trọng địa trong tộc!

Lôi Nhã có chú khó có thể tin nói.

- Có cái gì mà không thể, Phong Tiêu chỉ là một người, chẳng lẽ hắn còn lật lên được cái sóng gió gì hay sao? Lại nói ta cũng là vì ngươi mà suy nghĩ, sớm ngày đem Chí tôn thần đan kia luyện thành, hắn có thể rời đi, tránh cho nhiễu đến tâm cảnh của nha đầu ngươi!

Lôi Tiếu Phượng nói.

- Nga!

Sau khi Lôi Nhã nghe xong lời này có chút không vui vẻ rồi, bất quá có thể đem Lăng Tiếu cùng dẫn đi, nàng coi như là đạt thành yêu cầu của Lăng Tiếu.

Cho nên Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu cùng Lôi Tiếu Phượng đi đến Thiên Lôi sơn.

Thiên Lôi sơn thỉnh thoảng có thiên thôi đánh xuống, khiến cho ngọn núi kia có lôi điện lực oánh nhiễu không ngừng, lực lượng lôi thuộc tính cực kỳ nồng đậm.

Ở trong Thiên Lôi sơn như trước của mấy tên Bán Thủy Thần canh gác, không cho phép bất kỳ hậu bối đệ tử nào tiến vào trong cấm địa.

Khi ba người Lăng Tiếu hạ xuống trước động phủ, bọn họ cung kính mà đối với Lôi Tiếu Phượng cùng Lôi Nhã hành lễ hỏi.

Lôi Nhã lại một lần nữa lấy ra lệnh bài nói:

- Ta muốn vào!

- Lôi Nhã tiểu thư mời vào!

Một gã Bán Thủy Thần trong đó đáp.

Lời này của hắn không nghi ngờ là nói Lôi Nhã có thể tiến vào, hai người khác không cho phép đi vào.

Lôi Tiếu Phượng bất mãn mà quát lên:

- Làm sao chúng ta lại không được vào?

- Ách... Ngài có thể vào, nhưng mà vị này chỉ sợ là không được!

Tên Bán Thủy Thần kia biết quan hệ của Lôi Tiếu Phượng với thái sư phụ của hắn, do dự một chút mới đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2588 - Minh Tuyết Băng Kình.

- Hắn là ân nhân cứu mạng của Tiểu Nhã, là quý khách của Lôi tộc chúng ta, có cái gì mà không thể vào bên trong!

Lôi Tiếu Phượng không vui mà nói.

- Trưởng lão ngươi đừng để chúng ta khó xử, đây... Đây là quy củ của thái sư phụ, cũng là quy củ bên trong tộc a!

Ten Bán Thủy Thần kia đặc biệt khó xử nói.

- Tốt lắm, ta cũng không làm khó ngươi, để chúng ta trước đi vào, ta sẽ giải thích với đại ca của ta.

Lôi Tiếu Phượng nói.

Mấy tên Bán Thủy Thần kia cực kỳ khó xử.

Lôi Nhã từ bên cạnh nói:

- Tổ nãi nãi, không bằng trước vào nói một tiếng với Tổ gia gia, sau đó lại để cho Phong Tiêu đi vào!

Lôi tộc quy củ sâm nghiêm, nếu như bị người có tâm nói ra, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ bị trừng phạt.

- Nếu không ta ở bên ngoài chờ một chút cũng được!

Lăng Tiếu nói.

- Được rồi, ngươi ở chỗ này chờ, ta đi vào nói với đại ca nhất định phải để ngươi vào đấy!

Lão ẩu nói một tiếng, liền mang theo Lôi Nhã hướng vào trong động phủ đi vào.

Lăng Tiếu thì là ở bên ngoài chờ đợi, trong lòng hắn ít nhiều có chút khẩn trương.

Một khi chuyện của hắn bị bại lộ, muốn chạy ra khỏi Lôi Điện không gian liền khó rồi, mà còn muốn cứu Đại điện chủ liền càng không có khả năng.

Cho nên thành bại liền ở một lần hành động này rồi!

Đương nhiên hắn phải biết được rõ ràng tình huống của Đại điện chủ, bằng không mạo muội cứu lão rời khỏi chỉ sợ sẽ hại lão bị phiền toái rồi.

Sau khi qua một lát, Lôi Nhã lại một lần nữa vui vẻ mà lướt ra nói:

- Phong Tiêu ngươi tiến vào đi, tổ gia gia cho phép ngươi tiến vào rồi!

Lăng Tiếu lướt qua vẻ cười mỉm lập tức lướt vào trong.

Mà Bán Thủy Thần canh giữ trước cửa không dám lại ngăn cản nữa.

Sau khi Lăng Tiếu vừa vào động phủ lập tức cảm nhận được lôi điện lực đáng sợ ở chỗ này oánh nhiễu, để hắn cảm thấy có chút không thích ứng được.

- Ngươi chú ý một chút, lôi điện lực chỗ này nhưng là rất nồng đậm, người

không có Lôi thể nhưng không có mấy người chịu được, ngươi chung quy là mặc vào phòng ngự thần giáp đi!

Lôi Nhã nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, trên người lập tức nhiều hơn một bộ phòng ngự thần giáp.

Hắn làm như vậy cũng chỉ là làm cho ra vẻ mà thôi. lấy thân thể cường hãn của hắn muốn ngăn chặn những lôi điện lực này còn là thong thả có thừa.

Sau khi Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã tiến vào, nghe được từng đạo lôi điện lực giao nhau chói tai, mà những lôi điện lực kia xác thật cũng đủ đáng sợ, dưới Chí tôn Thủy Thần đi vào chỗ này chỉ sợ cũng là một cái tử lộ.

Không bao lâu sau Lăng Tiếu phát hiện ở chỗ sâu động phủ có tử điện cường đại lấp lóe không ngừng, mà lôi điện lực oánh nhiễu ở bên cạnh hắn cũng càng ngày càng khủng bố rồi.

Cùng lcus đó hắn còn cảm ứng được lực lượng lôi hỏa nóng bỏng, để thiên hỏa châu ở trong thức hải của hắn đều có chút kích động hẳn lên, mà tiên thiên âm phong châu thì tựa hồ không thích hoàn cảnh ở chỗ này, phát ra hồi ứng không thích.

Lăng Tiếu bảo trì trấn định tiếp tục đi theo Lôi Nhã.

Lôi Nhã nhắc nhở:

- Ngươi chỉ có thể ở trong này nửa cái thời thần, nếu như lão ngoan cố kia còn không muốn thay ngươi luyện chế, ngươi liền đi ra ngoài trước, ta sẽ có biện pháp để lão nghe lời!

- Ừ, ta biết phân tấc rồi!

Lăng Tiếu nhẹ đáp.

Lại đi một hồi rốt cuộc là đến trong lòng núi.

Lăng Tiếu bị tràng cảnh chỗ này khiến cho chấn kinh.

Chỗ này giống như một phiến Lôi Điện không gian, từng đạo thiểm điện lóe lên không ngừng, nhưng mà lại không có đối với vách núi bốn phía tạo thành bất kỳ lực phá hoại nào, đồng thời lại có lôi hỏa ở bên trong một phương lôi trì di động không ngừng, nhiệt độ nóng bỏng để cho Lôi Nhã đều cảm thấy chịu không được.

Ở trong Lôi trì này đang có mấy trung lão niên nhân ở trên đó, phù động ở trong đó, song chưởng càng không ngừng kết ân, ngưng kết lấy các loại tài liệu, cấu thành từng tôn khôi lỗi.

Bọn họ giống như ở trong luyện ngục, lại không bị những lôi hỏa này ảnh hưởng.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được thân thể của bọn họ đã có thể so được với trung cấp Cổ thần khí rồi, thậm chí có một gã đạt tới trình độ cao cấp giống như hắn.

Đây chính là một phương Lôi hỏa luyện ngục, không phải là võ giả Lôi thuộc tính mà vào bên trong, cho dù không chết cũng phải lột một lớp da.

Ở trên chỗ trống của một góc, Lôi Tiếu Phượng cùng với một gã lão giả đang ở nơi đó giao đàm cái gì.

Tên lão giả này hết sức khôi ngô cao lớn, hai mắt hết sức bức nhân, hắn xích

lõa phía trên, lộ ra da thịt tử đồng sắc, từng cái gân xanh giống như là lôi điện đang di động, uẩn hàm lấy uy năng đáng sợ vô cùng.

Lăng Tiếu lập tức có thể cảm ứng được khí tức đáng sợ của lão giả này, cư nhiên không ở dưới Lôi tộc lão tộc trưởng kia.

Đây rõ ràng là một tồn tại cường đại có thể so với người liệt hàng đầu Chí tôn bảng.

Tên lão giả này chính là đại ca Lôi Tiếu Cương của Lôi Tiếu Phượng, tồn tại cấp bộ Lôi tộc lão tổ.

Cũng là có sự hiện hữu của lão, luyện chế ra nhiều Chí tôn Lôi Điện khôi lỗi như vậy mới để cho thực lực của Lôi tộc bọn họ đại tăng, địa vị của lão ở trong tộc chỉ thấp hơn lão tộc trưởng mà thôi.

Ánh mắt của lão nhìn về phía Lăng Tiếu giống như có hai đạo lôi điện phách trảm về phía hắn mà đến, để Lăng Tiếu cảm thấy hết sức không thoải mái.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn có thể trụ được, điểm uy áp này còn không đến nỗi để cho hắn khiếp sợ.

- Phong Tiêu ngươi lại đây, vị này là tổ gia gia của ta!

Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu đi đến trước Lôi Tiếu Cương giới thiệu nói.

Lăng Tiếu khom người xuống một chút nói:

- Phong Tiêu ra mắt tiền bối!

Lôi Tiếu Cương trên dưới xem xét Lăng Tiếu một cái trực tiếp hỏi:

- Ngươi là Kim Phong song thuộc tính?

- Vâng!

Lăng Tiếu đáp.

- Phóng thích ra xem một chút!

Lôi Tiếu Cương nói.

Lăng Tiếu phục tùng mà đem Kim Phong hai loại thuộc tính thi triển ra, để Lôi Tiếu Cương thấy đến rõ ràng.

Lôi Tiếu Cương mất đi nghi hoặc nói:

- Đã có tiểu muội cùng tiểu Nhã thay ngươi nói chuyện, mà ngươi lại cứu tiểu Nhã một mạng, ta cho ngươi một lần cơ hội tiến vào chỗ này, ngươi chỉ có một cái thời thần, bất luận sau một nửa thời thần có cái kết quả gì, ngươi đều phải rời khỏi chỗ này!

Tiếp theo lão đối với Lôi Nhã nói:

- Tiểu Nhã ngươi mang hắn đi qua đi!

Lăng Tiếu đáp:

- Đa tạ tiền bối!

Ngay lập tức Lôi Nhã liền mang theo Lăng Tiếu đi đến trong một cái cửa động khác.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã đi vào cái cửa động này, bên trong có một thạch môn kiên hậu phong tỏa.

Sau khi Lôi Nhã khởi động khai quan, bên tỏng có một cỗ khí tức thô bạo trong nháy mắt truyền đi, đồng thời lại có trận trận liệt hỏa tràn ngập.

- Phong Tiêu, chúng ta đừng đi tới quá gần, lão ngoan cố kia thực lực cường đại, đi tới quá gần chúng ta sẽ rất nguy hiểm đấy!

Lôi Nhã nói.

- Tốt, chúng ta đứng ở chỗ này cùng hắn trao đổi là tốt rồi!

Lăng Tiếu thong dong mà đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2589 - Xin Ngài Giơ Cao Đánh Khẽ. (1)

Thật ra bây giờ hắn rất khẩn trương, đây nhưng là lần đầu tiên hắn thấy Đại điện chủ, có thể thành công đem lão cứu ra hay không liền nhìn một lần này rồi.

Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu ở chỗ này lóe ra, trực tiếp thấy rõ tràng cảnh ở trước mắt.

Chỉ thấy ở bốn phía này có từng sợi thần liên Lôi thuộc tính đang giao nhau tung hoành, những thần liên này rõ ràng chính là trói lại một đạo nhân ảnh ở trong tràng.

Đạo nhân ảnh này quần áo rách nát không chịu nổi, đầu tóc lộn xộn tả tơi, lưng lão đối diện với Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã, thấy không rõ bộ dạng của lão là gì.

- Sư dược thần, ta lại đến hỏi ngươi một lần, ngươi có chịu thay ta luyện chế một khỏa Chí tôn thần đan Kim Phong thuộc tính hay không?

Lôi Nhã khách khí mà hỏi.

Người nọ tựa hồ giống như không nghe thấy, chỉ là ngồi ở chỗ đó không hề nhúc nhích.

- Chỉ cần ngươi chịu thay ta luyện chế Chí tôn thần đan này, ta đáp ứng ngươi nhất định sẽ nói với tổ gia gia để hắn không dẫn thiên lôi đến hành hạ ngươi!

Lôi Nhã lại nói.

Người nọ như cũ không có đáp lời, Lôi Nhã liền không nhịn được mà quát lên:

- Ngươi lại giả chết nữa, ta liền dẫn động thiên lôi, để ngươi hảo hảo hưởng thụ một phen!

- Ha ha...

Bỗng dưng người nọ cuồng tiếu lên, tiếng cười kia chấn đến trong động phủ này đều trở nên lắc lư.

Lôi Nhã chỉ cảm thấy lỗ tai cực kỳ khó chịu, thiếu chút nữa bị chấn đến ngất rồi.

Mà Lăng Tiếu cũng cảm thấy lỗ tai có chút trướng đau, để hắn có thể cảm ứng đến đây tuyệt đối là âm ba công kích Sư Tử Hống.

Chỉ tiếc lực lượng của Sư Thương Dương bị áp chế, không cách nào phát huy ra uy lực chân chính của lão, bằng không Lôi Nhã đều phải bị chấn chết rồi.

- Cút cho ta, có bản lĩnh liền giết ta, đừng mong ta thay các ngươi luyện chế đan dược!

Sư Thương Dương giận dữ hét lên.

- Ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nhìn ta dẫn tới thiên lôi để ngươi hưởng thụ một phen!

Lôi Nhã hét lên một tiếng, lôi lực hội tụ, muốn dẫn tới thiên lôi.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Tiểu Nhã đừng gấp, đợi ta cùng với vị tiền bối này hàn huyên vài câu.

- Ừ, ngươi nói đi, nếu như lão không nghe, ta sẽ để cho lão đẹp mặt!

Lôi Nhã nhẹ đáp.

Lúc này Lăng Tiếu đối với Sư Thương Dương nói:

- Tiền bối, tại hạ Phong Tiêu khẩn cấp cần một khỏa Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính, không biết ngươi có thể thay tại hạ luyện chế hay không?

Lúc Lăng Tiếu vừa nói lời này, đồng thời thần hồn phân thân đã hướng về phía Sư Thương Dương lướt qua.

Lúc này hắn mới nhìn rõ thảm trạng của Sư Thương Dương.

Từng đạo Lôi thần liên kia khoát nhập vào trong xương cốt của lão, để lão khó có thể vùng vẫy được, mà hai cái trong đó lại càng trực tiếp nhập vào trong đầu của lão, nhìn lại hết sức hung ác ghê tởm.

Loại xích lôi điện này khóa vào trong người quả thực là muốn mạng người, một khi giãy dụa thì thân thể nổ nát.

Nếu chỉ là khóa thân thể, vậy cho dù không muốn thân thể này cũng có thể bỏ trốn, nhưng mà thần hồn cũng bị khóa lại thì không thoát được rồi.

Cần biết thần hồn là căn bản con người, một khi bị phá huỷ hẳn phải chết.

Người Lôi tộc đang đề phòng Sư Thương Dương trốn đi, cũng là phòng hắn

tự sát ah!

Khó trách khí thế của hắn vẫn còn nhưng không có biện pháp tự cứu, mà một khi thiên lôi đánh xuống sẽ đánh vào dây xích này, không chỉ có tra tấn thân thể, cũng tra tấn thần hồn của hắn.

Đây là tra tấn cực hạn con người.

Trong lòng Lăng Tiếu có lửa giận vô danh.

Giết người cùng lắm là chém đầu, nhưng mà làm cho người ta sống không bằng chết đúng là tàn ác!

Nhưng mà Lăng Tiếu không có xúc động, hắn dùng chân thân nói chuyện với Sư Thương Dương, thần hồn của hắn lặng lẽ tới bên người Sư Thương Dương.

- Ta không chẳng cần biết ngươi là ai, cút đi xa cho ta!

Sư Thương Dương hét lớn.

- Đại điện chủ, ta tới cứu ngươi, ngươi trước không nên lộ ra, hãy nghe ta nói!

Lăng Tiếu thần hồn ở bên cạnh truyền âm cho Sư Thương Dương.

Đinh đương đinh đương!

Sư Thương Dương vẻn vẹn đứng lên, rất nhiều dây xích va vào nhau nghe leng keng, hai mắt bắn ra thần quang bốn phía, khí thế khiếp người.

Chân thân Lăng Tiếu lại mở miệng nói:

- Ta nghe nói ngươi là dược thần xuất sắc nhất của lôi điện Thiên Vực, nhưng mà ta không tin, nếu như ngươi có thể luyện thành song thuộc tính Chí Tôn Thần Đan, ta sẽ thừa nhận.

Lăng Tiếu cố ý mang không gian lôi điện nói là lôi điện Thiên Vực, hiển nhiên chính là cho Sư Thương Dương lĩnh ngộ lời của hắn.

Đồng thời phân thân của hắn cũng nói:

- Liên điện chủ cùng Trác điện chủ đang muốn tới cứu ngươi, thế nhưng mà bọn họ tự biết thực lực kém xa Lôi tộc, cho nên vẫn không dám vọng động.

- Không có!

Sư Thương Dương nghẹn ngào quát.

- Phong Tiêu bỏ đi, hắn sẽ không nghe ngươi nói, ta dẫn động thiên lôi tra tấn hắn một chút, có lẽ hắn sẽ nghe lời đấy.

Lôi Nhã khuyên.

- Đại điện chủ, là phân thân của ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi đừng kích động! Ngươi đáp ứng ta trước, ta sẽ ổn định nàng!

Thần hồn của Lăng Tiếu còn nói thêm.

Ánh mắt Sư Thương Dương bắn ra bốn phía, cũng không phát hiện thần hồn của Lăng Tiếu ở đâu, nhưng mà bất kể như thế nào, hắn lựa chọn tin tưởng Lăng Tiếu nói.

- Ai nói ta không phải dược thần mạnh nhất, song thuộc tính Chí Tôn Thần Đan với ta mà nói quá dễ dàng, chẳng qua nếu như ngươi là người Lôi tộc thì

đừng uổng phí tâm cơ.

Sư Thương Dương đáp.

Lăng Tiếu đáp:

- Ta thật không phải người Lôi tộc, ta chỉ đi ngang qua Lôi tộc mà thôi!

- Tốt, ta có thể luyện chế cho ngươi, nhưng mà tiểu nha đầu kia phải đi ra ngoài cửa chờ, bằng không ta sẽ không ra tay!

Sư Thương Dương đáp.

- Đa tạ tiền bối!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó nhìn Lôi Nhã nói:

- Tiểu Nhã ngươi ra ngoài cửa trước đi, ta giao tài liệu cho tiền bối rồi đi ra ngoài.

Lôi Nhã tin tưởng Lăng Tiếu không nghi ngờ, nhưng mà nàng rất lo lắng Lăng Tiếu.

- Phong Tiêu ngươi nên chú ý, kẻ này nói không chừng đang lừa ngươi, ngươi chớ tới gần hắn, bằng không hắn sẽ bất lợi với ngươi.

- Ha ha, điểm ấy ngươi có thể yên tâm, hắn bị khóa rồi, sao có thể tổn thương ta được, hơn nữa ta cũng không phải dễ đối phó như vậy, bằng không Lôi Giao Long làm sao thần phục ta cơ chứ, ngươi nên ra ngoài cửa chờ đi.

Lăng Tiếu nói.

Lôi Nhã nghĩ lại cũng hiểu Lăng Tiếu nói rất có lý, lúc này nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ ở cửa ra vào trông coi, nếu như hắn dám lừa bịp cái gì, nhớ rõ gọi ta, ta nhất định sẽ cho hắn sống không bằng chết!

Dứt lời nàng đi ra ngoài cửa.

- Đại điện chủ, ta nói ngắn gọn, ta là Lăng Tiếu, đến từ Thiên Vực, ta cũng là một gã Luyện Dược Sư, may mắn được Điệp Kiều vừa ý, ta và nàng kết hôn được sự chứng kiến của tam điện chủ, hôm nay tại ta là phó điện chủ vinh dự của bổn điện, mà lần này tới Lôi tộc là có ý cứu ngươi ra ngoài!

Thần hồn của Lăng Tiếu nhanh chóng nói rõ

Sư Thương Dương truyền âm cho Lăng Tiếu.

- Ngươi nói những lời này không đủ tin, những năm gần đây Lôi tộc dùng quá nhiều thủ đoạn lừa gạt ta luyện đan, trừ phi ngươi có thể xuất tín vật ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2590 - Xin Ngài Giơ Cao Đánh Khẽ. (2)

- Đại điện chủ ngươi yên tâm, chân thân của ta đang cầm tín vật của nhị điện chủ, ngươi trước không cần khẩn trương!

Thần hồn Lăng Tiếu nói một tiếng, chân thân đi tới phía hắn.

- Ta sẽ cho ngươi tài liệu luyện đan, ngươi đừng có đùa nghịch bịp bợm gì a!

Chân thân của Lăng Tiếu cố ý lớn tiếng nói ra, mục đích cũng là cho Lôi Nhã nghe được mà thôi.

Quả nhiên Lôi Nhã truyền âm:

- Phong Tiêu ngươi không nên tới gần hắn, hắn rất cường đại!

- Tiểu Nhã ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy mạng nhỏ của mình ra đùa đâu.

Lăng Tiếu đáp.

Lúc này chân thân của Lăng Tiếu đã tới gần Sư Thương Dương, đưa huy chương và lệnh bài cho Sư Thương Dương xem.

Sư Thương Dương mới ngẩng đầu lên, nhìn qua tín vật của Lăng Tiếu, ánh mắt chớp động lên vài phần kích động.

Lăng Tiếu mới nhìn kỹ bộ dáng của Sư Thương Dương, ngũ quang của hắn rất đoan chính, nhìn kỹ có vài phần già nua chán chường, nhưng mà có thể biết rõ khi còn trẻ hắn tuyệt đối là nam nhân tuấn lãng.

- Tốt, tài liệu cho ngươi, nhớ rõ nên luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho ta a!

Chân thâ Lăng Tiếu nói một tiếng, liền nháy mắt với Sư Thương Dương sau đó đi ra ngoài.

Thần hồn mở miệng:

- Đại điện chủ ngươi đừng vội, thần hồn của ta sẽ giúp ngươi thoát khốn.

- Không được, như vậy quá nguy hiểm, ngươi bị chúng phát hiện thì chắc chắn phải chết, hơn nữa nơi này thường xuyên có thiên lôi giáng xuống, thần hồn của ngươi sẽ tan biến thành mây khói.

Sư Thương Dương đã khẳng định thân phận của Lăng Tiếu, thế nhưng mà hắn lại cự tuyệt Lăng Tiếu nói ra.

- Đại điện chủ ngươi yên tâm, thần hồn của ta khác xa thường nhân, bằng không cũng không thể tàng hình ở chỗ này không bị phát hiện, chân thân của ta hiện tại rời khỏi đây trước, ta nhất địnhnghĩ biện pháp giúp ngươi thoát khốn.

Lăng Tiếu nói ra.

Lúc này chân thân của Lăng Tiếu giao một không gian giới vào trong tay Sư Thương Dương, bên trong có một ít thần tài, càng có thần đan khôi phục và trang bị, đây là dùng cho thời điểm thoát khốn.

Lăng Tiếu đang làm ra sách lược vẹn toàn, tuyệt đối muốn một lần hành động thành công, không thể thất bại!

- Đúng rồi, ngươi bây giờ lập tức lên tiếng cự tuyệt ta!

Thần hồn của Lăng Tiếu lại truyền âm cho Sư Thương Dương.

- Ha ha, ngươi cho rằng lão tử sẽ luyện đan cho ngươi sao, ta chỉ chơi đùa ngươi mà thôi, ha ha ha...

Sư Thương Dương lập tức mở miệng nói.

- Thật sự là xui, tính tính toán toán, ta không cần ngươi luyện, cũng không biết ngươi có phải đồ giả mạo hay không!

Lăng Tiếu nói một tiếng sau đó đi ra ngoài.

Lúc này Lôi Nhã đi tới nói:

- Để cho ta dẫn động thiên lôi, cho hắn hưởng thụ tư vị bị sét đánh.

- Tính tính toán toán, hắn có khả năng bị tra tấn điên rồi, nếu hắn luyện đan thay cho ta, ta thật sự sợ hắn thủy thần tài của ta đấy, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

Lôi Nhã cảm thấy Lăng Tiếu nói rất có lý, lúc này xấu hổ nói:

- Thực xin lỗi Phong Tiêu, ta không nghĩ tới sẽ như vậy.

- Không có gì, ngươi mạo hiểm lớn như vậy dẫn ta tới đây, ta rất cảm động, đi thôi, chúng ta mau đi ra, miễn cho ngươi mặt khác thấy ngươi mang ta tới đây, cho ngươi thêm phiền toái thì không tốt!

Lăng Tiếu đáp.

- Phong Tiêu ngươi thật sự biết săn sóc người!

Lôi Nhã cảm động đáp.

Ngay sau đó nàng mang theo Lăng Tiếu quay về gặp Lôi Tiếu Cương và Lôi Tiếu Phượng.

- Như thế nào đây?

Lôi Tiếu Cương hỏi.

- Tên kia không chịu, thật sự là giận điên người!

Lôi Nhã tức giận nói ra.

Lăng Tiếu nói:

- Tính toán, dù sao ta cũng không có ôm bao nhiêu hy vọng, ta không quấy rầy tiền bối, ta đi trước.

- Ân, đi thôi, về sau đừng đến!

Lôi Tiếu Cương rất không khách khí nói ra.

Lúc này Lôi Tiếu Phượng nói:

- Ta cũng xem phân thượng hắn cứu mạng Tiểu Nh, ta mới bảo đại ca ngươi phá lệ một lần, lần sau ta sẽ không cho hắn tới đây nữa, ta và Tiểu Nhã đi ra ngoài, sau này có rảnh sẽ tới thăm ngươi.

- Đi thôi! Vừa rồi cho ngươi khôi lỗi dùng rất tốt đấy.

Lôi Tiếu Cương nói

Sau đó Lăng Tiếu lại cùng Lôi Tiếu Phượng và Lôi Nhã rời đi.

Ai biết Lôi Tiếu Cương quát lên:

- Chậm đã!"

Lăng Tiếu tim đặt lên cuống họng, cho rằng bị đối phương phát hiện cái gì.

- Người tuổi trẻ, Tiểu Nhã là người Lôi tộc của ta, không đồng ý thông hôn với người khác tộc, ngươi không được đánh chủ ý lên nàng, bằng không ta nhất định không tha cho ngươi!

Lôi Tiếu Cương quát Lăng Tiếu.

- Tiền bối yên tâm, ta và Lôi Nhã chỉ là bạn tốt, huống chi lão tiền bối này đã sớm khuyên ta rồi, ta biết rõ nên làm như thế nào!

Lăng Tiếu đáp.

- Nếu ngươi biết thì tốt, đi ra ngoài đi!

Lôi Tiếu Cương phất tay nói ra.

Lăng Tiếu, Lôi Tiếu Phượng cùng với Lôi Nhã cũng đi tới Thiên Lôi Sơn.

Lăng Tiếu buông lỏng một hơi.

- Lão gia hỏa kia rất cường đại ah, nếu như bị phát hiện ở bên trong, đích thị là không dễ dàng thoát thân!

Ba người lập tức quay về biệt viện, mà Lôi Nhã nói nói xin lỗi Lăng Tiếu.

- Thực xin lỗi ah, không thể giúp ngươi rồi.

- Không có gì, ngươi đã hết sức, là hắn không chịu luyện đan cho ta thôi.

Lăng Tiếu khoát tay nói, dừng một chút và nói thêm:

- Nhưng mà người nọ là ai? Tại sao bị nhốt chỗ các ngươi? Ta biết rõ mỗi dược thần là người kiêu ngạo và đầy là khách quý ở các thế lực, các ngươi làm như vậy không sợ đắc tội thế lực của hắn sao?

- Việc này ngươi nói với ta thôi, cũng không thể cho cho tổ nãi nãi nghe thấy, đây là bí sự trong tộc, ta cũng không phải rất rõ ràng, ngươi đừng hỏi được không!

Lôi Nhã mang theo vài phần khẩn cầu nói a.

- Được rồi, ta chỉ hiếu kỳ mà thôi!

Lăng Tiếu đáp, hắn nói thêm:

- Nếu hắn không chịu luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho, ta phải rời khỏi, dù sao ở tại chỗ này,tộc nhân của ngươi đề phòng ta như kẻ cướp, sợ ta dụ dỗ ngươi, thật có lỗi ah!

- Chúng ta chỉ là bằng hữu, bọn họ nghĩ gì thì kệ đi!

Lôi Nhã khó chịu nói ra, nàng nhìn Lăng Tiếu nói thêm:

- Sao ngươi không ở lại mấy ngày? Ta nghe nói Lạc Quân thúc có lẽ sắp quay trở về, nói không chừng các ngươi có thể gặp mặt nhau đấy.

- Không, dù sao ta cũng thắng hắn mà!

Lăng Tiếu cự tuyệt, dừng một chút nói thêm:

- Nhưng mà ta tạm thời không có ý định rời khỏi không gian lôi điện, muốn ở đây một thời gian ngắm phong quang của các ngươi.

- Thực sao? Nếu không ta bồi ngươi nhé? Dù sao ta tạm thời không có chuyện gì làm.

Lôi Nhã vui vẻ nói.

- Nếu như ngươi có ý đó thì ta rất vui vẻ!

Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu chỉ có thời gian một tháng, trước đây hắn đã dùng đi mười ngày, cũng nói là chân thân của hắn và Lôi Nhã sông chung với nhau chỉ được hai mươi ngày, đến lúc đó hắn sẽ biến thành nguyên hình, sẽ lòi đuôi ra.

Nhưng mà hắn cũng không có lo lắng cái gì, chân thân cùng Lôi Nhã ở cùng nhau sẽ không có nguy hiểm gì cả.

Đó là do thực lực Lôi Nhã có hạn, hắn cũng có thể tùy thời chế trụ nàng.

Nhưng mà không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn làm gì thiếu nữ xinh đẹp lại ưa thích mình!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2591 - Thập Vạn Niên Băng Sơn Tìm Người

- Đợi sau khi ta đi, lưu cho nàng một đoạn ký ức vui vẻ mới được!

Lăng Tiếu thở dài.

Tại Thiên Lôi Sơn, trong động phủ u ám không ánh sáng của Sư Thương Dương.

Đưa mắt nhìn thì chỉ có Sư Thương Dương một người bị khóa ở chỗ này.

Ai có thể biết rõ ở đây có một người nhìn không thấy, sờ không được chứ.

- Đại điện chủ, ta làm thế nào mới cứu ngươi ra được!

Thần hồn Lăng Tiếu vẫn ở chỗ này, phát hiện bên ngoài không có người tới gần thì truyền âm cho Sư Thương Dương hỏi.

- Khó ah!

Sư Thương Dương than nhẹ một tiếng, mới nói tiếp:

- Quanh xương sườn của ta bị lôi thần liệm khóa lại, căn bản không có khả năng giãy giụa ra được, điểm chết người nhất là thần hồn cũng bị khóa, một khi có bất kỳ dị động thì thần hồn sẽ hồn phi phách tán, đây cũng là vì sao bọn chúng có thể yên tâm khóa ta ở chỗ này, hơn nữa bốn phía đều có trận pháp, mỗi lần có thiên lôi giáng xuống, những lôi thần liệm này dẫn sét rất tốt, mỗi một lần đều giày vò ta chết đi sống lại! Nếu như có thể thì ta dứt khoát chết đi cho nhanh.

- Đại điện chủ mọi chuyện không có tuyệt đối, ta đã trà trộn vào đây được, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi ra ngoài.

Lăng Tiếu an ủi nói ra.

Kỳ thật một khi hắn chặt đứt lôi thần liệm thì sẽ kinh động Lôi Tiếu Cương.

Hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp song toàn, giúp cho Sư Thương Dương chậm rãi thoát khốn, sau đó khôi phục vài phần, lại kinh động bọn họ.

- Ngươi có phần tâm này là rất tốt, ngươi trước tiên nói chuyện công hội cho ta nghe, hơn một trăm năm không có trở về, cũng không biết bọn họ rốt cuộc như thế nào!

Sư Thương Dương khẽ thở dài.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Sư Thương Dương bị nhốt lâu như vậy, khó trách hắn rất ít khi nghe Yên Điệp Kiều nói về đại điện chủ.

Lăng Tiếu liền tùy ý nói ra vài chuyện ở dược minh công hội.

Sư Thương Dương mắt già bất định, cũng không biết đang suy tư cái gì.

- Đại khái chính là như vậy, tâm tư của đám Lôi tộc bị nhìn thấu, mà bọn chúng trong thời gian ngắn không thể phân tâm đối phó dược minh đâu, Đại điện chủ đại khái có thể yên tâm, huống hồ bọn chúng hiện tại đang khai chiến với Ma Hổ tộc, càng không nhàn hạ thoải mái đâu

Lăng Tiếu nói ra.

- Hừ, lúc trước bọn chúng nhìn chằm chằm vào dược minh công hội, muốn mời đại bộ phận phần Luyện Dược Sư tới không gian lôi điện của bọn họ ở,

phục vụ bọn họ, lúc ấy ta hiểu người Lôi tộc đánh chủ ý lên Luyện Dược Sư chúng ta, đáng tiếc lúc ta rời đi thì bị bọn chúng bắt giữ lại!

Sư Thương Dương hừ lạnh nói ra, hắn cười nói:

- Mỗi khi ngày mưa dông, thiên lôi sẽ giáng xuống hành hạ ta, nhưng mà không biết nơi này có trận pháp ảnh hưởng hay không, những lôi điện này giày vò ta rất lợi hại, hết lần này tới lần khác không cho ta chết đi, ta hận...

Lăng Tiếu có thể tưởng tượng Sư Thương Dương bị tra tấn, đây là thống khổ cỡ nào.

- Cho nên ngươi lưu lại lại không thông suốt, dùng không bao lâu thì thiên lôi giáng xuống, thần hồn không chịu nổi, trừ phi ngươi và ta đạt tới đỉnh phong, hoặc là còn có thể đối phó được!

Sư Thương Dương lại nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đại điện chủ ngươi có thể yên tâm, ta đã dám vào đây, liền có ý định tốt cả rồi, thiên lôi nhiều nhất chỉ tẩy luyện thân thể của ta mà thôi, thì không cách nào làm ta bị thương đâu.

Lăng Tiếu là huyết nhục thần hồn, lực lượng đã đạt tới đỉnh phong, phối hợp Cổ Hoàng Thần Công thì hắn đã có thể so sánh với Cổ Thần khí đỉnh phong, cho dù là thiên lôi cũng không đáng sợ.

- Tốt, nếu là như thế, thời điểm thiên lôi giáng xuống, ngươi liền trợ lão phu thoát khốn!

Ánh mắt Sư Thương Dương biến đổi, tản mát hào quang sáng ngời.

Lăng Tiếu nghênh tiếp ánh mắt của hắn, hắn thầm nghĩ:

- Hẳn là đại điện chủ đã có kế thoát thân, vừa rồi chỉ thăm dò ta mà thôi.

Lăng Tiếu tâm tư cẩn thận, nhưng mà so với lão nhân trước mặt vẫn mặc cảm.

Hắn ngay từ đầu không có tâm tư thăm dò Sư Thương Dương, hắn cũng không làm thế với người của mình.

Nhưng mà hắn cũng hiểu vì sao Sư Thương Dương thăm dò hắn, chủ yếu là do người Lôi tộc phái quá nhiều người đi làm công tác tư tưởng cho hắn, cho nên hắn không thể không phòng bị nghiêm cẩn.

Thần hồn Lăng Tiếu và Sư Thương Dương ở trong động phủ này mười ngày.

Chân thân của hắn và Lôi Nhã đang chơi đùa ở gần hồ nước.

Chung quanh là núi vây quanh, sinh trưởng các loại kỳ hoa dị thảo, thỉnh thoảng có vài linh thú cấp thấp qua lại, ở xa xa có thác nước bạc đổ xuống, hồ nước có nhiều đóa hoa sen, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, nhìn qua giống như bức tranh sống động.

Trải qua mười ngày ngày đêm ở chung, Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã cảm tình có thể nói tiến triển cực nhanh!

Đương nhiên Lăng Tiếu cũng không thể nào động chân tình với Lôi Nhã, nhưng mà Lôi Nhã thật sự động chân tình với hắn.

Nàng ưa thích Lăng Tiếu cường đại, anh tuấn, ẩn dấu, cùng với hắn biết ăn nói, mỗi lần đều làm cho nàng mừng rỡ thẹn thùng, nội tâm của nàng thỉnh thoảng lại có cảm giác ngọt ngào.

Nàng rất muốn ở cạnh Lăng Tiếu như vậy, thẳng đến vĩnh viễn!

Có đôi khi nàng nghĩ tới tộc quy của mình, đều cảm thấy buồn bực, rất muốn dẫn Lăng Tiếu rời xa Lôi tộc, không trở về nữa.

Thế nhưng mà nơi này có thân nhân của nàng, nàng dù như thế nào cũng không bỏ được.

Trước mắt đi tới sơn cốc xinh đẹp này, Lăng Tiếu hái một đóa linh hoa, đưa tới trước mặt Lôi Nhã cười nói:

- Tiểu Nhã tặng cho ngươi, nguyện ngươi vĩnh viễn xinh đẹp như đóa hoa này.

Mặt Lôi Nhã đỏ hồng lên, muốn đi đón hoa của Lăng Tiếu, khôngnghĩ tới Lăng Tiếu còn nói:

- Không bằng ta cài lên tóc cho nàng.

Dứt lời Lăng Tiếu lại cài đóa hoa lên tóc tím của Lôi Nhã.

Lôi Nhã cảm thụ được khí tức nam nhân của Lăng Tiếu, nàng lập tức say mê trong đó.

- Tiểu Nhã ngươi thật sự là nữ nhân xinh đẹp nhất đời này!

Lăng Tiếu khen ngợi.

Lời này của hắn có chút dối trá, nhưng mà Lôi Nhã xác thực là nữ tử cực đẹp, có đôi khi cũng khiến hắn sinh ra cảm giác động tâm.

Nhưng mà hắn và nàng quả thật là vĩnh viễn không thể ở cùng nhau.

Vốn Lôi Nhã đã có tình cảm với Lăng Tiếu, hắn nói lời này không nghi ngờ khiến nàng sinh ra cảm giác lân lân muốn bay lên, làm cho trái tim của nàng hạnh phúc tràn đầy.

Giờ phút này nàng đã quét sạch phiền muộn trong lòng, thầm nghĩ quý trọng mỗi phút mỗi giây với Lăng Tiếu!

Nàng thoáng cái nhào vào trong ngực Lăng Tiếu, ôm chặc eo của Lăng Tiếu, khuôn mặt chôn sâu vào trong ngực của Lăng Tiếu và nói:

- Phong Tiêu ngươi tốt với ta như vậy sao? Ta sợ là đã yêu mến ngươi, ngươi nói ta nên làm cái gì mới tốt!

Lăng Tiếu lập tức có chút sửng sốt, hắn cảm nhận được hương thơm của Lôi Nhã, cảm nhận được tư thái lung linh của nàng, làm nội tâm của hắn ý loạn.

Hắn có một loại muốn đẩy ngã nữ nhân này, hung hăng chà đạp hắn một phen.

Nhưng mà lương tâm của nàng, hắn không thể làm như vậy ah!

Hắn đã lừa gạt cảm tình một người con gái, hắn làm sao chiếm tiện nghi của người ta chứ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2592 - Kiều Phong Qua Lại. (1)

Đến lúc đó hắn lại mang danh ăn xong bỏ chạy, đây cũng không phải là phong cách làm người của Lăng Tiếu.

- Tiểu Nhã đừng như vậy, chúng ta nên làm một đôi hồng nhan tri kỷ mới tốt, ta cũng không muốn hại ngươi!

Lăng Tiếu vỗ vai Lôi Nhã nói ra.

- Ô ô... Ta không muốn làm hồng nhan tri kỷ của ngươi, ta muốn làm nữ nhân của ngươi.

Lôi Nhã khóc lên, sau đó ôm đầu Lăng Tiếu, hôn Lăng Tiếu.

Nàng hôn rất không lưu loát, nhưng mà nàng vẫn dùng sức ôm cổ Lăng Tiếu, động tác rất kích động ah!

Lăng Tiếu phát mộng, hắn vẫn thật không nghĩ tới Lôi Nhã lại như thế.

- Xem ra mị lực của bản cung không giảm a!

Lăng Tiếu trong lòng rất đắc ý đấy.

Bất kể là nam nhân hoặc nữ nhân nào đều có lòng hư vinh, hắn được một nữ nhân cực phẩm như vậy yêu say đắm, đây chính là tiền vốn khiến hắn tự ngạo khoe khoang.

Lăng Tiếu khắc chế lý trí của mình, đẩy Lôi Nhã ra, thống khổ nói:

- Ta... Ta không thể hại ngươi, ngươi đừng như vậy!

- Không, chuyện này không liên quan tới ngươi, là ta tự nguyện, mấy ngày này là thời gian vui vẻ nhất đời của ta, ta sợ ngươi rời khỏi, ta thật không biết nên làm thế nào mới tốt!

Lôi Nhã lộ ra vẻ mâu thuẫn.

Lăng Tiếu thở dài nói:

- Tiểu Nhã thực xin lỗi, ta vốn không nên trêu chọc ngươi, khiến cho ngươi thống khổ như vậy, nếu không hiện tại ta rời đi, miễn được ngày sau ngươi sẽ thống khổ, ta không muốn nhìn thấy ngươi như vậy, như vậy ta sẽ rất đau lòng!

- Không... Ta không cho ngươi đi!

Lôi Nhã kích động ôm lấy Lăng Tiếu khóc rống lên.

Nhìn thấy chân tình của Lôi Nhã, trong lòng Lăng Tiếu trong có chút áy náy, đồng thời cảm thấy mình có chút hèn hạ.

Lăng Tiếu không biết lại nói cái gì cho phải, cứ mặc nàng ôm như vậy, trong nội tâm nghĩ đến hắn cũng nên rời khỏi đây rồi.

Bởi vì bên Thiên Lôi Sơn đã có mây giông hiện ra.

Mỗi một tháng mới có vài ngày như vậy, có thiên lôi hạ xuống, cũng chính là lúc Sư Thương Dương bắt đầu chịu tội.

Rầm rập!

Thiên lôi đáng sợ nổ không dứt tai, rất nhiều thiên lôi từ trên trời giáng xuống.

Người bình thường nhìn thấy thiên lôi sẽ có cảm giác khủng bố, nhưng mà đối với người lôi tộc mà nói đây là điềm tốt, biểu thị Lôi tộc bọn họ sẽ có lôi thể giáng sinh, có rất nhiều lôi lực hấp thu cường hóa, khiến cho Lôi tộc cường đại lên, truyền thừa đời đời.

Những thiên lôi này giáng xuống Thiên Lôi Sơn, từng đạo lôi điện đánh thẳng vào lòng nói, mà lôi thần liệm lại hấp thu thiên lôi dẫn lên người của Sư Thương Dương.

Tư tư!

Ah ah!

Sư Thương Dương lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, thân thể của hắn như bị thiên lôi nổ nát.

Mà thần hồn của Lăng Tiếu ở bên cạnh cũng không chịu nổi, đau đến mức hắn suýt nữa thét lên.

Thiên lôi giáng xuống, lôi điện chi lực tràn ngập cả Thiên Lôi Sơn.

Trên ngọn núi này có một ít thiếu niên được người nhà mang tới, ý đồ thức tỉnh kích hoạt lôi thể của mình.

Những thiếu niên này có một bộ phận không chịu nổi thiên lôi nên chết đi, có một bộ phận thì không cách nào thức tỉnh lôi thể, cũng đượ đưa xuống, chỉ có chính thức tiếp dẫn thiên lôi thành công mới có thể ra ngoài không gian tranh phách.

Giữa Thiên Lôi Sơn, Lôi Tiếu Cương và đệ tử của hắn đang ngưng tụ rất nhiều thiên lôi chi lực dẫn động vào thân thể khôi lỗi.

Chỉ có làm cho thân thể của khôi lỗi phủ kín thiên lôi, chúng mới có thể phát huy sức chiến đấu cường đại được.

Đây cũng là vì sao Lôi tộc ngưng luyện ra lôi điện khôi lỗi có được lôi điện chi lực.

- Lập tức đánh vào thú đan, dẫn lôi điện nhập vào cơ thể, động tác nhanh cho ta.

Lôi Tiếu Cương phân phó.

Đám đệ tủ này không ai sợ lôi điện chi lực, bọn họ tay kết ấn đánh vào trong cơ thể khôi lỗi, thú đan cũng tiến vào người khôi lỗi, mà những lôi điện kia rót vào trong thú đan, hơn nữa lôi điện lưu động quanh thân của khôi lỗi.

Bang bang!

Có hai ba con khôi lỗi tài liệu ngưng luyện không tốt, bị thiên lôi đánh nát, còn có mấy con nứt ra, nhưng mà được thàn lực của Chí Tôn Thủy Thần làm cứng lại, khiến cho chúng có thể miễn cưỡng trở thành khôi lỗi.

- Nghiêm túc cho ta, nếu lại luyện hư mấy con, trong tộc cũng không có tài liệu cung cấp cho các ngươi luyện chế đâu!

Lôi Tiếu Cương bất mãn quát.

Thiên lôi tiếp tục giáng xuống, tiếng sấm nổ bên tai không dứt, những tiếng sấm này che dấu hết động tĩnh, cho dù là Sư Thương Dương hét to cũng không át được tiếng sấm, Lôi Tiếu Cương cũng không quan tâm chuyện này,

hắn tập mãi thành quen!

Ở trong động phủ của Sư Thương Dương, hắn chịu đủ đau đớn, lại truyền âm cho Lăng Tiếu:

- Thiên... Thiên lôi giáng xuống cũng chính là lúc thiên lôi liệm này yếu nhất, nhưng mà chỉ có Cổ Thần khí cao cấp mới có thể chém đứt nó, chỉ cần thiên lôi liệm vừa đứt, ta có thể đánh bay chúng ra ngoài, ngươi... Ngươi nhất định phải bắt được cơ hội này, bằng không lần sau khó có được cơ hội tốt.

Lăng Tiếu ngăn cản thiên lôi, gật đầu nói:

- Đại điện chủ yên tâm, ta lập tức chém đứt thiên lôi liệm này.

Lăng Tiếu nói một tiếng, trong không gian giới lần trước lưu cho Sư Thương Dương lấy U Ảnh thần kiếm ra.

Đây là thần khí cao nhất mà Lăng Tiếu có.

Lăng Tiếu tay cầm U Ảnh thần kiếm, lực lượng quán chú vào trong thân kiếm chém thẳng vào thiên lôi liệm.

Đinh đương đinh đương!

Thiên lôi liệm thường xuyên bị thiên lôi tẩy lễ, nó đã cứng rắn đến trình độ khó tưởng tượng, nếu như là lúc bình thường, cho dù là Cổ Thần kiếm đỉnh cấp muốn chặt đứt nó cũng không dễ dàng.

Nhưng mà hôm nay là thời điểm thiên lôi hàng lâm, vừa vặn có thể khiến cho thiên lôi liệm giòn yếu một ít, giống như sắt khi nóng thì trở nên mềm đi không ít.

Lăng Tiếu sợ bị Lôi Tiếu Cương phát giác, ra tay như gió, hắn chặt đứt những thiên lôi liệm này.

- Hảo hảo, còn có hai cọng ở dưới chân, nhanh chặt nó cho ta.

Sư Thương Dương vô cùng hưng phấn nói ra.

Chỉ cần chém rụng thiên lôi liệm ở thần hồn, hắn có thể bức thiên lôi liệm ra khỏi thân thể!

Nhưng mà vào lúc này cửa động phủ mở ra, Lôi Tiếu Cương và vài tên đệ tử xuất hiện.

- Quả nhiên có quỷ!

Lôi Tiếu Cương trầm giọng nói một câu, bàn tay hóa thành lôi điện đánh thẳng qua U Ảnh thần kiếm trong tay Lăng Tiếu.

Hắn vừa ra tay đã dùng toàn lực, lực lượng bàng bạc kinh người, lôi điện chi lực này đánh thẳng vào thanh kiếm.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn ngăn cản lôi điện chi lực, hắn thình lình phát hiện những lôi điện này quét qua thiên lôi liệm trên đỉnh đầu của Sư Thương Dương.

- Không xong!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, tốc độ tăng lên tận cùng.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại giao thoa, lập tức đem đánh động phủ nổ tung.

Thiên Lôi Sơn đong đưa, nếu không phải có trận pháp cường đại bảo vệ, ngọn núi này lập tức sập xuống.

Những thiếu niên bị thiên lôi tẩy lễ cũng ảnh hưởng, đồng thời hét thảm lên, hiển nhiên tiếp dẫn thiên lôi thất bại.

- Chẳng lẽ là lão tổ tông luyện chế khôi lỗi sai lầm, sao có ảnh hưởng lớn như vậy?

- Không đúng, bình thường cho dù có động tĩnh cũng không có như vậy, Thiên Lôi Sơn sắp sập, mau báo cho tộc trưởng biết.

- Chúng ta nhanh rời khỏi nơi đây, bọn nhỏ sắp không chịu nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2593 - Kiều Phong Qua Lại. (2)

- Đáng chết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhanh báo cho thủy lão đi.

Những Thần Vương bảo vệ cho đám thiếu niên đột phá la hoảng lên, sau đó chạy đi báo tin.

Ở trong động phủ, Lăng Tiếu kiệt lực ngăn cản một kích của Lôi Tiếu Cương xong, cũng không có quên trở lại chém vào thiên lôi liệm trên đỉnh đầu Sư Thương Dương.

Ánh sáng chói mắt bắn ra, toàn bộ xích khóa người Sư Thương Dương đã bị chém đứt.

- Đáng chết, rốt cuộc là ai cút ra đây cho ta!

Lôi Tiếu Cương giận dữ, song chưởng hóa thành lôi đao đánh thẳng vào vị trí của U Ảnh thần kiếm và Sư Thương Dương.

Hắn chỉ thấy một thanh kiếm đang múa mà thôi, nhưng không thấy người nào, nhưng mà hắn biết có người tàng hình, làm cho hắn không phát hiện được.

Lăng Tiếu giúp Sư Thương Dương chém thiên lôi liệm, sau lưng không có đường, muốn quay người lại thì lôi đao đã tới.

Lăng Tiếu dứt khoát cắn môi toàn lực ngăn cản trước mặt Sư Thương Dương, hơn nữa quát:

- Đại điện chủ, trong không gian giới có thần khôi phục và thần khí.

Hắn vừa nói xong thì lôi đao đã bao phủ tới.

Ở một phương xa, chân thân của Lăng Tiếu đang nhịn giày vò.

Hắn đang nghĩ kiếm cớ chuồn đi, không hề lừa gạt tình cảm của Lôi Nhã, miễn cho ngày sau nàng không cách nào thoát ra được, mà trong lòng của hắn cảm thấy xấu hổ, đối phó cô gái mà còn phải dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Nhưng mà đêm nay thiên lôi giáng lâm, thần hồn của hắn bị đau đớn, thân thể của hắn cũng cảm thấy đau đớn, hắn thống khổ phát ra tiếng rên nhỏ.

Ai biết lúc đó làm cho Lôi Nhã hiểu lầm.

Nàng cho rằng Lăng Tiếu đang thống khổ, là hắn cảm thấy khó chịu về chuyện của nàng.

Cho nên Lôi Nhã liều lĩnh ôm Lăng Tiếu, hôn Lăng Tiếu, nói rất nhiều lời chân tình, hơn nữa càng muốn chết là nàng có ý định hiến thân cho Lăng Tiếu!

- Phong Tiêu ngươi đừng như vậy, ta biết rõ ngươi rất yêu thích ta, ta hiện tại cũng yêu mến ngươi, chúng ta không cầu vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng cầu có thể có ký ức tốt đẹp nhớ lại, ta... Đêm nay chúng ta động phòng đi, về sau ta chỉ là nữ nhân của ngươi, ngươi có thời gian thì tới thăm ta là được, ta cả đời này sẽ không gả cho người khác!

Lôi Nhã vừa nói vừa đánh tan y phục trên người của mình, ngọc thể hoàn mỹ hiện ra trước mặt của hắn.

Ngọc thể này có tỉ lệ hoàn kim, nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, cấu thành đường cong ưu nhã, da thịt trơn bóng mê người, dưới ánh trăng đẹp không sao tả xiết.

Lăng Tiếu nhìn mà cả kinh!

Hắn đã lâu không thấy qua thân thể nữ nhân, nhìn thấy ngọc thể uyển chuyển này, máu trong cơ thể sôi trào lên, hắn xúc động bản năng nguyên thủy nhất.

Nhưng mà thần hồn của hắn bị thiên lôi tập kích, làm cho chân thân của hắn đau đớn, làm cho hắn khôi phục thần trí, hắn đẩy Lôi Nhã ra, nói:

- Không, Tiểu Nhã ngươi không thể như vậy, bằng không ngươi sẽ hối hận cả đời.

- Không, ta sẽ không hối hận, ta cả đời này sẽ làm nữ nhân của ngươi!

Lôi Nhã cũng chấp nhất, nàng mới vào bể tình, nhưng mà bởi vì tộc quy nên không cách nào ở với nhau, loại đau đớn này khiến nàng khó chịu, mà tính cách của nàng lại phản nghịch, hôm nay nhìn thấy Lăng Tiếu thống khổ, cuối cùng không nhịn được nên xúc động bạo phát ra.

Lăng Tiếu nói

- Ngươi phải biết rõ, nếu tộc nhân của ngươi biết rõ chuyện này, ngươi nhất định sẽ không có kết cục tốt tốt, không thể vì người mới quen như ta mà bị hủy cả đời.

Lăng Tiếu nói ra lời này có ý định khuyên giải bên trong, nhưng mà Lôi Nhã lại cho rằng Lăng Tiếu quan tâm nên khuyên giải nàng, khiến cho nàng càng cảm động.

Lôi Nhã càng thêm cảm động nói:

- Ta biết rõ ngươi tốt với ta, nhưng mà ngươi thực cam lòng vĩnh viễn ở cùng ta hay sao?

- Ta...

Lăng Tiếu đang định nói chuyện, mà lúc này thần hồn phân thân bị trọng kích, khiến cho hắn che ngực kêu thảm một tiếng.

Lôi Nhã cho rằng Lăng Tiếu đau lòng khó chịu, nàng liều lĩnh nhào qua Lăng Tiếu, sau đó xé rách quần áo của Lăng Tiếu.

- Ngươi đừng như vậy, đêm nay ta sẽ làm nữ nhân của ngươi, hy vọng ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ ta, yêu ta!

Lôi Nhã bộ dáng bất cứ giá nào, nàng nói một tiếng sau đó ôm lấy Lăng Tiếu, nhìn thân thể cường tráng của hắn.

Lôi Nhã đỏ mặt lên, thân thể không tự chủ run lên nhiều.

Nàng lần đầu tiên thân cận với nam nhân như vậy, muốn không khẩn trương thẹn thùng đó là giả.

Lăng Tiếu hiện tại chú ý thần hồn của mình, hắn muốn cự tuyệt Lôi Nhã hiến thân, nhưng mà động tác của nàng nhanh hơn, nàng cầm chặt "Kim Long Thương " của Lăng Tiếu, tay ngọc run rẩy đặt nó vào khe suối khuê mật của nàng.

Đột nhiên thân thể Lăng Tiếu rung động, thần hồn bị trùng kích, hắn không chịu nổi Lôi Nhã loay hoay như vậy, hạ thân suýt nữa bắn ra.

Thời điểm Lôi Nhã ngồi xuống, vị trí ướt át và hẹp bao phủ hắn, làm cho hắn rú lên, hắn triệt để mất đi lý trí, hắn ngồi dậy ôm lấy Lôi Nhã, lúc này hắn nhịp mạnh.

Ah! Ah!

Lôi Nhã kêu lên đau đớn, còn có tiếng kêu đau đớn của Lăng Tiếu do thần hồn bị trùng kích.

Giữa sườn núi của Thiên Lôi Sơn, Lôi Tiếu Cương thi triển toàn lực chém giết Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương, Lăng Tiếu vì cứu Sư Thương Dương nên bị trúng công kích đáng sợ.

Nếu không phải thân thể của hắn chắc chắn, trúng nhiều công kích của Lôi Tiếu Cương thì hắn đã chết rồi.

Hai Lăng Tiếu, hai chiến trường, hai tràng cảnh không giống.

Một Lăng Tiếu đang bị lôi điện tập kích, một đang bị mỹ nhân tàn phá, cái trước là thống khổ chân chính, thứ hai chính là hưởng thụ, hoàn toàn là cảm giác khác nhau.

Thần hồn của Lăng Tiếu cường hãn tới cực điểm, nhưng mà vẫn là thần hồn, cho dù ngưng tụ huyết nhục vẫn trời sinh sợ lôi điện.

Hắn liên tục bị Lôi Tiếu Cương dùng lôi điện chi lực oanh tập, khiến cho mất đi cảm giác.

Khá tốt Cổ Hoàng Thần Công phòng ngự đầy đủ cường đại, cho dù trúng lôi đao cũng chỉ nhả ra vài búng máu.

- Lăng Tiếu ngươi chịu đựng chút, chúng ta cùng đi!

Sư Thương Dương được Lăng Tiếu bảo hộ,, không có đã bị bao nhiêu công kích, nhân cơ hội thở dốc này hắn ăn đan dược và thần thảo, dùng tốc độ nhanh nhất luyện hóa đi, khí tức của hắn không ngừng trướng lên, hắn ép thiên lôi liệm ra khỏi người.

Hắn quát một tiếng, một hỏa lực khủng bố đánh bay đám người Lôi Tiếu Cương.

Sư Thương Dương kéo Lăng Tiếu nhanh chóng bay ra ngoài.

Nhưng mà Sư Thương Dương vừa mới khôi phục chút thực lực, hắn làm sao thoát được Lôi Tiếu Cương truy kích.

Trong tay Lôi Tiếu Cương đã cầm một đôi lôi đao, thân thể như lôi thần hàng thế, khí tức khủng bố của hắn bao phủ Sư Thương Dương cùng Lăng Tiếu.

- Sư dược thần, chúng ta lưu ngươi hơn trăm năm, hôm nay cũng cũng có thể lưu ngươi lại, không nên ngoan cố chống lại, bằng không ta sẽ chém ngươi!

Lôi Tiếu Cương khí thế to lớn, từng đạo thiên lôi chấn động, lực lượng bàng bạc phong tỏa Sư Thương Dương.

- Hừ, người Lôi tộc là đồ đồ vô sỉ, lúc trước tuy giúp Sư Thương Dương ta một tay, nhưng mà ta đã thay các ngươi luyện chế một trăm viên Chí Tôn Thần Đan, rõ ràng lòng tham không đáy muốn lưu ta ở lại đây mãi mãi, còn muốn nuốt dược minh công hội của ta, hôm nay lão phu cho dù chết cũng không bị Lôi tộc các ngươi quản chế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2594 - Ta Không Muốn Làm Muội Muội Của Ngươi! (1)

Sư Thương Dương hừ lạnh một tiếng, hắn vừa rồi mới luyện hóa nhiều đan dược, thần vật, khí tức dần dần đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, đồng thời từng đoàn hỏa diễm óng ánh hiện ra, khiến cho thân thể của hắn giống như hỏa thần.

Hắn truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Ngươi mau chạy đi, người Lôi tộc nhanh chóng tới đây, ta không ngăn được.

- Đại điện chủ, không nên gấp gáp, chúng ta trước kéo dài nửa khắc, ta khôi phục lại thì có thể mang ngươi rời đi, không có người nào có thể ngăn cản chúng ta cả.

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói.

Hắn đụng phải bổn nguyên lôi điện chi lực tập kích, thần hồn đại giảm, hiện tại phải toàn lực khôi phục lại mới có thể thi triển Bạo Phong Thân Pháp chạy trốn.

Thế nhưng mà Lôi tộc Chí Tôn Thủy Thần đã từ bốn phương tám hướng vây tới, nếu như không trốn trước khi bon họ đuổi tới, chỉ sợ sẽ bị đối phương vây giết.

Sư Thương Dương không biết Lăng Tiếu trì hoãn làm gì, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Lăng Tiếu nói.

Lúc trước hắn bị người Lôi tộc giam giữ, cũng là bởi vì đang ở địa bàn của Lôi tộc, có không ít Chí Tôn đỉnh phong ngăn cản hắn, nếu như đơn đả độc đấu dù hắn không đánh lại vẫn có thể chạy trốn!

Nhưng mà hiện tại thực lực chưa khôi phục, căn bản không ngăn cản được công kích của Lôi Tiếu Cương là Chí Tôn đỉnh phong.

Lôi Tiếu Cương lôi đao cường đại chém qua, từng đao mang bay múa, rất nhiều lôi điện trực tiếp bắn ra bốn phương tám hướng.

Sư Thương Dương bị thiên lôi đánh trúng, hắn bị đánh bay vào một dãy núi.

- Ngươi gian ngoan mất linh, hôm nay lấy mạng của ngươi!

Lôi Tiếu Cương trầm giọng quát một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lôi quang chém thẳng qua phía Sư Thương Dương.

- Trong ba chiêu chém ngươi.

Lôi Tiếu Cương vốn tính tình không tốt, hắn thấy Sư Thương Dương muốn chạy trốn thì nội tâm khó chịu, hắn nói mộtncaua, liền bắt đầu toàn lực ra tay với Sư Thương Dương.

Rất nhiều lôi đình chi lực từ trên trời giáng xuống, lôi điện đầy trời hóa thành lôi đao bao phủ Sư Thương Dương.

Công kích luân phiên như thế này, Sư Thương Dương cho dù không chết cũng còn nửa cái mạng.

Cùng lúc đó một ít Lôi tộc Chí Tôn Thủy Thần đã chạy tới.

- Đã xảy ra chuyện gì, đây không phải là Tiếu Cương lão tổ tông sao? Đó

không phải là tên dược thần bị chúng ta giam giữ à, hắn thoát khốn rồi.

Không ít Lôi tộc phát hiện tình huống bên này, cũng nhìn thấy U Ảnh thần kiếm nhưng không ai điều khiển cả, điểm này càng đáng chú ý.

Mà vào lúc này thương thế của Lăng Tiếu đã khôi phục hơn phân nửa, hắn không quan tâm người Lôi tộc khác, hắn chỉ chú ý an nguy của Sư Thương Dương mà thôi.

- Ta ra tay!

Lăng Tiếu thần niệm khẽ động truyền tin tức.

Sau khi hắn thả tín hiệu ra, hai đạo khí tức cường đại bao phủ Lôi Tiếu Cương cùng Sư Thương Dương.

- Đại ca, giết gà sao dùng đao mổ trâu, để ta và tiểu Quế chém hắn!

Người xuất hiện chính là Lôi Tiếu Phượng và Lôi Tiếu Quế.

Lôi Tiếu Phượng cùng Lôi Tiếu Quế xuất hiện, khiến cho Lôi Tiếu Cương dừng một kích trí mạng với Sư Thương Dương!

- Các ngươi tới đây làm gì, chờ ta lấy mạng của hắn rồi nói sau!

Lôi Tiếu Cương hơi nhíu mày quát.

Thời điểm Lôi Tiếu Cương ra tay, Lôi Tiếu Phượng và Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh hắn lại ra tay, hơn nữa là dùng toàn lực.

Hai người đánh hợp kích có thể so sánh với Chí Tôn đỉnh phong, trực tiếp bao phur Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương hoàn toàn không nghĩ tới thân nhân của hắn lại ra tay với hắn, bị đánh trúng mà không biết làm sao, thần thể bạo liệt, thiếu chút nữa đã bị chém giết chết.

- Hỗn đản, các ngươi làm cái gì vậy!

Lôi Tiếu Cương quát to, lập tức vận chuyển thần lực khôi phục thương thế.

Nhưng mà Lôi Tiếu Phượng cùng lôi Tiếu Quế không quan tâm tới hắn, tiếp tục hợp kích đánh tới.

Lôi Tiếu Cương giận dữ, hắn thật sự là không rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tình huống như vậy, hắn chỉ có áp chế hai người rồi nói sau.

Cũng vào lúc đó Sư Thương Dương đã có cơ hội thở dốc.

Cho dù Lôi Tiếu Cương và đệ tử muốn vây giết hắn tiếp, cũng không có dễ dàng như vậy.

Về phần Lăng Tiếu bên này, những người kia công kích bị hắn ỷ vào tốc độ vung vẩy U Ảnh thần kiếm chém giết bọn họ.

Lăng Tiếu cũng không có triền đấu với bọn họ, rất nhanh đã phóng tới chỗ Sư Thương Dương, che chở Sư Thương Dương và quát:

- Đại điện chủ chúng ta lập tức đi thôi!

Lăng Tiếu kéo Sư Thương Dương, thi triển Bạo Phong Thân Pháp nhanh nhất, chạy ra ngoài không gian.

Lăng Tiếu dùng Bạo Phong Thân Pháp tới tận cùng, tốc độ nhanh đến cực điểm, trong nháy mắt đã dẫn Sư Thương Dương tới chín tầng trời.

Lập tức bọn họ có thể ra ngoài, nhưng mà vào lúc này có vô số lôi điện chi lực hạ xuống.

Rầm rập!

Những lôi điện chi lực này còn khủng bố hơn Lôi Tiếu Cương một phần, từng đạo lôi trụ hiện ra, lôi điện bổn nguyên ẩn chứa khí tức hủy diệt tất cả, bất luận là lực lượng và thần hồn gì cũng bị diệt sát.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố này, đồng thời cũng cảm nhận được lực lượng quen thuộc, hắn nghĩ tới mấy chữ:

- Lão tộc trưởng Lôi tộc!

Hắn không chút suy nghĩ, lập tức dùng bảy mươi lần lực lượng, một đoàn phong bạo màu đen quét qua lôi điện đánh tới, mà những phong bạo này xé rách cửu thiên, hắn muốn bay ra ngoài ngoại vực.

Nhưng mà vào lúc mấu chốt thiên lôi càng thêm đáng sợ, từng đạo lôi điện hình thành lôi hải cùng giao thoa với phong bạo màu đen, đánh tan phong bạo màu đen.

- Lão gia hỏa thật cường đại, đại điện chủ, ta có thể ngăn cản lực lượng này, ngươi lao ra ngoài trước đi.

Lăng Tiếu tức giận quát một tiếng, U Ảnh thần kiếm chém mạng, hắn tiếp đa số lôi điện chi lực, cho Sư Thương Dương cơ hội chạy trốn!

Sư Thương Dương không phải người lề mề, hắn nói một câu:

- Chính ngươi bảo trọng, ta ra ngoại vực chờ ngươi.

Lực lượng của Sư Thương Dương ngưng tụ cùng một chỗ, hỏa chưởng sinh sinh đánh rách một khu vực lôi điện lớn, trực tiếp trùng kích vào ngoại vực.

Sư Thương Dương những năm này được thiên lôi tẩy lễ rất nhiều lần, thần thể của hắn trở nên vô cùng cường hãn, tuy những lôi điện này rất đáng sợ nhưng hắn vẫn chịu đựng được.

Sau khi ra ngoài ngoại vực, hắn không có thể lập tức chạy trốn nhẹ nhõm được, đã có vài người Lôi tộc đã đuổi theo tiến hành vây công hắn.

Cũng may những người này cường đại nhất chỉ là Chí Tôn cao giai, không có đỉnh phong, hắn có thể miễn cưỡng vượt qua được.

Nhưng mà Lăng Tiếu ở trong không gian lôi điện đang đột phá tập kích của lão tộc trưởng Lôi tộc, đang muốn lao ra ngoài ngoại vực.

Nhưng mà vào lúc này có không ít Chí Tôn Thủy Thần của Lôi tộc đã lao tới, đang tiến hành vây quanh Sư Thương Dương vào trong.

Hơn một trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, rất nhiều thánh thú lôi thuộc tính, bọn họ quanh người có lôi điện vờn quanh rất mạnh mẽ, lộ ra uy phong nghiêm nghị.

Đây chính là nhóm người ở gần Lôi tộc mà thôi, còn có rất nhiều người còn không có xuất quan hoặc là chạy tới nơi khác rồi đấy.

Lão tộc trưởng Lôi tộc chậm rãi đi tới, nói:

- Sư dược thần sao ngươi chấp nhất như vậy!

- Hãy bớt sàm ngôn đi, phóng ngựa tới, lúc này ta tình nguyện chết trận cũng không để các ngươi bắt sống đâu!

Sư Thương Dương căm phẫn quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2595 - Ta Không Muốn Làm Muội Muội Của Ngươi! (2)

Lăng Tiếu truyền âm cho Sư Thương Dương:

- Đại điện chủ đừng nóng vội, viện quân của chúng ta sắp tới rồi, ngươi trước nên kéo dài thời gian với hắn đi.

Ở nơi xa Lăng Tiếu đang bị Lôi Nhã ăn sạch!

Lăng Tiếu rốt cuộc cũng diễn ra một hồi mưa xuân với Lôi Nhã.

Hắn nhìn qua nữ nhân cực phẩm trước mặt bị hắn đánh ngất đi, cảm giác áy náy tự nhiên sinh ra.

Tuy nói hắn và Lôi Nhã là thế lực đối địch, nhưng mà hắn và Lôi Nhã không có cừu hận trực tiếp, hắn sở dĩ lừa gạt Lôi Nhã đơn giản là vì phải tìm nơi giam Sư Thương Dương mà thôi.

- Xem như một hồi mộng xuân đi!

Lăng Tiếu thập phần áy náy nói một câu, sau đó tại lại bố trí cấm chế ở gần nàng, không phải Chí Tôn hoặc thánh thú thập nhất giai thì không thể phát hiện, sau khi nàng tỉnh lại sẽ tự hành rời đi.

Nếu tính tình của hắn trước kia chắc chắn sẽ thu Lôi Nhã, nhưng mà hắn và Lôi Nhã là không thể nào.

Bây giờ hắn là kẻ địch của Lôi tộc, nếu như Lôi Nhã biết rõ việc này, nàng nhất định sẽ hận chết Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu cũng không cách nào giải

thích chuyện này, xem như một giấc mộng đi.

Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất lao ra ngoại vực, hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới chỗ thần hồn, hắn lại dùng đại quân khôi lỗi đối kháng Lôi tộc, đến lúc đó có thể phá vòng vây ra ngoài rồi.

- Đáng tiếc một chuyến này không có tìm được lôi thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, bằng không nó sẽ hoàn mỹ rồi!

Lăng Tiếu lòng tham không đáy lẩm bẩm.

Vị trí của Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã mặc dù cách Thiên Lôi Sơn hơi xa, nhưng mà bằng tốc độ của Lăng Tiếu thì không bao lâu đã tới nơi rồi.

Sư Thương Dương đang trì hoàn thời gian với lão tộc trưởng Lôi tộc.

- Nếu như ngươi cho ta rời đi, dược minh công hội chúng ta nguyện kết minh với Lôi tộc, mỗi trăm năm sẽ tiến cống cho Lôi tộc một trăm khỏa Chí Tôn Thần Đan và ngàn Thần Vương Đan, bằng không ta cho dù chết cũng không tình nguyện luyện nửa viên đan dược cho các ngươi.

Sư Thương Dương nói ra.

Lão tộc trưởng Lôi tộc lúc này do dự, nhưng mà trung niên bên cạnh hắn lại nói:

- Lão tộc trưởng, ta cảm thấy lời hắn nói không tin được! Một khi cho hắn quay về Thiên Vực, vậy thì Lôi tộc chúng ta nói không tính toán rồi.

Trung niên này khí độ bất phàm, có được tu vị Chí Tôn cao giai, chính là đương đại tộc trưởng của Lôi tộc Lôi Khánh Viễn.

- Lời nói là không thể tin được, nhưng mà đề nghị rất tốt.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cười lạnh một tiếng, hắn nói với Sư Thương Dương.

- Sư dược thần, chỉ cần ngươi giao một đám thần hồn bổn mạng ra, đề nghị của ngươi ta sẽ cho phép!

- Muốn thần hồn bổn mạng của, điều đó không có khả năng!

Sư Thương Dương phản đối.

Thần hồn bổn mạng của một người chính là tinh hoa của thần hồn, một khi rơi vào tay người khác thì tính mạng của bản thân chẳng khác gì mặc cho người ta nắm, chỉ cần người ta muốn thì lúc nào cũng có thể giết hắn.

Không thể không nói lão tộc trưởng Lôi tộc đề nghị này rất hà khắc, nhưng tuyệt đối là biện pháp khống chế người khác tốt nhất!

- Nếu như ngươi không chịu, vậy ngươi và người của ngươi vĩnh viễn lưu lại đây đi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc ứng một tiếng, hắn nhìn qua hướng U Ảnh thần kiếm di động, nói:

- Ngươi chính là người xuất hiện ở ngoài không gian lôi điện cách đây không lâu, giết người Lôi tộc của ta đúng không? Ngươi và đám giúp đỡ của ngươi đâu rồi, còn không kêu ra đi, ta sẽ cho các ngươi chết ở chỗ này.

Lão tộc trưởng Lôi tộc còn nhớ rõ có vòng xoáy hỗn độn cách không gian lôi điện không xa lúc trước có một đám người.

Mà lúc đó hắn cũng giao chiến với người ẩn thân này, nhưng cuối cùng đột

biến xảy ra khiến cho đối phương chạy mất.

Hôm nay gặp lại, lão tộc trưởng Lôi tộc đã hiểu đối phương có chuẩn bị mà tới.

Nhưng mà hắn dò xét bốn phía nhưng không có phát hiện động tĩnh gì, làm cho hắn nghi hoặc, hắn cảm giác đối phương nhất định là phục dụng đan dược che dấu khí tức bản thân, tùy thời chuẩn bị giết người của bọn họ không kịp trở tay.

- Ha ha, nếu ngươi hiểu thì nên cho chúng ta rời đi, bằng không rốt cuộc hươu chết trong tay của ai cũng không nhất định đấy.

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Ha ha, Lôi tộc của ta tồn tại mấy trăm vạn năm, chính là bá chủ của nam vực này, lần đầu tiên nghe được có người nói chuyện cuồng vọng như vậy đấy!

Lão tộc trưởng Lôi tộc cuồng tiếu nói ra, hắn còn nói:

- Cho dù nhân số của các ngươi không ít, nhưng mà muốn đối phó Lôi tộc của ta có nổi không?

Hắn cười xong thì khí thế lại bao phủ không gian lôi điện.

Lại có gần trăm ten Chí Tôn Thủy Thần xuất hiện, mà những người này Lăng Tiếu nhận ra hai người trong đó chính là Lôi Lạc Đình cùng Lôi Vạn Long, bọn họ đã chạy trở về rồi.

Gần hai trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, thế lực này chính là một phần tư lực lượng cao cấp nhất của Lôi tộc, có không ít người vẫn trấn thủ trong không

gian lôi điện, có một chút khoảng cách khá xa, dĩ nhiên là không có chạy tới.

Huống chi chỉ Sư Thương Dương bỏ trốn mà thôi, thực sự không phải vấn đề sinh tử tồn vong của Lôi tộc, cũng không cần nhiều người chay tới trợ giúp như vậy, đây chẳng khác gì chuyện bé xé ra to!

- Ha ha, người Lôi tộc các ngươi thật sự để mắt Sư Thương Dương ta, rõ ràng xuất động nhiều người như vậy, Sư Thương Dương ta cho dù chết cũng không uổng.

Sư Thương Dương cuồng tiếu nói ra.

- Đúng vậy a, cho nên các ngươi đừng nghĩ bỏ trốn, ngoan ngoãn lưu lại a, chỉ cần các ngươi chịu làm trưởng lão cung phụng của Lôi tộc, các ngươi tuyệt đối sống còn thoải mái hơn trước kia! Toàn bộ Lôi tộc chúng ta sẽ đối đãi các ngươi như khách quý.

Lão tộc trưởng Lôi tộc khuyên.

- Việc này ngươi có thể cam đoan sao?

Sư Thương Dương cố tình ra vẻ do dự nói.

- Đương nhiên, ta nói vẫn có vài phần tác dụng!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

- Tốt, cho ta cân nhắc một chút!

Sư thương sư nói.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cũng không để ý, hắn cười cười, nhìn qua những

người khác, thần niệm của hắn cảm ứng ra xa hơn.

Bỗng nhiên hắn cảm ứng được có khí tức mạnh mẽ bay tới nơi này.

- Chỉ có một người tới viện binh? Có cổ quái!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nghi ngờ.

Hắn có thể đoán ra Sư Thương Dương đang dùng kế hoãn binh, nhưng đây là địa bàn của Lôi tộc, cho dù có bịp bợm thì thì bọn họ vẫn ngăn cản được, huống hồ hắn cũng định một mẻ hốt gợn, mới cho Sư Thương Dương chút thời gian như vậy.

- Đại điện chủ, chúng ta chuẩn bị phá vòng vây!

Thần hồn của Lăng Tiếu ứng với Sư Thương Dương một tiếng, liền lôi kéo Sư Thương Dương bay qua một hướng khác.

Mà hướng đó chính là hướng chân thân của Lăng Tiếu chạy tới.

- Đã biết rõ các ngươi đùa nghịch bịp bợm mà, giết chúng đi, dù sao giữ lại cũng vô dụng!

Lão tộc trưởng Lôi tộc lên tiếng nói.

Sau khi tên lão tộc trưởng Lôi tộc dứt lời thì tất cả người Lôi tộc đã hành động, dùng thiên lôi đáng sợ công kích, lại bao phủ vị trí thàn hồn của Lăng Tiếu và Sư Thương Dương, từng đạo lôi điện lớn bao phu qua vị trí của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2596 - Băng Cực Hùng. (1)

Lăng Tiếu dùng Bạo Phong Thân Pháp tới tận cùng, hắn cảm ứng phía trước có nhiều người, mà hắn cũng triệu hoán khôi lỗi ra.

- Ngăn bọn chúng cho ta!

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, tốc độ chân thân của Lăng Tiếu nhanh tới cực điểm, hắn cho toàn bộ khôi lỗi công kích người của Lôi tộc.

Lực lượng công kích đáng sợ bao phủ vị trí trước mặt, không gian phạm vi trăm vạn dặm chấn động không dứt.

Thần hồn của Lăng Tiếu bảo hộ sau lưng Sư Thương Dương, bị những lực lượng kia tập kích, hắn cảm thấy tâm thần đau đớn, thần hồn sắp sụp đổ.

May mắn hắn có bảo hộ, ngăn rất nhiều lực lượng lại, mới khiến cho hắn còn có thể chịu đựng được.

Hắn lập tức dẫn Sư Thương Dương bay qua, bảo Sư Thương Dương sớm đi trước một bước, hắn chính là lợi dụng lực lượng này cưỡng ép lao ra ngoài, sau đó hóa thành từng lực lượng chui vào trong thức hải của hắn, xem như miễn cưỡng giữ được thân thể huyết nhục thần hồn.

Bằng không giống như lúc đối kháng Khương Điển thì thần hồn của hắn bị hủy diệt, lại phải phế không ít trắc trở mới có thể khôi phục lại được.

Lăng Tiếu nhanh chóng móc thần đan cho thần hồn ăn vào, mau chóng khôi phục thần hồn sau đó chuẩn bị chạy trối chết!

Cùng lúc đó Lôi Giao Long được hắn thu phục lập tức xuất hiện, Lăng Tiếu nhìn Sư Thương Dương nói một tiếng.

- Đại điện chủ chúng ta đi nhanh lên!

Dứt lời hắn nhảy lên lưng Lôi Giao Long, nghênh đón Sư Thương Dương chạy trốn tốc độ nhanh nhất, mà những khôi lỗi của hắn bị hắn buông tha hơn phân nửa, bọn họ phải lưu lại ngăn cản người của Lôi tộc, trong đó có mười mấy người đồng thời tự bạo đan điền khiến lực lượng hủy diệt bạo phát ra ngoài, làm cho những người Lôi tộc đang truy kích lui lại, có thực lực yếu bị nổ chết cũng không ít.

- Tiểu tử thật giảo hoạt, không ngờ có nhiều tử sĩ như thế, tất nhiên không thể buông tha hắn, bằng không hắn là tâm phúc đại họa của tộc ta!

Lão tộc trưởng Lôi tộc tức giận nói ra.

Vốn tưởng rằng có nắm chắc trong tay, nhưng lại phát sinh biến cố như vậy khiến hắn không thể tiếp nhận được.

- Tiểu tử kia không phải là Vũ Tiếu, hẳn là Lăng Tiếu mới đúng!

Lôi Lạc Đình khiếp sợ quát lên.

Lôi Lạc Đình thân là thiếu tộc trưởng Lôi tộc và từng mang nhân mã đi tới Thiên Vực, chuẩn bị cùng Ma Hổ tộc liên thủ diệt sát người của Thiên Nguyên địa vực.

Không ngờ hắn lại "Xảo diệu" đụng phải Lôi Lạc Quân, mà ở bên cạnh hắn còn có đôi huynh đệ Vũ Tiếu cùng Vũ Phàm

Kết quả bị hai người này hướng dẫn tới tộc địa của Ma Hổ tộc công kích hủy

diệt, phá hủy tộc địa của Ma Hổ tộc, cuối cùng khiến Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc phát sinh đại chiến sinh tử!

Về sau đám người Lôi Lạc Đình phát hiện Lôi Lạc Quân và hai huynh đệ Vũ Tiếu đã biến mất không thấy đâu.

Ngay từ đầu còn cho rằng mấy người này bị người của Ma Hổ tộc diệt sát.

Nhưng mà lúc triệu tập nhân mã đối chiến với người của Ma Hổ tộc, bọn họ lại có người báo tin tức người tên Vũ Tiếu thì ra tên gọi thật là Lăng Tiếu, là dược thần của Kim tộc, cũng là phó điện chủ vinh dự của dược minh công hội, cũng là đối đầu của Ma Hổ tộc.

Lôi Lạc Đình biết rõ tin tức này thì giận tím mặt, bọn họ hiểu mình đã rơi vào kế của Lăng Tiếu.

Bọn họ hối tiếc không kịp, nhưng mà đã kết thâm thù với Ma Hổ tộc thì cho dù như thế nào cũng không buông được, Ma Hổ tộc cũng không bỏ qua cho bọn họ.

Cho nên dù bị đánh gãy răng cũng phải nuốt vào trong bụng.

Chuyện này Lôi Lạc Đình vẫn nhớ trong lòng, nghĩ thầm phải tìm cách tính cả vốn lẫn lãi.

Không ngờ Lăng Tiếu cũng đã giết tới tộc địa của Lôi tộc, đúng là hắn không tưởng tượng nổi a.

- Lạc Đình ngươi nhận ra tiểu tử kia?

Lão tộc trưởng Lôi tộc cũng không nóng nảy đuổi theo, hắn hỏi Lôi Lạc Đình.

- Nhận ra, làm sao không nhận ra, chính là tiểu tử này thông đồng với Lạc Quân cùng lừa gạt chúng ta, việc này không tin ngươi có thể hỏi Vạn Long trưởng lão, không nghĩ tới hắn to gan như vậy, lại chạy tới tộc địa của chúng ta, thật sự là đáng hận!

Lôi Lạc Đình nghiến răng nghiến lợi nói ra.

- Thật sự là hậu sinh khả uý ah, xem ra không bắt hắn là không được rồi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc híp mắt quát một tiếng, liền đuổi theo hướng của Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương.

Tốc độ của hắn nhanh kinh người, nhanh gấp hai lần Giao Long, tốc độ như vậy muốn đuổi kịp đám người Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương không có vấn đề.

Cùng lúc đó có bốn năm người đi theo lão tộc trưởng Lôi tộc truy kích, mấy người này là Chí Tôn đỉnh phong, trong đó Lôi Tiếu Cương cùng Lôi Vạn Long cũng có mặt, hai người bọn họ chính là nhân vật trên Thiên Tôn bảng của Thiên Vực.

Mấy người này ở cùng một chỗ có thể so sánh với thiên quân vạn mã!

Người Lôi tộc khác cũng không có tốc độ như bọn họ, chỉ có thể quay về trong tộc chờ đợi.

Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương đã trốn chạy ra thật xa, nhưng mà tốc độ của bọn họ vẫn còn quá chậm.

- Đại điện chủ, nếu không ngươi nên chạy qua hướng khác đi, ta sẽ dẫn bọn chúng rời đi.

Lăng Tiếu cuối cùng đã hạ quyết tâm.

- Như vậy sao được, ngươi mạo hiểm tới cứu ta thì ta đã rất cảm kích rồi, hiện vào lúc này để ngươi mạo hiểm một mình, như vậy ngươi phải khiến ta làm sao đối mặt với Điệp Kiều đây!

Sư Thương Dương cự tuyệt.

- Không, đại điện chủ, ta hiện tại mang theo ngươi nên không thể buông tay buông chân đối kháng được, nếu như ngươi đi đầu rời khỏi, ta tất nhiên có thể chạy khỏi tay của bọn chúng, ta có thần hồn phân thân và khôi lỗi có thể ngăn cản bọn họ, ngươi phải tin tưởng năng lực của ta!

Lăng Tiếu kiên quyết, dừng một chút hắn lại nói:

- Chỉ cần ngươi trở lại Thiên Nguyên địa vực, dùng danh dự của ngươi hiệu triệu toàn bộ Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực lại, sớm muộn gì nhất định cũng phải có đối sách ứng phó Lôi tộc.

Thần sắc Sư Thương Dương bất định, không có hạ quyết tâm.

Lăng Tiếu lại tiệu hoán Long Mã ra.

- Sau này ngươi nghe đại điện chủ phân phó, hộ tống hắn quay về Thiên Vực.

Long Mã có thực lực thập nhất giai trung giai, tốc độ của nó cực nhanh, mang theo Sư Thượng Dương quay về rất dễ dàng.

Sư Thương Dương nhìn qua Lăng Tiếu, không hề do dự, nói:

- Tốt, ta trước tiên chạy hướng khác, ngươi nhất định phải thành công thoát

thân, bằng không ta chẳng có mặt mũi nào gặp mặt Điệp Kiều đâu!

Dứt lời hắn nhảy lên lưng Long Mã rời đi.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã biến mất.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn, lại triệu hồi Thủy Vô Sinh là Chí Tôn đỉnh phong cùng tất cả khôi lỗi Chí Tôn ra, ý định cho bọn họ kéo dài thời gian ngắn, tuyệt không thể cho dám người kia ngăn cản Sư Thương Dương.

Cùng lúc đó hắn tăng thêm tốc độ khôi phục thần hồn thần lực, chuẩn bị đánh cược một lần.

- Chỗ này không xa chính là hỗn độn lôi vực, truyền thuyết chỗ đó khả năng có lôi thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, hơn nữa lôi điện này người Lôi tộc không dám hấp thu, chỉ có tồn tại cường đại mới dám hấp thu một chút hỗn độn thiên lôi mà thôi, những người khác đi vào chắc chắn phải chết, hỗn độn thiên lôi là lực lượng kinh khủng nhất thế gian, nếu như đến tình huống vạn bất đắc dĩ, có lẽ ta chỉ có thể chạy trốn vào đó!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2597 - Băng Cực Hùng. (2)

Trong lòng Lăng Tiếu tính toán một chút.

Lăng Tiếu chạy trốn đã tính toán lộ tuyến cả rồi.

Hắn sớm biết ở gần đây có được hỗn độn lôi vực cực kỳ nguy hiểm.

Nơi đó người và thú không ai dám qua lại, ai cũng đừng mong tới gần nơi nguy hiểm này.

Lăng Tiếu thực sự không phải là lôi thần thân thể, tình huống vạn bất đắc dĩ hắn không muốn đi vào.

Lúc trước hắn mang Vũ Bất Phàm tới nơi này chính là muốn mượn nhờ hỗn độn chiến thể của Vũ Bất Phàm xem có thể tiến vào hỗn độn lôi vực hay không, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Vũ Bất Phàm cũng bị hút vào lỗ đen.

Lăng Tiếu lại lưu tất cả khôi lỗi lại, bắt đầu chạy trốn!

Những khôi lỗi này có chết hắn vẫn kiếm lại được, nhưng mà hắn chết thì không làm được gì cả.

Lăng Tiếu khu sử Lôi Giao Long dùng tốc độ nhanh nhất bay tới hướng hỗn độn lôi vực.

Đám người lão tộc trưởng Lôi tộc đang đuổi theo Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương, bị Lăng Tiếu lưu lại không ít khôi lỗi Chí Tôn ngăn cản

bước chân.

- Tiểu tử này thật sự có không ít thủ đoạn, các ngươi lưu lại đối phó chúng, ta đuổi theo.

Lão tộc trưởng Lôi tộc đánh nổ hai tên khôi lỗi, lập tức phá tan đám khôi lỗi ngăn cản bay tới chỗ Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó lão tộc trưởng này cũng triệu hoán Thiên Lôi thú ra bảo vệ, có gì cũng dễ ứng phó.

Lôi Tiếu Cương nổi giận gầm lên một tiếng.

- Ta đi cùng ngươi, Phượng muội và Tiếu Quế là bị tên này khống chế, ta phải bắt hắn lại, khiến hắn giải trừ khống chế.

Thực lực của Lôi Tiếu Cương không kém lão tộc trưởng Lôi tộc bao nhiêu, hắn cầm lôi đao chém hai ba khôi lỗi và đuổi theo lão tộc trưởng Lôi tộc, mấy người còn lai lưu lại tiêu diệt khôi lỗi.

Lăng Tiếu càng ngày càng là lo lắng, hắn cảm ứng được người Lôi tộc đã đuổi tới gần.

- Lôi Giao Long tốc độ vẫn quá chậm, chỉ có thể dựa vào thần hồn!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, lại cho thần hồn đã khôi phục đi ra, sau đó thu hồi Lôi Giao Long, do thần hồn kéo hắn bay đi thật nhanh.

Thực lực của thần hồn đã là đỉnh phong, hắn bộc phát bảy mươi lần chiến lực và tốc độ lao đi như sao băng, trong một chớp mắt cũng bay đi rất xa.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc truy kích, hắn xem

như thoát thân thuận lợi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cùng với Lôi Tiếu Cương cảm ứng được tốc độ của Lăng Tiếu tăng lên, bọn họ mắng một tiếng, sau đó ăn thần đan tăng tốc độ lên, khiến cho tốc độ của bọn họ cũng tăng lên.

- Tiểu tử kia tiến về hỗn độn lôi vực không gian, nơi hắn có thể trốn không nhiều lắm.

Lôi Tiếu Cương cau mày nói ra.

- Có lẽ tiểu tử này muốn mượn hỗn độn thiên lôi trốn chạy!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nghĩ tới khả năng này và nói ra.

- Điều này sao có thể, hỗn độn thiên lôi ta và ngươi đều biết rõ nó thế nào, chúng ta cũng không thể xâm nhập, huống chi tiểu tử kia!

Lôi Tiếu Cương không cho là đúng.

- Ngươi không rõ tiểu tử kia tự nhiên nói như vậy, trước đó không lâu vòng xoáy hỗn độn xuất hiện có liên quan tới tiểu tử này đấy, tuy nói không phải hắn dẫn động, nhưng mà hắn có thể có được một ít năng lực không tưởng, có lẽ có thể né qua đám ỗn độn thiên lôi oanh kích cũng không chừng.

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Quả nhiên có chuyện này!

Lôi Tiếu Cương kinh ngạc nói.

- Ân, cho nên chúng ta phải chém hắn, tuyệt không cho hắn nửa điểm cơ hội!

Trên người hắn có lẽ có không ít bí mật!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Ngươi nói đúng, nhưng mà ta từng cùng ba tộc thú đi vào hỗn độn lôi vực, tánh mạng ngọc đồng biểu hiện hai người đã vẫn lạc, nhưng mà có một tộc thúc biểu hiện còn sống, nếu như tộc thúc kia ra khỏi trong đó, nói không chừng là lúc Lôi tộc chúng ta xưng bá ngoại vực!

Lôi Tiếu Cương giống như nghĩ đến cái gì, trên mặt hưng phấn nói ra.

- Nhưng mà vị tộc thúc kia thiên tư vô song, hắn đã tiến vào hỗn độn lôi vực vài vạn năm mà không chết, ngày khác thành tựu ‘ vĩnh hằng ’ chính là hạnh phúc của Lôi tộc chúng ta!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

Hai người vừa nói thì vừa đuổi theo.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày ba đêm, thần lực của Lăng Tiếu tiêu hao rất lớn, nhưng mà hắn vãn không thoát được đối phương tập trung.

- Đáng giận ah, chẳng lẽ thật sự phải tiến vào hỗn độn lôi vực sao?

Lăng Tiếu thập phần phiền muộn nói.

Hắn rất muốn dừng lại đại chiến với đối phương một hồi, nhưng mà hắn nhìn thấy thực lực của lão tộc trưởng Lôi tộc rồi, chỉ sợ còn cao hơn Khương Điển không ít.

Nếu so sánh hắn với Chí Tôn trên Thiên Tôn bảng của Thiên Vực, ít nhất cũng là tồn tại top năm, cho dù là Phong Thanh Dương ở chỗ này cũng

không dám nói đánh thắng đối phương.

Đó là do lôi thuộc tính cường đại chứ không phải nói bậy.

Càng tới gần hỗn độn lôi vực, Lăng Tiếu càng cảm giác được lôi điện chi lực hỗn độn, thỉnh thoảng bắn ra một tia lôi điện chi lực có thể khiến Chí Tôn Thủy Thần không chịu nổi.

Lăng Tiếu mới đầu còn có thể ứng phó được, nhưng mà càng phóng qua hướng này, lôi điện càng ngày càng nhiều, khiến tốc độ của hắn giảm xuống.

- Đáng giận, sớm biết như vậy cho Lôi Giao Long ăn long châu, khiến cho nó biến thành lôi long, tất nhiên có thể giúp ta một tay, hiện tại cho nó ăn cũng chậm rồi!

Lăng Tiếu có chút không cam lòng nói.

Lúc này hai Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc đã đuổi theo!

Thực lực lão tộc trưởng Lôi tộc và Lôi Tiếu Cương đã là cao cấp nhất của ngoại vực rồi.

Tốc độ thân pháp của bọn họ không kém gì phong thuộc tính Chí Tôn đỉnh phong bao nhiêu, mà bọn họ cũng ăn thần đan tăng tốc độ, tốc độ càng có thể nhanh như tia chớp.

Tốc độ của Lăng Tiếu vừa giảm bớt thì hai người đã ngăn cản Lăng Tiếu lại.

- Tiểu tử, ngươi đã bị chúng ta đuổi kịp rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nhìn qua Lăng Tiếu đầy sát cơ.

- Chú ý người tàng hình!

Lôi Tiếu Cương truyền âm cho lão tộc trưởng Lôi tộc nhắc nhở.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay ta sẽ chiến thống khoái với các ngươi, ai thua ai thắng đều không nhất định đấy!

Lăng Tiếu quát.

Hôm nay chỉ có hai người đuổi theo, nhưng mà hai người này thực lực mạnh nhất, cho dù đơn đả độc đấu, Lăng Tiếu cũng không nắm chắc chiến thắng người nào, nhưng mà hiện tại hắn chỉ có thể dốc sức liều mạng mà thôi.

Đáng tiếc hồn lực công kích hiệu quả với người Lôi tộc không lớn, bọn họ có lôi hải giống như thức hải, hồn lực công kích xông vào cũng chẳng tạo thành sát thương gì cả.

Nếu tính toán thì người Lôi tộc chỉ sợ là khắc tinh của người Hồn tộc!

Cũng may Lăng Tiếu cũng không phải chỉ có thiên phú trọng hồn, hắn là người có huyết mạch Kim tộc, không thể nào bị bọn họ áp chế hoàn toàn.

Thần hồn của Lăng Tiếu tàng hình, không hề cầm U Ảnh thần kiếm, mà chân thân của Lăng Tiếu đang cầm chặt U Ảnh thần kiếm, cả hai lực lượng bành trướng, bảy mươi lần chiến lực tăng lên đỉnh phong.

Lôi Giao Long, tiểu kim làm một tổ, nghiêm cẩn đối phó Thiên Lôi thú, thỉnh thoảng lại gào thét lên.

Bàn về thực lực mà nói, Lăng Tiếu bên này lâm vào hoàn cảnh xấu.

- Nếu ngươi gian ngoan mất linh, vậy trước tiên chém ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2598 - Kịch Chiến Băng Thánh Thú.

Lão tộc trởng Lôi tộc quát một tiếng, trong tay cầm một đôi lôi chùy công kích tới Lăng Tiếu.

Lôi điện đầy trời tập kích, từng thiên lôi bổn nguyên không ngừng giáng xuống.

Lôi Tiếu Cương cũng động thủ, hắn cầm một lôi đao điên cuồng chém giết qua.

Hai Chí Tôn đỉnh phong động thủ, khí thế bàng bạc như trời, lôi đình chi lực bốn phía bị cuốn tới.

Nơi này tiếp cận hỗn độn lôi vực, xem như khu vực bên ngoài nhưng có rất nhiều lôi điện chi lực cung cấp tăng sức chiến đấu cho hai người, chuyện này xem như bất lợi cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng chẳng chú ý nhiều, hôm nay là lui không thể lui, chỉ có chiến một trận.

Hắn hiện tại ưu thế chính là thần hồn phân thân có thể tàng hình, địch ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, có thể khiến bọn họ phân tâm, hy vọng có thể nghịch chuyển hoàn cảnh xấu!

Thần hồn của Lăng Tiếu nghênh tiếp lão tộc trưởng Lôi tộc, ngay từ đầu hắn đã dùng toàn lực, một con kim long màu vàng gào thét xông qua, gào thét đánh vỡ thiên địa, đánh tán rất nhiều thiên lôi giáng xuống.

Thần hồn của hắn dùng cường chiêu đánh lão tộc trưởng Lôi tộc vẫn cảm thấy cố hết sức, cũng may hắn thân kinh bách chiến, thường thường gặp mạnh càng mạnh cho nên không sợ.

Nhưng mà thần hồn phân thân của hắn chỉ có thể ngăn cản lão tộc trưởng Lôi tộc, chân thân của hắn không có năng lực ngăn cản Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương chung quanh có năm khôi lỗi lôi điện, thỉnh thoảng tiếp dẫn thiên lôi luyện thể, thân thể có thể so sánh với Cổ Thần khí cao cấp, một chút cũng không thua kém Lăng Tiếu, huống chi hắn còn vận dụng lôi đao đỉnh cấp của mình chém giết.

Lăng Tiếu liên tục ngăn chặn nhưng không ngăn được, lập tức bị đánh lui ra phía sau, nhưng mà đao ảnh dày đặc, hắn căn bản là tránh cũng không tránh được, chỉ có thể huy động U Ảnh thần kiếm ngăn cản mà thôi.

Nhưng mà hắn vừa tiếp xúc với lực lượng này thì chỉ cảm thấy cánh tay run lên không thôi, hổ khẩu chảy máu, máu tươi chảy ra ngoài, thiếu chút nữa U Ảnh thần kiếm rời khỏi tay.

Chân thân của hắn chỉ có thực lực trung giai đỉnh phong,cho dù tăng lên bảy mươi lần chiến lực cũng chỉ là Chí Tôn cao giai, làm sao ngăn được cao thủ như Lôi Tiếu Cương cơ chứ.

Lăng Tiếu không cam lòng bị chém giết như vậy, hắn triệu hoán toàn bộ Thần Thi Ma ra đồng thời ngăn cản Lôi Tiếu Cương.

- Quả nhiên là thủ đoạn rất nhiều, nhưng chỉ bằng thứ này muốn ngăn cản ta thì ngươi quá ngây thơ!

Lôi Tiếu Cương khinh thường nói một tiếng, lôi đao xuất kích, đao mang va chạm với đám khôi lỗi này, đám khôi lỗi vỡ tung.

Trong nháy mắt có mấy con khôi lỗi bị chết dưới lôi đao của Lôi Tiếu Cương.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng vì thế mà có được cơ hội thở dốc, khiến cho hắn ngưng tụ tuyệt chiêu công kích.

- Chỉ có dốc sức liều mạng trọng thương mới có cơ hội trốn, bằng không chỉ có thể tiến vào lôi vực mà thôi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, năm đầu chân long hiện ra sau lưng của hắn, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, hình thành một chân long ngũ sắc không kém.

Sau khi ngũ long hợp nhất, chân long thần thú này chính là chân long thú hoàng, mang theo khí tức nghiêm nghị trùng kích Lôi Tiếu Cương.

Rống!

Lực lượng của chân long năm màu này vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu của Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương đã sớm ý thức được Lăng Tiếu tụ kình, hiện tại cảm nhận được Lăng Tiếu oanh kích thì nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được đạo lực lượng này có thể sinh ra uy hiếp tới hắn!

Lôi Tiếu Cương quát một tiếng, lôi đao giao thoa, hai đạo lôi đình chi lực hình thành Thập Tự Giá chém thẳng vào chân long năm màu kia.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ đụng vào nhau, rất nhiều lực lượng bắn ra bốn phía.

Nơi này giống như hình thành thiên tai diệt thế, khiến cho rất nhiều không gian bị nát bấy.

Lực lượng của chân long năm màu này sánh ngang Chí Tôn đỉnh phong, đáng tiếc nó khó làm gì được Lôi Tiếu Cương là tồn tại trên Chí Tôn bảng.

Lôi đao chi lực chém con chân long năm màu thành mấy khúc, tan biến trong hư vô.

Chẳng qua thời điểm con chân long năm màu này biến mất, lại có một đạo chỉ mang bắn thẳng về phía Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương hừ lạnh một tiếng nói:

- Giãy dụa vô ích!

Lôi đao của hắn chém thẳng vào chỉ quang, chỉ quang kia biến đổi, hóa thành vô số điểm hào quang giống như hạt mưa rơi xuống chung quanh.

Biến cố như thế khiến sắc mặt Lôi Tiếu Cương hơi đổi, nhưng mà còn chưa tới mức khiến hắn phải sợ, lôi điện chi lực quanh người hóa thành một tầng phòng ngự ngăn cản chỉ quang bắn tới.

Nhưng mà những chỉ quang này vô cùng quỷ dị, chúng rõ ràng trực tiếp xuyên qua phòng ngự lôi điện phòng ngự chi lực đánh vào người của Lôi Tiếu Cương.

- Cái gì, rõ ràng có thể phá phòng ngự của ta!

Lôi Tiếu Cương giật mình nói.

Thời điểm chỉ quang này bắn vào người thì hắn hít sâu một hơi, hắn cảm

giác da thịt bị đốt cháy.

- Lực lượng hủy diệt thật đáng sợ, không thua gì lôi điện hủy diệt của tộc ta, nhưng mà lực lượng này vẫn còn chưa đủ.

Lôi Tiếu Cương quát một tiếng, khí tức tăng lên cao, hắn đánh tan lực lượng hủy diệt đang thiêu đốt thân thể của mình.

Thân thể Lôi Tiếu Cương bất phàm, muốn dựa vào những lực lượng hủy diệt này làm gì hắn là không dễ dàng.

Lăng Tiếu đã chuẩn bị từ lâu, cuối cùng hắn vẫn sử dụng ra.

Chỉ thấy sau lưng hắn có hai viên Thiên châu hiển hiện ra, một tối một đỏi, hai châu xoay chuyển cấp tốc hình thành vòng xoáy, đồng thời lại có từng sợi lực lượng hỗn độn lực bám vào, khiến cho vòng xoáy này sinh ra cảm giác tang thương cổ xưa.

Đây là chiêu cuối cùng của Đế Long Diệt Thiên Quyết Thái Cực Phong Diệt!

Trước khi Lăng Tiếu ra chiêu hắn phải triệt để phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh lại, đây là phong tỏa ý cảnh cấp độ rất sâu, làm cho Lôi Tiếu Cương cảm thấy không gian bốn phía sinh ra cảm giác áp bách, dường như đang trói buộc hắn, trong lúc nhất thời hắn không thi triển cái gì được.

- Không tốt!

Lôi Tiếu Cương lập tức cảm ứng được không ổn, hắn quát một tiếng, điều động tất cả lực lượng, muốn đánh tan cảm giác phong ấn này.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã dùng toàn lực của mình rồi, không đợi hắn giải khai

trói buộc, một chiêu này đã đánh tới rồi.

Do hai viên Thiên châu tạo thành Thái Cực, bí mật mang theo hỗn độn chi khí đánh thẳng lên người của Lôi Tiếu Cương.

Rầm rập!

Lực lượng cường đại trực tiếp che phủ Lôi Tiếu Cương, từng âm thanh nổ mạnh vang vọng các nơi.

Một kích này có lực lượng phá hư rất khủng bố, lực lượng hỗn độn quét qua bốn phía, rất nhiều không gian bị đánh nổ tung, hình thành trạng thái chân không.

Sau một kích của Lăng Tiếu, thân thể cảm thấy hư thoát, tranh thủ nuốt thần đan.

Hắn thân là dược thần, chính là có nhiều đan dược, điểm này người khác không bằng được.

Thời điểm này thần hồn phân thân của hắn đã bị llão tộc trưởng Lôi tộc đánh bay, thần hồn mặc dù tàng hình nhưng mà lão tộc trưởng Lôi tộc kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vô số lôi đình đánh xuống khiến thần hồn của hắn không ngăn cản được, do đó đối phương có thể đoán được phương vị thần hồn của Lăng TIếu, tiến hành diệt sát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2599 - Truy Sát Băng Cực Hùng Vương. (1)

Cũng may thần hồn lực lượng đạt tới đỉnh phong, cơ hồ tất cả chiến lực triển khai toàn bộ, miễn cưỡng có thể chiến đấu với lão tộc trưởng Lôi tộc, bằng không không có nửa điểm thắng lợi nào đáng nói!

Nhưng mà lão tộc trưởng Lôi tộc quả nhiên thực lực kinh người, rõ ràng có thể dẫn động hỗn độn thiên lôi ra, thần hồn của hắn bắn ra ngoài, đau tới mức hắn suýt sụp đổ.

Thần hồn Lăng Tiếu cũng có thể dùng ngũ long hợp nhất như chân thân, mới khiến cho lão tộc trưởng Lôi tộc sinh ra áp lực.

Chỉ tiếc chỉ là áp lực mà thôi, một chiêu này hắn chính diện ngăn cản.

Đây chính là bảy mươi lần chiến lực, cho dù là Chí Tôn bình thường không chết cũng phải trọng thương!

Rốt cuộc Lăng Tiếu ý thức được chiến lực của người Lôi tộc rất khủng bố, mà hắn và nhân vật hàng đầu trên Chí Tôn bảng không kém gì.

Mà chân thân đối chiến Lôi Tiếu Cương ăn hai viên Thiên châu oanh tạc, rõ ràng cũng không có chết, trên người hắn xuất hiện Cổ Thần giáp màu tím lóng lánh, đồng thời còn một khôi lỗi lôi điện còn lại dưới chiêu của Lăng Tiếu.

Khôi lỗi lôi điện của hắn có hơn mười con, nhưng mà hắn đã đưa ra ngăn cản một kích tuyết sát của Lăng Tiếu.

Giờ khắc này Lôi Tiếu Cương rốt cục nổi giận.

- Tiểu tạp chủng, hôm nay không chém ngươi không được mà!

Lôi Tiếu Cương tuy đã ngăn cản công kích nhưng hắn cũng bị thương.

Hắn đường đường Chí Tôn đỉnh phong đối phó một tiểu bối như thế này còn bị thương, đây chính là đánh vào mặt của hắn!

Lăng Tiếu phát hiện một kích cực mạnh của mình không làm gì được Lôi Tiếu Cương thì sinh ra thoái ý.

Hắn gọi Lôi Giao Long cùng tiểu kim bị thương quay về, đồng thời cũng cho thân hồn thoát ra khỏi công kích của lão tộc trưởng Lôi tộc, muốn trốn vào hỗn độn lôi vực.

Nhưng mà Lôi Tiếu Cương đã nổi giận ngập trời, lôi đao chi lực đáng sợ bao trùm chân thân của Lăng Tiếu, vô số lôi điện đã tập kích tới.

Ah!

Lăng Tiếu toàn lực ngăn cản, nhưng mà bị phách trảm bay da rớt thịt, thần thể cũng bị đánh nổ.

Thần thể của hắn có thể so sánh với Cổ Thần khí cao giai đấy, nhưng vẫn không thể ngăn cản công kích của Lôi Tiếu Cương, hắn biết rõ thực lực của đối phương quá khủng bố.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị Lôi Tiếu Cương chém rụng, cũng may Long Phượng Thần Cô lực phòng ngự kinh người, giúp hắn ngăn cản lôi đao mà không bị chém nát, hắn bảo vệ đầu để không vẫn lạc.

Thời điểm này thần hồn phân thân đã thoát khỏi lão tộc trưởng Lôi tộc, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất lao qua phía Lôi Tiếu Cương, hỏa diễm hừng hực tập kích Lôi Tiếu Cương, khiến hắn không thể nào đuổi giết chân thân.

Lôi Tiếu Cương không thể không quay lại ngăn cản hỏa diễm.

Nhưng mà thần hồn của Lăng Tiếu dùng một kích này để nhiễu địch mà thôi, hắn dùng Bạo Phong Thân Pháp nhanh tới tận cùng, vượt qua Lôi Tiếu Cương, kéo chân thân lao tới hỗn độn lôi vực.

Tốc độ của Lăng Tiếu nhanh như lưu tinh, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lão tộc trưởng Lôi tộc từ phía sau chạy tới, quát:

- Thật sự là trơn trượt mà, chúng ta nhanh chóng đuổi theo giết hắn, cho dù không thể trảm hắn cũng phải triệt để đẩy hắn vào trong hỗn độn lôi vực, đến lúc đó hắn cũng cửu tử nhất sinh!

Lôi Tiếu Cương gật gật đầu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao qua.

Lăng Tiếu thừa cơ ăn đan dược khôi phục lại, tận khả năng khôi phục trạng thái ngăn cản nguy cơ trước mặt.

- Xem ra thật sự chỉ có thể tiến vào hỗn độn lôi vực!

Lăng Tiếu đã làm ra chuẩn bị cuối cùng.

Hắn chạy qua bên này đã có ý định như thế từ lâu rồi!

Hắn càng tiếp cận hỗn độn lôi vực, phát hiện lôi điện càng ngày càng dày đặc, mà những lôi điện chi lực này cũng khác thiên lôi bình thường, lại mang

theo thần quang ngũ sắc lóng lánh.

Đây chính là hốn độn thiên lôi, là thiên lôi nguy thủy nhất, lại ẩn chứa lực lượng hỗn độn khi thiên địa sơ khai.

Ở ngoại vi lực lượng này rất mỏng manh, nhưng mà khiến da đầu của Lăng Tiếu run lên.

Thần hồn của hắn hơi dính vào và cảm thấy vô cùng đau đớn, khó có thể chịu nổi, nếu như bị nhiều hỗn độn thiên lôi bổ vào người, hắn chỉ sợ sẽ bị giết chết.

Thời điểm này Lăng Tiếu đã có chút hối hận lựa chọn chạy tới hướng này.

Nhưng mà việc đã đến nước này, nghĩ nhiều vô ích, hắn vẫn cảm thấy nên thoát khỏi truy binh mới tốt.

Thần hồn và chân thân của Lăng Tiếu toàn bộ mặc thần giáp phòng ngự, tuy hai thần giáp này không phải là Cổ Thần giáp đỉnh cấp, nhưng cũng là bảo bối khó gặp.

Mặc dù thân thể của Lăng Tiếu rất mạnh nhưng mà nhiều thêm một cái thần giáp là nhiều ra một tầng bảo hộ, tối thiểu có thể giúp hắn chống đỡ nhiều một chút.

Tốc độ của Lăng Tiếu vô song, nhưng mà càng vào trong thì lôi điện càng nhiều, ảnh hưởng tốc độ của hắn nghiêm trọng.

Lão tộc trưởng Lôi tộc và Lôi Tiếu Cương đều có thiên lôi thể, bọn họ ở trong khu vực này như cá gặp nước, bay thẳng tới đuổi sát sau lưng Lăng Tiếu.

Bọn họ đã sớm quen thuộc khu vực này rồi, lực lượng ở bên ngoài không sinh ra uy hiếp với bọn họ..

- Tiểu tạp chủng, ngươi lại vào bên trong chính là hỗn độn lôi vực, có gan ngươi trực tiếp chạy vào đi, bằng không bổn tộc trưởng sẽ hủy thân thể của ngươi, luyện thần hồn của ngươi, trọn đời không thể siêu sinh.

Lão tộc trưởng Lôi tộc thập phần nén giận địa mắng.

- Lão thất phu, có bản lĩnh ngươi cứ tới đi, xem ta có dám chạy vào hay không.

Lăng Tiếu mắng ngược lại.

Lôi Tiếu Cương thì khong mở miệng, lôi đao tụ lại mười thành thực lực, hai đạo đao mang chém phá hư không chém thẳng vào lưng của Lăng Tiếu.

Thần hồn Lăng Tiếu phản ứng vô cùng linh mẫn, xảo diệu né qua hai đạo đao mang này.

Nhưng mà lúc này hai đại Lôi tộc Chí Tôn đỉnh phong càng gần hắn thêm một phần, hơn nữa bọn họ còn đồng thời tiến công,mà trước mặt có thiên lôi không ngừng oanh kích Lăng Tiếu, làm cho con đường của Lăng Tiếu càng khó khăn.

- Đáng chết, tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ bị đuổi theo, hỗn độn lôi vực còn cách phía trước không xa, chỉ cần thêm một chút là đi vào rồi.

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Bỗng nhiên hắn linh quang lóe lên, lập tức quát:

- Thần đỉnh hộ thân cho ta!

Trên đỉnh đầu của hắn lập tức xuất hiện một cái thần đỉnh, chung quanh có cổ vân huyền ảo, khí tức thái cổ ập tới ngăn cản rất nhiều thiên lôi, khiến chúng không ngăn đường tiến lên của Lăng Tiếu.

Tốc độ của Lăng Tiếu lại tăng lên, trong thời gian ngắn kéo khoảng cách với hai tên Chí Tôn đỉnh phong.

- Hỗn đản, tiểu tử này át chủ bài nhiều như vậy, xem ra không thi triển chút thủ đoạn là không được rồi!

Lôi Tiếu Cương thầm mắng một tiếng, trong tay xuất hiện trường cung, nhắm thẳng vào Lăng Tiếu.

XÍU...UU!!

Lôi cung vừa hiện ra, mũi tên bắn ra như cầu vồng, hóa thành lưu tinh bắn thẳng vào lưng của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm nhận được sau lưng nguy cơ, vội vàng triệu hoán một con Thần Thi Ma ra ngăn cản môt j tiễn này.

Ầm ầm!

Thần Thi Ma lập tức biến thành bột mịn, lực lượng còn sót lại khiến Lăng Tiếu đau đớn không thôi.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Lôi Tiếu Cương liên tục bắn ra ba mũi tên, mỗi một mũi tên lực lượng thập phần đáng sợ, hơn nữa khí tức cũng đã khóa Lăng Tiếu, phải bắn chết Lăng

Tiếu mới thôi.

Cảm ơn bạn Vũ Viết Thịnh đã ủng hộ truyện tại website: DocTruyen.Org nhé.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2600 - Truy Sát Băng Cực Hùng Vương. (2)

Lăng Tiếu không thể không liên tục ném Thần Thi Ma ra ngoài ngăn cản những mũi tên này.

Mà lúc này lão tộc trưởng Lôi tộc cũng có động tác, chỉ thấy trong tay của hắn có ba viên Thiên Lôi tử, trên mặt cười lạnh, nói:

- Ta nhìn ngươi có bao nhiêu con Thần Thi Ma có thể lấy ra.

Lão tộc trưởng Lôi tộc lập tức ném ba viên Thiên Lôi tử vào người Lăng Tiếu, lực nổ tung cường đại nổ Lăng Tiếu khí huyết sôi trào.

- Mẹ kiếp, bổn cung liều với các ngươi.

Lăng Tiếu thật sự là bị bức phải lui không thể lui, dứt khoát lưu thần hồn phân thân lại, mà chân thân tiếp tục bay thẳng về phía trước.

Thần hồn của Lăng Tiếu tay cầm lấy U Ảnh thần kiếm, bày tất cả lực lượng ra, phong tỏa ý cảnh cường đại hiện ra ngăn cản không gian này, đồng thời một đạo lực lượng băng hàn hiện ra.

Hai đại Chí Tôn đỉnh phong không sợ hãi, dẫn động thiên lôi ngăn cản công kích của Lăng Tiếu.

Thần hồn của Lăng Tiếu bắn ra phong bạo màu đen đáng sợ, bắt đầu quét qua bốn phía, từng đạo phong nhận cường đại không ngừng chém qua chung quanh, sinh sinh phong ỏa đường đi của hai tên Chí Tôn đỉnh phong!

- Muốn ngăn trở hai chúng ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lão tộc trưởng Lôi tộc hét lớn một tiếng, trong tay lôi chùy cuồng vũ, vạn đạo lôi điện đánh qua.

Lôi đao của Lôi Tiếu Cương chém ra vài cái, hai đạo lôi điện mấy vạn mét chém thẳng tới.

Hai đạo lực lượng điệp gia với nhau khiến cái phong bọa màu đen bị đánh tan qua vài chiêu.

Thần hồn của Lăng Tiếu không ngừng thổ huyết lui ra phía sau, nhưng mà hắn cũng không chính thức rút đi, hắn nhất định phải cho chân thân thời gian để rút lui vào trong hỗn độn lôi vực, cho dù thần hồn bị diệt cũng phỉa làm như vậy.,

Thần hồn của Lăng Tiếu đã thi triển ra tuyệt học cả đời của mình, dùng các loại công kích tiếp tục quét qua hai tên Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc.

Những công kích cường đại này mang theo sát khí đậm đặc, đổi lại là Chí Tôn đỉnh phong bình thường không dám dễ dàng dính vào.

Nhưng mà bây giờ bọn họ được phụ trợ thiên lôi, có thể tiêu diệt tất cả lực lượng tà ác, sát khí bị đánh giảm đi không ít.

Hiện tại bọn họ đối mặt Lăng Tiếu chính là các loại kiếm quang sắc bén, bọn họ vẫn bị thương và không thể ngăn cản toàn bộ.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cùng với Lôi Tiếu Cương đã đầy sát khí, nhất định phải tiêu diệt cho được phân thân trước mặt, bằng không hắn phát triển thêm nữa thì khó ngăn cản được.

Hai người đồng thời thi triển tuyệt chiêu của mình ra, lực lượng lôi điện đáng sợ giao thoa qua, hình thành lôi hải to lớn, lôi điện màu tím bao phủ thần hồn của Lăng Tiếu!

Rầm rập!

Lăng Tiếu toàn lực chống đỡ, nhưng mà vẫn khó có thể ngăn cản được, U Ảnh thần kiếm bị đánh bay ra khỏi tay, chỉ dựa vào huyết nhục thần hồn thì không thể phòng ngự được.

Rốt cuộc Lăng Tiếu vẫn không chịu nổi hành hạ này, cho dù muốn hóa thành hồn lực trở về chân thân cũng không có khả năng.

Hắn kêu la thảm thiết, thần hồn bị tiêu diệt triệt để.

Ở phương xa Lăng Tiếu nhịn không được gào thảm thiết,đây là đau đớn từ bổn nguyên, làm cho hắn thiếu chút nữa điên mất.

Cũng may hắn đã triệu hoán Lôi Giao Long ra, tiếp tục mang theo hắn bay nhanh về phía trước

Mà thanh U Ảnh thần kiếm kia đã in máu huyết của Lăng Tiếu, nó trực tiếp phá không bay tới gần Lăng Tiếu.

Nhưng mà nó chưa bay được bao nhiêu xa thì bị thiên lôi giáng xuống, bao phủ nó lại, không cho nó bỏ trốn.

- Đây là thần khí đỉnh cấp phong thuộc tính, cho dù chúng ta không thể dùng, cũng có thể thu làm chiến lợi phẩm!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói một tiếng, cầm lấy U Ảnh thần kiếm.

Hắn cầm U Ảnh thần kiếm, một ngày còn chưa chém giết Lăng Tiếu, hắn không cách nào phát huy uy lực chính thức của U Ảnh thần kiếm.

- Tộc trưởng, xem ra tiểu tử kia đã tới biên giới hỗn độn lôi vực, chúng ta lại thêm chút sức đẩy hắn vào đi!

Lôi Tiếu Cương nói ra.

- Ân, không cách nào động thủ tiêu diệt tiểu tử này, cũng phải đẩy hắn vào trong hỗn độn lôi vực, xem hắn chết hay không chết.

Lão tộc trưởng Lôi tộc ứng một tiếng, liền cùng Lôi Tiếu Cương tăng tốc đuổi theo Lăng Tiếu.

Thần hồn của Lăng Tiếu gặp trọng thương, tranh thủ thời gian nuốt thần thảo và thần đan khôi phục thàn hồn, vận chuyển Khống Thần Quyết chữa thương!

- Lôi tộc, thù này ta nhất định phải báo!

Lăng Tiếu quyết định trong lòng

Thần hồn bị diệt, không thể nghi ngờ hắn lại thể nghiệm cảm giác tử vong, làm cho hắn đã chính thức kết tử thù với Lôi tộc!

Thời điểm này Lôi Giao Long dừng lại, nó rung động nói:

- Phía trước chính là hỗn độn lôi vực, ta... Ta cũng không dám đi vào!

Hỗn Độn Lôi vực là một mảnh không gian lôi điện đầy màu sắc.

Thủy Nguyên lôi điện chi lực cuồng bạo, dày đặc càng không ngừng oanh

tạc không gian này, khiến cho mỗi mộ nơi ở trong không gian này đều được lấp đầy bởi lôi điện, không có một chỗ nào trống rỗng.

Đây là một trong những không gian bên ngoài hung hiểm nhất, cùng với Hắc Động không gian và Lưu Hỏa không gian nổi danh là hung địa.

Ở chỗ này có Hỗn Độn chi khí, nhưng chủ yếu chính là lực lượng lôi điện hình thành nên Hỗn Độn Thiên Lôi, trở thành một lực lượng đáng sợ nhất thế gian, Thường nhân hơi dính vào đều sẽ chết ngay lập tức, cho dù là Chí Tôn Thủy thần cũng không dám tới gần nơi này!

Mặc dù Lôi Giao Long là lão Giao Long đã sinh sống ở chỗ này mấy vạn năm, nhưng nó vẫn vô cùng úy kỵ đối với nơi này.

Lúc nọ mới đạt tới thập nhị giai cũng muốn hấp thu Hỗn Độn Thiên Lôi ở chỗ này để tu luyện, không ngờ không thể hấp thu được lực lượng, ngược lại còn bị oanh đến tróc một lớp da, còn thiếu chút nữa là trực tiếp chết rồi.

Chuyện cho tới bây giờ, nó vẫn luôn cảm thấy chuyện này như vừa mới xảy ra, không thể nào quên được!

- Ngươi không muốn vào, ta cũng không muốn vào, nhưng chung quanh đều là một cái tử lộ, chỉ có thể liều mạng mà thôi!

Lt cười đáp một tiếng, sau đó lại nói với Lôi Giao Long:

- Ta cho ngươi Thôn Phệ Long Châu, ngươi có thể ngăn được Hỗn Độn Thiên Lôi này hay không?

- Cái gì, lão…. Lão đại ngươi thật sự chịu giao Long Châu cho ta sao?

Lôi Giao Long lộ ra vẻ vô cùng kích động nói.

- Ngươi có thể ngăn được Thiên Lôi này thì ta liền cho ngươi nuốt Long Châu, nếu như không thể làm được…. vậy thì đành phải tìm con đường khác mà thôi!

Lăng Tiếp đáp.

Bây giờ thần hồn của hắn đã bị hủy, đồng thời cũng làm ảnh hưởng tới chiến lực của hắn, hắn không có nắm chắc mười phần thắng ở chỗ này, đành phải dựa vào Thần Đỉnh cùng Lôi Giao Long này thôi.

Lôi Giao Long tin tưởng mười phần nói:

- Nếu như ta có thể thôn phệ Long Châu, nhất định có thể ngăn chặn được Hỗn Độn Thiên Lôi này, thậm chí còn có khả năng để ra trở thành Thủy Thượng tối cường Hỗn Độn Lôi Long.

Tại chỗ này, thanh âm lão tộc trưởng của Lôi tộc truyền lại đây quát:

- Tiểu tạp chủng, ngươi nên bỏ đi ý định tiến vào Hỗn Độn Lôi vực đi, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2601 - Minh Tuyết Băng Thạch! Minh Tuyết Chi! (1)

- Chạy thì chạy, hai lão vương bát đản, có bản lãnh liền theo bản cung tiến vào!

Lăng Tiếu quay đầu mắng một câu, sau đó trong tay lại xuất hiện thêm nhiều Long Châu, đối với Lôi Giao Long nói:

- Nuốt nó xong lập tức tiến vào Hỗn Độn Lôi vực!

Lôi Giao Long hưng phấn rống lớn một tiếng, sau đó nuốt Long Châu xuống, tiếp theo long vĩ khẽ vẫy, nhanh chóng lướt về phía Hỗn Độn Lôi vực.

Ở trước một sát na tiến vào, hai đạo lôi đình chi lực khủng bố từ phía xa xa oanh kích lại đây.

Chỉ là vẫn chậm một bước, Lăng Tiếu cùng với Lôi Giao Long đã thành công tiến vào Hỗn Độn Lôi vực, những lực lượng kia bị Hỗn Độn Thiên Lôi khủng bố nơi này hoàn toàn ngăn cản lại.

- Tộc trưởng, chúng ta đuổi theo vào, bọn hắn chỉ sợ không thể trốn xa được!

Lôi Tiếu Cương đề nghị.

- Không được, ta và ngươi đều không thể chịu được những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, thay vì lãng phí thần lực vô ích như thế, chúng ta hãy chờ ở chỗ này thêm một tháng nữa, nếu hắn ra thì tốt, còn nếu không được thì chắc chắn là đã chết rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

Nhìn thần sắc của hắn, có vẻ cũng có chút kinh sợ đối với Hỗn Độn Lôi vực này.

Lôi Tiếu Cương cũng chỉ có thể gật gật đầu, sau đó lại nói:

- Tộc trưởng sao không thử liên hệ với tộc thúc thử xem?

- Ngươi nói cũng đúng, nhiều năm qua chúng ta không dám kinh động tới hắn, bây giờ đã trải qua mấy vạn năm, chắc hẳn là đã thành công rồi chứ, chỉ là không biết vì sao hắn lại không xuất hiện, để ta dùng tinh huyết thử một chút xem sao!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói một tiếng, sau đó liền trích ra một giọt máu để thử liên hệ với tộc thúc của Lôi tộc bọn hắn, người đã tiến vào Hỗn Độn Lôi vực hàng vạn năm trước.

Oanh long oanh long!

Ở bên trong Hỗn Độn Lôi vực, thiên lôi càng không ngừng tàn phá bừa bãi khắp mọi nơi, từng đạo thanh âm vang lên không ngừng.

Lực lượng hủy diệt đáng sợ ở chỗ này khiến cho ngay cả một chút bụi bậm cũng khó có khả năng tồn tại, chỉ có ngũ thải dày đặc, lộ ra vẻ vô cùng rực rỡ.

Loại lực lượng khủng bố này cũng giống như là từng chiêu do vô số đỉnh cấp Chí Tôn cùng nhau xuất thủ, mỗi một đạo Hỗn Độn Thiên Lôi đều vô cùng khủng bố.

Lăng Tiếu và Lôi Giao Long vừa mới tiến vào nơi này ngay lập tức da thịt đã

bị bắn tung tóe, đau đến mức bọn hắn một mực kêu thảm không ngừng.

Mà đại đỉnh cổ phác trên đỉnh đầu hắn tựa hồ cũng khó có thể chịu đựng được những Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ này, rõ ràng đã xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

Cái này chính là đỉnh cấp Thần đỉnh, thế mà cũng không thể chịu nổi, có thể biết được Hỗn Độn Thiên Lôi này đáng sợ đến cỡ nào.

Bất quá, ngay lúc nó sắp bị phá, một luồng lực lượng huyền ảo từ phía trên nắp đậy của đại đỉnh cổ phác phát tán ra ngoài, từng luồng quang mang đỏ hồng nở rộ ngăn cản hết những Hỗn Độn Thiên Lôi ở chung quanh, mà những vết nứt phía trên Cổ Phác đại đỉnh cũng đã tự động khép lại.

Lăng Tiếu cũng không hề chú ý tới những việc này, trên thực tế là đại lượng tinh huyết của hắn bắn tung tóe lên phía trên Dược đỉnh mới có thể sản sinh ra dị biến như vậy.

Nhưng mà lực lượng phòng ngự của luồng hào quang này cũng có hạn, nó chỉ đủ lực lượng để có thể chống đỡ trong một hoặc hai ngày, và chắc chắn sau đó luồng hào quang này khẳng định sẽ bị Hỗn Độn Thiên Lôi này phá vỡ.

Lực lượng của đại đỉnh cổ phác này chỉ có thể nhờ tinh huyết của Lăng Tiếu kích hoạt mà chống đỡ được trong khoảng một hai ngày, còn muốn một mực ngăn cản Hỗn Độn Thiên Lôi vẫn ngày đêm điên cuồng tập kích lại là việc không thể.

Mà ngay sau đó, Lôi Giao Long đã cắn nuốt Long Châu rốt cục đã phát sinh dị biến, nó vừa mới bị đánh nát da thịt, bây giờ những thương thế đều bị một tầng lôi quang màu tím bao trùm lấy, cơ nhục mới nhanh chóng sinh sôi, từng phiến long lân cũng bắt đầu có biến hóa.

Nó liên tục gào rú, âm thanh long ngâm chấn động khắp bốn phương, lôi điện chớp động xuất hiện, rõ ràng có thể miễn cưỡng ngăn cản được đại bộ phận Hỗn Độn Lôi Lực, còn có một số ít Hỗn Độn Lôi Lực không ngừng đánh vào trên thân thể Lôi Giao Long, khiến cho Lôi Giao Long bị đánh đến huyết nhục văng tung tóe, nhưng rất nhanh lại được khép lại.

Lăng Tiếu bị Lôi Giao Long trở mình khiến thân thể bị chấn bay ra ngoài, cũng may hắn có Thần Đỉnh cùng với Long Phượng Thần Cô miễn cưỡng bảo hộ, khiến hắn có thể thở ra một hơi.

Lăng Tiếu vận chuyển thần công nhanh chóng khôi phục thân thể, hắn thở dài nói:

- Quá kinh khủng, nhục thể của ta cùng thần giáp phòng ngự một chút cũng không thể dùng được, trong nháy mắt đã bị hoàn toàn phá hủy, khó trách bất kỳ Chí tôn đỉnh phong nào cũng không dám tiến vào bên trong này, hôm nay ta còn chỉ ở bên ngoài mà thôi, tiếp tục tiến vào thêm nữa thì không biết lực lượng sẽ khủng bố tới trình độ nào nữa, chỉ sợ là vượt ra khỏi tất cả phạm trù tưởng tượng mất!

- Bây giờ cho dù thần hồn của ta khôi phục chỉ sợ cũng không thể nào ngăn cản được oanh kích ở chỗ này, mà Thần Đỉnh xem ra cũng chỉ miễn cường thay ta chống đỡ được lực lượng này mà thôi, nhưng cũng không phải là lâu dài, ta phải nghĩ ra biện pháp tự bảo vệ mình, nếu không sẽ chính là tử lộ!

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng lo lắng suy nghĩ.

- Hy vọng Lôi Giao Long có thể sớm ngày thoát biến thành Hỗn Độn Lôi Long!

Lăng Tiếu nhìn Lôi Giao Long khôi phục lại một chút tin tưởng nói.

Một khi Lôi Giao Long có thể trở thành Hỗn Độn Lôi Long đúng như lời nó nói, trở thành Chân Long cường đại tuyệt đỉnh, vậy thì có thể bảo vệ hắn bình an.

Dù hắn không ký khế ước chủ tớ với Lôi Giao Long, nhưng mà thú loại so sánh với nhân loại thì dễ dựa vào hơn, nếu nó đã lựa chọn đi theo Lăng Tiếu thì sẽ không phản bội, huống chi Lăng Tiếu còn cho nó long châu, nó tự nhiên sẽ tri ân mà báo đáp, không giống với nhân loại làm ra chuyện phản bội ngươi!

Lăng Tiếu hiểu rất rõ về thú loại, cho nên mới yên tâm đưa Long Châu cho Lôi Giao Long nuốt vào.

Lăng Tiếu nghĩ một chút, bây giờ cũng không thể hoàn toàn ký thác hi vọng ở trên người Lôi Giao Long, nó không biết đến năm nào tháng nào mới có thể hoàn toàn thoát biến tiến giai, cho nên hắn phải nghĩ ra đối sách khác!

Ngay sau đó, trong tay hắn đã xuất hiện thêm mấy viên Thần đan Chí tôn, phân biệt theo năm loại thuộc tính Kim, Mộc, Băng, Hỏa Phong.

- Trong nhiều năm làm Luyện Dược Sư, ta chỉ ở giai đoạn Huyền Đế nuốt một viên cực phẩm Huyền Đế đan để tiến hành đột phá, bây giờ thần hồn của ta đã bị hủy, cho dù có thể tập hợp lại nhưng cũng khó để tự cứu, không bằng trước tiên để chân thân đột phá lên tới tầng thứ Cao cấp, như thế cũng sẽ có thêm vài phần đảm bảo!

Sau khi Lăng Tiếu tự nói một tiếng, nghĩ cũng không nghĩ liền bỏ năm viên Thần đan Chí tôn này vào trong miệng.

Bất luận là một Chí tôn Thủy thần nào nếu nuốt một viên Thần đan Chí tôn cũng đủ để thăng cấp rồi, nhưng thể chất của Lăng Tiếu lại khác với thường nhân, hắn mang theo một vài thuộc tính, năm viên Thần đan Chí Tôn này có

thể giúp hắn thuận lợi thăng cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2602 - Minh Tuyết Băng Thạch! Minh Tuyết Chi! (2)

Cho nên ở trước khi luyện hóa những thần đan này, trong tay hắn đã xuất hiện năm loại Chí tôn thần tài không đồng nhất đồng thời nuốt xuống, sau đó hắn nhảy vào trong thần đỉnh, rất nhiều Tử thần tinh lập tức tràn đầy trong thần đỉnh cung cấp cho hắn hấp thu!

Rất nhiều thần đan, thần vật đều rơi vào trong bụng của hắn, hắn chỉ cảm thấy có một lực lượng vô cùng cường đại bắt đầu từ kinh mạnh thô bạo đánh thẳng lên, khiến kinh mạch của hắn nở to đến mức muốn bị xé rách.

- Luyện hóa cho ta!

Lăng Tiếu gắng chịu đau đớn, tê hống lên một tiếng, bắt đầu vận chuyển thần công để gia tăng tốc độ luyện hóa thần vật lên cao nhất.

Hắn cũng là từ trước tới nay, ở dưới loại tình huống bất đắc dĩ này mới sẽ phục dụng thần đan, thần vật để đột phá!

Bất luận là kẻ nào ở lúc đột phá đều sẽ tìm một nơi an tĩnh, tốt nhất là có thêm người hộ pháp, như thế mới có thể an tâm đột phá.

Bằng không bị ngoại vật quấy nhiễu sẽ rất dễ dàng xảy ra sự cố, khiến cho không thể nào đột phá thành công, thâm chí có khả năng còn gây ảnh hưởng tới cảnh giới.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác, không đột phá chính là tử lộ, đột phá có lẽ có một tuyến sinh cơ, Lăng Tiếu cũng không thể quan tâm được nhiều thứ như vậy!

Lăng Tiếu ngồi ở trong Thần đỉnh tâm thần như nhất, không bi không hỉ, dùng tốc độ cao nhất luyện hóa rất nhiều thần vật, hấp thu toàn bộ lực lượng của chúng nó vào trong đan đến, khiến cho Ngũ thải đan điền cấp tốc trở nên bành trướng, rất nhiều lực lượng xông thẳng về phía thần đan.

Bỗng dưng, từng trận ngũ thải thần quang lóe ra không ngớt ở trên người hắn, cuối cùng trở thành năm đầu Chân Long không giống nhau không ngừng rít gào, khí tức cường đại không ngừng kéo lên.

Thần hồn của hắn đang ở trong thức hải, vốn không khỏe cũng mượn nhờ lực lượng này để nhanh chóng trở nên lớn mạnh, trong nháy mắt liền khôi phục năm thành hồn lực, vết thương đau nhức tiêu tan rất nhiều, hơn nữa hồn lực cũng đang bắt đầu khôi phục.

Sau khi thân thể trở nên cường đại, thần hồn cũng sẽ tăng cường lên không ít, mà Lăng Tiếu cũng phục dụng một gốc Thất Hồn Yêu Hoa lấy được từ chỗ của Hồn Diệt, có thể trợ giúp hắn lại lần nữa ngưng kết lại huyết nhục phân thân.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không ý thức được, khi hắn đột phá, Hỗn Độn thế giới trong thức hải của hắn cư nhiên lại di động, hấp thu những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, khiến cho Thế giới hỗn độn của hắn xuất hiện thêm từng đạo lôi điện, hơn nữa còn có không ít lực lượng Hỗn Độn xâm nhập vào khiến cho những sinh linh kia được thiên lôi tẩy rửa, có được càng nhiều lực lượng Hỗn Độn để tăng cường, giúp bọn chúng lại có thêm một ít sinh cơ và vận động dị biến!

Lôi Giao Long ở cách hắn không xa cũng đồng dạng là làm ra đột phá gian nan nhất!

Thế giới Hỗn Độn là một thế giới rất thần kỳ, bên trong có Hỗn Độn chi vật ngưng tụ thành hình dạng sinh vật đang liên tục vận động, giống như là sinh

vật chân chính đồng dạng có sinh tồn cùng diệt vong.

Rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi rơi vào trong thế giới Hỗn Độn này, khiến cho những sinh vật này có những biến hóa nho nhỏ.

Lực lượng của bọn chúng tựa hồ như được tăng cường, nhưng sau khi đạt đến một trình độ nhất định, bỗng chốc sẽ bị những thiên lôi này tiêu diệt.

Nhưng mà, bọn chúng diệt vong thật sự không phải là bị tiêu hủy chính thức, mà là không lâu sau sẽ lại sống lại lần nữa, sau khi trọng sinh, bọn chúng tựa hồ có cảm giác linh động lại trở nên không giống như trước.

Đồng thời, thế giới Hỗn Độn này đem những thiên lôi kia bao vây dung hợp lại với nhau, khiến cho thế giới Hỗn Độn này thỉnh thoảng chợt có thiên lôi chớp động.

Nếu Lăng Tiếu có thể phát hiện những điều này, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Nhưng hắn lại đang dùng toàn lực để đột phá, vậy nên căn bản không thể bận tâm đến việc này.

Rất nhiều lực lượng từ trong kinh mạch của hắn hướng về phía đan điền không ngừng nghiền áp mà đi, ngũ thải đan điền càng không ngừng mở rộng ra thêm, giống như biến thành tinh vân mênh mông vô hạn, một chút ít quang mang trong suốt lộ ra thương tang thần bí!

Cùng lúc đó, từng chút Hỗn Độn chi lực ở trên thức hải cùng với ngũ sắc đan điền của hắn giao dung lại một chỗ, khiến cho đan điền ngũ sắc tràn ngập khí tức Hỗn Độn!

Mà thần lực của hắn ở trên Thần Kiều cũng bị lây nhiễm Hỗn Độn chi khí, khiến mỗi một giọt thần lực đều lớn hơn vài phần so với ban đầu, mà lực

lượng ẩn chứa bên trong cũng được tăng cường lên rất nhiều.

Lúc này quang mạc phòng ngự kia của Thần đỉnh đã là không chịu nổi, bị những Hỗn Độn thiên lôi kai triệt để phá hủy rồi!

Từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng càn quét ở phía trên thần đỉnh, khiến cho thần đỉnh lại một lần nữa xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

Lăng Tiếu đang đột phá trong nháy mắt liền bị Hỗn Độn Thiên Lôi này bao phủ.

Liền ở lúc Hắc Diệu thần đỉnh hoàn toàn bị vỡ tan, từng đoàn quang mạc ngũ sắc từ trong thần đỉnh truyền ra.

Đoàn ngũ thải quang mạc này chính là thế giới Hỗn Độn kia, nó tự thành một phương thế giới, bao phủ lấy phía trên Lăng Tiếu cùng Thần Đỉnh, khiến cho Lăng Tiếu và Thần Đỉnh tránh khỏi oanh kích của Hỗn Độn Thiên Lôi!

Chỉ là Lôi Giao Long lại không có mệnh tốt như vậy!

Nó bây giờ đang nhận lất tra tấn thống khổ nhất, thân thể một lần lại một lần bạo liệt, nhưng là vẫn một lần lại một lần sinh trưởng trở lại.

Đầu xà giao của hắn rốt cục bắt đầu có dị biến, hai cái sừng dần dần biến thành hình dạng giống sừng hươu, đồng thời lại có từng cái long tu dài ra, từng phiến long lân trên cổ lấp lánh thần thái khác biệt.

Đầu nó được lực lượng Long Châu bảo vệ lấy, mới giúp cho nó có thể thoát biến ở chỗ này!

Hơn nữa Long Châu này chính là do Lăng Tiếu đoạt được từ trong không

gian Hỗn Độn, sớm đã được Hỗn Độn chi khí tẩy rửa không biết bao nhiêu vạn năm, mà Thổ long của khỏa Long châu này cũng đã là tồn tại đỉnh phong, lực lượng của nó là to lớn đến mức nào.

Lôi Giao Long có thể hấp thu được long châu này chính là phúc khí lớn nhất của nó.

Hôm nay thực lực của nó đã là thập nhất giai cao cấp, đợi sau khi nó đột phá lần nữa, ít nhất cũng sẽ đạt tới cấp bậc đỉnh phong, trở thành tồn tại đỉnh cấp cao quý nhất của Chân Long nhất tộc!

Liền ở lúc một người một thú bọn hắn đang đột phá, lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương vẫn một mực chờ đợi ở bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực.

- Bây giờ đã qua gần nửa tháng rồi, tiểu tử kia thế mà vẫn không đi ra, xem ra là đã chết ở bên trong rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Cái này cũng có thể, mới vừa rồi ta đi lại phụ cận những Hỗn Độn thiên lôi kia lập tức bị đánh đến khiến cho da thịt cháy sém, ta cũng chịu không được thì tiểu tử kia càng không thể chịu đựng ở trong đó!

Lôi Tiếu Cương đáp, sau đó hắn lại nói:

- Tộc thúc bên kia có phản ứng gì không?

Lôi tộc lão tộc trưởng lắc lắc đầu nói:

- Lực lượng của Hỗn Độn Lôi Vực này quá dày đặc nồng đậm, dùng tinh huyết để liên lạc đều không cảm ứng được, cũng không biết rõ tộc thúc có cảm ứng được hay không?

- Ừ, thật không hổ là không gian kinh khủng nhất, nếu chúng ta có thể tiếp dẫn Hỗn Độn Thiên Lôi này để tu luyện, nhất định có thể trở thành chủng tộc cường đại nhất!

Lôi Tiếu Cương than thở nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2603 - Luyện Hóa Minh Tuyết Chi. (1)

Lôi lão tộc trưởng gật đầu nói:

- Không sai, nhưng lực lượng thiên lôi này ngay cả thân thể của chúng ta cũng không thể chịu được, thì làm sao hậu bối có thể hấp thu được chứ?

Ngừng một lát, hắn lại nói:

- Đợi thêm vài ngày nữa, nếu như hắn không ra thì chắc chắn đã chết rồi!

Bọn hắn cũng không biết rõ ở trong một khu vực của Hỗn Độn Lôi Vực, đang có một người trẻ tuổi trần truồng ngồi trên một viên Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính.

Người trẻ tuổi này một thân ngũ sắc lưu ly, có màu sắc đồng nhất với những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, một mái tóc ngũ sắc bay phất phới, từng sợi phát ra lực lượng đáng sợ giống như lôi điện thiểm thước, đôi mắt của hắn tràn ngập cảm giác yêu dị không nói nên lời, hắn đưa tay ra trước, trên khuôn mặt xuất hiện tươi cười yêu dị, lẩm bẩm nói:

- Ta cảm thấy mình đã ngủ rất lâu rồi! Không nghĩ đến còn có thể tỉnh lại được, xem ta bây giờ đã đến thời khắc Lôi Chiến Dương ta quân lâm thiên hạ rồi!

Người trẻ tuổi này thuận tay nắm chặt, đem Hỗn Độn Thiên Lôi nắm vào trong tay, sau khi bị hắn tùy ý nắn bóp một phen, đột nhiên lại biến thành một thanh trường giáo ngũ sắc, ngay lập tức, hắn nhỏ xuống một giọt máu huyết ngũ sắc, rơi xuống phía trên trường giáo ngũ sắc, trường giáo lập tức

xuất hiện biến hóa kinh người.

Cư nhiên từ trước đó là hình dạng hư ảnh biến thành trạng thái thực thể, mũi kiếm, thân kiếm, chuôi kiếm đều là mang theo khí vị thương tang cổ phác, một luồng khí tức cường đại trong nháy mắt lóe ra, một đạo quang mang trực tiếp trùng phá không gian Hỗn Độn Thiên Lôi này.

Lực lượng trường giáo này thình lình đã ở phía trên tất cả Cổ thần khí, vượt ra khỏi tất cả các phạm trù tưởng tượng của mọi người!

- Tích huyết thành tạo vật, đây chính là lực lượng vĩnh hằng của ta sao? Ha ha, Lôi Chiến Dương ta quả nhiên đã đi tới một bước này rồi!

Lôi Chiến Dương cầm trường giáo trong tay vô cùng hài lòng cuồng tiếu nói.

Một khắc sau, lực lượng của hắn ngưng tụ, rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi tập hợp lại về phía hắn, lực lượng được xưng là kinh khủng nhất thế gian, cư nhiên khi ở bên cạnh hắn lại ôn nhu như nước suối, để hắn không cảm nhận được một chút đau đớn nào, ngược lại còn trở thành lực lượng hộ thân để hắn sử dụng!

Trong nháy mắt, những lực lượng hộ thân kia đã tạo thành một kiện thần giáp ngũ sắc ở trên người của hắn, khiến cho người hắn giống như biến thành một tôn cự thần viễn cổ uy vũ bất phàm, khí tức uy lẫm trong nháy mắt tràn ngập ra.

- Xem ra sau khi ta rời đi, tiểu bối trong tộc đã đánh thức ta tỉnh lại, cũng không biết đã phát sinh ra việc gì, nhưng một khi có Lôi Chiến Dương ta ở đây, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì cả!

Lôi Chiến Dương tự nói một tiếng, đạp chân hướng về phía bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực mà đi.

Một khối Thủy Nguyên thạch kia cũng lập tức đi theo phía sau lưng hắn.

Một tôn nhân vật như vậy xuất thế, chắc chắn thế gian sẽ lại nhấc lên từng đợt phong ba!

May mắn chính là khi Lăng Tiếu và Lôi Giao Long cùng đột phá, cũng may đã không bị nhân vật chí tôn này cảm ứng được, bằng không bọn họ ai cũng đừng mơ tưởng có thể chạy trốn được.

Mặc dù nhân vật kia đã khủng bố tới cực điểm, nhưng khoảng cách của hắn với Lăng Tiếu và Lôi Giao Long khá xa, hơn nữa thế giới Hỗn Độn trên đỉnh đầu của Lăng Tiếu tựa hồ đã độc lập trở thành một phương không gian, cách biệt hết với mọi lực lượng cảm ứng từ bên ngoài đến!

Nếu để cho nhân vật Chí tôn này biết được có một lực lượng nhất phương thế giới thần kỳ như thế này, hắn chỉ sợ sẽ nhanh chóng qua đây thu lấy!

Không thể không nói mạng của Lăng Tiếu và Lôi Giao Long vẫn chưa đến lúc bị diệt!

Ở tận đầu bên ngoài lãnh thổ khác, có một không gian tràn ngập thuần kim sát khí.

Đoàn thuần kim sát khí này lượn lờ khắp xung quanh, chỗ mà nó đến, rất nhiều lực lượng loạn lưu đều bị nó phá hủy, thỉnh thoảng nó lại tiềm ẩn trong không gian Hắc ám, thỉnh thoảng mới xuất hiện ra ngoài, vạn đạo kim sát chi khí có thể khiến bất cứ sinh vật nào hơi dính vào sẽ bị chết ngay lập tức!

Những người từng thấy qua đoàn kim sát khí một phương này đều đã chết đi rồi!

Không, phải nói là còn có một người may mắn còn sống đến lúc này, hơn

nữa hắn còn ở lại trong đoàn kim sát chi khí này, thuận theo nó di động qua các nơi, không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm rồi.

Bất quá người này chỉ có thể nói là còn lại một đoàn kim sắc thần hồn chi lực mà thôi, hắn phảng phất như đã trở thành chúa tể của một phiến kim sát chi khí này.

Hắn biến hóa thành một khuôn mặt trung niên ước chừng khoảng ba mươi tuổi, hắn há miệng khẽ hút, rất nhiều kim sát khí trong nháy mắt tụ hợp lại với nhau, sau đó đọng lại cùng một chỗ, dần dần hóa thành một bóng người màu vàng.

Vạn đạo quang mang không ngừng lóe ra, giống như dị tượng tuyệt thế, ở bên ngoài lãnh thổ vô hạn này lộ ra dị thường vô cùng chói mắt.

Không lâu sau, một đạo âm thanh long ngâm kinh thiên động địa truyền đi, một đạo long khu khổng lồ từ phía sau bóng người kia trở nên to lớn, lộ ra uy vũ tôn quý!

Cũng không biết trải qua bao lâu, một người một long này dần dần hiện ra.

Người này cũng là toàn thân trần truồng, xung quanh cơ thể chảy từng tầng kim sắc, giống như là một kim nhân vô cùng kỳ dị nhưng sinh cơ bừng bừng lại là thực thực tại tại.

Khuôn mặt hắn không phải rất anh tuấn, nhưng tuyệt đối vô cùng dễ nhìn, trong mắt hắn lấp lánh một cỗ kim sát chi khí, phảng phất như tùy tiện nhìn một cái cũng có thể phá ra một lỗ hổng ở không gian.

Kim Long sau lưng hắn thì cư nhiên lại là một tồn tại đáng sợ cấp bậc Long Vương, cái đầu to lớn của nó còn khủng bố hơn so với rất nhiều tòa núi cao, long khu cư nhiên dài tới mười mấy vạn thước, giống như một cái long hình

sơn mạch dài dài, vừa nhìn đã thấy không có giới hạn!

- Ha ha, ông bạn già, chúng ta đều đã chịu đựng đủ rồi!

Người trẻ tuổi màu vàng này cuồng tiếu một tiếng, cả người đột nhiên cao lên vài trăm thước, giống như một cự thần viễn cổ, mỗi một chưởng đều có thể trích tinh lộng nguyệt, mỗi một bước có thể vượt qua được vũ trụ!

Người này phát tán ra hào hùng bễ nghễ thiên hạ, kéo ra khí khái không gì có thể so sánh được, ngoại trừ Lôi Chiến Dương ở bên phía Hỗn Độn Thiên Lôi kia, còn ai có thể cường đại hơn so với hắn chứ?

Huống chi bên cạnh hắn còn có một cự long viễn cỗ tồn tại, tuyệt đối là có thể quét ngang qua vũ trụ rồi.

Chỉ thấy bàn tay của hắn khẽ vẫy, toàn bộ Kim chi lực lượng bốn phía đều chuyển động về phía hắn, cuối cùng đem hắn bao phủ, ngay lập tức tạo thành một bộ Kim Thiền thần y bám vào trên người của hắn, đem dáng người hoàn mỹ kia phác họa ra rất rõ ràng.

- Ta rời khỏi tộc đã quá lâu rồi, cũng phải trở về thôi! Kim tộc sẽ trở thành đệ nhất tộc của Thiên Vực!

Người trẻ tuổi này ngồi xuống trên Viễn cổ Cự Long, lộ ra thần sắc vô cùng tự tin quát.

Ngay lập tức, long vĩ của Viễn cổ Cự Long mở ra, nhanh chóng phá không mà đi, phóng nhanh hướng về Thiên Vực, tốc độ kia khiến người khác kinh hãi tới cực độ, mà những lực lượng loạn lưu cùng với nhiều cương phong kia đều đã sớm rơi lả tả về hai bên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2604 - Luyện Hóa Minh Tuyết Chi. (2)

Ở bốn phía này có một ít thần vật khó gặp, đều là bị thanh niên kia tùy tay mà thu thập lại.

Chỗ tận đầu Tây vực lộ, chỗ này là một mảnh không gian thuần hắc ám, có một lốc xoáy màu đen cự đại quanh năm xoay chuyển cấp tốc không ngừng ở chỗ này, phàm là người nào bị hút vào trong vòng xoáy hắc sắc này cũng không thể tiến ra.

Nhưng mà hôm nay lại có một hắc thủ cự đại lặng yên từ không gian này rời đi

Hắc sắc cự thủ này khô gầy dị thường nhưng lại vô cùng khổng lồ giống như là một phương không gian, trên ngón tay còn có từng cái móng tay giống như liêm đao sắc bén khiến người khác sợ hãi.

Ở chỗ phía xa có một đám Ô Thần Nha thập nhất giai còn chưa phát hiện chuyện gì đã xảy ra, trong nháy mắt bọn chúng liền bị kéo vào trong hắc động, nháy mắt chỉ có lông vũ rơi xuống mà thôi.

Phải một lát sau, từ trong lốc xoáy màu đen bỗng xuất hiện một đạo hắc ảnh.

Hắc ảnh này dần dần xuất hiện, toàn thân hắn đều là hắc y, phía trên khoác một tấm áo choàng, giống như một tấm chăn trôi bồng bềnh trong bóng đêm, chỉ có hai đoàn thần quang u lam đang nhảy nhót mà thôi.

Sau khi hắn đi ra, hắn quay đầu lại nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, một hắc chưởng hiện ra, bay thẳng về phía hắc động thần bí kia.

Hắc động kia tựa hồ đã cảm giác được, tốc độ tăng lên gấp đôi, lực lượng ăn mòn đáng sợ có thể hủy diệt bất kỳ Chí tôn Thủy thần nào thành tro!

Oanh long!

Chỉ thấy hắc động này, dưới một hắc chưởng đã bị đánh vỡ toang.

Không biết có bao nhiêu vạn dặm không gian phụ cận trong nháy mắt không ngừng chấn động, vô số hắc vị bay về tứ phương tám hướng, sau đó hắc động kia cư nhiên lại sụp đổ.

Cùng lúc đó, một đạo âm thanh Hổ khiếu kinh thiên động địa truyền tới.

Âm thanh hổ khiếu này ngập đầy uy nghi hoàng giả, mang theo khí tức hiệu lệnh vạn thú, làm cho người ta vì đó mà ghé mắt!

Một đầu Hắc Hổ bỗng xuất hiện, trên trán của nó có một chữ "Vương" uy lẫm, trước miệng lộ ra mấy răng năng tuyết trắng, lộ ra vẻ hung hãn khát máu, lông toàn thân đều màu đen, giống như thần kim dựng đứng lên, một đôi cánh hơi mỏng nhẹ nhàng huy động, kéo theo từng cơn lốc xoáy màu đen thoáng ẩn hiện.

Hắc Hổ này cũng không phải là rất lớn, thoạt nhìn giống như là hổ thủ đê cấp, nhưng người nào biết rõ ràng mới biết đây là một con Hắc Ma Hổ Hoàng thời Viễn cổ!

Đạo nhân ảnh kia lướt lên trên đầu Hắc Hổ này, nhẹ vỗ trán của hắn nói:

- Đi thôi, bây giờ đã đến thời gian quay trở về quét sạch một ít trở ngại rồi!

Một người một hổ trong nháy mắt liền biến mất khỏi không gian tối tăm này.

Ở bên trong không gian Quang Minh ở Đông vực lộ, có một chỗ được gọi là Quang Minh Thần Điện.

Chỗ này tổng cộng có tám khối thần thạch Quang thuộc tính trấn giữ tám phương, khiến cho Quang Minh Thần Điện này luôn phát ra Thủy Nguyên khí Quang thuộc tính cuồn cuộn không dứt.

Ở bốn phương có vô số Dực nhân đang quỳ lạy, thần sắc của bọn họ vô cùng thành tín, ánh mắt chặt chẽ nhìn vào pho tượng trên đỉnh Quang Minh Thần Điện, tựa hồ là đang chờ đợi cái gì đó!

- Trời bảo vệ cho Quang Minh giáo hoàng ta hàng thế!

Một gã Dực nhân Chí Tôn đỉnh phong nói một tiếng.

Ngay lập tức, có vô số Dực nhân đều nói theo:

- Trời bảo vệ cho Quang Minh giáo hoàng ta hàng thế!!

Từng đạo âm thanh giống như phạm âm, có thể tịnh hóa trùng kích tâm linh con người.

Cùng lúc đó, từng đạo lực lượng Quang Minh cũng bắn về phía Quang Minh Thần Điện.

Bỗng nhiên, Quang Minh Thần Điện tràn ngập bạch quang trong suốt, giống như một mảnh lụa trắng không ngừng quấn quanh. Mặt khác, tám khối Thủy Nguyên thạch Quang thuộc tính cũng cùng nhau phát ra quang mang, rất nhiều Thủy Nguyên lực giống như hóa mưa không ngừng tuôn về phía pho tượng cao trăm thước trên đỉnh thần điện.

Rất nhiều Quang lực lượng tạo thành Thủy Nguyên lực hoàn toàn tràn vào

bên trong pho tượng.

Ở bên trong không gian này, lập tức phóng xuất ra tất cả lực lượng quang minh, để người của Dực Nhân tộc nhận lấy ân huệ, không ít người cư nhiên ở một khắc này liền có đột phá!

Bỗng dưng, ở trên không trung giáng xuống một bạch quang thuần khiết, một luồng khí tức thần thánh không ngừng khuếch tán ra bốn phương.

Răng rắc!

Một đạo tiếng vang thanh thúy vang lên phía trên pho tượng ở đằng kia, pho tượng tự động nứt ra, đồng thời có rất nhiều lực lượng Quang thuộc tính đều không ngừng tuôn về phía pho tượng này.

Luồng lực lượng này tạo thành cơn lốc không ngừng tụ tập xoay xung quanh Quang Minh Thần Điện.

Vô số bạch quang nhấn chìm không gian Quang Minh, khiến cho chỗ nên trở nên vô cùng thần thánh, khiến tất cả mọi người khó có thể mở mắt ra!

Đột nhiên, ở phía trên Quang Minh Thần Điện đằng kia có hai mươi bốn cánh chim kéo dài ra.

Hai mươi bốn cánh chim này trắng tinh như quang, một một cái vũ mao đều tràn ngập ánh sáng tuyết trắng, phóng ra từng vòng ba văn vô hạn, khiến cho cửu thiên không trung này đều trở nên vặn vẹo.

- Quang Minh giáo hoàng hiện thế rồi, Quang Minh giáo hoàng hiện thế rồi, thật sự là thiên hữu Thần tộc chúng ta! Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng!

Có người trong Dực Nhân tộc hưng phấn kêu lên.

Ngay lập tức, vô số Dực nhân cũng cùng nhau hô lên:

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

Từng đạo thanh âm lần lượt vang lên trong không gian Quang Minh, khiến cho mỗi một Dực nhân đều lâm vào trạng thái cúng bái.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, lực lượng Quang thuộc tính ở trong không gian này bị tập quyển không còn, pho tượng phía trên Quang Minh Thần Điện đã biến mất, mà lại xuất hiện một nam tử yêu dị có hai mươi bốn cánh chim!

Tên nam tử này tuấn mỹ như nữ tử, đỉnh đầu có thiên sứ quang hoàn, trên khuôn mặt mang theo tươi cười tà mị, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn xuống phía dưới, trên tay cầm Quang Minh thần trượng, làm người khác cảm thấy cao ngạo, tự đại.

- Các con dân của ta, các ngươi đều đứng lên hết đi!

Nam tử này phát ra thanh âm giống như nữ tử nói.

Những Dực nhân đang quỳ lạy kia giống như thủy triều phập phồng, đều đứng lên, nhưng trong lòng bọn hắn vẫn tâm thành kính, ánh mắt tràn ngập tôn kính cúng bái.

- Quang Minh là lực lượng vĩnh hằng của thế gian, là chúa tể của thiên hạ

thương sinh, bổn hoàng mang theo các ngươi thống lĩnh vũ trụ này, các ngươi có bằng lòng đi theo hay không!

Nam tử mang theo vài phần cuồng nhiệt nói.

Rất nhiều Dực nhân thành kính nói:

- Chúng ta thề chết đi theo Quang Minh giáo hoàng!

Ở Thiên Huyền địa vực phía bắc, trong Tuyệt Hàn tử địa, một trong tám đại cấm địa.

Chỗ này khắp nơi đều là một mảnh băng sơn hồ bạc, băng hàn vô cùng đáng sợ không ngừng phủ đầy nơi này, kéo ra hơi thở tuyệt hàn đáng sợ khiến người khác sợ hãi.

Bất luận là người nào bị một chút khí tức tuyệt hàn nhiễm vào người, cho dù là Thần Vương cũng khó có thể xóa bỏ.

Chỗ này còn thường xuyên có hoang thú thập nhất giai xuất nhập, thậm chí còn có truyền thuyết nói rằng ở dưới hồ này tồn tại Huyền Quy thần thú, đây chính là lãnh địa của nó, cho dù là Chí tôn Thủy thần cũng không dám dễ dàng tiến vào chỗ này, chọc giân tới Huyền Quy thần thú này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2605 - Đoạt Lấy Long Tích Băng Đằng.

Ở bên trong không ít băng sơn vạn năm, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy vô số nhân loại đã bị đông lạnh thành băng.

Bọn họ đều là muốn ở chỗ này tu luyện hoặc là tìm thần vật Băng thuộc tính, nhưng cuối cùng lại bị đông lạnh thành băng, không có cách nào thoát ra vây hãm mà bị chết đi!

Ở Tuyệt Hàn tử địa này rất khó nhìn thấy người, mặt hồ lớn khó có động vật sinh sống lại đột nhiên phát sinh một ít dị biến!

Chỉ thấy mặt hồ sớm đã bị đông lạnh thành băng đột nhiên lại nứt ra.

Vết rách này càng ngày càng lớn, cuối cùng nứt ra thành một hố to gần vạn mét, một đoàn băng hàn cùng nhau dựng lên, mang theo một cỗ chấn động vô cùng đáng sợ, từng đạo băng đột nhiên vỡ tung ra, lộ ra rực rỡ dị thường!

Ở trên mặt hồ không ngừng có bong bóng di động, tựa hồ như có cái đó sẽ xuất hiện trên mặt hồ.

Lại là một thanh âm nổ tung vang lên, một bóng đen giống như núi cao từ hồ nức đứng lên, mang theo nước văng tung tóe.

Một thanh âm thú rống kinh thiên động địa vang lên, khiến bốn phương của hồ nước đều vỡ vụn.

Sau khi tất cả những thứ này dần dần tiêu tán, chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một đại quy.

Đại quy này vô cùng khổng lồ, quanh thân quy giáp lộ ra trầm hậu dị thường, mà ở phía trên quy giáp có từng đạo giáp ngân, giống như trận văn huyền ảo giao nhau. Quy thủ kia cũng khác với Quy bình thường, Quy thủ của nó mang theo bá khí uy nghiêm đáng sợ, miệng càng không ngừng há to, có từng đạo sóng nước trùng kích ra, thẳng tắp đập từ trên xuống, tựa như một cái trụ trời mới xuất hiện.

Cái này chính là Huyền Vũ thần thú, là một trong chín đại thần thú trong truyền thuyết, hơn nữa đã đạt tới tồn tại khủng bố thập nhất giai đỉnh phong.

Không biết nó đã ngủ say bao nhiêu vạn năm, hôm nay lại bất ngờ tỉnh lại, khiến cho các thánh thú sinh sống ở trong Tuyệt Hàn tử địa này từ thời thái cổ trở nên đều trở nên đảm hàn tâm kinh.

Ngồi phía trên Huyền Vũ thần thú là một nữ tử mang vẻ đẹp tuyệt trần!

Nàng mặc áo xanh, không hề dính chút nước nào, ngũ quan giống như được điêu khắc, mang theo một cỗ khí tức thanh hàn, dáng người hấp dẫn lung linh đặc biệt hấp dẫn động lòng người, nàng giống như Quảng Hàn tiên tử, đứng ở trên lưng Huyền Vũ đặc biệt lộ ra vẻ hoàn mỹ.

Nữ tử mặc áo xanh này vỗ nhẹ lưng của Huyền Vũ quy, nói:

- Huyền Vũ gia gia, chúng ta đến phía trước đi, ta nghĩ muốn đi gặp sư muội của ta trước!

Huyền Vũ thần thú nói cũng không hề nói, lập tức nhanh chóng chuyển động thân thể khổng lồ của nó đi đến một tòa băng sơn vạn năm không thay đổi.

Các thánh thú thái cổ ở bên cạnh băng sơn đều đảm hàn tâm kinh mà kêu lên, đều phủ phục ở phía trên băng tuyết, cung kính giống như thần tử nhìn thấy quân vương.

- Sư muội, ta đã xuất quan rồi!

Nữ tử áo xanh hô to với băng sơn phía đối diện.

Thanh âm thanh lệ của nàng một mực quanh quẩn gần đây, có vẻ nơi này rất an tĩnh quạnh hiu.

Qua một lát sau, nữ tử áo xanh có chút nhíu mày tự nói:

- Chẳng lẽ sư muội đã sớm rời khỏi đây sao?

Liền ở lúc chuẩn bị rời khỏi, ở trong băng sơn kia, có một chỗ đột nhiên nổ tung, rất nhiều băng thạch văng tung tóe, một đạo nhân ảnh trùng thiên mà tới.

Nàng cũng là một nữ tử mỹ lệ, nàng mặc một bộ bạch y như băng, sắc mặt băng hàn tuyết trắng, nàng hoàn toàn có một luồng khí tức cực hàn quanh người, làm cho người khác có một loại cảm giác người lạ chớ có tới gần.

- Sư tỷ, cuối cùng thì người cũng đến, muội chờ tỷ thật lâu quá!

Bạch y nữ tử nhìn thấy Thanh y nữ tử vô cùng cao hứng nói!

- Ừ, ta phải đột phá đại quan nên cần thời gian lâu một chút, chúc mừng sư muội đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, chỉ cách Chí tôn có một bước mà thôi.

Thanh y nữ tử tiến lên lôi kéo tay của Bạch y nữ tử vui vẻ nói.

- Có thể đạt tới bước này là muội đã hài lòng rồi, không giống với sư tỷ người, một bước lên trời đạt tới Chí tôn, từ nay về sau tỷ có thể chiếu cố cho phu quân rồi!

Bạch y nữ tử cười nói.

- Chẳng lẽ muội không hiểu phu quân sao, nhiều năm đã qua rồi, hắn còn dậm chân tại chỗ sao? Chỉ sợ thực lực bây giờ của hắn không biết đã cao hơn ta bao nhiêu rồi!

Thanh y nữ tử cảm thán nói.

Nghĩ lại lúc còn trẻ, thân ảnh kia vẫn luôn cố gắng đuổi theo cảnh giới của nàng, hôm nay lại trở thành ngược lại, chính là nàng lại phải đuổi theo cảnh giới của hắn, thật sự là mọi chuyện biến đổi vô thường!

Bạch y nữ tử gật đầu nói::

- Tỷ nói thế cũng đúng, không thể dùng ánh mắt phàm nhân để nhìn phu quân được!

- Không nói nữa, chúng ta đi không biết đã bao nhiêu năm rồi, nên nhanh chóng trở về thôi, bằng không phu quân cùng các tỷ muội sẽ lo lắng đấy!

Thanh y nữ tử nói.

- Đúng vậy, chúng ta trở về đi, ta nhớ phu quân, Dao sư tỷ, sư phụ ta cùng những tỷ muội nữa!

Bạch y nữ tử đáp, sau đó nàng lại chỉ Huyền Vũ thần thú phía sau lưng Thanh y nữ tử nói:

- Làm sao tỷ có thể thu phục được thủy quy này thế, thoạt nhìn cũng tốt giống như Huyền Vũ thần thú đó nha!

- Ha ha, nó không phải là thủy quy mà chính là Huyền Vũ thần thú, nếu

không có nó, ta cũng không thể đi tới một bước ngày hôm nay đâu!

Thanh y nữ tử rất tự tin nói.

- Thật sự a, khó trách… Khó trách vì sao lại khổng lồ uy vũ như thế, nó cũng chuẩn bị theo chúng ta đi ra ngoài sao?

Bạch y nữ tử lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ nói.

- Ừ, Huyền Vũ gia gia ngủ quá lâu rồi, muốn ra ngoài đi lại một chút!

Thanh y nữ tử nói.

- Vậy thì tốt quá! Xem ra ta cũng phải tìm được một thánh thú mạnh hơn để hộ thân mới được!

Bạch y nữ tử hưng phấn nói.

- Sư muội ngươi cũng có thể ở chỗ này mà tuyển chọn nha, để Huyền Vũ gia gia thu phục giúp ngươi, rất dễ dàng!

Thanh y nữ tử nói.

- Tốt quá, vậy chúng ta đi thôi, là lúc rời khỏi địa phương quỷ quái này rồi!

Bạch y nữ tử nói.

Sau đó, hai nữ nhân cùng lên lưng của Huyền Vũ thần thú, bắt đầu di động trong cấm địa này.

Nếu như có Lăng Tiếu ở chỗ này, hắn nhất định sẽ phát hiện ra hai nữ nhân

này, chính là thê tử trước đây hắn đã từng đi tìm kiếm, Vân Mộng Kỳ cùng Băng Nhược Thủy!

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mới đó mà đã hai năm!

Hỗn Độn Lôi Vực, thiên lôi ngũ thải vô tận ngày đêm điên cuồng đánh xuống.

Lôi lão tộc trưởng và Lôi Tiếu Cương vẫn một mực chờ đợi ở bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực đã sớm rời đi.

Ở bên trong Hỗn Độn Lôi Vực có một thế giới Hỗn Độn mở ra một không gian nhỏ vạn thước, ở bên trong có những vật do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ thành không ngừng vận động.

Bọn chúng không có sinh mệnh chi lực, nhưng lại có thể sống như bình thường, làm cho người khác cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Ngoại trừ bọn chúng ra, còn có một người ngồi ở trên đỉnh một pho tượng màu đen, quanh thân hắn phát tán ra ngũ sắc, có năm tiểu long bất đồng đang đung đưa rít gào quanh thân hắn, làm cho hắn tăng thêm một luồng khí tức vô cùng tôn quý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2606 - Băng Long Đại Nhân Có Lời Hảo Hảo Nói! (1)

Hắn chính là Lăng Tiếu bị buộc phải tiến vào Hỗn Độn Lôi Vực này!

Hôm nay khí tức của hắn đang dần dần được nâng lên, tiểu long bên cạnh đang dần dần biến lớn, mất một lúc sau, bọn chúng đều trở nên xuất thần, tiến vào bên trong thế giới Hỗn Độn, thân thể càng biến lớn hơn nhiều, đều ngửa mặt lên trời không ngừng gào rú.

Rất nhiều người bọn chúng có một cỗ khí tức ngưng thực, trực tiếp dùng nhục thân nhìn lại rất khó có thể phân biệt ra bọn chúng là vật còn sống hay không!

Rất nhiều lực lượng bên trong thân thể Lăng Tiếu đều điều động tập hợp lại phía trên Thần kiều, mà rất nhiều hồn lực ở bên trong thức hải cũng cùng nhau chảy vào Thần kiều, lại có rất nhiều lực lượng Hỗn Độn xâm nhập vào bên trong, ba loại lực lượng hội tụ lại cùng một chỗ, ngưng tụ thành từng giọt thần lực ngũ sắc.

Thuận theo rất nhiều thần lực diễn sinh, hào quang của Thần kiều càng trở nên lóng lánh, lực lượng nhanh chóng tăng lên.

Sau khi trải qua rất nhiều lần áp súc, tất cả thần lực đều giống như núi lửa bộc phát, trong nháy mắt trùng thiên mà lên!

Lực lượng mênh mông, thần lực cuồn cuộn!

Vì vậy Lăng Tiếu đã hoàn toàn đột phát bình cảnh đẳng cấp.

Thần đỉnh bị luồng lực lượng cường đại này chấn động khiến trở nên không ngừng lay động, một cỗ lại một cỗ ngũ thải lực lượng từ phía trên miệng đỉnh phun ra.

Tiếp tục trải qua một thời gian sau, Lăng Tiếu từ bên trong Thần đỉnh đi ra.

Thần lực ngũ sắc của hắn tạo thành lưu ly chi thân, từng đạo hào quang bắn ra bốn phía, năm đầu Chân Long không ngừng rít gào, biểu lộ ra uy nghiêm vô thượng!

- Ha ha, rốt cục ta đã đột phá tới Cao cấp rồi!

Lăng Tiếu vô cùng kích động cuồng tiếu nói.

Hắn cảm nhận được thần lực mênh mông trong cơ thể, mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều có một loại cảm giác đại thế lâm thiên.

Tuy nói thần hồn của hắn sớm đã tu luyện đạt tới tầng thứ Cao cấp, nhưng cảm giác chân thân đạt tới cùng cấp độ lại không giống như thế!

Nếu như phân thân thần hồn và chân thân cùng ở một cấp, Lăng Tiếu thừa nhận thần hồn không thể nào là đối thủ của chân thân.

Tuy rằng huyết nhục thần hồn bất phàm, nhưng dù sao đó cũng chỉ là phân thân, nếu không có hồn lực của Lăng Tiếu một mực tích lũy ở phía trước, phân thân cũng không thể nào so sánh với chân thân cường đại được.

Hôm nay chân thân của hắn đã đạt tới tầng thứ Cao cấp, thần hồn cũng hấp thu được lực lượng của Thất Hồn Yêu Hoa, khôi phục lại trạng thái ban đầu, không chỉ như thế, mà còn trở nên càng thêm viên mãn!

Bất luận kẻ nào một khi chân thân đột phá thì thần hồn đều sẽ được lợi, đạt

tới một trình độ tăng cường nhất định!

Lăng Tiếu vốn đã có thiên phú trọng hồn, tự nhiên cũng sẽ được lợi không nhỏ.

Nếu như nói lúc trước thực lực thần hồn của Lăng Tiếu chỉ đạt tới thần hồn đỉnh phong, vậy thì trang thái bây giờ chính là cảnh giới đỉnh phong tiểu viên mãn, chỉ cách ly đại viên mãn một bước nữa mà thôi!

Nếu như thực lực chân thân của Lăng Tiếu tiếp tục tiến thêm một bước nữa, hoặc là hấp thu thêm một ít thần hồn nữa, liền có thể chính thức đại tới cảnh giới đại viên mãn.

Cảnh giới đại viên mãn có thể so sánh với đẳng cấp đỉnh phong của lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương.

Hôm nay thần hồn của hắn đạt tới tiểu viên mãn vẫn tiếp tục bộc phát chiến lực lên bảy mươi lần, như vậy cũng có thể so sánh với đại viên mãn, có thể thật sự có tư cách đánh một trận phân cao thấp mà không bại bởi bọn hắn.

Hơn nữa Bạo Phong thân pháp kia được phát huy đến cực điểm, lấy một địch hai chắc hẳn cũng không có vấn đề gì, tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện tình thần hồn bị đánh bại giống như trước kia nữa.

Bây giờ Lăng Tiếu đã có được tự tin trước nay chưa từng có, bây giờ hắn thật sự rất muốn đi ra ngoài đại chiến mấy trăm hiệp với đám người lão tộc trưởng Lôi tộc.

- Với thực lực bây giờ của ta, ẩn vào trong không gian lôi điện lấy Thủy Nguyên thạch chắc cũng không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu tự tin tự nói, bỗng nhiên hắn lại nói:

- Đúng rồi, sao ta lại không bị Hỗn Độn Thiên Lôi oanh kích nhỉ?

Lăng Tiếu ngẩn đầu lên nhìn, hắn kinh hô:

- Thế giới Hỗn Độn làm sao lại xuất hiện chứ? Nó rõ ràng có thể ngăn cản được oanh kích của Hỗn Độn Thiên Lôi, không… không phải là thế, mà chính là dung hợp lực lượng thiên lôi, cái này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, hắn hoài nghi có phải mình bị hoa mắt hay không.

Nhưng sự thật lại ở trước mắt, do đó hắn không thể không tin được.

- Thế giới Hỗn Độn, Hỗn Độn Thiên Lôi, chẳng lẽ sinh vật của một phương thế giới này muốn dung hợp các loại Thủy Nguyên lực để có thể thật sự sinh sống hay sao? lực lượng ngũ hành theo truyền thuyết đúng là căn cơ của tạo vật, nhưng bốn loại lực lượng Phong, Lôi, Ám, Quang khác rất khó gặp, có phải có bốn loại lực lượng này sẽ khiến bọn chúng thăng tiến hay không?

Lăng Tiếu dường như đã hiểu được cái gì đó, để hắn sản sinh ra một loại cảm giác từ trước tới nay chưa từng nghĩ qua.

Cũng không biết đã trải qua bao lây, mắt của Lăng Tiếu nguyên bản từ mê mang biến thành phức tạp, cuối cùng hắn đã hiểu rõ!

- Đúng vậy, nhất định là như thế rồi, ngũ hành tạo vật, nhưng phong lôi lại có thể giúp sinh vật có được cảm giác biến hóa, mà Hắc ám và quang minh lại phân ra thành đêm ngày, khiến sinh vật sinh tồn và hủy diệt theo quy tắc, cái này mới thật sự tạo thành lực lượng!

Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn kinh quát.

- Bây giờ một phương thế giới Hỗn Độn này đã có ngũ hành, lực lượng phong cùng lôi, còn thêm hai thuộc tính Ám và Quang, nói không chừng ta có thể chính thức sáng tạo ra kỳ tích vĩnh hằng!

Lăng Tiếu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn đều có một loại cảm giác không thể chờ đợi được mà nghĩ đến việc thu thập các loại lực lượng khác.

- Đúng, thế giới Hỗn Độn này chạy ra giúp ta thu thập Hỗn Độn Thiên Lôi này, ta nên thu hồi nó như thế nào? Nếu như sau khi thu hồi, Hỗn Độn Thiên Lôi này có thể oanh kích ta hay không?

Lăng Tiếu có chút cảm thấy khó xử.

Lúc này, từng đạo âm thanh long ngâm ở phía không xa vang lên lặp đi lặp lại, chấn động khiến cho Hỗn Độn Thiên Lôi phụ cận cũng đều hướng về tứ phương mà đi.

- Ách, ta thiếu chút nữa đã quên còn có gia hỏa này nữa.

Lăng Tiếu vỗ vỗ ót nói.

Bỗng dưng, một đầu Chân Long lấy tử sắc là chính từ phương xa bay nhanh lại đây.

Long thủ của nó uy vũ, long khu xoay quanh thon dài, long giáp lóe ra không ngớt, long trảo to lớn hung hãn, long vĩ dao động không ngừng, từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi đánh ở xung quanh, hoàn uy rõ rệt, tôn quý dị thường!

Đây chính là Lôi Giao Long đã thoát biến thành công trở thành Chân Long thần thú, bây giờ nó có thể được xưng là Lôi Long, cũng có thể xưng là Hỗn Độn Lôi Long.

Nó lấy thiên lôi là chủ, nhưng đã trải qua hai năm được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy lễ, khiến cho bên trong thân thể của hắn đã ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi kinh khủng nhất, thành tựu Long Vương chí cao vô thượng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2607 - Băng Long Đại Nhân Có Lời Hảo Hảo Nói! (2)

Thực lực bây giờ của nó đã tăng vọt lên, trực tiếp đạt tới thập nhất giai đỉnh phong, một lần tăng lên tới hai bậc, lại dùng thần thú chi uy của nó, cho dù là cường giả đỉnh phong như Lôi tộc lão tộc trưởng cùng Lôi Tiếu Cương gặp phải đều phải nhượng bộ lui binh!

Lăng Tiếu nhìn Hỗn Độn Chân Long uy vũ này, lại nghĩ tới Long Vương của Kim Long nhất tộc cùng đầu Băng Long đỉnh phong từ trong băng sơn mười vạn năm kia, đây rõ ràng là tồn tại cao nhất rồi.

Chỉ là không biết cuối cùng một đầu nào sẽ cường hãn hơn, hắn cũng nói không chuẩn rồi!

- Lão đại, ngươi không có việc gì chứ?

Hỗn Độn lôi long đi tới bên cạnh thế giới Hỗn Độn, đối với Lăng Tiếu kinh quát lên.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu đáp:

- Ta không có việc gì, ngươi tước ở bên ngoài đi, đừng tiến vào!

Thế giới Hỗn Độn này có thể ngăn cản được Hỗn Độn Thiên Lôi, có trời mới biết có lực sát thương gì ngăn cản Hỗn Độn Lôi long hay không?

Hỗn Độn Lôi long nghe theo lời của Lăng Tiếu, quanh quẩn ở bên ngoài nói:

- Lão đại, ta không còn sợ Hỗn Độn Thiên Lôi ở chỗ này nữa rồi, ngươi

muốn đi ra thì ta sẽ mang theo ngươi, nhân loại muốn truy sát chúng ta, ta muốn khiến bọn họ đẹp mắt!

- Ừ, yên tâm đi, rất nhanh chúng ta có thể quay trời về rồi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Sau đó, hắn đang tự hỏi phải làm thế nào để thu hồi thế giới Hỗn Độn này.

- Lúc trước là thế giới Hỗn Độn này tự động tiến vào trong thức hải của ta, hôm nay ta lại có thể hay không cảm ứng thử một chút, xem thử có thể thu hồi nó được không?

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, ý niệm đột nhiên xuất hiện, sau đó kinh quát một tiếng:

- Thu lại cho ta!

Bỗng nhiên, thế giới Hỗn Độn này cư nhiên lại lập tức nhỏ lại thành một đoàn lực lượng ngũ sắc hướng về đỉnh đầu của Lăng Tiếu quán chú mà xuống.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, tựa hồ như bị luồng lực lượng này sinh sinh mà tiến vào, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngay lúc thế giới Hỗn Độn này được thu vào, Hỗn Độn Thiên Lôi mênh mông trong nháy mắt từ phía trên cuồn cuộn oánh kích tới.

Liền ở lúc Hỗn Độn Thiên Lôi này muốn đánh vào đỉnh đầu Lăng Tiếu, Hỗn Độn Lôi Long lại gầm thét một tiếng, long vĩ quét ngang đến, đánh ra một phương chân không, khiến Lăng Tiếu không bị Hỗn Độn Thiên Lôi oanh kích trúng.

Sau khi thế giới Hỗn Độn rơi vào trong thức hải, Lăng Tiếu mới cảm thấy dễ chịu không ít.

- Vì sao nguồn lực lượng này lại không thể giúp ta tăng thực lực lên nhỉ?

Lăng Tiếu có chút không hiểu nói.

Nếu như có thể vận dụng được lực lượng này, nhất định có thể uy lực diệt thế.

Bất quá hắn đã có thể lục lọi ra được một ít lợi ích, thần lực của hắn đã có lây nhiễm lực lượng Hỗn Độn, khiến cho hắn kinh khủng hơn thường nhân rất nhiều rồi, hơn nữa lực lượng đánh ra cũng tăng lên gấp bội, phải biết thỏa mãn!

Hơn nữa bây giờ hắn còn có thể tự động thu phát thế giới Hỗn Độn này, cũng có thể coi như là một thu hoạch lớn rồi!

- Ở trong Hỗn Độn Lôi Vực này, nó có thể đồng hóa Hỗn Độn Thiên Lôi. Có lẽ đến nó đi đến một không gian khác, có lẽ cũng sẽ có hiệu quả đồng dạng, sau khi thu thập hết chín loại lực lượng, không biết đột nhiên có thể thật sự trở thành vật còn sống hay không nữa!

Lăng Tiếu phỏng đoán nói.

Bây giờ hắn cũng không có thời gian để tự hỏi mọi chuyện, phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này rồi nói tiếp.

Quanh thân Hỗn Độn Lôi Long lấp lánh hào quang hộ thể cường đại, ngăn cách những luồng Hỗn Độn Thiên Lôi này ra, nắm chặt Lăng Tiếu ở trên người, chuẩn bị mang theo Lăng Tiếu rời khỏi chỗ này.

Chỉ là Lăng Tiếu lại đột nhiên nghĩ tới một việc khác, sau đó nói với Hỗn Độn Lôi Long phía đối diện:

- Đừng vội vàng đi ra bên ngoài, cứ đi dạo xung quanh một chút đã!

Hỗn Độn Lôi Long cũng không hỏi lại, sau khi gào rú một tiếng liền đâm sâu hơn vào bên trong.

Vị trí của bọn hắn vốn chỉ là mảnh đất bên cạnh Hỗn Độn Lôi Vực mà thôi, hôm này mới thực sự là đi vào vực thâm.

Gần như mỗi một địa phương của Hỗn Độn Lôi Vực đều có lực lượng không sai biệt lắm, cho dù là đi thẳng vào bên trong, Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng bạo cũng chỉ dày đặc như thế mà thôi.

Lực lượng ở mỗi một địa phương đều đáng sợ như thế rồi, còn tiếp tục khủng bố hơn thì có thể khủng bố tới mức nào nữa chứ, như vậy thật sự quá mức không có thiên lý.

Sở dĩ Lăng Tiếu không muốn trực tiếp rời khỏi, không phải sợ hai Chí tôn đỉnh phong của Lôi tộc, mà là muốn đi tìm Thủy Nguyên thạch.

Nếu ở trong Hỗn Độn Lôi Vực không có Thủy Nguyên thạch được hình thành, như vậy ở địa phương khác cũng sẽ không có.

Chỉ là lãnh thổ của Hỗn Độn Lôi Vực này vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn những không gian kia biết bao nhiêu lần, có thể sẽ không thể tìm được.

Lăng Tiếu ngồi ở trên Hỗn Độn Lôi Long chuyển động ở trong này suốt hai tháng, ngoại trừ Hỗn Độn Thiên Lôi không biên giới a, hắn không hề phát hiện ra bất kỳ cái gì tồn tại nữa.

Cái này khiến cho hắn có chút buồn bực, không biết phải tìm kiếm bao nhiêu lâu nữa mới có thể tìm được!

Một ngày kia, trong lúc Lăng Tiếu đang nhàm chán liền nhớ tới hai thần khí kia, Băng Hỏa kiếm cùng Kim Long thương.

- Nếu như mượn nhờ Hỗn Độn Thiên Lôi chỗ này một lần nữa tôi luyện bọn chúng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Lăng Tiếu chợt lóe linh quang, thầm thì tự nói.

Chỉ là rất nhanh hắn liền bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hắn nghĩ đến chỉ sợ khi hai thần khí này mới xuất hiện, sẽ bị Hỗn Độn Thiên Lôi này hoàn toàn hủy diệt!

- Đúng rồi, ta có thể thu thập một ít Hỗn Độn Thiên Lôi, đợi đến lúc thu thập được nguyên liệu tốt nhất, tiếp tục để bọn chúng từ từ chịu đựng một phen sẽ không có vấn đề gì cả!

Lăng Tiếu lại nghĩ tới một biện pháp, vì vậy liền dùng Hắc Diệu thần đỉnh góp nhặt một ít Hỗn Độn Thiên Lôi.

Đồng thời hắn cũng nghĩ đến Hỗn Độn Thiên Lôi này đáng sợ, nếu dùng để đón địch thủ, tất nhiên có thể trực tiếp tiêu diệt bất luận địch nhân nào!

Hắc Diệu thần đỉnh là đỉnh cấp thần vật, nếu như để nó ở lại chỗ này bị Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng tập, e rằng nó cũng không chịu nổi mà nứt ra, nhưng là thu vào một ít bỏ vào trong không gian của hắn cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng mà, lúc hắn đang thu một ít Hỗn Độn Thiên Lôi, ở địa phương nào đó

rõ ràng có một khối đá màu tím.

Khối đá này màu tím là chủ yếu, những màu sắc khác là phụ, tiếp nhận sự tôi luyện của những Hỗn Độn Thiên Lôi này, thế nhưng cư nhiên lại không bị đánh vỡ, ngược lại còn có thể hấp thu được Hỗn Độn Thiên Lôi này.

Khối đá lớn này không phải chính là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính mà Lăng Tiếu đang ngày đêm tìm kiếm hay sao?

Cái này có thể không phải là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính bình thường, mà là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính chứa đựng Hỗn Độn chi khí.

Hỗn Độn Lôi Long cũng phát hiện ra sự hiện hữu của nó, lập tức gầm thét một tiếng phóng nhanh qua, muốn lập tức cắn nuốt sạch nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2608 - Ta Nhớ Ngươi Muốn Chết! (1)

Lăng Tiếu vội vã kinh hô:

- Đừng nuốt, đó là Thủy Nguyên thạch ta muốn tìm!

Hỗn Độn Lôi Long dừng lại ở trước Thủy Nguyên thạch, tạm thời dừng lại, hắn nói:

- Lão đại, ta nuốt hắn nhất định có thể càng mạnh hơn, hắn chính là vật thích hợp với lực lượng của ta!

- Quên đi, cho ngươi dùng chính là lãng phí rất nhiều đó!

Lăng Tiếu nói.

Ngay lúc hắn muốn thu lấy Thủy Nguyên thạch này, ở bên cạnh đột nhiên xuất hiện dị động, một âm thanh thú rống vang lên!

Thủy Nguyên thạch đột nhiên bị một đạo Hỗn Độn Thiên Lôi cuốn lấy bay về một phương hướng khác.

- Di, lại có thánh thú ở chỗ này sao? Nhất định là tồn tại hung hãn cường đại nhất rồi!

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Hỗn Độn Lôi Long bất mãn rốt lên, thần vật đã đến miệng nó không thể bị thánh thú khác đoạt lấy được.

Nó gầm thét một tiếng, nhanh chóng đuổi theo phương hướng đó, tốc độ đáng sợ có thể xưng là cực kỳ nhanh chóng!

Nó trực tiếp trùng kích khiến những Hỗn Độn Thiên Lôi kia đều tản ra hai bên.

Nhưng mà tốc độ của thánh thú lấy đi Thủy Nguyên thạch cũng cực kỳ nhanh chóng, cho dù là Hỗn Độn Lôi Long dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo, vẫn không thể đuổi kịp theo nó.

Lăng Tiếu cũng bị việc này làm giật mình, hắn có thể nghĩ đến thánh thú có thể sinh tồn ở chỗ Hỗn Độn này tuyệt đối là bất phàm, nhưng lại không nghĩ đến tốc độ của nó lại có thể so với tốc độ của Hỗn Độn Lôi Long còn nhanh hơn.

- Chỉ sợ đuổi đến nơi sẽ có một phen ác đấu mất!

Lăng Tiếu híp mắt thầm thì.

Hỗn Độn Lôi Long hiển nhiên là đã bị chọc giận, nó vừa mới thoát biến, hơn nữa đã trở thành Hỗn Độn Lôi Long chí cao vô thượng, rõ ràng ngay cả một thánh thú cũng không phát hiện ra khiêu khích uy nghiêm, thật sự không thể tha thứ được!

Bỗng nhiên, lực lượng của Hỗn Độn Lôi Long được tăng lên mười mấy lần, tốc độ lại lần nữa tăng lên, khí thế trở nên đáng sợ vô cùng!

Mà chỉ trong nháy mắt, rốt cục Hỗn Độn Lôi Long đã đuổi theo thánh thú đã cuốn đi Thủy Nguyên thạch, một đạo âm thanh long ngâm rít gào, chấn kinh cả trăm vạn dặm, khiến cho cả Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng bạo cũng bị đánh nát.

Mà thánh thú không biết tên phía trước thình lình bị tiếng hống mà sợ hãi kêu to một tiếng, bị chấn động đến lật mình, Thủy Nguyên thạch cũng thoát khỏi khống chế của nó, rơi xuống một phương hướng khác.

- Lấy Thủy Nguyên thạch trước đã!

Lăng Tiếu lập tức kinh hô.

Miệng Hỗn Độn Lôi Long khẽ hút, đại lượng Hỗn Độn Thiên Lôi bị hắn hút nhập vào trong người, một khối Thủy Nguyên thạch kia cũng bị hút bay lại đây.

Nhưng mà, đầu thánh thú không biết tên kia rốt cục lại quay người cắn xuống!

Cả người cũng mang theo một luồng lực lượng khổng lồ đáng sợ, bay thẳng trùng kích tới hướng Hỗn Độn Lôi Long.

Cuối cùng bây giờ Lăng Tiếu đã nhìn thấy dáng vẻ của thánh thú này, sắc mặt hắn chấn kinh nói:

- Tại sao, tại sao lại là lôi xà chứ? Không, tại sao lại là lôi ngạc, xem ra có thể là biến dị, hoặc là lôi xà huyết mạch thái cổ cùng lôi ngạc hợp thân!

Đây chắc chắn là một lôi xà ngạc có huyết mạch thái cổ biến dị, hơn nữa còn là Hỗn Độn Xà Ngạc có được Hỗn Độn Thiên Lôi, thực lực một chút cũng không hề kém so với Hỗn Độn Lôi Long.

Thân nó dài cả vạn thước, đầu như loài ngạc, nhưng thân lại giống như thân cá sấu, có từng mảnh ngạc lân cùng với ngạc trảo, trên lưng dài tràn ngập những đốt sống lưng, thoạt nhìn vô cùng hung ác hung hãn!

Nó bay thẳng tới đụng vào phía trên Hỗn Độn Lôi Long, hình dáng kia rất hung hăng, cường đại.

Trước khi nó tới, Lăng Tiếu đã trước một bước mang Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính cất vào trong người.

Hỗn Độn Lôi Long cũng không cam chịu yếu thế, cũng đón nhận lấy Hỗn Độn Xà Ngạc này, thân thể cường đại trực tiếp đánh vào nhau.

Bang bang!

Giống như lực lượng của thiên vạn quân đụng vào nhau, rất nhiều lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng vung ra bốn phương.

Khi thân của hai thú va chạm vào nhau, lực lượng vô cùng khủng bố, bất luận là chí tôn bình thường hoặc thánh thú nào tới gần cũng đều sẽ bị đập thành bột phấn.

Lăng Tiếu ngồi ở phía trên Hỗn Độn Lôi Long đều cảm thụ lực lượng đáng sợ này, khiến hắn cảm thấy có chút tâm kinh nhục khiêu, sợ lại bị đánh văng ra bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực này.

Thân thể của Hỗn Độn Lôi Long và Hỗn Độn Xà Ngạc dây dưa lại với nhau, hung trảo hung hăng trảo lấy, lân phiến không ngừng văng tung tóe khắp nơi, rất nhiều huyết thú văng tung tóe ra ngoài.

Từng đạo âm thanh gào rù kinh động không dứt ở chỗ này.

Thân thể của Hỗn Độn Xà Ngạc này rõ ràng không hề yếu hơn so với Hỗn Độn Lôi Long, nó có thể cùng Hỗn Độn Lôi Long liều đến ngươi sống ta chết, cũng không hề bị hạ xuống thế hạ phong.

Nó chính là thường xuyên sinh sống ở trong Hỗn Độn Thiên Lôi này, thân thể sớm đã bị tẩy rửa qua không biết bao nhiêu lần, nếu không phải là đỉnh cấp Cổ thần khí, cũng đừng mơ tưởng có thể làm tổn thương tới nó.

Nếu không phải Hỗn Độn Lôi Long đã đạt tới một bước đỉnh phong như bây giờ, chỉ sợ nó cũng rất khó có thể ngăn cản được sự đụng độ, nộ trảo của Hỗn Độn Xà Ngạc này.

Hỗn Độn Lôi Long cảm thấy vô cùng tức giận, nó đường đường là thần thú, cư nhiên lại không thể đè chết thánh thú cấp thấp này, nó không nhịn được mà hút lực lượng của Long Châu vào, lực lượng của nó trong nháy mắt bạo trướng lên mấy chục lần, long uy khuếch tán về bốn hướng, thân thể biến lớn lên vài phần, long trảo bắt về hướng Hỗn Độn Xà Ngạc.

Leng keng!

Lân giáp của Hỗn Độn Xà Ngạc bị đại lượng trảo đánh trúng, vết máu dài trong nháy mắt xuất hiện, sâu đến mức xương cốt cũng hiện ra, khiến nó đau đến mức liên tục kinh rống lên.

Hỗn Độn Xà Ngạc phản kháng, đầu rắn cắn lên trên người Hỗn Độn Lôi Long, thế nhưng rõ ràng lại không thể nào phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long, ngược lại còn bị Hỗn Độn Lôi Long quét bay ra bên ngoài.

Hỗn Độn Lôi Long không nghĩ muốn dừng lại, long vĩ của nó mở ra đuổi theo về hướng Hỗn Độn Xà Ngạc, cắn về phía cổ của nó.

Đại chiến giữa các thánh thú, bình thường chủ yếu đều dùng thân thể để so đấu.

Hỗn Độn Lôi Long chiếm được lực lượng mạnh hơn, rốt cục đã hoàn toàn áp chế được Hỗn Độn Xà Ngạc, chiếm hết thế thượng phong!

- Cũng không tệ lắm, cũng xem như có một chút long uy!

Lăng Tiếu tán dương nói.

Nếu Hỗn Độn Lôi Long bị Hỗn Độn Xà Ngạc áp chết hoặc bất phân thắng bại, như vậy sẽ khiến Lăng Tiếu cảm thấy quá thất vọng rồi!

Nhưng mà, một tiếng này của Lăng Tiếu lại kéo đến họa sát thân!

Hỗn Độn Xà Ngạc rõ ràng đã bắt đầu sợ hãi, nó muốn tránh thoát khỏi công kích của Hỗn Độn Lôi Long, thế nhưng lại lộ ra một chút vô lực. Nhưng đến khi nó đột nhiên nghe được thanh âm của Lăng Tiếu, liền bắt đầu dời mục tiêu về hướng Lăng Tiếu.

Chỉ thấy nó nhẫn nhịn bị công kích của Hỗn Độn Lôi Long làm đau đớn, đau rắn cư nhiên lại cắn về phía của Lăng Tiếu.

Một cái miệng tràn đầy thị huyết, răng nanh mang theo hơi thở sắc bén cùng với từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi, lăng không thôn phệ mà đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2609 - Ta Nhớ Ngươi Muốn Chết! (2)

Người bình thường nếu gặp phải miệng rắn đáng sợ như thế này, chỉ sợ đã bị dọa đến nhũn cả chân!

Nhưng nói thế nào thì Lăng Tiếu cũng là thân thể cường đại đã trải qua bách chiến, làm sao có thể bị dọa được chứ?

Thân hình hắn lui về phía sau, trong tay khẽ vung, một ám khí nhanh chóng vung ra!

Thiên Lôi tử, ám khí vô địch mà Lăng Tiếu thu được từ trên người của Lôi tộc nhân.

Cái này đã đạt tới thập nhất giai, Lăng Tiếu tổng cộng ném ra mấy khỏa, tất cả đều rơi vào trong miệng của Hỗn Độn Xà Ngạc.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ trong nháy mắt trở nên oanh bạo, đầu rắn kia liên tục bị nổ tung đến liên tục lùi lại phía sau, từng khối thịt tươi bắn ra, đầu rắn gần như hoàn toàn bị nát!

- Cho dù thân thể ngươi có lợi hại hơn nữa thì miệng rắn vẫn yếu ớt như thế, rất dễ bị đánh nát!

Lăng Tiếu cười châm biếm nói.

Hắn thiếu chút nữa đã bị lực lượng này cắn trúng, nhưng thực lực của hắn đã

đạt tới Cao cấp, thân thể cũng cường đại đến cảnh giới rất cường hãn, hơn nữa dưới sự phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long, ngược lại cũng không hề gây ảnh hưởng đến hắn.

Hỗn Độn Lôi Long lập tức điên cuồng cắn về phía Hỗn Độn Xà Ngạc, đem từng khối thịt trên người nó cắn rớt từng miếng một!

Hỗn Độn Xà Ngạc đã nhanh chóng bị sụp đổ, nó không có tâm luyến chiến nữa, nhưng lại không thể tránh được sự dây dưa của Hỗn Độn Lôi Long, chỉ có thể càng không ngừng tê minh tránh né.

Lăng Tiếu cũng không thích quan sát nữa, hắn đã kiếm được khối Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính rồi, chuyến đi này đã không hề vô ích!

Sau đó cũng nên rời khỏi nơi hung hiểm này rồi!

Lúc Hỗn Độn Lôi Long đang nuốt sống Hỗn Độn Xà Ngạc này, mấy đạo thanh âm thú rống kinh vang lên, vài đạo thân ảnh không lồ vội vã từ một phương hướng khác trùng kích lại đây.

- Cái gì, còn… còn có nhiều Hỗn Độn Xà Ngạc như vậy sao, Lôi Long chạy mau!

Lúc Lăng Tiếu nhìn thấy những hung thú đang trùng kích lại đây, rõ ràng đều là cùng một loại với Hỗn Độn Xà Ngạc, mỗi một con đều có thực lực đỉnh phong.

- Lão đại sợ cái gì chứ, ta có thể đối phó được với bọn chúng mà!

Hỗn Độn Lôi Long nếm qua Long Châu khiến lực lượng của nó vô cùng cường đại, vô cùng ngạnh khí nói.

- Ngươi không sợ nhưng bản cung sợ, đừng nói nhiều, mau chạy đi!

Lăng Tiếu phẫn nộ mắng.

Hỗn Độn Lôi Long có thể giống như cá gặp nước ở chỗ này, có thể tha hồ khai chiến, nhưng hắn lại không hề giống như thế, vạn nhất từ trên người Hỗn Độn Lôi Long này ngã văng ra ngoài, vậy cũng không phải là chuyện đùa nha.

Hỗn Độn Lôi Long có chút không cam lòng, một ngụm cắn lấy đầu Hỗn Độn Xà Ngạc, sau khi nuốt xuống một ít mới mở ra long vĩ gấp rút chạy về phía xa!

Những Hỗn Độn Xà Ngạc kia không ngừng đuổi theo ở phía sau, kéo theo rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng oanh kích tới hướng Hỗn Độn Lôi Long bên này.

- Dùng toàn lực để bay cho ta, nhất định không thể để bọn chúng đuổi theo!

Lăng Tiếu cảm nhận được phía sau lưng truyền tới từng trận lực lượng đáng sợ, không thể không thúc giục nói.

Hỗn Độn Lôi Long gầm thét một tiếng, lực lượng nhanh chóng tăng lên cao, tốc độ cũng đồng thời bạo trướng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu cũng Hỗn Độn Lôi Long mới thoát được truy kích!

- Ở chỗ này một thời gian dài như thế, làm sao lúc này mới đụng phải những thánh thú Xà Ngạc kia chứ, chẳng lẽ bên kia là địa bàn của bọn chúng? Không biết còn có những thánh thú nào khác không?

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá, hắn cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại chỗ này.

Cho dù còn có Thủy Nguyên thạch khác, hắn cũng không muốn tìm, với lại hắn cũng không phải là Lôi thuộc tính, hắn chỉ cần một viên đã đủ rồi.

Lăng Tiếu để Hỗn Độn Lôi Long bắt đầu hướng ra bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực.

Ước chừng khoảng nửa tháng sau, bọn hắn rốt cục đã rời khỏi Hỗn Độn Lôi Vực khủng bố nhất thế gian này!

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng cảm khái, chính mình rõ ràng vẫn có thể còn sống, thật sự là may mắn nha!

- Lão đại, có muốn đi truy sát những người kia không, để những người truy sát chúng ta phải đẹp mặt!

Hỗn Độn Lôi Long vô cùng tự tin nói.

- Muốn đi thì chính nhà ngươi đi đi, bản cung không rảnh để đi làm việc đó!

Lăng Tiếu nói.

Tuy nói thực lực của bọn hắn thăng tiến lớn, nhưng xông vào không gian lôi điện chỉ sợ sẽ không tốt số giống như lần trước nữa!

Trước hết phải tìm hiểu kỹ càng nội tình của Lôi tộc đã!

Huống chi trong lòng Lăng Tiếu vẫn có một chỗ vô cùng hổ thẹn đối với chỗ đó, không nghĩ muốn đối mặt với nàng nữa!

- Hy vọng ngươi một mực sống được tốt!

Lăng Tiếu để lại một đạo than thở, sau đó nhanh chóng cùng Hỗn Độn Lôi Long phi nhanh về một phương hướng.

Lăng Tiếu cũng không hề biết, hắn vừa mới đi không bao lâu sau, một đạo hư ảnh phân thân lại xuất hiện ở phía trên chỗ của hắn.

- Ta cảm nhận được nơi này vừa có khí tức lui tới, chẳng lẽ là những tên Hỗn Độn Xà Ngạc kia chạy loạn ra sao? Cái này không có khả năng!

Hư ảnh phân thân tự nói một tiếng, rất nhanh đã biến mất ngay tại chỗ.

Nếu Lăng Tiếu nhìn thấy hư ảnh phân thân này, chỉ sợ hắn cùng Hỗn Độn Lôi Long đều khó chạy khỏi cái chết, bởi vì đây chính là Lôi Chiến Dương sống lại từ trong Hỗn Độn Lôi Vực.

Chân thân của hắn còn ở trong không gian lôi điện, nhưng là vì cảm giác được bên này có dị động, nên trong nháy mắt đã phân thân bay tới chỗ này, thủ đoạn này vừa nhìn đã biết nghịch thiên đến bực nào!

Cần phải biết cho dù là Chí tôn Thủy thần đỉnh phong muốn từ không gian lôi điện bay tới chỗ này đều cần phải có thời gian mấy ngày.

Chỉ qua thời gian hai năm, ở trong ngoài lãnh thổ đều phát sinh ra rất nhiều chuyện!

Đầu tiên là đệ nhất dược thần của Dược Minh công hội Thiên Vực chật vật trốn về Thiên Nguyên địa vực, hơn nữa còn công bố tất cả Chí tôn ở Thiên Vực nếu như gia nhập liên minh Dược Minh công hội sẽ được thưởng thần đan Chí tôn, dùng cái này đến tăng cường thực lực của Dược Minh công hội.

Đồng thời tuyên bố Dược Minh công hội sẽ cùng Thiên Long môn làm đồng minh trung thành nhất, hai thế lực bá chủ lớn sẽ cùng nhau tương trợ!

Bọn họ ngoài việc thống nhất Thiên Vực để đối kháng với Ma Hổ tộc, còn phải tích lũy lực lượng để một ngày kia đối phó với Lôi tộc ở vực ngoại!

Dược Minh công hội có tiếng tăm lừng lẫy ở trong Thiên Vực, lực hiệu triệu của bọn họ tự nhiên là vô cùng kinh người, khiến cho không ít Chí tôn Thủy thần liền gia nhập liên minh để cường đại thực lực.

Nhưng trong lần hiệu triệu ở Thiên Vực này, Sư Thương Dương vẫn không thỏa mãn, hắn đã khởi xướng một số mối quan hệ lâu năm bên ngoài của mình, đồng thời cũng thu hút mở rộng với các Chí tôn ở vực ngoại.

Không thể không nói tác dụng hiệu triệu của Dược Thần vô cùng cường đại, lại thêm việc Dược Minh công hội bọn họ không chỉ có một dược sư, khiến cho tất cả các Chí tôn bên ngoài vực cũng đều nhảy vào!

Hành động ngày hôm nay của Dược Minh công hội khiến không ít thế lực đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, cảm thấy trời hôm nay đều muốn thay đổi rồi!

****

Đôi lời khi cùng các bạn đi đến gần hết bộ truyện này: Mình là Admin website DocTruyen.Org. Mình cảm thấy website tunghoanh rất bóc lột tiền bạc của anh em

Thứ nhất: Theo mình theo dõi thì họ chỉ lấy tiền của member để up thôi

Thứ hai: Họ Copy của web khác rồi mua thêm 1,2 chương để nhanh hơn rồi đặt pic rất khó chịu

Thứ ba: Họ lấy tiền của các bạn với mục đích thương mại:

_ Card 50k 100k họ cũng chỉ post 50 chương - 100 chương

_ Trong khi đó card 50k mình có thể up được 55 chương - 100k mình up được 115 chương cho các bạn

_ Nếu 50k,100k chuyển khoản vietcombank số chương tương ứng sẽ là: 66 chương và 130 chương

Nếu các bạn muốn góp truyện thì ủng hộ tại DocTruyen.Org để mình up nhanh nhất nha, bên cạnh đó truyện nào hay thì mình sẽ đăng ký và up truyện đó hàng ngày từ 10-15 chương của mình nữa.

Cảm giác web họ cướp tiền mình rất ức chế nên có đôi lời tâm sự. Cảm ơn các bạn ạ:D

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2610 - Thiên Vực Cổ Tộc!

Mà ở trên Thiên Long địa vực, Quang Minh thành đã có từ trăm vạn năm trước đột nhiên bay lên, xông ra vực ngoại, mang theo tất cả người của Dực Nhân tộc rời khỏi Thiên Vực.

Một màn này có không ít người đều nhìn thấy, mỗi người càng là kinh hãi không thôi!

Bọn hắn mới biết được tòa thành Quang Minh này rõ ràng là một tòa thần khí không gian, bằng không làm sao có thể rời khỏi địa tâm mà đi.

Không ít người trong bọn hắn đều hiểu rõ, Dực Nhân tộc muốn dời bộ tộc đến lãnh thổ không gian.

Cũng có không ít Dực Nhân tộc sớm sinh hoạt ở bên ngoài lãnh thổ, những người này rời khỏi đây cũng biểu thị cho việc nhân gia sẽ không để tộc nhân ngu ngốc ở lại Thiên Vực này để mà phát triển nữa.

Kim tộc, Cổ Tộc tối cường ở Thiên Long địa vực, bọn họ lộ ra rất bình tĩnh, ngoại trừ hưởng ứng tuyên ngôn liên minh với Dược Minh công hội ra, cũng không có quá nhiều hành động.

Ngược lại Liệt Viêm Thương Minh cùng Nhật Nguyệt Tông cũng tuyên bố đi theo Thiên Long môn, nguyện ý kết liên minh với Thiên Long địa vực.

Tẩy Kiếm trang thân làm đại thế lực đứng thứ hai lại bảo trì trầm mặc,

Bọn hắn ai cũng không biết rõ, Kim tộc cùng Thiên Long môn đang lợi dụng

thần đan Chí tôn trước kia Lăng Tiếu lưu lại để tăng cường thực lực, chỉ trong ngắn ngủi vài năm đã tăng trưởng lên mấy chục Chí tôn Thủy thần, có không ít người cũng đã đột phá.

Không ít thần vương cũng nhận được rất nhiều bồi dưỡng, thực lực đều đột nhiên tăng mạnh.

Về phần Ma Hổ tộc trong nhiều năm trước bị Lôi tộc hủy diệt, bọn hắn mới bắt đầu cùng Lôi tộc không chết không thôi, ngăn trở một đám đại quân của Lôi tộc, chỉ là không thể đủ để lưu lại toàn bộ bọn hắn.

Đồng thời bọn họ cũng tuyên bố một tin tức, ai có thể lấy được đầu của Lăng Tiếu có thể thu được thu được thù lao đỉnh cấp thần vật, nếu có thể bắt sống thì phần thưởng sẽ tăng lên gấp bội!

Bọn họ muốn giết chết đầu sỏ Lăng Tiếu này cho thống khoái rồi!

Đồng thời bọn hắn cũng phong tỏa Tây vực lộ, tựa hồ đang tiến hành hành động lớn gì đó, người nào muốn cường ngạnh tiến vào sẽ không thể đi ra.

Không ít người đều cảm ứng được hôm nay tựa hồ có rất nhiều biến hóa lớn.

Quả nhiên, một năm trước đột nhiên có một đại quân hàng lâm Thiên Nguyên địa vực, xuất thủ đối với Dược Minh công hội hội.

Dược Minh công hội cho dù trong một khoảng thời gian đã tăng cường không ít thực lực, nhưng lại không hề có bất luận một lực chống đỡ nào, cư nhiên đã bị những người này bắt giữ.

Sau khi tin tức này được truyền đến, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn kinh!

Người nào cũng không nghĩ đến, người công phá Dược Minh công hội hội lại là Ma Hổ tộc, bọn họ nhốt hết luyện dược sư của Dược Minh công hội, mà các đại thế gia luyện dược ở Thiên Nguyên địa vực cũng đều bị công kích.

Phàm là các luyện dược sư đạt tới Thánh dược sư đều bị bắt, không ít thế lực lại trực tiếp bị diệt môn, máu chảy thành sông.

Có người may mắn sớm một bước trốn ra khỏi Thiên Nguyên địa vực, đem tin tức này truyền ra bên ngoài.

Nhất thời, tất cả mọi người ở Thiên Vực đều bị chấn kinh!

Bởi vì bọn hắn sớm đã nghe nói có thế lực muốn thống nhất Thiên Vực, nhưng bọn hắn đều không cho là đúng, cảm thấy Thiên Vực to lớn, thế lực bên ngoài ai lại có được khí phách làm được việc này chứ?

Hôm nay người bắt giữ Dược Minh công hội lại là người của Ma Hổ tộc.

Người nào cũng không nghĩ đến, bọn họ lại dùng thủ đoạn lôi đình để nắm bắt được Dược Minh công hội, lại càng khống chế được Thiên Nguyên địa vực!

Một khắc này, các thế lực lớn nhỏ ở khắp nơi trong Thiên Vực đều tìm liên minh để liên hiệp lại, miễn cho đến lúc đó lại bị người khác công phá, như vậy thật sự là bi kịch rồi!

Đồng thời, bọn họ cũng chờ mong có thế lực có thể khiêu chiến với Ma Hổ tộc, đánh vỡ giấc mộng nhất thống Thiên Vực của bọn hắn!

Thế nhưng ngay cả Dược Minh công hội là thế lực lớn nhất Thiên Vực, lại cùng không có cách ngăn cản tiến độ của Ma Hổ tộc, vậy thì còn có thế lực

gì có thể làm được chứ?

Có lẽ bọn hắn chỉ có thể chờ mong Kim tộc cùng Thiên Long môn có thể xuất ra điểm quyết đoán đối chiến với Ma Hổ tộc đến cùng.

Kim tộc cũng phái người tới Thiên Nguyên địa vực tìm hiểu tin tức, chỉ tiếc lại là người có đi không có trở lại, trực tiếp bị giết chết ở Thiên Nguyên địa vực.

Sau khi Kim tộc trầm mặc một năm, rốt cục tập kết được đại quân của không ít đại thế lực ở Thiên Long địa vực, chuẩn bị tiến tới Thiên Nguyên địa vực để cứu người.

Hôm nay tổng cộng có ba trăm năm mươi Chí tôn Thủy thần cùng tụ hội ở bên trong Thiên Long thành.

Thiên Long môn do hai vị Chí tôn đỉnh phong Lăng Thái Mông và Lạc Đông thẳng cầm đầu, mà Liệt Viêm Thương Minh cũng có một lão nhân vật cấp đỉnh phong khác xuất hiện, Nhật Nguyệt Tông thì có Thiên Đế Nguyệt gia nhập liên minh, mặc khác cũng có một có một ít thế lực lớn khác, đồng thời lại có không ít các cường đại tán tu gia nhập theo lời hiệu triệu.

Những người này hoặc ít hoặc nhiều đều vô cùng cảm phẫn với hành vi của Ma Hổ tộc, muốn ngăn cản dã tâm thống nhất Thiên Vực của bọn hắn.

Trong lúc nhất thời, trong Thiên Long thành tập hợp đại bộ phận cường giả đính cấp của Thiên Long địa vực.

Đây tuyệt đối là một việc trọng đại mười vạn năm khó gặp!

Chỉ là bọn hắn cũng không hề nghĩ đến, trước khi nhóm bọn hắn kịp xuất phát, người của Ma Hổ tộc lại bất thình lình hàng lâm địa bàn của bọn hắn.

Lăng Tiếu còn chưa trở về, một tràng tinh phong huyết vũ sắp bắt đầu diễn ra ở nơi này.

Thiên Long thành đã là tòa thành bị phong tỏa, bất luận là kẻ nào cũng không thể xuất nhập được.

Ở phủ thành chủ, đám người Lăng Thái Mông, Lạc Đông Thăng, Liệt Hùng, Nhật Đế, Nguyệt Hậu liền tụ tập lại với nhau.

Bọn hắn bàn bạc thương nghị đã xong, lần thứ nhất này chủ yếu là sẽ cứu được Dược Minh công hội, cứu viện cho các thế lực của Thiên Nguyên địa vực, phá hủy âm mưu của Ma Hổ tộc.

- Mọi người còn có ý kiến gì khác không? Nếu như không có thì chúng ta công bố rộng rãi ra, tin tưởng bằng hữu của Dược Minh công hội đã sớm chờ lâu rồi!

Lăng Thái Mông ngồi ở vị trí chủ tọa nói với mọi người.

Những người khác đều không có nói chuyện, mỗi một người đều đã trải qua trạng thái chuẩn bị tốt để tác chiến.

Chỉ là một lúc sau đó, có một người đứng ở phía sau cùng đứng lên nói:

- Thái Mông đại nhân, sao các ngài không mời Kim Long thần thú đi trợ giúp, chỉ sợ thật sự rất khó có thể thành công cứu người, nói không chừng tất cả mọi người còn bị chôn vùi ở đó nữa.

Người này vừa nói xong, thần sắc tất cả mọi người đều biến đổi!

- Các hạ là?

Lăng Thái Mông nhìn người nọ hỏi.

Ở chỗ này tập hợp không ít người, Lăng Thái Mông cũng không phải người nào cũng đều nhận ra.

- Tại hạ chính là trưởng lão Cửu Hà đến từ Dược Minh công hội, ta tận mắt nhìn thấy rất nhiều người bị một phiến hắc vân vây xung quanh tiêu diệt, đó đơn giản giống như là ma vân có thể hình thành nên hắc động đáng sợ cắn nuốt hết mọi thứ, ăn mòn hết mọi thứ, thật là đáng sợ!

Người tự xưng là Chí tôn Thủy thần Cửu Hà mang theo vài phần sợ hãi nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2611 - Tiểu Tử Ngươi Chính Là Quái Thai! (1)

- Hắc Động Ma Vân là cái gì vậy? Chẳng lẽ người của Ma Hổ tộc có được Cổ thần khí rất đáng sợ sao?

Nhật Đế cảm thấy lạ lùng hỏi.

- Không, tuyệt đối không phải, ta nhìn không rõ Hắc Động Ma Vân kia là gì, nhưng nó lại giống không gian Hắc Động kia như đúc, khi ấy ta hoài nghi đó là dị tượng của không gian Hắc Động, sau này lúc nhìn thấy không ít người của Ma Hổ tộc xuất hiện, mới biết là do con người tạo thành, chính là nhờ sự tồn tại của Hắc Động Ma Vân này, khiến Ma Hổ tộc không cần phế người nào cũng nắm bắt được hết, thật là đáng sợ!

Cửu Hà nói, sau đó lại nhòn về phía Lăng Thái Mông nói tiếp:

- Không phải ta không tin vào thực lực của các vị, nhưng cái gì cũng nên cẩn thận, nếu có thể mới long vương Kim long đi sẽ khác, có thể cùng bọn họ phân cao thấp một phen, bằng không ta thật không nghĩ ra có cái dạng tồn tại gì mới có thể tiêu diệt được Hắc Động Ma Vân.

Tất cả mọi người có thể nhận ra được những lời nói này của Cửu Hà không phải là giả!

Nếu như chỉ dựa vào Hắc Động Ma Vân đã có thể bắt được Dược Minh công hội, vậy thì Hắc Động Ma Vân này xác thật là rất đáng sợ!

Cần phải biết ở bên trong Dược Minh công hội có hai nhân vật đại Chí tôn tồn tại, hơn nữa còn có không ít Chí tôn Thủy thần cường đại, dưới sự hợp

lực của bọn hắn mà cũng không thể đối phó được Hắc Động Ma Vân, như vậy có thể biết được cái đó đáng sợ tới mức nào.

- Kim Long nhất tộc có cùng nguồn gốc với tộc của ta, nhưng thật sự không phải là do chúng ta tùy tiện sai khiến là có thể hành động được.

Lăng Thái Mông nói, ngừng lại một chút hắn bổ sung một câu nói:

- Yên tâm đi, lần này chúng ta đã chuẩn bị rất vạn toàn, cho dù không thể làm nên việc lớn, nhưng nếu mọi người muốn toàn thân trở ra cũng không phải là vấn đề lớn.

Cửu Hà bất đắc dĩ nói:

- Nếu như Mông đại nhân đã quyết định thì ta cũng không tiện nhiều lời, ta nói lời này không phải là muốn đả kích khí thế của mọi người, mà là muốn nhắc nhở mọi người hết thảy phải bảo vệ an toàn là trên hết, bất kể như thế nào ta đều sẽ cùng mọi người chung tay trục xuất những tên xâm nhập vào Thiên Nguyên địa vực chúng ta ra ngoài!

- Tốt, nếu đã như vậy thì chúng ta xuất phát thôi, trực tiếp từ vực ngoại chạy tới Thiên Nguyên địa vực đi!

Lăng Thái Mông lập tức quả quyết nói.

Chỉ là vào lúc tất cả mọi người bọn họ vừa ra khỏi đại điện, bọn hắn lại phát hiện trên không trung bất thình lình xuất hiện một vòng mây đen.

Mây đen này che khuất bầu trời mà đến dần dần bao phủ Thiên Long thành, một cỗ hàn phong cuồng đại nổi lên, đám mây đen kịt giống như yêu ma, làm người khác cảm thấy tâm kinh nhục khiêu!

Tất cả các Chí tôn Thủy thần đều cảm nhận được luồng mây đen này là bất phàm!

Cửu Hà lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Đúng rồi… chính là nó, nó thật sự đã đến, phải làm như thế nào đây?

- Nó sao? Kia chính là Hắc Động Ma Vân sao?

Liệt Hùng bỗng nhiên nhăn mày nói.

- Không sai, chính là nó, đừng để cho nó hình thành, nhanh… Mọi người nhanh chóng dùng toàn lực công kích nó, đừng để nó hình thành lên hắc động, càng không thể để bất luận kẻ nào nhiễm phải những ma vân kia, lực ăn mòn ngay cả chúng ta cũng không thể chịu đựng nổi!

Cửu Hà kinh hoảng nói.

Lăng Thái Mông nhanh chóng kinh quát lên:

- Nó đã đến, xem ra người của Ma Hổ tộc cũng đã đến, chúng ta toàn lực ra tay, hủy diệt cái vật đang giả thần lộng quỷ này đi.

Lăng Thái Mông tay cầm kim thương, cả người trùng thiên đứng lên, một đạo công kích long hình từ trong kim thương của hắn rít gào mà ra, hư ảnh kim long vạn mét phóng kích thẳng về phía mây đen!

Cùng lúc đó, tất cả các Chí tôn Thủy thần sau lưng hắn cũng cùng nhau trùng thiên đứng lên, hơi thở đáng sợ chân kinh tất cả mọi nơi trong Thiên Long thành.

Năng lượng ngũ thải rực rỡ mênh mông càng không ngừng trùng kích mà

tới, khiến cả thiên địa một phương đều trở nên ngũ quang thập sắc.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ này đủ để hủy thiên diệt địa, một vòng oanh kích tới đám mây đen kia!

Tất cả người của Thiên Long thành đều kinh hô lên.

- Chuyện gì xảy ra vậy, nhiều…. nhiều lực lượng cường đại phải có biết bao nhiêu Chí tôn Thủy thần ra tay chứ, chẳng lẽ có địch thủ tập kích thành của chúng ta hay sao?

- Một năm trước Dược Minh công hội bị công hãm, Thiên Nguyên địa vực bị đóng cửa phong tỏa, nghe nói là do Ma Hổ tộc gây nên, chẳng lẽ hôm nay bọn họ tiến đến để đối phó với Thiên Long thành chúng ta sao?

- Đừng có nói nhiều như vậy, mọi người mau chạy đi, một khi lực lượng này rơi xuống, chúng ta đều chỉ có một con đường chết mà thôi!

- Nhanh…. Nhanh chóng thông báo cho thành vệ mở trận pháp hộ thành, có thể ngăn cản được một lúc.

Tất cả mọi người trong Thiên Long thành đều luống cuống, một võ giả nhanh chóng lướt về phía thành vệ, còn có một bộ phận ít người lại tiềm ẩn trong các tửu lâu mà không dám ra ngoài, còn các thành vệ lại bắt đầu khởi động trận pháp, bảo hộ hết tất cả mọi thứ.

Ở trong Vọng Long sơn mạch, tất cả mọi người Thiên Long môn, Kim tộc đều cảm ứng được luồng sóng chiến đấu nổi lên, rất nhiều chiến đội liền tiến vào trạng thái tác chiến.

Một năm trước, Thiên Long môn sớm đã gọi hết tất cả các Thần Vương, Chí tôn Thủy thần ở bên ngoài trở về, tất cả những lực lượng này đều vô cùng bất phàm, chính là ở trong trận chiến tối cao nhất, Thần Vương cũng không thể làm gì được, chỉ có Chí tôn Thủy thần mới có tư cách ứng phó mà thôi!

Nhưng mỗi một người trong bọn hắn đều không hề do dự, đều gọi thánh thú trở về để tùy thời khai chiến.

Mà lúc này, thanh âm sâu kín của Lăng Phi Vũ lại vang lên quát:

- Người của Ma Hổ tộc tấn công, nhanh mở đại trận hộ môn, không phải là cấp độ Thủy lão thì không thể đi ra bên ngoài đại trận hộ môn.

Rất nhanh, chỗ này đã mở lên một đại trận hộ môn, cho dù là Chí tôn cũng đừng mơ có thể phá rách được đại trận pháp này.

Ở bên cạnh Long Sơn Mạch, có từng đạo âm thanh long khiếu khủng bố vang lên, vạn thú đều thuận theo âm thành của long khiếu này mà cùng rống lên, tựa hồ như biểu thị ai dám phá hoại chỗ này, bọn chúng sẽ không tiếc bất cứ giá gì để ra mặt oanh kích.

Ở trên chính tầng mây, một ít lực lượng ở trong mây đen dài mười mấy vạn trượng tụ hợp lại, trong nháy mắt tạo thành một lốc xoáy màu đen cự đại.

Vèo vèo!

Công kích của luồng lực lượng mênh mông kia rõ ràng toàn bộ đều bị lốc xoáy không đáy này cắn nuốt sạch sẽ, dường như luồng lực lượng cường đại này không hề tạo thành ảnh hưởng gì đối với mây đen này!

- Cái gì vậy!

Lăng Thái Mông cực kỳ chấn kinh!

Thần sắc của tất cả các Chí tôn Thủy thần đứng sau lưng hắn cũng đại biến!

Lực lượng của bọn hắn cũng đủ để phá hủy một phần ba địa giới của Thiên Long địa vực rồi, thế nhưng lại lại bị hắc động không đáy này dễ dàng cắn nuốt sạch sẽ, cái này đủ để thấy được hắc động này là một lực lượng khủng bố dọa người đến mức nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2612 - Tiểu Tử Ngươi Chính Là Quái Thai! (2)

- Ha ha, các ngươi có chuẩn bị lâu như thế nào cũng chỉ như thế thôi, hôm nay Ma Hổ tộc chúng ta hàng lâm Thiên Long địa vực của các ngươi, tất cả nên lập tức thần phục đi, nếu không chấp nhận, nhất định sẽ huyết tẩy hết tất cả các ngươi, một người cũng không lưu lại!

Một tiếng cười lạnh giống như ma quỷ từ giữa đám mây đen phát ta, lốc xoáy màu đen kia tạo thành một hắc kiếm, mang theo hình dạng vô cùng hung ác, một luồng khí tức đáng sợ từ trên không đè xuống.

Luồng khí tức này giống như đánh thẳng vào tâm linh của mọi người, một ít các cao thủ Chí tôn đều bị khí tức từ trên không áp đến quỳ xuống, chỉ có một số ít người có thể kháng cự lại được, nhưng sắc mặt của bọn họ lại vô cùng tái nhợt.

Tâm linh của người trong Thiên Long thành thì nhanh chóng sụp đổ, trực tiếp bị đè quỳ rạp trên mặt đất, thậm chí còn có một ít võ giả yếu đuối trực tiếp bị đè chết.

A a!

Ở trong Thiên Long thành nhanh chóng truyền tới từng trận từng trận thanh âm kêu rên thảm thiết!

- Cái này rốt cục là cái gì vậy, tuyệt đối không phải bất luận thần vật tối cao này có khả năng đạt tới trình độ này.

- Chẳng lẽ…. chẳng lẽ là một loại cảnh giới khác như trong truyền thuyết

sao, chẳng lẽ thế giới này thật sự tồn tại cái này sao? Thật là đáng sợ!

- Ma Hổ tộc dám can đảm nói sẽ xưng bá thiên hạ, nếu bọn hắn không có điểm dựa thì làm sao dám nói ra những lời này chứ, người này nhất định là một loại cảnh giới trong truyền thuyết, như vậy thì làm sao có thể đánh lại chứ!

- Cho dù là thế nào thì chúng ta cũng không thể ngồi không chờ chết được!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần đều đã cảm thấy thất vọng, đều sản sinh ra một loại cảm giác khó có thể chống lại!

- Mọi người hãy yên ổn lại, theo ta công kích ra một lần nữa, ta không tin hắn là giết mà không chết!

Tâm ý của Lăng Thái Mông kiên ngạnh, thanh âm của hắn rơi xuống, liền gọi Chân Long hộ thân của mình trở về.

Người và Long hợp nhất, tiếp tục một lần nữa oanh kích về phía Hắc Động Ma Vân trên chính tầng mây.

Long khí trùng tiêu!

Một kích lực lượng hợp nhất của Lăng Thái Mông cùng Kim Long, là một kích tối cường nhất cả đời hắn.

Chỉ thấy một đầu long hình chiến khí khổng lồ tràn ngập khắp thiên địa, long uy đáng sợ tràn ngập về bốn phương, khiến người khác sinh ra một cảm giác uy nghi đáng sợ.

Đã có ngày, Kim tộc bọn hắn đã từng là hoàng tộc một phương ở trên Huyền Linh đại lục, có được long khí tôn quý, có thể kinh ngạc bát phương, hàng

phục trăm hướng!

Một kích này sản sinh ra một loại ý chí đế vương lâm thiên, vượt qua lực lượng mà một Chí tôn đỉnh phong bình thường có thể chịu nổi.

Cái này tuyệt đối cường chiêu cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong khủng bố!

Cho dù lúc này có lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương, khi đối mặt với một chiêu này cũng muốn nhượng bộ lui binh!

Lăng Thái Mông không có ở trên bảng Chí tôn, nhưng đã sớm có thực lực đáng sợ của nhân vật trên Chí tôn bảng, đủ để đứng hàng trước hai mươi.

Sau đó Lạc Đông Thăng cũng bắt đầu chuyển động, hắn biến thành một vòng biển lửa, hừng hực liệt hỏa giống như có thể Phần thiên chưng hải, thiêu đốt về hướng Hắc Động Ma Vân.

Liệt Hùng là một nhân vật xếp hạng cuối cùng trong bảng Chí tôn, là chỗ dựa của Liệt Viêm Thương Minh, hỏa luân trong tay hắn biến thành một hỏa quyển cự đại trùng tiêu đứng dậy.

Mặt khác, Nhật Đế và Nguyệt Hậu kết hợp âm dương, nhật nguyệt cùng hiện, hai luồng ánh sáng âm dương cùng nhau bắn thẳng tới hướng chín tầng mây!

Những Chí tôn đỉnh phong khác cũng rối rít ra tay, tận lực đều ngưng tụ hết tất cả các lực lượng của bọn hắn lại với nhau, không ngừng oanh kích về hướng không trung.

Chiêu thuật cường đại này đủ để diệt sát bất kỳ một tên Chí tôn đỉnh phong nào, thậm chí một vài người cũng không thể chống lại được

Tất cả lực lượng đáng sợ tạo thành một đoàn quang mang ngũ sắc, các loại hỏa diễm, kim mang, băng bạc, mộc trùy, sơn nhạc… từng loại công kích phát ra, hướng thẳng về không trung.

Luồng lực lượng kinh khủng này đủ để đánh nát hết chín tầng mây, hủy hoại hết tất cả mọi thứ!

Nhưng ma vân mấy chục vạn dặm này, lại có một hắc động không đáy bắn ra lực lượng đáng sợ, khoang ngừng xoáy qua, lực lượng nhang chóng được tăng lên tới mức đáng sợ.

Hưu hưu!

Vạn đạo quang mang bị hắc động này cắn nuốt sạch sẽ không lưu lại một dấu vết.

Tất cả mọi người lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc!

Cái này tuyệt đối không phải lực lượng của một Chí tôn Thủy thần, cũng tuyệt không thể là lực lượng do bất luận đỉnh cấp Cổ thần khí nào có thể sinh sản ra, cái này tuyệt đối chỉ là có một cảnh giới khác mới có thể sản sinh ra lực uy hiếp như vậy!

- Cho dù lực lượng của các ngươi có nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể như thế mà thôi!

Tiếng cười cuồng tiếu tràn ngập yêu dị vang lên, ngay lập tức hắn lại nói:

- Xem ra không cho các ngươi một chút giáo huấn, các ngươi sẽ không biết tốt xấu!

Bỗng nhiên hắc động kia xuất hiện một ma chưởng, mà chưởng này cùng

hắc sát khí ngưng tụ lại cùng một chỗ, hình thành cự chưởng như thiên trở mình đè xuống dưới.

Cự chưởng hắc vụ tinh oánh, lực lượng bàng bạc đáng sợ, lực lượng ăn mòn đều ăn mòn hết rất nhiều không gian!

- Tất cả mọi người đứng vững đó!

Lăng Thái Mông lại một lần nữa kinh hô lên, lực lượng ngưng tụ lại ngăn cản một ma chưởng này!

Những người khác cũng cùng nhau ra tay, lực lượng khủng bố một đợt sóng nối tiếp một đợt sóng trùng tập mà ra.

Oanh long oanh long!

Thế nhưng ma chưởng này lại không bị bất cứ thứ gì ngăn cản lại, trở mình đè những lực lượng này xuống, đè xuống phía trên rất nhiều Chí tôn Thủy thần!

A a!

Từng đạo thanh âm kêu thảm vang lên, một đoàn máu tươi văng tung tóe.

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần cư nhiên không thể chịu được một chiêu như thế trong nháy mắt liền có mười Chí tôn Thủy thần có thực lực yếu hơn một chút bị giết chết, các Chí tôn Thủy thần khác cũng bị thương không nhẹ, thần thể đều bị rách ra, hơn nữa còn khó tẩy sạch lực lượng ăn mòn này ra, mỗi người đều không ngừng kêu thảm!

Thật đáng sợ, quá kinh khủng!

Đây là một lực lượng vượt ra khỏi mọi phàm trù tưởng tượng!

Bọn người Lăng Thái Mông, Lạc Đông Thăng, Liệt Hùng, Nhật Đế, Nguyệt Hậu cũng bị thụ thương không nhẹ, mà những lực lượng ăn mòn kia bọn hắn cũng không dễ dàng bỏ ra, không thể không hủy đi thần thể, lại một lần nữa trọng tổ một thần thể khác.

Mỗi người bọn hắn đều lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Cho tới bây giờ bọn hắn đều cảm thấy mình là người đứng đầu, cho dù có gặp phải Chí tôn trên bảng thượng cũng không cần lo sẽ bị giết chết!

Nhưng bây giờ chỉ là một bàn tay, cư nhiên lại có thể đánh bại rất nhiều Chí tôn Thủy thần như bọn hắn.

Cảnh giới này, lực lượng này xác thực là để bọn hắn sản sinh ra cảm giác khó có thể di chuyển.

- Ta hỏi lại một lần nữa, các ngươi có đầu hàng hay không, nếu không sẽ lập tức tàn sát hàng loạt người dân trong thành!

Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên từ phía xa xăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2613 - Nhớ Kỹ Sau Này Nói Chuyện Cẩn Thận Một Chút! (1)

Cùng lúc đó, ở phía trên phương hướng đằng kia xuất hiện mấy chục tên Chí tôn Thủy thần của Ma Hổ tộc.

Bọn hắn cưỡi Hắc Ma hổ nhìn xuống tất cả mọi người, trên khuôn mặt đều mang theo vẻ cười lạnh.

- Các ngươi mau mau đầu hàng trở thành một trong những người thần phục tộc của ta, lão tổ tông của chúng ta là Vĩnh Hằng chi thần, cho dù là các ngươi hợp lực cũng đừng mơ tưởng có thể chiến thắng được.

Khương Điển đứng ở nơi cao quát lên với đám người Lăng Thái Mông phía dưới.

Một Chí tôn đỉnh phong khác của Ma Hổ tộc nói:

- Không sai, thần phục chúng ta có thể lưu lại cho các ngươi một con đường sống, còn nếu không đồng ý, toàn bộ các ngươi đều phải chết.

Người của Ma Hổ tộc đến cũng không coi là nhiều, nhưng lúc này lại có một vị Vĩnh Hằng chi thần ở đây, bọn hắn đã đủ để có thể tung hoành ngang dọc, nhất thống Thiên Vực rồi!

- Thật sự là Vĩnh Hằng chi thần sao, cái này… cái này làm sao có thể có chứ?

- Phải nói là không ổn, thật là đáng sợ, chúng ta sẽ không còn một chút cơ hội nào nữa rồi, chẳng lẽ thật sự muốn bị bọn hắn thống trị như vậy sao?

- Nếu thật sự là như thế, cho dù Kim Long nhất tộc dốc toàn bộ lực lượng cũng không có cơ hội đâu, khoảng cách chênh lệch quá xa!

- Khó trách vì sao Dược Minh công hội lại không có bất kỳ sức lực phản kháng nào đã bị đối phương bắt giữ rồi, thật là quá cường đại, cái này phải làm thế nào đây?

Mọi người đều đã bắt đầu tuyệt vọng!

Bọn hắn nghĩ không ra còn ai có thể ngăn cản được tồn tại cường đại nhất thế gian này!

Đó là viễn cổ, thậm chí còn là cự thần thái cổ trong truyền thuyết, có thể chế tạo ra thần minh, lâm giá ở Thần Vương, Thủy Thần tồn tại bất hủ.

Chỉ là sau đó, vẫn có người không nghe theo, vẫn thề phải phản kích.

- Vĩnh Hằng chi thần thì sao chứ, hôm nay Kim tộc chúng ta thề phải để các ngươi có đến mà không có quay về!

Sau khi Lăng Thái Mông tái sinh thần hồn, sâu kín nói lên một tiếng, trong nháy mắt hắn lại kích xạ ra một đạo kim quang hướng về phương hướng kia.

Đây rõ ràng chính là thần hồn Kim Long Đàn hộ tộc của Kim tộc, kim quang của nó chói mắt, long khí nồng đậm dị thượng, làm cho người khác có một loại cảm giác cổ phác thương tang.

Cùng lúc đó, ở phía sau Kim Long Đàn có ba gã người Kim tộc truy đuổi theo, mỗi một người đều là Kim Giao Long Vương thập nhất giai cao cấp.

Khí thế của ba gã Kim tộc này như cầu vồng, lực lượng mênh mông cường đại, thình lình đã kéo lên tới thực lực Chí tôn đỉnh phong.

Đây chính là để uẩn thật sự của Kim tộc, tuyệt đối không phải thực lực bình thường có thể so sánh được.

- Tế long đàn ta, diệt sát cường địch!

Lăng Thái Mông kinh quát một tiếng, vài giọt máu huyết cùng nhau lan tràn về hướng Kim Long đàn phi!

Ba gã Chí tôn đỉnh phong cũng cùng nhỏ ra một vài giọt máu, rơi xuống phía trên Kim Long đàn.

Hưu hưu!

Từng đạo kim mang kích xạ đi, mỗi một đạo kim mang đều hóa thành hư ảnh Kim Long, mỗi một đao hư ảnh lại gần như ngưng tụ thành thực chất, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng hung hãn cường địa.

- Giết cho ta!

Lăng Thái Mông kinh quát một tiếng, lực lượng quán chú ở trên Kim Long, mà ba gã Chí tôn đỉnh phong khác cũng tận lực co lại thần lực, tập trung ở trên đàn Kim Long.

Bỗng dưng, hư ảnh Kim Long trên Kim Long chi thượng tạo thành mấy ngàn vạn đầu Kim Long trùng kích hướng về phía Hắc Động Ma Vân.

Lực lượng này cư nhiên đã vượt ra khỏi lực lượng một kích do tất cả các Chí tôn Thủy thần mới cùng nhau hợp lực xuất hut, tựa hồ là khí vận ngưng tụ của Kim tộc nhất tộc, uy lực của nó trong nháy mắt có thể hủy diệt ánh trăng.

Thần sắc cũng những người Ma Hổ tộc phía trên đều đại biến, bọn hắn đều có thể cảm nhận được một kích này đáng sợ đến thế nào.

Bọn hắn không nghĩ đến Kim tộc cư nhiên lại có một đại sát khí như thế này!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần ở bốn phía cũng đều cảm nhận được một kích này hung hãn cường đại, đều cảm thấy dường như đã nhìn thấy được ánh rạng đông, đồng thời cũng thầm cảm thấy bên trong Kim tộc thật khủng bố!

Nếu như nhóm bọn hắn tiến đánh Kim tộc, dựa vào một chiêu này, chỉ sợ cũng đủ để bọn hắn bị tiêu diệt hết!

Chỉ thấy thiên vạn Kim Long không ngừng trùng kích tới hướng Hắc Động Ma Vân, khiến thiên đại bị chấn động đến nứt ra, Hắc Động Ma Vân tựa hồ cũng không thể chịu nổi mà sắp bị sụp đổ.

- Mau nhìn kìa, Hắc Động Ma Vân sắp biến mất rồi, chẳng lẽ Vĩnh Hằng chi thần cũng khó có thể ngăn cản được? Thật quá cường đại, vậy thì chúng ta được cứu rồi!

- Đúng vậy, đã sớm nghe nói Kim Long đàn của Kim tộc là Cổ thần khí đỉnh phong, nhưng hôm này được nhìn thấy, chỉ sợ đã vượt ra khỏi mọi phạm trù rồi!

- Có lẽ đây chính là một kiện Vĩnh Hằng thần khí? Chính là cũng từng nghe nói Kim tộc có tồn tại cường đại như thế, làm sao có thể đúc ra thần khí như thế này chứ?

- Cái này cũng không phải là Vĩnh Hằng thần khí, nhiều nhất chỉ có thể coi là gần bằng mà thôi, vừa rồi Thái Mông đại nhân vừa mới dùng máu huyết kích động thần khí, chắc hẳn đây là "Khí vận thần khí" được Kim tộc bọn họ tích lũy trăm vạn năm, truyền thuyết nói rằng chỉ có chủng tộc viễn cổ tồn tại trăm vạn năm trở nên mới có thể ngưng tụ ra được, xem ra Kim tộc đã có nguồn gốc từ rất lâu rồi.

- Bất kể có thể nào thì chúng ta có thể sẽ được cứu trợ!

- Đừng nghĩ quá hoàn mỹ như thế, cái khí vận thần khí này nhiều nhất chỉ có thể sử dụng vài lần mà thôi, một khi không giết chết hết địch nhân, chỉ sợ…. hậu quả không thể nào tưởng tượng được!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần cùng nhau phỏng đoán, trong lòng mỗi một người đều cực kỳ khẩn trương phức tạp!

Liên tục có hai luồng lực lượng có thể diệt thiên, rốt cục đã khiến Hắc Động Ma Vân bị biến mất.

Nhưng Chí tôn Ma Hổ tộc kia mỗi một người đều trở nên khó có thể tin.

Bọn hắn không cách nào tin tưởng được Vĩnh Hằng chi thần cũng có thể bị đánh bại!

Về phần rất nhiều Chí tôn Thủy thần bên Thiên Long địa vực lại trở nên vui sướng.

Lăng Thái Mông cùng ba gã Chí tôn đỉnh phong khác gần như đã hao tổn mọi lực lượng, trên khuôn mặt mang theo cười nhạt hài lòng.

Chỉ là bọn hắn tươi cười vẫn chưa hết liền lập tức cứng lại.

- Cũng không tệ, khí vận thần khí trấn tộc, gần như trở thành một thần khí vĩnh hằng rồi, chỉ tiếc Kim tộc các ngươi không có người đạt tới cảnh giới vĩnh hằng, vậy nên cũng chỉ có thể mai một nó mà thôi.

Một đạo thanh âm u lãnh vang lên, một hắc trảo lăng không bắt lại đây, Kim Long đàn liền bị người này bắt được.

Hắc trảo này đúng là đến từ cùng một nơi với ma chưởng trước kia, thì ra nói là Vĩnh Hằng chi thần là sự thật.

Mọi người cùng nhìn lên hắc trảo kia, chỉ thấy một người toàn thân hắc y, thân thể khống chế lấy Kim Long đàn đang vùng vẫy.

Không cần đoán cũng biết vị này chính là Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2614 - Nhớ Kỹ Sau Này Nói Chuyện Cẩn Thận Một Chút! (2)

Không ai có thể thấy rõ dung nhan của Vĩnh Hằng chi thần này, hắn đứng ở chỗ này, lại khiến mọi người có cảm giác ma quỷ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng một người, lại không cách nào nhận biết hình dạng thật sự của hắn cuối cùng là như thế nào.

- Trả Kim Long đàn lại cho tộc của chúng ta!

Một Chí tôn đỉnh phong của Kim tộc rống giận một tiếng, cưỡi giao long vương trùng kích đi lên, ý định muốn đoạt lại Kim Long đàn!

- Bát trưởng lão mau trở về đi, ngươi không hẳn là đối thủ của hắn!

Lăng Thái Mông kinh quát.

Chỉ tiếc hắn đã gọi chậm một tiếng, Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc cười nhạt một tiếng nói:

- Ngươi muốn thì ta sẽ trả lại cho ngươi!

Hắn vung Kim Long đàn trở về, một luồng lực lượng hắc ám nhanh chóng trùng kích qua.

Chí tôn đỉnh phong của Kim tộc căn bản là ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị Kim Long đàn bay ngược lại đánh vỡ thần hồn mà chết đi!

Thần thể của hắn văng tứ tung, vết máu văng khắp nơi, thần hồn bị tiêu hủy, không hề có sinh cơ nữa!

Liền ngay cả Giao Long vương cũng không thể tránh thoát, bị những lực lượng ăn mòn màu đen xâm nhập vào trong thân thể, ngay lập tức liền hóa thành bụi bay giữa không trung!

Vừa xem màn này, tất cả Chí tôn trong Thiên Long địa vực đều như chết đứng, không còn một điểm huyết sắc!

Ngay lúc này, ở giữa Long Sơn Mạch lại vang lên thanh âm long ngâm làm chấn động!

Hống hống!

Vọng Long Sơn Mạch, từ xưa tới nay chính là một nơi có long mạch tồn tại, Kim Long vẫn luôn sinh tồn ở chỗ này, ngoại trừ người Kim tộc có thể sinh sống ở bên Sơn Mạch ra, không còn ai dám dễ dàng xông vào.

Hôm nay đối đầu với kẻ địch mạnh, có Vĩnh Hằng chi thần hiện thế, Thiên Long địa vực gặp tai nạn, Thiên Long môn, Kim tộc chỉ sợ cũng sẽ khó chạy khỏi một kiếp.

Kim Long nhất tộc cùng nhau tương trợ với Kim tộc rốt cục đã xuất động.

Bách long rít gào, hoàng khí lăng thiên!

Chỉ thấy hai lão Long vương hoành không mà đến, một Kim một Băng đều là loại Thương Long dài mấy vạn thước, bọn họ sống đã vô số vạn năm, lực lượng đã đạt tới cực điểm!

Lão long vương của Kim Long nhất tộc xuất hiện không phải là điều kỳ quái, mà là một điều đáng sợ khác, Băng long vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Không cần nói cũng biết, đây chính là đầu Băng long tuyệt thế mà trước kia

Lăng Tiếu đã kinh ưu.

Sau khi hắn cùng long nữ quay trở về Huyền Linh đại lục một chuyến, tiếp tục về tới Vọng Long Sơn Mạch, bị lão long vương của Kim Long nhất tộc yêu cầu tạm thời lưu lại.

Không ngờ, bất thình lình phát sinh chuyện này, cho nên nhị long cùng nhau hiện ra cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ quái!

Hai lão long vương này đã đạt tới thập nhất giai đỉnh phong đại viên mãn, cho dù là nhân vật trên Chí tôn bảng cũng khó có thể chống lại bọn họ!

Cần phải biết bọn họ còn có thể bộc phát ra chiến lực gấp trăm lần, tuyệt đối còn hơn cả bất kỳ Chí tôn đỉnh phong nào.

Bọn họ bay thẳng trùng kích tới hướng những người Ma Hổ tộc kia, thanh âm long ngâm đáng sợ gần như lật đổ cửu thiên, uy lực vô cùng đáng sợ!

Chỉ là thanh âm long ngâm này cũng chưa kịp tới phía trước những người Ma Hổ tộc kia, thì Vĩnh Hằng chi thần kia đã khống chế một lực lượng không gian màu đen ngăn cản lại.

Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc phát ra tươi cười khinh miệt nói:

- Quả nhiên là vùng đất long mạch, cư nhiên lại có đến hai lão long vương, không tệ không tệ, nếu như có thể giết chết các ngươi, ngược lại có thể bồi dưỡng ra nhiều mấy đầu Chân Long Ám thuộc tính vì tộc ta mà sử dụng rồi!

- Nhân loại đáng sợ, ta muốn nuốt sống ngươi!

Kim Long vương phẫn nộ quát.

Băng long vương cũng tê hống lên:

- Thứ đáng chết, ta sẽ đóng băng hết các ngươi!

Hai lão long vương đều giận dữ, Kim Long vương bay thẳng tới cắn nuốt Vĩnh Hằng chi thần, còn băng long vương thì băng khí liễu nhiễu, một tầng băng tuyết bỗng nhiên xuất hiện, đóng băng tới những người Ma Hổ tộc kia.

- Nếu là trước kia, có lẽ ta còn có chút ít úy kỵ với các ngươi, nhưng bây giờ trong mắt ta các ngươi chẳng qua chỉ là một con côn trùng mà thôi!

Vĩnh Hằng chi thần vô cũng khinh miệt nói một tiếng, một tay hắn vung lên, một hắc động chợt xuất hiện, ngay lập tức liền hấp thu những kim mang cùng bông tuyết kia vào bên trong, hơn nữa còn nhất chìm cả Kim Long vương, giống như muốn cắn nuốt sạch hắn!

Kim Long vương không hổ là lão long đã sống vô số vạn năm, hắn liên tục rít gào, long khu trở mình, khiến hắc động kia bị chấn động, sau đó lập tức điên cuồng thối lui về phía sau.

Băng long vương lại thừa dịp rít gào một lần nữa, khiến mưa đá rơi xuống, trong vòng mấy vạn dặm đều trở nên băng hàn vô cùng, rất nhiều bông tuyết không ngừng đóng băng hướng về phía Vĩnh Hằng chi thần.

Lực lượng cực hàn này khiến các Chí tôn Thủy thần ở bốn phía đều run lập cập vì rét, bọn họ có thể trốn đi bao xa liền trốn, miễn cho bị lực lượng này đông lạnh.

- Không dây dưa với các ngươi nữa, đến đây là kết thúc!

Vĩnh Hằng chi thần sâu kín nói một tiếng, tay kia dò xét đi ra ngoài, một ma chưởng lăng không hướng về Băng long vương và Kim Long vương.

Phanh! Phanh!

Thân thể khổng lồ của hai lão long vương không cách nào tránh né, hung hăng từ trên chín tầng mây rớt xuống.

Hai lão long vương đập nặng vào trên thành Thiên Long, khiến trận pháp trên Thiên Long thành đều bị vỡ nát, đồng thời nện rất nhiều thành lâu ở bên trong hóa thành bột phấn, không ít người bị chết đi!

Tất cả Chí tôn Thủy thần nhìn thấy một màn này lại một lần nữa tuyệt vọng.

Cái này hoàn toàn không phải là người mà bọn họ có thể đủ khả năng để đối phó!

Cũng không biết ai kêu lên một tiếng:

- Mọi người nhanh phân tán ra trốn đi!

Có người dẫn đầu chạy trốn, khiến không ít Chí tôn Thủy thần cũng bắt đầu trốn thoát về bốn phương tám hướng.

Bây giờ lưu lại cái gì cũng đều không có rồi, không bằng giữ lại tính mạnh rồi nói tiếp, không ai hy vọng mình lại chết một cách vô nghĩa!

- Các ngươi đã muốn đối phó với tộc của ta, vậy thì ai cũng đừng mơ có thể chạy thoát!

Sau khi Vĩnh Hằng chi thần nói một câu, tiếp tục hóa thành một mảnh ma vân, ma vân này tạo thành từng hắc động điên cuồng tập kích về bốn phương.

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần không thoát được liền bị hút vào bên trong hắc

động vô đáy biến mất không thấy.

Chỉ có từng đạo thanh âm tuyệt vọng không ngừng quanh quẩn.

Trong nháy mắt, hơn ba trăm Chí tôn Thủy thần lập tức chết mất một phần ba, có thể nói là tổn thất trầm trọng rồi!

Mà rất nhiều võ giả bình thường cùng các lâu các ở trong thành Thiên Long đều bị hút vào trong hắc động, bọn hắn phát ra thanh âm kêu cha gọi mẹ, hy vọng có thể có người tới cứu trợ bọn hắn.

Đáng tiếc, đối mặt với Vĩnh Hằng chi thần thì còn ai có thể chiến thắng chứ?

Tại thời điểm này, ở trong Vọng Long Sơn Mạch có rất nhiều Chí tôn Kim tộc, lại có rất nhiều Kim Long thần thú đã đạt tới thập nhất giai không ngừng rít gào.

Hai lão long vương lại lần nữa trùng kích lên, phát động lực lượng long châu, tăng chiến lực lên gấp trăm lần, đáng sợ tới cực điểm, khiến cho long thành đều trở nên lắc lư không ngừng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2615 - Bức Hôn. (1)

Lưỡng long đồng thời phẫn nộ phun ra lực lượng thuộc tính đáng sợ, muốn oanh sát Vĩnh Hằng chi thần này.

Những lực lượng kim duệ bài sơn đảo hải, những tầng bông tuyết băng hàn tới cực điểm kia bao trùm hết toàn bộ, ngay cả Hắc Động Ma Vân cũng đều nhất nhất hủy diệt!

- Lang nhi tộc ta, cho dù có liều mạng để chiến đấu cũng tuyệt đối sẽ không thần phục, tất cả mọi người giết cho ta!

Lăng Thái Mông cưỡi Kim Long cầm kim thương trong tay rống giận một tiếng, tất cả lực lượng lại một lần nữa oanh kích về hướng Vĩnh Hằng chi thần.

Chỗ này là Kim tộc, cũng là Thiên Long môn, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hủy.

Chí tôn Thủy thần Kim tộc, Chí tôn Thủy thần Thiên Long môn cuối cùng lại liều mạng tiến lên chém giết, một lớp lại một lớp lực lượng không ngừng oanh kích hướng về Hắc Động Ma Vân trên chín tầng mây.

- Thật có đảm khí, đã như vậy liền đợi ta đồ sát hai con trùng này rồi lại đem các ngươi nhất nhất thu thập!

Vĩnh Hằng chi thần tựa hồ cũng cảm nhận được một tia áp lực.

Cần phải biết khi hai lão long vương bốc phát ra lực lượng long châu, bọn

chúng được xưng là chủng tộc có lực chiến đấu tối cường nhất thế gian, mà nhóm bọn hắn lại liều mạng bộc phát ra chiến lực gấp trăm lần, vượt ra khỏi năng lực mà Kim Long bình thường có thể xuất ra.

Này hiển nhiên là cho dù bọn họ có thiêu đốt máu tươi của mình cũng muốn đối kháng với địch thủ cường đại, thủ hộ long mạch, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hủy!

Cũng vì như thế, nên Vĩnh Hằng chi thần cũng không thể hoàn toàn lập tức giết chết bọn họ được!

Bất quá, Vĩnh Hằng chi thần này ngoại trừ phải đối phó với hai lão long vương ra, còn khiến cho rất nhiều ma vân đem người của Ma Hổ tộc bao phủ lại, không để bọn họ phải chịu bất cứ thương hại gì, đồng thời chống lại được lực lượng của tất cả Chí tôn Kim tộc cùng Thiên Long môn.

Có thể nói, một mình hắn không chỉ đối chiến với hai lão long vương, còn lực áp tất cả Chí tôn Thủy thần, một phần khí phách và thực lực này, tuyệt đối là bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể tưởng tượng được.

Từng đạo lực lượng tàn dư từ trên chín tầng trời rơi xuống, rất nhiều nơi bị phá hoại gần hết, Thiên Long thành rất nhanh đã hóa thành một mảnh thành tan hoang, đại trận hộ sơn của Thiên Long môn cũng bị đánh vỡ, gần như muốn nứt ra vỡ tung.

Vọng Long Sơn Mạch cũng không ít đồi núi bị san bằng, rất nhiều linh thú bị chết oan chết uổng.

Đây là trận chiến đấu tối cao nhất, có thể phá hoại bất kỳ địa phương nào của Thiên Vực, cũng vì vậy nên Thiên Vực không cho phép Chí tôn Thủy thần tùy tiện khai chiến!

Ở Thiên Long môn, mỗi một võ giả dều tâm kinh đảm hàn, bọn hắn đều sợ đại trận hộ môn sẽ không chịu nổi mà bị phá hủy, đến lúc đó bọn hắn cũng khó có thể chạy thoát!

- Lúc này người của Ma Hổ tộc làm sao đáng sợ như thế, rõ ràng còn dẫn động cả lão long vương phải xuất thế đối chiến, lần này là tai nạn của Thiên Long môn chúng ta sao?

- Chỉ hy vọng nhóm Thủy lão bọn hắn đều có thể đứng vững, bằng không chúng ta khó tránh khỏi cái chết!

- Sợ cái gì, nếu ta đạt tới cảnh giới Thủy thần, ta nhất định cũng sẽ xông ra bên ngoài, bảo hộ cho Thiên Long môn, cho dù vẫn lạc cũng tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào hủy diệt Thiên Long môn của ta!

- Nói vậy cũng đúng, nếu chúng ta có thể thoát khỏi một cửa ải này, chúng ta nhất định phải cố gắng tu luyện sớm ngày đạt tới Thủy Thần mới được, đem xử lí hết đám tạp chủng Ma Hổ tộc.

Ở bên trong Dược thần phong của Thiên Long môn, có không ít nữ tử tuyệt sắc hội tụ lại với nhau, trên khuôn mặt đều mang theo vẻ ưu sầu.

Bọn họ đều là thê nhi, cha mẹ và trưởng bối của Dược Thần Lăng Tiếu.

- Tông môn gặp nạn, trong tộc đều trở nên chấn động, thực lực của Ma Hổ tộc thật sự cường đại tới mức này sao?

Lăng Chiến một thân thần giáp, trong tay cầm lấy kim thương, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Hắn tu luyện thần công của Lăng Tiếu, cũng đã sớm kích hoạt huyết mạch Kim tộc, tu vi sớm đã trải qua đạt tới cảnh giới Trung cấp Thần vương đỉnh

phong.

Nhưng hắn lại không thể tham dự được trận đại chiến ở bên ngoài.

- Trong tộc phái người đến báo cho chúng ta biết trước, tất cả không gian trận đều đã bị đóng cửa phong tỏa, chúng ta không có cách nào di chuyển, chỉ có thể cầu mong lần này có thể gặp hung hóa cát thôi!

Khuôn mặt Mộng Tích Vân tràn ngập u sầu nói.

- Cha me, các ngài đại khái có thể yên tâm, chúng ta chưa hẳn đã bại, cho dù trận pháp hộ môn bị phá, chúng con cũng có năng lực hộ tống mọi người cùng nhau rời đi!

Phượng Tiêm Vận lên tiếng nói.

Phượng Tiêm Vận được xưng là đại tỷ, tuổi chưa chắc là lớn nhất, nhưng thời gian nàng quen biết với Lăng Tiếu tuyệt đối là sớm nhất, hơn nữa còn là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, cho dù nũ nhân trọng yếu nhất trong lòng Lăng Tiếu là Vân Mộng Kỳ, nhưng ở một điểm này cũng không cách nào so sánh được với nàng.

Hôm nay thực lực của nàng đã đạt tới Thần vương đỉnh phong, chỉ còn cách Chí tôn Thủy thần một bước nữa mà thôi.

Câu nói vừa rồi của nàng thật sự không phải là nói khoác, mà do Lăng Tiếu đã sớm để lại cho các nàng không ít trợ thủ cấp bậc Chí tôn, vào lúc mấu chốt có thể hỗ trợ mọi người rời khỏi.

Những trợ thủ này chính là những tên Chí tôn Thủy thần Tà Đế, Cuồng Tăng, Sát Thiên, Đinh Cô Độc.

Có được cỗ thế lực như vậy, Phượng Tiêm Vận tự tin có thể an toàn rời khỏi chỗ này.

Chỉ là Tà Đế lại ngửa mặt lên trời thở dài:

- Chúng ta không thể nào trốn thoát được, đó chính là Vĩnh Hằng chi thần trong truyền thuyết, thần lực khó đoán, bằng không vì sao tất cả các đỉnh cấp cường giả của Thiên Long môn ra trận, còn có rất nhiều Kim Long xuất hiện, nhưng bọn hắn đều khó có thể chiến thắng, vậy chúng ta làm sao có thể trốn thoát chứ?

- Không sai, chỉ sợ cuối cùng không ai đầu hàng mà chết đi thôi!

Cuồng Tăng cười khổ nói

- Không ổn, đại trận hộ môn bắt đầu vỡ tan rồi!

Đúng lúc này, Ngọc Nhu Phỉ kinh hô lên.

Thần sắc của những người ở đây đều trở nên biến sắc.

Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Hết đạo lực lượng tàn dư này tới đạo lực lượng tàn dư kia thi nhau hướng về phía trận cửa Thiên Long Môn.

Khiến cho cánh cửa trận cao nhất cũng chịu không nổi, rốt cuộc cũng phải mở ra!

Một số Chí Tôn Thủy Thần có danh tiếng đang ở chỗ cánh cửa cũng khó có thể bảo vệ được nó, tất cả bị đạo lực lượng đó gây thương tích.

Mặt khác các Thần Vương và thánh thú cùng nhau xuất kích, muốn nhờ việc này để ngăn cản lực lượng kia đánh xuống.

Nhưng mà bọn hắn phát hiện ra là ngay cả khi làm như vậy bọn hắn cũng không thể chịu nổi một kích.

Một đạo lực lượng đánh xuống, khiến cho đám đệ tử Thiên Long Môn lập tức kêu gào, không ít người bỏ mạng tại chỗ, coi như là Thần Vương thì cũng khó có thể may mắn thoát được đạo lực lượng này.

Ngay cả Dược Thần phong cũng khó có thể tránh khỏi đạo lực lượng đang điên cuồng đánh xuống kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2616 - Bức Hôn. (2)

Mỗi một đạo lực lượng này cũng đủ để hủy đi Dược Thần phong, tiêu diệt từ thực lực Thần Vương trở xuống, không tha cho bất luận kẻ nào.

Tà Đế sợ hãi quát lên một tiếng:

- Chúng ta cần cùng nhau ra tay để ngăn chặn lực lượng này!

Tà Đế cũng chỉ là đê cấp Chí Tôn Thủy Thần, ngay cả hắn cũng cảm thấy bản thân khó có thể ngăn chặn được lực lượng đáng sợ này.

Cuồng Tăng không có chút do dự nào mà tiến lên, một cái hư ảnh hào hùng bỗng thình lình xuất hiện ngay giữa bầu trời trong xanh.

Sát Thiên và Đinh Cô Độc đều là mới tấn lên Chí Tôn Thủy Thần, hai người bọn họ cùng Tà Đế, Cuồng Tăng đồng thời xuất thủ.

Mặt khác, Phượng Tiêm Vận cũng vận dụng khôi lỗi Chí tôn do Lăng Tiếu để lại xuất thủ, cùng nhau đánh tan những lực lượng này.

Tuy chỉ là lực lượng tàn dư, nhưng mà nó tuyệt đối là vô cùng đáng sợ, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần xuất thủ, quá lắm cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Tuy biết trên bầu trời cao kia đều là những nhân vật có danh tiếng, mỗi một đạo lực lượng tương đương có thể hủy mười cái tòa thành.

- Mau lui lại, mọi người mau lui lại, tránh xa chỗ này, bằng không đây chính

là con đường chết!

Tà Đế sợ hãi quát.

Chỗ này đã là trung tâm của chiến trường, ai còn có thể cản trở được lực lượng hủy diệt đáng sợ này.

Phượng Tiêm Vận lập tức ra lệnh cho Sát Thiên và Đinh Cô Độc hỗ trợ Lăng Chiến, Mộng Tích Vân cùng với đám nữ nhân rời khỏi chỗ đây.

Nhưng mà lực lượng tàn dư còn rất nhiều, thỉnh thoảng lại rớt xuống, khiến cho đám người ở dưới sợ đến nỗi cuống quít kêu lên.

Còn những người may mắn mặc vào Cổ Thần Khí do Lăng Tiếu để lại, thì không đến mức bị lực lượng đánh chết!

Tà Đế cùng Cuồng Tăng xuất ra toàn lực để bảo hộ, nhưng lại bị những lực lượng này đánh trúng khiến cho bọn họ không ngừng hộc máu.

May mà ngay tại lúc này, tại Vọng Long Sơn Mạch xuất hiện mười đầu thập nhất giai thánh thú vừa rít gào vừa chạy về phía phương hướng này.

Những đầu thánh thú này gồm có sư tử, hổ, báo... hoặc thánh thú biến dị hoặc là có giống loài huyết mạch Viễn cổ, chúng nó đều là thuộc tộc Kim Long, cũng là chủ nhân đích thực của sơn mạch này.

Hiện nay sơn mạch nếu bị hủy đi, thì chúng nó cũng không còn nơi trú ẩn, vì vậy đám thú hoàng tộc này đều xuất chinh, còn có không ít từ rất xa đuổi theo tới đây.

Có thân thể bọn chúng che khuất bầu trời coi như cũng miễn cưỡng giảm thiểu số lực lượng đánh xuống Thiên Long Môn.

Bọn chúng cùng nhau phát ra từng đạo công kích đáng sợ lên trên chín tầng trời xanh, khiến cho toàn thiên địa đều bị quang mang che lấp.

Mà Vĩnh Hằng chi thần kia coi như là không phải là không làm được việc, một mình hắn có thể ngăn cản lực lượng này thì coi như là cũng đã cố gắng hết sức.

Vô số hắc động không đáy không ngừng xuất hiện, những ma chưởng hiện ra, chụp trúng không ít Chí tôn Thủy thần và thánh thú thành huyết tương, nhưng lực lượng của hắn lại phân tán, cũng không chụp chết bọn hắn.

Hắn không thể không phát ra mệnh lệnh:

- Ta sẽ từ từ tiêu diệt bọn nó, các ngươi đi xuống giết đám người Thiên Long Môn và Kim Tộc đi!

Mặt khác, hắn cũng muốn gọi Hắc Ma Hổ Hoàng cấp viễn cổ kia ra.

Lúc Hắc Ma Hổ Hoàng xuất hiện, thì lão long vương ngay lập tức tỏa ra khí tức khủng bố, muốn triển khai Nguyên Thủy tê sát!

Về phần "bọn hắn" đúng là chỉ mười tên Ma Hổ Tộc cấp đỉnh phong Chí tôn Thủy Thần kia.

Bọn hắn một mực không có tham gia chiến đấu, hiện nay Thiên Long Môn rơi xuống hạ phong, liền tính toán muốn tiến vào tập sát Thiên Long Môn.

Ha ha, đám người Kim Tộc, Thiên Long Môn các ngươi không phải muốn tiêu diệt Ma Hổ Tộc chúng ta sao? Bây giờ cứ từ từ sám hối đi!

Một tên Ma Hổ Tộc cấp Chí Tôn Thủy Thần vừa cười vừa nói.

- Không tệ, chúng ta sẽ giết tất cả một người cũng không lưu lại, đến lúc đó những thế lực khác ở Thiên Long địa vực nhất định sẽ thuần phục Ma Hổ Tộc của chúng ta.

Tên còn lại nói tiếp.

Thực lực mười tên Ma Hổ Tộc cấp Chí Tôn Thủy Thần này không có ai dưới Trung Giai, tất cả đều là cường giả cấp cao nhất ở Ma Hổ Tộc.

Bọn hắn sẽ giáng xuống tai nạn cho Thiên Long Môn và Kim Tộc!

Ở Kim tộc, đám người Lăng Bác cùng Lăng Khâu đã dẫn đầu ba mười tên Chí tôn Thủy thần chạy ra!

Ngoài ra còn có một số nhân vật khác là mấy lão quái vật bế quan hàng năm của Thiên Long Môn cũng đi ra.

Tổng cộng có mười tên Chí Tôn Thủy Thần, hiện giờ những người đó là hy vọng dựa vào duy nhất của Kim Tộc và Thiên Long Môn.

Ở trong bọn hắn chỉ có ba người là cao Giai Chí Tôn Thủy Thân, lực lượng không bằng một góc của đám quân Ma Hổ Tộc cường hãn kia.

Cũng may ở chỗ bọn hắn, cũng có thể gọi tới không ít thánh thú, coi như nếu xảy ra đối chiến, thì cũng miễn cường chống đỡ, để cho những người khác có thể chạy trốn thật xa, miễn cho bị diệt tộc diệt tông!

Người của Ma Hổ tộc cũng phát hiện ra đám người Tà Đế và Cuồng Tăng ở phía sau lưng đang lui về phía sau, lập tức chia ra mười người hướng về phía đây đuổi giết.

- Các ngươi không trốn thoát được đâu, mau chịu chết đi!

Một người Ma Hổ Tộc Cao Giai Chí Tôn cười lạnh nói.

Một tên khác lại nhìn thấy Phượng Tiệm Vân và Thải Hải Nguyệt và đám nữ tử tuyệt sắc thì lại lộ ra giọng nói vô cùng tục tĩu:

- Oa, có rất nhiều nữ tử tuyệt sắc, chẳng lẽ đây là đám thê thiếp của Thiên Long Môn, vừa lúc giúp ta thải âm bổ dương.

Mẹ nó, đám Ma nhân này khinh người quá đáng, chúng ta cùng tiến lên, tiêu diệt bọn hắn.

Tà Đế không chịu được nữa, hắn quát lên một tiếng, thì ánh sáng ngũ sắc liền bạo trướng,

Còn Cuồng Tăng trong nháy mắt biến hóa ra vô số bóng người, chân thân ở giữa thì cầm Thần Kính chiếu rọi.

Hiện giờ chỉ có thể liều mạng mở ra một con đường sống, cho dù chết thì cũng đỡ hơn bị nhục nhã mà chết.

Lăng Chiến bảo hộ đám nữ quyến lập tức quát:

- Mau chạy đi, rời khỏi chỗ này, bằng không ai cũng sẽ chết!

Tất cả nữ nhân đều không có chần chờ, thân thể lập tức hoạt động, đều tự mình dẫn nữ nhi hỗ trợ Mộng Tiếc Vân rời khỏi đây.

Chỉ là mấy tên cao cấp Chí Tôn của Ma Hổ tộc kia lại không muốn bỏ qua các nàng, đều phi về phía các nàng đang bỏ chạy.

Hắn lộ ra vẻ tục tĩu nói:

- Các ngươi ai cũng không trốn thoát đâu!

Người này tên là Khương Ngân Hổ, nổi danh tên háo sắc dâm dục, nhưng mà thực lực cũng không tệ.

Sát Thiên cùng Đinh Cô Độc hợp lại cũng không là đối thủ của hắn, trong lúc sơ suất liền bị đánh trọng thương.

Lăng Chiến cầm thương đứng thẳng, thực lực của hắn tuy yếu, nhưng mà cũng không chút khiếp đảm nào, hắn giận dữ hét lớn:

- Các ngươi dám làm việc này, ta và con dâu liều mạng với đám người các ngươi!

Lăng Chiến nuốt Thần đan vào miệng, thực lực trong nháy mắt tăng lên, dùng toàn lực phát ra một kích mạnh mẽ từ Cổ Thần Khí trong tay.

- Gia gia, ta hỗ trợ ngài!

Lăng Duyệt luôn bị cho là trẻ con không hiểu chuyện, thực lực hiện nay miễn cưỡng cũng chỉ đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương, nhưng hắn tất nhiên cũng cùng huyết mạch với Lăng Tiếu, cho nên cũng không muốn chạy trốn, quay trở về giúp Lăng Chiến một tay!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2617 - Lôi Điện Khôi Lỗi.

Thải Hà Nguyệt là mẹ, nàng hét lên một tiếng:

- Duyệt nhi thật tốt, nương thân cùng ngươi hợp lực lại liều mạng.

- Chiến ca, nếu như ngươi chết, thì ta cũng không muốn sống một mình!

Mộng Tiếc Vân thấy Lăng Chiến liên tục chiến đấu thì liền khóc như mưa.

Đột nhiên đám nữ nhân kia đều dừng lại.

Phương Vận Tiêm nhếch lông mày quay đầu lại quát:

- Các tỷ muội mau đi trước đi, ta không thể để cha mẹ ở lại, bằng không phu quân trở về, ta cũng không có mặt mũi nào đối mặt với hắn!

- Ta cũng không đi, ta cũng muốn ở lại cùng cha mẹ chiến đấu, cho dù chết thì cũng muốn chết chung một chỗ, nếu phu quân không tở về, ta cũng không có mặt mũi nào gặp hắn.

Đông Phương Tinh cũng quả quyết nói.

Lúc này Tàn Báo quát một tiếng:

- Các ngươi đều đi đi, phải giúp cung chủ bảo vện Vạn Kim khu, để lão nô cùng liều mạng với hắn.

Tàn Báo đã là cấp bậc Bán Thủy Thần, hắn nói một tiếng cuối cùng, sau đó

bất chấp tất cả xông tới.

- Lão Đại, từ trước đến giờ đều nhờ ngươi chiếu cố ta, hôm nay ta liền muốn thay thế ngươi chiếu cố chư vị tẩu tử an toàn rời khỏi đây!

Diệp Vân Phong sâu kín nói một câu, cũng xông về phía trước.

Trừ bọn hắn ra, Phong Nha, Độc Ưng, Độc Hạt Tử, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với Bát Tướng, những người từng đi theo Lăng Tiếu đều cùng nhau xuất kích, dùng mọi khả năng kéo dài thời gian cho các nàng.

Hiện tại cho dù đi chỗ nào cũng đều là tử lộ, không bằng ở lại cùng mọi người chết chung một chỗ, chờ phu quân trở về, hắn nhận định sẽ thay chúng ta báo thù!

Ngọc Liệt Diễm nói một tiếng cuối cùng, cũng gia nhập vào vòng chiến đấu.

- Thiếu gia, rất tiếc sau này Vũ Tích cũng thể hầu hạ ngươi được nữa, ngươi nhất định phải sống cho thật tốt.

Bạch Vũ Tích nói một tiếng, sau đó cũng gia nhập trận đấu.

Cuối cùng, đám nữ nhân không có một ai rời đi, tất cả các nàng đều xuất lực, cho dù chết cũng không để cho Lăng Chiến cùng Mộng Tiếc Vân ở lại chống đỡ.

- Các ngươi cũng chỉ là những cô nương bé nhỏ, đều muốn chịu chết sao, nhưng mà ta cũng không nỡ nha!

Khương Ngân Hổ nở nụ cười dâm dãng, tùy ý vung tay một cái, liền xuất hiện một đạo ánh sáng màu đen đáng sợ.

Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ một cái vẫy tay, khiến cho cái chỗ mọi người đang đứng nổ tung.

Cũng may mà hắn có vẻ thèm thuồng đám nữ nhân này, cho nên cũng không có hạ sát thủ, nhưng mà một đạo ánh sáng đen này cũng đủ khiến cho bọn họ ăn không tiêu.

Bọn họ không còn một sức lực nào để chống lại, nếu như lực chiến đấu mất đi thì coi như cái chết đang đợi ở phía trước.

Khương Ngân Hổ dẫn đầu đi tới gần Phượng Tiêm Vận

- Không tệ nha, thật sự là không tệ, các ngươi đều là nữ nhân, coi như cũng là mỹ nhân, lại có thể cam tâm tình nguyện làm việc cho hắn sao?

Ngay tại lúc Khương Ngân Hổ đến gần, thì Phượng Tiệm Vân đang bị thương lập tức ra chiêu thứ hai, một số cổ vương từ thân nàng bắn ra ngoài, đồng thời một số cổ độc cũng bay ra ngoài.

- Vô dụng, nếu ngươi không muốn nói chuyện, vậy chờ ta cùng các ngươi hợp hoan xong, thì tất cả các ngươi đều trở thành nữ nhân của ta, còn tên nam nhân kia chỉ sợ cũng sẽ bị ta giết chết!

Khương Ngân Hổ phong khinh vân đạm nói một tiếng, cánh tay tùy ý vung lên một cái, tất cả Cổ vương đều nổ tung, ngay cả cổ độc ở trong không gian cũng lập tức biến mất.

Phượng Tiêm Vận coi như tuyệt vọng, nàng quyết định, coi như là tự bạo thân thể cũng không thể để cho những người này đụng đến thân thể của mình được!

Ngay lúc Khương Ngân Hổ muốn bắt giữ đám nữ nhân ở trước mắt, thì một đạo âm thanh trong trẻo truyền tới:

- Không cho phép ngươi làm nhục phu quân hay tổn thương các tỷ muội của ta!

Ở trên bầu trời, chỉ thấy có một đầu quy thú giống như núi cao bắt đầu chuyển động, bao phủ trên không Thiên Long Môn, bao trùm phía trên chư nữ, càng tập trung vào gã cao giai Chí Tôn Khương Ngân Hổ.

Đó rõ ràng là một đầu Huyền Vũ thần thú cực kỳ uy vũ, phía trên nó ngồi hai nữ tử tựa như Thiên Tiên vậy.

Nhị nữ này thình lình chính là Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy!

Hai năm trước, các nàng liền đi ra từ Tuyệt Hàn Tử Địa, nhưng các nàng sau khi đến Liên Hoa giáo một chuyến mới quay về Thiên Long Môn.

Không ngờ, trong lúc các nàng gấp gáp trở về lại phát hiện ra kinh biến ở đây

Huyền Vũ thần thú dưới sự chỉ huy của Vân Mộng Kỳ liền nhanh chóng vọt tới Khương Ngân Hổ.

Nó tuy khổng lồ như núi, nhưng tốc độ di động lại phi thường nhanh chóng!

Phản ứng của cao giai Chí Tôn cũng cực nhanh, hắn cảm ứng được khí tức đáng sợ lập tức liền điên cuồng lui, đồng thời đại đao trong tay lập tức nhanh chóng chém ra.

Công kích kia của hắn đủ để chém giết bất kỳ đối thủ nào từ cao giai Chí Tôn trở xuống rồi.

Những lực lượng này đối với Huyền Vũ thần thú quả thực không có ý nghĩa!

Nó chính là tồn tại cấp bậc thập nhất giai đỉnh phong, hơn nữa còn là thần thú dùng phòng ngự để trứ danh, cho dù là Long Lân phòng ngự của Chân Long thần thú cũng không thể sánh được với Huyền Giáp được.

Nó gào rú một tiếng, một đạo cột nước trùng thiên mà ra, trực tiếp đánh tới Khương Ngân Hổ.

Thời điểm mấu chốt, Khương Ngân Hổ liền gọi hộ thân thánh thú của mình ra chắn phía trước.

Ầm ầm!

Thánh thú chắn trước Khương Ngân Hổ bị cột nước này đánh trúng, lập tức chia năm xẻ bảy, biến thành một vũng máu vẩy khắp tứ phương.

Khương Ngân Hổ tức thì bị trùng kích khiến bay ra mấy ngàn thước, thần thể cũng cảm thấy sắp phát nổ, trong miệng máu tươi điên cuồng hộc ra.

Hắn mở to hai mắt nhìn về phía Huyền Vũ thần thú, không khỏi hoảng hốt nói:

- Mau... Mau đến đây, bên này có một đầu Huyền Vũ thần thú!

Hắn là biết rõ Vọng Long sơn mạch là tộc địa của Kim Long nhất tộc, nhưng lại không ngờ chỗ này có thể trông thấy một loại Huyền Vũ thần thú khác trong truyền thuyết, hơn nữa đây cũng không phải là Huyền Vũ thần thú bình thường, là tồn tại cấp bậc đỉnh phong, là lão quy có thể sánh với lão Long Vương kia, điều này thật sự là ngoài ý liệu.

Khương Ngân Hổ kêu lên một tiếng sợ hãi, quả nhiên dẫn tới không ít người

Ma Hổ tộc chú ý.

Khương Điển là người đầu tiến bứt ra, lướt về phía Huyền Vũ thần thú.

- Nội tình Thiên Long Môn thật không tầm thường, quả nhiên ngay cả Huyền Vũ thần thú cũng có, không phải là viện binh của Huyền Vũ Tông đến đấy chứ!

Khương Điển ở trong lòng tự định giá nói.

Chỉ là hắn còn chưa chạy tới, Huyền Vũ thần thú đã bắn ra một cổ khí tức, sinh sinh đè Khương Ngân Hổ thành thịt vụn, cơ hồ không có khả năng sống sót nổi!

Chư nữ và những người khác được cứu trợ, lập tức thấy được Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy ở trên không trung, mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng

- Là Mộng Kỳ tỷ tỷ, nàng trở về rồi

Bạch Vũ Tích dẫn đầu hoảng sợ nói.

- Nàng trở về cũng không thay đổi được, chúng ta trước bỏ hộ cha mẹ rời đi thôi!

La Mỹ Anh ở một bên nói ra.

Những người khác đều ăn vào đan dược khôi phục thương thế, miễn cưỡng tụ lại cùng nhau lùi về phía sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2618 - Đóng Băng Lôi Lạc Quân. (1)

Lúc này Vân Mộng Tích đã bảo Huyền Vũ thần thú xông về phía Khương Điển, đối chiến với nhau.

Nàng và Băng Nhược Thủy nhao nhao bay về phía chư nữ.

Băng Nhược Thủy cũng gọi ra hộ thân thánh thú của mình, đó rõ ràng là một đầu Tứ Dực Băng Điêu đạt đến thập nhất giai trung giai.

Dùng thực lực của nàng tự nhiên không cách nào thu phục được thánh thú cường đại như thế rồi, nhưng có thêm Huyền Vũ thần thú thì đó không thành vấn đề nữa.

- Cha mẹ, bọn tỷ muội, các ngươi may đến đây đi, ta mang bọn ngươi đi!

Băng Nhược Thủy bảo Tứ Dực Băng Điêu chậm lại kêu to với người bên dưới

Mọi người đều không hề chần chờ, lần lượt lên trên lưng băng điêu.

Nhưng đám người Tàn Báo, Diệp Vân Phong, Phong Nha và một số người khác lại không rời đi, bọn hắn muốn lưu lại tranh thủ thời gian cho các nàng!

Chỉ là Tứ Dực Băng Điêu vẫn không chưa bay đi đã có thánh thú của Ma Hổ tộc vây quanh lấy nó, khiến nó không cách nào mang theo chư nữ lập tức phá vòng vây mà đi được.

Cũng may tốc độ Tứ Dực Băng Điêu cực nhanh, còn có thể dây dưa với ba

đầu thánh thú này mà không lập tức bị giết chết ngay.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy đã không phải là biện pháp, không được bao lâu nữa các nàng có thể đều phải chết thôi.

Vân Mộng Kỳ thực lực đã đạt đến Chí Tôn Thủy Thần, nàng rốt cục triển khai lực lượng cường đại, một loại kiếm pháp huyền ảo giết tới một đầu thánh thú trong đó.

Sóng nước đầy trời cùng với kiếm quang mang theo một cổ bổn nguyên lực lượng cực chí đánh đến, lực lượng kia rõ ràng lại không thua gì sức mạnh của đê giai Chí Tôn đỉnh phong cả.

Nhất là loại sóng nước tuyệt hàn kia, trực tiếp dính vào đầu thánh thú kia, khiến cho thân thể nó rõ ràng bắt đầu không ngừng bị ăn mòn.

Nó liên tục kêu thảm thiết liền trực tiếp ăn mòn đến chết!

Vân Mộng Kỳ một chiêu đắc thủ, cũng không thu tay lại, lập tức phối hợp với Tứ Dực Băng Điêu đánh tới mấy đầu thánh thú còn lại.

Vân Mộng Kỳ tiên tư bay múa, kiếm thuật cao minh, sóng nước chém ra mang theo Thâm Lam chi sắc, đồng thời lại ẩn chứa tử khí đáng sợ.

Đây là một loại lực lượng bổn nguyên khác loại, là Tuyết Hàn Tử Thủy giữa Tuyệt Hàn Tử Địa!

Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy vào loại cấm địa này, cuối cùng thiếu chút nữa đã bỏ mạng trong đó, cũng may cuối cùng các nàng cũng có đại cơ duyên, mỗi người đều lấy được cơ duyên không nhỏ, nhất là Vân Mộng Kỳ đạt được Huyền Vũ thần thú tán thành, càng hấp thu lực lượng Tuyệt Hàn Tử Thủy, có được thực lực bất phàm!

Chỉ tiếc, hơn mười người Ma Hổ tộc mỗi người đều cường đại, bọn hắn lại phân ra hai người giết tới các nàng.

- Các ngươi hẳn là nữ nhân của Lăng Tiếu a, ta sớm đã được nghe, thê thiếp Lăng Dược Thần mỗi người dung mạo đều như Thiên Tiên, hôm nay xem ra lời đồn không sai, hôm nay trói các ngươi về, sau này sẽ tống các ngươi đi làm kỹ nữ, tin rằng sau khi Lăng Tiếu biết tin này biểu lộ nhất định sẽ cực kỳ đặc sắc a!

Một gã trung giai Chí Tôn đỉnh phong Ma Hổ tộc lao đến cười nói.

Hắn là người chuyên môn thu thập các loại tư liệu, đã sớm nghiên cứu rõ ràng mọi tư liệu về Lăng Tiếu.

Trước đây, Lăng Tiếu dẫn người Ma Hổ tộc đi diệt tộc địa Ma Hổ tộc bọn hắn, hắn là người may mắn thoát đi được, đương nhiên là hận Lăng Tiếu đến thấu xương rồi!

Cùng đến với hắn cũng là một gã trung giai Chí Tôn, hai người lại thêm hai đầu thánh thú, đã phong tỏa Tứ Dực Băng Điêu và Vân Mộng Kỳ vào trong.

Vân Mộng Kỳ khẽ kêu nói:

- Các ngươi nhất định sẽ chết không yên lành đâu!

Nàng muốn triệu hoán Huyền Vũ thần thú tới, nhưng Huyền Vũ thần thú chống lại loại đối thủ cấp bậc như Khương Điển, lại thêm một đầu Hắc Ma Hổ Vương, cũng không thể nhất thời diệt sát bọn chúng được!

- Hắc hắc, chúng ta là chết không yên lành, vậy các ngươi sẽ sống không bằng chết!

Tên trung giai Chí Tôn đỉnh phong kia cười lạnh nói.

Cùng lúc đó, bọn hắn liền phát động tiến công tới Vân Mộng Kỳ và Tứ Dực Băng Điêu, muốn tiêu diệt tất cả các nàng.

Vân Mộng Kỳ cho dù có Tuyệt Hàn Tử Thủy tăng thực lực lên, nhưng chênh lệch cấp bậc vẫn quá xa.

Nàng căn bản không chịu nổi hai chiêu của đối thủ liền bị đánh cho bị thương nặng.

Về phần Tứ Dực Băng Điêu thì bị đánh cho máu tươi vẩy ra, thân thể vôi quăng chư nữ ra ngoài, chỉ sợ một lúc nữa thôi nó cũng sẽ bị vây giết chết mất.

Tất cả mọi người sắc mặt như tro tàn, biết rõ lúc này tử kỳ của các nàng thật sự đã đến!

Các nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù tự bạo cũng tuyệt đối không thể để bọn hắn bắt lấy, nếu vậy thì chỉ còn kết cục bị lăng nhục mà chết thôi.

- Ta cho dù chết cũng sẽ không để các ngươi như nguyện đâu!

Cát Bối Hân tính tình tuy ôn nhu, nhưng nội tâm lại vô cùng cương liệt, nàng nói một tiếng liền muốn tự bạo tại chỗ.

Chỉ là một cổ lực lượng cường đại lại bao phủ xuống nàng, phong tỏa lấy, khiến lực lượng của nàng khó mà vận chuyện được.

- Ở trước mặt chúng ta, các ngươi ngay cả tư cách tự bạo cũng không có đâu!

Gã trung giai Chí Tôn đỉnh phong cười lạnh nói.

Trong lúc hai đại Chí Tôn Thủy Thần đang muốn bắt lấy các nàng thì một đạo kim mang lăng không nện xuống hai người.

Đạo kim mang này vô cùng đáng sợ, như trụ trời đóng xuống, bí mật mang theo lực lượng như vạn quân, có thể hủy liệt Tinh Hà, hủy diệt vạn vật!

Hai gã Chí Tôn Thủy Thần kia kinh hãi, bọn hắn nhao nhao mang theo thần khí đến ngăn cản, nhưng vẫn bị đạo kim mang này nện cho bay ra thật xa.

Mấy đạo nhân ảnh từ đằng xa lướt nhanh tới, từng đạo kim mang đang di động, lóe ra khí thế vô cùng cường đại.

- Các ngươi tạm thời thối lui đi, ta tới thu thập bọn hắn!

Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền ra.

Chư nữ nhìn sang người cứu viện các nàng, thình lình phát hiện đây là người lớn lên cực kỳ giống vượn.

Quanh thân hắn viên mao vàng chói, đầu đeo kim cô, cầm trong tay kim bổng, mặc Kim Thần giáp, một cổ khí tức vô cùng nghiêm nghị nhộn nhạo mà ra.

Hắn không phải là Viên Chiến Thiên cùng Lăng Tiếu từ đông vực lộ cấp tốc chạy về thì còn ai nữa!

Cùng hắn trở về còn có vài đầu thánh thú, theo thứ tự là Hầu Vương và Viên Vương, chúng đã không phải là mấy đầu ở cùng hắn tại Thiên Vực kia nữa rồi, mà là giúp đỡ Viên Chiến Thiên tìm được ở Ngoại Vực.

Hắn có huyết mạch Đấu Chiến Thánh Viên, có thể khiến vạn hầu, vạn viên thần phục, hắn hiện giờ cũng đã thoát thai thành một Đấu Chiến Thánh Viên

chính thức rồi.

Thực lực của hắn cũng từ đê giai Chí Tôn lúc đầu trực tiếp tăng vọt đến trung giai Chí Tôn đỉnh phong.

Dựa vào lực chiến đấu của hắn, cho dù là cao giai Chí Tôn cũng có thể đánh một trận, huống chi phía sau hắn còn có hai đầu Hầu Vương và Viên Vương thập nhất giai cao giai, đủ để bảo hộ được những nữ nhân của Lăng Tiếu rồi.

- Thật tốt quá, có Viên huynh trở về, chúng ta được cứu rồi!

Diệp Vân Phong nhịn không được thở nhẹ nói.

- Đừng cao hứng quá sớm, hắn bảo vệ được chúng ta, nhưng đừng quên phía trên còn tồn tại kinh khủng kia!

Tàn Báo giội nước lã nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2619 - Đóng Băng Lôi Lạc Quân. (2)

Viên Chiến Thiên mang theo mấy đại thánh thú rất nhanh liền diệt sát hai gã trung giai Chí Tôn và vài đầu thánh thú kia.

Nhưng ở trên chín tầng trời vĩnh hằng chi thần đã nhanh chóng đánh chết một đám Chí Tôn Thủy Thần và thánh thú rồi!

Không ít huyết vụ tán ra, từng tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng lại vang lên.

Lực lượng của Ma Vân Hắc Động quả thực không có chừng mực, mỗi một cái hắc động đều khó có thể hủy diệt, thỉnh thoảng lại có ma chưởng xuất hiện, Chí Tôn Thủy Thần và thánh thú căn bản khó có thể chống lại nổi.

Hai lão Long Vương kia cũng dùng hết toàn lực, toàn thân đều là máu, nhưng lại chỉ có thể kiềm chế được một đầu Hắc Ma Hổ Hoàng.

Trận chiến này, Kim tộc và Thiên Long Môn quả thật tổn thất thảm trọng!

Cứ tiếp như thế, nhất định sẽ phải xóa tên tại Thiên Vực mất!

Đúng lúc này, Ngoại Vực có một vòng kim sát quang đoàn cực nhanh lao tới.

Kim sát quang đoàn này như hình rồng, tốc độ nhanh đến tận cùng, trong chớp mắt đã bay qua vô số khoảng cách không gian, chạy tới Ngoại Vực Thiên Vực.

Thiên Vực Ngoại Vực, Kim Sát Khí bắt đầu khởi động không ngớt, mỗi một

đạo Kim Sát Khí đủ để phá hủy bất luận thần thiết cứng rắn nhất

Đây là khí kình sắc bén nhất Ngoại Vực, là một trong các lực lượng nguyên thủy nhất.

Đoàn Kim Sát Khí t này là từ một nơi xa xôi xông đến, như là một đầu Kim Long hư ảnh mấy chục vạn mét, lộ ra khí thế bàng bạc, hùng vĩ đồ sộ.

Lúc đoàn kim sát chi quang này hàng lâm xuống Thiên Vực, toàn bộ co rút lại, rất nhiều kim mang hoàn toàn thu liễm!

Rốt cục lộ ra một đầu Viễn Cổ Cự Long cực kỳ to lớn bên trong, Long giác nó bén nhọn, Long lân lập loè, Long trảo thật sâu, Long vỹ thon dài, lộ ra uy vũ dọa người, hoàng uy bàng bạc.

Ở trên đỉnh đầu nó đứng một nam tử trẻ tuổi mặc Kim Y, tướng mạo hắn khiến người khó nhịn được phải nhìn hai lần, khí vũ hiên ngang, lộ ra một cổ khí tức không giận tự uy, mang đến cho người một loại cảm giác áp bách vô hình, có thể khiến người phải kính bài.

- Chết tiệt, ta vẫn quay lại chậm một bước, Long, xông vào cho ta, giết sạch đám tạp chủng Ma Hổ tộc!

Người tuổi trẻ nhíu chặt lông mày, lập tức hạ lệnh quát.

Đầu Viễn Cổ Cự Long này cũng cảm nhận được nguy cơ của Long tộc, lúc này gầm thét một tiếng, thân thể cao lớn lao thẳng vào trong Thiên Vực.

Rống rống!

Viễn Cổ Cự Long liên tục gào thét, khiến cho cửu thiên trong Thiên Vực đều nứt vỡ ra, rất nhiều cương phong và loạn lưu từ Ngoại Vực đều lao đến.

Ở trên Thiên Long Địa Vực tất cả mọi người cảm nhận được cổ uy áp kinh khủng kia, nguyên một đám đều bị dọa đến mức phải tìm nơi nấp vào.

Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc đang hành hạ đến chết người Kim tộc va Thiên Long Môn chính diện nhất lấy trùng kích, Ma Vân Hắc Động trong nháy mắt hỏng mất ra.

- Cái gì? Rõ ràng vẫn còn Long Hoàng uy hiếp được ta sao?

Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc thở nhẹ nói.

Người này là một nhân vật cấp lão tổ của Ma Hổ tộc, cũng là yêu nghiệt thành danh cùng thời với Lăng Thái Sơ, tên là Khương Tà Vương, đã từng là tồn tại top 10 trên Chí Tôn Bảng.

Hắn thu liễm sở tất cả Ma Vân Hắc Động, nhìn sang Viễn Cổ Cự Long đang trùng kích đến kia, mắt đen co rụt lại thật sâu, một cổ đố kị lập loè quát:

- Không có nghĩ tới tên này rõ ràng cũng đi đến một bước này, bất quá vừa vặn để ta thử xem thực lực chân chính của mình đến đâu rồi!

- Thật to gan, rõ ràng dám tàn sát Kim tộc ta, hôm nay các ngươi đừng ai mong trốn được!

Người tuổi trẻ thấy từng màn máu chảy thành sông, thần sắc đại biến, hắn phẫn nộ rống một tiếng, mười ngón tay liền chỉ xuống người Ma Hổ tộc bên dưới.

XIU.... XIU...!

Từng đạo kim sát chỉ mang vạch phá trời cao trong nháy mắt đã bắn lên người Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc đang đối chiến với Kim tộc, Thiên

Long Môn.

Bang bang!

Từng tiếng kinh bạo vang lên, người Ma Hổ tộc ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có đã trực tiếp bạo liệt thần thể mà vong rồi!

Lúc hắn định lần nữa xuất kích, Khương Tà Vương đã xuất thủ, một vòng Ma Vân bắt đầu khởi động tới, ngăn cản toàn bộ những chỉ mang màu vàng kia lại.

- Lăng Thái Sơ, đối thủ của ngươi là ta!

Khương Tà Vương cầm trong tay hổ hủy, chắn trước người trẻ tuổi Kim tộc kia.

Người trẻ tuổi Kim tộc này chính là nhân vật nổi danh trên Chí Tôn Bảng của Kim tộc đã biến mất vài vạn năm, Lăng Thái Sơ, cũng chính là thân sinh đại ca của Lăng Thái Mông.

- Đại... Đại ca hắn quay lại rồi!

Lăng Thái Mông đã trọng thương không nhẹ lệ nóng doanh tròng hoảng sợ nói.

- Thái Sơ lão tổ, là Thái Sơ lão tổ, chúng ta được cứu rồi!

Lăng Bác nhịn không được kinh hô.

Một ít Chí Tôn Thủy Thần khác của Kim tộc vẫn chưa chết cũng đều từng nghe qua các loại truyền thuyết về Lăng Thái Sơ, nguyên một đám lộ ra vẻ mừng như điên.

Về phần người Ma Hổ tộc cũng có chút luống cuống, bọn hắn trong chớp mắt đã chết mười tên Chí Tôn Thủy Thần, có thể nghĩ vị lão tổ tông của đối phương thực lực khủng bố cỡ nào rồi!

- Lập tức rút lui!

Khương Điển không hổ là một đời kiêu hùng, lập tức phát hiện tình huống không đúng, lập tức hạ lệnh quát.

Một ít người Ma Hổ tộc còn lại lập tức hội tụ cùng một chỗ, lách đến trốn sau lưng Khương Tà Vương.

Người Kim tộc và Thiên Long Môn căn bản là không có bất kỳ năng lực nào đi cản trở cả!

Trận chiến này bọn hắn tử thương hơn phân nửa người, Thiên Long Môn càng bị phá hủy, vô số đệ tử thương vong, tổn thất thật sự quá mức thảm trọng.

- Ma Hổ tộc, tốt, các ngươi rất tốt, hôm nay các ngươi đừng ai mơ trốn được! Ngày sau Lăng Thái Sơ ta tất sẽ tàn sát hết Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ nộ khí cuồn cuộn quát.

Hắn biến thành một vòng Kim Sát Khí, vạn đạo Kim Sát Khí như kim thương đánh tới Khương Tà Vương.

Mỗi một đạo Kim Sát Khí này hào quang lập loè, khí kình bén nhọn, đủ để chém đứt bất kỳ một thần thiết nào rồi.

Kim sát thương ảnh đầy trời hoàn toàn bao phủ mà ra, uy lực của nó không chút nào yếu hơn Ma Vân Hắc Động, thậm chí uy lực còn kinh khủng hơn

vài lần!

Khương Tà Vương kinh quát một tiếng, Ma Vân Hắc Động lại hiện ra, bao trùm tới kim quang đầy trời kia.

Rầm rập!

Hai luồng lực lượng kinh khủng đến từ Ngoại Vực ở chỗ này giao thoa, lực phá hoại tạo thành khủng bố dọa người bực nào chứ.

Cả phương Cửu Thiên này đều trực tiếp bị xuyên thủng, vô số không gian đều tán loạn.

Rất nhiều không gian trận tại Thiên Long Địa Vực đều bị quấy nhiễu, đều không cách nào vận dụng năng lực truyền thâu được nữa, mà người đang trong quá trình truyền thâu thì đều rất bi kịch đã rơi vào trong vết nứt không gian biến mất không thấy đâu nữa.

Về phần những Ma Hổ tộc Chí Tôn mà Khương Tà Vương bảo vệ lại có hơn mười người bị những Kim Sát Khí xuyên thấu qua Ma Vân kia chém giết sạch.

Bọn người Khương Điển nguyên một đám vô cùng kinh hoảng, bọn hắn đều sinh ra nỗi sợ hãiVĩnh Hằng Chi Thần cũng không bảo hộ được bọn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2620 - Khổ Chiến! (1)

- Lăng Thái Sơ, ta ngươi đến Ngoại Vực đánh một trận, xem thử ai mới là vĩnh hằng thật sự!

Khương Tà Vương sợ hãi rống một tiếng, bắn ra toàn lực, Ma Vân Hắc Động cấp tốc xoay chuyển, sinh sinh bức Lăng Thái Sơ phải đến Ngoại Vực đánh với hắn một trận.

Lăng Thái Sơ cũng không muốn chiến đấu chỗ này, bằng không Thiên Vực cũng sẽ bị bọn hắn sinh sinh hủy diệt đi maats, vì vậy kinh quát:

- Yên tâm đi, người bại tuyệt đối là ngươi rồi!

Hai luồng không gian lực không đồng nhất xông ra ngoài Ngoại Vực.

Mà những người Ma Hổ tộc cũng bị một đoàn mây đen cuốn bay ra ngoài Ngoại Vực, khiến bọn hắn có thể thuận lợi thoát thân mà đi!

Về phần đầu Hắc Ma Hổ Hoàng kia lại không thể nào lại đuổi giết hai Lão Long Vương được nữa, nó đã là bị Viễn Cổ Cự Long truy kích khiến phải trốn ra ngoài Ngoại Vực.

Chỉ để lại Thiên Long Môn hiện giờ đã thành một mảnh phế tích, cùng rất nhiều chết người Kim tộc, Thiên Long Môn bị thương.

Một vòng máu tươi tràn ngập ra, khiến cho nơi này tràn đầy ý đau thương vô hạn.

- Ma Hổ tộc chết tiệt, chúng ta nhất định phải báo thù huyết hận, nhất định phải tàn sát hết đám người Ma Hổ tộc bọn hắn!

- Đúng, những tên này đáng đâm ngàn đao, nhất định phải khiến bọn hắn xóa tên khỏi Thiên Vực, bằng không thì khó bình được mối hận trong lòng chúng ta!

- Thái Sơ lão tổ ah, ngươi nhất định phải báo thù cho chúng ta, người của chúng ta không thể chết vô ích ah!

- Đúng vậy, một ngày nào đó chúng ta nhất định giết đến tộc địa Ma Hổ tộc bọn hắn, diệt sạch bọn hắn

Nguyên một đám người còn sống sót nhao nhao ngửa mặt lên trời thề nói.

Nơi chết ở đây có vợ bọn bọn hắn, thân nhân, bằng hữu, bọn hắn không bi thương khổ sở đó là giả dối.

Trong những thân nhân của Lăng Tiếu, có nhi tử Lăng Duyệt của hắn cũng gặp nạn lần này!

Thực lực của hắn chẳng qua chỉ là Bán Thần Vương, nhưng lại cùng Lăng Chiến khiêu chiến cao giai Chí Tôn, bị một kích tùy ý đánh cho thân thể văng tung tóe, khí tức cơ hồ đứt đoạn

Thải Hà Nguyệt như nổi điên rót thần tuyền và thần đan vào miệng Lăng Duyệt khóc nói:

- Duyệt Nhi, Duyệt Nhi ngươi tuyệt đối không thể có việc ah, bằng không mẹ không muốn sống nữa đâu!

Chỉ tiếc thần tuyền và thần đan của nàng tựa hồ như vô hiệu vậy, hắn rõ ràng

ngay cả nuốt cũng nuốt không trôi, khí tức sắp tắt đến nơi rồi.

Các nữ nhân khác bị thương không nặng, cả đám đều vây quanh Lăng Duyệt, trên mặt lộ vẻ bi thương.

Phượng Tiêm Vận lấy ra một cái bình nhỏ lo lắng nói:

- Mau... Mau cho Duyệt nhi uống vào Bất Tử Thụ phù trấp, nhất định có thể bảo trụ mạng của hắn.

Thải Hà Nguyệt đã lục thần vô chủ, kỳ thật Lăng Tiếu cũng đã sớm cho nàng Bất Tử Thụ phù trấp, nàng rõ ràng quên mất.

Nàng nhận lấy cái chai của Phượng Tiêm Vận, lập tức rót vào trong miệng Lăng Duyệt.

Những sinh cơ lực cường đại này tuy khiến Lăng Duyệt khôi phục được chút tánh mạng, nhưng trên người hắn lại có những lực ăn mòn cường đại đang xâm nhập vào cơ thể.

Nếu không phải cao giai Chí Tôn kia cũngkhông muốn bị thương chư nữ, từ đó khiến lực ăn mòn mà Lăng Duyệt dính phải cũng không đầm đặc lắm, bằng không thì hắn đâu còn mạng nữa chứ.

Bất Tử cây phù trấp tánh mạng chi khí cường đại, nhưng vẫn không thể khu trực được khí tức tà ác kia.

- Làm sao bây giờ, tiếp tục như vậy Duyệt Nhi sẽ chết mất!

Thải Hà Nguyệt khóc nói.

- Đừng nóng vội, chỉ cần bức những lực lượng ăn mòn kia ra, Duyệt Nhi sẽ

không có việc gì rồi

Phượng Tiêm Vận an ủi, tiếp theo nàng nói với Viên Chiến Thiên:

- Viên huynh đệ, phiền toái ngươi cứu đứa nhỏ này đi.

Viên Chiến Thiên đã đi tới, ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế Lăng Duyệt một chút, ngay sau đó một tay đặt tại phần bụng dưới Lăng Duyệt, một cổ kim mang hấp lực tóe hiện.

Sau đó rất nhiều khí tức ăn mòn màu đen lập tức bị hắn hấp thu ra, sắc mặt Lăng Duyệt cũng bắt đầu tốt hơn.

Thải Hà Nguyệt mới ngừng tiếng khóc, tranh thủ thời gian lại cho Lăng Duyệt ăn vào thần đan.

- Đa tạ ngươi Viên huynh đệ, đa tạ ngươi!

Thải Hà Nguyệt liên tục nói lời cảm tạ

Mộng Tích Vân và chư nữ cũng nhao nhao lộ vẻ cảm tạ với Viên Chiến Thiên.

Viên Chiến Thiên không nói gì thêm, chỉ nhẹ gật đầu, sau đó nhìn chung quanh nhíu mày hỏi:

- Lăng Tiếu đâu rồi!

- Hắn và Võ Bất Phàm huynh đệ đến Nam Vực lộ, đã là nhiều năm chưa về!

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Võ Bất Phàm đến rồi!

Viên Chiến Thiên lập tức tóc vàng dựng thẳng quát lên.

Nhớ ngày đó, hắn cùng với Lăng Tiếu, Võ Bất Phàm tại Trung Vực có thể nói là tam đại nhân vật thiên kiêu, nhưng vị truyền nhân Đấu Chiến Thánh Viên như hắn lại thua bởi Lăng Tiếu, về sau Võ Bất Phàm bị kinh truyền là Hỗn Độn Chiến Thể, thua Lăng Tiếu một chiêu, mà Viên Chiến Thiên hắn lại bị những người khác cho rằng kỳ thật thực lực còn dưới Võ Bất Phàm phía dưới, khiến c hắn tương đối tức giận.

Hắn nhiều lần muốn khiêu chiến Võ Bất Phàm, nhưng đối phương vẫn một mực không để hắn ở trong lòng, khiến hắn phi thường căm tức.

- Đúng vậy!

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Tốt, ta ở chỗ này chờ bọn hắn trở về!

Viên Chiến Thiên trầm giọng nói.

Hôm nay phạm vi mười mấy vạn dặm đều đa hoàn toàn tan nát, Thiên Long Môn và Thiên Long Thành cơ hồ không còn nữa, muốn trùng kiến xem ra phải cần thời gian không ngắn mới được!

Bên ngoài Vọng Long sơn mạch cũng bị phá hư hầu như không còn, rất nhiều linh thú chết oan chết uổng, không ít thánh thú cũng thi cốt không còn!

Một trận chiến này truyền đi, toàn bộ Thiên Vực đều vì thế khiếp sợ vạn phần!

Thiên hạ đại loạn rốt cục đã bắt đầu!

Trận chiến tại Ngoại Vực, thần lực của Lăng Thái Sơ và Khương Tà Vương ngập trời, khiến cho rất nhiều không gian Ngoại Vực đều hóa thành hư vô.

Không gian thần lực kinh thiên động địa giao chiến, lực lượng một vàng một đen tập kích chiếm lĩnh không gian mấy trăm vạn dặm, đánh cho hư không liệt phùng cũng nứt ra lỗ hổng thật dài, nhất thời khó mà khép lại được.

Kim Sát Phá Thiên!

Lăng Thái Sơ cầm trong tay kim sát thương, trực chỉ Khương Tà Vương mà lên, Kim Sát Khí đầy trời hóa thành một chuôi kim sát thương như thực chất chọc thẳng mà đi, mỗi một đạo khí kình đều tràn đầy khí tức bén nhọn nhất thế gian, cho dù là đỉnh phong Cổ Thần Khí dính vào cũng sẽ bị hủy mất.

Đây là nhất niệm thành chiêu, tùy thời đều có thể dùng lấy không gian lực lượng, thủ đoạn công kích của Vĩnh Hằng Bất Hủ chính thức!

Khương Tà Vương vẫn không sợ, trong tay hắn hổ hủy phác hoạ, từng hắc động không đáy hiện ra, hấp thu rất nhiều kim sát thương ảnh vào, đồng thời rất nhiều Ma Vân bao trùm xuống Lăng Thái Sơ.

Chỉ là những Kim Sát Khí này có thể phá vỡ nhật nguyệt, cũng không bị hấp thu toàn bộ, không ít công phá phòng ngự của hắn trực tiếp rơi xuống trước người Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương hổ hủy quét ngang, rất nhiều Kim Sát Khí biến thành hư vô, hắn nhẹ nhàng ấn một cái về trước.

Ma Vân Chưởng!

Ma chưởng khởi động như mây, giống như Thương Khung đều sụp đổ xuống, uy lực vô cùng vô tận!

Kim Long Quyền!

Lăng Thái Sơ ngưng quyền xuất kích, có Kim Long chiến khí gào thét mà ra, xé rách ma chưởng, kim quang diệu thiên!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2621 - Khổ Chiến! (2)

Hai người lăng không đánh nhau, nhưng công phạt lại vô cùng lăng lệ ác liệt đáng sợ, đay chính là lực lượng Vĩnh Hằng chính thức.

- Không nghĩ tới ngày ta thành công, ngươi cũng đạt tới một bước này, bất quá ngươi muốn thắng được ta thì không thể nào đâu!

Khương Tà Vương nhẹ cau mày nói.

- Không thử qua sao biết được, ta dám hủy tộc địa của ta, diệt tông môn ta, hôm nay ta trước trảm ngươi, sau diệt Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ khí thế như thiên, rất nhiều Kim Sát Khí lại lần nữa chuyển biến.

Sát khí tung hoành!

Rất nhiều Kim Sát Khí hóa thành một mảnh Kim Long dài hẹp xuất thế, chúng giăng khắp nơi mà đi, tạo thành tràng diện hùng tráng Vạn Long cùng múa, xông đánh tới Khương Tà Vương.

Uy lực một chiêu này cực kỳ đáng sợ, so lực lượng lúc trước còn khủng bố hơn vài phần.

Khương Tà Vương thần sắc hơi có chút ngưng trọng, hắn ngưng tụ lực lượng, Ma Vân cuồn cuộn, giống như biến thành ngàn vạn vòng xoáy hắc động bao phủ mà đi.

Hai người cũng không biết đã đại chiến bao nhiêu hiệp, nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương cả.

Ngược lại Hắc Ma Hổ Hoàng đối chiến với Viễn Cổ Cự Long lại rơi vào hạ phong, bị Viễn Cổ Cự Long hung hăng mà cắn ra từng khối thịt hổ máu tươi đầm đìa, đau đến khiến nó gào rú không thôi!

Trong cùng cảnh giới, Long tộc chính là chủng tộc cường đại nhất, là chủng tộc chiến đấu trời sinh, Hắc Ma Hổ Hoàng dù có được Viễn Cổ huyết mạch chi lực, nhưng về mặt chiến lực vẫn kém hơn một bậc.

Khương Tà Vương cảm ứng được tình huống Hắc Ma Hổ Hoàng, lộ ra có chút gấp gáp, lúc này thi triển toàn lực bức lui Lăng Thái Sơ, gọi Hắc Ma Hổ Hoàng trở về.

- Lăng Thái Sơ, chúng ta ngày khác gặp lại phân cao thấp, trận chiến này dừng ở đây!

Khương Tà Vương sâu kín nói một tiếng, tất cả Ma Vân co rút lại, hắc động biến mất, thân hình của hắn cũng biến mất.

Lăng Thái Sơ muốn đuổi theo nhưng dự một chút vẫn bỏ qua.

- Hôm nay tạm tha cho ngươi một mạng, ngày sau tất sẽ huyết tẩy Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ thề nói.

Dứt lời, hắn cùng với Viễn Cổ Cực Long lại lần nữa quay trở về trong Thiên Vực.

- Bái kiến Thái Sơ lão tổ (đại nhân)

Ở trước Thiên Long Môn, những người còn lại sau khi thấy Lăng Thái Sơ trở về đều cúi thân thể xuống ân cần thăm hỏi.

Lăng Thái Sơ nhìn tông môn chi địa đã từng cực kỳ hưng thịnh biến thành như thế như vậy, nộ khí lại một lần bắt đầu chuyển động, hắn thở nhẹ ra một hơi nói:

- Đều miễn đi, mối thù hôm nay tạm thời ghi nhớ, ngày sau huyết tẩy Ma Hổ tộc, thay các lang nhi tông môn ta báo thù!

Người ở chỗ này đều trăm miệng một lời oán giận kêu lên:

- Huyết tẩy Ma Hổ tộc, thay lang nhi tông môn ta báo thù!

Trận chiến này, võ giả thực lực yếu và bình dân trong Thiên Long Thành cơ hồ tử thương hai phần ba, chỉ còn lại một bộ phận bị thương.

Cao thấp trong Thiên Long Môn càng tử thương một nửa, Chí Tôn Thủy Thần cũng chết hai phần ba, chỉ có một phần ba miễn cưỡng còn sống.

Tất cả cái này đều là do Khương Tà Vương gây nên, hắn một người có thể hủy diệt tất cả, giết sạch bất luận một thế lực nào rồi.

Nếu không phải hai cái lão Long Vương liều mạng thiêu đốt máu huyết, trì hoãn một ít thời gian, nhịn đến lúc Lăng Thái Sơ trở về thì Vọng Long sơn mạch đã sớm không còn nữa rồi.

Hai đầu lão Long Vương hiện giờ đã hấp hối, cơ hồ sắp chết đến nơi rồi.

Cũng may Viễn Cổ Cự Long tinh khí bàng bạc, lập tức đưa qua cho chúng chút máu huyết, khiến chúng có thể miễn cưỡng nhặt về một mạng!

Viễn Cổ Cự Long vòng quanh hai đầu lão Long Vương này liền quay trở trong Vọng Long sơn mạch.

Lăng Thái Sơ đối với việc này cũng không ngăn cản, hắn đã đến trước đệ đệ Lăng Thái Mông, hấp thu lấy hủ thực chi khí quấn quanh trên người Lăng Thái Mông, sau đó hắn cũng liên tục mà ra tay, khiến rất nhiều người dính phải hủ thực chi khí vẫn còn chưa có chết thoát khỏi thống khổ, khiến bọn hắn có thể lại lần nữa trọng ngưng thần thể.

Nếu không có Lăng Thái Sơ, bọn hắn sớm muộn cũng sẽ bị loại hủ thực chi khí này sinh sinh hành hạ đến chết.

- Đại... Đại ca, ngươi cuối cùng cũng quay lại rồi!

Lăng Thái Mông vô cùng kích động nói.

- Ta vẫn quay về chậm một bước, bất quá bọn hắn cũng sẽ không chết vô ích đâu, có ta ở đây, tộc ta nhất định có thể lại lần nữa trọng chấn hùng phong!

Lăng Thái Sơ vỗ nhẹ bả vai Lăng Thái Mông vô cùng tự tin nói, dừng chút hắn còn nói:

- Bảo người trước tiên thu thập tàn cuộc một chút đi, lang nhi tộc ta lập tức quay về trong tộc nghị sự!

Tin tức Thiên Long Môn cơ hồ bị diệt sạch rất nhanh truyền khắp Thiên Vực!

Tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ, rất nhiều thế lực đều cảm thấy bất an.

- Thiên Long Môn cơ hồ bị Ma Hổ tộc tiêu diệt, Ma Hổ tộc trở nên đáng sợ

như vậy rồi, trước đó vài ngày ta cảm nhận được ngay cả bầu trời cũng như muốn sụp xuống vậy.

- Đúng vậy a, khu vực phụ cận Thiên Long Thành toàn bộ bị phá hủy, tử thương ít nhất cũng hơn ức người, dù là Chí Tôn Thủy Thần của Thiên Long Môn cũng bị tử thương không sai biệt lắm, trận chiến ấy có thể nói là kinh thiên động địa, chỉ sợ có thể ghi vào sử sách rồi!

- Truyền thuyết Ma Hổ tộc có siêu cấp cường giả xuất thế, cho nên Thiên Long Môn mới bị giết thành ra như vậy, loại cường giả cấp bậc này chẳng lẽ đã là vô địch đương thời sao?

- Đó là Vĩnh Hằng Chi Thần, vượt ra khỏi bất luận một phạm trù tưởng tượng nào, truyền thuyết bọn hắn có thể sáng tạo thế giới, sáng tạo vạn vật, chính là thần minh mạnh nhất!

- Thiên Long Môn có thể vào lúc cuối đánh lui cường địch, nghe nói cũng là có cường viện trở về a, chẳng lẽ Thiên Long Môn cũng có Vĩnh Hằng Chi Thần sao?

- Loạn thế buông xuống, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

Ở Ngoại Vực xa xôi, phụ cận một không gian từ Nam Vực Lộ thông đến Tây Vực Lộ, một người trẻ tuổi đứng trên một đầu Lôi Long lấy màu tím làm chủ.

Người trẻ tuổi này mắt như tinh thần, tóc đen dài thác nước, thần thể hiên ngang, quanh thân tản ra một cổ khí tức Hoàng giả không gì sánh kịp, hắn cầm trong tay một thanh kim thương giống như một Chiến Thần vậy!

Lôi Long ngoại trừ màu tím ra, còn có vài loại vằn nhan sắc khác, khiến cho quanh thân tràn đầy một loại khí tức Hỗn Độn, cảm giác tang thương, thật sự

có thể nói là Long trung chi Vương!

Một người một rồng này tự nhiên là Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long vừa thoát khốn khỏi Hỗn Độn Lôi Vực rồi.

Hắn sau khi rời khỏi Hỗn Độn Lôi Vực, lập tức liền rời xa lôi điện không gian chi địa, tạm thời không muốn phát sinh bất luận quan hệ nào với người Lôi Tộc nữa.

Hắn vốn muốn lập tức quay về Thiên Vực, nhưng do dự một chút vẫn quyết định cải biến hành trình, tiến đến Tây Vực Lộ một chuyến, xem thử có thể đoạt được Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính không.

Hắn đoạn đường này đến không hề che giấu tung tích, trực tiếp cưỡi Hỗn Độn Lôi Long chạy đi, những nơi đi qua kinh động đến rất nhiều Ngoại Vực Chí Tôn.

Dù sao uy thế củaHỗn Độn Lôi Long thật quá đáng sợ, quá chói mắt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2622 - Nhận Nhiệm Vụ Cứu Người! (1)

Hơn nữa Lăng Tiếu vẫn luôn là nhân vật trên thông tập bảng nổi danh Nam Vực Lực, không ít người đều đã thấy qua bức họa của hắn.

Vì vậy, đoạn đường này không ít liên minh bang phái đều phái không ít người đến đuổi giết hắn.

Chỉ hiện giờ hắn cảnh giới đại thành, đã đạt đến cao giai Chí Tôn Thủy Thần, thần hồn càng đạt đến cảnh giới tiểu viên mãn, cách đại viên mãn chỉ có một bước ngắn, nhưng chiến lực bảy mươi lần đủ đền đền bù tất cả rồi.

Cho nên, đoạn đường này hắn đã thu cả trăm tên Chí Tôn Thủy Thần làm hoạt khôi lỗi, bổ sung tổn thất lúc trước của mình!

Hôm nay chỗ hai vực lộ giao nhau, chính là nơi mà lược đoạt giả qua lại nhiều nhất, Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long bị một đội đại đội ngũ do 50 tên Chí Tôn Thủy Thần tạo thành chặn ngang đường.

Đại đội ngũ này chính là đội lược đoạt giả cường đại nhất tại đây, trong đó có một gã đỉnh phong Chí Tôn trấn thủ, ngoài ra còn có bốn gadx cao giai Chí Tôn, còn lại đều là trung giai đến đê giai không đều.

Bọn hắn đã bao kín lấy Lăng Tiếu, bộ dáng như đối với Lăng Tiếu đã nguyện nhất định phải có vậy.

Người cầm đầu cưỡi một đầu biến dị độc hạt thập nhất giai cao giai, người này che mặt, không thấy rõ bộ dáng, thân mặc thần giáp, cầm trong tay xiên ba, có rất nhiều khói độc óng ánh quấn không ngớt.

Lăng Tiếu bình tĩnh nhìn những người này hỏi:

- Chư vị ngăn đón ta ý muốn như thế nào?

- Lăng Tiếu niệm tình ngươi là một đời Dược Thần, gia nhập Cự Hạt Hội chúng ta đi, ta phong ngươi làm phó hội trưởng, sao hả?

Người bịt mặt cầm đầu đi thẳng vào vấn đề nói.

- Ha ha, nghe rất mê người đấy, bất quá bằng vào tiểu bang hội lược đoạt giả các ngươi cũng muốn mời chào ta, ngươi cảm thấy khả năng sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Tình hình chung quả thực không có khả năng, nhưng giờ lại có khả năng đấy!

Người bịt mặt trầm giọng nói.

Lúc này, một gã cao giai Chí Tôn ở cạnh hắn nói:

- Đúng vậy, một mình ngươi sao có thể là đối thủ của chúng ta được, thần phục lão đại của chúng ta đi, ngươi còn có đường sống, bằng không chỉ còn đường chết, mà đầu Lôi Long này của ngươi cũng sẽ bị chúng ta đồ sát thôi.

- Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua Long là chủng tộc cường đại nhất sao? Lăng Tiếu ta một đường xông qua cũng chưa bị bất luận kẻ nào bắt được, ngươi cho rằng chỉ bằng vào đám rác rươi các ngươi là có thể đối phó được ta sao?

Lăng Tiếu cực kỳ khinh thường nói.

- Đã như vầy, chúng ta liền xem thử Lăng Dược Thần có gì năng lực!

Người bịt mặt nói một tiếng, thủ thế có chút vung lên, khiến người khác đồng thời xông lên khóa chặt lấy Lăng Tiếu.

Ngay khi những lược đoạt giả này muốn xông lên diệt sát Lăng Tiếu thì ở phụ cận Lăng Tiếu bỗng xuất hiện một nhóm nhân mã.

Những người này trọn vẹn nhiều hơn người trước mắt gấp đôi, hơn nữa cũng cùng lúc công kích tới những lược đoạt giả kia.

Những lược đoạt giả này bị giết khiến tở tay không kịp, căn bản khó có thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với Lăng Tiếu, bị chém giết một nửa, để lại một nửa liền trở thành khôi lỗi của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã đến cảnh giới này rồi, hắn không dễ dàng động võ nữa.

Không đạt tới cấp bậcChí Tôn Thủy Thần đỉnh phong căn bản là không đáng để hắn ra tay.

Đỉnh phong Chí Tôn trước mắt này chẳng qua chỉ là một Độc sư, cảnh giới tương đối không ổn định, chiến lực của hắn nhiều nhất chỉ là cao giai Chí Tôn hậu kỳ thôi.

Trong đám khôi lỗi của hắn cũng có hai gã đỉnh phong Chí Tôn tồn tại, muốn bắt tên đỉnh phong Chí Tôn này cũng không phải việc gì khó.

Đương nhiên, Độc công của đối phương vẫn có chút lực uy hiếp.

Đáng tiếc, vẫn không cách nào chống lại nhiều người, rất nhanh toàn bộ đều bị chế trụ.

Thần hồn Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong tiểu viên mãn, trong chớp mắt liền hấp thu đi thần hồn của hai mươi mấy người bị giết đi kia.

Đỉnh phong tiểu viên mãn cách đại viên mãn tuy chỉ có một bước ngắn, nhưng thần hồn lực lượng cần thiết lại cực kỳ khủng bố.

Lăng Tiếu sau khi hấp thu những thần hồn này chỉ cảm thấy có một tia cảm giác lớn mạnh, đáng tiếc cũng không rõ ràng lắm!

Lăng Tiếu cũng không khỏi than nhẹ:

- Muốn đạt đến Đại viên mãn, chỉ sợ không có có hơn mấy trăm ngàn thần hồn thì khó mà đạt tới a!

Lăng Tiếu khống chế những người khác, liền xuất phát về phía Tây Vực Lộ.

Lăng Tiếu cho dù tự phụ hơn người, cũng không muốn sớm để người Ma Hổ tộc biết rõ hắn đuổi tới bên kiai, bởi vậy liền thu Hỗn Độn Lôi Long vào, phủ thêm đấu bồng dùng tốc độ cao nhất đuổi tới.

Đoạn đường này hắn vẫn gặp mấy mấy toán lược đoạt giả nhân số không nhiều lắm, tự nhiên đều bị hắn dễ dàng giải quyết hết rồi.

Lăng Tiếu không muốn lại lãng phí thời gian, tốc độ nâng lên đến cực hạn hướng về phía Ma Hổ không gian.

Ma Hổ không gian là không gian chi địa mà Ma Hổ tộc chiếm lĩnh tại Ngoại Vực, bọn hắn đã coi như đây là tộc địa thứ hai, sớm dời không ít tộc nhân đến đây tu luyện rồi.

Có thể nói, bọn họ và Dực nhân nhất tộc rất giống, đa phần lực lượng đều ở Ngoại vực, ở lại trong Thiên Vực chẳng qua chỉ là một phần ba lực lượng

của bọn hắn thôi.

Bằng không, Ma Hổ tộc vì sao dám nói muốn xưng bá Thiên Vực chứ.

Lăng Tiếu đi tới bên ngoài Ma Hổ tộc, lập tức cảm ứng được không gian nơi này cất dấu không ít Chí Tôn Thủy Thần, bọn hắn có lẽ tự chính là trưởng lão canh giữ Ma Hổ không gian rồi

Mục đích của Lăng Tiếu chính là biết rõ nơi hạ lạc của Hắc Ma, cũng không phải muốn đại khai sát giới trong Ma Hổ không gian, giờ còn chưa đến lúc đó.

- Trước khống chế một tên điều tra tình huống chút đã tính sau!

Lăng Tiếu thầm nghĩ, liền để thần hồn phân thân xuất hiện, lao nhanh tới một hướng.

Thần hồn phân thân tới gần một Ma Hổ tộc Chí Tôn, hắn cũng không cảm ứng được gì cả.

Người này chẳng qua chỉ có thực lực trung giai Chí Tôn, cho dù là cao giai Chí Tôn ở chỗ này, thần hồn Lăng Tiếu ở chỗ này hắn cùng đừng mơ cảm ứng được gì.

Lăng Tiếu căn bản không cần tốn nhiều sức liền lạc ấn Tỏa Hồn Chú lên người này.

Lăng Tiếu liền bắt đầu tìm kiếm trí nhớcủa người, biết được một thân phận kinh người khác của Hắc Ma!

- Hắc Ma hắn... Hắn lại là lão tộc trưởng Ma Hổ tộc, sao lại thế được chứ!

Lăng Tiếu biết được tin tức này thật lâu không thể bình tĩnh lại được.

Lúc ở tộc địa Thiên Vực Ma Hổ tộc, Hắc Ma trốn chạy hắn đã nghe có người gọi hắn là lão tộc trưởng rồi, lúc ấy hắn trăm mối vẫn không có cách giải, giờ mới hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Thì ra Hắc Ma chính Ma Hổ tộc lão tộc trưởng Khương Lịch Hoảng lúc trước đối chiến với lão tổ tông Lăng Hồng Vũ của hắn, đã từng là đệ nhất cường giả Ma Hổ tộc, tồn tại top 3 trên Chí Tôn Bảng.

Lúc trước, Lăng Hồng Vũ và Khương Lịch Hoảng nhìn như đồng quy vu tận, nhưng Lăng Hồng Vũ cũng chưa chết, hiển nhiên lực ép Khương Lịch Hoảng một bậc, chỉ là Khương Lịch Hoảng cũng không hoàn toàn xong đời, hắn để lại tàn hồn lực lượng, cuối cùng tìm đến Hắc Ma để đoạt thể trọng tu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2623 - Nhận Nhiệm Vụ Cứu Người! (2)

Chỉ là trong quá trình đoạt thể hắn lại xảy ra chút sai lầm, cho đến về sau mới chậm rãi thức tỉnh trí nhớ.

Hôm nay sau khi hắn trở về Ma Hổ tộc càng mượn nhờ các loại thủ đoạn khôi phục tất cả trí nhớ của mình, đồng thời cực tốc tăng lên tu vị.

Những chuyện này Lăng Tiếu không cần tìm hiểu quá nhiều, hắn cũng có thể suy đoán ra được.

Bằng không Hắc Ma sao có thể ở Ma Hổ tộc như cá gặp nước, lại được những người khác tôn xưng là lão tộc trưởng được chứ.

Lăng Tiếu tất cả đều rộng mở trong sáng, khó trách tu vị Hắc Ma lại một đường đột nhiên tăng mạnh, thì ra là vì duyên cớ này.

Đồng thời, Lăng Tiếu càng biết được một tin tức khiến hắn càng thêm khiếp sợ.

Ma Hổ tộc rõ ràng trở về một tên nhân vật cấp lão tổ khác, tên là Khương Tà Vương, rõ ràng đã đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần rồi.

Vĩnh Hằng Chi Thần là tồn tại trong truyền thuyết, trăm vạn năm qua chưa từng nghe nói xuất hiện qua nhân vật như vậy.

Nhưng hôm nay Ma Hổ tộc lại xuất hiện tồn tại đáng sợ như thế, thật sự khiến trong lòng Lăng Tiếu nổi lên ngàn đợt sóng lớn!

Hơn nữa đối phương còn tự mình dẫn đầu đại quân quay về Thiên Vực dục nhất thống Thiên Vực, hơn nữa còn muốn tìm đến hắn báo thù, Kim tộc bọn hắn và Thiên Long Môn nguy cấp rồi!

Lăng Tiếu thoáng cái tâm loạn như ma:

- Tại sao có thể như vậy, Ma Hổ tộc bọn hắn sao lại xuất hiện tồn tại cường đại như vậy, cái này... Cái này phải làm sao mới tốt đây!

Một nhân vật bao trùm trên tất cả Chí Tôn Thủy Thần, đó là tồn tại cường đại cỡ nào, Lăng Tiếu thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Hắn sợ bên phía Thiên Vực có thể đã phát sinh kinh biến rồi!

Hắn hiện giờ dùng tốc độ cao nhất chạy về chỉ sợ cũng không còn kịp nữa.

- Nếu thân nhân ta có việc gì, dù là ngươi là Vĩnh Hằng Chi Thần, chung quy cũng có một ngày ta phải khiến ngươi hình thần câu diệt!

Lăng Tiếu vô cùng phẫn nộ nói.

Lúc này, hắn không chút suy nghĩ, lập tức triệu hồi ra Hỗn Độn Lôi Long cùng với rất nhiều hoạt khôi lỗi vọt vào tỏng Ma Hổ không gian.

Hôm nay Ma Hổ tộc đại quân bọn hắn đều chuyển dời đến Thiên Vực, muốn nhất thống Thiên Vực, nơi này đang là lúc yếu ớt nâhts, hắn phải ở chỗ này đại khai sát giới, cướp lấy Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính!

- Người nào dám xông Ma Hổ không gian ta!

Lăng Tiếu vừa có dị động, lập tức có Chí Tôn Thủy Thần kinh hô lên.

Lăng Tiếu ngưng tụ thần hồn lực lượng, một đợt sóng công kích ẩn hình trực tiếp đánh vào thức hải tên Chí Tôn Ma Hổ tộc kia.

Ma Hổ tộc có bí thuật phòng ngự thần hồn công kích, nhưng dưới lực lượng tuyệt đối của Lăng Tiếu thì cũng như không có tác dụng vậy.

Ah!

Tên a Chí Tôn Thủy Thần kia lập tức kêu thảm một tiếng, thần hồn bị hủy, lập tức chỉ còn lại một cổ thi thể!

Mấy người khác nhao nhao phát giác dị trạng, lập tức gọi ra thánh thú của mình, muốn giết tới Lăng Tiếu.

Nhưng lúc thấy đại quân bỗng xuất hiện bên người Lăng Tiếu, nguyên một đám lập tức dừng lại, hơn nữa đã có người nhận ra Lăng Tiếu.

- Hắn... Hắn chính là Lăng Tiếu chết tiệt kia, rõ ràng giết đến Ma Hổ tộc chúng ta, quả nhiên là thật to gan, mau trở về thông tri tộc nhân đi ra nghênh chiến!

Chính giữa có một người kinh hô kêu lên.

- Đáng giận, tiểu tử này thật sự là thật to gan, đại quân tộc ta chẳng lẽ không tiêu diệt được Kim tộc bọn hắn sao? Rõ ràng còn dám đến khiêu khích, thật sự là không biết sống chết!

Có một người khác mắng.

Mấy người bọn hắn đều dùng tốc độ cao nhất lui về phía sau, nào dám khiêu chiến với nhiều người như vậy chứ.

- Các ngươi trốn không thoát!

Lăng Tiếu tóc đen tung bay, nộ khí nghiêm nghị, sát ý đằng đằng, phong tỏa ý cảnh toàn bộ triển khai!

Cả phương không gian này cơ hồ đều bị hắn sinh sinh phong tỏa, tốc độ những người kia lập tức đại giảm, giống như không cách nào nhúc nhích vậy, cho dù là thánh thú của bọn hắn cũng không cách nào giãy giụa ra được.

Lăng Tiếu cảnh giới tăng lên, cũng khiến lực lượng phong tỏa của hắn đã cường đại đến một cảnh giới khác, hắn đã có thể phong tỏa Thiên Địa rồi!

Ngay khi những người kia dừng lại, Lăng Tiếu cầm trong tay băng hỏa kiếm, ngay tức khắc liền chém giết hết sạch, từng khỏa đầu lâu bắn lên.

Vài đạo thần hồn trốn chạy đi như kinh hoảng, nhưng lại bị Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu khẽ hấp, tất cả đều bị thu vào trong thần cô, trở thành phân bón cho hồn lực Lăng Tiếu.

- Hôm nay ta lần nữa huyết tẩy tộc địa Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Tiếu hóa thân thành Sát Thần sâu kín nói.

Lúc hắn biết rõ đối phương muốn tiêu diệt người Kim tộc thì lõng hắn đã khó lòng bình tĩnh được nữa.

Hôm nay hắn phải ở chỗ này đại khai sát giới để tiết mối hận trong lòng!

Những năm gần đây hắn đã rất ít khi tức giận, người Ma Hổ tộc gần đây đều luôn khinh người quá đáng, bằng không hắn cũng không muốn đối địch vào lúc này.

Hắn mang theo hơn một trăm người trực tiếp xông vào trong Ma Hổ không gian, hơn nữa để tất cả mọi người đồng thời xuất kích, hắn muốn ngay cả Ma Hổ không gian này cũng hủy đi.

Tất cả Chí Tôn Thủy Thần không có bất kỳ chút áp lực nào, nguyên một đám đều dốc hết toàn lực đánh xuống, mặc kệ phía dưới có người hay không, cũng phải phá hủy đi khu vực đó.

Rầm rập!

Vô số hào quang lực lượng nện xuống, lực lượng khủng bố có thể triệt để hủy diệt bất cứ thứ nào.

Lăng Tiếu cưỡi trên Hỗn Độn Lôi Long, nghiêm nghị bao quát lấy phía dưới, lặng yên chờ người Ma Hổ tộc xuất hiện.

Quả nhiên, dưới từng đợt lại từng đợt công kích, người Ma Hổ tộc bên dưới đều hoảng hốt, rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần cùng lúc ra tay, ngăn chặn những lực lượng này lại.

- Nhanh mở ra phòng ngự đại trận, đạt tới cảnh giới Chí Tôn theo ta cùng giết ngoài, ta muốn xem thử là ai dám làm càn trong Ma Hổ không gian!

Một gã đỉnh phong Chí Tôn Ma Hổ tộc quát.

Người này chính là một lão yêu vật từng ở tổ địa Thiên Hổ Địa Vực, tên là Khương Ngụy Chinh.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, Chí Tôn Thủy Thần ở các phương hướng cùng một thời gian xuất hiện, đánh tới lực lượng đang vọt xuống, đồng thời nguyên một đám phóng lên trên chín tầng trời.

Cho dù rất nhiều đại quân đã bị phái quay về Thiên Vực, nhưng ở chỗ này cungxcos hơn hai trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, nội tình thật sự cực kỳ kinh người.

Phía dưới Ma Hổ không gian, những đại trận hình thành kia uy lực cực kỳ cường đại, ngăn lại đại bộ phận công kích kia, chỉ có vài chỗ không sắp đặt trận pháp, bị rất nhiều lực lượng phá hủy, khiến không ít tộc nhân Ma Hổ tộc tử thương.

Người Ma Hổ tộc vẫn đang chờ đợi lão tổ tông bọn hắn mang theo đại quân trở về tuyên bố nhất thống Thiên Vực, nhưng hôm nay lại nghênh đón một lớp cường địch đuổi giết, thật sự khiến bọn hắn hoảng hốt không thôi.

Bọn hắn cũng hoài nghi chẳng lẽ lão tổ tông Vĩnh Hằng Chi Thần bọn hắn chẳng lẽ chỉ được hư danh thôi sao?

Nơi sâu nhất trong tộc địa Ma Hổ tộc, Hắc Ma từ trong một lỗ máu vọt ra ngoài.

Hắn toàn thân có máu tươi nhỏ xuống, từng cổ khói đen óng ánh quấn không ngớt, như yêu ma hóa thân vậy, cả người lộ ra vô cùng dữ tợn đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2624 - Vũ Bất Phàm Đến! (1)

- Ha ha, cuối cùng cũng khôi phục lực lượng đỉnh phong!

Hắc Ma cuồng tiếu một tiếng, trên trán hắn hiển hiện chiến văn, một cổ lực lượng đỉnh phong viên mãn tán phát ra.

Sau một khắc, hắn mặc vào thần giáp, cầm trong tay Cổ Thần khí, cả người trở nên vô cùng uy vũ, sau đó chạy ra khỏi ngoài động xông lên Cửu Thiên!

Trong Ma Hổ không gian Chí Tôn Thủy Thần hơn hai trăm người, so với số khôi lỗi mà Lăng Tiếu mang đến còn nhiều hơn bảy tám mươi người.

Đối mặt số lượng này, Lăng Tiếu không có chút ý sợ hãi, hắn vốn mang theo quyết tâm mà đến, nhất định phải cho Ma Hổ tộc lại một lần trọng thương, cho dù không thể diệt sạch bọn hắn, cũng có thể cho bọn hắn một lần đả kích trầm trọng

- Giết cho ta!

Lăng Tiếu tay trái cầm Kim Long Thương, tay phải cầm Băng Hỏa Kiếm, hắn tràn đầy sát ý quát to một tiếng, tất cả Chí Tôn Thủy Thần từng đợt lại từng đợt điên cuồng đánh xuống.

Bọn người Lăng Tiếu từ trên cao nhìn xuống, trước chiếm được ưu thế, một ít Ma Hổ tộc Chí Tôn Thủy Thần thực lực yếu một chút xông lên liền bất hạnh trọng thương hoặc trực tiếp vẫn lạc ngay!

Dù sao bọn người Lăng Tiếu thần kỳ không thôi, toàn lực xuất kích, lực

lượng bàng bạc tập trung, lực sát thương cực kì khủng bố!

Sau khi toàn bộ người Ma Hổ tộc xông ra, cuối cùng cũng ngăn cản được thương vong diễn ra!

- Người nào rõ ràng dám động võ trong Ma Hổ không gian, tất cảy giết cho ta!

Khương Ngụy Chinh cưỡi một đầu Hắc Ma Hổ Vương phẫn nộ quát.

Hắn chiến lực cường đại, cưỡng ép phá vỡ rất nhiều phòng ngự giết tới đây.

- Lão thất phu, ngày đó Lôi Tộc rõ ràng không thể tiêu diệt ngươi, coi như ngươi tốt số, hôm nay ngươi sẽ chết trên tay Lăng Tiếu ta thôi!

Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long vọt tới Khương Ngụy Chinh.

- Là tiểu tạp chủng ngươi sao, ngươi rất tốt, rõ ràng còn có gan đến Ma Hổ không gian chúng ta, hôm nay ngươi có mười cái mạng cũng không thoát được đâu!

Khương Ngụy Chinh đối với Lăng Tiếu có thể nói là hận thấu xương.

Tổ địa Ma Hổ tộc bọn hắn tại Thiên Hổ Địa Vực cũng là vì Lăng Tiếu nên mới hủy diệt, hơn nữa bọn hắn còn chết rất nhiều tộc nhân, thật sự quá đáng hận, đáng giết!

Lăng Tiếu không nói nhảm thêm với Khương Ngụy Chinh nữa, hắn đã gọi ra thần hồn phân thân, lực chú ý của Khương Ngụy Chinh đều tập trung vào khuôn mặt Lăng Tiếu nên hoàn toàn không ngờ tới vẫn còn một tồn tại đáng sợ khác đang ẩn hình.

Ngay khi Khương Ngụy Chinh ra chiêu, thần hồn phân thân Lăng Tiếu đã đến bên người hắn, Đế Long Diệt Thiên Quyết Phần Dương Phá Nhật toàn lực đánh ra.

Thần hồn lực lượng Lăng Tiếu đã cường đại đến cảnh giới tiểu viên mãn, thực lực có thể nói là ngang với Khương Ngụy Chinh.

Thần hồn Lăng Tiếu toàn lực ra tay, thần thể Khương Ngụy Chinh lập tức bị hắn sinh sinh đánh bại, hỏa diễm cuồn cuộn đốt khiến hắn phải kêu thảm thiết không ngớt, Hắc Ma Hổ Vương phía dưới hắn cũng bị liên quan đến.

Khương Ngụy Chinh bị dọa đến hồn bất phụ thể, hắn cảm giác được thần giáp mình mặc cơ hồ cũng nung chảy mất, căn bản không thể ngăn nổi công kích của đối thủ.

- Hỗn đãn, ai, cút ra đây cho ta!

Khương Ngụy Chinh giận dữ quát một tiếng, tất cả lực lượng bộc phát ra, tăng cường tầng tầng phòng ngự, rất nhiều lực lượng ám thuộc tính óng ánh quấn không ngớt, muốn mạnh mẽ bức đối thủ ra.

Nhưng ngay một khắc này, Hỗn Độn Lôi Long đã thôn nạp Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ đánh xuống, hoàn toàn bao phủ lấy Khương Ngụy Chinh.

Những Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ kia nện xuống khiến Khương Ngụy Chinh thần hình đều câu diệt!

Hỗn Độn Thiên Lôi chính là lực lượng kinh khủng nhất thế gian, Hỗn Độn Lôi Long lúc thoát khốn đã nuốt Long Châu, quanh thân đã nhận được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy rửa, khiến cho trong Long Châu cũng ẩn chứa Hỗn Độn Thiên Lôi.

Loại lực lượng này chính là khắc tinh của ám thuộc tính, cũng là khắc tinh của tất cả lực lượng, căn bản không người nào có thể cản nổi.

Có thể nói sức chiến đấu của Hỗn Độn Lôi Long tuyệt đối là vô địch trong cùng giai!

Khương Ngụy Chinh cho dù cường đại, nhưng trước bị Lăng Tiếu đả thương, lại đụng phải công kích của Hỗn Độn Lôi Long liền tiêu đời không chút phản kháng.

Người Ma Hổ tộc đều giật mình, bọn họ cũng đều biết sự cường đại của Khương Ngụy Chinh, đó chính là nhân vật cấp lão tổ của bọn hắn, tọa trấn ở đây lấy hắn là cường đại nhất, rõ ràng chỉ vừa giáp mắt đã chết mất, điều này thật sự quá mức khiến tâm linh bọn hắn chấn động.

- Là tiểu tạp chủng Lăng Tiếu kia, còn có Hỗn Độn Lôi Long nữa, mọi người toàn lực xuất kích giết bọn hắn đi!

Một gã cao giai Chí Tôn kinh hô lên.

Thần hồn phân thân Lăng Tiếu đã ẩn ở bên cạnh hắn, Đế Long Diệt Thiên Quyết không chút lưu tình đánh ra, trực tiếp tiêu diệt những người kia.

Người Ma Hổ tộc càng thêm hoảng sợ, nhưng bọn hắn cũng biết đây là lúc sinh tử tồn vong không cho phép bọn hắn lùi bước, có không ít người liền oanh giết tới Lăng Tiếu.

Nhưng Lăng Tiếu có Hỗn Độn Lôi Long ở đây, nó dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ đánh tới bốn phía, những Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc kia căn bản khó có thể chịu nổi, nguyên một đám nhao nhao bị đánh khiến kêu thảm thiết không ngớt.

Đám người lưu thủ ở đây cũng không có bao nhiêu người cường đại, hơn nữa cũng do Hỗn Độn Lôi Long quá mức cường đại, khiến bọn hắn căn bản khó có thể ngăn cản.

Thần hồn Lăng Tiếu trở về chân thân, hắn dùng thần hồn chi lực diệt sát những người Ma Hổ tộc khác.

Thần hồn của hắn chia ra làm năm, năm đạo Hồn lực Ngưng Hình, hóa thành Băng Hỏa Kiếm, hóa thành Kim Long Thương xông vào thức hải năm tên Chí Tôn Thủy Thần.

Ah ah!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, khiến thần hồn bọn hắn cơ hồ hỏng mất.

Hỗn Độn Lôi Long càng phối hợp, Long vỹ quét ngang qua, thần thể bọn hắn đều bị nện vỡ toang, ngay cả đầu cũng không còn, chỉ có thần hồn còn sót lại lan tràn ra.

Cuối cùng, chút hồn lực ấy cũng bị Long Phượng Thần Cô của Lăng Tiếu quét sạch không thừa một giọt.

Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long như vào chỗ không người, một người hồn lực công kích, một con rồng lại phối hợp diệt sát thần thể đối phương.

Chỉ trong mấy cái nháy mắt, liền có hơn mười người chết đã chết dưới công kích của bọn hắn.

Về phần các Chí Tôn Thủy Thần khác đối chiến, Lăng Tiếu căn bản không để ý tới, dù hoạt khôi lỗi của hắn tất cả chết hết, hắn cũng lười chú ý tới, hắn chỉ biết là mình cần dốc hết toàn lực đi diệt sát người Ma Hổ tộc thôi.

Nhưng đúng vào lúc này, rõ ràng lại có một tiếng Long ngâm khác vang lên.

Rống!

Đạo Long ngâm này chỉ yếu hơn Hỗn Độn Lôi Long một phần, nhưng thực lực chân thật lại không kém.

Chỉ thấy Hắc Ma cưỡi một đầu Hắc Long lao đến, Hắc Long này đã là tồn tại thập nhất giai trung giai rồi.

Đây là Hắc Ma Long đi theo Hắc Ma lúc trước, rõ ràng đã tiến hóa, trở thàn ám thuộc tính Chân Long chính thức rồi, cơ duyên của Hắc Ma này quả thật không thua gì Lăng Tiếu cả.

Ngoài ra, ở bên người Hắc Ma còn có một đầu Hắc Ma Hổ Vương cấp bậc đỉnh phong đuổi theo!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2625 - Vũ Bất Phàm Đến! (2)

Một người hai thú này đều là loại phi phàm, vài khôi lỗi của Lăng Tiếu lập tức liền bị diệt sát không ít.

- Hắc Ma!

Lăng Tiếu sát ý càng đậm quát.

- Lăng Tiếu!

Ánh mắt Hắc Ma cũng bắn ra hào quang dọa người.

- Ngươi cái loại thí sư này, hôm nay ta sẽ thay Tàn Báo giết ngươi!

Lăng Tiếu kinh quát.

Hắn cưỡi Hỗn Độn Lôi Long giết tới Hắc Ma.

Hắc Ma rõ ràng không chút luống cuống phản kích lấy, tiếp theo cười khẩy nói:

- Trong thiên hạ người phương nào có thể làm sư phụ Hắc Ma ta, con sâu cái kiến kia chẳng qua chỉ may mắn gặp dịp thôi!

- Ma Hổ tộc các ngươi đều là loại mất nhân tính, quả thật đáng chết!

Lăng cười mắng một tiếng, hồn lực công kích liền xông tới thức hải Hắc Ma.

Chỉ là hồn lực công kích của hắn như bùn vào biển, rõ ràn không thể tạo thành chút tổn thương cho Hắc Ma!

- Ta biết rõ ngươi hồn lực vô song, nhưng muốn thương tổn ta thì không thể nào đâu!

Hắc Ma cười lạnh một tiếng, song chưởng kết ấn, đánh ra một cái hắc sắc ma chưởng đáng sợ!

Ma Sát Chưởng!

Ma Sát Chưởng này lực lượng vô cùng đáng sợ, như một tấm hắc sắc không gian ép tới Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long vậy.

Lăng Tiếu không cần ra tay, Hỗn Độn Lôi Long Hỗn Độn Thiên Lôi quấn thân, gào rú một tiếng, rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi liền xé rách Ma Sát Chưởng, Long thủ lao tới Hắc Ma.

Hắc Ma chấn động, lập tức bảo Hắc Ma Hổ Vương cùng với Hắc Long xuất kích, đánh về phía Hỗn Độn Lôi Long.

- Ăn sạch chúng đi, lưu lại Long Châu của Hắc Long, đợi ta đi chém hắn!

Lăng Tiếu nhảy khỏi Hỗn Độn Lôi Long, bảo nó lấy một địch hai, mà hắn lại chuẩn bị chính thức đấu với Hắc Ma.

Hắc Ma cũng có tâm tư như vậy, ấn tượng của hắn đối với Lăng Tiếu có thể nói là phi thường khắc sâu ah!

Từ Trung Vực cho tới Thiên Vực, hắn một mực luôn thu được tin tức Lăng Tiếu trở nên càng thêm cường đại, hắn cảm thấy Lăng Tiếu giống như một âm hồn bất tán luôn theo sau hắn vậy.

Vốn ở Trung Vực hủy đi cơ nghiệp Ma Môn của hắn, lại ở cứ điểm Thiên Vực thiếu chút nữa hủy đi chuyện tốt của hắn, mấy năm trước lại hủy đi tổ địa, những cừu hận này cộng lại, đủ để khiến hắn hận không thể nhai sống Lăng Tiếu rồi.

- Nếu như ngươi biết ẩn nhẫn ngàn năm lại đến tìm phiền toái có lẽ ngươi sẽ có một đường cơ hội, nhưng hôm nay ngươi không còn chút cơ hội sống sót nào đâu!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, Ma Long Đao trong tay điên cuồng chém tới Lăng Tiếu.

Hắc Ma trong vòng vài năm ngắn ngủn đã khôi phục lại cảnh giới trước kia, nhân vật đã từng tiến vào top 3 Chí Tôn Bảng là tồn tại cường hãn bực nào chứ.

Ma Long Đao của hắn chém xuống, như một đầu Hắc Long gào thét mà ra, móng vuốt sắc bén xé rách trời cao, chụp xuống đỉnh đầu Lăng Tiếu.

Chân thân Lăng Tiếu chỉ cảm thấy áp lực đại tăng, muốn né tránh chỉ sợ cũng không dễ.

- Lão già này quả nhiên lực lượng phi phàm, chỉ sợ so với lão tộc trưởng Lôi Tộc còn cường đại hơn!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ một tiếng, thần hồn phân thân lại lần nữa xuất hiện, trực tiếp dùng kim quyền đánh tan một đao kia.

- Thần hồn phân thân sao? Ngươi tránh không khỏi Ma Đồng của ta đâu!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, đôi mắt tản ra trận trận hào quang quỷ dị, đồng thời hai đạo đồng tử chi thuật bắn nhanh tới thần hồn Lăng Tiếu.

XIU.... XIU...!

Hai đạo đồng thuật uy lực cực kỳ bất phàm, truy kích tới thần hồn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thần hôn nhanh chóng vô song, dễ dàng liền thoát khỏi hai đạo công kích kia!

Chỉ là hai đạo đồng thuật kia lại tương đối khó chơi, rõ ràng từ sau truy kích đến.

Nếu không phải chân thân Lăng Tiếu phát hiện một màn này, thì thần hồn của hắn đã bị đả thương nặng rồi!

Thần hồn Lăng Tiếu đánh ngược ra một chưởng, đánh nát hai đạo đồng thuật kia.

Ngay một khắc này, Hắc Ma liền cười lạnh một tiếng, lấn đến gần chân thân hắn, Ma Long Đao lại lần nữa chém xuống.

- Đợi ta chém chân thân ngươi, ta xem thử thần hồn ngươi có thể tiếp tục sống sót không!

Hắc Ma thấy rất thấu triệt, liền lấn tới trước chân thân Lăng Tiếu nói.

Hắc Ma đã tập trung vào khí tức chân thân Lăng Tiếu, Ma Long Đao liên tục chém xuống, mỗi chém đều tràn đầy lực lượng hùng hậu, đủ để khai thiên liệt địa!

- Hừ, cho rằng chân thân ta dễ giết vậy sao!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, bảy mươi lần chiến lực bạo phát ra, lập tức thi

triển ngũ long hợp nhất chi thuật, đánh tới ba đạo đao mang của Hắc Ma!

Rầm rập!

Tiếng kinh bạo liên tục, khiến chân thân Lăng Tiếu bị ép bay ngược về sau, thần thể xuất hiện ba đạo vết đao, tính ăn mòn đầm đặc như muốn hủy diệt hần thể hắn.

Tiên Thiên Âm Phong Châu của Lăng Tiếu xoay chuyển cấp tốc, trong nháy mắt đã hấp thu đi một bộ phận hủ thực lực, phần lưu lại rõ ràng không cách nào bài trừ, Thiên Hỏa của Si Mị Thiên Hỏa Châu đốt cháy, liền đốt sạch những lực lượng hủ thực kia.

Ngay khi Hắc Ma muốn công kích tiếp thì thần hồn Lăng Tiếu đã toàn lực giết tới hắn.

Đế Long Diệt Thiên Quyết được Lăng Tiếu phát huy vô cùng tinh tế, lực lượng bàng bạc tăng lên đến đỉnh phong, khí tức không cách nào địch nổi phóng ra ngoài, ép tới Hắc Ma.

Thần hồn Lăng Tiếu giống như là một đầu Chân Long hình người vậy, uy lực đã cường đại đến một loại cực chí.

Nhưng Hắc Ma cũng cực kỳ đáng sợ, hắn có lẽ cũng có bí thuật tăng lên chiến lực, lực lượng cả người kéo lên tới cực điểm, Ma Long Đao cuồng trảm ra.

Chiến đấu đáng sợ tiếp tục tiến hành, từng đạo sóng công kích không ngừng vẩy ra bốn phía.

Thần hồn Lăng Tiếu và Hắc Ma đối chiến vô cùng kịch liệt, trong lúc nhất thời rõ ràng khó có thể phân ra thắng bại.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng có thể ỷ vào tốc độ để đè áp Hắc Ma, nhưng Hắc Ma rõ ràng dài ra đôi Hổ Văn Sí, tốc độ cũng tăng lên, khiến cho ưu thế của Lăng Tiếu cũng không còn được rõ ràng nữa.

- Không hổ là tồn tại top 3 trên Chí Tôn Bảng, quá cường đại, bất quá hắn cuối cùng cùng khó thoát khỏi cái chết!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, chân thân bay đến nơi khác, đi diệt sát đám Chí Tôn Thủy Thần khác.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu nhất thời không làm gì được Hắc Ma, nhưng Hắc Ma muốn thắng hắn cũng không thể nào, hắn đang đợi sau khi Hỗn Độn Lôi Long diệt sát Hắc Ma Hổ Vương và đầu Hắc Long kia của Hắc Ma, đến lúc đó lại hợp lực, tất nhiên có thể một lần hành động đánh chết Hắc Ma.

Đội hình cường đại nhất của Ma Hổ tộc đã đến Thiên Vực, Chí Tôn Thủy Thần ở chỗ này đại đa số đều là dưới cao giai, chỉ có số ít người là có thực lực cao giai thôi.

Chân thân Lăng Tiếu như tồn tại vô địch, Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm tả hữu xuất kích, liên tục đánh chết cả đám Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc!

Sự cường đại của Lăng Tiếu đã khiến người Ma Hổ tộc chú ý, lập tức có ba gã cao giai Chí Tôn vây giết tới hắn.

Ba người này rõ ràng dùng hợp kích chi thuật, phân biệt t ở ba phương vị đánh ra công kích cường đại, tạo thành lực lượng đồ hình tam giác ép xuống Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2626 - Thôn Phệ Thần Thông Tái Hiện!

- Chúng ta hợp lực diệt tiểu tử này!

Một người trong đó hoảng sợ nói.

Bọn hắn bộc phát toàn lực, lực lượng đồ hình tam giác kia có thể chống lại đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần, tính hủ thực đầm đặc đủ hủy diệt thân thể cường hãn của bất kỳ một thánh thú nào rồi.

Đổi lại thành Lăng Tiếu trước khi đột phá, hắn há có thể nuốt trôi một chiêu này.

Nhưng hắn hiện giờ đã đạt đến cao giai, bảy mươi lần chiến lực bộc phát, Băng Hỏa Kiếm chém ra Thiên Hỏa hừng hực, chém tan Hắc Ám năng lượng hình tam giác kia.

Cùng lúc đó, hắn cũng biến thành vô số đạo phân thân chi thuật giết tới ba người kia.

Thần lực Lăng Tiếu đã có Hỗn Độn khí tức, lực lượng có thể nói là cuồn cuộn không dứt, lấy một địch ba còn ép bọn chúng đến mức không có lực hoàn thủ, có thể nói là cái thế vô song!

- Tiểu tạp chủng này quá mạnh mẽ, chúng ta không thể lại bảo lưu nữa, mau ra trận đồ giết hắn đi!

Một gã cao giai Chí Tôn kinh hô một tiếng, sau đó ném ra một cuốn trận đồ!

Hai người khác cũng đồng thời ném ra một cuốn trận đồ, ba cuốn trận đồ tản ra trận trận khí tức huyền ảo, sau đó đồng thời mở ra, vạn đạo hắc liệm huyền ảo phong tỏa cả phương Thiên Địa này lại.

Tỏa Thần Sát Đồ!

Từng đạo hắc liệm giao thoa tứ phương, tất cả đều cuốn tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tốc độ vô song, nhưng cũng khó tránh khỏi những hắc liệm dày đặc kia phong tỏa, trong chớp mắt đã bị hắc liệm buộc chặt lấy.

Những hắc liệm này như thực chất, trói chặt thần thể Lăng Tiếu lại, tính hủ thực đầm đặc thấm vào trong kinh mạch va thân thể Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó, ba tám thần đồ đều bao tới Lăng Tiếu, muốn sinh sinh luyện hóa hắn!

Lăng Tiếu toàn lực giãy dụa, phát hiện hắc liệm ngược lại càng chặt thêm, thần thể hắn cũng chảy ra từng đạo máu tươi, khiến hắn cảm giác vô cùng đau đớn, những tính hủ thực kia lại tràn đầy tử khí đáng sợ.

Cao giai Chí Tôn bình thường nếu bị xâm nhập thì thần thể đã triệt để tan mất rồi, cho dù là đỉnh phong Chí Tôn cũng đừng mơ dễ dàng thoát ra được.

Tam đồ hợp nhất, trực tiếp phong tỏa lấy Lăng Tiếu!

Ba người kia cũng chưa dừng lại, toàn bộ thần lực cùng một chỗ đánh ra, khiến cho ba bức thần đồ kia càng hợp càng chặt, một khi thần đồ hợp nhất cũng chính là lúc Lăng Tiếu hóa thành huyết thủy!

Lăng Tiếu ở trong thần đồ cảm thấy áp lực đại tăng, thầm mắng một tiếng:

- Mẹ nó, muốn diệt sát bổn cung sao!

Thiên Hỏa trong thức hải hắn tản mát ra hỏa mang đáng sợ nhất, đốt đứt tất cả những hắc liệm kia, mà hắn lại thu Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm vào, tay năm tay mười, từng đạo nắm đấm vô kiên bất tồi đánh lên trận đồ, khiến trận đồ trực tiếp sụp đổ mất.

Thân thể Lăng Tiếu đã có thể so với đỉnh cấp thần khí, so với Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm còn cứng rắn hơn nhiều lắm, phá vỡ trận đồ này căn bản không có gì cố sức cả.

Ba gã cao giai Chí Tôn kia bị giật mình, trận đồ của bọn hắn dù là cao giai Cổ Thần khí cũng khó có thể dễ dàng phá vỡ a!

Nhưng hiện giờ đã bị Lăng Tiếu đánh nát mất, khiến bọn hắn vô cùng chấn động.

Bọn hắn lại một lần nữa hợp lực xuất kích, đều muốn dốc sức dùng ra sát chiêu.

Chỉ là lúc này đây Lăng Tiếu không cho bọn hắn cơ hội nữa, Bạo Phong Thân Pháp tật động, đánh bại từng tên một.

Hắn lướt đến sau lưng một người trong đó, băng hà quyền trực tiếp đánh tới đầu người nọ.

Người nọ lập tức từ đầu đông lạnh đến chân, đầu trực tiếp bị đông cứng khiến bạo liệt ra, thần hồn lúc bay ra vẫn còn run run không ngớt, hiển nhiên cũng khó khăn có thể thừa nhận nổi cổ băng hàn chi lực kia.

- Chỉ bằng các ngươi còn không phải đối thủ của Bổn cung

Lăng Tiếu rống một tiếng, thu thần hồn vào, một đầu long hình chiến khí bỗng nhiên cắn tới, thân hình hắn lần nữa lướt động tới trước một người khác, một hồi toàn diện cuồng oanh, trực tiếp đánh cho người nọ thương tích đầy mình, khó có thể đoàn tụ thân thể!

Thần hồn tên kia tự nhiên cũng là bị Lăng Tiếu không chút khách khí thu vào rồi.

Tên còn lại bị Long hình chiến khí dây dưa, nhưng cũng cảm ứng được khí tức đồng bạn đã vẫn lạc, hắn không chút suy nghĩ thoát khỏi Long hình chiến khí, lướt tới nơi có nhiều tộc nhân Ma Hổ nhất.

- Mau tới đây giết tên Lăng Tiếu này, chỉ cần hắn chết đi thì những người khác không đủ..!

Người nọ quát ầm lên.

Hắn muốn triệu tập đại quân tới vây giết Lăng Tiếu, nhưng lời còn chưa dứt đã bị một đầu long hình chiến khí từ sau đánh tới, long trảo kia sinh sinh xé rách thần thể hắn thành hai nửa, rất nhiều máu tươi tràn ngập ra.

Người này cũng bỏ mạng tại chỗ!

Người Ma Hổ tộc khác liền chạy tới, mười mấy người liên thủ vây giết Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ỷ vào tốc độ và thực lực tuyệt cường, độc chiến bọn hắn vẫn không hề có chút sợ hãi.

Ở một hướng khác, thần hồn Lăng Tiếu chiến đấu với Hắc Ma đã vào lúc gay cấn, hai người đều đã dốc hết toàn lực.

Thần hồn Lăng Tiếu ngũ sắc thần quang bay lên, chiến lực hung mãnh vô địch, mà Hắc Ma cũng như nhân gian yêu ma, có được chiến lực vô song, hai người đều đã lấy ra con bài ẩn dấu, song phương đều bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không ai chịu nhường ai.

- Tiểu tạp chủng ngươi không nghĩ tới những năm qua đã phát triển đến mức này, hôm nay không thể lưu ngươi được nữa!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, thân ảnh hắn phân ra, trong chốc lát đã nhiều ra bốn gã Hắc Ma.

- Phân thân thuật? Đối với ta hữu dụng sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng lợi dụng Vô Cực Vô Thân Thuật xuất kích tới Hắc Ma.

- Hắc hắc, Phân Thân Thuật của ngươi là giả, mà ta chính là Phân Thân Thuật chân chân chính chính!

Hắc Ma cười lạnh một tiếng, trong tay năm người đều nắm Cổ Thần khí bất đồng, bắt đầu tiến hành vây giết Lăng Tiếu.

Bốn tôn Phân Thân Thuật này rõ ràng giống như phân thận, có được sức chiến đấu tuyệt đối, hơn nữa dường như đều là tồn tại thật thể cả.

Vô Thân Thuật của Lăng Tiếu đều bị đối phương hủy diệt mất.

Lăng Tiếu vội vàng thối lui, Lục Nhãn Đồng bắn ra hào quang rực rỡ, muốn xuyên thấu căn bản mấy cổ Phân Thân Thuật này.

Chỉ là khi ánh mắt của hắn tiếp xúc vào mấy đạo phân thân kia liền không được hoảng sợ nói:

- Sao có thể đều là huyết nhục chi thân được?

Lăng Tiếu không nghĩ tới dùng Lục Nhãn Đồng quan sát mấy cổ phân thân chi thuật này, rõ ràng toàn bộ đều là thân thể chân chính, chỉ có điều những phân thân này lại mang theo một cổ tử khí đầm đặc, tựa hồ phân thân là thực chất, nhưng lại không có tánh mạng chính thức vậy, lộ ra phi thường quỷ dị.

Chỉ là nếu đó là thi thể, vậy sao đều có bộ dáng Hắc Ma, lại vì sao có thể hành động tự nhiên, không khác gì người sống được?!

Lăng Tiếu nghĩ mãi mà không rõ, cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì Hắc Ma và mấy cổ phân thân của hắn đã bắt đầu điên cuồng tấn công tới hắn rồi.

Hợp Diệt Thiên Địa!

Năm đạo thân hình Hắc Ma giao thoa, đã phân không rõ đâu là chân thân, đâu là phân thân rồi, bọn hắn đồng thời xuất kích, Hắc Ám lực lượng che khuất bầu trời bao phủ xuống Lăng Tiếu, có đao mang, có kiếm quang, có câu ảnh...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2627 - Thực Lực Của Vũ Bất Phàm! (1)

Cả phương Thiên Địa này giống như đều bị năm tên Hắc Ma này khống chế vậy, rất nhiều lực lượng khủng bố như năm tên đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần đồng thời xuất kích, uy lực đạt đến mức cực kỳ đáng sợ.

Lăng Tiếu thần sắc vô cùng ngưng trọng, tuyệt chiêu ngũ long hợp nhất được thi triển ra, năm đầu Chân Long xông đánh tới năm phương hướng, muôn Tê Thiên Liệt Địa mà ra!

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ trùng kích không ngớt, lực lượng Hắc Ám càng không ngừng trở mình áp xuống, sinh sinh khốn chết năm đầu Chân Long của hắn!

PHỐC PHỐC!

Thần hồn Lăng Tiếu trúng phải một kích này liền bị chấn đến mức thổ huyết không thôi.

Nếu không phải thân thể hắn biến thái, tuyệt đối sẽ mất lạc mất rồi

- Cổ Hoàng Thần Công quả nhiên không tệ, nhưng ta xem thử ngươi ngăn được mấy chiêu!

Hắc Ma cười sang sảng một tiếng liền lại lần nữa toàn lực xuất kích.

Năm thân thể cường đại, mỗi một kích đều đủ để diệt sát đỉnh phong Chí Tôn bình thường rồi!

Lăng Tiếu phòng thủ bị động, bị đánh khiến đau đớn không thôi, trong nội tâm vô cùng phiền muộn biệt khuất!

Hắn đạt đến một bước này, đã có loại cảm giác cuồng vọng nhìn người thiên hạ rồi.

Nếu hắn đạt đến cảnh giới đỉnh phong Đại viên mãn như Hắc Ma, lại dựa vào bảy mươi lần chiến lực có lẽ có thể trực tiếp chụp chết Hắc Ma, nhưng giờ chỉ đánh ngang tay, nhưng lúc đối phương dùng ra Phân Thân Thuật quỷ dị lại khiến hắn rơi vào hạ phong!

- Đi chết đi, sau ngày hôm nay Lăng Tiếu ngươi liền bị xóa tên!

Hắc Ma hoàn toàn chế trụ Lăng Tiếu, chuẩn bị cho Lăng Tiếu một kích trí mạng cuối cùng!

Năm đạo phân thân đã tập trung vào Lăng Tiếu, trực tiếp dùng Cổ Thần khí của mình chém tới Lăng Tiếu.

- Đến đây đi, xem thử đến cùng ai chết!

Thần hồn Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, Long Quang lóe lên, khí thế biến đổi, bỗng nhiên có ngũ sắc thần quang vọt lên.

Thần hồn Lăng Tiếu sớm đã được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy rửa, huyết nhục chi thân đã đạt đến tình trạng cường hãn nhất, mà hắn lại thường thường dùng thần hồn tiến vào trong không gian hỗn độn để thăm dò ảo diệu trong đó.

Cũng chính vì thế, thần hồn của hắn đã sớm lây dính Hỗn Độn khí tức, mà hồn lực và thần lực của hắn đều có được lực lượng Hỗn Độn.

Lăng Tiếu lúc gặp phải năm Hắc Ma diệt sát, rốt cục cũng dốc hết chủ bài, sử xuất ra những Hỗn Độn lực lượng này.

Chỉ thấy ngũ sắc thần sáng lóng lánh ra quang mang chói mắt, lực lượng Lăng Tiếu hội tụ thành một phương Hỗn Độn Thế Giới không gian, một cổ khí tức cổ lão tràn ngập tứ phương.

Phương Hỗn Độn Thế Giới này chính là mô phỏng phương không gian trong thức hải hắn diễn hóa ra.

Hỗn Độn Thế Giới này có thể ngăn cản được công kích của Hỗn Độn Thiên Lôi, Lăng Tiếu biết rõ sự lợi hại của nó, cho nên hắn lợi dụng Hỗn Độn lực lượng thôi diễn ra phương thế giới này, hình thành phòng ngự cường đại nhất, cản trở rất nhiều công kích đáng sợ của Hắc Ma.

Rầm rập!

Quả nhiên, Hỗn Độn lực lượng không hổ là lực lượng cường đại nhất thế gian, rõ ràng sinh sinh cản lực lượng năm tên Hắc Ma lại, khiến chúng không cách nào tạo thành tổn thương cho Lăng Tiếu được.

- Hỗn Độn Thế Giới quả nhiên lợi hại, nếu ta tế ra Hỗn Độn Thế Giới chính thức, Hắc Ma nhất định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ một tiếng, lập tức định hành động.

Chân thân hắn sau khi chém giết vài tên Chí Tôn Thủy Thần liền lao tới Hắc Ma.

Mà lúc này, Hỗn Độn Lôi Long cũng đã đánh cho Hắc Ma Hổ Vương kia hấp hối.

Còn đầu Hắc Long lại bị Hỗn Độn Lôi Long sinh sinh xé rách mất, sinh sinh rút ra Long Châu.

Hỗn Độn Lôi Long thôn phệ khỏa Long Châu kia đã sớm dính vào Hỗn Độn lực lượng, đã từng cũng là tồn tại cường đại nhất, Hỗn Độn Lôi Long không thể nghi ngờ đã đã trở thành tồn tại đỉnh phong cấp bậc Lão Long Vương rồi.

Sau khi nó cắn đứt hổ sí của Hắc Ma Hổ Vương liền dẫn động rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi nướng chết đầu Hắc Ma Hổ Vương kia!

Hỗn Độn Lôi Long cũng không phải toàn thắng, thân thể cũng bị thương nhiều chỗ, nhưng nó còn có thể chịu được, gầm thét một tiếng liền tới trợ giúp Lăng Tiếu.

Nó một đường trùng kích, rất nhiều thánh thú chặn đường đều biến thành huyết vụ!

Hắc Ma cũng ý thức được tình huống, hắn tiếp tục gia tăng lực lượng tiến công, đánh cho Hỗn Độn Thế Giới mà Lăng Tiếu mô phỏng ra sắp bạo liệt đến nơi.

Dù sao bất luận cường chiêu nào đều cần lực lượng để dựa vào, Lăng Tiếu đồng thời ứng đối năm tên Hắc Ma công kích, tự nhiên cũng có chút khó mà chịu nổi rồi.

- Hỗn Độn chi lực, đáng tiếc lại không thuần túy, ta nhất định có thể đánh tan!

Hắc Ma kinh quát một tiếng, một vòng công kích mới của năm người điên cuồng đánh xuống.

Lúc này, chân thân Lăng Tiếu rốt cục đã đến gần, dùng ra thức cuối cùng

cường đại nhất của Đế Long Diệt Thiên Quyết, Thái Cực Phong Diệt!

Phong tỏa chi lực cường đại khiến cho cả phương không gian này đều như dừng lại, t Tiên Thiên Âm Phong Châu và Si Mị Thiên Hỏa Châu trong thức hải hắn đồng thời phá không mà ra, cùng một chỗ dây dưa giao thoa tạo thành một vòng cối xay đỏ thẫm giao nhau.

Lăng Tiếu song chưởng đánh tới một gã Hắc Ma, cối xay ẩn chứa một loại tử sát khí cùng với một loại Thiên Hỏa lực lượng cực chí.

Hai loại lực lượng này Âm Dương kết hợp, hình thành hủy diệt chi lực hoàn toàn bất đồng.

Hắc Ma phân thân muốn tránh né, nhưng lại bị phong tỏa khiến không cách nào nhúc nhích, trực tiếp bị hai khỏa Thiên Châu đánh trúng.

Rầm rập!

Dùng hai khỏa Thiên châu làm công kích, đây tuyệt đối là sức mạnh thần khí khó chống lại nhất thế gian.

Hắc Ma này là phân thân trực tiếp bị đánh chết.

Cũng khi một kích này rơi xuống, bốn gã Hắc Ma khác rốt cục cũng thoát khỏi phong tỏa.

- Hỗn đãn, rõ ràng hủy một cỗ phân thân của ta, ta muốn ngươi chết không yên lành!

Hắc Ma tức giận mắng một tiếng, hai cỗ phân thân điên cuồng đánh tới chân thân Lăng Tiếu.

Mỗi một cỗ phân thân đều đại biểu cho một cái mạng của hắn, chính là thân thể chính thức hắn mất đến vài vạn năm mới luyện thành.

Hôm nay lại bị thần hồn phân thân hắn lần nữa khống chế, cũng tương đương với hắn có năm cổ chân thân, là chỗ dựa cường đại nhất của hắn

Mỗi khi hủy một cỗ phân thân, chẳng khác nào khiến hắn yếu đi một bộ phận lực lượng, tự nhiên khiến hắn vô cùng căm tức rồi.

- Ai chết không yên lành còn chưa biết được!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, dẫn động Hỗn Độn Thế Giới trong thức hải.

XIU.... XIU...!

Hỗn Độn Thế Giới chính thức xuất hiện, lập tức hoàn toàn bao phủ lấy không gian bên này.

Hai gã Hắc Ma bị bao vào trong Hỗn Độn Thế Giới, khiến bọn hắn trở nên vô cùng thất kinh.

- Cái gì, đây là Hỗn Độn lực lượng, sao lại nhiều như vây?

Hắc Ma kinh quát.

Hỗn Độn lực lượng là lực lượng cường đại nhất thương vũ, là thủy nguyên tạo vật, cũng là căn bản hủy diệt vạn vật.

Bất luận kẻ nào cùng đừng mơ gặp được Hỗn Độn lực lượng luyện hóa nó, cái này đối với bất luận võ giả nào cũng là một hồi cơ duyên lớn lao.

Hỗn Độn lực lượng sớm đã khó có thể tìm kiếm, cũng không phải ai cũng có

thể gặp được cả!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2628 - Thực Lực Của Vũ Bất Phàm! (2)

Nhưng Lăng Tiếu lại có thể làm ra một mảnh Hỗn Độn Thế Giới chính thức, quả thật khiến Hắc Ma vô cùng kinh hãi!

- Cho ngươi thử xem uy lực Hỗn Độn Thế Giới!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, thần niệm bắt đầu tiến nhập vào Hỗn Độn Thế Giới.

Những Hỗn Độn lực lượng kia lập tức biến thành các loại hình dạng công kích, có thương, có kiếm, có đao... Mỗi một loại hình dạng công kích đều tràn đầy Hỗn Độn lực lượng mang tính hủy diệt, trùng kích xuống hai gã Hắc Ma.

Hắc Ma nổ lên lực lượng cường hãn nhất, càng không ngừng nghênh đón những lực lượng kia, đồng thời muốn trùng kích khỏi phiến Hỗn Độn Thế Giới này.

Chỉ là, Hỗn Độn lực lượng ở đây vô số, lại nương theo rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi đánh xuống, khiến hai tên Hắc Ma này căn bản không cách nào đào thoát được, hơn nữa còn liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, khó có thể chịu đựng nỗi Hỗn Độn lực lượng cùng với rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi công kích.

Hỗn Độn Thế Giới này từ sau khi Hỗn Độn Thiên Lôi xuất hiện thì Lăng Tiếu đối với nó đã một loại nhận thức khác, có lẽ nó không chỉ là lực lượng thế giới sáng tạo tánh mạng mà còn có thể trở thành lực lượng thế giới đầy tính hủy diệt có thể tiến hành công kích nữa.

Lăng Tiếu phát hiện dùng thần trí của hắn hoàn toàn có thể khống chế biến hóa của Hỗn Độn Thế Giới này, tựa hồ phiến Hỗn Độn Thế Giới này là nơi do hắn khống chế, dùng hắn làm chúa tể vậy.

Ở chỗ này hắn chính là hoàng, không ai có thể làm trái nghịch ý hắn được!

Chỉ thấy ngoại trừ những hình thái công kích và Thiên Lôi ra, những sinh vật kia cũng như có tánh mạng vậy, nhào đánh tới hai gã Hắc Ma.

Ở chỗ này, lực lượng Hắc Ma vẫn cường đại như trước, nhưng sao có thể sánh được với Hỗn Độn Thế Giới chi lực có thể chống lại Hỗn Độn Thiên Lôi tại Hỗn Độn Lôi Vực chứ.

Rất nhanh, rất nhiều Hỗn Độn lực lượng liền sinh sinh ép hai cổ Hắc Ma phân thân kia thành bột mịn, không tồn tại nữa!

Mặt khác bản thể Hắc Ma và phân thân muốn chạy tới cứu, tuy nhiên lại bị Thần hồn Lăng Tiếu ngăn cản, mà lúc này Hỗn Độn Lôi Long cũng giết tới đây.

Hắc Ma lập tức lâm vào hoàn cảnh xấu, chỉ cần Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long hợp cùng một chỗ thì Hắc Ma chỉ sợ nhất định phải thua không thể nghi ngờ!

Hắc Ma lập tức cả hai hợp lại với nhau, sợ một phân thân còn lại của mình cũng bị triệt để giết mất.

- Ngươi lại có thể biết thế giới không gian công kích, điều này sao có thể, cảnh giới của ngươi vẫn còn ở Chí Tôn Thủy Thần ah!

Hắc Ma cuồng lui, hắn phát ra tiếng kinh hô khó có thể tin.

Hắn đã thấy qua lực lượng của Khương Tà Vương, đúng là một phương không gian chi lực vì hắn mà động, vô cùng khủng bố, đó chính là vĩnh hằng chi lực lượng của thần, lĩnh vực tuyệt đối, nhưng Lăng Tiếu rõ ràng chỉ có cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, sao có thể đánh ra lực lượng đáng sợ như thế chứ?

Hắc Ma nghĩ mãi mà không rõ, hắn cũng không dám nghĩ tới, hắn cảm thấy Lăng Tiếu có lẽ đã chạm đến biên giới Vĩnh Hằng Chi Thần rồi, hắn đã là không cách nào đối phó dược nữa.

Hắn nhanh chóng thối lui đi, không muốn bị Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long hình thành vây xu thể công.

Ở hướng khác, hoạt khôi lỗi của Lăng Tiếu số lượng đã giảm mạnh, mà Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc cũng chết đi không ít.

Dù sao mấy người cường đại nhất Ma Hổ tộc đều đã bị Lăng Tiếu giết chết, mà bên phía Lăng Tiếu còn có hai ba tên đỉnh phong Chí Tôn, nhân số tuy ít, nhưng cũng đánh đến lưỡng bại câu thương

Bất quá, Ma Hổ tộc về mặt nhân số vẫn chiếm lấy thượng phong, tổng cộng còn có chừng hơn 100 người, hơn nữa còn triệu hội ra đại lượng Hắc Ma Hổ thánh thú, khí thế vẫn không yếu đi quá nhiều.

Hắc Ma thối lui đến bên bọn hắn, để rất nhiều người Ma Hổ vây giết lấy Lăng Tiếu.

- Có bản lĩnh ngươi cứ tiếp tục giết đi, Vĩnh Hằng Chi Thần tộc ta đang trên đường trở về, rất nhanh sẽ trở về thôi, tử kỳ của ngươi đã đến rồi!

Hắc Ma sợ hãi rống nói.

Mặc kệ tin tức này là thật hay giả, Lăng Tiếu đều bị giật mình!

Vĩnh Hằng Chi Thần đạt tới cảnh giới thế nào Lăng Tiếu không cách nào đi phỏng đoán, nhưng loại nhân vật trăm vạn năm cũng khó cách nào xuất hiện này tự nhiên cực kỳ phi phàm, bằng không sao dám tự mình lãnh đội đi nhất thống Thiên Vực được.

Nếu đối phương thật sự đang trở về, hắn cùng với Hỗn Độn Lôi Long chỉ sợ khó mà cản nổi a!

- Hắc Ma ngươi sợ sao? Đường đường Ma Hổ tộc lão tộc trưởng lại là loại hèn nhát! Ngươi cho rằng mang Vĩnh Hằng Chi Thần ra thì ta sẽ bỏ qua cho các ngươi sao? Điều đó không có khả năng!

Lăng Tiếu rống một tiếng, khống chế Hỗn Độn Thế Giới truy kích tới Hắc Ma.

Phân thân của hắn và Hỗn Độn Lôi Long cũng tiến lên, căn bản không để ý tới những người khác của Ma Hổ tộc.

Chỉ có chém Hắc Ma đoạt được Thủy Nguyên Thạch mới là trọng yếu nhất.

Có lẽ gom góp đủ cửu đại Thủy Nguyên Thạch, cứu ra lão tổ tông của hắn thì mới có thể đối phó được với Vĩnh Hằng Chi Thần!

Chỉ có điều đây có lẽ chỉ là một loại cách nghĩ xa vời thôi!

- Bảo hộ lão tộc trưởng, cùng tới giết hắn đi!

Trong đó một gã Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc kinh quát.

Hắn triệu hồi ra không ít khôi lỗi, giết tới Lăng Tiếu.

Theo hắn rống lên, lại có không ít Chí Tôn Thủy Thần vây giết tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu coi như chiến lực Vô Song, cũng đừng mơ trong chốc lát giết chết được hết người ở đây!

Hắc Ma cũng không chạy trốn, hắn không thể lưu lại ấn tượng xấu cho tộc nhân được, mà giết tới những hoạt khôi lỗi kia của Lăng Tiếu.

- Tà Vương có lẽ đã cảm ứng được tình huống bên này, tin tưởng rằng rất nhanh sẽ trở lại thôi!

Hắc Ma trong nội tâm thầm nghĩ.

Chính vì như thế, Hắc Ma mới không chính thức trốn đi.

Lăng Tiếu triển khai chung cực lực lượng, Hỗn Độn Thế Giới bị hắn khống chế càng ngày càng thành thạo, những Chí Tôn Thủy Thần bị hắn bao phủ vào về cơ bản đều không có chỗ phản kháng tất cả đều bị giết chết.

Nội tâm của hắn cũng vô cùng khiếp sợ, hắn là lần đầu phát hiện ra uy lực Hỗn Độn Thế Giới lại khủng bố như thế!

Lúc trước nếu hắn không tiến vào không gian thần bí kia, không được Hỗn Độn Thế Giới tiến vào thức hải, chỉ sợ cái này đã thuộc về Võ Bất Phàm rồi!

Hỗn Độn Thế Giới bao phủ lấy hai gã Chí Tôn Thủy Thần, bốn đầu thánh thú cùng với hơn mười cổ khôi lỗi.

Lăng Tiếu chỉ cần thần niệm khẽ động, hắn liền có thể vận dụng Hỗn Độn lực lượng ở đây cho mình dùng, liền có thể khiến chúng nó làm ra đủ loại công kích.

Những lực lượng công kích này coi như là đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần cũng khó mà ngăn cản được, bọn hắn rất nhanh liền biến thành huyết thủy.

Hắc Ma thấy một màn như vậy liền bị dọa đến mức lạnh toát cả người.

Mà lúc này, thần hồn Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long đã à phá tan vây công của rất nhiều Ma Hổ tộc Chí Tôn, giết tới Hắc Ma.

- Hôm nay vô luận như thế nào, Hắc Ma ngươi cũng trốn không thoát đâu!

Thần hồn Lăng Tiếu phát ra cười lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2629 - Ta Đúng Là Muốn Thử Một Chút. (1)

Hắn cùng với Hỗn Độn Lôi Long điên cuồng đánh tới Hắc Ma, lực lượng cường đại tung ra, bắt buộc Hắc Ma phải lui về sau!

- Đây là do ngươi bức ta đấy, ta sẽ cho ngươi biết một chút về sát chiêu của Hắc Ma ta!

Hắc Ma biết rõ khó có thể đào thoát được Lăng Tiếu truy kích nên dứt khoát dùng ra thủ đoạn ẩn giấu cuối cùng

Thiên Ma Giải Thể!

Lúc thần hồn Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long tới gần, Hắc Ma bỗng nhiên bùng lên lực lượng khủng bố, rất nhiều lực lượng ám thuộc tính tuôn ra, mà thân thể của hắn cũng trở nên vô cùng bàng bạc, giống như một đầu tuyệt thế hung ma xuất hiện trên đỉnh đầu hắn vậy.

Sau một khắc, một tiếng nổ vang vang lên!.

Ầm ầm!

Lăng Tiếu căn bản không có nửa điểm chuẩn bị, hắn không nghĩ tới Hắc Ma lại có bí quyết như thế, rõ ràng tự bạo.

Chỉ là uy lực tự bạo này của Hắc Ma cũng quá dọa người đi, rất nhiều ám thuộc tính lực lượng lan ra, khiến không gian cả trăm vạn dặm đều nổ tung lên, Chí Tôn Thủy Thần ở phụ cận đều bị ảnh hưởng khiến phải trực tiếp vẫn lạc.

Lực lượng bạo phát này đã vượt xa Hắc Ma toàn lực công kích, đủ để đánh cho bất luận một gã đỉnh phong Chí Tôn nào cũng phải tan thành mây khoi!

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long cũng chính diện đụng phải công kích, liên tục quay cuồng lui ra thật xa.

Thần hồn Lăng Tiếu trong chớp mắt trở nên vô cùng suy yếu, cơ hồ như sắp bị hủy mất, cũng may có Hỗn Độn Lôi Long thay hắn ngăn đi một bộ phận lực lượng nên mới có thể bình yên.

Tình huống Hỗn Độn Lôi Long cũng không tốt lắm, Long Lân nó bị nổ bay không ít, Long thân có mảng lớn huyết nhục mơ hồ, có thể nhìn thấy bạch cốt ở sâu bên trong rồi.

Hỗn Độn Lôi Long không ngừng gào thét, lập tức tiến hành chữa trị Long thân của mình

Thần hồn Lăng Tiếu lập tức hợp lại cùng bản thể. không thể khiến thần hồn phân thân triệt biến mất được, hắn cũng không có Thất Hồn Yêu Hoa để lại lần nữa tụ lại phân thân

- Hắc Ma chết rồi sao?

Lăng Tiếu cau mày suy đoán nói.

Hắn càng không ngừng cảm ứng bốn phía, hắn còn phải tìm được Không Gian Giới của Hắc Ma để thu lấy Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính nữa. /

Đồng thời, hắn cũng biết Hắc Ma không thể nào dễ dàng chết đi như vậy được.

Dù sao đối phương cũng có vải cổ phân thân, chỉ sợ mạng cũng có đến vài

cái a!

Quả nhiên, Lăng Tiếu phát hiện ở phương xa có một đạo bóng đen đang cấp tốc tháo chạy, trong nháy mắt đã xuyên qua rất nhiều không gian.

Nếu Lăng Tiếu không cẩn thận chú ý thì sẽ tuyệt đối không phát hiện ra sự tồn tại của nó rồi.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, cưỡi Hỗn Độn Lôi Long đuổi tới bóng đen kia.

Hắn không hề để ý tới những hoạt khôi lỗi, tiếp tục để bọn hắn ở lại đây giết chọc với người Ma Hổ tộc, dù sao có thể giết được một người Ma Hổ tộc đối với hắn đã là có lời rồi!

Hỗn Độn Lôi Long mặc dù bị thương, nhưng tốc độ vẫn không giảm bao nhiêu.

Nó phun ra Long Châu, khiến thương thế rất nhanh khép lại, khí tức càng cấp tốc tăng lên.

- Chết tiệt, cỗ phân thân cuối cùng cũng bị hủy, rõ ràng vẫn không thoát khỏi tiểu tử kia, đáng giận!

Hắc Ma vô cùng lo lắng mắng thầm.

Hổ Văn Sí cấp tốc chạy đi như bay, đã đạt đến cực hạn, chỉ là vẫn không thể nào thoát khỏi Hỗn Độn Lôi Long truy kích!

Bốn cổ phân thân của hắn đều bị hủy, đối với bản thân của hắn cũng có ảnh

hưởng rất lớn, hắn bây giờ tuy đã dốc hết lực lượng trốn đi nhưng tốc độ vẫn chậm hơn trước nhiều.

Bằng không dùng trạng thái đỉnh phong của hắn, muốn toàn lực trốn chạy, Hỗn Độn Lôi Long đừng mơ mà đuổi theo được.

- Hôm nay ta xem ngươi trốn thế nào!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trong tay liền nhiều ra Bồ Đề Thần Cung.

Hắn giương cung cài tên, từng tia Hỗn Độn chi khí quán chú lên Bồ Đề Thần Cung, tập trung lấy khí tức Hắc Ma bắn nhanh ra một mũi tên.

Mũi tên này của Bồ Đề Thần Cung còn chưa thể làm gì được Hắc Ma, nhưng có thể khiến tốc độ hắn giảm bớt cũng đã đủ rồi.

XÍU... UU!!

Bồ Đề Thần Tiễn Vũ cực nhanh bắn tới Hắc Ma.

Ngũ sắc thần mang óng ánh, lực lượng khí tức kia cũng đủ để bắn rơi bất luận một cao giai Chí Tôn nào rồi.

Sau lưng Hắc Ma giống như có mắt vậy, xảo diệu tránh thoát khỏi Bồ Đề Tiễn Vũ bắn tới.

Chỉ là Bồ Đề Tiễn Vũ lại có thần năng truy kích, một khi bị khóa định khí tức thì đừng mơ có thể tránh khỏi công kích của nó.

- Khinh người quá đáng!

Hắc Ma phát giác ra Bồ Đề Thần Tiễn Vũ vẫn tiếp tục truy kích liền tức giận

quát to một tiếng, Ma Long Đao hiện ra, chém tới Bồ Đề Tiễn Vũ.

Ầm ầm!

Bồ Đề Thần Tiễn hiện giờ đã ẩn chứa Hỗn Độn chi lực, uy lực của nó đã cực kỳ đáng sợ, Hắc Ma chém lên nó, lập tức phát ra một tiếng nổ tung kinh thiên.

Thân hình Hắc Ma dừng lại, Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long đã rất nhanh đến gần.

Hỗn Độn Lôi Long lập tức miệng phun Hỗn Độn Thiên Lôi bao phủ tới Hắc Ma

Hắc Ma không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể quay người lại chém ngược đao ảnh, đánh tan Hỗn Độn Thiên Lôi.

Chỉ là Hỗn Độn Thiên Lôi chính là một trong những lực lượng kinh khủng nhất thế gian, mà hắn lúc trước đã bị thương, ngăn cản cũng cực kỳ cố hết sức, trên người lập tức bị nổ cháy đen, nếu không có thần giáp gia thân thì thịt đã văng tung tóe rồi.

Thái Cực Phong Diệt!

Lăng Tiếu vừa đến gần Hắc Ma, lập tức đã nhảy ra khỏi Hỗn Độn Lôi Long, vừa ra tay đã là cường chiêu mạnh nhất.

Phong tỏa ý cảnh cường địa, hai khỏa bổn nguyên Thiên Châu hội tụ thành cối xay nện xuống đỉnh đầu Hắc Ma.

Tử Sát Âm Phong rít gào, Thiên Hỏa phần thiên chưng hải, cối xay cuốn đi tất cả.

Hắc Ma quay mắt về phía cối xay đáng sợ lăng không nện xuống kia, huyết dịch cả người bị kích hoạt lên đến đỉnh, một đầu tuyệt thế Ma Hổ gào thét mà ra, hắn sinh sinh giãy giụa khỏi phong tỏa ý cảnh, Ma Long Đao chém mạnh lên trên.

Cường chiêu đụng nhau, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, vài loại lực lượng hoàn toàn bất đồng đều vẩy ra ngoài.

Lăng Tiếu đang lúc là lúc khí thế như hồng, Hắc Ma bị đánh cho bay ngược ra ngoài.

Hỗn Độn Lôi Long liền nhân cơ hội lần nữa nhổ ra Hỗn Độn Thiên Lôi, đánh lên trên người Hắc Ma.

Hắc Ma liên tục kêu thảm thiết, thần giáp cũng như muốn rạn nứt mất.

Hắn cũng không cố chống nữa, lại lần nữa dùng tốc độ cao nhất chạy đi.

- Hắc Ma hôm nay ngươi trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu phát huy Bạo Phong Thân Pháp đến cực chí, từng đợt thối ảnh bao phủ tới Hắc Ma.

Hỗn Độn Lôi Long thỉnh thoảng lại dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi đánh xuống, Hắc Ma toàn thân đều là máu, sắp lâm vào cục diện bị tru sát rồi.

- Đáng giận, Tà Vương ngươi còn không hiện ra còn chờ đến khi nào nữa!

Hắc Ma nộ quát to một tiếng, bóp vỡ một khố ngọc đồng.

Bỗng nhiên, một cổ Ma Vân hiển hiện tại phụ cận Hắc Ma, khí tức cường đại khiến Lăng Tiếu cũng cảm giác được nguy cơ nồng đậm.

- Cái gì đó?

Thần sắc Lăng Tiếu c vô cùng ngưng trọng quát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2630 - Ta Đúng Là Muốn Thử Một Chút. (2)

Nội tâm của hắn không hiểu có một ít hoảng hốt, phảng phất như trong những Ma Vân này có thứ gì đó khiến hắn phải khiếp sợ xuất hiện vậy.

Quả nhiên, Ma Vân kia biến thành một gương mặt yêu ma, khuôn mặt kia cũng không thấy rõ bộ dáng thế nào, duy chỉ tràn đầy khí tức tà ác.

- Tộc thúc, ta không phải nói không phải đến lúc sống chết trước mặt không dùng đến ngọc đồng sao? Chẳng lẽ có người có thể bị thương đến ngươi?

Vĩnh Hằng Chi Thần Khương Tà Vương nói.

Đây chẳng qua chỉ là một đạo phân thân của hắn, cũng không phải chân thân hắn đích thân tới, nhưng khí tức đáng sợ kia lại vượt xa đỉnh phong Chí Tôn.

- Tà Vương giết tiểu tử này và đầu Hỗn Độn Lôi Long kia cho ta, hắn tiểu tạp chủng Kim tộc Lăng Tiếu kia, Ma Hổ không gian của chúng ta bị hắn tập kích đã chết không ít người rồi!

Hắc Ma nói với Khương Tà Vương.

- Khốn kiếp, là Vĩnh Hằng Chi Thần, Lôi Long đi mau!

Lăng Tiếu lông tơ dưng đứng kinh hô một tiếng, lập tức thúc giục Hỗn Độn Lôi Long chạy trốn.

- Hắc, muốn chạy trốn sao? Không có khả năng!

Khương Tà Vương cười lạnh một tiếng, Ma Vân bắt đầu khởi động, hắc động hiện ra, bao phủ tới Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long.

Một vòng Ma Vân không gian này tự nhiên không cách nào so với chân thân đích thân tới, nhưng muốn đối phó một người một thú, cái này đối với Khương Tà Vương mà nói quả thực chỉ đơn giản như lấy vật trong túi!

Hỗn Độn Lôi Long cũng cảm ứng được nguy cơ, nó gào rú dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi toàn thân, Long Châu thổ nạp mà ra, gấp trăm lần chiến lực đồ hiện, chỉ tức khắc không ian nơi này đã tràn ngập Hỗn Độn Thiên Lôi.

Rầm rập!

Hỗn Độn Thiên Lôi sinh sinh bắn cho Ma Vân hắc động phải tán loạn.

- Chẳng lẽ thực lực phân thân cũng không mạnh lắm sao?

Lăng Tiếu kinh hỉ kêu một tiếng.

Chỉ là thanh âm của hắn vừa dứt, một cái ma chưởng liền hình thành, đập về phía hắn và Hỗn Độn Lôi Long.

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long căn bản không kịp phản ứng, lập tức bị ma chưởng đập trúng.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy lực lượng khủng bố đánh úp lại, thần thể hắn lập tức rạn nứt, Long Phượng Thần Cô trên đầu cơ hồ cũng khó mà chịu nổi đứt gãy mất, mà màn hào quang phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long cũng bị nghiền nát mất, trên Long thân xuất hiện một dấu tay đáng sợ, thú huyết vẩy ra không ngớt, khiến nó đau đến mức phải liên tục gào gú, thân thể khổng lồ nặng nề trụy lạc xuống.

- Rõ ràng còn không chết, đầu Hỗn Độn Lôi Long này quả nhiên không hổ là thần thú!

Khương Tà Vương kinh ngạc một tiếng, lại một lần nữa ngưng tụ thành ma chưởng đánh ra.

Lăng Tiếu còn chưa phục hồi tinh thần lại, lập tức đã bị một chưởng này đập thành cặn bả, Long Châu Hỗn Độn Lôi Long nhổ tới ma chưởng kia

Lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi tàn sát bừa bãi, chỉ là vẫn đang bị ma chưởng kia hung hăng đập bay mất.

Bất quá, cũng bởi vì thế nên Lăng Tiếu mới có một tia cơ hội thở dốc, gây dựng lại thần thể!

Lúc ma chưởng Khương Tà Vương lần nữa đánh tới Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã diễn hóa ra lực lượng Hỗn Độn Thế Giới.

Ầm ầm!

Ma chưởng Khương Tà Vương vỗ lên Hỗn Độn Thế Giới cũng không quá lớn kia, chấn khiến Lăng Tiếu cũng phải váng đầu hoa mắt.

Bất quá, duy nhất đáng mừng là Hỗn Độn Thế Giới của hắn cũng không bị Khương Tà Vương đánh tan mất.

- Thứ gì rõ ràng có thể ngăn lại lực lượng của ta?

Gương mặt tà ác của Khương Tà Vương lộ vẻ kinh ngạc nói.

- Đó là không gian hỗn độn lực lượng, rất là quỷ gì, Tà Vương ngươi cẩn thận một chút!

Hắc Ma ở không xa chữa thương đồng thời lại nhắc nhở.

- Cái gì, tiểu tử này rõ ràng có được lực lượng như vậy, càng không thể lưu ngươi được!

Khương Tà Vương hiện ra vài phần khẩn trương quát.

Vĩnh Hằng, đó là cảnh giới thế nào, cũng không có bao nhiêu người có thể nói được rõ ràng.

Có người suy đoán có thể là cảnh giới Tạo Hóa vạn vật, có thể trong nháy mắt sinh vạn vật, trong nháy mắt hủy vạn vật, không gì làm không được!

Cũng có người suy đoán đó là một loại cảnh giới đạt đến cực chí, có thể tích huyết trong sinh, bất tử bất diệt!

Đủ loại suy đoán tưởng tượng, nhưng có một điểm có thể khẳng định là Vĩnh Hằng Chi Thần có lực lượng không thể tưởng tượng nổi, vượt ra xa tưởng tượng mọi người.

Liền từ sự xuất hiện của Khương Tà Vương và Lăng Thái Sơ là có thể nhìn ra được, lực lượng có thể hủy diệt vạn vật của bọn hắn đáng sợ cỡ nào.

Khương Tà Vương tiến giai Vĩnh Hằng chi cảnh, hắn biết rõ muốn đi vào cảnh giới này gian nan thế nào.

Không chỉ cần thiên phú, lĩnh ngộ, chỗ dựa mạnh mẽ tuyệt đối ra, còn cần đến cơ duyên cực lớn.

Nếu chỉ có ba điều kiện trước thì dù thế nào cũng khó thành Vĩnh Hằng Chi Thần, mà "Cơ duyên" cuối cùng mới chính là thứ không thể thiếu được..

Khương Tà Vương chính là mang theo tín niệm phải chết vào hắc động không gian cuối thương vũ, trải qua cửu tử nhất sinh, cùng hắc động không gian thành làm một thể mới đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng.

Khương Tà Vương triệt để khống chế hắc động không gian, đã trở thành chúa tể của hắc động không gian, cho nên, hắn mới trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức.

Nói cách khác, ai có thể đủ ngưng tụ thành thế giới không gian của mình liền có trụ cột để trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần rồi!

Không gian thế giới này cũng không phải là thế giới chi lực mà Thiên Tôn ngưng tụ thành, cũng không phải nguyên chi thương vụ lực lượng mà Thần Vương hoặc Thủy Thần có, mà chân chân chính chính cùng một phương không gian thế giới khác hòa thành một thể, thành tựu thế giới không gian chân thật!

Cho nên, Lăng Tiếu c đột nhiên tế ra Hỗn Độn Thế Giới không gian liền khiến Khương Tà Vương cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Cứ như vậy phát triển xuống, tương lai Lăng Tiếu tất thành Vĩnh Hằng Chi Thần, nếu hôm nay không tiêu diệt Lăng Tiếu, ngày sau Kim tộc ra hai gã Vĩnh Hằng Chi Thần, đây tuyệt đối là một hồi tai nạn đối với Ma Hổ tộc.

Khương Tà Vương lực lượng lại lần nữa ngưng kết, lực lượng của hắn lại lần nữa tăng mạnh, ma chưởng biến lớn lên, lực lượng bàng bạc kia đủ để phá hủy bất luận một ngôi sao nào rồi!

Bất luận một gã đỉnh phong Chí Tôn nào dưới một chưởng này chỉ sợ cũng phải tan thành mây khói, ngay cả thần hồn cũng khó mà lưu lại được.

Lăng Tiếu cảm nhận được sự khủng bố của một kích này, hắn không bị động

phòng thủ, hắn muốn tuyệt địa phản kích!

- Muốn diệt sát ta, ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Lăng Tiếu gào rú một tiếng, thần niệm hoàn toàn chăm chú vào trong Hỗn Độn Thế Giới, rất nhiều Hỗn Độn lực lượng lập tức sôi trào lên.

Phương Hỗn Độn lực lượng kia rất nhanh ngưng kết lại, từ đó chạy ra một đầu Hỗn Độn Chân Long vô cùng uy mãnh, lực lượng diệt thế lực lượng tràn đầy kia lại không thua gì uy lực ma chưởng của Khương Tà Vương.

Rầm rập!

Diệt thế lực lượng điên cuồng đánh tới, rất nhiều không gian đều nhao nhao bạo liệt, mà Hắc Ma và Hỗn Độn Lôi Long ở không xa liền bị đánh bay ra thật xa.

Thân thể Hắc Ma rạn nứt ra, cơ hồ ngay cả đầu cũng khó giữ được, mà Hỗn Độn Lôi Long cũng không tốt đi đâu, từng mảnh Long Lân bay thấp, huyết nhục cũng trở nên mơ hồ, máu tươi chảy ra đầm đìa, đau đến mức khiến nó gào rú không ngừng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2631 - Nội Gian Cường Đại.

- Tiểu tử này rõ ràng có thể chống lại Tà Vương, chẳng lẽ hắn thực muốn trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần sao?

Hắc Ma dùng tốc độ cao nhất điều dưỡng thương thế thầm nói.

Hắn rất muốn lập tức đi qua xem, hắn sợ Lăng Tiếu nếu thật không việc gì thì lúc đó cũng đến tử kỳ của hắn rồi!

Thế nhưng hắn lại phi thường không cam lòng, Vĩnh Hằng Chi Thần khó mà ra tay, chỉ cần hắn lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó tất có thể đạt đến một bước kia.

Vốn hắn sớm lãnh giáo Khương Tà Vương ảo diệu trong đó rồi, nhưng Khương Tà Vương lại tàng tư không nói, trong lòng của hắn chung quy vẫn có chút oán hận!

Hắn biết rõ chỉ có dựa vào mình, sau khi hắn do dự một phen vẫn quyết định cảm ứng một chút đến cùng loại thế giới không gian này được hình thành thế nào!

Một kích của phân thân Khương Tà Vương tự nhiên không thể nào khủng bố bằng chân thân hắn hàng lâm rồi, nhưng uy lực cũng cực kỳ khủng bố!

Về phần Lăng Tiếu thúc dục Hỗn Độn Thế Giới, hắn đã có một loại cảm giác mới, hắn phát hiện thần niệm của mình sau khi dũng mãnh tiến vào Hỗn Độn Thế Giới này tựa hồ cùng Hỗn Độn Thế Giới tuy hai mà một, hắn có thể tùy ý điều động lấy những Hỗn Độn lực lượng kia, không còn không lưu loát

như trước nữa.

Ma chưởng đối kháng với Hỗn Độn Chân Long, cuối cùng hai loại lực lượng đều bị triệt tiêu mất.

Lăng Tiếu trở mình bay ra hơn mười mấy vạn dặm, nhưng lại không có việc gì, tất cả vẫn trong phạm vi thừa nhận được!

- Hỗn Độn Thế Giới rõ ràng có thể ngăn lại một kích của Vĩnh Hằng Chi Thần!

Lăng Tiếu vô cùng vui vẻ nói.

Vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã tuyệt vọng, nhưng giờ lại thấy được hy vọng.

- Tiểu tử ta xem ngươi đỡ được bao nhiêu kích!

Thanh âm Khương Tà Vương lại lần nữa vang lên, lại một ma chưởng lăng không đập qua.

Ma chưởng như thiên, uy lực vô phương, hủ thực chi lực đủ sức để hòa tan bất cứ một sinh vật nào!

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Thế Giới đã có một loại loại cảm giác phù hợp, hắn cảm giác mình đã chính thức nắm giữ được một trong các ảo diệu của Hỗn Độn Thế Giới rồi.

Nắm đấm hắn bay múa, Hỗn Độn Thế Giới lực lượng hội tụ thành một cái Long quyền lần nữa gào thét mà ra.

Lại một lần nữa oanh bạo, Lăng Tiếu trở mình bay ra ngoài, lần này hắn chịu chút tổn thương, thổ một búng máu, nhưng vẫn vững vàng đỡ được một kích

của Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương tức giận không thôi, hắn liên tục đánh ra mấy chưởng, Lăng Tiếu cũng nghênh tiếp, đánh ra mấy quyền, từng quyền có Hỗn Độn Chân Long gào thét mà ra.

Lăng Tiếu bị chấn cho váng đầu hoa mắt, tạng phủ bốc lên không thôi, thần lực đã sớm tiêu hao không còn nữa!

Nếu Khương Tà Vương lại đến hai chưởng, chỉ sợ hắn đã khó mà chịu nổi rồi.

- Đến đây là kết thúc rồi, trên thế giới này không cần quá nhiều Vĩnh Hằng!

Khương Tà Vương đã biết rõ Lăng Tiếu sa cơ lỡ vận rồi, hắn sâu kín nói một tiếng, ma chưởng lại lần nữa rơi xuống.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn lần nữa nghênh đón thì, ma chưởng chi lực kia rõ ràng tự động tán loạn mất!

- Hỗn đãn, lực lượng phân thân thần niệm của ta khó mà chèo chống được nữa rồi!

Khuôn mặt Khương Tà Vương dần tiêu tán, Ma Vân phiêu tán đi, ngay sau đó hắn nhìn thoáng qua Lăng Tiếu quát:

- Tiểu tạp chủng ngươi chờ, đợi chân thân ta đến sẽ tiêu diệt ngươi! Vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn!

Hắn vừa nói xong câu đó, phân thân thần niệm liền triệt để biến mất khỏi phương thiên địa này.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, nếu lực lượng Khương Tà Vương lại có thể kiên trì hai lần nữa thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hắc Ma kinh hãi, hắn không chút suy nghĩ, lập tức lại lần nữa muốn trốn chạy.

Chỉ Lăng Tiếu đã tiến thêm một bước phù hợp với Hỗn Độn Thế Giới sao có thể để hắn dễ dàng rời đi được.

- Hôm nay cho dù ngươi lên trời xuống đất cũng không thoát đâu!

Lăng Tiếu gào rú một tiếng với Hắc Ma, quanh thân có Hỗn Độn chi khí quấn quanh, Cổ Hoàng Thần Công cực tốc vận chuyển, khiến cho thương thế trên người hắn rất nhanh khôi phục lại, Hỗn Độn Long quyền đánh ra, một đầu Hỗn Độn Chân Long xông đánh tới Hắc Ma ở phương xa.

Hắc Ma bị dọa đến hồn bất phụ thể, phía sau hắn xuất hiện hơn mười cổ khôi lỗi, thay hắn ngăn lấy một kích đáng sợ kia của Lăng Tiếu.

Những khôi lỗi này dưới Hỗn Độn Long quyền quả thật giống như bã đậu vậy, lực lượng còn sót lại trùng kích khiến Hắc Ma bay ra thật xa, thương thế trên người lần nữa chuyển biến xấu.

Hắc Ma bỏ mạng trốn chạy để khỏi chết, liều mạng thiêu đốt máu huyết, cũng muốn thoát khỏi Lăng Tiếu truy kích!

Thái Cực Phong Diệt!

Lăng Tiếu lại một lần nữa phong tỏa không gian, khiến cho tốc độ Hắc Ma trì hoãn, hai khỏa Thiên Châu nương theo Hỗn Độn lực lượng xuất kích.

Uy lực một chiêu này đã đạt đến mức cực kỳ đáng sợ, vượt ra khỏi phạm trù

lực lượng mà Chí Tôn Thủy Thần nên có rồi!

- Không!

Hắc Ma quay mắt về phía cường chiêu đang đến gần, đồng tử co rút lại sợ hãi rống một tiếng, cuối cùng không thể thoát khỏi kết cục bị đánh trúng!

Ầm ầm!

Thần thể Hắc Ma nổ tung ra như pháo hoa, một đời Ma Hổ tộc lão tộc trưởng, tồn tại đã từng đứng top 3 trên Chí Tôn Bảng cứ như vậy tiêu đời.

Thần niệm Lăng Tiếu đã sớm tập trung vào phiến khu vực không gian này rồi, bàn tay hắn khẽ động thấp thu tất cả mảnh vỡ tới, cầm miếng Không Gian Giới kia của Hắc Ma trong tay.

Lăng Tiếu còn chưa kịp dò xét, hắn phát hiện thần hồn Hắc Ma rõ ràng đã bám vào loạn lưu cương phong, nhanh chóng lướt đi hướng khác.

Hắc Ma cũng mang ý niệm muốn lần nữa trọng sinh, hắn đã thu liễm tất cả khí tức hồn lực lại, không hi vọng bị Lăng Tiếu phát hiện ra.

Chỉ là đáng tiếc, Lăng Tiếu đầu đeo Long Phượng Thần Cô, bất luận đồ vật hồn lực nào cũng đừng mơ thoát khỏi được cảm ứng của hắn.

- Muốn chạy trốn sao? Không có khả năng!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, hấp thu Hắc Ma tới.

Hắc Ma lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi cầu xin tha thứ nói:

- Ngươi không thể giết ta, chỉ cần ngươi lưu ta một mạng, ta có thể bảo Vĩnh

Hằng Chi Thần tộc ta tha cho ngươi một mạng!

- Ngươi không phát hiện Vĩnh Hằng Chi Thần nhà ngươi cũng không làm gì được ta sao?

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

- Đó là bởi vì hắn chính thức không tới, đây chẳng qua chỉ là phân thân thần niệm của hắn thôi! Ngươi phải hiểu được, Vĩnh Hằng Chi Thần là tồn tại cường đại nhất thế gian, Thiên Vực đã bị Ma Hổ tộc chúng ta khống chế, ngươi nếu giết ta, tộc nhân các ngươi cũng sẽ phải chết sạch!

Hắc Ma tranh thủ thời gian nói.

Lăng Tiếu có chút do dự, lực lượng Khương Tà Vương hắn quả thật không cách nào chống lại, nếu Ma Hổ tộc thật sự khống chế được Thiên Vực rồi, vậy còn hi vọng gì sao?

Chỉ là lưu cho Hắc Ma một mạng có đổi được tánh mạng tộc nhân không?

- Ta là lão tộc trưởng Ma Hổ tộc, nếu ngươi thực giết ta, tộc ngươi nhất định đều phải chết, lưu ta một mạng, ta có thể thuyết phục Vĩnh Hằng Chi Thần tộc ta tha cho các ngươi một đường sống!

Hắc Ma lại một lần nữa nói.

- Tốt, tạm thời lưu ngươi một mạng, nếu ngươi không có giá trị, lập tức giết chết ngươi!

Lăng Tiếu cuối cùng vẫn tha cho Hắc Ma một mạng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2632 - Quát Lui Chí Tôn Đỉnh Phong.

Hắc Ma chỉ còn thần hồn, ở trong tay hắn cũng không gây ra nổi bất kỳ sóng gió gì, cho nên hắn cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Lăng Tiếu lấy ra một cái bình ngọc, nhốt Hắc Ma vào trong, sau đó dùng cấm chế phong ấn lên, tạm thời đặt nó ở trong dược đỉnh.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu liền nuốt một ít thần đan, lại lướt đến trước Hỗn Độn Lôi Long, cho nó cho ăn mấy khỏa thú đan, sau đó thu nó nhanh chóng rời khỏi đây.

Tốc độ Vĩnh Hằng Chi Thần khủng bố cỡ nào, hắn sợ Khương Tà Vương vượt qua không gian truy giết tới đây, đến lúc thì thật sự khó toàn mạng rồi!

Quả thực, ngay khi Lăng Tiếu vừa trốn đi một lát, một vòng Ma Vân hắc động liền xuất hiện ở trên phương không gian này!

- Tiểu tử đáng giận, rõ ràng để hắn chạy mất!

Khương Tà Vương phi thường không cam lòng nói.

Thiên Vực cách nơi này quá mức xa xôi, hắn cấp tốc chạy đến cũng phải bỏ ra một chút thời gian, thật sự thì không cách nào chặn Lăng Tiếu lại được!

Ngoại Vực không gian vô số, rất nhiều loạn lưu đều tràn đầy đủ loại nguy cơ.

Trong một không gian phong chi loạn lưu dày đặc, rõ ràng có một người trẻ

tuổi ở bên trong lại không chút ảnh hưởng.

Nên biết những phong chi loạn lưu này đủ để khiến rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần phải bối rối, cuối cùng mất phương hướng bị vĩnh viện nhốt ở đây, hoặc bị phong nhận ở đây diệt sát mất rồi.

Nhưng người trẻ tuổi này ở đây lại an ổn dị thường, căn bản không bị chút ảnh hưởng nào cả.

Người trẻ tuổi này ngoài Lăng Tiếu ra thì còn có thể là ai nữa!

Lăng Tiếu sau khi trốn khỏi phụ cận Ma Hổ không gian liền đi tới trong phương không gian này, trốn vào đây ẩn tàng khí tức.

Hắn sợ thần lực của Vĩnh Hằng Chi Thần quá cường đại, sợ sẽ tìm được hắn, cho nên mới trốn vào trong phong loạn lưu không gian này.

Hắn có Bạo Phong Thân Pháp, sớm đã thích ứng với phong lực lượng, hắn ở chỗ này sẽ không xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào cả, hắn ngược lại còn có thể mượn phong thủy nguyên lực ở đây khôi phục thực lực của mình, cùng với lại lần nữa thể ngộ phong lực lượng.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là hắn muốn khôi phục thương thế, cùng với kiểm duyệt chiến lợi phẩm đoạt được từ tay Hắc Ma một chút.

Quả nhiên như hắn sở liệu, ở trong Không Gian Giới của Hắc Ma có một khối ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch không nhỏ, chính là mối trong tổ địa Ma Hổ tộc kia.

.

- Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, ám, còn kém quang thuộc tính nữa

thôi!

Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn nói.

Chỉ cần tập hợp đủ chín loại Thủy Nguyên Thạch là lão tổ tông hắn có thể thoát khốn rồi.

Trải qua nhiều năm gian khổ rốt cục cũng đi tới bước này, Lăng Tiếu cũng cảm thấy cực kỳ không dễ dàng.

Tìm kiếm mỗi một loại Thủy Nguyên Thạch cơ hồ đều khiến hắn trải qua hiểm cảnh cửu tử nhất sinh, thật sự không phải thường bình thường có thể hiểu rõ.

Hắn có thể gom góp nhiều Thủy Nguyên Thạch như vậy quả thật vô cùng may mắn.

- Quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, ở trong Quang Minh không gian khẳng định có, dùng thực lực ta hôm nay muốn tiến đến cướp đoạt hắn không phải vấn đề, dùng lực lượng của Hỗn Độn Thế Giới đủ để quét ngang bất luận một Chí Tôn Thủy Thần nào rồi!

Lăng Tiếu lẩm bẩm, dừng chút còn nói:

- Bất quá nếu bị những điểu nhân kia hợp kích thì chỉ sợ còn không chịu nổi, dù sao giờ ta cũng không còn khôi lỗi giúp ta kiềm chế những người khác tiến công, ngoài ra Dực Nhân tộc cũng không yếu hơn Ma Hổ tộc, bọn hắn cũng không giống như Ma Hổ tộc đại quân rời đi mới khiến ta có thể thừa dịp, xem ra phải về Thiên Vực một chuyến mới tính tiếp kế hoạch, hi vọng tộc nhân đều không có việc gì, các nàng cũng đừng có việc gì mới tốt, bằng không ta không không cần biết ngươi là gì, một ngày nào đó ta sẽ bầm thây các ngươi thành vạn đoạn!

Lăng Tiếu trong nội tâm vô cùng lo lắng, Vĩnh Hằng Chi Thần kia quả thật đáng sợ, nếu hắn đang ở Thiên Vực, có lẽ thật sự có khả năng bị hắn thống trị rồi.

Đến cùng Kim tộc có bị tiêu diệt hay không, cùng với thân nhân của hắn có bị giết hay không, đây mới là chuyện hắn lo lắng nhất.

Lăng Tiếu ở trong phong chi không gian ngây người chừng một tháng.

Hắn trong đoạn thời gian này khôi phục thần hồn lực lượng của mình, cũng khôi phục tổn thương thân thể, thực lực lại trở lại trạng thái đỉnh phong.

Hỗn Độn Lôi Long bị thương tuy nặng, nhưng khôi phục cũng tương đối nhanh, một tháng đã khôi phục lại trạng thái như cũ.

Nó vốn định thôn phệ Long Châu đoạt được từ chỗ Hắc Long nhưng lại bị Lăng Tiếu ngăn cản, hơn nữa thu lại.

Mỗi một khỏa Long Châu đều vô cùng khó tìm, cho dù là trong Long tộc cũng không có bao nhiêu cả.

Có một khỏa Long Châu như vậy, hắn có thể lại bồi dưỡng được một đầu Chân Long thần thú rồi.

Tự sau thời Viễn Cổ, thần thú đã trở nên vô cùng thưa thớt, rất khó hiện thế.

Mà Lăng Tiếu lại liên tiếp thu hoạch Long Châu, bồi dưỡng được Chân Long thần thú, tuyệt đối là số mệnh Hoàng giả có được thiên đại cơ duyên ah!

Một ngày này, Lăng Tiếu cảm thấy Vĩnh Hằng Chi Thần có lẽ sẽ không truy kích tới đây, vì vậy cải biến lộ tuyến, quay về Nam Vực Lộ, bay nhanh về phía Thiên Vực.

Lăng Tiếu lòng nóng như lửa đốt, lần đầu tiên vội vã chạy đi như thế.

Lăng Tiếu thúc giục Hỗn Độn Lôi Long trùng kích không gian bình chướng không ngừng xuyên qua, cho dù gặp phải một ít không gian hung hiểm nhưng vì để rút ngắn khoảng cách hắn vẫn bảo Hỗn Độn Lôi Long xông vào.

Lăng Tiếu tế ra Hỗn Độn Thế Giới, bao phủ hắn và Hỗn Độn Lôi Long vào trong, tất cả hung hiểm không gian với hắn mà nói đều không có ý nghĩa nữa.

Lược đoạt giả gặp phải trên đường đều nhao nhao trốn đi xa, cho dù gặp phải một ít lược đoạt giả gan lớn muốn nửa đường cướp hắn thì cũng bị Lăng Tiếu không chút lưu tình miểu sát.

.

Lúc Lăng Tiếu chạy về Thiên Vực, trong Thiên Vực đã có đủ loại kinh biến!

Vốn thực lực lớn nhỏ khắp Thiên Hổ Địa Vực đều quy thuận Ma Hổ tộc, Thiên Hổ Địa Vực được hoàn toàn nhất th ống, từ đó về sau Thiên Hổ Địa Vực tất cả đều lấy Ma Hổ tộc vi tôn!

Mặt khác, Thiên Nguyên Địa Vực Dược Minh Công Hội cũng bị Ma Hổ tộc công hãm, các thế lực lớn trên Thiên Nguyên Địa Vực bị diệt không ít, thế lực khác bị ép quy hàng Ma Hổ tộc.

Ma Hổ tộc lập tức thanh thế mênh mông cuồn cuộn, đã có xu thế nhất thống Thiên Vực rồi!

Ngay sau đó, Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc xuất thế hàng lâm Thiên Long Địa Vực, giết đến Thiên Long Môn, cơ hồ gạt bỏ tất cả mọi người Thiên Long Môn, tất cả người và thú loại sinh trưởng ở phụ cận Thiên Long Thành

cơ hồ đều bị giết sạch, địa vực bị phá hư nghiêm trọng.

Chuyện này kinh động khắp các nơi Thiên Vực, khiến cho mỗi người đều cảm thấy bất an!

Về sau, càng truyền ra một tồn tại vô địch từng trên Chí Tôn Bảng của Kim tộc cũng đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần, bức lui Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc mới cứu vãn được Kim tộc, cứu vãn Thiên Long Môn.

Cùng lúc, kinh hiện hai vị Vĩnh Hằng Chi Thần, đây tuyệt đối là chuyện khiến người kinh ngạc nhất trong trăm vạn năm qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2633 - Ảo Trận Giết Địch. (1)

Cũng nhờ vì Vĩnh Hằng Chi Thần của Kim tộc này xuất hiện, khiến những địa vực khác đều vui mừng, mừng vì đã ngăn trở được Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc thôn phệ những nơi khác.

Không ít thế lực ở Thiên Long Địa Vực nhao nhao phái người đến Kim tộc tỏ vẻ nguyện ý lấy Kim tộc vi tôn, đưa lên không ít thánh vật, thần vật trợ Kim tộc trùng kiến Thiên Long Môn.

Bọn hắn biết rõ chỉ có vị Vĩnh Hằng Chi Thần Kim tộc này mới có thể bảo vệ bọn hắn không bị Ma Hổ tộc chiếm đoạt.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không hi vọng Kim tộc nuốt luôn bọn họ, mà hy vọng có thể như trước kia, chung sống hoà bình đã thỏa mãn rồi.

Kim tộc đang trong thời kỳ suy yếu, bọn hắn không nhàn hạ đi thôn phệ thế lực khác, bất quá cũng nhận lấy toàn bộ những thứ đưa đến.

Hôm nay bọn hắn tổn thất quá lớn, quả thật cần các loại vật tư trợ giúp trùng kiến khôi phục nguyên khí.

Ngoại trừ Kim tộc xảy ra đại sự ra, Quang Minh thành vô cớ bay đi, cũng khiến người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Mỗi người đều suy đoán Dực nhân tộc có thể nào xuất hiện một gã Vĩnh Hằng Chi Thần hay không?

Hôm nay thế lực khắp Thiên Vực đều tiến nhập trạng thái đề phòng sâm

nghiêm nhất, thậm chí có chút ít thế lực dứt khoát phong bế tông môn ở ẩn, hy vọng có thể tránh thoát khỏi lần rung chuyển này!

Ma Hổ tộc và Kim tộc t, hai đại Vĩnh Hằng Chi Thần nếu không i phân ra thắng bại, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng bọn họ càng hi vọng Kim tộc có thể thắng, dù sao người Ma Hổ tộc luôn có tiếng xấu xấu rõ ràng, không có có bao nhiêu thế lực hi vọng thần phục bọn hắn cả.

Mặc kệ tình huống thế lực trng Thiên Vực, hôm nay trong Kim tộc đang thu thập tàn cuộc, đồng thời thương nghị con đường tương lai nên đi thế nào.

SÂu trong Vọng Long sơn mạch, trong nghị sự đường đơn giản của Kim tộc ngồi đầy nguyên một đám Chí Tôn Thủy Thần.

Bọn hắn thần sắc vô cùng mà bi thương, mỗi người là tràn đầy cừu hận lửa giận!

Chính giữa phía trên, ngồi một gã nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn chỉ chừng ba mươi.

Hắn Long mục sáng ngời, dáng người hùng tuấn, khí vũ phi phàm, hắn tùy ý ngồi ở đó liền có một cổ khí khái bễ nghễ thiên hạ thương sinh, khiến người không khỏi sinh ra xúc động muốn cúng bái.

Hơn mười Kim tộc Chí Tôn Thủy Thần ở đây ánh mắt đều tập trung vào trên người người trẻ tuổi kia.

Ai có thể nghĩ đến, một người trẻ tuổi như vậy lại vượt qua cấp bậc Chí Tôn Thủy Thần, trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức chứ!

Vĩnh Hằng vừa ra, ai cùng tranh phong!

Đây là thần thoại hiện giờ các nơi trong Thiên Vực đều đang truyền lưu!

Đồng thời, sự tồn tại của Vĩnh Hằng cũng khiến cho rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần động tâm tư, bọn hắn còn có cảnh giới cao hơn để truy cầu, hi vọng tương lai bọn hắn cũng có một ngày có thể trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần!

- Lăng Khâu, Lăng Vinh, Lăng Phong Minh... Còn có các hài tử trẻ tuổi khác, bọn hắn đều chết hết, Thái Sơ lão tổ, thù này chúng ta không thể không báo!

Tộc trưởng Lăng Bác mang theo vẻ vô cùng bi thương nói.

Trận chiến này đại bộ phận Kim tộc Chí Tôn Thủy Thần đều chết oan chết uổng, cơ hồ khiến bọn hắn mất đi hai phần ba căn cơ.

Nếu không phải Lăng Thái Sơ đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh, bọn hắn chỉ sợ cũng đã trở thành chủng tộc trong lịch sử rồi!

- Đúng vậy a lão tổ tông, chúng ta nên xông đến Ma Hổ tộc, dù có dốc sức liều mạng với bọn họ cũng phải thay bọn hắn báo thù rửa hận!

Tên còn lại bi phẫn nói.

- Ma Hổ tộc nhất định phải diệt, bằng không thực xin lỗi tộc lang nhi tộc ta và các đệ tử Thiên Long Môn rồi, khẩn cầu Thái Sơ lão tổ làm chủ!

- Thái Sơ lão tổ một người chỉ có thể chế trụ Vĩnh Hằng Chi Thần đối phương, ngày nay Ma Hổ tộc thế lớn, bằng vào chút lực lượng của chúng ta làm sao chống lại được, việc này không gấp được!

Rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần Kim tộc đều phát biểu cách nhìn, đại đa số người đều muốn báo thù Ma Hổ tộc.

- Ta hiểu tâm tình của các ngươi, ta cũng vô cùng mà khổ sở, thù này nhất định sẽ báo, bất quá tuyệt đối không phải hiện giờ, ta phải dàn xếp tốt cho bọn ngươi, sau đó ta mới có thể không còn lo âu báo thù Ma Hổ tộc!

Lăng Thái Sơ sâu kín nói.

Thành tựu Vĩnh Hằng, thành tựu Bất Hủ thần để, nhưng hắn vẫn còn nhân tâm, thực sự không phải đã đoạn tuyệt thất tình lục dục!

Chết đi đều là tộc nhân của hắn, càng có không ít là hậu đại tử tôn của hắn, trong lòng Lăng Thái Sơ cực kỳ thống khổ!

Chỉ là hắn không thể phóng xuất ra, bởi vì người ở chỗ này căn bản không chịu nổi bất kỳ ý niệm nào của hắn.!

- Đại ca, ngươi không cần lo cho chúng ta, chỉ cần khiến người Ma Hổ tộc chết đi, vậy thì chúng ta đều vẫn lạc cũng không sao cả!

Lăng Thái Mông mở miệng nói.

- Hồ đồ, ngươi cũngđã sống vô số năm, sao lại xúc động như thế, căn cơ tộc ta không thể đoạn, truyền thừa không thể đoạn, người Ma Hổ tộc phải giết, nhưng một mình ta đủ rồi, không đáng các ngươi lại phạm hiểm nữa!

Lăng Thái Sơ hừ nhẹ nói, tiếp theo hắn quét mắt qua những người ở đây:

- Hồng Vũ tộc thúc, và Vô Địch đâu rồi? Chẳng lẽ bọn hắn đều sớm vẫn lạc rồi?

- Bẩm Thái Sơ lão tổ, Hồng Vũ lão tổ tông hắn còn sống, bất quá tình huống không tốt lắm, về phần Vô Địch tộc thúc thì đã rất nhiều năm chưa trở về!

Lăng Bác ở một bên nói

- Hồng Vũ tộc thúc xảy ra việc gì? Mang ta đi xem thử!

Lăng Thái Sơ mang theo vài phần khẩn trương nói.

Ở Kim tộc, Lăng Hồng Vũ không thể nghi ngờ là lão tổ tông đức cao vọng trọng nhất!

Lăng Bác nói ngắn gọn trạng thái hôm nay của Lăng Hồng Vũ cho Lăng Thái nghe một lần.

- Cái gì, tộc thúc không ngờ hồ đồ như thế, cam nguyện thủ hộ tổ địa đại lục đã đi tới bước cuối cùng à.

Lăng Thái Sơ thở dài nói ra.

- Đại ca ngươi cũng biết tộc thúc lão nhân gia luôn nhớ tình cũ, lúc nào cũng muốn mang Kim tộc quay về tổ địa, nếu không phải tất cả mọi người không muốn trở về thì làm gì có chuyện hôm nay, chỉ sợ Kim tộc chúng ta đã sớm trở lại tổ địa, hắn cam nguyện thủ hộ tổ địa cũng có thể lý giải.

Lăng Thái Mông nói.

- Xem ra ta cần phải đi tới đó một lần cứu tộc thúc ra, hắn có lẽ cực kỳ có khả năng trở thành Vĩnh Hằng khác, đến lúc đó tộc của ta có hai Vĩnh Hằng, muốn tiêu diệt Ma Hổ tộc chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Lăng Thái Sơ rất người tín tâm nói ra.

Trong quá trình phát triển của hắn, tộc thúc Lăng Hồng Vũ dạy hắn rất nhiều, mới khiến cho hắn trở thành yêu nghiệt của Kim tộc, một đường vấn đỉnh Vĩnh Hằng này.

Hắn biết xo lão tổ tông thiên phú cùng ngộ tính tuyệt đối trên cả hắn!

Nếu không phải lão tổ tông có quá nhiều tạp niệm, nói không chừng đã sớm trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Cho nên hắn muốn tìm được Lăng Hồng Vũ, truyền thụ kinh nghiệm trở thành Vĩnh Hằng cho hắn, như thế có thể thúc đẩy một Vĩnh Hằng khác ra đời.

-Có thể sao?

Tất cả Chí Tôn của Kim tộc nghe xong đều hưng phấn lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2634 - Ảo Trận Giết Địch. (2)

Ánh mắt của bọn họ tràn ngập hy vọng.

- Có lẽ có thể a, nhưng mà... Muốn trở thành Vĩnh Hằng phải tìm đường sống trong chỗ chết, là cửu tử nhất sinh, là quá trình niết bàn, hơi có không cẩn thận là hồn phi phách tán!

Lăng Thái Sơ mặc dù có lòng tin với Lăng Hồng Vũ, nhưng mà hắn biết muốn đạt tới cảnh giới này quá khó khăn.

Người ở đây trầm mặc lại.

- Nếu tộc thúc ở trong tổ địa đại lục, ta sẽ hộ tống các ngươi qua bên đó, ta mới tránh lo âu về sau khi đi chém giết Ma Hổ tộc. nhất định phải làm cho bọn chúng gà chó không yên!

Lăng Thái Sơ đưa ra quyết định.

Mắt của hắn trợn lên, mắt hắn như mắt của chân long, người ở đây vô cùng kinh ngạc.

- Nghe Thái Sơ lão tổ làm chủ!

Người ở dây căn bản không có phản đối.

Lăng Tiếu chạy về thật nhanh, hắn đoán chừng chừng chỉ mấy ngày nữa là quay về Thiên Vực.

Lòng của hắn nóng như lửa đốt, một khắc cũng không nghỉ ngơi, thúc giục Hỗn Độn Lôi Long tiếp tục toàn lực phi hành.

Vào thời khắc này từ phía chân trời có một đội nhân mã.

Khí tức đội nhân mã này rất cường hãn, cả đám cưỡi thánh thú thập nhất giai, có chủng loại biến dị, có chủng loại là huyết mạch thái cổ lưu truyền tới bây giờ mỗi một con vô cùng cường hãn, từng tiếng thú rống vang vọng bốn phương.

Đội ngũ này hiển nhiên là giống như Lăng Tiếu, đều tiến tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu phát hiện bọn họ, bọn hắn cũng phát hiện Lăng Tiếu tồn tại.

- Đội hình thật cường hãn.

Lăng Tiếu trong lòng hơi chấn động nói ra.

Hắn gặp nhiều người cướp đoạt rồi, đại đa số đều là một ít Chí Tôn Thủy Thần thực lực không mạnh tạo thành, ngẫu nhiên gặp gỡ cao giai hoặc đỉnh phong cướp đoạt những người nhỏ yếu mà thôi.

Mà đội cướp trước mặt tinh khí mười phần, thánh thú uy mãnh, số lượng đạt tới một trăm năm mươi người, có thể so với một ít thế lực bá chủ.

Chính giữa những người này Lăng Tiếu có thể cảm ứng được trong đó có năm người đạt tới Chí Tôn đỉnh phong.

Đội hình như vậy không biết xuất hiện từ đâu, nếu như muốn cướp hắn thì hắn sẽ trốn đi.

- Chân long thần thú thật uy mãnh, đây là Hỗn Độn Lôi Long sao? Rõ ràng

dẫn động hỗn độn thiên lôi, rõ ràng có người có thể có được thần thú bực này, đúng là cơ duyên lớn!

Năm người đi đầu có một người mở miệng nói ra.

- Đúng vậy a, thần thú vạn năm khó hiện thế, cũng không phải là ai đều cũng có thể hàng phục, minh chủ đại ca từng nói tộc nhân của hắn có thàn thú thủ hộ, thế nhưng mà hắn còn chưa từng gặp được, có thể thấy thần thú cao ngạo thế nào!

Tên còn lại phụ họa.

- Xem tiểu tử kia rất trẻ tuổi, không biết là người nơi nào, không ngờ dám hiển nhiên cưỡi chân long thần thú đi lại, sẽ không sợ bị người khác cướp đoạt sao?

- Có lẽ hắn ỷ vào uy của thần thú, cho rằng không người nào dám đối phó hắn a.

Có người trong đội ngũ chỉ chỉ.

Trong mắt của bọn họ tràn ngập thần sắc hâm mộ, nhưng mà không ai ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thấy bọn họ không có ý động thủ, cũng không có làm khó bọn họ, chỉ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long rời đi, nó không chịu được người khác chỉ trỏ, nó lập tức rống lên.

Rống!

Long ngâm đáng sợ tỏa ra, hoàng uy hiển hiện ra, khiến cho rất nhiều thánh thú trong đội ngũ xao động lên.

Thánh thú bạo động khiến cho Chí Tôn Thủy Thần ngồi trên lưng bị kinh động.

Một tiếng long ngâm này không có sát khí, chỉ có hoàng uy nồng đậm, không để cho bất luận thánh thú cùng Chí Tôn nào bị thương tổn, chỉ kinh hãi mà thôi.

Nhưng mà trong đội ngũ có người mượn đề tài nói chuyện mình.

- Hỗn đản, rõ ràng dám kinh chúng ta, không ai lọt vào mắt của ngươi sao?

Một tên nam tử trung niên áo tím đi phía trước quát lên.

Hắn cưỡi một con thánh thú Tử Lôi Sư, cầm thần khí ba chỉa, thân thể hiện ra nét uy vũ bất phàm.

Hắn chỉ vào Lăng Tiếu, tỏa ra tức giận đậm đặc, giống như đang khiêu chiến Lăng Tiếu.

- Không biết hắn có phải người Lôi tộc hay không, nếu là như thế, vừa vặn bắt hắn đi!

Tên nam tử áo tím nói với lão giả áo xanh.

- Minh chủ đại ca định như thế nào?

Nam tử áo tím nhìn qua nam tử ngồi trên Kim Lân Xà.

Nam tử tóc vàng bay lên, ánh mắt như điện, màu da như kim, cánh tay xích lõa đầy tính bạo tạc, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy tiểu long đung đưa, bộ dáng của hắn lười biếng nằm trên thánh thú, mang theo khí chất tà mị.

Nam tử tóc vàng nhìn qua Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long, hiện ra thàn sắc kiêng kỵ.

- Đi thôi! Cẩn thận đấy!

Tóc vàng nam tử ngâm khẻ nói.

Nam tử áo tím đạt được chỉ lệnh thì cưỡi Tử Lôi Sư tiến tới gần Lăng Tiếu quát.

- Tiểu tử, vừa rồi lôi long của ngươi làm thánh thú của chúng ta kinh hãi, không định bàn giao hay sao?

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vô tình ý mạo phạm các vị, tại hạ xin lỗi!

Lăng Tiếu không muốn gây chuyện sinh sự, hạ thấp tư thái vài phần.

Lăng Tiếu gần đây sẽ không chủ động trêu chọc người khác, nhưng mà nếu đối phương trêu chọc hắn thì hắn không cho đối phương sống khá giả.

- Đây là thái độ của ngươi sao?

Nam tử áo tím lộ ra vài phần đăm chiêu hỏi.

- Vậy các ngươi còn muốn thế nào? Lấy nhiều khi ít sao?

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

- Đừng xem chúng ta thành đám người cướp đoạt kia, như vậy đi, cho ngươi

một cơ hội, một là thần phục chúng ta, gia nhập trận doanh của chúng ta, hai là giao Hỗn Độn Lôi Long này cho ta làm tọa kỵ, ta thả ngươi rời khỏi đây, thế nào?

Nam tử áo tím bá đạo nói ra.

Lăng Tiếu nhướng mày, lúc này trầm giọng nói:

- Đừng tự đòi mất mặt!

Lăng Tiếu cảm ứng được nam tử này vô cùng cường hãn, dường như không kém lão tộc trưởng Lôi tộc bao nhiêu.

Loại nhân vật này rõ ràng ở dưới tay của người khác, có thể thấy được minh chủ đại ca của hắn mạnh như thế nào.

Nhưng mà Lăng Tiếu là người dễ cúi đầu sao?

Hắn đã lĩnh ngộ ra thủ đoạn công kích của hỗn độn thế giới, trong Chí Tôn Thủy Thần không còn đối thủ.

Cho nên những người trước mắt tuy rất cường đại, nhưng còn chưa tới mức khiến hắn sợ hãi trốn đi.

Huống hồ nơi này cách Thiên Vực rất gần, bình thường sẽ không có thế lực ngoại vực tới gần, trong lòng của hắn đang suy nghĩ có phải đội ngũ này đang định đi tới Thiên Vực hay không.

Đồng thời trong lòng của hắn có cảm giác đặc biệt với nam tử tóc vàng, trong cơ thể huyết mạch sôi trào lên.

Nam tử áo tím thấy thái độ của Lăng Tiếu thì tức giận.

Dùng thực lực đỉnh phong của hắn đi ra khiêu chiến tiểu tử này, không phải để mắt tới tiểu tử này, mà là để mắt tới Hỗn Độn Lôi Long của hắn, bằng không hắn tùy tiện phái một người ra là giải quyết tiểu tử này rồi.

Nhưng mà tiểu tử này còn rất vô lễ, lại còn nói một câu khinh thị như vậy, bề ngoài hình như giống như nhiều năm chưa từng nói chuyện qua với ai.

- Thật sự can đảm, hôm nay ta sẽ dạy ngươi biết hậu quả của việc không coi ai ra gì.

Nam tử áo tím quát một tiếng, liền muốn ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Nhưng vào lúc này có hai gã Chí Tôn cao giai hậu kỳ bay ra.

Một người trong đó nói ra:

- Phó minh chủ, đối phó tiểu tử này nên cho chúng ta tới là được, không đáng cho ngươi ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2635 - Tăng Cường Thần Hồn.

- Đúng vậy, Hỗn Độn Lôi Long tuy cường đại, nhưng mà hai chúng ta hợp lực có lẽ đủ để đối phó!

Tên còn lại phụ họa nói ra.

- Không được, các ngươi không hiểu Hỗn Độn Lôi Long cường đại, loại thần thú thế gian hãn hữu này có thể là xuất từ hỗn độn lôi vực, các ngươi không chịu nổi uy lực của hỗn độn thiên lôi đâu!

Nam tử áo tím cự tuyệt.

Thời điểm hắn định ra tay, Lăng Tiếu đã là mặc kệ bọn họ rồi, mệnh Hỗn Độn Lôi Long rời khỏi.

Hắn không muốn làm lỡ thời gian, miễn cho Thiên Vực có biến cố gì đó.

- Muốn đi, không có dễ dàng như vậy!"

Trong đó một gã Chí Tôn cao giai hậu kỳ phát hiện ra, quát một tiếng sau đó cưỡi thánh thú giết qua.

Tên còn lại đuổi theo sau, hai người hai thánh thú vây công Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Hai người theo thứ tự công kích thủy mộc thuộc tính, một lam một xanh lóe lên, một chưởng một cước giao thoa công kích hình thành xu thế hợp kích bao phủ đỉnh đầu của Lăng Tiếu.

Đồng thời thánh thú của bon họ cũng hợp lực công kích Hỗn Độn Lôi Long.

- Các ngươi muốn chết, ta thành toàn các ngươi!

Ánh mắt Lăng Tiếu lạnh giá, quát lên một tiếng, tay vỗ nhẹ lên trán của Hỗn Độn Lôi Long truyền tín hiệu công kích.

Rống!

Thân thể Hỗn Độn Lôi Long Long xoay chuyển, rống to một tiếng, ẩn chứa sóng âm khủng bố quét qua hai con thánh thú và hai Chí Tôn cao giai hậu kỳ kia.

Rất nhiều không gian lập tức sụp đổ, sóng âm cường đại có thể tiêu diệt mấy thành trì, có thể chấn vỡ hải vực vô biên.

Hai tên Chí Tôn cao giai và thánh thú đã sớm có phòng bị, nhưng mà lúc đối mặt thì phòng ngự chỉ trưng cho có.

Công kích của bọn họ bị sóng âm đánh nát, hơn nữa hơn phân nửa sóng âm ảnh hưởng quét qua bọn họ.

Long ngâm vừa ra uy nhiếp vạn dặm!

Hai gã Chí Tôn cao giai và thánh thú vô cùng chấn động, hai người hai thú đồng thời bị đánh bay ra phía sau.

Rống!

Một sóng âm vô hình đáng sợ khác vang vọng.

Nam tử áo tím cưỡi Tử Lôi Sư sợ hãi rống to lên, bù trừ dư âm ảnh hưởng

với sóng âm của long ngâm.

Cùng lúc đó nam tử áo tím sớm bước tới kéo hai tên Chí Tôn cao giai trở về, bằng không bọn họ chỉ sợ tử vong ngay lập tức!

- Đã nói các ngươi không có ngăn cản được rồi, lùi lại cho ta, xem ta tự mình bắt Hỗn Độn Lôi Long như thế nào!

Nam tử áo tím quát một tiếng, tử điện óng ánh quấn quanh, Tam Xoa Kích trong tay vung qua phía Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Đầu Tử Lôi Sư lúc này bắn ra bổn nguyên lôi điện chi lực, mỗi một đạo có thể tiêu diêt Chí Tôn cao giai

Thiên lôi chấn động khu vực mấy vạn dặm.

Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long căn bản không có nhúc nhích, tùy ý cho Tử Lôi Sư tập kích tới.

Rầm rập!

Lực lượng tàn sát bừa bãi.

Nam tử áo tím cưỡi Tử Lôi Sư đi lên, sắc mặt không có nửa điểm gợn sóng, dường như không có vui mừng vì đánh trúng một kích này.

Sau khi tất cả tử điện triệt để tiêu tán, một người một rồng vẫn hoàn hảo đứng tại chỗ.

- Cái này xem như nhận lỗi với ccs ngươi, ta có việc gấp cần đi, không chơi với các ngươi, nếu lại cảm thấy ta dễ khi dễ, đừng trách ta trở mặt không lưu tình.

Lăng Tiếu nói xong và rời đi.

- Giả thần giả quỷ, ngươi thoát được sao?

Nam tử áo tím hừ lạnh một tiếng, Tam Xoa Kích chỉ lên trời tiếp dẫn rất nhiều lôi điện chi lực rơi xuống, cùng bao phủ Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Lần này lôi điện như là lôi hải, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, uy lực khủng bố, đủ khiến bất cứ Chí Tôn nào đó lung lay!

- Đã không tán thưởng, vậy giết ngươi là xong!

Lăng Tiếu tâm tình không tốt, hắn vốn không định gây chuyện, không biết làm sao đối phương lại dây dưa như vậy, hắn đã động hỏa khí.

Hỗn Độn Lôi Long nghe được Lăng Tiếu chỉ thị, lại một lần nữa gào rú, tất cả hỗn độn lôi quang thoáng hiện, rõ ràng dẫn động hỗn độn thiên lôi giáng xuống nam tử áo tím kia, hơn nữa còn nhìn qua tên nam tử áo tím gào thét một tiếng, lập tức phun ra một cột hỗn độn thiên lôi, trong đó ẩn chứa lấy lực lượng hủy diệt khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nam tử áo tím cũng không có tránh lui, chỉ hừ lạnh một tiếng, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện cái khiên tròn màu túm, một kích này đưa lên ngăn cản thiên lôi.

Nhưng mà hắn vẫn bị thiên lôi đánh lui ra phía sau.

- Hỗn Độn Lôi Long thật cường hãn, rõ ràng bức lui cả ta, vừa vặn làm hộ pháp thần thú cho ta đi!

Nam tử áo tím tươi cười hưng phấn, tất cả lực lượng rốt cục bộc phát tới cực

điểm, tách ra với Tử Lôi Sư lao qua phía Hỗn Độn Lôi Long.

Nam tử áo tím mục tiêu cũng không phải Hỗn Độn Lôi Long, mà là Lăng Tiếu trên lưng của nó.

- Thực lực của ngươi như vậy không xứng có nó, cút cho ta!

Nam tử áo tím hét lớn một tiếng, Tam Xoa Kích giống như lôi long giáng thẳng vào Lăng Tiếu.

Tử Lôi Sư cũng phối hợp theo, nó lao tới tấn công Hỗn Độn Lôi Long, phân tán lực chú ý của Hỗn Độn Lôi Long.

Nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long là thần thú cường đại nhất thế gian, nó còn có thể kiềm chế Tử Lôi Sư!

Chỉ thấy long thân của nó như gió lốc, hai cái long trảo phân ra hai bên đồng thời dẫn động rất nhiều thiên lôi giáng xuống, phân biệt đánh vào nam tử áo tím cùng Tử Lôi Sư!

Hỗn độn thiên lôi đầy trời, từng đạo hỗn độn thiên lôi mang theo uy lực hủy diệt giáng xuống.

Nam tử áo tím đối mặt áp lực bực này, thần sắc hơi đổi, hấm cầm kiên tròn trong tay nhanh chóng đón đữ hỗn độn thiên lôi giáng xuống người, thân hình lại né qua long trảo, Tam Xoa Kích tiếp tục truy kích Lăng Tiếu.

Tử Lôi Sư ngạnh kháng hỗn độn thiên lôi, bị đánh tróc da tróc thịt, máu tươi chảy đầm đìa, không ngừng kêu thảm đầy đau đớn.

- Đảo ngược!

Nam tử áo tím quát một tiếng, Tam Xoa Kích đảo lưu thiên lôi đang giáng xuống, tốc độ như vạn mã bôn đằng, lại bay qua phía Lăng Tiếu ở đầu rồng.

Rất nhiều thiên lôi ẩn chứa thần uy nồng đậm, đủ để phá tan phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long.

Thần hình của Hỗn Độn Lôi Long khổng lồ, tính di động của nó không thể sánh bằng nam tử áo tím, nó đánh lui Tử Lôi Sư, nhưng lại không cách nào tiêu diệt nam tử áo tím này cả.

Lôi đình vạn quân nện xuống chỗ Lăng Tiếu, Lăng Tiếu giống như hóa thành một cơn gió bão, trong thời gian ngắn hắn tránh né được công kích của đối phương.

Lúc này hắn đã bị chọc giận rồi, hắn không hề ẩn nhẫn, lập tức triệu hồi thần hồn phan thân ra cùng oanh giết tên nam tử áo tím này.

Nam tử áo tím muốn tiếp tục truy kích Lăng Tiếu, tuy nhiên lại bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu chặn đường.

Nam tử áo tím còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì đột nhiên bị công kích, hắn bị đánh không biết làm sao, máu chảy đầm đìa.

- Ai, mẹ kiếp, đi ra cho ta!

Nam tử áo tím vô cùng tức giận, lập tức dẫn động rất nhiều thiên lôi tạo thành cái lôi hải to lớn, mỗi đạo lôi điện ẩn chứa lực lượng hủy diệt, muốn tiêu diệt địch nhân.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu nhanh chóng thối lui, hắn cảm ứng được lôi hải này hoàn toàn không kém gì lão tộc trưởng Lôi tộc cả, đây tuyệt đối là nhân vật hàng đầu Chí Tôn bảng của Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2636 - Lực Địch Điêu Phong Chí Tôn Bảng.

Hắn không nghĩ tới gặp đối thủ như vậy, nhưng mà trước mặt hắn, đối thủ như vậy hiện tại không còn áp lực gì cả.

Thần hồn của hắn rút đi, Hỗn Độn Lôi Long đã liên tục gào thét lao qua tên nam tử áo tím này.

Nó bỏ qua con thánh thú mà táp thẳng vào tên nam tử áo tím này.

Nam tử áo tím hoảng hốt, tranh thủ thời gian né ra phía sau, nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long lại đuổi theo không bỏ.

Lập tức nam tử áo tím sắp bị Hỗn Độn Lôi Long thôn phệ thì ba tên Chí Tôn đỉnh phong ở bên kia quát to một tiếng, đang lao tới bên này cực nhanh, muốn nhanh chóng cứu viện.

Khô Mộc Phùng Xuân! Tinh Diệu Tứ Hải! Hải Nạp Bách Xuyên!

Ba lực lượng đỉnh cấp khác nhau đánh thẳng vào Hỗn Độn Lôi Long.

Ba đạo lực lượng này không ngừng đánh thẳng xuống, đánh vào Hỗn Độn Lôi Long, bọn họ tuyệt đối không hy vọng nam tử áo tím xảy ra chuyện gì.

Hỗn Độn Lôi Long gào thét liên tục, long thân dao động, long trảo phá không đánh tới, đánh nát công kích liên tục, long thân trực tiếp áp ná công kích, vô số hỗn độn thiên lôi giáng xuống, hình thành một lôi hải.

Nam tử áo tím thì được ba đồng bạn tương trợ, hắn tạm thời thoát ly hiểm

cảnh, nhưng mà bộ dáng thập phần chật vật, trên mặt không cam lòng.

- Lôi huynh không bằng chúng ta cùng hợp lực đi, chỉ dựa vào ngươi không làm gì được Hỗn Độn Lôi Long đâu!

Một gã lão giả áo xanh nói ra.

Có người khác phụ họa.

- Đúng vậy, Hỗn Độn Lôi Long này còn chưa bày lực lượng long châu ra, chỉ sợ chúng ta đơn đả độc đấu không phải đối thủ của nó đâu.

- Cũng không phải, một đầu Hỗn Độn Lôi Long có thể ngăn cản bốn người chúng ta, nhưng mà đối phó nhiều người chúng ta như vậy còn chưa đủ nhìn.

- Được, hôm nay lão phu không bắt được Hỗn Độn Lôi Long cùng tiểu tử này lại, thật sự là khó tiết cơn tức này!

Nam tử áo tím hét lên.

Bốn gã Chí Tôn đỉnh phong phân ra bốn hướng, muốn đồng loạt vây giết Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Nhưng mà lúc này nam tử tóc vàng nằm trên Kim Lân Xà mở miệng nói:

- Các ngươi đều lui ra đi, các ngươi dù có hợp lực cũng không phải đối thủ của người ta đâu.

- Minh chủ lão đại, ngươi quá đề cao bọn chúng rồi, mấy lão bất tử chúng ta dù bất tài, nhưng mà hợp lực bắt bọn chúng cũng không phải vấn đề!

Lão giả áo xanh tự tin đáp.

- Hỗn Độn Lôi Long cùng giai nội vô địch, nếu nó kích hoạt long châu, bốn người các ngươi hẳn phải thua không nghi ngờ, huống chi người ta còn có tồn tại đỉnh phong tàng hình đấy.

Nam tử tóc vàng cười nhạt, hắn lại nói:

- Không bằng ta chiếu cố vị tiểu hữu này a, mặc kệ thắng thua, ta sẽ thả các ngươi rời đi.

- Minh chủ, ngươi quá đề cao tiểu tử này rồi!

Lão giả áo xanh kinh ngạc nói.

Nam tử áo tím nói:

- Lão đại, ngươi cần gì ra tay, chúng ta đủ hành hạ hắn rồi.

Tóc vàng nam tử khoát khoát tay nói:

- Không, vẻn vẹn Hỗn Độn Lôi Long cũng đủ khiến ta coi trọng rồi, huống chi tiểu hữu này không đơn giản như các ngươi thấy đâu.

Dứt lời hắn cưỡi Kim Lân Xà bay qua, sau đó nhìn Lăng Tiếu lại nói:

- Tiểu hữu chúng ta đánh mấy chiêu, chẳng phân biệt sinh tử, điểm tới là ngừng, được chứ?

- Ta không có nhiều thời gian như vậy!

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

Hắn mặc dù cảm giác được nam tử tóc vàng này cho hắn cảm giác cổ quái, nhưng mà hắn không muốn ở đây lâu, thầm nghĩ mau chóng chạy đi.

Nếu như đối phương còn dây dưa không ngớt, hắn sẽ không hạ thủ lưu tình,sẽ dùng thế lôi đình vạn quân tiêu diệt bọn họ.

- Ân, ta hiểu tâm tình của tiểu hữu, ta sẽ không làm lỡ thời gian của ngươi quá lâu, chúng ta ấy ba chiêu làm hạn định như thế nào? Sau ba chiêu mặc kệ thắng bại ngươi cứ rời đi.

Tóc vàng nam tử nói ra.

Khí chất của hắn lười biếng, hai đầu lông mày lại mang theo khí phách khó tả, cho người ta có cảm giác không nói nên lời.

- Tốt, ta tiếp ngươi ba chiêu!

Lăng Tiếu do dự trầm giọng nói ra.

Hắn cũng cảm ứng nam tử này nói thật, ba chiêu qua rất nhanh, có lẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian.

- Vậy do tiểu hữu ngươi xuất thủ trước đi.

Nam tử tóc vàng nói, trong lúc mơ hồ khí chất tôn quý hội tụ lại, hội tụ thành hư ảnh giống như rắn mà cũng giống như rồng.

Thời điểm cảm nhận khí chất của nam tử tóc vàng này, Lăng Tiếu không hiểu cảm thấy cảm giác được quen thuộc nồng đậm.

- Hy vọng như ta cảm giác như vậy!

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng, khí tức của hắn bắt đầu tăng lên.

Thời điểm hắn chuẩn bị ra tay, nam tử tóc vàng kia lại nói:

- Ngươi không có ý định lợi dụng phân thân cường hãn kia sao? Dùng thực lực chân thân của ngươi cũng không phải đối thủ của ta.

Trong lòng Lăng Tiếu chấn động, hắn không nghĩ tới đối phương đã phát hiện ra thần hồn phân thân của hắn.

- Có phải đối thủ của ngươi hay không phải thử mới biết.

Lăng Tiếu quát một tiếng, thân thể hóa thành một mặt trời rực rỡ bay thẳng tới trước, Cửu Dương Phần Thiên Quyền đánh thẳng vào nam tử này.

Hỏa khắc Kim!

Lăng Tiếu chính là lợi dụng nguyên lý tương khắc áp chế lực lượng của đối thủ.

Thực lực đối phương tuy đạt tới đỉnh phong đại viên mãn, nhưng mà chân thân của hắn vẫn không sợ.

- Hỏa thuộc tính?

Nam tử tóc vàng cả kinh, giống như cảm thấy Lăng Tiếu dùng hỏa thuộc tính công kích ngoài ý muốn!

Lăng Tiếu hóa thành mặt trời, hồng quang gia trì lên người, chín mặt trời chín màu sắc khác nhau chiếm cứ không gian, hình thành khí tràng vô cùng đáng sợ bao phủ xuống.

Diệu Nhật Lâm Thế, quyền ý ngập trời!

Cách đó không xa nam tử áo tím nhíu mày, nói:

- Thực lực của tiểu tử này không kém, nhưng tại sao lại là hỏa thuộc tính, hơn nữa hắn dùng chính là Thánh Dương Quyền, chẳng lẽ là người của Nhật Tông? Nhưng mà như thế thì sao hắn đạt được Hỗn Độn Lôi Long tán thành đây? Chẳng lẽ hắn là hỏa lôi thể?

- Dùng lực lượng bên ngoài gia trì thực lực bản thân, có thể phát huy lực lượng đỉnh phong tiểu viên mãn, trên người tiểu tử này có bí điển tăng thực lực ah, nhưng mà minh chủ đã đạt tới viên mãn nhất thì chưa đủ nhìn!

Lão giả áo xanh vô cùng tự tin về thực lực của nam tử tóc vàng.

Tên còn lại phụ họa.

- Đúng vậy a, minh chủ có thể dùng sức một người đồng thời chiến đấu với mấy người chúng ta, hắn ra tay tới bây giờ ta chưa thấy hắn thất bại bao giờ!

Quả nhiên nam tử tóc vàng đối mặt một kích của Lăng Tiếu cũng chẳng bối rối, hắn mang theo một bàn tay màu vàng, một đạo khí tức sắc bén bắn ra bốn phía..

Chưởng ấn màu vàng này hiện rõ trước mặt chín mặt trời, tùy ý cho chín mặt trời thiêu đốt, dù thêu đốt thế nào cũng khói làm cho nó nóng chảy.

- Đi cho ta!

Nam tử tóc vàng quát lên một tiếng, bàn tay của hắn đẩy nhẹ về phía trước.

Một chưởng này phá không xuyên qua chín mặt trời đánh thẳng vào vị trí

của Lăng Tiếu.

Kim khí của nó óng ánh, tràn ngập sát khí nồng đậm, sức nặng của nó có thể so sánh với mấy trăm ngọn núi, làm cho Lăng Tiếu cảm giác bị áp bách.

Đối phương chỉ tùy ý một kích lại khiến hắn sinh ra cảm giác không ngăn cản nổi, hắn biết rõ đối thủ là người đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2637 - Đại Hoạch Toàn Thắng. (1)

Lăng Tiếu liên tục bại lui, thi triển Bạo Phong Thân Pháp đến tận cùng, muốn tránh thoát một chưởng này!

Nhưng mà một chưởng này như ảnh tùy hình, tốc độ cũng không có chậm hơn hắn, giống như không đánh trúng hắn là không bỏ qua!

- Băng Phong Thiên Hạ!

Lăng Tiếu thật sự biết rõ tránh không được, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo khí tức băng hàn xuất hiện, ý cảnh phong tỏa cũng sinh ra.

Một tần băng dày hiện ra ngăn cản một chưởng này, mà ý cảnh phong tỏa kết hợp với thủy nguyên chi lực trong không gian khiến cho chưởng ấn của nam tử tóc vàng hơi dừng lại.

Chưởng ấn này hơi dừng lại và Lăng Tiếu dùng băng quyền đánh qua, đánh nát chưởng ấn này.

Bang bang!

Quyền kình cường đại có thể so với Cổ Thần khí đỉnh cấp, đánh nát chưởng ấn vỡ tan.

Đội ngũ ở phương xa nhìn thấy một màn này thì cả kinh.

Hiển nhiên bọn họ không ngờ thực lực của Lăng Tiếu cao như vậy, mới bắt đầu đã đánh nát chưởng ấn của minh chủ bọn họ.

Đồng thời bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu dùng công kích băng thuộc tính thì kinh ngạc.

Hắn cưỡi là Hỗn Độn Lôi Long, lại dùng hỏa, băng hai chủng thuộc tính công kích, chuyện này quá quỷ dị.

- Tốt lắm, ngăn một chiêu của ta, hai chiêu còn lại ngươi tấn công đi.

Nam tử tóc vàng nói ra.

- Ta cũng không khách khí!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, lại bắt đầu tấn công chiêu thứ hai.

Hắn vô cùng khẳng định nam tử tóc vàng trước mặt là Chí Tôn đỉnh phong đại viên mãn đỉnh cấp, chỉ sợ cho dù là lão tộc trưởng Lôi tộc dùng toàn lực đối chiến với hắn, nói không chừng cũng không thắng được nam tử tóc vàng trước mặt này.

Đây tuyệt đối là Chí Tôn đỉnh phong mạnh nhất mà Lăng Tiếu từng thấy.

- Chỉ cần ngươi không phải Vĩnh Hằng, ta tuyệt đối có lòng tin đánh với ngươi.

Lăng Tiếu suy nghĩ trong lòng, Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu Song Long Phong Sát đã đánh ra!

Lăng Tiếu dùng chiêu này là lợi dụng thần hồn phân thân ra tay!

Đây cũng là tôn trọng đối thủ cường đại, người ta chỉ luận bàn ba chiêu với hắn, nếu như hắn không động thủ thật sự, vậy đó là coi rẻ đối thủ.

Song Long Phong Sát, một kim một hỏa giao thoa, hai hư ảnh chân long thần thú xuất hiện, lực lượng hủy diệt khủng bố đánh thẳng vào đối thủ, trong nháy mắt đã tới trước mặt nam tử tóc vàng này.

- Vận dụng phân thân rồi sao? Rất tốt!

Tóc vàng nam tử cười nhạt một tiếng, đồng tử hóa thành màu vàng, hai đạo đồng thuật từ trong mắt của hắn bắn ra ngoài.

Hai đạo kim quang này hóa thành hai con kim long, lại giống như thần thương ấn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Trong một chớp mắt bốn đạo quang quang va chạm với nhau.

Rầm rập!

Âm thanh chấn động cuồng bạo vang vọng, lực lượng không ngừng giao thoa trên không trung giống như bốn đầu chân long thần thú đang giao thủ.

Cuối cùng hai con chân long một kim một đỏ kia hợp nhất với nhau trở thành chân long hai màu.

Sau khi chúng hợp nhất thì uy lực tăng gấp đôi, đánh đánh tan lùi kim quang kia, đây chính là bức hai con kim long rút lui liên tục.

- Cái gì, không ngờ có thể bức lui đồng thuật của lão đại!

Nam tử áo tím hoảng sợ nói ra.

Hắn biết rõ đồng thuật của nam tử tóc vàng vô song, cho dù không có dùng toàn lực thì thực lực này Chí Tôn đỉnh phong cũng không chịu đựng nổi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không chỉ ngăn lại, còn bức nó rút lui trở về, xác thực khiến bọn họ vô cùng giật mình.

Thời điểm này thân sắc của đám người nơi đây rất đặc sắc.

- Minh chủ còn chưa có dùng toàn lực, đừng vội!

Lão giả áo xanh bình tĩnh nói ra.

Quả nhiên hắn vừa nói xong, nam tử tóc vàng cười lạnh một tiếng, khí tức của kim quang tăng vọt, giống như chân long ngưng thực lại, lực lượng của chúng tăng trưởng thật nhiều.

Lăng Tiếu chỉ mang lực lượng bị đối phương lập tức áp chế, phản lượng bị cấp tốc địa bắn ngược trở về.

- Hảo cường, nhưng mà chỉ như vậy thôi!

Lăng Tiếu nghĩ thầm một tiếng, Cổ Hoàng Thần Công cũng vận chuyển, lực lượng tăng lên thật nhanh, hắn muốn ngăn cản một chiêu của đối thủ.

Hai chủng lực lượng giao thoa, nhất thời lực lượng hai kim long lực lượng rút lui, nhất thời lực lượng của Lăng Tiếu rút lui, vừa tiến vừa lùi như đang giằng co gì đó.

- Trướng lên cho ta!

Lăng Tiếu không áp được đối thủ, lực lượng đã tăng lên năm mươi lần, lực lượng càng ngày càng cường đại.

Hỏa tan kim, lực lượng hủy diệt đậm đặc khiến long ảnh hai mở ngưng thực hơn.

- Có ý tứ!

Trong lòng nam tử tóc vàng này nghĩ thầm, lực lượng kim đồng tăng lên.

Hai người giống như cái động không đáy, lực lượng bạo phát liên tục, khiến cho lực lượng giao thoa không ngừng mở rộng ra, rất nhiều lực lượng không gian sụp đổ.

Ầm ầm!

Cuối cùng sau khi đat tới cực hạn hai chiêu này nổ tung, không gian gần đó rung chuyển mạnh.

Dư âm của chiêu thức này vô cùng cường đại, khiến cho không ít người lui lại thật nhanh, không muốn bị dính vào một chút lực lượng nào cả.

Thời điểm lực lượng này tiêu tán đi, hai người vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không có lui ra sau nửa bước, cũng không có đã bị nửa điểm ảnh hưởng.

Chuyện này khiến người bốn phía khiếp sợ.

Tất cả mọi người có suy nghĩ trong đầu:

- Thực lực phân thân của tiểu tử này không ngờ cường hãn như vậy.

- Lực lượng tiểu hữu đúng là cường đại, chiêu này ngang tay!

Tóc vàng nam tử không nghĩ nhiều, cười nhạt một tiếng lại nói tiếp:

- Chiêu thức ba ta xuất thủ trước, ngươi tiếp đi!

Nam tử tóc vàng vừa dứt lời lực lượng đã hội tụ lại, dường như cũng cho Lăng Tiếu chút thời gian.

- Thỉnh ban chiêu!

Lăng Tiếu toàn lực đề phòng, hắn suy đoán ra chiêu này của đối phương chắc chắn là kinh thiên động địa, phải dùng toàn lực của thần hồn phân thân ngăn cản.

- Ân, tiếp tốt!

Tóc vàng nam tử đáp nhẹ một tiếng, xà ảnh sau lưng hóa thành chân ong, kim quang lập loè, Long uy hiển thị rõ, giống như đế vương lâm thế, vô cùng cường đại.

Hai tay của hắn huy động giống như có hai con kim long quấn quanh cánh tay, càng như song long hí châu, hai tay hiển hóa thành tư thế song long xuất hải.

Song long này trong miệng có long châu tỏa hào quang rực rỡ, trong lúc mơ hồ cho người ta có cảm giác như long vương hàng thế.

- Đây... Đây là Kim Long Quyền!

Lăng Tiếu như muốn hét lên..

Hắn cảm giác lực lượng của chiêu này vô cùng đáng sợ, lực lượng đã vượt qua Chí Tôn đỉnh phong, giống như có mấy tên Chí Tôn đỉnh phong đang đồng thời xuất kích điệp gia, đủ so sánh với niệm lực Vĩnh Hằng của phân thân.

Nhưng mà càng làm cho Lăng Tiếu khiếp sợ chính là công pháp của đối

phương, đây là một chiêu Song Long Đoạt Châu trong Kim Long Quyền của Kim tộc.

Mặc dù Lăng Tiếu không có học Kim Long Quyền, nhưng đã sớm biết rõ quyền pháp này bất phàm, là quyền pháp bí truyền của Kim tộc, chỉ có đệ tử dòng chính của Kim tộc mới có thể tu luyện được.

Nam tử tóc vàng trước mặt dùng một chiêu này, không biết là hắn cố ý gây nên hay hắn là tiền bối của Kim tộc, đây mới là điểm Lăng Tiếu giật mình nhất.

Nhưng mà một chiêu của đối phương công kích vô hình, không cho phép hắn nghĩ nhiều, hắn không thể không phát động toàn lực ngăn cản một chiêu này rồi nói sau.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ tám Ngũ Long Hợp Nhất!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2638 - Đại Hoạch Toàn Thắng. (2)

Năm con chân long năm màu cùng đồng thời xuất hiện, mỗi một con chân long mang theo đại thế bàng bạc, cuối cùng ngũ long hợp nhất đánh thẳng vào hai con kim long của đối thủ.

Bảy mươi lần chiến lực, ngũ long hợp nhất!

Uy lực của nó vượt qua tu vị của Chí Tôn đỉnh phong bình thường, có thể phân cao thấp với Chí Tôn top mười trên Chí Tôn Bảng, thậm chí có khả năng chiến thắng.

Một chiêu này là thần hồn phân thân dùng lực lượng cường đại nhất.

Chân long năm màu va chạm với hai con kim long, trong không gian lập tức sinh ra tiếng nổ tung hủy diệt, lực lượng đáng sợ tỏa ra bốn phía.

Đội nhân mã cách đó không xa lập tức lui ra sau mấy vạn dặm, không muốn bị hai đạo lực lượng tuyệt đỉnh này ảnh hưởng đến!

Nam tử áo tím hoảng sợ nói:

- Một chiêu này của lão đại đã dùng chín thành thực lực, cho dù là ta cũng chỉ miễn cưỡng tiếp được mà thôi, tiểu tử này nếu có thể tiếp được thì hắn lợi hại rồi.

- Chuyện này khó nói trước, tuy minh chủ xuất cường chiêu, nhưng lại không có nửa điểm sát ý, ta cảm thấy hắn đang thăm dò tiểu tử này đấy, tiểu tử kia rất cổ quái, dường như đồng thời tu luyện vài loại thuộc tính, hẳn là

hắn có hỗn độn thể sao?

Lão giả áo xanh vô cùng kinh ngạc nói ra.

- Kim, mộc, băng, hỏa... Còn có một loại không phải thổ thuộc tính, hình như là phong thuộc tính, ngũ hành thiếu thổ, tuy có thể tu luyện tới mức này thật sự là đủ kinh người, nhưng mà hắn có thể thu phục thần thú Hỗn Độn Lôi Long thì quá quỷ dị.

Có người thở dài.

- Có thể hắn còn tu lôi thuộc tính thì sao?

Ba con chân long đánh nhau thảm thiết, đánh nát phiến thiên địa khu vực này, hào quang năm màu bắn ra bốn phía, nhìn qua rất đẹp!

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, tất cả lực lượng cùng biến mất trong thiên địa, nhưng mà không gian rung chuyển không ngớt.

Hai nam nhân vẫn đứng tịa đó giống như hai chân long đế vương, cũng không có bị thương, bọn họ ở xa nhìn nhau, ánh mắt mang theo vài phần hương vị người ngoài không hiểu nổi!

Sau đó hai người trong lúc nhất thời cười rộ lên.

- Ha ha!

Hai người cười to quanh quẩn trong không gian, làm cho người ở bốn phía nhìn nhau, bọn họ cảm thấy đầu đầy sương mù, không hiểu nổi minh chủ của mình và người trẻ tuổi kia làm cái gì.

- Minh chủ đang làm cái gì?

Nam tử áo tím nghi hoặc khó hiểu hỏi thăm

Lão giả áo xanh đáp:

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!

Những người khác không có tiến lên hiểu rõ, bọn họ chỉ lặng lẽ tìm hiểu xem như thế nào mà thôi!

Bỗng nhiên thần hồn của Lăng Tiếu trở về chân thân, khí tức của hắn và nam nhân tóc vàng biến đổi, phía sau bọn họ có hai hư ảnh kim long hiện ra.

Rống! Rống!

Hai tiếng long ngâm vang lên cao vút, hoàng uy màu vàng tôn quý hiện ra, khí tức này tràn ngập đế uy, làm cho người ta không nhịn được sinh ra cảm xúc cúng bái.

Hai kim long ngẩng đầu lên, uy thế run sợ, bá đạo dị thường, giống như thần linh.

- Đây là... Đây là Cổ Hoàng Thần Công, tiểu tử kia sao biết được?

Nam tử áo tím há to mồm hoảng sợ nói ra.

Lão giả áo xanh nói:

- Hẳn là hậu bối đồng tộc của minh chủ a? Tại sao hắn không có kim thuộc tính tinh khiết chứ?

- Ta... Ta nhớ tới, hình như ta nhìn thấy bức họa của hắn ở nơi giao dịch rồi, hắn cũng như minh chủ là họ Lăng!

Một tên Chí Tôn đỉnh phong khác kinh hô lên.

Trong lúc đó bọn họ đã nghĩ lại không ít chuyện.

- Hảo tiểu tử, ngươi hẳn là người Kim tộc ta, tại sao lại có năm thuộc tính cùng tu, ngươi tên là gì?

Nam tử tóc vàng vui vẻ hỏi thăm.

Hắn nói ra lời này không thể nghi ngờ nói hắn chính là người Kim tộc.

- Tiểu tử tên là Lăng Tiếu, hẳn ngươi là Thái Sơ lão tổ? Hoặc là Vô Địch lão tổ?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Lăng Tiếu tuyệt đối không nghĩ tới gặp gỡ đám người này lại có người Kim tộc, hơn nữa còn là minh chủ của đám người này, trong nội tâm vô cùng kinh hỉ.

Có nhóm người này hỗ trợ, đối phó Ma Hổ tộc cùng dực nhân tộc tăng thêm mấy phần thắng rồi.

Sở dĩ Lăng Tiếu hỏi là Lăng Thái Sơ hoặc là Lăng Vô Địch, đó là bởi vì trong gia phả của bọn họ trừ Lăng Hồng Vũ lão tổ tông ra, hai người này chính là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trên Chí Tôn bảng.

Nam tử tóc vàng này thể hiện ra thực lực hàng đầu trên Chí Tôn bảng.

- Không nghĩ tới ta rời tộc nhiều năm như vậy vẫn có người nhớ Lăng Vô Địch ta, thật sự đáng mừng a!

Nam tử tóc vàng ngửa mặt lên trời thở dài. Nam nhân này chính là người Kim tộc, là Lăng Vô Địch trên Chí Tôn bảng.

Hắn là cháu ruột của Lăng Hồng Vũ, so với Lăng Thái Sơ còn nhỏ hơn một đời, từ khi xuất đạo đã cùng giai vô địch, có được danh xưng "Vô địch"!

Lúc trước Lăng Thái Sơ rời khỏi Thiên Vực nhiều năm, hắn cũng đi ra ngoài ngoại vực, tới nay cảm ứng được trong tộc triệu hoán, mới mang theo bộ hạ tinh nhuệ bồi dưỡng nhiều năm quay về Thiên Vực.

Cũng bởi vậy xảo ngộ gặp Lăng Tiếu, hơn nữa xem ra là không đánh không quen biết.

- Lăng Tiếu bái kiến Vô Địch lão tổ tông!

Lăng Tiếu rất chân thành khom người hành lễ.

Hắn và Lăng Vô Địch có cùng huyết mạch, đều là hậu bối của Lăng Hồng Vũ, hắn hành lễ là phải đạo.

- Miễn miễn, không nghĩ tới tộc của ta còn có yêu nghiệt bực này, rõ ràng có năm loại thuộc tính cùng tu, đúng là hiếm thấy, mặc dù không phải hỗn độn thân thể, nhưng lại có chiến lực của hỗn độn thân thể, rất tốt ah!

Lăng Vô Địch tán thưởng cười nói, dừng một chút nói thêm:

- Trong tộc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ngờ dùng huyết mạch triệu hoán chúng ta quay về, hẳn là trong tộc có đại sự?

- Xác thực là phát sinh đại sự, chúng ta phải lập tức quay về, trên đường ta sẽ nói tỉ mỉ cho ngài nghe!

Lăng Tiếu thần sắc trở nên nghiêm trọng nói ra.

Thần sắc Lăng Vô Địch phát lạnh, lúc này gật đầu nói:

- Tốt, ai dám động đến Kim tộc ta, Lăng Vô Địch ta sẽ diệt cả nhà hắn.

Lăng Vô Địch thu liễm khí chất lười biếng kia, lập tức giống như đế vương hàng lâm, nắm quyền sinh sát!

Lăng Tiếu cảm giác được lão tổ tông tu luyện chính là Cổ Thần quyết, cảm giác uy áp này khiến hắn hít thở không thông.

Lăng Tiếu gia nhập đội ngũ Lăng Vô Địch, Lăng Vô Địch cũng giới thiêu bộ hạ cho hắn quen.

Lăng Tiếu tự nhiên là phóng thấp tư thái với mọi người, hơn nữa cũng uyển chuyển xin lỗi nam tử áo tím vừa động thủ.

- Tiểu tử, ngươi đã là hậu bối Kim tộc, vậy cũng gia nhập Thiên Long Môn tu hành a, có lẽ nghe nói qua Lôi Vạn Quân ta chứ?

Nam tử áo tím mang theo vài phần kiêu ngạo nói ra.

Lăng Tiếu sững sờ, hẳn thở dài nói:

- Ngài, ngài chính là Lôi Vạn Quân cùng gia nhập Chí Tôn bảng với Lạc lão sao?

Kim tộc có ba người trênChí Tôn bảng, thứ tự là Lăng Hồng Vũ, Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Vô Địch, tại Thiên Long Môn còn có Lạc Đông Thăng cùng Lôi Vạn Quân.

Luận bài danh thì Lôi Vạn Quân còn trên Lạc Đông Thăng, hắn có lôi thần thân thể, tại Thiên Long Môn có nhất mạch truyền thừa.

Lăng Tiếu tự nhiên sớm nghe nói qua Lôi Vạn Quân rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2639 - Chúng Ta Có Thể Chủ Động Xuất Kích.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới Lôi Vạn Quân biến mất nhiều năm, thì ra hắn đi cùng với Lăng Vô Địch lão tổ tông.

- Đúng là lão phu, xem ra trong Thiên Long Môn còn truyền lưu truyền thuyết của ta.

Lôi Vận Quân hơi tự kỷ nói ra.

- Ít rắm thí, cho dù người ta biết rõ ngươi, nhưng mà ngươi không phải thua người ta sao?

Lão giả áo xanh nói ra.

- Ta nói Thanh Minh ngươi nói có ý gì!

Lôi Vạn Quân khó chịu quát.

- Không có ý gì, chỉ nói Lăng Tiếu tiểu huynh đệ thực lực không tệ, có được phong phạm của minh chủ!

Lão giả áo xanh cười nói sang chuyện khác.

- Ân, ta không đánh lại Hỗn Độn Lôi Long, có bản lĩnh ngươi đọ sức với nó đi, ta sợ lão bất tử ngươi sẽ bị vạn lôi đánh chết!

Lôi Vạn Quân đáp.

- Ha ha, lão phu mặc cảm rồi!

Lão giả áo xanh chơi xấu nói ra.

Lăng Tiếu cũng đưa mắt nhìn qua các Chí Tôn đỉnh phong khác, bọn họ đều là tùy tùng của Lăng Vô Địch, Lôi Vạn Quân, Thanh Minh... Bọn họ là phó minh chủ của Kim Đế Minh, mà Lăng Vô Địch là minh chủ Kim Đế Minh.

Lăng Vô Địch những năm qua ra ngoài lưu lạc, hắn cũng không phải người cam lòng tịch mịch, trằn trọc nhiều năm ở bức vực đã sáng tạo ra Kim Đế Minh, có được thế lực rất lớn.

Nhiều năm qua hắn sáng tạo Kim Đế Minh tại bắc vực thành bang phái số một số hai.

Hôm nay cảm thấy trong tộc gặp nạn, hắn dẫn theo tinh nhuệ cao cấp nhất của Kim Đế Minh caotrở về Thiên Vực, muốn trợ giúp trong tộc một tay.

Kỳ thật hắn nhiều năm chưa về Thiên Vực cũng có nguyên nhân.

Lúc trước hắn và gia gia của hắn Lăng Hồng Vũ náo một chuyện trái ngược nhau, sau đó nháo lớn không vui, giận dữ mới rời khỏi Kim tộc, hơn nữa tuyên bố không tới Vĩnh Hằng không quay trở về!

Nếu không phải trong tộc vận dụng Kim Long Đàn máu huyết triệu hoán, hắn cũng không quay về đâu.

Hắn vẫn không buông chuyện năm đó.

Hôm nay hắn vẫn không đạt tới Vĩnh Hằng, nhưng đã đạt tới Chí Tôn đỉnh phong nhất, tự nhiên dùng thực lực của hắn đủ đánh bại gia gia rồi, leo lên vị trí đứng đầu danh sách Chí Tôn bảng!

Những chuyện này Lăng Tiếu tự nhiên không rõ ràng lắm, hắn chỉ biết đây là trưởng bối trong tộc, là tương trợ Kim tộc thì được rồi!

- Ngươi nói cái gì, Ma Hổ tộc xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần!

Lăng Vô Địch vừa nghe Lăng Tiếu kể rõ, lập tức hoảng sợ nói ra.

Vĩnh Hằng chi thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ai cũng không rõ có cảnh giới này hay không.

Lăng Vô Địch vẫn truy cầu cảnh giới này nhưng mà hắn không có đạt tới, trong lòng của hắn vẫn ăn năn vì chuyện này!

Nhưng bây giờ nghe được người Ma Hổ tộc đã có kẻ bước vào Vĩnh Hằng, hắn cực kỳ chấn động.

NGười của Kim Đế Minh nghe xong thì kinh hãi.

Cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết lại tồn tại, điều này đúng là không tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy, ta cùng với thần niệm phân thân đã giao thủ với hắn, thiếu chút nữa bị hắn chụp chết rồi, ta nghe nói bọn họ định quy mô lớn tấn công Thiên Vực, muốn thống nhất Thiên Vực, không thể không nhanh chóng quay về, hy vọng trong tộc còn không xảy ra biến cố quá lớn.

Lăng Tiếu mang theo vẻ lo lắng nói.

- Đáng giận, cảnh giới này lại bị người Ma Hổ tộc đạt tới trước, đáng chết!

Lăng Vô Địch không cam lòng mắng một tiếng, nói:

- Chúng ta không thể lại làm lỡ, nhanh chóng quay về đi.

Lăng Vô Địch nhiều năm chưa có quay về trong tộc, nhưng mà nội tâm của hắn vẫn nhớ tộc nhân.

Hôm nay trong tộc gặp đại nạn, hắn rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa!

Lăng Tiếu cùng đám người Lăng Vô Địch toàn lực quay về Thiên Long địa vực.

Thời điểm bọn họ phá không bay xuyên qua cửu thiên, nhìn thấy bên ngoài Vọng Long sơn mạch vô cùng tàn phá, ngàn vết lở loét trăm lỗ hố sâu xuất hiện, các tòa lầu các vỡ nát, tràng cảnh phá hư không chịu nổi.

- Đáng chết, chẳng lẽ chúng ta trở về muộn?

Lăng Vô Địch vô cùng phẫn nộ nói.

Lăng Tiếu vô cùng nòng vội, hắn không nói hai lời lập tức từ trên cao quay về.

- Mọi người ngàn vạn không nên có chuyện gì!

Lăng Tiếu cầu nguyện trong lòng.

Trong Kim tộc còn có tộc nhân của hắn, mà trong Thiên Long Môn còn có chí thân của hắn, phụ mẫu, nữ nhân, con cái... Trong lòng của hắn không muốn thấy bọn họ gặp chuyện không may ah!

Nếu thật sự là như vậy hắn không biết nên thế nào mới tốt!

Lăng Tiếu đáp xuống địa bàn của Thiên Long Môn, thần niệm lập tức quét

ngang ngàn dặm quanh đây, phát giác được một ít người đang sống và tập trung vào một chỗ.

Những người này có lẽ là đệ tử Thiên Long Môn còn sống, không có khí tức quen thuộc với hắn.

Lăng Tiếu đang định bay xuyên qua Vọng Long sơn mạch thì Lăng Vô Địch cũng hạ xuống.

Một chiêu của Chí Tôn Thủy Thần có thể đánh bay tất cả.

Những đệ tử Thiên Long Môn lúc này bộ dáng tâm thần bất định, sợ hãi kẻ địch xâm phạm.

Thời điểm này một Chí Tôn Thủy Thần từ nơi ấy lao tới quát:

- Các ngươi là người phương nào!

- Ta là Lăng Tiếu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Lăng Tiếu lập tức hỏi.

Người nọ nhìn qua Lăng Tiếu, thân thể run rẩy kích động nói:

- Lăng... Lăng Tiếu dược thần ngươi trở về!

Người này tên là Lý Phong, mấy chục năm trước có thực lực bán Thủy Thần, về sau Lăng Tiếu trở thành Chí Tôn Thủy Thần, thay Thiên Long Môn luyện chế không ít Chí Tôn đan, hắn may mắn có được một viên Chí Tôn Thần Đan, trong nội tâm càng cảm kích Lăng Tiếu rất nhiều.

Nửa năm trước Ma Hổ tộc xâm phạm, khi đó thực lực của hắn còn thấp,

không có tham dự đại chiến, hắn ở dưới canh giữ tiểu bối mới khiến cho hắn tránh được một kiếp.

Tuy Lăng Tiếu là dược thần của Thiên Long Môn, nhưng mà thời gian ở trong Thiên Long Môn không lâu, phần lớn thời gian là ra ngoài lưu lạc, coi ở lại trong môn cũng không liên hệ với người khác, hắn không quen với Lý Phong.

- Là ta, có phải là người Ma Hổ tộc tới không, người ở dược thần phong thế nào rồi?

Lăng Tiếu khẩn trương bắt lấy vai Lý Phong hỏi.

Lăng Tiếu kích động, khí tức của hắn phóng ra ngoài, ép Lý Phong thở gấp.

- Lăng Tiếu!

Lăng Vô Địch quát lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này phát hiện khí tức của mình tỏa ra, nhanh chóng thu hồi và chờ Lý Phong trả lời.

- Vâng... Là người Ma Hổ tộc đánh tới, bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần! Chúng ta chết thật nhiều người...

Lý Phong hồi khí và thần sắc bi thương nói ra.

Lý Phong còn chưa nói xong, Lăng Tiếu sắc mặt tái nhợt.

Đúng vào lúc này lại nghe được Lăng Vô Địch quát:

- Người nào, đi ra cho ta!

Lăng Tiếu lập tức quay đầu, thần niệm khuếch tán ra ngoài, tuy nhiên không phát hiện khí tức đặc biệt gì.

- Vô Địch lão tổ, ngươi phát hiện cái gì?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn qua Lăng Vô Địch.

Lăng Vô Địch không nói chuyện, ánh mắt của hắn không nháy nhìn chằm chằm vào phía trước, ánh mắt mang theo kim quang đậm đặc.

Phía trước có thân ảnh lờ mờ lăng không bay tới, bộ dáng của hắn trẻ tuổi, thân thể đầy khí phách bế nghễ, nhưng mà thần niệm quét qua hắn lại không cảm ứng được gì.

- Đây là người nào, không ngờ không cảm ứng được khí tức!

Lăng Tiếu chấn động trong lòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2640 - Hỗn Chiến. (1)

Thần niệm của Lăng Tiếu tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều người, nhưng mà hắn không cảm ứng được người nọ xuất hiện thế nào, ngay cả phi hành cũng không sinh ra chút chấn động nào cả, thật sự là quỷ dị!

Nếu không phải Lăng Vô Địch nhìn thấy bóng người bay tới, hắn cũng không biết đối phương đã tới gần bọn họ!

- Vô Địch ngươi trở về!

Người nọ bình tĩnh hỏi thăm.

Người này không phải là Lăng Thái Sơ sao?

Không lâu trước hắn định dẫn tất cả người Kim tộc đưa về Huyền Linh đại lục, nhưng mà cuối cùng vẫn không có làm vậy.

Bởi vì Kim Long nhất tộc không cách nào di chuyển cả tộc đi được, Vọng Long Sơn mạch có thể trấn áp long khí của chúng, có thể giúp cho chúng mạnh hơn.

Nếu như bọn họ theo Kim tộc rời khỏi, chẳng phải là khiến Kim Long nhất tộc một mình ở tại chỗ này, cho nên bọn họ tiếp tục ở lại đây.

Mặt khác có không ít thế lực dựa vào bọn họ, bọn họ còn phải xử lý tốt quan hệ với các thế lực này, xem có thể cộng đồng liên thủ đánh với Ma Hổ tộc hay không.

Hôm nay phế tích nơi này còn không có chỉnh đốn, đại bộ phận người đã di chuyển tới gần tộc địa của Kim tộc.

- Ngươi... Ngươi là Thái Sơ thúc?

Lăng Vô Địch vô cùng động dung nhìn thấy Lăng Thái Sơ.

Hắn nhớ rõ lúc trước Lăng Thái Sơ đi là bộ dáng trung niên, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy hắn phản lão hoàn đồng, khôi phục thanh xuân.

Nhưng mà đây không phải điểm khiến hắn kinh ngạc, trong thiên hạ có rất nhiều vật khiến người ta thanh xuân vĩnh trú, điểm hắn chú ý là khí tức của Lăng Thái Sơ hắn không cảm ứng được nông sâu, giống như toàn bộ khí tức sinh mệnh đã thu liễm lại, nếu không phải nhìn thấy thân hình của hắn đột nhiên đi tới phía sau mình, hắn không cảm ứng được.

Nếu như là địch nhân, vậy thì vừa rồi hắn mất mạng tại chỗ.

- Ân, ngươi thời điểm này trở về rất tốt,người sau lưng là bằng hữu của ngươi sao?

Lăng Thái Sơ thần sắc lạnh nhạt nói, sau đó chỉ vào đám người Lăng Vô Địch mang về.

- Vâng, đều là minh hữu của ta, ta thu được triệu hoán trong tộc thì nhanh chóng quay về, đáng tiếc còn chậm một bước, tộc nhân có sao không?

Lăng Vô Địch vô cùng tự trách nói ra.

- Ngươi cố tình, người chết không ít, nhưng còn có người sống, nếu không có ta trở về sớm một bước, chỉ sợ bọn họ bị diệt môn rồi, hôm nay ngươi trở về đúng lúc lắm, ta đang lo lấy làm sao đối phó bọn chúng đây!

Lăng Thái Sơ nói ra, hắn dừng một chút và nói:

- Trước tiên quay về tộc địa nói sau.

- Tốt, người Ma Hổ tộc ta chắc chắn diệt cả nhà bọn họ!

Lăng Vô Địch tức giận quát.

Cũng đúng vào lúc này mấy Chí Tôn Kim tộc bay ra, bọn họ cũng bị khí tức của Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch kinh động.

- Vô Địch, Tiếu nhi, các ngươi đã quay về?

Lăng Thái Mông kinh hỉ kêu lên.

- Quá tốt, Vô Địch lão tổ cùng Tiếu nhi các ngươi quay về, Kim tộc chúng ta có thể trả thù với Ma Hổ tộc rồi!

Lăng Bác thở nhẹ nói ra.

Người Kim tộc sau đại nạn mỗi người sống trong thù hận.

Hôm nay nhìn thấy có tộc nhân cường đại quay về, trong nội tâm cũng mang theo vài phần vui mừng.

- Thái Mông lão tổ, tộc trưởng!

Lăng Tiếu tiến lên hành lễ, hắn không chờ được nói ra:

- Nữ nhân và thân nhân của ta thế nào rồi?

Lăng Tiếu bức thiết nhất nhất chính là tin tức thân nhân.

- Tiếu nhi ngươi có thể an tâm, bọn họ đều tốt!

Lăng Bác nói ra.

Lúc này Lăng Tiếu mới tính toán chân chân chính chính buông lỏng một hơi!

Nếu như các nàng xảy ra chuyện gì, chỉ sợ hắn thật sự sẽ nổi điên!

- Đến, Tiếu nhi, đây chính là Thái Sơ lão tổ tông, ngươi mau tới bái kiến hắn!

Lăng Bác kéo tay Lăng Tiếu, dẫn Lăng Tiếu đưa đến trước mặt Lăng Thái Sơ giới thiệu.

Lăng Tiếu lập tức hành lễ vãn bối.

- Bái kiến Thái Sơ lão tổ tông!

Hắn thật sự không nghĩ tới vị cường giả thâm bất khả trắc này chính là một trong những lão tổ tông của Kim tộc.

Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn thì có thể biết rõ, vị này có thể đối kháng Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc.

Vị lão tổ tông này thực lực có thể nghĩ!

- Ngươi chính là Lăng Tiếu, rất tốt, rất không tồi!

Ánh mắt Lăng Thái Sơ nhìn qua người Lăng Tiếu mang theo vẻ hài lòng.

Trong rất nhiều hậu bối, Lăng Tiếu trước mặt khác với kẻ khác, người khác kém hơn hắn nhiều.

Huống hồ hắn đã sớm nghe Lăng Thái Mông cùng Lăng Bác nhiều lần nói về Lăng Tiếu, một người chưa tới ba trăm tuổi đã là Chí Tôn Thủy Thần, có thể nói là tuyệt thế yêu nghiệt!

- Đa tạ lão tổ tông khích lệ!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói ra.

Bọn họ cũng không tiếp tục nói chuyện, mà là quay về tộc địa.

Trên đường Lăng Tiếu nghe Lăng Bác nói về chuyện xảy ra nửa năm trước, biết được Lạc Đông Thăng, Lăng Phi... Bao gồm nhiều Chí Tôn Thủy Thần đã vẫn lạc mất, đều là bị Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc tiêu diệt.

Hôm nay người sống sót trong Thiên Long Môn vẻn vẹn không tới một phần năm, mà Kim tộc Chí Tôn cũng vẫn lạc hai phần ba, cũng may đồng lứa nhỏ tuổi không có đi ra tham chiến, không có bị giết.

Lăng Tiếu lửa giận bùng lên, hắn không nghĩ tới thân là Chí Tôn bảng Lạc Đông Thăng đã chết, mà ngũ ca Lăng Phi của hắn đã vẫn lạc.

Lăng Tiếu vừa định gầm lên thì hắn nghe có người hét lên trước.

- Đáng chết, lão Lạc đã chết, hắn sao có thể chết trước ta chứ, Ma Hổ tộc đáng giận, ta với chúng bất cộng đại thiên.

Tức giận chính là Lôi Vạn Quân!

Hắn cùng với Lạc Đông Thăng có giao tình nhiều năm, đã từng một đường

giết đến tận Chí Tôn bảng, cộng đồng bảo vệ Thiên Long Môn.

Thế nhưng mà sư huynh của hắn năm đó đã chết rồi, khiến nội tâm của hắn vô cùng bi thống.

Thanh Minh an ủi.

- Huynh đệ nén bi thương, thù này chúng ta sẽ báo!

- Ai, Vĩnh Hằng chi thần khủng bố như thế, một người có thể tiêu diệt tất cả mọi người chúng ta, chúng ta lấy cái gì đi chống lại!

Lôi Vạn Quân ủ rũ thở dài.

- Ngươi có thể yên tâm, đại ca của ta có thể đối phó hắn!

Lăng Thái Mông nói ra, hắn bổ sung một câu.

- Lúc trước chính là đại ca ta trở về đánh lui hắn đi, nếu không phải hắn thoát nhanh, đại ca ta đã đánh chết hắn rồi..

- Cái gì!

Đám người Lôi Vạn Quân cùng với Thanh Minh khiếp sợ nhìn qua Lăng Thái Sơ.

- Thái Sơ thúc ngươi vẫn đi trước ta!

Lăng Vô Địch cười khổ nói.

Hắn vẫn truy cầu Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà không có được như

nguyện, bây giờ nghe đến thúc thúc của hắn đạt tới cảnh giới này, trong nội tâm hắn cảm thấy tự hào, lại cảm thấy tự giễu mình.

- Đúng rồi, lão đầu tử đâu rồi? Hắn thế nào?

Lăng Vô Địch hỏi tin tức gia gia của mình, trong nội tâm mang theo cảm giác tâm tình bất định.

Lăng Vô Địch cùng gia gia của hắn náo lớn nên rời Thiên Vực không quay về.

Nhưng mà không có nghĩa hắn không nhận gia gia.

Bao nhiêu năm rồi hắn không có trở về vẫn an gia gia, thế nhưng mà tính tình bướng bỉnh của hắn rất lớn, cho tới hôm nay mới về, hắn vẫn tự trách, đồng thời lại sợ hãi gia gia của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Tộc thúc hắn còn sống rất tốt, nhưng mà tình huống không ổn.

Lăng Thái Sơ đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2641 - Hỗn Chiến. (2)

- Hắn bị thương?

Lăng Vô Địch xiết chặt nắm đấm, đè nén cảm xúc hỏi.

Không quản khỉ gió ông cháu bọn họ bất hòa như thế nào, nhưng không có nghĩa là hắn không quan tâm gia gia của hắn.

- Việc này ngươi nên hỏi người khác đi, ta cũng nghe bọn họ nói, còn không có biết rõ đâu!

Lăng Thái Sơ đáp.

Lúc này Lăng Thái Mông ở bên cạnh nói:

- Việc này Tiếu nhi rõ ràng nhất, Tiếu nhi ngươi nói cho Vô Địch nghe tin tức của Hồng Vũ lão tổ tông đi.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Lăng Vô Địch là cháu ruột của Lăng Hồng Vũ, lúc này hắn nói rõ tình huống cho Lăng Vô Địch nghe.

Lăng Vô Địch sau khi nghe xong, thần sắc tốt một chút, nhưng lại tức giận mắng:

- Lão đầu tử cũ kỹ, thật sự khiến người ta không biết nói cái gì, rõ ràng hi sinh chính mình thủ hộ tổ địa, không biết hắn nghĩ cái gì.

- Tộc thúc suy nghĩ cái gì không phải ta và ngươi có thể nghĩ.

Lăng Thái Sơ ứng một tiếng, hắn lại nói:

- Hiện tại chúng ta có hai chuyện cần làn, một chuyện là diệt Ma Hổ tộc, một chuyện là cứu tộc thúc ra, hôm nay người Ma Hổ tộc nhìn chằm chằm, ta không thể rời khỏi đây, nghĩ cách cứu viện tộc thúc phải do Vô Địch ngươi đi làm, có lẽ ngươi có thể khuyên tộc thúc cố chấp đi ra, cổ đại lục mất đi lực lượng nên không thể chữa trị được, hắn làm như vậy quá miễn cưỡng!

Lăng Thái Sơ thân là Vĩnh Hằng, nhỏ máu có thể khiến người ta trường sinh, sinh vật mất đi tất cả lại không thể biến trở lại như xua.

Bởi vì hiểu biết của người đời so với hắn hiểu biết khác quá xa, thế nhân suy nghĩ quá hoàn mỹ, Vĩnh Hằng chi thần chân chính có thể khiến cho vạn vật bất tử, cảnh giới có thể khiến không gian thời gian mục nát, có thể xây dựng tất cả.

Mặc khác hắn là kim Vĩnh Hằng chi thần, có được lực lượng vô kiên bất tồi, lực lượng khác với các Vĩnh Hằng chi thần khác.

Trừ phi là mộc Vĩnh Hằng chi thần mới có thể tái tạo vật đã mục nát trở lại như xưa.

Cho nên nói cho dù là Vĩnh Hằng chi thần cũng không cách nào mang cổ đại lục đã mất đi sinh cơ khôi phục như cũ, tối đa cũng chỉ kéo dài thời gian hủy diệt của nó mà thôi.

- Nếu lão đầu tử nghe ta nói, ta đã sớm mang tất cả tộc nhân tới Kim Đế không gian rồi!

Lăng Vô Địch tức giận nói ra.

- Kim Đế không gian?

Người ở đây sững sờ.

- Một không gian lục địa lấy kim thuộc tính làm chủ, hôm nay bị ta khống chế!

Lăng Vô Địch giải thích nói ra, hắn còn nói:

- Nếu như Thiên Vực bị hủy, liền chuyển toàn bộ tộc nhân tới đó đi.

- Ma Hổ tộc, dực nhân tộc, Lôi tộc... Những kẻ này điều chiếm không gian lục địa của mình, không nghĩ tới Vô Địch ngươi lại chiếm cứ một không gian lục địa, như thế rất tốt ah!

Lăng Thái Mông tán thán nói ra.

Người Kim tộc khác cũng cảm thấy hưng phấn không thôi!

- Không gian này không tệ, nhưng mà không thể làm nơi nghĩ chân vĩnh cửu.

Lăng Thái Sơ mở miệng nói ra.

- Cái này là vì sao?

Lăng Vô Địch khó hiểu nói ra, hắn còn nói:

- Kim thuộc tính lục địa đối với con cháu trong tộc chúng ta là nơi tu luyện tốt nhất, chỉ cần tộc của ta an tâm phát triển tại đó vạn năm, tuyệt đối không thể kém hơn mấy cổ tộc kia.

- Bởi vì cái gọi là cô âm không dương, cô dương không âm, trời sinh vạn vật, ngũ hành tương sinh tương khắc, đây chính là định luật, nếu như chỉ chuyển tới một không gian như vậy tu hành có thể hiến người trong tộc

chúng ta trở nên mạnh hơn hơn, nhưng mà trong tối tăm lại sinh ra tổn thương không nhỏ cho vận số của chúng ta, nhưng mà không gian lục địa này phù hợp làm nơi tu luyện chuyên dụng cho chúng ta đấy.

Lăng Thái Sơ nói ra.

Hắn thân là Vĩnh Hằng chi thần, có rất nhiều chuyện có quyền lên tiếng, hắn nói như vậy mọi người tự nhiên tin phục.

Nhưng mà trong lòng Lăng Vô Địch có chút không phục, nhưng mà ngược lại cũng không nói thêm gì.

Mọi người trở lại địa bàn Kim tộc, Lăng Tiếu lập tức không thể chờ đợi được tìm kiếm thân nhân của mình.

Hắn đi vào tộc địa, chỗ đó có một tiểu mộc tinh xảo, trước tiểu mộc này có một đám nữ nhân xinh đẹp đang ngồi tán gẫu.

Lăng Tiếu thấy các nàng thì trong nội tâm cảm thấy ấm áp, một hương vị quen thuộc xuất hiện trong lòng.

Bạch Vũ Tích nhìn thấy Lăng Tiếu và lập tức hoảng sợ hét lên:

- Thiếu... Thiếu gia hắn trở về!

Nàng thét lên kinh hãi thì khiến các nữ nhân khác nhìn qua phía Lăng Tiếu, sau đó các nàng không ngừng vui mừng chạy qua.

Trong đó Cát Bối Hân càng không nhịn được bổ nhào vào người Lăng Tiếu, tiếng khóc nói:

- Phu quân ngươi cuối cùng cũng trở về, ta cho rằng không còn gặp lại

ngươi.

Nàng thiên tính nhu nhược, sau khi trải qua các nguy hiểm sinh tử, vô cùng địa nhớ Lăng Tiếu, sợ không cách nào nhìn thấy Lăng Tiếu.

Nữ nhân của hắn định lao vào ngực Lăng Tiếu, nhưng bây giờ không tốt tiến lên.

Nhưng mà trong mắt các nàng đầy nước mắt, đã nói rõ tất cả vấn đề.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vai Cát Bối Hân nói ra:

- Tất cả đã qua rồi, đừng khóc! Bằng không sẽ thành mặt mèo đấy.

- Ngươi ghét bỏ ta sao? Thế nhưng mà cho dù ngươi ghét bỏ ta, ta cũng không rời bỏ ngươi!

Cát Bối Hân động tình nói ra.

Lăng Tiếu nhéo mũi của nàng, nói:

- Nói cái gì đấy?

Lăng Tiếu kéo tay chúng nữ, ôm từng người vào lòng.

Lại có mấy người đi tới, các nàng thấy Lăng Tiếu bộ dáng kích động thất thố chưa từng có.

Con người sau khi trải qua tình cảnh sinh ly tử biệt, tâm tư trong vô hình sẽ cải biến.

Huống chi lần này chết quá nhiều người, gia gia Cát Bối Hân là Cát Đồ chết đi, sư phó Ngọc Thanh Mẫn là Lê Tuyết cũng chết... Cũng là do yếu tố này ảnh hưởng, cho nên bọn họ rất lo lắng không gặp lại Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã thấy các nàng khỏe mạnh, trong nội tâm xem như bỏ được tảng đá lớn xuống.

Nhưng mà nghe được con trai Lăng Duyệt thiếu chút nữa chết oan chết uổng thì Lăng Tiếu lập tức giận dữ.

- Thật sự là đáng hận, ta đã từng đánh hang ổ Ma Hổ tộc hai lần, đợi ngày sau sẽ huyết tẩy Ma Hổ tộc, sẽ báo thù cho người đã chết!

Lăng Tiếu thề.

- Phu quân không thể xúc động, Ma Hổ tộc có Vĩnh Hằng chi thần không phải Thái Sơ tổ không thể địch, ngươi ngàn vạn lần đừng xúc động!

Phượng Tiêm Vận lập tức mở miệng khuyên.

- Đúng vậy, ngày đó mấy trăm thủy lão xuất kích còn không thể đánh bại hắn, còn bị hắn diệt sát nhiều người, hắn quả thực là ác ma đáng sợ!

Thải Hà Nguyệt sợ hãi nói ra.

Vân Mộng Kỳ cũng nói:

- Đúng, Vĩnh Hằng chi cảnh vượt qua tưởng tượng của ngươi biết, hắn có thể hóa thành lỗ đen thôn phệ tất cả mọi người, cơ hồ đạt tới tư thái của thần minh, thật sự là khó có thể địch nổi!

Các nữ nhân của hắn không ngừng mở miệng, các nàng nhớ tới Vĩnh Hằng

chi thần đáng sợ, đều có cảm giác vô lực.

- Yên tâm đi, ta sẽ không xúc động ra ngoài đâu, ta đã từng thấy qua hắn rồi! Hắn cường đại đúng là ngoài tưởng tượng của ta!

Lăng Tiếu trấn an các nàng.

- Cái gì, ngươi đã nhìn thấy hắn, tại sao ngươi có thể... Chẳng lẽ hắn không nhận ra ngươi sao?

Vi Đại Nhi hoảng sợ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2642 - Chiến Quang Ám Thể.

Chúng nữ kinh ngạc nhìn hắn, các nàng nghĩ tới:

- Chẳng lẽ phu quân đạt tới Vĩnh Hằng chi thần rồi?

- Lúc trước ta giết tới ma hổ không gian thì giao thủ với thần niệm phân thân của hắn, phân thân chỉ sợ không có phát huy ra một phần mười lực lượng của hắn, cho nên ta may mắn trốn được một mạng!

Lăng Tiếu đáp.

- Thì ra là thế, khá tốt thiếu gia không có việc gì!

Bạch Vũ Tích vỗ ngực nói ra.

- Các ngươi yên tâm tốt, thần côn lúc trước đã từng nói ta là mạng tiểu cường... Không, là mệnh cách chân long bất tử, cho dù hắn là Vĩnh Hăng chi thần cũng đừng hòng lấy được mạng của ta.

Lăng Tiếu cười nói.

- Ân, quân sư gần đây nói chuyện tinh chuẩn, phỏng đoán chưa có sai lầm, hắn nói thì tuyệt đối có đạo lý.

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Tốt rồi, các ngươi tạm thời an tâm, ta đi gặp sư phó!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền đi tới chỗ đám người Tà Đế, Cuồng Tăng.

Lăng Tiếu gặp lại bọn họ, thổn thức một phen.

Lăng Tiếu nên gặp thì cũng gặp, có một ít muốn gặp cũng không thể gặp, trong nội tâm của hắn có cảm giác nặng nề.

Hắn cho rằng thần hồn phân thân cường đại đến đỉnh phong tiểu viên mãn cộng thêm Cổ Hoàng Thần Công bảy mươi lần chiến lực, có thể bao quát toàn bộ Chí Tôn.

Hôm nay lại có Vĩnh Hằng chi thần xuất hiện, hơn nữa còn là đối đầu, làm cho hắn cảm thấy cảnh giới của mình còn kém quá xa.

Lăng Tiếu đi vào nghị sự đường trong tộc, nhìn xem trong nội đường chỉ có mười người, đây đã là Chí Tôn Thủy Thần cuối cùng trong tộc, chuyện này khiến hắn hít thở không thông.

- Người đến đông đủ, hiện tại có thể thương lượng một chút, bước tiếp theo tộc của ta nên làm gì!

Lăng Bác thân là tộc trưởng, hắn mở miệng nói ra, dừng một chút và nói:

- Căn cứ ý của Thái Sơ lão tổ, hắn sẽ đích thân mang người tới Thiên Hổ địa vực diệt sát Ma Hổ tộc, báo thù thay cho tộc nhân.

- Nếu như lão tổ rời khỏi, Vĩnh Hằng chi thần của đối phương xâm phạm làm sao bây giờ?

Có người lo lắng hỏi.

- Ta sẽ bố trí cấm chế ở nơi này, cũng nhờ long hoàng lưu lại hộ tộc, một khi

có biến ta sẽ nhanh trở về!

Lăng Thái Sơ trầm giọng nói.

- Như thế không ổn, lão tổ ngươi lưu long hoàng lại, chỉ bằng ngươi một người chỉ sợ khó giết người nọ, dứt khoát ngươi không cần băn khoăn chúng ta, mang theo long hoàng cùng đi diệt sát Ma Hổ tộc, thay người chết đi của chúng ta trả thù!

Lăng Thần phẫn nộ nói ra.

Đại chiến ngày ấy hắn đi ra ngoại vực du lịch nên thoát chết.

Hôm nay hắn đạt tới Chí Tôn trung giai.

Lăng Phi là thân đệ đệ của hắn, bất hạnh bỏ mình, khiến hắn bị đả kích.

- Nói đúng, lão tổ tông ngươi không cần bận tâm chúng ta, chỉ cần giết nhiều người Ma Hổ tộc hơn là chúng ta vui vẻ rồi.

- Đúng vậy, không bằng ngươi mang ta cùng đi đi, cùng liều với bọn chúng..

- Thiên Nguyên địa vực đã rơi vào tay giặc một năm rưỡi, nói không chừng Vĩnh Hằng chi thần ở nơi đó đấy.

Mặt khác người của Kim tộc đều nói ý của mình.

Nhưng mà Lăng Tiếu nghe xong câu cuối cùng thì thân thể cứng đờ.

Thiên Nguyên địa vực rơi vào tay giặc!

Tin tức này vào trong tai Lăng Tiếu chẳng khác gì sét đánh, hắn không ngờ người Ma Hổ tộc lại cầm Thiên Nguyên địa vực khai đao trước tiên!

Hắn phản ứng như vậy là do trong Thiên Nguyên địa vực dược minh công hội có Yên Điệp Kiều nữ nhân của hắn!

- Liên trưởng lão, ngươi mới vừa nói Thiên Nguyên địa vực đã rơi vào tay giặc, đây... Đây là thật sao?

Lăng Tiếu mang theo vài phần kích động hỏi thăm.

- Đúng vậy a, Ma Hổ tộc muốn thống nhất Thiên Vực, bọn chúng trước tiên sẽ ra tay với dược minh công hội, hôm nay dược minh công hội đã bị bọn chúng khống chế, hơn nữa rất nhiều thế lực trong Thiên Nguyên địa vực bị huyết tẩy, chỗ đó đã bị người Ma Hổ tộc chiếm đoạt rồi, đáng tiếc cho mấy vị dược thần!

Lăng Liên thở dài nói.

Lăng Tiếu lập lúc này niết tay răng rắc, hai mắt đỏ hồng!

- Tiếu đệ ngươi đừng xúc động, căn cứ theo tin tức nhận được, người của Ma Hổ tộc cũng không có động tới mấy dược thần, chỉ nhốt bọn họ lại, buộc bọn họ luyện đan cho chúng.

Lăng Thần an ủi.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu là phó minh chủ dược minh công hội, sợ Lăng Tiếu không nhịn được đi Thiên Nguyên địa vực!

Lăng Tiếu lúc này nói:

- Ân, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không xúc động!

Hắn trên miệng tuy nói như vậy, nhưng mà trong lòng có suy nghĩ khác.

Nữ nhân của hắn rơi tay địch nhân, ảnh hưởng với hắn quá lớn!

Tuy hắn chẳng phải người tốt gì, nhưng mà tuyệt đối hắn rất che chở các nàng, tuyệt đối không hy vọng các nàng bị nguy hiểm gì.

Hôm nay dược minh công hội rơi xuống tay Ma Hổ tộc, nội tâm của hắn không thể không lo lắng.

- Ta phải đi tìm lão đầu tử trước, nếu như hắn trở về, đối với chúng ta chính là đại trợ lực.

Lăng Vô Địch mở miệng nói.

Hắn biết rõ thực lực gia gia của hắn, lúc trước hắn có thành tựu như vậy là do một tay gia gia dạy dỗ.

Nếu như hắn có thể mang theo gia gia quay về, vậy đối với Kim tộc mà nói chính là tin tức cực tốt.

- Hôm nay tình thế cực kỳ nghiêm trọng, tin tưởng tộc thúc sẽ hiểu lí lẽ, khẳng định nguyện ý quay về trong tộc!

Lăng Thái Mông đáp.

- Ân, hắn không phải muốn bảo vệ tổ đại lục bình an sao, việc này để ta làm đi, ta có thể khiến tổ đại lục lùi lại thời gian vạn năm không bị phá hủy không có vấn đề gì.

Lăng Thái Sơ cũng đồng ý.

Người Kim tộc ở đây lộ vẻ hưng phấn.

Lăng Hồng Vũ tại Kim tộc có địa vị khoog ai sánh bằng được, nếu hắn trở về thì chắc chắn sẽ khiến nhân tâm phấn chấn.

Lăng Tiếu muốn nói lại dừng, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Hắn vốn định mang chuyện mình có được ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch nói ra.

Hiện tại nghĩ lại không nói mới tốt, mọi người đang hy vọng Lăng Hồng Vũ thoát khốn quay về, nếu hắn nhắc tới việc này khó tránh khỏi khiến mọi người không dễ lựa chọn, dứt khoát chờ lão tổ tông trở về rồi nói sau.

Trong lòng Lăng Tiếu suy nghĩ nhiều, hắn muốn lập tức đi tới Thiên Nguyên địa vực cứu người, lại muốn quay về cứu người của Huyền Linh đại lục, hắn mâu thuẫn tới cực điểm.

Sau khi nghị sự chấm dứt, Lăng Tiếu hoảng hốt quay về chỗ của mình.

Lúc này Phượng Tiêm Vận nói:

- Phu quân có tâm sự?

- Không có gì!

Lăng Tiếu không muốn khiến nàng lo lắng, lắc đầu nói ra.

- Ngươi đừng lừa ta, chúng ta là lão phu thê, ngươi có chuyện gì thì ghi rõ lên mặt cả rồi!

Phượng Tiêm Vận nói.

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, nói:

- Thiên Vực hôm nay ta thấy không thể chịu được nữa rồi, ta muốn mang mọi người quay về Huyền Linh đại lục.

- Ngươi sợ chúng ta gặp chuyện không may đúng không?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

- Ân, tuy Thái Sơ lão tổ tông đã đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà Ma Hổ tộc thế đại, một khi phát sinh đại chiến ta sợ đến lúc đó không thể chiếu cố các ngươi!

Trong lòng Lăng Tiếu lo lắng nói ra.

Yên Điệp Kiều đã gặp chuyện không may, hắn thật sự không muốn có thêm nữ nhân của hắn gặp chuyện không may.

Hắn muốn các nàng trước tiên quay về Huyền Linh đại lục, đợi đến ngày sau Thiên Vực bình định thì nói tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2643 - Lĩnh Ngộ Phong Tỏa Ý Cảnh.

Dù sao Huyền Linh đại lục trong thời gian ngắn không xảy ra chuyện gì.

Đây là Lăng Tiếu suy nghĩ thật lâu mới quyết định.

- Ngươi là gia chủ, ngươi nói cái gì, chúng ta sẽ nghe theo!

Phượng Tiêm Vận ân cần nói ra.

- Ân, ngươi đi bảo mọi người tới đây, ta sẽ nói chuyện với các nàng!

Lăng Tiếu đáp.

Hôm nay Yên Điệp Kiều đã bị Ma Hổ tộc bắt làm tù binh một năm rưỡi, hắn phải giải quyết nổi lo sau này mới có thể liều lĩnh đi tới Thiên Nguyên địa vực cứu người.

Lăng Tiếu đưa chúng nữ quay về Huyền Linh đại lục một chuyến, chúng nữ không có dị nghị gì, chỉ có Vân Mộng Kỳ muốn lưu lại sóng vai chiến đấu với Lăng Tiếu!

Nàng có Huyền Vũ thần thú làm chỗ dựa, nàng có đầy đủ năng lực bảo vệ mình và giết địch.

Lăng Tiếu nghe nói Vân Mộng Kỳ có được Huyền Vũ thần thú thì kinh ngạc không thôi, đồng thời cũng cao hứng thay nàng.

Trong truyền thuyết có chín đại thần thú, hôm nay bọn họ có ba thần thú,

thật sự có được ưu thế người khác không có được.

Nếu như nói Hạ Huyên Huyên có Chu Tước thần thú thì đây là bốn loại thần thú.

Nếu như người khác biết tin tức này, chỉ sợ sẽ đỏ mắt muốn chết.

Lăng Tiếu không cự tuyệt yêu cầu của Vân Mộng Kỳ, đây là thần thú Chí Tôn đỉnh phong loại hình phòng ngự, có thể cho Vân Mộng Kỳ đứng ở thế bất bại.

Trừ Vĩnh Hằng chi thần thì không ai làm nàng bị thương được cả!

Sau khi bàn với chúng nữ, Lăng Tiếu lại bay đi.

Thời điểm Lăng Tiếu đi tới sơn mạch cũ thì đám linh thú chung quanh cảnh giác.

Lúc này có một đạo nhân ảnh đi ra, là Viên Chiến Thiên không thể nghi ngờ!

- Ngươi trở về!

Viên Chiến Thiên đạm mạc nhìn Lăng Tiếu nói một câu.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ta trở về

Hắn lại nói:

- Chúc mừng Viên huynh thực lực càng tiến một bước!

Viên Chiến Thiên không hổ là đối thủ đáng giá hắn xem trọng, nhiều năm không gặp Viên Chiến Thiên đã đạt tới Chí Tôn trung giai, tốc độ tấn giai này không phải ai cũng có thể làm được.

Lăng Tiếu biết rõ một khi Viên Chiến Thiên càng tiến một bước, trên Chí Tôn bảng sẽ có tên của hắn, đây là yêu nghiệt chiến đấu trời sinh.

- Ta vẫn không theo kịp ngươi.

Viên Chiến Thiên có chút bất mãn nói ra.

Hắn trở nên mạnh mẽ, Lăng Tiếu đã tiến vào tầng thứ khác, khiến cho hắn có cảm giác không theo kịp.

Sau đó Viên Chiến Thiên lại hỏi:

- Hắn đâu rồi? Không có trở về cùng ngươi sao?

- Hắn? Ngươi nói Vũ huynh?

Lăng Tiếu sững sờ hỏi ngược lại.

Viên Chiến Thiên gật đầu, nói:

- Ta tạm thời không đuổi kịp ngươi, nhưng mà ta nhất định sẽ phân thắng bại với hắn trước.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng nói:

- Ngươi vẫn tính tình này, nhưng mà ta không biết Vũ huynh sống hay chết ah!

Sau đó Lăng Tiếu lấy hai bình rượu mạnh ra ném một vò cho Viên Chiến Thiên, cùng uống với hắn, vừa nói chuyện Vũ Bất Phàm!

- Ngươi muốn chiến với hắn một trận, chỉ sợ không dễ dàng ah!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

- Sẽ có cơ hội, hắn tuyệt đối không phải loại đoản mạng!

Viên Chiến Thiên không có cảm tình gì với Vũ Bất Phàm, nói chuyện rất lạnh nhạt.

Lăng Tiếu cười cười không nói chuyện này, ngược lại nói sang chuyện khác.

- Ta ý định mang theo người quay về Huyền Linh đại lục, ngươi có tính toán gì không?

- Ta chỉ muốn chiến đấu tôi luyện chính mình, sớm ngày đạt tới mức độ có thể chiến một trận với ngươi!

Viên Chiến Thiên nói chuyện rất ngay thẳng.

- Vĩnh Hằng chi thần còn không phải chúng ta có thể chống lại, chỉ có chết mà thôi.

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

- Chỉ có tìm đường sống trong cõi chết!

Viên Chiến Thiên đáp.

Hắn nói lời này là muốn lưu lại cùng tác chiến với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biết rõ Viên Chiến Thiên tâm tính như vậy, không nói gì thêm.

Ngày khác khai chiến, Thái Sơ lão tổ tông đối phó Ma Hổ tộc Khương Tà Vương, còn cần người khác tiêu diệt người Ma Hổ tộc.

Viên Chiến Thiên lưu lại trợ giúp hắn cũng tốt.

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên nói chuyện nửa ngày rồi rời đi.

Hiện tại trong tộc còn không có lập tức quay về Huyền Linh đại lục, hắn còn có một chút thời gian, tiến về tộc địa của Hồn tộc.

Hôm nay Hồn tộc đã dần dần sống lại.

Lúc trước thực lực bọn họ vẫn nhỏ yếu, hiện tại đã không thua gì võ giả các nơi của Thiên Vực.

Bọn họ chính là cổ tộc, hồn lực mạnh hơn người khác nhiều, đây cũng là nguyên nhân bọn họ tiến giai nhanh hơn người thường.

Cho dù là võ giả gì, chỉ cần thần hồn cường đại sẽ có ích lợi trong tu luyện.

Hồn tộc tộc địa chính là tộc địa của U Ảnh tộc, đây là nơi non xanh thủy tú, linh khí sung úc, chợt có linh thú bay vút qua, là bảo địa tu luyện khó có được.

Ở chỗ này không ít người Hồn tộc đang cố gắng tu luyện, tinh thần bọn họ chuyên chú không buông lỏng.

Nơi này có cấm chế phòng ngự bảo vệ, nếu không phải Lăng Tiếu thần niệm

đầy đủ cường đại, hắn cũng không phát hiện tình huống trong tộc địa Hồn tộc.

- Người nào!

Một tiếng quát như sấm vang lên.

Một thân ảnh xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu không xa.

- Là ta, không cần khẩn trương!

Lăng Tiếu lạnh nhạt đáp.

- Đại ca!"

Người nọ nhìn thấy Lăng Tiếu thì kêu lên.

Người này chính là Lăng Tiếu lúc trước ở ngoại vực gặp được, là Hồn Diệt, hắn bị Lăng Tiếu an bài trở về hỗ trợ người Hồn tộc tu luyện.

Trong lòng Hồn Diệt vẫn muốn sám hối chuyện lúc trước, đối với Lăng Tiếu an bài tự nhiên không có dị nghị gì, lập tức quay về mang toàn bộ sở học dạy cho tộc nhân, cũng xuất ra không ít thần vật trợ giúp bọn họ tu luyện.

Hôm nay Hồn tộc đã có tộc nhân thực lực Thần Vương xuất hiện.

- Ngươi đừng gọi ta là đại ca, nghe rất không thoải mái!

Lăng Tiếu mất tự nhiên nói ra.

Hắn ngay cả mình cũng không thể xác định được có phải là Hồn Phong

chuyển thế hay không, hắn là người trẻ tuổi bị một người mấy chục vạn tuổi gọi đại ca, thật sự cảm thấy rất áp lực.

- Không, ngươi là đại ca của ta chuyển thế, bằng không thì ngươi có thể được bổn mạng thần khí tán thành.

Hồn Diệt kiên trì nói ra, hắn còn nói:

- Đại ca, Vĩnh Hằng chi thần hiện thế ngươi có nghe nói không? Thiên Long Môn đã...

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu nói:

- Việc này ta đã biết rõ, ta vừa từ Thiên Long Môn tới.

Hắn còn nói:

- Ta tới đây là vì chuyện này, chúng ta xuống dưới rồi nói sau.

- Tốt, ngươi tới đúng lúc, đám thỏ con này thừa nhận ta là lão tổ tông, tuy bọn chúng phục tùng dạy bảo, nhưng mà chỉ tín ngưỡng một mình ngươi thôi.

Hồn Diệt đáp.

- Lão tổ tông trở về, quá tốt, mọi người nhanh bái kiến lão tổ tông.

- Thật sự là lão tổ tông, nhiều năm không gặp, còn tưởng rằng hắn rời bỏ chúng ta rồi.

- Lão tổ tông nhất định sẽ trở về bảo vệ an nguy của tộc ta, hắn thật tốt với chúng ta.

- Cũng đúng mà, nếu như không có lão tổ tông, làm gì có Hồn tộc chúng ta ngày nay.

Lăng Tiếu lại vào Hồn tộc, cơ hồ tất cả mọi người của Hồn tộc nhao nhao quỳ xuống đất thành kính đón chào hắn, bọn họ thần sắc nhìn qua Lăng Tiếu tràn ngập thành kính.

- Thấy không, bọn họ nhiệt tình với ngươi là hoàn toàn tâm phục khẩu phục đấy.

Hồn Diệt hâm mộ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2644 - Thần Hồn Phân Thân Bị Hủy. (1)

Lăng Tiếu nói:

- Chỉ cần ngươi một lòng vì sự phát triển của tộc, tương lai bọn họ cũng thành kính với ngươi.

- Ngươi yên tâm đi, chỉ cần lão già ta không có chết, cả đời này sẽ hiến cho tộc nhân chuộc tội.

Hồn Diệt vô cùng trịnh trọng nói ra.

Lăng Tiếu cũng không có nói cái gì nữa, bảo mọi người đứng len e, hơn nữa còn đi tới từng chỗ mời bọn họ.

Lăng Tiếu thấy bọn họ và nhìn thấy người Kim tộc đều có cảm thụ như nhau, đều là thân thiết phát ra từ nội tâm.

- Sư phó!

Vân Thiên mang theo vẻ kích động quỳ trước mặt Lăng Tiếu và chào hỏi.

Lăng Tiếu vỗ mái tóc bạc trắng của Vân Thiên và kéo hắn đi.

- Rất tốt, những năm gần đây ngươi tu luyện rất khắc khổ, không ngờ đã đạt tới Thần Vương rồi.

Vân Thiên là một trong hai đệ tử Lăng Tiếu thu nhận, hắn bây giờ đã có thành tựu Thần Vương rồi.

Tốc độ này không thua kém gì thần thể chính thức cả.

- Đa tạ sư phó khích lệ!

Vân Thiên cười nhạt đáp.

Hắn bình thường đối xử mọi người lạnh nhạt, chỉ có trước mặt Lăng Tiếu mới thấy có nụ cười.

Mà Hồn Diệt ở bên cạnh thở dì, nói:

- Xem ra tiểu tử này rất tôn kính với đại ca a, ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười đấy.

Lăng Tiếu không cách nào giải thích cho Hồn Diệt chuyện bi thương của Vân Thiên, hắn nói sang chuyện khác và giới thiệu với người Hồn tộc về Hồn Diệt lần nữa, nói cho bọn họ biết Hồn Diệt cũng là lão tổ tông của bọn họ.

Hồn Diệt xem như chính thức được người Hồn tộc tán thành, trong lòng lão kích động và xấu hổ.

Năm đó hắn truyền sai tin tức khiến cho Hồn tộc thiếu chút nữa bị diệt tộc, hôm nay nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là được tộc nhân tán thành, dù hiện tại trong tộc chỉ còn đám tiểu bối, nhưng mà cũng làm cho hắn dễ chịu hơn.

Lăng Tiếu đến nghị sự đường của Hồn tộc và triệu tập một ít người bối phận cao của Hộc tộc tới.

Hắn lúc này chủ yếu nghe tình huống phát triển của Hồn tộc hôm nay, mặt khác còn khuyên bảo bọn họ một phen, không cần thiết bại lộ thân phận Hồn

tộc của mình ra.

Ma Hổ tộc thế đại, bọn chúng đã từng có thù cũ với Hồn tộc, nếu như bọn chúng biết có tộc nhân Hồn tộc còn sống, bọn chúng chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt người Hồn tộc.

Lăng Tiếu cũng không có ở trong Hồn tộc bao lâu và rời đi.

Hắn không có ý định mang bọn họ rời đi, bởi vì Ma Hổ tộc không có khả năng tàn sát sạch người ở Thiên Vực, chỉ cần bọn họ không bại lộ thân phận thì không có gì phải lo lắng.

Lăng Tiếu vốn định đến Liệt Viêm thương minh một chuyến, nhưng mà thời gian cấp bách nên hắn buông tha đi.

Hắn tin tưởng Liệt Viêm thương minh đã biết rõ mình phải nói.

Hắn một đường dùng tốc độ nhanh nhất lao tới Vạn Yêu sơn mạch.

Lần này tới nhờ đại địch năm đó, Lăng Tiếu cần Quỷ Hồn trợ giúp.

Quỷ Hồn không có lực lượng thuộc tính, nhưng mà hồn lực của chúng lại là thiên phú, không phải người bình thường có thể ngăn cản được, muốn nó tới phối hợp diệt sát Chí Tôn Thủy Thần khác là quá thích hợp.

Quỷ Hồn cảm nhận được Lăng Tiếu triệu hoán, lập tức từ trong Quỷ Hồn Sơn lao ra ngoài..

Nó lăng không chạy đi, bộ dáng như u hồn lập lòe, ánh mắt của nó tỏa ra khí tức khiếp người, cái sừng của nó có hồn lực ti tí quấn quanh, thường nhân căn bản khó phát giác được.

- Xuyyyyyy, lão đại sao ngươi tới đây?

Quỷ Hồn vô cùng hưng phấn kêu to.

- Ta tới thăm ngươi một chút có tiến giai thành công hay không, xem ra ngươi đã trở thành vương chính thức rồi!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ sừng của Quỷ Hồn.

Quỷ Hồn có một sùng và đây là nơi mẫn cảm nhát, cũng không phải là ai cũng có thể đụng.

Lăng Tiếu sờ được là có giao tình với Quỷ Hồn, tuyệt không phải như bình thường.

- Nhờ có lão đại dẫn ta xông xáo một phen mới có thể vượt qua giới hạn.

Quỷ Hồn đáp.

- Vậy sao? Vậy ngươi có bằng lòng theo ta ra ngoài lưu lạc không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Lão đại ngươi gọi ta đi đâu?

Quỷ Hồn rất dứt khoát.

- Rất tốt, nhưng mà lúc này đây có thể sẽ chết!

Lăng Tiếu lại nói.

- Chết không có gì phải sợ!

Quỷ Hồn đáp.

Lăng Tiếu rất hài lòng với Quỷ Hồn, nó vẫn phi thường đáng tín nhiệm như trước.

Lăng Tiếu cỡi Quỷ Hồn chạy thật nhanh tới một hướng của Vạn Yêu Sơn mạch.

Đi tới khu vực của thụ yêu và huyễn thụ yêu.

Hai chủng yêu loại này không có bị diệt tuyệt, đương nhiên còn có một ít chạy thoát, nhưng mà vương của chúng đã chết, chúng cũng tán loạn các nơi để sinh tồn.

Ở chỗ này có một gốc cây che trời, toàn thân màu xanh lá, rễ cây cuồn cuộn, khí tức sinh mệnh nồng đậm xông vào mũi.

Gốc cây này so sánh với các gốc cây chung quanh thì nhỏ hơn, chỉ chừng vạn tuổi, nhưng không ai sẽ nghĩ tới gốc cây này chín là một trong chín loại thần thụ, Bất Tử Thần Thụ.

Lúc Lăng Tiếu cùng Quỷ Hồn đi tới trước gốc cây này, Lăng Tiếu lập tức ngưng ra một long trảo bắt lấy thân gốc cây này.

Long trảo vô cùng khổng lồ, có thể bóp nát mười ngọn núi cũng không thành vấn đề.

Thần thụ này dường như đang run rẩy một chút, nó rõ ràng tự động co rút lại, trong chớp mắt liền biến nhỏ rất nhiều, cuối cùng biến thành lão đầu tử màu xanh lá.

- Ta nói tiểu hữu ngươi tới đây khi dễ lão đầu khọm khẹm ra làm cái gì!

Lục Ông liên tục tránh né và quát.

- Ha ha, ta thấy ngươi càng già càng dẻo dai, muốn luận bàn một chút.

Lăng Tiếu thu hồi lực lượng cười nhạt nói.

- Ai muốn luận bàn cùng ngươi, lão đầu tử ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Lục Ông tức giận nói.

Lăng Tiếu im lặng, trong lòng nghĩ thầm:

- Bất Tử Thần Thụ, cũng sợ chết? Chuyện này quá không có thiên lý a.

- Lục lão những năm qua trôi qua thoải mái chứ?

Lăng Tiếu vẻ mặt tươi cười nhìn qua Lục Ông nói.

Lục Ông nhìn thấy nụ cười của Lăng Tiếu thì nó sợ hãi rồi, nó ở chung với Lăng Tiếu không ít năm, quá hiểu về Lăng Tiếu, nụ cười này chính là nụ cười xảo trá.

Lục Ông cúi người thấy, cho thấy bộ dáng suy yếu và thở dài, nói:

- Ai, lão phu lúc trước mang nửa viên Bất Tử chi tâm giao cho ngươi, đây là nửa cái mạng của ta đấy, thời gian này đầy đủ cho ta khôi phục rồi, ít nhất cũng phải mấy vạn năm sau ta mới có tiếp.

Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Mấy vạn năm, thời gian thiệt tình là không ngắn ah!

Hắn lại nói:

- Cũng không biết ta có thể chờ lâu như vậy không, lần này đến đây chỉ sợ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt.

Lục Ông kinh ngạc nói:

- Tiểu hữu sao lại nói lời này?

- Ngươi ở nơi này có chỗ không biết, nhân tộc của chúng ta xuât hiện Vĩnh Hằng chi thần, không phải thần minh có lực lượng vượt qua tất cả mọi người đâu, hắn có được lực lượng hủy diệt tất cả đấy, hắn là địch nhân của ta, ta ở trong tay của hắn không tiếp được một chiêu, hôm nay hắn muốn tiêu diệt tộc nhân của ta, ta không thể không quay trở lại cứu viện, cho nên... Lần này gặp mặt về sau chỉ sợ khó gặp lại!

Lăng Tiếu đắng chát nói ra.

Lục Ông nói:

- Thực sự có nhân loại thực lực như vạy sao?

- Đương nhiên, hắn muốn thống nhất tất cả địa bàn của nhân loại, chúng ta không có người nào là đối thủ của hắn, chống lại hắn hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng mà không phải là không thể đối mặt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2645 - Thần Hồn Phân Thân Bị Hủy. (2)

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hắn còn nói:

- Tốt, nhìn thấy Lục lão ngươi ở nơi này bình yên vô sự thì ta cũng yên lòng, ta và Quỷ Hồn quay về tộc địa, ngươi bảo trọng.

Dứt lời Lăng Tiếu cưỡi Quỷ Hồn chuẩn bị rời đi!

Lục Ông cùng chung hoạn nạn với Lăng Tiếu nhiều năm, nghe được Lăng Tiếu có khả năng nguy hiểm tính mạng, ngày sau rất khó lại đi tới đây gặp nó, nó vô cùng khó chịu.

Nó kêu lên.

- Tiểu hữu, ta và ngươi giao tình nhiều năm, nhưng mà nhân loại ngươi không đối phó được, lão hủ tự nhiên cũng bất lực, như vậy đi, ta ở đây có một ít nhũ thụ, thụ quả cho ngươi, hy vọng vào thời khắc mấu chốt có thể giúp ngươi một tay.

Dứt lời Lục Ông mang ra một ít nhũ thụ, thụ quả, rễ cây ba phần.

Lăng Tiếu nhìn lại, trong lòng khinh bỉ Lục Ông.

- Lão gia hỏa này vẫn luôn keo kiệt.

- Lục lão một chút này ngươi giữ lại đi, chúng sao có thể cứu mạng của ta chứ.

Lăng Tiếu nói.

Mặc cho ai đều nhìn ra Lăng Tiếu đang ghét bỏ số lượng này rất ít a.

Lục Ông khẽ cắn môi lại lấy ra hai phần.

- Đây là cực hạn của ta, bằng không thì lão hủ thật phải chết không thể nghi ngờ.

- Ai, Lục lão ta biết rõ ngươi tu hành không dễ, nhưng mà lần này ta đi đối phó nhân loại mạnh nhất, là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thân phân của ta có khả năng phải chết, chút nhũ thụ, thụ quả, rễ cây này có thể cứu bao nhiêu người chứ?

Hắn dừng một chút và nói:

- Như vậy đi, ngươi giao tất cả năm mươi phần cho ta, lúc này mới thể hiện ra giao tình nhiều năm giữa ta và ngươi.

Sắc mặt Lục Ông càng trở nên xanh hơn, đây quả thực là muốn mạng già của hắn mà.

Nhưng mà nghĩ tới Lăng Tiếu khả năng thực sẽ chết, mà tộc nhân của hắn sẽ không ổn, hắn lại cắn răng nói:

- Tất cả mười phần là cực hạn của ta, bằng không lão hủ cũng không có biện pháp.

- Tất cả mười phần quá ít, nếu ngươi khó xử như vậy, vậy tất cả bốn mươi lăm phần đi, ngươi biết, ta là người rất thông tình đạt lý a.

- Ai nha, tiểu hữu ngươi muốn mạng của lão hủ mà, tối đa mười lăm phần,

chứ không thể nhiều hơn nữa.

- Mộc thuộc tính nơi này nồng đậm như vậy, thích hợp cho ngươi tu luyện nhất, nhiều hơn nữa cũng chỉ bổ vài năm là có trở về, làm gì nhỏ mọn như vậy chứ, ngươi không quan tâm giao tình của chúng ta sao?

Trải qua Lăng Tiếu cùng Lục Ông một phen cò kè mặc cả thì Lục Ông cuối cùng cũng giao ra ba mươi phần bất tử thần vật cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhanh như thiểm điện lấy bất tử thần vật tới tay, nói:

- Đa tạ Lục lão, nếu ngày khác ta không chết, tất nhiên sẽ mang mộc thuộc tính Thủy Nguyên Thạch tới cho ngươi, xem như báo đáp.

Dứt lời Lăng Tiếu thúc giục Quỷ Hồn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lục Ông sững sờ một chút, hắn vô cùng đau đớn nói:

- Ai nha, lại bị cái này tiểu hữu lừa gạt, đúng là quá giảo hoạt mà.

Lục Ông nhìn thân ảnh Lăng Tiếu rời đi thì khẽ thở dài, nói:

- Đại kiếp nạn buông xuống, hy vọng giúp tiểu hữu ngươi việc này, bảo trọng!

Lăng Tiếu rời khỏi Vạn Yêu Sơn mạch, đi tới Thiên Tước địa vực, vốn còn định đi Man tộc một chuyến, lại đi tới Vạn Thú sơn mạch tìm được Hạ Huyên Huyên.

Ngay sau đó lại cùng Hạ Huyên Huyên chạy tới Niết Bàn không gian.

Lăng Tiếu bảo Hạ Huyên Huyên triệu hoán thần thú Chu Tước ra, hắn cũng

gọi bại gia tử ra.

Rất nhanh, Lăng Tiếu lại từ Thiên Tước địa vực đi về Vọng Long Sơn mạch.

Đám người Lăng Tiếu đang định đi cùng Lăng Vô Địch trở về Huyền Linh đại lục.

Không ngờ thời điểm này Thiên Long địa vực có ma vân che lấp mặt trời, lỗ đen xoay chuyển nhanh chóng không ngớt, phạm vi trăm vạn dặm bị che phủ khiến cho mọi người khiếp sợ

- Đây... Là Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần, hắn... Hắn lại xuất hiện, trời ạ!

- Chẳng lẽ hắn thực bỏ qua Thái Sơ lão tổ sao? Thật sự là quá đáng giận, hy vọng lão tổ tông lần này phải tiêu diệt hắn.

- Đúng vậy, phải tiêu diệt ma quỷ này, còn có thái bình của Thiên Vực, thù của Thiên Long Môn chúng ta phải báo!

- Mau nhìn, bên kia có thật nhiều thiên lôi giáng xuống, thiên lôi này còn mang theo lực lượng hỗn độn, ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao lại xuất hiện hai dị tượng khủng bố như vậy, chẳng lẽ có kinh biến hay sao?

Vốn ma vân che trời, lỗ đen hàng thế, sau lại có hỗn độn thiên lôi, van lôi giáng xuống như ngày tận thế, cảnh này khiến nhiều người khủng hoảng.

Bỗng nhiên giữa Vọng Long sơn mạch có long ngâm vang vọng, một viễn cổ cự long đáng sợ từ dưới đất bay lên, dị tượng trùng thiên.

- Khương Tà Vương ngươi thật lớn mật!

Lăng Thái Sơ quát lên.

Trong nháy mắt, một đám kim quang tỏa ra bốn phía, từng đạo kim sát khí hóa thành ngàn vạn thương ảnh, long ảnh cũng lao thẳng qua thiên lôi và lỗ đen.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ giao thoa phát ra tiếng chấn động đáng sợ, bầu trời bị đánh xuyên qua từng lỗ lớn, vô số dư âm ảnh hưởng còn lại có thể hủy diệt cả thiên địa.

Vọng Long Sơn mạch lúc này có nhiều hào quang lưu chuyển ngăn cản tất cả lực lượng giáng xuống.

Đây rõ ràng là cấm chế phòng ngự do Lăng Thái Sơ bố trí từ sớm.

Trên chín tầng trời, ma vân lỗ đen thu liễm, hỗn độn thiên lôi dần dần yên ổn lại.

Một người giống như có ma vân bao phủ, thấy không rõ bộ dáng của hắn, một đạo khí tức tà ác hiện ra không ngớt, ở bên cạnh có Hắc Ma hổ hoàng nhìn chằm chằm bên này, tên còn lại là nam nhân trẻ tuổi, hắn cầm hỗn độn lôi thương, đang mặc hỗn độn lôi y, giống như lôi thần hàng lâm mang theo khí thế uy chấn thiên địa.

Đây rõ ràng là hai tên Vĩnh Hằng chi thần, theo thứ tự là Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương.

Hai tộc này vốn là tử địch, hôm nay lại liên hợp cùng một chỗ, đúng là quá khó tin.

Giữa Kim tộc, tất cả mọi người lo lắng.

Lăng Vô Địch, Lăng Thái Mông, Lăng Tiếu thì cùng tụ tập một chỗ.

Khí tức của Lăng Vô Địch lộ ra ngoài, một đạo khí thế tuyêt đỉnh bắn ra, chín đầu long ảnh quấn quanh người hắn, hắn lẩm bẩm.

- Đây là Vĩnh Hằng chi uy sao? Quả nhiên có thể che đậy tất cả.

Lăng Thái Mông kinh ngạc nhìn qua Lăng Vô Địch, hắn cảm thấy cháu trai này mang tới vài phần uy áp cho hắn.

- Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng đã đến, nhưng mà tên còn lại cùng đi với hắn hẳn là Vĩnh Hằng chi thần sao? Nếu như thế thì chúng ta sao ngăn cản được?

Lăng Thái Mông nhíu mày thở dài.

Lăng Tiếu lại nói:

- Thái Sơ lão tổ có long hoàng tương trợ, nghĩ tới chắc cũng ứng phó được.

Lăng Tiếu không có ngờ tới Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần mang giúp đỡ đến, nội tâm của hắn vô cùng lo lắng, nếu như lão tổ tông chống đỡ không được thì Kim tộc chắc chắn bị diệt.

- Hy vọng thật sự có thể trụ vững được, bằng không ta cũng chỉ thề sống chết đánh một trận!

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

Hắn có hỗn độn thế giới chi lực miễn cưỡng có thể ngăn cản được lực lượng phân thân của Vĩnh Hằng, nhưng mà thật sự đánh một trận với người ta

chẳng khác gì lấy trúng chọi đá.

Nhưng mà cho tới bây giờ bọn họ đã không có lựa chọn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2646 - Chữa Trị Tổn Thương Thần Hồn.

- Lăng Thái Sơ, hôm nay tử kỳ của ngươi tới rồi, ha ha!

Khương Tà Vương nhìn qua Lăng Thái Sơ nhe răng cười nói.

Thần sắc Lăng Thái Sơ vô cùng thong dong, nói:

- Lúc trước ta có thể bức lui ngươi, hôm nay càng có thể diệt ngươi.

Hắn lại nhìn qua Lôi Chiến Dương, nói:

- Các hạ là người phương nào, vì sao lại xen vào ân oán của hai tộc chúng ta? Ma Hổ tộc dã tâm bừng bừng, muốn diệt vạn tộc thống nhất Thiên Vực, chúng ta lẽ ra phải cộng đồng đối phó chúng mới đúng.

- Ha ha, nói ra thạt êm tai, nhưng mà... Tương lai Thiên Vực phải do Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc cùng chống đỡ, nếu như ngươi thức thời thần phục, bằng không hôm nay Kim tộc các ngươi nhất định toàn bộ bị tiêu diệt!

Lôi Chiến Dương cười lạnh nói ra.

- Lôi tộc? Nam vực Lôi tộc? Các ngươi muốn nhúng tay vào Thiên Vực?

Lăng Thái Sơ trầm giọng nói.

- Đúng vậy, nếu ngươi đã biết ta là người Lôi tộc, vậy thúc thủ chịu trói đi, niệm tình ngươi và bọn họ là Vĩnh Hằng cảnh, thật sự không đành lòng diệt trừ ngươi!

Lôi Chiến Dương từ trên cao nhìn xuống.

- Đã như vầy thì ta không còn gì để nói, Lăng Thái Sơ ta từ khi xuất đạo tới nay chưa từng sợ ai, hai người các ngươi cùng lên đi, ta sẽ tiễn các ngươi lên tây thiên!

Lăng Thái Sơ tức giận quát một tiếng, Long khí lập tức từ trong người bắn ra ngoài, lực lượng cực kỳ khủng bố, khóa chặt Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương.

Thời điểm này hắn phải bức hai người ra khỏi Thiên Vực, bằng không Thiên Long địa vực và Thiên Vực sẽ bị hủy diệt trong cuộc chiến đấu của bọn họ.

- Đối phó ngươi mình Lôi Chiến Dương ta là đủ rồi!

Lôi Chiến Dương tóc tím bay lên, lôi thương run run, vạn lôi hàng lâm đánh lên người Lăng Thái Sơ.

Vô số hỗn độn thiên lôi và hỏa diễm hàng lâm, mỗi một đạo có thể tiêu diệt Chí Tôn đỉnh phong!

Lăng Thái Sơ hóa thân thành kim sát chi thần, vạn đạo kim quang ngăn cản thiên lôi giáng xuống..

Thực lực của hai người tương đương, nhưng mà lôi lực thì mạnh hơn một phần, ngay từ đầu liền xuất hiện áp chế kim sát chi lực rồi.

- Lôi huynh trước chém Lăng Thái Sơ trước, sau đó ta đi bắt Lăng Tiếu ra, chính là tiểu tử này đã phá hư tình hữu nghị của hai tộc chúng ta! Hắn còn hai lần hủy tộc địa của ta, ta sẽ luyện hóa hắn bảy bảy bốn mươi chín ngày tới chết!

Khương Tà Vương cười lạnh một tiếng, lại bay tới địa bàn của Kim tộc.

Nghe hắn nói thì Lăng Tiếu chính là mấu chốt cừu hận của Ma Hổ tộc cùng Lôi tộ.

Kỳ thật mấu chốt này từ lâu bọn họ đã hiểu rõ, nhưng mà hai tộc kết thù quá sâu, cho dù biết có người gài bẫy nhưng vẫn kiên trì như trước.

NHưng mà tổ địa của Ma Hổ tộc đúng là bị người của Lôi tộc hủy, mà Ma Hổ tộc cũng chém không ít người Lôi tộc, muốn hóa giải ân oán này đúng là không dễ.

Nếu không phải không lâu lúc trước Lôi Chiến Dương đi tới Thiên Vực, bọn họ cũng không hóa giải ân oán này, hơn nữa đạt thành hiệp dễ dàng như thế.

Bởi vì hai người là Vĩnh Hằng chi cảnh, trừ phi là giao thủ sinh tử, bằng không ai cũng không cường đại hơn ai.

Vì vậy Khương Tà Vương đưa ra yêu cầu cùng Lôi tộc cộng đồng thống trị Thiên Vực.

Thiên Vực phân ngũ vực địa linh nhân kiệt, mỗi một đời đều xuất hiện không ít nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Nếu như hai người cùng thống trị Thiên Vực, những thiên tài như vậy xuất hiện sẽ do bọn họ khống chế, tộc lực sẽ tăng lên đỉnh cao.

Lại nói hai người đều có cùng một mục tiêu, đó chính là bắt Lăng Tiếu tiết hận.

Ai kêu Lăng Tiếu chính là mấu chốt cừu hận của hai tộc bọn họ cơ chứ.

Thời điểm Khương Tà Vương muốn lao xuống thì Lăng Thái Sơ quát:

- Long hoàng ngăn hắn lại!

Ở xa có tiếng long ngâm vang vong, một đạo kim quang lao thẳng tới Khương Tà Vương, long khẩu ẩn chứa long châu, lực lượng bộc phát đến một trăm năm mươi lần, lực lượng đáng sợ bao phủ Khương Tà Vương và con Hắc Ma hổ hoàng.

Lần này viễn cổ cự long đã dùng long châu, lần giao thủ lúc trước hai lão long vương của chúng mất mạng, lúc này nó tuyệt đối không buông tha cho Hắc Ma hổ hoàng, cho nên nó vừa ra tay là sử dụng long châu.

Long tộc chính là chủng tộc chiến đấu cường đại nhất thiên địa, trong cùng giai nó không có đối thủ.

Trước mắt Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng cũng không dám tự đối phó long hoàng, sợ bị đánh bại từng cái.

Khương Tà Vương đánh ra ma chưởng, Hắc Ma hổ hoàng đã ăn thiệt thòi qua nên không dám khinh thường, nó bắn năng lượng ra cùng ngăn cản lực lượng của long hoàng.

Đại chiến khiến thiên địa này chấn động không ngớt.

Một ít người phi hành ở địa vực xa xôi bị dư âm ảnh hưởng nổ chết, càng có không ít người đang sử dụng trận pháp không gian nổ chết trên đường, phạm vi trăm vạn dặm chung quanh khu vực chiến đấu trở thành cấm khu, lập tức có rất nhiều võ giả bình dân mất mạng.

Đây là chiến đấu của Vĩnh Hằng, có thể nói là thiên tai khủng bố.

Lăng Thái Sơ toàn lực bộc phát, mấy chục lần chiến lực bức Lôi Chiến Dương ra ngoài ngoại vực.

Mà long hoàng đối chiến Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng cũng lui ra ngoài ngoại vực.

Trên địa bàn Kim tộc, mỗi Chí Tôn Thủy Thần nhìn thấy dư âm chiến đấu, bởi vì bọn họ biết rõ không cách nào ngăn cản dư âm chiến đấu, cùng đi ra ngoài chỉ có chết vô ích.

- Cuộc chiến Vĩnh Hằng! Ta phải nhanh chóng đạt tới bước này!

Lăng Vô Địch ngửa mặt lên trời quát một tiếng, thân thể trở nên rực rỡ, hắn giống như đế vương hàng lâm, long uy từng trận.

Hắn muốn lao ra ngoài ngoại vực muốn xem cuộc chiến Vĩnh Hằng!

Lăng Thái Mông, Lôi Vạn Quân và Thanh Minh vội vàng áp chế hắn, không cho hắn làm ẩu!

- Vô Địch, cuộc chiến Vĩnh Hằng không phải do chúng ta có thể tham ngộ, ngươi nên ở lại chỗ này, yên lặng chờ Thái Sơ thúc trở về, hắn nhất định sẽ truyền dạy cho ngươi cách đột phá Vĩnh Hằng!

Lăng Thái Mông quát.

Lôi Vạn Quân cũng nói:

- Đúng vậy a lão đại, ngươi tạm thời nhẫn nại, dùng cảnh giới của ngươi hôm nay muốn bước vào Vĩnh Hằng cũng không còn xa, làm gì mạo hiểm đi xem cuộc chiến, như vậy được không bù mất!

Lăng Vô Địch không cam lòng thu liễm khí tế, sau đó mới khẽ thở dài, nói:

- Vĩnh Hằng, Vĩnh Hằng, thật sự muốn bước ra bước này dễ vậy sao?

Thời điểm này Lăng Thần quát lên:

- Tiếu đệ ngươi làm cái gì vậy!

Chỉ thấy Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long mang theo Vân Mộng Kỳ bay qua một hướng.

Thời điểm Lăng Thần kinh hô, Lăng Tiếu đã cùng Vân Mộng Kỳ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long đi xa.

Lôi Vạn Quân lập tức nghi ngờ nói

- Chẳng lẽ tiểu tử này lâm trận bỏ chạy?

Lăng Thần nói:

- Tiếu đệ hắn không phải loại người như vậy, những năm gần đây hắn ở trong tộc và Thiên Long Môn làm ra nhiều cống hiến, hắn cũng không phải kẻ tham sống sợ chết.

Lăng Bác cũng phụ họa:

- Đúng vậy, Tiếu nhi vì gom góp Thủy Nguyên Thạch, nhiều năm lưu lạc ở ngoại vực, bằng lực lượng của một mình hắn đã gom được sáu loại Thủy Nguyên Thạch, gian nguy trong đó có thể nghĩ, hôm nay trong tộc đại nạn, hắn không phải là lâm trận bỏ chạy, có lẽ hắn nghĩ ra cái gì đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2647 - Người Lôi Tộc Tới.

- Đúng vậy, Tiếu nhi làm người ta vẫn biết một ít, hắn từng cùng chúng ta bức lui người Ma Hổ tộc, về sau lại dẫn người Lôi tộc hủy tộc địa của Ma Hổ tộc, hắn lá gan rất lớn, xác thực không phải người sợ chết!

Lăng Thái Mông cũng đứng ra nói thay cho Lăng Tiếu.

Lôi Vạn Quân lúc này á khẩu không nói gì được.

Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu hậu bối này trong tộc lại có nhân duyên tốt như thế, hắn mới hoài nghi nhưng đã bị nhiều người phản bác rồi.

Lăng Vô Địch cũng vô cùng kinh ngạc, hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

- Không nghĩ tới đến bây giờ rõ ràng đồng thời có ba gã Vĩnh Hằng chi thần xuất thế, thật sự là thật là làm cho người ta khó có thể tin, hẳn là này thiên địa biến sao?

Lăng quá vô địch than nhẹ một câu, đón lấy còn nói

- Hôm nay Thái Sơ thúc lấy một địch hai tình huống không nên lạc quan, chúng ta nhất định phải đi làm chuẩn bị!

- Hiện tại đang chuẩn bị cái gì! Đại ca hắn nắm giữ Kim Long Đàn, dùng một địch hai không có gì cả, nhưng tin tưởng hắn đứng ở thế bất bại.

Lăng Thái Mông nhíu mày nói.

Ở ngoại vực ba Vĩnh Hằng chi thần cùng với hai đầu thần thú đang chiến đấu dữ dội.

Nơi này có lỗ đen, hỗn độn thiên lôi và kim sát không ngừng ma sát với nhau, mỗi một chủng đều mang theo lực lượng tuyệt cường của thế gian.

Chúng tràn ngập phạm vi trăm vạn dặm chung quanh, chúng giao thoa không ngớt, các loại chiêu thức thiên kỳ bách quái không ngừng hiện ra.

Lăng Thái Sơ cùng Lôi Chiến Dương đối chiến mới đầu thì Lôi Chiến Dương dùng hỗn độn thiên lôi áp chế nên hơi kém.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ là người Kim tộc, sau khi hắn tăng thực lực lên thì kim sát không gian của hắn diễn biến mạnh hơn thiên lôi không gian của Lôi Chiến Dương nhiều lắm.

Hỗn độn thiên lôi có ưu thế là lực lượng hủy diệt, mà kim sát chi lực hơi kém một ít, nhưng mà nó khổng lồ hơn thiên lôi không gian.

Chỉ thấy Lăng Thái Sơ vận dụng kim sát không gian hóa thành ngàn vạn con kim long, kim thương ngăn cản rất nhiều hỗn độn thiên lôi, càng càng không ngừng đánh thẳng vào Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương tóc tím bay múa, trong tay cầm hỗn độn lôi thương, mỗi một đầu kim long, kim thương đánh tới đều bị hắn đánh tan.

Thần sắc hắn thong dong, trên mặt mang theo nụ cười khinh miệt, dường như không đặt Lăng Thái Sơ vào mắt.

- Người Kim tộc các ngươi có thể tăng chiến lực, ngay cả không gian chi lực cũng tăng lên, nhưng mà còn chưa đủ nhìn!

Lôi Chiến Dương cười lạnh một tiếng, hỗn độn thiên lôi thu liễm, hóa thành một lôi đình hình người phóng thẳng về phía Lăng Thái Sơ.

Rất nhiều kim sát không gian ngưng thực lại đối kháng với thiên lôi hình người!

Lôi Chiến Dương đang có ý định đối chiến trực tiếp với Lăng Thái Sơ, là thời điểm phân thắng bại..

Lăng Thái Sơ ánh mắt bức người, hắn múa kim thương như kim long đánh thẳng vào người Lôi Chiến Dương, hắn giận dữ hét:

- Thiên lôi được gọi là lực lượng chính khí, nhưng mà các lại kết minh với thế hệ tà ác Ma Hổ tộc, hôm nay ta sẽ tru diệt ngươi.

Hai đại Vĩnh Hằng chi thần lực lượng giao thoa cùng một chỗ, từng tiếng nổ tung vang vọng không dứt.

Trong nháy mắt bọn họ giao thủ hơn trăm chiêu, mỗi một chiêu đều dùng toàn lực, cùng chém giết lẫn nhau.

Hai người thực lực tương đương, muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn là không thể nào.

Bên kia viễn cổ cự long cũng thu long châu lại, tuy chiến lực của nó đáng sợ rất nhiều ma vân lỗ đen bị nó dùng thân thể đánh nát, rất nhiều lực lượng ăn mòn không có tổn thương tới thân thể của nó.

Mà Hắc Ma hổ hoàng thỉnh thoảng di động cũng xông thẳng vào viễn cổ cự long, nhưng mà huyết mạch chi lực của nó kém hơn, tuy đạt tới cấp độ viễn cổ nhưng làm gì là đối thủ của cự long chứ.

Viễn cổ cự long lấy một đánh hai, nhưng mà nó muốn đánh giết người hay thú thì không làm được trong thời gian ngắn.

- Chân long thần thú quả nhiên khó chơi, chờ ta phá thân thể của ngươi, ăn mòn ngươi thành cặn bã!

Khương Tà Vương tức giận quát một tiếng, lập tức đánh ra vài chưởng che trời vào viễn cổ cự long.

Đây chỉ là kế nhiễu địch của hắn mà thôi, chân thân của hắn đang tới gần thân hình cự long, trong trong tay ngưng tụ hai đao nhận màu đen chém tới.

Đao nhận màu đen này tỏa ra hương vị khát máu.

Nó là do Vĩnh Hằng chi thần ngưng tụ mà thành, đã sớm vượt qua phạm trù Cổ Thần khí đỉnh phong, đủ chém dứt tất cả mọi thứ trên đời.

Nhưng mà tiếp xúc với thân thể viễn cổ cự long thì nghe được tiếng vang thanh thúy.

Long lân của viên cổ cự long không có bị chém phá.

Viễn cổ cự long giận dữ, nó gào thét một tiếng, long ngâm đáng sợ chấn bay Khương Tà Vương ra xa, đầu của nó nhìn qua muốn thôn phệ Khương Tà Vương.

Hắc Ma hổ hoàng cùng Khương Tà Vương phối hợp ăn ý, thời điểm Khương Tà Vương nguy hiểm thì nó lập tức lao lên va chạm viễn cổ cự long, khiến cho Khương Tà Vương có thời gian giảm xóc rút lui.

Nhưng mà Khương Tà Vương không lùi ngược lại, rất nhiều lực lượng ăn mòn bao phủ viễn cổ cự ***.

Ba người hai thú chiến đấu không dứt trong không gian, chấn vỡ không biết bao nhiêu không gian, mà rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần ở các không gian chung quanh cũng dữ nhiều lành ít.

Đánh lâu không được, Lăng Thái Sơ bất đắc dĩ sử dụng Kim Long Đàn, đây là thần khí mà Kim tộc dùng trăm vạn năm sáng tạo ra, hắn đã quán chú vĩnh hằng thần huyết vào và nó đã biến thành vĩnh hằng thần khí chân chính.

Nó còn trên cả thần khí của Lôi Chiến Dương cùng với Khương Tà Vương, uy lực vô cùng đáng sợ, sinh sinh đánh bay Lôi Chiến Dương thổ huyết!

Hỗn độn chiến y của hắn rách nát!

Lôi Chiến Dương liên tục lui ra phía sau và kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi sao có được thần khí bực này, chẳng lẽ ngươi tìm kiếm được vĩnh hằng thần tài? Tuyệt không có khả năng này!

Lôi Chiến Dương vừa rồi đánh với Lăng Thái Sơ khó khăn, ai cũng không làm gì được ai, hiện tại bị Lăng Thái Sơ đột nhiên đánh tổn thương, mới khiến hắn kinh hoàng.

- Hừ, ngươi không cần biết rõ quá nhiều, hôm nay ngươi và Khương Tà Vương cùng chết đi, trên thế giới này không cần quá nhiều Vĩnh Hằng chi thần!

Lăng Thái Sơ một chiêu kiến công, hừ lạnh một tiếng, lại thao túng Kim Long Đàn xuất kích!

Kim Long Đàn hóa thành viễn cổ cự long, mỗi một đầu ấn chứa lực lượng vô cùng to lớn, đánh thẳng vào Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương dùng hỗn độn thiên lôi ngăn cản không được bao nhiêu hư ảnh viễn cổ cự long cả!

Chúng giống như vạn long xuất tổ, không ngừng chém giết địch nhân, khiến cho Lôi Chiến Dương có cảm giác không ngăn cản được.

- Vạn lôi khôn cùng!

Lôi Chiến Dương quát một tiếng, hóa thành một lôi thần, thiên lôi đầy trời giáng lâm, đánh tan tất cả viễn cổ cự long trước mặt.

Nhưng mà những viễn cổ cự long này có không ít con lao qua khỏi phạm vi bao phủ của thiên lôi, bay thẳng tới gần hắn, hắn liên tục đón đỡ, nhưng mà cũng không ngừng lui ra phía sau.

Bỗng nhiên một Kim Long Đàn lăng không nện tới.

Kim Long Đàn giống như hóa thành viễn cổ cự long chính thức, có được mười long thấy mấy vạn mét, trực tiếp áp xuống, uy lực của nó bàng bạc đáng sợ, đủ hủy diệt mười tinh cầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2648 - Kế Sách Ly Gián. (1)

Lôi Chiến Dương kinh hãi, hỗn độn lôi thương quét qua, muốn đánh bay Kim Long Đàn ra xa, nhưng mà hỗn độn lôi thương bị nện nứt, khiến cho, hắn thổ huyết lần nữa!

Nhưng thương thế này với hắn mà nói không đáng kể chút nào.

Tới cảnh giới này chỉ cần còn một giọt máu là có thể tái sinh, cơ hồ là bất tử bất diệt.

Nhưng mà tiếp tục như vậy hắn sẽ bị Lăng Thái Sơ đánh bại.

Nhưng mà hắn cũng không biết Lăng Thái Sơ toàn lực thúc dục Kim Long Đàn tiêu hao cũng thật lớn, mỗi một kích tiêu hao rất nhiều thần lực trên người, lực lượng của hắn tuôn ra như tháo nước.

- Nếu không cách nào đánh bại một trong hai bọn chúng, bọn hắn chúng chỉ sợ sẽ vẫn nhìn chằm chằm vào Kim tộc, hôm nay ta ta dù bất cứ giá nào cũng cầm bọn chúng lập uy!

Lăng Thái Sơ nghĩ thầm trong lòng, rất nhiều sát khí tiến vào trong Kim Long Đàn, đồng thời thần huyết cũng được rót vào.

Uy lực của Kim Long Đàn càng ngày càng mạnh, nó truy kích Lôi Chiến Dương, va chạm lần nữa, ép tới mức Lôi Chiến Dương liên tiếp bị nhục.

Hắn không thể không nhìn qua Khương Tà Vương và quát lớn.

- Khương lão đệ giúp ta, chúng ta hợp lực đánh bại tên này!

Khương Tà Vương không có ngờ tới Lôi Chiến Dương thực lực mạnh hơn hắn một phần bị Lăng Thái Sơ đánh phải chạy trốn qua bên này.

Hắn không rảnh phân thân, chiến lực của viễn cổ cự long quá đáng sợ, long châu chi lực có thể tăng thực lực của nó lên hai trăm lần, căn bản không cách nào áp nó được, còn nhiều lần thiếu chút nữa bị nó thôn phệ, mà Hắc Ma hổ hoàng đã bị thương chồng chất, chiến lực giảm mạnh.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương hợp lực với nhau cũng không bằng Lăng Thái Sơ hợp lực với viễn cổ cự long.

Lăng Thái Sơ không có cho bọn họ cơ hội thở dốc, gầm rú nói:

- Hôm nay không phải các ngươi chết thì ta mấ mạng.

Lăng Thái Sơ bộ dáng đánh bạc hoàn toàn, kim sát khí tiến vào không ngớt, thúc dục Kim Long Đàn.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương hợp lực hóa thành hai mảnh không gian, lỗ đen liên tục xuất hiện, có thể thôn phệ tất cả lực lượng, rất nhiều hỗn độn thiên lôi tụ tập bốn phía và giáng thẳng xuống không gian này.

Va chạm kịch liệt không biết bao nhiêu lần.

Rất nhiều không gian bị bọn họ tàn phá, rất nhiều thánh thú sinh tồn ở ngoại vực đã chết.

Lực lượng vĩnh hằng giống như đại biểu cho vĩnh viễn không khô kiệt, dùng không hết, bọn họ chiến đấu khiến thiên địa biến sắc, lực lượng hủy diệt khó

có thể hình dung.

Ngoại vực trăm vạn dặm không gian bị Vĩnh Hằng chi thần đánh nát.

Một trận chiến này không biết tiếp tục bao nhiêu ngày đêm, thật lâu không thể bình thường lại.

Vĩnh hằng thần huyết tung bay, viễn cổ thú hoàng gào thét

Rốt cuộc thời điểm này bọn họ dừng lại.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương vô cùng chật vật, thần huyết của bọn họ sôi trào và khôi phục thân thể, mà Lăng Thái Sơ cũng không tốt hơn bao nhiêu, thần thể xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, khí tức hư yếu rất nhiều!

Không gian ngàn vạn dặm đã bị hủy diệt không còn hình dáng.

Ba người đang toàn lực khôi phục thần lực của mình, đều không muốn rớt sau người khác nửa bước.

Trong Thiên Vực xa xôi có rất nhiều người cảm nhận được chấn động ngừng lại, rất nhiều thủy nguyên lực lượng trong nháy mất khiến bọn họ kinh hãi.

Ba người hai thú, chỉ có lực lượng của viễn cổ cự long là liên miên không dứt..

Nó muốn cắn nuốt Hắc Ma hổ hoàng, đáng tiếc thời khắc mấu chốt Khương Tà Vương triệu hoán trở về, thu nhập vào trong cổ tay, cứu nó một mạng!

Vào lúc viễn cổ cự long đang định xung phong liều chết với Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương, Khương Tà Vương rốt cuộc cũng phải yếu thế.

- Lăng Thái Sơ ngươi trước cho nó dừng lại, ta có lời bàn với ngươi.

Khương Tà Vương quát to.

Lăng Thái Sơ không có ứng lời nói, hắn vận chuyển Kim Long Đàn, long khí dị động, thân thể hắn hóa thành nhân long khôi phục thật nhanh chóng.

Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương không dám đối chiến viễn cổ cự long, bọn họ tiêu hao quá lớn, không thể không lựa chọn tránh né!

- Lăng Thái Sơ ngươi hãy nghe ta nói, chúng ta nguyện ý hòa giải với ngươi, nếu như ngươi đuổi giết chúng ta, chúng ta tình nguyện ngọc đá cùng nát, chúng ta không thể giết ngươi, nhưng mà tộc nhân của ngươi và người cả Thiên Vực cũng phải chết cùng!

Khương Tà Vương quát.

Lôi Chiến Dương cũng lạnh lùng nói ra:

- Đúng vậy, nhanh dừng lại, một trận chiến này dừng ở đây, bằng không ta sẽ dẫn hỗn độn thiên lôi trước hủy Thiên Vực chi địa của các ngươi.

Hai đại Vĩnh Hằng chi thần bị buộc thành như vậy, thật sự khó có thể tin nổi.

Đó là do Lăng Thái Sơ cầm trong tay số mệnh thần khí của Kim tộc, nó là thần vật được rèn cả trăm vạn năm, đạt được thần huyết tẩy lễ và trở thành vĩnh hằng thần khí chân chính, không phải vĩnh hăng thần khí nhỏ máu ngưng hình khác, mà viễn cổ cự long hoàng uy vô địch, đây mới là nguyên nhân Lăng Thái Sơ có thể chiếm ưu thế.

Nhưng mà hai đại Vĩnh Hằng chi thần uy hiếp, Lăng Thái Sơ cũng không dám vọng động, bởi vì hắn không lưu bọn họ được.

- Long hoàng trở về!

Lăng Thái Sơ triệu hoán viễn cổ cự long lại.

Lúc này viễn cổ cự long lui tới bên người Lăng Thái Sơ, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương mới buông lỏng một hơi.

- Các ngươi có thể hủy Thiên Vực, có thể diệt tộc nhân của ta, nhưng mà ta cũng có thể hủy diệt các ngươi, diệt tộc nhân các ngươi, trừ phi hai người các ngươi vẫn ở cùng một chỗ, bằng không bất cứ kẻ nào tách ra đều phải chết!

Lăng Thái Sơ nghiêm nghị nói ra.

- Nếu song phương chúng ta không thể làm gì được hnau, vậy không bằng trước lập ra ước hẹn trăm năm, trăm năm sau lại phân ra thắng bại, ngươi nghĩ như thế nào?

Khương Tà Vương bị ép nhượng bộ.

Ước hẹn trăm năm, với hắn mà nói đủ luyện ra một thanh vĩnh hằng thần khí chân chính, như vậy hắn mới có thể khiêu chiến Lăng Thái Sơ.

Đến lúc đó hắn và Lôi Chiến Dương liên thủ, xác định có thể diệt Lăng Thái Sơ.

Lôi Chiến Dương cũng hiểu ý của Khương Tà Vương, lúc này gật đầu nói:

- Không tệ!

- Các ngươi tốt lắm, trăm năm sau chúng ta sẽ phân thắng bại!

Lăng Thái Sơ khinh bỉ bọn hắn nói ra, dừng một cái hắn lại nói

- Trăm năm này, địa bàn Thiên Vực các ngươi không thể tiếp tục xâm chiếm, càng không thể âm thầm diệt sát tộc nhân của ta, bằng không cho dù liều đến lưỡng bại câu thương, ta cũng không cho các ngươi sống khá giả.

Lăng Thái Sơ tự nhiên cũng hiểu đây là kế hoãn binh của bọn họ, nhưng mà hắn không có lựa chọn khác, chỉ có thể trước đáp ứng và tìm đối sách.

Hắn không cách nào tru sát hai người này, trừ phi trong tộc bọn họ có xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần mới có khả năng vãng hồi nguy hiểm.

- Tốt, chúng ta đáp ứng ngươi, trong trăm năm sẽ không động võ với Thiên Vực, trăm năm sau chúng ta lại chiến đấu!

Khương Tà Vương ứng một tiếng, sau đó truyền âm cho Lôi Chiến Dương, cũng không biết nói cái gì, hai người không quay đầu lại biến mất trong không gian.

Khi hai người rời đi, Lăng Thái Sơ khẽ thở dài:

- Thời gian trăm năm nháy mắt là qua, muốn tái tạo một gã Vĩnh Hằng chi thần nói dễ vậy sao?

Dứt lời hắn cùng viễn cổ cự long quay về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2649 - Kế Sách Ly Gián. (2)

Trong khu vực Thiên Vực Thiên Nguyên địa vực, khi ba đại Vĩnh Hằng chi thần chiến đấu kịch liệt thì nơi này có biến hóa.

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long hàng lâm dược minh công hội.

Nơi này sớm bị khống chế, rất nhiều Luyện Dược Sư đã thành tù nhân của Ma Hổ tộc, cho dù là ba đại điện chủ cũng không ngoại lệ.

Sư Thương Dương vô cùng biệt khuất, hắn vừa thoát khốn khỏi không gian lôi điện, lại tiếp tục lâm vào hiểm cảnh.

Cũng may tình huống lần này tốt hơn lần trước, không có bị khóa nhốt, bởi vì trên không trung có cấm chế của Vĩnh Hằng chi thần, ngăn cách bọn họ, làm bọn họ không cách nào thoát khốn cả.

Mặt khác mỗi tháng bọn họ phải cố định luyện chế Chí Tôn Thần Đan và nhiều Thần Vương Đan, bằng không mỗi tháng bọn chúng sẽ giết người.

Ba đại điện chủ bị buộc bất đắc dĩ nên đi vào khuôn khổ.

Nhưng mà một ngày này Khương Ám Quang lại muốn cưỡng ép mang Yên Điệp Điều đi..

Yên Điệp Kiều chính là đệ nhất mỹ nhân của Thiên Nguyên địa vực, là tuyệt thế mỹ nhân.

Khương Ám Quang từng lớn lên trong Thiên Nguyên địa vực, tự nhiên cũng mến mộ viên minh châu này.

Trong đại điện lơ lửng, đại điện lộng lẫy này biến thành một phân điện của Ma Hổ tộc, chủ tọa chính là Khương Ám Quang.

Hắn là ám quang thân thể, tu luyện Âm Dương nhị khí, có thể lực địch nhân vật trên Chí Tôn bảng.

- Khương Ám Quang ngươi đừng hòng mang Điệp Kiều đi, trừ phi chúng ta chết!

Sư Thương Dương bất mãn trầm giọng quát.

Sư Thương Dương, Liên Hạo Công, Trác Hưng Hồng và Yên Điệp Kiều ở trong điện, vẻ mặt tức giận.

Yên Điệp Kiều thanh lệ động lòng người, bộ dáng của nàng bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải mến mộ.

Thần sắc Yên Điệp Kiều đầy sầu lo, càng khiến người ta thương tiếc.

- Các ngươi hiểu lựa chọn thế nào chứ?

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng, hắn nhìn chằm chằm vào Yên Điệp Kiều nói:

- Đã sớm nghe nói Thiên Nguyên địa vực đệ nhất mỹ nhân là thần dược sư cao thượng, hôm nay gặp ngươi mặc áo choàng Luyện Dược Sư thì có phong thái khác, ngươi làm thiếp cho ta, ngày sau có thể bảo vệ mạng cho mấy lão già này.

- Ngươi mơ tưởng!

Yên Điệp Kiều cắn hàm răng cự tuyệt nói.

- Ngươi có thể cự tuyệt, nhưng mà... Nếu ta hiện tại giết bọn chúng thì sao?

Khương Ám Quang lãnh khốc nói ra.

Thân thể mềm mại của Yên Điệp Kiều chấn động, đôi mắt dễ thương tức giận nhìn vào Khương Ám Quang nói không ra lời.

Liên Hạo Công cau mày nói:

- Có bản lĩnh ngươi thì giết chúng ta, dù sao chúng ta cũng không muốn sống.

- Đúng vậy, phục vụ cho ma tộc như các ngươi, chúng ta tình nguyện không theo!

Trác Hưng Hồng cũng nói.

- Rất tốt, thật cho rằng là Chí Tôn dược thần thì giá trị vô hạn sao? Ta hôm nay sẽ giết các ngươi!

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng, một thanh kiếm bay ra chém thẳng vào ba người.

Ba đại dược thần bị áp chế cảnh giới, tuy vẫn còn là Chí Tôn, nhưng mà không đủ một phần ba lực lượng, một kiếm này chém xuống bọn họ hẳn phải chết.

Yên Điệp Kiều kếu lên.

- Ngươi dừng tay!

Ba lão nhân trước mặt này chính là thân nhân trọng yếu của nàng, nàng tuyệt đối không hy vọng có chuyện gì xảy ra với ba người này.

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng:

- Ta chỉ cho ngươi ba hô hấp suy nghĩ, có đáp ứng hay không là do ngươi, dù sao ngươi không thoát khỏi bàn tay của ta.

Dứt lời bàn tay của hắn chụp Yên Điệp Kiều, âm dương nhị khí lưu chuyển bóp cổ họng của Yên Điệp Kiều sau đó kéo nàng vào trong lồng ngực của hắn.

Yên Điệp Kiều kinh hô một tiếng, cực lực muốn giãy dụa, thế nhưng mà cảnh giới của nàng kém xa Khương Ám Quang.

- Súc sinh, ngươi dừng tay cho ta!

Sư Thương Dương tức giận mắng một tiếng, đánh ra chưởng ấn lớn vào người Khương Ám Quang.

Chỉ tiếc hắn có hỏa quang óng ánh, âm dương hộ thuẫn trước mặt Khương Ám Quang hắn cũng không đánh vỡ.

Khương Ám Quang tươi cười nhìn qua Yên Điệp Kiều nói:

- Lão bất tử kia muốn tìm cái chết, ngươi nói ta nên xử lý thế nào?

Tuy hắn hỏi ý kiến của Yên Điệp Kiều, nhưng mà hắn lại đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh bay Sư Thương Dương.

Phanh!

Thân thể Sư Thương Dương đụng vào vách tường, phun ra một ngụm nghịch huyết.

- Đại ca!

Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng kinh hô chạy tới bên người Sư Thương Dương.

Khương Ám Quang ra tay vẫn có chừng mực, chỉ tổn thương Sư Thương Dương, cũng không có lấy mạng của hắn!

- Hiện tại chúng ta đi động phòng đi, về sau ngươi chính là nữ nhân của Khương Ám Quang ta, dược minh công hội các ngươi phải nghe ta hiệu lệnh, biết chưa?

Khương Ám Quang véo nhẹ cái cằm của Yên Điệp Kiều và cười dâm dục.

Yên Điệp Kiều không phản bác được, đôi mắt dễ thương ngập đầy hơi nước, cùng với vài phần ý liều chết.

- Ngươi đừng nghĩ đến tự sát, bằng không ta sẽ rút thần hồn của chúng ta luyện chết.

Khương Ám Quang uy hiếp nói một tiếng, hắn lại nhìn ra ngoài quát:

- Đưa ba người bọn chúng ra ngoài.

Liên Hạo Công giận dữ nói:

- Các ngươi đã khống chế công hội chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Không phải

bức chúng ta chết hết mới cam lòng.

- Đúng vậy, chúng ta chết thì không có ai luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho các ngươi cả, ma thả Điệp Kiều ra, chúng ta sẽ thực hiện lời hứa!

Trác Hưng Hồng nói.

- Không cần, tộc của ta có Vĩnh Hằng chi thần, hắn đi bắt nhiều dược thần về là được rồi, ta nhớ được trong Thiên Long địa vực còn có một Chí Tôn Thủy Thần trẻ tuổi đấy, hình như gọi là Lăng Tiếu a, ta tin tưởng hắn không trốn thoát khỏi tay tộc ta đâu, ha ha!

Khương Ám Quang cuồng tiếu nói.

Yên Điệp Kiều lập tức thất thanh la lên.

- Các ngươi không thể bắt hắn, van cầu ngươi buông tha hắn a, còn buông tha sư phụ ta, ta lưu lại làm thiếp của ngươi

- Xem ra ngươi rất xem trọng tên Lăng Tiếu kia a, hẳn là ngươi sớm có chân với hắn?

Khương Ám Quang không vui nói ra.

Lúc này có một tiếng nổ mạnh vang vọng các nơi, khiến cho đại điện chấn động không dứt.

Cấm chế trên tòa thành lơ lửng bất luận Chí Tôn Thủy Thần đỉnh phong nào cũng đừng mong phá được.

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ tới chỗ này, khiến Hỗn Độn Lôi Long giáng hỗn độn thiên lôi khôn cùng vào nó.

Hốn độn thiên lôi đáng sợ nện vào thiên không chi thành nổ rất lớn, khiến cho người trong thành hoảng sợ.

- Ai lớn mật như thế, dám đánh lén địa bàn của Ma Hổ tộc chúng ta!

Một gã Chí Tôn của Ma Hổ tộc kêu gào nói.

Hắn kinh hô nói:

- Là địch tập kích, ở trên có Hỗn Độn Lôi Long, là Lăng Tiếu tạp chủng, nhanh triệu tập đội ngũ đi ra ngoài giết hắn.

- Thật sự là lớn mật, chẳng lẽ hắn không sợ Vĩnh Hằng chi thần chúng ta dùng một ngón tay giết hắn sao?

- Hắn có khả năng điên rồi, Kim tộc nhất định bị lão tổ tông san bằng, cho nên tới đây giãy chết.

- Nhưng mà bằng hắn một người muốn hủy cấm chế là không thể nào, chúng ta đi ra ngoài giết hắn.

Trong một chớp mắt, người Ma Hổ tộc bên trong lập tức lao ra ngoài.

Những người này trừ người bổn tộc của Ma Hổ tộc ra còn có một ít Chí Tôn của Thiên Hổ địa vực, cùng với Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực đầu hàng, tổng cộng có bảy tám chục người, tất cả đều bay lên cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2650 - Tập Kích Tộc Địa Ma Hổ Tộc.

Ba gã Chí Tôn đỉnh phong, còn lại là cao giai và thấp giai, cưỡi thánh thú bay qua phía Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ công kích.

Công kích khủng bố phô thiên cái địa tập kích Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ.

- Mộng Kỳ, ngươi chiếu cố tốt chính mình, ta muốn... Đại khai sát giới!

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ nói một câu, Kim Long Thương và băng hỏa kiếm bay qua phía đám người kia.

Bảy tám mươi tên Chí Tôn Thủy Thần công kích cùng lúc có thể khiến Chí Tôn đỉnh phong nuốt hận, cho dù là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trên Chí Tôn bảng cũng không dám nghênh đón chính diện.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không sợ, thế giới hỗn độn bay ra, trong một chớp mắt đã ngăn cản toàn bộ năng lượng công kích.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ hủy diệt tất cả, diệt sát bất luận kẻ nào!

Lăng Tiếu dùng thế giới hỗn độn ngăn cản và bị đánh thất linh bát lạc, nhưng quả thật có thể ngăn cản những công kích này.

- Dựa vào thế giới hỗn độn ta có thể đối kháng thần niệm phân thân của Vĩnh Hằng chi thần, lực lượng của ta vô hạn tiếp cận bán Vĩnh Hằng!

Lăng Tiếu tin tưởng tăng nhiều, một thương một kiếm chém ra.

Lực lượng thần hồn của hắn hóa thành băng hỏa kiếm.

Lực lượng thần hồn phân thân của hắn vô cùng đáng sợ, lại có Long Phượng Thần Cô tăng phúc, phàm là Chí Tôn Thủy Thần cap giai đều bị chém giết.

Một đá, Ma Hổ tộc Chí Tôn Thủy Thần nhao nhao kêu thảm thiết, thần hồn vỡ tan rơi xuống.

Loại tử vong không hiểu này khiến người ta chấn động.

Một gã Chí Tôn đỉnh phong bị thần hồn của Lăng Tiế công kích còn có thể miễn cưỡng đỡ được, hắn lúc này kinh hồn quát:

- Hắn... Hắn dùng thần hồn công kích, ngàn vạn lần đứng tới gần hắn, phòng ngự thần hồn, hợp lực giết hắn!

- Có bản lĩnh ngươi ngăn cản!

Lăng Tiếu rống to, kinh quát một tiếng, hỗn độn thế giới ngưng tụ thành hỗn độn thương, lại theo Kim Long Thương lan tràn ra nhanh, giống như chân long gào thét chém giết các nơi.

Tên kia là Chí Tôn đỉnh phong toàn lực nghênh đón chiêu này, từng ma ảnh bao phủ lấy thần hồn của hắn, hắn muốn ngăn cản chân long đánh tới.

Chân long ẩn chứa lực lượng đáng sợ, dùng xu thế dễ dàng chém giết quỷ ảnh, đầu ròng thôn phệ tên Chí Tôn đỉnh phong.

Ah!

Tên Chí Tôn đỉnh phong kêu thảm một tiếng, phòng ngự của hắn như giấy, đầu bị đánh nổ.

Lăng Tiếu như vào chỗ không người, toàn lực đại sát tứ phương!

Hắn cùng với Vân Mộng Kỳ đi tới Thiên Nguyên địa vực chính là muốn thừa dịp Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần đang đại chiến với Thái Sơ lão tổ thì hắn đi dược minh công hội cứu người.

Cơ hội chỉ có một lần, hắn phải nắm chặt, cho nên hắn phải dùng toàn lực.

Hỗn Độn Lôi Long lôi đình chi lực khôn cùng, lôi lực oanh kích đầy trời, một không đạt tới Chí Tôn Thủy Thần cao giai thì không thể ngăn cản được.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn ra các nơi.

Ở hướng khác Vân Mộng Kỳ xếp bằng trên lưng của Huyền Vũ thần thú, nàng căn bản không cần ra tay, cũng không cần lo lắng bị người nào xúc phạm tới, nàng chỉ huy Huyền Vũ thần thú chém giết người Ma Hổ tộc là được.

Phía trước nàng xuất hiện một tên điều khiển mấy chục Chí Tôn Thủy Thần khôi lỗi, những khôi lỗi này va chạm với Huyền Vũ thần thú thì hóa thành bột mịn.

Tên khống chế khôi lỗi run rẩy quát:

- Đây... Đây là Huyền Vũ thần thú đỉnh phong, ta... Ta không ngăn cản được.

Tên Chí Tôn cao giai này nhanh chóng lui ra phía sau, nhưng mà Huyền Vũ thần thú nhìn thì to lớn nặng nề, nhưng mà tốc độ di chuyển của nó không chậm.

Tên Chí Tôn cao giai bị Huyền Vũ thần thú đụng mạnh vào người và biến thành bãi máu.

- Phu quân ta rốt cuộc cũng kề vai tác chiến với ngươi, hôm nay ta sẽ giết cho thống khoái!

Vân Mộng Kỳ rất kích động quát.

Trước kia khi theo đuổi nàng, Lăng Tiếu cố gắng liều mạng tăng thực lực theo kịp nàng, nhưng khi Lăng Tiếu tìm được nàng thì nàng phải đuổi theo hắn.

Hôm nay nàng cùng Lăng Tiếu dù còn cách biệt, nhưng mà có thêm Huyền Vũ thần thú trợ giúp thì xác thực có thể trợ Lăng Tiếu một tay.

Huyền Vũ thần thú và chân long thần thú nổi danh, tuy nó trọng phòng ngự, nhưng mà năng lực tiến công vô cùng đáng sợ.

Miệng nó há ra, từng đạo sóng nước hủy diệt mấy tên Chí Tôn Thủy Thần thành cặn bã.

Chân long nhảy lên, gào thét vạn dặm, huyền quy thổ nạp, nước kích thiên địa!

Ma Hổ tộc cho đại đội nhân mã đi ra trong thời gian ngắn bị diệt hơn phân nửa, bọn họ bị dọa phá gan!

Ai có thể nghĩ đến đối phương chỉ hai người nhưng có hai con thần thú đỉnh cấp, trong nháy mắt đã tổn thất thảm trọng, thật sự khiến bọn họ bị đả kích quá lớn.

Thời điểm bọn họ toàn bộ chạy trốn, lại có hơn mười người bay ra ngoài.

- Lăng Tiếu ngươi thật lớn mật, dám tới đây xâm phạm địa bàn của Ma Hổ tộc, hôm nay cho ngươi đi mà không về!

Khương Ám Quang không thể không từ trong đại điện lao ra ngoài.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu lực công kích quỷ ý, khó lòng phòng bị, hơn nữa lại có một con Hỗn Độn Lôi Long tương trợ, hắn không có vọng động, lập tức bóp nát tính mạng ngọc đồng.

Bỗng nhiên Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần Khương Tà Vương xuất hiện.

Ngọc đồng này rót một tia phần thần niệm phân thân của Khương Tà Vương, bất luận Chí Tôn đỉnh phong nào cũng bị hắn tiện tay diệt sát.

- Lão tổ tông, cùng chém giết kẻ này!

Khương Tà Vương cung kính gật đầu với Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương nhìn qua Lăng Tiếu, ánh mắt bắn ra hung quang đáng sợ.

- Lại là tiểu tử thúi này, hôm nay ta làm thịt ngươi!

Lần đầu tiên Lăng Tiếu đến ma hổ không gian tập sát, khiến cho người Ma Hổ tộc tổn thất thảm trọng, càng khiến hắn không làm được gì, hôm nay gặp lại, hắn không hề do dự, lập tức thi triển thủ đoạn cường đại nhất đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Một lỗ đen hiện ra, hấp lực cường đại bao phủ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ quát:

- Mộng Kỳ ngươi cách ta xa một chút, đây là thần niệm phân thân của Vĩnh

Hằng chi thần!

Dứt lời hỗn độn thế giới chi lực toàn bộ diễn hóa ra, một phương thế giới giống như không gian hỗn độn, rất nhiều hỗn độn bị hắn điều động, bảo hộ hắn vào trong, ngăn cản hấp lực đáng sợ kia, mặt khác có bộ phận hỗn độn bị hắn quán chú vào Kim Long Thương vung vẩy đánh ra, một đầu hỗn độn chân long trùng kích hắc động kia.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ giao thoa, lực lượng kinh thiên động địa bắn ra bốn phía.

Trong lúc đó ma chưởng đáng sợ nện thẳng vào Lăng Tiếu, hỗn động thế giới của Lăng Tiếu bị lõm xuống.

Thân thể Lăng Tiếu bay đi thật xa, nhưng mà hắn vẫn chịu được.

Nhưng mà Khương Tà Vương cũng không có bỏ đi, trong chớp mắt lại đánh ra mấy chưởng, mỗi một chưởng đều dùng toàn lực.

Lăng Tiếu cùng hỗn độn thế giới hợp nhất, hỗn độn thế giới chung quanh quấn quanh, bảo vệ hắn chặc chẽ, không có chút sơ hở nào cả.

Hắn không có chỗ phản kháng, chỉ có dùng lực lượng chọi cứng, chờthần niệm phân thân của đối phương hao hết lực lượng.

Có hỗn độn thế giới hộ thể, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn choáng váng mặt mày.

- Chỉ một cái thần niệm phân thân đã đánh ta không có lực hoàn thủ rồi, thật đáng sợ.

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

- Đáng chết, ta không thể giết ngươi nhưng lại có thể giết tiểu tiện nhân của ngươi a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2651 - Lôi Đình Diệt Tộc.

Khương Tà Vương lực lượng đại giảm, hắn không cam lòng quát lên, ma chưởng cải biến phương hướng nện thẳng vào Vân Mộng Kỳ bên kia.

Lăng Tiếu bị dọa hồn bất phụ thể, Vân Mộng Kỳ chính là nữ nhân trọng yếu nhất của hắn, nếu nàng bị chụp chết, cả đời này hắn sẽ không tha thứ cho mình.

- Không muốn!

Lăng Tiếu giãy dụa bắt đầu kinh quát.

Hắn muốn ra tay ngăn cản, nhưng mà tốc độ của hắn không có nhanh bằng Vĩnh Hằng chi thần!

Vân Mộng Kỳ ngồi trên người Huyền Vũ thần thú, nàng khống có thời gian phản ứng đã bị ma chưởng đánh trúng.

Ầm ầm!

Đây là một kích cuối cùng của phân thân Khương Tà Vương, lực lượng cũng không yếu hơn trước, một tiếng nổ chói tai vang lên, khói đen tiêu tán.

Vân Mộng Kỳ cùng Huyền Vũ thần thú bị đánh bay ra thật xa.

- Mộng Kỳ!

Lăng Tiếu tim gan như nứt ra, hắn quát một tiếng, nhanh chóng lao qua.

Thần niệm phân thân của Khương Tà Vương lúc này dần biến mất.

Tốc độ của Lăng Tiếu vô song, trong nháy mắt đã đuổi tới chỗ Vân Mộng Kỳ cùng Huyền Vũ thần thú.

Chỗ đó là hố sâu cực lớn, cơ hồ không thấy đáy, khiến nội tâm của Lăng Tiếu mát lạnh.

- Mộng Kỳ ngươi ngàn vạn không có chuyện gì!

Lăng Tiếu nói một tiếng, hắn lao vào trong hố sâu.

Đúng vào lúc này một tiếng gầm nhẹ vang lên, một đạo thân ảnh khổng lồ lao tới.

Chỉ thấy Huyền Vũ thần thú quanh người có hình bát quái xanh đậm lập lòe, thần quang hộ thể cường đại rạn nứt, nhưng mà cũng không có tan rã toàn bộ, người bên trong vẫn bình yên vô sự.

Huyền Vũ thần thú là thần thú phòng ngự cường đại nhất trên đời.

Vân Mộng Kỳ thu hoạch được con Huyền Vũ Vương cấp đỉnh phong có lực lượng phòng ngự vô cùng cường hãn.

Cho dù là thần khí của Chí Tôn đỉnh phong nào cũng đừng mong phá được phòng ngự của hắn, cho dù là thần niệm phân thân của Khương Tà Vương dùng một kích toàn lực cũng không được.

Lăng Tiếu mừng rỡ nói ra.

- Mộng Kỳ ngươi không sao chớ?

Nhìn thấy Vân Mộng Kỳ trên lưng Huyền Vũ thần thú thần sắc tái nhợt, nàng lắc đầu, nói:

- Ta không sao, Huyền Vũ gia gia thay ta ngăn cản một kích đáng sợ này!

Sau đó nàng kêu lên.

- Phu quân coi chừng sau lưng!

Ngay một khắc này, một đạo tiễn quang ẩn chứa âm dương nhị khí đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đặt lực chú ý lên người Vân Mộng Kỳ, nhất thời không xem xét kỹ, thời điểm hắn cảm ứng được đã bị đánh trúng rồi.

Phanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, Lăng Tiếu bị bắn bay ngược ra phía sau.

- Phu quân!

Vân Mộng Kỳ hoảng sợ kêu lên.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp hắn!

Khương Ám Quang cưỡi thần ưng trắng đen bay thẳng tới, hắn cười lạnh một tiếng, cung thần trong tay hiện ra.

Cung thần này rát sáng, cũng không cần thần tiễn vũ, chỉ cần rút thần lực ra là có thể ngưng tụ mũi tên, có thể một mũi tên giết địch.

Chỉ một mũi tên này, dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản được.

XÍU...UU!!

Khương Ám Quang cầm Âm Dương cung thần lại bắn ra một mũi tên.

Mũi tên này lực lượng vô cùng bàng bạc, giống như lưu tinh vẫn lạc, khí tức hai màu đen trắng bắn ra, mang theo lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Mũi tên này còn chưa có bắn tới, Huyền Vũ thần thú đã gào thét một tiếng, một đạo sóng nước bắn lên trời, nó đánh bay mũi tên này ra nơi khác.

- Huyền Vũ thần thú quả nhiên khủng bố!

Khương Ám Quang nhíu mày, hắn lại cho thần ưng đi công kích Huyền Vũ thần thú.

Nhưng mà thời điểm này Hỗn Độn Lôi Long đang đuổi giết cả đám Chí Tôn Thủy Thần, căn bản không ai có thể ngăn nổi.

Lăng Tiếu ăn mũi tên kia, cũng không bị thương cái gì, bởi vì thời điểm mấu chốt hỗn độn thế giới hộ thể ngăn cản chỗ hiểm.

Hắn quay về nhìn qua Khương Ám Quang, nhưng mà hắn phải trước tiên cứu Yên Điệp Kiều rồi nói sau.

Lăng Tiếu nuốt một ít thần đan khôi phục lực lượng, hỗn độn thế giới ngưng tụ thành hỗn độn long thương, rất nhiều hỗn độn hào quang lưu chuyển.

Lăng Tiếu khí thôn sơn hà quát lên.

- Phá cho ta!

Hỗn độn long thương hóa thành long ảnh bắn thẳng qua tòa thành trên không trung.

Một kích này có thể sánh bằng một kích thần niệm phân thân của Khương Tà Vương.

Long ảnh trùng kích cấm chế phát ra tiếng gầm mạnh mẽ, chấn đắc người trong tòa thành hoảng sợ, không ít thực lực yếu bị chấn động thổ huyết.

Trong đại điện, Sư Thương Dương, Liên Hạo Công, Trác Hưng Hồng cùng với Yên Điệp Kiều nhao nhao chạy ra.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có người tới cứu chúng ta sao?

Sư Thương Dương lẩm bẩm nói.

- Mau nhìn lên một rồng một rùa trên không trung, hình như là chân long thần thú và Huyền Vũ thần thú, thật sự đối phó người Ma Hổ tộc, chúng ta hiện tại thừa dịp đào tẩu.

Liên Hạo Công hoảng sợ nói ra.

- Chúng ta có thể trốn, nhưng mà... Những người khác làm sao bây giờ!

Trác Hưng Hồng khó xử nói ra, hắn nhìn qua một hướng và nói:

- Hình như là Lăng... Lăng Tiếu tiểu tử kia!

Yên Điệp Kiều đã sớm chú ý thân ảnh hùng vĩ ngưng tụ hỗn độn long thương.

- Ta biết ngay ngươi sớm muộn gì cũng tới đây mà!

Đôi mắt dễ thương của Yên Điệp Kiều nhộn nhạo có đày hơi nước.

Lăng Tiếu dùng hỗn độn long thương liên tục đánh vào cấm chế này, cấm chế này lập tức rạn nứt ra.

- Ba vị điện chủ, Điệp Kiều ta tới cứu các ngươi đây!

Lăng Tiếu quát một tiếng, từ trên cao đánh xuống.

Một ít người Ma Hổ tộc đạt tới Thần Vương bị dọa hoảng sợ, bắt đầu bỏ chạy tứ tán.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, chỉ điểm nhẹ một cái, một đạo chỉ quang bắn thẳng qua đám người này.

Ah ah!

CẢ đám Thần Vương hét thảm lên, bắn tới nơi nào thì nơi đó có huyết quang bắn ra ngoài.

Những người Ma Hổ tộc này không kịp làm gì đã bị Lăng Tiếu tập sát.

Lăng Tiếu hạ xuống trước mặt Yên Điệp Kiều và ân cần nói:

- Điệp Kiều, khiến ngươi ủy khuất rồi, ngươi không sao chớ?

Yên Điệp Kiều không chút suy nghĩ ôm lấy Lăng Tiếu khóc lớn, nói:

- Ta... Ta không sao, ta cho rằng không còn gặp lại ngươi nữa.

Nàng chỉ có thực lực Thần Vương, nàng cũng bị phong ấn lực lượng, chẳng thể làm gì.

- Không có việc gì là tốt rồi, chúng ta rời khỏi đây nói sau!

Lăng Tiếu không có thời gian an ủi nàng, vội vàng nói một tiếng, liền thúc giục.

Hắn sợ Vĩnh Hằng chi thần lập tức quay về, vậy hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Hảo tiểu tử, lúc này là ngươi lại cứu ta, lão phu thật sự xấu hổ ah!

Sư Thương Dương kích động và phức tạp nói.

Liên Hạo Công cũng nói:

- Đúng vậy a, tiểu tử ngươi đúng là vượt qua dự kiến của chúng ta, nhưng mà ngươi cũng quá mạo hiểm, vì những lão già chúng ta thì không đáng.

- Đại ca nhị ca nói cái gì thì nói sau, chúng ta đi trước!

Trác Hưng Hồng nói.

- Ba vị điện chủ, ta giải phong ấn cho các ngươi trước!

Lăng Tiếu nói một tiếng, thần hồn phân thân xuất hiện, lập tức phá vỡ phong ấn của ba người.

Chẳng qua khi Lăng Tiếu tiếp xúc tới phong ấn của bọn họ thì bị đánh bay ra ngoài.

- Lăng Tiếu ngươi không cần phế tâm cơ, đây là cấm chế do Vĩnh Hằng chi thần hạ, cho nên chúng ta không phá được!

Sư Thương Dương nói.

- Đúng vậy a, sợ chúng ta chưa đi bao lâu thì Vĩnh Hằng chi thần đã bắt chúng ta quay về rồi, hắn quá cường đại, cũng không phải chúng ta có thể địch lại.

Liên Hạo Công cũng thở dài nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2652 - Hắc Ma Lại Xuất Hiện. (1)

Trác Hưng Hồng còn muốn nói điều gì, Lăng Tiếu nói trước:

- Ba vị điện chủ không cần lo lắng, lão tổ của tộc ta cũng thành tựu Vĩnh Hằng rồi, hắn có thể cởi bỏ cấm chế thay các ngươi, hiện tại các ngươi lập tức triệu tập người khác đi, ta sẽ mang các ngươi ra ngoài.

Ba đại điện chủ nghe lời này thì sắc mặt vui mừng, sau đó triệu tập các Luyện Dược Sư.

Ma Hổ tộc muốn Luyện Dược Sư luyện chế đan dược tăng cường thế lực của bọn họ, cho nên cũng không có đuổi tận giết tuyệt, cũng có không ít Luyện Dược Sư còn sống.

Rất nhiều Luyện Dược Sư biết rõ được cứu thì mừng rỡ.

Bọn họ đã sớm bị Ma Hổ tộc áp bách không có quyền gì, ngày xưa bọn họ cao ngạo thì bây giờ bị chà đạp, chỉ hy vọng còn sống mới tốt.

Lăng Tiếu không có thời gian giải thích với bọn họ, thu bọn họ vào trong dược đỉnh.

Mà ở trên chín tầng trời Khương Ám Quang đã bắt đầu chạy trốn.

Huyền Vũ thần thú không phải hắn đối phó được, huống chi còn có một đầu Hỗn Độn Lôi Long khiến hắn tuyệt vọng!

Át chủ bài của hắn đã ra hết, tuy có thể diệt sát Lăng Tiếu, nhưng không thể

đối phó nổi Vân Mộng Kỳ, hắn đành cưỡi thánh thú chạy đi.

Vân Mộng Kỳ vốn định thúc giục Huyền Vũ thần thú đuổi giết, nhưng mà nàng không có xúc động, bởi vì cứu người là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Mặt khác Chí Tôn của Ma Hổ tộc chết rất nhiều, chỉ có một số ít đang bỏ chạy mà thôi.

Ai bảo đối phương hung tàn mạnh mẽ như vậy, lưu lại cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Bọn họ chỉ hy vọng Vĩnh Hằng chi thần sớm ngày trở về, lại thu phục nơi này.

Lăng Tiếu dùng dược đỉnh thu đại bộ phận người của dược minh công hội, sau đó bảo Yên Điệp Kiều cùng hắn cưỡi Hỗn Độn Lôi Long rời khỏi Thiên Nguyên địa vực.

Vân Mộng Kỳ cũng thu hồi Huyền Vũ thần thú, cùng cưỡi chân long với hai người.

Luận tốc độ Huyền Vũ thần thú vẫn kém chân long không ít.

Hiện tại phải dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây, tuyệt không thể chờ Vĩnh Hằng chi thần của đối phương trở về, như vậy bọn họ chỉ có đường chết.

Hỗn Độn Lôi Long như điện như gió, rất nhanh đã rời xa Thiên Nguyên địa vực.

Trên lưng chân long, Yên Điệp Kiều lực chú ý không phải lên người Lăng Tiếu, mà là đối mặt với Vân Mộng Kỳ, đôi mắt dễ thương mang theo ý tứ không rõ.

Vân Mộng Kỳ nhìn Yên Điệp Kiều, nhưng mà trên mặt lãnh đạm.

Nàng đã sớm quen bên người Lăng Tiếu có nhiều nữ nhân, cho nên sớm thấy mà không thể trách!

Lăng Tiếu thấy hai nữ gặp nhau không nói cái gì, hắn đành mở miệng giới thiệu đối phương.

- Các ngươi đều không cần bộ dạng như vậy, nàng là Mộng Kỳ, nàng là Điệp Kiều, các ngươi đều là nữ nhân của ta, ai cũng trọng yếu cả.

- Mộng Kỳ ngươi là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy, tại sao bị phu quân lừa gạt vậy?

Lăng Tiếu đánh vỡ yên lặng, Yên Điệp Kiều cũng cười nói.

- Ha ha, ta và hắn quen nhau từ khi còn trẻ, không thể nói ai gạt ai a, Điệp Kiều ngươi là đệ nhất nữ thần ở Thiên Nguyên địa vực, sớm đã truyền lưu khắp Thiên Vực, vì sao thích nam nhân hoa tâm như hắn thế!

Vân Mộng Kỳ cười nhạt đáp.

Yên Điệp Kiều trợn mắt nhìn Lăng Tiếu, thần sắc phong tình vạn chủng cười nói:

- Ha ha, bởi vì ta biết rõ hắn tuy hoa tâm, nhưng mà trọng tình, bằng không hắn làm sao mạo hiểm đi tới đây cứu ta chứ.

Lăng Tiếu xấu hổ nói:

- Ha ha, vẫn là Điệp Kiều hiểu ta!

Vân Mộng Kỳ cũng chấp nhận lời này.

- Có lẽ đây là mạng của chúng ta, hắn là khắc tinh của chúng ta đấy.

- Nói sai, ta là thủ hộ các ngươi, trừ phi ta chết, bằng không ai cũng không tổn thương ngươi được!

Lăng Tiếu cầm tay hai nữ nhân kiên định nói ra.

Hai nữ nội tâm ấm áp, tựa đầu vào lưng của hắn, hít sâu khí tức dương cương của riêng hắn.

- Hôm nay Vĩnh Hằng chi thần Ma Hổ tộc xuất thế, chúng ta nên đi nơi nào?

Yên Điệp Kiều khẽ thở dài, nàng nói:

- Phu quân, trong tộc của ngươi có Vĩnh Hằng chi thần có thể đối phó hắn sao?

- Nếu như chỉ đối phó Vĩnh Hằng chi thần Ma Hổ tộc thì căn bản không phải vấn đề, mấu chốt là... Lôi tộc cũng có một tên Vĩnh Hằng chi thần, tình thế không thể lạc quan ah!

Lăng Tiếu ưu sầu nói.

Hai Vĩnh Hằng chi thần này là tử địch, đối với tộc của hắn uy hiếp quá lớn.

Trong lòng của hắn như đặt khối đá không buông được.

- Nước đến đầu thuyền tự nhiên thẳng, cùng lắm quay về Huyền Linh đại lục đi, Vĩnh Hằng chi thần cũng không tìm thấy.

Vân Mộng Kỳ đề nghị.

Lăng Tiếu mang theo Vân Mộng Kỳ và Yên Điệp Kiều tiếp tục chạy về Thiên Long địa vực.

Mặc kệ ba đại vĩnh hằng đánh nhau kết quả như thế nào, Lăng Tiếu đều phải trở về xem rốt cuộc thế nào.

Hắn không sợ tộc nhân hiểu lầm là lâm trận sợ hãi bỏ chạy, bởi vì người khác hiểu rõ Lăng Tiếu hắn không phải người sợ chết.

Thời điểm hắn quay về trong tộc, ba đại vĩnh hằng đọ sức đã chấm dứt.

Thời điểm hắn biết ước định của ba vĩnh hằng, cũng thở ra một hơi.

Đối phương có hai đại Vĩnh Hằng chi thần kết minh, lão tổ tông Lăng Thái Sơ có thể thắng được, còn làm đối phương ký kết kết minh đúng là khó khăn mà.

Nhưng mà Vĩnh Hằng chi thần không giống các cảnh giới khác, trong cùng giai chênh lệch không quá lớn, mặc cho ai cũng không coi được Lăng Thái Sơ có thể lấy một địch hai.

May mắn Kim tộc bọn họ có viễn cổ cự long hỗ trợ,còn có kiện thần khí trăm vạn năm.

Thiên Vực hiện tại lại lâm vào cảnh ổn định.

Tạm thời sẽ không lo lắng Ma Hổ tộc chinh phạt mấy địa vực khác.

Người trong thiên hạ đều biết đây là do Kim tộc có một vĩnh hằng lão tổ, khiến cho bọn họ sùng bái Lăng Thái Sơ đạt tới đỉnh phong.

Mà thành trì dưới quản hạt của Thiên Long Môn thậm chí sớm có pho tượng của Lăng Thái Sơ dựng lên để cúng bái.

Trong thời gian khôi phục bình tĩnh, Thiên Long Môn lại được trùng kiến, Thiên Long địa vực các thế lực lớn nhỏ đều có người tới gia nhập, khiến cho Thiên Long Môn và Thiên Long Thành trong thời gian ngắn trùng kiến rất tốt.

Tộc địa của Kim tộc lại có mấy thành viên trọng yếu của Kim tộc tụ tập với nhau.

Bọn họ thương nghị bước tiếp theo nên làm thế nào.

Hôm nay tạm thời bình yên với Ma Hổ tộc trăm năm, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp ứng phó.

Sau khi thương nghị, Lăng Thái Sơ quyết định cùng Lăng Vô Địch tiến về Huyền Linh đại lục một chuyến khuyên bảo Lăng Hồng Vũ trở về.

Vì vậy Lăng Tiếu dùng biết thân phận của mình đi theo Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Vô Địch quay về, những người khác tạm thời trấn thủ trong tộc, mà viễn cổ cự long tự nhiên lưu lại phòng ngừa vạn nhất.

Có Lăng Thái Sơ là tồn tại cường đại, hắn dùng kim chi lực lượng cuốn Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch quay về Huyền Linh đại lục.

Vĩnh Hằng chi thần thông thiên triệt địa, tốc độ phi hành không cách nào tưởng tượng.

Lại tiến về Huyền Linh đại lục, Lăng Tiếu trong lòng vô cùng cảm khái.

Những năm gần đây xông pha nhiều, trải qua không ít mưa gió, tâm tình đã

sớm tôi luyện khác biệt.

Huống chi thân nhân của hắn đều ở đây, trong Huyền Linh đại lục hắn đã không có bao nhiêu lo lắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2653 - Hắc Ma Lại Xuất Hiện. (2)

- Đại lục rất không tầm thường, rõ ràng có được thần thú nghỉ lại ở đây, đồng thời còn có khí tức thái cổ tang thương, chỉ tiếc!

Vừa mới hàng lâm đến Huyền Linh đại lục, Lăng Thái Sơ đã cảm khái nói ra.

Hắn thân là Vĩnh Hằng chi thần, cảm ứng của hắn vô cùng cường đại.

Lăng Vô Địch cũng nói:

- Lúc trước tổ tiên đã từng nói qua, chúng ta là người của Huyền Linh đại lục, nơi này là tộc địa của chúng ta, nếu không phải đại lục có biến, chỉ sợ chúng ta đã sinh sống vĩnh hằng ở đây rồi, đây là thái cổ đại lục, khả năng còn tồn tại lau hơn cả Thiên Vực đấy.

Lăng Tiếu cũng không nói gì, hắn chỉ là một vãn bối, có mấy lời chưa tới phiên hắn nói.

- Chúng ta đi thôi, ta đã ứng cảm thấy tộc thúc ở đâu rồi!

Lăng Thái Sơ nói một tiếng, lại mang theo Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch bay đi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

- Thật không hổ là Vĩnh Hằng chi thần, Hồng Vũ lão tổ ở dưới kết giới đại lục, bị tầng tầng ngăn cách, cho dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng không cảm

ứng được, mà Thái Sơ lão tổ tìm người là thấy, đúng là cường đại.

Dưới kết giới của Huyền Linh đại lục có một bóng dáng khô héo đang dùng thần lực đền bù lỗ thủng của kết giới.

Nhưng mà kết giới xói mòn đã không ngăn cản được, Huyền Linh đại lục đã đi vào giai đoạn cuối cùng.

Cũng may Lăng Tiếu đã sớm mang kim, thủy, hỏa cái này ba loại Thủy Nguyên Thạch phân biệt đặt ở chỗ Lăng Hồng Vũ, thủy long và Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, khiến cho nơi đây khôi phục vài phần nguyên thủy chi lực, có thể kéo dài một ít thời gian hủy diệt.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch nhìn thấy bộ dáng của Lăng Hồng Vũ thì vô cùng khiếp sợ.

- Tộc thúc, ta và Vô Địch tới thăm ngươi!

Lăng Thái Sơ thở dài một hơi nói ra.

Lăng Vô Địch nức nở nói:

- Lão đầu tử ngươi... Ngươi sao thế này?

Tuy hắn và gia gia của mình náo không vui trong nhiều năm qua, nhưng mà cảm tình của hắn với gia gia không phải người ngoài có thể hiểu được.

- Ngươi... Hai đứa cháu bất hiếu các ngươi đã nhiều năm rồi mới quay về? Bao nhiêu năm rồi a!

Lăng Hồng Vũ kích động nói.

Giọng của hắn khàn khàn, rất là suy yếu, lực lượng đã sắp cạn khô.

- Tộc thúc thực xin lỗi, những năm gần đây ta tìm kiếm đột phá, ta rốt cục cũng bước ra bước kia!

Lăng Thái Sơ tuy là Vĩnh Hằng chi thần, nhưng mà trước mặt Lăng Hồng Vũ vẫn cung kính.

- Vậy sao? Vậy... Vậy sau này nên vĩnh viễn lưu lại, hảo hảo phát dương quang đại tộc ta, đừng đi ra ngoài nữa.

Lăng Hồng Vũ rất là yếu ớt nói.

- Lão đầu tử ngươi đừng nói chuyện, ta đưa máu huyết tới cho ngươi.

Lăng Vô Địch nói một tiếng, lập tức vach phá cổ tay của mình, rất nhiều máu huyết chạy tới phương vị của Lăng Hồng Vũ.

Máu huyết Chí Tôn đỉnh phong Đại viên mãn máu cuồn cuộn phát ra âm thanh như sấm sét.

Lăng Hồng Vũ cũng không khách khí với Lăng Vô Địch, trong chốc lát hấp thu không ít máu huyết.

Bàn về huyết mạch chi lực, Lăng Vô Địch cùng Lăng Hồng Vũ thân cận hơn nhiều, vượt qua xa là Lăng Tiếu có thể so đo.

Lăng Vô Địch muốn tiếp tục đưa thêm máu huyết, cũng bị Lăng Hồng Vũ ngăn cản nói

- Đủ rồi, ngươi rời tộc nhiều năm mới quay về a.

- Lão gia tử, ngươi nên theo chúng ta đi ra, bằng không chúng ta lập tức phá nơi này để kéo ngươi ra.

Lăng Vô Địch cũng không hề kiên trì, hắn nói thêm.

- Ta sẽ không đi ra, nơi này là tổ địa của chúng ta không thể hủy!

Lăng Hồng Vũ quả quyết cự tuyệt.

- Lão đầu tử ngươi không nên cố chấp như vậy, hiện tại đến lúc nào rồi, ngươi vẫn còn tâm tư nghĩ tới tổ địa, lực lượng nơi này đã xói mòn, kết giới đã sớm đứt gãy, cho dù thần lực của ngươi thông thiên cũng không thể duy trì, nhanh theo ta ra ngoài a, bằng không ta sẽ triệt để hủy diệt nơi này.

Lăng Vô Địch khuyên.

- Ngươi dám! Tổ địa không thể hủy, ngươi cái gì cũng không biết!

Lăng Hồng Vũ giận dữ hét lên.

- Ngươi mới là cái gì cũng không biết, hôm nay Ma Hổ tộc cùng Lôi tộc đã có Vĩnh Hằng chi thần xuất thế, tộc ta có nguy cơ bị diệt, nếu không phải Thái Sơ thúc trở về, đã sớm không còn Kim tộc, ngươi còn trông coi tổ địa có dùng làm cái gì, ngươi có thể đừng cố chấp như vậy hay không!

Lăng Vô Địch tức giận nói ra.

- Cái gì... Tại sao có thể như vậy!

Lăng Hồng Vũ kinh hãi.

Lăng Thái Sơ mở miệng nói:

- Tộc thúc, hôm nay tình thế với chúng ta phi thường bất lợi, ngươi cũng đừng kiên trì, ta có thể lợi dụng lực lượng khiến kết giới duy trì vạn năm không hủy, ta tới cứu ngươi trước đã.

Lăng Hồng Vũ thật lâu không nói gì, dường như hắn đang quyết định rất mâu thuẫn.

- Không nghĩ tới trăm vạn năm khó xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần, hôm nay lại lục tục xuất hiện, chẳng lẽ này thiên địa thực biến hóa sao?

Lăng Hồng Vũ thở dài nói, hắn nói với Lăng Tiếu.

- Tiểu tử hôm nay ngươi gom góp bao nhiêu loại Thủy Nguyên Thạch rồi?

Lăng Tiếu lúc này mới cung kính nói:

- Ta đã gom góp được tám loại Thủy Nguyên Thạch, còn kém quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch!

Lăng Thái Sơ cùng Lăng Vô Địch kinh ngạc nhìn qua Lăng Tiếu, đều không nghĩ tới Lăng Tiếu lại làm được như thế, gom được tám viên Thủy Nguyên Thạch thế gian hiếm có nhất.

Nếu các thế lực khác biết rõ còn không điên cuồng đi cướp bóc sao?

- Tám loại? Hảo hảo... Rất tốt, ha ha!

Lăng Hồng Vũ vô cùng hưng phấn kêu lên, hắn nhìn qua Lăng Thái Sơ nói:

- Thái Sơ, cho dù như thế nào ngươi cũng phải tìm được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch về cho ta, sau đó tìm một rõ thần trận sư biết bố trí thủy nguyên đại trận trở về, nhất định phải khôi phục sinh cơ cho Huyền Linh đại

lục, khôi phục niên đại huy hoàng.

-Muốn bắt đến quang thuộc Thủy Nguyên Thạch không khó, ta tiến tới Quang Minh không gian một chuyến là được, nhưng mà iện tại ngươi nên đi ra đi.

Lăng Thái Sơ nói.

- Không được, hiện tại vẫn không thể làm như vậy!

Lăng Hồng Vũ ngăn cản nói ra.

Lăng Vô Địch khó chịu nói:

- Bây giờ đến lúc nào rồi, chẳng lẽ tổ địa quan trọng hơn tộc nhân sao?

- Không, các ngươi không rõ ràng ta vì sao phải làm như vậy, ta đã đụng chạm tới biên giới cảnh giới kia, nếu như có thể gom góp chín đại Thủy Nguyên Thạch bố trí thủy nguyên đại trận, có lẽ ta có thể mượn nhờ cơ hội này tiến thêm một bước! Dù sao trạng thái của ta bây giờ có thoát khốn cũng không giúp các ngươi cái gì, không bằng làm đánh cuộc cuối cùng đi.

Lăng Hồng Vũ nói ra.

- Tộc thúc ngươi, ngươi thực hiểu ảo diệu trong đó sao?

Lăng Thái Sơ kích động nói.

- Đúng vậy a, ta sống ở chỗ này đã hơn hai nghìn năm, tuy chịu đủ tra tấn, nhưng mà đổi lấy tâm tình tôi luyện và thể ngộ khắc sau, nhưng mà hôm nay còn thiếu một cơ hội, cơ hội chính là thời điểm tìm được chín đại Thủy Nguyên Thạch đoàn tụ và ngày đại lục khôi phục sinh cơ!

Lăng Hồng Vũ đáp.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu đều kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới trong tuyệt cảnh này Lăng Hồng Vũ còn có cơ hội nâng cao một bước.

Vị lão tổ tông này lúc trước là tồn tại top ba của Chí Tôn bảng, tuyệt đối là Chí Tôn Thủy Thần đại viên mãn, ngày nay tiến thêm một bước chính là vĩnh hằng chi thần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2654 - Tới Lưu Kim Không Gian.

- Nếu như Kim tộc chúng ta có hai đại vĩnh hằng, xưng bá thiên vực nằm trong tầm tay!

Lăng Vô Địch hoảng sợ nói ra.

- Ngươi đừng có mơ mộng hảo, Kim tộc chúng ta chỉ cần an ổn phát triển là được, chuyện xưng hoàng xưng đế do người khác làm đi!

Lăng Hồng Vũ rất không khách khí nói ra.

Lăng Vô Địch bĩu môi muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không có nói.

Lăng Tiếu mang số Thủy Nguyên Thạch còn lại lấy ra, giao cho Lăng Thái Sơ và nói:

- Thái Sơ lão tổ, những thứ này giao cho ngươi, mặt khác còn một khối đặt ở đây, còn hai khối ta đã cho người khác mượn, sau khi cầm được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch ta sẽ thu hồi.

Lăng Thái Sơ thực lực mạnh nhất, Thủy Nguyên Thạch trong tay hắn mới an toàn nhất.

Lăng Thái Sơ cũng hiểu việc này quan hệ trọng đại, cũng không có trì hoãn, lập tức thu lấy Thủy Nguyên Thạch lại.

Tiếp theo Lăng Thái Sơ lại đi tới Quang Minh không gian cướp lấy Quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, tập hợp đủ chín loại Thủy Nguyên Thạch trở

về.

Quang Minh không gian là không gian lục địa do dực nhân tộc chiếm giữ.

Hôm nay đại bộ phân không gian lục địa chung quanh bị người của dực nhân tộc chiếm lấy, rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần bi bọn chúng dùng "Quang Minh chi quang" tẩy rửa, khiến cho bọn họ biến thành người tín ngưỡng dực nhân tộc trung thành.

Trong lúc nhất thời, tại dực nhân tộc đã dần dần xơi tái ra ngoài không gian ngoại vực khác, muốn nhất thống ngoại vực.

Một ít Chí Tôn Thủy Thần may mắn tránh được vận mệnh bị tẩy lễ, mới biết đạo thì ra dực nhân phóng đã có người trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Đối phương chỉ dựa vào sức một người là quét ngang ngoại vực.

Cảnh này khiến người có thực lực cũng không có dũng khí phản kháng.

Mà Thanh Phong minh là bá chủ đông vực cũng cảm nhận được áp lực lớn lao, bọn họ gọi tất cả Chí Tôn Thủy Thần quay trở về, không cho bọn họ dễ dàng ra ngoài.

Tại tổng điện của Thanh Phong minh, Phong Thanh Dương, Trữ Thần Cương, Phong Lam Linh, Liễu Phiêu Phiêu và các phó minh chủ khác đang tụ hợp lại.

Trong đó một gã phó minh chủ nhíu mày nói ra:

- Hôm nay dực nhân tộc nhân đã tiếp cận địa bàn của chúng ta, nếu như bọn chúng thật sự muốn chúng ta thần phục, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?

- Hừ, dực nhân tộc bọn chúng còn không có năng lực lớn như thế, cho dù bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần, bằng vào mấy người chúng ta vẫn có thể áp chế!

Tên còn lại hừ lạnh nói ra.

- Các ngươi không hiểu, vĩnh hằng vô địch, sợ rằng chúng ta nhiều người hơn nữa cũng không làm được gì.

Trữ Thần Cương khẽ thở dài.

- Lão Trữ, ngươi đừng trướng uy phong kẻ khác, diệt uy phong của mình!

Một gã Phó minh chủ bất mãn nói ra.

- Hắn vừa nói là sự thật, chúng ta căn bản không có thực lực khiêu chiến đối phương!

Phong Thanh Dương đồng ý lời của Trữ Thần Cương.

Nhất thời thần sắc của người nơi đây khó coi.

Thanh Phong minh kinh doanh thế lực của mình nhiều năm, dễ dàng bị người ta bắt ép thì bọn họ tuyệt đối không chịu được.

- Nhưng mà các ngươi cũng không cần lo lắng, bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần, chúng ta cũng có Vĩnh Hằng chi thần, Thanh Phong minh chúng ta không bị diệt đâu!

Phong Thanh Dương bình tĩnh cười nói.

Lúc này mấy người nơi đây động dung, ánh mắt mang theo vẻ khó tin.

- Minh chủ hắn đã đi tới bước kia?

Một người kinh hô hỏi.

Phong Thanh Dương lắc lắc đầu nói:

- Ta còn không có lực lượng này, nhưng mà hắn sẽ nhanh chóng tới đây.

Đúng vào lúc này một gã Chí Tôn Thủy Thần vội vã đi vào đại điện, nói:

- Bẩm báo minh chủ, chư vị phó minh chủ, bên ngoài có nhiều người của dực nhân tộc tới địa bàn của Thanh Phong minh chúng ta.

- Rốt cục tới sao? Chúng ta nên lập tức ra ngoài nghênh chiến.

Phong Thanh Dương thần sắc hơi đổi nói.

Hắn không nghĩ tới dực nhân tộc tới nhanh như vậy, đã giết tới chỗ của bọn họ.

- Minh chủ, Vĩnh Hằng chi thần của chúng ta ở nơi nào, mau mời hắn đi ra!

Có người nói.

- Trước hết giết địch nói sau, hắn sẽ xuất hiện!

Phong Thanh Dương nói một tiếng, hóa thành cơn gió lao ra ngoài điện.

Những người khác không dám chần chờ nên lao ra ngoài theo.

Trên chín tầng trời đã có mấy trăm tên Chí Tôn Thủy Thần áo trắng hàng

lâm, bọn chúng cưỡi thánh thú giống nhau, giống như thiên binh thiên tướng.

Trên trán của bọn chúng có một cái lạc ấn, giống như mặt trời, lại như trăng tròn, vô cùng thánh khiết.

Bọn chúng hoàn toàn là nô lệ của dực nhân tộc, thành khôi lỗi nô bộc của bọn chúng.

Tại những người này phía trước có mười tên dực nhân tộc Chí Tôn đang đứng.

Nhữngdực nhân này sau lưng có cánh chim trắng noãn, sau đầu có thánh quang thánh khiết, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, giống như thiên sứ hàng lâm!

Phong Thanh Dương xung trận ngựa lên trước, mang theo mấy trăm Chí Tôn Thủy Thần của Thanh Phong minh đi ra nghênh đón.

- Bằng hữu dực nhân tộc tới đây có ý gì?

Phong Thanh Dương hỏi thăm.

- Chúng ta là sứ giả thần tộc, các ngươi có bằng lòng thần phục thần tộc chúng ta hay không, trở thành nô bộc cho quang minh thần vĩ đại?

Một gã dực nhân tộc Chí Tôn đỉnh phong nói ra.

- Hừ, cái gì thần tộc, Thanh Phong minh chúng ta sẽ không thần phục các ngươi, càng sẽ không thành khôi lỗi của các ngươi, các ngươi thức thời nên cút nhanh, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!

Trữ Thần Cương hừ lạnh nói ra.

Phong Thanh Dương cũng nói:

- Đúng vậy, Thanh Phong minh chúng ta sớm tự thành nhất thể, sẽ không thần phục kẻ nào, các ngươi cút đi.

- Đã như vầy, vậy các ngươi đón trừng phạt của quang minh thần đi, thần tộc chi quang của chúng ta sẽ phổ độ các ngươi.

Tên Chí Tôn đỉnh phong nói một câu, sau đó phất phất tay và rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần sau lưng lập tức ra tay.

Vô số lực lượng từ trên trời giáng xuống, giống như muốn triệt để đánh nát không gian này.

- Giết cho ta!

Phong Thanh Dương nổi giận gầm lên một tiếng, cầm một cây Thanh Phong thần kiếm chém giết qua.

Thanh Phong minh có tất cả Chí Tôn Thủy Thần cùng phản kích, hào quang năm màu từ trên trời giáng xuống.

Hai đạo lực lượng bàng bạc bắn ra ngoài, năng lượng các màu mênh mông cuồn cuộn vào không gian.

Rầm rập!

Gần ngàn tên Chí Tôn Thủy Thần cùng lúc ra tay, chiến đấu bực này rất khủng bố, lực lượng đáng sợ khiến không gian lục địa chấn động mạnh.

Mọi người sinh tồn ở bên trong hãi hùng khiếp vía, vô số sóng tàn dư rủ xuống, vố số nơi xuất hiện hố sâu, rất nhiều nhân loại và thú loại bị chết,

trong một chớp mắt tử thương vô số, kêu rên khắp nơi!

Đây là nguyên nhân trong Thiên Vực cấm các Chí Tôn Thủy Thần giao chiến với nhau, mà tai nạn trong phiến không gian này là chứng minh tốt nhất.

Phong Thanh Dương đã từng là top mười Chí Tôn bảng ở Thiên Vực, vô số năm qua đi thực lực của hắn đã là đăng phong tạo cực, hắn hóa thành ngàn vạn cơn gió, mỗi một cơn gió ẩn chứa sát lực khôn cùng, mỗi một cơn gió hóa thành liêm đao đòi mạng, chém giết không ít khôi lỗi.

Mấy Phó minh chủ khác cũng đều là Chí Tôn đỉnh phong, thực lực vô cùng kinh người, bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, ngăn mười tên dực nhân tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2655 - Thất Hồn Yêu Hoa.

Dẫn đầu của Dực nhân tộc khinh thường nói:

- Các ngươi gian ngoan mất linh, phải bị quang minh thần trừng phạt.

Dứt lời, hắn bóp nát một cái ngọc đồng, lập tức xuất hiện hào quang chói mắt bao phủ thiên địa.

Trong lúc đó, trên chín tầng trời xuất hiện một gã nam tử yêu mị, sau lưng có đôi cánh chim dài trắng noãn, mỗi cọng lông vũ tỏa ra hào quang trắng sáng thần thánh.

Đây chính là Vĩnh Hằng chi thần của dực nhân tộc, hiện tại phân thân này chỉ là thần niệm phân thân của hắn mà thôi.

Hắn lăng không bao quát, một đạo khí tức trách đất than trời bao phủ các nơi, khiến cho tất cả mọi người hít thở không thông, đồng thời sinh ra cảm giác vô lực, khiến cho bọn họ có cảm xúc muốn cúng bái.

- Các con dân của ta, ngươi triệu hoán quang minh thần vĩ đại làm gì?

Nam tử yêu mị mở miệng nói ra.

Giọng của hắn như thần phù, khiến cho dực nhân tộc và các khôi lỗi sùng kính.

- Quang minh thần vĩ đại, nhân loại hèn mọn này không thần phục thần linh, thỉnh quang minh thần giáo hóa bọn chúng, khiến bọn chúng nguyện thần

phục tộc ta!

Một gã dực nhân quỳ một gối xuống và nói ra.

Đám người phía sau cũng quỳ xuống, giống như triều kiến thiên thần.

- Thì ra là thế!

Nam tử yêu dị cười nhạt một cái, hắn nhìn qua đám người Phong Thanh Dương bình tĩnh nói:

- Các ngươi không muốn thần phục thần tộc chúng ta?.

Hắn không có tản mát ra chút khí thế nào cả, giống như hỏi bình thương vậy.

Nhưng mà nội tâm người nghe chấn động, sinh ra lực lượng đầu độc, làm cho người của Thanh Phong minh có xúc động muốn lập tức thần phục.

Đây là thực lực khiến Chí Tôn Thủy Thần cũng phải cung kính cúi người, muốn tuyên bố thần phục hắn

Phong Thanh Dương ý thức được đối phương cường hãn, hắn cắn răng nói:

- Không phải chỉ có ngươi mới là Vĩnh Hằng chi thần!

Tay của hắn cầm ngọc đồng, kim quang lập lòe, từng đạo kim sát khí xông lên trời, lực lượng bao phủ thiên địa!

Cuối cùng một nam tử khí chất bá chủ một phương xuất hiện.

Đây chính là Kim tộc Vĩnh Hằng chi thần Lăng Thái Sơ.

Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương đã từng cùng thành lập Thanh Phong minh, Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương quan hệ đương nhiên không bình thường.

Lăng Thái Sơ từ ngoại vực xa xôi quay trở lại, từng tới Thanh Phong minh gặp Phong Thanh Dương, hơn nữa còn lưu một thàn niệm phân thân ở nơi này, hôm nay đúng là lúc dùng tới.

- Ta... Chúng ta thực sự có Vĩnh Hằng chi thần quá tốt!

Một gã phó minh chủ của Thanh Phong minh nói ra.

- Đó là Thái Sơ lão đại, lúc trước các ngươi còn chưa gia nhập liên minh, hắn đã cùng minh chủ sáng lập Thanh Phong minh, hắn đã trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Trữ Thần Cương hưng phấn nói ra.

Trong lòng hắn Lăng Thái Sơ địa vị còn cao hơn Phong Thanh Dương nhiều.

Người khác của Thanh Phong minh như nhìn thấy ánh rạng đông, thần sắc tràn ngập hy vọng.

Bọn họ vốn cho rằng lần này chết chắc, không nghĩ tới lại thấy hi vọng, bọn họ biết được trong minh cũng có Vĩnh Hằng chi thần.

Nam tử yêu mị ánh mắt co rụt lại, nhìn chằm chằm vào Lăng Thái Sơ nói:

- Ta sớm cảm ứng được thiên địa biến hóa, không chỉ ta là quang minh giáo hoàng tới thế gian, xem ra ngươi cũng là một người trong đó.

Lăng Thái Sơ nhìn nam tử yêu mị, nói:

- Dực nhân giáo hoàng, thì ra ngươi đã đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh!

Hắn còn nói:

- Các ngươi thối lui đi, có ta ở đây ngươi không thể chiếm tiện nghi đâu.

- Úc, ngươi tự tin có thể đánh bại ta?

Nam tử yêu mị kinh ngạc nói.

- Không, ta chỉ muốn mượn một khối quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch của ngươi mà thôi

Lăng Thái Sơ nói.

- Thì ra là muốn Quang Minh chi thạch, nhưng mà đánh bại ra thì nói sau!

Nam tử yêu mị ứng một tiếng, trong tay có thần quang bắn ra.

Thần quang này sáng tới mức không ai mở mắt ra được, từng đoàn từng đoàn khí tức tinh lọc bao phủ Lăng Thái Sơ và người khác.

- Ở đây chỉ tai họa người khác, ra ngoài đánh đi.

Lăng Thái Sơ quát một tiếng, lập tức bắn ra vạn đạo kim quang, sinh sinh ngăn cản thần quang của đối thủ, cũng chuẩn bị đưa bọn họ ra khỏi không gian lục địa này.

Nam tử yêu mị tên là Áo Tư Lạc, là lão giáo hoàng mấy đời của dực nhân tộc.

Hắn nương vào đột phá vĩnh hằng chi cảnh thì phản lão hoàn đồng, chiến lực cũng tăng lên tới mức dọa người.

Nếu không phải chỉ có thần niệm phân thân hắn tới đây, không gian nơi này đã bị diệt rồi.

Lăng Thái Sơ xuất hiện ở chỗ này cũng cho hắn một kinh ngạc sâu sắc.

Lăng Thái Sơ cùng Áo Tư Lạc đều là phân thân thần niệm, nhưng mà lực lượng đối chiến không phải những Chí Tôn Thủy Thần có thể tưởng tượng được.

May mắn bọn họ chiến đấu không có lâu, hai người bất phân thắng bại, năng lượng hao tổn hết sau đó biến mất.

Trước khi Áo Tư Lạc biến mất thì kêu lên.

- Con dân của ta rút lui đi, chờ ngày sau độ hóa bọn chúng.

- Không sao cả, ta sẽ rất nhanh tới không gian của các ngươi, các ngươi đều tạm thời an tâm!

Lăng Thái Sơ cũng lưu lại một câu, liền tiêu tán trong thiên địa này.

Ngàn Chí Tôn đối chiến kết thúc qua loa như vậy.

Người của Thanh Phong minh đều đại định, có Vĩnh Hằng chi thần bảo vệ, bọn họ muốn chết cũng khó.

Ở trong không gian ngoại vực xa xôi, Lăng Thái Sơ cuối cùng mang theo Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu bay nhanh tới đây.

- Đây là thiên hạ đại loạn sao? Dực nhân tộc cũng xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần, cũng không biết thế lực khác có Vĩnh Hằng chi thần xuất thế hay không?

Thần sắc Lăng Thái Sơ khó coi.

- Tại sao có thể như vậy, một bước kia không phải rất khó lĩnh ngộ sao?

Lăng Vô Địch thất thần nói.

Bao nhiêu năm rồi hắn vẫn theo đuổi cảnh giới này, hắn cũng cho rằng mình thiên phú siêu đẳng, nhưng mà bây giờ xuất hiện nhiều Vĩnh Hằng chi thần, đả kích tự tin của hắn thật lớn!

- Muốn bước ra một bước kia, trọng yếu nhất chính là tìm đường sống trong cõi chết, là cục diện cửu tử nhất sinh, chỉ cần dung nhập lực lượng của mình vào trong không gian liền có thể đạt tới, đang thời điểm chọn bước ra một bước này, ngươi phải quên đi sinh tử, không được có nửa điểm tạp niệm, bằng không hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Thái Sơ nói ra.

- Quên sinh tử đi, trong nội tâm không có tạp niệm, ai có thể dễ dàng làm được?

Lăng Vô Địch thở dài nói.

Lăng Tiếu đang nhớ kỹ lời này, trong nội tâm cũng hiểu được muốn làm được quá khó khăn.

Ai không sợ chết, cho dù là thần cũng sợ vẫn lạc, ai không tạp niệm, mỗi một người đều có thê thiếp con cái, thân bằng hảo hữu, bọn họ có lo lắng thì

không ai không có tạp niệm cả.

- Ta lo lắng quá nhiều, chỉ sợ ta khó mà đi qua một bước kia!

Lăng Tiếu thở dài trong lòng.

Tốc độ của Lăng Thái Sơ có thể nói là nhanh như tia chớp, xuyên thẳng qua ngoại vực, cơ hồ bỏ qua bất cứ không gian loạn lưu nào, hắn hóa thành kim sát khí, đem Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu bảo hộ bên trong và khiến hai người có thể cảm nhận được kim chi bổn nguyên, có thể khiến lực lượng của bọn họ cường đại lên.

Dùng không bao lâu, Lăng Thái Sơ đã đi tới không gian của Thanh Phong minh.

Chân thành cảm ơn bạn tuấn anh đã ủng hộ truyện tại doctruyen.org nhé.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2656 - Phòng Ngự Chiến Y.

- Thái Sơ (lão đại)!

Phong Thanh Dương và Trữ Thần Cương hưng phấn thở dài.

Lăng Thái Sơ gật đầu với bọn họ, liền giới thiệu Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

- Ha ha, tiểu tử này này chúng ta sớm quen rồi, ngươi không cần giới thiệu!

Phong Thanh Dương chỉ vào Lăng Tiếu cười to nói ra.

- Bái kiến Phong tiền bối, Trữ lão!

Lăng Tiếu tiến lên hành lễ với hai người.

- Tốt, mới mấy chục năm không gặp, ngươi đã phát triển tới bước này, thật sự là đáng mừng!

Phong Thanh Dương tán thưởng cười nói.

Lăng Tiếu và bọn họ nói vài câu liền tạm biệt, liền đi tới ở chung với mỹ nhân bên cạnh.

Liễu Phiêu Phiêu từng là đệ nhất mỹ nhân Thiên Long địa vực, dung mạo của nàng không thay đổi, vẫn tuyệt mỹ động lòng người như thế, bộ dáng phong tình vạn chủng khiến nam nhân mê mệt.

- Những năm này ủy khuất ngươi!

Lăng Tiếu nhu tình nói.

Những năm gần đây hắn vào nam ra bắc, không có thời gian quay về thăm Liễu Phiêu Phiêu, nội tâm tự nhiên vô cùng áy náy.

Liễu Phiêu Phiêu khẽ tựa vào vai Lăng Tiếu, nói:

- Chỉ cần trong lòng ngươi có ta, ta sẽ không cần cái gì.

Nàng dừng một chút và hỏi:

- Những năm này ngươi nhất định trôi qua rất khổ a, Thủy Nguyên Thạch gom góp đủ chưa?

Liễu Phiêu Phiêu sớm biết hiểu Lăng Tiếu có chuyện cần làm, phải gom góp Thủy Nguyên Thạch không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng gian nan.

Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc đầu nói

- Ta đã quen chuyện này, ta có thể cường đại lên trong sinh tử, về phần Thủy Nguyên Thạch còn kém quang thuộc tính, chỉ cần tìm được nó thì gom đủ rồi! Lúc này chúng ta tới vì quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch.

- Các ngươi hẳn là muốn đánh Quang Minh không gian hay sao? Bọn chúng có được Vĩnh Hằng chi thần đyá!

Liễu Phiêu Phiêu khẩn trương lên nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Bọn hắn có Vĩnh Hằng chi thần, chúng ta cũng có, đây không phải vấn đề.

- Cũng phải, hy vọng các ngươi có thể thuận lợi!

Liễu Phiêu Phiêu chúc phúc.

- Ân, sau khi chuyện này chấm dứt, ngươi nên theo ta cùng sinh hoạt a, tới lức đó ta không cần phải ngược xuôi các nơi nữa, có thể sống cùng các ngươi rồi.

Lăng Tiếu nói.

Những năm gần đây hắn vẫn lưu lạc sinh tử, khiến hắn sinh ra cảm giác chán ghét sinh hoạt như thế, rất muốn bỏ qua tất cả mà nghỉ ngơi thật tốt, hưởng thụ nhân sinh với các nữ nhân của mình.

- Ân, tất cả tùy ngươi.

Liễu Phiêu Phiêu đáp.

Những năm gần đây Liễu Phiêu Phiêu cũng bị nỗi khổ tương tư giày vò, nàng cũng hy vọng có thể yên tĩnh sống qua ngày với Lăng Tiếu.

Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương gặp mặt không dài, hắn triệu hoán Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch tới và nói:

- Quang thuộc Thủy Nguyên Thạch này mình ta có thể đi lấy rồi, các ngươi đi chỉ sợ không giúp được cái gì! Các ngươi đều ở tại chỗ này đi.

- Cứ dựa theo ngươi nói mà xử lý.

Lăng Vô Địch đáp.

Lăng Tiếu lại phản đối.

- Không, ta cảm thấy được có lẽ chúng ta nên đi mới đúng.

Lăng Thái Sơ nhìn Lăng Tiếu, nói:

- Ngươi muốn thừa dịp hư mà vào sao? Thế nhưng mà ngươi phải hiểu Quang Minh không gian là địa bàn của dực nhân tộc, chỗ đó cao thủ như mây, bằng các ngươi đi vào làm sao có thể đi ra?

- Chỉ cần Thái Sơ lão tổ ngài ngăn chặn Vĩnh Hằng chi thần của đối phương là được, ta có nắm chắc lấy được Thủy Nguyên Thạch!

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói ra.

Hắn đã thập phần khế hợp với hỗn độn thế giới, cho dù là thần niệm phân thân của Vĩnh Hằng chi thần hắn cũng có thể ngăn cản, hắn có tin tưởng tuyệt đối xông vào Quang Minh không gian.

Lăng Vô Địch cải biến chủ ý nói:

- Cũng đúng, những điểu nhân kia biết rõ ngươi muốn tiến đến lấy Thủy Nguyên Thạch, tất sẽ dùng toàn lực ngăn cản, chúng ta nên tùy thời mà động.

- Cho dù ta chế trụ được Vĩnh Hằng chi thần của đối phương, nhưng mà các ngươi cũng chưa chắc có thể lấy được Thủy Nguyên Thạch ah!

Lăng Thái Sơ nói.

Lăng Thái Sơ lo lắng không phải không có lý, dực nhân tộc là chủng tộc viễn cổ, nội tình phi thường cường đại, chỉ dựa vào hai người bọn họ làm sao có

thể lấy được.

- Thái Sơ lão tộc, ta chỉ cần khống chế được một điểu nhân cấp giáo hoàng, tất nhiên có thể lấy được Thủy Nguyên Thạch

Lăng Tiếu lần nữa đáp.

Ánh mắt Lăng Thái Sơ lóe lên, hắn nhìn qua Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu, do dự và nói:

- Đã như vầy, vậy các ngươi nên cẩn thận làm việc, không được thì đừng miễn cưỡng.

Lăng Thái Sơ dứt lời, liền dẫn Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch bay tới Quang Minh không gian.

Quang Minh không gian nằm ở sâu nhất của đông vực, nhưng mà tốc độ của Lăng Thái Sơ thì không bao lâu nó đã nằm ở trước mặt.

Đây là không gian đại lục chói mắt, quang thuộc tính nồng đậm, không gian này khiến nguwofi tu luyện quang thuộc tính thích thú, tốc độ tu luyện tăng gấp đôi.

Lăng Thái Sơ như một đoàn kim sát không gian đi tới nơi này, một giọng nói vang lên:

- Đã sớm chờ ngươi từ lâu, không nghĩ tới ngươi thật sự dám tới.

Trong chốc lát vạn đạo hào quang thần thánh hiện ra, cánh chim lớn vung lên bao phủ lấy Lăng Thái Sơ.

Hai lực lượng đối nghịch, nếu như có người nào ở ngoài ngoại vực nhìn thấy

cảnh này chắc chắn sẽ chấn động dữ dội.

Chân thân Lăng Thái Sơ hiện ra, hắn đứng chắp tay, giống như chiến thần áo vàng nhìn qua Áo Tư Lạc đứng giữa không gian.

- Tộc của ta lúc trước cầu trợ quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch của các ngươi, các ngươi không đổi cũng thôi, còn dám chém giết hậu nhân của ta, hôm nay các ngươi dâng một khối quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch lên thì chuyện này xóa bỏ, ngươi nghĩ như thế nào?

Hôm nay Ma Hổ tộc, Lôi tộc đều có Vĩnh Hằng chi thần xuất hiện, Lăng Thái Sơ thật sư không muốn vạch mặt với dực nhân tộc, tốt nhất có thể hoà đàm thì áp lực của hắn giảm đi thật nhiều.

- Ha ha, thần tộc của ta sắp quân lâm thiên hạ, các ngươi là nhân loại hèn mọn nên giết thì giết, có cái gì đáng đặt trong lòng, muốn cầm Quang Minh chi thạch của tộc ta, trước qua cửa ải của ta rồi nói sau!

Áo Tư Lạc cười một tiếng, gương mặt yêu dị hiện ra thần sắc dữ tợn, cánh chim vũ động, vô số vũ linh hóa thành ngàn vạn bóng kiếm bao phủ Lăng Thái Sơ.

Lăng Thái Sơ hừ lạnh một tiếng, thần có vô số kim sát khí hóa thành Kim Long bao phủ hắn.

Trong không gian sinh ra tiếng nổ đáng sợ.

Đây chẳng khác gì thiên tai diệt thế, không gian loạn lưu, va chạm mạnh mẽ.

May mắn Áo Tư Lạc sớm chặn đường Lăng Thái Sơ, bằng không Quang Minh không gian bị du âm ảnh hưởng mà hủy đi.

Khi bọn họ chiến đấu, Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch đã lợi dụng thời gian này lẻn vào trong Quang Minh không gian.

- Vô Địch lão tổ, chúng ta chỉ cần bắt được một tên giáo hoàng đến lúc đó sẽ xong việc!

Lăng Tiếu nhắc nhở nói ra.

- Ân, ngươi có thể có nắm chắc là tốt rồi!

Lăng Vô Địch đáp.

Hai người bọn họ mượn cơ hội tiến vào Quang Minh không gian, lập tức cảm ứng được có không ít Chí Tôn của dực nhân tộc thủ hộ ở gần.

- Người nào dám tới gần thần tộc ta!

Một tên giáo hoàng của dực nhân tộc phát hiện ra Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2657 - Chí Tôn Thần Tài Đỉnh Cấp. (1)

Dực nhân tộc biết rõ Vĩnh Hằng chi thần của bọn họ đang đối chiến với người khác, nhất định sẽ có người thừa dịp hư mà vào, đã sớm phái không ít người đi ra đây chờ.

Quả nhiên bị bọn họ đoán đúng, có kẻ thù thừa cơ thâm nhập.

Nhưng mà khiến bọn họ cảm thấy kỳ lạ chính là đối phương rõ ràng chỉ hai người, đúng là quá xem thường dực nhân tộc mà.

- Giết đám người này, lập tức xông vào trong!

Lăng Vô Địch truyền âm cho Lăng Tiếu nói một tiếng, ngay sau đó hắn hóa chân long bay tới.

- Đám điểu nhân các ngươi ra đây nhận cái chết!

Lăng Vô Địch nói ra lời này đã chọc giận đám dực nhân tộc.

- Lớn mật, đám nhân loại hèn mọn các ngươi dám hạ nhục thần tộc, hết thảy phải chết!

- Bắt lấy bọn chúng, biến bọn chúng thành nô lệ thấp kém nhất, đưa bọn chúng huyết tế thần minh.

- Độ hóa bọn chúng, tẩy thần thức, phong bế miệng của chúng lại, không cho chúng nói lời thô tục như vậy.

Rất nhiều dực nhân tộc lấy ra không ít khôi lỗi.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu lập tức ra tay, lực lượng của bọn họ đạt tới đỉnh phong, lực lượng vô cùng khủng bố.

Lăng Vô Địch trong tay cầm long ấn đánh thẳng về phía trước.

Long ấn Long khí mênh mông cuồn cuộn, kim long dài hẹp quấn quanh, giống như núi lớ nện xuống.

Rất nhiều dực nhân tộc phía trước ra tay, từng đạo lực lượng cường đại đánh vào long ấn, nhưng không thể nào ngăn cản được, không ít người trong chớp mắt bị nện thành thịt vụn.

Lăng Tiếu thì hóa thành phong bạo màu đen, hắn quét qua phạm vi mấy vạn dặm không gian, từng lực lượng màu đen ăn mòn tất cả, trong chốc lát đã xoắn mấy tên dực nhân tộc thành bọt máu.

- Đám điểu nhân các ngươi không có gì hơn cái này!

Lăng Tiếu mỉa mai cười nói.

- Các ngươi càn rỡ, lập tức chịu chết đi!

Hai tên Chí Tôn đỉnh phong của dực nhân tộc chạy tới, phía sau có không ít khôi lỗi.

Bọn chúng cùng lúc xuất kích, lực lượng đạt tới một loại cực hạn, không gian chấn động giống như thủy triều quét qua LĂng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

- Đi mau!

Lăng Vô Địch nhìn qua Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức bay ra xa.

Lăng Tiếu cũng không chần chờ, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi đây.

Bọn họ đang dẫn xà xuất động, chỉ cần bắt giữ một tên dực nhân tộc giáo hoàng là có hy vọng lấy được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch.

- Nhân loại hèn mọn, các ngươi trốn không thoát đâu, trở thành nô lệ cho thần tộc ta!

Một gã giáo hoàng đuổi theo, truy kích Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

Trừ hắn ra, còn có một tên đỉnh phong khác mang theo mấy khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong theo

Hai tên này tốc độ cực nhanh, như hai đạo bạch quang đuổi theo.

Đây là địa bàn của bọn họ, bọn họ cũng không sợ đối thủ lừa bịp cái gì.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu trốn đi một đoạn thì dừng lại, bọn họ đang chuẩn bị hành động.

- Tiếu nhi ngươi định ở đây sao? Hay là ngươi triệu hoán Hỗn Độn Lôi Long ra cho an toàn!

Lăng Vô Địch quan tâm nói ra.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu thực lực không kém, nhưng mà đối mặt Chí Tôn đỉnh phong hắn vẫn sợ Lăng Tiếu có gì ngoài ý muốn.

- Ân, Hỗn Độn Lôi Long nhất định phải đi ra chặn đánh người khác!

Lăng Tiếu nói một câu.

Một trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng, tranh thủ lúc hai Vĩnh Hằng chi thần trước khi phân thắng bại phải lấy được Thủy Nguyên Thạch tới tay!

Lăng Vô Địch cũng triệu hoán Kim Lân Xà ra.

Hai người hai thú bộ dáng khí thôn sơn hà, khí thế địch vạn người.

Hai gã dực nhân giáo hoàng dẫn đầu truy kích tới, một người trong đó quát:

- Không trốn sao? Vậy thúc thủ chịu trói đi!

Hắn đánh ra quang chưởng bao phủ hai người hai thú, chưởng ấn này không phải rất lớn, nhưng mà ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Tên còn lại cũng ra tay, cánh chim vung vẩy, vô số linh vũ vắn ra ngoài, giống ngàn van j thanh đao sắc bén, mỗi một đạo mang theo xu thế chém đứt núi sông.

- Hai tên điểu nhân, cũng dám lay chân long, xem ra bắt các ngươi thế nào!

Lăng Vô Địch tiến lên trước một bước, ngăn cản trước mặt Lăng Tiếu, song chưởng đánh ra hai long ảnh về phía trước.

Cùng lúc đó Kim Lân Xà cũng công kích lông vũ của tên còn lại, miệng rắn mở ra và kim quang đại thịnh.

Rầm rập!

Lực lượng cường đại bắn ra bốn phía, lực nổ tung rất lớn.

Lăng Vô Địch chống một tên dực nhân, Kim Lân Xà chống một tên dực nhân khác, hai bên đại chiến dữ dội.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn ra tay thì có bốn khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong đuổi tới.

Bọn chúng không nói nhảm câu nào đã xuất kích đánh Lăng Tiếu, các loại lực lượng đáng sợ xoáy thành một đoàn, lực lượng hủy diệt bàng bạc có thể tiêu diệt Chí Tôn đỉnh phong.

Hỗn Độn Lôi Long động trước, nó gào thét một tiếng, dãn động hỗn độn thiên lôi đánh xuống, nó ngăn cản được phần lớn, long thể nó quét qua mang theo lực lượng mạnh mẽ.

Thần thú sức chiến đấu rất mạnh, sức phòng ngự cũng không kém.

Lăng Tiếu thừa cơ hóa thành một trận gió, hắn vô tung vô ảnh, lặng lẽ xuất hiện sau lưng một tên Chí Tôn đỉnh phong, kim quyền như rồng, một quyền đánh nát đầu của Chí Tôn đỉnh phong.

Thần hồn của hắn bị hápthu, không có lãng phí nửa điểm.

Một Chí Tôn đỉnh phong khác phát hiện Lăng Tiếu tồn tại, đại chùy trong tay nện xuống, lực lượng vô cùng đáng sợ dọa người, giống như sơn mạch áp xuống.

Đây là Chí Tôn đỉnh phong thổ thuộc tính, lực lượng đạt tới cực hnaj.

Nhưng mà Lăng Tiếu né qua một bên, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt tên này.

Ah!

Thần hồn của đối thủ bị hắn khống chế, lập tức kinh hô một tiếng, lực công kích tiêu tán mất.

Hai ten Chí Tô đỉnh phong còn lại thì bị hắn dùng chỉ quang tiêu diệt, chết oan chết uổng.

Bên kia Hỗn Độn Lôi Long đã xé rách hai con thánh thú Chí Tôn đỉnh phong..

Vào lúc này Lăng Vô Địch quát to:

- Tiếu nhi ngươi không cần tới, một mình ta có thể giải quyết bọn chúng!

Lăng Vô Địch quyền chưởng vô địch, thân thể như đế hoàng giá lâm, Long khí bốn phía, quyền chưởng đại khai đại hợp, có ý cảnh khủng bố, mỗi một quyền mỗi một chưởng đều mang theo uy lực không gì sánh được.

Hắn đối chiến hai tên dực nhân kia, thần quang phần phật, quang chưởng liên tục, thỉnh thoảng lại đánh tan lông vũ, uy lực cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng mà Lăng Vô Địch vô cùng bá đạo, quyền chưởng chi lực của hắn đánh nát phòng ngự của hai người, lại dùng long ấn đánh xuống.

Ah!

Một tên dực nhân gãy cánh, bị long ấn của Lăng Vô Địch áp kêu thảm thiết.

Lăng Vô Địch lăng không bay xuống, như chân long đến thế gian, chân đạp thân thể dực nhân, giẫm nát thân thể tên này.

Thần hồn dực nhân cả kinh, điều khiển đầu lâu bay ra ngoài, nó muốn dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục thân thể, đồng thời quát:

- Ngươi là nhân loại hèn mọn, đám đả thương thân thể thần thánh của ta, ta sẽ khiến ngươi.

Hắn còn chưa nói hết, Lăng Vô Địch lại đánh lần nữa, một quyền đánh nát miệng của hắn, hơn nữa một tay cầm lấy đầu lâu của nó lên, ném nó qua cho Lăng Tiếu.

- Hắn giao cho ngươi, tên còn lại ta sẽ thu thập!

Lăng Vô Địch nói một câu, liền bay qua chém giết tên còn lại.

Lăng Tiếu tiếp nhận đầu lâu tên dực nhân này, lập tức bộc phát băng hàn đóng băng nó lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2658 - Chí Tôn Thần Tài Đỉnh Cấp. (2)

Lăng Tiếu lập tức dùng Long Phượng Thần Cô tăng phúc lực lượng, từng đạo thần hồn rót vào lạc ấn thần hồn của dực nhân này.

Tên dực nhân này khó có thể phản kháng, rất nhanh đã triệt để bị Lăng Tiếu thu phục.

Tên dực nhân khác muốn chạy trốn, nhưng lại khó có thể chạy thoát Lăng Vô Địch diệt sát.

Mấy khôi lỗi còn lại toàn bộ bị Hỗn Độn Lôi Long ngăn cản được, rất nhiều công kích đáng sợ giam cầm chúng lại.

- Đưa bọn chúng trở về, hơn nữa cầm quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch ra đây cho ta!

Lăng Tiếu nói với dực nân này..

Dực nhân cung kính nói:

- Vâng thưa chủ nhân!"

Ngay sau đó hắn quay về đám khôi lỗi kia, đưa bọn chúng thoáng một phát khiến hồi trở lại Quang Minh không gian phụ cận, hắn lúc này bay về Quang Minh không gian.

Dực nhân này trong dực nhân tộc bối phận cực cao, thuộc về có cấp độ giáo hoàng, hắn muốn tới gần nơi đặt quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch quá

dễ dàng.

Lăng Vô Địch đi vào Lăng Tiếu và hỏi:

- Có thể thành công sao?

- Chỉ cần Thái Sơ lão tổ có thể kiềm chế Vĩnh Hằng chi thần của đối phương cả buổi, có lẽ có thể thành công!

Lăng Tiếu trả lời.

- Vậy là tốt rồi, việc này tuyệt đối không thể có mất!

Lăng Vô Địch đáp.

Lăng Tiếu cũng hiểu tầm quan trọng trong chuyện này, chín đại Thủy Nguyên Thạch gom góp đủ, không chỉ có thể khiến cho Huyền Linh đại lục khôi phục sinh cơ, còn trợ giúp lão tổ tông Lăng Hồng Vũ bước ra một bước Vĩnh Hằng.

Một khi Kim tộc bọn họ có hai Vĩnh Hằng chi thần, thiên hạ này phải thần phục dưới chân Kim tộc, không người nào có thể địch nổi!

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu cảm ứng dược dực nhân kia đưa tin, Thủy Nguyên Thạch đã cầm vào trong tay.

- Thành công!

Lăng Tiếu mừng rỡ nói với Lăng Vô Địch.

Nhưng mà Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch cũng không biết, cuộc chiến của hai Vĩnh Hằng có biến hóa.

Bên ngoài ngoại vực bao la bát ngát, Lăng Thái Sơ cùng Áo Tư Lạc đại chiến.

Hai phe đối chiến với nhau, từng âm thanh nổ tung vang lên không dứt, bất cứ sinh vật nào tới gần cũng hóa thành cặn bả.

Hai người đều là tân tấn vĩnh hằng, chiến lực tương đương, ai cũng không làm gì được ai.

Thời điểm Lăng Thái Sơ muốn dùng Kim Long Đàn áp Áo Tư Lạc, Áo Tư Lạc lại lấy số mệnh Quang Minh thần trượng của dực nhân tộc ra, đây là vĩnh hằng thần khí không kém gì Kim Long Đàn!

- Xem ra không có long hoàng ở chỗ này thì không thể áp chế hắn!

Lăng Thái Sơ nghĩ thầm trong lòng.

Áo Tư Lạc kinh hãi.

- Xem ra ta vẫn xem thường những nhân loại hèn mọn này rồi, không ngờ có thể chiến đấu tương đương với ta.

Thời điểm Lăng Thái Sơ nhận được tin tức của Lăng Vô Địch là đã cầm Thủy Nguyên Thạch vào tay, hắn muốn bỏ chạy.

- Ngươi và ta chiến đấu tiếp khó phân r thắng bại, không bằng lần sau tái chiến!

Lăng Thái Sơ nói ra.

- Ha ha, đừng cho rằng ta không biết ngươi đang dùng kế điệu hổ ly sơn, nhưng mà ngươi bây giờ muốn chạy trốn cũng không dễ dàng!

Áo Tư Lạc cười lạnh một tiếng, tiếp tục công kích Lăng Thái Sơ.

Trong tay hắn cầm Quang Minh quyền trượng, tỏa ra thần quang rực rỡ, từng đạo hao quan thần thánh bao phủ Lăng Thái Sơ.

Mỗi đạo hào quang quét qua thì ngôi sao hóa thành bột mịn!

Lăng Thái Sơ vô tâm ham chiến, lại dùng Kim Long Đàn ngăn cản, tốc độ tránh lui thật nhanh.

Nhưng mà vào lúc này có hai đạo khí tức lao nhanh tới.

Hai khí tức bá đạo lao thẳng tới, rõ ràng không kém gì Lăng Thái Sơ cùng với Áo Tư Lạc!

Đây là lỗ đen mây đen phiên thiên và hỗn độn thiên lôi, chính là Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương không thể nghi ngờ!

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương thực lực vô cùng cường đại, bọn chúng ở cách mấy tỷ vạn dặm cũng có thể cảm nhận được bổn nguyên bên này biến hóa.

Vì vậy dùng tốc độ nhanh nhất đi tới xem xét.

- Hình như là tên Lăng Thái Sơ!

Khương Tà Vương hung quang dậm đặc nói ra!

- Gia hỏa khác là ai, không ngờ có thể đối chiến với Lăng Thái Sơ, đầu năm nay Vĩnh Hằng dễ đạt tới như vậy sao?

Lôi Chiến Dương nội tâm không công bằng nói ra.

Hắn tại hỗn độn lôi vực trải qua cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng đột phá đến Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà bây giờ luân phiên nhìn thấy Vĩnh Hằng xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy thập phần khó chịu!

- Đó là dực nhân chán ghét! Không nghĩ tới bọn chúng cũng có người đột phá tới cảnh giới này, khó trách đông vực vẫn không bình tĩnh.

Khương Tà Vương nhíu mày nói ra.

Ma Hổ tộc cùng dực nhân tộc là đối đầu, những năm gần đây tuy ít có va chạm, nhưng mà bọn họ sở tu luyện tính trái ngược nhau, trong nội tâm rất tự nhiên sinh ra cảm giác chán ghét.

- Bất kể như thế nào, chúng ta có cơ hội rồi, thừa cơ tiêu diệt Lăng Thái Sơ nói sau!

Lôi Chiến Dương nói ra.

Ánh mắt Khương Tà Vương co rụt lại, hưng phấn nói:

- Đúng là cơ hội tốt.

Nói xong hai người lao vào vòng chiến.

Dùng ba đánh một là áp chế tuyệt đối, mấu chốt nhất là long hoàng không có ở đây, hắn càng không có nửa điểm phần thắng.

Lôi Chiến Dương cười nói:

- Không lâu chúng ta vừa chiến bất phân thắng bại, không bằng hiện tại lại đọ sức một phen.

- Chẳng lẽ các ngươi quên ước định rồi sao?

Lăng Thái Sơ hỏi ngược lại.

- Ha ha, ước định là không được đánh ở Thiên Vực, bây giờ là luận bàn giữa chúng ta!

Khương Tà Vương cười một tiếng, thực lực tăng lên thật cao, hắn nhìn qua Áo Tư Lạc nói:

- Ba người chúng ta trước đánh hắn chứ?.

Sắc mặt Áo Tư Lạc do dự, hắn vẫn nói:

- Không bằng các ngươi đọ sức với hắn đi, ta ở bên lược trận cho các ngươi.

Áo Tư Lạc vừa mới dứt lời, đột nhiên Lăng Thái Sơ phóng lên trời, không đối chiến với ba Vĩnh Hằng.

- Lăng Thái Sơ, ngươi đừng hòng trốn được!

Khương Tà Vương vẫn tập trung vào Lăng Thái Sơ, vài lỗ đen bao phủ tới.

Cùng lúc đó Lôi Chiến Dương càng dẫn hỗn độn thiên lôi từ trên trời giáng xuống, vây giết Lăng Thái Sơ.

- Khinh người quá đáng, sau khi ta rời đi, chắc chắn sẽ diệt tộc địa của các ngươi!

Lăng Thái Sơ sợ hãi rống to.

Lăng Thái Sơ cầm Kim Long Đàn và thúc dục, vô số kim long hiện ra, lực lượng cường đại bao phủ không gian.

Nhưng hắn chỉ ngăn cản được chứ không chạy được.

- Đã như vậy, hôm nay kết thúc đi, không phải ngươi chết thì ta mất mạng.

Khương Tà Vương nảy sinh ác độc nói ra.

Lôi Chiến Dương không có nói thêm cái gì, dẫn động hỗn độn thiên lôi đánh xuống.

Ba đại vĩnh hằng đối chiến với nhau, không gian chấn động dữ dội.

Áo Tư Lạc không có xem cuộc chiến, hắn chỉ lạnh lùng nhìn qua, hắn là người ở gần nhất nơi đây, đổi lại những người khác đã sớm biến thành bụi rồi.

- Xem ra muốn thống nhất ngoại vực là không có khả năng, trừ phi lưỡng bại câu thương với bọn chúng!

Áo Tư Lạc nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc đó hắn cảm thụ được phương xa có chấn động khác thường, ánh mắt của hắn co rụt lại:

- Có người thành công cướp lấy Quang Minh chi thạch! Đúng là hảo thủ đoạn a!

Áo Tư Lạc nhìn qua ba người đại chiến, cuối cùng quyết định buông tha xem cuộc chiến.

- Ai dám đoạt thần bảo của ta, đúng là chán sống mà!

Áo Tư Lạc bay nhanh qua một phía.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2659 - Giao Dịch Thành Công. (1)

Tốc độ của hắn dùng thuấn di để hình dung, trong chớp mắt đã vượt qua ngàn vạn dặm.

Lăng Tiếu và Lăng Vô Địch vừa cầm được Thủy Nguyên Thạch và dùng tốc độ cao rời đi, tuy nhiên cảm ứng được hào quang chói mắt đang lao qua phía bọn họ.

- Không tốt, dực nhân tộc Vĩnh Hằng chi thần trở về!

Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch thần sắc đại biến.

- Hai con bò sát hèn mọn, ta không biết các ngươi làm sao trộm được Quang Minh chi thạch, nhưng mà các ngươi đừng hòng rời khỏi!

Áo Tư Lạc giọng nói từ xa truyền tới.

Lăng Tiếu lập tức nói với tên dực nhân tộc.

- Bạo hắn cho ta!

Ngay sau đó hắn bảo Hỗn Độn Lôi Long đem long châu tăng lên, mang theo hắn và Lăng Vô Địch bay xa.

Bọn họ bị dọa hồn bất phụ thể, hoài nghi Lăng Thái Sơ có phải chiến bại hay không.

Nếu như thế bọn họ sợ rằng phải chết không nghi ngờ!

Tên dực nhân bị Lăng Tiếu khống chế, lập tức bay tới hướng hào quang kia, trong nháy mắt nổ tung.

Ầm ầm!

Nhưng mà lực lượng của hắn trong mắt Vĩnh Hằng chi thần chẳng khác gì đom đóm, căn bản khó không thể nào ngăn cản Áo Tư Lạc mảy may!

- Bò sát hèn mọn, dám khống chế tộc nhân của ta, không lưu các ngươi được rồi!

Áo Tư Lạc nảy sinh ác độc gầm lên, một lông vũ của hắn bắn thẳng tới Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch.

XÍU...UU!!

Lông vũ này mang theo lực lượng khủng bố, giống như lưu tinh vẫn lạc nổ tung, không có gì có thể ngăn cản được.

Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch lông tơ dựng đứng, bọn họ cảm ứng hơn người, nhanh chóng thoát đi.

Nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long không có vận khí tốt như vậy, nó bị mũi tên đánh trúng và nổ tung.

Trong nháy mắt long lân tan vỡ, long huyết bắn ra ngoài, rống lên dữ dội, thân thể đứt thành hai nửa.

Hỗn Độn Lôi Long hấp hối, nếu không phải lực lượng lôi long quấn quanh, nó phải chết rồi.

- Lôi Long trở về!

Lăng Tiếu triệu hoán nó quay về.

Lăng Tiếu không muốn tổn thất thần thú cường đại bực này, hắn triệu hoán và Hỗn Độn Lôi Long bay qua dược đỉnh của hắn, chỉ cần lập tức vào trong dược đỉnh nó sẽ toàn mạng.

- Muốn cứu nó? Bằng năng lực loài bò sát như ngươi sao?

Áo Tư Lạc đã tới gần, hắn cười lạnh một tiếng, một đạo hào quang giam cầm nửa đoạn thi thể cua Hỗn Độn Lôi Long.

- Hủy diệt cho ta!

Áo Tư Lạc hét lớn một tiếng, bàn tay niết lại và nửa khúc đầu của Hỗn Độn Lôi Long tan nát.

- Không!

Lăng Tiếu cảm ứng được khí tức với Hỗn Độn Lôi Long đã bị chặt đứt, nhịn không được hét lên.

Ầm ầm!

Nó hóa thành từng đạo huyết hoa sáng ngời, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Chỉ có một viên long châu mới bảo toàn hoàn hảo, nhưng mà lực lượng trong đó đã tiêu hao không còn, nó cũng bị rạn nứt nhiều chỗ.

- Đi mau!

Lăng Vô Địch dắt Lăng Tiếu, không tiếc bất cứ giá nào dùng tốc độ nhanh

nhất trốn đi.

Hắn thiêu đốt máu huyết, lực lượng nâng lên cực cao, xuyên việt một tầng không gian hy vọng thoát khỏi Áo Tư Lạc.

Nhưng cho dù hắn nhanh thế nào vẫn khó thoát phải bàn tay của Áo Tư Lạc.

- Liều, Tiếu nhi ngươi đi trước, ta ngăn hắn lại!

Thời điểm mấu chốt, Lăng Vô Địch quả quyết quát một tiếng, khí thế toàn thân biến đổi, thân thể lập tức hóa thành trăm mét, trở thành người khổng lồ vàng óng, kim khí quấn quanh, con ngươi sáng ngời nhìn qua, trong tay cầm theo một cái long ấn.

Hắn dùng lực lượng cực mạnh cầm long ân ném đi.

Ầm ầm!

Lăng Vô Địch ném long ấn ra thật xa, nhưng mà hắn lập tức bay trở về, Long ấn lại hóa thành chân long trùng kích.

Lực lượng vô cùng khủng khiếp, đủ để diệt sát bất luận Chí Tôn Thủy Thần nào!

Đây tuyệt đối là lực lương vượt qua Chí Tôn Thủy Thần, cho dù không cách nào so sánh với Vĩnh Hằng, nhưng mà cũng có thể ngăn một lát!

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới vị lão tổ tông này có thực lực cường hãn như thế, long ấn đó tuyệt đối là thần tài cứng rắn nhất thế gian, sau một kích vừa rồi còn không bị hủy.

Hắn không có thời gian nghĩ nhiều, nếu như hắn không đi, hắn sẽ chết ở chỗ

này, hóa thành con gió trốn đi, nhưng mà đã trễ.

- Long Phượng Thần Cô của loài bò sát Hồn tộc, không thể ngờ hôm nay còn hiện thế, ngươi thoát được sao?

Giọng của Áo Tư Lạc vang lên, rất nhiều lông vũ biến thành mũi tên bắn qua phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tốc độ nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Vĩnh Hằng.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức sử dụng hỗn độn thế giới, hình thành phòng ngự cường đại nhất

Ầm ầm!

Hỗn độn thế giới bị đánh nát, thân thể Lăng Tiếu bị đánh không biết bao nhiêu dặm, thân thể trọng thương!

- Ồ, không ngờ đã ngưng ra lực lượng không gian, vậy càng không thể lưu ngươi lại!

Áo Tư Lạc kinh ngạc một tiếng, lại đuổi giết Lăng Tiếu.

Lần này hắn ngưng tụ lực lượng cường đại hơn, phải một chiêu gạt bỏ Lăng Tiếu.

Lăng Vô Địch gào rú một tiếng, thân thể như viễn cổ cự nhân dùng tất cả lực lượng quán chú vào long ấn nện vào Áo Tư Lạc.

Long ấn này như ngôi sao nổ tung, lực lượng khôn cùng, đủ giết chết không biết bao nhiêu Chí Tôn Thủy Thần.

Đây là lực lượng cường đại nhát của Lăng Vô Địch, đến gần vô hạn Vĩnh Hằng chi thần.

- Ngươi sốt ruột muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Áo Tư Lạc hừ lạnh một tiếng, một đạo hào quang chói mắt quét ngang.

Hào quang kiếm, lực lượng nghịch thiên, đánh thẳng vào Long ấn, biến long ấn thành cặn bã.

Hai tay của Lăng Vô Địch lập tức biến thành thịt vụn, cột sáng tiếp tục xuyên thủng người của hắn.

Vào thời điểm mấu cốt hắn mang ngọc đồng của Lăng Thái Sơ cho hắn chấn vỡ, dùng thần niệm phân thân của Lăng Thái Sơ ngăn cản một kích trí mạng này.

Lăng Vô Địch bị đánh bay không biết bao nhiêu vạn dặm, trọng thương với trọng thương, muốn khôi phục là không có khả năng.

May mắn Áo Tư Lạc đặt mục tiêu chủ yếu là Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Vô Địch hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên không có chú ý, mới khiến cho hắn may mắn tránh được một kiếp!

- Không nghĩ tới Kim tộc các ngươi còn xuất hiện mấy nhân vật như vậy, hôm nay ta phải giết toàn bộ, bằng không vạn năm sau, có lẽ đây là tai nạn của thần tộc của ta!

Áo Tư Lạc sát cơ nồng đậm nói ra.

Hắn bắn một một đạo hào quang vào Lăng Tiếu.

Cho dù Lăng Tiếu tốc độ vô song cũng khó thoát được hào quang này.

Từng đạo hào quang đuổi giết Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa dùng hỗn độn thế giới chống lại, hắn chiệu hoán thiên châu ra, trong tay hóa thành Thái Cực hình thànhVô Cực phòng ngự.

Chỉ thấy hào quang nồng đậm, hỗn độn thế giới đều không chịu nổi, bị vạn mũi tên xuyên thấu.

Đinh đương đinh đương!

Thái Cực cũng bị đánh tan nát, hào quang đánh thẳng vào người Lăng Tiếu.

Thân thể của hắn có thể so với Cổ Thần khí đỉnh phong, nhung mà trước mặt hào quang hủy diệt này cũng chẳng dùng được gì.

Ah ah!

Lăng Tiếu như bị vạn tiễn xuyên tâm, thân thể hủy hết, thần huyết bay lên, huyết nhuộm trời cao!

Trên trán hắn có Long Phượng Thần Cô tỏa ra thần quang rực rỡ, cực lực muốn ngăn cản hào quang này, nhưng tất cả chỉ phí công mà thôi

Long Phượng Thần Cô cũng không chịu nổi, bắt đầu rạn nứt.

Thời điểm Long Phượng Thần Cô triệt để bị hủy diệt thì đó là lúc Lăng Tiếu phải chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2660 - Giao Dịch Thành Công. (2)

Vào lúc đối mặt với tử vong thì Lăng Tiếu tỏ ra lạnh nhạt, trong đầu của hắn hiện ra những người thân trọng yếu nhất trên đời, nhớ tới thời gian ở chung sung sướng với bọn họ, trên mặt hiện ra nụ cười.

- Mộng Kỳ, Vận nhi, Nguyệt nhi... Vĩnh biệt!

Lăng Tiếu hò hét trong lòng.

Đinh!

Long Phượng Thần Cô nhiều lần bảo vệ tính mạng của hắn rốt cục không chịu nổi đã vỡ nát.

Lăng Tiếu bị hào quang hủy diệt quét trúng, thân thể nổ tung, chỉ còn lại đầu là bay đi.

- Điểu nhân ngươi muốn chết, dám giết tộc nhân của ta!

Lăng Thái Sơ kịp thời đuổi tới, hắn không nhịn được gào thét lên, vô số kim sát đánh thẳng vào Áo Tư Lạc.

Lúc này trạn tái của Lăng Thái Sơ không tốt, hắn bị Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương đánh lâm nguy, bị thương nặng nhưng vẫn tới dây cứu viện.

Hắn toàn lực ra tay với Áo Tư Lạc, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương đã giết tới, tiến hành vây giết hắn.

- Ngươi là đồ bò sát hèn mọn, dám ô nhục thần tộc của ta, hôm nay ta cho ngươi đi tới cực lạc!

Áo Tư Lạc tức giận không thôi, hắn hận nhất là người khác gọi hắn "Điểu nhân".

Áo Tư Lạc vung vẩy Quang Minh quyền trượng công kích Lăng Thái Sơ rất nhiều, hơn nữa Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương cùng tham gia vây giết Lăng Thái Sơ.

Dùng ba địch một, Lăng Thái Sơ lập tức xuất hiện tình cảnh áp chết, cực kỳ nguy hiểm.

Mặc dù như thế hắn đã hộ tống Lăng Tiếu bay thật xa, khiến cho Lăng Tiếu may mắn tránh được một kíp!

Đầu của Lăng Tiếu không tổn hao gì, nhanh chóng khôi phục thân thể, hỗn độn thế giới lại phát ra âm thanh "Boong boong" khó hiểu, nó rõ ràng vào thời khắc này hấp thu lực lượng của ba Vĩnh Hằng chi thần lan tới, khiến cho lực lượng của nó được tăng cường..

Lăng Tiếu trong lúc trốn chết đã thu hồi hai viên Thiên châu trở về thức hải, dược đỉnh có nhiều thần vật bay ra, thân thể của hắn được dựng lại thật nhanh.

- Không biết Vô Địch lão tổ tông như thế nào, hy vọng hắn không có việc gì.

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, nhìn qua bốn Vĩnh Hằng chi thần đại chiến, lực lượng khủng khiếp cực kỳ kinh khủng.

- Thái Sơ lão tổ tông lấy một địch ba, tình huống quá hỏng bét, chuyện cho tới bây giờ ta có thể giúp cái gì chứ?

Lăng Tiếu lần đầu sinh ra cảm giác vô lực như vậy.

Qua nhiều năm như thế, hắn vẫn theo đuổi lực lượng đỉnh phong, thực lực đã tăng lên thật nhanh.

Nhưng mà bây giờ phát hiện có một cái hào rộng không cách nào vượt qua, làm cho hắn không cách nào như quá khứ dũng cảm tinh tiến.

Hắn tốn quá nhiều thời gian, nếu để cho hắn ngàn năm, không, trăm năm thì không chừng hắn thật sự trở thành vĩnh hằng, đến lúc đó trong cùng giai không ai là đối thủ của hắn.

- Ta lưu lại chỉ là vướng víu của Thái Sơ lão tổ, một chút trợ giúp cũng không có, chỉ hy vọng hắn có thể phá vòng vây mà đi!

Lăng Tiếu do dự sau đó quyết định rút lui.

Hắn không phải người trẻ tuổi nhiệt huyết ở lại chịu chết.

Bởi vì hắn không có chút thủ đoạn nào giúp đỡ Lăng Thái Sơ cả.

Rống!

Thời điểm này tiếng hổ rống vang lên, sóng âm đáng sợ chấn động nội tạng của Lăng Tiếu, tạng phủ cơ hồ vỡ nát.

- Hắc Ma hổ hoàng!

Thân hình Lăng Tiếu lạnh buốt tới cực điểm.

Chỉ thấy Hắc ma hổ hoàng thân hình như núi đi tới gần Lăng Tiếu.

Con mắt của nó sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, toàn thân tỏa ra sát cơ đậm đặc như nhìn thấy con mồi.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ cấp tốc lui lại, hắn biết rõ chống lại tồn tại đáng sợ này chẳng có chút phần thắng nào cả.

Nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng làm sao cho hắn rời khỏi, nó há to miệng và sinh ra lỗ đen cực lớn.

Lăng Tiếu cho dù tốc độ mau hơn nữa, nhưng mà không thể trốn được Hắc Ma hổ hoàng bao phủ, cả thân thể bị hút vào trong miệng của Hắc Ma hổ hoàng.

Trong lúc nguy cơ này Lăng Tiếu dùng rất nhiều thiên lôi tử ném vào miệng của Hắc Ma hổ hoàng.

Những thiên lôi tử này hắn lấy từ trong tay người Lôi tộc, cùng với hắn tích lũy nhiều năm, khoảng chừng mấy chục khỏa, cùng điệp gia nổ cùng nhau có sức mạnh rất lớn.

Nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng linh trí đã thành yêu, nó tự nhiên là ý thức được những thiên lôi tử này bất phàm, nó hóa hấp lực thành lưc đẩy, trực tiếp bắn thiên lôi tử và Lăng Tiếu ra thật xa.

Lăng Tiếu thừa cơ chạy trốn, nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng còn nhanh hơn hắn, lại xuất hiện trước mặt hắn và thôn phệ.

- Chỉ là một con súc sinh mà muốn mạng của Lăng Tiếu ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiếu nổi giận gầm lên một tiếng, hai khỏa Thiên châu đã đánh ra ngoài.

Thái Cực phong diệt!

Cùng lúc đó thần hồn phân thân của hắn độn đi, trực tiếp lướt đến đầu của Hắc Ma hổ hoàng và bắn ra hai chỉ mang.

Hắc Ma hổ hoàng vốn đánh hai viên Thiên châu ra, thân thể Lăng Tiếu bị trọng thương, mà phân thân của Lăng Tiếu tới gần, chỉ mang mang theo thiên hỏa bắn vào hai mắt như chuông đồng của nó.

Rống rống!

Hai mắt Hắc Ma hổ hoàng cháy lên, đau nhức hôm qua nó liên tục gào thét, chân trước không ngừng vung vẩy đánh vào không gian.

Chân thân và phân thân của Lăng Tiếu bị đánh bay ra ngoài, bọn họ hợp hai làm một bỏ trốn.

Hắn không có nắm chắc diệt sát đối thủ, đó là tồn tại từ viễn cổ, không phải thần vật bổn nguyên thì khó làm chúng bị thương.

Lăng Tiếu đem hết toàn lực trốn chạy, hắn cũng không biết mình chạy tới nơi nào, cũng không biết trốn bao nhiêu nghìn vạn dặm, xuyên qua bao nhiêu không gian vô tận.

Hắn thề, đây tuyệt đối là lần chạy trốn nhanh nhất của hắn, cũng là lần chật vật nhất.

Mặc kệ hắn nhanh bao nhiêu, cảnh giới chênh lệch quá lớn, căn bản không có khả năng thoát khỏi Hắc Ma hổ hoàng!

Nó đã từ bị thương khôi phục lại, thân thể vượt qua một đoạn liền đến sau lưng Lăng Tiếu, một đạo lực lượng ăn mòn đánh tới.

Thân thể của Lăng Tiếu bạo liệt, trên người có hỗn độn chi khí óng ánh nhung không thể ngăn cản một kích này.

- Lần này chết thật rồi, ta... Ta không cách nào ngăn cản được!

Lăng Tiếu tuyệt vọng!

Lúc này Hắc Diệu thần đỉnh từ nhẫn hóa thành thần đỉnh, trong nháy mắt biến thành khổng lồ, một đạo khí tứ tang thương cổ xưa hiện ra.

Phân thân của Lăng Tiếu ôm thần đỉnh va chạm với Hắc Ma hổ hoàng.

Đây là thần đỉnh cao cấp nhất, nếu nó muốn ngăn cản cũng phải phí chân tay.

Chân trước của Hắc Ma Hổ tộc trực tiếp đập tới, lực lượng đáng sợ đánh thần đỉnh rạn nứt, thần đỉnh không biết bị đánh bay tới nơi nào, thần hồn của hắn bị đánh thành bụi phấn.

Lăng Tiếu mặc dù có được thời gian này, nhưng mà cuối cùng vẫn không thoát kết cục phải chết.

Rống!

Lực lượng đáng sợ từ miệng hổ bắn ra ngoài, trong chốc lát bắn nát chân thân của hắn.

Trong cuộc chiến vĩnh hằng này, Lăng Thái Sơ toàn thân đầy máu, nhiều lần bị trọng thương, nhưng vẫn gian nan phục sinh, hắn là vĩnh hằng, cũng không bị gạt bỏ như bình thường, cho dù là có một giọt máu huyết hắn cũng sống lại.

Hắn liều mạng cũng phải chém Khương Tà Vương, chém đứt một tay của đối thủ.

nhưng hắn làm thế chỉ vô dụng, dưới ba người vây giết, Khương Tà Vương chỉ bị trọng thương, rất nhanh đã khôi phục lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2661 - Diệt Hồn Lão Quỷ. (1)

- Lăng Thái Sơ, tiểu bối ngươi đã chết, ngươi cũng thao bọn chúng đi.

Khương Tà Vương vô cùng dữ tợn quát.

Dứt lời hắn hóa thành lỗ đen, tất cả lực lượng dốc hết ra, phạm vi bao phủ trăm vạn dặm, muốn hút Lăng Thái Sơ vào trong luyện hóa.

Lôi Chiến Dương cũng liều mạng, chung quanh hắn tràn ngập hỗn độn thiên lôi, mỗi đạo kinh thiên động địa, điên cuồng tập kích Lăng Thái Sơ, đây quả thực là hỗn độn lôi hải.

Áo Tư Lạc cầm quyền trượng quán chú lực lượng vào trong tay, hào quan thần thánh bắn ra ngoài, mỗi một đạo hào quang đều ẩn chứa dị năng phong tỏa.

Ba vĩnh hằng ra tay, không gian vô tận đã sớm bị không gian của bọn họ thay thế, phạm vi nghìn vạn dặm không có thuộc tính nào khác.

Thời điểm nguy nan này, một tiếng gào thét kiếp sợ vạn dặm vang vọng.

Rống!

Long ngâm đáng sợ đánh tan rất nhiều lực lượng của ba Vĩnh Hằng chi thần, khiến cho uy lực của nó giảm nhiều!

Một viễn cổ cự long dài mấy vạn mét bay tới.

Đây là hộ thân thần thú của Lăng Thái Sơ, viễn cổ long hoàng.

Lăng Thái Sơ cảm ứng được Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương xuất hiện thì hắn đã triệu hoán viễn cổ cự long từ tộc địa bay ra.

Đạt tới cảnh giới của bọn họ thì không gian ngoại vực chẳng tính là xa.

Viễn cổ cự long dùng tốc độ nhanh nhất lao tới, may mắn còn theo kịp, bằng không Lăng Thái Sơ sẽ chết.

- Giết tiểu bối trong tộc của ta, Khương Tà Vương, Lăng Thái Sơ ta cùng Ma Hổ tộc không chết không ngớt!

Lăng Thái Sơ triệt để giận dữ!

Hắn thúc dục Kim Long Đàn, một đạo máu huyết rót vào Kim Long Đàn, vô số kim long trùng kích ra ngoài, lực lượng đáng sợ bắn ra chung quanh.

Kim long trong chốc lát đánh tan lỗ đen của Khương Tà Vương.

Đầu kim long táp lên người Khương Tà Vương, khiến cho kêu lên thảm thiết lui ra phía sau.

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc muốn ra tay cứu viện thì cái thân thể của viễn cổ cự long lao tới quét ngang, lôi điện và tia sáng bị đánh tan.

Viễn cổ cự long chế trụ Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc, chỉ cho Lăng Thái Sơ trước chém giết Khương Tà Vương sau đó đánh bại từng tên.

Khương Tà Vương cũng là bị Lăng Thái Sơ dốc sức liều mạng hù sợ.

Lăng Thái Sơ có được Kim Long Đàn là vĩnh hằng thần khí chính thức, hắn

căn bản khó có thể địch nổi.

Hắn phát hiện không có người nào tới trợ giúp, vội vàng gọi Hắc Ma hổ hoàng trở về.

- Sát!

Lăng Thái Sơ tức giận đỏ mắt, từng quyền đánh ra, vô số kim long, kim thương và Kim Long Đàn cùng công kích tới, lực lượng đáng sợ quét qua, đánh thiên hôn địa ám!

Cùng một hướng, viễn cổ cự long đối chiến Áo Tư Lạc đột nhiên buông tha đối chiến, một mình quay về Quang Minh không gian.

- Người Kim tộc, các ngươi trộm Quang Minh chi thạch của tộc ta, việc này bỏ qua!

Áo Tư Lạc nói một tiếng, cũng không quay đầu lại rời đi.

Áo Tư Lạc không nghĩ tới Lăng Thái Sơ còn có được viễn cổ cự long lực lượng khủng khiếp như vậy.

Nếu hôm nay không cách nào chém giết Lăng Thái Sơ và viễn cổ cự long, như vậy chính là tai nạn của dực nhân tộc!

Cho nên Áo Tư Lạc không thể không lui, chỉ hy vọng Lăng Thái Sơ không nhắm vào dực nhân tộc là được.

Áo Tư Lạc vừa lui, Lôi Chiến Dương không có chiến ý, dùng lực lượng của hắn không đánh lại viễn cổ cự long.

- Tà vương chúng ta lui đi!

Lôi Chiến Dương quát một tiếng, sau đó lại bỏ trốn.

Một phương khác hướng, Khương Tà Vương cũng sinh thoái ý.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ công kích quá mức điên cuồng, khiến hắn khó thoát thân.

May mắn Hắc Ma hổ hoàng chạy tới, khiến hắn có thời gian thở dốc.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ giống như quyết tâm muốn diệt hắn, lại hợp kích với viễn cổ cự long.

Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng bị giết chật vật, cuối cùng đành phải trọng thương bỏ trốn

Chủ yếu là do Lăng Thái Sơ một trận chiến này lấy một địch ba tiêu hao quá nhiều, vừa rồi đã tới cực hạn.

Nếu như ở trạng thái đỉnh phong, hắn tất nhiên sẽ lưu Khương Tà Vương lại.

Lăng Thái Sơ bị thương cũng rất nặng, thần huyết của hắn bắn ra, hóa thành từng kim sát chi khí, mỗi một đạo kim sát huyết khí đủ giết chết bất cứ Chí Tôn Thủy Thần nào!

Hắn nhảy lên người viễn cổ cự long, thần niệm quét ngang tứ phương, sau đó bay qua một hướng.

Lăng Thái Sơ cùng viễn cổ cự long rất nhanh bay tới thiên địa khác, chỉ thấy tại nơi này có một thân thể tàn phế.

- Vô Địch, ngươi chịu đựng cho ta!

Lăng Thái Sơ kinh hô một tiếng, một giọt máu bắn ra ngoài, bắn vào Lăng Vô Địch không cho hắn tuyệt khí.

XIU....XIU...!

Bỗng nhiên một đạo khí huyết cường đại bao phủ, Lăng Vô Địch bị huyết kén bao bọc lại, khí tức sinh mạng của hắn tăng lên.

Rất nhanh Lăng Vô Địch đã khôi phục như trước, khí tức lực lượng dần dần tăng trở lại.

Lăng Thái Sơ không đợi Lăng Vô Địch triệt để khôi phục, lại bao bọc hắn đi tới một hướng.

Trong chớp mắt hắn liền tới chỗ Lăng Tiếu bị oanh giết.

Hai tay của hắn kết ấn, truy tố bổn nguyên, nhìn thấy Lăng Tiếu bị Hắc Ma hổ hoàng săn giết, hắn thở dài một hơi nói:

- Hậu bối kinh diễm như vậy, rõ ràng vẫn lạc, thật sự là tổn thất của Kim tộc!

Lăng Thái Sơ vô cùng khổ sở, cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên, cũng không có khả năng triệu tập thần hồn của Lăng Tiếu đã tiêu tán và tái tạo thân thể.

Lăng Vô Địch cũng khôi phục lại, nói:

- Tiếu nhi hắn... Hắn chết?

Lăng Thái Sơ im lặng, hắn không nói thêm nữa.

- Ai, Tiếu nhi thiên tư trác tuyệt, nhưng mà tráng niên mất sớm, thật sự là tổn

thất của Kim tộc chúng ta!

Lăng Vô Địch ngửa mặt lên trời thở dài.

- Đi thôi, hắn làm nhiều việc cho tộc như vậy, cơ hồ tất cả tộc nhân sẽ ghi nhớ hắn trong lòng!

Lăng Thái Sơ mặc niệm một lúc sau, liền dẫn Lăng Vô Địch quay về Thiên Vực.

Một trận chiến này kết thúc, tràn ngập buồn bã vô hạn!

Ở Huyền Linh đại lục xa xôi, tất cả người thân của Lăng Tiếu đã ở nơi này.

Đây là do Lăng Tiếu quay về Huyền Linh đại lục đã mang bọn họ về đây.

Đây là tránh cho bọn họ ảnh hưởng bởi đại chiến ở Thiên Vực.

Các nữ nhân của Lăng Tiếu phát hiện tính mạng ngọc đồng của Lăng Tiếu đã nát, tất cả mọi người rơi lệ!

- Vận tỷ tỷ, phu quân hắn, hắn thực...

Cát Bối Hân điên cuồng lao tới phòng của Phượng Tiêm Vận khóc lớn.

Phượng Tiêm Vận mặt đầy nước mắt, đã không cần nàng đi giải thích cái gì, biểu hiện của nàng đã chứng minh tất cả.

- Sẽ không, phu quân hắn lợi hại như vậy, làm sao vẫn lạc được.

Cát Bối Hân khó tiếp nhận sự thật này.

Lúc này nữ nhân của hắn lần lượt xuất hiện trước cửa phòng của Phượng Tiêm Vận.

Vừa khóc như mưa, âm thanh bi thiết.

- Ta không tin thiếu gia sẽ chết, nhiều năm qua hắn trải qua rất nhiều hiểm cảnh vẫn vượt qua được, hắn nhất định sẽ trở về bên cạnh chúng ta!

Bạch Vũ Tích đi theo Lăng Tiếu thời gian dài nhất nói ra.

Nàng từ thành Vẫn Thạch đã ở cùng Lăng Tiếu, nhớ rõ năm đó là Lăng Tiếu thay nàng chôn cất mẫu thân, chính nàng tự nguyện làm nô tỳ, thế nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không đối đãi nàng như nô tỳ, càng tìm mọi cách hống nàng, cũng giận dữ giết đến Lý gia bắt nàng, cường thế cứu nàng thoát khốn...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2662 - Diệt Hồn Lão Quỷ. (2)

Ngày nay tính mạng ngọc đồng của thiếu gia vỡ ra, mặc kệ nàng tiếp không hay không tiếp thụ, cũng đã vô lực cải biến cái gì!

Lăng Tiếu chết thì tim của nàng cũng nát, nhưng mà ý chí báo thù giúp nàng tiến lên.

Nữ nhân ở đây lòng đau như cắt, đôi mắt dễ thương hiện ra thần sắc đỏ tươi, oán khí trùng thiên, lúc này bất cứ linh thú nào trong Vũ Trạch sơn mạch đều kinh sợ bất an!

Sâu trong Vũ Trạch sơn mạch, nơi đó có một phương tiểu thế giới được khai mở ra, ở trong đó chính là tất cả thân bằng hảo hữu của Lăng Tiếu. Bọn hắn không quay lại Tiếu Ngạo Cung, mục đích chính là không hi vọng Cung Chủ cùng với đệ tử hiện giờ có áp lực. Ngày nay trên phương tiểu thế giới này không còn bao phủ mây đen, một cổ khí tức trầm trọng, bi thương tại tràn ngập, từng tiếng khóc than vang vọng phía chân trời. Trên một tòa cô đỉnh, Hoa Hiểu Quy bộ dáng lôi thôi, cầm trong tay một vò rượu mạnh, sau khi hung hắng nốc mấy ngụm lớn liền ngửa mặt lên trời thở dài:

- Lão đại, không phải ngươi nói mình là Bất Tử Chân Long mệnh cách sao? Sao ngươi lại chết được? Tất cả chuyện này chỉ là giả thôi có đúng không?

- Nhiều năm qua, ngươi lần lượt sáng tạo ra huyền thoại, khiến huynh đệ chúng ta phải nhìn lên, khiến người trong thiên hạ phải sợ hãi thán phục sùng kính, ngày nay ngươi lại tráng niên mất sớm, quả thật là thiên hạ chi dương, trời xanh chi thống ah!

- Còn nhớ rõ năm đó ngươi truyền ta thủ pháp luyện đan, thay ta tìm được

Địa Hỏa, cho ta vốn liếng cường đại, ngày nay ngươi lại mất, ngươi khiến lão đệ ta phải làm sao mới có một ngày trở thành Chí Tôn Dược Thần như ngươi được đây!

Hoa Hiểu Quy bi thống, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Có một gã nam tử quanh thân cơ bắp vững chắc, lực lượng cuồng bạo khác đi tới chỗ hắn, trên mặt nhìn không ra thần sắc gì, chỉ vẫy tay một cái, chộp một vò rượu mạnh vào tay điên cuồng nốc lấy, hắn đổ đến mức rượu văng tung tóe ra ướt cả áo nhưng vẫn không hề phát giác:

- Hiểu Quy, tất cả cho qua đi thôi, lúc lão đại mang chúng ta trở lại, có lẽ đã có dự cảm nào đó, chúng ta còn phải thay hắn sống sót, để người trong thiên hạ vĩnh viễn nhớ kỹ sự tích vĩ đại của lão đại a!

Đường Cương Lĩnh thở dài nói.

Ở trên một ngọn núi khác, thủ tịch đại đệ tử của Lăng Tiếu, Tân Lập cầm trong tay thanh kiếm, phát ra huyết thệ kinh người:

- Ta mặc kệ Vĩnh Hằng Chi Thần mạnh cỡ bao nhiêu, một ngày kia ta nhất định sẽ thí sát Vĩnh Hằng, báo thù thay ân sư!

Dứt lời, một đạo thanh mang trảm nứt Cửu Thiên Thương Khung, thân quang vô biên phủ xuống!

Ở Thiên Vực xa xôi, trong Cổ tộc tại Thiên Tước Địa Vực, thiếu tộc trưởng gần đây đối xử mọi người luôn ôn hòa bỗng nhiên nổi giận hô to một tiếng, cả người biến thành một đạo kim mang phóng lên trời, thần lực bàng bạc hội tụ mà đến, lập tức xông phá Cửu Thiên, tiến vào Ngoại Vực mà đi! Hôm nay hắn chỉ có cảnh giới cao giai Thần Vương, nếu cưỡng ép tiến vào Ngoại Vực, tất sẽ bị loạn lưu cương phong chấn cho phấn thân toái cốt!

Một thân ảnh thân ảnh già nua liền vượt lên trước, một cổ lực lượng cường đại giam cầm lấy hắn:

- Thiên Nhi ngươi làm cái gì vậy?

Lão giả quát trách móc nói:

- Ta muốn đi giết đám tạp chủng Ma Hổ tộc kia!

Phượng Lăng Thiên lộ ra vô cùng phẫn nộ, lại lộ ra bộ dạng vô cùng đau thương nói:

- Ta không phải đã sớm nói qua với ngươi sao? Ma Hổ tộc thế lớn, bọn hắn có Vĩnh Hằng Chi Thần, chúng ta phải ẩn nhẫn xuống!

Lão giả an ủi nói:

- Ẩn nhẫn, ẩn nhẫn, cha ta đã vẫn lạc, hắn nhất định là chết trong tay Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc, bằng không thiên hạ làm gì có ai thương tổn được đến hắn, ta còn phải ẩn nhẫn đến khi nào, ta muốn đi giết sạch đám người Ma Hổ tộc!

Phượng Lăng Thiên nhanh chóng nắm chặt đấm quát, nước mắt bất giác chảy ra, cảm giác thống khổ không thể nói bằng lời:

- Cái gì, ngươi, phụ thân ngươi rõ ràng vẫn lạc? Điều này sao có thể, Kim tộc không phải cũng ra Vĩnh Hằng Chi Thần sao? Tại sao có thể như vậy được!

Lão giả im ắng hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu sớm đã là nhân vật truyền kỳ của Thiên Vực, chỉ trong vòng hai

ba trăm năm ngắn ngủn đã lần lượt sáng tạo ra kỳ tích, là nhân vật khiến hậu nhân vãn bối phải tôn sùng, cho dù là nhân vật cũng không khỏi lộ ra kính ý đối với hắn

- Thả ta ra, ta muốn thề bất lưỡng tập với người Ma Hổ tộc!

Phượng Lăng Thiên lại một lần nữa hét lớn:

- Hài tử, cha ngươi tư thế oai hùng cỡ nào nhưng giờ cũng đã vẫn lạc, ngươi phải tỉnh táo, đợi đến ngày sau thành tựu Vĩnh Hằng lại quét ngang Ma Hổ tộc cũng không muộn!

Lão giả hít một tiếng, đột nhiên ra tay, đánh xỉu Phượng Lăng Thiên, sau đó mang về trong tộc. Cái chết của Lăng Tiếu đã tạo thành tổn thương rất lớn cho những người bên cạnh hắn, nhưng cũng khiến cả đám bọn hắn đều nảy lên hạt giống báo thù, nguyên một đám quyết chí tự cường, muốn dốc hết toàn lực tu luyện, một ngày kia san bằng Ma Hổ tộc, báo thù thay Lăng Tiếu.

Vọng Long sơn mạch, Lăng Tiếu liền được dựng lên một tấm bia to, được hậu nhân Kim tộc tế tự. Đây là quang vinh huy tế bia do Lăng Tiếu thay Kim tộc làm ra công tích vĩ đại mới có thể có được, hắn sẽ vĩnh viễn được hậu nhân Kim tộc kính dưỡng và sùng tế!

Lăng Thái Sơ trở về trong tộc nghỉ ngơi được một tháng, sau đó hắn cùng với Viễn Cổ Cự Long liền trực tiếp tiến đến Thiên Nguyên Địa Vực, quét ngang tộc nhân Ma Hổ tộc ở đó, trả lại hòa binh cho Thiên Nguyên Địa Vực. Chỉ là Thiên Nguyên Địa Vực bị người Ma Hổ tộc thống trị hai năm, đã tổn thất rất nhiều thế lực gia tộc và cao thủ, muốn khôi phục lại, chỉ sợ cũng phải cần cả ngàn năm. Ngay sau đó, Lăng Thái Sơ càng chạy tới Thiên Hổ Địa Vực, quét ngang tất cả thế lực tà ác phụ thuộc vào Ma Hổ tộc ở đây, đánh ra chân hỏa của Vĩnh Hằng Chi Thần. Thiên Hổ Địa Vực có chừng 200~300 Chí Tôn Thủy Thần bị hắn đơn giản gạt bỏ mất.

Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc Khương Tà Vương không lần nữa đi ra khiêu chiến với Lăng Thái Sơ. Không đến hai ngày, toàn bộ thế lực Ma Hổ tộc đã bị Lăng Thái Sơ tiễu trừ, hơn nữa tuyên bố "Ma Hổ tộc nếu còn dám đặt chân đến Thiên Vực đều giết không tha!".

Lăng Thái Sơ dùng uy vọng một người, chấn nhiếp khắp Thiên Vực, cái này cũng khiến cho Kim tộc nâng lên mức đỉnh phong trong tất cả thế lực Thiên Vực, đã trở thành tồn tại ngạo nghễ nhất Thiên Vực. Vô số thiếu niên tại Thiên Vực đều muốn gia nhập vào liên minh Thiên Long Môn, trở thành môn hạ đệ tử, mục đích chủ yếu nhất chính là để kết minh với Kim tộc, hoặc là muốn đệ tử của mình trở thành đệ tử của Vĩnh Hằng Chi Thần, nhận được che chở.

Lăng Thái Sơ tạm thời không rảnh để ý tới những chuyện này, hắn lao ra bên ngoài Thiên Vực, dùng sức mạnh của mình lưu lại bên ngoài Thiên Vực một đạo thần niệm phân thân, chỉ cần bọn người Khương Tà Vương, Lôi Chiến Dương, Áo Tư Lạc xuất hiện, hắn tất nhiên có thể trước tiên biết được, lập tức cản bọn chúng ở ngoài Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2663 - Một Đoạn Bí Ẩn Khác.

Mục đích hắn làm vậy cũng là sợ bọn người Khương Tà Vương chó cùng rứt giậu, triệt để phá hủy đi Thiên Vực, nếu vậy thì tất cả mọi người trong Thiên Vực phải gặp tai nạn rồi!

Cho nên, Lăng Thái Sơ không thể không làm ra chút chuẩn bị, tùy thời chuẩn bị ứng chiến. Làm xong tất cả, Lăng Thái Sơ lại dùng danh nghĩa cá nhân triệu hoán Trận Văn Đại Sư Thần cấp trong Thiên Vực. Những Trận Văn Đại Sư này ngày thường vô cùng cao ngạo nhưng đều nhao nhao từ các nơi xuất thế, đuổi tới Kim tộc. Thế gian vẫn chưa có người nào dám nghịch một gã Vĩnh Hằng Chi Thần triệu hoán cả, nếu như được Vĩnh Hằng Chi Thần này chiếu cố, ngày sau tất có thể trở thành người tôn quý nhất trong Thiên Vực, càng có khả năng đạt được một ít thu hoạch không tưởng được.

Tổng cộng có gần 30 tên Thần cấp Trận Văn Sư, bọn hắn ngày thường ẩn cư sông núi, có rất ít xuất thế. Hôm nay bọn hắn hội tụ một chỗ, chờ đợi Lăng Thái Sơ phân phó! Cuối cùng, bọn họ cũng đều biết Lăng Thái Sơ muốn bọn hắn bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận. Đây là một loại đại trận nghịch thiên, truyền thuyết có thể tạo nên một khỏa cổ tinh vực, một khi Thủy Nguyên Đại Trận hình thành, vậy đó chính là một Thiên Vực chi địa, thậm chí còn có thể vượt qua nữa. Loại đại trận này có thể thu nạp tát nhiều thủy nguyên chi lực ở Ngoại Vực mà không tiêu tan, hình thành kết giới chi lực tuần hoàn, tạo thành vạn vật mà Bất Hủ!

Chỉ là đáng tiếc, Trận Văn Thần Sư, mỗi một người đều là lão quái vật đã nghiên cứu trận pháp nhiều năm, lại không ai hiểu về Nghịch Thiên Đại Trận trong truyền thuyết này cả. Đây là một loại đại trận đã biến mất từ thời Viễn Cổ, không ai đạt được truyền thừa của nó cả, chỉ sợ khó có thể lần nữa xuất hiện trên thế gian! Người Kim tộc nghe những Trận Văn Thần Sư này nói

thế, nguyên một đám đều vô cùng thất vọng. Lúc trước Lăng Tiếu từ Quang Minh không gian đạt được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch đã sớm giao cho Lăng Vô Địch bảo quản, bằng không cái chết của hắn có thể khiến quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch phải hủy diệt theo luôn rồi.

Hôm nay cửu đại Thủy Nguyên Thạch đã gom đủ, chỉ là còn thiếu Thủy Nguyên Đại Trận trong truyền thuyết kia thôi, Lăng Hồng Vũ nếu muốn hoàn mỹ thoát ly khỏi Huyền Linh đại lục, thành tựu Vĩnh Hằng Chi Thần mới, chỉ sợ không thể nghi ngờ là khó như lên trời! Bọn người Lăng Thái Sơ cơ hồ muốn bỏ qua ý nghĩ này. Nhưng Lăng Hồng Vũ đang ở Huyền Linh đại lục lại không muốn bỏ qua cơ hội tấn chức hiếm có này, vì vậy liền bảo bọn hắn chờ thêm trăm năm nữa. Nếu trăm năm vẫn không tìm được người có thể bố trí Thủy Nguyên Đại Trận, như vậy hắn đành phải bỏ qua chờ đợi, đi ra khỏi kết giới thôi. Dù sao dùng thủ đoạn cường đại của Lăng Thái Sơ bố trí xuống cấm chế cho Huyền Linh đại lục, ít nhất còn có thể khiến Huyền Linh đại lục tồn tại thêm vạn năm, hắn không cần thiết phải hy sinh.

Một năm rất nhanh trôi qua,các nơi Thiên Vực đều đã khôi phục lại bình tĩnh như trước. Đã không có Ma Hổ tộc làm loạn nữa, tất cả đều yên tĩnh hơn không ít. Nhưng bọn hắn đều rõ ràng, Ma Hổ tộc ở Ngoại Vực đã bắt đầu thống nhất Tây Vực Lộ, tương lai có thể sẽ có một trận chiến. Cho nên, bọn hắn đều muốn Kim tộc làm bá chủ Thiên Vực, lấy Kim tộc vi tôn, ngày sau nghe theo hiệu lệnh của bọn hắn chống lại địch nhân xâm phạm! Vì bảo hộ người nhà, bảo vệ lãnh địa, bọn hắn không thể không bỏ ra chút hy sinh!

Kim tộc cũng bởi vậy nên có được địa vị siêu nhiên tại Thiên Vực, đã trở thành đệ nhất gia tộc ở Thiên Vực, Kim tộc cũng đạt tới huy hoàng trước nay chưa từng có! Chỉ tiếc là Kim tộc nhân mạch rất thưa thớt, càng xuất hiện thời kì giáp hạt, khiến cho bọn hắn có chút lo lắng. Nếu không phải có các tồn tại cường đại như Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch dùng các loại thần vật mạnh mẽ bổ cường huyết mạch, cải thiện thể chất thì bọn hắn nếu muốn đạt tới Thần Vương thậm chí Chí Tôn sẽ vô cùng gian nan!

Kim tộc lại lần nữa thành lập Thiên Long Môn và Thiên Long Thành, dần dần hồi phục cường thịnh dĩ vãng, thậm chí nếu chiếu theo xu thế phát triển như vậy, tương lai vượt qua huy hoàng trước kia cũng không phải nói chơi.

Sâu trong Bắc Vực Lộ, không gian đại lục cổ tịch bí ẩn. Không gian đại lục nơi này rất nhỏ, giống như một tòa thành trì vậy, ở Ngoại Vực khiến người càng cảm thấy giống như một khối thiên thạch cực lớn bình thường thôi. Nhưng chính lục địa nho nhỏ này lại lóe ra một đạo lực lượng không hiểu, rõ ràng có thể giấu ở trong hư không, chịu được rất nhiều loạn lưu lực lượng phá hư, hơn nữa có thể mê hoặc ánh mắt của bất luận một Chí Tôn nào mà không bị người phát hiện.

Từ trên không trung nhìn xuống, chỉ thấy khối lục địa không gian này có đạo đạo vết tích trận văn không thể nhận ra được, chính nhờ đại trận này mới khiến cho khối lục địa không gian này được ẩn dấu đi, không bị phá hư và phát hiện, mà nó còn có thể thu nạp được thủy nguyên chi lực vào trong, lộ ra tương đương thần kỳ. Nhìn kỹ, đại trận này như Chu Thiên Bát Quái Đại Trận, có các loại đường vân huyền ảo phồn đa, khiến người hoa mắt không thôi. Ở trong đại lục này, rõ ràng sinh hoạt vài chục hộ gia đình bình thường, như là dân ẩn cư thế ngoại vậy, thật sự là khiến người khó có thể tin. Những người này từ tiểu hài tử đến lão nhân, nguyên một đám thực lực đều cực kỳ không tầm thường, chỉ là cách ăn mặc lại có chút nguyên thủy thôi.

Hài tử nghênh triêu dương thổ tức, lão nông lấy giảo nguyệt vi nhàn!

Lục địa không gian bí ẩn không muốn người biết này là một nơi sinh tồn khó được.

Nơi này bách hoa tề phóng, cỏ xanh mơn mởn, dòng suối róc rách, linh cầm thân mật, linh khí nồng đậm, có thể nói là thế ngoại đào nguyên!

Trong một trang viện, một gã nam tử trẻ tuổi ăn mặc cực kỳ đơn giản cầm

trong tay thần bút, chân đạp bát quái phương vị, nguyên một đám chữ cổ hiện ra phía sau hắn.

Càn Khôn Chấn Tốn Khảm Ly Cấn Đoái, tám chữ cổ lóe ra thần quang thánh khiết, thỉnh thoảng hóa thành Bát Quái trận đồ xoay tròn khắp tứ phương.

Một cổ Thiên Địa chi tinh khí lập tức hội tụ tới thần bút của nam tử kia, từng đạo đường vân huyền ảo lóng lánh lấy thần quang, cực kỳ tương tự với phương không gian Chu Thiên bát quái đồ kia, chẳng qua đây là phiên bản thu nhỏ thôi

- Càn làm Thiên, Khôn làm Địa, Chấn làm Lôi, Tốn làm Phong, Khảm làm Thủy, Ly làm Hỏa, Cấn làm Sơn, Đoái làm Trạch...

Nam tử trẻ tuổi miệng lẩm bẩm, động tác trong tay hắn càng lúc càng nhanh, thần bút quang diệp bắn ra bốn phía, từng khỏa thú đan thuộc tính bất đồng bay bốn phía trang viện.

Oanh Mặc Long Quyết!

Bỗng nhiên, một tiếng chấn động nổ vang, một đoàn như Hỗn Độn thần quang hiển hóa ra, ngay lập tức tầng tầng bao lấy tòa tràng viện này, vô số linh khí mãnh liệt tràn tới đây.

Dị tượng phát sinh ở đây đã sớm khiến người ở phụ cận thấy được.

Chỉ là bọn hắn cũng chỉ thoáng nhìn qua một chút rồi thôi, trên mặt cũng không có quá nhiều gợn sóng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2664 - Dị Tượng Hỗn Độn.

Một hồi lâu sau, quang đoàn của trang viện vững chắc, năng lượng ngũ thải tân phân bao phủ, lộ ra vô cùng thần thánh rực rỡ!

- Ha ha, ta rốt cục nghiên cứu thấu triệt bát quái trận rồi!

Trẻ tuổi nam tử vô cùng mừng rỡ cuồng tiếu nói.

Nam tử này bộ dáng lôi thôi, đầu tóc rối bời, quần áo đơn giản đã sớm tổn hại không chịu nổi, trên người càng có nhiều chỗ dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, cả người thoạt nhìn giống như dân chạy nạn vậy

Nhưng mà, lúc hắn vung lên tóc đen, lại hiển lộ ra một khuôn mặt anh vĩ, nụ cười kia tràn đầy vẻ kích động.

Nhìn kỹ, nam tử trẻ tuổi này lại là thần côn Huyền Diệu, huynh đệ đã chia lìa cả một hai trăm năm của Lăng Tiếu!

Năm đó Lăng Tiếu đã từng nhờ người chú ý đến hành tung Huyền Diệu, chỉ tiếc lại không hề có tin tức!

Không nghĩ tới hắn rõ ràng đi vào trong Ngoại Vực không gian, thật sự khiến người cảm thấy cực kỳ khó hiểu!

Nên biết hiện giờ hắn cũng mới chỉ có cảnh giới Bán Thủy Thần, còn chưa đạt đến cấp độ Chí Tôn Thủy Thần, làm sao có thể hành động ở Ngoại Vực, xâm nhập vào phiến Tiểu Thiên Địa này được chứ?

Lúc này, một thanh âm sâu kín phiêu miểu vang lên:

- Rất không tồi, ngươi đã xem như sơ bộ nắm giữ pháp môn Chu Thiên Bát Quát Trận rồi, bất quá đây chỉ là Tiểu Chu Thiên Bát Quát Trận, cách Đại Chu Thiên Bát Quát Trận còn rất xa, tiếp tục cố gắng đi!

Trong trang viện này ngoại trừ Huyền Diệu ra, bốn phía căn bản không bóng người, cũng không biết thanh âm này từ chỗ nào truyền đến nữa.

Dáng cười Huyền Diệu cứng lại rồi, cả người suy sụp xuống kêu to:

- Lão gia tử ngươi bỏ qua cho ta đi, ngươi không phải nói chờ ta bố trí xuống Tiểu Chu Thiên Bát Quát Trận sẽ thả ta quay về Thiên Vực một chuyến sao?

- Ta nói là chờ ngươi có thể bố trí xuống Đại Chu Thiên Bát Quát Trận liền có thể tự mình rời khỏi đây!

Thanh âm kia lại lần nữa vang lên.

- Lão gia tử ngươi không coi trọng chữ tín, ngài đã khốn ta ở đây cả trăm năm rồi, để cho ta quay lại gặp cố nhân rồi lại trở về có được không?

Huyền Diệu vẻ mặt đưa đám nói

- Ngươi bây giờ quay lại Thiên Vực hữu dụng sao? Cố nhân của ngươi có thể đã mất rồi, ngươi có lẽ nên rõ, cho ngươi thêm trăm năm, tự mình đi ra khỏi Đại Chu Thiên Trân, ta liền mặc kệ ngươi!

Người nọ còn nói thêm

Huyền Diệu vô lực ngồi xuống đất, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Lão đại là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, nhưng hất định phải có một lần tử kiếp, vượt qua tất nhiên có thể mưa gió hóa rồng, vượt không qua... vậy thật sự phải xong đời rồi!

Huyền Diệu lại một lần nữa lấy ra ra một cái mai rùa, lay động một cái, bắt đầu bói toán

Thế nhưng liên tục mấy quẻ hắn cũng không xem ra Thiên Cơ gì, khiến hắn ngay cả tinh huyết cũng nhỏ ra, không tiếc tất cả cũng muốn biết rõ sinh tử của Lăng Tiếu.

- Đừng làm việc vô dụng nữa, dùng cảnh giới của ngươi còn không nhìn thấu Luân Hồi Thiên Cơ của một người đã chết đâu, hảo hảo tu luyện đi, có lẽ không cần trăm năm là ngươi có thể đi ra ngoài rồi!

Thanh âm già nua kia lại lần nữa vang lên nói.

- Lão gia tử, vậy ngươi có thể thay ta bói một quẻ không?

Huyền Diệu khẩn cầu nói.

Chỉ là thanh âm già nua kia đã không còn vang lên nữa.

Huyền Diệu hô khàn cổ cũng không được gì, cuối cùng hắn chỉ có thể quát lên:

- Không cần trăm năm, lão gia tử ngươi chờ đó cho ta, mười năm ta nhất định có thể thoát khốn mà ra!

Huyền Diệu không hề nghiên cứu trận pháp nữa, mà đã bắt đầu toàn diện tu luyện tăng thực lực lên

Chỉ cần hắn đạt đến cảnh giới Chí Tôn chính thức thì nhất định có thể đạp phá Đại Chu Thiên Bát Quát Trận này!

Trong vùng loạn lưu không gian phụ cận Quang Minh không gian, ở đây từng phát sinh qua chiến đấu cấp Vĩnh Hằng, để lại dấu vết không cách nào bôi diệt.

Nếu không có không phải đang ở Ngoại Vực không gian, nơi này tất nhiên sẽ trở thành nơi tu hành rất tốt cho nhân tài các Vực Lộ.

Chỉ tiếc, nơi này là Ngoại Vực bao la bát ngát, cho dù là hư không bị Vĩnh Hằng Chi Thần đánh ra thì theo thời gian trôi qua, nó cũng sẽ dần dần khôi phục lại loạn lưu không gian như trước thôi

Không gian bao la bát ngát, tro tối mờ mịt, không có bất kỳ một chút sinh khí nào, hoàn toàn là một mảnh tĩnh mịch.

Tại một vị trí không chút thu hút, có một chút năng lượng màu xanh lá óng ánh đang theo gió phiêu động!

Chút năng lượng màu xanh lá kia lấy năng lực mắt thường căn bản không thể thấy rõ, nó ngay cả một phần mười ngón tay cũng không bằng.

Nó như một oánh trùng chi quang, theo gió di động, chớp mắt đã bị mang đi xa cả vạn dặm

Nhưng trong nháy mắt này, hào quang màu xanh lá kia tựa hồ hơi biến lớn một phần, hào quang cũng lộ ra hơi sáng thêm vài phần

Một chút lực lượng như hạt bụi như thế, cho dù có người ở đây cũng sẽ không chú ý đến sự hiện hữu của nó.

Chớp mắt, vật đổi sao dời, năm mươi năm liền trôi qua.

Không gian bí ẩn trên Bắc Vực Lộ kia chợt phát ra một tiếng cười thoải mái!

- Ha ha, ta rốt cục có thể đi ra khỏi Đại Chu Thiên Đại Trản rồi.

Huyền Diệu đang mặc một thân áo choàng bát quái rách nát, chân đạp bát quái thần bộ tạo thành trận vân huyền ảo đi lại trên không không gian.

Hắn tóc dài phiêu động, y sơ phần phật, khí chất tiêu sái bất phàm, đi đi lại lại tựa như dung nhập Thiên Địa, giống như một tiên nhân hạ phàm vậy, mang theo một cổ tiên cơ không hiểu.

Ở trên hư không, một bóng người tóc trắng xoá hiện ra

Người này ăn mặc không khác Huyền Diệu lắm, người mặc Bát Quái trận đồ, sau lưng thắt một kiện thần khí quỷ dị hình Thập tự, khuôn mặt hắn cực kỳ trẻ tuổi, có thể khiến cho người trẻ tuổi hai mấy tuổi cũng phải tự than không bằng, đây quả thực là một lão yêu quái phản lão hoàn đồng!

Thân hình hắn cao gầy, tóc bạc mặt hồng hào, mang theo một cổ hàm xúc Xuất Trần thoả mãn nhìn Huyền Diệu

- Rất tốt, không thể tưởng được ngươi dùng 150 năm đã có thể phá vỡ trận đồ, tiến vào Chí Tôn, càng ra khỏi được Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, tin rằng ngươi đối với nó cũng có thể khống chế đôi phần a!

Đồng nhan lão giả kia cười nhạt nói

- Bái kiến lão gia tử!

Huyền Diệu lập tức hành đại lễ hỏi thăm lão giả, tiếp theo hắn còn nói:

- Ta có thể quay về Thiên Vực rồi chứ?

- Ngươi tùy thời có thể trở về, bất quá, ngươi quay lại Thiên Vực chỉ sợ cũng là công dã tràng!

Đồng nhan lão giả nói ra

Huyền Diệu nghe xong, lập tức kháp chỉ tính toán một chút, sau đó ánh mắt nhìn về một hướng:

-Thì ra cố nhân đã ở cố hương, ta cảm giác được bọn hắn cần ta, ta phải lập tức trở về.

Dứt lời, Huyền Diệu kinh quát một tiếng, chạy ra khỏi Đại Chu Thiên Bát Quát Trận!

Hôm nay hắn đã là đê giai Chí Tôn Thủy Thần, có thể tự do phi hành ở Ngoại Vực không còn e ngại loạn lưu cương phong nữa rồi!

- Ngươi trở về cũng không cần vội, ta lại hỏi ngươi, những năm này từ Chu Thiên Bát Quát Trận có cảm ngộ gì không?

Đồng nhan lão giả hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2665 - Đột Phá Đưa Tới Nguy Cơ. (1)

- Trận úy chi đạo dã, thị vi nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, diễn hóa Chu Thiên Đại, thiên biến vạn hóa, là vi trận chi mẫu...

Huyền Diệu có chút suy tư một chút nói.

Những năm gần đây này, hắn ngoại trừ từ đầu theo vị lão gia tử này nghiên cứu các loại cổ trận pháp ra, đại bộ phận phần thời gian đều dùng để tìm hiểu đại trận được xem như cổ xưa nhất này, trong nội tâm sớm đã có rất nhiều nhận thức

Đồng nhan lão giả có chút thoả mãn cười nói:

- Tốt, phi thường tốt, quả nhiên không hổ là thiên tài yêu nghiệt của Vu tộc nhất mạch chúng ta, ngươi đã kế thừa y bát của ta, chỉ là về mặt cảnh giới còn kém một chút, tương lai trách nhiệm khiến Vu tộc ta lần nữa nhập thế phải rơi vào trên vai của ngươi rồi.

Vu tộc, một trong các chủng tộc Viễn Cổ, bọn họ là chủng tộc tinh thông trận pháp bói toán dịch lý, hiểu biết Thiên Cơ nhất, tương truyền bọn hắn nhìn xem Thiên Cơ, sớm bị đã trời giáng sấm sét diệt tuyệt, không nghĩ tới rõ ràng đã sớm ẩn cư tại Ngoại Vực

Trong phương lục địa không gian này sinh tồn mấy trăm người, chính là hậu duệ Vu tộc, mà trong cơ thể Huyền Diệu chảy xuôi hueyets mạch Vu tộc, đây mới chính là thân phận chân chính mà hắn che dấu!

Năm đó, hắn tại Huyền Linh đại lục đi theo Lăng Tiếu, chính là muốn mượn

nhờ hoàng triều số mệnh của Lăng Tiếu, từ Huyền Linh đại lục đi tới Thiên Vực, từ đó mới khiến hắn có thể nhận tổ quy tông.

Vị lão giả trước mắt này chính là một vị nhân vật cấp lão tổ của Vu tộc, hắn ở Thiên Vực cũng là tồn tại top 10 trên Chí Tôn Bảng, tên là Phục Nghĩa, tương truyền là hậu đại của Viễn Cổ cự thần Phục Hy, chưởng kinh Thiên Địa, khiếp sợ quỷ thần.

- Lão gia tử, chỉ sợ ta khó có thể đảm đương trách nhiệm a!

Huyền Diệu khiêm tốn nói

- Ngươi nếu không nhận, tộc của ta chỉ có thể vĩnh viễn sinh sống ở nơi nhỏ bé này!

Phục Nghĩa nói, dừng chút hắn còn nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng đến lúc nên quay về cố hương rồi, chỗ đó đang là lúc cần chúng ta, cũng đến lúc để Vu tộc ta tái hiện nhân gian rồi, thứ mà lão tổ tông truyền thừa không thể đoạn được!

- Quay về cố hương, Lão gia tử ngươi nói là Thiên Vực sao?

Huyền Diệu hỏi

Phục Nghĩa lắc đầu nói:

- Không phải Thiên Vực, mà là Huyền Linh đại lục

Dứt lời, khí tức hắn liền lộ ra ngoài, một cổ khí tức tuyệt đỉnh chấn động ra, kiện thần khí hình thập tư sau lưng hắn vọt ra.

Thần khí này chính là truyền thế thần khí do Viễn Cổ cự thần Phục Hy lưu lại tên là "Thập Phương Thiên Diệt"!

Phục Nghĩa thần lực gia trì lên Thập Phương Thiên Diệt, Thập Phương Thiên Diệt chia ra làm bốn, rơi xuống lục địa không gian ẩn trong hư không kia.

- Lên cho ta!

Phục Nghĩa thần thông như thiên, một cổ thần lực truyền thâu xuống, cùng lúc đó tám mươi tám khỏa thú đan ngoài mười nhất giai rơi xuống dưới Chu Thiên Bát Quát Trận Pháp.

XIU.... XIU...!

Vạn đạo thần quang tràn ngập ra, như Hỗn Độn chi khí hiển hóa, như có Long Phượng đua tiếng, lại có bát quái đồ hình xoay chuyển cấp tốc, cả phương lục địa không gian kia rõ ràng bắt đầu bay nhanh lên.

Thập Phương Thiên Diệt, chia ra làm bốn, giống như hóa thành cánh chim của khôi lục địa không gian như thành trì kia vậy, rõ ràng khiến nó cực tốc mà phi hành đi.

Chu Thiên Bát Quát Trận lại vây lấy lục địa không gian, hình thành phòng ngự đại trận cường đại, khiến rất nhiều loạn lưu cương phong đều dạt qua hai bên.

Huyền Diệu tuy nói đã sớm đối hiểu thấu triệt các loại trận pháp, nhưng thấy thủ đoạn hóa mục nát thành thần kỳ của lão gia tử vẫn lộ ra vô cùng giật mình!

- Chu Thiên Bát Quát Trận là Viễn Cổ đại trận do tổ tiên tộc ta lập nên, bao

hàm toàn diện, có thểg suy diễn vạn trận, con đường ngươi phải đi còn rất xa!

Phục Nghĩa sâu kín nói, ngay sau đó hắn lại nói:

- Hổ nhi xuất hiện đi!

Bỗng nhiên, bên cạnh hắn thần quang lóe lên, một đầu thú ảnh chợt hiện!

Rống!

Một tiếng gào thét kinh thiên động địa lập tức chấn khắp, một cổ vương uy vô tận cuốn qua rất nhiều không gian ở phụ cận.

Chỉ thấy một đầu hổ thú tuyết trắng xuất hiện bên người Phục Nghĩa, thân hình nó uy vũ hùng tráng, tứ chi to lớn nhẹ nhàng di chuyển mang theo xu thế oai vũ, trên trán hắn có một chữ "Vương" hoàn toàn do lông màu đen tạo thành, lộ ra khí tức Vương giả không gì sánh kịp, hung quang lành lạnh, răng nanh thật sâu mang theo khí tức bá đạo hung hãn, mang đến cho người một loại cảm giác không dám tới gần.

Huyền Diệu nhìn đầu lão hổ kia ngay cả nước dãi cũng sắp chảy ra.

Đây chính là Bạch Hổ thần thú, một trong cửu đại thần thú trong truyền thuyết, cũng là tọa kỹ của lão gia tử.

Người được thần thú tán thành tuyệt đối đã ít càng thêm ít, cũng chỉ có một tộc như Kim tộc thôi!

- Đi thôi, mang ngươi quay lại Huyền Linh đại lục đi, cố nhân của ngươi toàn bộ đều ở đó rồi!

Phục Nghĩa nói.

Huyền Diệu nhẹ gật đầu, sau đó ngồi ở trên người Bạch Hổ, tiếp theo hắn nhẹ vuốt ve da lồng Bạch Hổ nói:

- Hổ di, ngươi lúc nào sinh mấy tiểu hổ hổ đi, ta giúp ngươi chăm sóc a!

- Tiểu gia hỏa, chẳng lẽ ngươi muốn làm vú em của hài tử ta sao?

Bạch Hổ một bên đuổi theo lục địa không gian đang phi hành kia một bên đáp

- Khục khục, vú em... Cái này ngươi hiểu lầm rồi, ta làm vú em cho chúng nó, không, không phải, nói sai rồi, là làm nghĩa phụ chúng nó, mẹ kiếp lại sai rồi, là ta giúp ngươi chiếu cố chúng một chút thôi!

Huyền Diệu có chút nói năng lộn xộn.

- Ngươi chiếu cố chúng còn không phải vú em!

Bạch Hổ nói, tiếp theo nó còn nói:

- Bất quá ta là công, không phải mẫu, không sinh được hổ con đâu!

Huyền Diệu nghe xong lời này, thiếu chút nữa đã té xỉu.

Hắn thấy qua Bạch Hổ mấy lần, nhìn bộ dạng của nó rất giống cọp cái, thanh âm kia cũng như mẫu, cho nên vẫn xưng hô nó là Hổ di, không nghĩ tới nó lại là công!

Huyền Diệu nhìn sang lão gia tử, muốn có một câu trả lời, ai biết lão gia tử ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, như lão tăng như định, căn bản không để ý tới

hắn!

- Lão gia tử đáng giận, rõ ràng không nói sớm với ta!

Huyền Diệu ở trong lòng phiền muộn mắng

Huyền Linh đại lục, sâu trong Vũ Trạch sơn mạch.

Bọn người Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch xuất hiện ở chỗ này vấn an thân nhân Lăng Tiếu.

51 năm qua đi, Vũ Trạch sơn mạch đã sớm được cải tạo thành một thánh địa tu luyện.

Thê nhi Lăng Tiếu và những người thân có quan hệ với hắn đều sống ở chỗ này, dù là Tiếu Ngạo Cung cũng chỉ có một vài lão nhân biết sự hiện hữu của bọn ahwsm.

Tiếu Ngạo Cung cũng vì Thiên Địa nơi này biến hóa mà chịu ảnh hưởng rất lớn, ngày càng nhiều người đột phá Đế cấp thậm chí Thánh giai, người tới gia nhập liên minh cũng đạt tới trước nay chưa từng có, danh khí thậm chí còn vượt qua cả Linh Vũ Các!

Bọn hắn cũng không biết tất cả điều này đều là do thân nhân của lão Cung Chủ trở về ở sâu trong sơn mạch, bố trí xuống các loại thần vật hấp thu bổn nguyên chi khí ngoài Ngoại Vực mà được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2666 - Đột Phá Đưa Tới Nguy Cơ. (2)

51 năm qua đi, người có quan hệ với Lăng Tiếu nguyên một đám thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh, nhất là nữ nhân của hắn, cả đám đều đã là tồn tại cảnh giới Thần Vương, không một ai thực lực từ Thánh Hoàng trở xuống, thậm chí có mấy người còn đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, các nàng theo thứ tự là Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận, Ngọc Nhu Phỉ, Yên Điệp Kiều, Băng Nhược Thủy, Đông Phương Tinh

Yên Điệp Kiều sau khi được Lăng Tiếu cứu, đã bị Lăng Tiếu mang đến cùng sống với những nữ nhân của hắn.

Các nàng tuy sống cùng chỗ, nhưng đại bộ phận phần thời gian đều tập trung vào tu luyện cả.

Thiên địa linh khí ở đây không cách nào thỏa mãn được các nàng, vậy các nàng đi ra Ngoại Vực tu luyện, đương nhiên cũng không rời xa Huyền Linh đại lục

Mặt khác, Lăng Tiếu đã từng lưu lại cho các nàng rất nhiều thần tài, đó cũng là nguyên nhân có thể khiến các nàng một đường hát vang.

Bằng không, chỉ dựa vào các nàng tu luyện, có thể đạt tới cảnh giới Thần Vương cũng đã rất giỏi rồi.

Về phần những người khác, có hai người Lăng Chiến Tàn Báo đạt tới cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, mà đám Diệp Vân Phong Phong Nha cũng có tu vị Bán Thủy Thần, về phần Độc Ưng Lãnh Xà Lý Cuồng Hổ cũng đều đã trở thành Thần Vương

Tất cả điều này đều do cái chết của Lăng Tiếu mới khiến bọn hắn điên cuồng tu luyện như thế, khiến cho bọn hắn đều có ý nghĩ muốn một ngày giết tới Ma Hổ không gian quyết một trận tử chiến với Ma Hổ tộc.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch đi vào Vũ Trạch sơn mạch cũng chỉ là tiện đường đến xem bọn hắn thôi, rất nhanh bọn hắn đã tới chỗ Lăng Hồng Vũ.

- Các ngươi đã tới? Đã tìm ra Trận Vân Thần Sư có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận rồi sao?

Lăng Hồng Vũ sau khi được Lăng Thái Sơ tương trợ, tình huống đã tốt hơn nhiều, hai người mới xuất hiện hắn liền lập tức cảm ứng được

- Lão đầu tử, vực nội vực ngoại, chúng ta đã tìm khắp, người có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận chỉ sợ vẫn chưa xuất thế, ngươi tiếp tục chịu đựng thêm chút nữa đi!

Lăng Vô Địch khuyên Lăng Hồng Vũ.

Lăng Thái Sơ cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy, chúng ta triệu tập tất cả Trận Văn Sư đạt tới Thần cấp, bọn hắn không một ai biết rõ Thủy Nguyên Đại Trận bố trí thế nào cả!

Dừng chút hắn lại nói:

- Đồn đãi Vu tộc lão tổ Phục Nghĩa là Trận Vân Thần Sư có khả năng làm được điều này nhất, chỉ tiếc Vu tộc đã sớm mai danh ẩn tích, mà Phục Nghĩa cũng đã có vạn năm không ai biết rõ hành tung rồi, thúc, ngươi cũng đừng cố chấp nữa, xuất hiện đi!

Lăng Hồng Vũ không trả lời, thật lâu về sau, mới buồn bả nói:

- Aizz, chẳng lẽ thiên muốn tuyệt Huyền Linh đại lục thật sao, các ngươi cho ta cân nhắc một chút đi!

- Lão đầu tử, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ càng, hôm nay Thiên Vực đã lấy Kim tộc chúng ta vi tôn, Ma Hổ tộc đã sớm lùi ra Ngoại Vực, nếu ngươi có thể trở về, lang nhi trong tộc cũng sẽ thật cao hứng đấy!

Lăng Vô Địch nói.

Lăng Thái Sơ cũng nói vài câu, sau đó liền cùng Lăng Vô Địch rời khỏi đây.

Bọn hắn cũng không ở lâu tại Huyền Linh đại lục, lập tức lao ra Ngoại Vực, chuẩn bị quay về Thiên Vực đi

Nhưng đúng lúc này Lăng Thái Sơ lại lui ra, xa xa nhìn về một hướng ngoài Ngoại Vực: -

- Có người tiến đến Huyền Linh đại lục!

Lăng Vô Địch vẻ mặt khó hiểu nhìn lại hướng kia, đáng tiếc lại không cảm ứng được gì.

- Là người nào? Chẳng lẽ Ma Hổ tộc hoặc là Dực nhân tộc phát hiện không gian bên này sao?

Lăng Vô Địch khó hiểu nói

Hắn không phát hiện ra hành tung bất luận kẻ nào, nhưng hắn đối với lời của Lăng Thái Sơ vẫn luôn cực kỳ tin tưởng.

- Hẳn không phải là bọn hắn, chúng ta qua!

Lăng Thái Sơ nói một tiếng, liền cùng Lăng Vô Địch nhanh chóng lao tới hướng kia.

Tốc độ bộc phát trong khoảnh khắc của hắn đã có thể có thể sánh ngang với bất kỳ một Chí Tôn nào phi hành mấy ngày rồi.

Xa xôi như thế cũng khó trách Lăng Vô Địch không cách nào cảm ứng được.

- Cái này... Đây là lục địa không gian phi hành, quả nhiên là thần kỳ, không biết là thần thánh phương nào rõ ràng có lực lượng bực này!

Lăng Vô Địch xa xa liền trông thấy một phương không gian lục địa từ xa mà đang đến gần, nhịn không được hoảng sợ nói

- Ha ha, không nghĩ tới hi vọng lại xuất hiện, chúng ta rõ ràng gặp được Phục Nghĩa!

Lăng Thái Sơ chỉ nhìn lướt qua lục địa không gian phi hành kia, sau đó liền nhìn lại phía sau, bỗng nhiên cuồng tiếu nói.

- Thái Sơ thúc ngươi... Ngươi nói gì?

Thân thể Lăng Vô Địch nhẹ run lên một cái nói.

Lúc này, ở phía trước có một đầu Bạch Hổ thần thú xuất hiện, nó lăng không mà đến, nhìn hằm hằm Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch, ở trên lưng nó ngồi hai người, đúng là Phục Nghĩa và Huyền Diệu.

- Hai vị bằng hữu Kim tộc từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Phục Nghĩa phụ bắt tay đứng trên đầu hổ, thần tình lạnh nhạt kêu lên

Hắn cùng với Lăng Thái Sơ Lăng Vô Địch đều là tồn tại trên Chí Tôn Bảng, tự nhiên đã từng chạm mặt qua.

- Thật sự là Phục Nghĩa!

Lăng Vô Địch hoảng sợ nói

Bọn hắn những năm gần đây vẫn một mực triệu hoán rất nhiều Trận Vân Thần Sư, nhưng lại không có một ai có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, nhưng lại từ trong miệng những Trận Vân Thần Sư này biết được, trong thiên hạ có thể bố trí xuống đại trận bực này cũng chỉ có Phục Nghĩa thôi!

Thế nhưng bọn hắn một mực vẫn tìm kiếm tin tức về Phục Nghĩa, nhưng không một ai biết rõ cả.

Đây cũng là nguyên nhân bọn hắn khuyên Lăng Hồng Vũ bỏ qua việc tiếp tục chờ đợi.

Nhưng bọn hắn đều không nghĩ tới, rõ ràng lại gặp phải Phục Nghĩa lúc này, quả thật khiến bọn hắn vô cùng mừng rỡ!

Nếu như, có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, mà Lăng Hồng Vũ lại có khả năng đột phá đến cảnh giới Vĩnh Hằng, vậy tương lai nhất tộc bọn hắn có hai đại Vĩnh Hằng, liền có thể quét ngang tất cả cường địch rồi.

- Phục Nghĩa huynh, ngươi thật sự khiến ta tìm đến khổ a!

Lăng Thái Sơ cười nói với Phục Nghĩa

Hắn cũng không bày ra dáng vẻ Vĩnh Hằng Chi Thần gì cả, tư thái hạ xuống tương đối thấp

Bàn về niên kỷ, Phục Nghĩa hơn xa hắn, là nhân vật cùng thời đại với Lăng Hồng Vũ, rất xứng đáng được hắn gọi một tiếng "Phục Nghĩa huynh! "

- Ha ha, nhiều năm không gặp, Thái Sơ ngươi đã vượt ra Chí Tôn, đạt đến Vĩnh Hằng, thật sự là thật đáng mừng ah

Phục Nghĩa cười nói với Lăng Thái Sơ.

- Quá khen, ta mặc dù đạt đến Vĩnh Hằng, nhưng vẫn có một số việc không cách nào làm được, còn cần Phục Nghĩa huynh giúp đỡ, cao thấp Kim tộc chúng ta sẽ vô cùng cảm kích a!

Lăng Thái Sơ nói.

Lăng Vô Địch cũng vội vàng nói:

- Đúng vậy a Phục Nghĩa thần sư, ta nghe nói ngươi có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, cái này có thật không?

Phục Nghĩa cười nói:

- Nhất pháp thông, vạn pháp thông, một hồi thông, vạn trận thành! Nếu như có thể giúp tổ địa tộc ta khôi phục rầm rộ thời Viễn Cổ, ta sẽ nghĩa bất dung từ!

Tiếp theo, hắn quay đầu lại nhìn Huyền Diệu nói:

- Diệu nhi, bái kiến hai vị tiền bối Kim tộc đi, bọn hắn là lão tổ tông của hảo hữu ngươi đấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2667 - Không Gian Lôi Điện.

Huyền Diệu tiến lên cung kính nói:

- Bái kiến hai vị tiền bối! Ta cùng với Lăng Tiếu chính là hảo hữu chí giao, Huyền Diệu!

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch tự nhiên không biết Huyền Diệu là ai, nhưng nghe được hắn nói là người quen cũ của Lăng Tiếu liền rất nhiệt tình nói với hắn vài câu:

- Ngươi là bằng hữu Lăng Tiếu sao, chỉ tiếc Lăng Tiếu hắn... Aizz!

Lăng Thái Sơ thở dài nói

- Ta biết rõ, đó là đại kiếp nạn mệnh trung chú định của hắn, bất quá hắn là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, có lẽ hắn vẫn còn một đường sinh cơ cũng nên!

Huyền Diệu đáp

- Cái này để sau hẳn nói đi, thỉnh Phục Nghĩa thần sư đến Huyền Linh đại lục, thay chúng ta bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận!

Lăng Vô Địch thúc giục nói

Phục Nghĩa và Huyền Diệu theo Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch về tới Huyền Linh đại lục!

Huyền Diệu cảm khái vô hạn nói:

- Cố thổ thật không giống, trở về liền cảm thấy vô cùng thân thiết thoải mái!

Huyền Diệu không thể chờ đợi được chạy tới Vũ Trạch sơn mạch đi gặp mấy cố nhân của mình.

Phục Nghĩa cũng đi qua theo, hắn cũng không sốt ruột lập tức bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch cũng không tiện thúc giục, dù sao cũng đã chờ lâu như vậy rồi, cũng không vội nhất thời làm gì.

Lăng Chiến là người đầu tiên nhìn thấy Huyền Diệu, hắn từ trên một ngọn núi vọt ra hoảng sợ nói:

- Ngươi... Ngươi là Huyền Diệu quân sư?

Dù là Lăng Chiến là phụ thân Lăng Tiếu, thấy Huyền Diệu cũng phải tôn xưng hắn một tiếng quân sư!

Lúc trước, Lăng Tiếu tuy sáng tạo ra Tiếu Ngạo Cung, nhưng đại bộ phận thời gian đều là do Huyền Diệu đến quản lý, thanh danh Huyền Diệu là người được nhân tâm nhất ngoài Lăng Tiếu ra.

- Chiến bá bá!

Huyền Diệu kích động nghênh tiếp Lăng Chiến cung kính kêu lên.

Hắn cùng với Lăng Tiếu xưng huynh gọi đệ, đã sớm Lăng Chiến là cha rồi!

- Tốt tốt, ngươi những năm này đi đâu thế, mọi người rất nhớ ngươi a!

Lăng Chiến kích động nắm lấy tay Huyền Diệu nói, trong lòng của hắn không khỏi nghĩ tới nhi tử đã chết đi, đôi mắt cũng phủ lên một tầng hơi nước.

- Ta cũng rất nhớ mọi người, hiện giờ ta trở về rồi, về sau chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau!

Huyền Diệu cũng nghẹn ngào nói.

Lúc này, Lăng Chiến quát lên:

- Mọi người mau ra đây, quân sư quay lại rồi!

- Mọi người mau ra đây, quân sư trở về!

Lăng Chiến liên tục kêu lên, tâm tình kích động kia thật sự khó dấu được!

Thanh âm vang vọng khắp mọi ngọn núi, chấn đến khiến từng đầu linh điểu phải tung bay lên không

Bỗng nhiên, từng đạo thân ảnh rất nhanh từ trên các ngọn núi vọt lên không.

- Thật sự là quân sư trở về rồi, thật sự là quá tốt!

Diệp Vân Phong hoảng sợ nói.

- Tốt, quân sư trở về rồi, có hắn đến tổ chức chúng ta đi diệt Ma Hổ tộc, báo thù cho Cung Chủ!

- Quân sư có thể biết trước, hắn nhất định có thể biết rõ Cung Chủ còn sống hay chết.

- Hi vọng quân sư có thể tìm ra nơi hạ lạc của phu quân, chúng ta vô cùng cảm kích!

Bất kể là tùy tùng hay nữ nhân của Lăng Tiếu, nguyên một đám đều kích động không thôi, tín nhiệm của bọn hắn đối với Huyền Diệu tuyệt không phải người thường có thể sánh được.

Đồng thời, trong lòng bọn hắn vẫn ôm hy vọng Lăng Tiếu không chết, hi vọng Huyền Diệu có thể thay bọn hắn tính ra nơi hạ lạc của Lăng Tiếu.

Kỳ thật, đây chẳng qua chỉ là cách nghĩ an ủi của bọn hắn thôi!

Đối mặt với nhiều cố nhân như vậy, Huyền Diệu thiếu chút nữa đã chảy ra nước mắt, trong nội tâm vô cùng ấm áp!

Mọi người đón Huyền Diệu vào trong, không ít mọi người là hoan hô lên.

Đây là một ngày mà mọi người vui vẻ nhất từ sau khi Lăng Tiếu vẫn lạc đến nay!

Mộng Tích Vân từ trong đám người đi tới chỗ Huyền Diệu khóc lên:

- Quân sư, ngươi tranh thủ thời gian thay Tiếu nhi bói một quẻ đi, xem thử hắn đến cùng đã chết chưa!

Lăng Tiếu chết đi, khó tiếp nhận nhất không ai qua được Mộng Tích Vân.

Vốn nàng có thể thanh xuân vĩnh trú, nhưng giờ đã xuất hiện từng sợi tóc trắng, bộ dáng cũng rất tiều tụy, khiến đám tùy tùng của con nàng nguyên một đám đều lo lắng khổ sở không thôi.

Chỉ là Mộng Tích Vân đây là tâm bệnh, các nàng cho dù có thần vật nghịch

thiên cũng khó mà ngăn được nàng già yếu đi!

- Bá mẫu ngươi đừng vội, ta nói rồi, Cung Chủ là Bất Tử Chân Long mệnh cách, không ai có thể đoạt được mạng của hắn đâu, giờ hắn chỉ là lâm vào khốn cảnh ngăn ngủi thôi, không bao lâu nữa hắn tuyệt đối sẽ quay về đoàn tụ với mọi người thôi!

Huyền Diệu nói.

- Tốt tốt, có lời này của quân sư ngươi là ta an tâm rồi, ta biết ngay Tiếu nhi nhất định còn sống mà, hắn sẽ trở về bên chúng ta thôi!

Mộng Tích Vân hàm khóc cười nói.

Cũng không biết nàng thật sự tin vào lời Huyền Diệu hay là lừa mình dối người nữa, tóm lại hôm nay nàng cười vui vẻ hơn người khác nhiều lắm.

Một ngày qua đi, Huyền Diệu cùng mọi người gặp nhau thật vui, mà Phục Nghĩa và đám người Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch đã thương nghị vấn đề Thủy Nguyên Đại Trận không sai biệt lắm.

Phục Nghĩa tinh thông các loại cổ trận pháp, cho dù là Thủy Nguyên Đại Trận hắn cũng có thể bố trí!

Điều kiện tiên quyết là, nhất định phải tìm được chín vị Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng, 99 khỏa thú đan các loại thuộc tính bất đồng cùng với các loại thần tài hiếm thấy làm cơ sở, hắn mới có thể bố trí xuống đại trận cỡ này, hơn nữa thời gian cần thiết cũng ttương đối dài, thực sự không phải là mấy ngày hoặc mấy tháng liền có thể hoàn thành được.

Trận pháp thế này tính phức tạp cũng không hề kém hơn Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, tính sơ qua ít nhất cũng phải cần đến mười năm mới có thể hoàn

thành được.

Mười năm, cái này đối với Lăng Hồng Vũ đã nhịn hơn hai nghìn năm mà nói cũng không là gì cả, hoàn toàn có thể chờ đợi được!

Vì để sớm ngày hoàn thành Thủy Nguyên Đại Trận, Lăng Thái Sơ tự mình đến Ngoại Vực tìm kiếm các loại thần tài hiếm thấy, Lăng Vô Địch cũng không nhàn rỗi, hắn phái người điều động đại quân ở Kim Đế không gian đến Thiên Vực, cũng tìm kiếm các loại thần tài.

Huyền Diệu lại cùng lão gia tử Phục Nghĩa của hắn bắt đầu đi khắp Huyền Linh đại lục, tìm kiếm trận nhãn thích hợp nhất, cũng bắt đầu bố trí xuống các loại trận vân cần thiết ở bên ngoài Huyền Linh đại lục.

Chỉ đợi ngày bố trí xuống trận vân, gom góp đủ thần tài liền có thể kích hoạt Thủy Nguyên Đại Trận, khôi phục lỗ thủng kết giới Huyền Linh đại lục, khiến nó lại lần nữa toả sáng sức sống.

Đến lúc đó, Huyền Linh đại lục chỉ cần năm tháng tích lũy dài đằng đẵng liền có thể mở rộng diện tích, tụ nạp các loại bổn nguyên lực lượng, khôi phục lại uy danh cổ đại lục rồi.

Tất cả mọi người đều bận rộn, tất cả đều đang tự động tiến hành!

Ma Hổ tộc, Lôi Tộc cùng với Dực nhân tộc những năm này đều ở Ngoại Vực thu thập địa bàn, khiến cho thế lực của bọn hắn khuếch trương ra ngày càng lớn mạnh, uy danh càng thêm lan xa.

Bọn hắn một mực không không trêu chọc đến Thiên Vực, cũng không biết là vì sợ uy danh Lăng Thái Sơ và Viễn Cổ Cự Long hay là do bọn hắn đang chờ đợi thời cơ để lại lần nữa đột kích nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2668 - Lão Tộc Trưởng Lôi Tộc Đáng Sợ.

Vật đổi sao dời, tuế nguyệt trôi qua!

Trong một chỗ hư không không biết tên, có một đoàn thần hoa không hiểu đang lóe lên không ngớt.

Mới đầu, nó chẳng qua chỉ như kén quang không biết phiêu hướng nào, nhưng qua một lúc, nó lại không ngừng tụ lại lực lượng mộc thuộc tính tăng cường lực lượng, dần dần hình thành bộ dáng hình tròn.

Đây cũng không phải là hình dạng cuối cùng của nó, về sau nó lại phá ra, như Tiểu Thụ vừa phá mầm mà ra vậy, tách ra tánh mạng chi lực vô tận.

Gốc Tiểu Thụ này trong mấy chục năm đã gặp phải vô số loạn lưu cương phong tập kích, đụng phải rất nhiều không gian quỷ dị, nhưng sinh cơ của nó thủy chung vẫn không tận, nó giống như ẩn chứa lực lượng ương ngạnh nhất vậy, mỗi lần khom lưng vẫn có thể vươn lên mạnh mẽ.

Trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, Tiểu Thụ lại một lần nữa xảy ra dị biến, nó rõ ràng trưởng thành hình rồng, trên thân cây rõ ràng có từng mảnh lân giáp màu vàng bao trùm trên xuống, khiến nó lộ ra tương đối quỷ dị không hiểu!

Không chỉ có thế, những không gian mà nó đi qua, có rất nhiều lực lượng hủy diệt tất cả giao thoa đánh tới, nhưng lại không khiến nó ảnh hưởng chút nào cả, ngược lại còn bắt đầu tụ tập lại.

Kim sát chi lực vô cùng bén nhọn, mộc hành chi lực sinh cơ bừng bừng, lãng

thao chi lực du dương bàng bạc, Liệt Hỏa hừng hực vô cùng cuồng bạo, hành thổ chi lực trầm trọng vạn quân, bạo phong lực tàn sát Thiên Địa, Lôi Đình Thiên Uy đáng sợ nhất, Ma động tràn đầy Hắc Ám vô hạn, lực lượng thần thánh ẩn chứa Quang Minh vô hạn!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, ám, quang chín loại cực chí lực lượng, đều bị khỏa Tiểu Thụ hình rồng kia hấp thu tới, khiến nó tạo thành một thần kén chói mắt nhất trong thiên địa.

Khỏa thần kén này mới đầu cũng không lớn lắm, nhưng theo thời gian trôi qua, lại dần dần mở rộng hấp thu, khiến nó ngưng tụ thành một phương không gian ẩn chứa chín loại thủy nguyên chi lực.

Chúng tương sinh lại tương khắc, ngưng tụ thành Hỗn Độn Thế Giới, nhưng lại ẩn chứa Phong Lôi nhị khí, hình thành thì quý luân chuyển, mà Âm Dương giao cách lại có thời gian chi lực diễn sinh, chợt ám chợt minh, như ngày đêm dài ngắn, đủ loại lực lượng phát ra trận trận nổ vang, đủ loại lực lượng đang tụ thành một phương không gian lực lượng nguyên thủy nhất thế gian.

May mắn ở phụ cận không gian này không có bất kỳ ai, bằng không bọn hắn chắc chắn sẽ bị loại không gian thần kỳ này dọa cho phải kêu lên, lại càng cảm thấy trong đó tất ẩn chứa thần vật nghịch thiên!

Nhưng sự thật thì trong phương nguyên thủy không gian này quả thật đã có biến đổi kinh thiên!

Khỏa Tiểu Thụ hình rồng kia rõ ràng dần dần biến hóa thành một hình người thon dài, đầu, tay, thân, chân từng chút một hiển hóa ra!

Điểm lục kén quang kia phải bor ra suốt ba mươi năm mới Ngưng Hình thành một phương nguyên thủy không gian cửu thải, rồi sau đó lại bỏ ra suốt

hai mươi năm mới cuối cùng tạo thành hình người.

Quá trình này thoạt nhìn dài dằng dặc, nhưng đối với người tu luyện mà nói, vẫn tương đương đối ngắn ngủi.

Một ngày vài năm sau, một đầu đỉnh cấp thái cổ hung thú không biết tên tới gần phương nguyên thủy không gian này, nó muốn tìm tòi ảo diệu ở đây.

Chỉ tiếc, nó vừa mới tới gần phương không gian này liền bị dọa cho phải liên tục lui veefsau.

Chỉ là nó còn chưa lui xa, một bàn tay đã từ trong nguyên thủy không gian vươn ra ngoài, lập tức bắt lấy đầu hung thú còn lớn hơn cả mười tòa núi cao kia.

Bàn tay này như một phương Thiên Địa, có thể bắt lấy tất cả, thật sự là đáng sợ đến cực điểm!

Rống rống!

Hung thú cực lực gào thét, nó muốn tránh thoát khỏi bàn tay này, đáng tiếc mặc nó giãy dụa thế nào cũng khống thể thoát được.

Một lát sau, bàn tay này mới nới lỏng ra, tùy ý để con mãnh thú kia rời đi.

Con mãnh thú kia căn bản không dám dừng lại, nó đã sớm bị dọa đến vỡ mật rồi, lập tức trốn đi xa xa.

Bàn tay thu trở về, lại một lần nữa dung nhập vào trong nguyên thủy không gian.

Đạo thân ảnh mơ hồ kia bắt đầu động, hắn khoanh chân ngồi xuống, như lão

tăng nhập định, lâm vào tĩnh tư.

Biến hóa của phương nguyên thủy không gian này liền dần tăng thêm, tốc độ mở rộng so với trước kia không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Rất nhiều không gian ở phụ cận tựa hồ cũng như bị hắn thôn phệ mất, căn bản không lật lên nổi nửa điểm sóng gió!

Cũng không biết đã qua bao lâu, phiến nguyên thủy không gian kia rốt cục đình chỉ xuống, không gian nó chiếm cứ đã đạt đến một tình trạng khiến người phải sợ hãi!

Bỗng nhiên, tất cả nguyên thủy không gian bắt đầu co lại, thủy nguyên chi lực trong hàng tỉ dặm bị cuốn lấy không còn gì.

Một vòng xoáy khổng lồ hiện ra, như dị tượng diệt thế thiên tai ở thương vũ không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung cả

Ngay khi tất cả nguyên thủy không gian thu lại, Phong Vân lại một lần đột biến.

Rống rống!

Chín tiếng long ngâm kinh thiên động địa gào lên, chín đầu Chân Long chân ảnh phá tan tầng tầng không gian, như mười mấy vạn mét, lên như diều gặp gió, lao ra khỏi trói buộc của Thương Vũ, lộ ra vô cùng đồ sộ, vô cùng đáng sợ!

Lúc Long Ảnh tiêu tán, một đạo thân ảnh trẻ tuổi tuấn lãng tư thế hiên ngang hiện ra, hắn lộ ra một nụ cười nhạt nói:

- Đây là Vĩnh Hằng chi cảnh sao? Dường như cũng không thấy có gì đặc

biệt!

Lăng Tiếu vẫn lạc 58 năm, Thủy Nguyên Đại Trận bố trí trên Huyền Linh đại lục đã được trăm triệu đạo trận vân huyền ảo phồn đa.

Ngoại trừ hai người Phục Nghĩa và Huyền Diệu ra, Vu tộc còn có vài vị lão bất tử cũng gia nhập vào đội hình bày trận.

Có thể nói, Vu tộc cao thấp mỗi người đều biết bày trận, xem bói, có được thần năng Cổ Tộc khác không cách nào sánh bằng.

Trong những năm này, Lăng Thái Sơ dùng năng lực thông thiên của mình xuất nhập các loại không gian cấm địa, gom góp các loại thần tài hiếm thấy, có thể nói là vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió Đông!

Một ngày này, Phục Nghĩa gọi về Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch tới tuyên bố, đã có thể động thủ bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận rồi.

Cái này đã hoàn toàn vượt qua thời gian dự tính.

- Tốt, chỉ cần bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, Huyền Linh đại lục liền có thể bất diệt, tương lai nói không chừng sẽ trở thành một phương Thiên Vực khác cũng nên!

Lăng Thái Sơ hưng phấn đáp.

Lăng Vô Địch lại quan tâm tới gia gia mình hơn:

- Lão đầu tử rất nhanh có thể thoát khốn rồi!

- Bắt đầu đi, các ngươi hộ pháp, phân ra tám vị Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng đứng ở các vị trí càn, khôn, chấn, tốn, khảm, cách, cấn, đoái, ta

ở Thiên Môn, nghe theo hiệu lệnh của ta, đánh chín loại Thủy Nguyên Thạch vào trong cửu đại thủy nhãn, Diệu nhi ngươi chú ý đến toàn cục, đánh vào tất cả thú đan và thần tài, ngàn vạn không thể để bất luận kẻ nào xảy ra sai lầm, bằng không tất cả tâm huyết nhiều năm qua tất sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí có thể sẽ khiến Huyền Linh đại lục diệt vong nữa!

Phục Nghĩa tương dối trịnh trọng nói.

Theo thanh âm Phục Nghĩa rơi xuống, tất cả mọi người lập tức chạy ra khỏi Huyền Linh đại lục, đi tới Ngoại Vực bao quát lấy Huyền Linh đại lục, chuẩn bị bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2669 - Biến Cố Ngoài Ý Liệu. (1)

Mọi người đang muốn động thủ bày trận, Lăng Thái Sơ đột nhiên kinh quát một tiếng:

- Không tốt, Thiên Vực gặp nạn, ta phải chạy trở về, thỉnh Phục Nghĩa huynh nhất định phải bố tốt Thủy Nguyên Đại Trận, Vô Địch ngươi thay bọn hắn hộ pháp, ai đến làm loạn, ngươi dùng thần niệm phân thân của ta giết hắn đi!

Lăng Thái Sơ chỉ nói một câu liền không nói thêm gì nữa, lập tức biến thành một đạo Kim Hồng xông đến Thiên Vực.

- Không xong rồi, chẳng lẽ hai đại Vĩnh Hằng Ma Hổ tộc, Lôi Tộc đến tập kích sao? Chẳng lẽ bọn hắn đã dám khiêu chiến Thái Sơ thúc sao?

Lăng Vô Địch tương đối lo lắng nói.

- Mọi người trở về vị trí cũ, bố Thủy Nguyên Đại Trận!

Phục Nghĩa thần thái nghiêm nghị, cầm trong tay một khối Thủy Nguyên Thạch, quát lên với những người khác.

Tám gã Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng kia cùng Phục Nghĩa đồng thời ra tay, chín khối Thủy Nguyên Thạch thuộc tính bất đồng đánh tới chín mặt trận trên Huyền Linh đại lục.

Cùng lúc đó, Huyền Diệu và mấy Trận Vân Thần Sư ngoài trận cũng đồng thời ra tay, thú đan cùng với thần tài trong tay bọn họ đồng loạt đánh tới các

điểm mắt trận nhỏ.

XIU.... XIU...!

Vạn đạo vầng sáng lập lòe trên bầu trời, hình thành mưa sao chổi rực rỡ tươi đẹp, khiến cho người Huyền Linh đại lục nguyên một đám đều sợ hãi thán phục!

Bọn hắn đều tưởng rằng trời giáng dị tượng, có thánh vật xuất hiện, nhao nhao đuổi tới vị trí có ánh sáng rơi xuống.

Chỉ là những chỗ mắt trận kia đã sớm thiết trí cấm chế do Chí Tôn Thủy Thần bố xuống, dùng chút thực lực của bọn hắn há có thể phát hiện ra được nơi thần tài rơi xuống.

Thủy Nguyên Đại Trận đang bắt đầu kích hoạt, mà ở Thiên Vực lại xuất hiện nguy cơ cực lớn!

Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần, Khương Tà Vương, Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc lại một lần nữa liên thủ mà đến.

Bọn hắn đúng là cảm ứng được Lăng Thái Sơ không ở Thiên Vực cho nên mới lựa chọn thời điểm hậu xuất kích, định trước tiên chém giết Viễn Cổ Cự Long, sau đó lại đối phó Lăng Thái Sơ liền dễ dàng.

May mắn là khoảng cách giữa Huyền Linh đại lục và Thiên Vực cũng không xa lắm, dùng tốc độ của Lăng Thái Sơ chạy trở về, chẳng qua chỉ là chuyện nháy mắt thôi.

Lúc hắn chạy về Thiên Vực thời điểm, chỉ thấy Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần đã triền đấu với Viễn Cổ Cự Long.

Tiếng va chạm kinh thiên động địa kia vô cùng khủng bố, lực lượng vẩy ra tương đối bàng bạc, bất luận Chí Tôn Thủy Thần nào dính phải cũng phải chết ngay lập tức.

Viễn Cổ Cự Long phun ra Long Châu của mình, lực lượng đạt đến cực hạn 300 lần, lấy một địch ba cũng không hề rơi vào thế hạ phong!

Nhưng không biết Lôi Chiến Dương làm ra thần vật gì, rõ ràng có thể sinh sinh trói Viễn Cổ Cự Long lại, khiến nó khó có thể phát huy ra thực lực cường đại nhất, chỉ có thể bị xâu xé

Đó là một cái lưới lớn, ẩn chứa Lôi Đình điện mang vô biên, nó bao trùm lấy Viễn Cổ Cự Long, càng không ngừng tiếp dẫn lấy Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ nhất điên cuồng đánh xuống, hơn nữa còn co rút lại, ngay cả lực lượng đáng sợ của Viễn Cổ Cự Long cũng khó mà giãy dụa ra được, trên người nó đã nhiều ra rất nhiều vết máu!

Viễn Cổ Cự Long gào thét không ngớt, thân thể bốc lên không ngớt, còn phải lọt vào ba cổ lực lượng bất đồng tập kích, Long Lân cũng vẩy ra rất nhiều, long huyết càng nhuộm hồng cả Ngoại Vực!

- Vương bát đản, các ngươi đều đi chết đi!

Lăng Thái Sơ không ngờ tới đối phương lại có chuẩn bị, hắn từ thật xa lao đến, Kim Long Đàn không chút lưu tình đánh ra ngoài.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Áo Tư Lạc cười nhạt, bỏ qua Viễn Cổ Cự Long, vung vẩy lấy Quang Minh Quyền Trượng giết tới Lăng Thái Sơ.

Áo Tư Lạc có Vĩnh Hằng thần khí chính thức, có thể liều mạng cao thấp với

Lăng Thái Sơ!

Bên kia, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương vẫn tiếp tục vây sát Viễn Cổ Cự Long.

Lúc này lại lần nữa ra tay, đã chứng minh bọn hắn muốn không chết không ngớt rồi, sẽ không còn cơ hội lần sau nữa, cho nên bọn hắn đều bất chấp tất cả rồi.

Viễn Cổ Cự Long lợi dụng lực lượng Long Châu kinh khủng nhất, cuối cùng vẫn phá được tấm lưới lôi điện kia.

Nhưng trạng thái của nó đã xuống thấp cực điểm, cho dù chống lại Hắc Ma Hổ Hoàng cũng khó có thể chịu nổi.

Huống chi còn có hai đại Vĩnh Hằng Chi Thần vô tình ra tay nữa.

- Lôi huynh, hôm nay phải giết chết đầu Long Hoàng này, bằng không lần sau chính ngày chúng ta chết rồi!

Khương Tà Vương rống lên với Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương nhẹ gật đầu, cũng không đáp lời, chỉ hóa thành Hỗn Độn lôi điện vô biên đánh tới Viễn Cổ Cự Long!

Lăng Thái Sơ liền lo lắng, hắn rốt cục nhịn không được nữa triệu hóa nó về, để nó hồi phục lại.

Chỉ là tình huống hắn gặp phải lại càng thêm nguy cấp, có thể nói là lấy một địch bốn, lần này bại cục đã định rồi!

Lăng Thái Sơ huyết nhuộm trời cao, hắn rất không cam lòng, muốn lập tức

rút đi, nhưng Khương Tà Vương lại nhe răng cười nói:

- Ngươi nếu trốn, ta liền giết sạch Kim tộc ngươi, cho dù là những Kim Long nhất tộc kia cũng sẽ biến mất trên cõi đời này.

- Các ngươi thật ác độc, chẳng lẽ thật không sợ ta kéo theo một tên trong các ngươi đệm lưng sao?!

Lăng Thái Sơ dùng Kim Long Đàn hộ thể, phi thường phẫn nộ quát.

- Chỉ có ngươi chết, ba người chúng ta mới có thể nhất thống thiên hạ!

Lôi Chiến Dương nói.

Áo Tư Lạc nói:

- Vĩnh Hằng Chi Thần nhiều lắm, ít đi một người không phải tốt hơn sao!

Ba người vừa nói, một bên đã tách ra tạo thành xu thế vây kín Lăng Thái Sơ lại, triển khai sát cục với Lăng Thái Sơ.

Nhưng lúc này ở bên phía Huyền Linh đại lục chợt có lực lượng cường đại chấn động, từng đạo cửu thải thần hoa lập loè kinh thế, dẫn tới những Vĩnh Hằng Chi Thần như bọn hắn cũng đã cảm ứng được.

- Chẳng lẽ thần vật nghịch thiên gì đó xuất hiện sao? Hổ Hoàng ngươi qua xem thử!

Khương Tà Vương phản ứng đầu tiên tới, sau đó mệnh lệnh Hắc Ma Hổ Hoàng đi tới Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ kinh hãi, lúc này mọi chuyện ở Huyền Linh đại lục tuyệt

không thể để bọn hắn biết được, bằng không định sẽ liên lụy đến kế hoạch của Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ phân tâm trong nháy mắt, sau lưng bị Quang Minh Quyền Trượng của Áo Tư Lạc đánh trúng, cơ hồ như khiến thần thể hắn nát bấy.

.

Vĩnh Hằng Chi Thần Bất Tử Bất Diệt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Lăng Thái Sơ chịu đựng đau xót, đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng kia, nhưng Lôi Chiến Dương lại lần nữa cản trước hắn, thiên vạn đạo Lôi Đình đáng sợ tập trung tập kích tới Lăng Thái Sơ!

- Ah!, ta liều mạng với các ngươi!

Lăng Thái Sơ cơ hồ điên cuồng, hắn không muốn sống đánh ra Kim Long Đàn, một vòng máu huyết bắn ra, vô số Kim Long gào thét trùng kích mà ra, khiến cho Lôi Chiến Dương và Khương Tà Vương đều phải nhượng bộ.

Áo Tư Lạc sau đó lại đánh lén, thần quang thánh khiết lại ẩn chướng lực sát phạt kinh người!

Lăng Thái Sơ lại ham chiến, hắn toàn lực phá vòng vây, nhưng cũng bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng trước nay chưa từng có, cả người nhanh chóng biến đổi rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2670 - Biến Cố Ngoài Ý Liệu. (2)

Đây là do hắn tổn hao quá nhiều máu huyết, dù hắn là Vĩnh Hằng Chi Thần nhưng những máu huyết tổn thất kia cũng đừng mơ có thể bổ về nhanh chóng được.

- Mau, chúng ta giết qua bên kia, Kim tộc có lẽ đang làm trò gì bên đó rồi!

Khương Tà Vương kinh quát.

Thấy Lăng Thái Sơ khẩn trương như thế, hắn lập tức liền có phát hiện.

Tam đại Vĩnh Hằng sinh sinh vây khốn Lăng Thái Sơ, Hắc Ma Hổ Hoàng đã hàng lâm xuống phụ cận Huyền Linh đại lục, thấy được bọn người Phục Nghĩa đang bày trận.

Rống!

Hắc Ma Hổ Hoàng từ không gian xa xa liền gào rú một tiếng, chấn khiến cho đám người bày trận thất khiếu chảy máu, thiếu chút nữa đều đã vẫn lạc.

Lăng Vô Địch đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng;

- Lại là Ma Hổ tộc các ngươi, ta hôm nay liều mạng với ngươi!

Chuyện liên quan đến sinh tử gia gia hán, Lăng Vô Địch không sợ hãi, cả người rõ ràng biến thành một đầu Chân Long, liều chết lao tới chỗ Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Trận nhãn đã quy vị, Diệu nhi kích hoạt đại trận phải xem ngươi rồi, ta đến ngăn chặn đầu Ma Hổ này!

Phục Nghĩa nói với Huyền Diệu một tiếng, lập tức liền phóng sang một hướng khác, bàn tay liên tục điểm ra từng đạo thần quang.

Bỗng nhiên, một đầu Bạch Hổ trùng thiên mà đến, ở sau lưng nó rõ ràng là một khối lục địa không gian cỡ nhỏ.

- Phạm tổ địa ta, giết!

Phục Nghĩa nổi giận gầm lên một tiếng, rơi vào trong lục địa không gian, hắn lập tức kích hoạt lên Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, từng đoàn từng đoàn bát quái thần mang giao thoa luân phiên quay vòng lên, đồng thời lại có vạn đạo quang diệp tràn đầy sát khí nghiêm nghị xoắn giết tới Hắc Ma Hổ Hoàng.

Đại Chu Thiên Bát Quát Trận là tổ trận do tổ tiên Vu tộc sáng tạo, có được uy năng kinh thiên địa khiếp quỷ thần, Phục Nghĩa dùng Thập Phương Thiên Diệt tồi động, phát ra vô lượng bát quái thần quang, rõ ràng đã cực kỳ tiếp cận với công kích của Vĩnh Hằng Chi Thần rồi.

Cổ lực lượng đáng sợ như thế khiến Hắc Ma Hổ Hoàng cũng khó mà chịu nổi, bị liên tục chấn tung bay ra ngoài.

Bạch Hổ thần thú đột nhiên tập kích tới, nó đã là thập nhất giai thần thú đỉnh phong nhất, lực lượng bạo phát tuy không cách nào sánh bằng Hắc Ma Hổ Hoàng, nhưng nó lại là Hổ trung chi thần, lại có thể áp chế được chiến lực của Hắc Ma Hổ Hoàng, khiến nó khó có thể toàn lực khai chiến!

Lăng Vô Địch không bị Hắc Ma Hổ Hoàng trảo bạo, trái lại Bạch Hổ thần thú lập tức cắn xuống một khối thịt lớn của Hắc Ma Hổ Hoàng.

Máu chảy đầm đìa khiến người cực kỳ buồn nôn!

- Vô Địch lão đệ ngươi tránh ra, để ta tru sát ác hổ!

Phục Nghĩa nói một tiếng, tiếp tục tồi động đỉnh cấp thần trận đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng!

Trận pháp có được các loại thần uy khó tưởng được, chỉ cần bố trí khống chế chuẩn sát liền có thể diệt sát các loại cường địch.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu cổ trận tàn sát bao nhiêu cường giả xông Bí Cảnh, bởi vậy không phải bàn cãi!

Phục Nghĩa nghiên cứu cổ trận không biết bao nhiêu vạn năm, hôm nay càng đã sớm diễn hóa Đại Chu Thiên Bát Quát Trận do tổ tiên lưu lại đến tình trạng xuất thần nhập hóa, không ai có thể địch nổi!

Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, đã từng diệt sát quá nhiều ít bao nhiêu thần minh, Phục Nghĩa cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là tổ tiên từng lưu lại di ngôn, tiến có thể giết bất luận địch thủ gì, lui có thể thủ một phương bình an, lời này đã lộ rõ sự bất phàm của nó rồi.

Phục Nghĩa vừa mới ra tay, liền chấn nhiệp Hắc Ma Hổ Hoàng, ngay cả Lăng Vô Địch cũng phải giật mình.

- Đây là kỳ trận gì, cư nhiên đáng sợ như thế!

Lăng Vô Địch thầm khen trong lòng.

Phục Nghĩa ở trong lục địa không gian, chân đạp phương vị bát quái, các loại lực lượng càng không ngừng cuốn ra, từng đạo bát quái đồ hình như một phương Thiên Địa thỉnh thoảng lại trùng kích ra, khiến cho Hắc Ma Hổ

Hoàng trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Sau đó, sau khi Hắc Ma Hổ Hoàng thử mấy lần phát hiện trận pháp này rõ ràng không làm bị thương được đến nó, vì vậy nó nảy sinh ác độc gào rú một tiếng, đánh tới Phục Nghĩa đang ở trong lục địa không gian.

Móng vuốt nó vô cùng đáng sợ, so với lục địa không gian kia còn muốn khổng lồ hơn một phần, lực lượng bàng bạc lăng không trảo xuống xé rách rất nhiều không gian, áp bách khiến Lăng Vô Địch cũng bị bay ra xa.

- Chờ được ngươi đến rồi!

Phục Nghĩa ở chính giữa lục địa không gian giống như thần minh, hắn đi đi lại lại tứ phương, xúc động sát trận thật sự.

Vạn đạo Hỗn Độn khí kình hóa thành kiếm khí vô cùng bén nhọn giảo sát tất cả mà đi.

Chu Thiên Bát Quát Trận là trong trận có trận, đây là Vạn Kiếm Sát Trận, là một sát trận cường đại nhất muôn đời.

Ức vạn kiếm khí boong boong, vô số kiếm quang biến thành lực lượng hủy diệt Hỗn Độn, đủ để tàn phá mấy viên tinh thần rồi.

Rầm rập!

Hổ trảo màu đen cùng rất nhiều kiếm khí đụng vào cùng một chỗ, phát ra tiếng chấn động đáng sợ, tất cả không gian ở phụ cận đều bị chấn khiến bốc lên không ngớt, mà ngay cả mọi người đang trong Huyền Linh đại lục cũng cảm thấy run rẩy không ngớt, một ít phàm nhân càng không hiểu bị chấn khiến chết oan chết uổng.

Bọn hắn nguyên một đám bị dọa đến thần sắc tái nhợt, thét lên không thôi, cảm thấy có lẽ tận thế đã đến rồi!

Huyền Linh lục đại các nơi đều loạn thành một bầy, mà Huyền Diệu cùng với mấy đại Trận Pháp Thần Sư đang bày trận cũng gặp phải trùng kích đáng sợ.

May mắn khoảng cách đối chiến ở khá xa, bằng không bọn hắn cũng không chịu đựng nổi rồi.

Hắc Ma Hổ Hoàng lực lượng tuy rằng khủng bố, nhưng nó rõ ràng bị Vạn Kiếm Sát Trận chém khiến hổ trảo cũng đứt gãy mất, khiến nó đau đến mức phải lui về sau!

Mà tình huống của Phục Nghĩa ở chính giữa lục địa không gian cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn tuy dùng trận pháp chống đở được Hắc Ma Hổ Hoàng, nhưng lại bị lực lượng cường đại của Hắc Ma Hổ Hoàng chấn đến nổi phải thổ huyết!

Chênh lệch cảnh giới thật sự không cách nào dễ dàng san bằng được!

Phục Nghĩa không lùi bước, trong tay nặn ra một khỏa đan dược nuốt xuống, tiếp tục thúc dục đại trận đón nhận Hắc Ma Hổ Hoàng.

Nhưng mà, đúng lúc này lại có vài cổ không gian lực lượng đáng sợ xông qua bên này.

Chúng có kim, có lôi, có ám, có quang, lóe ra sát cơ vô hạn giao thoa không ngớt lấy.

Lăng Thái Sơ định dùng lực lượng một người ngăn lại Tam đại Vĩnh Hằng, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

Khương Tà Vương là người thứ nhất chạy tới phụ cận Hắc Ma Hổ Hoàng, đưa mắt quét sang đây.

- Đang làm cái gì?

Khương Tà Vương trong lúc nhất thời cũng không hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

- Lập tức kích hoạt Thủy Nguyên Đại Trận!

Huyền Diệu và những người khác sau khi dùng tốc độ nhanh nhất đánh tất cả thần tài vào trận nhãn lập tức kinh rống lên.

Nếu nếu không kích hoạt đại trận, chỉ sợ muốn sẽ phải kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ mất!

XIU.... XIU...!

Sau khi Thủy Nguyên Đại Trận kích hoạt, hàng tỉ đạo thần quang di động, từng đạo trận vân lóe ra lực lượng mênh mông khó có thể tưởng tượng, rất nhiều thủy nguyên lực từ không gian bốn phía lập tức hội tụ đến Huyền Linh đại lục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2671 - Lôi Giao Long Chi Uy. (1)

Thần hoa lập loè, lực lượng tinh khiết mênh mông, khiến cho mọi người Huyền Linh đại lục đều kinh hỉ không thôi, cảm giác phảng phất như mới từ Địa Ngục về tới Thiên Đường vậy.

Không ít võ giả vốn đều đang ở giai đoạn cổ chai, đột nhiên cảm nhận được lực lượng cường đại gia trì xuống, khiến cho bọn hắn nhao nhao cùng lúc đột phá!

Mặt khác, đám linh thú cũng cảm nhận được Thiên Địa biến hóa, không ít linh thú cũng cảm giác được cơ hội tiến g iai, nhao nhao ngửa mặt lên trời gào thét không ngớt; mà kỳ hoa dị thảo trong thiên địa càng là thổ nạp hương thơm, lộ ra một mảnh rầm rộ kinh người!

Bọn người Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch, Huyền Diệu nguyên đám đều lộ ra vẻ hưng phấn, bọn hắn cuối cùng cũng làm được rồi, Thủy Nguyên Đại Trận kích hoạt, Huyền Linh đại lục sẽ vĩnh cửu tồn tại, hơn nữa lực lượng sẽ ngày càng nhiều!

Chỉ là một giọng nói lại xua tan hoàn toàn vui sướng của bọn họ

- Ha ha, đây chẳng lẽ là tổ tinh của Kim tộc các ngươi sao, thì ra đã suy kiệt đến mức này rồi, bất quá các ngươi muốn nghịch thiên, khiến cho nó khôi phục lại, đáng tiếc ah, đáng tiếc ah! Hôm nay coi như các ngươi khôi phục nó, chúng ta cũng sẽ khiến nó trực tiếp biến mất thôi!

Khương Tà Vương cuồng tiếu nói.

Dứt lời, hai tay của hắn giao thoa, một vòng Ma Vân Hắc Động không đáy hiện ra, lại bao phủ xuống Huyền Linh đại lục, muốn Huyền Linh đại lục triệt để bị xoắn hóa thành bột mịn!

- Hỗn đãn, ngươi dám hủy Huyền Linh đại lục, ta cho dù liều chết, cũng phải tiêu diệt Ma Hổ không gian các ngươi!

Lăng Thái Sơ khẩn trương sợ hãi rống lên, sau đó lập tức xông đánh tới Khương Tà Vương.

Vô số Kim Long trùng kích tới Ma Vân Hắc Động kia, cản lấy một kích c ủa Khương Tà Vương.

Thế nhưng Lôi Chiến Dương lại ở bên kia giết tới, lôi thương trong tay hắn cận thân đấm cho Lăng Thái Sơ ngàn vạn thương, khiến Lăng Thái Sơ huyết nhuộm trời cao!

- Thái Sơ thúc!

Trái tim Lăng Vô Địch như muốn nứt sợ hãi rống nói.

Hắn muốn muốn gia nhập vòng chiến, nhưng ngay cả tư cách cũng không có, lập tức đã bị chấn khiến thần thể đều bạo liệt.

Rống!

Thời điểm mấu chốt, Lăng Thái Sơ lại lần nữa gọi Viễn Cổ Cự Long ra, hắn định quyết liều mạng một trận rồi

Viễn Cổ Cự Long đạt được cơ hội thở dốc đã khôi phục vài phần sức chiến đấum miễn cưỡng có thể cuốn lấy Lôi Chiến Dương.

Thế nhưng đối phương còn có một Áo Tư Lạc, hắn nắm lấy Quang Minh Quyền Trượng đánh tới Huyền Linh đại lục.

- Dừng tay ah!

Lăng Thái Sơ phân thân không rảnh, hắn nộ quát một tiếng, điều khiển Kim Long Đàn đụng tới một kích của Áo Tư Lạc.

Ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ xông tới, đạo Quang Minh lực lượng kia lướt qua mép Huyền Linh đại lục, trong chốc lát một lục địa đã bị sinh sinh san bằng mất.

Vô số sinh linh trên đó, dưới một kích này đều đã hóa thành bột mịn không còn tồn tại nữa!

Rất nhiều sinh vật trong Huyền Linh đại lục cũng bị những lực lượng đáng sợ này chấn cho tử thương không ít, nguyên một đám lại nhớ tới Địa Ngục, trở nên khủng hoảng không thôi!

- Chẳng lẽ Huyền Linh đại lục nhất định phải hủy sao?

Huyền Diệu thần sắc vô cùng tái nhợt lẩm bẩm.

Phục Nghĩa cuốn lấy Hắc Ma Hổ Hoàng đã miễn cưỡng, nếu không phải Bạch Hổ thần thú thỉnh thoảng lại quấy nhiễu Hắc Ma Hổ Hoàng thì hắn và lục địa không gian đều đã bị Hắc Ma Hổ Hoàng đập nát rồi!

Bạch Hổ thần thú thực lực không bằng Hắc Ma Hổ Hoàng, nó cũng toàn thân là bị thương, nếu là thánh thú khác chỉ sợ đã sớm bị đập thành bột mịn rồi.

Danh tiếng Bạch Hổ cũng là một chủng tộc chiến đấu cường đại không thua gì Chân Long thần thú, chiến lực tự nhiên phi phàm, răng nanh nó càng là tuyệt thế hung khí, có thể nhai nuốt vạn vật.

- Lăng Thái Sơ, ngươi làm vậy chẳng qua chỉ là cố chống thôi, hôm nay ngươi hãy biến mất cùng tổ địa này của ngươi đi!

Khương Tà Vương phảng phất đã tìm được thứ uy hiếp Lăng Thái Sơ, tăng lớn thêm lực lượng, rất nhiều dư âm đáng sợ còn lại bắn tung tóe tới Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ muốn phòng cũng không thể, huống chi ở bên còn có một Áo Tư Lạc

Huyền Linh đại lục nhất thời biến thành nhân gian Luyện Ngục, bất kể là võ giả, linh thú đẳng cấp gì cũng không thể thoát khỏi dư âm đánh tới.

Chỉ trong chớp mắt đã tử thương vô số, máu chảy thành sông, vô số sơn mạch, thành trì hủy diệt, rất nhiều nơi xuất hiện từng hố sâu, tiêu yên tràn ngập!

Bọn người Huyền Diệu không thể không lập tức lui tránh ra xa, nhưng cũng bị những khí kình này chấn khiến khó chịu không thôi.

Vũ Trạch sơn mạch cũng bị lực lượng khủng bố ảnh hướng đến, Tiếu Ngạo Cung cơ hồ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ở sâu bên trong, đám nhân vật đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần như Tà Đế, Cuồng Tăng, Sát Thiên, Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận đồng thời chống lại như dư âm kia, nhưng vẫn bị chấn đến thổ huyết.

Nếu không phải đầu Huyền Vũ thần thú kia hóa thành thân thể cao lớn bao phủ bọn hắn thì bọn hắn đã vẫn lạc không thể nghi ngờ rồi!

Chu Tước thần thú, Bại Gia Tử, Long Nữ cùng lúc xuất hiện, đều biến thành bản thể ngăn cản những lực lượng này.

Nếu là lúc bình thường ở Vũ Trạch sơn mạch, xuất hiện mấy đầu thần thú này thì nhất định sẽ khiếp sợ thế nhân!

Nhưng giờ mỗi người đều bị dọa đến vỡ mật, đều đang tìm nơi để tị nạn, ai rãnh mà chú ý tới những thứ này chứ.

- Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc, Lôi Tộc cùng với Dực nhân tộc đều đã đến, bọn hắn đây là diệt sát luôn cả Huyền Linh đại lục, chúng ta dứt khoát liều mạng với bọn chúng đi!

Tà Đế vô cùng phẫn nộ quát.

Cuồng Tăng lại lắc đầu nói:

- Con sâu cái kiến sao có thể chiến voi, chúng ta trước hết cố thủ nơi này đi, có lẽ sẽ có chuyển cơ a!

Tất cả thân nhân Lăng Tiếu đều vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không có một ai có thể khiêu chiến được đối phương, quả thật khiến người cảm thấy biệt khuất a!

- Ta muốn trả thù cho con ta!

Chiến thương trong tay Lăng Chiến xoay chuyển cả người lao ra ngoài Ngoại Vực.

Những năm gần đây hắn chịu đã đủ rồi, nhi tử vẫn lạc là do bọn hắn gây nên, hắn muốn liều mạng một lần!

- Ta vì phu quân đánh một trận!

Phượng Tiêm Vận kiều quát một tiếng, một vòng thần quang xanh sẫm tách ra, có vài Cổ Vương chợt hiện ra bên người nàng, mỗi một đầu rõ ràng đều đạt đến thập nhất giai, đây mới là thực lực mà Phượng Tiêm Vận vẫn dấu kín!

Yên Điệp Kiều, Ngọc Nhu Phỉ, Đông Phương Tinh chúng nữ cũng không còn nhẫn nại được nữa, các nàng liền nhao nhao xông ra ngoài.

Vân Mộng Kỳ đứng trên Huyền Vũ thần thú buồn bả nói:

- Huyền Vũ gia gia thỉnh ngươi giúp ta một tay, giết địch đi!

Vào thời khắc này, người bên cạnh Lăng Tiếu rốt cuộc không cách nào áp chế cừu hận trong lòng được nữa, nguyên một đám trùng thiên mà ra, dốc sức đánh tới Vĩnh Hằng Chi Thần.

- Đám con sâu cái kiến các ngươi cũng dám ra đây, đều đi chết đi!

Khương Tà Vương dữ tợn cười một tiếng chấn Lăng Thái Sơ đã trọng thương về phía Áo Tư Lạc, sau đó liền đánh một chưởng tới Huyền Linh đại lục, muốn diệt sát tất cả bọn hắn lẫn Huyền Linh đại lục!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2672 - Lôi Giao Long Chi Uy. (2)

Lăng Thái Sơ bị Áo Tư Lạc gắt gao chế trụ, Viễn Cổ Cự Long lại bị ép tới khó có thể phản kháng, Phục Nghĩa càng phân thân không rảnh, ai cũng khó có thể lại ngăn lại một chiêu này.

PHỐC PHỐC!

Lực lượng một chưởng này của Khương Tà Vương còn chưa đến trước mọi người đã khiến bọn hắn liên tục thổ huyết tung bay về, thân thể đều bạo liệt ra, mỗi người đều hấp hối.

Sau một khắc, ma chưởng kia rơi xuống trên người bọn họ, cũng chính là lúc bọn họ toàn bộ vẫn lạc rồi.

- Tiểu nhi, lúc trước vi phụ cho ngươi thần công có thể tu luyện đã vô cùng thỏa mãn rồi, những năm gần đây ta một mực khổ tu, lưu lạc tứ phương, đã cảm nhận được khoái cảm của cường giả, hôm nay cho dù chết cũng nhắm mắt!

Trường thương trong tay Lăng Chiến đứt đoạn, trên mặt hắn tràn nụ cười thỏa mãn lẩm bẩm nói.

PHỐC!

Thần thể hắn bạo liệt, máu tươi văng ra khắp nơi!

Phượng Tiêm Vận cũng kiều quát một tiếng:

- Phu quân, ngươi ở trên đường hoàng tuyền nhất định rất tịch mịch, Vận nhi đến bồi ngươi đây!

Nàng thần quang không còn, mấy chục đầu Cổ Vương toàn bộ đứt đoạn, khí cơ cơ hồ đoạn tuyệt!

Vân Mộng Kỳ bảo Huyền Vũ thần thú gắt gao chống cự, muốn cứu mọi người, nhưng Huyền Vũ thần thú lại liên tục phát ra tiếng Xi.. Xiiii.. mai rùa của nó không bạo liệt, nhưng thân thể lại chảy máu đầm đìa, Vân Mộng Kỳ cũng không chịu nổi, ngã xuống khỏi lưng nó.

- Phu quân, ta rất nhanh có thể nhìn thấy ngươi rồi!

Vân Mộng Kỳ lộ ra mỹ dung thê mỹ nói.

Những người bọn hắn cả đám đều đã có giác ngộ tử vong, khúc mắc ngược lại đều buông bỏ.

Từng đoàn từng đoàn huyết hoa văng khắp nơi, lộ ra vô cùng thê mỹ thê lương!

Lập tức ma chưởng kia ngay cả thần hồn bọn hắn cũng đập nát thì trên Huyền Linh đại lục đột nhiên có một nắm đấm màu vàng trùng kích ra.

Nắm đám màu vàng kia như vô kiên bất tồi, không có gì không hủy, bí mật mang lôi đình vạn quân, đụng vào Ma Vân Hắc Thủ kia.

Rầm rập!

Kim quyền chống lại ma chưởng, nháy mắt lực lượng liền bộc phát lên, Huyền Linh đại lục bị chấn đến cơ hồ sụp đổ, tất cả các nơi đều tử thương một mảnh, cũng may Huyền Linh đại lục vẫn còn ổn định.

- Người nào?

Khương Tà Vương bị giật mình.

Ngoại trừ Lăng Thái Sơ ra, còn ai có thể ngăn được một kích diệt thế này của hắn chứ!

- Các ngươi nên thu tay lại rồi, diệt sát nhiều người như vậy còn chưa đủ sao?

Một đạo thanh âm già nua sâu kín vang lên, hắn như thần cảnh giữ Huyền Linh đại lục, thần quang hội tụ, triệt để ổn định Huyền Linh đại lục.

Bỗng nhiên, một đạo thân thể gầy còm từ mặt đất phá phong mà ra, trong nháy mắt đã xông lên chín tầng trời!

Thân ảnh gầy còm này chỉ vẹn vẹn có một lớp da bọc xương, cả người lộ ra lôi thôi không chịu nổi, nhưng quanh thân hắn lại có kim quang lập loè, như một bất diệt thần linh vậy, khí tức dần dần tăng lên.

- Lão đầu tử!

Lăng Vô Địch kinh hỉ kêu lên lên.

Lăng Thái Sơ cũng nhanh chóng thối lui quát to:

- Tộc thúc, ngươi... Ngươi đột phá?

Người trước mắt này, đúng là Lăng Hồng Vũ từ dưới kết giới lao ra không thể nghi ngờ!

Hắn ở dưới kết giới hao tổn lực lượng của mình vi Huyền Linh đại lục bảo

trì bất hủy bất diệt, nhưng hắn cũng phải trả một cái giá lớn, tinh huyết và lực lượng cả ngươi cơ hồ đều hao hết.

May mắn là vòa thời khắc mấu chốt, Phục Nghĩa và bọn người Huyền Diệu bày ra Thủy Nguyên Đại Trận, kích hoạt các loại thủy nguyên chi lực, bổ sung lỗ thủng kết giới, khiến hắn trước tiên có thể bổ sung đại lượng kim chi lực lượng, lúc này mới trùng kích ra để nghênh địch!

- Không cần biết ngươi là ai, hôm nay tất có một phương phải triệt để vẫn lạc!

Khương Tà Vương kinh quát một tiếng, song chưởng giận dữ đập xuống, hắn muốn ngay cả Huyền Linh đại lục cũng phải triệt để hủy đi.

Áo Tư Lạc cũng không để cho Lăng Thái Sơ bất luận cơ hội thở dốc nào, Quang Minh Quyền Trượng, ngàn vạn vũ linh, đều trong cùng thời khắc xuất động, muốn triệt để phai mờ đi huyết khí của Lăng Thái Sơ.

Lôi Chiến Dương lại ở bên kia bắt đầu đồ Long, vô số Lôi Đình cuốn tới, đánh cho Long thân của Viễn Cổ Cự Long rách nát tơi tả.

Hắc Ma Hổ Hoàng lại muốn triệt để tiêu diệt Chu Thiên Bát Quát Trận của Phục Nghĩa, nhưng nó cũng bỏ ra một cái giá không nhỏ, không ít huyết nhục trên người bị trận khí xoắn hủy.

- Lão gia tử, chúng ta tới giúp ngươi!

Huyền Diệu trông thấy Phục Nghĩa đã thất khiếu chảy máu, khí tức rơi xuống cực thấp liền nhịn không được kinh quát một tiếng, bay vọt về phía kia.

- Không được qua đây, về sau Bạch Hổ liền giao cho ngươi đấy, hảo hảo đối

đãi nó!

Phục Nghĩa gian nan nói, lão mục lóe ra sát cơ vô hạn, hắn rõ ràng thân thể động lên lục địa không gian chính diện vọt tới Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Bát quái hiện, thập phương diệt!

Phục Nghĩa tế ra sát chiêu cường đại nhất, tất cả trận văn Chu Thiên Bát Quát Trận đều được kích hoạt, vô số trận văn trói buộc lấy Hắc Ma Hổ Hoàng, mà thần khí Thập Phương Thiên Diệt lại rơi vào tay hắn, cùng hắn hợp nhất, sát chiêu đầy trời hiện ra, đâm thẳng đến chỗ thú đan ngay trán Hắc Ma Hổ Hoàng!

Hắc Ma Hổ Hoàng cũng không chút sợ hãi, trực tiếp dùng thân thể cường đại nhất va chạm mà đi, thề phải đánh nát phương lục địa không gian kia!

Ầm ầm!

Lực lượng vô tận nổ tung ra, như một vòng pháo hoa hoa mỹ, tách ra vầng sáng chói mắt, lại đột nhiên biến mất.

- Lão gia tử, lão tổ tông!

Huyền Diệu bi thiết vọt tới.

Chỉ là hắn lại bị khí lãng cuồn cuộn đánh bay đi, thần thể bạo liệt, thân thể bị thương nặng.

Vài tên Trận Vân Thần Sư lập tức tiến lên giữ lấy Huyền Diệu, một gã thần sư trong đó nói:

- Lão tổ tông đã sớm tính được ngày hôm nay rồi, ngươi không cần thương

tâm, ngày sau ngươi chính là tộc trưởng của Vu tộc nhất mạch ta, Vu Thần!

Huyền Diệu vô tận bi thương, ánh mắt nước mắt chảy đầm đìa, nhưng lại không cách nào thay đổi được sự thật này.

Phục Nghĩa và phương lục địa không gian kia đều phát nổ, Hắc Ma Hổ Hoàng cũng triệt để bị nổ tung đến hấp hối, huyết nhục mơ hồ.

Ngay khi Khương Tà Vương muốn gọi nó về, Bạch Hổ lại hóa thành một đạo cực quang, sinh sinh cắn nuốt lấy thú đan của Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Chết tiệt! Ta làm thịt ngươi!

Khương Tà Vương vô cùng phẫn nộ quát.

Hắc Ma Hổ Hoàng chính là tồn tại đã vượt qua thập nhất g iai, đã trở thành thú trung Hoàng giả chính thức, rõ ràng bị một Chí Tôn Thủy Thần ngay cả cảnh giới Vĩnh Hằng cũng chưa tới kéo theo chôn cùng rồi, thật sự quá mức đáng hận!

Khương Tà Vương muốn bỏ qua những người khác chém giết tới Bạch Hổ thần thú.

Nhưng Áo Tư Lạc lại quát:

- Trước làm thịt lão gia hỏa kia, hắn đang dự trữ lực lượng, đừng để hắn đạt tới đỉnh phong!

Khương Tà Vương chỉ có thể áp chế xúc động, liên tục điên cuồng đánh xuống Huyền Linh đại lục:

- Tất cả chôn cùng Hổ Hoàng của ta đi thôi!

Hắn dốc hết tất cả lực lượng, từng ma chưởng như trời sập lăng không đập xuống, từng lỗ đen thôn phệ khắp tứ phương!

Khương Tà Vương triệt để điên cuồng, hắn đã bất chấp tất cả rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2673 - Lăng Tiếu Xuất Thủ! (1)

Lăng Hồng Vũ thân như cốt lân, nhưng đối mặt với sóng công kích vô tận kia lại có một loại khí thế Thái Sơn sụp nhưng không loạn.

Lão mục lõm vào như hai ngọn đèn sáng màu vàng, tản ra thần quang rực rỡ.

- Muốn hủy tổ địa lão phu, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Hồng Vũ sâu kín nói một tiếng, khí tức quanh thân như cự phong cuốn tới, hai tay gầy yếu của hắn hấp dẫn tất cả kim chi lực nguyên thủy nhất trong Huyền Linh đại lục đánh lên trời.

Huyền Linh đại lục là một trong các cổ đại lục, nó tuy đang đi về hướng sụp đổ, nhưng nơi sâu nhất lại có hạch tâm lực lượng nguyên thủy nahats.

Lăng Hồng Vũ ở trong kết giới nhiều năm, đã sớm thăm dò đến hạch tâm năng lượng, đó là tồn tại vô cùng khủng bố, một khi những hạch tâm lực lượng này hao tổn hết, Huyền Linh đại lục tất sẽ bị hủy!

Nhưng giờ lại không như trước, Thủy Nguyên Đại Trận đã thành, Cửu đại Thủy Thần thạch đã bắt đầu điên cuồng tụ tập thủy nguyên chi lực, không cần phải lo hao tổn những sức mạnh hạch tâm này nữa.

Hóa Long Sát!

Lăng Hồng Vũ hai đấm chỉ lên trời đánh lên, một đầu Cự Long màu vàng vô cùng khủng bố ngưng tụ thành, trực tiếp đánh cho lực lượng Khương Tà Vương nát bấy.

Huyền Linh đại lục như một phương Tịnh thổ, tất cả lực lượng đều bị Lăng Hồng Vũ ngăn cách ra.

Khương Tà Vương cảm thấy một cổ lực lượng không thua gì hắn đánh tới, khiến hắn buộc phải liên tiếp lui về phía sau, thần sắc hắn đại biến nói:

- Lão gia hỏa này cũng trở thành Vĩnh Hằng rồi sao? Không đúng, hắn tuyệt đối không phải Vĩnh Hằng, bằng không đã phản lão hoàn đồng rồi, hắn đã bước ra một chân, chết tiệt, hôm nay tất phải diệt sạch Kim tộc các ngươi mới được.

Khương Tà Vương trùng kích mà xuống, một Ma Vân Hắc Động cực lớn bao phủ xuống Lăng Hồng Vũ.

Lăng Hồng Vũ phù hợp với Huyền Linh đại lục, giống như một vị thần trấn giữ Huyền Linh đại lục, đưa tay liền có một đầu Cự Long màu vàng gào thét mà ra, trực tiếp xé rách Ma Vân Hắc Động.

Không chỉ như thế, Lăng Hồng Vũ càng liên tục ra tay, có vài đầu Cự Long khủng bố phân biệt đánh úp về phía Áo Tư Lạc cùng với Lôi Chiến Dương.

- Thái Sơ, các ngươi trước thở một ngụm, chờ ta ngăn trở bọn hắn!

Lăng Hồng Vũ rất có đại thế một người đủ giữ quan ải, vạn địch không ai ngăn cản quát.

Lăng Thái Sơ và Viễn Cổ Cự Long được Lăng Hồng Vũ ngăn cản, đều nhân cơ hội rút đi, cuốn lấy bọn người Lăng Vô Địch, Huyền Diệu, Vân Mộng Kỳ về lại trong Huyền Linh đại lục.

- Hợp lực chế trụ lão bất tử kia, hắn chỉ mượn nhờ lực lượng phương lục địa không gian này thôi, ba người chúng ta hợp lực, đủ để diệt hắn cả chục lần

rồi!

Khương Tà Vương kinh quát.

Áo Tư Lạc và Lôi Chiến Dương không có bất kỳ giữ lại, biến thành hai cổ không gian lực lượng bất đồng trùng kích tới Lăng Hồng Vũ.

Một phiến Ma Vân bắt đầu khởi động thôn phệ hấp lực đại thịnh, một mảnh thần thánh vũ linh bay tán loạn, một mảnh Hỗn Độn Thiên Lôi ngũ thải tân phân, ba loại lực lượng hủy diệt giao thoa tới, thế gian có gì có thể ngăn cản được đây?

Lăng Hồng Vũ ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Nhiều năm mới có thể thoát khốn, không nghĩ đến vừa ra đã gặp phải cục diện này!

Lăng Hồng Vũ cả người hào quang thôi rực rỡ, hai tay ngưng hình, phía trên hắn rõ ràng biến thành một khỏa ngôi sao màu vàng, hình dáng không khác gì Huyền Linh đại lục cả, chẳng qua là vàng ròng sắc thôi.

Ngôi sao màu vàng kia đánh tới Tam đại không gian lực lượng, lập tức liên tục nổ tung.

PHỐC!

Lăng Hồng Vũ lập tức bị trọng thương, một ngụm ô huyết nghịch phun ra, hắn lấy một địch ba, mượn nhờ hạch tâm lực lượng của Huyền Linh đại lục nhưng vẫn hữu tâm vô lực, hắn dù sao cũng chỉ mới bước ra nửa bước Vĩnh Hằng chi cảnh thôi, hơn nữa trạng thái còn chưa hoàn toàn khôi phục đến đỉnh phong, nếu để cho hắn trăm năm, hắn mượn nhờ lực Huyền Linh đại lục tuyệt đối có thể lấy một địch ba cũng không nói chơi!

Hôm nay, vẫn quá mức miễn cưỡng ah!

Theo lực lượng đáng sợ chấn động, Huyền Linh đại lục bị chấn động không ngớt, như tận thế tiến đến vậy, vô số sơn mạch bốc lên, ngọn núi sụp đổ, rất nhiều sinh linh chết đi, cho dù là mười tám phương thế lực lớn xưng bá một phương cũng tử thương trầm trọng.

- Lão quái này chống không được bao lâu nữa, chúng ta lại giết!

Khương Tà Vương lần nữa nảy sinh ác độc quát to một tiếng, lại lần nữa toàn lực xuất kích.

Lăng Thái Sơ cũng nhịn không được nữa, đứng trước Lăng Hồng Vũ, thiêu đốt máu huyết, cũng muốn cùng hắn ngăn lại đợt công kích này.

Viễn Cổ Cự Long gào thét, nhưng Long Châu nó ảm đạm, tùy thời đều có thể sụp đổ, Long huyết cũng sắp chảy cạn, khiến nó hoàn toàn bất lực!

Dưới mấy chục đợt sóng công kích đến, thần thể Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ đều sụp đổ, máu huyết vẩy ra, khí tức cơ hồ muốn phai mờ!

Không gian chi lực của Tam đại Vĩnh Hằng như muốn triệt để phá hủy Huyền Linh đại lục thành một hạt bụi trong Thương Vũ!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một đạo thần mang hoa mỹ từ sâu trong Thương Vũ dùng tốc độ như ánh sáng nhanh chóng bắn qua.

- Khốn kiếp, Huyền Linh đại lục thật phải hủy sao? Tánh mạng người nhà làm sao bây giờ?

- Sư phó làm sao bây giờ, mỗi một nơi đều chấn động không ngớt, thật nhiều lực lượng đáng sợ ép tới khiến người không thở nổi, ta... Chúng ta đều phải

chết sao?

- Tận thế tiến đến, Huyền Linh đại lục có lẽ đã tới điểm cuối, chúng ta mặc kệ chạy đến đâu cũng chỉ có đường chết, không bằng yên lặng chờ thiên tai đến đi!

- Ta không muốn chết ah, ta còn chưa lấy vợ sinh con, ta không cam lòng ah!

Mỗi một nơi trên Huyền Linh đại lục đều tràn đầy tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Không quản bọn hắn trốn ở đâu, địa chấn vẫn một mực không ngớt, khí tức khủng bố càng không ngừng ép xuống, khiến cho người bên cạnh bọn hắn nguyên một đám chết đi, khiến bọn hắn tràn đầy tuyệt vọng, tràn đầy không cam lòng!

Ở sâu trong Vũ Trạch sơn mạch, một đám người thân của Lăng Tiếu đều không có chút sợ hãi, ngược lại đều lộ vẻ ung dung.

- Phu quân, rất nhanh chúng ta có thể tương kiến ở Hoàng Tuyền rồi, ngươi phải đợi chúng ta đấy, cho dù đến Địa Ngục chúng ta vẫn là vợ chồng!

Thải Hà Nguyệt mang theo dáng cười thê mỹ lẩm bẩm.

La Mỹ Anh ở một bên cười nói:

- Đúng vậy, ta đã sớm đi qua Quỷ Môn Quan một lần, hôm nay trở lại cầu Nại Hà có thể cùng lên đường với phu quân ta cũng thỏa mãn rồi!

Ầm ầm!

Một lớp lực lượng bỗng nhiên cuốn tới vị trí các nàng

- hiếu... Thiếu gia, ta rất nhớ ngươi!

Bạch Vũ Tích nói một tiếng, trực tiếp thổ huyết hôn mê.

Người ở cạnh nàng cũng thất khiếu chảy máu, càng có người thần thể bạo liệt, mỗi người đều bị thương hết sức nghiêm trọng.

Ở Ngoại Vực Huyền Linh đại lục, Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ cũng đã không chịu được nữa, bọn hắn sớm đã hao tổn không còn chút lực lượng, chỉ bằng vào một cổ tinh thần lực đang đau khổ chèo chống lấy.

- Ta liều mạng với các ngươi! Cho dù... Cho dù chết cũng phải kéo theo một tên đệm lưng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2674 - Lăng Tiếu Xuất Thủ! (2)

Lăng Thái Sơ rốt cục không chống được nữa, hắn liền muốn lựa chọn triệt để tự bạo, muốn đồng quy vu tận với bọn họ!

- Ngươi không có cơ hội này đâu! Vẫn nên quy thuận ta, trở thành nô bộc cho Thần Tộc ta đi!

Áo Tư Lạc lạnh lùng nói một tiếng, Quang Minh Quyền Trượng tản ra thần quang rực ẻowx, rõ ràng sinh sinh giàm cầm lấy Lăng Thái Sơ, hơn nữa còn đọc lên một hồi chú ngữ không hiểu, muốn triệt để độ hóa Lăng Thái Sơ.

Từng ký hiệu thần thánh cổ quái không hiểu trùng kích qua thức hải Lăng Thái Sơ, khiến Lăng Thái Sơ lại đụng phải một loại đả kích khác, thần sắc cũng trở nên mơ hồ.

Thân thể gầy còm của Lăng Hồng Vũ tuy mượn nhờ hạch tâm lực lượng của Huyền Linh đại lục nhưng vẫn bị Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương ép khiến không cách nào nhúc nhích, thân thể rốt cục biến thành một bãi huyết vụ toàn bộ tiêu tán, muốn gây dựng lại cũng khó có thể nữa!

Ba cổ lực lượng hủy diệt muốn triệt để hoàn toàn phá hủy Huyền Linh đại lục.

Ba cổ lực lượng còn chưa va chạm vào Huyền Linh đại lục đã khiến Huyền Linh đại lục chấn động không ngớt, đa số sinh linh đều đã diệt vong.

Đây là một hồi tai nạn, một hồi thảm sát diệt thế!

- Ai dám hủy Huyền Linh đại lục, ta tiêu diệt người đó!

Một đạo thanh âm chợt vang lên, một đạo bóng người tản ra cửu thải thần mang lao tới, một nắm đấm ẩn chứa chín loại thần lực như ngôi sao hiện ra, một quyền đơn giản mà thô bạo liền đánh tới ba cổ không gian lực lượng kia!

Rầm rập!

Ba cổ lực lượng kia rõ ràng không chịu nổi một kích, trong chốc lát toàn bộ sụp đổ mất, ba đạo nhân ảnh chật vật lui về phía sau.

Một đạo cửu thải thần mang thoáng hiện, rơi xuống bên người Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Hồng Vũ:

- Hai vị lão tổ tông, Tiếu nhi trở về giúp đỡ bọn ngươi giết địch!

Lăng Tiếu, một đời truyền kỳ vốn đã vẫn lạc, hắn rốt cục mượn nhờ một nửa Bất Tử chi tâm mà Bất Tử Thụ lưu lại cho hắn một lần nữa phục sinh, lại triệt để lĩnh ngộ được chân lý của Vĩnh Hằng Chi Thần, dùng 50~60 năm thành công một bước lên trời, đạt đến Vĩnh Hằng chi cảnh chính thức!

Lăng Hồng Vũ cơ hồ không cách nào gầy dựng lại thân thể, nhưng thấy Lăng Tiếu kinh thế trở về chợt nở nụ cười hài lòng, thần hồn của hắn muốn theo gió mà tiêu tán mất.

Lăng Thái Sơ lại trọng thương chèo chống lấy:

- Tiếu... Cười nhi, ngươi... Ngươi đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh rồi sao? Như vậy cũng tốt rồi, chúng ta... Chúng ta cho dù chết cũng có thể an tâm!

Lăng Tiếu nhìn hai vị lão tổ tông cơ hồ sắp chết đi này, lửa giận bắt đầu

thiêu đốt lên, trong tay hắn kim quang và lục mang đại thịnh bao phủ lấy hai vị lão tổ tông.

- Hai vị lão tổ tông, có ta ở đây các ngươi không ai chết được!

Lăng Tiếu lợi dụng hai loại lực lượng quán chú cho bọn hắn, lại bức ra không ít máu huyết rơi xuống trên người bọn họ.

Bỗng nhiên, một cổ lực lượng bàng bạc khiến cho sinh mệnh lực của Lăng Hồng Vũ và Lăng Thái Sơ rõ ràng tro tàn lại cháy.

Tinh thần Lăng Tiếu rõ ràng là cửu thải chi sắc, thân thể của hắn đã đã xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng nổi!

- Đáng chết, là tiểu tạp chủng kia, hắn... Hắn rõ ràng không chết!

Khương Tà Vương thấy được Lăng Tiếu liền kinh quát.

Lúc trước, Hắc Ma Hổ Hoàng rõ ràng đã giết chết Lăng Tiếu, nhưng bây giờ lại lần nữa xuất hiện, khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

- Chết rồi phục sinh, hắn đã đạt đến một bước kia, nhất tộc ba Vĩnh Hằng, hôm nay nhất định phải chém hết bọn chúng, bằng không Thương Vũ sẽ là thiên hạ của bọn hắn rồi!

Lôi Chiến Dương lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nói.

Áo Tư Lạc cũng nảy sinh ác độc nói:

- Giết, giết cho triệt để!

Bọn hắn đã không còn lựa chọn nào khác nữa, nếu là hôm nay không gạt bỏ

mấy người này, ngày sau sẽ là lúc bọn hắn bị diệt tộc!

Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần lần nữa hóa thành một phương không gian, ba loại không gian lực lượng bất đồng trùng kích qua Lăng Tiếu.

- Tiếu nhi, ngươi... Ngươi đi đi, ngày sau diệt sạch cửu tộc bọn hắn!

Lăng Thái Sơ lo lắng Lăng Tiếu không địch lại, lập tức quát lên.

Lăng Hồng Vũ muốn nói gì đó nhưng lại khó có thể mở miệng, mà toàn lực luyện hóa lực lượng Lăng Tiếu độ tới, hi vọng nhanh chóng khôi phục chiến lực!

- Không sao, chỉ là mấy tên hề nhảy nhót, cần gì phải sợ, hôm nay ta giết bọn họ như giết chó!

Lăng Tiếu lộ ra một cổ khí phách bễ nghễ thiên hạ nghiêm nghị nói.

Hắn cửu thải thần quang lập loè, một cổ cửu thải không gian từ nhỏ biến thành lớn, trong chốc lát chắn lấy Huyền Linh đại lục ở sau lưng, đồng thời đón nhận ba cổ không gian lực lượng bất đồng.

Rầm rập!

Ba cổ không gian lực lượng hủy diệt điên cuồng đánh tới, nhưng sau khi những lực lượng này rơi vào trong cửu thải không gia rõ ràng bị triệt để hòa tan mất, không thể gây nên được nửa điểm sóng gió!

Cùng lúc đó, từ trong cửu thải không gian xông ra chín đầu Chân Long, ba đầu làm một tổ, gào thét thôn phệ tới bọn họ.

- Cái gì, hắn... Hắn đây là không gian chi lực gì, rõ ràng có thể ngăn lại lực

lượng của chúng ta!

Khương Tà Vương kinh hoảng quát lên.

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc cũng vô cùng kinh hãi, nhưng bọn hắn đã không có thời gian nghĩ nhiều nữa, nhao nhao đánh tới đám Chân Long.

Lăng Tiếu chỉ liếc qua, chiến đấu bên kia, chân thân cũng không gia nhập đi vào, trong mắt tràn đầy khinh thường đậm đặc!

- Cười nhi tốt rồi, chúng ta có thể tự hành khôi phục!

Một hồi lâu sau, Lăng Hồng Vũ rốt cục gây dựng lại thân thể nói.

Lăng Thái Sơ cũng nói:

- Tiếu nhi, ngươi kiên trì một hồi, ta sẽ cùng đi với ngươi diệt bọn hắn!

- Hai vị lão tổ, các ngươi an tâm điều dưỡng đi, bọn hắn để ta giải quyết là đủ rồi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, đã ngừng lại máu huyết, liền bước ra một bước về trước.

Theo hắn khẽ động, cửu thải không gian lập tức đều thu liễm về phía hắn, chỉ có chín đầu Chân Long vẫn đang dây dưa lấy Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần.

- Lấn tộc nhân ta, diệt tổ địa ta, hôm nay các ngươi đừng ai mong rời đi!

Lăng Tiếu tràn đầy sát cơ nồng đậm quát!

Thanh âm của hắn quanh quẩn không ngớt trong thiên địa, ngay cả mọi người trong Huyền Linh đại lục cũng đều nghe được rõ ràng.

- Đó là... Đó là thanh âm của phu quân, hắn... Hắn thật sự trở về rồi sao?

Vân Mộng Kỳ trọng thương nằm trên lưng Huyền Vũ thần thú phát ra thanh âm khó có thể tin nói.

- Là... Là phu quân, nhất định là hắn trở về rồi, ta biết ngay hắn nhất định không chết mà!

Phượng Tiêm Vận đang hấp hối vui đến phát khóc nói.

- Tiếu nhi, ta nghe được thanh âm Tiếu nhi, hắn trở về rồi, hắn quay lại cứu c húng ta rồi!

Mộng Tích Vân ôm lấy thân thể tàn tạ của Lăng Chiến khóc nói.

- Lão đại trở về rồi, thật tốt quá, mấy tên khốn kiếp kia chết đến nơi rồi!

Diệp Vân Phong cuồng tiếu nói.

Huyền Diệu cười nhạt nói:

- Ta đã biết rõ Cung Chủ là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!

Nhưng thân nhân chưa chết của Lăng Tiếu nguyên một đám lộ ra vô cùng kích động!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2675 - Ngươi Nhẫn Tâm Đối Đãi Với Lão Mã Như Vậy Sao? (1)

Ngoại Vực, Khương Tà Vương gian nan chống đỡ ba đầu Chân Long khí kình, hắn quay mắt về phía Lăng Tiếu quát:

- Tiểu tử, cho dù ngươi chết mà phục sinh, hôm nay cũng sẽ lại chết thêm một lần thôi!

Khương Tà Vương giận dữ đánh ra một cái ma chưởng, muốn một kích đập chết tươi Lăng Tiếu.

- Ngươi có tư cách này sao?

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, cũng đánh ra một chưởng.

Một chưởng này cửu thải thần quang lập loè, như chín phương không gian cùng hiện, lực lượng vô cùng đáng sợ, rõ ràng còn khủng bố hơn một chưởng của Khương Tà Vương đến chín lần!

Khương Tà Vương một chưởng bị sinh sinh đập hủy, mà cửu thải thần chưởng của Lăng Tiếu thần lực không giảm, tiếp tục đập tới Khương Tà Vương.

- Không có khả năng!

Khương Tà Vương bị dọa đến hồn bất phụ thể, tranh thủ thời gian điên cuồng lui ra sau.

- Ngươi trốn không thoát!

Lăng Tiếu nói một tiếng, cửu thải thần chưởng tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt đã chộp lấy Khương Tà Vương.

- Hai vị giúp ta giết hắn đi!

Khương Tà Vương thi triển tất cả vốn liếng muốn phai mờ một chưởng kia, nhưng chỉ phí công vô ích.

Hắn như một con kiến, bị Lăng Tiếu một tay nắm lấy lôi về.

Lôi Chiến Dương và Áo Tư Lạc từng người thi triển toàn lực, muốn diệt sát Lăng Tiếu, hai cổ không gian lực lượng bất đồng cuồng bạo tới cực điểm!

Lăng Tiếu tay kia đánh ra, sinh sinh đánh hai không gian kia thành bột mịn, hai người trọng thương thổ huyết trở ra!

- Ma Hổ tộc, đầu sỏ mọi việc đều là do các ngươi gây ra, đi chết đi!

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn thoáng qua Khương Tà Vương, lực lượng trên tay tăng thêm, niết khiến Khương Tà Vương đứt gãy xương cốt, máu tươi tung tóe bay ra!

- Ah ah... Đừng... Đừng giết ta, ta... Ta nguyện ý thần phục!

Khương Tà Vương toàn lực giãy dụa, nhưng lại tốn công vô ích, chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ.

- Đã quá muộn!

Lăng Tiếu nói một tiếng, cửu thải thần chưởng lực lượng ngưng tụ.

Phanh!

Khương Tà Vương lập tức bị bóp cho nát bấy, giọt giọt thần huyết bay xuống!

Cùng lúc, những thần huyết kia biến thành nguyên một đám Khương Tà Vương bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng!

Vĩnh Hằng Chi Thần nhỏ máu có thể trọng sinh, Khương Tà Vương vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt!

Nhưng Lăng Tiếu không để cho hắn cơ hội, hắn bàn tay khẽ hấp, lực lượng giam cầm cường đại trấn áp lấy phân thân Khương Tà Vương, hỏa diễm cuồn cuộn lập tức đốt lên.

Khương Tà Vương bị đốt cháy đến sống không bằng chết, liên tục kêu thảm cầu xin tha thứ!

- Vốn ngươi hủy Thiên Long Môn ta, diệt sát ngàn vạn con dân Thiên Long Môn, càng thiếu chút đoạn tuyệt truyền thừa huyết mạch tộc ta, ngươi còn không biết xấu hổ cầu xin tha thứ sao, ta dùng vô tận hỏa, thiêu tẫn mỗi một giọt máu huyết của ngươi, xem thử Vĩnh Hằng Chi Thần như ngươi còn có thể trọng sinh hay không!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Khương Tà Vương vô cùng phẫn hận nói.

Hỏa diễm của Lăng Tiếu vượt ra khỏi phạm trù Thiên Hỏa bình thường, đạt đến một loại hỏa cực hạn, Khương Tà Vương cứ vậy bị tươi sống thiếu đốt dưới loại hỏa diễm kia!

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc bị dọa đến hồn phi phách tán, không chút suy nghĩ lập tức dùng tốc độ cao nhất trốn đi!

- Ta nói rồi, các ngươi trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, hắn rõ ràng một phân thành hai, hai hắn đồng thời đuổi đánh về hai hướng.

Hai luồng không gian lực lượng cửu thải thôn phệ tới Hỗn Độn Thiên Lôi không gian cùng với Quang Minh không gian mà đi.

Lôi Chiến Dương ra sức xuất kích, rất nhiều Lôi Đình như thương vũ, trùng kích tới Lăng Tiếu.

- Hỗn Độn Thiên Lôi, ta cũng biết!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng dùng lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi đánh tới Lôi Chiến Dương

Lực lượng Lăng Tiếu gấp chín lần Lôi Chiến Dương, lực phá hoại của Hỗn Độn Thiên Lôi so với Lôi Chiến Dương càng thêm đáng sợ hơn rất nhiều.

Lôi Chiến Dương rõ ràng bị Hỗn Độn Thiên Lôi mà mình am hiểu đánh cho thần thể cháy đen bạo liệt ra.

- Có... Có chuyện từ từ nói, Lôi Chiến Dương ta nguyện ý thần phục!

Lôi Chiến Dương thật sự sợ rồi, lập tức cầu xin tha thứ nói.

- Ta không thiếu tùy tùng như ngươi!

Lăng Tiếu vô tình nói một tiếng, cả người biến thành tia chớp rơi xuống trước người Lôi Chiến Dương, nắm đấm không chút lưu tình đánh vào đầu Lôi Chiến Dương, huyết vụ tung bay.

Phanh! Phanh!

Lăng Tiếu cũng rất có chừng mực, hắn mỗi từng quyền đều đánh cho thân thể Lôi Chiến Dương tàn tạ không chịu nổi nhưng lại không tan nát, muốn gây dựng lại cũng khó có khả năng!

Một phương hướng khác, Áo Tư Lạc lại mạnh mẽ hơn nhiều, hắn có Quang Minh Quyền Trượng trợ giúp nên ngăn lại được cửu thải không gian lực lượng của Lăng Tiếu.

Mặt khác, đôi cánh trắng vung vẩy, khiến cho tốc độ của hắn giống như lưu tinh, vạch tìm không gian dùng tốc độ cao nhất trốn chạy.

- Điểu nhân, con mẹ nó chứ nhịn ngươi đã lâu rồi, tộc nhân ngươi giết thái gia gia ta, hôm nay ta phải nhổ sạch lông chim của ngươi, ngày sau dẹp yên Quang Minh không gian!

Tốc độ Lăng Tiếu đã đạt đến một loại cực tốc, vượt quá lẽ thường, trong chớp mắt đã đuổi tới phí sau Áo Tư Lạc, lấy tay hóa kiếm chém tới cánh chim của hắn.

Áo Tư Lạc vòng qua vòng lại Quang Minh Quyền Trượng, vô số hào quang thần thánh chiếu rọi tới Lăng Tiếu.

Sát Na Vĩnh Hằng!

Chùm tia sáng kia có thể ngay lập tức giết người, khiến người rơi vào Vĩnh Hằng Luân Hồi Thiên Đường, khó có thể lại trọng sinh được nữa.

Lăng Tiếu cửu thải thần quang gia thân, không chút sợ hãi những thần quang kia, cưỡng ép chém ra tám trăm tám mươi tám kiếm, mỗi một kiếm đều ẩn chứa quang chi lực lượng, vạch phá trăm vạn dặm trời cao, xé rách hào quang của Áo Tư Lạc!

Áo Tư Lạc quanh thân bị kiếm quang chém khiến huyết nhục vẩy ra, hắn kinh hãi nói:

- Ngươi sao có thể có nhiều thuộc tính lực lượng như vậy được

Cửu thải thần quang, đây quả thực là Ngũ Hành thần quang đã vượt qua Hỗn Độn, hơn nữa còn là một loại nguyên thủy lực lượng khủng bố vượt xa hắn!

- Ta chính là Chân Vĩnh Hằng, các ngươi chỉ là Ngụy Vĩnh Hằng, các ngươi cũng không hiểu rõ Vĩnh Hằng chân lý chính thức!

Lăng Tiếu giải thích một tiếng, không hề nói nhảm với Áo Tư Lạc nữa, quang chi lực lượng toàn bộ hội tụ trên nắm tay hắn, liên tục đánh ra một mảnh Chân Long dài hẹp màu trắng.

Những lực lượng này đánh cho Thương Vũ cũng phải run rẩy, vô số không gian đều bị đánh xuyên qua, tầng tầng đứt gãy.

Áo Tư Lạc mới đầu còn có thể ngăn cản, nhưng về sau tốc độ ra quyền của Lăng Tiếu càng lúc càng nhanh, hơn nữa lực lượng quyền kình càng ngày càng mạnh, đánh hổ khẩu hắn rách tả tơi, Quang Minh Quyền Trượng cũng rời khỏi tay.

- Không có kiện thần khí này, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, điểu nhân lên đường đi thôi!

Lăng cười mắng một tiếng, thân thể lấn đến gần Áo Tư Lạc, một phát bắt được cánh chim Áo Tư Lạc, dùng sức xé một cái!

Ah!

Cánh chim như Vĩnh Hằng thần khí của Áo Tư Lạc rõ ràng bị Lăng Tiếu

sinh sinh bẻ gẫy mất.

Một cánh chim khác của Áo Tư Lạc đánh tới, vũ linh vô cùng vô tận tập sát về phía Lăng Tiếu, muốn phanh thây xé xác hắn!

Nhưng Lăng Tiếu chỉ đưa ra một tay, đánh ra ngàn vạn quyền, trực tiếp bức tan toàn bộ vũ linh kia!

Không chỉ như vậy, Lăng Tiếu bỗng nhiên lại gào rú một tiếng "Rống! ".

Hắn như một đầu Viễn Cổ Cự Long xuất thế, tiếng Long ngâm đáng sợ trực tiếp chấn khiến thần thể Áo Tư Lạc phải chia năm xẻ bảy!

- Ngươi giết Hỗn Độn Lôi Long của ta, đây là thay nó trả lại ngươi!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, lại ra tay nữa, cầm cố tất cả tứ chi và tinh huyết của Áo Tư Lạc, không cho hắn một cơ hội nào để chạy trốn cả.

Áo Tư Lạc nhanh chóng trọng sinh, hai tay kết ấn đánh ra cự lực vô biển.

Nhưng hắn chẳng qua chỉ là vùng vẫy giãy chết, Lăng Tiếu tay đấm vô cùng, lực lượng cường đại hơn Áo Tư Lạc cả chín lần, trực tiếp lần lượt đánh hắn thành cặn bã.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2676 - Ngươi Nhẫn Tâm Đối Đãi Với Lão Mã Như Vậy Sao? (2)

Lôi Chiến Dương, Áo Tư Lạc ở trước mặt lực lượng tuyệt đối của Lăng Tiếu đều bị triệt để mài thành cặn bã, ngay cả không gian lực lượng của bọn hắn cũng bị cửu thải không gian của Lăng Tiếu dung phệ mất!

Kể cả Khương Tà Vương, Tam đại Vĩnh Hằng đã triệt để biến thành hạt bụi trong dòng chảy lịch sử rồi!

Lăng Tiếu hợp hai làm một, tóc đen bay múa, thần y phần phật, oai hùng lâm thế, như Thương Thiên bá chủ tái hiện, khiến người khó có thể hình dung sự bất phàm của hắn vào lúc này.

Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ thấy Lăng Tiếu uy mãnh như thế đều triệt để ngây dại!

Bọn hắn đều là bất thế chi kiêu hùng, nhưng đối mặt với Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần vây giết, đều lộ ra lực bất tòng tâm.

Nhưng Lăng Tiếu giơ tay nhấc chân đã diệt sát toàn bộ đám người kia, chiến lực của hắn kinh khủng bực nào chứ!

- Hai vị lão tổ tông, tất cả kết thúc rồi!

Lăng Tiếu về tới bên cạnh hai người lạnh nhạt nói.

- Đã xong rồi, nhưng sinh linh trên Huyền Linh đại lục cũng bị hủy không sai biệt lắm, ngay cả Thủy Nguyên Đại Trận vừa bố xuống chỉ sợ cũng bị hủy mất!

Lăng Hồng Vũ thở dài nói.

Hắn vốn tưởng rằng Huyền Linh đại lục có thể lại lần nữa tách ra huy hoàng, không ngờ lại bị trận đại chiến lần này hủy mất.

Lăng Thái Sơ an ủi:

- Tộc thúc, chúng ta đã tận lực, ngươi cũng không cần phải quá mức cưỡng cầu!

- Có lẽ tất cả còn có thể cải biến cũng không chừng!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Đúng lúc này, đám người Lăng Vô Địch, Huyền Diệu, Tà Đế, Cuồng Tăng cũng xuất hiện.

- Tiếu nhi, ngươi trở về thì tốt rồi, ta biết ngay đồ đệ của ta không phải ai cũng có thể giết mà!

Thần sắc Tà Đế vô cùng tái nhợt, hiển nhiên trọng thương không nhẹ, nhưng thấy Lăng Tiếu vẫn vô cùng cao hứng cười nói.

- Đồ nhi bái kiến sư phó!

Lăng Tiếu tiến lên ân cần hành lễ thăm hỏi Tà Đế.

- Chỉ hỏi sư phó, mà không hỏi đến nhạc phụ ta sao?

Cuồng Tăng khó được trêu chọc nói.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng phải cung kính đáp lễ, tiếp theo nhìn về phía Huyền Diệu ở bên nói:

- Thần côn ngươi còn sống là tốt rồi, bằng không ta dù xông vào Địa Ngục cũng phải kéo ngươi ra, thiếu đi ngươi giả thần giả quỷ, thật sự là không thú vị!

Lăng Tiếu cho dù đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức, nhưng tính cách vẫn không hề thay đổi.

Huyền Diệu miễn cưỡng cười nói:

- Ta biết ngay ngươi là Bất Tử cường mệnh cách, người khác nghĩ ngươi chết, nhưng ta lại cảm thấy ngươi còn sống...

Dừng chút hắn lại nói:

- Vẫn nên trở về xem mấy vị chị dâu đi, tình huống các nàng đều không ổn lắm!

Hắn mà vừa dứt lời, thần sắc Lăng Tiếu đã khẽ biến, sau một khắc hắn đã đáp xuống trên không Vũ Trạch sơn mạch, thần niệm mênh mông của hắn quét qua, lập tức phát hiện ra rất nhiều thảm trạng bên dưới.

Nữ nhân của hắn có mấy người cơ hồ chết hết, phụ thân Lăng Chiến cũng như thế, tùy tùng của hắn và mấy người Tiếu Ngạo Cung có lẽ toàn bộ đều đã chết, các nơi trên Huyền Linh đại lục cũng máu chảy thành sông, bi thương không thôi!

Trái tim Lăng Tiếu như bị đao cắt, bị kiếm đâm, đau đến mức nhỏ máu khó chịu!

- Phu quân, thật là ngươi sao?

Vân Mộng Kỳ ngậm lấy nước mắt cười khóc ròng nói.

Lăng Tiếu ngay lập tức đã đến trước nàng, một cổ lực lượng sinh cơ gia trì lên người Vân Mộng Kỳ khiến nàng phục hồi lại.

- Mộng Kỳ là ta, ngươi trước chữa thương, ta đi xem các nàng!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức lại đi tới những nữ nhân khác.

Phượng Tiêm Vận, Yên Điệp Kiều, Đông Phương Tinh... Các nàng đều vì bảo vệ đồng lứa nhỏ tuổi nên cơ hồ đều vẫn lạc mất.

- Tiếu nhi, Tiếu nhi của ta!

Mộng Tích Vân phát ra tiếng gào khóc bi thương.

Lăng Tiếu đi tới hắn bên người mẫu thân, nhìn Lăng Chiến đã đứt hơi, hắn cơ hồ như lung lay sắp đổ, thiếu chút nữa đã té xỉu!

- Ta... Ta vẫn quay lại quá chậm sao? Không... Tuyệt không thể vậy được, ta nhất định có thể Nghịch Thiên Cải Mệnh, cha, Vận nhi, Điệp Kiều, Oánh nhi... Các ngươi ai cũng sẽ không cái chết!

Lăng Tiếu giàn dụa nước mắt, ngửa mặt lên trời rống to.

Lăng Tiếu trùng thiên mà đi, cửu thải thần mang hiện ra sau lưng hắn, các loại lực lượng bất đồng không ngừng lập loè không ngớt.

- Thủy Mộc sinh lực, đến cho ta!

Lăng Tiếu như thiên thần, triệu hoán hai loại lực lượng sinh cơ đến.

Một lam một lục, hai loại khí tức sinh cơ bừng bừng lập tức tràn ngập trên chín tầng trời.

- Tất cả vạn vật, sống lại cho ta a!

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, hai tay mở ra, quang diệp một lam một lục lan khắp mỗi một ngõ ngách trên Huyền Linh đại lục.

Tức khắc, những nhân loại bị thương, linh thú cùng với các sinh linh khác đều được lực lượng thủy, mộc thoải mái, thương thế của bọn hắn đều khôi phục lại cực kỳ nhanh chóng

Tất cả điều này khiến bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Sau đó, lực lượng Lăng Tiếu lại biến đổi, một quang một ám lưu chuyển, hình thành Âm Dương khí cơ phụ thể.

- Thời gian nghịch chuyển!

Tất cả lực lượng Lăng Tiếu đều phóng ra, Quang Ám lực lượng bắt đầu khởi động, Âm Dương nhị khí hóa thành đường hầm thời gian giao thoa, Thiên Địa lúc sáng lúc tối, thời gian rõ ràng đang rất nhanh nghịch chuyển đảo lưu!

Tất cả tràng ảnh trên Huyền Linh đại lục không ngừng trở lại như cũ, tất cả sinh vật đã chết đi đều tỉnh lại

Đây là một loại đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, sáng vạn thế chi Càn Khôn thần lực!

Đám người Lăng Hồng Vũ, Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch, Huyền Diệu... còn

thanh tỉnh nhìn rõ tất cả, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tưởng tượng đây là do lực lượng một người tạo ra.

Có lẽ đây mới chính là Vĩnh Hằng Bất Hủ chi thần chân chân chính chính trong truyền thuyết a!

Thời gian ngược dòng, tất cả đều về tới một ngày trước, không chết đều sống, chết đi cũng sống lại, chỉ có Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần lại không thể nào xuất hiện được nữa!

Huyền Linh đại lục đã trải qua kiếp nạn rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, hơn nữa khôi phục thốt nhiên sinh cơ, vĩnh viễn sẽ không hủy diệt!

Lăng Tiếu cùng vợ con, cha mẹ hắn tất cả đều đoàn viên, Huyền Diệu cũng lần nữa gặp được lão gia tử của mình, tất cả mọi việc đều viên mãn!

Một năm sau, tất cả thế lực Ngoại Vực có quan hệ với Ma Hổ tộc, Lôi Tộc, Dực nhân tộc cơ hồ đều bị quét dọn sạch sẽ, Kim tộc xưng bá vực nội vực ngoại, trở thành bá chủ hoàn toàn xứng đáng!

Tại Vũ Trạch sơn mạch, Lăng Tiếu cùng v một đám thê nhi của hắn tụ cùng một chỗ.

- Những năm này khổ cho các ngươi rồi, hôm nay ta quyết định mang theo các ngươi tiến đến mặt trời một chuyến, bắt mấy đầu Kim Ô thần thú làm tọa kỵ cho các ngươi!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười vui vẻ nói, sau đó nói với Bại Gia Tử và Chu Tước thần thú nói:

- Đi thôi, ta đi xem thử tiểu điểu trên mặt trời có thật cường đại như vậy không!

Dứt lời, khí tức hắn khẽ động, cuốn lấy mọi người chung quanh xông lên mặt trời!

Một số năm sau, giữa Vũ Trạch sơn mạch thỉnh thoảng có Tam Túc Kim Ô Hỏa điểu xuất hiện, nhưng trên lưng chúng lại chở một đám thiếu niên thiếu nữ tinh thần phấn chấn.

Những thiếu niên thiếu nữ này đều họ Lăng, đều đến từ một tổ tiên, bọn hắn hưởng thụ sinh hoạt tiêu dao mà người khác khó có thể có được, khiến người cực kỳ ước ao.

Trên một ngọn núi cao nhất trong sơn mạch, một thân ảnh tư thế oai hùng đón lấy ánh sáng mặt trời đứng thẳng lẩm bẩm nói:

- Sâu trong Vực Lộ có Hỗn Độn Thần Động xuất hiện, là Vũ huynh sao? Hi vọng ngươi một ngày kia có thể trở về, trận chiến giữa ta và ngươi vẫn chưa chấm dứt đâu đấy!

Dừng chút hắn lại nói:

- Thiên ngoại hữu thiên, vực ngoại hữu vực, Vĩnh Hằng không chừng mực, ta có lẽ còn chưa xem như vô địch!

****

Hết

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2677 - Bộ Dáng Hình Người Là Uy Vũ Nhất!

Long châu chỉ có một khỏa, bây giờ đầu lôi Giao Long này cùng nó cạnh tranh, là đối thủ của nó, tự nhiên sẽ không cho Lôi Giao Long sắc mặt tốt rồi.

- Cũng không biết người nào là thất xú mã!

Lôi Giao Long trả lời lại một cách mỉa mai nói.

Mũi của Long Mã tức khí phun ra quát:

- Ngươi nói cái gì, ngươi dám miệt thị Long Mã ta, ngươi không muốn sống nữa rồi a!

- Làm sao, muốn cùng bổn Giao Long chiến một trận sao?

Lôi Giao Long hướng về phía Long Mã khiêu khích mà nói.

Long Mã muốn xông tới nhưng mà nó vẫn dừng bước lại nói:

- Ta không so đo với ngươi, ngày sau lão Đại nhất định sẽ đem Long châu cho ta đấy!

- Cái này còn phải coi lại, lão Đại nhất định sẽ tuyển chọn ta đấy!

Lôi Giao Long tự tin mà nói.

- Tốt lắm, đừng ầm ĩ nữa, Long Mã trước trở về đi!

Lăng Tiếu nhẹ nói một tiếng, đem Long Mã thu hồi vào trong dược đỉnh, ngay lập tức bàn tay hướng về phía Lôi Giao Long vỗ qua.

Lôi Giao Long ý thức muốn tránh nhưng còn là ổn định lại thân hình.

- Đừng khẩn trương!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức đem tử sát chi khí tàn lưu ở trên thân Giao Long nhất nhất hấp thu trở lại, không để nó ẩn nấp ở bên trong thân thể Lôi Giao Long, như thế sẽ ảnh hưởng đến thương thế nhục thân cùng sinh cơ của Lôi Giao Long.

Lúc này Lôi Nhã cùng với Lôi Thiến đang một mực quan chiến đều trở nên vô cùng lạ lùng rồi.

Bọn họ không thấy có bất kỳ thiên lôi oanh tập nào, chỉ có rất nhiều hắc sắc cụ phong ở phía trước càng không ngừng xoay chuyển cấp tốc, ngăn cản ánh mắt của bọn họ, để cho bọn họ không thấy rõ ràng tình huống ở bên trong.

- Thiến di, ngươi nói Lôi Giao Long kia có phải là muốn bại rồi hay không? Cũng không nghe được âm thanh chiến đấu nữa rồi!

Lôi Nhã không nhịn được hỏi.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá lấy tình huống bây giờ xem ra Lôi Giao Long kia là không có năng lực tiến công, chỉ là không biết người nọ đang làm cái gì, chầm chậm không đem lực lượng tản ra, ta cũng không có cách nào cảm ứng được tình huống trong đó!

Lôi Thiến đáp.

- Nếu không... Nếu không chúng ta đi qua xem một chút?

Lôi Nhã do dự nói.

Lôi Thiến vội vã ngăn cản nói:

- Tiểu Nhã đừng vọng động, những hắc sắc phong kia uẩn hàm lực hủ thực đáng sợ, chỉ sợ lôi lực của chúng ta đều không cách nào ngăn cản được, chúng ta còn là trước tiên chạy đi mới tốt, ước chừng người nọ không có chuyện gì rồi!

- Đây... Được rồi, chỉ là Ngũ thúc bọn họ bị chết oan rồi, đều là tại ta a!

Lôi Nhã nhớ lại đám người Lôi Tà chết đi, không khỏi ảm nhiên thương thần.

- Đừng suy nghĩ nhiều, đi lại ở vực ngoại, mỗi một ngày đều sẽ có người chết, sau khi trải qua chuyện lần này ngươi phải cẩn thận một chút, nhất thiết không thể làm việc không suy nghĩ!

Lôi Thiến ngữ tâm trọng trường mà nói.

Cùng lúc đó nàng kéo lấy tay của Lôi Nhã liền muốn rời khỏi chỗ này.

Ở lúc này hắc sắc phong bạo đang xoay chuyển cấp tốc ở chỗ xa kia dần dần tiêu thất, lộ ra hai đạo nhân ảnh.

- Thiến di, bọn họ... Bọn họ xuất hiện!

Lôi Nhã kinh hô.

- Chúng ta đi nhanh đi, hắn cũng không phải là người của Lôi tộc chúng ta!

Lôi Thiến kéo lấy Lôi Nhã bắt đầu lướt gấp đi.

Chỉ là Lăng Tiếu cùng Lôi Giao Long trong nháy mắt liền đến trước mặt của chúng nữ.

- Như thế nào, cứu các ngươi một mạng, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có sao?

Lăng Tiếu cười nhạt mà nhìn Lôi Nhã cùng Lôi Thiến nói.

Lôi Thiến đem Lôi Nhã bảo họ ở phía trước đối với Lăng Tiếu nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, chúng ta là người của Lôi tộc, nếu như các hạ muốn thù lao mà nói, tùy thời đến Lôi Điện không gian của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo trọng tạ ngươi!

Lúc này Lôi Nhã thấy rõ diện mạo của Lăng Tiếu đã dịch dung qua, trái tim không khỏi rung lên, sắc mặt hơi hồng thầm nghĩ: "Nam nhân thật tuấn tú!".

Lăng Tiếu liếc mắt một cái nhìn nhị nữ ở trước mắt, lập tức xuyên thủng tất cả tâm tư của bọn họ rồi.

Lòng đề phòng của Lôi Thiến là rất nặng, mang theo phòng bị nồng đậm, mà Lôi Nhã thì là mang theo càng nhiều tò mò cùng ý hân thưởng.

- Xem ra bổn cung phải hi sinh dáng vẻ anh tuấn vô địch của ta rồi!

Lăng Tiếu lộ ra bộ dạng tương đối bất đắc dĩ thầm thở dài nói.

- Ta biết các ngươi là Lôi tộc nhân, ta còn biết ngươi gọi là Lôi Thiến, mà vị tiểu thư xinh đẹp này thì gọi là Lôi Nhã đúng không?

Lăng Tiếu mang theo vài phần tà mị nói.

- Ngươi... Ngươi làm sao lại nhận ra chúng ta được?

Lôi Thiến cùng Lôi Nhã kinh hô.

Lôi Thiến mang theo vẻ khẩn trương nói:

- Các hạ rốt cuộc là ai?

- Ha hả, ta cùng Lôi Lạc Quân coi như là bằng hữu đi, nghe hắn nói có một chút người mà hắn tương đối trọng thị, bất quá lúc đầu ta không dám khẳng định là các ngươi hay không, nhưng mà các ngươi vừa mới xưng hô với nhau đúng dịp ta nghe được, cho nên mới biết là các ngươi, nếu không phải nhìn ở trên phân thượng của Lôi Lạc Quân, ta tự nhiên sẽ không quản sống chết của các ngươi!

Lăng Tiếu cười mỉm nói, tiếp theo hắn lại chỉ chỉ Lôi Giao Long ở một bên nói:

- Lôi Giao Long này đã bị ta thu phục rồi, các ngươi nếu là bất mãn liền đánh nó một trận tiết giận một chút đi, bất quá... Không thể giết nó!

- Ngươi quen biết Lạc Quân thúc của ta?

Lôi Thiến cùng Lôi Nhã lại là nhất tề kinh hô.

- Ha ha, trước đây rất lâu cùng hắn đánh qua mấy tràng, sau đó hắn bị ta đánh đến mặt mày xanh lè, coi như là không hòa thuận đi!

Lăng Tiếu cười to nói.

- Lạc Quân thúc cũng không phải là đối thủ của ngươi, khó trách ngươi có thể thua thập Lôi Giao Long đáng giận này, nó lại giết Ngũ thúc của bọn ta,

ta nhất định phải... Phải đánh chết nó!

Sau khi Lôi Nhã nhẹ hô một tiếng, liền hướng tới Lôi Giao Long xông qua, tay đẹp giơ lên dùng toàn lực hướng về phía Lôi Giao Long oanh phách qua.

Phanh phanh!

Lôi Giao Long không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Lôi Nhã hung hăng mà đánh một trận xả giận.

Lôi Giao Long nhưng là thập nhất giai cao cấp thánh thú, da dày thịt béo, cho dù là Lôi Nhã dùng Cổ thần khí cũng không lấy được mạng của nó.

Lúc này Lôi Thiến lại hướng Lăng Tiếu hỏi:

- Không biết các hạ xưng hô như thế nào? Ta làm sao không nghe Lạc Quân nhắc tới ngươi?

Lôi Thiến như cũ là không có buông lỏng lòng cảnh giác với Lăng Tiếu.

- Tại hạ Phong Tiêu, là một gã vô danh tiểu tốt, Lôi Lạc Quân không đề cập đến ta đó là bởi vì hắn còn là bại tướng dưới tay ta, đương nhiên không có ý tứ đem chuyện này tuyên dương ra ngoài.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo hắn hỏi:

- Lần này ta là ứng ước mà đến, Lôi Lạc Quân cùng ta ước định ở đây lại so đấu một tràng, đáng tiếc ta chờ hắn hơn nửa tháng cũng không thấy hắn xuất hiện, chẳng lẽ hắn khiếp sợ rồi?

Lôi THiên cũng không biết lời này của Lăng Tiếu là thật hay giả, chỉ có thể đáp:

- Lạc Quân hắn có việc đi làm rồi, đến nay còn chưa trở về.

- Ha hả, ta biết ngay, hắn lần này nhất định sẽ lâm trận bỏ trốn đấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2678 - Thật Sự Là Bị Bức Đến Bất Đắc Dĩ A! (1)

Lăng Tiếu không thèm để ý mà cười một tiếng, sau đó liền hướng tới Lôi Nhã đang đánh Lôi Giao Long nói:

- Lôi Nhã tiểu thư được rồi, lại đánh nó sẽ chết đấy!

- Ta cầu ngươi để ta giết nó đi!

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu lộ ra vẻ cầu khẩn nói.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu nói:

- Không được, đầu Lôi Giao Long này ta thật vất vả mới đem nó thu phục được, dù sao ta còn chưa có Hộ thân thánh thú, vừa lúc để cho nó đi theo bên cạnh ta!

- Cần gì phải là một đầu này, ngươi có thể tìm một đầu khác đấy!

Lôi Nhã không cam lòng nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Chỉ cần ngươi để ta giết chết nó, Lôi tộc chúng ta nhất định đồng ý bồi thường để ngươi hài lòng!

Lăng Tiếu lại cười nói:

- Nếu như Lôi tộc các ngươi có thể đưa lên cô nương xinh đẹp giống như Lôi Nhã tiểu thư làm tu lữ cho ta, đây có lẽ có thể cân nhắc một chút.

Lời này của Lăng Tiếu nói cũng rõ ràng, trên khuôn mặt của Lôi Nhã phù hiện vẻ say hồng nói:

- Nhân gia cũng không có xinh đẹp như ngươi nói đi!

- Trước kia ta còn là nghe Lôi Lạc Quân nói hắn có cháu gái này không chỉ là thiên phú xuất chúng, hơn nữa dung mạo lại càng tuyệt mỹ, hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên là thế, Lôi Nhã tiểu thư không cần khiêm tốn!

Lúc Lôi Nhã còn muốn nói cái gì, Lôi Thiến lại đoạt trước nói:

- Tiểu Nhã, đầu Lôi Giao Long này là nhân gia thu phục, ngươi đừng tùy hứng nữa, chúng ta cũng nên trở về đi, tránh cho tộc nhân lo lắng.

Nói xong nàng không khỏi mà tiến lên phía trước kéo lấy Lôi Nhã liền rời đi.

Chỉ là Lôi Nhã lại là đối với Lăng Tiếu nói:

- Phong Tiêu, ngươi... Ngươi nếu là tìm Lạc Quân thúc mà nói, không bằng đến Lôi Điện không gian chúng ta làm khách, một là chúng ta có thể báo đáp ngươi, hai là ngươi cũng có thể chờ Lạc QUân thúc của ta!

- Tiểu Nhã, hắn nhưng là đến tìm Lạc Quân thúc của ngươi quyết đấu đấy!

Lôi Thiến không thể không ở một bên nhắc nhở Lôi Nhã.

Lôi Nhã phản bác nói:

- Ta biết, nhưng mà bọn họ hẳn chỉ là tỉ thí, sẽ không phân sinh tử, bằng không Phong iêu hắn làm sao lại cứu chúng ta đây

- Lôi Nhã tiểu thư ngươi xác thật là thiện lương, quên đi, ta vẫn là không đi,

tránh cho các ngươi cho ta là địch nhân của Lôi tộc các ngươi.

Lăng Tiếu cười nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Đúng rồi, những lôi vụ bổn nguyên ở phía trước các ngươi thu hồi đi thôi! Tránh cho lãng phí!

- Lão Đại, lôi vụ bổn nguyên là của ta!

Lôi Giao Long lập tức lo lắng truyền âm cho Lăng Tiếu nói.

- Gấp cái gì, đợi chuyện của lão Đại làm thành, không thể thiếu chỗ tốt của ngươi!

Lăng Tiếu nói.

- Ngươi thật muốn đem Lôi vụ bổn nguyên kia cho chúng ta sao?

Lôi Nhã mang theo vẻ kinh ngạc hỏi.

Lôi Thiến cũng là ở một bên lộ ra vẻ khó có thể tin.

Bọn họ là biết Lăng Tiếu không phải là Lôi thuộc tính, nhưng mà hắn đồng dạng có thể đem những lôi vụ bổn nguyên này thu thập lại, sau đó tiến hành giao dịch với võ giả Lôi thuộc tính, có thể thu được thần vật xa xỉ.

Nhưng mà đối phương mắt cũng không nháy một cái mà đưa cho bọn họ, thật sự là để cho bọn họ không thể tin được.

Lăng Tiếu buông buông tay nói:

- Nếu các ngươi không muốn, ta nhưng là để Lôi Giao Long đi hấp thu!

- Đừng, chúng ta muốn, vốn là chúng ta phát hiện, đều là con Ác Giao đáng giận này lại đây tranh đoạt hấp thu mới thành như vậy đấy!

Lôi Nhã lập tức đáp, tiếp theo nàng hướng về Lôi Thiến nói:

- Thiến di, chúng ta lại chạy tới tìm xem một chút, Lôi vụ bổn nguyên hẳn là còn ở đó!

Lôi Thiến cũng không chần chờ, cùng Lôi Thiến chạy lại chỗ phương hướng trước kia tìm lôi vụ bổn nguyên còn dư lại.

Lăng Tiếu nhìn bóng lưng của bọn họ nói:

- Các ngươi trốn không hoát lòng bàn tay của ta!

Ngay lập tức Lăng Tiếu đem Lôi Giao Long thu vào trong dược đỉnh, để nó trước khôi phục thương thế rồi lại nói.

Lăng Tiếu cũng không có lập tức rời khỏi, mà là tùy tiện tìm một khối huyền thạch ngồi xuống, lấy ra một đàn liệt tửu hào ẩm lên.

Nhùn bộ dạng này giống như là tiêu diêu du hiệp phong túng, thấu ra một cỗ cảm giác thoải mái lười biếng.

Lấy hình dạng này của hắn, bất kể là thiếu nữ hay là thiếu phụ thành thục đều là thống sát!

- Người thành thật giống như ta cũng làm ra chuyện lừa người, thật sự là bị bức đến bất đắc dĩ a!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm thở dài nói.

Nếu như để cho người khác nghe được lời này của hắn, chỉ sợ từng người đều mở miệng mắng lớn:

- Ngươi cái choáng đầu này lừa người còn ít sao? Đừng có vô sỉ như vậy có được hay không?

Không qua bao lâu Lôi Nhã cùng Lôi Thiến liền lần nữa trở lại.

- Phong Tiêu ngươi còn ở đây a! Ngươi và chúng ta cùng nhau trở về Lôi Điện không gian có được hay không? Chúng ta muốn hảo hảo báo đáp ngươi!

Lôi Nhã thoáng qua vẻ khổ sở, lộ ra hết sức nhiệt tình mà nói.

Lôi Thiến cũng nhiều ra một tia tiếu dung nói:

- Không sai, nếu là bằng hữu của Lạc Quân, đó cũng là khách nhân của Lôi tộc chúng ta, ngươi lại đã cứu chúng ta, coi như là ân nhân của chúng ta rồi, để cho chúng ta hảo hảo khoản đãi ngươi!

Từ vẻ mặt của hai người nhìn lại, bọn họ hẳn là kiếm được không ít lực lượng lôi vụ bổn nguyên, đủ để cho tâm tình bọn họ sáng sủa trở lại.

Nhất là Lôi Nhã, nàng nhìn tới Lăng Tiếu mà hiện lên vài phần bộ dạng hoa si, phảng phất tàn nhẫn không thể cùng Lăng Tiếu gấp rút cùng gối dạ đàm!

Đương nhiên không phải là nói nàng đã là yêu Lăng Tiếu rồi.

Mà là Lăng Tiếu là nam nhân nàng nhìn thấy qua hoàn mỹ anh tuấn nhất, thực lực của hắn lại cường đại như vậy, đồng thời lại ở trong lúc nguy nan

cứu bọn họ, coi như là cho nàng lưu lại một cái ấn tượng cùng hảo cảm sâu sắc.

Bởi vì nữ nhân có cường đại đi nữa cũng là một loại động vật cảm tính!

- Vẫn là không cần, nếu Lôi Lạc Quân không có ở trong Lôi Điện không gian, ta đi tới đó cũng không có ý tứ gì, lại nói ta cứu các ngươi cũng chỉ là việc nhấc tay, huống chi còn để ta thu phục được đầu Lôi Giao Long này, coi như là một chút bồi thường đối với ta rồi!

Lăng Tiếu khoát khoát tay nói một tiếng, liền đứng thẳng người lên, làm ra một bộ muốn rời đi.

Nhị nữ thấy Lăng Tiếu thật muốn rời đi, coi như là triệt để đối với hắn buông xuống bất kỳ phòng bị.

Nếu như Lăng Tiếu thật đối với bọn họ có âm mưu, chỉ sợ sẽ không như thế mà rời khỏi đi!

Đương nhiên bọn họ cũng không nghĩ ra đây là kế lạt mềm buộc chặt của Lăng Tiếu mà thôi!

Lôi Nhã kia vội vàng tiến lên ngăn ở trước người Lăng Tiếu nói:

- Phong Tiêu ngươi đừng đi nha, chẳng lẽ ngươi là chán ghét Lôi tộc chúng ta sẽ chiêu đãi không chu toàn sao?

Trong mỹ mâu của nàng phóng ra ánh mắt động lòng người, lấp lánh lên vẻ chân thành cùng chờ đợi, để cho bất kỳ nam nhân nào đều khó có thể cự tuyệt được hảo ý của nàng.

Lôi Thiến cũng lên tiếng nói:

- Đúng a, chúng ta cũng là một mảnh thành tâm, còn thỉnh cầu Phong Tiêu ngươi đừng cự tuyệt, bằng không chúng ta sau này như thế nào hướng Lạc Quân giao phó!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2679 - Thật Sự Là Bị Bức Đến Bất Đắc Dĩ A! (2)

Từ lời nói của Lăng Tiếu xem ra, bọn họ suy đoán dù là đối thủ của Lôi Lạc Quân nhưng tuyệt đối là loại bằng hữu dùng võ quen biết, không phải là tử địch chân chính.

Cho nên bọn họ đối với Lăng Tiếu lộ ra yên tâm nhiều lắm.

Lăng Tiếu lộ ra vẻ do dự nói:

- Được rồi, đã như vậy ta đây đi Lôi tộc các ngươi một lần, bất quá ta cũng chỉ có thể ở lại mấy ngày, nếu như Lôi Lạc Quân không xuất hiện, ta cũng sẽ không chờ hắn nữa.

- Thật tốt quá, chúng ta liền đi thôi!

Lôi Nhã vô cùng mừng rỡ mà kinh hô.

- Ừ, đi nhanh đi, gần đây chuyện quỷ dị ở vực ngoại quá nhiều, chúng ta còn là phản hồi trong tộc rồi lại nói!

Lôi Thiến nói.

Cho nên Lăng Tiếu liền thuận theo nhị nữ liền đi tới Lôi Điện không gian.

Ở trên đường Lôi Nhã càng không ngừng đối với Phong Tiêu hỏi đông hỏi tây, lộ ra đối với hết thảy nội tình của Lăng Tiếu đều vô cùng tò mò, mà Lôi Thiên thì là chú ý lắng nghe.

Lăng Tiếu tự nhiên là tùy ý mà bịa đặt một ít sự thật.

Hắn có thể xuyên thủng tâm tư của nhị nữ, muốn lừa dối bọn họ tật sự là quá dễ dàng.

Lúc này Lăng Tiếu cũng thùa cơ mà hỏi một vấn đề nói:

- Không biết bên trong Lôi tộc các ngươi có Dược Thần đại nhân hay không?

Lôi Nhã lập tức thốt ra nói:

- Có a, ngươi muốn Chí tôn thần đan sao? Đây sợ rằng có chút khó khăn, bất quá nếu như người thật cần thiết, ta có lẽ có thể vì ngươi mà lấy tới một khỏa!

Lôi Thiến ở một bên nhìn Lăng Tiếu một cái, lại thêm vào phần cảnh giác, bất quá tiếp đó nghe lời nói của Lăng Tiếu lại biến mất không thấy.

- Ta là muốn luyện chế một khỏa Chí tôn thần đan, nhưng mà Dược Thần bình thường còn thật không thể thỏa mãn yêu cầu của ta, bởi vì ta trử Phong thuộc tính ra còn có Kim thuộc tính, cần Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính mới được, những năm này ta đã đi khắp vực ngoại, cũng tìm được hai ba vị Dược Thần đại nhân, nhưng mà bọn họ lại đều không thể luyện chế ra loại thần đan song thuộc tính này, thế cho nên những năm này ta vẫn kẹt ở cảnh giới trung cấp đỉnh phong mà không cách nào đột phá, ai!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài mà nói.

- Nguyên lai ngươi là song thuộc tính đồng tu chi thể, khó trách chiến lực lợi hại như vậy, chỉ là ngươi không có Lôi thuộc tính, tại sao lại thu đầu Lôi Giao Long kia?

Lôi Nhã lộ ra vẻ sùng bái cùng vài phần không giải thích được nói.

- Không ai quy định nhân loại cùng thánh thú có thuộc tính bất đồng với nhau là không thể tổ hợp lại ở chung một chỗ cả, đầu Lôi Giao Long này ta cảm thấy còn không tệ, ta Phong trợ Lôi thế, phối hợp ở chung một chõ, cho dù là cao giai hơn so với ta cũng đừng nghĩ có thể làm gì được ta!

Lăng Tiếu cười mỉm nói.

- Phong Tiêu quả nhiên là người phi thường, Phong trợ Lôi thế, Lôi cùng Phong thuận, ám hợp thiên đạo, xác thật là có thể phát huy ra uy lực không tưởng được!

Lôi Thiến ở một bên tán thán nói.

- Ngươi quá khen rồi, ta đây chỉ là nói mò, ha ha!

Lăng Tiếu hào phóng cười nói.

Dị thải trong mỹ mâu của Lôi Nhã liên tục lóe lên, trong lòng đối với Lăng Tiếu lại càng là hân thưởng vô cùng rồi.

- Đúng rồi, Phong Tiêu, ngươi muốn Chí tôn thần đan Song thuộc tính, Dược Thần kia của tộc ta nhất định có thể thay ngươi luyện chế, bất quá ta phải hỏi mới biết được có thể luyện chế cho ngươi hay không!

Lôi Nhã nói.

- Đa tạ rồi, dù sao ta cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, ngươi cũng đừng quá miễn cưỡng, dù sao sớm muốn ta cũng có thể bước ra một bước kia đấy!

Lăng Tiếu tùy ý mà nói.

Tiếp đó mấy ngày, Lăng Tiếu càng nhị nữ triệt để thân quen.

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu càng lúc càng nhiệt tình, mà Lăng Tiếu sẽ không để ý thỉnh thoảng rót cho nàng một chút mê hồn thang, khiến cho nàng thỉnh thoảng cười đến vui vẻ.

Trong lòng Lăng Tiếu không khỏi có chút cảm giác tội lỗi nói: "Bổn cung cũng không phải là cố ý lừa ngươi, muốn trách thì trách Lôi tộc nhân các ngươi thái quá rồi, giảm lỏng Đại điện chủ, ta cũng chỉ có thể ra hạ sách này rồi!

Lôi Thiến đối với Lăng Tiếu cũng là triệt để yên tâm, dù sao nàng cảm thấy Lăng Tiếu bây giờ là không đối với bọn họ bất lợi, đợi sau khi tiến vào Lôi Điện không gian của bọn họ, nơi đó là địa bàn của bọn họ, lại càng không cần lo lắng Lăng Tiếu tâm hoài bất quỹ rồi!

Trải qua mấy ngày gấp rút lên đường, ba người bọn họ rốt cuộc là đến bên ngoài Lôi Điện không gian rồi.

Rất nhiều Lôi Điện oánh nhiễu lấp lánh, mỗi một đạo thiên lôi đều đủ để đem Bán Thủy Thần trực tiếp oanh bạo, thậm chí có một chút thiên lôi dày đặc cũng đủ để đê cấp Chí tôn bình thường chịu không được.

- Phong Tiêu, chỗ này chính là Lôi Điện không gian của Lôi tộc chúng ta, ngươi cảm thấy như thế nào?

Lôi Nhã chỉ vào Lôi Điện không gian mang theo vài phần tự hào nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Lôi tộc các ngươi là vực ngoại bá chủ, Lôi Điện không gian này lại càng nổi tiếng vực ngoại, cái thiên nhiên bình chướng này liền để cho người bình

thường không chịu nổi rồi, xác thật là lục địa không gian thích hợp nhất cho Lôi tộc các ngươi sinh tồn!

- Không sai, nếu không phải là thần kỳ của Lôi Điện không gian này cũng sẽ không để cho tộc ta một mực phồn vinh thịnh vượng, đi thôi, chúng ta vào!

Lôi Nhã đáp một tiếng, liền dẫn đầu hướng về phía Lôi Điện không gian xông vào.

Thiên lôi mà Lôi Điện không gian này uẩn hàm xác thật không kém, để Lăng Tiếu cũng có thể cảm nhận được từng tia lôi lực bổn nguyên ở trong đó.

Đây xác thật là chỗ tu luyện tốt nhất cho bất kỳ võ giả Lôi thuộc tính nào.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: " Lôi Điện không gian này chính là một chỗ tu luyện bảo địa, khó trách Lôi tộc nhân từ viễn cổ liền cắm rễ ở chỗ này rồi, chỗ này nhất định là có Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính, bất quá muốn từ trong tay bọn họ đoạt lấy, đây không nghi ngờ là khó như lên trời!

Lôi Điện không gian so với Lưu Kim không gian trước kia còn phải nhỏ hơn một phần, nhưng mà sinh tồn ở chỗ này trên cơ bản không có ngoại tộc, có chẳng qua là Chí tôn Thủy Thần có chút giao dịch với Lôi tộc mà thôi.

Cũng chính là nói, tất cả mọi người ở bên trong Lôi Điện không gian này đều là uẩn chứa Lôi tộc huyết mạch.

Lôi tộc nhân lấy mấy ngàn vạn mà tính toán, lại có bảo địa trời sinh có thể tu luyện, có thể nghĩ được bọn họ vì sao có thể xưng bá Nam vực lộ.

Đây là một trong những Cổ tộc đứng đầu từ thời Viễn cổ đến nay.

Sau khi Lăng Tiếu vừa tiến vào chỗ này lập tức cảm nhận được không ít khí

tức của Chí tôn Thủy Thần từ trên người hắn quét qua.

Hắn ở trong lòng kinh thán: "Mặc dù sớm từ trong ký ức của Lôi tộc nhân biết tình huống ở chỗ này của bọn họ, nhưng còn là tận mắt nhìn thấy mới biết sự thật a! Số lượng Chí tôn Thủy Thần của bọn họ chỉ sợ có thể so sánh với số lượng của một khối địa giới bất kỳ nào trong Thiên vực rồi, thậm chí còn có thể nhiều hơn, khó trách có thể nháy mắt liền điều động một trăm Chí tôn Thủy Thần viễn chinh, còn may lúc trước hai vị điện chủ không có xuất lĩnh đại quân đến cứu Đại điện chủ, bằng không chỉ sợ đều là có đi mà không có về rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2680 - Ta Nhường Ngươi Mười Chiêu! (1)

Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã cùng với Lôi Thiến tiến vào Lôi Điện không gian.

Lôi Nhã là Lôi Thần chi thể mà Lôi tộc trọng điểm bồi dưỡng, địa vị cực kỳ bất phàm, thời khắc nàng xuất nhập đều có người quan sát...

Lúc này bọn họ vừa mới tiến vào Lôi Điện không gian lập tức có mấy tên Chí tôn Thủy Thần nghênh đón mà đến.

- Nhã muội ngươi trở về rồi, lại không trở về, chúng ta liền phải đi ra ngoài tìm các ngươi rồi!

Một gã tử phát thanh niê tuấn lãng hết sức quan hoài mà hỏi.

Người trẻ tuổi này có thực lực đê cấp Chí tôn đỉnh phong, tuổi bất quá là hơn hai ngàn, coi như là một tôn nhân vật cấp độ yêu nghiệt.

Hắn gọi là Lôi Thang Kiệt, là một trong rất nhiều người theo đuổi Lôi Nhã.

Bọn họ cùng tộc nhân đã sớm phân thành rất nhiều phái hệ rồi, huyết mạch dù nhất trí nhưng mà tuyệt không phải là cận thân thông hôn.

Lại nói, Lôi tộc có bí pháp đặc thù, coi như là hài tử do cận thận thông hôn sinh ra cũng sẽ không bị ngu ngốc, có thể để cho hài tử bảo trì huyết mạch ưu tú.

- Thang Kiệt có chuyện gì sao?

Thần sắc của Lôi Nhã có chút lãnh đạm nói.

Nàng bây giờ còn không giống như khi trao đổi nhiệt tình hoạt bát với Lăng Tiếu, nhiều hơn một cỗ lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm.

Lôi Thang Kiệt tựa hồ đã quen rồi, lập tức giải thích nói:

- Trước đó vài ngày ở bên ngoài Lôi Điện không gian chúng ta có địch nhân không biết tấn công, ngay cả lão tộc trưởng cũng bị kinh động, bên trong tộc cũng đã chết không ít người, ta là lo lắng các ngươi sẽ gặp phải những người đó!

- Cái gì, ngươi nơi nào mà lớn mật như vậy, lại dám xuất thủ với người của Lôi tộc chúng ta, chẳng lẽ không muốn sống nữa rồi! Những người đó chẳng lẽ không bị lão tộc trưởng giết chết sao?

Vẻ mặt của Lôi Nhã tức tối nói.

Lôi Thiến cũng ở một bên trầm mặt nói:

- Tình huống bây giờ như thế nào?

- Những người đó đã chạy trốn, ngay cả lão tộc trưởng cũng không làm gì được bọn họ, gần đây các ngươi vẫn ít đi ra ngoài mới tốt, đúng rồi... Đám người Tà thúc cùng đi ra ngoài với các ngươi đâu rồi?

Lôi Thang Kiệt nói.

Ánh mắt của hắn quét ở trên mặt Lăng Tiếu một cái, trong mắt thoáng qua vài phần đố kỵ:" Gia hỏa này là ai, chẳng lẽ cũng là người theo đuổi Nhã muội? Tốt nhất là không phải, bằng không đừng trách ta khách khí rồi!

- Chúng ta gặp gỡ Lôi Giao Long công kích, mấy người bọn họ đã chết rồi!

Lôi Nhã mang theo vài phần bi thương nói, ngừng một chút nàng lại nói:

- Tốt lắm, ta trở về rồi, ngươi đi đi, ta muốn mang theo khách nhân trở về biệt viện.

- Cái gì, bọn họ đã chết!

Mấy người cùng đến với Lôi Thang Kiệt đều là kinh hô.

Lôi Thiến ở một bên gật gật đầu nói:

- Việc này ta sẽ hướng tộc trưởng khai báo rõ ràng, chỉ là ngoài ý muốn!

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến không có ngó ngàng tới bọn họ, mang theo Lăng Tiếu hướng lấy một phương hướng mà đi.

Chỉ là ở lúc Lăng Tiếu muốn đi theo, Lôi Thang Kiệt lại là ngăn ở phía trước Lăng Tiếu, ngoảnh sang hỏi Lôi Nhã:

- Nhã muội, người này là ai? Hắn hẳn không phải là Lôi tộc nhân chúng ta đi!

- Hắn là khách nhân do ta mời đến, không liên quan đến ngươi, ngươi tránh ra đi!

Lôi Nhã không vui nói.

- Ngươi nên rõ ràng, bên trong Lôi tộc là không cho phép tự tiện mang theo người xa lạ tiến vào đấy!

Lôi Thang Kiệt có chút bất mãn nói.

- Việc này còn chưa đến phiên ngươi quản, hắn là ân nhân cứu mạng của ta, ta mời hắn đến bên trong tộc làm khách thì có gì là không thể, lại nói, hắn là bằng hữu của Lạc Quân thúc, ngươi không có tư cách quản!

Lôi Nhã không chút khách khí mà nói.

Nàng đối với Lôi Thang Kiệt quấn lấy đã là thấy phiền toái rồi.

Lôi Thang Kiệt phản bác nói:

- Bây giờ là thời kỳ phi thường, ở trước lúc không xác định được hắn là ai, ta không cho phép hắn đi tới biệt viện của ngươi, không bằng do ta đến an bài hắn trước tạm trú ở chỗ khách bên ngoài đến đi.

- Không để ý đến ngươi, Phong Tiêu, chúng ta đi thôi!

Lôi Nhã không muốn tranh biện với Lôi Thang Kiệt, lui về sau mấy bước, một phen kéo lấy tay của Lăng Tiếu muốn đi.

Lôi Nhã đột nhiên kéo lấy tay của Lăng Tiếu đơn giản là đổ thêm dầu vào lửa đối với Lôi Thang Kiệt, hắn nhất thời phát hỏa lên!

- Ngươi lập tức bỏ tay của Nhã muội ra!

Lôi Thang Kiệt đối với Lăng Tiếu giận dữ hét lên.

Lăng Tiếu có chút vô tội thầm nghĩ: "Hình như là nàng kéo lấy tay của ta đi, ta làm sao lại có lỗi rồi!

- Thang Kiệt ngươi phát điên cái gì!

Lôi Nhã trừng mắt nhìn Lôi Thang Kiệt đáp.

- Nhã muội ngươi hẳn rõ ràng, tộc ta là không cho phép cùng người ngoại tộc thông hôn đấy!

Lôi Thang Kiệt trầm giọng nói.

- Đó... Đó lại như thế nào, hắn chỉ là ân nhân cứu mạng của ta, lại không là gì!

Lôi Nhã có chút mất tự nhiên mà nói.

Cùng lúc đó nàng không khỏi nới lỏng tay của Lăng Tiếu, ánh mắt lộ ra vẻ tịch lạc.

Lúc này Lôi Thiến đối với Lôi Thang Kiệt nói:

- Thang Kiệt ngươi đừng làm càn, vị này là bằng hữu của Lạc Quân thúc, hơn nữa ở vực ngoại còn cứu chúng ta một mạng, bằng không chúng ta cũng không trở về được, ngươi đối đãi với khách nhân như vậy há không phải là lộ ra Lôi tộc nhân chúng ta không độ lượng rồi.

- Ta bất kể hắn là ai, chỉ cần hắn không phải là Lôi tộc nhân thì không thể đi đến biệt viện của Nhã muội, chỉ có thể cư ngụ ở ngoại tân chi địa, nếu như gian tế của địch nhân, phần tội này chúng ta cũng không đảm đương nổi, nếu như Nhã muội ngươi khư khư cố chấp, ta chỉ có thể để tộc lão đi định đoạt rồi!

Lôi Thang Kiệt xác thật là đủ ngoan cố, lại là nửa bước không nhường!

- Quên đi, đừng vì ta mà thương tổn hòa khí, ta xem ra vẫn là đi thôi!

Lăng Tiếu buông buông tay nói.

- Không được, Phong Tiêu ngươi đã cứu mạng của ta cùng Thiến di, chúng ta tuyệt không thể để ngươi chịu ủy khuất!

Lôi Nhã kiên quyết mà nói một tiếng, tiếp theo trong tay nàng nhiều ra một thanh Lôi kiếm chỉ vào Lôi Thang Kiệt nói:

- Lập tức tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!

- Tốt tốt, ngươi cư nhiên vì một ngoại nhân lại đối với ta như vậy!

Lôi Thang Kiệt hết sức khó chịu mà nói, tiếp theo hắn nhìn về phía Lăng Tiếu nói:

- Là nam nhân liền cút ra cho ta, chỉ cần ngươi qua được quan của ta, ta để ngươi cùng Nhã muội đi vào.

- Thang Kiệt ngươi đừng tự kiếm mất mặt!

Lôi Thiến cũng có chút tức giận mà quát lên.

Lăng Tiếu là loại thực lực gì, đây chính là tồn tại mà ngay cả thập nhất giai cao cấp Lôi Giao Long cũng có thể tàn sát, thế nào mà loại đê cấp Chí tôn đỉnh phong như Lôi Thang Kiệt có thể so sánh được, nàng nói như vậy cũng là vì tốt cho Lôi Thang Kiệt.

Lôi Nhã cũng là hứng thú dạt dào mà nói:

- Phong Tiêu hảo hảo đánh hắn một trận, tránh cho hắn giống như ruồi nhặng mà cứ quấn lấy ta, thật là đáng ghét đến chết!

Lăng Tiếu cười mỉm nói:

- Vốn là ta không muốn đắc tội với bất luận kẻ nào của Lôi tộc các ngươi, nhưng mà vị bằng hữu này lại mấy lần làm khó tại hạ, ta đây liền giống như ngươi mong muốn là được rồi, đến vực ngoại đi, ta nhường ngươi mười chiêu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2681 - Ta Nhường Ngươi Mười Chiêu! (2)

Nói xong, Lăng Tiếu chắp tay háo thành một trận gió nhẹ lần nữa lướt ra vực ngoại.

Lúc Lôi Thang Kiệt muốn động, một gã trung cấp Chí tôn ở bên cạnh hắn nói:

- Hắn mạnh hơn so với ngươi, thật không thể làm việc không suy nghĩ!

Đối thủ mạnh hơn so với ta nhưng mà chết ở trong tay ta cũng không dưới năm người rồi!

Lôi Thang Kiệt vô cùng tự tin mà nói một tiếng, lập tức truy kích đi ra ngoài.

Người ở bên cạnh hắn từng cái đều đi theo.

- Tới đi, Lôi Lạc Quân cùng ta đánh qua vài lần, nhưng mà mỗi lần đều bị ta đánh thành đầu heo, ngươi là chất nhi của hắn, ta đây cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, nhường ngươi mười chiêu, nếu như có thể thương tổn đến ta coi như là ngươi thắng!

Lăng Tiếu hướng về phía Lôi Thang Kiệt rất là khinh miệt nói.

- Đủ cuồng vọng, nhưng mà... Ta sẽ để cho ngươi hối hận vì đến Lôi Điện không gian chúng ta đấy!

Lôi Thang Kiệt trầm mặt mà nói một tiếng, lập tức không hề có dấu hiệu mà hướng về phía Lăng Tiếu xuất thủ.

Lôi Đình Vạn Quân!

Chỉ thấy thủ chưởng của hắn tràn đầy lôi điện chi lực, mỗi một đạo như có lực lượng ngàn vạn quân hướng tới Lăng Tiếu oanh bạo mà đến.

Chiêu thức chưa tới nhưng mà đã tạo thành lực phá hoại vô cùng cường đại, đem rất nhiều không gian đều bạo liệt hoàn toàn, trong phương viên mấy vạn dặm lôi lực cuồng bạo vô cùng.

- Thật là hèn hạ!

Lôi Nhã không nhịn được mà mắng.

- Không có chuyện gì, qua chiêu giữa cao thủ chính là chuyện trong tức khắc, nếu như Phong Tiêu ngay cả chiêu nay đều tránh không được, vậy hắn cũng sẽ không đem đầu Loi Giao Long kia thu phục được rồi!

Lôi Thiến ở một bên đáp, ngừng một chút nàng lại nói:

- Bất quá Thang Kiệt xác thật là không tệ rồi, tiểu Nhã ngươi vì sao vẫn không có hứng thú đối với hắn vậy?

- Cái bộ dạng tự cho là đúng kia của hắn để ta rất chán ghét, lại nói hắn quá làm phiền người khác!

Lôi Nhã không vui mà đáp.

- Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, tộc ta là không thể thông hôn với ngoại tộc, cho dù thông hôn cũng phải là Lôi thuộc tính, hơn nữa còn phải ở trong Lôi gia chúng ta, trở thành người của Lôi gia chúng ta, ngươi nhưng đừng quên quy củ của tổ tông định ra!

Lôi Thiến nhắc nhở nói.

Thần sắc trên khuôn mặt Lôi Nhã là âm tình bất định mà đáp:

- Thiến di, ta biết rồi!

Quả nhiên một chiêu này của Lôi Thang Kiệt dù là cường đại nhưng mà Lăng Tiếu lại là phong khinh vân đạm mà né qua.

Lấy tốc độ của hắn, võ giả Phong thuộc tính không đạt tới cao cấp Chí tôn đừng nghĩ có thể đuổi được hắn.

- Phong thuộc tính, khó trách có thể tự tin nhường cho ta mười chiêu như thế, nhưng mà ở trước vô tình lôi điện của ta, ngươi cũng là một cái tử lộ!

Lôi Thang Kiệt ẩn ẩn động sát tâm, lực lượng lại một lần nữa bạo tăng lên.

Thiên Lôi địa hỏa!

Bỗng nhiên, Thiên lôi từ trên trời mà hạ xuống, trong những thiên lôi này lại có không ít lôi hỏa đi cùng, đem không gian ở phụ cận đều bao phủ oanh tập xuống.

Phạm vi công kích của một kích này cực kỳ rộng lớn, cho dù là tốc độ của Lăng Tiếu có nhanh hơn nữa, Lôi Thang Kiệt cũng cảm thấy Lăng Tiếu nhất định là tất phải trúng chiêu!

Nhưng mà Lăng Tiếu thân như khinh yến, thân thể ở trong những lôi điện địa hỏa này tránh đông né tây, một điểm cũng không bị những lực lượng này dính vào một đinh nửa điểm.

- Ngươi liền chỉ có chút khả năng này hay sao?

Lăng Tiếu tương đối khinh thường mà nói.

- Khốn kiếp, ngươi chọc giận ta, để ngươi nếm một chút lợi hại của Bôn Lôi đao!

Lôi Thang Kiệt không nghĩ tới tốc độ của Lăng Tiếu lại nhanh đến trình độ như vậy, không thể không đem Cổ thần khí của mình lấy ra.

Bôn Lôi Nộ Trảm!

Lôi Thang Kiệt nhân đao hợp nhất, hóa thành từng đạo lôi mang lôi lệ phong hành đáng sợ hướng về phía đỉnh đầu của Lăng Tiếu trảm xuống.

Một kích này giống như là Lôi Công hàng lâm, thanh thế cực kỳ hạo đãng không ngừng, đã là có thể uy hiếp đến trung cấp Chí tôn Thủy Thần bình thường rồi.

- Có chút bộ dáng, nhưng mà cũng chỉ là trông thì đẹp nhưng không dùng được!

Lăng Tiếu lần nữa cười lạnh nói.

Thân hình hắn càng không ngừng biến huyễn, từng tia liệt phùng ở trong đao chiêu lóe ra không ngừng, mà những lôi điện lực kia căn bản không cách nào dính vào hắn một đinh nửa điểm, đã bị phòng ngự khí kình của hắn đánh tan ra.

Hắn ở trong lòng nhẹ hô: "Lôi thể trời sinh liền khác với thường nhân, đều có bản lĩnh vượt giai mà chiến a!

Lăng Tiếu dù là khi dễ Lôi Thang Kiệt, đó là bởi vì thực lực của hắn so với Lôi Thang Kiệt thì cường đại hơn nhiều lắm, nếu như thực lực của hắn giống

như Lôi Thang Kiệt chỉ sợ cũng phải phí một phen tay chân mới có thể ứng phó được a!

Lôi Thang Kiệt nộ hỏa vô cùng, hắn thi triển toàn lực hướng về phía Lăng Tiếu không ngừng công kích tới.

Mà Lôi Nhã lại ở không xa hô lớn:

- Chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu, chiêu thứ bảy... Chiêu thứ mười rồi, Lôi Thang Kiệt ngươi còn chưa dừng lại đi!

Nàng một mực đếm đến mười chiêu nhưng mà Lôi Thang Kiệt như vũ không có dừng công kích, mà là tiếp tục đối với Lăng Tiếu cuồng oanh không ngừng.

- Thật sự là một tên tiểu nhân, Phong Tiêu cho hắn một điểm nhan sắc nhìn xem!

Lôi Nhã đối với Lăng Tiếu la lên nói.

Lôi Thang Kiệt ước chừng liên tục cuồng oanh trăm chiêu, nhưng mà ngay cả một cọng lông của Lăng Tiếu cũng không chạm tới được, trong lòng hắn vô cùng buồn bực...

Tiến công cường đại luôn luôn thành công của hắn coi như là trung cấp Chí tôn cũng chịu không được, nhưng mà đối với trung cấp Chí tôn Phong thuộc tính lại không có nửa điểm tác dụng rồi.

Hắn không khỏi mắng lớn:

- Có bản lĩnh ngươi đừng trốn, nếu như ngươi có thể chính diện ăn ta một chiêu, việc này liên quên đi!

- Tốt, ta đây liền không tránh nữa!

Lăng Tiếu cũng là rất tùy ý mà đáp.

Ngay lập tức hắn đứng lại không nhúc nhích, chờ đợi một chiêu tuyệt sát của Lôi Thang Kiệt.

- Tốt, đây là bản thân ngươi tự tìm, không trách được ta!

Trên khuôn mặt của Lôi Thang Kiệt hiện lên vẻ đắc ý quát lên.

Hai tay hắn nắm lấy chuôi của Bôn Lôi đao, bắt đầu hướng lên phía trên tiếp dẫn thiên lôi, mà lôi lực tự thân cũng bắt đầu toàn bộ bạo phát ra, trong bỗng nhiên bên cạnh hắn lôi minh điện oanh, từng đạo lôi thanh kinh bạo không ngừng, từng đạo lôi điện đang giao nhau sinh ra lực hủy diệt, xa xa nhìn lại tựa như xuất hiện một bộ hoàn cảnh mạt thế kinh khủng.

- Ha hả, nhìn lại còn là một chiêu không tệ!

Lăng Tiếu khen một câu phát ra từ nội tâm.

Một chiêu này ở thức mở đầu liền có loại uy thế này đã chứng minh cường đại của chiêu này rồi.

Lấy lực lượng của Lôi Thang Kiệt thi triển ra, lại phối hợp với thiên lôi lực xác thật có lực lượng có thể rung chuyển trung cấp Chí tôn đỉnh phong bình thường, cho dù không đủ đem người nọ giết chết, ít nhất cũng sẽ khiến người nọ trọng thương.

- Ngộ tính của Thang Kiệt quả nhiên bất phàm, lại lĩnh ngộ Hám Thiên quyết đệ nhất thức do lão tổ tông lưu lại!

Lôi Thiến kinh hô.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2682 - Hắn Như Thế Nào Có Thể Trực Tiếp Như Vậy Được! (1)

- Có gì đặc biệt hơn ngươi, bất kể hắn cố gắng như thế nào cũng căn bản không thể nào là đối thủ của Phong Tiêu!

Lôi Nhã không cho là đúng nói.

Nhưng nhìn ở thần sắc khẩn trương của nàng, rõ ràng cũng là đang thay Lăng Tiếu cảm thấy có chút lo lắng.

Bất kể nói như thế nào uy lực thần quyết mà lão tổ tông lưu lại này, mọi người trên dưới bên trong tộc bọn họ đều rõ ràng.

Lôi Thang Kiệt lĩnh ngộ một chiêu cũng đủ để đem người so với hắn cao giai hơn trảm sát.

Nàng đương nhiên biết Lăng Tiếu sẽ không bại ở một chiêu này, mà là sợ hắn bị thương mà thôi!

Trong bất tri bất giác, nội tâm nàng đã lặng lẽ có bóng dáng của Lăng Tiếu.

- Chịu chết đi cho ta, tiểu tử vô tri!

Lôi Thang Kiệt đã là tụ kình hoàn tất, cả người hắn tựa như hóa thành lôi điện hình người, quanh thần đều biến thành tử sắc lôi điện lực, sau khi hét lên một tiếng, Bôn Lôi đao trong tay hướng về phía Lăng Tiếu cuồng trảm xuống.

Bỗng nhiên chỉ thấy một phiến lôi hải tựa như từ trên trời sập xuống, đem

mười mấy vạn dặm trong phương thiên địa này đều bao phủ lại, từng đạo đao mang cuồng bạo mang theo lực lượng hủy diệt giảo sát mà đến.

Nhất đao diệt vạn vật, hủy thiên địa!

Đây là Hám Thiên thức Cổ thần quyết mà một lão tổ tông của Lôi tộc sáng tạo ra!

Lôi điện vô biên, đao kinh cuồng bạo hướng tới Lăng Tiếu bao phủ mà xuống, hắn cư nhiên liền ở tại chỗ không có tránh né ra.

- Phong Tiêu mau tránh ra a!

Lôi Nhã la lên nói.

Một chiêu này dù đáng sợ nhưng mà có thể khiến cho Lăng Tiếu sợ hãi sao? Đây hiển nhiên là không thể nào rồi!

Khi một chiêu này hạ xuống trên đỉnh đầu của hắn, Lăng Tiếu rốt cuộc là bắt đầu chuyển động!

Thân thể hắn nhẹ nhàng xoay vòng lên, mới bắt đầu nhìn lại thì rất chậm, đồng thời từng vòng gió mạnh bắt đầu từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, bỗng nhiên từng cỗ hắc sắc phong bạo chợt hiện, mà thân hình của Lăng Tiếu đã chuyển động nhanh đến để cho người ta không thấy được rõ ràng, hắc sắc phong bạo bắt đầu nồng đậm đến cực điểm.

Mấy vạn đạo hắc sắc phong bạo cao vạn thước trùng thiên mà lên, đem những lôi điện vô biên cùng lôi đao oanh xuống kia nhất nhất mà tập quyển ra bốn phương tám hướng.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ của hai chiêu giao nhau không ngừng, vô số lôi điện lực đều bị sinh sôi mà oanh tản mát ra, mà hắc sắc phong bạo lại là càng lúc càng nồng đậm rồi.

Lôi Thang Kiệt chỉ cảm thấy chính hắn đều có chút không bị khống chế mà cuốn đến thuận theo phong bạo này xoay chuyển lên.

- Không... Đây làm sao có thể!

Lôi Thang Kiệt phát ra thanh âm khó có thể tin nói.

Đang ở lúc hắn muốn triệt thoái về phía sau, hắc sắc phong bạo kia đã đem hắn bao trùm, đem hắn cuốn đến không phân biệt được đông tây năm bắc!

Hắn chỉ cảm thấy giống như rơi vào trong long quyển phong, cả người trở nên vô cùng hỗn loạn khó chịu, thân thể một điểm đều không khống chế được, tùy ý cho những phong nhận này đang tàn sát bừa bãi vào hắn.

Bất quá hắn ngược lại không cảm nhận được đau đớn gì, nhưng mà lại phát hiện sinh mệnh lực của mình tựa hồ đang trôi qua.

Nhưng mà bất kể hắn có cảm giác gì, hắn giống như là sơn dương chịu tội, mặc người chém giết rồi!

Mấy tên Chí tôn của Lôi tộc đang quan chiến từng người mở to hai mắt nhìn, cái miệng mở lớn, lộ ra một bộ thần sắc khó có thể tin.

Hiển nhiên là bị một chiêu này của Lăng Tiếu khiến cho chấn kinh!

- Ta đã nói Thang Kiệt hắn không thể nào là đối thủ của Phong Tiêu được!

Lôi Nhã hóa lo lắng thành vui vẻ cười nói.

Lôi Thiến mang theo vài phần lo lắng nhìn Lôi Nhã một cái, trong lòng thầm thở dài nói: "Hi vọng tiểu Nhã đừng đi vào con đường của những nữ nhân trước kia a! Bằng không kết cục sẽ rất thảm đấy!".

- Nguy rồi, Phong Tiêu có thể giết Thang Kiệt hay không, như vậy liền phiền toái rồi!

Lôi Nhã lại kinh hô.

Lôi Thiến nói:

- Phong Tiểu hẳn là người có chừng mực, hắn biết phải làm sao đấy!

Phải một lát sau, hắc sắc phong bạo tàn sát thiên địa bừa bãi kia dần dần dừng lại, rất nhiều tử sát chi khí hủ thực cũng dần dần mà bắt đầu thu lại.

Bóng dáng của Lăng Tiếu cùng Lôi Thang Kiệt đã xuất hiện!

Chỉ thấy Lăng Tiếu như cũ chắp tay sau lưng mà đứng, tay áo nhẹ bay, dáng vẻ phong khinh vân đạm, tựa hồ vừa mới rồi không có động thủ.

Mà dáng vẻ của Lôi Thang Kiệt liền thảm rồi, thân thể của hắn còn đang thuận theo quán tính mà xoay tròn, thần giáp trên người đã là sụp đổ xuống, thân thể cơ hồ đều là xích lõa, mắt trắng dã, khóe miệng phun ra bọt mép, một bộ hình dạng cá chết, lộ ra cực kỳ chật vật không chịu nổi.

- Thang Kiệt!

Mấy người đi cùng Lôi Thang Kiệt lập tức hét lên, hướng về phía hắn phi lướt tới.

Lôi Nhã cùng Lôi Thiến cũng chạy qua, bất quá bọn họ là đến bên cạnh

Lăng Tiếu.

Lôi Nhã lo lắng mà hỏi:

- Phong Tiêu ngươi không có chuyện gì chứ?

Lăng Tiếu cười nhạt nói:

- Lời này ngươi nên đi hỏi hắn mới đúng.

Lôi Nhã hơi sửng sốt một chút, tiếp theo cười nói:

- Hắn cho dù chết đi ta cũng không muốn để ý tới hắn đâu.

- Tiểu Nhã sao lại nói như vậy!

Lôi Thiến trợn mắt nhìn Lôi Nhã một cái nói, tiếp theo nàng hướng tới Lăng Tiếu nói:

- Ngươi không đem hắn làm gì chứ?

- Yên tâm đi, chỉ là cho hắn một chút giáo huấn mà thôi!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, việc này đến chỗ này liền xong rồi!

Lôi Thiến nói.

Lăng Tiếu cũng không muốn lại dây dưa nữa, gật gật đầu thuận theo Lôi Thiến cùng Lôi Nhã ại đi vào Lôi Điện không gian.

Về phần Lôi Thang Kiệt kia sau một trận chiến này trong lòng đã hạ xuống tâm ma, lòng tin triệt để bị Lăng Tiếu hủy diệt, muốn lại tiến thêm một bước cơ hồ đã là rất xa vời rồi.

Hắn cũng không được Lăng Tiếu nhớ ở trong lòng, hắn chỉ là một trong những người Lăng Tiếu đối phó qua mà thôi, hiển lộ ra nhỏ bé không đáng kể, ngay cả một vị trí ở trong lòng hắn cũng không có.

Biệt viện của Lôi Nhã ở trên một tòa sơn phong, phòng ốc cũn là do Lôi Từ mộc xây dựng mà thành, xung quanh đều là trồng đầy các loại thánh thảo, thánh hoa Lôi thuộc tính.

- Lôi Nhã ngươi để người chiêu đãi Phong Tiêu một chút, ta đi bên trong tộc hồi báo chuyện này một chút, thuận tiện hiểu rõ một chút bên trong tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lôi Thiến nói một tiếng liền rời khỏi chỗ này.

Lôi Nhã thấy Lôi Thiến rời khỏi, trên khuôn mặt lộ ra vài phần tiếu dung, tựa hồ ước gì Lôi Thiến đi nhanh một chút.

- Phong Tiêu, ta mang ngươi đi bốn phía xem một chút, ngươi nhất định sẽ thích chỗ của chúng ta đấy!

Lôi Nhã khó được cùng Lăng Tiếu ở chung một chõ, nàng đi tới bên cạnh Lăng Tiếu nói.

Lôi Nhã đi tới gần Lăng Tiếu lập tức truyền tới trận trận nữ tử đạm hưng, khuôn mặt như kiều hoa của nàng xác thật có mị lực câu hồn đoạt phách, khó trách có thể để cho những thanh niên kia của Lôi tộc vì nàng mà điên cuồng!

Lăng Tiếu do dự một chút gật gật đầu nói:

- Tốt, ta cũng đúng lúc muốn kiến thức đặc sắc của Lôi Điện không gian một chút!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2683 - Hắn Như Thế Nào Có Thể Trực Tiếp Như Vậy Được! (2)

Có một số việc không thể làm quá gấp, hắn phải mau chóng tù binh trái tim của Lôi Nhã, lại thực thi kế hoạch cứu người của hắn.

Hôm nay hắn đã là bước đầu thu được hảo cảm của Lôi Nhã rồi, chỉ cần lại hơi bày ra thủ đoạn, tất nhiên có thể để nàng báo phục ở dưới ma chưởng của hắn.

Sau đó Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã ở phụ cận mà chầm chậm đi dạo.

Lôi Nhã cùng Lăng Tiếu đứng chung một chỗ giống như là thần tiên bạn lữ, để cho người ta cảm thấy vô cùng xứng đôi.

Chỗ bọn họ đi đến bị những người khác của Lôi tộc nhìn thấy, đều không khỏi sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng mà bọn họ cũng rõ ràng, Lôi tộc nhân bọn họ là không cho phép dễ dàng cùng với ngoại tộc thông hôn, cho dù Lôi Nhã cùng đối phương thân thiết cũng là không có kết quả gì.

Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu tùy ý di động, chỉ cho Lăng Tiếu không ít địa phương của Lôi tộc, tỷ như nơi nào là Lôi tộc trọng địa, nơi nào là chỗ ở bình thường của Lôi tộc, nơi nào là chỗ tiếp đại khách từ bên ngoài đến...

Tâm tình nàng tựa hồ rất vui vẻ, trên khuôn mặt thỉnh thoảng phóng ra nụ cười như hoa nở rộ, lộ ra đặc biệt vui mừng.

Mà Lăng Tiếu nói chuyện hài hước vô cùng, lại có một cỗ cảm giác để người

ta cảm thấy thân cận, thật sự là nam nhân cấp bậc sát thủ nữ nhân, đem Lôi Nhã dụ dỗ đến vui vẻ cũng là ở trong tình lý.

- Phong Tiêu ngươi mau nhìn, bên kia chính là Thiên Lôi sơn, là địa phương tu luyện của một đời thanh niên chúng ta, nơi đó thường xuyên tiếp dẫn thiên lôi tẩy lễ, có thể khiến cho Lôi tộc nhân chúng ta thức tỉnh Lôi thể, năm ấy ta cũng từng ở chỗ đó tẩy lễ qua, cũng là khi đó tỉnh lại Lôi Thần chi thể của ta đấy!

Lôi Nhã chỉ vào một tòa cao phong mà nói.

- Lôi tộc các ngươi quả nhiên là kỳ địa bất phàm, khó trách có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài như vậy!

Lăng Tiếu tán thán nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Bất quá bộ dạng xinh đẹp mỹ lệ giống như Lôi Nhã tieur thư ngược lại cũng không nhiều, lợi hại giống như ngươi lại càng ít, chỉ là đáng tiếc Lôi tộc nhân các ngươi không cho phép cùng ngoại tộc thông hôn, bằng không Phong Tiêu ta như thế nào cũng phải theo đuổi Lôi Nhã tiểu thư làm tu lữ của ta rồi, đáng tiếc đáng tiếc a!

Lời này của Lăng Tiếu nói đến vô cùng rõ ràng, để khuôn mặt của Lôi Nhã trong nháy mắt phiến hồng lên, nàng xẩu hổ ôm má nói:

- Phong Tiêu ngươi thật cảm thấy ta xinh đẹp sao?

Lời cung kính nàng nghe nhiều, nhưng mà không biết vì sao nghe được Lăng Tiếu nói nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ thư thái.

- Đương nhiên, ngươi là nữ tử đẹp nhất mà ta gặp qua, giống như là minh nguyệt hạo hãn thánh khiết minh lượng, tựa như là Bách hoa vương kiều

diễm du nhân, kể từ lần đầu ta nhìn thấy ngươi thiếu chút nữa khó có thể tự kiềm chế rồi! Tốt ở Phong Tiêu ta tu luyện nhiều năm, tâm tính còn là tốt, bằng không đã là luân hãm rồi!

Lăng Tiếu vô cùng cảm khái mà động tình nói.

Hắn thâm tình đăm đắm mà nhìn Lôi Nhã, ánh mắt dường như thẳng tập vào phương tâm của nàng.

Lôi Nhã chỉ cùng Lăng Tiếu đối mắt một cái, liền đem đầu chôn ở lồng ngực bạo mãn kia của nàng, trái tim nàng không khỏi đập nhanh không ngừng, trong lòng nàng xấu hổ mà thầm nghĩ: "Hắn... Hắn như thế nào có thể trực tiếp như vậy!".

Lăng Tiếu cầm láy cằm của Lôi Nhã, đem mặt của nàng giương lên nói:

- Cho dù chúng ta không thể ở chung một chỗ, nhưng trong lòng ta đã có hình bóng của ngươi, cái này nhưng phải làm như thế nào đây?

Lôi Nhã kinh ngốc rồi!

Nàng hoàn toàn không ngờ tới Lăng Tiếu cư nhiên rõ ràng bày tỏ ra như thế.

Dĩ vãng nam nhân mà nàng tiếp xúc, từng người đều là hàm súc mà biểu đạt ái luyến chi ý ở trong nội tâm hắn đối với nàng.

Song Lăng Tiếu lại là đi một hướng khác, đơn đao xông thẳng vào, xông vào trong trái tim của nàng, để nàng khó có thể đi cự tuyệt!

Thử hỏi một nam nhân cường đại như thế, lại là nam nhân anh tuấn như thế đứng ở trước mặt ngươi, trực tiếp nói ra những lời trong tâm như thế, chỉ sợ đổi lại là bất kỳ một nữ nhân động tình nào đều đừng nghĩ có thể kháng cự

được.

Mắt thấy khuôn mặt anh tuấn kia của Lăng Tiếu cách nàng càng lúc càng gần, trái tim của Lôi Nhã cơ hồ đều muốn nhảy ra, nàng khẩn trương vô cùng, dứt khoát nhắm mắt lại, không lại tiếp tục nhìn đến Lăng Tiếu nữa.

Chỉ là Lăng Tiếu lại ở lúc này rời bỏ nàng, cũng nhẹ thở dài nói:

- Ta không muốn hủy ngươi, chúng ta vẫn là hảo bằng hữu thì tốt hơn!

Lôi Nhã mở bằng mắt nhìn Lăng Tiếu, trong lòng chỉ cảm thấy nam nhân này đối với nàng thật chân thành a!

Nàng đã là tùy ý để hắn mơn trớn rồi, hắn lại còn vì nàng mà suy nghĩ, lại càng để nàng cảm động không thôi!

Nhưng mà ở trong lòng nàng lại có một loại cảm giác mất mát đây là nam nhân đầu tiên mà nàng sinh ra hảo cảm, nhưng mà trong tộc quy định lại không cho phép chúng nữ cùng với người ngoại tộc thông hôn.

Cái này cũng chú định nàng cùng Lăng Tiếu là hữu duyên vô phận.

- Ừ, chúng ta là hảo bằng hữ!

Lôi Nhã thu thập một chút tâm tình nói.

Nàng dù là đối với Lăng Tiếu có hảo cảm nhưng còn chưa đến loại trình độ đối với hắn tình sâu như biển.

- Đúng rồi, ngươi khi nào có thể hỏi giúp ta một chút Chí tôn thần đan kia có thể luyện chế hay không? Ta đã ở đây mấy ngày rồi, Lôi Lạc Quân hẳn sẽ không xuất hiện, ta cũng là nên rời đi!

Lăng Tiếu chuyển chủ đề nói.

- A, làm sao muốn đi nhanh như vậy!

Lôi Nhã hô khẽ.

- Đúng vậy a, ta sợ lưu lại càng lâu, đối với ngươi càng không thể dứt ra được, không bằng sớm ngày rời đi, không để cho ngươi có thêm nhiều phiền não, ta cũng có thể sớm ngày đem ngươi quên đi, an tâm tu luyện!

Lăng Tiếu nhẹ thở dài nói.

- Được tồi, chúng ta trước trở về biệt viện đi, ta liền tiến vào bên trong tộc đi hỏi một chút xem.

Lôi Nhã có chút mất mác mà nói.

Ngay lập tức nàng cùng Lăng Tiếu quay trở lại biệt viện của nàng, để Lăng Tiếu trước tạm thời ở đó, mà nàng thì là đi đến trọng địa trong tộc.

Lăng Tiếu lập tức ngồi xuống, thần hồn xuất khiếu, ẩn thân dduoir theo Lôi Nhã.

- Một lần này trước tiên là biết rõ ràng tình huống của Đại điện chủ, còn phải nghĩ biện pháp cứu ra!

Lăng Tiếu thầm nghĩ.

Lôi Nahx vốn là hậu bối được Lôi tộc trọng điểm bồi dưỡng, hơn nữa nàng còn là một gã Chí tôn Thủy Thần, địa vị hết sức bất phàm, biệt viện của nàng cách trọng địa trong tộc vô cùng gần.

Cho nên Lăng Tiếu đi theo Lôi Nhã rất nhanh liền đến Lôi tộc trọng địa.

Chỗ này chính là chỗ ở của tộc trưởng, bốn phía đều là lôi sơn, thường có thiên lôi đánh xuống, thỉnh thoảng lại có Lôi thú thường lui tới.

Ở trong núi lại có từng tòa tử sắc cổ lâu các hùng vĩ, lộ ra vô cùng đại khí thương kính, ẩn ẩn có từng trận thanh âm lôi minh vang lên, tựa như cổ mộ thần chung kia du dương.

Đi lại ở chỗ này cơ hồ đều là võ giả cấp bậc Thần Vương trở lên, chợt có Thánh Hoàng võ giả, bọn họ cũng chỉ được coi là hộ vệ người hầu bình thường mà thôi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2684 - Tuyệt Đối Không Phải Là Cố Ý Mạo Phạm Ngươi!

Lăng Tiếu cũng không khỏi cảm khái sự cường đại của Lôi tộc, coi như là Kim tộc bọn họ cùng Thiên Long môn kết hợp ở chung một chỗ cũng khó có thể so sánh với nhân gia a!

Lôi Nhã tiến vào trong một tòa đại điện hùng vĩ nhất, Lăng Tiếu vốn định đuổi theo nhưng mà lại phát hiện bên trong ẩn ẩn truyền tới khí tức đáng sợ, cơ hồ không thua kém hắn, mà ở trước đại điện lại có Lôi thú hộ vệ, hắn sợ theo sát mà đi có thể sẽ bị phát hiện.

Hắn do dự một chút vẫn là tạm thời lưu ở bên ngoài chờ đợi một chút rồi lại nói.

Ước chừng một thời gian sau, Lôi Nhã từ bên trong lướt ra, trên khuôn mặt nhiều ra vài phần nụ cười đắc ý mà lẩm bẩm nói:

- Lần này cuối cùng không phụ phó thác của Phong Tiêu rồi, ta nhất định phải giúp hắn lấy tới Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính!

Ngay lập tức Lôi Nhã rời khỏi chỗ này, hướng tới một cái phương hướng khác ở sau đại điện mà đi.

Không bao lâu, Lôi Nhã lại đến Thiên Lôi sơn mà trước đây nàng mang theo Lăng Tiếu đi qa.

Thiên Lôi sơn này quanh thân oánh nhiễu từng tia lôi điện lực, mỗi một đạo lôi điện lực uẩn hàm điện lực cực kỳ cường đại, võ giả bình thường tiếp xúc tất chết không nghi ngờ.

Cũng chỉ có loại Lôi thể kia mới có thể đủ mượn lực lượng ở chỗ này tu luyện cường hóa thân thể.

Sau khi Lôi Nhã đi tới Thiên Lôi sơn này, lập tức hướng tới sườn núi ở mặt bên hạ xuống.

Ở giữa sườn núi này có một cái động phủ liễu nhiễu lôi điện, trước động phủ có cường giả cấp bậc Bán Thủy Thần canh giữ, người bình thường căn bản không thể đi tới gần.

Khi Lôi Nhã đi tới, mấy tên Bán Thủy Thần ở trước động phủ lập tức hành lễ với nàng nói:

- Ra mắt Lôi Nhã tiểu thư!

- Ừ, đây là lệnh bài của tộc trưởng, các ngươi để ta vào gặp Sư dược thần!

Lôi Nhã đáp một tiếng, liền đưa ra một khối Lôi lệnh mà nói.

Lăng Tiếu đang ở trong ẩn thân trong nháy mắt đánh một cái kích động, hắn còn thật không nghĩ đến Đại điện chủ Sư Thương DƯơng này là bị Lôi tộc vây ở dưới Thiên Lôi sơn.

Tuy nói Lôi tộc nhân đều biết bọn họ nhốt một vị Chí tôn dược thần sư, nhưng mà cũng không có mấy người biết rõ ràng thần dược sư kia nhốt ở đâu, liền ngay của Lôi Lạc Quân cũng chỉ là suy đoán ra mấy cái địa phương có khả năng, trong đó cũng bao gồm Thiên Lôi sơn này.

Lôi Nhã biết được chỗ này chỉ sợ cũng chẳng qua là vừa mới đi gặp Lôi tộc tộc trưởng mới biết được Sư Thương Dương ở chỗ này đi.

Sau khi Lôi Nhã vào bên trong, Lăng Tiếu cũng muốn theo sát mà vào,

nhưng mà đột nhiên trong cấm chế đột nhiên truyền đến một cỗ lực lượng cấm chế cường đại, đem động phủ cách tuyệt phong bế lại.

Nếu như hắn muốn cứng rắn xông vào, nhất định sẽ bị lực lượng này ngăn cản, hơn nữa có thể đem tưng tích của hắn bại lộ ra.

- Biết được chỗ này là đủ rồi, trở về còn phải nghĩ biện pháp!

Lăng Tiếu không dám lưu lại quá lâu, nếu như có Lôi tộc Chí tôn phát hiện được hành tung của hắn vậy thì phiền toái rồi.

Thần hồn Lăng Tiếu nhanh chóng trở lại bên phía chân thân hợp hai làm một.

- Thiên Lôi sơn, bên trong tất nhiên còn có Chí tôn cao thủ bảo hộ, tuyệt không thể mạo muội làm việc, phải chuẩn bị kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ mới được a!

Lăng Tiếu tự lẩm bẩm nói, liền lâm vào trong trầm tư.

Hắn bây giờ quan trọng nhất là trước gặp được Sư Thương Dương, trước hiểu rõ tình huống của lão, mới tốt để nghĩ biện pháp cứu ra.

Bất kể là dạng nào cuối cùng hắn cũng có thể tiến vào trong Thiên Lôi sơn một chuyến, đến lúc đó chỉ sợ chính là thời khắc cuối cùng bạo lộ thân phận rồi.

Sau khi qua ước chừng hai cái thời thần, Lôi Nhã mới một lần nữa quay trở về trong biệt viện.

Chỉ là tâm tình giờ phút này của nàng không tốt lắm, giống như là bị cái ủy khuất gì đó.

- Lôi Nhã tiểu thư làm sao vậy? Có phải là chuyện kia không dễ làm? Nếu như vậy thì coi như là quên đi, dù sao ta cũng nhìn thoáng ra rồi!

Lăng Tiếu hỏi.

- Tức chết ta, lão ngoan cố kia cư nhiên không thức thời! Ta rõ ràng cho lão nhiều chỗ tốt như vậy lại còn cự tuyệt thỉnh cầu của ta!

Lôi Nhã mắng nói.

- Ách... Lão ngoan cố? Bên trong tộc các ngươi có Dược Thần đại nhân sao? Nếu như vậy coi như quên đi, ta biết mỗi một vị Dược Thần đều là tính tình có chút cổ quái, bọn họ không muốn luyện đan, người khác còn thật không cách nào miễn cưỡng được!

Lăng Tiếu thuận theo lời của Lôi Nhã mà nói.

- Ngươi còn thật là nói đúng rồi, Dược Thần thì rất giỏi sao? CÒn không phải là bị Lôi tộc chúng ta giam lỏng sao, đợi chậm một chút ta dẫn thiên lôi hạ xuống cho hắn chịu đựng, nhìn xem có luyện chế Chí tôn thần đan cho ta hay không!

Lôi Nhã không giữ được miệng, đem bí mật trong tộc bọn họ nói ra.

- Lôi tộc các ngươi còn thật là đủ vô sỉ đấy!

Lăng Tiếu ở trong lòng khinh bỉ nói, tiếp theo hắn đối với Lôi Nhã nói:

- Có một số việc miễn cưỡng không được, ta xem coi như là xong đi, dù sao một chuyến này có thể quen biết được tiểu thư xinh đẹp như Lôi nhã ta đã rất thỏa mãn rồi! chương mới nhất tại doctruyen.org nhé.

Mê hồn thang của Lăng Tiếu đối với Lôi Nhã còn là rất hiệu quả, khuôn mặt của nàng hồng lên nói:

- Ngươi đừng gấp, lão ngoan cố kia tổng có thời gian như vậy, đợi lúc thiên lôi hội tụ, lúc đó hắn phải chịu đựng, đến lúc đó tinh thần ý chí của hắn yếu kém nhất, ta nhất định sẽ để cho hắn thay ngươi luyện đan.

- Lôi Nhã tiểu thư đối với ta thật tốt, nếu như ngươi không phải là Lôi tộc nhân thì tốt biết bao!

Lăng Tiếu thâm tình nhìn Lôi Nhã nhẹ thở dài nói.

Lôi Nhã lộ ra ý e thẹn nói:

- Ngươi đã cứu ta một mạng, ta báo đáp cho ngươi cũng là nên đi!

- Nguyên lai Lôi Nhã tiểu thư là vì báo ân ta mới làm như vậy a! Ai! Xem ra là ta tự mình đa tình rồi, ta đi, ta đã nói không cần các ngươi báo đáp!

Lăng Tiếu thở dài một tiếng, liền làm ra bộ dạng muốn rời đi.

Lôi Nhã lập tức tiến lên kéo tay của Lăng Tiếu nói:

- Ngươi... Ngươi đừng như vậy nha, ta... Ta là thật tâm muốn vì ngươi mà chuẩn bị Chí tôn thần đan, cũng không phải thuần túy là vì báo ân a!

- Vậy ngươi không vì báo ân thì là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi sẽ thích một lãng tử đến đi vô định như ta sao? Đây là không thể nào đấy!

Lăng Tiếu tự cười nhạo nói, tiếp theo hắn lại nói:

- Ta còn là đi thôi, không hi vọng lại thấy ngươi vì ta mà bị ủy khuất!

- Đừng... Ngươi đừng như vậy! Ta... Ta không muốn ngươi đi!

Lôi Nhã tâm loạn như ma mà kéo lấy Lăng Tiếu nói.

- Thật sao? Ngươi thật không muốn ta đi? Ta quá cao hứng rồi!

Lăng Tiếu mừng rỡ kinh hô một tiếng, sau đó trở tay đem tay của Lôi Nhã kéo lại, đem nàng kéo vào trong lòng, môi dày hung hăng hôn lên trên ngọc môi của nàng.

Lôi Nhã trong nháy mắt ngây dại rồi!

Nàng chỉ cảm thấy quanh thân chính mình giống như bị điện lưu cường đại oanh tập, để nàng cảm thấy tê dại không chịu nổi, cả người khẽ run rẩy lên, loại cảm giác kia để nàng kỳ quái không nói nen lời, có chút kháng cự, nhưng lại thích nhiều hơn, thật sự là để cho nàng không cách nào hình dung!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2685 - Phản Bắt, Khống Chế! (1)

Đồng thời nàng cũng không nghĩ đến Lăng Tiếu lại đối với nàng làm ra hành vi như vậy.

Đầu lưỡi của Lăng Tiếu nạy mở hàm răng trắng của nàng, thẳng đảo hoàng long mà đi, đôi tay kia giống như là có ma lực nhẹ vuốt lên thây thể đầy khêu gợi này, cảm thụ cảm giác cực kỳ co giãn tuyệt đẹp kia, hạ thân hắn trong nháy mắt có phản ứng.

- Thiệt thòi lớn rồi, bổn cung hi sinh nhan sắc chỉ vì Đại điện chủ, đợi sau khi lão nhân gia hắn đi ra nhất định phải hảo hảo bồi thường cho ta mới được, bất quá... Lôi Nhã này cũng là cực phẩm nữ nhân, đáng tiếc ta vô phúc tiêu thụ a!

Lăng Tiếu ở trong lòng vô cùng đau đớn nói.

Nếu như nam nhân khác nghe được lời này của Lăng Tiếu nhất định là người người đều muốn đem tên tiểu nhân vô sỉ này bổ sống!

Tên choáng đầu này đơn giản là được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, nếu có bản lĩnh ngươi đổi cho ta đến hi sinh a, chúng ta là không ngần ngại đấy!

Đang ở lúc hô hấp của Lôi Nhã có chút dồn dập, muốn hồi ứng Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đột nhiên đẩy Lôi Nhã ra lộ ra vẻ khủng hoảng nói:

- Đáng chết, ta làm sao làm ra chuyện mạo phạm với Lôi Nhã tiểu thư như vậy, ta là cầm thú a, ngươi đánh ta đi, ta... Ta chỉ là nhất thời cao hứng, đắc ý quên mình rồi, tuyệt đối không phải là cố ý đi mạo phạm ngươi!

Nàng nhìn đến Lăng Tiếu, nhớ lại cảm giác mỹ diệu mới vừa rồi kia, đồng thời lại cảm thấy khẩn trương giống như làm một chuyện tình không muốn người khác nhìn thấy!

- Quên đi, việc này không trách ngươi!

Lôi Nhã đáp một tiếng, ngoảnh mặt nhanh chóng trở về phòng của nàng.

Nhìn Lôi Nhã rời đi, Lăng Tiếu hiện lên vài phần tiếu dung đắc ý.

Chỉ là bỗng nhiên ở phía sau người hắn truyền tới một cỗ khí tức mờ mịt, một đạo thanh âm thương lão ở bên tai hắn vang lên nói:

- Ta bất kể ngươi là ai, lập tức rời xa Lôi Nhã!

Thanh âm này tràn đầy khí tức u lãnh, để cho người ta có một loại cảm giác như rơi vào trong hầm băng, để người tương đối khó chịu.

Lăng Tiếu đối với chính mình thầm mắng một tiếng "Khinh thường!", tiếp theo hắn xoay người lại hướng về một cái phương hướng nhìn lại, chỉ thấy một lão ẩu đang cầm lấy cây chổi nhẹ nhàng mà quét lá rơi trong viện tử.

Lăng Tiếu nhìn lão ẩu này đã đạt tới cao cấp Chí tôn hậu kỳ, hơi khom người xuống một chút nói:

- Ra mắt tiền bối, vừa mới rồi ta chỉ là vô tình mạo phạm mà thôi!

- Mạo phạm thì đã mạo phạm rồi, lại không đi, ngươi liền không cần phải đi nữa!

Lão ẩu kia đối với Lăng Tiếu ném tới thần sắc bức nhân nói.

Lăng Tiếu không thể làm gì khác hơn là buông buông tay nói:

- Tốt, ta vốn cũng muốn đi, nếu như tiền bối không hoan nghênh, ta đây liền đi!

Nói xong, Lăng Tiếu lần này thực sự bay lên, muốn rời khỏi Lôi Điện không gian.

Lúc này Lôi Nhã lại từ trong phong một lần nữa xông ra quát lên:

- Phong Tiêu ngươi đừng đi!

- Tiểu Nhã ngươi không thể tùy hứng, chẳng lẽ ngươi đã quên quy củ của tổ tông rồi!

Lão ẩu kia đối với Lôi Nhã quát lên.

- Tổ nãi nãi, ta không quên, ta... Ta chỉ là hảo bằng hữu với Phong Tiêu, hắn... Hắn vừa mới rồi không phải là cố ý đấy!

Lôi Nhã lo lắng nói.

- Xem dáng vẻ nói năng lộn xộn bây giờ của ngươi, ngươi đã bắt đầu thích hắn rồi, nếu như hắn không đi, ta lập tức liền giết hắn!

Lão ẩu xuyên thủng lòng người, tự nhiên là sẽ không cho Lăng Tiếu cơ hội lại hấp dẫn Lôi Nhã nữa.

Lôi Nhã nhìn Phong Tiêu lộ ra vẻ khó xử.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng nói:

- Lôi Nhã tiểu thư, vị tiền bối này, quấy nhiễu rồi!

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lập tức hướng lên bầu trời xông tới, rời khỏi Lôi Điện không gian!

- Phong Tiêu!

Lôi Nhã kinh hô một tiếng, muốn đuổi theo đi ra.

Lão ẩu kia bất thình lĩnh xuất thủ, đem Lôi Nhã cầm cố lại, không có để cho nàng đuổi theo ra.

- Không cho phép ngươi đuổi theo, ngươi cùng hắn là không thể nào ở chung một chỗ, ngươi cùng hắn sống chung càng lâu, ngươi sẽ hãm nhập càng sâu, đến lúc đó thống khổ chỉ có mình ngươi!

Lão ẩu kia khuyên bảo nói.

- Nhưng mà... Nhưng mà ta cảm thấy hắn thật rất tốt!

Lôi Nhã lộ ra vẻ khổ sở nói.

- Ta biết, Tổ nãi nãi cũng là người từng trải, hiểu được cảm giác mới bắt đầu động tình của ngươi, bất quá chờ ngươi trải qua một thời gian liền sẽ từ từ đem hắn quên mất!

Lão ẩu nói, nàng thầm nghĩ trong lòng: "Loại nam nhân hoa ngôn xảo ngữ này là không nên tin tưởng nhất, ta sẽ để cho hắn vĩnh viễn biến mất ở trong sinh mệnh của ngươi đấy!".

Lăng Tiếu vừa mới đến cửu thiên, lập tức phát hiện ra mấy cỗ khí tức cường hãn hướng về phía hắn truy kích tới.

- Xem ra muốn tìm địa phương trốn tránh rồi lại hành sự là không có khả năng rồi, trước tiên tới vực ngoại đem bọn họ thu thập rồi lại nói!

Sau khi Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, liền gia tốc xông hướng vực ngoại mà đi.

Lăng Tiếu cũng không có trực tiếp dừng ở phụ cận của Lôi Điện không gian, mà là hướng về nơi xa trốn đi.

- Hắn thật muốn đi, chúng ta mau đuổi theo!

Lôi tộc nhân truy kích ra kinh hô một tiếng, liền gia tốc đuổi theo hướng Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cố ý đình trệ một chút tốc độ, để cho bọn họ đuổi đến gần một điểm lại gia tốc rời xa bọn họ, khiến cho bọn hắn chỉ có thể xa xa mà nhìn, muốn đuổi theo lại không kịp, nhưng mà không đuổi theo thì lại cảm thấy khoảng cách không tính là xa.

Sau khi tiêu hao một ngày một đêm như vậy, Lăng Tiếu rốt cuộc là tạm nghỉ lại.

Mấy đạo thanh âm phá gió truyền tới, mấy đạo nhân ảnh lập tức đem Lăng Tiếu bao vây lại.

- Chạy a, làm sao ngươi không chạy, thật là để cho chúng ta đuổi đến đủ mệt đấy!

Một gã Lôi tộc nhân hết sức bất phẫn trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

Lăng Tiếu nhận ra được tên Chí tôn Thủy Thần này là trước đây cùng Lôi Thang Kiệt ở chung một chỗ, mặt khác còn có hai người cũng là như thế, chỉ

có hai người nữa là hắn chưa thấy qua, nhưng mà hai người này lại là cao cấp Chí tôn Thủy Thần.

Hai tên cao cấp Chí tôn Thủy Thần, ba tên trung cấp Chí tôn Thủy Thần, xuất ra thế trận như vậy đối phó với Lăng Tiếu coi như là để mắt đến hắn!

- Ta đã rời khỏi, các ngươi còn muốn làm thế nào!

Lăng Tiếu nhìn bọn họ một cái trầm giọng nói.

- Không thế nào cả, chỉ là muốn mượn đầu của ngươi dùng một chút mà thôi!

Tên trung cấp Chí tôn vừa mới nói chuyện kia lại cười nói.

- Lôi tộc nhân các ngươi đều là loại người vong ân phụ nghĩa sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Hừ, đối phó với loại người tâm hoài bất quỹ như ngươi cần gì phải giảng giải cái ân nghĩ gì, đợi ta trảm ngươi thay Thang Kiệt tiết hận!

Người nọ hét lên một tiếng, một thanh Lôi Phủ xuất hiện ở trong tay, lập tức liền hướng tới đỉnh đầu của Lăng Tiếu bổ tới.

Lực lượng bàng bạc, lôi điện lực đáng sợ từ trên đổ xuống, từng đạo thanh âm trầm muộn vang lên không dứt.

- Các ngươi đã không bỏ qua cho ta, vậy các ngươi cũng đi chết đi cho ta là tốt rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2686 - Phản Bắt, Khống Chế! (2)

Lăng Tiếu thoáng qua sát cơ nồng đậm, thân hình bỗng biến huyễn, trong nháy mắt tránh qua được một đọa Lôi phủ mang này, thâ thể đã xuất hiện ở trước người trung cấp Chí tôn kia, một cái phong cước hung hăng mà đá vào bụng hắn.

- Cẩn thận!

Cao cấp Chí tôn kia của Lôi tộc kinh hô, đồng thời cũng động thủ tương trợ trung cấp Chí tôn này.

Chỉ tiếc tốc độ của Lăng Tiếu nhanh đến kinh người, cũng không phải là bọn họ có thể đuổi được.

Dưới bụng của tên trung cấp Chí tôn kia bị một chân này của Lăng Tiếu đá bạo thần thể, đau đến hắn kêu thảm lên.

Cùng lúc đó, tử sát chi khí nồng đậm kia hướng về phía thần thể của hắn nhanh chóng tràn ngập, khiến cho sinh mệnh của hắn đang nhanh chóng tiêu giảm, thần thể khó có thể trọng tụ.

Động tác của Lăng Tiếu không có dừng lại, lại một cước quét ngang về phía đầu của trung cấp Chí tôn này.

Đầu của tên trung cấp Chí tôn này nhất thời giống như dưa hấu rơi xuống đất kinh bạo thành từng đoàn huyết tương, nhìn đến ghê tởm, hung ác!

Cong kích của mấy tên Lôi tộc nhân còn lại cũng bắt đầu rơi xuống trên

người Lăng Tiếu, lôi điện đáng sợ kinh bạo lên, đủ để diệt sát bất kỳ cao cấp Chí tôn nào rồi.

- Ta đã thiệt thòi bị chiếm tiện nghi rồi, các ngươi lại còn tận lực bức bách, vậy các ngươi liền nhất nhất lưu lại làm khôi lỗi cho ta đi!

Lăng Tiếu có chút phát hỏa, không có ý định lưu tình với bọn họ, trực tiếp đem thần hồn phân thân triệu hoán ra, đồng thời hướng về mấy tên Chí tôn Thủy Thần này oanh kích.

Mấy người này thực lực dù là bất phàm nhưng thế nào lại là đối thủ của hai cái Lăng Tiếu.

Bọn họ đều còn chưa biết chuyện gì xảy ra liền bị lực lượng đáng sợ oanh tập, đánh bạo thần thể, đều là bị đóng băng đến không cách nào di chuyển được rồi.

Chiến đấu này chỉ ở trong chốc lát liền hoàn toàn bị giải quyết.

Hai tên cao cấp Chí tôn mắt cao hơn trán kia đều là buồn bực vô cùng, bọn họ còn chưa phát huy ra chiến lực đã bị giam giữ, đây cũng là không chỗ kêu oan a!

Sau khi Lăng Tiếu bắt lại bọn họ, lập tức phí một phen tay chân đem bọn họ nhất nhất khống chế lại.

- Là các ngươi đưa biện pháp đến cửa cho ta, cũng không nên trách ta a!

Lăng Tiếu đắc ý nói.

Sau khi Lăng Tiếu khống chế được bọn họ, lập tức phái một người trở về Lôi Điện không gian mà đi.

Chỉ cần đem lão ẩu kia bắt lại, hắn là có thể tiếp tục tiến hành mỹ nam kế đối với Lôi Nhã rồi, chỉ cần có thể có một cơ hội gặp được Sư Thương Dương, hắn có thể nghĩ được biện pháp cứu người.

Một điểm mấu chốt khác là muốn biết rõ ràng trong Thiên Lôi sơn đến tột cùng là sẽ có loại tồn tại cường đại gì tọa trấn.

Căn cứ vào ký ức của những Lôi tộc nhân này chỉ là nói bên trong bụng Thiên Lôi sơn là chỗ luyện chế Lôi Điện khôi lỗi, hẳn là một vị nhân vật cấp bậc lão tổ ở trong này tọa trấn, về phần có những người khác ở bên trong hay không thì bọn họ cũng không quá rõ ràng.

Bởi vì Lôi tộc tộc quy sâm nghiêm, không phải là dòng chính trọng yếu là không thể nào biết được những chuyện này.

Bất quá Lăng Tiếu lại từ bọn họ biết được Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc đã là triệt để giao ác rồi.

Đám người Lôi Lạc Đình, Lôi Vạn Long, Lôi Chấn ở năm trước đã chạy tới thiên vực vực ngoại, muốn cùng Ma Hổ tộc liên thủ diệt Thiên Nguyên địa vực, sau đó tù binh rất nhiều Luyện dược sư trở về phục vụ cho Lôi tộc bọn họ.

Chỉ là đến bên đó cho rằng là bị Ma Hổ tộc nhân lừa dối một phen, bọn họ bất phẫn liền hủy tổ địa của Ma Hổ tộc, sau đó thì là bị đại quân của Ma Hổ tộc ngăn cản mà đại chiến lên.

Một trận chiến này song phương đều tử thương không ít người, đại quân Lôi tộc chiến lực phi phàm nhưng mà người của Ma Hổ tộc cũng không coi là yếu, cuối cùng hai đội nhân mã là lưỡng bại câu thương, mà Lôi tộc càng chết đi một gã Chí tôn đỉnh phong Lôi Chấn, chính là bị Khương Điển trảm sát!

Lôi tộc có thể nói là tổn thất không nhỏ a!

Không chỉ như thế, Ma Hổ tộc nhân lại càng triệu tâm tộc nhân ở trên Tây vực lộ đi tới truy sát người của Lôi tộc, còn có đối với bang hội khác tuyên bố thông tập lệnh, người nào giết được một cái Lôi tộc nhân đều được thù lao phong hậu, khiến cho không ít bang hội cùng lược đoạt giả đều gia nhập vào trận doanh truy sát.

Lôi tộc nhân đi tới Thiên vực cũng không cam chịu yếu thế, bọn họ xưng bá Nam vực lộ nhiều năm cũng có không ít đồng minh, lập tức triệu tập không ít người, song phương lần nữa khai chiến liều đến ngươi chết ta sống!

Chỉ là tiêu hao dông dài như vậy không phải là biện pháp, một nhóm Lôi tộc nhân kia đã ở trên đường chuẩn bị trở về Lôi tộc rồi.

Đợi đến sau khi chỉnh đốn, nghe được người trong tộc đưa ra quyết định rồi.

- Xem ra muốn tăng nhanh hành động cứu người rồi, bằng không đợi những người đó trở về, đề phòng của Lôi tộc nhân sẽ càng thêm nghiêm mật!

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, liền tĩnh tâm chờ đợi lão ẩu kia đem theo người đi đến.

Lão ẩu kia là cao cấp Chí tôn hậu kỳ, thực lực ngược lại còn tính là được, nhưng mà đối với hắn cũng không có uy hiếp quá lớn.

Chỉ là không biết nàng có thể mang theo trợ thủ càng mạnh tới hay không mà thôi.

Ba ngày sau, lão ẩu kia quả nhiên đến!

Đi một đường với nàng đồng dạng là một gã cao cấp Chí tôn hậu kỳ, một lão

đầu tử thương lão giống như nàng.

- Lôi Lâm, tiểu tử kia ở nơi nào? Cư nhiên dám lớn lối để cho ta tự thân đến đây mới chịu thả người!

Lão ẩu kia nhìn cao cấp Chí tôn mà Lăng Tiếu thả ra quát lên.

- Liền ở phía trước không xa rồi, bất quá hắn rất cường đại, hai vị trưởng lão các ngươi nhưng phải chú ý một chút!

Cao cấp Chí tôn được kêu là Lôi Lâm nói.

- Chỉ là thực lực trung cấp đỉnh phong hắn liền đối phó được với các ngươi, hẳn là dựa vào đầu thập nhất giai cao cấp Lôi Giao Long này đi, là ta khinh thường, bây giờ ta cùng Quế ca đi đến, hắn là trốn không thoát rồi!

Lão ẩu vô cùng tự tin mà nói.

- Không sai, at nghe nói Lôi Nhã thích đầu Lôi Giao Long kia, vừa lúc mang nó trở về đưa cho nàng đi!

Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh lão ẩu nói.

Vừa nói, đồng thời bọn họ đã đến vị trí mà Lăng Tiếu chờ đợi.

- Tiền bối biệt lai vô dạng a!

Lăng Tiếu đối với lão ẩu kia cười nói.

- Hừ, gan ngươi thật lớn, cư nhiên dám bắt người của Lôi tộc chúng ta, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa rồi!

Lão ẩu trừng mắt nhìn Lăng Tiếu quát lên.

- Lời này của ngươi nhưng oan uổng a, ta nghe theo phân phó của ngươi mà rời khỏi, ngươi cư nhiên còn để người đến truy sát ta, ta bắt bọn họ thì có cái gì là không thể?

Lăng Tiếu buông buông tay lộ ra vẻ mặt vô tội nói.

- Coi như ngươi có lý, ngươi đem người thả ra, ta để cho ngươi rời khỏi!

Lão ẩu trầm giọng nói.

- Trừ cái này ra, còn phải đem đầu Lôi Giao Long đã thu phục kia giao ra đây!

Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh lão ẩu nói.

- Ha hả, Lôi tộc nhân các ngươi còn thật là bá đạo a!

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2687 - Trở Lại Lôi Điện Không Gian! (1)

- Thì lại như thế nào, đừng nói là ngươi không biết lựa chọn đường sống nha?

Lôi Tiếu Quế khinh thường mà quát lên.

- Ta xác thật không có đường lựa chọn, người liền giao lại cho các ngươi!

Lăng Tiếu buông buông tay, sau đó đem cấm chế trên mấy người bị khống chế kia toàn bộ giải khai, để bọn họ trở lại bên cạnh lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế.

- Coi như là ngươi thức thời, ngay cả Lôi Giao Long kia cũng triệu hoán ra đi, nó chỉ có thể là hộ thân thánh thú thuộc về Lôi tộc chúng ta!

Lôi Tiếu Quế lại nói.

- Vậy có phải ngay cả trân tàng của ta đều đưa cho ngươi hay không, cho cho phép ta rời khỏi chỗ này?

Lăng Tiếu tiếp tục cười lạnh nói.

- Ngươi còn thật là nói đúng...

Lôi Tiếu Quế kia thuận theo mà đáp.

Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, lão ẩu kia lại là kinh hô lên:

- Quế ca cẩn thận!

Nàng la lên vẫn là chậm, bốn gã Lôi tộc nhân kia phân biệt hướng về nàng cùng Lôi Tiếu Quế đồng thời xuất kích.

Bốn gã Lôi tộc nhân này vốn đều đã bị Lăng Tiếu khống chế, Lăng Tiếu sở dĩ để bọn họ trở lại bên cạnh hai người tự nhiên là thừa dịp hai người chưa có chuẩn bị, giết hai người ứng phó không kịp rồi!

Lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế hoàn toàn không nghĩ đến Lôi tộc nhân của bọn họ lại phản bội bọn họ, cho dù bọn họ thực lực thông thiên cũng là không có bao nhiêu phòng bị, gặp phải cuồng tập của bốn người kia.

Phanh phanh!

Bốn người xuất thủ cự ly gần, lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế đều là bị oanh đến hộc máu bay ra ngoài.

Bất quá hai người bọn họ cũng là có chút nội tình, cư nhiên thân có phòng ngự vệ giáp, không bị trong lúc nhất thời bị oanh sát.

Nhưng mà đây chỉ là đợt công kích thứ nhất, bốn người bọn họ liên thủ tiếp tục thi triển toàn lực công kích, hướng lấy lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế kia cuồng oanh mà đi.

Cùng lúc đó Lăng Tiếu chuẩn bị lợi dụng hồn lực công kích oanh thương hai người, khiến cho hai người mau chóng bị bắt lại.

Nhưng mà khi hồn lực của hắn rơi vào trong thức hải của hai người, cư nhiên bị lôi điện lực uẩn hàm ở bên trong thức hải của đối phương oanh diệt mất.

- Lôi tộc nhân hàng năm ở dưới thiên lôi chi lực tu luyện quả thật là để cho bọn họ khác với thường nhân, không chỉ là thần thể cường hãn, liền ngay cả thức hải thần hồn cũng có loại uy lực phòng ngự này, bất quá cũng chỉ là chống cự vô công mà thôi!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, liền để cho thần hồn phân thân ẩn thân mà ra.

Hắn không hi vọng xảy ra cái sai lầm gì, tuyệt đối bằng thời gian nhanh nhất đem hai người này bắt lại.

- Đáng chết, ngươi rốt cuộc dùng cái tà thuật gì khống chế bọn họ, ta giết ngươi!

Lão ẩu tự nhiên là không tin bọn họ sẽ tự mình phản bội, duy nhất có thể chính là bọn họ bị khống chế.

- Lão bà tử đừng nói lời thừa với hắn, chúng ta liên thủ mau chóng đem tiểu tạp chủng kia giết chết, bọn họ hẳn là sẽ tốt rồi.

Lôi Tiếu Quế kinh quát lên.

Thực lực hai người bất phàm, đồng thời ứng phó với liên thủ của bốn người, còn lộ thong thả có thừa.

Lại nói, hai người bọn họ biết hợp kích chi thuật, phối hợp lại uy lực có thể so với Chí tôn đỉnh phong, lại càng có dấu hiệu chuyển bại thành thắng.

Bọn họ không muốn giết tộc nhân của mình, đang muốn liên thủ xuất thủ với Lăng Tiếu.

Nhưng mà thần hồn của Lăng Tiếu lại là trước một bước xuất thủ với bọn họ.

Quyền pháp bá đạo trùng thiên mà ra, như có Kim Long hàng lâm, gầm thét tàn sát bừa bãi tứ phương, đem những lôi điện lực kia nhất nhất nghiền nát oanh bay.

Thần hồn của Lăng Tiếu đã là Chí tôn đỉnh phong chân chính, lực lượng so với hai người bọn họ cường đại hơn không ít, hơn nữa Lăng Tiếu còn tăng lên chiến lực, bọn họ há có thể ngăn cản.

Bọn họ bị Kim Long kia trùng kích đến liên tục hộc máu không ngừng, bị sợ đến hồn bất phụ thể!

- Còn có người ẩn giấu, chúng ta không phải đối thủ, đi mau!

Lôi Tiếu Quế đối với lão ẩu kia kinh quát lên.

- Đi!

Lão ẩu kia cũng là không dám dừng lại, dẫn động trận trận thiên lôi phòng ngự muốn thừa cơ chạy trốn.

- Để các ngươi chạy mất, ta làm sao còn lăn lộn được a!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, Bạo Phong thân pháp khởi động, chiến lực bộc phát đến đỉnh, lực lượng cuồng ngược tứ phương.

Ở dưới thực lực tuyệt đối, lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế căn bản là khó có thể ngăn cản được, sinh sôi mà bị ngược đãi đến thần thể bạo liệt ra, cuối cùng sinh sôi bị Lăng Tiếu đóng băng vây khốn.

Hôm nay Lăng Tiếu có thần hiệu ẩn thân, lại có thực lực đỉnh phong, có thể nói là đã đứng ở điểm cao nhất ở vực nội vực ngoại rồi, coi như là gặp phải tồn tại trên Chí tôn bảng hắn cũng có thể chính diện chiến một trận, rốt cuộc

là ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết bao nhiêu phần đâu.

Hai tên cao cấp Chí tôn hậu kỳ này đều còn chưa đạt tới đỉnh phong há có thể chạy thoát được Lăng Tiếu.

Sau khi Lăng Tiếu khống chế được bọn họ, lại từ trong ký ức của bọn họ thu được tin tức ngoài ý muốn.

Ở bên trong Thiên Lôi sơn ngoại trừ có lão tổ luyện chế Lôi Điện khôi lỗi ra còn có mấy đệ tử đi theo học luyện khôi lỗi mà thôi, không có những tồn tại cường đại khác ở bên trong.

Bởi vì trong Thiên Lôi sơn có rất nhiều Lôi Điện khôi lỗi có thể so với Chí tôn giai, người nào muốn tấn công nơi đó không nghi ngờ gì là một lựa chọn vô cùng sai lầm, lại nói ở chỗ này là địa bàn của Lôi tộc bọn họ, người nào dám đến vuốt râu hùm của bọn họ.

Cho nên theo lý căn bản không cần trọng binh phòng thủ.

Trừ cái này ra, nhân vật lão tổ ở trong Thiên Lôi sơn kia cư nhiên là thân ca ca của vị lão ẩu này, tên là Lôi Vô Cực, là một gã Khôi lỗi sư cường đại nhất, thực lực lại càng đạt tới cảnh giới đỉnh phong, cho dù là Lôi tộc lão tộc trưởng đều phải kính hắn vài phần.

- Lúc này thì dễ làm rồi, chỉ cần để nàng đem hắn đánh lạc hướng, ta có thể thừa dịp thi cứu, đương nhiên bây giờ nhiệm vụ của ta là mau chóng xác nhận tình huống của Đại điện chủ!

Lăng Tiếu hết sức hưng phấn mà nói.

Sau khi có tính toán, Lăng Tiếu liền để lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế khôi phục một chút thương thế, sau đó cùng nhau trở về Lôi Điện không gian.

Hắn muốn nắm chặt thời gian ở trước khi đám người Lôi Lạc Đình trở về đem người cứu ra.

Lăng Tiếu trở lại Lôi Điện không gian cũng không khiến cho người nào để ý, bởi vì lúc trước hắn chính là do Lôi Nhã mang trở về, không có ai cảm thấy hắn có vấn đề gì.

Mà lần này lại có hai người là lão ẩu cùng Lôi Tiếu Quế đi chung, những người khác lại không dám hỏi han cái tình huống gì rồi.

Ở trong biệt viễn của Lôi Nhã, Lôi Nhã đang vô tình mà đi đi lại lại, cả người không có hoạt bạt cùng đáng yêu như thường ngày.

- Tổ nãi nãi thiệt là, nhân gia rõ ràng cùng Phong Tiêu chỉ là hảo bằng hữu, nàng vì cái gì không cho phép chúng ta gặp nhau! Phong Tiêu làm người tốt, đối với ta lại chân thành, hắn biết rõ Lôi tộc không cho phép cùng ngoại tộc thông hôn, vì không muốn quấy nhiễu đến ta đã sớm muốn rời khỏi, chẳng qua là... Ta có điểm không nỡ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2688 - Trở Lại Lôi Điện Không Gian! (2)

Lôi Nhã bĩu môi lên có một chút bất mãn mà tự nói.

Lôi Nhã có thể không yêu Lăng Tiếu, nhưng mà trong lòng đãn đối với hắn có hảo cảm, đem hắn nhớ kỹ thật sâu.

Không thể phủ nhận, Lăng Tiếu là đối với nữ nhân vẫn rất rất có nghề.

- Nha đầu lại đang trách tổ nãi nãi rồi!

Thanh âm của lão ẩu ở bên tai Lôi Nhã nhẹ vang lên.

Lôi Nhã đối với lão ẩu xuất quỷ nhập thần đã là quen rồi, lời của nàng không thành thật mà nói:

- Ta nào có a!

- Ha hả, ta nhưng là nhìn ngươi lớn lên, ngươi suy nghĩ cái gì mà ta không rõ ràng sao!

Lão ẩu đi lại cười nói, tiếp theo nàng lại nói:

- Ngươi nhìn ta đem người nào mang đến đây!

- Người nào ta cũng không muốn gặp, tổ nãi nãi, ta trở về phòng đây!

Lôi Nhã cũng không thèm nhìn mà nói.

- Nếu Lôi Nhã tiểu thư không muốn gặp ta, ta đây liền đi!

Thanh âm của Lăng Tiếu dương dương tự đắc mà vang lên.

- Phong Tiêu là ngươi!

Lôi Nhã nhanh chóng quay người lại kinh hỉ nói.

- Ha ha, làm sao không phải là ta được!

Lăng Tiếu cười nói.

- Ngươi... Ngươi làm sao trở về rồi? Tổ nãi nãi đây là chuyện gì xảy ra?

Lôi Nhã ngoài kinh hỉ ra lại là tương đối không hiểu mà hỏi.

Rõ ràng tổ nãi nãi nàng không cho phép Lăng Tiếu cùng nàng ở chung một chỗ a, làm sao đột nhiên lại có chuyển biến như vậy, xác thật là để nàng cảm thấy không hiểu được.

- Lúc trước là tổ nãi nãi không đúng, ta không nên đem Phong Tiêu đuổi đi, ta biết giữa các ngươi không có cái gì, ta cũng tin tưởng Tiểu Nhã ngươi không quên mất tộc quy, mà Phong Tiêu người này phẩm tính ta cảm thấy còn không tệ, để cho ngươi vui vẻ lại, ta dứt khoát để người đem hắn tìm về, đỡ phải ngày sau ngươi ghi hận tổ nãi nãi!

Lão ẩu giải thích cười nói.

- Thật sao? Ta biết tổ nãi nãi đối với ta tốt nhất!

Lôi Nhã kinh hô một tiếng, đến trước người lão ẩu hôn nàng một cái bày tỏ mừng rỡ trong lòng.

- Tốt lắm, các ngươi nói chuyện với nhau đi, lão bà tử ta cũng không quấy nhiễu nữa rồi!

Lão ẩu cười một tiếng, liền biến mất ở trước hai người.

Trong biệt viện chỉ còn lại có Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã, hai người cũng không có nói chuyện liền cứ nhìn đối phương như vậy.

Cuối cùng Lôi Nhã đỏ mặt mà bại lui.

- Ngươi... Ngươi làm gì mà nhìn nhân gia như vậy!

Lôi Nhã e thẹn nói.

- Ta chỉ là cảm thấy mấy ngày không gặp Lôi Nhã tiểu thư, cảm thấy giống như tưởng niệm cách ba thu, thừa dịp có thời gian liền nhìn nhiều một chút, đợi đến ngày sau không thể gặp lại nữa, ta cũng có thể nhớ lấy tướng mạo của ngươi đi!

Lăng Tiếu lại bắt đầu rót mê hồn thang nói.

Lôi Nhã chỉ cảm thấy ở trong tâm khảm có một đạo cảm giác ngọt ngào chảy qua, để nàng cảm thấy hết sức vui vẻ.

- Ngươi đừng lại nói những lời ngọt như vậy, bằng không tổ nãi nãi lại đuổi ngươi rời đi!

Lôi Nhã đáp.

- Sẽ không, nàng lúc trước là hiểu lầm ta, ta giải thích rõ ràng, nàng sẽ không đuổi ta đi nữa!

Lăng Tiếu đáp.

- Vậy cũng tốt, một lần này ngươi chuẩn bị ở đây bao lâu?

Lôi Nhã mừng rỡ mà nói.

- Lần này ta trở về trừ muốn gặp ngươi ra, chính là muốn ngươi có thể lần nữa vì ta cầu việc luyện chế Chí tôn thần đan, nếu như thuận tiện mà nói thì mang theo ta đi gặp Dược Thần đại nhân kia, ta cũng không tin không đả động được hắn!

Lăng Tiếu nói.

- Vì ngươi cầu luyện Chí tôn thần đan thì có thể, nhưng là... Nhưng là ta không thể mang ngươi đi theo gặp Dược Thần đại nhân kia, đây là quy củ trong tộc, ta cũng không dám làm hỏng, thật xin lỗi a!

Lôi Nhã nhẹ nhàng mà xin lỗi nói.

- Như vậy a, ngươi lại giúp ta hỏi xem một chút đi, thật sự không được thì coi như quên đi!

Lăng Tiếu lộ ra vài phần thất vọng nói.

- Ừ, một lần này ta nhất định sẽ thay ngươi lấy tới Chí tôn thần đan song thuộc tính, bất quá những tài liệu kia ngươi phải chuẩn bị tốt!

Lôi Nhã nắm tay lại nói.

- Tài liệu ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi, ta trước giao cho ngươi!

Lăng Tiếu đem một cái không gian giới lấy ra giao cho Lôi Nhã nói.

- Ngươi liền tin tưởng ta như vậy, không sợ ta lấy rồi sẽ không trả lại cho ngươi sao?

Lôi Nhã trêu ghẹo nói.

- Đây có cái gì phải sợ, cách làm người của Lôi Nhã tiểu thư ta tự nhiên là tin tưởng được, nếu như ngươi muốn tất cả trân tàng của ta, ta đều cam nguyện dâng lên!

Lăng Tiếu ra vẻ không có gì mà nói.

Lôi Nhã thật là bị những lời mật ngọt này của Lăng Tiếu rót đến cười liên tục không ngừng.

- Đúng rồi, sau này ngươi gọi nhân gia là Tiểu Nhã thì được rồi!

Lôi Nhã đỏ mặt mà nhỏ giọng nói.

Lăng Tiếu thành công đem Lôi Nhã mê đến thần hồn điên đảo, mỹ nam kế của hắn đã là thành công một nửa rồi.

Lôi Nhã lại một lần nữa đến Thiên Lôi sơn thay hắn cầu Chí tôn thần đan, mà lão ẩu gọi là Lôi Tiếu Phượng kia thì là chủ động xuất hiện, muốn cùng nàng đi tới.

Lôi Nhã lúc mới đầu không giải thích được nhưng mà Lôi Tiếu Phượng lại nói tên Khôi Lỗi sư bên trong Thiên Lôi sơn kia là đại ca của nàng, cũng là tổ gia gia của Lôi Nhã, Lôi Nhã mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lôi Nhã cùng Lôi Tiếu Phượng và vị Khôi lỗi sư kia cũng đã không biết cách bao nhiêu đời rồi, không rõ ràng lắm quan hệ trong đó cũng là trong tình lý.

- Đúng rồi, ngươi không phải là muốn thay Phong Tiêu cầu lấy Chí tôn thần đan sao? Dứt khoát ngay cả hắn đều gọi đi luôn đi!

Lôi Tiếu Phượng nói.

- Đây... Đây có thể sao? Nơi đó là trọng địa trong tộc!

Lôi Nhã có chú khó có thể tin nói.

- Có cái gì mà không thể, Phong Tiêu chỉ là một người, chẳng lẽ hắn còn lật lên được cái sóng gió gì hay sao? Lại nói ta cũng là vì ngươi mà suy nghĩ, sớm ngày đem Chí tôn thần đan kia luyện thành, hắn có thể rời đi, tránh cho nhiễu đến tâm cảnh của nha đầu ngươi!

Lôi Tiếu Phượng nói.

- Nga!

Sau khi Lôi Nhã nghe xong lời này có chút không vui vẻ rồi, bất quá có thể đem Lăng Tiếu cùng dẫn đi, nàng coi như là đạt thành yêu cầu của Lăng Tiếu.

Cho nên Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu cùng Lôi Tiếu Phượng đi đến Thiên Lôi sơn.

Thiên Lôi sơn thỉnh thoảng có thiên thôi đánh xuống, khiến cho ngọn núi kia có lôi điện lực oánh nhiễu không ngừng, lực lượng lôi thuộc tính cực kỳ nồng đậm.

Ở trong Thiên Lôi sơn như trước của mấy tên Bán Thủy Thần canh gác, không cho phép bất kỳ hậu bối đệ tử nào tiến vào trong cấm địa.

Khi ba người Lăng Tiếu hạ xuống trước động phủ, bọn họ cung kính mà đối với Lôi Tiếu Phượng cùng Lôi Nhã hành lễ hỏi.

Lôi Nhã lại một lần nữa lấy ra lệnh bài nói:

- Ta muốn vào!

- Lôi Nhã tiểu thư mời vào!

Một gã Bán Thủy Thần trong đó đáp.

Lời này của hắn không nghi ngờ là nói Lôi Nhã có thể tiến vào, hai người khác không cho phép đi vào.

Lôi Tiếu Phượng bất mãn mà quát lên:

- Làm sao chúng ta lại không được vào?

- Ách... Ngài có thể vào, nhưng mà vị này chỉ sợ là không được!

Tên Bán Thủy Thần kia biết quan hệ của Lôi Tiếu Phượng với thái sư phụ của hắn, do dự một chút mới đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2689 - Vào Trong Thiên Lôi Sơn.

- Hắn là ân nhân cứu mạng của Tiểu Nhã, là quý khách của Lôi tộc chúng ta, có cái gì mà không thể vào bên trong!

Lôi Tiếu Phượng không vui mà nói.

- Trưởng lão ngươi đừng để chúng ta khó xử, đây... Đây là quy củ của thái sư phụ, cũng là quy củ bên trong tộc a!

Ten Bán Thủy Thần kia đặc biệt khó xử nói.

- Tốt lắm, ta cũng không làm khó ngươi, để chúng ta trước đi vào, ta sẽ giải thích với đại ca của ta.

Lôi Tiếu Phượng nói.

Mấy tên Bán Thủy Thần kia cực kỳ khó xử.

Lôi Nhã từ bên cạnh nói:

- Tổ nãi nãi, không bằng trước vào nói một tiếng với Tổ gia gia, sau đó lại để cho Phong Tiêu đi vào!

Lôi tộc quy củ sâm nghiêm, nếu như bị người có tâm nói ra, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ bị trừng phạt.

- Nếu không ta ở bên ngoài chờ một chút cũng được!

Lăng Tiếu nói.

- Được rồi, ngươi ở chỗ này chờ, ta đi vào nói với đại ca nhất định phải để ngươi vào đấy!

Lão ẩu nói một tiếng, liền mang theo Lôi Nhã hướng vào trong động phủ đi vào.

Lăng Tiếu thì là ở bên ngoài chờ đợi, trong lòng hắn ít nhiều có chút khẩn trương.

Một khi chuyện của hắn bị bại lộ, muốn chạy ra khỏi Lôi Điện không gian liền khó rồi, mà còn muốn cứu Đại điện chủ liền càng không có khả năng.

Cho nên thành bại liền ở một lần hành động này rồi!

Đương nhiên hắn phải biết được rõ ràng tình huống của Đại điện chủ, bằng không mạo muội cứu lão rời khỏi chỉ sợ sẽ hại lão bị phiền toái rồi.

Sau khi qua một lát, Lôi Nhã lại một lần nữa vui vẻ mà lướt ra nói:

- Phong Tiêu ngươi tiến vào đi, tổ gia gia cho phép ngươi tiến vào rồi!

Lăng Tiếu lướt qua vẻ cười mỉm lập tức lướt vào trong.

Mà Bán Thủy Thần canh giữ trước cửa không dám lại ngăn cản nữa.

Sau khi Lăng Tiếu vừa vào động phủ lập tức cảm nhận được lôi điện lực đáng sợ ở chỗ này oánh nhiễu, để hắn cảm thấy có chút không thích ứng được.

- Ngươi chú ý một chút, lôi điện lực chỗ này nhưng là rất nồng đậm, người

không có Lôi thể nhưng không có mấy người chịu được, ngươi chung quy là mặc vào phòng ngự thần giáp đi!

Lôi Nhã nói.

Lăng Tiếu nhẹ gật gật đầu, trên người lập tức nhiều hơn một bộ phòng ngự thần giáp.

Hắn làm như vậy cũng chỉ là làm cho ra vẻ mà thôi. lấy thân thể cường hãn của hắn muốn ngăn chặn những lôi điện lực này còn là thong thả có thừa.

Sau khi Lăng Tiếu thuận theo Lôi Nhã tiến vào, nghe được từng đạo lôi điện lực giao nhau chói tai, mà những lôi điện lực kia xác thật cũng đủ đáng sợ, dưới Chí tôn Thủy Thần đi vào chỗ này chỉ sợ cũng là một cái tử lộ.

Không bao lâu sau Lăng Tiếu phát hiện ở chỗ sâu động phủ có tử điện cường đại lấp lóe không ngừng, mà lôi điện lực oánh nhiễu ở bên cạnh hắn cũng càng ngày càng khủng bố rồi.

Cùng lcus đó hắn còn cảm ứng được lực lượng lôi hỏa nóng bỏng, để thiên hỏa châu ở trong thức hải của hắn đều có chút kích động hẳn lên, mà tiên thiên âm phong châu thì tựa hồ không thích hoàn cảnh ở chỗ này, phát ra hồi ứng không thích.

Lăng Tiếu bảo trì trấn định tiếp tục đi theo Lôi Nhã.

Lôi Nhã nhắc nhở:

- Ngươi chỉ có thể ở trong này nửa cái thời thần, nếu như lão ngoan cố kia còn không muốn thay ngươi luyện chế, ngươi liền đi ra ngoài trước, ta sẽ có biện pháp để lão nghe lời!

- Ừ, ta biết phân tấc rồi!

Lăng Tiếu nhẹ đáp.

Lại đi một hồi rốt cuộc là đến trong lòng núi.

Lăng Tiếu bị tràng cảnh chỗ này khiến cho chấn kinh.

Chỗ này giống như một phiến Lôi Điện không gian, từng đạo thiểm điện lóe lên không ngừng, nhưng mà lại không có đối với vách núi bốn phía tạo thành bất kỳ lực phá hoại nào, đồng thời lại có lôi hỏa ở bên trong một phương lôi trì di động không ngừng, nhiệt độ nóng bỏng để cho Lôi Nhã đều cảm thấy chịu không được.

Ở trong Lôi trì này đang có mấy trung lão niên nhân ở trên đó, phù động ở trong đó, song chưởng càng không ngừng kết ân, ngưng kết lấy các loại tài liệu, cấu thành từng tôn khôi lỗi.

Bọn họ giống như ở trong luyện ngục, lại không bị những lôi hỏa này ảnh hưởng.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được thân thể của bọn họ đã có thể so được với trung cấp Cổ thần khí rồi, thậm chí có một gã đạt tới trình độ cao cấp giống như hắn.

Đây chính là một phương Lôi hỏa luyện ngục, không phải là võ giả Lôi thuộc tính mà vào bên trong, cho dù không chết cũng phải lột một lớp da.

Ở trên chỗ trống của một góc, Lôi Tiếu Phượng cùng với một gã lão giả đang ở nơi đó giao đàm cái gì.

Tên lão giả này hết sức khôi ngô cao lớn, hai mắt hết sức bức nhân, hắn xích

lõa phía trên, lộ ra da thịt tử đồng sắc, từng cái gân xanh giống như là lôi điện đang di động, uẩn hàm lấy uy năng đáng sợ vô cùng.

Lăng Tiếu lập tức có thể cảm ứng được khí tức đáng sợ của lão giả này, cư nhiên không ở dưới Lôi tộc lão tộc trưởng kia.

Đây rõ ràng là một tồn tại cường đại có thể so với người liệt hàng đầu Chí tôn bảng.

Tên lão giả này chính là đại ca Lôi Tiếu Cương của Lôi Tiếu Phượng, tồn tại cấp bộ Lôi tộc lão tổ.

Cũng là có sự hiện hữu của lão, luyện chế ra nhiều Chí tôn Lôi Điện khôi lỗi như vậy mới để cho thực lực của Lôi tộc bọn họ đại tăng, địa vị của lão ở trong tộc chỉ thấp hơn lão tộc trưởng mà thôi.

Ánh mắt của lão nhìn về phía Lăng Tiếu giống như có hai đạo lôi điện phách trảm về phía hắn mà đến, để Lăng Tiếu cảm thấy hết sức không thoải mái.

Nhưng mà Lăng Tiếu vẫn có thể trụ được, điểm uy áp này còn không đến nỗi để cho hắn khiếp sợ.

- Phong Tiêu ngươi lại đây, vị này là tổ gia gia của ta!

Lôi Nhã mang theo Lăng Tiếu đi đến trước Lôi Tiếu Cương giới thiệu nói.

Lăng Tiếu khom người xuống một chút nói:

- Phong Tiêu ra mắt tiền bối!

Lôi Tiếu Cương trên dưới xem xét Lăng Tiếu một cái trực tiếp hỏi:

- Ngươi là Kim Phong song thuộc tính?

- Vâng!

Lăng Tiếu đáp.

- Phóng thích ra xem một chút!

Lôi Tiếu Cương nói.

Lăng Tiếu phục tùng mà đem Kim Phong hai loại thuộc tính thi triển ra, để Lôi Tiếu Cương thấy đến rõ ràng.

Lôi Tiếu Cương mất đi nghi hoặc nói:

- Đã có tiểu muội cùng tiểu Nhã thay ngươi nói chuyện, mà ngươi lại cứu tiểu Nhã một mạng, ta cho ngươi một lần cơ hội tiến vào chỗ này, ngươi chỉ có một cái thời thần, bất luận sau một nửa thời thần có cái kết quả gì, ngươi đều phải rời khỏi chỗ này!

Tiếp theo lão đối với Lôi Nhã nói:

- Tiểu Nhã ngươi mang hắn đi qua đi!

Lăng Tiếu đáp:

- Đa tạ tiền bối!

Ngay lập tức Lôi Nhã liền mang theo Lăng Tiếu đi đến trong một cái cửa động khác.

Sau khi Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã đi vào cái cửa động này, bên trong có một thạch môn kiên hậu phong tỏa.

Sau khi Lôi Nhã khởi động khai quan, bên tỏng có một cỗ khí tức thô bạo trong nháy mắt truyền đi, đồng thời lại có trận trận liệt hỏa tràn ngập.

- Phong Tiêu, chúng ta đừng đi tới quá gần, lão ngoan cố kia thực lực cường đại, đi tới quá gần chúng ta sẽ rất nguy hiểm đấy!

Lôi Nhã nói.

- Tốt, chúng ta đứng ở chỗ này cùng hắn trao đổi là tốt rồi!

Lăng Tiếu thong dong mà đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2690 - Đại Điện Chủ Sư Thương Dương. (1)

Thật ra bây giờ hắn rất khẩn trương, đây nhưng là lần đầu tiên hắn thấy Đại điện chủ, có thể thành công đem lão cứu ra hay không liền nhìn một lần này rồi.

Lục Nhãn Đồng của Lăng Tiếu ở chỗ này lóe ra, trực tiếp thấy rõ tràng cảnh ở trước mắt.

Chỉ thấy ở bốn phía này có từng sợi thần liên Lôi thuộc tính đang giao nhau tung hoành, những thần liên này rõ ràng chính là trói lại một đạo nhân ảnh ở trong tràng.

Đạo nhân ảnh này quần áo rách nát không chịu nổi, đầu tóc lộn xộn tả tơi, lưng lão đối diện với Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã, thấy không rõ bộ dạng của lão là gì.

- Sư dược thần, ta lại đến hỏi ngươi một lần, ngươi có chịu thay ta luyện chế một khỏa Chí tôn thần đan Kim Phong thuộc tính hay không?

Lôi Nhã khách khí mà hỏi.

Người nọ tựa hồ giống như không nghe thấy, chỉ là ngồi ở chỗ đó không hề nhúc nhích.

- Chỉ cần ngươi chịu thay ta luyện chế Chí tôn thần đan này, ta đáp ứng ngươi nhất định sẽ nói với tổ gia gia để hắn không dẫn thiên lôi đến hành hạ ngươi!

Lôi Nhã lại nói.

Người nọ như cũ không có đáp lời, Lôi Nhã liền không nhịn được mà quát lên:

- Ngươi lại giả chết nữa, ta liền dẫn động thiên lôi, để ngươi hảo hảo hưởng thụ một phen!

- Ha ha...

Bỗng dưng người nọ cuồng tiếu lên, tiếng cười kia chấn đến trong động phủ này đều trở nên lắc lư.

Lôi Nhã chỉ cảm thấy lỗ tai cực kỳ khó chịu, thiếu chút nữa bị chấn đến ngất rồi.

Mà Lăng Tiếu cũng cảm thấy lỗ tai có chút trướng đau, để hắn có thể cảm ứng đến đây tuyệt đối là âm ba công kích Sư Tử Hống.

Chỉ tiếc lực lượng của Sư Thương Dương bị áp chế, không cách nào phát huy ra uy lực chân chính của lão, bằng không Lôi Nhã đều phải bị chấn chết rồi.

- Cút cho ta, có bản lĩnh liền giết ta, đừng mong ta thay các ngươi luyện chế đan dược!

Sư Thương Dương giận dữ hét lên.

- Ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nhìn ta dẫn tới thiên lôi để ngươi hưởng thụ một phen!

Lôi Nhã hét lên một tiếng, lôi lực hội tụ, muốn dẫn tới thiên lôi.

Lăng Tiếu vội vàng nói:

- Tiểu Nhã đừng gấp, đợi ta cùng với vị tiền bối này hàn huyên vài câu.

- Ừ, ngươi nói đi, nếu như lão không nghe, ta sẽ để cho lão đẹp mặt!

Lôi Nhã nhẹ đáp.

Lúc này Lăng Tiếu đối với Sư Thương Dương nói:

- Tiền bối, tại hạ Phong Tiêu khẩn cấp cần một khỏa Chí tôn thần đan Kim Phong song thuộc tính, không biết ngươi có thể thay tại hạ luyện chế hay không?

Lúc Lăng Tiếu vừa nói lời này, đồng thời thần hồn phân thân đã hướng về phía Sư Thương Dương lướt qua.

Lúc này hắn mới nhìn rõ thảm trạng của Sư Thương Dương.

Từng đạo Lôi thần liên kia khoát nhập vào trong xương cốt của lão, để lão khó có thể vùng vẫy được, mà hai cái trong đó lại càng trực tiếp nhập vào trong đầu của lão, nhìn lại hết sức hung ác ghê tởm.

Loại xích lôi điện này khóa vào trong người quả thực là muốn mạng người, một khi giãy dụa thì thân thể nổ nát.

Nếu chỉ là khóa thân thể, vậy cho dù không muốn thân thể này cũng có thể bỏ trốn, nhưng mà thần hồn cũng bị khóa lại thì không thoát được rồi.

Cần biết thần hồn là căn bản con người, một khi bị phá huỷ hẳn phải chết.

Người Lôi tộc đang đề phòng Sư Thương Dương trốn đi, cũng là phòng hắn

tự sát ah!

Khó trách khí thế của hắn vẫn còn nhưng không có biện pháp tự cứu, mà một khi thiên lôi đánh xuống sẽ đánh vào dây xích này, không chỉ có tra tấn thân thể, cũng tra tấn thần hồn của hắn.

Đây là tra tấn cực hạn con người.

Trong lòng Lăng Tiếu có lửa giận vô danh.

Giết người cùng lắm là chém đầu, nhưng mà làm cho người ta sống không bằng chết đúng là tàn ác!

Nhưng mà Lăng Tiếu không có xúc động, hắn dùng chân thân nói chuyện với Sư Thương Dương, thần hồn của hắn lặng lẽ tới bên người Sư Thương Dương.

- Ta không chẳng cần biết ngươi là ai, cút đi xa cho ta!

Sư Thương Dương hét lớn.

- Đại điện chủ, ta tới cứu ngươi, ngươi trước không nên lộ ra, hãy nghe ta nói!

Lăng Tiếu thần hồn ở bên cạnh truyền âm cho Sư Thương Dương.

Đinh đương đinh đương!

Sư Thương Dương vẻn vẹn đứng lên, rất nhiều dây xích va vào nhau nghe leng keng, hai mắt bắn ra thần quang bốn phía, khí thế khiếp người.

Chân thân Lăng Tiếu lại mở miệng nói:

- Ta nghe nói ngươi là dược thần xuất sắc nhất của lôi điện Thiên Vực, nhưng mà ta không tin, nếu như ngươi có thể luyện thành song thuộc tính Chí Tôn Thần Đan, ta sẽ thừa nhận.

Lăng Tiếu cố ý mang không gian lôi điện nói là lôi điện Thiên Vực, hiển nhiên chính là cho Sư Thương Dương lĩnh ngộ lời của hắn.

Đồng thời phân thân của hắn cũng nói:

- Liên điện chủ cùng Trác điện chủ đang muốn tới cứu ngươi, thế nhưng mà bọn họ tự biết thực lực kém xa Lôi tộc, cho nên vẫn không dám vọng động.

- Không có!

Sư Thương Dương nghẹn ngào quát.

- Phong Tiêu bỏ đi, hắn sẽ không nghe ngươi nói, ta dẫn động thiên lôi tra tấn hắn một chút, có lẽ hắn sẽ nghe lời đấy.

Lôi Nhã khuyên.

- Đại điện chủ, là phân thân của ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi đừng kích động! Ngươi đáp ứng ta trước, ta sẽ ổn định nàng!

Thần hồn của Lăng Tiếu còn nói thêm.

Ánh mắt Sư Thương Dương bắn ra bốn phía, cũng không phát hiện thần hồn của Lăng Tiếu ở đâu, nhưng mà bất kể như thế nào, hắn lựa chọn tin tưởng Lăng Tiếu nói.

- Ai nói ta không phải dược thần mạnh nhất, song thuộc tính Chí Tôn Thần Đan với ta mà nói quá dễ dàng, chẳng qua nếu như ngươi là người Lôi tộc thì

đừng uổng phí tâm cơ.

Sư Thương Dương đáp.

Lăng Tiếu đáp:

- Ta thật không phải người Lôi tộc, ta chỉ đi ngang qua Lôi tộc mà thôi!

- Tốt, ta có thể luyện chế cho ngươi, nhưng mà tiểu nha đầu kia phải đi ra ngoài cửa chờ, bằng không ta sẽ không ra tay!

Sư Thương Dương đáp.

- Đa tạ tiền bối!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, sau đó nhìn Lôi Nhã nói:

- Tiểu Nhã ngươi ra ngoài cửa trước đi, ta giao tài liệu cho tiền bối rồi đi ra ngoài.

Lôi Nhã tin tưởng Lăng Tiếu không nghi ngờ, nhưng mà nàng rất lo lắng Lăng Tiếu.

- Phong Tiêu ngươi nên chú ý, kẻ này nói không chừng đang lừa ngươi, ngươi chớ tới gần hắn, bằng không hắn sẽ bất lợi với ngươi.

- Ha ha, điểm ấy ngươi có thể yên tâm, hắn bị khóa rồi, sao có thể tổn thương ta được, hơn nữa ta cũng không phải dễ đối phó như vậy, bằng không Lôi Giao Long làm sao thần phục ta cơ chứ, ngươi nên ra ngoài cửa chờ đi.

Lăng Tiếu nói.

Lôi Nhã nghĩ lại cũng hiểu Lăng Tiếu nói rất có lý, lúc này nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ ở cửa ra vào trông coi, nếu như hắn dám lừa bịp cái gì, nhớ rõ gọi ta, ta nhất định sẽ cho hắn sống không bằng chết!

Dứt lời nàng đi ra ngoài cửa.

- Đại điện chủ, ta nói ngắn gọn, ta là Lăng Tiếu, đến từ Thiên Vực, ta cũng là một gã Luyện Dược Sư, may mắn được Điệp Kiều vừa ý, ta và nàng kết hôn được sự chứng kiến của tam điện chủ, hôm nay tại ta là phó điện chủ vinh dự của bổn điện, mà lần này tới Lôi tộc là có ý cứu ngươi ra ngoài!

Thần hồn của Lăng Tiếu nhanh chóng nói rõ

Sư Thương Dương truyền âm cho Lăng Tiếu.

- Ngươi nói những lời này không đủ tin, những năm gần đây Lôi tộc dùng quá nhiều thủ đoạn lừa gạt ta luyện đan, trừ phi ngươi có thể xuất tín vật ra.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2691 - Đại Điện Chủ Sư Thương Dương. (2)

- Đại điện chủ ngươi yên tâm, chân thân của ta đang cầm tín vật của nhị điện chủ, ngươi trước không cần khẩn trương!

Thần hồn Lăng Tiếu nói một tiếng, chân thân đi tới phía hắn.

- Ta sẽ cho ngươi tài liệu luyện đan, ngươi đừng có đùa nghịch bịp bợm gì a!

Chân thân của Lăng Tiếu cố ý lớn tiếng nói ra, mục đích cũng là cho Lôi Nhã nghe được mà thôi.

Quả nhiên Lôi Nhã truyền âm:

- Phong Tiêu ngươi không nên tới gần hắn, hắn rất cường đại!

- Tiểu Nhã ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy mạng nhỏ của mình ra đùa đâu.

Lăng Tiếu đáp.

Lúc này chân thân của Lăng Tiếu đã tới gần Sư Thương Dương, đưa huy chương và lệnh bài cho Sư Thương Dương xem.

Sư Thương Dương mới ngẩng đầu lên, nhìn qua tín vật của Lăng Tiếu, ánh mắt chớp động lên vài phần kích động.

Lăng Tiếu mới nhìn kỹ bộ dáng của Sư Thương Dương, ngũ quang của hắn rất đoan chính, nhìn kỹ có vài phần già nua chán chường, nhưng mà có thể biết rõ khi còn trẻ hắn tuyệt đối là nam nhân tuấn lãng.

- Tốt, tài liệu cho ngươi, nhớ rõ nên luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho ta a!

Chân thâ Lăng Tiếu nói một tiếng, liền nháy mắt với Sư Thương Dương sau đó đi ra ngoài.

Thần hồn mở miệng:

- Đại điện chủ ngươi đừng vội, thần hồn của ta sẽ giúp ngươi thoát khốn.

- Không được, như vậy quá nguy hiểm, ngươi bị chúng phát hiện thì chắc chắn phải chết, hơn nữa nơi này thường xuyên có thiên lôi giáng xuống, thần hồn của ngươi sẽ tan biến thành mây khói.

Sư Thương Dương đã khẳng định thân phận của Lăng Tiếu, thế nhưng mà hắn lại cự tuyệt Lăng Tiếu nói ra.

- Đại điện chủ ngươi yên tâm, thần hồn của ta khác xa thường nhân, bằng không cũng không thể tàng hình ở chỗ này không bị phát hiện, chân thân của ta hiện tại rời khỏi đây trước, ta nhất địnhnghĩ biện pháp giúp ngươi thoát khốn.

Lăng Tiếu nói ra.

Lúc này chân thân của Lăng Tiếu giao một không gian giới vào trong tay Sư Thương Dương, bên trong có một ít thần tài, càng có thần đan khôi phục và trang bị, đây là dùng cho thời điểm thoát khốn.

Lăng Tiếu đang làm ra sách lược vẹn toàn, tuyệt đối muốn một lần hành động thành công, không thể thất bại!

- Đúng rồi, ngươi bây giờ lập tức lên tiếng cự tuyệt ta!

Thần hồn của Lăng Tiếu lại truyền âm cho Sư Thương Dương.

- Ha ha, ngươi cho rằng lão tử sẽ luyện đan cho ngươi sao, ta chỉ chơi đùa ngươi mà thôi, ha ha ha...

Sư Thương Dương lập tức mở miệng nói.

- Thật sự là xui, tính tính toán toán, ta không cần ngươi luyện, cũng không biết ngươi có phải đồ giả mạo hay không!

Lăng Tiếu nói một tiếng sau đó đi ra ngoài.

Lúc này Lôi Nhã đi tới nói:

- Để cho ta dẫn động thiên lôi, cho hắn hưởng thụ tư vị bị sét đánh.

- Tính tính toán toán, hắn có khả năng bị tra tấn điên rồi, nếu hắn luyện đan thay cho ta, ta thật sự sợ hắn thủy thần tài của ta đấy, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiếu khoát tay nói ra.

Lôi Nhã cảm thấy Lăng Tiếu nói rất có lý, lúc này xấu hổ nói:

- Thực xin lỗi Phong Tiêu, ta không nghĩ tới sẽ như vậy.

- Không có gì, ngươi mạo hiểm lớn như vậy dẫn ta tới đây, ta rất cảm động, đi thôi, chúng ta mau đi ra, miễn cho ngươi mặt khác thấy ngươi mang ta tới đây, cho ngươi thêm phiền toái thì không tốt!

Lăng Tiếu đáp.

- Phong Tiêu ngươi thật sự biết săn sóc người!

Lôi Nhã cảm động đáp.

Ngay sau đó nàng mang theo Lăng Tiếu quay về gặp Lôi Tiếu Cương và Lôi Tiếu Phượng.

- Như thế nào đây?

Lôi Tiếu Cương hỏi.

- Tên kia không chịu, thật sự là giận điên người!

Lôi Nhã tức giận nói ra.

Lăng Tiếu nói:

- Tính toán, dù sao ta cũng không có ôm bao nhiêu hy vọng, ta không quấy rầy tiền bối, ta đi trước.

- Ân, đi thôi, về sau đừng đến!

Lôi Tiếu Cương rất không khách khí nói ra.

Lúc này Lôi Tiếu Phượng nói:

- Ta cũng xem phân thượng hắn cứu mạng Tiểu Nh, ta mới bảo đại ca ngươi phá lệ một lần, lần sau ta sẽ không cho hắn tới đây nữa, ta và Tiểu Nhã đi ra ngoài, sau này có rảnh sẽ tới thăm ngươi.

- Đi thôi! Vừa rồi cho ngươi khôi lỗi dùng rất tốt đấy.

Lôi Tiếu Cương nói

Sau đó Lăng Tiếu lại cùng Lôi Tiếu Phượng và Lôi Nhã rời đi.

Ai biết Lôi Tiếu Cương quát lên:

- Chậm đã!"

Lăng Tiếu tim đặt lên cuống họng, cho rằng bị đối phương phát hiện cái gì.

- Người tuổi trẻ, Tiểu Nhã là người Lôi tộc của ta, không đồng ý thông hôn với người khác tộc, ngươi không được đánh chủ ý lên nàng, bằng không ta nhất định không tha cho ngươi!

Lôi Tiếu Cương quát Lăng Tiếu.

- Tiền bối yên tâm, ta và Lôi Nhã chỉ là bạn tốt, huống chi lão tiền bối này đã sớm khuyên ta rồi, ta biết rõ nên làm như thế nào!

Lăng Tiếu đáp.

- Nếu ngươi biết thì tốt, đi ra ngoài đi!

Lôi Tiếu Cương phất tay nói ra.

Lăng Tiếu, Lôi Tiếu Phượng cùng với Lôi Nhã cũng đi tới Thiên Lôi Sơn.

Lăng Tiếu buông lỏng một hơi.

- Lão gia hỏa kia rất cường đại ah, nếu như bị phát hiện ở bên trong, đích thị là không dễ dàng thoát thân!

Ba người lập tức quay về biệt viện, mà Lôi Nhã nói nói xin lỗi Lăng Tiếu.

- Thực xin lỗi ah, không thể giúp ngươi rồi.

- Không có gì, ngươi đã hết sức, là hắn không chịu luyện đan cho ta thôi.

Lăng Tiếu khoát tay nói, dừng một chút và nói thêm:

- Nhưng mà người nọ là ai? Tại sao bị nhốt chỗ các ngươi? Ta biết rõ mỗi dược thần là người kiêu ngạo và đầy là khách quý ở các thế lực, các ngươi làm như vậy không sợ đắc tội thế lực của hắn sao?

- Việc này ngươi nói với ta thôi, cũng không thể cho cho tổ nãi nãi nghe thấy, đây là bí sự trong tộc, ta cũng không phải rất rõ ràng, ngươi đừng hỏi được không!

Lôi Nhã mang theo vài phần khẩn cầu nói a.

- Được rồi, ta chỉ hiếu kỳ mà thôi!

Lăng Tiếu đáp, hắn nói thêm:

- Nếu hắn không chịu luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho, ta phải rời khỏi, dù sao ở tại chỗ này,tộc nhân của ngươi đề phòng ta như kẻ cướp, sợ ta dụ dỗ ngươi, thật có lỗi ah!

- Chúng ta chỉ là bằng hữu, bọn họ nghĩ gì thì kệ đi!

Lôi Nhã khó chịu nói ra, nàng nhìn Lăng Tiếu nói thêm:

- Sao ngươi không ở lại mấy ngày? Ta nghe nói Lạc Quân thúc có lẽ sắp quay trở về, nói không chừng các ngươi có thể gặp mặt nhau đấy.

- Không, dù sao ta cũng thắng hắn mà!

Lăng Tiếu cự tuyệt, dừng một chút nói thêm:

- Nhưng mà ta tạm thời không có ý định rời khỏi không gian lôi điện, muốn ở đây một thời gian ngắm phong quang của các ngươi.

- Thực sao? Nếu không ta bồi ngươi nhé? Dù sao ta tạm thời không có chuyện gì làm.

Lôi Nhã vui vẻ nói.

- Nếu như ngươi có ý đó thì ta rất vui vẻ!

Lăng Tiếu cười nói.

Lăng Tiếu chỉ có thời gian một tháng, trước đây hắn đã dùng đi mười ngày, cũng nói là chân thân của hắn và Lôi Nhã sông chung với nhau chỉ được hai mươi ngày, đến lúc đó hắn sẽ biến thành nguyên hình, sẽ lòi đuôi ra.

Nhưng mà hắn cũng không có lo lắng cái gì, chân thân cùng Lôi Nhã ở cùng nhau sẽ không có nguy hiểm gì cả.

Đó là do thực lực Lôi Nhã có hạn, hắn cũng có thể tùy thời chế trụ nàng.

Nhưng mà không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn không muốn làm gì thiếu nữ xinh đẹp lại ưa thích mình!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2692 - Xem Ra Mị Lực Của Bản Cung Không Giảm.

- Đợi sau khi ta đi, lưu cho nàng một đoạn ký ức vui vẻ mới được!

Lăng Tiếu thở dài.

Tại Thiên Lôi Sơn, trong động phủ u ám không ánh sáng của Sư Thương Dương.

Đưa mắt nhìn thì chỉ có Sư Thương Dương một người bị khóa ở chỗ này.

Ai có thể biết rõ ở đây có một người nhìn không thấy, sờ không được chứ.

- Đại điện chủ, ta làm thế nào mới cứu ngươi ra được!

Thần hồn Lăng Tiếu vẫn ở chỗ này, phát hiện bên ngoài không có người tới gần thì truyền âm cho Sư Thương Dương hỏi.

- Khó ah!

Sư Thương Dương than nhẹ một tiếng, mới nói tiếp:

- Quanh xương sườn của ta bị lôi thần liệm khóa lại, căn bản không có khả năng giãy giụa ra được, điểm chết người nhất là thần hồn cũng bị khóa, một khi có bất kỳ dị động thì thần hồn sẽ hồn phi phách tán, đây cũng là vì sao bọn chúng có thể yên tâm khóa ta ở chỗ này, hơn nữa bốn phía đều có trận pháp, mỗi lần có thiên lôi giáng xuống, những lôi thần liệm này dẫn sét rất tốt, mỗi một lần đều giày vò ta chết đi sống lại! Nếu như có thể thì ta dứt khoát chết đi cho nhanh.

- Đại điện chủ mọi chuyện không có tuyệt đối, ta đã trà trộn vào đây được, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi ra ngoài.

Lăng Tiếu an ủi nói ra.

Kỳ thật một khi hắn chặt đứt lôi thần liệm thì sẽ kinh động Lôi Tiếu Cương.

Hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp song toàn, giúp cho Sư Thương Dương chậm rãi thoát khốn, sau đó khôi phục vài phần, lại kinh động bọn họ.

- Ngươi có phần tâm này là rất tốt, ngươi trước tiên nói chuyện công hội cho ta nghe, hơn một trăm năm không có trở về, cũng không biết bọn họ rốt cuộc như thế nào!

Sư Thương Dương khẽ thở dài.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Sư Thương Dương bị nhốt lâu như vậy, khó trách hắn rất ít khi nghe Yên Điệp Kiều nói về đại điện chủ.

Lăng Tiếu liền tùy ý nói ra vài chuyện ở dược minh công hội.

Sư Thương Dương mắt già bất định, cũng không biết đang suy tư cái gì.

- Đại khái chính là như vậy, tâm tư của đám Lôi tộc bị nhìn thấu, mà bọn chúng trong thời gian ngắn không thể phân tâm đối phó dược minh đâu, Đại điện chủ đại khái có thể yên tâm, huống hồ bọn chúng hiện tại đang khai chiến với Ma Hổ tộc, càng không nhàn hạ thoải mái đâu

Lăng Tiếu nói ra.

- Hừ, lúc trước bọn chúng nhìn chằm chằm vào dược minh công hội, muốn mời đại bộ phận phần Luyện Dược Sư tới không gian lôi điện của bọn họ ở,

phục vụ bọn họ, lúc ấy ta hiểu người Lôi tộc đánh chủ ý lên Luyện Dược Sư chúng ta, đáng tiếc lúc ta rời đi thì bị bọn chúng bắt giữ lại!

Sư Thương Dương hừ lạnh nói ra, hắn cười nói:

- Mỗi khi ngày mưa dông, thiên lôi sẽ giáng xuống hành hạ ta, nhưng mà không biết nơi này có trận pháp ảnh hưởng hay không, những lôi điện này giày vò ta rất lợi hại, hết lần này tới lần khác không cho ta chết đi, ta hận...

Lăng Tiếu có thể tưởng tượng Sư Thương Dương bị tra tấn, đây là thống khổ cỡ nào.

- Cho nên ngươi lưu lại lại không thông suốt, dùng không bao lâu thì thiên lôi giáng xuống, thần hồn không chịu nổi, trừ phi ngươi và ta đạt tới đỉnh phong, hoặc là còn có thể đối phó được!

Sư Thương Dương lại nói.

Lăng Tiếu đáp:

- Đại điện chủ ngươi có thể yên tâm, ta đã dám vào đây, liền có ý định tốt cả rồi, thiên lôi nhiều nhất chỉ tẩy luyện thân thể của ta mà thôi, thì không cách nào làm ta bị thương đâu.

Lăng Tiếu là huyết nhục thần hồn, lực lượng đã đạt tới đỉnh phong, phối hợp Cổ Hoàng Thần Công thì hắn đã có thể so sánh với Cổ Thần khí đỉnh phong, cho dù là thiên lôi cũng không đáng sợ.

- Tốt, nếu là như thế, thời điểm thiên lôi giáng xuống, ngươi liền trợ lão phu thoát khốn!

Ánh mắt Sư Thương Dương biến đổi, tản mát hào quang sáng ngời.

Lăng Tiếu nghênh tiếp ánh mắt của hắn, hắn thầm nghĩ:

- Hẳn là đại điện chủ đã có kế thoát thân, vừa rồi chỉ thăm dò ta mà thôi.

Lăng Tiếu tâm tư cẩn thận, nhưng mà so với lão nhân trước mặt vẫn mặc cảm.

Hắn ngay từ đầu không có tâm tư thăm dò Sư Thương Dương, hắn cũng không làm thế với người của mình.

Nhưng mà hắn cũng hiểu vì sao Sư Thương Dương thăm dò hắn, chủ yếu là do người Lôi tộc phái quá nhiều người đi làm công tác tư tưởng cho hắn, cho nên hắn không thể không phòng bị nghiêm cẩn.

Thần hồn Lăng Tiếu và Sư Thương Dương ở trong động phủ này mười ngày.

Chân thân của hắn và Lôi Nhã đang chơi đùa ở gần hồ nước.

Chung quanh là núi vây quanh, sinh trưởng các loại kỳ hoa dị thảo, thỉnh thoảng có vài linh thú cấp thấp qua lại, ở xa xa có thác nước bạc đổ xuống, hồ nước có nhiều đóa hoa sen, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, nhìn qua giống như bức tranh sống động.

Trải qua mười ngày ngày đêm ở chung, Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã cảm tình có thể nói tiến triển cực nhanh!

Đương nhiên Lăng Tiếu cũng không thể nào động chân tình với Lôi Nhã, nhưng mà Lôi Nhã thật sự động chân tình với hắn.

Nàng ưa thích Lăng Tiếu cường đại, anh tuấn, ẩn dấu, cùng với hắn biết ăn nói, mỗi lần đều làm cho nàng mừng rỡ thẹn thùng, nội tâm của nàng thỉnh thoảng lại có cảm giác ngọt ngào.

Nàng rất muốn ở cạnh Lăng Tiếu như vậy, thẳng đến vĩnh viễn!

Có đôi khi nàng nghĩ tới tộc quy của mình, đều cảm thấy buồn bực, rất muốn dẫn Lăng Tiếu rời xa Lôi tộc, không trở về nữa.

Thế nhưng mà nơi này có thân nhân của nàng, nàng dù như thế nào cũng không bỏ được.

Trước mắt đi tới sơn cốc xinh đẹp này, Lăng Tiếu hái một đóa linh hoa, đưa tới trước mặt Lôi Nhã cười nói:

- Tiểu Nhã tặng cho ngươi, nguyện ngươi vĩnh viễn xinh đẹp như đóa hoa này.

Mặt Lôi Nhã đỏ hồng lên, muốn đi đón hoa của Lăng Tiếu, khôngnghĩ tới Lăng Tiếu còn nói:

- Không bằng ta cài lên tóc cho nàng.

Dứt lời Lăng Tiếu lại cài đóa hoa lên tóc tím của Lôi Nhã.

Lôi Nhã cảm thụ được khí tức nam nhân của Lăng Tiếu, nàng lập tức say mê trong đó.

- Tiểu Nhã ngươi thật sự là nữ nhân xinh đẹp nhất đời này!

Lăng Tiếu khen ngợi.

Lời này của hắn có chút dối trá, nhưng mà Lôi Nhã xác thực là nữ tử cực đẹp, có đôi khi cũng khiến hắn sinh ra cảm giác động tâm.

Nhưng mà hắn và nàng quả thật là vĩnh viễn không thể ở cùng nhau.

Vốn Lôi Nhã đã có tình cảm với Lăng Tiếu, hắn nói lời này không nghi ngờ khiến nàng sinh ra cảm giác lân lân muốn bay lên, làm cho trái tim của nàng hạnh phúc tràn đầy.

Giờ phút này nàng đã quét sạch phiền muộn trong lòng, thầm nghĩ quý trọng mỗi phút mỗi giây với Lăng Tiếu!

Nàng thoáng cái nhào vào trong ngực Lăng Tiếu, ôm chặc eo của Lăng Tiếu, khuôn mặt chôn sâu vào trong ngực của Lăng Tiếu và nói:

- Phong Tiêu ngươi tốt với ta như vậy sao? Ta sợ là đã yêu mến ngươi, ngươi nói ta nên làm cái gì mới tốt!

Lăng Tiếu lập tức có chút sửng sốt, hắn cảm nhận được hương thơm của Lôi Nhã, cảm nhận được tư thái lung linh của nàng, làm nội tâm của hắn ý loạn.

Hắn có một loại muốn đẩy ngã nữ nhân này, hung hăng chà đạp hắn một phen.

Nhưng mà lương tâm của nàng, hắn không thể làm như vậy ah!

Hắn đã lừa gạt cảm tình một người con gái, hắn làm sao chiếm tiện nghi của người ta chứ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2693 - Cứu Người Và Bị "cưỡng Bức". (1)

Đến lúc đó hắn lại mang danh ăn xong bỏ chạy, đây cũng không phải là phong cách làm người của Lăng Tiếu.

- Tiểu Nhã đừng như vậy, chúng ta nên làm một đôi hồng nhan tri kỷ mới tốt, ta cũng không muốn hại ngươi!

Lăng Tiếu vỗ vai Lôi Nhã nói ra.

- Ô ô... Ta không muốn làm hồng nhan tri kỷ của ngươi, ta muốn làm nữ nhân của ngươi.

Lôi Nhã khóc lên, sau đó ôm đầu Lăng Tiếu, hôn Lăng Tiếu.

Nàng hôn rất không lưu loát, nhưng mà nàng vẫn dùng sức ôm cổ Lăng Tiếu, động tác rất kích động ah!

Lăng Tiếu phát mộng, hắn vẫn thật không nghĩ tới Lôi Nhã lại như thế.

- Xem ra mị lực của bản cung không giảm a!

Lăng Tiếu trong lòng rất đắc ý đấy.

Bất kể là nam nhân hoặc nữ nhân nào đều có lòng hư vinh, hắn được một nữ nhân cực phẩm như vậy yêu say đắm, đây chính là tiền vốn khiến hắn tự ngạo khoe khoang.

Lăng Tiếu khắc chế lý trí của mình, đẩy Lôi Nhã ra, thống khổ nói:

- Ta... Ta không thể hại ngươi, ngươi đừng như vậy!

- Không, chuyện này không liên quan tới ngươi, là ta tự nguyện, mấy ngày này là thời gian vui vẻ nhất đời của ta, ta sợ ngươi rời khỏi, ta thật không biết nên làm thế nào mới tốt!

Lôi Nhã lộ ra vẻ mâu thuẫn.

Lăng Tiếu thở dài nói:

- Tiểu Nhã thực xin lỗi, ta vốn không nên trêu chọc ngươi, khiến cho ngươi thống khổ như vậy, nếu không hiện tại ta rời đi, miễn được ngày sau ngươi sẽ thống khổ, ta không muốn nhìn thấy ngươi như vậy, như vậy ta sẽ rất đau lòng!

- Không... Ta không cho ngươi đi!

Lôi Nhã kích động ôm lấy Lăng Tiếu khóc rống lên.

Nhìn thấy chân tình của Lôi Nhã, trong lòng Lăng Tiếu trong có chút áy náy, đồng thời cảm thấy mình có chút hèn hạ.

Lăng Tiếu không biết lại nói cái gì cho phải, cứ mặc nàng ôm như vậy, trong nội tâm nghĩ đến hắn cũng nên rời khỏi đây rồi.

Bởi vì bên Thiên Lôi Sơn đã có mây giông hiện ra.

Mỗi một tháng mới có vài ngày như vậy, có thiên lôi hạ xuống, cũng chính là lúc Sư Thương Dương bắt đầu chịu tội.

Rầm rập!

Thiên lôi đáng sợ nổ không dứt tai, rất nhiều thiên lôi từ trên trời giáng xuống.

Người bình thường nhìn thấy thiên lôi sẽ có cảm giác khủng bố, nhưng mà đối với người lôi tộc mà nói đây là điềm tốt, biểu thị Lôi tộc bọn họ sẽ có lôi thể giáng sinh, có rất nhiều lôi lực hấp thu cường hóa, khiến cho Lôi tộc cường đại lên, truyền thừa đời đời.

Những thiên lôi này giáng xuống Thiên Lôi Sơn, từng đạo lôi điện đánh thẳng vào lòng nói, mà lôi thần liệm lại hấp thu thiên lôi dẫn lên người của Sư Thương Dương.

Tư tư!

Ah ah!

Sư Thương Dương lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, thân thể của hắn như bị thiên lôi nổ nát.

Mà thần hồn của Lăng Tiếu ở bên cạnh cũng không chịu nổi, đau đến mức hắn suýt nữa thét lên.

Thiên lôi giáng xuống, lôi điện chi lực tràn ngập cả Thiên Lôi Sơn.

Trên ngọn núi này có một ít thiếu niên được người nhà mang tới, ý đồ thức tỉnh kích hoạt lôi thể của mình.

Những thiếu niên này có một bộ phận không chịu nổi thiên lôi nên chết đi, có một bộ phận thì không cách nào thức tỉnh lôi thể, cũng đượ đưa xuống, chỉ có chính thức tiếp dẫn thiên lôi thành công mới có thể ra ngoài không gian tranh phách.

Giữa Thiên Lôi Sơn, Lôi Tiếu Cương và đệ tử của hắn đang ngưng tụ rất nhiều thiên lôi chi lực dẫn động vào thân thể khôi lỗi.

Chỉ có làm cho thân thể của khôi lỗi phủ kín thiên lôi, chúng mới có thể phát huy sức chiến đấu cường đại được.

Đây cũng là vì sao Lôi tộc ngưng luyện ra lôi điện khôi lỗi có được lôi điện chi lực.

- Lập tức đánh vào thú đan, dẫn lôi điện nhập vào cơ thể, động tác nhanh cho ta.

Lôi Tiếu Cương phân phó.

Đám đệ tủ này không ai sợ lôi điện chi lực, bọn họ tay kết ấn đánh vào trong cơ thể khôi lỗi, thú đan cũng tiến vào người khôi lỗi, mà những lôi điện kia rót vào trong thú đan, hơn nữa lôi điện lưu động quanh thân của khôi lỗi.

Bang bang!

Có hai ba con khôi lỗi tài liệu ngưng luyện không tốt, bị thiên lôi đánh nát, còn có mấy con nứt ra, nhưng mà được thàn lực của Chí Tôn Thủy Thần làm cứng lại, khiến cho chúng có thể miễn cưỡng trở thành khôi lỗi.

- Nghiêm túc cho ta, nếu lại luyện hư mấy con, trong tộc cũng không có tài liệu cung cấp cho các ngươi luyện chế đâu!

Lôi Tiếu Cương bất mãn quát.

Thiên lôi tiếp tục giáng xuống, tiếng sấm nổ bên tai không dứt, những tiếng sấm này che dấu hết động tĩnh, cho dù là Sư Thương Dương hét to cũng không át được tiếng sấm, Lôi Tiếu Cương cũng không quan tâm chuyện này,

hắn tập mãi thành quen!

Ở trong động phủ của Sư Thương Dương, hắn chịu đủ đau đớn, lại truyền âm cho Lăng Tiếu:

- Thiên... Thiên lôi giáng xuống cũng chính là lúc thiên lôi liệm này yếu nhất, nhưng mà chỉ có Cổ Thần khí cao cấp mới có thể chém đứt nó, chỉ cần thiên lôi liệm vừa đứt, ta có thể đánh bay chúng ra ngoài, ngươi... Ngươi nhất định phải bắt được cơ hội này, bằng không lần sau khó có được cơ hội tốt.

Lăng Tiếu ngăn cản thiên lôi, gật đầu nói:

- Đại điện chủ yên tâm, ta lập tức chém đứt thiên lôi liệm này.

Lăng Tiếu nói một tiếng, trong không gian giới lần trước lưu cho Sư Thương Dương lấy U Ảnh thần kiếm ra.

Đây là thần khí cao nhất mà Lăng Tiếu có.

Lăng Tiếu tay cầm U Ảnh thần kiếm, lực lượng quán chú vào trong thân kiếm chém thẳng vào thiên lôi liệm.

Đinh đương đinh đương!

Thiên lôi liệm thường xuyên bị thiên lôi tẩy lễ, nó đã cứng rắn đến trình độ khó tưởng tượng, nếu như là lúc bình thường, cho dù là Cổ Thần kiếm đỉnh cấp muốn chặt đứt nó cũng không dễ dàng.

Nhưng mà hôm nay là thời điểm thiên lôi hàng lâm, vừa vặn có thể khiến cho thiên lôi liệm giòn yếu một ít, giống như sắt khi nóng thì trở nên mềm đi không ít.

Lăng Tiếu sợ bị Lôi Tiếu Cương phát giác, ra tay như gió, hắn chặt đứt những thiên lôi liệm này.

- Hảo hảo, còn có hai cọng ở dưới chân, nhanh chặt nó cho ta.

Sư Thương Dương vô cùng hưng phấn nói ra.

Chỉ cần chém rụng thiên lôi liệm ở thần hồn, hắn có thể bức thiên lôi liệm ra khỏi thân thể!

Nhưng mà vào lúc này cửa động phủ mở ra, Lôi Tiếu Cương và vài tên đệ tử xuất hiện.

- Quả nhiên có quỷ!

Lôi Tiếu Cương trầm giọng nói một câu, bàn tay hóa thành lôi điện đánh thẳng qua U Ảnh thần kiếm trong tay Lăng Tiếu.

Hắn vừa ra tay đã dùng toàn lực, lực lượng bàng bạc kinh người, lôi điện chi lực này đánh thẳng vào thanh kiếm.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn ngăn cản lôi điện chi lực, hắn thình lình phát hiện những lôi điện này quét qua thiên lôi liệm trên đỉnh đầu của Sư Thương Dương.

- Không xong!

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, tốc độ tăng lên tận cùng.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại giao thoa, lập tức đem đánh động phủ nổ tung.

Thiên Lôi Sơn đong đưa, nếu không phải có trận pháp cường đại bảo vệ, ngọn núi này lập tức sập xuống.

Những thiếu niên bị thiên lôi tẩy lễ cũng ảnh hưởng, đồng thời hét thảm lên, hiển nhiên tiếp dẫn thiên lôi thất bại.

- Chẳng lẽ là lão tổ tông luyện chế khôi lỗi sai lầm, sao có ảnh hưởng lớn như vậy?

- Không đúng, bình thường cho dù có động tĩnh cũng không có như vậy, Thiên Lôi Sơn sắp sập, mau báo cho tộc trưởng biết.

- Chúng ta nhanh rời khỏi nơi đây, bọn nhỏ sắp không chịu nổi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2694 - Cứu Người Và Bị "cưỡng Bức". (2)2

- Đáng chết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhanh báo cho thủy lão đi.

Những Thần Vương bảo vệ cho đám thiếu niên đột phá la hoảng lên, sau đó chạy đi báo tin.

Ở trong động phủ, Lăng Tiếu kiệt lực ngăn cản một kích của Lôi Tiếu Cương xong, cũng không có quên trở lại chém vào thiên lôi liệm trên đỉnh đầu Sư Thương Dương.

Ánh sáng chói mắt bắn ra, toàn bộ xích khóa người Sư Thương Dương đã bị chém đứt.

- Đáng chết, rốt cuộc là ai cút ra đây cho ta!

Lôi Tiếu Cương giận dữ, song chưởng hóa thành lôi đao đánh thẳng vào vị trí của U Ảnh thần kiếm và Sư Thương Dương.

Hắn chỉ thấy một thanh kiếm đang múa mà thôi, nhưng không thấy người nào, nhưng mà hắn biết có người tàng hình, làm cho hắn không phát hiện được.

Lăng Tiếu giúp Sư Thương Dương chém thiên lôi liệm, sau lưng không có đường, muốn quay người lại thì lôi đao đã tới.

Lăng Tiếu dứt khoát cắn môi toàn lực ngăn cản trước mặt Sư Thương Dương, hơn nữa quát:

- Đại điện chủ, trong không gian giới có thần khôi phục và thần khí.

Hắn vừa nói xong thì lôi đao đã bao phủ tới.

Ở một phương xa, chân thân của Lăng Tiếu đang nhịn giày vò.

Hắn đang nghĩ kiếm cớ chuồn đi, không hề lừa gạt tình cảm của Lôi Nhã, miễn cho ngày sau nàng không cách nào thoát ra được, mà trong lòng của hắn cảm thấy xấu hổ, đối phó cô gái mà còn phải dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Nhưng mà đêm nay thiên lôi giáng lâm, thần hồn của hắn bị đau đớn, thân thể của hắn cũng cảm thấy đau đớn, hắn thống khổ phát ra tiếng rên nhỏ.

Ai biết lúc đó làm cho Lôi Nhã hiểu lầm.

Nàng cho rằng Lăng Tiếu đang thống khổ, là hắn cảm thấy khó chịu về chuyện của nàng.

Cho nên Lôi Nhã liều lĩnh ôm Lăng Tiếu, hôn Lăng Tiếu, nói rất nhiều lời chân tình, hơn nữa càng muốn chết là nàng có ý định hiến thân cho Lăng Tiếu!

- Phong Tiêu ngươi đừng như vậy, ta biết rõ ngươi rất yêu thích ta, ta hiện tại cũng yêu mến ngươi, chúng ta không cầu vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng cầu có thể có ký ức tốt đẹp nhớ lại, ta... Đêm nay chúng ta động phòng đi, về sau ta chỉ là nữ nhân của ngươi, ngươi có thời gian thì tới thăm ta là được, ta cả đời này sẽ không gả cho người khác!

Lôi Nhã vừa nói vừa đánh tan y phục trên người của mình, ngọc thể hoàn mỹ hiện ra trước mặt của hắn.

Ngọc thể này có tỉ lệ hoàn kim, nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, cấu thành đường cong ưu nhã, da thịt trơn bóng mê người, dưới ánh trăng đẹp không sao tả xiết.

Lăng Tiếu nhìn mà cả kinh!

Hắn đã lâu không thấy qua thân thể nữ nhân, nhìn thấy ngọc thể uyển chuyển này, máu trong cơ thể sôi trào lên, hắn xúc động bản năng nguyên thủy nhất.

Nhưng mà thần hồn của hắn bị thiên lôi tập kích, làm cho chân thân của hắn đau đớn, làm cho hắn khôi phục thần trí, hắn đẩy Lôi Nhã ra, nói:

- Không, Tiểu Nhã ngươi không thể như vậy, bằng không ngươi sẽ hối hận cả đời.

- Không, ta sẽ không hối hận, ta cả đời này sẽ làm nữ nhân của ngươi!

Lôi Nhã cũng chấp nhất, nàng mới vào bể tình, nhưng mà bởi vì tộc quy nên không cách nào ở với nhau, loại đau đớn này khiến nàng khó chịu, mà tính cách của nàng lại phản nghịch, hôm nay nhìn thấy Lăng Tiếu thống khổ, cuối cùng không nhịn được nên xúc động bạo phát ra.

Lăng Tiếu nói

- Ngươi phải biết rõ, nếu tộc nhân của ngươi biết rõ chuyện này, ngươi nhất định sẽ không có kết cục tốt tốt, không thể vì người mới quen như ta mà bị hủy cả đời.

Lăng Tiếu nói ra lời này có ý định khuyên giải bên trong, nhưng mà Lôi Nhã lại cho rằng Lăng Tiếu quan tâm nên khuyên giải nàng, khiến cho nàng càng cảm động.

Lôi Nhã càng thêm cảm động nói:

- Ta biết rõ ngươi tốt với ta, nhưng mà ngươi thực cam lòng vĩnh viễn ở cùng ta hay sao?

- Ta...

Lăng Tiếu đang định nói chuyện, mà lúc này thần hồn phân thân bị trọng kích, khiến cho hắn che ngực kêu thảm một tiếng.

Lôi Nhã cho rằng Lăng Tiếu đau lòng khó chịu, nàng liều lĩnh nhào qua Lăng Tiếu, sau đó xé rách quần áo của Lăng Tiếu.

- Ngươi đừng như vậy, đêm nay ta sẽ làm nữ nhân của ngươi, hy vọng ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ ta, yêu ta!

Lôi Nhã bộ dáng bất cứ giá nào, nàng nói một tiếng sau đó ôm lấy Lăng Tiếu, nhìn thân thể cường tráng của hắn.

Lôi Nhã đỏ mặt lên, thân thể không tự chủ run lên nhiều.

Nàng lần đầu tiên thân cận với nam nhân như vậy, muốn không khẩn trương thẹn thùng đó là giả.

Lăng Tiếu hiện tại chú ý thần hồn của mình, hắn muốn cự tuyệt Lôi Nhã hiến thân, nhưng mà động tác của nàng nhanh hơn, nàng cầm chặt "Kim Long Thương " của Lăng Tiếu, tay ngọc run rẩy đặt nó vào khe suối khuê mật của nàng.

Đột nhiên thân thể Lăng Tiếu rung động, thần hồn bị trùng kích, hắn không chịu nổi Lôi Nhã loay hoay như vậy, hạ thân suýt nữa bắn ra.

Thời điểm Lôi Nhã ngồi xuống, vị trí ướt át và hẹp bao phủ hắn, làm cho hắn rú lên, hắn triệt để mất đi lý trí, hắn ngồi dậy ôm lấy Lôi Nhã, lúc này hắn nhịp mạnh.

Ah! Ah!

Lôi Nhã kêu lên đau đớn, còn có tiếng kêu đau đớn của Lăng Tiếu do thần hồn bị trùng kích.

Giữa sườn núi của Thiên Lôi Sơn, Lôi Tiếu Cương thi triển toàn lực chém giết Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương, Lăng Tiếu vì cứu Sư Thương Dương nên bị trúng công kích đáng sợ.

Nếu không phải thân thể của hắn chắc chắn, trúng nhiều công kích của Lôi Tiếu Cương thì hắn đã chết rồi.

Hai Lăng Tiếu, hai chiến trường, hai tràng cảnh không giống.

Một Lăng Tiếu đang bị lôi điện tập kích, một đang bị mỹ nhân tàn phá, cái trước là thống khổ chân chính, thứ hai chính là hưởng thụ, hoàn toàn là cảm giác khác nhau.

Thần hồn của Lăng Tiếu cường hãn tới cực điểm, nhưng mà vẫn là thần hồn, cho dù ngưng tụ huyết nhục vẫn trời sinh sợ lôi điện.

Hắn liên tục bị Lôi Tiếu Cương dùng lôi điện chi lực oanh tập, khiến cho mất đi cảm giác.

Khá tốt Cổ Hoàng Thần Công phòng ngự đầy đủ cường đại, cho dù trúng lôi đao cũng chỉ nhả ra vài búng máu.

- Lăng Tiếu ngươi chịu đựng chút, chúng ta cùng đi!

Sư Thương Dương được Lăng Tiếu bảo hộ,, không có đã bị bao nhiêu công kích, nhân cơ hội thở dốc này hắn ăn đan dược và thần thảo, dùng tốc độ nhanh nhất luyện hóa đi, khí tức của hắn không ngừng trướng lên, hắn ép thiên lôi liệm ra khỏi người.

Hắn quát một tiếng, một hỏa lực khủng bố đánh bay đám người Lôi Tiếu Cương.

Sư Thương Dương kéo Lăng Tiếu nhanh chóng bay ra ngoài.

Nhưng mà Sư Thương Dương vừa mới khôi phục chút thực lực, hắn làm sao thoát được Lôi Tiếu Cương truy kích.

Trong tay Lôi Tiếu Cương đã cầm một đôi lôi đao, thân thể như lôi thần hàng thế, khí tức khủng bố của hắn bao phủ Sư Thương Dương cùng Lăng Tiếu.

- Sư dược thần, chúng ta lưu ngươi hơn trăm năm, hôm nay cũng cũng có thể lưu ngươi lại, không nên ngoan cố chống lại, bằng không ta sẽ chém ngươi!

Lôi Tiếu Cương khí thế to lớn, từng đạo thiên lôi chấn động, lực lượng bàng bạc phong tỏa Sư Thương Dương.

- Hừ, người Lôi tộc là đồ đồ vô sỉ, lúc trước tuy giúp Sư Thương Dương ta một tay, nhưng mà ta đã thay các ngươi luyện chế một trăm viên Chí Tôn Thần Đan, rõ ràng lòng tham không đáy muốn lưu ta ở lại đây mãi mãi, còn muốn nuốt dược minh công hội của ta, hôm nay lão phu cho dù chết cũng không bị Lôi tộc các ngươi quản chế!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2695 - Toàn Lực Phá Vòng Vây.

Sư Thương Dương hừ lạnh một tiếng, hắn vừa rồi mới luyện hóa nhiều đan dược, thần vật, khí tức dần dần đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, đồng thời từng đoàn hỏa diễm óng ánh hiện ra, khiến cho thân thể của hắn giống như hỏa thần.

Hắn truyền âm cho Lăng Tiếu nói:

- Ngươi mau chạy đi, người Lôi tộc nhanh chóng tới đây, ta không ngăn được.

- Đại điện chủ, không nên gấp gáp, chúng ta trước kéo dài nửa khắc, ta khôi phục lại thì có thể mang ngươi rời đi, không có người nào có thể ngăn cản chúng ta cả.

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói.

Hắn đụng phải bổn nguyên lôi điện chi lực tập kích, thần hồn đại giảm, hiện tại phải toàn lực khôi phục lại mới có thể thi triển Bạo Phong Thân Pháp chạy trốn.

Thế nhưng mà Lôi tộc Chí Tôn Thủy Thần đã từ bốn phương tám hướng vây tới, nếu như không trốn trước khi bon họ đuổi tới, chỉ sợ sẽ bị đối phương vây giết.

Sư Thương Dương không biết Lăng Tiếu trì hoãn làm gì, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Lăng Tiếu nói.

Lúc trước hắn bị người Lôi tộc giam giữ, cũng là bởi vì đang ở địa bàn của Lôi tộc, có không ít Chí Tôn đỉnh phong ngăn cản hắn, nếu như đơn đả độc đấu dù hắn không đánh lại vẫn có thể chạy trốn!

Nhưng mà hiện tại thực lực chưa khôi phục, căn bản không ngăn cản được công kích của Lôi Tiếu Cương là Chí Tôn đỉnh phong.

Lôi Tiếu Cương lôi đao cường đại chém qua, từng đao mang bay múa, rất nhiều lôi điện trực tiếp bắn ra bốn phương tám hướng.

Sư Thương Dương bị thiên lôi đánh trúng, hắn bị đánh bay vào một dãy núi.

- Ngươi gian ngoan mất linh, hôm nay lấy mạng của ngươi!

Lôi Tiếu Cương trầm giọng quát một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lôi quang chém thẳng qua phía Sư Thương Dương.

- Trong ba chiêu chém ngươi.

Lôi Tiếu Cương vốn tính tình không tốt, hắn thấy Sư Thương Dương muốn chạy trốn thì nội tâm khó chịu, hắn nói mộtncaua, liền bắt đầu toàn lực ra tay với Sư Thương Dương.

Rất nhiều lôi đình chi lực từ trên trời giáng xuống, lôi điện đầy trời hóa thành lôi đao bao phủ Sư Thương Dương.

Công kích luân phiên như thế này, Sư Thương Dương cho dù không chết cũng còn nửa cái mạng.

Cùng lúc đó một ít Lôi tộc Chí Tôn Thủy Thần đã chạy tới.

- Đã xảy ra chuyện gì, đây không phải là Tiếu Cương lão tổ tông sao? Đó

không phải là tên dược thần bị chúng ta giam giữ à, hắn thoát khốn rồi.

Không ít Lôi tộc phát hiện tình huống bên này, cũng nhìn thấy U Ảnh thần kiếm nhưng không ai điều khiển cả, điểm này càng đáng chú ý.

Mà vào lúc này thương thế của Lăng Tiếu đã khôi phục hơn phân nửa, hắn không quan tâm người Lôi tộc khác, hắn chỉ chú ý an nguy của Sư Thương Dương mà thôi.

- Ta ra tay!

Lăng Tiếu thần niệm khẽ động truyền tin tức.

Sau khi hắn thả tín hiệu ra, hai đạo khí tức cường đại bao phủ Lôi Tiếu Cương cùng Sư Thương Dương.

- Đại ca, giết gà sao dùng đao mổ trâu, để ta và tiểu Quế chém hắn!

Người xuất hiện chính là Lôi Tiếu Phượng và Lôi Tiếu Quế.

Lôi Tiếu Phượng cùng Lôi Tiếu Quế xuất hiện, khiến cho Lôi Tiếu Cương dừng một kích trí mạng với Sư Thương Dương!

- Các ngươi tới đây làm gì, chờ ta lấy mạng của hắn rồi nói sau!

Lôi Tiếu Cương hơi nhíu mày quát.

Thời điểm Lôi Tiếu Cương ra tay, Lôi Tiếu Phượng và Lôi Tiếu Quế ở bên cạnh hắn lại ra tay, hơn nữa là dùng toàn lực.

Hai người đánh hợp kích có thể so sánh với Chí Tôn đỉnh phong, trực tiếp bao phur Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương hoàn toàn không nghĩ tới thân nhân của hắn lại ra tay với hắn, bị đánh trúng mà không biết làm sao, thần thể bạo liệt, thiếu chút nữa đã bị chém giết chết.

- Hỗn đản, các ngươi làm cái gì vậy!

Lôi Tiếu Cương quát to, lập tức vận chuyển thần lực khôi phục thương thế.

Nhưng mà Lôi Tiếu Phượng cùng lôi Tiếu Quế không quan tâm tới hắn, tiếp tục hợp kích đánh tới.

Lôi Tiếu Cương giận dữ, hắn thật sự là không rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tình huống như vậy, hắn chỉ có áp chế hai người rồi nói sau.

Cũng vào lúc đó Sư Thương Dương đã có cơ hội thở dốc.

Cho dù Lôi Tiếu Cương và đệ tử muốn vây giết hắn tiếp, cũng không có dễ dàng như vậy.

Về phần Lăng Tiếu bên này, những người kia công kích bị hắn ỷ vào tốc độ vung vẩy U Ảnh thần kiếm chém giết bọn họ.

Lăng Tiếu cũng không có triền đấu với bọn họ, rất nhanh đã phóng tới chỗ Sư Thương Dương, che chở Sư Thương Dương và quát:

- Đại điện chủ chúng ta lập tức đi thôi!

Lăng Tiếu kéo Sư Thương Dương, thi triển Bạo Phong Thân Pháp nhanh nhất, chạy ra ngoài không gian.

Lăng Tiếu dùng Bạo Phong Thân Pháp tới tận cùng, tốc độ nhanh đến cực điểm, trong nháy mắt đã dẫn Sư Thương Dương tới chín tầng trời.

Lập tức bọn họ có thể ra ngoài, nhưng mà vào lúc này có vô số lôi điện chi lực hạ xuống.

Rầm rập!

Những lôi điện chi lực này còn khủng bố hơn Lôi Tiếu Cương một phần, từng đạo lôi trụ hiện ra, lôi điện bổn nguyên ẩn chứa khí tức hủy diệt tất cả, bất luận là lực lượng và thần hồn gì cũng bị diệt sát.

Lăng Tiếu có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố này, đồng thời cũng cảm nhận được lực lượng quen thuộc, hắn nghĩ tới mấy chữ:

- Lão tộc trưởng Lôi tộc!

Hắn không chút suy nghĩ, lập tức dùng bảy mươi lần lực lượng, một đoàn phong bạo màu đen quét qua lôi điện đánh tới, mà những phong bạo này xé rách cửu thiên, hắn muốn bay ra ngoài ngoại vực.

Nhưng mà vào lúc mấu chốt thiên lôi càng thêm đáng sợ, từng đạo lôi điện hình thành lôi hải cùng giao thoa với phong bạo màu đen, đánh tan phong bạo màu đen.

- Lão gia hỏa thật cường đại, đại điện chủ, ta có thể ngăn cản lực lượng này, ngươi lao ra ngoài trước đi.

Lăng Tiếu tức giận quát một tiếng, U Ảnh thần kiếm chém mạng, hắn tiếp đa số lôi điện chi lực, cho Sư Thương Dương cơ hội chạy trốn!

Sư Thương Dương không phải người lề mề, hắn nói một câu:

- Chính ngươi bảo trọng, ta ra ngoại vực chờ ngươi.

Lực lượng của Sư Thương Dương ngưng tụ cùng một chỗ, hỏa chưởng sinh sinh đánh rách một khu vực lôi điện lớn, trực tiếp trùng kích vào ngoại vực.

Sư Thương Dương những năm này được thiên lôi tẩy lễ rất nhiều lần, thần thể của hắn trở nên vô cùng cường hãn, tuy những lôi điện này rất đáng sợ nhưng hắn vẫn chịu đựng được.

Sau khi ra ngoài ngoại vực, hắn không có thể lập tức chạy trốn nhẹ nhõm được, đã có vài người Lôi tộc đã đuổi theo tiến hành vây công hắn.

Cũng may những người này cường đại nhất chỉ là Chí Tôn cao giai, không có đỉnh phong, hắn có thể miễn cưỡng vượt qua được.

Nhưng mà Lăng Tiếu ở trong không gian lôi điện đang đột phá tập kích của lão tộc trưởng Lôi tộc, đang muốn lao ra ngoài ngoại vực.

Nhưng mà vào lúc này có không ít Chí Tôn Thủy Thần của Lôi tộc đã lao tới, đang tiến hành vây quanh Sư Thương Dương vào trong.

Hơn một trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, rất nhiều thánh thú lôi thuộc tính, bọn họ quanh người có lôi điện vờn quanh rất mạnh mẽ, lộ ra uy phong nghiêm nghị.

Đây chính là nhóm người ở gần Lôi tộc mà thôi, còn có rất nhiều người còn không có xuất quan hoặc là chạy tới nơi khác rồi đấy.

Lão tộc trưởng Lôi tộc chậm rãi đi tới, nói:

- Sư dược thần sao ngươi chấp nhất như vậy!

- Hãy bớt sàm ngôn đi, phóng ngựa tới, lúc này ta tình nguyện chết trận cũng không để các ngươi bắt sống đâu!

Sư Thương Dương căm phẫn quát lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2696 - Kéo Dài Thời Gian.

Lăng Tiếu truyền âm cho Sư Thương Dương:

- Đại điện chủ đừng nóng vội, viện quân của chúng ta sắp tới rồi, ngươi trước nên kéo dài thời gian với hắn đi.

Ở nơi xa Lăng Tiếu đang bị Lôi Nhã ăn sạch!

Lăng Tiếu rốt cuộc cũng diễn ra một hồi mưa xuân với Lôi Nhã.

Hắn nhìn qua nữ nhân cực phẩm trước mặt bị hắn đánh ngất đi, cảm giác áy náy tự nhiên sinh ra.

Tuy nói hắn và Lôi Nhã là thế lực đối địch, nhưng mà hắn và Lôi Nhã không có cừu hận trực tiếp, hắn sở dĩ lừa gạt Lôi Nhã đơn giản là vì phải tìm nơi giam Sư Thương Dương mà thôi.

- Xem như một hồi mộng xuân đi!

Lăng Tiếu thập phần áy náy nói một câu, sau đó tại lại bố trí cấm chế ở gần nàng, không phải Chí Tôn hoặc thánh thú thập nhất giai thì không thể phát hiện, sau khi nàng tỉnh lại sẽ tự hành rời đi.

Nếu tính tình của hắn trước kia chắc chắn sẽ thu Lôi Nhã, nhưng mà hắn và Lôi Nhã là không thể nào.

Bây giờ hắn là kẻ địch của Lôi tộc, nếu như Lôi Nhã biết rõ việc này, nàng nhất định sẽ hận chết Lăng Tiếu, mà Lăng Tiếu cũng không cách nào giải

thích chuyện này, xem như một giấc mộng đi.

Lăng Tiếu dùng tốc độ nhanh nhất lao ra ngoại vực, hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới chỗ thần hồn, hắn lại dùng đại quân khôi lỗi đối kháng Lôi tộc, đến lúc đó có thể phá vòng vây ra ngoài rồi.

- Đáng tiếc một chuyến này không có tìm được lôi thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, bằng không nó sẽ hoàn mỹ rồi!

Lăng Tiếu lòng tham không đáy lẩm bẩm.

Vị trí của Lăng Tiếu cùng Lôi Nhã mặc dù cách Thiên Lôi Sơn hơi xa, nhưng mà bằng tốc độ của Lăng Tiếu thì không bao lâu đã tới nơi rồi.

Sư Thương Dương đang trì hoàn thời gian với lão tộc trưởng Lôi tộc.

- Nếu như ngươi cho ta rời đi, dược minh công hội chúng ta nguyện kết minh với Lôi tộc, mỗi trăm năm sẽ tiến cống cho Lôi tộc một trăm khỏa Chí Tôn Thần Đan và ngàn Thần Vương Đan, bằng không ta cho dù chết cũng không tình nguyện luyện nửa viên đan dược cho các ngươi.

Sư Thương Dương nói ra.

Lão tộc trưởng Lôi tộc lúc này do dự, nhưng mà trung niên bên cạnh hắn lại nói:

- Lão tộc trưởng, ta cảm thấy lời hắn nói không tin được! Một khi cho hắn quay về Thiên Vực, vậy thì Lôi tộc chúng ta nói không tính toán rồi.

Trung niên này khí độ bất phàm, có được tu vị Chí Tôn cao giai, chính là đương đại tộc trưởng của Lôi tộc Lôi Khánh Viễn.

- Lời nói là không thể tin được, nhưng mà đề nghị rất tốt.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cười lạnh một tiếng, hắn nói với Sư Thương Dương.

- Sư dược thần, chỉ cần ngươi giao một đám thần hồn bổn mạng ra, đề nghị của ngươi ta sẽ cho phép!

- Muốn thần hồn bổn mạng của, điều đó không có khả năng!

Sư Thương Dương phản đối.

Thần hồn bổn mạng của một người chính là tinh hoa của thần hồn, một khi rơi vào tay người khác thì tính mạng của bản thân chẳng khác gì mặc cho người ta nắm, chỉ cần người ta muốn thì lúc nào cũng có thể giết hắn.

Không thể không nói lão tộc trưởng Lôi tộc đề nghị này rất hà khắc, nhưng tuyệt đối là biện pháp khống chế người khác tốt nhất!

- Nếu như ngươi không chịu, vậy ngươi và người của ngươi vĩnh viễn lưu lại đây đi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc ứng một tiếng, hắn nhìn qua hướng U Ảnh thần kiếm di động, nói:

- Ngươi chính là người xuất hiện ở ngoài không gian lôi điện cách đây không lâu, giết người Lôi tộc của ta đúng không? Ngươi và đám giúp đỡ của ngươi đâu rồi, còn không kêu ra đi, ta sẽ cho các ngươi chết ở chỗ này.

Lão tộc trưởng Lôi tộc còn nhớ rõ có vòng xoáy hỗn độn cách không gian lôi điện không xa lúc trước có một đám người.

Mà lúc đó hắn cũng giao chiến với người ẩn thân này, nhưng cuối cùng đột

biến xảy ra khiến cho đối phương chạy mất.

Hôm nay gặp lại, lão tộc trưởng Lôi tộc đã hiểu đối phương có chuẩn bị mà tới.

Nhưng mà hắn dò xét bốn phía nhưng không có phát hiện động tĩnh gì, làm cho hắn nghi hoặc, hắn cảm giác đối phương nhất định là phục dụng đan dược che dấu khí tức bản thân, tùy thời chuẩn bị giết người của bọn họ không kịp trở tay.

- Ha ha, nếu ngươi hiểu thì nên cho chúng ta rời đi, bằng không rốt cuộc hươu chết trong tay của ai cũng không nhất định đấy.

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Ha ha, Lôi tộc của ta tồn tại mấy trăm vạn năm, chính là bá chủ của nam vực này, lần đầu tiên nghe được có người nói chuyện cuồng vọng như vậy đấy!

Lão tộc trưởng Lôi tộc cuồng tiếu nói ra, hắn còn nói:

- Cho dù nhân số của các ngươi không ít, nhưng mà muốn đối phó Lôi tộc của ta có nổi không?

Hắn cười xong thì khí thế lại bao phủ không gian lôi điện.

Lại có gần trăm ten Chí Tôn Thủy Thần xuất hiện, mà những người này Lăng Tiếu nhận ra hai người trong đó chính là Lôi Lạc Đình cùng Lôi Vạn Long, bọn họ đã chạy trở về rồi.

Gần hai trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, thế lực này chính là một phần tư lực lượng cao cấp nhất của Lôi tộc, có không ít người vẫn trấn thủ trong không

gian lôi điện, có một chút khoảng cách khá xa, dĩ nhiên là không có chạy tới.

Huống chi chỉ Sư Thương Dương bỏ trốn mà thôi, thực sự không phải vấn đề sinh tử tồn vong của Lôi tộc, cũng không cần nhiều người chay tới trợ giúp như vậy, đây chẳng khác gì chuyện bé xé ra to!

- Ha ha, người Lôi tộc các ngươi thật sự để mắt Sư Thương Dương ta, rõ ràng xuất động nhiều người như vậy, Sư Thương Dương ta cho dù chết cũng không uổng.

Sư Thương Dương cuồng tiếu nói ra.

- Đúng vậy a, cho nên các ngươi đừng nghĩ bỏ trốn, ngoan ngoãn lưu lại a, chỉ cần các ngươi chịu làm trưởng lão cung phụng của Lôi tộc, các ngươi tuyệt đối sống còn thoải mái hơn trước kia! Toàn bộ Lôi tộc chúng ta sẽ đối đãi các ngươi như khách quý.

Lão tộc trưởng Lôi tộc khuyên.

- Việc này ngươi có thể cam đoan sao?

Sư Thương Dương cố tình ra vẻ do dự nói.

- Đương nhiên, ta nói vẫn có vài phần tác dụng!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

- Tốt, cho ta cân nhắc một chút!

Sư thương sư nói.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cũng không để ý, hắn cười cười, nhìn qua những

người khác, thần niệm của hắn cảm ứng ra xa hơn.

Bỗng nhiên hắn cảm ứng được có khí tức mạnh mẽ bay tới nơi này.

- Chỉ có một người tới viện binh? Có cổ quái!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nghi ngờ.

Hắn có thể đoán ra Sư Thương Dương đang dùng kế hoãn binh, nhưng đây là địa bàn của Lôi tộc, cho dù có bịp bợm thì thì bọn họ vẫn ngăn cản được, huống hồ hắn cũng định một mẻ hốt gợn, mới cho Sư Thương Dương chút thời gian như vậy.

- Đại điện chủ, chúng ta chuẩn bị phá vòng vây!

Thần hồn của Lăng Tiếu ứng với Sư Thương Dương một tiếng, liền lôi kéo Sư Thương Dương bay qua một hướng khác.

Mà hướng đó chính là hướng chân thân của Lăng Tiếu chạy tới.

- Đã biết rõ các ngươi đùa nghịch bịp bợm mà, giết chúng đi, dù sao giữ lại cũng vô dụng!

Lão tộc trưởng Lôi tộc lên tiếng nói.

Sau khi tên lão tộc trưởng Lôi tộc dứt lời thì tất cả người Lôi tộc đã hành động, dùng thiên lôi đáng sợ công kích, lại bao phủ vị trí thàn hồn của Lăng Tiếu và Sư Thương Dương, từng đạo lôi điện lớn bao phu qua vị trí của bọn họ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2697 - Bại Lộ Thân Phận. (1)

Lăng Tiếu dùng Bạo Phong Thân Pháp tới tận cùng, hắn cảm ứng phía trước có nhiều người, mà hắn cũng triệu hoán khôi lỗi ra.

- Ngăn bọn chúng cho ta!

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, tốc độ chân thân của Lăng Tiếu nhanh tới cực điểm, hắn cho toàn bộ khôi lỗi công kích người của Lôi tộc.

Lực lượng công kích đáng sợ bao phủ vị trí trước mặt, không gian phạm vi trăm vạn dặm chấn động không dứt.

Thần hồn của Lăng Tiếu bảo hộ sau lưng Sư Thương Dương, bị những lực lượng kia tập kích, hắn cảm thấy tâm thần đau đớn, thần hồn sắp sụp đổ.

May mắn hắn có bảo hộ, ngăn rất nhiều lực lượng lại, mới khiến cho hắn còn có thể chịu đựng được.

Hắn lập tức dẫn Sư Thương Dương bay qua, bảo Sư Thương Dương sớm đi trước một bước, hắn chính là lợi dụng lực lượng này cưỡng ép lao ra ngoài, sau đó hóa thành từng lực lượng chui vào trong thức hải của hắn, xem như miễn cưỡng giữ được thân thể huyết nhục thần hồn.

Bằng không giống như lúc đối kháng Khương Điển thì thần hồn của hắn bị hủy diệt, lại phải phế không ít trắc trở mới có thể khôi phục lại được.

Lăng Tiếu nhanh chóng móc thần đan cho thần hồn ăn vào, mau chóng khôi phục thần hồn sau đó chuẩn bị chạy trối chết!

Cùng lúc đó Lôi Giao Long được hắn thu phục lập tức xuất hiện, Lăng Tiếu nhìn Sư Thương Dương nói một tiếng.

- Đại điện chủ chúng ta đi nhanh lên!

Dứt lời hắn nhảy lên lưng Lôi Giao Long, nghênh đón Sư Thương Dương chạy trốn tốc độ nhanh nhất, mà những khôi lỗi của hắn bị hắn buông tha hơn phân nửa, bọn họ phải lưu lại ngăn cản người của Lôi tộc, trong đó có mười mấy người đồng thời tự bạo đan điền khiến lực lượng hủy diệt bạo phát ra ngoài, làm cho những người Lôi tộc đang truy kích lui lại, có thực lực yếu bị nổ chết cũng không ít.

- Tiểu tử thật giảo hoạt, không ngờ có nhiều tử sĩ như thế, tất nhiên không thể buông tha hắn, bằng không hắn là tâm phúc đại họa của tộc ta!

Lão tộc trưởng Lôi tộc tức giận nói ra.

Vốn tưởng rằng có nắm chắc trong tay, nhưng lại phát sinh biến cố như vậy khiến hắn không thể tiếp nhận được.

- Tiểu tử kia không phải là Vũ Tiếu, hẳn là Lăng Tiếu mới đúng!

Lôi Lạc Đình khiếp sợ quát lên.

Lôi Lạc Đình thân là thiếu tộc trưởng Lôi tộc và từng mang nhân mã đi tới Thiên Vực, chuẩn bị cùng Ma Hổ tộc liên thủ diệt sát người của Thiên Nguyên địa vực.

Không ngờ hắn lại "Xảo diệu" đụng phải Lôi Lạc Quân, mà ở bên cạnh hắn còn có đôi huynh đệ Vũ Tiếu cùng Vũ Phàm

Kết quả bị hai người này hướng dẫn tới tộc địa của Ma Hổ tộc công kích hủy

diệt, phá hủy tộc địa của Ma Hổ tộc, cuối cùng khiến Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc phát sinh đại chiến sinh tử!

Về sau đám người Lôi Lạc Đình phát hiện Lôi Lạc Quân và hai huynh đệ Vũ Tiếu đã biến mất không thấy đâu.

Ngay từ đầu còn cho rằng mấy người này bị người của Ma Hổ tộc diệt sát.

Nhưng mà lúc triệu tập nhân mã đối chiến với người của Ma Hổ tộc, bọn họ lại có người báo tin tức người tên Vũ Tiếu thì ra tên gọi thật là Lăng Tiếu, là dược thần của Kim tộc, cũng là phó điện chủ vinh dự của dược minh công hội, cũng là đối đầu của Ma Hổ tộc.

Lôi Lạc Đình biết rõ tin tức này thì giận tím mặt, bọn họ hiểu mình đã rơi vào kế của Lăng Tiếu.

Bọn họ hối tiếc không kịp, nhưng mà đã kết thâm thù với Ma Hổ tộc thì cho dù như thế nào cũng không buông được, Ma Hổ tộc cũng không bỏ qua cho bọn họ.

Cho nên dù bị đánh gãy răng cũng phải nuốt vào trong bụng.

Chuyện này Lôi Lạc Đình vẫn nhớ trong lòng, nghĩ thầm phải tìm cách tính cả vốn lẫn lãi.

Không ngờ Lăng Tiếu cũng đã giết tới tộc địa của Lôi tộc, đúng là hắn không tưởng tượng nổi a.

- Lạc Đình ngươi nhận ra tiểu tử kia?

Lão tộc trưởng Lôi tộc cũng không nóng nảy đuổi theo, hắn hỏi Lôi Lạc Đình.

- Nhận ra, làm sao không nhận ra, chính là tiểu tử này thông đồng với Lạc Quân cùng lừa gạt chúng ta, việc này không tin ngươi có thể hỏi Vạn Long trưởng lão, không nghĩ tới hắn to gan như vậy, lại chạy tới tộc địa của chúng ta, thật sự là đáng hận!

Lôi Lạc Đình nghiến răng nghiến lợi nói ra.

- Thật sự là hậu sinh khả uý ah, xem ra không bắt hắn là không được rồi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc híp mắt quát một tiếng, liền đuổi theo hướng của Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương.

Tốc độ của hắn nhanh kinh người, nhanh gấp hai lần Giao Long, tốc độ như vậy muốn đuổi kịp đám người Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương không có vấn đề.

Cùng lúc đó có bốn năm người đi theo lão tộc trưởng Lôi tộc truy kích, mấy người này là Chí Tôn đỉnh phong, trong đó Lôi Tiếu Cương cùng Lôi Vạn Long cũng có mặt, hai người bọn họ chính là nhân vật trên Thiên Tôn bảng của Thiên Vực.

Mấy người này ở cùng một chỗ có thể so sánh với thiên quân vạn mã!

Người Lôi tộc khác cũng không có tốc độ như bọn họ, chỉ có thể quay về trong tộc chờ đợi.

Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương đã trốn chạy ra thật xa, nhưng mà tốc độ của bọn họ vẫn còn quá chậm.

- Đại điện chủ, nếu không ngươi nên chạy qua hướng khác đi, ta sẽ dẫn bọn chúng rời đi.

Lăng Tiếu cuối cùng đã hạ quyết tâm.

- Như vậy sao được, ngươi mạo hiểm tới cứu ta thì ta đã rất cảm kích rồi, hiện vào lúc này để ngươi mạo hiểm một mình, như vậy ngươi phải khiến ta làm sao đối mặt với Điệp Kiều đây!

Sư Thương Dương cự tuyệt.

- Không, đại điện chủ, ta hiện tại mang theo ngươi nên không thể buông tay buông chân đối kháng được, nếu như ngươi đi đầu rời khỏi, ta tất nhiên có thể chạy khỏi tay của bọn chúng, ta có thần hồn phân thân và khôi lỗi có thể ngăn cản bọn họ, ngươi phải tin tưởng năng lực của ta!

Lăng Tiếu kiên quyết, dừng một chút hắn lại nói:

- Chỉ cần ngươi trở lại Thiên Nguyên địa vực, dùng danh dự của ngươi hiệu triệu toàn bộ Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực lại, sớm muộn gì nhất định cũng phải có đối sách ứng phó Lôi tộc.

Thần sắc Sư Thương Dương bất định, không có hạ quyết tâm.

Lăng Tiếu lại tiệu hoán Long Mã ra.

- Sau này ngươi nghe đại điện chủ phân phó, hộ tống hắn quay về Thiên Vực.

Long Mã có thực lực thập nhất giai trung giai, tốc độ của nó cực nhanh, mang theo Sư Thượng Dương quay về rất dễ dàng.

Sư Thương Dương nhìn qua Lăng Tiếu, không hề do dự, nói:

- Tốt, ta trước tiên chạy hướng khác, ngươi nhất định phải thành công thoát

thân, bằng không ta chẳng có mặt mũi nào gặp mặt Điệp Kiều đâu!

Dứt lời hắn nhảy lên lưng Long Mã rời đi.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã biến mất.

Lăng Tiếu đưa mắt nhìn, lại triệu hồi Thủy Vô Sinh là Chí Tôn đỉnh phong cùng tất cả khôi lỗi Chí Tôn ra, ý định cho bọn họ kéo dài thời gian ngắn, tuyệt không thể cho dám người kia ngăn cản Sư Thương Dương.

Cùng lúc đó hắn tăng thêm tốc độ khôi phục thần hồn thần lực, chuẩn bị đánh cược một lần.

- Chỗ này không xa chính là hỗn độn lôi vực, truyền thuyết chỗ đó khả năng có lôi thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, hơn nữa lôi điện này người Lôi tộc không dám hấp thu, chỉ có tồn tại cường đại mới dám hấp thu một chút hỗn độn thiên lôi mà thôi, những người khác đi vào chắc chắn phải chết, hỗn độn thiên lôi là lực lượng kinh khủng nhất thế gian, nếu như đến tình huống vạn bất đắc dĩ, có lẽ ta chỉ có thể chạy trốn vào đó!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2698 - Bại Lộ Thân Phận. (2)

Trong lòng Lăng Tiếu tính toán một chút.

Lăng Tiếu chạy trốn đã tính toán lộ tuyến cả rồi.

Hắn sớm biết ở gần đây có được hỗn độn lôi vực cực kỳ nguy hiểm.

Nơi đó người và thú không ai dám qua lại, ai cũng đừng mong tới gần nơi nguy hiểm này.

Lăng Tiếu thực sự không phải là lôi thần thân thể, tình huống vạn bất đắc dĩ hắn không muốn đi vào.

Lúc trước hắn mang Vũ Bất Phàm tới nơi này chính là muốn mượn nhờ hỗn độn chiến thể của Vũ Bất Phàm xem có thể tiến vào hỗn độn lôi vực hay không, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Vũ Bất Phàm cũng bị hút vào lỗ đen.

Lăng Tiếu lại lưu tất cả khôi lỗi lại, bắt đầu chạy trốn!

Những khôi lỗi này có chết hắn vẫn kiếm lại được, nhưng mà hắn chết thì không làm được gì cả.

Lăng Tiếu khu sử Lôi Giao Long dùng tốc độ nhanh nhất bay tới hướng hỗn độn lôi vực.

Đám người lão tộc trưởng Lôi tộc đang đuổi theo Lăng Tiếu cùng Sư Thương Dương, bị Lăng Tiếu lưu lại không ít khôi lỗi Chí Tôn ngăn cản

bước chân.

- Tiểu tử này thật sự có không ít thủ đoạn, các ngươi lưu lại đối phó chúng, ta đuổi theo.

Lão tộc trưởng Lôi tộc đánh nổ hai tên khôi lỗi, lập tức phá tan đám khôi lỗi ngăn cản bay tới chỗ Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó lão tộc trưởng này cũng triệu hoán Thiên Lôi thú ra bảo vệ, có gì cũng dễ ứng phó.

Lôi Tiếu Cương nổi giận gầm lên một tiếng.

- Ta đi cùng ngươi, Phượng muội và Tiếu Quế là bị tên này khống chế, ta phải bắt hắn lại, khiến hắn giải trừ khống chế.

Thực lực của Lôi Tiếu Cương không kém lão tộc trưởng Lôi tộc bao nhiêu, hắn cầm lôi đao chém hai ba khôi lỗi và đuổi theo lão tộc trưởng Lôi tộc, mấy người còn lai lưu lại tiêu diệt khôi lỗi.

Lăng Tiếu càng ngày càng là lo lắng, hắn cảm ứng được người Lôi tộc đã đuổi tới gần.

- Lôi Giao Long tốc độ vẫn quá chậm, chỉ có thể dựa vào thần hồn!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, lại cho thần hồn đã khôi phục đi ra, sau đó thu hồi Lôi Giao Long, do thần hồn kéo hắn bay đi thật nhanh.

Thực lực của thần hồn đã là đỉnh phong, hắn bộc phát bảy mươi lần chiến lực và tốc độ lao đi như sao băng, trong một chớp mắt cũng bay đi rất xa.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc truy kích, hắn xem

như thoát thân thuận lợi.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cùng với Lôi Tiếu Cương cảm ứng được tốc độ của Lăng Tiếu tăng lên, bọn họ mắng một tiếng, sau đó ăn thần đan tăng tốc độ lên, khiến cho tốc độ của bọn họ cũng tăng lên.

- Tiểu tử kia tiến về hỗn độn lôi vực không gian, nơi hắn có thể trốn không nhiều lắm.

Lôi Tiếu Cương cau mày nói ra.

- Có lẽ tiểu tử này muốn mượn hỗn độn thiên lôi trốn chạy!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nghĩ tới khả năng này và nói ra.

- Điều này sao có thể, hỗn độn thiên lôi ta và ngươi đều biết rõ nó thế nào, chúng ta cũng không thể xâm nhập, huống chi tiểu tử kia!

Lôi Tiếu Cương không cho là đúng.

- Ngươi không rõ tiểu tử kia tự nhiên nói như vậy, trước đó không lâu vòng xoáy hỗn độn xuất hiện có liên quan tới tiểu tử này đấy, tuy nói không phải hắn dẫn động, nhưng mà hắn có thể có được một ít năng lực không tưởng, có lẽ có thể né qua đám ỗn độn thiên lôi oanh kích cũng không chừng.

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Quả nhiên có chuyện này!

Lôi Tiếu Cương kinh ngạc nói.

- Ân, cho nên chúng ta phải chém hắn, tuyệt không cho hắn nửa điểm cơ hội!

Trên người hắn có lẽ có không ít bí mật!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Ngươi nói đúng, nhưng mà ta từng cùng ba tộc thú đi vào hỗn độn lôi vực, tánh mạng ngọc đồng biểu hiện hai người đã vẫn lạc, nhưng mà có một tộc thúc biểu hiện còn sống, nếu như tộc thúc kia ra khỏi trong đó, nói không chừng là lúc Lôi tộc chúng ta xưng bá ngoại vực!

Lôi Tiếu Cương giống như nghĩ đến cái gì, trên mặt hưng phấn nói ra.

- Nhưng mà vị tộc thúc kia thiên tư vô song, hắn đã tiến vào hỗn độn lôi vực vài vạn năm mà không chết, ngày khác thành tựu ‘ vĩnh hằng ’ chính là hạnh phúc của Lôi tộc chúng ta!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

Hai người vừa nói thì vừa đuổi theo.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày ba đêm, thần lực của Lăng Tiếu tiêu hao rất lớn, nhưng mà hắn vãn không thoát được đối phương tập trung.

- Đáng giận ah, chẳng lẽ thật sự phải tiến vào hỗn độn lôi vực sao?

Lăng Tiếu thập phần phiền muộn nói.

Hắn rất muốn dừng lại đại chiến với đối phương một hồi, nhưng mà hắn nhìn thấy thực lực của lão tộc trưởng Lôi tộc rồi, chỉ sợ còn cao hơn Khương Điển không ít.

Nếu so sánh hắn với Chí Tôn trên Thiên Tôn bảng của Thiên Vực, ít nhất cũng là tồn tại top năm, cho dù là Phong Thanh Dương ở chỗ này cũng

không dám nói đánh thắng đối phương.

Đó là do lôi thuộc tính cường đại chứ không phải nói bậy.

Càng tới gần hỗn độn lôi vực, Lăng Tiếu càng cảm giác được lôi điện chi lực hỗn độn, thỉnh thoảng bắn ra một tia lôi điện chi lực có thể khiến Chí Tôn Thủy Thần không chịu nổi.

Lăng Tiếu mới đầu còn có thể ứng phó được, nhưng mà càng phóng qua hướng này, lôi điện càng ngày càng nhiều, khiến tốc độ của hắn giảm xuống.

- Đáng giận, sớm biết như vậy cho Lôi Giao Long ăn long châu, khiến cho nó biến thành lôi long, tất nhiên có thể giúp ta một tay, hiện tại cho nó ăn cũng chậm rồi!

Lăng Tiếu có chút không cam lòng nói.

Lúc này hai Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc đã đuổi theo!

Thực lực lão tộc trưởng Lôi tộc và Lôi Tiếu Cương đã là cao cấp nhất của ngoại vực rồi.

Tốc độ thân pháp của bọn họ không kém gì phong thuộc tính Chí Tôn đỉnh phong bao nhiêu, mà bọn họ cũng ăn thần đan tăng tốc độ, tốc độ càng có thể nhanh như tia chớp.

Tốc độ của Lăng Tiếu vừa giảm bớt thì hai người đã ngăn cản Lăng Tiếu lại.

- Tiểu tử, ngươi đã bị chúng ta đuổi kịp rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nhìn qua Lăng Tiếu đầy sát cơ.

- Chú ý người tàng hình!

Lôi Tiếu Cương truyền âm cho lão tộc trưởng Lôi tộc nhắc nhở.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay ta sẽ chiến thống khoái với các ngươi, ai thua ai thắng đều không nhất định đấy!

Lăng Tiếu quát.

Hôm nay chỉ có hai người đuổi theo, nhưng mà hai người này thực lực mạnh nhất, cho dù đơn đả độc đấu, Lăng Tiếu cũng không nắm chắc chiến thắng người nào, nhưng mà hiện tại hắn chỉ có thể dốc sức liều mạng mà thôi.

Đáng tiếc hồn lực công kích hiệu quả với người Lôi tộc không lớn, bọn họ có lôi hải giống như thức hải, hồn lực công kích xông vào cũng chẳng tạo thành sát thương gì cả.

Nếu tính toán thì người Lôi tộc chỉ sợ là khắc tinh của người Hồn tộc!

Cũng may Lăng Tiếu cũng không phải chỉ có thiên phú trọng hồn, hắn là người có huyết mạch Kim tộc, không thể nào bị bọn họ áp chế hoàn toàn.

Thần hồn của Lăng Tiếu tàng hình, không hề cầm U Ảnh thần kiếm, mà chân thân của Lăng Tiếu đang cầm chặt U Ảnh thần kiếm, cả hai lực lượng bành trướng, bảy mươi lần chiến lực tăng lên đỉnh phong.

Lôi Giao Long, tiểu kim làm một tổ, nghiêm cẩn đối phó Thiên Lôi thú, thỉnh thoảng lại gào thét lên.

Bàn về thực lực mà nói, Lăng Tiếu bên này lâm vào hoàn cảnh xấu.

- Nếu ngươi gian ngoan mất linh, vậy trước tiên chém ngươi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2699 - Lực Địch Hai Chí Tôn Đỉnh Phong.

Lão tộc trởng Lôi tộc quát một tiếng, trong tay cầm một đôi lôi chùy công kích tới Lăng Tiếu.

Lôi điện đầy trời tập kích, từng thiên lôi bổn nguyên không ngừng giáng xuống.

Lôi Tiếu Cương cũng động thủ, hắn cầm một lôi đao điên cuồng chém giết qua.

Hai Chí Tôn đỉnh phong động thủ, khí thế bàng bạc như trời, lôi đình chi lực bốn phía bị cuốn tới.

Nơi này tiếp cận hỗn độn lôi vực, xem như khu vực bên ngoài nhưng có rất nhiều lôi điện chi lực cung cấp tăng sức chiến đấu cho hai người, chuyện này xem như bất lợi cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cũng chẳng chú ý nhiều, hôm nay là lui không thể lui, chỉ có chiến một trận.

Hắn hiện tại ưu thế chính là thần hồn phân thân có thể tàng hình, địch ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, có thể khiến bọn họ phân tâm, hy vọng có thể nghịch chuyển hoàn cảnh xấu!

Thần hồn của Lăng Tiếu nghênh tiếp lão tộc trưởng Lôi tộc, ngay từ đầu hắn đã dùng toàn lực, một con kim long màu vàng gào thét xông qua, gào thét đánh vỡ thiên địa, đánh tán rất nhiều thiên lôi giáng xuống.

Thần hồn của hắn dùng cường chiêu đánh lão tộc trưởng Lôi tộc vẫn cảm thấy cố hết sức, cũng may hắn thân kinh bách chiến, thường thường gặp mạnh càng mạnh cho nên không sợ.

Nhưng mà thần hồn phân thân của hắn chỉ có thể ngăn cản lão tộc trưởng Lôi tộc, chân thân của hắn không có năng lực ngăn cản Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương chung quanh có năm khôi lỗi lôi điện, thỉnh thoảng tiếp dẫn thiên lôi luyện thể, thân thể có thể so sánh với Cổ Thần khí cao cấp, một chút cũng không thua kém Lăng Tiếu, huống chi hắn còn vận dụng lôi đao đỉnh cấp của mình chém giết.

Lăng Tiếu liên tục ngăn chặn nhưng không ngăn được, lập tức bị đánh lui ra phía sau, nhưng mà đao ảnh dày đặc, hắn căn bản là tránh cũng không tránh được, chỉ có thể huy động U Ảnh thần kiếm ngăn cản mà thôi.

Nhưng mà hắn vừa tiếp xúc với lực lượng này thì chỉ cảm thấy cánh tay run lên không thôi, hổ khẩu chảy máu, máu tươi chảy ra ngoài, thiếu chút nữa U Ảnh thần kiếm rời khỏi tay.

Chân thân của hắn chỉ có thực lực trung giai đỉnh phong,cho dù tăng lên bảy mươi lần chiến lực cũng chỉ là Chí Tôn cao giai, làm sao ngăn được cao thủ như Lôi Tiếu Cương cơ chứ.

Lăng Tiếu không cam lòng bị chém giết như vậy, hắn triệu hoán toàn bộ Thần Thi Ma ra đồng thời ngăn cản Lôi Tiếu Cương.

- Quả nhiên là thủ đoạn rất nhiều, nhưng chỉ bằng thứ này muốn ngăn cản ta thì ngươi quá ngây thơ!

Lôi Tiếu Cương khinh thường nói một tiếng, lôi đao xuất kích, đao mang va chạm với đám khôi lỗi này, đám khôi lỗi vỡ tung.

Trong nháy mắt có mấy con khôi lỗi bị chết dưới lôi đao của Lôi Tiếu Cương.

Nhưng mà Lăng Tiếu cũng vì thế mà có được cơ hội thở dốc, khiến cho hắn ngưng tụ tuyệt chiêu công kích.

- Chỉ có dốc sức liều mạng trọng thương mới có cơ hội trốn, bằng không chỉ có thể tiến vào lôi vực mà thôi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, năm đầu chân long hiện ra sau lưng của hắn, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, hình thành một chân long ngũ sắc không kém.

Sau khi ngũ long hợp nhất, chân long thần thú này chính là chân long thú hoàng, mang theo khí tức nghiêm nghị trùng kích Lôi Tiếu Cương.

Rống!

Lực lượng của chân long năm màu này vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu của Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương đã sớm ý thức được Lăng Tiếu tụ kình, hiện tại cảm nhận được Lăng Tiếu oanh kích thì nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được đạo lực lượng này có thể sinh ra uy hiếp tới hắn!

Lôi Tiếu Cương quát một tiếng, lôi đao giao thoa, hai đạo lôi đình chi lực hình thành Thập Tự Giá chém thẳng vào chân long năm màu kia.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ đụng vào nhau, rất nhiều lực lượng bắn ra bốn phía.

Nơi này giống như hình thành thiên tai diệt thế, khiến cho rất nhiều không gian bị nát bấy.

Lực lượng của chân long năm màu này sánh ngang Chí Tôn đỉnh phong, đáng tiếc nó khó làm gì được Lôi Tiếu Cương là tồn tại trên Chí Tôn bảng.

Lôi đao chi lực chém con chân long năm màu thành mấy khúc, tan biến trong hư vô.

Chẳng qua thời điểm con chân long năm màu này biến mất, lại có một đạo chỉ mang bắn thẳng về phía Lôi Tiếu Cương.

Lôi Tiếu Cương hừ lạnh một tiếng nói:

- Giãy dụa vô ích!

Lôi đao của hắn chém thẳng vào chỉ quang, chỉ quang kia biến đổi, hóa thành vô số điểm hào quang giống như hạt mưa rơi xuống chung quanh.

Biến cố như thế khiến sắc mặt Lôi Tiếu Cương hơi đổi, nhưng mà còn chưa tới mức khiến hắn phải sợ, lôi điện chi lực quanh người hóa thành một tầng phòng ngự ngăn cản chỉ quang bắn tới.

Nhưng mà những chỉ quang này vô cùng quỷ dị, chúng rõ ràng trực tiếp xuyên qua phòng ngự lôi điện phòng ngự chi lực đánh vào người của Lôi Tiếu Cương.

- Cái gì, rõ ràng có thể phá phòng ngự của ta!

Lôi Tiếu Cương giật mình nói.

Thời điểm chỉ quang này bắn vào người thì hắn hít sâu một hơi, hắn cảm

giác da thịt bị đốt cháy.

- Lực lượng hủy diệt thật đáng sợ, không thua gì lôi điện hủy diệt của tộc ta, nhưng mà lực lượng này vẫn còn chưa đủ.

Lôi Tiếu Cương quát một tiếng, khí tức tăng lên cao, hắn đánh tan lực lượng hủy diệt đang thiêu đốt thân thể của mình.

Thân thể Lôi Tiếu Cương bất phàm, muốn dựa vào những lực lượng hủy diệt này làm gì hắn là không dễ dàng.

Lăng Tiếu đã chuẩn bị từ lâu, cuối cùng hắn vẫn sử dụng ra.

Chỉ thấy sau lưng hắn có hai viên Thiên châu hiển hiện ra, một tối một đỏi, hai châu xoay chuyển cấp tốc hình thành vòng xoáy, đồng thời lại có từng sợi lực lượng hỗn độn lực bám vào, khiến cho vòng xoáy này sinh ra cảm giác tang thương cổ xưa.

Đây là chiêu cuối cùng của Đế Long Diệt Thiên Quyết Thái Cực Phong Diệt!

Trước khi Lăng Tiếu ra chiêu hắn phải triệt để phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh lại, đây là phong tỏa ý cảnh cấp độ rất sâu, làm cho Lôi Tiếu Cương cảm thấy không gian bốn phía sinh ra cảm giác áp bách, dường như đang trói buộc hắn, trong lúc nhất thời hắn không thi triển cái gì được.

- Không tốt!

Lôi Tiếu Cương lập tức cảm ứng được không ổn, hắn quát một tiếng, điều động tất cả lực lượng, muốn đánh tan cảm giác phong ấn này.

Nhưng mà Lăng Tiếu đã dùng toàn lực của mình rồi, không đợi hắn giải khai

trói buộc, một chiêu này đã đánh tới rồi.

Do hai viên Thiên châu tạo thành Thái Cực, bí mật mang theo hỗn độn chi khí đánh thẳng lên người của Lôi Tiếu Cương.

Rầm rập!

Lực lượng cường đại trực tiếp che phủ Lôi Tiếu Cương, từng âm thanh nổ mạnh vang vọng các nơi.

Một kích này có lực lượng phá hư rất khủng bố, lực lượng hỗn độn quét qua bốn phía, rất nhiều không gian bị đánh nổ tung, hình thành trạng thái chân không.

Sau một kích của Lăng Tiếu, thân thể cảm thấy hư thoát, tranh thủ nuốt thần đan.

Hắn thân là dược thần, chính là có nhiều đan dược, điểm này người khác không bằng được.

Thời điểm này thần hồn phân thân của hắn đã bị llão tộc trưởng Lôi tộc đánh bay, thần hồn mặc dù tàng hình nhưng mà lão tộc trưởng Lôi tộc kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vô số lôi đình đánh xuống khiến thần hồn của hắn không ngăn cản được, do đó đối phương có thể đoán được phương vị thần hồn của Lăng TIếu, tiến hành diệt sát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2700 - Thần Hồn Lại Bị Hủy. (1)

Cũng may thần hồn lực lượng đạt tới đỉnh phong, cơ hồ tất cả chiến lực triển khai toàn bộ, miễn cưỡng có thể chiến đấu với lão tộc trưởng Lôi tộc, bằng không không có nửa điểm thắng lợi nào đáng nói!

Nhưng mà lão tộc trưởng Lôi tộc quả nhiên thực lực kinh người, rõ ràng có thể dẫn động hỗn độn thiên lôi ra, thần hồn của hắn bắn ra ngoài, đau tới mức hắn suýt sụp đổ.

Thần hồn Lăng Tiếu cũng có thể dùng ngũ long hợp nhất như chân thân, mới khiến cho lão tộc trưởng Lôi tộc sinh ra áp lực.

Chỉ tiếc chỉ là áp lực mà thôi, một chiêu này hắn chính diện ngăn cản.

Đây chính là bảy mươi lần chiến lực, cho dù là Chí Tôn bình thường không chết cũng phải trọng thương!

Rốt cuộc Lăng Tiếu ý thức được chiến lực của người Lôi tộc rất khủng bố, mà hắn và nhân vật hàng đầu trên Chí Tôn bảng không kém gì.

Mà chân thân đối chiến Lôi Tiếu Cương ăn hai viên Thiên châu oanh tạc, rõ ràng cũng không có chết, trên người hắn xuất hiện Cổ Thần giáp màu tím lóng lánh, đồng thời còn một khôi lỗi lôi điện còn lại dưới chiêu của Lăng Tiếu.

Khôi lỗi lôi điện của hắn có hơn mười con, nhưng mà hắn đã đưa ra ngăn cản một kích tuyết sát của Lăng Tiếu.

Giờ khắc này Lôi Tiếu Cương rốt cục nổi giận.

- Tiểu tạp chủng, hôm nay không chém ngươi không được mà!

Lôi Tiếu Cương tuy đã ngăn cản công kích nhưng hắn cũng bị thương.

Hắn đường đường Chí Tôn đỉnh phong đối phó một tiểu bối như thế này còn bị thương, đây chính là đánh vào mặt của hắn!

Lăng Tiếu phát hiện một kích cực mạnh của mình không làm gì được Lôi Tiếu Cương thì sinh ra thoái ý.

Hắn gọi Lôi Giao Long cùng tiểu kim bị thương quay về, đồng thời cũng cho thân hồn thoát ra khỏi công kích của lão tộc trưởng Lôi tộc, muốn trốn vào hỗn độn lôi vực.

Nhưng mà Lôi Tiếu Cương đã nổi giận ngập trời, lôi đao chi lực đáng sợ bao trùm chân thân của Lăng Tiếu, vô số lôi điện đã tập kích tới.

Ah!

Lăng Tiếu toàn lực ngăn cản, nhưng mà bị phách trảm bay da rớt thịt, thần thể cũng bị đánh nổ.

Thần thể của hắn có thể so sánh với Cổ Thần khí cao giai đấy, nhưng vẫn không thể ngăn cản công kích của Lôi Tiếu Cương, hắn biết rõ thực lực của đối phương quá khủng bố.

Lăng Tiếu thiếu chút nữa bị Lôi Tiếu Cương chém rụng, cũng may Long Phượng Thần Cô lực phòng ngự kinh người, giúp hắn ngăn cản lôi đao mà không bị chém nát, hắn bảo vệ đầu để không vẫn lạc.

Thời điểm này thần hồn phân thân đã thoát khỏi lão tộc trưởng Lôi tộc, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất lao qua phía Lôi Tiếu Cương, hỏa diễm hừng hực tập kích Lôi Tiếu Cương, khiến hắn không thể nào đuổi giết chân thân.

Lôi Tiếu Cương không thể không quay lại ngăn cản hỏa diễm.

Nhưng mà thần hồn của Lăng Tiếu dùng một kích này để nhiễu địch mà thôi, hắn dùng Bạo Phong Thân Pháp nhanh tới tận cùng, vượt qua Lôi Tiếu Cương, kéo chân thân lao tới hỗn độn lôi vực.

Tốc độ của Lăng Tiếu nhanh như lưu tinh, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lão tộc trưởng Lôi tộc từ phía sau chạy tới, quát:

- Thật sự là trơn trượt mà, chúng ta nhanh chóng đuổi theo giết hắn, cho dù không thể trảm hắn cũng phải triệt để đẩy hắn vào trong hỗn độn lôi vực, đến lúc đó hắn cũng cửu tử nhất sinh!

Lôi Tiếu Cương gật gật đầu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao qua.

Lăng Tiếu thừa cơ ăn đan dược khôi phục lại, tận khả năng khôi phục trạng thái ngăn cản nguy cơ trước mặt.

- Xem ra thật sự chỉ có thể tiến vào hỗn độn lôi vực!

Lăng Tiếu đã làm ra chuẩn bị cuối cùng.

Hắn chạy qua bên này đã có ý định như thế từ lâu rồi!

Hắn càng tiếp cận hỗn độn lôi vực, phát hiện lôi điện càng ngày càng dày đặc, mà những lôi điện chi lực này cũng khác thiên lôi bình thường, lại mang

theo thần quang ngũ sắc lóng lánh.

Đây chính là hốn độn thiên lôi, là thiên lôi nguy thủy nhất, lại ẩn chứa lực lượng hỗn độn khi thiên địa sơ khai.

Ở ngoại vi lực lượng này rất mỏng manh, nhưng mà khiến da đầu của Lăng Tiếu run lên.

Thần hồn của hắn hơi dính vào và cảm thấy vô cùng đau đớn, khó có thể chịu nổi, nếu như bị nhiều hỗn độn thiên lôi bổ vào người, hắn chỉ sợ sẽ bị giết chết.

Thời điểm này Lăng Tiếu đã có chút hối hận lựa chọn chạy tới hướng này.

Nhưng mà việc đã đến nước này, nghĩ nhiều vô ích, hắn vẫn cảm thấy nên thoát khỏi truy binh mới tốt.

Thần hồn và chân thân của Lăng Tiếu toàn bộ mặc thần giáp phòng ngự, tuy hai thần giáp này không phải là Cổ Thần giáp đỉnh cấp, nhưng cũng là bảo bối khó gặp.

Mặc dù thân thể của Lăng Tiếu rất mạnh nhưng mà nhiều thêm một cái thần giáp là nhiều ra một tầng bảo hộ, tối thiểu có thể giúp hắn chống đỡ nhiều một chút.

Tốc độ của Lăng Tiếu vô song, nhưng mà càng vào trong thì lôi điện càng nhiều, ảnh hưởng tốc độ của hắn nghiêm trọng.

Lão tộc trưởng Lôi tộc và Lôi Tiếu Cương đều có thiên lôi thể, bọn họ ở trong khu vực này như cá gặp nước, bay thẳng tới đuổi sát sau lưng Lăng Tiếu.

Bọn họ đã sớm quen thuộc khu vực này rồi, lực lượng ở bên ngoài không sinh ra uy hiếp với bọn họ..

- Tiểu tạp chủng, ngươi lại vào bên trong chính là hỗn độn lôi vực, có gan ngươi trực tiếp chạy vào đi, bằng không bổn tộc trưởng sẽ hủy thân thể của ngươi, luyện thần hồn của ngươi, trọn đời không thể siêu sinh.

Lão tộc trưởng Lôi tộc thập phần nén giận địa mắng.

- Lão thất phu, có bản lĩnh ngươi cứ tới đi, xem ta có dám chạy vào hay không.

Lăng Tiếu mắng ngược lại.

Lôi Tiếu Cương thì khong mở miệng, lôi đao tụ lại mười thành thực lực, hai đạo đao mang chém phá hư không chém thẳng vào lưng của Lăng Tiếu.

Thần hồn Lăng Tiếu phản ứng vô cùng linh mẫn, xảo diệu né qua hai đạo đao mang này.

Nhưng mà lúc này hai đại Lôi tộc Chí Tôn đỉnh phong càng gần hắn thêm một phần, hơn nữa bọn họ còn đồng thời tiến công,mà trước mặt có thiên lôi không ngừng oanh kích Lăng Tiếu, làm cho con đường của Lăng Tiếu càng khó khăn.

- Đáng chết, tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ bị đuổi theo, hỗn độn lôi vực còn cách phía trước không xa, chỉ cần thêm một chút là đi vào rồi.

Lăng Tiếu thầm mắng một tiếng, nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Bỗng nhiên hắn linh quang lóe lên, lập tức quát:

- Thần đỉnh hộ thân cho ta!

Trên đỉnh đầu của hắn lập tức xuất hiện một cái thần đỉnh, chung quanh có cổ vân huyền ảo, khí tức thái cổ ập tới ngăn cản rất nhiều thiên lôi, khiến chúng không ngăn đường tiến lên của Lăng Tiếu.

Tốc độ của Lăng Tiếu lại tăng lên, trong thời gian ngắn kéo khoảng cách với hai tên Chí Tôn đỉnh phong.

- Hỗn đản, tiểu tử này át chủ bài nhiều như vậy, xem ra không thi triển chút thủ đoạn là không được rồi!

Lôi Tiếu Cương thầm mắng một tiếng, trong tay xuất hiện trường cung, nhắm thẳng vào Lăng Tiếu.

XÍU...UU!!

Lôi cung vừa hiện ra, mũi tên bắn ra như cầu vồng, hóa thành lưu tinh bắn thẳng vào lưng của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu cảm nhận được sau lưng nguy cơ, vội vàng triệu hoán một con Thần Thi Ma ra ngăn cản môt j tiễn này.

Ầm ầm!

Thần Thi Ma lập tức biến thành bột mịn, lực lượng còn sót lại khiến Lăng Tiếu đau đớn không thôi.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Lôi Tiếu Cương liên tục bắn ra ba mũi tên, mỗi một mũi tên lực lượng thập phần đáng sợ, hơn nữa khí tức cũng đã khóa Lăng Tiếu, phải bắn chết Lăng

Tiếu mới thôi.

Cảm ơn bạn Vũ Viết Thịnh đã ủng hộ truyện tại website: DocTruyen.Org nhé.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2701 - Thần Hồn Lại Bị Hủy. (2)

Lăng Tiếu không thể không liên tục ném Thần Thi Ma ra ngoài ngăn cản những mũi tên này.

Mà lúc này lão tộc trưởng Lôi tộc cũng có động tác, chỉ thấy trong tay của hắn có ba viên Thiên Lôi tử, trên mặt cười lạnh, nói:

- Ta nhìn ngươi có bao nhiêu con Thần Thi Ma có thể lấy ra.

Lão tộc trưởng Lôi tộc lập tức ném ba viên Thiên Lôi tử vào người Lăng Tiếu, lực nổ tung cường đại nổ Lăng Tiếu khí huyết sôi trào.

- Mẹ kiếp, bổn cung liều với các ngươi.

Lăng Tiếu thật sự là bị bức phải lui không thể lui, dứt khoát lưu thần hồn phân thân lại, mà chân thân tiếp tục bay thẳng về phía trước.

Thần hồn của Lăng Tiếu tay cầm lấy U Ảnh thần kiếm, bày tất cả lực lượng ra, phong tỏa ý cảnh cường đại hiện ra ngăn cản không gian này, đồng thời một đạo lực lượng băng hàn hiện ra.

Hai đại Chí Tôn đỉnh phong không sợ hãi, dẫn động thiên lôi ngăn cản công kích của Lăng Tiếu.

Thần hồn của Lăng Tiếu bắn ra phong bạo màu đen đáng sợ, bắt đầu quét qua bốn phía, từng đạo phong nhận cường đại không ngừng chém qua chung quanh, sinh sinh phong ỏa đường đi của hai tên Chí Tôn đỉnh phong!

- Muốn ngăn trở hai chúng ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lão tộc trưởng Lôi tộc hét lớn một tiếng, trong tay lôi chùy cuồng vũ, vạn đạo lôi điện đánh qua.

Lôi đao của Lôi Tiếu Cương chém ra vài cái, hai đạo lôi điện mấy vạn mét chém thẳng tới.

Hai đạo lực lượng điệp gia với nhau khiến cái phong bọa màu đen bị đánh tan qua vài chiêu.

Thần hồn của Lăng Tiếu không ngừng thổ huyết lui ra phía sau, nhưng mà hắn cũng không chính thức rút đi, hắn nhất định phải cho chân thân thời gian để rút lui vào trong hỗn độn lôi vực, cho dù thần hồn bị diệt cũng phỉa làm như vậy.,

Thần hồn của Lăng Tiếu đã thi triển ra tuyệt học cả đời của mình, dùng các loại công kích tiếp tục quét qua hai tên Chí Tôn đỉnh phong của Lôi tộc.

Những công kích cường đại này mang theo sát khí đậm đặc, đổi lại là Chí Tôn đỉnh phong bình thường không dám dễ dàng dính vào.

Nhưng mà bây giờ bọn họ được phụ trợ thiên lôi, có thể tiêu diệt tất cả lực lượng tà ác, sát khí bị đánh giảm đi không ít.

Hiện tại bọn họ đối mặt Lăng Tiếu chính là các loại kiếm quang sắc bén, bọn họ vẫn bị thương và không thể ngăn cản toàn bộ.

Lão tộc trưởng Lôi tộc cùng với Lôi Tiếu Cương đã đầy sát khí, nhất định phải tiêu diệt cho được phân thân trước mặt, bằng không hắn phát triển thêm nữa thì khó ngăn cản được.

Hai người đồng thời thi triển tuyệt chiêu của mình ra, lực lượng lôi điện đáng sợ giao thoa qua, hình thành lôi hải to lớn, lôi điện màu tím bao phủ thần hồn của Lăng Tiếu!

Rầm rập!

Lăng Tiếu toàn lực chống đỡ, nhưng mà vẫn khó có thể ngăn cản được, U Ảnh thần kiếm bị đánh bay ra khỏi tay, chỉ dựa vào huyết nhục thần hồn thì không thể phòng ngự được.

Rốt cuộc Lăng Tiếu vẫn không chịu nổi hành hạ này, cho dù muốn hóa thành hồn lực trở về chân thân cũng không có khả năng.

Hắn kêu la thảm thiết, thần hồn bị tiêu diệt triệt để.

Ở phương xa Lăng Tiếu nhịn không được gào thảm thiết,đây là đau đớn từ bổn nguyên, làm cho hắn thiếu chút nữa điên mất.

Cũng may hắn đã triệu hoán Lôi Giao Long ra, tiếp tục mang theo hắn bay nhanh về phía trước

Mà thanh U Ảnh thần kiếm kia đã in máu huyết của Lăng Tiếu, nó trực tiếp phá không bay tới gần Lăng Tiếu.

Nhưng mà nó chưa bay được bao nhiêu xa thì bị thiên lôi giáng xuống, bao phủ nó lại, không cho nó bỏ trốn.

- Đây là thần khí đỉnh cấp phong thuộc tính, cho dù chúng ta không thể dùng, cũng có thể thu làm chiến lợi phẩm!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói một tiếng, cầm lấy U Ảnh thần kiếm.

Hắn cầm U Ảnh thần kiếm, một ngày còn chưa chém giết Lăng Tiếu, hắn không cách nào phát huy uy lực chính thức của U Ảnh thần kiếm.

- Tộc trưởng, xem ra tiểu tử kia đã tới biên giới hỗn độn lôi vực, chúng ta lại thêm chút sức đẩy hắn vào đi!

Lôi Tiếu Cương nói ra.

- Ân, không cách nào động thủ tiêu diệt tiểu tử này, cũng phải đẩy hắn vào trong hỗn độn lôi vực, xem hắn chết hay không chết.

Lão tộc trưởng Lôi tộc ứng một tiếng, liền cùng Lôi Tiếu Cương tăng tốc đuổi theo Lăng Tiếu.

Thần hồn của Lăng Tiếu gặp trọng thương, tranh thủ thời gian nuốt thần thảo và thần đan khôi phục thàn hồn, vận chuyển Khống Thần Quyết chữa thương!

- Lôi tộc, thù này ta nhất định phải báo!

Lăng Tiếu quyết định trong lòng

Thần hồn bị diệt, không thể nghi ngờ hắn lại thể nghiệm cảm giác tử vong, làm cho hắn đã chính thức kết tử thù với Lôi tộc!

Thời điểm này Lôi Giao Long dừng lại, nó rung động nói:

- Phía trước chính là hỗn độn lôi vực, ta... Ta cũng không dám đi vào!

Hỗn Độn Lôi vực là một mảnh không gian lôi điện đầy màu sắc.

Thủy Nguyên lôi điện chi lực cuồng bạo, dày đặc càng không ngừng oanh

tạc không gian này, khiến cho mỗi mộ nơi ở trong không gian này đều được lấp đầy bởi lôi điện, không có một chỗ nào trống rỗng.

Đây là một trong những không gian bên ngoài hung hiểm nhất, cùng với Hắc Động không gian và Lưu Hỏa không gian nổi danh là hung địa.

Ở chỗ này có Hỗn Độn chi khí, nhưng chủ yếu chính là lực lượng lôi điện hình thành nên Hỗn Độn Thiên Lôi, trở thành một lực lượng đáng sợ nhất thế gian, Thường nhân hơi dính vào đều sẽ chết ngay lập tức, cho dù là Chí Tôn Thủy thần cũng không dám tới gần nơi này!

Mặc dù Lôi Giao Long là lão Giao Long đã sinh sống ở chỗ này mấy vạn năm, nhưng nó vẫn vô cùng úy kỵ đối với nơi này.

Lúc nọ mới đạt tới thập nhị giai cũng muốn hấp thu Hỗn Độn Thiên Lôi ở chỗ này để tu luyện, không ngờ không thể hấp thu được lực lượng, ngược lại còn bị oanh đến tróc một lớp da, còn thiếu chút nữa là trực tiếp chết rồi.

Chuyện cho tới bây giờ, nó vẫn luôn cảm thấy chuyện này như vừa mới xảy ra, không thể nào quên được!

- Ngươi không muốn vào, ta cũng không muốn vào, nhưng chung quanh đều là một cái tử lộ, chỉ có thể liều mạng mà thôi!

Lt cười đáp một tiếng, sau đó lại nói với Lôi Giao Long:

- Ta cho ngươi Thôn Phệ Long Châu, ngươi có thể ngăn được Hỗn Độn Thiên Lôi này hay không?

- Cái gì, lão…. Lão đại ngươi thật sự chịu giao Long Châu cho ta sao?

Lôi Giao Long lộ ra vẻ vô cùng kích động nói.

- Ngươi có thể ngăn được Thiên Lôi này thì ta liền cho ngươi nuốt Long Châu, nếu như không thể làm được…. vậy thì đành phải tìm con đường khác mà thôi!

Lăng Tiếp đáp.

Bây giờ thần hồn của hắn đã bị hủy, đồng thời cũng làm ảnh hưởng tới chiến lực của hắn, hắn không có nắm chắc mười phần thắng ở chỗ này, đành phải dựa vào Thần Đỉnh cùng Lôi Giao Long này thôi.

Lôi Giao Long tin tưởng mười phần nói:

- Nếu như ta có thể thôn phệ Long Châu, nhất định có thể ngăn chặn được Hỗn Độn Thiên Lôi này, thậm chí còn có khả năng để ra trở thành Thủy Thượng tối cường Hỗn Độn Lôi Long.

Tại chỗ này, thanh âm lão tộc trưởng của Lôi tộc truyền lại đây quát:

- Tiểu tạp chủng, ngươi nên bỏ đi ý định tiến vào Hỗn Độn Lôi vực đi, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2702 - Bị Ép Đột Phá Ở Hỗn Độn Lôi Vực.

- Chạy thì chạy, hai lão vương bát đản, có bản lãnh liền theo bản cung tiến vào!

Lăng Tiếu quay đầu mắng một câu, sau đó trong tay lại xuất hiện thêm nhiều Long Châu, đối với Lôi Giao Long nói:

- Nuốt nó xong lập tức tiến vào Hỗn Độn Lôi vực!

Lôi Giao Long hưng phấn rống lớn một tiếng, sau đó nuốt Long Châu xuống, tiếp theo long vĩ khẽ vẫy, nhanh chóng lướt về phía Hỗn Độn Lôi vực.

Ở trước một sát na tiến vào, hai đạo lôi đình chi lực khủng bố từ phía xa xa oanh kích lại đây.

Chỉ là vẫn chậm một bước, Lăng Tiếu cùng với Lôi Giao Long đã thành công tiến vào Hỗn Độn Lôi vực, những lực lượng kia bị Hỗn Độn Thiên Lôi khủng bố nơi này hoàn toàn ngăn cản lại.

- Tộc trưởng, chúng ta đuổi theo vào, bọn hắn chỉ sợ không thể trốn xa được!

Lôi Tiếu Cương đề nghị.

- Không được, ta và ngươi đều không thể chịu được những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, thay vì lãng phí thần lực vô ích như thế, chúng ta hãy chờ ở chỗ này thêm một tháng nữa, nếu hắn ra thì tốt, còn nếu không được thì chắc chắn là đã chết rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc đáp.

Nhìn thần sắc của hắn, có vẻ cũng có chút kinh sợ đối với Hỗn Độn Lôi vực này.

Lôi Tiếu Cương cũng chỉ có thể gật gật đầu, sau đó lại nói:

- Tộc trưởng sao không thử liên hệ với tộc thúc thử xem?

- Ngươi nói cũng đúng, nhiều năm qua chúng ta không dám kinh động tới hắn, bây giờ đã trải qua mấy vạn năm, chắc hẳn là đã thành công rồi chứ, chỉ là không biết vì sao hắn lại không xuất hiện, để ta dùng tinh huyết thử một chút xem sao!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói một tiếng, sau đó liền trích ra một giọt máu để thử liên hệ với tộc thúc của Lôi tộc bọn hắn, người đã tiến vào Hỗn Độn Lôi vực hàng vạn năm trước.

Oanh long oanh long!

Ở bên trong Hỗn Độn Lôi vực, thiên lôi càng không ngừng tàn phá bừa bãi khắp mọi nơi, từng đạo thanh âm vang lên không ngừng.

Lực lượng hủy diệt đáng sợ ở chỗ này khiến cho ngay cả một chút bụi bậm cũng khó có khả năng tồn tại, chỉ có ngũ thải dày đặc, lộ ra vẻ vô cùng rực rỡ.

Loại lực lượng khủng bố này cũng giống như là từng chiêu do vô số đỉnh cấp Chí Tôn cùng nhau xuất thủ, mỗi một đạo Hỗn Độn Thiên Lôi đều vô cùng khủng bố.

Lăng Tiếu và Lôi Giao Long vừa mới tiến vào nơi này ngay lập tức da thịt đã

bị bắn tung tóe, đau đến mức bọn hắn một mực kêu thảm không ngừng.

Mà đại đỉnh cổ phác trên đỉnh đầu hắn tựa hồ cũng khó có thể chịu đựng được những Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ này, rõ ràng đã xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

Cái này chính là đỉnh cấp Thần đỉnh, thế mà cũng không thể chịu nổi, có thể biết được Hỗn Độn Thiên Lôi này đáng sợ đến cỡ nào.

Bất quá, ngay lúc nó sắp bị phá, một luồng lực lượng huyền ảo từ phía trên nắp đậy của đại đỉnh cổ phác phát tán ra ngoài, từng luồng quang mang đỏ hồng nở rộ ngăn cản hết những Hỗn Độn Thiên Lôi ở chung quanh, mà những vết nứt phía trên Cổ Phác đại đỉnh cũng đã tự động khép lại.

Lăng Tiếu cũng không hề chú ý tới những việc này, trên thực tế là đại lượng tinh huyết của hắn bắn tung tóe lên phía trên Dược đỉnh mới có thể sản sinh ra dị biến như vậy.

Nhưng mà lực lượng phòng ngự của luồng hào quang này cũng có hạn, nó chỉ đủ lực lượng để có thể chống đỡ trong một hoặc hai ngày, và chắc chắn sau đó luồng hào quang này khẳng định sẽ bị Hỗn Độn Thiên Lôi này phá vỡ.

Lực lượng của đại đỉnh cổ phác này chỉ có thể nhờ tinh huyết của Lăng Tiếu kích hoạt mà chống đỡ được trong khoảng một hai ngày, còn muốn một mực ngăn cản Hỗn Độn Thiên Lôi vẫn ngày đêm điên cuồng tập kích lại là việc không thể.

Mà ngay sau đó, Lôi Giao Long đã cắn nuốt Long Châu rốt cục đã phát sinh dị biến, nó vừa mới bị đánh nát da thịt, bây giờ những thương thế đều bị một tầng lôi quang màu tím bao trùm lấy, cơ nhục mới nhanh chóng sinh sôi, từng phiến long lân cũng bắt đầu có biến hóa.

Nó liên tục gào rú, âm thanh long ngâm chấn động khắp bốn phương, lôi điện chớp động xuất hiện, rõ ràng có thể miễn cưỡng ngăn cản được đại bộ phận Hỗn Độn Lôi Lực, còn có một số ít Hỗn Độn Lôi Lực không ngừng đánh vào trên thân thể Lôi Giao Long, khiến cho Lôi Giao Long bị đánh đến huyết nhục văng tung tóe, nhưng rất nhanh lại được khép lại.

Lăng Tiếu bị Lôi Giao Long trở mình khiến thân thể bị chấn bay ra ngoài, cũng may hắn có Thần Đỉnh cùng với Long Phượng Thần Cô miễn cưỡng bảo hộ, khiến hắn có thể thở ra một hơi.

Lăng Tiếu vận chuyển thần công nhanh chóng khôi phục thân thể, hắn thở dài nói:

- Quá kinh khủng, nhục thể của ta cùng thần giáp phòng ngự một chút cũng không thể dùng được, trong nháy mắt đã bị hoàn toàn phá hủy, khó trách bất kỳ Chí tôn đỉnh phong nào cũng không dám tiến vào bên trong này, hôm nay ta còn chỉ ở bên ngoài mà thôi, tiếp tục tiến vào thêm nữa thì không biết lực lượng sẽ khủng bố tới trình độ nào nữa, chỉ sợ là vượt ra khỏi tất cả phạm trù tưởng tượng mất!

- Bây giờ cho dù thần hồn của ta khôi phục chỉ sợ cũng không thể nào ngăn cản được oanh kích ở chỗ này, mà Thần Đỉnh xem ra cũng chỉ miễn cường thay ta chống đỡ được lực lượng này mà thôi, nhưng cũng không phải là lâu dài, ta phải nghĩ ra biện pháp tự bảo vệ mình, nếu không sẽ chính là tử lộ!

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng lo lắng suy nghĩ.

- Hy vọng Lôi Giao Long có thể sớm ngày thoát biến thành Hỗn Độn Lôi Long!

Lăng Tiếu nhìn Lôi Giao Long khôi phục lại một chút tin tưởng nói.

Một khi Lôi Giao Long có thể trở thành Hỗn Độn Lôi Long đúng như lời nó nói, trở thành Chân Long cường đại tuyệt đỉnh, vậy thì có thể bảo vệ hắn bình an.

Dù hắn không ký khế ước chủ tớ với Lôi Giao Long, nhưng mà thú loại so sánh với nhân loại thì dễ dựa vào hơn, nếu nó đã lựa chọn đi theo Lăng Tiếu thì sẽ không phản bội, huống chi Lăng Tiếu còn cho nó long châu, nó tự nhiên sẽ tri ân mà báo đáp, không giống với nhân loại làm ra chuyện phản bội ngươi!

Lăng Tiếu hiểu rất rõ về thú loại, cho nên mới yên tâm đưa Long Châu cho Lôi Giao Long nuốt vào.

Lăng Tiếu nghĩ một chút, bây giờ cũng không thể hoàn toàn ký thác hi vọng ở trên người Lôi Giao Long, nó không biết đến năm nào tháng nào mới có thể hoàn toàn thoát biến tiến giai, cho nên hắn phải nghĩ ra đối sách khác!

Ngay sau đó, trong tay hắn đã xuất hiện thêm mấy viên Thần đan Chí tôn, phân biệt theo năm loại thuộc tính Kim, Mộc, Băng, Hỏa Phong.

- Trong nhiều năm làm Luyện Dược Sư, ta chỉ ở giai đoạn Huyền Đế nuốt một viên cực phẩm Huyền Đế đan để tiến hành đột phá, bây giờ thần hồn của ta đã bị hủy, cho dù có thể tập hợp lại nhưng cũng khó để tự cứu, không bằng trước tiên để chân thân đột phá lên tới tầng thứ Cao cấp, như thế cũng sẽ có thêm vài phần đảm bảo!

Sau khi Lăng Tiếu tự nói một tiếng, nghĩ cũng không nghĩ liền bỏ năm viên Thần đan Chí tôn này vào trong miệng.

Bất luận là một Chí tôn Thủy thần nào nếu nuốt một viên Thần đan Chí tôn cũng đủ để thăng cấp rồi, nhưng thể chất của Lăng Tiếu lại khác với thường nhân, hắn mang theo một vài thuộc tính, năm viên Thần đan Chí Tôn này có

thể giúp hắn thuận lợi thăng cấp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2703 - Vĩnh Hằng Chi Thần. (1)

Cho nên ở trước khi luyện hóa những thần đan này, trong tay hắn đã xuất hiện năm loại Chí tôn thần tài không đồng nhất đồng thời nuốt xuống, sau đó hắn nhảy vào trong thần đỉnh, rất nhiều Tử thần tinh lập tức tràn đầy trong thần đỉnh cung cấp cho hắn hấp thu!

Rất nhiều thần đan, thần vật đều rơi vào trong bụng của hắn, hắn chỉ cảm thấy có một lực lượng vô cùng cường đại bắt đầu từ kinh mạnh thô bạo đánh thẳng lên, khiến kinh mạch của hắn nở to đến mức muốn bị xé rách.

- Luyện hóa cho ta!

Lăng Tiếu gắng chịu đau đớn, tê hống lên một tiếng, bắt đầu vận chuyển thần công để gia tăng tốc độ luyện hóa thần vật lên cao nhất.

Hắn cũng là từ trước tới nay, ở dưới loại tình huống bất đắc dĩ này mới sẽ phục dụng thần đan, thần vật để đột phá!

Bất luận là kẻ nào ở lúc đột phá đều sẽ tìm một nơi an tĩnh, tốt nhất là có thêm người hộ pháp, như thế mới có thể an tâm đột phá.

Bằng không bị ngoại vật quấy nhiễu sẽ rất dễ dàng xảy ra sự cố, khiến cho không thể nào đột phá thành công, thâm chí có khả năng còn gây ảnh hưởng tới cảnh giới.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác, không đột phá chính là tử lộ, đột phá có lẽ có một tuyến sinh cơ, Lăng Tiếu cũng không thể quan tâm được nhiều thứ như vậy!

Lăng Tiếu ngồi ở trong Thần đỉnh tâm thần như nhất, không bi không hỉ, dùng tốc độ cao nhất luyện hóa rất nhiều thần vật, hấp thu toàn bộ lực lượng của chúng nó vào trong đan đến, khiến cho Ngũ thải đan điền cấp tốc trở nên bành trướng, rất nhiều lực lượng xông thẳng về phía thần đan.

Bỗng dưng, từng trận ngũ thải thần quang lóe ra không ngớt ở trên người hắn, cuối cùng trở thành năm đầu Chân Long không giống nhau không ngừng rít gào, khí tức cường đại không ngừng kéo lên.

Thần hồn của hắn đang ở trong thức hải, vốn không khỏe cũng mượn nhờ lực lượng này để nhanh chóng trở nên lớn mạnh, trong nháy mắt liền khôi phục năm thành hồn lực, vết thương đau nhức tiêu tan rất nhiều, hơn nữa hồn lực cũng đang bắt đầu khôi phục.

Sau khi thân thể trở nên cường đại, thần hồn cũng sẽ tăng cường lên không ít, mà Lăng Tiếu cũng phục dụng một gốc Thất Hồn Yêu Hoa lấy được từ chỗ của Hồn Diệt, có thể trợ giúp hắn lại lần nữa ngưng kết lại huyết nhục phân thân.

Nhưng Lăng Tiếu cũng không ý thức được, khi hắn đột phá, Hỗn Độn thế giới trong thức hải của hắn cư nhiên lại di động, hấp thu những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, khiến cho Thế giới hỗn độn của hắn xuất hiện thêm từng đạo lôi điện, hơn nữa còn có không ít lực lượng Hỗn Độn xâm nhập vào khiến cho những sinh linh kia được thiên lôi tẩy rửa, có được càng nhiều lực lượng Hỗn Độn để tăng cường, giúp bọn chúng lại có thêm một ít sinh cơ và vận động dị biến!

Lôi Giao Long ở cách hắn không xa cũng đồng dạng là làm ra đột phá gian nan nhất!

Thế giới Hỗn Độn là một thế giới rất thần kỳ, bên trong có Hỗn Độn chi vật ngưng tụ thành hình dạng sinh vật đang liên tục vận động, giống như là sinh

vật chân chính đồng dạng có sinh tồn cùng diệt vong.

Rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi rơi vào trong thế giới Hỗn Độn này, khiến cho những sinh vật này có những biến hóa nho nhỏ.

Lực lượng của bọn chúng tựa hồ như được tăng cường, nhưng sau khi đạt đến một trình độ nhất định, bỗng chốc sẽ bị những thiên lôi này tiêu diệt.

Nhưng mà, bọn chúng diệt vong thật sự không phải là bị tiêu hủy chính thức, mà là không lâu sau sẽ lại sống lại lần nữa, sau khi trọng sinh, bọn chúng tựa hồ có cảm giác linh động lại trở nên không giống như trước.

Đồng thời, thế giới Hỗn Độn này đem những thiên lôi kia bao vây dung hợp lại với nhau, khiến cho thế giới Hỗn Độn này thỉnh thoảng chợt có thiên lôi chớp động.

Nếu Lăng Tiếu có thể phát hiện những điều này, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Nhưng hắn lại đang dùng toàn lực để đột phá, vậy nên căn bản không thể bận tâm đến việc này.

Rất nhiều lực lượng từ trong kinh mạch của hắn hướng về phía đan điền không ngừng nghiền áp mà đi, ngũ thải đan điền càng không ngừng mở rộng ra thêm, giống như biến thành tinh vân mênh mông vô hạn, một chút ít quang mang trong suốt lộ ra thương tang thần bí!

Cùng lúc đó, từng chút Hỗn Độn chi lực ở trên thức hải cùng với ngũ sắc đan điền của hắn giao dung lại một chỗ, khiến cho đan điền ngũ sắc tràn ngập khí tức Hỗn Độn!

Mà thần lực của hắn ở trên Thần Kiều cũng bị lây nhiễm Hỗn Độn chi khí, khiến mỗi một giọt thần lực đều lớn hơn vài phần so với ban đầu, mà lực

lượng ẩn chứa bên trong cũng được tăng cường lên rất nhiều.

Lúc này quang mạc phòng ngự kia của Thần đỉnh đã là không chịu nổi, bị những Hỗn Độn thiên lôi kai triệt để phá hủy rồi!

Từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng càn quét ở phía trên thần đỉnh, khiến cho thần đỉnh lại một lần nữa xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

Lăng Tiếu đang đột phá trong nháy mắt liền bị Hỗn Độn Thiên Lôi này bao phủ.

Liền ở lúc Hắc Diệu thần đỉnh hoàn toàn bị vỡ tan, từng đoàn quang mạc ngũ sắc từ trong thần đỉnh truyền ra.

Đoàn ngũ thải quang mạc này chính là thế giới Hỗn Độn kia, nó tự thành một phương thế giới, bao phủ lấy phía trên Lăng Tiếu cùng Thần Đỉnh, khiến cho Lăng Tiếu và Thần Đỉnh tránh khỏi oanh kích của Hỗn Độn Thiên Lôi!

Chỉ là Lôi Giao Long lại không có mệnh tốt như vậy!

Nó bây giờ đang nhận lất tra tấn thống khổ nhất, thân thể một lần lại một lần bạo liệt, nhưng là vẫn một lần lại một lần sinh trưởng trở lại.

Đầu xà giao của hắn rốt cục bắt đầu có dị biến, hai cái sừng dần dần biến thành hình dạng giống sừng hươu, đồng thời lại có từng cái long tu dài ra, từng phiến long lân trên cổ lấp lánh thần thái khác biệt.

Đầu nó được lực lượng Long Châu bảo vệ lấy, mới giúp cho nó có thể thoát biến ở chỗ này!

Hơn nữa Long Châu này chính là do Lăng Tiếu đoạt được từ trong không

gian Hỗn Độn, sớm đã được Hỗn Độn chi khí tẩy rửa không biết bao nhiêu vạn năm, mà Thổ long của khỏa Long châu này cũng đã là tồn tại đỉnh phong, lực lượng của nó là to lớn đến mức nào.

Lôi Giao Long có thể hấp thu được long châu này chính là phúc khí lớn nhất của nó.

Hôm nay thực lực của nó đã là thập nhất giai cao cấp, đợi sau khi nó đột phá lần nữa, ít nhất cũng sẽ đạt tới cấp bậc đỉnh phong, trở thành tồn tại đỉnh cấp cao quý nhất của Chân Long nhất tộc!

Liền ở lúc một người một thú bọn hắn đang đột phá, lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương vẫn một mực chờ đợi ở bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực.

- Bây giờ đã qua gần nửa tháng rồi, tiểu tử kia thế mà vẫn không đi ra, xem ra là đã chết ở bên trong rồi!

Lão tộc trưởng Lôi tộc nói.

- Cái này cũng có thể, mới vừa rồi ta đi lại phụ cận những Hỗn Độn thiên lôi kia lập tức bị đánh đến khiến cho da thịt cháy sém, ta cũng chịu không được thì tiểu tử kia càng không thể chịu đựng ở trong đó!

Lôi Tiếu Cương đáp, sau đó hắn lại nói:

- Tộc thúc bên kia có phản ứng gì không?

Lôi tộc lão tộc trưởng lắc lắc đầu nói:

- Lực lượng của Hỗn Độn Lôi Vực này quá dày đặc nồng đậm, dùng tinh huyết để liên lạc đều không cảm ứng được, cũng không biết rõ tộc thúc có cảm ứng được hay không?

- Ừ, thật không hổ là không gian kinh khủng nhất, nếu chúng ta có thể tiếp dẫn Hỗn Độn Thiên Lôi này để tu luyện, nhất định có thể trở thành chủng tộc cường đại nhất!

Lôi Tiếu Cương than thở nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2704 - Thần Vĩnh Hằng. (2)

Lôi lão tộc trưởng gật đầu nói:

- Không sai, nhưng lực lượng thiên lôi này ngay cả thân thể của chúng ta cũng không thể chịu được, thì làm sao hậu bối có thể hấp thu được chứ?

Ngừng một lát, hắn lại nói:

- Đợi thêm vài ngày nữa, nếu như hắn không ra thì chắc chắn đã chết rồi!

Bọn hắn cũng không biết rõ ở trong một khu vực của Hỗn Độn Lôi Vực, đang có một người trẻ tuổi trần truồng ngồi trên một viên Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính.

Người trẻ tuổi này một thân ngũ sắc lưu ly, có màu sắc đồng nhất với những Hỗn Độn Thiên Lôi kia, một mái tóc ngũ sắc bay phất phới, từng sợi phát ra lực lượng đáng sợ giống như lôi điện thiểm thước, đôi mắt của hắn tràn ngập cảm giác yêu dị không nói nên lời, hắn đưa tay ra trước, trên khuôn mặt xuất hiện tươi cười yêu dị, lẩm bẩm nói:

- Ta cảm thấy mình đã ngủ rất lâu rồi! Không nghĩ đến còn có thể tỉnh lại được, xem ta bây giờ đã đến thời khắc Lôi Chiến Dương ta quân lâm thiên hạ rồi!

Người trẻ tuổi này thuận tay nắm chặt, đem Hỗn Độn Thiên Lôi nắm vào trong tay, sau khi bị hắn tùy ý nắn bóp một phen, đột nhiên lại biến thành một thanh trường giáo ngũ sắc, ngay lập tức, hắn nhỏ xuống một giọt máu huyết ngũ sắc, rơi xuống phía trên trường giáo ngũ sắc, trường giáo lập tức

xuất hiện biến hóa kinh người.

Cư nhiên từ trước đó là hình dạng hư ảnh biến thành trạng thái thực thể, mũi kiếm, thân kiếm, chuôi kiếm đều là mang theo khí vị thương tang cổ phác, một luồng khí tức cường đại trong nháy mắt lóe ra, một đạo quang mang trực tiếp trùng phá không gian Hỗn Độn Thiên Lôi này.

Lực lượng trường giáo này thình lình đã ở phía trên tất cả Cổ thần khí, vượt ra khỏi tất cả các phạm trù tưởng tượng của mọi người!

- Tích huyết thành tạo vật, đây chính là lực lượng vĩnh hằng của ta sao? Ha ha, Lôi Chiến Dương ta quả nhiên đã đi tới một bước này rồi!

Lôi Chiến Dương cầm trường giáo trong tay vô cùng hài lòng cuồng tiếu nói.

Một khắc sau, lực lượng của hắn ngưng tụ, rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi tập hợp lại về phía hắn, lực lượng được xưng là kinh khủng nhất thế gian, cư nhiên khi ở bên cạnh hắn lại ôn nhu như nước suối, để hắn không cảm nhận được một chút đau đớn nào, ngược lại còn trở thành lực lượng hộ thân để hắn sử dụng!

Trong nháy mắt, những lực lượng hộ thân kia đã tạo thành một kiện thần giáp ngũ sắc ở trên người của hắn, khiến cho người hắn giống như biến thành một tôn cự thần viễn cổ uy vũ bất phàm, khí tức uy lẫm trong nháy mắt tràn ngập ra.

- Xem ra sau khi ta rời đi, tiểu bối trong tộc đã đánh thức ta tỉnh lại, cũng không biết đã phát sinh ra việc gì, nhưng một khi có Lôi Chiến Dương ta ở đây, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì cả!

Lôi Chiến Dương tự nói một tiếng, đạp chân hướng về phía bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực mà đi.

Một khối Thủy Nguyên thạch kia cũng lập tức đi theo phía sau lưng hắn.

Một tôn nhân vật như vậy xuất thế, chắc chắn thế gian sẽ lại nhấc lên từng đợt phong ba!

May mắn chính là khi Lăng Tiếu và Lôi Giao Long cùng đột phá, cũng may đã không bị nhân vật chí tôn này cảm ứng được, bằng không bọn họ ai cũng đừng mơ tưởng có thể chạy trốn được.

Mặc dù nhân vật kia đã khủng bố tới cực điểm, nhưng khoảng cách của hắn với Lăng Tiếu và Lôi Giao Long khá xa, hơn nữa thế giới Hỗn Độn trên đỉnh đầu của Lăng Tiếu tựa hồ đã độc lập trở thành một phương không gian, cách biệt hết với mọi lực lượng cảm ứng từ bên ngoài đến!

Nếu để cho nhân vật Chí tôn này biết được có một lực lượng nhất phương thế giới thần kỳ như thế này, hắn chỉ sợ sẽ nhanh chóng qua đây thu lấy!

Không thể không nói mạng của Lăng Tiếu và Lôi Giao Long vẫn chưa đến lúc bị diệt!

Ở tận đầu bên ngoài lãnh thổ khác, có một không gian tràn ngập thuần kim sát khí.

Đoàn thuần kim sát khí này lượn lờ khắp xung quanh, chỗ mà nó đến, rất nhiều lực lượng loạn lưu đều bị nó phá hủy, thỉnh thoảng nó lại tiềm ẩn trong không gian Hắc ám, thỉnh thoảng mới xuất hiện ra ngoài, vạn đạo kim sát chi khí có thể khiến bất cứ sinh vật nào hơi dính vào sẽ bị chết ngay lập tức!

Những người từng thấy qua đoàn kim sát khí một phương này đều đã chết đi rồi!

Không, phải nói là còn có một người may mắn còn sống đến lúc này, hơn

nữa hắn còn ở lại trong đoàn kim sát chi khí này, thuận theo nó di động qua các nơi, không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm rồi.

Bất quá người này chỉ có thể nói là còn lại một đoàn kim sắc thần hồn chi lực mà thôi, hắn phảng phất như đã trở thành chúa tể của một phiến kim sát chi khí này.

Hắn biến hóa thành một khuôn mặt trung niên ước chừng khoảng ba mươi tuổi, hắn há miệng khẽ hút, rất nhiều kim sát khí trong nháy mắt tụ hợp lại với nhau, sau đó đọng lại cùng một chỗ, dần dần hóa thành một bóng người màu vàng.

Vạn đạo quang mang không ngừng lóe ra, giống như dị tượng tuyệt thế, ở bên ngoài lãnh thổ vô hạn này lộ ra dị thường vô cùng chói mắt.

Không lâu sau, một đạo âm thanh long ngâm kinh thiên động địa truyền đi, một đạo long khu khổng lồ từ phía sau bóng người kia trở nên to lớn, lộ ra uy vũ tôn quý!

Cũng không biết trải qua bao lâu, một người một long này dần dần hiện ra.

Người này cũng là toàn thân trần truồng, xung quanh cơ thể chảy từng tầng kim sắc, giống như là một kim nhân vô cùng kỳ dị nhưng sinh cơ bừng bừng lại là thực thực tại tại.

Khuôn mặt hắn không phải rất anh tuấn, nhưng tuyệt đối vô cùng dễ nhìn, trong mắt hắn lấp lánh một cỗ kim sát chi khí, phảng phất như tùy tiện nhìn một cái cũng có thể phá ra một lỗ hổng ở không gian.

Kim Long sau lưng hắn thì cư nhiên lại là một tồn tại đáng sợ cấp bậc Long Vương, cái đầu to lớn của nó còn khủng bố hơn so với rất nhiều tòa núi cao, long khu cư nhiên dài tới mười mấy vạn thước, giống như một cái long hình

sơn mạch dài dài, vừa nhìn đã thấy không có giới hạn!

- Ha ha, ông bạn già, chúng ta đều đã chịu đựng đủ rồi!

Người trẻ tuổi màu vàng này cuồng tiếu một tiếng, cả người đột nhiên cao lên vài trăm thước, giống như một cự thần viễn cổ, mỗi một chưởng đều có thể trích tinh lộng nguyệt, mỗi một bước có thể vượt qua được vũ trụ!

Người này phát tán ra hào hùng bễ nghễ thiên hạ, kéo ra khí khái không gì có thể so sánh được, ngoại trừ Lôi Chiến Dương ở bên phía Hỗn Độn Thiên Lôi kia, còn ai có thể cường đại hơn so với hắn chứ?

Huống chi bên cạnh hắn còn có một cự long viễn cỗ tồn tại, tuyệt đối là có thể quét ngang qua vũ trụ rồi.

Chỉ thấy bàn tay của hắn khẽ vẫy, toàn bộ Kim chi lực lượng bốn phía đều chuyển động về phía hắn, cuối cùng đem hắn bao phủ, ngay lập tức tạo thành một bộ Kim Thiền thần y bám vào trên người của hắn, đem dáng người hoàn mỹ kia phác họa ra rất rõ ràng.

- Ta rời khỏi tộc đã quá lâu rồi, cũng phải trở về thôi! Kim tộc sẽ trở thành đệ nhất tộc của Thiên Vực!

Người trẻ tuổi này ngồi xuống trên Viễn cổ Cự Long, lộ ra thần sắc vô cùng tự tin quát.

Ngay lập tức, long vĩ của Viễn cổ Cự Long mở ra, nhanh chóng phá không mà đi, phóng nhanh hướng về Thiên Vực, tốc độ kia khiến người khác kinh hãi tới cực độ, mà những lực lượng loạn lưu cùng với nhiều cương phong kia đều đã sớm rơi lả tả về hai bên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2705 - Hắc Ám Và Quang Minh. (1)

Ở bốn phía này có một ít thần vật khó gặp, đều là bị thanh niên kia tùy tay mà thu thập lại.

Chỗ tận đầu Tây vực lộ, chỗ này là một mảnh không gian thuần hắc ám, có một lốc xoáy màu đen cự đại quanh năm xoay chuyển cấp tốc không ngừng ở chỗ này, phàm là người nào bị hút vào trong vòng xoáy hắc sắc này cũng không thể tiến ra.

Nhưng mà hôm nay lại có một hắc thủ cự đại lặng yên từ không gian này rời đi

Hắc sắc cự thủ này khô gầy dị thường nhưng lại vô cùng khổng lồ giống như là một phương không gian, trên ngón tay còn có từng cái móng tay giống như liêm đao sắc bén khiến người khác sợ hãi.

Ở chỗ phía xa có một đám Ô Thần Nha thập nhất giai còn chưa phát hiện chuyện gì đã xảy ra, trong nháy mắt bọn chúng liền bị kéo vào trong hắc động, nháy mắt chỉ có lông vũ rơi xuống mà thôi.

Phải một lát sau, từ trong lốc xoáy màu đen bỗng xuất hiện một đạo hắc ảnh.

Hắc ảnh này dần dần xuất hiện, toàn thân hắn đều là hắc y, phía trên khoác một tấm áo choàng, giống như một tấm chăn trôi bồng bềnh trong bóng đêm, chỉ có hai đoàn thần quang u lam đang nhảy nhót mà thôi.

Sau khi hắn đi ra, hắn quay đầu lại nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, một hắc chưởng hiện ra, bay thẳng về phía hắc động thần bí kia.

Hắc động kia tựa hồ đã cảm giác được, tốc độ tăng lên gấp đôi, lực lượng ăn mòn đáng sợ có thể hủy diệt bất kỳ Chí tôn Thủy thần nào thành tro!

Oanh long!

Chỉ thấy hắc động này, dưới một hắc chưởng đã bị đánh vỡ toang.

Không biết có bao nhiêu vạn dặm không gian phụ cận trong nháy mắt không ngừng chấn động, vô số hắc vị bay về tứ phương tám hướng, sau đó hắc động kia cư nhiên lại sụp đổ.

Cùng lúc đó, một đạo âm thanh Hổ khiếu kinh thiên động địa truyền tới.

Âm thanh hổ khiếu này ngập đầy uy nghi hoàng giả, mang theo khí tức hiệu lệnh vạn thú, làm cho người ta vì đó mà ghé mắt!

Một đầu Hắc Hổ bỗng xuất hiện, trên trán của nó có một chữ "Vương" uy lẫm, trước miệng lộ ra mấy răng năng tuyết trắng, lộ ra vẻ hung hãn khát máu, lông toàn thân đều màu đen, giống như thần kim dựng đứng lên, một đôi cánh hơi mỏng nhẹ nhàng huy động, kéo theo từng cơn lốc xoáy màu đen thoáng ẩn hiện.

Hắc Hổ này cũng không phải là rất lớn, thoạt nhìn giống như là hổ thủ đê cấp, nhưng người nào biết rõ ràng mới biết đây là một con Hắc Ma Hổ Hoàng thời Viễn cổ!

Đạo nhân ảnh kia lướt lên trên đầu Hắc Hổ này, nhẹ vỗ trán của hắn nói:

- Đi thôi, bây giờ đã đến thời gian quay trở về quét sạch một ít trở ngại rồi!

Một người một hổ trong nháy mắt liền biến mất khỏi không gian tối tăm này.

Ở bên trong không gian Quang Minh ở Đông vực lộ, có một chỗ được gọi là Quang Minh Thần Điện.

Chỗ này tổng cộng có tám khối thần thạch Quang thuộc tính trấn giữ tám phương, khiến cho Quang Minh Thần Điện này luôn phát ra Thủy Nguyên khí Quang thuộc tính cuồn cuộn không dứt.

Ở bốn phương có vô số Dực nhân đang quỳ lạy, thần sắc của bọn họ vô cùng thành tín, ánh mắt chặt chẽ nhìn vào pho tượng trên đỉnh Quang Minh Thần Điện, tựa hồ là đang chờ đợi cái gì đó!

- Trời bảo vệ cho Quang Minh giáo hoàng ta hàng thế!

Một gã Dực nhân Chí Tôn đỉnh phong nói một tiếng.

Ngay lập tức, có vô số Dực nhân đều nói theo:

- Trời bảo vệ cho Quang Minh giáo hoàng ta hàng thế!!

Từng đạo âm thanh giống như phạm âm, có thể tịnh hóa trùng kích tâm linh con người.

Cùng lúc đó, từng đạo lực lượng Quang Minh cũng bắn về phía Quang Minh Thần Điện.

Bỗng nhiên, Quang Minh Thần Điện tràn ngập bạch quang trong suốt, giống như một mảnh lụa trắng không ngừng quấn quanh. Mặt khác, tám khối Thủy Nguyên thạch Quang thuộc tính cũng cùng nhau phát ra quang mang, rất nhiều Thủy Nguyên lực giống như hóa mưa không ngừng tuôn về phía pho tượng cao trăm thước trên đỉnh thần điện.

Rất nhiều Quang lực lượng tạo thành Thủy Nguyên lực hoàn toàn tràn vào

bên trong pho tượng.

Ở bên trong không gian này, lập tức phóng xuất ra tất cả lực lượng quang minh, để người của Dực Nhân tộc nhận lấy ân huệ, không ít người cư nhiên ở một khắc này liền có đột phá!

Bỗng dưng, ở trên không trung giáng xuống một bạch quang thuần khiết, một luồng khí tức thần thánh không ngừng khuếch tán ra bốn phương.

Răng rắc!

Một đạo tiếng vang thanh thúy vang lên phía trên pho tượng ở đằng kia, pho tượng tự động nứt ra, đồng thời có rất nhiều lực lượng Quang thuộc tính đều không ngừng tuôn về phía pho tượng này.

Luồng lực lượng này tạo thành cơn lốc không ngừng tụ tập xoay xung quanh Quang Minh Thần Điện.

Vô số bạch quang nhấn chìm không gian Quang Minh, khiến cho chỗ nên trở nên vô cùng thần thánh, khiến tất cả mọi người khó có thể mở mắt ra!

Đột nhiên, ở phía trên Quang Minh Thần Điện đằng kia có hai mươi bốn cánh chim kéo dài ra.

Hai mươi bốn cánh chim này trắng tinh như quang, một một cái vũ mao đều tràn ngập ánh sáng tuyết trắng, phóng ra từng vòng ba văn vô hạn, khiến cho cửu thiên không trung này đều trở nên vặn vẹo.

- Quang Minh giáo hoàng hiện thế rồi, Quang Minh giáo hoàng hiện thế rồi, thật sự là thiên hữu Thần tộc chúng ta! Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng!

Có người trong Dực Nhân tộc hưng phấn kêu lên.

Ngay lập tức, vô số Dực nhân cũng cùng nhau hô lên:

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

- Cung nghênh Quang Minh giáo hoàng hàng thế!

Từng đạo thanh âm lần lượt vang lên trong không gian Quang Minh, khiến cho mỗi một Dực nhân đều lâm vào trạng thái cúng bái.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, lực lượng Quang thuộc tính ở trong không gian này bị tập quyển không còn, pho tượng phía trên Quang Minh Thần Điện đã biến mất, mà lại xuất hiện một nam tử yêu dị có hai mươi bốn cánh chim!

Tên nam tử này tuấn mỹ như nữ tử, đỉnh đầu có thiên sứ quang hoàn, trên khuôn mặt mang theo tươi cười tà mị, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn xuống phía dưới, trên tay cầm Quang Minh thần trượng, làm người khác cảm thấy cao ngạo, tự đại.

- Các con dân của ta, các ngươi đều đứng lên hết đi!

Nam tử này phát ra thanh âm giống như nữ tử nói.

Những Dực nhân đang quỳ lạy kia giống như thủy triều phập phồng, đều đứng lên, nhưng trong lòng bọn hắn vẫn tâm thành kính, ánh mắt tràn ngập tôn kính cúng bái.

- Quang Minh là lực lượng vĩnh hằng của thế gian, là chúa tể của thiên hạ

thương sinh, bổn hoàng mang theo các ngươi thống lĩnh vũ trụ này, các ngươi có bằng lòng đi theo hay không!

Nam tử mang theo vài phần cuồng nhiệt nói.

Rất nhiều Dực nhân thành kính nói:

- Chúng ta thề chết đi theo Quang Minh giáo hoàng!

Ở Thiên Huyền địa vực phía bắc, trong Tuyệt Hàn tử địa, một trong tám đại cấm địa.

Chỗ này khắp nơi đều là một mảnh băng sơn hồ bạc, băng hàn vô cùng đáng sợ không ngừng phủ đầy nơi này, kéo ra hơi thở tuyệt hàn đáng sợ khiến người khác sợ hãi.

Bất luận là người nào bị một chút khí tức tuyệt hàn nhiễm vào người, cho dù là Thần Vương cũng khó có thể xóa bỏ.

Chỗ này còn thường xuyên có hoang thú thập nhất giai xuất nhập, thậm chí còn có truyền thuyết nói rằng ở dưới hồ này tồn tại Huyền Quy thần thú, đây chính là lãnh địa của nó, cho dù là Chí tôn Thủy thần cũng không dám dễ dàng tiến vào chỗ này, chọc giân tới Huyền Quy thần thú này!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2706 - Hắc Ám Và Quang Minh. (2)

Ở bên trong không ít băng sơn vạn năm, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy vô số nhân loại đã bị đông lạnh thành băng.

Bọn họ đều là muốn ở chỗ này tu luyện hoặc là tìm thần vật Băng thuộc tính, nhưng cuối cùng lại bị đông lạnh thành băng, không có cách nào thoát ra vây hãm mà bị chết đi!

Ở Tuyệt Hàn tử địa này rất khó nhìn thấy người, mặt hồ lớn khó có động vật sinh sống lại đột nhiên phát sinh một ít dị biến!

Chỉ thấy mặt hồ sớm đã bị đông lạnh thành băng đột nhiên lại nứt ra.

Vết rách này càng ngày càng lớn, cuối cùng nứt ra thành một hố to gần vạn mét, một đoàn băng hàn cùng nhau dựng lên, mang theo một cỗ chấn động vô cùng đáng sợ, từng đạo băng đột nhiên vỡ tung ra, lộ ra rực rỡ dị thường!

Ở trên mặt hồ không ngừng có bong bóng di động, tựa hồ như có cái đó sẽ xuất hiện trên mặt hồ.

Lại là một thanh âm nổ tung vang lên, một bóng đen giống như núi cao từ hồ nức đứng lên, mang theo nước văng tung tóe.

Một thanh âm thú rống kinh thiên động địa vang lên, khiến bốn phương của hồ nước đều vỡ vụn.

Sau khi tất cả những thứ này dần dần tiêu tán, chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một đại quy.

Đại quy này vô cùng khổng lồ, quanh thân quy giáp lộ ra trầm hậu dị thường, mà ở phía trên quy giáp có từng đạo giáp ngân, giống như trận văn huyền ảo giao nhau. Quy thủ kia cũng khác với Quy bình thường, Quy thủ của nó mang theo bá khí uy nghiêm đáng sợ, miệng càng không ngừng há to, có từng đạo sóng nước trùng kích ra, thẳng tắp đập từ trên xuống, tựa như một cái trụ trời mới xuất hiện.

Cái này chính là Huyền Vũ thần thú, là một trong chín đại thần thú trong truyền thuyết, hơn nữa đã đạt tới tồn tại khủng bố thập nhất giai đỉnh phong.

Không biết nó đã ngủ say bao nhiêu vạn năm, hôm nay lại bất ngờ tỉnh lại, khiến cho các thánh thú sinh sống ở trong Tuyệt Hàn tử địa này từ thời thái cổ trở nên đều trở nên đảm hàn tâm kinh.

Ngồi phía trên Huyền Vũ thần thú là một nữ tử mang vẻ đẹp tuyệt trần!

Nàng mặc áo xanh, không hề dính chút nước nào, ngũ quan giống như được điêu khắc, mang theo một cỗ khí tức thanh hàn, dáng người hấp dẫn lung linh đặc biệt hấp dẫn động lòng người, nàng giống như Quảng Hàn tiên tử, đứng ở trên lưng Huyền Vũ đặc biệt lộ ra vẻ hoàn mỹ.

Nữ tử mặc áo xanh này vỗ nhẹ lưng của Huyền Vũ quy, nói:

- Huyền Vũ gia gia, chúng ta đến phía trước đi, ta nghĩ muốn đi gặp sư muội của ta trước!

Huyền Vũ thần thú nói cũng không hề nói, lập tức nhanh chóng chuyển động thân thể khổng lồ của nó đi đến một tòa băng sơn vạn năm không thay đổi.

Các thánh thú thái cổ ở bên cạnh băng sơn đều đảm hàn tâm kinh mà kêu lên, đều phủ phục ở phía trên băng tuyết, cung kính giống như thần tử nhìn thấy quân vương.

- Sư muội, ta đã xuất quan rồi!

Nữ tử áo xanh hô to với băng sơn phía đối diện.

Thanh âm thanh lệ của nàng một mực quanh quẩn gần đây, có vẻ nơi này rất an tĩnh quạnh hiu.

Qua một lát sau, nữ tử áo xanh có chút nhíu mày tự nói:

- Chẳng lẽ sư muội đã sớm rời khỏi đây sao?

Liền ở lúc chuẩn bị rời khỏi, ở trong băng sơn kia, có một chỗ đột nhiên nổ tung, rất nhiều băng thạch văng tung tóe, một đạo nhân ảnh trùng thiên mà tới.

Nàng cũng là một nữ tử mỹ lệ, nàng mặc một bộ bạch y như băng, sắc mặt băng hàn tuyết trắng, nàng hoàn toàn có một luồng khí tức cực hàn quanh người, làm cho người khác có một loại cảm giác người lạ chớ có tới gần.

- Sư tỷ, cuối cùng thì người cũng đến, muội chờ tỷ thật lâu quá!

Bạch y nữ tử nhìn thấy Thanh y nữ tử vô cùng cao hứng nói!

- Ừ, ta phải đột phá đại quan nên cần thời gian lâu một chút, chúc mừng sư muội đã đạt tới cảnh giới Thần Vương đỉnh phong, chỉ cách Chí tôn có một bước mà thôi.

Thanh y nữ tử tiến lên lôi kéo tay của Bạch y nữ tử vui vẻ nói.

- Có thể đạt tới bước này là muội đã hài lòng rồi, không giống với sư tỷ người, một bước lên trời đạt tới Chí tôn, từ nay về sau tỷ có thể chiếu cố cho phu quân rồi!

Bạch y nữ tử cười nói.

- Chẳng lẽ muội không hiểu phu quân sao, nhiều năm đã qua rồi, hắn còn dậm chân tại chỗ sao? Chỉ sợ thực lực bây giờ của hắn không biết đã cao hơn ta bao nhiêu rồi!

Thanh y nữ tử cảm thán nói.

Nghĩ lại lúc còn trẻ, thân ảnh kia vẫn luôn cố gắng đuổi theo cảnh giới của nàng, hôm nay lại trở thành ngược lại, chính là nàng lại phải đuổi theo cảnh giới của hắn, thật sự là mọi chuyện biến đổi vô thường!

Bạch y nữ tử gật đầu nói::

- Tỷ nói thế cũng đúng, không thể dùng ánh mắt phàm nhân để nhìn phu quân được!

- Không nói nữa, chúng ta đi không biết đã bao nhiêu năm rồi, nên nhanh chóng trở về thôi, bằng không phu quân cùng các tỷ muội sẽ lo lắng đấy!

Thanh y nữ tử nói.

- Đúng vậy, chúng ta trở về đi, ta nhớ phu quân, Dao sư tỷ, sư phụ ta cùng những tỷ muội nữa!

Bạch y nữ tử đáp, sau đó nàng lại chỉ Huyền Vũ thần thú phía sau lưng Thanh y nữ tử nói:

- Làm sao tỷ có thể thu phục được thủy quy này thế, thoạt nhìn cũng tốt giống như Huyền Vũ thần thú đó nha!

- Ha ha, nó không phải là thủy quy mà chính là Huyền Vũ thần thú, nếu

không có nó, ta cũng không thể đi tới một bước ngày hôm nay đâu!

Thanh y nữ tử rất tự tin nói.

- Thật sự a, khó trách… Khó trách vì sao lại khổng lồ uy vũ như thế, nó cũng chuẩn bị theo chúng ta đi ra ngoài sao?

Bạch y nữ tử lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ nói.

- Ừ, Huyền Vũ gia gia ngủ quá lâu rồi, muốn ra ngoài đi lại một chút!

Thanh y nữ tử nói.

- Vậy thì tốt quá! Xem ra ta cũng phải tìm được một thánh thú mạnh hơn để hộ thân mới được!

Bạch y nữ tử hưng phấn nói.

- Sư muội ngươi cũng có thể ở chỗ này mà tuyển chọn nha, để Huyền Vũ gia gia thu phục giúp ngươi, rất dễ dàng!

Thanh y nữ tử nói.

- Tốt quá, vậy chúng ta đi thôi, là lúc rời khỏi địa phương quỷ quái này rồi!

Bạch y nữ tử nói.

Sau đó, hai nữ nhân cùng lên lưng của Huyền Vũ thần thú, bắt đầu di động trong cấm địa này.

Nếu như có Lăng Tiếu ở chỗ này, hắn nhất định sẽ phát hiện ra hai nữ nhân

này, chính là thê tử trước đây hắn đã từng đi tìm kiếm, Vân Mộng Kỳ cùng Băng Nhược Thủy!

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mới đó mà đã hai năm!

Hỗn Độn Lôi Vực, thiên lôi ngũ thải vô tận ngày đêm điên cuồng đánh xuống.

Lôi lão tộc trưởng và Lôi Tiếu Cương vẫn một mực chờ đợi ở bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực đã sớm rời đi.

Ở bên trong Hỗn Độn Lôi Vực có một thế giới Hỗn Độn mở ra một không gian nhỏ vạn thước, ở bên trong có những vật do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ thành không ngừng vận động.

Bọn chúng không có sinh mệnh chi lực, nhưng lại có thể sống như bình thường, làm cho người khác cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Ngoại trừ bọn chúng ra, còn có một người ngồi ở trên đỉnh một pho tượng màu đen, quanh thân hắn phát tán ra ngũ sắc, có năm tiểu long bất đồng đang đung đưa rít gào quanh thân hắn, làm cho hắn tăng thêm một luồng khí tức vô cùng tôn quý.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2707 - Đột Phá Cao Cấp.

Hắn chính là Lăng Tiếu bị buộc phải tiến vào Hỗn Độn Lôi Vực này!

Hôm nay khí tức của hắn đang dần dần được nâng lên, tiểu long bên cạnh đang dần dần biến lớn, mất một lúc sau, bọn chúng đều trở nên xuất thần, tiến vào bên trong thế giới Hỗn Độn, thân thể càng biến lớn hơn nhiều, đều ngửa mặt lên trời không ngừng gào rú.

Rất nhiều người bọn chúng có một cỗ khí tức ngưng thực, trực tiếp dùng nhục thân nhìn lại rất khó có thể phân biệt ra bọn chúng là vật còn sống hay không!

Rất nhiều lực lượng bên trong thân thể Lăng Tiếu đều điều động tập hợp lại phía trên Thần kiều, mà rất nhiều hồn lực ở bên trong thức hải cũng cùng nhau chảy vào Thần kiều, lại có rất nhiều lực lượng Hỗn Độn xâm nhập vào bên trong, ba loại lực lượng hội tụ lại cùng một chỗ, ngưng tụ thành từng giọt thần lực ngũ sắc.

Thuận theo rất nhiều thần lực diễn sinh, hào quang của Thần kiều càng trở nên lóng lánh, lực lượng nhanh chóng tăng lên.

Sau khi trải qua rất nhiều lần áp súc, tất cả thần lực đều giống như núi lửa bộc phát, trong nháy mắt trùng thiên mà lên!

Lực lượng mênh mông, thần lực cuồn cuộn!

Vì vậy Lăng Tiếu đã hoàn toàn đột phát bình cảnh đẳng cấp.

Thần đỉnh bị luồng lực lượng cường đại này chấn động khiến trở nên không ngừng lay động, một cỗ lại một cỗ ngũ thải lực lượng từ phía trên miệng đỉnh phun ra.

Tiếp tục trải qua một thời gian sau, Lăng Tiếu từ bên trong Thần đỉnh đi ra.

Thần lực ngũ sắc của hắn tạo thành lưu ly chi thân, từng đạo hào quang bắn ra bốn phía, năm đầu Chân Long không ngừng rít gào, biểu lộ ra uy nghiêm vô thượng!

- Ha ha, rốt cục ta đã đột phá tới Cao cấp rồi!

Lăng Tiếu vô cùng kích động cuồng tiếu nói.

Hắn cảm nhận được thần lực mênh mông trong cơ thể, mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều có một loại cảm giác đại thế lâm thiên.

Tuy nói thần hồn của hắn sớm đã tu luyện đạt tới tầng thứ Cao cấp, nhưng cảm giác chân thân đạt tới cùng cấp độ lại không giống như thế!

Nếu như phân thân thần hồn và chân thân cùng ở một cấp, Lăng Tiếu thừa nhận thần hồn không thể nào là đối thủ của chân thân.

Tuy rằng huyết nhục thần hồn bất phàm, nhưng dù sao đó cũng chỉ là phân thân, nếu không có hồn lực của Lăng Tiếu một mực tích lũy ở phía trước, phân thân cũng không thể nào so sánh với chân thân cường đại được.

Hôm nay chân thân của hắn đã đạt tới tầng thứ Cao cấp, thần hồn cũng hấp thu được lực lượng của Thất Hồn Yêu Hoa, khôi phục lại trạng thái ban đầu, không chỉ như thế, mà còn trở nên càng thêm viên mãn!

Bất luận kẻ nào một khi chân thân đột phá thì thần hồn đều sẽ được lợi, đạt

tới một trình độ tăng cường nhất định!

Lăng Tiếu vốn đã có thiên phú trọng hồn, tự nhiên cũng sẽ được lợi không nhỏ.

Nếu như nói lúc trước thực lực thần hồn của Lăng Tiếu chỉ đạt tới thần hồn đỉnh phong, vậy thì trang thái bây giờ chính là cảnh giới đỉnh phong tiểu viên mãn, chỉ cách ly đại viên mãn một bước nữa mà thôi!

Nếu như thực lực chân thân của Lăng Tiếu tiếp tục tiến thêm một bước nữa, hoặc là hấp thu thêm một ít thần hồn nữa, liền có thể chính thức đại tới cảnh giới đại viên mãn.

Cảnh giới đại viên mãn có thể so sánh với đẳng cấp đỉnh phong của lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương.

Hôm nay thần hồn của hắn đạt tới tiểu viên mãn vẫn tiếp tục bộc phát chiến lực lên bảy mươi lần, như vậy cũng có thể so sánh với đại viên mãn, có thể thật sự có tư cách đánh một trận phân cao thấp mà không bại bởi bọn hắn.

Hơn nữa Bạo Phong thân pháp kia được phát huy đến cực điểm, lấy một địch hai chắc hẳn cũng không có vấn đề gì, tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện tình thần hồn bị đánh bại giống như trước kia nữa.

Bây giờ Lăng Tiếu đã có được tự tin trước nay chưa từng có, bây giờ hắn thật sự rất muốn đi ra ngoài đại chiến mấy trăm hiệp với đám người lão tộc trưởng Lôi tộc.

- Với thực lực bây giờ của ta, ẩn vào trong không gian lôi điện lấy Thủy Nguyên thạch chắc cũng không có vấn đề gì.

Lăng Tiếu tự tin tự nói, bỗng nhiên hắn lại nói:

- Đúng rồi, sao ta lại không bị Hỗn Độn Thiên Lôi oanh kích nhỉ?

Lăng Tiếu ngẩn đầu lên nhìn, hắn kinh hô:

- Thế giới Hỗn Độn làm sao lại xuất hiện chứ? Nó rõ ràng có thể ngăn cản được oanh kích của Hỗn Độn Thiên Lôi, không… không phải là thế, mà chính là dung hợp lực lượng thiên lôi, cái này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiếu khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, hắn hoài nghi có phải mình bị hoa mắt hay không.

Nhưng sự thật lại ở trước mắt, do đó hắn không thể không tin được.

- Thế giới Hỗn Độn, Hỗn Độn Thiên Lôi, chẳng lẽ sinh vật của một phương thế giới này muốn dung hợp các loại Thủy Nguyên lực để có thể thật sự sinh sống hay sao? lực lượng ngũ hành theo truyền thuyết đúng là căn cơ của tạo vật, nhưng bốn loại lực lượng Phong, Lôi, Ám, Quang khác rất khó gặp, có phải có bốn loại lực lượng này sẽ khiến bọn chúng thăng tiến hay không?

Lăng Tiếu dường như đã hiểu được cái gì đó, để hắn sản sinh ra một loại cảm giác từ trước tới nay chưa từng nghĩ qua.

Cũng không biết đã trải qua bao lây, mắt của Lăng Tiếu nguyên bản từ mê mang biến thành phức tạp, cuối cùng hắn đã hiểu rõ!

- Đúng vậy, nhất định là như thế rồi, ngũ hành tạo vật, nhưng phong lôi lại có thể giúp sinh vật có được cảm giác biến hóa, mà Hắc ám và quang minh lại phân ra thành đêm ngày, khiến sinh vật sinh tồn và hủy diệt theo quy tắc, cái này mới thật sự tạo thành lực lượng!

Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn kinh quát.

- Bây giờ một phương thế giới Hỗn Độn này đã có ngũ hành, lực lượng phong cùng lôi, còn thêm hai thuộc tính Ám và Quang, nói không chừng ta có thể chính thức sáng tạo ra kỳ tích vĩnh hằng!

Lăng Tiếu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn đều có một loại cảm giác không thể chờ đợi được mà nghĩ đến việc thu thập các loại lực lượng khác.

- Đúng, thế giới Hỗn Độn này chạy ra giúp ta thu thập Hỗn Độn Thiên Lôi này, ta nên thu hồi nó như thế nào? Nếu như sau khi thu hồi, Hỗn Độn Thiên Lôi này có thể oanh kích ta hay không?

Lăng Tiếu có chút cảm thấy khó xử.

Lúc này, từng đạo âm thanh long ngâm ở phía không xa vang lên lặp đi lặp lại, chấn động khiến cho Hỗn Độn Thiên Lôi phụ cận cũng đều hướng về tứ phương mà đi.

- Ách, ta thiếu chút nữa đã quên còn có gia hỏa này nữa.

Lăng Tiếu vỗ vỗ ót nói.

Bỗng dưng, một đầu Chân Long lấy tử sắc là chính từ phương xa bay nhanh lại đây.

Long thủ của nó uy vũ, long khu xoay quanh thon dài, long giáp lóe ra không ngớt, long trảo to lớn hung hãn, long vĩ dao động không ngừng, từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi đánh ở xung quanh, hoàn uy rõ rệt, tôn quý dị thường!

Đây chính là Lôi Giao Long đã thoát biến thành công trở thành Chân Long thần thú, bây giờ nó có thể được xưng là Lôi Long, cũng có thể xưng là Hỗn Độn Lôi Long.

Nó lấy thiên lôi là chủ, nhưng đã trải qua hai năm được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy lễ, khiến cho bên trong thân thể của hắn đã ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi kinh khủng nhất, thành tựu Long Vương chí cao vô thượng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2708 - Thủy Nguyên Thạch Thuộc Tính Lôi, Hỗn Độn Xà Ngạc. (1)

Thực lực bây giờ của nó đã tăng vọt lên, trực tiếp đạt tới thập nhất giai đỉnh phong, một lần tăng lên tới hai bậc, lại dùng thần thú chi uy của nó, cho dù là cường giả đỉnh phong như Lôi tộc lão tộc trưởng cùng Lôi Tiếu Cương gặp phải đều phải nhượng bộ lui binh!

Lăng Tiếu nhìn Hỗn Độn Chân Long uy vũ này, lại nghĩ tới Long Vương của Kim Long nhất tộc cùng đầu Băng Long đỉnh phong từ trong băng sơn mười vạn năm kia, đây rõ ràng là tồn tại cao nhất rồi.

Chỉ là không biết cuối cùng một đầu nào sẽ cường hãn hơn, hắn cũng nói không chuẩn rồi!

- Lão đại, ngươi không có việc gì chứ?

Hỗn Độn lôi long đi tới bên cạnh thế giới Hỗn Độn, đối với Lăng Tiếu kinh quát lên.

Lăng Tiếu lắc lắc đầu đáp:

- Ta không có việc gì, ngươi tước ở bên ngoài đi, đừng tiến vào!

Thế giới Hỗn Độn này có thể ngăn cản được Hỗn Độn Thiên Lôi, có trời mới biết có lực sát thương gì ngăn cản Hỗn Độn Lôi long hay không?

Hỗn Độn Lôi long nghe theo lời của Lăng Tiếu, quanh quẩn ở bên ngoài nói:

- Lão đại, ta không còn sợ Hỗn Độn Thiên Lôi ở chỗ này nữa rồi, ngươi

muốn đi ra thì ta sẽ mang theo ngươi, nhân loại muốn truy sát chúng ta, ta muốn khiến bọn họ đẹp mắt!

- Ừ, yên tâm đi, rất nhanh chúng ta có thể quay trời về rồi!

Lăng Tiếu gật đầu đáp.

Sau đó, hắn đang tự hỏi phải làm thế nào để thu hồi thế giới Hỗn Độn này.

- Lúc trước là thế giới Hỗn Độn này tự động tiến vào trong thức hải của ta, hôm nay ta lại có thể hay không cảm ứng thử một chút, xem thử có thể thu hồi nó được không?

Lăng Tiếu tự nói một tiếng, ý niệm đột nhiên xuất hiện, sau đó kinh quát một tiếng:

- Thu lại cho ta!

Bỗng nhiên, thế giới Hỗn Độn này cư nhiên lại lập tức nhỏ lại thành một đoàn lực lượng ngũ sắc hướng về đỉnh đầu của Lăng Tiếu quán chú mà xuống.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, tựa hồ như bị luồng lực lượng này sinh sinh mà tiến vào, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngay lúc thế giới Hỗn Độn này được thu vào, Hỗn Độn Thiên Lôi mênh mông trong nháy mắt từ phía trên cuồn cuộn oánh kích tới.

Liền ở lúc Hỗn Độn Thiên Lôi này muốn đánh vào đỉnh đầu Lăng Tiếu, Hỗn Độn Lôi Long lại gầm thét một tiếng, long vĩ quét ngang đến, đánh ra một phương chân không, khiến Lăng Tiếu không bị Hỗn Độn Thiên Lôi oanh kích trúng.

Sau khi thế giới Hỗn Độn rơi vào trong thức hải, Lăng Tiếu mới cảm thấy dễ chịu không ít.

- Vì sao nguồn lực lượng này lại không thể giúp ta tăng thực lực lên nhỉ?

Lăng Tiếu có chút không hiểu nói.

Nếu như có thể vận dụng được lực lượng này, nhất định có thể uy lực diệt thế.

Bất quá hắn đã có thể lục lọi ra được một ít lợi ích, thần lực của hắn đã có lây nhiễm lực lượng Hỗn Độn, khiến cho hắn kinh khủng hơn thường nhân rất nhiều rồi, hơn nữa lực lượng đánh ra cũng tăng lên gấp bội, phải biết thỏa mãn!

Hơn nữa bây giờ hắn còn có thể tự động thu phát thế giới Hỗn Độn này, cũng có thể coi như là một thu hoạch lớn rồi!

- Ở trong Hỗn Độn Lôi Vực này, nó có thể đồng hóa Hỗn Độn Thiên Lôi. Có lẽ đến nó đi đến một không gian khác, có lẽ cũng sẽ có hiệu quả đồng dạng, sau khi thu thập hết chín loại lực lượng, không biết đột nhiên có thể thật sự trở thành vật còn sống hay không nữa!

Lăng Tiếu phỏng đoán nói.

Bây giờ hắn cũng không có thời gian để tự hỏi mọi chuyện, phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này rồi nói tiếp.

Quanh thân Hỗn Độn Lôi Long lấp lánh hào quang hộ thể cường đại, ngăn cách những luồng Hỗn Độn Thiên Lôi này ra, nắm chặt Lăng Tiếu ở trên người, chuẩn bị mang theo Lăng Tiếu rời khỏi chỗ này.

Chỉ là Lăng Tiếu lại đột nhiên nghĩ tới một việc khác, sau đó nói với Hỗn Độn Lôi Long phía đối diện:

- Đừng vội vàng đi ra bên ngoài, cứ đi dạo xung quanh một chút đã!

Hỗn Độn Lôi Long cũng không hỏi lại, sau khi gào rú một tiếng liền đâm sâu hơn vào bên trong.

Vị trí của bọn hắn vốn chỉ là mảnh đất bên cạnh Hỗn Độn Lôi Vực mà thôi, hôm này mới thực sự là đi vào vực thâm.

Gần như mỗi một địa phương của Hỗn Độn Lôi Vực đều có lực lượng không sai biệt lắm, cho dù là đi thẳng vào bên trong, Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng bạo cũng chỉ dày đặc như thế mà thôi.

Lực lượng ở mỗi một địa phương đều đáng sợ như thế rồi, còn tiếp tục khủng bố hơn thì có thể khủng bố tới mức nào nữa chứ, như vậy thật sự quá mức không có thiên lý.

Sở dĩ Lăng Tiếu không muốn trực tiếp rời khỏi, không phải sợ hai Chí tôn đỉnh phong của Lôi tộc, mà là muốn đi tìm Thủy Nguyên thạch.

Nếu ở trong Hỗn Độn Lôi Vực không có Thủy Nguyên thạch được hình thành, như vậy ở địa phương khác cũng sẽ không có.

Chỉ là lãnh thổ của Hỗn Độn Lôi Vực này vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn những không gian kia biết bao nhiêu lần, có thể sẽ không thể tìm được.

Lăng Tiếu ngồi ở trên Hỗn Độn Lôi Long chuyển động ở trong này suốt hai tháng, ngoại trừ Hỗn Độn Thiên Lôi không biên giới a, hắn không hề phát hiện ra bất kỳ cái gì tồn tại nữa.

Cái này khiến cho hắn có chút buồn bực, không biết phải tìm kiếm bao nhiêu lâu nữa mới có thể tìm được!

Một ngày kia, trong lúc Lăng Tiếu đang nhàm chán liền nhớ tới hai thần khí kia, Băng Hỏa kiếm cùng Kim Long thương.

- Nếu như mượn nhờ Hỗn Độn Thiên Lôi chỗ này một lần nữa tôi luyện bọn chúng thì sẽ như thế nào nhỉ?

Lăng Tiếu chợt lóe linh quang, thầm thì tự nói.

Chỉ là rất nhanh hắn liền bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hắn nghĩ đến chỉ sợ khi hai thần khí này mới xuất hiện, sẽ bị Hỗn Độn Thiên Lôi này hoàn toàn hủy diệt!

- Đúng rồi, ta có thể thu thập một ít Hỗn Độn Thiên Lôi, đợi đến lúc thu thập được nguyên liệu tốt nhất, tiếp tục để bọn chúng từ từ chịu đựng một phen sẽ không có vấn đề gì cả!

Lăng Tiếu lại nghĩ tới một biện pháp, vì vậy liền dùng Hắc Diệu thần đỉnh góp nhặt một ít Hỗn Độn Thiên Lôi.

Đồng thời hắn cũng nghĩ đến Hỗn Độn Thiên Lôi này đáng sợ, nếu dùng để đón địch thủ, tất nhiên có thể trực tiếp tiêu diệt bất luận địch nhân nào!

Hắc Diệu thần đỉnh là đỉnh cấp thần vật, nếu như để nó ở lại chỗ này bị Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng tập, e rằng nó cũng không chịu nổi mà nứt ra, nhưng là thu vào một ít bỏ vào trong không gian của hắn cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng mà, lúc hắn đang thu một ít Hỗn Độn Thiên Lôi, ở địa phương nào đó

rõ ràng có một khối đá màu tím.

Khối đá này màu tím là chủ yếu, những màu sắc khác là phụ, tiếp nhận sự tôi luyện của những Hỗn Độn Thiên Lôi này, thế nhưng cư nhiên lại không bị đánh vỡ, ngược lại còn có thể hấp thu được Hỗn Độn Thiên Lôi này.

Khối đá lớn này không phải chính là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính mà Lăng Tiếu đang ngày đêm tìm kiếm hay sao?

Cái này có thể không phải là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính bình thường, mà là Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính chứa đựng Hỗn Độn chi khí.

Hỗn Độn Lôi Long cũng phát hiện ra sự hiện hữu của nó, lập tức gầm thét một tiếng phóng nhanh qua, muốn lập tức cắn nuốt sạch nó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2709 - Thủy Nguyên Thạch Thuộc Tính Lôi, Hỗn Độn Xà Ngạc. (2)

Lăng Tiếu vội vã kinh hô:

- Đừng nuốt, đó là Thủy Nguyên thạch ta muốn tìm!

Hỗn Độn Lôi Long dừng lại ở trước Thủy Nguyên thạch, tạm thời dừng lại, hắn nói:

- Lão đại, ta nuốt hắn nhất định có thể càng mạnh hơn, hắn chính là vật thích hợp với lực lượng của ta!

- Quên đi, cho ngươi dùng chính là lãng phí rất nhiều đó!

Lăng Tiếu nói.

Ngay lúc hắn muốn thu lấy Thủy Nguyên thạch này, ở bên cạnh đột nhiên xuất hiện dị động, một âm thanh thú rống vang lên!

Thủy Nguyên thạch đột nhiên bị một đạo Hỗn Độn Thiên Lôi cuốn lấy bay về một phương hướng khác.

- Di, lại có thánh thú ở chỗ này sao? Nhất định là tồn tại hung hãn cường đại nhất rồi!

Lăng Tiếu kinh ngạc nói.

Hỗn Độn Lôi Long bất mãn rốt lên, thần vật đã đến miệng nó không thể bị thánh thú khác đoạt lấy được.

Nó gầm thét một tiếng, nhanh chóng đuổi theo phương hướng đó, tốc độ đáng sợ có thể xưng là cực kỳ nhanh chóng!

Nó trực tiếp trùng kích khiến những Hỗn Độn Thiên Lôi kia đều tản ra hai bên.

Nhưng mà tốc độ của thánh thú lấy đi Thủy Nguyên thạch cũng cực kỳ nhanh chóng, cho dù là Hỗn Độn Lôi Long dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo, vẫn không thể đuổi kịp theo nó.

Lăng Tiếu cũng bị việc này làm giật mình, hắn có thể nghĩ đến thánh thú có thể sinh tồn ở chỗ Hỗn Độn này tuyệt đối là bất phàm, nhưng lại không nghĩ đến tốc độ của nó lại có thể so với tốc độ của Hỗn Độn Lôi Long còn nhanh hơn.

- Chỉ sợ đuổi đến nơi sẽ có một phen ác đấu mất!

Lăng Tiếu híp mắt thầm thì.

Hỗn Độn Lôi Long hiển nhiên là đã bị chọc giận, nó vừa mới thoát biến, hơn nữa đã trở thành Hỗn Độn Lôi Long chí cao vô thượng, rõ ràng ngay cả một thánh thú cũng không phát hiện ra khiêu khích uy nghiêm, thật sự không thể tha thứ được!

Bỗng nhiên, lực lượng của Hỗn Độn Lôi Long được tăng lên mười mấy lần, tốc độ lại lần nữa tăng lên, khí thế trở nên đáng sợ vô cùng!

Mà chỉ trong nháy mắt, rốt cục Hỗn Độn Lôi Long đã đuổi theo thánh thú đã cuốn đi Thủy Nguyên thạch, một đạo âm thanh long ngâm rít gào, chấn kinh cả trăm vạn dặm, khiến cho cả Hỗn Độn Thiên Lôi cuồng bạo cũng bị đánh nát.

Mà thánh thú không biết tên phía trước thình lình bị tiếng hống mà sợ hãi kêu to một tiếng, bị chấn động đến lật mình, Thủy Nguyên thạch cũng thoát khỏi khống chế của nó, rơi xuống một phương hướng khác.

- Lấy Thủy Nguyên thạch trước đã!

Lăng Tiếu lập tức kinh hô.

Miệng Hỗn Độn Lôi Long khẽ hút, đại lượng Hỗn Độn Thiên Lôi bị hắn hút nhập vào trong người, một khối Thủy Nguyên thạch kia cũng bị hút bay lại đây.

Nhưng mà, đầu thánh thú không biết tên kia rốt cục lại quay người cắn xuống!

Cả người cũng mang theo một luồng lực lượng khổng lồ đáng sợ, bay thẳng trùng kích tới hướng Hỗn Độn Lôi Long.

Cuối cùng bây giờ Lăng Tiếu đã nhìn thấy dáng vẻ của thánh thú này, sắc mặt hắn chấn kinh nói:

- Tại sao, tại sao lại là lôi xà chứ? Không, tại sao lại là lôi ngạc, xem ra có thể là biến dị, hoặc là lôi xà huyết mạch thái cổ cùng lôi ngạc hợp thân!

Đây chắc chắn là một lôi xà ngạc có huyết mạch thái cổ biến dị, hơn nữa còn là Hỗn Độn Xà Ngạc có được Hỗn Độn Thiên Lôi, thực lực một chút cũng không hề kém so với Hỗn Độn Lôi Long.

Thân nó dài cả vạn thước, đầu như loài ngạc, nhưng thân lại giống như thân cá sấu, có từng mảnh ngạc lân cùng với ngạc trảo, trên lưng dài tràn ngập những đốt sống lưng, thoạt nhìn vô cùng hung ác hung hãn!

Nó bay thẳng tới đụng vào phía trên Hỗn Độn Lôi Long, hình dáng kia rất hung hăng, cường đại.

Trước khi nó tới, Lăng Tiếu đã trước một bước mang Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính cất vào trong người.

Hỗn Độn Lôi Long cũng không cam chịu yếu thế, cũng đón nhận lấy Hỗn Độn Xà Ngạc này, thân thể cường đại trực tiếp đánh vào nhau.

Bang bang!

Giống như lực lượng của thiên vạn quân đụng vào nhau, rất nhiều lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng vung ra bốn phương.

Khi thân của hai thú va chạm vào nhau, lực lượng vô cùng khủng bố, bất luận là chí tôn bình thường hoặc thánh thú nào tới gần cũng đều sẽ bị đập thành bột phấn.

Lăng Tiếu ngồi ở phía trên Hỗn Độn Lôi Long đều cảm thụ lực lượng đáng sợ này, khiến hắn cảm thấy có chút tâm kinh nhục khiêu, sợ lại bị đánh văng ra bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực này.

Thân thể của Hỗn Độn Lôi Long và Hỗn Độn Xà Ngạc dây dưa lại với nhau, hung trảo hung hăng trảo lấy, lân phiến không ngừng văng tung tóe khắp nơi, rất nhiều huyết thú văng tung tóe ra ngoài.

Từng đạo âm thanh gào rù kinh động không dứt ở chỗ này.

Thân thể của Hỗn Độn Xà Ngạc này rõ ràng không hề yếu hơn so với Hỗn Độn Lôi Long, nó có thể cùng Hỗn Độn Lôi Long liều đến ngươi sống ta chết, cũng không hề bị hạ xuống thế hạ phong.

Nó chính là thường xuyên sinh sống ở trong Hỗn Độn Thiên Lôi này, thân thể sớm đã bị tẩy rửa qua không biết bao nhiêu lần, nếu không phải là đỉnh cấp Cổ thần khí, cũng đừng mơ tưởng có thể làm tổn thương tới nó.

Nếu không phải Hỗn Độn Lôi Long đã đạt tới một bước đỉnh phong như bây giờ, chỉ sợ nó cũng rất khó có thể ngăn cản được sự đụng độ, nộ trảo của Hỗn Độn Xà Ngạc này.

Hỗn Độn Lôi Long cảm thấy vô cùng tức giận, nó đường đường là thần thú, cư nhiên lại không thể đè chết thánh thú cấp thấp này, nó không nhịn được mà hút lực lượng của Long Châu vào, lực lượng của nó trong nháy mắt bạo trướng lên mấy chục lần, long uy khuếch tán về bốn hướng, thân thể biến lớn lên vài phần, long trảo bắt về hướng Hỗn Độn Xà Ngạc.

Leng keng!

Lân giáp của Hỗn Độn Xà Ngạc bị đại lượng trảo đánh trúng, vết máu dài trong nháy mắt xuất hiện, sâu đến mức xương cốt cũng hiện ra, khiến nó đau đến mức liên tục kinh rống lên.

Hỗn Độn Xà Ngạc phản kháng, đầu rắn cắn lên trên người Hỗn Độn Lôi Long, thế nhưng rõ ràng lại không thể nào phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long, ngược lại còn bị Hỗn Độn Lôi Long quét bay ra bên ngoài.

Hỗn Độn Lôi Long không nghĩ muốn dừng lại, long vĩ của nó mở ra đuổi theo về hướng Hỗn Độn Xà Ngạc, cắn về phía cổ của nó.

Đại chiến giữa các thánh thú, bình thường chủ yếu đều dùng thân thể để so đấu.

Hỗn Độn Lôi Long chiếm được lực lượng mạnh hơn, rốt cục đã hoàn toàn áp chế được Hỗn Độn Xà Ngạc, chiếm hết thế thượng phong!

- Cũng không tệ lắm, cũng xem như có một chút long uy!

Lăng Tiếu tán dương nói.

Nếu Hỗn Độn Lôi Long bị Hỗn Độn Xà Ngạc áp chết hoặc bất phân thắng bại, như vậy sẽ khiến Lăng Tiếu cảm thấy quá thất vọng rồi!

Nhưng mà, một tiếng này của Lăng Tiếu lại kéo đến họa sát thân!

Hỗn Độn Xà Ngạc rõ ràng đã bắt đầu sợ hãi, nó muốn tránh thoát khỏi công kích của Hỗn Độn Lôi Long, thế nhưng lại lộ ra một chút vô lực. Nhưng đến khi nó đột nhiên nghe được thanh âm của Lăng Tiếu, liền bắt đầu dời mục tiêu về hướng Lăng Tiếu.

Chỉ thấy nó nhẫn nhịn bị công kích của Hỗn Độn Lôi Long làm đau đớn, đau rắn cư nhiên lại cắn về phía của Lăng Tiếu.

Một cái miệng tràn đầy thị huyết, răng nanh mang theo hơi thở sắc bén cùng với từng đạo Hỗn Độn Thiên Lôi, lăng không thôn phệ mà đến.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2710 - Loạn Thế Chi Thu. (1)

Người bình thường nếu gặp phải miệng rắn đáng sợ như thế này, chỉ sợ đã bị dọa đến nhũn cả chân!

Nhưng nói thế nào thì Lăng Tiếu cũng là thân thể cường đại đã trải qua bách chiến, làm sao có thể bị dọa được chứ?

Thân hình hắn lui về phía sau, trong tay khẽ vung, một ám khí nhanh chóng vung ra!

Thiên Lôi tử, ám khí vô địch mà Lăng Tiếu thu được từ trên người của Lôi tộc nhân.

Cái này đã đạt tới thập nhất giai, Lăng Tiếu tổng cộng ném ra mấy khỏa, tất cả đều rơi vào trong miệng của Hỗn Độn Xà Ngạc.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ trong nháy mắt trở nên oanh bạo, đầu rắn kia liên tục bị nổ tung đến liên tục lùi lại phía sau, từng khối thịt tươi bắn ra, đầu rắn gần như hoàn toàn bị nát!

- Cho dù thân thể ngươi có lợi hại hơn nữa thì miệng rắn vẫn yếu ớt như thế, rất dễ bị đánh nát!

Lăng Tiếu cười châm biếm nói.

Hắn thiếu chút nữa đã bị lực lượng này cắn trúng, nhưng thực lực của hắn đã

đạt tới Cao cấp, thân thể cũng cường đại đến cảnh giới rất cường hãn, hơn nữa dưới sự phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long, ngược lại cũng không hề gây ảnh hưởng đến hắn.

Hỗn Độn Lôi Long lập tức điên cuồng cắn về phía Hỗn Độn Xà Ngạc, đem từng khối thịt trên người nó cắn rớt từng miếng một!

Hỗn Độn Xà Ngạc đã nhanh chóng bị sụp đổ, nó không có tâm luyến chiến nữa, nhưng lại không thể tránh được sự dây dưa của Hỗn Độn Lôi Long, chỉ có thể càng không ngừng tê minh tránh né.

Lăng Tiếu cũng không thích quan sát nữa, hắn đã kiếm được khối Thủy Nguyên thạch Lôi thuộc tính rồi, chuyến đi này đã không hề vô ích!

Sau đó cũng nên rời khỏi nơi hung hiểm này rồi!

Lúc Hỗn Độn Lôi Long đang nuốt sống Hỗn Độn Xà Ngạc này, mấy đạo thanh âm thú rống kinh vang lên, vài đạo thân ảnh không lồ vội vã từ một phương hướng khác trùng kích lại đây.

- Cái gì, còn… còn có nhiều Hỗn Độn Xà Ngạc như vậy sao, Lôi Long chạy mau!

Lúc Lăng Tiếu nhìn thấy những hung thú đang trùng kích lại đây, rõ ràng đều là cùng một loại với Hỗn Độn Xà Ngạc, mỗi một con đều có thực lực đỉnh phong.

- Lão đại sợ cái gì chứ, ta có thể đối phó được với bọn chúng mà!

Hỗn Độn Lôi Long nếm qua Long Châu khiến lực lượng của nó vô cùng cường đại, vô cùng ngạnh khí nói.

- Ngươi không sợ nhưng bản cung sợ, đừng nói nhiều, mau chạy đi!

Lăng Tiếu phẫn nộ mắng.

Hỗn Độn Lôi Long có thể giống như cá gặp nước ở chỗ này, có thể tha hồ khai chiến, nhưng hắn lại không hề giống như thế, vạn nhất từ trên người Hỗn Độn Lôi Long này ngã văng ra ngoài, vậy cũng không phải là chuyện đùa nha.

Hỗn Độn Lôi Long có chút không cam lòng, một ngụm cắn lấy đầu Hỗn Độn Xà Ngạc, sau khi nuốt xuống một ít mới mở ra long vĩ gấp rút chạy về phía xa!

Những Hỗn Độn Xà Ngạc kia không ngừng đuổi theo ở phía sau, kéo theo rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi không ngừng oanh kích tới hướng Hỗn Độn Lôi Long bên này.

- Dùng toàn lực để bay cho ta, nhất định không thể để bọn chúng đuổi theo!

Lăng Tiếu cảm nhận được phía sau lưng truyền tới từng trận lực lượng đáng sợ, không thể không thúc giục nói.

Hỗn Độn Lôi Long gầm thét một tiếng, lực lượng nhanh chóng tăng lên cao, tốc độ cũng đồng thời bạo trướng.

Cũng không biết qua bao lâu, Lăng Tiếu cũng Hỗn Độn Lôi Long mới thoát được truy kích!

- Ở chỗ này một thời gian dài như thế, làm sao lúc này mới đụng phải những thánh thú Xà Ngạc kia chứ, chẳng lẽ bên kia là địa bàn của bọn chúng? Không biết còn có những thánh thú nào khác không?

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá, hắn cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại chỗ này.

Cho dù còn có Thủy Nguyên thạch khác, hắn cũng không muốn tìm, với lại hắn cũng không phải là Lôi thuộc tính, hắn chỉ cần một viên đã đủ rồi.

Lăng Tiếu để Hỗn Độn Lôi Long bắt đầu hướng ra bên ngoài Hỗn Độn Lôi Vực.

Ước chừng khoảng nửa tháng sau, bọn hắn rốt cục đã rời khỏi Hỗn Độn Lôi Vực khủng bố nhất thế gian này!

Trong lòng Lăng Tiếu vô cùng cảm khái, chính mình rõ ràng vẫn có thể còn sống, thật sự là may mắn nha!

- Lão đại, có muốn đi truy sát những người kia không, để những người truy sát chúng ta phải đẹp mặt!

Hỗn Độn Lôi Long vô cùng tự tin nói.

- Muốn đi thì chính nhà ngươi đi đi, bản cung không rảnh để đi làm việc đó!

Lăng Tiếu nói.

Tuy nói thực lực của bọn hắn thăng tiến lớn, nhưng xông vào không gian lôi điện chỉ sợ sẽ không tốt số giống như lần trước nữa!

Trước hết phải tìm hiểu kỹ càng nội tình của Lôi tộc đã!

Huống chi trong lòng Lăng Tiếu vẫn có một chỗ vô cùng hổ thẹn đối với chỗ đó, không nghĩ muốn đối mặt với nàng nữa!

- Hy vọng ngươi một mực sống được tốt!

Lăng Tiếu để lại một đạo than thở, sau đó nhanh chóng cùng Hỗn Độn Lôi Long phi nhanh về một phương hướng.

Lăng Tiếu cũng không hề biết, hắn vừa mới đi không bao lâu sau, một đạo hư ảnh phân thân lại xuất hiện ở phía trên chỗ của hắn.

- Ta cảm nhận được nơi này vừa có khí tức lui tới, chẳng lẽ là những tên Hỗn Độn Xà Ngạc kia chạy loạn ra sao? Cái này không có khả năng!

Hư ảnh phân thân tự nói một tiếng, rất nhanh đã biến mất ngay tại chỗ.

Nếu Lăng Tiếu nhìn thấy hư ảnh phân thân này, chỉ sợ hắn cùng Hỗn Độn Lôi Long đều khó chạy khỏi cái chết, bởi vì đây chính là Lôi Chiến Dương sống lại từ trong Hỗn Độn Lôi Vực.

Chân thân của hắn còn ở trong không gian lôi điện, nhưng là vì cảm giác được bên này có dị động, nên trong nháy mắt đã phân thân bay tới chỗ này, thủ đoạn này vừa nhìn đã biết nghịch thiên đến bực nào!

Cần phải biết cho dù là Chí tôn Thủy thần đỉnh phong muốn từ không gian lôi điện bay tới chỗ này đều cần phải có thời gian mấy ngày.

Chỉ qua thời gian hai năm, ở trong ngoài lãnh thổ đều phát sinh ra rất nhiều chuyện!

Đầu tiên là đệ nhất dược thần của Dược Minh công hội Thiên Vực chật vật trốn về Thiên Nguyên địa vực, hơn nữa còn công bố tất cả Chí tôn ở Thiên Vực nếu như gia nhập liên minh Dược Minh công hội sẽ được thưởng thần đan Chí tôn, dùng cái này đến tăng cường thực lực của Dược Minh công hội.

Đồng thời tuyên bố Dược Minh công hội sẽ cùng Thiên Long môn làm đồng minh trung thành nhất, hai thế lực bá chủ lớn sẽ cùng nhau tương trợ!

Bọn họ ngoài việc thống nhất Thiên Vực để đối kháng với Ma Hổ tộc, còn phải tích lũy lực lượng để một ngày kia đối phó với Lôi tộc ở vực ngoại!

Dược Minh công hội có tiếng tăm lừng lẫy ở trong Thiên Vực, lực hiệu triệu của bọn họ tự nhiên là vô cùng kinh người, khiến cho không ít Chí tôn Thủy thần liền gia nhập liên minh để cường đại thực lực.

Nhưng trong lần hiệu triệu ở Thiên Vực này, Sư Thương Dương vẫn không thỏa mãn, hắn đã khởi xướng một số mối quan hệ lâu năm bên ngoài của mình, đồng thời cũng thu hút mở rộng với các Chí tôn ở vực ngoại.

Không thể không nói tác dụng hiệu triệu của Dược Thần vô cùng cường đại, lại thêm việc Dược Minh công hội bọn họ không chỉ có một dược sư, khiến cho tất cả các Chí tôn bên ngoài vực cũng đều nhảy vào!

Hành động ngày hôm nay của Dược Minh công hội khiến không ít thế lực đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, cảm thấy trời hôm nay đều muốn thay đổi rồi!

****

Đôi lời khi cùng các bạn đi đến gần hết bộ truyện này: Mình là Admin website DocTruyen.Org . Mình cảm thấy website tunghoanh rất bóc lột tiền bạc của anh em

Thứ nhất: Theo mình theo dõi thì họ chỉ lấy tiền của member để up thôi

Thứ hai: Họ Copy của web khác rồi mua thêm 1,2 chương để nhanh hơn rồi đặt pic rất khó chịu

Thứ ba: Họ lấy tiền của các bạn với mục đích thương mại:

_ Card 50k 100k họ cũng chỉ post 50 chương - 100 chương

_ Trong khi đó card 50k mình có thể up được 55 chương - 100k mình up được 115 chương cho các bạn

_ Nếu 50k,100k chuyển khoản vietcombank số chương tương ứng sẽ là: 66 chương và 130 chương

Nếu các bạn muốn góp truyện thì ủng hộ tại DocTruyen.Org để mình up nhanh nhất nha, bên cạnh đó truyện nào hay thì mình sẽ đăng ký và up truyện đó hàng ngày từ 10-15 chương của mình nữa.

Cảm giác web họ cướp tiền mình rất ức chế nên có đôi lời tâm sự. Cảm ơn các bạn ạ :D

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2711 - Loạn Thế Chi Thu. (2)

Mà ở trên Thiên Long địa vực, Quang Minh thành đã có từ trăm vạn năm trước đột nhiên bay lên, xông ra vực ngoại, mang theo tất cả người của Dực Nhân tộc rời khỏi Thiên Vực.

Một màn này có không ít người đều nhìn thấy, mỗi người càng là kinh hãi không thôi!

Bọn hắn mới biết được tòa thành Quang Minh này rõ ràng là một tòa thần khí không gian, bằng không làm sao có thể rời khỏi địa tâm mà đi.

Không ít người trong bọn hắn đều hiểu rõ, Dực Nhân tộc muốn dời bộ tộc đến lãnh thổ không gian.

Cũng có không ít Dực Nhân tộc sớm sinh hoạt ở bên ngoài lãnh thổ, những người này rời khỏi đây cũng biểu thị cho việc nhân gia sẽ không để tộc nhân ngu ngốc ở lại Thiên Vực này để mà phát triển nữa.

Kim tộc, Cổ Tộc tối cường ở Thiên Long địa vực, bọn họ lộ ra rất bình tĩnh, ngoại trừ hưởng ứng tuyên ngôn liên minh với Dược Minh công hội ra, cũng không có quá nhiều hành động.

Ngược lại Liệt Viêm Thương Minh cùng Nhật Nguyệt Tông cũng tuyên bố đi theo Thiên Long môn, nguyện ý kết liên minh với Thiên Long địa vực.

Tẩy Kiếm trang thân làm đại thế lực đứng thứ hai lại bảo trì trầm mặc,

Bọn hắn ai cũng không biết rõ, Kim tộc cùng Thiên Long môn đang lợi dụng

thần đan Chí tôn trước kia Lăng Tiếu lưu lại để tăng cường thực lực, chỉ trong ngắn ngủi vài năm đã tăng trưởng lên mấy chục Chí tôn Thủy thần, có không ít người cũng đã đột phá.

Không ít thần vương cũng nhận được rất nhiều bồi dưỡng, thực lực đều đột nhiên tăng mạnh.

Về phần Ma Hổ tộc trong nhiều năm trước bị Lôi tộc hủy diệt, bọn hắn mới bắt đầu cùng Lôi tộc không chết không thôi, ngăn trở một đám đại quân của Lôi tộc, chỉ là không thể đủ để lưu lại toàn bộ bọn hắn.

Đồng thời bọn họ cũng tuyên bố một tin tức, ai có thể lấy được đầu của Lăng Tiếu có thể thu được thu được thù lao đỉnh cấp thần vật, nếu có thể bắt sống thì phần thưởng sẽ tăng lên gấp bội!

Bọn họ muốn giết chết đầu sỏ Lăng Tiếu này cho thống khoái rồi!

Đồng thời bọn hắn cũng phong tỏa Tây vực lộ, tựa hồ đang tiến hành hành động lớn gì đó, người nào muốn cường ngạnh tiến vào sẽ không thể đi ra.

Không ít người đều cảm ứng được hôm nay tựa hồ có rất nhiều biến hóa lớn.

Quả nhiên, một năm trước đột nhiên có một đại quân hàng lâm Thiên Nguyên địa vực, xuất thủ đối với Dược Minh công hội hội.

Dược Minh công hội cho dù trong một khoảng thời gian đã tăng cường không ít thực lực, nhưng lại không hề có bất luận một lực chống đỡ nào, cư nhiên đã bị những người này bắt giữ.

Sau khi tin tức này được truyền đến, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn kinh!

Người nào cũng không nghĩ đến, người công phá Dược Minh công hội hội lại là Ma Hổ tộc, bọn họ nhốt hết luyện dược sư của Dược Minh công hội, mà các đại thế gia luyện dược ở Thiên Nguyên địa vực cũng đều bị công kích.

Phàm là các luyện dược sư đạt tới Thánh dược sư đều bị bắt, không ít thế lực lại trực tiếp bị diệt môn, máu chảy thành sông.

Có người may mắn sớm một bước trốn ra khỏi Thiên Nguyên địa vực, đem tin tức này truyền ra bên ngoài.

Nhất thời, tất cả mọi người ở Thiên Vực đều bị chấn kinh!

Bởi vì bọn hắn sớm đã nghe nói có thế lực muốn thống nhất Thiên Vực, nhưng bọn hắn đều không cho là đúng, cảm thấy Thiên Vực to lớn, thế lực bên ngoài ai lại có được khí phách làm được việc này chứ?

Hôm nay người bắt giữ Dược Minh công hội lại là người của Ma Hổ tộc.

Người nào cũng không nghĩ đến, bọn họ lại dùng thủ đoạn lôi đình để nắm bắt được Dược Minh công hội, lại càng khống chế được Thiên Nguyên địa vực!

Một khắc này, các thế lực lớn nhỏ ở khắp nơi trong Thiên Vực đều tìm liên minh để liên hiệp lại, miễn cho đến lúc đó lại bị người khác công phá, như vậy thật sự là bi kịch rồi!

Đồng thời, bọn họ cũng chờ mong có thế lực có thể khiêu chiến với Ma Hổ tộc, đánh vỡ giấc mộng nhất thống Thiên Vực của bọn hắn!

Thế nhưng ngay cả Dược Minh công hội là thế lực lớn nhất Thiên Vực, lại cùng không có cách ngăn cản tiến độ của Ma Hổ tộc, vậy thì còn có thế lực

gì có thể làm được chứ?

Có lẽ bọn hắn chỉ có thể chờ mong Kim tộc cùng Thiên Long môn có thể xuất ra điểm quyết đoán đối chiến với Ma Hổ tộc đến cùng.

Kim tộc cũng phái người tới Thiên Nguyên địa vực tìm hiểu tin tức, chỉ tiếc lại là người có đi không có trở lại, trực tiếp bị giết chết ở Thiên Nguyên địa vực.

Sau khi Kim tộc trầm mặc một năm, rốt cục tập kết được đại quân của không ít đại thế lực ở Thiên Long địa vực, chuẩn bị tiến tới Thiên Nguyên địa vực để cứu người.

Hôm nay tổng cộng có ba trăm năm mươi Chí tôn Thủy thần cùng tụ hội ở bên trong Thiên Long thành.

Thiên Long môn do hai vị Chí tôn đỉnh phong Lăng Thái Mông và Lạc Đông thẳng cầm đầu, mà Liệt Viêm Thương Minh cũng có một lão nhân vật cấp đỉnh phong khác xuất hiện, Nhật Nguyệt Tông thì có Thiên Đế Nguyệt gia nhập liên minh, mặc khác cũng có một có một ít thế lực lớn khác, đồng thời lại có không ít các cường đại tán tu gia nhập theo lời hiệu triệu.

Những người này hoặc ít hoặc nhiều đều vô cùng cảm phẫn với hành vi của Ma Hổ tộc, muốn ngăn cản dã tâm thống nhất Thiên Vực của bọn hắn.

Trong lúc nhất thời, trong Thiên Long thành tập hợp đại bộ phận cường giả đính cấp của Thiên Long địa vực.

Đây tuyệt đối là một việc trọng đại mười vạn năm khó gặp!

Chỉ là bọn hắn cũng không hề nghĩ đến, trước khi nhóm bọn hắn kịp xuất phát, người của Ma Hổ tộc lại bất thình lình hàng lâm địa bàn của bọn hắn.

Lăng Tiếu còn chưa trở về, một tràng tinh phong huyết vũ sắp bắt đầu diễn ra ở nơi này.

Thiên Long thành đã là tòa thành bị phong tỏa, bất luận là kẻ nào cũng không thể xuất nhập được.

Ở phủ thành chủ, đám người Lăng Thái Mông, Lạc Đông Thăng, Liệt Hùng, Nhật Đế, Nguyệt Hậu liền tụ tập lại với nhau.

Bọn hắn bàn bạc thương nghị đã xong, lần thứ nhất này chủ yếu là sẽ cứu được Dược Minh công hội, cứu viện cho các thế lực của Thiên Nguyên địa vực, phá hủy âm mưu của Ma Hổ tộc.

- Mọi người còn có ý kiến gì khác không? Nếu như không có thì chúng ta công bố rộng rãi ra, tin tưởng bằng hữu của Dược Minh công hội đã sớm chờ lâu rồi!

Lăng Thái Mông ngồi ở vị trí chủ tọa nói với mọi người.

Những người khác đều không có nói chuyện, mỗi một người đều đã trải qua trạng thái chuẩn bị tốt để tác chiến.

Chỉ là một lúc sau đó, có một người đứng ở phía sau cùng đứng lên nói:

- Thái Mông đại nhân, sao các ngài không mời Kim Long thần thú đi trợ giúp, chỉ sợ thật sự rất khó có thể thành công cứu người, nói không chừng tất cả mọi người còn bị chôn vùi ở đó nữa.

Người này vừa nói xong, thần sắc tất cả mọi người đều biến đổi!

- Các hạ là?

Lăng Thái Mông nhìn người nọ hỏi.

Ở chỗ này tập hợp không ít người, Lăng Thái Mông cũng không phải người nào cũng đều nhận ra.

- Tại hạ chính là trưởng lão Cửu Hà đến từ Dược Minh công hội, ta tận mắt nhìn thấy rất nhiều người bị một phiến hắc vân vây xung quanh tiêu diệt, đó đơn giản giống như là ma vân có thể hình thành nên hắc động đáng sợ cắn nuốt hết mọi thứ, ăn mòn hết mọi thứ, thật là đáng sợ!

Người tự xưng là Chí tôn Thủy thần Cửu Hà mang theo vài phần sợ hãi nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2712 - Hắc Động Ma Vân. (1)

- Hắc Động Ma Vân là cái gì vậy? Chẳng lẽ người của Ma Hổ tộc có được Cổ thần khí rất đáng sợ sao?

Nhật Đế cảm thấy lạ lùng hỏi.

- Không, tuyệt đối không phải, ta nhìn không rõ Hắc Động Ma Vân kia là gì, nhưng nó lại giống không gian Hắc Động kia như đúc, khi ấy ta hoài nghi đó là dị tượng của không gian Hắc Động, sau này lúc nhìn thấy không ít người của Ma Hổ tộc xuất hiện, mới biết là do con người tạo thành, chính là nhờ sự tồn tại của Hắc Động Ma Vân này, khiến Ma Hổ tộc không cần phế người nào cũng nắm bắt được hết, thật là đáng sợ!

Cửu Hà nói, sau đó lại nhòn về phía Lăng Thái Mông nói tiếp:

- Không phải ta không tin vào thực lực của các vị, nhưng cái gì cũng nên cẩn thận, nếu có thể mới long vương Kim long đi sẽ khác, có thể cùng bọn họ phân cao thấp một phen, bằng không ta thật không nghĩ ra có cái dạng tồn tại gì mới có thể tiêu diệt được Hắc Động Ma Vân.

Tất cả mọi người có thể nhận ra được những lời nói này của Cửu Hà không phải là giả!

Nếu như chỉ dựa vào Hắc Động Ma Vân đã có thể bắt được Dược Minh công hội, vậy thì Hắc Động Ma Vân này xác thật là rất đáng sợ!

Cần phải biết ở bên trong Dược Minh công hội có hai nhân vật đại Chí tôn tồn tại, hơn nữa còn có không ít Chí tôn Thủy thần cường đại, dưới sự hợp

lực của bọn hắn mà cũng không thể đối phó được Hắc Động Ma Vân, như vậy có thể biết được cái đó đáng sợ tới mức nào.

- Kim Long nhất tộc có cùng nguồn gốc với tộc của ta, nhưng thật sự không phải là do chúng ta tùy tiện sai khiến là có thể hành động được.

Lăng Thái Mông nói, ngừng lại một chút hắn bổ sung một câu nói:

- Yên tâm đi, lần này chúng ta đã chuẩn bị rất vạn toàn, cho dù không thể làm nên việc lớn, nhưng nếu mọi người muốn toàn thân trở ra cũng không phải là vấn đề lớn.

Cửu Hà bất đắc dĩ nói:

- Nếu như Mông đại nhân đã quyết định thì ta cũng không tiện nhiều lời, ta nói lời này không phải là muốn đả kích khí thế của mọi người, mà là muốn nhắc nhở mọi người hết thảy phải bảo vệ an toàn là trên hết, bất kể như thế nào ta đều sẽ cùng mọi người chung tay trục xuất những tên xâm nhập vào Thiên Nguyên địa vực chúng ta ra ngoài!

- Tốt, nếu đã như vậy thì chúng ta xuất phát thôi, trực tiếp từ vực ngoại chạy tới Thiên Nguyên địa vực đi!

Lăng Thái Mông lập tức quả quyết nói.

Chỉ là vào lúc tất cả mọi người bọn họ vừa ra khỏi đại điện, bọn hắn lại phát hiện trên không trung bất thình lình xuất hiện một vòng mây đen.

Mây đen này che khuất bầu trời mà đến dần dần bao phủ Thiên Long thành, một cỗ hàn phong cuồng đại nổi lên, đám mây đen kịt giống như yêu ma, làm người khác cảm thấy tâm kinh nhục khiêu!

Tất cả các Chí tôn Thủy thần đều cảm nhận được luồng mây đen này là bất phàm!

Cửu Hà lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Đúng rồi… chính là nó, nó thật sự đã đến, phải làm như thế nào đây?

- Nó sao? Kia chính là Hắc Động Ma Vân sao?

Liệt Hùng bỗng nhiên nhăn mày nói.

- Không sai, chính là nó, đừng để cho nó hình thành, nhanh… Mọi người nhanh chóng dùng toàn lực công kích nó, đừng để nó hình thành lên hắc động, càng không thể để bất luận kẻ nào nhiễm phải những ma vân kia, lực ăn mòn ngay cả chúng ta cũng không thể chịu đựng nổi!

Cửu Hà kinh hoảng nói.

Lăng Thái Mông nhanh chóng kinh quát lên:

- Nó đã đến, xem ra người của Ma Hổ tộc cũng đã đến, chúng ta toàn lực ra tay, hủy diệt cái vật đang giả thần lộng quỷ này đi.

Lăng Thái Mông tay cầm kim thương, cả người trùng thiên đứng lên, một đạo công kích long hình từ trong kim thương của hắn rít gào mà ra, hư ảnh kim long vạn mét phóng kích thẳng về phía mây đen!

Cùng lúc đó, tất cả các Chí tôn Thủy thần sau lưng hắn cũng cùng nhau trùng thiên đứng lên, hơi thở đáng sợ chân kinh tất cả mọi nơi trong Thiên Long thành.

Năng lượng ngũ thải rực rỡ mênh mông càng không ngừng trùng kích mà

tới, khiến cả thiên địa một phương đều trở nên ngũ quang thập sắc.

Oanh long oanh long!

Lực lượng đáng sợ này đủ để hủy thiên diệt địa, một vòng oanh kích tới đám mây đen kia!

Tất cả người của Thiên Long thành đều kinh hô lên.

- Chuyện gì xảy ra vậy, nhiều…. nhiều lực lượng cường đại phải có biết bao nhiêu Chí tôn Thủy thần ra tay chứ, chẳng lẽ có địch thủ tập kích thành của chúng ta hay sao?

- Một năm trước Dược Minh công hội bị công hãm, Thiên Nguyên địa vực bị đóng cửa phong tỏa, nghe nói là do Ma Hổ tộc gây nên, chẳng lẽ hôm nay bọn họ tiến đến để đối phó với Thiên Long thành chúng ta sao?

- Đừng có nói nhiều như vậy, mọi người mau chạy đi, một khi lực lượng này rơi xuống, chúng ta đều chỉ có một con đường chết mà thôi!

- Nhanh…. Nhanh chóng thông báo cho thành vệ mở trận pháp hộ thành, có thể ngăn cản được một lúc.

Tất cả mọi người trong Thiên Long thành đều luống cuống, một võ giả nhanh chóng lướt về phía thành vệ, còn có một bộ phận ít người lại tiềm ẩn trong các tửu lâu mà không dám ra ngoài, còn các thành vệ lại bắt đầu khởi động trận pháp, bảo hộ hết tất cả mọi thứ.

Ở trong Vọng Long sơn mạch, tất cả mọi người Thiên Long môn, Kim tộc đều cảm ứng được luồng sóng chiến đấu nổi lên, rất nhiều chiến đội liền tiến vào trạng thái tác chiến.

Một năm trước, Thiên Long môn sớm đã gọi hết tất cả các Thần Vương, Chí tôn Thủy thần ở bên ngoài trở về, tất cả những lực lượng này đều vô cùng bất phàm, chính là ở trong trận chiến tối cao nhất, Thần Vương cũng không thể làm gì được, chỉ có Chí tôn Thủy thần mới có tư cách ứng phó mà thôi!

Nhưng mỗi một người trong bọn hắn đều không hề do dự, đều gọi thánh thú trở về để tùy thời khai chiến.

Mà lúc này, thanh âm sâu kín của Lăng Phi Vũ lại vang lên quát:

- Người của Ma Hổ tộc tấn công, nhanh mở đại trận hộ môn, không phải là cấp độ Thủy lão thì không thể đi ra bên ngoài đại trận hộ môn.

Rất nhanh, chỗ này đã mở lên một đại trận hộ môn, cho dù là Chí tôn cũng đừng mơ có thể phá rách được đại trận pháp này.

Ở bên cạnh Long Sơn Mạch, có từng đạo âm thanh long khiếu khủng bố vang lên, vạn thú đều thuận theo âm thành của long khiếu này mà cùng rống lên, tựa hồ như biểu thị ai dám phá hoại chỗ này, bọn chúng sẽ không tiếc bất cứ giá gì để ra mặt oanh kích.

Ở trên chính tầng mây, một ít lực lượng ở trong mây đen dài mười mấy vạn trượng tụ hợp lại, trong nháy mắt tạo thành một lốc xoáy màu đen cự đại.

Vèo vèo!

Công kích của luồng lực lượng mênh mông kia rõ ràng toàn bộ đều bị lốc xoáy không đáy này cắn nuốt sạch sẽ, dường như luồng lực lượng cường đại này không hề tạo thành ảnh hưởng gì đối với mây đen này!

- Cái gì vậy!

Lăng Thái Mông cực kỳ chấn kinh!

Thần sắc của tất cả các Chí tôn Thủy thần đứng sau lưng hắn cũng đại biến!

Lực lượng của bọn hắn cũng đủ để phá hủy một phần ba địa giới của Thiên Long địa vực rồi, thế nhưng lại lại bị hắc động không đáy này dễ dàng cắn nuốt sạch sẽ, cái này đủ để thấy được hắc động này là một lực lượng khủng bố dọa người đến mức nào.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2713 - Hắc Động Ma Vân. (2)

- Ha ha, các ngươi có chuẩn bị lâu như thế nào cũng chỉ như thế thôi, hôm nay Ma Hổ tộc chúng ta hàng lâm Thiên Long địa vực của các ngươi, tất cả nên lập tức thần phục đi, nếu không chấp nhận, nhất định sẽ huyết tẩy hết tất cả các ngươi, một người cũng không lưu lại!

Một tiếng cười lạnh giống như ma quỷ từ giữa đám mây đen phát ta, lốc xoáy màu đen kia tạo thành một hắc kiếm, mang theo hình dạng vô cùng hung ác, một luồng khí tức đáng sợ từ trên không đè xuống.

Luồng khí tức này giống như đánh thẳng vào tâm linh của mọi người, một ít các cao thủ Chí tôn đều bị khí tức từ trên không áp đến quỳ xuống, chỉ có một số ít người có thể kháng cự lại được, nhưng sắc mặt của bọn họ lại vô cùng tái nhợt.

Tâm linh của người trong Thiên Long thành thì nhanh chóng sụp đổ, trực tiếp bị đè quỳ rạp trên mặt đất, thậm chí còn có một ít võ giả yếu đuối trực tiếp bị đè chết.

A a!

Ở trong Thiên Long thành nhanh chóng truyền tới từng trận từng trận thanh âm kêu rên thảm thiết!

- Cái này rốt cục là cái gì vậy, tuyệt đối không phải bất luận thần vật tối cao này có khả năng đạt tới trình độ này.

- Chẳng lẽ…. chẳng lẽ là một loại cảnh giới khác như trong truyền thuyết

sao, chẳng lẽ thế giới này thật sự tồn tại cái này sao? Thật là đáng sợ!

- Ma Hổ tộc dám can đảm nói sẽ xưng bá thiên hạ, nếu bọn hắn không có điểm dựa thì làm sao dám nói ra những lời này chứ, người này nhất định là một loại cảnh giới trong truyền thuyết, như vậy thì làm sao có thể đánh lại chứ!

- Cho dù là thế nào thì chúng ta cũng không thể ngồi không chờ chết được!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần đều đã cảm thấy thất vọng, đều sản sinh ra một loại cảm giác khó có thể chống lại!

- Mọi người hãy yên ổn lại, theo ta công kích ra một lần nữa, ta không tin hắn là giết mà không chết!

Tâm ý của Lăng Thái Mông kiên ngạnh, thanh âm của hắn rơi xuống, liền gọi Chân Long hộ thân của mình trở về.

Người và Long hợp nhất, tiếp tục một lần nữa oanh kích về phía Hắc Động Ma Vân trên chính tầng mây.

Long khí trùng tiêu!

Một kích lực lượng hợp nhất của Lăng Thái Mông cùng Kim Long, là một kích tối cường nhất cả đời hắn.

Chỉ thấy một đầu long hình chiến khí khổng lồ tràn ngập khắp thiên địa, long uy đáng sợ tràn ngập về bốn phương, khiến người khác sinh ra một cảm giác uy nghi đáng sợ.

Đã có ngày, Kim tộc bọn hắn đã từng là hoàng tộc một phương ở trên Huyền Linh đại lục, có được long khí tôn quý, có thể kinh ngạc bát phương, hàng

phục trăm hướng!

Một kích này sản sinh ra một loại ý chí đế vương lâm thiên, vượt qua lực lượng mà một Chí tôn đỉnh phong bình thường có thể chịu nổi.

Cái này tuyệt đối cường chiêu cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong khủng bố!

Cho dù lúc này có lão tộc trưởng Lôi tộc cùng Lôi Tiếu Cương, khi đối mặt với một chiêu này cũng muốn nhượng bộ lui binh!

Lăng Thái Mông không có ở trên bảng Chí tôn, nhưng đã sớm có thực lực đáng sợ của nhân vật trên Chí tôn bảng, đủ để đứng hàng trước hai mươi.

Sau đó Lạc Đông Thăng cũng bắt đầu chuyển động, hắn biến thành một vòng biển lửa, hừng hực liệt hỏa giống như có thể Phần thiên chưng hải, thiêu đốt về hướng Hắc Động Ma Vân.

Liệt Hùng là một nhân vật xếp hạng cuối cùng trong bảng Chí tôn, là chỗ dựa của Liệt Viêm Thương Minh, hỏa luân trong tay hắn biến thành một hỏa quyển cự đại trùng tiêu đứng dậy.

Mặt khác, Nhật Đế và Nguyệt Hậu kết hợp âm dương, nhật nguyệt cùng hiện, hai luồng ánh sáng âm dương cùng nhau bắn thẳng tới hướng chín tầng mây!

Những Chí tôn đỉnh phong khác cũng rối rít ra tay, tận lực đều ngưng tụ hết tất cả các lực lượng của bọn hắn lại với nhau, không ngừng oanh kích về hướng không trung.

Chiêu thuật cường đại này đủ để diệt sát bất kỳ một tên Chí tôn đỉnh phong nào, thậm chí một vài người cũng không thể chống lại được

Tất cả lực lượng đáng sợ tạo thành một đoàn quang mang ngũ sắc, các loại hỏa diễm, kim mang, băng bạc, mộc trùy, sơn nhạc… từng loại công kích phát ra, hướng thẳng về không trung.

Luồng lực lượng kinh khủng này đủ để đánh nát hết chín tầng mây, hủy hoại hết tất cả mọi thứ!

Nhưng ma vân mấy chục vạn dặm này, lại có một hắc động không đáy bắn ra lực lượng đáng sợ, khoang ngừng xoáy qua, lực lượng nhang chóng được tăng lên tới mức đáng sợ.

Hưu hưu!

Vạn đạo quang mang bị hắc động này cắn nuốt sạch sẽ không lưu lại một dấu vết.

Tất cả mọi người lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc!

Cái này tuyệt đối không phải lực lượng của một Chí tôn Thủy thần, cũng tuyệt không thể là lực lượng do bất luận đỉnh cấp Cổ thần khí nào có thể sinh sản ra, cái này tuyệt đối chỉ là có một cảnh giới khác mới có thể sản sinh ra lực uy hiếp như vậy!

- Cho dù lực lượng của các ngươi có nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể như thế mà thôi!

Tiếng cười cuồng tiếu tràn ngập yêu dị vang lên, ngay lập tức hắn lại nói:

- Xem ra không cho các ngươi một chút giáo huấn, các ngươi sẽ không biết tốt xấu!

Bỗng nhiên hắc động kia xuất hiện một ma chưởng, mà chưởng này cùng

hắc sát khí ngưng tụ lại cùng một chỗ, hình thành cự chưởng như thiên trở mình đè xuống dưới.

Cự chưởng hắc vụ tinh oánh, lực lượng bàng bạc đáng sợ, lực lượng ăn mòn đều ăn mòn hết rất nhiều không gian!

- Tất cả mọi người đứng vững đó!

Lăng Thái Mông lại một lần nữa kinh hô lên, lực lượng ngưng tụ lại ngăn cản một ma chưởng này!

Những người khác cũng cùng nhau ra tay, lực lượng khủng bố một đợt sóng nối tiếp một đợt sóng trùng tập mà ra.

Oanh long oanh long!

Thế nhưng ma chưởng này lại không bị bất cứ thứ gì ngăn cản lại, trở mình đè những lực lượng này xuống, đè xuống phía trên rất nhiều Chí tôn Thủy thần!

A a !

Từng đạo thanh âm kêu thảm vang lên, một đoàn máu tươi văng tung tóe.

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần cư nhiên không thể chịu được một chiêu như thế trong nháy mắt liền có mười Chí tôn Thủy thần có thực lực yếu hơn một chút bị giết chết, các Chí tôn Thủy thần khác cũng bị thương không nhẹ, thần thể đều bị rách ra, hơn nữa còn khó tẩy sạch lực lượng ăn mòn này ra, mỗi người đều không ngừng kêu thảm!

Thật đáng sợ, quá kinh khủng!

Đây là một lực lượng vượt ra khỏi mọi phàm trù tưởng tượng!

Bọn người Lăng Thái Mông, Lạc Đông Thăng, Liệt Hùng, Nhật Đế, Nguyệt Hậu cũng bị thụ thương không nhẹ, mà những lực lượng ăn mòn kia bọn hắn cũng không dễ dàng bỏ ra, không thể không hủy đi thần thể, lại một lần nữa trọng tổ một thần thể khác.

Mỗi người bọn hắn đều lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Cho tới bây giờ bọn hắn đều cảm thấy mình là người đứng đầu, cho dù có gặp phải Chí tôn trên bảng thượng cũng không cần lo sẽ bị giết chết!

Nhưng bây giờ chỉ là một bàn tay, cư nhiên lại có thể đánh bại rất nhiều Chí tôn Thủy thần như bọn hắn.

Cảnh giới này, lực lượng này xác thực là để bọn hắn sản sinh ra cảm giác khó có thể di chuyển.

- Ta hỏi lại một lần nữa, các ngươi có đầu hàng hay không, nếu không sẽ lập tức tàn sát hàng loạt người dân trong thành!

Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên từ phía xa xăm.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2714 - Khí Vận Thần Khí.

Cùng lúc đó, ở phía trên phương hướng đằng kia xuất hiện mấy chục tên Chí tôn Thủy thần của Ma Hổ tộc.

Bọn hắn cưỡi Hắc Ma hổ nhìn xuống tất cả mọi người, trên khuôn mặt đều mang theo vẻ cười lạnh.

- Các ngươi mau mau đầu hàng trở thành một trong những người thần phục tộc của ta, lão tổ tông của chúng ta là Vĩnh Hằng chi thần, cho dù là các ngươi hợp lực cũng đừng mơ tưởng có thể chiến thắng được.

Khương Điển đứng ở nơi cao quát lên với đám người Lăng Thái Mông phía dưới.

Một Chí tôn đỉnh phong khác của Ma Hổ tộc nói:

- Không sai, thần phục chúng ta có thể lưu lại cho các ngươi một con đường sống, còn nếu không đồng ý, toàn bộ các ngươi đều phải chết.

Người của Ma Hổ tộc đến cũng không coi là nhiều, nhưng lúc này lại có một vị Vĩnh Hằng chi thần ở đây, bọn hắn đã đủ để có thể tung hoành ngang dọc, nhất thống Thiên Vực rồi!

- Thật sự là Vĩnh Hằng chi thần sao, cái này… cái này làm sao có thể có chứ?

- Phải nói là không ổn, thật là đáng sợ, chúng ta sẽ không còn một chút cơ hội nào nữa rồi, chẳng lẽ thật sự muốn bị bọn hắn thống trị như vậy sao?

- Nếu thật sự là như thế, cho dù Kim Long nhất tộc dốc toàn bộ lực lượng cũng không có cơ hội đâu, khoảng cách chênh lệch quá xa!

- Khó trách vì sao Dược Minh công hội lại không có bất kỳ sức lực phản kháng nào đã bị đối phương bắt giữ rồi, thật là quá cường đại, cái này phải làm thế nào đây?

Mọi người đều đã bắt đầu tuyệt vọng!

Bọn hắn nghĩ không ra còn ai có thể ngăn cản được tồn tại cường đại nhất thế gian này!

Đó là viễn cổ, thậm chí còn là cự thần thái cổ trong truyền thuyết, có thể chế tạo ra thần minh, lâm giá ở Thần Vương, Thủy Thần tồn tại bất hủ.

Chỉ là sau đó, vẫn có người không nghe theo, vẫn thề phải phản kích.

- Vĩnh Hằng chi thần thì sao chứ, hôm nay Kim tộc chúng ta thề phải để các ngươi có đến mà không có quay về!

Sau khi Lăng Thái Mông tái sinh thần hồn, sâu kín nói lên một tiếng, trong nháy mắt hắn lại kích xạ ra một đạo kim quang hướng về phương hướng kia.

Đây rõ ràng chính là thần hồn Kim Long Đàn hộ tộc của Kim tộc, kim quang của nó chói mắt, long khí nồng đậm dị thượng, làm cho người khác có một loại cảm giác cổ phác thương tang.

Cùng lúc đó, ở phía sau Kim Long Đàn có ba gã người Kim tộc truy đuổi theo, mỗi một người đều là Kim Giao Long Vương thập nhất giai cao cấp.

Khí thế của ba gã Kim tộc này như cầu vồng, lực lượng mênh mông cường đại, thình lình đã kéo lên tới thực lực Chí tôn đỉnh phong.

Đây chính là để uẩn thật sự của Kim tộc, tuyệt đối không phải thực lực bình thường có thể so sánh được.

- Tế long đàn ta, diệt sát cường địch!

Lăng Thái Mông kinh quát một tiếng, vài giọt máu huyết cùng nhau lan tràn về hướng Kim Long đàn phi!

Ba gã Chí tôn đỉnh phong cũng cùng nhỏ ra một vài giọt máu, rơi xuống phía trên Kim Long đàn.

Hưu hưu!

Từng đạo kim mang kích xạ đi, mỗi một đạo kim mang đều hóa thành hư ảnh Kim Long, mỗi một đao hư ảnh lại gần như ngưng tụ thành thực chất, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng hung hãn cường địa.

- Giết cho ta!

Lăng Thái Mông kinh quát một tiếng, lực lượng quán chú ở trên Kim Long, mà ba gã Chí tôn đỉnh phong khác cũng tận lực co lại thần lực, tập trung ở trên đàn Kim Long.

Bỗng dưng, hư ảnh Kim Long trên Kim Long chi thượng tạo thành mấy ngàn vạn đầu Kim Long trùng kích hướng về phía Hắc Động Ma Vân.

Lực lượng này cư nhiên đã vượt ra khỏi lực lượng một kích do tất cả các Chí tôn Thủy thần mới cùng nhau hợp lực xuất hut, tựa hồ là khí vận ngưng tụ của Kim tộc nhất tộc, uy lực của nó trong nháy mắt có thể hủy diệt ánh trăng.

Thần sắc cũng những người Ma Hổ tộc phía trên đều đại biến, bọn hắn đều có thể cảm nhận được một kích này đáng sợ đến thế nào.

Bọn hắn không nghĩ đến Kim tộc cư nhiên lại có một đại sát khí như thế này!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần ở bốn phía cũng đều cảm nhận được một kích này hung hãn cường đại, đều cảm thấy dường như đã nhìn thấy được ánh rạng đông, đồng thời cũng thầm cảm thấy bên trong Kim tộc thật khủng bố!

Nếu như nhóm bọn hắn tiến đánh Kim tộc, dựa vào một chiêu này, chỉ sợ cũng đủ để bọn hắn bị tiêu diệt hết!

Chỉ thấy thiên vạn Kim Long không ngừng trùng kích tới hướng Hắc Động Ma Vân, khiến thiên đại bị chấn động đến nứt ra, Hắc Động Ma Vân tựa hồ cũng không thể chịu nổi mà sắp bị sụp đổ.

- Mau nhìn kìa, Hắc Động Ma Vân sắp biến mất rồi, chẳng lẽ Vĩnh Hằng chi thần cũng khó có thể ngăn cản được? Thật quá cường đại, vậy thì chúng ta được cứu rồi!

- Đúng vậy, đã sớm nghe nói Kim Long đàn của Kim tộc là Cổ thần khí đỉnh phong, nhưng hôm này được nhìn thấy, chỉ sợ đã vượt ra khỏi mọi phạm trù rồi!

- Có lẽ đây chính là một kiện Vĩnh Hằng thần khí? Chính là cũng từng nghe nói Kim tộc có tồn tại cường đại như thế, làm sao có thể đúc ra thần khí như thế này chứ?

- Cái này cũng không phải là Vĩnh Hằng thần khí, nhiều nhất chỉ có thể coi là gần bằng mà thôi, vừa rồi Thái Mông đại nhân vừa mới dùng máu huyết kích động thần khí, chắc hẳn đây là "Khí vận thần khí" được Kim tộc bọn họ tích lũy trăm vạn năm, truyền thuyết nói rằng chỉ có chủng tộc viễn cổ tồn tại trăm vạn năm trở nên mới có thể ngưng tụ ra được, xem ra Kim tộc đã có nguồn gốc từ rất lâu rồi.

- Bất kể có thể nào thì chúng ta có thể sẽ được cứu trợ!

- Đừng nghĩ quá hoàn mỹ như thế, cái khí vận thần khí này nhiều nhất chỉ có thể sử dụng vài lần mà thôi, một khi không giết chết hết địch nhân, chỉ sợ…. hậu quả không thể nào tưởng tượng được!

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần cùng nhau phỏng đoán, trong lòng mỗi một người đều cực kỳ khẩn trương phức tạp!

Liên tục có hai luồng lực lượng có thể diệt thiên, rốt cục đã khiến Hắc Động Ma Vân bị biến mất.

Nhưng Chí tôn Ma Hổ tộc kia mỗi một người đều trở nên khó có thể tin.

Bọn hắn không cách nào tin tưởng được Vĩnh Hằng chi thần cũng có thể bị đánh bại!

Về phần rất nhiều Chí tôn Thủy thần bên Thiên Long địa vực lại trở nên vui sướng.

Lăng Thái Mông cùng ba gã Chí tôn đỉnh phong khác gần như đã hao tổn mọi lực lượng, trên khuôn mặt mang theo cười nhạt hài lòng.

Chỉ là bọn hắn tươi cười vẫn chưa hết liền lập tức cứng lại.

- Cũng không tệ, khí vận thần khí trấn tộc, gần như trở thành một thần khí vĩnh hằng rồi, chỉ tiếc Kim tộc các ngươi không có người đạt tới cảnh giới vĩnh hằng, vậy nên cũng chỉ có thể mai một nó mà thôi.

Một đạo thanh âm u lãnh vang lên, một hắc trảo lăng không bắt lại đây, Kim Long đàn liền bị người này bắt được.

Hắc trảo này đúng là đến từ cùng một nơi với ma chưởng trước kia, thì ra nói là Vĩnh Hằng chi thần là sự thật.

Mọi người cùng nhìn lên hắc trảo kia, chỉ thấy một người toàn thân hắc y, thân thể khống chế lấy Kim Long đàn đang vùng vẫy.

Không cần đoán cũng biết vị này chính là Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2715 - Tai Nạn Diệt Môn. (1)

Không ai có thể thấy rõ dung nhan của Vĩnh Hằng chi thần này, hắn đứng ở chỗ này, lại khiến mọi người có cảm giác ma quỷ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng một người, lại không cách nào nhận biết hình dạng thật sự của hắn cuối cùng là như thế nào.

- Trả Kim Long đàn lại cho tộc của chúng ta!

Một Chí tôn đỉnh phong của Kim tộc rống giận một tiếng, cưỡi giao long vương trùng kích đi lên, ý định muốn đoạt lại Kim Long đàn!

- Bát trưởng lão mau trở về đi, ngươi không hẳn là đối thủ của hắn!

Lăng Thái Mông kinh quát.

Chỉ tiếc hắn đã gọi chậm một tiếng, Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc cười nhạt một tiếng nói:

- Ngươi muốn thì ta sẽ trả lại cho ngươi!

Hắn vung Kim Long đàn trở về, một luồng lực lượng hắc ám nhanh chóng trùng kích qua.

Chí tôn đỉnh phong của Kim tộc căn bản là ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị Kim Long đàn bay ngược lại đánh vỡ thần hồn mà chết đi!

Thần thể của hắn văng tứ tung, vết máu văng khắp nơi, thần hồn bị tiêu hủy, không hề có sinh cơ nữa!

Liền ngay cả Giao Long vương cũng không thể tránh thoát, bị những lực lượng ăn mòn màu đen xâm nhập vào trong thân thể, ngay lập tức liền hóa thành bụi bay giữa không trung!

Vừa xem màn này, tất cả Chí tôn trong Thiên Long địa vực đều như chết đứng, không còn một điểm huyết sắc!

Ngay lúc này, ở giữa Long Sơn Mạch lại vang lên thanh âm long ngâm làm chấn động!

Hống hống!

Vọng Long Sơn Mạch, từ xưa tới nay chính là một nơi có long mạch tồn tại, Kim Long vẫn luôn sinh tồn ở chỗ này, ngoại trừ người Kim tộc có thể sinh sống ở bên Sơn Mạch ra, không còn ai dám dễ dàng xông vào.

Hôm nay đối đầu với kẻ địch mạnh, có Vĩnh Hằng chi thần hiện thế, Thiên Long địa vực gặp tai nạn, Thiên Long môn, Kim tộc chỉ sợ cũng sẽ khó chạy khỏi một kiếp.

Kim Long nhất tộc cùng nhau tương trợ với Kim tộc rốt cục đã xuất động.

Bách long rít gào, hoàng khí lăng thiên!

Chỉ thấy hai lão Long vương hoành không mà đến, một Kim một Băng đều là loại Thương Long dài mấy vạn thước, bọn họ sống đã vô số vạn năm, lực lượng đã đạt tới cực điểm!

Lão long vương của Kim Long nhất tộc xuất hiện không phải là điều kỳ quái, mà là một điều đáng sợ khác, Băng long vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Không cần nói cũng biết, đây chính là đầu Băng long tuyệt thế mà trước kia

Lăng Tiếu đã kinh ưu.

Sau khi hắn cùng long nữ quay trở về Huyền Linh đại lục một chuyến, tiếp tục về tới Vọng Long Sơn Mạch, bị lão long vương của Kim Long nhất tộc yêu cầu tạm thời lưu lại.

Không ngờ, bất thình lình phát sinh chuyện này, cho nên nhị long cùng nhau hiện ra cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ quái!

Hai lão long vương này đã đạt tới thập nhất giai đỉnh phong đại viên mãn, cho dù là nhân vật trên Chí tôn bảng cũng khó có thể chống lại bọn họ!

Cần phải biết bọn họ còn có thể bộc phát ra chiến lực gấp trăm lần, tuyệt đối còn hơn cả bất kỳ Chí tôn đỉnh phong nào.

Bọn họ bay thẳng trùng kích tới hướng những người Ma Hổ tộc kia, thanh âm long ngâm đáng sợ gần như lật đổ cửu thiên, uy lực vô cùng đáng sợ!

Chỉ là thanh âm long ngâm này cũng chưa kịp tới phía trước những người Ma Hổ tộc kia, thì Vĩnh Hằng chi thần kia đã khống chế một lực lượng không gian màu đen ngăn cản lại.

Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc phát ra tươi cười khinh miệt nói:

- Quả nhiên là vùng đất long mạch, cư nhiên lại có đến hai lão long vương, không tệ không tệ, nếu như có thể giết chết các ngươi, ngược lại có thể bồi dưỡng ra nhiều mấy đầu Chân Long Ám thuộc tính vì tộc ta mà sử dụng rồi!

- Nhân loại đáng sợ, ta muốn nuốt sống ngươi!

Kim Long vương phẫn nộ quát.

Băng long vương cũng tê hống lên:

- Thứ đáng chết, ta sẽ đóng băng hết các ngươi!

Hai lão long vương đều giận dữ, Kim Long vương bay thẳng tới cắn nuốt Vĩnh Hằng chi thần, còn băng long vương thì băng khí liễu nhiễu, một tầng băng tuyết bỗng nhiên xuất hiện, đóng băng tới những người Ma Hổ tộc kia.

- Nếu là trước kia, có lẽ ta còn có chút ít úy kỵ với các ngươi, nhưng bây giờ trong mắt ta các ngươi chẳng qua chỉ là một con côn trùng mà thôi!

Vĩnh Hằng chi thần vô cũng khinh miệt nói một tiếng, một tay hắn vung lên, một hắc động chợt xuất hiện, ngay lập tức liền hấp thu những kim mang cùng bông tuyết kia vào bên trong, hơn nữa còn nhất chìm cả Kim Long vương, giống như muốn cắn nuốt sạch hắn!

Kim Long vương không hổ là lão long đã sống vô số vạn năm, hắn liên tục rít gào, long khu trở mình, khiến hắc động kia bị chấn động, sau đó lập tức điên cuồng thối lui về phía sau.

Băng long vương lại thừa dịp rít gào một lần nữa, khiến mưa đá rơi xuống, trong vòng mấy vạn dặm đều trở nên băng hàn vô cùng, rất nhiều bông tuyết không ngừng đóng băng hướng về phía Vĩnh Hằng chi thần.

Lực lượng cực hàn này khiến các Chí tôn Thủy thần ở bốn phía đều run lập cập vì rét, bọn họ có thể trốn đi bao xa liền trốn, miễn cho bị lực lượng này đông lạnh.

- Không dây dưa với các ngươi nữa, đến đây là kết thúc!

Vĩnh Hằng chi thần sâu kín nói một tiếng, tay kia dò xét đi ra ngoài, một ma chưởng lăng không hướng về Băng long vương và Kim Long vương.

Phanh! Phanh!

Thân thể khổng lồ của hai lão long vương không cách nào tránh né, hung hăng từ trên chín tầng mây rớt xuống.

Hai lão long vương đập nặng vào trên thành Thiên Long, khiến trận pháp trên Thiên Long thành đều bị vỡ nát, đồng thời nện rất nhiều thành lâu ở bên trong hóa thành bột phấn, không ít người bị chết đi!

Tất cả Chí tôn Thủy thần nhìn thấy một màn này lại một lần nữa tuyệt vọng.

Cái này hoàn toàn không phải là người mà bọn họ có thể đủ khả năng để đối phó!

Cũng không biết ai kêu lên một tiếng:

- Mọi người nhanh phân tán ra trốn đi!

Có người dẫn đầu chạy trốn, khiến không ít Chí tôn Thủy thần cũng bắt đầu trốn thoát về bốn phương tám hướng.

Bây giờ lưu lại cái gì cũng đều không có rồi, không bằng giữ lại tính mạnh rồi nói tiếp, không ai hy vọng mình lại chết một cách vô nghĩa!

- Các ngươi đã muốn đối phó với tộc của ta, vậy thì ai cũng đừng mơ có thể chạy thoát!

Sau khi Vĩnh Hằng chi thần nói một câu, tiếp tục hóa thành một mảnh ma vân, ma vân này tạo thành từng hắc động điên cuồng tập kích về bốn phương.

Rất nhiều Chí tôn Thủy thần không thoát được liền bị hút vào bên trong hắc

động vô đáy biến mất không thấy.

Chỉ có từng đạo thanh âm tuyệt vọng không ngừng quanh quẩn.

Trong nháy mắt, hơn ba trăm Chí tôn Thủy thần lập tức chết mất một phần ba, có thể nói là tổn thất trầm trọng rồi!

Mà rất nhiều võ giả bình thường cùng các lâu các ở trong thành Thiên Long đều bị hút vào trong hắc động, bọn hắn phát ra thanh âm kêu cha gọi mẹ, hy vọng có thể có người tới cứu trợ bọn hắn.

Đáng tiếc, đối mặt với Vĩnh Hằng chi thần thì còn ai có thể chiến thắng chứ?

Tại thời điểm này, ở trong Vọng Long Sơn Mạch có rất nhiều Chí tôn Kim tộc, lại có rất nhiều Kim Long thần thú đã đạt tới thập nhất giai không ngừng rít gào.

Hai lão long vương lại lần nữa trùng kích lên, phát động lực lượng long châu, tăng chiến lực lên gấp trăm lần, đáng sợ tới cực điểm, khiến cho long thành đều trở nên lắc lư không ngừng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2716 - Tai Nạn Diệt Môn. (2)

Lưỡng long đồng thời phẫn nộ phun ra lực lượng thuộc tính đáng sợ, muốn oanh sát Vĩnh Hằng chi thần này.

Những lực lượng kim duệ bài sơn đảo hải, những tầng bông tuyết băng hàn tới cực điểm kia bao trùm hết toàn bộ, ngay cả Hắc Động Ma Vân cũng đều nhất nhất hủy diệt!

- Lang nhi tộc ta, cho dù có liều mạng để chiến đấu cũng tuyệt đối sẽ không thần phục, tất cả mọi người giết cho ta!

Lăng Thái Mông cưỡi Kim Long cầm kim thương trong tay rống giận một tiếng, tất cả lực lượng lại một lần nữa oanh kích về hướng Vĩnh Hằng chi thần.

Chỗ này là Kim tộc, cũng là Thiên Long môn, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hủy.

Chí tôn Thủy thần Kim tộc, Chí tôn Thủy thần Thiên Long môn cuối cùng lại liều mạng tiến lên chém giết, một lớp lại một lớp lực lượng không ngừng oanh kích hướng về Hắc Động Ma Vân trên chín tầng mây.

- Thật có đảm khí, đã như vậy liền đợi ta đồ sát hai con trùng này rồi lại đem các ngươi nhất nhất thu thập!

Vĩnh Hằng chi thần tựa hồ cũng cảm nhận được một tia áp lực.

Cần phải biết khi hai lão long vương bốc phát ra lực lượng long châu, bọn

chúng được xưng là chủng tộc có lực chiến đấu tối cường nhất thế gian, mà nhóm bọn hắn lại liều mạng bộc phát ra chiến lực gấp trăm lần, vượt ra khỏi năng lực mà Kim Long bình thường có thể xuất ra.

Này hiển nhiên là cho dù bọn họ có thiêu đốt máu tươi của mình cũng muốn đối kháng với địch thủ cường đại, thủ hộ long mạch, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hủy!

Cũng vì như thế, nên Vĩnh Hằng chi thần cũng không thể hoàn toàn lập tức giết chết bọn họ được!

Bất quá, Vĩnh Hằng chi thần này ngoại trừ phải đối phó với hai lão long vương ra, còn khiến cho rất nhiều ma vân đem người của Ma Hổ tộc bao phủ lại, không để bọn họ phải chịu bất cứ thương hại gì, đồng thời chống lại được lực lượng của tất cả Chí tôn Kim tộc cùng Thiên Long môn.

Có thể nói, một mình hắn không chỉ đối chiến với hai lão long vương, còn lực áp tất cả Chí tôn Thủy thần, một phần khí phách và thực lực này, tuyệt đối là bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể tưởng tượng được.

Từng đạo lực lượng tàn dư từ trên chín tầng trời rơi xuống, rất nhiều nơi bị phá hoại gần hết, Thiên Long thành rất nhanh đã hóa thành một mảnh thành tan hoang, đại trận hộ sơn của Thiên Long môn cũng bị đánh vỡ, gần như muốn nứt ra vỡ tung.

Vọng Long Sơn Mạch cũng không ít đồi núi bị san bằng, rất nhiều linh thú bị chết oan chết uổng.

Đây là trận chiến đấu tối cao nhất, có thể phá hoại bất kỳ địa phương nào của Thiên Vực, cũng vì vậy nên Thiên Vực không cho phép Chí tôn Thủy thần tùy tiện khai chiến!

Ở Thiên Long môn, mỗi một võ giả dều tâm kinh đảm hàn, bọn hắn đều sợ đại trận hộ môn sẽ không chịu nổi mà bị phá hủy, đến lúc đó bọn hắn cũng khó có thể chạy thoát!

- Lúc này người của Ma Hổ tộc làm sao đáng sợ như thế, rõ ràng còn dẫn động cả lão long vương phải xuất thế đối chiến, lần này là tai nạn của Thiên Long môn chúng ta sao?

- Chỉ hy vọng nhóm Thủy lão bọn hắn đều có thể đứng vững, bằng không chúng ta khó tránh khỏi cái chết!

- Sợ cái gì, nếu ta đạt tới cảnh giới Thủy thần, ta nhất định cũng sẽ xông ra bên ngoài, bảo hộ cho Thiên Long môn, cho dù vẫn lạc cũng tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào hủy diệt Thiên Long môn của ta!

- Nói vậy cũng đúng, nếu chúng ta có thể thoát khỏi một cửa ải này, chúng ta nhất định phải cố gắng tu luyện sớm ngày đạt tới Thủy Thần mới được, đem xử lí hết đám tạp chủng Ma Hổ tộc.

Ở bên trong Dược thần phong của Thiên Long môn, có không ít nữ tử tuyệt sắc hội tụ lại với nhau, trên khuôn mặt đều mang theo vẻ ưu sầu.

Bọn họ đều là thê nhi, cha mẹ và trưởng bối của Dược Thần Lăng Tiếu.

- Tông môn gặp nạn, trong tộc đều trở nên chấn động, thực lực của Ma Hổ tộc thật sự cường đại tới mức này sao?

Lăng Chiến một thân thần giáp, trong tay cầm lấy kim thương, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Hắn tu luyện thần công của Lăng Tiếu, cũng đã sớm kích hoạt huyết mạch Kim tộc, tu vi sớm đã trải qua đạt tới cảnh giới Trung cấp Thần vương đỉnh

phong.

Nhưng hắn lại không thể tham dự được trận đại chiến ở bên ngoài.

- Trong tộc phái người đến báo cho chúng ta biết trước, tất cả không gian trận đều đã bị đóng cửa phong tỏa, chúng ta không có cách nào di chuyển, chỉ có thể cầu mong lần này có thể gặp hung hóa cát thôi!

Khuôn mặt Mộng Tích Vân tràn ngập u sầu nói.

- Cha me, các ngài đại khái có thể yên tâm, chúng ta chưa hẳn đã bại, cho dù trận pháp hộ môn bị phá, chúng con cũng có năng lực hộ tống mọi người cùng nhau rời đi!

Phượng Tiêm Vận lên tiếng nói.

Phượng Tiêm Vận được xưng là đại tỷ, tuổi chưa chắc là lớn nhất, nhưng thời gian nàng quen biết với Lăng Tiếu tuyệt đối là sớm nhất, hơn nữa còn là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, cho dù nũ nhân trọng yếu nhất trong lòng Lăng Tiếu là Vân Mộng Kỳ, nhưng ở một điểm này cũng không cách nào so sánh được với nàng.

Hôm nay thực lực của nàng đã đạt tới Thần vương đỉnh phong, chỉ còn cách Chí tôn Thủy thần một bước nữa mà thôi.

Câu nói vừa rồi của nàng thật sự không phải là nói khoác, mà do Lăng Tiếu đã sớm để lại cho các nàng không ít trợ thủ cấp bậc Chí tôn, vào lúc mấu chốt có thể hỗ trợ mọi người rời khỏi.

Những trợ thủ này chính là những tên Chí tôn Thủy thần Tà Đế, Cuồng Tăng, Sát Thiên, Đinh Cô Độc.

Có được cỗ thế lực như vậy, Phượng Tiêm Vận tự tin có thể an toàn rời khỏi chỗ này.

Chỉ là Tà Đế lại ngửa mặt lên trời thở dài:

- Chúng ta không thể nào trốn thoát được, đó chính là Vĩnh Hằng chi thần trong truyền thuyết, thần lực khó đoán, bằng không vì sao tất cả các đỉnh cấp cường giả của Thiên Long môn ra trận, còn có rất nhiều Kim Long xuất hiện, nhưng bọn hắn đều khó có thể chiến thắng, vậy chúng ta làm sao có thể trốn thoát chứ?

- Không sai, chỉ sợ cuối cùng không ai đầu hàng mà chết đi thôi!

Cuồng Tăng cười khổ nói

- Không ổn, đại trận hộ môn bắt đầu vỡ tan rồi!

Đúng lúc này, Ngọc Nhu Phỉ kinh hô lên.

Thần sắc của những người ở đây đều trở nên biến sắc.

Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Hết đạo lực lượng tàn dư này tới đạo lực lượng tàn dư kia thi nhau hướng về phía trận cửa Thiên Long Môn.

Khiến cho cánh cửa trận cao nhất cũng chịu không nổi, rốt cuộc cũng phải mở ra!

Một số Chí Tôn Thủy Thần có danh tiếng đang ở chỗ cánh cửa cũng khó có thể bảo vệ được nó, tất cả bị đạo lực lượng đó gây thương tích.

Mặt khác các Thần Vương và thánh thú cùng nhau xuất kích, muốn nhờ việc này để ngăn cản lực lượng kia đánh xuống.

Nhưng mà bọn hắn phát hiện ra là ngay cả khi làm như vậy bọn hắn cũng không thể chịu nổi một kích.

Một đạo lực lượng đánh xuống, khiến cho đám đệ tử Thiên Long Môn lập tức kêu gào, không ít người bỏ mạng tại chỗ, coi như là Thần Vương thì cũng khó có thể may mắn thoát được đạo lực lượng này.

Ngay cả Dược Thần phong cũng khó có thể tránh khỏi đạo lực lượng đang điên cuồng đánh xuống kia.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2717 - Chư Nữ Chi Nguy. (1)

Mỗi một đạo lực lượng này cũng đủ để hủy đi Dược Thần phong, tiêu diệt từ thực lực Thần Vương trở xuống, không tha cho bất luận kẻ nào.

Tà Đế sợ hãi quát lên một tiếng:

- Chúng ta cần cùng nhau ra tay để ngăn chặn lực lượng này!

Tà Đế cũng chỉ là đê cấp Chí Tôn Thủy Thần, ngay cả hắn cũng cảm thấy bản thân khó có thể ngăn chặn được lực lượng đáng sợ này.

Cuồng Tăng không có chút do dự nào mà tiến lên, một cái hư ảnh hào hùng bỗng thình lình xuất hiện ngay giữa bầu trời trong xanh.

Sát Thiên và Đinh Cô Độc đều là mới tấn lên Chí Tôn Thủy Thần, hai người bọn họ cùng Tà Đế, Cuồng Tăng đồng thời xuất thủ.

Mặt khác, Phượng Tiêm Vận cũng vận dụng khôi lỗi Chí tôn do Lăng Tiếu để lại xuất thủ, cùng nhau đánh tan những lực lượng này.

Tuy chỉ là lực lượng tàn dư, nhưng mà nó tuyệt đối là vô cùng đáng sợ, cho dù là Chí Tôn Thủy Thần xuất thủ, quá lắm cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Tuy biết trên bầu trời cao kia đều là những nhân vật có danh tiếng, mỗi một đạo lực lượng tương đương có thể hủy mười cái tòa thành.

- Mau lui lại, mọi người mau lui lại, tránh xa chỗ này, bằng không đây chính

là con đường chết!

Tà Đế sợ hãi quát.

Chỗ này đã là trung tâm của chiến trường, ai còn có thể cản trở được lực lượng hủy diệt đáng sợ này.

Phượng Tiêm Vận lập tức ra lệnh cho Sát Thiên và Đinh Cô Độc hỗ trợ Lăng Chiến, Mộng Tích Vân cùng với đám nữ nhân rời khỏi chỗ đây.

Nhưng mà lực lượng tàn dư còn rất nhiều, thỉnh thoảng lại rớt xuống, khiến cho đám người ở dưới sợ đến nỗi cuống quít kêu lên.

Còn những người may mắn mặc vào Cổ Thần Khí do Lăng Tiếu để lại, thì không đến mức bị lực lượng đánh chết!

Tà Đế cùng Cuồng Tăng xuất ra toàn lực để bảo hộ, nhưng lại bị những lực lượng này đánh trúng khiến cho bọn họ không ngừng hộc máu.

May mà ngay tại lúc này, tại Vọng Long Sơn Mạch xuất hiện mười đầu thập nhất giai thánh thú vừa rít gào vừa chạy về phía phương hướng này.

Những đầu thánh thú này gồm có sư tử, hổ, báo... hoặc thánh thú biến dị hoặc là có giống loài huyết mạch Viễn cổ, chúng nó đều là thuộc tộc Kim Long, cũng là chủ nhân đích thực của sơn mạch này.

Hiện nay sơn mạch nếu bị hủy đi, thì chúng nó cũng không còn nơi trú ẩn, vì vậy đám thú hoàng tộc này đều xuất chinh, còn có không ít từ rất xa đuổi theo tới đây.

Có thân thể bọn chúng che khuất bầu trời coi như cũng miễn cưỡng giảm thiểu số lực lượng đánh xuống Thiên Long Môn.

Bọn chúng cùng nhau phát ra từng đạo công kích đáng sợ lên trên chín tầng trời xanh, khiến cho toàn thiên địa đều bị quang mang che lấp.

Mà Vĩnh Hằng chi thần kia coi như là không phải là không làm được việc, một mình hắn có thể ngăn cản lực lượng này thì coi như là cũng đã cố gắng hết sức.

Vô số hắc động không đáy không ngừng xuất hiện, những ma chưởng hiện ra, chụp trúng không ít Chí tôn Thủy thần và thánh thú thành huyết tương, nhưng lực lượng của hắn lại phân tán, cũng không chụp chết bọn hắn.

Hắn không thể không phát ra mệnh lệnh:

- Ta sẽ từ từ tiêu diệt bọn nó, các ngươi đi xuống giết đám người Thiên Long Môn và Kim Tộc đi!

Mặt khác, hắn cũng muốn gọi Hắc Ma Hổ Hoàng cấp viễn cổ kia ra.

Lúc Hắc Ma Hổ Hoàng xuất hiện, thì lão long vương ngay lập tức tỏa ra khí tức khủng bố, muốn triển khai Nguyên Thủy tê sát!

Về phần "bọn hắn" đúng là chỉ mười tên Ma Hổ Tộc cấp đỉnh phong Chí tôn Thủy Thần kia.

Bọn hắn một mực không có tham gia chiến đấu, hiện nay Thiên Long Môn rơi xuống hạ phong, liền tính toán muốn tiến vào tập sát Thiên Long Môn.

Ha ha, đám người Kim Tộc, Thiên Long Môn các ngươi không phải muốn tiêu diệt Ma Hổ Tộc chúng ta sao? Bây giờ cứ từ từ sám hối đi!

Một tên Ma Hổ Tộc cấp Chí Tôn Thủy Thần vừa cười vừa nói.

- Không tệ, chúng ta sẽ giết tất cả một người cũng không lưu lại, đến lúc đó những thế lực khác ở Thiên Long địa vực nhất định sẽ thuần phục Ma Hổ Tộc của chúng ta.

Tên còn lại nói tiếp.

Thực lực mười tên Ma Hổ Tộc cấp Chí Tôn Thủy Thần này không có ai dưới Trung Giai, tất cả đều là cường giả cấp cao nhất ở Ma Hổ Tộc.

Bọn hắn sẽ giáng xuống tai nạn cho Thiên Long Môn và Kim Tộc!

Ở Kim tộc, đám người Lăng Bác cùng Lăng Khâu đã dẫn đầu ba mười tên Chí tôn Thủy thần chạy ra!

Ngoài ra còn có một số nhân vật khác là mấy lão quái vật bế quan hàng năm của Thiên Long Môn cũng đi ra.

Tổng cộng có mười tên Chí Tôn Thủy Thần, hiện giờ những người đó là hy vọng dựa vào duy nhất của Kim Tộc và Thiên Long Môn.

Ở trong bọn hắn chỉ có ba người là cao Giai Chí Tôn Thủy Thân, lực lượng không bằng một góc của đám quân Ma Hổ Tộc cường hãn kia.

Cũng may ở chỗ bọn hắn, cũng có thể gọi tới không ít thánh thú, coi như nếu xảy ra đối chiến, thì cũng miễn cường chống đỡ, để cho những người khác có thể chạy trốn thật xa, miễn cho bị diệt tộc diệt tông!

Người của Ma Hổ tộc cũng phát hiện ra đám người Tà Đế và Cuồng Tăng ở phía sau lưng đang lui về phía sau, lập tức chia ra mười người hướng về phía đây đuổi giết.

- Các ngươi không trốn thoát được đâu, mau chịu chết đi!

Một người Ma Hổ Tộc Cao Giai Chí Tôn cười lạnh nói.

Một tên khác lại nhìn thấy Phượng Tiệm Vân và Thải Hải Nguyệt và đám nữ tử tuyệt sắc thì lại lộ ra giọng nói vô cùng tục tĩu:

- Oa, có rất nhiều nữ tử tuyệt sắc, chẳng lẽ đây là đám thê thiếp của Thiên Long Môn, vừa lúc giúp ta thải âm bổ dương.

Mẹ nó, đám Ma nhân này khinh người quá đáng, chúng ta cùng tiến lên, tiêu diệt bọn hắn.

Tà Đế không chịu được nữa, hắn quát lên một tiếng, thì ánh sáng ngũ sắc liền bạo trướng,

Còn Cuồng Tăng trong nháy mắt biến hóa ra vô số bóng người, chân thân ở giữa thì cầm Thần Kính chiếu rọi.

Hiện giờ chỉ có thể liều mạng mở ra một con đường sống, cho dù chết thì cũng đỡ hơn bị nhục nhã mà chết.

Lăng Chiến bảo hộ đám nữ quyến lập tức quát:

- Mau chạy đi, rời khỏi chỗ này, bằng không ai cũng sẽ chết!

Tất cả nữ nhân đều không có chần chờ, thân thể lập tức hoạt động, đều tự mình dẫn nữ nhi hỗ trợ Mộng Tiếc Vân rời khỏi đây.

Chỉ là mấy tên cao cấp Chí Tôn của Ma Hổ tộc kia lại không muốn bỏ qua các nàng, đều phi về phía các nàng đang bỏ chạy.

Hắn lộ ra vẻ tục tĩu nói:

- Các ngươi ai cũng không trốn thoát đâu!

Người này tên là Khương Ngân Hổ, nổi danh tên háo sắc dâm dục, nhưng mà thực lực cũng không tệ.

Sát Thiên cùng Đinh Cô Độc hợp lại cũng không là đối thủ của hắn, trong lúc sơ suất liền bị đánh trọng thương.

Lăng Chiến cầm thương đứng thẳng, thực lực của hắn tuy yếu, nhưng mà cũng không chút khiếp đảm nào, hắn giận dữ hét lớn:

- Các ngươi dám làm việc này, ta và con dâu liều mạng với đám người các ngươi!

Lăng Chiến nuốt Thần đan vào miệng, thực lực trong nháy mắt tăng lên, dùng toàn lực phát ra một kích mạnh mẽ từ Cổ Thần Khí trong tay.

- Gia gia, ta hỗ trợ ngài!

Lăng Duyệt luôn bị cho là trẻ con không hiểu chuyện, thực lực hiện nay miễn cưỡng cũng chỉ đạt tới cảnh giới Bán Thần Vương, nhưng hắn tất nhiên cũng cùng huyết mạch với Lăng Tiếu, cho nên cũng không muốn chạy trốn, quay trở về giúp Lăng Chiến một tay!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2718 - Chư Nữ Chi Nguy. (2)

Thải Hà Nguyệt là mẹ, nàng hét lên một tiếng:

- Duyệt nhi thật tốt, nương thân cùng ngươi hợp lực lại liều mạng.

- Chiến ca, nếu như ngươi chết, thì ta cũng không muốn sống một mình!

Mộng Tiếc Vân thấy Lăng Chiến liên tục chiến đấu thì liền khóc như mưa.

Đột nhiên đám nữ nhân kia đều dừng lại.

Phương Vận Tiêm nhếch lông mày quay đầu lại quát:

- Các tỷ muội mau đi trước đi, ta không thể để cha mẹ ở lại, bằng không phu quân trở về, ta cũng không có mặt mũi nào đối mặt với hắn!

- Ta cũng không đi, ta cũng muốn ở lại cùng cha mẹ chiến đấu, cho dù chết thì cũng muốn chết chung một chỗ, nếu phu quân không tở về, ta cũng không có mặt mũi nào gặp hắn.

Đông Phương Tinh cũng quả quyết nói.

Lúc này Tàn Báo quát một tiếng:

- Các ngươi đều đi đi, phải giúp cung chủ bảo vện Vạn Kim khu, để lão nô cùng liều mạng với hắn.

Tàn Báo đã là cấp bậc Bán Thủy Thần, hắn nói một tiếng cuối cùng, sau đó

bất chấp tất cả xông tới.

- Lão Đại, từ trước đến giờ đều nhờ ngươi chiếu cố ta, hôm nay ta liền muốn thay thế ngươi chiếu cố chư vị tẩu tử an toàn rời khỏi đây!

Diệp Vân Phong sâu kín nói một câu, cũng xông về phía trước.

Trừ bọn hắn ra, Phong Nha, Độc Ưng, Độc Hạt Tử, Lý Cuồng Hổ, Lãnh Xà cùng với Bát Tướng, những người từng đi theo Lăng Tiếu đều cùng nhau xuất kích, dùng mọi khả năng kéo dài thời gian cho các nàng.

Hiện tại cho dù đi chỗ nào cũng đều là tử lộ, không bằng ở lại cùng mọi người chết chung một chỗ, chờ phu quân trở về, hắn nhận định sẽ thay chúng ta báo thù!

Ngọc Liệt Diễm nói một tiếng cuối cùng, cũng gia nhập vào vòng chiến đấu.

- Thiếu gia, rất tiếc sau này Vũ Tích cũng thể hầu hạ ngươi được nữa, ngươi nhất định phải sống cho thật tốt.

Bạch Vũ Tích nói một tiếng, sau đó cũng gia nhập trận đấu.

Cuối cùng, đám nữ nhân không có một ai rời đi, tất cả các nàng đều xuất lực, cho dù chết cũng không để cho Lăng Chiến cùng Mộng Tiếc Vân ở lại chống đỡ.

- Các ngươi cũng chỉ là những cô nương bé nhỏ, đều muốn chịu chết sao, nhưng mà ta cũng không nỡ nha!

Khương Ngân Hổ nở nụ cười dâm dãng, tùy ý vung tay một cái, liền xuất hiện một đạo ánh sáng màu đen đáng sợ.

Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ một cái vẫy tay, khiến cho cái chỗ mọi người đang đứng nổ tung.

Cũng may mà hắn có vẻ thèm thuồng đám nữ nhân này, cho nên cũng không có hạ sát thủ, nhưng mà một đạo ánh sáng đen này cũng đủ khiến cho bọn họ ăn không tiêu.

Bọn họ không còn một sức lực nào để chống lại, nếu như lực chiến đấu mất đi thì coi như cái chết đang đợi ở phía trước.

Khương Ngân Hổ dẫn đầu đi tới gần Phượng Tiêm Vận

- Không tệ nha, thật sự là không tệ, các ngươi đều là nữ nhân, coi như cũng là mỹ nhân, lại có thể cam tâm tình nguyện làm việc cho hắn sao?

Ngay tại lúc Khương Ngân Hổ đến gần, thì Phượng Tiệm Vân đang bị thương lập tức ra chiêu thứ hai, một số cổ vương từ thân nàng bắn ra ngoài, đồng thời một số cổ độc cũng bay ra ngoài.

- Vô dụng, nếu ngươi không muốn nói chuyện, vậy chờ ta cùng các ngươi hợp hoan xong, thì tất cả các ngươi đều trở thành nữ nhân của ta, còn tên nam nhân kia chỉ sợ cũng sẽ bị ta giết chết!

Khương Ngân Hổ phong khinh vân đạm nói một tiếng, cánh tay tùy ý vung lên một cái, tất cả Cổ vương đều nổ tung, ngay cả cổ độc ở trong không gian cũng lập tức biến mất.

Phượng Tiêm Vận coi như tuyệt vọng, nàng quyết định, coi như là tự bạo thân thể cũng không thể để cho những người này đụng đến thân thể của mình được!

Ngay lúc Khương Ngân Hổ muốn bắt giữ đám nữ nhân ở trước mắt, thì một đạo âm thanh trong trẻo truyền tới:

- Không cho phép ngươi làm nhục phu quân hay tổn thương các tỷ muội của ta!

Ở trên bầu trời, chỉ thấy có một đầu quy thú giống như núi cao bắt đầu chuyển động, bao phủ trên không Thiên Long Môn, bao trùm phía trên chư nữ, càng tập trung vào gã cao giai Chí Tôn Khương Ngân Hổ.

Đó rõ ràng là một đầu Huyền Vũ thần thú cực kỳ uy vũ, phía trên nó ngồi hai nữ tử tựa như Thiên Tiên vậy.

Nhị nữ này thình lình chính là Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy!

Hai năm trước, các nàng liền đi ra từ Tuyệt Hàn Tử Địa, nhưng các nàng sau khi đến Liên Hoa giáo một chuyến mới quay về Thiên Long Môn.

Không ngờ, trong lúc các nàng gấp gáp trở về lại phát hiện ra kinh biến ở đây

Huyền Vũ thần thú dưới sự chỉ huy của Vân Mộng Kỳ liền nhanh chóng vọt tới Khương Ngân Hổ.

Nó tuy khổng lồ như núi, nhưng tốc độ di động lại phi thường nhanh chóng!

Phản ứng của cao giai Chí Tôn cũng cực nhanh, hắn cảm ứng được khí tức đáng sợ lập tức liền điên cuồng lui, đồng thời đại đao trong tay lập tức nhanh chóng chém ra.

Công kích kia của hắn đủ để chém giết bất kỳ đối thủ nào từ cao giai Chí Tôn trở xuống rồi.

Những lực lượng này đối với Huyền Vũ thần thú quả thực không có ý nghĩa!

Nó chính là tồn tại cấp bậc thập nhất giai đỉnh phong, hơn nữa còn là thần thú dùng phòng ngự để trứ danh, cho dù là Long Lân phòng ngự của Chân Long thần thú cũng không thể sánh được với Huyền Giáp được.

Nó gào rú một tiếng, một đạo cột nước trùng thiên mà ra, trực tiếp đánh tới Khương Ngân Hổ.

Thời điểm mấu chốt, Khương Ngân Hổ liền gọi hộ thân thánh thú của mình ra chắn phía trước.

Ầm ầm!

Thánh thú chắn trước Khương Ngân Hổ bị cột nước này đánh trúng, lập tức chia năm xẻ bảy, biến thành một vũng máu vẩy khắp tứ phương.

Khương Ngân Hổ tức thì bị trùng kích khiến bay ra mấy ngàn thước, thần thể cũng cảm thấy sắp phát nổ, trong miệng máu tươi điên cuồng hộc ra.

Hắn mở to hai mắt nhìn về phía Huyền Vũ thần thú, không khỏi hoảng hốt nói:

- Mau. . . Mau đến đây, bên này có một đầu Huyền Vũ thần thú!

Hắn là biết rõ Vọng Long sơn mạch là tộc địa của Kim Long nhất tộc, nhưng lại không ngờ chỗ này có thể trông thấy một loại Huyền Vũ thần thú khác trong truyền thuyết, hơn nữa đây cũng không phải là Huyền Vũ thần thú bình thường, là tồn tại cấp bậc đỉnh phong, là lão quy có thể sánh với lão Long Vương kia, điều này thật sự là ngoài ý liệu.

Khương Ngân Hổ kêu lên một tiếng sợ hãi, quả nhiên dẫn tới không ít người

Ma Hổ tộc chú ý.

Khương Điển là người đầu tiến bứt ra, lướt về phía Huyền Vũ thần thú.

- Nội tình Thiên Long Môn thật không tầm thường, quả nhiên ngay cả Huyền Vũ thần thú cũng có, không phải là viện binh của Huyền Vũ Tông đến đấy chứ!

Khương Điển ở trong lòng tự định giá nói.

Chỉ là hắn còn chưa chạy tới, Huyền Vũ thần thú đã bắn ra một cổ khí tức, sinh sinh đè Khương Ngân Hổ thành thịt vụn, cơ hồ không có khả năng sống sót nổi!

Chư nữ và những người khác được cứu trợ, lập tức thấy được Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy ở trên không trung, mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng

- Là Mộng Kỳ tỷ tỷ, nàng trở về rồi

Bạch Vũ Tích dẫn đầu hoảng sợ nói.

- Nàng trở về cũng không thay đổi được, chúng ta trước bỏ hộ cha mẹ rời đi thôi!

La Mỹ Anh ở một bên nói ra.

Những người khác đều ăn vào đan dược khôi phục thương thế, miễn cưỡng tụ lại cùng nhau lùi về phía sau.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2719 - Lục Kế Chạy Về.

Lúc này Vân Mộng Tích đã bảo Huyền Vũ thần thú xông về phía Khương Điển, đối chiến với nhau.

Nàng và Băng Nhược Thủy nhao nhao bay về phía chư nữ.

Băng Nhược Thủy cũng gọi ra hộ thân thánh thú của mình, đó rõ ràng là một đầu Tứ Dực Băng Điêu đạt đến thập nhất giai trung giai.

Dùng thực lực của nàng tự nhiên không cách nào thu phục được thánh thú cường đại như thế rồi, nhưng có thêm Huyền Vũ thần thú thì đó không thành vấn đề nữa.

- Cha mẹ, bọn tỷ muội, các ngươi may đến đây đi, ta mang bọn ngươi đi!

Băng Nhược Thủy bảo Tứ Dực Băng Điêu chậm lại kêu to với người bên dưới

Mọi người đều không hề chần chờ, lần lượt lên trên lưng băng điêu.

Nhưng đám người Tàn Báo, Diệp Vân Phong, Phong Nha và một số người khác lại không rời đi, bọn hắn muốn lưu lại tranh thủ thời gian cho các nàng!

Chỉ là Tứ Dực Băng Điêu vẫn không chưa bay đi đã có thánh thú của Ma Hổ tộc vây quanh lấy nó, khiến nó không cách nào mang theo chư nữ lập tức phá vòng vây mà đi được.

Cũng may tốc độ Tứ Dực Băng Điêu cực nhanh, còn có thể dây dưa với ba

đầu thánh thú này mà không lập tức bị giết chết ngay.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy đã không phải là biện pháp, không được bao lâu nữa các nàng có thể đều phải chết thôi.

Vân Mộng Kỳ thực lực đã đạt đến Chí Tôn Thủy Thần, nàng rốt cục triển khai lực lượng cường đại, một loại kiếm pháp huyền ảo giết tới một đầu thánh thú trong đó.

Sóng nước đầy trời cùng với kiếm quang mang theo một cổ bổn nguyên lực lượng cực chí đánh đến, lực lượng kia rõ ràng lại không thua gì sức mạnh của đê giai Chí Tôn đỉnh phong cả.

Nhất là loại sóng nước tuyệt hàn kia, trực tiếp dính vào đầu thánh thú kia, khiến cho thân thể nó rõ ràng bắt đầu không ngừng bị ăn mòn.

Nó liên tục kêu thảm thiết liền trực tiếp ăn mòn đến chết!

Vân Mộng Kỳ một chiêu đắc thủ, cũng không thu tay lại, lập tức phối hợp với Tứ Dực Băng Điêu đánh tới mấy đầu thánh thú còn lại.

Vân Mộng Kỳ tiên tư bay múa, kiếm thuật cao minh, sóng nước chém ra mang theo Thâm Lam chi sắc, đồng thời lại ẩn chứa tử khí đáng sợ.

Đây là một loại lực lượng bổn nguyên khác loại, là Tuyết Hàn Tử Thủy giữa Tuyệt Hàn Tử Địa!

Vân Mộng Kỳ và Băng Nhược Thủy vào loại cấm địa này, cuối cùng thiếu chút nữa đã bỏ mạng trong đó, cũng may cuối cùng các nàng cũng có đại cơ duyên, mỗi người đều lấy được cơ duyên không nhỏ, nhất là Vân Mộng Kỳ đạt được Huyền Vũ thần thú tán thành, càng hấp thu lực lượng Tuyệt Hàn Tử Thủy, có được thực lực bất phàm!

Chỉ tiếc, hơn mười người Ma Hổ tộc mỗi người đều cường đại, bọn hắn lại phân ra hai người giết tới các nàng.

- Các ngươi hẳn là nữ nhân của Lăng Tiếu a, ta sớm đã được nghe, thê thiếp Lăng Dược Thần mỗi người dung mạo đều như Thiên Tiên, hôm nay xem ra lời đồn không sai, hôm nay trói các ngươi về, sau này sẽ tống các ngươi đi làm kỹ nữ, tin rằng sau khi Lăng Tiếu biết tin này biểu lộ nhất định sẽ cực kỳ đặc sắc a!

Một gã trung giai Chí Tôn đỉnh phong Ma Hổ tộc lao đến cười nói.

Hắn là người chuyên môn thu thập các loại tư liệu, đã sớm nghiên cứu rõ ràng mọi tư liệu về Lăng Tiếu.

Trước đây, Lăng Tiếu dẫn người Ma Hổ tộc đi diệt tộc địa Ma Hổ tộc bọn hắn, hắn là người may mắn thoát đi được, đương nhiên là hận Lăng Tiếu đến thấu xương rồi!

Cùng đến với hắn cũng là một gã trung giai Chí Tôn, hai người lại thêm hai đầu thánh thú, đã phong tỏa Tứ Dực Băng Điêu và Vân Mộng Kỳ vào trong.

Vân Mộng Kỳ khẽ kêu nói:

- Các ngươi nhất định sẽ chết không yên lành đâu!

Nàng muốn triệu hoán Huyền Vũ thần thú tới, nhưng Huyền Vũ thần thú chống lại loại đối thủ cấp bậc như Khương Điển, lại thêm một đầu Hắc Ma Hổ Vương, cũng không thể nhất thời diệt sát bọn chúng được!

- Hắc hắc, chúng ta là chết không yên lành, vậy các ngươi sẽ sống không bằng chết!

Tên trung giai Chí Tôn đỉnh phong kia cười lạnh nói.

Cùng lúc đó, bọn hắn liền phát động tiến công tới Vân Mộng Kỳ và Tứ Dực Băng Điêu, muốn tiêu diệt tất cả các nàng.

Vân Mộng Kỳ cho dù có Tuyệt Hàn Tử Thủy tăng thực lực lên, nhưng chênh lệch cấp bậc vẫn quá xa.

Nàng căn bản không chịu nổi hai chiêu của đối thủ liền bị đánh cho bị thương nặng.

Về phần Tứ Dực Băng Điêu thì bị đánh cho máu tươi vẩy ra, thân thể vôi quăng chư nữ ra ngoài, chỉ sợ một lúc nữa thôi nó cũng sẽ bị vây giết chết mất.

Tất cả mọi người sắc mặt như tro tàn, biết rõ lúc này tử kỳ của các nàng thật sự đã đến!

Các nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù tự bạo cũng tuyệt đối không thể để bọn hắn bắt lấy, nếu vậy thì chỉ còn kết cục bị lăng nhục mà chết thôi.

- Ta cho dù chết cũng sẽ không để các ngươi như nguyện đâu!

Cát Bối Hân tính tình tuy ôn nhu, nhưng nội tâm lại vô cùng cương liệt, nàng nói một tiếng liền muốn tự bạo tại chỗ.

Chỉ là một cổ lực lượng cường đại lại bao phủ xuống nàng, phong tỏa lấy, khiến lực lượng của nàng khó mà vận chuyện được.

- Ở trước mặt chúng ta, các ngươi ngay cả tư cách tự bạo cũng không có đâu!

Gã trung giai Chí Tôn đỉnh phong cười lạnh nói.

Trong lúc hai đại Chí Tôn Thủy Thần đang muốn bắt lấy các nàng thì một đạo kim mang lăng không nện xuống hai người.

Đạo kim mang này vô cùng đáng sợ, như trụ trời đóng xuống, bí mật mang theo lực lượng như vạn quân, có thể hủy liệt Tinh Hà, hủy diệt vạn vật!

Hai gã Chí Tôn Thủy Thần kia kinh hãi, bọn hắn nhao nhao mang theo thần khí đến ngăn cản, nhưng vẫn bị đạo kim mang này nện cho bay ra thật xa.

Mấy đạo nhân ảnh từ đằng xa lướt nhanh tới, từng đạo kim mang đang di động, lóe ra khí thế vô cùng cường đại.

- Các ngươi tạm thời thối lui đi, ta tới thu thập bọn hắn!

Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền ra.

Chư nữ nhìn sang người cứu viện các nàng, thình lình phát hiện đây là người lớn lên cực kỳ giống vượn.

Quanh thân hắn viên mao vàng chói, đầu đeo kim cô, cầm trong tay kim bổng, mặc Kim Thần giáp, một cổ khí tức vô cùng nghiêm nghị nhộn nhạo mà ra.

Hắn không phải là Viên Chiến Thiên cùng Lăng Tiếu từ đông vực lộ cấp tốc chạy về thì còn ai nữa!

Cùng hắn trở về còn có vài đầu thánh thú, theo thứ tự là Hầu Vương và Viên Vương, chúng đã không phải là mấy đầu ở cùng hắn tại Thiên Vực kia nữa rồi, mà là giúp đỡ Viên Chiến Thiên tìm được ở Ngoại Vực.

Hắn có huyết mạch Đấu Chiến Thánh Viên, có thể khiến vạn hầu, vạn viên thần phục, hắn hiện giờ cũng đã thoát thai thành một Đấu Chiến Thánh Viên

chính thức rồi.

Thực lực của hắn cũng từ đê giai Chí Tôn lúc đầu trực tiếp tăng vọt đến trung giai Chí Tôn đỉnh phong.

Dựa vào lực chiến đấu của hắn, cho dù là cao giai Chí Tôn cũng có thể đánh một trận, huống chi phía sau hắn còn có hai đầu Hầu Vương và Viên Vương thập nhất giai cao giai, đủ để bảo hộ được những nữ nhân của Lăng Tiếu rồi.

- Thật tốt quá, có Viên huynh trở về, chúng ta được cứu rồi!

Diệp Vân Phong nhịn không được thở nhẹ nói.

- Đừng cao hứng quá sớm, hắn bảo vệ được chúng ta, nhưng đừng quên phía trên còn tồn tại kinh khủng kia!

Tàn Báo giội nước lã nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2720 - Lăng Thái Sơ Trở Về. (1)

Viên Chiến Thiên mang theo mấy đại thánh thú rất nhanh liền diệt sát hai gã trung giai Chí Tôn và vài đầu thánh thú kia.

Nhưng ở trên chín tầng trời vĩnh hằng chi thần đã nhanh chóng đánh chết một đám Chí Tôn Thủy Thần và thánh thú rồi!

Không ít huyết vụ tán ra, từng tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng lại vang lên.

Lực lượng của Ma Vân Hắc Động quả thực không có chừng mực, mỗi một cái hắc động đều khó có thể hủy diệt, thỉnh thoảng lại có ma chưởng xuất hiện, Chí Tôn Thủy Thần và thánh thú căn bản khó có thể chống lại nổi.

Hai lão Long Vương kia cũng dùng hết toàn lực, toàn thân đều là máu, nhưng lại chỉ có thể kiềm chế được một đầu Hắc Ma Hổ Hoàng.

Trận chiến này, Kim tộc và Thiên Long Môn quả thật tổn thất thảm trọng!

Cứ tiếp như thế, nhất định sẽ phải xóa tên tại Thiên Vực mất!

Đúng lúc này, Ngoại Vực có một vòng kim sát quang đoàn cực nhanh lao tới.

Kim sát quang đoàn này như hình rồng, tốc độ nhanh đến tận cùng, trong chớp mắt đã bay qua vô số khoảng cách không gian, chạy tới Ngoại Vực Thiên Vực.

Thiên Vực Ngoại Vực, Kim Sát Khí bắt đầu khởi động không ngớt, mỗi một

đạo Kim Sát Khí đủ để phá hủy bất luận thần thiết cứng rắn nhất

Đây là khí kình sắc bén nhất Ngoại Vực, là một trong các lực lượng nguyên thủy nhất.

Đoàn Kim Sát Khí t này là từ một nơi xa xôi xông đến, như là một đầu Kim Long hư ảnh mấy chục vạn mét, lộ ra khí thế bàng bạc, hùng vĩ đồ sộ.

Lúc đoàn kim sát chi quang này hàng lâm xuống Thiên Vực, toàn bộ co rút lại, rất nhiều kim mang hoàn toàn thu liễm!

Rốt cục lộ ra một đầu Viễn Cổ Cự Long cực kỳ to lớn bên trong, Long giác nó bén nhọn, Long lân lập loè, Long trảo thật sâu, Long vỹ thon dài, lộ ra uy vũ dọa người, hoàng uy bàng bạc.

Ở trên đỉnh đầu nó đứng một nam tử trẻ tuổi mặc Kim Y, tướng mạo hắn khiến người khó nhịn được phải nhìn hai lần, khí vũ hiên ngang, lộ ra một cổ khí tức không giận tự uy, mang đến cho người một loại cảm giác áp bách vô hình, có thể khiến người phải kính bài.

- Chết tiệt, ta vẫn quay lại chậm một bước, Long, xông vào cho ta, giết sạch đám tạp chủng Ma Hổ tộc!

Người tuổi trẻ nhíu chặt lông mày, lập tức hạ lệnh quát.

Đầu Viễn Cổ Cự Long này cũng cảm nhận được nguy cơ của Long tộc, lúc này gầm thét một tiếng, thân thể cao lớn lao thẳng vào trong Thiên Vực.

Rống rống!

Viễn Cổ Cự Long liên tục gào thét, khiến cho cửu thiên trong Thiên Vực đều nứt vỡ ra, rất nhiều cương phong và loạn lưu từ Ngoại Vực đều lao đến.

Ở trên Thiên Long Địa Vực tất cả mọi người cảm nhận được cổ uy áp kinh khủng kia, nguyên một đám đều bị dọa đến mức phải tìm nơi nấp vào.

Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc đang hành hạ đến chết người Kim tộc va Thiên Long Môn chính diện nhất lấy trùng kích, Ma Vân Hắc Động trong nháy mắt hỏng mất ra.

- Cái gì? Rõ ràng vẫn còn Long Hoàng uy hiếp được ta sao?

Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc thở nhẹ nói.

Người này là một nhân vật cấp lão tổ của Ma Hổ tộc, cũng là yêu nghiệt thành danh cùng thời với Lăng Thái Sơ, tên là Khương Tà Vương, đã từng là tồn tại top 10 trên Chí Tôn Bảng.

Hắn thu liễm sở tất cả Ma Vân Hắc Động, nhìn sang Viễn Cổ Cự Long đang trùng kích đến kia, mắt đen co rụt lại thật sâu, một cổ đố kị lập loè quát:

- Không có nghĩ tới tên này rõ ràng cũng đi đến một bước này, bất quá vừa vặn để ta thử xem thực lực chân chính của mình đến đâu rồi!

- Thật to gan, rõ ràng dám tàn sát Kim tộc ta, hôm nay các ngươi đừng ai mong trốn được!

Người tuổi trẻ thấy từng màn máu chảy thành sông, thần sắc đại biến, hắn phẫn nộ rống một tiếng, mười ngón tay liền chỉ xuống người Ma Hổ tộc bên dưới.

XIU.... XIU...!

Từng đạo kim sát chỉ mang vạch phá trời cao trong nháy mắt đã bắn lên người Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc đang đối chiến với Kim tộc, Thiên

Long Môn.

Bang bang!

Từng tiếng kinh bạo vang lên, người Ma Hổ tộc ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có đã trực tiếp bạo liệt thần thể mà vong rồi!

Lúc hắn định lần nữa xuất kích, Khương Tà Vương đã xuất thủ, một vòng Ma Vân bắt đầu khởi động tới, ngăn cản toàn bộ những chỉ mang màu vàng kia lại.

- Lăng Thái Sơ, đối thủ của ngươi là ta!

Khương Tà Vương cầm trong tay hổ hủy, chắn trước người trẻ tuổi Kim tộc kia.

Người trẻ tuổi Kim tộc này chính là nhân vật nổi danh trên Chí Tôn Bảng của Kim tộc đã biến mất vài vạn năm, Lăng Thái Sơ, cũng chính là thân sinh đại ca của Lăng Thái Mông.

- Đại. . . Đại ca hắn quay lại rồi!

Lăng Thái Mông đã trọng thương không nhẹ lệ nóng doanh tròng hoảng sợ nói.

- Thái Sơ lão tổ, là Thái Sơ lão tổ, chúng ta được cứu rồi!

Lăng Bác nhịn không được kinh hô.

Một ít Chí Tôn Thủy Thần khác của Kim tộc vẫn chưa chết cũng đều từng nghe qua các loại truyền thuyết về Lăng Thái Sơ, nguyên một đám lộ ra vẻ mừng như điên.

Về phần người Ma Hổ tộc cũng có chút luống cuống, bọn hắn trong chớp mắt đã chết mười tên Chí Tôn Thủy Thần, có thể nghĩ vị lão tổ tông của đối phương thực lực khủng bố cỡ nào rồi!

- Lập tức rút lui!

Khương Điển không hổ là một đời kiêu hùng, lập tức phát hiện tình huống không đúng, lập tức hạ lệnh quát.

Một ít người Ma Hổ tộc còn lại lập tức hội tụ cùng một chỗ, lách đến trốn sau lưng Khương Tà Vương.

Người Kim tộc và Thiên Long Môn căn bản là không có bất kỳ năng lực nào đi cản trở cả!

Trận chiến này bọn hắn tử thương hơn phân nửa người, Thiên Long Môn càng bị phá hủy, vô số đệ tử thương vong, tổn thất thật sự quá mức thảm trọng.

- Ma Hổ tộc, tốt, các ngươi rất tốt, hôm nay các ngươi đừng ai mơ trốn được! Ngày sau Lăng Thái Sơ ta tất sẽ tàn sát hết Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ nộ khí cuồn cuộn quát.

Hắn biến thành một vòng Kim Sát Khí, vạn đạo Kim Sát Khí như kim thương đánh tới Khương Tà Vương.

Mỗi một đạo Kim Sát Khí này hào quang lập loè, khí kình bén nhọn, đủ để chém đứt bất kỳ một thần thiết nào rồi.

Kim sát thương ảnh đầy trời hoàn toàn bao phủ mà ra, uy lực của nó không chút nào yếu hơn Ma Vân Hắc Động, thậm chí uy lực còn kinh khủng hơn

vài lần!

Khương Tà Vương kinh quát một tiếng, Ma Vân Hắc Động lại hiện ra, bao trùm tới kim quang đầy trời kia.

Rầm rập!

Hai luồng lực lượng kinh khủng đến từ Ngoại Vực ở chỗ này giao thoa, lực phá hoại tạo thành khủng bố dọa người bực nào chứ.

Cả phương Cửu Thiên này đều trực tiếp bị xuyên thủng, vô số không gian đều tán loạn.

Rất nhiều không gian trận tại Thiên Long Địa Vực đều bị quấy nhiễu, đều không cách nào vận dụng năng lực truyền thâu được nữa, mà người đang trong quá trình truyền thâu thì đều rất bi kịch đã rơi vào trong vết nứt không gian biến mất không thấy đâu nữa.

Về phần những Ma Hổ tộc Chí Tôn mà Khương Tà Vương bảo vệ lại có hơn mười người bị những Kim Sát Khí xuyên thấu qua Ma Vân kia chém giết sạch.

Bọn người Khương Điển nguyên một đám vô cùng kinh hoảng, bọn hắn đều sinh ra nỗi sợ hãiVĩnh Hằng Chi Thần cũng không bảo hộ được bọn hắn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2721 - Lăng Thái Sơ Trở Về. (2)

- Lăng Thái Sơ, ta ngươi đến Ngoại Vực đánh một trận, xem thử ai mới là vĩnh hằng thật sự!

Khương Tà Vương sợ hãi rống một tiếng, bắn ra toàn lực, Ma Vân Hắc Động cấp tốc xoay chuyển, sinh sinh bức Lăng Thái Sơ phải đến Ngoại Vực đánh với hắn một trận.

Lăng Thái Sơ cũng không muốn chiến đấu chỗ này, bằng không Thiên Vực cũng sẽ bị bọn hắn sinh sinh hủy diệt đi maats, vì vậy kinh quát:

- Yên tâm đi, người bại tuyệt đối là ngươi rồi!

Hai luồng không gian lực không đồng nhất xông ra ngoài Ngoại Vực.

Mà những người Ma Hổ tộc cũng bị một đoàn mây đen cuốn bay ra ngoài Ngoại Vực, khiến bọn hắn có thể thuận lợi thoát thân mà đi!

Về phần đầu Hắc Ma Hổ Hoàng kia lại không thể nào lại đuổi giết hai Lão Long Vương được nữa, nó đã là bị Viễn Cổ Cự Long truy kích khiến phải trốn ra ngoài Ngoại Vực.

Chỉ để lại Thiên Long Môn hiện giờ đã thành một mảnh phế tích, cùng rất nhiều chết người Kim tộc, Thiên Long Môn bị thương.

Một vòng máu tươi tràn ngập ra, khiến cho nơi này tràn đầy ý đau thương vô hạn.

- Ma Hổ tộc chết tiệt, chúng ta nhất định phải báo thù huyết hận, nhất định phải tàn sát hết đám người Ma Hổ tộc bọn hắn!

- Đúng, những tên này đáng đâm ngàn đao, nhất định phải khiến bọn hắn xóa tên khỏi Thiên Vực, bằng không thì khó bình được mối hận trong lòng chúng ta!

- Thái Sơ lão tổ ah, ngươi nhất định phải báo thù cho chúng ta, người của chúng ta không thể chết vô ích ah!

- Đúng vậy, một ngày nào đó chúng ta nhất định giết đến tộc địa Ma Hổ tộc bọn hắn, diệt sạch bọn hắn

Nguyên một đám người còn sống sót nhao nhao ngửa mặt lên trời thề nói.

Nơi chết ở đây có vợ bọn bọn hắn, thân nhân, bằng hữu, bọn hắn không bi thương khổ sở đó là giả dối.

Trong những thân nhân của Lăng Tiếu, có nhi tử Lăng Duyệt của hắn cũng gặp nạn lần này!

Thực lực của hắn chẳng qua chỉ là Bán Thần Vương, nhưng lại cùng Lăng Chiến khiêu chiến cao giai Chí Tôn, bị một kích tùy ý đánh cho thân thể văng tung tóe, khí tức cơ hồ đứt đoạn

Thải Hà Nguyệt như nổi điên rót thần tuyền và thần đan vào miệng Lăng Duyệt khóc nói:

- Duyệt Nhi, Duyệt Nhi ngươi tuyệt đối không thể có việc ah, bằng không mẹ không muốn sống nữa đâu!

Chỉ tiếc thần tuyền và thần đan của nàng tựa hồ như vô hiệu vậy, hắn rõ ràng

ngay cả nuốt cũng nuốt không trôi, khí tức sắp tắt đến nơi rồi.

Các nữ nhân khác bị thương không nặng, cả đám đều vây quanh Lăng Duyệt, trên mặt lộ vẻ bi thương.

Phượng Tiêm Vận lấy ra một cái bình nhỏ lo lắng nói:

- Mau. . . Mau cho Duyệt nhi uống vào Bất Tử Thụ phù trấp, nhất định có thể bảo trụ mạng của hắn.

Thải Hà Nguyệt đã lục thần vô chủ, kỳ thật Lăng Tiếu cũng đã sớm cho nàng Bất Tử Thụ phù trấp, nàng rõ ràng quên mất.

Nàng nhận lấy cái chai của Phượng Tiêm Vận, lập tức rót vào trong miệng Lăng Duyệt.

Những sinh cơ lực cường đại này tuy khiến Lăng Duyệt khôi phục được chút tánh mạng, nhưng trên người hắn lại có những lực ăn mòn cường đại đang xâm nhập vào cơ thể.

Nếu không phải cao giai Chí Tôn kia cũngkhông muốn bị thương chư nữ, từ đó khiến lực ăn mòn mà Lăng Duyệt dính phải cũng không đầm đặc lắm, bằng không thì hắn đâu còn mạng nữa chứ.

Bất Tử cây phù trấp tánh mạng chi khí cường đại, nhưng vẫn không thể khu trực được khí tức tà ác kia.

- Làm sao bây giờ, tiếp tục như vậy Duyệt Nhi sẽ chết mất!

Thải Hà Nguyệt khóc nói.

- Đừng nóng vội, chỉ cần bức những lực lượng ăn mòn kia ra, Duyệt Nhi sẽ

không có việc gì rồi

Phượng Tiêm Vận an ủi, tiếp theo nàng nói với Viên Chiến Thiên:

- Viên huynh đệ, phiền toái ngươi cứu đứa nhỏ này đi.

Viên Chiến Thiên đã đi tới, ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế Lăng Duyệt một chút, ngay sau đó một tay đặt tại phần bụng dưới Lăng Duyệt, một cổ kim mang hấp lực tóe hiện.

Sau đó rất nhiều khí tức ăn mòn màu đen lập tức bị hắn hấp thu ra, sắc mặt Lăng Duyệt cũng bắt đầu tốt hơn.

Thải Hà Nguyệt mới ngừng tiếng khóc, tranh thủ thời gian lại cho Lăng Duyệt ăn vào thần đan.

- Đa tạ ngươi Viên huynh đệ, đa tạ ngươi!

Thải Hà Nguyệt liên tục nói lời cảm tạ

Mộng Tích Vân và chư nữ cũng nhao nhao lộ vẻ cảm tạ với Viên Chiến Thiên.

Viên Chiến Thiên không nói gì thêm, chỉ nhẹ gật đầu, sau đó nhìn chung quanh nhíu mày hỏi:

- Lăng Tiếu đâu rồi!

- Hắn và Võ Bất Phàm huynh đệ đến Nam Vực lộ, đã là nhiều năm chưa về!

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Võ Bất Phàm đến rồi!

Viên Chiến Thiên lập tức tóc vàng dựng thẳng quát lên.

Nhớ ngày đó, hắn cùng với Lăng Tiếu, Võ Bất Phàm tại Trung Vực có thể nói là tam đại nhân vật thiên kiêu, nhưng vị truyền nhân Đấu Chiến Thánh Viên như hắn lại thua bởi Lăng Tiếu, về sau Võ Bất Phàm bị kinh truyền là Hỗn Độn Chiến Thể, thua Lăng Tiếu một chiêu, mà Viên Chiến Thiên hắn lại bị những người khác cho rằng kỳ thật thực lực còn dưới Võ Bất Phàm phía dưới, khiến c hắn tương đối tức giận.

Hắn nhiều lần muốn khiêu chiến Võ Bất Phàm, nhưng đối phương vẫn một mực không để hắn ở trong lòng, khiến hắn phi thường căm tức.

- Đúng vậy!

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Tốt, ta ở chỗ này chờ bọn hắn trở về!

Viên Chiến Thiên trầm giọng nói.

Hôm nay phạm vi mười mấy vạn dặm đều đa hoàn toàn tan nát, Thiên Long Môn và Thiên Long Thành cơ hồ không còn nữa, muốn trùng kiến xem ra phải cần thời gian không ngắn mới được!

Bên ngoài Vọng Long sơn mạch cũng bị phá hư hầu như không còn, rất nhiều linh thú chết oan chết uổng, không ít thánh thú cũng thi cốt không còn!

Một trận chiến này truyền đi, toàn bộ Thiên Vực đều vì thế khiếp sợ vạn phần!

Thiên hạ đại loạn rốt cục đã bắt đầu!

Trận chiến tại Ngoại Vực, thần lực của Lăng Thái Sơ và Khương Tà Vương ngập trời, khiến cho rất nhiều không gian Ngoại Vực đều hóa thành hư vô.

Không gian thần lực kinh thiên động địa giao chiến, lực lượng một vàng một đen tập kích chiếm lĩnh không gian mấy trăm vạn dặm, đánh cho hư không liệt phùng cũng nứt ra lỗ hổng thật dài, nhất thời khó mà khép lại được.

Kim Sát Phá Thiên!

Lăng Thái Sơ cầm trong tay kim sát thương, trực chỉ Khương Tà Vương mà lên, Kim Sát Khí đầy trời hóa thành một chuôi kim sát thương như thực chất chọc thẳng mà đi, mỗi một đạo khí kình đều tràn đầy khí tức bén nhọn nhất thế gian, cho dù là đỉnh phong Cổ Thần Khí dính vào cũng sẽ bị hủy mất.

Đây là nhất niệm thành chiêu, tùy thời đều có thể dùng lấy không gian lực lượng, thủ đoạn công kích của Vĩnh Hằng Bất Hủ chính thức!

Khương Tà Vương vẫn không sợ, trong tay hắn hổ hủy phác hoạ, từng hắc động không đáy hiện ra, hấp thu rất nhiều kim sát thương ảnh vào, đồng thời rất nhiều Ma Vân bao trùm xuống Lăng Thái Sơ.

Chỉ là những Kim Sát Khí này có thể phá vỡ nhật nguyệt, cũng không bị hấp thu toàn bộ, không ít công phá phòng ngự của hắn trực tiếp rơi xuống trước người Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương hổ hủy quét ngang, rất nhiều Kim Sát Khí biến thành hư vô, hắn nhẹ nhàng ấn một cái về trước.

Ma Vân Chưởng!

Ma chưởng khởi động như mây, giống như Thương Khung đều sụp đổ xuống, uy lực vô cùng vô tận!

Kim Long Quyền!

Lăng Thái Sơ ngưng quyền xuất kích, có Kim Long chiến khí gào thét mà ra, xé rách ma chưởng, kim quang diệu thiên!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2722 - Thảm Đạm Thu Tràng..

Hai người lăng không đánh nhau, nhưng công phạt lại vô cùng lăng lệ ác liệt đáng sợ, đay chính là lực lượng Vĩnh Hằng chính thức.

- Không nghĩ tới ngày ta thành công, ngươi cũng đạt tới một bước này, bất quá ngươi muốn thắng được ta thì không thể nào đâu!

Khương Tà Vương nhẹ cau mày nói.

- Không thử qua sao biết được, ta dám hủy tộc địa của ta, diệt tông môn ta, hôm nay ta trước trảm ngươi, sau diệt Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ khí thế như thiên, rất nhiều Kim Sát Khí lại lần nữa chuyển biến.

Sát khí tung hoành!

Rất nhiều Kim Sát Khí hóa thành một mảnh Kim Long dài hẹp xuất thế, chúng giăng khắp nơi mà đi, tạo thành tràng diện hùng tráng Vạn Long cùng múa, xông đánh tới Khương Tà Vương.

Uy lực một chiêu này cực kỳ đáng sợ, so lực lượng lúc trước còn khủng bố hơn vài phần.

Khương Tà Vương thần sắc hơi có chút ngưng trọng, hắn ngưng tụ lực lượng, Ma Vân cuồn cuộn, giống như biến thành ngàn vạn vòng xoáy hắc động bao phủ mà đi.

Hai người cũng không biết đã đại chiến bao nhiêu hiệp, nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương cả.

Ngược lại Hắc Ma Hổ Hoàng đối chiến với Viễn Cổ Cự Long lại rơi vào hạ phong, bị Viễn Cổ Cự Long hung hăng mà cắn ra từng khối thịt hổ máu tươi đầm đìa, đau đến khiến nó gào rú không thôi!

Trong cùng cảnh giới, Long tộc chính là chủng tộc cường đại nhất, là chủng tộc chiến đấu trời sinh, Hắc Ma Hổ Hoàng dù có được Viễn Cổ huyết mạch chi lực, nhưng về mặt chiến lực vẫn kém hơn một bậc.

Khương Tà Vương cảm ứng được tình huống Hắc Ma Hổ Hoàng, lộ ra có chút gấp gáp, lúc này thi triển toàn lực bức lui Lăng Thái Sơ, gọi Hắc Ma Hổ Hoàng trở về.

- Lăng Thái Sơ, chúng ta ngày khác gặp lại phân cao thấp, trận chiến này dừng ở đây!

Khương Tà Vương sâu kín nói một tiếng, tất cả Ma Vân co rút lại, hắc động biến mất, thân hình của hắn cũng biến mất.

Lăng Thái Sơ muốn đuổi theo nhưng dự một chút vẫn bỏ qua.

- Hôm nay tạm tha cho ngươi một mạng, ngày sau tất sẽ huyết tẩy Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Thái Sơ thề nói.

Dứt lời, hắn cùng với Viễn Cổ Cực Long lại lần nữa quay trở về trong Thiên Vực.

- Bái kiến Thái Sơ lão tổ (đại nhân)

Ở trước Thiên Long Môn, những người còn lại sau khi thấy Lăng Thái Sơ trở về đều cúi thân thể xuống ân cần thăm hỏi.

Lăng Thái Sơ nhìn tông môn chi địa đã từng cực kỳ hưng thịnh biến thành như thế như vậy, nộ khí lại một lần bắt đầu chuyển động, hắn thở nhẹ ra một hơi nói:

- Đều miễn đi, mối thù hôm nay tạm thời ghi nhớ, ngày sau huyết tẩy Ma Hổ tộc, thay các lang nhi tông môn ta báo thù!

Người ở chỗ này đều trăm miệng một lời oán giận kêu lên:

- Huyết tẩy Ma Hổ tộc, thay lang nhi tông môn ta báo thù!

Trận chiến này, võ giả thực lực yếu và bình dân trong Thiên Long Thành cơ hồ tử thương hai phần ba, chỉ còn lại một bộ phận bị thương.

Cao thấp trong Thiên Long Môn càng tử thương một nửa, Chí Tôn Thủy Thần cũng chết hai phần ba, chỉ có một phần ba miễn cưỡng còn sống.

Tất cả cái này đều là do Khương Tà Vương gây nên, hắn một người có thể hủy diệt tất cả, giết sạch bất luận một thế lực nào rồi.

Nếu không phải hai cái lão Long Vương liều mạng thiêu đốt máu huyết, trì hoãn một ít thời gian, nhịn đến lúc Lăng Thái Sơ trở về thì Vọng Long sơn mạch đã sớm không còn nữa rồi.

Hai đầu lão Long Vương hiện giờ đã hấp hối, cơ hồ sắp chết đến nơi rồi.

Cũng may Viễn Cổ Cự Long tinh khí bàng bạc, lập tức đưa qua cho chúng chút máu huyết, khiến chúng có thể miễn cưỡng nhặt về một mạng!

Viễn Cổ Cự Long vòng quanh hai đầu lão Long Vương này liền quay trở trong Vọng Long sơn mạch.

Lăng Thái Sơ đối với việc này cũng không ngăn cản, hắn đã đến trước đệ đệ Lăng Thái Mông, hấp thu lấy hủ thực chi khí quấn quanh trên người Lăng Thái Mông, sau đó hắn cũng liên tục mà ra tay, khiến rất nhiều người dính phải hủ thực chi khí vẫn còn chưa có chết thoát khỏi thống khổ, khiến bọn hắn có thể lại lần nữa trọng ngưng thần thể.

Nếu không có Lăng Thái Sơ, bọn hắn sớm muộn cũng sẽ bị loại hủ thực chi khí này sinh sinh hành hạ đến chết.

- Đại. . . Đại ca, ngươi cuối cùng cũng quay lại rồi!

Lăng Thái Mông vô cùng kích động nói.

- Ta vẫn quay về chậm một bước, bất quá bọn hắn cũng sẽ không chết vô ích đâu, có ta ở đây, tộc ta nhất định có thể lại lần nữa trọng chấn hùng phong!

Lăng Thái Sơ vỗ nhẹ bả vai Lăng Thái Mông vô cùng tự tin nói, dừng chút hắn còn nói:

- Bảo người trước tiên thu thập tàn cuộc một chút đi, lang nhi tộc ta lập tức quay về trong tộc nghị sự!

Tin tức Thiên Long Môn cơ hồ bị diệt sạch rất nhanh truyền khắp Thiên Vực!

Tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ, rất nhiều thế lực đều cảm thấy bất an.

- Thiên Long Môn cơ hồ bị Ma Hổ tộc tiêu diệt, Ma Hổ tộc trở nên đáng sợ

như vậy rồi, trước đó vài ngày ta cảm nhận được ngay cả bầu trời cũng như muốn sụp xuống vậy.

- Đúng vậy a, khu vực phụ cận Thiên Long Thành toàn bộ bị phá hủy, tử thương ít nhất cũng hơn ức người, dù là Chí Tôn Thủy Thần của Thiên Long Môn cũng bị tử thương không sai biệt lắm, trận chiến ấy có thể nói là kinh thiên động địa, chỉ sợ có thể ghi vào sử sách rồi!

- Truyền thuyết Ma Hổ tộc có siêu cấp cường giả xuất thế, cho nên Thiên Long Môn mới bị giết thành ra như vậy, loại cường giả cấp bậc này chẳng lẽ đã là vô địch đương thời sao?

- Đó là Vĩnh Hằng Chi Thần, vượt ra khỏi bất luận một phạm trù tưởng tượng nào, truyền thuyết bọn hắn có thể sáng tạo thế giới, sáng tạo vạn vật, chính là thần minh mạnh nhất!

- Thiên Long Môn có thể vào lúc cuối đánh lui cường địch, nghe nói cũng là có cường viện trở về a, chẳng lẽ Thiên Long Môn cũng có Vĩnh Hằng Chi Thần sao?

- Loạn thế buông xuống, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

Ở Ngoại Vực xa xôi, phụ cận một không gian từ Nam Vực Lộ thông đến Tây Vực Lộ, một người trẻ tuổi đứng trên một đầu Lôi Long lấy màu tím làm chủ.

Người trẻ tuổi này mắt như tinh thần, tóc đen dài thác nước, thần thể hiên ngang, quanh thân tản ra một cổ khí tức Hoàng giả không gì sánh kịp, hắn cầm trong tay một thanh kim thương giống như một Chiến Thần vậy!

Lôi Long ngoại trừ màu tím ra, còn có vài loại vằn nhan sắc khác, khiến cho quanh thân tràn đầy một loại khí tức Hỗn Độn, cảm giác tang thương, thật sự

có thể nói là Long trung chi Vương!

Một người một rồng này tự nhiên là Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long vừa thoát khốn khỏi Hỗn Độn Lôi Vực rồi.

Hắn sau khi rời khỏi Hỗn Độn Lôi Vực, lập tức liền rời xa lôi điện không gian chi địa, tạm thời không muốn phát sinh bất luận quan hệ nào với người Lôi Tộc nữa.

Hắn vốn muốn lập tức quay về Thiên Vực, nhưng do dự một chút vẫn quyết định cải biến hành trình, tiến đến Tây Vực Lộ một chuyến, xem thử có thể đoạt được Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính không.

Hắn đoạn đường này đến không hề che giấu tung tích, trực tiếp cưỡi Hỗn Độn Lôi Long chạy đi, những nơi đi qua kinh động đến rất nhiều Ngoại Vực Chí Tôn.

Dù sao uy thế củaHỗn Độn Lôi Long thật quá đáng sợ, quá chói mắt!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2723 - Hàng Lâm Ma Hổ Không Gian. (1)

Hơn nữa Lăng Tiếu vẫn luôn là nhân vật trên thông tập bảng nổi danh Nam Vực Lực, không ít người đều đã thấy qua bức họa của hắn.

Vì vậy, đoạn đường này không ít liên minh bang phái đều phái không ít người đến đuổi giết hắn.

Chỉ hiện giờ hắn cảnh giới đại thành, đã đạt đến cao giai Chí Tôn Thủy Thần, thần hồn càng đạt đến cảnh giới tiểu viên mãn, cách đại viên mãn chỉ có một bước ngắn, nhưng chiến lực bảy mươi lần đủ đền đền bù tất cả rồi.

Cho nên, đoạn đường này hắn đã thu cả trăm tên Chí Tôn Thủy Thần làm hoạt khôi lỗi, bổ sung tổn thất lúc trước của mình!

Hôm nay chỗ hai vực lộ giao nhau, chính là nơi mà lược đoạt giả qua lại nhiều nhất, Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long bị một đội đại đội ngũ do 50 tên Chí Tôn Thủy Thần tạo thành chặn ngang đường.

Đại đội ngũ này chính là đội lược đoạt giả cường đại nhất tại đây, trong đó có một gã đỉnh phong Chí Tôn trấn thủ, ngoài ra còn có bốn gadx cao giai Chí Tôn, còn lại đều là trung giai đến đê giai không đều.

Bọn hắn đã bao kín lấy Lăng Tiếu, bộ dáng như đối với Lăng Tiếu đã nguyện nhất định phải có vậy.

Người cầm đầu cưỡi một đầu biến dị độc hạt thập nhất giai cao giai, người này che mặt, không thấy rõ bộ dáng, thân mặc thần giáp, cầm trong tay xiên ba, có rất nhiều khói độc óng ánh quấn không ngớt.

Lăng Tiếu bình tĩnh nhìn những người này hỏi:

- Chư vị ngăn đón ta ý muốn như thế nào?

- Lăng Tiếu niệm tình ngươi là một đời Dược Thần, gia nhập Cự Hạt Hội chúng ta đi, ta phong ngươi làm phó hội trưởng, sao hả?

Người bịt mặt cầm đầu đi thẳng vào vấn đề nói.

- Ha ha, nghe rất mê người đấy, bất quá bằng vào tiểu bang hội lược đoạt giả các ngươi cũng muốn mời chào ta, ngươi cảm thấy khả năng sao?

Lăng Tiếu cười lạnh nói.

- Tình hình chung quả thực không có khả năng, nhưng giờ lại có khả năng đấy!

Người bịt mặt trầm giọng nói.

Lúc này, một gã cao giai Chí Tôn ở cạnh hắn nói:

- Đúng vậy, một mình ngươi sao có thể là đối thủ của chúng ta được, thần phục lão đại của chúng ta đi, ngươi còn có đường sống, bằng không chỉ còn đường chết, mà đầu Lôi Long này của ngươi cũng sẽ bị chúng ta đồ sát thôi.

- Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua Long là chủng tộc cường đại nhất sao? Lăng Tiếu ta một đường xông qua cũng chưa bị bất luận kẻ nào bắt được, ngươi cho rằng chỉ bằng vào đám rác rươi các ngươi là có thể đối phó được ta sao?

Lăng Tiếu cực kỳ khinh thường nói.

- Đã như vầy, chúng ta liền xem thử Lăng Dược Thần có gì năng lực!

Người bịt mặt nói một tiếng, thủ thế có chút vung lên, khiến người khác đồng thời xông lên khóa chặt lấy Lăng Tiếu.

Ngay khi những lược đoạt giả này muốn xông lên diệt sát Lăng Tiếu thì ở phụ cận Lăng Tiếu bỗng xuất hiện một nhóm nhân mã.

Những người này trọn vẹn nhiều hơn người trước mắt gấp đôi, hơn nữa cũng cùng lúc công kích tới những lược đoạt giả kia.

Những lược đoạt giả này bị giết khiến tở tay không kịp, căn bản khó có thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với Lăng Tiếu, bị chém giết một nửa, để lại một nửa liền trở thành khôi lỗi của Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã đến cảnh giới này rồi, hắn không dễ dàng động võ nữa.

Không đạt tới cấp bậcChí Tôn Thủy Thần đỉnh phong căn bản là không đáng để hắn ra tay.

Đỉnh phong Chí Tôn trước mắt này chẳng qua chỉ là một Độc sư, cảnh giới tương đối không ổn định, chiến lực của hắn nhiều nhất chỉ là cao giai Chí Tôn hậu kỳ thôi.

Trong đám khôi lỗi của hắn cũng có hai gã đỉnh phong Chí Tôn tồn tại, muốn bắt tên đỉnh phong Chí Tôn này cũng không phải việc gì khó.

Đương nhiên, Độc công của đối phương vẫn có chút lực uy hiếp.

Đáng tiếc, vẫn không cách nào chống lại nhiều người, rất nhanh toàn bộ đều bị chế trụ.

Thần hồn Lăng Tiếu đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong tiểu viên mãn, trong chớp mắt liền hấp thu đi thần hồn của hai mươi mấy người bị giết đi kia.

Đỉnh phong tiểu viên mãn cách đại viên mãn tuy chỉ có một bước ngắn, nhưng thần hồn lực lượng cần thiết lại cực kỳ khủng bố.

Lăng Tiếu sau khi hấp thu những thần hồn này chỉ cảm thấy có một tia cảm giác lớn mạnh, đáng tiếc cũng không rõ ràng lắm!

Lăng Tiếu cũng không khỏi than nhẹ:

- Muốn đạt đến Đại viên mãn, chỉ sợ không có có hơn mấy trăm ngàn thần hồn thì khó mà đạt tới a!

Lăng Tiếu khống chế những người khác, liền xuất phát về phía Tây Vực Lộ.

Lăng Tiếu cho dù tự phụ hơn người, cũng không muốn sớm để người Ma Hổ tộc biết rõ hắn đuổi tới bên kiai, bởi vậy liền thu Hỗn Độn Lôi Long vào, phủ thêm đấu bồng dùng tốc độ cao nhất đuổi tới.

Đoạn đường này hắn vẫn gặp mấy mấy toán lược đoạt giả nhân số không nhiều lắm, tự nhiên đều bị hắn dễ dàng giải quyết hết rồi.

Lăng Tiếu không muốn lại lãng phí thời gian, tốc độ nâng lên đến cực hạn hướng về phía Ma Hổ không gian.

Ma Hổ không gian là không gian chi địa mà Ma Hổ tộc chiếm lĩnh tại Ngoại Vực, bọn hắn đã coi như đây là tộc địa thứ hai, sớm dời không ít tộc nhân đến đây tu luyện rồi.

Có thể nói, bọn họ và Dực nhân nhất tộc rất giống, đa phần lực lượng đều ở Ngoại vực, ở lại trong Thiên Vực chẳng qua chỉ là một phần ba lực lượng

của bọn hắn thôi.

Bằng không, Ma Hổ tộc vì sao dám nói muốn xưng bá Thiên Vực chứ.

Lăng Tiếu đi tới bên ngoài Ma Hổ tộc, lập tức cảm ứng được không gian nơi này cất dấu không ít Chí Tôn Thủy Thần, bọn hắn có lẽ tự chính là trưởng lão canh giữ Ma Hổ không gian rồi

Mục đích của Lăng Tiếu chính là biết rõ nơi hạ lạc của Hắc Ma, cũng không phải muốn đại khai sát giới trong Ma Hổ không gian, giờ còn chưa đến lúc đó.

- Trước khống chế một tên điều tra tình huống chút đã tính sau!

Lăng Tiếu thầm nghĩ, liền để thần hồn phân thân xuất hiện, lao nhanh tới một hướng.

Thần hồn phân thân tới gần một Ma Hổ tộc Chí Tôn, hắn cũng không cảm ứng được gì cả.

Người này chẳng qua chỉ có thực lực trung giai Chí Tôn, cho dù là cao giai Chí Tôn ở chỗ này, thần hồn Lăng Tiếu ở chỗ này hắn cùng đừng mơ cảm ứng được gì.

Lăng Tiếu căn bản không cần tốn nhiều sức liền lạc ấn Tỏa Hồn Chú lên người này.

Lăng Tiếu liền bắt đầu tìm kiếm trí nhớcủa người, biết được một thân phận kinh người khác của Hắc Ma!

- Hắc Ma hắn. . . Hắn lại là lão tộc trưởng Ma Hổ tộc, sao lại thế được chứ!

Lăng Tiếu biết được tin tức này thật lâu không thể bình tĩnh lại được.

Lúc ở tộc địa Thiên Vực Ma Hổ tộc, Hắc Ma trốn chạy hắn đã nghe có người gọi hắn là lão tộc trưởng rồi, lúc ấy hắn trăm mối vẫn không có cách giải, giờ mới hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Thì ra Hắc Ma chính Ma Hổ tộc lão tộc trưởng Khương Lịch Hoảng lúc trước đối chiến với lão tổ tông Lăng Hồng Vũ của hắn, đã từng là đệ nhất cường giả Ma Hổ tộc, tồn tại top 3 trên Chí Tôn Bảng.

Lúc trước, Lăng Hồng Vũ và Khương Lịch Hoảng nhìn như đồng quy vu tận, nhưng Lăng Hồng Vũ cũng chưa chết, hiển nhiên lực ép Khương Lịch Hoảng một bậc, chỉ là Khương Lịch Hoảng cũng không hoàn toàn xong đời, hắn để lại tàn hồn lực lượng, cuối cùng tìm đến Hắc Ma để đoạt thể trọng tu!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2724 - Hàng Lâm Ma Hổ Không Gian. (2)

Chỉ là trong quá trình đoạt thể hắn lại xảy ra chút sai lầm, cho đến về sau mới chậm rãi thức tỉnh trí nhớ.

Hôm nay sau khi hắn trở về Ma Hổ tộc càng mượn nhờ các loại thủ đoạn khôi phục tất cả trí nhớ của mình, đồng thời cực tốc tăng lên tu vị.

Những chuyện này Lăng Tiếu không cần tìm hiểu quá nhiều, hắn cũng có thể suy đoán ra được.

Bằng không Hắc Ma sao có thể ở Ma Hổ tộc như cá gặp nước, lại được những người khác tôn xưng là lão tộc trưởng được chứ.

Lăng Tiếu tất cả đều rộng mở trong sáng, khó trách tu vị Hắc Ma lại một đường đột nhiên tăng mạnh, thì ra là vì duyên cớ này.

Đồng thời, Lăng Tiếu càng biết được một tin tức khiến hắn càng thêm khiếp sợ.

Ma Hổ tộc rõ ràng trở về một tên nhân vật cấp lão tổ khác, tên là Khương Tà Vương, rõ ràng đã đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần rồi.

Vĩnh Hằng Chi Thần là tồn tại trong truyền thuyết, trăm vạn năm qua chưa từng nghe nói xuất hiện qua nhân vật như vậy.

Nhưng hôm nay Ma Hổ tộc lại xuất hiện tồn tại đáng sợ như thế, thật sự khiến trong lòng Lăng Tiếu nổi lên ngàn đợt sóng lớn!

Hơn nữa đối phương còn tự mình dẫn đầu đại quân quay về Thiên Vực dục nhất thống Thiên Vực, hơn nữa còn muốn tìm đến hắn báo thù, Kim tộc bọn hắn và Thiên Long Môn nguy cấp rồi!

Lăng Tiếu thoáng cái tâm loạn như ma:

- Tại sao có thể như vậy, Ma Hổ tộc bọn hắn sao lại xuất hiện tồn tại cường đại như vậy, cái này. . . Cái này phải làm sao mới tốt đây!

Một nhân vật bao trùm trên tất cả Chí Tôn Thủy Thần, đó là tồn tại cường đại cỡ nào, Lăng Tiếu thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Hắn sợ bên phía Thiên Vực có thể đã phát sinh kinh biến rồi!

Hắn hiện giờ dùng tốc độ cao nhất chạy về chỉ sợ cũng không còn kịp nữa.

- Nếu thân nhân ta có việc gì, dù là ngươi là Vĩnh Hằng Chi Thần, chung quy cũng có một ngày ta phải khiến ngươi hình thần câu diệt!

Lăng Tiếu vô cùng phẫn nộ nói.

Lúc này, hắn không chút suy nghĩ, lập tức triệu hồi ra Hỗn Độn Lôi Long cùng với rất nhiều hoạt khôi lỗi vọt vào tỏng Ma Hổ không gian.

Hôm nay Ma Hổ tộc đại quân bọn hắn đều chuyển dời đến Thiên Vực, muốn nhất thống Thiên Vực, nơi này đang là lúc yếu ớt nâhts, hắn phải ở chỗ này đại khai sát giới, cướp lấy Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính!

- Người nào dám xông Ma Hổ không gian ta!

Lăng Tiếu vừa có dị động, lập tức có Chí Tôn Thủy Thần kinh hô lên.

Lăng Tiếu ngưng tụ thần hồn lực lượng, một đợt sóng công kích ẩn hình trực tiếp đánh vào thức hải tên Chí Tôn Ma Hổ tộc kia.

Ma Hổ tộc có bí thuật phòng ngự thần hồn công kích, nhưng dưới lực lượng tuyệt đối của Lăng Tiếu thì cũng như không có tác dụng vậy.

Ah!

Tên a Chí Tôn Thủy Thần kia lập tức kêu thảm một tiếng, thần hồn bị hủy, lập tức chỉ còn lại một cổ thi thể!

Mấy người khác nhao nhao phát giác dị trạng, lập tức gọi ra thánh thú của mình, muốn giết tới Lăng Tiếu.

Nhưng lúc thấy đại quân bỗng xuất hiện bên người Lăng Tiếu, nguyên một đám lập tức dừng lại, hơn nữa đã có người nhận ra Lăng Tiếu.

- Hắn. . . Hắn chính là Lăng Tiếu chết tiệt kia, rõ ràng giết đến Ma Hổ tộc chúng ta, quả nhiên là thật to gan, mau trở về thông tri tộc nhân đi ra nghênh chiến!

Chính giữa có một người kinh hô kêu lên.

- Đáng giận, tiểu tử này thật sự là thật to gan, đại quân tộc ta chẳng lẽ không tiêu diệt được Kim tộc bọn hắn sao? Rõ ràng còn dám đến khiêu khích, thật sự là không biết sống chết!

Có một người khác mắng.

Mấy người bọn hắn đều dùng tốc độ cao nhất lui về phía sau, nào dám khiêu chiến với nhiều người như vậy chứ.

- Các ngươi trốn không thoát!

Lăng Tiếu tóc đen tung bay, nộ khí nghiêm nghị, sát ý đằng đằng, phong tỏa ý cảnh toàn bộ triển khai!

Cả phương không gian này cơ hồ đều bị hắn sinh sinh phong tỏa, tốc độ những người kia lập tức đại giảm, giống như không cách nào nhúc nhích vậy, cho dù là thánh thú của bọn hắn cũng không cách nào giãy giụa ra được.

Lăng Tiếu cảnh giới tăng lên, cũng khiến lực lượng phong tỏa của hắn đã cường đại đến một cảnh giới khác, hắn đã có thể phong tỏa Thiên Địa rồi!

Ngay khi những người kia dừng lại, Lăng Tiếu cầm trong tay băng hỏa kiếm, ngay tức khắc liền chém giết hết sạch, từng khỏa đầu lâu bắn lên.

Vài đạo thần hồn trốn chạy đi như kinh hoảng, nhưng lại bị Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu khẽ hấp, tất cả đều bị thu vào trong thần cô, trở thành phân bón cho hồn lực Lăng Tiếu.

- Hôm nay ta lần nữa huyết tẩy tộc địa Ma Hổ tộc các ngươi!

Lăng Tiếu hóa thân thành Sát Thần sâu kín nói.

Lúc hắn biết rõ đối phương muốn tiêu diệt người Kim tộc thì lõng hắn đã khó lòng bình tĩnh được nữa.

Hôm nay hắn phải ở chỗ này đại khai sát giới để tiết mối hận trong lòng!

Những năm gần đây hắn đã rất ít khi tức giận, người Ma Hổ tộc gần đây đều luôn khinh người quá đáng, bằng không hắn cũng không muốn đối địch vào lúc này.

Hắn mang theo hơn một trăm người trực tiếp xông vào trong Ma Hổ không gian, hơn nữa để tất cả mọi người đồng thời xuất kích, hắn muốn ngay cả Ma Hổ không gian này cũng hủy đi.

Tất cả Chí Tôn Thủy Thần không có bất kỳ chút áp lực nào, nguyên một đám đều dốc hết toàn lực đánh xuống, mặc kệ phía dưới có người hay không, cũng phải phá hủy đi khu vực đó.

Rầm rập!

Vô số hào quang lực lượng nện xuống, lực lượng khủng bố có thể triệt để hủy diệt bất cứ thứ nào.

Lăng Tiếu cưỡi trên Hỗn Độn Lôi Long, nghiêm nghị bao quát lấy phía dưới, lặng yên chờ người Ma Hổ tộc xuất hiện.

Quả nhiên, dưới từng đợt lại từng đợt công kích, người Ma Hổ tộc bên dưới đều hoảng hốt, rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần cùng lúc ra tay, ngăn chặn những lực lượng này lại.

- Nhanh mở ra phòng ngự đại trận, đạt tới cảnh giới Chí Tôn theo ta cùng giết ngoài, ta muốn xem thử là ai dám làm càn trong Ma Hổ không gian!

Một gã đỉnh phong Chí Tôn Ma Hổ tộc quát.

Người này chính là một lão yêu vật từng ở tổ địa Thiên Hổ Địa Vực, tên là Khương Ngụy Chinh.

Theo thanh âm của hắn rơi xuống, Chí Tôn Thủy Thần ở các phương hướng cùng một thời gian xuất hiện, đánh tới lực lượng đang vọt xuống, đồng thời nguyên một đám phóng lên trên chín tầng trời.

Cho dù rất nhiều đại quân đã bị phái quay về Thiên Vực, nhưng ở chỗ này cungxcos hơn hai trăm tên Chí Tôn Thủy Thần, nội tình thật sự cực kỳ kinh người.

Phía dưới Ma Hổ không gian, những đại trận hình thành kia uy lực cực kỳ cường đại, ngăn lại đại bộ phận công kích kia, chỉ có vài chỗ không sắp đặt trận pháp, bị rất nhiều lực lượng phá hủy, khiến không ít tộc nhân Ma Hổ tộc tử thương.

Người Ma Hổ tộc vẫn đang chờ đợi lão tổ tông bọn hắn mang theo đại quân trở về tuyên bố nhất thống Thiên Vực, nhưng hôm nay lại nghênh đón một lớp cường địch đuổi giết, thật sự khiến bọn hắn hoảng hốt không thôi.

Bọn hắn cũng hoài nghi chẳng lẽ lão tổ tông Vĩnh Hằng Chi Thần bọn hắn chẳng lẽ chỉ được hư danh thôi sao?

Nơi sâu nhất trong tộc địa Ma Hổ tộc, Hắc Ma từ trong một lỗ máu vọt ra ngoài.

Hắn toàn thân có máu tươi nhỏ xuống, từng cổ khói đen óng ánh quấn không ngớt, như yêu ma hóa thân vậy, cả người lộ ra vô cùng dữ tợn đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2725 - Nghênh Chiến Hắc Ma. (1)

- Ha ha, cuối cùng cũng khôi phục lực lượng đỉnh phong!

Hắc Ma cuồng tiếu một tiếng, trên trán hắn hiển hiện chiến văn, một cổ lực lượng đỉnh phong viên mãn tán phát ra.

Sau một khắc, hắn mặc vào thần giáp, cầm trong tay Cổ Thần khí, cả người trở nên vô cùng uy vũ, sau đó chạy ra khỏi ngoài động xông lên Cửu Thiên!

Trong Ma Hổ không gian Chí Tôn Thủy Thần hơn hai trăm người, so với số khôi lỗi mà Lăng Tiếu mang đến còn nhiều hơn bảy tám mươi người.

Đối mặt số lượng này, Lăng Tiếu không có chút ý sợ hãi, hắn vốn mang theo quyết tâm mà đến, nhất định phải cho Ma Hổ tộc lại một lần trọng thương, cho dù không thể diệt sạch bọn hắn, cũng có thể cho bọn hắn một lần đả kích trầm trọng

- Giết cho ta!

Lăng Tiếu tay trái cầm Kim Long Thương, tay phải cầm Băng Hỏa Kiếm, hắn tràn đầy sát ý quát to một tiếng, tất cả Chí Tôn Thủy Thần từng đợt lại từng đợt điên cuồng đánh xuống.

Bọn người Lăng Tiếu từ trên cao nhìn xuống, trước chiếm được ưu thế, một ít Ma Hổ tộc Chí Tôn Thủy Thần thực lực yếu một chút xông lên liền bất hạnh trọng thương hoặc trực tiếp vẫn lạc ngay!

Dù sao bọn người Lăng Tiếu thần kỳ không thôi, toàn lực xuất kích, lực

lượng bàng bạc tập trung, lực sát thương cực kì khủng bố!

Sau khi toàn bộ người Ma Hổ tộc xông ra, cuối cùng cũng ngăn cản được thương vong diễn ra!

- Người nào rõ ràng dám động võ trong Ma Hổ không gian, tất cảy giết cho ta!

Khương Ngụy Chinh cưỡi một đầu Hắc Ma Hổ Vương phẫn nộ quát.

Hắn chiến lực cường đại, cưỡng ép phá vỡ rất nhiều phòng ngự giết tới đây.

- Lão thất phu, ngày đó Lôi Tộc rõ ràng không thể tiêu diệt ngươi, coi như ngươi tốt số, hôm nay ngươi sẽ chết trên tay Lăng Tiếu ta thôi!

Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long vọt tới Khương Ngụy Chinh.

- Là tiểu tạp chủng ngươi sao, ngươi rất tốt, rõ ràng còn có gan đến Ma Hổ không gian chúng ta, hôm nay ngươi có mười cái mạng cũng không thoát được đâu!

Khương Ngụy Chinh đối với Lăng Tiếu có thể nói là hận thấu xương.

Tổ địa Ma Hổ tộc bọn hắn tại Thiên Hổ Địa Vực cũng là vì Lăng Tiếu nên mới hủy diệt, hơn nữa bọn hắn còn chết rất nhiều tộc nhân, thật sự quá đáng hận, đáng giết!

Lăng Tiếu không nói nhảm thêm với Khương Ngụy Chinh nữa, hắn đã gọi ra thần hồn phân thân, lực chú ý của Khương Ngụy Chinh đều tập trung vào khuôn mặt Lăng Tiếu nên hoàn toàn không ngờ tới vẫn còn một tồn tại đáng sợ khác đang ẩn hình.

Ngay khi Khương Ngụy Chinh ra chiêu, thần hồn phân thân Lăng Tiếu đã đến bên người hắn, Đế Long Diệt Thiên Quyết Phần Dương Phá Nhật toàn lực đánh ra.

Thần hồn lực lượng Lăng Tiếu đã cường đại đến cảnh giới tiểu viên mãn, thực lực có thể nói là ngang với Khương Ngụy Chinh.

Thần hồn Lăng Tiếu toàn lực ra tay, thần thể Khương Ngụy Chinh lập tức bị hắn sinh sinh đánh bại, hỏa diễm cuồn cuộn đốt khiến hắn phải kêu thảm thiết không ngớt, Hắc Ma Hổ Vương phía dưới hắn cũng bị liên quan đến.

Khương Ngụy Chinh bị dọa đến hồn bất phụ thể, hắn cảm giác được thần giáp mình mặc cơ hồ cũng nung chảy mất, căn bản không thể ngăn nổi công kích của đối thủ.

- Hỗn đãn, ai, cút ra đây cho ta!

Khương Ngụy Chinh giận dữ quát một tiếng, tất cả lực lượng bộc phát ra, tăng cường tầng tầng phòng ngự, rất nhiều lực lượng ám thuộc tính óng ánh quấn không ngớt, muốn mạnh mẽ bức đối thủ ra.

Nhưng ngay một khắc này, Hỗn Độn Lôi Long đã thôn nạp Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ đánh xuống, hoàn toàn bao phủ lấy Khương Ngụy Chinh.

Những Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ kia nện xuống khiến Khương Ngụy Chinh thần hình đều câu diệt!

Hỗn Độn Thiên Lôi chính là lực lượng kinh khủng nhất thế gian, Hỗn Độn Lôi Long lúc thoát khốn đã nuốt Long Châu, quanh thân đã nhận được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy rửa, khiến cho trong Long Châu cũng ẩn chứa Hỗn Độn Thiên Lôi.

Loại lực lượng này chính là khắc tinh của ám thuộc tính, cũng là khắc tinh của tất cả lực lượng, căn bản không người nào có thể cản nổi.

Có thể nói sức chiến đấu của Hỗn Độn Lôi Long tuyệt đối là vô địch trong cùng giai!

Khương Ngụy Chinh cho dù cường đại, nhưng trước bị Lăng Tiếu đả thương, lại đụng phải công kích của Hỗn Độn Lôi Long liền tiêu đời không chút phản kháng.

Người Ma Hổ tộc đều giật mình, bọn họ cũng đều biết sự cường đại của Khương Ngụy Chinh, đó chính là nhân vật cấp lão tổ của bọn hắn, tọa trấn ở đây lấy hắn là cường đại nhất, rõ ràng chỉ vừa giáp mắt đã chết mất, điều này thật sự quá mức khiến tâm linh bọn hắn chấn động.

- Là tiểu tạp chủng Lăng Tiếu kia, còn có Hỗn Độn Lôi Long nữa, mọi người toàn lực xuất kích giết bọn hắn đi!

Một gã cao giai Chí Tôn kinh hô lên.

Thần hồn phân thân Lăng Tiếu đã ẩn ở bên cạnh hắn, Đế Long Diệt Thiên Quyết không chút lưu tình đánh ra, trực tiếp tiêu diệt những người kia.

Người Ma Hổ tộc càng thêm hoảng sợ, nhưng bọn hắn cũng biết đây là lúc sinh tử tồn vong không cho phép bọn hắn lùi bước, có không ít người liền oanh giết tới Lăng Tiếu.

Nhưng Lăng Tiếu có Hỗn Độn Lôi Long ở đây, nó dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ đánh tới bốn phía, những Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc kia căn bản khó có thể chịu nổi, nguyên một đám nhao nhao bị đánh khiến kêu thảm thiết không ngớt.

Đám người lưu thủ ở đây cũng không có bao nhiêu người cường đại, hơn nữa cũng do Hỗn Độn Lôi Long quá mức cường đại, khiến bọn hắn căn bản khó có thể ngăn cản.

Thần hồn Lăng Tiếu trở về chân thân, hắn dùng thần hồn chi lực diệt sát những người Ma Hổ tộc khác.

Thần hồn của hắn chia ra làm năm, năm đạo Hồn lực Ngưng Hình, hóa thành Băng Hỏa Kiếm, hóa thành Kim Long Thương xông vào thức hải năm tên Chí Tôn Thủy Thần.

Ah ah!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, khiến thần hồn bọn hắn cơ hồ hỏng mất.

Hỗn Độn Lôi Long càng phối hợp, Long vỹ quét ngang qua, thần thể bọn hắn đều bị nện vỡ toang, ngay cả đầu cũng không còn, chỉ có thần hồn còn sót lại lan tràn ra.

Cuối cùng, chút hồn lực ấy cũng bị Long Phượng Thần Cô của Lăng Tiếu quét sạch không thừa một giọt.

Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long như vào chỗ không người, một người hồn lực công kích, một con rồng lại phối hợp diệt sát thần thể đối phương.

Chỉ trong mấy cái nháy mắt, liền có hơn mười người chết đã chết dưới công kích của bọn hắn.

Về phần các Chí Tôn Thủy Thần khác đối chiến, Lăng Tiếu căn bản không để ý tới, dù hoạt khôi lỗi của hắn tất cả chết hết, hắn cũng lười chú ý tới, hắn chỉ biết là mình cần dốc hết toàn lực đi diệt sát người Ma Hổ tộc thôi.

Nhưng đúng vào lúc này, rõ ràng lại có một tiếng Long ngâm khác vang lên.

Rống!

Đạo Long ngâm này chỉ yếu hơn Hỗn Độn Lôi Long một phần, nhưng thực lực chân thật lại không kém.

Chỉ thấy Hắc Ma cưỡi một đầu Hắc Long lao đến, Hắc Long này đã là tồn tại thập nhất giai trung giai rồi.

Đây là Hắc Ma Long đi theo Hắc Ma lúc trước, rõ ràng đã tiến hóa, trở thàn ám thuộc tính Chân Long chính thức rồi, cơ duyên của Hắc Ma này quả thật không thua gì Lăng Tiếu cả.

Ngoài ra, ở bên người Hắc Ma còn có một đầu Hắc Ma Hổ Vương cấp bậc đỉnh phong đuổi theo!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2726 - Nghênh Chiến Hắc Ma. (2)

Một người hai thú này đều là loại phi phàm, vài khôi lỗi của Lăng Tiếu lập tức liền bị diệt sát không ít.

- Hắc Ma!

Lăng Tiếu sát ý càng đậm quát.

- Lăng Tiếu!

Ánh mắt Hắc Ma cũng bắn ra hào quang dọa người.

- Ngươi cái loại thí sư này, hôm nay ta sẽ thay Tàn Báo giết ngươi!

Lăng Tiếu kinh quát.

Hắn cưỡi Hỗn Độn Lôi Long giết tới Hắc Ma.

Hắc Ma rõ ràng không chút luống cuống phản kích lấy, tiếp theo cười khẩy nói:

- Trong thiên hạ người phương nào có thể làm sư phụ Hắc Ma ta, con sâu cái kiến kia chẳng qua chỉ may mắn gặp dịp thôi!

- Ma Hổ tộc các ngươi đều là loại mất nhân tính, quả thật đáng chết!

Lăng cười mắng một tiếng, hồn lực công kích liền xông tới thức hải Hắc Ma.

Chỉ là hồn lực công kích của hắn như bùn vào biển, rõ ràn không thể tạo thành chút tổn thương cho Hắc Ma!

- Ta biết rõ ngươi hồn lực vô song, nhưng muốn thương tổn ta thì không thể nào đâu!

Hắc Ma cười lạnh một tiếng, song chưởng kết ấn, đánh ra một cái hắc sắc ma chưởng đáng sợ!

Ma Sát Chưởng!

Ma Sát Chưởng này lực lượng vô cùng đáng sợ, như một tấm hắc sắc không gian ép tới Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long vậy.

Lăng Tiếu không cần ra tay, Hỗn Độn Lôi Long Hỗn Độn Thiên Lôi quấn thân, gào rú một tiếng, rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi liền xé rách Ma Sát Chưởng, Long thủ lao tới Hắc Ma.

Hắc Ma chấn động, lập tức bảo Hắc Ma Hổ Vương cùng với Hắc Long xuất kích, đánh về phía Hỗn Độn Lôi Long.

- Ăn sạch chúng đi, lưu lại Long Châu của Hắc Long, đợi ta đi chém hắn!

Lăng Tiếu nhảy khỏi Hỗn Độn Lôi Long, bảo nó lấy một địch hai, mà hắn lại chuẩn bị chính thức đấu với Hắc Ma.

Hắc Ma cũng có tâm tư như vậy, ấn tượng của hắn đối với Lăng Tiếu có thể nói là phi thường khắc sâu ah!

Từ Trung Vực cho tới Thiên Vực, hắn một mực luôn thu được tin tức Lăng Tiếu trở nên càng thêm cường đại, hắn cảm thấy Lăng Tiếu giống như một âm hồn bất tán luôn theo sau hắn vậy.

Vốn ở Trung Vực hủy đi cơ nghiệp Ma Môn của hắn, lại ở cứ điểm Thiên Vực thiếu chút nữa hủy đi chuyện tốt của hắn, mấy năm trước lại hủy đi tổ địa, những cừu hận này cộng lại, đủ để khiến hắn hận không thể nhai sống Lăng Tiếu rồi.

- Nếu như ngươi biết ẩn nhẫn ngàn năm lại đến tìm phiền toái có lẽ ngươi sẽ có một đường cơ hội, nhưng hôm nay ngươi không còn chút cơ hội sống sót nào đâu!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, Ma Long Đao trong tay điên cuồng chém tới Lăng Tiếu.

Hắc Ma trong vòng vài năm ngắn ngủn đã khôi phục lại cảnh giới trước kia, nhân vật đã từng tiến vào top 3 Chí Tôn Bảng là tồn tại cường hãn bực nào chứ.

Ma Long Đao của hắn chém xuống, như một đầu Hắc Long gào thét mà ra, móng vuốt sắc bén xé rách trời cao, chụp xuống đỉnh đầu Lăng Tiếu.

Chân thân Lăng Tiếu chỉ cảm thấy áp lực đại tăng, muốn né tránh chỉ sợ cũng không dễ.

- Lão già này quả nhiên lực lượng phi phàm, chỉ sợ so với lão tộc trưởng Lôi Tộc còn cường đại hơn!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ một tiếng, thần hồn phân thân lại lần nữa xuất hiện, trực tiếp dùng kim quyền đánh tan một đao kia.

- Thần hồn phân thân sao? Ngươi tránh không khỏi Ma Đồng của ta đâu!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, đôi mắt tản ra trận trận hào quang quỷ dị, đồng thời hai đạo đồng tử chi thuật bắn nhanh tới thần hồn Lăng Tiếu.

XIU.... XIU...!

Hai đạo đồng thuật uy lực cực kỳ bất phàm, truy kích tới thần hồn Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thần hôn nhanh chóng vô song, dễ dàng liền thoát khỏi hai đạo công kích kia!

Chỉ là hai đạo đồng thuật kia lại tương đối khó chơi, rõ ràng từ sau truy kích đến.

Nếu không phải chân thân Lăng Tiếu phát hiện một màn này, thì thần hồn của hắn đã bị đả thương nặng rồi!

Thần hồn Lăng Tiếu đánh ngược ra một chưởng, đánh nát hai đạo đồng thuật kia.

Ngay một khắc này, Hắc Ma liền cười lạnh một tiếng, lấn đến gần chân thân hắn, Ma Long Đao lại lần nữa chém xuống.

- Đợi ta chém chân thân ngươi, ta xem thử thần hồn ngươi có thể tiếp tục sống sót không!

Hắc Ma thấy rất thấu triệt, liền lấn tới trước chân thân Lăng Tiếu nói.

Hắc Ma đã tập trung vào khí tức chân thân Lăng Tiếu, Ma Long Đao liên tục chém xuống, mỗi chém đều tràn đầy lực lượng hùng hậu, đủ để khai thiên liệt địa!

- Hừ, cho rằng chân thân ta dễ giết vậy sao!

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, bảy mươi lần chiến lực bạo phát ra, lập tức thi

triển ngũ long hợp nhất chi thuật, đánh tới ba đạo đao mang của Hắc Ma!

Rầm rập!

Tiếng kinh bạo liên tục, khiến chân thân Lăng Tiếu bị ép bay ngược về sau, thần thể xuất hiện ba đạo vết đao, tính ăn mòn đầm đặc như muốn hủy diệt hần thể hắn.

Tiên Thiên Âm Phong Châu của Lăng Tiếu xoay chuyển cấp tốc, trong nháy mắt đã hấp thu đi một bộ phận hủ thực lực, phần lưu lại rõ ràng không cách nào bài trừ, Thiên Hỏa của Si Mị Thiên Hỏa Châu đốt cháy, liền đốt sạch những lực lượng hủ thực kia.

Ngay khi Hắc Ma muốn công kích tiếp thì thần hồn Lăng Tiếu đã toàn lực giết tới hắn.

Đế Long Diệt Thiên Quyết được Lăng Tiếu phát huy vô cùng tinh tế, lực lượng bàng bạc tăng lên đến đỉnh phong, khí tức không cách nào địch nổi phóng ra ngoài, ép tới Hắc Ma.

Thần hồn Lăng Tiếu giống như là một đầu Chân Long hình người vậy, uy lực đã cường đại đến một loại cực chí.

Nhưng Hắc Ma cũng cực kỳ đáng sợ, hắn có lẽ cũng có bí thuật tăng lên chiến lực, lực lượng cả người kéo lên tới cực điểm, Ma Long Đao cuồng trảm ra.

Chiến đấu đáng sợ tiếp tục tiến hành, từng đạo sóng công kích không ngừng vẩy ra bốn phía.

Thần hồn Lăng Tiếu và Hắc Ma đối chiến vô cùng kịch liệt, trong lúc nhất thời rõ ràng khó có thể phân ra thắng bại.

Lăng Tiếu vốn tưởng rằng có thể ỷ vào tốc độ để đè áp Hắc Ma, nhưng Hắc Ma rõ ràng dài ra đôi Hổ Văn Sí, tốc độ cũng tăng lên, khiến cho ưu thế của Lăng Tiếu cũng không còn được rõ ràng nữa.

- Không hổ là tồn tại top 3 trên Chí Tôn Bảng, quá cường đại, bất quá hắn cuối cùng cùng khó thoát khỏi cái chết!

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, chân thân bay đến nơi khác, đi diệt sát đám Chí Tôn Thủy Thần khác.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu nhất thời không làm gì được Hắc Ma, nhưng Hắc Ma muốn thắng hắn cũng không thể nào, hắn đang đợi sau khi Hỗn Độn Lôi Long diệt sát Hắc Ma Hổ Vương và đầu Hắc Long kia của Hắc Ma, đến lúc đó lại hợp lực, tất nhiên có thể một lần hành động đánh chết Hắc Ma.

Đội hình cường đại nhất của Ma Hổ tộc đã đến Thiên Vực, Chí Tôn Thủy Thần ở chỗ này đại đa số đều là dưới cao giai, chỉ có số ít người là có thực lực cao giai thôi.

Chân thân Lăng Tiếu như tồn tại vô địch, Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm tả hữu xuất kích, liên tục đánh chết cả đám Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc!

Sự cường đại của Lăng Tiếu đã khiến người Ma Hổ tộc chú ý, lập tức có ba gã cao giai Chí Tôn vây giết tới hắn.

Ba người này rõ ràng dùng hợp kích chi thuật, phân biệt t ở ba phương vị đánh ra công kích cường đại, tạo thành lực lượng đồ hình tam giác ép xuống Lăng Tiếu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2727 - Kịch Chiến Ma Hổ Tộc Nhân.

- Chúng ta hợp lực diệt tiểu tử này!

Một người trong đó hoảng sợ nói.

Bọn hắn bộc phát toàn lực, lực lượng đồ hình tam giác kia có thể chống lại đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần, tính hủ thực đầm đặc đủ hủy diệt thân thể cường hãn của bất kỳ một thánh thú nào rồi.

Đổi lại thành Lăng Tiếu trước khi đột phá, hắn há có thể nuốt trôi một chiêu này.

Nhưng hắn hiện giờ đã đạt đến cao giai, bảy mươi lần chiến lực bộc phát, Băng Hỏa Kiếm chém ra Thiên Hỏa hừng hực, chém tan Hắc Ám năng lượng hình tam giác kia.

Cùng lúc đó, hắn cũng biến thành vô số đạo phân thân chi thuật giết tới ba người kia.

Thần lực Lăng Tiếu đã có Hỗn Độn khí tức, lực lượng có thể nói là cuồn cuộn không dứt, lấy một địch ba còn ép bọn chúng đến mức không có lực hoàn thủ, có thể nói là cái thế vô song!

- Tiểu tạp chủng này quá mạnh mẽ, chúng ta không thể lại bảo lưu nữa, mau ra trận đồ giết hắn đi!

Một gã cao giai Chí Tôn kinh hô một tiếng, sau đó ném ra một cuốn trận đồ!

Hai người khác cũng đồng thời ném ra một cuốn trận đồ, ba cuốn trận đồ tản ra trận trận khí tức huyền ảo, sau đó đồng thời mở ra, vạn đạo hắc liệm huyền ảo phong tỏa cả phương Thiên Địa này lại.

Tỏa Thần Sát Đồ!

Từng đạo hắc liệm giao thoa tứ phương, tất cả đều cuốn tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tốc độ vô song, nhưng cũng khó tránh khỏi những hắc liệm dày đặc kia phong tỏa, trong chớp mắt đã bị hắc liệm buộc chặt lấy.

Những hắc liệm này như thực chất, trói chặt thần thể Lăng Tiếu lại, tính hủ thực đầm đặc thấm vào trong kinh mạch va thân thể Lăng Tiếu.

Cùng lúc đó, ba tám thần đồ đều bao tới Lăng Tiếu, muốn sinh sinh luyện hóa hắn!

Lăng Tiếu toàn lực giãy dụa, phát hiện hắc liệm ngược lại càng chặt thêm, thần thể hắn cũng chảy ra từng đạo máu tươi, khiến hắn cảm giác vô cùng đau đớn, những tính hủ thực kia lại tràn đầy tử khí đáng sợ.

Cao giai Chí Tôn bình thường nếu bị xâm nhập thì thần thể đã triệt để tan mất rồi, cho dù là đỉnh phong Chí Tôn cũng đừng mơ dễ dàng thoát ra được.

Tam đồ hợp nhất, trực tiếp phong tỏa lấy Lăng Tiếu !

Ba người kia cũng chưa dừng lại, toàn bộ thần lực cùng một chỗ đánh ra, khiến cho ba bức thần đồ kia càng hợp càng chặt, một khi thần đồ hợp nhất cũng chính là lúc Lăng Tiếu hóa thành huyết thủy!

Lăng Tiếu ở trong thần đồ cảm thấy áp lực đại tăng, thầm mắng một tiếng:

- Mẹ nó, muốn diệt sát bổn cung sao!

Thiên Hỏa trong thức hải hắn tản mát ra hỏa mang đáng sợ nhất, đốt đứt tất cả những hắc liệm kia, mà hắn lại thu Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm vào, tay năm tay mười, từng đạo nắm đấm vô kiên bất tồi đánh lên trận đồ, khiến trận đồ trực tiếp sụp đổ mất.

Thân thể Lăng Tiếu đã có thể so với đỉnh cấp thần khí, so với Kim Long Thương và Băng Hỏa Kiếm còn cứng rắn hơn nhiều lắm, phá vỡ trận đồ này căn bản không có gì cố sức cả.

Ba gã cao giai Chí Tôn kia bị giật mình, trận đồ của bọn hắn dù là cao giai Cổ Thần khí cũng khó có thể dễ dàng phá vỡ a!

Nhưng hiện giờ đã bị Lăng Tiếu đánh nát mất, khiến bọn hắn vô cùng chấn động.

Bọn hắn lại một lần nữa hợp lực xuất kích, đều muốn dốc sức dùng ra sát chiêu.

Chỉ là lúc này đây Lăng Tiếu không cho bọn hắn cơ hội nữa, Bạo Phong Thân Pháp tật động, đánh bại từng tên một.

Hắn lướt đến sau lưng một người trong đó, băng hà quyền trực tiếp đánh tới đầu người nọ.

Người nọ lập tức từ đầu đông lạnh đến chân, đầu trực tiếp bị đông cứng khiến bạo liệt ra, thần hồn lúc bay ra vẫn còn run run không ngớt, hiển nhiên cũng khó khăn có thể thừa nhận nổi cổ băng hàn chi lực kia.

- Chỉ bằng các ngươi còn không phải đối thủ của Bổn cung

Lăng Tiếu rống một tiếng, thu thần hồn vào, một đầu long hình chiến khí bỗng nhiên cắn tới, thân hình hắn lần nữa lướt động tới trước một người khác, một hồi toàn diện cuồng oanh, trực tiếp đánh cho người nọ thương tích đầy mình, khó có thể đoàn tụ thân thể!

Thần hồn tên kia tự nhiên cũng là bị Lăng Tiếu không chút khách khí thu vào rồi.

Tên còn lại bị Long hình chiến khí dây dưa, nhưng cũng cảm ứng được khí tức đồng bạn đã vẫn lạc, hắn không chút suy nghĩ thoát khỏi Long hình chiến khí, lướt tới nơi có nhiều tộc nhân Ma Hổ nhất.

- Mau tới đây giết tên Lăng Tiếu này, chỉ cần hắn chết đi thì những người khác không đủ. . !

Người nọ quát ầm lên.

Hắn muốn triệu tập đại quân tới vây giết Lăng Tiếu, nhưng lời còn chưa dứt đã bị một đầu long hình chiến khí từ sau đánh tới, long trảo kia sinh sinh xé rách thần thể hắn thành hai nửa, rất nhiều máu tươi tràn ngập ra.

Người này cũng bỏ mạng tại chỗ!

Người Ma Hổ tộc khác liền chạy tới, mười mấy người liên thủ vây giết Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu ỷ vào tốc độ và thực lực tuyệt cường, độc chiến bọn hắn vẫn không hề có chút sợ hãi.

Ở một hướng khác, thần hồn Lăng Tiếu chiến đấu với Hắc Ma đã vào lúc gay cấn, hai người đều đã dốc hết toàn lực.

Thần hồn Lăng Tiếu ngũ sắc thần quang bay lên, chiến lực hung mãnh vô địch, mà Hắc Ma cũng như nhân gian yêu ma, có được chiến lực vô song, hai người đều đã lấy ra con bài ẩn dấu, song phương đều bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không ai chịu nhường ai.

- Tiểu tạp chủng ngươi không nghĩ tới những năm qua đã phát triển đến mức này, hôm nay không thể lưu ngươi được nữa!

Hắc Ma sâu kín nói một tiếng, thân ảnh hắn phân ra, trong chốc lát đã nhiều ra bốn gã Hắc Ma.

- Phân thân thuật? Đối với ta hữu dụng sao?

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng lợi dụng Vô Cực Vô Thân Thuật xuất kích tới Hắc Ma.

- Hắc hắc, Phân Thân Thuật của ngươi là giả, mà ta chính là Phân Thân Thuật chân chân chính chính!

Hắc Ma cười lạnh một tiếng, trong tay năm người đều nắm Cổ Thần khí bất đồng, bắt đầu tiến hành vây giết Lăng Tiếu.

Bốn tôn Phân Thân Thuật này rõ ràng giống như phân thận, có được sức chiến đấu tuyệt đối, hơn nữa dường như đều là tồn tại thật thể cả.

Vô Thân Thuật của Lăng Tiếu đều bị đối phương hủy diệt mất.

Lăng Tiếu vội vàng thối lui, Lục Nhãn Đồng bắn ra hào quang rực rỡ, muốn xuyên thấu căn bản mấy cổ Phân Thân Thuật này.

Chỉ là khi ánh mắt của hắn tiếp xúc vào mấy đạo phân thân kia liền không được hoảng sợ nói:

- Sao có thể đều là huyết nhục chi thân được?

Lăng Tiếu không nghĩ tới dùng Lục Nhãn Đồng quan sát mấy cổ phân thân chi thuật này, rõ ràng toàn bộ đều là thân thể chân chính, chỉ có điều những phân thân này lại mang theo một cổ tử khí đầm đặc, tựa hồ phân thân là thực chất, nhưng lại không có tánh mạng chính thức vậy, lộ ra phi thường quỷ dị.

Chỉ là nếu đó là thi thể, vậy sao đều có bộ dáng Hắc Ma, lại vì sao có thể hành động tự nhiên, không khác gì người sống được?!

Lăng Tiếu nghĩ mãi mà không rõ, cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì Hắc Ma và mấy cổ phân thân của hắn đã bắt đầu điên cuồng tấn công tới hắn rồi.

Hợp Diệt Thiên Địa!

Năm đạo thân hình Hắc Ma giao thoa, đã phân không rõ đâu là chân thân, đâu là phân thân rồi, bọn hắn đồng thời xuất kích, Hắc Ám lực lượng che khuất bầu trời bao phủ xuống Lăng Tiếu, có đao mang, có kiếm quang, có câu ảnh. . .

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2728 - Hỗn Độn Thế Giới Chi Uy. (1)

Cả phương Thiên Địa này giống như đều bị năm tên Hắc Ma này khống chế vậy, rất nhiều lực lượng khủng bố như năm tên đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần đồng thời xuất kích, uy lực đạt đến mức cực kỳ đáng sợ.

Lăng Tiếu thần sắc vô cùng ngưng trọng, tuyệt chiêu ngũ long hợp nhất được thi triển ra, năm đầu Chân Long xông đánh tới năm phương hướng, muôn Tê Thiên Liệt Địa mà ra!

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ trùng kích không ngớt, lực lượng Hắc Ám càng không ngừng trở mình áp xuống, sinh sinh khốn chết năm đầu Chân Long của hắn!

PHỐC PHỐC!

Thần hồn Lăng Tiếu trúng phải một kích này liền bị chấn đến mức thổ huyết không thôi.

Nếu không phải thân thể hắn biến thái, tuyệt đối sẽ mất lạc mất rồi

- Cổ Hoàng Thần Công quả nhiên không tệ, nhưng ta xem thử ngươi ngăn được mấy chiêu!

Hắc Ma cười sang sảng một tiếng liền lại lần nữa toàn lực xuất kích.

Năm thân thể cường đại, mỗi một kích đều đủ để diệt sát đỉnh phong Chí Tôn bình thường rồi!

Lăng Tiếu phòng thủ bị động, bị đánh khiến đau đớn không thôi, trong nội tâm vô cùng phiền muộn biệt khuất!

Hắn đạt đến một bước này, đã có loại cảm giác cuồng vọng nhìn người thiên hạ rồi.

Nếu hắn đạt đến cảnh giới đỉnh phong Đại viên mãn như Hắc Ma, lại dựa vào bảy mươi lần chiến lực có lẽ có thể trực tiếp chụp chết Hắc Ma, nhưng giờ chỉ đánh ngang tay, nhưng lúc đối phương dùng ra Phân Thân Thuật quỷ dị lại khiến hắn rơi vào hạ phong!

- Đi chết đi, sau ngày hôm nay Lăng Tiếu ngươi liền bị xóa tên!

Hắc Ma hoàn toàn chế trụ Lăng Tiếu, chuẩn bị cho Lăng Tiếu một kích trí mạng cuối cùng!

Năm đạo phân thân đã tập trung vào Lăng Tiếu, trực tiếp dùng Cổ Thần khí của mình chém tới Lăng Tiếu.

- Đến đây đi, xem thử đến cùng ai chết!

Thần hồn Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, Long Quang lóe lên, khí thế biến đổi, bỗng nhiên có ngũ sắc thần quang vọt lên.

Thần hồn Lăng Tiếu sớm đã được Hỗn Độn Thiên Lôi tẩy rửa, huyết nhục chi thân đã đạt đến tình trạng cường hãn nhất, mà hắn lại thường thường dùng thần hồn tiến vào trong không gian hỗn độn để thăm dò ảo diệu trong đó.

Cũng chính vì thế, thần hồn của hắn đã sớm lây dính Hỗn Độn khí tức, mà hồn lực và thần lực của hắn đều có được lực lượng Hỗn Độn.

Lăng Tiếu lúc gặp phải năm Hắc Ma diệt sát, rốt cục cũng dốc hết chủ bài, sử xuất ra những Hỗn Độn lực lượng này.

Chỉ thấy ngũ sắc thần sáng lóng lánh ra quang mang chói mắt, lực lượng Lăng Tiếu hội tụ thành một phương Hỗn Độn Thế Giới không gian, một cổ khí tức cổ lão tràn ngập tứ phương.

Phương Hỗn Độn Thế Giới này chính là mô phỏng phương không gian trong thức hải hắn diễn hóa ra.

Hỗn Độn Thế Giới này có thể ngăn cản được công kích của Hỗn Độn Thiên Lôi, Lăng Tiếu biết rõ sự lợi hại của nó, cho nên hắn lợi dụng Hỗn Độn lực lượng thôi diễn ra phương thế giới này, hình thành phòng ngự cường đại nhất, cản trở rất nhiều công kích đáng sợ của Hắc Ma.

Rầm rập!

Quả nhiên, Hỗn Độn lực lượng không hổ là lực lượng cường đại nhất thế gian, rõ ràng sinh sinh cản lực lượng năm tên Hắc Ma lại, khiến chúng không cách nào tạo thành tổn thương cho Lăng Tiếu được.

- Hỗn Độn Thế Giới quả nhiên lợi hại, nếu ta tế ra Hỗn Độn Thế Giới chính thức, Hắc Ma nhất định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Tiếu ở trong lòng thầm nghĩ một tiếng, lập tức định hành động.

Chân thân hắn sau khi chém giết vài tên Chí Tôn Thủy Thần liền lao tới Hắc Ma.

Mà lúc này, Hỗn Độn Lôi Long cũng đã đánh cho Hắc Ma Hổ Vương kia hấp hối.

Còn đầu Hắc Long lại bị Hỗn Độn Lôi Long sinh sinh xé rách mất, sinh sinh rút ra Long Châu.

Hỗn Độn Lôi Long thôn phệ khỏa Long Châu kia đã sớm dính vào Hỗn Độn lực lượng, đã từng cũng là tồn tại cường đại nhất, Hỗn Độn Lôi Long không thể nghi ngờ đã đã trở thành tồn tại đỉnh phong cấp bậc Lão Long Vương rồi.

Sau khi nó cắn đứt hổ sí của Hắc Ma Hổ Vương liền dẫn động rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi nướng chết đầu Hắc Ma Hổ Vương kia!

Hỗn Độn Lôi Long cũng không phải toàn thắng, thân thể cũng bị thương nhiều chỗ, nhưng nó còn có thể chịu được, gầm thét một tiếng liền tới trợ giúp Lăng Tiếu.

Nó một đường trùng kích, rất nhiều thánh thú chặn đường đều biến thành huyết vụ!

Hắc Ma cũng ý thức được tình huống, hắn tiếp tục gia tăng lực lượng tiến công, đánh cho Hỗn Độn Thế Giới mà Lăng Tiếu mô phỏng ra sắp bạo liệt đến nơi.

Dù sao bất luận cường chiêu nào đều cần lực lượng để dựa vào, Lăng Tiếu đồng thời ứng đối năm tên Hắc Ma công kích, tự nhiên cũng có chút khó mà chịu nổi rồi.

- Hỗn Độn chi lực, đáng tiếc lại không thuần túy, ta nhất định có thể đánh tan!

Hắc Ma kinh quát một tiếng, một vòng công kích mới của năm người điên cuồng đánh xuống.

Lúc này, chân thân Lăng Tiếu rốt cục đã đến gần, dùng ra thức cuối cùng

cường đại nhất của Đế Long Diệt Thiên Quyết, Thái Cực Phong Diệt!

Phong tỏa chi lực cường đại khiến cho cả phương không gian này đều như dừng lại, t Tiên Thiên Âm Phong Châu và Si Mị Thiên Hỏa Châu trong thức hải hắn đồng thời phá không mà ra, cùng một chỗ dây dưa giao thoa tạo thành một vòng cối xay đỏ thẫm giao nhau.

Lăng Tiếu song chưởng đánh tới một gã Hắc Ma, cối xay ẩn chứa một loại tử sát khí cùng với một loại Thiên Hỏa lực lượng cực chí .

Hai loại lực lượng này Âm Dương kết hợp, hình thành hủy diệt chi lực hoàn toàn bất đồng .

Hắc Ma phân thân muốn tránh né, nhưng lại bị phong tỏa khiến không cách nào nhúc nhích, trực tiếp bị hai khỏa Thiên Châu đánh trúng.

Rầm rập!

Dùng hai khỏa Thiên châu làm công kích, đây tuyệt đối là sức mạnh thần khí khó chống lại nhất thế gian.

Hắc Ma này là phân thân trực tiếp bị đánh chết.

Cũng khi một kích này rơi xuống, bốn gã Hắc Ma khác rốt cục cũng thoát khỏi phong tỏa.

- Hỗn đãn, rõ ràng hủy một cỗ phân thân của ta, ta muốn ngươi chết không yên lành!

Hắc Ma tức giận mắng một tiếng, hai cỗ phân thân điên cuồng đánh tới chân thân Lăng Tiếu.

Mỗi một cỗ phân thân đều đại biểu cho một cái mạng của hắn, chính là thân thể chính thức hắn mất đến vài vạn năm mới luyện thành.

Hôm nay lại bị thần hồn phân thân hắn lần nữa khống chế, cũng tương đương với hắn có năm cổ chân thân, là chỗ dựa cường đại nhất của hắn

Mỗi khi hủy một cỗ phân thân, chẳng khác nào khiến hắn yếu đi một bộ phận lực lượng, tự nhiên khiến hắn vô cùng căm tức rồi.

- Ai chết không yên lành còn chưa biết được!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, dẫn động Hỗn Độn Thế Giới trong thức hải.

XIU.... XIU...!

Hỗn Độn Thế Giới chính thức xuất hiện, lập tức hoàn toàn bao phủ lấy không gian bên này.

Hai gã Hắc Ma bị bao vào trong Hỗn Độn Thế Giới, khiến bọn hắn trở nên vô cùng thất kinh.

- Cái gì, đây là Hỗn Độn lực lượng, sao lại nhiều như vây?

Hắc Ma kinh quát.

Hỗn Độn lực lượng là lực lượng cường đại nhất thương vũ, là thủy nguyên tạo vật, cũng là căn bản hủy diệt vạn vật.

Bất luận kẻ nào cùng đừng mơ gặp được Hỗn Độn lực lượng luyện hóa nó, cái này đối với bất luận võ giả nào cũng là một hồi cơ duyên lớn lao.

Hỗn Độn lực lượng sớm đã khó có thể tìm kiếm, cũng không phải ai cũng có

thể gặp được cả!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2729 - Hỗn Độn Thế Giới Chi Uy. (2)

Nhưng Lăng Tiếu lại có thể làm ra một mảnh Hỗn Độn Thế Giới chính thức, quả thật khiến Hắc Ma vô cùng kinh hãi!

- Cho ngươi thử xem uy lực Hỗn Độn Thế Giới!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, thần niệm bắt đầu tiến nhập vào Hỗn Độn Thế Giới.

Những Hỗn Độn lực lượng kia lập tức biến thành các loại hình dạng công kích, có thương, có kiếm, có đao. . . Mỗi một loại hình dạng công kích đều tràn đầy Hỗn Độn lực lượng mang tính hủy diệt, trùng kích xuống hai gã Hắc Ma.

Hắc Ma nổ lên lực lượng cường hãn nhất, càng không ngừng nghênh đón những lực lượng kia, đồng thời muốn trùng kích khỏi phiến Hỗn Độn Thế Giới này.

Chỉ là, Hỗn Độn lực lượng ở đây vô số, lại nương theo rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi đánh xuống, khiến hai tên Hắc Ma này căn bản không cách nào đào thoát được, hơn nữa còn liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, khó có thể chịu đựng nỗi Hỗn Độn lực lượng cùng với rất nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi công kích.

Hỗn Độn Thế Giới này từ sau khi Hỗn Độn Thiên Lôi xuất hiện thì Lăng Tiếu đối với nó đã một loại nhận thức khác, có lẽ nó không chỉ là lực lượng thế giới sáng tạo tánh mạng mà còn có thể trở thành lực lượng thế giới đầy tính hủy diệt có thể tiến hành công kích nữa.

Lăng Tiếu phát hiện dùng thần trí của hắn hoàn toàn có thể khống chế biến hóa của Hỗn Độn Thế Giới này, tựa hồ phiến Hỗn Độn Thế Giới này là nơi do hắn khống chế, dùng hắn làm chúa tể vậy.

Ở chỗ này hắn chính là hoàng, không ai có thể làm trái nghịch ý hắn được!

Chỉ thấy ngoại trừ những hình thái công kích và Thiên Lôi ra, những sinh vật kia cũng như có tánh mạng vậy, nhào đánh tới hai gã Hắc Ma.

Ở chỗ này, lực lượng Hắc Ma vẫn cường đại như trước, nhưng sao có thể sánh được với Hỗn Độn Thế Giới chi lực có thể chống lại Hỗn Độn Thiên Lôi tại Hỗn Độn Lôi Vực chứ.

Rất nhanh, rất nhiều Hỗn Độn lực lượng liền sinh sinh ép hai cổ Hắc Ma phân thân kia thành bột mịn, không tồn tại nữa!

Mặt khác bản thể Hắc Ma và phân thân muốn chạy tới cứu, tuy nhiên lại bị Thần hồn Lăng Tiếu ngăn cản, mà lúc này Hỗn Độn Lôi Long cũng giết tới đây.

Hắc Ma lập tức lâm vào hoàn cảnh xấu, chỉ cần Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long hợp cùng một chỗ thì Hắc Ma chỉ sợ nhất định phải thua không thể nghi ngờ!

Hắc Ma lập tức cả hai hợp lại với nhau, sợ một phân thân còn lại của mình cũng bị triệt để giết mất.

- Ngươi lại có thể biết thế giới không gian công kích, điều này sao có thể, cảnh giới của ngươi vẫn còn ở Chí Tôn Thủy Thần ah!

Hắc Ma cuồng lui, hắn phát ra tiếng kinh hô khó có thể tin.

Hắn đã thấy qua lực lượng của Khương Tà Vương, đúng là một phương không gian chi lực vì hắn mà động, vô cùng khủng bố, đó chính là vĩnh hằng chi lực lượng của thần, lĩnh vực tuyệt đối, nhưng Lăng Tiếu rõ ràng chỉ có cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, sao có thể đánh ra lực lượng đáng sợ như thế chứ?

Hắc Ma nghĩ mãi mà không rõ, hắn cũng không dám nghĩ tới, hắn cảm thấy Lăng Tiếu có lẽ đã chạm đến biên giới Vĩnh Hằng Chi Thần rồi, hắn đã là không cách nào đối phó dược nữa.

Hắn nhanh chóng thối lui đi, không muốn bị Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long hình thành vây xu thể công.

Ở hướng khác, hoạt khôi lỗi của Lăng Tiếu số lượng đã giảm mạnh, mà Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc cũng chết đi không ít.

Dù sao mấy người cường đại nhất Ma Hổ tộc đều đã bị Lăng Tiếu giết chết, mà bên phía Lăng Tiếu còn có hai ba tên đỉnh phong Chí Tôn, nhân số tuy ít, nhưng cũng đánh đến lưỡng bại câu thương

Bất quá, Ma Hổ tộc về mặt nhân số vẫn chiếm lấy thượng phong, tổng cộng còn có chừng hơn 100 người, hơn nữa còn triệu hội ra đại lượng Hắc Ma Hổ thánh thú, khí thế vẫn không yếu đi quá nhiều.

Hắc Ma thối lui đến bên bọn hắn, để rất nhiều người Ma Hổ vây giết lấy Lăng Tiếu.

- Có bản lĩnh ngươi cứ tiếp tục giết đi, Vĩnh Hằng Chi Thần tộc ta đang trên đường trở về, rất nhanh sẽ trở về thôi, tử kỳ của ngươi đã đến rồi!

Hắc Ma sợ hãi rống nói.

Mặc kệ tin tức này là thật hay giả, Lăng Tiếu đều bị giật mình!

Vĩnh Hằng Chi Thần đạt tới cảnh giới thế nào Lăng Tiếu không cách nào đi phỏng đoán, nhưng loại nhân vật trăm vạn năm cũng khó cách nào xuất hiện này tự nhiên cực kỳ phi phàm, bằng không sao dám tự mình lãnh đội đi nhất thống Thiên Vực được.

Nếu đối phương thật sự đang trở về, hắn cùng với Hỗn Độn Lôi Long chỉ sợ khó mà cản nổi a!

- Hắc Ma ngươi sợ sao? Đường đường Ma Hổ tộc lão tộc trưởng lại là loại hèn nhát! Ngươi cho rằng mang Vĩnh Hằng Chi Thần ra thì ta sẽ bỏ qua cho các ngươi sao? Điều đó không có khả năng!

Lăng Tiếu rống một tiếng, khống chế Hỗn Độn Thế Giới truy kích tới Hắc Ma.

Phân thân của hắn và Hỗn Độn Lôi Long cũng tiến lên, căn bản không để ý tới những người khác của Ma Hổ tộc.

Chỉ có chém Hắc Ma đoạt được Thủy Nguyên Thạch mới là trọng yếu nhất.

Có lẽ gom góp đủ cửu đại Thủy Nguyên Thạch, cứu ra lão tổ tông của hắn thì mới có thể đối phó được với Vĩnh Hằng Chi Thần!

Chỉ có điều đây có lẽ chỉ là một loại cách nghĩ xa vời thôi!

- Bảo hộ lão tộc trưởng, cùng tới giết hắn đi!

Trong đó một gã Chí Tôn Thủy Thần Ma Hổ tộc kinh quát.

Hắn triệu hồi ra không ít khôi lỗi, giết tới Lăng Tiếu.

Theo hắn rống lên, lại có không ít Chí Tôn Thủy Thần vây giết tới Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu coi như chiến lực Vô Song, cũng đừng mơ trong chốc lát giết chết được hết người ở đây!

Hắc Ma cũng không chạy trốn, hắn không thể lưu lại ấn tượng xấu cho tộc nhân được, mà giết tới những hoạt khôi lỗi kia của Lăng Tiếu.

- Tà Vương có lẽ đã cảm ứng được tình huống bên này, tin tưởng rằng rất nhanh sẽ trở lại thôi!

Hắc Ma trong nội tâm thầm nghĩ.

Chính vì như thế, Hắc Ma mới không chính thức trốn đi.

Lăng Tiếu triển khai chung cực lực lượng, Hỗn Độn Thế Giới bị hắn khống chế càng ngày càng thành thạo, những Chí Tôn Thủy Thần bị hắn bao phủ vào về cơ bản đều không có chỗ phản kháng tất cả đều bị giết chết.

Nội tâm của hắn cũng vô cùng khiếp sợ, hắn là lần đầu phát hiện ra uy lực Hỗn Độn Thế Giới lại khủng bố như thế!

Lúc trước nếu hắn không tiến vào không gian thần bí kia, không được Hỗn Độn Thế Giới tiến vào thức hải, chỉ sợ cái này đã thuộc về Võ Bất Phàm rồi!

Hỗn Độn Thế Giới bao phủ lấy hai gã Chí Tôn Thủy Thần, bốn đầu thánh thú cùng với hơn mười cổ khôi lỗi.

Lăng Tiếu chỉ cần thần niệm khẽ động, hắn liền có thể vận dụng Hỗn Độn lực lượng ở đây cho mình dùng, liền có thể khiến chúng nó làm ra đủ loại công kích.

Những lực lượng công kích này coi như là đỉnh phong Chí Tôn Thủy Thần cũng khó mà ngăn cản được, bọn hắn rất nhanh liền biến thành huyết thủy.

Hắc Ma thấy một màn như vậy liền bị dọa đến mức lạnh toát cả người.

Mà lúc này, thần hồn Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long đã à phá tan vây công của rất nhiều Ma Hổ tộc Chí Tôn, giết tới Hắc Ma.

- Hôm nay vô luận như thế nào, Hắc Ma ngươi cũng trốn không thoát đâu!

Thần hồn Lăng Tiếu phát ra cười lạnh nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2730 - Chống Lại Vĩnh Hằng Phân Thân. (1)

Hắn cùng với Hỗn Độn Lôi Long điên cuồng đánh tới Hắc Ma, lực lượng cường đại tung ra, bắt buộc Hắc Ma phải lui về sau!

- Đây là do ngươi bức ta đấy, ta sẽ cho ngươi biết một chút về sát chiêu của Hắc Ma ta!

Hắc Ma biết rõ khó có thể đào thoát được Lăng Tiếu truy kích nên dứt khoát dùng ra thủ đoạn ẩn giấu cuối cùng

Thiên Ma Giải Thể!

Lúc thần hồn Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long tới gần, Hắc Ma bỗng nhiên bùng lên lực lượng khủng bố, rất nhiều lực lượng ám thuộc tính tuôn ra, mà thân thể của hắn cũng trở nên vô cùng bàng bạc, giống như một đầu tuyệt thế hung ma xuất hiện trên đỉnh đầu hắn vậy.

Sau một khắc, một tiếng nổ vang vang lên! .

Ầm ầm!

Lăng Tiếu căn bản không có nửa điểm chuẩn bị, hắn không nghĩ tới Hắc Ma lại có bí quyết như thế, rõ ràng tự bạo.

Chỉ là uy lực tự bạo này của Hắc Ma cũng quá dọa người đi, rất nhiều ám thuộc tính lực lượng lan ra, khiến không gian cả trăm vạn dặm đều nổ tung lên, Chí Tôn Thủy Thần ở phụ cận đều bị ảnh hưởng khiến phải trực tiếp vẫn lạc.

Lực lượng bạo phát này đã vượt xa Hắc Ma toàn lực công kích, đủ để đánh cho bất luận một gã đỉnh phong Chí Tôn nào cũng phải tan thành mây khoi!

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long cũng chính diện đụng phải công kích, liên tục quay cuồng lui ra thật xa.

Thần hồn Lăng Tiếu trong chớp mắt trở nên vô cùng suy yếu, cơ hồ như sắp bị hủy mất, cũng may có Hỗn Độn Lôi Long thay hắn ngăn đi một bộ phận lực lượng nên mới có thể bình yên.

Tình huống Hỗn Độn Lôi Long cũng không tốt lắm, Long Lân nó bị nổ bay không ít, Long thân có mảng lớn huyết nhục mơ hồ, có thể nhìn thấy bạch cốt ở sâu bên trong rồi.

Hỗn Độn Lôi Long không ngừng gào thét, lập tức tiến hành chữa trị Long thân của mình

Thần hồn Lăng Tiếu lập tức hợp lại cùng bản thể. không thể khiến thần hồn phân thân triệt biến mất được, hắn cũng không có Thất Hồn Yêu Hoa để lại lần nữa tụ lại phân thân

- Hắc Ma chết rồi sao?

Lăng Tiếu cau mày suy đoán nói.

Hắn càng không ngừng cảm ứng bốn phía, hắn còn phải tìm được Không Gian Giới của Hắc Ma để thu lấy Thủy Nguyên Thạch ám thuộc tính nữa. /

Đồng thời, hắn cũng biết Hắc Ma không thể nào dễ dàng chết đi như vậy được.

Dù sao đối phương cũng có vải cổ phân thân, chỉ sợ mạng cũng có đến vài

cái a!

Quả nhiên, Lăng Tiếu phát hiện ở phương xa có một đạo bóng đen đang cấp tốc tháo chạy, trong nháy mắt đã xuyên qua rất nhiều không gian.

Nếu Lăng Tiếu không cẩn thận chú ý thì sẽ tuyệt đối không phát hiện ra sự tồn tại của nó rồi.

- Muốn chạy trốn, không có cửa đâu!

Lăng Tiếu kinh quát một tiếng, cưỡi Hỗn Độn Lôi Long đuổi tới bóng đen kia.

Hắn không hề để ý tới những hoạt khôi lỗi, tiếp tục để bọn hắn ở lại đây giết chọc với người Ma Hổ tộc, dù sao có thể giết được một người Ma Hổ tộc đối với hắn đã là có lời rồi!

Hỗn Độn Lôi Long mặc dù bị thương, nhưng tốc độ vẫn không giảm bao nhiêu.

Nó phun ra Long Châu, khiến thương thế rất nhanh khép lại, khí tức càng cấp tốc tăng lên.

- Chết tiệt, cỗ phân thân cuối cùng cũng bị hủy, rõ ràng vẫn không thoát khỏi tiểu tử kia, đáng giận!

Hắc Ma vô cùng lo lắng mắng thầm.

Hổ Văn Sí cấp tốc chạy đi như bay, đã đạt đến cực hạn, chỉ là vẫn không thể nào thoát khỏi Hỗn Độn Lôi Long truy kích!

Bốn cổ phân thân của hắn đều bị hủy, đối với bản thân của hắn cũng có ảnh

hưởng rất lớn, hắn bây giờ tuy đã dốc hết lực lượng trốn đi nhưng tốc độ vẫn chậm hơn trước nhiều.

Bằng không dùng trạng thái đỉnh phong của hắn, muốn toàn lực trốn chạy, Hỗn Độn Lôi Long đừng mơ mà đuổi theo được.

- Hôm nay ta xem ngươi trốn thế nào!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, trong tay liền nhiều ra Bồ Đề Thần Cung.

Hắn giương cung cài tên, từng tia Hỗn Độn chi khí quán chú lên Bồ Đề Thần Cung, tập trung lấy khí tức Hắc Ma bắn nhanh ra một mũi tên.

Mũi tên này của Bồ Đề Thần Cung còn chưa thể làm gì được Hắc Ma, nhưng có thể khiến tốc độ hắn giảm bớt cũng đã đủ rồi.

XÍU... UU!!

Bồ Đề Thần Tiễn Vũ cực nhanh bắn tới Hắc Ma.

Ngũ sắc thần mang óng ánh, lực lượng khí tức kia cũng đủ để bắn rơi bất luận một cao giai Chí Tôn nào rồi.

Sau lưng Hắc Ma giống như có mắt vậy, xảo diệu tránh thoát khỏi Bồ Đề Tiễn Vũ bắn tới.

Chỉ là Bồ Đề Tiễn Vũ lại có thần năng truy kích, một khi bị khóa định khí tức thì đừng mơ có thể tránh khỏi công kích của nó.

- Khinh người quá đáng!

Hắc Ma phát giác ra Bồ Đề Thần Tiễn Vũ vẫn tiếp tục truy kích liền tức giận

quát to một tiếng, Ma Long Đao hiện ra, chém tới Bồ Đề Tiễn Vũ.

Ầm ầm!

Bồ Đề Thần Tiễn hiện giờ đã ẩn chứa Hỗn Độn chi lực, uy lực của nó đã cực kỳ đáng sợ, Hắc Ma chém lên nó, lập tức phát ra một tiếng nổ tung kinh thiên.

Thân hình Hắc Ma dừng lại, Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long đã rất nhanh đến gần.

Hỗn Độn Lôi Long lập tức miệng phun Hỗn Độn Thiên Lôi bao phủ tới Hắc Ma

Hắc Ma không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể quay người lại chém ngược đao ảnh, đánh tan Hỗn Độn Thiên Lôi.

Chỉ là Hỗn Độn Thiên Lôi chính là một trong những lực lượng kinh khủng nhất thế gian, mà hắn lúc trước đã bị thương, ngăn cản cũng cực kỳ cố hết sức, trên người lập tức bị nổ cháy đen, nếu không có thần giáp gia thân thì thịt đã văng tung tóe rồi.

Thái Cực Phong Diệt!

Lăng Tiếu vừa đến gần Hắc Ma, lập tức đã nhảy ra khỏi Hỗn Độn Lôi Long, vừa ra tay đã là cường chiêu mạnh nhất.

Phong tỏa ý cảnh cường địa, hai khỏa bổn nguyên Thiên Châu hội tụ thành cối xay nện xuống đỉnh đầu Hắc Ma.

Tử Sát Âm Phong rít gào, Thiên Hỏa phần thiên chưng hải, cối xay cuốn đi tất cả.

Hắc Ma quay mắt về phía cối xay đáng sợ lăng không nện xuống kia, huyết dịch cả người bị kích hoạt lên đến đỉnh, một đầu tuyệt thế Ma Hổ gào thét mà ra, hắn sinh sinh giãy giụa khỏi phong tỏa ý cảnh, Ma Long Đao chém mạnh lên trên.

Cường chiêu đụng nhau, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, vài loại lực lượng hoàn toàn bất đồng đều vẩy ra ngoài.

Lăng Tiếu đang lúc là lúc khí thế như hồng, Hắc Ma bị đánh cho bay ngược ra ngoài.

Hỗn Độn Lôi Long liền nhân cơ hội lần nữa nhổ ra Hỗn Độn Thiên Lôi, đánh lên trên người Hắc Ma.

Hắc Ma liên tục kêu thảm thiết, thần giáp cũng như muốn rạn nứt mất.

Hắn cũng không cố chống nữa, lại lần nữa dùng tốc độ cao nhất chạy đi.

- Hắc Ma hôm nay ngươi trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu phát huy Bạo Phong Thân Pháp đến cực chí, từng đợt thối ảnh bao phủ tới Hắc Ma.

Hỗn Độn Lôi Long thỉnh thoảng lại dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi đánh xuống, Hắc Ma toàn thân đều là máu, sắp lâm vào cục diện bị tru sát rồi.

- Đáng giận, Tà Vương ngươi còn không hiện ra còn chờ đến khi nào nữa!

Hắc Ma nộ quát to một tiếng, bóp vỡ một khố ngọc đồng.

Bỗng nhiên, một cổ Ma Vân hiển hiện tại phụ cận Hắc Ma, khí tức cường đại khiến Lăng Tiếu cũng cảm giác được nguy cơ nồng đậm.

- Cái gì đó?

Thần sắc Lăng Tiếu c vô cùng ngưng trọng quát.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2731 - Chống Lại Vĩnh Hằng Phân Thân. (2)

Nội tâm của hắn không hiểu có một ít hoảng hốt, phảng phất như trong những Ma Vân này có thứ gì đó khiến hắn phải khiếp sợ xuất hiện vậy.

Quả nhiên, Ma Vân kia biến thành một gương mặt yêu ma, khuôn mặt kia cũng không thấy rõ bộ dáng thế nào, duy chỉ tràn đầy khí tức tà ác.

- Tộc thúc, ta không phải nói không phải đến lúc sống chết trước mặt không dùng đến ngọc đồng sao? Chẳng lẽ có người có thể bị thương đến ngươi?

Vĩnh Hằng Chi Thần Khương Tà Vương nói.

Đây chẳng qua chỉ là một đạo phân thân của hắn, cũng không phải chân thân hắn đích thân tới, nhưng khí tức đáng sợ kia lại vượt xa đỉnh phong Chí Tôn.

- Tà Vương giết tiểu tử này và đầu Hỗn Độn Lôi Long kia cho ta, hắn tiểu tạp chủng Kim tộc Lăng Tiếu kia, Ma Hổ không gian của chúng ta bị hắn tập kích đã chết không ít người rồi!

Hắc Ma nói với Khương Tà Vương.

- Khốn kiếp, là Vĩnh Hằng Chi Thần, Lôi Long đi mau!

Lăng Tiếu lông tơ dưng đứng kinh hô một tiếng, lập tức thúc giục Hỗn Độn Lôi Long chạy trốn.

- Hắc, muốn chạy trốn sao? Không có khả năng!

Khương Tà Vương cười lạnh một tiếng, Ma Vân bắt đầu khởi động, hắc động hiện ra, bao phủ tới Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long.

Một vòng Ma Vân không gian này tự nhiên không cách nào so với chân thân đích thân tới, nhưng muốn đối phó một người một thú, cái này đối với Khương Tà Vương mà nói quả thực chỉ đơn giản như lấy vật trong túi!

Hỗn Độn Lôi Long cũng cảm ứng được nguy cơ, nó gào rú dẫn động Hỗn Độn Thiên Lôi toàn thân, Long Châu thổ nạp mà ra, gấp trăm lần chiến lực đồ hiện, chỉ tức khắc không ian nơi này đã tràn ngập Hỗn Độn Thiên Lôi.

Rầm rập!

Hỗn Độn Thiên Lôi sinh sinh bắn cho Ma Vân hắc động phải tán loạn.

- Chẳng lẽ thực lực phân thân cũng không mạnh lắm sao?

Lăng Tiếu kinh hỉ kêu một tiếng.

Chỉ là thanh âm của hắn vừa dứt, một cái ma chưởng liền hình thành, đập về phía hắn và Hỗn Độn Lôi Long.

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long căn bản không kịp phản ứng, lập tức bị ma chưởng đập trúng.

Lăng Tiếu chỉ cảm thấy lực lượng khủng bố đánh úp lại, thần thể hắn lập tức rạn nứt, Long Phượng Thần Cô trên đầu cơ hồ cũng khó mà chịu nổi đứt gãy mất, mà màn hào quang phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long cũng bị nghiền nát mất, trên Long thân xuất hiện một dấu tay đáng sợ, thú huyết vẩy ra không ngớt, khiến nó đau đến mức phải liên tục gào gú, thân thể khổng lồ nặng nề trụy lạc xuống.

- Rõ ràng còn không chết, đầu Hỗn Độn Lôi Long này quả nhiên không hổ là thần thú!

Khương Tà Vương kinh ngạc một tiếng, lại một lần nữa ngưng tụ thành ma chưởng đánh ra.

Lăng Tiếu còn chưa phục hồi tinh thần lại, lập tức đã bị một chưởng này đập thành cặn bả, Long Châu Hỗn Độn Lôi Long nhổ tới ma chưởng kia

Lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi tàn sát bừa bãi, chỉ là vẫn đang bị ma chưởng kia hung hăng đập bay mất.

Bất quá, cũng bởi vì thế nên Lăng Tiếu mới có một tia cơ hội thở dốc, gây dựng lại thần thể!

Lúc ma chưởng Khương Tà Vương lần nữa đánh tới Lăng Tiếu, Lăng Tiếu đã diễn hóa ra lực lượng Hỗn Độn Thế Giới.

Ầm ầm!

Ma chưởng Khương Tà Vương vỗ lên Hỗn Độn Thế Giới cũng không quá lớn kia, chấn khiến Lăng Tiếu cũng phải váng đầu hoa mắt.

Bất quá, duy nhất đáng mừng là Hỗn Độn Thế Giới của hắn cũng không bị Khương Tà Vương đánh tan mất.

- Thứ gì rõ ràng có thể ngăn lại lực lượng của ta?

Gương mặt tà ác của Khương Tà Vương lộ vẻ kinh ngạc nói.

- Đó là không gian hỗn độn lực lượng, rất là quỷ gì, Tà Vương ngươi cẩn thận một chút!

Hắc Ma ở không xa chữa thương đồng thời lại nhắc nhở.

- Cái gì, tiểu tử này rõ ràng có được lực lượng như vậy, càng không thể lưu ngươi được!

Khương Tà Vương hiện ra vài phần khẩn trương quát.

Vĩnh Hằng, đó là cảnh giới thế nào, cũng không có bao nhiêu người có thể nói được rõ ràng.

Có người suy đoán có thể là cảnh giới Tạo Hóa vạn vật, có thể trong nháy mắt sinh vạn vật, trong nháy mắt hủy vạn vật, không gì làm không được!

Cũng có người suy đoán đó là một loại cảnh giới đạt đến cực chí, có thể tích huyết trong sinh, bất tử bất diệt!

Đủ loại suy đoán tưởng tượng, nhưng có một điểm có thể khẳng định là Vĩnh Hằng Chi Thần có lực lượng không thể tưởng tượng nổi, vượt ra xa tưởng tượng mọi người.

Liền từ sự xuất hiện của Khương Tà Vương và Lăng Thái Sơ là có thể nhìn ra được, lực lượng có thể hủy diệt vạn vật của bọn hắn đáng sợ cỡ nào.

Khương Tà Vương tiến giai Vĩnh Hằng chi cảnh, hắn biết rõ muốn đi vào cảnh giới này gian nan thế nào.

Không chỉ cần thiên phú, lĩnh ngộ, chỗ dựa mạnh mẽ tuyệt đối ra, còn cần đến cơ duyên cực lớn.

Nếu chỉ có ba điều kiện trước thì dù thế nào cũng khó thành Vĩnh Hằng Chi Thần, mà "Cơ duyên" cuối cùng mới chính là thứ không thể thiếu được..

Khương Tà Vương chính là mang theo tín niệm phải chết vào hắc động không gian cuối thương vũ, trải qua cửu tử nhất sinh, cùng hắc động không gian thành làm một thể mới đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng.

Khương Tà Vương triệt để khống chế hắc động không gian, đã trở thành chúa tể của hắc động không gian, cho nên, hắn mới trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức.

Nói cách khác, ai có thể đủ ngưng tụ thành thế giới không gian của mình liền có trụ cột để trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần rồi!

Không gian thế giới này cũng không phải là thế giới chi lực mà Thiên Tôn ngưng tụ thành, cũng không phải nguyên chi thương vụ lực lượng mà Thần Vương hoặc Thủy Thần có, mà chân chân chính chính cùng một phương không gian thế giới khác hòa thành một thể, thành tựu thế giới không gian chân thật!

Cho nên, Lăng Tiếu c đột nhiên tế ra Hỗn Độn Thế Giới không gian liền khiến Khương Tà Vương cảm thấy vô cùng chấn kinh!

Cứ như vậy phát triển xuống, tương lai Lăng Tiếu tất thành Vĩnh Hằng Chi Thần, nếu hôm nay không tiêu diệt Lăng Tiếu, ngày sau Kim tộc ra hai gã Vĩnh Hằng Chi Thần, đây tuyệt đối là một hồi tai nạn đối với Ma Hổ tộc.

Khương Tà Vương lực lượng lại lần nữa ngưng kết, lực lượng của hắn lại lần nữa tăng mạnh, ma chưởng biến lớn lên, lực lượng bàng bạc kia đủ để phá hủy bất luận một ngôi sao nào rồi!

Bất luận một gã đỉnh phong Chí Tôn nào dưới một chưởng này chỉ sợ cũng phải tan thành mây khói, ngay cả thần hồn cũng khó mà lưu lại được.

Lăng Tiếu cảm nhận được sự khủng bố của một kích này, hắn không bị động

phòng thủ, hắn muốn tuyệt địa phản kích!

- Muốn diệt sát ta, ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

Lăng Tiếu gào rú một tiếng, thần niệm hoàn toàn chăm chú vào trong Hỗn Độn Thế Giới, rất nhiều Hỗn Độn lực lượng lập tức sôi trào lên.

Phương Hỗn Độn lực lượng kia rất nhanh ngưng kết lại, từ đó chạy ra một đầu Hỗn Độn Chân Long vô cùng uy mãnh, lực lượng diệt thế lực lượng tràn đầy kia lại không thua gì uy lực ma chưởng của Khương Tà Vương.

Rầm rập!

Diệt thế lực lượng điên cuồng đánh tới, rất nhiều không gian đều nhao nhao bạo liệt, mà Hắc Ma và Hỗn Độn Lôi Long ở không xa liền bị đánh bay ra thật xa.

Thân thể Hắc Ma rạn nứt ra, cơ hồ ngay cả đầu cũng khó giữ được, mà Hỗn Độn Lôi Long cũng không tốt đi đâu, từng mảnh Long Lân bay thấp, huyết nhục cũng trở nên mơ hồ, máu tươi chảy ra đầm đìa, đau đến mức khiến nó gào rú không ngừng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2732 - Đối Phó Vĩnh Hằng.

- Tiểu tử này rõ ràng có thể chống lại Tà Vương, chẳng lẽ hắn thực muốn trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần sao?

Hắc Ma dùng tốc độ cao nhất điều dưỡng thương thế thầm nói.

Hắn rất muốn lập tức đi qua xem, hắn sợ Lăng Tiếu nếu thật không việc gì thì lúc đó cũng đến tử kỳ của hắn rồi!

Thế nhưng hắn lại phi thường không cam lòng, Vĩnh Hằng Chi Thần khó mà ra tay, chỉ cần hắn lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó tất có thể đạt đến một bước kia.

Vốn hắn sớm lãnh giáo Khương Tà Vương ảo diệu trong đó rồi, nhưng Khương Tà Vương lại tàng tư không nói, trong lòng của hắn chung quy vẫn có chút oán hận!

Hắn biết rõ chỉ có dựa vào mình, sau khi hắn do dự một phen vẫn quyết định cảm ứng một chút đến cùng loại thế giới không gian này được hình thành thế nào!

Một kích của phân thân Khương Tà Vương tự nhiên không thể nào khủng bố bằng chân thân hắn hàng lâm rồi, nhưng uy lực cũng cực kỳ khủng bố!

Về phần Lăng Tiếu thúc dục Hỗn Độn Thế Giới, hắn đã có một loại cảm giác mới, hắn phát hiện thần niệm của mình sau khi dũng mãnh tiến vào Hỗn Độn Thế Giới này tựa hồ cùng Hỗn Độn Thế Giới tuy hai mà một, hắn có thể tùy ý điều động lấy những Hỗn Độn lực lượng kia, không còn không lưu loát

như trước nữa.

Ma chưởng đối kháng với Hỗn Độn Chân Long, cuối cùng hai loại lực lượng đều bị triệt tiêu mất.

Lăng Tiếu trở mình bay ra hơn mười mấy vạn dặm, nhưng lại không có việc gì, tất cả vẫn trong phạm vi thừa nhận được!

- Hỗn Độn Thế Giới rõ ràng có thể ngăn lại một kích của Vĩnh Hằng Chi Thần!

Lăng Tiếu vô cùng vui vẻ nói.

Vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã tuyệt vọng, nhưng giờ lại thấy được hy vọng.

- Tiểu tử ta xem ngươi đỡ được bao nhiêu kích!

Thanh âm Khương Tà Vương lại lần nữa vang lên, lại một ma chưởng lăng không đập qua.

Ma chưởng như thiên, uy lực vô phương, hủ thực chi lực đủ sức để hòa tan bất cứ một sinh vật nào!

Lăng Tiếu và Hỗn Độn Thế Giới đã có một loại loại cảm giác phù hợp, hắn cảm giác mình đã chính thức nắm giữ được một trong các ảo diệu của Hỗn Độn Thế Giới rồi.

Nắm đấm hắn bay múa, Hỗn Độn Thế Giới lực lượng hội tụ thành một cái Long quyền lần nữa gào thét mà ra.

Lại một lần nữa oanh bạo, Lăng Tiếu trở mình bay ra ngoài, lần này hắn chịu chút tổn thương, thổ một búng máu, nhưng vẫn vững vàng đỡ được một kích

của Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương tức giận không thôi, hắn liên tục đánh ra mấy chưởng, Lăng Tiếu cũng nghênh tiếp, đánh ra mấy quyền, từng quyền có Hỗn Độn Chân Long gào thét mà ra.

Lăng Tiếu bị chấn cho váng đầu hoa mắt, tạng phủ bốc lên không thôi, thần lực đã sớm tiêu hao không còn nữa!

Nếu Khương Tà Vương lại đến hai chưởng, chỉ sợ hắn đã khó mà chịu nổi rồi.

- Đến đây là kết thúc rồi, trên thế giới này không cần quá nhiều Vĩnh Hằng!

Khương Tà Vương đã biết rõ Lăng Tiếu sa cơ lỡ vận rồi, hắn sâu kín nói một tiếng, ma chưởng lại lần nữa rơi xuống.

Ngay khi Lăng Tiếu muốn lần nữa nghênh đón thì, ma chưởng chi lực kia rõ ràng tự động tán loạn mất!

- Hỗn đãn, lực lượng phân thân thần niệm của ta khó mà chèo chống được nữa rồi!

Khuôn mặt Khương Tà Vương dần tiêu tán, Ma Vân phiêu tán đi, ngay sau đó hắn nhìn thoáng qua Lăng Tiếu quát:

- Tiểu tạp chủng ngươi chờ, đợi chân thân ta đến sẽ tiêu diệt ngươi! Vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn!

Hắn vừa nói xong câu đó, phân thân thần niệm liền triệt để biến mất khỏi phương thiên địa này.

Lăng Tiếu nặng nề thở dài một hơi, nếu lực lượng Khương Tà Vương lại có thể kiên trì hai lần nữa thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hắc Ma kinh hãi, hắn không chút suy nghĩ, lập tức lại lần nữa muốn trốn chạy.

Chỉ Lăng Tiếu đã tiến thêm một bước phù hợp với Hỗn Độn Thế Giới sao có thể để hắn dễ dàng rời đi được.

- Hôm nay cho dù ngươi lên trời xuống đất cũng không thoát đâu!

Lăng Tiếu gào rú một tiếng với Hắc Ma, quanh thân có Hỗn Độn chi khí quấn quanh, Cổ Hoàng Thần Công cực tốc vận chuyển, khiến cho thương thế trên người hắn rất nhanh khôi phục lại, Hỗn Độn Long quyền đánh ra, một đầu Hỗn Độn Chân Long xông đánh tới Hắc Ma ở phương xa.

Hắc Ma bị dọa đến hồn bất phụ thể, phía sau hắn xuất hiện hơn mười cổ khôi lỗi, thay hắn ngăn lấy một kích đáng sợ kia của Lăng Tiếu.

Những khôi lỗi này dưới Hỗn Độn Long quyền quả thật giống như bã đậu vậy, lực lượng còn sót lại trùng kích khiến Hắc Ma bay ra thật xa, thương thế trên người lần nữa chuyển biến xấu.

Hắc Ma bỏ mạng trốn chạy để khỏi chết, liều mạng thiêu đốt máu huyết, cũng muốn thoát khỏi Lăng Tiếu truy kích!

Thái Cực Phong Diệt!

Lăng Tiếu lại một lần nữa phong tỏa không gian, khiến cho tốc độ Hắc Ma trì hoãn, hai khỏa Thiên Châu nương theo Hỗn Độn lực lượng xuất kích.

Uy lực một chiêu này đã đạt đến mức cực kỳ đáng sợ, vượt ra khỏi phạm trù

lực lượng mà Chí Tôn Thủy Thần nên có rồi!

- Không!

Hắc Ma quay mắt về phía cường chiêu đang đến gần, đồng tử co rút lại sợ hãi rống một tiếng, cuối cùng không thể thoát khỏi kết cục bị đánh trúng!

Ầm ầm!

Thần thể Hắc Ma nổ tung ra như pháo hoa, một đời Ma Hổ tộc lão tộc trưởng, tồn tại đã từng đứng top 3 trên Chí Tôn Bảng cứ như vậy tiêu đời.

Thần niệm Lăng Tiếu đã sớm tập trung vào phiến khu vực không gian này rồi, bàn tay hắn khẽ động thấp thu tất cả mảnh vỡ tới, cầm miếng Không Gian Giới kia của Hắc Ma trong tay.

Lăng Tiếu còn chưa kịp dò xét, hắn phát hiện thần hồn Hắc Ma rõ ràng đã bám vào loạn lưu cương phong, nhanh chóng lướt đi hướng khác.

Hắc Ma cũng mang ý niệm muốn lần nữa trọng sinh, hắn đã thu liễm tất cả khí tức hồn lực lại, không hi vọng bị Lăng Tiếu phát hiện ra.

Chỉ là đáng tiếc, Lăng Tiếu đầu đeo Long Phượng Thần Cô, bất luận đồ vật hồn lực nào cũng đừng mơ thoát khỏi được cảm ứng của hắn.

- Muốn chạy trốn sao? Không có khả năng!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, hấp thu Hắc Ma tới.

Hắc Ma lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi cầu xin tha thứ nói:

- Ngươi không thể giết ta, chỉ cần ngươi lưu ta một mạng, ta có thể bảo Vĩnh

Hằng Chi Thần tộc ta tha cho ngươi một mạng!

- Ngươi không phát hiện Vĩnh Hằng Chi Thần nhà ngươi cũng không làm gì được ta sao?

Lăng Tiếu lạnh lùng nói.

- Đó là bởi vì hắn chính thức không tới, đây chẳng qua chỉ là phân thân thần niệm của hắn thôi! Ngươi phải hiểu được, Vĩnh Hằng Chi Thần là tồn tại cường đại nhất thế gian, Thiên Vực đã bị Ma Hổ tộc chúng ta khống chế, ngươi nếu giết ta, tộc nhân các ngươi cũng sẽ phải chết sạch!

Hắc Ma tranh thủ thời gian nói.

Lăng Tiếu có chút do dự, lực lượng Khương Tà Vương hắn quả thật không cách nào chống lại, nếu Ma Hổ tộc thật sự khống chế được Thiên Vực rồi, vậy còn hi vọng gì sao?

Chỉ là lưu cho Hắc Ma một mạng có đổi được tánh mạng tộc nhân không?

- Ta là lão tộc trưởng Ma Hổ tộc, nếu ngươi thực giết ta, tộc ngươi nhất định đều phải chết, lưu ta một mạng, ta có thể thuyết phục Vĩnh Hằng Chi Thần tộc ta tha cho các ngươi một đường sống!

Hắc Ma lại một lần nữa nói.

- Tốt, tạm thời lưu ngươi một mạng, nếu ngươi không có giá trị, lập tức giết chết ngươi!

Lăng Tiếu cuối cùng vẫn tha cho Hắc Ma một mạng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2733 - Tình Huống Thiên Vực. (1)

Hắc Ma chỉ còn thần hồn, ở trong tay hắn cũng không gây ra nổi bất kỳ sóng gió gì, cho nên hắn cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Lăng Tiếu lấy ra một cái bình ngọc, nhốt Hắc Ma vào trong, sau đó dùng cấm chế phong ấn lên, tạm thời đặt nó ở trong dược đỉnh.

Ngay sau đó, Lăng Tiếu liền nuốt một ít thần đan, lại lướt đến trước Hỗn Độn Lôi Long, cho nó cho ăn mấy khỏa thú đan, sau đó thu nó nhanh chóng rời khỏi đây.

Tốc độ Vĩnh Hằng Chi Thần khủng bố cỡ nào, hắn sợ Khương Tà Vương vượt qua không gian truy giết tới đây, đến lúc thì thật sự khó toàn mạng rồi!

Quả thực, ngay khi Lăng Tiếu vừa trốn đi một lát, một vòng Ma Vân hắc động liền xuất hiện ở trên phương không gian này!

- Tiểu tử đáng giận, rõ ràng để hắn chạy mất!

Khương Tà Vương phi thường không cam lòng nói.

Thiên Vực cách nơi này quá mức xa xôi, hắn cấp tốc chạy đến cũng phải bỏ ra một chút thời gian, thật sự thì không cách nào chặn Lăng Tiếu lại được!

Ngoại Vực không gian vô số, rất nhiều loạn lưu đều tràn đầy đủ loại nguy cơ.

Trong một không gian phong chi loạn lưu dày đặc, rõ ràng có một người trẻ

tuổi ở bên trong lại không chút ảnh hưởng.

Nên biết những phong chi loạn lưu này đủ để khiến rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần phải bối rối, cuối cùng mất phương hướng bị vĩnh viện nhốt ở đây, hoặc bị phong nhận ở đây diệt sát mất rồi.

Nhưng người trẻ tuổi này ở đây lại an ổn dị thường, căn bản không bị chút ảnh hưởng nào cả.

Người trẻ tuổi này ngoài Lăng Tiếu ra thì còn có thể là ai nữa!

Lăng Tiếu sau khi trốn khỏi phụ cận Ma Hổ không gian liền đi tới trong phương không gian này, trốn vào đây ẩn tàng khí tức.

Hắn sợ thần lực của Vĩnh Hằng Chi Thần quá cường đại, sợ sẽ tìm được hắn, cho nên mới trốn vào trong phong loạn lưu không gian này.

Hắn có Bạo Phong Thân Pháp, sớm đã thích ứng với phong lực lượng, hắn ở chỗ này sẽ không xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào cả, hắn ngược lại còn có thể mượn phong thủy nguyên lực ở đây khôi phục thực lực của mình, cùng với lại lần nữa thể ngộ phong lực lượng.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là hắn muốn khôi phục thương thế, cùng với kiểm duyệt chiến lợi phẩm đoạt được từ tay Hắc Ma một chút.

Quả nhiên như hắn sở liệu, ở trong Không Gian Giới của Hắc Ma có một khối ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch không nhỏ, chính là mối trong tổ địa Ma Hổ tộc kia.

.

- Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, ám, còn kém quang thuộc tính nữa

thôi!

Lăng Tiếu vô cùng hưng phấn nói.

Chỉ cần tập hợp đủ chín loại Thủy Nguyên Thạch là lão tổ tông hắn có thể thoát khốn rồi.

Trải qua nhiều năm gian khổ rốt cục cũng đi tới bước này, Lăng Tiếu cũng cảm thấy cực kỳ không dễ dàng.

Tìm kiếm mỗi một loại Thủy Nguyên Thạch cơ hồ đều khiến hắn trải qua hiểm cảnh cửu tử nhất sinh, thật sự không phải thường bình thường có thể hiểu rõ.

Hắn có thể gom góp nhiều Thủy Nguyên Thạch như vậy quả thật vô cùng may mắn.

- Quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, ở trong Quang Minh không gian khẳng định có, dùng thực lực ta hôm nay muốn tiến đến cướp đoạt hắn không phải vấn đề, dùng lực lượng của Hỗn Độn Thế Giới đủ để quét ngang bất luận một Chí Tôn Thủy Thần nào rồi!

Lăng Tiếu lẩm bẩm, dừng chút còn nói:

- Bất quá nếu bị những điểu nhân kia hợp kích thì chỉ sợ còn không chịu nổi, dù sao giờ ta cũng không còn khôi lỗi giúp ta kiềm chế những người khác tiến công, ngoài ra Dực Nhân tộc cũng không yếu hơn Ma Hổ tộc, bọn hắn cũng không giống như Ma Hổ tộc đại quân rời đi mới khiến ta có thể thừa dịp, xem ra phải về Thiên Vực một chuyến mới tính tiếp kế hoạch, hi vọng tộc nhân đều không có việc gì, các nàng cũng đừng có việc gì mới tốt, bằng không ta không không cần biết ngươi là gì, một ngày nào đó ta sẽ bầm thây các ngươi thành vạn đoạn!

Lăng Tiếu trong nội tâm vô cùng lo lắng, Vĩnh Hằng Chi Thần kia quả thật đáng sợ, nếu hắn đang ở Thiên Vực, có lẽ thật sự có khả năng bị hắn thống trị rồi.

Đến cùng Kim tộc có bị tiêu diệt hay không, cùng với thân nhân của hắn có bị giết hay không, đây mới là chuyện hắn lo lắng nhất.

Lăng Tiếu ở trong phong chi không gian ngây người chừng một tháng.

Hắn trong đoạn thời gian này khôi phục thần hồn lực lượng của mình, cũng khôi phục tổn thương thân thể, thực lực lại trở lại trạng thái đỉnh phong.

Hỗn Độn Lôi Long bị thương tuy nặng, nhưng khôi phục cũng tương đối nhanh, một tháng đã khôi phục lại trạng thái như cũ.

Nó vốn định thôn phệ Long Châu đoạt được từ chỗ Hắc Long nhưng lại bị Lăng Tiếu ngăn cản, hơn nữa thu lại.

Mỗi một khỏa Long Châu đều vô cùng khó tìm, cho dù là trong Long tộc cũng không có bao nhiêu cả.

Có một khỏa Long Châu như vậy, hắn có thể lại bồi dưỡng được một đầu Chân Long thần thú rồi.

Tự sau thời Viễn Cổ, thần thú đã trở nên vô cùng thưa thớt, rất khó hiện thế.

Mà Lăng Tiếu lại liên tiếp thu hoạch Long Châu, bồi dưỡng được Chân Long thần thú, tuyệt đối là số mệnh Hoàng giả có được thiên đại cơ duyên ah!

Một ngày này, Lăng Tiếu cảm thấy Vĩnh Hằng Chi Thần có lẽ sẽ không truy kích tới đây, vì vậy cải biến lộ tuyến, quay về Nam Vực Lộ, bay nhanh về phía Thiên Vực.

Lăng Tiếu lòng nóng như lửa đốt, lần đầu tiên vội vã chạy đi như thế.

Lăng Tiếu thúc giục Hỗn Độn Lôi Long trùng kích không gian bình chướng không ngừng xuyên qua, cho dù gặp phải một ít không gian hung hiểm nhưng vì để rút ngắn khoảng cách hắn vẫn bảo Hỗn Độn Lôi Long xông vào.

Lăng Tiếu tế ra Hỗn Độn Thế Giới, bao phủ hắn và Hỗn Độn Lôi Long vào trong, tất cả hung hiểm không gian với hắn mà nói đều không có ý nghĩa nữa.

Lược đoạt giả gặp phải trên đường đều nhao nhao trốn đi xa, cho dù gặp phải một ít lược đoạt giả gan lớn muốn nửa đường cướp hắn thì cũng bị Lăng Tiếu không chút lưu tình miểu sát.

.

Lúc Lăng Tiếu chạy về Thiên Vực, trong Thiên Vực đã có đủ loại kinh biến!

Vốn thực lực lớn nhỏ khắp Thiên Hổ Địa Vực đều quy thuận Ma Hổ tộc, Thiên Hổ Địa Vực được hoàn toàn nhất th ống, từ đó về sau Thiên Hổ Địa Vực tất cả đều lấy Ma Hổ tộc vi tôn!

Mặt khác, Thiên Nguyên Địa Vực Dược Minh Công Hội cũng bị Ma Hổ tộc công hãm, các thế lực lớn trên Thiên Nguyên Địa Vực bị diệt không ít, thế lực khác bị ép quy hàng Ma Hổ tộc.

Ma Hổ tộc lập tức thanh thế mênh mông cuồn cuộn, đã có xu thế nhất thống Thiên Vực rồi!

Ngay sau đó, Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc xuất thế hàng lâm Thiên Long Địa Vực, giết đến Thiên Long Môn, cơ hồ gạt bỏ tất cả mọi người Thiên Long Môn, tất cả người và thú loại sinh trưởng ở phụ cận Thiên Long Thành

cơ hồ đều bị giết sạch, địa vực bị phá hư nghiêm trọng.

Chuyện này kinh động khắp các nơi Thiên Vực, khiến cho mỗi người đều cảm thấy bất an!

Về sau, càng truyền ra một tồn tại vô địch từng trên Chí Tôn Bảng của Kim tộc cũng đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần, bức lui Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc mới cứu vãn được Kim tộc, cứu vãn Thiên Long Môn.

Cùng lúc, kinh hiện hai vị Vĩnh Hằng Chi Thần, đây tuyệt đối là chuyện khiến người kinh ngạc nhất trong trăm vạn năm qua.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2734 - Tình Huống Thiên Vực. (2)

Cũng nhờ vì Vĩnh Hằng Chi Thần của Kim tộc này xuất hiện, khiến những địa vực khác đều vui mừng, mừng vì đã ngăn trở được Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc thôn phệ những nơi khác.

Không ít thế lực ở Thiên Long Địa Vực nhao nhao phái người đến Kim tộc tỏ vẻ nguyện ý lấy Kim tộc vi tôn, đưa lên không ít thánh vật, thần vật trợ Kim tộc trùng kiến Thiên Long Môn.

Bọn hắn biết rõ chỉ có vị Vĩnh Hằng Chi Thần Kim tộc này mới có thể bảo vệ bọn hắn không bị Ma Hổ tộc chiếm đoạt.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không hi vọng Kim tộc nuốt luôn bọn họ, mà hy vọng có thể như trước kia, chung sống hoà bình đã thỏa mãn rồi.

Kim tộc đang trong thời kỳ suy yếu, bọn hắn không nhàn hạ đi thôn phệ thế lực khác, bất quá cũng nhận lấy toàn bộ những thứ đưa đến.

Hôm nay bọn hắn tổn thất quá lớn, quả thật cần các loại vật tư trợ giúp trùng kiến khôi phục nguyên khí.

Ngoại trừ Kim tộc xảy ra đại sự ra, Quang Minh thành vô cớ bay đi, cũng khiến người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Mỗi người đều suy đoán Dực nhân tộc có thể nào xuất hiện một gã Vĩnh Hằng Chi Thần hay không?

Hôm nay thế lực khắp Thiên Vực đều tiến nhập trạng thái đề phòng sâm

nghiêm nhất, thậm chí có chút ít thế lực dứt khoát phong bế tông môn ở ẩn, hy vọng có thể tránh thoát khỏi lần rung chuyển này!

Ma Hổ tộc và Kim tộc t, hai đại Vĩnh Hằng Chi Thần nếu không i phân ra thắng bại, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng bọn họ càng hi vọng Kim tộc có thể thắng, dù sao người Ma Hổ tộc luôn có tiếng xấu xấu rõ ràng, không có có bao nhiêu thế lực hi vọng thần phục bọn hắn cả.

Mặc kệ tình huống thế lực trng Thiên Vực, hôm nay trong Kim tộc đang thu thập tàn cuộc, đồng thời thương nghị con đường tương lai nên đi thế nào.

SÂu trong Vọng Long sơn mạch, trong nghị sự đường đơn giản của Kim tộc ngồi đầy nguyên một đám Chí Tôn Thủy Thần.

Bọn hắn thần sắc vô cùng mà bi thương, mỗi người là tràn đầy cừu hận lửa giận!

Chính giữa phía trên, ngồi một gã nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn chỉ chừng ba mươi.

Hắn Long mục sáng ngời, dáng người hùng tuấn, khí vũ phi phàm, hắn tùy ý ngồi ở đó liền có một cổ khí khái bễ nghễ thiên hạ thương sinh, khiến người không khỏi sinh ra xúc động muốn cúng bái.

Hơn mười Kim tộc Chí Tôn Thủy Thần ở đây ánh mắt đều tập trung vào trên người người trẻ tuổi kia.

Ai có thể nghĩ đến, một người trẻ tuổi như vậy lại vượt qua cấp bậc Chí Tôn Thủy Thần, trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức chứ!

Vĩnh Hằng vừa ra, ai cùng tranh phong!

Đây là thần thoại hiện giờ các nơi trong Thiên Vực đều đang truyền lưu!

Đồng thời, sự tồn tại của Vĩnh Hằng cũng khiến cho rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần động tâm tư, bọn hắn còn có cảnh giới cao hơn để truy cầu, hi vọng tương lai bọn hắn cũng có một ngày có thể trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần!

- Lăng Khâu, Lăng Vinh, Lăng Phong Minh. . . Còn có các hài tử trẻ tuổi khác, bọn hắn đều chết hết, Thái Sơ lão tổ, thù này chúng ta không thể không báo!

Tộc trưởng Lăng Bác mang theo vẻ vô cùng bi thương nói.

Trận chiến này đại bộ phận Kim tộc Chí Tôn Thủy Thần đều chết oan chết uổng, cơ hồ khiến bọn hắn mất đi hai phần ba căn cơ.

Nếu không phải Lăng Thái Sơ đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh, bọn hắn chỉ sợ cũng đã trở thành chủng tộc trong lịch sử rồi!

- Đúng vậy a lão tổ tông, chúng ta nên xông đến Ma Hổ tộc, dù có dốc sức liều mạng với bọn họ cũng phải thay bọn hắn báo thù rửa hận!

Tên còn lại bi phẫn nói.

- Ma Hổ tộc nhất định phải diệt, bằng không thực xin lỗi tộc lang nhi tộc ta và các đệ tử Thiên Long Môn rồi, khẩn cầu Thái Sơ lão tổ làm chủ!

- Thái Sơ lão tổ một người chỉ có thể chế trụ Vĩnh Hằng Chi Thần đối phương, ngày nay Ma Hổ tộc thế lớn, bằng vào chút lực lượng của chúng ta làm sao chống lại được, việc này không gấp được!

Rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần Kim tộc đều phát biểu cách nhìn, đại đa số người đều muốn báo thù Ma Hổ tộc.

- Ta hiểu tâm tình của các ngươi, ta cũng vô cùng mà khổ sở, thù này nhất định sẽ báo, bất quá tuyệt đối không phải hiện giờ, ta phải dàn xếp tốt cho bọn ngươi, sau đó ta mới có thể không còn lo âu báo thù Ma Hổ tộc!

Lăng Thái Sơ sâu kín nói.

Thành tựu Vĩnh Hằng, thành tựu Bất Hủ thần để, nhưng hắn vẫn còn nhân tâm, thực sự không phải đã đoạn tuyệt thất tình lục dục!

Chết đi đều là tộc nhân của hắn, càng có không ít là hậu đại tử tôn của hắn, trong lòng Lăng Thái Sơ cực kỳ thống khổ!

Chỉ là hắn không thể phóng xuất ra, bởi vì người ở chỗ này căn bản không chịu nổi bất kỳ ý niệm nào của hắn.!

- Đại ca, ngươi không cần lo cho chúng ta, chỉ cần khiến người Ma Hổ tộc chết đi, vậy thì chúng ta đều vẫn lạc cũng không sao cả!

Lăng Thái Mông mở miệng nói.

- Hồ đồ, ngươi cũngđã sống vô số năm, sao lại xúc động như thế, căn cơ tộc ta không thể đoạn, truyền thừa không thể đoạn, người Ma Hổ tộc phải giết, nhưng một mình ta đủ rồi, không đáng các ngươi lại phạm hiểm nữa!

Lăng Thái Sơ hừ nhẹ nói, tiếp theo hắn quét mắt qua những người ở đây:

- Hồng Vũ tộc thúc, và Vô Địch đâu rồi? Chẳng lẽ bọn hắn đều sớm vẫn lạc rồi?

- Bẩm Thái Sơ lão tổ, Hồng Vũ lão tổ tông hắn còn sống, bất quá tình huống không tốt lắm, về phần Vô Địch tộc thúc thì đã rất nhiều năm chưa trở về!

Lăng Bác ở một bên nói

- Hồng Vũ tộc thúc xảy ra việc gì? Mang ta đi xem thử!

Lăng Thái Sơ mang theo vài phần khẩn trương nói.

Ở Kim tộc, Lăng Hồng Vũ không thể nghi ngờ là lão tổ tông đức cao vọng trọng nhất!

Lăng Bác nói ngắn gọn trạng thái hôm nay của Lăng Hồng Vũ cho Lăng Thái nghe một lần.

- Cái gì, tộc thúc không ngờ hồ đồ như thế, cam nguyện thủ hộ tổ địa đại lục đã đi tới bước cuối cùng à.

Lăng Thái Sơ thở dài nói ra.

- Đại ca ngươi cũng biết tộc thúc lão nhân gia luôn nhớ tình cũ, lúc nào cũng muốn mang Kim tộc quay về tổ địa, nếu không phải tất cả mọi người không muốn trở về thì làm gì có chuyện hôm nay, chỉ sợ Kim tộc chúng ta đã sớm trở lại tổ địa, hắn cam nguyện thủ hộ tổ địa cũng có thể lý giải.

Lăng Thái Mông nói.

- Xem ra ta cần phải đi tới đó một lần cứu tộc thúc ra, hắn có lẽ cực kỳ có khả năng trở thành Vĩnh Hằng khác, đến lúc đó tộc của ta có hai Vĩnh Hằng, muốn tiêu diệt Ma Hổ tộc chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Lăng Thái Sơ rất người tín tâm nói ra.

Trong quá trình phát triển của hắn, tộc thúc Lăng Hồng Vũ dạy hắn rất nhiều, mới khiến cho hắn trở thành yêu nghiệt của Kim tộc, một đường vấn đỉnh Vĩnh Hằng này.

Hắn biết xo lão tổ tông thiên phú cùng ngộ tính tuyệt đối trên cả hắn!

Nếu không phải lão tổ tông có quá nhiều tạp niệm, nói không chừng đã sớm trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Cho nên hắn muốn tìm được Lăng Hồng Vũ, truyền thụ kinh nghiệm trở thành Vĩnh Hằng cho hắn, như thế có thể thúc đẩy một Vĩnh Hằng khác ra đời.

-Có thể sao?

Tất cả Chí Tôn của Kim tộc nghe xong đều hưng phấn lên.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2735 - Quay Trở Lại Quấy Rầy.

Ánh mắt của bọn họ tràn ngập hy vọng.

- Có lẽ có thể a, nhưng mà... Muốn trở thành Vĩnh Hằng phải tìm đường sống trong chỗ chết, là cửu tử nhất sinh, là quá trình niết bàn, hơi có không cẩn thận là hồn phi phách tán!

Lăng Thái Sơ mặc dù có lòng tin với Lăng Hồng Vũ, nhưng mà hắn biết muốn đạt tới cảnh giới này quá khó khăn.

Người ở đây trầm mặc lại.

- Nếu tộc thúc ở trong tổ địa đại lục, ta sẽ hộ tống các ngươi qua bên đó, ta mới tránh lo âu về sau khi đi chém giết Ma Hổ tộc. nhất định phải làm cho bọn chúng gà chó không yên!

Lăng Thái Sơ đưa ra quyết định.

Mắt của hắn trợn lên, mắt hắn như mắt của chân long, người ở đây vô cùng kinh ngạc.

- Nghe Thái Sơ lão tổ làm chủ!

Người ở dây căn bản không có phản đối.

Lăng Tiếu chạy về thật nhanh, hắn đoán chừng chừng chỉ mấy ngày nữa là quay về Thiên Vực.

Lòng của hắn nóng như lửa đốt, một khắc cũng không nghỉ ngơi, thúc giục Hỗn Độn Lôi Long tiếp tục toàn lực phi hành.

Vào thời khắc này từ phía chân trời có một đội nhân mã.

Khí tức đội nhân mã này rất cường hãn, cả đám cưỡi thánh thú thập nhất giai, có chủng loại biến dị, có chủng loại là huyết mạch thái cổ lưu truyền tới bây giờ mỗi một con vô cùng cường hãn, từng tiếng thú rống vang vọng bốn phương.

Đội ngũ này hiển nhiên là giống như Lăng Tiếu, đều tiến tới Thiên Vực.

Lăng Tiếu phát hiện bọn họ, bọn hắn cũng phát hiện Lăng Tiếu tồn tại.

- Đội hình thật cường hãn.

Lăng Tiếu trong lòng hơi chấn động nói ra.

Hắn gặp nhiều người cướp đoạt rồi, đại đa số đều là một ít Chí Tôn Thủy Thần thực lực không mạnh tạo thành, ngẫu nhiên gặp gỡ cao giai hoặc đỉnh phong cướp đoạt những người nhỏ yếu mà thôi.

Mà đội cướp trước mặt tinh khí mười phần, thánh thú uy mãnh, số lượng đạt tới một trăm năm mươi người, có thể so với một ít thế lực bá chủ.

Chính giữa những người này Lăng Tiếu có thể cảm ứng được trong đó có năm người đạt tới Chí Tôn đỉnh phong.

Đội hình như vậy không biết xuất hiện từ đâu, nếu như muốn cướp hắn thì hắn sẽ trốn đi.

- Chân long thần thú thật uy mãnh, đây là Hỗn Độn Lôi Long sao? Rõ ràng

dẫn động hỗn độn thiên lôi, rõ ràng có người có thể có được thần thú bực này, đúng là cơ duyên lớn!

Năm người đi đầu có một người mở miệng nói ra.

- Đúng vậy a, thần thú vạn năm khó hiện thế, cũng không phải là ai đều cũng có thể hàng phục, minh chủ đại ca từng nói tộc nhân của hắn có thàn thú thủ hộ, thế nhưng mà hắn còn chưa từng gặp được, có thể thấy thần thú cao ngạo thế nào!

Tên còn lại phụ họa.

- Xem tiểu tử kia rất trẻ tuổi, không biết là người nơi nào, không ngờ dám hiển nhiên cưỡi chân long thần thú đi lại, sẽ không sợ bị người khác cướp đoạt sao?

- Có lẽ hắn ỷ vào uy của thần thú, cho rằng không người nào dám đối phó hắn a.

Có người trong đội ngũ chỉ chỉ.

Trong mắt của bọn họ tràn ngập thần sắc hâm mộ, nhưng mà không ai ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu thấy bọn họ không có ý động thủ, cũng không có làm khó bọn họ, chỉ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long rời đi, nó không chịu được người khác chỉ trỏ, nó lập tức rống lên.

Rống!

Long ngâm đáng sợ tỏa ra, hoàng uy hiển hiện ra, khiến cho rất nhiều thánh thú trong đội ngũ xao động lên.

Thánh thú bạo động khiến cho Chí Tôn Thủy Thần ngồi trên lưng bị kinh động.

Một tiếng long ngâm này không có sát khí, chỉ có hoàng uy nồng đậm, không để cho bất luận thánh thú cùng Chí Tôn nào bị thương tổn, chỉ kinh hãi mà thôi.

Nhưng mà trong đội ngũ có người mượn đề tài nói chuyện mình.

- Hỗn đản, rõ ràng dám kinh chúng ta, không ai lọt vào mắt của ngươi sao?

Một tên nam tử trung niên áo tím đi phía trước quát lên.

Hắn cưỡi một con thánh thú Tử Lôi Sư, cầm thần khí ba chỉa, thân thể hiện ra nét uy vũ bất phàm.

Hắn chỉ vào Lăng Tiếu, tỏa ra tức giận đậm đặc, giống như đang khiêu chiến Lăng Tiếu.

- Không biết hắn có phải người Lôi tộc hay không, nếu là như thế, vừa vặn bắt hắn đi!

Tên nam tử áo tím nói với lão giả áo xanh.

- Minh chủ đại ca định như thế nào?

Nam tử áo tím nhìn qua nam tử ngồi trên Kim Lân Xà.

Nam tử tóc vàng bay lên, ánh mắt như điện, màu da như kim, cánh tay xích lõa đầy tính bạo tạc, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy tiểu long đung đưa, bộ dáng của hắn lười biếng nằm trên thánh thú, mang theo khí chất tà mị.

Nam tử tóc vàng nhìn qua Lăng Tiếu và Hỗn Độn Lôi Long, hiện ra thàn sắc kiêng kỵ.

- Đi thôi! Cẩn thận đấy!

Tóc vàng nam tử ngâm khẻ nói.

Nam tử áo tím đạt được chỉ lệnh thì cưỡi Tử Lôi Sư tiến tới gần Lăng Tiếu quát.

- Tiểu tử, vừa rồi lôi long của ngươi làm thánh thú của chúng ta kinh hãi, không định bàn giao hay sao?

Lăng Tiếu chắp tay nói:

- Vô tình ý mạo phạm các vị, tại hạ xin lỗi!

Lăng Tiếu không muốn gây chuyện sinh sự, hạ thấp tư thái vài phần.

Lăng Tiếu gần đây sẽ không chủ động trêu chọc người khác, nhưng mà nếu đối phương trêu chọc hắn thì hắn không cho đối phương sống khá giả.

- Đây là thái độ của ngươi sao?

Nam tử áo tím lộ ra vài phần đăm chiêu hỏi.

- Vậy các ngươi còn muốn thế nào? Lấy nhiều khi ít sao?

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

- Đừng xem chúng ta thành đám người cướp đoạt kia, như vậy đi, cho ngươi

một cơ hội, một là thần phục chúng ta, gia nhập trận doanh của chúng ta, hai là giao Hỗn Độn Lôi Long này cho ta làm tọa kỵ, ta thả ngươi rời khỏi đây, thế nào?

Nam tử áo tím bá đạo nói ra.

Lăng Tiếu nhướng mày, lúc này trầm giọng nói:

- Đừng tự đòi mất mặt!

Lăng Tiếu cảm ứng được nam tử này vô cùng cường hãn, dường như không kém lão tộc trưởng Lôi tộc bao nhiêu.

Loại nhân vật này rõ ràng ở dưới tay của người khác, có thể thấy được minh chủ đại ca của hắn mạnh như thế nào.

Nhưng mà Lăng Tiếu là người dễ cúi đầu sao?

Hắn đã lĩnh ngộ ra thủ đoạn công kích của hỗn độn thế giới, trong Chí Tôn Thủy Thần không còn đối thủ.

Cho nên những người trước mắt tuy rất cường đại, nhưng còn chưa tới mức khiến hắn sợ hãi trốn đi.

Huống hồ nơi này cách Thiên Vực rất gần, bình thường sẽ không có thế lực ngoại vực tới gần, trong lòng của hắn đang suy nghĩ có phải đội ngũ này đang định đi tới Thiên Vực hay không.

Đồng thời trong lòng của hắn có cảm giác đặc biệt với nam tử tóc vàng, trong cơ thể huyết mạch sôi trào lên.

Nam tử áo tím thấy thái độ của Lăng Tiếu thì tức giận.

Dùng thực lực đỉnh phong của hắn đi ra khiêu chiến tiểu tử này, không phải để mắt tới tiểu tử này, mà là để mắt tới Hỗn Độn Lôi Long của hắn, bằng không hắn tùy tiện phái một người ra là giải quyết tiểu tử này rồi.

Nhưng mà tiểu tử này còn rất vô lễ, lại còn nói một câu khinh thị như vậy, bề ngoài hình như giống như nhiều năm chưa từng nói chuyện qua với ai.

- Thật sự can đảm, hôm nay ta sẽ dạy ngươi biết hậu quả của việc không coi ai ra gì.

Nam tử áo tím quát một tiếng, liền muốn ra tay đối phó Lăng Tiếu.

Nhưng vào lúc này có hai gã Chí Tôn cao giai hậu kỳ bay ra.

Một người trong đó nói ra:

- Phó minh chủ, đối phó tiểu tử này nên cho chúng ta tới là được, không đáng cho ngươi ra tay.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2736 - Đừng Trách Ta Trở Mặt Không Lưu Tình. (1)

- Đúng vậy, Hỗn Độn Lôi Long tuy cường đại, nhưng mà hai chúng ta hợp lực có lẽ đủ để đối phó!

Tên còn lại phụ họa nói ra.

- Không được, các ngươi không hiểu Hỗn Độn Lôi Long cường đại, loại thần thú thế gian hãn hữu này có thể là xuất từ hỗn độn lôi vực, các ngươi không chịu nổi uy lực của hỗn độn thiên lôi đâu!

Nam tử áo tím cự tuyệt.

Thời điểm hắn định ra tay, Lăng Tiếu đã là mặc kệ bọn họ rồi, mệnh Hỗn Độn Lôi Long rời khỏi.

Hắn không muốn làm lỡ thời gian, miễn cho Thiên Vực có biến cố gì đó.

- Muốn đi, không có dễ dàng như vậy!"

Trong đó một gã Chí Tôn cao giai hậu kỳ phát hiện ra, quát một tiếng sau đó cưỡi thánh thú giết qua.

Tên còn lại đuổi theo sau, hai người hai thánh thú vây công Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Hai người theo thứ tự công kích thủy mộc thuộc tính, một lam một xanh lóe lên, một chưởng một cước giao thoa công kích hình thành xu thế hợp kích bao phủ đỉnh đầu của Lăng Tiếu.

Đồng thời thánh thú của bon họ cũng hợp lực công kích Hỗn Độn Lôi Long.

- Các ngươi muốn chết, ta thành toàn các ngươi!

Ánh mắt Lăng Tiếu lạnh giá, quát lên một tiếng, tay vỗ nhẹ lên trán của Hỗn Độn Lôi Long truyền tín hiệu công kích.

Rống!

Thân thể Hỗn Độn Lôi Long Long xoay chuyển, rống to một tiếng, ẩn chứa sóng âm khủng bố quét qua hai con thánh thú và hai Chí Tôn cao giai hậu kỳ kia.

Rất nhiều không gian lập tức sụp đổ, sóng âm cường đại có thể tiêu diệt mấy thành trì, có thể chấn vỡ hải vực vô biên.

Hai tên Chí Tôn cao giai và thánh thú đã sớm có phòng bị, nhưng mà lúc đối mặt thì phòng ngự chỉ trưng cho có.

Công kích của bọn họ bị sóng âm đánh nát, hơn nữa hơn phân nửa sóng âm ảnh hưởng quét qua bọn họ.

Long ngâm vừa ra uy nhiếp vạn dặm!

Hai gã Chí Tôn cao giai và thánh thú vô cùng chấn động, hai người hai thú đồng thời bị đánh bay ra phía sau.

Rống!

Một sóng âm vô hình đáng sợ khác vang vọng.

Nam tử áo tím cưỡi Tử Lôi Sư sợ hãi rống to lên, bù trừ dư âm ảnh hưởng

với sóng âm của long ngâm.

Cùng lúc đó nam tử áo tím sớm bước tới kéo hai tên Chí Tôn cao giai trở về, bằng không bọn họ chỉ sợ tử vong ngay lập tức!

- Đã nói các ngươi không có ngăn cản được rồi, lùi lại cho ta, xem ta tự mình bắt Hỗn Độn Lôi Long như thế nào!

Nam tử áo tím quát một tiếng, tử điện óng ánh quấn quanh, Tam Xoa Kích trong tay vung qua phía Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Đầu Tử Lôi Sư lúc này bắn ra bổn nguyên lôi điện chi lực, mỗi một đạo có thể tiêu diêt Chí Tôn cao giai

Thiên lôi chấn động khu vực mấy vạn dặm.

Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long căn bản không có nhúc nhích, tùy ý cho Tử Lôi Sư tập kích tới.

Rầm rập!

Lực lượng tàn sát bừa bãi.

Nam tử áo tím cưỡi Tử Lôi Sư đi lên, sắc mặt không có nửa điểm gợn sóng, dường như không có vui mừng vì đánh trúng một kích này.

Sau khi tất cả tử điện triệt để tiêu tán, một người một rồng vẫn hoàn hảo đứng tại chỗ.

- Cái này xem như nhận lỗi với ccs ngươi, ta có việc gấp cần đi, không chơi với các ngươi, nếu lại cảm thấy ta dễ khi dễ, đừng trách ta trở mặt không lưu tình.

Lăng Tiếu nói xong và rời đi.

- Giả thần giả quỷ, ngươi thoát được sao?

Nam tử áo tím hừ lạnh một tiếng, Tam Xoa Kích chỉ lên trời tiếp dẫn rất nhiều lôi điện chi lực rơi xuống, cùng bao phủ Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Lần này lôi điện như là lôi hải, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, uy lực khủng bố, đủ khiến bất cứ Chí Tôn nào đó lung lay!

- Đã không tán thưởng, vậy giết ngươi là xong!

Lăng Tiếu tâm tình không tốt, hắn vốn không định gây chuyện, không biết làm sao đối phương lại dây dưa như vậy, hắn đã động hỏa khí.

Hỗn Độn Lôi Long nghe được Lăng Tiếu chỉ thị, lại một lần nữa gào rú, tất cả hỗn độn lôi quang thoáng hiện, rõ ràng dẫn động hỗn độn thiên lôi giáng xuống nam tử áo tím kia, hơn nữa còn nhìn qua tên nam tử áo tím gào thét một tiếng, lập tức phun ra một cột hỗn độn thiên lôi, trong đó ẩn chứa lấy lực lượng hủy diệt khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nam tử áo tím cũng không có tránh lui, chỉ hừ lạnh một tiếng, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện cái khiên tròn màu túm, một kích này đưa lên ngăn cản thiên lôi.

Nhưng mà hắn vẫn bị thiên lôi đánh lui ra phía sau.

- Hỗn Độn Lôi Long thật cường hãn, rõ ràng bức lui cả ta, vừa vặn làm hộ pháp thần thú cho ta đi!

Nam tử áo tím tươi cười hưng phấn, tất cả lực lượng rốt cục bộc phát tới cực

điểm, tách ra với Tử Lôi Sư lao qua phía Hỗn Độn Lôi Long.

Nam tử áo tím mục tiêu cũng không phải Hỗn Độn Lôi Long, mà là Lăng Tiếu trên lưng của nó.

- Thực lực của ngươi như vậy không xứng có nó, cút cho ta!

Nam tử áo tím hét lớn một tiếng, Tam Xoa Kích giống như lôi long giáng thẳng vào Lăng Tiếu.

Tử Lôi Sư cũng phối hợp theo, nó lao tới tấn công Hỗn Độn Lôi Long, phân tán lực chú ý của Hỗn Độn Lôi Long.

Nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long là thần thú cường đại nhất thế gian, nó còn có thể kiềm chế Tử Lôi Sư!

Chỉ thấy long thân của nó như gió lốc, hai cái long trảo phân ra hai bên đồng thời dẫn động rất nhiều thiên lôi giáng xuống, phân biệt đánh vào nam tử áo tím cùng Tử Lôi Sư!

Hỗn độn thiên lôi đầy trời, từng đạo hỗn độn thiên lôi mang theo uy lực hủy diệt giáng xuống.

Nam tử áo tím đối mặt áp lực bực này, thần sắc hơi đổi, hấm cầm kiên tròn trong tay nhanh chóng đón đữ hỗn độn thiên lôi giáng xuống người, thân hình lại né qua long trảo, Tam Xoa Kích tiếp tục truy kích Lăng Tiếu.

Tử Lôi Sư ngạnh kháng hỗn độn thiên lôi, bị đánh tróc da tróc thịt, máu tươi chảy đầm đìa, không ngừng kêu thảm đầy đau đớn.

- Đảo ngược!

Nam tử áo tím quát một tiếng, Tam Xoa Kích đảo lưu thiên lôi đang giáng xuống, tốc độ như vạn mã bôn đằng, lại bay qua phía Lăng Tiếu ở đầu rồng.

Rất nhiều thiên lôi ẩn chứa thần uy nồng đậm, đủ để phá tan phòng ngự của Hỗn Độn Lôi Long.

Thần hình của Hỗn Độn Lôi Long khổng lồ, tính di động của nó không thể sánh bằng nam tử áo tím, nó đánh lui Tử Lôi Sư, nhưng lại không cách nào tiêu diệt nam tử áo tím này cả.

Lôi đình vạn quân nện xuống chỗ Lăng Tiếu, Lăng Tiếu giống như hóa thành một cơn gió bão, trong thời gian ngắn hắn tránh né được công kích của đối phương.

Lúc này hắn đã bị chọc giận rồi, hắn không hề ẩn nhẫn, lập tức triệu hồi thần hồn phan thân ra cùng oanh giết tên nam tử áo tím này.

Nam tử áo tím muốn tiếp tục truy kích Lăng Tiếu, tuy nhiên lại bị thần hồn phân thân của Lăng Tiếu chặn đường.

Nam tử áo tím còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì đột nhiên bị công kích, hắn bị đánh không biết làm sao, máu chảy đầm đìa.

- Ai, mẹ kiếp, đi ra cho ta!

Nam tử áo tím vô cùng tức giận, lập tức dẫn động rất nhiều thiên lôi tạo thành cái lôi hải to lớn, mỗi đạo lôi điện ẩn chứa lực lượng hủy diệt, muốn tiêu diệt địch nhân.

Thần hồn phân thân của Lăng Tiếu nhanh chóng thối lui, hắn cảm ứng được lôi hải này hoàn toàn không kém gì lão tộc trưởng Lôi tộc cả, đây tuyệt đối là nhân vật hàng đầu Chí Tôn bảng của Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2737 - Đừng Trách Ta Trở Mặt Không Lưu Tình. (2)

Hắn không nghĩ tới gặp đối thủ như vậy, nhưng mà trước mặt hắn, đối thủ như vậy hiện tại không còn áp lực gì cả.

Thần hồn của hắn rút đi, Hỗn Độn Lôi Long đã liên tục gào thét lao qua tên nam tử áo tím này.

Nó bỏ qua con thánh thú mà táp thẳng vào tên nam tử áo tím này.

Nam tử áo tím hoảng hốt, tranh thủ thời gian né ra phía sau, nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long lại đuổi theo không bỏ.

Lập tức nam tử áo tím sắp bị Hỗn Độn Lôi Long thôn phệ thì ba tên Chí Tôn đỉnh phong ở bên kia quát to một tiếng, đang lao tới bên này cực nhanh, muốn nhanh chóng cứu viện.

Khô Mộc Phùng Xuân! Tinh Diệu Tứ Hải! Hải Nạp Bách Xuyên!

Ba lực lượng đỉnh cấp khác nhau đánh thẳng vào Hỗn Độn Lôi Long.

Ba đạo lực lượng này không ngừng đánh thẳng xuống, đánh vào Hỗn Độn Lôi Long, bọn họ tuyệt đối không hy vọng nam tử áo tím xảy ra chuyện gì.

Hỗn Độn Lôi Long gào thét liên tục, long thân dao động, long trảo phá không đánh tới, đánh nát công kích liên tục, long thân trực tiếp áp ná công kích, vô số hỗn độn thiên lôi giáng xuống, hình thành một lôi hải.

Nam tử áo tím thì được ba đồng bạn tương trợ, hắn tạm thời thoát ly hiểm

cảnh, nhưng mà bộ dáng thập phần chật vật, trên mặt không cam lòng.

- Lôi huynh không bằng chúng ta cùng hợp lực đi, chỉ dựa vào ngươi không làm gì được Hỗn Độn Lôi Long đâu!

Một gã lão giả áo xanh nói ra.

Có người khác phụ họa.

- Đúng vậy, Hỗn Độn Lôi Long này còn chưa bày lực lượng long châu ra, chỉ sợ chúng ta đơn đả độc đấu không phải đối thủ của nó đâu.

- Cũng không phải, một đầu Hỗn Độn Lôi Long có thể ngăn cản bốn người chúng ta, nhưng mà đối phó nhiều người chúng ta như vậy còn chưa đủ nhìn.

- Được, hôm nay lão phu không bắt được Hỗn Độn Lôi Long cùng tiểu tử này lại, thật sự là khó tiết cơn tức này!

Nam tử áo tím hét lên.

Bốn gã Chí Tôn đỉnh phong phân ra bốn hướng, muốn đồng loạt vây giết Lăng Tiếu cùng Hỗn Độn Lôi Long.

Nhưng mà lúc này nam tử tóc vàng nằm trên Kim Lân Xà mở miệng nói:

- Các ngươi đều lui ra đi, các ngươi dù có hợp lực cũng không phải đối thủ của người ta đâu.

- Minh chủ lão đại, ngươi quá đề cao bọn chúng rồi, mấy lão bất tử chúng ta dù bất tài, nhưng mà hợp lực bắt bọn chúng cũng không phải vấn đề!

Lão giả áo xanh tự tin đáp.

- Hỗn Độn Lôi Long cùng giai nội vô địch, nếu nó kích hoạt long châu, bốn người các ngươi hẳn phải thua không nghi ngờ, huống chi người ta còn có tồn tại đỉnh phong tàng hình đấy.

Nam tử tóc vàng cười nhạt, hắn lại nói:

- Không bằng ta chiếu cố vị tiểu hữu này a, mặc kệ thắng thua, ta sẽ thả các ngươi rời đi.

- Minh chủ, ngươi quá đề cao tiểu tử này rồi!

Lão giả áo xanh kinh ngạc nói.

Nam tử áo tím nói:

- Lão đại, ngươi cần gì ra tay, chúng ta đủ hành hạ hắn rồi.

Tóc vàng nam tử khoát khoát tay nói:

- Không, vẻn vẹn Hỗn Độn Lôi Long cũng đủ khiến ta coi trọng rồi, huống chi tiểu hữu này không đơn giản như các ngươi thấy đâu.

Dứt lời hắn cưỡi Kim Lân Xà bay qua, sau đó nhìn Lăng Tiếu lại nói:

- Tiểu hữu chúng ta đánh mấy chiêu, chẳng phân biệt sinh tử, điểm tới là ngừng, được chứ?

- Ta không có nhiều thời gian như vậy!

Lăng Tiếu nhíu mày nói.

Hắn mặc dù cảm giác được nam tử tóc vàng này cho hắn cảm giác cổ quái, nhưng mà hắn không muốn ở đây lâu, thầm nghĩ mau chóng chạy đi.

Nếu như đối phương còn dây dưa không ngớt, hắn sẽ không hạ thủ lưu tình,sẽ dùng thế lôi đình vạn quân tiêu diệt bọn họ.

- Ân, ta hiểu tâm tình của tiểu hữu, ta sẽ không làm lỡ thời gian của ngươi quá lâu, chúng ta ấy ba chiêu làm hạn định như thế nào? Sau ba chiêu mặc kệ thắng bại ngươi cứ rời đi.

Tóc vàng nam tử nói ra.

Khí chất của hắn lười biếng, hai đầu lông mày lại mang theo khí phách khó tả, cho người ta có cảm giác không nói nên lời.

- Tốt, ta tiếp ngươi ba chiêu!

Lăng Tiếu do dự trầm giọng nói ra.

Hắn cũng cảm ứng nam tử này nói thật, ba chiêu qua rất nhanh, có lẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian.

- Vậy do tiểu hữu ngươi xuất thủ trước đi.

Nam tử tóc vàng nói, trong lúc mơ hồ khí chất tôn quý hội tụ lại, hội tụ thành hư ảnh giống như rắn mà cũng giống như rồng.

Thời điểm cảm nhận khí chất của nam tử tóc vàng này, Lăng Tiếu không hiểu cảm thấy cảm giác được quen thuộc nồng đậm.

- Hy vọng như ta cảm giác như vậy!

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng, khí tức của hắn bắt đầu tăng lên.

Thời điểm hắn chuẩn bị ra tay, nam tử tóc vàng kia lại nói:

- Ngươi không có ý định lợi dụng phân thân cường hãn kia sao? Dùng thực lực chân thân của ngươi cũng không phải đối thủ của ta.

Trong lòng Lăng Tiếu chấn động, hắn không nghĩ tới đối phương đã phát hiện ra thần hồn phân thân của hắn.

- Có phải đối thủ của ngươi hay không phải thử mới biết.

Lăng Tiếu quát một tiếng, thân thể hóa thành một mặt trời rực rỡ bay thẳng tới trước, Cửu Dương Phần Thiên Quyền đánh thẳng vào nam tử này.

Hỏa khắc Kim!

Lăng Tiếu chính là lợi dụng nguyên lý tương khắc áp chế lực lượng của đối thủ.

Thực lực đối phương tuy đạt tới đỉnh phong đại viên mãn, nhưng mà chân thân của hắn vẫn không sợ.

- Hỏa thuộc tính?

Nam tử tóc vàng cả kinh, giống như cảm thấy Lăng Tiếu dùng hỏa thuộc tính công kích ngoài ý muốn!

Lăng Tiếu hóa thành mặt trời, hồng quang gia trì lên người, chín mặt trời chín màu sắc khác nhau chiếm cứ không gian, hình thành khí tràng vô cùng đáng sợ bao phủ xuống.

Diệu Nhật Lâm Thế, quyền ý ngập trời!

Cách đó không xa nam tử áo tím nhíu mày, nói:

- Thực lực của tiểu tử này không kém, nhưng tại sao lại là hỏa thuộc tính, hơn nữa hắn dùng chính là Thánh Dương Quyền, chẳng lẽ là người của Nhật Tông? Nhưng mà như thế thì sao hắn đạt được Hỗn Độn Lôi Long tán thành đây? Chẳng lẽ hắn là hỏa lôi thể?

- Dùng lực lượng bên ngoài gia trì thực lực bản thân, có thể phát huy lực lượng đỉnh phong tiểu viên mãn, trên người tiểu tử này có bí điển tăng thực lực ah, nhưng mà minh chủ đã đạt tới viên mãn nhất thì chưa đủ nhìn!

Lão giả áo xanh vô cùng tự tin về thực lực của nam tử tóc vàng.

Tên còn lại phụ họa.

- Đúng vậy a, minh chủ có thể dùng sức một người đồng thời chiến đấu với mấy người chúng ta, hắn ra tay tới bây giờ ta chưa thấy hắn thất bại bao giờ!

Quả nhiên nam tử tóc vàng đối mặt một kích của Lăng Tiếu cũng chẳng bối rối, hắn mang theo một bàn tay màu vàng, một đạo khí tức sắc bén bắn ra bốn phía..

Chưởng ấn màu vàng này hiện rõ trước mặt chín mặt trời, tùy ý cho chín mặt trời thiêu đốt, dù thêu đốt thế nào cũng khói làm cho nó nóng chảy.

- Đi cho ta!

Nam tử tóc vàng quát lên một tiếng, bàn tay của hắn đẩy nhẹ về phía trước.

Một chưởng này phá không xuyên qua chín mặt trời đánh thẳng vào vị trí

của Lăng Tiếu.

Kim khí của nó óng ánh, tràn ngập sát khí nồng đậm, sức nặng của nó có thể so sánh với mấy trăm ngọn núi, làm cho Lăng Tiếu cảm giác bị áp bách.

Đối phương chỉ tùy ý một kích lại khiến hắn sinh ra cảm giác không ngăn cản nổi, hắn biết rõ đối thủ là người đáng sợ.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2738 - Ba Chiêu Ước Hẹn.

Lăng Tiếu liên tục bại lui, thi triển Bạo Phong Thân Pháp đến tận cùng, muốn tránh thoát một chưởng này!

Nhưng mà một chưởng này như ảnh tùy hình, tốc độ cũng không có chậm hơn hắn, giống như không đánh trúng hắn là không bỏ qua!

- Băng Phong Thiên Hạ!

Lăng Tiếu thật sự biết rõ tránh không được, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một đạo khí tức băng hàn xuất hiện, ý cảnh phong tỏa cũng sinh ra.

Một tần băng dày hiện ra ngăn cản một chưởng này, mà ý cảnh phong tỏa kết hợp với thủy nguyên chi lực trong không gian khiến cho chưởng ấn của nam tử tóc vàng hơi dừng lại.

Chưởng ấn này hơi dừng lại và Lăng Tiếu dùng băng quyền đánh qua, đánh nát chưởng ấn này.

Bang bang!

Quyền kình cường đại có thể so với Cổ Thần khí đỉnh cấp, đánh nát chưởng ấn vỡ tan.

Đội ngũ ở phương xa nhìn thấy một màn này thì cả kinh.

Hiển nhiên bọn họ không ngờ thực lực của Lăng Tiếu cao như vậy, mới bắt đầu đã đánh nát chưởng ấn của minh chủ bọn họ.

Đồng thời bọn họ cảm thấy Lăng Tiếu dùng công kích băng thuộc tính thì kinh ngạc.

Hắn cưỡi là Hỗn Độn Lôi Long, lại dùng hỏa, băng hai chủng thuộc tính công kích, chuyện này quá quỷ dị.

- Tốt lắm, ngăn một chiêu của ta, hai chiêu còn lại ngươi tấn công đi.

Nam tử tóc vàng nói ra.

- Ta cũng không khách khí!

Lăng Tiếu ứng một tiếng, lại bắt đầu tấn công chiêu thứ hai.

Hắn vô cùng khẳng định nam tử tóc vàng trước mặt là Chí Tôn đỉnh phong đại viên mãn đỉnh cấp, chỉ sợ cho dù là lão tộc trưởng Lôi tộc dùng toàn lực đối chiến với hắn, nói không chừng cũng không thắng được nam tử tóc vàng trước mặt này.

Đây tuyệt đối là Chí Tôn đỉnh phong mạnh nhất mà Lăng Tiếu từng thấy.

- Chỉ cần ngươi không phải Vĩnh Hằng, ta tuyệt đối có lòng tin đánh với ngươi.

Lăng Tiếu suy nghĩ trong lòng, Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ sáu Song Long Phong Sát đã đánh ra!

Lăng Tiếu dùng chiêu này là lợi dụng thần hồn phân thân ra tay!

Đây cũng là tôn trọng đối thủ cường đại, người ta chỉ luận bàn ba chiêu với hắn, nếu như hắn không động thủ thật sự, vậy đó là coi rẻ đối thủ.

Song Long Phong Sát, một kim một hỏa giao thoa, hai hư ảnh chân long thần thú xuất hiện, lực lượng hủy diệt khủng bố đánh thẳng vào đối thủ, trong nháy mắt đã tới trước mặt nam tử tóc vàng này.

- Vận dụng phân thân rồi sao? Rất tốt!

Tóc vàng nam tử cười nhạt một tiếng, đồng tử hóa thành màu vàng, hai đạo đồng thuật từ trong mắt của hắn bắn ra ngoài.

Hai đạo kim quang này hóa thành hai con kim long, lại giống như thần thương ấn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Trong một chớp mắt bốn đạo quang quang va chạm với nhau.

Rầm rập!

Âm thanh chấn động cuồng bạo vang vọng, lực lượng không ngừng giao thoa trên không trung giống như bốn đầu chân long thần thú đang giao thủ.

Cuối cùng hai con chân long một kim một đỏ kia hợp nhất với nhau trở thành chân long hai màu.

Sau khi chúng hợp nhất thì uy lực tăng gấp đôi, đánh đánh tan lùi kim quang kia, đây chính là bức hai con kim long rút lui liên tục.

- Cái gì, không ngờ có thể bức lui đồng thuật của lão đại!

Nam tử áo tím hoảng sợ nói ra.

Hắn biết rõ đồng thuật của nam tử tóc vàng vô song, cho dù không có dùng toàn lực thì thực lực này Chí Tôn đỉnh phong cũng không chịu đựng nổi.

Nhưng mà Lăng Tiếu không chỉ ngăn lại, còn bức nó rút lui trở về, xác thực khiến bọn họ vô cùng giật mình.

Thời điểm này thân sắc của đám người nơi đây rất đặc sắc.

- Minh chủ còn chưa có dùng toàn lực, đừng vội!

Lão giả áo xanh bình tĩnh nói ra.

Quả nhiên hắn vừa nói xong, nam tử tóc vàng cười lạnh một tiếng, khí tức của kim quang tăng vọt, giống như chân long ngưng thực lại, lực lượng của chúng tăng trưởng thật nhiều.

Lăng Tiếu chỉ mang lực lượng bị đối phương lập tức áp chế, phản lượng bị cấp tốc địa bắn ngược trở về.

- Hảo cường, nhưng mà chỉ như vậy thôi!

Lăng Tiếu nghĩ thầm một tiếng, Cổ Hoàng Thần Công cũng vận chuyển, lực lượng tăng lên thật nhanh, hắn muốn ngăn cản một chiêu của đối thủ.

Hai chủng lực lượng giao thoa, nhất thời lực lượng hai kim long lực lượng rút lui, nhất thời lực lượng của Lăng Tiếu rút lui, vừa tiến vừa lùi như đang giằng co gì đó.

- Trướng lên cho ta!

Lăng Tiếu không áp được đối thủ, lực lượng đã tăng lên năm mươi lần, lực lượng càng ngày càng cường đại.

Hỏa tan kim, lực lượng hủy diệt đậm đặc khiến long ảnh hai mở ngưng thực hơn.

- Có ý tứ!

Trong lòng nam tử tóc vàng này nghĩ thầm, lực lượng kim đồng tăng lên.

Hai người giống như cái động không đáy, lực lượng bạo phát liên tục, khiến cho lực lượng giao thoa không ngừng mở rộng ra, rất nhiều lực lượng không gian sụp đổ.

Ầm ầm!

Cuối cùng sau khi đat tới cực hạn hai chiêu này nổ tung, không gian gần đó rung chuyển mạnh.

Dư âm của chiêu thức này vô cùng cường đại, khiến cho không ít người lui lại thật nhanh, không muốn bị dính vào một chút lực lượng nào cả.

Thời điểm lực lượng này tiêu tán đi, hai người vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không có lui ra sau nửa bước, cũng không có đã bị nửa điểm ảnh hưởng.

Chuyện này khiến người bốn phía khiếp sợ.

Tất cả mọi người có suy nghĩ trong đầu:

- Thực lực phân thân của tiểu tử này không ngờ cường hãn như vậy.

- Lực lượng tiểu hữu đúng là cường đại, chiêu này ngang tay!

Tóc vàng nam tử không nghĩ nhiều, cười nhạt một tiếng lại nói tiếp:

- Chiêu thức ba ta xuất thủ trước, ngươi tiếp đi!

Nam tử tóc vàng vừa dứt lời lực lượng đã hội tụ lại, dường như cũng cho Lăng Tiếu chút thời gian.

- Thỉnh ban chiêu!

Lăng Tiếu toàn lực đề phòng, hắn suy đoán ra chiêu này của đối phương chắc chắn là kinh thiên động địa, phải dùng toàn lực của thần hồn phân thân ngăn cản.

- Ân, tiếp tốt!

Tóc vàng nam tử đáp nhẹ một tiếng, xà ảnh sau lưng hóa thành chân ong, kim quang lập loè, Long uy hiển thị rõ, giống như đế vương lâm thế, vô cùng cường đại.

Hai tay của hắn huy động giống như có hai con kim long quấn quanh cánh tay, càng như song long hí châu, hai tay hiển hóa thành tư thế song long xuất hải.

Song long này trong miệng có long châu tỏa hào quang rực rỡ, trong lúc mơ hồ cho người ta có cảm giác như long vương hàng thế.

- Đây... Đây là Kim Long Quyền!

Lăng Tiếu như muốn hét lên..

Hắn cảm giác lực lượng của chiêu này vô cùng đáng sợ, lực lượng đã vượt qua Chí Tôn đỉnh phong, giống như có mấy tên Chí Tôn đỉnh phong đang đồng thời xuất kích điệp gia, đủ so sánh với niệm lực Vĩnh Hằng của phân thân.

Nhưng mà càng làm cho Lăng Tiếu khiếp sợ chính là công pháp của đối

phương, đây là một chiêu Song Long Đoạt Châu trong Kim Long Quyền của Kim tộc.

Mặc dù Lăng Tiếu không có học Kim Long Quyền, nhưng đã sớm biết rõ quyền pháp này bất phàm, là quyền pháp bí truyền của Kim tộc, chỉ có đệ tử dòng chính của Kim tộc mới có thể tu luyện được.

Nam tử tóc vàng trước mặt dùng một chiêu này, không biết là hắn cố ý gây nên hay hắn là tiền bối của Kim tộc, đây mới là điểm Lăng Tiếu giật mình nhất.

Nhưng mà một chiêu của đối phương công kích vô hình, không cho phép hắn nghĩ nhiều, hắn không thể không phát động toàn lực ngăn cản một chiêu này rồi nói sau.

Đế Long Diệt Thiên Quyết thức thứ tám Ngũ Long Hợp Nhất!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2739 - Vô Địch Lão Tổ. (1)

Năm con chân long năm màu cùng đồng thời xuất hiện, mỗi một con chân long mang theo đại thế bàng bạc, cuối cùng ngũ long hợp nhất đánh thẳng vào hai con kim long của đối thủ.

Bảy mươi lần chiến lực, ngũ long hợp nhất!

Uy lực của nó vượt qua tu vị của Chí Tôn đỉnh phong bình thường, có thể phân cao thấp với Chí Tôn top mười trên Chí Tôn Bảng, thậm chí có khả năng chiến thắng.

Một chiêu này là thần hồn phân thân dùng lực lượng cường đại nhất.

Chân long năm màu va chạm với hai con kim long, trong không gian lập tức sinh ra tiếng nổ tung hủy diệt, lực lượng đáng sợ tỏa ra bốn phía.

Đội nhân mã cách đó không xa lập tức lui ra sau mấy vạn dặm, không muốn bị hai đạo lực lượng tuyệt đỉnh này ảnh hưởng đến!

Nam tử áo tím hoảng sợ nói:

- Một chiêu này của lão đại đã dùng chín thành thực lực, cho dù là ta cũng chỉ miễn cưỡng tiếp được mà thôi, tiểu tử này nếu có thể tiếp được thì hắn lợi hại rồi.

- Chuyện này khó nói trước, tuy minh chủ xuất cường chiêu, nhưng lại không có nửa điểm sát ý, ta cảm thấy hắn đang thăm dò tiểu tử này đấy, tiểu tử kia rất cổ quái, dường như đồng thời tu luyện vài loại thuộc tính, hẳn là

hắn có hỗn độn thể sao?

Lão giả áo xanh vô cùng kinh ngạc nói ra.

- Kim, mộc, băng, hỏa... Còn có một loại không phải thổ thuộc tính, hình như là phong thuộc tính, ngũ hành thiếu thổ, tuy có thể tu luyện tới mức này thật sự là đủ kinh người, nhưng mà hắn có thể thu phục thần thú Hỗn Độn Lôi Long thì quá quỷ dị.

Có người thở dài.

- Có thể hắn còn tu lôi thuộc tính thì sao?

Ba con chân long đánh nhau thảm thiết, đánh nát phiến thiên địa khu vực này, hào quang năm màu bắn ra bốn phía, nhìn qua rất đẹp!

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, tất cả lực lượng cùng biến mất trong thiên địa, nhưng mà không gian rung chuyển không ngớt.

Hai nam nhân vẫn đứng tịa đó giống như hai chân long đế vương, cũng không có bị thương, bọn họ ở xa nhìn nhau, ánh mắt mang theo vài phần hương vị người ngoài không hiểu nổi!

Sau đó hai người trong lúc nhất thời cười rộ lên.

- Ha ha!

Hai người cười to quanh quẩn trong không gian, làm cho người ở bốn phía nhìn nhau, bọn họ cảm thấy đầu đầy sương mù, không hiểu nổi minh chủ của mình và người trẻ tuổi kia làm cái gì.

- Minh chủ đang làm cái gì?

Nam tử áo tím nghi hoặc khó hiểu hỏi thăm

Lão giả áo xanh đáp:

- Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!

Những người khác không có tiến lên hiểu rõ, bọn họ chỉ lặng lẽ tìm hiểu xem như thế nào mà thôi!

Bỗng nhiên thần hồn của Lăng Tiếu trở về chân thân, khí tức của hắn và nam nhân tóc vàng biến đổi, phía sau bọn họ có hai hư ảnh kim long hiện ra.

Rống! Rống!

Hai tiếng long ngâm vang lên cao vút, hoàng uy màu vàng tôn quý hiện ra, khí tức này tràn ngập đế uy, làm cho người ta không nhịn được sinh ra cảm xúc cúng bái.

Hai kim long ngẩng đầu lên, uy thế run sợ, bá đạo dị thường, giống như thần linh.

- Đây là... Đây là Cổ Hoàng Thần Công, tiểu tử kia sao biết được?

Nam tử áo tím há to mồm hoảng sợ nói ra.

Lão giả áo xanh nói:

- Hẳn là hậu bối đồng tộc của minh chủ a? Tại sao hắn không có kim thuộc tính tinh khiết chứ?

- Ta... Ta nhớ tới, hình như ta nhìn thấy bức họa của hắn ở nơi giao dịch rồi, hắn cũng như minh chủ là họ Lăng!

Một tên Chí Tôn đỉnh phong khác kinh hô lên.

Trong lúc đó bọn họ đã nghĩ lại không ít chuyện.

- Hảo tiểu tử, ngươi hẳn là người Kim tộc ta, tại sao lại có năm thuộc tính cùng tu, ngươi tên là gì?

Nam tử tóc vàng vui vẻ hỏi thăm.

Hắn nói ra lời này không thể nghi ngờ nói hắn chính là người Kim tộc.

- Tiểu tử tên là Lăng Tiếu, hẳn ngươi là Thái Sơ lão tổ? Hoặc là Vô Địch lão tổ?

Lăng Tiếu kinh ngạc hỏi.

Lăng Tiếu tuyệt đối không nghĩ tới gặp gỡ đám người này lại có người Kim tộc, hơn nữa còn là minh chủ của đám người này, trong nội tâm vô cùng kinh hỉ.

Có nhóm người này hỗ trợ, đối phó Ma Hổ tộc cùng dực nhân tộc tăng thêm mấy phần thắng rồi.

Sở dĩ Lăng Tiếu hỏi là Lăng Thái Sơ hoặc là Lăng Vô Địch, đó là bởi vì trong gia phả của bọn họ trừ Lăng Hồng Vũ lão tổ tông ra, hai người này chính là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trên Chí Tôn bảng.

Nam tử tóc vàng này thể hiện ra thực lực hàng đầu trên Chí Tôn bảng.

- Không nghĩ tới ta rời tộc nhiều năm như vậy vẫn có người nhớ Lăng Vô Địch ta, thật sự đáng mừng a!

Nam tử tóc vàng ngửa mặt lên trời thở dài. Nam nhân này chính là người Kim tộc, là Lăng Vô Địch trên Chí Tôn bảng.

Hắn là cháu ruột của Lăng Hồng Vũ, so với Lăng Thái Sơ còn nhỏ hơn một đời, từ khi xuất đạo đã cùng giai vô địch, có được danh xưng "Vô địch"!

Lúc trước Lăng Thái Sơ rời khỏi Thiên Vực nhiều năm, hắn cũng đi ra ngoài ngoại vực, tới nay cảm ứng được trong tộc triệu hoán, mới mang theo bộ hạ tinh nhuệ bồi dưỡng nhiều năm quay về Thiên Vực.

Cũng bởi vậy xảo ngộ gặp Lăng Tiếu, hơn nữa xem ra là không đánh không quen biết.

- Lăng Tiếu bái kiến Vô Địch lão tổ tông!

Lăng Tiếu rất chân thành khom người hành lễ.

Hắn và Lăng Vô Địch có cùng huyết mạch, đều là hậu bối của Lăng Hồng Vũ, hắn hành lễ là phải đạo.

- Miễn miễn, không nghĩ tới tộc của ta còn có yêu nghiệt bực này, rõ ràng có năm loại thuộc tính cùng tu, đúng là hiếm thấy, mặc dù không phải hỗn độn thân thể, nhưng lại có chiến lực của hỗn độn thân thể, rất tốt ah!

Lăng Vô Địch tán thưởng cười nói, dừng một chút nói thêm:

- Trong tộc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ngờ dùng huyết mạch triệu hoán chúng ta quay về, hẳn là trong tộc có đại sự?

- Xác thực là phát sinh đại sự, chúng ta phải lập tức quay về, trên đường ta sẽ nói tỉ mỉ cho ngài nghe!

Lăng Tiếu thần sắc trở nên nghiêm trọng nói ra.

Thần sắc Lăng Vô Địch phát lạnh, lúc này gật đầu nói:

- Tốt, ai dám động đến Kim tộc ta, Lăng Vô Địch ta sẽ diệt cả nhà hắn.

Lăng Vô Địch thu liễm khí chất lười biếng kia, lập tức giống như đế vương hàng lâm, nắm quyền sinh sát!

Lăng Tiếu cảm giác được lão tổ tông tu luyện chính là Cổ Thần quyết, cảm giác uy áp này khiến hắn hít thở không thông.

Lăng Tiếu gia nhập đội ngũ Lăng Vô Địch, Lăng Vô Địch cũng giới thiêu bộ hạ cho hắn quen.

Lăng Tiếu tự nhiên là phóng thấp tư thái với mọi người, hơn nữa cũng uyển chuyển xin lỗi nam tử áo tím vừa động thủ.

- Tiểu tử, ngươi đã là hậu bối Kim tộc, vậy cũng gia nhập Thiên Long Môn tu hành a, có lẽ nghe nói qua Lôi Vạn Quân ta chứ?

Nam tử áo tím mang theo vài phần kiêu ngạo nói ra.

Lăng Tiếu sững sờ, hẳn thở dài nói:

- Ngài, ngài chính là Lôi Vạn Quân cùng gia nhập Chí Tôn bảng với Lạc lão sao?

Kim tộc có ba người trênChí Tôn bảng, thứ tự là Lăng Hồng Vũ, Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Vô Địch, tại Thiên Long Môn còn có Lạc Đông Thăng cùng Lôi Vạn Quân.

Luận bài danh thì Lôi Vạn Quân còn trên Lạc Đông Thăng, hắn có lôi thần thân thể, tại Thiên Long Môn có nhất mạch truyền thừa.

Lăng Tiếu tự nhiên sớm nghe nói qua Lôi Vạn Quân rồi!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2740 - Vô Địch Lão Tổ. (2)

Nhưng mà hắn không nghĩ tới Lôi Vạn Quân biến mất nhiều năm, thì ra hắn đi cùng với Lăng Vô Địch lão tổ tông.

- Đúng là lão phu, xem ra trong Thiên Long Môn còn truyền lưu truyền thuyết của ta.

Lôi Vận Quân hơi tự kỷ nói ra.

- Ít rắm thí, cho dù người ta biết rõ ngươi, nhưng mà ngươi không phải thua người ta sao?

Lão giả áo xanh nói ra.

- Ta nói Thanh Minh ngươi nói có ý gì!

Lôi Vạn Quân khó chịu quát.

- Không có ý gì, chỉ nói Lăng Tiếu tiểu huynh đệ thực lực không tệ, có được phong phạm của minh chủ!

Lão giả áo xanh cười nói sang chuyện khác.

- Ân, ta không đánh lại Hỗn Độn Lôi Long, có bản lĩnh ngươi đọ sức với nó đi, ta sợ lão bất tử ngươi sẽ bị vạn lôi đánh chết!

Lôi Vạn Quân đáp.

- Ha ha, lão phu mặc cảm rồi!

Lão giả áo xanh chơi xấu nói ra.

Lăng Tiếu cũng đưa mắt nhìn qua các Chí Tôn đỉnh phong khác, bọn họ đều là tùy tùng của Lăng Vô Địch, Lôi Vạn Quân, Thanh Minh... Bọn họ là phó minh chủ của Kim Đế Minh, mà Lăng Vô Địch là minh chủ Kim Đế Minh.

Lăng Vô Địch những năm qua ra ngoài lưu lạc, hắn cũng không phải người cam lòng tịch mịch, trằn trọc nhiều năm ở bức vực đã sáng tạo ra Kim Đế Minh, có được thế lực rất lớn.

Nhiều năm qua hắn sáng tạo Kim Đế Minh tại bắc vực thành bang phái số một số hai.

Hôm nay cảm thấy trong tộc gặp nạn, hắn dẫn theo tinh nhuệ cao cấp nhất của Kim Đế Minh caotrở về Thiên Vực, muốn trợ giúp trong tộc một tay.

Kỳ thật hắn nhiều năm chưa về Thiên Vực cũng có nguyên nhân.

Lúc trước hắn và gia gia của hắn Lăng Hồng Vũ náo một chuyện trái ngược nhau, sau đó nháo lớn không vui, giận dữ mới rời khỏi Kim tộc, hơn nữa tuyên bố không tới Vĩnh Hằng không quay trở về!

Nếu không phải trong tộc vận dụng Kim Long Đàn máu huyết triệu hoán, hắn cũng không quay về đâu.

Hắn vẫn không buông chuyện năm đó.

Hôm nay hắn vẫn không đạt tới Vĩnh Hằng, nhưng đã đạt tới Chí Tôn đỉnh phong nhất, tự nhiên dùng thực lực của hắn đủ đánh bại gia gia rồi, leo lên vị trí đứng đầu danh sách Chí Tôn bảng!

Những chuyện này Lăng Tiếu tự nhiên không rõ ràng lắm, hắn chỉ biết đây là trưởng bối trong tộc, là tương trợ Kim tộc thì được rồi!

- Ngươi nói cái gì, Ma Hổ tộc xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần!

Lăng Vô Địch vừa nghe Lăng Tiếu kể rõ, lập tức hoảng sợ nói ra.

Vĩnh Hằng chi thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ai cũng không rõ có cảnh giới này hay không.

Lăng Vô Địch vẫn truy cầu cảnh giới này nhưng mà hắn không có đạt tới, trong lòng của hắn vẫn ăn năn vì chuyện này!

Nhưng bây giờ nghe được người Ma Hổ tộc đã có kẻ bước vào Vĩnh Hằng, hắn cực kỳ chấn động.

NGười của Kim Đế Minh nghe xong thì kinh hãi.

Cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết lại tồn tại, điều này đúng là không tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy, ta cùng với thần niệm phân thân đã giao thủ với hắn, thiếu chút nữa bị hắn chụp chết rồi, ta nghe nói bọn họ định quy mô lớn tấn công Thiên Vực, muốn thống nhất Thiên Vực, không thể không nhanh chóng quay về, hy vọng trong tộc còn không xảy ra biến cố quá lớn.

Lăng Tiếu mang theo vẻ lo lắng nói.

- Đáng giận, cảnh giới này lại bị người Ma Hổ tộc đạt tới trước, đáng chết!

Lăng Vô Địch không cam lòng mắng một tiếng, nói:

- Chúng ta không thể lại làm lỡ, nhanh chóng quay về đi.

Lăng Vô Địch nhiều năm chưa có quay về trong tộc, nhưng mà nội tâm của hắn vẫn nhớ tộc nhân.

Hôm nay trong tộc gặp đại nạn, hắn rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa!

Lăng Tiếu cùng đám người Lăng Vô Địch toàn lực quay về Thiên Long địa vực.

Thời điểm bọn họ phá không bay xuyên qua cửu thiên, nhìn thấy bên ngoài Vọng Long sơn mạch vô cùng tàn phá, ngàn vết lở loét trăm lỗ hố sâu xuất hiện, các tòa lầu các vỡ nát, tràng cảnh phá hư không chịu nổi.

- Đáng chết, chẳng lẽ chúng ta trở về muộn?

Lăng Vô Địch vô cùng phẫn nộ nói.

Lăng Tiếu vô cùng nòng vội, hắn không nói hai lời lập tức từ trên cao quay về.

- Mọi người ngàn vạn không nên có chuyện gì!

Lăng Tiếu cầu nguyện trong lòng.

Trong Kim tộc còn có tộc nhân của hắn, mà trong Thiên Long Môn còn có chí thân của hắn, phụ mẫu, nữ nhân, con cái... Trong lòng của hắn không muốn thấy bọn họ gặp chuyện không may ah!

Nếu thật sự là như vậy hắn không biết nên thế nào mới tốt!

Lăng Tiếu đáp xuống địa bàn của Thiên Long Môn, thần niệm lập tức quét

ngang ngàn dặm quanh đây, phát giác được một ít người đang sống và tập trung vào một chỗ.

Những người này có lẽ là đệ tử Thiên Long Môn còn sống, không có khí tức quen thuộc với hắn.

Lăng Tiếu đang định bay xuyên qua Vọng Long sơn mạch thì Lăng Vô Địch cũng hạ xuống.

Một chiêu của Chí Tôn Thủy Thần có thể đánh bay tất cả.

Những đệ tử Thiên Long Môn lúc này bộ dáng tâm thần bất định, sợ hãi kẻ địch xâm phạm.

Thời điểm này một Chí Tôn Thủy Thần từ nơi ấy lao tới quát:

- Các ngươi là người phương nào!

- Ta là Lăng Tiếu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Lăng Tiếu lập tức hỏi.

Người nọ nhìn qua Lăng Tiếu, thân thể run rẩy kích động nói:

- Lăng... Lăng Tiếu dược thần ngươi trở về!

Người này tên là Lý Phong, mấy chục năm trước có thực lực bán Thủy Thần, về sau Lăng Tiếu trở thành Chí Tôn Thủy Thần, thay Thiên Long Môn luyện chế không ít Chí Tôn đan, hắn may mắn có được một viên Chí Tôn Thần Đan, trong nội tâm càng cảm kích Lăng Tiếu rất nhiều.

Nửa năm trước Ma Hổ tộc xâm phạm, khi đó thực lực của hắn còn thấp,

không có tham dự đại chiến, hắn ở dưới canh giữ tiểu bối mới khiến cho hắn tránh được một kiếp.

Tuy Lăng Tiếu là dược thần của Thiên Long Môn, nhưng mà thời gian ở trong Thiên Long Môn không lâu, phần lớn thời gian là ra ngoài lưu lạc, coi ở lại trong môn cũng không liên hệ với người khác, hắn không quen với Lý Phong.

- Là ta, có phải là người Ma Hổ tộc tới không, người ở dược thần phong thế nào rồi?

Lăng Tiếu khẩn trương bắt lấy vai Lý Phong hỏi.

Lăng Tiếu kích động, khí tức của hắn phóng ra ngoài, ép Lý Phong thở gấp.

- Lăng Tiếu!

Lăng Vô Địch quát lên bên tai Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu lúc này phát hiện khí tức của mình tỏa ra, nhanh chóng thu hồi và chờ Lý Phong trả lời.

- Vâng... Là người Ma Hổ tộc đánh tới, bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần! Chúng ta chết thật nhiều người...

Lý Phong hồi khí và thần sắc bi thương nói ra.

Lý Phong còn chưa nói xong, Lăng Tiếu sắc mặt tái nhợt.

Đúng vào lúc này lại nghe được Lăng Vô Địch quát:

- Người nào, đi ra cho ta!

Lăng Tiếu lập tức quay đầu, thần niệm khuếch tán ra ngoài, tuy nhiên không phát hiện khí tức đặc biệt gì.

- Vô Địch lão tổ, ngươi phát hiện cái gì?

Lăng Tiếu kinh ngạc nhìn qua Lăng Vô Địch.

Lăng Vô Địch không nói chuyện, ánh mắt của hắn không nháy nhìn chằm chằm vào phía trước, ánh mắt mang theo kim quang đậm đặc.

Phía trước có thân ảnh lờ mờ lăng không bay tới, bộ dáng của hắn trẻ tuổi, thân thể đầy khí phách bế nghễ, nhưng mà thần niệm quét qua hắn lại không cảm ứng được gì.

- Đây là người nào, không ngờ không cảm ứng được khí tức!

Lăng Tiếu chấn động trong lòng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2741 - Trở Lại Tông Môn.

Thần niệm của Lăng Tiếu tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều người, nhưng mà hắn không cảm ứng được người nọ xuất hiện thế nào, ngay cả phi hành cũng không sinh ra chút chấn động nào cả, thật sự là quỷ dị!

Nếu không phải Lăng Vô Địch nhìn thấy bóng người bay tới, hắn cũng không biết đối phương đã tới gần bọn họ!

- Vô Địch ngươi trở về!

Người nọ bình tĩnh hỏi thăm.

Người này không phải là Lăng Thái Sơ sao?

Không lâu trước hắn định dẫn tất cả người Kim tộc đưa về Huyền Linh đại lục, nhưng mà cuối cùng vẫn không có làm vậy.

Bởi vì Kim Long nhất tộc không cách nào di chuyển cả tộc đi được, Vọng Long Sơn mạch có thể trấn áp long khí của chúng, có thể giúp cho chúng mạnh hơn.

Nếu như bọn họ theo Kim tộc rời khỏi, chẳng phải là khiến Kim Long nhất tộc một mình ở tại chỗ này, cho nên bọn họ tiếp tục ở lại đây.

Mặt khác có không ít thế lực dựa vào bọn họ, bọn họ còn phải xử lý tốt quan hệ với các thế lực này, xem có thể cộng đồng liên thủ đánh với Ma Hổ tộc hay không.

Hôm nay phế tích nơi này còn không có chỉnh đốn, đại bộ phận người đã di chuyển tới gần tộc địa của Kim tộc.

- Ngươi... Ngươi là Thái Sơ thúc?

Lăng Vô Địch vô cùng động dung nhìn thấy Lăng Thái Sơ.

Hắn nhớ rõ lúc trước Lăng Thái Sơ đi là bộ dáng trung niên, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy hắn phản lão hoàn đồng, khôi phục thanh xuân.

Nhưng mà đây không phải điểm khiến hắn kinh ngạc, trong thiên hạ có rất nhiều vật khiến người ta thanh xuân vĩnh trú, điểm hắn chú ý là khí tức của Lăng Thái Sơ hắn không cảm ứng được nông sâu, giống như toàn bộ khí tức sinh mệnh đã thu liễm lại, nếu không phải nhìn thấy thân hình của hắn đột nhiên đi tới phía sau mình, hắn không cảm ứng được.

Nếu như là địch nhân, vậy thì vừa rồi hắn mất mạng tại chỗ.

- Ân, ngươi thời điểm này trở về rất tốt,người sau lưng là bằng hữu của ngươi sao?

Lăng Thái Sơ thần sắc lạnh nhạt nói, sau đó chỉ vào đám người Lăng Vô Địch mang về.

- Vâng, đều là minh hữu của ta, ta thu được triệu hoán trong tộc thì nhanh chóng quay về, đáng tiếc còn chậm một bước, tộc nhân có sao không?

Lăng Vô Địch vô cùng tự trách nói ra.

- Ngươi cố tình, người chết không ít, nhưng còn có người sống, nếu không có ta trở về sớm một bước, chỉ sợ bọn họ bị diệt môn rồi, hôm nay ngươi trở về đúng lúc lắm, ta đang lo lấy làm sao đối phó bọn chúng đây!

Lăng Thái Sơ nói ra, hắn dừng một chút và nói:

- Trước tiên quay về tộc địa nói sau.

- Tốt, người Ma Hổ tộc ta chắc chắn diệt cả nhà bọn họ!

Lăng Vô Địch tức giận quát.

Cũng đúng vào lúc này mấy Chí Tôn Kim tộc bay ra, bọn họ cũng bị khí tức của Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch kinh động.

- Vô Địch, Tiếu nhi, các ngươi đã quay về?

Lăng Thái Mông kinh hỉ kêu lên.

- Quá tốt, Vô Địch lão tổ cùng Tiếu nhi các ngươi quay về, Kim tộc chúng ta có thể trả thù với Ma Hổ tộc rồi!

Lăng Bác thở nhẹ nói ra.

Người Kim tộc sau đại nạn mỗi người sống trong thù hận.

Hôm nay nhìn thấy có tộc nhân cường đại quay về, trong nội tâm cũng mang theo vài phần vui mừng.

- Thái Mông lão tổ, tộc trưởng!

Lăng Tiếu tiến lên hành lễ, hắn không chờ được nói ra:

- Nữ nhân và thân nhân của ta thế nào rồi?

Lăng Tiếu bức thiết nhất nhất chính là tin tức thân nhân.

- Tiếu nhi ngươi có thể an tâm, bọn họ đều tốt!

Lăng Bác nói ra.

Lúc này Lăng Tiếu mới tính toán chân chân chính chính buông lỏng một hơi!

Nếu như các nàng xảy ra chuyện gì, chỉ sợ hắn thật sự sẽ nổi điên!

- Đến, Tiếu nhi, đây chính là Thái Sơ lão tổ tông, ngươi mau tới bái kiến hắn!

Lăng Bác kéo tay Lăng Tiếu, dẫn Lăng Tiếu đưa đến trước mặt Lăng Thái Sơ giới thiệu.

Lăng Tiếu lập tức hành lễ vãn bối.

- Bái kiến Thái Sơ lão tổ tông!

Hắn thật sự không nghĩ tới vị cường giả thâm bất khả trắc này chính là một trong những lão tổ tông của Kim tộc.

Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn thì có thể biết rõ, vị này có thể đối kháng Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc.

Vị lão tổ tông này thực lực có thể nghĩ!

- Ngươi chính là Lăng Tiếu, rất tốt, rất không tồi!

Ánh mắt Lăng Thái Sơ nhìn qua người Lăng Tiếu mang theo vẻ hài lòng.

Trong rất nhiều hậu bối, Lăng Tiếu trước mặt khác với kẻ khác, người khác kém hơn hắn nhiều.

Huống hồ hắn đã sớm nghe Lăng Thái Mông cùng Lăng Bác nhiều lần nói về Lăng Tiếu, một người chưa tới ba trăm tuổi đã là Chí Tôn Thủy Thần, có thể nói là tuyệt thế yêu nghiệt!

- Đa tạ lão tổ tông khích lệ!

Lăng Tiếu khiêm tốn nói ra.

Bọn họ cũng không tiếp tục nói chuyện, mà là quay về tộc địa.

Trên đường Lăng Tiếu nghe Lăng Bác nói về chuyện xảy ra nửa năm trước, biết được Lạc Đông Thăng, Lăng Phi... Bao gồm nhiều Chí Tôn Thủy Thần đã vẫn lạc mất, đều là bị Vĩnh Hằng chi thần của Ma Hổ tộc tiêu diệt.

Hôm nay người sống sót trong Thiên Long Môn vẻn vẹn không tới một phần năm, mà Kim tộc Chí Tôn cũng vẫn lạc hai phần ba, cũng may đồng lứa nhỏ tuổi không có đi ra tham chiến, không có bị giết.

Lăng Tiếu lửa giận bùng lên, hắn không nghĩ tới thân là Chí Tôn bảng Lạc Đông Thăng đã chết, mà ngũ ca Lăng Phi của hắn đã vẫn lạc.

Lăng Tiếu vừa định gầm lên thì hắn nghe có người hét lên trước.

- Đáng chết, lão Lạc đã chết, hắn sao có thể chết trước ta chứ, Ma Hổ tộc đáng giận, ta với chúng bất cộng đại thiên.

Tức giận chính là Lôi Vạn Quân!

Hắn cùng với Lạc Đông Thăng có giao tình nhiều năm, đã từng một đường

giết đến tận Chí Tôn bảng, cộng đồng bảo vệ Thiên Long Môn.

Thế nhưng mà sư huynh của hắn năm đó đã chết rồi, khiến nội tâm của hắn vô cùng bi thống.

Thanh Minh an ủi.

- Huynh đệ nén bi thương, thù này chúng ta sẽ báo!

- Ai, Vĩnh Hằng chi thần khủng bố như thế, một người có thể tiêu diệt tất cả mọi người chúng ta, chúng ta lấy cái gì đi chống lại!

Lôi Vạn Quân ủ rũ thở dài.

- Ngươi có thể yên tâm, đại ca của ta có thể đối phó hắn!

Lăng Thái Mông nói ra, hắn bổ sung một câu.

- Lúc trước chính là đại ca ta trở về đánh lui hắn đi, nếu không phải hắn thoát nhanh, đại ca ta đã đánh chết hắn rồi..

- Cái gì!

Đám người Lôi Vạn Quân cùng với Thanh Minh khiếp sợ nhìn qua Lăng Thái Sơ.

- Thái Sơ thúc ngươi vẫn đi trước ta!

Lăng Vô Địch cười khổ nói.

Hắn vẫn truy cầu Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà không có được như

nguyện, bây giờ nghe đến thúc thúc của hắn đạt tới cảnh giới này, trong nội tâm hắn cảm thấy tự hào, lại cảm thấy tự giễu mình.

- Đúng rồi, lão đầu tử đâu rồi? Hắn thế nào?

Lăng Vô Địch hỏi tin tức gia gia của mình, trong nội tâm mang theo cảm giác tâm tình bất định.

Lăng Vô Địch cùng gia gia của hắn náo lớn nên rời Thiên Vực không quay về.

Nhưng mà không có nghĩa hắn không nhận gia gia.

Bao nhiêu năm rồi hắn không có trở về vẫn an gia gia, thế nhưng mà tính tình bướng bỉnh của hắn rất lớn, cho tới hôm nay mới về, hắn vẫn tự trách, đồng thời lại sợ hãi gia gia của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Tộc thúc hắn còn sống rất tốt, nhưng mà tình huống không ổn.

Lăng Thái Sơ đáp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2742 - Chúng Nữ Mạnh Khỏe.

- Hắn bị thương?

Lăng Vô Địch xiết chặt nắm đấm, đè nén cảm xúc hỏi.

Không quản khỉ gió ông cháu bọn họ bất hòa như thế nào, nhưng không có nghĩa là hắn không quan tâm gia gia của hắn.

- Việc này ngươi nên hỏi người khác đi, ta cũng nghe bọn họ nói, còn không có biết rõ đâu!

Lăng Thái Sơ đáp.

Lúc này Lăng Thái Mông ở bên cạnh nói:

- Việc này Tiếu nhi rõ ràng nhất, Tiếu nhi ngươi nói cho Vô Địch nghe tin tức của Hồng Vũ lão tổ tông đi.

Lăng Tiếu không nghĩ tới Lăng Vô Địch là cháu ruột của Lăng Hồng Vũ, lúc này hắn nói rõ tình huống cho Lăng Vô Địch nghe.

Lăng Vô Địch sau khi nghe xong, thần sắc tốt một chút, nhưng lại tức giận mắng:

- Lão đầu tử cũ kỹ, thật sự khiến người ta không biết nói cái gì, rõ ràng hi sinh chính mình thủ hộ tổ địa, không biết hắn nghĩ cái gì.

- Tộc thúc suy nghĩ cái gì không phải ta và ngươi có thể nghĩ.

Lăng Thái Sơ ứng một tiếng, hắn lại nói:

- Hiện tại chúng ta có hai chuyện cần làn, một chuyện là diệt Ma Hổ tộc, một chuyện là cứu tộc thúc ra, hôm nay người Ma Hổ tộc nhìn chằm chằm, ta không thể rời khỏi đây, nghĩ cách cứu viện tộc thúc phải do Vô Địch ngươi đi làm, có lẽ ngươi có thể khuyên tộc thúc cố chấp đi ra, cổ đại lục mất đi lực lượng nên không thể chữa trị được, hắn làm như vậy quá miễn cưỡng!

Lăng Thái Sơ thân là Vĩnh Hằng, nhỏ máu có thể khiến người ta trường sinh, sinh vật mất đi tất cả lại không thể biến trở lại như xua.

Bởi vì hiểu biết của người đời so với hắn hiểu biết khác quá xa, thế nhân suy nghĩ quá hoàn mỹ, Vĩnh Hằng chi thần chân chính có thể khiến cho vạn vật bất tử, cảnh giới có thể khiến không gian thời gian mục nát, có thể xây dựng tất cả.

Mặc khác hắn là kim Vĩnh Hằng chi thần, có được lực lượng vô kiên bất tồi, lực lượng khác với các Vĩnh Hằng chi thần khác.

Trừ phi là mộc Vĩnh Hằng chi thần mới có thể tái tạo vật đã mục nát trở lại như xưa.

Cho nên nói cho dù là Vĩnh Hằng chi thần cũng không cách nào mang cổ đại lục đã mất đi sinh cơ khôi phục như cũ, tối đa cũng chỉ kéo dài thời gian hủy diệt của nó mà thôi.

- Nếu lão đầu tử nghe ta nói, ta đã sớm mang tất cả tộc nhân tới Kim Đế không gian rồi!

Lăng Vô Địch tức giận nói ra.

- Kim Đế không gian?

Người ở đây sững sờ.

- Một không gian lục địa lấy kim thuộc tính làm chủ, hôm nay bị ta khống chế!

Lăng Vô Địch giải thích nói ra, hắn còn nói:

- Nếu như Thiên Vực bị hủy, liền chuyển toàn bộ tộc nhân tới đó đi.

- Ma Hổ tộc, dực nhân tộc, Lôi tộc... Những kẻ này điều chiếm không gian lục địa của mình, không nghĩ tới Vô Địch ngươi lại chiếm cứ một không gian lục địa, như thế rất tốt ah!

Lăng Thái Mông tán thán nói ra.

Người Kim tộc khác cũng cảm thấy hưng phấn không thôi!

- Không gian này không tệ, nhưng mà không thể làm nơi nghĩ chân vĩnh cửu.

Lăng Thái Sơ mở miệng nói ra.

- Cái này là vì sao?

Lăng Vô Địch khó hiểu nói ra, hắn còn nói:

- Kim thuộc tính lục địa đối với con cháu trong tộc chúng ta là nơi tu luyện tốt nhất, chỉ cần tộc của ta an tâm phát triển tại đó vạn năm, tuyệt đối không thể kém hơn mấy cổ tộc kia.

- Bởi vì cái gọi là cô âm không dương, cô dương không âm, trời sinh vạn vật, ngũ hành tương sinh tương khắc, đây chính là định luật, nếu như chỉ chuyển tới một không gian như vậy tu hành có thể hiến người trong tộc

chúng ta trở nên mạnh hơn hơn, nhưng mà trong tối tăm lại sinh ra tổn thương không nhỏ cho vận số của chúng ta, nhưng mà không gian lục địa này phù hợp làm nơi tu luyện chuyên dụng cho chúng ta đấy.

Lăng Thái Sơ nói ra.

Hắn thân là Vĩnh Hằng chi thần, có rất nhiều chuyện có quyền lên tiếng, hắn nói như vậy mọi người tự nhiên tin phục.

Nhưng mà trong lòng Lăng Vô Địch có chút không phục, nhưng mà ngược lại cũng không nói thêm gì.

Mọi người trở lại địa bàn Kim tộc, Lăng Tiếu lập tức không thể chờ đợi được tìm kiếm thân nhân của mình.

Hắn đi vào tộc địa, chỗ đó có một tiểu mộc tinh xảo, trước tiểu mộc này có một đám nữ nhân xinh đẹp đang ngồi tán gẫu.

Lăng Tiếu thấy các nàng thì trong nội tâm cảm thấy ấm áp, một hương vị quen thuộc xuất hiện trong lòng.

Bạch Vũ Tích nhìn thấy Lăng Tiếu và lập tức hoảng sợ hét lên:

- Thiếu... Thiếu gia hắn trở về!

Nàng thét lên kinh hãi thì khiến các nữ nhân khác nhìn qua phía Lăng Tiếu, sau đó các nàng không ngừng vui mừng chạy qua.

Trong đó Cát Bối Hân càng không nhịn được bổ nhào vào người Lăng Tiếu, tiếng khóc nói:

- Phu quân ngươi cuối cùng cũng trở về, ta cho rằng không còn gặp lại

ngươi.

Nàng thiên tính nhu nhược, sau khi trải qua các nguy hiểm sinh tử, vô cùng địa nhớ Lăng Tiếu, sợ không cách nào nhìn thấy Lăng Tiếu.

Nữ nhân của hắn định lao vào ngực Lăng Tiếu, nhưng bây giờ không tốt tiến lên.

Nhưng mà trong mắt các nàng đầy nước mắt, đã nói rõ tất cả vấn đề.

Lăng Tiếu vỗ nhẹ vai Cát Bối Hân nói ra:

- Tất cả đã qua rồi, đừng khóc! Bằng không sẽ thành mặt mèo đấy.

- Ngươi ghét bỏ ta sao? Thế nhưng mà cho dù ngươi ghét bỏ ta, ta cũng không rời bỏ ngươi!

Cát Bối Hân động tình nói ra.

Lăng Tiếu nhéo mũi của nàng, nói:

- Nói cái gì đấy?

Lăng Tiếu kéo tay chúng nữ, ôm từng người vào lòng.

Lại có mấy người đi tới, các nàng thấy Lăng Tiếu bộ dáng kích động thất thố chưa từng có.

Con người sau khi trải qua tình cảnh sinh ly tử biệt, tâm tư trong vô hình sẽ cải biến.

Huống chi lần này chết quá nhiều người, gia gia Cát Bối Hân là Cát Đồ chết đi, sư phó Ngọc Thanh Mẫn là Lê Tuyết cũng chết... Cũng là do yếu tố này ảnh hưởng, cho nên bọn họ rất lo lắng không gặp lại Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đã thấy các nàng khỏe mạnh, trong nội tâm xem như bỏ được tảng đá lớn xuống.

Nhưng mà nghe được con trai Lăng Duyệt thiếu chút nữa chết oan chết uổng thì Lăng Tiếu lập tức giận dữ.

- Thật sự là đáng hận, ta đã từng đánh hang ổ Ma Hổ tộc hai lần, đợi ngày sau sẽ huyết tẩy Ma Hổ tộc, sẽ báo thù cho người đã chết!

Lăng Tiếu thề.

- Phu quân không thể xúc động, Ma Hổ tộc có Vĩnh Hằng chi thần không phải Thái Sơ tổ không thể địch, ngươi ngàn vạn lần đừng xúc động!

Phượng Tiêm Vận lập tức mở miệng khuyên.

- Đúng vậy, ngày đó mấy trăm thủy lão xuất kích còn không thể đánh bại hắn, còn bị hắn diệt sát nhiều người, hắn quả thực là ác ma đáng sợ!

Thải Hà Nguyệt sợ hãi nói ra.

Vân Mộng Kỳ cũng nói:

- Đúng, Vĩnh Hằng chi cảnh vượt qua tưởng tượng của ngươi biết, hắn có thể hóa thành lỗ đen thôn phệ tất cả mọi người, cơ hồ đạt tới tư thái của thần minh, thật sự là khó có thể địch nổi!

Các nữ nhân của hắn không ngừng mở miệng, các nàng nhớ tới Vĩnh Hằng

chi thần đáng sợ, đều có cảm giác vô lực.

- Yên tâm đi, ta sẽ không xúc động ra ngoài đâu, ta đã từng thấy qua hắn rồi! Hắn cường đại đúng là ngoài tưởng tượng của ta!

Lăng Tiếu trấn an các nàng.

- Cái gì, ngươi đã nhìn thấy hắn, tại sao ngươi có thể... Chẳng lẽ hắn không nhận ra ngươi sao?

Vi Đại Nhi hoảng sợ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2743 - An Bài Cuối Cùng. (1)

Chúng nữ kinh ngạc nhìn hắn, các nàng nghĩ tới:

- Chẳng lẽ phu quân đạt tới Vĩnh Hằng chi thần rồi?

- Lúc trước ta giết tới ma hổ không gian thì giao thủ với thần niệm phân thân của hắn, phân thân chỉ sợ không có phát huy ra một phần mười lực lượng của hắn, cho nên ta may mắn trốn được một mạng!

Lăng Tiếu đáp.

- Thì ra là thế, khá tốt thiếu gia không có việc gì!

Bạch Vũ Tích vỗ ngực nói ra.

- Các ngươi yên tâm tốt, thần côn lúc trước đã từng nói ta là mạng tiểu cường... Không, là mệnh cách chân long bất tử, cho dù hắn là Vĩnh Hăng chi thần cũng đừng hòng lấy được mạng của ta.

Lăng Tiếu cười nói.

- Ân, quân sư gần đây nói chuyện tinh chuẩn, phỏng đoán chưa có sai lầm, hắn nói thì tuyệt đối có đạo lý.

Phượng Tiêm Vận đáp.

- Tốt rồi, các ngươi tạm thời an tâm, ta đi gặp sư phó!

Lăng Tiếu nói một tiếng, liền đi tới chỗ đám người Tà Đế, Cuồng Tăng.

Lăng Tiếu gặp lại bọn họ, thổn thức một phen.

Lăng Tiếu nên gặp thì cũng gặp, có một ít muốn gặp cũng không thể gặp, trong nội tâm của hắn có cảm giác nặng nề.

Hắn cho rằng thần hồn phân thân cường đại đến đỉnh phong tiểu viên mãn cộng thêm Cổ Hoàng Thần Công bảy mươi lần chiến lực, có thể bao quát toàn bộ Chí Tôn.

Hôm nay lại có Vĩnh Hằng chi thần xuất hiện, hơn nữa còn là đối đầu, làm cho hắn cảm thấy cảnh giới của mình còn kém quá xa.

Lăng Tiếu đi vào nghị sự đường trong tộc, nhìn xem trong nội đường chỉ có mười người, đây đã là Chí Tôn Thủy Thần cuối cùng trong tộc, chuyện này khiến hắn hít thở không thông.

- Người đến đông đủ, hiện tại có thể thương lượng một chút, bước tiếp theo tộc của ta nên làm gì!

Lăng Bác thân là tộc trưởng, hắn mở miệng nói ra, dừng một chút và nói:

- Căn cứ ý của Thái Sơ lão tổ, hắn sẽ đích thân mang người tới Thiên Hổ địa vực diệt sát Ma Hổ tộc, báo thù thay cho tộc nhân.

- Nếu như lão tổ rời khỏi, Vĩnh Hằng chi thần của đối phương xâm phạm làm sao bây giờ?

Có người lo lắng hỏi.

- Ta sẽ bố trí cấm chế ở nơi này, cũng nhờ long hoàng lưu lại hộ tộc, một khi

có biến ta sẽ nhanh trở về!

Lăng Thái Sơ trầm giọng nói.

- Như thế không ổn, lão tổ ngươi lưu long hoàng lại, chỉ bằng ngươi một người chỉ sợ khó giết người nọ, dứt khoát ngươi không cần băn khoăn chúng ta, mang theo long hoàng cùng đi diệt sát Ma Hổ tộc, thay người chết đi của chúng ta trả thù!

Lăng Thần phẫn nộ nói ra.

Đại chiến ngày ấy hắn đi ra ngoại vực du lịch nên thoát chết.

Hôm nay hắn đạt tới Chí Tôn trung giai.

Lăng Phi là thân đệ đệ của hắn, bất hạnh bỏ mình, khiến hắn bị đả kích.

- Nói đúng, lão tổ tông ngươi không cần bận tâm chúng ta, chỉ cần giết nhiều người Ma Hổ tộc hơn là chúng ta vui vẻ rồi.

- Đúng vậy, không bằng ngươi mang ta cùng đi đi, cùng liều với bọn chúng..

- Thiên Nguyên địa vực đã rơi vào tay giặc một năm rưỡi, nói không chừng Vĩnh Hằng chi thần ở nơi đó đấy.

Mặt khác người của Kim tộc đều nói ý của mình.

Nhưng mà Lăng Tiếu nghe xong câu cuối cùng thì thân thể cứng đờ.

Thiên Nguyên địa vực rơi vào tay giặc!

Tin tức này vào trong tai Lăng Tiếu chẳng khác gì sét đánh, hắn không ngờ người Ma Hổ tộc lại cầm Thiên Nguyên địa vực khai đao trước tiên!

Hắn phản ứng như vậy là do trong Thiên Nguyên địa vực dược minh công hội có Yên Điệp Kiều nữ nhân của hắn!

- Liên trưởng lão, ngươi mới vừa nói Thiên Nguyên địa vực đã rơi vào tay giặc, đây... Đây là thật sao?

Lăng Tiếu mang theo vài phần kích động hỏi thăm.

- Đúng vậy a, Ma Hổ tộc muốn thống nhất Thiên Vực, bọn chúng trước tiên sẽ ra tay với dược minh công hội, hôm nay dược minh công hội đã bị bọn chúng khống chế, hơn nữa rất nhiều thế lực trong Thiên Nguyên địa vực bị huyết tẩy, chỗ đó đã bị người Ma Hổ tộc chiếm đoạt rồi, đáng tiếc cho mấy vị dược thần!

Lăng Liên thở dài nói.

Lăng Tiếu lập lúc này niết tay răng rắc, hai mắt đỏ hồng!

- Tiếu đệ ngươi đừng xúc động, căn cứ theo tin tức nhận được, người của Ma Hổ tộc cũng không có động tới mấy dược thần, chỉ nhốt bọn họ lại, buộc bọn họ luyện đan cho chúng.

Lăng Thần an ủi.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu là phó minh chủ dược minh công hội, sợ Lăng Tiếu không nhịn được đi Thiên Nguyên địa vực!

Lăng Tiếu lúc này nói:

- Ân, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không xúc động!

Hắn trên miệng tuy nói như vậy, nhưng mà trong lòng có suy nghĩ khác.

Nữ nhân của hắn rơi tay địch nhân, ảnh hưởng với hắn quá lớn!

Tuy hắn chẳng phải người tốt gì, nhưng mà tuyệt đối hắn rất che chở các nàng, tuyệt đối không hy vọng các nàng bị nguy hiểm gì.

Hôm nay dược minh công hội rơi xuống tay Ma Hổ tộc , nội tâm của hắn không thể không lo lắng.

- Ta phải đi tìm lão đầu tử trước, nếu như hắn trở về, đối với chúng ta chính là đại trợ lực.

Lăng Vô Địch mở miệng nói.

Hắn biết rõ thực lực gia gia của hắn, lúc trước hắn có thành tựu như vậy là do một tay gia gia dạy dỗ.

Nếu như hắn có thể mang theo gia gia quay về, vậy đối với Kim tộc mà nói chính là tin tức cực tốt.

- Hôm nay tình thế cực kỳ nghiêm trọng, tin tưởng tộc thúc sẽ hiểu lí lẽ, khẳng định nguyện ý quay về trong tộc!

Lăng Thái Mông đáp.

- Ân, hắn không phải muốn bảo vệ tổ đại lục bình an sao, việc này để ta làm đi, ta có thể khiến tổ đại lục lùi lại thời gian vạn năm không bị phá hủy không có vấn đề gì.

Lăng Thái Sơ cũng đồng ý.

Người Kim tộc ở đây lộ vẻ hưng phấn.

Lăng Hồng Vũ tại Kim tộc có địa vị khoog ai sánh bằng được, nếu hắn trở về thì chắc chắn sẽ khiến nhân tâm phấn chấn.

Lăng Tiếu muốn nói lại dừng, cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Hắn vốn định mang chuyện mình có được ám thuộc tính Thủy Nguyên Thạch nói ra.

Hiện tại nghĩ lại không nói mới tốt, mọi người đang hy vọng Lăng Hồng Vũ thoát khốn quay về, nếu hắn nhắc tới việc này khó tránh khỏi khiến mọi người không dễ lựa chọn, dứt khoát chờ lão tổ tông trở về rồi nói sau.

Trong lòng Lăng Tiếu suy nghĩ nhiều, hắn muốn lập tức đi tới Thiên Nguyên địa vực cứu người, lại muốn quay về cứu người của Huyền Linh đại lục, hắn mâu thuẫn tới cực điểm.

Sau khi nghị sự chấm dứt, Lăng Tiếu hoảng hốt quay về chỗ của mình.

Lúc này Phượng Tiêm Vận nói:

- Phu quân có tâm sự?

- Không có gì!

Lăng Tiếu không muốn khiến nàng lo lắng, lắc đầu nói ra.

- Ngươi đừng lừa ta, chúng ta là lão phu thê, ngươi có chuyện gì thì ghi rõ lên mặt cả rồi!

Phượng Tiêm Vận nói.

Lăng Tiếu than nhẹ một tiếng, nói:

- Thiên Vực hôm nay ta thấy không thể chịu được nữa rồi, ta muốn mang mọi người quay về Huyền Linh đại lục.

- Ngươi sợ chúng ta gặp chuyện không may đúng không?

Phượng Tiêm Vận hỏi.

- Ân, tuy Thái Sơ lão tổ tông đã đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà Ma Hổ tộc thế đại, một khi phát sinh đại chiến ta sợ đến lúc đó không thể chiếu cố các ngươi!

Trong lòng Lăng Tiếu lo lắng nói ra.

Yên Điệp Kiều đã gặp chuyện không may, hắn thật sự không muốn có thêm nữ nhân của hắn gặp chuyện không may.

Hắn muốn các nàng trước tiên quay về Huyền Linh đại lục, đợi đến ngày sau Thiên Vực bình định thì nói tiếp.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2744 - An Bài Cuối Cùng. (2)

Dù sao Huyền Linh đại lục trong thời gian ngắn không xảy ra chuyện gì.

Đây là Lăng Tiếu suy nghĩ thật lâu mới quyết định.

- Ngươi là gia chủ, ngươi nói cái gì, chúng ta sẽ nghe theo!

Phượng Tiêm Vận ân cần nói ra.

- Ân, ngươi đi bảo mọi người tới đây, ta sẽ nói chuyện với các nàng!

Lăng Tiếu đáp.

Hôm nay Yên Điệp Kiều đã bị Ma Hổ tộc bắt làm tù binh một năm rưỡi, hắn phải giải quyết nổi lo sau này mới có thể liều lĩnh đi tới Thiên Nguyên địa vực cứu người.

Lăng Tiếu đưa chúng nữ quay về Huyền Linh đại lục một chuyến, chúng nữ không có dị nghị gì, chỉ có Vân Mộng Kỳ muốn lưu lại sóng vai chiến đấu với Lăng Tiếu!

Nàng có Huyền Vũ thần thú làm chỗ dựa, nàng có đầy đủ năng lực bảo vệ mình và giết địch.

Lăng Tiếu nghe nói Vân Mộng Kỳ có được Huyền Vũ thần thú thì kinh ngạc không thôi, đồng thời cũng cao hứng thay nàng.

Trong truyền thuyết có chín đại thần thú, hôm nay bọn họ có ba thần thú,

thật sự có được ưu thế người khác không có được.

Nếu như nói Hạ Huyên Huyên có Chu Tước thần thú thì đây là bốn loại thần thú.

Nếu như người khác biết tin tức này, chỉ sợ sẽ đỏ mắt muốn chết.

Lăng Tiếu không cự tuyệt yêu cầu của Vân Mộng Kỳ, đây là thần thú Chí Tôn đỉnh phong loại hình phòng ngự, có thể cho Vân Mộng Kỳ đứng ở thế bất bại.

Trừ Vĩnh Hằng chi thần thì không ai làm nàng bị thương được cả!

Sau khi bàn với chúng nữ, Lăng Tiếu lại bay đi.

Thời điểm Lăng Tiếu đi tới sơn mạch cũ thì đám linh thú chung quanh cảnh giác.

Lúc này có một đạo nhân ảnh đi ra, là Viên Chiến Thiên không thể nghi ngờ!

- Ngươi trở về!

Viên Chiến Thiên đạm mạc nhìn Lăng Tiếu nói một câu.

Lăng Tiếu gật đầu nói:

- Ta trở về

Hắn lại nói:

- Chúc mừng Viên huynh thực lực càng tiến một bước!

Viên Chiến Thiên không hổ là đối thủ đáng giá hắn xem trọng, nhiều năm không gặp Viên Chiến Thiên đã đạt tới Chí Tôn trung giai, tốc độ tấn giai này không phải ai cũng có thể làm được.

Lăng Tiếu biết rõ một khi Viên Chiến Thiên càng tiến một bước, trên Chí Tôn bảng sẽ có tên của hắn, đây là yêu nghiệt chiến đấu trời sinh.

- Ta vẫn không theo kịp ngươi.

Viên Chiến Thiên có chút bất mãn nói ra.

Hắn trở nên mạnh mẽ, Lăng Tiếu đã tiến vào tầng thứ khác, khiến cho hắn có cảm giác không theo kịp.

Sau đó Viên Chiến Thiên lại hỏi:

- Hắn đâu rồi? Không có trở về cùng ngươi sao?

- Hắn? Ngươi nói Vũ huynh?

Lăng Tiếu sững sờ hỏi ngược lại.

Viên Chiến Thiên gật đầu, nói:

- Ta tạm thời không đuổi kịp ngươi, nhưng mà ta nhất định sẽ phân thắng bại với hắn trước.

Lăng Tiếu cười khổ một tiếng nói:

- Ngươi vẫn tính tình này, nhưng mà ta không biết Vũ huynh sống hay chết ah!

Sau đó Lăng Tiếu lấy hai bình rượu mạnh ra ném một vò cho Viên Chiến Thiên, cùng uống với hắn, vừa nói chuyện Vũ Bất Phàm!

- Ngươi muốn chiến với hắn một trận, chỉ sợ không dễ dàng ah!

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

- Sẽ có cơ hội, hắn tuyệt đối không phải loại đoản mạng!

Viên Chiến Thiên không có cảm tình gì với Vũ Bất Phàm, nói chuyện rất lạnh nhạt.

Lăng Tiếu cười cười không nói chuyện này, ngược lại nói sang chuyện khác.

- Ta ý định mang theo người quay về Huyền Linh đại lục, ngươi có tính toán gì không?

- Ta chỉ muốn chiến đấu tôi luyện chính mình, sớm ngày đạt tới mức độ có thể chiến một trận với ngươi!

Viên Chiến Thiên nói chuyện rất ngay thẳng.

- Vĩnh Hằng chi thần còn không phải chúng ta có thể chống lại, chỉ có chết mà thôi.

Lăng Tiếu khẽ thở dài.

- Chỉ có tìm đường sống trong cõi chết!

Viên Chiến Thiên đáp.

Hắn nói lời này là muốn lưu lại cùng tác chiến với Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu biết rõ Viên Chiến Thiên tâm tính như vậy, không nói gì thêm.

Ngày khác khai chiến, Thái Sơ lão tổ tông đối phó Ma Hổ tộc Khương Tà Vương, còn cần người khác tiêu diệt người Ma Hổ tộc.

Viên Chiến Thiên lưu lại trợ giúp hắn cũng tốt.

Lăng Tiếu cùng Viên Chiến Thiên nói chuyện nửa ngày rồi rời đi.

Hiện tại trong tộc còn không có lập tức quay về Huyền Linh đại lục, hắn còn có một chút thời gian, tiến về tộc địa của Hồn tộc.

Hôm nay Hồn tộc đã dần dần sống lại.

Lúc trước thực lực bọn họ vẫn nhỏ yếu, hiện tại đã không thua gì võ giả các nơi của Thiên Vực.

Bọn họ chính là cổ tộc, hồn lực mạnh hơn người khác nhiều, đây cũng là nguyên nhân bọn họ tiến giai nhanh hơn người thường.

Cho dù là võ giả gì, chỉ cần thần hồn cường đại sẽ có ích lợi trong tu luyện.

Hồn tộc tộc địa chính là tộc địa của U Ảnh tộc, đây là nơi non xanh thủy tú, linh khí sung úc, chợt có linh thú bay vút qua, là bảo địa tu luyện khó có được.

Ở chỗ này không ít người Hồn tộc đang cố gắng tu luyện, tinh thần bọn họ chuyên chú không buông lỏng.

Nơi này có cấm chế phòng ngự bảo vệ, nếu không phải Lăng Tiếu thần niệm

đầy đủ cường đại, hắn cũng không phát hiện tình huống trong tộc địa Hồn tộc.

- Người nào!

Một tiếng quát như sấm vang lên.

Một thân ảnh xuất hiện trước mặt Lăng Tiếu không xa.

- Là ta, không cần khẩn trương!

Lăng Tiếu lạnh nhạt đáp.

- Đại ca!"

Người nọ nhìn thấy Lăng Tiếu thì kêu lên.

Người này chính là Lăng Tiếu lúc trước ở ngoại vực gặp được, là Hồn Diệt, hắn bị Lăng Tiếu an bài trở về hỗ trợ người Hồn tộc tu luyện.

Trong lòng Hồn Diệt vẫn muốn sám hối chuyện lúc trước, đối với Lăng Tiếu an bài tự nhiên không có dị nghị gì, lập tức quay về mang toàn bộ sở học dạy cho tộc nhân, cũng xuất ra không ít thần vật trợ giúp bọn họ tu luyện.

Hôm nay Hồn tộc đã có tộc nhân thực lực Thần Vương xuất hiện.

- Ngươi đừng gọi ta là đại ca, nghe rất không thoải mái!

Lăng Tiếu mất tự nhiên nói ra.

Hắn ngay cả mình cũng không thể xác định được có phải là Hồn Phong

chuyển thế hay không, hắn là người trẻ tuổi bị một người mấy chục vạn tuổi gọi đại ca, thật sự cảm thấy rất áp lực.

- Không, ngươi là đại ca của ta chuyển thế, bằng không thì ngươi có thể được bổn mạng thần khí tán thành.

Hồn Diệt kiên trì nói ra, hắn còn nói:

- Đại ca, Vĩnh Hằng chi thần hiện thế ngươi có nghe nói không? Thiên Long Môn đã...

Lăng Tiếu nhẹ gật đầu nói:

- Việc này ta đã biết rõ, ta vừa từ Thiên Long Môn tới.

Hắn còn nói:

- Ta tới đây là vì chuyện này, chúng ta xuống dưới rồi nói sau.

- Tốt, ngươi tới đúng lúc, đám thỏ con này thừa nhận ta là lão tổ tông, tuy bọn chúng phục tùng dạy bảo, nhưng mà chỉ tín ngưỡng một mình ngươi thôi.

Hồn Diệt đáp.

- Lão tổ tông trở về, quá tốt, mọi người nhanh bái kiến lão tổ tông.

- Thật sự là lão tổ tông, nhiều năm không gặp, còn tưởng rằng hắn rời bỏ chúng ta rồi.

- Lão tổ tông nhất định sẽ trở về bảo vệ an nguy của tộc ta, hắn thật tốt với chúng ta.

- Cũng đúng mà, nếu như không có lão tổ tông, làm gì có Hồn tộc chúng ta ngày nay.

Lăng Tiếu lại vào Hồn tộc, cơ hồ tất cả mọi người của Hồn tộc nhao nhao quỳ xuống đất thành kính đón chào hắn, bọn họ thần sắc nhìn qua Lăng Tiếu tràn ngập thành kính.

- Thấy không, bọn họ nhiệt tình với ngươi là hoàn toàn tâm phục khẩu phục đấy.

Hồn Diệt hâm mộ nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2745 - Gặp Lại Quỷ Hồn Và Lục Ông.

Lăng Tiếu nói:

- Chỉ cần ngươi một lòng vì sự phát triển của tộc, tương lai bọn họ cũng thành kính với ngươi.

- Ngươi yên tâm đi, chỉ cần lão già ta không có chết, cả đời này sẽ hiến cho tộc nhân chuộc tội.

Hồn Diệt vô cùng trịnh trọng nói ra.

Lăng Tiếu cũng không có nói cái gì nữa, bảo mọi người đứng len e, hơn nữa còn đi tới từng chỗ mời bọn họ.

Lăng Tiếu thấy bọn họ và nhìn thấy người Kim tộc đều có cảm thụ như nhau, đều là thân thiết phát ra từ nội tâm.

- Sư phó!

Vân Thiên mang theo vẻ kích động quỳ trước mặt Lăng Tiếu và chào hỏi.

Lăng Tiếu vỗ mái tóc bạc trắng của Vân Thiên và kéo hắn đi.

- Rất tốt, những năm gần đây ngươi tu luyện rất khắc khổ, không ngờ đã đạt tới Thần Vương rồi.

Vân Thiên là một trong hai đệ tử Lăng Tiếu thu nhận, hắn bây giờ đã có thành tựu Thần Vương rồi.

Tốc độ này không thua kém gì thần thể chính thức cả.

- Đa tạ sư phó khích lệ!

Vân Thiên cười nhạt đáp.

Hắn bình thường đối xử mọi người lạnh nhạt, chỉ có trước mặt Lăng Tiếu mới thấy có nụ cười.

Mà Hồn Diệt ở bên cạnh thở dì, nói:

- Xem ra tiểu tử này rất tôn kính với đại ca a, ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười đấy.

Lăng Tiếu không cách nào giải thích cho Hồn Diệt chuyện bi thương của Vân Thiên, hắn nói sang chuyện khác và giới thiệu với người Hồn tộc về Hồn Diệt lần nữa, nói cho bọn họ biết Hồn Diệt cũng là lão tổ tông của bọn họ.

Hồn Diệt xem như chính thức được người Hồn tộc tán thành, trong lòng lão kích động và xấu hổ.

Năm đó hắn truyền sai tin tức khiến cho Hồn tộc thiếu chút nữa bị diệt tộc, hôm nay nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là được tộc nhân tán thành, dù hiện tại trong tộc chỉ còn đám tiểu bối, nhưng mà cũng làm cho hắn dễ chịu hơn.

Lăng Tiếu đến nghị sự đường của Hồn tộc và triệu tập một ít người bối phận cao của Hộc tộc tới.

Hắn lúc này chủ yếu nghe tình huống phát triển của Hồn tộc hôm nay, mặt khác còn khuyên bảo bọn họ một phen, không cần thiết bại lộ thân phận Hồn

tộc của mình ra.

Ma Hổ tộc thế đại, bọn chúng đã từng có thù cũ với Hồn tộc, nếu như bọn chúng biết có tộc nhân Hồn tộc còn sống, bọn chúng chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt người Hồn tộc.

Lăng Tiếu cũng không có ở trong Hồn tộc bao lâu và rời đi.

Hắn không có ý định mang bọn họ rời đi, bởi vì Ma Hổ tộc không có khả năng tàn sát sạch người ở Thiên Vực, chỉ cần bọn họ không bại lộ thân phận thì không có gì phải lo lắng.

Lăng Tiếu vốn định đến Liệt Viêm thương minh một chuyến, nhưng mà thời gian cấp bách nên hắn buông tha đi.

Hắn tin tưởng Liệt Viêm thương minh đã biết rõ mình phải nói.

Hắn một đường dùng tốc độ nhanh nhất lao tới Vạn Yêu sơn mạch.

Lần này tới nhờ đại địch năm đó, Lăng Tiếu cần Quỷ Hồn trợ giúp.

Quỷ Hồn không có lực lượng thuộc tính, nhưng mà hồn lực của chúng lại là thiên phú, không phải người bình thường có thể ngăn cản được, muốn nó tới phối hợp diệt sát Chí Tôn Thủy Thần khác là quá thích hợp.

Quỷ Hồn cảm nhận được Lăng Tiếu triệu hoán, lập tức từ trong Quỷ Hồn Sơn lao ra ngoài..

Nó lăng không chạy đi, bộ dáng như u hồn lập lòe, ánh mắt của nó tỏa ra khí tức khiếp người, cái sừng của nó có hồn lực ti tí quấn quanh, thường nhân căn bản khó phát giác được.

- Xuyyyyyy, lão đại sao ngươi tới đây?

Quỷ Hồn vô cùng hưng phấn kêu to.

- Ta tới thăm ngươi một chút có tiến giai thành công hay không, xem ra ngươi đã trở thành vương chính thức rồi!

Lăng Tiếu vỗ nhẹ sừng của Quỷ Hồn.

Quỷ Hồn có một sùng và đây là nơi mẫn cảm nhát, cũng không phải là ai cũng có thể đụng.

Lăng Tiếu sờ được là có giao tình với Quỷ Hồn, tuyệt không phải như bình thường.

- Nhờ có lão đại dẫn ta xông xáo một phen mới có thể vượt qua giới hạn.

Quỷ Hồn đáp.

- Vậy sao? Vậy ngươi có bằng lòng theo ta ra ngoài lưu lạc không?

Lăng Tiếu hỏi.

- Lão đại ngươi gọi ta đi đâu?

Quỷ Hồn rất dứt khoát.

- Rất tốt, nhưng mà lúc này đây có thể sẽ chết!

Lăng Tiếu lại nói.

- Chết không có gì phải sợ!

Quỷ Hồn đáp.

Lăng Tiếu rất hài lòng với Quỷ Hồn, nó vẫn phi thường đáng tín nhiệm như trước.

Lăng Tiếu cỡi Quỷ Hồn chạy thật nhanh tới một hướng của Vạn Yêu Sơn mạch.

Đi tới khu vực của thụ yêu và huyễn thụ yêu.

Hai chủng yêu loại này không có bị diệt tuyệt, đương nhiên còn có một ít chạy thoát, nhưng mà vương của chúng đã chết, chúng cũng tán loạn các nơi để sinh tồn.

Ở chỗ này có một gốc cây che trời, toàn thân màu xanh lá, rễ cây cuồn cuộn, khí tức sinh mệnh nồng đậm xông vào mũi.

Gốc cây này so sánh với các gốc cây chung quanh thì nhỏ hơn, chỉ chừng vạn tuổi, nhưng không ai sẽ nghĩ tới gốc cây này chín là một trong chín loại thần thụ, Bất Tử Thần Thụ.

Lúc Lăng Tiếu cùng Quỷ Hồn đi tới trước gốc cây này, Lăng Tiếu lập tức ngưng ra một long trảo bắt lấy thân gốc cây này.

Long trảo vô cùng khổng lồ, có thể bóp nát mười ngọn núi cũng không thành vấn đề.

Thần thụ này dường như đang run rẩy một chút, nó rõ ràng tự động co rút lại, trong chớp mắt liền biến nhỏ rất nhiều, cuối cùng biến thành lão đầu tử màu xanh lá.

- Ta nói tiểu hữu ngươi tới đây khi dễ lão đầu khọm khẹm ra làm cái gì!

Lục Ông liên tục tránh né và quát.

- Ha ha, ta thấy ngươi càng già càng dẻo dai, muốn luận bàn một chút.

Lăng Tiếu thu hồi lực lượng cười nhạt nói.

- Ai muốn luận bàn cùng ngươi, lão đầu tử ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Lục Ông tức giận nói.

Lăng Tiếu im lặng, trong lòng nghĩ thầm:

- Bất Tử Thần Thụ, cũng sợ chết? Chuyện này quá không có thiên lý a.

- Lục lão những năm qua trôi qua thoải mái chứ?

Lăng Tiếu vẻ mặt tươi cười nhìn qua Lục Ông nói.

Lục Ông nhìn thấy nụ cười của Lăng Tiếu thì nó sợ hãi rồi, nó ở chung với Lăng Tiếu không ít năm, quá hiểu về Lăng Tiếu, nụ cười này chính là nụ cười xảo trá.

Lục Ông cúi người thấy, cho thấy bộ dáng suy yếu và thở dài, nói:

- Ai, lão phu lúc trước mang nửa viên Bất Tử chi tâm giao cho ngươi, đây là nửa cái mạng của ta đấy, thời gian này đầy đủ cho ta khôi phục rồi, ít nhất cũng phải mấy vạn năm sau ta mới có tiếp.

Lăng Tiếu khẽ thở dài:

- Mấy vạn năm, thời gian thiệt tình là không ngắn ah!

Hắn lại nói:

- Cũng không biết ta có thể chờ lâu như vậy không, lần này đến đây chỉ sợ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt.

Lục Ông kinh ngạc nói:

- Tiểu hữu sao lại nói lời này?

- Ngươi ở nơi này có chỗ không biết, nhân tộc của chúng ta xuât hiện Vĩnh Hằng chi thần, không phải thần minh có lực lượng vượt qua tất cả mọi người đâu, hắn có được lực lượng hủy diệt tất cả đấy, hắn là địch nhân của ta, ta ở trong tay của hắn không tiếp được một chiêu, hôm nay hắn muốn tiêu diệt tộc nhân của ta, ta không thể không quay trở lại cứu viện, cho nên... Lần này gặp mặt về sau chỉ sợ khó gặp lại!

Lăng Tiếu đắng chát nói ra.

Lục Ông nói:

- Thực sự có nhân loại thực lực như vạy sao?

- Đương nhiên, hắn muốn thống nhất tất cả địa bàn của nhân loại, chúng ta không có người nào là đối thủ của hắn, chống lại hắn hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng mà không phải là không thể đối mặt.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2746 - Hai Vĩnh Hằng Đích Thân Tới. (1)

Lăng Tiếu ứng một tiếng, hắn còn nói:

- Tốt, nhìn thấy Lục lão ngươi ở nơi này bình yên vô sự thì ta cũng yên lòng, ta và Quỷ Hồn quay về tộc địa, ngươi bảo trọng.

Dứt lời Lăng Tiếu cưỡi Quỷ Hồn chuẩn bị rời đi!

Lục Ông cùng chung hoạn nạn với Lăng Tiếu nhiều năm, nghe được Lăng Tiếu có khả năng nguy hiểm tính mạng, ngày sau rất khó lại đi tới đây gặp nó, nó vô cùng khó chịu.

Nó kêu lên.

- Tiểu hữu, ta và ngươi giao tình nhiều năm, nhưng mà nhân loại ngươi không đối phó được, lão hủ tự nhiên cũng bất lực, như vậy đi, ta ở đây có một ít nhũ thụ, thụ quả cho ngươi, hy vọng vào thời khắc mấu chốt có thể giúp ngươi một tay.

Dứt lời Lục Ông mang ra một ít nhũ thụ, thụ quả, rễ cây ba phần.

Lăng Tiếu nhìn lại, trong lòng khinh bỉ Lục Ông.

- Lão gia hỏa này vẫn luôn keo kiệt.

- Lục lão một chút này ngươi giữ lại đi, chúng sao có thể cứu mạng của ta chứ.

Lăng Tiếu nói.

Mặc cho ai đều nhìn ra Lăng Tiếu đang ghét bỏ số lượng này rất ít a.

Lục Ông khẽ cắn môi lại lấy ra hai phần.

- Đây là cực hạn của ta, bằng không thì lão hủ thật phải chết không thể nghi ngờ.

- Ai, Lục lão ta biết rõ ngươi tu hành không dễ, nhưng mà lần này ta đi đối phó nhân loại mạnh nhất, là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thân phân của ta có khả năng phải chết, chút nhũ thụ, thụ quả, rễ cây này có thể cứu bao nhiêu người chứ?

Hắn dừng một chút và nói:

- Như vậy đi, ngươi giao tất cả năm mươi phần cho ta, lúc này mới thể hiện ra giao tình nhiều năm giữa ta và ngươi.

Sắc mặt Lục Ông càng trở nên xanh hơn, đây quả thực là muốn mạng già của hắn mà.

Nhưng mà nghĩ tới Lăng Tiếu khả năng thực sẽ chết, mà tộc nhân của hắn sẽ không ổn, hắn lại cắn răng nói:

- Tất cả mười phần là cực hạn của ta, bằng không lão hủ cũng không có biện pháp.

- Tất cả mười phần quá ít, nếu ngươi khó xử như vậy, vậy tất cả bốn mươi lăm phần đi, ngươi biết, ta là người rất thông tình đạt lý a.

- Ai nha, tiểu hữu ngươi muốn mạng của lão hủ mà, tối đa mười lăm phần,

chứ không thể nhiều hơn nữa.

- Mộc thuộc tính nơi này nồng đậm như vậy, thích hợp cho ngươi tu luyện nhất, nhiều hơn nữa cũng chỉ bổ vài năm là có trở về, làm gì nhỏ mọn như vậy chứ, ngươi không quan tâm giao tình của chúng ta sao?

Trải qua Lăng Tiếu cùng Lục Ông một phen cò kè mặc cả thì Lục Ông cuối cùng cũng giao ra ba mươi phần bất tử thần vật cho Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhanh như thiểm điện lấy bất tử thần vật tới tay, nói:

- Đa tạ Lục lão, nếu ngày khác ta không chết, tất nhiên sẽ mang mộc thuộc tính Thủy Nguyên Thạch tới cho ngươi, xem như báo đáp.

Dứt lời Lăng Tiếu thúc giục Quỷ Hồn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lục Ông sững sờ một chút, hắn vô cùng đau đớn nói:

- Ai nha, lại bị cái này tiểu hữu lừa gạt, đúng là quá giảo hoạt mà.

Lục Ông nhìn thân ảnh Lăng Tiếu rời đi thì khẽ thở dài, nói:

- Đại kiếp nạn buông xuống, hy vọng giúp tiểu hữu ngươi việc này, bảo trọng!

Lăng Tiếu rời khỏi Vạn Yêu Sơn mạch, đi tới Thiên Tước địa vực, vốn còn định đi Man tộc một chuyến, lại đi tới Vạn Thú sơn mạch tìm được Hạ Huyên Huyên.

Ngay sau đó lại cùng Hạ Huyên Huyên chạy tới Niết Bàn không gian.

Lăng Tiếu bảo Hạ Huyên Huyên triệu hoán thần thú Chu Tước ra, hắn cũng

gọi bại gia tử ra.

Rất nhanh, Lăng Tiếu lại từ Thiên Tước địa vực đi về Vọng Long Sơn mạch.

Đám người Lăng Tiếu đang định đi cùng Lăng Vô Địch trở về Huyền Linh đại lục.

Không ngờ thời điểm này Thiên Long địa vực có ma vân che lấp mặt trời, lỗ đen xoay chuyển nhanh chóng không ngớt, phạm vi trăm vạn dặm bị che phủ khiến cho mọi người khiếp sợ

- Đây... Là Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần, hắn... Hắn lại xuất hiện, trời ạ!

- Chẳng lẽ hắn thực bỏ qua Thái Sơ lão tổ sao? Thật sự là quá đáng giận, hy vọng lão tổ tông lần này phải tiêu diệt hắn.

- Đúng vậy, phải tiêu diệt ma quỷ này, còn có thái bình của Thiên Vực, thù của Thiên Long Môn chúng ta phải báo!

- Mau nhìn, bên kia có thật nhiều thiên lôi giáng xuống, thiên lôi này còn mang theo lực lượng hỗn độn, ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao lại xuất hiện hai dị tượng khủng bố như vậy, chẳng lẽ có kinh biến hay sao?

Vốn ma vân che trời, lỗ đen hàng thế, sau lại có hỗn độn thiên lôi, van lôi giáng xuống như ngày tận thế, cảnh này khiến nhiều người khủng hoảng.

Bỗng nhiên giữa Vọng Long sơn mạch có long ngâm vang vọng, một viễn cổ cự long đáng sợ từ dưới đất bay lên, dị tượng trùng thiên.

- Khương Tà Vương ngươi thật lớn mật!

Lăng Thái Sơ quát lên.

Trong nháy mắt, một đám kim quang tỏa ra bốn phía, từng đạo kim sát khí hóa thành ngàn vạn thương ảnh, long ảnh cũng lao thẳng qua thiên lôi và lỗ đen.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ giao thoa phát ra tiếng chấn động đáng sợ, bầu trời bị đánh xuyên qua từng lỗ lớn, vô số dư âm ảnh hưởng còn lại có thể hủy diệt cả thiên địa.

Vọng Long Sơn mạch lúc này có nhiều hào quang lưu chuyển ngăn cản tất cả lực lượng giáng xuống.

Đây rõ ràng là cấm chế phòng ngự do Lăng Thái Sơ bố trí từ sớm.

Trên chín tầng trời, ma vân lỗ đen thu liễm, hỗn độn thiên lôi dần dần yên ổn lại.

Một người giống như có ma vân bao phủ, thấy không rõ bộ dáng của hắn, một đạo khí tức tà ác hiện ra không ngớt, ở bên cạnh có Hắc Ma hổ hoàng nhìn chằm chằm bên này, tên còn lại là nam nhân trẻ tuổi, hắn cầm hỗn độn lôi thương, đang mặc hỗn độn lôi y, giống như lôi thần hàng lâm mang theo khí thế uy chấn thiên địa.

Đây rõ ràng là hai tên Vĩnh Hằng chi thần, theo thứ tự là Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương.

Hai tộc này vốn là tử địch, hôm nay lại liên hợp cùng một chỗ, đúng là quá khó tin.

Giữa Kim tộc, tất cả mọi người lo lắng.

Lăng Vô Địch, Lăng Thái Mông, Lăng Tiếu thì cùng tụ tập một chỗ.

Khí tức của Lăng Vô Địch lộ ra ngoài, một đạo khí thế tuyêt đỉnh bắn ra, chín đầu long ảnh quấn quanh người hắn, hắn lẩm bẩm.

- Đây là Vĩnh Hằng chi uy sao? Quả nhiên có thể che đậy tất cả.

Lăng Thái Mông kinh ngạc nhìn qua Lăng Vô Địch, hắn cảm thấy cháu trai này mang tới vài phần uy áp cho hắn.

- Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng đã đến, nhưng mà tên còn lại cùng đi với hắn hẳn là Vĩnh Hằng chi thần sao? Nếu như thế thì chúng ta sao ngăn cản được?

Lăng Thái Mông nhíu mày thở dài.

Lăng Tiếu lại nói:

- Thái Sơ lão tổ có long hoàng tương trợ, nghĩ tới chắc cũng ứng phó được.

Lăng Tiếu không có ngờ tới Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần mang giúp đỡ đến, nội tâm của hắn vô cùng lo lắng, nếu như lão tổ tông chống đỡ không được thì Kim tộc chắc chắn bị diệt.

- Hy vọng thật sự có thể trụ vững được, bằng không ta cũng chỉ thề sống chết đánh một trận!

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

Hắn có hỗn độn thế giới chi lực miễn cưỡng có thể ngăn cản được lực lượng phân thân của Vĩnh Hằng, nhưng mà thật sự đánh một trận với người ta

chẳng khác gì lấy trúng chọi đá.

Nhưng mà cho tới bây giờ bọn họ đã không có lựa chọn.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2747 - Hai Vĩnh Hằng Đích Thân Tới. (2)

- Lăng Thái Sơ, hôm nay tử kỳ của ngươi tới rồi, ha ha!

Khương Tà Vương nhìn qua Lăng Thái Sơ nhe răng cười nói.

Thần sắc Lăng Thái Sơ vô cùng thong dong, nói:

- Lúc trước ta có thể bức lui ngươi, hôm nay càng có thể diệt ngươi.

Hắn lại nhìn qua Lôi Chiến Dương, nói:

- Các hạ là người phương nào, vì sao lại xen vào ân oán của hai tộc chúng ta? Ma Hổ tộc dã tâm bừng bừng, muốn diệt vạn tộc thống nhất Thiên Vực, chúng ta lẽ ra phải cộng đồng đối phó chúng mới đúng.

- Ha ha, nói ra thạt êm tai, nhưng mà... Tương lai Thiên Vực phải do Lôi tộc cùng Ma Hổ tộc cùng chống đỡ, nếu như ngươi thức thời thần phục, bằng không hôm nay Kim tộc các ngươi nhất định toàn bộ bị tiêu diệt!

Lôi Chiến Dương cười lạnh nói ra.

- Lôi tộc? Nam vực Lôi tộc? Các ngươi muốn nhúng tay vào Thiên Vực?

Lăng Thái Sơ trầm giọng nói.

- Đúng vậy, nếu ngươi đã biết ta là người Lôi tộc, vậy thúc thủ chịu trói đi, niệm tình ngươi và bọn họ là Vĩnh Hằng cảnh, thật sự không đành lòng diệt trừ ngươi!

Lôi Chiến Dương từ trên cao nhìn xuống.

- Đã như vầy thì ta không còn gì để nói, Lăng Thái Sơ ta từ khi xuất đạo tới nay chưa từng sợ ai, hai người các ngươi cùng lên đi, ta sẽ tiễn các ngươi lên tây thiên!

Lăng Thái Sơ tức giận quát một tiếng, Long khí lập tức từ trong người bắn ra ngoài, lực lượng cực kỳ khủng bố, khóa chặt Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương.

Thời điểm này hắn phải bức hai người ra khỏi Thiên Vực, bằng không Thiên Long địa vực và Thiên Vực sẽ bị hủy diệt trong cuộc chiến đấu của bọn họ.

- Đối phó ngươi mình Lôi Chiến Dương ta là đủ rồi!

Lôi Chiến Dương tóc tím bay lên, lôi thương run run, vạn lôi hàng lâm đánh lên người Lăng Thái Sơ.

Vô số hỗn độn thiên lôi và hỏa diễm hàng lâm, mỗi một đạo có thể tiêu diệt Chí Tôn đỉnh phong!

Lăng Thái Sơ hóa thân thành kim sát chi thần, vạn đạo kim quang ngăn cản thiên lôi giáng xuống..

Thực lực của hai người tương đương, nhưng mà lôi lực thì mạnh hơn một phần, ngay từ đầu liền xuất hiện áp chế kim sát chi lực rồi.

- Lôi huynh trước chém Lăng Thái Sơ trước, sau đó ta đi bắt Lăng Tiếu ra, chính là tiểu tử này đã phá hư tình hữu nghị của hai tộc chúng ta! Hắn còn hai lần hủy tộc địa của ta, ta sẽ luyện hóa hắn bảy bảy bốn mươi chín ngày tới chết!

Khương Tà Vương cười lạnh một tiếng, lại bay tới địa bàn của Kim tộc.

Nghe hắn nói thì Lăng Tiếu chính là mấu chốt cừu hận của Ma Hổ tộc cùng Lôi tộ.

Kỳ thật mấu chốt này từ lâu bọn họ đã hiểu rõ, nhưng mà hai tộc kết thù quá sâu, cho dù biết có người gài bẫy nhưng vẫn kiên trì như trước.

NHưng mà tổ địa của Ma Hổ tộc đúng là bị người của Lôi tộc hủy, mà Ma Hổ tộc cũng chém không ít người Lôi tộc, muốn hóa giải ân oán này đúng là không dễ.

Nếu không phải không lâu lúc trước Lôi Chiến Dương đi tới Thiên Vực, bọn họ cũng không hóa giải ân oán này, hơn nữa đạt thành hiệp dễ dàng như thế.

Bởi vì hai người là Vĩnh Hằng chi cảnh, trừ phi là giao thủ sinh tử, bằng không ai cũng không cường đại hơn ai.

Vì vậy Khương Tà Vương đưa ra yêu cầu cùng Lôi tộc cộng đồng thống trị Thiên Vực.

Thiên Vực phân ngũ vực địa linh nhân kiệt, mỗi một đời đều xuất hiện không ít nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Nếu như hai người cùng thống trị Thiên Vực, những thiên tài như vậy xuất hiện sẽ do bọn họ khống chế, tộc lực sẽ tăng lên đỉnh cao.

Lại nói hai người đều có cùng một mục tiêu, đó chính là bắt Lăng Tiếu tiết hận.

Ai kêu Lăng Tiếu chính là mấu chốt cừu hận của hai tộc bọn họ cơ chứ.

Thời điểm Khương Tà Vương muốn lao xuống thì Lăng Thái Sơ quát:

- Long hoàng ngăn hắn lại!

Ở xa có tiếng long ngâm vang vong, một đạo kim quang lao thẳng tới Khương Tà Vương, long khẩu ẩn chứa long châu, lực lượng bộc phát đến một trăm năm mươi lần, lực lượng đáng sợ bao phủ Khương Tà Vương và con Hắc Ma hổ hoàng.

Lần này viễn cổ cự long đã dùng long châu, lần giao thủ lúc trước hai lão long vương của chúng mất mạng, lúc này nó tuyệt đối không buông tha cho Hắc Ma hổ hoàng, cho nên nó vừa ra tay là sử dụng long châu.

Long tộc chính là chủng tộc chiến đấu cường đại nhất thiên địa, trong cùng giai nó không có đối thủ.

Trước mắt Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng cũng không dám tự đối phó long hoàng, sợ bị đánh bại từng cái.

Khương Tà Vương đánh ra ma chưởng, Hắc Ma hổ hoàng đã ăn thiệt thòi qua nên không dám khinh thường, nó bắn năng lượng ra cùng ngăn cản lực lượng của long hoàng.

Đại chiến khiến thiên địa này chấn động không ngớt.

Một ít người phi hành ở địa vực xa xôi bị dư âm ảnh hưởng nổ chết, càng có không ít người đang sử dụng trận pháp không gian nổ chết trên đường, phạm vi trăm vạn dặm chung quanh khu vực chiến đấu trở thành cấm khu, lập tức có rất nhiều võ giả bình dân mất mạng.

Đây là chiến đấu của Vĩnh Hằng, có thể nói là thiên tai khủng bố.

Lăng Thái Sơ toàn lực bộc phát, mấy chục lần chiến lực bức Lôi Chiến Dương ra ngoài ngoại vực.

Mà long hoàng đối chiến Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng cũng lui ra ngoài ngoại vực.

Trên địa bàn Kim tộc, mỗi Chí Tôn Thủy Thần nhìn thấy dư âm chiến đấu, bởi vì bọn họ biết rõ không cách nào ngăn cản dư âm chiến đấu, cùng đi ra ngoài chỉ có chết vô ích.

- Cuộc chiến Vĩnh Hằng! Ta phải nhanh chóng đạt tới bước này!

Lăng Vô Địch ngửa mặt lên trời quát một tiếng, thân thể trở nên rực rỡ, hắn giống như đế vương hàng lâm, long uy từng trận.

Hắn muốn lao ra ngoài ngoại vực muốn xem cuộc chiến Vĩnh Hằng!

Lăng Thái Mông, Lôi Vạn Quân và Thanh Minh vội vàng áp chế hắn, không cho hắn làm ẩu!

- Vô Địch, cuộc chiến Vĩnh Hằng không phải do chúng ta có thể tham ngộ, ngươi nên ở lại chỗ này, yên lặng chờ Thái Sơ thúc trở về, hắn nhất định sẽ truyền dạy cho ngươi cách đột phá Vĩnh Hằng!

Lăng Thái Mông quát.

Lôi Vạn Quân cũng nói:

- Đúng vậy a lão đại, ngươi tạm thời nhẫn nại, dùng cảnh giới của ngươi hôm nay muốn bước vào Vĩnh Hằng cũng không còn xa, làm gì mạo hiểm đi xem cuộc chiến, như vậy được không bù mất!

Lăng Vô Địch không cam lòng thu liễm khí tế, sau đó mới khẽ thở dài, nói:

- Vĩnh Hằng, Vĩnh Hằng, thật sự muốn bước ra bước này dễ vậy sao?

Thời điểm này Lăng Thần quát lên:

- Tiếu đệ ngươi làm cái gì vậy!

Chỉ thấy Lăng Tiếu cưỡi Hỗn Độn Lôi Long mang theo Vân Mộng Kỳ bay qua một hướng.

Thời điểm Lăng Thần kinh hô, Lăng Tiếu đã cùng Vân Mộng Kỳ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long đi xa.

Lôi Vạn Quân lập tức nghi ngờ nói

- Chẳng lẽ tiểu tử này lâm trận bỏ chạy?

Lăng Thần nói:

- Tiếu đệ hắn không phải loại người như vậy, những năm gần đây hắn ở trong tộc và Thiên Long Môn làm ra nhiều cống hiến, hắn cũng không phải kẻ tham sống sợ chết.

Lăng Bác cũng phụ họa:

- Đúng vậy, Tiếu nhi vì gom góp Thủy Nguyên Thạch, nhiều năm lưu lạc ở ngoại vực, bằng lực lượng của một mình hắn đã gom được sáu loại Thủy Nguyên Thạch, gian nguy trong đó có thể nghĩ, hôm nay trong tộc đại nạn, hắn không phải là lâm trận bỏ chạy, có lẽ hắn nghĩ ra cái gì đó.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2748 - Vĩnh Hằng Quyết Đấu.

- Đúng vậy, Tiếu nhi làm người ta vẫn biết một ít, hắn từng cùng chúng ta bức lui người Ma Hổ tộc, về sau lại dẫn người Lôi tộc hủy tộc địa của Ma Hổ tộc, hắn lá gan rất lớn, xác thực không phải người sợ chết!

Lăng Thái Mông cũng đứng ra nói thay cho Lăng Tiếu.

Lôi Vạn Quân lúc này á khẩu không nói gì được.

Hắn không nghĩ tới Lăng Tiếu hậu bối này trong tộc lại có nhân duyên tốt như thế, hắn mới hoài nghi nhưng đã bị nhiều người phản bác rồi.

Lăng Vô Địch cũng vô cùng kinh ngạc, hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

- Không nghĩ tới đến bây giờ rõ ràng đồng thời có ba gã Vĩnh Hằng chi thần xuất thế, thật sự là thật là làm cho người ta khó có thể tin, hẳn là này thiên địa biến sao?

Lăng quá vô địch than nhẹ một câu, đón lấy còn nói

- Hôm nay Thái Sơ thúc lấy một địch hai tình huống không nên lạc quan, chúng ta nhất định phải đi làm chuẩn bị!

- Hiện tại đang chuẩn bị cái gì! Đại ca hắn nắm giữ Kim Long Đàn, dùng một địch hai không có gì cả, nhưng tin tưởng hắn đứng ở thế bất bại.

Lăng Thái Mông nhíu mày nói.

Ở ngoại vực ba Vĩnh Hằng chi thần cùng với hai đầu thần thú đang chiến đấu dữ dội.

Nơi này có lỗ đen, hỗn độn thiên lôi và kim sát không ngừng ma sát với nhau, mỗi một chủng đều mang theo lực lượng tuyệt cường của thế gian.

Chúng tràn ngập phạm vi trăm vạn dặm chung quanh, chúng giao thoa không ngớt, các loại chiêu thức thiên kỳ bách quái không ngừng hiện ra.

Lăng Thái Sơ cùng Lôi Chiến Dương đối chiến mới đầu thì Lôi Chiến Dương dùng hỗn độn thiên lôi áp chế nên hơi kém.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ là người Kim tộc, sau khi hắn tăng thực lực lên thì kim sát không gian của hắn diễn biến mạnh hơn thiên lôi không gian của Lôi Chiến Dương nhiều lắm.

Hỗn độn thiên lôi có ưu thế là lực lượng hủy diệt, mà kim sát chi lực hơi kém một ít, nhưng mà nó khổng lồ hơn thiên lôi không gian.

Chỉ thấy Lăng Thái Sơ vận dụng kim sát không gian hóa thành ngàn vạn con kim long, kim thương ngăn cản rất nhiều hỗn độn thiên lôi, càng càng không ngừng đánh thẳng vào Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương tóc tím bay múa, trong tay cầm hỗn độn lôi thương, mỗi một đầu kim long, kim thương đánh tới đều bị hắn đánh tan.

Thần sắc hắn thong dong, trên mặt mang theo nụ cười khinh miệt, dường như không đặt Lăng Thái Sơ vào mắt.

- Người Kim tộc các ngươi có thể tăng chiến lực, ngay cả không gian chi lực cũng tăng lên, nhưng mà còn chưa đủ nhìn!

Lôi Chiến Dương cười lạnh một tiếng, hỗn độn thiên lôi thu liễm, hóa thành một lôi đình hình người phóng thẳng về phía Lăng Thái Sơ.

Rất nhiều kim sát không gian ngưng thực lại đối kháng với thiên lôi hình người!

Lôi Chiến Dương đang có ý định đối chiến trực tiếp với Lăng Thái Sơ, là thời điểm phân thắng bại..

Lăng Thái Sơ ánh mắt bức người, hắn múa kim thương như kim long đánh thẳng vào người Lôi Chiến Dương, hắn giận dữ hét:

- Thiên lôi được gọi là lực lượng chính khí, nhưng mà các lại kết minh với thế hệ tà ác Ma Hổ tộc, hôm nay ta sẽ tru diệt ngươi.

Hai đại Vĩnh Hằng chi thần lực lượng giao thoa cùng một chỗ, từng tiếng nổ tung vang vọng không dứt.

Trong nháy mắt bọn họ giao thủ hơn trăm chiêu, mỗi một chiêu đều dùng toàn lực, cùng chém giết lẫn nhau.

Hai người thực lực tương đương, muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn là không thể nào.

Bên kia viễn cổ cự long cũng thu long châu lại, tuy chiến lực của nó đáng sợ rất nhiều ma vân lỗ đen bị nó dùng thân thể đánh nát, rất nhiều lực lượng ăn mòn không có tổn thương tới thân thể của nó.

Mà Hắc Ma hổ hoàng thỉnh thoảng di động cũng xông thẳng vào viễn cổ cự long, nhưng mà huyết mạch chi lực của nó kém hơn, tuy đạt tới cấp độ viễn cổ nhưng làm gì là đối thủ của cự long chứ.

Viễn cổ cự long lấy một đánh hai, nhưng mà nó muốn đánh giết người hay thú thì không làm được trong thời gian ngắn.

- Chân long thần thú quả nhiên khó chơi, chờ ta phá thân thể của ngươi, ăn mòn ngươi thành cặn bã!

Khương Tà Vương tức giận quát một tiếng, lập tức đánh ra vài chưởng che trời vào viễn cổ cự long.

Đây chỉ là kế nhiễu địch của hắn mà thôi, chân thân của hắn đang tới gần thân hình cự long, trong trong tay ngưng tụ hai đao nhận màu đen chém tới.

Đao nhận màu đen này tỏa ra hương vị khát máu.

Nó là do Vĩnh Hằng chi thần ngưng tụ mà thành, đã sớm vượt qua phạm trù Cổ Thần khí đỉnh phong, đủ chém dứt tất cả mọi thứ trên đời.

Nhưng mà tiếp xúc với thân thể viễn cổ cự long thì nghe được tiếng vang thanh thúy.

Long lân của viên cổ cự long không có bị chém phá.

Viễn cổ cự long giận dữ, nó gào thét một tiếng, long ngâm đáng sợ chấn bay Khương Tà Vương ra xa, đầu của nó nhìn qua muốn thôn phệ Khương Tà Vương.

Hắc Ma hổ hoàng cùng Khương Tà Vương phối hợp ăn ý, thời điểm Khương Tà Vương nguy hiểm thì nó lập tức lao lên va chạm viễn cổ cự long, khiến cho Khương Tà Vương có thời gian giảm xóc rút lui.

Nhưng mà Khương Tà Vương không lùi ngược lại, rất nhiều lực lượng ăn mòn bao phủ viễn cổ cự ***.

Ba người hai thú chiến đấu không dứt trong không gian, chấn vỡ không biết bao nhiêu không gian, mà rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần ở các không gian chung quanh cũng dữ nhiều lành ít.

Đánh lâu không được, Lăng Thái Sơ bất đắc dĩ sử dụng Kim Long Đàn, đây là thần khí mà Kim tộc dùng trăm vạn năm sáng tạo ra, hắn đã quán chú vĩnh hằng thần huyết vào và nó đã biến thành vĩnh hằng thần khí chân chính.

Nó còn trên cả thần khí của Lôi Chiến Dương cùng với Khương Tà Vương, uy lực vô cùng đáng sợ, sinh sinh đánh bay Lôi Chiến Dương thổ huyết!

Hỗn độn chiến y của hắn rách nát!

Lôi Chiến Dương liên tục lui ra phía sau và kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi sao có được thần khí bực này, chẳng lẽ ngươi tìm kiếm được vĩnh hằng thần tài? Tuyệt không có khả năng này!

Lôi Chiến Dương vừa rồi đánh với Lăng Thái Sơ khó khăn, ai cũng không làm gì được ai, hiện tại bị Lăng Thái Sơ đột nhiên đánh tổn thương, mới khiến hắn kinh hoàng.

- Hừ, ngươi không cần biết rõ quá nhiều, hôm nay ngươi và Khương Tà Vương cùng chết đi, trên thế giới này không cần quá nhiều Vĩnh Hằng chi thần!

Lăng Thái Sơ một chiêu kiến công, hừ lạnh một tiếng, lại thao túng Kim Long Đàn xuất kích!

Kim Long Đàn hóa thành viễn cổ cự long, mỗi một đầu ấn chứa lực lượng vô cùng to lớn, đánh thẳng vào Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương dùng hỗn độn thiên lôi ngăn cản không được bao nhiêu hư ảnh viễn cổ cự long cả!

Chúng giống như vạn long xuất tổ, không ngừng chém giết địch nhân, khiến cho Lôi Chiến Dương có cảm giác không ngăn cản được.

- Vạn lôi khôn cùng!

Lôi Chiến Dương quát một tiếng, hóa thành một lôi thần, thiên lôi đầy trời giáng lâm, đánh tan tất cả viễn cổ cự long trước mặt.

Nhưng mà những viễn cổ cự long này có không ít con lao qua khỏi phạm vi bao phủ của thiên lôi, bay thẳng tới gần hắn, hắn liên tục đón đỡ, nhưng mà cũng không ngừng lui ra phía sau.

Bỗng nhiên một Kim Long Đàn lăng không nện tới.

Kim Long Đàn giống như hóa thành viễn cổ cự long chính thức, có được mười long thấy mấy vạn mét, trực tiếp áp xuống, uy lực của nó bàng bạc đáng sợ, đủ hủy diệt mười tinh cầu.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2749 - Thỏa Hiệp Và Nguy Cơ. (1)

Lôi Chiến Dương kinh hãi, hỗn độn lôi thương quét qua, muốn đánh bay Kim Long Đàn ra xa, nhưng mà hỗn độn lôi thương bị nện nứt, khiến cho, hắn thổ huyết lần nữa!

Nhưng thương thế này với hắn mà nói không đáng kể chút nào.

Tới cảnh giới này chỉ cần còn một giọt máu là có thể tái sinh, cơ hồ là bất tử bất diệt.

Nhưng mà tiếp tục như vậy hắn sẽ bị Lăng Thái Sơ đánh bại.

Nhưng mà hắn cũng không biết Lăng Thái Sơ toàn lực thúc dục Kim Long Đàn tiêu hao cũng thật lớn, mỗi một kích tiêu hao rất nhiều thần lực trên người, lực lượng của hắn tuôn ra như tháo nước.

- Nếu không cách nào đánh bại một trong hai bọn chúng, bọn hắn chúng chỉ sợ sẽ vẫn nhìn chằm chằm vào Kim tộc, hôm nay ta ta dù bất cứ giá nào cũng cầm bọn chúng lập uy!

Lăng Thái Sơ nghĩ thầm trong lòng, rất nhiều sát khí tiến vào trong Kim Long Đàn, đồng thời thần huyết cũng được rót vào.

Uy lực của Kim Long Đàn càng ngày càng mạnh, nó truy kích Lôi Chiến Dương, va chạm lần nữa, ép tới mức Lôi Chiến Dương liên tiếp bị nhục.

Hắn không thể không nhìn qua Khương Tà Vương và quát lớn.

- Khương lão đệ giúp ta, chúng ta hợp lực đánh bại tên này!

Khương Tà Vương không có ngờ tới Lôi Chiến Dương thực lực mạnh hơn hắn một phần bị Lăng Thái Sơ đánh phải chạy trốn qua bên này.

Hắn không rảnh phân thân, chiến lực của viễn cổ cự long quá đáng sợ, long châu chi lực có thể tăng thực lực của nó lên hai trăm lần, căn bản không cách nào áp nó được, còn nhiều lần thiếu chút nữa bị nó thôn phệ, mà Hắc Ma hổ hoàng đã bị thương chồng chất, chiến lực giảm mạnh.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương hợp lực với nhau cũng không bằng Lăng Thái Sơ hợp lực với viễn cổ cự long.

Lăng Thái Sơ không có cho bọn họ cơ hội thở dốc, gầm rú nói:

- Hôm nay không phải các ngươi chết thì ta mấ mạng.

Lăng Thái Sơ bộ dáng đánh bạc hoàn toàn, kim sát khí tiến vào không ngớt, thúc dục Kim Long Đàn.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương hợp lực hóa thành hai mảnh không gian, lỗ đen liên tục xuất hiện, có thể thôn phệ tất cả lực lượng, rất nhiều hỗn độn thiên lôi tụ tập bốn phía và giáng thẳng xuống không gian này.

Va chạm kịch liệt không biết bao nhiêu lần.

Rất nhiều không gian bị bọn họ tàn phá, rất nhiều thánh thú sinh tồn ở ngoại vực đã chết.

Lực lượng vĩnh hằng giống như đại biểu cho vĩnh viễn không khô kiệt, dùng không hết, bọn họ chiến đấu khiến thiên địa biến sắc, lực lượng hủy diệt khó

có thể hình dung.

Ngoại vực trăm vạn dặm không gian bị Vĩnh Hằng chi thần đánh nát.

Một trận chiến này không biết tiếp tục bao nhiêu ngày đêm, thật lâu không thể bình thường lại.

Vĩnh hằng thần huyết tung bay, viễn cổ thú hoàng gào thét

Rốt cuộc thời điểm này bọn họ dừng lại.

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương vô cùng chật vật, thần huyết của bọn họ sôi trào và khôi phục thân thể, mà Lăng Thái Sơ cũng không tốt hơn bao nhiêu, thần thể xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, khí tức hư yếu rất nhiều!

Không gian ngàn vạn dặm đã bị hủy diệt không còn hình dáng.

Ba người đang toàn lực khôi phục thần lực của mình, đều không muốn rớt sau người khác nửa bước.

Trong Thiên Vực xa xôi có rất nhiều người cảm nhận được chấn động ngừng lại, rất nhiều thủy nguyên lực lượng trong nháy mất khiến bọn họ kinh hãi.

Ba người hai thú, chỉ có lực lượng của viễn cổ cự long là liên miên không dứt..

Nó muốn cắn nuốt Hắc Ma hổ hoàng, đáng tiếc thời khắc mấu chốt Khương Tà Vương triệu hoán trở về, thu nhập vào trong cổ tay, cứu nó một mạng!

Vào lúc viễn cổ cự long đang định xung phong liều chết với Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương, Khương Tà Vương rốt cuộc cũng phải yếu thế.

- Lăng Thái Sơ ngươi trước cho nó dừng lại, ta có lời bàn với ngươi.

Khương Tà Vương quát to.

Lăng Thái Sơ không có ứng lời nói, hắn vận chuyển Kim Long Đàn, long khí dị động, thân thể hắn hóa thành nhân long khôi phục thật nhanh chóng.

Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương không dám đối chiến viễn cổ cự long, bọn họ tiêu hao quá lớn, không thể không lựa chọn tránh né!

- Lăng Thái Sơ ngươi hãy nghe ta nói, chúng ta nguyện ý hòa giải với ngươi, nếu như ngươi đuổi giết chúng ta, chúng ta tình nguyện ngọc đá cùng nát, chúng ta không thể giết ngươi, nhưng mà tộc nhân của ngươi và người cả Thiên Vực cũng phải chết cùng!

Khương Tà Vương quát.

Lôi Chiến Dương cũng lạnh lùng nói ra:

- Đúng vậy, nhanh dừng lại, một trận chiến này dừng ở đây, bằng không ta sẽ dẫn hỗn độn thiên lôi trước hủy Thiên Vực chi địa của các ngươi.

Hai đại Vĩnh Hằng chi thần bị buộc thành như vậy, thật sự khó có thể tin nổi.

Đó là do Lăng Thái Sơ cầm trong tay số mệnh thần khí của Kim tộc, nó là thần vật được rèn cả trăm vạn năm, đạt được thần huyết tẩy lễ và trở thành vĩnh hằng thần khí chân chính, không phải vĩnh hăng thần khí nhỏ máu ngưng hình khác, mà viễn cổ cự long hoàng uy vô địch, đây mới là nguyên nhân Lăng Thái Sơ có thể chiếm ưu thế.

Nhưng mà hai đại Vĩnh Hằng chi thần uy hiếp, Lăng Thái Sơ cũng không dám vọng động, bởi vì hắn không lưu bọn họ được.

- Long hoàng trở về!

Lăng Thái Sơ triệu hoán viễn cổ cự long lại.

Lúc này viễn cổ cự long lui tới bên người Lăng Thái Sơ, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương mới buông lỏng một hơi.

- Các ngươi có thể hủy Thiên Vực, có thể diệt tộc nhân của ta, nhưng mà ta cũng có thể hủy diệt các ngươi, diệt tộc nhân các ngươi, trừ phi hai người các ngươi vẫn ở cùng một chỗ, bằng không bất cứ kẻ nào tách ra đều phải chết!

Lăng Thái Sơ nghiêm nghị nói ra.

- Nếu song phương chúng ta không thể làm gì được hnau, vậy không bằng trước lập ra ước hẹn trăm năm, trăm năm sau lại phân ra thắng bại, ngươi nghĩ như thế nào?

Khương Tà Vương bị ép nhượng bộ.

Ước hẹn trăm năm, với hắn mà nói đủ luyện ra một thanh vĩnh hằng thần khí chân chính, như vậy hắn mới có thể khiêu chiến Lăng Thái Sơ.

Đến lúc đó hắn và Lôi Chiến Dương liên thủ, xác định có thể diệt Lăng Thái Sơ.

Lôi Chiến Dương cũng hiểu ý của Khương Tà Vương, lúc này gật đầu nói:

- Không tệ!

- Các ngươi tốt lắm, trăm năm sau chúng ta sẽ phân thắng bại!

Lăng Thái Sơ khinh bỉ bọn hắn nói ra, dừng một cái hắn lại nói

- Trăm năm này, địa bàn Thiên Vực các ngươi không thể tiếp tục xâm chiếm, càng không thể âm thầm diệt sát tộc nhân của ta, bằng không cho dù liều đến lưỡng bại câu thương, ta cũng không cho các ngươi sống khá giả.

Lăng Thái Sơ tự nhiên cũng hiểu đây là kế hoãn binh của bọn họ, nhưng mà hắn không có lựa chọn khác, chỉ có thể trước đáp ứng và tìm đối sách.

Hắn không cách nào tru sát hai người này, trừ phi trong tộc bọn họ có xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần mới có khả năng vãng hồi nguy hiểm.

- Tốt, chúng ta đáp ứng ngươi, trong trăm năm sẽ không động võ với Thiên Vực, trăm năm sau chúng ta lại chiến đấu!

Khương Tà Vương ứng một tiếng, sau đó truyền âm cho Lôi Chiến Dương, cũng không biết nói cái gì, hai người không quay đầu lại biến mất trong không gian.

Khi hai người rời đi, Lăng Thái Sơ khẽ thở dài:

- Thời gian trăm năm nháy mắt là qua, muốn tái tạo một gã Vĩnh Hằng chi thần nói dễ vậy sao?

Dứt lời hắn cùng viễn cổ cự long quay về.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2750 - Thỏa Hiệp Và Nguy Cơ. (2)

Trong khu vực Thiên Vực Thiên Nguyên địa vực, khi ba đại Vĩnh Hằng chi thần chiến đấu kịch liệt thì nơi này có biến hóa.

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ cưỡi Hỗn Độn Lôi Long hàng lâm dược minh công hội.

Nơi này sớm bị khống chế, rất nhiều Luyện Dược Sư đã thành tù nhân của Ma Hổ tộc, cho dù là ba đại điện chủ cũng không ngoại lệ.

Sư Thương Dương vô cùng biệt khuất, hắn vừa thoát khốn khỏi không gian lôi điện, lại tiếp tục lâm vào hiểm cảnh.

Cũng may tình huống lần này tốt hơn lần trước, không có bị khóa nhốt, bởi vì trên không trung có cấm chế của Vĩnh Hằng chi thần, ngăn cách bọn họ, làm bọn họ không cách nào thoát khốn cả.

Mặt khác mỗi tháng bọn họ phải cố định luyện chế Chí Tôn Thần Đan và nhiều Thần Vương Đan, bằng không mỗi tháng bọn chúng sẽ giết người.

Ba đại điện chủ bị buộc bất đắc dĩ nên đi vào khuôn khổ.

Nhưng mà một ngày này Khương Ám Quang lại muốn cưỡng ép mang Yên Điệp Điều đi..

Yên Điệp Kiều chính là đệ nhất mỹ nhân của Thiên Nguyên địa vực, là tuyệt thế mỹ nhân.

Khương Ám Quang từng lớn lên trong Thiên Nguyên địa vực, tự nhiên cũng mến mộ viên minh châu này.

Trong đại điện lơ lửng, đại điện lộng lẫy này biến thành một phân điện của Ma Hổ tộc, chủ tọa chính là Khương Ám Quang.

Hắn là ám quang thân thể, tu luyện Âm Dương nhị khí, có thể lực địch nhân vật trên Chí Tôn bảng.

- Khương Ám Quang ngươi đừng hòng mang Điệp Kiều đi, trừ phi chúng ta chết!

Sư Thương Dương bất mãn trầm giọng quát.

Sư Thương Dương, Liên Hạo Công, Trác Hưng Hồng và Yên Điệp Kiều ở trong điện, vẻ mặt tức giận.

Yên Điệp Kiều thanh lệ động lòng người, bộ dáng của nàng bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải mến mộ.

Thần sắc Yên Điệp Kiều đầy sầu lo, càng khiến người ta thương tiếc.

- Các ngươi hiểu lựa chọn thế nào chứ?

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng, hắn nhìn chằm chằm vào Yên Điệp Kiều nói:

- Đã sớm nghe nói Thiên Nguyên địa vực đệ nhất mỹ nhân là thần dược sư cao thượng, hôm nay gặp ngươi mặc áo choàng Luyện Dược Sư thì có phong thái khác, ngươi làm thiếp cho ta, ngày sau có thể bảo vệ mạng cho mấy lão già này.

- Ngươi mơ tưởng!

Yên Điệp Kiều cắn hàm răng cự tuyệt nói.

- Ngươi có thể cự tuyệt, nhưng mà... Nếu ta hiện tại giết bọn chúng thì sao?

Khương Ám Quang lãnh khốc nói ra.

Thân thể mềm mại của Yên Điệp Kiều chấn động, đôi mắt dễ thương tức giận nhìn vào Khương Ám Quang nói không ra lời.

Liên Hạo Công cau mày nói:

- Có bản lĩnh ngươi thì giết chúng ta, dù sao chúng ta cũng không muốn sống.

- Đúng vậy, phục vụ cho ma tộc như các ngươi, chúng ta tình nguyện không theo!

Trác Hưng Hồng cũng nói.

- Rất tốt, thật cho rằng là Chí Tôn dược thần thì giá trị vô hạn sao? Ta hôm nay sẽ giết các ngươi!

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng, một thanh kiếm bay ra chém thẳng vào ba người.

Ba đại dược thần bị áp chế cảnh giới, tuy vẫn còn là Chí Tôn, nhưng mà không đủ một phần ba lực lượng, một kiếm này chém xuống bọn họ hẳn phải chết.

Yên Điệp Kiều kếu lên.

- Ngươi dừng tay!

Ba lão nhân trước mặt này chính là thân nhân trọng yếu của nàng, nàng tuyệt đối không hy vọng có chuyện gì xảy ra với ba người này.

Khương Ám Quang cười lạnh một tiếng:

- Ta chỉ cho ngươi ba hô hấp suy nghĩ, có đáp ứng hay không là do ngươi, dù sao ngươi không thoát khỏi bàn tay của ta.

Dứt lời bàn tay của hắn chụp Yên Điệp Kiều, âm dương nhị khí lưu chuyển bóp cổ họng của Yên Điệp Kiều sau đó kéo nàng vào trong lồng ngực của hắn.

Yên Điệp Kiều kinh hô một tiếng, cực lực muốn giãy dụa, thế nhưng mà cảnh giới của nàng kém xa Khương Ám Quang.

- Súc sinh, ngươi dừng tay cho ta!

Sư Thương Dương tức giận mắng một tiếng, đánh ra chưởng ấn lớn vào người Khương Ám Quang.

Chỉ tiếc hắn có hỏa quang óng ánh, âm dương hộ thuẫn trước mặt Khương Ám Quang hắn cũng không đánh vỡ.

Khương Ám Quang tươi cười nhìn qua Yên Điệp Kiều nói:

- Lão bất tử kia muốn tìm cái chết, ngươi nói ta nên xử lý thế nào?

Tuy hắn hỏi ý kiến của Yên Điệp Kiều, nhưng mà hắn lại đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh bay Sư Thương Dương.

Phanh!

Thân thể Sư Thương Dương đụng vào vách tường, phun ra một ngụm nghịch huyết.

- Đại ca!

Liên Hạo Công cùng Trác Hưng Hồng kinh hô chạy tới bên người Sư Thương Dương.

Khương Ám Quang ra tay vẫn có chừng mực, chỉ tổn thương Sư Thương Dương, cũng không có lấy mạng của hắn!

- Hiện tại chúng ta đi động phòng đi, về sau ngươi chính là nữ nhân của Khương Ám Quang ta, dược minh công hội các ngươi phải nghe ta hiệu lệnh, biết chưa?

Khương Ám Quang véo nhẹ cái cằm của Yên Điệp Kiều và cười dâm dục.

Yên Điệp Kiều không phản bác được, đôi mắt dễ thương ngập đầy hơi nước, cùng với vài phần ý liều chết.

- Ngươi đừng nghĩ đến tự sát, bằng không ta sẽ rút thần hồn của chúng ta luyện chết.

Khương Ám Quang uy hiếp nói một tiếng, hắn lại nhìn ra ngoài quát:

- Đưa ba người bọn chúng ra ngoài.

Liên Hạo Công giận dữ nói:

- Các ngươi đã khống chế công hội chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Không phải

bức chúng ta chết hết mới cam lòng.

- Đúng vậy, chúng ta chết thì không có ai luyện chế Chí Tôn Thần Đan cho các ngươi cả, ma thả Điệp Kiều ra, chúng ta sẽ thực hiện lời hứa!

Trác Hưng Hồng nói.

- Không cần, tộc của ta có Vĩnh Hằng chi thần, hắn đi bắt nhiều dược thần về là được rồi, ta nhớ được trong Thiên Long địa vực còn có một Chí Tôn Thủy Thần trẻ tuổi đấy, hình như gọi là Lăng Tiếu a, ta tin tưởng hắn không trốn thoát khỏi tay tộc ta đâu, ha ha!

Khương Ám Quang cuồng tiếu nói.

Yên Điệp Kiều lập tức thất thanh la lên.

- Các ngươi không thể bắt hắn, van cầu ngươi buông tha hắn a, còn buông tha sư phụ ta, ta lưu lại làm thiếp của ngươi

- Xem ra ngươi rất xem trọng tên Lăng Tiếu kia a, hẳn là ngươi sớm có chân với hắn?

Khương Ám Quang không vui nói ra.

Lúc này có một tiếng nổ mạnh vang vọng các nơi, khiến cho đại điện chấn động không dứt.

Cấm chế trên tòa thành lơ lửng bất luận Chí Tôn Thủy Thần đỉnh phong nào cũng đừng mong phá được.

Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ tới chỗ này, khiến Hỗn Độn Lôi Long giáng hỗn độn thiên lôi khôn cùng vào nó.

Hốn độn thiên lôi đáng sợ nện vào thiên không chi thành nổ rất lớn, khiến cho người trong thành hoảng sợ.

- Ai lớn mật như thế, dám đánh lén địa bàn của Ma Hổ tộc chúng ta!

Một gã Chí Tôn của Ma Hổ tộc kêu gào nói.

Hắn kinh hô nói:

- Là địch tập kích, ở trên có Hỗn Độn Lôi Long, là Lăng Tiếu tạp chủng, nhanh triệu tập đội ngũ đi ra ngoài giết hắn.

- Thật sự là lớn mật, chẳng lẽ hắn không sợ Vĩnh Hằng chi thần chúng ta dùng một ngón tay giết hắn sao?

- Hắn có khả năng điên rồi, Kim tộc nhất định bị lão tổ tông san bằng, cho nên tới đây giãy chết.

- Nhưng mà bằng hắn một người muốn hủy cấm chế là không thể nào, chúng ta đi ra ngoài giết hắn.

Trong một chớp mắt, người Ma Hổ tộc bên trong lập tức lao ra ngoài.

Những người này trừ người bổn tộc của Ma Hổ tộc ra còn có một ít Chí Tôn của Thiên Hổ địa vực, cùng với Chí Tôn của Thiên Nguyên địa vực đầu hàng, tổng cộng có bảy tám chục người, tất cả đều bay lên cao.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2751 - Cứu Người.

Ba gã Chí Tôn đỉnh phong, còn lại là cao giai và thấp giai, cưỡi thánh thú bay qua phía Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ công kích.

Công kích khủng bố phô thiên cái địa tập kích Lăng Tiếu cùng Vân Mộng Kỳ.

- Mộng Kỳ, ngươi chiếu cố tốt chính mình, ta muốn... Đại khai sát giới!

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ nói một câu, Kim Long Thương và băng hỏa kiếm bay qua phía đám người kia.

Bảy tám mươi tên Chí Tôn Thủy Thần công kích cùng lúc có thể khiến Chí Tôn đỉnh phong nuốt hận, cho dù là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trên Chí Tôn bảng cũng không dám nghênh đón chính diện.

Nhưng mà Lăng Tiếu lại không sợ, thế giới hỗn độn bay ra, trong một chớp mắt đã ngăn cản toàn bộ năng lượng công kích.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ hủy diệt tất cả, diệt sát bất luận kẻ nào!

Lăng Tiếu dùng thế giới hỗn độn ngăn cản và bị đánh thất linh bát lạc, nhưng quả thật có thể ngăn cản những công kích này.

- Dựa vào thế giới hỗn độn ta có thể đối kháng thần niệm phân thân của Vĩnh Hằng chi thần, lực lượng của ta vô hạn tiếp cận bán Vĩnh Hằng!

Lăng Tiếu tin tưởng tăng nhiều, một thương một kiếm chém ra.

Lực lượng thần hồn của hắn hóa thành băng hỏa kiếm.

Lực lượng thần hồn phân thân của hắn vô cùng đáng sợ, lại có Long Phượng Thần Cô tăng phúc, phàm là Chí Tôn Thủy Thần cap giai đều bị chém giết.

Một đá, Ma Hổ tộc Chí Tôn Thủy Thần nhao nhao kêu thảm thiết, thần hồn vỡ tan rơi xuống.

Loại tử vong không hiểu này khiến người ta chấn động.

Một gã Chí Tôn đỉnh phong bị thần hồn của Lăng Tiế công kích còn có thể miễn cưỡng đỡ được, hắn lúc này kinh hồn quát:

- Hắn... Hắn dùng thần hồn công kích, ngàn vạn lần đứng tới gần hắn, phòng ngự thần hồn, hợp lực giết hắn!

- Có bản lĩnh ngươi ngăn cản!

Lăng Tiếu rống to, kinh quát một tiếng, hỗn độn thế giới ngưng tụ thành hỗn độn thương, lại theo Kim Long Thương lan tràn ra nhanh, giống như chân long gào thét chém giết các nơi.

Tên kia là Chí Tôn đỉnh phong toàn lực nghênh đón chiêu này, từng ma ảnh bao phủ lấy thần hồn của hắn, hắn muốn ngăn cản chân long đánh tới.

Chân long ẩn chứa lực lượng đáng sợ, dùng xu thế dễ dàng chém giết quỷ ảnh, đầu ròng thôn phệ tên Chí Tôn đỉnh phong.

Ah!

Tên Chí Tôn đỉnh phong kêu thảm một tiếng, phòng ngự của hắn như giấy, đầu bị đánh nổ.

Lăng Tiếu như vào chỗ không người, toàn lực đại sát tứ phương!

Hắn cùng với Vân Mộng Kỳ đi tới Thiên Nguyên địa vực chính là muốn thừa dịp Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần đang đại chiến với Thái Sơ lão tổ thì hắn đi dược minh công hội cứu người.

Cơ hội chỉ có một lần, hắn phải nắm chặt, cho nên hắn phải dùng toàn lực.

Hỗn Độn Lôi Long lôi đình chi lực khôn cùng, lôi lực oanh kích đầy trời, một không đạt tới Chí Tôn Thủy Thần cao giai thì không thể ngăn cản được.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn ra các nơi.

Ở hướng khác Vân Mộng Kỳ xếp bằng trên lưng của Huyền Vũ thần thú, nàng căn bản không cần ra tay, cũng không cần lo lắng bị người nào xúc phạm tới, nàng chỉ huy Huyền Vũ thần thú chém giết người Ma Hổ tộc là được.

Phía trước nàng xuất hiện một tên điều khiển mấy chục Chí Tôn Thủy Thần khôi lỗi, những khôi lỗi này va chạm với Huyền Vũ thần thú thì hóa thành bột mịn.

Tên khống chế khôi lỗi run rẩy quát:

- Đây... Đây là Huyền Vũ thần thú đỉnh phong, ta... Ta không ngăn cản được.

Tên Chí Tôn cao giai này nhanh chóng lui ra phía sau, nhưng mà Huyền Vũ thần thú nhìn thì to lớn nặng nề, nhưng mà tốc độ di chuyển của nó không chậm.

Tên Chí Tôn cao giai bị Huyền Vũ thần thú đụng mạnh vào người và biến thành bãi máu.

- Phu quân ta rốt cuộc cũng kề vai tác chiến với ngươi, hôm nay ta sẽ giết cho thống khoái!

Vân Mộng Kỳ rất kích động quát.

Trước kia khi theo đuổi nàng, Lăng Tiếu cố gắng liều mạng tăng thực lực theo kịp nàng, nhưng khi Lăng Tiếu tìm được nàng thì nàng phải đuổi theo hắn.

Hôm nay nàng cùng Lăng Tiếu dù còn cách biệt, nhưng mà có thêm Huyền Vũ thần thú trợ giúp thì xác thực có thể trợ Lăng Tiếu một tay.

Huyền Vũ thần thú và chân long thần thú nổi danh, tuy nó trọng phòng ngự, nhưng mà năng lực tiến công vô cùng đáng sợ.

Miệng nó há ra, từng đạo sóng nước hủy diệt mấy tên Chí Tôn Thủy Thần thành cặn bã.

Chân long nhảy lên, gào thét vạn dặm, huyền quy thổ nạp, nước kích thiên địa!

Ma Hổ tộc cho đại đội nhân mã đi ra trong thời gian ngắn bị diệt hơn phân nửa, bọn họ bị dọa phá gan!

Ai có thể nghĩ đến đối phương chỉ hai người nhưng có hai con thần thú đỉnh cấp, trong nháy mắt đã tổn thất thảm trọng, thật sự khiến bọn họ bị đả kích quá lớn.

Thời điểm bọn họ toàn bộ chạy trốn, lại có hơn mười người bay ra ngoài.

- Lăng Tiếu ngươi thật lớn mật, dám tới đây xâm phạm địa bàn của Ma Hổ tộc, hôm nay cho ngươi đi mà không về!

Khương Ám Quang không thể không từ trong đại điện lao ra ngoài.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu lực công kích quỷ ý, khó lòng phòng bị, hơn nữa lại có một con Hỗn Độn Lôi Long tương trợ, hắn không có vọng động, lập tức bóp nát tính mạng ngọc đồng.

Bỗng nhiên Ma Hổ tộc Vĩnh Hằng chi thần Khương Tà Vương xuất hiện.

Ngọc đồng này rót một tia phần thần niệm phân thân của Khương Tà Vương, bất luận Chí Tôn đỉnh phong nào cũng bị hắn tiện tay diệt sát.

- Lão tổ tông, cùng chém giết kẻ này!

Khương Tà Vương cung kính gật đầu với Khương Tà Vương.

Khương Tà Vương nhìn qua Lăng Tiếu, ánh mắt bắn ra hung quang đáng sợ.

- Lại là tiểu tử thúi này, hôm nay ta làm thịt ngươi!

Lần đầu tiên Lăng Tiếu đến ma hổ không gian tập sát, khiến cho người Ma Hổ tộc tổn thất thảm trọng, càng khiến hắn không làm được gì, hôm nay gặp lại, hắn không hề do dự, lập tức thi triển thủ đoạn cường đại nhất đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Một lỗ đen hiện ra, hấp lực cường đại bao phủ Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu nhìn Vân Mộng Kỳ quát:

- Mộng Kỳ ngươi cách ta xa một chút, đây là thần niệm phân thân của Vĩnh

Hằng chi thần!

Dứt lời hỗn độn thế giới chi lực toàn bộ diễn hóa ra, một phương thế giới giống như không gian hỗn độn, rất nhiều hỗn độn bị hắn điều động, bảo hộ hắn vào trong, ngăn cản hấp lực đáng sợ kia, mặt khác có bộ phận hỗn độn bị hắn quán chú vào Kim Long Thương vung vẩy đánh ra, một đầu hỗn độn chân long trùng kích hắc động kia.

Rầm rập!

Lực lượng đáng sợ giao thoa, lực lượng kinh thiên động địa bắn ra bốn phía.

Trong lúc đó ma chưởng đáng sợ nện thẳng vào Lăng Tiếu, hỗn động thế giới của Lăng Tiếu bị lõm xuống.

Thân thể Lăng Tiếu bay đi thật xa, nhưng mà hắn vẫn chịu được.

Nhưng mà Khương Tà Vương cũng không có bỏ đi, trong chớp mắt lại đánh ra mấy chưởng, mỗi một chưởng đều dùng toàn lực.

Lăng Tiếu cùng hỗn độn thế giới hợp nhất, hỗn độn thế giới chung quanh quấn quanh, bảo vệ hắn chặc chẽ, không có chút sơ hở nào cả.

Hắn không có chỗ phản kháng, chỉ có dùng lực lượng chọi cứng, chờthần niệm phân thân của đối phương hao hết lực lượng.

Có hỗn độn thế giới hộ thể, nhưng mà Lăng Tiếu vẫn choáng váng mặt mày.

- Chỉ một cái thần niệm phân thân đã đánh ta không có lực hoàn thủ rồi, thật đáng sợ.

Lăng Tiếu nghĩ thầm trong lòng.

- Đáng chết, ta không thể giết ngươi nhưng lại có thể giết tiểu tiện nhân của ngươi a!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2752 - Thành Công Cứu Ra. (1)

Khương Tà Vương lực lượng đại giảm, hắn không cam lòng quát lên, ma chưởng cải biến phương hướng nện thẳng vào Vân Mộng Kỳ bên kia.

Lăng Tiếu bị dọa hồn bất phụ thể, Vân Mộng Kỳ chính là nữ nhân trọng yếu nhất của hắn, nếu nàng bị chụp chết, cả đời này hắn sẽ không tha thứ cho mình.

- Không muốn!

Lăng Tiếu giãy dụa bắt đầu kinh quát.

Hắn muốn ra tay ngăn cản, nhưng mà tốc độ của hắn không có nhanh bằng Vĩnh Hằng chi thần!

Vân Mộng Kỳ ngồi trên người Huyền Vũ thần thú, nàng khống có thời gian phản ứng đã bị ma chưởng đánh trúng.

Ầm ầm!

Đây là một kích cuối cùng của phân thân Khương Tà Vương, lực lượng cũng không yếu hơn trước, một tiếng nổ chói tai vang lên, khói đen tiêu tán.

Vân Mộng Kỳ cùng Huyền Vũ thần thú bị đánh bay ra thật xa.

- Mộng Kỳ!

Lăng Tiếu tim gan như nứt ra, hắn quát một tiếng, nhanh chóng lao qua.

Thần niệm phân thân của Khương Tà Vương lúc này dần biến mất.

Tốc độ của Lăng Tiếu vô song, trong nháy mắt đã đuổi tới chỗ Vân Mộng Kỳ cùng Huyền Vũ thần thú.

Chỗ đó là hố sâu cực lớn, cơ hồ không thấy đáy, khiến nội tâm của Lăng Tiếu mát lạnh.

- Mộng Kỳ ngươi ngàn vạn không có chuyện gì!

Lăng Tiếu nói một tiếng, hắn lao vào trong hố sâu.

Đúng vào lúc này một tiếng gầm nhẹ vang lên, một đạo thân ảnh khổng lồ lao tới.

Chỉ thấy Huyền Vũ thần thú quanh người có hình bát quái xanh đậm lập lòe, thần quang hộ thể cường đại rạn nứt, nhưng mà cũng không có tan rã toàn bộ, người bên trong vẫn bình yên vô sự.

Huyền Vũ thần thú là thần thú phòng ngự cường đại nhất trên đời.

Vân Mộng Kỳ thu hoạch được con Huyền Vũ Vương cấp đỉnh phong có lực lượng phòng ngự vô cùng cường hãn.

Cho dù là thần khí của Chí Tôn đỉnh phong nào cũng đừng mong phá được phòng ngự của hắn, cho dù là thần niệm phân thân của Khương Tà Vương dùng một kích toàn lực cũng không được.

Lăng Tiếu mừng rỡ nói ra.

- Mộng Kỳ ngươi không sao chớ?

Nhìn thấy Vân Mộng Kỳ trên lưng Huyền Vũ thần thú thần sắc tái nhợt, nàng lắc đầu, nói:

- Ta không sao, Huyền Vũ gia gia thay ta ngăn cản một kích đáng sợ này!

Sau đó nàng kêu lên.

- Phu quân coi chừng sau lưng!

Ngay một khắc này, một đạo tiễn quang ẩn chứa âm dương nhị khí đánh thẳng vào Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu đặt lực chú ý lên người Vân Mộng Kỳ, nhất thời không xem xét kỹ, thời điểm hắn cảm ứng được đã bị đánh trúng rồi.

Phanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, Lăng Tiếu bị bắn bay ngược ra phía sau.

- Phu quân!

Vân Mộng Kỳ hoảng sợ kêu lên.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ tiễn ngươi đi gặp hắn!

Khương Ám Quang cưỡi thần ưng trắng đen bay thẳng tới, hắn cười lạnh một tiếng, cung thần trong tay hiện ra.

Cung thần này rát sáng, cũng không cần thần tiễn vũ, chỉ cần rút thần lực ra là có thể ngưng tụ mũi tên, có thể một mũi tên giết địch.

Chỉ một mũi tên này, dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản được.

XÍU...UU!!

Khương Ám Quang cầm Âm Dương cung thần lại bắn ra một mũi tên.

Mũi tên này lực lượng vô cùng bàng bạc, giống như lưu tinh vẫn lạc, khí tức hai màu đen trắng bắn ra, mang theo lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Mũi tên này còn chưa có bắn tới, Huyền Vũ thần thú đã gào thét một tiếng, một đạo sóng nước bắn lên trời, nó đánh bay mũi tên này ra nơi khác.

- Huyền Vũ thần thú quả nhiên khủng bố!

Khương Ám Quang nhíu mày, hắn lại cho thần ưng đi công kích Huyền Vũ thần thú.

Nhưng mà thời điểm này Hỗn Độn Lôi Long đang đuổi giết cả đám Chí Tôn Thủy Thần, căn bản không ai có thể ngăn nổi.

Lăng Tiếu ăn mũi tên kia, cũng không bị thương cái gì, bởi vì thời điểm mấu chốt hỗn độn thế giới hộ thể ngăn cản chỗ hiểm.

Hắn quay về nhìn qua Khương Ám Quang, nhưng mà hắn phải trước tiên cứu Yên Điệp Kiều rồi nói sau.

Lăng Tiếu nuốt một ít thần đan khôi phục lực lượng, hỗn độn thế giới ngưng tụ thành hỗn độn long thương, rất nhiều hỗn độn hào quang lưu chuyển.

Lăng Tiếu khí thôn sơn hà quát lên.

- Phá cho ta!

Hỗn độn long thương hóa thành long ảnh bắn thẳng qua tòa thành trên không trung.

Một kích này có thể sánh bằng một kích thần niệm phân thân của Khương Tà Vương.

Long ảnh trùng kích cấm chế phát ra tiếng gầm mạnh mẽ, chấn đắc người trong tòa thành hoảng sợ, không ít thực lực yếu bị chấn động thổ huyết.

Trong đại điện, Sư Thương Dương, Liên Hạo Công, Trác Hưng Hồng cùng với Yên Điệp Kiều nhao nhao chạy ra.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có người tới cứu chúng ta sao?

Sư Thương Dương lẩm bẩm nói.

- Mau nhìn lên một rồng một rùa trên không trung, hình như là chân long thần thú và Huyền Vũ thần thú, thật sự đối phó người Ma Hổ tộc, chúng ta hiện tại thừa dịp đào tẩu.

Liên Hạo Công hoảng sợ nói ra.

- Chúng ta có thể trốn, nhưng mà... Những người khác làm sao bây giờ!

Trác Hưng Hồng khó xử nói ra, hắn nhìn qua một hướng và nói:

- Hình như là Lăng... Lăng Tiếu tiểu tử kia!

Yên Điệp Kiều đã sớm chú ý thân ảnh hùng vĩ ngưng tụ hỗn độn long thương.

- Ta biết ngay ngươi sớm muộn gì cũng tới đây mà!

Đôi mắt dễ thương của Yên Điệp Kiều nhộn nhạo có đày hơi nước.

Lăng Tiếu dùng hỗn độn long thương liên tục đánh vào cấm chế này, cấm chế này lập tức rạn nứt ra.

- Ba vị điện chủ, Điệp Kiều ta tới cứu các ngươi đây!

Lăng Tiếu quát một tiếng, từ trên cao đánh xuống.

Một ít người Ma Hổ tộc đạt tới Thần Vương bị dọa hoảng sợ, bắt đầu bỏ chạy tứ tán.

Lăng Tiếu hừ lạnh một tiếng, chỉ điểm nhẹ một cái, một đạo chỉ quang bắn thẳng qua đám người này.

Ah ah!

CẢ đám Thần Vương hét thảm lên, bắn tới nơi nào thì nơi đó có huyết quang bắn ra ngoài.

Những người Ma Hổ tộc này không kịp làm gì đã bị Lăng Tiếu tập sát.

Lăng Tiếu hạ xuống trước mặt Yên Điệp Kiều và ân cần nói:

- Điệp Kiều, khiến ngươi ủy khuất rồi, ngươi không sao chớ?

Yên Điệp Kiều không chút suy nghĩ ôm lấy Lăng Tiếu khóc lớn, nói:

- Ta... Ta không sao, ta cho rằng không còn gặp lại ngươi nữa.

Nàng chỉ có thực lực Thần Vương, nàng cũng bị phong ấn lực lượng, chẳng thể làm gì.

- Không có việc gì là tốt rồi, chúng ta rời khỏi đây nói sau!

Lăng Tiếu không có thời gian an ủi nàng, vội vàng nói một tiếng, liền thúc giục.

Hắn sợ Vĩnh Hằng chi thần lập tức quay về, vậy hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Hảo tiểu tử, lúc này là ngươi lại cứu ta, lão phu thật sự xấu hổ ah!

Sư Thương Dương kích động và phức tạp nói.

Liên Hạo Công cũng nói:

- Đúng vậy a, tiểu tử ngươi đúng là vượt qua dự kiến của chúng ta, nhưng mà ngươi cũng quá mạo hiểm, vì những lão già chúng ta thì không đáng.

- Đại ca nhị ca nói cái gì thì nói sau, chúng ta đi trước!

Trác Hưng Hồng nói.

- Ba vị điện chủ, ta giải phong ấn cho các ngươi trước!

Lăng Tiếu nói một tiếng, thần hồn phân thân xuất hiện, lập tức phá vỡ phong ấn của ba người.

Chẳng qua khi Lăng Tiếu tiếp xúc tới phong ấn của bọn họ thì bị đánh bay ra ngoài.

- Lăng Tiếu ngươi không cần phế tâm cơ, đây là cấm chế do Vĩnh Hằng chi thần hạ, cho nên chúng ta không phá được!

Sư Thương Dương nói.

- Đúng vậy a, sợ chúng ta chưa đi bao lâu thì Vĩnh Hằng chi thần đã bắt chúng ta quay về rồi, hắn quá cường đại, cũng không phải chúng ta có thể địch lại.

Liên Hạo Công cũng thở dài nói.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2753 - Thành Công Cứu Ra. (2)

Trác Hưng Hồng còn muốn nói điều gì, Lăng Tiếu nói trước:

- Ba vị điện chủ không cần lo lắng, lão tổ của tộc ta cũng thành tựu Vĩnh Hằng rồi, hắn có thể cởi bỏ cấm chế thay các ngươi, hiện tại các ngươi lập tức triệu tập người khác đi, ta sẽ mang các ngươi ra ngoài.

Ba đại điện chủ nghe lời này thì sắc mặt vui mừng, sau đó triệu tập các Luyện Dược Sư.

Ma Hổ tộc muốn Luyện Dược Sư luyện chế đan dược tăng cường thế lực của bọn họ, cho nên cũng không có đuổi tận giết tuyệt, cũng có không ít Luyện Dược Sư còn sống.

Rất nhiều Luyện Dược Sư biết rõ được cứu thì mừng rỡ.

Bọn họ đã sớm bị Ma Hổ tộc áp bách không có quyền gì, ngày xưa bọn họ cao ngạo thì bây giờ bị chà đạp, chỉ hy vọng còn sống mới tốt.

Lăng Tiếu không có thời gian giải thích với bọn họ, thu bọn họ vào trong dược đỉnh.

Mà ở trên chín tầng trời Khương Ám Quang đã bắt đầu chạy trốn.

Huyền Vũ thần thú không phải hắn đối phó được, huống chi còn có một đầu Hỗn Độn Lôi Long khiến hắn tuyệt vọng!

Át chủ bài của hắn đã ra hết, tuy có thể diệt sát Lăng Tiếu, nhưng không thể

đối phó nổi Vân Mộng Kỳ, hắn đành cưỡi thánh thú chạy đi.

Vân Mộng Kỳ vốn định thúc giục Huyền Vũ thần thú đuổi giết, nhưng mà nàng không có xúc động, bởi vì cứu người là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Mặt khác Chí Tôn của Ma Hổ tộc chết rất nhiều, chỉ có một số ít đang bỏ chạy mà thôi.

Ai bảo đối phương hung tàn mạnh mẽ như vậy, lưu lại cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Bọn họ chỉ hy vọng Vĩnh Hằng chi thần sớm ngày trở về, lại thu phục nơi này.

Lăng Tiếu dùng dược đỉnh thu đại bộ phận người của dược minh công hội, sau đó bảo Yên Điệp Kiều cùng hắn cưỡi Hỗn Độn Lôi Long rời khỏi Thiên Nguyên địa vực.

Vân Mộng Kỳ cũng thu hồi Huyền Vũ thần thú, cùng cưỡi chân long với hai người.

Luận tốc độ Huyền Vũ thần thú vẫn kém chân long không ít.

Hiện tại phải dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi đây, tuyệt không thể chờ Vĩnh Hằng chi thần của đối phương trở về, như vậy bọn họ chỉ có đường chết.

Hỗn Độn Lôi Long như điện như gió, rất nhanh đã rời xa Thiên Nguyên địa vực.

Trên lưng chân long, Yên Điệp Kiều lực chú ý không phải lên người Lăng Tiếu, mà là đối mặt với Vân Mộng Kỳ, đôi mắt dễ thương mang theo ý tứ không rõ.

Vân Mộng Kỳ nhìn Yên Điệp Kiều, nhưng mà trên mặt lãnh đạm.

Nàng đã sớm quen bên người Lăng Tiếu có nhiều nữ nhân, cho nên sớm thấy mà không thể trách!

Lăng Tiếu thấy hai nữ gặp nhau không nói cái gì, hắn đành mở miệng giới thiệu đối phương.

- Các ngươi đều không cần bộ dạng như vậy, nàng là Mộng Kỳ, nàng là Điệp Kiều, các ngươi đều là nữ nhân của ta, ai cũng trọng yếu cả.

- Mộng Kỳ ngươi là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy, tại sao bị phu quân lừa gạt vậy?

Lăng Tiếu đánh vỡ yên lặng, Yên Điệp Kiều cũng cười nói.

- Ha ha, ta và hắn quen nhau từ khi còn trẻ, không thể nói ai gạt ai a, Điệp Kiều ngươi là đệ nhất nữ thần ở Thiên Nguyên địa vực, sớm đã truyền lưu khắp Thiên Vực, vì sao thích nam nhân hoa tâm như hắn thế!

Vân Mộng Kỳ cười nhạt đáp.

Yên Điệp Kiều trợn mắt nhìn Lăng Tiếu, thần sắc phong tình vạn chủng cười nói:

- Ha ha, bởi vì ta biết rõ hắn tuy hoa tâm, nhưng mà trọng tình, bằng không hắn làm sao mạo hiểm đi tới đây cứu ta chứ.

Lăng Tiếu xấu hổ nói:

- Ha ha, vẫn là Điệp Kiều hiểu ta!

Vân Mộng Kỳ cũng chấp nhận lời này.

- Có lẽ đây là mạng của chúng ta, hắn là khắc tinh của chúng ta đấy.

- Nói sai, ta là thủ hộ các ngươi, trừ phi ta chết, bằng không ai cũng không tổn thương ngươi được!

Lăng Tiếu cầm tay hai nữ nhân kiên định nói ra.

Hai nữ nội tâm ấm áp, tựa đầu vào lưng của hắn, hít sâu khí tức dương cương của riêng hắn.

- Hôm nay Vĩnh Hằng chi thần Ma Hổ tộc xuất thế, chúng ta nên đi nơi nào?

Yên Điệp Kiều khẽ thở dài, nàng nói:

- Phu quân, trong tộc của ngươi có Vĩnh Hằng chi thần có thể đối phó hắn sao?

- Nếu như chỉ đối phó Vĩnh Hằng chi thần Ma Hổ tộc thì căn bản không phải vấn đề, mấu chốt là... Lôi tộc cũng có một tên Vĩnh Hằng chi thần, tình thế không thể lạc quan ah!

Lăng Tiếu ưu sầu nói.

Hai Vĩnh Hằng chi thần này là tử địch, đối với tộc của hắn uy hiếp quá lớn.

Trong lòng của hắn như đặt khối đá không buông được.

- Nước đến đầu thuyền tự nhiên thẳng, cùng lắm quay về Huyền Linh đại lục đi, Vĩnh Hằng chi thần cũng không tìm thấy.

Vân Mộng Kỳ đề nghị.

Lăng Tiếu mang theo Vân Mộng Kỳ và Yên Điệp Kiều tiếp tục chạy về Thiên Long địa vực.

Mặc kệ ba đại vĩnh hằng đánh nhau kết quả như thế nào, Lăng Tiếu đều phải trở về xem rốt cuộc thế nào.

Hắn không sợ tộc nhân hiểu lầm là lâm trận sợ hãi bỏ chạy, bởi vì người khác hiểu rõ Lăng Tiếu hắn không phải người sợ chết.

Thời điểm hắn quay về trong tộc, ba đại vĩnh hằng đọ sức đã chấm dứt.

Thời điểm hắn biết ước định của ba vĩnh hằng, cũng thở ra một hơi.

Đối phương có hai đại Vĩnh Hằng chi thần kết minh, lão tổ tông Lăng Thái Sơ có thể thắng được, còn làm đối phương ký kết kết minh đúng là khó khăn mà.

Nhưng mà Vĩnh Hằng chi thần không giống các cảnh giới khác, trong cùng giai chênh lệch không quá lớn, mặc cho ai cũng không coi được Lăng Thái Sơ có thể lấy một địch hai.

May mắn Kim tộc bọn họ có viễn cổ cự long hỗ trợ,còn có kiện thần khí trăm vạn năm.

Thiên Vực hiện tại lại lâm vào cảnh ổn định.

Tạm thời sẽ không lo lắng Ma Hổ tộc chinh phạt mấy địa vực khác.

Người trong thiên hạ đều biết đây là do Kim tộc có một vĩnh hằng lão tổ, khiến cho bọn họ sùng bái Lăng Thái Sơ đạt tới đỉnh phong.

Mà thành trì dưới quản hạt của Thiên Long Môn thậm chí sớm có pho tượng của Lăng Thái Sơ dựng lên để cúng bái.

Trong thời gian khôi phục bình tĩnh, Thiên Long Môn lại được trùng kiến, Thiên Long địa vực các thế lực lớn nhỏ đều có người tới gia nhập, khiến cho Thiên Long Môn và Thiên Long Thành trong thời gian ngắn trùng kiến rất tốt.

Tộc địa của Kim tộc lại có mấy thành viên trọng yếu của Kim tộc tụ tập với nhau.

Bọn họ thương nghị bước tiếp theo nên làm thế nào.

Hôm nay tạm thời bình yên với Ma Hổ tộc trăm năm, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp ứng phó.

Sau khi thương nghị, Lăng Thái Sơ quyết định cùng Lăng Vô Địch tiến về Huyền Linh đại lục một chuyến khuyên bảo Lăng Hồng Vũ trở về.

Vì vậy Lăng Tiếu dùng biết thân phận của mình đi theo Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Vô Địch quay về, những người khác tạm thời trấn thủ trong tộc, mà viễn cổ cự long tự nhiên lưu lại phòng ngừa vạn nhất.

Có Lăng Thái Sơ là tồn tại cường đại, hắn dùng kim chi lực lượng cuốn Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch quay về Huyền Linh đại lục.

Vĩnh Hằng chi thần thông thiên triệt địa, tốc độ phi hành không cách nào tưởng tượng.

Lại tiến về Huyền Linh đại lục, Lăng Tiếu trong lòng vô cùng cảm khái.

Những năm gần đây xông pha nhiều, trải qua không ít mưa gió, tâm tình đã

sớm tôi luyện khác biệt.

Huống chi thân nhân của hắn đều ở đây, trong Huyền Linh đại lục hắn đã không có bao nhiêu lo lắng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2754 - Trạng Thái Của Lăng Hồng Vũ.

- Đại lục rất không tầm thường, rõ ràng có được thần thú nghỉ lại ở đây, đồng thời còn có khí tức thái cổ tang thương, chỉ tiếc!

Vừa mới hàng lâm đến Huyền Linh đại lục, Lăng Thái Sơ đã cảm khái nói ra.

Hắn thân là Vĩnh Hằng chi thần, cảm ứng của hắn vô cùng cường đại.

Lăng Vô Địch cũng nói:

- Lúc trước tổ tiên đã từng nói qua, chúng ta là người của Huyền Linh đại lục, nơi này là tộc địa của chúng ta, nếu không phải đại lục có biến, chỉ sợ chúng ta đã sinh sống vĩnh hằng ở đây rồi, đây là thái cổ đại lục, khả năng còn tồn tại lau hơn cả Thiên Vực đấy.

Lăng Tiếu cũng không nói gì, hắn chỉ là một vãn bối, có mấy lời chưa tới phiên hắn nói.

- Chúng ta đi thôi, ta đã ứng cảm thấy tộc thúc ở đâu rồi!

Lăng Thái Sơ nói một tiếng, lại mang theo Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch bay đi.

Lăng Tiếu thầm nghĩ trong lòng.

- Thật không hổ là Vĩnh Hằng chi thần, Hồng Vũ lão tổ ở dưới kết giới đại lục, bị tầng tầng ngăn cách, cho dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng không cảm

ứng được, mà Thái Sơ lão tổ tìm người là thấy, đúng là cường đại.

Dưới kết giới của Huyền Linh đại lục có một bóng dáng khô héo đang dùng thần lực đền bù lỗ thủng của kết giới.

Nhưng mà kết giới xói mòn đã không ngăn cản được, Huyền Linh đại lục đã đi vào giai đoạn cuối cùng.

Cũng may Lăng Tiếu đã sớm mang kim, thủy, hỏa cái này ba loại Thủy Nguyên Thạch phân biệt đặt ở chỗ Lăng Hồng Vũ, thủy long và Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, khiến cho nơi đây khôi phục vài phần nguyên thủy chi lực, có thể kéo dài một ít thời gian hủy diệt.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch nhìn thấy bộ dáng của Lăng Hồng Vũ thì vô cùng khiếp sợ.

- Tộc thúc, ta và Vô Địch tới thăm ngươi!

Lăng Thái Sơ thở dài một hơi nói ra.

Lăng Vô Địch nức nở nói:

- Lão đầu tử ngươi... Ngươi sao thế này?

Tuy hắn và gia gia của mình náo không vui trong nhiều năm qua, nhưng mà cảm tình của hắn với gia gia không phải người ngoài có thể hiểu được.

- Ngươi... Hai đứa cháu bất hiếu các ngươi đã nhiều năm rồi mới quay về? Bao nhiêu năm rồi a!

Lăng Hồng Vũ kích động nói.

Giọng của hắn khàn khàn, rất là suy yếu, lực lượng đã sắp cạn khô.

- Tộc thúc thực xin lỗi, những năm gần đây ta tìm kiếm đột phá, ta rốt cục cũng bước ra bước kia!

Lăng Thái Sơ tuy là Vĩnh Hằng chi thần, nhưng mà trước mặt Lăng Hồng Vũ vẫn cung kính.

- Vậy sao? Vậy... Vậy sau này nên vĩnh viễn lưu lại, hảo hảo phát dương quang đại tộc ta, đừng đi ra ngoài nữa.

Lăng Hồng Vũ rất là yếu ớt nói.

- Lão đầu tử ngươi đừng nói chuyện, ta đưa máu huyết tới cho ngươi.

Lăng Vô Địch nói một tiếng, lập tức vach phá cổ tay của mình, rất nhiều máu huyết chạy tới phương vị của Lăng Hồng Vũ.

Máu huyết Chí Tôn đỉnh phong Đại viên mãn máu cuồn cuộn phát ra âm thanh như sấm sét.

Lăng Hồng Vũ cũng không khách khí với Lăng Vô Địch, trong chốc lát hấp thu không ít máu huyết.

Bàn về huyết mạch chi lực, Lăng Vô Địch cùng Lăng Hồng Vũ thân cận hơn nhiều, vượt qua xa là Lăng Tiếu có thể so đo.

Lăng Vô Địch muốn tiếp tục đưa thêm máu huyết, cũng bị Lăng Hồng Vũ ngăn cản nói

- Đủ rồi, ngươi rời tộc nhiều năm mới quay về a.

- Lão gia tử, ngươi nên theo chúng ta đi ra, bằng không chúng ta lập tức phá nơi này để kéo ngươi ra.

Lăng Vô Địch cũng không hề kiên trì, hắn nói thêm.

- Ta sẽ không đi ra, nơi này là tổ địa của chúng ta không thể hủy!

Lăng Hồng Vũ quả quyết cự tuyệt.

- Lão đầu tử ngươi không nên cố chấp như vậy, hiện tại đến lúc nào rồi, ngươi vẫn còn tâm tư nghĩ tới tổ địa, lực lượng nơi này đã xói mòn, kết giới đã sớm đứt gãy, cho dù thần lực của ngươi thông thiên cũng không thể duy trì, nhanh theo ta ra ngoài a, bằng không ta sẽ triệt để hủy diệt nơi này.

Lăng Vô Địch khuyên.

- Ngươi dám! Tổ địa không thể hủy, ngươi cái gì cũng không biết!

Lăng Hồng Vũ giận dữ hét lên.

- Ngươi mới là cái gì cũng không biết, hôm nay Ma Hổ tộc cùng Lôi tộc đã có Vĩnh Hằng chi thần xuất thế, tộc ta có nguy cơ bị diệt, nếu không phải Thái Sơ thúc trở về, đã sớm không còn Kim tộc, ngươi còn trông coi tổ địa có dùng làm cái gì, ngươi có thể đừng cố chấp như vậy hay không!

Lăng Vô Địch tức giận nói ra.

- Cái gì... Tại sao có thể như vậy!

Lăng Hồng Vũ kinh hãi.

Lăng Thái Sơ mở miệng nói:

- Tộc thúc, hôm nay tình thế với chúng ta phi thường bất lợi, ngươi cũng đừng kiên trì, ta có thể lợi dụng lực lượng khiến kết giới duy trì vạn năm không hủy, ta tới cứu ngươi trước đã.

Lăng Hồng Vũ thật lâu không nói gì, dường như hắn đang quyết định rất mâu thuẫn.

- Không nghĩ tới trăm vạn năm khó xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần, hôm nay lại lục tục xuất hiện, chẳng lẽ này thiên địa thực biến hóa sao?

Lăng Hồng Vũ thở dài nói, hắn nói với Lăng Tiếu.

- Tiểu tử hôm nay ngươi gom góp bao nhiêu loại Thủy Nguyên Thạch rồi?

Lăng Tiếu lúc này mới cung kính nói:

- Ta đã gom góp được tám loại Thủy Nguyên Thạch, còn kém quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch!

Lăng Thái Sơ cùng Lăng Vô Địch kinh ngạc nhìn qua Lăng Tiếu, đều không nghĩ tới Lăng Tiếu lại làm được như thế, gom được tám viên Thủy Nguyên Thạch thế gian hiếm có nhất.

Nếu các thế lực khác biết rõ còn không điên cuồng đi cướp bóc sao?

- Tám loại? Hảo hảo... Rất tốt, ha ha!

Lăng Hồng Vũ vô cùng hưng phấn kêu lên, hắn nhìn qua Lăng Thái Sơ nói:

- Thái Sơ, cho dù như thế nào ngươi cũng phải tìm được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch về cho ta, sau đó tìm một rõ thần trận sư biết bố trí thủy nguyên đại trận trở về, nhất định phải khôi phục sinh cơ cho Huyền Linh đại

lục, khôi phục niên đại huy hoàng.

-Muốn bắt đến quang thuộc Thủy Nguyên Thạch không khó, ta tiến tới Quang Minh không gian một chuyến là được, nhưng mà iện tại ngươi nên đi ra đi.

Lăng Thái Sơ nói.

- Không được, hiện tại vẫn không thể làm như vậy!

Lăng Hồng Vũ ngăn cản nói ra.

Lăng Vô Địch khó chịu nói:

- Bây giờ đến lúc nào rồi, chẳng lẽ tổ địa quan trọng hơn tộc nhân sao?

- Không, các ngươi không rõ ràng ta vì sao phải làm như vậy, ta đã đụng chạm tới biên giới cảnh giới kia, nếu như có thể gom góp chín đại Thủy Nguyên Thạch bố trí thủy nguyên đại trận, có lẽ ta có thể mượn nhờ cơ hội này tiến thêm một bước! Dù sao trạng thái của ta bây giờ có thoát khốn cũng không giúp các ngươi cái gì, không bằng làm đánh cuộc cuối cùng đi.

Lăng Hồng Vũ nói ra.

- Tộc thúc ngươi, ngươi thực hiểu ảo diệu trong đó sao?

Lăng Thái Sơ kích động nói.

- Đúng vậy a, ta sống ở chỗ này đã hơn hai nghìn năm, tuy chịu đủ tra tấn, nhưng mà đổi lấy tâm tình tôi luyện và thể ngộ khắc sau, nhưng mà hôm nay còn thiếu một cơ hội, cơ hội chính là thời điểm tìm được chín đại Thủy Nguyên Thạch đoàn tụ và ngày đại lục khôi phục sinh cơ!

Lăng Hồng Vũ đáp.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu đều kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới trong tuyệt cảnh này Lăng Hồng Vũ còn có cơ hội nâng cao một bước.

Vị lão tổ tông này lúc trước là tồn tại top ba của Chí Tôn bảng, tuyệt đối là Chí Tôn Thủy Thần đại viên mãn, ngày nay tiến thêm một bước chính là vĩnh hằng chi thần.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2755 - Dực Nhân Xâm Phạm. (1)

- Nếu như Kim tộc chúng ta có hai đại vĩnh hằng, xưng bá thiên vực nằm trong tầm tay!

Lăng Vô Địch hoảng sợ nói ra.

- Ngươi đừng có mơ mộng hảo, Kim tộc chúng ta chỉ cần an ổn phát triển là được, chuyện xưng hoàng xưng đế do người khác làm đi!

Lăng Hồng Vũ rất không khách khí nói ra.

Lăng Vô Địch bĩu môi muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không có nói.

Lăng Tiếu mang số Thủy Nguyên Thạch còn lại lấy ra, giao cho Lăng Thái Sơ và nói:

- Thái Sơ lão tổ, những thứ này giao cho ngươi, mặt khác còn một khối đặt ở đây, còn hai khối ta đã cho người khác mượn, sau khi cầm được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch ta sẽ thu hồi.

Lăng Thái Sơ thực lực mạnh nhất, Thủy Nguyên Thạch trong tay hắn mới an toàn nhất.

Lăng Thái Sơ cũng hiểu việc này quan hệ trọng đại, cũng không có trì hoãn, lập tức thu lấy Thủy Nguyên Thạch lại.

Tiếp theo Lăng Thái Sơ lại đi tới Quang Minh không gian cướp lấy Quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch, tập hợp đủ chín loại Thủy Nguyên Thạch trở

về.

Quang Minh không gian là không gian lục địa do dực nhân tộc chiếm giữ.

Hôm nay đại bộ phân không gian lục địa chung quanh bị người của dực nhân tộc chiếm lấy, rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần bi bọn chúng dùng "Quang Minh chi quang" tẩy rửa, khiến cho bọn họ biến thành người tín ngưỡng dực nhân tộc trung thành.

Trong lúc nhất thời, tại dực nhân tộc đã dần dần xơi tái ra ngoài không gian ngoại vực khác, muốn nhất thống ngoại vực.

Một ít Chí Tôn Thủy Thần may mắn tránh được vận mệnh bị tẩy lễ, mới biết đạo thì ra dực nhân phóng đã có người trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Đối phương chỉ dựa vào sức một người là quét ngang ngoại vực.

Cảnh này khiến người có thực lực cũng không có dũng khí phản kháng.

Mà Thanh Phong minh là bá chủ đông vực cũng cảm nhận được áp lực lớn lao, bọn họ gọi tất cả Chí Tôn Thủy Thần quay trở về, không cho bọn họ dễ dàng ra ngoài.

Tại tổng điện của Thanh Phong minh, Phong Thanh Dương, Trữ Thần Cương, Phong Lam Linh, Liễu Phiêu Phiêu và các phó minh chủ khác đang tụ hợp lại.

Trong đó một gã phó minh chủ nhíu mày nói ra:

- Hôm nay dực nhân tộc nhân đã tiếp cận địa bàn của chúng ta, nếu như bọn chúng thật sự muốn chúng ta thần phục, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?

- Hừ, dực nhân tộc bọn chúng còn không có năng lực lớn như thế, cho dù bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần, bằng vào mấy người chúng ta vẫn có thể áp chế!

Tên còn lại hừ lạnh nói ra.

- Các ngươi không hiểu, vĩnh hằng vô địch, sợ rằng chúng ta nhiều người hơn nữa cũng không làm được gì.

Trữ Thần Cương khẽ thở dài.

- Lão Trữ, ngươi đừng trướng uy phong kẻ khác, diệt uy phong của mình!

Một gã Phó minh chủ bất mãn nói ra.

- Hắn vừa nói là sự thật, chúng ta căn bản không có thực lực khiêu chiến đối phương!

Phong Thanh Dương đồng ý lời của Trữ Thần Cương.

Nhất thời thần sắc của người nơi đây khó coi.

Thanh Phong minh kinh doanh thế lực của mình nhiều năm, dễ dàng bị người ta bắt ép thì bọn họ tuyệt đối không chịu được.

- Nhưng mà các ngươi cũng không cần lo lắng, bọn chúng có Vĩnh Hằng chi thần, chúng ta cũng có Vĩnh Hằng chi thần, Thanh Phong minh chúng ta không bị diệt đâu!

Phong Thanh Dương bình tĩnh cười nói.

Lúc này mấy người nơi đây động dung, ánh mắt mang theo vẻ khó tin.

- Minh chủ hắn đã đi tới bước kia?

Một người kinh hô hỏi.

Phong Thanh Dương lắc lắc đầu nói:

- Ta còn không có lực lượng này, nhưng mà hắn sẽ nhanh chóng tới đây.

Đúng vào lúc này một gã Chí Tôn Thủy Thần vội vã đi vào đại điện, nói:

- Bẩm báo minh chủ, chư vị phó minh chủ, bên ngoài có nhiều người của dực nhân tộc tới địa bàn của Thanh Phong minh chúng ta.

- Rốt cục tới sao? Chúng ta nên lập tức ra ngoài nghênh chiến.

Phong Thanh Dương thần sắc hơi đổi nói.

Hắn không nghĩ tới dực nhân tộc tới nhanh như vậy, đã giết tới chỗ của bọn họ.

- Minh chủ, Vĩnh Hằng chi thần của chúng ta ở nơi nào, mau mời hắn đi ra!

Có người nói.

- Trước hết giết địch nói sau, hắn sẽ xuất hiện!

Phong Thanh Dương nói một tiếng, hóa thành cơn gió lao ra ngoài điện.

Những người khác không dám chần chờ nên lao ra ngoài theo.

Trên chín tầng trời đã có mấy trăm tên Chí Tôn Thủy Thần áo trắng hàng

lâm, bọn chúng cưỡi thánh thú giống nhau, giống như thiên binh thiên tướng.

Trên trán của bọn chúng có một cái lạc ấn, giống như mặt trời, lại như trăng tròn, vô cùng thánh khiết.

Bọn chúng hoàn toàn là nô lệ của dực nhân tộc, thành khôi lỗi nô bộc của bọn chúng.

Tại những người này phía trước có mười tên dực nhân tộc Chí Tôn đang đứng.

Nhữngdực nhân này sau lưng có cánh chim trắng noãn, sau đầu có thánh quang thánh khiết, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, giống như thiên sứ hàng lâm!

Phong Thanh Dương xung trận ngựa lên trước, mang theo mấy trăm Chí Tôn Thủy Thần của Thanh Phong minh đi ra nghênh đón.

- Bằng hữu dực nhân tộc tới đây có ý gì?

Phong Thanh Dương hỏi thăm.

- Chúng ta là sứ giả thần tộc, các ngươi có bằng lòng thần phục thần tộc chúng ta hay không, trở thành nô bộc cho quang minh thần vĩ đại?

Một gã dực nhân tộc Chí Tôn đỉnh phong nói ra.

- Hừ, cái gì thần tộc, Thanh Phong minh chúng ta sẽ không thần phục các ngươi, càng sẽ không thành khôi lỗi của các ngươi, các ngươi thức thời nên cút nhanh, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí!

Trữ Thần Cương hừ lạnh nói ra.

Phong Thanh Dương cũng nói:

- Đúng vậy, Thanh Phong minh chúng ta sớm tự thành nhất thể, sẽ không thần phục kẻ nào, các ngươi cút đi.

- Đã như vầy, vậy các ngươi đón trừng phạt của quang minh thần đi, thần tộc chi quang của chúng ta sẽ phổ độ các ngươi.

Tên Chí Tôn đỉnh phong nói một câu, sau đó phất phất tay và rất nhiều Chí Tôn Thủy Thần sau lưng lập tức ra tay.

Vô số lực lượng từ trên trời giáng xuống, giống như muốn triệt để đánh nát không gian này.

- Giết cho ta!

Phong Thanh Dương nổi giận gầm lên một tiếng, cầm một cây Thanh Phong thần kiếm chém giết qua.

Thanh Phong minh có tất cả Chí Tôn Thủy Thần cùng phản kích, hào quang năm màu từ trên trời giáng xuống.

Hai đạo lực lượng bàng bạc bắn ra ngoài, năng lượng các màu mênh mông cuồn cuộn vào không gian.

Rầm rập!

Gần ngàn tên Chí Tôn Thủy Thần cùng lúc ra tay, chiến đấu bực này rất khủng bố, lực lượng đáng sợ khiến không gian lục địa chấn động mạnh.

Mọi người sinh tồn ở bên trong hãi hùng khiếp vía, vô số sóng tàn dư rủ xuống, vố số nơi xuất hiện hố sâu, rất nhiều nhân loại và thú loại bị chết,

trong một chớp mắt tử thương vô số, kêu rên khắp nơi!

Đây là nguyên nhân trong Thiên Vực cấm các Chí Tôn Thủy Thần giao chiến với nhau, mà tai nạn trong phiến không gian này là chứng minh tốt nhất.

Phong Thanh Dương đã từng là top mười Chí Tôn bảng ở Thiên Vực, vô số năm qua đi thực lực của hắn đã là đăng phong tạo cực, hắn hóa thành ngàn vạn cơn gió, mỗi một cơn gió ẩn chứa sát lực khôn cùng, mỗi một cơn gió hóa thành liêm đao đòi mạng, chém giết không ít khôi lỗi.

Mấy Phó minh chủ khác cũng đều là Chí Tôn đỉnh phong, thực lực vô cùng kinh người, bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, ngăn mười tên dực nhân tộc.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2756 - Dực Nhân Xâm Phạm. (2)

Dẫn đầu của Dực nhân tộc khinh thường nói:

- Các ngươi gian ngoan mất linh, phải bị quang minh thần trừng phạt.

Dứt lời, hắn bóp nát một cái ngọc đồng, lập tức xuất hiện hào quang chói mắt bao phủ thiên địa.

Trong lúc đó, trên chín tầng trời xuất hiện một gã nam tử yêu mị, sau lưng có đôi cánh chim dài trắng noãn, mỗi cọng lông vũ tỏa ra hào quang trắng sáng thần thánh.

Đây chính là Vĩnh Hằng chi thần của dực nhân tộc, hiện tại phân thân này chỉ là thần niệm phân thân của hắn mà thôi.

Hắn lăng không bao quát, một đạo khí tức trách đất than trời bao phủ các nơi, khiến cho tất cả mọi người hít thở không thông, đồng thời sinh ra cảm giác vô lực, khiến cho bọn họ có cảm xúc muốn cúng bái.

- Các con dân của ta, ngươi triệu hoán quang minh thần vĩ đại làm gì?

Nam tử yêu mị mở miệng nói ra.

Giọng của hắn như thần phù, khiến cho dực nhân tộc và các khôi lỗi sùng kính.

- Quang minh thần vĩ đại, nhân loại hèn mọn này không thần phục thần linh, thỉnh quang minh thần giáo hóa bọn chúng, khiến bọn chúng nguyện thần

phục tộc ta!

Một gã dực nhân quỳ một gối xuống và nói ra.

Đám người phía sau cũng quỳ xuống, giống như triều kiến thiên thần.

- Thì ra là thế!

Nam tử yêu dị cười nhạt một cái, hắn nhìn qua đám người Phong Thanh Dương bình tĩnh nói:

- Các ngươi không muốn thần phục thần tộc chúng ta?.

Hắn không có tản mát ra chút khí thế nào cả, giống như hỏi bình thương vậy.

Nhưng mà nội tâm người nghe chấn động, sinh ra lực lượng đầu độc, làm cho người của Thanh Phong minh có xúc động muốn lập tức thần phục.

Đây là thực lực khiến Chí Tôn Thủy Thần cũng phải cung kính cúi người, muốn tuyên bố thần phục hắn

Phong Thanh Dương ý thức được đối phương cường hãn, hắn cắn răng nói:

- Không phải chỉ có ngươi mới là Vĩnh Hằng chi thần!

Tay của hắn cầm ngọc đồng, kim quang lập lòe, từng đạo kim sát khí xông lên trời, lực lượng bao phủ thiên địa!

Cuối cùng một nam tử khí chất bá chủ một phương xuất hiện.

Đây chính là Kim tộc Vĩnh Hằng chi thần Lăng Thái Sơ.

Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương đã từng cùng thành lập Thanh Phong minh, Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương quan hệ đương nhiên không bình thường.

Lăng Thái Sơ từ ngoại vực xa xôi quay trở lại, từng tới Thanh Phong minh gặp Phong Thanh Dương, hơn nữa còn lưu một thàn niệm phân thân ở nơi này, hôm nay đúng là lúc dùng tới.

- Ta... Chúng ta thực sự có Vĩnh Hằng chi thần quá tốt!

Một gã phó minh chủ của Thanh Phong minh nói ra.

- Đó là Thái Sơ lão đại, lúc trước các ngươi còn chưa gia nhập liên minh, hắn đã cùng minh chủ sáng lập Thanh Phong minh, hắn đã trở thành Vĩnh Hằng chi thần!

Trữ Thần Cương hưng phấn nói ra.

Trong lòng hắn Lăng Thái Sơ địa vị còn cao hơn Phong Thanh Dương nhiều.

Người khác của Thanh Phong minh như nhìn thấy ánh rạng đông, thần sắc tràn ngập hy vọng.

Bọn họ vốn cho rằng lần này chết chắc, không nghĩ tới lại thấy hi vọng, bọn họ biết được trong minh cũng có Vĩnh Hằng chi thần.

Nam tử yêu mị ánh mắt co rụt lại, nhìn chằm chằm vào Lăng Thái Sơ nói:

- Ta sớm cảm ứng được thiên địa biến hóa, không chỉ ta là quang minh giáo hoàng tới thế gian, xem ra ngươi cũng là một người trong đó.

Lăng Thái Sơ nhìn nam tử yêu mị, nói:

- Dực nhân giáo hoàng, thì ra ngươi đã đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh!

Hắn còn nói:

- Các ngươi thối lui đi, có ta ở đây ngươi không thể chiếm tiện nghi đâu.

- Úc, ngươi tự tin có thể đánh bại ta?

Nam tử yêu mị kinh ngạc nói.

- Không, ta chỉ muốn mượn một khối quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch của ngươi mà thôi

Lăng Thái Sơ nói.

- Thì ra là muốn Quang Minh chi thạch, nhưng mà đánh bại ra thì nói sau!

Nam tử yêu mị ứng một tiếng, trong tay có thần quang bắn ra.

Thần quang này sáng tới mức không ai mở mắt ra được, từng đoàn từng đoàn khí tức tinh lọc bao phủ Lăng Thái Sơ và người khác.

- Ở đây chỉ tai họa người khác, ra ngoài đánh đi.

Lăng Thái Sơ quát một tiếng, lập tức bắn ra vạn đạo kim quang, sinh sinh ngăn cản thần quang của đối thủ, cũng chuẩn bị đưa bọn họ ra khỏi không gian lục địa này.

Nam tử yêu mị tên là Áo Tư Lạc, là lão giáo hoàng mấy đời của dực nhân tộc.

Hắn nương vào đột phá vĩnh hằng chi cảnh thì phản lão hoàn đồng, chiến lực cũng tăng lên tới mức dọa người.

Nếu không phải chỉ có thần niệm phân thân hắn tới đây, không gian nơi này đã bị diệt rồi.

Lăng Thái Sơ xuất hiện ở chỗ này cũng cho hắn một kinh ngạc sâu sắc.

Lăng Thái Sơ cùng Áo Tư Lạc đều là phân thân thần niệm, nhưng mà lực lượng đối chiến không phải những Chí Tôn Thủy Thần có thể tưởng tượng được.

May mắn bọn họ chiến đấu không có lâu, hai người bất phân thắng bại, năng lượng hao tổn hết sau đó biến mất.

Trước khi Áo Tư Lạc biến mất thì kêu lên.

- Con dân của ta rút lui đi, chờ ngày sau độ hóa bọn chúng.

- Không sao cả, ta sẽ rất nhanh tới không gian của các ngươi, các ngươi đều tạm thời an tâm!

Lăng Thái Sơ cũng lưu lại một câu, liền tiêu tán trong thiên địa này.

Ngàn Chí Tôn đối chiến kết thúc qua loa như vậy.

Người của Thanh Phong minh đều đại định, có Vĩnh Hằng chi thần bảo vệ, bọn họ muốn chết cũng khó.

Ở trong không gian ngoại vực xa xôi, Lăng Thái Sơ cuối cùng mang theo Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu bay nhanh tới đây.

- Đây là thiên hạ đại loạn sao? Dực nhân tộc cũng xuất hiện Vĩnh Hằng chi thần, cũng không biết thế lực khác có Vĩnh Hằng chi thần xuất thế hay không?

Thần sắc Lăng Thái Sơ khó coi.

- Tại sao có thể như vậy, một bước kia không phải rất khó lĩnh ngộ sao?

Lăng Vô Địch thất thần nói.

Bao nhiêu năm rồi hắn vẫn theo đuổi cảnh giới này, hắn cũng cho rằng mình thiên phú siêu đẳng, nhưng mà bây giờ xuất hiện nhiều Vĩnh Hằng chi thần, đả kích tự tin của hắn thật lớn!

- Muốn bước ra một bước kia, trọng yếu nhất chính là tìm đường sống trong cõi chết, là cục diện cửu tử nhất sinh, chỉ cần dung nhập lực lượng của mình vào trong không gian liền có thể đạt tới, đang thời điểm chọn bước ra một bước này, ngươi phải quên đi sinh tử, không được có nửa điểm tạp niệm, bằng không hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lăng Thái Sơ nói ra.

- Quên sinh tử đi, trong nội tâm không có tạp niệm, ai có thể dễ dàng làm được?

Lăng Vô Địch thở dài nói.

Lăng Tiếu đang nhớ kỹ lời này, trong nội tâm cũng hiểu được muốn làm được quá khó khăn.

Ai không sợ chết, cho dù là thần cũng sợ vẫn lạc, ai không tạp niệm, mỗi một người đều có thê thiếp con cái, thân bằng hảo hữu, bọn họ có lo lắng thì

không ai không có tạp niệm cả.

- Ta lo lắng quá nhiều, chỉ sợ ta khó mà đi qua một bước kia!

Lăng Tiếu thở dài trong lòng.

Tốc độ của Lăng Thái Sơ có thể nói là nhanh như tia chớp, xuyên thẳng qua ngoại vực, cơ hồ bỏ qua bất cứ không gian loạn lưu nào, hắn hóa thành kim sát khí, đem Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu bảo hộ bên trong và khiến hai người có thể cảm nhận được kim chi bổn nguyên, có thể khiến lực lượng của bọn họ cường đại lên.

Dùng không bao lâu, Lăng Thái Sơ đã đi tới không gian của Thanh Phong minh.

Chân thành cảm ơn bạn tuấn anh đã ủng hộ truyện tại doctruyen.org nhé.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2757 - Quang Minh Không Gian Hàng Lâm.

- Thái Sơ (lão đại)!

Phong Thanh Dương và Trữ Thần Cương hưng phấn thở dài.

Lăng Thái Sơ gật đầu với bọn họ, liền giới thiệu Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

- Ha ha, tiểu tử này này chúng ta sớm quen rồi, ngươi không cần giới thiệu!

Phong Thanh Dương chỉ vào Lăng Tiếu cười to nói ra.

- Bái kiến Phong tiền bối, Trữ lão!

Lăng Tiếu tiến lên hành lễ với hai người.

- Tốt, mới mấy chục năm không gặp, ngươi đã phát triển tới bước này, thật sự là đáng mừng!

Phong Thanh Dương tán thưởng cười nói.

Lăng Tiếu và bọn họ nói vài câu liền tạm biệt, liền đi tới ở chung với mỹ nhân bên cạnh.

Liễu Phiêu Phiêu từng là đệ nhất mỹ nhân Thiên Long địa vực, dung mạo của nàng không thay đổi, vẫn tuyệt mỹ động lòng người như thế, bộ dáng phong tình vạn chủng khiến nam nhân mê mệt.

- Những năm này ủy khuất ngươi!

Lăng Tiếu nhu tình nói.

Những năm gần đây hắn vào nam ra bắc, không có thời gian quay về thăm Liễu Phiêu Phiêu, nội tâm tự nhiên vô cùng áy náy.

Liễu Phiêu Phiêu khẽ tựa vào vai Lăng Tiếu, nói:

- Chỉ cần trong lòng ngươi có ta, ta sẽ không cần cái gì.

Nàng dừng một chút và hỏi:

- Những năm này ngươi nhất định trôi qua rất khổ a, Thủy Nguyên Thạch gom góp đủ chưa?

Liễu Phiêu Phiêu sớm biết hiểu Lăng Tiếu có chuyện cần làm, phải gom góp Thủy Nguyên Thạch không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng gian nan.

Lăng Tiếu nhẹ lắc lắc đầu nói

- Ta đã quen chuyện này, ta có thể cường đại lên trong sinh tử, về phần Thủy Nguyên Thạch còn kém quang thuộc tính, chỉ cần tìm được nó thì gom đủ rồi! Lúc này chúng ta tới vì quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch.

- Các ngươi hẳn là muốn đánh Quang Minh không gian hay sao? Bọn chúng có được Vĩnh Hằng chi thần đyá!

Liễu Phiêu Phiêu khẩn trương lên nói.

Lăng Tiếu cười nói:

- Bọn hắn có Vĩnh Hằng chi thần, chúng ta cũng có, đây không phải vấn đề.

- Cũng phải, hy vọng các ngươi có thể thuận lợi!

Liễu Phiêu Phiêu chúc phúc.

- Ân, sau khi chuyện này chấm dứt, ngươi nên theo ta cùng sinh hoạt a, tới lức đó ta không cần phải ngược xuôi các nơi nữa, có thể sống cùng các ngươi rồi.

Lăng Tiếu nói.

Những năm gần đây hắn vẫn lưu lạc sinh tử, khiến hắn sinh ra cảm giác chán ghét sinh hoạt như thế, rất muốn bỏ qua tất cả mà nghỉ ngơi thật tốt, hưởng thụ nhân sinh với các nữ nhân của mình.

- Ân, tất cả tùy ngươi.

Liễu Phiêu Phiêu đáp.

Những năm gần đây Liễu Phiêu Phiêu cũng bị nỗi khổ tương tư giày vò, nàng cũng hy vọng có thể yên tĩnh sống qua ngày với Lăng Tiếu.

Lăng Thái Sơ cùng Phong Thanh Dương gặp mặt không dài, hắn triệu hoán Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch tới và nói:

- Quang thuộc Thủy Nguyên Thạch này mình ta có thể đi lấy rồi, các ngươi đi chỉ sợ không giúp được cái gì! Các ngươi đều ở tại chỗ này đi.

- Cứ dựa theo ngươi nói mà xử lý.

Lăng Vô Địch đáp.

Lăng Tiếu lại phản đối.

- Không, ta cảm thấy được có lẽ chúng ta nên đi mới đúng.

Lăng Thái Sơ nhìn Lăng Tiếu, nói:

- Ngươi muốn thừa dịp hư mà vào sao? Thế nhưng mà ngươi phải hiểu Quang Minh không gian là địa bàn của dực nhân tộc, chỗ đó cao thủ như mây, bằng các ngươi đi vào làm sao có thể đi ra?

- Chỉ cần Thái Sơ lão tổ ngài ngăn chặn Vĩnh Hằng chi thần của đối phương là được, ta có nắm chắc lấy được Thủy Nguyên Thạch!

Lăng Tiếu vô cùng tự tin nói ra.

Hắn đã thập phần khế hợp với hỗn độn thế giới, cho dù là thần niệm phân thân của Vĩnh Hằng chi thần hắn cũng có thể ngăn cản, hắn có tin tưởng tuyệt đối xông vào Quang Minh không gian.

Lăng Vô Địch cải biến chủ ý nói:

- Cũng đúng, những điểu nhân kia biết rõ ngươi muốn tiến đến lấy Thủy Nguyên Thạch, tất sẽ dùng toàn lực ngăn cản, chúng ta nên tùy thời mà động.

- Cho dù ta chế trụ được Vĩnh Hằng chi thần của đối phương, nhưng mà các ngươi cũng chưa chắc có thể lấy được Thủy Nguyên Thạch ah!

Lăng Thái Sơ nói.

Lăng Thái Sơ lo lắng không phải không có lý, dực nhân tộc là chủng tộc viễn cổ, nội tình phi thường cường đại, chỉ dựa vào hai người bọn họ làm sao có

thể lấy được.

- Thái Sơ lão tộc, ta chỉ cần khống chế được một điểu nhân cấp giáo hoàng, tất nhiên có thể lấy được Thủy Nguyên Thạch

Lăng Tiếu lần nữa đáp.

Ánh mắt Lăng Thái Sơ lóe lên, hắn nhìn qua Long Phượng Thần Cô trên trán Lăng Tiếu, do dự và nói:

- Đã như vầy, vậy các ngươi nên cẩn thận làm việc, không được thì đừng miễn cưỡng.

Lăng Thái Sơ dứt lời, liền dẫn Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch bay tới Quang Minh không gian.

Quang Minh không gian nằm ở sâu nhất của đông vực, nhưng mà tốc độ của Lăng Thái Sơ thì không bao lâu nó đã nằm ở trước mặt.

Đây là không gian đại lục chói mắt, quang thuộc tính nồng đậm, không gian này khiến nguwofi tu luyện quang thuộc tính thích thú, tốc độ tu luyện tăng gấp đôi.

Lăng Thái Sơ như một đoàn kim sát không gian đi tới nơi này, một giọng nói vang lên:

- Đã sớm chờ ngươi từ lâu, không nghĩ tới ngươi thật sự dám tới.

Trong chốc lát vạn đạo hào quang thần thánh hiện ra, cánh chim lớn vung lên bao phủ lấy Lăng Thái Sơ.

Hai lực lượng đối nghịch, nếu như có người nào ở ngoài ngoại vực nhìn thấy

cảnh này chắc chắn sẽ chấn động dữ dội.

Chân thân Lăng Thái Sơ hiện ra, hắn đứng chắp tay, giống như chiến thần áo vàng nhìn qua Áo Tư Lạc đứng giữa không gian.

- Tộc của ta lúc trước cầu trợ quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch của các ngươi, các ngươi không đổi cũng thôi, còn dám chém giết hậu nhân của ta, hôm nay các ngươi dâng một khối quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch lên thì chuyện này xóa bỏ, ngươi nghĩ như thế nào?

Hôm nay Ma Hổ tộc, Lôi tộc đều có Vĩnh Hằng chi thần xuất hiện, Lăng Thái Sơ thật sư không muốn vạch mặt với dực nhân tộc, tốt nhất có thể hoà đàm thì áp lực của hắn giảm đi thật nhiều.

- Ha ha, thần tộc của ta sắp quân lâm thiên hạ, các ngươi là nhân loại hèn mọn nên giết thì giết, có cái gì đáng đặt trong lòng, muốn cầm Quang Minh chi thạch của tộc ta, trước qua cửa ải của ta rồi nói sau!

Áo Tư Lạc cười một tiếng, gương mặt yêu dị hiện ra thần sắc dữ tợn, cánh chim vũ động, vô số vũ linh hóa thành ngàn vạn bóng kiếm bao phủ Lăng Thái Sơ.

Lăng Thái Sơ hừ lạnh một tiếng, thần có vô số kim sát khí hóa thành Kim Long bao phủ hắn.

Trong không gian sinh ra tiếng nổ đáng sợ.

Đây chẳng khác gì thiên tai diệt thế, không gian loạn lưu, va chạm mạnh mẽ.

May mắn Áo Tư Lạc sớm chặn đường Lăng Thái Sơ, bằng không Quang Minh không gian bị du âm ảnh hưởng mà hủy đi.

Khi bọn họ chiến đấu, Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch đã lợi dụng thời gian này lẻn vào trong Quang Minh không gian.

- Vô Địch lão tổ, chúng ta chỉ cần bắt được một tên giáo hoàng đến lúc đó sẽ xong việc!

Lăng Tiếu nhắc nhở nói ra.

- Ân, ngươi có thể có nắm chắc là tốt rồi!

Lăng Vô Địch đáp.

Hai người bọn họ mượn cơ hội tiến vào Quang Minh không gian, lập tức cảm ứng được có không ít Chí Tôn của dực nhân tộc thủ hộ ở gần.

- Người nào dám tới gần thần tộc ta!

Một tên giáo hoàng của dực nhân tộc phát hiện ra Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch .

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2758 - Kề Vai Chiến Đấu Với Lão Tổ

Dực nhân tộc biết rõ Vĩnh Hằng chi thần của bọn họ đang đối chiến với người khác, nhất định sẽ có người thừa dịp hư mà vào, đã sớm phái không ít người đi ra đây chờ.

Quả nhiên bị bọn họ đoán đúng, có kẻ thù thừa cơ thâm nhập.

Nhưng mà khiến bọn họ cảm thấy kỳ lạ chính là đối phương rõ ràng chỉ hai người, đúng là quá xem thường dực nhân tộc mà.

- Giết đám người này, lập tức xông vào trong!

Lăng Vô Địch truyền âm cho Lăng Tiếu nói một tiếng, ngay sau đó hắn hóa chân long bay tới.

- Đám điểu nhân các ngươi ra đây nhận cái chết!

Lăng Vô Địch nói ra lời này đã chọc giận đám dực nhân tộc.

- Lớn mật, đám nhân loại hèn mọn các ngươi dám hạ nhục thần tộc, hết thảy phải chết!

- Bắt lấy bọn chúng, biến bọn chúng thành nô lệ thấp kém nhất, đưa bọn chúng huyết tế thần minh.

- Độ hóa bọn chúng, tẩy thần thức, phong bế miệng của chúng lại, không cho chúng nói lời thô tục như vậy.

Rất nhiều dực nhân tộc lấy ra không ít khôi lỗi.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu lập tức ra tay, lực lượng của bọn họ đạt tới đỉnh phong, lực lượng vô cùng khủng bố.

Lăng Vô Địch trong tay cầm long ấn đánh thẳng về phía trước.

Long ấn Long khí mênh mông cuồn cuộn, kim long dài hẹp quấn quanh, giống như núi lớ nện xuống.

Rất nhiều dực nhân tộc phía trước ra tay, từng đạo lực lượng cường đại đánh vào long ấn, nhưng không thể nào ngăn cản được, không ít người trong chớp mắt bị nện thành thịt vụn.

Lăng Tiếu thì hóa thành phong bạo màu đen, hắn quét qua phạm vi mấy vạn dặm không gian, từng lực lượng màu đen ăn mòn tất cả, trong chốc lát đã xoắn mấy tên dực nhân tộc thành bọt máu.

- Đám điểu nhân các ngươi không có gì hơn cái này!

Lăng Tiếu mỉa mai cười nói.

- Các ngươi càn rỡ, lập tức chịu chết đi!

Hai tên Chí Tôn đỉnh phong của dực nhân tộc chạy tới, phía sau có không ít khôi lỗi.

Bọn chúng cùng lúc xuất kích, lực lượng đạt tới một loại cực hạn, không gian chấn động giống như thủy triều quét qua LĂng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

- Đi mau!

Lăng Vô Địch nhìn qua Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức bay ra xa.

Lăng Tiếu cũng không chần chờ, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi đây.

Bọn họ đang dẫn xà xuất động, chỉ cần bắt giữ một tên dực nhân tộc giáo hoàng là có hy vọng lấy được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch.

- Nhân loại hèn mọn, các ngươi trốn không thoát đâu, trở thành nô lệ cho thần tộc ta!

Một gã giáo hoàng đuổi theo, truy kích Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu.

Trừ hắn ra, còn có một tên đỉnh phong khác mang theo mấy khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong theo

Hai tên này tốc độ cực nhanh, như hai đạo bạch quang đuổi theo.

Đây là địa bàn của bọn họ, bọn họ cũng không sợ đối thủ lừa bịp cái gì.

Lăng Vô Địch cùng Lăng Tiếu trốn đi một đoạn thì dừng lại, bọn họ đang chuẩn bị hành động.

- Tiếu nhi ngươi định ở đây sao? Hay là ngươi triệu hoán Hỗn Độn Lôi Long ra cho an toàn!

Lăng Vô Địch quan tâm nói ra.

Hắn biết rõ Lăng Tiếu thực lực không kém, nhưng mà đối mặt Chí Tôn đỉnh phong hắn vẫn sợ Lăng Tiếu có gì ngoài ý muốn.

- Ân, Hỗn Độn Lôi Long nhất định phải đi ra chặn đánh người khác!

Lăng Tiếu nói một câu.

Một trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng, tranh thủ lúc hai Vĩnh Hằng chi thần trước khi phân thắng bại phải lấy được Thủy Nguyên Thạch tới tay!

Lăng Vô Địch cũng triệu hoán Kim Lân Xà ra.

Hai người hai thú bộ dáng khí thôn sơn hà, khí thế địch vạn người.

Hai gã dực nhân giáo hoàng dẫn đầu truy kích tới, một người trong đó quát:

- Không trốn sao? Vậy thúc thủ chịu trói đi!

Hắn đánh ra quang chưởng bao phủ hai người hai thú, chưởng ấn này không phải rất lớn, nhưng mà ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố.

Tên còn lại cũng ra tay, cánh chim vung vẩy, vô số linh vũ vắn ra ngoài, giống ngàn van j thanh đao sắc bén, mỗi một đạo mang theo xu thế chém đứt núi sông.

- Hai tên điểu nhân, cũng dám lay chân long, xem ra bắt các ngươi thế nào!

Lăng Vô Địch tiến lên trước một bước, ngăn cản trước mặt Lăng Tiếu, song chưởng đánh ra hai long ảnh về phía trước.

Cùng lúc đó Kim Lân Xà cũng công kích lông vũ của tên còn lại, miệng rắn mở ra và kim quang đại thịnh.

Rầm rập!

Lực lượng cường đại bắn ra bốn phía, lực nổ tung rất lớn.

Lăng Vô Địch chống một tên dực nhân, Kim Lân Xà chống một tên dực nhân khác, hai bên đại chiến dữ dội.

Thời điểm Lăng Tiếu muốn ra tay thì có bốn khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong đuổi tới.

Bọn chúng không nói nhảm câu nào đã xuất kích đánh Lăng Tiếu, các loại lực lượng đáng sợ xoáy thành một đoàn, lực lượng hủy diệt bàng bạc có thể tiêu diệt Chí Tôn đỉnh phong.

Hỗn Độn Lôi Long động trước, nó gào thét một tiếng, dãn động hỗn độn thiên lôi đánh xuống, nó ngăn cản được phần lớn, long thể nó quét qua mang theo lực lượng mạnh mẽ.

Thần thú sức chiến đấu rất mạnh, sức phòng ngự cũng không kém.

Lăng Tiếu thừa cơ hóa thành một trận gió, hắn vô tung vô ảnh, lặng lẽ xuất hiện sau lưng một tên Chí Tôn đỉnh phong, kim quyền như rồng, một quyền đánh nát đầu của Chí Tôn đỉnh phong.

Thần hồn của hắn bị hápthu, không có lãng phí nửa điểm.

Một Chí Tôn đỉnh phong khác phát hiện Lăng Tiếu tồn tại, đại chùy trong tay nện xuống, lực lượng vô cùng đáng sợ dọa người, giống như sơn mạch áp xuống.

Đây là Chí Tôn đỉnh phong thổ thuộc tính, lực lượng đạt tới cực hnaj.

Nhưng mà Lăng Tiếu né qua một bên, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt tên này.

Ah!

Thần hồn của đối thủ bị hắn khống chế, lập tức kinh hô một tiếng, lực công kích tiêu tán mất.

Hai ten Chí Tô đỉnh phong còn lại thì bị hắn dùng chỉ quang tiêu diệt, chết oan chết uổng.

Bên kia Hỗn Độn Lôi Long đã xé rách hai con thánh thú Chí Tôn đỉnh phong..

Vào lúc này Lăng Vô Địch quát to:

- Tiếu nhi ngươi không cần tới, một mình ta có thể giải quyết bọn chúng!

Lăng Vô Địch quyền chưởng vô địch, thân thể như đế hoàng giá lâm, Long khí bốn phía, quyền chưởng đại khai đại hợp, có ý cảnh khủng bố, mỗi một quyền mỗi một chưởng đều mang theo uy lực không gì sánh được.

Hắn đối chiến hai tên dực nhân kia, thần quang phần phật, quang chưởng liên tục, thỉnh thoảng lại đánh tan lông vũ, uy lực cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng mà Lăng Vô Địch vô cùng bá đạo, quyền chưởng chi lực của hắn đánh nát phòng ngự của hai người, lại dùng long ấn đánh xuống.

Ah!

Một tên dực nhân gãy cánh, bị long ấn của Lăng Vô Địch áp kêu thảm thiết.

Lăng Vô Địch lăng không bay xuống, như chân long đến thế gian, chân đạp thân thể dực nhân, giẫm nát thân thể tên này.

Thần hồn dực nhân cả kinh, điều khiển đầu lâu bay ra ngoài, nó muốn dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục thân thể, đồng thời quát:

- Ngươi là nhân loại hèn mọn, đám đả thương thân thể thần thánh của ta, ta sẽ khiến ngươi.

Hắn còn chưa nói hết, Lăng Vô Địch lại đánh lần nữa, một quyền đánh nát miệng của hắn, hơn nữa một tay cầm lấy đầu lâu của nó lên, ném nó qua cho Lăng Tiếu.

- Hắn giao cho ngươi, tên còn lại ta sẽ thu thập!

Lăng Vô Địch nói một câu, liền bay qua chém giết tên còn lại.

Lăng Tiếu tiếp nhận đầu lâu tên dực nhân này, lập tức bộc phát băng hàn đóng băng nó lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2759 - Hỗn Độn Lôi Long Chết. (1)

Lăng Tiếu lập tức dùng Long Phượng Thần Cô tăng phúc lực lượng, từng đạo thần hồn rót vào lạc ấn thần hồn của dực nhân này.

Tên dực nhân này khó có thể phản kháng, rất nhanh đã triệt để bị Lăng Tiếu thu phục.

Tên dực nhân khác muốn chạy trốn, nhưng lại khó có thể chạy thoát Lăng Vô Địch diệt sát.

Mấy khôi lỗi còn lại toàn bộ bị Hỗn Độn Lôi Long ngăn cản được, rất nhiều công kích đáng sợ giam cầm chúng lại.

- Đưa bọn chúng trở về, hơn nữa cầm quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch ra đây cho ta!

Lăng Tiếu nói với dực nân này..

Dực nhân cung kính nói:

- Vâng thưa chủ nhân!"

Ngay sau đó hắn quay về đám khôi lỗi kia, đưa bọn chúng thoáng một phát khiến hồi trở lại Quang Minh không gian phụ cận, hắn lúc này bay về Quang Minh không gian.

Dực nhân này trong dực nhân tộc bối phận cực cao, thuộc về có cấp độ giáo hoàng, hắn muốn tới gần nơi đặt quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch quá

dễ dàng.

Lăng Vô Địch đi vào Lăng Tiếu và hỏi:

- Có thể thành công sao?

- Chỉ cần Thái Sơ lão tổ có thể kiềm chế Vĩnh Hằng chi thần của đối phương cả buổi, có lẽ có thể thành công!

Lăng Tiếu trả lời.

- Vậy là tốt rồi, việc này tuyệt đối không thể có mất!

Lăng Vô Địch đáp.

Lăng Tiếu cũng hiểu tầm quan trọng trong chuyện này, chín đại Thủy Nguyên Thạch gom góp đủ, không chỉ có thể khiến cho Huyền Linh đại lục khôi phục sinh cơ, còn trợ giúp lão tổ tông Lăng Hồng Vũ bước ra một bước Vĩnh Hằng.

Một khi Kim tộc bọn họ có hai Vĩnh Hằng chi thần, thiên hạ này phải thần phục dưới chân Kim tộc, không người nào có thể địch nổi!

Cũng không lâu lắm, Lăng Tiếu cảm ứng dược dực nhân kia đưa tin, Thủy Nguyên Thạch đã cầm vào trong tay.

- Thành công!

Lăng Tiếu mừng rỡ nói với Lăng Vô Địch.

Nhưng mà Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch cũng không biết, cuộc chiến của hai Vĩnh Hằng có biến hóa.

Bên ngoài ngoại vực bao la bát ngát, Lăng Thái Sơ cùng Áo Tư Lạc đại chiến.

Hai phe đối chiến với nhau, từng âm thanh nổ tung vang lên không dứt, bất cứ sinh vật nào tới gần cũng hóa thành cặn bả.

Hai người đều là tân tấn vĩnh hằng, chiến lực tương đương, ai cũng không làm gì được ai.

Thời điểm Lăng Thái Sơ muốn dùng Kim Long Đàn áp Áo Tư Lạc, Áo Tư Lạc lại lấy số mệnh Quang Minh thần trượng của dực nhân tộc ra, đây là vĩnh hằng thần khí không kém gì Kim Long Đàn!

- Xem ra không có long hoàng ở chỗ này thì không thể áp chế hắn!

Lăng Thái Sơ nghĩ thầm trong lòng.

Áo Tư Lạc kinh hãi.

- Xem ra ta vẫn xem thường những nhân loại hèn mọn này rồi, không ngờ có thể chiến đấu tương đương với ta.

Thời điểm Lăng Thái Sơ nhận được tin tức của Lăng Vô Địch là đã cầm Thủy Nguyên Thạch vào tay, hắn muốn bỏ chạy.

- Ngươi và ta chiến đấu tiếp khó phân r thắng bại, không bằng lần sau tái chiến!

Lăng Thái Sơ nói ra.

- Ha ha, đừng cho rằng ta không biết ngươi đang dùng kế điệu hổ ly sơn, nhưng mà ngươi bây giờ muốn chạy trốn cũng không dễ dàng!

Áo Tư Lạc cười lạnh một tiếng, tiếp tục công kích Lăng Thái Sơ.

Trong tay hắn cầm Quang Minh quyền trượng, tỏa ra thần quang rực rỡ, từng đạo hao quan thần thánh bao phủ Lăng Thái Sơ.

Mỗi đạo hào quang quét qua thì ngôi sao hóa thành bột mịn!

Lăng Thái Sơ vô tâm ham chiến, lại dùng Kim Long Đàn ngăn cản, tốc độ tránh lui thật nhanh.

Nhưng mà vào lúc này có hai đạo khí tức lao nhanh tới.

Hai khí tức bá đạo lao thẳng tới, rõ ràng không kém gì Lăng Thái Sơ cùng với Áo Tư Lạc!

Đây là lỗ đen mây đen phiên thiên và hỗn độn thiên lôi, chính là Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương không thể nghi ngờ!

Khương Tà Vương cùng Lôi Chiến Dương thực lực vô cùng cường đại, bọn chúng ở cách mấy tỷ vạn dặm cũng có thể cảm nhận được bổn nguyên bên này biến hóa.

Vì vậy dùng tốc độ nhanh nhất đi tới xem xét.

- Hình như là tên Lăng Thái Sơ!

Khương Tà Vương hung quang dậm đặc nói ra!

- Gia hỏa khác là ai, không ngờ có thể đối chiến với Lăng Thái Sơ, đầu năm nay Vĩnh Hằng dễ đạt tới như vậy sao?

Lôi Chiến Dương nội tâm không công bằng nói ra.

Hắn tại hỗn độn lôi vực trải qua cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng đột phá đến Vĩnh Hằng chi cảnh, nhưng mà bây giờ luân phiên nhìn thấy Vĩnh Hằng xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy thập phần khó chịu!

- Đó là dực nhân chán ghét! Không nghĩ tới bọn chúng cũng có người đột phá tới cảnh giới này, khó trách đông vực vẫn không bình tĩnh.

Khương Tà Vương nhíu mày nói ra.

Ma Hổ tộc cùng dực nhân tộc là đối đầu, những năm gần đây tuy ít có va chạm, nhưng mà bọn họ sở tu luyện tính trái ngược nhau, trong nội tâm rất tự nhiên sinh ra cảm giác chán ghét.

- Bất kể như thế nào, chúng ta có cơ hội rồi, thừa cơ tiêu diệt Lăng Thái Sơ nói sau!

Lôi Chiến Dương nói ra.

Ánh mắt Khương Tà Vương co rụt lại, hưng phấn nói:

- Đúng là cơ hội tốt.

Nói xong hai người lao vào vòng chiến.

Dùng ba đánh một là áp chế tuyệt đối, mấu chốt nhất là long hoàng không có ở đây, hắn càng không có nửa điểm phần thắng.

Lôi Chiến Dương cười nói:

- Không lâu chúng ta vừa chiến bất phân thắng bại, không bằng hiện tại lại đọ sức một phen.

- Chẳng lẽ các ngươi quên ước định rồi sao?

Lăng Thái Sơ hỏi ngược lại.

- Ha ha, ước định là không được đánh ở Thiên Vực, bây giờ là luận bàn giữa chúng ta!

Khương Tà Vương cười một tiếng, thực lực tăng lên thật cao, hắn nhìn qua Áo Tư Lạc nói:

- Ba người chúng ta trước đánh hắn chứ?.

Sắc mặt Áo Tư Lạc do dự, hắn vẫn nói:

- Không bằng các ngươi đọ sức với hắn đi, ta ở bên lược trận cho các ngươi.

Áo Tư Lạc vừa mới dứt lời, đột nhiên Lăng Thái Sơ phóng lên trời, không đối chiến với ba Vĩnh Hằng.

- Lăng Thái Sơ, ngươi đừng hòng trốn được!

Khương Tà Vương vẫn tập trung vào Lăng Thái Sơ, vài lỗ đen bao phủ tới.

Cùng lúc đó Lôi Chiến Dương càng dẫn hỗn độn thiên lôi từ trên trời giáng xuống, vây giết Lăng Thái Sơ.

- Khinh người quá đáng, sau khi ta rời đi, chắc chắn sẽ diệt tộc địa của các ngươi!

Lăng Thái Sơ sợ hãi rống to.

Lăng Thái Sơ cầm Kim Long Đàn và thúc dục, vô số kim long hiện ra, lực lượng cường đại bao phủ không gian.

Nhưng hắn chỉ ngăn cản được chứ không chạy được.

- Đã như vậy, hôm nay kết thúc đi, không phải ngươi chết thì ta mất mạng.

Khương Tà Vương nảy sinh ác độc nói ra.

Lôi Chiến Dương không có nói thêm cái gì, dẫn động hỗn độn thiên lôi đánh xuống.

Ba đại vĩnh hằng đối chiến với nhau, không gian chấn động dữ dội.

Áo Tư Lạc không có xem cuộc chiến, hắn chỉ lạnh lùng nhìn qua, hắn là người ở gần nhất nơi đây, đổi lại những người khác đã sớm biến thành bụi rồi.

- Xem ra muốn thống nhất ngoại vực là không có khả năng, trừ phi lưỡng bại câu thương với bọn chúng!

Áo Tư Lạc nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc đó hắn cảm thụ được phương xa có chấn động khác thường, ánh mắt của hắn co rụt lại:

- Có người thành công cướp lấy Quang Minh chi thạch! Đúng là hảo thủ đoạn a!

Áo Tư Lạc nhìn qua ba người đại chiến, cuối cùng quyết định buông tha xem cuộc chiến.

- Ai dám đoạt thần bảo của ta, đúng là chán sống mà!

Áo Tư Lạc bay nhanh qua một phía.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2760 - Hỗn Độn Lôi Long Chết. (2)

Tốc độ của hắn dùng thuấn di để hình dung, trong chớp mắt đã vượt qua ngàn vạn dặm.

Lăng Tiếu và Lăng Vô Địch vừa cầm được Thủy Nguyên Thạch và dùng tốc độ cao rời đi, tuy nhiên cảm ứng được hào quang chói mắt đang lao qua phía bọn họ.

- Không tốt, dực nhân tộc Vĩnh Hằng chi thần trở về!

Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch thần sắc đại biến.

- Hai con bò sát hèn mọn, ta không biết các ngươi làm sao trộm được Quang Minh chi thạch, nhưng mà các ngươi đừng hòng rời khỏi!

Áo Tư Lạc giọng nói từ xa truyền tới.

Lăng Tiếu lập tức nói với tên dực nhân tộc.

- Bạo hắn cho ta!

Ngay sau đó hắn bảo Hỗn Độn Lôi Long đem long châu tăng lên, mang theo hắn và Lăng Vô Địch bay xa.

Bọn họ bị dọa hồn bất phụ thể, hoài nghi Lăng Thái Sơ có phải chiến bại hay không.

Nếu như thế bọn họ sợ rằng phải chết không nghi ngờ!

Tên dực nhân bị Lăng Tiếu khống chế, lập tức bay tới hướng hào quang kia, trong nháy mắt nổ tung.

Ầm ầm!

Nhưng mà lực lượng của hắn trong mắt Vĩnh Hằng chi thần chẳng khác gì đom đóm, căn bản khó không thể nào ngăn cản Áo Tư Lạc mảy may!

- Bò sát hèn mọn, dám khống chế tộc nhân của ta, không lưu các ngươi được rồi!

Áo Tư Lạc nảy sinh ác độc gầm lên, một lông vũ của hắn bắn thẳng tới Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch.

XÍU...UU!!

Lông vũ này mang theo lực lượng khủng bố, giống như lưu tinh vẫn lạc nổ tung, không có gì có thể ngăn cản được.

Lăng Tiếu cùng Lăng Vô Địch lông tơ dựng đứng, bọn họ cảm ứng hơn người, nhanh chóng thoát đi.

Nhưng mà Hỗn Độn Lôi Long không có vận khí tốt như vậy, nó bị mũi tên đánh trúng và nổ tung.

Trong nháy mắt long lân tan vỡ, long huyết bắn ra ngoài, rống lên dữ dội, thân thể đứt thành hai nửa.

Hỗn Độn Lôi Long hấp hối, nếu không phải lực lượng lôi long quấn quanh, nó phải chết rồi.

- Lôi Long trở về!

Lăng Tiếu triệu hoán nó quay về.

Lăng Tiếu không muốn tổn thất thần thú cường đại bực này, hắn triệu hoán và Hỗn Độn Lôi Long bay qua dược đỉnh của hắn, chỉ cần lập tức vào trong dược đỉnh nó sẽ toàn mạng.

- Muốn cứu nó? Bằng năng lực loài bò sát như ngươi sao?

Áo Tư Lạc đã tới gần, hắn cười lạnh một tiếng, một đạo hào quang giam cầm nửa đoạn thi thể cua Hỗn Độn Lôi Long.

- Hủy diệt cho ta!

Áo Tư Lạc hét lớn một tiếng, bàn tay niết lại và nửa khúc đầu của Hỗn Độn Lôi Long tan nát.

- Không!

Lăng Tiếu cảm ứng được khí tức với Hỗn Độn Lôi Long đã bị chặt đứt, nhịn không được hét lên.

Ầm ầm!

Nó hóa thành từng đạo huyết hoa sáng ngời, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Chỉ có một viên long châu mới bảo toàn hoàn hảo, nhưng mà lực lượng trong đó đã tiêu hao không còn, nó cũng bị rạn nứt nhiều chỗ.

- Đi mau!

Lăng Vô Địch dắt Lăng Tiếu, không tiếc bất cứ giá nào dùng tốc độ nhanh

nhất trốn đi.

Hắn thiêu đốt máu huyết, lực lượng nâng lên cực cao, xuyên việt một tầng không gian hy vọng thoát khỏi Áo Tư Lạc.

Nhưng cho dù hắn nhanh thế nào vẫn khó thoát phải bàn tay của Áo Tư Lạc.

- Liều, Tiếu nhi ngươi đi trước, ta ngăn hắn lại!

Thời điểm mấu chốt, Lăng Vô Địch quả quyết quát một tiếng, khí thế toàn thân biến đổi, thân thể lập tức hóa thành trăm mét, trở thành người khổng lồ vàng óng, kim khí quấn quanh, con ngươi sáng ngời nhìn qua, trong tay cầm theo một cái long ấn.

Hắn dùng lực lượng cực mạnh cầm long ân ném đi.

Ầm ầm!

Lăng Vô Địch ném long ấn ra thật xa, nhưng mà hắn lập tức bay trở về, Long ấn lại hóa thành chân long trùng kích.

Lực lượng vô cùng khủng khiếp, đủ để diệt sát bất luận Chí Tôn Thủy Thần nào!

Đây tuyệt đối là lực lương vượt qua Chí Tôn Thủy Thần, cho dù không cách nào so sánh với Vĩnh Hằng, nhưng mà cũng có thể ngăn một lát!

Lăng Tiếu cũng không nghĩ tới vị lão tổ tông này có thực lực cường hãn như thế, long ấn đó tuyệt đối là thần tài cứng rắn nhất thế gian, sau một kích vừa rồi còn không bị hủy.

Hắn không có thời gian nghĩ nhiều, nếu như hắn không đi, hắn sẽ chết ở chỗ

này, hóa thành con gió trốn đi, nhưng mà đã trễ.

- Long Phượng Thần Cô của loài bò sát Hồn tộc, không thể ngờ hôm nay còn hiện thế, ngươi thoát được sao?

Giọng của Áo Tư Lạc vang lên, rất nhiều lông vũ biến thành mũi tên bắn qua phía Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu tốc độ nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Vĩnh Hằng.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ lập tức sử dụng hỗn độn thế giới, hình thành phòng ngự cường đại nhất

Ầm ầm!

Hỗn độn thế giới bị đánh nát, thân thể Lăng Tiếu bị đánh không biết bao nhiêu dặm, thân thể trọng thương!

- Ồ, không ngờ đã ngưng ra lực lượng không gian, vậy càng không thể lưu ngươi lại!

Áo Tư Lạc kinh ngạc một tiếng, lại đuổi giết Lăng Tiếu.

Lần này hắn ngưng tụ lực lượng cường đại hơn, phải một chiêu gạt bỏ Lăng Tiếu.

Lăng Vô Địch gào rú một tiếng, thân thể như viễn cổ cự nhân dùng tất cả lực lượng quán chú vào long ấn nện vào Áo Tư Lạc.

Long ấn này như ngôi sao nổ tung, lực lượng khôn cùng, đủ giết chết không biết bao nhiêu Chí Tôn Thủy Thần.

Đây là lực lượng cường đại nhát của Lăng Vô Địch, đến gần vô hạn Vĩnh Hằng chi thần.

- Ngươi sốt ruột muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Áo Tư Lạc hừ lạnh một tiếng, một đạo hào quang chói mắt quét ngang.

Hào quang kiếm, lực lượng nghịch thiên, đánh thẳng vào Long ấn, biến long ấn thành cặn bã.

Hai tay của Lăng Vô Địch lập tức biến thành thịt vụn, cột sáng tiếp tục xuyên thủng người của hắn.

Vào thời điểm mấu cốt hắn mang ngọc đồng của Lăng Thái Sơ cho hắn chấn vỡ, dùng thần niệm phân thân của Lăng Thái Sơ ngăn cản một kích trí mạng này.

Lăng Vô Địch bị đánh bay không biết bao nhiêu vạn dặm, trọng thương với trọng thương, muốn khôi phục là không có khả năng.

May mắn Áo Tư Lạc đặt mục tiêu chủ yếu là Lăng Tiếu, hắn cảm thấy Lăng Vô Địch hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên không có chú ý, mới khiến cho hắn may mắn tránh được một kiếp!

- Không nghĩ tới Kim tộc các ngươi còn xuất hiện mấy nhân vật như vậy, hôm nay ta phải giết toàn bộ, bằng không vạn năm sau, có lẽ đây là tai nạn của thần tộc của ta!

Áo Tư Lạc sát cơ nồng đậm nói ra.

Hắn bắn một một đạo hào quang vào Lăng Tiếu.

Cho dù Lăng Tiếu tốc độ vô song cũng khó thoát được hào quang này.

Từng đạo hào quang đuổi giết Lăng Tiếu.

Lăng Tiếu vừa dùng hỗn độn thế giới chống lại, hắn chiệu hoán thiên châu ra, trong tay hóa thành Thái Cực hình thànhVô Cực phòng ngự.

Chỉ thấy hào quang nồng đậm, hỗn độn thế giới đều không chịu nổi, bị vạn mũi tên xuyên thấu.

Đinh đương đinh đương!

Thái Cực cũng bị đánh tan nát, hào quang đánh thẳng vào người Lăng Tiếu.

Thân thể của hắn có thể so với Cổ Thần khí đỉnh phong, nhung mà trước mặt hào quang hủy diệt này cũng chẳng dùng được gì.

Ah ah!

Lăng Tiếu như bị vạn tiễn xuyên tâm, thân thể hủy hết, thần huyết bay lên, huyết nhuộm trời cao!

Trên trán hắn có Long Phượng Thần Cô tỏa ra thần quang rực rỡ, cực lực muốn ngăn cản hào quang này, nhưng tất cả chỉ phí công mà thôi

Long Phượng Thần Cô cũng không chịu nổi, bắt đầu rạn nứt.

Thời điểm Long Phượng Thần Cô triệt để bị hủy diệt thì đó là lúc Lăng Tiếu phải chết.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2761 - Lần Này Chết Thật Rồi.

Vào lúc đối mặt với tử vong thì Lăng Tiếu tỏ ra lạnh nhạt, trong đầu của hắn hiện ra những người thân trọng yếu nhất trên đời, nhớ tới thời gian ở chung sung sướng với bọn họ, trên mặt hiện ra nụ cười.

- Mộng Kỳ, Vận nhi, Nguyệt nhi... Vĩnh biệt!

Lăng Tiếu hò hét trong lòng.

Đinh!

Long Phượng Thần Cô nhiều lần bảo vệ tính mạng của hắn rốt cục không chịu nổi đã vỡ nát.

Lăng Tiếu bị hào quang hủy diệt quét trúng, thân thể nổ tung, chỉ còn lại đầu là bay đi.

- Điểu nhân ngươi muốn chết, dám giết tộc nhân của ta!

Lăng Thái Sơ kịp thời đuổi tới, hắn không nhịn được gào thét lên, vô số kim sát đánh thẳng vào Áo Tư Lạc.

Lúc này trạn tái của Lăng Thái Sơ không tốt, hắn bị Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương đánh lâm nguy, bị thương nặng nhưng vẫn tới dây cứu viện.

Hắn toàn lực ra tay với Áo Tư Lạc, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương đã giết tới, tiến hành vây giết hắn.

- Ngươi là đồ bò sát hèn mọn, dám ô nhục thần tộc của ta, hôm nay ta cho ngươi đi tới cực lạc!

Áo Tư Lạc tức giận không thôi, hắn hận nhất là người khác gọi hắn "Điểu nhân" .

Áo Tư Lạc vung vẩy Quang Minh quyền trượng công kích Lăng Thái Sơ rất nhiều, hơn nữa Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương cùng tham gia vây giết Lăng Thái Sơ.

Dùng ba địch một, Lăng Thái Sơ lập tức xuất hiện tình cảnh áp chết, cực kỳ nguy hiểm.

Mặc dù như thế hắn đã hộ tống Lăng Tiếu bay thật xa, khiến cho Lăng Tiếu may mắn tránh được một kíp!

Đầu của Lăng Tiếu không tổn hao gì, nhanh chóng khôi phục thân thể, hỗn độn thế giới lại phát ra âm thanh "Boong boong" khó hiểu, nó rõ ràng vào thời khắc này hấp thu lực lượng của ba Vĩnh Hằng chi thần lan tới, khiến cho lực lượng của nó được tăng cường..

Lăng Tiếu trong lúc trốn chết đã thu hồi hai viên Thiên châu trở về thức hải, dược đỉnh có nhiều thần vật bay ra, thân thể của hắn được dựng lại thật nhanh.

- Không biết Vô Địch lão tổ tông như thế nào, hy vọng hắn không có việc gì.

Lăng Tiếu thầm nghĩ một tiếng, nhìn qua bốn Vĩnh Hằng chi thần đại chiến, lực lượng khủng khiếp cực kỳ kinh khủng.

- Thái Sơ lão tổ tông lấy một địch ba, tình huống quá hỏng bét, chuyện cho tới bây giờ ta có thể giúp cái gì chứ?

Lăng Tiếu lần đầu sinh ra cảm giác vô lực như vậy.

Qua nhiều năm như thế, hắn vẫn theo đuổi lực lượng đỉnh phong, thực lực đã tăng lên thật nhanh.

Nhưng mà bây giờ phát hiện có một cái hào rộng không cách nào vượt qua, làm cho hắn không cách nào như quá khứ dũng cảm tinh tiến.

Hắn tốn quá nhiều thời gian, nếu để cho hắn ngàn năm, không, trăm năm thì không chừng hắn thật sự trở thành vĩnh hằng, đến lúc đó trong cùng giai không ai là đối thủ của hắn.

- Ta lưu lại chỉ là vướng víu của Thái Sơ lão tổ, một chút trợ giúp cũng không có, chỉ hy vọng hắn có thể phá vòng vây mà đi!

Lăng Tiếu do dự sau đó quyết định rút lui.

Hắn không phải người trẻ tuổi nhiệt huyết ở lại chịu chết.

Bởi vì hắn không có chút thủ đoạn nào giúp đỡ Lăng Thái Sơ cả.

Rống!

Thời điểm này tiếng hổ rống vang lên, sóng âm đáng sợ chấn động nội tạng của Lăng Tiếu, tạng phủ cơ hồ vỡ nát.

- Hắc Ma hổ hoàng!

Thân hình Lăng Tiếu lạnh buốt tới cực điểm.

Chỉ thấy Hắc ma hổ hoàng thân hình như núi đi tới gần Lăng Tiếu.

Con mắt của nó sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lăng Tiếu, toàn thân tỏa ra sát cơ đậm đặc như nhìn thấy con mồi.

Lăng Tiếu không chút suy nghĩ cấp tốc lui lại, hắn biết rõ chống lại tồn tại đáng sợ này chẳng có chút phần thắng nào cả.

Nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng làm sao cho hắn rời khỏi, nó há to miệng và sinh ra lỗ đen cực lớn.

Lăng Tiếu cho dù tốc độ mau hơn nữa, nhưng mà không thể trốn được Hắc Ma hổ hoàng bao phủ, cả thân thể bị hút vào trong miệng của Hắc Ma hổ hoàng.

Trong lúc nguy cơ này Lăng Tiếu dùng rất nhiều thiên lôi tử ném vào miệng của Hắc Ma hổ hoàng.

Những thiên lôi tử này hắn lấy từ trong tay người Lôi tộc, cùng với hắn tích lũy nhiều năm, khoảng chừng mấy chục khỏa, cùng điệp gia nổ cùng nhau có sức mạnh rất lớn.

Nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng linh trí đã thành yêu, nó tự nhiên là ý thức được những thiên lôi tử này bất phàm, nó hóa hấp lực thành lưc đẩy, trực tiếp bắn thiên lôi tử và Lăng Tiếu ra thật xa.

Lăng Tiếu thừa cơ chạy trốn, nhưng mà Hắc Ma hổ hoàng còn nhanh hơn hắn, lại xuất hiện trước mặt hắn và thôn phệ.

- Chỉ là một con súc sinh mà muốn mạng của Lăng Tiếu ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiếu nổi giận gầm lên một tiếng, hai khỏa Thiên châu đã đánh ra ngoài.

Thái Cực phong diệt!

Cùng lúc đó thần hồn phân thân của hắn độn đi, trực tiếp lướt đến đầu của Hắc Ma hổ hoàng và bắn ra hai chỉ mang.

Hắc Ma hổ hoàng vốn đánh hai viên Thiên châu ra, thân thể Lăng Tiếu bị trọng thương, mà phân thân của Lăng Tiếu tới gần, chỉ mang mang theo thiên hỏa bắn vào hai mắt như chuông đồng của nó.

Rống rống!

Hai mắt Hắc Ma hổ hoàng cháy lên, đau nhức hôm qua nó liên tục gào thét, chân trước không ngừng vung vẩy đánh vào không gian.

Chân thân và phân thân của Lăng Tiếu bị đánh bay ra ngoài, bọn họ hợp hai làm một bỏ trốn.

Hắn không có nắm chắc diệt sát đối thủ, đó là tồn tại từ viễn cổ, không phải thần vật bổn nguyên thì khó làm chúng bị thương.

Lăng Tiếu đem hết toàn lực trốn chạy, hắn cũng không biết mình chạy tới nơi nào, cũng không biết trốn bao nhiêu nghìn vạn dặm, xuyên qua bao nhiêu không gian vô tận.

Hắn thề, đây tuyệt đối là lần chạy trốn nhanh nhất của hắn, cũng là lần chật vật nhất.

Mặc kệ hắn nhanh bao nhiêu, cảnh giới chênh lệch quá lớn, căn bản không có khả năng thoát khỏi Hắc Ma hổ hoàng!

Nó đã từ bị thương khôi phục lại, thân thể vượt qua một đoạn liền đến sau lưng Lăng Tiếu, một đạo lực lượng ăn mòn đánh tới.

Thân thể của Lăng Tiếu bạo liệt, trên người có hỗn độn chi khí óng ánh nhung không thể ngăn cản một kích này.

- Lần này chết thật rồi, ta... Ta không cách nào ngăn cản được!

Lăng Tiếu tuyệt vọng!

Lúc này Hắc Diệu thần đỉnh từ nhẫn hóa thành thần đỉnh, trong nháy mắt biến thành khổng lồ, một đạo khí tứ tang thương cổ xưa hiện ra.

Phân thân của Lăng Tiếu ôm thần đỉnh va chạm với Hắc Ma hổ hoàng.

Đây là thần đỉnh cao cấp nhất, nếu nó muốn ngăn cản cũng phải phí chân tay.

Chân trước của Hắc Ma Hổ tộc trực tiếp đập tới, lực lượng đáng sợ đánh thần đỉnh rạn nứt, thần đỉnh không biết bị đánh bay tới nơi nào, thần hồn của hắn bị đánh thành bụi phấn.

Lăng Tiếu mặc dù có được thời gian này, nhưng mà cuối cùng vẫn không thoát kết cục phải chết.

Rống!

Lực lượng đáng sợ từ miệng hổ bắn ra ngoài, trong chốc lát bắn nát chân thân của hắn.

Trong cuộc chiến vĩnh hằng này, Lăng Thái Sơ toàn thân đầy máu, nhiều lần bị trọng thương, nhưng vẫn gian nan phục sinh, hắn là vĩnh hằng, cũng không bị gạt bỏ như bình thường, cho dù là có một giọt máu huyết hắn cũng sống lại.

Hắn liều mạng cũng phải chém Khương Tà Vương, chém đứt một tay của đối thủ.

nhưng hắn làm thế chỉ vô dụng, dưới ba người vây giết, Khương Tà Vương chỉ bị trọng thương, rất nhanh đã khôi phục lại.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2762 - Vẫn Lạc Chi Dương.

- Lăng Thái Sơ, tiểu bối ngươi đã chết, ngươi cũng thao bọn chúng đi.

Khương Tà Vương vô cùng dữ tợn quát.

Dứt lời hắn hóa thành lỗ đen, tất cả lực lượng dốc hết ra, phạm vi bao phủ trăm vạn dặm, muốn hút Lăng Thái Sơ vào trong luyện hóa.

Lôi Chiến Dương cũng liều mạng, chung quanh hắn tràn ngập hỗn độn thiên lôi, mỗi đạo kinh thiên động địa, điên cuồng tập kích Lăng Thái Sơ, đây quả thực là hỗn độn lôi hải.

Áo Tư Lạc cầm quyền trượng quán chú lực lượng vào trong tay, hào quan thần thánh bắn ra ngoài, mỗi một đạo hào quang đều ẩn chứa dị năng phong tỏa.

Ba vĩnh hằng ra tay, không gian vô tận đã sớm bị không gian của bọn họ thay thế, phạm vi nghìn vạn dặm không có thuộc tính nào khác.

Thời điểm nguy nan này, một tiếng gào thét kiếp sợ vạn dặm vang vọng.

Rống!

Long ngâm đáng sợ đánh tan rất nhiều lực lượng của ba Vĩnh Hằng chi thần, khiến cho uy lực của nó giảm nhiều!

Một viễn cổ cự long dài mấy vạn mét bay tới.

Đây là hộ thân thần thú của Lăng Thái Sơ, viễn cổ long hoàng.

Lăng Thái Sơ cảm ứng được Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương xuất hiện thì hắn đã triệu hoán viễn cổ cự long từ tộc địa bay ra.

Đạt tới cảnh giới của bọn họ thì không gian ngoại vực chẳng tính là xa.

Viễn cổ cự long dùng tốc độ nhanh nhất lao tới, may mắn còn theo kịp, bằng không Lăng Thái Sơ sẽ chết.

- Giết tiểu bối trong tộc của ta, Khương Tà Vương, Lăng Thái Sơ ta cùng Ma Hổ tộc không chết không ngớt!

Lăng Thái Sơ triệt để giận dữ!

Hắn thúc dục Kim Long Đàn, một đạo máu huyết rót vào Kim Long Đàn, vô số kim long trùng kích ra ngoài, lực lượng đáng sợ bắn ra chung quanh.

Kim long trong chốc lát đánh tan lỗ đen của Khương Tà Vương.

Đầu kim long táp lên người Khương Tà Vương, khiến cho kêu lên thảm thiết lui ra phía sau.

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc muốn ra tay cứu viện thì cái thân thể của viễn cổ cự long lao tới quét ngang, lôi điện và tia sáng bị đánh tan.

Viễn cổ cự long chế trụ Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc, chỉ cho Lăng Thái Sơ trước chém giết Khương Tà Vương sau đó đánh bại từng tên.

Khương Tà Vương cũng là bị Lăng Thái Sơ dốc sức liều mạng hù sợ.

Lăng Thái Sơ có được Kim Long Đàn là vĩnh hằng thần khí chính thức, hắn

căn bản khó có thể địch nổi.

Hắn phát hiện không có người nào tới trợ giúp, vội vàng gọi Hắc Ma hổ hoàng trở về.

- Sát!

Lăng Thái Sơ tức giận đỏ mắt, từng quyền đánh ra, vô số kim long, kim thương và Kim Long Đàn cùng công kích tới, lực lượng đáng sợ quét qua, đánh thiên hôn địa ám!

Cùng một hướng, viễn cổ cự long đối chiến Áo Tư Lạc đột nhiên buông tha đối chiến, một mình quay về Quang Minh không gian.

- Người Kim tộc, các ngươi trộm Quang Minh chi thạch của tộc ta, việc này bỏ qua!

Áo Tư Lạc nói một tiếng, cũng không quay đầu lại rời đi.

Áo Tư Lạc không nghĩ tới Lăng Thái Sơ còn có được viễn cổ cự long lực lượng khủng khiếp như vậy.

Nếu hôm nay không cách nào chém giết Lăng Thái Sơ và viễn cổ cự long, như vậy chính là tai nạn của dực nhân tộc!

Cho nên Áo Tư Lạc không thể không lui, chỉ hy vọng Lăng Thái Sơ không nhắm vào dực nhân tộc là được.

Áo Tư Lạc vừa lui, Lôi Chiến Dương không có chiến ý, dùng lực lượng của hắn không đánh lại viễn cổ cự long.

- Tà vương chúng ta lui đi!

Lôi Chiến Dương quát một tiếng, sau đó lại bỏ trốn.

Một phương khác hướng, Khương Tà Vương cũng sinh thoái ý.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ công kích quá mức điên cuồng, khiến hắn khó thoát thân.

May mắn Hắc Ma hổ hoàng chạy tới, khiến hắn có thời gian thở dốc.

Nhưng mà Lăng Thái Sơ giống như quyết tâm muốn diệt hắn, lại hợp kích với viễn cổ cự long.

Khương Tà Vương cùng Hắc Ma hổ hoàng bị giết chật vật, cuối cùng đành phải trọng thương bỏ trốn

Chủ yếu là do Lăng Thái Sơ một trận chiến này lấy một địch ba tiêu hao quá nhiều, vừa rồi đã tới cực hạn.

Nếu như ở trạng thái đỉnh phong, hắn tất nhiên sẽ lưu Khương Tà Vương lại.

Lăng Thái Sơ bị thương cũng rất nặng, thần huyết của hắn bắn ra, hóa thành từng kim sát chi khí, mỗi một đạo kim sát huyết khí đủ giết chết bất cứ Chí Tôn Thủy Thần nào!

Hắn nhảy lên người viễn cổ cự long, thần niệm quét ngang tứ phương, sau đó bay qua một hướng.

Lăng Thái Sơ cùng viễn cổ cự long rất nhanh bay tới thiên địa khác, chỉ thấy tại nơi này có một thân thể tàn phế.

- Vô Địch, ngươi chịu đựng cho ta!

Lăng Thái Sơ kinh hô một tiếng, một giọt máu bắn ra ngoài, bắn vào Lăng Vô Địch không cho hắn tuyệt khí.

XIU....XIU...!

Bỗng nhiên một đạo khí huyết cường đại bao phủ, Lăng Vô Địch bị huyết kén bao bọc lại, khí tức sinh mạng của hắn tăng lên.

Rất nhanh Lăng Vô Địch đã khôi phục như trước, khí tức lực lượng dần dần tăng trở lại.

Lăng Thái Sơ không đợi Lăng Vô Địch triệt để khôi phục, lại bao bọc hắn đi tới một hướng.

Trong chớp mắt hắn liền tới chỗ Lăng Tiếu bị oanh giết.

Hai tay của hắn kết ấn, truy tố bổn nguyên, nhìn thấy Lăng Tiếu bị Hắc Ma hổ hoàng săn giết, hắn thở dài một hơi nói:

- Hậu bối kinh diễm như vậy, rõ ràng vẫn lạc, thật sự là tổn thất của Kim tộc!

Lăng Thái Sơ vô cùng khổ sở, cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên, cũng không có khả năng triệu tập thần hồn của Lăng Tiếu đã tiêu tán và tái tạo thân thể.

Lăng Vô Địch cũng khôi phục lại, nói:

- Tiếu nhi hắn... Hắn chết?

Lăng Thái Sơ im lặng, hắn không nói thêm nữa.

- Ai, Tiếu nhi thiên tư trác tuyệt, nhưng mà tráng niên mất sớm, thật sự là tổn

thất của Kim tộc chúng ta!

Lăng Vô Địch ngửa mặt lên trời thở dài.

- Đi thôi, hắn làm nhiều việc cho tộc như vậy, cơ hồ tất cả tộc nhân sẽ ghi nhớ hắn trong lòng!

Lăng Thái Sơ mặc niệm một lúc sau, liền dẫn Lăng Vô Địch quay về Thiên Vực.

Một trận chiến này kết thúc, tràn ngập buồn bã vô hạn!

Ở Huyền Linh đại lục xa xôi, tất cả người thân của Lăng Tiếu đã ở nơi này.

Đây là do Lăng Tiếu quay về Huyền Linh đại lục đã mang bọn họ về đây.

Đây là tránh cho bọn họ ảnh hưởng bởi đại chiến ở Thiên Vực.

Các nữ nhân của Lăng Tiếu phát hiện tính mạng ngọc đồng của Lăng Tiếu đã nát, tất cả mọi người rơi lệ!

- Vận tỷ tỷ, phu quân hắn, hắn thực...

Cát Bối Hân điên cuồng lao tới phòng của Phượng Tiêm Vận khóc lớn.

Phượng Tiêm Vận mặt đầy nước mắt, đã không cần nàng đi giải thích cái gì, biểu hiện của nàng đã chứng minh tất cả.

- Sẽ không, phu quân hắn lợi hại như vậy, làm sao vẫn lạc được.

Cát Bối Hân khó tiếp nhận sự thật này.

Lúc này nữ nhân của hắn lần lượt xuất hiện trước cửa phòng của Phượng Tiêm Vận.

Vừa khóc như mưa, âm thanh bi thiết.

- Ta không tin thiếu gia sẽ chết, nhiều năm qua hắn trải qua rất nhiều hiểm cảnh vẫn vượt qua được, hắn nhất định sẽ trở về bên cạnh chúng ta!

Bạch Vũ Tích đi theo Lăng Tiếu thời gian dài nhất nói ra.

Nàng từ thành Vẫn Thạch đã ở cùng Lăng Tiếu, nhớ rõ năm đó là Lăng Tiếu thay nàng chôn cất mẫu thân, chính nàng tự nguyện làm nô tỳ, thế nhưng mà Lăng Tiếu vẫn không đối đãi nàng như nô tỳ, càng tìm mọi cách hống nàng, cũng giận dữ giết đến Lý gia bắt nàng, cường thế cứu nàng thoát khốn...

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2763 - Quét Ngang Thế Lực Ma Hổ Tộc Thiên Vực. (1)

Ngày nay tính mạng ngọc đồng của thiếu gia vỡ ra, mặc kệ nàng tiếp không hay không tiếp thụ, cũng đã vô lực cải biến cái gì!

Lăng Tiếu chết thì tim của nàng cũng nát, nhưng mà ý chí báo thù giúp nàng tiến lên.

Nữ nhân ở đây lòng đau như cắt, đôi mắt dễ thương hiện ra thần sắc đỏ tươi, oán khí trùng thiên, lúc này bất cứ linh thú nào trong Vũ Trạch sơn mạch đều kinh sợ bất an!

Sâu trong Vũ Trạch sơn mạch, nơi đó có một phương tiểu thế giới được khai mở ra, ở trong đó chính là tất cả thân bằng hảo hữu của Lăng Tiếu. Bọn hắn không quay lại Tiếu Ngạo Cung, mục đích chính là không hi vọng Cung Chủ cùng với đệ tử hiện giờ có áp lực. Ngày nay trên phương tiểu thế giới này không còn bao phủ mây đen, một cổ khí tức trầm trọng, bi thương tại tràn ngập, từng tiếng khóc than vang vọng phía chân trời. Trên một tòa cô đỉnh, Hoa Hiểu Quy bộ dáng lôi thôi, cầm trong tay một vò rượu mạnh, sau khi hung hắng nốc mấy ngụm lớn liền ngửa mặt lên trời thở dài:

- Lão đại, không phải ngươi nói mình là Bất Tử Chân Long mệnh cách sao? Sao ngươi lại chết được? Tất cả chuyện này chỉ là giả thôi có đúng không?

- Nhiều năm qua, ngươi lần lượt sáng tạo ra huyền thoại, khiến huynh đệ chúng ta phải nhìn lên, khiến người trong thiên hạ phải sợ hãi thán phục sùng kính, ngày nay ngươi lại tráng niên mất sớm, quả thật là thiên hạ chi dương, trời xanh chi thống ah!

- Còn nhớ rõ năm đó ngươi truyền ta thủ pháp luyện đan , thay ta tìm được

Địa Hỏa, cho ta vốn liếng cường đại , ngày nay ngươi lại mất, ngươi khiến lão đệ ta phải làm sao mới có một ngày trở thành Chí Tôn Dược Thần như ngươi được đây!

Hoa Hiểu Quy bi thống, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Có một gã nam tử quanh thân cơ bắp vững chắc, lực lượng cuồng bạo khác đi tới chỗ hắn, trên mặt nhìn không ra thần sắc gì, chỉ vẫy tay một cái, chộp một vò rượu mạnh vào tay điên cuồng nốc lấy, hắn đổ đến mức rượu văng tung tóe ra ướt cả áo nhưng vẫn không hề phát giác:

- Hiểu Quy, tất cả cho qua đi thôi, lúc lão đại mang chúng ta trở lại, có lẽ đã có dự cảm nào đó, chúng ta còn phải thay hắn sống sót, để người trong thiên hạ vĩnh viễn nhớ kỹ sự tích vĩ đại của lão đại a!

Đường Cương Lĩnh thở dài nói.

Ở trên một ngọn núi khác, thủ tịch đại đệ tử của Lăng Tiếu, Tân Lập cầm trong tay thanh kiếm, phát ra huyết thệ kinh người:

- Ta mặc kệ Vĩnh Hằng Chi Thần mạnh cỡ bao nhiêu, một ngày kia ta nhất định sẽ thí sát Vĩnh Hằng, báo thù thay ân sư!

Dứt lời, một đạo thanh mang trảm nứt Cửu Thiên Thương Khung, thân quang vô biên phủ xuống!

Ở Thiên Vực xa xôi, trong Cổ tộc tại Thiên Tước Địa Vực, thiếu tộc trưởng gần đây đối xử mọi người luôn ôn hòa bỗng nhiên nổi giận hô to một tiếng, cả người biến thành một đạo kim mang phóng lên trời, thần lực bàng bạc hội tụ mà đến, lập tức xông phá Cửu Thiên, tiến vào Ngoại Vực mà đi! Hôm nay hắn chỉ có cảnh giới cao giai Thần Vương, nếu cưỡng ép tiến vào Ngoại Vực, tất sẽ bị loạn lưu cương phong chấn cho phấn thân toái cốt!

Một thân ảnh thân ảnh già nua liền vượt lên trước, một cổ lực lượng cường đại giam cầm lấy hắn:

- Thiên Nhi ngươi làm cái gì vậy?

Lão giả quát trách móc nói:

- Ta muốn đi giết đám tạp chủng Ma Hổ tộc kia!

Phượng Lăng Thiên lộ ra vô cùng phẫn nộ, lại lộ ra bộ dạng vô cùng đau thương nói:

- Ta không phải đã sớm nói qua với ngươi sao? Ma Hổ tộc thế lớn, bọn hắn có Vĩnh Hằng Chi Thần, chúng ta phải ẩn nhẫn xuống!

Lão giả an ủi nói:

- Ẩn nhẫn, ẩn nhẫn, cha ta đã vẫn lạc, hắn nhất định là chết trong tay Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc, bằng không thiên hạ làm gì có ai thương tổn được đến hắn, ta còn phải ẩn nhẫn đến khi nào, ta muốn đi giết sạch đám người Ma Hổ tộc!

Phượng Lăng Thiên nhanh chóng nắm chặt đấm quát, nước mắt bất giác chảy ra , cảm giác thống khổ không thể nói bằng lời:

- Cái gì, ngươi, phụ thân ngươi rõ ràng vẫn lạc? Điều này sao có thể, Kim tộc không phải cũng ra Vĩnh Hằng Chi Thần sao? Tại sao có thể như vậy được!

Lão giả im ắng hoảng sợ nói.

Lăng Tiếu sớm đã là nhân vật truyền kỳ của Thiên Vực, chỉ trong vòng hai

ba trăm năm ngắn ngủn đã lần lượt sáng tạo ra kỳ tích, là nhân vật khiến hậu nhân vãn bối phải tôn sùng, cho dù là nhân vật cũng không khỏi lộ ra kính ý đối với hắn

- Thả ta ra, ta muốn thề bất lưỡng tập với người Ma Hổ tộc!

Phượng Lăng Thiên lại một lần nữa hét lớn:

- Hài tử, cha ngươi tư thế oai hùng cỡ nào nhưng giờ cũng đã vẫn lạc, ngươi phải tỉnh táo, đợi đến ngày sau thành tựu Vĩnh Hằng lại quét ngang Ma Hổ tộc cũng không muộn!

Lão giả hít một tiếng, đột nhiên ra tay, đánh xỉu Phượng Lăng Thiên, sau đó mang về trong tộc. Cái chết của Lăng Tiếu đã tạo thành tổn thương rất lớn cho những người bên cạnh hắn, nhưng cũng khiến cả đám bọn hắn đều nảy lên hạt giống báo thù , nguyên một đám quyết chí tự cường, muốn dốc hết toàn lực tu luyện, một ngày kia san bằng Ma Hổ tộc, báo thù thay Lăng Tiếu.

Vọng Long sơn mạch, Lăng Tiếu liền được dựng lên một tấm bia to, được hậu nhân Kim tộc tế tự. Đây là quang vinh huy tế bia do Lăng Tiếu thay Kim tộc làm ra công tích vĩ đại mới có thể có được, hắn sẽ vĩnh viễn được hậu nhân Kim tộc kính dưỡng và sùng tế!

Lăng Thái Sơ trở về trong tộc nghỉ ngơi được một tháng, sau đó hắn cùng với Viễn Cổ Cự Long liền trực tiếp tiến đến Thiên Nguyên Địa Vực, quét ngang tộc nhân Ma Hổ tộc ở đó, trả lại hòa binh cho Thiên Nguyên Địa Vực. Chỉ là Thiên Nguyên Địa Vực bị người Ma Hổ tộc thống trị hai năm, đã tổn thất rất nhiều thế lực gia tộc và cao thủ, muốn khôi phục lại, chỉ sợ cũng phải cần cả ngàn năm. Ngay sau đó, Lăng Thái Sơ càng chạy tới Thiên Hổ Địa Vực, quét ngang tất cả thế lực tà ác phụ thuộc vào Ma Hổ tộc ở đây, đánh ra chân hỏa của Vĩnh Hằng Chi Thần. Thiên Hổ Địa Vực có chừng 200~300 Chí Tôn Thủy Thần bị hắn đơn giản gạt bỏ mất.

Vĩnh Hằng Chi Thần Ma Hổ tộc Khương Tà Vương không lần nữa đi ra khiêu chiến với Lăng Thái Sơ. Không đến hai ngày, toàn bộ thế lực Ma Hổ tộc đã bị Lăng Thái Sơ tiễu trừ, hơn nữa tuyên bố "Ma Hổ tộc nếu còn dám đặt chân đến Thiên Vực đều giết không tha!" .

Lăng Thái Sơ dùng uy vọng một người , chấn nhiếp khắp Thiên Vực, cái này cũng khiến cho Kim tộc nâng lên mức đỉnh phong trong tất cả thế lực Thiên Vực, đã trở thành tồn tại ngạo nghễ nhất Thiên Vực. Vô số thiếu niên tại Thiên Vực đều muốn gia nhập vào liên minh Thiên Long Môn, trở thành môn hạ đệ tử, mục đích chủ yếu nhất chính là để kết minh với Kim tộc, hoặc là muốn đệ tử của mình trở thành đệ tử của Vĩnh Hằng Chi Thần , nhận được che chở.

Lăng Thái Sơ tạm thời không rảnh để ý tới những chuyện này , hắn lao ra bên ngoài Thiên Vực, dùng sức mạnh của mình lưu lại bên ngoài Thiên Vực một đạo thần niệm phân thân, chỉ cần bọn người Khương Tà Vương, Lôi Chiến Dương, Áo Tư Lạc xuất hiện, hắn tất nhiên có thể trước tiên biết được, lập tức cản bọn chúng ở ngoài Thiên Vực.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2764 - Quét Ngang Thế Lực Ma Hổ Tộc Thiên Vực. (2)

Mục đích hắn làm vậy cũng là sợ bọn người Khương Tà Vương chó cùng rứt giậu, triệt để phá hủy đi Thiên Vực, nếu vậy thì tất cả mọi người trong Thiên Vực phải gặp tai nạn rồi!

Cho nên, Lăng Thái Sơ không thể không làm ra chút chuẩn bị, tùy thời chuẩn bị ứng chiến. Làm xong tất cả, Lăng Thái Sơ lại dùng danh nghĩa cá nhân triệu hoán Trận Văn Đại Sư Thần cấp trong Thiên Vực. Những Trận Văn Đại Sư này ngày thường vô cùng cao ngạo nhưng đều nhao nhao từ các nơi xuất thế, đuổi tới Kim tộc. Thế gian vẫn chưa có người nào dám nghịch một gã Vĩnh Hằng Chi Thần triệu hoán cả , nếu như được Vĩnh Hằng Chi Thần này chiếu cố, ngày sau tất có thể trở thành người tôn quý nhất trong Thiên Vực, càng có khả năng đạt được một ít thu hoạch không tưởng được.

Tổng cộng có gần 30 tên Thần cấp Trận Văn Sư, bọn hắn ngày thường ẩn cư sông núi, có rất ít xuất thế. Hôm nay bọn hắn hội tụ một chỗ, chờ đợi Lăng Thái Sơ phân phó! Cuối cùng, bọn họ cũng đều biết Lăng Thái Sơ muốn bọn hắn bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận. Đây là một loại đại trận nghịch thiên , truyền thuyết có thể tạo nên một khỏa cổ tinh vực, một khi Thủy Nguyên Đại Trận hình thành, vậy đó chính là một Thiên Vực chi địa, thậm chí còn có thể vượt qua nữa. Loại đại trận này có thể thu nạp tát nhiều thủy nguyên chi lực ở Ngoại Vực mà không tiêu tan, hình thành kết giới chi lực tuần hoàn, tạo thành vạn vật mà Bất Hủ!

Chỉ là đáng tiếc, Trận Văn Thần Sư, mỗi một người đều là lão quái vật đã nghiên cứu trận pháp nhiều năm, lại không ai hiểu về Nghịch Thiên Đại Trận trong truyền thuyết này cả. Đây là một loại đại trận đã biến mất từ thời Viễn Cổ, không ai đạt được truyền thừa của nó cả, chỉ sợ khó có thể lần nữa xuất hiện trên thế gian! Người Kim tộc nghe những Trận Văn Thần Sư này nói

thế, nguyên một đám đều vô cùng thất vọng. Lúc trước Lăng Tiếu từ Quang Minh không gian đạt được quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch đã sớm giao cho Lăng Vô Địch bảo quản, bằng không cái chết của hắn có thể khiến quang thuộc tính Thủy Nguyên Thạch phải hủy diệt theo luôn rồi.

Hôm nay cửu đại Thủy Nguyên Thạch đã gom đủ, chỉ là còn thiếu Thủy Nguyên Đại Trận trong truyền thuyết kia thôi, Lăng Hồng Vũ nếu muốn hoàn mỹ thoát ly khỏi Huyền Linh đại lục, thành tựu Vĩnh Hằng Chi Thần mới, chỉ sợ không thể nghi ngờ là khó như lên trời! Bọn người Lăng Thái Sơ cơ hồ muốn bỏ qua ý nghĩ này. Nhưng Lăng Hồng Vũ đang ở Huyền Linh đại lục lại không muốn bỏ qua cơ hội tấn chức hiếm có này, vì vậy liền bảo bọn hắn chờ thêm trăm năm nữa. Nếu trăm năm vẫn không tìm được người có thể bố trí Thủy Nguyên Đại Trận, như vậy hắn đành phải bỏ qua chờ đợi , đi ra khỏi kết giới thôi. Dù sao dùng thủ đoạn cường đại của Lăng Thái Sơ bố trí xuống cấm chế cho Huyền Linh đại lục, ít nhất còn có thể khiến Huyền Linh đại lục tồn tại thêm vạn năm, hắn không cần thiết phải hy sinh.

Một năm rất nhanh trôi qua,các nơi Thiên Vực đều đã khôi phục lại bình tĩnh như trước. Đã không có Ma Hổ tộc làm loạn nữa, tất cả đều yên tĩnh hơn không ít. Nhưng bọn hắn đều rõ ràng, Ma Hổ tộc ở Ngoại Vực đã bắt đầu thống nhất Tây Vực Lộ, tương lai có thể sẽ có một trận chiến. Cho nên, bọn hắn đều muốn Kim tộc làm bá chủ Thiên Vực, lấy Kim tộc vi tôn, ngày sau nghe theo hiệu lệnh của bọn hắn chống lại địch nhân xâm phạm! Vì bảo hộ người nhà, bảo vệ lãnh địa, bọn hắn không thể không bỏ ra chút hy sinh!

Kim tộc cũng bởi vậy nên có được địa vị siêu nhiên tại Thiên Vực, đã trở thành đệ nhất gia tộc ở Thiên Vực , Kim tộc cũng đạt tới huy hoàng trước nay chưa từng có! Chỉ tiếc là Kim tộc nhân mạch rất thưa thớt, càng xuất hiện thời kì giáp hạt, khiến cho bọn hắn có chút lo lắng. Nếu không phải có các tồn tại cường đại như Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch dùng các loại thần vật mạnh mẽ bổ cường huyết mạch, cải thiện thể chất thì bọn hắn nếu muốn đạt tới Thần Vương thậm chí Chí Tôn sẽ vô cùng gian nan!

Kim tộc lại lần nữa thành lập Thiên Long Môn và Thiên Long Thành, dần dần hồi phục cường thịnh dĩ vãng , thậm chí nếu chiếu theo xu thế phát triển như vậy, tương lai vượt qua huy hoàng trước kia cũng không phải nói chơi.

Sâu trong Bắc Vực Lộ, không gian đại lục cổ tịch bí ẩn. Không gian đại lục nơi này rất nhỏ, giống như một tòa thành trì vậy, ở Ngoại Vực khiến người càng cảm thấy giống như một khối thiên thạch cực lớn bình thường thôi. Nhưng chính lục địa nho nhỏ này lại lóe ra một đạo lực lượng không hiểu , rõ ràng có thể giấu ở trong hư không, chịu được rất nhiều loạn lưu lực lượng phá hư, hơn nữa có thể mê hoặc ánh mắt của bất luận một Chí Tôn nào mà không bị người phát hiện.

Từ trên không trung nhìn xuống, chỉ thấy khối lục địa không gian này có đạo đạo vết tích trận văn không thể nhận ra được, chính nhờ đại trận này mới khiến cho khối lục địa không gian này được ẩn dấu đi, không bị phá hư và phát hiện, mà nó còn có thể thu nạp được thủy nguyên chi lực vào trong, lộ ra tương đương thần kỳ. Nhìn kỹ, đại trận này như Chu Thiên Bát Quái Đại Trận, có các loại đường vân huyền ảo phồn đa, khiến người hoa mắt không thôi. Ở trong đại lục này, rõ ràng sinh hoạt vài chục hộ gia đình bình thường, như là dân ẩn cư thế ngoại vậy, thật sự là khiến người khó có thể tin. Những người này từ tiểu hài tử đến lão nhân, nguyên một đám thực lực đều cực kỳ không tầm thường, chỉ là cách ăn mặc lại có chút nguyên thủy thôi.

Hài tử nghênh triêu dương thổ tức, lão nông lấy giảo nguyệt vi nhàn!

Lục địa không gian bí ẩn không muốn người biết này là một nơi sinh tồn khó được.

Nơi này bách hoa tề phóng, cỏ xanh mơn mởn, dòng suối róc rách, linh cầm thân mật, linh khí nồng đậm, có thể nói là thế ngoại đào nguyên!

Trong một trang viện, một gã nam tử trẻ tuổi ăn mặc cực kỳ đơn giản cầm

trong tay thần bút, chân đạp bát quái phương vị, nguyên một đám chữ cổ hiện ra phía sau hắn.

Càn Khôn Chấn Tốn Khảm Ly Cấn Đoái, tám chữ cổ lóe ra thần quang thánh khiết, thỉnh thoảng hóa thành Bát Quái trận đồ xoay tròn khắp tứ phương.

Một cổ Thiên Địa chi tinh khí lập tức hội tụ tới thần bút của nam tử kia, từng đạo đường vân huyền ảo lóng lánh lấy thần quang, cực kỳ tương tự với phương không gian Chu Thiên bát quái đồ kia, chẳng qua đây là phiên bản thu nhỏ thôi

- Càn làm Thiên, Khôn làm Địa, Chấn làm Lôi, Tốn làm Phong, Khảm làm Thủy, Ly làm Hỏa, Cấn làm Sơn, Đoái làm Trạch. . .

Nam tử trẻ tuổi miệng lẩm bẩm, động tác trong tay hắn càng lúc càng nhanh, thần bút quang diệp bắn ra bốn phía, từng khỏa thú đan thuộc tính bất đồng bay bốn phía trang viện.

Oanh Mặc Long Quyết!

Bỗng nhiên, một tiếng chấn động nổ vang, một đoàn như Hỗn Độn thần quang hiển hóa ra, ngay lập tức tầng tầng bao lấy tòa tràng viện này, vô số linh khí mãnh liệt tràn tới đây.

Dị tượng phát sinh ở đây đã sớm khiến người ở phụ cận thấy được.

Chỉ là bọn hắn cũng chỉ thoáng nhìn qua một chút rồi thôi, trên mặt cũng không có quá nhiều gợn sóng.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2765 - Thần Côn Tái Hiện!

Một hồi lâu sau, quang đoàn của trang viện vững chắc, năng lượng ngũ thải tân phân bao phủ, lộ ra vô cùng thần thánh rực rỡ!

- Ha ha, ta rốt cục nghiên cứu thấu triệt bát quái trận rồi!

Trẻ tuổi nam tử vô cùng mừng rỡ cuồng tiếu nói.

Nam tử này bộ dáng lôi thôi, đầu tóc rối bời, quần áo đơn giản đã sớm tổn hại không chịu nổi, trên người càng có nhiều chỗ dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, cả người thoạt nhìn giống như dân chạy nạn vậy

Nhưng mà, lúc hắn vung lên tóc đen, lại hiển lộ ra một khuôn mặt anh vĩ, nụ cười kia tràn đầy vẻ kích động.

Nhìn kỹ, nam tử trẻ tuổi này lại là thần côn Huyền Diệu, huynh đệ đã chia lìa cả một hai trăm năm của Lăng Tiếu!

Năm đó Lăng Tiếu đã từng nhờ người chú ý đến hành tung Huyền Diệu, chỉ tiếc lại không hề có tin tức!

Không nghĩ tới hắn rõ ràng đi vào trong Ngoại Vực không gian, thật sự khiến người cảm thấy cực kỳ khó hiểu!

Nên biết hiện giờ hắn cũng mới chỉ có cảnh giới Bán Thủy Thần, còn chưa đạt đến cấp độ Chí Tôn Thủy Thần, làm sao có thể hành động ở Ngoại Vực, xâm nhập vào phiến Tiểu Thiên Địa này được chứ?

Lúc này, một thanh âm sâu kín phiêu miểu vang lên:

- Rất không tồi, ngươi đã xem như sơ bộ nắm giữ pháp môn Chu Thiên Bát Quát Trận rồi, bất quá đây chỉ là Tiểu Chu Thiên Bát Quát Trận, cách Đại Chu Thiên Bát Quát Trận còn rất xa, tiếp tục cố gắng đi!

Trong trang viện này ngoại trừ Huyền Diệu ra, bốn phía căn bản không bóng người, cũng không biết thanh âm này từ chỗ nào truyền đến nữa.

Dáng cười Huyền Diệu cứng lại rồi, cả người suy sụp xuống kêu to:

- Lão gia tử ngươi bỏ qua cho ta đi, ngươi không phải nói chờ ta bố trí xuống Tiểu Chu Thiên Bát Quát Trận sẽ thả ta quay về Thiên Vực một chuyến sao?

- Ta nói là chờ ngươi có thể bố trí xuống Đại Chu Thiên Bát Quát Trận liền có thể tự mình rời khỏi đây!

Thanh âm kia lại lần nữa vang lên.

- Lão gia tử ngươi không coi trọng chữ tín, ngài đã khốn ta ở đây cả trăm năm rồi, để cho ta quay lại gặp cố nhân rồi lại trở về có được không?

Huyền Diệu vẻ mặt đưa đám nói

- Ngươi bây giờ quay lại Thiên Vực hữu dụng sao? Cố nhân của ngươi có thể đã mất rồi, ngươi có lẽ nên rõ, cho ngươi thêm trăm năm, tự mình đi ra khỏi Đại Chu Thiên Trân, ta liền mặc kệ ngươi!

Người nọ còn nói thêm

Huyền Diệu vô lực ngồi xuống đất, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Lão đại là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, nhưng hất định phải có một lần tử kiếp, vượt qua tất nhiên có thể mưa gió hóa rồng, vượt không qua. . . vậy thật sự phải xong đời rồi!

Huyền Diệu lại một lần nữa lấy ra ra một cái mai rùa, lay động một cái, bắt đầu bói toán

Thế nhưng liên tục mấy quẻ hắn cũng không xem ra Thiên Cơ gì, khiến hắn ngay cả tinh huyết cũng nhỏ ra, không tiếc tất cả cũng muốn biết rõ sinh tử của Lăng Tiếu.

- Đừng làm việc vô dụng nữa, dùng cảnh giới của ngươi còn không nhìn thấu Luân Hồi Thiên Cơ của một người đã chết đâu, hảo hảo tu luyện đi, có lẽ không cần trăm năm là ngươi có thể đi ra ngoài rồi!

Thanh âm già nua kia lại lần nữa vang lên nói.

- Lão gia tử, vậy ngươi có thể thay ta bói một quẻ không?

Huyền Diệu khẩn cầu nói.

Chỉ là thanh âm già nua kia đã không còn vang lên nữa.

Huyền Diệu hô khàn cổ cũng không được gì, cuối cùng hắn chỉ có thể quát lên:

- Không cần trăm năm, lão gia tử ngươi chờ đó cho ta, mười năm ta nhất định có thể thoát khốn mà ra!

Huyền Diệu không hề nghiên cứu trận pháp nữa, mà đã bắt đầu toàn diện tu luyện tăng thực lực lên

Chỉ cần hắn đạt đến cảnh giới Chí Tôn chính thức thì nhất định có thể đạp phá Đại Chu Thiên Bát Quát Trận này!

Trong vùng loạn lưu không gian phụ cận Quang Minh không gian, ở đây từng phát sinh qua chiến đấu cấp Vĩnh Hằng, để lại dấu vết không cách nào bôi diệt.

Nếu không có không phải đang ở Ngoại Vực không gian, nơi này tất nhiên sẽ trở thành nơi tu hành rất tốt cho nhân tài các Vực Lộ.

Chỉ tiếc, nơi này là Ngoại Vực bao la bát ngát, cho dù là hư không bị Vĩnh Hằng Chi Thần đánh ra thì theo thời gian trôi qua, nó cũng sẽ dần dần khôi phục lại loạn lưu không gian như trước thôi

Không gian bao la bát ngát, tro tối mờ mịt, không có bất kỳ một chút sinh khí nào, hoàn toàn là một mảnh tĩnh mịch.

Tại một vị trí không chút thu hút, có một chút năng lượng màu xanh lá óng ánh đang theo gió phiêu động!

Chút năng lượng màu xanh lá kia lấy năng lực mắt thường căn bản không thể thấy rõ, nó ngay cả một phần mười ngón tay cũng không bằng.

Nó như một oánh trùng chi quang, theo gió di động, chớp mắt đã bị mang đi xa cả vạn dặm

Nhưng trong nháy mắt này, hào quang màu xanh lá kia tựa hồ hơi biến lớn một phần, hào quang cũng lộ ra hơi sáng thêm vài phần

Một chút lực lượng như hạt bụi như thế, cho dù có người ở đây cũng sẽ không chú ý đến sự hiện hữu của nó.

Chớp mắt, vật đổi sao dời, năm mươi năm liền trôi qua.

Không gian bí ẩn trên Bắc Vực Lộ kia chợt phát ra một tiếng cười thoải mái!

- Ha ha, ta rốt cục có thể đi ra khỏi Đại Chu Thiên Đại Trản rồi.

Huyền Diệu đang mặc một thân áo choàng bát quái rách nát, chân đạp bát quái thần bộ tạo thành trận vân huyền ảo đi lại trên không không gian.

Hắn tóc dài phiêu động, y sơ phần phật, khí chất tiêu sái bất phàm, đi đi lại lại tựa như dung nhập Thiên Địa, giống như một tiên nhân hạ phàm vậy, mang theo một cổ tiên cơ không hiểu.

Ở trên hư không, một bóng người tóc trắng xoá hiện ra

Người này ăn mặc không khác Huyền Diệu lắm, người mặc Bát Quái trận đồ, sau lưng thắt một kiện thần khí quỷ dị hình Thập tự, khuôn mặt hắn cực kỳ trẻ tuổi, có thể khiến cho người trẻ tuổi hai mấy tuổi cũng phải tự than không bằng, đây quả thực là một lão yêu quái phản lão hoàn đồng!

Thân hình hắn cao gầy, tóc bạc mặt hồng hào, mang theo một cổ hàm xúc Xuất Trần thoả mãn nhìn Huyền Diệu

- Rất tốt, không thể tưởng được ngươi dùng 150 năm đã có thể phá vỡ trận đồ, tiến vào Chí Tôn, càng ra khỏi được Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, tin rằng ngươi đối với nó cũng có thể khống chế đôi phần a!

Đồng nhan lão giả kia cười nhạt nói

- Bái kiến lão gia tử!

Huyền Diệu lập tức hành đại lễ hỏi thăm lão giả, tiếp theo hắn còn nói:

- Ta có thể quay về Thiên Vực rồi chứ?

- Ngươi tùy thời có thể trở về, bất quá, ngươi quay lại Thiên Vực chỉ sợ cũng là công dã tràng!

Đồng nhan lão giả nói ra

Huyền Diệu nghe xong, lập tức kháp chỉ tính toán một chút, sau đó ánh mắt nhìn về một hướng:

-Thì ra cố nhân đã ở cố hương, ta cảm giác được bọn hắn cần ta, ta phải lập tức trở về.

Dứt lời, Huyền Diệu kinh quát một tiếng, chạy ra khỏi Đại Chu Thiên Bát Quát Trận!

Hôm nay hắn đã là đê giai Chí Tôn Thủy Thần, có thể tự do phi hành ở Ngoại Vực không còn e ngại loạn lưu cương phong nữa rồi!

- Ngươi trở về cũng không cần vội, ta lại hỏi ngươi, những năm này từ Chu Thiên Bát Quát Trận có cảm ngộ gì không?

Đồng nhan lão giả hỏi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2766 - Năm Mươi Mốt Năm! (1)

- Trận úy chi đạo dã, thị vi nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, diễn hóa Chu Thiên Đại, thiên biến vạn hóa, là vi trận chi mẫu. . .

Huyền Diệu có chút suy tư một chút nói.

Những năm gần đây này, hắn ngoại trừ từ đầu theo vị lão gia tử này nghiên cứu các loại cổ trận pháp ra, đại bộ phận phần thời gian đều dùng để tìm hiểu đại trận được xem như cổ xưa nhất này, trong nội tâm sớm đã có rất nhiều nhận thức

Đồng nhan lão giả có chút thoả mãn cười nói:

- Tốt, phi thường tốt, quả nhiên không hổ là thiên tài yêu nghiệt của Vu tộc nhất mạch chúng ta, ngươi đã kế thừa y bát của ta, chỉ là về mặt cảnh giới còn kém một chút, tương lai trách nhiệm khiến Vu tộc ta lần nữa nhập thế phải rơi vào trên vai của ngươi rồi.

Vu tộc, một trong các chủng tộc Viễn Cổ, bọn họ là chủng tộc tinh thông trận pháp bói toán dịch lý, hiểu biết Thiên Cơ nhất, tương truyền bọn hắn nhìn xem Thiên Cơ, sớm bị đã trời giáng sấm sét diệt tuyệt, không nghĩ tới rõ ràng đã sớm ẩn cư tại Ngoại Vực

Trong phương lục địa không gian này sinh tồn mấy trăm người, chính là hậu duệ Vu tộc, mà trong cơ thể Huyền Diệu chảy xuôi hueyets mạch Vu tộc, đây mới chính là thân phận chân chính mà hắn che dấu!

Năm đó, hắn tại Huyền Linh đại lục đi theo Lăng Tiếu, chính là muốn mượn

nhờ hoàng triều số mệnh của Lăng Tiếu, từ Huyền Linh đại lục đi tới Thiên Vực, từ đó mới khiến hắn có thể nhận tổ quy tông.

Vị lão giả trước mắt này chính là một vị nhân vật cấp lão tổ của Vu tộc, hắn ở Thiên Vực cũng là tồn tại top 10 trên Chí Tôn Bảng, tên là Phục Nghĩa, tương truyền là hậu đại của Viễn Cổ cự thần Phục Hy, chưởng kinh Thiên Địa, khiếp sợ quỷ thần.

- Lão gia tử, chỉ sợ ta khó có thể đảm đương trách nhiệm a!

Huyền Diệu khiêm tốn nói

- Ngươi nếu không nhận, tộc của ta chỉ có thể vĩnh viễn sinh sống ở nơi nhỏ bé này!

Phục Nghĩa nói, dừng chút hắn còn nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng đến lúc nên quay về cố hương rồi, chỗ đó đang là lúc cần chúng ta, cũng đến lúc để Vu tộc ta tái hiện nhân gian rồi, thứ mà lão tổ tông truyền thừa không thể đoạn được!

- Quay về cố hương, Lão gia tử ngươi nói là Thiên Vực sao?

Huyền Diệu hỏi

Phục Nghĩa lắc đầu nói:

- Không phải Thiên Vực, mà là Huyền Linh đại lục

Dứt lời, khí tức hắn liền lộ ra ngoài, một cổ khí tức tuyệt đỉnh chấn động ra, kiện thần khí hình thập tư sau lưng hắn vọt ra.

Thần khí này chính là truyền thế thần khí do Viễn Cổ cự thần Phục Hy lưu lại tên là "Thập Phương Thiên Diệt" !

Phục Nghĩa thần lực gia trì lên Thập Phương Thiên Diệt, Thập Phương Thiên Diệt chia ra làm bốn, rơi xuống lục địa không gian ẩn trong hư không kia.

- Lên cho ta!

Phục Nghĩa thần thông như thiên, một cổ thần lực truyền thâu xuống, cùng lúc đó tám mươi tám khỏa thú đan ngoài mười nhất giai rơi xuống dưới Chu Thiên Bát Quát Trận Pháp.

XIU.... XIU...!

Vạn đạo thần quang tràn ngập ra, như Hỗn Độn chi khí hiển hóa, như có Long Phượng đua tiếng, lại có bát quái đồ hình xoay chuyển cấp tốc, cả phương lục địa không gian kia rõ ràng bắt đầu bay nhanh lên.

Thập Phương Thiên Diệt, chia ra làm bốn, giống như hóa thành cánh chim của khôi lục địa không gian như thành trì kia vậy, rõ ràng khiến nó cực tốc mà phi hành đi.

Chu Thiên Bát Quát Trận lại vây lấy lục địa không gian, hình thành phòng ngự đại trận cường đại, khiến rất nhiều loạn lưu cương phong đều dạt qua hai bên.

Huyền Diệu tuy nói đã sớm đối hiểu thấu triệt các loại trận pháp, nhưng thấy thủ đoạn hóa mục nát thành thần kỳ của lão gia tử vẫn lộ ra vô cùng giật mình!

- Chu Thiên Bát Quát Trận là Viễn Cổ đại trận do tổ tiên tộc ta lập nên, bao

hàm toàn diện, có thểg suy diễn vạn trận, con đường ngươi phải đi còn rất xa!

Phục Nghĩa sâu kín nói, ngay sau đó hắn lại nói:

- Hổ nhi xuất hiện đi!

Bỗng nhiên, bên cạnh hắn thần quang lóe lên, một đầu thú ảnh chợt hiện!

Rống!

Một tiếng gào thét kinh thiên động địa lập tức chấn khắp, một cổ vương uy vô tận cuốn qua rất nhiều không gian ở phụ cận.

Chỉ thấy một đầu hổ thú tuyết trắng xuất hiện bên người Phục Nghĩa, thân hình nó uy vũ hùng tráng, tứ chi to lớn nhẹ nhàng di chuyển mang theo xu thế oai vũ, trên trán hắn có một chữ "Vương" hoàn toàn do lông màu đen tạo thành, lộ ra khí tức Vương giả không gì sánh kịp, hung quang lành lạnh, răng nanh thật sâu mang theo khí tức bá đạo hung hãn, mang đến cho người một loại cảm giác không dám tới gần.

Huyền Diệu nhìn đầu lão hổ kia ngay cả nước dãi cũng sắp chảy ra.

Đây chính là Bạch Hổ thần thú, một trong cửu đại thần thú trong truyền thuyết, cũng là tọa kỹ của lão gia tử.

Người được thần thú tán thành tuyệt đối đã ít càng thêm ít, cũng chỉ có một tộc như Kim tộc thôi!

- Đi thôi, mang ngươi quay lại Huyền Linh đại lục đi, cố nhân của ngươi toàn bộ đều ở đó rồi!

Phục Nghĩa nói.

Huyền Diệu nhẹ gật đầu, sau đó ngồi ở trên người Bạch Hổ, tiếp theo hắn nhẹ vuốt ve da lồng Bạch Hổ nói:

- Hổ di, ngươi lúc nào sinh mấy tiểu hổ hổ đi, ta giúp ngươi chăm sóc a!

- Tiểu gia hỏa, chẳng lẽ ngươi muốn làm vú em của hài tử ta sao?

Bạch Hổ một bên đuổi theo lục địa không gian đang phi hành kia một bên đáp

- Khục khục, vú em. . . Cái này ngươi hiểu lầm rồi, ta làm vú em cho chúng nó, không, không phải, nói sai rồi, là làm nghĩa phụ chúng nó, mẹ kiếp lại sai rồi, là ta giúp ngươi chiếu cố chúng một chút thôi!

Huyền Diệu có chút nói năng lộn xộn.

- Ngươi chiếu cố chúng còn không phải vú em!

Bạch Hổ nói, tiếp theo nó còn nói:

- Bất quá ta là công, không phải mẫu, không sinh được hổ con đâu!

Huyền Diệu nghe xong lời này, thiếu chút nữa đã té xỉu.

Hắn thấy qua Bạch Hổ mấy lần, nhìn bộ dạng của nó rất giống cọp cái, thanh âm kia cũng như mẫu, cho nên vẫn xưng hô nó là Hổ di, không nghĩ tới nó lại là công!

Huyền Diệu nhìn sang lão gia tử, muốn có một câu trả lời, ai biết lão gia tử ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, như lão tăng như định, căn bản không để ý tới

hắn!

- Lão gia tử đáng giận, rõ ràng không nói sớm với ta!

Huyền Diệu ở trong lòng phiền muộn mắng

Huyền Linh đại lục, sâu trong Vũ Trạch sơn mạch.

Bọn người Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch xuất hiện ở chỗ này vấn an thân nhân Lăng Tiếu.

51 năm qua đi, Vũ Trạch sơn mạch đã sớm được cải tạo thành một thánh địa tu luyện.

Thê nhi Lăng Tiếu và những người thân có quan hệ với hắn đều sống ở chỗ này, dù là Tiếu Ngạo Cung cũng chỉ có một vài lão nhân biết sự hiện hữu của bọn ahwsm.

Tiếu Ngạo Cung cũng vì Thiên Địa nơi này biến hóa mà chịu ảnh hưởng rất lớn, ngày càng nhiều người đột phá Đế cấp thậm chí Thánh giai, người tới gia nhập liên minh cũng đạt tới trước nay chưa từng có, danh khí thậm chí còn vượt qua cả Linh Vũ Các!

Bọn hắn cũng không biết tất cả điều này đều là do thân nhân của lão Cung Chủ trở về ở sâu trong sơn mạch, bố trí xuống các loại thần vật hấp thu bổn nguyên chi khí ngoài Ngoại Vực mà được.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2767 - Năm Mươi Mốt Năm! (2)

51 năm qua đi, người có quan hệ với Lăng Tiếu nguyên một đám thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh, nhất là nữ nhân của hắn, cả đám đều đã là tồn tại cảnh giới Thần Vương, không một ai thực lực từ Thánh Hoàng trở xuống, thậm chí có mấy người còn đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, các nàng theo thứ tự là Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận, Ngọc Nhu Phỉ, Yên Điệp Kiều, Băng Nhược Thủy, Đông Phương Tinh

Yên Điệp Kiều sau khi được Lăng Tiếu cứu, đã bị Lăng Tiếu mang đến cùng sống với những nữ nhân của hắn.

Các nàng tuy sống cùng chỗ, nhưng đại bộ phận phần thời gian đều tập trung vào tu luyện cả.

Thiên địa linh khí ở đây không cách nào thỏa mãn được các nàng, vậy các nàng đi ra Ngoại Vực tu luyện, đương nhiên cũng không rời xa Huyền Linh đại lục

Mặt khác, Lăng Tiếu đã từng lưu lại cho các nàng rất nhiều thần tài, đó cũng là nguyên nhân có thể khiến các nàng một đường hát vang.

Bằng không, chỉ dựa vào các nàng tu luyện, có thể đạt tới cảnh giới Thần Vương cũng đã rất giỏi rồi.

Về phần những người khác, có hai người Lăng Chiến Tàn Báo đạt tới cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần, mà đám Diệp Vân Phong Phong Nha cũng có tu vị Bán Thủy Thần, về phần Độc Ưng Lãnh Xà Lý Cuồng Hổ cũng đều đã trở thành Thần Vương

Tất cả điều này đều do cái chết của Lăng Tiếu mới khiến bọn hắn điên cuồng tu luyện như thế, khiến cho bọn hắn đều có ý nghĩ muốn một ngày giết tới Ma Hổ không gian quyết một trận tử chiến với Ma Hổ tộc.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch đi vào Vũ Trạch sơn mạch cũng chỉ là tiện đường đến xem bọn hắn thôi, rất nhanh bọn hắn đã tới chỗ Lăng Hồng Vũ.

- Các ngươi đã tới? Đã tìm ra Trận Vân Thần Sư có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận rồi sao?

Lăng Hồng Vũ sau khi được Lăng Thái Sơ tương trợ, tình huống đã tốt hơn nhiều, hai người mới xuất hiện hắn liền lập tức cảm ứng được

- Lão đầu tử, vực nội vực ngoại, chúng ta đã tìm khắp, người có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận chỉ sợ vẫn chưa xuất thế, ngươi tiếp tục chịu đựng thêm chút nữa đi!

Lăng Vô Địch khuyên Lăng Hồng Vũ.

Lăng Thái Sơ cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy, chúng ta triệu tập tất cả Trận Văn Sư đạt tới Thần cấp, bọn hắn không một ai biết rõ Thủy Nguyên Đại Trận bố trí thế nào cả!

Dừng chút hắn lại nói:

- Đồn đãi Vu tộc lão tổ Phục Nghĩa là Trận Vân Thần Sư có khả năng làm được điều này nhất, chỉ tiếc Vu tộc đã sớm mai danh ẩn tích, mà Phục Nghĩa cũng đã có vạn năm không ai biết rõ hành tung rồi, thúc, ngươi cũng đừng cố chấp nữa, xuất hiện đi!

Lăng Hồng Vũ không trả lời, thật lâu về sau, mới buồn bả nói:

- Aizz, chẳng lẽ thiên muốn tuyệt Huyền Linh đại lục thật sao, các ngươi cho ta cân nhắc một chút đi!

- Lão đầu tử, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ càng, hôm nay Thiên Vực đã lấy Kim tộc chúng ta vi tôn, Ma Hổ tộc đã sớm lùi ra Ngoại Vực, nếu ngươi có thể trở về, lang nhi trong tộc cũng sẽ thật cao hứng đấy!

Lăng Vô Địch nói.

Lăng Thái Sơ cũng nói vài câu, sau đó liền cùng Lăng Vô Địch rời khỏi đây.

Bọn hắn cũng không ở lâu tại Huyền Linh đại lục, lập tức lao ra Ngoại Vực, chuẩn bị quay về Thiên Vực đi

Nhưng đúng lúc này Lăng Thái Sơ lại lui ra, xa xa nhìn về một hướng ngoài Ngoại Vực: -

- Có người tiến đến Huyền Linh đại lục!

Lăng Vô Địch vẻ mặt khó hiểu nhìn lại hướng kia, đáng tiếc lại không cảm ứng được gì.

- Là người nào? Chẳng lẽ Ma Hổ tộc hoặc là Dực nhân tộc phát hiện không gian bên này sao?

Lăng Vô Địch khó hiểu nói

Hắn không phát hiện ra hành tung bất luận kẻ nào, nhưng hắn đối với lời của Lăng Thái Sơ vẫn luôn cực kỳ tin tưởng.

- Hẳn không phải là bọn hắn, chúng ta qua!

Lăng Thái Sơ nói một tiếng, liền cùng Lăng Vô Địch nhanh chóng lao tới hướng kia.

Tốc độ bộc phát trong khoảnh khắc của hắn đã có thể có thể sánh ngang với bất kỳ một Chí Tôn nào phi hành mấy ngày rồi.

Xa xôi như thế cũng khó trách Lăng Vô Địch không cách nào cảm ứng được.

- Cái này. . . Đây là lục địa không gian phi hành, quả nhiên là thần kỳ, không biết là thần thánh phương nào rõ ràng có lực lượng bực này!

Lăng Vô Địch xa xa liền trông thấy một phương không gian lục địa từ xa mà đang đến gần, nhịn không được hoảng sợ nói

- Ha ha, không nghĩ tới hi vọng lại xuất hiện, chúng ta rõ ràng gặp được Phục Nghĩa!

Lăng Thái Sơ chỉ nhìn lướt qua lục địa không gian phi hành kia, sau đó liền nhìn lại phía sau, bỗng nhiên cuồng tiếu nói.

- Thái Sơ thúc ngươi. . . Ngươi nói gì?

Thân thể Lăng Vô Địch nhẹ run lên một cái nói.

Lúc này, ở phía trước có một đầu Bạch Hổ thần thú xuất hiện, nó lăng không mà đến, nhìn hằm hằm Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch, ở trên lưng nó ngồi hai người, đúng là Phục Nghĩa và Huyền Diệu.

- Hai vị bằng hữu Kim tộc từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Phục Nghĩa phụ bắt tay đứng trên đầu hổ, thần tình lạnh nhạt kêu lên

Hắn cùng với Lăng Thái Sơ Lăng Vô Địch đều là tồn tại trên Chí Tôn Bảng, tự nhiên đã từng chạm mặt qua.

- Thật sự là Phục Nghĩa!

Lăng Vô Địch hoảng sợ nói

Bọn hắn những năm gần đây vẫn một mực triệu hoán rất nhiều Trận Vân Thần Sư, nhưng lại không có một ai có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, nhưng lại từ trong miệng những Trận Vân Thần Sư này biết được, trong thiên hạ có thể bố trí xuống đại trận bực này cũng chỉ có Phục Nghĩa thôi!

Thế nhưng bọn hắn một mực vẫn tìm kiếm tin tức về Phục Nghĩa, nhưng không một ai biết rõ cả.

Đây cũng là nguyên nhân bọn hắn khuyên Lăng Hồng Vũ bỏ qua việc tiếp tục chờ đợi.

Nhưng bọn hắn đều không nghĩ tới, rõ ràng lại gặp phải Phục Nghĩa lúc này, quả thật khiến bọn hắn vô cùng mừng rỡ!

Nếu như, có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, mà Lăng Hồng Vũ lại có khả năng đột phá đến cảnh giới Vĩnh Hằng, vậy tương lai nhất tộc bọn hắn có hai đại Vĩnh Hằng, liền có thể quét ngang tất cả cường địch rồi.

- Phục Nghĩa huynh, ngươi thật sự khiến ta tìm đến khổ a!

Lăng Thái Sơ cười nói với Phục Nghĩa

Hắn cũng không bày ra dáng vẻ Vĩnh Hằng Chi Thần gì cả, tư thái hạ xuống tương đối thấp

Bàn về niên kỷ, Phục Nghĩa hơn xa hắn, là nhân vật cùng thời đại với Lăng Hồng Vũ, rất xứng đáng được hắn gọi một tiếng "Phục Nghĩa huynh! "

- Ha ha, nhiều năm không gặp, Thái Sơ ngươi đã vượt ra Chí Tôn, đạt đến Vĩnh Hằng, thật sự là thật đáng mừng ah

Phục Nghĩa cười nói với Lăng Thái Sơ.

- Quá khen, ta mặc dù đạt đến Vĩnh Hằng, nhưng vẫn có một số việc không cách nào làm được, còn cần Phục Nghĩa huynh giúp đỡ, cao thấp Kim tộc chúng ta sẽ vô cùng cảm kích a!

Lăng Thái Sơ nói.

Lăng Vô Địch cũng vội vàng nói:

- Đúng vậy a Phục Nghĩa thần sư, ta nghe nói ngươi có thể bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, cái này có thật không?

Phục Nghĩa cười nói:

- Nhất pháp thông, vạn pháp thông, một hồi thông, vạn trận thành! Nếu như có thể giúp tổ địa tộc ta khôi phục rầm rộ thời Viễn Cổ, ta sẽ nghĩa bất dung từ!

Tiếp theo, hắn quay đầu lại nhìn Huyền Diệu nói:

- Diệu nhi, bái kiến hai vị tiền bối Kim tộc đi, bọn hắn là lão tổ tông của hảo hữu ngươi đấy!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2768 - Dị Biến Tái Sinh! (1)

Huyền Diệu tiến lên cung kính nói:

- Bái kiến hai vị tiền bối! Ta cùng với Lăng Tiếu chính là hảo hữu chí giao, Huyền Diệu!

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch tự nhiên không biết Huyền Diệu là ai, nhưng nghe được hắn nói là người quen cũ của Lăng Tiếu liền rất nhiệt tình nói với hắn vài câu:

- Ngươi là bằng hữu Lăng Tiếu sao, chỉ tiếc Lăng Tiếu hắn. . . Aizz!

Lăng Thái Sơ thở dài nói

- Ta biết rõ, đó là đại kiếp nạn mệnh trung chú định của hắn, bất quá hắn là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, có lẽ hắn vẫn còn một đường sinh cơ cũng nên!

Huyền Diệu đáp

- Cái này để sau hẳn nói đi, thỉnh Phục Nghĩa thần sư đến Huyền Linh đại lục, thay chúng ta bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận!

Lăng Vô Địch thúc giục nói

Phục Nghĩa và Huyền Diệu theo Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch về tới Huyền Linh đại lục!

Huyền Diệu cảm khái vô hạn nói:

- Cố thổ thật không giống, trở về liền cảm thấy vô cùng thân thiết thoải mái!

Huyền Diệu không thể chờ đợi được chạy tới Vũ Trạch sơn mạch đi gặp mấy cố nhân của mình.

Phục Nghĩa cũng đi qua theo, hắn cũng không sốt ruột lập tức bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận.

Lăng Thái Sơ và Lăng Vô Địch cũng không tiện thúc giục, dù sao cũng đã chờ lâu như vậy rồi, cũng không vội nhất thời làm gì.

Lăng Chiến là người đầu tiên nhìn thấy Huyền Diệu, hắn từ trên một ngọn núi vọt ra hoảng sợ nói:

- Ngươi. . . Ngươi là Huyền Diệu quân sư?

Dù là Lăng Chiến là phụ thân Lăng Tiếu, thấy Huyền Diệu cũng phải tôn xưng hắn một tiếng quân sư!

Lúc trước, Lăng Tiếu tuy sáng tạo ra Tiếu Ngạo Cung, nhưng đại bộ phận thời gian đều là do Huyền Diệu đến quản lý, thanh danh Huyền Diệu là người được nhân tâm nhất ngoài Lăng Tiếu ra.

- Chiến bá bá!

Huyền Diệu kích động nghênh tiếp Lăng Chiến cung kính kêu lên.

Hắn cùng với Lăng Tiếu xưng huynh gọi đệ, đã sớm Lăng Chiến là cha rồi!

- Tốt tốt, ngươi những năm này đi đâu thế, mọi người rất nhớ ngươi a!

Lăng Chiến kích động nắm lấy tay Huyền Diệu nói, trong lòng của hắn không khỏi nghĩ tới nhi tử đã chết đi, đôi mắt cũng phủ lên một tầng hơi nước.

- Ta cũng rất nhớ mọi người, hiện giờ ta trở về rồi, về sau chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau!

Huyền Diệu cũng nghẹn ngào nói.

Lúc này, Lăng Chiến quát lên:

- Mọi người mau ra đây, quân sư quay lại rồi!

- Mọi người mau ra đây, quân sư trở về!

Lăng Chiến liên tục kêu lên, tâm tình kích động kia thật sự khó dấu được!

Thanh âm vang vọng khắp mọi ngọn núi, chấn đến khiến từng đầu linh điểu phải tung bay lên không

Bỗng nhiên, từng đạo thân ảnh rất nhanh từ trên các ngọn núi vọt lên không.

- Thật sự là quân sư trở về rồi, thật sự là quá tốt!

Diệp Vân Phong hoảng sợ nói.

- Tốt, quân sư trở về rồi, có hắn đến tổ chức chúng ta đi diệt Ma Hổ tộc, báo thù cho Cung Chủ!

- Quân sư có thể biết trước, hắn nhất định có thể biết rõ Cung Chủ còn sống hay chết.

- Hi vọng quân sư có thể tìm ra nơi hạ lạc của phu quân, chúng ta vô cùng cảm kích!

Bất kể là tùy tùng hay nữ nhân của Lăng Tiếu, nguyên một đám đều kích động không thôi, tín nhiệm của bọn hắn đối với Huyền Diệu tuyệt không phải người thường có thể sánh được.

Đồng thời, trong lòng bọn hắn vẫn ôm hy vọng Lăng Tiếu không chết, hi vọng Huyền Diệu có thể thay bọn hắn tính ra nơi hạ lạc của Lăng Tiếu.

Kỳ thật, đây chẳng qua chỉ là cách nghĩ an ủi của bọn hắn thôi!

Đối mặt với nhiều cố nhân như vậy, Huyền Diệu thiếu chút nữa đã chảy ra nước mắt, trong nội tâm vô cùng ấm áp!

Mọi người đón Huyền Diệu vào trong, không ít mọi người là hoan hô lên.

Đây là một ngày mà mọi người vui vẻ nhất từ sau khi Lăng Tiếu vẫn lạc đến nay!

Mộng Tích Vân từ trong đám người đi tới chỗ Huyền Diệu khóc lên:

- Quân sư, ngươi tranh thủ thời gian thay Tiếu nhi bói một quẻ đi, xem thử hắn đến cùng đã chết chưa!

Lăng Tiếu chết đi, khó tiếp nhận nhất không ai qua được Mộng Tích Vân.

Vốn nàng có thể thanh xuân vĩnh trú, nhưng giờ đã xuất hiện từng sợi tóc trắng, bộ dáng cũng rất tiều tụy, khiến đám tùy tùng của con nàng nguyên một đám đều lo lắng khổ sở không thôi.

Chỉ là Mộng Tích Vân đây là tâm bệnh, các nàng cho dù có thần vật nghịch

thiên cũng khó mà ngăn được nàng già yếu đi!

- Bá mẫu ngươi đừng vội, ta nói rồi, Cung Chủ là Bất Tử Chân Long mệnh cách, không ai có thể đoạt được mạng của hắn đâu, giờ hắn chỉ là lâm vào khốn cảnh ngăn ngủi thôi, không bao lâu nữa hắn tuyệt đối sẽ quay về đoàn tụ với mọi người thôi!

Huyền Diệu nói.

- Tốt tốt, có lời này của quân sư ngươi là ta an tâm rồi, ta biết ngay Tiếu nhi nhất định còn sống mà, hắn sẽ trở về bên chúng ta thôi!

Mộng Tích Vân hàm khóc cười nói.

Cũng không biết nàng thật sự tin vào lời Huyền Diệu hay là lừa mình dối người nữa, tóm lại hôm nay nàng cười vui vẻ hơn người khác nhiều lắm.

Một ngày qua đi, Huyền Diệu cùng mọi người gặp nhau thật vui, mà Phục Nghĩa và đám người Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch đã thương nghị vấn đề Thủy Nguyên Đại Trận không sai biệt lắm.

Phục Nghĩa tinh thông các loại cổ trận pháp, cho dù là Thủy Nguyên Đại Trận hắn cũng có thể bố trí!

Điều kiện tiên quyết là, nhất định phải tìm được chín vị Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng, 99 khỏa thú đan các loại thuộc tính bất đồng cùng với các loại thần tài hiếm thấy làm cơ sở, hắn mới có thể bố trí xuống đại trận cỡ này, hơn nữa thời gian cần thiết cũng ttương đối dài, thực sự không phải là mấy ngày hoặc mấy tháng liền có thể hoàn thành được.

Trận pháp thế này tính phức tạp cũng không hề kém hơn Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, tính sơ qua ít nhất cũng phải cần đến mười năm mới có thể hoàn

thành được.

Mười năm, cái này đối với Lăng Hồng Vũ đã nhịn hơn hai nghìn năm mà nói cũng không là gì cả, hoàn toàn có thể chờ đợi được!

Vì để sớm ngày hoàn thành Thủy Nguyên Đại Trận, Lăng Thái Sơ tự mình đến Ngoại Vực tìm kiếm các loại thần tài hiếm thấy, Lăng Vô Địch cũng không nhàn rỗi, hắn phái người điều động đại quân ở Kim Đế không gian đến Thiên Vực, cũng tìm kiếm các loại thần tài.

Huyền Diệu lại cùng lão gia tử Phục Nghĩa của hắn bắt đầu đi khắp Huyền Linh đại lục, tìm kiếm trận nhãn thích hợp nhất, cũng bắt đầu bố trí xuống các loại trận vân cần thiết ở bên ngoài Huyền Linh đại lục.

Chỉ đợi ngày bố trí xuống trận vân, gom góp đủ thần tài liền có thể kích hoạt Thủy Nguyên Đại Trận, khôi phục lỗ thủng kết giới Huyền Linh đại lục, khiến nó lại lần nữa toả sáng sức sống.

Đến lúc đó, Huyền Linh đại lục chỉ cần năm tháng tích lũy dài đằng đẵng liền có thể mở rộng diện tích, tụ nạp các loại bổn nguyên lực lượng, khôi phục lại uy danh cổ đại lục rồi.

Tất cả mọi người đều bận rộn, tất cả đều đang tự động tiến hành!

Ma Hổ tộc, Lôi Tộc cùng với Dực nhân tộc những năm này đều ở Ngoại Vực thu thập địa bàn, khiến cho thế lực của bọn hắn khuếch trương ra ngày càng lớn mạnh, uy danh càng thêm lan xa.

Bọn hắn một mực không không trêu chọc đến Thiên Vực, cũng không biết là vì sợ uy danh Lăng Thái Sơ và Viễn Cổ Cự Long hay là do bọn hắn đang chờ đợi thời cơ để lại lần nữa đột kích nữa.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2769 - Dị Biến Tái Sinh! (2)

Vật đổi sao dời, tuế nguyệt trôi qua!

Trong một chỗ hư không không biết tên, có một đoàn thần hoa không hiểu đang lóe lên không ngớt.

Mới đầu, nó chẳng qua chỉ như kén quang không biết phiêu hướng nào, nhưng qua một lúc, nó lại không ngừng tụ lại lực lượng mộc thuộc tính tăng cường lực lượng, dần dần hình thành bộ dáng hình tròn.

Đây cũng không phải là hình dạng cuối cùng của nó, về sau nó lại phá ra, như Tiểu Thụ vừa phá mầm mà ra vậy, tách ra tánh mạng chi lực vô tận.

Gốc Tiểu Thụ này trong mấy chục năm đã gặp phải vô số loạn lưu cương phong tập kích, đụng phải rất nhiều không gian quỷ dị, nhưng sinh cơ của nó thủy chung vẫn không tận, nó giống như ẩn chứa lực lượng ương ngạnh nhất vậy, mỗi lần khom lưng vẫn có thể vươn lên mạnh mẽ.

Trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, Tiểu Thụ lại một lần nữa xảy ra dị biến, nó rõ ràng trưởng thành hình rồng, trên thân cây rõ ràng có từng mảnh lân giáp màu vàng bao trùm trên xuống, khiến nó lộ ra tương đối quỷ dị không hiểu!

Không chỉ có thế, những không gian mà nó đi qua, có rất nhiều lực lượng hủy diệt tất cả giao thoa đánh tới, nhưng lại không khiến nó ảnh hưởng chút nào cả, ngược lại còn bắt đầu tụ tập lại.

Kim sát chi lực vô cùng bén nhọn, mộc hành chi lực sinh cơ bừng bừng, lãng

thao chi lực du dương bàng bạc, Liệt Hỏa hừng hực vô cùng cuồng bạo, hành thổ chi lực trầm trọng vạn quân, bạo phong lực tàn sát Thiên Địa, Lôi Đình Thiên Uy đáng sợ nhất, Ma động tràn đầy Hắc Ám vô hạn, lực lượng thần thánh ẩn chứa Quang Minh vô hạn!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, ám, quang chín loại cực chí lực lượng, đều bị khỏa Tiểu Thụ hình rồng kia hấp thu tới, khiến nó tạo thành một thần kén chói mắt nhất trong thiên địa.

Khỏa thần kén này mới đầu cũng không lớn lắm, nhưng theo thời gian trôi qua, lại dần dần mở rộng hấp thu, khiến nó ngưng tụ thành một phương không gian ẩn chứa chín loại thủy nguyên chi lực.

Chúng tương sinh lại tương khắc, ngưng tụ thành Hỗn Độn Thế Giới, nhưng lại ẩn chứa Phong Lôi nhị khí, hình thành thì quý luân chuyển, mà Âm Dương giao cách lại có thời gian chi lực diễn sinh, chợt ám chợt minh, như ngày đêm dài ngắn, đủ loại lực lượng phát ra trận trận nổ vang, đủ loại lực lượng đang tụ thành một phương không gian lực lượng nguyên thủy nhất thế gian.

May mắn ở phụ cận không gian này không có bất kỳ ai, bằng không bọn hắn chắc chắn sẽ bị loại không gian thần kỳ này dọa cho phải kêu lên, lại càng cảm thấy trong đó tất ẩn chứa thần vật nghịch thiên!

Nhưng sự thật thì trong phương nguyên thủy không gian này quả thật đã có biến đổi kinh thiên!

Khỏa Tiểu Thụ hình rồng kia rõ ràng dần dần biến hóa thành một hình người thon dài, đầu, tay, thân, chân từng chút một hiển hóa ra!

Điểm lục kén quang kia phải bor ra suốt ba mươi năm mới Ngưng Hình thành một phương nguyên thủy không gian cửu thải, rồi sau đó lại bỏ ra suốt

hai mươi năm mới cuối cùng tạo thành hình người.

Quá trình này thoạt nhìn dài dằng dặc, nhưng đối với người tu luyện mà nói, vẫn tương đương đối ngắn ngủi.

Một ngày vài năm sau, một đầu đỉnh cấp thái cổ hung thú không biết tên tới gần phương nguyên thủy không gian này, nó muốn tìm tòi ảo diệu ở đây.

Chỉ tiếc, nó vừa mới tới gần phương không gian này liền bị dọa cho phải liên tục lui veefsau.

Chỉ là nó còn chưa lui xa, một bàn tay đã từ trong nguyên thủy không gian vươn ra ngoài, lập tức bắt lấy đầu hung thú còn lớn hơn cả mười tòa núi cao kia.

Bàn tay này như một phương Thiên Địa, có thể bắt lấy tất cả, thật sự là đáng sợ đến cực điểm!

Rống rống!

Hung thú cực lực gào thét, nó muốn tránh thoát khỏi bàn tay này, đáng tiếc mặc nó giãy dụa thế nào cũng khống thể thoát được.

Một lát sau, bàn tay này mới nới lỏng ra, tùy ý để con mãnh thú kia rời đi.

Con mãnh thú kia căn bản không dám dừng lại, nó đã sớm bị dọa đến vỡ mật rồi, lập tức trốn đi xa xa.

Bàn tay thu trở về, lại một lần nữa dung nhập vào trong nguyên thủy không gian.

Đạo thân ảnh mơ hồ kia bắt đầu động, hắn khoanh chân ngồi xuống, như lão

tăng nhập định, lâm vào tĩnh tư.

Biến hóa của phương nguyên thủy không gian này liền dần tăng thêm, tốc độ mở rộng so với trước kia không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

Rất nhiều không gian ở phụ cận tựa hồ cũng như bị hắn thôn phệ mất, căn bản không lật lên nổi nửa điểm sóng gió!

Cũng không biết đã qua bao lâu, phiến nguyên thủy không gian kia rốt cục đình chỉ xuống, không gian nó chiếm cứ đã đạt đến một tình trạng khiến người phải sợ hãi!

Bỗng nhiên, tất cả nguyên thủy không gian bắt đầu co lại, thủy nguyên chi lực trong hàng tỉ dặm bị cuốn lấy không còn gì.

Một vòng xoáy khổng lồ hiện ra, như dị tượng diệt thế thiên tai ở thương vũ không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung cả

Ngay khi tất cả nguyên thủy không gian thu lại, Phong Vân lại một lần đột biến.

Rống rống!

Chín tiếng long ngâm kinh thiên động địa gào lên, chín đầu Chân Long chân ảnh phá tan tầng tầng không gian, như mười mấy vạn mét, lên như diều gặp gió, lao ra khỏi trói buộc của Thương Vũ, lộ ra vô cùng đồ sộ, vô cùng đáng sợ!

Lúc Long Ảnh tiêu tán, một đạo thân ảnh trẻ tuổi tuấn lãng tư thế hiên ngang hiện ra, hắn lộ ra một nụ cười nhạt nói:

- Đây là Vĩnh Hằng chi cảnh sao? Dường như cũng không thấy có gì đặc

biệt!

Lăng Tiếu vẫn lạc 58 năm, Thủy Nguyên Đại Trận bố trí trên Huyền Linh đại lục đã được trăm triệu đạo trận vân huyền ảo phồn đa.

Ngoại trừ hai người Phục Nghĩa và Huyền Diệu ra, Vu tộc còn có vài vị lão bất tử cũng gia nhập vào đội hình bày trận.

Có thể nói, Vu tộc cao thấp mỗi người đều biết bày trận, xem bói, có được thần năng Cổ Tộc khác không cách nào sánh bằng.

Trong những năm này, Lăng Thái Sơ dùng năng lực thông thiên của mình xuất nhập các loại không gian cấm địa, gom góp các loại thần tài hiếm thấy, có thể nói là vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió Đông!

Một ngày này, Phục Nghĩa gọi về Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch tới tuyên bố, đã có thể động thủ bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận rồi.

Cái này đã hoàn toàn vượt qua thời gian dự tính.

- Tốt, chỉ cần bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận, Huyền Linh đại lục liền có thể bất diệt, tương lai nói không chừng sẽ trở thành một phương Thiên Vực khác cũng nên!

Lăng Thái Sơ hưng phấn đáp.

Lăng Vô Địch lại quan tâm tới gia gia mình hơn:

- Lão đầu tử rất nhanh có thể thoát khốn rồi!

- Bắt đầu đi, các ngươi hộ pháp, phân ra tám vị Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng đứng ở các vị trí càn, khôn, chấn, tốn, khảm, cách, cấn, đoái, ta

ở Thiên Môn, nghe theo hiệu lệnh của ta, đánh chín loại Thủy Nguyên Thạch vào trong cửu đại thủy nhãn, Diệu nhi ngươi chú ý đến toàn cục, đánh vào tất cả thú đan và thần tài, ngàn vạn không thể để bất luận kẻ nào xảy ra sai lầm, bằng không tất cả tâm huyết nhiều năm qua tất sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí có thể sẽ khiến Huyền Linh đại lục diệt vong nữa!

Phục Nghĩa tương dối trịnh trọng nói.

Theo thanh âm Phục Nghĩa rơi xuống, tất cả mọi người lập tức chạy ra khỏi Huyền Linh đại lục, đi tới Ngoại Vực bao quát lấy Huyền Linh đại lục, chuẩn bị bố trí xuống Thủy Nguyên Đại Trận!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2770 - Nguy Cơ Trước Trận!

Mọi người đang muốn động thủ bày trận, Lăng Thái Sơ đột nhiên kinh quát một tiếng:

- Không tốt, Thiên Vực gặp nạn, ta phải chạy trở về, thỉnh Phục Nghĩa huynh nhất định phải bố tốt Thủy Nguyên Đại Trận, Vô Địch ngươi thay bọn hắn hộ pháp, ai đến làm loạn, ngươi dùng thần niệm phân thân của ta giết hắn đi!

Lăng Thái Sơ chỉ nói một câu liền không nói thêm gì nữa, lập tức biến thành một đạo Kim Hồng xông đến Thiên Vực.

- Không xong rồi, chẳng lẽ hai đại Vĩnh Hằng Ma Hổ tộc, Lôi Tộc đến tập kích sao? Chẳng lẽ bọn hắn đã dám khiêu chiến Thái Sơ thúc sao?

Lăng Vô Địch tương đối lo lắng nói.

- Mọi người trở về vị trí cũ, bố Thủy Nguyên Đại Trận!

Phục Nghĩa thần thái nghiêm nghị, cầm trong tay một khối Thủy Nguyên Thạch, quát lên với những người khác.

Tám gã Chí Tôn Thủy Thần thuộc tính bất đồng kia cùng Phục Nghĩa đồng thời ra tay, chín khối Thủy Nguyên Thạch thuộc tính bất đồng đánh tới chín mặt trận trên Huyền Linh đại lục.

Cùng lúc đó, Huyền Diệu và mấy Trận Vân Thần Sư ngoài trận cũng đồng thời ra tay, thú đan cùng với thần tài trong tay bọn họ đồng loạt đánh tới các

điểm mắt trận nhỏ.

XIU.... XIU...!

Vạn đạo vầng sáng lập lòe trên bầu trời, hình thành mưa sao chổi rực rỡ tươi đẹp, khiến cho người Huyền Linh đại lục nguyên một đám đều sợ hãi thán phục!

Bọn hắn đều tưởng rằng trời giáng dị tượng, có thánh vật xuất hiện, nhao nhao đuổi tới vị trí có ánh sáng rơi xuống.

Chỉ là những chỗ mắt trận kia đã sớm thiết trí cấm chế do Chí Tôn Thủy Thần bố xuống, dùng chút thực lực của bọn hắn há có thể phát hiện ra được nơi thần tài rơi xuống.

Thủy Nguyên Đại Trận đang bắt đầu kích hoạt, mà ở Thiên Vực lại xuất hiện nguy cơ cực lớn!

Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần, Khương Tà Vương, Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc lại một lần nữa liên thủ mà đến.

Bọn hắn đúng là cảm ứng được Lăng Thái Sơ không ở Thiên Vực cho nên mới lựa chọn thời điểm hậu xuất kích, định trước tiên chém giết Viễn Cổ Cự Long, sau đó lại đối phó Lăng Thái Sơ liền dễ dàng.

May mắn là khoảng cách giữa Huyền Linh đại lục và Thiên Vực cũng không xa lắm, dùng tốc độ của Lăng Thái Sơ chạy trở về, chẳng qua chỉ là chuyện nháy mắt thôi.

Lúc hắn chạy về Thiên Vực thời điểm, chỉ thấy Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần đã triền đấu với Viễn Cổ Cự Long.

Tiếng va chạm kinh thiên động địa kia vô cùng khủng bố, lực lượng vẩy ra tương đối bàng bạc, bất luận Chí Tôn Thủy Thần nào dính phải cũng phải chết ngay lập tức.

Viễn Cổ Cự Long phun ra Long Châu của mình, lực lượng đạt đến cực hạn 300 lần, lấy một địch ba cũng không hề rơi vào thế hạ phong!

Nhưng không biết Lôi Chiến Dương làm ra thần vật gì, rõ ràng có thể sinh sinh trói Viễn Cổ Cự Long lại, khiến nó khó có thể phát huy ra thực lực cường đại nhất, chỉ có thể bị xâu xé

Đó là một cái lưới lớn, ẩn chứa Lôi Đình điện mang vô biên, nó bao trùm lấy Viễn Cổ Cự Long, càng không ngừng tiếp dẫn lấy Hỗn Độn Thiên Lôi đáng sợ nhất điên cuồng đánh xuống, hơn nữa còn co rút lại, ngay cả lực lượng đáng sợ của Viễn Cổ Cự Long cũng khó mà giãy dụa ra được, trên người nó đã nhiều ra rất nhiều vết máu!

Viễn Cổ Cự Long gào thét không ngớt, thân thể bốc lên không ngớt, còn phải lọt vào ba cổ lực lượng bất đồng tập kích, Long Lân cũng vẩy ra rất nhiều, long huyết càng nhuộm hồng cả Ngoại Vực!

- Vương bát đản, các ngươi đều đi chết đi!

Lăng Thái Sơ không ngờ tới đối phương lại có chuẩn bị, hắn từ thật xa lao đến, Kim Long Đàn không chút lưu tình đánh ra ngoài.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Áo Tư Lạc cười nhạt, bỏ qua Viễn Cổ Cự Long, vung vẩy lấy Quang Minh Quyền Trượng giết tới Lăng Thái Sơ.

Áo Tư Lạc có Vĩnh Hằng thần khí chính thức, có thể liều mạng cao thấp với

Lăng Thái Sơ!

Bên kia, Khương Tà Vương cùng với Lôi Chiến Dương vẫn tiếp tục vây sát Viễn Cổ Cự Long.

Lúc này lại lần nữa ra tay, đã chứng minh bọn hắn muốn không chết không ngớt rồi, sẽ không còn cơ hội lần sau nữa, cho nên bọn hắn đều bất chấp tất cả rồi.

Viễn Cổ Cự Long lợi dụng lực lượng Long Châu kinh khủng nhất, cuối cùng vẫn phá được tấm lưới lôi điện kia.

Nhưng trạng thái của nó đã xuống thấp cực điểm, cho dù chống lại Hắc Ma Hổ Hoàng cũng khó có thể chịu nổi.

Huống chi còn có hai đại Vĩnh Hằng Chi Thần vô tình ra tay nữa.

- Lôi huynh, hôm nay phải giết chết đầu Long Hoàng này, bằng không lần sau chính ngày chúng ta chết rồi!

Khương Tà Vương rống lên với Lôi Chiến Dương.

Lôi Chiến Dương nhẹ gật đầu, cũng không đáp lời, chỉ hóa thành Hỗn Độn lôi điện vô biên đánh tới Viễn Cổ Cự Long!

Lăng Thái Sơ liền lo lắng, hắn rốt cục nhịn không được nữa triệu hóa nó về, để nó hồi phục lại.

Chỉ là tình huống hắn gặp phải lại càng thêm nguy cấp, có thể nói là lấy một địch bốn, lần này bại cục đã định rồi!

Lăng Thái Sơ huyết nhuộm trời cao, hắn rất không cam lòng, muốn lập tức

rút đi, nhưng Khương Tà Vương lại nhe răng cười nói:

- Ngươi nếu trốn, ta liền giết sạch Kim tộc ngươi, cho dù là những Kim Long nhất tộc kia cũng sẽ biến mất trên cõi đời này.

- Các ngươi thật ác độc, chẳng lẽ thật không sợ ta kéo theo một tên trong các ngươi đệm lưng sao?!

Lăng Thái Sơ dùng Kim Long Đàn hộ thể, phi thường phẫn nộ quát.

- Chỉ có ngươi chết, ba người chúng ta mới có thể nhất thống thiên hạ!

Lôi Chiến Dương nói.

Áo Tư Lạc nói:

- Vĩnh Hằng Chi Thần nhiều lắm, ít đi một người không phải tốt hơn sao!

Ba người vừa nói, một bên đã tách ra tạo thành xu thế vây kín Lăng Thái Sơ lại, triển khai sát cục với Lăng Thái Sơ.

Nhưng lúc này ở bên phía Huyền Linh đại lục chợt có lực lượng cường đại chấn động, từng đạo cửu thải thần hoa lập loè kinh thế, dẫn tới những Vĩnh Hằng Chi Thần như bọn hắn cũng đã cảm ứng được.

- Chẳng lẽ thần vật nghịch thiên gì đó xuất hiện sao? Hổ Hoàng ngươi qua xem thử!

Khương Tà Vương phản ứng đầu tiên tới, sau đó mệnh lệnh Hắc Ma Hổ Hoàng đi tới Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ kinh hãi, lúc này mọi chuyện ở Huyền Linh đại lục tuyệt

không thể để bọn hắn biết được, bằng không định sẽ liên lụy đến kế hoạch của Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ phân tâm trong nháy mắt, sau lưng bị Quang Minh Quyền Trượng của Áo Tư Lạc đánh trúng, cơ hồ như khiến thần thể hắn nát bấy.

.

Vĩnh Hằng Chi Thần Bất Tử Bất Diệt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Lăng Thái Sơ chịu đựng đau xót, đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng kia, nhưng Lôi Chiến Dương lại lần nữa cản trước hắn, thiên vạn đạo Lôi Đình đáng sợ tập trung tập kích tới Lăng Thái Sơ!

- Ah! , ta liều mạng với các ngươi!

Lăng Thái Sơ cơ hồ điên cuồng, hắn không muốn sống đánh ra Kim Long Đàn, một vòng máu huyết bắn ra, vô số Kim Long gào thét trùng kích mà ra, khiến cho Lôi Chiến Dương và Khương Tà Vương đều phải nhượng bộ.

Áo Tư Lạc sau đó lại đánh lén, thần quang thánh khiết lại ẩn chướng lực sát phạt kinh người!

Lăng Thái Sơ lại ham chiến, hắn toàn lực phá vòng vây, nhưng cũng bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng trước nay chưa từng có, cả người nhanh chóng biến đổi rất nhiều.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2771 - Tề Tụ Xuất Chiến! (1)

Đây là do hắn tổn hao quá nhiều máu huyết, dù hắn là Vĩnh Hằng Chi Thần nhưng những máu huyết tổn thất kia cũng đừng mơ có thể bổ về nhanh chóng được.

- Mau, chúng ta giết qua bên kia, Kim tộc có lẽ đang làm trò gì bên đó rồi!

Khương Tà Vương kinh quát.

Thấy Lăng Thái Sơ khẩn trương như thế, hắn lập tức liền có phát hiện.

Tam đại Vĩnh Hằng sinh sinh vây khốn Lăng Thái Sơ, Hắc Ma Hổ Hoàng đã hàng lâm xuống phụ cận Huyền Linh đại lục, thấy được bọn người Phục Nghĩa đang bày trận.

Rống!

Hắc Ma Hổ Hoàng từ không gian xa xa liền gào rú một tiếng, chấn khiến cho đám người bày trận thất khiếu chảy máu, thiếu chút nữa đều đã vẫn lạc.

Lăng Vô Địch đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng;

- Lại là Ma Hổ tộc các ngươi, ta hôm nay liều mạng với ngươi!

Chuyện liên quan đến sinh tử gia gia hán, Lăng Vô Địch không sợ hãi, cả người rõ ràng biến thành một đầu Chân Long, liều chết lao tới chỗ Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Trận nhãn đã quy vị, Diệu nhi kích hoạt đại trận phải xem ngươi rồi, ta đến ngăn chặn đầu Ma Hổ này!

Phục Nghĩa nói với Huyền Diệu một tiếng, lập tức liền phóng sang một hướng khác, bàn tay liên tục điểm ra từng đạo thần quang.

Bỗng nhiên, một đầu Bạch Hổ trùng thiên mà đến, ở sau lưng nó rõ ràng là một khối lục địa không gian cỡ nhỏ .

- Phạm tổ địa ta, giết!

Phục Nghĩa nổi giận gầm lên một tiếng, rơi vào trong lục địa không gian, hắn lập tức kích hoạt lên Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, từng đoàn từng đoàn bát quái thần mang giao thoa luân phiên quay vòng lên, đồng thời lại có vạn đạo quang diệp tràn đầy sát khí nghiêm nghị xoắn giết tới Hắc Ma Hổ Hoàng.

Đại Chu Thiên Bát Quát Trận là tổ trận do tổ tiên Vu tộc sáng tạo, có được uy năng kinh thiên địa khiếp quỷ thần, Phục Nghĩa dùng Thập Phương Thiên Diệt tồi động, phát ra vô lượng bát quái thần quang, rõ ràng đã cực kỳ tiếp cận với công kích của Vĩnh Hằng Chi Thần rồi.

Cổ lực lượng đáng sợ như thế khiến Hắc Ma Hổ Hoàng cũng khó mà chịu nổi, bị liên tục chấn tung bay ra ngoài.

Bạch Hổ thần thú đột nhiên tập kích tới, nó đã là thập nhất giai thần thú đỉnh phong nhất, lực lượng bạo phát tuy không cách nào sánh bằng Hắc Ma Hổ Hoàng, nhưng nó lại là Hổ trung chi thần, lại có thể áp chế được chiến lực của Hắc Ma Hổ Hoàng, khiến nó khó có thể toàn lực khai chiến!

Lăng Vô Địch không bị Hắc Ma Hổ Hoàng trảo bạo, trái lại Bạch Hổ thần thú lập tức cắn xuống một khối thịt lớn của Hắc Ma Hổ Hoàng.

Máu chảy đầm đìa khiến người cực kỳ buồn nôn!

- Vô Địch lão đệ ngươi tránh ra, để ta tru sát ác hổ!

Phục Nghĩa nói một tiếng, tiếp tục tồi động đỉnh cấp thần trận đánh tới Hắc Ma Hổ Hoàng!

Trận pháp có được các loại thần uy khó tưởng được, chỉ cần bố trí khống chế chuẩn sát liền có thể diệt sát các loại cường địch.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu cổ trận tàn sát bao nhiêu cường giả xông Bí Cảnh, bởi vậy không phải bàn cãi!

Phục Nghĩa nghiên cứu cổ trận không biết bao nhiêu vạn năm, hôm nay càng đã sớm diễn hóa Đại Chu Thiên Bát Quát Trận do tổ tiên lưu lại đến tình trạng xuất thần nhập hóa, không ai có thể địch nổi!

Đại Chu Thiên Bát Quát Trận, đã từng diệt sát quá nhiều ít bao nhiêu thần minh, Phục Nghĩa cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là tổ tiên từng lưu lại di ngôn, tiến có thể giết bất luận địch thủ gì, lui có thể thủ một phương bình an, lời này đã lộ rõ sự bất phàm của nó rồi.

Phục Nghĩa vừa mới ra tay, liền chấn nhiệp Hắc Ma Hổ Hoàng, ngay cả Lăng Vô Địch cũng phải giật mình.

- Đây là kỳ trận gì, cư nhiên đáng sợ như thế!

Lăng Vô Địch thầm khen trong lòng.

Phục Nghĩa ở trong lục địa không gian, chân đạp phương vị bát quái, các loại lực lượng càng không ngừng cuốn ra, từng đạo bát quái đồ hình như một phương Thiên Địa thỉnh thoảng lại trùng kích ra, khiến cho Hắc Ma Hổ

Hoàng trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Sau đó, sau khi Hắc Ma Hổ Hoàng thử mấy lần phát hiện trận pháp này rõ ràng không làm bị thương được đến nó, vì vậy nó nảy sinh ác độc gào rú một tiếng, đánh tới Phục Nghĩa đang ở trong lục địa không gian.

Móng vuốt nó vô cùng đáng sợ, so với lục địa không gian kia còn muốn khổng lồ hơn một phần, lực lượng bàng bạc lăng không trảo xuống xé rách rất nhiều không gian, áp bách khiến Lăng Vô Địch cũng bị bay ra xa.

- Chờ được ngươi đến rồi!

Phục Nghĩa ở chính giữa lục địa không gian giống như thần minh, hắn đi đi lại lại tứ phương, xúc động sát trận thật sự.

Vạn đạo Hỗn Độn khí kình hóa thành kiếm khí vô cùng bén nhọn giảo sát tất cả mà đi.

Chu Thiên Bát Quát Trận là trong trận có trận, đây là Vạn Kiếm Sát Trận, là một sát trận cường đại nhất muôn đời.

Ức vạn kiếm khí boong boong, vô số kiếm quang biến thành lực lượng hủy diệt Hỗn Độn, đủ để tàn phá mấy viên tinh thần rồi.

Rầm rập!

Hổ trảo màu đen cùng rất nhiều kiếm khí đụng vào cùng một chỗ, phát ra tiếng chấn động đáng sợ, tất cả không gian ở phụ cận đều bị chấn khiến bốc lên không ngớt, mà ngay cả mọi người đang trong Huyền Linh đại lục cũng cảm thấy run rẩy không ngớt, một ít phàm nhân càng không hiểu bị chấn khiến chết oan chết uổng.

Bọn hắn nguyên một đám bị dọa đến thần sắc tái nhợt, thét lên không thôi, cảm thấy có lẽ tận thế đã đến rồi!

Huyền Linh lục đại các nơi đều loạn thành một bầy, mà Huyền Diệu cùng với mấy đại Trận Pháp Thần Sư đang bày trận cũng gặp phải trùng kích đáng sợ.

May mắn khoảng cách đối chiến ở khá xa, bằng không bọn hắn cũng không chịu đựng nổi rồi.

Hắc Ma Hổ Hoàng lực lượng tuy rằng khủng bố, nhưng nó rõ ràng bị Vạn Kiếm Sát Trận chém khiến hổ trảo cũng đứt gãy mất, khiến nó đau đến mức phải lui về sau!

Mà tình huống của Phục Nghĩa ở chính giữa lục địa không gian cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn tuy dùng trận pháp chống đở được Hắc Ma Hổ Hoàng, nhưng lại bị lực lượng cường đại của Hắc Ma Hổ Hoàng chấn đến nổi phải thổ huyết!

Chênh lệch cảnh giới thật sự không cách nào dễ dàng san bằng được!

Phục Nghĩa không lùi bước, trong tay nặn ra một khỏa đan dược nuốt xuống, tiếp tục thúc dục đại trận đón nhận Hắc Ma Hổ Hoàng.

Nhưng mà, đúng lúc này lại có vài cổ không gian lực lượng đáng sợ xông qua bên này.

Chúng có kim, có lôi, có ám, có quang, lóe ra sát cơ vô hạn giao thoa không ngớt lấy.

Lăng Thái Sơ định dùng lực lượng một người ngăn lại Tam đại Vĩnh Hằng, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

Khương Tà Vương là người thứ nhất chạy tới phụ cận Hắc Ma Hổ Hoàng, đưa mắt quét sang đây.

- Đang làm cái gì?

Khương Tà Vương trong lúc nhất thời cũng không hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

- Lập tức kích hoạt Thủy Nguyên Đại Trận!

Huyền Diệu và những người khác sau khi dùng tốc độ nhanh nhất đánh tất cả thần tài vào trận nhãn lập tức kinh rống lên.

Nếu nếu không kích hoạt đại trận, chỉ sợ muốn sẽ phải kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ mất!

XIU.... XIU...!

Sau khi Thủy Nguyên Đại Trận kích hoạt, hàng tỉ đạo thần quang di động, từng đạo trận vân lóe ra lực lượng mênh mông khó có thể tưởng tượng, rất nhiều thủy nguyên lực từ không gian bốn phía lập tức hội tụ đến Huyền Linh đại lục.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2772 - Tề Tụ Xuất Chiến! (2)

Thần hoa lập loè, lực lượng tinh khiết mênh mông, khiến cho mọi người Huyền Linh đại lục đều kinh hỉ không thôi, cảm giác phảng phất như mới từ Địa Ngục về tới Thiên Đường vậy.

Không ít võ giả vốn đều đang ở giai đoạn cổ chai, đột nhiên cảm nhận được lực lượng cường đại gia trì xuống, khiến cho bọn hắn nhao nhao cùng lúc đột phá!

Mặt khác, đám linh thú cũng cảm nhận được Thiên Địa biến hóa, không ít linh thú cũng cảm giác được cơ hội tiến g iai, nhao nhao ngửa mặt lên trời gào thét không ngớt; mà kỳ hoa dị thảo trong thiên địa càng là thổ nạp hương thơm, lộ ra một mảnh rầm rộ kinh người!

Bọn người Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch, Huyền Diệu nguyên đám đều lộ ra vẻ hưng phấn, bọn hắn cuối cùng cũng làm được rồi, Thủy Nguyên Đại Trận kích hoạt, Huyền Linh đại lục sẽ vĩnh cửu tồn tại, hơn nữa lực lượng sẽ ngày càng nhiều!

Chỉ là một giọng nói lại xua tan hoàn toàn vui sướng của bọn họ

- Ha ha, đây chẳng lẽ là tổ tinh của Kim tộc các ngươi sao, thì ra đã suy kiệt đến mức này rồi, bất quá các ngươi muốn nghịch thiên, khiến cho nó khôi phục lại, đáng tiếc ah, đáng tiếc ah! Hôm nay coi như các ngươi khôi phục nó, chúng ta cũng sẽ khiến nó trực tiếp biến mất thôi!

Khương Tà Vương cuồng tiếu nói.

Dứt lời, hai tay của hắn giao thoa, một vòng Ma Vân Hắc Động không đáy hiện ra, lại bao phủ xuống Huyền Linh đại lục, muốn Huyền Linh đại lục triệt để bị xoắn hóa thành bột mịn!

- Hỗn đãn, ngươi dám hủy Huyền Linh đại lục, ta cho dù liều chết, cũng phải tiêu diệt Ma Hổ không gian các ngươi!

Lăng Thái Sơ khẩn trương sợ hãi rống lên, sau đó lập tức xông đánh tới Khương Tà Vương.

Vô số Kim Long trùng kích tới Ma Vân Hắc Động kia, cản lấy một kích c ủa Khương Tà Vương.

Thế nhưng Lôi Chiến Dương lại ở bên kia giết tới, lôi thương trong tay hắn cận thân đấm cho Lăng Thái Sơ ngàn vạn thương, khiến Lăng Thái Sơ huyết nhuộm trời cao!

- Thái Sơ thúc!

Trái tim Lăng Vô Địch như muốn nứt sợ hãi rống nói.

Hắn muốn muốn gia nhập vòng chiến, nhưng ngay cả tư cách cũng không có, lập tức đã bị chấn khiến thần thể đều bạo liệt.

Rống!

Thời điểm mấu chốt, Lăng Thái Sơ lại lần nữa gọi Viễn Cổ Cự Long ra, hắn định quyết liều mạng một trận rồi

Viễn Cổ Cự Long đạt được cơ hội thở dốc đã khôi phục vài phần sức chiến đấum miễn cưỡng có thể cuốn lấy Lôi Chiến Dương.

Thế nhưng đối phương còn có một Áo Tư Lạc, hắn nắm lấy Quang Minh Quyền Trượng đánh tới Huyền Linh đại lục.

- Dừng tay ah!

Lăng Thái Sơ phân thân không rảnh, hắn nộ quát một tiếng, điều khiển Kim Long Đàn đụng tới một kích của Áo Tư Lạc.

Ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ xông tới, đạo Quang Minh lực lượng kia lướt qua mép Huyền Linh đại lục, trong chốc lát một lục địa đã bị sinh sinh san bằng mất.

Vô số sinh linh trên đó, dưới một kích này đều đã hóa thành bột mịn không còn tồn tại nữa!

Rất nhiều sinh vật trong Huyền Linh đại lục cũng bị những lực lượng đáng sợ này chấn cho tử thương không ít, nguyên một đám lại nhớ tới Địa Ngục, trở nên khủng hoảng không thôi!

- Chẳng lẽ Huyền Linh đại lục nhất định phải hủy sao?

Huyền Diệu thần sắc vô cùng tái nhợt lẩm bẩm.

Phục Nghĩa cuốn lấy Hắc Ma Hổ Hoàng đã miễn cưỡng, nếu không phải Bạch Hổ thần thú thỉnh thoảng lại quấy nhiễu Hắc Ma Hổ Hoàng thì hắn và lục địa không gian đều đã bị Hắc Ma Hổ Hoàng đập nát rồi!

Bạch Hổ thần thú thực lực không bằng Hắc Ma Hổ Hoàng, nó cũng toàn thân là bị thương, nếu là thánh thú khác chỉ sợ đã sớm bị đập thành bột mịn rồi.

Danh tiếng Bạch Hổ cũng là một chủng tộc chiến đấu cường đại không thua gì Chân Long thần thú, chiến lực tự nhiên phi phàm, răng nanh nó càng là tuyệt thế hung khí, có thể nhai nuốt vạn vật.

- Lăng Thái Sơ, ngươi làm vậy chẳng qua chỉ là cố chống thôi, hôm nay ngươi hãy biến mất cùng tổ địa này của ngươi đi!

Khương Tà Vương phảng phất đã tìm được thứ uy hiếp Lăng Thái Sơ, tăng lớn thêm lực lượng, rất nhiều dư âm đáng sợ còn lại bắn tung tóe tới Huyền Linh đại lục.

Lăng Thái Sơ muốn phòng cũng không thể, huống chi ở bên còn có một Áo Tư Lạc

Huyền Linh đại lục nhất thời biến thành nhân gian Luyện Ngục, bất kể là võ giả, linh thú đẳng cấp gì cũng không thể thoát khỏi dư âm đánh tới.

Chỉ trong chớp mắt đã tử thương vô số, máu chảy thành sông, vô số sơn mạch, thành trì hủy diệt, rất nhiều nơi xuất hiện từng hố sâu, tiêu yên tràn ngập!

Bọn người Huyền Diệu không thể không lập tức lui tránh ra xa, nhưng cũng bị những khí kình này chấn khiến khó chịu không thôi.

Vũ Trạch sơn mạch cũng bị lực lượng khủng bố ảnh hướng đến, Tiếu Ngạo Cung cơ hồ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ở sâu bên trong, đám nhân vật đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thủy Thần như Tà Đế, Cuồng Tăng, Sát Thiên, Vân Mộng Kỳ, Phượng Tiêm Vận đồng thời chống lại như dư âm kia, nhưng vẫn bị chấn đến thổ huyết.

Nếu không phải đầu Huyền Vũ thần thú kia hóa thành thân thể cao lớn bao phủ bọn hắn thì bọn hắn đã vẫn lạc không thể nghi ngờ rồi!

Chu Tước thần thú, Bại Gia Tử, Long Nữ cùng lúc xuất hiện, đều biến thành bản thể ngăn cản những lực lượng này.

Nếu là lúc bình thường ở Vũ Trạch sơn mạch, xuất hiện mấy đầu thần thú này thì nhất định sẽ khiếp sợ thế nhân!

Nhưng giờ mỗi người đều bị dọa đến vỡ mật, đều đang tìm nơi để tị nạn, ai rãnh mà chú ý tới những thứ này chứ.

- Vĩnh Hằng Chi Thần của Ma Hổ tộc, Lôi Tộc cùng với Dực nhân tộc đều đã đến, bọn hắn đây là diệt sát luôn cả Huyền Linh đại lục, chúng ta dứt khoát liều mạng với bọn chúng đi!

Tà Đế vô cùng phẫn nộ quát.

Cuồng Tăng lại lắc đầu nói:

- Con sâu cái kiến sao có thể chiến voi, chúng ta trước hết cố thủ nơi này đi, có lẽ sẽ có chuyển cơ a!

Tất cả thân nhân Lăng Tiếu đều vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không có một ai có thể khiêu chiến được đối phương, quả thật khiến người cảm thấy biệt khuất a!

- Ta muốn trả thù cho con ta!

Chiến thương trong tay Lăng Chiến xoay chuyển cả người lao ra ngoài Ngoại Vực.

Những năm gần đây hắn chịu đã đủ rồi, nhi tử vẫn lạc là do bọn hắn gây nên, hắn muốn liều mạng một lần!

- Ta vì phu quân đánh một trận!

Phượng Tiêm Vận kiều quát một tiếng, một vòng thần quang xanh sẫm tách ra, có vài Cổ Vương chợt hiện ra bên người nàng, mỗi một đầu rõ ràng đều đạt đến thập nhất giai, đây mới là thực lực mà Phượng Tiêm Vận vẫn dấu kín!

Yên Điệp Kiều, Ngọc Nhu Phỉ, Đông Phương Tinh chúng nữ cũng không còn nhẫn nại được nữa, các nàng liền nhao nhao xông ra ngoài.

Vân Mộng Kỳ đứng trên Huyền Vũ thần thú buồn bả nói:

- Huyền Vũ gia gia thỉnh ngươi giúp ta một tay, giết địch đi!

Vào thời khắc này, người bên cạnh Lăng Tiếu rốt cuộc không cách nào áp chế cừu hận trong lòng được nữa, nguyên một đám trùng thiên mà ra, dốc sức đánh tới Vĩnh Hằng Chi Thần.

- Đám con sâu cái kiến các ngươi cũng dám ra đây, đều đi chết đi!

Khương Tà Vương dữ tợn cười một tiếng chấn Lăng Thái Sơ đã trọng thương về phía Áo Tư Lạc, sau đó liền đánh một chưởng tới Huyền Linh đại lục, muốn diệt sát tất cả bọn hắn lẫn Huyền Linh đại lục!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2773 - Phục Nghĩa Vẫn, Hồng Vũ Hiện! (1)

Lăng Thái Sơ bị Áo Tư Lạc gắt gao chế trụ, Viễn Cổ Cự Long lại bị ép tới khó có thể phản kháng, Phục Nghĩa càng phân thân không rảnh, ai cũng khó có thể lại ngăn lại một chiêu này.

PHỐC PHỐC!

Lực lượng một chưởng này của Khương Tà Vương còn chưa đến trước mọi người đã khiến bọn hắn liên tục thổ huyết tung bay về, thân thể đều bạo liệt ra, mỗi người đều hấp hối.

Sau một khắc, ma chưởng kia rơi xuống trên người bọn họ, cũng chính là lúc bọn họ toàn bộ vẫn lạc rồi.

- Tiểu nhi, lúc trước vi phụ cho ngươi thần công có thể tu luyện đã vô cùng thỏa mãn rồi, những năm gần đây ta một mực khổ tu, lưu lạc tứ phương, đã cảm nhận được khoái cảm của cường giả, hôm nay cho dù chết cũng nhắm mắt!

Trường thương trong tay Lăng Chiến đứt đoạn, trên mặt hắn tràn nụ cười thỏa mãn lẩm bẩm nói.

PHỐC!

Thần thể hắn bạo liệt, máu tươi văng ra khắp nơi!

Phượng Tiêm Vận cũng kiều quát một tiếng:

- Phu quân, ngươi ở trên đường hoàng tuyền nhất định rất tịch mịch, Vận nhi đến bồi ngươi đây!

Nàng thần quang không còn, mấy chục đầu Cổ Vương toàn bộ đứt đoạn, khí cơ cơ hồ đoạn tuyệt!

Vân Mộng Kỳ bảo Huyền Vũ thần thú gắt gao chống cự, muốn cứu mọi người, nhưng Huyền Vũ thần thú lại liên tục phát ra tiếng Xi.. Xiiii.. mai rùa của nó không bạo liệt, nhưng thân thể lại chảy máu đầm đìa, Vân Mộng Kỳ cũng không chịu nổi, ngã xuống khỏi lưng nó.

- Phu quân, ta rất nhanh có thể nhìn thấy ngươi rồi!

Vân Mộng Kỳ lộ ra mỹ dung thê mỹ nói.

Những người bọn hắn cả đám đều đã có giác ngộ tử vong, khúc mắc ngược lại đều buông bỏ.

Từng đoàn từng đoàn huyết hoa văng khắp nơi, lộ ra vô cùng thê mỹ thê lương!

Lập tức ma chưởng kia ngay cả thần hồn bọn hắn cũng đập nát thì trên Huyền Linh đại lục đột nhiên có một nắm đấm màu vàng trùng kích ra.

Nắm đám màu vàng kia như vô kiên bất tồi, không có gì không hủy, bí mật mang lôi đình vạn quân, đụng vào Ma Vân Hắc Thủ kia.

Rầm rập!

Kim quyền chống lại ma chưởng, nháy mắt lực lượng liền bộc phát lên, Huyền Linh đại lục bị chấn đến cơ hồ sụp đổ, tất cả các nơi đều tử thương một mảnh, cũng may Huyền Linh đại lục vẫn còn ổn định.

- Người nào?

Khương Tà Vương bị giật mình.

Ngoại trừ Lăng Thái Sơ ra, còn ai có thể ngăn được một kích diệt thế này của hắn chứ!

- Các ngươi nên thu tay lại rồi, diệt sát nhiều người như vậy còn chưa đủ sao?

Một đạo thanh âm già nua sâu kín vang lên, hắn như thần cảnh giữ Huyền Linh đại lục, thần quang hội tụ, triệt để ổn định Huyền Linh đại lục.

Bỗng nhiên, một đạo thân thể gầy còm từ mặt đất phá phong mà ra, trong nháy mắt đã xông lên chín tầng trời!

Thân ảnh gầy còm này chỉ vẹn vẹn có một lớp da bọc xương, cả người lộ ra lôi thôi không chịu nổi, nhưng quanh thân hắn lại có kim quang lập loè, như một bất diệt thần linh vậy, khí tức dần dần tăng lên.

- Lão đầu tử!

Lăng Vô Địch kinh hỉ kêu lên lên.

Lăng Thái Sơ cũng nhanh chóng thối lui quát to:

- Tộc thúc, ngươi. . . Ngươi đột phá?

Người trước mắt này, đúng là Lăng Hồng Vũ từ dưới kết giới lao ra không thể nghi ngờ!

Hắn ở dưới kết giới hao tổn lực lượng của mình vi Huyền Linh đại lục bảo

trì bất hủy bất diệt, nhưng hắn cũng phải trả một cái giá lớn, tinh huyết và lực lượng cả ngươi cơ hồ đều hao hết.

May mắn là vòa thời khắc mấu chốt, Phục Nghĩa và bọn người Huyền Diệu bày ra Thủy Nguyên Đại Trận, kích hoạt các loại thủy nguyên chi lực, bổ sung lỗ thủng kết giới, khiến hắn trước tiên có thể bổ sung đại lượng kim chi lực lượng, lúc này mới trùng kích ra để nghênh địch!

- Không cần biết ngươi là ai, hôm nay tất có một phương phải triệt để vẫn lạc!

Khương Tà Vương kinh quát một tiếng, song chưởng giận dữ đập xuống, hắn muốn ngay cả Huyền Linh đại lục cũng phải triệt để hủy đi.

Áo Tư Lạc cũng không để cho Lăng Thái Sơ bất luận cơ hội thở dốc nào, Quang Minh Quyền Trượng, ngàn vạn vũ linh, đều trong cùng thời khắc xuất động, muốn triệt để phai mờ đi huyết khí của Lăng Thái Sơ.

Lôi Chiến Dương lại ở bên kia bắt đầu đồ Long, vô số Lôi Đình cuốn tới, đánh cho Long thân của Viễn Cổ Cự Long rách nát tơi tả.

Hắc Ma Hổ Hoàng lại muốn triệt để tiêu diệt Chu Thiên Bát Quát Trận của Phục Nghĩa, nhưng nó cũng bỏ ra một cái giá không nhỏ, không ít huyết nhục trên người bị trận khí xoắn hủy.

- Lão gia tử, chúng ta tới giúp ngươi!

Huyền Diệu trông thấy Phục Nghĩa đã thất khiếu chảy máu, khí tức rơi xuống cực thấp liền nhịn không được kinh quát một tiếng, bay vọt về phía kia.

- Không được qua đây, về sau Bạch Hổ liền giao cho ngươi đấy, hảo hảo đối

đãi nó!

Phục Nghĩa gian nan nói, lão mục lóe ra sát cơ vô hạn, hắn rõ ràng thân thể động lên lục địa không gian chính diện vọt tới Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Bát quái hiện, thập phương diệt!

Phục Nghĩa tế ra sát chiêu cường đại nhất, tất cả trận văn Chu Thiên Bát Quát Trận đều được kích hoạt, vô số trận văn trói buộc lấy Hắc Ma Hổ Hoàng, mà thần khí Thập Phương Thiên Diệt lại rơi vào tay hắn, cùng hắn hợp nhất, sát chiêu đầy trời hiện ra, đâm thẳng đến chỗ thú đan ngay trán Hắc Ma Hổ Hoàng!

Hắc Ma Hổ Hoàng cũng không chút sợ hãi, trực tiếp dùng thân thể cường đại nhất va chạm mà đi, thề phải đánh nát phương lục địa không gian kia!

Ầm ầm!

Lực lượng vô tận nổ tung ra, như một vòng pháo hoa hoa mỹ, tách ra vầng sáng chói mắt, lại đột nhiên biến mất.

- Lão gia tử, lão tổ tông!

Huyền Diệu bi thiết vọt tới.

Chỉ là hắn lại bị khí lãng cuồn cuộn đánh bay đi, thần thể bạo liệt, thân thể bị thương nặng.

Vài tên Trận Vân Thần Sư lập tức tiến lên giữ lấy Huyền Diệu, một gã thần sư trong đó nói:

- Lão tổ tông đã sớm tính được ngày hôm nay rồi, ngươi không cần thương

tâm, ngày sau ngươi chính là tộc trưởng của Vu tộc nhất mạch ta, Vu Thần!

Huyền Diệu vô tận bi thương, ánh mắt nước mắt chảy đầm đìa, nhưng lại không cách nào thay đổi được sự thật này.

Phục Nghĩa và phương lục địa không gian kia đều phát nổ, Hắc Ma Hổ Hoàng cũng triệt để bị nổ tung đến hấp hối, huyết nhục mơ hồ.

Ngay khi Khương Tà Vương muốn gọi nó về, Bạch Hổ lại hóa thành một đạo cực quang, sinh sinh cắn nuốt lấy thú đan của Hắc Ma Hổ Hoàng.

- Chết tiệt! Ta làm thịt ngươi!

Khương Tà Vương vô cùng phẫn nộ quát.

Hắc Ma Hổ Hoàng chính là tồn tại đã vượt qua thập nhất g iai, đã trở thành thú trung Hoàng giả chính thức, rõ ràng bị một Chí Tôn Thủy Thần ngay cả cảnh giới Vĩnh Hằng cũng chưa tới kéo theo chôn cùng rồi, thật sự quá mức đáng hận!

Khương Tà Vương muốn bỏ qua những người khác chém giết tới Bạch Hổ thần thú.

Nhưng Áo Tư Lạc lại quát:

- Trước làm thịt lão gia hỏa kia, hắn đang dự trữ lực lượng, đừng để hắn đạt tới đỉnh phong!

Khương Tà Vương chỉ có thể áp chế xúc động, liên tục điên cuồng đánh xuống Huyền Linh đại lục:

- Tất cả chôn cùng Hổ Hoàng của ta đi thôi!

Hắn dốc hết tất cả lực lượng, từng ma chưởng như trời sập lăng không đập xuống, từng lỗ đen thôn phệ khắp tứ phương!

Khương Tà Vương triệt để điên cuồng, hắn đã bất chấp tất cả rồi.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2774 - Phục Nghĩa Vẫn, Hồng Vũ Hiện! (2)

Lăng Hồng Vũ thân như cốt lân, nhưng đối mặt với sóng công kích vô tận kia lại có một loại khí thế Thái Sơn sụp nhưng không loạn.

Lão mục lõm vào như hai ngọn đèn sáng màu vàng, tản ra thần quang rực rỡ .

- Muốn hủy tổ địa lão phu, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lăng Hồng Vũ sâu kín nói một tiếng, khí tức quanh thân như cự phong cuốn tới, hai tay gầy yếu của hắn hấp dẫn tất cả kim chi lực nguyên thủy nhất trong Huyền Linh đại lục đánh lên trời.

Huyền Linh đại lục là một trong các cổ đại lục, nó tuy đang đi về hướng sụp đổ, nhưng nơi sâu nhất lại có hạch tâm lực lượng nguyên thủy nahats.

Lăng Hồng Vũ ở trong kết giới nhiều năm, đã sớm thăm dò đến hạch tâm năng lượng, đó là tồn tại vô cùng khủng bố, một khi những hạch tâm lực lượng này hao tổn hết, Huyền Linh đại lục tất sẽ bị hủy!

Nhưng giờ lại không như trước, Thủy Nguyên Đại Trận đã thành, Cửu đại Thủy Thần thạch đã bắt đầu điên cuồng tụ tập thủy nguyên chi lực, không cần phải lo hao tổn những sức mạnh hạch tâm này nữa.

Hóa Long Sát!

Lăng Hồng Vũ hai đấm chỉ lên trời đánh lên, một đầu Cự Long màu vàng vô cùng khủng bố ngưng tụ thành, trực tiếp đánh cho lực lượng Khương Tà

Vương nát bấy.

Huyền Linh đại lục như một phương Tịnh thổ, tất cả lực lượng đều bị Lăng Hồng Vũ ngăn cách ra.

Khương Tà Vương cảm thấy một cổ lực lượng không thua gì hắn đánh tới, khiến hắn buộc phải liên tiếp lui về phía sau, thần sắc hắn đại biến nói:

- Lão gia hỏa này cũng trở thành Vĩnh Hằng rồi sao? Không đúng, hắn tuyệt đối không phải Vĩnh Hằng, bằng không đã phản lão hoàn đồng rồi, hắn đã bước ra một chân, chết tiệt, hôm nay tất phải diệt sạch Kim tộc các ngươi mới được.

Khương Tà Vương trùng kích mà xuống, một Ma Vân Hắc Động cực lớn bao phủ xuống Lăng Hồng Vũ.

Lăng Hồng Vũ phù hợp với Huyền Linh đại lục, giống như một vị thần trấn giữ Huyền Linh đại lục, đưa tay liền có một đầu Cự Long màu vàng gào thét mà ra, trực tiếp xé rách Ma Vân Hắc Động.

Không chỉ như thế, Lăng Hồng Vũ càng liên tục ra tay, có vài đầu Cự Long khủng bố phân biệt đánh úp về phía Áo Tư Lạc cùng với Lôi Chiến Dương.

- Thái Sơ, các ngươi trước thở một ngụm, chờ ta ngăn trở bọn hắn!

Lăng Hồng Vũ rất có đại thế một người đủ giữ quan ải, vạn địch không ai ngăn cản quát.

Lăng Thái Sơ và Viễn Cổ Cự Long được Lăng Hồng Vũ ngăn cản, đều nhân cơ hội rút đi, cuốn lấy bọn người Lăng Vô Địch, Huyền Diệu, Vân Mộng Kỳ về lại trong Huyền Linh đại lục.

- Hợp lực chế trụ lão bất tử kia, hắn chỉ mượn nhờ lực lượng phương lục địa không gian này thôi, ba người chúng ta hợp lực, đủ để diệt hắn cả chục lần rồi!

Khương Tà Vương kinh quát.

Áo Tư Lạc và Lôi Chiến Dương không có bất kỳ giữ lại, biến thành hai cổ không gian lực lượng bất đồng trùng kích tới Lăng Hồng Vũ.

Một phiến Ma Vân bắt đầu khởi động thôn phệ hấp lực đại thịnh, một mảnh thần thánh vũ linh bay tán loạn, một mảnh Hỗn Độn Thiên Lôi ngũ thải tân phân, ba loại lực lượng hủy diệt giao thoa tới, thế gian có gì có thể ngăn cản được đây?

Lăng Hồng Vũ ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Nhiều năm mới có thể thoát khốn, không nghĩ đến vừa ra đã gặp phải cục diện này!

Lăng Hồng Vũ cả người hào quang thôi rực rỡ, hai tay ngưng hình, phía trên hắn rõ ràng biến thành một khỏa ngôi sao màu vàng, hình dáng không khác gì Huyền Linh đại lục cả, chẳng qua là vàng ròng sắc thôi.

Ngôi sao màu vàng kia đánh tới Tam đại không gian lực lượng, lập tức liên tục nổ tung.

PHỐC!

Lăng Hồng Vũ lập tức bị trọng thương, một ngụm ô huyết nghịch phun ra, hắn lấy một địch ba, mượn nhờ hạch tâm lực lượng của Huyền Linh đại lục nhưng vẫn hữu tâm vô lực, hắn dù sao cũng chỉ mới bước ra nửa bước Vĩnh Hằng chi cảnh thôi, hơn nữa trạng thái còn chưa hoàn toàn khôi phục đến

đỉnh phong, nếu để cho hắn trăm năm, hắn mượn nhờ lực Huyền Linh đại lục tuyệt đối có thể lấy một địch ba cũng không nói chơi!

Hôm nay, vẫn quá mức miễn cưỡng ah!

Theo lực lượng đáng sợ chấn động, Huyền Linh đại lục bị chấn động không ngớt, như tận thế tiến đến vậy, vô số sơn mạch bốc lên, ngọn núi sụp đổ, rất nhiều sinh linh chết đi, cho dù là mười tám phương thế lực lớn xưng bá một phương cũng tử thương trầm trọng.

- Lão quái này chống không được bao lâu nữa, chúng ta lại giết!

Khương Tà Vương lần nữa nảy sinh ác độc quát to một tiếng, lại lần nữa toàn lực xuất kích.

Lăng Thái Sơ cũng nhịn không được nữa, đứng trước Lăng Hồng Vũ, thiêu đốt máu huyết, cũng muốn cùng hắn ngăn lại đợt công kích này.

Viễn Cổ Cự Long gào thét, nhưng Long Châu nó ảm đạm, tùy thời đều có thể sụp đổ, Long huyết cũng sắp chảy cạn, khiến nó hoàn toàn bất lực!

Dưới mấy chục đợt sóng công kích đến, thần thể Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ đều sụp đổ, máu huyết vẩy ra, khí tức cơ hồ muốn phai mờ!

Không gian chi lực của Tam đại Vĩnh Hằng như muốn triệt để phá hủy Huyền Linh đại lục thành một hạt bụi trong Thương Vũ!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một đạo thần mang hoa mỹ từ sâu trong Thương Vũ dùng tốc độ như ánh sáng nhanh chóng bắn qua.

- Khốn kiếp, Huyền Linh đại lục thật phải hủy sao? Tánh mạng người nhà làm sao bây giờ?

- Sư phó làm sao bây giờ, mỗi một nơi đều chấn động không ngớt, thật nhiều lực lượng đáng sợ ép tới khiến người không thở nổi, ta. . . Chúng ta đều phải chết sao?

- Tận thế tiến đến, Huyền Linh đại lục có lẽ đã tới điểm cuối, chúng ta mặc kệ chạy đến đâu cũng chỉ có đường chết, không bằng yên lặng chờ thiên tai đến đi!

- Ta không muốn chết ah, ta còn chưa lấy vợ sinh con, ta không cam lòng ah!

Mỗi một nơi trên Huyền Linh đại lục đều tràn đầy tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Không quản bọn hắn trốn ở đâu, địa chấn vẫn một mực không ngớt, khí tức khủng bố càng không ngừng ép xuống, khiến cho người bên cạnh bọn hắn nguyên một đám chết đi, khiến bọn hắn tràn đầy tuyệt vọng, tràn đầy không cam lòng!

Ở sâu trong Vũ Trạch sơn mạch, một đám người thân của Lăng Tiếu đều không có chút sợ hãi, ngược lại đều lộ vẻ ung dung.

- Phu quân, rất nhanh chúng ta có thể tương kiến ở Hoàng Tuyền rồi, ngươi phải đợi chúng ta đấy, cho dù đến Địa Ngục chúng ta vẫn là vợ chồng!

Thải Hà Nguyệt mang theo dáng cười thê mỹ lẩm bẩm.

La Mỹ Anh ở một bên cười nói:

- Đúng vậy, ta đã sớm đi qua Quỷ Môn Quan một lần, hôm nay trở lại cầu Nại Hà có thể cùng lên đường với phu quân ta cũng thỏa mãn rồi!

Ầm ầm!

Một lớp lực lượng bỗng nhiên cuốn tới vị trí các nàng

- hiếu. . . Thiếu gia, ta rất nhớ ngươi!

Bạch Vũ Tích nói một tiếng, trực tiếp thổ huyết hôn mê.

Người ở cạnh nàng cũng thất khiếu chảy máu, càng có người thần thể bạo liệt, mỗi người đều bị thương hết sức nghiêm trọng.

Ở Ngoại Vực Huyền Linh đại lục, Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ cũng đã không chịu được nữa, bọn hắn sớm đã hao tổn không còn chút lực lượng, chỉ bằng vào một cổ tinh thần lực đang đau khổ chèo chống lấy.

- Ta liều mạng với các ngươi! Cho dù. . . Cho dù chết cũng phải kéo theo một tên đệm lưng!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2775 - Cường Thế Trở Về!

Lăng Thái Sơ rốt cục không chống được nữa, hắn liền muốn lựa chọn triệt để tự bạo, muốn đồng quy vu tận với bọn họ!

- Ngươi không có cơ hội này đâu! Vẫn nên quy thuận ta, trở thành nô bộc cho Thần Tộc ta đi!

Áo Tư Lạc lạnh lùng nói một tiếng, Quang Minh Quyền Trượng tản ra thần quang rực ẻowx, rõ ràng sinh sinh giàm cầm lấy Lăng Thái Sơ, hơn nữa còn đọc lên một hồi chú ngữ không hiểu, muốn triệt để độ hóa Lăng Thái Sơ.

Từng ký hiệu thần thánh cổ quái không hiểu trùng kích qua thức hải Lăng Thái Sơ, khiến Lăng Thái Sơ lại đụng phải một loại đả kích khác, thần sắc cũng trở nên mơ hồ.

Thân thể gầy còm của Lăng Hồng Vũ tuy mượn nhờ hạch tâm lực lượng của Huyền Linh đại lục nhưng vẫn bị Khương Tà Vương và Lôi Chiến Dương ép khiến không cách nào nhúc nhích, thân thể rốt cục biến thành một bãi huyết vụ toàn bộ tiêu tán, muốn gây dựng lại cũng khó có thể nữa!

Ba cổ lực lượng hủy diệt muốn triệt để hoàn toàn phá hủy Huyền Linh đại lục.

Ba cổ lực lượng còn chưa va chạm vào Huyền Linh đại lục đã khiến Huyền Linh đại lục chấn động không ngớt, đa số sinh linh đều đã diệt vong.

Đây là một hồi tai nạn, một hồi thảm sát diệt thế!

- Ai dám hủy Huyền Linh đại lục, ta tiêu diệt người đó!

Một đạo thanh âm chợt vang lên, một đạo bóng người tản ra cửu thải thần mang lao tới, một nắm đấm ẩn chứa chín loại thần lực như ngôi sao hiện ra, một quyền đơn giản mà thô bạo liền đánh tới ba cổ không gian lực lượng kia!

Rầm rập!

Ba cổ lực lượng kia rõ ràng không chịu nổi một kích, trong chốc lát toàn bộ sụp đổ mất, ba đạo nhân ảnh chật vật lui về phía sau.

Một đạo cửu thải thần mang thoáng hiện, rơi xuống bên người Lăng Thái Sơ cùng với Lăng Hồng Vũ:

- Hai vị lão tổ tông, Tiếu nhi trở về giúp đỡ bọn ngươi giết địch!

Lăng Tiếu, một đời truyền kỳ vốn đã vẫn lạc, hắn rốt cục mượn nhờ một nửa Bất Tử chi tâm mà Bất Tử Thụ lưu lại cho hắn một lần nữa phục sinh, lại triệt để lĩnh ngộ được chân lý của Vĩnh Hằng Chi Thần, dùng 50~60 năm thành công một bước lên trời, đạt đến Vĩnh Hằng chi cảnh chính thức !

Lăng Hồng Vũ cơ hồ không cách nào gầy dựng lại thân thể, nhưng thấy Lăng Tiếu kinh thế trở về chợt nở nụ cười hài lòng, thần hồn của hắn muốn theo gió mà tiêu tán mất.

Lăng Thái Sơ lại trọng thương chèo chống lấy:

- Tiếu. . . Cười nhi, ngươi. . . Ngươi đạt tới Vĩnh Hằng chi cảnh rồi sao? Như vậy cũng tốt rồi, chúng ta. . . Chúng ta cho dù chết cũng có thể an tâm!

Lăng Tiếu nhìn hai vị lão tổ tông cơ hồ sắp chết đi này, lửa giận bắt đầu

thiêu đốt lên, trong tay hắn kim quang và lục mang đại thịnh bao phủ lấy hai vị lão tổ tông.

- Hai vị lão tổ tông, có ta ở đây các ngươi không ai chết được!

Lăng Tiếu lợi dụng hai loại lực lượng quán chú cho bọn hắn, lại bức ra không ít máu huyết rơi xuống trên người bọn họ.

Bỗng nhiên, một cổ lực lượng bàng bạc khiến cho sinh mệnh lực của Lăng Hồng Vũ và Lăng Thái Sơ rõ ràng tro tàn lại cháy.

Tinh thần Lăng Tiếu rõ ràng là cửu thải chi sắc, thân thể của hắn đã đã xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng nổi!

- Đáng chết, là tiểu tạp chủng kia, hắn. . . Hắn rõ ràng không chết!

Khương Tà Vương thấy được Lăng Tiếu liền kinh quát.

Lúc trước, Hắc Ma Hổ Hoàng rõ ràng đã giết chết Lăng Tiếu, nhưng bây giờ lại lần nữa xuất hiện, khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

- Chết rồi phục sinh, hắn đã đạt đến một bước kia, nhất tộc ba Vĩnh Hằng, hôm nay nhất định phải chém hết bọn chúng, bằng không Thương Vũ sẽ là thiên hạ của bọn hắn rồi!

Lôi Chiến Dương lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nói.

Áo Tư Lạc cũng nảy sinh ác độc nói:

- Giết, giết cho triệt để!

Bọn hắn đã không còn lựa chọn nào khác nữa, nếu là hôm nay không gạt bỏ

mấy người này, ngày sau sẽ là lúc bọn hắn bị diệt tộc!

Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần lần nữa hóa thành một phương không gian, ba loại không gian lực lượng bất đồng trùng kích qua Lăng Tiếu.

- Tiếu nhi, ngươi. . . Ngươi đi đi, ngày sau diệt sạch cửu tộc bọn hắn!

Lăng Thái Sơ lo lắng Lăng Tiếu không địch lại, lập tức quát lên.

Lăng Hồng Vũ muốn nói gì đó nhưng lại khó có thể mở miệng, mà toàn lực luyện hóa lực lượng Lăng Tiếu độ tới, hi vọng nhanh chóng khôi phục chiến lực!

- Không sao, chỉ là mấy tên hề nhảy nhót, cần gì phải sợ, hôm nay ta giết bọn họ như giết chó!

Lăng Tiếu lộ ra một cổ khí phách bễ nghễ thiên hạ nghiêm nghị nói.

Hắn cửu thải thần quang lập loè, một cổ cửu thải không gian từ nhỏ biến thành lớn, trong chốc lát chắn lấy Huyền Linh đại lục ở sau lưng, đồng thời đón nhận ba cổ không gian lực lượng bất đồng.

Rầm rập!

Ba cổ không gian lực lượng hủy diệt điên cuồng đánh tới, nhưng sau khi những lực lượng này rơi vào trong cửu thải không gia rõ ràng bị triệt để hòa tan mất, không thể gây nên được nửa điểm sóng gió!

Cùng lúc đó, từ trong cửu thải không gian xông ra chín đầu Chân Long, ba đầu làm một tổ, gào thét thôn phệ tới bọn họ.

- Cái gì, hắn. . . Hắn đây là không gian chi lực gì, rõ ràng có thể ngăn lại lực

lượng của chúng ta!

Khương Tà Vương kinh hoảng quát lên.

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc cũng vô cùng kinh hãi, nhưng bọn hắn đã không có thời gian nghĩ nhiều nữa, nhao nhao đánh tới đám Chân Long.

Lăng Tiếu chỉ liếc qua, chiến đấu bên kia, chân thân cũng không gia nhập đi vào, trong mắt tràn đầy khinh thường đậm đặc!

- Cười nhi tốt rồi, chúng ta có thể tự hành khôi phục!

Một hồi lâu sau, Lăng Hồng Vũ rốt cục gây dựng lại thân thể nói.

Lăng Thái Sơ cũng nói:

- Tiếu nhi, ngươi kiên trì một hồi, ta sẽ cùng đi với ngươi diệt bọn hắn!

- Hai vị lão tổ, các ngươi an tâm điều dưỡng đi, bọn hắn để ta giải quyết là đủ rồi!

Lăng Tiếu nói một tiếng, đã ngừng lại máu huyết, liền bước ra một bước về trước.

Theo hắn khẽ động, cửu thải không gian lập tức đều thu liễm về phía hắn, chỉ có chín đầu Chân Long vẫn đang dây dưa lấy Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần.

- Lấn tộc nhân ta, diệt tổ địa ta, hôm nay các ngươi đừng ai mong rời đi!

Lăng Tiếu tràn đầy sát cơ nồng đậm quát!

Thanh âm của hắn quanh quẩn không ngớt trong thiên địa, ngay cả mọi người trong Huyền Linh đại lục cũng đều nghe được rõ ràng.

- Đó là. . . Đó là thanh âm của phu quân, hắn. . . Hắn thật sự trở về rồi sao?

Vân Mộng Kỳ trọng thương nằm trên lưng Huyền Vũ thần thú phát ra thanh âm khó có thể tin nói.

- Là. . . Là phu quân, nhất định là hắn trở về rồi, ta biết ngay hắn nhất định không chết mà!

Phượng Tiêm Vận đang hấp hối vui đến phát khóc nói.

- Tiếu nhi, ta nghe được thanh âm Tiếu nhi, hắn trở về rồi, hắn quay lại cứu c húng ta rồi!

Mộng Tích Vân ôm lấy thân thể tàn tạ của Lăng Chiến khóc nói.

- Lão đại trở về rồi, thật tốt quá, mấy tên khốn kiếp kia chết đến nơi rồi!

Diệp Vân Phong cuồng tiếu nói.

Huyền Diệu cười nhạt nói:

- Ta đã biết rõ Cung Chủ là Bất Tử Tiểu Cường mệnh cách, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!

Nhưng thân nhân chưa chết của Lăng Tiếu nguyên một đám lộ ra vô cùng kích động!

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Chương 2776 - Ta Có Lẽ Còn Chưa Xem Như Vô Địch! (1)

Ngoại Vực, Khương Tà Vương gian nan chống đỡ ba đầu Chân Long khí kình, hắn quay mắt về phía Lăng Tiếu quát:

- Tiểu tử, cho dù ngươi chết mà phục sinh, hôm nay cũng sẽ lại chết thêm một lần thôi!

Khương Tà Vương giận dữ đánh ra một cái ma chưởng, muốn một kích đập chết tươi Lăng Tiếu.

- Ngươi có tư cách này sao?

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, cũng đánh ra một chưởng.

Một chưởng này cửu thải thần quang lập loè, như chín phương không gian cùng hiện, lực lượng vô cùng đáng sợ, rõ ràng còn khủng bố hơn một chưởng của Khương Tà Vương đến chín lần!

Khương Tà Vương một chưởng bị sinh sinh đập hủy, mà cửu thải thần chưởng của Lăng Tiếu thần lực không giảm, tiếp tục đập tới Khương Tà Vương.

- Không có khả năng!

Khương Tà Vương bị dọa đến hồn bất phụ thể, tranh thủ thời gian điên cuồng lui ra sau.

- Ngươi trốn không thoát!

Lăng Tiếu nói một tiếng, cửu thải thần chưởng tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt đã chộp lấy Khương Tà Vương.

- Hai vị giúp ta giết hắn đi!

Khương Tà Vương thi triển tất cả vốn liếng muốn phai mờ một chưởng kia, nhưng chỉ phí công vô ích.

Hắn như một con kiến, bị Lăng Tiếu một tay nắm lấy lôi về.

Lôi Chiến Dương và Áo Tư Lạc từng người thi triển toàn lực, muốn diệt sát Lăng Tiếu, hai cổ không gian lực lượng bất đồng cuồng bạo tới cực điểm!

Lăng Tiếu tay kia đánh ra, sinh sinh đánh hai không gian kia thành bột mịn, hai người trọng thương thổ huyết trở ra!

- Ma Hổ tộc, đầu sỏ mọi việc đều là do các ngươi gây ra, đi chết đi!

Lăng Tiếu lạnh lùng nhìn thoáng qua Khương Tà Vương, lực lượng trên tay tăng thêm, niết khiến Khương Tà Vương đứt gãy xương cốt, máu tươi tung tóe bay ra!

- Ah ah. . . Đừng. . . Đừng giết ta, ta. . . Ta nguyện ý thần phục!

Khương Tà Vương toàn lực giãy dụa, nhưng lại tốn công vô ích, chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ.

- Đã quá muộn!

Lăng Tiếu nói một tiếng, cửu thải thần chưởng lực lượng ngưng tụ.

Phanh!

Khương Tà Vương lập tức bị bóp cho nát bấy, giọt giọt thần huyết bay xuống!

Cùng lúc, những thần huyết kia biến thành nguyên một đám Khương Tà Vương bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng!

Vĩnh Hằng Chi Thần nhỏ máu có thể trọng sinh, Khương Tà Vương vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt!

Nhưng Lăng Tiếu không để cho hắn cơ hội, hắn bàn tay khẽ hấp, lực lượng giam cầm cường đại trấn áp lấy phân thân Khương Tà Vương, hỏa diễm cuồn cuộn lập tức đốt lên.

Khương Tà Vương bị đốt cháy đến sống không bằng chết, liên tục kêu thảm cầu xin tha thứ!

- Vốn ngươi hủy Thiên Long Môn ta, diệt sát ngàn vạn con dân Thiên Long Môn, càng thiếu chút đoạn tuyệt truyền thừa huyết mạch tộc ta, ngươi còn không biết xấu hổ cầu xin tha thứ sao, ta dùng vô tận hỏa, thiêu tẫn mỗi một giọt máu huyết của ngươi, xem thử Vĩnh Hằng Chi Thần như ngươi còn có thể trọng sinh hay không!

Lăng Tiếu nhìn chằm chằm vào Khương Tà Vương vô cùng phẫn hận nói.

Hỏa diễm của Lăng Tiếu vượt ra khỏi phạm trù Thiên Hỏa bình thường, đạt đến một loại hỏa cực hạn, Khương Tà Vương cứ vậy bị tươi sống thiếu đốt dưới loại hỏa diễm kia!

Lôi Chiến Dương cùng với Áo Tư Lạc bị dọa đến hồn phi phách tán, không chút suy nghĩ lập tức dùng tốc độ cao nhất trốn đi!

- Ta nói rồi, các ngươi trốn không thoát đâu!

Lăng Tiếu sâu kín nói một tiếng, hắn rõ ràng một phân thành hai, hai hắn đồng thời đuổi đánh về hai hướng.

Hai luồng không gian lực lượng cửu thải thôn phệ tới Hỗn Độn Thiên Lôi không gian cùng với Quang Minh không gian mà đi.

Lôi Chiến Dương ra sức xuất kích, rất nhiều Lôi Đình như thương vũ, trùng kích tới Lăng Tiếu.

- Hỗn Độn Thiên Lôi, ta cũng biết!

Lăng Tiếu cười lạnh một tiếng, cũng dùng lực lượng Hỗn Độn Thiên Lôi đánh tới Lôi Chiến Dương

Lực lượng Lăng Tiếu gấp chín lần Lôi Chiến Dương, lực phá hoại của Hỗn Độn Thiên Lôi so với Lôi Chiến Dương càng thêm đáng sợ hơn rất nhiều.

Lôi Chiến Dương rõ ràng bị Hỗn Độn Thiên Lôi mà mình am hiểu đánh cho thần thể cháy đen bạo liệt ra.

- Có. . . Có chuyện từ từ nói, Lôi Chiến Dương ta nguyện ý thần phục!

Lôi Chiến Dương thật sự sợ rồi, lập tức cầu xin tha thứ nói.

- Ta không thiếu tùy tùng như ngươi!

Lăng Tiếu vô tình nói một tiếng, cả người biến thành tia chớp rơi xuống trước người Lôi Chiến Dương, nắm đấm không chút lưu tình đánh vào đầu Lôi Chiến Dương, huyết vụ tung bay.

Phanh! Phanh!

Lăng Tiếu cũng rất có chừng mực, hắn mỗi từng quyền đều đánh cho thân thể Lôi Chiến Dương tàn tạ không chịu nổi nhưng lại không tan nát, muốn gây dựng lại cũng khó có khả năng!

Một phương hướng khác, Áo Tư Lạc lại mạnh mẽ hơn nhiều, hắn có Quang Minh Quyền Trượng trợ giúp nên ngăn lại được cửu thải không gian lực lượng của Lăng Tiếu.

Mặt khác, đôi cánh trắng vung vẩy, khiến cho tốc độ của hắn giống như lưu tinh, vạch tìm không gian dùng tốc độ cao nhất trốn chạy.

- Điểu nhân, con mẹ nó chứ nhịn ngươi đã lâu rồi, tộc nhân ngươi giết thái gia gia ta, hôm nay ta phải nhổ sạch lông chim của ngươi, ngày sau dẹp yên Quang Minh không gian!

Tốc độ Lăng Tiếu đã đạt đến một loại cực tốc, vượt quá lẽ thường, trong chớp mắt đã đuổi tới phí sau Áo Tư Lạc, lấy tay hóa kiếm chém tới cánh chim của hắn.

Áo Tư Lạc vòng qua vòng lại Quang Minh Quyền Trượng, vô số hào quang thần thánh chiếu rọi tới Lăng Tiếu.

Sát Na Vĩnh Hằng!

Chùm tia sáng kia có thể ngay lập tức giết người, khiến người rơi vào Vĩnh Hằng Luân Hồi Thiên Đường, khó có thể lại trọng sinh được nữa.

Lăng Tiếu cửu thải thần quang gia thân, không chút sợ hãi những thần quang kia, cưỡng ép chém ra tám trăm tám mươi tám kiếm, mỗi một kiếm đều ẩn chứa quang chi lực lượng, vạch phá trăm vạn dặm trời cao, xé rách hào quang của Áo Tư Lạc!

Áo Tư Lạc quanh thân bị kiếm quang chém khiến huyết nhục vẩy ra, hắn kinh hãi nói:

- Ngươi sao có thể có nhiều thuộc tính lực lượng như vậy được

Cửu thải thần quang, đây quả thực là Ngũ Hành thần quang đã vượt qua Hỗn Độn, hơn nữa còn là một loại nguyên thủy lực lượng khủng bố vượt xa hắn!

- Ta chính là Chân Vĩnh Hằng, các ngươi chỉ là Ngụy Vĩnh Hằng, các ngươi cũng không hiểu rõ Vĩnh Hằng chân lý chính thức!

Lăng Tiếu giải thích một tiếng, không hề nói nhảm với Áo Tư Lạc nữa, quang chi lực lượng toàn bộ hội tụ trên nắm tay hắn, liên tục đánh ra một mảnh Chân Long dài hẹp màu trắng.

Những lực lượng này đánh cho Thương Vũ cũng phải run rẩy, vô số không gian đều bị đánh xuyên qua, tầng tầng đứt gãy.

Áo Tư Lạc mới đầu còn có thể ngăn cản, nhưng về sau tốc độ ra quyền của Lăng Tiếu càng lúc càng nhanh, hơn nữa lực lượng quyền kình càng ngày càng mạnh, đánh hổ khẩu hắn rách tả tơi, Quang Minh Quyền Trượng cũng rời khỏi tay.

- Không có kiện thần khí này, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, điểu nhân lên đường đi thôi!

Lăng cười mắng một tiếng, thân thể lấn đến gần Áo Tư Lạc, một phát bắt được cánh chim Áo Tư Lạc, dùng sức xé một cái!

Ah!

Cánh chim như Vĩnh Hằng thần khí của Áo Tư Lạc rõ ràng bị Lăng Tiếu

sinh sinh bẻ gẫy mất.

Một cánh chim khác của Áo Tư Lạc đánh tới, vũ linh vô cùng vô tận tập sát về phía Lăng Tiếu, muốn phanh thây xé xác hắn!

Nhưng Lăng Tiếu chỉ đưa ra một tay, đánh ra ngàn vạn quyền, trực tiếp bức tan toàn bộ vũ linh kia!

Không chỉ như vậy, Lăng Tiếu bỗng nhiên lại gào rú một tiếng "Rống! " .

Hắn như một đầu Viễn Cổ Cự Long xuất thế, tiếng Long ngâm đáng sợ trực tiếp chấn khiến thần thể Áo Tư Lạc phải chia năm xẻ bảy!

- Ngươi giết Hỗn Độn Lôi Long của ta, đây là thay nó trả lại ngươi!

Lăng Tiếu quát to một tiếng, lại ra tay nữa, cầm cố tất cả tứ chi và tinh huyết của Áo Tư Lạc, không cho hắn một cơ hội nào để chạy trốn cả.

Áo Tư Lạc nhanh chóng trọng sinh, hai tay kết ấn đánh ra cự lực vô biển.

Nhưng hắn chẳng qua chỉ là vùng vẫy giãy chết, Lăng Tiếu tay đấm vô cùng, lực lượng cường đại hơn Áo Tư Lạc cả chín lần, trực tiếp lần lượt đánh hắn thành cặn bã.

THẦN KHỐNG THIÊN HẠ

Ngã Bản Thuần Khiết

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2777 - Ta Có Lẽ Còn Chưa Xem Như Vô Địch! (2)

Lôi Chiến Dương, Áo Tư Lạc ở trước mặt lực lượng tuyệt đối của Lăng Tiếu đều bị triệt để mài thành cặn bã, ngay cả không gian lực lượng của bọn hắn cũng bị cửu thải không gian của Lăng Tiếu dung phệ mất!

Kể cả Khương Tà Vương, Tam đại Vĩnh Hằng đã triệt để biến thành hạt bụi trong dòng chảy lịch sử rồi!

Lăng Tiếu hợp hai làm một, tóc đen bay múa, thần y phần phật, oai hùng lâm thế, như Thương Thiên bá chủ tái hiện, khiến người khó có thể hình dung sự bất phàm của hắn vào lúc này.

Lăng Hồng Vũ cùng với Lăng Thái Sơ thấy Lăng Tiếu uy mãnh như thế đều triệt để ngây dại!

Bọn hắn đều là bất thế chi kiêu hùng, nhưng đối mặt với Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần vây giết, đều lộ ra lực bất tòng tâm.

Nhưng Lăng Tiếu giơ tay nhấc chân đã diệt sát toàn bộ đám người kia, chiến lực của hắn kinh khủng bực nào chứ!

- Hai vị lão tổ tông, tất cả kết thúc rồi!

Lăng Tiếu về tới bên cạnh hai người lạnh nhạt nói.

- Đã xong rồi, nhưng sinh linh trên Huyền Linh đại lục cũng bị hủy không sai biệt lắm, ngay cả Thủy Nguyên Đại Trận vừa bố xuống chỉ sợ cũng bị

hủy mất!

Lăng Hồng Vũ thở dài nói.

Hắn vốn tưởng rằng Huyền Linh đại lục có thể lại lần nữa tách ra huy hoàng, không ngờ lại bị trận đại chiến lần này hủy mất.

Lăng Thái Sơ an ủi:

- Tộc thúc, chúng ta đã tận lực, ngươi cũng không cần phải quá mức cưỡng cầu!

- Có lẽ tất cả còn có thể cải biến cũng không chừng!

Lăng Tiếu do dự một chút nói.

Đúng lúc này, đám người Lăng Vô Địch, Huyền Diệu, Tà Đế, Cuồng Tăng cũng xuất hiện.

- Tiếu nhi, ngươi trở về thì tốt rồi, ta biết ngay đồ đệ của ta không phải ai cũng có thể giết mà!

Thần sắc Tà Đế vô cùng tái nhợt, hiển nhiên trọng thương không nhẹ, nhưng thấy Lăng Tiếu vẫn vô cùng cao hứng cười nói.

- Đồ nhi bái kiến sư phó!

Lăng Tiếu tiến lên ân cần hành lễ thăm hỏi Tà Đế.

- Chỉ hỏi sư phó, mà không hỏi đến nhạc phụ ta sao?

Cuồng Tăng khó được trêu chọc nói.

Lăng Tiếu tự nhiên cũng phải cung kính đáp lễ, tiếp theo nhìn về phía Huyền Diệu ở bên nói:

- Thần côn ngươi còn sống là tốt rồi, bằng không ta dù xông vào Địa Ngục cũng phải kéo ngươi ra, thiếu đi ngươi giả thần giả quỷ, thật sự là không thú vị!

Lăng Tiếu cho dù đã trở thành Vĩnh Hằng Chi Thần chính thức, nhưng tính cách vẫn không hề thay đổi.

Huyền Diệu miễn cưỡng cười nói:

- Ta biết ngay ngươi là Bất Tử cường mệnh cách, người khác nghĩ ngươi chết, nhưng ta lại cảm thấy ngươi còn sống...

Dừng chút hắn lại nói:

- Vẫn nên trở về xem mấy vị chị dâu đi, tình huống các nàng đều không ổn lắm!

Hắn mà vừa dứt lời, thần sắc Lăng Tiếu đã khẽ biến, sau một khắc hắn đã đáp xuống trên không Vũ Trạch sơn mạch, thần niệm mênh mông của hắn quét qua, lập tức phát hiện ra rất nhiều thảm trạng bên dưới.

Nữ nhân của hắn có mấy người cơ hồ chết hết, phụ thân Lăng Chiến cũng như thế, tùy tùng của hắn và mấy người Tiếu Ngạo Cung có lẽ toàn bộ đều đã chết, các nơi trên Huyền Linh đại lục cũng máu chảy thành sông, bi thương không thôi!

Trái tim Lăng Tiếu như bị đao cắt, bị kiếm đâm, đau đến mức nhỏ máu khó

chịu!

- Phu quân, thật là ngươi sao?

Vân Mộng Kỳ ngậm lấy nước mắt cười khóc ròng nói.

Lăng Tiếu ngay lập tức đã đến trước nàng, một cổ lực lượng sinh cơ gia trì lên người Vân Mộng Kỳ khiến nàng phục hồi lại.

- Mộng Kỳ là ta, ngươi trước chữa thương, ta đi xem các nàng!

Lăng Tiếu nói một tiếng, lập tức lại đi tới những nữ nhân khác.

Phượng Tiêm Vận, Yên Điệp Kiều, Đông Phương Tinh. . . Các nàng đều vì bảo vệ đồng lứa nhỏ tuổi nên cơ hồ đều vẫn lạc mất.

- Tiếu nhi, Tiếu nhi của ta!

Mộng Tích Vân phát ra tiếng gào khóc bi thương.

Lăng Tiếu đi tới hắn bên người mẫu thân, nhìn Lăng Chiến đã đứt hơi, hắn cơ hồ như lung lay sắp đổ, thiếu chút nữa đã té xỉu!

- Ta. . . Ta vẫn quay lại quá chậm sao? Không. . . Tuyệt không thể vậy được, ta nhất định có thể Nghịch Thiên Cải Mệnh, cha, Vận nhi, Điệp Kiều, Oánh nhi. . . Các ngươi ai cũng sẽ không cái chết!

Lăng Tiếu giàn dụa nước mắt, ngửa mặt lên trời rống to.

Lăng Tiếu trùng thiên mà đi, cửu thải thần mang hiện ra sau lưng hắn, các loại lực lượng bất đồng không ngừng lập loè không ngớt.

- Thủy Mộc sinh lực, đến cho ta!

Lăng Tiếu như thiên thần, triệu hoán hai loại lực lượng sinh cơ đến.

Một lam một lục, hai loại khí tức sinh cơ bừng bừng lập tức tràn ngập trên chín tầng trời.

- Tất cả vạn vật, sống lại cho ta a!

Lăng Tiếu thở nhẹ một tiếng, hai tay mở ra, quang diệp một lam một lục lan khắp mỗi một ngõ ngách trên Huyền Linh đại lục.

Tức khắc, những nhân loại bị thương, linh thú cùng với các sinh linh khác đều được lực lượng thủy, mộc thoải mái, thương thế của bọn hắn đều khôi phục lại cực kỳ nhanh chóng

Tất cả điều này khiến bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Sau đó, lực lượng Lăng Tiếu lại biến đổi, một quang một ám lưu chuyển, hình thành Âm Dương khí cơ phụ thể.

- Thời gian nghịch chuyển!

Tất cả lực lượng Lăng Tiếu đều phóng ra, Quang Ám lực lượng bắt đầu khởi động, Âm Dương nhị khí hóa thành đường hầm thời gian giao thoa, Thiên Địa lúc sáng lúc tối, thời gian rõ ràng đang rất nhanh nghịch chuyển đảo lưu!

Tất cả tràng ảnh trên Huyền Linh đại lục không ngừng trở lại như cũ, tất cả sinh vật đã chết đi đều tỉnh lại

Đây là một loại đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, sáng vạn thế chi Càn Khôn thần lực!

Đám người Lăng Hồng Vũ, Lăng Thái Sơ, Lăng Vô Địch, Huyền Diệu. . . còn thanh tỉnh nhìn rõ tất cả, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tưởng tượng đây là do lực lượng một người tạo ra.

Có lẽ đây mới chính là Vĩnh Hằng Bất Hủ chi thần chân chân chính chính trong truyền thuyết a!

Thời gian ngược dòng, tất cả đều về tới một ngày trước, không chết đều sống, chết đi cũng sống lại, chỉ có Tam đại Vĩnh Hằng Chi Thần lại không thể nào xuất hiện được nữa!

Huyền Linh đại lục đã trải qua kiếp nạn rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, hơn nữa khôi phục thốt nhiên sinh cơ, vĩnh viễn sẽ không hủy diệt!

Lăng Tiếu cùng vợ con, cha mẹ hắn tất cả đều đoàn viên, Huyền Diệu cũng lần nữa gặp được lão gia tử của mình, tất cả mọi việc đều viên mãn!

Một năm sau, tất cả thế lực Ngoại Vực có quan hệ với Ma Hổ tộc, Lôi Tộc, Dực nhân tộc cơ hồ đều bị quét dọn sạch sẽ, Kim tộc xưng bá vực nội vực ngoại, trở thành bá chủ hoàn toàn xứng đáng !

Tại Vũ Trạch sơn mạch, Lăng Tiếu cùng v một đám thê nhi của hắn tụ cùng một chỗ.

- Những năm này khổ cho các ngươi rồi, hôm nay ta quyết định mang theo các ngươi tiến đến mặt trời một chuyến, bắt mấy đầu Kim Ô thần thú làm tọa kỵ cho các ngươi!

Lăng Tiếu lộ ra dáng cười vui vẻ nói, sau đó nói với Bại Gia Tử và Chu Tước thần thú nói:

- Đi thôi, ta đi xem thử tiểu điểu trên mặt trời có thật cường đại như vậy

không!

Dứt lời, khí tức hắn khẽ động, cuốn lấy mọi người chung quanh xông lên mặt trời!

Một số năm sau, giữa Vũ Trạch sơn mạch thỉnh thoảng có Tam Túc Kim Ô Hỏa điểu xuất hiện, nhưng trên lưng chúng lại chở một đám thiếu niên thiếu nữ tinh thần phấn chấn.

Những thiếu niên thiếu nữ này đều họ Lăng, đều đến từ một tổ tiên, bọn hắn hưởng thụ sinh hoạt tiêu dao mà người khác khó có thể có được, khiến người cực kỳ ước ao.

Trên một ngọn núi cao nhất trong sơn mạch, một thân ảnh tư thế oai hùng đón lấy ánh sáng mặt trời đứng thẳng lẩm bẩm nói:

- Sâu trong Vực Lộ có Hỗn Độn Thần Động xuất hiện, là Vũ huynh sao? Hi vọng ngươi một ngày kia có thể trở về, trận chiến giữa ta và ngươi vẫn chưa chấm dứt đâu đấy!

Dừng chút hắn lại nói:

- Thiên ngoại hữu thiên, vực ngoại hữu vực, Vĩnh Hằng không chừng mực, ta có lẽ còn chưa xem như vô địch!

****

Hết